

Đai Phố Chuông Chuông

Đấu Phá Thương Khung

Tác giả: Thiên Tàm Thổ Đậu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Giới Thiệu Truyện

- Đấu Phá Thương Khung là một câu chuyện huyền huyền đặc sắc kể về Tiêu Viêm, một thiên chi kiêu tử với thiên phú tu luyện mà ai ai cũng hâm mộ, bỗng một ngày người mẹ mất đi để lại di vật là một chiếc giới chỉ màu đen nhưng từ khi đó Tiêu Viêm đã mất đi thiên phú tu luyện của mình.

- Từ thiên tài rớt xuống làm phế vật trong 3 năm, rồi bị vị hôn thê thẳng thừng từ hôn, làm dấy lên ý chí nam nhi của mình, Tiêu Viêm nhờ di vật của mẫu thân để lại là 1 chiếc hắc giới chỉ (nhẫn màu đen) Tiêu Viêm gặp được hồn của Dược Lão (Dược Trần – Dược tôn giả) 1 đại luyện dược tông sư của đấu khí đại lục...

- Từ đó cuộc đời của Tiêu Viêm có những biến hóa gì? Gặp được các đại ngộ gì? Thân phận thật sự của Huân Nhi (thanh mai trúc mã lúc nhỏ của Tiêu Viêm) ra sao? Bí mật của gia tộc hắn là gì? Cùng theo dõi bộ truyện Đấu Phá Thương Khung để có thể giải đáp các thắc mắc này các bạn nhé!

- Tags: dau pha thuong khung full prc, truyen huyen huyen

Mục lục:

[Chương 1: Thiên tài rơi rụng](#)

[Chương 2: Đấu khí đại lục](#)

[Chương 3: Khách nhân](#)

[Chương 4: Vân Lam tông](#)

[Chương 5: Tụ khí tán](#)

[Chương 6: Luyện dược sư](#)

[Chương 7: Hưu!](#)

[Chương 8: Thần bí đích lão giả](#)

[Chương 9: Dược lão](#)

[Chương 10: Tá tiền](#)
[Chương 11: Phòng thi](#)
[Chương 12: Li hẩn viễn điếm](#)
[Chương 13: Hắc thiết phiến](#)
[Chương 14: Hấp chương](#)
[Chương 15: Tu luyện](#)
[Chương 16: Tiêu Trữ](#)
[Chương 17: Xung đột](#)
[Chương 18: Huyền giai cao cấp đấu kĩ](#)
[Chương 19: Huấn luyện tàn khốc](#)
[Chương 20: Phách mai](#)
[Chương 21: Nhi phẩm luyện dược sư Cốc Ni](#)
[Chương 22: Thanh Phong Quyết](#)
[Chương 23: Tranh đoạt](#)
[Chương 24: Nhất thiết đãi tục](#)
[Chương 25: Tiễn do ngã xuất](#)
[Chương 26: Khổ tu](#)
[Chương 27: Trùng kích đê thất đoạn](#)
[Chương 28: Cường hóa Hấp chương](#)
[Chương 29: Trọng yếu đích nhật tử](#)
[Chương 30: Vẫn lạc thiên tài](#)
[Chương 31: Nhất tinh Đấu Giả](#)
[Chương 32: Khiêu Chiến](#)
[Chương 33: Chứng Thực](#)
[Chương 34: Phiên Thân](#)
[Chương 35: Cảm giác tội ác](#)
[Chương 36: Hoạt kê đột phá](#)
[Chương 37: Tiêu Ngọc](#)
[Chương 38: Tiểu tử này, không đơn giản](#)
[Chương 39: Nghi thức phục trắc](#)
[Chương 40: Chấn động](#)
[Chương 41: Tăng khí tán](#)
[Chương 42: Người thua](#)
[Chương 43: Thực lực của Tiêu Viêm](#)
[Chương 44: Người muốn thử không?](#)
[Chương 45: Lạc mạc](#)
[Chương 46: Tiêu Viêm bao nô](#)
[Chương 47: Xâm phạm](#)
[Chương 48: Đấu Khí các](#)
[Chương 49: Lựa chọn công pháp](#)

[Chương 50: Bang ?](#)
[Chương 51: An Tâm](#)
[Chương 52: Đột Phá](#)
[Chương 53: Đê cửu đoạn](#)
[Chương 54: Trù tiền](#)
[Chương 55: Bất tiểu tâm](#)
[Chương 56: Già Nam học viện](#)
[Chương 57: Nghiễm Cáo](#)
[Chương 58: Cao giá](#)
[Chương 59: Đấu giá kết thúc](#)
[Chương 60: Dược tài đảo thủ](#)
[Chương 61: Trang](#)
[Chương 62: Đánh](#)
[Chương 63: Di hỏa bảng](#)
[Chương 64: Luyện chế tụ khí tán](#)
[Chương 65: Tấn cấp đấu giá](#)
[Chương 66: Phần quyết](#)
[Chương 67: Lựa chọn](#)
[Chương 68: Vân Lạc Tâm Viêm](#)
[Chương 69: Huân Nhi tức giận](#)
[Chương 70: Dò xét](#)
[Chương 71: Tình thế của Tiêu Gia](#)
[Chương 72: Sơ học luyện dược](#)
[Chương 73: Lần đầu tiên chế thuốc](#)
[Chương 74: Không mời mà đến](#)
[Chương 75: Đại Thủ Bút](#)
[Chương 76: Hợp Tác](#)
[Chương 77: Đoan Kỳ Dược Lô](#)
[Chương 78: Luyện A, Luyện Tự Nhiên Đột Phá](#)
[Chương 79: Tiêu Gia Phản Kích](#)
[Chương 80: Luyện Dược Sư Liễu Tịch](#)
[Chương 81: Phát hiện](#)
[Chương 82: Thăng thấn](#)
[Chương 83: Tiểu Phường chủ](#)
[Chương 84: Phế bỏ](#)
[Chương 85: Tiếp nhận](#)
[Chương 86: Khiêu chiến](#)
[Chương 87: Hạ sát thủ](#)
[Chương 88: Hạ màn](#)
[Chương 89: Nguyệt hắc phong cao](#)

[Chương 90: Liệu lý hậu sự](#)
[Chương 91: Dạ trung tương đảo](#)
[Chương 92: Thương](#)
[Chương 93: Bán lộ hủy dục](#)
[Chương 94: Ánh mắt đỉnh soa](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96: Gia Liệt gia tộc đích hoàn cảnh](#)
[Chương 97: Thừa nhận](#)
[Chương 98: Tuyết Ny](#)
[Chương 99: Điều nan](#)
[Chương 100: Uy hiệp](#)
[Chương 101: Tiềm Lực Phân Cấp](#)
[Chương 102: Khủng Bố Một Cái](#)
[Chương 103: Xin Phép](#)
[Chương 104: Sơ chiến đại đấu sư](#)
[Chương 105: Ly khứ chi tiền](#)
[Chương 106: Ly khai](#)
[Chương 107: Vân Lam Tông](#)
[Chương 108: Bát cực băng đích ám kinh](#)
[Chương 109: Huyết liên tinh](#)
[Chương 110: Tiểu Y Tiên](#)
[Chương 111: Gia Nhập Đội Ngũ](#)
[Chương 112: Tiến Vào Ma thú Sơn Mạch](#)
[Chương 113: Sơn Động](#)
[Chương 114: Tham Bảo](#)
[Chương 115: Ngô nạn](#)
[Chương 116: Băng Linh diễm thảo](#)
[Chương 117: Phi hành đấu kỹ : Ứng Chi Dục](#)
[Chương 118: Sinh tử trốn chết: Ứng Chi Dục](#)
[Chương 119: Tử Vân Dục: Ứng Chi Dục](#)
[Chương 120: Tinh Liên Yêu Hoả: Ứng Chi Dục](#)
[Chương 121: Thăng cấp lục tinh: Ứng Chi Dục](#)
[Chương 122: Địa giai đấu kỹ : Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 123: Bắt đầu trả thù: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 124: Giết chóc: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 125: Bát tinh đấu giả Hách Mông: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 126: Kích sát: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 127: Bao vây: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 128: Truy sát: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 129: Độc chiến đấu sư: Diễm phân phê lãng thước](#)

[Chương 130: Đột phá thất tinh: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 131: Nữ nhân thần bí vs Tử tinh dục sư vương: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 132: Đâu hoàng cấp bậc đích chiến đấu: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 133: Y ni đích liệu thương: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 134: Sơn đông đồng cư: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 135: Xuân dục đắc nhá họa: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 136: Xuân quang khắp động: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 137: Phá giải phong ân: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 138: Liên thủ hành động: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 139: ban sinh tử tinh nguyên : Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 140: Tử linh tinh đảo thủ: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 141: Sinh tử thì tóc: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 142: Hấp thu tử sắc năng lượng: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 143: Cử tinh đấu giả: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 144: Cam Mộ: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 145: Đánh chết cử tinh đấu giả: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 146: Gặp lại Tiểu Y Tiên: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 147: Xông vào hang sói: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 148: Phá phách: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 149: Kích sát nhị tinh đấu sư: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 150: Tiểu sơn cốc: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 151: Tử Diễm: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 152: Bồn Nguyên Hỏa Chung: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 153: Ngôn hành kì quái: Diễm phân phê lãng thước](#)
[Chương 154: Tai họa độc thể](#)
[Chương 155: Thẻ chất đáng sợ](#)
[Chương 156: Chuẩn Bị Luyện hóa Tử Hỏa](#)
[Chương 157: Ma hạch tới tay](#)
[Chương 158: Công Pháp Luyện Đan Tiến Hóa](#)
[Chương 159: Tấn Cấp đấu sư!](#)
[Chương 160: Chênh Lệch giữa Đấu Sư Và Đấu Giả](#)
[Chương 161: Li biệt](#)
[Chương 162: Ba thứ cần thiết để luyện hóa dị hỏa](#)
[Chương 163: Áo Thác đại sư](#)
[Chương 164: Luyện dục sư công hội](#)
[Chương 165: Khảo nghiệm của nhất phẩm luyện dục sư](#)
[Chương 166: Thông qua khảo hạch](#)
[Chương 167: Nhị phẩm luyện dục sư trẻ nhất](#)

[Chương 168: Cực phẩm đải ngô của luyện dược sư](#)
[Chương 169: Cổ Đắc](#)
[Chương 170: Trao đổi](#)
[Chương 171: Luyện dược sư đại hội](#)
[Chương 172: Trên đường phi hành](#)
[Chương 173: Ngũ phẩm đan dược dẫn đến huyết án trên không trung](#)
[Chương 174: Đền](#)
[Chương 175: Bức hình tàn khuyết thần bí](#)
[Chương 176: Lão nhân thần bí](#)
[Chương 177: Giao thủ](#)
[Chương 178: Dược lão ra tay](#)
[Chương 179: Từng trong thập đại cao thủ - Băng Hoàng](#)
[Chương 180: Sa Mạc Chi Hành](#)
[Chương 181: Sa mạc khổ tu](#)
[Chương 182: Xảo Ngô](#)
[Chương 183: Sơ Ngô Xà Nhân - Đấu Sư Lộ Uy](#)
[Chương 184: Huynh Đê](#)
[Chương 185: Thanh Lân](#)
[Chương 186: Trắc Nghiêm](#)
[Chương 187: Tỉ Thí Giữa Hai Huynh Đê](#)
[Chương 188: Phát Hiện của Thanh Lân](#)
[Chương 189: Dò Xét Địa Hình](#)
[Chương 190: Giải Quyết Phiền Toái](#)
[Chương 191: Thông đạo](#)
[Chương 192: Dò xét](#)
[Chương 193: Sinh vật thần bí trong nham tương*](#)
[Chương 194: Ngô Tập](#)
[Chương 195: Song Đầu Hỏa Linh Xà](#)
[Chương 196: Dược lão Ra Tay](#)
[Chương 197: Bích Xà Tam Hoa Đồng](#)
[Chương 198: Dưới Đáy Địa Huyết](#)
[Chương 199: Thanh Liên Địa Tâm Hỏa](#)
[Chương 200: Lược Hữu Thu Hoạch](#)
[Chương 201: Tấn Cấp ! Lên Đường](#)
[Chương 202: Sâu Trong Sa Mạc](#)
[Chương 203: Xà Nữ Nguyệt Mị](#)
[Chương 204: Đội hình khủng bố](#)
[Chương 205: Trận Chiến Cường Giả](#)
[Chương 206: Hắc Bào Nhân Thần Bí](#)
[Chương 207: Dạ Sấm Sa Mạc](#)

[Chương 208: Trung Tâm Thành Thị Sa Mạc](#)
[Chương 209: Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương](#)
[Chương 210: Đại thủ bút của Đan Vương Cổ Hà](#)
[Chương 211: Đàm phán thất bại](#)
[Chương 212: Tranh đoạt](#)
[Chương 213: Gặp lại Thanh Liên Địa Tâm Hoả](#)
[Chương 214: Bắt đầu tiến hoá](#)
[Chương 215: Tiến hoá thành công?](#)
[Chương 216: Thất Thái Thôn Thiên Mãng](#)
[Chương 217: Thu phục Thanh Liên Địa Tâm Hoả](#)
[Chương 218: Vân Chi?](#)
[Chương 219: Gặp lại ngân ngủ](#)
[Chương 220: Ngũ Xà Độc Sát Ấn](#)
[Chương 221: Năng Lực](#)
[Chương 222: Khai Hoa Kết Trái](#)
[Chương 223: Thôn Phệ Di Hỏa - Bắt Đầu](#)
[Chương 224: Lấy Ra Hỏa Chủng](#)
[Chương 225: Di Hỏa Đoản Thể](#)
[Chương 226: Thành Công](#)
[Chương 227: Tu Bỏ - Cường Hóa](#)
[Chương 228: Bản Nguyên Di Hỏa Của Tiêu Viêm - Thanh Liên Địa Tâm Hỏa](#)
[Chương 229: Công pháp tiến hóa](#)
[Chương 230: Dày Vò Đau Đớn](#)
[Chương 231: Đột Quyết Tiến Hóa](#)
[Chương 232: Gặp Lại băng Hoàng](#)
[Chương 233: Đàm luận](#)
[Chương 234: Thiên Đỉnh Băng](#)
[Chương 235: Thâm Tàng Bất Lộ](#)
[Chương 236: Phá Giải Phong Ấn](#)
[Chương 237: Tàn đồ tới tay - Mời làm bảo tiêu](#)
[Chương 238: Biến Cố Thạch Mạc Thành](#)
[Chương 239: Đánh Chết Đại Đấu Sư](#)
[Chương 240: Tiến Thẳng](#)
[Chương 241: Kinh Sợ](#)
[Chương 242: Mặc Gia](#)
[Chương 243: Thôn cũng](#)
[Chương 244: Vô Đề](#)
[Chương 245: Nạp Lan](#)
[Chương 246: Nghi Ngợi - Phục Hồi](#)

[Chương 247: Đả Thủ](#)
[Chương 248: Nạp Lan Yên Nhiên](#)
[Chương 249: Mặc gia đích dã tâm](#)
[Chương 250: Mặc Minh](#)
[Chương 251: Tạt Tràng](#)
[Chương 252: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn](#)
[Chương 253: Chém Giết Mặc Thừa](#)
[Chương 254: Thanh Y Nữ Nhân](#)
[Chương 255: Cuộc Chiến Giữa Ba Đẩu Hoàng](#)
[Chương 256: Bát Dục Hắc Xà Hoàng](#)
[Chương 257: Đại Chiến Không Trung](#)
[Chương 258: Di Hỏa Lan Ra - Phạt Nộ Hỏa Liên](#)
[Chương 259: Khủng Bố Phá Hư Lục](#)
[Chương 260: Dược Lão Ngủ Say](#)
[Chương 261: Dựa Vào Chính Mình](#)
[Chương 262: Tỉnh Dưỡng Cùng Năng Lực Khổng Hỏa](#)
[Chương 263: Mĩ Đồ Toa Nữ Vương Tái Hiện](#)
[Chương 264: Đo Súc Tính Toán](#)
[Chương 265: Khế Độ Hợp Tăng Vọt](#)
[Chương 266: Tử Hỏa Đan](#)
[Chương 267: Sơn Trai Phạt Nộ Hỏa Liên](#)
[Chương 268: Giải Quyết Ân Hoạn Trước Khi Ra Đi](#)
[Chương 269: Đến Đé Đô](#)
[Chương 270: Phòng Đấu Giá Thước Đặc Nhĩ - Cổ Nhân](#)
[Chương 271: Ác Độc](#)
[Chương 272: Tâm Dược](#)
[Chương 273: Ngăn Trở](#)
[Chương 274: Hèn Nhát](#)
[Chương 275: Thất Huyền Thanh Linh Tiên](#)
[Chương 276: Huân Nhi](#)
[Chương 277: Âm thầm bảo vệ](#)
[Chương 278: Ta thử xem](#)
[Chương 279: Quạt cốt, cắn răng, nhẫn nhục](#)
[Chương 280: Khu Độc](#)
[Chương 281: Ngoài ý Muốn - Hy Chỉ - Hắc Chỉ](#)
[Chương 282: Đào Bảo](#)
[Chương 283: Lợi Ích Quán Quân](#)
[Chương 284: Tham gia](#)
[Chương 285: Liễu Linh](#)
[Chương 286: Tiềm tàng đối thủ](#)

[Chương 287: Tấn cấp thất tinh, trắc nghiệm cuối cùng](#)
[Chương 288: Đề luyện](#)
[Chương 289: Trắc nghiệm](#)
[Chương 290: Châm dứt](#)
[Chương 291: Hắc mã](#)
[Chương 292: Hội tụ, Mòc Chiến](#)
[Chương 293: Quyết đấu ngăn ngừa](#)
[Chương 294: Nạp Lan Yên Nhiên ra tay](#)
[Chương 295: Xong việc](#)
[Chương 296: Khí Thế Đấu Hoàng](#)
[Chương 297: Ma Bào Lão Nhân](#)
[Chương 298: Thực Lực của Gia Lão](#)
[Chương 299: Pháp Mã, Yêu Dạ, đại hội bắt đầu](#)
[Chương 300: Vòng thi đấu thứ nhất bắt đầu](#)
[Chương 301: Kinh tâm đồng phách](#)
[Chương 302: Trắc nghiệm, người áo xám thần bí](#)
[Chương 303: Quá mức đơn giản](#)
[Chương 304: Có vấn đề](#)
[Chương 305: Ngăn cơn sóng dữ, đại hội tạm dừng](#)
[Chương 306: Quỷ bí hắc bào nhân](#)
[Chương 307: Chân tướng](#)
[Chương 308: Viêm Lợi](#)
[Chương 309: Tiền từ trên trời rơi xuống](#)
[Chương 310: Tam văn thanh linh đan](#)
[Chương 311: Vòng cuối cùng! Bắt đầu](#)
[Chương 312: Các Lộ Thần Thông](#)
[Chương 313: Thất Bại](#)
[Chương 314: Quán Quân Là Ta](#)
[Chương 315: Tái Đô - Quật Khởi](#)
[Chương 316: Tử Tâm Phá Chương Đan](#)
[Chương 317: Nổ Đỉnh](#)
[Chương 318: Người Thắng Cuối Cùng](#)
[Chương 319: Đánh Giá](#)
[Chương 320: Đại Hội Kết Thúc](#)
[Chương 321: Linh Thương](#)
[Chương 322: Thất Huyền Thanh Linh Tiên Tới Tay](#)
[Chương 323: Dược Lão Thức Tỉnh](#)
[Chương 324: Dạ Đàm](#)
[Chương 325: Phục Dụng Tam Văn Thanh Linh Đan](#)
[Chương 326: Tấn Giai Đại Đấu Sư](#)

[Chương 327: Phó Thác](#)
[Chương 328: Tiêu Gia - Tiêu Viêm](#)
[Chương 329: Ba Năm ước Hẹn](#)
[Chương 330: Nạp Lan Yên Nhiên Bai?](#)
[Chương 331: Thực Lực Chân Chính Của Song Phương](#)
[Chương 332: Chiến Đấu Ác Liệt](#)
[Chương 333: Gió Nổi Lên - Thái Dương Lặn](#)
[Chương 334: bộc lộ](#)
[Chương 335: Tiểu Hình Phật Nộ Hỏa Liên](#)
[Chương 336: Kết thúc](#)
[Chương 337: Phong Ba Tái Khởi](#)
[Chương 338: Trốn Không Khởi Phiền Toái](#)
[Chương 339: Hết Sức Càng Thẳng](#)
[Chương 340: Ba Gã Đấu Vương Cường Giả](#)
[Chương 341: Đại chiến](#)
[Chương 342: Thất Thái Thiên Mãng Xuất Trường](#)
[Chương 343: Bị Kịch Của Vân Lăng](#)
[Chương 344: Vân Yên Phúc Nhật Trận](#)
[Chương 345: Thần Bí Đấu Hoàng Xuất Trường](#)
[Chương 346: Đấu Hoàng Lăng Ảnh](#)
[Chương 347: Con Bài Chưa Lật Của Vân Lam Tông](#)
[Chương 348: Tiền Nhiệm Tông Chủ Vân Lam Tông-Đấu Tông Vân Sơn](#)
[Chương 349: Xuống Núi](#)
[Chương 350: Phân Biệt Cùng Giao Dịch](#)
[Chương 351: Đường Về Nhà](#)
[Chương 352: Biến Cố Tiêu Gia](#)
[Chương 353: Một Tên Không Lưu](#)
[Chương 354: Hãn phải chết](#)
[Chương 355: Dàn xếp Tiêu gia](#)
[Chương 356: Trở Lại Vân Lam Tông](#)
[Chương 357: Dược Nham - Vân Chi](#)
[Chương 358: Đánh Chết Vân Lăng](#)
[Chương 359: Sinh tử chi cục](#)
[Chương 360: Sinh Tử môn](#)
[Chương 361: Đấu tông cường giả đại chiến](#)
[Chương 362: Đại đào vong bắt đầu](#)
[Chương 363: Dưỡng thương](#)
[Chương 364: Lần lượt đề thăng ! Thăng cấp](#)
[Chương 365: Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!](#)
[Chương 366: Bí pháp diệu dụng](#)

[Chương 367: Huyết tanh trả thù!](#)
[Chương 368: Vây giết trong Ma thú sơn mạch](#)
[Chương 369: Đột ngột xuất hiện viện binh !](#)
[Chương 370: Chạy thoát !](#)
[Chương 371: Đại Lĩnh thành](#)
[Chương 372: Chuẩn bị trước khi rời đi](#)
[Chương 373: Hắc Giác vực](#)
[Chương 374: Bai lộ](#)
[Chương 375: Rời khỏi Gia Mã đế quốc](#)
[Chương 376: Thần Bí Thế Lục - Hồn Điện?](#)
[Chương 377: Già Nam Học Viện - Tiêu Gia Có Một Thiếu Nữ Trưởng Thành](#)
[Chương 378: Hắc vực đại bình nguyên](#)
[Chương 379: Không cần từ bi ở hỗn loạn vực](#)
[Chương 380: Hắc băng, hắc phong bạo](#)
[Chương 381: Hắc Ấn thành](#)
[Chương 382: Kinh tế Tiêu Viêm quần bách](#)
[Chương 383: Luyện đan thoát bản](#)
[Chương 384: Phòng đấu giá Hắc Ấn](#)
[Chương 385: Đấu giá hội bắt đầu](#)
[Chương 386: Phi hành đấu kĩ-Lôi bức thiên dục](#)
[Chương 387: Lôi Bức Thiên Dục đích tranh đoạt cùng tàn phá địa đồ](#)
[Chương 388: Biến cố tràn lan](#)
[Chương 389: Địa giai thân pháp đấu kĩ: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 390: Trọng đầu hí: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 391: Thất Phẩm Đan Dược - Âm Dương Huyền Long Đan!: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 392: Theo đuôi: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 393: Mai phục chặn giết: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 394: Đại lộ chiến đấu kịch liệt: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 395: Trai cò đánh nhau, Tiêu Viêm đắc lợi: Tam thiên lôi động](#)
[Chương 396: Thiên hỏa tam huyền biến đệ nhất trọng: Thanh liên biến](#)
[Chương 397: Thu hoạch!: Thanh liên biến](#)
[Chương 398: Nuốt phục Âm Dương Huyền Long Đan!: Thanh liên biến](#)
[Chương 399: Hòa Bình trấn: Thanh liên biến](#)
[Chương 400: Già Nam học viện chấp pháp đội: Thanh liên biến](#)
[Chương 401: Thời khắc máu chốt: Thanh liên biến](#)
[Chương 402: Nhất chiêu: Thanh liên biến](#)
[Chương 403: Giết gà dọa khỉ: Thanh liên biến](#)
[Chương 404: Gặp gỡ trong đêm: Thanh liên biến](#)

[Chương 405: Làn đầu giao phong: Thanh liên biến](#)
[Chương 406: Khó bề phân biệt: Thanh liên biến](#)
[Chương 407: Kinh địch: Thanh liên biến](#)
[Chương 408: Đồi chiến Lục Mục: Thanh liên biến](#)
[Chương 409: Ngoan hỏa](#)
[Chương 410: Đan hỏa chi kĩ](#)
[Chương 411: Cháp Pháp đôi, Ngô Hao!](#)
[Chương 412: Khiêu Chiến!](#)
[Chương 413: Miếng ngọc gia truyền!](#)
[Chương 414: Cuộc thi tuyên cuối cùng!](#)
[Chương 415: Đại hỗn chiến](#)
[Chương 416: Hám Lôi địa Hồ Bao!](#)
[Chương 417: Tấn cấp trong chiến đấu!](#)
[Chương 418: Thực lực của Huân Nhi!](#)
[Chương 419: Lấy một địch ba](#)
[Chương 420: Không lưu tình chút nào](#)
[Chương 421: Trận đấu kết thúc](#)
[Chương 422: Bình an sau giải đấu!](#)
[Chương 423: Tặng Thư Các thần bí!](#)
[Chương 424: Thần bí thủ các nhân](#)
[Chương 425: Tranh Đoạt!](#)
[Chương 426: Thanh Ba Đấu Kỹ](#)
[Chương 427: Sư Hồ "Toái Kim Ngâm"](#)
[Chương 428: Tu luyện](#)
[Chương 429: Hồ găm chân Sơn Lâm](#)
[Chương 430: Vị trí nội viện](#)
[Chương 431: Cuộc săn hỏa năng](#)
[Chương 432: Đồi trưởng](#)
[Chương 433: Phản thưởng \(Cướp đoạt ngược lại\)](#)
[Chương 434: Công dụng của hỏa năng](#)
[Chương 435: Thợ săn cùng con mồi đổi vị](#)
[Chương 436: Phối hợp nhanh chóng phát triển](#)
[Chương 437: Sức chiến đấu sau khi hình thành chính thể](#)
[Chương 438: đại phản kích](#)
[Chương 439: Cường giả đồi chiến](#)
[Chương 440: Đại chiến phát sinh](#)
[Chương 441: Thắng lợi bắt đầu xuất hiện](#)
[Chương 442: Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi](#)
[Chương 443: Biến cố](#)
[Chương 444: Trận chiến với Hắc Sát đội](#)

[Chương 445: Giành giật từng giây](#)
[Chương 446: Xoay chuyển cục diện](#)
[Chương 447: Sự bi phần của Sa Thiết](#)
[Chương 448: Chia phần và chữa thương](#)
[Chương 449: Bạch sát đội](#)
[Chương 450: Trận đại chiến cuối cùng!](#)
[Chương 451: Thắng!](#)
[Chương 452: Khen thưởng](#)
[Chương 453: Dàn xếp!](#)
[Chương 454: Tân sinh công nạp phí](#)
[Chương 455: Kinh sợ cùng khách khí](#)
[Chương 456: Bàn môn](#)
[Chương 457: Bí ẩn hắc tháp](#)
[Chương 458: Máy gia tốc tu luyện](#)
[Chương 459: Chấn động](#)
[Chương 460: Lần đầu gặp](#)
[Chương 461: Hắc động](#)
[Chương 462: Hỏa Mãng vô hình bí ẩn](#)
[Chương 463: Chuyện phiên toái](#)
[Chương 464: Tiền đặt cược](#)
[Chương 465: Chiến Phó Ngao](#)
[Chương 466: Thực lực của Bạch Bang](#)
[Chương 467: Gặp nhau](#)
[Chương 468: Âm thầm giao phong](#)
[Chương 469: Trung cấp tu luyện thất](#)
[Chương 470: Trung cấp tu luyện thất \(tiếp\)](#)
[Chương 471: Đề nghị tăng](#)
[Chương 472: Thám tra - hội nghị đàm](#)
[Chương 473: Thất tinh đại đấu sư](#)
[Chương 474: Bàn môn biến hoá](#)
[Chương 475: Đà Xá Cổ Đế Ngọc?](#)
[Chương 476: Đà Xá Cổ Đế](#)
[Chương 477: Thanh Mộc Tiên Đăng](#)
[Chương 478: Gã cô quái](#)
[Chương 479: Giao dịch](#)
[Chương 480: Thanh Chi Hoả Linh cao và Túc Linh Phong đan](#)
[Chương 481: Bể quan](#)
[Chương 482: Phiên phức tìm tới cửa](#)
[Chương 483: Liễu Phi](#)
[Chương 484: Hách trưởng lão](#)

[Chương 485: Tu luyện tiến triển](#)
[Chương 486: Lại đột phá](#)
[Chương 487: Phách Thương Liễu Kinh](#)
[Chương 488: Kiếm lấy Hoả Năng](#)
[Chương 489: Luyện chế lương lớn](#)
[Chương 490: Thu hoạch lớn](#)
[Chương 491: Xung đột](#)
[Chương 492: Dược bang Hàn Nhân](#)
[Chương 493: Tỷ thí](#)
[Chương 494: Tỷ thí đề mục Long Lục đan](#)
[Chương 495: Huyền Kim hoả](#)
[Chương 496: Bán thành phẩm](#)
[Chương 497: May mắn không làm nhục mệnh](#)
[Chương 498: Thắng lợi](#)
[Chương 499: Chiêu nạp](#)
[Chương 500: Tam Thiên Lô Động](#)
[Chương 501: Phong Lô chi lực](#)
[Chương 502: Luyện hóa thành công](#)
[Chương 503: Lô thêm](#)
[Chương 504: Lĩnh ngộ thước pháp](#)
[Chương 505: Địa Tâm Thối Thê Nhũ](#)
[Chương 506: Cường bảng cao thủ](#)
[Chương 507: Cuồng bạo huyết mạch](#)
[Chương 508: Mời](#)
[Chương 509: Mãng, Viên tương đầu](#)
[Chương 510: Tâm bảo](#)
[Chương 511: Thật, giả Địa Tâm nhũ](#)
[Chương 512: Mỹ Đồ Toa nữ vương tái hiện](#)
[Chương 513: Ước định](#)
[Chương 514: Điều phối dược dịch](#)
[Chương 515: Cứu tinh đại đầu sư](#)
[Chương 516: Tiến nhập Đẩu Linh](#)
[Chương 517: Trở về nội viện](#)
[Chương 518: Lên sân đấu](#)
[Chương 519: Chiến đấu kịch liệt](#)
[Chương 520: Đối chiến lục tinh đấu linh](#)
[Chương 521: Lại dùng đan dược](#)
[Chương 522: Cường lực một kích](#)
[Chương 523: Bại kẻ địch](#)
[Chương 524: Một bạt tai](#)

[Chương 525: Bài danh cường bãng](#)
[Chương 526: Đệ nhất cường giả thần bí](#)
[Chương 527: Bãng Hoả Long Tu quả](#)
[Chương 528: Bạch y tiêu cô nương thần bí](#)
[Chương 529: Không phải người](#)
[Chương 530: Loại tài liệu cuối cùng](#)
[Chương 531: Trao đổi](#)
[Chương 532: Tới tay](#)
[Chương 533: Luyện chế Địa linh đan](#)
[Chương 534: Động Tĩnh](#)
[Chương 535: Dược Hoàng, Hàn Phong](#)
[Chương 536: Thành đan](#)
[Chương 537: Thiên phú tâm bảo](#)
[Chương 538: Việc gấp?](#)
[Chương 539: Trở về ngoại viện](#)
[Chương 540: Gia tộc gặp tai kiếp!](#)
[Chương 541: Hồn Điện tham gia kiếp!](#)
[Chương 542: Tính toán của Tiêu Lê!](#)
[Chương 543: Lập lời đài tiếp chiến](#)
[Chương 544: Điều Thịnh](#)
[Chương 545: Sơ bộ giao phong](#)
[Chương 546: Phòng tu luyện số một](#)
[Chương 547: Bao động trong tháp!](#)
[Chương 548: Vẫn lạc tâm viêm bao động sớm?](#)
[Chương 549: Đại trưởng lão Tô Thiên](#)
[Chương 550: Oan gia ngõ hẹp!](#)
[Chương 551: Đối chọi gay gắt!](#)
[Chương 552: Định đối thủ](#)
[Chương 553: Đại tái bắt đầu](#)
[Chương 554: Bồi Cự!](#)
[Chương 555: Thước pháp!](#)
[Chương 556: Huyết đại bát liệt!](#)
[Chương 557: Thanh hỏa khôi giáp!](#)
[Chương 558: Liễu Kinh xuất chiến!](#)
[Chương 559: Đại liệt phách quan trảo!](#)
[Chương 560: Vòng đấu thứ hai!](#)
[Chương 561: Đối chiến Điều Thịnh!](#)
[Chương 562: Phá giải "Hắc Thủy Quyển"](#)
[Chương 563: Thắng](#)
[Chương 564: Tỏa sáng](#)

[Chương 565: Một triển một cương](#)
[Chương 566: Quyên trục](#)
[Chương 567: Tranh đoạt mười vị trí dẫn đầu](#)
[Chương 568: Ngựa ô và cao thủ lão thành Cường bãng](#)
[Chương 569: Sôi trào!](#)
[Chương 570: Bát Cực Bãng đối Phách Quang Trảo!](#)
[Chương 571: Bao!](#)
[Chương 572: Nhất chiêu!](#)
[Chương 573: Đại Liệt Nham cùng Diễm Phân Phệ Lãng Xích va chạm](#)
[Chương 574: Vẫn có thể nói](#)
[Chương 575: Kết Thúc](#)
[Chương 576: Dưỡng thương](#)
[Chương 577: Thực lực tăng lên](#)
[Chương 578: Hắc Yên Quân Phó thống lĩnh - Linh Tuyên](#)
[Chương 579: Chia Ly](#)
[Chương 580: Tiến vào Thiên Phần luyện khí tháp](#)
[Chương 581: Căn nguyên tâm viêm](#)
[Chương 582: Nội Đâu Luyện Thể](#)
[Chương 583: Vẫn Lạc Tâm Viên](#)
[Chương 584: Phá Tan Phong Ấn](#)
[Chương 585: Phá Tháp](#)
[Chương 586: Thiên Tầng Phong Trần](#)
[Chương 587: Kêu gọi bằng hữu](#)
[Chương 588: Liên thủ phong ấn](#)
[Chương 589: Phân quyết tàn quyền](#)
[Chương 590: Hỗn loạn đại chiến](#)
[Chương 591: Đối chiến Phạm Lao](#)
[Chương 592: Viên thủ](#)
[Chương 593: Thanh hoả đầy trời](#)
[Chương 594: Hải Tâm Diễm](#)
[Chương 595: Tiếng nổ kinh thiên](#)
[Chương 596: Đồng dạng tâm tư](#)
[Chương 597: Đuổi tận giết tuyệt](#)
[Chương 598: Phong ấn vô hiệu](#)
[Chương 599: Tu luyện tác khí hệ](#)
[Chương 600: Đấu hoả](#)
[Chương 601: Hiên hình](#)
[Chương 602: Bản thể](#)
[Chương 603: Giao phong](#)
[Chương 604: Sợ hãi](#)

[Chương 605: Đại Hình Phật Nộ Hỏa Liên](#)
[Chương 606: Thôn Phê - Phong Ân](#)
[Chương 607: Tuyệt Cảnh](#)
[Chương 608: Xà hiện](#)
[Chương 609: Giai đoạn sinh tử](#)
[Chương 610: Thông thả lột xác](#)
[Chương 611: Tấn giai đấu vương](#)
[Chương 612: Cục diện đảo ngược](#)
[Chương 613: Luyện hóa, dung hợp](#)
[Chương 614: Dung hợp thành công](#)
[Chương 615: Di chứng sau khi dung hợp dị hỏa](#)
[Chương 616: Phá phong](#)
[Chương 617: Phá tháp lao ra](#)
[Chương 618: Thử sức](#)
[Chương 619: Tai họa](#)
[Chương 620: Giải quyết phiền phức](#)
[Chương 621: Triệu tập nhân thủ](#)
[Chương 622: Thời khắc sinh tử](#)
[Chương 623: Quát lui](#)
[Chương 624: Viện binh](#)
[Chương 625: Đánh chết Phạm Lao](#)
[Chương 626: Đại khai sát giới](#)
[Chương 627: Phê sinh đan](#)
[Chương 628: Phương thuốc](#)
[Chương 629: Đại chiến đã tới](#)
[Chương 630: Cường cường đối chọi](#)
[Chương 631: Giao phong](#)
[Chương 632: Hỏa liên bình](#)
[Chương 633: Trận chiến đồng môn](#)
[Chương 634: Hàn Phong sơ nhập Đẩu Tông](#)
[Chương 635: Phỉ Thúy Hỏa Liên](#)
[Chương 636: Mạng người là của ta!](#)
[Chương 637: Hồn Điện tái hiện](#)
[Chương 638: U Hải nạp giới](#)
[Chương 639: Bề quan dưỡng thương](#)
[Chương 640: Đế ấn quyết](#)
[Chương 641: Dự định](#)
[Chương 642: Giao dịch](#)
[Chương 643: Tu luyện Khai Sơn Ân](#)
[Chương 644: Tiêu Môn](#)

[Chương 645: Ba thể lực lớn](#)
[Chương 646: Giao dịch](#)
[Chương 647: Kêu gọi giúp đỡ](#)
[Chương 648: Sư tâm dược liệu](#)
[Chương 649: Luyện chế Phục Tử Linh Đan](#)
[Chương 650: Đại hội đấu giá đan dược](#)
[Chương 651: Kinh sợ](#)
[Chương 652: Bán đấu giá kết thúc](#)
[Chương 653: Tu phục dược dịch](#)
[Chương 654: Dược lão thức tỉnh](#)
[Chương 655: Thầy trò gặp lại](#)
[Chương 656: Tài liệu luyện chế thân thể](#)
[Chương 657: Tìm phương pháp hóa giải](#)
[Chương 658: Khôi phục](#)
[Chương 659: Ba huynh đệ họ Diêu](#)
[Chương 660: Chiêu khán](#)
[Chương 661: An trí Bàn Môn](#)
[Chương 662: Mời chiêu](#)
[Chương 663: An bình](#)
[Chương 664: Mọi sự đã sẵn sàng](#)
[Chương 665: Rời đi Nội Viên](#)
[Chương 666: Khởi hành quay lại Gia Mã Đế Quốc!](#)
[Chương 667: Động tĩnh của Vân Lam Tông](#)
[Chương 668: Ngàn dặm tìm về](#)
[Chương 669: Trần Quỷ Quan - Cổ nhân](#)
[Chương 670: Mộc Thiết](#)
[Chương 671: Chém giết](#)
[Chương 672: Tông sư nghị sự](#)
[Chương 673: Huyết tẩy](#)
[Chương 674: Huyết Chiến](#)
[Chương 675: Đã tìm đến đế đô](#)
[Chương 676: Đòi nợ](#)
[Chương 677: Kỳ nhân chi đạo còn trị một thân thân](#)
[Chương 678: Đại khai sát giới](#)
[Chương 679: Quét Ngang](#)
[Chương 680: Vân Lam Tông khiếp sợ](#)
[Chương 681: Thế](#)
[Chương 682: Thương thảo](#)
[Chương 683: Dàn xếp Tiêu gia](#)
[Chương 684: Nữ nhân đối chọi](#)

[Chương 685: Tuyệt Mị](#)
[Chương 686: Tuyệt mị](#)
[Chương 687: Phó Nham](#)
[Chương 688: Gặp mặt](#)
[Chương 689: Hiên thân](#)
[Chương 690: Hôn lễ](#)
[Chương 691: Hồn nguyên tố cốt đan](#)
[Chương 692: Phủ đệ mới của Tiêu Gia](#)
[Chương 693: Trò chuyện trong đêm](#)
[Chương 694: U Hải Giao Long thú](#)
[Chương 695: Đại chiến đã tới](#)
[Chương 696: Ngày đại hôn](#)
[Chương 697: Trận chiến mười chiêu](#)
[Chương 698: Trận chiến 10 chiêu](#)
[Chương 699: Chiến Cổ Hà](#)
[Chương 700: Bại](#)
[Chương 701: Giết không tha](#)
[Chương 702: Quyết chiến Vân Lam Tông](#)
[Chương 703: Quyết chiến Vân Sơn](#)
[Chương 704: Đại Bi Phong Tê Thủ](#)
[Chương 705: Vu hộ pháp](#)
[Chương 706: Phong sát yên cương](#)
[Chương 707: Quân bài chưa lật - Tam sắc hỏa liên](#)
[Chương 708: Hỏa liên bạo phát](#)
[Chương 709: Giết ?](#)
[Chương 710: Đánh chết Vân Sơn](#)
[Chương 711: Biến cố](#)
[Chương 712: Nạp Lan Yên Nhiên tái hiện](#)
[Chương 713: Dược Lão chiến Vu hộ pháp](#)
[Chương 714: Đấu Tông đại chiến](#)
[Chương 715: Bị bắt](#)
[Chương 716: Thống Khô](#)
[Chương 717: Xử Lý Vân Lam Tông](#)
[Chương 718: Kết Cục Của Vân Lam Tông](#)
[Chương 719: Kết Thúc](#)
[Chương 720: Tình Thế](#)
[Chương 721: Tông môn đại hội](#)
[Chương 722: Độc Tông](#)
[Chương 723: Dược Lão lưu lại](#)
[Chương 724: Thế lực sơ thành](#)

[Chương 725: Ly biệt](#)
[Chương 726: Khỏi hẳn](#)
[Chương 727: Liên minh](#)
[Chương 728: Viêm Minh](#)
[Chương 729: Sự thành](#)
[Chương 730: Luyện chế](#)
[Chương 731: Bể quan](#)
[Chương 732: Thanh Sơn trấn](#)
[Chương 733: Gặp cố nhân](#)
[Chương 734: Sơn cốc cổ quái](#)
[Chương 735: Bóng Đen Thần Bí](#)
[Chương 736: Tiểu Y Tiên?](#)
[Chương 737: Tử Nghiên tấn giai](#)
[Chương 738: Đan Thành](#)
[Chương 739: Hách Gia](#)
[Chương 740: Viện Thủ](#)
[Chương 741: Hách Càn](#)
[Chương 742: Bể Tử Quan](#)
[Chương 743: Thay Đổi](#)
[Chương 744: Linh Hồn Thăm Dò](#)
[Chương 745: Tấn Giai Đấu Hoàng](#)
[Chương 746: Xuất Cốc](#)
[Chương 747: Đại Loạn](#)
[Chương 748: Độc Tông, Kim Nạn Tông, Mộ Lan Cốc](#)
[Chương 749: Cứu viện](#)
[Chương 750: Xà Nhân Nguyệt Mị](#)
[Chương 751: Tình thế](#)
[Chương 752: Đại chiến!](#)
[Chương 753: Tam Thú Man Hoang Quyết](#)
[Chương 754: Nghênh chiến Mộ Lan tam lão](#)
[Chương 755: Chiến đấu kịch liệt](#)
[Chương 756: Tam Thiên Lô](#)
[Chương 757: Âm mưu](#)
[Chương 758: Ứng gậy](#)
[Chương 759: Độc tông Tông chủ](#)
[Chương 760: Thân pháp so đấu](#)
[Chương 761: Bao](#)
[Chương 762: Uy vọng!](#)
[Chương 763: Cảnh còn người mất!](#)
[Chương 764: Ngưng Chiến!](#)

[Chương 765: Dạ kiến](#)
[Chương 766: Độc Đan Chi Pháp](#)
[Chương 767: Cường giả Xà Nhân tộc](#)
[Chương 768: Tứ đại trưởng lão](#)
[Chương 769: Bí pháp tam đẳng](#)
[Chương 770: Khiêu khích](#)
[Chương 771: Điều dưỡng](#)
[Chương 772: Hành Động](#)
[Chương 773: Âm sát!!](#)
[Chương 774: Lấy ít địch nhiều](#)
[Chương 775: Thu hoạch phong phú](#)
[Chương 776: Thiên Nhan Cửu Hành Dục](#)
[Chương 777: Trên Vân Sơn, Huân Nhi](#)
[Chương 778: Đan Tháp!](#)
[Chương 779: Thu phục Cổ Hà!](#)
[Chương 780: Đại Thống Lĩnh!](#)
[Chương 781: Mời Nàng Giúp Đỡ!](#)
[Chương 782: Chạy tới Xuất Vân!](#)
[Chương 783: Vạn Hat Môn](#)
[Chương 784: Ngô Nhại](#)
[Chương 785: Hung hiểm](#)
[Chương 786: Hat Tát Nham](#)
[Chương 787: Môn phái đại chiến](#)
[Chương 788: Chém giết](#)
[Chương 789: Tứ Dục Thiên Ma Hat](#)
[Chương 790: Hiện thân](#)
[Chương 791: Thiết Hộ pháp](#)
[Chương 792: Đấu Tông Bùng Nổ](#)
[Chương 793: Đánh lén](#)
[Chương 794: Hat Sơn bỏ mình](#)
[Chương 795: Túi Hồn](#)
[Chương 796: Phiên Hải Ấn](#)
[Chương 797: Thiết Hộ Pháp chạt vật](#)
[Chương 798: Bắt được](#)
[Chương 799: Liều chết một kích](#)
[Chương 800: Ma Độc Ban](#)
[Chương 801: Thạch Trì](#)
[Chương 802: Phong Ấn Ma Độc Ban](#)
[Chương 803: Nhị Tinh Đấu Hoàng](#)
[Chương 804: Trên Bảng Bài Danh Thứ Ba](#)

[Chương 805: Tính Toán](#)
[Chương 806: Thông tin về Hồn Điện](#)
[Chương 807: Hành trình đến Hắc Giác Vực](#)
[Chương 808: Gặp Gỡ Giữa Đường](#)
[Chương 809: Ma Viêm Cốc](#)
[Chương 810: Huyết kiếm Ngô Hạo](#)
[Chương 811: Ứng Trảo lão nhân](#)
[Chương 812: Tiêu Viêm, Tiêu Môn](#)
[Chương 813: Một tên cũng không để lại](#)
[Chương 814: Gió Mây Cuồn Cuộn](#)
[Chương 815: Vào Thành](#)
[Chương 816: Thiên Dược Phường](#)
[Chương 817: Đại hội đổi đan](#)
[Chương 818: Lão giả mặt đỏ](#)
[Chương 819: Đấu giá](#)
[Chương 820: Đắc thủ](#)
[Chương 821: Bò Đê Tâm](#)
[Chương 822: Hoàng Các](#)
[Chương 823: Phiền phức tìm tới cửa!](#)
[Chương 824: Bạch y nhân](#)
[Chương 825: Mạc Nhai](#)
[Chương 826: Cường giả tập hợp](#)
[Chương 827: Nhị nữ ám thủ](#)
[Chương 828: Phá Tông đan](#)
[Chương 829: Động tĩnh](#)
[Chương 830: Mạc Thiên Hành](#)
[Chương 831: Đấu giá bắt đầu](#)
[Chương 832: Trò hay bắt đầu](#)
[Chương 833: Đấu giá](#)
[Chương 834: Lục Hợp Du Thân Thuật](#)
[Chương 835: Ma thú cây khô](#)
[Chương 836: Đấu giá cây khô](#)
[Chương 837: Đấu giá cây khô 2](#)
[Chương 838: Bò Đê Hóa Thể Tiên](#)
[Chương 839: Tiền vốn đáng kể](#)
[Chương 840: Người thắng sau cùng](#)
[Chương 841: Ứng Sơn lão nhân](#)
[Chương 842: Gặp mặt](#)
[Chương 843: Tương đàm](#)
[Chương 844: Thương nghị lập kế hoạch](#)

[Chương 845: Phân thây](#)
[Chương 846: Huyết dịch xanh hồng](#)
[Chương 847: Ma Hạch Cấp Bảy](#)
[Chương 848: Mâm Mống Tâm Hoả](#)
[Chương 849: Theo Đuôi](#)
[Chương 850: Lò Xét](#)
[Chương 851: Linh Hồn Phân Thân](#)
[Chương 852: Quả Nhiên Là Người](#)
[Chương 853: Đồng môn tái kiến](#)
[Chương 854: Ngũ đại Đấu Tông](#)
[Chương 855: Thế cuộc chuyển biến](#)
[Chương 856: Đại chiến bắt đầu](#)
[Chương 857: Hóa Sinh Hỏa](#)
[Chương 858: Thu Phục](#)
[Chương 859: Đánh chết](#)
[Chương 860: Tử Nghiên bạo tẩu](#)
[Chương 861: Quát lui](#)
[Chương 862: Rời đi](#)
[Chương 863: Biến cố](#)
[Chương 864: Tiêu trừ ản hoa](#)
[Chương 865: Đến Hòa Bình Trấn](#)
[Chương 866: Hân Lam](#)
[Chương 867: Gặp Mặt](#)
[Chương 868: Biên Pháp](#)
[Chương 869: Tin tức Di Hỏa](#)
[Chương 870: Tin Tức Di Hoả Khác!](#)
[Chương 871: Tam Thiên Diễm Viêm Hoả!](#)
[Chương 872: Luyện Ché!](#)
[Chương 873: Thu Hoạch Ngoài Tương Tương!](#)
[Chương 874: Một Đôi Cánh Đầy Bá Đạo!](#)
[Chương 875: Nhất lao vĩnh dật](#)
[Chương 876: Đã đến](#)
[Chương 877: Địa Ma lão quỷ](#)
[Chương 878: Động thủ](#)
[Chương 879: Đồi chiến Địa Ma lão quỷ](#)
[Chương 880: Kinh tâm đông phách](#)
[Chương 881: Diên cuồng](#)
[Chương 882: Hủy Diệt Hỏa Liên](#)
[Chương 883: Đại Phá \(Tàn Phá\)](#)
[Chương 884: Thiên Bách Nhị Lão](#)

[Chương 885: Mong Đợi](#)
[Chương 886: Thất Bại](#)
[Chương 887: Ngũ Tinh Đấu Hoàng](#)
[Chương 888: Nơi tu luyện](#)
[Chương 889: Lại tiến vào đáy tháp](#)
[Chương 890: Triệu hoán](#)
[Chương 891: Thước pháp tiểu thành](#)
[Chương 892: Hải cốt thần bí](#)
[Chương 893: Sinh vật dung nham](#)
[Chương 894: Bộ tộc thần lửa](#)
[Chương 895: Thiên Hỏa tôn giả](#)
[Chương 896: Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp](#)
[Chương 897: Sự Tồn Tại Thần Bí!](#)
[Chương 898: Đông Tĩnh Của Đà Xá Cổ Đé Ngọc](#)
[Chương 899: Tiếp tục thăng cấp](#)
[Chương 900: Tình báo](#)
[Chương 901: Thương nghị](#)
[Chương 902: Chiêu Tập](#)
[Chương 903: Liên Minh](#)
[Chương 904: Tốc Độ! Uy Hiếp!](#)
[Chương 905: Hiên Hộ Pháp](#)
[Chương 906: Hỏa Linh Hiên Uy](#)
[Chương 907: Hung Hồn Ngưng Tu](#)
[Chương 908: Nghênh chiến!](#)
[Chương 909: Thu phục hung hồn](#)
[Chương 910: Kích sát](#)
[Chương 911: Tái giao thủ](#)
[Chương 912: Hỏa Liên! Sát!](#)
[Chương 913: Người thắng cuối cùng](#)
[Chương 914: Tâm bảo](#)
[Chương 915: Thạch động khổ phòng](#)
[Chương 916: Thiên yêu khô](#)
[Chương 917: Dưỡng Hồn Tiên](#)
[Chương 918: Ách Nan Độc Thể bùng phát sớm](#)
[Chương 919: Phong ấn](#)
[Chương 920: Luyện hóa hung hồn](#)
[Chương 921: Luyện chế Thiên Yêu Khô](#)
[Chương 922: Rèn luyện](#)
[Chương 923: Luyện chế thành công](#)
[Chương 924: Đại động tĩnh](#)

[Chương 925: Luyện chế thiên hồ dung huyết đan](#)
[Chương 926: Uy áp trong huyết mạch](#)
[Chương 927: Đan thành](#)
[Chương 928: Đan Lô](#)
[Chương 929: Sức mạnh của Địa Yêu Khôi](#)
[Chương 930: Tái đột phá](#)
[Chương 931: Ly khai!](#)
[Chương 932: Nhất Điện Nhất Tháp, Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phương Các](#)
[Chương 933: Bể Quan](#)
[Chương 934: Hồng y thiếu nữ](#)
[Chương 935: Lục giai!](#)
[Chương 936: Chữa trị](#)
[Chương 937: Không Gian Phong Bao](#)
[Chương 938: Thông đạo kinh hồn](#)
[Chương 939: Hàn Trùng](#)
[Chương 940: Hàn gia - Hàn Tuyết](#)
[Chương 941: Yêu Xà Hạ Mãng](#)
[Chương 942: Vạn Xà Hạp](#)
[Chương 943: Thân bí cường giả](#)
[Chương 944: Không Gian Chi Lực](#)
[Chương 945: Hồng Gia](#)
[Chương 946: Ra Tay](#)
[Chương 947: Thiên Bắc Thành](#)
[Chương 948: Người quen](#)
[Chương 949: Thử](#)
[Chương 950: Cứu Chuyên Phong Du Bộ](#)
[Chương 951: Chư Kiền](#)
[Chương 952: Nơi giam giữ Dược Lão](#)
[Chương 953: Thiên Thạch Đài](#)
[Chương 954: Giao thủ](#)
[Chương 955: Lôi Thần Hàng Lâm](#)
[Chương 956: Diệt Lôi Chùy](#)
[Chương 957: Biến cố](#)
[Chương 958: Không đủ tư cách](#)
[Chương 959: Yêu Khôi hiện thân](#)
[Chương 960: Hồng gia vây giết](#)
[Chương 961: Sát phạt quyết đoán](#)
[Chương 962: Hành động điên cuồng](#)
[Chương 963: Tam Thiên Lôi Huyền Thân](#)
[Chương 964: Tàn quyền](#)

[Chương 965: Khí thể ngập trời](#)
[Chương 966: Đánh chết Trầm Vân](#)
[Chương 967: Đấu Tông cường giả tự bạo](#)
[Chương 968: Tê Phương Sơn](#)
[Chương 969: Cứu Tinh Đấu Hoàng](#)
[Chương 970: Long đàm hồ huyết](#)
[Chương 971: Cứu Thiên Lôì Ngục Trần](#)
[Chương 972: Lôì Thần Chi Nô](#)
[Chương 973: Uy Lực Của Hỏa Liên!](#)
[Chương 974: Giết Chết Hồng Thiên Khiếu!](#)
[Chương 975: Linh hồn tàn ấn](#)
[Chương 976: Thiên Sơn Huyết Đàm](#)
[Chương 977: Thiên Lôì Tử](#)
[Chương 978: Đuổi giết](#)
[Chương 979: Phá giải](#)
[Chương 980: Rừng rậm khổ tu](#)
[Chương 981: Thương Lang Vương thất cấp](#)
[Chương 982: Ma Thú Giới Tam đại gia tộc](#)
[Chương 983: Rèn luyện phân thân](#)
[Chương 984: Đến Thiên Mục Sơn!](#)
[Chương 985: Phương Tiểu Thư!](#)
[Chương 986: Làn Đầu Giao Thủ!](#)
[Chương 987: Nam tử áo đen](#)
[Chương 988: Gặp lại cố nhân](#)
[Chương 989: Gặp lại Nạp Lan Yên Nhiên](#)
[Chương 990: Vương Trần](#)
[Chương 991: Mê trận](#)
[Chương 992: Khởi đích huyết án](#)
[Chương 993: Thiên Sơn Đài](#)
[Chương 994: Thử Triều Âm Ba Trần](#)
[Chương 995: Sấm Quan](#)
[Chương 996: Mộ Thanh Loan](#)
[Chương 997: Sóng âm chạm nhau](#)
[Chương 998: Hướng đi của Phong Tôn Giả](#)
[Chương 999: Giao dịch](#)
[Chương 1000: Dưới Đáy Huyết Đàm](#)
[Chương 1001: Tiến Nhập Huyết Đàm](#)
[Chương 1002: Huyết Đàm Tiềm Tu!](#)
[Chương 1003: Rèn Luyện Cả Linh Hồn?](#)
[Chương 1004: Đột Phá Đấu Tông?](#)

[Chương 1005: Gặp Lại Dược Lão!](#)
[Chương 1006: Nhất Tinh Đẩu Tông!](#)
[Chương 1007: Cổ Giới?](#)
[Chương 1008: Luyện!](#)
[Chương 1009: Phong Lôi Sơn Mạch!](#)
[Chương 1010: Lôi Sơn!](#)
[Chương 1011: Tứ Đại Tôn Giả!](#)
[Chương 1012: Đại Hội Bắt Đầu!](#)
[Chương 1013: Hỗn loạn sàng lọc](#)
[Chương 1014: Đến đây!](#)
[Chương 1015: Chiến đấu với Vương Trần](#)
[Chương 1016: Lục Hợp Hỏa](#)
[Chương 1017: Thân phận bại lộ](#)
[Chương 1018: Phụng bồi](#)
[Chương 1019: Tuổi trẻ một trận chiến](#)
[Chương 1020: Phong Sát Chỉ](#)
[Chương 1021: Yêu Hoàng Thánh Tượng](#)
[Chương 1022: Thánh Tượng Chi Lục](#)
[Chương 1023: Yêu Hoàng Chuông](#)
[Chương 1024: Thắng bại](#)
[Chương 1025: Cổ Hoàng Huyết Tinh](#)
[Chương 1026: Đại hội kết thúc](#)
[Chương 1027: Hấp thu](#)
[Chương 1028: Cốt dực dị biến](#)
[Chương 1029: Chuyện xưa năm đó](#)
[Chương 1030: Đi trước Đan Vực](#)
[Chương 1031: Tu luyện Long Diễm Quyết](#)
[Chương 1032: Rèn luyện thú hỏa](#)
[Chương 1033: Hỏa chủng](#)
[Chương 1034: Trung vực, Thiên Hoàng thành](#)
[Chương 1035: Tranh đoạt "trùng động"](#)
[Chương 1036: Gặp lại bạn cũ](#)
[Chương 1037: Một chiêu](#)
[Chương 1038: Đi trước Phần Viêm Cốc](#)
[Chương 1039: Chích Hỏa sơn mạch](#)
[Chương 1040: Đường Chân, Cứu Long Lôi Cương Hỏa!](#)
[Chương 1041: Khảo nghiệm Di Hỏa](#)
[Chương 1042: Báo thù](#)
[Chương 1043: Tranh thủ](#)
[Chương 1044: Hỏa Bò Đan](#)

[Chương 1045: Dung hợp](#)
[Chương 1046: Biên cố](#)
[Chương 1047: Ngăn cơn sóng dữ](#)
[Chương 1048: Tái kiến Đan lô](#)
[Chương 1049: Luyện đan thành công](#)
[Chương 1050: Âm Dương Mệnh Hồn Đan](#)
[Chương 1051: Bị ngăn trở](#)
[Chương 1052: Khảo nghiệm](#)
[Chương 1053: Chiến Ngô Thần](#)
[Chương 1054: Âm tàng nhất thủ](#)
[Chương 1055: Tới tay](#)
[Chương 1056: Bí Pháp truyền thừa](#)
[Chương 1057: Tiêu Huyền](#)
[Chương 1058: Tin tức Tiểu Y Tiên](#)
[Chương 1059: Tìm đến Trung vực](#)
[Chương 1060: Diệt thành](#)
[Chương 1061: Diệt gia](#)
[Chương 1062: Hướng đi](#)
[Chương 1063: Lạc Thần Giản](#)
[Chương 1064: Băng Hà Cốc - Tiểu Sát](#)
[Chương 1065: Cục diện xoay chuyển](#)
[Chương 1066: Không chịu nổi một kích](#)
[Chương 1067: Một tên cũng không tha](#)
[Chương 1068: Chữa thương](#)
[Chương 1069: Tung tích Thiên Hạt Độc Long Thú](#)
[Chương 1070: Thăng cấp](#)
[Chương 1071: Thiên Hạt Độc Long Thú](#)
[Chương 1072: Hạt Long Tộc](#)
[Chương 1073: Giết chết Thiên Hạt Độc Long Thú](#)
[Chương 1074: Đánh chết](#)
[Chương 1075: Tới tay](#)
[Chương 1076: Luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan](#)
[Chương 1077: Luyện chế thân thể](#)
[Chương 1078: Đấu Tông đỉnh phong](#)
[Chương 1079: Lầy trứng chơi đá](#)
[Chương 1080: Dương Hỏa](#)
[Chương 1081: Hắc Hỏa Tông](#)
[Chương 1082: Dương Hỏa Cổ Đàn](#)
[Chương 1083: Độc đan chi pháp, giải khai!](#)
[Chương 1084: Ai động đến người, ta liền giết người đó!](#)

[Chương 1085: Địa Tâm Châu](#)
[Chương 1086: Cướp đoạt](#)
[Chương 1087: Đại chiến tới](#)
[Chương 1088: Đê Tam biến](#)
[Chương 1089: Tăng phúc khùng bố](#)
[Chương 1090: Bẻ gãy, nghiền nát](#)
[Chương 1091: Ly Hoả Phần Thiên](#)
[Chương 1092: Khùng bố đối oanh](#)
[Chương 1093: Một trận chiến chấn động!](#)
[Chương 1094: Thanh Hải!](#)
[Chương 1095: Ngai Vàng Băng Giá!](#)
[Chương 1096: Băng Tôn Giá!](#)
[Chương 1097: Gặp lại Huân Nhi!](#)
[Chương 1098: Ngon lửa màu vàng kim!](#)
[Chương 1099: Đánh tan](#)
[Chương 1100: Lui địch!](#)
[Chương 1101: Phong ấn](#)
[Chương 1102: Toan Tính](#)
[Chương 1103: Bí ấn Cổ ngọc](#)
[Chương 1104: Mê Tình](#)
[Chương 1105: Giải quyết Ma Độc Ban](#)
[Chương 1106: Đột phá](#)
[Chương 1107: Thống lĩnh Linh Tuyên](#)
[Chương 1108: Huyết ngọc lệnh](#)
[Chương 1109: Không chịu nổi một kích](#)
[Chương 1110: Trả nợ](#)
[Chương 1111: Rời khỏi](#)
[Chương 1112: Trưởng lão hội](#)
[Chương 1113: Khổ tu luyện đan](#)
[Chương 1114: Tào gia](#)
[Chương 1115: Đánh cuộc](#)
[Chương 1116: Ngoạn hỏa \(Chơi lửa\)](#)
[Chương 1117: Yêu nữ Tào gia](#)
[Chương 1118: Áp lực](#)
[Chương 1119: Cảnh giới linh hồn](#)
[Chương 1120: Đi tới Thánh Đan thành](#)
[Chương 1121: Đan gia](#)
[Chương 1122: Gặp gỡ trong tình không](#)
[Chương 1123: Phân tháp](#)
[Chương 1124: Khảo thí](#)

[Chương 1125: Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp](#)
[Chương 1126: Giáo huấn](#)
[Chương 1127: Giao dịch hội Luyện dược sư](#)
[Chương 1128: Huyết Tinh Yêu Quả](#)
[Chương 1129: Mảnh đồng kỳ lạ](#)
[Chương 1130: Trao đổi](#)
[Chương 1131: Huyền Minh tông](#)
[Chương 1132: Dụng Linh Phần Trần](#)
[Chương 1133: Khẩu quyết vô danh](#)
[Chương 1134: Hấp thu](#)
[Chương 1135: Ngũ đại gia tộc tề tụ](#)
[Chương 1136: Khảo hạch bắt đầu](#)
[Chương 1137: Khảo thí linh hồn](#)
[Chương 1138: Diễm kinh tứ toạ](#)
[Chương 1139](#)
[Chương 1140: Khống chế linh hồn](#)
[Chương 1141: Linh hồn giao thủ](#)
[Chương 1142: Học trộm](#)
[Chương 1143: Thắng lợi](#)
[Chương 1144: Khách không mời](#)
[Chương 1145: Hắc bào nhân thân bí](#)
[Chương 1146: Mộ Cốt lão nhân](#)
[Chương 1147: Huyền Không Tử](#)
[Chương 1148: Tổng Thanh](#)
[Chương 1149: Hồn Thủ Ấn](#)
[Chương 1150: Đan hội bắt đầu](#)
[Chương 1151: Hai cửa ải](#)
[Chương 1152: Vượt qua!](#)
[Chương 1153: Lối vào Đan giới](#)
[Chương 1154: Hoàng tinh ngàn năm](#)
[Chương 1155: Địa tâm hồn tủy](#)
[Chương 1156: Hoàng Y lão giả](#)
[Chương 1157: Vạn Dược sơn mạch](#)
[Chương 1158: Tái ngộ](#)
[Chương 1159: Động thủ](#)
[Chương 1160: Hạ sát thủ](#)
[Chương 1161: Rời đi](#)
[Chương 1162: Đan Linh tương](#)
[Chương 1163: Hạ dược](#)
[Chương 1164: Giết chóc](#)

[Chương 1165: Liên thủ](#)
[Chương 1166: Chạy trốn](#)
[Chương 1167: Tử Nghiên, Hùng Chiến!](#)
[Chương 1168: Đẩy lui](#)
[Chương 1169: Quảng trường dược liệu](#)
[Chương 1170: Điều hòa Địa Tâm Hồn Tủy](#)
[Chương 1171: Tiến vào bát phẩm!](#)
[Chương 1172: Tiến về lối ra](#)
[Chương 1173: Rời khỏi Đan giới!](#)
[Chương 1174: Trọng điểm!](#)
[Chương 1175: Huyêt Yêu Diễm Hỏa](#)
[Chương 1176: Bắt đầu luyện đan](#)
[Chương 1177: Đan lôi liên hiện](#)
[Chương 1178: Cường giả xuất hiện](#)
[Chương 1179: Bát phẩm đan dược](#)
[Chương 1180: Tam sắc Đan Lôi](#)
[Chương 1181: Phóng tay cược một lần!](#)
[Chương 1182: Thăng Linh Đan Pháp!](#)
[Chương 1183: Ngũ sắc đan lôi](#)
[Chương 1184: Nghênh đón Đan Lôi](#)
[Chương 1185: Tiến hóa! Thiên Yêu Khô!](#)
[Chương 1186: Đan Hội kết thúc](#)
[Chương 1187: Huyền Y, Thiên Lôi Tử](#)
[Chương 1188: Nhi nữ đối mặt](#)
[Chương 1189: Long Ân](#)
[Chương 1190: Tinh Vực, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!](#)
[Chương 1191: Sự hung hãn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa](#)
[Chương 1192: Phá vỡ Phong Ấn](#)
[Chương 1193: Viên thủ của Hồn Điện](#)
[Chương 1194: Kịch chiến!](#)
[Chương 1195: Động thủ](#)
[Chương 1196: Phù Ấn](#)
[Chương 1197: Linh hồn giao chiến](#)
[Chương 1198: Phát nổ](#)
[Chương 1199: Giảng co](#)
[Chương 1200: Hàng phục](#)
[Chương 1201: Thôn phê di hỏa, cứu tinh Đẩu Tông!](#)
[Chương 1202: Hỏa Lôi Tử](#)
[Chương 1203: Tin tức](#)
[Chương 1204: Phục Linh Thanh Đan](#)

[Chương 1205: Dịch Trần](#)
[Chương 1206: Giao thủ](#)
[Chương 1207: Cám ơn đã nhường](#)
[Chương 1208: Đã có tin tức](#)
[Chương 1209: Vong Hồn sơn mạch](#)
[Chương 1210: Vạn sự sẵn sàng](#)
[Chương 1211: Nghĩ cách cứu viện - Hành động!](#)
[Chương 1212: Phê Thạch Ma Kiến!](#)
[Chương 1213: Cự điện](#)
[Chương 1214: Đại chiến](#)
[Chương 1215: Giết chóc](#)
[Chương 1216: Trích Tinh lão quỷ](#)
[Chương 1217: Trêu chọc](#)
[Chương 1218: Thế cục](#)
[Chương 1219: Cầm chân](#)
[Chương 1220: Lưỡng Bại Câu Thương](#)
[Chương 1221: Thần Bí Nhân](#)
[Chương 1222: Trọng thương](#)
[Chương 1223: Tinh Vãn Các](#)
[Chương 1224: Thời gian trôi nhanh](#)
[Chương 1225: Thăng cấp Đâu Tôn](#)
[Chương 1226: Thức tỉnh](#)
[Chương 1227: Di tích viễn cổ](#)
[Chương 1228: Thú Vực](#)
[Chương 1229: Hải Cốt sơn mạch](#)
[Chương 1230: Tìm Kiếm](#)
[Chương 1231: Lăn xuống đi!](#)
[Chương 1232: Không gian phong ấn](#)
[Chương 1233: Hắc y nhân](#)
[Chương 1234: Di tích mở cửa](#)
[Chương 1235: Kẻ thù xuất hiện](#)
[Chương 1236: Tiến vào di tích](#)
[Chương 1237: Hỏa đạo huyền cơ](#)
[Chương 1238: Thu phục](#)
[Chương 1239: Khu rừng từ thời viễn cổ](#)
[Chương 1240: Hồn Anh Yêu Thu](#)
[Chương 1241: Long Hoàng Căn Nguyên Quả](#)
[Chương 1242: Hoàng Hiên](#)
[Chương 1243: Thiên Hoàng tổ hồn](#)
[Chương 1244: Tổ hồn so đấu](#)

[Chương 1245: Đan dược từ thời viễn cổ](#)
[Chương 1246: Dụ dỗ Đan thú](#)
[Chương 1247: Thanh Lân?](#)
[Chương 1248: Gặp lại cố nhân](#)
[Chương 1249: Sự kinh khủng của Bích Xà Tam Hoa Đồng](#)
[Chương 1250: Chủ điện](#)
[Chương 1251: Phong ấn biến mất](#)
[Chương 1252: Hỗn loạn](#)
[Chương 1253: Tranh đoạt quyền trục](#)
[Chương 1254: Giết chóc](#)
[Chương 1255: Hải cốt của Đâu Thánh](#)
[Chương 1256: Hợp tác](#)
[Chương 1257: Đại Thiên Tào Hóa Chương!](#)
[Chương 1258: Tranh đoạt hải cốt](#)
[Chương 1259: Thu thập hải cốt](#)
[Chương 1260: Nhúng tay](#)
[Chương 1261: Tứ ân chồng lóp](#)
[Chương 1262: Huyết chiến](#)
[Chương 1263: Viên thủ](#)
[Chương 1264: Hắc Kinh](#)
[Chương 1265: Phân biệt](#)
[Chương 1266: Hình xăm thần bí](#)
[Chương 1267: Viễn Cổ Thiên Xà](#)
[Chương 1268: Thiên Giai đấu kỹ](#)
[Chương 1269: Tào Hóa Thánh Giả](#)
[Chương 1270: Thân thể hoàn mỹ](#)
[Chương 1271: Cốt tủy Đâu Thánh](#)
[Chương 1272: Cường địch đã đến](#)
[Chương 1273: Hỗn chiến](#)
[Chương 1274: Thi triển](#)
[Chương 1275: Kết cục thê thảm](#)
[Chương 1276: Đại triển thần uy](#)
[Chương 1277: Bán Thánh](#)
[Chương 1278: Dược Thánh](#)
[Chương 1279: Cố nhân tái kiến](#)
[Chương 1280: Gặp Gỡ](#)
[Chương 1281: Đi Tới Hoa Tông](#)
[Chương 1282: Gặp Lại Vân Vân](#)
[Chương 1283: Yêu Hoa tà quân](#)
[Chương 1284: Hóa Khí Thiên Địa](#)

[Chương 1285: Chức Vị Tông Chủ](#)
[Chương 1286: Luyện Hóa](#)
[Chương 1287: Thiên Địa Di Tượng](#)
[Chương 1288: Chuẩn Thiên Giai Công Pháp](#)
[Chương 1289: Xé Rách Phong Ấn](#)
[Chương 1290: Chặn Đường](#)
[Chương 1291: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 1292: Công Pháp Hiển Uy](#)
[Chương 1293: Lấy Một Đâu Ba](#)
[Chương 1294: Đánh bay](#)
[Chương 1295: Cổ Long đảo](#)
[Chương 1296: Thái Cổ Hư Long tộc phân liệt](#)
[Chương 1297: Đông thủ](#)
[Chương 1298: Luyện hóa Long Hoàng tinh tầng](#)
[Chương 1299: Hồn loạn](#)
[Chương 1300: Thức tỉnh](#)
[Chương 1301: Long Hoàng, Tử Nghiên](#)
[Chương 1302: Long Hoàng cổ giáp](#)
[Chương 1303: Hư không Lôi trì](#)
[Chương 1304: Tấn cấp Ngũ tinh](#)
[Chương 1305: Lão giả họ Mang](#)
[Chương 1306: Rời khỏi Long đảo](#)
[Chương 1307: Viên cổ Bát tộc](#)
[Chương 1308: Ngọc thiếp](#)
[Chương 1309: Thái Nhất Hồn Quyết](#)
[Chương 1310: Chạy tới Đông vực](#)
[Chương 1311: Oan gia ngõ hẹp](#)
[Chương 1312: Thích!](#)
[Chương 1313: Bát thiên thống lĩnh và Tứ đại đô thống](#)
[Chương 1314: Tam thống lĩnh - Dương Hạo](#)
[Chương 1315: Viêm tộc](#)
[Chương 1316: Hồn Nhai](#)
[Chương 1317: Cổ giới mở ra](#)
[Chương 1318: Thiên Mộ](#)
[Chương 1319: Cổ Chân](#)
[Chương 1320: Đánh phủ đầu](#)
[Chương 1321: Tu La đô thống](#)
[Chương 1322: Mang Thiên Xích](#)
[Chương 1323: Nghi thức bắt đầu](#)
[Chương 1324: Đăng cấp huyết mạch - Tộc văn!](#)

[Chương 1325: Khiêu chiến](#)
[Chương 1326: Kinh địch](#)
[Chương 1327: Cuộc chiến đỉnh phong](#)
[Chương 1328: Đại Tịch Diệt Chi](#)
[Chương 1329: Kết thúc!](#)
[Chương 1330: Thắng!](#)
[Chương 1331: Tuyệt phẩm huyết mạch!](#)
[Chương 1332: Thất bại tộc vãn!](#)
[Chương 1333: Gặp mặt](#)
[Chương 1334: Trò chuyện](#)
[Chương 1335: Thiên Mộ mở ra](#)
[Chương 1336: Tiến vào Thiên Mộ](#)
[Chương 1337: Tu hành buồn tẻ](#)
[Chương 1338: Hồn Nhai, Hồn Lê!](#)
[Chương 1339: Thăng cấp Lục tinh](#)
[Chương 1340: Truy đuổi](#)
[Chương 1341: Cứu tinh năng lượng thể](#)
[Chương 1342: Thiên Yêu Khôi màu tím!](#)
[Chương 1343: Đại Phong Bạo](#)
[Chương 1344: Tu tập](#)
[Chương 1345: Viễn Cổ Phê Trùng](#)
[Chương 1346: Đòi thù lao](#)
[Chương 1347: Mở đường](#)
[Chương 1348: Tầng thứ ba](#)
[Chương 1349: Bán Thánh năng lượng thể](#)
[Chương 1350: Huyết Đao Thánh giả](#)
[Chương 1351: Hai tên Đấu Thánh](#)
[Chương 1352: Hiên thân](#)
[Chương 1353: Tiêu Huyền!](#)
[Chương 1354: Truyền thừa huyết mạch!](#)
[Chương 1355: Hoán huyết](#)
[Chương 1356: Dung hợp huyết mạch](#)
[Chương 1357: Một năm rưỡi](#)
[Chương 1358: Bất tinh Đấu Tôn đỉnh phong!](#)
[Chương 1359: Kích hoạt tộc vãn](#)
[Chương 1360: Làn lịch luyện cuối cùng](#)
[Chương 1361: Chém giết](#)
[Chương 1362: Rời khỏi Thiên Mộ](#)
[Chương 1363: Hồn Lâm](#)
[Chương 1364: Thú nhận](#)

[Chương 1365: Rời khỏi Cổ giới](#)
[Chương 1366: Tinh Vẫn các thay da đổi thịt](#)
[Chương 1367: Tây bắc đại lục rung chuyển!](#)
[Chương 1368: Thu đồ](#)
[Chương 1369: Lôi kéo nhân thủ](#)
[Chương 1370: Ải Huyền Hoàng](#)
[Chương 1371: Tiêu Tiêu!](#)
[Chương 1372: Đại chiến!](#)
[Chương 1373: Thảm thiết!](#)
[Chương 1374: Một chương duy nhất!](#)
[Chương 1375: Xưa đâu bằng nay!](#)
[Chương 1376: Tứ Thiên Tôn, Huyết Hà!](#)
[Chương 1377: Phê Huyết Thuật](#)
[Chương 1378: Cứu chuyển thành Thánh!](#)
[Chương 1379: Kết thúc!](#)
[Chương 1380: Khỏi u ác tính!](#)
[Chương 1381: Luyện đan!](#)
[Chương 1382: Nghiêm trị!](#)
[Chương 1383: Giải quyết](#)
[Chương 1384: Phân phó trước khi đi](#)
[Chương 1385: Trở về Tinh Vẫn Các](#)
[Chương 1386: Đại hội giao dịch xuyên không gian](#)
[Chương 1387: Bát Hải Nguyên Thạch](#)
[Chương 1388: Cổ điện](#)
[Chương 1389: Mảnh tàn đồ cuối cùng!](#)
[Chương 1390: Tình báo](#)
[Chương 1391: Cổ Vực Mãng Hoang](#)
[Chương 1392: Hat Ma tam quý](#)
[Chương 1393: Phạt Nô Hỏa Liên bốn màu rươi!](#)
[Chương 1394: Chiếm được cổ đồ](#)
[Chương 1395: Cổ đồ chi mê!](#)
[Chương 1396: Tinh Liên Yêu Thánh!](#)
[Chương 1397: Tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể](#)
[Chương 1398: Mãng Hoang trấn!](#)
[Chương 1399: Tiến vào](#)
[Chương 1400: Xâm nhập!](#)
[Chương 1401: Gặp lại Vân Vân](#)
[Chương 1402: Chém giết](#)
[Chương 1403: Viễn cổ Thiên Ma mãng](#)
[Chương 1404: Vây giết Thiên Ma mãng](#)

[Chương 1405: Thiên Ma huyết trì](#)
[Chương 1406: Cửu tinh Đẩu Tôn!](#)
[Chương 1407: Cổ vực thai!](#)
[Chương 1408: Ra oai phủ đầu](#)
[Chương 1409: Hai nàng gặp nhau](#)
[Chương 1410: Hồn Ngọc, thú triều!](#)
[Chương 1411: Trùng kích thú triều!](#)
[Chương 1412: Đột phá!](#)
[Chương 1413: Năm vị Bán Thánh!](#)
[Chương 1414: Tiêu diệt khô lồi Bán Thánh](#)
[Chương 1415: Tiến vào cổ thụ!](#)
[Chương 1416: Áo cảnh](#)
[Chương 1417: Cảm xúc trái chiều của Đẩu Đế](#)
[Chương 1418: Bò Đè tam bảo](#)
[Chương 1419: Thức tỉnh!](#)
[Chương 1420: Luân hồi trăm kiếp, Cửu chuyển đỉnh phong!](#)
[Chương 1421: Áp chế tuyệt đối!](#)
[Chương 1422: Không gian băng liệt](#)
[Chương 1423: Cốt U Thánh Giả](#)
[Chương 1424: Kim Đế Phàn Thiên Viêm](#)
[Chương 1425: Đồi chiến Bán Thánh!](#)
[Chương 1426: Bức lui Cốt U!](#)
[Chương 1427: Bé quan!](#)
[Chương 1428: Linh tộc chi biến!](#)
[Chương 1429: Chiến thư!](#)
[Chương 1430: Đại chiến gỗ cửa](#)
[Chương 1431: Tinh giới đại chiến!](#)
[Chương 1432: Phá quan, Đẩu Thánh!](#)
[Chương 1433: Phạt Nô Luân Hồi!](#)
[Chương 1434: Đại sát tứ phương](#)
[Chương 1435: Đẩu Thánh Hồn tộc!](#)
[Chương 1436: Bí mật của các tông phái](#)
[Chương 1437: Giết gà dọa khỉ!](#)
[Chương 1438: Tìm kiếm minh hữu](#)
[Chương 1439: Lại tới Đan tháp](#)
[Chương 1440: Tiểu Đan Tháp](#)
[Chương 1441: Tranh cử trưởng lão!](#)
[Chương 1442: Đại trưởng lão của Tiểu Đan Tháp!](#)
[Chương 1443: Cái đây thì chưa chắc!](#)
[Chương 1444: Hắc Ma Lô](#)

[Chương 1445: Cứu phẩm bảo đan!](#)
[Chương 1446: Liên minh](#)
[Chương 1447: Thiên Phủ liên minh!](#)
[Chương 1448: Phó Điện Chủ Hồn Điện!](#)
[Chương 1449: Cứu U Hoàng Tuyên](#)
[Chương 1450: Cứu Âm Hoàng Tuyên Đan](#)
[Chương 1451: Tình thế của Cổ Long tộc](#)
[Chương 1452: Địa mạch Minh Xà](#)
[Chương 1453: Người bị giam cầm!](#)
[Chương 1454: Yêu Minh](#)
[Chương 1455: Yêu Khiếu Thiên](#)
[Chương 1456: Hành hung](#)
[Chương 1457: Cứu U Minh Trương!](#)
[Chương 1458: Đại thế đã mất!](#)
[Chương 1459: Hoàng Tuyên Yêu Thánh!](#)
[Chương 1460: Hoàng Tuyên Thiên Nộ!](#)
[Chương 1461: Linh hồn tranh đấu!](#)
[Chương 1462: Tinh huyết Yêu Thánh!](#)
[Chương 1463: Tìm kiếm trợ giúp](#)
[Chương 1464: Hấp thu tinh huyết Yêu Thánh](#)
[Chương 1465: Thiên Yêu Tam Hoàng](#)
[Chương 1466: Phục kích](#)
[Chương 1467: Độc đấu nhị Thánh!](#)
[Chương 1468: Áp chế tuyệt đối!](#)
[Chương 1469: Uy hiếp](#)
[Chương 1470: Gặp trên đường đi](#)
[Chương 1471: Giải quyết](#)
[Chương 1472: Gặp lại Tử Nghiên!](#)
[Chương 1473: Đại chiến bùng nổ!](#)
[Chương 1474: Tam đại Long Vương!](#)
[Chương 1475: Liều mạng!](#)
[Chương 1476: Đồ Long Kiếm!](#)
[Chương 1477: Đại chiến kết thúc!](#)
[Chương 1478: Nhị tinh Đấu Thánh!](#)
[Chương 1479: Động tĩnh của Hồn Điện!](#)
[Chương 1480: Bắc Đẩu Điện](#)
[Chương 1481: Huyết tẩy Nhân Điện](#)
[Chương 1482: Đại Thiên Tôn](#)
[Chương 1483: Đánh ngã](#)
[Chương 1484: Huyết tẩy!](#)

[Chương 1485: Linh hồn quang đoàn](#)
[Chương 1486: Hấp thu linh hồn bản nguyên](#)
[Chương 1487: Thiên cảnh đại viên mãn](#)
[Chương 1488: Điện chủ Hồn Điện!](#)
[Chương 1489: Yêu hỏa hàng thế!](#)
[Chương 1490: Tứ phương vân động](#)
[Chương 1491: Bát Hoang Phá Diệt Diễm](#)
[Chương 1492: Gặp lại Huân Nhi](#)
[Chương 1493: Dược Vạn Quy!](#)
[Chương 1494: Không biết tốt xấu!](#)
[Chương 1495: Không gian vỡ vụn!](#)
[Chương 1496: Không gian yêu hỏa!](#)
[Chương 1497: Xông quan](#)
[Chương 1498: Huyết sắc cự phủ](#)
[Chương 1499: Hư ảo và chân thực!](#)
[Chương 1500: Phá vỡ ảo cảnh!](#)
[Chương 1501: Hợp tác](#)
[Chương 1502: Thất Thánh đấu Hỏa yêu](#)
[Chương 1503: Không chế ngược lại](#)
[Chương 1504: Thiên La Phong Ma Trận](#)
[Chương 1505: Tranh đoạt căn nguyên yêu hỏa](#)
[Chương 1506: Trận chiến kinh thiên](#)
[Chương 1507: Tiêu Thần ra tay!](#)
[Chương 1508: Hồn Ma lão nhân](#)
[Chương 1509: Thanh Ngưu Mục Đồng!](#)
[Chương 1510: Luyện Thiên cổ trận](#)
[Chương 1511: Tinh Liên Yêu Thánh](#)
[Chương 1512: Yêu Hỏa vs Yêu Thánh](#)
[Chương 1513: Tách lầy!](#)
[Chương 1514: Thu hoạch cuối cùng!](#)
[Chương 1515: Luyện hóa Yêu Hỏa!](#)
[Chương 1516: Trung Châu biến cố!](#)
[Chương 1517: Phá kén mà ra](#)
[Chương 1518: Hỏa anh](#)
[Chương 1519: Yêu hỏa bình nguyên](#)
[Chương 1520: Lật tay diệt điện](#)
[Chương 1521: Mưa gió nổi lên](#)
[Chương 1522: Về nhà!](#)
[Chương 1523: Chiến thư!](#)
[Chương 1524: Đỉnh Vãn Lạc](#)

[Chương 1525: Hồn Thiên Mạch](#)
[Chương 1526: Giao phong](#)
[Chương 1527: Cục diện cân bằng](#)
[Chương 1528: Trận chiến cuối cùng](#)
[Chương 1529: Tiêu Viêm vs Điện chủ Hồn Điện!](#)
[Chương 1530: Hư Vô Thôn Viêm!](#)
[Chương 1531: Tiểu Y phát uy!](#)
[Chương 1532: Phân ra thắng bại](#)
[Chương 1533: Hạ sát thủ](#)
[Chương 1534: Hạt châu màu đen!](#)
[Chương 1535: Truyền tin](#)
[Chương 1536: Hoàng Thiên!](#)
[Chương 1537: Hai tộc giằng co](#)
[Chương 1538: Giao thủ](#)
[Chương 1539: Cử sắc quang trụ](#)
[Chương 1540: Thái Lan xuất quan](#)
[Chương 1541: Biến cố](#)
[Chương 1542: Hóa Long ma trận](#)
[Chương 1543: Hủy Diệt Hỏa Thể](#)
[Chương 1544: Bắc Long Vương điên cuồng](#)
[Chương 1545: Đánh chết](#)
[Chương 1546: Luyện chế khôi lỗi](#)
[Chương 1547: Bắc Vương!](#)
[Chương 1548: Thôn phệ Hắc Ma Lôi](#)
[Chương 1549: Cứu Huyền Kim Lôi!](#)
[Chương 1550: Tự linh](#)
[Chương 1551: Lực lượng của Cứu Huyền Kim Lôi](#)
[Chương 1552: Biến hóa](#)
[Chương 1553: Bình lặng](#)
[Chương 1554: Dược Điện của Dược tộc!](#)
[Chương 1555: Xuất thủ!](#)
[Chương 1556: Hung hãn!](#)
[Chương 1557: Vạn Hỏa trưởng lão!](#)
[Chương 1558: Hồn Hư Tử!](#)
[Chương 1559: Dược Điện bắt đầu!](#)
[Chương 1560: Lĩnh giáo!](#)
[Chương 1561: Sinh Linh Chi Diễm!](#)
[Chương 1562: So đấu luyện đan!](#)
[Chương 1563: Cướp đoạt năng lượng!](#)
[Chương 1564: Đan vũ!](#)

[Chương 1565: Mượn ngọc!](#)
[Chương 1566: Kinh biên!](#)
[Chương 1567: Bản thể!](#)
[Chương 1568: Tàn hồn của Dược Đê!](#)
[Chương 1569: Thôn Linh!](#)
[Chương 1570: Diệt tộc chi chiến!](#)
[Chương 1571: Xin tí lửa!](#)
[Chương 1572: Bát sắc hỏa liên!](#)
[Chương 1573: Chạy trốn!](#)
[Chương 1574: Sử dụng](#)
[Chương 1575: Trốn chạy](#)
[Chương 1576: Đánh lui](#)
[Chương 1577: Tiến vào Cổ tộc](#)
[Chương 1578: Bí mật của Hồn tộc](#)
[Chương 1579: Lục tinh trung kỳ](#)
[Chương 1580: Lôi Động](#)
[Chương 1581: Ra tay](#)
[Chương 1582: Chỉ giáo](#)
[Chương 1583: Nhìn trộm](#)
[Chương 1584: Quái dị](#)
[Chương 1585: Tìm kiếm](#)
[Chương 1586: Đoạt ngọc](#)
[Chương 1587: Mất ngọc](#)
[Chương 1588: Thương nghị](#)
[Chương 1589: Lại vào Thiên Mộ](#)
[Chương 1590: Bản Nguyên Đế Khí](#)
[Chương 1591: Thiên Mộ Chi Hồn](#)
[Chương 1592: Lấy ra linh hồn bản nguyên](#)
[Chương 1593: Đế Cảnh linh hồn](#)
[Chương 1594: Rời khỏi Thiên Mộ](#)
[Chương 1595: Trước giờ đại chiến](#)
[Chương 1596: Đại quân xuất động](#)
[Chương 1597: Táng Thiên sơn mạch](#)
[Chương 1598: Phụ tử gặp lại](#)
[Chương 1599: Đại chiến](#)
[Chương 1600: Hồn Nguyên Thiên](#)
[Chương 1601: Tử Tịch Chi Môn](#)
[Chương 1602: Đoạt làm của riêng!](#)
[Chương 1603: Phá tan Tử Vong Giới!](#)
[Chương 1604: Rút lui](#)

[Chương 1605: Lập kế!](#)
[Chương 1606: Yên tĩnh!](#)
[Chương 1607: Lôi Kiếp Đan!](#)
[Chương 1608: Thất Tinh Đâu Thánh!](#)
[Chương 1609: Dò xét Cổ Đế đông!](#)
[Chương 1610: Vị trí Cổ Đế đông phủ!](#)
[Chương 1611: Khó khăn của Hắc Giác Vực!](#)
[Chương 1612: Đến kịp](#)
[Chương 1613: Cổ nhân gặp lại](#)
[Chương 1614: Tái nhập thế giới dung nham](#)
[Chương 1615: Không gian dưới đáy dung nham](#)
[Chương 1616: Sinh vật thần bí](#)
[Chương 1617: Đồi Thoại](#)
[Chương 1618: Đại chiến đã đến!](#)
[Chương 1619: Động phủ chi chiến](#)
[Chương 1620: Lấy một địch hai](#)
[Chương 1621: Động phủ xuất hiện](#)
[Chương 1622: Nguy cơ trước mắt](#)
[Chương 1623: Lão Long Hoàng](#)
[Chương 1624: Cổ Đế động phủ mở ra](#)
[Chương 1625: Di hỏa quảng trường](#)
[Chương 1626: Sự kinh khủng của Đế phẩm đan dược](#)
[Chương 1627: Cướp đoạt Đế phẩm đan chưa thành hình](#)
[Chương 1628: Thất thủ](#)
[Chương 1629: Dã tâm của Hồn Thiên Đế](#)
[Chương 1630: Khó khăn ở Trung Châu](#)
[Chương 1631: Đế nhất di hỏa trên Di hỏa bảng!](#)
[Chương 1632: Đế nguyên](#)
[Chương 1633: Cổ Đế truyền thừa](#)
[Chương 1634: Nguyên Khí](#)
[Chương 1635: Hạo kiếp](#)
[Chương 1636: Hồn Đế Hồn Thiên Đế!](#)
[Chương 1637: Lực lượng của cường giả Đấu Đế](#)
[Chương 1638: Xuất quan!](#)
[Chương 1639: Song Đế](#)
[Chương 1640: Trận chiến của Nhi Đế!](#)
[Chương 1641: Kết thúc cũng là nơi bắt đầu! \(Hết\)](#)

Chương 1: Thiên tài rơi rụng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Đấu lực, ba đoạn"

Nhìn năm chữ to lớn có chút chói mắt trên trắc nghiệm ma thạch, thiếu niên mặt không chút thay đổi, thần sắc tự giễu, nắm chặt tay, bởi vì dùng lực quá mạnh làm móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, mang đến từng trận trận đau đớn trong tâm hồn...

"Tiêu Viêm, đấu lực, ba đoạn! Cấp bậc: Cấp thấp!"

Bên cạnh trắc nghiệm ma thạch, một vị trung niên nam tử, thoáng nhìn tin tức trên bia, ngữ khí hờ hững công bố...

Trung niên nam tử vừa nói xong, không có gì ngoài ý muốn, đám người trên quảng trường lại nổi lên trận trận châm chọc tao động

"Ba đoạn? Hắc hắc, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, ""Thiên tài" này một năm rồi vẫn dậm chân tại chỗ a!"

"Ai, phé vật này thật sự làm mất hết cả mặt mũi gia tộc."

"Nếu tộc trưởng không phải phụ thân của hắn. Loại phé vật này sớm đã bị đuổi khỏi gia tộc, tự sinh tự diệt rồi, làm gì còn có cơ hội ở gia tộc ăn không uống không."

"Ai..., thiên tài thiếu niên năm đó của Văn Ô Thản thành, tại sao hôm nay lại lạc phách thành bộ dáng này cơ chứ?"

"Ai mà biết được? Có lẽ do làm việc gì đó trái với lương tâm, làm thần linh nổi giận đó mà..."

Chung quanh truyền đến cười nhạo cùng thanh âm tiếc hận, dừng ở trong tai của thiếu niên, tựa như một chiếc dao nhọn hung hăng đâm vào tim hắn, khiến hô hấp của thiếu niên trở nên có chút dồn dập.

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú non nớt, con ngươi đen nhánh nhẹ nhàng đảo qua đám bạn cùng lứa tuổi đang trào

phúng chung quanh, khóe miệng thiếu niên tự giễu, tựa hồ trở nên càng thêm chua xót.

"Những người này, đều thừa hơi như vậy sao? Có lẽ vì ba năm trước bọn họ từng trước mặt mình lộ ra bộ mặt tươi cười nhún nhường, cho nên hiện tại muốn đòi trở về đây mà..." Mím cười chua xót, Tiêu Viêm chán nản xoay người, im lặng đi tới cuối hàng, thân ảnh cô đơn cùng thế giới xung quanh trở nên có chút lạc lõng.

"Người tiếp theo, Tiêu Mị"

Nghe người tiến hành trắc nghiệm gọi tên, một thiếu nữ rất nhanh từ trong đám người đi ra, tiếng nghị luận ở xung quanh trở nên nhỏ đi rất nhiều, từng đạo ánh mắt nóng bỏng tập trung lên trên khuôn mặt của thiếu nữ...

Thiếu nữ tuổi không quá mười bốn, dù chưa thể coi là tuyệt sắc, nhưng khuôn mặt non nớt kia cũng ẩn chứa trong đó một tia vũ mị nhân nhạt, thanh thuần cùng vũ mị, một tập hợp mâu thuẫn, càng khiến nàng trở thành tiêu điểm của toàn trường...

Thiếu nữ nhanh chóng đi lên, tay vuốt ve ma thạch bị quen thuộc, sau đó chậm rãi nhắm mắt...

Tại lúc thiếu nữ nhắm mắt, ma thạch bi đen nhánh lại hiện lên quang mang...

"Đấu khí: Bảy đoạn!"

"Tiêu Mị, Đấu khí: Bảy đoạn! Cấp bậc: Cao cấp"

"Da!" Nghe trắc nghiệm viên đọc lên thành tích, thiếu nữ ngẩng mặt lên đắc ý cười...

"Sách sách, bảy đoạn đấu khí, cứ theo tiến độ như vậy, chỉ sợ không quá ba năm thời gian, nàng có thể trở thành một đấu giả chính thức rồi..."

"Không hổ là hạt giống của gia tộc a..."

Nghe đám người truyền đến trận trận thanh âm hâm mộ, thiếu nữ tươi cười lại rạng rỡ thêm vài phần, tâm hư vinh, là thứ mà rất nhiều cô gái đều

không thể kháng cự...

Nhớ đến ngày thường hay cùng mấy tỷ muội đàm tiếu, tầm mắt Tiêu Mị bỗng nhiên xuyên qua đám người, dừng trên một đạo thân ảnh cô đơn...

Nhíu mày suy nghĩ một chút, Tiêu Mị vứt bỏ ý niệm trong đầu, hiện tại hai người đã không còn cùng một giai tầng, lấy biểu hiện của Tiêu Viêm mấy năm này, sau khi trưởng thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nhân viên hạ tầng của gia tộc mà thôi, mà thiên phú vĩ đại như nàng, sẽ trở thành trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc, có thể nói là tiền đồ không thể hạn lượng.

"Ai..." Khẽ thở dài một tiếng, trong đầu Tiêu Mị bỗng hiện ra hình ảnh một thiếu niên ý khí phong phát ba năm trước đây, bốn tuổi luyện khí, mười tuổi có chín đoạn đấu khí, mười một tuổi đột phá mười đoạn đấu khí, ngưng tụ thành công đấu khí toàn, trở thành đấu giả trẻ nhất trong vòng trăm năm của gia tộc!

Thiếu niên trước kia, bộ dáng tự tin lại thêm tiềm lực không thể hạn lượng, không biết đã làm bao cô gái động xuân tâm, đương nhiên trong đó cũng có cả Tiêu Mị.

Nhưng con đường của thiên tài, từ trước đến giờ luôn luôn trắc trở, ba năm trước, khi danh vọng của thiếu niên thiên tài đạt tới đỉnh cao nhất, cũng là lúc đột ngột phải thừa nhận đả kích tàn khốc nhất, không chỉ có vừa vất vả khổ tu ngưng tụ đấu khí toàn trong một đêm biến mất, mà đấu khí theo thời gian trôi qua lại càng trở nên càng ngày càng ít đi một cách quỷ dị.

Kết quả của đấu khí biến mất, đó chính là thực lực không ngừng giảm đi.

Từ thiên tài, một đêm trở thành một thứ mà ngay cả người bình thường cũng không bằng, loại đả kích này, khiến thiếu niên từ đó thất hồn lạc phách, cái tên thiên tài, cũng dần dần bị khinh thường cùng châm chọc thay thế.

Trèo càng cao, ngã càng đau, lần ngã này có lẽ sẽ không còn cơ hội đứng dậy nữa.

"Người tiếp theo, Tiêu Huân Nhi!"

Trong âm thanh huyền ảo của đám người, thanh âm của trác nghiệm viên lại vang lên.

Theo đó là một cái tên thanh nhã vang lên, đám người bỗng trở nên im lặng, ánh mắt đều dịch chuyển.

Tại nơi ánh mắt tụ hội, một thiếu nữ áo tím đang đăm đăm đứng đó, khuôn mặt non nớt bình tĩnh, không vì bị mọi người chú ý mà thay đổi chút nào.

Thiếu nữ khí chất lãnh đạm tựa như đóa sen mới nở, tuổi nhỏ đã có khí chất thoát tục, khó có thể tưởng tượng sau này lớn lên, thiếu nữ này sẽ khuynh quốc khuynh thành đến mức độ nào...

Tử y thiếu nữ này, nói về mỹ mạo cùng khí chất, so với Tiêu Mị trước đó lại càng hơn vài phần, khó trách mọi người đều có động tác như vậy.

Khẽ bước tới, thiếu nữ tên Tiêu Huân Nhi đi tới phía trước ma thạch bi, bàn tay nhỏ bé đưa lên, ổng tay áo theo đó mà chảy xuống, lộ ra da thịt trắng nõn nà, sau đó đặt nhẹ tay lên bia đá...

Sau một khoảng trầm tĩnh, trên thạch bia hiện lên ánh sáng chói mắt.

"Đấu khí: Chín đoạn! Cấp bậc: Cao cấp!"

Nhìn mấy chữ trên thạch bia, giữa sân trở nên tĩnh lặng.

"...Đã tới chín đoạn rồi, thật là khủng bố mà! Người đứng đầu trong giới trẻ của gia tộc, chỉ sợ không ai ngoài Huân Nhi tiểu thư a." Yên tĩnh qua đi, các thiếu niên xung quanh đều không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt tràn ngập kính sợ...

Đấu khí, con đường bắt buộc phải đi qua của mỗi đấu giả, sơ giai đấu khí chia từ một đến mười đoạn, đấu khí trong cơ thể đạt tới mười đoạn, là có thể ngưng tụ đấu khí toàn, trở thành một đấu giả được người khác tôn trọng.

Trong đám người, Tiêu Mị nhíu mày nhìn cô gái áo tím đứng trước bia đá, trên mặt hiện lên một tia ghen tị...

Nhìn tin tức trên thạch bia, khuôn mặt hồ hững của trung niên trác nghiệm

viên bên cạnh cũng lộ ra một tia mỉm cười hiém hoi, đối với cô gái thoáng dùng âm thanh cung kính nói: "Huân Nhi tiểu thư, nửa năm sau, tiểu thư hẳn sẽ có thể ngưng tụ đầu khí toàn, nếu thành công, mười bốn tuổi trở thành một đấu giả chân chính, tiểu thư sẽ là người thứ hai của Tiêu gia trong trăm năm nay!"

Đúng vậy, người thứ hai, người thứ nhất đó chính là thiên tài đã mất đi ánh hào quang - Tiêu Viêm.

"Cám ơn." Thiếu nữ khẽ gật đầu, khuôn mặt bình thản không vì được hân khích lệ mà vui sướng, im lặng xoay người, dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, chậm rãi đi đến cuối đám người, tới trước mặt thiếu niên đang suy sụp...

"Tiêu Viêm ca ca." Tại lúc đến bên cạnh thiếu niên, thiếu nữ dừng chân, đối với Tiêu Viêm cung kính cúi người, trên khuôn mặt xinh đẹp, cư nhiên lộ ra nụ cười thanh nhã khiến các cô gái chung quanh cũng phải trở nên ghen tị.

"Huynh bây giờ còn có tư cách để muội gọi như vậy sao?" Nhìn trước mặt đã trở thành khỏa minh châu sáng nhất trong gia tộc kia, Tiêu Viêm chua xót nói, sau khi bản thân hân tụt dốc nàng chính là một trong số cực ít những người vẫn bảo trì tôn kính đối với hắn.

"Tiêu Viêm ca ca, trước kia huynh đã từng nói với Huân Nhi, có thể buông, mới có thể cầm lấy, thu phóng tự nhiên mới là người tự tại!" Tiêu Huân Nhi mỉm cười ôn nhu nói, giọng nói non nớt, khiến người tâm đã chết cũng cảm thấy ấm lòng.

"Ha, ha, người tự tại sao? Huynh cũng chỉ biết nói mà thôi, muội xem bộ dáng hiện tại của huynh đi, giống một người tự tại sao? Hơn nữa... thế giới này, cơ bản cũng không phải là thế giới của huynh." Tiêu Viêm cười tự giễu nói.

Đối với sự suy sụp của Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi khẽ cau mày, thật lòng nói: "Tiêu Viêm ca ca, tuy muội cũng không biết huynh vì sao lại bị như vậy, bất quá, Huân Nhi tin tưởng, huynh sẽ lại đứng dậy, lấy lại vinh quang và tôn nghiêm của huynh..." Kết thúc câu nói, khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ lần đầu tiên hiện lên nét ửng đỏ nhàn nhạt: "Tiêu viêm ca ca năm đó, thực ra rất hấp dẫn..."

"A a..." Đối với lời nói thẳng thắn của thiếu nữ, thiếu niên xấu hổ cười một tiếng, nhưng lại không nói gì, người không phong lưu phú hoài tuổi trẻ, nhưng hẳn hiện tại thực sự đã không còn tư cách cùng tâm tình đó nữa, yên lặng xoay người, chậm rãi đi ra khỏi quảng trường...

Đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô độc của thiếu niên, Tiêu Huân Nhi trù trù một thoáng, sau đó bỏ lại tiếng sỏi tru tiếng ghen tị tại phía sau, bước nhanh theo, cùng thiếu niên sóng vai bước đi...

-----oOo-----

Chương 2: Đấu khí đại lục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trăng sáng vàng vạc, bầu trời đầy sao.

Trên đỉnh núi, Tiêu Viêm nằm trên mặt cỏ, trong miệng ngậm một nhánh cỏ xanh, khẽ nhắm nháp, tùy ý để tư vị chua chát tràn ngập trong miệng...

Giơ lên bàn tay trắng nõn lên trước mặt, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở giữa các ngón tay, nhìn vàng trắng bạc trên bầu trời xa xăm.

"Ai..." Nhớ đến trải nghiệm lúc buổi chiều, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, miễn cưỡng co tay lại, hai tay đỡ lấy đầu, ánh mắt có chút hoảng hốt.

"Mười lăm năm rồi..." Âm thanh nho nhỏ bỗng nhiên không hề báo trước từ trong miệng thiếu niên xuất ra.

Trong lòng Tiêu Viêm, có một cái bí mật chỉ mình hắn biết: Hắn không phải người của thế giới này, hoặc có thể nói là, linh hồn của Tiêu Viêm không thuộc về thế giới này, hắn đến từ một nơi tên là địa cầu, tuy nhiên vì sao hắn lại đến được nơi này hắn cũng không thể giải thích được, sống qua một khoảng thời gian, hắn hiểu ra được: Hắn đã xuyên việt!

(Theo ý hiểu của mệnh "*xuyên việt*" tức là vượt qua chiều không gian khác))

Theo tuổi dần dần tăng lên, đối với đại lục này, Tiêu Viêm cũng đã có chút lý giải mơ hồ về nó...

Đại lục tên là Đấu Khí đại lục, trên đại lục không có các loại ma pháp như trong tiểu thuyết, mà đấu khí mới là chủ nhân duy nhất của đại lục!

Tại đại lục này, tu luyện đấu khí, cơ hồ dưới sự cố gắng của vô số thế hệ đã phát triển đến mức đỉnh cao, hơn nữa nhờ phạm vi đấu khí không ngừng mở rộng, cuối cùng đã phát triển vào dân gian, việc này khiến cho đấu khí cùng nhân loại càng trở nên quen thuộc, do đó, tầm quan trọng của đấu khí trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Trải qua thống kê, đấu khí đại lục đem đấu khí chia ra các cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm bốn giai mười hai cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng!

Mà mỗi đẳng cấp lại phân làm sơ, trung, cao - ba cấp.

Tu luyện đấu khí cấp bậc cao hay thấp cũng là mấu chốt quyết định thành tựu sau này, ví dụ như người tu luyện công pháp trung cấp Huyền giai tất nhiên sẽ mạnh hơn người cùng cấp bậc tu luyện công pháp trung cấp Hoàng giai.

Đấu khí đại lục, phân biệt mạnh yếu, quyết định qua ba điều kiện. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Đầu tiên, trọng yếu nhất đương nhiên là tự thân thực lực, nếu thực lực chỉ có nhất tinh đấu giả thì dù có luyện công pháp Thiên giai tuyệt thế cũng không thể chiến thắng một người tu luyện công pháp Hoàng giai đấu sư.

Tiếp theo, đó là công pháp! Đồng cấp bậc cường giả, nếu công pháp của người cao hơn đối phương, như vậy tại lúc tỷ thí sẽ có ưu thế rất lớn.

Loại cuối cùng, gọi là đấu kỹ!

Tên như ý nghĩa, đây là một loại kỹ năng phát huy đấu khí đặc thù, đấu khí trên đại lục cũng có cấp bậc phân biệt, cũng chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp.

Đấu khí đại lục số lượng đấu kỹ không hề ít, bình thường đấu kỹ truyền lưu ra ngoài, phần lớn đều là hoàng cấp, muốn đạt được đấu kỹ cao thâm thì

phải gia nhập tông phái hoặc đấu khí học viện trên đại lục.

Dương nhiên, một số người do kỳ ngộ hoặc được tiên nhân để lại công pháp, hoặc có đấu kỹ tương xứng với chính bản thân mình, thì loại đấu kỹ đó phối hợp với công pháp khiến uy lực của nó càng mạnh hơn.

Dựa vào ba điều kiện này có thể phán đoán mạnh yếu, tổng thể mà nói nếu có thể có được cấp bậc công pháp càng cao, sau này phát triển càng không cần phải nói...

Bất quá công pháp tu luyện cao cấp đấu khí người thường đều rất khó tìm được, công pháp truyền lưu tại tầng lớp phổ thông, nhiều nhất cũng chỉ là Hoàng giai công pháp, một số gia tộc cường đại hoặc trung, tiểu tông phái mới có phương pháp tu luyện Huyền giai, ví dụ như gia tộc của Tiêu Viêm, công pháp cao nhất chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tu luyện. Cuồng sư nộ cương, là một loại phong thuộc tính công pháp đấu khí trung cấp Huyền giai.

Trên Huyền giai, đó là Địa giai, loại công pháp cao thâm này chỉ có thể lực siêu nhiên hoặc đại đế quốc mới có thể có...

Còn Thiên giai... thì đã mấy trăm năm chưa từng thấy xuất hiện.

Theo lý luận, người bình thường muốn có được công pháp cao cấp, cơ bản đều là khó như lên trời, nhưng mọi sự đều không có tuyệt đối, theo đấu khí đại lục mở rộng ra, vạn tộc tràn vào an cư lập nghiệp, phía bắc đại lục, có man tộc được xưng là lực lượng mạnh mẽ vô cùng, có thể cùng thú hồn hợp thể. Phía nam đại lục, cũng có các loại gia tộc ma thú cao cấp có trí tuệ, hay chủng tộc hắc ám âm ngoan quỷ dị...

Bởi vì địa vực mở ra, nên có rất nhiều ẩn sĩ vô danh, tại lúc sinh mệnh kết thúc, có lẽ sẽ đem công pháp do mình sáng tạo để ở một nơi, chờ đợi người có duyên đến lấy. Tại đấu khí đại lục truyền lưu một câu nói: Nếu có một ngày, người rơi xuống một cái sơn động, không cần kinh hoàng, đi về phía trước hai bước, có lẽ nó sẽ giúp người trở thành cường giả của thế giới này!

Nói như vậy, cũng không phải là giả, trong ngàn năm lịch sử của đại lục, cũng không thiếu loại cố sự nhờ những kì ngộ này mà trở thành cường giả.

Mà cố sự tạo thành hiệu quả là rất nhiều người tìm đến các vách núi hùng đi tìm tuyệt thế công pháp. Đương nhiên, những người này phần lớn đều là gãy tay gãy chân mà về...

Tóm lại, đây là một mảnh đất tràn ngập kỳ tích và người sáng tạo nên kỳ tích.

Đương nhiên, muốn tu luyện bí tịch đấu khí, ít nhất phải trở thành đấu giả chân chính mới có tư cách này, mà Tiêu Viêm thì cách mục tiêu đó còn rất xa...

"Phì." Nhỏ ra cây cỏ trong miệng, Tiêu Viêm đột nhiên nhảy dựng lên, khuôn mặt dữ tợn, đối với bầu trời thất rít gào lên: *"Ta đệt com mịa mài, đem lão tử xuyên qua thời không sang đây làm một cái phế vật sao? Kháo!"* (để là "thảo" thì không có ý nghĩa gì trong câu này cả... vốn từ có hạn quá không biết bên tàu dùng cái chữ này với nghĩa là gì - đại khái là chửi hay thốt lên bất mãn í mà, "ta thảo" chắc cũng gần giống câu "ta ngất" ó "ta kháo" chứ ứng với nghĩa là cây cỏ thì... bó tay quá.)

Ở kiếp trước, Tiêu Viêm là một người cực kỳ bình phàm, tiền tài gái đẹp so với hắn căn bản là hai cái đường thẳng song song, vĩnh viễn không có điểm gặp nhau, nhưng sau khi đến đấu khí đại lục, Tiêu Viêm kinh hỉ phát hiện, nhờ có kinh nghiệm hai đời, linh hồn của hắn so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều!

Phải biết rằng, tại đấu khí đại lục, linh hồn là do trời sinh, có thể theo tuổi lớn lên mà mạnh hơn một chút, nhưng chưa có công pháp nào có thể đơn độc tu luyện linh hồn, cho dù là thiên giai công pháp cũng không thể! Đây là kiến thức cơ bản nhất tại đấu khí đại lục.

Linh hồn cường hóa, cũng tạo nên thiên phú tu luyện cho Tiêu Viêm, đồng thời cũng tạo nên danh tiếng thiên tài cho hắn

Khi một người bình thường biết mình có tiền vốn để trở thành tiêu điểm cho ánh mắt của vô số người, nếu không có đủ định lực, rất khó có thể giữ vững tâm tính của mình, rất hiển nhiên, kiếp trước Tiêu Viêm là một người bình thường, cũng không có định lực cao hơn người khác, cho nên lúc hắn bắt đầu tu luyện đấu khí, hắn lựa chọn làm thiên tài, tiêu điểm trước con mắt của mọi người mà không phải là phát triển trong an tĩnh.

Nếu không có việc gì ngoài ý muốn, Tiêu Viêm thực sự có thể đem hai chữ thiên tài càng lúc càng vang xa, đáng tiếc, tại năm hăm mười một tuổi, danh tiếng thiên tài đột nhiên bị biến cố cướp đoạt đi, mà thiên tài cũng trong một đêm trở thành phế vật cho mọi người chế nhạo!

.....

Sau khi hét lên vài tiếng, cảm xúc của Tiêu Viêm chậm rãi bình ổn dần, khuôn mặt lại hồi phục bộ dáng yên lặng như ngày thường, mọi việc đã đến nước này, hăm có nỗi giận thế nào đi nữa cũng không thể vẫn hồi đầu khí toàn mà trước đó hăm phải vất vả tu luyện.

Chưa xót lắc đầu, trong lòng Tiêu Viêm kì thật có một tia ủy khuất, cơ bản là hăm đối với thân thể của chính mình xảy ra chuyện gì cũng không hề biết, ngày thường kiểm tra cũng không phát hiện ra không đứng ở chỗ nào, linh hồn theo tuổi gia tăng cũng càng ngày càng cường đại, hơn nữa tốc độ hấp thu đầu khí so với trạng thái đỉnh cao của vài năm trước còn mạnh mẽ hơn vài phần, những thứ đó này đều nói rõ lên rằng thiên phú của mình không hề suy giảm, nhưng đầu khí tiến vào cơ thể đều biến mất toàn bộ không chút ngoại lệ, tình hình quỷ dị khiến tinh thần Tiêu Viêm âm đạm bi thương...

Âm đạm thờ dài, Tiêu Viêm nâng tay lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn màu đen, chiếc nhẫn rất cổ xưa, không biết do tài liệu nào làm ra, bên trên còn có đường hoa văn mờ nhạt, đây là lễ vật duy nhất mà mẫu thân trước khi chết đưa cho hăm, bắt đầu từ lúc bốn tuổi đến nay, hăm đã đeo nó mười năm, di vật của mẫu thân làm Tiêu Viêm đối với nó có một phần quyền luyện, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve giới chỉ, Tiêu Viêm cười khổ nói: "*Máy năm nay, thật sự đã phụ lòng kỳ vọng của mẫu thân rồi...*"

Thở dài một tiếng, Tiêu Viêm bỗng nhiên quay đầu, đối với rừng cây đen nhánh âm áp cười nói: "*Phụ thân, ngài tới rồi ợ?*"

Tuy đầu khí chỉ có tam đoạn, bất quá linh hồn cảm giác của Tiêu Viêm so sánh với một ngũ tinh đấu giả còn mẫn tuệ hơn nhiều, ngay trong lúc nhắc đến mẫu thân, hăm đã phát hiện ra trong rừng cây có động tĩnh.

"*Ha ha, Viêm nhi, muộn thế này rồi, tại sao còn ở trên này?*" Trong rừng cây, sau một thoáng im lặng truyền ra tiếng cười quan tâm của nam tử.

Cành cây lay động một chút, một vị trung niên nam tử bước ra, khuôn mặt mang theo nụ cười, dừng ở chỗ dựa con của mình đang đứng dưới ánh trăng.

Trung niên nhân mặc một bộ y sam họa lệ màu xám, long hành hồ bộ rất có uy nghiêm, trên mặt một đôi lông mày thô dày lại tăng thêm vài phần hào khí, đó là Tiêu Gia đương nhiệm tộc trưởng đồng thời là phụ thân của Tiêu Viêm, ngũ tinh đại đấu sư Tiêu Chiến!

"Phụ thân, chẳng phải ngài cũng chưa nghỉ ngơi sao?" Nhìn trung niên nam tử, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm càng đậm, tuy mình có trí nhớ kiếp trước, bất quá từ lúc hấn sinh ra đến nay, vị phụ thân trước mặt này đối với hấn cực kỳ sủng ái, sau khi hấn suy sụp càng không giảm mà tăng, như vậy cũng đủ làm cho Tiêu Viêm cam tâm gọi hấn một tiếng phụ thân rồi.

"Viêm nhi, còn nghĩ tới việc thách đấu buổi chiều sao?" Bước nhanh tiến lên, Tiêu Chiến cười nói.

"Ha ha, có gì để nghĩ đâu, tất cả đều trong dự kiến rồi mà". Thiểu niên lắc lắc đầu, nụ cười cũng có chút miễn cưỡng.

"Ai..." Nhìn khuôn mặt có chút non nớt của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến hít một hơi, trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói: *"Viêm nhi, năm nay ngươi mười lăm tuổi rồi đúng không?"*

"Vâng, phụ thân"

"Qua một năm nữa, tựa hồ... phải tiến hành nghi thức trưởng thành rồi..." Tiêu Chiến cười khổ nói.

"Đúng vậy, phụ thân, còn có một năm nữa thôi!" Bàn tay có chút siết chặt, Tiêu Viêm bình tĩnh trả lời, nghi thức trưởng thành đại biểu cho cái gì hấn tự nhiên hiểu rõ, chỉ cần qua trưởng thành nghi thức, hấn không có tiềm lực tu luyện, tự nhiên sẽ bị hủy bỏ tư cách tiến vào Đấu Khí Các tiến hành tìm kiếm công pháp đấu khí, sau đó là bị phân đến các nơi có sản nghiệp của gia tộc, làm một số công việc bình thường, đây là tộc quy của gia tộc, cho dù phụ thân hấn cũng không thể thay đổi.

Mà, nếu trước hai mươi lăm tuổi vẫn chưa trở thành một đấu giả thì gia tộc cũng sẽ ghi nhận nữa!

"*Thật xin lỗi con, Viêm nhi, nếu một năm sau đấu khí của con chưa đạt đến thất đoạn thì phụ thân cũng chỉ có thể nhịn đau đem con phân về trong sản nghiệp của gia tộc mà thôi, việc này cũng không phải một mình phụ thân có thể định đoạt, mấy cái lão gia hỏa kia mọi lúc đều chờ phụ thân mắc sai lầm ài...*" Nhìn Tiêu Viêm bình tĩnh, Tiêu Chiến có chút hồ thẹn thở dài.

"*Phụ thân, con sẽ cố gắng, một năm sau con nhất định sẽ đạt tới thất đoạn đấu khí!*" Tiêu Viêm mỉm cười an ủi.

"*Một năm, tăng bốn đoạn sao? Ha ha, nếu là trước kia, có lẽ còn có thể, bất quá hiện tại... Không có một điểm cơ hội nữa rồi...*" Tuy an ủi phụ thân như vật, nhưng trong lòng Tiêu Viêm vẫn cười khổ tự giễu.

Cũng là phi thường hiểu rõ Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cũng chỉ đành thở dài một tiếng. Hắn biết một năm tăng bốn đoạn đấu khí có bao nhiêu khó khăn, vất vả đầu hấn, bỗng nhiên cười nói: "*Đã không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai gia tộc sẽ có khách quý tới, con cũng đừng để thất lễ.*"

"*Khách quý? Ai ạ?*" Tiêu Viêm tò mò hỏi.

"*Ngày mai sẽ biết.*" Nháy nháy mắt với Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cười to mà đi, chỉ lưu lại Tiêu Viêm với cảm giác bất đắc dĩ.

"*Yên tâm đi phụ thân, con sẽ cố hết sức!*" Vuốt ve chiếc nhẫn cổ xưa trên tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên lẩm bẫm nói.

Trong lúc Tiêu Viêm ngẩng đầu đó, chiếc nhẫn màu đen cổ xưa trên tay bỗng nhiên hiện lên một tia ánh sáng cực kỳ yếu ớt quý dị, ánh sáng chỉ chớp lên trong nháy mắt, không có bất cứ ai phát hiện ra...

-----oOo-----

Chương 3: Khách nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên giường, thiếu niên nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai tay trước người làm một cái kỳ dị thủ ấn, ngực nhẹ phập phồng, mỗi một lần hô hấp đều hình thành hoàn mỹ tuần hoàn, lúc hơi thở tuần hoàn có nhàn nhạt bạch sắc khí lưu theo miệng, mũi đi vào cơ thể ôn dưỡng cốt cách cùng thân thể

Lúc thiếu niên nhắm mắt tu luyện, trên ngón tay hắc sắc cổ xưa giới chỉ lại quý dị sáng lên sau đó lập tức biến mất...

"Hô..." chậm rãi thở một hơi, thiếu niên hai mắt đột nhiên mở, một đôi nhàn nhạt bạch mang tại đêm tối hiện lên. Đó là vừa bị hấp thu mà chưa hoàn toàn luyện hóa đầu khí.

"Đầu khí vất vả tu luyện được, lại biết mất... Ta, ta thảo!" Cảm ứng đầu khí trong cơ thể, thiếu niên khuôn mặt đột nhiên phần nộ, thanh âm có chút bén nhọn mắng.

Nắm tay gắt gao niết vào nhau, một lúc sau, thiếu niên cười khổ lắc lắc đầu, mệt mỏi nằm xuống giường, giã chân cùng đùi đang có chút run rẩy ra, chỉ có ba đoạn đầu khí, hẳn không có khả năng vô thị các loại mệt nhọc.

Tại trong phòng hoạt động thân thể đơn giản một chút, ngoài phòng truyền đến già nua thanh âm: "*Tam thiếu gia, tộc trưởng gọi người đến đại sảnh!*"

Tam thiếu gia, Tiêu Viêm đứng thứ ba trong nhà, trước hẳn có hai người ca ca, bất quá bọn họ đã sớm ra ngoài lịch lãm, thỉnh thoảng mới về nhà. Hai vị ca ca này đối với vị thân đệ đệ Tiêu Viêm cũng rất không sai

"Nga." Thuận miệng đáp, Tiêu Viêm đi ra khỏi phòng, đối với ngoài phòng một cái thanh sam lão giả mỉm cười nói: "*Đi thôi, Mặc quản gia.*"

Nhìn thiếu niên non nớt khuôn mặt, thanh sam lão giả hỏa thiện gật gật đầu, lúc xoay người trong mắt xẹt qua một mạt không ai phát hiện tiếc hiện, ai, lấy thiên phú của

Tam thiếu gia trước kia chỉ sợ sớm đã trở thành một xuất sắc đấu giả, đáng tiếc...

Theo lão quản gia ra khỏi hậu viện, tại nghênh khách đại sảnh ngừng lại, cung kính gõ cửa sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào

Đại sảnh rất lớn, người ngồi bên trong cũng không ít, vài người ngồi cao nhất là Tiêu Chiến và ba vị sắc mặt đăm đạc lão giả, bọn họ là trưởng lão trong tộc, quyền lợi không bé hơn tộc trưởng

Tại bốn người bên trái, ngồi một số trưởng bối có thực lực không kém trong gia tộc, ở bên cạnh họ cũng có một số biểu hiện kiệt xuất trong gia tộc tuổi trẻ một đời

Một bên khác, ngồi ba người lạ lẫm, nói như vậy bọn họ là khách quý mà Tiêu Chiến nói đem qua.

Có chút nghi hoặc ánh mắt đảo qua tại ba người xa lạ, bên trong ba người, có một vị mặc nguyệt bạch y bào lão giả. Lão giả tươi cười đầy mặt, thần thái sáng láng, một đôi nho nhỏ song nhãn quang mang ngẫu nhiên, tầm mắt của Tiêu Viêm khẽ hạ xuống, dừng ở lão giả trên ngực, đột nhiên rùng mình, tại lão giả trên ngực y bào rõ ràng có một cái ngân sắc thiên nguyệt, tại thiên nguyệt xung quanh có bảy khóa kim quang lờ lờ tinh thần

"Thật tinh đại đấu sư! Lão nhân này lại là một vị thật tinh đại đấu sư? Thật là người không thể nhìn tướng!" Tiêu Viêm trong lòng kinh dị, thực lực của lão giả này so với phụ thân mình còn mạnh hơn hai tinh.

Người có thể trở thành đại đấu sư, ít nhất cũng là danh chấn một phương cường giả, thực lực như vật sẽ được tất cả các thế lực xu chi như vụn(?), vậy mà bỗng nhiên lại gặp một vị cường giả có cấp bậc như vậy, cũng khó trách Tiêu Viêm sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh lão giả, ngồi một đôi tuổi trẻ nam nữ, bọn họ đều mặc giống nhau nguyệt bạch bào trang phục, nam tử tuổi khoảng hai mươi, tướng mạo anh tuấn, phối hợp vóc người cao lớn, rất có mị lực, trọng yếu nhất là năm khóa kim tinh trên ngực, đại biểu thanh niên này thực lực: Ngũ tinh đấu giả!

Có thể hai mươi tuổi trở thành một ngũ tinh đấu giả, nói lên thanh niên thiên phú tu luyện cũng rất cao

Anh tuấn tướng mạo, hơn nữa bất tục thực lực, vị thanh niên này không chỉ đem bao nhiêu thiếu nữ trong gia tộc mê đến thần hồn điên đảo, ngay cả Tiêu Mị ngồi một bên, mi mi nhìn về phía bên này, cũng phát ra dị

thải

Thiếu nữ thắm đưa mắt, bất quá với thanh niên này không có chút hấp dẫn lực. Lúc này, vị thanh niên kia đang đem chú ý lực tập trung tại xinh đẹp thiếu nữ ngồi bên cạnh...

Thiếu nữ này tuổi cùng Tiêu Viêm tương phảng, làm Tiêu Viêm ngoài ý muốn chính là nàng dung mạo, so với Tiêu Mị còn đẹp hơn vài phần, tại bên trong gia tộc, cũng chỉ có giống như hoa sen Tiêu Huân Nhi có thể so sánh, khó trách nam tử này đối với trong tộc mấy cái yên chi tục phần khinh thường một cỡ

Thiếu nữ mềm mại vành tai có một cái lục sắc ngọc trụ, khẽ động một chút, phát ra thanh thúy ngọc hương, đột ngột hiện ra một mặt kiều quý...

Ngoài ra, tại thiếu nữ bắt đầu phát dục trên ngực, có ba khóa kim tinh

"Tam tinh đấu giả, cô gái này... Nếu không có nhờ ngoại vật kích phát thì chính là một cái tuyệt đỉnh thiên tài!" Trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, ánh mắt Tiêu

Viêm tại trên mặt cô gái dừng lại một chút rồi rời đi, nói thế nào đi nữa dưới ngàn thơ ngoại mạo của hắn chính là một cái thành thực linh hồn, tuy thiếu nữ rất đẹp, bất quá hắn cũng không nham tâm lộ ra chảy nước miếng trư ca bộ dáng

Hành động của Tiêu Viêm khiến thiếu nữ cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không phải loại người nghĩ thế giới đều vây quanh mình nữ hài, bất quá khí chất và mỹ mạo của mình, nàng rất hiểu rõ, Tiêu Viêm tùy ý động rác thực sự làm nàng có chút ngoài ý muốn, đương nhiên, cũng chỉ như vậy mà thôi!

"Phụ thân, ba vị trưởng lão!" Bước nhanh về phía trước, đối với bốn người Tiêu Chiến cung kính hành lễ

"A a, Viêm nhi, đến rồi a, mau ngồi xuống đi." Thấy Tiêu Viêm đã đến, Tiêu Chiến dừng lại cùng khách nhân đàm tiếu, hướng về phía hắn gật gật đầu, phát tay nói.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm làm như không thấy ba vị trưởng lão phóng

đến không kiên nhẫn và khinh thường, quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên phát hiện, không có vị trí của mình...

"Ai, địa vị của mình trong gia tộc, xem ra càng ngày càng thấp a, ngày xưa còn tốt, nhưng hiện tại lại làm ta trước mặt khách nhân khó xử, ba cái lão bất tử này..."

Trong lòng tự giấu cười, Tiêu Viêm thầm nhủ lắc đầu.

Nhìn Tiêu Viêm đứng tại chỗ, người tuổi trẻ trong gia tộc đều nhìn không được cười châm chọc, hiển nhiên đều rất thích xem hấn mặt mặt bộ dáng.

Lúc này, Tiêu Chiến phía trên cũng phát hiện Tiêu Viêm xấu hổ, khuôn mặt hiện lên tức giận, đối với bên cạnh lão giả nhíu mày nói: *"Nhị trưởng lão, ngươi..."*

"Khái, thật xin lỗi, thế nhưng đem Tam thiếu gia quên mất, a a, ta lập tức gọi người chuẩn bị" Hoàng bào lão giả bị Tiêu Chiến trừng mắt chỉ nhàn nhạt cười, *"Tự trách"* vỗ vỗ trán, nhưng trong mắt châm chọc không có che giấu bao nhiêu

"Tiêu Viêm ca ca, ngồi ở đây đi!" Thiếu nữ nhàn nhạt tiếng cười, bỗng nhiên tại đại sảnh vang lên.

Ba vị trưởng lão ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía trong góc im lặng Tiêu Huân Nhi, miệng nhuyền nhuyền, thế nhưng đều không dám nói nữa...

Tại trong góc đại sảnh, Tiêu Huân Nhi mỉm cười khép lại bộ sách rất dày, khí chất đạm nhã thông dong, đối với Tiêu Viêm đáng yêu chớp chớp mắt.

Nhìn Tiêu Huân Nhi mỉm cười khuôn mặt, Tiêu Viêm chần chừ một chút, vuốt mũi gật gật đầu, sau đó tại đông đảo thiếu niên ghen tỵ ánh mắt, đi đến bên cạnh ngồi xuống. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ngươi lại giúp ta giải vây." Người bên cạnh thiếu nữ nhàn nhạt mùi thơm, Tiêu Viêm cười nhẹ nói.

Tiêu Huân Nhi nhợt nhạt cười, khuôn mặt lộ ra đáng yêu má lúm đồng tiền, mảnh khảnh ngón tay lại mở ra cổ xưa bộ sách, tuổi nhỏ đã có một loại tri tính mỹ cảm, lông mi chớp động, bỗng nhiên có chút buồn bã nói:

"*Tiêu Viêm ca ca đã có ba năm không một mình ngồi cạnh Huân Nhi?*"

"*Ách... Huân Nhi hiện tại là thiên tài trong gia tộc, muốn có bằng hữu còn không đơn giản sao?*" Nhìn thiếu nữ có chút u oán khuôn mặt, Tiêu Viêm kiên tiếu nói.

"*Lúc Huân Nhi bốn tuổi đến sáu tuổi, mỗi ngày buổi tối đều có một người vào phòng ta, sau đó dùng một loại rất ngốc nghếch thủ pháp cùng với không hùng hậu đấu khí, ôn dưỡng ta kinh mạch cùng cốt cách, mỗi lần đều tự mình đổi mồ hôi đầm đìa mới mới mệt rời đi, Tiêu Viêm ca ca, người nói hẳn là ai?*" Huân Nhi trầm mặc một lúc bỗng quay đầu, đối với Tiêu Viêm thân nhiên cười, thiếu nữ phong tình làm chung quanh thiếu niên ánh mắt tỏa sáng.

"*Khái... Ta, ta làm sao biết được?*" Trong lòng lại nhảy dựng lên, Tiêu Viêm xấu hổ cười hai tiếng, lập tức có chút tâm hư đem ánh mắt chuyển đến trong đại sảnh.

"*Hì hì...*" Nhìn phản ánh của Tiêu Viêm, Tiêu Huân nhi hòa nhã cười, ánh mắt chuyển đến trên bộ sách, thân nhiên tự nói: "*Tuy biết là hẳn có ý tốt, nhưng Huân Nhi mặc kệ, dù gì đi nữa người ta cũng là nữ hài tử. Làm gì có đạo lý trộm động chạm đến nữ hài tử thân thể, nếu Huân Nhi tìm thấy người đó, hừ...*"

Khóe miệng giật giật, Tiêu Viêm trong lòng có chút tâm hư, không nói một lời

-----oOo-----

Chương 4: Vân Lam tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh, Tiêu Chiến và ba vị trưởng lão đang cùng vị lạt lẩm lão giả kia nói chuyện với nhau, bất quá vị lão giả này tựa như có việc gì đó khó nói, lời nói mỗi khi đến miệng lại bất đắc dĩ nót lại, mà mỗi lần như vậy, kiêu quý thiếu nữ ngồi bên cạnh lại nhin không được liếc mắt nhìn lão giả

Vĩnh tai lắng nghe một hồi, Tiêu Viêm có chút nhàm chán lắc đầu

"*Tiêu Viêm ca ca, người biết thân phận bọn họ không?*" Đang lúc Tiêu Viêm nhàm chán muốn ngủ gật, Tiêu Huân Nhi mảnh khảnh ngón tay lại mở ra cỗ xưa bộ sách, mỉm cười nói.

"*Người biết?*" Tò mò quay đầu lại, Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

"*Nhìn thấy trên bào phục của họ có vân thái ngân kiếm không?*" Mỉm cười một cái, Huân Nhi nói

"*Nga?*" Trong lòng chân động, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng đến ba người, quả nhiên phát hiện một đám mây có hình ngân kiếm.

"*Bọn họ là người của Vân Lam tông?*" Tiêu Viêm kinh ngạc thấp giọng nói.

Tuy không ra ngoài lịch lãm, bất quá Tiêu Viêm đọc trong một số bộ sách có Vân Lam tông đại khái giới thiệu, Tiêu gia ở tại một thành thị tên là Ô Thản thành, Ô Thản thành thuộc về Gia Mã đế quốc, tuy nhiên tòa thành này nhờ có ma thú sơn mạch địa lợi mà được nằm trong nhóm các đại thành thị, bất quá cũng xếp ở gần cuối.

Gia tộc của Tiêu Viêm, tại Ô Thản thành rất có phân lượng, bất quá cũng không phải là duy nhất, trong thành còn có hai đại gia tộc khác, thực lực không kém Tiêu gia bao nhiêu, tam phương không ngừng minhnh tranh ám đấu mấy chục năm, cũng bất phân thắng bại...

Nếu nói Tiêu gia ở Ô Thản thành độc bá, thì Vân Lam tông có lẽ phải nói là độc bá cả Gia Mã đế quốc! Chênh lệch của hai bên giống như hồng cầu, khó trách ngay cả phụ thân ngày thường nghiêm túc, trong lời nói cũng rất kính sợ.

"*Bọn họ đến gia tộc ra làm gì?*" Tiêu viêm có chút nghi hoặc thấp giọng hỏi.

Di động mảnh khảnh đầu ngón tay một chút, Huân Nhi trầm mặc một lúc mới nói: "*Có lẽ cùng Tiêu Viêm ca ca có quan hệ...*"

"*Ta? Ta cũng không quen biết bọn họ a?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm rùng mình, lắc đầu phủ nhận.

"*Biết tên của thiếu nữ kia không?*" Huân Nhi nhàn nhạt liếc mắt nhìn đôi diện kiêu quý cô gái.

"*Là gì?*" Nhưống mày, Tiêu Viêm truy vấn.

"*Nạp Lan Yên Nhiên!*" Huân Nhi khuôn mặt có chút cổ quái, liếc mắt nhìn thân hình có chút cứng nhắc Tiêu Viêm

"*Nạp Lan Yên Nhiên? Gia Mã đế quốc Sư tâm nguyên soái Nạp Lan Kiệt cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên? Người đó... Người đó là hôn thê của ta?*" Tiêu Viêm sắc mặt cứng nhắc nói.

"*Hì hì, Gia gia năm đó cùng Nạp Lan Kiệt là hảo hữu, mà vừa đúng lúc ấy người cùng Nạp Lan Yên Nhiên đồng thời xuất sinh cho nên hai vị lão gia tử quyết định hôn sự này. Bất quá, sau khi người xuất sinh ba năm, Gia gia cùng kẻ thù giao chiến trọng thương mà chết, theo thời gian trôi qua, Tiêu gia cùng Nạp Lan gia quan hệ cũng càng ngày càng ít...*" Huân Nhi khẽ dừng lại, nhìn Tiêu Viêm hai mắt mở lớn, không khỏi đặc ý cười khẽ một tiếng, nói tiếp: "*Nạp Lan Kiệt lão đầu này vô cùng kiệt ngạo, hơn nữa cực kỳ để ý mặt mũi, hôn sự năm đó hẳn đã đáp ứng cho nên Tiêu Viêm ca ca mấy năm nay thanh danh cực kém hẳn cũng chưa từng phải người đến hỏi hôn...*"

"*Lão đầu này đích xác kiệt đến đáng yêu...*" Nghe đến đây, Tiêu Viêm cũng nhin không được cười lắc đầu.

"*Nạp Lan Kiệt trong gia tộc có tuyệt đối quyền lực, lời hắn nói ra, không một ai dám phản đối, tuy nhiên hắn cũng rất yêu thương cháu gái Nạp Lan Yên Nhiên, bất quá muốn hắn mở miệng giải trừ hôn ước cũng có chút khó khăn...*" Huân Nhi xinh đẹp ánh mắt híp lại, hài hước nói: "*Nhưng năm năm trước, Nạp Lan Yên Nhiên bị Vân Lam tông chủ Vân Vận thu làm đệ tử, năm năm thời gian, Nạp Lan Yên Nhiên biểu hiện ra tuyệt giai tu luyện thiên phú, làm Vân Vận cực kỳ sủng ái... Khi một người có đủ thực lực thay đổi vận mệnh của mình, thì hẳn sẽ nghĩ mọi biện pháp đem những chuyện mình không thích giải quyết đi... Rất bất hạnh, hôn sự của Tiêu Viêm ca ca và nàng là thứ nàng không hài lòng nhất!*"

"*Người muốn nói, nàng lần này đến đây để giải trừ hôn ước?*"

Sắc mặt biến đổi, Tiêu Viêm trong lòng mạnh mẽ dâng lên một trận tức giận, tức giận này không phải vì Nạp Lan Yên Nhiên kỳ thị hắn. nói thật, thiếu nữ đối diện tuy rất xinh đẹp, nhưng Tiêu Viêm cũng không phải một cái sắc lang, nếu không thể kết duyên tần tần, Tiêu Viêm cũng chỉ có chút tiếc nuối mà thôi. Nhưng nếu nàng thật sự tại trước mặt mọi người đối với phụ thân của mình đề ra thỉnh cầu giải trừ hôn ước, như vậy thân là tộc trưởng phụ thân, mặt mũi sẽ mất hết

Nạp Lan Yên Nhiên không chỉ có xinh đẹp, địa vị hiển hách, thêm vào thiên phú tuyệt hảo. Bất cứ ai khi nói đến việc này thì đều cho rằng hắn là cóc đòi ăn thịt thiên nga, lại bị thiên nga dẫm nát dưới chân...

Lời nói như vậy, sau này không chỉ có Tiêu Viêm, cho dù là phụ thân hắn cũng sẽ trở thành trò cười của người khác, mất hết uy nghiêm.

Nhẹ nhàng hấp một hơi khí lạnh, bàn tay giấu trong tay áo cũng gắt gao nắm chặt lại: *"Nếu mình bây giờ là một đấu sư, ai còn dám chà đạp lên ta như vậy?"*

Đích xác, nếu Tiêu Viêm lúc này có đấu sư thực lực, cho dù là Nạp Lan Yên Nhiên có chỗ dựa là Vân Lam tông cũng không dám làm như vậy. Mười lăm tuổi đấu sư, tại đấu khí đại lục nhiều năm lịch sử cũng chỉ có vài người, mà mấy người này đều trở thành đấu khí tu luyện giới thái sơn bắc đẩu!

Một bàn tay mềm mại lặng lẽ xuyên qua ống tay áo, nắm chặt tay Tiêu Viêm, Huân Nhi ôn nhu nói: *"Tiêu Viêm ca ca, nàng làm như vậy chính là tổn thất của nàng mà thôi, Huân Nhi tin tưởng, sau này nàng sẽ vì ánh mắt nông cạn của mình mà hối hận!"*

"Hối hận?" Xuy tiêu một tiếng, khuôn mặt Tiêu Viêm tràn đầy tự giễu: *"ta bây giờ, có tư cách đó?"*

"Huân Nhi, người đối với bọn họ hình như rất rõ ràng? Người trước kia theo ta nói một số việc có lẽ ngay cả phụ thân ta cũng không biết. Người vì sao lại biết được?" Vỗ nhẹ tay áo, ngữ khí của Tiêu Viêm bỗng nhiên chuyển đổi, hỏi.

Huân Nhi chấn động, cũng chỉ mỉm cười không nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn Huân Nhi tránh né tư thế, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ liêm liêm môi. Huân Nhi tuy cũng họ Tiêu, bất quá cùng hấn không có chút huyết thống quan hệ nào, hơn nữa Tiêu Viêm cũng chưa bao giờ gặp qua cha mẹ của Huân Nhi. Mỗi khi hấn hỏi phụ thân, phụ thân hấn cũng ngậm miệng không nói, hiển nhiên hấn đối với cha mẹ của Huân Nhi rất kiêng kị, thậm chí là... Sợ hãi!

Tại trong lòng Tiêu Viêm, thân phận của Huân Nhi cực kỳ thần bí, nhưng mặc kệ hấn hỏi thế nào, tiểu ny tử này sẽ thông minh lấy trăm mặc ứng đối làm Tiêu Viêm có kế hoạch cũng không chỗ thi triển

"Ai, coi như thua người, không nói thì không nói vậy..." Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm sắc mặt bỗng nhiên âm trầm lại, bởi vì lão giả tại Nạp Lan Yên Nhiên không ngừng thúc dục ánh mắt, vị lão giả kia rốt cục cũng đứng lên...

"A a, Nhờ Vân Lam tông hướng phụ thân thị uy sao? Nạp Lan Yên Nhiên này thật sự là rất có thủ đoạn..." Trong lòng Tiêu Viêm vang lên phần nộ cười lạnh.

-----oOo-----

Chương 5: Tụ khí tán

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Khái." Nguyệt bào lão giả ho nhẹ một tiếng, đứng dậy, đối với Tiêu Chiến chấp tay mỉm cười nói: *"Tiêu tộc trưởng, lần này đến quý gia tộc, chủ yếu là có việc muốn cầu!"*

"A a, Cát Diệp tiên sinh, có việc gì cứ nói là được, nếu có khả năng làm, Tiêu gia sẽ không chối từ." Đối với vị lão giả này, Tiêu Chiến cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên khách khí nói. Bất quá cũng không biết đối phương muốn cầu việc gì, nên cũng không dám chắc chắn

"A a, Tiêu tộc trưởng, người biết nàng không?" Cát Diệp mỉm cười, chỉ vào thiếu nữ bên cạnh mỉm cười hỏi.

"Ách... Thứ cho Tiêu Chiến vung về, vị tiểu thư này là..." Nghe vậy, Tiêu Chiến ngẩn người, dò xét thiếu nữ một chút, có chút xấu hổ lắc đầu. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Năm đó Nạp Lan Yên Nhiên được Vân Vận thu làm đệ tử lúc mười tuổi, tại Vân Lam tông tu luyện năm năm thời gian, cái này gọi là nữ đại thập bát biến, nhiều năm không gặp, Tiêu Chiến tự nhiên không nhận ra thiếu nữ này là con dâu trên danh nghĩa của mình

"Khái... nàng tên là Nạp Lan Yên Nhiên."

"Nạp Lan Yên Nhiên? Cháu gái của Nạp Lan lão gia tử Nạp Lan Yên Nhiên?" Tiêu chiến đầu tiên là giật mình, ngay sau đó là thần tình vui mừng, có lẽ là nhớ lại việc năm đó, lập tức đối với thiếu nữ lộ ra ôn hòa nụ cười:

"Thì ra là Nạp Lan chất nữ, Tiêu thúc thúc đã nhiều năm chưa gặp lại người, đừng trách thúc thúc mắt mờ."

Bỗng nhiên xuất hiện một màn, làm mọi người thoáng ngẩn ra, ba vị trưởng lão nhìn nhau, lông mày không khỏi cau lại...

"Tiêu thúc thúc, chất nữ nhiều năm không đến bái kiến, người nên bồi tội là ta mới phải, đâu dám trách tội Tiêu thúc thúc." Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào nói.

"A a, Nạp Lan chất nữ, trước kia nghe nói người được Vân Vận đại nhân thu làm môn hạ, lúc đó còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt a..." Tiêu chiến tán thưởng cười nói.

"Đó là Yên Nhiên vận khí tốt..." Nhợt nhạt cười, Nạp Lan Yên Nhiên có chút ăn không tiêu nhiệt tình của Tiêu Chiến, tay khẽ kéo kéo Cát Diệp bên cạnh.

"A a, Tiêu tộc trưởng, việc tại hạ muốn thỉnh cầu hôm nay cùng Yên Nhiên có quan hệ, hơn nữa việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời..." Cát Diệp cười khẽ một tiếng, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

"Sắc mặt hơi đổi, Tiêu Chiến thu liễm nụ cười, Vân Lam tông tông chủ

Vân Vận chính là Gia Mã đế quốc đại nhân vật, hấn nho nhỏ một cái tộc trưởng, nửa điếm đều không thể đắc tội. Bằng thế lực và thực lực của hấn, có việc gì lại cần Tiêu gia hỗ trợ? Cát Diệp nói cùng Nạp Lan chắt nữ có quan hệ, chẳng lẽ?

Nghĩ đến đó, khóe miệng Tiêu Chiến hơi giật giật, bàn tay run nhè nhẹ, bất quá có tay áo che dấu nên cũng không bị phát hiện. Mạnh mẽ áp chế lửa giận, thanh âm có chút phát run nói: "Cát Diệp tiên sinh, mời nói!"

"Khái..." Trên mặt Cát Diệp bỗng nhiên xuất hiện một mặt xấu hổ, bất quá nhớ tới tông chủ đối với Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ yêu thương, chỉ có thể cắn chặt răng, cười nói: "Tiêu tộc trưởng, ngài cũng biết, Vân Lam tông môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Yên Nhiên kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Vân Lam tông... Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại..."

"Tông chủ đại nhân hỏi qua Yên Nhiên, biết được nàng cùng Tiêu gia còn có một thân sự, cho nên... Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Tiêu tộc trưởng có thể... giải trừ hôn ước này."

"Ca!" chiếc chén ngọc thạch trong tay Tiêu Chiến bỗng nhiên biến thành một trùm phấn mịn

Bên trong đại sảnh, không khí có chút yên tĩnh, ba vị trưởng lão cũng bị lời nói của Cát Diệp chấn động, bất quá một lúc sau, bọn họ nhìn về phía Tiêu Chiến ánh mắt đã thêm một mặt châm chọc cùng cười nhạo

"Hắc hắc, bị người ta đến cửa mạnh mẽ giải trừ hôn ước. Xem tộc trưởng người về sau còn có uy vọng gì để quản lý gia tộc!"

Một ít thiếu nam thiếu nữ cũng không biết Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên có hôn ước, bất quá sau khi hỏi cha mẹ bên cạnh, sắc mặt bọn họ đột nhiên trở nên phấn khích, cười nhạo cùng châm chọc ánh mắt hướng đến Tiêu Viêm...

Nhìn Tiêu Chiến sắc mặt âm trầm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không dám ngắt đầu, ngón tay khấn trương chấp vào nhau

"Tiêu tộc trưởng, ta biết yêu cầu này có chút làm khó cho ngươi, bất quá xem tại mặt mũi của tông chủ đại nhân, giải trừ hôn ước đi..." Bất đắc dĩ hít một hơi, Cát Diệp nhàn nhạt nói

Tiêu Chiến nắm chặt tay, nhàn nhạt thanh sắc đấu khí dần dần bao trùm thân thể, cuối cùng còn ẩn ẩn hội tụ trên mặt một cái hư ảo đầu sư tử.

Tiêu gia cao nhất công pháp: Cuồng sư nội cương! Cấp bậc: Huyền giai trung cấp!

Nhìn phản ánh của Tiêu Chiến, khuôn mặt của Cát Diệp cũng ngưng trọng lên, thân hình đứng chắn trước Nạp Lan Yên Nhiên, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, thanh sắc đấu khí hội tụ tại ung trảo, tản ra sắc bén kiếm khí

Vân Lam tông cao thâm công pháp, thanh mộc kiếm quyết! Cấp bậc: Huyền giai sơ cấp!

Theo khí tức của hai người tản ra, bên trong đại sảnh thực lực hơi yếu thiếu niên sắc mặt đều trắng bệch, trong ngực đều có chút khó chịu.

Ở lúc Tiêu Chiến hô hấp càng thêm dồn dập, ba vị trưởng lão chói tai thanh âm như sấm sét tại trong đại sảnh vang lên: "Tiêu Chiến, còn không mau dừng tay! Ngươi đừng nên quên mình là Tiêu gia tộc trưởng!"

Thân hình cứng đờ, đấu khí trên thân thể Tiêu Chiến chậm rãi thu liễm, cuối cùng hoàn toàn biến mất

Đặt móng ngồi lại trên ghế, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang cúi đầu không nói, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Nạp Lan chắt nữ, phách lực rất tốt a, Nạp Lan Túc có nữ nhi như người thực làm người khác hâm mộ a!"

Thân thể khẽ run rẩy, Nạp Lan Yên Nhiên ngập ngừng nói: "Tiêu thúc thúc..."

"A a, gọi ta Tiêu tộc trưởng là được, thúc thúc xưng vị, ta không nhận nổi, ngươi là Vân Lam tông tương lai tông chủ, sau này cũng là đấu khí đại lục phong vân nhân vật, Viêm nhi nhà ta chẳng qua là một người tư chất bình thường, thật sự không xứng với ngươi..." *Nhàn nhạt phát tay, Tiêu Chiến ngữ khí lạnh lùng nói*

"Đa tạ Tiêu tộc trưởng giải thích." Nghe vậy, Cát Diệp mừng rỡ, đối với Tiêu Chiến bồi tiếu: "Tiêu tộc trưởng, tông chủ đại nhân biết yêu cầu hôm nay có chút không lễ phép, cho nên để tại hạ mang đến một vật, coi như là bồi lễ!"

Nói xong, Cát Diệp khẽ chạm vào giới chỉ trên ngón tay, một cái cổ hạp bằng ngọc trắng trong xuất hiện trong tay...

Cẩn thận mở ra, một cỗ dị hương nhất thời tràn ngập đại sảnh, tất cả mọi người tinh thần đều thư giãn

Ba vị trưởng lão tò mò ngẩng đầu, nhìn bên trong hộp ngọc, thân thể đều chấn động, kinh thanh nói: "Tụ khí tán?"

-----oOo-----

Chương 6: Luyện dược sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong cổ hạp, một viên thuốc toàn thân màu xanh, to bằng mắt rồng đang lẳng lẳng nằm, mà cỗ mê người dị hương, bắt đầu từ bên trong phát ra

Tại đấu khí đại lục, muốn trở thành một đấu giả trân chính, điều kiện đầu tiên là phải ngưng tụ đấu khí toàn trong cơ thể, mà ngưng tụ đấu khí toàn cũng có hiệu suất thất bại không nhỏ. Sau khi thất bại, chín đoạn đấu khí sẽ trở lại tám đoạn, một số người vận khó không tốt, nói không chừng phải ngưng tụ mười lần mới có thể thành công. Mà ngưng tụ lặp lại nhiều lần như vậy, làm mất đi giai đoạn tu luyện tốt nhất, kết quả là tổn hao tiền đồ.

Tụ khí tán, tác dụng của nó là giúp một vị có chín đoạn đấu khí có trăm phần trăm thành công ngưng tụ đấu khí toàn!

Loại đặc hiệu này, làm cho vô số người muốn nhanh chóng trở thành đấu giả mơ ước không thôi, ngày đêm đều nghĩ mà không thể được.

Nói đến tụ khí tán, không thể không nói đến người chế tạo nó: Luyện dược

sư!

Đầu khí đại lục, có một loại chức nghiệp còn cao quý hơn đầu giả, mọi người gọi bọn họ là luyện dược sư!

Luyện dược sư, tên như ý nghĩa, bọn họ có thể luyện chế ra nhiều loại thần kỳ đan dược để tăng thêm thực lực. Tất cả các luyện dược sư đều sẽ được các thế lực bằng bất cứ giá nào kiệt lực chiêu nạp, thân phận cực kỳ hiển hách!

Luyện dược sư có thể có đãi ngộ như vậy, tự nhiên cũng rất ít ỏi. Muốn trở thành một luyện dược sư, điều kiện cực kỳ hà khắc.

Đầu tiên, tự thân thuộc tính phải là hỏa, tiếp theo, tại trong hỏa thể còn phải có thêm một tia mộc khí, có hiệu quả chung hòa khi luyện dược!

Phải biết rằng, trên đầu khí đại lục, thuộc tính của con người quyết định bởi linh hồn của họ, vĩnh viễn chỉ có một thuộc tính, không thể có thuộc tính khác lẫn vào, cho nên, một thân thể có hai loại thuộc tính mạnh yếu không giống nhau cơ bản là không có khả năng.

Đương nhiên, không có việc gì là tuyệt đối, trong hàng triệu người sẽ có một số linh hồn bị biến dị, mà người có biến dị linh hồn, sẽ có tiềm lực trở thành một luyện dược sư!

Bất quá đơn giản chỉ có hỏa mộc hai thuộc tính linh hồn cũng chưa thể xưng là một luyện dược sư chân chính, bởi vì một điều kiện không thể thiếu khác của luyện dược sư, đó là: Linh hồn cảm giác lực! Cũng có thể gọi là linh hồn tố tạo lực!

Luyện chế đan dược, trọng yếu nhất là ba điều kiện: Tài liệu, hỏa chủng, linh hồn cảm giác lực!

Tài liệu, đương nhiên là các loại thiên tài địa bảo. Luyện dược sư cũng không phải thần, không có cực phẩm tài liệu, bọn họ cũng không thể làm ra được gì nên hồn, bởi vậy, tài liệu tốt là phi thường trọng yếu.

Hỏa chủng, cũng chính là ngọn lửa mà luyện dược sư cần để luyện chế đan dược. Loại lửa bình thường không thể sử dụng, mà phải dùng ngọn lửa do hỏa thuộc tính đầu khí tạo thành, đương nhiên, trong thế gian cũng có rất

nhiên thiên địa dị hỏa. Một số luyện dược sư có thực lực mạnh mẽ mới có thể sử dụng. Dùng dị hỏa để luyện dược, không chỉ đem thành công hiệu suất tăng lên rất nhiều! Hơn nữa đan dược luyện ra sẽ có dược hiệu mạnh hơn đan dược dùng hỏa diễm đầu khí luyện ra.

Bởi vì luyện dược cần rất nhiều thời gian luyện chế, cực kỳ tiêu hao đầu khí, bởi vậy mỗi vị kiệt xuất luyện dược thật ra đều là một hỏa diễm đầu giả mạnh mẽ!

Điều kiện cuối cùng, đó là linh hồn cảm giác lực!

Tại lúc luyện dược, hỏa hầu cao hay thấp đều là cực kỳ trọng yếu, đôi lúc chỉ cần hỏa hầu hơi mạnh một chút, cả lò đan dược sẽ hóa thành tro bụi. Cho nên, thao khống hỏa hầu là việc luyện dược sư bắt buộc phải học, nhưng muốn thao khống hỏa hầu thì phải có cường hãn linh hồn cảm giác lực. Mất đi điểm này, cho dù hai điều trên có tốt thế nào cũng chỉ là vô dụng!

Tại mấy loại hà khắc điều kiện này, người có tư cách trở thành luyện dược sư, đương nhiên là phượng mao lân giác. Mà luyện dược sư ít, các loại thần kì đan dược tự nhiên cũng rất hiếm hoi, vật càng ít mới càng quý giá, cũng vì vậy mới tạo nên thân phận tôn quý thậm chí có chút ki hinh(?) thân phận.

.....

Bên trong đại sảnh, nghe ba vị trưởng lão kinh ngạc âm thanh, các thiếu nam thiếu nữ ánh mắt đều trừng lớn, từng đôi nóng cháy ánh mắt gắt gao tập trung tại chiếc hộp ngọc trên tay Cát Diệp

Tiêu Mị ngồi bên cạnh phụ thân, lưỡi liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng, con mắt nhìn chiếc hộp ngọc chớp cũng không chớp một cái...

"A a, đây là danh dự trưởng lão của bốn tông, Cổ Hà đại nhân tự mình luyện chế, có lẽ các vị đã nghe qua tên của lão nhân gia hẳn chứ?" Nhìn ba vị trưởng lão thất thố bộ dáng, Cát Diệp trong lòng nhin không được có chút đắc ý, mỉm cười nói.

"Viên thuốc này do đan vương Cổ Hà luyện ra?" Nghe vậy, ba vị trưởng lão đều giật mình biến sắc.

Đan vương Cô Hà, tại Gia Mã đế quốc có sức ảnh hưởng cực kỳ khổng lồ, luyện được tay nghề thần kỳ khó lường. Vô số cường giả đều muốn cung nghênh nhưng đều không thể tìm ra.

Cô Hà không chỉ có thần kỳ luyện được thuật, thực lực cũng đã sớm bước vào đấu vương chi cảnh, có tên trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc.

Một nhân vật như vậy, tụ khí tán do hấn luyện chế ra, chỉ sợ giá trị sẽ tăng thêm vài lần.

Ba vị trưởng lão đều vui vẻ ra mặt nhìn tụ khí tán trong hộp ngọc. Nếu gia tộc có viên tụ khí tán này, chỉ sợ sẽ có năng lực sáng tạo ra một thiếu niên đấu giả.

Trong lúc ba vị trưởng lão đang tìm cách đem đan dược đoạt tới tay cho tôn tử của mình, thiếu niên áp chế tức giận nhàn nhạt thanh âm đột nhiên vang lên trong đại sảnh.

"Cát Diệp lão tiên sinh, người nên đem đan dược thu hồi lại, việc hôm nay chúng ta sẽ không đáp ứng!"

Đại sảnh đột nhiên yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều chuyển đến khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, ở đây có chỗ cho người nói chuyện? Câm miệng cho ta!" Sắc mặt trầm xuống, một vị trưởng lão tức giận quát.

"Tiêu Viêm, lui ra đi, ta biết người trong lòng không dễ chịu, bất quá chúng ta sẽ thay người làm chủ!" Một vị lớn tuổi lão giả khác cũng nhàn nhạt nói.

"Ba vị trưởng lão, nếu hôm nay hỏi hôn đối tượng của bọn họ là con hoặc cháu các người, thì các người có thể dễ chịu như vậy sao?" Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, khoe miệng châm chọc, cười hỏi, ba vị trưởng lão khinh thường hấn, vậy hấn cũng không phải giả vờ trước mặt họ.

"Người..." Nghe vậy, ba vị trưởng lão đều bị kim hãm, tam trưởng lão tính tình táo bạo, đã trừng mắt, đầu khí chậm rãi hiện lên.

"Ba vị trưởng lão, Tiêu Viêm ca ca nói không sai, việc này, hẳn là người trong cuộc, các người không cần xen vào." Thiếu nữ nhẹ nhàng thanh âm, tại đại sảnh lạnh nhạt vang lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe thiếu nữ nhỏ nhẹ thanh âm, ba vị trưởng lão tức giận bỗng nhiên hạ xuống, bắt đắ dĩ liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật gật đầu.

Nhìn ba vị trưởng lão uể oải, Tiêu Viêm quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Huân Nhi đang cười, tiểu ny tử ngươi, thân phận cuối cùng là gì? Vì sao lại làm ba vị trưởng lão kiêng kị như thế...

Áp chế nghi vấn trong lòng, Tiêu Viêm nhanh chóng bước lên, đối với Tiêu Chiến cung kính hành lễ, sau đó xoay người đối mắt với Nạp Lan Yên Nhiên, bình tĩnh mở lời hỏi: "*Nạp Lan tiểu thư, ta muốn hỏi một chút, việc hôn hôn hôm nay, Nạp Lan lão gia tử đã đáp ứng chưa?*"

Tiêu Viêm bỗng nhiên ra tay ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên đã có chút không vừa lòng, đôi mi thanh tú nhíu lại. Người này, lúc đầu xem cũng không sai, tại sao lại là một người đáng ghét như vậy, chẳng lẽ hẳn không nhận ra chênh lệch giữa hai người sao?

Nàng trong lòng trách cứ Tiêu Viêm, cũng không nghĩ qua, nàng trước mặt mọi người đề ra hôn hôn cử chỉ làm cho Tiêu Viêm cùng phụ thân hẳn lâm vào cực kỳ phiền nộ và xấu hổ tình cảnh

Đứng dậy, nhìn thiêu niên sẽ trở thành chồng mình sau này, Nạp Lan Yên Nhiên ngữ khí bình thản: "*Gia gia chưa từng đáp ứng, bất quá đây là việc của ta, cùng hẳn không quan hệ.*"

"*Một khi lão gia tử chưa đáp ứng, vậy phụ thân ta cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngươi. Hôn sự trước kia, là hai lão gia tử tự mình mở miệng, bây giờ họ không mở miệng giải trừ thì hôn sự này không ai dám giải, nếu không người đó sẽ là tiết độ trưởng bối! Ta nghĩ, trong gia tộc chúng ta, không nên làm ra loại việc ngõ ngách như vậy chứ?"* Tiêu Viêm khẽ quay đầu, cười lạnh nhìn ba vị trưởng lão.

Bị Tiêu Viêm đội cho một cái nón lớn như vậy, ba vị trưởng lão nhất thời cứng lại, t rong gia tộc thâm nghiêm, loại tội danh này đủ để làm bọn họ mất đi vị trí trưởng lão

"Ngươi..." Nghe Tiêu Viêm nói, Nạp Lan Yên Nhiên rùng mình, cũng không tìm được lời nào phản bác, tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút trắng bệch, dẫm chân thật mạnh, hít một hơi, đại tiểu thư tính tình cũng bị kích phát, chán ghét nhìn thiếu niên trước mặt. Nàng trong lòng phiền muộn, trực tiếp nói rõ ràng: "*Ngươi muốn gì mới có thể giải trừ hôn ước? Bồi thường ít? Được, ta có thể bảo lão sư cho ngươi ba viên tụ khí tán, mặt khác, nếu ngươi nguyện ý, ta còn có thể cho ngươi tiến vào Vân Lam tông tu tập cao thâm đấu khí công pháp, như vậy đủ chưa?"*

Nghe thiếu nữ một câu nói ra mê người điều kiện, ba vị trưởng lão sắc mặt nhất thời cảm giác hô hấp dồn dập lên. Đám thiếu niên trong đại sảnh đều nuốt một ngụm nước miếng. Vào Vân Lam tông tu tập? Trời ạ, đó chính là việc mà vô số người mơ tưởng a...

Nói xong mấy điều kiện này, Nạp Lan Yên Nhiên nhếch lên chiếc cằm trắng nõn, cao ngạo như công chúa đợi Tiêu Viêm trả lời. Tại nhận thức của nàng, loại điều kiện này đủ để làm bất cứ thiếu niên nào điên cuồng.

-----oOo-----

Chương 7: Hưu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất đồng với tâm trạng chờ mong của Nạp Lan Yên Nhiên, sau khi nàng nói xong, thiếu niên trước mặt thân thể kịch liệt run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú non nớt bây giờ dữ tợn đến mức đáng sợ

Tuy ba năm lúc nào cũng chịu sự châm chọc, bất quá trong lòng Tiêu Viêm cũng có giới hạn của chính hắn, hành động cao cao tại thượng này của Nạp Lan Yên Nhiên vừa lúc dẫm lên trên phần tôn nghiêm còn lại ở trong lòng Tiêu Viêm.

"A..." Bị thiếu niên dữ tợn bộ dáng làm hoảng sợ, thiếu nữ lui về sau một bước, vị anh tuấn thanh niên bên cạnh rút ra trường kiếm, ánh mắt âm lãnh nhìn Tiêu Viêm.

"Ta... Thực sự rất muốn giết ngươi!" Răng nghiến lại, lộ ra sát ý lẫn nhiên

nói, Tiêu Viêm nắm chặt tay, đen nhánh con ngươi thiêu đốt ngọn lửa bạo nộ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Viêm nhi, không thể vô lý!" Tiêu Chiến ngồi trên thủ vị cũng hoảng sợ vì hành động của Tiêu Viêm, vội vàng quát. Tiêu gia hiện nay, không đắc tội nổi Vân Lam tông a.

Nắm tay hung hăng nắm lại, Tiêu Viêm khẽ cúi đầu, một lúc sau lại nhẹ nhàng ngẩng lên, chỉ có điều, sắc mặt khùng bố lúc trước đã trở thành bình tĩnh...

Trong ba năm, tuy chịu hết kì thị cùng châm chọc, bất quá cũng đoán tạo ra lòng ảm nhẫn vượt xa người bình thường

Nạp Lan Yên Nhiên trước mặt, là người mà Vân Lam tông sủng ái, nếu mình bây giờ làm gì nàng, chỉ sợ sẽ mang đến cho phụ thân vô số phiền toái, cho nên, hẳn phải nhẫn!

Nhìn thiếu niên trước mặt đột nhiên thu liễm nội tâm cảm xúc, Cát Diệp cùng Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng bỗng nhiên cảm giác có chút phát lạnh...

"Tiểu tử này, nếu ngày sau là phế vật thì không sao, nếu hẳn thực sự có lực lượng, tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm..." Trong lòng Cát Diệp ngưng trọng tự nói.

"Tiêu Viêm, tuy không biết vì sao hành động của ta làm ngươi phản nộ như vậy, bất quá, ngươi... Vẫn giải trừ hôn ước đi!" Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nạp Lan Yên Nhiên từ bên trong hoảng sợ bình tĩnh lại, khuôn mặt trầm xuống nói.

"Hãy nhớ kỹ, lần này đến Tiêu gia, là do lão sư của ta, Vân Lam tông tông chủ tự mình cho phép!" Liềm liềm miệng, Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng đầu, có chút bất đắc dĩ này: *"Ngươi có thể xem hành động này là uy hiếp, bất quá, ngươi cũng rõ ràng, sự thật chính là như vậy, không có gì là tuyệt đối công bình. Tuy không chưa so sánh, nhưng ngươi cũng biết rõ chênh lệch của chúng ta..."*

"Cơ bản là không có gì hy vọng..."

Nghe thiếu nữ như thần linh thẩm phán, khoe miệng Tiêu Viêm tràn ra một trận cười lạnh: *"Nạp Lan tiểu thư... Người nên biết, tại đấu khí đại lục, bên nữ hối hôn sẽ làm đối phương có bao nhiêu khó chịu, a a, ta da mặt dày, thật ra không sao, nhưng phụ thân của ta! Hẳn là tộc trưởng một tộc, hôm nay nếu đáp ứng yêu cầu của người, sau này sẽ quản lý Tiêu gia như thế nào? Còn có mặt mũi sống ở Ô Thản thành?"*

Nhìn thiếu niên khuôn mặt tràn ngập tức giận, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhú mày, khoe mắt liếc qua thủ vị, nhìn khuôn mặt đột nhiên trở nên già đi của Tiêu Chiến, trong lòng cũng có chút xin lỗi, cắn nhẹ môi, trầm ngâm một chút, đôi mắt linh động chuyển động một chút, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: *"Việc ngày hôm nay, thực sự là do Yên Nhiên có chút lỗ mãng, hôm nay, ta có thể tạm thời thu hồi yêu cầu giải trừ hôn ước, bất quá, người phải đáp ứng ta một ước định!"*

"Ước định gì?" Tiêu Viêm nhú mày hỏi.

"Yêu cầu hôm nay, ta có thể hoãn lại ba năm, ba năm sau, người đến Vân Lam tông khiêu chiến ta, nếu thua, ta sẽ giải trừ hôn ước trước mặt mọi người. Lúc đó, người cũng đã tiếng hành gia tộc trưởng thành nghi thức. Nên dù có thua, cũng sẽ không làm Tiêu thúc thúc quá mức mất mặt, người có dám tiếp nhận?" Nạp Lan Yên Nhiên nhàn nhạt nói.

"A a, đến lúc đó thua, đích xác sẽ không làm phụ thân mất đi thanh danh, nhưng đối với mình, có lẽ cả đời sẽ phải mang theo sự sỉ nhục của thất bại, nữ nhân này... thật sự là độc ác!" Trong lòng bị phẫn cười, khuôn mặt Tiêu Viêm, tràn ngập châm chọc.

"Nạp Lan tiểu thư, người không phải không rõ ràng tình trạng của Viêm nhi, người bảo nó lấy gì để khiêu chiến người? Vũ nhục nó như vậy, có ý tứ gì?" Tiêu Chiến tay đập tại trên bàn, cực kỳ tức giận.

"Tiêu thúc thúc, việc hối hôn này, phải có một bên gánh vác trách nhiệm, nếu không vì bảo toàn mặt mũi của ngài, Yên Nhiên bây giờ sẽ mạnh mẽ giải trừ hôn ước! Sau đó công bố với mọi người!" Vài lần bị ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên cũng có chút không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm quát lạnh: *"Người đã không muốn là Tiêu thúc thúc mất mặt, vậy thì tiếp lấy ước định! Ba năm sau cùng bây giờ, người chọn cách trước hay cách sau?"*

"Nạp Lan Yên Nhiên, ngươi không cần làm ra cường thế tư thái như vậy, ngươi muốn thối hôn, không phải cho rằng Tiêu Viêm ta là một phế vật, không xứng với thiên chi kiều nữ như ngươi. Nói thật, ngươi ngoại trừ xinh đẹp, các thứ khác căn bản không lọt vào mắt ta! Vân Lam tông đích xác rất mạnh, nhưng ta vẫn còn trẻ, thứ ta có chính là thời gian, ta mười một tuổi trở thành một đấu giả, mà ngươi, Nạp Lan Yên Nhiên, lúc mười một tuổi, ngươi có mấy đoạn đấu khí? Đúng vậy, bây giờ ta là phế vật, ba năm trước ta có thể sáng tạo kì tích, vậy sau này, ngươi cho rằng ta không thể sáng tạo?" Thiếu nữ nóng nảy khí thế, Tiêu Viêm đang trầm mặc rốt cục bùng nổ, khuôn mặt lạnh lùng, một câu nói làm cho tất cả mọi người đều sững sờ. Không ai có thể nghĩ, thiếu niên ngày thường trầm mặc ít nói lại có thể nói ra những câu lợi hại như vậy.

Nạp Lan Yên Nhiên mấp máy môi, tuy bị đánh giá của Tiêu Viêm làm tức giận đến khuôn mặt cứng đờ, bất quá cũng không thể chối, lời Tiêu Viêm nói đều là sự thật, cho dù hẳn bây giờ là phế vật, trước kia mười hai tuổi trở thành một đấu giả cũng chính là sự thật, mà Nạp Lan Yên Nhiên lúc đó cũng chỉ có tám đoạn đấu khí mà thôi...

"Nạp Lan tiểu thư, xem tại mặt mũi của Nạp Lan lão gia tử, Tiêu Viêm khuyên ngươi vài câu, ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, mặc khi thiếu niên cùng(?)!" Tiêu Viêm lạnh lùng lời nói, làm Nạp Lan Yên Nhiên thân thể run lên.

"Hay, hay cho một câu mặc khi thiếu niên cùng! Con của Tiêu Chiến ta, quả nhiên bất phàm!" Trên thủ vị, Tiêu Chiến hai mắt sáng ngời, hai tay đập mạnh lên mặt bàn, làm nước trà đổ ra.

Cắn răng nhìn thiếu niên đang cười lạnh trước mặt, Nạp Lan Yên Nhiên hàng năm đều được người khác yêu quý, chưa từng bị bạn cùng lứa tuổi giáo huấn qua, lập tức tức giận đến đầu phát ngất, non nớt thanh âm cũng có chút bén nhọn: "Ngươi dựa vào cái gì để giáo huấn ta? Cho dù thiên phú của ta không bằng ngươi trước kia, nhưng bây giờ, ngươi chính là một cái phế vật! Tốt, Nạp Lan Yên Nhiên ta sẽ chờ ngày ngươi mạnh hơn ta, việc giải trừ hôn ước hôm nay ta có thể hoãn lại, bất quá ba năm sau, ta ở Vân Lam tông chờ ngươi, để ta xem trình độ của ngươi đã đến thế nào! Nếu ngươi có thể đánh thắng ta, Nạp Lan Yên Nhiên ta kiếp này sẽ làm nô tỳ của ngươi, mọi việc đều nghe lời!"

"Đương nhiên, nếu ba năm sau ngươi vẫn là một phế vật, vậy thì ngoan"

ngoãn giao ra khế ước giải trừ hôn ước!"

Nhìn thiếu nữ sắc mặt hắng giọng, Tiêu Viêm cười nhạo mở miệng:
"Không cần đợi ba năm sau, ta đối với ngươi không có nửa điểm hứng thú!" Nói xong, cũng không thèm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên khuôn mặt băng hàn, xoay người, bước nhanh đến trước bàn, cầm bút viết.

Giấy hết, bút dừng!

Tiêu Viêm tay phải rút ra đoản kiếm trên bàn, mũi kiếm sắc bén cứa lên tay trái, xuất hiện một đạo huyết khâu...

Bàn tay nhiễm máu, tại trên giấy trắng, lưu lại huyết ấn chói mắt!

Nhẹ nhàng đọc lại phần khế ước này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, lúc đi đến trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên, bàn tay đập mạnh tờ giấy trên mặt bàn

"Đừng nghĩ Tiêu Viêm ta để ý đến thiên tài lão bà như ngươi, tờ khế ước này, không phải là khế ước giải trừ hôn ước mà là bốn thiếu gia đem ngươi trục xuất Tiêu gia hưu chúng! Từ nay trở đi, ngươi, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Tiêu gia ta không có quan hệ!"

"Ngươi... ngươi dám hưu ta?" Nhìn khế ước trên bàn, hai mắt Nạp Lan Yên Nhiên trừng lớn, không dám tin nói. Bằng mỹ mạo, thiên phú cùng bối cảnh của nàng, lại bị phế vật của một tiểu gia tộc trục xuất đuổi? Loại đột biến tình huống này làm nàng cảm giác quá không chân thật.

Lạnh lùng nhìn Nạp Lan Yên Nhiên kinh ngạc bộ dáng, Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, quỳ xuống đối với Tiêu Chiến lạy một cái, cắn chặt môi, quật cường không nói một lời...

Mặc dù trong gia tộc, trên danh nghĩa là đem Nạp Lan Yên Nhiên trục xuất gia tộc, nhưng việc này truyền ra ngoài cũng sẽ không cho rằng như vậy. Người không biết sẽ cho rằng Nạp Lan Yên Nhiên lấy bối cảnh mạnh mẽ làm Tiêu gia thôi hôn, dù sao, lấy thiên phú, xinh đẹp, bối cảnh của Nạp Lan Yên Nhiên, phối với một phế vật thiếu gia là tuyệt đối xước xước có thừa, không ai cho rằng Tiêu Viêm sẽ có phách lực đến Vân Lam tông là chương đà nhân... Mà như vậy, Tiêu Chiến sẽ phải chịu vô số chàm chọc...

Nhìn Tiêu Viêm quỳ dưới đất, hiểu được hắn vô cùng xin lỗi, Tiêu Chiến lạnh nhạt cười nói: *"Ta tin tưởng con của ta sẽ không phải cả đời phé vật, mấy lời đồn nhảm, sau này sự thật trước mặt không công mà phá."*

"Phụ thân, ba năm sau, Viêm nhi sẽ tự mình đến Vân Lam tông, vì ngài rửa sạch mỗi nhục hôm nay!" Khóe mắt có chút ướt át, Tiêu Viêm lay thật mạnh một cái, sau đó lập tức đứng dậy, không do dự đi khỏi đại sảnh.

Tại lúc đi qua Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm cước bộ lại dừng lại, thanh đạm non nớt lời nói, lạnh như băng xuất ra.

"Ba năm sau, ta sẽ tới tìm ngươi!"

Bóng của thiếu niên tại mặt trời chiếu xuống, bị kéo ra thật dài, cô độc mà buồn bã.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhếch miệng, khuôn mặt có chút mờ mịt nhìn bóng dáng gần biên mất kia, khẽ ước trong tay bỗng trở nên nặng như ngàn cân...

"Ba vị, nếu các ngươi đã đạt được mục đích thì mời trở về đi." Nhìn thiếu niên rời đi, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc, nắm tay giấu tại trong tay áo cũng đã nắm chặt đến mức ngón tay trắng bệch.

"Tiêu thúc thúc, việc hôm nay, Yên Nhiên hướng ngài xin lỗi, sau này có thời gian, mời ngài đến Nạp Lan gia làm khách!" Khom người hành lễ với sắc mặt hồ hững Tiêu Chiến, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không muốn ở lâu, đi ra khỏi đại sảnh, Cát Diệp cùng vị anh tuấn thiếu niên kia cũng vội vàng đuổi kịp.

"Tụ khí tán cũng mang đi!" Tay vung lên, chiếc hộp ngọc trên bàn cũng bị Tiêu Chiến lạnh lùng ném bay ra ngoài.

Cát Diệp đưa tay về phía sau, vũng vàng bắt được chiếc hộp, cười khỏ một tiếng, đem nó thu vào trong giới chỉ.

"Tiểu thư của Nạp Lan gia, hy vọng sau này ngươi sẽ không vì Đại tiểu thư hành động hôm nay mà hối hận, còn nữa, đừng tưởng rằng có Vân Lam tông là chỗ dựa mà hoành hành vô kị, đấu khí đại lục rất to lớn,

người mạnh hơn Vân Vận cũng có không ít..." Lúc ba người Nạp Lan Yên Nhiên sắp đi ra khỏi cửa, thiếu nữ nhẹ nhàng thanh âm, mang theo nhàn nhạt lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Cước bộ của ba người đều đình chỉ, ánh mắt khẽ biến, nhìn vào nhìn tử y thiếu nữ trong góc đang nhẹ nhàng lật một trang sách

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vừa vặn đem thiếu nữ bao trùm, từ xa nhìn lại giống như một đóa hoa sen màu tím đang nở rộ, thanh tịnh đẹp đẽ, không dính một chút bụi trần...

Dường như cảm thấy ánh mắt của ba người, thiếu nữ ngẩng mặt, đôi mắt như giống như thu thủy, bỗng nhiên cháy lên một kim sắc hỏa diễm rất nhỏ...

Nhìn ngọn lửa màu vàng trong mắt thiếu nữ, thân thể Cát Diệp mạnh mẽ run lên, thần sắc hoảng sợ bao trùm già nua khuôn mặt, bàn tay khô héo khẩn trương nắm lấy tay của Nạp Lan Như Nguyệt và vị thanh niên kia, giống như chạy trốn chết ra thoát ra khỏi đại sảnh...

Hành động của Cát Diệp, ngoài vài người trong đại sảnh, những người khác đều không khỏi thân sắc kinh ngạc...

-----oOo-----

Chương 8: Thần bí đích lão giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần sắc đăm đăm rời đi đại sảnh, Tiêu Viêm hồn bất thủ xá theo thói quen ngày thường đi lên gia tộc hậu sơn, ngồi trên núi, bình tĩnh nhìn vách núi hiểm trở được sương mù bao phủ, nơi này chính là ma thú sơn mạch nổi tiếng của Gia Mã đế quốc.

"A a, thực lực... Thế giới này, không có thực lực thì ngay cả một cục cắt chó cũng không bằng, ít nhất, cắt chó cũng không ai dám dẫm lên!" Bả vai nhẹ nhàng động đậy, thiếu niên trầm thấp tiếng cười, mang theo bi phẫn quanh quần trên đỉnh núi.

Mười ngón tay cắm vào một đầu tóc đen, Tiêu Viêm gất gao cắn môi, tùy ý để máu trào ra khoe môi, mặc dù ở đại sảnh hắn cũng không biểu hiện cảm xúc không ổn, nhưng mỗi câu nói của Nạp Lan Yên Nhiên đều như một lưỡi dao cắt tại trong lòng, làm Tiêu Viêm cả người run rẩy...

"Nỗi nhục hôm nay, ta không muốn chịu thêm lần thứ hai!" Giơ lên tay trái có một đạo vết thương, thanh âm của Tiêu Viêm khàn khàn nhưng lại tràn ngập kiên định.

"Hắc hắc, tiểu oa oa, xem ra ngươi cần trợ giúp a?"

Tại lúc trong lòng Tiêu Viêm hạ lời thề, một đạo già nua quái dị tiếng cười bỗng nhiên truyền vào tai.

Sắc mặt biến đổi, Tiêu Viêm xoay người, ánh mắt lợi hại như ưng quét tại phía sau, nhưng không phát hiện nửa cái thân ảnh...

"Hắc hắc, không cần tìm, ta ở trên ngón tay ngươi."

Đang lúc Tiêu Viêm cho rằng chính mình ảo giác, quái dị tiếng cười lại bất ngờ truyền ra.

Hai mắt nheo lại, ánh mắt của Tiêu Viêm đột nhiên dừng ở tay phải... Hắc sắc cổ xưa giới chỉ.

"Là ngươi đang nói?" Tiêu Viêm cố nén sợ hãi trong lòng, cố gắng làm thanh âm của mình bình tĩnh xuống.

"Định lực của tiểu oa oa cũng không tệ, không bị dọa đến nỗi nhảy xuống dưới." Bên trong giới chỉ, vang lên hài hước tiếng cười.

"Ngươi là ai? Vì sao lại ở trong giới chỉ của ta? Ngươi muốn làm gì?"

Thoáng trầm mặc một lúc, Tiêu Viêm thanh âm rõ ràng hỏi ra mấu chốt vấn đề.

"Ta là ai ngươi bây giờ không cần biết, dù sao ta cũng không hại ngươi, ai, nhiều năm như vậy, rốt cuộc gặp được một người có linh hồn cường độ đạt tiêu chuẩn, thật là may mắn, hắc hắc, bất quá cũng phải cảm ơn ba năm cung phụng của tiểu oa oa ngươi a, nếu không, chỉ sợ ta vẫn còn

đang ngủ say."

"*Cung phụng?*" Nghi hoặc trừng mắt nhìn, một lúc sau, khuôn mặt của Tiêu Viêm chợt âm trầm xuống, âm hàn mấy chữ, từ trong miệng gian nan nói ra: "*Đấu khí trong cơ thể biến mất khó hiểu, là do ngươi giờ trở quý?*"

"*Hắc hắc, ta cũng chỉ bị bắt buộc a, tiểu oa oa cũng đừng trách a"*

"*Ta thảo nhĩ mục*" (dkmm)

Luôn tự xưng là trầm ổn bình tĩnh Tiêu Viêm, giờ phút này giống như một tên điên quát lớn lên, khuôn mặt tràn đầy dữ tợn, cũng không quản đây là di vật mẫu thân lưu lại cho mình, đem giới chỉ kéo ra khỏi tay, sau đó ra sức ném đi...

Giới chỉ vừa mới ra khỏi tay, trong lòng Tiêu Viêm kêu lớn một tiếng, vội vàng bắt lại, nhưng chiếc nhẫn đã lập tức rơi xuống vách núi...

Ngẩn người nhìn giới chỉ biến mất trong sương mù, Tiêu Viêm ngẩn ra một lúc, khuôn mặt chậm rãi bình tĩnh lại, ảo não vỗ vỗ trán: "*Ngu xuẩn, quá lỗ mãng, quá lỗ mãng!*"

Biết được thứ làm mình chịu nhục trong ba năm nay chính là chiếc nhẫn thường đeo, cũng khó trách Tiêu Viêm sẽ thất vọng thành bộ dáng này

Tại bên cạnh vách núi ngồi một lúc, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đứng dậy xoay người, hai mắt trừng lớn, ngón tay kinh hãi chỉ vào thứ trước mặt...

Tại trước mặt Tiêu Viêm lúc này huyền phù một cái hắc sắc cổ xưa giới chỉ, làm Tiêu Viêm khiếp sợ chính là bên trên chiếc nhẫn, đang bay một đạo trong suốt già nua thân ảnh...

"*Hắc hắc, tiểu oa oa, không cần nổi giận như vậy chứ? Cũng chỉ là hấp thu ba năm đấu khí mà thôi.*" Trong suốt lão già, tiểu mị mị nhìn Tiêu Viêm trợn mắt há hốc mồm bộ dáng, mở miệng nói.

Khóe miệng run rẩy một trận, trong thanh âm của Tiêu Viêm, áp lực tức giận: "*Lão gia hỏa, ngươi ở bên trong giới chỉ, vậy cũng có thể biết vì ngươi hấp thu đấu khí của ta, làm ta phải chịu bao nhiêu nhục nhẽ đi?*"

"Nhưng trong ba năm nhục nhã này, ngươi đã trưởng thành đúng không? Ngươi cho rằng ba năm trước ngươi có được cách ẩn nhẫn cùng tâm trí như bây giờ sao?" Không phủ nhận cười, lão giả thản nhiên nói.

Nhướng mày, tâm tình của Tiêu Viêm cũng dần dần bình phục, sau khi nổi giận qua đi, hận hi theo đó mà đến, một khi đã biết vì sao đấu khí biến mất, vậy bây giờ, thiên phú của hắn cũng theo đó mà trở lại!

Chỉ cần tưởng tượng có thể bỏ đi danh hiệu phế vật, thân thể Tiêu Viêm giờ phút này như được sống lại, cảm giác cực kỳ thư giãn. Lão đầu đáng giận trước mặt, nhìn kỹ lại cũng không quá mức đáng ghét.

Có những thứ, chỉ có lúc mất đi mới biết tầm quan trọng của nó! Mất đi mà lấy lại được, sẽ làm con người càng thêm quý trọng!

Nhẹ nhàng vận động cổ tay một chút, Tiêu Viêm thở ra một hơi, ngẩng đầu nói: *"Tuy không biết ngươi là ai, bất quá ta muốn hỏi một việc, ngươi sau này còn muốn hấp thụ đấu khí của ta nữa hay không? Nếu muốn thì ta khuyên ngươi nên đi tìm một chủ nhân khác, ta nuôi không nổi ngươi. Bạn đang đọc truyện được copy tại*

"Hắc hắc, người khác cũng không có linh hồn cảm giác lực mạnh mẽ như ngươi." Lão giả vuốt vuốt râu mỉm cười: "Một khi ta đã lựa chọn hiện thân, vậy sau này không được ngươi đồng ý, ta sẽ không hấp thụ đấu khí của ngươi nữa."

Tiêu Viêm trừng mắt nhìn, cười lạnh không nói, hắn đã có chủ ý, bất kể lão gia hỏa này có hoa ngôn xảo ngữ thế nào đi nữa, cũng sẽ không để hắn ở cạnh mình.

"Tiểu oa oa, muốn mạnh lên sao? Muốn được người khác tôn sùng sao?" Tuy trong lòng đã đem lão giả xem là người không nên động vào, bất quá tại lúc hắn nói ra những lời này, trái tim của Tiêu Viêm cũng nhin không được đập mạnh hơn.

"Bây giờ ta đã biết vì sao đấu khí lại biến mất, bằng thiên phú của ta, mạnh lên còn cần nhờ ngươi sao?" Chậm rãi hít một hơi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói, trong lòng hắn biết, trong thiên hạ không có đạo lý ăn không uống không, tự nhiên nhận ân huệ của một người thần bí cũng không phải là

một sáng suốt quyết định

"Tiểu oa oa, thiên phú của ngươi tự nhiên rất tốt, nhưng ngươi nên biết, ngươi bây giờ đã mười lăm tuổi, mà đấu khí của ngươi mới có ba đoạn, ta hình như nghe qua, năm sau ngươi sẽ tiến hành trưởng thành nghi thức đi? Ngươi cho rằng, ngươi có thể trong một năm, chỉ dựa vào chăm chỉ tu luyện mà có thể đột phá lên bảy đoạn đấu khí? Hơn nữa ngươi còn cũng nữ oa oa kia có ba năm ước hẹn, nữ oa oa kia thiên phú cũng không kém ngươi bao nhiêu, ngươi nghĩ ngươi có thể vượt qua nàng, đâu có dễ như vậy." Lão giả khuôn mặt đầy nếp nhăn, bây giờ lại giống như một đóa cúc hoa nở rộ.

"Nếu không phải ngươi hấp thu đấu khí của ta, ta có thể bị nàng vũ nhục như vậy? Lão hồn đản ngươi!" Bị lão giả nói đến chỗ đau, khuôn mặt Tiêu Viêm lại trở nên âm trầm, tức giận cắn răng máng to lên.

Mắng một tiếng xong, Tiêu Viêm lại uể oải, việc đã đến nước này, mắng gì đi nữa cũng không thể đòi lại được, tu luyện đấu khí lấy trụ cột làm trọng, năm đó mình bốn tuổi luyện khí, luyện sáu năm mới đến chín đoạn. Cho dù thiên phú hồi phục như cũ, trong một năm tu luyện đến bảy đoạn đấu khí, khả năng thành công là rất nhỏ...

Uể oải thở dài một hơi, ánh mắt của Tiêu Viêm lại nhìn lão giả có vẻ cao thâm khó lường kia, trong lòng chợt động, liền môi nói: "Ngươi có biện pháp?"

"Có lẽ vậy." lão giả hàm hồ cười quái dị nói.

"Ngươi trợ giúp ta trong một năm tu luyện đến bảy đoạn đấu khí, vậy việc ngươi hấp thu đấu khí của ta ba năm coi như xóa bỏ, thế nào?" Tiêu Viêm hỏi thăm dò.

"Hắc hắc, tiểu oa oa rất giỏi toán kế a."

"Nếu ngươi không giúp được gì, ta còn mang trên người làm gì? Ta xem, ngài vẫn nên tìm một cái thân xác khác đi..." Tiêu Viêm cười lạnh nói, nói chuyện một lúc, hắn cũng nhìn ra trong suốt lão giả này hình như không thể tùy tiện hấp thu đấu khí của người khác.

"Thật là một cái miệng lưỡi lợi hại tiểu oa oa, tốt, tốt, ai bảo lão nhân ra

còn có việc muốn nhờ tiểu gia hòa nhười đây." *Bất đắc dĩ gật gật đầu, lão giả thân hình hạ xuống đất, ánh mắt tại trên người Tiêu Viêm dò xét, một trận quái dị tiếng cười hiện lên trên mặt, sau đó lập tức tiêu tán, chân chừ một lúc, tựa hồ rất không tình nguyện mở miệng nói: "Người muốn trở thành luyện dược sư không?"*

Tiêu Viêm duỗi duỗi tay, nhàn nhạt nói: "Muốn ta tiếp tục cung phụng người, người cũng nên xuất ra một chút thành ý đi chứ?"

"Người một chút cũng không giống một cái mười lăm tuổi thiếu niên, xem ra ba năm này, người đã trưởng thành rất nhiều, việc này xem như ta tự ăn ác quả sao?" Nhìn Tiêu Viêm, lão giả ngẩn ra, sau đó có chút đỏ khốc đỏ cười lắc đầu.

-----oOo-----

Chương 9: Dược lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Luyện dược sư?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm rung mình, ngay sau đó lại nhíu mày: *"Tại đâu khí đại lục, chỉ cần là người, đều muốn trở thành luyện dược sư, nhưng nghề nghiệp này ai cũng có thể làm được sao? Máy cái điều kiện hà khắc..."* Thanh âm đột nhiên ngừng lại, Tiêu Viêm ngẩng mạnh đầu, há hốc miệng: *"Ta đạt yêu cầu?"*

Phi thường hân thưởng thần sắc hỗn loạn bao gồm mừng như điên cùng chờ đợi của Tiêu Viêm, lão giả vuốt râu ra vẻ suy nghĩ một chút, lại dò xét một phen, tựa hồ có chút khó xử thở dài: *"Tuy miễn cưỡng coi như có tư cách, bất quá ai bảo ta thiếu người một cái nhân tình a, ai, được rồi, coi như là đền bù cho người đi..."*

Liếc mắt nhìn lão giả vẻ mặt miễn cưỡng, trong lòng Tiêu Viêm phát giác lão gia hỏa nói miễn cưỡng đủ tư cách có điểm giả dối, bất quá hẳn lúc này cũng không hỏi thêm, trong lúc vui vẻ, vẫn còn có vài phần hoài nghi: *"Cho dù ta đạt tới điều kiện, nhưng luyện dược sư bình thường đều do lão sư tự tay dạy, người, chẳng lẽ cũng là một vị luyện dược sư?"*

Nhìn Tiêu Viêm khuôn mặt tràn đầy hoài nghi, lão giả hắc hắc cười, ngực khẽ ưỡn lên, trong thanh âm cũng ần ần lộ ra một cỗ kiêu ngạo: "*Đúng vậy, ta chính là một luyện dược sư!*"

Chớp mắt một cái, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lão giả cũng thay đổi, luyện dược sư a, đó chính là hi hữu sinh vật...

"Lão tiên sinh, xin hỏi một chút, ngài trước kia là mấy phẩm luyện dược sư?" Tiêu Viêm liếm liếm môi, non nót thanh âm thêm một phần khách khí.

Đầu khí đại lục, luyện dược sư tuy rất ít, bắt quá vì thân phận tôn quý, nên cũng có cấp bậc chế độ rõ ràng, từ thấp đến cao, chia làm chín phẩm, chủ nhân của tụ khí tán mà Nạp Lan Yên Nhiên mang đến chính là đan vương Cổ Hà, là một lục phẩm luyện dược sư, tại luyện dược giới của Gia Mã đế quốc có thể nói là đệ nhất.

"Mấy phẩm? hắc hắc, nhớ không rõ nữa... Ai, tiểu tử, cuối cùng ngươi có học hay không a?" Lắc lắc đầu, bỗng nhiên lão giả có điểm không kiên nhẫn hỏi.

"Học, học!"

Tiêu Viêm không hề do dự, vội vàng gật đầu, luyện dược sư, cho dù là tại thế lực lớn như Vân Lam tông cũng phải cung phụng trân quý cấp bậc nhân vật a.

"Hắc hắc, nguyện ý? Nguyện ý thì mau bái sư đi." Lão giả khoanh chân ngồi trên một tảng đá, gian trá cười nói.

"Còn phải bái sư sao?"

"Lời thừa, ngươi không bái sư còn muốn ta khuynh nang tương thụ(?), nằm mơ sao?" Lão giả ném cho Tiêu Viêm một cái trừng mắt, hiển nhiên, tính tình cổ hủ lão nhân, rất để ý đến thầy trò quan hệ.

Bất đắc dĩ, liếm liếm miệng, vì trở thành một luyện dược sư tôn quý, Tiêu Viêm cũng đành phải cung kính tiến hành bái sư lễ với lão giả.

Nghiêm mặt tiếp nhận lễ số của Tiêu Viêm, lão giả bây mới hài lòng gật gù, trong thanh âm cũng thêm vài phần thân thiết: *"Ta tên được lão, lai lịch của ta bây giờ còn chưa nên nói cho người, tránh làm người phân tâm, người chỉ cần biết, giống cái tên xưng là đan vương kia... thật ra cũng chỉ là một cái rắm."*

Khóe miệng một trận run rẩy, Tiêu Viêm nhìn lão giả tùy ý bộ dáng, lời vừa muốn nói ra lại nuốt xuống: *"Lão nhân này rốt cuộc có lai lịch thế nào?"*

"Danh chấn Gia Mã đế quốc đan vương Cổ Hà, là cái rắm...? Nếu nói lời này ra, chỉ sợ sẽ bị cả Gia Mã đế quốc cười nhạo thành người bị thần kinh đi?"

Hít nhẹ một hơi, áp chế khiếp sợ trong lòng, Tiêu Viêm di chuyển ánh mắt, cười hắc hắc nói: *"Không biết lão sư định dùng biện pháp gì giúp ta một năm đạt đến thất đoạn đấu khí?"*

"Tuy ba năm nay đấu khí của người một mực lui lại, nhưng cũng vì vậy mới đem đến căn cơ vững chắc hơn người bình thường, tu luyện đấu khí, căn cơ là quan trọng nhất! Sau này người sẽ cảm nhận được, ba năm thực yếu đi đem rất nhiều chỗ tốt đến cho người!" Nụ cười của được lão chậm rãi thu liễm, nghiêm mặt nói

Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, hắc quả thật không biết thực lực lui lại có thể mang đến cái gì chỗ tốt.

"Vậy khi nào mới dạy ta luyện được thuật a?" Tiêu Viêm chuyển đống con người, đem chú ý chuyển đến việc trọng yếu nhất.

"Muốn trở thành luyện được sư, cần phải có hỏa diễm đấu khí chống đỡ, cho nên trước khi học tập luyện được thuật, người ít nhất phải trở thành một đấu giả cùng với tu luyện một môn hỏa thuộc tính đấu khí công pháp!".

"Hỏa thuộc tính công pháp? Hắc hắc, lão sư, một khi ta đã là đệ tử của người, vậy người lấy vài quyển thiên giai hỏa thuộc tính công pháp cho ta tu luyện chứ?" Tiêu Viêm gio tay ra, cười nói.

"Quý xá(?), người cho thiên giai công pháp là cỏ dại trên đất a? Miệng

ngươi sinh ra để làm gì!" Nghe vậy, dục lão khuôn mặt run lên, dờ khóc dờ cười mắng.

"Lão đầu, một khi đã gia nhập môn hạ của ngươi, chẳng nhẽ vẫn bắt ta phải đi tìm công pháp trong gia tộc chắc? Công pháp đứng đầu hỏa thuộc tính của gia tộc, theo ta nhớ cũng chỉ là hoàng giai cao cấp, việc này cũng quá ngươi cũng quá keo kiệt a?" Khuôn mặt của Tiêu Viêm, rất là buồn bực

"Tiểu tử tử, là lão sư, không phải lão đầu!"

Bị cách xưng hô của Tiêu Viêm làm tức giận đến mở to mắt, dục lão không nghĩ đến tiểu gia hỏa này vừa bái sư xong đã xưng hô như cũ.

"Hừ, một khi đã gia nhập môn hạ của ta, tự nhiên sẽ không keo kiệt với ngươi, thiên giai công pháp, ta không có! Bất quá ta có công pháp so với thiên giai công pháp còn quý dị hơn, ngươi muốn học hay không?" Hừ nhẹ một tiếng, trong mắt dục lão bỗng nhiên tràn đầy mưu mô.

"So với thiên giai công pháp còn quý dị hơn?"

Trong lòng nhảy dựng lên, Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước miếng, con ngươi màu đen lẳng lẽ nóng cháy: *"Đó là công pháp cấp bậc nào?"*

"

"Hoàng giai sơ cấp." Dục lão mỉm cười, làm khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời cứng ngắc lại.

"Lão đầu, ngươi lừa ta?"

Một lát sau, trên đỉnh núi vang lên tiếng thiếu niên phẫn nộ rít gào.

Nhìn tiểu gia hỏa trước mặt tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo, dục lão đắc ý cười, có thể đem Tiêu Viêm bình tĩnh như một tiểu yêu quái tức thành bộ dáng này, hẳn thật sự rất có thành tựu cảm giác.

"Công pháp kia có gì quý dị?" Trùng mắt nhìn dục lão hài hước khuôn mặt, Tiêu Viêm bỗng nhiên im lặng, nhú mày hỏi.

"*Nó có thể tiến hóa!*" Thoáng trầm mặc, dục lão mỉm cười nói.

Đồng tử co rút lại, hai mắt Tiêu Viêm chớp cũng không chớp nhìn dục lão trước mặt, một lúc sau, mới lắc lắc đầu: "*Không có khả năng! Ta chưa nghe nói qua công pháp nào có khả năng tiến hóa!*"

"*Thiết, tiểu tử ngươi thì biết cái gì, đấu khí đại lục vô cùng rộng lớn, kỳ nhân dị sự số bất thắng số. Trong mắt một cái tiểu gia hỏa chưa từng đi khỏi Gia Mã đế quốc như ngươi, việc không thể xảy ra, nhiều như biển.*" Dục lão khinh thường châm chọc.

Tiêu Viêm bị kìm hãm, lại lập tức không phục nói: "*Chẳng lẽ ngươi đã nghe nói qua có công pháp có thể tiến hóa?*"

Dục lão nụ cười cứng lại, một lát sau mới cười lắc đầu, nói: "*Bởi vì không có, nên mới có thể biểu hiện ra cái độc đáo của nó a!*"

"*Thực sự có thể tiến hóa?*" Nhìn dục lão, Tiêu Viêm nhin không được lại mở miệng hỏi.

"*Thực sự có thể tiến hóa!*" Dục lão phi thường khẳng định gật đầu.

"*Ngươi từng tu luyện?*" Tiêu Viêm lại hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Ách... Chưa từng.*" Dục lão kiên tiêu lắc đầu.

"*Vậy đã có ai từng tu luyện?*"

"*Ách... không có.*"

Trên trán, gân xanh hiện ra, tay Tiêu Viêm gắt gao nắm vào nhau, cổ nén xúc động muốn đấm một phát, thanh âm áp lực tức giận: "*Chưa ai tu luyện qua, vậy vì sao ngươi biết nó có thể tiến hóa?*"

"*Vì trên công pháp giới thiệu như vậy.*" Dục lão san san cười.

"*Thực sự có loại công pháp như vậy?*" Mày gắt gao nhíu lại, Tiêu Viêm trù trù một lát, sau đó mới chuyển đen nhánh con ngươi, nói: "*Có thể để ta xem không?*"

"Hắc hắc..." cười quái dị nhìn lướt qua Tiêu Viêm sắc mặt tò mò, dục lão khước miệng nhếch lên, bỗng nhiên lại chuyển lời nói: *"Tính toán một chút, ngươi bây giờ xem cũng không có tác dụng, vẫn nên chờ đến khi trở thành một đấu giả, ta sẽ đưa nó cho ngươi."*

Bàn tay đưa ra có chút cứng nhắc, khước miệng Tiêu Viêm hung hăng giật giật một lúc, thanh âm từ bên trong hàm răng bức ra hai chữ: *"Ngươi ngoan!"*

Sảng khoái cười to vài tiếng, dục lão vô thị ánh mắt tràn ngập lửa giận của Tiêu Viêm, cười nói: *"Nhiệm vụ hiện nay. Chính là trong một năm đem đấu khí của ngươi tu luyện đến bảy đoạn."*

"Ngươi có biện pháp gì?" Tiêu Viêm mạnh mẽ áp chế lòng hiếu kì với thần bí công pháp kia, cắn răng hỏi.

"Sơ đoạn đấu khí tu luyện, chủ yếu là mở rộng kinh mạch, đoán tạo thân thể, cường hóa mạch lạc, tạo ra căn cơ để ngưng tụ đấu khí sau này, vì thân thể trong độ tuổi này yếu ớt cùng dễ dàng tổn tạo nhất, cho nên trình tự tu luyện này phải tuần tự mà tiến, không thể nhờ ngoại lực nâng đỡ, nếu không đấu khí sau này trở nên cường đại thì kinh mạch sẽ không chịu nổi cường đại đấu khí trùng kích mà đoạn mạch nhân vong!" Dục lão thần sắc ngưng trọng nói.

Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng hiểu được, trong ba năm hẳn trở thành phế vật, phụ thân hẳn vì nóng vội mà muốn mạnh mẽ quán chú đấu khí vào cơ thể, bất quá mỗi lần đều tại lúc khẩn yếu quan đầu mà thất bại, cho nên,

Tiêu Viêm rất rõ ràng lợi hại quan hệ trong đó.

Dục lão liếc mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh Tiêu Viêm, vừa lòng gật gật đầu, cười nói: *"Đối với những người khác thì như vậy, nhưng ngươi thì bất đồng, trụ cột của cơ thể ngươi đã từ ba năm trước đã vô cùng kiên cố, hơn nữa trong ba năm này ngươi cũng cực kỳ chăm chỉ, chưa bao giờ bỏ một ngày tu luyện, cho nên, trụ cột hiện tại của ngươi, vì sự có thể không khách khí nói, phi thường tốt!"*

"Ngươi chẳng lẽ muốn dùng ngoại lực đề cao thực lực của ta? Ví dụ như"

ăn đan dược?" Tiêu Viêm con mắt chuyển động.

"Không sai biệt lắm, bất quá, lấy kinh mạch cứng cõi trình độ của ngươi, cũng không thể chịu nổi bất kì loại đan dược nào trùng kích, cho dù là cấp thấp nhất tụ khí tán cũng không thể!" Dược lão nhàn nhạt cười nói.

"Cấp thấp nhất là tụ khí tán..." Ngón tay run rẩy, Tiêu Viêm có chút trắng dã mắt, kì dược tại Gia Mã đế quốc có thể bán đến thiên giới, đến trong miệng thần bí lão sư của mình lại trở thành thứ thấp cấp nhất, hai loại khác biệt này làm Tiêu Viêm thực sự kinh ngạc.

"Vậy ngài có biện pháp gì?" Thầm hít một hơi, Tiêu Viêm khôi phục bình tĩnh, nhíu mày thấp giọng nói.

"A a, hiệu lực của đan dược rất lớn, dễ làm tổn thương kinh mạch, cho nên chúng ta phải dùng càng ôn hòa phương thức!" Dược lão mỉm cười nói: "Ngày mai, ngươi chuẩn bị ba cây diệp lan thảo tuổi càng lớn càng tốt, còn có, hai gốc tẩy cốt hoa, cái này độ tuổi tùy ý, nga, đúng rồi, còn phải có một viên mộc hệ một cấp ma hạch. Mấy thứ này đều là tài liệu cấp thấp, ngươi có thể kiếm được... Có người lên đây, ta về giới chỉ trước! Mặt khác, đừng để bất cứ ai biết sự tồn tại của ta, kể cả người mà ngươi thân cận nhất." Nói xong, dược lão cũng bắt kẻ Tiêu Viêm miệng càng ngày càng mở lớn, lập tức tiến vào hắc sắc giới chỉ, giới chỉ khẽ run lên, chuẩn xác đeo trên ngón tay của Tiêu Viêm

"Ba cây hoàn chỉnh tử diệp lan thảo? Hai gốc tẩy cốt hoa? Một cái mộc hệ một cấp ma hạch? Lão gia hỏa, ngươi cho ta là vương tử của hoàng thất sao? Vài thứ này cộng lại, ít nhất là một ngàn kim tệ a! Ta nhiều năm tiết kiệm cũng bất quá mới có bốn trăm kim tệ, vừa đủ mua một viên ma hạch một cấp a!" Tiêu Viêm trừng mắt thật lớn, đối với giới chỉ quát to.

"Đó là việc của ngươi, hắc hắc, ta chỉ có trách nhiệm làm ra ôn dưỡng linh dịch, người khác muốn mua cũng không được, cho ngươi bỏ tiền mua một ít tài liệu cũng đau lòng thành bộ dáng này..." Dược lão hài hước thanh âm tại trong lòng Tiêu Viêm vang lên.

"... Mẹ nó, thứ luyện dược sư làm ra đích thực nhiên chỉ có kẻ có tiền mới dùng được." Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, hẳn tại Tiêu gia mỗi tháng lĩnh tiền tiêu, cũng có không ít, mỗi lần hai mươi kim tệ. Bằng số tiền này, một gia đình bình thường có thể no bụng một năm, nhưng lấy số

tiền này mua tài liệu như được lão nói quả thật chính là cừ ngru nhất mao, không đáng kể mà thôi, cái này chính là chênh lệch!.

"*Ai chỉ có thể đi vay người khác...*" Buồn bực thở dài một tiếng, Tiêu Viêm chậm rãi thu liễm cảm xúc, khuôn mặt hồi phục bình tĩnh trước kia, quay đầu lại nhìn sơn đạo phía dưới, một thân ảnh màu tím giống như tinh linh nhẹ nhàng mà đến.

-----oOo-----

Chương 10: Tá tiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mũi chân nhẹ nhàng điểm trên sơn nham, Tiêu Huân Nhi giống như một con bướm màu tím, mạn diệu dáng người hiện ra đường mê người đường cong, nhẹ nhàng đi lên đỉnh núi, đầu ngẩng lên, ánh mắt quét về phía thiếu niên đứng bên cạnh vách núi.

Nhìn thiếu niên, Huân Nhi có chút ngẩn ra, tuy chỉ nửa ngày không gặp, bất quá nàng cũng nhìn ra được, Tiêu Viêm bây giờ hình như so với trước kia, thêm một cái gì đó...

Khi hai mắt gặp nhau, Huân Nhi rốt cuộc cũng cảm thấy thiếu niên có thêm cái gì, đó là... Tự tin!

Sau ba năm, quang hoàn sáng chói nhất của thiếu niên rốt cục cũng quay lại.

Có chút mê say nhìn nụ cười như ẩn như hiện của thiếu niên, trên má Tiêu Huân Nhi hiện ra hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, cười yếu ớt nói:
"Nhìn bộ dáng hiện tại của Tiêu Viêm ca ca, hình như không cần Huân Nhi đến an ủi?"

"Người trải qua đả kích, chẳng phải sẽ trưởng thành sao?" Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.

"Nàng nhất định sẽ phải hối hận."

Huân Nhi mân mê miệng, cười nhẹ nói, bộ dáng chắc chắn, tựa như đang thẩm phán.

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười, tùy ý phủ phủ quần áo, đi về hướng cô gái.

Đi đến bên cạnh, cười nhìn Tiêu Huân Nhi đã cao gần bằng mình, ánh mắt lại chuyển đến khuôn mặt thanh tú xinh đẹp kia, trong lòng Tiêu Viêm bỗng có chút hoảng hốt, đứa trẻ năm đó mũi chảy nước, không mặc quần chạy theo mình đòi đi chơi, hôm nay lại xinh đẹp động lòng người như vậy...

Nhẹ nhàng cười cười, thiếu niên ánh mắt ôn hòa, bàn tay không khách khí néo néo khuôn mặt kinh ngạc của thiếu nữ, cười nói: *"Huân Nhi đã lớn a, bất quá đừng quên Tiêu Viêm ca ca trước kia vì hái quả cho người mà cả người bầm tím chật vật bộ dáng."*

Bị hành động thân mật của Tiêu Viêm làm sửng sốt, sau một lúc, con người linh động trong suốt nhìn vào đôi mắt đen nhánh không mang theo chút tạp chất nào, trong lòng Huân Nhi nhẹ nhàng cười.

Lúc còn bé, hẳn thích néo khuôn mặt tròn trĩnh của mình, nhưng từ ba năm trước, sau chuyện đó, trong lòng hẳn như có một bức tường, đem tất cả mọi người ngăn cản ở ngoài, cho dù mình có cố gắng như thế nào, đều sẽ bị thái độ không lạnh không nóng của hẳn phải chán nản rời đi...

"Hẳn thực sự đã trở lại... Bất quá, hẳn vẫn đem ta trở thành thí trùng như lúc còn bé, thật sự là một tên đầu gổ..." Nhẹ nhàng quệt quệt miệng, Huân Nhi lập tức lại trách cứ mình quá tham lam.

"Huân Nhi, ba năm nay, đừng trách Tiêu Viêm ca ca, đoạn thời gian đó, ta sống ngơ ngơ ngác ngác, bất quá còn tốt, có người ở bên cạnh." Tiêu Viêm có chút xấu hổ gãi gãi đầu, xin lỗi nói.

Huân Nhi ngọt ngào cười, ba năm nay chịu một ít ủy khuất, tại tiếng giải thích san sát của thiếu niên, nhất thời tan thành mây khói.

"khái, đúng rồi, Huân Nhi... Trong tay người còn bao nhiêu tiền a?" Buông khuôn mặt mềm mại trong tay ra, Tiêu Viêm bỗng nhiên kiên tiếu hỏi.

Ở trong gia tộc, ngoại trừ phụ thân, cũng chỉ có Huân Nhi cùng hấn có quan hệ tốt. Hôm nay đã làm phụ thân mất mặt như vậy, hấn cũng không có mặt mũi đi tìm phụ thân vay tiền, cho nên, đành phải đem ý niệm chuyển sang Huân Nhi. Nguồn truyện:

"Tiền?" Chớp đôi mắt trong suốt, Huân Nhi ngạc nhiên nói: "*Tiêu Viêm ca ca cần tiền sao?*"

"*Khái... Muốn mua một số thứ, còn thiếu một chút.*" Tiêu Viêm đỏ mặt, đây là lần đầu hấn vay tiền nữ hài tử a.

Lần đầu thấy ngày thường lạnh nhạt Tiêu Viêm ca ca lộ ra quần bách bộ dáng, Tiêu Huân Nhi nhất thời có chút mở rộng nhãn giới, che miệng cười duyên nói: "*Ta còn hơn một ngàn kim tệ, có đủ không? Nếu không đủ...*"

Trong lúc nói, bàn tay để tại phía sau của Huân Nhi ngón tay khẽ động, một cái tử kim tạp phiến đột ngột xuất hiện giữa hai ngón tay, trên tạp phiến có năm đạo sóng gợn màu sắc khác nhau.

Ngũ văn tử kim tạp, tại đấu khí đại lục, ít nhất phải là đấu linh thực lực mới có tư cách dùng loại kim tạp đại biểu thân phận này, đương nhiên, một ít siêu nhiên thế lực, cũng có loại tư cách này.

"*Đủ rồi, đủ rồi...*" Vui mừng gật gật đầu, Tiêu Viêm lại nhin không được muốn véo khuôn mặt xinh đẹp của Huân Nhi, bất quá cũng mạnh mẽ dừng lại.

"*Yên tâm, sau này ta sẽ đem tiền trả lại ngươi.*" Vô vô ngực, Tiêu Viêm hứa hẹn nói.

"*Ai cần ngươi trả...*" Miệng nhếch lên, tử kim tạp sau lưng Huân Nhi cũng bị nàng nhanh chóng thu lại.

"*Đi thôi, trời sắp tối rồi, ngày mai ta đưa ngươi đi dạo Ô Thản thành.*" Tiêu Viêm đối với thiếu nữ phát phát tay, hưng phấn đi trước xuống chân núi.

Đứng tại chỗ, Huân Nhi mỉm cười đưa mắt nhìn thiếu niên đã hồi phục lại dáng vẻ tiêu sái ba năm trước, nhẹ nhàng cười, thấp giọng lầm bầm nói: "*Nạp Lan Yên Nhiên, ta cuối cùng nên hận ngươi, hay nên cảm tạ ngươi?*"

...

Sáng sớm, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào trên người thiếu niên đang khoan chân tu luyện, rất ấm áp...

"Hô..."

Tĩnh tọa một lúc lâu sau, Tiêu Viêm hít một hơi thật sâu, một dòng khí nhàn nhạt, mắt thường có thể thấy, theo miệng mũi, đi vào trong thân thể, ôn dưỡng cốt cách.

Đôi mắt đột nhiên mở, bạch quang trong mắt bắn ra, Tiêu Viêm vươn vai một cái, thần tình say mê: *"Chính là cảm giác này, ba năm a, cảm giác mạnh lên rồi cuộc đã trở lại."*

Chậm rãi xuống giường, hoạt động thân thể một chút, sau đó thay đổi một thân quần áo, ngoài cửa nhẹ nhàng truyền đến thanh âm dễ nghe của Huân Nhi: *"Tiêu Viêm ca ca, còn chưa dậy?"*

"Nha đầu này, tới thật sớm." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm xoay người, tại trong ngăn tủ tìm tòi một lúc, cuối cùng lấy ra một cái hộp nhỏ, cẩn thận mở ra, nhất thời một mảnh kim quang bắn ra, làm hai mắt Tiêu Viêm khẽ nheo lại...

"Đây chính là toàn bộ tài sản của ta a." Ôm lấy hộp tiền, Tiêu Viêm cười khở lắc đầu.

Đẩy cửa đi ra, nhìn thanh xuân thiếu nữ đứng trước cửa, Tiêu Viêm không khỏi nhẹ nhàng cười một cái.

Huân Nhi hôm nay, thay đổi một bộ trang sức màu xanh nhạt, thanh đạm nhanh sắc, lại khiến cho thiếu nữ thêm vài phần thanh thuần, một cái quần dài bó sát chân, đem mảnh khăn thon dài dài đẹp bao lại, lộ ra đường cong.

Chân dài, kiêu đôn, bộ ngực đang phát dục, Huân Nhi hiện tại, không thể nghi ngờ rất giống diêu linh thiếu nữ trên địa cầu, tràn ngập sức sống cùng mê người thanh xuân hơi thở, đương nhiên, không thể không nói đến cỗ đam nhã độc đáo khí chất, Tiêu Viêm cũng chưa từng thấy qua tại các

thiếu nữ khác...

"Cái này, là thứ ngời cân." Nhìn Tiêu Viêm đi ra, Huân Nhi cười đưa ra tạp phiến màu đen, đây là tôn kim tạp bình thường, giá trị lớn nhất không thể vượt qua năm nghìn kim tệ.

Tiên tay cầm lấy hắc tạp, Tiêu Viêm trêu ghẹo nói: "*Tiểu ny tử mặc đẹp như vậy làm gì? Chẳng lẽ hẹn hò cùng người khác sao?*"

"*Phải a, phải a, đây là lần đầu tiên trong ba năm Tiêu Viêm ca ca mời ta cùng ra ngoài, Huân Nhi rất thụ sủng nhược kinh nha, đương nhiên phải mặc đẹp một chút.*" Tiêu Viêm thân mật trêu chọc, làm Huân Nhi đôi mắt híp thành hình bán nguyệt, cười duyên nói.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm tâm tình đại hảo, cũng là cười vài, hai người vừa đi vừa nói chuyện, nửa đường cũng gặp một ít tộc nhân, nhìn thấy hẳn cùng Huân Nhi thân mật đàm tiếu bộ dáng, đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ dị.

Huân Nhi hiện tại, vô luận là xinh đẹp hay thiên phú, đều là viên minh châu sáng nhất trong đám người tuổi trẻ của gia tộc, bình thường đều ôn nhã hòa khí, bất quá ở đằng sau nụ cười nhàn nhạt đó, cũng ẩn chứa một cỗ lạnh lùng, cùng nàng chào hỏi, dễ dàng, muốn nói chuyện thêm, rất khó.

Không để ý đến thần sắc của mấy cái tộc nhân, Tiêu Viêm dẫn Huân Nhi trực tiếp ra khỏi gia tộc, sau đó thả chậm tốc độ, nhàn nhã đi dạo trên đường...

Ô Thản thành không hổ là một trong những đại thành thị của Gia Mã đế quốc, nhân khí cực kỳ thịnh vượng, tuy mặt trời rất chói chan, nhưng trên đường cái, dòng người mãnh liệt, thậm chí ngẫu nhiên còn thấy một ít kỳ dị chủng tộc.

Có lẽ do có Tiêu Viêm làm bạn, sau khi ra khỏi gia tộc, Huân Nhi trở nên hoạt bát rất nhiều, lôi kéo bất đắc dĩ Tiêu Viêm, không ngừng chạy đi chạy lại, tiếng thiếu nữ nhẹ nhàng cười duyên, làm nóng bức ngã tư thêm vài phần thanh lương.

Sau khi Huân Nhi chơi chán, Tiêu Viêm mới mang theo nàng đi tìm được

tài điểm gần đó, bỏ ra chín trăm kim tệ, mua ba gốc hai mươi năm tử điệp lan thảo cùng với hai gốc tủy cốt hoa, mấy thứ này đều là tài liệu cấp thấp, chỉ cần bỏ ra chút tiền là có thể mua được, đương nhiên, nếu muốn tài liệu cao cấp, chỉ có thể tự mình đi tìm hoặc là đi phường thợ, đấu giá hội mấy địa phương.

Nhìn tài sản còn lại trong tay, Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, bây giờ, hẳn rút cuộc hiểu được tiền tại đấu khí đại lục, có bao nhiêu trọng yếu...

Dược tài tới tay, thứ duy nhất còn thiếu đó là một cái nhất cấp mộc hệ ma hạch!

-----oOo-----

Chương 11: Phường thị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ma hạch, ở trên đấu khí đại lục cũng được gọi là ma tinh. Tên như ý nghĩa, đây là một loại năng lượng tinh hạch bên trong cơ thể ma thú, bên trong tràn ngập thiên địa năng lượng cực kỳ cuồng bạo, đối với loại năng lượng này, cho dù là một đấu vương cũng không dám mạo hiểm bạo thể nguy hiểm, đem nó mạnh mẽ hút vào.

Tuy ma hạch không thể trực tiếp hấp thu, bất quá nó cũng là tài liệu chính không thể thiếu khi luyện dược, ma hạch trải qua bí pháp của luyện sư luyện chế, sẽ thần kỳ bị một số dược thảo trung hòa cuồng bạo thuộc tính, cuối cùng trở thành các loại linh dược tăng lên thực lực làm mọi người mơ ước, giá cả nhất thời tăng vọt!

Còn có, ma hạch còn có thể gia trì trên vũ khí, vũ khí được ma hạch gia trì, phá hư lực không chỉ tăng thêm một bậc, mà còn có tăng phúc đấu khí mê người đặc hiệu, rất được đấu giả giai tầng trên đấu khí đại lục truy đuổi.

Đương nhiên, trừ vũ khí, ma hạch cũng có thể gia trì trên khôi giáp và một số vật phẩm, giúp chủ nhân mang đến phòng ngự lực mạnh mẽ, giúp cho người ta lúc đối mặt với nguy hiểm thì có thêm vài phần bảo hộ sinh mạng

Nhiều đặc hiệu như vậy, tự nhiên sẽ khiến cho ma hạch trở thành tài liệu

được đấu khí đại lục hoan nghênh nhất, không chỉ có đấu giả, ngay cả luyện dược sư tôn quý, cũng thường xuyên đi khắp mọi nơi tìm kiếm cao cấp ma hạch, để luyện chế đan dược cấp bậc càng cao.

Dưới tác động của loại triều lưu này, ma hạch trên đại lục, cơ hồ hàng năm đều ở trạng thái không đủ đáp ứng nhu cầu, ma hạch cao cấp bậc chỉ cần xuất hiện tại đấu giá hội hoặc các nơi khác, lập tức sẽ bị người ra giá cao mua đi.

Sự quý giá của ma hạch, tự nhiên sẽ tạo nên rất nhiều dong binh đoàn chuyên lấy việc giết ma thú mà sống, bất quá, thu được ma hạch, cũng không phải là một việc dễ.

Đầu tiên, ma thú không chỉ có thực lực cường hãn, hơn nữa dị thường xảo trá bởi vì bản tính hung ác cùng với cách công kích đặc thù, ma thú thường mạnh hơn so với đồng cấp bậc nhân loại cường giả. Cho nên, muốn một mình giết chết một ma thú đồng cấp, không có thực lực xuất chúng, rất dễ trộm gà không được mà còn mất gạo (DG: Nguyên văn là thâu kê bất thành thực bả mễ. Không rõ lắm nên dịch tạm như vậy)

Tiếp theo, cũng không phải trong cơ thể ma thú nào cũng có ma hạch loại năng lượng kết tinh này, giống như một loại tỷ lệ, đôi khi, một dong binh đoàn lấy một nửa số người bị thương để đánh chết một con ma thú, nói không chừng, sẽ không có thu hoạch gì, loại việc này, tại đấu khí đại lục cũng không phải lần đầu tiên, không tính là ngạc nhiên...

Bởi vậy, giá của ma hạch trên đấu khí đại lục, đều là rất cao

...

Mang theo Huân Nhi đi trên ngã tư đường một lúc, cuối cùng tiến vào một trung hình khu buôn bán ở phía nam thành, loại trung hình khu buôn bán này, trong Ô Thản thành cũng chỉ có vài cái, phân biệt bị tam đại gia tộc nắm giữ, Tiêu Viêm đến phường thị này, là nơi Tiêu gia bọn họ nắm giữ...

Nói là nắm giữ, còn không bằng nói là duy trì trật tự và an toàn của khu buôn bán, mà thù lao, là của dong binh hoặc thương nhân, sau khi giao dịch hoặc mở cửa hàng sẽ phải nộp thuế cho gia tộc (DG: Nói đi nói lại, cuối cùng là nghề bảo kê), đây là quy củ của đấu khí đại lục từ trước đến nay, cũng rất ít thấy có người đến đảo loạn.

Từ cửa của khu buôn bán đi vào, còn có hai hộ vệ của Tiêu gia, bọn họ hiển nhiên cũng biết hai người Tiêu Viêm, nhìn bọn họ đi đến, đều là ngân ra, sau đó lập tức thoáng khom người.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm lập tức đi vào, nhìn dòng người đi lại không thôi kia, nhin không được liếm liếm môi, khó trách gia tộc quản lý khu buôn bán nghiêm khắc hơn, lợi nhuận từ nhân khí, chỉ sợ sẽ không ít...

"Tam thiếu gia, Huân Nhi tiểu thư, các ngài đến khu buôn bán, là để mua vài vật sao?" Lúc hai người bị luồng người làm hoa mắt, thanh âm cung kính từ phía sau truyền đến.

Nghe thanh âm này, Tiêu Viêm quay đầu lại, bảy tám đại hán mặc Tiêu gia thống nhất trang phục đang đứng, mà người nói chuyện, là một vị đầu lĩnh ba mươi tuổi tráng niên nam tử, trên ngực nam tử đeo một cái huy chương, trên huy chương có sáu viên kim tinh, hiển nhiên, hẳn là một lục tinh đầu giả.

Nhìn Tiêu Viêm nghi hoặc ánh mắt, nam tử hàm hậu cười, cung thanh nói: *"Tam thiếu gia, ta gọi là Bội Ân, là hộ vệ đội trưởng của tộc trưởng đại nhân, chuyên môn hộ vệ an toàn của khu buôn bán, a a, sinh nhật năm trước của thiếu gia, Bội Ân cũng từng gặp..."*

"Nga, thì ra là Bội Ân đại thúc a."

Tiêu Viêm chớp mắt một cái, tuy không có ấn tượng gì với vị đại hán này, bất quá lời giới thiệu vừa rồi của hắn, cũng làm Tiêu Viêm nở nụ cười, một khi phụ thân đã tự mình ra lệnh, vậy tự nhiên sẽ là trực hệ thuộc hạ của hắn, độ trung thành, sẽ không có vấn đề gì.

Tuy Tiêu gia cũng không phải là một cái siêu cấp thế lực, bất quá trong gia tộc cũng chia làm vài phái, nếu vị đại hán trước mặt là người của mấy vị trưởng lão, vậy hắn cũng không quan tâm, tùy ý đáp lại một chút là được.

"Trong gia tộc có chút nhàm chán, đi ra ngoài mua sắm chút đồ, Bội Ân đại thúc, người đi làm việc của người đi, nếu có việc, ta gọi người là được." Thanh âm non nớt của Tiêu Viêm không có kiêu ngạo của thiếu gia ngược lại khách khí ôn hòa, làm cho tâm tình người ta thư giãn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Một tiếng gọi đại thúc, làm nụ cười trên mặt Bội Ân nhiều thêm vài phần, đồng thời cũng càng thêm nhiệt thiết, gật đầu cười nói: "*Vậy tam thiếu gia tùy ý mua sắm đi, trong khu buôn bán đều có người của chúng ta, nếu có việc gì, kêu một tiếng là được.*"

Lễ phép gật gật đầu, Tiêu Viêm kéo Huân Nhi tiến vào dòng người, sau đó biến mất...

"Mạt Lí, mang hai người đi theo Tam thiếu gia, cảnh cáo mấy tên trộm vặt, nếu ai dám động đến Tam thiếu gia và Huân Nhi tiểu thư, sau này cũng không cần lăn lộn ở đây nữa." Nhìn thiếu niên thiếu nữ biến mất, Bội Ân quay đầu lại quát khẽ, khuôn mặt hàm hậu cũng biến mất, trong tích tắc hóa thành tinh kiên (?)

"Vâng, đội trưởng!" Một đại hán trầm giọng gật đầu, vung tay lên, mang theo hai người nhập vào dòng người.

"A a, Tam thiếu gia đối đãi người khác thật ôn hòa, thực sự làm cho người ta thư thả..." Nhìn ba người lẫn vào dòng người, Bội Ân cười cười, rồi lập tức tiếc hận thở dài: "*Thiếu niên tốt như vậy, đáng tiếc, ai..."*

Tiếc nuối lắc lắc đầu, Bội Ân mang theo thủ hạ tiếp tục đi tuần...

.....

Lười nhác đi sau Tiêu Viêm, Huân Nhi liếc mắt nhìn dòng người phía sau, nhàn nhạt mỉm cười nói: "*Tiêu Viêm ca ca, tên Bội Ân đó cũng không tệ lắm.*"

Tiêu Viêm ừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về một cửa hàng, linh hồn cảm giác của hắn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, cho nên hộ vệ đi phía sau, hắn cũng rõ ràng, thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm đi chậm lại, cùng thiếu nữ bên cạnh sóng vai mà đi, ngửi mùi thơm thanh nhã của thiếu nữ, nghiêng đầu hài hước nói: "*Chín đoạn đầu khí, lại có thể cảm ứng được ba người hộ vệ tinh thông ẩn nặc, Huân Nhi, rất xuất chúng a..."*

Huân Nhi học bộ dáng của Tiêu Viêm, đáng yêu nhún vai, lại lấy ra đòn sát thủ: Mỉm cười, trầm mặc!

Nhìn cô gái im lặng không nói, trên môi Tiêu Viêm nổi lên ôn thuận nụ cười, vỗ nhẹ đầu cô gái, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, thấp giọng cười nói: *"Tuy không biết thân phận của ngươi, có bối cảnh thế nào, bất quá, ta chỉ biết, ngươi là muội muội của Tiêu Viêm ta, mặc kệ sau này thế nào, nhớ kỹ, đứng sau lưng ta, trời sập, ca ca giúp ngươi đỡ!"* Nhẹ nhàng cười, Tiêu Viêm vỗ nhẹ tay, cước bộ nhanh hơn, đi về phía trước.

Dừng chân lại, Huân Nhi xinh đẹp hai mắt, nhìn theo thiếu niên tiêu sái đi trước, sửng sốt một lúc, Huân Nhi rút cuộc cũng hồi thần lại, hòa nhã tiểu ý tràn ngập khoe miệng, cuối cùng khuôn mặt tinh mỹ kia tràn đầy dụ hoặc.

Dòng người trùng trùng đi lại trong khu buôn bán, thiếu nữ cười nhẹ, thanh nhã đáng người, giống như hoa sen, thanh nhã lạnh nhạt...

"Muội muội sao? Huân Nhi chính là một nữ hài tử rất tham lam..." Ngẩng đầu, Huân Nhi nhẹ nhàng tự nhủ một tiếng, lập tức hé miệng cười nhàn nhạt, đuổi kịp thiếu niên nhàn nhã phía trước.

.....

Theo Tiêu Viêm đi đi lại lại, cũng chậm rãi tiến vào trung tâm của khu buôn bán. Vật phẩm được bán ở đây so với bên ngoài quý giá hơn rất nhiều, cho nên, người có thể đi vào nơi này mua sắm, trong Ô Thản thành coi như có vài phân thực lực.

Thừa dịp Tiêu Viêm tìm kiếm chỗ bán ma tinh, Huân Nhi cũng nhàm chán đi đến một cửa hàng sạch sẽ, bàn tay trắng nõn mềm mại cầm lên một chiếc vòng tay màu xanh nhạt, chất liệu của vòng tay rất bình thường, chỉ thêm vào một ít băng ngân, làm cho người ta cảm giác mát lạnh, rất thích hợp đeo vào mùa hè, tuy chất liệu bình thường, bất quá nhìn cũng rất thanh nhã...

Tùy ý chơi đùa một chút, Huân Nhi vừa muốn mua, nhưng lại nhớ đến tất cả tiền mình có đều cho Tiêu Viêm vay, thoáng quay đầu lại, nhìn thấy thiếu niên đang chăm chú tìm kiếm, đành phải bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hướng lão nhân chủ cửa hàng cười xin lỗi, buông chiếc vòng tay, lại lười nhác đi về phía trước... Nàng tính cách đạu nhã, rất khó chủ động yêu cầu ai mua cho mình vật gì, cho dù là Tiêu Viêm...

Vừa đi không xa, Huân Nhi có chút nhàm chán, vừa định trở về cùng Tiêu

Viêm, một đạo thanh lãng tiếng cười, bỗng nhiên từ phía trước truyền đến.

"Di, đây không phải Huân Nhi tiểu thư sao? A a, không nghĩ tới sẽ gặp mặt ở đây, thật sự là duyên phận a."

Nhẹ nhàng nhíu mày, Huân Nhi nhìn về phía thanh âm phát ra, thấy một đám người đi đến, đi đầu là một vị quần áo hoa quý thanh niên.

Thanh niên tuổi khoảng hai mươi, bộ dáng có chút anh tuấn, bất quá sắc mặt có chút trắng nhợt, đôi mắt nóng cháy nhìn đờ đờ ngọc lập thanh xuân thiếu nữ, trong ánh mắt, không che dấu ái mộ

-----oOo-----

Chương 12: Li hấn viễn điếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

(Cách hấn xa một chút)

Nhìn anh tuấn thiếu niên thần tình hân hỉ, Huân Nhi khẽ nhíu mày, cũng không nghe hấn gọi, xoay người bước đi.

"Huân nhi tiểu thư!"

Nhìn thấy Huân Nhi xoay người, bộ mặt tái nhợt của thanh niên anh tuấn kia lập tức trở nên cấp bách, chân bước nhanh thêm mấy phần, cuối cùng đứng chắn ngang trước mặt Huân Nhi. Bị thanh niên cản đường, Huân Nhi đành phải dừng bước, đôi mắt như thu thủy nhíu lại, nhìn thanh niên với vẻ lười nhác, cũng không nói một lời.

"Huân Nhi tiểu thư..."

Bị nhìn chăm chăm bởi đôi mắt như thu thủy kia, thanh niên suốt ngày chạy theo mỹ nữ kia hô hấp lại trở nên gấp gáp, thường thường thì mồm năm miệng mười, bây giờ thì một câu cũng không nói ra được.

"Gia liệt áo thiếu gia, nếu không có chuyện gì, xin hãy đừng tránh sang một bên, ta còn có chuyện phải làm."

Nhìn thanh niên vẻ mặt có chút đỏ lên, Huân Nhi cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại, khiến cho bộ mặt của thanh niên đang đứng đối diện chợt trở nên đỏ hồng như có bệnh.

"Ha ha, Huân Nhi tiểu thư, người đến phường thị để mua thứ gì? Vừa lúc tại hạ đang nhàn rỗi, không bằng chúng ta cùng đi mua sắm đi?" Trong lòng thầm hít vào một hơi, nụ cười trên mặt Gia Liệt Áo, sáng lạn mà ôn hoà, phối hợp với thân phận và tướng mạo của thanh niên, đã từng giúp hắn mấy lần ôm được mỹ nữ về nhà.

"Gia Liệt Áo thiếu gia, ta đã nói rồi, ta còn có chuyện! Người có thể tránh ra được không?"

Huân Nhi cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, giọng nói bình thản không có chút giao động.

Bị Huân Nhi cự tuyệt thẳng thừng, Gia Liệt Áo khoé miệng hơi giật giật, nhưng nụ cười trên mặt vẫn như cũ, tay thò vào trong ngực tìm tòi một hồi, cuối cùng rút ra một cái vòng tay, vòng tay có màu vàng lam nhạt, là do sắt kim lam đúc thành, ở chỗ nối của vòng tay có treo một cái ma tinh màu lục được mài thành hình tròn, ánh sáng màu lục từ đó nhẹ nhàng toả ra, xem ra, chiếc vòng tay được chế tạo rất đẹp đẽ này, cũng rất là xa xỉ.

"Ha ha, Huân Nhi tiểu thư có việc, Gia Liệt Áo mà ngăn trở là có chút làm khó tiểu thư rồi."

Gia Liệt Áo cẩn thận cầm chiếc vòng tay, ân cần cười nói: "Đây là một chiếc vòng tay mộc linh ta mới đặc ý mua được ở phường thị, tuy không thể coi là vật quý trọng gì, nhưng trên vòng còn có một cái mộc thuộc tính ma tinh cấp một, giúp ích rất nhiều cho việc hồi phục đầu khí, Huân Nhi tiểu thư bây giờ vẫn chưa phải là đấu giả, chiếc vòng này đối với tiểu thư mà nói, quả thực là vật trang sức rất tốt, một chút thành ý, Huân Nhi tiểu thư đừng nên cự tuyệt, nếu không, Gia Liệt Áo thật là mặt mặt với đám thuộc hạ đó..."

Nói đến câu cuối, Gia Liệt Áo cố ý chêm chút hài hước vào, mà đám thuộc hạ đứng quanh đó cũng phối hợp cực kỳ ăn ý mà cười phá lên.

Nhìn hành động của Gia Liệt Áo, đôi mi thanh tú của Huân Nhi lại nhíu

lại, trong lòng thực sự có chút không biết phải làm thế nào với tên mặt dày này. Vừa định cự tuyệt, ánh mắt lại đột nhiên dừng lại trên cái ma tinh màu lục ở chỗ nối của chiếc vòng, nhớ đến bộ dạng tìm kiếm khổ sở một cái mộc hệ ma tinh, lông mi thon dài của Huân Nhi, không khỏi chớp nhẹ mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, tựa hồ cũng trở nên nhu hoà một chút...

Nhìn thấy bộ dáng tựa hồ đã động tâm của Huân Nhi, Gia Liệt Áo trong lòng vui vẻ, vội vàng đem chiếc vòng mộc linh đưa ra phía trước, cười nói: *"Huân Nhi tiểu thư không cần khách khí, Gia Liệt gia tộc và Tiêu gia đều được liệt vào Ô Thần thành tam đại gia tộc, giữa hai gia tộc tặng nhau vài thứ đồ, không ai có thể nói ra nói vào gì được."*

Cầm lấy vòng tay, đem ma tinh đưa cho Tiêu Viêm ca ca, cái vòng tay đó... thừa lúc hắn? không chú ý, vút đi là xong."

Trong lòng hiện lên ý niệm có chút giảo hoạt, Huân Nhi không hề chần chừ, vừa định đưa tay ra nhận, một bàn tay bỗng nhanh hơn một nhịp, nắm lấy bàn tay nàng. Tay bị nắm, Huân Nhi giật mình, đầu chi khí trong cơ thể cấp tốc lưu động, cổ tay vừa định giăng ra, một tiếng hừ nhẹ của thiếu niên khiến nàng ngoan ngoãn không giãy dựa gì nữa. Ánh mắt khẽ rời, Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm vừa đột nhiên đến phía sau mình, ánh mắt dịch lên trên một chút, cũng nhìn thấy bộ mặt non nớt có chút khó coi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Tên này là người như thế nào chẳng lẽ nào người còn không biết?" Hung hăng trừng mắt với Huân Nhi, Tiêu Viêm trong lòng thâm trách cứ, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia, ý tốt của người, Huân Nhi xin nhận, nhưng xin lỗi, chiếc vòng này người hãy thu lại đi."

Nhìn thấy không khí giữa mình và Huân Nhi đã bị phá hoại, trong mắt Gia Liệt Áo loé lên một tia giận dữ, có điều, để bảo trì phong độ trước mặt giai nhân, Gia Liệt Áo đành phải gượng cười (DG: nguyên văn là da thì cười nhưng thịt thì không cười) mà nói: "Tiêu Viêm thiếu gia, ta chỉ là không thấy Huân Nhi tiểu thư đeo một thứ đồ trang sức gì, cho nên mới muốn bày tỏ chút tâm ý mà thôi, lẽ nào cậu lại không để một thứ đồ trang sức nho nhỏ tô điểm thêm cho vẻ đẹp của Huân Nhi tiểu thư hay sao?"

Bất đắc dĩ thở ra một hơi, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn chiếc vòng mộc liên Gia Liệt Áo đang cầm trong tay, cũng thò tay vào trong ngực lấy ra một

chiếc vòng tay màu lục nhạt, bình thần nói: *"Người thích vòng tay? Đây, cho người, đừng lấy đồ của người khác, đã nói với người rồi, không có việc gì mà lại tỏ ra ân cần, không phải là sắc lang (DG: gian là gian trong cường gian mà, dịch thoát một tí...) thì cũng là đạo tặc, người ngốc nghếch như vậy, có khi bị người ta mua mất mà vẫn không biết gì."*

Nghe Tiêu Viêm chỉ tang máng quý lời nói, Gia Liệt Áo mặt trở nên lạnh lùng, nhưng lúc mắt hắn đảo qua chiếc vòng tay Tiêu Viêm đang cầm, thì ngạc nhiên mà cười.

Chiếc vòng tay trong tay Tiêu Viêm, nhìn từ góc độ chất liệu, rõ ràng chỉ là một thứ hàng vỉa hè giá không quá một kim tệ, mà chiếc vòng mộc linh của hắn, lại là đồ trang sức có gắn ma tinh chính tông, lúc mua, ước chừng tiêu phí mất hơn một nghìn kim tệ, hai chiếc vòng tay, không kể hình dáng, giá cả, kể cả giá trị thực tiễn, khác nhau như trời và đất, không có gì có thể so sánh, vì thế, Gia Liệt Áo nhìn thấy Tiêu Viêm tặng cho thiếu nữ xinh đẹp Huân Nhi một thứ đồ trang sức *"lởm"* như thế, thật sự có chút nhین không được mà châm chọc nói: *"Tiêu Viêm thiếu gia, dù ta đã biết địa vị của người ở trong gia tộc không cao, nhưng... nhưng người cũng không nên tặng thứ hàng *"lởm"* này cho Huân Nhi tiểu thư chứ?"*

Không để ý đến sự châm chọc của Gia Liệt Áo, Tiêu Viêm giật giật tay của Huân Nhi đang ngăn người nhìn chiếc vòng tay của cậu, có chút không kiên nhẫn nói: *"Rốt cuộc người có muốn hay không? Dù sao thì cũng chỉ mua mất hai ba kim tệ mà thôi."*

"Xuy..." (DG: bó tay mấy cái tượng âm này) Nghe Tiêu Viêm nói, không chỉ Gia Liệt Áo mà ngay cả bọn thuộc hạ của hắn cũng trào phúng cười rống lên. Nhưng mà bọn chúng không cười được bao lâu thì bỗng dừng lại, tiếng cười như bị chặn lại ở cổ, tất cả há hốc mồm ra trông cực kỳ buồn cười.

Thiếu nữ vốn đang ngăn người ra bị hành động của Tiêu Viêm đánh thức, hai tay như là không tự chủ được mà giật lấy vòng tay từ tay Tiêu Viêm, đến lúc vòng tay ở trong tay mình rồi, Huân Nhi mới hồi phục tinh thần, hành động của chính mình hình như có chút quá háo hức rồi...

Bộ mặt xinh đẹp trắng nõn ửng đỏ lên, có điều Huân Nhi cũng không phải như người thường, sau một thoáng ngưng ngưng, liền vội vàng vàng đeo vòng tay lên cổ tay trắng muốt của mình, ngàng đầu nở một nụ cười

duyên dáng thanh nhã với Tiêu Viêm: "*Cảm ơn Tiêu Viêm ca ca.*"

Vẻ mặt có chút không tự nhiên nhìn Huân Nhi đang lộ ra tư thái của một thiếu nữ bình thường trước mặt Tiêu Viêm, Gia Liệt Áo trên mặt lộ ra vẻ ghen tỵ, cười khan nói: "*Ha ha, không nghĩ tới sở thích của Huân Nhi tiểu thư lại khác người như vậy, xem ra ta tính nhầm mất rồi.*"

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Gia Liệt Áo trước mặt mình, ánh mắt đảo qua một ngôi sao trên ngực Gia Liệt Áo, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Năm trước nhìn thấy tên này, hẳn không phải là cửu đoạn đấu khí sao? Không ngờ năm nay đã lại thành công ngưng tụ đấu chi khí toàn rồi, có điều hai mươi một tuổi mới trở thành nhất tinh đấu giả, thiên phú này, miễn cưỡng chỉ có thể coi là thượng đẳng mà thôi (DG: sặc, bố TV nỏ ghê quá, thượng đẳng còn chề...)"

Nhìn thấy Gia Liệt Áo vẫn không có ý định rời đi, Tiêu Viêm miệng hơi động đây, lời nói mang vẻ lười nhác, hoàn toàn không vì thực lực của đối phương mà khách khí vài phần, quan hệ giữa Tiêu gia và Gia Liệt gia tộc vốn không được tốt, cho nên Tiêu Viêm cũng không cần tỏ ra nhún nhường gì cả, sờ sờ mũi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói: "Gia Liệt Áo thiếu gia, tính phong lưu của người, cả Ô Thản thành đều biết, nhưng Huân Nhi vẫn còn nhỏ, không có thời gian chơi trò yêu đương trước tuổi với người, vì thế, sau này phiền người đi tán tỉnh khuê nữ của các nhà khác đi."

"Sau này cách hẳn ra một chút."

Nói xong câu này, Tiêu Viêm cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của Gia Liệt Áo, dựa vào ưu thế hơn tuổi của mình, quay đầu lão khí hoành thu giáo huấn Huân Nhi.

"Nga."

Đôi mắt linh động của Huân Nhi chớp chớp, không để ý gì gật gật đầu, Gia Liệt Áo đối với nàng mà nói, chẳng qua là có duyên gặp mặt vài lần mà thôi, còn Tiêu Viêm đối với nàng mà nói, lại là một người không thể thay thế được, hẳn đã nói thế, thì Huân Nhi cũng không phản đối. Vấn đề này đối với Huân Nhi mà nói căn bản không phải suy nghĩ

Chương 13: Hắc thiết phiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Huân Nhi thân nhiên đáp ứng lời Tiêu Viêm, Gia Liệt Áo khoé miệng run rẩy một trận, nắm tay nắm chặt run lên nhè nhẹ, ánh mắt âm độc hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên vẻ mặt bình thản trước mặt.

Một đám thuộc hạ phía sau Gia Liệt Áo thấy thiếu chủ vẻ mặt khó coi, liền hiểu ý từng bước tiến tới vây quanh hai người, ánh mắt nhìn vào hoàn toàn không có chút ý tốt nào.

Sâu trong khu buôn bán người đi lại không ít, xung đột xảy ra khiến không ít kẻ tò mò mà đi tới xem, dù sao hai người đều có chút thanh danh ở Ô Thản thành, Tiêu Viêm là bởi vì cái tên phé vật của hắn, còn Gia Liệt Áo thì lại là một tên bội tình bạc nghĩa, tuy thanh danh không được tổ lắm nhưng cũng có thể tính là hai người nổi tiếng.

Nhìn một loạt hành động của đôi phương, Tiêu Viêm nhíu mày, khuôn mặt non nớt hiện lên vẻ hài hước rồi quay đầu lại, đối với một chỗ của khu buôn bán cười nhẹ một tiếng. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyen FULL](http://www.TruyenFULL)

Nhìn thấy hành động của Tiên Viêm mọi người tò mò quay đầu lại, liền thấy đội hộ vệ của khu buôn bán do đội trưởng Bội Ân chỉ huy với khí thế hung hăng chạy tới.

Bộ Ân mang theo đội quân hộ vệ rất nhanh chạy tới, bàn tay vung lên, đám hộ vệ dưới tay nhất thời hung hăng kiểm chế đám gia nhân của Gia Liệt Áo, trong khoảng thời gian ngắn song phương có chút khẩn trương bạt kiếm trưng nỏ.

" Tam thiếu gia, có chuyện gì vậy?" Đền phía sau Tiên Viêm, Bội Ân đầu tiên là nhìn lướt qua bọn người Gia Liệt Áo đối diện rồi lập tức cung kính cười hỏi.

Tiên Viêm mỉm cười, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt khó coi của Gia Liệt Áo, chậm rãi nói: "*Gia Liệt Áo thiếu gia, khu vực này là địa bàn của Tiêu gia, người nghĩ lúc này có thể động thủ?*"

Gia Liệt Áo ánh mắt có chút kiêu kì, sau đó quay đầu đối với Tiêu Viêm cười lạnh nói: *"Người chẳng lẽ chỉ biết dựa vào thế lực gia tộc? Nếu người là nam nhân ..."*

"Người muốn nói với ta nếu ta là nam nhân liền cùng người tỷ thí công binh phải không?" Tiêu Viêm bỗng khoát tay áo, cười nói cắt ngang lời Gia Liệt Áo.

Gia Liệt Áo cười lạnh một tiếng, khiêu khích nói: *"Đúng vậy, người có dám?"*

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Gia Liệt Áo, Tiêu Viêm làm như có chút bất đắc dĩ thở dài, tay sờ trán, một lát sau mới ngẩng đầu lên, khẽ nhún vai, vẻ mặt thành thực vô tội nói: *"Gia Liệt Áo thiếu gia, ta hỏi chút vấn đề, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"*

Gia Liệt Áo khoé miệng giật giật, âm trầm nghiêm mặt không nói một lời.

"Đại ca, người năm nay hai mốt tuổi, còn ta bao nhiêu tuổi? Mười lăm tuổi! Người muốn cùng một cái tiểu hài tử chưa cử hành nghi thức trưởng thành quyết đấu? Người chẳng lẽ không biết yêu cầu của mình làm cho người khác đổ mặt sao?" Tiêu Viêm thở dài, trên khuôn mặt lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, làm Huân Nhi bên cạnh có chút nhin không được hé miệng cười khẽ.

"Ha ha."

Nghe mấy lời nói vô tội của thiếu niên, dong binh và thương nhân ở xung quanh nhất thời phát ra tiếng cười. Đích xác, lấy tuổi Tiêu Viêm giờ phút này nhiều lắm chỉ tính là một thiếu niên ngây thơ miệng còn hôi sữa, mà Gia Liệt Áo lại sớm đã trưởng thành, khiêu chiến loại này, thật sự làm mọi người không thể không khinh bỉ trong lòng.

Nhìn ánh mắt châm chọc xung quanh, giống như một chậu nước lạnh làm Gia Liệt Áo hồi phục được chút thanh tỉnh, Tiêu Viêm luôn biểu hiện ra bộ dáng thành thực cùng lạnh nhạt nên mình không tự chủ được mà quên đi tuổi của hắn, cho nên khi được nhắc nhở, Gia Liệt Áo lúc này mới nhớ lại thiếu niên thiên tài trước mặt năm nay mới mười lăm ...

Hung hăng cắn chặt răng, Gia Liệt Áo nhìn đám Tiêu gia hộ vệ đứng sau Tiêu Viêm như hổ rình mồi, biết chính mình hôm nay không có cơ hội ra tay giáo huấn, chỉ đành lạnh lùng phải lắc lắc đầu, giọng trầm trầm nói:
"Sau một năm, ngươi sẽ cử hành nghi thức trưởng thành? Hắc hắc nhìn tên phế vật như ngươi chỉ sợ sau nghi thức trưởng thành sẽ bị an bài đi những nơi xa xôi tận cùng, về sau ngay cả tư cách tiến vào Ô Thần Thành đều không có, thật sự là đáng thương a."

Tiêu Viêm mỉm cười, nhún vai không trả lời.

Mi mắt giật giật, không biết vì sao chỉ cần vừa thấy khuôn mặt bình đạm thông dong của thiếu niên trước mặt là lửa giận lại bùng lên, ngươi là một phế vật, không có việc gì lại giả vờ trước mặt ta bộ dáng cao thâm khó lường cứ chó đó...

Mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng, Gia Liệt Áo hừ lạnh một tiếng, rồi vung tay lên mang theo đám thủ hạ bỏ đi.

"Nga, đúng rồi..." Cước bộ bỗng nhiên dừng lại, Gia Liệt Áo tựa như nhớ đến cái gì quay đầu cười nói: *"Tiêu Viêm thiếu gia, nghe nói Tiêu gia các ngươi bị Nạp Lan Yên Nhiên của Nạp Lan gia tộc mạnh mẽ giải trừ hôn ước? Hắc hắc, kỳ thật cũng không có gì, lấy thiên phú tu luyện của ngươi cũng không xứng đáng với Nạp Lan tiểu thư, ha ha ..."* Nói xong mấy lời này, Gia Liệt Áo lúc này mới cười to rời đi.

Ánh mắt Tiêu Viêm có chút âm trầm nhìn Gia Liệt Áo rời đi, một tay giữ chặt Huân Nhi bên cạnh, nhàn nhạt nói: *"Một con chó điên mà thôi, hấn cắn người, người chẳng lẽ muốn cắn trở lại?"*

"Nhưng hấn... rất quá phận, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hấn?" Huân Nhi khẽ nhíu đôi mi thanh tú, có chút tức giận bất bình nói.

"A a, rồi sẽ có cơ hội..." Tiêu Viêm cười híp mắt, âm thanh âm âm lãnh phát ra từ khoé miệng làm Bội Ân ở bên cạnh cũng thoáng phát lạnh, một đầu sư tử cắn người cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là đầu sư tử biết ẩn nhẫn ...

"Bội Ân đại thúc, phiền toái mọi người rồi " Tiêu Viêm quay đầu cười thân thiện đối với mấy người Bội Ân, âm trầm khí tức lúc trước, trong khoảnh khắc biến thành vui vẻ cùng thẳng thắn.

Trong lòng cảm thán sự thay đổi cảm xúc của Tiêu Viêm, trong nụ cười của Bội Ân, thêm phần kính sợ xuất phát từ nội tâm, bất luận Tiêu Viêm tu luyện thiên phú như thế nào, chỉ cần phân tâm trí này, thành tựu ngày sau chỉ sợ cũng sẽ không thấp.

"A a, tam thiếu gia nói đùa, nơi này vốn là địa bàn của chúng ta sao có thể để người của Gia Liệt gia tộc đến làm loạn." Bội Ân cười cười, nhìn bộ dáng Tiêu Viêm hết nhìn đông đến nhìn tây, sau khi cáo từ một tiếng, cực kỳ tự giác mang người lui ra.

Nhìn bọn người Bội Ân rời đi, Tiêu Viêm lúc này mới xoay người đưa tay vuốt mái tóc dài mềm mại của Huân Nhi, tức giận nói: *"Người là một đũa ngốc, một cái ma tinh cấp một khiến người động tâm? Tên kia là loại người gì người không rõ sao? Người nhận đồ của hắn, hắn sẽ không lợi dụng chiếm tiện nghi sao."*

Vuốt lại mấy sợi tóc bị Tiêu Viêm nhu loạn, Huân Nhi bắt đắc dĩ phát phát tay: *"Thứ đưa đến cửa, không cần phải từ chối."*

Tiêu Viêm trợn trắng mắt, có chút dở khóc dở cười: *"Đó cũng không phải thứ trân quý gì, người lại gây chuyện như vậy, người chính là thiếu nữ thiên tài của Tiêu gia a ..."*

Huân Nhi cau nhẹ cái mũi đáng yêu, giơ lên chiếc vòng trên tay, hài hước nói: *"Thì ra Tiêu Viêm ca ca cũng một mực chú ý Huân Nhi."*

Trùng mắt nhìn Huân Nhi một cái, Tiêu Viêm liền nắm lấy tay nàng, tiếp tục đi về một số cửa hàng ở sâu trong khu buôn bán ...

Đi qua vài cửa hàng Tiêu Viêm lúc này mới dừng chân, quay người nhìn một lục sắc tinh thể vẫn còn nhiễm một ít máu, thoải mái thở ra một hơi, cười nói: *"Rốt cuộc tìm được rồi."*

Tay vừa vươn ra, Tiêu Viêm định cầm ma tinh lên, bàn tay cứng đờ lại, trong lòng bỗng mọc lên một cỗ cảm giác kì lạ ...

Đầu lưỡi liếm liếm môi, một tay Tiêu Viêm vẫn như trước nắm lấy viên ma tinh, sau đó ánh mắt làm như không để ý quét qua xung quanh quán...

Một lúc sau, ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại tại một khối thiết phiến màu đen bên cạnh ma tinh.

Thiết phiến màu đen nhìn rất là cổ xưa, mặt trên phủ hoa văn, nhưng lại có một ít đất chưa được rửa sạch, nhìn qua rất giống vật phẩm mới được đào từ dưới đất lên.

"Hắc, Tiểu Viêm tử, đem hắc thiết phiến kia mua đi, đồ tốt đó..."

Tại thời điểm Tiêu Viêm vì phản ứng của chính mình mà kỳ quái, thanh âm của dược lão, bỗng nhiên từ trong lòng vang lên.

-----oOo-----

Chương 14: Hấp chương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thanh âm trong lòng vang lên, Tiêu Viêm hai mắt chớp nhẹ, không dấu vết gật đầu.

Không lập tức cầm khối thiết phiến màu đen, Tiêu Viêm nhẹ nhàng cầm lục sắc ma tinh vẫn còn dính một ít máu, hướng đến vị dong binh nam tử nhìn qua có chút mày trộm mắt chuột (Nguyên văn: tặc mi thử nhãn) phía sau quầy hàng cười nói: *"Đây là ma tinh của ma thú nào?"*

"Hắc hắc, nhãn lực thiếu gia thật tốt, đây là ma tinh của nhất giai ma thú Thôn mộc hồ, trong nhất giai ma tinh, nó được xem như cực phẩm, vì khối ma tinh này, Tiêm Nha dong binh đoàn chúng ta, phải phục kích ba ngày, giết chết năm con Thôn mộc hồ, mới có được một viên ma tinh này..."
Nhìn thấy Tiêu Viêm trang phục bất phàm, tên dong binh nam tử kia lập tức ân cần giới thiệu.

"Nếu thiếu gia xem trúng nó, chỉ cần năm trăm kim tệ là được, hắc hắc, vì liệt sát(đi săn) Thôn mộc hồ, chúng ta có mấy vị huynh đệ bị thương không nhẹ..."

Ngón tay Tiêu Viêm lau đi vết máu trên ma tinh, quả nhiên phát hiện vết máu còn chưa hoàn toàn khô lại, khẽ gật gật đầu, liếc mắt nhìn hai mảnh

kim tinh trên ngực đối phương, tùy ý nói: *"Đắt, bình thường ma tinh cấp một giá cả từ bốn trăm đến bốn trăm năm mươi, hơn nữa, Thôn mộc hồ tụy cũng là ma thú, bất quá lực công kích không cao, đội viên của người sẽ không phải là đấu giả cũng chưa đạt tới?"*

Khóe miệng giật giật, dong binh nam tử cười khan hai tiếng, hiển nhiên không nghĩ đến thiếu niên trước mặt lại am hiểu về thị trường và ma thú như vậy, lập tức nói: *"Bốn trăm bảy đi, không thể ít hơn, dù sau huynh đệ bọn ta cũng phải sinh sống..."*

"Ai..." Dong binh nam tử thở dài một hơi, ánh mắt lo lắng, Tiêu Viêm cúi người, tại trên quầy hàng cầm loạn một trận, vừa vặn cái thiết phiến cổ quái kia cũng ở trong đó, giờ mấy thứ trong tay lên: *"Bốn trăm bảy, tất cả chỗ này..."*

Mắt nhìn vật phẩm trong tay Tiêu Viêm, dong binh nam tử lặng lẽ thở ra một hơi, hoàn hảo vẫn tiện nghi cho mình...

"Thành!"

Sảng khoái xuất ra một ít đại kim tệ, Tiêu Viêm không nói hai lời, xoay người bước đi...

"Hắc, Tiểu viêm tử, không tệ lắm, mua một đồ vật cũng phải hẹp hòi như vậy." Lúc xoay người, thanh âm dục lão hài hước vang lên trong lòng.

"Đám gia hỏa đó đều là gian thương, chỉ cần thấy người đối với vật gì có hứng thú, vậy vờ ngựa tăng giá, ta không muốn mất tiền oan..." Trong lòng bình thản đáp một câu, Tiêu Viêm cũng không quản thêm cổ quái lão đầu trong giới chỉ, cùng Huân Nhi, nhàn nhã đi ra khỏi khu buôn bán, sau đó chậm rãi trở về gia tộc...

Chia tay với Huân Nhi, Tiêu Viêm nóng vội chạy về phòng của mình, sau đó cẩn thận đóng chặt cửa...

Quay đầu, nhìn dục lão không biết từ lúc nào đã đi ra, Tiêu Viêm lấy ra dục vật và ma tinh mua được, có chút vội vàng nói: *"Thứ cần đều đã có, còn phải làm thế nào?"*

Dục lão cười hắc hắc, ánh mắt tùy ý quét qua tài liệu trên bàn, bỗng

nhiên nói: *"Người không muốn xem cái hắc thiết phiến kia sao?"*

"Ách?" Tiêu Viêm ngẩn ra, sau đó lập tức lấy ra hắc thiết phiến, nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới một lần, nhú mày nói: *"Thứ này, dùng để làm gì?"*

Dược lão thuận tay tiếp nhận thiết phiến, cười nói: *"Bên trong nó, hình như tồn tại một loại đấu kỹ, bất quá người chế tạo thiết phiến cũng là một luyện dược sư, cho nên, thiết phiến này chỉ có người có linh hồn cảm giác lực hơn người mới có thể cảm ứng được."*

"Đấu kỹ?" Nghe vậy, Tiêu Viêm hai mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: *"Cấp bậc gì?"*

Đấu kỹ trên đấu khí đại lục, độ quan trọng không bé hơn đấu khí công pháp, một môn cao thâm đấu kỹ, có thể làm cho người ta trong lúc chiến đấu, phát huy lực lượng mạnh mẽ vượt xa chính mình.

Đấu kỹ cùng công pháp, cũng đều chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng tứ giai, đấu kỹ truyền lưu trong giai tầng của người bình thường, cao nhất cũng chỉ là hoàng giai cao cấp, một số cao cấp đấu kỹ, chỉ có thể đến học viện hoặc tông phái mới có thể có được

Đương nhiên, đấu khí đại lục rộng lớn vô cùng, sẽ có một số đấu kỹ của tiền nhân, bởi vì nhiều duyên cớ mà bị thất truyền, cuối cùng được một người may mắn nào đó có được, mà bây giờ Tiêu Viêm có được hắc thiết phiến có thể là do một vị tiền nhân lưu lại...

Dược lão lật đi lật lại thiết phiến, một lúc sau mới cười nói: *"Hấp chương: Huyền giai sơ cấp!"*

"Huyền giai sơ cấp? Khuôn mặt vui mừng, Tiêu Viêm cũng không nghĩ đến tùy ý mua một cái đồ hỏng, thế nhưng lại che giấu một huyền giai đấu kỹ, phải biết rằng, trong gia tộc của mình, đấu kỹ cao thâm nhất, cũng bất quá mới là huyền giai trung cấp, hơn nữa chỉ có tộc trưởng cùng vài vị trưởng lão mới có tư cách học tập. Nguồn truyện:

"Hấp chương: Luyện đến đại thành, có thể hấp cự thạch nghìn cân, nếu gặp địch nhân, cuồng mãnh hấp lực, có thể đem máu trong người mạnh mẽ rút ra!"

"Đem máu rút khỏi cơ thể?" Khuôn mặt cả kinh, Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước miếng, có chút kinh dị nói: "Cái này... Quá trâu phải không? Nếu như máu bị rút khỏi cơ thể, ai còn có thể sống?"

"Thứ này đương nhiên chỉ có thể đối phó với đối thủ cấp bậc kém hơn hoặc bằng ngươi, nếu gặp đối thủ mạnh hơn, người ta trực tiếp mượn hấp lực tới gần ngươi, không hay ho gì cả..." Dược lão đem thiết phiến ném lại, nhàn nhạt nói, xem ra hẳn đối với đấu kỹ này đánh giá cũng không cao.

Dược lão là đại nhân vật, tự nhiên ánh mắt rất cao, nhưng trong mắt Tiêu Viêm, đây chính là cao cấp đấu kỹ a, lập tức vui mừng cầm lấy hắc thiết phiến, cười nói: "Cho dù thế nào, Hấp chưởng so với đấu kỹ bình thường trong gia tộc cũng tốt hơn rất nhiều, về sau, sẽ học nó..."

"Xuy, bằng ba đoạn đấu khí của ngươi, có thể hút được một nhánh cây cũng đã rất tốt, còn muốn hấp máu người..." Lắc lắc đầu, dược lão bĩu môi nói.

Trừng mắt một cái, Tiêu Viêm cũng mặc kệ cổ quái lão đầu này, tự mình ôm thiết phiến, bật cười hắc hắc.

"Nhìn bộ dáng của ngươi kìa, một cái huyền giai sơ cấp đấu kỹ đã bị mê thành như vậy, thật là dọa người..." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, dược lão cầm ma tinh trên bàn lên, phân phó Tiêu Viêm: *"Đi mang một cái chậu nước to đến đây."*

Thấy dược lão muốn khai công, Tiêu Viêm nhanh chóng thu hắc thiết phiến lại, lật đà lật đật chạy đi chuẩn bị...

.....

Bên trong phòng im lặng, dược lão tay trái cầm tử diệp lan thảo, mắt khẽ nhắm lại, một lúc sau, nhẹ nhàng thở một hơi, trên tay trái bỗng hiện lên một ngọn lửa màu trắng...

Ngọc lửa vừa xuất hiện, trong phòng, độ ẩm tăng lên rất nhiều.

Mắt không chớp nhìn ngọn lửa màu trắng kia, trong lòng Tiêu Viêm có chút rung động, hẳn rõ ràng quá trình luyện dược sư luyện dược, nhưng

đầu khí ngoại phóng, hóa thành thực chất, cho dù là phụ thân của mình, cũng không thể làm được a...

Sắc mặt lạnh nhạt, ngọn lửa màu trắng trong tay được lão thoáng bốc lên, đem gốc tử điệp lan thảo cắn nuốt vào... Ngọn lửa bốc lên, tử điệp lan thảo trong tích tắc bị đốt thành một ít chất lỏng màu xanh biếc...

Tay phải lại cầm một gốc tử lan điệp thảo, trực tiếp ném vào bên trong ngọn lửa...

Sau khi đem ba gốc tử lan điệp thảo toàn bộ ném vào, dung dịch màu xanh biếc kia trở nên lớn hơn rất nhiều.

Chất lỏng màu xanh, tại trong ngọn lửa không ngừng động đậy, nhiệt độ nóng cháy, không ngừng thiêu đốt tạp chất trong đó...

Theo ngọn lửa thiêu đốt, chất lỏng màu xanh biếc càng ngày càng nhỏ đi, một lúc sau, chỉ to bằng độ lớn của một ngón tay...

Tiếp theo, được lão lại đem hai cây tủy cốt hoa, đưa vào trong ngọn lửa, sau khi nung chảy, đem nó hòa vào trong chất lỏng màu xanh...

Sau đó, chính là luyện hóa ma tinh...

Ba bước này, kéo dài khoảng một giờ, mà sắc mặt của được lão vẫn tràn đầy tinh thần, không có một điểm mệt mỏi.

Sau một giờ, ma tinh cứng rắn, đã bị nung chảy thành một chất lỏng màu xanh nhạt, cuồng bạo năng lượng ẩn chứa trong ma tinh, cũng bị được lão dùng được tính thần kỳ phối hợp, loại ra ngoài...

Trong bàn tay, ngọn lửa màu trắng dần nhỏ lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhìn trong bàn tay được lão huyền phù một giọt chất lỏng màu phi thúy, bằng cảm giác lực hơn người, làm Tiêu Viêm rõ ràng cảm ứng được năng lượng trong chất lỏng này lớn đến thế nào...

"Lão sư, cứ như vậy nuốt vào sao?" Tiêu Viêm chớp chớp mắt, có chút không kịp đợi.

"Muốn chết thì cứ trực tiếp nuốt vào, bằng mấy cái kính mạch của ngươi, sẽ lập tức biến thành phé vật chân chính." Trùng mắt nhìn Tiêu Viêm, dược lão nhẹ nhàng búng tay, phi thúy chất lỏng hòa vào nước bên trong bồn, nhất thời, một bồn trong suốt nước hóa thành màu xanh

"Sau này, ở trong đó tu luyện, bằng thiên phú của ngươi, trong một năm đạt tới bảy đoạn, không phải việc khó." Dược lão vỗ vỗ tay, mỉm cười nói.

Tiêu Viêm trong lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng gật đầu.

"Nga, suýt nữa quên mất, loại dược thủy này, chỉ có thể kéo dài hai tháng, nói cách khác, ngươi mỗi hai tháng lại phải mua một lần dược tài hôm nay." Dược lão cười nói

Khuôn mặt cứng đờ, Tiêu Viêm có chút muốn khóc, gật gật đầu.

"xxx, thứ này quả nhiên chỉ có kẻ có tiền mới dùng được..."

-----oOo-----

Chương 15: Tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mặt trời âm áp theo cửa sổ chiếu vào, điểm sáng căn phòng sạch sẽ.

Bên trong phòng, thiếu niên xích lõa thân hình, khoanh chân ngồi bên trong mộc bồn (chậu gỗ), hai tay giao tiếp, bày ra một cái kỳ dị ấn kết trước người, hai mắt đóng chặt, hô hấp vững vàng.

Bên trong mộc bồn, thủy dịch (chất lỏng) màu xanh biếc, thoáng gợn sóng, phản xạ ra vài điểm dị mang, có điểm thân kỳ.

Ngực thiếu niên nhẹ nhàng hô hấp, rất có tiết tấu cảm giác, theo thời gian tu luyện duy trì, thủy dịch dần tản ra một dòng khí, dòng khí mang theo màu xanh, chậm rãi bay lên, cuối cùng theo hô hấp của thiếu niên mà tiến vào cơ thể.

Khí lưu (luồng khí) nhập thể, khuôn mặt non nớt của thiếu niên, tựa hồ tản mát ra một ánh sáng như ôn ngọc.

Dường như đã nhận ra đầu khí trong cơ thể càng ngày càng sung mãn, trên khuôn mặt của thiếu niên hiện lên nụ cười vui mừng.

Thường đáo điểm đầu (?), thiếu niên vẫn chưa dừng tay, hai mắt vẫn đóng chặt, thủ ấn trên ngón tay vẫn bất động, trầm thần ngưng khí, bảo trì trạng thái tu luyện tốt nhất, tiếp tục tham lam hấp thu ôn hòa năng lượng trong thủy dịch màu xanh.

Thủy dịch màu xanh, nhiễm vào da thịt của thiếu niên, theo từng lỗ chân lông, đi vào cơ thể thiếu niên, ôn dưỡng cốt cách, thanh tẩy kinh mạch...

Tại động tác như không bao giờ dừng lại của thiếu niên, càng lúc càng có nhiều luồng khí theo thủy bồn phiêu tán ra, cuối cùng, ần ần che đi xích lửa thân thể của thiếu niên.

Tu luyện, trong vong tâm phế thực khổ tu chậm rãi qua đi, ánh mặt trời chiếu vào dần dần yếu đi, nhiệt độ nóng bức cũng chậm rãi hạ xuống

.....

Bên trong mộc bồn, thiếu niên hai mắt đóng chặt đem dòng khí cuối cùng hút vào cơ thể, lông mi khẽ chớp động, một lúc sau, hai con ngươi đen nhánh đột nhiên mở ra.

Bên trong hắc đồng, bạch mang hiện lên như trước, bất quá lần này cũng mang thêm màu xanh nhàn nhạt.

Chậm rãi thở ra một hơi, thiếu niên thần thái sáng láng chớp chớp mắt, sau đó đứng mạnh lên, tùy ý thủy hoa (bọt nước) lạnh lẽo từ trên người chảy xuống, miễn cưỡng vươn vai một cái, cảm nhận đầu khí sung mãn như cách đây ba năm, có chút mê say thì thào tự nói: *"Theo tiến độ này, chỉ sợ hai tháng nữa là có thể trùng kích vào ngũ đoạn đầu khí..."*

Từ lần đem những thứ cần thiết chuẩn bị đầy đủ, Tiêu Viêm đã ở trong phòng hơn nửa tháng, trong nửa tháng, ngoại trừ ăn uống và vài vệ sinh cá nhân, còn đâu đều là trốn trong phòng thanh tu.

Tuy mấy ngày tu luyện có chút buồn tẻ, bất quá đối với người trải qua ba năm bị xem thường và châm chọc như Tiêu Viêm, cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Ba năm bị châm chọc, làm hẳn rõ ràng, thực lực trên mảnh đại lục này, trọng yếu đến mức nào...

Mấy ngày này tuy tu luyện mệt nhọc, nhưng thành quả cũng để hẳn tràn đầy vui mừng.

Linh dịch dược lão luyện chế ra, tuy dược lực rất mạnh, nhưng cũng vượt xa dự kiến của Tiêu Viêm thậm chí là cả dược lão, vốn nghĩ cho dù có dược lực của linh dịch, Tiêu Viêm ít nhất cũng cần một tháng thời gian mới có thể đạt tới tứ đoạn đấu khí, nhưng không nghĩ đến hẳn lại mạnh mẽ đến thời gian rút ngắn một nửa...

Đối với việc này, ngay cả dược lão cũng nhin không được kinh dị đối với hiệu suất tu luyện của Tiêu Viêm, tuy nói việc đó cùng Tiêu Viêm từng đi qua con đường này có chút quan hệ, nhưng tốc độ như vậy, cũng quá nhanh đi?

Phải biết rằng, tu luyện đấu khí, trụ cột là khó luyện nhất, sơ giai thập đoạn đấu khí, người tốn mười năm, thậm chí hai mươi năm cũng không phải số ít... Đương nhiên, một khi trở thành đấu giả chính thức, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn, trước khi trở thành đấu giả, thời gian một năm có khi chỉ có thể tăng đấu khí lên một đoạn, nhưng sau khi tiến vào đấu giả, nói không chừng có thể trong một năm thăng lên vài tinh...

Tại loại trước sau tu luyện cực kỳ khác nhau này, biểu hiện của Tiêu Viêm trong nửa tháng cũng làm cho người khác sợ hãi.

.....

Không hề lo lắng đi ra khỏi mộc bồn, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn chắt lỏng màu xanh càng ngày càng ít, bởi vì năng lượng ẩn chứa trong đó bị chính mình hấp thu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "*Cái này có thể duy trì nửa tháng tu luyện còn lại sao?*"

Đem nước còn đọng lại trên thân thể lau sạch, Tiêu Viêm tùy ý mặc một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó ngồi lên trên giường, từ dưới gối lấy ra khối hắc

thiết phiến.

Vết bản trên thiết phiến đã được Tiêu Viêm cẩn thận rửa sạch, tổng thể có chút thông lượng, tản ra u u ánh sáng, rất có thần bí cảm giác. Nguồn truyện:

Nửa tháng nay, Tiêu Viêm ngoại trừ tu luyện, tâm thần còn lại toàn bộ đều đặt ở huyền giai sơ cấp đấu kỹ này.

Mà nửa tháng này, dưới sự chỉ điểm của dược lão, Tiêu Viêm cũng dần dần nắm giữ cách dùng Hấp chưởng, bất quá do đấu khí trong cơ thể quá ít, vẫn chưa thấy rõ hiệu quả thực chất, làm Tiêu Viêm có chút tiếc nuối.

.....

Hai tay đem thiết phiến ép vào bên trong, hai mắt Tiêu Viêm chậm rãi nhắm lại, Linh hồn cảm giác, thuận theo cánh tay, ngửa quen đường cũ tiến vào trong thiết phiến.

Theo tiếng hô hấp vững vàng của Tiêu Viêm, trong phòng, lại bình tĩnh xuống.

Lại là một thời gian dài yên tĩnh, tại một khắc, Tiêu Viêm trên giường, hai mắt mở mạnh ra, hữu chưởng khẽ gấp lại, tạo thành trảo hình trạng thái, đậm bạc đấu khí trong cơ thể, theo ý thức không chém nhanh chóng xuyên qua vài kinh mạch và huyết vị của bàn tay, cuối cùng hấp lực phun ra,

"Phanh..."

Theo hướng bàn tay, một cái bình hoa trên bàn lay động vài cái, cuối cùng rơi xuống đất, theo một tiếng vang thanh thúy, hóa thành mảnh nhỏ trên mặt đất.

"Ai, tuy đấu kỹ là huyền giai, nhưng đấu khí, lại quá yếu, căn bản không phát huy được bao nhiêu uy lực." Nhìn phá hư lực mà mình tạo thành, Tiêu Viêm bĩu môi, bất đắc dĩ nhẹ giọng lẩm bẫm, theo hiệu quả này, muốn hút được một người, ít nhất cần thất đoạn đấu khí mới có thể làm được."

"Tính vậy, đi đấu kỹ đường của gia tộc xem có đấu kỹ cấp thấp nào thuận

tay không, Hấp chưởng, trong thời gian ngắn không có tác dụng lớn, hiện tại một khi đã có thể tu luyện đầu khí, vậy không thể giống như trước kia ngốc nghếch tu luyện..." Hít một hơi, Tiêu Viêm bò xuống giường, ánh mắt liếc hướng hắc sắc giới chỉ, sau đó đẩy cửa bước ra.

Híp mắt lại, sau khi thích ứng một chút ánh mặt trời, Tiêu Viêm lúc này mới cẩn thận đem cửa đóng lại, nhàn nhã đi trên con đường đầy đá vụn, chậm rãi đi đến hậu viện.

Hai bên con đường, trồng nhiều cây cỏ thụ xanh biếc, làm cho người ta tinh thần chấn động.

Chuyển sang một con đường, một trận thiếu nữ tiếng cười, cũng từ một cái đường khác truyền ra.

Không khí yên tĩnh bị quấy rầy, Tiêu Viêm nhíu mày, nhìn qua thanh âm phương hướng, thấy một đám thiếu nữ cười duyên đi tới.

Trong vài vị tú lệ thiếu nữ, một vị dung mạo vũ mị thiếu nữ, đang hé miệng cười, khuôn mặt lộ ra một cỗ vũ mị phong tình, làm cho vài vị thanh sáp thiếu nữ bên cạnh có chút tự ti.

Thiếu nữ này chính là người tại trắc nghiệm quảng trường đại xuất phong đầu Tiêu Mị.

Ánh mắt lạnh nhạt liếc qua xinh đẹp thiếu nữ từng đi theo mình không ngừng gọi biểu ca, khuôn mặt non nớt của Tiêu Viêm hiện lên một trận châm chọc, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, không lưu luyện thu hồi ánh mắt.

Đi đến cuối đường, tiếng cười mang đủ hấp dẫn của Tiêu Mị bỗng nhiên yếu đi, nàng nhìn vị thiếu niên bên trái cách đó không xa...

Ánh sáng biến mất tại chân trời, chiếu vào vị thiếu niên tay gác trên gáy, khuôn mặt lạnh nhạt, hết sức mê người.

Một đôi con ngươi có thể câu hồn đoạt phách, nhìn vị thiếu niên càng ngày càng tới gần, nhìn khuôn mặt không biết là đang tươi cười hay châm chọc của hắn, tinh thần của Tiêu Mị, bỗng nhiên có chút hoảng hốt không hiểu...

Ba năm trước, vị thiếu niên đó, khỏe miệng, vẫn thường lộ ra một mặt tươi cười làm cho người ta say mê.

-----oOo-----

Chương 16: Tiêu Trữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thiếu niên chậm rãi đi đến, mấy người Tiêu Mị đều dừng lại, thanh âm cười đùa cũng yếu đi rất nhiều.

Mấy vị thiếu nữ thanh tú bên cạnh Tiêu Mị, mở to hai mắt nhìn thiếu niên từng được cho là vinh diệu của gia tộc kia, biểu tình trên khuôn mặt, nói không ra là tiếc hận hay là cái gì khác nữa.

Tiêu Mị đứng tại chỗ, trong lòng có chút bối rối, dưới đáy lòng, nàng thật ra cũng thường hay nghĩ tới lúc cùng người thiếu niên đã làm nàng hết lòng hâm mộ này tán gẫu vui vẻ không thôi, bất quá, sự thật cũng nói cho nàng biết rằng, hai người chênh lệch càng lúc càng lớn, đem tâm tư đặt trên một phé nhân, rõ ràng là không thông minh chút nào.

Mi mắt cong cong khẽ cau lại, rồi lập tức giãn ra, trong lòng Tiêu Mị có chút bất đắc dĩ thầm nghĩ: "*Chào hỏi một chút vậy, dù gì đi nữa, hẳn vẫn tính là biểu ca của mình.*"

Không biết được ý nghĩ trong lòng của Tiêu Mị, Tiêu Viêm hai tay gác sau gáy, lười nhác đi đến.

Nhìn thiếu niên tới gần, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Mị cứng nhắc mỉm cười, nhưng hành động của thiếu niên, lại làm nụ cười còn chưa hoàn toàn hiện ra cứng lại trên mặt, nhìn qua có chút buồn cười.

Hai tay gác sau gáy, Tiêu Viêm như đi qua như chỗ không người, ánh mắt hờ hững lướt qua mấy vị thiếu nữ, không hề biểu hiện ra chút lưu luyến nào.

Khẽ há cái miệng hồng nhuận nhìn theo bóng lưng của thiếu niên, Tiêu Mị có chút ngạc nhiên, lấy dung mạo của nàng, nào đã phải từng chịu qua loại

đài ngộ như thế? Trong lòng thoáng xuất hiện một tia tức giận, nhin không được gọi một tiếng: "*Tiêu Viêm biểu ca.*"

Cước bộ khẽ dừng lại, Tiêu Viêm không cũng không xoay người, ngữ khí nhàn nhạt, giống như hai người không quen biết nói chuyện với nhau: "*Có việc gì?*"

Ngữ khí bình thản mà lạ lẫm, làm Tiêu Mị sửng sò, ngập ngừng lắc lắc đầu: "*Không...*"

Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, cũng không quan tâm, lắc lắc đầu, tiếp tục cất bước đi.

Nhìn bóng dáng biến mất tại cuối con đường, Tiêu Mị uất hận dậm chân, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Đi qua một đoạn đường cong, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn căn phòng rộng mở trước mắt, biển bài trí phía trên phòng, có ba chữ đầu kỹ đường to màu đỏ như rồng bay phượng múa.

Nghe tiếng cổ vũ truyền ra từ đầu kỹ đường, Tiêu Viêm có chút ngoài ý muốn, nơi này ngày thường đều ít khi có người đến, hôm nay sao lại náo nhiệt vậy nhỉ?

Nhún vai, Tiêu Viêm tùy ý bỏ qua ý niệm trong đầu, cất bước tiến vào đầu kỹ đường.

Vừa vào đầu kỹ đường, từng trận hoan hô của thiếu niên thiếu nữ, không ngừng truyền tới.

Trong đầu kỹ đường, chia thành hai bộ phận, phía đông là cất giữ đầu kỹ của gia tộc, mà phía tây, là một huấn luyện trường quy mô không nhỏ, lúc này, không ít người trong huấn luyện trường, đều hứng trí bừng bừng nhìn hai người tại giữa sân tỷ thí.

"Nhìn độ dày của đầu khí của Tiêu Ninh biểu ca, sợ rằng phải tới tám đoạn đầu khí rồi a."

"Hắc hắc, hai tháng trước, Tiêu Ninh biểu ca đã bước vào tám đoạn đầu khí rồi."

"Tuy hẳn có tám đoạn đầu khí, nhưng Huân Nhi biểu muội lại là chín đoạn, xem ra, Tiêu Ninh biểu ca muốn thắng thật sự là không có khả năng a."

"Huân Nhi biểu muội cố lên!"

Nghe đám người truyền ra tiếng bàn tán kinh dị, cước bộ của Tiêu Viêm lúc này mới dừng lại, ánh mắt quét qua giữa sân, cuối cùng có chút hứng trí dừng lại ở trên người thiếu nữ áo tím xinh đẹp.

"Con bé này hôm nay sao lại rảnh rỗi tỷ thí cùng người khác vậy nhỉ?"

Trong lòng thầm nói một tiếng, cước bộ của Tiêu Viêm dừng tại mặt đông của đấu kỹ đường, tùy ý lấy ra một quyển trục màu đen, sau đó chậm rãi mở ra, quyển trục sau khi mở xuất hiện mấy chữ to màu vàng.

Hoàng giai trung cấp: Toái thạch chưởng!

Nhàn nhả tựa vào giá sách, Tiêu Viêm một bên đọc tu luyện phương pháp của Toái Thạch chưởng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn tình huống chiến đấu kịch liệt trên huấn luyện trường.

Đại đường rộng mở, như bị chia cắt thành hai thế giới riêng biệt, phía tây ồn ào không ngớt, phía đông lại im lặng bình yên.

Đối thủ của Huân Nhi là một thiếu niên, bất quá tuổi của hắn cũng chỉ mười bảy mười tám, bộ dáng cũng khá anh tuấn, cùng Gia Liệt Áo lần trước khác nhau không nhiều.

Thiếu niên tên Tiêu Ninh, là cháu của Tiêu gia đại trưởng lão, thiên phú tu luyện cũng không tệ, mười bảy tuổi, đã tu đến tám đoạn đầu khí, trong gia tộc cũng chỉ có Huân Nhi là hơn được hắn.

Tiêu Viêm đối với vị biểu ca này của mình không có ấn tượng nhiều lắm, ngẫu nhiên gặp mặt, cũng là lạ lẫm chào hỏi cho có rồi hai bên đều tự rời đi, có lẽ vì gia gia hắn cùng phụ thân của mình không hòa hợp nên vậy, Tiêu Viêm cũng cảm giác được, vị biểu ca này đối với mình cũng không có hảo cảm gì, lại thêm duyên cớ do ba năm suy sút, cho nên, vị biểu ca này trong ba năm cũng không đặc biệt tìm đến mình gây phiền toái gì...

Nhàn nhạt cười, Tiêu Viêm bỏ qua hồi ức trong đầu, tiếp tục nghiên cứu Toái Thạch chuông trong tay.

Trên huấn luyện trường, Huân Nhi giống như một con bướm màu tím nhạt, tao nhã mà nhanh nhẹn né tránh Tiêu Ninh công kích, trên khuôn mặt tinh trí thanh nhã, thủy chung bảo trì vẻ bình thản.

Tay nhàn chán phá giải mỗi lần cận thân công kích của Tiêu Ninh, ánh mắt Huân Nhi tùy ý nhìn một vòng trong đại đường, bỗng nhiên mãnh mẽ dừng lại.

Nhìn thiếu niên dựa vào giá sách ở phía đông đại đường, trên khuôn mặt thanh nhã nhu hòa của Huân Nhi lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười thanh nhã như hoa nở của thiếu nữ, làm một đám thiếu niên đứng ở gần không khỏi ngây ngốc một hồi.

"Huân Nhi biểu muội, cẩn thận!" Ở lúc Huân Nhi hơi phân thần, trong đám người bỗng nhiên truyền ra thanh âm gấp gáp của thiếu niên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Cảm nhận kinh khí hung mãnh từ phía sau đánh tới, Huân Nhi nhẹ nhàng nhíu mày, ánh mắt cũng lại quét về phía thiếu niên đứng dưới giá sách.

Cùng lúc đó, Tiêu Viêm cũng ngẩng đầu lên, nhìn Huân Nhi bị đánh lén giữa sân, nhướng mày, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ánh mắt lộ ra tia lo lắng.

Nhìn ánh mắt oán trách cùng lo lắng của Tiêu Viêm, Huân Nhi khẽ cười chớp chớp hai mắt xinh đẹp, sau đó thân hình đột nhiên hướng bên trái bước sang từng bước, những bước nhỏ này, cũng có chút quỷ dị không ngờ lại có thể đem công kích của Tiêu Ninh bỏ ra sau...

Lúc di động chân, bàn tay như ngọc của Huân Nhi hiện ra kim mang nhàn nhạt, một chiêu tựa như xuyên hoa đoạt lá, xuyên thấu qua phong tỏa của hai tay Tiêu Ninh, cuối cùng nhẹ nhàng dừng ở trước ngực hắn.

Mũi chân điểm nhẹ vào trên nền đá, Huân Nhi chậm rãi lộn vòng một cái, hóa giải đi kinh lực phản chấn, nhàn nhạt nhìn Tiêu Ninh lui hơn mười bước, cuối cùng một chân bước ra khỏi huấn luyện trường.

Nhìn Huân Nhi một chưởng đánh bại Tiêu Ninh, xung quanh huấn luyện trường khẽ yên tĩnh, sau đó lập tức vang lên thanh âm tán thưởng hoan hô.

"Ha ha, Huân Nhi biểu muội không hổ là đệ nhất nhân trong lớp trẻ của gia tộc, thật sự là càng ngày càng mạnh." Bị Huân Nhi đánh rơi đài, Tiêu Ninh thần tình vẫn như thường nở nụ cười âm áp, đi lên phía trên, mỉm cười ôn nhu nói.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp như hoa sen trước mặt, sự ái mộ trong mắt Tiêu Ninh, cơ hồ là khó có thể che dấu.

Tuy nói là biểu huynh muội (anh em họ), bất quá Tiêu Ninh biết, trong gia tộc, phần lớn mọi người đều không phải huyết thống cận thân, mà Tiêu Huân Nhi, cùng hắn càng không có chút quan hệ huyết thống.

Dường như không cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Tiêu Ninh, Huân Nhi lễ phép rời lại xa lạ lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Ninh biểu ca khiêm nhường rồi."* Nói xong, không đợi Tiêu Ninh tiếp tục tới gần, cười đi tới bên cạnh vị thiếu niên đang vui đùa vào quyền trục phía đông đại đường.

Làm tiêu điểm của đại đường, hành động của Huân Nhi tự nhiên là bị người khác phát hiện, ánh mắt hướng theo lộ tuyến của Huân Nhi, cuối cùng dừng lại tại người thiếu niên đứng dưới giá sách.

Đối với nóng cháy ánh mắt trong huấn luyện trường, thiếu niên tựa như không nghe không thấy, vẫn chìm đắm vào trong thế giới của chính mình.

-----oOo-----

Chương 17: Xung đột

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm ca ca."

Thiếu nữ đứng trước mặt Tiêu Viêm, đôi tay mềm mại trắng nõn để ra sau lưng, thân hình hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt to tròn linh hoạt mỹ lệ, thân hình uốn cong như hình trăng khuyết, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện

lên má lúm đồng tiền, thật là đáng yêu.

Ánh mắt rời đi quyền trục, Tiêu Viêm cười nhìn thiếu nữ trước mặt, sau đó ánh mắt quét qua đại đường, nhìn những ánh mắt nóng cháy hướng về phía mình, không khỏi có chút bất đắc dĩ nói: *"Ny tử, ta biết mị lực của người không nhỏ, nhưng cũng không nên đem ta ra làm bia đỡ đạn chứ?"*

"Hi hi."

Châu môi lên cười khẽ một tiếng, Huân Nhi ngồi xuống dựa vào một bên của Tiêu Viêm, vẻ lười nhác vươn vai một cái, trong bộ quần áo bó sát người, vẻ mê người lập tức lộ ra, tiện tay lấy ở giá sách sau lưng ra một quyển trục, ánh mắt của Huân Nhi dừng trên người Tiêu Viêm một lát, vẻ lười nhác cười nói: *"Tiêu Viêm ca ca đã tiến nhập tứ đoạn đấu khí rồi?"*

Nghe câu hỏi này, Tiêu Viêm đang vui đầu vào trong quyển trục đôi mày hơi nhướng lên, thập đoạn đấu khí, đều là thuộc về sơ giai giai đoạn, ba động của đấu khí trong giai đoạn này vừa mờ nhạt vừa yếu ớt, rất khó bị người phát hiện, cho nên nếu không dùng đấu khí hoặc đá trắc nghiệm để dò xét, thì rất khó để phân biệt chính xác chủ nhân của đấu khí rốt cuộc đã đạt đến đoạn mấy rồi, mà hiện tại, chỉ là tùy tiện nhìn mấy cái, Huân Nhi lại có thể một lời mà nói ra chi tiết, điều này thực sự làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Ny tử này, rốt cuộc là có thân phận như thế nào đây? Xem đấu kỹ mà nàng dùng khi chiến đấu với Tiêu Ninh lúc trước, rõ ràng là cao cấp đấu kỹ, loại kim quang đấu kỹ này, không phải là thứ Tiêu gia có thể có được..." Trong đầu thoáng qua một vài ý niệm, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn kỹ thiếu nữ bên cạnh, khẽ nhún vai, đầu gật khẽ: *"Đệ tứ đoạn rồi."*

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi lập tức nồng đậm thêm vài phần, cười khẽ nói: *"Xem ra là có liên quan đến việc Tiêu Viêm ca ca đóng cửa tu luyện nửa tháng nay rồi?"*

"Ừm."

Nhè nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm cũng không phủ nhận, ánh mắt lại quay về quyền trục, tùy tiện hỏi một câu: *"Hôm nay người rồi hơi hay sao lại đi tỷ thí cùng bọn họ thế?"*

Học Tiêu Viêm nhún vai mấy cái, Huân Nhi cười khẽ nói: "*Nhàm chán quá mà.*" Ánh mắt chuyển hướng thiếu niên, ẩn ước có chút u oán: "*Từ sau lần đó, Tiêu Viêm ca ca cả nửa tháng không đến tìm Huân Nhi rồi, chẳng lẽ là sợ Huân Nhi*

đòi tiền người sao?"

Tiêu Viêm rùng mình, có chút xấu hổ, cười khỏ nói: "*Năm sau là cử hành nghi thức thành niên rồi, ta có thể không gấp rút tu luyện sao?"* Ngắc đầu lên, nhìn thiếu nữ khẽ nhăn mũi, chỉ đành đưa tay ra thân mật vỗ vỗ lên đầu của Huân Nhi, ôn nhu an ủi nói: "*Về sau nhất định để dành thời gian cho Huân Nhi.*"

Nghe lời cam đoan của Tiêu Viêm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi mới hơi thả lỏng một chút, không ngừng nói cười vào tai Tiêu Viêm, tình cảnh thân mật đó, làm cho tất cả thiếu niên trong đại đường vì đố kỵ mà hai mắt đỏ hồng lên. Từ xa xa nhìn hai người cười cười nói nói, Tiêu Ninh khoé miệng hơi giật giật, khuôn mặt có chút khó coi, hai nắm tay, hết nắm vào rồi lại thả ra...

Là cháu của đại trưởng lão trong gia tộc, cảm giác ưu việt của Tiêu Ninh luôn luôn rất mạnh, đối với thiếu nữ không giống người thường Huân Nhi này, trong nội tâm của Tiêu Ninh, đã vô cùng kiên quyết ngầm coi nàng là vợ của mình, cho dù đây chỉ là hy vọng đơn phương của hắn mà thôi...

Bây giờ nhìn thấy "*vợ tương lai*" của mình cùng người khác có cười có nói, thân mật không có khoảng cách, làm cho ngọn lửa đố kỵ trong lòng Tiêu Ninh bùng lên, hơn nữa, quan trọng nhất là, người cùng Huân Nhi thân mật nói chuyện, lại là tên phế vật vô dụng nhất trong gia tộc.

Nộ khí trong đôi tròng mắt không ngừng toát ra, một lát sau, Tiêu Ninh chậm rãi thở ra một hơi, trên khuôn mặt lại đeo một nụ cười ấm áp, chỉnh sửa quần áo có chút lộn xộn, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hướng về hai người ngồi bên giá sách mà bước nhanh tới.

Trong đại đường, mọi người nhìn Tiêu Ninh đang đi về phía hai người kia, đều vì vui sướng trên tai hoạ của người khác mà cười ra tiếng, đương nhiên, tiếng cười này không phải nhắm vào Tiêu Ninh, mà là nhắm vào tên Tiêu Viêm tựa hồ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra kia.

Ánh mắt quét qua hình dạng kinh mạch trong cơ thể người trên quyền trục, Tiêu Viêm lẳng lẳng ghi nhớ kỹ càng các huyết vị cần thổi động cùng vị trí và phương hướng của kinh mạch.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tiêu Viêm lông mày đột nhiên nhăn lại, linh hồn cảm tri lực linh mẫn giúp anh ta biết rõ cử động của từng người trong đại đường, trong đó có cả tên Tiêu Ninh đang đi về phía Tiêu Viêm.

"Ny tử này, đúng là một "cây" gây phiền phức mà." Thở dài một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi thu quyền trục trong tay lại.

"Ha ha, Tiêu Viêm biểu đệ, người đến học tập đấu kỹ đây ư? Có cần biểu ca ta giúp người chọn ra mấy thứ cao cấp không? Có một vài thứ, có lẽ người chưa có đủ quyền hạn." Vẻ mặt cười cợt đứng trước mặt Tiêu Viêm, Tiêu Ninh cười nói.

Tiêu Viêm thu lại quyền trục trong tay, nhẹ nhàng đặt lại lên giá sách, khe khẽ lắc đầu, không hứng thú nói: *"Đa tạ đã quan tâm, ta tạm thời không cần."*

"Nga, a a, ta suýt nữa quên mất. Đấu khí của Tiêu Viêm biểu đệ mới có ba đoạn, thứ quá cao cấp, thì cũng đích xác là rất khó học." Lấy tay xoa xoa trán, Tiêu Ninh tựa hồ giật mình cười nói, chỉ có điều ý trào phúng trên khuôn mặt kia, cũng không che dấu quá kỹ.

Tiêu Viêm nhẹ thở dài một hơi, là người tự tìm đến cửa mời ta mắng đây nhé...

Khoẻ miệng ác ý cong lên (như kiểu cười đều ấy mà), Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ nói: *"Ta biết người nói những thứ vô vị này là muốn thu hút sự chú ý của Huân Nhi, có điều, ta vẫn không thể không nói, người thật là trẻ con đó..."*

Bị Tiêu Viêm hoàn toàn không lưu tình châm chích thẳng vào mặt, vẻ cười trên mặt Tiêu Ninh từ từ thu lại, hắn không nghĩ tới, tên Tiêu Viêm ngày thường trầm mặc ít nói này, lại đột nhiên có được dũng khí cùng hấn đấu khẩu, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm, cười lạnh nói: *"Xem ra Tiêu Viêm biểu đệ đối với biểu ca này có vài phần thành kiến rồi? Không bằng, chúng ta tỷ thí võ nghệ đi? Cho ta xem mấy năm nay biểu đệ đã tiến bộ được bao nhiêu rồi?"*

"*Có cần ta và ngươi tỷ thí không?*" Huân Nhi đặt quyền trục trong tay xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt linh hoạt mỹ lệ, phát ra vài phân lãnh ý.

Khoé mắt giật một cái, nhìn Huân Nhi định thay Tiêu Viêm tỷ thí, ngọn lửa đỏ kỳ trong lòng Tiêu Viêm càng bốc cao, hung hăng liếc xéo Tiêu Viêm một cái, trào phúng nói: "*Ngươi cũng biết trốn sau lưng nữ nhân?*"

"*Ba năm trước sao ngươi không dám nói với ta câu này?*" Tiêu Viêm kiễng chân lên, lấy một bó quyền trục xuống, thổi bụi phía trên đi, hờ hững nói. Không thể không nói, bộ dạng ung dung tự tại này của Tiêu Viêm, rơi vào trong mắt của những người có ác cảm với hắn, quả thực khiến người ta có cảm giác ngực như bị nghẹn lại. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Hung hăng nghiêng răng, phát ra âm thanh kết kết, tuy trong lòng đã sớm tức lồng lộn lên, nhưng Tiêu Ninh lại không dám đường đường chính chính xuất thủ với Tiêu Viêm, bất kể thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm thấp như thế nào, hắn cuối cùng vẫn là con trai của tộc trưởng.

Hít sâu một hơi, Tiêu Ninh âm lãnh liếc xéo Tiêu Viêm một cái, đầu hơi cúi, thì thầm vào tai Tiêu Viêm: "*Tiêu Viêm, người đã không phải là thiên tài tu luyện của ba năm trước rồi, người hiện nay, chỉ là một phế vật mà thôi, Huân Nhi, không phải là người ngươi có thể với tới được, ngươi hãy thức thời một chút, sớm rời xa nàng ấy, bằng không, hắc hắc, tuy ngày thường không thể xuất thủ với ngươi, có điều trong nghi lễ thành nhân một năm sau, người bắt buộc phải tiếp nhận khiêu chiến của một tộc nhân, nếu ngươi không muốn biến thành người tàn tật, ta khuyên ngươi, mau mau rút đi, sau này trốn ở những nơi cùng sơn tích nhưỡng (là ý khi ho cò gáy đầy mà), an ổn mà sống một đời đi!*"

Nghe những lời uy hiếp này, Tiêu Viêm khoé miệng khẽ nhếch lên, hơi nghiêng nghiêng đầu, dùng ánh mắt cực kỳ quý dị đánh giá Tiêu Ninh một lần, sau đó nhìn hắn một cách khinh thường, cầm lấy quyền trục trong tay, xoay người rời đi.

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, Tiêu Ninh còn tưởng rằng hắn đã thoả hiệp rồi, không ngờ Tiêu Ninh còn chưa kịp vui mừng, lời nói có vẻ như tùy tiện mà nói ra, lại làm cho mặt của Tiêu Ninh đột ngột biến thành xám

như tro. "Ừm, được rồi, một năm sau... Ta đợi ngươi đánh ta thành tàn tật."

-----oOo-----

Chương 18: Huyền giai cao cấp đấu kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bát cực băng

Không quan tâm đến ánh mắt âm lãnh phía sau lưng, Tiêu Viêm cầm quyền trục đến đăng ký với nhân viên quản lý đấu kỹ đường, rồi cùng Huân Nhi nói nói cười cười, chậm rãi rời khỏi đấu kỹ đường.

"Tiểu hồn đản, ngươi đợi đây, chờ người bị phân phối ra ngoài gia tộc, ta có thừa thời gian thu thập ngươi! Mất đi sự bảo hộ của tộc trưởng, ngươi không bằng một con chó!" Nhìn bóng dáng đang rời xa dần, Tiêu Ninh hận đến nghiến răng nghiến lợi, lật tay đánh một chưởng vào giá sách bên cạnh, lập tức trên giá sách lưu lại một vết tay nhàn nhạt.

Rời khỏi đấu kỹ đường, Tiêu Viêm trước tiên là cùng Huân Nhi đang vô cùng cao hứng ra sau núi chơi đùa cả buổi chiều, đến sau khi sắc trời tối dần, mới trở lại phòng mình.

Về đến phòng, đóng cửa phòng lại, Tiêu Viêm hai vai lập tức thả lỏng, đặt quyền trục lên mặt bàn, cầm chén trà lên một hơi uống cạn, có chút lo sợ hậu quả sau này mà cười khổ nói: "Ny tử này, thật sự là rất "được" đó."

"Tiểu nha đầu này, lai lịch tựa hồ không tầm thường a." Âm thanh dược lão, đột nhiên vang lên trong căn phòng. Hữu khí vô lực (ý là mệt mỏi uể oải) ngược mắt lên nhìn dược lão xuất hiện trong phòng như ma quỷ, nhếch nhếch môi, lười nhác hỏi: "Sự phụ biết lai lịch của nàng?"

"Hắc hắc, cũng có biết một chút..." Dược lão đôi mắt hơi nheo lại, cười hắc hắc, nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Tiêu Viêm, lại đột nhiên chặn trước: "Ngươi cũng đừng hỏi, bây giờ ngươi có biết, cũng không có điểm gì tốt, vì vậy, không bằng đừng hỏi gì thì tốt hơn, ta chỉ có thể nói, bối cảnh của tiểu nha đầu kia cũng khá mạnh đấy."

Khinh thường liếc mắt một cái, Tiêu Viêm chỉ biết tức giận mà giờ ngón giữa vào mặt đực lão.

"Người mang mấy thứ đồ rác rưởi này về làm gì? Sợ tinh lực dư thừa sao?" Đực lão đến trước bàn, tùy ý lật lật bó quyền trục, ngạc nhiên nói. "Đồ rác rưởi?" Nhếch môi một cái, Tiêu Viêm vô lực rên rỉ nói: "Ta bây giờ ngoài hấp chưởng ra, không biết đấu kỹ gì khác, trước giờ chỉ biết vùi đầu khổ luyện đấu khí, chưa từng học qua đấu kỹ, mà trong gia tộc cũng chỉ có mấy thứ hoàng giai đấu kỹ này là có thể tùy tiện học tập, không học những thứ này, thì ta lấy gì mà đấu với người khác vào nghi lễ thành nhân đây?"

"Thiết (từ tượng âm...), cũng chỉ là muốn moi đấu kỹ từ trong tay ta mà thôi..." Đôi mắt già nua khinh thường nhìn Tiêu Viêm một cái, tinh minh như đực lão, trực tiếp nhìn ra ngay mục đích của hắn.

Mục đích trong lòng bị nói ra, Tiêu Viêm cũng không xấu hổ, nhún nhún vai, đôi mắt háo hức nhìn đực lão.

"Đấu kỹ thì có gì hay ho? Đợi người học xong luyện đực thuật, trực tiếp có người tranh nhau đến tận cửa tặng cho người." Đực lão cười nhạt nói, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt u oán của Tiêu Viêm.

"Nhưng bây giờ ta cần cao cấp đấu kỹ a, sư phụ!" Tiêu Viêm buồn phiền nói.

Nhìn bộ dạng buồn phiền của Tiêu Viêm, đực lão cười to hai tiếng, lắc đầu, rồi hài hước cười nói: "Đực rồi, ai bảo ta thu một đồ đệ đáng thương như người? Để cho người không bị người ta đánh thành tàn tật, ta dạy người vài thứ vậy."

Nghe lời đực lão nói, Tiêu Viêm tinh thần chấn động, cậu rất hiếu kỳ vị sư phụ thần bí này cuối cùng có thể đem ra đấu kỹ đẳng cấp nào đây?

"Hấp chưởng của người tuy là huyền giai đấu kỹ, nhưng có chút hữu danh vô thực, bây giờ thực lực của người không đủ, trước tiên dạy người một loại huyền giai đấu kỹ dựa vào lực công kích mà nổi danh đi. Đấu kỹ này yêu cầu không cao, ngũ đoạn đấu khí, là đã có thể phát huy một chút uy lực rồi." Đực lão cười mỉm nói.

"*Huyền giai đẳng cấp nào?*" Nghe được lão nói là huyền giai đấu kỹ, Tiêu Viêm hai mắt sáng lên, liêm liêm môi, vội vàng hỏi.

"*Là huyền giai cao cấp, ta nhớ đấu kỹ này hồi đó có người khóc lóc cầu xin ta nhận lấy, nhưng ta đối với những thứ như vậy không có hứng thú, nếu không phải là ta không muốn chuốc lấy phiền não, ta cũng đã không đáp ứng luyện chế đan dược cho hắn.*" Được lão vẻ mặt như thường nói, bộ dạng không thêm quan tâm đó, như là đang nói về những thứ rác rưởi đầy đất vậy. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Huyền giai cao cấp? Khóc lóc cầu xin người nhận lấy?*" Đầu óc có chút mơ hồ, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút bị đả kích, tối cao đấu kỹ được xưng tụng là gia tộc tuyệt học trong gia tộc của hắn, cũng chỉ là huyền giai trung cấp, mà được lão tùy tiện đem ra, lại là huyền giai cao cấp, loại khác biệt đẳng cấp kinh khủng này, thật sự là khiến Tiêu Viêm dở khóc dở cười.

"*Nhắm mắt ngưng thần, ta truyền cho ngươi.*" Tùy ý phân phó một câu, được lão giơ ngón tay ra, sau đó nhẹ chạm vào trán của Tiêu Viêm. Đầu óc đau đớn một trận, Tiêu Viêm đột nhiên cảm giác được một lượng tin tức rất lớn tràn vào trong não, tin tức đột nhiên mà đến, lập tức làm cho đầu óc Tiêu Viêm có chút phát trường lên.

"*Bát cấp băng, huyền giai cao cấp đấu kỹ, cận thân công kích đấu kỹ, dựa vào công kích lực mạnh mẽ mà nổi danh, luyện đến đại thành, công kích sẽ ẩn chứa tám lớp kinh khí, kinh khí tám lần điệp gia, uy lực có thể so với địa giai sơ cấp đấu kỹ!*"

Đầu óc từ từ tỉnh táo lại, kiểm tra kỹ càng mô tả "thô" (như là công đoạn edit lại bản dịch của các bác editor ấy mà...), có đến nửa ngày sau, Tiêu Viêm mới khe khẽ hít vào một hơi khí lạnh, lực công kích có thể so với địa giai sơ cấp đấu kỹ? Trên đầu khí đại lục, dù là công pháp hay là đấu kỹ, huyền giai và địa giai, khác biệt giữa hai thứ, đều là khác nhau như trời và đất vậy, không thể so sánh với nhau, mà hiện tại thứ đấu kỹ chỉ là huyền giai cao cấp bát cực băng này (thay đổi thái độ nhanh nhẹn...), lại có thể tự xưng rằng về phương diện lực công kích, có thể so với địa giai đấu kỹ, điều này khiến Tiêu Viêm không thể không rung động.

Nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Viêm hai mắt đăm đăm nhìn, nếu thực sự có thể học được thứ đấu kỹ này, e rằng chỉ dựa vào tứ đoạn đầu khí của

bản thân này, có thể đánh cho tên Tiêu Ninh hợm hĩnh kia răng rụng đầy đất rồi...

"Đừng có đứng đơ ra đó thế, tuy bát cấp băng yêu cầu về đấu khí không cao, nhưng đối với cường độ của nhục thể lại đòi hỏi rất cao, đây là một loại cận thân đấu kỹ, xem tay chân gầy guộc của ngươi, nếu cứ cố sử dụng, chỉ sợ đứt đoạn trước tiên là cơ thể của ngươi chứ không phải là đối thủ." Lời nói của đợc lão, như dội cho Tiêu Viêm một gáo nước lạnh, khiến bao nhiêu kích động của Tiêu Viêm tan biến hết cả.

"Phải làm thế nào mới có thể tăng cường độ của nhục thể?" Sau một hồi yên lặng, Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

"Đấu khí chính là loại năng lượng tốt nhất để luyện tập nhục thể, đấu khí càng mạnh lên, thì nhục thể cũng theo đó mà mạnh lên theo, đương nhiên, nếu muốn nhanh hơn, thì còn cần kích thích của ngoại vật nữa." Đợc lão đôi mắt hơi nheo lại, trong đôi mắt già nua tựa hồ có chút ác ý.

"Ngoại vật kích thích là như thế nào?" Nhìn đợc lão tràn đầy tiêu ý, Tiêu Viêm bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người."

"Bị đánh! Bị đánh càng nặng tay càng tốt!" Đợc lão bật cười âm hiểm, còn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm thì cứng ngắc.

-----oOo-----

Chương 19: Huấn luyện tàn khốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm, sương trắng bao phủ phía sau đỉnh núi, thật lâu không tiêu tan, gió nhẹ thổi qua, hốt nhiên tiếp xúc với thân thể cộng hưởng thành tiếng động.

Phía sau đỉnh núi, tại một chỗ bí mật trong rừng cây nhỏ, Tiêu Viêm hai chân cắm vào trong bùn đất, trên trán mồ hôi lạnh toát ra, cả thân người trần trụi chỉ còn độc một chiếc quần cộc, trên thân xuất hiện từng đạo màu xanh

Ở phía sau Tiêu Viêm, Dược lão hóa thành trạng thái linh hồn, ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch, thần tình thản nhiên nhìn Tiêu viêm cắn răng kiên trì, bàn tay nhẹ nhàng vung lên

Theo tay Dược lão vung lên, không khí thoáng dao động, một đạo đầu khí màu hồng từ bàn tay dược lão bạo xạ ra, giống như một chiếc roi bình thường, thật mạnh nện vào bả vai Tiêu viêm, lưu lại từng đạo màu xanh trên cơ thể Tiêu Viêm

Khéo miệng kịch kiệt run rẩy, miệng hút vào một ngụm lãnh khí, Tiêu Viêm cảm thấy bả vai mình dường như chết lặng, một cơn đau nhức thấu tâm truyền đến, dưới cơn đau này, hai chân Tiêu viêm mềm nhũn ra, thiếu chút nữa không cầm cự được mà ngã xuống

Trải qua cơn đau đốn, trong cơ thể cấp tốc hình thành đầu khí màu bạc, dưới sự kích thích của sự đau đốn, đầu khí màu bạc này ngày càng thêm thực chất, lưu chuyển khắp bả vai đích các huyết vị, một tia ôn lương, chậm rãi thấm thấu vào cơ thể, lạnh lẽ tiến hành cường hóa ...

"*Lại đến!*" Cơn đau trên vai vừa biến mất, Dược Lão lại huy động đầu khí nện vào bả vai Tiêu Viêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu viêm trì nộn lại, thể hiện nét chấp nhất, quật cường

Nhìn sự kiên trì của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua của Dược Lão, hiện lên một tia vui mừng, khẽ gạt đầu, bàn tay lại vung lên, đầu khí màu hồng lại bạo xạ ra

"*Phanh, phanh, phang ...*"

Bên trong rừng cây, từng đạo âm thanh vui buồn cộng hưởng với hỗn loạn thống khổ, liên tiếp không ngừng truyền ra ...

Dược Lão xuống tay cực kỳ có phân tặc, mỗi lần công kích vừa vặn đạt tới trạng thái thân thể Tiêu Viêm có thể thừa nhận được, như vậy vừa không làm trọng thương Tiêu Viêm, vừa khiến cho hắn cảm nhận được nỗi đau

Đầu khí đánh vào thân thể, cái loại cảm giác toàn thân đau đốn, khiến cho khuôn mặt nhỏ của Tiêu viêm trở nên thống khổ, vặn vẹo, méo mó

Theo tay Dược lão huy động, những đạo màu xanh trên cơ thể Tiêu Viêm

ngày càng nhiều ...

"Phanh!" Lại là một đạo đầu khí bạo xạ, giống như côc nước tràn ly, rốt cục Tiêu Viêm cũng đạt tới giới hạn thừa nhận của mình, hai chân mềm nhũn, mệt mỏi ngã xuống

Sau nữa ngày điều tức lại, mồ hôi lạnh trên trán vẫn còn đọng lại, Tiêu Viêm cười khổ hỏi: "*Lão sư, thế nào?*"

"Thực cũng được, hôm nay tiếp được tám mươi bốn đạo đầu khí, so với nửa tháng trước kia gấp chín lần, đích xác đã mạnh hơn nhiều ..."

Dược lão mỉm cười khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại sợ hãi than, này chỉ trong vòng nửa tháng, biểu hiện của Tiêu Viêm vượt ngoài dự kiến của lão, như hôm nay, vốn bản thân cho rằng bảy mươi đạo đầu khí đã là cực hạn của Tiêu viêm, thế nhưng hấn lại kiên trì được đến đạo thứ tám mươi bốn, thật sự không thể không cảm thán trình độ nhẫn nại của tiêu tử này

Nghe Dược lão nói xong, Tiêu viêm nhẹ nhõm thở dài một hơi, thoát lực ngồi xuống đất nghỉ ngơi, sau một thời gian, đến khi thân mình hồi phục cảm giác, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, lấy quần áo trên tảng đá từ từ mặc vào

Những vết thương trên thân thể tiếp xúc với vải dệt khiến cho Tiêu viêm lại cảm thấy đau đớn

Lúc này Dược Lão hóa thành một đạo ánh sáng chui vào bên trong hắc sắc giới chỉ, lưu lại một câu nói đã nói nhiều lần: "*Chạy nhanh trở về dùng trúc cơ linh dịch để ngâm mình, bằng không thân thể bên trong sẽ lưu lại máu bầm, sẽ làm người trọng thương"*

Thản nhiên gật đầu mặc quần áo xong, Tiêu Viêm lập tức phi hành xuống phía sau núi

Trở lại phòng nhỏ, sớm đã không chịu được đau đớn Tiêu Viêm nhanh chóng lột bỏ quần áo, nhảy luôn vào mộc bồn bên trong đã chứa sẵn thủy dịch màu xanh

Lạnh lẽo đích thanh thủy tràn vào những vết thương trên da thịt, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy thư sướng hút vào vài khẩu lương khí, cảm thấy

phiêu phiêu dục tiên (chắc là phê giống như hít heroin, kê kê), chậm rãi nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác thư sướng này, lười biếng nằm dài trong mộc bồn, không động đậy

Tiêu viêm dựa vào bên cạnh mộc bồn, hô hấp đều đều, bất giác phát ra tiếng ngáy chìm vào giấc ngủ. Trải qua một hồi thống khổ tra tấn, Tiêu Viêm rút cuộc cũng được thả lỏng tinh thần, thân thể đích mệt mỏi, chìm vào trong giấc ngủ

Trong lúc tiêu viêm ngủ say, thủy dịch màu xanh có chút khẽ xao động, một tia năng lượng nhàn nhạt ôn hòa theo lỗ chân lông, lặng lẽ tiến vào trong cơ thể, thanh trừ từng đạo máu bầm, đồng thời không ngừng cải tạo cường hóa cơ thể ...

Trầm mê vào giấc ngủ, bất tri bất giác thân thể Tiêu Viêm cũng được cường hóa theo

Tại quá trình cường hóa tu bổ thân thể, thủy dịch màu xanh trong mộc bồn dần dần phai nhạt, hiển nhiên được lực ẩn chứa trong thủy dược đã sắp bị Tiêu Viêm hấp thu hết

Không biết vừa ngủ được bao lâu, Tiêu Viêm chỉ biết khi hần tỉnh dậy, ánh nắng tỏa ra từ mặt trời đã chiếu khắp phòng hán

Miến cường hoạt động thân thể, xương cốt trong người kêu rắc rắc, khi ngồi dậy cảm nhận được cả người tràn đầy sức sống, tiêu viêm nhin không được kêu lên: "*Thoải mái!*"

Từ trong mộc bồn bước ra, Tiêu viêm bỗng nhiên phát hiện nguyên bản thủy dịch từ màu xanh đã hoàn toàn biến thành trong suốt

"*Dược lực bị hấp thu hết?*" Sờ sờ cái mũi, tiêu viêm bất đắc dĩ lắc đầu, bỗng nhiên tựa hồ nhớ ra cái gì, có chút hân hỉ, chậm rãi nhắm mắt lại cảm ứng trạng thái đầu khí trong cơ thể

Một lát sau, Tiêu viêm mở hai mắt, song chương vung lên, nhẹ nhàng cười, có chút không che dấu được hỷ ý: "*Rốt cuộc cũng đạt tới ngũ đoạn đầu khí "*

Chương 20: Phách mại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nửa tháng thăng lên bốn đoạn đầu khí, nửa tháng tiếp theo tấn thăng lên năm đoạn, loại tốc độ tu luyện này thật lạ thường, cho dù là Tiêu Viêm trước kia chỉ sợ cũng không mong theo kịp.

Tuy nói mỗi lần thăng cấp một đoạn đầu khí mức độ khó khăn sẽ tùy theo mà gia tăng, bất quá xem lại tốc độ hiện tại, Tiêu Viêm nghĩ rằng mất một năm để tu luyện đến đoạn đầu khí thứ bảy cũng không phải là một chuyện quá mức khó khăn.

Đương nhiên, điều kiện kiên quyết là phải có sung túc trúc cơ linh dịch, nếu không Tiêu Viêm còn chưa tu luyện đến bảy đoạn đầu khí, liền bị đánh đến trọng thương mà chết trong huấn luyện của Dược lão. Dù sao, nếu không có công hiệu chữa trị của trúc cơ linh dịch, chỉ dựa vào xương cốt yếu ớt hiện tại của thân thể Tiêu Viêm, ngoại trừ trong cơ thể ngưng tụ quá nhiều máu đông mà tạo thành tử vong ở ngoài, cũng không có con đường thứ hai có thể đi.

Cho nên việc trước mắt Tiêu Viêm cần làm nhất đó là tiếp tục mua tài liệu, sau đó luyện chế trúc cơ linh dịch, lại nói tựa hồ rất đơn giản như vậy, nhưng Tiêu viêm cũng gặp phải một nan đề không nhỏ... Hắn không còn bao nhiêu tiền.

Ngồi ở trên giường, khuôn mặt của Tiêu Viêm tràn đầy cười khổ, không nghĩ tới chính mình sẽ bị bức tới bộ dáng này, liền tính toán một chút... Lần trước mua tài liệu vẫn dư tiền, còn hơn chín trăm kim tệ, dùng số tiền này để mua tài liệu chất lượng như lần trước, rõ ràng đã không đủ.

Chống cằm tư lự một lát, con mắt Tiêu Viêm đảo tròn, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "*Lão sư, Tử diệp lan thảo hoặc Tây cốt hoa có thể dùng thay đi một chút năm phân không?*"

"Dược chủ, bất quá như vậy dược lực liền kém đi, phối phương trúc cơ linh dịch ta cho người chính là thích hợp nhất để luyện chế đó. Thanh âm Dược lão từ trong giới chỉ truyền ra.

Trợn mắt lên nhìn, Tiêu Viêm khẽ cười nói: "Không quan hệ, lần này hãy dùng tài liệu kém cỏi nhất để luyện chế đi."

"Kém cỏi nhất? Hiệu lực kém như thế, người có thể cần nửa năm mới có thể đột phá đoạn đấu khí tiếp theo." Thanh âm Dược lão mang theo chút bất mãn, lúc nói vậy hắn đã nhíu mày.

"Tiền không đủ sao? Đi tìm tiểu nha đầu kia đi, xem bối cảnh của nàng ta, cho người mấy vạn kim tệ chỉ là việc nhỏ mà thôi, nếu không được thì lại tìm phụ thân người, cần gì phải làm yếu đi dược lực làm trì hoãn tu luyện của chính mình..."

Nghe đề nghị của Dược lão, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu: "Người coi lòng tự tôn của ta chỉ như con quỷ đói thôi sao, sao có thể năm lần bảy lượt đi tìm nữ hài tử vay tiền. Phụ thân ta cũng tính qua, trốn ông ta đã hai tháng, vạn nhất tìm ông ta đòi tiền, ông ta truy cứu tới chẳng phải là đem lão sư ngài tiết lộ ra ngoài sao."

"Lão sư, trúc cơ linh dịch này người khác có thể phối chế không " Làm như nhớ tới điều gì đó, Tiêu Viêm bỗng nhiên nhíu mày hỏi.

"Hắc hắc, tiểu tử kia, trên đấu khí đại lục, lượng dược tài nhiều không đếm xuể, muốn phối chế ra đan dược hiệu quả khác nhau, phải dựa vào vô số chủng tài liệu bên trong, lựa chọn kỹ càng mới có thể luyện chế được năng lượng dược tài cuồn cuộn bên trong ma tinh, như vậy mới có thể thành công luyện chế ra đan dược mà người cần, nếu mà kết hợp lung tung, lò và đan hồng thật ra cũng chỉ là việc nhỏ, vạn nhất gặp phải phản phệ, hắc hắc..."

Nói đến chỗ này, âm thanh Dược lão cười cười, mới nói tiếp: "Trúc cơ linh dịch này, là ta ước chừng thực nghiệm nhiều năm, mới ngưng luyện ra được phương thuốc, đương nhiên người khác làm bậy bạ cũng có thể làm ra được phương thuốc này, chẳng qua xác suất này thật sự quá nhỏ"

"Còn nữa, tại bên trong quá trình luyện chế, phân lượng cùng độ dung hợp của ba loại tài liệu, độ lớn của ngọn lửa, mấy cái này đều cần vô số lần thực nghiệm cùng với linh hồn cảm giác lực siêu cường mới có thể nắm chắc, bằng không người nghĩ vì cái gì mỗi vị luyện dược sư đều cần một tay lão sư chỉ dạy? Muốn trở thành một vị luyện dược sư cường đại, không

có danh sư chỉ điểm, cơ bản là không thể, bằng không, thực nghiệm phương thuốc vẽ vang này cũng có thể tiêu phí thời gian cả đời người."

"Cho nên, cả đấu khí đại lục ta không dám nói, bất quá tại Gia Mã đế quốc này ta có thể đánh cuộc, không ai có thể luyện chế ra trúc cơ linh dịch giống ta!" Nói đến chỗ này, trong giọng nói Dược lão ẩn chứa một chút kiêu ngạo.

Có chút khiếp sợ trình độ phức tạp của trúc cơ linh dịch này, Tiêu Viêm theo bản năng khẽ liếm môi. Lúc trước xem Dược lão luyện chế phát hiện tựa hồ như rất đơn giản, tới hiện tại mới biết được luyện chế đan dược, chút điểm bề ngoài nhìn thấy đó chỉ là một điểm bì mao mà thôi.

Thế giới luyện dược sư quả nhiên khó lường, chẳng trách trở thành chức nghiệp cao quý nhất trên đấu khí đại lục.

Khiếp sợ qua đi, Tiêu viêm trong lòng có chút hoan hỉ, liếm môi theo bản năng nói: "Lão sư, ta cũng không muốn dùng trúc cơ linh dịch kém cỏi nhất để tu luyện, ta định đem đến hội đấu giá để đấu giá thôi, hiện trong tay cũng không dư dật, đợi tiền tới tay, chúng ta liền mua tài liệu tốt nhất, dù sao luyện chế trúc cơ linh dịch, đối với ngài mà nói cũng bất quá chỉ là việc nhấc tay chi lao mà thôi, như thế nào?"

"Như vậy thì... tùy người đi, luyện dược sư đấu giá đan dược của chính mình cũng không phải việc đáng ngạc nhiên. Hơn nữa trúc cơ linh dịch kia bất quá cũng chỉ là dược vật bồi dưỡng cấp thấp, bán đi cũng không sao." Thoáng trầm mặc một lúc, Dược lão như không có gì nói.

Nghe hắc lão gật đầu đáp ứng, Tiêu Viêm cười hắc hắc, liền thu thập đồ vật, nóng vội đi ra khỏi phòng.

Bởi vì lần này cũng không cần dược tài tốt, cho nên Tiêu Viêm tùy ý tại hàng dược tài chọn lựa lấy năm phần kém nhất tử diệp lan thảo cùng tủy cốt hoa. Về phần ma tinh thuộc tính mộc, sau khi trải qua kiểm tra, mua một viên thanh mộc thử ma tinh với giá tiện nghi nhất.

Mua được dược tài cần thiết, Tiêu Viêm liền tìm một khách điểm, tránh ở trong đó để Dược lão ra tay luyện chế trúc cơ linh dịch.

Trúc cơ linh dịch lần này không chỉ có dược lực kém hơn lần trước rất

nhieu, mà màu xanh phi thủy trong suốt cũng biến thành màu xanh lục...
Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyenFULL

Đem số trúc cơ linh dịch lớn bằng nửa nắm tay thu vào trong bạch ngọc tiểu bình lần trước mua được, Tiêu Viêm lúc này mới an tâm thở ra một hơi

Cầm bình ngọc cất cẩn thận trên người, Tiêu Viêm rời khỏi khách điếm, Bước như bay đến hội đấu giá lớn nhất Ô thần thành.

-----oOo-----

Chương 21: Nhị phẩm luyện dược sư Cốc Ni

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đặc thước nhĩ phòng đấu giá, phòng đấu giá lớn nhất ô thần thành, đồng thời cũng thuộc về gia tộc giàu có nhất gia mã đế quốc: đặc thước nhĩ gia tộc.

Đặc thước nhĩ gia tộc đã có lịch sử lâu đời, tại gia mã đế quốc phát triển đã có mấy trăm năm, quan hệ có thể nói là rất rộng rãi, mà theo một vài tin đồn, gia tộc giàu có này tựa hồ còn có quan hệ với hoàng thất.

Ở đế quốc, đặc thước nhĩ gia tộc, cùng nạp lan gia tộc, nhân đặc nhĩ gia tộc được xưng là gia mã tam cự đầu, tâm đại gia tộc, tại đế quốc kinh tế, quân sự đều có thể lực không nhỏ.

Cho nên, có đặc thước nhĩ gia tộc đứng đằng sau, cho dù phòng đấu giá lợi nhuận rất cao, khiến không ít người thèm thuồng, nhưng bọn họ cũng là không dám động tới.

Nhìn phòng đại hội to lớn ở cuối ngã tư đường, Tiêu Viêm quẹo vào 1 cái hẻm vắng vẻ, sau đó rất nhanh đem chiếc áo choàng đen mua lúc trước mặc lên.

Áo choàng không chỉ có che đi dung mạo của Tiêu Viêm, mà còn làm ngay cả hình thể thiếu niên nhỏ bé của hắn cũng to lớn hơn 1 chút, với bộ

dáng bây giờ của hắn, sợ là cho dù Huân Nhi đứng trước mặt, cũng khó mà nhận ra được.

Xong xuôi, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, điều này cũng không thể trách hắn quá cẩn thận, mà là trúc cơ linh dịch loại này đồ vật, đối với một vài gia tộc, có hấp dẫn lực quá lớn.

Dù sao, nếu người nào có thể chế ra đại quy mô loại này linh dịch, đối với thể hệ trẻ của gia tộc, đều có thể đại phúc độ tăng lên thực lực. Đối với gia tộc mà nói, đây quả là 1 loại thuốc cực tốt. Nguồn truyện:

Vì không để mang đến một chút phiền toái không cần thiết Tiêu Viêm chỉ có thể lựa chọn che dấu như vậy.

Tay sờ vào bình ngọc có chút thanh lương trong ngực, Tiêu Viêm chậm rãi đi ra, sau đó tiến về phòng đấu giá cuối ngã tư.

Tại cửa vào, vài tên hộ vệ cảnh giác nhìn hắn, Tiêu Viêm cước bộ không dừng, trực tiếp đi vào.

Vừa vào trong, cảm giác nóng bức giống như là bay đi đâu mất, thay vào đó là 1 loại cảm giác mát lạnh tuyệt vời, bên trong và bên ngoài quả thật khác xa nhau.

Ánh mắt tại đại sảnh đảo qua, Tiêu Viêm quay về 1 căn phòng đi tới, trên cửa phòng có khắc 3 chữ to "*Giám Bảo Thất*".

Đẩy cửa vào, trong phòng rất trống trải, chỉ có 1 vị trung niên nhân đang có chút nhàm chán ngồi trên ghế. Nghe được tiếng đẩy cửa, trung niên nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân ảnh toàn thân mặc hắc bào, mày có chút nhăn lại, nhưng hắn nhanh chóng tươi cười nói: "*Tiên sinh, ngài đến giám bảo ư?*"

"*Đúng*", một thanh âm có chút già nua vang lên sau tấm hắc bào, dĩ nhiên là thanh âm của dược lão.

Tiêu viêm tiến lên 2 bước, tiện tay móc ra bình ngọc, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

"*Đây là?*" con mắt nghi hoặc nháy vài cái, trung niên nhân cẩn thận cầm

lấy chiếc bình bạch ngọc, mũi nhẹ nhàng ngửi miệng bình, một lát sau, sắc mặt hơi đổi, nhìn về phía Tiêu Viêm, ánh mắt thêm vài phần kính sợ: "*Đại nhân là luyện dược sư...?*"

"*Phải*" thanh âm già nua lại truyền ra.

"*Xin hỏi, bình này là đan dược gì? Có tác dụng thế nào?*"

Nghe thấy thế, trung niên nhân kính cẩn hỏi tiếp.

"*Trúc cơ linh dịch, có thể tăng tốc độ tu luyện đấu khí, bất quá, chỉ có dưới đấu giả mới có thể sử dụng.*"

"*A! có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí?*" Nghe xong, trung niên nhân có chút động dung, đấu khí chỉ có thể án theo quy củ tu luyện, hơn nữa trong giai đoạn đầu, kinh mạch

trong cơ thể cực kỳ yếu ớt, một khi dược lực quá mạnh, có thể khiến kinh mạch bị đứt, chết rất thảm a.

"*Linh dịch này của ta, cũng không có tác dụng phụ, dược lực cũng rất ôn hoà, sẽ không có hậu quả gì xấu cả, ngươi cứ yên tâm.*" Tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng trung niên nhân, thanh âm già nua chậm rãi giải thích.

Sắc mặt biến đổi, trung niên nhân cẩn thận đem bình ngọc đặt lại trên bàn,

cung kính nói: "*Đại nhân, có thể đợi trong chốc lát được không? Ta muốn mời Cố ni đại sư của phòng đấu giá chúng ta tới giám định linh dịch này.*"

"*Dược, nhanh lên một chút.*" Phát phát tay, Tiêu Viêm cũng không khách khí, ngồi xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trung niên nhân vội vàng gật đầu, sau đó nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Ngồi ở trên ghế, Tiêu Viêm vẫn duy trì trầm mặc, cũng không có nói với Dược lão lời nào. Đây là địa bàn của người khác, chính là cẩn thận vẫn hơn. Ai dám cam đoan chỗ này không có ai rình coi hoặc nghe lén!!!

Đợi trong phòng cả nửa ngày, trung niên nhân lại quay lại, bất quá, lần này

hắn mang theo một vị lão giả áo xanh.

Ánh mắt tại lão giả trên người đảo qua, cuối cùng dừng lại ở trước ngực, không có kim tinh, ngược lại là một loại thuộc đan dược nào đó, 2 đạo màu bạc song gọn, loé ra vẻ xa hoa đắt tiền.

"Đại nhân, vị này là Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng tôi, đại sư là một vị tam tinh đại đấu sư, cũng là một vị nhị phẩm luyện dược sư." Trung niên nhân cung kính giới thiệu.

Nghe được thân phận của lão giả, dưới tám áo choàng, lông mày Tiêu Viêm hơi nheo lại, ngoại trừ Dược lão ra, đây là lần đầu tiên, hắn gặp một vị luyện dược sư, hắn không khỏi đánh giá đôi phương một chút.

Lão giả vẻ mặt hồng hào, bộ áo xanh trên người nhìn như bình thường nhưng mơ hồ ẩn chứa quang mang lưu động, hiển nhiên, bộ quần áo này được gia trì qua ma tinh phong hộ. Bộ mặt già nua không thể che dấu nỗi sự cao ngạo, đó là thứ mà mọi vị luyện dược sư đều có.

Trong khi Tiêu Viêm đang đánh giá đôi phương, thì Cốc Ni đồng thời cũng quan sát người phía trước, luyện dược sư không giống như đấu giá, thứu người này tùy tiện xuất hiện 1 người, đều sẽ bị các thế lực tranh nhau thu nạp. Cho nên, Cốc Ni vừa đánh giá, vừa thăm đoán về thân phận của đối phương.

Trung niên nhân cẩn thận cầm lấy bình ngọc trên bàn, đưa cho Cốc Ni.

Nhận lấy bình ngọc, Cốc Ni ngửi nhẹ, mắt lão híp lại, mục quang khẽ loé lên, cẩn thận đổ ra một giọt chất lỏng nhỏ xuống lòng bàn tay.

Hai mắt nhìn chằm chằm chất lỏng màu xanh, hai ngón tay Cốc Ni khẽ động, một chiếc châm bạc nhỏ bé xuất hiện giữa hai ngón tay, trên đầu châm, thoáng có đầu khí rung động. Lão chậm rãi đâm châm vào chất lỏng màu xanh, sau đó từ từ đảo nhẹ.

Càng ngày, khuôn mặt Cốc Ni từ bình tĩnh càng chuyển sang ngưng trọng. Một lát sau, đổ chất lỏng màu xanh vào bình ngọc xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Tiêu Viêm, vẻ cao ngạo đã thêm vài phần kính ý. Lão quay đầu về phía trung niên nhân, trầm giọng nói:

"Linh dịch đã tới cấp bậc của nhị phẩm đan dược, lời nói của vị đại nhân này lúc trước không sai."

"Vậy an bài cho ta đấu giá thứ này nhanh nhất đi."

"Việc này tự nhiên không thành vấn đề, đại nhân cứ cầm thứ này đến phòng đấu giá số 1, nơi đó còn đang cử hành đấu giá. Linh dịch của ngài, sẽ đợi để đưa ra."

Trung niên nhân cười nói, đưa ra một khối thiết vài đen nhánh.

"Được." tiện tay nhận lấy thiết bài, Tiêu Viêm trực tiếp đi ra khỏi phòng.

"Cốc Ni đại sư, hẳn là một gã luyện dược sư ư?"

Nhìn thấy Tiêu Viêm ra khỏi phòng, trung niên nhân thấp giọng dò hỏi.

"Đúng, đích thật là một gã luyện dược sư, cỗ nhạy cảm linh hồn lực đó, không sai được..." Cốc Ni gật đầu, có chút nghi hoặc lắm bẫm: *"Hẳn thuộc phương thế lực nào nhỉ? Không nghe nói qua Ô Thần thành khi nào lại có một người luyện chế dược nhị phẩm đan dược cả?"*

"Có cần điều tra một chút lai lịch của hắn không?"

Cốc Ni mắt híp lại, thoáng suy nghĩ, lắc đầu nói: *"tam thời không nên, luyện dược sư tính tình đều có chút cổ quái, nếu điều tra mà để hắn phát hiện, sợ rằng làm hắn có ấn tượng không tốt về phòng đấu giá; tùy ý đắc tội một vị không biết cấp bậc luyện dược sư, không phải là một hành động sáng suốt."*

Quay đầu, liếc trung niên nhân một cái, Cốc Ni thần nhiên nói: *"Làm thế nào để hắn sinh hảo cảm đối với chúng ta, người hắn là rõ chứ?"*

"Vâng, hiểu thừa đại nhân."

"Nhớ kỹ, cho dù không thể giao hảo, vạn lần cũng không thể đắc tội, nếu không..."

Thần nhiên nói xong một câu với ngữ khí lạnh như băng, Cốc Ni đi ra ngoài...

-----oOo-----

Chương 22: Thanh Phong Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Được một thị nữ dẫn đường, Tiêu Viêm đi vào phòng đấu giá đang cử hành.

Vừa vào trong, chung quanh nhất thời tối lại, tiếng huyên náo không ngừng truyền vào tai làm Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Phòng đấu giá rất lớn, dung nạp ngàn người cũng không thành vấn đề, lúc này, tại trung tâm phòng đấu giá, ở dưới ngọn đèn, một người đàn bà xinh đẹp mặc bộ quần áo màu đỏ đang đứng, dùng vẻ vũ mị khiến mọi người ngây ngất mà giảng giải về món đồ đang được mang ra.

Dưới tiếng hô yêu kiều, thanh thúy của người đàn bà nọ, kiện đồ vật không tính quá trân quý nọ, giá đang tăng lên với một tốc độ chóng mặt.

Tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua, với nhãn lực của hắn, dễ dàng nhận thấy có không ít người đến đây vì người đàn bà đang đứng ở trên kia.

Thước đặc nhử thủ tịch đấu giá sư: Nhã Phi. Mỹ nhân mà gần như cả Ô Thản thành không ai không biết, sự thành thực mỹ lệ, đủ để làm cho rất nhiều nam nhân sẵn sàng phủ phục dưới gấu quần nàng.

Tiêu Viêm yên lặng ngồi, mày bỗng nhiên nhíu lại, nhìn tới một chỗ cách mình không xa, một nam tử đang ngồi ẩn trong bóng tối, ánh mắt nóng cháy nhìn lên Nhã Phi ở trên đài, môi khẽ mím lại, hạ thân không ngừng chuyển động.

"Trời đất!!" khẽ mắng một câu, Tiêu Viêm trầm nghĩ, người này quả là quá mạnh mẽ rồi...

Trong lòng thâm chửi thề, Tiêu Viêm có chút cười khổ lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía đài cao, nhìn những đường cong lả lướt của người đàn bà nọ, thấp giọng nói thầm: "*Yêu tinh...*"

Mắt nhẹ quét qua vật phẩm trên tay Nhã Phi, Tiêu Viêm khẽ thở dài, hẳn không thừa tiền để mua một thứ phé vật a, cho dù đắt giá nó là một người đàn bà xinh đẹp. Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua, rồi tiếp tục quan sát mọi người trong phòng đấu giá.

"Cha..?" đột nhiên Tiêu Viêm thấy một vị trung niên nhân đang ngồi ở ngay hàng đầu, vẻ mặt không khỏi cổ quái: "*Chẳng lẽ cha cũng có hứng thú với người đàn bà này?*"

Ý nghĩ cổ quái đó trong đầu Tiêu Viêm chỉ tồn tại trong chốc lát, bởi vì hắn phát hiện, ánh mắt của cha, không dừng lại ở trên người Nhã Phi, vẻ mặt cha hắn rất tĩnh lặng, tựa hồ đang đợi thứ gì đó.

"Cha tới đây làm gì nhỉ?" Trong lòng nghĩ thầm, Tiêu Viêm lại kinh ngạc phát hiện, tộc trưởng của 2 gia tộc khác nổi danh cùng với Tiêu gia ở Ô Thản thành, Gia Liệt Đoàn gia tộc, Áo Ba gia tộc, cũng có mặt ở nơi đây.

"Nơi này sắp đấu giá thứ gì mà lại hấp dẫn được bọn họ vậy?" Tiêu Viêm có chút tò mò, sờ sờ mũi, đến tột cùng là vật gì, lại có thể đem tam đại tộc trưởng hấp dẫn tới đây?

Cũng không thể không nói, người đàn bà tên Nhã Phi này quả là khéo léo, mỗi lần nàng cười, đều làm giới cách một trận tăng lên, mà nhất thời, người đàn bà này còn có thể liếc mắt đưa tình về phía người vừa đưa ra giới cách, khiến cho hắn dù rất đau lòng cũng không khỏi phẩn chấn tinh thần.

Không khí trong phòng đấu giá, vì người đàn bà này, vì thế vẫn ở cao trào.

"Các vị, phòng đấu giá của chúng tôi vừa nhận được một vật phẩm mới, mọi người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với nó.."

Vừa đấu giá xong một vật phẩm, Nhã Phi vừa cười nói, vừa vung tay lên, nhất thời một gã người hầu liền bung lên một cái mâm ngọc, trên đó có một cái bình ngọc nhỏ.

"Đây là nhị phẩm đan dược." Nhẹ nhàng cầm lấy cái bình, thanh âm vũ mị của Nhã Phi, nhất thời làm cho toàn trường yên tĩnh, một lát sau, âm thanh bàn tán vang lên, tại trên đại lục này, thứ mà mọi người truy cầu nhất,

chính là đan dược mà các luyện dược sư điều chế ra.

" Vật này tên là trúc cơ linh dịch, có hữu hiệu với những người dưới đấu giá, dùng thứ này cho vào nước rồi tu luyện trong đó, có thể tăng lên tốc độ tu luyện!! Các vị nếu muốn cho tử tôn mình trở thành một thiếu niên thiên tài, vậy không thể bỏ qua dược vật này a. "

Đôi môi đỏ mọng tràn đầy hấp dẫn của Nhã Phi nhẹ mở, âm thanh nũng nịu vang lên, khiến cho không ít kẻ đầu khớp xương như mềm cả ra.

" Trúc cơ linh dịch? Có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí? Nhã phi tiểu tử, ở giai đoạn đó, tựa hồ không thể dùng đan dược được?" không ít người không nhịn được hỏi lại. Nguồn truyện:

" Thứ linh dịch này đã được Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng ta thẩm định qua, phẩm giai là nhị phẩm, tuyệt đối không có vấn đề gì, các vị xin cứ yên tâm." Nhã Phi cười nói.

Tự thân Cốc Ni đại sư thẩm định, thanh âm trong phòng tức thì nhỏ đi nhiều, ai chẳng biết, Cốc Ni đại sư là nhị phẩm luyện dược sư, ngay cả tam đại tộc trưởng thấy hắn, cũng không dám có chút gì chậm trễ.

Tiêu Viêm nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhìn khắp đấu tràng, hắn thậm chí hít một ngụm khẩu khí, xem ra trúc cơ linh dịch này, là một thu hoạch không nhỏ a.

Hắn không khỏi nhìn về phía phụ thân mình, lại phát hiện nét mặt cha hắn lúc này, có chút kích động.

Thoáng chút sững sờ, chợt nhớ ra điều gì, Tiêu Viêm trong lòng có chút cảm động.

" Linh dịch giá khởi điểm là tám ngàn kim tệ, mời các vị ra giá."

Nhã Phi cười nói, ánh mắt đảo một vòng, cuối cùng dừng lại ở tối phía trước, tam đại tộc trưởng, nàng biết rất rõ, ba vị này mới là nhân vật cạnh tranh chủ yếu.

" Tám ngàn năm trăm!!" Nhã Phi vừa nói xong, lập tức có người đưa ra giới cách.

" *Chín ngàn năm trăm!*" âm thanh tăng giá, theo sát sau.

Trong phòng giới cách không ngừng tăng lên, chỉ trong chốc lát, đã tới 1 vạn 3 ngàn rồi.

Phụ thân Tiêu Viêm mặc dù sắc mặt có chút kích động, nhưng hắn cũng không trả giá, mà nhắm mắt lại, đợi cho âm thanh trả giá chấm dứt.

Tranh đoạt giăng co trong chốc lát, thanh âm trả giá yếu bớt dần, cùng lúc đó, một vị lão giả ngồi ở tối phía trước cùng Tiêu Chiến, thản nhiên lên tiếng: " 2 vạn"

Báo giá vừa ra, thanh âm trong sân lập tức lắng xuống, một vài người nhìn thấy lão giả này, không khỏi uể oải ngồi xuống, bọn họ thật là không có thực lực cùng Gia Liệt Đoàn gia tộc tranh đoạt a.

" *Hắc hắc, Gia Liệt Đoàn Tất, con người không phải là đấu giá rồi ư? Như thế nào còn mua trúc cơ linh dịch này?*" một gã trung niên nam tử cười nói.

"*Áo Ba Mạt, ta mua cho cháu ta không được sao?*" Gia Liệt Đoàn Tất rõ ràng không ưa gì hán tử này, cười lạnh nói.

" *Vậy thì cũng phải xem người có cái phúc khí đó không, nói không chừng con người ngày nào đó bị người ta cắt mất mệnh tử cũng nên..*" trong lòng nguyên rửa một tiếng, Áo Ba Mạt cũng mở miệng hô: " 2 vạn 3 ngàn!!"

" 2 vạn 5!!"

Không tới mười phút thời gian, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai người dĩ nhiên giống như ác cầu tranh ăn, đem giới cách lên tới 3 vạn.

" 4 vạn" vẫn nhắm mắt này giờ, Tiêu Chiến đột nhiên lên tiếng.

Đại sảnh bỗng nhiên yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều dời đi tới trên người Tiêu Chiến, ngay cả Áo Ba Mạt cùng Gia Liệt Đoàn Tất, cũng bị con số này chấn động.

" *Hắc hắc, Tiêu tộc trưởng xem ra đối với trúc cơ linh dịch là tình thế bắt*

buộc a..."

Gia Liệt Đoàn Tất cười nói.

Tiêu Chiến liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

"Người muốn, thì ra giá đi, ta tuyệt đối sẽ không theo đâu."

Gia Liệt Đoàn Tất da mặt khế run, tựa hồ đang tự hỏi xem Tiêu Chiến nói thật hay giả, một lát sau, hắn lắc đầu, lần này hắn tới đây chính vì đồ vật đó, tuyệt không thể lãng phí tư kim được.

Áo Ba Mạt ở một bên, nhìn thấy Gia Liệt Đoàn Tất đã lui rồi, cũng nhún vai, trúc cơ linh dịch mặc dù hấp dẫn, bắt quả không phải là mục đích của hắn, thôi bỏ đi.

"Tiêu Chiến tộc trưởng ra giá 4 vạn kim tệ, còn ai tăng giá không?" nhìn trong sân yên tĩnh, Nhã Phi mỉm cười nói.

"Nếu không có người tăng giá, trúc cơ linh dịch này, do Tiêu Chiến tộc trưởng mua được." Thấy không ai lên tiếng, Nhã Phi khế đập nhẹ chiếc búa nhỏ trong tay lên trên bàn, trúc cơ linh dịch, định hạ người mua rồi.

Ở một chỗ vắng vẻ, Tiêu Viêm có chút dở khóc dở cười, cả nửa ngày trời, dĩ nhiên cũng là cha mình mua....

"Tiếp theo, sẽ là tiêu điểm của buổi đấu giá hôm nay!!" Đem bình ngọc mang đi, Nhã Phi ngọc thủ vung lên, ngọn đèn trên đài ảm đạm xuống, Nhã Phi có chút dừng lại, rồi từ từ lấy ra một chiếc mâm bạc, trên đó có một quyển trục cổ phác màu xanh.

Quyển trục thoáng có thanh quang, đặt trên mâm bạc, quả là có chút huyền bí...

"Huyền giai cao cấp công pháp: Thanh Phong Quyết!!!"

-----oOo-----

Chương 23: Tranh đoạt

Mấy chữ Huyền giai cao cấp công pháp vừa nói ra, trong phòng đấu giá, đột nhiên yên tĩnh.

Cùng trúc cơ linh dịch so sánh, đấu khí công pháp không thể nghi ngờ càng khiến cho người ta chấn động.

Đan dược tuy trân quý, nhưng cũng chỉ là thứ để dùng nhất thời, mà đấu khí công pháp lại có thể dùng cả đời, thậm chí có thể truyền thừa cho con cháu sau này. Từ mấy góc độ này nà búa, cao giai đấu khí công pháp so với đan dược, càng làm cho người khác điên cuồng.

Dù sao, chỉ cần chính mình có cao giai công pháp, cho dù không có linh dược, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành cường giả một phương, mà nếu không có công pháp, chỉ có linh dược, vậy dù người có ăn đan dược như cơm cũng không thể trở thành cường giả chính thức.

Sau chốc lát rung động, trong hội trường có vài người đã phục hồi tinh thần lại, từng đôi nóng bỏng ánh mắt, nhìn chăm chăm quyền trục màu xanh trên đài, ngay cả Nhã Phi vũ mị động lòng người, tại giờ phút này cũng đã bị bỏ quên.

Tiêu Viêm ngồi ở phía sau khẽ thở nhẹ một hơi, Huyền giai cao cấp công pháp? Khó trách... Loại công pháp cấp bậc này, so với công pháp cao cấp nhất của Tiêu gia Nộ Sư Cuồng Cương còn cao hơn một bậc, chẳng trách tộc trưởng ba đại gia tộc của Ô Thản thành đều đến đây, thì ra là muốn có thứ này.

"Huyền giai cao cấp a..." Ánh mắt đảo qua quyền trục màu xanh, Tiêu Viêm liềm liềm môi, chỉ cần người nào có quyền trục này, vậy hẳn sẽ có thông hành chứng để trở thành một cường giả, hơn mười năm sau, Ô Thản thành, cũng sẽ có một thế lực nữa cùng tam đại gia tộc bình tọa.

Một cái Huyền giai cao cấp công pháp mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên." Ngay khi Tiêu Viêm có chút cảm thán, thanh âm của dược lão, lại không thích hợp vang lên trong lòng.

"..." Tiêu Viêm trợn mắt nhìn lão đầu nhân giới đã cao tận trời này, vẫn

duy trì trầm mặc.

"Tiêu gia hỏa, yên tâm tu luyện đi, chờ ngày người thành đầu giả, ta sẽ cho người thấy cái gì mới được gọi là cao giai công pháp!" *Dược lão sau khi nói xong cũng yên lặng.*

Mấp máy miệng, Tiêu Viêm thầm nói: "Hy vọng là thế."

"Các vị, Huyền giai công pháp này là do một vị thợ săn may mắn tìm được trên núi, nó hẳn là tiền nhân lưu lại, lai lịch chính thống, sẽ không mang đến phiền toái gì, mọi người cứ yên tâm đầu giá." *Nhã Phi ngọc thủ nhẹ nhàng nâng lên quyển trục màu xanh, cười khanh khách nói.*

"Nhã phi tiểu thư, mau báo giá đi!" Ở dưới đã có người nóng lòng hô lớn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn bảo trì vẻ tươi cười, Nhã Phi mỉm cười nói: "Phong quên quyết, giá ban đầu, hai mươi vạn kim tệ!"

Cái giá trên trời này vừa nói ra, trong phòng đầu giá nhất thời yên tĩnh lại, hiển nhiên, rất nhiều người căn bản không có thực lực để nuốt trôi thứ này.

Trong góc phòng, Tiêu Viêm nhin không được lắc lắc đầu, nữ nhân này thật sự là giết người không thấy máu, quá độc ác, hai mươi vạn kim tệ, đó là lợi nhuận hơn hai năm của Tiêu gia a.

Tiêu Chiến ba người ngồi ở hàng ghế đầu, tại cái giá trên trời này, da mặt cũng có chút động đậy, bất quá cũng không thể tránh khỏi, đồ vật này, người không mua, sẽ có người khác mua.

Dưới cái giá hai mươi vạn, trong phòng cũng có chút phát lạnh.

Mắt nhìn cục diện lạnh tanh xấu hổ này, Nhã Phi lại không có thần sắc khác thường gì, nụ cười vẫn mê người như cũ, nàng cực kỳ rõ ràng lực hấp dẫn của Huyền giai công pháp, một số người, cho dù táng gia bại sản cũng phải đem đồ vật này thu vào trong túi.

Giống như dự liệu của nàng, cục diện lạnh tanh này cũng không kéo dài bao lâu, một người nhìn có chút ngốc nghếch trung niên nam tử căng thẳng ra giá: "Hai mươi một vạn!"

Tiêu Viêm theo thanh âm nhìn lại, hẳn nhận thức trung niên nhân này chính là Vũ khái đại hanh của Ô Thản thành, gần như chiếm cứ toàn bộ tiêu thụ vũ khí của Ô Thản thành, mặc dù thế lực kém hơn ba đại gia tộc, bất quá, trong Ô Thản thành, cũng nằm trong số những nhân vật số một.

"Hai mươi ba vạn!" Trung niên nhân vừa dứt lời, một hoàng y lão giả cũng theo sát mà đến.

Hoàng y lão giả là đại dược thương của Ô Thản Thành, thủ hạ có vài cửa hàng bán dược tài, tài sản cũng tính là phong phú.

Hung hăng trừng mắt nhìn lão giả, ngóc nghếch trung niên nhân lại cao giọng: "Hai mươi bốn vạn!"

Trong hội trường, cũng không có ai ra giá thêm, dù sao, hai mươi vạn cao giới, đủ để nhiều người chỉ có thể đứng nhìn.

"Ba mươi vạn!" Sau khi hai người đã phân ra mạnh yếu, Gia Liệt Tất ngồi ở hàng ghế đầu rốt cuộc cũng lạnh lùng lên tiếng.

Gia Liệt Tất vừa ra giá, hai người kia đều ngồi xuống, bất đắc dĩ lắc đầu, ủ rũ cúi xuống.

"Ba mươi ba vạn!" Có thể cạnh tranh cùng Gia Liệt gia tộc ở Ô Thản thành, cũng chỉ có Tiêu gia cùng Áo Ba gia tộc, mà vừa ra giá, chính là tộc trưởng của Ái Ba gia tộc tộc trưởng, Áo Ba Mạt.

Âm lãnh liếc mắt nhìn Áo Ba Mạt, Gia Liệt Tất lạnh lùng nói: "Ba mươi lăm vạn!"

Mi mắt giật giật, Áo Ba Mạt liếm môi nói: "Ba mươi bảy vạn!"

"Ba mươi tám vạn!"

"Bốn mươi vạn!"

Mắt nhìn Áo Ba Mạt không ngừng tăng giá, Gia Liệt Tất không chút do dự vỗ ngực tăng theo, giả ra một bộ dáng tình thế bắt buộc.

Lúc giá cả dừng tại bốn mươi ba vạn, Áo Ba Mạt cũng không thể không

dừng lại tròng cạnh tranh này, bốn mươi ba vạn, đã đủ làm Áo Ba gia tộc lâm vào nguy cơ kinh tế.

"Bốn mươi lăm vạn!" Thấy Áo Ba Mạt lùi bước, Gia Liệt Tất chưa kịp mừng rỡ, thanh âm nhàn nhạt của Tiêu Chiến, lại làm sắc mặt của hắn âm trầm như cũ.

Ánh mắt âm lãnh hung hăng liếc nhìn Tiêu Chiến một cái, trong lòng Gia Liệt Tất tràn đầy hỏa khí, trong ba đại gia tộc, Tiêu gia cùng Áo Ba gia tộc đều có Huyền giai trung cấp đầu khí công pháp, mà Gia Liệt gia tộc của hắn, chỉ có Huyền giai sơ cấp công pháp, cho nên, Gia Liệt Tất lần này, thật sự đã hạ quyết tâm.

Trong ánh mắt có chút hả hê của Áo Ba Mạt, Gia Liệt Tất cắn răng nói:
"Bốn mươi sáu vạn!"

"Năm mươi vạn!" *Tiêu Chiến khuôn mặt đăm đăm, ra một cái giá trên trời làm cả phòng bất ngờ.*

Trên đài cao, nhìn hai người đã tranh đoạt đến nóng cháy, nụ cười xinh đẹp của Nhã Phi, lại thêm dụ nhân vài phần.

"Năm mươi lăm vạn!" *Con mắt thoáng đỏ ngầu, sau khi trầm mặc trong chốc lát, Gia Liệt Tất quát lạnh.*

"Ngươi thắng." *Ngoài dự liệu của mọi người, sau khi Tiêu Chiến nghe thấy Gia Liệt Tất ra giá, lại mỉm cười, nhìn Gia Liệt Tất hài hước nói.*

Khuôn mặt có chút ngạc nhiên, sau một lúc, Gia Liệt Tất sắc mặt âm trầm, thanh tĩnh lại hắn mới rõ, mình bị lừa rồi ...

"Tiêu Chiến, ngươi được lắm! Nhớ kỹ cho ta!" *Oán hận trừng mắt nhìn Tiêu Chiến, Gia Liệt Tất ngẩng đầu nhìn Nhã Phi đang kinh ngạc, lại càng thêm tức giận, nhưng dù sao hắn cũng không phải một du côn trên đường, âm trầm nghiêm mặt, tận lực áp chế tức giận: "Nhã Phi tiểu thư, phải chăng nên kết thúc?"*

Cũng không vì Gia Liệt Tất tức giận mà có biểu tình biến sắc nào, Nhã Phi bình thản cười cười, trong mắt có một mạt cười nhạo cùng hài hước, chiếc bùa nhỏ trong ngọc thủ, tại ánh mắt gắt gao của Gia Liệt Tất, gõ xuống.

"Phong quyền quyết, do Gia Liệt Tất tộc trưởng đấu giá thành công!"

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm nhìn không được cười nhẹ, chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi phòng đấu giá.

"Ai, sau khi tiền tới tay, nên bắt đầu cố gắng tu luyện thôi, một năm sau, còn phải cho cha một cái kinh hỉ đây." Lúc ra khỏi cửa, Tiêu Viêm cười nhẹ lẩm bẫm nói.

-----oOo-----

Chương 24: Nhất thiết đãi tục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ra khỏi phòng đấu giá số một, Tiêu Viêm lại về giám bảo thất, trong ánh mắt kính sợ của trung niên nhân kia, yên lặng chờ đợi

Một lúc sau, tiếng bước chân từ bên ngoài dồn dập truyền đến, hai đạo nhân ảnh, đẩy cửa mà vào.

"A a, vị này là chủ nhân của trúc cơ linh dịch? Hình như tiên sinh lần đầu đến Ô Thản thành?" Hương phong thổi đến, tiếng cười khẽ kiêu ni, bỗng nhiên vang lên bên tai Tiêu Viêm, làm tim hắn đập thoảng đập mạnh.

Trong lòng mắng một tiếng yêu tinh, khuôn mặt Tiêu Viêm ẩn vào trong áo choàng, ánh mắt khẽ chuyển hướng nữ nhân mặc váy màu đỏ bên cạnh.

Tiếp xúc ở cự li gần, Tiêu Viêm lại phải đánh giá lại sự thành thực vũ mị của nữ nhân này, trên khuôn mặt, một đôi thủy ngâm ngâm mĩ mâu, tựa như không lúc nào không hấp dẫn nam nhân, ánh mắt không dấu vết nhìn qua đôi ngọc cảnh thon dài ưu nhã, cũng suýt nữa bị khe ngực hãm sâu kia hút vào, eo như thủy xà, lúc lay động, hấp dẫn vạn phần, làm cho người ta hận không thể đè lên trên đất mà phát tiết dục vọng.

Khuôn mặt hơi nóng lên, bất quá hoàn hảo, còn có áo choàng che dấu, Nhã Phi cũng không nhìn thấy, lập tức mạnh mẽ ngăn chặn ý niệm trong đầu, Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, cùng lúc đó, thanh âm của dược lão, cũng khô

khan truyền ra: *"Đấu giá thành công? Dem tiền đưa cho ta, ta còn có việc!"*

Tựa hồ có chút kinh ngạc tuổi của hắc bào nhân, ngọc thủ của Nhã Phi che đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng cười, bộ ngực đầy đặn lộ ra những đường nét kinh tâm động phách, Nhã Phi cười khanh khách nói: *"Xin lão tiên sinh đợi một lúc, một số thủ tục, còn đang hoàn thành."*

Khẽ gật gật đầu, Tiêu Viêm không mở miệng thêm, đem ánh mắt dời khỏi nữ nhân này, sau đó bảo trì trầm mặc.

Nhìn nhân ảnh hoàn toàn bao phủ trong hắc bào trước mặt, Nhã Phi khẽ cau mày, xem ra dung mạo của mình trước mặt vị thần bí nhân này không có hiệu quả gì, lập tức bất đắc dĩ liếm liếm đôi môi hồng nhuận, ánh mắt đảo qua trên người vị thần bí nhân này, muốn từ vài chi tiết nhỏ tìm ra thân phận của hắn.

Sau khi quan sát, trong lòng Nhã Phi có chút thất vọng, ánh mắt chạm với Cốc Ni đại sư ở bên cạnh, hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thanh âm ôn nhu nhẹ giọng hỏi: *"Lão tiên sinh, Nhã Phi rất ít khi thấy luyện dược sư không đeo huy chương, không biết tôn tính của lão tiên sinh?"*

"Thế nào? Nữ oa oa, đến chỗ này, còn phải tự báo ra thân phận?" Dưới hắc bào, dược lão nhàn nhạt nói.

"A a, Nhã Phi chỉ tò mò mà thôi, nếu lão tiên sinh không muốn nói, Nhã Phi tự nhiên không dám hỏi thêm." Nhã Phi lạt lạt cười nói.

Ánh mắt xuyên thấu qua áo choàng, nhìn đôi chân trắng toát ẩn trong chiếc váy màu đỏ bó sát người kia, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ, Nhã Phi có thể trở thành thủ tịch phách mại sư (người chủ trì đấu giá) của Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường, tự nhiên sẽ không bình thường, đều nói hồng nhan họa thủy, người thèm muốn mỹ mạo của nàng trong Ô Thản thành không biết có bao nhiêu, nhưng đến bây giờ, vẫn chưa nghe nói có ai đạt được mục đích, tuy trong này không thiếu nguyên nhân là nàng có Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường làm chỗ dựa, bất quá ai cũng không dám cho rằng, nữ nhân này là một cái hoa bình chỉ sở hữu mỹ mạo.

Ở cạnh một tinh minh nữ nhân như vậy, Tiêu Viêm như một miếng băng mỏng, hẳn chỉ sợ nữ nhân tinh tế này phát hiện ra cái gì, bất quá hoàn hảo,

có được lão lên tiếng chống cự, lão hồ ly này, sẽ không chịu nửa điểm hấp dẫn của con yêu tinh bên cạnh.

Tại lời nói có chút lãnh đạm của được lão, Nhã Phi cũng không có lời nói nào hữu dụng, cuối cùng, nữ nhân này đành phải bỏ qua ý niệm trong đầu, cười khanh khách lấy ra thủy tinh tạp trên người, trên tạp có tộc huy của Đặc Mễ Nhĩ gia tộc.

"Lão tiên sinh, đây là quý tân tạp (tạp dùng cho khách quý) của Đặc Mễ Nhĩ đấu giá hội. chỉ cần tiên sinh có nó, ở bất kỳ đấu giá trường nào của Đặc Mễ Nhĩ gia tộc, đều sẽ có đãi ngộ của khách quý, đồng thời, đấu giá trường thuế suất, sẽ từ năm phần trăm hạ xuống hai phần trăm."

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, so sánh với một đồng phế thoại lúc trước, hẳn càng thích mấy thứ có tính thực chất này, lập tức thoáng trầm ngâm, tiện tay tiếp nhận thủy tinh tạp phiến.

Nhìn bàn tay trắng nõn đưa ra khỏi hắc bào, trong mắt Nhã Phi xẹt qua một tia kinh ngạc, rõ ràng thanh âm già nua khô khốc, nhưng lại có một đôi tay như thiếu niên, người này, cuối cùng là có thân phận thế nào?

Lúc này, một thị nữ từ ngoài đi vào, đem lục sắc tạp phiến cùng kính đưa cho Nhã Phi.

"Lão tiên sinh, trúc cơ linh dịch đấu giá được bốn vạn kim tệ, trừ đi hai phần trăm tiền thuế, còn lại, đều ở chỗ này." Nhã Phi mỉm cười đem lục sắc tạp phiến đưa tới.

Tiếp nhận lục sắc tạp phiến, trong lòng Tiêu Viêm rốt cục thở ra một hơi, tu luyện tư bản sau này của mình, đều ở trong này a, chỗ tiền này, đủ để mình an tâm tu luyện đến cấp bậc đấu giả...

Một khi tiền đã tới tay, Tiêu Viêm cũng không nghĩ ở lâu thêm, tùy ý khoát tay áo với Nhã Phi, thanh âm già nua nhàn nhạt nói: *"Ta có thể đi rồi chứ?"*

"A a, đương nhiên, lão tiên sinh sau này còn muốn đấu giá đan dược gì, nên chiếu cố Đặc Mễ Nhĩ đấu giá trường nha." Nhã Phi thản nhiên cười nói.

"*Án.*" Tùy ý lên tiếng, Tiêu Viêm đứng dậy, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi căn phòng muốn mạng người này

Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm biến mất, nụ cười trên mặt Nhã Phi chậm rãi thu liễm, nhíu mày lại, đi đến cạnh bàn, khẽ dựa vào đó, đường cong lộ ra.

"*Cốc Ni thúc thúc, hẳn thực sự là luyện dược sư?*" Hơi trầm mặc một lúc, Nhã Phi nhẹ giọng hỏi.

"*Án, hơn nữa luyện dược thuật còn mạnh hơn ta, ít nhất, nhị phẩm trúc cơ linh dịch kia, ta không luyện chế được.*" Cốc Ni cung thanh với Nhã Phi, thờ dài nói.

"*Có dược phương (phương thuốc) đều không được?*" Đôi mắt híp lại, đôi môi hồng nhuận hơi nhếch lên, làm như tùy ý nói.

Nghe lời này của Nhã Phi, Cốc Ni sắc mặt cả kinh, vội vàng nói: "Dược phương chính là mạng của luyện dược sư, tiêu thụ ngàn vạn lần không nên có chủ ý với nó, làm một luyện dược sư không biết cấp bậc nội giận, cho dù là Đặc Mễ Nhĩ gia tộc, cũng khó có thể thừa nhận, vài chục năm trước, Thiết

Khắc gia tộc nổi tiếng cả Gia Mã đế quốc chính là vì muốn có dược phương của đan vương Cổ Hà, cuối cùng bị hấn mời đến bốn vị đầu vương cường giả, đem gia tộc hủy diệt, cuối cùng việc này, ngay cả hoàng thất của Gia Mã đế quốc, cũng không dám can thiệp thêm!"

"*Tuy nói thế lực của gia tộc chúng ta đã vượt xa Thiết Khắc gia tộc trước kia, dù vậy cũng không nên đắc tội với một số luyện dược sư thần bí là tốt nhất, phải biết rằng, luyện dược sư căn bản là một cái độc phong oa, chỉ cần người làm đau, hấn bất người là có thể tìm được vô số bằng hữu, hơn nữa cũng có rất nhiều cường giả, phi thường vui lòng có một luyện dược sư thiếu họ một cái nhân tình.*"

Nhìn Cốc Ni kinh hoàng, Nhã Phi bất đắc dĩ nhu nhu trán, cười khổ nói: "*Cốc Ni thúc thúc, người nói gì vậy, ta đâu có chủ ý gì với hấn, người cho rằng mấy năm lịch lãm này của Nhã Phi là phí công sao.*"

"*Ta cũng chỉ nhắc nhở người thôi.*" Nghe lời nói của Nhã Phi, Cốc Ni cũng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn thật sự sợ ny tử này sẽ làm ra việc ngu ngốc

gì.

Liêm liêm môi, ngọc thủ của Nhã phi nâng tóc lên, nhẹ nhàng hít một hơi, luyện dược sư, thật sự là một đám người khủng bố, nhưng vì sao mình lại không có hạng thiên phú này? Hơn nữa người này cực kỳ thần bí rõ ràng vô cùng trẻ nhưng tại sao phải làm vậy a! Nhã Phi tin tưởng vào mị lực của mình không có người đàn ông trẻ nào mà không bị sắc đẹp của nàng chinh phục.

-----oOo-----

Chương 25: Tiền do ngã xuất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lén lén lút lút đi vào căn phòng của mình, Tiêu Viêm rất nhanh đóng cửa, sau đó chạy tới góc phòng, cuối cùng lấy ra một đồng dược liệu và vài viên ma tinh, cẩn thận đem chúng cất vào trong ngăn tủ, ngửi sâu một hơi mùi của dược tài trên tay, hắc hắc cười dài thờ phào nhẹ nhõm.

Vì có thể dốc lòng tu luyện, Tiêu Viêm lần này ước chừng đã mua đủ số dược tài dùng trong tám tháng, xem bộ dáng này, những ngày còn lại trong năm, là định vượt qua trong khổ tu.

Thân mật vỗ vỗ ngăn tủ, khước miệng Tiêu Viêm giật giật, đi tới cạnh giường, thả lỏng người nằm xuống, hơn nửa ngày bôn ba, thật sự làm hắn có chút mỏi mệt

"Viêm nhi, có ở trong không?" Có chút mơ hồ, tiếng đập cửa bỗng nhiên truyền đến.

Dụi dụi con mắt đang mơ hồ, Tiêu Viêm nhảy xuống giường, sau đó mở cửa phòng, nhìn Tiêu Chiến đứng ở ngoài, gãi gãi đầu, cười hỏi: "*Phụ thân, có việc gì sao?*"

"*Không có việc gì thì không thể tìm ngươi? Ngươi tiểu tử này, trốn ta hai tháng.*" Bàn tay thân mật vỗ vỗ đầu Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cười mắng.

Nhìn nụ cười ôn thuận của Tiêu Chiến, Tiêu Viêm trong lòng có chút cảm

động, cũng không biết nói cái gì.

"*Vẫn đang tự trách việc đó sao? A a, nàng không chấp nhận con ta, là tổn thất của nàng, chẳng có gì đáng thương tâm, một đại nam nhân, lại làm một cái tiểu nữ nhân bộ dáng, ta biết, con của Tiêu Chiến ta, tuyệt đối không phải phé vật!*" Tiêu Chiến hào sảng nói.

"*A a, phụ thân, ba năm sau, Viêm nhi sẽ tự mình đi Vân Lam tông.*" Cười cười, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Tiêu Chiến hơi thu liễm nụ cười, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, có chút chần chờ nói: "*Phụ thân cũng không sao, ngươi... Thực sự định đi? Phụ thân không phải nói ngươi kém Nạp Lan Yên Nhiên, nhưng thực lực của Vân Lam tông...*"

Tiêu Viêm mỉm cười, gật gật đầu, môi nhếch lên thành một cái quạt cường tuyến điều: "*Phụ thân, có một số việc, tránh không được, là nam nhân, nên phải gánh vác.*"

"*A a, tính tình này, rất giống ta, hai ca ca của ngươi nếu biết ngươi có thể hiểu được, sợ rằng cũng rất cao hứng.*" Đối với chấp nhất của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến vui mừng cười, khẽ thở dài một tiếng, lập tức gật đầu thật mạnh: "*Được, phụ thân sẽ chờ con của ta đòi lại mặt mũi thời điểm! Ta muốn Nạp Lan Túc lão hồn đản đó mang theo sính lễ đến cầu ta thu hồi lại hưu chứng trước kia!*"

Tiêu Viêm gật đầu, bật cười.

"*Cái này, cho ngươi, coi như đây là phụ thân tài trợ!*" Từ trong người lấy ra một chiếc bạch ngọc bình, Tiêu Chiến đưa tới.

Nhìn thứ được chuyển giao vài lần này, lại nhớ đến trúc cơ linh dịch trong tay mình, Tiêu Viêm có chút dở khóc dở cười, nhưng trên mặt hẳn, vẫn bảo trì biểu tình nghi hoặc: "*Phụ thân, đây là?*"

"*Trúc cơ linh dịch, có thể làm tốc độ tu luyện đấu khí nhanh hơn, hôm nay đấu giá được.*" Tiêu Chiến mở miệng cười nói.

"*Chắc tổn không ít tiền?*" Tiếp nhận bạch ngọc bình, trong lòng Tiêu Viêm như có dòng ấm áp chảy qua.

"Bốn vạn kim tệ, nhưng nó hữu dụng với ngươi, cũng tính là vật vượt qua giá trị." Tiêu Chiến không để ý cười nói.

"Ngài dùng bốn vạn kim tệ mua cho ta trúc cơ linh dịch này, mấy người trưởng lão, chỉ sợ sẽ lấy có sinh sự." Tiêu Viêm cười khở nói.

"Thích, ta mới là tộc trưởng, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ dám dùng miệng lưỡi." Tiêu Chiến hừ lạnh nói.

"Phụ thân, cảm ơn ngài, thành nhân nghi thức một năm sau, ta sẽ cho toàn bộ bọn họ ngậm miệng lại." Tiêu Viêm cười nhẹ nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Được, ta chờ đến lúc con ta thuế biến (biến đổi)!" Tuy không biết Tiêu Viêm có tin tưởng từ đâu, nhưng Tiêu Chiến đối với bộ dáng tin tưởng mười phần của con mình cực kỳ vui mừng, lập tức cười to nói.

"Tốt lắm, cũng không nên cản trở ngươi nghỉ ngơi nữa, có việc gì thì đến tìm phụ thân, đều là người nhà, không có gì mất mặt cả." Khoát tay áo, Tiêu Chiến xoay người đi tới tiền viện.

"Mẹ nó, còn phải đi ứng phó mấy lão bất tử kia, không phải là tiêu bốn vạn kim tệ sao, làm như ăn bớt tiền mua quan tài của các ngươi không bằng." Loáng thoáng truyền đến tiếng mắng của Tiêu Chiến, trong bóng đêm truyền ra.

Nhìn Tiêu Chiến biến mất trong bóng đêm, Tiêu Viêm sờ sờ mũi, mỉm cười thấp giọng nói: "Yên tâm đi, phụ thân, ta sẽ dùng sự thật, làm đám gia hỏa này im miệng, ba năm trước, ta có thể cho chúng ngưỡng vọng, ba năm sau, ta đương nhiên có thể!"

Đứng tại cửa một lúc sau, Tiêu Viêm cất bạch ngọc tiểu bình đi, liếc mắt nhìn về phía góc tường, hài hước nói: "Ny tử, nghe lên người khác, rất vui sao?"

"Tiêu Viêm ca ca, cảm giác thật mãn tuệ nha..." Góc tường, một thiếu nữ mặc váy tím xuất hiện, ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp, tiểu ý sáng lạn.

Nhìn thiếu nữ cười, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"*Tiêu Viêm ca ca buổi chiều đi đâu vậy?*" Chân bước nhẹ, Huân Nhi tiến đến, cười hỏi.

"*Tùy tiện ra ngoài đi dạo.*"

"*Thật không?*" Con người như thu thủy dò xét từ trên xuống dưới, Huân Nhi bỗng nhiên bước thêm một bước, khễ kiễng chân, mũi cau nhẹ: "*Có hương vị của nữ nhân.*"

"*Khái, đừng đùa, nữ nhân hương vị ở đâu ra.*" Khuôn mặt non nớt khễ đỏ lên, cũng may là trời tối, thiếu nữ cũng nhìn không quá rõ.

"*Hì hì.*" Hình như rất thích hình dáng quần bách của Tiêu Viêm, Huân Nhi cười duyên một trận, một lúc sau, tiếng cười ngừng lại, hơi trầm mặc, ôn nhu nói: "*Lời nói lúc nãy của Tiêu thúc thúc, ta cũng nghe được, ta tin rằng Tiêu Viêm ca ca, ân... Nếu sau này thực sự muốn đi Vân Lam tông, Huân Nhi có thể hỗ trợ...*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ.

Dưới ánh mắt không hề thu liễm này, trên khuôn mặt thanh nhã của Huân Nhi chậm rãi nổi lên một đóa mây hồng, thấp giọng oán trách nói: "*Tiêu Viêm ca ca, ngươi nhìn cái gì...*"

"*Hắc hắc, Huân Nhi cũng sẽ đỏ mặt, thật sự hiếm thấy.*" Một lúc sau, Tiêu Viêm bỗng nhiên cười nói.

Huân Nhi trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, trong lòng nói: "*Ai bảo ngươi nhìn người ta như vậy.*"

"*Tốt lắm, tốt lắm, tin tưởng Tiêu Viêm ca ca một chút, Vân Lam tông tuy cường đại, nhưng ta còn trẻ, cái ta có chính là thời gian, Vân Vận dạy ra nữ nhân như Nạp Lan Yên Nhiên, vậy cũng không tốt đến đâu.*" Tiêu Viêm vuốt vuốt tóc thiếu nữ, cười nói.

"*Tốt lắm, trời tối rồi, về nghỉ ngơi đi.*"

Nhìn thiếu niên phát tay, Huân Nhi bắt đắ dĩ lắc lắc đầu, chỉ có thể gậ đầu, sau đó trong ánh mắt của hắ, chậm rãi tiến vào bóng tối.

Đi qua một hành lang, trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão tranh cãi, mà mục đích tranh cãi, vừa lúc là việc sử dụng bốn vạn kim tệ kia.

Cước bộ dừng lại, nhợt nhạt lông mi nhíu lại, kẽ thở dài một hơi, ngón tay thon dài giáp lại, một cái tử kim tạp xuất hiện trong tay.

Đầu ngón tay quét vào trên tử kim tạp, kim tạp hóa thành một luồng kim quang bắn vào trong căn phòng đang tranh cãi không ngớt.

Tùy ý liếc mắt căn phòng bỗng nhiên im lặng, Huân Nhi nhàn nhạt nói:
"Tiền mua trúc cơ linh dịch, sẽ do ta trả, trong tạp có mười vạn kim tệ, mấy vị trưởng lão không cần làm Tiêu thúc thúc khó xử nữa."

Trong phòng, một mảnh yên tĩnh, một lúc sau, mới truyền ra tiếng mấy vị trưởng lão cười khổ ứng thanh.

-----oOo-----

Chương 26: Khổ tu

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bát cực băng!"

Trong một rừng cây nhỏ trên núi, tiếng quá thanh lắng, đột nhiên vang lên.

Một thân ảnh nhanh nhẹn di chuyển trong rừng, nhiều gai góc rậm rạp, cũng không mang đến cho hắ chút trở ngại nào.

Sau đó, thân ảnh đột ngột dừng lại trước một cây đại thụ, thân thể hơi nghiêng, khừ tay đánh mạnh lên trên đại thụ.

"Phanh!" Một tiếng, vụn gỗ bay khắp nơi, những cái khe như mạng nhện, dọc theo chỗ bị đánh vào, chậm rãi lan tràn

"*Dát chi...*" Cây đại thụ bị đánh nát một nửa, phát ra tiếng động dát chi, một lúc sau, rớt cuộc cũng vô lực ngã xuống đất.

Thời điểm đại thụ ngã xuống, đạo thân ảnh tựa như linh hầu kia thối lui thân hình một bước, sau đó nhẹ nhàng ngồi trên một khối cự thạch màu xanh.

Nhìn hiệu quả mà mình làm ra, trên khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm, tràn đầy nụ cười hân hỉ, ba tháng này, đây chính là lần đầu tiên hắn sử dụng thành công huyền giai cao cấp đấu kỹ bát cực băng, mà đấu kỹ có thể cùng địa giai so sánh này đích xác không làm cho Tiêu Viêm thất vọng, chỉ bằng sáu đoạn đấu khí, phá hư lực gây ra, đủ để so sánh với tám đoạn đấu khí!

.....

Sơ giai đấu khí càng về sau, tốc độ cũng càng chậm, từ sau khi mua đủ dược vật, Tiêu Viêm đã đóng cửa khổ tu ba tháng, tại mấy ngày cuối của tháng thứ ba, Tiêu Viêm mới ngẫu nhiên, từ năm đoạn đấu khí đột phá lên sáu đoạn...

Ba tháng tăng lên một đoạn đấu khí, tuy tốc độ này chậm hơn hai tháng trước rất nhiều, dù vậy, Tiêu Viêm cũng thập phần thỏa mãn, nhớ năm đó, hắn tu luyện hơn nửa năm, mới từ năm đoạn đấu khí, đến sáu đoạn, tốc độ hôm nay, đã rất khủng bố.

.....

Phát ra một đòn bát cực băng, cả người Tiêu Viêm bỗng nhiên giống như một sinh vật biển bị mắc cạn, cảm giác đau đớn, không ngừng ăn mòn thần kinh, gân xanh trên cánh tay, giật giật nhẹ, đó là dấu hiệu của dùng sức quá độ.

Liêm liêm môi, Tiêu Viêm gian nan cúi đầu, nhìn khừ tay của mình, nơi đó, đã đỏ bưng một mảnh...

"*Tê...*" Khóe miệng cứng đờ, Tiêu Viêm hít một hơi khí lạnh, cười khổ nói:

"Khó trách phải chịu huấn luyện bị đánh tàn khốc như vậy, nếu không,

một kích này dùng đến, đirt không phải thu, mà là tay của ta, bát cực băng này,

quả thực là cứng hơn thân thể của bất cứ ai."

Toàn thân mệt mỏi nằm trên cự thạch lạnh lẽo, hô hấp hơi dồn dập của Tiêu Viêm, cũng chậm rãi vững vàng lại, cảm giác rã rời của thân thể, làm hắn không muốn di động một ngón tay.

Lấy sáu đoạn đầu khí của Tiêu Viêm bây giờ, nhiều lắm chỉ có thể sử dụng một lần bát cực băng, mà sau khi sử dụng, hắn sẽ gặp tình trạng toàn thân thoát lực, đến lúc thể lực hồi phục mới thôi.

Tiêu Viêm ngẩng đầu, híp mắt lại, miễn cưỡng nhìn những đám mây bay trên bầu trời màu xanh, gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc màu đen phủ lên trên trán.

Sâu trong thân thể, trúc cơ linh dịch hấp thu trong mấy tháng, cũng là từng giờ từng phút thâm thấu ra, không dấu vết chữa trị cơ thể mệt mỏi và tế bào, khiến cho chúng có thể bằng tốc độ nhanh nhất, mang đến lực lượng cho chủ nhân.

"Lão sư, ta còn bao lâu nữa mới có thể tấn nhập bảy đoạn đầu khí?" Khép hờ hai mắt, Tiêu Viêm bỗng nhiên thấp giọng nói.

Chỉ cần tấn nhập bảy đoạn, vậy là hắn đã đủ tư cách tiến vào đầu khí các tìm công pháp, tuy nhiên bây giờ hắn đã không cần đầu khí công pháp của Tiêu gia, nhưng chính mình lại cần có tư cách này, bởi vì nó sẽ quan hệ đến mặt mũi của phụ thân.

Một trận gió mát thổi qua, thân hình trong suốt của dược lão, xuất hiện bên cạnh cự thạch. Bàn đang đọc truyện dược lấy tại chẩm com.

Trong mắt mang thanh tiểu ý nhìn thiếu niên, dược lão đầu tiên là dò xét cây đại thụ bị gãy, khê gập đầu, hơi trầm ngâm, cười nói: *"Tốc độ tu luyện đầu khí của ngươi ngoài dự kiến của ta, vốn ta nghĩ cho dù ngươi có linh dịch trợ giúp, ngươi cũng cần một năm để tiến vào bảy đoạn... Có lẽ áp lực phải chịu trước kia quá kịch liệt, bây giờ phản ngược lại, ngươi cũng càng thêm điên cuồng, theo tốc độ này, trong vòng hai tháng, nhất định có thể tiến nhập bảy đoạn đầu khí."*

Nghe vậy, môi Tiêu Viêm nhếch lên một hồ độ nhàn nhạt, hẳn rất muốn biết, đám tộc nhân trong ba năm chằm chọc cười nhạo mình, lúc thấy mình triển hiện thực lực sẽ có biểu tình thế nào? Lời nói ngày đó với Nạp Lan Yên

Nhiên trong đại sảnh, sao lại không phải nói với bọn họ?

"Tiêu Viêm ta ba năm trước có thể sáng tạo kỳ tích, ba năm sau, ta đương nhiên có thể!" Ánh mắt khẽ lóe sáng, Tiêu Viêm nhớ đến những ánh mắt khinh thường mình trong đại sảnh, bóng dáng có chút cô đơn của thiếu niên, quật cường mà chấp nhất!

"Nạp Lan Yên Nhiên, ta đang từng bước từng bước đuổi theo ngươi, ngươi tinh tâm chờ đợi đi, ba năm sau, chúng ta, gặp tại Vân Lam tông!"

Khóe miệng bỗng nhiên nổi lên một mạt kiệt ngạo, thiếu niên đứng mạnh dạn, ngửa đầu nhìn bầu trời quất lớn.

Nhìn thiếu niên, dược lão mỉm cười, cũng không ngăn cản, người, cần có áp lực mới có thể thành thực, Tiêu Viêm bây giờ, thiên phú đã có đủ, thứ cần, là một một loại áp lực! Sự xuất hiện của Nạp Lan Yên Nhiên chính là áp lực tốt nhất.

"Lấy nàng làm thí luyện thạch của ngươi đi, con đường trở thành cường giả, ngươi vẫn còn khoảng cách rất xa!"

"Đi thôi, về nhà tu luyện!"

Quát lên vài tiếng, tiểu ý trên khuôn mặt của Tiêu Viêm lại vui vẻ thêm vài phần, nhảy xuống cự thạch, vẫy tay với dược lão một cái, lẳng tiểu lao xuống chân núi.

-----oOo-----

Chương 27: Trùng kích đệ thất đoạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian như nước, trong lúc lơ đãng, lặng lẽ chảy qua những khe hở.

Cái nắng của mùa hè đã bị không khí mát mẻ của mùa thu thổi đi, lá cây màu xanh, cũng bắt đầu lẫn lộn nhiều điểm vàng úa.

Vẫn là căn phòng nhỏ trước kia, ánh mặt trời chiếu vào, ban điểm tứ bố (chịu cái này)

Mộc bồn trong phòng, thiếu niên hai mắt đóng lại, hai tay kết ấn, hô hấp đều đặn, như mọi ngày bình thường. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

Khổ tu hơn nửa năm, làm khuôn mặt thanh tú của thiếu niên có thêm một nét kiên nghị, đôi môi gắt gao mím lại một chỗ, lộ ra vài phần quật cường, làn da trắng nõn như nữ tử, trong mấy tháng huấn luyện chịu đòn, đã hơi chuyển sang màu vàng, nhìn thân thể cũng không cường kiện này, lại ẩn chứa hung mãnh bạo phát lực.

Xem từ góc độ nào đi nữa, thiếu niên, tựa hồ đang lấy một tốc độ khủng bố, tiến hành thuật biến (biến đổi), lúc loại thuật biến này hoàn thành, sẽ làm bất cứ kẻ nào cảm thấy rung động!

Lúc thiếu niên hô hấp cực kỳ đều đặn, một tia khí lưu màu xanh, chậm rãi thấu phát ra từ mộc bồn, cuối cùng theo hô hấp của thiếu niên, đi vào trong cơ thể.

.....

"Hôm nay nhất định có thể đột phá vào bảy đoạn đấu khí!"

Đang tu luyện, trong lòng Tiêu Viêm bỗng nhiên toát ra một ý niệm tin tưởng mười phần trong đầu, không hề có nguyên do gì, nhưng lại giống như nước đến cừ thành, xuất hiện trong lòng của hắn.

Ở một tháng trước, Tiêu Viêm từng vài lần trùng kích vào bảy đoạn đấu khí, nhưng đều không ngoại lệ, lấy thất bại mà thu công.

Có lẽ hôm nay cho vào thủy bồn một giọt linh dịch cuối cùng, cỗ cảm giác mà Tiêu Viêm chờ đợi đã lâu, đột ngột xuất hiện trong đầu.

Ý niệm đột nhiên mà đến này làm thủ ấn của Tiêu Viêm run rẩy, thiếu chút nữa mất đi trạng thái tu luyện, nhưng cũng may là định lực của Tiêu Viêm mạnh mẽ đè xuống cổ kích động trong lòng, bình khí ngưng thần, cố gắng đem tâm cảnh của mình, yên lặng mà xuống.

Hô hấp chậm rãi vững vàng lại, Tiêu Viêm bắt đầu tham lam hấp thu năng lượng từ ngoại giới, bắt đầu trùng kích vào bảy đoạn.

Trong mộc bồn, thủy dịch màu xanh khẽ gợn sóng, tia sáng lóe ra, một tia năng lượng ôn hòa khí lưu, theo thủy dịch phát tán, tiến vào cơ thể của Tiêu Viêm.

Dòng khí xanh nhạt càng càng lúc càng nhiều, chỉ một lát sau, không chỉ đem Tiêu Viêm bao phủ, mà ngay cả mộc bồn cực lớn cũng chỉ như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại, cực kỳ kỳ dị.

Tại động tác của Tiêu Viêm, màu sắc của thủy dịch màu xanh trong trong bồn, cũng bắt đầu nhạt đi bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Vì một lượng lớn năng lượng tiến vào, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi hồng lên, hơn nữa ẩn ẩn xuất hiện quang mang màu xanh nhạt.

Tiêu Viêm trùng kích vào bảy đoạn đầu khí, không nghi ngờ là đã trở thành một cục nam châm lớn, không chỉ có đầu khí xung quanh nhanh chóng bị hút lại, ngay cả chất lỏng màu xanh, cũng bắt đầu biến thành những dòng nước nhỏ. (Khiếp, nam châm gì mà hút cả nước)

Sơ giai chín đoạn đầu khí, từ một đến ba đoạn là sơ cấp, bốn đến sáu đoạn là trung cấp, bảy đến chín đoạn là cao cấp.

Bảy đoạn đầu khí, có thể nói là cánh cửa quan trọng nhất của sơ giai đầu khí, chỉ cần bước vào bảy đoạn, chính là tiến vào sơ giai cao cấp, tới lúc đó, đầu khí chứa trong cơ thể, sẽ gấp mấy lần sáu đoạn đầu khí, cho nên, bảy đoạn đầu khí, bình thường đều được cho rằng là chiếc chìa khóa đầu tiên cho việc trở thành đầu giả, mức độ quan trọng, không cần nói cũng biết.

Cùng với thanh sắc khí lưu cấp tốc xuất hiện, trong mộc bồn, chất lỏng màu xanh càng ngày càng nhạt, cuối cùng, tại một khắc, chất lỏng màu xanh, lại biến thành một chậu nước trong có thể nhìn thấy đáy.

Không có năng lượng của trúc cơ linh dịch duy trì, khí lưu màu xanh nhạt cũng chậm rãi âm đạm xuống, hẳn bây giờ, chỉ có thể hấp thu đầu khí bạc nhuộm xung quanh để tiếp tục trùng kích.

Hấp thu đầu khí trong không khí tuy có thể duy trì Tiêu Viêm hoàn thành trùng kích, dù vậy, thời gian cần thiết, không chỉ lâu hơn, mà cho dù đột phá, đầu khí trong cơ thể, cũng cần phải ôn dưỡng một tháng, mới có thể khôi phục sung mãn.

Tiêu Viêm bây giờ, thứ thiếu nhất, chính là thời gian!

Lúc được lực cầu linh dược biến mất, hắc sắc giới chỉ trên ngón tay Tiêu Viêm hào quang lóe lên, một giọt cực phẩm trúc cơ linh dịch màu phi thúy lại bắn vào mộc bồn, nhất thời, màu nước trong suốt, lại trở thành xanh đậm.

Có một giọt linh dịch mới duy trì, tinh thần Tiêu Viêm chấn động, cảm tạ dược lão trong lòng một tiếng, hai tay bảo trì kết ấn, tâm thần không chế hô hấp, điên cuồng hấp thu nguồn năng lượng nồng đậm vừa truyền tới.

Thời gian kéo dài khoảng nửa giờ, rốt cuộc bắt đầu hoãn hòa xuống, mà lúc này, nước màu xanh đậm, đã nhạt đi vài phần.

Khi một luồng năng lượng ôn hòa cuối cùng tiến vào cơ thể theo hô hấp, thân hình của Tiêu Viêm hơi trầm tịch, sau đó lập tức run rẩy kịch liệt, bụng hơi co rút lại, hai mắt Tiêu Viêm chợt mở, con ngươi màu đen, hai màu xanh trắng nhanh chóng lóe ra, miệng mở hơi lớn, một ngụm khí thể, bị nhổ ra...

Khí thể vừa thổi ra, khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời tinh thần thêm vài phần.

Khép hờ hai mắt, trầm thần cảm ứng một chút sung doanh đầu khí trong cơ thể, Tiêu Viêm cười nhẹ lẩm bẩm.

"Cuối cùng cũng đến bảy đoạn a...."

Mở to mắt sững sốt một lúc, Tiêu Viêm lúc này mới vươn vai, phát ra một trận thanh thúy tiếng vang, bàn tay khẽ nắm lại, một cỗ sung mãn lực

lượng cảm giác, làm khỏe miệng Tiêu Viêm nổi lên một trận vui sướng.

-----oOo-----

Chương 28: Cường hóa Hấp chương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nằm trong mộc bồn, để linh dịch lạnh lẽo bao phủ quanh người, Tiêu Viêm có chút say mê cảm giác cỗ lực lượng chân thực trong cơ thể kia, dựa theo hình thức đột phá bình thường, sau khi đạt tới bảy đoạn sẽ có một khoảng thời gian ôn dưỡng, mà Tiêu Viêm có trúc cơ linh dịch hỗ trợ, liền trực tiếp nhảy vọt qua thời kì này, đạt tới giai đoạn sung mãn.

Tĩnh tọa trong mộc bồn một lúc, sau khi đợi tâm tình hân hoan dần bình phục, Tiêu viêm lúc này mới chậm chậm đứng dậy, thân mình trần trụi dính đầy giọt nước màu xanh, dưới phản xạ ánh mặt trời, lóe ra những tia sáng kì dị.

Vạn người một cái, xương cốt trong cơ thể như được trọng sinh, vang lên một trận "phách lý ba lạp" tiếng vang

Tùy ý quay đầu, Tiêu Viêm đánh một chương về phía chiếc giường, hấp lực ào ạt xuất ra, nhất thời quần áo bị hút vào bên trong lòng bàn tay.

"Không tệ, đầu khí quả nhiên sung túc hơn không ít, bằng hấp lực hiện tại tạo ra, hẳn là có thể lay động thể trọng của một người?" Mặc quần áo, Tiêu viêm nhíu mày, lâm bẫm nói: *"Đáng tiếc, "Hấp chương" này, tựa hồ không có lực công kích lớn, cái gọi là cường hành hút máu trong cơ thể của đối thủ, cũng chỉ có thể đối phó với địch nhân cấp bậc thấp hơn so với mình, đối với đối thủ đồng đẳng cấp hoặc là cấp cao hơn, thực tế không thể đối phó được..."*

Nghĩ đến đây, Tiêu viêm có chút tiếc nuối liền hít một hơi, có thể xem như đây là đấu kĩ đầu tiên của hắn a.

Khẽ hé miệng, Tiêu Viêm vừa muốn bước ra khỏi mộc bồn, trong lòng đột ngột một chủ ý.

Con người lóe lên ánh sáng, tay phải Tiêu Viêm chậm rãi gập lại, hai mắt chăm chăm nhìn bàn tay của chính mình, một lát sau, khi bàn tay còn cách nửa thước, nhắm kỹ một cái bình hoa.

Liềm liềm môi, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm không không đi qua một kinh mạch cụ thể nào, cứ trực tiếp theo lòng bàn tay phun phát ra...

Đầu khí ngoại phóng, ít nhất phải có đại đầu sư cấp bậc, mới có thể miễn cưỡng làm được, cho nên, hành động lần này của Tiêu Viêm, ngoại trừ làm ra một trận gió nhẹ không lớn không nhỏ, cũng không có nửa điểm hiệu quả nào khác.

Gió nhẹ theo lòng bàn tay phun ra, làm bình hoa bị thổi trúng kịch liệt lay động vài cái, thiếu chút nữa là rơi khỏi cái bàn...

Đầu khí ngoại phóng, Tiêu Viêm không chút thất vọng, ngược lại vẻ mặt có điểm hân hoan, có chút hưng phấn xoa xoa tay, rất nhanh lui về phía sau vài thước, tay phải lại nhắm ngay bình hoa.

"*Hấp chưởng!*" Một tiếng quát nhẹ, cường đại hấp lực nhất thời làm bình hoa nhanh chóng bay về phía Tiêu Viêm.

Khi bình hoa sắp tới trước mặt Tiêu Viêm khoảng ba thước, hấp lực trong lòng bàn tay Tiêu Viêm chợt thu lại, toàn bộ đầu khí trong cơ thể theo lòng bàn tay phun ra, một cỗ phong áp mãnh liệt, hung hăng thổi tới phía trên bình hoa đang bay tới.

"*Phanh!*"

Hai cỗ lực lượng hoàn toàn có phương hướng trái ngược, gặp nhau giữa không trung, mà bình hoa là trung tâm của chúng, oanh một tiếng, hóa thành các mảnh nhỏ, vỡ tung ra.

Nhìn thấy hiệu quả thu được từ chương này, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm, tràn đầy kinh hỉ, hấp lực cùng phản lực đối chọi, liền tạo thành lực phá hoại, nằm ngoài dự kiến của hắn.

Tuy nhiên đầu khí sung mãn trong cơ thể tại lúc trước phát ra lực phản chấn đã bị tiêu hao gần như không còn, bất quá Tiêu Viêm cũng cực kì hưng phấn, cỗ lực phản chấn kia, hẳn chính là vận dụng phương thức vận

công cấp thấp nhất mà phát ra, loại phương thức này không chỉ tiêu hao nhiều lực lượng nhất, hơn nữa hiệu quả thu được cũng là ít đến đáng thương, nếu hẳn có thể có một loại phản chấn lực đấu kỹ tương tự Hấp Chưởng chuyên môn phát huy hấp lực, như vậy phối hợp cả hai, hẳn dám khẳng định, hiệu quả thu được, chắc chắn cực kì hung hãn!

"Tiểu gia hỏa, không tệ... Có thể nghĩ đến dùng chiêu này cường hóa cho Hấp Chưởng" Hào quang khê lóe ra từ chiếc nhẫn trên ngón tay, Dược lão phiêu lãng mà ra, nhìn những mảnh nhỏ trong phòng, có chút khê gật đầu, tán thưởng nói.

Tiêu Viêm cười hắc hắc, trông mắt di chuyển trên thân Dược lão, vẻ mặt đầy ý lấy lòng.

"Nếu có một loại đấu kỹ chuyên môn phát huy lực phản chấn, lại luyện bộ pháp đến lô hỏa thuần thanh, như vậy huyền giai cấp thấp Hấp Chưởng này của ngươi, trên phương diện lực công kích, chỉ sợ có thể so sánh với đấu kỹ huyền giai trung cấp hoặc huyền giai cao cấp..." Làm như không thấy sắc mặt Tiêu Viêm, Dược lão tự nói.

"Lão sư, người cũng biết loại phụ trợ đấu kỹ này là hiếm thấy, ta có thể tìm được Hấp Chưởng này, chính là dựa vào vận khí, hiện tại người bảo ta đi đâu để tìm một loại phụ trợ đấu kỹ có thể cùng Hấp Chưởng phối hợp đây?" Tiêu Viêm nhìn lướt qua đầu, làm như có chút bất đắc dĩ nói.

"Ngươi làm ra bộ dáng đó, cũng chỉ là đem chủ ý đặt lên ta mà thôi." Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, Dược lão nhếch miệng nói.

"Ý tưởng này của ngươi trước kia cũng không phải không có ai nghĩ đến, nhưng hai loại đấu kỹ phụ trợ này đều là loại rất khó tìm, cho nên, có rất ít người thực sự thu thập được."

"Lão sư cũng không có?" Nghe vậy, khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời trầm xuống, buồn bực không thôi, không có đấu kỹ chuyên môn phát huy phản chấn lực, chính mình dùng đấu khí thôi phát ra, không thể nghi ngờ chính là hành động mất nhiều hơn được.

Nhìn bộ dáng nản lòng của Tiêu Viêm, Dược lão lắc lắc đầu buồn cười, tay xoa xoa chán, trầm ngâm nói: "Trước kia có người cầu ta luyện được, ta hình như thu được đấu kỹ loại này, lúc ấy nếu không phải trong tay vừa

lúc có một viên đan dược không dùng, ta cũng không cùng người đó giao dịch, việc này đã quá lâu, nếu hôm nay không bị người nhắc nhở một chút, ta sợ rằng đã quên mất."

"Tốt lắm... tìm được rồi." Ngón tay rời khỏi trán, sau đó dưới ánh mắt hoan hỉ điên cuồng của Tiêu Viêm, nhẹ nhàng điểm lên trên trán hắn.

Bị điểm trúng lên trán, đầu Tiêu Viêm thoáng to lên, đại lượng tin tức liền quán nhập vào trong, sau một lúc, mới từ từ rõ ràng.

"Xuy hỏa chương: Huyền giai sơ thấp, có thể làm ra cường đại phong áp!"

Thuyết minh đơn giản cùng với cái tên cổ lỗ, làm huyền giai cấp thấp bốn chữ này có vẻ cực kì hèn kém.

"Sáng tạo ra thứ này là một thợ rèn, cả đời đều luyện sắt thép, bởi vì cần lửa cho lò luyện, kết quả sáng tạo ra đấu kĩ thổi lửa này..." Nhìn khuôn mặt có chút cứng nhắc của Tiêu Viêm, Dược lão hài hước cười nói.

Trừng mắt một cái, Tiêu Viêm có chút bội phục sự nhẫn nại của thợ rèn kia, sáng tạo đấu kĩ không phải dễ dàng như tạo phôi sắt a.

Xuy hỏa chương cũng không khó học, dưới chỉ điểm của Dược lão, Tiêu Viêm dùng hai canh giờ, bước đầu đã nắm vững được điểm yếu quyết.

Đứng ở bên trong phòng, Tiêu Viêm nhìn bình hoa duy nhất trong phòng mong chờ muốn thử, thâm hít một hơi, bàn tay vung lên, hấp lực cuồng phóng: "Hấp chương!"

Theo hấp lực mạnh mẽ, bình hoa trực tiếp bay nhanh đến chỗ Tiêu Viêm.

Hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm bình hoa đang bay tới, tay phải Tiêu Viêm vội vàng triệt tiêu Hấp chương, sau đó đấu khí trong cơ thể, theo con đường của Xuy hỏa chương mà vận hành.

"Xuy hỏa chương!"

Ngay lúc bình hoa sắp vỡ nát, phong áp mạnh mẽ từ lòng bàn tay Tiêu Viêm điên cuồng phóng ra, nhất thời trong phòng bụi đất tràn ngập.

"Phanh!"

Lại là một tiếng vang thanh thúy, bình hoa lần này trực tiếp bị hai cỗ lực lượng tương phản, oanh nát thành mảnh vỡ. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Tuyệt..."

Thân người đầy bột phấn màu trắng thoát ra khỏi khu vực tro bụi, nhìn thấy hiệu quả thu được, Tiêu Viêm ánh mắt sáng lên, chỉ cần chính mình có thể đem hai loại đấu kỹ này luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, vậy có thể làm bất cứ ai không chuẩn bị kỹ càng phải chịu thiệt thòi.

"Hắc hắc, có lẽ rất nhiều người, đều chờ đợi ta tiếp tục xấu mặt a? " Bên trong đồng hồ độn trong phòng, thiếu niên nhẹ giọng cười lạnh.

Ba tháng sau, chính là nghi thức thành nhân của mình...

Vỗ nhẹ phấn trắng trên người, Tiêu Viêm trong lòng biết rằng, tại ba tháng cuối cùng này, chính mình còn lại một nhiệm vụ huấn luyện.

-----oOo-----

Chương 29: Trọng yếu đích nhật tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba tháng thời gian, trong chớp mắt đã vội vàng đi qua hơn một nửa, mà khoảng cách đến nghi thức thành thân của Tiêu Viêm, cũng chỉ còn gần một tháng.

Bên trong căn phòng nhỏ sạch sẽ, hai mắt Tiêu Viêm lặng lẽ nhìn thủy dịch màu xanh trong mộc bồn, đây đã là số trúc cơ linh dịch cuối cùng, đấu khí càng đến giai đoạn sau, càng khó có thể tu luyện, từ lần trước lúc đột phá đoạn thứ bảy, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm đã yên lặng gần hai tháng, trong hai tháng này mặc kệ hắn tu luyện như thế nào, cái cảm giác đột phá, thủy chung không có xuất hiện.

Giương mắt ngốc trệ nhìn mộc bồn được nửa ngày, Tiêu Viêm lúc này mới

bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tự nhủ nói: *"Không biết dùng đến giọt trúc cơ linh dịch cuối cùng này, có thể đột phá lên đoạn đấu khí thứ tám không?"*

Thân thể chậm rãi đứng dậy, có chút hơi ê ẩm, Tiêu Viêm bất ngờ không tu luyện đấu khí, ngược lại từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo màu đen hợp với thân mình.

Trước lúc cử hành nghi thức thành nhân một tháng, tất cả mọi người, đều cần tham gia một cuộc kiểm tra, tác dụng cuộc kiểm tra, tự nhiên là loại trừ ra người có đấu khí không hợp cách, tộc nhân có trên bảy đoạn đấu khí, sau khi hoàn thành xong nghi thức thành nhân, có thể đạt được tư cách tiến vào đấu khí các tìm kiếm công pháp, mà tộc nhân có dưới bảy đoạn, lại không có quyền lợi này, nghi thức thành nhân qua đi, sẽ bị phân về các sản nghiệp của gia tộc, ngày sau trừ phi biểu hiện kiệt xuất hoặc tốc độ tu luyện vượt qua các tộc nhân ưu tú khác, nếu không rất khó trở lại thành nội bộ gia tộc.

Vừa mới thay được quần áo, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

"Tiêu viêm ca ca, ta vào được không?"

Nghe thanh âm thanh thúy của cô gái, Tiêu Viêm khẽ cau mày, với lấy quần áo, hai tay đẩy lên mộc bồn, dấn vào một góc bí mật, lúc này mới ung dung đi đến gần cửa phòng, đẩy một cánh cửa mở ra.

Cửa phòng mở ra, ánh mặt trời âm áp nhất thời lan tỏa mà tiến vào, chiếu lên trên thân một thiếu niên mặc hắc sam, nhìn qua hết sức đặc biệt.

Ngoài cửa phòng, thiếu nữ mảnh khảnh duyên dáng, chiếc áo màu xanh nhạt nhẹ nhàng phụ trợ hoàn hảo cho thân thể mềm mại kia, quần áo che dấu tiểu hung bộ (phần ngực), tuy nhiên có chút sanh sơ, nhưng lại kiêu ngạo như thích biểu hiện sức hấp dẫn tuổi thanh xuân, một cái thắt lưng màu tím bó sát chiếc eo yêu kiều lại, gió nhẹ phất qua, thắt lưng tung bay...

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp ngoài cửa này, Tiêu Viêm sững sốt được một lúc, sau đó mới chậm rãi khôi phục tinh thần lại, trên dưới dò xét Huân Nhi một chút, lấy làm kì lạ nói: *"Mới sáng sớm, ta còn tưởng làm sao nữ thân giáng thế, nhìn kỹ lại, thì ra là Huân Nhi nhà ta a."*

Nghe những lời tán dương của Tiêu Viêm này mang vài phần vui vẻ, Huân Nhi chớp chớp đôi mắt to, miễn cưỡng mím miệng mỉm cười, nhưng cặp mày liễu lặng lẽ vẽ thành hình bán nguyệt xinh đẹp, cũng nói lên vui sướng trong lòng thiếu nữ.

Làn thu thủy mang theo vài phần hân hỉ, Huân Nhi cũng ngẩng đầu, đánh giá thiếu niên đang mở cửa đi ra.

Mất một năm khổ tu, làm cho Tiêu Viêm bớt vài phần ngây thơ, khuôn mặt thanh tú, xuất ra vài phần phong thái kì diệu, thân thể huấn luyện trong thời gian dài, cũng khiến cho bản thân Tiêu Viêm rắn chắc kiên tráng, một bộ hắc sam mặc trên người, cả người nhìn qua, cũng tính là một thiếu niên tuấn tú.

Đi ra khỏi phòng, xoay tay lại đóng cửa phòng, nhìn ánh mắt chăm chăm đang nhìn mình của Huân Nhi, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên dò xét chính mình một chút, nghi hoặc hỏi: *"Không có gì không đúng chứ?"*

Khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều có chút đỏ lên, Huân Nhi dời ánh mắt về một bên, hé miệng mỉm cười nói: *"Đi thôi, Tiêu Viêm ca ca, ngày hôm nay chính là ngày tham gia kiểm tra, người đã chuẩn bị tốt chưa?"*

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm nhún vai, khoe miệng hé ra một chút kiệt ngạo như ẩn như hiện, bàn tay chậm rãi sửa lại các nếp nhăn (quần áo), cười nhẹ nói: *"Cái tên phé vật, bắt đầu từ hôm nay, đem nó trả lại những người đã đặt nó cho ta đi!"*

Nhìn thấy Tiêu Viêm tin tưởng mười phần, Huân Nhi nghiêng đầu, khẽ cười nói: *"Ta tin tưởng Tiêu Viêm ca ca!"*

"Người đương nhiên tin tưởng, chỉ sợ rằng người sớm đã nhìn thấu thực lực của ta." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nàng, nhếch miệng bắt đắc dĩ nói.

Nhìn Tiêu Viêm tựa hồ có chút buồn bực, Huân Nhi quay người, khẽ gật gật đầu, bàn tay đáng yêu nắm nhẹ, cười nói: *"Từ ba đoạn lên bảy đoạn đấu khí, dùng không đến một năm thời gian, thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm ca ca, cho dù là Huân Nhi, cũng không mong đuổi kịp a..."*

"Đi thôi, nỳ tử!"

Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, bàn tay thân mật vỗ nhẹ lên đầu Huân nhi, sau đó vung tay lên, hướng phía sau huấn luyện trường của gia tộc bước nhanh tới. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thiếu niên hoàn toàn bất đồng với bóng dáng cô tịch âm đạm trước kia, Huân Nhi vui mừng cười, thấp giọng nỉ non nói: *"Tiêu Viêm ca ca, Huân Nhi đã sớm nói qua, người sẽ tìm lại được tôn nghiêm cùng vinh diệu của chính mình a..."*

....

Huấn luyện trường làm bằng đá xanh thật lớn, trong đó tập trung khoảng hơn một trăm thiếu niên thiếu nữ, trập trập ồn ào âm thanh, phóng lên cao

Giữa huấn luyện trường, dựng một tấm bia đá đen dùng để trắc nghiệm rất lớn, loại bia đá trắc nghiệm này, cũng chỉ có một ít gia tộc có thực lực mới có tư cách trang bị, giá trị xa xỉ, bên cạnh bia đá đen, như cũ vẫn là vị trắc thí viên lạnh lùng của một năm trước đây.

Trên đài cao bên trái huấn luyện trường, đang ngồi là một ít nhân sĩ nội bộ trong gia tộc, tại chính giữa, là tộc trưởng Tiêu Chiến cùng ba vị trưởng lão.

Bên trong quảng trường, là các thiếu niên thiếu nữ đang sớm chờ được kiểm tra, đang bồn chồn đứng thẳng, một ít người ưu tú biểu hiện bình thường, trên mặt vẫn chưa có nhiều ít khăn trương gì, một ít người thiên phú bình thường hoặc quá thấp, lại là vẻ mặt bàng hoàng cùng rối loạn.

Tiêu Chiến điềm tĩnh nghiêm mật nhìn sắc mặt khác nhau của tộc nhân dưới trường, trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi, Viêm nhi, người có thể vượt qua một ải này không?

"Tộc trưởng, thời gian sớm sắp đến, Tiêu Viêm sao còn chưa tới?" Bên cạnh Tiêu Chiến, hai trưởng lão nhíu mày hỏi.

Tiêu Chiến khinh miệt liếc mắt hần, nhàn nhạt nói: *"Thời gian còn chưa tới, vội cái gì? Hai vị trưởng lão ngay cả một điểm định lực này cũng không có?"*

Bị Tiêu Chiến làm cho á khẩu, hai trưởng lão sắc mặt thoáng có chút khó

coi, hừ lạnh âm trầm nói: "*Cho dù người mua đấu giá cho hẳn trúc cơ linh dịch, vậy cũng không có thể làm cho hẳn trong một năm thăng lên bảy đoạn đấu khí! Người đừng mong chờ có kì tích gì xảy ra.*"

Nghe vậy Tiêu Chiến khuôn mặt giận dữ, hẳn hiện tại cũng đang phiền não, tên gia hỏa này tựa hồ rất thích nói xấu người khác, đúng lúc hẳn định quát mắng lại, giữa sân thoáng chốc náo loạn lên.

Xoay chuyển ánh mắt, phía trên đường nhỏ xa xa quảng trường, hai cái bóng chậm rãi đi đến, thông dong bước đi, tựa hồ không vì hôm nay là một ngày trọng yếu mà phải gấp gáp.

Híp lại ánh mắt nhìn nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt thiếu niên mặc hắc sam phía xa xa, Tiêu Chiến chẳng biết vì sao, thở nhẹ ra một hơi...

-----oOo-----

Chương 30: Vẫn lạc thiên tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Huân Nhi đang đi tới chỗ Tiêu Viêm, nhóm thiếu niên trong sân đều toát ra ánh mắt ghen tị, trong Tiêu Gia, có khả năng thân cận cùng Huân Nhi như vậy chỉ có duy nhất một người, chỉ có điều người này nổi danh là phé vật...

Bên cạnh Quảng trường, Tiêu Trữ đang được đám bạn vây quanh giương mắt tức giận nhìn Tiêu Viêm.

"Tiểu hồn đản, để xem sau hôm nay người còn mặt mũi ở một chỗ cùng Huân Nhi không." Chử thềm một tiếng, Tiêu Trữ cười lạnh tưởng tượng ra cảnh sẽ sỉ nhục Tiêu Viêm.

Trước vô vàn ánh mắt ghen tị, giận dữ, Tiêu Viêm dẫn Huân Nhi, trực tiếp đi được tới đội ngũ cuối cùng, sau đó cùng nhau thấp giọng cười nói.

Tiêu Viêm lúc này mang bộ dáng thoải mái, trên đài cao nhân sĩ cao tầng của gia tộc không khỏi có chút kinh dị, người này chẳng lẽ không biết sau thí nghiệm hôm nay, về sau sẽ không còn cơ hội sao?

" Hắc hắc, chỉ sợ là có muốn mà không được mà thôi." Hai trưởng lão cười lạnh.

Nghĩ đến lời nói này, Tiêu Chiến bên cạnh như muốn đại phát lôi đình, Hai trưởng lão đợi cả ngày vẫn không nhận thấy được nửa điểm động tĩnh không khỏi có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Chiến bên cạnh.

" Hai trưởng lão, việc gì cũng nên đợi đến cuối cùng thì hãy kết luận, nếu không, đến lúc đó người cười không phải là các ngươi đâu..." Tiêu Chiến thâm trầm thoáng nhìn thiếu niên đang đàm đạo giữa sân rồi cúi đầu nhắm mắt.

Khóe miệng nhếch lên, hai trưởng lão hừ lạnh nói: "Ngươi cứ Hy vọng đi, ta cũng chờ đợi hắc có thể mang một chút kinh ngạc đến cho ta."

" Tốt lắm, đã đến giờ, tiến hành trắc thí đi thôi." Đại trưởng lão trầm giọng ngắt lời hai người.

Tiêu Chiến khẽ gật đầu đứng dậy, huấn luyện trường chìm trong im lặng, ngưng thanh quát: " Các ngươi đều là tộc nhân mới của gia tộc, nên biết hôm nay trắc nghiệm đối với các ngươi mà nói là cực kỳ trọng yếu, quy củ trắc nghiệm là phải đạt được đấu khí cấp bảy thì mới đủ tư cách, nếu không đạt đương nhiên không đủ tư cách, tiếp theo, dựa theo quy định của gia tộc, sau khi trắc nghiệm xong, người nào đấu khí dưới cấp 7, có quyền lợi hướng người có đấu khí từ cấp 7 trở lên phát ra một lần khiêu chiến, nếu khiêu chiến thắng lợi cũng được coi là đủ tư cách!

" Một khi tất cả mọi người đã rõ ràng, như vậy, trắc nghiệm bắt đầu!"

Theo Tiêu Chiến trầm giọng, huấn luyện trường phía trên các thiếu niên thiếu nữ, nhất thời khẩn trương cực độ.

Hướng đến Tấm bia Đá màu đen, trắc nghiệm viên lạnh lùng tiến lên trước một bước, từ trong lòng lấy ra danh sách, thanh âm lạnh như băng, làm nhiều người phát lạnh toàn thân.

Khoanh chân ngồi phía trên tảng đá sạch sẽ, Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn bạn cùng lứa bởi vì đấu khí không hợp cách mà ảm đạm khóc, ảm đạm liếm liếm miệng, cũng không bởi vậy mà động lòng, không cười nhạo cũng

không an ủi.

Bọn họ tại so với chính mình càng là tộc nhân cấp thấp, tìm kiếm khoái cảm trên người họ có lẽ chưa bao giờ Tiêu Viêm nghĩ đến, chính mình có thể cũng sẽ có một ngày này.

Nhục nhân giả, nhân hằng nhục chi.

Ngồi ở bên cạnh Tiêu Viêm, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã, vân quyển vân thư bộ dáng lạnh nhạt, giống như một đóa Sen không nhiễm bụi trần, tay thì vân vê bím tóc, ánh mắt nhìn vào đôi mắt của thiếu niên bên cạnh, cùng giống Tiêu Viêm, hắn cũng không có chú ý nhiều quá đối với thiếu niên âm đạm này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Tiêu Mị! "

Trắc nghiệm viên thanh âm lạnh như băng, làm Tiêu Viêm nhú mắt, hai bên mí mắt cau lại.

Không thèm chú ý đến Tiêu Viêm, Huân Nhi, bộ dáng Tiêu Mị lúc này không khỏi đắc ý cười chế nhạo.

" A a, lúc trước hắn chính là đối với ta thật sự tốt a..." mắt Híp lại nhìn hồng y cô gái kia thong dong tiến lên, Tiêu Viêm khẽ cười nhàn nhạt nói.

Huân Nhi chớp chớp đôi mắt to, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm khóe miệng kia ần ần trào phúng, mỉm cười nói: " Ta không đoán được sau ngày hôm nay, hắn sẽ dùng loại thái độ nào đối với Tiêu Viêm ca ca? "

Tiêu Viêm khẽ nhún vai, nhẹ giọng nói: " Một số thứ đã mất đi, chính là mất đi, mặc kệ như thế nào bù lại cũng không thể lấy lại được, trong gia tộc này, có khả năng được ta coi là bạn cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy người mà thôi..."

" Huân Nhi thì sao? " Hồng nhuận cái miệng nhỏ nhắn nhấc lên cười khẽ, Huân Nhi cười duyên hỏi.

Tiêu Viêm mỉm cười ôn hòa, tay cầm bím tóc của Huân Nhi, chậm rãi hạ xuống, mỉm cười nói: " Đương nhiên! "

Mở to đôi mắt xinh đẹp, Huân Nhi ánh mắt khẽ mê ly cơ hồ hình ảnh kia xâm nhập linh hồn, nhưng mang theo vài phân lo lắng, chậm rãi xuất hiện...

Mới trước đây nửa đêm đến phòng mình tiểu nam hài dùng phương pháp kia làm cho người ta nhìn không được có chút nhớ nhung, thủ pháp sẵn sóc ân cần thân thể nhỏ yếu của mình, tuy nhiên biết rõ không đem lại hiệu quả bao nhiêu, nhưng mà tiểu nam hài lại kiên trì hai năm thời gian.....

Tinh trí khuôn mặt nhỏ nhắn thượng hiện lên đáng yêu động lòng người tiểu má lúm đồng tiền, Huân Nhi thoáng ngẩng đầu, nhẹ giọng cười nói:" Gia tộc này, có khả năng làm Huân Nhi thiết tình nhận là bạn, cũng không nhiều, chỉ có một người là ca ca mà thôi..."

Xa xa, nhìn Tiêu Viêm và Huân Nhi cử chỉ thân mật, Tiêu Trữ da mặt căng ra, trong lòng ghen tị, hấn hận không được tiến lên thượng cảnh chân, hạ cánh tay với Tiêu Viêm.

" Đấu lực: Tám đoạn!"

Tám bia Đá màu đen phía trên, cường quang phát ra, hiện ra mấy chữ cực đại nổi tại tám bia.

" Tiêu Mị: Đấu lực, 8 cấp, cao cấp!" trắc nghiệm viên liếc mắt Tám bia Đá màu đen lạnh lùng khẽ gật đầu, trầm giọng công bố.

Nghe thanh âm trắc nghiệm viên, Tiêu Mị thở dài nhẹ nhõm một hơi, Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn vênh lên kiêu ngạo, một năm thời gian, đem đấu khí tăng từ cấp 7 lên cấp 8, loại này tiến độ, thành tích như thế trong gia tộc cũng không nhiều, cũng khó trách Tiêu Mị cảm thấy vừa lòng.

Trắc nghiệm viên thanh âm truyền ra, khiến cho một trận dao động tại giữa sân huấn luyện, từng đạo ánh mắt hâm mộ, bắn thẳng đến hướng Tiêu Mị.

" Một năm tăng lên một tầng đấu khí, quá miễn cưỡng..." *Sờ sờ cái mũi, Tiêu Viêm nhàn nhạt bình luận.*

" Ân." *Huân Nhi vé vé lọn tóc, ánh mắt chính là tùy ý quét qua mọi người*

giống như công chúa nhìn thấy sự tầm thường của Tiêu Mi

Trải qua một đoạn cao trào của Tiêu Mi, lúc sau hơn mười người, cũng có một người đạt được cấp 7 cấp 8 đấu khí, còn lại, đều là bị đào thải.

"Tiêu Huân Nhi!"

thanh âm Trắc nghiệm viên lạnh lùng đọc tên, thế nhưng thoáng mang cho nhiều điểm tình cảm.

ánh mắt toàn trường, tùy âm mà động, tất cả đều chuyển qua cô gái có vẻ đẹp xuất.

"Tiêu Viêm ca ca, lát nữa không cần giết mình a..." *Đứng thẳng thân mình, Huân Nhi cúi người cười khẽ nói với Tiêu Viêm.*

Nhíu nhíu mày, Tiêu Viêm nhìn bóng dáng cô gái xinh đẹp mê người, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ tấn nhập đấu giả?"

-----oOo-----

Chương 31: Nhất tinh Đấu Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn lục y cô gái chậm rãi đi lên, huấn luyện trường có chút yên tĩnh, từng cặp mắt bóng cháy gắn chặt lên thân hình cô gái.

Trên đài cao, sở hữu gia tộc cao tầng đều đình chỉ, thấp giọng nói chuyện với nhau, ánh mắt đều nhìn vào viên minh châu của Tiêu Gia.

Tiêu chiến cùng với ba vị trưởng lão, khuôn mặt ngưng trọng, cũng có một chút tò mò, bọn họ đồng dạng rất muốn biết, một năm tu luyện này vị gia tộc hậu bối đệ nhất nhân lúc này đã đạt tới cấp bậc nào?

.....

Ở đây ánh mắt tập trung nhìn chăm chú phía dưới, cô gái nện bước không vội không nhanh tiến tới bia đá tiền, bàn tay nhỏ bé đưa ra, ống tay áo kéo

lên, lộ ra bàn tay trắng như tuyết.

Ngọc thủ nhẹ nhàng tiếp xúc với bia đá, Huân Nhi đôi mắt chậm rãi nhắm lại, đầu lực trong cơ thể, cấp tốc bắt đầu khởi động.

Theo đầu lực đưa vào, Tám bia đá vẫn yên lặng khoảnh khắc sau, cường quang xạ phóng...

Đấu giả: Nhất tinh!

Nhìn Tám bia đá phía trên kia kim quang lóe lên bốn chữ to, huấn luyện giữa sân, thoáng yên lặng, mọi người sững sờ, rồi thanh âm lớn dần lớn dần.

"Huân Nhi tiểu thư, một tinh đấu giả!"

Có chút rung động trước bốn chữ to kim quang phát sáng, trắc nghiệm viên nhìn không được sợ hãi lắc lắc đầu than, quát lớn.

"Sách sách... Mười lăm tuổi đấu giả... Thực không hổ là..."

Nghe trắc nghiệm viên công bố, trên đài cao tiêu chiến kinh hỉ hít vào một hơi, lời nói cuối cùng cũng mơ hồ vang đến.

Ba vị trưởng lão khẽ gật đầu, đồng dạng là thần tình rung động, tuy nhiên khoảng cách này năm đó Tiêu Viêm mười hai tuổi thành tựu còn có một ít chênh lệch, chẳng qua, tốc độ tu luyện loại này, cũng có thể nói là quái thai.

giữa sân Huấn luyện, mọi người đang trầm trồ về Tiêu Mị, cũng là bị bốn chữ kim quang trên tám bia đá kia làm cho hoa mắt, ánh mắt dời đi, nhìn cô gái thanh nhã đang đứng cạnh tám bia đá, trong lòng không khỏi hiện lên những ý nghĩ đòi bại, mười lăm tuổi trở thành một gã Nhất tinh đấu giả, như vậy chói mắt quang hoàn, hẳn căn bản không có thể tưởng được sự siêu việt.

Đám người cuối cùng, Tiêu Viêm sợ hãi than, không nghĩ tới Huân Nhi này trong vòng một năm tấn nhập đấu giả, nhưng lại là đấu giả cấp bậc phía trên, tăng lên một tinh, tốc độ tu luyện loại này, quả thực có thể so với hắn sử dụng trúc cơ linh dịch mà luận.

Huân nhi rời tay khỏi tấm bia đá, tựa hồ không chú ý, bắt đắc dĩ cau mày, sau đó xoay người trở lại đám người phía dưới nhìn thấy Tiêu Viêm đang mang về mặt sợ hãi than cười khẽ kiêu kiêu cái miệng nhỏ nhắn.

"Quá đắc ý, xem thiên phú của muội, có thành tích này thực không có gì nằm trong ngoài dự liệu của ta cả (thằng cha này nói phét thành thần), nếu muội trong một năm mà không có tiến vào đấu giả cấp bậc, ta đây mới có thể cảm thấy phi thường ngạc nhiên." Nhún vai, Tiêu Viêm hài hước nói.

Nghe vậy, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời có chút u oán liếc hẳn.

Lôi kéo Huân Nhi lại ngồi trên chiếu, Tiêu Viêm hai tay chống cằm, nhàm chán nhìn tộc nhân tiếp tục tiến lên thí nghiệm.

Tưởng tại mười lăm tuổi đem đấu khí tu luyện đến cấp 7, bình thường cũng cần phải có thiên phú, mới có thể thành công, chẳng qua người có thiên phú không phải nơi đâu cũng có, cho dù là lấy thế lực Tiêu Gia, lần này đạt tới yêu cầu cũng bất quá cũng chỉ mười hai mười ba người.

Càng ngày càng nhiều người không đủ tư cách, không khí huấn luyện trường có chút trầm buồn, tộc nhân không qua, mọi người đều nghiêm mặt, chẳng qua, mỗi khi có người không đủ tư cách, ánh mắt những người cũng lóe lên một tia vui mừng...

Ngồi xếp bằng phía dưới, Tiêu Viêm xem đi xem lại trắc nghiệm, hơn một trăm người chắc thí cũng chỉ có một hai vị cùng Tiêu Mị giống nhau đạt tới tám cấp đấu khí, mà đạt chín cấp còn chưa có một người xuất hiện.

Giữa sân người trắc thí càng ngày càng ít, cuối cùng, chỉ còn lại có Tiêu Viêm và vài người khác.

Cách đó không xa cuối cùng một gã thiếu niên cũng là đứng dậy trắc nghiệm, chẳng qua sau nửa ngày chờ đợi lại đồng dạng là không đủ tư cách mà âm đạm lui về. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đối với cuối cùng hơn mười cái danh ngạch, kỳ thật tất cả mọi người là trong lòng biết rõ, mười người này là trung điểm bồi dưỡng của gia tộc, nếu không phải vì công bình thi tuyển, chỉ sợ mười danh ngạch này sẽ trực

tiếp được phân bổ không đồng nhất.

" Tiêu Viêm!"

Tám bia đá dưới, trắc nghiệm viên ánh mắt có chút phức tạp hảm xuất này cuối cùng một cái danh ngạch.

" Tiêu Viêm ca ca, tới phiên ngươi..." bàn tay Mềm mại nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Viêm, Huân Nhi nhẹ giọng đạo.

Khẽ ngẩng đầu, Tiêu Viêm mở khép hờ đôi mắt, ánh mắt tại huấn luyện trường đảo qua một vòng, từng ánh mắt chờ mong tai họa đến với hắn lóe lên làm hắn nhin không được nhẹ giọng cười lạnh.

Chậm rãi đứng lên, Tiêu Viêm quay đầu ló, phóng tầm mắt nhìn Tiêu Chiến trên đài cao, mỉm cười.

Nhìn con mình đang tới, đang mỉm cười nhìn, tiêu chiến vui mừng gật gật đầu, một tay nâng chung trà lên, nhẹ nhàng tựa vào y bối phía sau.

Thầm hít một hơi, Tiêu Viêm đạp bước tới Tám bia đá, ánh mắt bỗng nhiên phát ra một cỗ thần thái làm những tiếng cười nhạo của tộc nhân phía dưới xấu hổ trụ miệng.

Tại hiện trường ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú phía Tiêu Viêm đi tới Tám bia đá.

Nhìn hắc sam thiếu niên trước mặt, trắc nghiệm viên trong lòng khẽ thở dài một hơi, năm đó, Tiêu Viêm sáng tạo kỳ tích, là hắn là người thứ nhất chứng kiến, mà ba năm sau, thiên tài từng bước bước vẫn lạc, cũng là hắn chính mắt chứng kiến, hôm nay qua đi, nếu không có kỳ tích phát sinh, đây là ngày cuối cùng thiếu niên đó một lần ở gia tộc tiến hành trắc nghiệm...

Tại mãn trường các ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú Tiêu Viêm trong ngực chậm rãi phập phồng, bàn tay từ từ đưa ra, đặt phía trên tám bia đá lạnh lẽo.

Ánh mắt giờ phút này, toàn bộ đều tập trung vào tám bia đá, bọn họ rành mạch từng câu, lần này thí nghiệm, có lẽ tương sẽ vị từng làm cả ô thần thành kinh diễm vì đó là thiên tài thiếu niên cuối cùng một lần thí nghiệm.

Tấm bia đá thoảng im lặng, một lát lúc sau, cường quang sạ phóng!

Tấm bia đá phía trên, cực đại màu vàng tự thể, làm toàn bộ trái tim ở đây đều là tại chốc lát đình chỉ nhảy dựng lên.

"Đấu lực..... Bấy cấp!"

-----oOo-----

Chương 32: Khiêu Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả trường yên tĩnh hẳn so với bình thường

Trong sân mọi người khiếp sợ nhìn tấm bia đá phía trên khắc năm chữ to, khuôn mặt phía trên đích biểu tình, cực kỳ phấn khích, một lúc sau, dồn dập đích hô hấp, giống như bánh xe chuyển động, toàn trường nhất thời hô lên

"Khách sát "

Trên đài cao, chén trà trong tay Tiêu Chiến, trực tiếp bị bóp nát thành bột phân, nước trà pha lẫn bột phân, theo bàn tay tích tích đáp đáp rơi xuống dưới

Thất đoạn ...Viêm nhi ngươi thực làm được!" Hai mắt nhìn vào tấm hắc thạch, lại nhìn hắc sam thiếu niên, trong mắt Tiêu Chiến thoảng có chút ướat át, hẳn trong lòng biết rằng, để đạt được thành tựu này, thiếu niên đã phải nỗ lực, cố gắng thế nào ...

Ngồi trên Tiêu Chiến, ba vị trưởng lão thần tình đích không thể tin được, này một năm trước mới là tam đoạn đấu khí, hiện tại biến thành thất đoạn? Loại tốc độ này ...Làm cho người ta sợ hãi!

"Cô, a a ... Tộc trưởng, trúc cơ linh dịch ..., thật đúng là cường nha." Hai vị trưởng lão yết hầu khẽ nuốt vào một ngụm nước miếng, hoàn hảo lúc trước chưa hoàn toàn trào phúng chế nhạo tiểu tử kia, khẽ thở dài một

chút sau đó cười nhẹ một tiếng.

Tiêu Chiến ánh mắt hưng phấn, thực không có chút che giấu, khẽ liếc mắt nhìn hai vị trưởng lão, nhàn nhạt cười nói: "Hai vị trưởng lão, các người chẳng lẽ cho rằng nhị phẩm giai cấp đích trực cơ linh dịch, năng tạo ra loại kỳ diệu này? "

Hai vị trưởng lão nhất trệ, xấu hổ lắc đầu, bọn họ cũng không phải ngốc tử, trực cơ linh dịch đích xác có thể tăng lên tốc độ tu luyện, có thể tưởng tượng chỉ trong một năm thời gian nội đề thăng lên tứ đoạn đấu khí, cơ bản là không có khả năng!

Hắc thạch bia, trắc nghiệm viên nhìn thấy năm chữ to trên thạch bia, khuôn mặt luôn lạnh lùng, cũng sớm đã bị rung động.

"Tiêu viêm: Đấu khí, đệ thất đoạn, cao cấp!"

Thâm thở ra một hơi, tựa hồ vẫn không tưởng tượng được, trong lòng vẫn rung động, trắc nghiệm viên cố gắng duy trì thanh âm trấn định, thế nhưng không giống như trước, thanh âm khó có thể che dấu được có chút run rẩy

Nghe trắc nghiệm viên công bố, huấn luyện trường trước đó vốn đã yên tĩnh, nay lại càng thêm tĩnh lặng

"Cô lỗ " Không biết là ai cuồng thôn khẩu thủy (nuốt nước miếng), đột ngột truyền đến giữa sân huấn luyện

Đứng ở trong đám người, khuôn mặt nhỏ bé của Tiêu Mị tràn đầy rung động

Một năm thời gian, tăng lên tứ đoạn đấu khí, loại tốc độ tu luyện này ... Quả thực khiến cho người nghe hải nhân

Tốc độ như vậy, cho dù là ba năm trước với trạng thái tối điên phong của Tiêu Viêm, cũng không có khả năng làm được!

Nhưng mà cái loại tốc độ này thật sự có chút khiến cho những người biết sự thật trái tim không khỏi co rút, khiến cho chúng nhân chăm chú nhìn vào thiếu niên đã tạo ra kì tích này

Mục quang mang theo cảm xúc phức tạp, ánh mắt đứng lại trên hắc thạch bi sau đó dời tới thiếu niên, Tiêu Mị trong tâm bỗng nhiên toát ra một ý niệm: Hắc, kinh diễm đích thiên phú tu luyện, tựa hồ đã trở lại!

Đứng ở bên cạnh huấn luyện trường, đang chuẩn bị xem Tiêu Viêm bị cười nhạo, Tiêu Trữ bỗng ngốc trệ trừng mắt nhìn vào hắc thạch bi, thất thanh lẩm bảm nói: "Này ... Như thế nào có thể? "

Ngẩng đầu nhìn năm chữ to màu vàng trên thạch bia, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, chung quanh bỗng nhiên trở nên phức tạp, làm cho hắn hồi tưởng lại ba năm trước ý khí phong hoa đích thiếu niên

Hôm nay tu luyện thiên phú đã trở lại, hơn nữa bây giờ ngoài việc thiên phú trở lại, còn có thêm tâm trí thành thực và kiên nghị nữa.

Thật sâu nhìn thoáng qua thạch bi đã vài lần quyết định vận mệnh chính mình, Tiêu Viêm nhẹ nhàng cười vẫn là bộ dáng bình thản giống như ba năm trước kia khi trắc nghiệm qua đi.

Thầm thở ra một hơi, Tiêu Viêm tại trường ánh mắt chăm chú nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt tiếp xúc với Huân nhi đang cười, sau đó lui ra khỏi giữa sân

Theo Tiêu Viêm lui ra ngoài, giữa sân vẫn như trước kia vẫn rất yên tĩnh

"Khái..."*Trên đài cao, thân tình xuân phong đặc ý đích Tiêu Chiến đứng dậy, ho khan một tiếng.*

"Trắc nghiệm đã xong, phía dưới, tiếp theo cử hành khiêu chiến, người có đủ tư cách có quyền lợi hướng tới đồng bạn phát ra một lần khiêu chiến, nhớ kỹ cơ hội chỉ có một lần!" Tiêu Chiến lẳng cười nói.

Nghe vậy, giữa sân huấn luyện có chút tao loạn lên, kém một cấp bậc là có thể đủ tư cách, nhất thời những mục quang nóng bỏng hướng tới đám đồng bạn có đủ tư cách để khiêu chiến

Mà đối mặt với từng đạo ánh mắt tràn ngập tính khiêu khích phía đối diện, nhóm đồng bạn này lại khinh thường giơ tay lên đầu, lục đoạn cùng với thất đoạn, căn bản là hai cấp bậc cách biệt, nếu không có gì đặc thù ngoài

ý muốn, một gã có lực đoạn đầu khí rất khó có khả năng đả bại đối thủ có thất đoạn đầu khí

Đối với điểm này, những người có thực lực lực đoạn đầu khí thập phần rõ ràng, nhưng đối với cơ hội này cho dùng thành hay không thành, đều muốn liều mạng thử một lần. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trong lúc nhất thời, giữa sân không khí có chút quái dị, từng đạo mục quang nóng cháy đảo qua những đồng bạn đủ tư cách, tất cả mọi người đều âm thầm lựa chọn đối thủ tốt nhất để ứng phó

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Tiêu Viêm bỗng nhiên nhíu nhíu mày, hần ngạc nhiên phát hiện, trong chúng nhân, có hơn phân nửa ánh mắt dừng lại trên người mình

"Ta thực là yếu sao?" *Thoáng kinh ngạc, Tiêu Viêm trong lòng có chút buồn cười*

"Tiêu viêm ca ca một năm tăng lên tứ đoạn đầu khí tuy làm cho người ta rung động, chẳng qua nguyên nhân chính là mặc dù rung động, nhưng sâu trong lòng mỗi người có loại ảo giác không muốn tin tưởng điều này, cho nên bọn họ tự nhiên muốn hướng Tiêu Viêm ca ca khiêu chiến " *Một bên, Huân Nhi nhẹ giọng cười nói*

Bất đắc dĩ nhún vai, Tiêu Viêm vỗ nhẹ tro bụi trên quần áo, đạm cười nói: "Bởi vì không muốn tin tưởng, cho nên lựa chọn đối gạt mình khinh người yếu ... "

Huân Nhi cười nhẹ, khẽ gật đầu.

Lúc này ở giữa sân, rốt cục có người không nhịn được đã đứng dậy

Thiếu niên có dáng người tráng thực, bước nhanh đi tới trước mặt Tiêu Viêm, có chút khễ lớn tiếng nói: "Tiêu Viêm biểu đệ, thỉnh!"

Thiếu niên tuy trên mặt nhìn như cung kính, chẳng qua hai mắt đang nhìn Tiêu Viêm, tổng hội lên nét nghi ngờ, khuôn mặt ần ần nét khinh thường, hần thực không tin rằng phế vật Tiêu Viêm trước kia đã hồi phục lại

-----oOo-----

Chương 33: Chứng Thực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn trắng bạc thiếu niên khiêu chiến, những người có đủ tư cách khiêu chiến khác nhất thời tiếc nuối, hít vào một hơi, tựa hồ rất là hâm mộ thiếu niên kia

Tiêu Viêm hít lại đôi mắt, cao thấp dò xét thiếu niên trước mặt này một chút, tuy gia tộc có nhiều tộc nhân, hẳn nhận thức cũng không đầy đủ, chẳng qua thiếu niên này, hẳn cũng có một ít ấn tượng

Theo như kí ức của Tiêu Viêm, thiếu niên này tên là Tiêu Khắc, thuộc hệ phái của đại trưởng lão, ngày thường thường xuyên đi theo sau Tiêu Trữ, nghiêm nhiên giống như một tên cầu nô tài, trước kia tại thời điểm chính mình lạc phách, cũng đã không ít lần trào phúng mình

Trong đầu chậm rãi nhớ lại một ít chuyện xưa, Tiêu Viêm khước miệng bỗng nhiên nhếch lên khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm

Quay đầu tiếp xúc một chút với ánh mắt của Huân Nhi, Tiêu Viêm mỉm cười, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, gật gật đầu, nhẹ giọng cười nói: "*Được, ta tiếp nhận*".

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng một cách dễ dàng như vậy, Tiêu Khắc khước mắt lộ ra nét trù trừ, một cảm giác bất an trong lòng nổi lên, yết hầu khẽ động một chút, Tiêu Khắc có một chút hồi hận về sự lỗ mãng của chính mình

Nhưng mà tuy có hồi hận, chẳng qua vào giờ phút này muốn đổi ý cũng không được

"Áo giác, một năm tăng lên tứ đoạn đấu khí, căn bản là không ai có thể làm được, nhất định hẳn đã giở thủ đoạn để lừa gạt mọi người! Ta nhất định năng chiến thắng hẳn!" Trong lòng ổn định lại, lại nghe những tiếng ủng hộ phía sau, Tiêu Khắc lúc này mới cười nói: "*Vậy để ta lĩnh giáo một chút thực lực của Tiêu Viêm biểu đệ!*"

Tiêu Viêm mỉm cười không nói, đứng dậy, tiến vào trong huấn luyện trường, sau đó đối với Tiêu Khắc làm một cái thủ thế

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm, cảm giác bất an trong lòng Tiêu Khắc lại càng tăng thêm, cố ý cười một tiếng, chậm rãi tiến vào giữa sân

Nhìn hai người trong sân, tất cả mọi người trong huấn luyện trường đều nhanh chóng hướng tầm mắt vào trong sân

Trên đài cao, Tiêu Chiến tiếp nhận từ từ từng phía sau chén trà, ánh mắt gắt gao nhìn vào đấu trường, trong ánh mắt ẩn chứa một chút khinh trương

Nói thật sự, không chỉ Tiêu Khắc đối với thành tích Tiêu Viêm đạt được có chút cảm thấy khó tin, chính bản thân Tiêu Chiến, ở sâu trong đáy lòng cũng có một chút không tin, cái này cũng không thể trách hẳn không tin Tiêu Viêm, dù sao, một năm nội tăng lên tứ đoạn đấu khí, loại tốc độ này, cơ hồ là không thể hình dung được, tốc độ này cho dù là ba năm trước đây Tiêu Viêm cũng không thể làm được a

Mà cũng chính bởi thành tích quá mức khủng bố này cho nên trong lòng mọi người khó có thể tin tưởng được

Chẳng qua mặc kệ là tin hay không tin cũng thế, chỉ cần Tiêu Viêm cùng người khác giao thủ, chân thật thực lực sẽ bại lộ ra, mà đến lúc đó, mọi người có thể nhìn ra trình độ chân chính của Tiêu Viêm

Bên cạnh Tiêu chiến, ba vị trưởng lão hô hấp cũng dồn dập, ánh mắt phức tạp giương mắt nhìn vào giữa sân.

Mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn vào giữa sân, Tiêu Viêm lúc trước biểu hiện ra đích khủng bố thành tích, đến tột cùng là thật hay giả, động thủ là có thể phân biệt được

"*Tuyệt đối là giả!*" bên cạnh quảng trường, Tiêu Trữ liêm liêm đôi môi khô khốc, thấp giọng hung hăng nói.

"*Nên ... là giả?*" Trong đám người, Tiêu Mị hàm răng khể cắn chặt vào đôi môi hồng nhuận, trong lòng có chút mịt mù, nàng đồng dạng rất khó tin tưởng rằng, sau ba năm im lặng vị thiếu niên này, bỗng nhiên như thế nào lại có thành tích khủng bố như vậy.

Dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, trong sân Tiêu Viêm cùng Tiêu Khắc đã hoàn thành lễ tiết trước khi giao thủ.

Song chưởng vi thụ, nhàn nhạt đích đầu khí tỏa ra, Tiêu Khắc thâm thở ra một hơi, cước đạp lên mặt đất một bước, thân hình lao tới Tiêu viêm.

Đê cấp chiến đấu thực không có cái gì hoa mắt cả, hết thấy đều là đơn giản đối bính

"Phách sơn chưởng!"

Thân hình nhanh chóng tiến tới gần Tiêu Viêm, Tiêu Khắc hữu chưởng vung lên, đầu khí thoáng ngưng tụ lại, hung hăng công kích vào ngực tiêu viêm

Phách sơn chưởng, hoàng giai trung cấp đầu kỹ, tộc nhân đạt tới ngũ đoạn đầu khí mới có cơ hội học tập!

Một trận gió nhẹ thổi bay mấy sợi tóc trên trán Tiêu Viêm, lộ ra một đôi mắt đen nhánh, mi mắt chớp chớp, Tiêu Viêm ánh mắt híp lại, nhàn nhạt nhìn song chưởng công tới ngày càng gần

Thủ chưởng sắp công kích tới bả vai Tiêu viêm thì lúc này Tiêu Viêm mới nhẹ nhàng bước sang phải, một năm rèn luyện thân thể, làm cho thần kinh phản xạ của Tiêu Viêm cực kỳ xuất sắc

Bước sang phải một bước, vừa lúc né tránh công kích của Tiêu Khắc, thân mình thoáng hơi nghiêng, thủ chưởng Tiêu Viêm giống như xuyên hoa trích điệp, xuyên thấu qua cánh tay Tiêu Khắc, tùy ý đánh vào bả vai phía trên.

"Toái thạch chưởng "

Toái thạch chưởng, hoàng giai sơ cấp đầu kỹ, chỉ cần đạt tới tam đoạn đầu khí là có thể học tập

"Phanh!" Bị Tiêu Viêm đánh trúng sắc mặt hồng nhuận của Tiêu Khắc nhất thời trở nên tái nhợt. Kêu rên nên một tiếng, cước bộ lão đảo lui về phía sau, rốt cục cuối cùng cũng không đứng vững, ngã xuống đất

Toàn trường yên tĩnh hẳn, Tiêu Khắc lạc bại, tốt lắm như vậy sự thật đã được chứng tỏ

Một chương đánh bại đối thủ, Tiêu Viêm có chút nhàm chán lắc đầu, đối thủ loại này, thực sự không có tính khiêu chiến, đừng nói vận dụng để bài, chính mình chân thật thực lực cũng không có vận dụng một nửa

Đương nhiên, Tiêu Viêm với chính mình cảm thấy nhàm chán bất đồng, lúc này tại ngoại trường, mọi người chậm rãi thu lại ánh mắt, một khi Tiêu Viêm có thể dễ dàng đả bại một gã lục đoạn đấu khí, như vậy thực lực của hắn phải trên thất đoạn

Như thế nói đến, như vậy lúc trước Tiêu Viêm biểu hiện ra đích khủng bố thành tích ... Là sự thật!

Một năm tăng lên tứ đoạn đấu khí, loại thành tích này này có thể nói là kỳ tích của kỳ tích!

Trên đài cao, Tiêu Chiến thật mạnh thở ra một hơi, rốt cuộc là sự thật...

"...thực đích, thất đoạn ..."

Nhìn Tiêu Viêm đả bại Tiêu Khắc, bàn tay nhỏ bé của Tiêu Mị chậm rãi che đôi môi đỏ mọng, rung động thất thanh thì ào

-----oOo-----

Chương 34: Phiên Thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hắc sam thiếu niên khoanh tay đứng trong sân, toàn trường thoáng có chút yên tĩnh.

Trên đài cao, Tiêu Chiến khoe miệng nụ cười mở rộng, tới cùng, rốt cuộc không nhìn được cười vang lên

Nghe Tiêu Chiến đắc ý cười vang, ba vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau,

trong lòng khẽ thở dài một hơi, cũng không có nói thêm gì, giữa sân thiếu niên biểu hiện ra tiềm lực, làm cho bọn họ cảm thấy thất bại không nhỏ, một năm tứ đoạn đấu khí, loại tốc độ này, đủ để làm cho bất luận là kẻ nào cũng phải hoảng sợ, con cháu bọn họ chỉ sợ không có khả năng để đuổi theo

Tâm tình phấn chấn, thân mình đứng lên, Tiêu Chiến vỗ vỗ tay, cười ngâm đích tuyên bố: "*Tiêu Khắc khiêu chiến thất bại, mong rằng ngày sau cố gắng tu luyện* "

Giữa sân, Tiêu Khắc sắc mặt tái nhợt nghe âm thanh tuyên phán, nhất thời âm đạm vài phần, ánh mắt phức tạp nhìn trước mặt cách đó không xa đích hắc sam thiếu niên, này một năm trước còn bị cười nhạo là phế vật, một năm sau lại trong gia tộc tộc trung sở hữu tiềm lực khủng bố, cơ hồ là hai thái cực khác biệt, làm cho Tiêu Khắc bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy, ở trong đại sảnh, thiếu niên lãnh ngữ đạo: "*Tam thập niên hà đông, tam thập niên hà tây, mạc khi thiếu niên cùng* " (ý chỉ con người sẽ biến đổi theo thời gian)

Mặt lộ vẻ cười khổ lắc lắc đầu, Tiêu Khắc gian nan đứng dậy, đối với Tiêu Viêm thoáng khom người, thanh âm trước kia có chỗ khinh thường rất cực biến mất nói: "*Tiêu Viêm biểu đệ, ngươi thắng, chúc mừng ngươi khôi phục!*"

Thoáng gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi tảo thị, phàm là tiếp xúc với đôi con người đen nhánh này, đều có chút khiếp đảm né tránh

Ánh mắt tùy ý kia thoáng đảo qua Tiêu Mị, Tiêu Viêm nghiêng đầu đối diện với đám tộc nhân đủ tư cách khiêu chiến nhàn nhạt cười nói: "*Còn có người nào muốn khiêu chiến không?*"

Lời nói của Tiêu Viêm vọng tới, đám người kia vốn đang kinh ngạc, nhanh chóng nhắm mắt lại, mặt ngửa lên trời, trầm tư tĩnh lặng, không có người thứ hai nào muốn tiếp bước Tiêu Khắc.

Nhìn đám thiếu niên làm bộ dạng giả ngốc, Tiêu Viêm khẽ nhún vai, trực tiếp xoay người bước đi

Ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viêm, Huân Nhi thản nhiên mỉm cười, ánh mắt tảo thị một lần trường nội, ngón tay khẽ vuốt nhẹ sợi tóc, cái miệng nhỏ

nhấn nhàn nhạt cười, nhẹ giọng nói: "*Tiêu Viêm ca ca, ba năm trước đây, bọn họ chính là như vậy nhìn người...*"

"Ba năm trước đây ta thấy bọn họ kính sợ mà cảm thấy hưng phấn, hiện tại ...Không có cảm giác" Tiêu Viêm sờ sờ mũi, bình thản cười nói

"Đó là Tiêu Viêm ca ca đã thành thực hơn" Huân Nhi cười nhẹ chớp chớp đôi mắt thủy linh

"Người thì không thành thực, có đôi khi ta nghĩ, thiếu nữ trước mặt mình có phải là lão yêu bà ngàn năm hay không!" Bị một tiểu cô nương nhận xét là đã thành thực, Tiêu Viêm không khỏi có chút cảm thấy buồn cười, bàn tay thân mật khẽ gõ nhẹ vào đầu Huân Nhi

Nghe vậy Huân Nhi kiều mi liễu mắt nhìn Tiêu viêm, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh ranh, có chút oán trách, mặc kệ là thiếu nữ có khoáng đạt thế nào cũng không nguyện ý bị ví như lão yêu bà. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thiếu nữ kiều mi nhất động lòng người, Huân Nhi trong lúc vô tình lộ ra trạng thái kiều mi, không chỉ làm cho xa xa đám thiếu niên trợn trừng đôi mắt, chính là một ít thiếu nữ, cũng không khỏi lộ vẻ hâm mộ

"Này tiểu hồn đản, quá kiêu ngạo ..." Đồng dạng bị bộ dáng kiều mi của Huân Nhi hấp dẫn, thế nhưng thấy Huân Nhi thân mật với Tiêu Viêm, Tiêu Trữ trong lòng bốc lên ngọn lửa ghen tỵ, trong lòng hấn, ở trong gia tộc, chỉ có hấn mới xứng với Huân Nhi, nhưng mặc kệ hấn có lấy lòng thế nào, Huân Nhi cũng không để ý tới hấn, mà ngược lại luôn quan tâm đến tên phế vật Tiêu Viêm

"Tiểu hồn đản, ngươi cứ đắc ý trước đi, đợi đến khi ngươi thành nhân, ta muốn trước mặt Huân nhi, đánh bại ngươi xuống!" Năm tay gắt gao nắm chặt, Tiêu Trữ lạnh lạnh liếc mắt nhìn Tiêu Viêm ngồi xếp bằng phía xa

Tuy nhiên Tiêu Trữ cũng rất là rung động trước tốc độ tu luyện của Tiêu Viêm, với thói quen tự phụ hàng ngày, trong lúc nhất thời khó có thể tưởng được Tiêu Viêm – phế vật hàng đầu, hơn nữa còn thân cận với Huân Nhi, thực lực đột nhiên tăng mạnh, khiến cho Tiêu Trữ cảm thấy nguy cơ tiềm ẩn

Thừa dịp hấn chưa trưởng thành, phải làm cho hấn chịu đả kích.

Ý niệm chuyển động trong đầu, Tiêu Trữ khóe miệng chậm rãi nở nụ cười lạnh, tuy Tiêu Viêm hum nay đã đạt tới thất đoạn đấu khí, nhưng hẳn đối với chính mình đạt tới bát đoạn đấu khí rất có tự tin, dù sao thất đoạn so với bát đoạn cũng có một khoảng cách chênh lệch lớn!

Thấp giọng cùng Huân Nhi đàm luận, Tiêu Viêm khóe mắt tùy ý nhìn vào huấn luyện trường, vừa vặn thấy nụ cười lạnh của Tiêu Trữ, thoáng cười nhẹ một chút, loại người không biết che dấu hi vọng của mình này, năng có bao nhiêu khả năng?

Sau khi Tiêu Khắc khiêu chiến Tiêu Viêm thất bại, không có một người nào tiếp tục khiêu chiến nữa, đám tộc nhân đủ tư cách, cũng chỉ biết lánh mặt tìm mục tiêu khác, mà trải qua vài trận tỷ thí, cũng có hai người, dựa vào thuần thực đấu kỹ cùng vận khí đã đả bại đối thủ của mình

Buổi trác nghiệm dần đi tới hồi kết, nhìn xuống huấn luyện trường, Tiêu Chiến nở nụ cười, đứng dậy lên tiếng tuyên bố trác nghiệm kết thúc sau đó dặn dò nghi thức cử hành lễ thành nhân tháng sau một chút

Chậm rãi đứng dậy, Tiêu Viêm nhìn thấy thần tính xuân phong đặc ý của Tiêu Chiến, mà Tiêu Chiến đối với biểu hiện của con mình hum nay rất là đặc ý, gương ngón tay cái biểu thị sự chúc mừng hướng về Tiêu Viêm

Vỗ vỗ quần áo, phỉu chút tro bụi, đang định rời đi thì một trận hương phong ập đến

Hơi cau mày lại, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Mị ở trước mặt mình, nhàn nhạt cười nói: "*Có việc?*"

Nhìn khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm ẩn hiện nét lãnh đạm, Tiêu Mị trong lòng nhất trệ, trên khuôn mặt nở ra nét miễn cưỡng, nở nụ cười nói: "*Tiêu Viêm biểu ca, chúc mừng huynh*"

"*Đa tạ*". Có chút khẽ gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt hướng tới Huân Nhi bên cạnh

"*Tiêu Viêm biểu ca, ngày mai ở đấu kỹ đường, phụ thân ta giảng giải hoàng giai cao cấp đấu kỹ, người đi cùng không?*" Tiêu Mị mỉm cười nói, trên khuôn mặt vũ mị thanh thuần, làm cho người ta cảm động

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi nhú mày

Nhìn Tiêu Viêm dường như suy nghĩ lấy có cự tuyệt, một đôi bàn tay thon trắng, mềm mại khẽ nắm lấy cánh tay hắn

Tiêu viêm khẽ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt thanh nhã nhỏ nhắn đang mỉm cười

"Thật sự có lỗi, Tiêu Mị biểu tỳ, Huân Nhi đã mời Tiêu Viêm ca ca ngày mai theo ta tới Ô Thản Thành, sẽ không bồi tiếp được Tiêu Mị biểu tỳ tới đấu kỹ đường được" Nhìn vào đôi mắt có chút ngốc trẻ trước mặt, Huân Nhi thân mật kéo cánh tay Tiêu Viêm đi, nhìn Tiêu Mị, thoáng có vẻ xin lỗi.

-----oOo-----

Chương 35: Cảm giác tội ác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Huân Nhi nói thế, Tiêu Mị ngẩn ra, cảm thấy có chút xấu hổ, nếu là người khác trong gia tộc nói lời này, nàng còn dựa vào thiên phú cùng sự xinh đẹp của chính mình mà chiêm thượng phong, nhưng nếu đối thủ đổi lại là Huân Nhi, trong lòng nàng chỉ còn tràn đầy thất bại.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lung của Tiêu Viêm, Tiêu Mị chỉ đành lòng cười khổ, ngượng ngùng rời đi.

Đám người trong sân huấn luyện, nhìn Huân Nhi thân mật lôi kéo Tiêu Viêm, trong lòng đều cảm thấy có chút ghen ghét, là viên minh châu rực rỡ nhất của gia tộc, bọn họ chưa thấy qua Huân Nhi đối đãi với một gã nam tử nào như thế.

Nhìn Tiêu Mị xấu hổ rời đi, Tiêu Viêm ngạc nhiên, cảm giác mềm mại trên cánh tay truyền đến, nhìn vẻ mặt mỉm cười của Huân Nhi, Tiêu viêm không khỏi có chút buồn cười, trêu chọc: *"Cô nàng, người đây là làm gì vậy?"*

Huân Nhi như trước vẫn kéo cánh tay Tiêu Viêm, ánh mắt đảo qua xung quanh một đám người đang ngốc trệ vì cử động thân mật lúc này của nàng, tỏ vẻ vô tội, nói: "*Tiêu Viêm ca ca chẳng lẽ không phải muốn cự tuyệt nàng ta hay sao?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm tròn mắt, cùng một ý cự tuyệt nhưng từ miệng hai người nói ra, lại mang hai ý bất đồng hoàn toàn, nhớ lại vẻ xấu hổ trên mặt Tiêu Mị lúc đó, hắn chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, liếc mắt nhìn nụ cười chiến thắng rạng rỡ của Huân Nhi, trong lòng thầm nói: "*Cô nàng này hắn là cố ý đây?!!*"

"*Huân Nhi chỉ là không thích cái sắc mặt biến đổi quá nhanh của nàng ta, hừ, cùng đi đấu kỹ đường học tập đấu kỹ, lời mời loại này, trước kia làm gì có.*" Huân Nhi kéo tay Tiêu Viêm chậm rãi ra ngoài huấn luyện tràng, cũng không thèm để ý tới những ánh mắt chung quanh, nàng vẫn nhẹ giọng nói, trong thanh âm, có một chút cười lạnh, nàng đối với thái độ của Tiêu Mị, thật sự có chút chán ghét.

Nhún vai một chút, Tiêu Viêm có chút đồng ý gật đầu, cười khổ một tiếng, ba năm trước đây, hắn cùng Tiêu Mị quan hệ cũng không tồi, mà từ sau khi bị coi là phế vật, hắn mới thực sự hiểu rõ người đàn bà này.

"*Tiểu hồn đản, một tháng sau, ta nhất định sẽ cho ngươi răng rơi đầy đất!*" Tiêu Ninh cắn răng, hung ác nói. Sau đó, mang theo một bụng giận dữ, vội vàng rời khỏi sân huấn luyện.

Ở trên đài cao, Tiêu Chiến đang chuẩn bị trở về, cũng bị cảnh này làm chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân hình hai người đang thân mật, thoáng kinh ngạc, trong mắt ông thoáng hiện chút lo lắng: "*Viêm nhi đứa nhỏ này, sẽ không...sẽ không thích Huân Nhi rồi chứ? Phải biết rằng, với thân phận của nàng, không phải là Nạp Lan Thản Nhi có thể so sánh, cho dù có thiên phú tu luyện kinh khủng đi chăng nữa, muốn được thế lực khủng bố sau lưng nàng chấp nhận, cũng không phải là một việc dễ dàng...*"

Trầm mặc trong chốc lát, Tiêu Chiến thở dài một tiếng, lắc đầu, chậm rãi rời đi.

Bị một cô gái kéo tay, đôi lúc lại đụng chạm một vài chỗ ôn nhuận mềm mại nào đó, cảm giác tuyệt vời, thật dễ làm cho người ta sinh ra chút cảm

giác "tâm hươu ý vượn" gì đó.

Chuyên qua một con đường nhỏ, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng, vội bỏ tay Tiêu Viêm ra, ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn.

Đột nhiên mất đi cỡ cảm xúc tuyệt vời đó, Tiêu Viêm trong lòng chợt có chút buồn vô cớ, nhẹ thở dài một hơi, ánh mắt không chịu không chế hướng tới thân hình cô gái ở bên cạnh nhìn vài lần, bên dưới bộ lục y, bộ ngực nhỏ thoáng nhô lên, quả thật làm người khác không thể không chú ý.

Mặc dù thực chất, Huân Nhi cùng Tiêu Viêm cũng không có quan hệ huyết thống, nhưng dù sao 2 người cũng đã sống chung hơn 10 năm, loại tình cảm này, so ra không kém hơn tình huynh muội ruột thịt là bao, mà bây giờ, Tiêu Viêm lại đang ăn đậu hủ của muội muội mình, cũng khó trách hắn có chút cảm giác tội lỗi.

Trong lúc nhất thời, không khí trở lên trầm mặc, trong bầu không khí như vậy, con đường nhỏ cũng không tính quá dài này, tựa hồ lại đi không tới cuối.

Đương nhiên, đi hoài thì cũng có giới hạn, sắp tới cuối đường, Tiêu Viêm ngượng ngùng bắt chuyện một tiếng, sau đó định rời đi. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chám com.

"Tiêu Viêm ca ca."

Nhìn Tiêu Viêm định rời đi, Huân Nhi thoáng ngạc nhiên, bỗng cười khúc khích một tiếng, nhẹ giọng kêu lên.

"Ách?" Tiêu Viêm dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô gái đang đứng cười dưới tàng cây, tâm tình vốn đang bất an, bỗng nhảy lên vài cái.

Cô gái một thân lục y, dưới tàng cây, lại có một phen thanh nhã động lòng người, gió nhẹ thổi qua, vạt áo màu tím của cô khẽ tung bay, càng thêm một phen anh tư bức người.

"Ngày mai đi cùng Huân Nhi được không?"

Dưới tán liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi khẽ đỏ lên, hàm răng nhẹ cắn đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt thu thủy khẽ đưa, mang theo

một tia chờ đợi cùng một chút ý vị không hiểu được, nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa.

" Ngày mai đi cùng Huân Nhi được không?"

Dưới tán liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi khẽ đỏ lên, hàm răng nhẹ cắn đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt thu thủy khẽ đưa, mang theo một tia chờ đợi cùng một chút ý vị không hiểu được, nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa.

-----oOo-----

Chương 36: Hoạt kê đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật khó tưởng tượng, với tính cách thông dong đăm nhã của Huân Nhi, có thể có được tư thế động lòng người như thế, bộ dáng mê người đó, quả thật làm cho Tiêu Viêm cảm thu được một loại mỹ hoặc khác lạ.

Trong lòng thầm nghĩ một tiếng Tiểu Yêu Tinh, Tiêu Viêm hàm hồ trả lời, sau đó tức tốc bỏ chạy.

Nhìn thân ảnh có chút chật vật của Tiêu Viêm đang rời đi, Huân Nhi che miệng nhẹ giọng cười duyên, tự đánh giá chính mình một chút, ánh mắt nhẹ nhàng hướng tới hồ nhỏ bên đường. Nguồn truyện:

Dưới làn nước hồ, hiện lên hình ảnh một cô gái mắt ngọc mày ngài, sóng mắt lưu chuyển, ẩn chứa mỹ hoặc cùng một chút tư vị khó phát hiện ra.

"Thật sự là đẹp mà..." Huân Nhi trên mặt khẽ có chút đắc ý mỉm cười.

Cách đó không xa, vài tên thiếu niên trong gia tộc vừa mới đi tới, cước bộ đột nhiên dừng lại, miệng há to, ánh mắt tràn đầy kinh diễm, ngây ngốc đứng nhìn cô gái dưới tàng cây.

Chật vật trở về phòng mình, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, lau đi mồ hôi trên trán, cười khổ:

" Cô nàng này, lớn lên, sợ rằng so với Nhã Phi ở phòng đấu giá kia, còn muốn hồ mị chết người..."

Lắc đầu mạnh một cái, Tiêu Viêm trong lòng lại tự mắng mình nghiệt súc, lúc này mới tiêu trừ hết những ý niệm "xấu xa" trong đầu.

Tiêu Viêm đi tới góc phòng, lấy ra chiếc bồn có chứa trúc cơ linh dịch, sau đó nhanh chóng cởi bỏ quần áo, ngồi vào trong bồn.

Bàn tay tùy ý tại thành bồn chạm nhẹ vài cái, Tiêu Viêm dựa vào một bên thành bồn, hô hấp thoáng chốc trở lên chậm rãi vững vàng.

Nhớ tới tràng cảnh ở giữa sân hôm nay, Tiêu Viêm nhàn nhạt mỉm cười, thực lực, quả nhiên là thứ quan trọng nhất trên thế giới này.

Ngón tay khẽ day day trán, một khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, bỗng hiện ra trong đầu Tiêu Viêm, là Nạp Lan Thủ Nhi...

Đôi mắt có chút nheo lại, Tiêu Viêm nhẹ giọng lầm bầm:

" Còn có 2 năm nữa? Người nhất định phải chờ ta, ta sẽ đi tìm người..."

Nếu không phải trong giọng nói có chút lãnh ý, sợ rằng người nào nghe xong cũng nghĩ rằng đây là tình thoại của một đôi tình nhân.

Nhớ tới tình cảnh trong đại sảnh ngày đó, Nạp Lan Thủ Nhi ngạo nghễ nghìn đời cùng với tư thế cường ngạnh đó, Tiêu Viêm nắm tay chậm rãi nắm chặt lại, nỗi nhục này, thật khó có thể quên đi.

" Ai, tu luyện không thể đình trệ được, người đàn bà đó, mặc dù cao ngạo, bất quá nếu có thể được tông chủ Lam Vân Tông thu làm đệ tử, thiên phú tu luyện sao có thể thấp được..." Tiêu Viêm nở một nụ cười lạnh.

Thật sâu thở ra một hơi, chỉ cần vừa nghĩ đến người đàn bà đó, trong lòng Tiêu Viêm lại tràn ngập một cảm giác chằm chằm khác thường, tình thần lập tức hăng hái lên, Tiêu Viêm nhẹ nhàng tiến vào trạng thái tập luyện, mười ngón tay kết ấn, bình ổn lại tâm thần, hẩn từ từ nhắm mắt lại tu luyện.

Đối với những ánh mắt kính sợ mà chỉ 3 năm trước mới có được, Tiêu Viêm xử sự rất lạnh nhạt, cũng không có chút nào diễn võ dương oai cả.

Ngày thứ hai, y như hẹn, Tiêu Viêm đi du ngoạn cùng Huân Nhi một ngày. Ở trong tộc, ngoại trừ phụ thân ra, Huân Nhi là người mà Tiêu Viêm thân cận nhất, cũng rất khó cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Từ đó, Tiêu Viêm cứ sáng sớm ở trên núi khổ luyện đấu kỹ, sau đó về nhà tu luyện đấu khí, thỉnh thoảng cùng Huân Nhi đi chơi, cùng phụ thân nói chuyện.

Đôi lúc, ngẫu nhiên gặp Tiêu Mị trong tộc, nghe nàng ngọt ngào gọi Tiêu Viêm biểu ca, hắn cũng chỉ cười cười, tùy ý ứng phó cho xong chuyện. Đối với người đàn bà này, hắn luôn duy trì thái độ kính nhi viễn chi.

Cứ thế một tháng thời gian nhanh chóng trôi qua, bảy ngày nữa, Tiêu gia sẽ cử hành nghi thức thành nhân...

Chỉ còn 7 ngày nữa, nhưng nguyện vọng đột phá thứ 8 đoạn đấu khí của Tiêu Viêm vẫn chưa đạt được, quả thật làm cho hắn có chút tiếc nuối.

Nhưng đúng buổi tối 2 ngày trước lễ thành nhân, Tiêu Viêm đang ngủ say, đột nhiên giống như mộng du bật dậy, ngay cả quần áo cũng không cởi ra, lập tức nhảy luôn vào bồn tắm có ngâm dược lực lúc này đã gần như hoàn toàn dùng hết.

Thời gian trôi qua, sáng hôm sau, lúc Tiêu Viêm mở mắt, hắn ngây ngốc phát hiện ra, bình cảnh làm khó mình suốt 3 tháng qua, trong lúc mơ hồ, đã bị đột phá....

-----oOo-----

Chương 37: Tiêu Ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một gia tộc muốn không suy bại, nặng yếu nhất, chính là phải duy trì được sức sống, mà ngọn nguồn của sức sống, đó chính là thế hệ trẻ của gia tộc, bọn họ chính là dòng máu mới của gia tộc, có bọn họ, gia tộc mới có thể phát triển không ngừng.

Bởi vậy, nghi thức thành nhân, đối với mỗi một gia tộc đều hết sức quan trọng, mà Tiêu gia, cũng không ngoại lệ.

Là một trong ba đại gia tộc ở Ô Thần thành, nghi thức thành nhân của Tiêu gia tự nhiên là rất được các thế lực trong thành chú ý tới, một vài thế lực, thậm chí còn trực tiếp yêu cầu tham dự lễ cử hành nghi thức này.

Tiêu Viêm híp mắt nhìn đài cử hành to lớn ở xa xa, đài làm bằng cự mộc, chình vì nghi thức thành nhân mà được đặc ý làm ra.

Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua, nhìn vào đám người của các thế lực lớn đến tham dự, bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "*Thật là nhiều người....*"

Bỗng có tiếng cười vang lên, Tiêu Viêm nhìn qua, là Huân Nhi.

Nàng vừa thấy ánh mắt hung hăng của Tiêu Viêm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lại, mắt nhìn hẩn, một đạo kim quang thoáng xẹt qua, có chút ngoài ý muốn, cười duyên nói:

"Tiêu Viêm ca ca đạt đến tám đoạn đấu khí rồi?"

Tiêu Viêm nghe thế liền liếc nàng một cái, ở cùng một chỗ với cô nàng này, tựa hồ cái gì cũng không giấu được, trong lòng buồn bực thở dài một hơi, vô lực gật đầu. Nguồn truyện:

Ánh mắt khẽ chuyển qua, ở một chỗ gần cự mộc cạnh đài, Tiêu Viêm chợt nhận ra người quen.

Một cô gái xinh đẹp đang cười nói, hồng y bao quanh thân thể đầy đặn là lướt, như ẩn như hiện, cực kỳ dụ người. Lúc này, vây quanh nàng đã có không ít người, nghiễm nhiên trở thành một chỗ huyền náo nhất.

Ngay lúc Tiêu Viêm đang nhìn Nhã Phi, bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng hừ nhẹ.

"Khái..." con mắt chớp chớp vài cái, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thu hồi tầm mắt, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Huân Nhi bên cạnh, thần nhiên cười nói:

"Không nghĩ tới ngay cả Đặc Thước Nhĩ phòng đấu giá cũng cử người

tham dự lễ thành nhân của gia tộc ta."

Khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt như không có chuyện gì của Tiêu Viêm, Huân Nhi thản nhiên nói:

" Tiêu gia cùng Đặc Thước Nhĩ phòng đấu giá ở Ô Thản thành quan hệ vốn không tồi, nàng ta đến, có gì kỳ quái cơ chứ? Hơn nữa, thủ đoạn của người đàn bà này, ở Ô Thản thành, ai mà không biết, bao nhiêu là công tử thế gia, vì nàng mà tổn không biết bao nhiêu kim tệ, nhưng cuối cùng có được cái gì!! Tiêu Viêm ca ca nếu có ý niệm đó trong đầu, tốt nhất nên bỏ đi, Huân Nhi sẽ không cho ca ca mượn tiền đi làm việc này đâu..."

Tiêu Viêm nghe thế ngượng ngùng cười khỏ nói:

" Ta cho dù trong đầu có ý niệm này, thì nàng ta cũng chỉ coi ta như trẻ con thôi, ta kém nàng ta đến bảy tám tuổi."

" Hừ, có chút đàn bà không phải thích như thế sao?" Huân Nhi khẽ cười.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không có ý phản kháng, Huân Nhi cũng buông tha cho hắn, đột nhiên...

" A, nàng ta như thế nào đã trở về?"

" Người nào?" ngẩn người, Tiêu Viêm theo ánh mắt của Huân Nhi nhìn lại, mày bỗng chậm rãi nhíu lại.

Theo ánh mắt của 2 người, một mỹ nữ mặc một bộ đồ tựa như là trang phục của một học viện nào đó, bên hông có một thanh trường kiếm, đang đứng dựa người vào một thân đại thụ. Vóc người mỹ nữ cao cao, mà cái làm cho người ta chú ý nhất, chính là cặp chân thon dài mượt mà, cho dù xinh đẹp động lòng người như Nhã Phi, cũng không có được.

" Tiêu Ngọc?" Tiêu Viêm mắt nhìn chăm chăm mỹ nữ, nhíu mày nói:

" Nàng ta không phải đã đi Già Nam học viện rồi sao? Như thế nào lại trở về!!?"

Huân Nhi khẽ nhún vai, đột nhiên quay lại, trêu chọc:

"Tiêu Viêm ca ca, người lần này tựa hồ là có phiền toái rồi a..."

Khoé miệng cứng lại, Tiêu Viêm day day trán lúc này đã có chút phát đau lên rồi, thấp giọng mắng:

"Người đàn bà điêu ngoa này, phiền chết người mà, năm đó bắt quá ta chỉ vô tình đi vào suối nước nóng sau núi, sau đó lại vô tình chạm vào chân nàng ta thôi, kết quả là bị người đàn bà điên này truy giết đến nửa năm."

"Hừ, thân thể của nữ hài tử, sao có thể để người khác tùy ý sờ loạn được."

Nghe vậy, Huân Nhi che miệng cười duyên, bỗng nhiên, nhớ tới hồi bé chính mình cũng bị người này sờ loạn một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi đỏ lên.

Tiêu Viêm bĩu môi, cười lạnh nói:

"Người đàn bà này chính là tỷ tỷ của Tiêu Ninh, cũng không phải là thứ tốt lành gì, hừ, hỗn đản đó đối với ta như vậy, cũng có một phần nguyên nhân lớn do nàng ta."

Chần chờ một chút, cặp chân thon dài mê người kia, bỗng hướng Tiêu Viêm đi tới.

Thấy vậy, Tiêu Viêm mày nhíu chặt lại, thoáng có chút yếm ác.

"A, Tiêu Viêm, không nghĩ tới người cũng có lúc chuyển mình được như thế này, thật là làm cho người ta kinh ngạc."

Đi đến gần, nhìn nhìn khuôn mặt thiếu kiên nhẫn không chút nào che dấu của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc cười lạnh nói.

"Không liên quan tới người."

Tiêu Viêm đối với Tiêu Ngọc cực kỳ yếm ác, sự lạnh nhạt thường ngày, giờ hoàn toàn biến mất, vừa mở miệng, hẳn đã không chút nào giữ ý.

"Hừ, cái miệng của người, vẫn điêu toa như vậy, xem ra, 3 năm vừa rồi, chính là vẫn không làm giảm nhuệ khí của người."

Tiêu Ngọc nhìn Tiêu Viêm một bộ dạy đời, khinh thường nói.

" *Vẫn là khẩu khí này...* " trong lòng cực kỳ yếm ác, Tiêu Viêm thở dài một hơi, cẩn thận đánh giá lại người đàn bà này sau một năm không gặp, ánh mắt lại chậm rãi chuyển qua đôi trường thối mượt mà, sờ sờ mũi, hắc thần nhiên nói:

" *Chân người, vẫn dài như vậy a, chính là không biết kể từ năm đó, còn có nam nhân nào khác sờ qua chưa?* "

-----oOo-----

Chương 38: Tiểu tử này, không đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bị Tiêu Viêm nói đúng chỗ đau, Tiêu Ngọc nhất thời mặt cười cứng lại, bàn tay khẽ chạm tới trường kiếm sau lưng.

Khoé miệng khẽ nôi lên một tia cười lạnh, Tiêu Viêm khẽ nghiêng người về phía sau, cười nói: " *Muốn động thủ?* "

" *Động thủ với người thì sao!* " Tiêu Ngọc tay nắm chặt chuôi kiếm, cố nén xúc động trong lòng, cười lạnh, trào phúng nhìn Tiêu Viêm:

" *Cho dù người giờ lại có thiên phú như hồi xưa, thì đã sao? 3 năm trước, Tiêu Ngọc ta đuổi đánh người như thế nào, 3 năm sau, ta vẫn có khả năng làm như vậy.* "

" *Người, mắt chó nhìn cái gì?* " thấy ánh mắt Tiêu Viêm trên người mình đảo qua, Tiêu Ngọc mặt cười càng lạnh vài phần.

" *Quần áo người như vậy, chẳng lẽ không phải để cho nam nhân nhìn sao?* "

Tiêu Viêm sờ sờ mũi, giọng nói rất thần nhiên, nhưng lại làm cho Tiêu Ngọc tức điên lên.

" *Tiểu hồn đản!* " răng khẽ nghiến lại, Tiêu Ngọc không nhẫn nhịn được

nữa, rút ra trường kiếm bên hông, chỉ vào Tiêu Viêm:

" Có tin ta cắt đầu lưỡi ngươi không!"

Nhìn thanh cương kiếm hàn quang loè loè trước mặt, Tiêu Viêm mắt không chớp, nhẹ giọng nói:

" Ngươi thử xem!" vừa nói, Tiêu Viêm bàn tay phải khẽ động, hấp lực mạnh mẽ trong lòng bàn tay hình thành, chính mình 3 loại huyền giai đấu kỹ, nếu phải liều mạng đánh, hẳn cũng sẽ không quá e sợ một tam tinh đấu giả.

Chăm chú nhìn hai người, Huân Nhi một bên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt nhìn về xa xa, lên tiếng nhắc nhở: *" Tiêu thúc thúc tới rồi."*

Hừ lạnh một tiếng, Tiêu Ngọc xoay tay thu lại trường kiếm, đôi chân thon dài khẽ rời đi, lúc đi ngang qua Huân Nhi, nàng đột nhiên dừng lại, nói:

" Huân Nhi biểu muội, dung mạo cùng thiên phú tu luyện của ngươi đều là tuyệt giai, nên cách xa xa người này một chút, nếu không sau này bị triêm nhiễm thói xấu gì, có hối cũng không kịp."

Đối với lời đề tỉnh này của Tiêu Ngọc, Huân Nhi chỉ cười cười, thản nhiên nói:

" Cảm ơn Tiêu Ngọc biểu tỷ đã nhắc nhở, bất quá Huân Nhi nghĩ Tiêu Viêm ca ca rất tốt."

Nghe ra thâm ý trong lời nói này của Huân Nhi, Tiêu Ngọc mặt cười khẽ biết, ánh mắt khẽ đảo qua khuôn mặt mỉm cười của Huân Nhi, nói một cách đầy thâm ý:

" Chờ ngươi sau này ra bên ngoài gia tộc, mới biết được thế giới này, nam tử so với tên kia càng xuất sắc hơn, có rất nhiều, lúc đó nếu gặp được nam tử khiến ngươi động tâm, vậy...."

" Tiêu Ngọc biểu tỷ, ngươi cũng không cần phải lo lắng, loại sự tình này, cũng sẽ không phát sinh đối với Huân Nhi đâu."

Huân Nhi thản nhiên ngắt lời Tiêu Ngọc.

Bị Huân Nhi ngắt lời, Tiêu Ngọc có chút xấu hổ, hung hăng nhìn Tiêu Viêm một cái, rời đi.

Nhìn Tiêu Ngọc rời đi, Tiêu Viêm từ từ thở ra một hơi, khuôn mặt lại khôi phục sự bình thản thường ngày, thấp giọng than thở:

" Thật sự là một người đàn bà đáng ghét."

Nghe vậy, Huân Nhi che miệng cười nói:

" Kỳ thật, ta rất tò mò, nàng ta sao lại luôn cùng Tiêu Viêm ca ca gây hấn, tuy nói là năm đó ngươi vô tình xông vào chỗ nàng ta đang tắm, cũng sẽ không khiến nàng ta địch ý với ngươi như vậy chứ?"

" Ta làm sao mà biết được." Tiêu Viêm vô tội than thở, ánh mắt hướng về mấy người Tiêu Chiến đang bước nhanh tới.

" Viêm nhi, không có việc gì chứ? Vừa rồi Tiêu Ngọc...?"

Tiêu Chiến nhìn thấy Tiêu Viêm bình an vô sự, hắn liền thở dài một hơi, khẽ nhíu mày dò hỏi.

Nhún vai, Tiêu Viêm cười nói:

" Không có việc gì, người đàn bà đó đột nhiên phát cơn điên thôi."

" Ngươi cố tránh nàng ta đi, nha đầu kia mặc dù tính tình điêu ngoa, nhưng nàng ta bây giờ đã là tam tinh đấu giả, vạn nhất động thủ, ngươi sẽ thua thiệt nhiều. Hơn nữa, nàng ta lại là cháu gái của Đại trưởng lão, ngay cả ta cũng thật khó mà trách phạt nàng ta được." Tiêu Chiến lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Tiêu Viêm sờ sờ mũi, cười cười không nói.

" Tới đây, Viêm nhi, ta giới thiệu với ngươi một chút, vị này là thủ tịch đấu giá sư của Đặc Thước Nhĩ phòng đấu giá, Nhã Phi tiểu thư, trúc cơ linh dịch lần trước, chính là đấu giá được ở chỗ nàng ta."

Tiêu Chiến khẽ cười giới thiệu.

Tiêu Viêm nhìn người đàn bà xinh đẹp thành thực trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ biểu hiện ra vẻ mặt phù hợp với tuổi, tươi cười nói:

" Ra mắt Nhã Phi tỷ tỷ."

Nhã Phi ánh mắt khẽ nhìn gương mặt người thiếu niên, môi anh đào khẽ mở, cười nói:

" Nghe nói Tiêu Viêm tiểu thiếu gia trong một năm đột phá tới 4 đoạn đấu khí. Việc này giờ đã truyền khắp Ô Thản thành, chẳng biết là thật hay giả?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, có chút " rụt rè" nói:

" Tất cả đều nhờ công lao phụ thân mua được trúc cơ linh dịch."

Nghe Tiêu Viêm thừa nhận, Nhã Phi bề ngoài trấn định, nhưng trong lòng không khỏi run lên, mắt đẹp khẽ ngưng trọng, một năm 4 đoạn đấu khí, tốc độ tu luyện này, quả là có chút kinh khủng.

Về phần trúc cơ linh dịch, Nhã Phi tự nhiên biết rõ, nó mặc dù có thể tăng lên tốc độ tu luyện, bất quá, nếu chỉ dựa vào nó một năm tăng lên 4 đoạn đấu khí, vậy tuyệt đối là không có khả năng.

Nhìn 2 người đã sơ bộ nhận thức, Tiêu Chiến khẽ ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, ôn hoà cười nói:

" Được rồi, nghi thức thành nhân sắp bắt đầu rồi, ta phải đi trước chuẩn bị vài thứ, ngươi lát nữa đừng làm cho ta mất mặt nghe chưa."

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

Theo sau Tiêu Chiến, Nhã Phi xoay người lại một chút, thật sâu nhìn người thiếu niên trước mặt, trải qua vài năm kinh nghiệm đấu giá, nàng ánh mắt cực kỳ sắc bén, cẩn thận quan sát một chút, Nhã Phi đột nhiên phát hiện, người thiếu niên mặc dù có chút rụt rè, nhút nhát, nhưng ở sâu trong ánh mắt kia, lại thủy chung bình thản như nước.

" Nhỏ tuổi như vậy, lại có thể dễ dàng không chế tình cảm của mình, tiểu

tử này, thật không đơn giản...."

Xoay người bước đi, Nhã Phi trong lòng thâm nghĩ.

-----oOo-----

Chương 39: Nghi thức phục trặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghi thức thành nhân cử hành, các công đoạn dài dòng, buồn tẻ quả thực có chút làm cho người ta đau đầu.

Ngồi ở dưới đài, Tiêu Viêm nhìn một đám thiếu niên đang đứng trên đài như tượng gỗ, không khỏi day day cái trán, quay sang Huân Nhi bên cạnh, cười khổ nói:

" Nghi thức thành nhân này, quả thực là tự đi tìm khổ mà."

Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Tiêu Viêm, Huân Nhi chỉ đành cười dài nói:

" Không có biện pháp mà, đây là quy củ, cho dù Tiêu thúc thúc bọn họ muốn, cũng không cách nào sửa đổi được."

Tiêu Viêm thở dài một tiếng, bất đắc dĩ gật đầu, vừa muốn ngủ một chút, mắt bỗng híp lại, chậm rãi nhìn qua bên trái dưới đài.

Tại cách 2 người không xa, Tiêu Ninh đang ghen ghét nhìn chằm chằm Tiêu Viêm cùng Huân Nhi nói chuyện, thấy Tiêu Viêm đang nhìn mình, hấn giờ giờ nắm tay lên khiêu khích.

" Ngu ngốc."

Khẽ phun ra hai chữ, Tiêu Viêm ánh mắt khẽ nhìn sang Tiêu Ngọc đang đứng cạnh Tiêu Ninh, dừng lại trên đôi chân thon dài gợi cảm của cô nàng vài lần, chỉ đến khi khuôn mặt Tiêu Ngọc bắt đầu sa sầm lại, hấn mới cười lạnh mà thu hồi ánh mắt.

Ở bên cạnh, Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm như thế, nàng vừa có chút buồn

cười, lại có chút bất đắc dĩ, chỉ cần vừa nhìn thấy Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm tựa hồ mất đi sự bình thản thường ngày, không chút kiêng kỵ mà trêu chọc Tiêu Ngọc.

Khẽ dựa trên ghế, Tiêu Viêm nhẹ ngửi mùi thơm thanh tân của Huân Nhi bên cạnh, nhàn nhã nhắm mắt lại.

Trên đài, sau khi nghi thức đã cử hành được hơn nửa, rốt cục cũng đến lượt Tiêu Viêm.

Nghe thấy tiếng gọi trên đài, trên khu khách quý, nhất thời có rất nhiều ánh mắt tò mò cùng nghi vấn lộ ra, hôm nay bọn họ đến tham dự lễ thành nhân của Tiêu gia, có phần lớn nguyên nhân chính là để xác định vị thiếu niên trong truyền kỳ ở Ô Thần thành gần đây, rốt cục có phải đúng như trong lời đồn hay không.

Nghe tiếng gọi, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt, nhìn về mặt mọi người xung quanh nhìn hắn như người hành tinh lạ, hắn trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhẹ thở ra một hơi, Tiêu Viêm trên mặt vẫn duy trì bình thản, sau đó dưới những ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, hắn từng bước hướng về phía đài cao.

Chủ trì thành nhân nghi thức là Nhị trưởng lão Tiêu ung, mặc dù vị Nhị trưởng lão này, từ trước tới giờ đối với Tiêu Viêm vẫn không có thái độ tốt đẹp gì, bất quá kể từ ngày kiểm tra sơ bộ xong, hắn cũng thu liễm ít nhiều, sự khinh thường không chút che giấu trước kia, giờ đã hoàn toàn biến mất.

Tiêu ung ánh mắt có chút phức tạp nhìn người thiếu niên đang đi lên đài, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, tay cầm lấy vài thứ đồ dùng trong nghi lễ, hướng phía Tiêu Viêm bước tới.

Nhìn Nhị trưởng lão đi tới, nhớ tới sự nhầm chán của nghi thức thành nhân, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy đau đầu, cười khổ một tiếng, nhận mệnh nhắm mắt lại.

Dưới ánh mắt nhìn kỹ của toàn trường, Tiêu Viêm ngây ngốc đứng cả nửa giờ, nghi thức dài dòng lúc này mới chấm dứt.

Trong lòng thở dài một hơi, Tiêu Viêm mở mắt ra, nhìn nhìn những hương

liệu trên người một lát, vừa buồn bực vừa vui mừng.

Làm xong những nghi thức này, Nhị trưởng lão khẽ lau mồ hôi, xoay người đi tới trác nghiệm ma thạch, lớn tiếng nói: "*Nghi thức phục trác.*"

Nghi thức phục trác, chính là lại một lần nữa trác nghiệm đấu khí, trác nghiệm một tháng trước, chỉ là đoán trước, mục đích là chọn ra những cá nhân xuất sắc nhất trong gia tộc, mà cũng chỉ có những người đó, hôm nay mới được phép lên đài trải qua nghi thức thành nhân, mà những tộc nhân dưới bảy đoạn đấu khí, lại chỉ có thể cử hành một ít nghi thức đơn giản mà thôi.

Nghi thức phục trác so với trác nghiệm một tháng trước cũng tinh tế hơn rất nhiều. Phục trác lần này, chính là do nhị tinh đại đấu sư Nhị trưởng lão tự mình kiểm nghiệm, bởi vậy có thể thấy nghi thức thành nhân được coi trọng như thế nào.

Nghe Nhị trưởng lão lớn tiếng hô lên, Tiêu Viêm vốn còn có chút nhàm chán, nhất thời tinh thần hưng phấn lên, một đôi tinh quang, trực tiếp hướng lên đài cao.

Trên khu khách quý, lúc này các thế lực đến từ khắp nơi, cũng gât gao nhìn chăm chăm hắc sam thiếu niên trên đài, bọn họ lần này đến đây, mục đích cũng là để xác định xem, thiếu niên thiên tài ngày xưa, có đúng là đã hồi phục thiên phú tu luyện hay không.... Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Không quan tâm đến những ánh mắt lửa nóng xung quanh, Tiêu Viêm bình tĩnh bước ra phía trước, dừng lại trước trác nghiệm ma thạch.

Híp mắt nhìn người thiếu niên trước mắt, Nhị trưởng lão khẽ vuốt tấm bia đá màu đen, một tia đấu khí được đưa vào, sau đó mặt không chút cảm xúc, đứng sang một bên. Song ánh mắt nhìn Tiêu Viêm, cũng thoáng xẹt qua một tia nghi vấn: "*Tiểu tử này, thật sự đã đến 7 đoạn đấu khí.*"

Xem ra Tiêu Viêm lần này đã tạo cho vị Nhị trưởng lão này đã kích không nhỏ, mặc dù hẳn biết trác nghiệm ma thạch rất khó sai lầm, nhưng hẳn vẫn có chút ngoan cố không muốn tin, cho nên, hẳn lần này tự mình kiểm nghiệm.

Không hề để ý đến ánh mắt nghi vấn của Nhị trưởng lão, Tiêu Viêm tay chậm rãi đặt lên tấm bia đá...

Nhìn Tiêu Viêm trên đài cao, dưới đài, Tiêu Ngọc không nhịn được có chút nhíu mày, nghiêng đầu quay về phía Tiêu Ninh, thấp giọng hỏi:

" Tên kia thực sự đã đến 7 đoạn rồi?"

Tiêu Ngọc bởi vì mới về nhà có 2 ngày, nên nàng cũng không hề nhìn thấy trắc nghiệm lần trước.

Nghe tỷ tỷ hỏi, Tiêu Ninh có chút buồn bực trả lời:

" Đúng, không hiểu hẳn ăn cái gì, trong một năm, thật sự tăng 4 đoạn đấu khí."

Nghe Tiêu Ninh chứng thực, Tiêu Ngọc môi đỏ khẽ mím lại, có chút tức giận day day chân trên nền đất, trừng mắt nhìn người thanh niên mặc hắc sam trên đài, gương mặt xinh đẹp có chút quật cường:

" Không tận mắt nhìn thấy, ta không tin phé vật này lại có thể..."

Thầm thở dài một hơi, Tiêu Ngọc cười lạnh nhìn chằm chằm giữa sân:

" Lần trước không biết người giở trò gì, lần này do Nhị trưởng lão tự mình chủ trì, ta xem người như thế nào..."

Còn chưa nói xong, Tiêu Ngọc gương mặt tươi cười chợt cứng lại, lời chưa nói ra, bị chặn lại ở yết hầu.

Cao cao trên mộc thai, tấm bia đá chợt phóng ra quang mang, dòng chữ to màu vàng, như rồng bay phượng múa hiện ra:

"Đấu khí: tám đoạn!"

-----oOo-----

Chương 40: Chấn động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yên tĩnh, toàn trường yên tĩnh!

Tất cả ánh mắt, sau khi hơi ngẩn người, đều là góc trệ dừng trên tấm bia vừa lóe kim quang kia.

Trong khu của khách quý, không ngừng có tiếng chén trà rơi vỡ, đại biểu của các thế lực trong Ô Thản thành, giờ phút này, đều trợn mắt há hốc mồm, thần sắc không thể tin. Nguồn truyện:

Mục đích đến lần này của họ, là muốn xác định sự thực Tiêu Viêm có thật sự giống như lời đồn, trong một năm tăng lên bốn đoạn đấu khí không.

Mà tình huống ở đây biểu hiện ra, không chỉ làm bọn họ xác nhận được tính chân thật lời đồn, hơn nữa, còn vượt qua dự kiến của họ rất nhiều.

Một năm bốn đoạn đấu khí? Bây giờ hình như đã biến thành một năm năm đoạn đấu khí... Loại tốc độ tu luyện này, trong lòng mọi người, có duy nhất hai chữ để hình dung: Kinh khủng!

"Tiêu gia lần này phát tài rồi..." Trong khu khách quý, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, trong lòng lẫm lẫm nói, một người tộc nhân trong một năm liên tục tăng lên năm đoạn đấu khí, có thể tưởng tượng, tiền đồ sẽ sáng lạn như thế nào.

"Theo tốc độ tu luyện thế này, có lẽ... Không chừng mấy chục năm sau, Tiêu gia sẽ có một siêu cấp cường giả có cấp bậc đấu hoàng." Trong khu khách quý, mọi người nhìn nhau, trong lòng đều không hẹn mà cùng hiện lên một ý niệm đáng sợ trong đầu.

Đấu hoàng, chỉ cần bất kỳ một tiểu gia tộc nào ở Gia Mã đế quốc xuất hiện một cường giả cấp bậc đấu hoàng, vậy gia tộc này, bất kể nó thế nào, địa vị đều sẽ tăng lên, đến lúc đó, cho dù là tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc, cũng không dám quá đắc tội, dù sao, cường giả cấp bậc đấu hoàng, bên trong đế quốc, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa, mỗi người bọn họ đều có được phiên thiên đảo hải, lấy một địch vạn khả năng, không có một đế quốc nào có lí trí, sẽ dễ dàng đắc tội với một đấu hoàng cường giả!

Hơn ba trăm năm trước, đấu hoàng cường giả duy nhất của Gia Mã đế quốc, vì các nước bên cạnh phát động chiến tranh, làm những thân nhân khác của hắn bị chết, mà nổi giận, đơn thương độc mã đồ sát một vạn quân thiết kỵ tinh nhuệ của đối phương, lần đồ sát đó, máu chảy thành sông, hách hách hung danh, làm các nước khác chấn động.

Từ đó về sau, các đế quốc trên đây khí đại lục, rất ít lựa chọn đắc tội một đấu hoàng cường giả! Bởi vậy, có thể thấy được, cường giả cấp bậc đấu hoàng, trên mảnh đại lục này, tốt cùng có có bao nhiêu hung hãn.

Cũng vì vậy, khi mọi người nhìn thấy thiên phú mà Tiêu Viêm biểu hiện ra, đều là cực kỳ đố kỵ với Tiêu gia.

Trung ương của đài cao. Tiêu Chiến cũng bị mấy chữ to màu vàng trên tấm bia đâm vào mắt có chút phát tê, thật lâu sau, mới chậm rãi thở ra một hơi, đem ánh mắt vui mừng nhìn về phía thiếu niên mặc áo đen đứng trong sân, khẽ cười nói: *"Việc đúng nhất ta làm trong cuộc đời này, chỉ sợ là không gây ra cách ngại gì giữa Viêm nhi và phụ thân như ta a..."*

Làm phụ thân của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến phi thường hiểu rõ tính cách của hắn, hắn bây giờ vẫn còn nhớ, đứa con mới sinh ra không lâu của mình năm đó, lạnh lùng bao nhiêu với mình, ánh mắt lạnh như băng kia, giống như đang nhìn một người lạ lẫm, mà không phải thân sinh phụ thân của hắn.

Nhưng hoàn hảo, cổ lạnh lùng năm đó, tại sự quan tâm và sủng ái phát ra từ nội tâm của Tiêu Chiến, chậm rãi bị hòa tan đi...

Nhớ đến lãnh chiến (chiến tranh lạnh) của mình và tiểu gia hỏa trước đây, khóe miệng Tiêu Chiến tràn ra tiểu ý ôn hòa.

"Tiêu tộc trưởng, thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm tiểu thiếu gia, thật sự làm cho người khác chấn động, Tiêu gia các người, chỉ sợ lần này sẽ xuất hiện một cường giả không thể không nổi danh." Bên cạnh Tiêu Chiến, một đôi mỹ mâu của Nhã Phi nhìn chằm chằm thiếu niên áo đen trong sân, chiếc miệng hồng nhuận hé mở, cười khanh khách nói.

Tiêu Chiến cười to hai tiếng, đắc ý cùng hưng phấn trên khuôn mặt cơ hồ khó có thể che dấu, khách khí chấp tay với nhã nhi, làm như tùy ý thờ dài:

"Nhã Phi tiểu thư quá khen, con đường tu luyện của tiểu gia hỏa này luôn trắc trở, ba năm trước hắn đã trải qua đả kích, ai cũng không rõ, loại biến cố này, có thể phát sinh lần nữa hay không, nếu lại có... Ai!"

Mỹ mâu mê người của Nhã Phi cong lên, vũ mị nhẹ giọng cười, thiên phú của Tiêu Viêm rốt cuộc có dài lâu hay chỉ thoáng hiện, nàng bây giờ cũng không biết, nàng chỉ quan tâm đến Tiêu Viêm bây giờ, có tiềm lực làm nàng xem trọng, vậy là đủ rồi.

Ánh mắt mê người khẽ lưu chuyển, trong lòng Nhã Phi đã quyết định, say này, qua lại nhiều hơn với Tiêu gia, tận lực giao hảo!

....

Dưới đài, Tiêu Ngọc khẽ nhếch miệng, hai má có chút cứng ngắt, gương mặt nhìn tấm bia, một lúc lâu sau, bộ ngực đầy đặn phập phồng một lúc, nàng cúi đầu, nói với Tiêu Ninh thần sắc khiếp sợ: *"Người không phải nói hắn mới bảy đoạn sao? Sao lại thăng cấp?"*

Tiêu Ninh há miệng thở dốc, vô tội lắm bậm nói: *"Tháng trước hắn mới bảy đoạn... Tháng này, hắn lại đột phá?"*

"Một tháng từ bảy đoạn tăng lên tám đoạn, việc này sao có thể? Cho dù gia hỏa này hồi phục thiên phú trước kia, cũng không thể có tiến triển nhanh như vậy!" Tiêu Ngọc nhíu mày mắng, một năm năm đoạn đấu khí? Tiểu hồn đản đáng chết, loại tốc độ này, quả thật có thể cùng yêu quái nữ nhân trong Già Nam học viện kia ganh đua.

"Ta sao biết được..." Tiêu Ninh cười khỏ nói, ánh mắt lập tức nhìn về Huân Nhi đứng xa xa, cũng thấy rõ nàng đang nhìn chằm chằm thiếu niên đứng trên bục, với ánh mắt của hắn, không có nửa điểm phản ứng.

"Tên hồn đản đáng chết!"

Bị nữ hài trong lòng vô thị như vậy, ngọn lửa ghen tuông trong lòng Tiêu Ninh, lại không hề dự liệu mãnh liệt bốc lên, hung hăng nhìn Tiêu Viêm, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi này, làm khuôn mặt hơi thanh tú của hắn, nhìn có chút hung ác.

-----oOo-----

Chương 41: Tăng khí tán

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nhị trưởng lão, đã kiểm tra xong chưa?"

Tiêu Viêm nhìn mấy chữ to màu vàng trên bia đá, chậm rãi thu tay lại, liếc mắt nhìn nhị trưởng lão thần tình có chút hoảng hốt bên cạnh, nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

"Nga, ách, xong rồi..." Bị thanh âm của Tiêu Viêm làm bừng tỉnh, nhị trưởng lão có chút bối rối gật gật đầu, từ ánh mắt của hắn mà đoán, hắn hiển nhiên vẫn còn trong khiếp sợ.

"Ai, một năm năm đoạn đấu khí? Tốc độ tu luyện này... Kinh khủng." Một lúc lâu sau, nhị trưởng lão chậm rãi khôi phục thanh tỉnh, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên trước mặt, trong lòng thở dài một hơi, nghi ngờ trong mắt, cuối cùng biến mất toàn bộ trước sự thật.

Kim quang trên tấm bia đá dần biến mất, một lát sau, lại hồi phục lại màu đen thâm trầm mà lạnh lẽo.

Kim quang biến mất, toàn trường vẫn yên tĩnh như trước, hiển nhiên, mọi người vẫn còn đắm chìm trong cổ chấn động đó.

"Khái..." Trên đài cao, tiếng ho khan của nhị trưởng lão, rốt cục lôi kéo lại ánh mắt của toàn trường.

"Nghị thức kiểm tra đã hoàn thành, dựa theo quy củ trước kia, Tiêu Viêm sẽ phải nhận một lần khiêu chiến, quyền hạn khiêu chiến là dưới đấu giả, ai muốn lên?" Ánh mắt nhị trưởng lão đảo qua tuổi trẻ một đời của Tiêu gia, nhẹ giọng quát.

Nếu nói trắc nghiệm trong thành nhân nghị thức là kiểm nghiệm cường độ của đấu khí, vậy thì khiêu chiến này, chính là kiểm nghiệm đấu kỹ tu luyện cùng trình độ nắm giữ, dù sao, một khi cùng người khác sinh tử giao chiến, đấu kỹ cũng là trọng yếu nguyên nhân để cân nhắc thắng thua, các gia tộc coi trọng nó, cũng không dưới đấu khí tu luyện.

Nghe tiếng quát của nhị trưởng lão, tuổi trẻ một đời dưới đài, tất cả đều nhìn nhau, khiếp khiếp không dám mở miệng nói gì, mấy chữ tám đoạn đấu khí trên tấm bia vừa rồi, đã đem toàn bộ may mắn còn lại của bọn họ phá bỏ.

Bọn họ bây giờ, đã không có tư cách gì điều võ dương oai trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm lẳng lẳng đứng giữa đài, ánh mắt tùy ý đảo qua những người đồng lứa ở dưới, mà mỗi lần ánh mắt hần nhìn đến đâu, những thiếu niên ở đó, đều lập tức lui lại một bước.

"*Hừ, một đám đám tiểu quý (quý nhất gan)!*" Nhìn đám tộc nhân lui lại một bước xung quanh, Tiêu Ninh khinh thường mắng một tiếng, ngẩng đầu, khiêu khích nhìn thiếu niên mặc hắc sam, bước lên một bước, vừa muốn lên đài, một chiếc ngọc thủ cũng đem hần kéo lại.

Nhượng mày, Tiêu Ninh hơi khó chịu nhìn tử tử của mình: "*Sao vậy?*"

"*Bây giờ hần cũng là tám đoạn đấu khí, ngươi lên cũng không thể thắng.*" Tiêu ngọc thở dài nói.

Khóe miệng Tiêu Ninh giật giật, trù trù một lát, ánh mắt không thể không chế nhìn qua Huân Nhi cách đó không xa, cũng nhìn thấy thiếu nữ đang dịu dàng nhìn Tiêu Viêm giữa sân, bộ dáng động lòng người đó, chưa từng lộ ra trước mặt hần...

Hàm tăng hung hăng nghiêng lại, Tiêu Ninh gạt tay Tiêu Ngọc ra, trên khuôn mặt hơi non nớt, tràn ngập lãnh ý cùng ghen tị: "*Ta tiến vào tám đoạn đấu khí đã hơn một năm, chẳng lẽ còn không đối phó được một cái thái điều vừa tiến vào tám đoạn sao?*" (chắc rằng này không nhớ đây là Tiêu Viêm tu luyện lại)

Nhìn Tiêu Ninh vẻ mặt quật cường cùng ghen tị, Tiêu Ngọc cũng có chút bất đắc dĩ, chần chờ một lúc, bỗng nhiên lấy ra một viên đan dược màu xanh, có chút không muốn vuốt ve nó một lúc, sau đó nhanh chóng nhét vào tay Tiêu Ninh, thấp giọng nói: "*Đây là nhị phẩm đan dược "Tăng khí tán", có thể cho người tăng lên đấu giả thực lực trong một thời gian ngắn, nhưng trong một tháng sau, sẽ phải nằm trên giường, nếu không đến lúc*

vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không nên dùng."

Nghe vậy, Tiêu Ninh nhất thời kinh hỉ đem nó nắm tại trong tay, vui vẻ nói: *"Có thứ này, nhất định có thể cho tên gia hỏa kia một trận giáo huấn!"*

Tiêu Ngọc nhíu mày, quát nhẹ: *"Người đừng làm loạn, cho hắn chịu một chút đau khổ là được, vạn nhất đem hắn đánh trọng thương, gia gia cũng không bảo vệ được người, hắn bây giờ, không phải phế vật trước kia."*

"Ân, ân, hiểu rồi..." Gật gật đầu, Tiêu Ninh liếm môi cười, đem ánh mắt chuyển sang Huân Nhi, trong lòng đắc ý nói: *"Ta sẽ cho người biết, tên kia chẳng qua chỉ là một cái phế vật."*

Cười lạnh một tiếng, Tiêu Ninh tránh thoát khỏi bàn tay Tiêu ngọc, nhảy lên đài cao, cao giọng quát: *"Ta lên!"*

Nghe có người đáp lời, ánh mắt của toàn trường đều hội tụ trên người Tiêu Ninh, loại vạn chúng chúc mừng cảm giác này, làm vẻ đắc ý trên mặt hắn lại càng đậm thêm một phần.

Nhìn Tiêu Ninh đi tới, nhị trưởng lão nhíu mày, đem ánh mắt dời đến khu khách quý, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt khó coi của đại trưởng lão, bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, trong lòng mắng: *"Tên bọn đản không biết tốt xấu! Người còn không nhận ra Tiêu Viêm không còn là phế vật như trước nữa sao?"*

Tiêu Ninh vẫn chưa chú ý đến sắc mặt khó coi của nhị trưởng lão, bước đến, đắc ý cười nói: *"Tiêu Viêm, để ta thử chiến đấu thực lực của người rốt cuộc mạnh đến đâu."*

Lườn biếng giương mắt nhìn Tiêu Ninh trước mặt, Tiêu Viêm ngay cả lời cũng không thềm đáp.

"Tiêu Ninh, khiêu chiến Tiêu Viêm, Tiêu Viêm, người có chấp nhận hay không?" Nhìn Tiêu Ninh đã đi tới giữa đài, Nhị trưởng lão đành phải bất đắc dĩ lớn tiếng nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

"Người sẽ chấp nhận chứ? Huân Nhi cũng đang xem, đừng để nàng thất vọng..." Vuốt ve viên đan dược trong tay áo, lòng tự tin của Tiêu Ninh lại

càng lớn hơn, nhìn thoáng qua thiếu nữ đậm nhũ như hoa sen dưới đài, cười lạnh nói.

"*Ngu ngốc...*" Trong lòng phun ra hai chữ, Tiêu Viêm sờ sờ mũi, dưới ánh mắt của mọi người, nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nói: "*Tiếp nhận.*"

.Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, nhị trưởng lão lại bắt đắ dĩ thờ dài, phát phát tay, lúc lui ra phía sau, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, quá khẽ: "*Nhớ kỹ cho ta, có mức độ một chút!*"

Tiêu Ninh liếm môi

Tiêu Viêm cũng nhún vai không có ý kiến.

Theo nhị trưởng lão thối lui, trên đài, không khí nhất thời căng thẳng!

-----oOo-----

Chương 42: Người thua

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hai thiếu niên đang đối thị trên đài, tất cả ánh mắt mọi người, đều hứng trí chuyển lên, bọn họ cũng phi thường muốn biết, sau ba năm, vị thiếu niên lại sáng tạo kỳ tích này, trên mặt đấu kỹ, cũng có kinh khủng tiến bộ như thế không?

Trên khu khách quý, Tiêu Chiến nhíu mày nhìn Tiêu Ninh trên đài, sắc mặt có chút khó coi, tuy đấu khí của Tiêu Viêm nằm ngoài dự kiến của hắn, nhưng về đấu kỹ, hắn lại chưa bao giờ thấy Tiêu Viêm đi đến đấu kỹ đường tìm đấu kỹ sư chuyên môn của gia tộc học tập qua.

Phải biết rằng, đấu kỹ không giống với tu luyện sơ giai đấu khí, hoàng giai sơ cấp đấu kỹ, còn có thể tự mình tu luyện, nhưng một số hoàng giai trung cấp cùng hoàng giai cao cấp đấu kỹ, lại phải tìm đấu kỹ sư chuyên môn của gia tộc mới học được, nhưng vài năm này, Tiêu Chiến chưa hề nghe thấy một vị đấu kỹ sư nào từng nói Tiêu Viêm đến tìm họ học tập đấu kỹ, ngược lại, Tiêu Ninh lại là khách quen.

Theo Tiêu Chiến biết, Tiêu Ninh có thực lực tám đoạn đầu khí, đã nắm giữ ít nhất ba loại hoàng giai trung cấp và một loại hoàng giai cao cấp đầu kỹ, vài loại đầu kỹ này, đủ để hẳn khó tìm đối thủ trong những người cùng cấp bậc, lần tỷ thí này, Tiêu Viêm tựa hồ rơi vào hạ phong.

"A a, Tiêu tộc trưởng, ngươi đoán xem, Tiêu Viêm tiểu thiếu gia có thể thắng không?" Bên cạnh Tiêu Chiến, Nhã Phi nhìn chăm chăm vào giữa đài, nhẹ giọng cười hỏi.

Tiêu Chiến chậm rãi áp chế tức giận trong lòng, nhàn nhạt cười nói: "*Viêm nhi không quá tinh thông đầu kỹ, hơn nữa mới bước vào tám đoạn, đối phó với Tiêu Ninh đã bước vào cảnh giới này khoảng một năm, chỉ sợ sẽ không có phần thắng quá lớn.*"

"Nga, thật không?" Sóng mắt mê người khẽ lưu chuyển, Nhã Phi chớp chớp lông mi thon dài, mỹ mâu thoáng nhìn vì thiếu niên mặc hắc sam khí định thần nhàn đứng giữa đài, chiếc miệng hồng nhuận nhếch lên, nụ cười trên mặt có không biết bao nhiêu thành thực vũ mị: "*Không biết vì sao, nhưng ta tin tưởng Tiêu Viêm tiểu thiếu gia, ta nghĩ, hẳn nhất định có thể giành được thắng lợi.*"

Tiêu Chiến ngẩn ra, tựa hồ có chút kinh ngạc nàng vì sao lại tin tưởng như vậy, cười lắc lắc đầu: "*Vậy thì theo lời nói của Nhã Phi tiểu thư.*"

.....

Nhìn Tiêu Viêm tùy ý đứng trước mặt, Tiêu Ninh cười lạnh một tiếng, hai bàn tay chậm rãi nắm chặt, đầu khí nhàn nhạt, lưu chuyển nhanh chóng trong cơ thể, mang đến một trận mạnh mẽ lực lượng cảm giác.

Hơi yên lặng, Tiêu Ninh dẫm mạnh chân một cái lên đất, thân hình lập tức nhằm về phía Tiêu Viêm phía trước, lúc lao lên, hai bàn tay Tiêu Ninh hơi gập lại, móng tay hơi bén nhọn trên mười ngón lóe lên chút hàn mang.

Tại lúc còn cách Tiêu Viêm nửa thước, thân hình Tiêu Ninh chợt dừng lại, hữu trao vẽ nên một đường cong, nhắm đến yết hầu của Tiêu Viêm: "*Hoàng giai trung cấp đầu kỹ: Liệt trao kích!*"

Sắc mặt bình tĩnh nhìn thủ trao nhanh chóng vồ đến, Tiêu Viêm không nhanh không chậm nâng tay lên, ngón tay hơi gập lại, lực đẩy mạnh mẽ,

bắn mạnh ra...

Dưới lực đẩy không hề báo trước này, Tiêu Ninh sắc mặt biến đổi, thân hình như bị búa tạ đánh trúng, hai chân lui lại hơn mười bước, mới chặt vật đình chỉ thân hình.

Trên đài cao, nhìn một màn này, sắc mặt Tiêu Chiến hơi kinh ngạc, Nhã Phi bên cạnh, cũng thản nhiên cười, tao nhã cầm lên chén trà làm bằng bạch ngọc trên bàn, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ.

"*Tiểu gia hỏa này, thật đúng là thâm tàng bất lộ a...*" Trên môi nổi lên vũ mỉ mỉ tiểu ý, trong lòng Nhã Phi lẩm bẩm nói.

"*Ngươi... Đây là đấu kỹ gì?*" Vuốt vuốt bộ ngực có chút tức, Tiêu Ninh sắc mặt khẽ biến, quát hỏi.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc nhìn hấn một cái, lập tức nhìn lòng bàn tay của mình, "*Xuy hỏa chưởng*" này, có cái tên đương nhiên khó nghe, tuy nhiên có thể làm ra cỡ lực đẩy mạnh mẽ như vậy, đích xác làm Tiêu Viêm hài lòng.

Nhìn Tiêu Viêm không để ý đến mình, Tiêu Ninh da mặt khẽ giật giật, cắn chặt răng, mang theo tức giận lại lao đến chỗ Tiêu Viêm.

Bàn tay vẫn chưa thu lại, Tiêu Viêm híp mắt, nhìn Tiêu Ninh càng ngày càng gần, khước miệng chậm rãi hiện lên một hồ độ thanh lãnh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Bàn tay phải mở ra, chột nắm chặt lại, một cỡ hấp lực hung mãnh, bắn ra từ bàn tay: "*Huyền giai đấu kỹ: Hấp chưởng!*"

Nhìn thấy Tiêu Viêm nắm tay lại, hai chân Tiêu Ninh theo bản năng giữ chặt mặt đất, nhưng lực đẩy mà hấn đợi không đến, mà lại là một cỡ hấp lực, đem hấn hút mạnh về phía trước.

Thân thể vẽ nên một đường cong trong không trung, lao thẳng đến Tiêu Viêm.

Tuy bị hấp lực điều khiển thân hình, nhưng khi Tiêu Ninh thấy khoảng

cách của mình và Tiêu Viêm càng ngày càng gần, cũng nhin không được vui vẻ ra mặt, cười lạnh một tiếng, đầu khí nhanh chóng ngưng tụ trên nắm tay.

"*Thiết sơn quyền!*" Một tiếng quát to, Tiêu Ninh nắm chặt tay, một cỗ phá phong kinh khí, trầm thấp vang lên giữa không trung, hướng đến bả vai của Tiêu Viêm, theo thanh thế thế này, nếu bị đánh trúng, chỉ sợ tay của Tiêu Viêm, nhất định sẽ bị thương nặng, xem ra, người này đã không có ý niệm hạ thủ lưu tình từ đầu.

Thiết sơn quyền, hoàng giai cao cấp đấu kỹ, uy lực không kém, cần có bảy đoạn đầu khí mới có tư cách tu tập.

Híp mắt lại cảm nhận cỗ kinh khí bén nhọn kia, Tiêu Viêm chậm rãi thở một hơi, lộ tuyến vận chuyển đầu khí trong người, chợt biến đổi: "*Huyền giai đấu kỹ: Xuy hỏa chưởng!*"

Theo tiếng quát trong lòng, lực đẩy cuồng mãnh, lại theo bàn tay của Tiêu Viêm phun ra.

"*Phanh!*" Không khí hơi gợn sóng, một cỗ lực đẩy vô hình, hung hăng bắn tới trên người Tiêu Ninh, hai cỗ lực đẩy trái ngược giáp công, nhất thời làm sắc mặt hắn một mảnh tái nhợt.

"*Phốc xuy*"

Hai cỗ lực ngược nhau, cuối cùng là lực đẩy chiếm thượng phong, sau khi giằng co một lúc, cuối cùng Tiêu Ninh trực tiếp bị cỗ lực đẩy kia ném xuống đất, sau khi bị kéo lê hơn mười thước, thân hình mới chậm rãi dừng lại, cùng lúc đó, một ngụm máu tươi, cũng thê thảm phun ra.

Nhìn Tiêu Ninh nằm trên mặt đất, lại liếc nhìn toàn trường đang im lặng, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi buông xuống, nhàn nhạt nói ra mấy chữ: "*Ngươi thua...*"

-----oOo-----

Chương 43: Thực lực của Tiêu Viêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Ninh bị thảm bại ở giữa sân, dưới đài thoảng trở nên yên tĩnh rồi nhanh chóng rối loạn đứng lên, những rung động lúc trước còn chưa hoàn toàn tiêu tán mà giờ trong lòng lại tiếp tục chậm rãi dâng lên.

Những người trẻ tuổi đồng lứa trong Tiêu gia, đều đang trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Ninh học máu nằm dài trên mặt đất. Cùng bối phận với nhau, bọn họ tự nhiên phi thường rõ ràng biết được chiến lược của Tiêu Ninh, trong lớp trẻ đồng lứa tại Tiêu gia, ngoại trừ Huân Nhi có thể coi là đặc biệt không tính, còn lại khó ai có thể là đối thủ của hắn. Song giờ đây, vừa gặp Tiêu Viêm hai người chạm mặt nhau, liền bị đánh cho hoa rơi nước chảy. Loại... biến cố quá bất ngờ này, quả thực làm cho người ta có chút ửng phò không kịp.

Dưới đài, nhìn Tiêu Ninh bại nhanh chóng như vậy, gương mặt Tiêu Ngọc lộ ra một nét cười thâm, chỉ là che kín đi vẻ không thể tin nổi. Chiếc miệng nhỏ hồng nhuận có chút mở ra, nội tâm vô cùng khiếp sợ.

Sau cả nửa ngày, chậm rãi hồi phục lại tinh thần, trên khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Ngọc mang theo một chút sắc hồng nhuận, nhẹ giọng lầm bầm nói, "*Tên tiểu hồn đản này, như thế nào lại trở nên cường liêu như vậy? Chẳng lẽ trong lúc khổ tu đấu khí, hắn còn có cả thời gian nhàn rỗi tu luyện đấu kỹ sao?*"

"*A a, Tiêu Viêm tiểu thiếu gia không chỉ có đấu khí mạnh mẽ, ngay cả đấu kỹ cũng nắm chắc như vậy, đến mức lô hỏa thuần thanh, có lẽ Tiêu gia tộc trưởng phải hao phí không ít tâm lực a?*" vị khách quý mở miệng. Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Nhã Phi vẫn bị thủ đoạn của Tiêu Viêm làm cho chấn động, trong lúc vẻ mặt hơi trầm xuống, trong con mắt đẹp mê người kia lại lóe ra một tia dị quang, liền quay sang Tiêu Chiến ở bên cạnh thản nhiên mỉm cười nói.

Muốn học tập được đấu kỹ cao thâm, phải có người tự mình dạy dỗ cộng một chút năng khiếu. Xem ra Nhã Phi đã cho rằng Tiêu Chiến chính là người đã dạy dỗ cho Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Chiến cảm thấy tức cười, lắc đầu cười khò. Đừng nói hắn căn bản không có giáo huấn qua cho Tiêu Viêm về đấu kỹ. Chính là hắn nghĩ dù lúc trước có dạy thì Tiêu Viêm cũng không thể sử dụng đến cái

loại... đấu kĩ kì dị này. Với những nhận thức của hắn về những đấu kĩ trong gia tộc, tựa hồ cũng chưa có nghe nói qua về loại ... đấu kĩ này.

Nếu như chưa bao giờ thấy qua, liền chỉ có một nguyên nhân: " *Đấu kĩ mà Tiêu Viêm sử dụng, vốn không phải là của Tiêu gia có.*"

" *Nếu không phải đấu kĩ của Tiêu gia, vậy Viêm Nhi từ đâu mà học được?*" trong lòng có chút nghi hoặc, Tiêu Chiến hướng ánh mắt về phía những nhân vật cao tầng trong gia tộc, nhưng lại thấy bọn họ mang ánh mắt có chút quái dị hướng về phía mình.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, Tiêu Chiến cũng sửng sốt đầy ngạc nhiên, nguyên lai cả bọn họ cũng tưởng chính mình là người dạy cho Viêm Nhi những đấu kĩ đó phải không?

Bĩu môi một cách bất đắc dĩ, Tiêu Chiến không muốn giải thích, lại đem ánh mắt hướng đến thiếu niên mặc đồ đen đang đứng trong sân kia, trong lòng lẩm bẩm nói: " *Tiểu tử này, thật là có không ít bí mật.*"

Giữa sân, nhìn Tiêu Ninh đang nằm gục trên mặt đất, từ trong khiếp sợ hồi phục lại, Nhị trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Viêm.

Thiếu niên đó cúi đầu đứng, thoáng trên khuôn mặt thanh tú non nớt chỉ có một vẻ bình tĩnh, yên lặng, cũng không có một tia đắc ý khi thắng lợi, cũng không có vẻ kiêu ngạo.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nhị trưởng lão giơ cao cánh tay khô héo lên, vừa muốn lớn tiếng hô lên tỷ thí chấm dứt, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Xa xa, Tiêu Ninh đang nằm gục trên mặt đất, đột nhiên thân thể giống như một con báo giả chết chột lao vọt lên. Vốn đấu khí nhàn nhạt nhưng ngay lập tức chột tăng vọt, cước chưởng chột hung hăng đập một cước, thân hình bạo phát, cước đập ra đấu khí bắn ra tứ phía.

Hai mắt có chút lạnh lẽo nhìn thân ảnh Tiêu Viêm càng lúc càng gần, trên khóe miệng Tiêu Ninh có vết máu làm cho khuôn mặt hắn nhiễm vẻ dữ tợn: " *Tiểu hồn đản, tìm chết đi.*"

"Tiêu Ninh, dừng tay!"

Biến cố đột ngột xảy ra làm cho Nhị trưởng lão chột sững sờ, khăn cấp quất lên một tiếng. Song lúc này lửa giận cùng ghen ghét đã tràn ngập khắp suy nghĩ của Tiêu Ninh, làm cho hắn không còn nghe thấy gì nữa, thừa dịp ăn vào một viên dược lực "*Tăng khí tán.*", cắn răng hướng về phía Tiêu Viêm mà công kích.

"Hắn phục dụng thêm Tăng khí tán." Nhã Phi vốn nhiều kiến thức, nhìn thực lực đột nhiên bạo tăng của Tiêu Ninh, mặt cười khẽ biến đổi, trầm giọng nói.

"Hỗn đản!" Nghe thấy vậy sắc mặt Tiêu Chiến càng thêm âm trầm, một quyền nện mạnh trên bàn trước mặt. Con nhện đang ở trên lưới trong một cái khe bàn nhất thời rung động mạnh, quay đầu lại hung ác nhìn chằm chằm, sắc mặt có chút biến hóa giống Đại trưởng lão: "*Lão già này, con ta mà có xảy ra chuyện gì thì cháu ngươi dù có bồi mệnh cũng không đủ.*"

Bây giờ tiềm lực của Tiêu Viêm, một người như Tiêu Ninh vĩnh viễn không thể nào so sánh được. Nếu thật sự trong tử thí, mà bị Tiêu Trữ đánh trọng thương không thể cứu chữa được thì dù cho hắn là hậu nhân của Đại Trưởng lão, gia tộc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Bị Tiêu Chiến như ác lang nhìn trừng trừng, da mặt khô héo của Đại trưởng lão cũng hơi động đậy, trong miệng thoáng chút cười khổ. Nếu Tiêu Viêm là Tiêu Viêm của trước kia, vì vậy mà bị trọng thương thì bây giờ... gia tộc dù có buông tha Đại trưởng lão hắn nhưng tên tiểu tử kia dù tương lai có trở thành Đấu Hoàng cũng không có khả năng dễ dàng được bỏ qua.

Giữa sân, tiếng quát của Nhị trưởng lão cũng không mang lại tác dụng, khoảng cách gân trong gang tấc đủ giúp cho Tiêu Ninh nhanh chóng phi thân đến bên cạnh Tiêu Viêm, đầu khí trên hai nắm đấm nhanh chóng ngưng kết, miệng hét lớn: "*Thiết sơn quyền!"*

Thực lực cường mãnh đủ khiến cho Thiết sơn quyền này mang đến một luồng gió áp bức, đè nén mãnh liệt.

Gió mạnh thổi bay mấy sợi tóc trên trán Tiêu Viêm, lộ ra đôi con ngươi màu đen trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bạn đang đọc truyện tại -

Đối mặt với một kích mạnh mẽ của Tiêu Ninh, Tiêu Viêm cơ hồ không có ý lui về phía sau. Hữu quyền nắm chặt, thân hình thoáng co lại giống như một đầu cuồng sư đang ẩn nấp chờ cơ hội, yên lặng trong giây lát, thân thể giống như lợi tiễn, đột nhiên vọt mạnh ra xa.

Lực chọn lúc này của Tiêu Ninh là lấy cứng chọi cứng với Tiêu Viêm. Nhị trưởng lão không khỏi tức giận, đập đập chân: "*Hỗn đản!*"

"*Bát cực băng!*"

Một tiếng quát trầm muồn khê vang lên, Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, Nhị trưởng lão trong ánh mắt có chút hoảng sợ, hung hăng cùng Tiêu Ninh lấy cứng đối cứng cùng lúc.

"*Phanh!*" Hai nắm tay gặp nhau giữa không trung, thoáng một chút yên tĩnh, khuôn mặt dữ tợn của Tiêu Ninh chợt trở nên trắng bệch, vết máu không ngừng từ khóe miệng tràn ra.

Sắc mặt tái xám, cánh tay mạnh mẽ run rẩy, quần áo lúc này tựa như phát ra tiếng kêu phàn phật, nắm tay phía trước đẩy mạnh tới, thân hình Tiêu Ninh giống như một mảnh lá vụn trong cuồng phong, dưới vô số ánh mắt kinh hãi trực tiếp bắn ra khỏi đài cao.

Nhìn một màn này, Nhị trưởng lão ở trên đài đồng tử chợt co lại, không nhìn được hút một ngụm lương khí. Cách đó không xa, bóng lưng của thiếu niên mặc y phục đen đó, trong giờ phút này tựa hồ trở nên thần bí hơn.

-----oOo-----

Chương 44: Người muốn thử không?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người kia nhìn không rõ Tiêu Ninh còn sống hay đã chết, toàn tràng lại một lần nữa yên tĩnh.

Chỉ trong chốc lát, những ánh mắt như nhìn thấy yêu quái, đầu hướng lên đài cao nhìn thiếu niên mặc hắc y phục. Mặc dù nhiều người không rõ đến tột cùng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà Tiêu Ninh thực lực đột nhiên tăng vọt, nhưng mà mọi người lại tận mắt thấy được một sự thật, ngoài dự liệu mặc dù thực lực của Tiêu Ninh tăng vọt nhưng Tiêu Ninh lại bị bại so với lúc trước còn thảm thiết cùng dứt khoát hơn, một quyền đánh trọng thương.

Trên khu khách quý ngồi, nhìn biến cố trong sân, Nhã Phi chậm rãi đưa cánh tay ngọc thon dài trắng nõn đặt lên trên đôi môi đỏ mọng mê người, bộ ngực đầy đặn có chút phập phồng, trong đầu hiện lên từng trận kinh tâm động phách.

"Đấu kỹ mạnh thật. Đây là cấp bậc nào? Huyền giai? Như thế nào có thể?" Nhẹ nhàng hút một ngụm lương khí, Nhã Phi trong lòng đầy rung động lắm bầm nói, nàng phi thường rõ ràng rằng, tu luyện được huyền giai đấu kỹ khó khăn đến mức nào.

Rung động đến ngơ ngẩn cả nửa ngày trời, một lúc lâu sau, trong óc Nhã Phi chậm rãi hồi phục sự thanh tỉnh. Trong đầu hồi tưởng lại, nổi lên hình ảnh Tiêu Viêm sử dụng đấu kỹ mạnh mẽ đó lúc trước, lông mi có chút nhíu lại, những ý niệm trong đầu có chút loạn lên, "Nếu như ta nhớ không nhầm, đấu kỹ cao cấp nhất của Tiêu gia là một loại huyền giai công pháp "Cuồng sư nộ cương.", cùng với huyền giai trung cấp đấu kỹ "Sư sơn liệt" mà?"

"Mà đấu kỹ lúc trước Tiêu Viêm sử dụng, rõ ràng không phải là "Sư sơn liệt". "chớp chớp hàng lông mi thon dài, đột nhiên ngọc thủ của Nhã Phi căng thẳng bung lầy chén trà, trong lòng thấp giọng nói, "Chẳng lẽ đấu kỹ này, không phải là do Tiêu Chiến truyền cho hắn?"

Đôi mắt đẹp nheo lại, bên trong lóe lên một đạo tinh quang, trên mặt Nhã Phi sự kinh hoàng đã biến mất không dấu vết, nhưng vừa vặn quay sang lại thấy Tiêu Chiến trên khuôn mặt hiện lên vẻ mờ mịt, rung động.

"Quả nhiên không phải Tiêu Chiến đưa ra loại đấu kỹ này..." bộ ngực đầy đặn của Nhã Phi nhẹ nhàng thở ra một hơi, cánh ngọc tay thon dài của nàng mân mê chén trà một chút, hồi tưởng về trình độ thuần thực của Tiêu Viêm đối với đấu kỹ này, trong lòng không khỏi rung động mãnh liệt: "Tên tiểu tử này chắc hẳn sau lưng có một vị sư phụ thần bí? Nếu không, huyền

giai đấu kỹ như vậy không thể dựa vào một thiếu niên như hắn có thể tìm tòi sáng tỏ để luyện đến mức lô hỏa thuần thanh như vậy."

" Có thể dạy huyền giai đấu kỹ đến vậy, thực lực của gã sư phụ thân bí kia, sợ rằng ít nhất là cấp độ đấu linh, nói không chừng còn mạnh hơn nữa!"
Trên gương mặt xinh đẹp xẹt qua một tia ngưng trọng, Nhã Phi ưu nhã buông chén trà xuống, đôi mắt đẹp mang theo chút ý vị không rõ ràng, chậm rãi đánh giá thiếu niên thanh tú trên sân: *" Tiểu tử này... tựa hồ ngày càng thần bí hơn a. Thật sự làm cho người ta không nhìn được có chút tò mò."*

" Ai... Viêm Nhi tên tiểu tử này, thật sự càng ngày càng làm cho con người ta không nhìn thấu a." Trong khi những ý niệm trong đầu Nhã Phi đang chuyển động không ngừng, thì Tiêu Chiến ở bên cạnh, trong lòng cũng không khỏi thở dài một tiếng. Lúc trước dù Tiêu Viêm sử dụng đấu kỹ này, cho dù là hắn trong lòng cũng không khỏi phải khen một tiếng. Như vậy đánh giá về đấu kỹ đó, từ góc độ lực công kích sáng tỏ mà nói, quả thực đủ để hoàn mỹ hơn huyền giai đấu kỹ của gia tộc: *" Sư sơn liệt."*

Chậm rãi lắc đầu, Tiêu Chiến nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt lóe tinh quang lóe lên, *" Sau lưng Viêm Nhi, sợ rằng có người đang dạy dỗ hắn!"*

" Là ai dạy đây?" Sờ sờ khuôn mặt, Tiêu Chiến đột nhiên không tự chủ được đem ánh mắt hướng về Huân Nhi đang ở xa xa dưới đài. Lúc này trên khuôn mặt của nàng đang nở một nụ cười, ánh mắt nhàn nhạt, thần nhiên mang theo ý cười nhìn về thanh niên trên đài.

" Chẳng lẽ lại là nàng?" trong lòng bao nhiêu nghi hoặc chuyển động, nhớ tới Huân Nhi hàng ngày thân mật với Tiêu Viêm, Tiêu Chiến lúc này trong lòng mới có chút tự nhiên lại.

Trên đài cao, Tiêu Viêm chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, song chuông cứng rắn như nham thạch lặng lẽ hồi phục như bình thường, tay áo có chút theo tâm ý liền nhẹ nhàng tuột xuống dưới.

Con người nheo lại, Tiêu Viêm nhìn xuống dưới đài, Tiêu Ngọc vội vã ôm lấy Tiêu Ninh đang hôn mê xuống dưới đài. Khuôn mặt bình thản, trong lòng vẫn có chút chưa được thoải mái lắm, nếu không phải lần này do mình có hai đại huyền giai đấu kỹ hộ thân, e rằng một quyền vừa rồi của Tiêu Ninh, có thể đem tay phải của mình đánh gãy đoạn. Nếu người khác

nói mình không đúng khi hạ thủ không lưu tình, chính mình cũng không lấy lí do này để làm người tốt một cách ngu ngốc.

Chậm rãi thu hồi nắm tay lại, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn Nhị trưởng lão đang há hốc mồm ở một bên, nhàn nhạt nói: "*Xin hỏi tỉ thí kết thúc chưa?*"

Yết hầu nuốt một ngụm nước bọt, Nhị trưởng lão vừa hồi phục thanh tỉnh vội vàng gạt đầu, vừa muốn hét lớn kêu tỉ thí kết thúc, đột nhiên một tiếng hét phẫn nộ vang lên, cắt đứt ý định của lão. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"*Chậm đã!*" Tiêu Ngọc ở dưới đài, mắt nhìn Tiêu Ninh người đầy máu tươi, không biết sống chết ra sao, hàm răng phẫn nộ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, giọng căm hận quát.

Nhị trưởng lão nhướng mày, trầm giọng quát: "*Tiêu Ngọc, ngươi muốn làm gì?*"

Tiêu Ngọc cẩn thận đem Tiêu Ninh đang hôn mê giao cho một gã tộc nhân phía sau, rồi giận dữ bước lên đài, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đầy oán hận, cả giận nói: "*Tiêu Ninh dù sao cũng là biểu ca của ngươi, tại sao các ngươi xuống tay ác độc như vậy?*"

Nhìn bộ dạng nghiễm nhiên hỏi tội của Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm nở một nụ cười, nghiêng đầu cười lạnh nói: "Bất quá đây là một cuộc khiêu chiến không có chút ý nghĩa nào. Vậy mà hấn lại vi phạm quy định, phục dụng đan dược, lúc trước hấn công kích mạnh như vậy, ngươi thấy hấn xuống tay với ta có lưu tình không? Nếu như ta không phản kích thì bây giờ người nằm dưới đó chính là ta rồi. Đến lúc đó, ngươi có thể vì ta mà nổi giận quát với hấn như thế này không? Tiêu Ninh hấn là người còn Tiêu Viêm ta không phải là ngươi chắc? Tiêu Ngọc ngươi ngoại trừ có thể điều ngoa khoác lác ở bên ngoài ra, còn có thể làm được gì nào?"

Bị Tiêu Viêm liên tục trách mắng, vạch trần các suy nghĩ của mình, Tiêu Ngọc trong lòng cảm thấy ngọt ngào, gương mặt xinh đẹp hồng nhuận kia đã trở nên trắng bệch không còn chút máu. Bình thường tính tình nàng vốn kiêu ngạo, bây giờ bị một gã so với mình còn kém cõi hơn giáo huấn như vậy trước mặt mọi người thì sao chịu được. Hít sâu một hơi, đè những tức giận đang bùng phát đó xuống, lạnh lùng nói: "*Ta không cần biết ngươi đối trả ra sao, ta chỉ cần biết ngươi đã đánh trọng thương đệ đệ ta, bây*

giờ ta hướng ngươi khiêu chiến tiếp, nếu ngươi có bản lĩnh thì tiếp tục đấu!"

"Tiêu Ngọc, đi xuống, nơi này không phải là nơi ngươi có thể dính vào. Quy củ của tỷ thí là ngươi không phải đấu giả thì ngươi không có quyền hạn ở đây." Ở bên cạnh, Nhị trưởng lão lên tiếng trách mắng.

Tiêu Ngọc quật cường cắn môi, oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, lạnh lùng nói: *"Chẳng lẽ ngươi không dám tiếp nhận?"*

"Con đàn bà ngu ngốc này!"

Trong lòng tức giận nghiến răng mắng chửi một phen, lúc trước cùng Tiêu Ninh chiến đấu, Tiêu Viêm đã tiêu hao không ít đấu khí, bây giờ thực lực của hắn chỉ ngang với đấu giả tam đoạn, vì vậy Tiêu Ngọc khiêu chiến rõ ràng cố tình gây bất lợi.

"Ngươi sẽ không phải đến lời khiêu chiến của một nữ tử cũng không dám tiếp nhận chứ?" Ánh mắt có chút âm lãnh nhìn Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc trong tâm lại vô cùng sung sướng, cười lạnh nói.

Sờ sờ mũi, khóe miệng Tiêu Viêm thoáng co quắp lại, trong đồng tử đen nhánh chợt lộ hung quang.

Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị liều mạng đáng cho người con gái này một trận, một tiếng cười thiếu nữ như chuông bạc thanh nhã vang lên nhưng nàng lại lén lút nhẹ nhàng lướt lên đài.

"Tiêu Ngọc biểu tỷ, Tiêu Viêm ca ca bây giờ sức lực đã cạn, nếu lúc này ngươi khiêu chiến hắn, không cẩn thận có thể lại gây ra nguy hiểm. Nếu thật sự Tiêu Ngọc biểu tỷ muốn khiêu chiến, không bằng Huân Nhi ta cùng người thử xem, được không?"

-----oOo-----

Chương 45: Lạc mạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại ánh mắt ngạc nhiên ở dưới, cô gái nhẹ nhàng nhảy lên đài cao, ưu nhã rơi xuống bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt như thu thủy chậm rãi lưu chuyển, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên ý cười nhơn nhơn.

Nhìn người thay mình khiêu chiến chính là Huân Nhi, Tiêu Viêm sững sờ, bất đắc dĩ mừng rỡ nói: "*Người chạy lên đây làm cái gì?*"

Huân Nhi chum chim cái miệng nhỏ nhắn, nhợt nhạt cười, không có trả lời, đem ánh mắt chuyển hướng đi bởi vì nàng thấy trên sắc mặt Tiểu Ngọc đã thoáng xuất hiện biến hóa, liền mỉm cười nói: "*Tiểu Ngọc biểu tở, tuổi của người so với Tiêu Viêm ca ca lớn hơn một chút lại còn vào trong học viện tu luyện. Loại... khiêu chiến này làm cho người ta có chút khó chịu. Nếu Tiểu Ngọc tở muốn thật sự tìm người nói chuyện cho hết giận, hay là để Huân Nhi ta giúp người đi!*"

Nghe vậy, Tiêu Ngọc mặt cười hơi trầm xuống, mày liễu cau lại, hung hăng hướng về Tiêu Viêm nói: "*Người chẳng lẽ chỉ biết trốn sau đàn bà thôi sao?*"

Tiêu Viêm mày nhọn dựng lên, trong mắt hung quang ẩn hiện, bây giờ hẳn quả thực muốn đem người con gái đáng ghét này đánh gục xuống mặt đất mà không phải suy nghĩ.

"*Tốt lắm, được rồi, đây không phải là lúc mà ba đưa người dây dưa mãi.*" Cách đó không xa, Nhị trưởng lão sắc mặt âm trầm quát lên một tiếng, đem những lời ba người định nói phải nuốt lại.

Với nét mặt già nua âm trầm, Nhị trưởng lão tức giận vội vàng đi tới, quay về Tiêu Ngọc phẫn nộ quát: "*Bây giờ trên đài, người không có quyền khiêu chiến, lập tức trở về, nếu còn phá hoại nghi thức đang cử hành, liền trực tiếp phải đóng cửa bế quan một tháng.*"

Sau khi hướng về Tiêu Ngọc trút giận xong, Nhị trưởng lão lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ quay đầu lại hướng về hai người Huân Nhi đang đứng, cười khổ nói: "*Huân Nhi tiểu thư, người cũng xuống dưới đi, người khiêu chiến cũng là không hợp quy củ.*"

Huân Nhi chỉ nhún vai tỏ vẻ không sao cả, chân điểm một cái nhẹ nhàng hạ xuống dưới đài, sau đó còn hướng về Tiêu Viêm lặng lẽ lườm làm mặt quỷ một cái, khiến cho người khác phải dở khóc dở cười.

Bị Nhị trưởng lão tức giận giáo huấn một trận, Tiêu Ngọc mặt cười có chút ủy khuất, hàm răng cắn cắn đôi môi đỏ mọng. Một lát sau mới tức giận đập đập tiểu cước, vừa xoay người đi vừa lưu lại một câu: "*Tiểu hôn đản, người chờ ta đó.*"

Nhìn một màn tức cười này rồi cuộc cũng xong việc, Nhị trưởng lão liền thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm đang làm vẻ mặt của một người vô tội, khổ sở nở một nụ cười tức thì trên mặt hiện lên nét già nua. Quay xuống dưới đài lạnh lùng quát lên: "*Tiêu Ninh tử thí vi phạm phục dụng đan dược, từ hôm nay phạt bắt đầu bế quan 3 tháng.*" Nói xong, cũng mặc kệ dưới đài thoáng lộn xộn, lại quát lớn: "*Khiêu chiến xong, Tiêu Viêm thắng.*"

Đối với kết cục này mà nói, Tiêu Viêm thực ra không quan tâm chút nào, sau khi nghe được tuyên bố là nghi thức thành nhân đã xong, hắn liền trực tiếp hạ đài.

Tất cả mọi người dưới đài đều chăm chú nhìn vị trí của mình, nhìn tộc nhân xung quanh đang nhìn với ánh mắt kính sợ, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, trong lòng cười nhạt một tiếng.

Sau khi nghi thức của Tiêu Viêm xong, lúc sau cũng có không ít tộc nhân lên đài, bất quá không ai có thể phá vỡ được bóng ma rung động do hắn tạo nên, còn một số tộc nhân đạt được thành tích nhưng lại cảm thấy buồn bã không có chút sáng sủa nào cả. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cuối cùng Huân Nhi lên tràng, nhưng thật không ngờ lại khiến cho người ta thêm một trận rung động lớn, mười lăm tuổi trở thành đấu giả, loại ... thành tích này đã có thể so với Tiêu Viêm năm đó, chỉ là kém hơn một chút mà thôi. Mặc dù thành tích của Huân Nhi rất bình thường, nhưng đã rất nhiều người biết đến trong Tiêu Gia có ẩn dấu một viên minh châu hàng đầu như vậy, cho nên mặc dù chỉ với thành tích đó nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi, mà so với rung động Tiêu Viêm gây ra thì vẫn ít hơn nhiều.

Nghi thức thành nhân cử hành từ sáng sớm đến tận chiều tối, vì vậy tán mạn trong tràng đấu vẫn vang lên những tiếng sợ hãi lan ra khắp nơi. Tại trên sàn đấu, một đôi mắt sáng tỏ như trước có chút không nhìn được

mang theo khuôn mặt có chút rung động hướng đến thanh niên mặc hắc sam phía dưới tràng đầu.

Thờ ơ nhìn nghi thức thành nhân diễn ra, Tiêu Viêm trong lòng cũng thờ dài một hơi, những ánh mắt chung quanh thật sự làm cho hắn có chút không chịu được, liền đứng dậy ra đi.

" Biểu hiện hôm nay của Tiêu Viêm ca ca, thật sự làm cho người ta kinh ngạc a!" Một trận hương thơm thổi tới bên cạnh, tiếng cười nhẹ nhàng của Huân Nhi, như chuông bạc truyền đến.

Sờ sờ cái mũi, Tiêu Viêm nở nụ cười.

" Ta vốn tưởng rằng Tiêu Viêm ca ca không học đấu kỹ, chỉ là không ngờ tới người lại ẩn dấu sâu như thế." Nhẹ nhàng đi theo sau, Huân Nhi nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười đầy thâm ý.

" Hắc hắc, làm gì có ẩn giấu Huân Nhi điều gì đâu. Lần trước đấu kỹ mà người sử dụng ở đấu kỹ đường, cũng không phải bình thường a." Tiêu Viêm khước miệng nhếch lên, quay lại Huân Nhi, hài hước nói.

Nghe vậy, Huân Nhi ngẩn người ra, đôi mắt xinh đẹp như thu thủy đảo qua, cười cười nói: " Tiêu Viêm ca ca nhãn lực thật tốt, nếu người cảm thấy có hứng thú với đấu kỹ này, Huân Nhi có thể truyền nó cho người ..."

Nhún vai, Tiêu Viêm lắc đầu nói: " Quên đi, tham nhiều không có lợi, đạo lý thô thiển này ta rất rõ ràng."

" Vậy .... Còn đấu khí công pháp?" Tiêu Viêm cự tuyệt khiến cho Huân Nhi có điểm ngoài ý muốn, con người đen láy linh động đảo vòng tròn, đột nhiên cười nói.

Cước bộ có chút dừng lại, Tiêu Viêm híp mắt, hàm hồ nói: " Năm ngày sau, không phải đã có thể vào đấu khí các tìm kiếm công pháp rồi hay sao ...."

" Trong công pháp của gia tộc, đỉnh điểm là công pháp mà Tiêu thúc thúc tu luyện, chỉ là huyền giai trung cấp " Cuồng sư nộ cương", mà chính Tiêu Viêm ca ca đến giờ cũng không có tu luyện qua, mà bây giờ cũng không có quyền hạn để tu luyện." Huân Nhi dùng bàn tay nhỏ bé gạt mấy sợi tóc

trên trán, chu cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ như đang chiêm trước về ngôn từ. Một lát sau, nàng mới nhẹ giọng nói: " *Nếu mà Huân Nhi có thể cung cấp cho Tiêu Viêm ca ca một Huyền giai cao cấp công pháp, người ... sẽ?*"

" *Nha đâu kia, thật sự là ... một tiểu phú bà, huyền giai cao cấp công pháp... cái đó ít nhất cũng phải hơn mười vạn đó.*" Trong lòng thở dài một hơi, Tiêu Viêm đột nhiên có chút cười khỏ, nếu như chính mình không phải may mắn gặp được dược lão, sợ rằng khoảng cách lúc này so với Huân Nhi, thật sự khó có thể cân bằng, cho dù thiên phú của mình không kém, bất quá cũng không thể lại với bối cảnh thần bí của Huân Nhi, tuyệt đối là cực kì không lồ.

Ngón tay bí mật vuốt ve cổ ngọc giới chỉ một chút, Tiêu Viêm thoáng an tâm, lúc này chính thức mình có khả năng trở thành cường giả a ....

Cúi xuống nhìn kĩ Huân Nhi, Tiêu Viêm cười nhẹ, trong âm thanh khe khẽ lại có ẩn chút quật cường chấp nhất: " *Không cần đâu, ca ca ngươi sẽ dựa vào chính bản thân mình để trở thành cường giả.*"

Huân Nhi cước bộ dừng lại, chớp chớp con ngươi linh động, nhìn chăm chăm bóng lưng Tiêu Viêm không chút đình trệ, rồi đột nhiên mỉm cười nói: " *Xem ra... sau lưng Tiêu Viêm ca ca, tựa hồ thật sự có một nhân vật thần bí, ừ ... phải kiểm tra xem sao?*"

Ngón tay có chút buồn rầu gõ gõ lên cái trán sáng bóng như ngọc, đứng yên cả nửa ngày trời, Huân Nhi bất đắc dĩ lắc đầu: " *Quên đi, Tiêu Viêm ca ca ghét nhất bị người khác dò xét bí mật của hắn, nếu nhân vật thần bí đó dạy dỗ hắn như vậy, ắt hẳn cũng sẽ không hại hắn.*"

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Huân Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong con ngươi long lanh, một ngọn lửa màu vàng nhàn nhạt từ từ hiện lên, " *Hi vọng ngươi không có ý xấu, nếu không dù là ngươi trốn trong cơ thể Tiêu Viêm ca ca, ta cũng phải bắt ngươi ra bằng được...."*

-----oOo-----

Chương 46: Tiêu Viêm bạo nộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi cử hành nghi thức thành nhân, tiết tấu cuộc sống của Tiêu Viêm rốt cuộc cũng được buông lỏng đi một chút, ngày thường thì phải liên tục tu luyện suốt cả ngày, giờ thì cũng nhàn nhã hơn nữa.

Lần trước, dược tài mua để luyện chế ra trúc cơ linh dịch đã tiêu hao gần như hết, bất quá Tiêu Viêm lại không định mua nữa. Bây giờ hắn đã bước vào tám đoạn đấu khí, tới lúc này tác dụng mà trúc cơ linh dịch mang lại cũng là rất ít.

Tại lúc hiệu quả của trúc cơ linh dịch đã yếu bớt đi, dược lão lúc này vẫn chưa mang linh dược đặc biệt sử dụng để trợ giúp thực lực của Tiêu Viêm tăng lên. Ngược lại giúp cho hắn trong khoảng thời gian này có thể tận lực buông lỏng tâm cảnh một chút, tu luyện đã có phương hướng, đôi lúc được nghỉ ngơi mới là chính xác. Liều mạng tu luyện, có khi lại mang đến tác dụng ngược lại.

Có được cuộc sống dễ dàng theo ý thích thế này, nhưng thói quen trong cuộc sống ngày xưa của Tiêu Viêm lại là nếu nhàn nhã quá thì các khớp xương sẽ cứng lại, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày cùng Huân Nhi du ngoạn xung quanh, ngẫu nhiên cũng đi ra sau núi tu luyện một chút đấu kĩ.

Bây giờ, Tiêu Viêm không thể nghi ngờ gì đã lại trở thành nhân vật tiêu điểm của gia tộc, mặc kệ là đi đến bất kể nơi nào, mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt kính sợ, một thanh âm cung kính xung hô cũng làm cho trong lòng Tiêu Viêm trước sau có chút vui vẻ hơn.

Trong một khu rừng nhỏ thông đặng sau núi, một đạo thân ảnh giống như linh hầu đang di chuyển rất nhanh, cực kì nhanh nhẹn né qua các chướng ngại vật khắp nơi trong rừng. Cuối cùng, trong một âm thanh trầm thấp, nắm tay hàm chứa một luồng khí kinh cương mãnh, hung hăng đâm một đâm lên trên thân cây to lớn.

Một cái khe liên miên lan ra, "Rắc!" một tiếng, thân cây liên gãy đoạn.
Nguồn truyện:

Nhanh nhẹn rời khỏi thân cây đang đổ xuống, Tiêu Viêm nhảy đến trên tảng đá, hữu chưởng hướng về quần áo đang treo trên thân cây vung lên, một cỗ hấp lực liền dễ dàng đem nó bay tới trong lòng bàn tay.

Lau một chút mồ hôi trên trán, tiêu viêm thở ra một hơi, chậm rãi đem quần áo mặc vào.

Trong khi đang vội vội vàng vàng mặc quần áo, Tiêu Viêm mày đột nhiên nhíu lại, híp đôi mắt nâu nhìn ra phía ngoài khu rừng, hê hê cười lạnh một tiếng.

Phủi hết vài chiếc lá khô bám trên người xuống, khoe miệng Tiêu Viêm nở ra một nụ cười lạnh, liền hướng đến phía ngoài khu rừng bước đi.

Từ trong rừng đi ra, ánh sáng rực rỡ ấm áp bao phủ lên người, làm cho các đầu khớp xương trên người có chút như sống lại, nheo mắt một chút để thích ứng với ánh sáng mặt trời, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn về phía một khối cự thạch cách đó không xa, trên đó hiện lên thân ảnh một nữ tử.

Mang theo ánh sáng mặt trời, trên thân thể của nữ tử yếu điệu kia hiện ra những đường cong mê người, cùng một đôi chân thon dài đầy mê hoặc.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn người ngọc trên cự thạch, Tiêu Viêm hai tay ôm gáy, chậm rãi bước đến phía dưới cự thạch, ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt lãnh đạm cười nhìn nữ tử đó. Ánh mắt đặc biệt dừng lại trên cặp đùi dài đầy cảm tính đó, dừng lại nhìn một chút, xoa xoa mũi nhàn nhạt nói: "*Chân rất đẹp, không cần khoe khoang...*"

Chỉ là một câu ngắn ngủi, khuôn mặt lạnh lẽo của Tiêu Ngọc nhất thời hăng giọng cười.

Bộ ngực đầy đặn có chút phập phồng, Tiêu Ngọc cắn răng, lạnh lùng nói lại: "*Biết ta tới tìm ngươi làm gì không?*"

"*Tìm ta?*" Rút cánh tay đang xoa mũi lại, Tiêu Viêm không chút ngạc nhiên cười hỏi.

"*Một quyền kia của ngươi, đem đệ đệ ta đánh thành trọng thương, bây giờ hắn còn đang phải nằm trên giường không động đậy được. Nếu ngươi đã xuống tay vô tình như thế, ta thân là tỷ tỷ hắn cũng không thể để hắn tự nhiên bị đòn như vậy.*" Đôi mắt đẹp của Tiêu Ngọc cảm tức nhìn về Tiêu Viêm, hậm hực nói.

Khoe miệng nổi lên một nụ cười nhẹ, Tiêu Viêm nghiêng đầu cười lạnh

nói," *Có phải ý của ngươi là, trong tình huống đó, ta cứ đứng yên như vậy, để cho một quyền nọ của hã đánh gãy cánh tay ta?*"

Tiêu Ngọc cắn đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp vẫn đang ngoan cố tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, địch ý trong mắt không hề giảm bớt.

" Chờ lúc hã đem cánh tay của ta đoạn xuống, có lẽ lúc đó trong lòng ngươi sẽ cho là ta không may, con người ai cũng có vài phần xui xẻo, sau đó sẽ không cảm thấy có lỗi trong lòng, cũng không cần xem sau đó ta có bị tàn phế hay không. A a, chính là trả lại ngươi câu nói lần trước đây. Tiêu Ngọc ngươi ngoại trừ đứng bên ngoài nói những điều vô lý ra, còn có thể làm cái gì? Cái...con mẹ nó, ngươi là loại đàn bà đáng ghét nhất, đệ đệ ngươi là người còn lão tử không phải là người sao?" Càng nói càng giận giữ, về sau khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm thoáng có chút hồng, càng tuôn ra những lời nói thô thiển.

" Mẹ kiếp, đại não nằm ở trong bụng chính là dùng để nói những loại đàn bà ngu ngốc như ngươi."

" Tiêu Viêm, tên tiểu hõn đản này, ngươi im miệng cho ta." Bị nói làm cho tức giận đến trắng bệch mặt, Tiêu Ngọc vì câu nói cuối cùng này của Tiêu Viêm mà quát lên một tiếng.

Nhìn vào đôi mắt đặng ngập tràn lửa giận của Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm cười lạnh rời đi, trong lòng cảm thấy sung sướng.

Hít một hơi thật sâu, chậm chậm hạ lửa giận trong lòng xuống, đôi chân dài đầy cảm tính của Tiêu Ngọc nhảy một cái, trực tiếp nhảy xuống khỏi cự thạch, cắn chặt hai hàm răng trắng, *" Bất kể có ra sao, hôm nay ta quyết không tha cho tên tiểu hõn đản nhà ngươi."* Nói xong chân trái liền bước thẳng lên một bước, thân thể mềm mại nổi lên những đường cong mê người, cái chân phải đầy dụ hoặc mang theo tiếng gió, hung hăng hướng về hai chân Tiêu Viêm, hiểm độc đánh tới.

Thấy nữ tử này đột nhiên động thủ, Tiêu Viêm tức giận chửi một tiếng, vội vàng lui về sau vài bước, nhanh chóng tách ra khỏi cái chân dài mang theo âm phong đang tới kia.

" Hừ, tuy ngươi là thiên tài, bất quá cũng mới là tám đoạn đấu khí, hôm nay ta sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi, xem ngươi còn kiêu ngạo được nữa"

không?" Nhìn Tiêu Viêm đang không ngừng né tránh, Tiêu Ngọc cười lạnh một tiếng, hai chân thon dài như cuồng phong bão tố, mãnh liệt tấn công. Trong lúc đó từng trận gió lớn nổi lên, lá khô bay loạn xạ.

Thực lực của Tam tinh đấu giả đích xác Tiêu Ninh không thể so sánh được, đường tiến công vô cùng sắc bén, nhanh nhẹn khiến Tiêu Viêm khó có đủ thời gian để phản công, chỉ có thể lo né tránh.

Né sự tấn công của hai chân Tiêu Ngọc có chút chật vật nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm vô cùng bình tĩnh, đôi mắt nheo lại, ánh mắt sắc bén không ngừng tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Dùng cánh tay cản một cước của Tiêu Ngọc, cánh tay của Tiêu Viêm thoáng có chút tê dại. Xem ra Tiêu Ngọc cũng không hẳn là người ngu ngốc, ít nhất thì nàng vẫn chưa dốc toàn lực với Tiêu Viêm, thế công bây giờ mặc dù nhìn qua có vẻ hung hãn, bất quá chỉ chủ yếu mang lại cho hắn thêm một chút đau khổ bên ngoài da thịt mà thôi.

Nhìn thân hình phải né tránh nhanh nhẹn của Tiêu Viêm, đôi môi đỏ của Tiêu Ngọc nở ra một nụ cười đắc ý, mũi chân điểm lên một chút, thân hình mềm mại lại tiếp tục tấn công.

Đang tấn công, sắc mặt Tiêu Ngọc đang cười nhưng chợt biến đổi, Tiêu Viêm trước mặt đang vất vả né tránh đột nhiên đang từ nhu thuận biến thành liều mạng điên cuồng như một con ác lang. Song chương đồng thời mở ra, hấp lực cuồng mãnh hút lấy cước không vững của Tiêu Ngọc, thân hình thoáng chốc bị kéo về phía trước.

Thân thể vừa mới bị kéo, đấu khí trong cơ thể Tiêu Ngọc cấp tốc ngưng tụ lại trên cước chương, đang muốn đứng yên lại tại mặt đất đột nhiên cỗ hấp lực mạnh mẽ nọ đột nhiên biến mất, liền sau đó lại là một lực đẩy hung mãnh...

Trong lúc một hút một đẩy, thân hình Tiêu Ngọc vì vậy mà mất đi thăng bằng, lão đảo lui về sau vài bước, đương nhiên là bị đặt mông ngã xuống trên mặt đất.

Bị Tiêu Viêm này đột nhiên bùng nổ đẩy ngã thân thể, Tiêu Ngọc tựa hồ cực kì kinh ngạc, quên cả đứng dậy, đến lúc ánh mắt nàng bình tĩnh lại thì một đạo nhân ảnh giống như ác hổ vồ mồi, từ đâu xuất hiện lao đến như

muốn giết nàng.

" Mẹ kiếp, thiếu gia hôm nay muốn cưỡng gian người!"

Trên khuôn mặt có chút háo sắc, Tiêu Viêm hút một ngụm lương khí, hai tay mạnh mẽ đè lên hai trên mạch môn của Tiêu Ngọc, nghiêng răng nói.

-----oOo-----

Chương 47: Xâm phạm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thiếu niên trên người phần nộ gầm nhẹ, Tiêu Ngọc ngẩn người ra, ngay lập tức trên mặt tràn đầy giận giữ, liền chét giấy dựa, bất quá không lại được với khí lực đột nhiên tăng vọt của Tiêu Viêm, tay hắn đang gắt gao ấn trên mạch môn của nàng, làm cho toàn thân nàng không còn một chút sức lực nào nữa.

Giấy dựa một lúc không có tác dụng, Tiêu Ngọc cũng dừng những hành động vô dụng này lại, đôi mắt căm tức nhìn về phía Tiêu Viêm, bộ ngực đầy đặn có chút phập phồng, mắng: *" Tiểu hỗn đản, cút ngay!"*

Tiêu Viêm nghe thấy vậy, trên khuôn mặt giả bộ hiện ra một chút đau đớn, hút vài ngụm lương khí, cúi đầu cười lạnh nói: *" Thả người à? Ai đã vô cớ đánh thiếu gia ta? Ta nói ta sẽ cưỡng gian người!"*

Bị một thiếu niên nhỏ hơn vài tuổi đè ở trên người, hơn nữa miệng còn liên tục nói sẽ cưỡng gian mình, Tiêu Ngọc tức không chịu được, cũng có chút dở khóc dở cười. Nàng tin tưởng kẻ này chắc chắn không dám làm chuyện đó với nàng.

Cổ tay bị nắm giữ, không còn cảm giác gì, bất đắc dĩ Tiêu Ngọc phải liếc mắt nhìn hắn, không nhịn được hừ lạnh nói: *" Tiểu hỗn đản này, người giỏi lắm, chờ người phát dục hoàn toàn, chúng ta hãy nói lại chuyện này đi!"*

Bị nghi vấn về năng lực nam nhân, Tiêu Viêm nhất thời nhướng mày lên, cúi đầu nói một cách không hảo ý: *" Người có muốn thử không?"*

Bị ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn, trong lòng có chút sợ hãi, Tiêu Ngọc liền thóa mạ một câu, bất quá nàng cũng vẫn cao ngạo như cũ, cánh tay trắng như tuyết quật cường vung lên, cười lạnh nói: "*Chỉ cần ngươi dám thử, ta sẽ đem cái đó của ngươi cắt đi ngay.*"

Nghe xong, cũng không thể buông người con gái này ra, Tiêu Viêm cũng có chút bất đắc dĩ. Nói thật ra, mặc dù hấn với nữ tử này có chút tức giận, nhưng cũng còn lâu mới dám thực hiện cái hành động kinh khủng đó, bất kể ra sao thì trên danh nghĩa nàng vẫn là biểu tỳ của mình.

Song dù biết như thế, đã bị đánh thì sao ko thể đánh lại?

Đôi mắt có chút nheo lại, Tiêu Viêm hé miệng, đột nhiên thân thể cử động, hung hăng nắm lên trên người Tiêu Ngọc, hai thân thể đè lên nhau, vị trí ngực Tiêu Viêm trực tiếp đè trên hai khối mềm mại.

Bị hành động bất thành linh không thể ngờ tới của Tiêu Viêm làm cho sửng sốt, cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc có chút mở ra, tinh thần rung động tựa hồ như không biết chính mình đã bị xâm phạm, không chút phản ứng.

Tiêu Viêm để ý tới chuyện Tiêu Ngọc đột nhiên an tĩnh, tay trái rất nhanh nắm được hai tay của nàng, tay phải mạnh mẽ đưa xuống dưới, trên hai chiếc chân thon dài đầy cảm tính đó, liền hung hăng sờ vài cái. Mấy năm nay hấn gần như không để ý đến nữ tử, đối với đôi chân này không có gì lưu luyến cả, mặc dù đôi chân này đích xác có thể làm cho hầu hết nam nhân động lòng ....

Bị hai tay Tiêu Viêm sờ loạn trên chân một trận, thân thể Tiêu Ngọc chợt cứng ngắc, chỉ trong chốc lát, một tiếng thét chói tai từ trong cái miệng của Tiêu Ngọc vang lên.

Màng nhĩ bị rung động có chút tê dại, Tiêu Viêm ngay lập tức như một con khỉ nhanh chóng đứng dậy, phi thân về phía chân núi chạy trốn, hấn biết nữ tử này lại muốn nổi điên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiếng thét chói tai vang lên một lúc lâu, lúc này mới dừng lại, Tiêu Ngọc vẻ mặt lúc này tức giận đến đỏ bừng, hai mắt đầy lửa giận, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng như ẩn như hiện dưới chân núi, nghiến răng quát to: "*Tiêu Viêm, tên hỗn đản, ta muốn xé xác ngươi làm vụn mảnh.*"

Xa xa, nhân ảnh không hề để ý đến tiếng hét chói tai từ trên núi truyền lại, thoáng chốc đã biến mất không dấu vết.

" Hồn đản, hồn đản, hồn đản!"

Nhìn Tiêu Viêm biến mất, Tiêu Ngọc gào lên, đôi ngọc thủ hung hăng phủi hết đất cát bám trên người.

Phát tiết tức giận cả một lúc lâu, lúc này Tiêu Ngọc rốt cuộc mới bình tĩnh trở lại, khuôn mặt đỏ bừng nhìn trên đùi mình, có dính chút bùn đất mơ hồ hình bàn tay ấn vào, tựa hồ như cố tình lưu lại dấu vết này khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Cắn răng một cái, Tiêu Ngọc cả người như nhũn ra, từ từ đứng dậy, nhìn quần áo của mình bị xâm phạm, nhất thời có chút khóc không ra nước mắt, lần này đã không giáo huấn được tên tiểu tử kia, ngược lại còn thất thủ bị hắn chiếm đại tiện nghi, loại ... kết cục thế này khiến Tiêu Ngọc không thể cam lòng.

Nhớ tới hành động xâm phạm của Tiêu Viêm lúc trước, Tiêu Viêm mặc dù trong lòng vừa giận vừa thẹn nhưng cũng không còn như mấy năm trước, là tìm kiếm trong gia tộc đuổi giết Tiêu Viêm.

Bây giờ nàng cũng đã trưởng thành rồi, không còn trẻ con như trước nữa. Nếu làm huyên náo lên, cả gia tộc sẽ biết chính mình bị tên kia làm cho nhục nhã, khuôn mặt âm trầm đứng ở chỗ cũ suy nghĩ trong chốc lát, Tiêu Ngọc lúc này mới tức giận chà chà chân, thấp giọng mắng: "*Tiểu hồn đản, đừng để ta có cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay.*"

Yêu kiều nhăn nhăn chiếc mũi, mái tóc phiêu tán như những sợi tơ, Tiêu Ngọc phủi phủi lại chỗ quần áo bị xâm phạm, có chút ủ rũ cúi đầu hướng về phía chân núi bước đi.

Tiêu Viêm sau khi chạy liền trốn phía sau núi, cũng có chút cẩn thận, lén ở sau núi nhìn Tiêu Ngọc đến lúc nàng mặt đầy bỏ đi, lúc này mới thoáng thở dài một hơi.

Bất đắc dĩ sờ sờ mũi, tay phải Tiêu Viêm không tự giác được xoa xoa vài cái, thàn nói: "*So với vài năm trước đây, sờ càng thấy thoải mái hơn ...*"

" Ai ... gặp mặt cùng nữ nhân ngu ngốc này, luôn không nhịn được tính tình nhau, xem chuyện lúc trước nàng đã tích oán giận, để lại ấn tượng quá sâu sắc rồi."

Nghĩ đến đó, Tiêu Viêm nở một nụ cười khô sở, hít sâu một hơi, đem một chút ý niệm trong đầu đó đè xuống, khôi phục lại trạng thái bình thản, chậm rãi ra đi.

Bước ra từ chỗ nấp, cước bộ Tiêu Viêm có chút đình chỉ, có chút ngưng ngừng quay đầu lại, nhìn nữ tử áo xanh ở xa xa đang đứng dựa vào cây cổ thụ, xấu hổ cười nói: *" Huân Nhi, ngươi ở chỗ này làm gì thế?"*

Xa xa chính là Huân Nhi, miễn cưỡng dựa vào thân cây, một vạt áo màu tím trên chiếc eo thon nhỏ theo gió bay phiêu lãng, làn thu thủy đảo qua Tiêu Viêm, cười mà như không cười nói: *" Tiêu Viêm ca ca, vừa rồi ta thấy Tiêu Ngọc biểu tở tức giận vội vàng chạy đi, chẳng lẽ là ngươi lại đụng chạm với nàng ta?"*

Ngưng ngừng vượt mũi một cái, Tiêu Viêm tiến lại gần, cười khan một tiếng: *" Ai biết nàng ta gặp phải chuyện gì đâu chứ ..."*

Nhìn nụ cười của Tiêu Viêm, Huân Nhi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, *" Tiêu Viêm ca ca chỉ cần cùng nàng ta dây dưa một chỗ, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút cũng khiến cho người ta há mồm trợn mắt."*

Nghe Huân Nhi nói điều này, Tiêu Viêm có chút thoải mái, nhún vai về vô tội nói: *" Ngươi cũng biết, ta bị bắt buộc mà."*

Không còn cách nào khác phải cười nhẹ, Huân Nhi cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé để sau lưng. Nhìn thần thái nhẹ nhàng của cô gái, lại có chút động lòng người.

" Công việc ngày mai tới đâu khi các tìm kiếm công pháp, Tiêu Viêm ca ca cũng chuẩn bị đi." Huân Nhi rời xa, âm thanh còn vang lại.

-----oOo-----

Chương 48: Đấu Khí các

Đứng trong đội ngũ, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lâu các khổng lồ trước mặt này, nhìn không được lắc đầu sợ hãi.

Trên lâu các có một tấm bài biển cực lớn, ba chữ "Đấu khí các" hiện ra vẻ cổ lão uy nghiêm, bài biển thoáng có chút màu vàng son, trên đó còn hiện ra chút bụi đất, thể hiện đã trải qua bao năm tháng tang thương.

Lâu các này, là nơi quan trọng nhất của Tiêu gia: Đấu khí các.

Gia tộc suốt mấy trăm nay qua đã tìm kiếm được vô số bộ công pháp, toàn bộ đều được lưu trữ ở đây, mà những công pháp này chính là những bảo bối chứng minh cho địa vị của Tiêu gia hôm nay.

Trong gia tộc, quan trọng nhất là địa phương này, cho nên phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, ngày thường cơ bản đây là cấm địa, chính cả tộc nhân cũng cấm không được tú ý đi vào, chỉ có sau khi cử hành nghi thức thành nhân, lúc đó nơi này mới tạm thời mở ra một thời gian.

Hơi nheo mắt lại, ánh mắt đảo qua chung quanh những chỗ tối của lâu các một chút, linh hồn lực nhạy cảm làm cho Tiêu Viêm biết được, bọn họ ở nơi này nhất cử nhất động đều bị một hộ vệ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó thu hết vào trong tầm mắt.

Tại nơi lâu các hẻo lánh, vắng vẻ này, Tiêu Viêm còn có thể nhận thấy được một vài đạo hơi thở cường đại, xem ra Gia tộc với Đấu khí các này, quả thực vô cùng trọng thị.

Quay đầu lại, cùng Huân Nhi liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia cười, hiển nhiên hai người đều phát hiện ra phòng vệ ẩn giấu ở chung quanh.

"Quy củ khi tiến vào Đấu khí các ta đã nói qua rất nhiều lần, bây giờ cũng không cần nhắc lại nữa, tóm lại, tiến vào trong đấu khí các, mỗi người có thể ở đó trong vòng hai canh giờ là phải đi ra! Còn nữa, mỗi người chỉ có thể mang theo một loại đấu khí công pháp phù hợp với thuộc tính của bản thân, không thể... cầm nhiều loại, nếu có người muốn giấu trộm công pháp, nếu bị phát hiện sẽ bị tước bỏ tư cách học đấu khí công pháp đã đạt

được, cho nên các người hãy chú ý!"

Đứng ở phía trên đài cao, Tiêu Chiến ánh mắt oai nghiêm nhìn về một nhóm nam tử nữ tử ở phía dưới, vẻ mặt nghiêm túc nói.

" Rõ!" đông đảo thiếu niên hưng phấn lớn tiếng trả lời, ánh mắt nóng bỏng nhìn lâu các to lớn kia. Nếu có thể học tốt một loại công pháp đấu khí, là làm cho chính mình có thể vượt lên trên người khác, điều này chính là điều mà tất cả tộc nhân... mong chờ trong lòng nhất.

" Nếu tất cả đều nhớ quy định rồi, thì bắt đầu đi!"

Tiêu Chiến hài lòng gật đầu, từng bước lùi ra phía sau, hiện ra một chiếc cột đá to lớn đứng sừng sững trước đại môn. Hai bên cột, cách chừng một thước là hai bệ đá, trên mỗi bệ đều có gắn một viên thủy tinh cầu trong suốt.

Phất phất tay, phía sau hai vị hộ vệ vang lên những tiếng kèn kẹt trầm muộn, chậm rãi mở cự môn màu đen ra.

" Khi phán đoán thuộc tính của bản thân rồi, mà khi tiến vào trong đó phải nhớ kỹ, sau khi tiến vào, dựa theo thuộc tính của bản thân mà đi vào thông đạo cho đúng, không được đi nhầm!" Gật đầu, Tiêu Chiến quay về phía đám người nói, ý bảo có thể bắt đầu.

Nhìn Tiêu Chiến gật đầu, gã thanh niên đi đầu vẻ mặt đầy hưng phấn đi tới, hai tay sờ sờ trên thủy tinh cầu, một luồng sáng màu xanh nhạt phóng ra.

" Phong thuộc tính, được, đi vào thôi!" Hờ hững liếc mắt nhìn thủy tinh cầu một cái, Tiêu Chiến gật đầu cười nói.

Có người dẫn đầu vào, nhất thời mọi người dưới đài không ngừng được, cả đám vội vàng kéo tới, tại thủy tinh cầu tìm ra thuộc tính của bản thân, tranh nhau tiến vào đấu khí các.

Nhìn chung quanh càng ngày càng ít người, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, quay lại nhìn Huân Nhi cười nói, *" Đi nào, thử tìm xem có được công pháp nào không?"*

Huân Nhi gật đầu một cách đáng yêu, gia tộc công pháp cũng không có gì hấp dẫn đối với nàng, bất quá Tiêu Viêm này cũng có chút hứng thú nên nàng cũng đi theo phụng bồi hẳn.

Bởi vì trong lòng hai người đều không quá vội vàng, nên đợi cho đến khi tất cả mọi người vào rồi, lúc này ánh mắt mới nhìn Tiêu Chiến một cách bất đắc dĩ, chậm chậm tiến đến.

Tiêu Viêm nhìn về Tiêu Chiến nhếch miệng cười cười, bàn tay đặt trên thủy tinh cầu, hồng quang nóng cháy so với mọi người lần trước đây còn muốn rực rỡ hơn, hỏa thuộc tính.

Tiêu Chiến đã sớm biết thuộc tính của con mình, cho nên cũng không có gì biểu hiện ra mặt, sau đó có chút gật đầu, ánh mắt đột nhiên quét rất nhanh ra xung quanh, sau đó lặng lẽ bước tới từng bước, ho khẽ một tiếng, làm bộ cúi xuống một chút, âm thanh khe khẽ truyền ra: "*Hỏa đạo con đường thứ ba, phòng bốn mươi ba.*"

Nghe Tiêu Chiến thấp giọng nói, Tiêu Viêm ngẩn người ra, đột nhiên có chút buồn cười, nguyên nhân là cha mình đang làm việc tư a.

Gật đầu một cách bí mật, Tiêu Viêm đứng ở một bên nhìn Huân Nhi kiểm tra. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Huân Nhi nhìn thủy tinh cầu bóng loáng kia, chần chờ một chút, liền có chút lắc đầu bất đắc dĩ, ngón tay khe khẽ điểm lên trên.

Khi Huân Nhi chạm lên trên, thủy tinh cầu đột nhiên hơi trầm xuống rồi ngay lập tức hỏa hồng bùng lên, dĩ nhiên cũng giống như mọi người nhưng thủy tinh cầu lại như một hỏa cầu nóng cháy và sáng chói mắt.

Có chút rung động nhìn thủy tinh cầu hóa thành như một hỏa cầu, Tiêu Viêm há miệng hút nhẹ một ngụm lương khí.

Hỏa cầu chỉ tồn tại trong chốc lát, đợi đến sau khi Huân Nhi rút tay lại, mới từ từ tiêu biến, từng đạo khe nhỏ bé đã lan khắp thủy tinh cầu.

Cười khở nhìn thủy tinh cầu bị bể tan tành, Tiêu Chiến bất đắc dĩ thở dài một hơi, ánh mắt mang theo một chút ý vị khó hiểu nhìn Huân Nhi, khoát tay nói: "*Vào đi thôi!*"

" Sách sách, hỏa thân thể thật tinh thuần, bất quá trong cơ thể lại không có một thuộc tính, nếu không quả thật là một luyện dược sư trời sinh."

Khi Tiêu Viêm còn đang khiếp sợ, trong lòng đột nhiên vang lên âm thanh kèm theo sự sợ hãi của dược lão vang lên.

Trong lòng khổ sở gật đầu, Tiêu Viêm đi tới bên cạnh Huân Nhi, bắt đắ dĩ nhún vai, rồi xoay người hướng về trong đấu khí các bước đi.

Nhìn hai người sóng vai hướng về đấu khí các, lại cúi đầu nhìn thoáng qua thủy tinh cầu bị vỡ làm mấy miếng, Tiêu Chiến sờ sờ vài mảnh, lẩm bầm nói: *" Ai, thật sự là quá ... cường hãn, cô bé Huân Nhi này, không chỉ tính tình tốt, người cũng xinh đẹp, bối cảnh lại càng kinh khủng, so với ... Nạp Lan Yên Nhiên tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu Viêm Nhi mà có thể lấy được người vợ như thế, thật là tốt biết bao ..."*

Nói xong, Tiêu Chiến lại tự giễu lắc đầu, vì chính suy nghĩ này của mình mà cảm thấy bất đắ dĩ.

Trong lúc đó, Tiêu Chiến tự nhiên là không phát hiện ra khi hắn nói điều đó, Huân Nhi đang sắp bước vào đấu khí các thân thể mềm mại đột nhiên cứng đờ lại, đôi tai nhỏ mềm mại đột nhiên giống như thủy tinh cầu lúc trước, hồng rực lên.

-----oOo-----

Chương 49: Lựa chọn công pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bước qua đại môn đen bóng, ánh sáng u ám, ánh sáng nhu hòa từ những viên hỏa châu gắn hai bên vách tường phát ra, đem chiếu sáng thêm những phần lầu các âm u, yên tĩnh.

Tiến vào lầu các, mấy cái thông đạo rộng mở hiện ra trước mắt, tại phía trước mỗi cái thông đạo...đều hiện ra các chữ to ghi rõ các loại thuộc tính.

Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua mấy cái thông đạo, cuối cùng bước đến trên

hỏa đạo, sờ sờ cái mũi, quay lại nhìn thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục, pha chút thẹn thùng của Huân Nhi, có chút sừng sốt ngạc nhiên hỏi: "*Huân Nhi, làm sao vậy?*"

"*A?*" Bị âm thanh của Tiêu Viêm càng làm cho hoảng sợ, sắc hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi càng không khỏi đậm hơn một chút nữa. Một lát sau mới chậm rãi bình phục, chu miệng quay về Tiêu Viêm, hừ một tiếng: "*Không có gì, mau đi tìm công pháp đi nào!*"

Chẳng hiểu tại sao nha đầu này lại như vậy, Tiêu Viêm quay về phía hỏa đạo chỉ chỉ, cười nói: "*Đi thôi!*"

Huân Nhi gật đầu không ý kiến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, một tia đỏ ửng còn chưa tan đi hoàn toàn, nét kiêu mị càng làm động lòng người.

Liếc nhẹ ánh mắt lên khuôn mặt kiêu mị động lòng người của Huân Nhi, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời có chút không chịu được nhảy lên một cái, ánh mắt vội vàng hướng lại con đường phía trước.

Vừa đi vào hỏa đạo, lại xuất hiện năm con đường nhỏ, trong mấy con đường nhỏ đó, còn mơ hồ thấy được một chút thân ảnh của tộc nhân.

"*Hỏa đạo con đường thứ ba.*" Ánh mắt đảo qua một vòng, Tiêu Viêm mang theo Huân Nhi trực tiếp đi thẳng tới con đường nhỏ thứ ba.

Tiến vào tiểu thông đạo nhưng lại có cảm giác đi vào một vùng thiên địa khác, tại hai bên thông đạo, cứ cách vài thước lại có một tấm cửa gỗ chắc chắn màu đỏ lửa, mà lúc này tất cả các cánh cửa gỗ đó đều bung ra, tất cả dần hiện lên một màn ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Màn ánh sáng màu đỏ là một loại phòng vệ bí mật, đồng thời cũng là một loại khảo nghiệm cuối cùng với các tộc nhân trẻ tuổi, muốn lấy được công pháp trong đó, phải phá vỡ màn ánh sáng đó.

Trong đường nhỏ cũng có không ít tộc nhân, lúc này bọn họ đang ở trước cánh cửa màu lửa đỏ trước mặt, hung hăng đánh về màn ánh sáng màu đỏ đó, ngẫu nhiên cũng có người thành công, âm thanh tan vỡ của tấm màn vang lên trong khắp con đường nhỏ, trong lúc này các tộc nhân khác đang ra sức công kích, trên mặt đều không khỏi hiện lên vẻ hăm mộ.

Tiêu Viêm cùng Huân Nhi chậm bước trên con đường nhỏ, nhìn các tộc nhân ở hai bên đường hăng hái cố gắng phá tan tấm màn đỏ đó.

Sau khi tìm được phương hướng, Tiêu Viêm nhìn thấy cánh cửa gỗ trước mặt, phía trên có ghi mã số: bốn mươi ba.

Vuốt mũi cười cười, Tiêu Viêm bước nhanh một cái, sau đó thân hình dừng lại trước cánh cửa gỗ số bốn mươi ba, khẽ cười nói: "*Chính là nơi này.*"

Lúc này trên con đường nhỏ, cũng có hơn mười tộc nhân. Bọn họ nhìn thấy Tiêu Viêm đứng trước cửa phòng số bốn mươi ba, tất cả đều không khỏi sửng sò, căn phòng nhỏ này ở trên hỏa đạo là căn phòng có màn hào quang phòng ngự kiên cố nhất, lúc trước cũng có một số tộc nhân muốn phá đại môn vào, nhưng tất cả đều phải đứng ở chỗ này mà bất lực.

Không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, Tiêu Viêm chậm rãi đặt bàn tay lên màn hào quang đó.

"*Tiêu Viêm ca ca, Tiêu thúc làm như vậy không phải là có tư tính sao?*" Nhìn thấy cử động này của Tiêu Viêm, Huân Nhi nháy nháy đôi mắt xinh đẹp, cười mà tựa như không cười, thấp giọng nói.

Phán đoán một chút về lực lượng của màn hào quang, Tiêu Viêm quay đầu lại, giả bộ làm gương mặt hung ác nói: "*Cô gái nhỏ, tốt nhất là hãy làm như chưa hề thấy được chuyện gì cả, chưa từng nghe thấy gì, nếu không ....!*"

Bị biểu tình trên mặt của Tiêu Viêm làm cho buồn cười, Huân Nhi giả vờ cau khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại. Nữ tử bộc lộ ra phong tình vạn chủng, khiến cho các tộc nhân khác ở xung quanh đang công kích màn bảo hộ, ánh mắt nhất thời có chút mê man.

Vui vẻ cười cười, Tiêu Viêm lùi ra phía sau hai bước, hai chân thoáng tách ra, song chưởng chậm rãi đưa lên, đôi mắt khép hờ, đầu khí nhàn nhạt trong cơ thể, theo lộ trình như trước bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Huân Nhi miễn cưỡng đứng tựa ở bức tường bên cạnh, thân thể bị những trang phục hoàn mỹ bó sát hiện ra những đường cong tuyệt vời, làn thu thủy gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm đang tích tụ sức lực. Trong

mắt, dần hiện lên một ngọn lửa màu vàng.

" *Hát!*" Đôi mắt đang khép hờ đột nhiên mở ra, cước chưởng của Tiêu Viêm hung hăng bước lên một bước, thân hình chuyển động theo một quỹ tích kì dị, thân thể lao thẳng về phía màn ánh sáng. Tay phải đâm tới, thoáng mang theo tiếng gió có chút bén nhọn, cuối cùng mạnh mẽ oanh kích hướng tới tấm màn màu đỏ đỏ.

" *Bát cực băng!*"

Trong lòng quát lạnh một tiếng, năm tay của Tiêu Viêm đâm mạnh một cái lên màn ánh sáng đỏ, nhất thời một vòng tròn rung động từ trung tâm của tấm màn sáng, giống như sóng lớn, cấp tốc khuếch tán.

" *Phá!*" Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị quát lạnh lên một tiếng, trong mắt nhìn màn ánh sáng đỏ đã rung động khoảng mười lần, rồi giống như một tấm thủy tinh, âm âm vỡ tan tành.

Chậm rãi thở ra một hơi, cánh tay của Tiêu Viêm chợt run lên, tụ bào phát ra những tiếng phân phát, một lát sau lặng lẽ tuột xuống.

Ở bên cạnh, nhìn màn hào quang bị bể nát tan tành, Huân Nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, cái miệng hồng nhuận hé ra, gật đầu mỉm cười nói: "*Đúng là đấu kĩ này rồi, lực công kích phi thường mạnh mẽ.*"

Thả lỏng thân thể, cánh tay Tiêu Viêm giãn ra một chút, nhàn nhạt cười nói: "*Cũng chỉ là miễn cưỡng thích hợp.*"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, hơn mười tộc nhân đang ở trên con đường nhỏ nhất thời cảm thấy có chút kinh sợ. Đấu kĩ biến thái như vậy mà chỉ là tạm được thôi sao? Không phải là quá đả kích người ta đó chứ ....

" *A a, đi vào thôi, xem là đấu kĩ gì?*" hướng về căn phòng màu hồng, Tiêu Viêm lập tức tiến vào trong.

Khi tiến vào trong phòng, ánh sáng cũng sáng hơn vài phần. Trong phòng cũng không rộng lắm, tại vị trí trung ương nhỏ trong lòng, có một thạch đài, bên trên thạch đài lẳng lẳng hiện lên một quyển trục màu đỏ sậm.

Tiến lên phía trước, có chút hứng thú nhìn cầm lấy quyển trục màu đỏ sẫm, Tiêu Viêm thoáng nhìn qua bề mặt của quyển trục, nhẹ giọng nói: "*Hoàng giai cao cấp công pháp: luyện hỏa phân!*"

"*Quả nhiên cũng không tệ lắm, chính là đệ nhất hỏa thuộc tính công pháp của gia tộc, xem ra Tiêu Thúc đối với Tiêu Viêm bỏ ra không ít công sức nha!*" Phía sau truyền đến thanh âm cười cười của Huân Nhi.

Gật đầu cười, Tiêu Viêm trong lòng thần nhiên đồng ý.

Một ngọc thủ trắng nõn từ phía sau vươn ra, lấy đi quyển trục màu đỏ sẫm trong tay Tiêu Viêm, chính là a đầu Huân Nhi, cầm lấy quyển trục, ôn nhu nói khẽ: "*Tiêu Viêm ca ca, mặc dù sau này người có thể học công pháp cao cấp sau, bất quá ngay ban đầu tập trung tuy luyện, nếu cấp bậc của công pháp càng cao thì sau này đạt được cũng càng lớn. Hoàng giai cao cấp công pháp... nhưng là có chút hơi thấp.*"

Tiêu Viêm cười cười, có chút gật đầu.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm, Huân Nhi mảy liễu nhẹ nhàng cau lại, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, bàn tay nhẹ nhàng động, một quyển trục toàn thân màu hỏa ngọc cổ phác xuất hiện trong tay.

"*Đây là một quyển huyền giai cao cấp công pháp hỏa thuộc tính:*" Lộng viêm quyết!"

Huân Nhi vuốt ve quyển trục, nhẹ giọng nói:" Tiêu Viêm ca ca đừng nghĩ đến vấn đề thể diện mà từ chối tiếp nhận nữa, Huân Nhi cũng biết người không phải là cái loại ...người lợi dụng, cao cấp công pháp này về sau đối với người có chỗ đại tốt, cho nên ..."

Nhìn quyển trục trên tay Huân Nhi một cái, Tiêu Viêm nở một nụ cười khổ sở, bất đắc dĩ lắc đầu, vương thủ chương thân mật sờ đầu nàng, sau đó nhìn thẳng vào con mắt trong veo thoáng có chút bi thương của Huân Nhi rồi thu hồi lại quyển hoàng giai công pháp. Nguồn truyện:

"*Tiêu Viêm ca ca...*" Huân Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn có chút ủy khuất, con ngươi long lanh đã tràn ngập hơi nước, đầy vẻ đau xót động lòng người.

" A a, cảm ơn Huân Nhi mà, ta cũng không phải vì mặt mũi mà không tiếp thụ sự giúp đỡ của người đâu!" Tiêu Viêm ôn nhu cười, cúi đầu bên tai Huân Nhi nhẹ giọng nói.

-----oOo-----

Chương 50: Bang ?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cầm công pháp đi ra khỏi phòng, Tiêu Viêm nhìn Huân Nhi bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "*Muội phải tin tưởng ta "*

Đi ra khỏi phòng, nhìn tộc nhân ở phụ cận vẫn còn rung động, khẽ nhún vai, đợi Huân Nhi bước ra, hai người lúc này mới nhàn hạ sáng vai nhau bước đi.

Bởi vì khoảng cách hai giờ còn không ít thời gian, cho nên Tiêu Viêm cùng Huân Nhi cũng không vội vã đi ra ngoài, đấu khí các ngày thường thuộc loại cầm địa, hôm nay có cơ hội tiến vào, phải nhìn xem một chút để thỏa mãn lòng hiếu kỳ

Tại một ngã ba hỏa đạo, Huân Nhi tùy tiện tiến nhập vào một tiểu phòng, lấy một quyển hoàng giai sơ cấp đấu khí công pháp, sau đó cùng Tiêu Viêm, đi vào các thuộc đạo khác

Hôm nay đấu khí các, không thể nghi ngờ là ngày náo nhiệt nhất, mỗi một thuộc đạo bên trong đều đầy ắp người, đám tộc nhân sắc mặt kích động ra sức công kích vào quang mang, tạo nên những âm thanh không ngừng vang lên

Xem tình cảnh này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm nở ra nụ cười nhàn nhạt

Bước sang một con đường nhỏ khác, Tiêu Viêm nhắm tính thời gian, rồi cười với Huân Nhi nói: "*Đi thôi, thời gian cũng đã đến "*

Huân Nhi gật gật đầu đi theo Tiêu Viêm, chuyển qua một con đường nhỏ khác.

Chuyên qua con đường nhỏ này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, cách hai người không xa, một thân hồng sắc đích Tiêu Mị, chính là đang gấp đến độ khuôn mặt nhỏ đỏ hồng lên, một đạo quang mang trước mặt không ngừng du chuyển, xem bộ dáng của nàng, tựa hồ là tìm được công pháp bên trong, nhưng không có năng lực phá vỡ quang mang ...

Tiêu Mị hôm nay thân mặc một bộ hồng y kiểu diễm, kết hợp với khuôn mặt hoàn mỹ, biểu hiện ra cực kỳ mê người

Thế nhưng lúc này, Tiêu Mị lại rất lo lắng, lông mày khẽ nhíu lại trên khuôn mặt đáng yêu, làm đám thiếu niên xung quanh cơ hội cảm thấy xúc động muốn hiến thân

Tâm tình của Tiêu Mị lúc này quả thực rất gấp rút, hôm nay tiến vào đấu khí các, phụ thân nàng đã ám chỉ nói cho nàng biết dãy số phòng này, dặn dò nàng phải lấy được công pháp trong đây, phải biết rằng đây là phụ thân nàng phải hao tổn biết bao tâm cơ, mới từ nhân viên đấu khí các lấy được tin tức này, phụ thân nàng tin tưởng rằng, chỉ cần Tiêu Mị tìm được hoàng giai công pháp đích phong thuộc tính, nhất định có thể tại tu luyện đấu khí trở thành một trong những người đứng đầu. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhưng mà, tuy phụ thân Tiêu Mị tìm được dãy số phòng, nhưng lại quá xem nhẹ vòng bảo hộ phòng, lúc trước Tiêu Mị tìm được phòng này, đã cố gắng gần một giờ, nhưng vẫn như trước không phá vỡ được, tuy cũng có tộc nhân vì mỹ mạo của mình muốn hỗ trợ, nhưng vòng bảo hộ này chỉ có thể do một người kích phá, nếu nhân số vượt quá hai người vòng bảo hộ sẽ theo đó biến cường lên

Hiện tại cách hai giờ thời gian sắp hết, nếu không đánh vỡ được vòng bảo hộ, Tiêu Mị cái gì cũng không đạt được, tưởng tượng đến hậu quả không có đấu khí công pháp, đôi mắt vũ mỹ kia không khỏi mở to, hiện lên nhiều điểm hơi nước, bộ dáng đó thật động lòng người

Ánh mắt dường như sắp khóc đó thoáng nhìn xung quanh đích đảo qua thân mình thiếu niên, Tiêu Mị khẽ cười khổ, lắc lắc đầu

Cách đó không xa, hai tay ôm sau gáy đích hắc sam thiếu niên chính là lạnh lạnh đi tới

Tiêu Mị trong lòng tuyệt vọng, nước mắt sắp trào ra, hàm răng cắn vào đôi môi đỏ mọng, ánh mắt đáng thương hướng đến Tiêu Viêm, hy vọng hẳn có thể giúp mình

Đám thiếu niên chung quanh thấy bộ dạng của Tiêu Mị như vậy, đều thuận thế di động ánh mắt, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên người Tiêu Viêm, ngoài mặt lộ vẻ thản nhiên nhưng thoáng trong mắt lộ vẻ kính sợ

Trong lúc nhất thời, vốn con đường nhỏ này lúc trước rất là huyên náo, nhất thời trở nên im lặng không một tiếng động

Tại đây, mấy chục đạo ánh mắt chăm chú nhìn vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm hiện lên vẻ bình thản, lập tức đi tới, thản nhiên không nói gì đi qua Tiêu Mị

Khẽ giương đôi môi đỏ mọng, Tiêu Mị thấy Tiêu Viêm không để ý đến mình, khẽ sửng sốt một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ tự chế giễu, nhẹ nhàng lắc đầu, nhớ tới chính mình mấy năm trước thái độ đối đãi với Tiêu Viêm, trong lòng vừa nổi lên oàn khí, cũng dần tiêu tán.

"A a, này coi như là báo ứng, ..." Chậm rãi khẽ hạ thân mình, Tiêu Mị đôi vai khẽ nhẹ nhàng rung động, có chút áp lực khẽ nấc thanh, âm thanh đó trong khoảng khắc im lặng này khẽ vang lên

Nhìn bộ dạng Tiêu Mị như vậy, đám thiếu niên xung quang đều ảm đạm hít vào một hơi khẽ lắc đầu

Đứng trên mặt đất, đang khẽ nấc Tiêu Mị bỗng nhiên nhận ra không khí xung quang có chút không đúng, chậm rãi nhìn lên, vẻ mặt dường như sắp khóc đó, hiện lên ý cười

Trước mặt thiếu niên vốn đã đi xa, chậm rãi quay trở lại

"Tránh ra" Liếc mắt nhìn Tiêu Mị sử động lòng người, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói

"A? Nga ..." Khẽ rùng mình, Tiêu Mị toàn thân hồi phục tinh thần, mặt cười sung sướng, ngoan ngoãn tránh ra

Mọi người cũng cảm thấy vui mừng chăm chú nhìn, Tiêu Viêm đi đến trước quang mang, thân mình khẽ hạ xuống, khinh ói thở ra một hơi

Thân mình thoáng yên tĩnh, khoảng khắc sau, giống như sấm vang chớp giật, Tiêu Viêm thân mình chớp động, hữu thời mãnh liệt vung lên, phát ra tiếng gió.

Một cước ngoạn lạt kích vào quang mang phía trên, gợn sóng cấp tốc khuếch tán, cuối cùng tại trước mắt mọi người, phanh nhiên bạo liệt

Bảo trì tư thế một lúc, Tiêu Viêm chậm rãi thu hồi lại khẽ lắc cổ, bình thân xoay người, hướng đi về phía Huân Nhi ở xa xa

"*Biểu ca... Cảm ơn người..Thực xin lỗi*" Tiêu Viêm bên cạnh đi qua, Tiêu Mị thanh âm thấp giọng nói

"Ân:

Liếc mắt nhìn cô gái mất đi ngạo khí, Tiêu Viêm lúc này mới nhận nhạt gật gật đầu, sau đó trước ánh mắt sùng bái của đám thiếu niên biến mất tại cuối đường nhỏ.

-----oOo-----

Chương 51: An Tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến gần cửa đại môn thấy bên cạnh đại môn là hơn mười danh hộ vệ gác cửa với diện mục lạnh lùng, ngồi ngay ngắn trên ghế dựa tại chính giữa đại môn sắc mặt lạnh lùng không thay đổi là một lão giả, trong tay đang cầm bút cùng với một quyển sổ thật dày.

Lúc này trước mặt lão giả có không ít tộc nhân, mỗi tộc nhân đều lấy ra đấu khí công pháp mà mình tìm kiếm được, hướng lão giả để đăng ký, bên cạnh mười danh hộ vệ sắc mặt lạnh lùng quan sát ở kế bên

Đây chính là quy định của đấu khí các, trước khi tiến vào đấu khí các, Tiêu Viêm và mọi người đều đã biết quy định này, cho nên việc đăng ký cũng

không xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Nguồn truyện:

Đấu khí các là nơi cất giữ công pháp do hơn mười thế hệ Tiêu Gia lao khổ thu thập và đoạt được, mấy công pháp này đối với Tiêu Gia mà nói chính là căn cơ của Tiêu Gia tại Ô Thần Thành, cho nên gia tộc đối với việc bảo hộ công pháp rất là nghiêm khắc

Đấu khí công pháp mà Tiêu Viêm cùng mọi người tìm kiếm được là quyền trục được chế tạo từ một loại vật liệu đặc thù, đó chính là mặc trúc sở chú, loại trúc mộc này đặc thù ở chỗ chia làm tử thể và mẫu thể, mẫu thể có thể cảm ứng được tử thể trong vòng mấy chục thước, dùng loại vật liệu này tạo thành quyền trục đích đấu khí công pháp, như vậy chỉ cần tộc trưởng trong tay nắm giữ mẫu thể, như vậy trong phạm vi giám trắc của mẫu thể là có thể cảm ứng được đấu khí công pháp.

Khả năng giám trắc của mẫu thể vừa vặn với diện tích mà Tiêu Gia bao quát, cho nên, mấy công pháp quyền trục này, chỉ cần một khi rời khỏi Tiêu Gia là sẽ dễ dàng bị phát hiện, đương nhiên, điều này cũng không phải tuyệt đối, một số người có thực lực cường đại, có thể mạnh mẽ cắt đứt loại cảm ứng này, chẳng qua đối với cấp bậc cường giả loại này, ai hội lại để ý đến số hoàng giai công pháp này.

Đứng đằng sau đội ngũ, qua một lát thời gian rút cuộc, cuối cùng cũng đến phiên Tiêu Viêm, đi ra phía trước, từ trong lòng lấy ra công pháp quyền trục, hướng lão giả đăng ký

Một tay tiếp nhận từ Tiêu Viêm hồng sắc quyền trục, lão giả ánh mắt khẽ dò xét Tiêu Viêm, trong lòng tự nói "*Này chính là Luyện Hỏa Phần. Vòng phòng ngự tựa hồ phải đạt đến cửu đoạn đấu khí mới phá vỡ được? Tiểu tử này như vậy có thể tìm được? Quả nhiên là có chút bản lĩnh.*"

Cầm công pháp đăng ký một lúc, lão giả đưa trở lại cho Tiêu Viêm, nhàn nhạt nhắc nhở: "*Quy củ hẳn là ngươi cũng biết? Công pháp không thể mang ra ngoài gia tộc, nếu vi phạm sẽ bị trọng phạt! Một năm sau ngươi phải trả lại công pháp! Không được để có chút nào hư tổn "*

Tùy ý gật gật đầu, Tiêu Viêm nghiêng người sang một bên, khẽ dựa vào đại môn, đợi Huân Nhi đăng ký

Khẽ cười với Tiêu Viêm, Huân Nhi từ trong lòng lấy ra công pháp.

Nhìn thấy Huân Nhi đứng trước mặt, lão giả sắc mặt luôn lạnh lùng không đổi sắc, thế nhưng khuôn mặt lại thoáng có chút cung kính, khẽ cười, hai tay tiếp nhận công pháp quyền trục, rất nhanh tiến hành đăng ký

Đứng ở bên cạnh, nhìn thái độ biến hóa này của lão giả, Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, ngón tay theo thói quen khẽ sờ nhẹ lên mũi, vị quản lý đấu khí các này có thể nhìn ra ở trong gia tộc địa vị tuyệt đối không thấp hơn ba vị trưởng lão

Tiêu Viêm cũng nghe nói qua lão giả ở trong gia tộc là một trong những nhân vật hàng đầu, luôn lãnh diện với mọi người, cho dù là đối với phụ thân mình, cũng không cấp cho nửa điểm thể diện.

Nhưng mà vị lão giả này luôn lãnh diện và không đặt mọi người trong mắt thế mà trước mặt Huân Nhi lại thể hiện thái độ cung kính, thật sự làm cho Tiêu Viêm đối với thân phận của Huân Nhi thêm tò mò

Sờ sờ mũi, nhớ tới Huân Nhi mỗi lần đề cập đến thân phận lại trầm mặc, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi, mang theo ý cười, khẽ nhũn vai, hai người sáng vai nhau bước ra khỏi đại môn

Bước ra khỏi đại môn, Tiêu Viêm thật mạnh hít vào vài khẩu không khí mát mẽ, tại đấu khí các không khí thật sự rất trầm muộn

"Thế nào? Viêm nhi?"

Tiêu Viêm và Huân Nhi vừa đi ra, một đạo nhân ảnh chậm rãi bước tới, ánh mắt nhìn hai người trong miệng cười thấp giọng hỏi.

Nghiêng đầu mỉm cười với phụ thân, Tiêu Viêm cười gật gật đầu, khẽ nâng tay áo lộ ra một hồng sắc quyền trục khẽ cười nói: "Đã đoạt được "

Nhìn thấy hồng sắc quyền trục, Tiêu Chiến mới thở nhẹ nhòm ra một hơi, cười híp mắt, thấp giọng nói: "Hào, đã đoạt được "

Cùng với Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nhau, phụ tử hai người đặc ý cười to

Khẽ nâng bàn tay vỗ vỗ vào vai Tiêu Viêm, Tiêu Chiến cười nói " Hôm nay

công pháp đã có, chờ người sau này trở thành đấu giả, có thể chân chính tu luyện đấu khí "

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, bàn tay khẽ vuốt quyển trục, ánh mắt híp lại, trong lòng nhẹ giọng nỉ non: "Ai, không biết theo như lời lão sư nói thì công pháp kia, đến tột cùng có gì đặc dị? A, có thể tiến hóa công pháp ... thực sự tồn tại sao chứ?"

"So với thiên giai công pháp còn quý dị hơn ..." Nhớ tới ngày ấy Dược Lão sở phóng cuồng vọng nói, Tiêu Viêm có chút cười khổ lắc lắc đầu, hắn hiện tại chứng kiến, thấy công pháp đứng đầu, đó là lúc trước Huân Nhi lấy ra huyền giai cao cấp công pháp "*Lộng Viêm Quyết* ", nói thật sự, sau một khắc khi hắn cự tuyệt, trong lòng thật sự có chút nuối tiếc, dù sao cấp bậc công pháp đó chỉ có thể khả ngộ chứ không thể cầu

Bàn tay khẽ vỗ nhẹ lên trán, nói thật sự, hiện tại hắn thật sự có chút hối hận khi cự tuyệt ý tốt của Huân Nhi, chẳng qua hiện tại, lời cũng nói ra rồi, hắn cũng không có mặt mũi nào hỏi lại, cho nên trong lòng chỉ cầu nguyện Dược Lão không phải lộng giả mình, bằng không thật là hối hận đến chết.

"Hừ hừ, huyền giai công pháp mà thôi, có xá gì, tuy nhiên tiểu nha đầu thân phận thật sự là không nhỏ a, có thể tùy tiện xuất ra huyền giai công pháp như vậy, có thể tưởng tượng nha đầu này hắn còn rất nhiều công pháp cất giữ " Nghe Tiêu Viêm thì thầm, Dược Lão hừ lạnh một tiếng, đột ngột đi ra

"Rốt cục đi ra ..." Nghe thấy âm thanh này, Tiêu Viêm khẽ sờ sờ mũi, khóe miệng chậm rãi cười, trong lòng nghĩ phải khích tướng như vậy, mới bức bách được Dược Lão đi ra

"Ai ... Người tiểu hồ ly, dám tính kế với ta ..." Ý niệm Tiêu Viêm mới vang lên trong đầu tức thì, lúc này dược lão mới phát hiện, dở khóc dở cười hít vào một hơi bất đắc dĩ nói "*Tiểu tử kia, người an tâm tu luyện đi, còn về công pháp người không cần quan tâm, thành tựu của người về sau sẽ không thấp so với tiểu nha đầu kia, hắn gia không chính là ... Thôi "*

Có chút tiếc nuối về câu nói hàm hồ cuối cùng của Dược Lão, chẳng qua Tiêu Viêm cũng mỉm cười gật gật đầu, một khi Dược Lão đã cam đoan, coi như vấn đề đã được giải quyết, nên an tâm tu luyện để trở thành một gã đấu giả, mới có tư cách trở thành một cường giả, cùng với ...sau này nhất

định phải tìm Nạp Lan Yên Nhiên trả lại món nợ ...

-----oOo-----

Chương 52: Đột Phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi lựa chọn xong đấu khí công pháp, cả gia tộc bỗng nhiên trầm lặng, những tộc nhân có đấu khí dưới thất đoạn bắt đầu lục tục rời khỏi gia tộc, phân về các sản nghiệp của gia tộc, còn những tộc nhân đạt từ thất đoạn đấu khí trở nên, sau khi tìm kiếm được đấu khí công pháp cũng bắt đầu khổ tu, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tu luyện đấu khí công pháp

Tiếp đến là những ngày tĩnh lặng, hai tháng thời gian, cơ hồ giống như nước chảy bình thường, theo khe hở lặng lẽ trôi qua, làm cho người ta khó có thể phát hiện

Mặt trời chiếu rọi trên cao, ánh nắng nóng cháy tỏa ra từ mặt trời, nhiệt khí nhẹ nhẹ tỏa ra như hỏa lò, làm cho tầm mắt của con người thoáng có chút vụn vẹo, méo mó, uốn cong

Ở phái sau đỉnh núi của Tiêu Gia, tại một khu rừng nhỏ bên trong

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây trong rừng rậm, tạo nên những tia sáng li ti trên mặt đất, giống như những vì sao trên bầu trời đêm

Trong khu rừng nhỏ, có hai đạo bóng người mãnh liệt thay đổi nhau di động, song chương giao kích, làm cho những lá khô ở phụ cận xung quanh bay tung lên

Song chương tại trước người mãnh liệt giao kích, một âm thanh trầm buồn vang lên, tiểu thủ trắng nõn của Huân Nhi nhẹ nhàng huy động, tuy công kích dường như ôn nhu, nhưng mà khi va chạm vào, cỗ nhu hòa kinh lực kia bỗng nhiên tràn ngập tính công kích

Khóe miệng khẽ mím lại, hữu chương tiếp xúc với cỗ cường đại kinh lực, làm cho Tiêu Viêm phải lùi lại phía sau hai bước, bàn tay tiếp xúc với đôi tay nhỏ bé của Huân Nhi thoáng có chút tím bầm

Nhìn Tiêu Viêm lui lại phía sau, Huân Nhi mỉm cười, ngọc thủ trắng nõn trước người chậm rãi du động, ở đầu ngón tay thon dài thoáng hiện ra đầu khí màu vàng nhàn nhạt lưu quang

"Sách sách, thật mạnh ..." Ổn định thân mình, Tiêu Viêm trong lòng sợ hãi than lắc lắc đầu, gương mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang cười của Huân Nhi, liếm liếm miệng, chiến ý đại tăng.

Cước chưởng đập lên mặt đất một bước, thân hình cấp tốc di động, nhất thời khiến cho bùn đất bay lên

Nhìn công kích của Tiêu Viêm, Huân Nhi khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, quang mang màu vàng trên bàn tay càng thêm nồng đậm

Cước chưởng hung hăng đập lên mặt đất, Tiêu Viêm vọt mạnh thân hình tới, cách Huân Nhi khoảng cách một bước chân thì dừng lại, cực động cùng cực tĩnh trong lúc đó hoàn mỹ chuyển hóa, khiến cho người ta cảm thấy đột ngột

Nhìn thấy Tiêu Viêm không chế tốc độ xảo diệu như vậy, đôi mỹ mâu của Huân Nhi, nhin không được toát ra vẻ tán thưởng

"Bát cực băng!"

Thân mình chợt dừng lại, Tiêu Viêm chân phải điểm địa, thân mình mãnh liệt luân chuyển tăng lực bật lên, tả thối giữa không trung vung lên một cái, tả thối tràn ngập lực lượng, phá phong lao tới hung hăng công kích Huân Nhi

Gương mắt nhìn thể công mãnh liệt của Tiêu Viêm, Huân Nhi ngọc thủ khẽ vẽ nên một nửa vòng tròn, kim quang chợt đại phóng, ngọc thủ quý dị vẽ nên nửa vòng tròn này, không một chút do dự cản trở công kích từ tả thối của Tiêu Viêm

"..."

Một cước một quyền giao tiếp, nhất thanh muôn hưởng vang lên, những chiếc lá khô còn lại trên mặt đất đều bị thổi bay lên trời

Một cước một quyền, sau một khắc giằng co nhau trên không trung, hai người thân mình đều mau chóng lui lại

Thân thể nhất thời bị kinh phí trực tiếp oanh động văng lên trên cao bốn năm thước, Tiêu Viêm sợ hãi than lắc lắc đầu, thân thể tưởng như không duy trì được, hữu chưởng mãnh liệt áp vào cây đại thụ bên cạnh, một cỗ hấp lực, đưa hắn cấp tốc hạ xuống hóa giải hết kinh khí, thân hình vững vàng hạ xuống mặt đất

Ngảng đầu nhìn, thấy Huân Nhi cũng đồng dạng lùi về sau, Tiêu Viêm chép miệng cười: *"Vừa rồi nha đầu người sử dụng đấu kỹ gì vậy?"*

"Huyền giai cao cấp đấu kỹ: Yén phản kích ...Luyện đến cao tầng có thể đem công kích của đối phương quay phản kích trở lại, muội đến bây giờ mới chỉ bước vào cảnh giới đầu, chỉ có thể phản kích lại một phần lực lượng" Huân Nhi cười ngâm ngâm nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Sao?, Tiêu Viêm trong lòng bỗng nhiên toát ra mây mù: *"Tá lực đả lực ..."*

"Tiêu Viêm ca ca vừa rồi đấu kỹ kia thật mạnh nga, nếu Huân Nhi không phải là nhất tinh đấu giả, thực lực thật sự cao hơn huynh, chỉ sợ thật không tiếp được cỡ cương mãnh kinh khí kia" Huân Nhi mỹ mầu phiêu lượng xinh đẹp như một vàng trắng khẽ cười nói

Tiêu Viêm không nói gì khẽ nhún vai, miễn cưỡng cử động, cao độ chiến đấu, làm cho thân thể hắn rời rạc, tinh thần theo đó cũng có chút mỗi mết

Thân mình ướt đẫm mồ hôi, tiêu viêm thảm máng một tiếng quý thời tiết, khẽ cười y phục ra

Y phục thoát hạ, lộ ra một thân thể trắng kiện, tuy không tính là trắng thạc, thể nhưng thân hình nho nhỏ đó nhìn kỹ ẩn dấu một cỗ lực lượng

Nhìn thân hình Tiêu Viêm phía trước lỏa thể, Huân Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười thoáng có chút ửng đỏ

Cầm lấy y sam, Tiêu Viêm mỗi mết dựa người vào một tảng đá, hướng về phía Huân Nhi cười khỏ: *"Ai, hai tháng, mà vẫn dừng ở bát đoạn đấu khí ..."*

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiêu Viêm, Huân Nhi khẽ mân cái miệng nhỏ nhắn cười khẽ, cũng dựa vào tảng đá ngồi xuống, lấy xiêm y từ trong tay Tiêu Viêm, sau đó ôn nhu lau mồ hôi trên người hắn, ôn nhu an ủi nói: "*Bát đoạn đấu khí lên cửu đoạn đấu khí là sơ giai đấu khí đích bình cảnh giai đoạn, Tiêu Viêm ca ca không cần nóng vội, cứ từ từ là sẽ tựu thành ...*" Nói tới đây, Huân Nhi bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt đối phương có chút nóng cháy, ngẩng mặt nhìn lên thấy Tiêu Viêm đang chăm chú nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, gất giọng: "*Tiêu Viêm ca ca...*"

Âm thanh thiếu nữ ôn nhu, nhất thời làm cho khu rừng nóng bức không khí trở nên mát mẻ vài phần

Bởi vì thời tiết nóng bức cho nên Huân Nhi hôm nay chỉ mặc một chiếc áo màu xanh ngắn bó lấy thân thể thon dài, lộ ra một mảng tuyết trắng mê người, tiểu hung bộ của thiếu nữ đã thoáng phát dục, thanh xuân hấp dẫn như thế, khó trách Tiêu Viêm có chút thất thần

Bị Huân Nhi làm cho bừng tỉnh, Tiêu Viêm khuôn mặt có chút đỏ lên, xấu hổ cười cười, dựa vào tảng đá lạnh lẽo, chậm rãi nhắm mắt lại tùy ý để đôi tay nhỏ bé của Huân Nhi trà trên thân thể

Khẽ chu cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, Huân Nhi giúp Tiêu Viêm lau thân thể, khoe mắt trộm đảo qua, ngạc nhiên phát hiện, Tiêu Viêm chẳng biết khi nào đã chìm vào giấc ngủ

Bất đắc dĩ lắc đầu, Huân Nhi cũng biết ngày hôm nay cao độ chiến đấu thật sự đã làm cho Tiêu Viêm quá mệt mỏi, khẽ sờ mũi, bàn tay nhỏ bé buông y sam xuống, đầu ngón tay thon dài chậm rãi hiện lên kim quang màu vàng

Lặng lẽ nhìn Tiêu Viêm không có phản ứng gì, đầu ngón tay Huân Nhi điểm nhẹ vào làn da Tiêu Viêm, qung mang màu vàng theo ngón tay Huân Nhi điểm động, chậm rãi tiến vào thân thể Tiêu Viêm ...

Theo quang mang màu vàng đưa vào, trên trán thanh khiết của Huân Nhi hiện lên lấm tấm mồ hôi.

Dựa vào tảng đá, Tiêu Viêm đang ngủ say, trong thân thể bỗng nhiên đột ngột phát ra một cỗ hấp lực, hấp thu thiên địa chung quanh, một tia đầu

khí, bắt đầu nhanh chóng dừng mãnh tiến vào ...

"Ách, muốn đột phá?"

Cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, nhìn Tiêu Viêm không hề ý thức hấp thu đấu khí, cái loại kinh nghiệm này khiến cho Huân Nhi nhất thời kinh ngạc nhẹ giọng nói

-----oOo-----

Chương 53: Đệ cử đoạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khu rừng nhỏ rậm rạp, một tia năng lượng khí lưu màu trắng nhạt xuất hiện từ trong không khí, sau đó không ngừng tiến vào thân thể của Tiêu Viêm đang ngủ say.

Nhìn Tiêu Viêm gần như đã trở thành năng lượng ngọn nguồn, Huân Nhi cũng hơi kinh hãi, lặng lẽ lui ra phía sau một đoạn khoảng cách, cảnh giác canh giữ xung quanh, lúc này nếu có người làm Tiêu Viêm bừng tỉnh từ loại tu luyện trạng thái này, sợ rằng hắn sẽ mất đi một cơ hội tấn cấp.

Lần tấn cấp này của Tiêu Viêm, có thể nói là thuận lợi như nước chảy, theo đấu khí không ngừng tiến vào, nét uể oải mơ hồ trên mặt Tiêu Viêm, cũng chậm rãi biến mất, trên khuôn mặt thanh tú, tản ra bạch quang nhàn nhạt, giống như ôn ngọc.

Trong khu rừng nhỏ, đấu khí ba động kéo dài hơn một giờ, mới chậm rãi biến mất.

Khi luồng đấu khí cuối cùng tiến vào cơ thể của Tiêu Viêm, khu rừng nhỏ, lại khôi phục bình tĩnh, ánh sáng mặt trời, cũng tiếp tục chiếu xuống.

Nhìn Tiêu Viêm đôi mắt tuy đóng chặt, nhưng hô hấp lại cực kỳ vững vàng, Huân Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng cười nói: "*Rốt cục cũng đến chín đoạn, có lẽ chỉ cần nửa năm thời gian nữa, Tiêu Viêm ca ca có thể ngưng tụ đấu khí toàn, trở thành một đấu giả chính thức.*"

Nhẹ nhàng cười, Huân Nhi khoanh chân ngồi lên một tảng đá, yên lặng chờ đợi Tiêu Viêm tỉnh lại.

Lúc Tiêu Viêm tỉnh lại, sắc trời đã tối, mê mang chớp mắt, sau một lúc, Tiêu Viêm mới hồi phục tinh thần lại, ngẩng đầu lên, nhìn Huân Nhi ngồi trên tảng đá, bị ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào mà như được phủ thêm một tầng bạc sa, nhìn lên đôi mắt như thủy linh kia, không khỏi mím cười.

"*Tiêu Viêm ca ca, ngươi tỉnh rồi?*" Nhìn Tiêu Viêm tỉnh lại, Huân Nhi cười duyên nói.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm đứng dậy, vươn vai một cái, lười biếng vặn eo, một trận "*phách lý ba lạp*" tiếng vang, từ thân thể liên tiếp truyền ra

Bị cổ cảm giác sung mãn chỉ khi mới tăng cấp có thể cảm nhận được làm ngẩn người, Tiêu Viêm nắm tay lại, lập tức há miệng, ngẩng mặt, có chút chân chờ cùng không xác định nói: "*Cái gì... Ta hình như đã đến chín đoạn?*"

Nhìn bộ dáng một đầu vụ thủy của Tiêu Viêm, Huân Nhi bật cười, gật đầu.

Thấy Huân Nhi gật đầu, khoe miệng Tiêu Viêm hạ xuống, trong lòng kinh hãi, lại có chút dở khóc dở cười, lần trước là đột phá lúc mộng du, lần này lại là đột phá trong lúc ngủ, loại phương thức đột phá này, quả thực là quá buồn cười.

Hăng hái đánh ra vài quyền, cảm nhận đầu khí đã hùng hậu hơn vài lần, Tiêu Viêm không khỏi cười hắc hắc một tiếng.

Sau khi phát tiết toàn bộ kinh hãi trong lòng, Tiêu Viêm mới nhận ra sắc trời đã tối, cười xin lỗi với Huân Nhi, hấn biết, nha đầu này chắc chắn vẫn đợi ở đây.

Tiên tay cầm áo mặc vào, Tiêu Viêm quay về phía Huân Nhi hài hước nói: "*Còn không đi? Hôm nay xem như một ngày vui, ca ca mời ngươi đi Ô Thần thành ăn một bữa.*"

"*Hì hì, ta nhất định phải chọn thứ đắt nhất...*" Nghe vậy, Huân Nhi thản nhiên cười, mũi chân điểm nhẹ lên tảng đá, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tiêu Viêm, tiếng cười thanh thúy của thiếu nữ, vang lên khắp trong rừng.

Vì cảm tạ Huân Nhi chờ đợi cả buổi chiều, Tiêu Viêm đặc biệt mang theo Huân Nhi đi dạo quanh Ô Thần thành, sau đó mới tách ra trong gia tộc.

Kéo cước bộ có chút hưng phấn trở lại phòng của mình, Tiêu Viêm nằm xuống giường, ôm chăn gối mềm mại, cười híp mắt nhẹ giọng nói: *"Rốt cục cũng sắp trở thành một đấu giả a...."*

"Hắc, lần tấn cấp này, ngươi phải cảm ơn tiểu nha đầu đó." Trong phòng, tiếng cười già nua đột nhiên truyền ra

Ngước mắt lên, nhìn được lão không biết đã xuất hiện từ bao giờ, Tiêu Viêm nhíu mày hỏi: *"Có liên quan với Huân Nhi?"*

"Ân, đích xác có chút quan hệ, nếu không, sợ rằng ngươi phải mất một đoạn thời gian nữa mới có thể đột phá." Thân thể trong suốt của dược lão huyền phù trên chiếc ghế, nhàn nhạt nói.

Bất đắc dĩ nhún vai, Tiêu Viêm vùi đầu vào trong chăn, chán nản nói: *"Bây giờ đã chín đoạn, muốn đột phá lên đấu giả cấp bậc, chỉ sợ cũng phải mất nửa năm mới được..."* Nói đây đây, Tiêu Viêm ngòai thẳng dậy, khuôn mặt đột ngột trở nên âm trầm, trong tiếng nói có một phần lãnh ý: *"Thời gian đã qua hơn một năm, nhưng ta vẫn chưa trở thành một đấu giả, nếu tốc độ tiếp tục như vậy, ba năm sau... chỉ sợ ta không đấu lại được với Nạp Lan Yên Nhiên."*

Nghe vậy, dược lão chớp mắt không có ý kiến.

"Nạp Lan Yên Nhiên có thể được Vân Lam tông bồi dưỡng để trở thành tông chủ đời tiếp theo, thiên phú tuyệt đối không kém, hơn nữa, Vân Lam tông có thực lực hùng hậu, trong tông môn, còn có luyện dược sư cường đại như đan vương Cổ Hà... Nếu hắc trợ giúp Nạp Lan Yên Nhiên, chỉ sợ tốc độ tấn cấp của nàng, sẽ không chậm hơn ta." Tiêu Viêm tự lẩm bẩm nói.

Dược lão liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, nhưng lại thấy gia hỏa này đang hai mắt long lanh nhìn chăm chăm mình, lập tức cười hắc hắc, nhưng lại không chịu nói.

Nhìn dược lão không biểu hiện gì, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ trừng

mất một cái, mấy lời này, xem ra nói mất công rồi...

"*Khái ...*" trầm mặc một lúc sau, dược lão lúc này mới ho một tiếng, đứng dậy, bước về phía trước, bữu môi khinh thường nói: "*Tên Cổ Hà đó cũng chỉ là một luyện dược sư sáu phẩm, cũng dám xưng là đan vương? Vậy những người luyện dược tốt hơn hẳn gọi là gì?*"

Nghe dược lão nói vậy, trên mặt Tiêu Viêm nhất thời lộ ra tiếu ý, hẳn biết, vị thần bí sư phụ này, rốt cuộc lại muốn ra tay rồi...

Ngày mai đi mua tài liệu, hừ, không phải tụ khí tán sao, ta luyện nó ra cho người ăn như khoai tây... ta không tin, Nạp Lan Yên Nhiên đó có đái ngộ như vậy." Dược lão hai tay chấp sau lưng, ngạo nghễ cười lạnh nói.

-----oOo-----

Chương 54: Trù tiễn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, nói là đem tụ khí tán ăn như khoai tây cũng có chút khoa trương, nhưng với bản lãnh của dược lão, chỉ cần đủ tài liệu, luyện ra hơn chục viên tụ khí tán cho Tiêu Viêm, cũng không phải việc gì quá mức khó khăn

Nghe dược cuồng ngữ của dược lão, Tiêu Viêm còn chưa kịp cao hứng, đã bị những tài liệu mà dược lão nói ra tiếp theo làm ủ rũ xuống

"*Người ngày mai đi chuẩn bị bốn cây mặc điệp liên, hai quả xà tiên quả thành thực, một cây tụ linh thảo khoảng hai mươi năm, còn có một viên ma hạch nhị giai hệ thủy.*" Dược lão thần nhiên nói, quay đầu sang, lại nhìn thấy khuôn mặt cứng ngắc của Tiêu Viêm, không khỏi ngạc nhiên nói: "*Sao vậy?*"

"Mặc điệp liên năm mươi năm tuổi? Loại niên phẩm dược tài này, hình như giá cả là hơn ba nghìn kim tệ một cây? Xà tiên quả thành thực? Nó là cực phẩm trong tài liệu cấp thấp, một ít dược tài điểm ngay cả mua cũng mua không được, cho dù vận khí tốt gặp được, cũng ít nhất phải hơn tám nghìn kim tệ a, tụ linh thảo hai mươi tuổi? Trời ạ, ta chỉ mới nhìn thấy một

lần ở đấu giá hội, giá cả lúc ấy, cũng là một vạn năm nghìn kim tệ, còn có ma hạch nhị giai hệ thủy, cũng phải hơn hai nghìn kim tệ a." Tiêu Viêm vỗ trán, thống khổ rên rỉ nói: "*Chỉ nguyên liệu cộng vào đã hơn năm vạn kim tệ, ta làm gì có nhiều tiền như vậy?*"

"*Ặc...*" Nghe vậy, dược lão trừng mắt một cái, phẩy phẩy tay hài hước nói: "*Đây là việc của ngươi, không có quan hệ gì với ta, ta chỉ phụ trách luyện dược.*"

"*Mẹ kiếp, thật là quá đắt, nếu thật sự đem đồ vật này làm khoai tây ăn, cho dù lấy tài lực của Tiêu gia, cũng căn bản là không đáp ứng được.*" Trong lòng cười khổ mắng một tiếng, Tiêu Viêm từ đầu giường lấy ra tạp phiến màu xanh, yêu thương vuốt ve nó, bất đắc dĩ nói: "*Số tiền lần trước bán trúc cơ linh dịch, cũng chỉ còn hơn một vạn, căn bản không đủ mua số dược tài mà ngươi nói.*"

Dược lão cười hắc hắc, nhàn nhã ngồi trên ghế (quái, nó ngồi trên ghế kiểu gì nhỉ?), bộ dáng không liên quan đến ta.

Nhu nhu trán, Tiêu Viêm nhếch miệng nói: "*Đầu tiên dùng nó mua tài liệu trúc cơ linh dịch đi, luyện chế một số linh dịch đi đấu giá, nếu không, tiền chắc chắn không đủ.*"

Dược lão gật đầu không có ý kiến, luyện chế trúc cơ linh dịch loại linh dược thấp cấp này, đối với hắn cũng không có gì khó khăn.

Thấy dược lão gật đầu, Tiêu Viêm lúc này mới thở ra một hơi, nặng nề nằm bịch xuống giường, cười khổ nhẹ giọng nói: "Không có tiền, thật sự là phiền não a..."

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Viêm lặng lẽ đi ra khỏi gia tộc, mua đầy đủ tài liệu của trúc cơ linh dịch trong một số dược tài điểm của Ô Thản thành, sau đó đi vào một khách sạn vắng vẻ.

Vì bán cho người khác dùng, nên Tiêu Viêm cũng không có nhân tâm để dược lão tỉ mỉ điều chế, cho nên cũng giống như lần trước, mua những dược tài kém nhất, rẻ nhất.

Vì vậy, Tiêu Viêm mua được bảy phần tài liệu, đồng thời cũng đem số tiền còn lại trong tạp phiến tiêu hết.

Lúc đợi đợi lão luyện đợi, Tiêu Viêm cầm tạp phiến màu xanh trong tay, bắt đầu dĩ lắc đầu, bây giờ lại trở lại trạng thái hết tiền như trước kia rồi.

Lần luyện đợi này, đợi lão khoảng một giờ mới hoàn thành, nhìn bảy chiếc bình bằng bạch ngọc ở trên bàn, Tiêu Viêm liếm môi cười, cẩn thận đem chúng cất vào người.

Vỗ vỗ linh dịch trong ngực, Tiêu Viêm đem đầu bông màu đen mặc lên người, sau khi đầu bông hoàn toàn che phủ thân hình, lúc này mới hắc hắc cười đi ra khách sạn.

Mễ Đặc Nhĩ đầu giá trường, trong giám bảo thất.

Thủ tích đầu giá sư Nhã Phi của Mễ Đặc Nhĩ đầu giá trường, đang kinh ngạc há to miệng, hai mắt nhìn chăm chăm vào bảy bình trúc cơ linh dịch trên bàn, bộ ngực đầy đặn khẽ nổi lên những đường nét kinh tâm động phách.

"Khái..." *Hắc bào nhân ngời cách đó không xa khẽ ho khan một tiếng, làm nàng tỉnh táo lại.*

Ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve bình ngọc lạnh lẽo, Nhã Phi mở nắp khẽ ngời, sau đó đưa cho Cốc Ni bên cạnh.

Tiếp nhận chiếc bình bạch ngọc, Cốc Ni tinh tế kiểm tra một lúc, hơi giật mình nói: "Tất cả đều là trúc cơ linh dịch..."

Nghe Cốc Ni xác nhận, mi mắt Nhã Phi hơi giật giật, sóng mắt mê người lưu chuyển qua hắc bào nhân, trên khuôn mặt, tràn ngập vũ mị mê người: "Không nghĩ tới, nửa năm không gặp, lão tiên sinh dĩ nhiên cũng mang đến một sinh ý lớn cho đầu giá hội của chúng ta."

"Lúc nào mới có thể đầu giá?" Dưới hắc bào, truyền ra thanh âm già nua của đợi lão.

"Lão tiên sinh đang cần tiền gấp sao? Nếu không quá gấp, Nhã Phi đề nghị ngài có thể chờ một hay ngày, rất ít khi có bảy bình trúc cơ linh dịch đồng thời xuất hiện, nếu để đầu giá hội chúng ta tuyên truyền một chút, vậy lợi

nhuận ngài có được, sẽ lớn hơn rất nhiều..." Nhã Phi thản nhiên cười, nhẹ giọng dò xét nói.

Nghe vậy, hắc bào nhân hơi trầm mặc một lúc, một lúc sau mới truyền ra tiếng ừ khẽ.

Thấy hắn đáp ứng, tươi cười trên mặt Nhã Phi càng đậm thêm vài phần, ngọc thủ cầm lên chén trà bên cạnh, bây giờ nàng đã có thể xác định, vị hắc bào nhân này, tuyệt đối là một nhị phẩm, thậm chí tam phẩm luyện dược sư.

Bưng chén trà nhấp một ngụm, hắc bào đột nhiên lay động, một thanh âm già nua truyền ra: "Không biết đầu giá hội các người, có thể giúp ta tìm một số dược tài không?"

Mỹ mâu sáng ngời, Nhã Phi ngồi trên một chiếc ghế, đường cong mê người hiện ra, cười khanh khách nói: "Lão tiên sinh muốn dược tài gì?"

"Bốn cây mặc diệp liên năm mươi tuổi, hai xà tiên quả thành thực, một cây tụ linh thảo khoảng hai mươi tuổi, một nhị giai ma hạch hệ thủy..."

Cốc Ni một bên, nghe được vài loại dược tài này, khuôn mặt nhát thời biến đổi, trong ánh mắt thêm vào một phần kinh nghi đánh giá hắc bào nhân.
Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"A a, Nhã Phi sẽ giúp lão tiên sinh chú ý mấy loại dược tài này, nếu có tin tức, sẽ thông tri cho lão tiên sinh kịp thời, không biết lão tiên sinh ở đâu? Liên lạc ra sao?" *Khóe mắt Nhã Phi liếc qua Cốc Ni sắc mặt biến hóa, trong lòng cũng giật mình, không dấu vết cười nói.*

"không cần liên lạc ta, nếu có mấy loại dược liệu này, trực tiếp trừ vào số tiền bán dược từ trúc cơ linh dịch, ta sẽ tùy thời đến lấy." *Dưới hắc bào, thanh âm già nua thản nhiên nói.*

"Ta còn có việc, hai ngày sau ta sẽ quay lại đây." *Tùy ý nói, hắc bào nhân đứng dậy, đi ra khỏi giám bảo thất.*

Nhìn thân ảnh biến mất tại ngõ rẽ, mỹ mâu của Nhã Phi híp lại, nhẹ giọng nói: "Dược tài vừa rồi, có gì không đúng sao Cốc Ni thúc thúc?"

Cốc ni có chút gật đầu, thở dài một hơi, cười khỏ nói: "Nếu ta nhớ không lầm, đây là tài liệu luyện chế tụ khí tán."

Nghe vậy, khuôn mặt Nhã Phi cũng biến đổi, thất thanh nói: "Tụ khí tán không phải cần tứ phẩm luyện dược sư mới có thể luyện chế sao?"

Gật gật đầu, Cốc Ni than thở: "Xem ra lần này đã đánh giá sai, nhưng tứ phẩm luyện dược sư ở Gia Mã đế quốc cũng chỉ khoảng hai mươi mấy vị, hắc bào nhân này, tại sao chưa từng nghe nói qua trước kia?"

Nhã Phi khẽ lắc đầu, mỹ mâu lưu động tia sáng kì dị, nhẹ giọng lâm bẩm: "Tứ phẩm luyện dược sư... nếu có cơ hội, nhất định phải chiêu mộ hẳn!"

-----oOo-----

Chương 55: Bất tiểu tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không thể không nói, hiệu quả tuyên truyền của Mễ Đặc Nhĩ đấu giá trường phi thường cường đại, sau khi Tiêu Viêm đem trúc cơ linh dịch giao cho đấu giá hội một ngày, gần như toàn bộ các thế lực lớn nhỏ nhỏ của Ô Thản thành, đều cũng biết được tin tức này, nhất thời, tất cả mọi người máu huyết đều sôi trào hết lên.

Không giống với đấu giá huyền giai cao cấp công pháp lần trước, loại vật phẩm thiên giới đó, cũng chỉ có vài thế lực mới có tư cách đấu giá, còn những thế lực hơi yếu, cũng chỉ có thể nhìn mà thở dài.

Mà trúc cơ linh dịch, đối với rất nhiều người mà nói, lại càng thêm thực tế, vì nó có thể làm tôn tử (con cháu) mình rất nhanh trở thành đấu giả, rất nhiều trưởng bối, đều cũng nguyện ý bỏ tiền mua loại linh dược thực tế nhưng cũng không quá đắt này.

Khi trúc cơ linh dịch được truyền bá náo náo nhiệt nhiệt trong Ô Thản thành, Tiêu Viêm ở sâu trong gia tộc, cũng nghe thấy chút phong thanh, nhìn bảy bình trúc cơ linh dịch không nguyên chất này được truyền bá lớn như vật, cũng cảm nhận được mị lực của đan dược trên đại lục này.

Tại ngày thứ hai, Tiêu gia cũng thu được lời mời của Mễ Đặc Nhĩ đấu giá trường, có lẽ vì Tiêu Chiến lần trước mua cho Tiêu Viêm trúc cơ linh dịch, vài vị trưởng lão trong gia tộc cũng cảm thấy hứng thú, đặc biệt là mấy vị vẫn còn có tử tôn chưa đạt đến cấp bậc đấu giả, càng cực kỳ nóng lòng.

Buổi chiều, Tiêu Viêm vốn định một mình đi ra ngoài, nhưng lại bị Tiêu Chiến phái người thông tri một tiếng, bắt đắ dĩ, hẳn cũng chỉ có thể theo người báo tin, đi đến gia tộc đại môn.

Tới đại môn, không chỉ có Tiêu Chiến ở đó, ngay cả mấy vị trưởng lão, cũng đều đang ở đây, nhìn qua cực kỳ náo nhiệt.

Ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi đi đến, Tiêu Chiến nhếch miệng cười, vẫy tay thúc giục một cái.

Thấy cha thúc giục, Tiêu Viêm thở dài một hơi, đi đến gần, khước mắt lại liếc đến hai người bên cạnh Tiêu Chiến, lông mày hơi nhíu lại.

"Chậm chà chậm chạp giống như một mù đàn bà..." Nhìn Tiêu Viêm nhíu mày, Tiêu Ngọc đợi một lúc cũng có chút tức giận, lạnh lùng mở miệng chêu chọc.

"Cũng không liên quan đến ngươi." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc, thanh âm nhàn nhạt làm có người suýt nữa đem răng nghiến nát.

"Phốc xích" Trong đám người, tiếng cười nhẹ của thiếu nữ, vang lên như chuông bạc.

Ngẩng cao đầu, nhìn Huân Nhi đứng trong đám người, Tiêu Viêm nhún vai với nằng, cười nói: *"Ngươi cũng đi đấu giá hội?"*

"Ở trong gia tộc rất nhàm chán, đi xem một chút cũng tốt..." Huân Nhi thoát ra khỏi đám người, đứng cạnh Tiêu Viêm, thản nhiên cười nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chm.com.

"Cũng chẳng có gì hay, một ít trúc cơ linh dịch mà thôi, đối với ngươi cũng không có tác dụng gì." Tiêu Viêm tùy ý cười nói.

"Hừ, không có gì hay? Nếu ngươi không có nó, lại có thể bằng cấp ta nhanh như vậy?" Tiêu Ninh lần trước bị Tiêu Viêm đánh cho hư đường

hai tháng, nhìn hai người nói chuyện thân mật như vậy, da mặt giật giật, không để ý đến vết sẹo vẫn chưa hết đau, mở miệng châm chọc

"*Xương cốt lại ngứa ngứa sao?*" Chớp chớp mắt, Tiêu Viêm tự tiêu phi tiếu nói.

"*Ngươi...*" Tiêu Ninh giận giữ nắm chặt hai tay, sau đó lập tức buông xuống, cười lạnh nói: "*Ngươi đừng đắc ý, lần trước ngươi đã thương ta, ta còn phải cảm ơn ngươi, nếu không không trong đoạn thời gian tĩnh dưỡng này, ta cũng không thể chạm được vào đoạn thứ chín, nhiều nhất là bảy ngày nữa, ta có thể đi vào chín đoạn, đến lúc đó ai xương cốt ngứa ngứa, còn không nhất định!*"

Nghe Tiêu Ninh nói vậy, trưởng bối và tộc nhân xung quanh, không khỏi đều kinh ngạc nhìn về phía hắn, mà đại trưởng lão bên cạnh, khuôn mặt già nua cũng có chút đắc ý, chắc đang nghĩ rằng cháu mình làm mình nở mày nở mặt.

Tiêu Chiến nhú mày, có chút tức giận trừng mắt nhìn đại trưởng lão, vừa muốn phát tay để mọi người xuất phát, nhưng lại nhìn thấy nét hài hước trên mặt Tiêu Viêm, không khỏi sững sốt, lời nói vừa đến miệng cũng nuốt xuống.

Nhìn Tiêu Ninh vẻ mặt cười lạnh cùng đắc ý, Tiêu Viêm hé miệng, trầm mặc một lúc, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "*Việc này... không có ý tứ, mấy hôm trước không cẩn thận... đã đến chín đoạn rồi, xem ra, ngươi sợ rằng vẫn chậm hơn ta.*"

"*Ặc ...*"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, tộc nhân xung quanh nhất thời im lặng, ánh mắt kinh ngạc chuyển qua Tiêu Viêm, không cẩn thận... đột phá?

Dở khóc dở cười lắc đầu, trong lòng mọi người đều thâm nghĩ, tiểu gia hỏa này thực sự có chủ tâm đả kích người khác, Tiêu Ninh đáng thương...

Nghe mấy lời này của Tiêu Viêm, khuôn mặt đắc ý của Tiêu Ninh chợt cứng ngắc, khóe miệng co quắp lại, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, một lúc sau, mới chán nản mềm xuống, vốn tưởng rằng lần này chạm đến nhìn cảnh có thể cho mình thu hồi lại một ít mặt mũi, không nghĩ đến, lại

là đả kích càng trầm trọng hơn.

Ngọc thủ kéo Tiêu Ninh đang chịu đả kích, Tiêu Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, nhưng lần này lại không mở miệng châm chọc gì, chỉ nói thâm trong lòng: *"Tiêu hồn đản này rốt cuộc tu luyện như thế nào? Mới có hai tháng thời gian a... Tại sao đã đến chín đoạn rồi?"*

Cho dù quan hệ ngày thường với Tiêu Viêm không tốt, nhưng trong lòng Tiêu Ngọc, vẫn vì tốc độ tu luyện của Tiêu Viêm, mà cảm thấy rung động.

"Ha ha..." Nhìn tộc nhân xung quanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lông mày Tiêu Chiến nhất thời giãn ra, cười to vài tiếng, liếc mắt nhìn đại trưởng lão vẻ mặt bất đắc dĩ, cười to nói: *"Đi thôi, đi thôi, đấu giá đã sắp bắt đầu rồi, mọi người đừng trì hoãn nữa, nếu không đến chậm bị người ta cướp mất thì không hay."*

Ánh mắt nhìn về mấy vị đại trưởng lão đi ra khỏi đại môn, Tiêu Chiến nhìn không được xoay người lại xoa xoa đầu Tiêu Viêm, sượng khoái cười nói: *"Không tệ, không tệ, người làm phụ thân mở mắt, mấy lão gia hỏa này mấy hôm nay đều nói không dưới mười lần mấy đứa cháu của họ tốt ra sao rồi, làm ta phiền muốn chết, không phải vì muốn gia tộc mua cho cháu bọn hắn một bình trúc cơ linh dịch sao, thật phiền phức người khác, già rồi còn tham."*

Bị xoa loạn hết tóc, Tiêu Viêm cười khô một tiếng, vô tội nhún vai, nhắc chân đi ra khỏi đại môn, bất đắc dĩ nói: *"Vốn không muốn nói, nhưng tên gia hỏa kia hết lần này tới lần khác lại nói ra làm gì..."*

Tiêu Ninh vừa đi ra khỏi cửa không xa, nghe Tiêu Viêm nói vậy, khước miệng giật giật, trong lòng thực sự có chút buồn bực muốn khóc.

-----oOo-----

Chương 56: Già Nam học viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mẽ Đặc Nhĩ đấu giá trường hôm nay không thể nghi ngờ là một ngày hỏa bạo nhất trong nửa năm, tiếng ồn ào trong đại sảnh, làm cho mấy người

Tiêu Viêm vừa đến ù cả tai, giống như có một đám ruồi đang bay xung quanh, làm cho người khác tâm phiền ý loạn.

Nhìn đại sảnh, Tiêu Chiến nhíu mày, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể để người của đấu giá trường dẫn bọn họ đi vào thông đạo của khách quý, lúc này mới an ổn vào phòng đấu giá.

Trong phòng đấu giá, mặc dù nhân số cũng không ít, nhưng lại yên tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt Tiêu Chiến quét quanh phòng đấu giá, sau đó dẫn mấy người Tiêu Viêm đến một vị trí phía trước của đấu giá đài, ngồi xuống.

Ngồi ở gần cuối, Tiêu Viêm nhàm chán nhìn xung quanh, lười biếng dựa vào lưng ghế, đợi đấu giá bắt đầu.

"Tỷ, nửa năm sau, hình như sẽ đến thời gian chiêu sinh của Già Nam học viện?" Tiêu Viêm nhàn nhã gác chân, mắt híp lại muốn ngủ, bên tai lại đột nhiên vang đến tiếng hỏi có chút nhiệt thiết của Tiêu Ninh, cái tên đặc biệt này, không khỏi làm lông mày của hắn nhíu lại.

Già Nam học viện, đấu khí học phủ nổi tiếng của đấu khí đại lục, kỳ thật thực lực đã rất hùng hậu, vượt xa thường nhân tưởng tượng, nghe nói muốn trở thành một đạo sư trong Già Nam học viện, ít nhất phải là một đại đấu sư, nếu so sánh về thực lực, sợ rằng ngay cả Vân Lam tông cũng phải yếu hơn vài phần.

Tại đấu khí đại lục, học viện và tông phái có chút khác nhau, gia nhập tông phái, sẽ phải chịu một số hạn chế, sau này làm việc, cũng sẽ đại biểu cho tông môn, mà học viện lại khác, sau khi tốt nghiệp, thì sẽ không có quan hệ gì mang tính cưỡng chế từ học viện nữa.

Tuy nói là như thế, nhưng con người dù sao cũng không phải sinh vật không có cảm tình, trong hoàn cảnh ở học viện, đệ tử rất dễ bồi dưỡng ra một loại tình cảm với nó, lúc tốt nghiệp, loại tình cảm mơ hồ này, sẽ làm rất nhiều người nguyện ý hỗ trợ học viện một số việc trong khả năng có thể.

Một người trợ giúp, có lẽ sẽ không có tác dụng gì, nhưng nếu ngàn vạn người mà nói, uy hiếp lực tạo thành, lại là tương đối đáng sợ... Mà việc này, đúng là mục đích của tất cả các học viện.

Tiến vào học viện, là cách tốt nhất để có được đầu kỹ cùng công pháp, tại loại học phủ có cấp bậc như Già Nam học viện, nếu có biểu hiện kiệt xuất hoặc được một số vị đạo sư xem trúng, nói không chừng còn có thể xong một số cao giai công pháp cùng đầu kỹ, mà có hai thứ này, khoảng cách trở thành cường giả, sẽ gần hơn rất nhiều.

Công pháp, đầu kỹ, đan dược, là ba loại đồ vật có nhiều hấp dẫn lực nhất, Già Nam học viện lại chiếm cứ hai thứ, bởi vậy trong lòng vô số người trên đại lục, chỉ cần tiến vào Già Nam học viện, cơ bản mà nói là không cần quan tâm đến tiền đồ sau này, mỗi đệ tử thuận lợi tốt nghiệp khỏi Già Nam học viện, đều sẽ được các thế lực khắp nơi nhanh chân cướp đoạt, tiền đồ có thể nói là một mảnh quang minh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Bởi vậy, hàng năm đều có vô số thanh niên, nghĩ tất cả các biện pháp để tiến vào Già Nam học viện.

Song, Già Nam học viện thật sự là một địa phương tốt, nhưng yêu cầu trúng tuyển của nó, lại là cực kỳ nghiêm khắc, trước mười tám tuổi, phải đạt tới tám đoạn đầu khí!

Giới hạn trúng tuyển nghiêm khắc, cũng làm tất cả những người thiên phú không đủ, ngăn cách ngoài cửa, cho nên, người có thể tiến vào Già Nam học viện, không một ai không phải người có thiên phú cao.

Nghe Tiêu Ninh hỏi, Tiêu Ngọc có chút gật đầu, ánh mắt liếc qua Tiêu Viêm, ngữ khí đặc ý nói: *"Yên tâm đi, ngươi đã có tư cách trúng tuyển, hơn nữa người phụ trách chiêu sinh lần này ở khu vực Ô Thản thành lại là đạo sư của ta, nàng là nữ tinh đạo đầu sư, có tỷ giúp ngươi, chắc chắn không có vấn đề gì."*

"Hắc hắc, vậy là tốt rồi." Nghe vậy, trên mặt Tiêu Ninh hiện lên vài phần vui mừng, hưng phấn gật đầu.

Nghe hai người bên cạnh đối thoại, Tiêu Viêm bĩu môi, nếu trước kia mà nói, hẳn cũng chỉ có thể tiến vào Già Nam học viện, để có được công pháp và đầu kỹ càng cao cấp, nhưng bây giờ, có được một sự phụ lai lịch thần bí như dược lão, Già Nam học viện, đã rất khó hấp dẫn hẳn.

"*Tiêu Viêm ca ca, nửa năm sau, ngươi không định thi tuyển vào Già Nam học viện sao?*" Bên cạnh, nhìn bộ dáng không có hứng thú của Tiêu Viêm, Huân Nhi nhẹ giọng hỏi.

Nghe Huân Nhi hỏi, Tiêu Ngọc một bên nhíu mày lại, cũng đem ánh mắt chuyển sang, trong lòng nàng đã quyết định một chủ ý, nếu tiểu hồn đản này cũng muốn đi Già Nam học viện, nhất định phải nhờ đạo sư của mình cho hắn ăn một ít đau khổ.

Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi, miễn cưỡng nói: "*Không có hứng thú gì, ở cùng với một đám tiểu thí hài, có gì để học? Muốn đấu khí công pháp, ta đi tìm bảo tàng trên núi còn kích thích hơn.*"

"*Hừ, khẩu khí thật cuồng vọng, ngươi còn tưởng rằng học viện của người gia nhập không bằng, có chút thiên phú là tự ngạo, thiên phú như ngươi ở Già Nam học viện cũng không hiếm thấy, không tiến vào thì càng tốt, với cái tính tình đáng ghét của ngươi, hơn nữa là tự tìm đả kích.*" Nghe Tiêu Viêm đem học viện mà mình kiêu ngạo hạ thấp, khuôn mặt Tiêu Ngọc phát lạnh, lạnh lùng quát.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc, bĩu môi, nhưng lại không buồn để ý tới, ước định của hắn và Nạp Lan Yên Nhiên, chỉ còn lại không đến hai năm thời gian, mục đích duy nhất của hắn bây giờ, chính là vượt qua nữ nhân kia.

Thời gian còn lại không nhiều, mà chênh lệch của hai người vẫn còn không nhỏ, Tiêu Viêm sẽ không cho rằng, tại Già Nam học viện có thể giúp mình trong hai năm, vượt qua Nạp Lan Yên Nhiên.

Nếu không đạt được, còn đi cái học viện nát ấy làm gì? Chẳng lẽ họ có thể giống được lão dạy mình luyện dược thuật sao? Mà nếu có thể dạy, thì họ có bản lĩnh của dược lão sao?

Lắc đầu, Tiêu Viêm không tranh luận cùng nàng vấn đề về học viện, ánh mắt hướng đến phía xa, phát hiện người của hai đại gia tộc kia, cũng đã vào trong phòng đấu giá.

Trong một đám người, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện một đạo ánh mắt âm lãnh, ngẩng cao đầu, phát hiện dĩ nhiên là Gia Liệt Áo, lúc trước đã có xung đột cùng mình trong khu buôn bán.

Lúc này, vị thiếu gia của Gia Liệt gia tộc, đang không có ý tốt nhìn chăm chăm mình, ngẫu nhiên thềm thường đảo mắt qua thân hình lả lướt của Huân Nhi, thấy Tiêu Viêm nhìn lại đây, nhất thời cười lạnh, miệng khẽ động đây.

Thản nhiên nhìn miệng Gia Liệt Áo khẽ đóng mở, Tiêu Viêm miễn cưỡng có thể đoán được ý tứ của hắn: *"Tiểu phé vật của Tiêu gia, rút cuộc đã xong thành nhân nghi thức rồi sao? Sau này đừng để thiếu gia gặp người ở Ô Thản thành, nếu không... hắc hắc!"*

Hơi híp mắt nhìn Gia Liệt áo đắc ý cười, Tiêu Viêm mỉm cười, trong con người, hung quang thoáng hiện.

-----oOo-----

Chương 57: Nghiễm Cáo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tùy ý tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo, Tiêu Viêm thực không có muốn hòa cùng gia hỏa này đấu khẩu nên thông suốt nhẫn nại, mười ngón tay theo thói quen co dữa, quỹ dị hấp thổ chi lực, tại lòng bàn tay giống như hô hấp bình thường cực có tiết tấu đích phun ra nuốt vào.

Trải qua hơn một năm truy luyện, Tiêu Viêm đối với *"Hấp chưởng "* cùng *"Thối hỏa chưởng "* mặc dù chưa đạt tới mức lô hỏa thuần thanh nhưng cũng đã đạt tới mức thuần thực, nếu cùng với người khác động thủ tuyệt đối có thể cam đoan nếu dưới tình huống đối thủ không dùng tốc độ, dựa vào hai loại đấu kỹ này nhanh chóng chuyển hóa cho nhau, sẽ đạt được công kích đả thương người một cách hiệu quả

"Tiêu Viêm ca ca, tên kia tựa hồ so với trước kia cường hơn không ít a..." Bên cạnh, Huân Nhi liếc mắt nhìn đoàn người Gia Liệt Áo cách đó không xa cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm có chút khẽ gật đầu thản nhiên nói: *"Lần trước phụ thân hắn tại đấu giá hội mua được một quyển phong thuộc tính đích huyền giai cao cấp công pháp, Gia Liệt Áo thân mình cũng là phong thuộc tính, một năm thời*

gian, hẳn cũng đã đổi sang tu luyện đấu khí công pháp mới, thực lực so với trước kia tự nhiên muốn mạnh hơn không ít."

"A a, khó trách như thế kiêu ngạo, huyền giai cao cấp công pháp thực hữu dụng nha? Huân Nhi cười nhẹ, đôi mỹ mâu thu thủy khẽ lóe lên ngọn lửa kim sắc

Tiêu Viêm cười lắc đầu nói: "Đối với người tùy tiện có thể lấy ra huyền giai cao cấp công pháp đích tiểu phú bà mà nói tự nhiên là không hữu dụng rồi "

Nghe Tiêu Viêm giễu cợt Huân Nhi mặt ngọc khẽ cau lại, liếc mắt nhìn hắn. có chút u oán nói " Dù có hữu dụng, Tiêu Viêm ca ca cũng không xem trọng "

Nghe vậy Tiêu Viêm ngượng ngừng cười cười, nhanh chân chạy lên đài cao nói: "Đấu giá hội bắt đầu ..."

Nhìn Tiêu Viêm ra vẻ nói, Huân Nhi chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt hướng đến ngọn đuốc hỏa trên đài

Dưới sự chăm chú của vô số đạo ánh mắt, mặc một bộ sườn xám hồng sắc Nhã Phi khẽ bước lên trên đài đấu giá, bộ hồng sắc sườn xám bao lấy dáng người đầy đặn khiến cho không ít ánh mắt hiện lên vẻ nóng cháy

Khuôn mặt mang theo một nụ cười quyến rũ, Nhã Phi che miệng hướng đến mọi người cười nói mấy câu, cơ hồ khiến cho người ta bốc lên một ngọn tà hỏa, dễ dàng làm trong không khí trong trường đấu giá nóng lên

Nhìn không khí chung quanh nhất thời nóng lên, Tiêu Viêm cũng không nhịn được thở dài một hơi, không hổ danh là Thước Đặc Nhĩ đích thủ tịch đấu giá sư, a a chỉ bằng mấy câu nói mà khiến cho nam nhân không có lực không chế mạnh đầu có chút nóng lên, Nhã Phi chỉ cần tùy tiện giới thiệu nhất kiện đồ vật nào đó, chỉ sợ là không ít người coi nó là bảo bối tranh nhau mua về

Nhìn tràng nội nóng lên, Nhã Phi trong lòng thoáng có chút đắc ý, mấy năm lịch lãm, làm cho nàng hiểu rõ mỹ mạo của mình đối với nam nhân đến tột cùng có bao nhiêu lực hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng nhắc lên nhàn nhạt ý cười, sóng mắt chu chuyển khắp tràng đấu giá, ánh mắt đảo qua

thiếu niên ngồi phái sau lưng Tiêu Chiến, không khỏi có chút sùng sốt

Ánh mắt thiếu niên mặc dù chăm chăm nhìn vào đài đấu giá, chẳng qua ánh mắt kia làm cho Nhã Phi biết được thiếu niên kia tựa hồ đối với mỹ mạo của nàng không có biểu hiện hứng thú, lập tức khẽ nhíu mày có chút kinh ngạc

Nhìn lại Tiêu Viêm, Nhã Phi đôi môi đỏ mọng hé mở, cười khẽ một tiếng vỗ vỗ ngọc thủ, cười nói: "Các vị Nhã Phi cũng biết mục đích của mọi người lần này, cho nên, lần đấu giá này một chút khởi đầu sẽ bị lược bỏ đi, trực tiếp đi vào chính đề luôn

Nói xong, Nhã Phi ngọc thủ khẽ vung lên, ngọn đèn hỏa đăng nhất thời ảm đạm đi rất nhiều, khẽ cử động thân mình, ngọc thủ xuất ra một cái ngọc bàn trên ngọc bàn đặt một bình bạc ngọc nho nhỏ

Nhìn thấy bình bạc ngọc này, ánh mắt mọi người lập tức nóng cháy lên, khẽ ma sát bàn tay, chuẩn bị sẵn sàng đấu giá

"Trúc cơ linh dịch lần này so với trúc cơ linh dịch lần trước đều giống nhau, phẩm giai cũng giống nhau, hơn nữa phòng đấu giá đã mời Cốc Ny đại sư tự mình xem xét, cho nên các vị đại khái yên tâm " Nhã Phi khẽ cười nhẹ, ánh mắt đột nhiên hướng tới Tiêu Viêm, mang theo một nụ cười quyến rũ động lòng người: "Lần trước trúc cơ linh dịch được Tiêu Tộc Trưởng mua, mà sau khi Tiêu Tộc Trưởng mua được, Tiêu Viêm thiếu gia tại nội trong một năm thời gian, từ tam đoạn đấu khí nhảy vọt lên bát đoạn đấu khí, nguyên nhân trong đó có phải hay không là do trúc cơ linh dịch ... A a, Nhã Phi cũng không biết được. Nói xong, mỹ mạo Nhã Phi hiện lên nét giao hoạt

Nghe Nhã Phi thuyết, trong phòng nhất thời mọi ánh mắt đều dời khỏi đài đấu giá, còn có chút ngạc nhiên hướng Tiêu Viêm, sợ hãi than, tuy Tiêu Viêm tốc độ tu luyện khủng bố sớm đã truyền đi khắp Ô Thủ Thành, chẳng qua rất nhiều người chưa được chứng kiến, hôm nay có cơ hội được chính mắt kiến thức, tự nhiên là không ít cảm thán, cùng lúc đó, mọi người đối với trúc cơ linh dịch nảy ra tham niệm trong đầu

Cách đó không xa, nhìn Tiêu Viêm trở thành tâm điểm, Gia Liệt Áo khoe miệng hiện lên nét âm lãnh, khinh thường cười lạnh

Bị mọi người chăm chú nhìn, Tiêu Viêm có chút ít không được tự nhiên, trong lòng thật sự có chút dở khóc dở cười. Nữ nhân này quả thật là rất tinh minh, lấy mình ra để làm quảng cáo miễn phí, chỉ sợ bây giờ trúc cơ linh dịch giá cả hội phải tăng lên gấp hai, ba lần

"Ai, nữ nhân này ...không làm thương nhân chính là thật lãng phí nha "

Cảm thán một tiếng, tuy trong lòng bị ánh mắt của mọi người chung quanh làm cho có chút phiền lòng, bất quá nghĩ lại vật đang đấu giá chính là của mình, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hung hăng liếc mắt nhìn Nhã Phi đang cười ở dưới

Thấy Tiêu Viêm trừng mắt liếc nhìn, Nhã Phi không có chút úy kỵ, ngược lại lớn mật vũ mỵ liếc mắt lại Tiêu Viêm, làm cho mấy nam nhân ngồi đằng sau Tiêu Viêm, âm thầm nuốt vào một ngụm nước miếng

Đệ nhất bình trúc cơ linh dịch, giá khởi điểm, một vạn năm!

Nhã Phi cười cười trên đài trực tiếp khai khẩu đem giá khởi điểm trúc cơ linh dịch tăng lên gấp đôi

" Hảo ngoan..." Dưới đài nghe giá cả này, Tiêu Viêm thầm nhủ lắc đầu nữ nhân a quả là một sinh vật tàn nhẫn nga.

-----oOo-----

Chương 58: Cao giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chánh văn thứ năm mươi tám chương giá cả

Nhã Phi vừa báo xuất giá cả, mặc dù làm toàn tràng một thoáng yên tĩnh, bất quá rất nhanh, một vị trẻ tuổi đầu óc bị Nhã Phi kia một cái cười câu mắt cả hồn, vội vàng cao giọng hô lên: "*Một vạn sáu!*"

Hô giá xong, tên này mặt hơi tái nhợt còn ra vẻ ưu nhã nhìn về Nhã Phi phía trên đài khẽ cúi đầu, lại hoàn toàn quên mất chính mình ánh mắt đang gắt gao dán vào hung bộ đầy đặn.

Trong lòng thầm cười lạnh khinh bỉ người này đầu óc đều bị thân thể đàn bà chiếm giữ, Nhã Phi vẫn bảo trì nụ cười hoàn mỹ trên mặt, quay về dưới đài khẽ cười nói: "*Còn ai ra giá không?*"

"*Một vạn bảy.*"

"*Một vạn chín!*"

Dưới tràng sau một thoáng yên lặng, lúc này lại huyên náo lên, không ngừng vang lên tiếng tăng giá, làm tên kia thần tình xấu hổ, cuối cùng khi giá cả đã lên tới hai vạn ba, đành phải ngưng ngừng lui trở về.

Nghe giá cả không ngừng tăng lên, Tiêu Viêm dù không quá kinh ngạc, cũng phải sợ hãi than, mức độ quan tâm đối với trúc cơ linh dịch của mọi người ở đây, hiển nhiên vượt xa hẳn dự liệu, xem ra, quyết định để Mễ Đặc Nhĩ phách mại tràng tuyên truyền, chính là vẫn còn chút sáng suốt.

Đối với bình trúc cơ linh dịch đầu tiên, tam đại gia tộc đều vẫn giữ thái độ bàng quan, chưa mở miệng ra giá, nên các thế lực có thực lực yếu nhược cũng nhằm lúc này một cơ hội, nhất thời liều mạng tăng giá, muốn tương chi thu vào trong túi, dù sao, loại linh dược có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí, trên cả Gia Mã đế quốc, cũng không thấy nhiều.

Sau gần nửa giờ giằng co, bình trúc cơ linh dịch đầu tiên, rốt cuộc dừng lại ở giá bốn vạn bảy ngàn.

Nhìn tên mập mập bởi đấu giá thành công mà vẻ mặt vui sướng, Tiêu Viêm thật có chút nói không ra lời, không nghĩ tới, bọn người kia so với lần trước phụ thân ra giá còn muốn điên cuồng hơn... Giá tạo trúc cơ linh dược cũng gần một ngàn kim tệ, nháy mắt sinh thêm mấy chục lần, loại bạo lợi khủng bố này, cũng làm Tiêu Viêm có chút không tin tưởng.

Vuốt cằm, Tiêu Viêm trừng mắt nhìn, trong lòng cũng bỗng nhiên nghĩ đến, nếu chính mình không có gặp được được lão, sợ rằng cũng không đủ tư cách sống xa xỉ, mỗi ngày dụng một bình trúc cơ linh dịch sao?

Nhìn thấy bình trúc cơ linh dịch đầu tiên bán ra được giá cao, Nhã Phi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng thầm nghĩ: "*Loại này giá cả, hẳn là có thể làm cho vị thần bí nhân kia vừa lòng? Chỉ cần có thể làm*

cho hẳn đối với Mễ Đặc Nhĩ phách mại tràng có một phân hảo cảm, vậy cũng đủ rồi!"

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhã Phi nhìn mọi người vẻ mặt bởi đấu giá thất bại mà tiếc nuối ở giữa sân, cười cười, lại trước ánh mắt mọi người bên dưới, xuất ra hai bình ngọc, mỉm cười nói: "*Phía sau là sáu bình trúc cơ linh dịch, tương hội chia làm ba lần bán, mỗi lần hai bình, giá ban đầu là: Ba vạn kim tệ!"*

Nhìn hai bình trúc cơ linh dịch, tràng nội yên tĩnh quý dị, ánh mắt bắt đầu quét về phía tam đại gia tộc, bọn họ đều biết, lần này ba phương thế lực, hẳn là muốn ra tay.

"*Ba vạn nhất.*" Tộc trưởng Gia Liệt gia tộc Gia Liệt Tất sau một lúc trầm mặc, mới chậm rãi ra giá.

"*Hắc hắc, Gia Liệt Tất, lần trước mua công pháp, không phải đem tiền của gia tộc dụng hết sao? Hiện tại như thế nào lại keo kiệt? Một ngàn người cũng có thể đưa ra?"* Nghe Gia Liệt Tất ra giá, cùng lúc trước rất không đúng chiêu số, Áo Ba Mạt nhất thời cười nhạo ra tiếng.

Da mặt thoáng co rút, Gia Liệt Tất âm lãnh trừng mắt nhìn Áo Ba Mạt, cũng không có phản pháo, chính là hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm bạch ngọc bình trên đài.

"*Ba vạn năm.*" Thấy trào phúng không có phản ứng, Áo Ba Mạt cũng là có chút không thú vị, phát tay hô nhân nhạt.

"*Ba vạn tám.*" Gia Liệt Tất lạnh lùng theo sát.

"*Bốn vạn năm.*" Áo Ba Mạt thần tình khiêu khích.

"*Năm vạn.*" Giá vừa ra, Gia Liệt Tất bàn tay thoáng có chút phát run, theo như lời Áo Ba Mạt lúc trước, dù khó nghe, nhưng cũng không giả, lần trước để cướp được huyền giai cao cấp công pháp kia, cơ hồ đã dùng hết tồn kim Gia Liệt gia tộc tích lũy nhiều năm, gần nhất sản nghiệp Gia Liệt gia tộc, đã súc thủy đi hai ba phần.

"*Năm vạn năm.*"

" Năm vạn sáu..."

Nhìn này cơ hồ hai người đang tức giận liều mạng, tròng nội tất cả mọi người đều thở dài một hơi nuôi tiếc, cho dù bọn họ có đủ tư kim, cũng không có cái thực lực cùng tam đại gia tộc tương tranh, dù sao, Ô Thần Thành tam đại gia tộc, mỗi cái gia tộc, ít nhất đều có ba vị đại đấu sư cấp bậc cường giả!

Kinh tế mặc dù được coi là căn nguyên của gia tộc cường đại, bất quá nếu là không có võ trang lực lượng bảo hộ kinh tế, cho dù có được nhiều tiền, cũng không thể ngạnh đứng dậy.

Cho nên, mọi người ở đây, đều là thức thời không có tham dự hai gia tộc cạnh tranh, chỉ là ngẫu nhiên, mọi ánh mắt đều hướng thẳng đến Tiêu gia lúc này vẫn bảo trì thái độ bàng quan.

Lúc trúc cơ linh dịch đã lên tới cái giá bảy vạn ba, Gia Liệt Tất rốt cục hắng giọng lui trở về, gia tộc bây giờ, đã không thể tiếp tục huy hoác.

Nhìn Gia Liệt Tất hắng giọng, Áo Ba Mạt đặc ý dương dương súc rứt thân thân thể, khuôn mặt hiện lên ý cười sáng lạn.

Giữa hai phương cạnh tranh, trên đài Nhã Phi vẫn bảo trì nụ cười mê người, nhìn ánh mắt chờ đợi của hai người, tựa giống như là quang lưu bình thường, đến khi giá đã định, lúc này mới có chút ý do dự nện xuống cây búa trong tay.

Lúc Nhã Phi lại định xuất hai bình linh dịch nữa, Tiêu Chiến này giờ vẫn trầm mặc rút cuộc đưa tay, thanh âm nhàn nhạt, còn chưa ra Gia Liệt Tất đã có chút uể oải.

" Bảy vạn năm!" Thanh âm bình thản, trong tình thế hỗn loạn, vang vọng tròng nội.

Nhã Phi trên đài, cũng bị Tiêu Chiến phách lực gây chút rung động, ngần người một hồi, mới cười hỏi: " Còn ai tăng giá?"

Gia Liệt Tất ngồi trên ghế, ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Tiêu Chiến đang đăm cười, trong lòng oán độc nổi giận mắng: " Hỗn đản, nếu không lần trước bị ngươi chơi, ta Gia Liệt gia tộc như thế nào có thể bị xấu hổ

đến vậy?"

Nhãn đồng thoáng lóe lên, Gia Liệt Tất cắn chặt răng, đột nhiên quát lạnh: "*Tám vạn năm!*"

"*Chín vạn năm!*" Khinh thường liếc Gia Liệt Tất một cái, Tiêu Chiên bàn tay to cung lên, bộ dáng rất có vẻ người xuất bao nhiêu, lão tử cũng theo tới cùng.

Nhìn thấy Tiêu Chiên lúc này tình thế bắt buộc, Gia Liệt Tất khoé miệng thoáng nhảy lên, nhãn đồng ở chỗ sâu trong, cũng hiện lên một tia đắc ý đích cười lạnh, như có chút do dự cắn chặt răng: "*Mười vạn!*"

Nghe Gia Liệt Tất ra giá, tràng nội nhất thời một mảnh sôi trào, tiếng kinh hô không dứt bên tai, dùng mười vạn kim tệ đến cầu mua hai bình trúc cơ linh dịch, rõ ràng là đánh lớn.

Híp mắt nhìn Gia Liệt Tất tựa hồ chuẩn bị liều mạng, Tiêu Viêm nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu, nói khẽ với Huân Nhi: "*Ta dám cược, nếu phụ thân ra giá một lần nữa, tên kia sẽ lợi mã rút lui.*"

Huân Nhi nháy đôi mi thon dài, nàng vẫn chưa chú ý hai phương tranh đoạt, lập tức có chút ngạc nhiên nói: "*Xem bộ dáng tên kia, tựa hồ rất muốn xong a.*"

Tiêu viêm cười hắc hắc, cũng không nói nữa.

Trước bìa xử, nghe Gia Liệt Tất tăng giá, Tiêu Chiên trầm mặc một hồi, bỗng nhiên thân thể mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt có chút quý dị nhìn Gia Liệt Tất, một lát sau, bỗng nhiên mỉm cười, nói ra lời, làm hấn trọn mắt há hốc mồm: "*Người thắng...*"

-----oOo-----

Chương 59: Đấu giá kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Chiên lời thế nói ra, toàn trường thoáng yên lặng, tới sau nửa ngày,

từng ánh mắt có chút hả hê mới dời về phía Gia Liệt Tất đang hắng giọng.

" Sách sách, mười vạn kim tẽmua một bình trúc cơ linh dịch... Tên này, thật sự là hào phóng a." Nhìn khuôn mặt Gia Liệt Tất khó coi, Tiêu Viêm cúi đầu, nhin không được nhẹ giọng cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm đang hả hê, Huân Nhi khẽ cười nói: " Bình thường nhị phẩm linh dược, nhiều lắm là bán được ba vạn kim tẽ, trúc cơ linh dịch này là kỳ dược có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí, bình thường cũng là hiếm thấy, cho nên giá cả cũng phải cao lên không ít, chẳng qua... Dùng mười vạn kim tẽ đến mua, Gia Liệt Tất kia, cũng đích xác thực là " Hào phóng". "

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, khoa tay cười nói: " Một bình nhị phẩm trúc cơ linh dịch liền có thể bán mấy vạn kim tẽ, ta nghĩ, luyện dược sư cường đại, chỉ sợ mỗi người đều là mập đến chảy mỡ đi?"

" Luyện dược sư là loại chức nghiệp tối giàu có trên đại lục, lời này đích xác không giả, mỗi một vị luyện dược sư, tài sản cũng cực kỳ lớn." Huân Nhi gật gật đầu cười khanh khách, ánh mắt đảo qua trúc cơ linh dịch trên đài, nói: " Bất quá, luyện dược sư phẩm giai càng cao, liền rất ít khi đấu giá linh dược luyện ra, khi đó dịch vật, tiền tài, đã rất khó lại đánh động bọn họ..."

" Lấy vật đổi vật?" Lông mày nhảy một cái, Tiêu Viêm có chút hiểu được dược lão vì cái gì tư tàng lại phong phú như vậy.

" Ân, dùng công pháp, đấu kỹ, hoặc là dược tài hiếm thấy, cao giai ma hạch, từ mấy thứ này, đổi lấy linh dược trong tay luyện dược sư." Hồng nhuận cái miệng nhỏ nhắn kiêu kiêu, Huân Nhi nhẹ giọng nói: " Cho nên nói, luyện dược sư là trên đại lục là chức nghiệp để người đó ký, tất cả mọi người đều mơ tưởng trở thành luyện dược sư, nhưng loại này... gần như hà khắc điều kiện, cũng đoạn ý niệm trong đầu vô số người."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thoảng có chút tiếc nuối của Huân Nhi, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, trong lòng cảm khái, chính mình may mắn có được linh hồn biến dị.

Ngừng nói chuyện, Tiêu Viêm tương ánh mắt chuyển sang bên kia, nhìn Gia Liệt Tất sắc mặt khó coi.

Đồng dạng là bị Tiêu Chiến lời nói chần cho ngẩn người, Gia Liệt Tất ngây ngốc nhìn Tiêu Chiến phải tay sạch sẽ, khóe mắt dần dập trờu động, tới nửa ngày sai, mới khàn khàn nói: "*Hỗn đản, ngươi lại cho ta diễn trò!*"

"*A a, không phải giống nhau sao, chỉ là gần nhất ngươi đầu óc không được thanh tỉnh, diễn có chút giả mà thôi.*" Tiêu Chiến thản nhiên cười nói, ngữ khí không phải không có ki phúng.

"*Được, được, Tiêu Chiến, món nợ này, ta Gia Liệt Tất nhớ kỹ!*" Hít mấy hơi thật sâu, Gia Liệt Tất nhả đồng âm lãnh mà oán độc.

Đối với loại này uy hiếp, Tiêu Chiến trực tiếp không nhìn, cười lạnh một tiếng, quay đầu lên đài nhìn Nhã Phi cười nói: "*Nhã Phi tiểu thư, tiến hành lần đấu giá cuối cùng đi.*"

Mỉm cười gật gật đầu, Nhã Phi trên mặt vẫn bảo trì tươi cười hàm súc, nhưng trong lòng cũng không thể kìm chế bật cười, lần này đấu giá đều là hơn xa nàng dự liệu, mà đấu giá càng cao càng tốt, nàng lại càng có thể làm cho vị thần bí luyện dược sư đối với phách mại tràng sinh ra hảo cảm.

Hướng về phía Gia Liệt Tất sắc mặt khó coi đưa ra một nụ cười an ủi, Nhã Phi lại lấy ra hai bình trúc cơ linh dịch cuối cùng, thản nhiên cười, môi đỏ mọng hé mở: "*Các vị, đây là nhóm linh dịch cuối cùng, giá ban đầu, như trước vẫn là ba vạn kim tệ.*"

Nhìn thấy nhóm linh dịch cuối cùng đi ra, ngồi bên cạnh Tiêu Chiến, vài vị trưởng lão nét mặt già nua nhất thời run lên, quay về phía Tiêu Chiến ánh mắt đầy ẩn ý.

Lạnh nhạt ngồi trên ghế, Tiêu Chiến không để ý đến ánh mắt các vị trưởng lão, nhìn xung quanh một vòng tràng nội yên tĩnh, mới nhàn nhạt nói: "*Năm vạn.*"

Nghe Tiêu Chiến ra giá, Gia Liệt Tất da mặt co lại, miệng giật giật, nghĩ tới tư kim thiếu hụt, hấn cũng chỉ hấn hấn nghiêng răng.

Mặt khác bên kia Áo Ba Mạt, nhìn Tiêu Chiến sắc mặt lạnh nhạt, mày cau, ngón tay nhẹ nhàng gõ, mắt có chút lóe lên, nhẹ cười nói: "*Năm vạn năm.*"

Ô Thản Thành tam đại gia tộc quan hệ có chút quý dị, cho dù nắm trong tay sản nghiệp của đại gia tộc ở Ô Thản Thành, nhưng ai cũng sợ nếu một mình động thủ, thì đối phương lại là ngư ông hưởng lợi, nhưng mà nếu là liên thủ, thì lại nghi kỵ lẫn nhau, cho nên, nếu không nắm chắc có thể tiêu diệt đối phương, ba phương cũng chỉ duy trì loại cân bằng quý dị yếu ớt này.

Tam đại gia tộc, lẫn nhau đều có khúc mắc, ai cũng xem ai không vừa mắt, đừng xem lúc trước Áo Ba Mạt đối Gia Liệt Tất lãnh trào nhiệt phúng, hiện tại đến phiên Tiêu Chiến ra giá, hẳn cho đồng dạng giống như đối đãi với Gia Liệt Tất, chẳng qua tặng một cái giá nho nhỏ, cấp Tiêu gia một ít vấn đề, vẫn là phi thường vui.

Áo Ba Mạt tặng giá, vẫn chưa làm Tiêu Chiến sắc mặt có gì biến hóa, tùy ý liếc mắt, nhàn nhạt nói: "*Sáu vạn năm.*"

Sáu vạn năm, cũng là có chút cao hơn giá thị trường của trúc cơ linh dịch, chẳng qua Tiêu Chiến trong lòng cũng minh bạch, tại tam đại gia tộc cạnh tranh, muốn lấy giá thấp thành công mua được linh dịch, rõ ràng là không có khả năng.

"*A a, tiêu tộc trưởng thật sự là hào khí, chẳng qua ta cũng không muốn mang đến cho người phiền nhiễu, trúc cơ linh dịch này ta cũng đã mua thành công, lúc này đây nhường cho các người a.*" Nhìn Tiêu Chiến tặng giá, Áo Ba Mạt thoáng chần chờ một chút, xem ra, lúc trước Gia Liệt Tất ăn quả đắng, cũng làm hắn cảnh giác rất nhiều.

Nhìn Áo Ba Mạt như cười mà không cười, Tiêu Chiến cũng là phụ hoạ cười cười, tựa vào lưng ghế, dùng thấp thấp thanh âm nói: "*Mẹ nó, lại làm lão tử xuất thêm một vạn, tên vương bát đản này cũng không phải là người tốt.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút buồn cười, tại loại này cạnh tranh, còn có cái gì người tốt? Nếu không phải đối phương sợ như Gia Liệt Tất ăn quả đắng, chỉ sợ còn lâu mới bỏ qua.

Ngón tay khẽ duỗi, Tiêu Viêm nhìn Nhã Phi đập búa xuống, trong lòng thờ dài nhẹ nhõm, ngàn này tiền, đủ khả năng cho mình chi dụng một đoạn thời gian, hiện tại chỉ cần được tài tới tay, là có thể để được lão luyện chế tụ khí tán.....

"Đấu giả rốt cục không xa a..."

Liêm liêm môi, Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm, con đường tu luyện này, chính mình trong quá khứ cũng đã từng qua!

-----oOo-----

Chương 60: Dược tài đảo thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy đấu giá hội sắp kết thúc, Tiêu Viêm kiểm soát rời khỏi đấu giá hội

Cẩn thận rời khỏi phòng đấu giá, sau đó đi dạo vài vòng quang ngĩa tư đường gần đây, Tiêu Viêm mới lên vào một ngõ nhỏ, thuận tay phủ lên thân mình chiếc hắc bào, lúc sau ung dung chậm rãi bước vào phòng đấu giá

Từ khi từ biệt biệt Tiêu Viêm là tứ phẩm luyện dược sư, Nhã Phi tại trung tâm phòng đấu giá đã an bài nhân tuyển để ý, cho nên lần này Tiêu Viêm vừa mới đi vào, thì ngay lập tức có một thị nữ thanh tú cung kính dẫn vào phòng khách.

Trầm mặc không nói lời nào, Tiêu Viêm ngồi trên ghế, tay cầm chén trà khẽ nhấp vào miệng một ngụm, liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh có chút gât đầu, miệng vị động, âm thanh già nua nhàn nhạt truyền đến: "*Đấu giá hội còn bao lâu mới kết thúc?*"

"A?" bị âm thanh hốt nhiên khẽ vang lên làm giật mình, thiếu nữ khéo mắt len lén nhìn thoáng qua Tiêu Viêm toàn thân bao trùm trong chiếc hắc bào, bàn tay gât gao nắm chặt lại, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ thấp thỏm khẽ nói: "*Đại nhân, đấu giá hội đã kết thúc, hiện tại Nhã Phi tiểu thư đang ở cùng mọi người làm công việc giao tiếp đích thủ tục "*

Nhìn thiếu nữ bộ dáng lo lắng giống như con thỏ nhỏ, Tiêu Viêm không khỏi có chút buồn bực, bản thân mình như vậy thực đáng sợ sao? Bất đắc gĩ lắc lắc đầu, bản thân mình phải tiếp tục duy trì trạng thái trầm mặc thôi.

Đứng cúi đầu ở một bên, thiếu nữ không thấy Tiêu Viêm mở miệng nữa, nội tâm lặng lẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, tại lúc tiếp nhận nhiệm vụ, Cốc Ny đại sư đã trình trọng cảnh báo, phải nhất thiết thỏa mãn vị đại nhân thần bí mà không tiếc hết thầy điều kiện gì cả, cho dù là yêu cầu có chút quá phận

Làm việc tại phòng đấu giá đã gần một năm, thiếu nữ này tự nhiên hiểu được yêu cầu quá phận là chỉ hàm ý gì, cho nên mỗi lần Tiêu Viêm mở miệng, nàng lại sợ đến phát run, sợ rằng vị đại nhân thần bí này đề xuất cái yêu cầu này ...

Tại thiếu nữ trải qua gần mười phút căng thẳng chờ đợi, ở ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập rột cục cũng khiến cho nàng thở nhẹ nhõm một hơi.

"A, a, lão tiên sinh, ngài tới cũng thật sớm nga, có chiêu đãi gì không tốt mong ngài bỏ qua? Chậm rãi bước vào phòng khách, Nhã Phi eo thon khẽ lay động như thủy xà, phóng tứ ra vẻ phong tình mê người, cộng thêm vóc người đầy đặn, khiến cho nam nhân không có lực không chế mạnh, cơ hồ trong lòng bốc lên ngọn lửa xúc động

"Yêu tinh ..." Trong lòng thầm mắng một tiếng, Tiêu Viêm khẽ di động thân thể về phía sau, khinh gật gật đầu. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nhìn Tiêu Viêm gật đầu, thiếu nữ ở cạnh bên một lần nữa thở nhẹ ra một hơi, thân hình khẽ khom mình cung kính, vội vàng thoái lui ra ngoài

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chưa lộ ra vẻ gì không hài lòng, Nhã Phi lúc này mới cảm thấy yên tâm, đối với hắn mỉm cười, nụ cười mang vẻ mỉa mai hoặc thiên thành

Khẽ cười nhẹ một cách yếu ớt, đối diện với hồ ly tinh này, Tiêu Viêm thật không dám có chậm trễ, khẽ vuốt lên hắc sắc giới chỉ, vội vàng nhường quyền nói cho được lão.

"Đấu giá đã kết thúc?"

"Ân " khẽ cười nhẹ để lộ ra hàm răng trắng muốt, Nhã Phi tay khẽ giương lên, hé lộ ra ngọc tạp màu xanh nhạt trong tay, mỉm cười nói: "Lão tiên

sinh, bảy bình trúc cơ linh dịch, tổng hội đấu giá được tất cả là hai mươi tám vạn năm ngàn mai kim tệ, khấu trừ đi thuế suất, số dư kim tệ tất cả đều ở trong này "

Đưa tay tiếp nhận ngọc tạp màu xanh cầm trên tay cảm thấy ôn lương thoải mái, hiển nhiên là tạo vật xa xỉ, khẽ vuốt ngọc tạp, Tiêu Viêm gật gật đầu

Nhìn bàn tay trắng nõn kia giống như thiếu niên, Nhã Phi trong lòng dâng lên một cảm giác cổ quái

"Giá cả này đã ra ngoài dự kiến, ta thực vừa lòng ..."

Thanh âm già nua vang lên làm cho Nhã Phi cười vui, đuổi đi cái cảm giác cổ quái trong lòng, khẽ mím đôi môi hồng nhuận cười khẽ, Nhã Phi thản nhiên nói: "Về sau nếu lão tiên sinh, nếu còn cần bán đan dược gì thỉnh người đến Thước Đặc Nhĩ phòng đấu giá, chúng ta sẽ tranh thủ cho ngài giá cả tốt nhất "

"Ta cần dược tài, các người có tìm được không?" Gật gật đầu, Tiêu Viêm thu được ngọc tạp, thoáng chần chờ một chút, dược lão liền lên tiếng dò hỏi

Đôi mỹ mâu hẹp dài khẽ cong lên lộ ra vẻ xinh đẹp, Nhã Phi cười cười, kiêu nhuận nhẹ giọng, làm cho trong lòng Tiêu Viêm có chút kinh hỷ

"A, a, lão tiên sinh yêu cầu phòng đấu giá chúng ta tự nhiên phải dốc toàn lực làm được "

Nhã Phi bàn tay vỗ nhẹ nhẹ, Cốc Ny tự mình bung ra một bộ ngọc bàn bước nhanh tiến vào, sau đó tại bên người Tiêu Viêm dừng lại, thoáng khom người, đem ngọc bàn cẩn thận đặt lên bàn, cười nói: "Đại nhân, dược tài ngài cần tất cả đều ở đây "

Tiêu Viêm nhìn ngọc bàn để bên cạnh đích dược tài, ánh mắt có chút hân hỉ, Thước Đặc Nhĩ phòng đấu giá quả nhiên bản sự không nhỏ, dược tài này nếu tự mình tìm mua, chỉ sợ phải hao phí không ít tinh lực cùng thời gian, mà phòng đấu giá này, chỉ trong một ngày thời gian, đã tìm được toàn bộ dược tài, thật sự làm cho Tiêu Viêm có chút mừng rỡ

"Ân, phiền toái ..." Nhìn thấy toàn bộ dược tài luyện chế tụ khí tán tới tay, dược lão âm thanh nhàn nhạt vang lên thoảng có chút hòa nhã

Tại phòng đấu giá lẫn lộn đã nhiều năm, Nhã Phi tự nhiên phân biệt được thanh âm dược lão nhu hòa đi nhiều, nhất thời trong lòng cảm thấy vui mừng, này vụ mua bán này quả thật không làm sai!"

"Ta cũng không chiếm tiện nghi của các người, mấy cái dược tài này các người hãy trừ vào ngọc tạp này đi

Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn lấy ra ngọc tạp, Nhã Phi vội vàng cười nói: "Lão tiên sinh, mấy cái dược tài này chúng ta bên trong đoạt được, giá cả so với ở bên ngoài rẻ hơn rất nhiều, ngài hai lần tới phòng đấu giá chúng ta mang đến không ít thanh danh, chỉ với điểm ấy, chúng ta làm sao dám lấy tiền?"

"Cũng được tùy các người, ngày sau nếu cần dược tài, ta hội sẽ dùng trúc cơ linh dịch đổi cơi các người " *Gật gật đầu, tinh minh như Dược Lão, tự nhiên hiểu được nàng muốn thiết lập quan hệ, lập tức cũng phải đáp lại, Nhã Phi ánh mắt hiện lên vẻ kinh hỉ, từ ngọc bàn cẩn thận xuất ra dược tài, sau đó cẩn thận thu ngọc bàn về*

"Tốt lắm, ta còn có việc, không lưu lại lâu được "

Thấy dược tài đã thu được, Tiêu Viêm đứng dậy khoát tay áo thẳng bước đi ra bên ngoài

"Lão tiên sinh, Nhã Phi tiễn biệt người "Nhã Phi cùng Cốc Ny nháy mắt ra dấu với nhau, hai người đều bước nhanh tiến lên, ân cần ở phía trước dẫn đường.

Tại Thước Đặc Nhĩ phòng đấu giá, hai vị quản sự một trước một sau cung kính dẫn đường. Tiêu Viêm bước ra khỏi phòng khách, ngẩng đầu chậm rãi bước

Bước ra khỏi phòng khách, đối diện là phòng đấu giá, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua đám người trong đó, không khỏi có chút chột dạ, khẽ kéo áo choàng lên, hẩn phát hiện trong đám người vừa kết thúc mua bán kia có phụ thân hẩn Tiêu Chiến

"Ngàn vạn lần đừng đến đây a..." Tiêu Viêm trong lòng thầm cầu nguyện

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 61: Trang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng lúc này hai đại gia tộc kia đồng thời cũng ra tới đại môn, ba vị tộc trưởng đối thị, đều phát ra tiếng cười khó nghe, mà vẻ cười lạnh cùng địch ý đều không giấu diếm hiện lên khuôn mặt.

Ba nhóm người tùy ý nghênh ngang đi trong đại sảnh, mọi người đều rất nhanh tránh đường, tại Ô Thăng Thành, cơ bản còn chưa có thế lực nào dám trêu chọc tam đại gia tộc.

Đang cùng bên cạnh Áo Ba Mạt nói cười mấy câu, Tiêu Chiên ánh mắt chợt ngưng, cước bộ dừng lại.

Nhìn hành động của Tiêu Chiên, tất cả mọi người đều dời mắt theo, thân thể chợt chấn động, Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt, khuôn mặt cũng thoáng có chút biến hóa.

Tại một đại môn khác, ba đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra, phía trước dẫn đường, lại chính là phách mại tràng thủ tịch, phách mại sư Nhã Phi. Là khách quen của phách mại tràng, Tiêu Chiên bọn họ phi thường rõ ràng, đừng xem ngày thường nữ nhân này luôn có bộ dáng cười khanh khách, ít người biết được, trong lòng nữ nhân này thật sự rất cao ngạo, có lần Áo Ba Mạt đã thỉnh mời dùng cơm, kết quả lại trực tiếp bị người ta phi thường "*khách khí*" mà cự tuyệt, bởi vậy có thể thấy được, nữ nhân này không hề dễ dàng tiếp cận như biểu hiện.

Nhưng vị nữ nhân cao ngạo này, hôm nay lại có tư thái cung kính mà dẫn đường, thật sự làm bọn người Tiêu Chiên có chút kinh dị.

Ánh mắt thoáng chớp chớp, bọn Tiêu Chiên lại nhìn tới, sắc mặt tiếp tục biến hóa.

Tại ba người đi cuối, phách mại tràng Cốc Ni đại sư, chính là đang mỉm cười nói nhỏ với vị thần bí hắc y nhân bên cạnh, ý cười mãn bố trên khuôn mặt, thậm chí còn có một tia lầy lòng.

Nếu nói Nhã Phi cung kính làm Tiêu Chiến bọn họ cảm thấy kinh dị, như một tràng Cốc Ni đại sư này, đủ làm bọn họ cảm thấy rung động.

Là Ô Thản Thành luyện dược sư có phẩm giai cao nhất, ngày thường chính là Tiêu Chiến cùng hai vị tộc trưởng kia gặp mặt, cũng phải cung kính ba phần, không dám có chút thất lễ.

Mà Cốc Ni thân là nhị phẩm luyện dược sư, cũng thường xuyên bảo trì sự cao ngạo của luyện dược sư, nói chuyện ngữ khí luôn lạnh nhạt, càng làm cho mọi người đối với hắn thêm kính sợ.

Mà nhân vật như thế, lúc này lại cung kính bên cạnh người khác, cũng không ngại lộ ra nụ cười lầy lòng, kia... vị thần bí hắc y nhân, đến cũng là người nào?

Ánh mắt mang theo rung động, rốt cục chậm rãi chuyển qua vị thần bí hắc y nhân.

Quét qua dáng người nằm kín trong lớp áo choàng, Tiêu Chiến ý niệm cấp chuyển: "*Người này đến tột cùng là ai? Lại có thể làm hai vị chủ nhân phách mại tràng cung kính đưa tiễn? Nhân vật bực này, đến Ô Thản Thành làm cái gì?*"

Liếm liếm môi có chút khô khốc, Tiêu Chiến nhìn sang hai bên, cũng thấy Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt vẻ mặt tột cùng khiếp sợ.

Giương mắt nhìn ba người đang đến gần, Tiêu Chiến cũng nặn ra một nụ cười, bước nhanh tiến lên hai bước, cười nói: "*Nhã Phi tiểu thư, Cốc Ni đại sư, a a, thật sự là khó được nhìn thấy các ngươi hai người đồng thời xuất hiện a.*"

Nhã Phi cùng Cốc Ni lúc đi ra cũng đã sớm thấy bọn họ, nhìn Tiêu Chiến bắt chuyện, dừng cước bộ, chẳng qua ánh mắt cũng hướng về phía hắc bào nhân, mà nhìn thấy hắc bào nhân cũng dừng cước bộ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"A a, đưa tiền khách quý mà thôi." Nhã Phi mỉm cười nói.

"Nga, a a..." Một bên đích Gia Liệt Tất cũng là cười mỉ mỉ đi lên, ánh mắt hướng về hắc bào nhân phía sau, làm như tùy ý khách khí hỏi: "A a, không biết này vị tiên sinh... Cũng là người ở Ô Thản Thành? A a, nhìn không quen mặt a."

"Khái... Gia Liệt tộc trưởng, lão tiên sinh đây là khách quý của phách mai tràng..." Cốc Ni đại sư nhíu mày, ho khan một tiếng, nhắc nhở Gia Liệt Tất không cần lăm miệng hỏi loạn.

Nghe Cốc Ni đại sư nhắc nhở, Gia Liệt Tất sắc mặt hơi đổi, trong lòng thầm nghĩ: "Thế nào Cốc Ni lão gia này lại kiêng kị đến thế? Người này thân phận như thế nào?"

Nhìn Gia Liệt Tất như vậy, một bên Tiêu Chiến định xuất khẩu cũng đem nuốt xuống, xem Cốc Ni kia kiêng kị như thế, hắc bào nhân rõ ràng cùng bọn họ không cùng cấp bậc, lập tức cũng chỉ phụ họa cười cười, chuẩn bị mang người thôi lui.

"Người... Là Tiêu gia Tiêu Chiến sao?" Lúc Tiêu Chiến đang muốn thôi lui, hắc bào nhân vẫn bảo trì trầm mặc, bỗng nhiên nhàn nhạt lên tiếng dò hỏi.

Nghe âm thanh già nua, Tiêu Chiến thoáng rung mình, không chân chờ gạt đầu.

"Nghe nói quý thiếu gia dụng trúc cơ linh dịch, chỉ một năm tăng lên vài đoạn đấu khí? A a, thật sự làm cho người ta kinh ngạc a." Hắc bào nhân thản nhiên cười nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Bị khách khí đối đãi như thế, Tiêu Chiến trong lòng kinh hãi, cười nói: "Tiểu nhi chính là được vận may."

Tùy ý khoát tay áo, hắc bào nhân cười nói: "Được vận cũng là bốn sự, về sau nếu có cơ hội, ta rất muốn gặp hắc tử, nói không chừng hắc tử còn có thể trở thành một gã luyện được sư a."

Nghe nói thế Tiêu Chiến có chút ngạc nhiên, tựa hồ vẫn chưa nghe hiểu

được.

" *Án... Về sau nếu có cơ hội, ta tìm các người Tiêu gia cùng hợp tác.*" Cười cười, hắc bào nhân xoay người đối với Nhã Phi hai người nói: "*Không cần tiễn, ta còn có việc, đi trước.*"

Nói xong, không đợi hai người có phản ứng, đạp bước đi khỏi đấu giá hội.

Ngạc nhiên sờ sờ khuôn mặt, Tiêu Chiến quay đầu, cũng nhìn thấy thần tình hâm mộ đang giương mắt nhìn mình là Nhã Phi cùng Cốc Ni, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "*Hai vị đây là làm gì?*"

" *Tiêu tộc trưởng, người nhận thức vị lão tiên sinh kia?*" Nhã Phi thử hỏi.

" *Lần đầu tiên thấy.*" Tiêu Chiến cười khở lắc lắc đầu, nhìn Nhã Phi hai người khuôn mặt vẻ quý dị, không khỏi có chút thắc mắc: "*Hắn là cái gì thân phận?*"

" *Ai, Tiêu gia thật có phúc.*"

Cốc Ni nhẹ nhàng lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn trúc cơ linh dịch Gia Liệt Tất đang ôm trong ngực như bảo bối, nhàn nhạt nói: "*Mấy thứ này, chính là hắn luyện chế ra.*"

Nghe vậy, Tiêu Chiến ba người sắc mặt đồng thời cuồn cuộn biến.

Một lát lúc sau, Tiêu Chiến lấy lại tinh thần vô cùng vui sướng, không nghĩ tới vị hắc bào lão nhân kia lại là luyện dược sư, xem thái độ Cốc Ni lúc trước, rõ ràng phẩm giai so với hắn cao hơn không ít!

Một gã nhị phẩm luyện dược sư có thể làm mấy người bọn họ phải khách khí có lẽ, kia một gã tam phẩm, hoặc là tứ phẩm thì như thế nào?

Thiên a, cái loại nhân vật cấp bậc này, bọn họ gia tộc loại này, cũng không có khả năng kết giao a.

" *Lần này đại phát...*" Hồi tưởng lúc trước vị hắc bào nhân kia theo như lời nói có cơ hội hợp tác, Tiêu Chiến nhất thời hai mắt đại lượng, thất thanh lẩm bẩm nói.

Một bên, khiếp sợ qua đi, Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt, hai mắt ghen tị đỏ lên như thỏ tử nhìn nhau.

-----oOo-----

Chương 62: Đánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rời khỏi phách mại tràng, Tiêu Viêm đi lòng vòng một hồi, mới từ một chỗ vắng người, lặng lẽ tiến vào một cái ngõ nhỏ.

Dem áo choàng trên người gỡ xuống, Tiêu Viêm thấp giọng oán giận nói: "*Lão sư, ngươi thiếu chút nữa làm ta bại lộ.*"

"*Hắc hắc, ngươi không phải trong lòng cũng muốn thế hay sao.*" Từ trong giới chỉ, vang lên tiếng cười trêu tức của Dược Lão.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm trong lòng thật có điểm xin lỗi phụ thân, hai lần đi đấu giá đan dược, đều là gián tiếp qua mặt phụ thân, rút đi áo choàng cầm trong tay, nhẹ giọng nhủ: "*Về sau có thời gian tìm Tiêu gia hợp tác một chút, coi như là cấp phụ thân một chút bồi thường a.*"

Ôm trong tay dược tài, Tiêu Viêm đều nhét vào trong ngực, sau đó cẩn thận rời khỏi ngõ nhỏ, một đường chạy vội về Tiêu gia.

Bởi vì Tiêu Chiến mọi người còn chưa trở về, cho nên gia tộc có chút vắng vẻ, thủ vệ tại cửa nhìn thấy vị tiểu thiếu gia thanh danh đại chấn này, không dám có chút ngăn trở, mở một nụ cười lấy lòng, tùy ý hất vội vàng vọt vào.

Gấp gáp chạy về phòng mình, Tiêu Viêm ở trong lòng tài liệu giống như bảo bối, thật cẩn thận lấy ra, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Toàn thân khô vàng, năm phiến lá cây tựa như hắc mặc bình thường, chính là mặc điệp liên, năm phiến lá cây đại biểu tuổi của nó, cứ mười năm lớn thêm một mảnh.

Xà tiên quả là một loại quả hình tròn màu xanh biếc, cỡ chừng nửa nắm

tay, để tại mũi, có thể ngửi được một vị ngọt, loại quả này sinh trưởng cạnh sào huyết của ngũ giai xà hình ma thú, khó lấy được, bởi vì xà thuần âm, cho nên loại quả này cũng có thiên hướng âm hàn, lúc luyện được thường dùng để trung hoà liệt tính dược vật.

Tụ linh thảo, cùng thảo diệp bình thường không có gì khác nhau, chỉ có điều tại đầu ngọn, có huỳnh quang nhàn nhạt, huỳnh quang càng đậm, đại biểu trong đó sở ẩn chứa năng lượng thuần tịnh càng hùng hậu.

Hai cấp thủy thuộc tính ma hạch toàn một màu lam, đặt lên bàn toả khí nhàn nhạt, làm mặt bàn ướt đầm, có thể thấy được trong đó ẩn chứa thủy thuộc tính năng lượng có bao nhiêu phong hậu.

Ánh mắt tinh tế đảo qua các loại tài liệu, Tiêu Viêm cấp bách thấp giọng nói: "*Lão sư, tài liệu đã có đủ, có thể luyện chế chưa?*"

"Gấp cái gì, dược tài ở đây sẽ không chạy, trong lúc luyện dược không thể bị quấy rầy, hiện tại sắc trời còn sớm, vạn nhất bị người không cẩn thận quấy rầy, lãng phí tài liệu là chuyện nhỏ, đem ta bại lộ thì làm sao bây giờ?" Trong giới chỉ, Dược Lão không tức giận nói: "*Để tối nay hãy luyện chế.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm buồn bực lắc lắc đầu, hít một hơi, đem tài liệu cẩn thận thu vào cất trong ngăn tủ, sau đó nằm ở trên giường đợi màn đêm buông xuống.

Tiêu Viêm nằm ở trên giường cũng được nửa giờ, cửa phòng "*Bang*" một tiếng bị người thô bạo đá khai.

Đôi chân dài gợn cảm đi vào phòng, Tiêu Ngọc ánh mắt trong phòng hoàn nhìn một vòng, sau đó nhìn Tiêu Viêm bị bừng tỉnh, hừ lạnh nói: "*Tiểu thiếu gia, người ăn cơm còn phải đợi người tới thỉnh à?*"

Bị âm thanh đến đột ngột chân bật dậy, Tiêu Viêm chăm chăm nhìn Tiêu Ngọc song chưởng đang ôm bộ ngực đầy đặn tới nửa ngày, sau lưng đổ mồ hôi lạnh: "*Mẹ nó, mẹ nó, hoàn hảo vừa rồi không để cho lão sư luyện dược, nữ nhân ngu ngốc này...*"

Nhớ tới hậu quả nếu luyện dược bị phá, Tiêu Viêm run sợ nuốt một ngụm nước miếng, nhìn ánh mắt Tiêu Ngọc, trong lòng phần nộ từ từ dâng lên.

Khóe miệng co lại, Tiêu Viêm chậm rãi hút một ngụm lãnh khí, sợ hãi trong lòng, tại khoảnh khắc chuyển thành nỗi giận: " *Ngươi là không hiểu lễ phép à? Ngươi vào phòng sẽ không gõ cửa à? Ngươi cái ngu ngốc nữ nhân, ngu ngốc nữ nhân! Ngươi thực có hay không được giáo dưỡng a?*"

Ngây ngốc nhìn Tiêu Viêm trước mặt mình lần đầu tiên lộ ra bộ dáng tức giận khó coi, Tiêu Ngọc cũng là có chút tức cười, chẳng qua đương nghe được Tiêu Viêm mắng mấy câu, mặt cũng là đanh lại, khễ cắn môi, mại động cặp chân dài gợi cảm, thẳng hướng Tiêu Viêm vọt tới: " *Tiểu hồn đản, ta đá cửa của ngươi thì đã làm sao? Về sau ta mỗi ngày đều đá của ngươi!*"

Nhìn Tiêu Ngọc cắn răng lao tới, muốn cấp cho mình giáo huấn, Tiêu Viêm cũng là xanh mặt, bàn tay nâng lên chọt nắm chặt: " *Hấp chương!*"

Hấp lực mạnh mẽ, từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bạo dũng mà ra, Tiêu Ngọc vừa mới vọt tới bên giường, nhất thời không để ý, cũng trực tiếp bị hấp lực Tiêu Viêm bạo dũng ném lên giường.

Sau khi tiến nhập đệ cửu đoạn đấu kh, Tiêu Viêm hấp chương làm ra hấp lực, tựa hồ là mạnh mẽ hơn rất nhiều, ít nhất trước kia, muốn hấp động sức nặng một người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Trong lòng cũng là thoáng có chút kinh ngạc, chẳng qua lúc này cỗ kinh ngạc liền bị phần nộ che mất, Tiêu Viêm thân mình vừa lật, đem cặp chân dài gợi cảm của Tiêu Ngọc chặn xuống, hung hăng ngồi trên tiểu phúc trơn nhẵn, thân thể vừa hạ, song chương rất nhanh chế trụ hai tay Tiêu Ngọc.

Bị Tiêu Viêm lấy một cái tư thế như thế đè ở dưới, Tiêu Ngọc đầu có chút phát ngượng, chỉ một lúc sau, trên mặt đã có một lớp phấn hồng mê người, kịch liệt giãy dụa, cắn răng tức giận mắng: " *Tiểu hồn đản, rút ngay!*"

Hai tay gắt gao chế trụ Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm cũng bị nàng giãy giụa có chút thở không ra, lại giằng co một hồi sau, bỗng nhiên thân mình mạnh mẽ tránh ra, bàn tay giữ chặt Tiêu Ngọc vừa lật, nhất thời đem nàng lật úp xuống.

Thân mình úp xuống, Tiêu Ngọc đùi ngọc cùng kiều đồn đầy đặn, cặp

chân dài gợi cảm kéo xuất một đường cong cực kỳ mê người.

Không có nhân tâm thương thức đường cong hoàn mỹ, Tiêu Viêm nghiêng răng, bàn tay giơ lên, không chân chờ nhắm về phía kiều đồn cao cao kia mà vồ xuống.

"Ba!"

Thanh âm thanh thúy, mang theo một chút ái muội, chậm rãi tại trong phòng phiêu đảng.

"Con bà nó, thiếu gia cho người còn dám không gõ cửa đã tiến đến!"

-----oOo-----

Chương 63: Dị hỏa băng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bàn cơm, Tiêu Viêm hung hăng càn quét đồ ăn, hàm răng làm việc không nghỉ, lại nhìn Tiêu Ngọc đang bĩu môi xì một cái, hỏi tương lại cảm giác tuyệt vời lúc đó, ngón tay phải cũng không tự chủ được sờ sờ lòng bàn tay.

Đôi diện, Tiêu Ngọc hung ác giương mắt trừng Tiêu Viêm, thấy hành động này của hắn, trên mặt nhất thời lại một tầng ửng hồng.

Ánh mắt cổ quái nhìn Tiêu Ngọc cắn răng nghiêng lợi, lại nhìn Tiêu Viêm bên cạnh vẻ mặt không liên quan tới ta, Huân Nhi nghi hoặc nhíu mày, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, đưa thức ăn trong cái miệng nhỏ chậm rãi nuốt xuống.

Ánh mắt bỏ qua Tiêu Ngọc, nhìn Tiêu Trữ đứng bên cạnh lúc này thần tình vui sướng, miệng cơ hồ đã kéo ra đến nửa cái mặt, Tiêu Viêm ngón tay gõ nhẹ lên bàn, trong lòng sung sướng xem họa mà nói: "*Gia hỏa này hắn là đã lấy được trúc cơ linh dịch a? Hắn tựa hồ cũng không biết, linh dịch đối với đấu khí đã ngoài bát đoạn, thực không có nhiều hiệu quả...*"

Cười trộm lắc lắc đầu, Tiêu Viêm tầm mắt có chút nhàm chán đích đảo qua chung quanh, nhìn bọn người phụ thân bên cạnh bàn nụ cười trải rộng,

trong lòng tràn đầy buồn bực: " Gia tộc mở tiệc, không phải chỉ có một ít ngày hội mới có hay sao? Hôm nay chẳng lẽ có cái gì đại hỉ? Đâu giá mua được trúc cơ linh dịch, chẳng lẽ cũng đáng ăn mừng?"

Tiêu Viêm miên man suy nghĩ, tự nhiên là không biết lần này gia tộc mở tiệc, đúng là bởi vì hôm nay hắn cải trang thành hắc bào thần bí nhân tùy ý nói là có cơ hội hợp tác.

Cùng một luyện dược sư hơn nhị phẩm hợp tác, Tiêu Gia có cơ hội thu được lợi lớn, nói không chừng, còn có thể theo đà mà lên, chèn ép hai đại gia tộc kia, bởi vậy, cũng chẳng trách phụ thân ngày thường luôn trầm tĩnh trấn định, cũng vui sướng như thế. Mà kia vài vị trưởng lão cũng đã miệng cười không ngớt, mắt già híp lại, hiển nhiên là bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống này làm cho có chút mê hồ.

Bữa ăn chậm rãi chấm dứt trong không khí vui vẻ, nhìn thấy phụ thân phát tay, Tiêu Viêm lập tức nhảy xuống ghế, trước tiên chạy ra đại sảnh, sau đó cũng không quay đầu mà về thẳng phòng mình.

Tiêu Viêm rời đi không lâu, Tiêu Ngọc cũng cần nha đuổi tới, nhưng cũng chỉ kịp thấy nửa cái bóng. Bất đắc dĩ, đành phải hậm hực chà chà chân, mang theo lửa giận ngàn ngụt rời đi.

.....

Trở lại phòng mình, ăn đã no, Tiêu Viêm cũng không vội thỉnh dược lão lập tức luyện dược, đóng kín cửa nẻo, leo lên giường đánh một giấc.

Đợi đến khi đêm khuya, vạn vật đã ngủ say, Tiêu Viêm nằm trên giường bỗng mở bừng mắt, mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, đem dược tài đã dấu kỹ cẩn thận lấy ra đặt lên bàn, sau đó quay đầu, nhìn dược lão giống như u linh lơ lửng cách trên không một thước, nhẹ giọng hỏi: " Lão sư, lúc này có thể luyện chưa?"

" Người cuối cùng cũng học được một chút cẩn thận, luyện dược cần hoàn cảnh cực kỳ yên tĩnh, nếu bị quấy rầy, hậu quả rất nghiêm trọng, ta hiện tại sẽ không giảng cái gì là phản phệ thương tổn, chẳng qua về sau chờ người học xong luyện dược thuật, nếu còn bất cẩn coi nhẹ, chỉ sợ vứt bỏ cái mạng nhỏ cũng là đương nhiên." Dược lão đi đến cạnh bàn, bàn tay hư ảo nhẹ nhàng sờ soạng một chút các loại tài liệu, khẽ gạt đầu, khẩu khí

nhàn nhạt có chút nghiêm lệ.

Có chút xấu hổ gãi đầu, Tiêu Viêm cũng là gãi đầu thụ giáo.

Nhìn Tiêu Viêm bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời, dược lão lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bên ngoài bàn tay, bạch sắc hỏa diễm chậm rãi đốt lên.

Linh hồn cảm giác lực không ngừng khổng chế độ âm ngọn lửa, dược lão nhân lúc này, liếc mắt thấy Tiêu Viêm thần tình tò mò nhìn ngọn lửa trong lòng bàn tay, thoáng chần chờ, rồi nhẹ giọng nói: "*Luyện dược sư, bình thường có thể theo màu sắc ngọn lửa để phân biệt phẩm giai.*"

"Bình thường luyện dược sư, ngọn lửa đều là màu vàng nhạt, phẩm giai càng cao, màu sắc liền càng đậm, uy lực cũng càng mạnh."

Nghe vậy, Tiêu Viêm trừng mắt nhìn, ngón tay chỉ vào ngọn lửa trong tay dược lão, ngạc nhiên hỏi: "*Vậy của lão sư, như thế nào lại là màu trắng?*"

"A a, theo như ta nói, là ngọn lửa của luyện dược sư bình thường, nhưng mà trong cái vòng luân quân của luyện dược sư, trừ loại dùng đầu khí hùng hậu để thôi thúc ngọn lửa ra ngoài, còn có một loại khác..." Dược lão mỉm cười, trong nụ cười thoáng chút kiêu ngạo.

"Đó chính là, mượn lửa!"

"Mượn lửa?" Từ ngữ không lạ lắm, nhưng lại ẩn chứa ý tứ, cũng làm Tiêu Viêm thần tình mê mang, lửa để luyện dược cũng có thể mượn?

"Đúng vậy, chính là mượn lửa." Gật đầu thật mạnh, dược lão cười nói: "Trong thiên địa mênh mông, tồn tại một ít thiên địa dị hỏa, có lẽ là ngọn lửa ở trung tâm thiên hàng vẫn thạch mang theo, cũng có lẽ là sâu trong núi lửa, hay dòng nham địa hỏa bị thiêu trăm ngàn năm..... Mấy thứ dị hỏa này, uy lực so với ngọn lửa do đầu khí thôi thúc ra còn muốn mạnh hơn vài phần, dùng luyện đan dược, còn có thể tăng thêm dược lực. Chẳng qua, mấy thứ dị hỏa đó cực kỳ cuồng bạo, ngày thường khó cầu gặp, hơn nữa cho dù nhìn thấy, muốn lấy dược cũng vô cùng khó khăn."

"Rất nhiều luyện dược sư tìm kiếm dị hỏa cả đời, cho đến chết cũng không được đền bù sở nguyện, dù sao, muốn khống chế dị hỏa, cần phải

đem ngọn lửa tiến nhập vào thân thể chính mình, mà dị hỏa lại là cuồng bạo hủy diệt chi vật, cho dù là lấy kim chúc tài liệu ma kim toàn nổi tiếng chắc chắn, cũng không chịu được dị hỏa, càng nói chi cơ thể con người yếu ớt như thế, không nghi ngờ là không thể được. Cho nên, chỉ có rất ít người may mắn, gặp được cơ duyên xảo hợp, có thể luyện hóa một phần nhỏ dị hỏa đem bồi dưỡng thành lửa của bản thân, mà những người này, đều không ngoại lệ là nổi danh giới luyện dược..."

Nghe được có chút hoa mắt thần mê tới nửa ngày, Tiêu Viêm liếm liếm môi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ngọn lửa màu trắng trong tay dược lão, tinh tế cảm nhận, tựa hồ có một loại ảo giác lạnh như băng.

" Ngọn lửa này của lão sư, khẳng định cũng là một loại dị hỏa a?" Tiêu Viêm thử hỏi.

" A a." Nhắc tới ngọn lửa của mình, dược lão nét mặt già nua có chút tỏa sáng, ánh mắt nóng cháy nói: " Đấu khí đại lục luyện dược giới, thường xuyên thu thập thông tin về dị hỏa, biên chế thành một bức " Dị hỏa bảng", trên bảng có hai mươi ba loại, dị hỏa của ta chính là bài danh đệ thập nhất " Cốt linh lãnh hỏa", loại dị hỏa này, chỉ có tại mỗi trăm năm, lúc nhật nguyệt giao thế (*), mới có thể tại cực âm nơi lạnh vô cùng mà gặp..."

" Cốt linh lãnh hỏa?"

Ánh mắt không chớp nhìn ngọn lửa màu trắng không ngừng bốc lên, Tiêu Viêm nhẹ giọng lầm bầm.

*****

* nhật nguyệt giao thế: ta nghĩ là lúc nhật thực.

-----oOo-----

Chương 64: Luyện chế tụ khí tán

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Năm đó để thành công đạt được " Cốt linh lãnh hỏa " này, ta chính là tại

địa phương sắp xảy ra nhật thực đơi tám năm, hơn nữa tại thời khắc hấp thu cuối cùng, may mà ta chuẩn bị chu toàn, đến không đã bị thứ quỷ này đốt ra tro..." Dược lão cảm thán lắc lắc đầu, trên nét mặt già nua bình tĩnh, lộ ra một tia sợ hãi hiem thấy, xem ra, lần tao ngộ đó, đã để lại cho hắn một ký ức khó quên a.

" Hắc hắc, tuy tính nguy hiểm cực cao, chẳng qua chỉ cần có thể tìm được thứ này" Cốt linh lãnh hỏa", hết thấy cũng đáng giá." Dược lão đắc ý đích giờ giờ ngọn lửa màu trắng trong lòng bàn tay, cười nói: *" Chỉ cần có được dị hỏa, không chỉ có thể luyện ra đan dược có dược lực mạnh hơn, hơn nữa nếu cùng người đối địch thì cường giả đồng cấp bậc, căn bản không dám cùng người ngạnh binh."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhìn ngọn lửa màu đang không ngừng bốc lên, thần tình hâm mộ.

Nhìn Tiêu Viêm có bộ dáng hâm mộ kia, dược lão cười hắc hắc, trên khuôn mặt hiện lên một nét cười giảo hoạt, lời nói hốt nhiên chuyển: *" Dị hỏa đối với người mà nói, còn phải rất xa xôi, hiện tại, người ý nguyện tốt nhất, chính là cầu mong cho mình sớm trở thành một gã đầu giả đi."*

Có chút tiếc nuối gật gật đầu, Tiêu Viêm đành tạm thời dứt triệt hời mơ tưởng của mình, tinh thần tập trung quan sát tình huống hiện tại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm phục hồi tinh thần, dược lão mỉm cười, trong lòng bàn tay ngọn lửa màu trắng không ngừng dừng động, một đám lửa lơ lửng giữa không trung, cũng không có tiêu tán.

Bàn tay khô héo nắm lên một góc mặc diệp liên, sau đó nhẹ nhàng ném vào bên trong ngọn lửa.

Mặc diệp liên vừa mới tiếp xúc với *" Cốt linh lãnh hỏa"*, chỉ trong khoảnh khắc đã bị thiêu cháy thành một đoàn chất lỏng đen sạm, chất lỏng bên trong ngọn lửa chậm rãi lưu động, phản xạ ánh sáng xa xăm.

Ngọn lửa màu trắng bốc lên ngày càng mãnh liệt, nhưng ở một bên, Tiêu Viêm cũng phát hiện, không khí bên ngoài ngọn lửa trắng càng ngày càng lạnh một cách quỷ dị.

Dược lão toàn bộ tinh thần chăm chú không chế độ nóng ngọn lửa trong

lòng bàn tay, thời khắc này, chỉ cần độ nóng thoáng cao hơn một điểm, đoàn chất lỏng đen sạm này ngay lập tức sẽ hóa thành hư vô.

Sau một lúc duy trì ngọn lửa ở độ nóng giới hạn, bên trong đoàn chất lỏng đen sạm, bỗng nhiên xuất hiện một điểm kim sắc tạp chất.

Nhìn kim sắc tạp chất kia xuất hiện trong đoàn chất lỏng, được lão lúc này mới khẽ gật đầu, ngón tay khẽ búng, một đám nhỏ chất lỏng bao lấy kim sắc tạp chất khẽ tách ra.

Sau khi trục đi kim sắc tạp chất, mặt sau lại lục tục xuất hiện một ít đám hoàng sắc tạp chất, mà những tạp chất này, cũng không ngoại lệ đều bị được lão thanh lọc sạch sẽ.

Bị ngọn lửa trắng không ngừng thiêu đốt, đoàn chất lỏng ban đầu lớn chừng nửa nắm tay, giờ đã thu lại chỉ khoảng chừng ngón tay cái.

Chất lỏng màu đen thâm thúy ở trong ngọn lửa chậm rãi quay cuồng, giống như một hạt hắc trân châu, u thâm mà thần bí.

Lúc gốc mặc diệp liên đầu tiên bị thiêu chỉ còn cở ngón cái, được lão lúc này mới đình chỉ tiếp tục thiêu, lại lấy bốn gốc mặc diệp liên khác, đem chúng nó tương tự toàn bộ luyện chế thành bốn khóa chất lỏng thuần tịnh như hắc trân châu.

Trải qua "*Cốt linh lãnh hỏa*" luyện hóa, năm khóa chất lỏng dần dần dung hợp, mà sau khi dung hợp, thể tích bành trướng rất nhiều, bất quá chỉ trong chốc lát liền bị súc ép thu lại như trước. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Ở trong ngọn lửa lăn lộn một hồi, bên trong khóa chất lỏng đen nhánh kia, tựa hồ có thể thấy ngọn lửa khiêu động.

Nhìn thấy một màn này, được lão bàn tay rất nhanh nắm lấy xà tiên quả trên bàn, sau đó ném bên trong ngọn lửa.

Xà tiên quả vừa tiến vào bên trong ngọn lửa, liền hóa thành chất lỏng màu xanh biếc nhẹ bốc ra hàn khí. Sau khi đem tạp chất trong đoàn chất lỏng xanh biếc loại trừ sạch sẽ, được lão chậm rãi đem nó bao phủ toàn bộ chất lỏng đen sạm.

" Chi chi..."

Hai loại chất lỏng thuộc tính bất đồng tiếp xúc, nhất thời vang lên một trận dị thanh, bạch khí nhàn nhạt, theo ngọn lửa mà bốc lên.

Bạch khí dần dần tiêu đi, một viên đan dược hình dáng thô nhám, từ trong ngọn lửa lặn lẽ thành hình.

Bình tĩnh nhìn khỏa đan dược hình thù thô nhám, dược lão khẽ gật gật đầu, lại đem tụ linh thảo cùng khỏa nhị cấp thủy thuộc tính ma hạch đầu nhập vào trong đó.

Nung thành chất lỏng, lọc trừ tạp chất, tiến hành dung hợp... Nhiều giai đoạn tinh tế phức tạp, dược lão cơ hồ một lần là thành công, không có chút đình trệ.

Nhìn dược lão động tác nhẹ nhàng lưu loát, Tiêu Viêm đang xem cho dù không am hiểu luyện dược là mấy, cũng không nhịn được thán khen một tiếng trong lòng.

Sau khi tụ linh thảo đem cường bạo năng lượng của ma hạch trung hoà, một cỗ thuần tịnh năng lượng màu lam nhạt chậm rãi quán chú vào trong khỏa đan dược thô ráp.

Sau khi giọt năng lượng màu lam cuối cùng tiến vào trong đan dược, đan dược thô ráp nhất thời trở nên mượt mà sạch sẽ, màu lam sáng bóng nhàn nhạt luân chuyển trên bề mặt.

Làm xong những bước này, dược lão không lập tức thu tay lại, mà dùng ngọn lửa săn sóc đan dược ân cần hơn mười phút, ngọn lửa màu trắng trong lòng bàn tay mới chậm rãi tiêu biến.

Vừa lúc ngọn lửa biến mất, dược lão tay trái thu lấy một chiếc bình ngọc trên bàn, bên tay kia thoáng qua một màu xanh biếc, liền đem đan dược thu vào trong bình.

" Hô..." Thở ra nhẹ nhõm một hơi thật dài, dược lão tiện tay đem bình ngọc cấp cho Tiêu Viêm, nhàn nhạt nói: " Nhìn xem đi."

Cẩn thận tiếp nhận bình ngọc, Tiêu Viêm có điểm kích động đặt dưới mũi hít nhẹ, một cỗ dị hương quen thuộc từ giữa phát ra, làm cho hắn tinh thần rung lên.

Nhìn trong bình đan dược lam lục xen lẫn, Tiêu Viêm dựa vào linh hồn cảm ứng lực xuất sắc có thể mơ hồ biết được, một quả tụ khí tán này, tuyệt đối so với tụ khí tán Nạp Lan Yên Nhiên xuất ra lần trước, phẩm giai cùng dược lực, càng muốn mạnh hơn!

Gắt gao nắm bình ngọc trong tay, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật mạnh, ba năm gian cách, rốt cục đã có thể lại đặt chân lên cái cấp bậc kia.....

-----oOo-----

Chương 65: Tấn cấp đấu giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có được tụ khí tán, Tiêu Viêm không lựa chọn phục dụng ngay lập tức, mà hít một hơi, mạnh mẽ áp chế ham muốn trong lòng, bức bách bản thân lập tức phải lên giường nghỉ ngơi.

Tiêu Viêm trong lòng phi thường rõ ràng, bằng trạng thái hiện tại của hắn mà muốn đột phá lên đấu giả, tỷ lệ thất bại, chỉ sợ cũng đã ngoài bảy thành. Tuy tụ khí tán đối với dược lão luyện chế cũng không mấy khó khăn, chẳng qua Tiêu Viêm cũng mơ tưởng cái loại mạo hiểm vô vị này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm có thể nhẫn nại trụ lại cái ham muốn lập tức đột phá đấu giả, dược lão vừa lòng gật gật đầu, nét mặt già nua hiện lên một tia vui mừng, thân hình lay nhẹ, hóa thành một tia sáng tiến vào giới chỉ.

.....

Sau khi tụ khí tán luyện chế thành công, Tiêu Viêm tu luyện cũng không có vội vàng, mỗi ngày đều tu luyện đấu khí một giờ, sau đó ở hậu sơn khổ luyện đấu kỹ, lúc nào rảnh rỗi, lại cùng Huân Nhi dạo quanh Ô Thần Thành, cuộc sống nhàn nhã vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy năm ngày sau, Tiêu Viêm rốt cuộc trạng thái bản thân cũng là

ở đỉnh cao, lúc này mới là thời khắc tốt nhất để đột phá đầu giả.

.....

Tiêu gia hậu sơn, tại một nơi bí mật dưới vách núi, Tiêu Viêm khoan chân ngồi trong sơn động rộng khoảng một thước, vách núi này là nơi tu luyện hắn đã dày công chọn lựa. Đối diện vách núi mây mù liểu liểu, ẩn dấu bên dưới ma thú sơn mạch hung hiểm vạn phần. Đứng bên dưới cũng không thể nào nhìn thấy vách đá, mà con đường nhỏ duy nhất để tiến vào, đã bị hắn dùng cành cây vào đá vụn che đi, cho nên, Tiêu Viêm trong lòng chắc chắn lần này đột phá sẽ không bị người khác quấy nhiễu.

Chậm rãi hít một hơi, Tiêu Viêm từ trong lòng lấy ra bình ngọc, tay nghiêng miệng bình, một viên đan dược lam lục xen kẽ, theo đó lăn ra.

Nhìn tụ khí tán bề mặt sáng bóng mượt mà, Tiêu Viêm mỉm cười, lần nữa hít vào cổ dị hương làm tâm thần thư sướng, liếm liếm môi, không hề chần chờ bỏ vào trong miệng.

Tụ khí tán vừa vào miệng, một vị nhàn nhạt lạnh lẽo từ từ khuếch tán. Một hồi sau, một cỗ năng lượng tinh thuần ấm áp trực tiếp từ trong miệng vọt vào thể nội, nhất thời Tiêu Viêm thân thể chấn động.

Khuôn mặt bình tĩnh, Tiêu Viêm hai tay rất nhanh kết xuất thủ ấn hấp thu đầu khí, hô hấp dần dần trở nên vững vàng. Trong cơ thể, đầu khí nhàn nhạt ứng tâm mà động, nhanh chóng bao vây cỗ năng lượng tinh thuần cường đại kia, sau đó bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Bên trong sơn động nhỏ, không khí bỗng nhiên ba động mãnh liệt, một tia đạm bạch sắc đầu khí từ trong không trung ngấm ra, sau đó cuộn cuộn không ngừng tiến vào thân thể Tiêu Viêm.

Răng cắn chặt môi, trong cơ thể hai cỗ năng lượng đối kháng, làm Tiêu Viêm kinh mạch không ngừng truyền ra trận trận đau đớn, bất quá cũng may gân cốt kinh mạch hắn so với thường nhân cứng cõi hơn rất nhiều, cho nên tuy có cảm giác đau đớn, cũng là tạm thời còn chưa tạo thành thương tổn quá lớn.

Trong cơ thể, đầu khí bao vây đoàn đoàn lục sắc tinh thuần năng lượng điên cuồng luyện hóa, lục sắc năng lượng không ngừng bị đồng hóa thành

đạm bạch sắc đầu khí. Nhờ có lực lượng này trợ giúp, Tiêu Viêm đầu khí trong cơ thể không ngừng bành trướng, thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ.

Dược lực tinh thuần tuy không ngừng bị luyện hóa, chẳng qua lại cuộn cuộn không dứt, mỗi lần đầu khí luyện hóa một đoàn dược lực, đều có một đoàn lực sắc năng lượng lớn hơn nữa tiếp tục đi tới.

Trong cơ thể luyện hóa cùng đầu khí bên ngoài không ngừng rót vào, Tiêu Viêm đầu khí đã dần dần tích đầy trong kinh mạch.

Đương lúc luyện hóa như trước tiếp tục, tinh thuần dược lực bắt đầu yếu đi, Tiêu Viêm lúc này đang chìm đắm trong tầng tầng lực lượng như bay bổng phát hiện, đầu khí trong cơ thể, cơ hồ đã bành trướng tới một giới hạn không thể tăng thêm.

Đầu khí bành trướng, trực tiếp dồn ép lên kinh mạch, toàn thân phát ra một cơn đau đớn kịch liệt, làm Tiêu Viêm khóe miệng run rẩy co giật.

" Mau, ngưng tụ đầu khí toàn! Bằng không sẽ dẫn đến bạo thể " tiếng quát như sấm sét của dược lão, rõ ràng vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Hít mạnh một ngụm lương khí, Tiêu Viêm thủ ấn thay đổi, ngón cái giao tiếp, ngón giữa hồ điểm, mười ngón tay kết xuất thành một cái thủ ấn kỳ dị.

Năm đó Tiêu Viêm cũng là từng đi qua bước này, cho nên hiện tại sử dụng cũng là tùy tâm thực hiện, không có nửa điểm cảm giác sai lầm.

Theo Tiêu Viêm thủ ấn thay đổi, đầu khí mênh mông trong cơ thể giống như bị một trận hấp lực cuồng mãnh, hướng về phía tiểu phúc cấp tốc thu súc.

Trong cơ thể, đạm bạch sắc đầu khí trong khắp các kinh mạch, đều là không hện mà cùng bắt đầu lui về, mà ở tiểu phúc lúc này đang tiếng hành áp súc, đạm bạch sắc đầu khí đã bắt đầu chuyển hóa thành nhũ bạch sắc.

" Mau, áp súc đầu khí! Dùng linh hồn cảm giác lực áp súc chúng nó, nếu ngưng tụ đầu khí toàn thất bại, ngươi sẽ lại quay về bát đoạn đầu khí!" Tiếng quát của dược lão, trong lòng Tiêu Viêm vang lên cực kỳ đúng lúc.

Khẽ gạt đầu, Tiêu Viêm ngưng hạ tinh thần, sử dụng linh hồn cảm giác lực xuất sắc trong khoảnh khắc khống chế đầu khí trong cơ thể, sau đó bắt đầu điên cuồng áp súc...

Bị linh hồn cảm giác lực điều khiển, nhũ bạch sắc đích đầu khí cũng bắt đầu phản kháng, không ngừng kịch liệt bốc lên. Nguồn truyện:

Lực lượng phản kháng tuy không kém, bất quá linh hồn cảm giác lực của Tiêu Viêm, lúc trước đến được lão cũng phải sợ hãi than không thôi, cho nên đầu khí kháng cự, không thể nghi ngờ chỉ như châu chấu đá xe, sau một lúc giằng co cũng đành bất đắc dĩ thu súc lại.

Đương khi đầu khí thu súc lại cỡ chừng bàn tay, thì lại bất động ngưng lại.

" *Tái áp!*" Dược lão quát.

Cắn chặt răng, Tiêu Viêm ánh mắt nhắm chặt, linh hồn cảm giác lực đang vờn quanh bên ngoài nhũ bạch sắc đầu khí, trong nháy mắt mở ra lớn nhất, sau đó hung hăng áp súc!

"*Bùng!*"

Một tiếng trầm muện, từ trong cơ thể lạng lẽ vang lên...

Theo âm thanh vang lên, cỗ lực lượng phản kháng khiến Tiêu Viêm đang kiệt lực chống đỡ nhẹ nhàng tán đi.

Thở mạnh một hơi dài nhẹ nhõm, Tiêu Viêm toàn thân thoát lực đổ xuống, lồng ngực phập phồng kịch liệt. (Thằng này thở hơi bị nhiều đấy, ta thấy chương nào không thở cũng hít a, coi bộ tác giả bị suyễn -DG)

Nằm trong sơn động lạnh lẽo, Tiêu Viêm cảm nhận cỗ trong cơ thể năng lượng sung phái đã từng rời đi bốn năm thời gian, khóe miệng mỉm cười, một lúc sau, ý cười dần dần mở lớn, cuối cùng hóa thành cười khẽ, cười to, rồi cuồng tiếu..... (Ta xem tên này mừng quá hóa hóa điên rồi! -DG)

-----oOo-----

Chương 66: Phần quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nằm trên mặt đất lạnh lẽo một hồi lâu, Tiêu Viêm mới dần dần bình tâm, khuôn mặt khó giấu được vẻ vui sướng, hai chân có chút tê bại, lần nữa trở lại tư thế tu luyện.

Thở nhẹ một hơi, Tiêu Viêm hai mắt khép hờ, tâm thần từ từ nhập vào thể nội. Nguồn truyện:

Nội thị, chính là hạng nhất phụ trợ kỹ năng chỉ từ đấu giả trở lên mới nắm được, thực lực càng cao, đối với tình huống trong cơ thể cũng là càng thêm thấu triệt.

Tâm thần tập trung tại tiểu phúc, nhũ bạch sắc khí toàn cỡ bằng nắm tay* đang chậm rãi luân chuyển, bên ngoài được bao vây bởi một tầng tinh vân nhũ bạch sắc năng lượng khí thể. (Nguyên văn là bàn tay nhưng ta thấy hơi láo –DG)

Tâm thần chăm chú nhìn khí toàn thật nhỏ, Tiêu Viêm vừa lòng gật gật đầu. Tuy hiện tại thể tích khí toàn còn rất nhỏ, bất quá năng lượng ẩn chứa trong đó, so với trước kia cửu đoạn đấu khí còn mạnh hơn mười phần!

Đấu giả cùng cửu đoạn đấu khí, bản chất hoàn toàn khác biệt, trước khi tiến vào đấu giả, năng lượng hấp thu chưa được xem là đấu khí hoàn chỉnh, mà sau khi tiến vào đấu giả, năng lượng hấp thu, mới đúng là chân chính đấu khí!

Dù danh tự chỉ khác nhau một chút, bất quá chênh lệch lại một trời một vực, thực không thể so sánh.

Tâm thần khống chế khí toàn, Tiêu Viêm trong lòng khẽ động, một đoàn nhũ bạch sắc đấu khí nhanh chóng từ trong tách ra, sau đó thuận theo tâm thần điều khiển mà lưu chuyển.

Tâm thần không ngừng khống chế khí toàn phun ra nuốt vào, đợi đến khi đã thuần thục, Tiêu Viêm mới hài lòng ngừng lại, tâm thần chậm rãi rời khỏi thể nội. Hai mắt đóng chặt bùng mở, trong nhãn đồng tối đen, nhũ bạch sắc hào quang ngưng tụ hơn mười giây rồi mới từ từ tiêu tán.

Miệng khẽ nhếch, Tiêu Viêm sau khi phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Ngửa cổ phát ra tiếng xương cốt va chạm rôm rốp, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, ngẩng đầu nhìn đực lão như u linh trôi nổi nơi động khẩu, sáng lạn cười nói: "*Thành công.*"

"*Àn, vận khí cũng không tệ lắm, lần đầu tiên ngưng tụ khí toàn liền thành công.*" Đực lão gật gật đầu, thản nhiên nói.

"*Đây không phải là nhờ vào thực lực của ta à?*" Nhún vai, Tiêu Viêm trên mặt bỗng hiện lên một tia lầy lòng, tay chìa ra, làm như có chút ngại ngùng nói: "*Lão sư, ngài xem, ta đã là đấu giả cấp bậc, có phải là nên cấp cho ta đấu khí công pháp?*"

Nghe vậy, đực lão đảo cặp mắt trắng dã, thân thể phiêu phiêu tiến vào sơn động, trước mặt Tiêu Viêm chậm rãi ngồi xuống, trầm tư một hồi, khuôn mặt trịnh trọng mở miệng hỏi: "*Ngươi muốn tu luyện công pháp gì?*"

"*Khái, chính là... Chính là cái mà so với thiên giai công pháp còn quý dị hơn, có... có thể tiến hóa.*" Tiêu Viêm gãi gãi đầu, ngưng ngưng nói.

Nghe Tiêu Viêm nói thế, đực lão nét mặt già nua hiện lên một tia khó hiểu, cũng là đột nhiên có chút trầm mặc.

"*Lão sư, làm sao vậy? Không phải cái công pháp kia là ngươi bịa ra lừa ta chứ?*" Nhìn đực lão vẻ mặt như thế, Tiêu Viêm không khỏi thấp thỏm hỏi dồn.

"*Công pháp này đích xác có thể tiến hóa, ta thật không có lừa ngươi.*" Đực lão nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy đực lão mở miệng thừa nhận, Tiêu Viêm khuôn mặt vui vẻ, chà chà tay, cẩn thận nói: "*Vậy ta có thể tu luyện không?*"

"*Công pháp này cực kì quý dị, có thể tiến hóa cũng không giả, chẳng qua, nguy hiểm cực cao!*" Lại trầm mặc đến hơn nửa ngày, đực lão mới thở dài nói.

Bị dục lão bộ dáng thờ dài này làm có chút thấp thỏm bất an, Tiêu Viêm tay chậm rãi thu hồi, yếu ớt hỏi: " *Rất cao?* "

Cười khở một tiếng, dục lão lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: " *Tính tới lúc tìm thấy công pháp này, ta cũng chưa thấy qua, cũng chưa từng nghe qua có ai tu luyện nó, cho nên, ta cũng không biết được đáp án chân thật, chẳng qua lấy kinh nghiệm của ta mà xem xét bộ công pháp quý dị này, có thể thành công luyện đến đỉnh phong, tựa hồ cũng không vượt quá hai thành... "*

" *Hai thành?* " Khuôn mặt cứng đờ, Tiêu Viêm cười nói: " *Sẽ không... Sẽ không thấp như vậy chứ?* "

Thờ dài gật gật đầu, dục lão chua xót nói: " *Chỉ sợ đúng là có chừng đó.* "

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm như trước vẫn có chút không muốn buông tha, có thể tiến hóa thành thiên giai công pháp, hấp dẫn đối với hắn mà nói, thật sự là quá lớn.

" *Lão sư có thể nói đại khai pháp môn tu luyện công pháp này không?* "

Dục lão hai tay xoa vào nhau, chần chờ một lát rồi mới nhẹ giọng nói: " *Điều kiện tiến hóa của công pháp này, cùng với " Dị hỏa " ta nói với ngươi mấy hôm trước có quan hệ.* "

Tiêu Viêm mắt nheo lại, bảo trì yên tĩnh, đưa lỗ tai lắng nghe.

" *Ai, công pháp này ta cũng là trong lúc vô tình có được, công pháp vốn vô danh, bất quá ta cấp cho nó một cái tên, gọi là " Phần quyết ".* " Nói tới đây, dục lão nét mặt hiện lên thần sắc phức tạp, xem ra lúc trước quá trình tìm được công pháp này, tựa hồ cũng không đơn giản hẳn nói.

" *Phần quyết đích xác có thể tiến hóa, chẳng qua điều kiện kiên quyết, là lấy " Dị hỏa " làm nguyên liệu, mỗi một lần tiến hóa, đều phải cắn nuốt một loại " Dị hỏa "!* " Dục lão âm thanh có chút khàn khàn: " *Phải biết rằng, " Dị hỏa " vốn là hủy diệt cuồng bạo chi vật, không chỉ là trăm năm khó gặp, hơn nữa cho dù nhìn thấy, ai có năng lực cam đoan có thể thành công cắn nuốt? Lúc trước ta vì muốn thu " Cốt linh lãnh hỏa ", cũng thiếu chút nữa đã bị thiêu thành tro bụi... "*

"Làm cho người ta cảm thấy khủng bố, chính là công pháp này phải cần nuốt các loại "Dị hỏa"... Thiên a, phàm là một loại dị hỏa đều đã có thể đem một gã đấu hoàng cường giả đốt đến chết đi sống lại, ta thật không dám tưởng tượng, nếu một người trong cơ thể có được hai loại, thậm chí nhiều hơn hai loại "Dị hỏa", sẽ tạo ra thứ gì..."

Nhìn được lão thần tình không thể tư nghị, Tiêu Viêm cũng là chấn động thân hình. Cần nuốt dị hỏa để tiến hóa? Con bà nó, đến tột cùng là ai cần nuốt ai còn không nhất định! Gia hỏa sáng tạo ra công pháp này, hơn phân nửa là kẻ điên.

"Tuy công pháp này nguy hiểm cực kì cao, bất quá ta không hề nghi ngờ tiềm lực của nó, nếu thực có thể tu luyện thành công... Đấu Khí đại lục đếm trên đầu ngón tay, ngoại trừ vài người... Sợ rằng đúng là không có đối đối thủ." Dược lão cảm thán nói.

Tiêu Viêm cảm thấy cả người rung động, nếu thực sự có thể theo đó thành công không chế vài loại dị hỏa, đến lúc đó, cho dù là cường giả cấp bậc "Đấu thánh", còn có thể dám vượt rầu hùm? Đương nhiên, điều kiện kiên quyết, là bản thân phải không bị dị hỏa cắn nuốt...

Nhìn Tiêu Viêm, dược lão chần chờ một chút, hỏi: "Hiện tại, ngươi... còn muốn học không?"

Thân mình khẽ run, Tiêu Viêm trầm mặc.

-----oOo-----

Chương 67: Lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với "Phân quyết" này, nói thật Tiêu Viêm trong lòng không hề muốn bỏ đi, dù sao có thể tiến hóa thành thiên giai công pháp, đối với hắn quả thực là vô cùng hấp dẫn. Trên phiên Đấu khí đại lục không lồ này, chỉ cần ai có được Thiên giai công pháp, cơ hồ đã có giấy thông hành để trở thành đỉnh cấp cường giả.

Nhưng mà tuy công pháp mạnh, nhưng lại có không đến hai thành xác xuất thành công, cũng có thể làm cho mọi người dừng hi vọng lại.

Mười ngón tay căng ra xoa xoa vào nhau, khuôn mặt Tiêu Viêm biến đổi liên tục, sự chân chừ cùng buồn rầu không ngừng lưu chuyển.

Lẳng lẳng nhìn nét trầm mặc trên khuôn mặt Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua của dược lão cũng không khỏi hiện lên một thần sắc phức tạp, thật lâu sau nhẹ giọng thờ dài: "*Loại sự tình này, chỉ có thể dựa vào chính người, ta cũng không muốn can thiệp quá nhiều, bất quá ta muốn hỏi thêm người một điều... người đối với tiểu nha đầu Huân Nhi kia có cảm giác thế nào?*"

"*Ách?*" Bị dược lão đột nhiên hỏi về vấn đề này khiến hấn rùng mình, Tiêu Viêm khuôn mặt thoáng chút hồng lên, ngập ngừng một lúc sau mới cười khỏ nói: "*Sư phụ tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Huân Nhi là muội muội ta, ta đối với nàng... sao có thể có cảm giác gì được?*" Câu nói cuối cùng, Tiêu Viêm tựa hồ cũng thấy có chút yếu ớt.

"*Ha ha, yêu muội muội thì sao chứ? Người biết rõ người cùng nàng không có quan hệ huyết thống, nha đầu này bây giờ bất quá mới có mười lăm mười sáu tuổi, đã khiến cho lớp trẻ của Tiêu Gia ái mộ không thôi, nếu sau này trưởng thành, còn có gì phải nói nữa?*" Nói đến đây, dược lão liếc Tiêu Viêm một cái, nhàn lại cười: "*Nếu người có thể ngẫm lại, sau này nàng bị một nam nhân khác ôm vào lòng, vậy người có cảm giác thế nào?*"

Khuôn mặt có chút cứng đờ nở nụ cười khỏ, Tiêu Viêm nhăn mày lại, thở ra một hơi, thấp giọng nói: "*Tựa hồ... có chút khó có thể tiếp thu!*"

"*Hắc hắc, người đã thấy có chút khó khăn tiếp thu, vậy trong lòng người không thể đơn thuần chỉ coi nàng là muội muội được...!*" Dược lão cười mà như không phải cười nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Khuôn mặt đỏ lên, Tiêu Viêm có chút ấp úng nói không lên lời, bất đắc dĩ buông tay than một tiếng, cười khỏ nói: "*Sư phụ, người đến tột cùng muốn nói cái gì?*"

"*Cùng người nói nhiều như vậy, chỉ là muốn cho người nhận rõ tình cảm mà thôi... Người với nàng đã có một ít suy nghĩ xấu xa, vậy người cũng*

nên tự đánh giá lại thực lực hiện tại và tiềm lực của bản thân đi." Khuôn mặt chột cứng lại, đợc lão nuốt nước bọt, có chút nghi hoặc nói:" Bối cảnh của nha đầu kia có chút vô cùng khủng bố, ta không biết chính xác bối cảnh của nó là thế nào, như thế nào thì cái gia tộc nhà các ngươi cũng không tính là nhỏ nhỏ đợc, bất quá cũng không thể bỏ khuyết cho đợc cái khoảng trống lớn như vậy giữa hai ngươi. Ngươi cùng nàng thân thân quá chênh lệch, quá mức lớn, dù vậy thì nha đầu cũng thích ngươi những người sau lưng nàng cũng tuyệt không đáp ứng.

Đôi mắt nheo lại, đôi bàn tay Tiêu Viêm đang xoa một chỗ không tự chủ đợc mà nắm chặt lại.

" Phiến đại lực này, là thế giới mà thực lực là trên hết, có thực lực thì người mới có tôn nghiêm. Lúc trước người cũng thấy đợc thái độ của Nạp Lan Yên Nhiên bộc lộ đó, nàng có thể ở trên cao trào phúng nhìn người, đó là bởi vì thực lực cùng bối cảnh của nàng so với người thâm hậu hơn nhiều!" *Nhìn bộ dạng của Tiêu Viêm, lời nói của đợc lão thấm thía thở dài.*

" Thế lực sau lưng Tiêu Huân Nhi, so với Vân Lam Tông còn khủng bố hơn nhiều, cho nên người trong mắt bọn họ địa vị chỉ như một con kiến hôi, cho dù người có là thiên tài tu luyện thiên phú kiệt xuất, bọn họ cũng không quá mức xem trọng. Truyền thừa qua nhiều năm như vậy, bọn họ ắt hẳn đã từng gặp qua những thiên tài kinh hãi thế tục....Chỉ có thể khiến cho bọn họ chân chính hơi kiêng kị chính là thực lực của người, như vậy mới có thể chấp nhận như thường."

Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, nhẹ giọng kiên định hỏi:" Tu luyện " Phần quyết " này, có thể mang đến cho ta lực lượng như vậy thật sao?"

" Phải nói là chỉ khi người tu luyện thành công " Phần quyết ", mới có thể!" *Đợc lão lắc lắc đầu, ngưng trọng bổ sung thêm.*

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm tay chống cằm, nụ cười của cô gái ngày xưa không hiểu sao lại chậm rãi hiện lên trước mắt, âm thanh tựa tiếng chuông bạc như vang lên trong tai.

Thở một hơi thật dài, Tiêu Viêm cười khỏ nói:" Lão sư nói nhiều như vậy, còn gọi là mặc kệ ta lựa chọn hay sao chứ?"

" Hắc hắc...!" *Dược lão sờ sờ khuôn mặt già nua khô héo, ngượng ngùng cười cười, thoáng có chút xấu hổ nói:* "Được rồi, ta thừa nhận ta có chút ý tứ giật gân, bắt quá ta từ góc độ đi lên mà nói, ta rất hi vọng ngươi có thể tu luyện " *Phân quyết* " này!"

" Hửn là ngươi biết, ta bây giờ chỉ là ở trạng thái linh hồn đúng không?"
Dược lão buông tay than một tiếng, hỏi.

Tiêu Viêm gật đầu.

" Trạng thái này của ta, dựa theo lẽ thường mà nói thì là đã chết, nhưng mà nguyên nhân bởi vì linh hồn lực của ta so với thường nhân mạnh hơn rất nhiều lần, cho nên ta mới có thể sinh tồn ở trạng thái kì quái như thế này.." *Dược lão tự giễu cười cười, trong nụ cười hàm ẩn một nét buồn khổ.*

" Ta cũng không có thích cái loại cuộc sống như ảo thế này, ta còn muốn tự thân hoàn thành một chuyện, cho nên ta cần phải thoát li khỏi trạng thái linh hồn thế này!"

" Sư phụ muốn sống lại!" *Trùng mắt nhìn, Tiêu Viêm ngạc nhiên nói:* " Trên thế giới này, tựa hồ cũng không có chuyện người chết lại mà?"

" Tình huống bình thường đúng là như thế." *Gật gật đầu, ánh mắt dược lão đang lặng yên chợt trở nên nóng cháy:* " Bất quá căn cứ vào phần đầu của " *Phân quyết* " có sơ lược giới thiệu, nếu tu luyện thành công, tựa hồ có thể phối hợp vài loại dị hỏa với nhau, ta đoán có thể tạo ra một thân thể có thể dung hợp linh hồn vào, mà sau khi ta có được thân thể mới rồi, cũng có thể xem một mặt khác là sống lại."

" Ta ở bên trong giới chỉ, kiên trì trong bóng đêm không thấy ánh mặt trời như vậy cũng chính là hy vọng một ngày sẽ gặp được người có linh hồn lực đạt tới yêu cầu, ta rất may mắn cuối cùng có thể gặp được ngươi." *Trên khuôn mặt già nua của dược lão, ẩn dấu một nét bi thương khó có thể phát hiện.*

Dược lão mở đôi tròng mắt to đầy khát cầu tìm Tiêu viêm, khổ sở cười nói: " Ha ha, những lời này ngươi coi như lão nhân ta nhàn rồi nói lung tung đi. Ai, rõ ràng là nói mặc kệ nhưng chính là vẫn không nhìn được nói nhiều, xem ra ta đúng thật là...."

Lắc lắc đầu tưn giễu, Dược lão vươn bàn tay khô héo, hai tay hoa lên, từ trong hư ảo hai quyển trục một đỏ một đen liền phân biệt xuất hiện trên tay.

"Quyển trục màu đỏ, chính là Hỏa thuộc tính Địa giai cấp thấp công pháp, còn quyển trục màu đen, chính là " *Phản quyết* "... "Dược lão cười giơ giơ cánh tay lên, trên khuôn mặt già nua khô héo thoáng có chút nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Ngươi tự mình chọn lựa đi, cân nhắc xem cái gì ngươi cần, chỉ cần ngươi nhớ kỹ, cho dù ngươi chọn lựa như thế nào cũng vẫn là đệ tử của ta, ta cũng không bởi vậy mà trách tội ngươi."

Ngẩn ngơ nhìn hai quyển trục hư ảo trước mặt, Tiêu Viêm bàn tay chống cằm, hồi lâu sau mới liếm liếm môi, có chút sợ hãi miễn cưỡng cười nói: "Ta mặc dù có chút sợ chết, bất quá nếu không có thực lực sẽ không có tôn nghiêm, cái nhục của Nạp Lan Yên Nhiên, ta cũng không muốn nhận được lần thứ hai, hơn nữa nói ra, nếu như vạn nhất thực sự không tu luyện được, đến lúc đó chuyển sang tu công pháp khác cũng không phải không được mà."

Lắc lắc đầu, trên khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm nở ra một nụ cười sáng lạn, vươn tay ra, dưới ánh mắt có thoáng chút hồng cùng đôi chút ướm át, liền cầm lấy quyển trục màu đen.

Bàn tay vừa chạm vào quyển trục, liền sau đó hóa thành một cỗ tin tức, trực tiếp tràn vào trong đầu Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 68: Vẫn Lạc Tâm Viêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một sơn động nhỏ hẹp, Dược lão đang chăm chăm nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt chuyển hóa đầu khí, hai tay nắm chặt lại, mắt đỏ hồng, trong lòng hẳn cũng rõ ràng, Tiêu Viêm lựa chọn loại... công pháp nguy hiểm này, cũng có vài phần nguyên nhân vì hẳn trong đó, khiến trong tâm linh già nua của hắn cũng có vài phần ám áp, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, tự mình nói lung tung: " *Yên tâm đi, ta nhất định cố gắng bồi dưỡng ngươi thành luyện dược sư kiệt xuất nhất.* "

Khi các đấu giả đột phá, tất cả mọi người đều có tu cách tu luyện công pháp, mà khi lúc tu luyện công pháp, trong cơ thể xuất hiện một loại bạch nhũ đấu khí vô thuộc tính, sau đó sẽ chuyển hóa thành thuộc tính đấu khí của công pháp đó.

Lần đầu tiên chuyển hóa đấu khí cũng không mất nhiều thời gian lắm, cho nên sau gần hai giờ tu luyện, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng liền chậm rãi mở đôi mắt.

Sau khi tu luyện đấu khí công pháp, Tiêu Viêm nhìn qua so với trước kia thân thái có vẻ tinh ranh hơn một chút, trên khuôn mặt thanh tú trở nên sáng bóng như ngọc, nhìn qua tinh thần có vẻ hưng phấn, tinh táo.

Ranh mãnh nháy mắt một cái, dường như Tiêu Viêm khiến cho sơn động này sáng hơn rất nhiều, mỉm cười hẳn biết rằng đây chính là một chút do tu luyện công pháp mang đến, cảm giác với xung quanh cũng được tăng cường lên.

"Thành công rồi sao?" Dược lão ở một bên mỉm cười hỏi.

"Vâng." Gật đầu, Tiêu Viêm đưa tay ra, một cánh tay trắng nõn, đấu khí trong cơ thể đã hoàn toàn hóa thành một màu vàng nhạt nhanh chóng lưu chuyển xuất ra một đạo đấu khí màu vàng, cuối cùng dừng lại tại huyệt vị trong bàn tay.

Phóng xuất đấu khí, như vậy ít nhất phải là Đại đấu sư mới có thể làm được, bây giờ Tiêu Viêm rõ ràng không thuộc loại... thực lực này, cho nên Đấu khí vẫn ở trong cơ thể, vẫn chưa thể đột phá được huyệt vị bế tắc. Chỉ là tại trên bàn tay trắng nõn đó, từ từ nổi lên một chút quang mang màu vàng nhạt, ánh mắt nhìn qua tựa hồ có ánh lửa lóe lên, chỉ là có phần hơi ảm đạm. Màu vàng nhạt, chính là màu sắc tiêu chí của Hoàng giai cấp thấp Hỏa thuộc tính, đấu khí công pháp càng cao thâm thì sẽ có màu sắc càng đậm.

Nhìn quang mang màu vàng nhạt hiện trên cánh tay, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, giơ tay lên cười khổ nói: "Đối với "Phản quyết" không thể tiến hóa được thì đấu khí công pháp của ta cũng cường đại hơn nhiều so với một cái cùng cấp bậc. Đừng nói là khiêu chiến với cùng cấp bậc, nếu gặp một người tu luyện huyền giai công pháp cùng cấp bậc với ta, đánh thắng được

ta hay không còn phải xem lại..."

"Phân quyết " này mặc dù là hoàng giai công pháp sơ cấp, bất quá nói về uy lực cũng không hề kém hơn so với hoàng giai trung cấp công pháp, huống hồ dù cho công pháp có yếu đi nữa, không phải là người vẫn còn có đấu kỹ hay sao? Ba loại huyền giai đấu kỹ này cũng đủ để bù đắp sự chênh lệch do công pháp tạo ra." Dưộc lão cười an ủi một tiếng, quay lại nói, " Bởi vì người công pháp không bằng người ta, nói cách khác là nếu so về thực lực kéo dài cùng với trình độ hùng hậu là kém hơn người khác, cho nên sau này cùng người khác chiến đấu, phải tấn công một cách sắc bén, bất động thì tích tụ, động thì dùng hết toàn lực! Tốc chiến tốc thắng!"

Tiêu Viêm gật đầu, bất quá trên khuôn mặt, tựa hồ vẫn như trước có điểm buồn bực.

Nhìn bộ dạng này của Tiêu Viêm, Dưộc lão đối với tính tình cầu hẳn cực kỳ rõ ràng nên chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, chỉ còn cách nói ra: *"Chờ đến khi ba loại đấu kỹ trong tay người hoàn toàn thuần thục, chẳng lẽ khi đó ta lại không đưa cho người đấu kỹ mới à, tham nhiều ắt sẽ hỏng cả, đạo lý này chẳng lẽ người còn không biết?"*

" Cấp bậc thế nào?" Tiêu Viêm con mắt sáng ngời, cẩn thận dò hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Bị Tiêu Viêm nhìn với bộ dạng chăm chú cẩn thận, Dưộc lão thối ria mép, hừ lạnh nói: *" Nếu mang " Bát cực băng" ra mà nói, chỉ là cấp thấp so với nó."*

Nghe nói thế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Viêm như nở hoa, *" Bát cực băng "* chính là huyền giai cao cấp đấu kỹ, so với nó còn cao cấp hơn? Như vậy là cấp bậc gì?

Địa giai!

Địa giai cùng huyền giai cao cấp chỉ hơn nhau một bậc thôi, nhưng khoảng cách giữa hai loại này tựa như là lạch nhỏ so với sông lớn. Huyền giai cao cấp công pháp, chỉ cần tài lực cộng một chút ít may mắn là người có thể mang từ trong cao cấp đấu giá hội về nhà, bất quá về phần địa giai công pháp, chính thức chỉ có thể biết đến mà không thể thấy được. Nghe nói tại đế đô của Mã Gia Đế quốc cũng đã từng xuất hiện, giá của địa giai công

pháp này lên đến trên dưới một ngàn vạn, cái giá này tương đương với thu thuế một năm của Mã Gia đế quốc, song vẫn không thể mua được. Mặc dù chỉ cách nhau có một bậc, nhưng khoảng cách giữa hai loại này lại hơn kém nhau đến cả trăm lần, bởi vậy mới có thể thấy được huyền giai cùng địa giai, vốn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nghĩ đến cấp bậc trong truyền thuyết này, Tiêu Viêm trong lòng như có lửa đốt, hận không được bắt buộc Dược lão dạy ngay bây giờ, bất quá cũng phải cân nhắc lại địa vị của song phương bây giờ, hắn liền bỏ ngay cái suy nghĩ buồn cười trong đầu này đi.

"*Sư phụ, khi nào có thể dạy ta luyện dược thuật a?*" Tạm thời buông lỏng sự hấp dẫn của địa giai đấu kỹ công pháp, Tiêu Viêm nghiêm mặt lại hỏi.

"*Luyện dược thuật sao có thể... học tập trong cái gia tộc nho nhỏ này được.*" Dược lão lắc đầu cười nói: "Hơn nữa bây giờ ngươi cùng Nạp Lan Yên Nhiên còn có đồ ước ba năm, bây giờ khoảng cách ba năm cũng đã sắp hết, còn không đến một nửa. Ở Ô Thần thành này tu luyện tiến triển quá chậm, hơn nữa đối với ta mà nói, bồi dưỡng huấn luyện ngươi tại nơi này cũng bởi vì có một vài nguyên nhân nhỏ, chưa thể ra đi ngay được. Cho nên bây giờ ta muốn mang ngươi đi ra ngoài tu hành lịch lãm, lần này tu hành thời gian có chút khá dài, có lẽ ít nhất là hơn một năm."

"*Hơn một năm cơ à?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút chần chờ, bất quá hắn không phải loại người yếu đuối ủy mị như đàn bà, ngay lập tức liền hung hăng gật đầu, "*Được, hơn một năm thì hơn một năm. Lúc nào sẽ xuất phát?*"

"*Đợi khoảng hơn hai tháng nữa!*" Dược lão cười nói.

"*Còn chờ như vậy để làm cái gì?*" Tiêu Viêm buồn bực hỏi lại.

"*Bởi vì sau hơn một năm nữa, là thời gian Già Nam học viện chiêu sinh, ta muốn ngươi đi báo danh.*" Dược lão mỉm cười trả lời.

Trợn ngược con mắt trắng dã, Tiêu Viêm cười khỏ nói: "*Ta đến chỗ đó làm cái gì cơ chứ? Công pháp đấu khí của ta cũng không thiếu, bọn họ còn có thể dạy ta cái gì?*"

"*Cũng không phải cho ngươi đi học mấy thứ đó,*" Dược lão mặt trắng

không còn chút máu, nhìn hấn một cái, cau mày nói: " *Ngươi đi Già Nam học viện phải tìm kiếm một loại " dị hỏa", trước kia trong tình báo của ta, trong Già Nam học viện này có một loại " Dị hỏa " có tên là " Vẫn lạc tâm viêm", trong " Dị hỏa bảng " bài danh thứ mười bốn! Nếu như ngươi có khả năng lấy được loại dị hỏa này thì " Phần quyết " đó có thể bắt đầu tiến hóa được rồi...."*

" *Vẫn lạc tâm viêm?*"

-----oOo-----

Chương 69: Huân Nhi tức giận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi sửa soạn hết thấy mọi thứ thoả đáng, Tiêu Viêm lúc này mới trở về thôn. Từ bên trong sơn động đi ra, bất ngờ dọc theo con đường nhỏ bò lên trên. Trên đỉnh núi, bốn phía vẫn chưa có bóng người, lúc này mới thở dài một hơi, gắng sức đi thật nhanh, trực tiếp thẳng hướng về phía gia tộc.

Nhàn nhã đi chơi, vừa về đến gia tộc, đã gặp phải người ở tiền viện, nhìn lại hoá ra là Đại trưởng lão ba người cước bộ vội vã. Khi đi ngang qua bên người hấn, cước bộ dừng lại, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng trên khuôn mặt của cả ba người đều hiện vẻ âm trầm cùng tức giận.

" *Có người chọc giận bọn họ?*" Ngạc nhiên lắc lắc đầu, vừa xoay người lại đã thấy một cô gái thân mặc áo xanh đứng ở một bên. Từ con đường nhỏ đi ra rồi dừng lại ở trước mặt hấn.

Nhìn khuôn mặt nhớn như đầy ý cười của Huân Nhi trước mắt thật đáng yêu, Tiêu Viêm trong lòng thoáng thốt lên một cái, hồi tưởng lại điều mà Dược lão hỏi trong sơn động, da mặt không nổi nóng lên một chút, có vài phần ngượng ngùng. Đưa ánh mắt chuyển hướng lên nhìn bầu trời, bộ dạng trầm tư.

Thấy Tiêu Viêm cư xử so với ngày thường có chút bất đồng, bị hành động đó khiến cho ngẩn người, một lát sau Huân Nhi mới từ trong bất ngờ thoát ra. Lắc lắc đầu tiến lên từng bước một, sóng mắt vòng vo chuyển động trên người Tiêu Viêm một cách kỹ lưỡng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên

hiện lên một tia kinh ngạc, liền hai tay đưa ra phía sau lưng, thân thể thoảng tiến về phía trước, đưa khuôn mặt hai người lại gần nhau tựa như không có khoảng cách, rồi cười tựa như không cười nói: "*Tiêu Viêm ca ca đã tấn cấp đấu giả?*"

Đột nhiên bị làn gió thơm ấm áp từ nha đầu đó thổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Tiêu Viêm trong nháy mắt trở nên thất thần, rồi hung hăng lắc đầu, đem những ý niệm trong lòng đè xuống, bàn tay vỗ vỗ trước mặt đồng thời thân thể đứng thẳng lên, vỗ vỗ đầu cô gái nói: "*Người cũng không để ta phải tự nói ra, vậy ta cũng cảm thấy thoải mái một chút. Vinh quang hư ảo sẽ gây ra tai họa?*"

Nghe vậy, Huân Nhi nheo con ngươi lại, giống như một đôi vàng trắng nhỏ xinh đẹp, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đưa ra, đưa theo đường vòng cung, bám vào tay Tiêu Viêm, liền khiến cho quần áo hai người hơi chạm vào nhau một chút.

Thấy Huân Nhi đôi xử như vậy, Tiêu Viêm vốn không có tâm tư gì, hôm nay lại bị một lời của Dược lão vạch trần những ý niệm trong đầu, giờ trong lòng lại có điểm dao động, xuất hiện trở lại.

Phụ cận con đường nhỏ, nếu có tộc nhân đi ngang qua đây, liền có thể thấy Huân Nhi như một người vợ nhỏ bình thường đang bám trên quần áo của Tiêu Viêm, đều không khỏi sinh ra cảm giác ganh ghét đố kỵ.

Cúi đầu nhìn gương mặt tinh xảo không chút tỳ vết, những sợi tóc tơ hiện lên trên trán ngọc, ngẫu nhiên bị một cơn gió nhẹ thổi qua liền lộ ra một đôi mắt to linh động, sóng mắt lưu chuyển cực kì động lòng người.

Thình thịch, Tiêu Viêm nhìn Huân Nhi, hô hấp hít thở cũng từ từ lặng yên, lại có chút dồn dập, trong ánh mắt cũng nổi lên một tia nóng cháy.

"*Tiêu Viêm ca ca.... người, người nhìn cái gì vậy?*" Cảm giác từ quần áo của Tiêu Viêm, Huân Nhi rốt cuộc cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng này, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên, sáng giọng nhẹ nói.

"*A? Ách...!*" Bùng tỉnh lại, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm chợt đỏ bừng lên, bất quá còn yếu hơn khuôn mặt của Huân Nhi rất nhiều, liền ho khan hai tiếng rồi bình tĩnh lại nói: "*Không có gì, chỉ là thấy được Huân Nhi càng ngày càng xinh đẹp!*"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, Huân Nhi cũng không có phủ nhận, hừ nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận cũng chìa ra, liền bĩu môi mấy cái.

" *Thôi, được rồi...*" Đột nhiên nhớ lại chuyện gì đó, Huân Nhi đột nhiên lại đưa ánh mắt quan sát trên người Tiêu Viêm, ôn nhu nói: "*Tiêu Viêm ca ca nếu đã tấn cấp đầu giả, vậy hẳn đã học tập đấu khí công pháp. Đúng không?*"

Khuôn mặt cứng đờ, Tiêu Viêm ngượng ngùng gật đầu.

Dùng mấy ngón tay mảnh khảnh trắng như tuyết lại, Huân Nhi cười dài nói: "*Mau cho Huân Nhi nhìn xem công pháp kia có cấp bậc thế nào?*"

" *Khái... công pháp chỉ là vật ngoại thân, cái kia... chỉ cần chăm chỉ tu luyện, không phải cấp bậc cũng giống nhau hay sao?*" Tiêu Viêm cười khan nói.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Tiêu Viêm, Huân Nhi chậm rãi nheo con mắt lại một chút, đo lường mức độ nguy hiểm, thanh âm vẫn nhẹ nhàng khe khẽ ôn nhu động lòng người như trước nói: "*Tiêu Viêm ca ca, mau cho Huân Nhi xem kỹ một lần cho biết đi...*"

Thấy Huân Nhi kiên trì không chịu từ bỏ, Tiêu Viêm cũng có chút bất đắc dĩ, nhún vai một cái rồi vươn tay ra, một lát sau quang mang màu vàng nhạt hiện lên trước mắt.

" *Tiêu Viêm ca ca, theo như lời người nói, đã tìm được công pháp tốt, là công pháp này sao?*" Ánh mắt nhìn quang mang màu vàng nhạt yếu ớt tựa như có thể tắt bất kì lúc nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi hiện lên vẻ khó coi, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận mím chặt lại, biểu hiện trong lòng lúc này vô cùng tức giận.

Tiêu Viêm xấu hổ cười cười không biết giải thích thế nào.

" *Người rõ ràng là biết nếu ban đầu chính mình có được công pháp cao cấp, chỗ tốt sau này tu luyện không cần nói cũng biết, nhưng người lại vẫn cự tuyệt ta. Huân Nhi cũng không phải cho không hay làm ơn cho người, cùng lắm sau này khi tu luyện đến mức cao cấp rồi, đem công pháp trả lại cho ta cũng được mà. Bây giờ người lại từ chối rồi tu luyện công pháp cấp*

thấp nhất, cố tình là chọc tức ta có phải không?" Huân Nhi phần nộ trợn mắt lên trừng trừng nhìn Tiêu Viêm, trên lông mày thon dài dĩ nhiên đã xuất hiện một vài giọt nước trong suốt, bộ dáng đau đớn động lòng người, cực kì đáng thương. Nguồn truyện:

Huân Nhi có thể nói tính tình ôn nhu hoà nhã, nhìn thái độ này mà đoán ra, khó có thể hiểu được trong lòng Tiêu Viêm đang nghĩ cái gì, dù có đoán bao nhiêu cũng không thể giải thích được, vừa khó hiểu lại vừa tức giận.

Căn môi nhìn vẻ mặt quật cường của Huân Nhi, đang chờ đợi một lời giải thích hợp lí từ chính bản thân mình, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng cười khổ nói: "*Chúng ta lớn lên cùng nhau hơn mười năm, chẳng lẽ người còn không hiểu ta sao? Người chẳng lẽ cho rằng ta là cái loại... kẻ ngu ngốc, công pháp cao cấp không chịu tu luyện, lại đi luyện công pháp thấp nhất. Ngu ngốc?*"

"*Nhưng rõ ràng công pháp của người... là hoàng giai sơ cấp công pháp, ta có thể cảm nhận được mà.*" Nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi, tức giận cũng giảm đi một chút, bất quá vẫn quật cường như trước nói.

"*Mọi việc không thể chỉ nhận định bằng bề mặt bên ngoài, bây giờ ta không tiện để cùng người nói tỉ mỉ nguyên nhân trong đó. Nguyên nhân về sau ta sẽ nói cho người biết, ta bây giờ tuyệt đối không để ý đến vấn đề này....*" Tiêu Viêm cười nói.

"*Thật thế sao?*" Nghe thấy Tiêu Viêm nói một cách cương quyết như vậy, Huân Nhi cũng hơi trầm mặc, chần chờ một chút rồi hỏi lại.

"*Chính xác, chính xác, tuyệt đối là chính xác....*" Vội vàng gật đầu, Tiêu Viêm sợ vấn đề lại tiếp tục dây dưa sẽ sinh ra nhiều phiền toái, liền hướng câu chuyện sang chiều khác, nói: "*Gần đây gia tộc gặp chuyện gì không tốt à? Tại sao mấy vị trưởng lão nét mặt già nua sắc mặt lại không tốt lắm?*"

"*Vâng, gần đây trong Gia Liệt gia tộc không biết bằng cách nào mời được một vị nhất phẩm luyện dược sư, bây giờ bên trong phường thị (chợ buôn bán) bọn họ đã chế ra một loại thuốc gọi là "Hồi xuân tán" có tác dụng trị thương, loại... dược liệu này tiện dụng và tốt hơn cả thuốc cao, cho nên được đông binh ở phụ cận Ô Thản thành cực kì yêu thích.*" Huân Nhi gật

đầu, mày liễu hơi cau lại, nhẹ giọng nói: "Loại " Hồi xuân tán " này giờ đây có ảnh hưởng đến hầu hết các phường thị của Tiêu Gia, khiến số lượng người ở lại giảm bớt, lượng người ở lại chỉ còn khoảng năm phần so với trước. Thương nhân bên trong phường thị cũng trực tiếp chạy đến các khu của Gia Liệt gia tộc, trong thời gian vài ngày nay, kinh tế của Tiêu gia bị đả kích không nhỏ, Tiêu thúc thúc bị việc này làm cho đau đầu không yên."

Nghe vậy, Tiêu Viêm chột gật đầu, khó trách nét mặt già nua của ba vị trưởng lão lại âm trầm như vậy...

Sờ sờ mũi, Tiêu Viêm con mắt nheo lại, trong lòng nhẹ giọng cười lạnh nói: "Chỉ là một tên nhất phẩm luyện dược sư thôi mà."

-----oOo-----

Chương 70: Dò xét

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi vào trong gia tộc, tìm một cái có tách khỏi Huân Nhi, Tiêu Viêm lặng lẽ ra khỏi gia tộc, hơi trầm ngâm một chút sau đó hướng về một tiểu phường thị ở vùng phụ cận gần nhất với khu vực của Gia Liệt gia tộc tiến vào. Mặc dù hẳn không có hứng thú giúp mấy vị trưởng lão giải quyết phiền phức, chỉ là hẳn hi vọng là trong phạm vi khả năng có thể, cấp cho phụ thân mình một chút trợ giúp, mà muốn trợ giúp tự nhiên phải biết bắt đầu từ đâu, cho nên Tiêu Viêm phải đi đến quan sát tại các phường thị của khu buôn bán gia tộc.

Phường thị nhỏ bé này trong khu vực của Gia Liệt gia tộc ở một vị trí hẻo lánh vắng vẻ, ngày thường số lượng người đi cực kì ít, nhưng lúc này khi Tiêu Viêm đi vào bên trong phường thị, đám người đi trên đường nhộn nhịp không thể tin được, cùng với âm thanh ồn ào đinh tai nhức óc cũng làm cho hắn sững sốt sững sờ. Ở hai bên ngã tư đường rộng rãi, người người bắt đầu hoạt động, một vài đại hán với cánh tay to lớn, một bên vừa lớn tiếng mời mọc ăn uống, một bên liềm mạng hướng đến đám người thầy thuốc quát. Từ trên người mây đại hán này ẩn hiện có mùi máu tươi, hẳn phần lớn đều là từ vết đao, cộng với cả máu của chính đồng binh đó. Bọn họ thường xuyên phải đối mặt với tử vong, vì vậy dược vật có tác dụng

chữa thương cơ hồ có sự yêu thích đến mức cố chấp, dù sao khi xâm nhập một nơi nguy hiểm thì một chút thuốc trị thương nói không chừng có thể giữ lại cho hẳn thêm một mạng

Đứng ở cửa phường thị, Tiêu Viêm có thể nhìn thấy một vài dong binh ôm một chiếc hộp gỗ từ bên trong phường thị, chen chúc thoát khỏi đám người sau đó thần sắc đầy vẻ vui sướng chạy ra khỏi phường thị.

" Bên trong cái hộp đó, có chứa " Hồi xuân tán " hay sao ? " Nhẹ giọng nói thềm một câu, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng tiến đến ngã tư, sau đó toàn lực chen vào trong đám người, hao phí mất một trăm kim tệ để mua được một hạp *" Hồi xuân tán "*.

Vắt vả ôm chiếc hạp thoát khỏi đám người, Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, hồi tưởng lại thần tình đặc ý cùng khuôn mặt đầy vẻ không kiên nhẫn của người bán thuốc lúc trước đó, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, chó cậy nhà là như vậy đó.

Ôm chiếc hòm ra khỏi phường thị, Tiêu Viêm liền mở nắp chiếc hộp ra, trước mắt hiện lên mười chiếc bình nhỏ, vật liệu làm bình thô thiển, hiển nhiên chỉ được làm bằng ngọc thạch cấp thấp nhất, dung loại bình này để bảo quản dược vật, dược lực rất khó được bảo tồn.

Mở một chiếc bình, lộ ra một chất lỏng màu xanh nhạt, một mùi dược vị cực kì mơ hồ phát tán ra.

" Sư phụ, đây mà gọi là thuốc trị thương hay sao ? " Có chút ngạc nhiên về chuyện trong nước có bao hàm dược lực mỏng manh, Tiêu Viêm không nhìn được trong lòng liền hỏi.

" Đúng vậy, đây có thể xem như loại thuốc trị thương tối cấp thấp, có tác dụng chữa trị một vài vết thương nhỏ, luyện chế loại thuốc trị thương đơn giản này cũng không khó khăn lắm, bất quá nguyên liệu chế thuốc không quá khó tìm, hơn nữa buôn bán cũng rất dễ dàng, cho nên chỉ là nhất phẩm luyện dược sư mới có thể nhàn rỗi chế tạo ra. "

" Quả nhiên là rất tiện nghi, một trăm kim tệ mười bình, tính ra một bình mười kim tệ, nhưng đối với một gã luyện dược sư mà nói, cũng có chút xấu mặt. " Có chút gật đầu, Tiêu Viêm chần trừ một chút rồi nói: *" Sư phụ, người có loại thuốc trị thương nào tốt hơn phương thuốc này hay không ? "*

"Rất nhiều, bất quá những loại đan dược cấp thấp thế này, bình thường ta luyện chế rất ít." Dược lão ngừng một chút rồi thuận miệng nói: "Người định luyện chế rồi cấp cho Tiêu gia à? Cũng tốt, dù sao người cũng trở thành đấu giả rồi, cũng nên luyện chế một chút dược tài xem sao."

"Sao cơ? Ta luyện?" Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc.

"Chẳng lẽ loại đồ vật này người lại muốn chính ta động thủ sao?" Tức giận quát một câu, Dược lão liền phân phó: *"Đi đến đấu giá hội tìm xem có luyện dược đỉnh nào tốt hơn một chút hay không, mặt khác người còn cần mua sắm rất nhiều dược liệu sơ cấp, luyện dược sư lúc đầu, cái thiếu nhất chính là kinh nghiệm."*

Tiêu Viêm liếm liếm môi, trên khuôn mặt cũng có chút nóng lòng muốn thử, tiện tay cầm chiếc hòm ném về phía lạch nước phía trước, sau đó bước đi như bay tiến về vị trí trung ương trong thành thị, bước vào phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ.

Khi sắp tới trước đấu giá hội, Tiêu Viêm lúc này mới ẩn trong chiếc áo choàng màu đen rộng thùng thình, sau đó mới chậm rãi tiến vào phòng đấu giá.

Tiêu Viêm vừa mới bước vào, nhân viên quen thuộc của phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ nhìn thấy xa xa có bóng người đang chậm rãi đi tới, trên người lại khoác áo choàng đen, liền cho người rất nhanh tiến vào bên trong phòng đấu giá, thông báo ngay cho Nhã Phi cùng Cốc Ni.

Vừa nghe thấy thủ hạ thông báo như vậy, Nhã Phi cùng Cốc Ni liền bỏ hết sự tình đang bàn bạc lại, như bay xuất hiện tại cửa phòng đấu giá, cuối cùng cười khanh khách hướng Tiêu Viêm đến phía sau phòng khách.

"Ta lần này tới là muốn nhờ các người hỗ trợ một chút, tìm mua một cái dược đỉnh thật tốt." Sau khi nhàn nhạt nhấp một ngụm trà ở bên cạnh, âm thanh già nua từ hắc bào truyền ra.

Nhã Phi đã biết rõ thân phận của đối phương, cũng không có chút nào kinh ngạc đối với cái yêu cầu này, cười cười gật đầu rồi ngoắc tay gọi một thị nữ, ở bên tai nhẹ giọng phân phó vài câu, sau đó phất tay cho rời đi chỗ khác.

" Ha ha, lão tiên sinh tới thật đúng là xảo hợp, buổi sáng hôm nay đấu giá hội chúng ta vừa lấy được một kiện dược đỉnh chế tạo từ Viêm Hoả Tinh, chiếc đỉnh này do đại sư nổi tiếng của Mã Gia đế quốc chế tạo ra, không chỉ đối với hoả diễm cùng đấu khí có phần tăng thêm, mà trong đó còn pha lẫn thêm một ít kim chúc, có thể đề cao tỷ lệ luyện dược thành công. Đây là loại dược đỉnh thuộc loại cao cấp nhất, rất được các luyện dược sư của Mã Gia đế quốc yêu thích." Nhã Phi cười dài nói, sóng mắt lưu chuyển liên tục, khiến rung động cả tâm hồn.

" *Tốt.* " Trong thanh âm già nua có vài phần hài lòng, thoáng chần chờ một chút lại nói: "*Thay ta chuẩn bị một khoả " Nạp giới" cấp thấp nữa, mặt khác Ngưng huyết thảo năm trăm cây, Sanh cốt hoa sáu trăm đoá, Anh túc hoa năm trăm đoá, Hoạt khí quả năm trăm hộp...* " Nghe hết những yêu cầu này, Cốc Ni ở một bên thiếu điều thì nhảy dựng lên, "*Nạp giới* " dù là cấp thấp nhất cũng cần bảy tám vạn một khoả, dược liệu sau này thì mặc dù không có gì quá đặc biệt nhưng số lượng như vậy cho dù là mười vạn kim tệ cũng chưa chắc đã đủ mua, hơn nữa, theo lời Nhã Phi xuất ra Viêm Hoả Tinh dược đỉnh, nếu lấy vật này đi đấu giá có thể kiếm được mười lăm vạn kim tệ. Như vậy tất cả những yêu cầu này hợp lại, nếu không có trên ba mươi vạn kim tệ thì không thể nào xong được. Nhã Phi cũng đồng dạng bị mấy loại tài liệu này làm cho ngẩn người, phòng đấu giá bây giờ dù sao cũng không phải do một mình nàng sở hữu, phần lớn lợi nhuận đều phải chuyển lên tổng bộ. Một mình điều động tới ba mươi vạn kim tệ, mặc dù không phải không có khả năng bắt quá sẽ bị cấp trên phát giác ra.

Hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, tại chỗ cân nhắc những lợi ích mà một gã tử phẩm luyện dược sư có thể mang lại, Nhã Phi khê cười nói: "*Lão tiên sinh, một giờ sau tất cả sẽ được chuẩn bị đầy đủ.*"

" *Ha ha, tốt...* " Thanh âm già nua nhàn nhạt vang lên, lần đầu tiên trước mặt Nhã Phi lộ ra tiếng cười hài lòng.

Hắc bào hạ xuống, bàn tay trắng nõn từ trong lòng móc ra một ngọc tạp màu lam, đặt lên bàn Dược lão cười nói: "*Còn chuyện cuối cùng, ta trước kia quên mua sắm vài thứ...bắt quá đợi khi nào có đủ dược liệu, lại phiên các người chuẩn bị cho ta một bộ nguyên liệu chế tạo Tụ khí tán.*"

Nghe như vậy, Cốc Ni ở một bên sắc mặt hơi thay đổi, nguyên liệu để chế tạo một khoả Tụ khí tán nữa? Vậy chẳng phải là sẽ tốn thêm hơn năm vạn

kim tệ nữa hay sao?

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận có chút mở ra, Nhã Phi trong lòng cũng thoáng có chút giận giữ, tuy nói đối phương là Tứ phẩm luyện dược sư, nhưng sao có khả năng để cứ từng bước lần tới mãi như vậy? Mặc dù trong lòng tức giận như vậy, bất quá Nhã Phi ngoài mặt vẫn biểu hiện khuôn mặt cười đầy quyến rũ động lòng, nhưng trong lòng trầm ngâm cười khổ một tiếng, không nghĩ được lại gặp hoàn cảnh khó xử thế này, đành phải thờ dài gật gật đầu. Nguồn truyện:

"Ha ha, ta xem hai vị có chút hiểu lầm, lần tìm nguyên liệu này, không phải là dành cho bản thân ta, ta chỉ định giúp các người luyện chế một khối "Tụ khí tán" thôi mà, chứ lại bắt các vị tìm kiếm thêm nguyên liệu nữa, không phải là quá phận hay sao chứ?" Thanh âm già nua nhàn nhạt nói.

Mặt cười quyến rũ có chút sừng sốt, sững sờ rồi nhanh chóng xuất hiện vẻ vui sướng, bị sự kinh hãi bất thành hình làm cho chân động không kiềm chế được, một lát sau gương mặt cười hồng nhuận của Nhã Phi mới bình tĩnh trở lại, mang theo thần tình vui sướng cùng Cốc Ni đại sư liếc mắt nhìn nhau một cái, thoáng có chút khâm trọng nhẹ giọng nói: *"Vậy xin đa tạ lão tiên sinh trước."*

-----oOo-----

Chương 71: Tình thế của Tiêu Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đang ngồi trong phòng, đột nhiên có một vị thiếu nữ mỹ lệ đi từ ngoài cửa vào, hai tay bưng một cái khay nhỏ bằng bạc, nhìn bên trên khay có để một khối giới chỉ màu đỏ nhạt.

Tiếp nhận khay bạc, cho thị nữ lui ra, Nhã Phi tự mình bê đến trước mặt Tiêu Viêm cười nói: *"Lão tiên sinh, tất cả dược tài cùng vật dụng ngài cần đều có bên trong "Nạp giới" này."*

Vươn tay cầm lấy khối giới chỉ ở trung tâm của khay bạc, xoay chuyển vòng vo ở bên trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm có chút hài lòng. Thanh âm

của Dược lão cũng cực kì thích hợp truyền ra: " *Tốt, sau khi Tu khí tán luyện chế thành công, ta sẽ chuyển lại cho các ngươi.* "

Trong đôi mắt hiện lên một tia vui mừng, Nhã Phi vội vàng gật đầu.

" *Tốt lắm, được rồi, các ngươi không cần tiến nữa, để ta tự mình đi ra ngoài.* "

Phất phất tay, Tiêu Viêm liền đeo cái Nạp giới lên trên cái bao tay bên ngoài ngón tay, sau đó cũng không quay đầu lại, liền hướng về phía bên ngoài phòng khách bước đi, Ngọc tạp màu lam để trên bàn cũng không có thu lại, nghĩ mình cũng nợ bọn họ khá nhiều nhân tình, cho nên hẳn cũng nhất quyết để lại.

Nhìn bóng lưng họ từ từ biến mất sau cánh cửa, Nhã Phi liền cắn đôi môi đỏ mọng, từng bước một tiến đến, thu lấy Ngọc tạp màu lam vào trong tay, sắc mặt hơi trầm ngâm một chút, nhẹ giọng hỏi: " *Cốc Ni thúc thúc, luyện chế Tu khí tán tựa hồ xác suất thành công cũng không phải cao đúng không?* "

" *Đúng thế, nghe nói Đan vương Cổ Hà đại sư luyện chế Tu khí tán khả năng thành công cũng chỉ trên dưới bảy thành, bình thường tứ phẩm luyện dược sư có lẽ cũng không có được kết quả này, đạt tới năm thành đã là tốt lắm rồi.* " *Cốc Ni trầm giọng nói.*

" *Vậy mà vị... lão tiên sinh này, luyện chế một lần đã thành công ngay....* " *Nhã Phi mày liễu cau mày lại.*

" *Ai mà biết được chứ, có thể vận khí của hắn tốt thì sao...?* " *Cốc Ni đại sư lắc đầu, cũng không có quá mức để ý. Dù sao luyện dược đại sư lúc luyện chế đan dược, thành công cũng cần đến vận khí khá nhiều, nếu vận khí tốt nói không chừng có thể vài lần thành công liên tiếp, không gặp thất bại nào.*

" *Hắn có thể là... không phải tứ phẩm luyện dược sư?* " *Sau một thoáng trầm trù, Nhã Phi nhẹ giọng nói.*

" *A a, như thế nào có thể được. Ngũ phẩm luyện dược sư ở Mã Gia đế quốc chỉ có thể đến trên đầu ngón tay, những người đạt tới cấp bậc này rồi, cho dù là... thế lực cường đại như Đế quốc hoặc Vân Lam Tông cũng*

sẽ đối đãi như thượng khách, sao có thể đến nơi này của chúng ta đâu giá đản được được." Cốc Ni cười nói.

Nghe vậy, Nhã Phi cũng có chút gật đầu, liền thở dài một hơi, cười khổ nói: *" Xem ra ta lịch lãm vẫn chưa đủ, sự chần chừ lúc trước của chúng ta, sợ rằng đã khiến cho vị... luyện dược sư thần bí này, hảo cảm đối với chúng ta bị giảm đi không ít."*

" Cũng không trách người được, đó là một số lượng kim tệ rất lớn, ngay cả đến chính ta cũng không dám gật đầu ngay tức khắc. Chuyện người làm được đến bước này đã là tốt lắm rồi, còn về phần mối quan hệ đó như thế nào, sau này chúng ta chậm rãi bồi dưỡng thêm là được, chỉ cần hắn không sinh ra ác cảm đối với chúng ta là tốt lắm rồi." Cốc Ni an ủi nói.

Gật đầu cười khổ, Nhã Phi ngồi xuống ghế, những đường cong mỹ miều lộ ra, đôi mắt khép hờ nửa nhắm nửa mở, có chút nghi hoặc nhẹ giọng nói: *" Hắn cần nhiều dược tài cấp thấp như vậy, là để làm gì?"*

" Những dược tài này đều có tác dụng cầm máu liền xương, ta nghĩ chẳng lẽ hắn định luyện chế thuốc trị thương hay sao chứ." Giọng có vẻ trầm ngâm, Dược lão cau mày lại, đồng dạng có chút nghi hoặc nói: *" Với thân phận của hắn, như thế nào lại hạ mình đi luyện chế mấy loại thuốc trị thương cấp thấp này đây?"*

Nghe vậy, cặp mắt đẹp của Nhã Phi nheo lại, những ngón tay thon dài như ngọc diễm nhẹ trên bàn, một lát sau nhẹ giọng nói: *" Xem ra vị... lão tiên sinh này, tựa hồ đối với Tiêu gia rất chiều chuộng a..."*

Chau mày lại, Cốc Ni vẻ mặt kinh dị: *" Ý của người nói, hắn luyện thuốc trị thương để cấp cho Tiêu gia sao?"*

" Gần đây nghe nói Gia Liệt gia tộc bằng cách nào đó mời được một gã nhất phẩm luyện dược sư có khả năng chế ra " Hồi xuân tán " đã lan rộng ra hơn một nửa người trong phường thị sử dụng. Nếu như Tiêu gia không sớm nghĩ ra kế sách, sợ rằng sẽ phải xấu hổ trước cảnh trong phường không có người buôn bán." Nhã Phi sóng mắt lưu chuyển, nhàn nhạt thản nhiên nói: *" Lần trước vị... lão tiên sinh kia có nói qua, nếu có cơ hội sẽ cùng Tiêu gia hợp tác, mà những thứ nguyên liệu hắn vừa tìm mua này lại là dùng để chế ra thuốc trị thương số lượng lớn, kỳ thực mục tiêu không cần phải nói cũng biết."*

" Hắc, xem ra lần này Tiêu gia đã có được một món lời to rồi, Gia Liệt gia tộc sẽ gặp phải nhiều phiền toái đây." Nghe Nhã Phi phân tích, Cốc Ni nhếch miệng cười, trên khuôn mặt có chút hâm mộ, có được sự trợ giúp của một gã tứ phẩm luyện dược sư, không thể không nói... gia tộc đã có được sự đãi ngộ đặc biệt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Có chút gật đầu, Nhã Phi khẽ cười nói: " Gần đây chúng ta cùng Tiêu gia cũng có tiếp xúc một chút, vẻ gấm thêu hoa tăt nhiên là tốt rồi nhưng nếu có một chút đãi ngộ biểu xén, lại càng gia cố thêm mối quan hệ của song phương."

Cốc Ni gật đầu đồng ý, sau lưng Tiêu gia đã có chỗ dựa là một gã tứ phẩm luyện dược sư, cũng đáng để bọn họ coi trọng.

Ra khỏi phòng đấu giá, Tiêu Viêm làm như đang đi dạo, cẩn thận vòng vo suốt nửa ngày trời, sau một hồi lâu mới quẹo vào một cái ngõ hẻm hẻo lánh, vắng vẻ rồi thay lại quần áo.

Xoay qua xoay lại " Nạp giới " màu đỏ nhạt trong tay, Tiêu Viêm có chút mừng rỡ, loại này... Nạp giới chỉ do một loại tài liệu hiếm có tên là " Nạp thạch" chế tạo ra, trong đó chứa đựng một tiểu không gian đặc thù, có thể lưu giữ những đồ vật không có sự sống, là một phương tiện cực kì hữu ích. Chỉ là " Nạp thạch " rất ít ỏi nên " Nạp giới " cũng vô cùng trân quý. Trong tay Tiêu Viêm chỉ là " Nạp giới" cấp thấp nhất, bên trong là một không gian có kích thước vuông khoảng ba bốn trượng, bất quá dù là như vậy, giới chỉ này cũng có giá đến hơn mười vạn kim tệ, tại Tiêu gia, Tiêu Viêm cũng chỉ chính mắt nhìn thấy có cha mình cùng Đại trưởng lão là có một khoả Nạp giới như vậy thôi.

Chơi đùa một chút với Nạp giới, Tiêu Viêm chần chờ một lúc rồi tháo nó ra khỏi ngón tay, cẩn thận đeo trước ngực, loại... giới chỉ này không dễ có được, nếu chẳng may bị cha cùng bọn họ phát hiện ra, tự mình sẽ rất khó khăn để giải thích nó từ đâu ra.

Đợi cho đến khi mặt đất dưới chân cũng hoàn toàn màu đen, Tiêu Viêm lúc này mới cẩn thận đi ra khỏi cái ngõ nhỏ hẻo lánh vắng vẻ đó, sau đó theo đường vội vã chạy về phía gia tộc.

Đọc con đường nhỏ xuyên qua gia tộc, đi qua Nghị sự đường nghe thấy

bên trong đang truyền ra tiếng quát mắng đầy tức giận của cha. Mi mắt giật giật, Tiêu Viêm nhẹ nhàng bước lên bậc thềm, lặng lẽ từ cửa đi vào bên trong.

" Mục đích của Gia Liệt gia tộc tất cả... đều do lão hỗn đản kia nghĩ ra, không ngờ dám ngang nhiên cướp đoạt sinh ý của chúng ta." Trong đại sảnh, Tiêu Chiến vẻ mặt đầy tức giận hăng giọng nói, tay đập lên bàn một cái khiến cho nước trà ở trong chén bị bắn cả ra ngoài.

" Bây giờ trong phường thị của Tiêu gia, nhân khẩu đã bị hao hụt đi rất nhiều, những thương hội còn lại trong phường thị lòng người cũng vô cùng hoảng loạn, đã có không ít kẻ lén lút trốn sang phường thị của Gia Liệt gia tộc, nếu cứ như vậy thì không đến nửa tháng nữa sợ rằng chúng ta sẽ phải đóng cửa phường thị mất." Ngồi phía dưới chính là Nhị trưởng lão, lúc này vẻ mặt cũng âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

" Nếu không...ta phải tinh nhuệ trong gia tộc, lên đem tên Nhất phẩm Luyện dược sư đó đi làm thối?" Tam trưởng lão mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói.

" Bây giờ bên cạnh Luyện dược sư đó có hai Đại đấu sư bảo vệ liên tục, không dễ dàng như vậy." Tiêu Chiến khoát tay áo, bắt đắ dĩ nói.

" Nhưng nếu cứ đi xuống như vậy mãi, chúng ta sẽ bị tổn thất quá lớn, lúc trước lợi nhuận từ các phường thị trong Ô Thản thành này gia tộc chúng ta chiếm nhiều nhất mà." Tam trưởng lão không cam lòng nói.

Tiêu Chiến khoé miệng co rút lại, lúc này quả thật hắn vẫn không nghĩ ra biện pháp nào.

" Ngày đó trong đấu giá hội kia, vị... thần bí luyện dược sư kia không phải có nói là nếu có cơ hội sẽ hợp tác cùng chúng ta hay sao chứ? Với thái độ cung kính của Cốc Ni mà nói, như vậy phẩm giai của hắn chắc chắn không thấp a, nếu có hắn tương trợ thì Gia Liệt gia tộc kia dám chắc không thể gượng thêm bao lâu được nữa." Đại trưởng lão vốn đang trầm mặc, đột nhiên nhẹ giọng nói.

" Ài, ai biết là hắn nói thật hay là thuận miệng nói một chút như vậy thôi, cái loại này... nhân vật cấp bậc này, nếu cùng chúng ta hợp tác hắn sẽ có lợi gì từ chúng ta đây? Về điểm lợi nhuận, hắn sẽ chiếm bao nhiêu?" Tiêu

Chiến cười khở lắc đầu, đặt mông ngồi xuống ghế thờ dài nói.

Ba vị trưởng lão cũng trầm mặc, đích xác với nhân vật cấp bậc này, Tiêu gia quả thật khó có thể với cao được.

"*Thôi được, cứ đợi thêm vài ngày nữa xem sao, nếu như Gia Liệt gia tộc vẫn không biết điều, vậy đừng trách chúng ta cá chết phá lưới.*" Liềm liềm môi, Tiêu Chiến bàn tay nắm chặt lại, trong mắt ẩn hiện hung quang.

Ở ngoài cửa, nghe đến đó Tiêu Viêm có chút nhún vai, bàn tay sờ vào nẹp giới ở trước ngực, khoé miệng hiện lên một chút âm lãnh, chậm chậm lùi đi.

-----oOo-----

Chương 72: Sơ học luyện dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rời khỏi phòng nghị sự, Tiêu Viêm trở lại phòng của chính mình, để luyện chế thuốc chữa thương cần phải chuẩn bị một số thứ cho tốt, sau đó lặng lẽ lên sau núi đến cái sơn động hẻo lánh vắng vẻ lúc trước tu luyện kia.

Dược lão từng nói qua, lúc luyện dược tối kỵ nhất là bị quấy rầy, trong gia tộc có nhiều người qua lại, vạn nhất lại như lần trước bị Tiêu Ngọc trực tiếp xông vào thì Tiêu Viêm có khả năng không nhận nổi hậu quả.

Lén lén lút lút tiến vào trong sơn động, Tiêu Viêm không thể chờ đợi thêm dược nữa, móc nẹp giới ở trong lòng ra, sau đó truyền một đạo đấu khí vào trong. Quang mang màu đỏ nhạt trên thân giới chỉ thoáng chớp động, sau đó một dược đỉnh màu đỏ cao xấp xỉ nửa thước xuất hiện bên trong sơn động trống rỗng.

Dược đỉnh toàn thân một màu đỏ sậm, bên trên thân có hào quang toả ra, ở phía dưới dược đỉnh có điêu khắc hai cái đầu rắn dữ tợn, miệng rắn mở to, hình thành hai cái thông hoả trống rỗng thông với nhau, uốn lượn liên miên, càng kéo dài thì đường kính chỗ nổi lên càng nhỏ lại, ẩn hiện tựa như ảo diệu thấu vào bên trong thân đỉnh.

Trong các vị trí của dục đỉnh, cự xà chiếm cứ hầu hết trên thành đỉnh đồ sộ, còn một chỗ trên đỉnh có một cái lỗ nhỏ đặc thù, đây là chỗ cho dục liệu vào.

Tại trên cái đỉnh này, có sử dụng một ít băng ngân chế tạo thành một cái lỗ nhỏ khác, có tác dụng tán nhiệt, phòng ngừa nhiệt độ cao làm vỡ đỉnh. Ở giữa dục đỉnh có một bộ phận trên đó có một khối hàn băng tinh dục chế tạo thành một mặt kính trong suốt, từ nơi này nhìn vào, trong quá trình luyện dục có thể thấy hết được động tĩnh ở bên trong.

Mặt ngoài của dục đỉnh có vẽ trang trí những hình ảnh ma thú điêu vãn xa hoa lộng lẫy, trông bộ dáng rất sống động, giống như vật sống.

Nhìn những hoa văn hoa lệ ở bên ngoài dục đỉnh, Tiêu Viêm hài lòng gật gật đầu, sờ sờ ngón tay lên trên giới chỉ cổ phác màu đen, Dục lão hoá thành một đạo hào quang, nhanh chóng hiện ra.

"Ừ, cái đỉnh cấp hai này, đối với một người mới như ngươi mà nói, quả nhiên là thích hợp." Liếc nhìn ba cái miệng rắn trên bề mặt cái dục đỉnh đồ sộ một cái, Dục lão nhàn nhạt nói.

"Đỉnh cấp hai?" Nghe xưng hô có vẻ lạ lẫm này, Tiêu Viêm nghi hoặc trừng mắt nhìn.

"Dục đỉnh cũng có phân cấp bậc, đỉnh lô mà có càng cửa thông hoá thì có thể nói dục đỉnh càng cao cấp, cũng càng hiếm có. Người đứng trước cửa thông hoá này có thể tùy tiện chọc mấy cái lỗ là thành. Ảo diệu ở chỗ, người ngoài nghề căn bản không xác định được, mà hoá khẩu chính là nơi tinh hoa của dục đỉnh, cần phải chế tạo cực kì tỉ mỉ, trong lúc chế tạo chỉ cần hơi có một chút sai lầm thì cả dục đỉnh sẽ trở thành sản phẩm thất bại. Cho nên dục đỉnh có càng nhiều cửa thông hoá, đối với việc luyện dục sẽ mang lại nhiều tác dụng hơn, đương nhiên nếu muốn không chế được nhiều hoá khẩu thì cần phải có linh hồn cảm giác lực cường đại, như ngươi bây giờ có thể không chế hai hoá khẩu là cực hạn rồi." Dục lão cười cười giải thích.

"Kiếm được một cái dục đỉnh tốt đối với luyện dục sư mà nói, trọng yếu như võ sĩ có trong tay một thanh bảo kiếm."

Thoáng có chút giật mình rồi gật đầu, Tiêu Viêm nhìn đại gia hoá trước

mặt này, lằng lằng hỏi: " Kế tiếp nên làm cái gì giờ?"

" Người đầu tiên hãy làm quen một chút với dược đỉnh đi, hãy để một tay của người đặt trên hoả khẩu, sau đó vận chuyển đấu khí trong cơ thể đưa vào trong đó." Dược lão ngồi bên trong sơn động chỉ đạo.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm vuốt nhẹ hoả khẩu, đôi mắt khép hờ, đấu khí màu vàng nhạt bên trong cơ thể có chút ba động, một cỗ đấu khí màu vàng nhạt mạnh mẽ phun ra, cuối cùng hiện ra ở trong lòng bàn tay có chút ó vàng.

Đấu khí màu vàng nhạt sau khi ra tới lòng bàn tay, có chút yên lặng, sau đó giống như bị một luồng hấp lực cuồn mãnh, rồi từ trong lòng bàn tay thoát ra, sau đó thông qua hoả khẩu hướng vào bên trong dược đỉnh.

" Phốc...."

Một âm thanh trầm muộn vang lên, đấu khí màu vàng nhạt sau khi thông qua hoả khẩu, đột ngột bị chuyển hoá thành một ngọn lửa màu vàng nhạt, tại bên trong dược đỉnh không ngừng bốc lên thiêu đốt.

Bàn tay đột nhiên phun ra lửa làm cho Tiêu Viêm trong lòng có chút giật mình, thiếu chút nữa như một phản xạ vô điều kiện là rút tay lại, bất quá vẫn cảm ứng được trong lòng bàn tay vẫn lạnh lẽo như trước, lúc này mới đề sự kinh hoàng xuống.

" Dược, cũng không tệ lắm, lần đầu tiên chuyển hoá đã có thể xuất ra hoả diễm."

Nhìn ngọn hoả diễm bốc lên bên trong dược đỉnh, Dược lão gật đầu trầm giọng nói: " Người bây giờ mới chỉ là có thể xuất ra hoả diễm, đó không phải là lửa để luyện dược, bây giờ người tập trung tinh thần không chế một tia Mộc thuộc tính trong cơ thể, rồi tự mình tập trung đẩy vào bên trong dược đỉnh!"

Tiêu Viêm liền theo lời, nhắm hai mắt lại, không ngừng mơ hồ tìm kiếm trong cơ thể một tia Mộc lực nồng cạn.

Lần đầu tìm kiếm Mộc lực trong cơ thể, sau hơn mười phút Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, mở mắt ra. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

" *Tìm được rồi?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm mở mắt, Dược lão có chút kinh ngạc nói. Sau khi nhìn thấy hắn gật đầu, trong lòng không nhịn được tán thưởng một tiếng, hắn lần đầu tiên tìm kiếm tia Mộc lực thì thời gian tốn gấp đôi thể này, từ đó có thể thấy được linh hồn cảm giác lực của Tiêu Viêm cường hãn đến mức nào.

Tiêu Viêm vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên hoạ khẩu, một đạo khí lưu màu xanh biếc cực kì sơ sài chậm rãi lưu chuyển vào bên trong.

Luồng khí lưu màu xanh biếc đó vừa mới tiến vào bên trong dược đỉnh, hoạ diễm bên trong vốn đang có màu vàng nhạt, liền giống như sinh ra phản ứng hoá học, chợt trở nên an tĩnh lại. Lúc này cho dù Tiêu Viêm chưa khống chế được hoạ diễm trong đó, nhưng cũng có thể nhận thấy được cái loại phản tử hoạ diễm cuồng bạo bên trong đỉnh này đã bị Mộc lực trung hoà, hơn nữa nguyên lý Mộc sinh Hoả khiến cho hoạ diễm lúc này, màu sắc càng rõ ràng so với trước, có thể khống chế lâu hơn.

" *Tốt...*" Hải lòng gật đầu, Dược lão vươn tay điểm vào trán Tiêu Viêm, một cỗ tin tức liền được truyền vào đầu hắn.

" *Đây là phương thuốc chữa thương ta tự mình phối chế ra, người thử luyện chế đi, ta sẽ tùy thời nhắc nhở người khống chế nhiệt độ của hoạ diễm cùng với thành phần của dược tài.*"

" *Híp mắt cảm ứng những tin tức trong đầu, Tiêu Viêm khẽ gật đầu.*

" *Ngưng huyết tán, Ngưng tuyết thảo một gốc, Hoạt khí quả một miếng, Anh túc hoa hai đoá.....*"

Sau khi nhớ lại trong đầu một chút về số lượng các dược liệu, Tiêu Viêm sử dụng linh hồn lực từ từ xâm nhập vào trong dược đỉnh, cố gắng khống chế cỗ hoạ diễm tương đối ôn hoà đó.

Nạp giới trên ngón tay bắn ra một gốc cây có chút đỏ sậm chính là Ngưng huyết thảo, xuất hiện trong lòng bàn tay, sau một chút chần chờ, Tiêu Viêm bàn tay đang chiếm cứ ở miệng rắn liền cho ngay vào bên trong.

Ngưng huyết thảo vừa tiến vào bên trong dược đỉnh, Tiêu Viêm không kịp khống chế, hoạ diễm liền hùng hực bốc lên, trong nháy mắt một gốc

ngung huyết thảo liền hoá thành tro tàn màu đen, cuối cùng bị một bộ phận đặc biệt của dược đỉnh đẩy ra bên ngoài.

Nhìn lần sai lầm đầu tiên của chính mình, Tiêu Viêm xấu hổ cười cười.

" Tiếp tục." *Dược lão nhàn nhạt nói.*

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiêu Viêm lại lấy ra một cây Ngung huyết thảo. Lần này Ngung huyết thảo bên trong dược đỉnh đã kiên trì được thêm một lúc, rồi cũng lại hoá thành tro bụi như lần trước.

" Nhiệt độ cao quá!"

Lau mồ hôi lạnh một cái, quả nhiên tự mình động thủ luyện chế đan dược Tiêu Viêm rốt cục mới biết, quả nhiên không phải bất kì kẻ nào cũng có thể ứng phó được.

Sau khi kiên trì thiêu huỷ hơn hai mươi Ngung huyết thảo, Tiêu Viêm miễm cưỡng đã điều khiển được đến nhiệt độ thích hợp của Ngung huyết thảo.

Lại quăng vào một góc Ngung huyết thảo nữa, khuôn mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, linh hồn cảm giác lực vững vàng không chế nhiệt độ của hoá diễm, ánh mắt xuyên thấu qua mặt kính bằng hàn băng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngung huyết thảo đang trôi nổi tại hoá diễm bên trong dược đỉnh.

Sau khi hoá diễm bốc lên được một chút, Ngung huyết thảo rốt cục cũng từ từ mất đi lớp vỏ bên ngoài, chất lỏng ẩn chứa bên trong dược thảo cũng bị lửa đốt mà thành một chút bột phấn màu trắng nhạt, tinh hoa dược lực của Ngung huyết thảo rốt cục đã bị Tiêu Viêm này chất lọc, thành công luyện chế ra.

-----oOo-----

Chương 73: Lần đầu tiên chế thuốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn động nhỏ hẹp, hoả diễm trong đực đỉnh phản chiếu lên trên vách núi, gương nanh múa vuốt không ngừng biến ảo.

Tiêu Viêm tập trung toàn bộ tinh thần, chăm chú nhìn vào hoả diễm đang bốc lên bên trong đực đỉnh, trên khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt, mồ hôi hạt đổ ra ào ạt. Thời gian luyện đực càng dài, đấu khí càng bị tiêu hao với tốc độ nhanh, hơn nữa với công pháp của Tiêu Viêm lúc này, chỉ là Hoàng giai công pháp cấp thấp nhất, cho nên việc phải kéo dài đấu khí hùng hậu như vậy, là không phải ưu thế của hắn, vì vậy hắn có thể ở trước đực đỉnh kiên trì đến hai canh giờ, đã là không kém.

Híp mắt nhìn Tiêu Viêm thành công ngưng tụ Ngưng huyết thảo luyện chế thành bột phấn màu trắng, biết hắn đã tới cực hạn Đực lão gật đầu, nhẹ giọng nói: "*Tốt lắm, trước tiên nghỉ ngơi một lúc đi.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm đang cố gắng bảo trì thăng bằng bả vai nhất thời hạ xuống, thân thể giống như thoát lực bình thường, nằm nhũn ra ở trên mặt đất lạnh như băng, thở phì phò từng ngum từng ngum, ngực không ngừng phập phồng, toàn thân hắn như bị tê liệt, bây giờ quả thực một ngón tay cũng chẳng nhúc nhích nổi nữa.

"Lúc này tu luyện sẽ có hiệu quả tốt nhất."

Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm đang nằm bò ra trên mặt đất, Đực lão nhàn nhạt nói.

Lười biếng cùng chăm chỉ ở trong lòng giao chiến một lát, Tiêu Viêm lại phải vụn lụn không tình nguyện kêu thảm một tiếng ngời dậy, hai bàn tay run rẩy kết ấn tu luyện, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tiêu Viêm, Đực lão cười cười, ánh mắt chuyển dời hướng đến mười mấy chiếc hộp ngọc đặt bừa bãi ở trước đỉnh, trong những hộp ngọc này là những bột màu trắng từ Ngưng huyết thảo luyện chế ra, cái này đều là thành quả cố gắng của Tiêu Viêm lúc trước mà có đực.

Hộp ngọc trải từ bên phải sang bên trái, màu sắc trắng nhạt cũng ngày càng đậm dần, cơ hồ đến cái cuối cùng, trong chiếc hộp đó bột phấn màu trắng cơ hồ đạt tới hoàn toàn một màu trắng rõ rệt.

Nhìn tiến bộ cực kì rõ ràng này, Dược lão gật gật đầu có chút sợ hãi than, trong lòng bởi vì linh hồn cảm giác lực cường đại của Tiêu Viêm mà tán thưởng một tiếng.

Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm ở bên cạnh đang khôi phục đấu khí, Dược lão ngồi xếp bằng dựa vào thành vách núi, nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi, bây giờ Tiêu Viêm mới luyện chế ra một loại tài liệu, vẫn còn hai loại nữa chờ hắn chậm rãi cố gắng.

Sau gần một giờ nhắm mắt tu luyện, trong cơ thể Tiêu Viêm vốn đấu khí đã hao tận hết chỉ còn lại một chút khí xoáy âm đạm, rốt cục lại tỏa ra quang mang sáng ngời, lộng lẫy. Hơn nữa vàng sáng này, cảm giác chỉ mới trải qua mấy canh giờ tựa hồ đã sáng rực hơn một chút nữa.

Chậm rãi mở đôi mắt, toàn thân từ trên xuống dưới cảm giác tê liệt vô lực cũng đã tan biến hơn phân nửa. Vặn người, bẻ tay, âm thanh xương cốt va chạm làm cho Tiêu Viêm thư thái thở dài một hơi.

"*Tu dưỡng tốt lắm, được rồi. Tiếp tục đi!*" Mở mắt ra, nhìn thấy Tiêu Viêm lại mạnh mẽ như rồng như hổ, Dược lão mỉm cười nói. Cười khổ lắc lắc đầu, trải qua thống khổ của quá trình luyện dược lúc trước, Tiêu Viêm rốt cục cũng hiểu được chính mình đã bị Dược lão lừa dối một chút. Trước kia Dược lão luyện dược, chỉ cần vươn tay ra tùy tiện thiêu đốt vài cái, khiến cho hơi nước bên trong đan dược bị bốc hơi điên cuồng, như là hoả diễm trong lò. Quá trình đơn giản như vậy đã cấp cho Tiêu Viêm một ấn tượng luyện dược cực kì dễ dàng, nhưng hôm nay chính mình động thủ luyện chế, thứ này so với việc khổ công đào kiếm khoáng thạch còn vất vả hơn.

Hiện tại đã biết rõ, tựa hồ có chút chậm, cho nên Tiêu Viêm cũng chỉ còn cách buồn bực thở dài một tiếng, sau đó khoanh chân ngồi trước đỉnh, bắt đầu tiếp tục luyện chế ra tinh túy của hai loại dược liệu còn lại.

Có kinh nghiệm luyện chế Ngưng huyết thảo lúc trước, lần này Tiêu Viêm luyện chế rõ ràng đã dễ dàng hơn rất nhiều. Sau khi tiêu huỷ mười đoá Anh túc hoa cùng với tám khoả Hoạt khí quả, rốt cuộc cũng từ hai loại dược liệu đó luyện chế ra được những thành phần chế thuốc trị thương. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Từ Hoạt khí quả luyện chế ra một viên thật nhỏ như viên đá màu đen,

những viên nhỏ này có tác dụng giúp thông khí huyết. Ở bên ngoài, một ít dong binh có kinh nghiệm nếu không có đủ thuốc trị thương thì thường xuyên ép nát Hoạt khí quả này lấy nước uống, dùng để giảm bớt thương thế.

Từ Anh túc hoa luyện chế ra một loại chất lỏng màu đỏ nhạt, chất lỏng này có tác dụng ổn định thần kinh, có thể dùng để tiêu trừ đau đớn.

Nhìn ba loại dược vật chính tề ở trước mặt Tiêu Viêm, Dược lão khẽ gật đầu nhẹ giọng nói: "*Sử dụng các loại tài liệu vừa luyện chế ra, bây giờ đem dược lực của chúng, dung hợp lại cùng một chỗ đi.*"

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm sắc mặt nghiêm nghị gật đầu, thuận thực cho bột trắng vào trong dược đỉnh đầu tiên, rồi dùng hoả diễm vừa phải thiêu đốt trong mười phút, đợi đến lúc bột trắng có chút chuyển sang màu hồng, liền nhanh chóng đưa chất lỏng của Anh túc hoa vào bên trong đó.

Chất lỏng vừa mới tiến vào trong dược đỉnh, liền bao vây lấy chất bột màu trắng, trong hoả diễm thoáng trộn lẫn một lúc, sau đó cả hai từ từ dung hợp thành một loại chất lỏng màu hồng dinh dính.

Linh hồn cảm giác lực cố gắng khống chế nhiệt độ của hoả diễm, chậm rãi thiêu đốt chất lỏng dinh dính màu hồng đó.

Dưới sự tôi luyện không ngừng đó của hoả diễm, chất lỏng dinh dính đó hoá thành một dạng hồ màu đỏ sậm.

Từ bên ngoài thông qua mặt kính nhìn chăm chăm vào chất hồ màu đỏ sậm bên trong dược đỉnh, Tiêu Viêm thoáng chần chờ, rồi cũng quăng khoả lấp màu đen luyện chế từ Hoạt khí quả vào trong.

Tiểu khoả lấp màu đen tiến vào trong đỉnh, lại không có biến hoá một chút nào, khoả lấp tại trong dược đỉnh cũng không chịu dung hợp với chất hồ màu đỏ sậm.

"*Các loại dược liệu đối với khả năng kháng hoả đều không giống nhau, cho nên người phải học được cách tùy tâm biến hoá, khống chế nhiệt độ từng chỗ bên trong đỉnh, có chỗ cần phải hạ thấp nhiệt độ xuống thì người phải áp chế hoả diễm đi, chỗ cần nhiệt độ tăng lên thì người đừng có áp chế hoả diễm nữa...*" Nhìn Tiêu Viêm mồ hôi đến độ ngập đầu, Dược lão

nhàn nhạt nói.

Liêm liêm đôi môi khô héo, Tiêu Viêm gật gật đầu, vội vàng phân ra một đoàn linh hồn cảm giác lực, cố gắng chỉ khống chế một chút hoả diễm ở khoả lạp màu đen đó, để nhiệt độ tăng dần lên.

"Thình thịch...."

Theo linh hồn cảm giác lực buông sự áp chế đối với nhiệt độ ra, ngay lập tức hoả diễm không bị áp chế nữa liền hùng hực bốc lên, chỉ trong một lát thời gian, gần một nửa viên khoả lạp màu đen bị thiêu thành tro tàn, Tiêu Viêm sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng vội vàng mạnh mẽ áp chế.

Linh hồn cảm giác lực một bên vẫn duy trì nhiệt độ như trước, cùng lúc muốn tăng nhiệt độ của hoả diễm ở chỗ khác lên, loại yêu cầu nhất tâm nhị dụng này, thật sự làm cho Tiêu Viêm đau đầu không chịu nổi.

Bất quá đã từng trải qua vài lần tình huống nguy hiểm như vậy, Tiêu Viêm rốt cục cũng từ trong chân tay luống cuống mà trấn tĩnh lại tinh thần, mồ hôi lạnh trên trán biến mất, thở sâu một hơi, chút ít đấu khí còn lại trong cơ thể toàn bộ liền tập trung vào bên trong hoả khẩu.

Ở bên trong dược đỉnh, nhiệt độ của viên khoả lạp màu đen đang không ngừng được tăng cao, cuối cùng cũng không chịu nổi phải tan vỡ ra, một chút bột phần màu đen thui chậm rãi hoà nhập vào bên trong chất hồ màu đỏ sậm, khiến cho màu sắc của vật liệu có phần tối đi một chút.

Sau khi toàn bộ bột phần màu đen tiến vào bên trong chất hồ màu đỏ sậm đó, Tiêu Viêm thở một hơi thật dài, bàn tay chậm rãi rút ra khỏi hoả khẩu, mà theo bàn tay của Tiêu Viêm rút về thì hoả diễm bên trong dược đỉnh cũng từ từ tắt đi.

Nhìn Tiêu Viêm đang thở hắt hắt không ngừng, Dược lão mỉm cười, bàn tay vung lên, cái dược đỉnh đó liền rơi chính xác trên tay lão, đoàn chất hồ lớn màu đỏ sậm bên trong dược đỉnh trống rỗng bay ra ngoài, cuối cùng trôi nổi tại không trung bên trong sơn động.

Nhìn đoàn chất hồ màu đỏ sậm đang lơ lửng toát ra mùi thuốc nồng đậm, Dược lão bàn tay đang để không vung lên, cùng với sự huy động của bàn tay, đoàn chất hồ đỏ sậm đó không ngừng bị chia cắt. Ít nhất thành hơn

một trăm khối chất hồ nhỏ.

Một tay từ nẹp giới trên tay Tiêu Viêm, Dược lão ngón tay bắn ra, hơn một trăm chiếc bình ngọc nhỏ nhất thời chất đầy bên trong sơn động nhỏ hẹp.

Sau khi lấy ra những bình ngọc, Dược lão tùy ý khoát tay một cái, những chất hồ đang lơ lửng giữa không trung liền chuẩn xác lọt vào trong bình ngọc.

Tiên tay lấy ra một bình Ngọc, Dược lão cười cười đưa cho Tiêu Viêm, trêu tức nói: "*Chúc mừng người lần đầu luyện dược thành công.*"

Không thể chờ đợi liền tiếp nhận ngay bình ngọc, Tiêu Viêm thấy màu sắc cũng không quá tinh khiết, nguyên lai là có nước thuốc đỏ sậm ở bên trong, trong lòng cũng không nhịn được xuất hiện một cỗ cảm giác hưng phấn tự hào.

"*Hắc hắc, từ nay về sau ta có thể coi là một gã luyện dược sư rồi.*"

-----oOo-----

Chương 74: Không mời mà đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong vòng vài ngày sau, Tiêu Viêm cơ hồ suốt ngày bám lấy dược đỉnh mà luyện chế, mặc dù cuộc sống cực kì vất vả bất quá trong nẹp giới lại tràn đầy thuốc trị thương, khiến cho hắn đến trong lúc nghỉ ngơi cũng có chút vui mừng.

Đương nhiên điều đáng nhắc đến là, do trong năm ngày qua liên tục duy trì luyện dược không ngừng, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm cũng bất tri bất giác hùng mạnh hơn rất nhiều, ước chừng trình độ bây giờ đã đạt tới nhất tinh đấu giả.

Bằng hai chân nặng nề, Tiêu Viêm rút cục cũng lê dược về nhà. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trong lúc Tiêu Viêm ở trong sơn động căn răng luyện dược, trong Ô Thản

Thành, không khí giữa Tiêu gia cùng Gia Liệt gia tộc cũng ngày càng gấp gáp, hai ngày trước, Gia Liệt gia tộc đã thấy thời cơ đến, liền đưa ra những điều kiện cực kì có lợi với các gia tộc, nhất thời những thương hội còn đang quan sát, hơn phân nửa đều chuyển hướng đến phường thị của Gia Liệt gia tộc.

Đối với Gia Liệt gia tộc mà nói những hành động này là muốn làm dao động căn cơ của Tiêu gia, những nhân vật cao tầng của Tiêu Gia đều vô cùng nổi giận, cơ hồ đã động đến sát tâm.

" Mẹ nó, không thể nhịn thêm được nữa, trong vòng năm ngày ngắn ngủi, lợi nhuận của Tiêu gia chúng ta đã tổn thất ít nhất năm sáu thành, nếu còn như vậy nữa, phường thị của chúng ta sẽ phải đóng cửa mất." Bên trong phòng Nghị sự, Tam trưởng lão thần tình hung ác, tức giận nói.

Trong đại sảnh, tất cả những tộc nhân có địa vị không thấp trong gia tộc, đều ngồi tại đây, sắc mặt âm trầm, biểu hiện trong lòng bọn họ đầy lửa giận.

" Địch xác không thể đi xuống được nữa..." Đại trưởng lão chậm rãi thở dài một hơi, nói:" Mặc dù Cốc Ni đại sư của Mễ Đặc đấu giá phòng vì gia tộc bọn ta luyện chế hơn trăm bình thuốc chữa thương, nhưng số lượng quá ít, căn bản không thể so sánh được với số lượng khổng lồ của Gia Liệt gia tộc. Trong khoảng thời gian ngắn còn có thể cùng Gia Liệt gia tộc giằng co, nhưng về lâu về dài khi tiêu thụ hết lượng thuốc chữa thương kia, chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh xấu hổ trước kia thôi."

Thở dài một hơi, Đại trưởng lão cười khỏ nói:" Nếu nói Cốc Ni kia toàn lực tương trợ, số lượng có thể sẽ hơn hẳn của tên nhất phẩm Luyện dược sư của Gia Liệt gia tộc kia, nhưng dù sao hắn cũng là người của Mễ Đặc đấu giá phòng, bọn họ rất ít khi tham gia chiến đấu giữa các gia tộc, hôm nay có thể giúp đến bước này, cũng đã là ngoài ý muốn của người ta rồi."

Trên vị trí thủ toạ, Tiêu Chiến âm trầm gật đầu, thuốc chữa thương của Gia Liệt gia tộc mặc dù phẩm chất rất thấp bất quá số lượng lại cực kì lớn, giá cả cũng tiện nghi, rất thích hợp với các vết thương bị đao kiếm chém cho nên những dong binh rất ưa thích.

" Nếu như chúng ta có thể mời được một vị nhất phẩm Luyện dược sư, vậy có thể cùng bọn họ chống lại rồi...." trong đại sảnh không biết ai thấp

giọng nói ra một câu.

Nghe vậy, Tiêu Chiến bắt đầu dĩ lắc đầu, Luyện dược sư ở Ô Thản thành này số lượng cực kì ít, muốn mời được cũng phải mất rất nhiều công sức và tiền tuổi, thật không dễ dàng gì. Lần này Gia Liệt gia tộc không hiểu gặp được cái vận cứt chó gì mà có thể khiến cho một vị luyện dược sư đứng ra tương trợ.

Tại vị trí trong góc đại sảnh, Tiêu Ngọc và Tiêu Ninh cùng những tộc nhân trẻ tuổi khác trong gia tộc cũng ngồi trong đó, nhìn vào sắc mặt âm trầm của các bậc trưởng bối, bọn họ cũng không dám lung tung xen vào, không khí trầm mặc đầy áp lực.

" Tỷ tỷ, nhất phẩm luyện dược sư quả thật quan trọng như vậy sao? " Có chút không chịu nổi không khí nặng nề, Tiêu Ninh nhẹ giọng hỏi Tiêu Ngọc ở bên cạnh. Nghe vậy, Tiêu Ngọc thở dài một hơi, cười khổ thấp giọng nói: " Luyện dược sư quả thật là một loại chức nghiệp may mắn có được sự ưu ái của trời cao.... Một gã nhất phẩm luyện dược sư, thực lực cùng lắm là ở cấp bậc đầu giả, nếu chính diện chém giết thì trong gia tộc tùy tiện đưa ra một vị trưởng bối đều có thể dễ dàng giết hẳn. Nhưng chỗ đáng sợ của Luyện dược sư không phải ở chỗ chính diện chiến đấu, bọn họ có thể điều chế ra những cái khiến người khác phải điên cuồng, đó là đan dược thần kì, mà bởi vì mấy loại đan dược này nên bọn họ có được lực hiệu triệu lạ thường. Cũng vì mấy loại đan dược này mà không ít cường giả nguyện ý vì Luyện dược sư mà hành động."

" Trên Đấu Khí đại lục, có rất nhiều người hi vọng nắm giữ được một Luyện dược sư cho riêng mình, chỉ cần có được, hẳn liền có thể thoả sức động thủ vô số, ngấm lại cho dù trong trường hợp có đến cả trăm cường giả quây đánh thì sao chứ, cho dù đánh không chết hết nhưng cũng có thể khiến bọn họ mệt mỏi mà từ bỏ."

Nghe thấy ví dụ như vậy vang lên, Tiêu Ninh liền rung mình một cái, thần tình đầy vẻ ghen ghét.

" Nhưng cũng đừng vọng tưởng, muốn trở thành Luyện dược sư như vậy điều kiện vô cùng ngặt nghèo, người cũng không phải không biết cái tỷ lệ này quả thực so với sao xuất hiện ban ngày trên trời còn ít hơn." Liếc một cái nhìn Tiêu Ninh mặt trắng bệch, Tiêu Ngọc không chút khách khí gọi cho hắn một chậu nước lạnh.

Bị Tiêu Ngọc đánh trúng liền có chút uể oải, Tiêu Ninh bĩu môi nói: "*Sợ rằng cả Tiêu gia chúng ta cũng không có phúc khí xuất hiện một vị Luyện dược sư!*"

Nghe vậy, Tiêu Ngọc vừa muốn gật đầu, trong lòng đột ngột xuất hiện hình ảnh của một thiếu niên mặc hắc y, trông qua bộ dáng tựa hồ như Tiêu Viêm....

Hung hăng lắc đầu, Tiêu Ngọc trong lòng thầm nói: "*Như thế nào lại nhớ đến tên hồn đản đó vậy? Nếu như quả thực hắn có thể trở thành Luyện dược sư thì có lẽ Luyện dược sư trên thế giới này cũng không còn có giá đến như vậy!*"

Trong lòng nguyên rủa Tiêu Viêm một hồi, Tiêu Ngọc liền di chuyển ánh mắt sang một góc khác, nơi đó có một cô gái áo xanh đang cầm một quyển sách dày cổ xưa, ngón tay ngẫu nhiên mở những trang sách, sóng mắt lưu chuyển, bộ dáng bình tình điềm đạm, khiến không ít tộc nhân cùng lứa tuổi ở xung quanh trộm nhìn liên tục.

"*Một cô gái thật tốt a, tại sao lại hết lần này đến lần khác ưu ái tiểu hồn đản đó đến như vậy?*" Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Ngọc lại trầm mặc như trước.

Yên lặng ngồi bên cửa sổ, mặc dù tâm tình đang chìm vào trong bộ sách, nhưng Huân Nhi cũng có thể phát hiện không khí đầy áp lực trong đại sảnh, mày liễu cau lại, dù nói thế nào đi nữa thì nàng cũng đã ở Tiêu gia hơn mười năm, hơn nữa cũng không có gì bất tiện xảy ra cả, cho dù bởi vì nguyên nhân ở Tiêu Viêm, nàng thật sự cũng không để yên cho Tiêu gia bị Gia Liệt gia tộc đánh cho diệt vong được.

"*Ai, hi vọng tên này sẽ không quá phận vậy....*" trong lòng thở dài một hơi, Huân Nhi ánh mắt lại hướng lên trang giấy, không có Tiêu Viêm ở bên cạnh, nàng không hề nghĩ đến chuyện mở miệng.

Trong lúc đại sảnh đang bàn bạc kế sách, một gã hộ vệ của gia tộc chạy lại gần, thanh âm cung kính nói: "*Tộc trưởng, bên ngoài có một vị Hắc bào nhân, nói là có chút công việc cần hợp tác, muốn tìm tộc trưởng nói chuyện.*"

Nghe vậy Tiêu Chiến cùng mấy vị trưởng lão đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời sắc mặt đang âm trầm đột nhiên nổi lên nét mừng như điên, mấy người đồng thời lập tức đứng dậy, quát: "*Mau mời vào!*"

Trông thấy bộ dạng này của Tiêu Chiến cùng ba vị trưởng lão, trong đại sảnh tất cả đều vô cùng kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau.

"*A a, Tiêu tộc trưởng không cần mời đâu. Lão nhân ta chính là không mời mà tự đến đây.*" Thanh âm Tiêu Chiến vừa mới hạ xuống, một tiếng cười già nua hướng từ ngoài cửa lập tức truyền đến.

Theo ngay sau âm thanh, một bóng người bao phủ trong một cái áo choàng lớn màu đen, trước mắt mọi người không nhanh không chậm tiến vào trong đại sảnh.

Ngay khi Hắc bào nhân tiến vào trong sảnh, Huân Nhi vốn đang tập trung trên trang sách mây liễu đột nhiên cau lại, chậm rãi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, làn thu thủy gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang bước vào cửa.

-----oOo-----

Chương 75: Đại Thủ Bút

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy hắc bào lão nhân đi vào cửa, Tiêu Chiến cùng với ba vị trưởng lão vội từ trong bàn bước ra cung kính cười nói: "*Lão tiên sinh, công việc trong tộc bận bịu, Tiêu Chiến không nghênh đón được, mong được lượng thứ.*"

"*A a, không cần khách sáo.*" trong hắc bào phát ra âm thanh già nua, nhàn nhạt cười.

Tiêu Chiến gật đầu, quay lại ra hiệu cho ba vị trưởng lão ý bảo nhường lối, cười nói: "*Lão tiên sinh, xin mời ngồi.*"

Hắc bào nhân gật đầu cười, cũng không khách khí, trực tiếp đi đến ngồi bên cạnh thủ vị."

Nhìn Tiêu Chiến cùng mấy người cung kính với vị hắc bào nhân, thanh niên trong tộc không khỏi thì thầm rĩ tai nhau, từng ánh mắt tò mò không ngừng di chuyển trên người hắc bào nhân. Khi nghe được thân phận hắc bào nhân là luyện được sư, ánh mắt nhất thời nóng bỏng cùng sùng bái mà nhìn lão. Bất kể ở nơi đâu, chức nghiệp luyện được sư thủy chung cũng đều là chức nghiệp làm cho người phải kính sợ.

"Tỷ, người kia không phải là thần bí được sư hôm đó ở phòng đấu giá sao?" *Tiêu Trữ hai mắt tỏa sáng, nhìn hắc bào nhân, khẩn trương kéo tay áo Tiêu Ngọc khẩn trương nói.*

"Ân." *Tiêu Ngọc khẽ gật đầu thừa nhận, ánh mắt xinh đẹp dừng trên người hắc bào nhân, mừng rỡ nói: "Không nghĩ tới vị lão tiên sinh này thật sự đến Tiêu gia chúng ta, xem ra lần trước hắn nói, cũng không phải là thuận miệng nói ra a... Nếu có hắn hỗ trợ, khốn cảnh của Tiêu gia lần này tất nhiên có thể thuận lợi được giải trừ."*

Nghe tộc nhân bên cạnh thì thầm to nhỏ, Huân Nhi hơi nhíu mày, đôi mắt thu thủy gắt gao nhìn chăm chăm vào thân hình béo phì của hắc bào nhân, không hiểu vì sao, nàng luôn cảm thấy hắc bào nhân trước mắt hành động cùng ngôn ngữ có chút không được hài hòa...

Nhíu mày khổ sở suy nghĩ cả nửa ngày, một hồi lâu không có kết quả, Huân Nhi đành bất đắc dĩ mà bỏ qua, không muốn suy nghĩ nhiều thêm. "A a, lão tiên sinh, chẳng biết hôm nay ngài đến Tiêu gia là vì chuyện gì?" *Tự mình bưng đến một chén trà nóng, Tiêu Chiến cười hỏi.*

"Vừa vặn đi ngang qua đây, cho nên muốn đến xem vị thiếu niên kia của quý gia tộc, đúng là thiếu niên thiên tài, chỉ dựa vào một chút trúc cơ linh dịch mà tăng được vài đoạn đấu khí." *Bên trong hắc bào, âm thanh già nua nhàn nhạt phát ra.*

Nghe vậy, Tiêu Chiến đưa ánh mắt nhìn một vòng trong sảnh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Viêm đâu, không khỏi cười khô một tiếng.

"A a, Tiêu tộc trưởng không cần gọi, ta đã gặp được quý thiếu gia rồi, quả là thiếu niên rất không rồi, phi thường hợp khẩu vị của lão đầu ta..." Khoát tay áo ngăn trở Tiêu Chiến muốn phái người đi gọi, hắc bào nhân cười nói,

trong giọng nói có pha chút tán thưởng, làm cho khuôn mặt thiếu niên giấu trong bộ hắc bào cũng có chút lúng túng.

Nghe âm thanh của hắc bào nhân tán thưởng, ánh mắt mọi người trong đại sảnh không khỏi toát ra vẻ hâm mộ, được một vị luyện dược sư cấp bậc không thấp đánh giá, cũng không phải là chuyện dễ dàng a.

"cái gì tốt cũng đều bị tên kia chiếm hết." *Tiêu Trữ không cam lòng, bĩu môi nói, trong giọng nói còn pha chút ao ước cùng đố kỵ.*

Tiêu Ngọc cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngọc thủ chống lên cảm thán nói: "Tên kia thật sự tốt vậy sao? Ta như thế nào không phát hiện a?"

Nghe hắc bào nhân nói thế, Tiêu Chiến khuôn mặt tươi cười càng tăng thêm vài phần, trong ánh mắt thoáng hiện vài phần đắc ý.

"A a, Tiêu Tộc trưởng, Tiêu gia gần đây tựa hồ tình hình không tốt a?" *Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Chiến còn chưa nở ra hết cỡ lại bị âm thanh già nua đánh trúng làm vẻ mặt chột trâm bực đi nhiều.*

Gật đầu buồn bực, Tiêu Chiến cười khổ nói: "Nói vậy lão tiên sinh cũng hẳn là đã biết cục diện của Tiêu gia bây giờ sao?"

"Ân, biết được vài phần." *Hắc bào nhân mỉm cười gật đầu nói.*

"Ai, Tiêu gia bây giờ đã bị Đoàn gia tộc đem sản nghiệp chèn ép mất gần năm thành, nếu còn tiếp diễn dài, chỉ sợ địa vị của chúng ta sẽ xuống thành nhị lưu thế lực mất." *Tiêu chiến thở dài nói, lông mày nhíu lại, dường như già nua thêm vài phần.*

"A a, mặc dù ta cùng Tiêu gia cũng không thâm giao, bất quá ta cùng với quý thiếu gia cũng có chút tâm đắc, nếu như Tiêu tộc trưởng không sợ phôi chủ ý lão đầu ta, chúng ta sẽ cùng hợp tác với nhau được chứ?" *Hắc bào nhân khẽ cười nói.*

Nghe vậy, Tiêu Chiến lúc đầu ngẩn ra, rồi chột mùng như điên. Trong bụng hẳn, không phải cũng muốn nói những lời này sao? Hẳn cùng ba vị trưởng lão hưng phấn liếc nhau, không chút do dự gật đầu nói: "Lão tiên sinh, có thể cùng ngài hợp tác, Tiêu gia cầu còn không được!"

Một vị cấp bậc ít nhất cũng ngoài nhị phẩm luyện dược sư, tầm cỡ như vậy gia tộc bình thường cơ hồ mời cũng không tới, hơn nữa Tiêu Chiến cũng cho rằng gia tộc mình có vật gì có thể đả động được một tên nhị phẩm luyện dược sư, xem ra điệu bộ nói chuyện của vị tiên sinh này, cùng Tiêu gia hợp tác hơn phân nửa là vì Tiêu Viêm. Làm chuyện phát triển gia tộc, Tiêu Chiến làm sao có thể dễ dàng buông tha được?

Nhìn thấy thái độ của Tiêu Chiến, hắc bào nhân cười gật đầu, một ngón tay trắng nõn từ trong hắc bào đưa ra lộ ra chiếc nhẫn màu đỏ nhạt, đầu ngón tay khẽ búng, nhất thời quang mang chớp động...

Nhìn ngón trở trắng nõn như tay thiếu niên, Tiêu Chiến trong nháy mắt thất thần, bàn tay này cho hắn một cảm giác có một chút quen thuộc.

Tiêu Chiến không kịp suy nghĩ về cảm giác quen thuộc này, mà ngay sau đó trên bàn đột ngột xuất hiện một đồng lớn bình ngọc làm cho ngây người.

Trong nháy mắt, trên mặt bàn hội nghị lớn liền được bao trùm bởi những bình ngọc nhỏ được xếp chỉnh tề, không còn chút khe hở nào. Nguồn truyện:

Nhìn vô số bình ngọc bỗng nhiên xuất hiện, trong phòng trừ thanh y thiếu nữ bên cửa sổ ra, hắn cùng mọi người đều bị số lượng khổng lồ đan dược làm cho rung động, nhẹ nhàng hút một ngụm lương khí.

"Ở đây có một ngàn hai trăm tám mươi ba bình thuốc liệu thương tên là *"Ngưng huyết tán"*, mặc dù không dám nói là thuốc trị thương cực phẩm, bất quá so với *"hồi xuân tán"* của Đoàn gia tộc, hiệu quả chữa thương hiệu quả chữa thương còn tốt hơn rất nhiều." *Nhìn ánh mắt rung động trong đại sảnh, hắc bào nhân vẫn như trước nhàn nhạt giọng mà nói.*

Tiêu Chiến khòe miệng vừa nhếch lên, hút một ngụm không khí thật sâu:
"Đây mới đích thực là đại thủ bút a!"

-----oOo-----

Chương 76: Hợp Tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh trở nên yên tĩnh, từng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào hơn một ngàn bình ngọc nhỏ, loại đại quy mô đan dược này... mọi người ở đây cơ hồ chưa bao giờ chính mắt thấy qua.

Đầu lưỡi hồng phấn của Tiêu Ngọc vô ý thức liếm liếm đôi môi đỏ mọng. Tiêu Ngọc cũng đồng dạng bị số lượng lớn đan dược như vậy làm cho chân động đến sững sờ, khuôn mặt cười hiện lên đầy vẻ rung động, một lúc sau mới sợ hãi lắc đầu than thở, nhìn về hắc bào nhân trong con người như có ánh sao thoáng hiện.

Thiếu nữ thanh y ngồi bên cửa sổ nghiêng cái đầu nhỏ, liếc mắt nhìn đồng bình nhỏ xếp đầy trên bàn, mỹ mâu thu thủy thoáng qua vẻ kính ngạc, ánh mắt lại lần nữa quét trên người hắc bào nhân. Không thể phát hiện ra điểm khả nghi nào, lúc này mới tiếp tục cúi đầu đọc tiếp cuốn sách cổ trên tay.

Nhìn mọi người trong phòng lớn đều bị số đan dược làm cho chân động, hắc bào nhân mới ho khẽ một tiếng khiến mọi người kinh tỉnh lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ách..." Khuôn mặt thoáng đỏ lên, Tiêu Chiến xấu hổ cười cười, nhìn về phía hắc bào nhân, trong mắt càng thêm vẻ kính sợ. Có thể tùy tay xuất ra hơn một ngàn bình thuốc trị thương, loại thủ bút (độ chơi) này cũng không phải luyện dược sư bình thường có thể làm được.

"Lão tiên sinh, ngài cũng biết thế cục của Tiêu gia bây giờ, chúng ta muốn mang thuốc liệu thương này phục hồi nhân khí đã mất, chuyện này đối với Tiêu gia chúng ta mà nói, không thể nghi ngờ đúng là bỏ thân lên tuyền." Tiêu Chiến cảm kích thở dài một tiếng, hơi trầm ngâm, chần chờ dò xét nói: *"Như vậy đi, Tiêu gia chúng ta phụ trách tiêu thụ số thuốc liệu thương này, lợi nhuận thu được, lão tiên sinh một mình chiếm chín thành, còn thừa một thành, a a, mặc dù có chút mặt dày, bất quá chúng ta dù sao còn cần chút đỉnh, lão tiên sinh, ngài nghĩ thế nào?"*

Nói xong Tiêu Chiến có chút thấp thỏm nhìn hắc bào nhân, sợ điều kiện của mình đưa ra làm hấn bất mãn, Tiêu gia bây giờ đành phải y thế vào vị luyện dược sư thần bí này a.

"A a." Hắc bào nhân khẽ cười chậm rãi lắc đầu.

Nhìn thấy cử động của hắc bào nhân như vậy, Tiêu Chiến sắc mặt khê biến, vừa muốn mở miệng nói muốn giảm đi một thành cuối cùng, nhưng âm thanh già nua lại làm cho bất kỳ người nào cũng đều sững sốt tại chỗ.

"Tiêu tộc trưởng quá khách khí tôi, tuy nói đan dược là ta luyện ra, bắt quá tiêu thụ cũng không phải là một việc dễ dàng, như thế nào có thể chiếm tiện nghi của các người... Bây giờ công bằng một chút, chia năm năm, a a."

Nghe hắc bào nhân nói thế, vốn ba vị trưởng lão đang buồn bực lo lắng, cùng với các tộc nhân đang bất mãn, nhất thời há to miệng, đến nửa ngày sau mới không tự chủ mà sờ sờ lỗ tai mình, đều có chút hoài nghi... lần này có phải là nói thật, chia năm năm? Vậy... vị lão tiên sinh cũng thật sự chiếu cố Tiêu gia sao? Loại tình hình bây giờ cho dù hắc có chiếm thập thành lợi nhuận, phỏng chừng Tiêu gia cũng không ai dám nói không đáp ứng.

"Thật sự trời sập xuống rồi..." Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng ai cũng toát ra ý nghĩ như vậy.

Sững sốt ngây ngốc cả nửa ngày, lúc sau hồi phục lại Tiêu Chiến mới chậm rãi phục hồi tinh thần thở ra một hơi, cười khỏ nói: *"Lão tiên sinh, ngài làm như vậy thật sự khiến cho Tiêu gia cảm thấy được sủng ái mà sợ hãi, ngài có thể giúp Tiêu gia vào lúc này, chúng ta đã cảm kích vô cùng, làm sao lại có thể chiếm tiện nghi của ngài được?"*

Tùy ý khoát tay, Hắc bào nhân thân nhiên cười nói: *"Điểm ấy lợi nhuận ta tịnh không thấy có gì hấp dẫn, nếu không phải sợ làm người tâm lý không nở, năm thành ta thật sự cũng không muốn thu."*

Nghe khẩu khí lớn như vậy, Tiêu Chiến cũng chỉ biết phải lắc đầu cười khỏ gật đầu.

"Đan dược này sẽ do người tiêu thụ đi, sau này có thời gian, ta lại đến xem." Hắc bào nhân đứng dậy cười nói: *"Ta còn có chút chuyện, Tiêu tộc trưởng không cần phải tiễn, an bài công việc trong tộc đi, a a."* Dứt lời, dưới ánh mắt mọi người bên dưới, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Đi đến cửa phòng, hắc bào nhân đột nhiên dừng bước, mỉm cười nói: *"Trước khi đi lắm miệng nói một câu, Tiêu Viêm đích xác rất không tệ, ha"*

ha, lão đầu đa tạ rồi."

Nghe những lời này, Tiêu chiến đầu óc có chút khó hiểu, vừa định mở miệng, hắc bào nhân đã đi ra đại thính, từ từ biến mất trong tầm mắt nơi khúc quanh.

Nhìn hắc bào nhân biến mất, Tiêu Chiến một lúc lâu sau mới nhẹ thở ra một hơi, cười khỏ nói: *"Xem ra Viêm nhi cùng vị lão tiên sinh có chút quan hệ, nếu không người ta cũng không nhận ra chúng ta, như thế nào lại hỗ trợ như thế?"*

Ba vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau một cái, cung gật đầu thờ dài. Từ lúc vị tiên sinh này đi vào cửa đến lúc đi ra đã mấy lần nói ra lời tán thưởng đối với Tiêu Viêm, rõ ràng hẳn để mắt tới gia tộc chúng ta, hẳn đối xử tử tế với Tiêu gia, chỉ sợ Tiêu Viêm không thoát khỏi có quan hệ với hắn.

Trong đại sảnh, nghe được hắc bào nhân vừa đi cùng Tiêu Viêm cùng Tiêu Viêm có quan hệ, đều không khỏi vẻ mặt ao ước đố kỵ.

Thanh ý thiếu nữ bên cửa sổ nghiên cái đầu nhỏ, ánh mắt nhìn qua cửa sổ đến chỗ đường rẽ, mày liễu nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện lên vẻ nghi hoặc.

.....

Ra khỏi Tiêu gia, hắc bào nhân chậm rãi đi như trước, đợi đến chỗ vắng người đi lại, một lúc sau trong hắc bào truyền ra âm thanh thiếu niên khe khẽ oán trách: *"Sư phụ, người người khi không lôi ta ra làm gì a, vạn nhất bị phát hiện ra, ta có thể khó cam đoan không khai ra người a."*

"Hắc hắc, nói theo cảm hứng mà thôi, nếu không Tiêu Chiến từ nhỏ đối với người không tệ, ta lại đi đâu để tìm được đệ tử tốt đây? Sở dĩ nên nói cảm ơn hắn là đúng." Âm thanh già nua hài hước cười nói: *"Hơn nữa không lôi người ra một chút quan hệ, phụ thân vốn cẩn thận của người cũng khó tin tưởng được ta, lại nghĩ có phải hay ta không muốn lấy thứ gì của Tiêu gia."*

"Đi một chuyến đến phòng đấu giá thôi, đem tị khí tán cho bọn hắn, miễn cho nợ nhân tình người ta, ta ghét nhất việc này... hơn nữa tài liệu luyện tập đã bị người đốt hết, hẳn là phải kiếm tài liệu khác rồi." Dược lão hơi

trầm ngâm, cười nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm có chút chờ mong cười hỏi: "*Lão sư, bây giờ ta có thể coi là một tên nhất phẩm luyện dược sư rồi sao?*"

"Sặc, người cho rằng chỉ luyện dược mấy ngày là thành luyện dược sư sao? Luyện thuốc trị thương là loại đan dược đơn giản nhất, luyện được loại này không có gì đáng để mơ tưởng hảo huyền cả." Dược lão cười xuy một tiếng, không lưu tình chút nào, dội cho Tiêu Viêm một gáo nước lạnh.

Trợn mắt lên, Tiêu Viêm có chút buồn bực: "*Vậy như thế nào mới xem như là trở thành một nhất phẩm luyện dược sư chân chính a?*"

"Giới luyện dược đối với nhất phẩm luyện dược sư có giới hạn đánh giá đó là ít nhất có thể luyện ra một loại hình đan dược, mà không phải cái loại đơn giản hồ dịch hỗn hợp với nhau thế này."

"Xem ra đến lúc đó vẫn còn có chút khoảng cách." Nghe điều kiện nhe vậy, Tiêu Viêm chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, bước nhanh đến phòng đấu giá ở trung tâm thành.

-----oOo-----

Chương 77: Đoạn Kỳ Dược Lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phòng khách phía sau phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ.

Trên mặt bàn sạch sẽ đặt một hộp ngọc nhỏ, bên trong một viên đan dược lớn cỡ long nhãn màu xanh nhạt đang nằm yên ở đó, mặt ngoài đan dược mượt mà sáng bóng, nồng nặc một mùi thơm kỳ dị từ trong phiêu tán ra làm tâm thần sáng khoái.

Nhìn đan dược trong hộp ngọc, chủ sự phòng đấu giá cùng Nhã Phi trên khuôn mặt mừng rỡ cơ hồ khó mà che dấu được.

Hai người liếc ánh mắt có chút thất thối như muốn xuyên qua hắc bào, Tiêu Viêm âm thầm lắc đầu, trong lòng hài hước nói: "*Nếu như bọn họ*

biết viên tụ khí tán này bất quá được Dược Lão lên giảm bớt nguyên liệu để luyện chế sẽ có vẻ mặt thế nào đây?"

Viên tụ khí tán này Tiêu Viêm lấy ra so với viên trước hẳn dùng phẩm chất rõ ràng còn kém một bậc, tuy nhiên cho dù như vậy, viên tụ khí tán này do dược lão tùy ý luyện chế ra cũng khiến mang đến cho Nhã Phi ít nhiều vui mừng.

"Thuật luyện dược của lão tiên sinh thật sự làm cho người ta bội phục, chỉ sợ rằng cùng một vài ngũ phẩm luyện dược sư mới có thể so sánh được." Một lần nữa nhìn vào viên đan dược màu xanh ngọc, Cốc Ni theo đó thờ dài nói.

Âm thanh trong hắc bào thân nhiên cười nói: *"Hai vị thu lấy đan dược này đi, hết lòng giúp ta nhiều việc bộn bề như vậy, không đáp tạ một chút, tâm lý ta có chút không yên."*

"A a, lão tiên sinh thật sự quá khác khí, ngài là khách nhân của chúng ta, chẳng qua cũng là việc chúng ta phải làm mà thôi." Ngọc thủ cẩn thận cầm hộp ngọc lên, trong đôi mắt sáng của Nhã Phi sáng mắt lưu chuyển, thân nhiên cười nói.

Không thể phủ nhận, điệu cười lời nói này của nàng dường như nói Dược Lão, ngay cả Tiêu Viêm trong lòng cũng bật cười mũi, nếu thật sự theo nàng nói làm cẩn thận chuyện này, chỉ sợ phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ đã sớm đóng cửa.

Lấy một trang giấy từ bên trong ra, Tiêu Viêm đưa cho Nhã Phi, âm thanh già nua cười nói: *"Làm phiền giúp ta mua một chút dược tài trên đây."*

Nhiệt tình tiếp nhận trang giấy, Nhã Phi nhìn nhanh qua vài lần, cười khanh khách đáp ứng, trải qua giáo huấn lần trước, bây giờ nàng đã không còn dám chút nào chần chờ nữa.

Ngoắc tay gọi tới một thị nữ, đưa trang giấy cho nàng, sau đó phân phó nhanh chóng chuẩn bị.

Bụng chén trà nóng lên, Tiêu Viêm khẽ nhấp một ngụm, trong lòng chợt động, hơi trầm ngâm một chút, âm thanh già nua chậm rãi truyền ra: *"Nhã Phi tiểu thư, ta có chuyện này muốn hỏi."*

Nghe Dược Lão mở miệng, Nhã Phi thản nhiên cười nhẹ giọng nói: "*Lão tiên sinh, xin mời nói.*"

"*Gia Liệt gia tộc mua không ít dược tài ở đây phải không?*" Dược Lão nhàn nhạt hỏi.

Nghe vậy, Nhã Phi trong lòng khẩn trương, khuôn mặt cười quyến rũ khẽ biến, len lén cùng Cốc Ni liếc mắt một cái, trầm mặc hồi lâu mới chần chừ nói: "*Lần trước Gia Liệt gia tộc đích xác bỏ ra gần mười vạn kim tệ mua dược tài của đấu giá hội... Cũng có một chút thuốc chữa thương chỉ huyết.*"

Khẽ gật đầu, âm thanh già nua đột nhiên trầm mặc.

Nhìn bộ dáng hắc bào nhân bịt mặt như vậy, Nhã Phi trong lòng nhất thời có chút thấp thỏm, nàng đã sớm biết được người này chuẩn bị trợ giúp Tiêu gia, mà bây giờ đấu giá hội lại vừa bán lượng dược tài lớn như vậy cho Gia Liệt Gia tộc, khó mà biết được tính tình của vị lão tiên sinh này có thể hay không mang một chút oán khí đối với phòng đấu giá.

Hào khí trong đại sảnh chậm rãi trầm xuống, nhìn hắc bào nhân không nói gì, Nhã Phi có chút đứng ngồi không yên, nếu không phải Cốc Ni ở bên không ngừng đưa ánh mắt ngăn lại, chỉ sợ nàng đã sớm mở miệng để hỏi.

"*Các người chắc hẳn cũng biết được ta mua nhiều tài dược như vậy thật ra để làm gì chứ?*" Một lúc sau, âm thanh già nua cuối cùng phá vỡ im lặng.

Hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, Nhã Phi nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: "*lão tiên sinh định đem số dược tài này luyện thành thuốc trị thương hỗ trợ Tiêu gia sao?*"

"*Ta mới vừa rồi đã luyện chế thuốc trị thương cho Tiêu gia.*" Khẽ gật đầu, Dược Lão trầm giọng nói: "*Có lẽ qua hai ngày nữa, Tiêu gia sẽ cùng Gia Liệt gia tộc dùng thuốc trị thương tranh đoạt nhân khí tại phường thị Ô Thản thành này.*"

Đối với loại đề tài này, Nhã Phi không biết phải mở miệng thế nào, cho nên nàng đành phải duy trì trầm mặc.

"Luyện chế thuốc trị thương cần phải có số lượng lớn dược tài cấp thấp, tại Ô Thản thành trì Mê Đắc Nhĩ phòng đấu giá ra, nơi khác đều không có năng lực để cung cấp loại này." Thấy Nhĩ Phi không nói gì, Dược Lão tiếp tục nói.

"Phía sau sự so đấu về thuốc trị thương ở chất lượng của hai đại gia tộc ra còn phải có đầy đủ tài liệu chế thuốc cũng là mấu chốt quan trọng. Cho nên ta hy vọng Mê Đắc Nhĩ phòng đấu giá sau này có thể cự tuyệt Gia Liệt gia tộc cung cấp dược tài!"

Dược Lão vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Viêm lập tức xuyên thấu qua tấm màn che màu đen, gắt gao nhìn vào mỹ nữ quyến rũ thành thực như hồ ly tinh này. Hắn chỉ còn ở Ô Thản thành này thời gian hai tháng nữa, vì vậy trong hai tháng thời gian này, hắn phải trợ giúp thụ thân lật đổ Gia Liệt gia tộc, chỉ có như vậy hắn mới có thể yên tâm theo Dược Lão xuất ngoại tu hành.

Nghe Dược Lão nói vậy, Nhĩ Phi mặt cười khẽ biến đổi, khó khăn nói:
"Lão tiên sinh, Mê Đắc Nhĩ phòng đấu giá chúng ta từng có quy định không thể tham dự, mặc cho gia tộc nào chiến đấu, nếu như chúng ta đáp ứng yêu cầu của lão tiên sinh trợ giúp Tiêu gia sẽ không phù hợp với quy củ của chúng ta a...."

"Ta có thể luyện chế miễn phí cho các ngươi hai quả tụ khí tán." Dược Lão bình tĩnh nói.

"Lão tiên sinh, không phải là vấn đề về đan dược, thật sự..." Sự hấp dẫn của hai viên tụ khí tán khiến cho ngọc thủ của Nhĩ Phi không tự chủ được mà run rẩy, bất quá nàng vẫn cố gắng kiềm chế.

"Ba viên..."

"Lão tiên sinh..." Nhĩ Phi cười khô, Cốc Ni bên cạnh cũng điên cuồng co rút, ta viên tụ khí tán? Có dược vật này cũng phải đáng tới chừng năm mươi vạn kim tệ a?

"Năm viên!" Âm thanh già nua thản nhiên phát ra, không chút lưu tình, tàn nhẫn đánh vào phòng tuyến trong lòng Nhĩ Phi.

"Té..." Mỹ mâu chậm rãi đóng chặt, Nhĩ Phi khẽ hút một ngụm lãnh khí,

sau cả nửa ngày mới hồi phục lại, đột nhiên cười khỏ nói: *"Lão tiên sinh, ngài thắng, sau này Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá sẽ không cung cấp cho Gia Liệt gia tộc một gốc dược tài nào nữa!"*

"Nhã Phi tiểu thư định lực thật sự làm cho ta có chút ngoài ý muốn, một tháng nữa ta sẽ mang đồ vật đó tới đây. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá sẽ không làm ta thất vọng." Dược lão cười nhạt nói.

"Lão tiên sinh xin yên tâm, cái nào nặng, cái nào nhẹ, trong lòng Nhã Phi đều rất rõ ràng."

Tốt xấu gì cũng đã lịch lãm tại phòng đấu giá vài năm đã làm cho Nhã Phi nhanh chóng khôi phục lại tâm tình, giá trị của Gia Liệt gia tộc cơ hồ không thể cùng so sánh được với giá trị của một vị luyện dược sư đã ngoài tứ phẩm, loại lựa chọn này thật ra cũng không khó khăn cho lắm, khó khăn lớn nhất là lúc nào thì nên lựa chọn ai để tranh thủ được lợi nhuận lớn nhất, mà loại lợi nhuận lúc này, Nhã Phi đã rất hài lòng.

-----oOo-----

Chương 78: Luyện A, Luyện Tự Nhiên Đột Phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn số dược tài trong tay, hắc bào nhân hài lòng đi ra khỏi phòng, thân thể gắng gượng của Nhã Phi cuối cùng cũng trở nên vô lực dựa xuống ghế, nhìn qua thân thể đầy đặn lả lướt mềm mại bộ dáng của nàng giống như tiểu hồ ly tạo ra một loại mị lực khác thường.

"Lão tiên sinh này... thật sự quá mạnh tay rồi." Đầu tựa lên chiếc ghế, Nhã Phi cười khỏ lắc đầu.

Cốc Ni ở một bên cũng đồng dạng lau trán thở dài nói: *"Năm mai tự khí tán, hấn vung tay như vậy, cho dù là tứ phẩm luyện dược sư cũng có chút lớn a."*

Nhã Phi gật đầu, nhếch áci miệng nhỏ tự giễu nói: *"Ta còn đã cho là có thể kiên trì kiểm chế được, thật không nghĩ tới..."*

Cốc Ni cười nói: "Nếu đôi lại là ta mà nói, chỉ sợ khi hấn xuất ra ba viên đã không nhìn được mà đáp ứng, người có thể kiên trì đến năm viên đã ra ngoài dự liệu của ta rồi."

"Không phải là ta kiên trì a! Là ta bị hấn làm cho sợ đến thất thân đó, cho nên mới không dám mở miệng, không nghĩ tới... hấn lại có phách lực đến thế, trực tiếp tăng lên liền hai viên." Nhã Phi đảo cặp mắt trắng dã, không nhìn được cười nói.

"Người vì sợng sốt thất thân mà làm cho phòng đấu giá thu được thêm gần bốn mươi vạn kim tệ liền." Nghe vậy Cốc Ni cười một tiếng trêu chọc nói.

Ngọc thủ che đôi môi đỏ mọng cười duyên vài tiếng, từ trong ghế đứng dậy, thở dài nói: "Gia liệt gia tộc lần này coi như húc đầu vào thiết bản rồi."

Cốc Ni đồng ý gật đầu.

"Bất quá làm cho ta có chút nghi ngờ là vị lão tiên sinh tựa hồ cùng Tiêu gia tịnh không có chút quen biết sao? Như thế nào hấn lại nhiệt tâm giúp bọn hấn? Tâm chí còn không tiếc dùng năm viên tụ khí tán để trả giá, đập bể dược lộ của Gia Liệt gia tộc." Trong đôi mắt thoáng hiện một tia nghi ngờ, Nhã Phi nhẹ giọng nói.

"Ai biết được... Vị đại nhân này lai lịch cực kỳ thần bí, trong Gia Mã đế quốc ta chưa từng nghe qua có luyện dược sư nào như vậy." Cốc Ni lắc đầu nói.

Nhã Phi khẽ gật đầu, sóng mắt lưu chuyển, hơi trầm ngâm, cười nói: "Xem ra sau này, chúng ta nên quan hệ cùng Tiêu gia nhiều hơn, có đan dược của vị lão tiên sinh này, tin tưởng đem đấu giá ở Ô Thản thành lợi nhuận sẽ tăng lên gấp hai lần, chờ đến khi đánh giá công trạng trong gia tộc, ai có thể áp đảo được ta?"

Nói tới đây, đôi môi đỏ mọng yêu kiều của Nhã Phi có chút đắc ý, hai tay chống ra sau lưng, hát khẽ một tiểu khúc, lúc sau nhàn nhã bước ra khỏi phòng khách.

Đi ra khòg đấu giá, Tiêu Viêm thở dài ra một hơi thấp giọng nói: "Đa tạ

sự phụ."

"Có gì mà đa tạ, nếu không lật đổ Gia Liệt gia tộc, người có thể chuyên tâm theo ta tau hành sao?" Dược lão bất đắc dĩ nói.

"Hắc hắc..." Tiêu Viêm nhếch miệng cười, cũng không nói gì nữa, tại vùng phụ cận đi vòng vo hồi lâu, sau đó mới đến nơi hẻo lánh cõi bỏ hắc bào, cẩn thận thoát ra đường chính, nhằm hướng Tiêu gia chạy đến.

Về đến gia tộc, ngẫu nhiên gặp phải tộc nhân, Tiêu Viêm có thể thấy những người này nhìn về phía mình với ánh mắt tràn đầy ao ước và đố kỵ, hiển nhiên vì sự kiện trong đại sảnh hôm nay đã được truyền ra.

Đối với ánh mắt như vậy, Tiêu Viêm làm như không thấy, trực tiếp đi thẳng đến gian phòng của mình, trải qua một khúc rẽ, một vị hồng y thiếu nữ chợt lao đến, may mà Tiêu Viêm kịp thời tránh được, nếu không đã xấu hổ vì đụng vào nhau.

"Tiêu Viêm biểu ca? Cuối cùng cũng tìm được người rồi." Hồng y thiếu nữ lùi ra phía sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần ẩn chứa chút vẻ quynh rũ thoáng hiện lên nhiều mâu thuẫn, so với các cô gái khác cùng lứa có vài phần hấp dẫn hơn, loại hấp dẫn này Tiêu Viêm cũng không nhìn được mà nhìn tới vài lần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang hiện lên vẻ vui sướng này chính là Tiêu Mị.

Ánh mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Mị vài lần, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, nhàn nhạt nói: *"Có việc gì?"*

nghe được âm thanh có chút hững hờ, Tiêu Mị âm thanh nhỏ xuống, mặt cười hơi buồn bã thấp giọng nói: *"Tộc trưởng muốn gặp Tiêu Viêm biểu ca, đang chờ trong phòng."*

"Ách?" Thoáng ngẩn ra, Tiêu Viêm gật đầu cười nói: *"Biết rồi, đa tạ."* Vừa nói vừa khoát tay áo, xoay người đi đến tiền viện.

"Tiêu Viêm biểu ca, lần trước cảm ơn người." Nhìn Tiêu Viêm dứt khoát bước đi, ánh mắt Tiêu Mị xẹt qua vẻ thất vọng, cắn môi nhẹ giọng nói.

Dừng chân lại, Tiêu Viêm tiêu sái phát tay về phía sau nhàn nhạt nói:

"Thuận tay mà thôi."

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiêu Viêm, Tiêu Mị đột nhiên lấy hết dũng khí hỏi: *"Tiêu Viêm biểu ca, ngươi có tham gia chiêu sinh học viên của Già Nam học viện không?"*

"Có lẽ có đi!" Thiếu niên ôm gáy, chậm chậm đi xa dần, lưu lại âm thanh nhẹ nhàng truyền tới.

Nghe lời này của Tiêu Viêm, khuôn mặt xinh đẹp đang âm thầm của Tiêu Mị cuối cùng cũng sáng lên vài phần, bàn tay nắm lại thấy Tiêu Viêm biến mất trong tầm mắt mới u oán nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay người rời đi.

.....

Đi mấy vòng trong gia tộc, Tiêu Viêm cuối cùng đi tới một khu rộng rãi phía trước, sau đó chậm rãi đẩy cửa mà vào.

Bên trong gian phòng, Tiêu Chiến cùng với ba vị trưởng lão đang ở đó, khi đang nói với nhau gì đó, thấy Tiêu Viêm đến, mấy người lập tức dừng lại.

"Phụ thân, ngài tìm ta à?" Mím cười gật đầu, Tiêu Viêm bước lên cười hỏi.

Gật đầu cười, Tiêu Chiến cùng ba vị trưởng lão liếc nhau một cái, thấp giọng nói: *"Ngươi hẳn là đã gặp qua vị lão tiên sinh kia sao?"*

"Án." Tiêu Viêm gật đầu, hẳn biết Tiêu Chiến nói đến ai. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ngươi biết lai lịch của hắn sao?" Tiêu Chiến trầm ngâm nói.

"Ta cũng mới quen biết không lâu, làm sao biết được lai lịch của hắn." Tiêu Viêm lời này phát ra từ trong lòng, hẳn hoàn toàn vẫn không biết được lai lịch của Dược Lão.

"Bất quá ta biết hắn là một tên luyện dược sư." Tiêu Viêm gãi đầu cười nói.

"Nói nhảm." Trợn mắt lên, Tiêu Chiến cười mắg.

Lắc đầu cười, Tiêu Chiến hiền nhiên tâm tình vô cùng tốt, lại lần nữa hỏi Tiêu Viêm về vấn đề Dược Lão, nhưng đều bị hấn làm cho hồ đồ, cuối cùng một chút chuyện cũng không hỏi được.

"Người cái tên tiểu tử này, không biết có phải đang giả bộ không nữa." Hỏi gì cũng không biết, tiêu chiến bắt đắc dĩ lắc đầu, phát tay nói: *"Đi làm việc của người đi, sau này nếu có gặp lại vị lão tiên sinh kia, cũng đừng có chọc giận hấn, tiền trình của Tiêu gia còn phải trông cậy vào hấn a."*

Tiêu Viêm nhún vai không thừa nhận cũng không phản đỏi.

"Khái...Tiêu Viêm a, ta xem hơi thở của người bây giờ tựa hồ có chút mạnh hơn a..." Đại trưởng lão ở bên nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, đột nhiên có chút chần chờ nói.

Nghe đại trưởng lão nói vậy, Tiêu Chiến cũng ngắn ra, ánh mắt ngưng lại, chậm rãi đảo trên người Tiêu Viêm, một lát sau, miệng từ từ há to, kinh ngạc nói: *"Người... Người đột phá đầu giả sao?"*

Nghe vậy, nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão khỏe miệng co lại, bắt khả tư nhị nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước mắt.

"Ách..." Gãi gãi đầu, Tiêu Viêm vô tội nói: *"Hình như là thế đi, luyện a, luyện a, luyện như thế nào đã đột phá rồi..."*

Khỏe mắt đòn dập nhảy lên, Tiêu Chiến càng kinh ngạc hơn cũng có chút đở khỏc đở cười, người bình thường luyện cái gì?

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Viêm đã sáng tạo nên kỳ tích cơ hồ làm Tiêu Chiến chết lắg, Tiêu Chiến đành phát phát tay cười khỏ nói: *"Đột phá thì tốt rồi, có thời gian thì đi kiểm tra cấp bậc tại công hội, làm huy chương cấp bậc đi."*

Tiêu Viêm gắ đầu, khỏe miệng hí hước nói: *"Ta có thể đi? Thật sự ra ta đứg là không biết luyện thế nào mà trực tiếp đột phá..."*

"Người có thể lắ..." Đảo cặp mắt trắng đắ, Tiêu Chiến cười mắg, tiểu tử này thuần túy là đang muốn đắ kích người khác, chẳng lẽ hấn không biết

ba vị trưởng lão đang ngồi đây, năm đó tại thời kỳ ngưng tụ khí đều liên tục thất bại tới hai lần mới có thể thành công trở thành đầu giả sao?

Nhìn ba vị trưởng lão sắc mặt có chút cứng ngắt, Tiêu Viêm cười to một tiếng, đến lúc Tiêu Chiến mắng chửi mới chạy ra khỏi phòng.

Nghe tiếng cười của thiếu niên đi xa dần, ba vị trưởng lão mới liếc mắt nhau một cái, trên mặt không khỏi cười khở..

-----oOo-----

Chương 79: Tiêu Gia Phản Kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tiêu gia được Tiêu Viêm âm thầm ủng hộ, duy trì số lượng lớn thuốc trị thương, bên ngoài vẫn chưa lộ ra, nhưng đã âm thầm bắt đầu âm thầm phản kích lại Gia Liệt gia tộc.

Hôm ấy, trong đại sảnh của gia tộc, Tiêu Chiến cùng với ba vị trưởng lão hạ lệnh giữ bí mật. Việc có liên quan đến thuốc trị thương được liệt vào cấm lệnh cao nhất. Đối với bất kỳ tộc nhân nào tiết lộ cho người ngoài biết đều chịu tộc quy xử trí.

Tiêu gia hai ngày nay hoàn toàn yên lặng, Gia Liệt gia tộc lại càng được thể kiêu ngạo, không hề cố kỵ sử dụng thủ đoạn làm cho phường thị, thương hộ trung thành của Tiêu gia toàn bộ đều lôi kéo đi.

Đối với chuyện này, Tiêu gia vẫn trầm mặc như trước.

Nhìn thấy Tiêu gia cử động mềm yếu như vậy, một vài thế lực nhỏ cùng trận tuyến đều bắt đầu thất vọng, vài người sáng suốt cũng lặng lẽ chuẩn bị một chút cử động đề phòng.

Không khí quý dị hai ngày này lặng lẽ trôi qua.

Khi mặt trời lên cao, phường thị của Gia Liệt gia tộc vẫn sôi sục như đoạn thời gian trước. Trên đường người người bắt đầu đổ xô ra, tại nơi tiêu thụ "hồi xuân tán" người lại càng tập nập, tiếng la, tiếng mắng, tiếng đánh

nhau hội tụ cung một chỗ tạo thành âm thanh đing tai nhức óc xông lên tận trời.

Tại sạp tiêu thụ đan dược, tộc nhân Gia Liệt gia tộc vẻ mặt hí hửng nhìn người bên ngoài tranh nhau mua thuốc trị thương mà đánh nhau, khuôn mặt tươi cười có vài phần đắc ý.

Nhân viên hạch tâm trong Gia Liệt gia tộc địa vị không thấp, hấn nắm giữ một khu phường thị của Gia Liệt gia tộc rất thịnh vượng.

Đứng ở trước đài, Gia Liệt Khô ở trên cao nhìn xuống đám người chen chúc, trên khuôn mặt béo mập đầy dầu mỡ đắc ý tươi cười.

Trong khoảng thời gian này, "*hồi xuân tán*" số lượng tiêu thụ đã vượt xa so với dự tính của Gia Liệt gia tộc, với hấp dẫn lớn như vậy, Gia Liệt gia tộc không hề thấy thỏa mãn, vì vậy bọn họ bán hồi xuân tán từ một trăm kim tệ trực tiếp nhảy ước chừng gấp ba lần, khoảng hơn ba trăm kim tệ.

Mặc dù giá cả tăng lên khiến cho không ít dong binh người phản cảm chán ghét, bất quá, tiêu thụ hồi xuân tán này, chỉ có Gia Liệt gia tộc bán, nên mặc dù trong lòng cực độ bất mãn nhưng phần lớn dong binh cũng đành bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực.

Trong miệng khẽ hát một tiểu khúc, đôi mắt nhỏ của Gia Liệt Khả Áo kếp lại như sợi chỉ, đắc ý nhẹ giọng nói: "*Người không mua thì người khác mua...*"

Vươn bàn tay mập mạp ngón cùn lên che nắng, Gia Liệt Khả Áo không kiên nhẫn lau mồ hôi trên trán, nói thầm: "*Mẹ kiếp, hôm nay trời nắng to quá, xem ra buổi tối phải giảm nhiệt rồi, sách sách, tiểu nha đầu lần trước chân mềm, eo thon nhỏ như thế thật muốn đòi mạng già a.*" Nhớ tới đây, Gia Liệt Khả Áo trong người bốc lên một trận khô nóng, lại một lần nữa lau mồ hôi, hốt nhiên hấn chột nhứ mày, khước mắt nhìn ra xa thấy tại cuối đường người đi lại tựa hồ đang rối loạn.

"*Mẹ kiếp lại đánh nhau rồi, đám dong binh này tất cả đều là đám cơ thể phát triển, đầu óc ngu ngốc. Làm hỏng đồ vật chẳng lẽ không phải đền tiền sao?*" Nhìn nơi rối loạn đó, Gia Liệt Khả Áo không khỏi cảm tức mắng chửi.

"Tiêu gia Phường thị cũng bán thuốc trị thương!"

Trong lúc Gia Liệt Khả Áo chuẩn bị phái hộ vệ đi dẹp loạn thì nghe tiếng hét lớn đột ngột vang lên.

nghe tiếng hét lớn bất tình linh, Gia Liệt Khả Áo cả người béo mập nhất thời run rẩy dữ dội, sắc mặt khế biến, một lát sau cười lạnh nói: *"Tiêu gia đúng thật không cứu được, tự nhiên cũng nghĩ ra loại biện pháp này quả thực là tìm đường chết."*

Tiếng quát tháo làm tiếng huyền não trên đường thoáng trot nên yên tĩnh, mọi người nhìn nhau một lúc sau rống to: *"Mẹ kiếp, đừng nghĩ dùng biện pháp này để đoạt vị trí, Lao Tư phải đợi cả nửa ngày mới được vị trí này."*

Hiển nhiên những người này cho rằng tiếng quát to đó là thủ đoạn để người khác bỏ lại chỗ này chạy đi, dù sao trong khoảng thời gian này, loại này cũng không hiếm thấy.

Sau khi mắng chửi một lúc, những người này tiếp tục đợi mua hồi xuân tán.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều có ý nghĩ như vậy, một bộ phận nhỏ dong binh đối với hành vi bạo ngược của Gia Liệt gia tộc đã cảm thấy chán ghét, trù trừ một lúc, nửa tin nửa ngờ chạy đến Tiêu gia phường thị.

Tại trên lầu, Gia Liệt Khả Áo nhìn người vẫn náo nhiệt tới chi cực như củ, không nhìn được phát ra tiếng cười nói: *"Tiêu gia? Hắc, xem các người có thể kiên trì được bao lâu. Ô Thản thành sau này sẽ phải do Gia Liệt gia tộc nắm cục diện, một trong tam đại gia tộc? hắc hắc, ngày đó sẽ không bao giờ trở lại!"*

Tiếng hét lớn lúc trước ở nơi huyền não giống như chiếc lá rơi xuống biển, không hề tạo ra chút bọt sóng nào. Nhân khí của Gia Liệt gia tộc cũng không vì thế mà có nửa điểm tổn thương.

Đương nhiên,...chẳng qua chỉ là tạm thời.

Sau tiếng kêu đó được nửa giờ, tại cửa phường thị của Gia Liệt gia tộc có hơn mười tên đại hán mặc trang phục dong binh xô ngã hộ vệ canh cửa, về

mặt mừng rỡ như điên tiến vào, cầm chiếc bình ngọc giơ tay cao, đồng thanh la một tiếng, trong nháy mắt át cả âm thanh huyền não trong phường thị.

"Tiêu gia cũng có bán thuốc liệu thương!"

Tiếng hô chính tề làm cho phường thị bên trong bỗng trở nên yên tĩnh, tất cả ánh mắt chuyển hướng đến nơi phát ra tiếng la.

Một vị dong binh đại hán nhìn trong phường thị, sau đó rời bước đứng trên một tảng đá lớn, "sang" một tiếng rút đại đao bên hông, sau đó cắn răng cứa một vết máu trên cánh tay.

Giơ cánh tay đầm đìa máu lên, đại hán cầm chiếc bình màu lục trong lay, hơi nghiêng, một cổ chất lỏng đỏ thắm chảy ra, sau đó bao trùm trên vết thương.

Chất lỏng màu đỏ xâm nhập vào vết thương đang cuộn cuộn chảy máu tươi, tại ánh mắt mọi người..., chậm rãi biến đổi, chỉ trong chốc lát, máu đã ngừng chảy, vết thương cũng ngưng kết thành một tầng mỏng huyết gia.

Chính mắt nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt tất cả mọi người nhất thời đều trở nên nóng bỏng, hiệu quả mau chóng cầm máu như vậy, quả thực chính là vật cần thiết khi làm nhiệm vụ!

"Đây là sản phẩm mới nhất Tiêu gia phường thị xuất ra, gọi là ngưng huyết tán! Không chỉ có dược lực rất tốt, hơn nữa giá cả so với hồi xuân tán còn thấp hơn hai lần! Các người còn chờ cái gì nữa? Bị người ta đùa cợt làm cho ngu ngốc mà vẫn còn muốn sao? Còn không mau rút đi?"
Dong binh đại hán giơ bình ngọc lên, cười to, nhếch miệng ra càn rỡ nói.

Trên đường thoáng yên tĩnh. Một tên dong binh vừa mới tiến vào phường thị, chằm chằm nhìn chiếc bình ngọc trong tay đại hán, một lúc sau, trong nháy mắt đã quay người bỏ chạy thật nhanh.....

Nhìn theo bóng người này liều mạng chạy ra khỏi phường thị, bên trong đám người này thoáng ngốc trệ, sau đó mặt đất rung động do đoàn người như thủy triều điên cuồng chạy như bay ra khỏi phường thị.

Đại hán đứng trên tảng đá cánh tay bị cắt kia, trên khuôn mặt hiện lên nụ

cười quý đi, làn gió thổi qua áo đại hán, mơ hồ lộ ra huy hiệu của Tiêu gia tộc..... Nguồn truyện:

Phường thị vốn đang huyền não chật chội, sau khi trải qua chấn động lớn như vậy cơ hồ trong chớp mắt đã trở nên trống rỗng, trừ mấy tên giữ cửa đang trợn mắt há mồm ở bên ngoài, còn trên đường người đi lại rất thưa thớt.

"Tiêu gia.... Bắt đầu phản kích rồi."

Nhìn trên đường có tất cả các thương hộ không bóng người đi lại, trong đầu rất nhanh hiện lên một ý niệm.

Chúng thương hộ hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó ngẩn đầu đem ánh mắt nhìn Gia Liệt Khả Áo. Trên khuôn mặt mập mạp đặc ý lúc này đã trở nên co rút, trắng bệch không chút huyết sắc.

Cùng lúc đó, tại Gia Liệt gia tộc ở phường thị khác ngoài hãn quản lý cũng xảy ra một màn như vậy...

-----oOo-----

Chương 80: Luyện Dược Sư Liễu Tịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong căn phòng lớn tuy sáng sủa nhưng không khí tràn đầy áp lực trầm muộn.

Trên mặt bàn giữa phòng đặt một bình ngọc nho nhỏ màu lục nhàn nhạt, mùi thuốc từ trong đó phát ra.

Căn phòng không ít người ngồi, xem trang phục của họ hiển nhiên đều là nhóm cao tầng của Gia Liệt gia tộc, mà hôm nay cũng thấy Gia Liệt Khả Áo đang ở đó.

Bên trái tại thủ vị, một vị thanh niên mặc bạch y miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, thanh niên này có chút tuấn tú, bất quá đôi mắt thỉnh thoảng lóe ra vẻ dâm tiết làm phá hư dung mạo của hắn. Vị thanh niên này một bàn tay

đang chậm rãi tiến vào bên trong xiêm y của thị nữ tiểu lệ ở ngay bên, không hề có chút kiêng kỵ mà thu liễm.

Bị thanh niên kia tiết độc, tiểu lệ thị nữ khuôn mặt thoáng tái nhợt, bên đôi mắt làn hơi nước nổi lên, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy nhưng không dám hé ra một chút âm thanh nào.

"Đây là thứ ngưng huyết tán Tiêu gia đột nhiên làm ra, bây giờ nhân khí trong phòng thị của chúng ta đã bắt đầu ế ẩm rồi." Làm như không hề nhìn thấy cử động vô lễ của bạch y thanh niên, Gia Liệt Tất lướt nhanh ánh mắt qua bạch y nam tử sau đó nhíu mày nói.

Gia Liệt Tất nhíp đôi mắt già nua lại, sắc mặt hơi khó coi: *"Còn nhớ lần trước tại đấu giá đại hội gặp phải vị luyện dược sư thần bí kia không? Xem thái độ của hắn lúc ấy tựa hồ đối với Tiêu Gia rất xem trọng, nếu như ngưng huyết tán là do hắn luyện, chúng ta có thể gặp đại nạn rồi, phải biết rằng người nọ nói không chừng là tam phẩm luyện dược sư a."*

Nghe nhắc đến tam phẩm luyện dược sư, vị bạch y thanh niên kia cuối cùng cũng ngừng bàn tay đang động trên người thị nữ, có chút không muốn bỏ tay ra. Cảm lấy bình ngọc đưa lên mũi ngửi nhẹ, sau đó đổi một chút ra tay, ngón tay xoa xoa, cười lạnh nói: *"Tam phẩm luyện dược sư cái chó má gì, ngưng huyết tán này đích xác so với hồi xuân tán là tốt hơn một ít, bất quá, xem thanh sắc này, người luyện chế giai phẩm rõ ràng so với ta còn kém hơn, có dược lực như vậy bởi vì thuốc của hắn có chút đặc thù mà thôi."*

Nghe vậy, tất cả mọi người đang ngồi mới âm thầm thở dài một hơi, nếu như Tiêu gia thật sự có tam phẩm luyện dược sư tương trợ, chỉ sợ Gia Liệt gia tộc thật sự không thể gượng dậy được.

"Với kinh nghiệm của ta mà nhìn, luyện dược sư Tiêu gia mời đến có lẽ chỉ là một người vừa mới vào nghề, không biết từ nơi nào lấy được phương thuốc này từ nơi nào mới chế ra được ngưng huyết tán này." Bạch y thanh niên trên khuôn mặt thản nhiên lộ vẻ khinh thường.

"A a, Liễu Tịch đại ca từ một chai đan dược nhỏ có thể nhìn ra chủ nhân, ánh mắt thật độc." Gia Liệt Áo cười nói, tựa hồ có chút lấy lòng.

"Đây chẳng qua là thứ cơ bản của luyện dược sư mà thôi." Thanh niên

được xưng là Liễu Tịch khiêm nhường lắc đầu, chỉ bắt quá khuôn mặt lõm hiện lên vẻ đắc ý, bắt quá không dấu được ánh mắt đám hồ ly đang ngồi cạnh.

"Mặc dù hồi xuân tán được lực đích xác có chút không bằng ngưng huyết tán, bắt quá hai thứ cũng không sai biệt lắm, bởi vì đoạn thời gian trước ta chúng ta tăng giá quá mãnh liệt, giờ chúng ta đưa giá cả trở về như trước kia, nhân khí sẽ từ từ trở lại, bắt quá muốn có được tràng diện như trước kia lại có chút khó khăn, dù sao ngưng huyết tán này đã lôi đi không ít khách quen khi tiêu gia chen chân ở Ô Thản thành này." Gia Liệt Tất hơi trầm ngâm, chậm rãi nói.

"*Phải điều chỉnh giá cả?*" Nghe vậy, Liễu Tịch nhướn mày, hiển nhiên có chút không muốn, hẳn đã quen bán giá cao, bây giờ bảo hẳn hạ giá, hẳn thật sự có chút không chịu nổi.

Nhìn thấy bộ dáng này của Liễu Tịch, Gia Liệt Tất trong lòng thầm mắng một tiếng không có đầu óc, sau đó đành phải mỉm cười thân thiện nói: "*Liễu Tịch tiên sinh, cục diện bây giờ không thể so với trước được, đoạn thời gian trước kia thuộc trị thương của chúng ta lũng đoạn thị trường Ô Thản thành, bây giờ không được như vậy, cho nên chúng ta phải hạ giá để vẫn hồi nhân khí.*"

Bất đắc dĩ lắc đầu, Liễu Tịch bĩu môi nói: "*Tùy tiện, các người muốn làm thế nào thì làm đi, bắt quá lúc đầu ta nói, theo như phân chia, người cho dù hạ giá thế nào cũng phải theo trước kia, giá gấp ba chia cho ta.*"

Khóe miệng không nhịn được co rút, Gia Liệt Tất trong lòng bốc lên lửa giận, hít một hơi, trên khuôn mặt vẫn như cũ nở nụ cười tươi, chỉ bắt quá vẻ tươi cười nhìn kỹ có chút lạnh: "*A a, đương nhiên, phần của Liễu Tịch tiên sinh, chúng ta nhất định cấp toàn bộ theo ước định.*"

"*Án.*" Gật đầu hài lòng, Liễu Tịch lần nữa ngồi dựa vào ghế càng thêm phóng tứ, càn rỡ đem tiêu lệ thị nữ bên cạnh kéo vào ngực, trên, dưới, cao, thấp, trong, ngoài đều mò tới.

"*Liễu Tịch tiên sinh, hồi xuân tán của chúng ta bây giờ không còn thừa nhiều lắm, ta lúc trước phái người đi Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu gia mua được tài chế tạo, đến lúc đó sợ rằng phải mời người mệch nhọc một chút.*" Gia Luật Tất cười cười bổ sung nói: "*Mặt khác, ngày hôm qua may mắn*

đấu giá được hai xà nữ sa mạc quý hiếm, tại hạ đã đem nàng đưa tới gian phòng của tiên sinh rồi."

Nghe đến chuyện chế thuốc, Liễu Tịch khuôn mặt có chút không kiên nhẫn, bất quá khi hai chữ xà nữ sau khi lọt vào tai, vẻ không kiên nhẫn biến thành dâm đãng, hai mắt sáng lên, gật đầu lớn tiếng nói: *"Chỉ cần tài được đầy đủ, số lượng hồi xuân tán, tộc trưởng không cần lo lắng."*

Nhìn thấy Liễu Tịch dễ dàng như vậy, Gia Liệt Tất khước miệng hơi nhếch lên đắc ý, khinh thường cùng cười lạnh trong lòng: *"Đúng là phé vật, trong đầu tràn ngập sắc dục, nếu không phải người biết chế thuốc, đã sớm bị trừng trị rồi."*

Gia Liệt Tất cười lạnh lắc đầu nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó tươi cười cùng Liễu Tịch đàm luận một ít chuyện phong hoa tuyết nguyệt mà hẳn cảm thấy hứng thú nhất. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

Cùng Liễu Tịch cười nói một hồi, một tên tộc nhân vội vã cấp tốc đi vào, sau đó rất nhanh tới cạnh Gia Liệt Tất cúi đầu thì thảo một trận to nhỏ.

Mỉm cười lắng nghe tộc nhân thuật lại, chỉ trong chốc lát khuôn mặt từ tươi cười dần dần cứng ngắt, chén trà trong tay *"Ca sát"* một tiếng, hóa thành phấn vụn, phấn vụn cùng nước trà theo bàn tay chảy xuống...

"Phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ đáng chết, dám chơi ta!"

Vẻ mặt âm trầm, Gia Liệt Tất phần nộ rít gào, khí thế cuồng bạo, mãnh khí từ trong cơ thể xông ra, phong quyền trong không trung phát ra vù vù.

Gia Liệt Áo vì gần Gia Liệt Tất nhất nên bị cỗ khí thế cường hãn áp bách cho đến nỗi thở hổn hển. Vội vàng lui ra sau vài bước, gấp giọng hô: *"Phụ thân!"*

Tiếng quát của Gia Liệt Áo làm cho Gia Liệt Tất phục hồi thanh tỉnh một chút, khuôn mặt thoáng có quắp, sau đó âm lãnh ngồi xuống nói: *"Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá bây giờ cự tuyệt bán được tài cho Gia Liệt gia tộc chúng ta!"*

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh một trận ồn ào, tất cả mọi người đều

nhìn nhau, vẻ mặt hoảng sợ.

"Như thế nào có thể? Mẽ Đặc Nhĩ phòng đấu giá không phải vẫn luôn duy trì trung lập sao? Tại sao lại nhằm vào Gia Liệt gia tộc chúng ta?" Gia Liệt Khố sắc mặt biến đổi, run rẩy nói.

"Thấy lợi trước mặt, ai có thể một mực duy trì trung lập?" Hừ lạnh một tiếng, Gia Liệt Tất chậm rãi thở ra một hơi, khẽ liếc mắt một cái sang Liễu Tịch đang bị chặt vật bởi khí thế của hắn, âm thanh lạnh lùng nói: *"Ta nghĩ việc này sợ rằng có liên quan đến Tiêu gia."*

"Bọn họ không thể đủ lớn để làm cho Mẽ Đặc Nhĩ phòng đấu giá cự tuyệt bán tài được cho chúng ta được." Gia Liệt Áo lẩm bẩm nói.

Hừ, ai biết được bọn họ dùng điều kiện gì để đánh động Mẽ Đặc Nhĩ phòng đấu giá." *Gia Liệt Tất sờ sờ khuôn mặt già nua, trong lòng không hiểu vì sao nổi lên một sự bất an.*

"Bây giờ làm sao đây? Không có đủ được tài, hồi xuân tán của chúng ta rất nhanh sẽ không còn để tiêu thụ, đến lúc đó, đến lượt chúng ta trảng diện phường thị không còn ai đến. Gia Liệt Khố lo lắng nói.

Gia Liệt Tất sắc mặt âm lãnh, cắn răng nói: *"Chúng ta ở đây còn có không ít được tài, trước tiên phái người đi thu gom lại, cố sức chống đỡ một thời gian, nếu không được, ta sẽ đi thành thị khác thu mua được tài giá cao, ta không tin Tiêu gia có thể vươn tay ra khỏi thành thị này được!"*

Vừa nói, Gia Liệt Tất thuận tay bung chén trà lên, nhưng phát hiện ra bàn tay mình tựa hồ run rẩy rất nhỏ, nuốt một ngụm nước bọt, Gia Liệt Tất có cảm giác khó hiểu, tựa như Gia Liệt gia tộc đã chọc vào một thứ không nên động....

-----oOo-----

Chương 81: Phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự xuất hiện của ngưng huyết tán, giống như cuồng phong bão vũ, lấy cái

thể như lôi đình, nhanh chóng cướp lấy ngũ thành tiêu thụ của thị trường thuốc chữa thương, làm cho khu buôn bán của Tiêu gia trong hai ngày ngắn ngủi hồi phục lại nhân khí trước kia, thậm chí cả trước kia cũng chưa từng có.

Tại ngày thứ hai ngưng huyết tán được bán ra, hồi xuân tán của Gia Liệt gia tộc, cũng từ từ đem giá cả hạ xuống như lúc đầu, nhưng vì bạo lợi hành vi lần trước đã làm phần lớn dong binh phản cảm, cho nên, dù Gia Liệt gia tộc giảm giá, nhân khí ở khu buôn bán, cũng khó có thể có những tràng diện hỏa bạo như trước kia.

Vì Ô Thản thành ở gần với ma thú sơn mạch, nên số lượng dong binh trong thành là rất lớn, mà trong ma thú sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, cho nên nhu cầu của dong binh với thuốc chữa thương cũng cực kỳ không lồ, bởi vậy, dù thị trường thuốc chữa thương bị Tiêu gia đoạt đi hơn nửa, nhưng Gia Liệt gia tộc vẫn đang có lãi, nhưng số lãi bây giờ so sánh với đoạn thời gian trước, cũng chỉ bằng một nửa mà thôi

Thuốc chữa thương tiêu thụ hỏa bạo như vậy, vượt xa tưởng tượng của Tiêu gia lần đầu tiên làm loại sinh ý này, buổi sáng, sẽ bị những dong binh đã chờ sẵn ở đây mua đi, mà xế chiều, thuốc chữa thương trong khu buôn bán đã được tiêu thụ hầu như không còn, một số dong binh không thể mua được ngưng huyết tán, bắt đắ dĩ, cũng chỉ có thể đến khu buôn bán của Gia Liệt gia tộc, mua hồi xuân tán có phẩm chất kém hơn.

Với nhu cầu lớn với thuốc chữa thương của dong binh, Gia Liệt gia tộc coi như đứng vững lại trước thế công cuồng mãnh này của Tiêu gia, tình hình sau này, phải xem số thuốc còn lại của ai hơn ai.

.....

Ngồi trong đại sảnh, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ nhìn Tiêu Chiến đang cười không ngậm miệng lại được, ánh mắt liếc nhìn ba vị trưởng lão, cũng đều là vẻ mặt tươi cười, tiếng cười vui vẻ, vẫn chưa từng dừng lại trong đại sảnh, chủ yếu nguyên nhân của việc này là vì buổi sáng Tiêu Viêm giả trang thành hắc bào nhân, lại lạng lẽ đưa đến một đợt ngưng huyết tán.

"A a, ngưng huyết tán tiêu thụ quả thật quá mạnh mẽ, nếu lão tiên sinh không đưa đến một đợt nữa, sợ rằng thương khố của chúng ta, cũng chẳng còn gì." Tiêu Chiến cầm một chiếc bình màu lục, tiểu mị mị nói.

"Đúng vậy, hai ngày ngắn ngủi, nhân khí của khu buôn bán, so với lúc cao nhất trước kia, còn nhiều hơn hai lần, số lỗ lúc trước, cũng được bù lại từ từ, hắc hắc, thêm vào lợi nhuận tiêu thụ của thuốc chữa thương mấy ngày nay, cũng có thể so sánh được với một hai tháng lợi nhuận của Tiêu gia trước kia!" Đại trưởng lão tính tình luôn trầm ổn, trước lợi nhuận lớn như vậy, cũng nhin không được nói nhiều thêm, nếp nhăn trên khuôn mặt, giống như một đóa cúc hoa nở rộ. (câu này hơi điều điều)

Tiêu Chiến cười gật đầu, quay lại nhìn Tiêu Viêm đang nhàm chán, không khỏi trách mắng: "Tiểu gia hỏa ngươi, mỗi lần lão tiên sinh đến gia tộc đều không thấy mặt mũi đâu, chẳng lẽ ngươi không thể yên ổn ở nhà đừng đi đâu sao?"

Vô có bị mắng, Tiêu Viêm bắt đắc dĩ tròn tròn mắt, trong lòng thầm nói: "Nếu ta không đi, ngươi muốn đến đâu lấy thuốc chữa thương?"

"Ai, lão tiên sinh này thật quá hào sảng, may là ta đã hỏi được dược liệu cần thiết hỏi ra, dược liệu sau này, do chúng ta giải quyết đi, Tiêu gia đã có được rất nhiều chỗ tốt từ hắc, nếu lòng tham không đáy, sợ rằng thứ có được không bù nổi thứ mất đi." Tiêu Chiến lấy ra một tờ giấy, trầm ngâm nói.

"Án." Đối với lời nói của Tiêu Chiến, ba vị trưởng lão đều gật đầu, nếu không phải Tiêu Chiến nói, bọn họ thật sự đã đem việc này quên mất.

"Hắc, lợi nhuận trước mắt lớn như vậy mà vẫn có thể tỉnh táo, không tới, khó trách cha ngươi có thể trở thành tộc trưởng một tộc." Trong đầu Tiêu Viêm, vang lên tiếng tán thưởng của dược lão.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm cũng hơi an tâm, dù hắc có thể trợ giúp Tiêu gia một chút về mặt vật chất, nhưng gia tộc muốn cường thịnh, trọng yếu nhất, chính là năng lực của tộc trưởng, nếu tộc trưởng không có năng lực, nói khó nghe, cho dù Tiêu Viêm có thần thông quảng đại thế nào, cũng không thể đem một đồng tro nát trát lên tường, nhưng xem ra bây giờ, Tiêu Chiến rõ ràng có loại năng lực đó.

"Tộc trưởng, ba vị trưởng lão, Nhã Phi tiểu thư của Mễ Đặc Nhĩ đấu giá trường đang chờ ở ngoài cửa gia tộc." Lúc Tiêu Viêm đang cảm thấy vui vẻ, một tộc nhân nhanh chóng đi vào đại sảnh, cúi người cung kính nói.

"*Nhã Phi?*" Nghe vậy, Tiêu Chiến ngẩn ra, sau đó vội vàng nói: "*Mau mời vào.*"

Sau khi tộc nhân ra ngoài thông báo không lâu, một thân ảnh uyển chuyển, chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người, tiếng cười duyên, cũng truyền đến đại sảnh: "*A a, Tiêu tộc trưởng gần nhất thật đúng là xuân phong đắc ý a.*"

Đầu hơi dựa vào lưng ghế lạnh lẽo, Tiêu Viêm đem ánh mắt dời đến đại môn, hơi sừng sốt, trong ánh mắt tràn ngập kinh diễm. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Cạnh đại môn, một nữ nhân thành thực mặc váy đỏ, mỉm cười mà đứng, chiếc váy bó sát người đem những đường cong lả lướt thể hiện ra cực kỳ rõ ràng, eo như thủy xà, những đường cong uyển chuyển làm kẻ khác phải thèm thuồng, đường xẻ tà của chiếc váy kéo dài lên đến đùi, lúc đi lại, từng mảnh tuyết trắng làm hoa mắt người khác, xuân quang như ẩn như hiện, kinh tâm động phách.

"*Yêu tinh...*" Nhìn nụ cười tản ra thành thực dụ hoặc của nữ nhân này, nhất thiếu, nhất trung, tam lão (1 thiếu niên, 1 trung niên, 3 lão già) trong đại sảnh đều không tự chủ được nói thảm một tiếng.

"*Khái.*" Ho khan một tiếng, Tiêu Chiến cười đứng dậy, miệng khách sáo nói:

"*Nhã Phi tiểu thư nói đùa rồi, Lợi nhuận một năm của Tiêu gia chúng ta, vẫn kém hơn một phân bộ của Mễ Đặc Nhĩ đấu giá trường, đâu có tư cách gì mà đắc ý.*"

"*Lạc lạc, Tiêu tộc trưởng khiêm tốn rồi, nhân khí gần đây của khu buôn bán đã vượt qua đấu giá trường, đây là việc mà mọi người đều biết nha.*" Nhã Phi cười khanh khách thi lễ với ba vị trưởng lão, lông mi khẽ chớp, ánh mắt mê người chuyển sang Tiêu Viêm, có chút giật mình nói: "*Xem ra trạng thái bây giờ của Tiêu Viêm tiểu thiếu gia, so với trước kia càng mạnh hơn một ít?*"

"*Nhã Phi tỷ trực tiếp gọi tên ta là được, mấy chữ tiểu thiếu gia này nghe rất dọa người.*" Tiêu Viêm ra vẻ thuần khiết cười nói, cách xưng hô này, làm cho hấn cả người nổi da gà.

Nghe vậy, Nhã Phi gật đầu.

"Không biết Nhã Phi tiểu thư hôm nay đến Tiêu gia là có việc gì?" Tiêu Chiến cười dò hỏi.

Nhã Phi cười gật đầu, ưu nhã ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Viêm, nhấp nhấp môi, khẽ cười nói thẳng vào chủ đề: "*Tiêu tộc trưởng, Mễ Đặc Nhĩ đầu giá trường, đã cự tuyệt cung cấp dược liệu cho Gia Liệt gia tộc.*"

Lời vừa nói ra, chén trà trong tay Tiêu Chiến nhất thời đổ không ít trên bàn, trong ánh mắt nổi lên một nét mừng như điên, không dấu vết lau nước trà, khóe mắt liếc nhìn ba vị trưởng lão, phát hiện trong mắt họ, cũng đồng dạng phát ra tia sáng.

Trong đại sảnh hơi trầm mặc, Tiêu Chiến đem nước trà trong chén uống một hơi cạn sạch, chần chừ nói: "*Tại sao? Các ngươi không phải vẫn bảo trì trung lập sao?*"

Nhã Phi cười mà không nói.

Cắn răng, Tiêu Chiến thấp giọng hỏi: "*Các ngươi làm như vậy, muốn chúng ta trả cái gì?*"

"Không cần gì cả." Nhã Phi thản nhiên cười nói.

"A?" Sửng sốt lẫn nữa, Tiêu Chiến có chút không thể tin nhìn Nhã Phi đang cười, hẳn cũng không tin tưởng Mễ Đặc Nhĩ đầu giá trường sẽ trợ giúp bọn họ đả kích Gia Liệt gia tộc, vượt vượt cảm, trong lòng Tiêu Chiến đột nhiên chấn động, dò xét hỏi: "*Là... Vị lão tiên sinh kia làm?*"

Liếm liếm đôi môi đỏ mọng, Nhã Phi hơi gật đầu, cười nói: "*Vị lão tiên sinh kia đã có thù lao, cho nên Tiêu tộc trưởng không cần lo chúng ta sẽ muốn gì từ Tiêu gia, từ nay về sau, chúng ta coi như là cùng một trận tuyến rồi.*"

Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiêu Chiến rớt cuộc hiện ra cuồng hi, ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, tiếng cười làm cả căn phòng hơi rung chuyển.

Chậm rãi thu hồi tiếng cười, Tiêu Chiến đột nhiên ý thức được mình quá

đắc ý, cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy ba vị trưởng lão đang bắt đắc dĩ bĩu môi.

Xấu hổ cười, Tiêu Chiến nhìn Tiêu Viêm đang che mặt cười trộm, thẹn quá thành giận quát: "*Tiểu hồn đản, cười cái rắm, còn không mau mời trà Nhã Phi tiểu thư, không có lễ phép.*"

Bắt đắc dĩ trừng mắt một cái, Tiêu Viêm với tay lấy một chén trà từ chiếc bàn bên cạnh, sau đó lật đật lật đật đi đến trước mặt Nhã Phi, hai tay đưa lên.

Ôn nhu cười với Tiêu Viêm, Nhã Phi tiếp nhận chén trà, khuôn mặt lại đột nhiên biến đổi, gắt gao nhìn đôi tay trắng nõn của Tiêu Viêm, hoặc là nói... Nhìn chiếc giới chỉ màu đen trên tay phải.

Nhìn ánh mắt của Nhã Phi, Tiêu Viêm nhú mày, không dấu vết rút tay lại, đưa lưng về mấy người phụ thân, híp mắt lại, nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt.

Bị Tiêu Viêm nhìn chăm chú như vậy, trong lòng Nhã Phi khấn trương, sau đó phi thường thức thời cúi đầu nhấp một ngụm trà, biểu tình trên khuôn mặt, cũng được nàng thu liễm vô cùng tốt.

Nhìn thấy hành động nhu thuận của nữ nhân này, Tiêu Viêm thở ra một hơi, vuốt vuốt mũi, miễn cưỡng về chỗ ngồi, cau mày lại như đang tự hỏi cái gì.

-----oOo-----

Chương 82: Thẳng thắn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng mấy người Tiêu Chiến nói chuyện một lúc, Nhã Phi định cáo từ, Tiêu Viêm một bên vẫn đang bảo trì trầm mặc, lúc này cũng biểu hiện ra sự nhiệt tình của chủ nhà, dưới ánh mắt hài lòng của Tiêu Chiến, tiễn Nhã Phi ra khỏi gia tộc.

Đi ra khỏi gia tộc đại môn, Tiêu Viêm vẫn không có biểu hiện muốn trở

về, hai tay gác sau đầu đi bên cạnh Nhã Phi, hai mắt híp lại, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đi cùng Tiêu Viêm, trong lòng Nhã Phi có chút khản trương, ngọc thủ nắm chặt, đã che kín mồ hôi, nàng là người có trí nhớ cực kỳ xuất sắc, lần trước tại đấu giá hội, nàng từng ngẫu nhiên nhìn thấy đôi tay của hắc bào luyện dược sư thần bí, trắng nõn tràn đầy sức sống như tay của một thiếu niên, hơn nữa, trên bàn tay trắng nõn kia, đeo một chiếc giới chỉ màu đen giống hệt của Tiêu Viêm, có sự trùng hợp này, lại suy nghĩ đến vì sao vị luyện dược sư thần bí kia lại chiếu cô cho Tiêu gia, một số câu hỏi, đã suýt vuột miệng nói ra.

Khẽ cắn môi, khoe mắt Nhã Phi lén đánh giá thiếu niên bên cạnh, thiếu niên mặc một chiếc áo xanh cũng không đắt tiền, thân hình cường tráng, khuôn mặt thanh tú, mặc dù có chút non nớt, nhưng nụ cười như ẩn như hiện trên khuôn mặt, nhìn thế nào cũng không giống một thiếu niên không có chút hiểu biết nào.

Tinh tế đánh giá Tiêu Viêm một lúc, Nhã Phi vẫn rất khó tin tưởng, người ở đấu giá trường, làm chính mình cùng Cốc Ni kính kính cẩn cẩn ấy, chỉ là một thiếu niên thanh tú chỉ mới khoảng mười bảy tuổi.

"Nhìn đủ chưa?" Ngay khi Nhã Phi có chút bất đắc dĩ cười khổ, thiếu niên bên cạnh nhàn nhạt lên tiếng.

Cước bộ chậm lại, Nhã Phi khẽ thở dài: "*Ngươi... Ta nên gọi ngươi là lão tiên sinh, hay là Tiêu Viêm tiểu đệ đệ?*"

Tiêu Viêm nhíu mày, đột nhiên hất hất cằm về một phía: "*Đến kia*"

Nhã Phi nhìn theo ánh mắt của hắn, gương mặt không khỏi ửng đỏ, thì ra chỗ Tiêu Viêm chỉ, dĩ nhiên là một chỗ tình lữ hẹn hò nổi tiếng ở Ô Thần thành.

Hơi do dự một chút, Nhã Phi định đề nghị đổi lại một chỗ khác, song Tiêu Viêm đã nghênh ngang đi vào, hơn nữa ngồi xuống chiếc ghế đá dưới bóng cây đại thụ.

Đối với hành động trái ngược với biểu hiện cung thuận ở gia tộc, Nhã Phi chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thân phận chuyển hóa thế này, cũng quá

nhanh đi?

Cước bộ khễ dòi, chậm rãi đi về phía trước, ngồi xuống đối diện với Tiêu Viêm, một đôi mắt mê mị người, cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mặt.

"*Nhận ra rồi?*" Vươn tay hái một chiếc lá ngậm vào miệng, Tiêu Viêm hàm hồ hỏi.

Ngọc thủ của Nhã Phi gạt đi chiếc lá rơi xuống trên đầu, tùy ý phong tình, làm cho một vị nam tử cách đó không xa đắm đắm nhìn, mím đôi môi đỏ mọng, cười khỏ nói: "*Kỳ thật ta tình nguyện tin tưởng là chính mình đoán sai.*"

Nghe vậy, đôi mắt híp lại, hàm răng Tiêu Viêm hung hăng cắn vào chiếc lá.

"*Người sẽ không định giết người diệt khẩu chứ?*" Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Nhã Phi nhất thời có chút sợ hãi nói, chỉ là trong cặp mắt mê mị kia, lại xẹt qua một nét tiêu ý.

"*Ta đang tính cưỡng gian người, sau đó vứt xác.*" Tiêu Viêm ác độc nói.

Nghe lời nói có chút thô lỗ này, khuôn mặt Nhã Phi ửng đỏ, kiêu my trừng mắt nhìn hấn, sẵng giọng: "*Tiểu hài tử học từ đâu mấy thứ bất lương như vậy.*"

Bĩu môi, Tiêu Viêm vắn eo một cái, nếu đã bị nhận ra thân phận, hấn cũng sẽ không quanh co: "*Hắc bào nhân cùng các người nói sinh ý trước kia, đích xác là ta.*"

"*Nhưng người luyện dược, hấn không phải người?*" Ánh mắt Nhã Phi lưu chuyển, lại cười nói, nàng cũng không phải kẻ ngốc, thực lực của Tiêu Viêm thế nào, nàng rất rõ ràng, cho dù hấn là một luyện dược sư, nhưng vì lý do tự thân thực lực, hấn cũng không thể luyện chế ra loại đan dược như tụ khí tán.

"*Nữ nhân quá thông minh, nam nhân sẽ không thích.*" Liếc mắt nhìn Nhã Phi đã đoán được tám chín phần sự thật, Tiêu Viêm bĩu môi nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"Đó chỉ là ý nghĩ của mấy nam nhân tục tằng mà thôi." Nhã Phi nhíu mày, trong giọng nói có vài phần khinh thường.

Trợn mắt một cái, Tiêu Viêm không dây dưa với nàng trong cái vấn đề nhảm chán này, ngậm chiếc lá trong miệng, thản nhiên nói: "Ngươi hẳn là biết ta tìm ngươi làm gì, thân phận của ta, tận lực giữ bí mật, việc này đối với mọi người đều có chỗ tốt."

Liếm liếm môi, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn mỹ nhân quyền rũ trước mặt:

"Đương nhiên, đừng xem việc này là điểm yếu của ta, nếu không, ngươi sẽ mất nhiều hơn được."

"Ta rất giống loại nữ nhân ngu ngốc hung đại vô não (ngực to mà không có đầu óc ^^) sao?" Nhã Phi vô tội vẩy vẩy tay.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn bộ ngực ba đào mãnh liệt kia, một lát sau mới gật đầu: "Ngực đích xác rất lớn, đáng tiếc có não hay không, phải xem biểu hiện sau này."

"..."

Bị một thiếu niên bé hơn vài tuổi chiếm tiện nghi, Nhã Phi chỉ có thể dờ khóc dở cười lắc đầu, không nói song trọng thân phận của Tiêu Viêm, chỉ với bộ dáng thiếu niên này của hắn, sẽ rất khó gây ác cảm cho người khác.

"Vậy việc hợp tác của chúng ta?" Nhã Phi có chút khẩn trương nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, đây mới là vấn đề mà nàng muốn hỏi nhất.

"Như trước, các ngươi cự tuyệt cung cấp dược liệu cho Gia Liệt gia tộc, ta trả cho các ngươi năm viên tụ khí tán làm thù lao." Nhún vai, thanh âm nhàn nhạt của Tiêu Viêm làm Nhã Phi thở ra một hơi.

"A a, rất chờ mong sự hợp tác của chúng ta." Hào phóng vươn tay ra, Nhã Phi thản nhiên cười nói.

Miễn cưỡng gật đầu, Tiêu Viêm cảm ngọc thủ mềm mại kia, nhưng ngoài dự đoán của Nhã Phi, vừa chạm đã buông.

Nhìn hành động không thể đoán trước của thiếu niên trước mặt, Nhã Phi

nhìn không được thở dài một hơi: *"Thật sự để người khác hoài nghi, người thật sự chỉ có mười bảy tuổi hay không, ta phát hiện chính mình một mực bị người xỏ mũi."*

Vô thị loại đề tài này, Tiêu Viêm phát phát tay, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: *"Sau này gặp mặt, vẫn nên dùng thái độ trước kia đi, miễn cho người khác nhìn ra sơ hở."*

Cười gật đầu, Nhã Phi nhẹ giọng nói: *"Lúc nào rảnh rồi, có thể mời vị luyện dược sư kia đến làm khách ở Mễ Đặc Nhĩ đấu giá tràng, chúng ta vĩnh viễn hoan nghênh."*

Cước bộ chậm lại, Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi, hàm hồ nói: *"Lúc nào rảnh hãy nói."* Một lần nữa phát phát tay, Tiêu Viêm dứt khoát đi, không có chút chần chừ nào.

Đứng tại chỗ nhìn thiếu niên từ từ đi xa, Nhã Phi cười khổ lắc đầu, thấp giọng nói: *"Thật sự là một tiểu yêu quái, không hiểu nha đầu của Nạp Lan gia, vì sao lại giải trừ hôn ước với hắn, ai, Nạp Lan Túc sau này, sợ rằng sẽ hối hận đến học máu."*

-----oOo-----

Chương 83: Tiểu Phường chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ngưng huyết tán bán ra không được một tháng, Tiêu gia đã chiếm lĩnh 70% thị trường thuốc chữa thương, lợi nhuận cực lớn, làm cho Tiêu gia vui mừng một mảnh, số lượng người thừa thớt trước kia, bây giờ lại liên miên không dứt, náo nhiệt như một cái thị trấn.

So sánh với Tiêu gia, Gia Liệt gia tộc lại là một mảnh âm trầm, bởi vì bạo lợi hành vi trước kia, làm phần lớn dong binh ghét bỏ, hơn nữa ngưng huyết tán của Tiêu gia, công hiệu so với hồi xuân tán, cũng mạnh hơn không ít, cho nên, sản nghiệp thuốc chữa thương của Gia Liệt gia tộc, vẫn bị Tiêu gia chèn ép đến mức không thể động đậy, nếu không phải thuốc chữa thương của Tiêu gia là cung ứng có hạn lượng, sợ rằng Gia Liệt gia tộc chỉ có thể húp cháo.

Tuy sản nghiệp thuốc chữa thương có bị chèn ép, nhưng lợi nhuận vẫn không nhỏ, thứ Gia Liệt gia tộc đau đầu nhất, vẫn là lượng lớn dược liệu cần thiết để luyện dược.

Làm tư nguyên khó lớn nhất trong thành: Mễ Đặc Nhĩ đầu giá tràng đã cự tuyệt hợp tác cùng họ, đối với loại phong tỏa dược liệu này, Gia Liệt gia tộc cũng giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng dù họ có giận thế nào đi nữa, họ cũng không dám bắt buộc Mễ Đặc Nhĩ đầu giá tràng, phải biết rằng, thế lực đằng sau Mễ Đặc Nhĩ đầu giá tràng, là một trong những thế lực cường đại đứng đầu ở Gia Mã đế quốc, một cái tiêu gia tộc ở Ô Thần thành, còn không có lá gan lớn đến mức chọc đến bọn họ.

Lộ số ở đầu giá trường đã không đi được, Gia Liệt gia tộc bắt buộc dĩ phải dùng giá cao hơn mấy lần giá thị trường, thu mua tất cả dược liệu trong các dược liệu điểm ở Ô Thần thành, dù vậy, đây cũng chỉ là kế sách tạm thời, dù sao những dược liệu điểm này, cũng không có thực lực cung ứng lâu dài số lượng dược liệu khổng lồ như vậy.

Hơn nữa, điểm trọng yếu nhất, tất cả mọi người ở Ô Thần thành đều nhìn ra Gia Liệt gia tộc cũng Tiêu gia hỏa khí cùng sát ý, trợ giúp Gia Liệt gia tộc lúc này, không thể nghi ngờ là đắc tội với Tiêu gia, cho nên sau lần đầu cung cấp cho Gia Liệt gia tộc, rất nhiều dược liệu điểm, cũng không dám cung cấp một số lượng lớn như vậy nữa, mà hành động như thế, càng làm cho Gia Liệt gia tộc, như thêm sương trên tuyết.

Kể từ đó, nguồn cung cấp dược liệu cho Gia Liệt gia tộc, gần như đã bị chặt đứt tám phần, hai phần còn lại, đã không đủ thỏa mãn nhu cầu luyện chế thuốc chữa thương, vì vậy, Gia Liệt gia tộc vạn ngàn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lấy giá cao, từ các thành thị khác mua dược liệu, như thế, mới miễn cưỡng giải trừ nguy cơ dược liệu không đủ, nhưng chính vì thế, lợi nhuận của Gia Liệt gia tộc. lại một lần nữa kém đi, nếu không có số lãi trước đó chống đỡ, Gia Liệt gia tộc, sợ rằng đã sớm phá sản.

Ô Thần thành bây giờ, Tiêu gia mượn gió đông của thuốc chữa thương, địa vị tăng cao, thậm chí có biểu hiện vượt mặt hai đại gia tộc khác.

.....

Trong khu buôn bán ồn ào, Tiêu Viêm lười biếng đi trên ngã tư đường,

phía sau hắn, đi theo bảy tám đại hán mặc trang phục hộ vệ của Tiêu gia, trên ngực của mấy đại hán này, đều không ngoại lệ có 4 mảnh kim tinh, hiển nhiên, những đại hán này, đều ít nhất có thực lực tứ tinh đấu giả.

Trên đường, dòng người có chút mãnh liệt, rất nhiều dong binh hung hãn cả người tản ra huyết tinh mùi vị, khi nhìn thấy vị thiếu niên uể oải hai tay gác sau đầu, đều là hòa thiện cười với hắn, một số người khá quen thuộc, càng lớn tiếng trêu đùa: "*Tiểu phò mã, lại đi dạo phố à?*"

Mỗi lần nghe loại xung hô này, Tiêu Viêm đều có chút bất đắc dĩ bĩu bĩu môi, sau đó phát ra một tiếng thấp giọng thờ dài, nửa tháng trước, Tiêu Chiến đột nhiên bảo hắn đến quản lý khu buôn bán này, đối với hành động này của

Tiêu Chiến, Tiêu gia vẫn tranh luận rất lâu, hơn mười tuổi đã quản lý một khu buôn bán, việc này tại Tiêu gia chưa từng có, nhưng nhớ đến Tiêu Viêm bây giờ đã không giống trước kia, một số người cũng chỉ có thể đáp ứng, Vì vậy, Tiêu Viêm đang nghỉ ngơi thư giãn ở gia tộc, lại phải đến đây.

Mặc dù khu buôn bán rất lớn, nhưng làm Tiêu Viêm vui mừng, là việc quản lý cũng không quá mệt nhọc, một số ngã tư đường đông người, cùng với giá cả của một số khu vực đông khách, hắn đều giao cho lão quản gia mà phụ thân chuyên môn phái tới, mỗi ngày ngẫu nhiên mang theo một đám đại hán đi xem xét, quản lý vấn đề an toàn trong khu buôn bán, cuộc sống cũng khá an ổn tiêu sái.

Tiêu Viêm nhìn như tính tình bình thản lạnh nhạt, nhưng lại cực kỳ thích cùng các dong binh nói chuyện đến mạo hiểm kích thích khi làm nhiệm vụ, ma thú kỳ dị, cùng với một số ít sơn động, có công pháp mà tiền nhân lưu lại, những thứ này, làm máu mạo hiểm trong người Tiêu Viêm nóng lên, hận không thể ngay bây giờ tiến vào trong rừng sâu, đi tìm những công pháp cùng đấu kỹ thần bí mà cường đại đó.

Tiêu Viêm tuổi còn nhỏ, khuôn mặt thanh tú non nớt vốn làm người ta khó sinh ra ác cảm, hơn nữa người này mỗi khi cao hứng lại lấy ra một đồng thuốc chữa thương tặng cho người khác, cho nên, điều này làm cho những dong binh đại hán tính tình hào sảng đối với hắn rất có hảo cảm, lâu dài, khu buôn bán này, số lượng khách quen, gần như là cao nhất trong những khu buôn bán của Tiêu gia.

Nhớ lại những việc của nửa tháng nay, Tiêu Viêm có chút cảm thán, loại cuộc sống này, kéo dài không lâu lắm a, nhiều nhất là hơn một tháng sau, hắn sẽ cùng được lão ngoại xuất tu hành, sau này, sợ rằng trong một hai năm, cũng sẽ không trở về.

Dem phiền muộn trong lòng ném ra ngoài, Tiêu Viêm ngẩng đầu, một đạo thân ảnh có chút hèn mọn nhỏ gầy, đột nhiên từ trong đám người chạy lại đây

Dừng cước bộ nhìn vị nam tử nhỏ gầy này, Tiêu Viêm nhướng mày, nhàn nhạt nói: "*Khắc Lỗ, sao không đi làm đại nghiệp phát tài của người, đến chỗ ta làm gì?*"

Nam tử hèn mọn trước mặt, là kim thủ nổi danh trong khu buôn bán, ách, cũng chính là trộm vặt, với loại nghề nghiệp sinh sống trong bóng ma này, Tiêu Viêm cũng không muốn đem bọn họ hoàn toàn loại bỏ, trong lòng hắn rõ ràng, mọi việc đều có mặt trái mặt phải, loại nghề nghiệp này dù bị mọi người xem thường, nhưng tin tức bọn họ cung cấp, lại cực kỳ linh thông, trong Ô Thản thành bất kể xảy ra việc gì, bọn họ cũng có thể biết đc chút ít.

"*Hắc hắc, tiểu thiếu gia.*" Nịnh nọt cười với Tiêu Viêm, nam tử nhỏ gầy tên Khắc Lỗ mỉa mai nói: "*Tiểu nhân đến đây báo cho ngài một việc, vừa rồi ta nghe thủ hạ nói, mấy người Huân Nhi tiểu thư, tại bên ngoài khu buôn bán, bị một nam tử xuất ngôn khinh bạc, tiểu nhân lúc đây mới nhanh chân đến báo tin.*"

"*A, đúng rồi, Gia Liệt Áo của Gia Liệt gia tộc, cũng ở đó, xem bộ dáng hình như hắn cũng quen biết tên nam tử đó, bọn họ có không ít người.*"

Hai mắt híp lại, sắc mặt lạnh nhạt của Tiêu Viêm chậm rãi biến thành âm hàn, quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "*Tiêu Lực, gọi người, chỉ cần còn sống, toàn bộ gọi đến cho ta!*"

"*Đạ!*" Một đại hán cung kính đáp, sau đó nhanh chóng xoay người chạy vào sâu trong khu buôn bán.

"*Dẫn đường.*" Quay đầu, Tiêu Viêm hất hất cằm với Khắc Lỗ, nhàn nhạt nói.

Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm đột ngột trở nên âm lãnh, Khắc Lỗ vội vàng gạt đầu, không dám nói thêm gì, vội vàng dẫn đường phía trước.

"Đám vương bát đản này, cũng dám đến địa bàn của Tiêu gia ta đùa giỡn... người của Tiêu gia, Tiêu Viêm ta hôm nay nếu cho các người bình yên vô sự rời khỏi đây, vậy ta cũng không cần làm phượng chủ nữa!" Liếm liếm môi, Tiêu Viêm lạnh lùng nhẹ giọng nói, làm cho Khắc Lỗ phía trước thân hình run lên, tốc độ càng nhanh hơn

-----oOo-----

Chương 84: Phế bỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liễu Tịch bây giờ rất hưng phấn, mà lý do hấn hưng phấn, chính là thanh y thiếu nữ xinh đẹp đứng cách đó không xa.

Thiếu nữ mặc một bộ trang phục thanh nhã, khuôn mặt tinh xảo không hề trang điểm phấn son, vạm vỡ tự nhiên, mái tóc được buộc lại bởi chiếc dây buộc màu xanh, vừa vạm dài đến bên hông, gió nhẹ thổi qua, mái tóc khẽ bay, cực kỳ động lòng người.

Trên chiếc eo thon nhỏ của thiếu nữ, một cái dây lưng màu tím, đem những đường cong uyển chuyển, thể hiện ra rất rõ nét, ngay cả ánh mắt của người đi đường, cũng nhìn không được lén nhìn qua, trong lòng thầm nghĩ, nếu được ôm vòng eo thon nhỏ như vậy vào trong lòng, sẽ là một loại hưởng thụ như thế nào?

Ánh mắt nóng cháy nhìn thiếu nữ, bàn tay Liễu Tịch vì kích động mà khẽ run rẩy, thanh nhã thiếu nữ trước mặt cùng những nữ tử hấn đã từng chơi đùa qua hoàn toàn khác nhau, khí chất thoát tục như một bông hoa sen, quả thực làm cho tên Liễu Tịch yêu nữ như mạng này hận không thể lập tức có được nàng.

Ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Ninh vừa bị hấn một chưởng đánh ngã trên mặt đất. Liễu Tịch cười nói: "*Muốn hộ hoa cũng phải có chút bản lĩnh, người còn kém lắm.*"

Bị Liễu Tịch cười nhạo, khuôn mặt Tiêu Ninh nóng lên, hai mắt đỏ bừng nhìn kẻ trước mặt, bộ dáng cắn răng như hận không thể lao lên cắn hẳn một cái.

"Tiêu Ninh, quay lại, ngươi không phải đối thủ của hắn." khuôn mặt Tiêu Ngọc có chút băng hàn, tiến lên một bước, nhẹ giọng quát. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Ninh cắn chặt răng, cân nhắc một chút thực lực của hai bên, chỉ có thể không cam lòng lùi lại, mất thể diện trước mặt nữ hài mà mình thích như vậy, làm hắn xấu hổ muốn chết.

Ánh mắt quét đi quét lại trên người Tiêu Ngọc, cuối cùng ánh mắt của Liễu Tịch dừng lại trên đôi chân dài gợi cảm kia, không khỏi tán thưởng nói: *"Lại là một cực phẩm nữ tử, xem ra vận khí của ta hôm nay cũng không tệ."*

"A a, Liễu Tịch đại ca, bọn họ đều là người của Tiêu gia, nữ nhân này tên là Tiêu Ngọc, nhưng tính tình nàng quá cay, nam nhân không có bản lĩnh, thì không thể hàng phục nổi nàng." Gia Liệt Áo cười mỉm đi đến bên cạnh, có chút bỉ ổi cười nói.

"A a, càng cay mới càng có vị." Ánh mắt Liễu Tịch lại liếc sang thanh y nữ tử, con ngươi lóe ra ánh sáng: *"Còn nữ hài tử này, gọi là gì?"*

Nhìn Liễu Tịch có chủ ý với người mình thích, khóe miệng Gia Liệt Áo hơi giâth giật, sau khi trong lòng nguyên rửa tên vương bát đản đã bị tình trùng nhồi vào não này, mới bắt đầu dĩ trả lời: *"Nàng gọi là Tiêu Huân Nhi."*

"Tên rất hay." Mỉm cười gật đầu, Liễu Tịch không nói nhảm thêm với Gia Liệt Áo, tiến lên hai bước, giả ra một bộ dáng thân sĩ cười nói: *"Tại hạ Liễu Tịch, không biết có thể mời hai vị tiểu thư đi dạo quanh khu buôn bán? A a, nếu trong này có thứ mà hai vị tiểu thư coi trọng, cứ tính hết lên tại hạ."* Vừa nói, tay Liễu Tịch hơi hạ xuống, đem nghề nghiệp huy chương của mình, có chút huyền diệu lộ ra.

Trên huy chương, có một dực đỉnh cổ xưa, bên ngoài dực đỉnh, một đạo ba văn màu bạc, dưới ánh sáng mặt trời, phản xạ ra quang mang khác

thường.

"Luyện dược sư nhất phẩm?" Nhìn huy chương nghề nghiệp trên ngực Liễu Tịch, đám người xung quanh, nhất thời thất thanh kinh hô, mà những tiếng kinh hô này, làm cho nụ cười trên mặt Liễu Tịch càng ngày càng đậm.

Nghe thấy mấy chữ nhất phẩm luyện dược sư, khuôn mặt Tiêu Ngọc khẽ biến, nhưng lấy tính cách của nàng, tự nhiên không có khả năng vì vậy mà cùng tên nhìn qua có chút mày trộm mắt chuột này cùng đi dạo, lập tức lạnh lùng lên tiếng: *"Không rảnh, người đi tìm người khác đi."* Dứt lời, một tay kéo Huân Nhi, xoay người muốn đi.

Vừa xoay người, trong đám người, vài tên đại hán đã chạy ra, về mặt dâm tiếu cản đường.

Nhìn mấy tên đại hán trước mặt, khuôn mặt Tiêu Ngọc trầm xuống, quay người lại, lạnh lùng nói với Gia Liệt Áo: *"Đây là địa bàn của Tiêu gia chúng ta, người có quá kiêu ngạo không?"*

"A a, Tiêu gia? Rất mạnh sao? Cũng chỉ dựa vào ngưng huyết tán mà kéo lại một chút nhân khí mà thôi, nếu ta muốn, ta có thể rất nhẹ nhàng làm cho Tiêu gia các người nguyên khí đại thương, hồi xuân tán, cũng chỉ là thứ thuốc mà ta tùy ý làm ra mà thôi." Liễu Tịch phẩy phẩy tay, đắc ý nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Tiêu Ngọc giận dữ, nhưng cũng không mắng ra tiếng, nàng hiểu rõ thực lực của luyện dược sư, cũng không dám nói những lời quá mức khó nghe, tránh mang đến một số phiền toái không cần thiết cho Tiêu gia.

Tuy Tiêu Ngọc lo lắng việc này, nhưng Huân Nhi, sẽ không để ý đến mấy thứ đó, nàng chỉ biết, mấy thứ rác rưởi hình người này, đã trì hoãn thời gian nàng gặp Tiêu Viêm.

Khẽ ngược mắt, nhìn Liễu Tịch về mặt đắc ý, miệng Huân Nhi khẽ hé mở, thanh âm nhẹ nhàng linh động, nhưng nội dung lời nói, lại làm cho mọi người đều sững sờ: *"Rác rưởi cuối cùng cũng chỉ là rác rưởi, cho dù có khoác thêm cái vỏ luyện dược sư, cũng vẫn chỉ là rác rưởi như cũ mà thôi, loại người có chút bản lĩnh đã đi khoe khoang giống người, theo cách nói của Tiêu Viêm ca ca, người là một tên... Ngu ngốc."*

Con đường thoáng yên tĩnh, rất nhiều người đều kinh ngạc, vị thiếu nữ thanh nhã động lòng người này, lúc mắng người, dĩ nhiên cũng không kém hơn người khác.

Tiêu Ngọc cũng ngạc nhiên nhìn Huân Nhi bên cạnh, một lúc lâu sau mới bĩu môi nói: *"Ta đã sớm nói qua, ngươi sẽ bị tiểu hồn đản đó ô nhiễm..."*

Bị Huân Nhi châm chọc không chút khách khí trước mặt mọi người, Liễu Tịch lòng dạ vốn đã không lớn, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất, âm trầm nói: *"Nhiều năm qua, ngươi là người đầu tiên dám nói với ta như vậy."*

"Thật sự là... Câu nói quá ngu ngốc."

Tay khẽ nhu nhu trán, Huân Nhi bây giờ đã có thể xác định, người trước mặt này, nếu không phải ngu ngốc, vậy hẳn là quá tự cao rồi.

"Gia Liệt Áo, động thủ đi, vốn định dùng một ít thủ đoạn, đáng tiếc, nàng cũng không nhận tình." Khuôn mặt âm trầm phát phát tay, Liễu Tịch lạnh giọng nói.

"A..." Gia Liệt Áo ngẩn ra, có chút đau đầu, trong lòng cười khổ nói:

"Trong đầu tên gia hỏa này cuối cùng nghĩ cái gì a? Cha nói quả nhiên không sai, hẳn trừ bỏ biết luyện dược, quả thật là một tên vô dụng, mẹ kiếp, tại sao người như vậy có thể trở thành luyện dược sư?"

Thở dài một tiếng, Gia Liệt Áo đành phải cười khan nói: *"Liễu Tịch đại ca, Gia Liệt gia tộc chúng ta bây giờ, cũng không động vào dược Tiêu gia a."*

"Tiêu gia?" Cười lạnh một tiếng, Liễu Tịch khinh thường nói: *"Chỉ cần ta có nàng, ta sẽ giúp các ngươi xử lý Tiêu gia, ngoài hồi xuân tán, ta còn có thể luyện chế hai, ba loại đan dược khác, nếu luyện ra, sẽ giúp các ngươi đẩy Tiêu gia xuống hoàn cảnh trước kia."*

Nghe vậy, Gia Liệt Áo ngẩn ra một lần nữa, hẳn không nghĩ tới, người này sẽ dễ dàng đem chiêu bài của mình nói ra, trong lòng vui mừng, sau đó trong lòng cảm thán một tiếng có phải hay không trí tuệ càng kém, tỷ lệ trở thành luyện dược sư mới càng cao, Gia Liệt Áo vung tay lên: *"Bắt lấy các"*

nàng!"

Thấy Gia Liệt Áo mở miệng, hơn mười đại hán phía sau, lập tức hung hãn vây ba người Huân Nhi lại.

Thấy đối phương kiêu ngạo như thế, Tiêu Ngọc tức giận đến trợn ngược lông mày, cười lạnh một tiếng, ngọc thủ kéo vào bên hông, một cái trường tiên (roi da) màu xanh, hung hăng quát vào một đại hán đang lao lên, "*Ba*" một tiếng, một vết máu đỏ dài xuất hiện trên mặt hắn.

Tuy Tiêu Ngọc là tam tinh đấu giả, nhưng hơn mười đại hán của đối phương thực lực cũng khoảng đấu giả, sau khi đánh ngã hai ba đại hán, Tiêu Ngọc rốt cục từ từ rơi vào hạ phong, có chút chật vật tránh né.

Một chưởng đem một tên đại hán học máu lùì lại, khuôn mặt Tiêu Ngọc cũng trắng bệch lùì về sau vài bước, quay đầu quát Tiêu Ninh: "*Dẫn Huân Nhi đi, gọi tên tiểu hồn đản kia ra!*"

Tiêu Ninh vội vã gật đầu, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, gấp gấp quát: "*Tỷ, cẩn thận!*"

Nghe Tiêu Ninh nhắc nhở, Tiêu Ngọc vội quay đầu lại, chỉ thấy tên đại hán bị nàng quát một roi lúc nãy, đang vẽ mặt dữ tợn giờ lên thiết quyền, hung hăng đánh về phía ngực nàng.

Thấy tên gia hỏa này lại dùng đòn hạ lưu công kích bộ vị của nữ nhân, khuôn mặt Tiêu Ngọc tức giận đến nổi khuôn mặt có chút xanh đen, đầu khí ngưng tụ trong tay, vừa muốn tàn nhẫn bỏ ra, một thân ảnh màu đen rất nhanh hiện ra bên cạnh, kinh phong hung hãn, nện trên khuôn mặt của tên đại hán, lực đạo cực lớn, trực tiếp làm hắn khuôn mặt đầy máu lã vài vòng trên mặt đất mới dừng lại được.

"Những ai vừa động thủ, đều phé bỏ..."

Trong tay thiếu niên cầm một thanh cương thiết côn, ánh mắt có chút âm lãnh liếc nhìn Liễu Tịch cùng Gia Liệt Áo trước mặt, khẽ hé miệng, trong thanh âm nhàn nhạt, có một chút âm lãnh.

Nghe thanh âm của thiếu niên, trong đám người, hơn mười đại hán cầm thiết côn, như sói như hổ, vẽ mặt hung hãn đi ra.

-----oOo-----

Chương 85: Tiếp nhận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đôi mắt với hơn mười tứ tinh đấu giả cầm thiết côn trong tay, mấy tên hộ vệ vừa điều võ dương oai lúc trước, sắc mặt nhất thời trắng bệch, còn chưa kịp chạy trốn, một thanh thiết côn đen nhánh, đã hung hăng đập đến, chỉ sau một lúc, tiếng kêu thảm thiết đã vang vọng cả ngã tư đường.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Gia Liệt Áo, Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn Tiêu Ngọc vì tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng, ngữ khí hơi nhu hòa đi một chút:

"Không sao chứ? Lần sau các người đến đây... báo trước cho ta một tiếng, gần nhất đám hỗn đản của Gia Liệt gia tộc kia vẫn đang muốn gây ra chút phiền toái."

Lần đầu được Tiêu Viêm nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, Tiêu Ngọc ngẩn người, khuôn mặt lại đỏ thêm vài phần, có chút không biết làm gì di động ánh mắt, ngoài miệng nói: *"Lúc ra ngoài thì gặp Huân Nhi, nàng nói muốn đến đây, nên ta đi cùng nàng, ta đâu ngờ đến sẽ gặp đám hỗn đản này."*

Tiêu Viêm bắt đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt chuyển đến thanh y thiếu nữ vì hấn xuất hiện mà vui vẻ đầy mặt, tiểu ý trên khuôn mặt lại càng thêm nhu hòa:

"Vừa rồi mắng rất thông khoái a."

Nghe Tiêu Viêm trêu đùa, Huân Nhi vô tội xua xua tay, bĩu môi khẽ cười nói: *"Ta cũng không định, chỉ là không muốn nhìn bộ dáng đó của hấn thôi, phải biết rằng, cho dù là Tiêu Viêm ca ca năm đó, cũng không dám bắt người ngoài đường nha."*

Bị Huân Nhi phản kích lại, Tiêu Viêm cười khan vuột vuột mũi, năm đó mặc dù hấn có chút cuồng vọng, nhưng cũng không đến nỗi giống mấy tên gia hỏa này.

"Ô, đây không phải là tiểu thiếu gia của Tiêu gia sao? Một năm không gặp, nghe nói người đã bỏ được cái tên phé vật?" Nhìn nữ hài mà mình

thích thân mật nói chuyện với Tiêu Viêm, khoe mắt Gia Liệt Áo giật giật, dưới sự thúc dục của lòng ghen ghét, phát ra tiếng cười âm dương quái khí.

"*Hắn là ai?*" Ánh mắt Liễu Tịch đồng dạng có chút âm lãnh, Huân Nhi lúc trước vẫn không đem hắn để vào mắt, bây giờ lại cùng nam tử khác đàm tiếu, loại đả kích này, thật sự làm cho người tính tình cao ngạo như hắn khó có thể tiếp nhận.

"*Hắc hắc, Liễu Tịch đại ca, đây chính là "Thiên tài" nổi danh của Tiêu gia, tên là Tiêu Viêm, trước kia tu luyện hơn mười năm, đấu khí cũng chỉ có khoảng ba bốn đoạn, nhưng gần đây không biết ăn vào cái gì, tại mấy tháng trước, trực tiếp lên đến tám đoạn đấu khí."* Gia Liệt Áo bên cạnh âm hiểm cười giới thiệu.

"*Một tên ngay cả đấu giả cũng không phải, cho dù "Thiên tài" đi chẳng nữa, vậy cũng không phải chỉ là phế vật?"* Liễu Tịch cười lạnh nói.

Nghe Liễu Tịch nói vậy, khuôn mặt của Huân Nhi lạnh lại, trong đôi mắt như thu thủy kia, ngọn lửa màu vàng, chọt lóe mà qua. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Bàn tay vỗ nhẹ vào vai Huân Nhi, Tiêu Viêm thản nhiên cười lắc đầu, quay đầu lại, nhìn Liễu Tịch một thân bạch y, ánh mắt tùy ý lướt qua luyện dược sư huy chương trên ngực hắn, mỉm cười nói: "*Ngươi hẳn là người luyện chế "Hồi xuân tán"?"*"

Liễu Tịch cười lạnh một tiếng, ưỡn ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: "*Đúng vậy, ta chính là luyện dược sư mà Gia Liệt gia tộc mời tới."*

Tiêu Viêm làm như giật mình hiểu ra, cười dài nói: "*Khó trách, loại thuốc có tác dụng kém như vậy, cũng chỉ có loại luyện dược sư như ngài, mới có thể luyện chế ra được, ngài thật không thiện với sự dạy bảo của sư phụ."*

Nghe Tiêu Viêm nói thế, dong binh đứng xem xung quanh phát ra trợn trợn tiêng cười, trải qua hành vi bạo lợi của Gia Liệt gia tộc trước kia, những dong binh này đối với người làm ra hồi xuân tán, cũng có oán khí không nhỏ, bây giờ lại thấy Tiêu Viêm nhạo báng hắn ngay trước mặt, tất cả đều có chút sáng khoái.

Tiếng cười xung quanh làm khuôn mặt Liễu Tịch chậm rãi âm trầm, hai

mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tiêu Viêm: "Người đang chọc vào một địch nhân mà Tiêu gia các người không động đến được."

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, cười khở một tiếng, tay vỗ vỗ trán, cũng không biết nói gì hơn với tên này nữa, chẳng lẽ hẳn cho rằng mình là thân truyền đệ tử của một vị đầu đế sao? Một nhất phẩm luyện dược sư có thể làm Tiêu gia trọng thị, nhưng nếu nói không chọc vào được, cũng chỉ là một cái trò cười.

"Ai, loại đầu óc thế này cũng có thể trở thành luyện dược sư?" Thở dài lắc đầu, trong lòng Tiêu Viêm có chút đồng cảm nhìn Huân Nhi một cái, sau khi nói chuyện với Liễu Tịch, hẳn rõ cuộc rõ ràng vì sao người có tính tình ôn uyển nhu hòa như Huân Nhi lại mang tên gia hỏa này.

Tiêu Viêm cũng chẳng muốn nói nhảm với tên đầu óc có chút vấn đề này, vẫy vẫy tay với hơn mười đại hán phía sau, cười nói: "Đánh, cả chủ cả tớ, nếu bọn chúng dám đến gây sự ở địa bàn của Tiêu gia ta, chúng ta cũng chẳng cần khách khí."

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, khuôn mặt Gia Liệt Áo cũng hơi đổi, hẳn cũng không nghĩ đến Tiêu Viêm dám làm vậy, con người đảo quanh, cười lạnh châm chọc: "Còn tưởng rằng người tiến bộ bao nhiêu, thì ra vẫn chỉ là một phế vật dựa dẫm vào thủ hạ mà thôi."

"Trình độ kích tướng của người, còn rất thấp." Tiêu Viêm khua khua thiết côn trong tay, nhẹ giọng nói.

"Người nghĩ nó là kích tướng, vậy cứ cho rằng đó là kích tướng đi, giống loại phế vật như người, căn bản không có tư cách đi cùng Huân Nhi tiểu thư." Gia Liệt Áo châm chọc nói, trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, không có ý tốt nói: "Người hẳn đã tiến hành thành nhân nghi thức đi? Hắc, vậy nói cách khác, ta bây giờ khiêu chiến người, người cũng không có lý do để cự tuyệt nữa?"

"Người thật vô sỉ, Tiêu Viêm năm nay mới mười bảy, người đã hai mươi ba, loại khiêu chiến này, người cũng dám nói ra khỏi miệng, nếu người muốn đánh, để bản tiểu thư đánh với người!" Nghe Gia Liệt Áo khiêu chiến, Tiêu Ngọc nhú mày, trường tiên trong tay vụt xuống, trên mặt đất xuất hiện một đạo bạch ngân mờ nhạt, quát lên

Khóe miệng khẽ co quắp lại, Gia Liệt Áo cười nhạo nói: "Diễm phúc của người đúng là không cạn, lại có nữ nhân thay người ra mặt, hắc, tên mềm yếu chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân."

"xxx, tên tiểu bạch kiếm này thật quá kiêu ngạo, tiểu phượng chủ, để chúng ta giúp người chơi đùa với hắn một lúc." Nhìn Gia Liệt Áo đốt đốt bức người, một số dong binh có quan hệ không tệ với Tiêu Viêm nhất thời lớn tiếng nói.

Thấy lời nói của mình gây ra phản ứng lớn như vậy, Gia Liệt Áo khuôn mặt biến đổi, hắn thực lực cũng chỉ có tam tinh, nếu thật sự khiến cho mọi người tức giận, trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi.

Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, Gia Liệt Áo phát phát tay, cười lạnh nói: "Nếu không dám tiếp nhận, cũng không sao, đi thôi, Liễu Tịch đại ca, loại người ngay cả khiêu chiến cũng không dám tiếp nhận, chẳng có gì đáng giá để trọng thị."

Liễu Tịch âm hiểm cười gật đầu, ánh mắt thềm thương dừng lại trên người Huân Nhi một lúc, mới hung ác nhìn Tiêu Viêm, hận hận nói: "Tiểu tử, người chờ xem, ta muốn Tiêu gia chủ động đem người mang đến cho ta! Nữ nhân ta nhìn trúng, còn chưa có ai thoát được."

Huân Nhi thản nhiên liếc mắt nhìn Liễu Tịch vẻ mặt dâm uế, trong con ngươi, rớt cuộc hiện lên một tia sát ý lạnh lạnh.

Gia Liệt Áo cùng Liễu Tịch xoay người, vài đại hán của Tiêu gia vẻ mặt lạnh lùng đã xuất hiện tại cổng của khu buôn bán, sau đó giống như một cánh cửa, vững vàng đem lối ra chặn lại.

"Ta biết người rất muốn đem ta đánh thành tàn phế, ân, tốt lắm, như người mong muốn... Lời khiêu chiến của người, ta tiếp nhận." Lúc Gia Liệt Áo định phát ra tín hiệu gọi người, thanh âm nhàn nhạt của thiếu niên, đột nhiên chậm rãi vang lên từ phía sau.

Nghe vậy, Gia Liệt Áo đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười dữ tợn, khóe miệng chậm rãi nhếch lên: "Người đã muốn chết, vậy cũng không trách được ta!"

Chương 86: Khiêu chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi xoay người, Gia Liệt Áo quay đầu đi, khước miệng ý cười thoảng có chút dữ tợn: "Liễu Tịch đại ca, có thể hay không để cho ta cùng hắn chơi đùa?"

Liễu Tịch cười gật đầu, bàn tay trong người ngằm dựng thẳng, âm hiểm cười nói: "Có cơ hội, không nên lưu thủ."

Gia Liệt Áo con mắt cười híp lại, Liễu Tịch nói, làm cho hắn đột nhiên nhớ tới một lần lên cùng Gia Liệt Tất đích mật đàm, ngay lúc đó Gia Liệt Tất, vừa vặn nghe được tin tức Tiêu Viêm hồi phục tu luyện thiên phú, hấn sắc mặt âm trầm trầm mặc hồi lâu sau, mới cực kì nghiêm túc cùng lạnh lùng đối Gia Liệt áo nói một câu.

"Nếu như sau này ngày nào đó tiểu tử Tiêu gia nọ tiếp nhận của ngươi khiêu chiến, xuống tay, tuyệt đối không nên lưu tình, nếu có thể đương tràng đánh chết là tốt nhất, cho dù không thể, có thể phế đi tay hắn hoặc là chân, vậy cũng là vì Gia Liệt gia tộc giảm bớt một địch nhân kinh khủng trong tương lai."

Trong đầu chậm rãi quanh quẩn cảnh phụ thân nghiêm túc cùng lạnh lùng đang nói, Gia Liệt Áo trên mặt ý cười càng thêm dữ tợn, ánh mắt lạnh lạnh liếc Tiêu Viêm sắc mặt vẫn bình tĩnh không xa, hấn cơ hồ đã có thể dự cảm đến, vị thiên tài thiếu niên này, sẽ chết non tại chính mình trong tay.

Gia Liệt Áo hoàn toàn tin tưởng thực lực bộc phát của mình, hấn hiện tại không chỉ đã là tam tinh đấu giả, còn tu tập công pháp lại là phong thuộc tính huyền bậc cao giai công pháp: Phong Quyền Quyết, hơn nữa, bản thân còn nắm giữ vài loại đấu kĩ, hấn cơ hồ đã có thể vượt cấp khiêu chiến một gã ngũ tinh đấu giả bình mà bất bại.

Mà cùng so sánh, Tiêu Viêm mặc dù tu luyện thiên phú đã trở về, bất quá mấy tháng trước lúc thành nhân nghi thức, thực lực cũng chỉ mới bát đoạn đấu khí, cho dù trong đoạn thời gian này, thực lực của hắn lần nữa tinh tiến, nhưng cũng không có thể ngang bằng mình, đối với điều này, Gia

Liệt Áo tuyệt đối có tín tâm.

Trên đường lớn, không chỉ có Gia Liệt Áo cho rằng Tiêu Viêm không thể có một tia thắng, mà chung quanh lính đánh thuê vây xem cùng với tiêu ngọc hai người, cũng đồng dạng cho rằng như thế, mặc kệ Tiêu Viêm thiên phú kiệt xuất đến mức nào, nhưng dù sao cấp bậc chênh lệch như thế, cũng không nghĩ là có người có thể vượt qua.

"Tiểu hồn đản này ngày thường không phải rất khôn khéo sao? Như thế nào trúng phải phép khích tướng của tên kia?" Nhìn Tiêu Viêm vai vác thiết côn, Tiêu Ngọc mặt cười hơi trầm xuống, tiến lên trước một bước, có chút hậm hực, tức giận nói: *"Ngươi từ lúc nào lại trở nên cậy mạnh như vậy? Biết rõ đánh không lại, vẫn tiếp nhận cái gì khiêu chiến? Chán sống sao?"*

Bị Tiêu Ngọc mắng, Tiêu Viêm nhẹ nhún vai, cười nói: *"Còn chưa có bắt đầu đánh, ai chán sống còn chưa biết đâu."*

"Ngươi..." Nhìn Tiêu Viêm ngoan cố, Tiêu Ngọc oán hận chà chà cước, đôi chân gợi cảm thon dài bước lên phía trước, trực tiếp che trước mặt Tiêu Viêm, trường tiên xanh biếc trường tiên đem không khí xung lên rung động: *"Vẫn là để ta lên đi, ta biết ngươi tiềm lực rất không sai, nhưng cũng là sau này mới được."*

Nhìn Tiêu Ngọc đưa lưng về phía mình, Tiêu Viêm sửng sốt, hẳn không nghĩ tới nữ nhân này này từ trước đến nay luôn đối với mình gay gắt, trước mặt người ngoài dĩ nhiên lại như thế che chở cho mình, có chút không hiểu được, sau đó ánh mắt từ vai Tiêu Ngọc chậm rãi đi xuống, tầm mắt dời qua phía sau lưng, mảnh mai, kiêu đôn vênh cao, cùng với cặp chân dài gợi cảm có thể nói là hoàn mỹ.

Có chút kinh ngạc thương thức dã man nữ nhân mặt sau đường cong hoàn mỹ, Tiêu Viêm sách sách miệng, không đợi chủ nhân phát giác trước, rất nhanh thu hồi ánh mắt, đầu có chút nghiêng tới trước, nhìn qua tựa giống như đem cằm đặt ở bả vai Tiêu Ngọc: *"Ách, ngươi trước kia không phải ước gì ta bị người đánh chết sao?"*

Bên tai truyền đến tiếng hô hấp, làm cho Tiêu Ngọc thân thể nháy mắt căng thẳng, đôi tai mềm mại nhanh chóng nổi lên một tầng phấn hồng, một lát sau, hít sâu một hơi, trong âm thanh thản nhiên thoáng hiện một nét run

rầy: "Ngươi hẳn là mình bạch ngươi đối gia tộc có giá trị như thế nào, cho nên, ngươi không thể tùy tiện tiếp nhận người khác khiêu chiến, là của ngươi... biểu tỷ, ta có quyền giúp ngươi đỡ một ít nguy hiểm."

"Ách, thật sự là kì quái ngôn luận." Gãi gãi đầu, Tiêu Viêm bất đắc dĩ phe phẩy: "Bất quá vẫn là quên đi, chuyện của ta, ta sẽ giải quyết, nữ nhân gia, vẫn là một bên nán lại đi thôi." Nói xong, trong tay thiết côn mạnh mẽ căng thẳng, thân hình một bên lướt qua Tiêu Ngọc đang che phía trước, bước lên một bước, trực tiếp hướng tới Gia Liệt Áo lao đến.

Nhìn Tiêu Viêm vừa động, Tiêu Ngọc nhất thời quỳnh lên, trong tay trường tiên vừa muốn vung lên, thì đã bị thanh âm của thiếu nữ bên cạnh ngăn lại: "Tiêu Ngọc biểu tỷ, tin tưởng Tiêu Viêm ca ca đi, hẳn không phải là người lỗ mãng, không có nắm chắc, hẳn cũng sẽ không chủ động khiêu khích."

"Huân nhi..." Quay đầu lại, Tiêu Ngọc nhìn Huân Nhi đang cười dài, run run, đành thở dài gật đầu, chỉ bất quá ngọc thủ vẫn như trước gắt gao nắm chặt trường tiên.

"Hắc hắc, tiểu vương bát đản, hôm nay ta muốn ngươi hối hận vì hành động ngu xuẩn này." Nhìn chằm chằm Tiêu Viêm tay cầm thiết côn vọt đến, Gia Liệt Áo thản nhiên cười lạnh, thanh sắc đấu khí nơi bàn tay cấp tốc ngưng tụ.

Đứng tại chỗ, thân hình bất động, Gia Liệt Áo song chưởng đột nhiên gập lại thành bộ dáng lợi trảo, nơi đầu ngón tay, thanh sắc đấu khí như ẩn như hiện hội tụ thành mười cái vuốt nhọn, nghe răng cưa một tiếng, thủ trảo vũ động, tạo nên một cỗ âm thanh phá gió, hung hăng lao tới công kích Tiêu Viêm.

Cảm thụ trong không trung mơ hồ vang lên tiếng vuốt nhọn xé gió, Tiêu Viêm con mắt híp lại, táy trái thoáng co lại mạnh mẽ chém xuống mặt đất phía trước, một cỗ vô hình kinh khí kích đánh vào mặt đất, phản lực mạnh mẽ đem thân hình Tiêu Viêm nhất thời vọt lên.

Nhìn Tiêu Viêm không chế tốc độ bản thân tạo ra xung lực linh hoạt như thế, chung quanh những lính đánh thuê có kinh nghiệm phong phú đang vây xem, nhất thời sợ hãi phát ra một tiếng than.

Tại lúc thân hình ngừng lại, Tiêu Viêm thiết côn trong tay không chút nào dừng trệ phóng đi, như tên nhọn rời khỏi dây cung, bắn thẳng đến đầu Gia Liệt Áo.

Nhìn thiết côn bắn nhanh tới, Gia Liệt Áo khinh thường cười lạnh một tiếng, một mảng thanh sắc đấu khí đang nắm chặt trong tay, cả người chấn động, không khí thoáng một trận rung động, mấy cái thanh sắc tiểu phong quyền từ hư không đột ngột xuất hiện.

Thiết côn sau khi xuyên qua mấy cái tiểu phong quyền, lực đạo lúc này, đã có thể dễ dàng bị hoá giải.

Mất đi lực lượng, thiết côn lúc khoảng cách tới đầu Gia Liệt Áo còn khoảng nửa thước thì vô lực rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

"Ai..." Nhìn thấy Tiêu Viêm lần này công kích bị đối phương dễ dàng hóa giải, đám người chung quanh, nhất thời bất đắc dĩ phát ra tiếng thở dài, Gia Liệt Áo có được cao cấp công pháp như thế, cơ hồ đã đứng ở thế bất bại.

*****

Tiểu phong quyền: con lóc nhỏ.

-----oOo-----

Chương 87: Hạ sát thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tỷ, tình huống Tiêu Viêm tựa hồ không tốt lắm a." Nhìn Tiêu Viêm giữa sân mất đi vũ khí, Tiêu Trữ có chút không yên nói.

Tiêu Ngọc trầm mặt, rầu rĩ nói: "Ta quản hắn đi tìm chết, chỉ muốn làm anh hùng, hiện tại xem có tốt không, anh hùng không trở thành, lại bị khi dễ mất hết thể diện." Thoáng chút trầm mặc, Tiêu Ngọc thở dài nói: "Chuẩn bị cứu người đi, ta xem Gia Liệt Áo nọ hỗn đản nọ, tựa hồ muốn hạ thủ tàn nhẫn."

Tiêu Trữ ngưng ngưng gật đầu, bất quá cũng không dám dây vào con tức của nàng.

Cùng so với Tiêu Ngọc hai người lúc này không yên, Huân Nhi lại có vẻ cực kì trấn định, con ngươi đảo qua hạ xuống Tiêu Viêm giữa sân đang rơi vào hạ phong, cái miệng nhỏ nhắn thản nhiên khởi ý cười.

Có chút chật vật nghiêng người tránh Gia Liệt Áo một lần công kích, Tiêu Viêm thân hình thối lui, nhờ phong thuộc tính công pháp tăng phúc tốc độ, Gia Liệt Áo theo sát mà đến, bàn tay nắm chặt, sắc ngưng trọng nhắm đầu Tiêu Viêm đánh tới.

Phía sau không biết khi nào đã là vách tường, mặc dù tránh cũng không thể tránh, nhưng khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn như cũ bình tĩnh, chậm rãi đích thờ ra một hơi, trên năm tay, đạm hoàng sắc đầu khí mạnh mẽ tuôn ra, mang theo khí thể hung hãn chưa từng có, cùng Gia Liệt Áo, rút cuộc lần đầu chính diện giao phong.

Nhìn Tiêu Viêm lại dĩ nhiên như vậy, lựa chọn cùng Gia Liệt Áo cứng đối cứng, đám người chung quanh, cũng bắt đầu xôn xao, hai người cấp bậc rõ ràng hơn kém rất xa, nếu là Tiêu Viêm tiếp tục lựa chọn tránh né, thì còn có thể kéo dài, nhưng nếu chọn ngạnh kháng, không thể nghi ngờ chỉ có thể đương tràng bị thua.

Ngay lúc tất cả mọi người vì Tiêu Viêm mà tiếc nuối, Tiêu Viêm nắm tay đang nắm chặt chợt mở ra, một cỗ thôi lực(*) cường mãnh đột ngột xuất hiện, cách không hung hăng nện lên lồng ngực Gia Liệt Áo.

Lồng ngực bị kinh khí kì lạ công kích, Gia Liệt Áo thân hình đang lao tới rất mạnh trực tiếp bị đánh bay, khuôn mặt trắng bệch, nhãn đồng tràn ngập dữ tợn, hoảng loạn thốt lên: "*Đây là đấu kĩ gì? Sao lại quỷ bí như thế?*"

Nhìn Gia Liệt Áo đang giữa không trung đột nhiên quỷ dị bắn ngược lại, toàn trường đều là vẻ mặt kinh ngạc.

" Hấp chương!"

Bàn tay mở ra, nhắm ngay Gia Liệt Áo đang bị bắn đi, Tiêu Viêm ánh mắt cực kì độc ác lựa chọn thời cơ tốt nhất, nhất thời, hấp lực cuồng mãnh,

đem Gia Liệt Áo hung hăng kéo lại.

Giữa không trung như khối cầu da bị ném qua ném lại, Gia Liệt Áo trong lòng cực kì tức giận, cắn răng nhìn Tiêu Viêm khoảng cách càng ngày càng gần, trên khuôn mặt thoáng nổi lên một nét tàn nhẫn, hữu quyền nắm chặt, thanh sắc đấu khí bên ngoài nắm tay cấp tốc ngưng tụ, cuối cùng hình thành một dòng chảy nhỏ: "*Huyền giai hạ cấp đấu kĩ: Thanh phong toàn quyền!*"

Quyền đầu giữa không trung phát ra âm thanh phá gió, áp lực cực lớn, cư nhiên đem tạp vật bên cạnh Tiêu Viêm, toàn bộ thổi bay.

Híp mắt lại, cảm thụ được phong áp mạnh mẽ đâm đến, Tiêu Viêm sắc mặt từ từ nghiêm túc, thân thể đang yên lặng trong nháy mắt xoay trở, chân phải hung hăng đập lên tường, kinh lực thật lớn, để lại trên mặt tường một dấu chân sâu đến nửa tấc. Nương vào phản lực, Tiêu Viêm thân thể giữa không trung cấp tốc xoay chuyển, chân phải tạo thành hình cung quý dị, ở một khắc này, ống quần mềm mại, tựa hồ cứng rắn như cương thiết.

"Bát cực băng!"

Mím chặt miệng, Tiêu Viêm khuôn mặt lạnh lạnh, sau khi chân phải tại giữa không trung hoàn thành súc lực gần như hoàn mỹ, rút cuộc tại trước mắt bao người, cùng trọng quyền của Gia Liệt Áo giao oanh nhau.

"Dừng tưởng chỉ ngươi là tam tinh đấu giả!"

Trong lúc quyền cước đụng chạm, Tiêu Viêm trên đùi phải hoàng đấu khí cấp tốc xuất hiện, thanh nhiên nhẹ giọng, làm cho được Gia Liệt Áo sắc mặt đột biến.

"Bùng!" Quyền cước tương tiếp, một tiếng trầm đục phóng ra như sấm rền, từ chỗ giao tiếp khuếch tán.

"Răng rắc!" Giao tiếp trong nháy mắt, ngay sau đó tiếng đầu khớp xương đứt gãy chói tai truyền. Tiêu Viêm cùng Gia Liệt Áo, thân thể cơ hồ là đồng thời bắn ra.

Thân thể nặng nề nện lên vách tường sau lưng, Tiêu Viêm yết hầu ngòn ngọt, không nhìn được phun ra một ngụm tiên huyết, lâm chám điềm trên

mặt đất.

Nhìn Tiêu Viêm học máu, lính đánh thuê chung quanh đều là tiếc hận thở dài một tiếng, song ngay lúc bọn họ cho rằng Tiêu Viêm đã thua, Gia Liệt Áo bị tạc rơi xuống đất, lại đột nhiên cầm lấy tay phải, lăn lộn trên đất tru lên thê lương.

Lúc này đang xem, không thiếu người nhẫn lực xuất chúng, khi bọn hắn nhìn được Gia Liệt Áo cánh tay cơ hồ đã bị biến hình vụn vụn, không khỏi hít vào một hơi lương khí, vẻ mặt rúng động.

Đường cái thoáng có chút huyền ảo, thời khắc này lại đột ngột đích yên tĩnh, từng đạo ánh mắt khiếp sợ nhìn thiếu niên đang không ngừng thở hỗn hển dưới vách tường. Một hồi lâu sau, âm thanh ủng hộ âm âm vang lên.

Khẽ nhếch cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, Tiêu Ngọc có chút không thể tin nhìn Gia Liệt Áo trên mặt đất thê thảm tru lên, kinh ngạc nói: "*Tiểu hồn đản này, dĩ nhiên lại thắng?*"

"*Hình như là, tay của tên kia, bị Tiêu Viêm chấn nát...*" Tiêu Trữ nuốt một cái nước bọt, Tiêu Viêm xuống tay vô cùng tàn nhẫn, làm cho được hắn có chút nhớ tới thảm trạng chính mình lần trước, bất quá lúc này đây trạng thái của Gia Liệt Áo, rõ ràng so mình lúc đó, còn muốn thê thảm hơn thập phần, nhìn Gia Liệt Áo xương cốt cơ hồ đã chui ra khỏi da thịt, Tiêu Trữ có thể biết, tay của người này, hơn phân nửa đã bị phé đi.

Nghe Tiêu Trữ đích xác định, Tiêu Ngọc một hồi lâu không nói gì, hung hăng liếc mắt Tiêu Viêm đang không ngừng thở hỗn hển: "*Nguyên lai tiểu hồn đản đã sớm tiến vào đấu giả, hèn gì không có sợ hãi.*"

.....

Trên mặt đất ngồi hơn mười phút đồng hồ, Tiêu Viêm thân thể mới chậm rãi bò lên, ánh mắt lạnh lẽo liếc Liễu Tịch đang trợn mắt há hốc mồm không xa, kéo chân phải đã tê bại, nhặt lên thiết côn ở một bên, vẻ mặt hung quang nhằm Gia Liệt Áo đang nằm trên mặt đất tru lên, gian nan đi tới. Mới vừa rồi Gia Liệt Áo ra tay, đã lộ ra sát tâm của hắn đối với mình. Đối với muốn mệnh của mình, Tiêu Viêm cũng đồng dạng cũng không làm ra vẻ từ bi vô vị.

Nằm trên mặt đất, nhìn Tiêu Viêm càng ngày càng gần, Gia Liệt Áo ngoài vẻ mặt oán độc còn có chút khủng hoảng. Nuốt một cái nước bọt, hắn cũng nhìn ra sát ý trong mắt Tiêu Viêm, không khỏi vội vàng nói: "*Ta nhận thua!*"

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, dường như không có nghe thấy, thiết côn trong tay, càng là nắm chặt.

Nhìn thiếu niên giữa sân vẻ mặt lạnh lùng, dù là một ít lính đánh thuê sống trong đao thương máu huyết, cũng không thể tàn nhẫn như vậy, Tiêu Viêm hiện tại, rất khó có thể đem cùng thiếu niên trước kia suốt ngày mỉm cười hợp cùng một chỗ.

Cước bộ dừng lại, Tiêu Viêm từ trên nhìn xuống bao quát Gia Liệt Áo, đột nhiên nhe răng cười, hai hàm răng sạch sẽ trắng nõn, nhưng làm cho Gia Liệt Áo trong lòng hàn khí ứa ra. Tới hiện tại, hắn mới biết được, thiếu niên này ngày thường đem mình che giấu dưới bộ mặt ôn thuận, kì thật trong tâm so với hắn còn tàn nhẫn hơn.

" *Chết đi, vô dụng...* "

Nhẹ nhàng cười, Tiêu Viêm sát ý từ trong nhãn đồng đen nhánh chọt tăng vọt, trong tay thiết côn tạo nên một tiếng xé gió, hung hăng nhắm đầu Gia Liệt Áo trầm trọng đập xuống.

-----oOo-----

Chương 88: Hạ màn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm xuống tay không chút lưu tình, Gia Liệt Áo sắc mặt trắng bệch, thân sắc sợ hãi bao phủ khuôn mặt.

Trên ngã tư đường, nhìn thấy Gia Liệt Áo sắp đổ máu đương tràng, mọi người ở đây cũng không khỏi hít một hơi lương khí. Tiêu Viêm loại cử động dứt khoát lưu loát này, làm cho rất nhiều người đang xem lưu lại ấn tượng.

Tiêu Ngọc khẽ nhếch cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, toàn thân cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, Tiêu Viêm lúc này nói giết liền giết, quả thực phá vỡ hình tượng trước kia ôn hòa của hắn trong lòng. Tiêu Ngọc như thế nào cũng không nghĩ tới, thiếu niên ngày thường luôn cùng nàng đùa giỡn vui đùa này, khi đã phát khởi tàn nhẫn, dĩ nhiên lại đáng sợ như thế.

Ánh mắt mọi người, đều là di động theo thiết côn trong tay Tiêu Viêm. Song, ngay khi thiết côn chỉ còn cách đầu Gia Liệt Áo khoảng nửa thước, một tiếng quát tựa như sét đánh ngang tai, tại ngã tư đường đột ngột vang lên: "*Tiêu gia tiểu tử, khiêu chiến luận bàn mà thôi, cư nhiên lại có dũng khí hạ thủ tàn nhẫn như thế?*"

Nghe tiếng quát ả chứa nỗi giận, Tiêu Viêm con mắt híp lại, khóe miệng nổi lên một nét cười lạnh, trong tay thiết côn chẳng những chưa từng đình chỉ, ngược lại lực đạo càng thêm hung hãn nện xuống.

"*Cút ngay cho ta!*" Hành động của Tiêu Viêm, rõ ràng đã khiêu khích lửa giận người đó. Trong tiếng mắng tức giận, kinh khí bén nhọn xé gió gào thét, giống như một tia chớp loé lên, cắt ngang qua thiết côn, nhất thời, thiết côn cứng rắn gãy làm hai đoạn. Bề mặt cắt bóng loáng như gương. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thấy thiết côn dễ dàng bị cắt thành hai nửa, Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến, hàm răng cắn chặt, trong lòng nảy sinh ác độc, vừa muốn cầm nửa đoạn thiết côn còn thừa trong tay cắm vào yết hầu Gia Liệt Áo, thì thanh sắc kinh khí kia đã lần nữa kéo tới, áp lực mãnh liệt, dĩ nhiên làm cho Tiêu Viêm hô hấp có chút dồn dập.

Nhãn đồng hơi co lại, thiết côn ở dưới dùng sức xuyên vào, nhưng giống như bị một tầng vô hình phong màng cách ly, vô luận như thế nào, đều không thể đâm xuống tới.

Khóe miệng co quắp một chút, Tiêu Viêm tay phải nắm chặt thiết côn, thân thể tung lên, chợt đột nhiên xoay người, thiết côn trong tay rời khỏi, hóa thành một đạo hắc ảnh, hung hăng bắn về phía bóng người kia.

"*Hừ!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm cư nhiên dám ra tay công kích mình, bóng người hừ lạnh một tiếng, hai tay gập lại thành trảo, trước người một trận huy vũ, thanh sắc đầu khí nồng đậm, hình thành vài đạo đạ thanh sắc năng lượng phong nhận.

Ngón tay bắn ra, phong nhận rời khỏi, đem thiết côn cắt thành hơn mười khối sắt vụn.

" Tuổi còn nhỏ, tâm địa lại ác độc như thế, hôm nay ta thay Tiêu Chiến hảo hảo giáo huấn ngươi một chút!" Sau khi đánh nát thiết côn, bóng người cười lạnh một tiếng, trên song chường, thanh sắc đấu khí cấp tốc ngưng tụ, một đạo phong quyền thành hình dưới chân, sau đó giữa không trung, thân hình giống như một viên đạn pháo hướng Tiêu Viêm đáp xuống, bàn tay vung lên, một đạo đạ thanh sắc đấu khí phong nhận lần nữa đột ngột xuất hiện, nhằm Tiêu Viêm bạo xuất.

Phong nhận sinh ra áp lực mãnh liệt, đem tạp vật trên mặt đất thổi bay sạch sạch sẽ, không lưu chút bụi.

" Giáo huấn ta? Ngươi tính cái rắm á! vẫn là hảo hảo quản con trai ngươi đi." Cười lạnh lắc đầu, Tiêu Viêm đã từ đấu khí thuộc tính nhận ra người đó là Gia Liệt Áo phụ thân, Gia Liệt Tất.

Khuôn mặt bình tĩnh nhìn phong nhận bắn đến, lúc chỉ còn cách đỉnh đầu năm thước, Tiêu Viêm bàn tay hướng mặt đất một chường đánh ra, vô hình kinh khí bạo xuất sau khi tiếp xúc với mặt đất, nhất thời đem Tiêu Viêm thân hình bắn ngược lên không, thân thể giữa không trung đảo lộn, sau đó vững vàng rơi xuống khoảng đất trống mười thước phía trước.

Phong nhận thất bại, " Xuy" một tiếng, trên thạch bản cứng rắn lưu lại vết cắt sâu hơn một tấc.

" Phụ thân, giết hắn!" Nhìn bóng người từ không trung đáp xuống, Gia Liệt Áo khuôn mặt mừng như điên, oán độc quát to.

Hạ xuống đất, Gia Liệt Tất sắc mặt âm trầm nhìn cánh tay Gia Liệt Áo, trên mặt co lại, trong nhãn đồng sát ý dày đặc xẹt qua, vẫn chưa có trả lời, chân bước một bước, lần nữa vọt mạnh tới Tiêu Viêm: *" Để ta tới thử xem, Tiêu gia thiên tài đến tột cùng có chỗ nào xuất sắc?"*

Từ lúc Gia Liệt Tất xuất hiện, đến lúc Tiêu Viêm lui nhanh, bất quá chỉ là chốc lát thời gian, nhưng trước mặt mọi người đều nhìn ra Gia Liệt Tất dĩ nhiên lấy đại đấu sư thân phận đi đánh lén một gã đấu giả thiếu niên, hư thanh liền vang lên đầy trời.

" *Mẹ kiếp, Gia Liệt lão cầu, người cái quả dưa này còn có mặt mà xuất thủ a!*" Nhìn Gia Liệt Tất không để ý tới song phương thân phận chênh lệch mà xông đến lần nữa, Tiêu Viêm sắc mặt rớt cuộc trở nên có chút khó coi, lập tức mắng to.

" *Tiểu tử, người cắt đứt tay con ta, còn muốn bình yên vô sự ra đi, có lý nào dễ dàng như vậy!*" Gia Liệt Tất chân bước một bước, thân hình như một trận gió quý dị xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, trên khuôn mặt không có biểu tình hiện lên một nét dữ tợn, tay nắm thật chặt, phía trên thanh sắc đầu khí mãnh liệt cấp tốc ngưng tụ thành một dòng chảy thật lớn.

" *Ta ngất, dĩ nhiên còn dùng huyền giai đấu kỹ, Gia Liệt lão cầu, mặt mũi Gia Liệt gia tộc đều bị người làm mất hết a!*" Cảm nhận được trên nắm tay Gia Liệt Tất ẩn chứa năng lượng cuồng mãnh, Tiêu Viêm sắc mặt trở nên cực vi khó coi, một bàn tay lạng lẽ xoa giới chỉ đen nhánh trên ngón tay.

Nơi không xa, nhìn Tiêu Viêm thân hăm hiem cảnh đích, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ biến, chậm rãi thở nhẹ một hơi. Trong con người trong suốt, kim sắc hỏa điểm từ từ thiêu đốt, trên tay đạm kim đầu khí cũng bắt đầu ngưng tụ, xuất ra kinh khí hung hãn.

Song ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị tự cứu, cũng là Huân Nhi chuẩn bị ra tay, một đạo âm thanh tràn ngập tức giận, lần nữa đột ngột nổ vang trên đường phố: " *Mẹ kiếp, Gia Liệt lão cầu, con trai Tiêu Chiến ta, lúc nào lại đến phiên tên tạp chủng người giáo huấn?*"

Tiếng quát vừa vang lên, một đạo nhân ảnh toàn thân rực hồng từ phía bên ngoài hướng đến, bàn chân hung hăng đạp xuống, thân hình liền như tia chớp xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, ngửa đầu rống một tiếng to. Trong tiếng rống, mơ hồ có tiếng sư ngâm.

" *Sư sơn liệt!*"

Khuôn mặt lạnh lạnh, Tiêu Chiến thiết quyền nắm chặt, nhằm Gia Liệt Tất trên đỉnh đầu oanh xuất. Trên quyền đầu, đầu sư tử màu đỏ thật lớn như ẩn như hiện.

" *Oanh!*"

Thanh hồng giao tranh, tựa như sấm rền phóng nổ vang, làm cho người trên đường phố đại bộ phận đều cảm thấy lòng bùng nổ tai.

Giữa không trung, hai người thân thể giao oanh chấn động, thân hình bạo thối. Tiêu Chiến lúc thối lui, cũng nhân tiện một tay chộp lấy Tiêu Viêm về phía sau.

Cước bộ dồn dập trên mặt đất lui ra phía sau vài bước, mỗi một bước, đều để lại trên mặt đất rấn một dấu chân mắt thường cũng nhìn được, bởi vậy có thể thấy, song phương lực lượng giao chiến, có bao nhiêu cường hãn.

Hóa giải kinh khí, Tiêu Chiến âm lãnh liếc Gia Liệt Tất không xa, cười lạnh nói: "*Gia Liệt Tất, người thật bây giờ lại giống như cậu a, dĩ nhiên đối với văn bối cũng ra tay.*"

Gia Liệt Tất sắc mặt âm trầm, khóe miệng co lại, chỉ vào Gia Liệt Áo trên mặt đất, âm lãnh nói: "*Hắn đem con ta đánh thành bộ dáng này, Tiêu Chiến, hôm nay người phải cho ta một cái công đạo!*"

"*Công đạo? Công đạo cái rắm a! Mới vừa rồi nếu con ta không cơ trí, hiện tại nằm trên mặt đất hẳn nên đổi lại là hắn a. Đến lúc đó, ta còn không phải muốn được người cấp một cái công đạo a?*" Tiêu Chiến cười nhạo một tiếng, phiêu hãn mở mồm mắng to.

"*Khiêu chiến lần này, là con trai người phát ra, ở đây mọi người đều có thể làm chứng, hơn nữa khiêu chiến, đứt tay gãy chân, rất là bình thường mà, cần gì kinh ngạc.*" Tiêu Chiến khuôn mặt chậm rãi thu liễm, cười tùm tùm nói.

"*Người...*" Khuôn mặt dồn dập co quắp vài cái, Gia Liệt Tất nhìn ánh mắt đầy vẻ trêu tức, biết hôm nay đã khó có khả năng ra tay với Tiêu Viêm, cho nên, hắn đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: "*Đừng để ta có được cơ hội, nếu không...!*"

"*Những lời này, nên tặng lại cho người.*" Cười cười, Tiêu Chiến trong nhãn đồng đồng dạng chột hiện hung quang.

"*Hảo, hảo, chờ xem!*" Giận quá thành cười, Gia Liệt Tất tiến lên đem Gia Liệt Áo còn đang thống khổ tru kẹp dưới cánh tay, xoay người rời đi. Lúc

đi qua Liễu Tịch, nhìn hấn bộ dáng trợn mắt há mồm, trong lòng lửa giận lần nữa dâng lên, hít sâu một hơi, tức giận trầm giọng nói: "*Liễu Tịch tiên sinh, đi thôi!*"

"*Ách? Vậy cô gái kia...*" Liễu Tịch đem ánh mắt cam lòng hướng tới Huân Nhi nơi không xa.

Khóe mắt dồn dập nhảy vài cái, Gia Liệt Tất hiện tại cơ hồ xúc động muốn đem tên ngu ngốc đầu chỉ có nữ nhân này đương tràng phách tử. Năm tay găt gao nắm lại, một lát sau, cũng bắt mình lộ ra vẻ tươi cười khó coi: "*Việc này, để sau khi trở về bàn bạc kỹ hơn đi.*"

"*Ai, được rồi.*" Nhìn vẻ mặt "*Thống khổ*" của Gia Liệt Tất, Liễu Tịch đành phải không cam lòng găt đầu, ánh mắt dâm tà đảo qua lần nữa trên dáng người linh lung của Huân Nhi, lúc này mới lưu luyến theo Gia Liệt Tất rời khỏi.

Đưa mắt nhìn đoàn người Gia Liệt Tất chật vật rời đi, Tiêu Chiến cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét tảo chung quanh, sau đó xoay người, nhìn Tiêu Viêm khóe miệng có một tia máu, ánh mắt chậm rãi nhu hòa, nặng nề vỗ vỗ bờ vai của hấn, chọt chép chép miệng, tiếc rẻ nói: "*Tiểu tử ngươi xuống tay còn chưa đủ tàn nhẫn, Gia Liệt Tất chỉ có một đứa con trai, ngươi nếu như đem Gia Liệt Áo nhanh chóng kết liễu, Gia Liệt Tất hôm nay hấn là sẽ nổi điên, mà hấn như vậy, ba vị trưởng lão mai phục bên ngoài có cơ để liên thủ đánh chết hấn, sách sách, đáng tiếc.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngạc nhiên, bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, một bên Huân Nhi cùng Tiêu Ngọc, lại bị những lời này làm cho gương mặt ửng đỏ.

Nghe Tiêu Chiến nói thế, lính đánh thuê chung quanh, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, khó trách con trai tàn nhẫn như thế, nguyên lai là phụ thân, còn muốn sâu hơn.

-----oOo-----

Chương 89: Nguyệt hắc phong cao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời đêm đen nhánh, trăng bạc nơi cao, ánh trăng nhẹ nhàng phủ trên mặt đất một tầng ngân sa, nhìn qua hết sức thần bí.

Trải qua việc ồn ào ban ngày, Ô Thản Thành đêm khuya cũng lâm vào một mảnh hắc ám cùng yên tĩnh, trong một ít phòng ốc trên đường phố, ngẫu nhiên truyền ra tiếng nam nhân thở dốc cùng với tiếng nữ nhân vô lực rên rỉ. (Bậy bạ quá, tội lỗi tội lỗi-DG)

Tiêu gia, trong căn phòng hậu viện, thiếu niên lúc này ngửa mặt nằm trên giường, trong nhãn đồng đen nhánh như bầu trời đêm, lúc này hàn quang chợt tiêu trướng.

"*Sư phụ, người hiện tại ở trong trạng thái này, thực lực cực hạn là bao nhiêu?*" Trầm mặc một hồi lâu, Tiêu Viêm đột nhiên nhẹ giọng dò hỏi.

"*Như thế nào?*" Trong giới chỉ đen nhánh truyền ra một câu tùy ý hỏi ngược lại, một lát sau, dược lão hàm hồ nói: "*Mặc dù hiện tại chỉ là linh hồn trạng thái, bất quá bằng vào dị hỏa, đối phó một ít đại đấu sư hoặc là đấu linh tiểu tạp ngư, hẳn là không có vấn đề gì.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm khuôn mặt vi hi, trong mắt xẹt qua một tia hàn ý.

"*Người muốn đi giết tiểu tử ban ngày nọ?*" Nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Viêm, dược lão thoáng có chút kinh ngạc hỏi.

"*Gia Liệt Áo vẫn không đáng để ta lo lắng tới mức đó.*" Tiêu Viêm cười cười, nhàn nhạt nhẹ giọng nói: "*Hai tháng thời gian cũng sắp tới rồi, ta đối với Gia Liệt gia tộc đã có điểm mất kiên nhẫn, cho nên, ta nghĩ len lén đích đem cái tên Liễu Tịch luyện dược sư kia giải quyết, chỉ cần hấn chết, Gia Liệt gia tộc không có người luyện chế chữa thương dược, sẽ bị mất đi thị trường, đến lúc đó, cho dù gia tộc còn có thể sinh tồn, vậy thế lực cũng sẽ cũng hạ xuống, từ nay về sau muốn tạo thành uy hiếp đối với Tiêu cũng không dễ.*"

"*Ngô, thật sự là bởi vì mất kiên nhẫn sao? Lấy tính tình của người, cũng không giống như người táo bạo a.*" Trầm mặc một chút, trong giới chỉ, truyền ra tiếng dược lão trêu tức: "*Xem ra người đối với vị kêu là Huân Nhi cô nương kia thật đúng là vô cùng để ý a, tên kia bất quá chỉ là biểu hiện hạ lưu một chút, người liền ghi hận trong lòng, thật đúng là một tiểu hài tử thích ăn dấm chua a.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngoài mặt có chút phát nóng, bị vạch trần tâm tư, hẳn nhất thời có chút thẹn quá thành giận: " *Ta thời gian vốn không nhiều, sao có thể bồi bọn chúng chơi đùa? Cho dù hôm nay không gặp tên kia, ta cũng sẽ dùng thủ đoạn khác.*"

" *Được rồi, được rồi, vậy không nói chuyện cô nương kia...*" Nhìn Tiêu Viêm bộ dáng này, dược lão cười to vài tiếng, trong tiếng cười đầy ý trêu tức, làm cho Tiêu Viêm bất đắc dĩ đảo đôi mắt trắng dã.

" *Nếu muốn động thủ, vậy hành động liền đi, ta là linh hồn trạng thái, cho nên sẽ mượn tay của ngươi.*" Đinh chỉ giễu cợt, dược lão cười nói.

Vội vàng gật đầu, Tiêu Viêm vội nhảy xuống giường, từ trong lòng móc ra nẹp giới màu đỏ sậm, sau đó lấy ra một bộ áo choàng lớn đen nhánh sớm đã chuẩn bị tốt, cực kì thuận thực khoát lên người, nhất thời, vóc người thiếu niên vốn gầy gò, lại hóa thành thần bí hắc bào nhân dáng người ung thũng(*).

" *Đi thôi, ngươi cái gì cũng không cần làm, để ta đến không chế thân thể ngươi là tốt rồi, có ta linh hồn bao vây, ngươi cũng không cần lo lắng bị người từ hơi thở nhận ra thân phận.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm chuẩn bị xong, dược lão cười nhắc nhở một tiếng.

" *Án.*" Gật đầu, Tiêu Viêm lạnh tay lẹ chân tới bên cửa sổ, giống như đạo tặc nhìn chung quanh, lúc này mới phóng thân nhảy ra ngoài, thân hình từ không trung nhanh chóng hạ xuống. Một cỗ lực lượng cường đại từ giới chỉ trên ngón tay truyền ra.

Thần bí lực lượng nhanh chóng bao lấy toàn thân Tiêu Viêm thân, nhất thời, thân hình đang cấp bách hạ xuống, lại đột ngột trôi nổi giữa không trung. Bàn chân tại chỗ điểm nhẹ, thân hình đen nhánh tựa như một đầu ưng thú ản mình trong hắc ám, không một tiếng động bay khỏi Tiêu gia, cuối cùng biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Đêm nay trời cao trăng sáng, giết người hảo thời cơ.

.....

Gia Liệt gia tộc.

" *Liễu Tịch tiên sinh thật sự còn có thể luyện chế đan dược khác?*" Ngọn đèn dầu tỏa sáng đại sảnh, vốn Gia Liệt Tất tâm tình đang âm trầm cực độ, nghe được trước mặt Liễu Tịch thanh âm đặc ý, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó mừng rỡ hỏi.

Phi thường hài lòng thấy bộ dáng Gia Liệt Tất vừa vui mừng lẫn sợ hãi, Liễu Tịch bung chén trà bên cạnh lên uống một ngụm, trên khuôn mặt có chút kiêu ngạo: " *Ngoài chữa thương dược, ta còn thể luyện chế một loại đan dược cực kì thích hợp cho lính đánh thuê, gọi là súc lực hoàn, có thể trong khoảng thời gian ngắn, làm cho người dụng dược lực lượng gia tăng ước chừng một thành.*"

Nghe vậy, Gia Liệt Tất ý mừng trên mặt lại đậm thêm vài phần, nếu như thật sự có thể luyện chế ra loại đan dược đặc biệt như thế, vậy Gia Liệt gia tộc liền có thể mượn đây quảng cáo, có thể thu hồi không ít nhân khí, cuối cùng nói không chừng, còn có thể chèn ép Tiêu gia lần nữa.

" *Bất quá loại súc lực hoàn này, cũng không thể giống như chữa thương dược luyện chế đại quy mô, bằng thực lực của ta, sợ rằng một ngày nhiều lắm chỉ có thể luyện chế chừng hai mươi hoàn.*" Liễu Tịch có chút tiếc hận nói.

" *Aa, hai mươi hoàn thì hai mươi hoàn, chúng ta có thể đem đến đấu giá hội, giá cả cao cũng được, dù sao chữa thương dược mới là chủ đạo, chúng ta chỉ là nhờ thứ này thu hồi nhân khí.*" Gia Liệt Tất khoát tay cười nói.

" *Hắc, Gia Liệt tộc trưởng, súc lực hoàn này, ta đích xác có thể luyện chế, bất quá dựa theo ước định của chúng ta, ta tựa hồ chỉ phụ trách luyện chế chữa thương dược a?*" Nhìn thấy súc lực hoàn câu dẫn thành công ý niệm trong đầu Gia Liệt Tất, Liễu Tịch nhãn châu thêm động, đột nhiên cười nói.

Khuôn mặt hơi đổi, lão hồ ly Gia Liệt Tất như thế nào lại không biết chủ ý người này, bất quá tới lúc này, hắn cũng cười khan hỏi: " *Vậy Liễu Tịch tiên sinh ý tứ như thế nào?*"

" *Aa, yên tâm, ta biết tình huống Gia Liệt gia tộc hiện tại, cho nên cũng không có như sư tử há mồm a.*" Nhìn Gia Liệt Tất thở dài một hơi, Liễu

Tịch nhãn đồng trung xẹt qua một tia dâm dăng: " *Tại hạ chỉ là muốn mời Gia Liệt tộc trưởng hỗ trợ, đem đến vị cô nương kêu là Tiêu Huân Nhi kia để ta lộng lại đây.*"

Trên mặt ý cười còn chưa ra tới chột cứng ngắc, Gia Liệt Tất khóe mắt co quắp một trận, hấn không nghĩ tới, tên này sắc đảm bao thiên, còn dám đem ý niệm trong đầu trực tiếp hướng tới Tiêu gia.

" *Liễu Tịch tiên sinh, nếu như chúng ta Gia Liệt gia tộc động tới người của Tiêu gia, Tiêu Chiến sẽ có cơ tuyên chiến chính diện với Gia Liệt gia tộc chúng ta, đến lúc đó, chỉ sợ cũng không còn là quyết đấu bằng kinh tế, mà là chính thức động đao thương a...*" Thở dài một hơi, Gia Liệt Tất cười khỏ nói.

Ngón tay gõ lên bàn, Liễu Tịch cười hắc hắc nói: " *Cái này không phải vấn đề ta ta quan tâm, mặc kệ tộc trưởng là chuẩn bị ngạnh đoạt cũng tốt, hạ mê hồn dược đem tới cũng được, ta chỉ muốn kết quả, chỉ cần tộc trưởng có thể đem nàng để ta lộng lại đây, ta tùy thời luyện chế sức lực hoàn.*"

Khóe mắt lần nữa nháy dòn dập, cho dù Gia Liệt Tất vô cùng tức giận, nhưng hấn cũng chỉ cười cười nói: " *Hay là để ta suy nghĩ một chút? Ngày mai sẽ cho tiên sinh câu trả lời thuyết phục có được không?*"

" *Hắc hắc, cũng tốt, tộc trưởng hãy ngẫm lại đi. Thứ ta lảm miệng một câu, kì thật hiện tại Gia Liệt gia tộc cùng Tiêu gia cũng đã như nước với lửa, có gì phải ngại thêm một cái ân oán?*" Âm thanh cười cười, Liễu Tịch đứng dậy, vỗ vỗ cái mông, nghênh ngang tiêu sái bước ra đại sảnh, hướng phòng mình ở hậu viện bước nhanh, hôm nay bị vị cô nương thanh liên thoát tục kia khơi dậy dục hỏa trong lòng, hấn hiện tại rất muốn nhanh tìm được một thị nữ trẻ đẹp để giảm nhiệt.

Nhìn Liễu Tịch biến mất tại chỗ rẽ, Gia Liệt Tất mặt âm trầm, sau một lúc lâu, mới thở dài một hơi, điềm nhiên nói: " *Cái loại vương bát đản đầu óc toàn là nữ nhân này, sớm muộn cũng chết trên người nữ nhân.*"

.....

Trong một căn phòng ở hậu viện, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu lệ nữ tử đánh bất tỉnh trên giường, trên người chỉ khoác một chiếc áo ngủ mỏng manh, xuân quang tuyết trắng mê người lộ ra một mảng lớn.

" *Tên kia đã trở về.*" Trong giới chỉ dục lão nhẹ giọng, Tiêu Viêm bay nhanh lui vào một góc bí mật, mắt xuyên qua khe hở thật nhỏ, đem căn phòng hết thảy thu vào.

" *Dát chi...*" Cửa gỗ chậm rãi bị đẩy ra, Liễu Tịch chiêu bài nụ cười cùng âm thanh dâm dăng vang lên trong phòng: "*Ha ha, bảo bối, ta đã trở về, tối nay chuẩn bị tiếp nhận hành hạ đi.*"

" *Thật sự là cái thứ ngu ngốc tinh trùng đầy não mà, dục lão, chuẩn bị động thủ đi.*" Cười lạnh lắc đầu, Tiêu Viêm trong lòng lên tiếng nói.

" *Hảo... Chờ đã, có biến cố!*" Chữ hảo còn chưa nói xong, dục lão đã cấp bách quát một tiếng, làm Tiêu Viêm trong lòng thót lên một cái.

Trên trán tiếng quát bị dục lão hù dọa toát mồ hôi lạnh, Tiêu Viêm thân thể cứng đờ, động cũng không dám động. Nguồn truyện:

" *Bên trái!*" Trong lòng, dục lão nhẹ giọng truyền ra lần nữa.

Nghe nhắc nhở, Tiêu Viêm chậm rãi xoay đầu, đem ánh mắt hướng cửa sổ bên trái căn phòng, nhãn đồng chợt co rụt lại...

Nguyên bản cửa sổ đóng chặt đích đã không biết mở ra lúc nào, ánh trăng nhàn nhạt tràn vào. Chỉ trong chớp mắt, cửa sổ trông trơn giờ phút này lại có một thiếu nữ mặc kim sắc váy bào quý dị ngòi trên. Dưới kim sắc váy bào, một đôi chân ngọc trắng toát mượt mà, giữa không trung vẽ lên đường cong mê người.

Ánh trăng nhàn nhạt, chiếu trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của thiếu nữ, tựa như nữ thần ánh trăng, mỹ lệ mà huyền bí.

Nhìn thiếu nữ không biết xuất hiện từ khi nào, Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy yết hầu phát đắng, trong lòng âm thanh gằn như rên rỉ.

" *Huân... Huân Nhi?*"

-----oOo-----

Chương 90: Liệu lý hậu sự

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lăm lăm nhìn thiếu nữ như quý mị xuất hiện trên bệ cửa sổ, một hồi lâu sau, Tiêu Viêm kinh nghi nhẹ giọng lẩm bẫm: "Nàng tới nơi này làm gì?"

"Hắc hắc, xem tình huống này, tựa hồ nàng cùng người mục đích giống nhau a." Dược lão ù ù cạc cạc khẽ cười nói.

Nhiều mảy, Tiêu Viêm đem thân thể hoàn toàn đích lui vào bóng tối, chợt có chút chân chờ thầm hỏi: "Huân Nhi đích thực lực... Như thế nào trở nên mạnh như vậy? Xem tốc độ nàng xuất hiện, sợ rằng cũng không thua một gã đại đấu sư?"

"Thực lực chân thật của nàng, đích thật là như người ngày thường chúng kiến, bất quá nàng bây giờ rõ ràng là vận dụng một loại bí pháp, khiến cho chính mình thực lực tăng lên trong một khoảng thời gian. Với bối cảnh thân phận của nàng, có được loại bí pháp thần kỳ này, cũng không phải ngạc nhiên." Dược lão thần nhiên cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng ngạc nhiên, chợt cười khở một tiếng, trong lòng đối với bối cảnh thần bí của Huân Nhi bất đắc dĩ lần nữa cảm thán lắc đầu, không thềm nhắc lại, ánh mắt xuyên thấu qua tấm màn trước mặt, nhìn chăm chú vào căn phòng thoáng có chút quý dị. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Bên trong gian phòng, Huân Nhi xuất hiện quý mị, vẫn chưa khiến cho Liễu Tịch chú ý, tên này dục hỏa đang trùng não, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm nữ tử xinh đẹp trên giường xuân quang đại tiết, hai tay luống cuống cởi quần áo trên người.

Đúng lúc này, Liễu Tịch tay đang cởi quần áo chợt cứng đờ, thân là lục tinh đấu giả, hẳn rất cuộc cũng nhận ra có điểm không thích hợp, thoáng chân chờ một chút, sau đó chậm rãi xoay cổ, ánh mắt phóng tới trên cửa sổ đang mở rộng.

Trên cửa sổ, kim sắc váy bào biếng nhác thiếu nữ nghiêng người dựa bên bệ, một đôi nhãn đồng lấp lánh kim sắc hỏa diễm, lạnh nhạt nhìn nam tử quần áo lộn xộn trong phòng. Trên bàn tay trắng nõn, kim sắc hỏa diễm

giống như tinh linh, nhảy múa theo một quỹ tích kì dị.

Liễu Tịch ngỡ ngác nhìn thiếu nữ dưới ánh trăng, chậm rãi di động ánh mắt, dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn mà lạnh lùng, trong nhãn đồng không tự chủ hiện lên men say. Dù biết tình huống lúc này không phải, nhưng mỗi lần đối diện với thiếu nữ dung mạo cơ hồ không chút tì vết cùng khí chất kì ảo thoát tục, Liễu Tịch vẫn không nhìn được có chút thất thần.

Song chỉ trong nháy mắt, Liễu Tịch bỗng đột nhiên xoay người, bàn chân trên mặt đất nặng nề điềm xuống, thân hình giống như tên rời cung điềm cuồng hướng tới đại môn phóng đi. Dưới loại không khí quỷ dị này, cảm giác một cỗ tử vong âm lãnh tới gần, rớt cuộc đem hấn dục hỏa toàn bộ dập tắt. Liễu Tịch mặc dù tự đại, bất quá hấn cũng không thật sự cho rằng, ngay lúc này thiếu nữ xuất hiện quỷ dị kia đặc biệt lại đây tìm mình để tâm sự.

Căn phòng mặc dù khá rộng, bất quá lấy tốc độ của Liễu Tịch, từ giường tới cửa cũng bất quá ngắn ngủi vài giây thời gian. Nhìn cửa gỗ gần trong gang tấc, Liễu Tịch nhãn đồng thoát hiện lên một nét vui mừng, chỉ cần thoát khỏi phòng, hấn sẽ có thể lớn tiếng hét lên, đến lúc đó, Gia Liệt Tất nghe được tiếng kêu cứu, hấn là lập tức chạy tới cứu viện.

Song, ngay lúc Liễu Tịch chạm đến cánh cửa thì hai chân đột nhiên đau buốt, thân hình đang cấp tốc chạy trốn nhất thời nghiêng tới, cuối cùng hung hăng nện lên mặt đất, vài cái răng nương theo máu tươi, bị Liễu Tịch một cái phun ra.

Vẻ mặt sợ hãi nhìn xuống, chỉ thấy trên cặp chân, không biết từ khi nào xuất hiện hai cái lỗ máu to bằng nắm tay, bên bờ một mảnh cháy đen, cơ hồ có mùi khét lẹt truyền ra.

"Người đâu, có người muốn ám sát ta!"

Liễu Tịch trên đùi cơ hồ đau đến muốn ngất đi, bất quá lúc này, hấn cũng cắn răng há mồm liềm mạng kêu to.

"Vô dụng thôi, căn phòng đã bị khí tức của ta bao phủ, không ai có thể nghe thấy người." Trên bệ cửa sổ, cô gái thân nhiên nói, ngón tay khê búng, một cây kim sắc hỏa điềm lợi thứ (*) tại đầu ngón tay ngưng tụ

thành hình. Xem ra, Liễu Tịch trên đùi bị thương, hẳn là do thứ này gây ra.

"Ngươi... Ngươi đến tột cùng muốn làm gì? Ngươi muốn cái gì? Tiền? Đan dược? Ta cái gì cũng đều cho ngươi, chỉ cần tha cho ta!" Hoảng sợ nhìn thiếu nữ, Liễu Tịch sắc mặt trắng bệch, tử vong uy hiếp rốt cuộc đã dập tắt sắc tâm của hắn.

Lạnh nhạt liếc nhìn Liễu Tịch đang giãy giụa không ngừng trên mặt đất, thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy xuống cửa sổ, nhẹ nhàng chậm rãi bước đến.

Nhìn Huân Nhi từ cửa sổ nhảy xuống, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, nguyên bản Huân Nhi mái tóc đen chỉ gần đến hông, lúc này đây lại buông xuống ở tận kiềng đờn, hiển nhiên là do bí pháp kì diệu kia làm ra.

Trong căn phòng rộng, một thân kim sắc váy bào tượng trưng cho sự cao quý, thiếu nữ lạnh nhạt hướng Liễu Tịch trên mặt đất đạ không ngừng kêu rên bước tới, đến khi tới trước mặt, cước bộ dừng lại, cúi đầu, chột nhẹ nhàng cười, khuôn mặt tươi cười làm cho Liễu Tịch trong lòng giật mình sợ hãi.

"Ngươi không phải muốn cho người đem ta bắt lại đây sao?" Chậm rãi ngồi xuống, Huân Nhi trong tiếng nói nhẹ nhàng ẩn chứa một tia lạnh lẽo nhàn nhạt.

Liễu Tịch nuốt một ngụm nước bọt, trên khuôn mặt đỏ một trận mồ hôi lạnh, vì quá sợ hãi, cơ hồ làm ướt cả khuôn mặt.

"Ta kì thật rất ghét động thủ giết người..." Nhìn Liễu Tịch vẻ mặt sợ hãi, Huân Nhi đột nhiên khẽ thở dài.

Nghe vậy, Liễu Tịch trong nhãn đồng thoáng xẹt qua một tia hy vọng, song hắn còn chưa kịp xuất ngôn xin tha, thiếu nữ đã chột cười lạnh, đem hắn ném vào vực sâu tuyệt vọng.

"Ta kì thật cũng không ngại một vài ánh mắt vô vị, nhưng tại sao ngươi còn muốn xuất ngôn vũ nhục hắn? Ngươi có tư cách gì vũ nhục hắn? Mặc dù hắn có lẽ sẽ không quan tâm với một hạt bụi như ngươi, đối với ngươi cũng không thể! Thật sự không thể!" Theo thiếu nữ ngữ khí chột biến lãnh, kim sắc hỏa diễm tiêm thứ* đột nhiên rời khỏi tay, cuối cùng hóa thành một tia chớp kim sắc hung hăng đâm vào ngực Liễu Tịch, nhất thời, một lỗ

máu nhanh chóng hiện lên.

Trúng một đòn trí mạng trầm trọng, Liễu Tịch nhăn đồng co rụt lại, khuôn mặt trắng bệch từ từ u ám, hai mắt trợn trừng, nhìn qua cực kì kinh khủng.

Lạnh nhạt liếc nhìn một cái thi thể từ từ đánh mất sinh cơ, Huân Nhi thân thể đứng thẳng, khe thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng hiện lên một nét bất đắc dĩ, thấp giọng lầm bầm nói: "*Nếu không phải sợ Tiêu Viêm ca ca trách ta nhiều chuyện, này Ô Thản Thành, đã sớm không có Gia Liệt gia tộc, đâu còn có thể có nhiều sự tình phiền toái như vậy...*"

Nhẹ lắc lắc đầu, Huân Nhi ánh mắt tùy ý quét qua căn phòng trong vòng, thân hình khe nhúc nhích, lần nữa xuất hiện trên cửa sổ, thân thể mềm mại nhảy lên, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

"Sách sách, cô nàng này thoạt nhìn dịu dàng động lòng người, không nghĩ tới một khi đã muốn giết người, lại dứt khoát lưu loạt như vậy, hắc hắc, xem ra người lần này thật được bảo bối a." Huân Nhi biến mất không lâu, được lão âm thanh trầm tức lại vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Cười khỏ lắc đầu, Tiêu Viêm thở dài nói: "*Tối hôm nay, tựa hồ là đến không a."*

"Hắc hắc, cũng không nhất định, dù cô nương kia hạ thủ không có lưu tình, bất quá dù sao tuổi cũng quá nhỏ, chưa có kinh nghiệm." Dược lão thản nhiên đích cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "*Vậy là ý tứ gì?"*

"Hãy chờ xem..." Dược lão cười thần bí, chợt yên lặng.

Nhìn thấy bộ dáng dược lão, Tiêu Viêm đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục đem thân thể lui vào trong bóng tối, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú nhất cử nhất động trong phòng.

Trong căn phòng hơi có vẻ hôn ám, ngoại trừ tiếng hít thở của thị nữ đang bất tỉnh trên giường, hoàn toàn yên tĩnh.

Lần nữa đợi hơn mười phút đồng hồ, Tiêu Viêm lông mày bắt đầu nhăn lại, nhưng khi nhãn đồng ngẫu nhiên rơi trên thi thể Liễu Tịch, liền chợt co

rút.

Chỗ đại môn, Liễu Tịch lúc này nguyên bản đã mất đi sinh cơ, bàn tay chợt có sự rung động rất nhỏ, cơ hồ không thể phát hiện, sau một lát, hai mắt đóng chặt chậm rãi mở ra, vẻ u ám trên khuôn mặt cư nhiên cũng lui đi rất nhiều.

" *Hì...*" Nhìn lỗ máu trên lồng ngực, Liễu Tịch hít nhẹ một hơi lương khí, trong ánh mắt tràn ngập oán độc: "*Nữ nhân đáng chết, nếu lúc đi ta không trộm một miếng*" Quy tức đan "*từ chỗ sư phụ, hôm nay hẳn thật sự phải bỏ mạng nơi đây.*"

Gian nan vươn tay, Liễu Tịch từ trong lòng móc ra một cái bình ngọc nhỏ, cẩn cẩn dục dục từ đó đổ ra một ít bột phân màu trắng rắc lên vết thương, sau đó lần nữa móc ra một miếng đan dược xanh nhạt, không chút chần chờ nuốt vào. Làm xong mấy động tác nhỏ này, Liễu Tịch sắc mặt lại trắng bệch thêm vài phần.

" *Lần này trọng thương, sợ rằng phải tốn nửa năm thời gian mới có thể khỏi hẳn. Ngày mai liên để Gia Liệt gia tộc tiễn ta trở về mời sư phụ theo. Chỉ cần có sư phụ hỗ trợ, Tiêu gia tuyệt đối sẽ không sống thêm một ngày, đến lúc đó, ta muốn đem nữ nhân nợ chơi đùa đến chết mới thôi!*" Dữ tợn cắn răng, Liễu Tịch khuôn mặt trắng bệch tràn ngập oán độc.

" *Xin lỗi, quấy rầy một chút, người có lẽ không có cơ hội để trở về...*" Ngay khi Liễu Tịch đang ảo tưởng đến thăm trạng thiếu nữ cao quý bị chính mình chà đạp, một tiếng cười thần nhiên, đột ngột vang lên trong căn phòng.

Âm thanh thanh linh phát ra, làm cho Liễu Tịch thân thể chợt cứng đờ, khuôn mặt cấp biến, gian nan xoay đầu.

Một bóng người toàn thân bao phủ tại dưới hắc bào như một bóng ma, từ trong hắc ám chậm rãi đi ra.

" *Nha đầu hung hăng này, xem ra vẫn muốn để ta xử lý một ít hậu sự a.*" Dưới hắc bào truyền ra tiếng cười của thiếu niên, bàn tay nhẹ nhàng đưa ra, bạch sắc hỏa diễm quý dị, chậm rãi xuất ra.

" *Dị hỏa?*" Nhìn thấy đoàn bạch sắc hỏa diễm quý dị, Liễu Tịch nhãn đồng

co rứt, kinh hãi thất thanh.

"Chúc mừng người đã trả lời đúng, có thưởng."

Mỉm cười, hắc bào nhân bàn tay vung lên, bạch sắc hỏa diễm nhất thời rời khỏi tay, như tia chớp phóng đến đem Liễu Tịch bao trùm. Chỉ trong thời gian ngắn, Liễu Tịch còn chưa kịp kêu lên một tiếng, đã nhanh chóng bị đốt thành một đống... tro bụi.

Từ nay về sau, cái tên Liễu Tịch nhất phẩm luyện dược sư, đã hoàn toàn biến mất trên phiên đại lục này.

Lạnh lùng phủi nhẹ, hắc bào nhân bàn tay vung lên, một cỗ kính khí đem tro bụi trên mặt đất quét đi sạch sẽ, lúc này mới nhàn nhã nhảy lên cửa sổ, đằng không lướt đi.

Không chút kinh động rời khỏi Gia Liệt gia tộc, hắc bào nhân mũi chân diễm nhẹ, thân hình vừa phóng ra được mấy chục thước chợt ngưng đốn, bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, chậm rãi ngừng đầu.

Tại mái lầu đối diện cách đó không xa, thiếu nữ mặc kim sắc váy bào tùy ý ngoe nguẩy đôi chân trắng toát mượt mà, nhãn đồng ẩn chứa ánh kim diễm nhàn nhạt, biếng nhác nhìn chằm chằm hắc bào nhân đã dừng lại phía trên.

"Người đến tốt cùng là người phương nào?"

Ngón tay thanh nhã gạt mái tóc bị gió đêm làm phất phơ nơi trán, cô gái ngược chiếc cằm thon, thanh âm nhẹ nhàng, trong phiên tiểu thiên địa chậm rãi quanh quẩn.

-----oOo-----

Chương 91: Dạ trung tương đáo

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người đến tốt cùng là ai?"

Nghe thiếu nữ thản nhiên nhẹ nhàng nói, hắc bào nhân bất đắc dĩ nhún vai,

thoáng trầm mặc, thanh âm già nua chậm rãi truyền ra: *"Ta nghĩ người tại Tiêu Gia đã gặp qua ta?"*

Nhẹ nhàng nhắc đôi chân tuyết trắng bước tới, Huân Nhi sóng mắt lưu chuyên, tùy ý nhẹ giọng dò hỏi: *"Người tới Gia Liệt gia tộc, làm cái gì?"*

"Nhận ủy thác của một người, tới giải quyết phiền toái "

"Chịu ai ủy thác?" Đôi mắt trong sáng nheo lại thành một đường cong mờ, Huân Nhi theo sát hỏi

"Ách, điều này không thể nói " Vuốt vuốt bàn tay, Dược Lão cười nói

"Nhưng ta muốn biết " Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn giương lên thần nhiên tươi cười, Huân Nhi cước bộ hướng về trước một bước, thân hình dĩ nhiên huyền phù trên không trung, hỏa diễm màu vàng nhạt trên tay, cấp tốc ngưng tụ.

"Hắc hắc, tiểu nha đầu, ta biết người hiện tại rất mạnh, bất quá chỉ mới thế này mà muốn ngăn cản lão đầu ta thì còn kém một chút " Dược Lão cười nói

Huân Nhi mày liễu cau lại nhưng không nói lời nào, ngọc thủ trắng nõn giương lên, đầu ngón tay tỏa ra kim sắc hỏa diễm

Nhìn bộ dáng không chịu bỏ qua của Huân Nhi, hắc bào nhân nhất thời có chút đau đầu, thở dài một hơi, Dược Lão bất đắc dĩ nói: *"Ta cũng không muốn cùng người động thủ, vạn nhất bị thương ở đâu, tên kia hẳn là sẽ đau lòng "*

"Được rồi, được rồi, sợ người, hôm nay có người không coi trọng đùa giỡn nữ hài tử, mà tên kia vừa vạn nhận thức ta, cho nên, ta được hẳn gọi tới đảm đương công việc khó nhọc này, ai không nhắc tới lão đầu ta lớn tuổi như thế, nửa đêm còn phải chạy tới đây!"

Lông mi thon dài nhẹ nhàng chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khẽ ửng đỏ đôi bàn tay nhỏ của Huân Nhi thu lại, hỏa diễm kim sắc chậm rãi tiêu tán, ánh mắt liếc hắc bào nhân, cười khanh khách nói: *"Lão tiên sinh quả thật cùng với Tiêu Viêm ca ca có quan hệ "*

"Hắc, nói như vậy cũng đúng " Dược Lão cười cười nói: "Người sợ rằng đã sớm đoán được ta cùng với Tiêu Viêm có quan hệ đi? "

"Trước kia chỉ là phỏng đoán mà thôi bất quá không ngờ lại chính xác " Huân Nhi lắc đầu cười, đứng trên không trung đối với Dược Lão cúi người thi lễ, mỉm cười nói "Mặc dù không biết lai lịch của lão tiên sinh, bất quá một năm trước Tiêu Viêm ca ca có thể vứt bỏ đi dĩ vãng chán chường, nói vậy cùng ngài có một chút liên hệ đi?"

Dược Lão thần nhiên cười một tiếng, từ chối cho ý kiến

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm hắc bào nhân, Huân Nhi ngọt ngào cười, nhẹ giọng nói: "Mặc kệ lão tiên sinh vì mục đích gì mà tiếp xúc với Tiêu Viêm ca ca, bất quá vẫn thỉnh lão tiên sinh ngàn vạn lần đừng có ý niệm gì đối với Tiêu Viêm ca ca, nếu không Huân Nhi sẽ bất kể người đó là ai, nếu có uy hiếp tới Tiêu Viêm ca ca sẽ nhất định tiêu diệt kẻ đó, có lẽ lão tiên sinh rất mạnh, nhưng tin tưởng Huân Nhi, lời ta nói ra thì sẽ có khả năng làm được "

"Sách sách, khá lắm thật là một ny tử cường thế " Nghe Huân Nhi lời nói thần nhiên lộ ra vẻ uy hiếp, Dược Lão sừng sốt, chột cười nói

"Ta chỉ là không muốn Tiêu Viêm ca ca bị người khác lừa gạt làm tổn thương mà thôi" Cười khẽ, Huân Nhi lại một lần nữa đối với Dược Lão thi lễ, cười nói: "Sắc trời cũng không còn sớm, Huân Nhi phải trở về, tối nay gặp lão tiên sinh, vẫn thỉnh không nên cho Tiêu Viêm ca ca biết "

"Yên tâm, ta sẽ không nói một chữ nào " Dược Lão gật gật đầu, trong lòng trêu tức một câu: "Bởi vì hẳn chính mình đã nghe thấy được "

Nhìn thấy Dược Lão đáp ứng, Huân Nhi mỉm cười, vừa muốn xoay người quay về, đột nhiên một đạo bóng xanh xé gió bay đến, thoáng sừng sốt, Huân Nhi bàn tay nhỏ vung lên, đem hút vào trong tay

Nhìn bình ngọc trong tay, Huân Nhi run run, đem ánh mắt hướng hắc bào nhân

"Người sử dụng bí pháp, mấy ngày tới, sợ rằng có điểm suy yếu, này bình dưỡng khí tán, người giữ đi, sớm một chút hồi phục lại, miễn làm ra bộ dáng tiêu tụy khiến cho người nào đó nhìn thấy mà đau lòng " Dược Lão

thản nhiên cười nói

Nghe vậy Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét ửng đỏ, nắm tay giữ bình ngọc, hướng về hắc bào nhân cảm kích gật đầu, mũi chân ở trên hư không điềm nhẹ, thân hình cấp tốc hòa mình vào bóng tối, từ từ biến mất không thấy

Đứng nhìn bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt, Dược Lão đột nhiên khẽ thở dài một hơi, lầm bầm nói: "*Năm đó tiểu tử ngươi len lén tiến vào phòng nữ hài người ta ân cần chăm sóc, thật là có tác dụng nha, dĩ nhiên bậy bạ mà câu dẫn được tâm lòng nữ hài, ai, lại nói tiếp, vận may của ngươi thật là làm cho người khác ghen ghét a "*

Hắc bào hạ, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, trong lòng hắn cũng minh bạch, nếu không phải khi còn bé xảy ra sự kiện nọ, sợ rằng sau khi lớn lên Huân Nhi đối với mình, thái độ cũng giống như Tiêu Trữ đám người kia, sợ rằng cũng không có quá lớn khác biệt

Đương nhiên đó là giả thiết còn sự thật trước mắt là, hắc hắc, ai biểu hắn tại lúc nữ tử người ta tại lúc tâm linh yếu đuối nhất xông vào, hơn nữa trong lòng nhân gia đã có một ấn ký thuộc về hắn

Thoáng có chút đắc ý cười, Tiêu Viêm hai tay nhàn nhã ôm sau gáy, sau đó tùy ý để Dược Lão không chế thân thể, nhanh chóng hướng Tiêu Gia lao đi

Sau khi về tới Tiêu Gia, Tiêu Viêm vì sợ Huân Nhi phát hiện cho nên đặc biệt cẩn thận vượt qua phiến sân nơi Huân Nhi ở, lúc này mới rơi xuống bên ngoài phòng mình, sau đó lúi nhanh vào bên trong phòng, nhẹ nhàng đóng kỹ cửa phòng cùng cửa sổ

Tiến vào phòng, Tiêu Viêm nhanh chóng trút bỏ hắc bào, đem thu vào trong nẹp giới, lúc này mới nặng nề thở dài một hơi, ngã trên giường, miễn cưỡng nhẹ giọng lầm bầm: "*Ai, thật sự là một đêm tuyệt vời "*

Hôm sau, sáng sớm, Gia Liệt gia tộc

Gia Liệt Tất lúc này sắc mặt âm trầm có chút kinh khủng, nhẹ nhàng thở ra một hơi lạnh lẽo khiến cho thị nữ xinh đẹp quỳ trên mặt đất sợ đến run cầm cập

Ánh mắt lạnh lùng ở biệt viện của Liễu Tịch tinh tế đảo qua trong phòng, Gia Liệt Tất lạnh giọng nói: "*Người nói Liễu Tịch mất tích?*"

"Đúng vậy, tộc trưởng, đêm qua tì nữ không biết vì sao, đột nhiên mất đi tri giác, đợi đến bình minh mới thức tỉnh, nhưng vừa tỉnh dậy cũng không thấy Liễu Tịch đại nhân, tì nữ hỏi qua hộ vệ tuần tra bên ngoài, nhưng bọn họ cũng không có nói gặp qua Liễu Tịch đại nhân " Thị nữ nom nớp lo sợ nói

*"Từ đêm qua hần bước vào phòng ta liền nhận thấy, hần vẫn chưa đi ra, hơn nữa Gia Liệt gia tộc tại hai đại môn, đều có đầu tư cấp bậc cường giả trông coi, lấy thực lực của hần, tuyệt đối khó có khả năng yên lặng không một tiếng động rời khỏi Gia Liệt gia tộc!"*Gia Liệt Tất âm lãnh nói

"Tì nữ cũng không biết " Thị nữ sắc mặt trắng bệch, sợ Gia Liệt Tất sẽ trách tội đến nàng

Khóe mắt khẽ nhú lại, tâm tình cơ hồ có chút hỗn loạn, Gia Liệt Tất hít sâu một hơi, không có để ý đến thị nữ đang run rẩy quỳ gối ở dưới, chậm rãi bước đi quan sát các nơi trong phòng

Nhìn thấy Gia Liệt Tất cử động, thị nữ cũng không dám lên tiếng, thân thể quỳ dưới đất, không dám có chút nhúc nhích

Từng bước một đi lại trong căn phòng, tại một góc phòng, Gia Liệt Tất cước bộ chợt dừng lại, nhãn đồng co rút nhanh lại, nhìn chăm chăm vào góc tường nơi có một tiểu đoàn bột phấn màu trắng

Trong lòng kinh hoàng ngồi xổm xuống, Gia Liệt Tất lấy tay niêm khởi một ít bột phấn, đặt ở đầu mũi khẽ ngửi, nhất thời âm lãnh sắc mặt, trong nháy mắt hóa thành kinh hãi

Thật sâu thở ra một hơi, Gia Liệt Tất đột nhiên nhận thấy gót chân mình có chút nhũn ra, một cỗ hàn khí không kiềm chế được từ đáy lòng chậm rãi phát ra

"Liễu Tịch ... Dĩ nhiên bị người không coi gì giết chết?"

-----oOo-----

Chương 92: Thưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chờ đến lúc Tiêu Viêm từ trong giấc ngủ say tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng ấm áp rục rờ từ khe hở cửa sổ chiếu vào, lưu lại trên mặt đất những vết lốm đốm, đồng thời làm cho căn phòng sáng lên một chút

Thẳng đến khi thức dậy, Tiêu Viêm hai mắt vẫn còn buồn ngủ mông lung ngồi ở trên giường, sững sốt một hồi lâu, đem một chút buồn ngủ còn sót lại trong đầu đuôi đi, lắc lắc đầu từ từ thanh tỉnh lại, miễn cưỡng rời khỏi giường, sau đó tùy ý bước đi rửa mặt

Vừa mới rửa mặt xong, một tiếng đập cửa cùng với âm thanh nhẹ nhàng êm ái nũng nịu của thiếu nữ truyền đến: "*Tiêu Viêm ca ca còn chưa dậy sao?*"

Nghe thanh âm này, Tiêu Viêm my mà khẽ chau lại, rất nhanh rửa mặt xong, sau đó bước ra mở cửa phòng. "*Dát chi* " Cửa phòng chậm rãi mở ra

Cửa phòng mở ra, ánh nắng chói chang đột nhiên chói vào làm cho Tiêu viêm theo thói quen nhắm nhắm mắt, sau một lúc mới chậm rãi mở ra, đem ánh mắt chuyển dời đến thanh y thiếu nữ đang đứng ở giữa cửa

Hôm nay Huân Nhi vẫn như mọi ngày một thân thanh y phối hợp tạo nên một khí chất thoát tục, làm cho thiếu niên trong phòng không nhịn được trong lòng than lên một tiếng

Ánh mắt tùy ý nhìn Huân Nhi dáng người yếu điệu linh lung đảo qua, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt lông mày không khỏi có chút nhíu lại: "*Như thế nào lại như vậy?*"

Đôi mắt mở to gắt gao chăm chú nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, phát hiện thấy trừ bỏ vẻ trách cứ bên ngoài thì không có gì khác, Huân Nhi nhất thời mỉm cười ngọt ngào nói: "*Thân thể nhất thời có chút khó chịu, không có việc lớn đâu?*"

"*Khó chịu?*" Mi tiêu gạt gạt, Tiêu Viêm nhắc chân ra khỏi phòng, đem cửa phòng đóng kỹ lại, bàn tay đột nhiên kéo ngọc thủ nhỏ bé của Huân Nhi lại, đem đầu khí ôn hòa bằng linh hồn cảm giác khổng lồ, chậm rãi dạo qua một vòng trong cơ thể Huân Nhi

Sau một lát, Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi thu hồi đầu khí lại, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, xem ra đem qua Huân Nhi sử dụng bí pháp đích thực là rất tổn hao tinh lực, hiện tại trong cơ thể nàng, cơ hồ chỉ còn lại vài tia đầu khí lưu chuyển, hiển nhiên đây là di chứng của việc sử dụng bí pháp

Lúc này là sáng sớm. tộc nhân đã thức dậy cũng không ít, nhìn thấy Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đứng ở bên cạnh nhau thân mật như vậy, không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ

"*Tiêu Viêm ca ca*" Huân Nhi khuôn mặt đỏ ửng vùng vằng thoát khỏi tay Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói

"*Thật không biết đến tột cùng ngươi làm gì? Dĩ nhiên thành bộ dáng suy yếu như thế này*" Buông bàn tay nhỏ bé của Huân Nhi, Tiêu Viêm nghiêm mặt, thấp giọng trách mắng

Đôi mắt linh động mở to nhìn vẻ mặt nghiêm lại của Tiêu Viêm, thấy không có gì khác lạ, Huân Nhi lặng lẽ thở dài một hơi, cười nói: "*Ngày hum qua vượt cấp tu luyện một ít đầu kỹ, cho nên mới biến thành như vậy, tính dưỡng vài ngày là sẽ khỏi, Tiêu Viêm ca ca không cần lo lắng*"

Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm đành phải bắt đắc gã lác đầu, cùng với Huân Nhi tại gia tộc ăn xong bữa sáng, sau đó kiếm có, lặng lẽ chuồn ra khỏi gia tộc

Tại Ô Thản Thành đi dạo một vòng, thuận tiện hỏi thăm một ít tin tức có liên quan đến Gia Liệt gia tộc, Liễu Tịch mắt tích, tuyệt đối tạo nên oanh động không nhỏ trong Gia Liệt gia tộc, nhưng hắn vẫn không phát hiện thấy Gia Liệt gia tộc có biểu hiện gì bất bình thường, phường thị vẫn mở cửa bán đan dược, so với bình thường không có gì khác cả

Hắc, Gia Liệt Tắt này không hổ danh là tộc trưởng, dĩ nhiên đem tin tức này giấu đi, bất quá ngươi có thể giấu được một ngày, chẳng lẽ ngươi giấu được cả tháng sao? Chờ đến khi chữa thương dược tiêu thụ xong, ta xem

ngươi làm như thế nào? " Cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, sau đó tiến vào trung ương thành thị hương Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá bước đi

Tại một chỗ hẻo lánh bên ngoài phòng đấu giá, Tiêu Viêm vẫn như cũ mặc vào tấm áo choàng hắc bào đem toàn thân che khuất đi, lúc này mới theo dòng người lưu động tiến vào trong phòng đấu giá

Vừa mới bước vào phòng đấu giá, Tiêu Viêm liền được một vị tiểu lệ thị nữ cung kính dẫn vào trong phòng khách, nhân nhả ngồi trong phòng một lát, Nhã Phi với dáng người thướt tha cười dài một tiếng xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm

A a, thật sự là khách quý nha, Tiêu Viêm đê đê hôm nay sao rảnh rỗi đến phòng đấu giá? "Nâng chung trà lên, tự mình rót cho Tiêu Viêm một li trà, Nhã Phi thản nhiên cười nói

Không biết là cố ý hay vô tình mà Nhã Phi thân mặc bộ sườn xám, tại lúc khom người châm trà, để lộ ra trước ngực một mảnh tuyết trắng mê người, như ẩn như hiện, làm cho Tiêu Viêm trong mắt xuất hiện một ít dị loại

"*Khu ...*" Ánh mắt thiếu chút nữa là bị hãm sâu tại khoảng trống mê người kia, bất quá Tiêu Viêm dù sao định lực cũng không sai, ho khan một tiếng, cố gắng di dời ánh mắt, nhìn vào thoáng nước màu xanh trong li trà, sau đó từ trong lòng móc ra nẹp giới hồng sắc, từ đó lấy ra năm bình ngọc nhỏ, thản nhiên nói: "*Nha, hôm nay tới là để hoàn thành ước định* " Bởi vì Nhã Phi đã biết thân phận của mình, cho nên Tiêu Viêm cũng không để cho Dược Lão thay thế mình nói chuyện nữa, mà trực tiếp nói chuyện với Nhã Phi

Ánh mắt của Nhã Phi, từ khi bình ngọc xuất hiện, chuyển thành gắt gao chăm chú, trên vẻ mặt quyến rũ đang cười, vẻ vui mừng lẫn sợ hãi cùng nhau xuất hiện

Nhìn Tiêu Viêm bên cạnh ngồi nhân nhả trên ghế, Nhã Phi cẩn thận cầm bình ngọc lên, tinh tế cảm nhận trọng lượng một chút, sau đó nghiêng khẩu bình đi, một mảnh lạp phiếm màu xanh biếc sáng bóng đích đan dược đổ ra

Khẽ đem đan dược gửi một chút, một mùi dược hương xông vào mũi,

Nhã Phi đôi mắt đẹp híp lại, bộ ngực đầy đặn khẽ nhíp nhàng lên xuống, làm cho người khác cảm thấy thèm thuồng ham muốn, sau một lúc lâu, mới cẩn thận đem đan dược cất trở lại, hướng Tiêu Viêm lộ ra một nụ cười xinh đẹp quyến rũ: *"Xem ra Tiêu Viêm đê đê tựa hồ chuẩn bị đối với Gia Liệt gia tộc hành động? Nếu không sao lại hoàn thành sớm ước định? "*

Nghe vậy Tiêu Viêm từ chối cho ý kiến khẽ nhún vai, từ trong lòng móc ra một tờ giấy, mặt trên viết một vài loại dược liệu, mấy loại dược liệu này đều có công hiệu dưỡng khí, đương nhiên loại này là vì Huân Nhi cô nàng chuẩn bị, nhìn sắc mặt suy yếu tái nhợt của nàng, Tiêu Viêm thật sự có chút đau lòng

Tiếp nhận tờ giấy từ tay Tiêu Viêm, đã có nhiều lần kinh nghiệm Nhã Phi cũng biết ý tứ của Tiêu Viêm, không có chút nào nói nhảm, trực tiếp gọi thị nữ tới, sau đó dặn dò thị nữ nhanh đi chuẩn bị

Ngồi nhàn hạ trong phòng khách, Tiêu Viêm thoáng trầm mặc, đột nhiên nhẹ giọng dò hỏi: *"Gia Liệt gia tộc tựa hồ tìm kiếm dược liệu từ thành thị khác? "*

*"Án, Gia Liệt gia tộc hiện tại đang hợp tác với một gia tộc dược liệu ở Đặc Lan Thành, bất quá bọn họ tại nơi đó mua sắm dược liệu, nếu so với trong Ô Thản Thành phải đắt hơn gấp bốn lần "*Nhã Phi gật đầu cười nói

*"Thật sự là không bỏ được "*Hài hước lắc đầu, Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Có thể cho ta biết một ít tin tình báo về lộ tuyến vận chuyển dược liệu của chúng được chứ? "*

Nghe vậy, Nhã Phi đang cầm chén trà, ngọc thũ khẽ run lên, đôi mắt đẹp kinh dị nhìn chằm chằm thiếu niên bên cạnh, run run nói: *"Ngươi lại muốn làm gì?"*

"Đoạt dược liệu "

Cười khở một tiếng, Nhã Phi thở dài nói: *"Gia liệt gia tộc chọc tới ngươi tiểu sát tinh, thật đúng là xui xẻo "*

Lắc đầu thoáng trầm mặc, đứng dậy tiến vào phía sau phòng khách, sau một lúc lâu, cầm trong tay một quyển trục đi ra, đem giao ra cho Tiêu Viêm, thấp giọng nói: *"Ta nhận được từ phòng đấu giá tại Đặc Lan Thành*

một ít tin tình báo, hai ngày trước, Gia Liệt gia tộc lần nữa mua sắm được liêu có giá trị bốn mươi vạn kim tệ, nhóm được liêu này, hẳn là đến trưa mai về tới Ô Thản Thành "

"Gia Liệt gia tộc chỉ trích ra mười vạn kim tệ mua được liêu này, còn lại ba mươi vạn, chính là mua nợ, đội ngũ hộ vệ được liêu chính là hộ vệ trong Gia Liệt gia tộc, trong đó đầu sư ba gã, đại đầu sư một gã, còn lại là mấy chục danh hộ vệ thực lực đầu giả cấp bậc "

"Bốn mươi vạn? Thật sự là đại thủ bút "Nhẹ giọng cười cười, Tiêu Viêm đem quyền trục thu vào trong nạp giới, tiếng cười chậm rãi biến lạnh: "Nếu không có được liêu, ta xem bọn họ như thế nào hưởng đến gia tộc được liêu bên kia trả công đạo, hiện tại Gia Liệt gia tộc đã gần như phá sản, mà nợ thêm ba mươi vạn, thì cho dù là lạc đà gãy cũng phải chết!"

Ngẩng đầu nhìn thị nữ bung được liêu mang vào, Tiêu Viêm hướng Nhã Phi chấp tay cảm tạ, tiến lên tiếp nhận được liêu, sau đó cũng không quay đầu bước ra khỏi đại sảnh

Ngồi trên ghế nhìn Tiêu Viêm dứt khoát bước đi, Nhã Phi cười khò lắc đầu, khẽ thở dài: *"Tiểu gia hỏa này, thủ đoạn làm việc quả thực so với tuổi tác của hắn thật bất đồng, Gia Liệt Tất lão gia hỏa sợ rằng lần này không xong rồi ..."*

-----oOo-----

Chương 93: Bán lộ hủy được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đại lộ rộng lớn, bảy tám chiếc xe ngựa đang chậm rãi hành tẩu, ánh nắng chói chang tỏa ra từ mặt trời khiến cho hộ vệ xung quanh xe ngựa áo ướt đầm mồ hôi, thời tiết nóng nực như vậy khiến cho những tiếng quát mắng không ngừng vang lên trên đường

Gia Liệt Nộ, là nhị trưởng lão của Gia Liệt gia tộc, hiện giờ thực lực đã tăng lên tam tinh đại đầu sư, thực lực như vậy phóng nhãn trong Ô Thản Thành như vậy cũng có thể được xếp vào đội ngũ cường giả, lần này do hắn đến hộ vệ đội vận chuyển được liêu, có thể thấy được Gia Liệt gia tộc

hiện nay coi trọng dược liệu như thế nào, bất quá hiện tại Gia Liệt Nộ vẫn chưa nhận được tin tức Liễu Tịch đã mất tích, nếu không, sợ rằng hắn đã ngay lập tức mang đồng dược liệu đắt tiền này quay trả lại

Ngồi trên xe ngựa, Gia Liệt Nộ khoanh chân ngồi, tùy ý xe ngựa xóc nảy thế nào, thân hình vẫn ngụy nhiên bất động, trải qua ba bốn ngày như vậy thật sự là làm cho hắn ngày thường sống an nhàn sung sướng có chút không nhìn được

"Bị như vậy đều là do Tiêu Gia đáng chết kia hại, sớm muộn gì cũng sẽ trả lại các ngươi " Nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng, Gia Liệt Nộ thoảng nghiêng đầu về phía sau, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn phía sau các loại đê cấp dược liệu được xếp chỉnh tề, khuôn mặt không lộ biểu tình gì lộ ra một tia bất đắc dĩ tuy nói nạp giới có thể làm cho vận chuyển trở nên thuận tiện, bất quá đê cấp nạp giới trong đó bất quá chỉ có hai ba thước không gian muốn dùng đê cấp nạp giới để vận chuyển đám dược liệu này ít nhất phải cần có năm miếng mới có thể, song việc chế tạo nạp giới rất đắt với lại rất hãn hữu, cho dù là cả Gia Liệt gia tộc, cũng bất quá chỉ có hai miếng, cho nên bọn họ đành phải lựa chọn vận chuyển bằng xe ngựa

Một mối trùng mắt nhìn, Gia Liệt Nộ vừa muốn nghỉ ngơi một hồi, nhưng là phát hiện phía trước xe ngựa đột nhiên dừng lại, hơn nữa mơ hồ truyền đến tiếng quát mắng

Nhướng mày, Gia Liệt Nộ vừa muốn gọi người để hỏi tình huống, một gã hộ vệ đã từ phái trước cấp bách chạy tới, gấp giọng báo cáo: *"Trưởng lão, phía trước có vị hắc bào nhân vô cớ ngăn cản "*

Nghe vậy, Gia Liệt Nộ sắc mặt hơi trầm xuống, hiện tại đã xem như tiến vào địa giới Ô Thần Thành, ai dám tại đây ngăn cản bọn họ?

Nhãn đồng lóe lên hàn quang, Gia Liệt Nộ có chút gật đầu, nhảy xuống xe ngựa, rất nhanh đi tới đội xe phái trước, quả nhiên nhìn thấy, tại giữa đường đặt một tảng đá lớn, một vị hắc bào nhân tùy ý ngồi trên đó, mặc dù nhìn không thấy diện mục của hắc bào nhân, bất quá Gia Liệt Nộ có thể phát hiện, ánh mắt của hắc bào nhân, tựa hồ là không có hảo ý

"Các hạ là ai? Vì sao lại cản trở chúng ta? Ánh mắt đảo qua hắc bào nhân, Gia Liệt Nộ trầm giọng nói

"Các ngươi hẳn là người của Gia Liệt gia tộc?" Hắc bào hạ, thanh âm già nua chậm rãi truyền ra

Ngoài mặt có chút run lên, Gia Liệt Nộ mặt âm trầm, cánh tay vung lên, phía sau mấy chục danh hộ vệ lập tức rút vũ khí ra, vẻ mặt bất thiện nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân

"Ngô, xem ra là không tìm lắm" nhìn Gia Liệt Nộ phản ứng, hắc bào nhân đăm đăm cười, từ cự thạch nhảy cuống, sau đó chậm rãi đi tới đội xe

Gương mặt âm hàn nhìn hắc bào nhân tiến tới, Gia Liệt Nộ lấy từ hộ vệ bên cạnh cự hình cung tên, cánh tay lôi kéo, kéo cung căng lên, bàn tay buông lỏng, tiễn chi hóa thành một đạo kinh phong hung lệ, xảo quyết bắn về yết hầu của hắc bào nhân

Tiễn chi phá gió lao đi, song đương khi tới trước mặt hắc bào nhân một thước, một đoàn hảo diễm màu trắng xuất hiện, tiễn chi tiến vào đoàn hỏa diễm, trong nháy mắt biến thành bột phân đen nhánh

Nhìn một màn này, Gia Liệt Nộ sắc mặt khê biến, trong lòng nổi lên một cỗ bất an, xem vị hắc bào nhân này, thực lực cũng không kém gì đại đấu sư cường giả

Chậm rãi thở ra một hơi, Gia Liệt Nộ lấy ra từ phía sau người một chuỗi trường thương màu lam, trên thân thể đầu khí màu lam phát ra, nhất thời phụ cận xung quanh, không khí có chút ẩm ướt, hiển nhiên hẳn tu luyện đầu khí công pháp có thiên hướng âm hàn đích thủy thuộc tính

Bàn tay nắm chặt trường thương, Gia Liệt Nộ gắt gao nhìn chăm chăm hắc bào nhân, thân thể thoáng điều chỉnh một chút, chân đột ngột bước lên một bước, thân hình hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, trực tiếp nhằm hướng hắc bào nhân công kích

Ở giữa không trung, Gia Liệt Nộ sắc mặt nghiêm nghị, trường thương trong tay đột nhiên gãy dựa, đầu khí quang hoa từ trường thương bắn ra bốn phía, một thanh âm ngấm lên

"Lãng Trọng Điệp!"

"Lăng Trọng Diệp", huyền bậc hạ cấp đấu kỹ, là đấu kỹ cao cấp nhất Gia Liệt Nộ nắm giữ cho tới nay, tu luyện lâu dài, đã làm cho hắn đem loại đấu kỹ này luyện đến lô hỏa thuần thanh, toàn lực xuất ra, nếu đối phương là một gã lục tinh đại đấu sư, cùng không dám khinh thường

Theo tiếng hét phẫn nộ của Gia Liệt Nộ, quang mang màu lam trên trường thương, trong nháy mắt nhất trọng năng lượng biến ảo thành màu lam cự lăng (sóng lớn), cự lăng phóng lên cao, cuối cùng chột hướng hắc bào nhân đang đứng bất động

Mọi người xung quanh đội xe, chột thấy nhị trường lão phát thần uy, đều nhất thanh đắc ý ủng hộ, trên đường vận chuyển, bọn họ cũng từng gặp qua vài ba đạo cướp phi, song đám cường đạo đều không ngoại lệ, đều trở thành vong hồn dưới trường thương của Gia Liệt Nộ, trong lòng mọi người hiện tại lúc này đều cho rằng hắc bào nhân cũng sẽ trở thành một vong hồn dưới trường thương của Gia Liệt Nộ

Cự lăng màu lam, quay cuồng phía chân trời, trong cự lăng một điểm sáng rất nhỏ chột phát ra quang mang đại thịnh, cây trường thương như một tia chớp đâm tới đỉnh đầu của hắc bào nhân

"Chết đi!" *Nhìn mục tiêu gần trong gang tấc, Gia Liệt Nộ khuôn mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo, kinh phi từ trường thương tuôn trào ra*

Trường thương sắp tới gần đỉnh đầu, hắc bào nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt một thiếu niên thanh tú, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, chột hiện lên trong mắt Gia Liệt Nộ

"Này ... như thế nào lại là Tiêu Gia tiểu tử?"

Nhìn khuôn mặt không xa lạ này, Gia Liệt Nộ nhãn đồng co rút lại, trong lòng lúc này, sát ý đại tăng

Trường thương ngày càng tới gần, song ngay khi công kích sắp trúng đích, một đoàn hỏa diễm màu trắng, từ thân thể hắc bào nhân mãnh liệt tuôn ra, cuối cùng giống như bình thường đem Gia Liệt Nộ ở giữa không trung cuốn đi

Đoàn hỏa diễm màu trắng hiện lên phía chân trời, mọi người nhận thấy da tay mình chột lãnh lẽo, thương ảnh, bóng người ... Tất cả đều biến mất

không còn thấy bóng dáng

Trên đường lớn, âm thanh ủng hộ của đám hộ vệ Gia Liệt gia tộc chợt im lặng lại, miệng đang mở rộng ra chợt ngậm lại, trên khuôn mặt lộ ra vẻ đặc ý, từ từ hóa thành kinh hãi ánh mắt nhìn hắc bào nhân sợ hãi giống như nhìn thấy ác ma

Lạnh nhạt liếc mắt nhìn đám hộ vệ, hắc bào nhân bàn tay chậm rãi lộ ra, vài đoàn hảo diễm màu trắng chậm rãi hiện lên, khuất chỉ khinh đạn, hỏa diễm cấp xạ ra trước mặt đám người, phiêu phiêu rơi vào mấy xe ngựa trên đường

"Oanh!"

Âm thanh nhẹ nhàng muộn hường, đám dược liệu bên trong xe ngựa, trước ánh mắt của đám người Gia Liệt gia tộc cứ như vậy hóa thành bột phấn

-----oOo-----

Chương 94: Ánh mắt đĩnh soa

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cái gì? Dược liệu đều bị người khác phá hủy? Nhị trưởng lão thì sao? Hắc ở đâu?" Trong đại sảnh, tiếng hét phần nộ gầm gừ vang lên.

Gã hộ vệ run rẩy quỳ sát trước mặt Gia Liệt Tất, vẻ mặt sợ hãi nuốt một khẩu nước bọt, kinh hãi nói: *"Nhị trưởng lão bị người hủy dược giết!"*

Khuôn mặt nổi giận đột nhiên bị kìm hãm lại, gót chân Gia Liệt Tất đột nhiên nhũn ra, chợt đặt móng ngò trên chiếc ghế phía sau, vẻ mặt thừ ra, Gia Liệt Nộ là một trong ba vị đại đấu sư của Gia Liệt gia tộc, cái chết của hắn đối với Gia Liệt gia tộc mà nói tuyệt đối là một tổn thất trầm trọng

Nhìn bộ dáng của Gia Liệt Tất, tên hộ vệ báo tin lộ vẻ sầu thảm, lúc này trong đầu hắn còn đang quang quản nhớ lại thực lực kinh khủng của hắc bào nhân, khó có thể tưởng tượng được, nhị trưởng lão với thực lực tam tinh đại đấu sư, dĩ nhiên như vậy đối mặt với thần bí nhân bị đốt cháy không còn tro cốt, tràng diện kinh khủng như vậy, cơ hồ làm cho mọi

người có mặt khi đó cảm thấy sợ hãi

"Là ai giết nhị trưởng lão?" Ngồi ở trên ghế sau một hồi, Gia Liệt Tất rút cục hồi phục trở lại, thanh âm có vài phân khàn khàn, hiển nhiên Gia Liệt Nộ bị giết, làm cho hắn chịu đả kích lớn

Không biết, lúc ấy người nọ thân mặc một bộ hắc bào, không người nào thấy được diện mạo của hắn, bất quá hắn có khả năng khống chế một đoàn hỏa diễm màu trắng, mà nhị trưởng lão bởi vì hỏa diễm này mà bị giết "
Hộ vệ lắc đầu, thấp giọng nói

"Hắc bào? Khống chế hỏa diễm màu trắng?" Thoáng trầm mặc, Gia Liệt Tất sắc mặt hơi đổi, điều khiển hỏa diễm đả thương địch thủ, không thể nghi ngờ là phương thức luyện dược sư thích dùng nhất, mà có khả năng có ân oán với Gia Liệt gia tộc, hơn nữa dễ dàng dùng hỏa diễm giết chết Gia Liệt Nộ thực lực luyện dược sư này ... Với những điều kiện như vậy, làm cho trong đầu Gia Liệt Tất hiện lên hình ảnh của vị hắc bào luyện dược sư ngày đó ngẫu nhiên gặp ở phòng đấu giá

Nghĩ đến ngày đó Nhã Phi cùng với Cốc Ny đôi đôi cung kính với tên hắc bào luyện dược sư kia, Gia Liệt Tất đột nhiên nhận thấy trong miệng có chút khổ sấp, bọn họ tựa hồ ngay từ đầu đã sai lầm rồi. lúc ấy nghe Liễu Tịch thuyết, liền cho rằng Tiêu Gia nhiều lắm chỉ là do vận may mới được một vị luyện dược sư tầm thường, song hiện tại sự thật nói cho bọn họ biết, vị luyện dược sư kia của Tiêu Gia so với tên bán điều tử luyện dược sư Liễu Tịch cường hơn không biết bao nhiêu lần

Chậm rãi lắc đầu, Gia Liệt Tất nhãn đồng hiện lên nét oán độc cùng nỗi giận, hiện tại đám dược liệu có giá trị bốn mươi vạn kim tệ đã bị hủy, hơn nữa bởi vì vấn đề tài chính, lên khi mua phê dược liệu này vẫn còn thiếu gia tộc dược liệu ở Đan Lạc Thành ba mươi vạn kim tệ

Đối với phê dược liệu lần này, Gia Liệt Tất vốn chuẩn bị đem luyện chế thành chữa thương dược, đợi khi tiêu thụ xong, sẽ trả lại tiền, song hiện tại với biến cố này, làm cho toàn bộ kế hoạch của hắn bị phá vỡ

Cùng hợp tác với Gia Liệt gia tộc đồng dạng là gia tộc dược liệu ở Đan Lạc Thành có thể lực không nhỏ, nếu một khi biết được tin tức dược liệu bị hủy, nhất định sẽ phái người đến đòi nợ, nhưng lúc này tình hình tài chính của Gia Liệt gia tộc đã khô kiệt, sao trả được khoản nợ cự thủ này?

Nếu như không trả được, như vậy danh dự của Gia Liệt gia tộc sợ rằng sẽ bị hủy mất

"Mẹ kiếp!" Nghĩ đến chỗ kích động, Gia Liệt Tất một chưởng hung hăng nện vào chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn cứng rắn làm bằng hắc mộc vỡ tung, vụn gỗ bắn ra vào một bên mặt của tên hộ vệ, song hắn vẫn phải cúi người thừa nhận

Khẽ hít vào một hơi, Gia Liệt Tất mạnh mẽ đè ép nỗi giận cùng với tâm tình oán độc đối với Tiêu Gia trong lòng xuống, ra vẻ trấn định thản nhiên nói: "Đem chữa thương dược còn tồn đọng trong kho đem toàn bộ phân phát cho các phường thị, mặt khác chuyện hôm nay, người báo cho tất cả những người biết chuyện phải giữ miệng, nếu để truyền ra ngoài sẽ theo tộc quy mà xử trí "

"Vâng " Thân thể hộ vệ thoáng run lên, cung kính lên tiếng, sau đó đứng dậy nhanh chóng lui ra ngoài

Nhìn đại sảnh trống rỗng, Gia Liệt Tất mệt mỏi dựa lưng vào ghế, lần này Gia Liệt gia tộc có thể thoát nạn, chỉ sợ thế lực cũng sẽ đại hạ xuống, từ nay về sau khó có thể cùng Tiêu Gia chống đỡ, nghĩ đến đây, Gia Liệt Tất không hiểu thở dài một hơi, không biết vì sao, hắn hiện tại, đối với việc lúc đầu chủ động khiêu khích Tiêu Gia, cảm thấy có một tia hối hận ...

Song hối hận bây giờ cũng đã quá muộn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sau khi làm xong sự tình này, Tiêu Viêm cũng đã hồi phục lại thân phận của mình, phản hồi gia tộc thỉnh dược lão ra tay luyện chế dưỡng khí đan dược, sau đó nóng lòng đem đưa cho Huân Nhi, nhìn thiếu nữ cầm đan dược trong tay, đôi mắt thoáng hiện lên nét ửng đỏ, Tiêu Viêm thấy vậy, nhất thời cảm thấy có chút hư vinh thỏa mãn

Vài ngày sau khi bị Tiêu Viêm phá hủy dược liệu Gia Liệt gia tộc tại Ô Thản Thành vẫn biểu hiện ra nét bình tĩnh, song đối với những người hữu tâm lại có thể phát hiện được, ngày xưa tại phường thị của Tiêu Gia, Gia Liệt tộc nhân thường hay tìm đến gây phiền toái, nhưng mấy ngày trở lại đây ngày thường lộ ra vẻ kiêu ngạo địch Gia Liệt tộc nhân có vẻ thu liễm trở lại, không biểu hiện cử động gì, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc

Tiêu Gia, nghị sự đại sảnh

"Này Gia Liệt gia tộc gần đây không biết là làm cái gì? Đối với chúng ta lại trở nên có vẻ yếu thế? Mấy ngày nay nhận được các báo cáo, Tiêu Chiến nhú mày, trong đại sảnh nêu ra sự nghi hoặc nói với ba vị trưởng lão

Liếc mắt nhìn nhau một cái, ba vị trưởng lão đồng thời lắc đầu, thoáng trầm ngâm một lúc, đại trưởng lão nói: *"Biểu hiện khác thường của lão gian hoạt Gia Liệt Tất này, nói không chừng lại đang nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì đây, vẫn cần phải đề phòng cho thỏa đáng "*

Tiêu Chiến gật đầu, với một người cẩn thận như lão sẽ tự nhiên không vì mặt ngoài cử động của Gia Liệt gia tộc mà buông lỏng chú ý

Ánh mắt vòng vo di chuyển, Tiêu Chiến nhìn Tiêu Viêm đang ngủ gà ngủ gật trên ghế, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này, tựa hồ đối với sự tình của gia tộc dường như không có chút hứng thú

"Viêm nhi, người gần đây cùng với vị lão tiên sinh kia có gặp mặt hay không?" Nâng chung trà lên uống một ngụm, Tiêu Chiến tùy ý hỏi

Nghe Tiêu Chiến hỏi, tam vị trưởng lão cũng đem ánh mắt phóng lên người Tiêu Viêm, vị lão tiên sinh kia đối với Tiêu Gia tầm quan trọng không cần nói cũng biết, song hẳn tựa hồ ưu ái Tiêu Viêm, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt qua hẳn

Đối với Tiêu Viêm có thể độc hưởng loại đãi ngộ này, mọi người trong lòng tràn đầy đố kỵ

"Miễn cưỡng mở mắt, Tiêu Viêm buồn bực nói: "Ân, đã gặp "Thoáng trầm mặc một chút, hẳn bổ sung nói: "Vị lão tiên sinh đó thuyết chuẩn bị nhận ta làm đệ tử "

Nghe Tiêu Viêm nói những lời này, Tiêu Chiến tay đang nâng chung trà, chợt khựng lại, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kỳ đặc sắc nhìn chằm chằm thiếu niên đang ngồi trên ghế, nuốt nước bọt một cái, có chút không tin nói: "Người nói lão tiên sinh muốn nhận người làm đệ tử? "

Nhìn vẻ mặt mừng như điên cùng kích động của Tiêu Chiến cùng với một bên khuôn mặt co rút của tam vị trưởng lão, Tiêu Viêm uể oải gật đầu

"Hào, hào, hào,..." Sắc mặt đỏ lên đem chung trà uống cạn, Tiêu Chiến kích động đứng dậy, tại trong đại sảnh đi qua đi lại, hưng phấn xoa xoa tay: "Ta biết con ta không phải thường nhân mà, mẹ kiếp, sau này ai còn thuyết con ta là phế vật, lão tử đương trường phách tử hần!"

Nhìn bộ dáng kích động của Tiêu Chiến, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "Qua nửa tháng nữa, ta muốn cùng sư phụ xuất ngoại tu hành ...Sợ rằng muốn một năm hoặc lâu hơn nữa mới có thể trở về "

"A? "Tiêu Chiến ngẩn ra, khuôn mặt đang cười thu liễm trở lại, nhú mày chân chờ hỏi: "Người không chuẩn bị tham gia khảo thí của Già Nam học viện ah? Đây chính là cao cấp học viện nổi tiếng trên toàn đấu khí đại lục, nếu như có thể đi vào, đối với người sẽ có nhiều chỗ tốt "

"Khảo thí, bất quá có thể để một hai năm sau "Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, thản nhiên cười nói: "Mặc dù Già Nam học viện tốt, nhưng bọn họ không thể làm cho ta tại hai năm thời gian, siêu việt như Nạp Lan Yên Nhiên

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt ở trong đại sảnh chậm rãi đảo qua, lúc đầu vị nữ nhân kiêu ngạo kia chính là ở chỗ này, trong lòng đem mình cùng tự tôn so ra không xứng với một đồng tiền

Nghe Tiêu Viêm thuyết đến chuyện cam kỵ trong lòng, Tiêu Chiến mặt ngoài có chút run lên, trầm mặc không nói

Đứng dậy, Tiêu Viêm miềm cưỡng đưa tay ôm gáy, chậm rãi bước ra ngoài đại sảnh, tiếng cười thản nhiên của thiếu niên, tại trong đài ảnh cứ thế lưu lại

"Nếu năm đó nàng đã ước định với ta, ta tự nhiên sẽ hội ước, cũng không phải muốn cho nàng cái gì gọi là mở rộng tầm mắt, chỉ là muốn tại lúc phó ước, thuận tiện nói một câu, ánh mắt của người, còn rất kém ..."

-----oOo-----

Chương 95

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tác giả nhảy chương này nha các bạn!:))

-----oOo-----

Chương 96: Gia Liệt gia tộc đích hoàn cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua vài ngày sau, các phường thị của Gia Liệt gia tộc tại Ô Thản Thành, mỗi ngày bán ra chữa thương dược, số lượng càng ngày càng ít, thẳng đến ngày cuối cùng, lọ chữa thương dược cuối cùng cũng tiêu thụ xong, Gia Liệt tộc nhân đành phải xấu hổ đối với lính đánh thuê đứng chặn vật ngoài cửa cố lộ ra khuôn mặt tươi cười: *"Hết sức xin lỗi, bốn cửa hàng bởi vì tồn hóa nguy cơ, cho nên muốn tạm thời đóng cửa "*

Đứng ở ngoài thương phố, nghe được lời này, lính đánh thuê còn đang chặn chội chen chúc nhất thời yên tĩnh trở lại, ánh mắt hung tợn trừng mắt nhìn người bán dược một hồi lâu sau, mới hùng hùng hổ hổ tản đi

Sau khi tản ra ngoài, một số ít lính đánh thuê không khách khí đã lớn tiếng chửi mắng, khiến cho người bán dược tức giận đến sắc mặt trắng bệch

Chữa thương dược của Gia Liệt gia tộc tiêu thụ hầu như không còn, không đến một giờ sau, cơ hồ cả Ô Thản Thành đều biết tin này, lập tức cũng có người sững sốt, có người âm thầm hả hê, cũng có người tiếc hận, thở dài ...

Không còn chữa thương dược cầm cự, Gia Liệt gia tộc cùng với Tiêu Gia đối chiến không thể nghi ngờ là sẽ thất bại thảm hại, mà trải qua lần đại bại này. Gia Liệt gia tộc hiển nhiên nguyên khí đại thương, ngày sau tại Ô Thản Thành sợ rằng cũng khó có thể khôi phục lại vinh quang như ngày trước

Tiêu Gia, nghị sự đại sảnh

"Chữa thương dược của Gia Liệt gia tộc không còn? "Nghe kẻ dưới thông

báo, Tiêu Chiến ngăn người ra, lúc sau đứng lên, khuôn mặt lộ ra vẻ mừng rỡ khó có thể che giấu

Đồng dạng ba vị trưởng lão cũng hưng phấn liếc mắt nhìn nhau, trên nét mặt của họ cũng hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, Tiêu Chiến kích động đi lại trong đại sảnh, sau một lúc lâu rốt cục cũng đè nén sự vui sướng trong lòng xuống, hướng kẻ thông báo phía dưới cười hỏi: "*Vị luyện được sư Liễu Tịch kia đâu? "*

"Không biết, kể từ ngày Gia Liệt Áo và Liễu Tịch cùng với Tiêu Viêm tiêu diệt gia nô lên xung đột, sau đó chưa từng thấy người này xuất hiện nữa "

Nghe vậy, Tiêu Chiến cùng với tam vị trưởng lão nao nao, ánh mắt đều di dời hướng tới Tiêu Viêm đang ngồi trên ghế

"Nhìn ta làm gì? Chuyện này không có liên quan đến ta " Nhìn bốn người chằm chằm nhìn mình, Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã vô tội nói

Tiêu Chiến bắt đắc dĩ lắc đầu. Dù sao hắn cũng không tin lời Tiêu Viêm nói. Không liên quan đến người. Thế tại sao người ta vừa nảy sinh xung đột với người, sau đó liền không xuất hiện nữa?

"Đúng rồi. Tộc trưởng. Ta từ một người trong Gia Liệt gia tộc vô tình tiết lộ biết được một tin tức Gia Liệt Nộ nhị trưởng lão tựa hồ trong khi vận chuyển dược liệu bị một vị thần bí nhân hắc bào giết chết " Thoáng chần chừ một chút, nhân viên thông báo phía dưới đột nhiên thấp giọng nói

Đang bước đi trong đại sảnh, Tiêu Chiến cước bộ đột nhiên cứng lại, mí mắt giật giật. Chợt gật đầu phát tay ra hiệu nhân viên thông báo lui xuống. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm cười nói: "*Viêm nhi có thể dễ dàng đánh chết tam tinh đại đấu sư Gia Liệt Nộ. Loại thực lực này ở Ô Thần Thành trừ sư phụ của ngươi ra sợ rằng không có người khác làm được?"*

Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi. Thở dài một hơi. Bắt đắc dĩ gật gật đầu: "*Gia Liệt Nộ đích xác đã chết "*

Nghe Tiêu Viêm chính miệng xác nhận, Tiêu Chiến đồng dạng có chút cảm thán lắc đầu. Tiêu Gia cùng với Gia Liệt gia tộc đã tranh đấu với nhau

vài thập niên, dĩ nhiên lại vì nhất vị thiếu niên mà từ từ suy bại. Cảm giác này... Cười khò một tiếng, Tiêu Chiến thở dài nói: *"Ta biết vị lão tiên sinh kia giúp đỡ Tiêu Gia chúng ta hơn phân nữa là bởi vì người. Bất quá lúc rảnh rồi vẫn nên thay Tiêu Gia chúng ta cảm tạ một lời. Chúng ta đã nhận của người nhiều ân tình "*

Tiêu Viêm nhún vai. Tùy ý gật gật đầu

"Kể tiếp chúng ta nhìn xem Gia Liệt gia tộc như thế nào thu thập được cục diện rối rắm này " Tiêu Chiến cười hắc hắc, trong tiếng cười bộc lộ vẻ hả hê không thể che dấu. Chữa thương dược dùng để tranh đoạt thị trường đã hết, Gia Liệt gia tộc thất bại thảm hại là điều không phải nói. Thảm bại lần này làm cho Gia Liệt gia tộc nguyên khí đại thương ngược lại Tiêu Gia trong lần tranh đoạt này lại thu được lợi nhuận lớn

Ngắn ngủi hai tháng thời gian, Tiêu Gia cơ hồ tưởng như đã lâm vào thảm cảnh rớt xuống vực sâu ngàn trượng, thế nhưng lại chuyển bại thành thắng, lợi nhuận thu được từ chữa thương dược không chỉ bằng với thu nhập bình thường một năm, mà hiện tại Tiêu Gia tại Ô Thản Thành đã trở nên hùng mạnh, rõ ràng đã siêu việt hơn Gia Liệt gia tộc cùng với Áo ba gia tộc, hơn nữa bởi vì Tiêu Viêm mà hiện tại ngay cả phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ cũng không ngừng tạo quan hệ tốt với Tiêu Gia, từng đó điều kiện, đã làm cho Tiêu Gia tại Ô Thản Thành trở thành thế lực đứng đầu

Song mặc dù lần này Gia Liệt gia tộc thảm bại, bất quá dù sao con dết cùng có nghìn chân, cho dù không còn lợi nhuận từ chữa thương dược, lực lượng của Gia Liệt gia tộc vẫn như cũ không thể khinh thường được, gia tộc nhiều năm bồi dưỡng ra lực lượng võ trang tại Ô Thản Thành, cũng không có nhiều người có dũng khí trêu vào

Gia Liệt gia tộc cũng đồng dạng phi thường minh bạch rằng hiện tại Tiêu Gia quả thật hùng mạnh, biết được cạnh tranh cũng vô vọng, bọn họ cũng chỉ giống như độc xà bình thường, lặng lẽ ngồi chờ, âm thầm đợi cơ hội phản kích đối thủ

Bất quá loại cuộc sống thu mình này tựa hồ cũng không duy trì được bao lâu, sau khi tin tức chữa thương dược của Gia Liệt gia tộc đã hết, qua ngày thứ hai, gia tộc dược liệu nọ ở Đặc Lan Thành đã cử hai đại đấu sư dẫn theo một đoàn người, khí thế hung tận tiến vào Gia Liệt gia tộc, cực kỳ *"khách khí "* yêu cầu Gia Liệt Tất trong vòng hai ngày, phải thanh toán tiền

mua thiếu được liệu đích ba mươi vạn kim tệ

Cử động này của gia tộc được liệu tại Đặc Lan Thành giống như là cầm cây gậy hung hăng gõ vào đầu Gia Liệt gia tộc một quá, bất quá Gia Liệt Tất trong lòng dù có nổi giận như thế nào đi nữa, hắn cũng không dám vào lúc này đắc tội với nhất phương thế lực có thực lực hơn hẳn Gia Liệt gia tộc, bởi vậy hắn chỉ biết cắn răng chịu đựng, liều mạng kiếm tiền trả nợ

Song Gia Liệt gia tộc đã tìm đủ mọi cách, cũng chỉ thu thập được mười vạn kim tệ, so với khoản nợ, không thể nghi ngờ là còn một khoảng cách dài

Bất đắc dĩ, Gia Liệt Tất đành phải nhờ cậy những thế lực ngày thường có quan hệ tốt với mình chuẩn bị nhờ họ giúp đỡ, nhưng nhìn thấy hoàn cảnh túng quẫn của Gia Liệt gia tộc bây giờ, hơn nữa Tiêu Gia lại như hổ rình bên cạnh, các thế lực ngày xưa giao hảo tốt với Gia Liệt gia tộc như thế nào lại giám giúp?

Lúc này mà trợ giúp Gia Liệt gia tộc, không thể nghi ngờ gì là sẽ đắc tội với Tiêu Gia, cho nên, cho dù Gia Liệt gia tộc đã tâu tán đi hơn nửa thế lực, cũng vẫn như cũ chưa đủ để trả nợ

Tại Gia Liệt gia tộc, Gia Liệt Tất vẻ mặt âm trầm, sau khi giận dữ một phen, cực kỳ không cam lòng đưa ra chủ ý khiến mọi người trong gia tộc kinh ngạc: Bán phường thị!

Gia Liệt gia tộc tại Ô Thản Thành sở hữu ba cái phường thị trung hình, bốn cái phường thị tiểu hình, mà lần này Gia Liệt Tất chuẩn bị bán ra đó là ba cái phường thị trung hình, các phường thị này có nhân khí và hưng thịnh tốt nhất trong các phường thị của Gia Liệt gia tộc

Chủ ý này vừa nêu ra, không chỉ khiến cho tộc nhân của Gia Liệt gia tộc phản ứng mãnh liệt, mà ngay cả mọi người tại Ô Thản Thành cũng chấn động, phải biết lợi nhuận mà phường thị thu được trên cơ bản chiếm ngũ thành lợi nhuận của Gia Liệt gia tộc. khiến cho Gia Liệt Tất phải nghĩ ra chủ ý bán phường thị thì có thể thấy được rằng, Gia Liệt gia tộc giờ đã lâm vào bước đường cùng rồi

Mở phường thị, chỉ cần có người là đã có lợi nhuận. bất quá tại Ô Thản Thành chỉ có hơn mười cái phường thị lớn, mà những phường thị này ngày

thường bị Gia Liệt gia tộc cùng với Tiêu Gia và Áo ba gia tộc chia nhau nắm giữ, sanh ý của cả ba gia tộc từ phường thị không phải chủ yếu đến từ buôn bán mà chủ yếu đến từ sòng bạc cùng với kỹ viện, cho nên khi biết Gia Liệt gia tộc chuẩn bị bán phường thị. Rất nhiều người đều để ý tới, bất quá lại không quá nhiệt tình. Hiện tại tại Ô Thần Thành, nhân khí cơ hồ bị phường thị của Tiêu Gia độc bá, trừ bỏ phường thị của Tiêu Gia thu được lợi nhuận lớn trên diện rộng, các phường thị khác bây giờ chỉ có thể duy trì hoạt động bình thường, lúc này mà mua phường thị, không thể nghi ngờ là không thu được nhiều lợi nhuận, bây giờ người nào mà mua phường thị của Gia Liệt gia tộc không khác nào đắc tội với Tiêu Gia. Bởi vậy nhiều người có ý định mua phường thị bất đắc dĩ phải thu ý niệm này về trong đầu

Đã đưa phường thị ra để bán vốn tưởng sẽ giải quyết được vấn đề, Gia Liệt gia tộc lại lần nữa ném phải tư vị xấu hổ, bọn họ cũng không có nghĩ tới, Tiêu Gia hiện nay đã hùng mạnh đến như vậy

Hiện tại kỳ hạn hai ngày đã sắp tới nhưng Gia Liệt Tất vẫn như cũ không kiếm đủ tiền trả nợ, gấp gáp đến mức đầu đổ mồ hôi, song ngay khi Gia Liệt Tất đang gấp đến độ như có lửa đốt trong lòng, thì có một người xa lạ đi vào, song phương miệng lưỡi lưu loát bàn luận giá cả đến tận quá trưa, cuối cùng vị kia dùng cái giá rẻ mạt hai mươi vạn kim tệ để mua hai phường thị của Gia Liệt gia tộc, khiến cho Gia Liệt Tất sắc mặt âm trầm như muốn giết người, còn người kia đặc ý đem khế ước chuyển nhượng cất vào trong lòng, nghênh ngang bước ra khỏi Gia Liệt gia tộc

Có được thêm hai mươi vạn kim tệ, Gia Liệt gia tộc cũng đem được gia tộc được liệu kia đuổi đi, nhìn đám người không khác cường đạo kia đến đòi nợ rời đi, Gia Liệt Tất cơ hồ có cảm giác khóc không ra nước mắt

Vừa mới tiến được đám người đòi nợ đi, một tên tộc nhân lại vội vàng chạy vào báo cáo nguyên lai hai phường thị vừa mới bán nay đã chuyển thành của Tiêu Gia. Nghe được tin tức này, Gia Liệt Tất thù người ra, tức giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hôn mê bất tỉnh

Nhìn mọi người tay chân luống cuống đem Gia Liệt Tất vào phòng, tất cả tộc nhân của Gia Liệt gia tộc đều thở dài thê lương một hơi, sau này tại Ô Thần Thành, Gia Liệt gia tộc xem như đã hoàn toàn suy bại thành nhị lưu thế lực ...

-----oOo-----

Chương 97: Thừa nhận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô Thản Thành, hai đại gia tộc kinh tế giao phong. rốt cục Tiêu Gia giành được thắng lợi, Gia Liệt gia tộc thất bại, thế lực cấp tốc co rút lại, nhưng cũng khó có thể khôi phục lại được cảnh tượng ngày xưa

Quá trình cạnh tranh của hai đại gia tộc, tại Ô Thản Thành được truyền lưu nhiều lần, cũng dần dần chìm vào quá khứ, ánh mắt mọi người hiện tại hướng tới sự kiện quan trọng mới, đó là Già Nam học viện đích chiêu sinh

Là một trong những học viện cao cấp nổi tiếng trên đấu khí đại lục, Già Nam học viện cơ hồ là mơ ước của tất cả thanh niên, chỉ cần có thể vào được học viện, tiền đồ ngày sau, cơ hồ là sẽ một mảnh bằng phẳng, không những có thể hãnh diện áo gấm về nhà, hơn nữa còn là đối tượng khiến các thế lực khác tranh đoạt

Già Nam học viện tọa lạc tại vị trí phụ cận nơi giao tiếp giữa Gia Mã đế quốc và hai đại đế quốc khác, tại nơi này Già Nam học viện nghiêm nhiên biến thành một tiểu quốc gia, dựa theo lẽ thường mà nói, đối với nơi bị tam đại đế quốc vây kẹp lại biểu hiện ra vị trí trung lập, ắt hẳn tam đại đế quốc sẽ không để yên bởi vì không thể đảm bảo được thế lực này không bị đối thủ của mình mượn sức, vì thế đối với phòng ngự của đế quốc thì đây là một nguy cơ.

Đương nhiên, điều này chỉ xảy ra đối với các thế lực nhược tiểu bị vây kẹp, còn đối với thế lực mà thực lực đủ để cùng tam đại đế quốc tranh phong, tam đại đế quốc ngược lại đành phải an tĩnh đành chỉ lại hết thảy ý nghĩ, do đó đành phải để Già Nam học viện giống như một cự long chiếm cứ vùng phụ cận đế quốc, ai cũng không dám trêu vào

Mà trải qua nhiều năm phát triển, Già Nam học viện bây giờ đã trở thành cao cấp học viện nổi tiếng trên đấu khí đại lục, hơn nữa lại cùng với hoàng thất của tam đại đế quốc có quan hệ ngầm, cũng làm cho thanh danh của học viện ngày càng tăng lên trong lòng dân chúng tại tam đại đế quốc

Với thế "*Thủy hỏa bất dung*" của tam đại đế quốc mà có thể an tĩnh hòa bình trong gần trăm năm nay, đại bộ phận nguyên nhân trong đó là do Già Nam học viện âm thầm kiểm chế

Với đủ loại yếu tố thuận lợi như vậy khiến cho Già Nam học viện tại tam đại đế quốc uy danh càng thêm cường thịnh, mà mỗi năm Già Nam học viện đều xuất đi đại lượng đạo sư, ở bên trong tam đại đế quốc thu nhận những đệ tử có thiên phú tu luyện xuất sắc

Đối với cử động này của Già Nam học viện, hoàng thất của tam đại đế quốc, đều cùng không hẹn mà đều nhất trí đồng ý, dù sao học viện cũng không phải tông phái, học viện cũng không có ước thúc quá lớn, sau khi tốt nghiệp đại bộ phận học viên đều lựa chọn quay về quốc gia của mình, đối với loại cơ hội gián tiếp làm tăng thực lực quốc gia này, hoàng thất tam đại đế quốc nếu đầu óc không quá ngu dốt, tự nhiên sẽ không cự tuyệt

Vài ngày tới, Già Nam học viện chiêu sinh đạo sư sẽ tới Ô Thần Thành, cho nên Ô Thần Thành hiện tại mọi sự chú ý lúc trước dồn vào sự giao phong giữa hai đại gia tộc nay chuyển sang sự kiện Già Nam học viện chiêu sinh. Chính vì cử động này khiến cho gần đây vẫn bị vây bởi sự chú ý đích Tiêu Viêm lặng lẽ thở dài một hơi

Già Nam học viện chiêu sinh, chú trọng chính là thiên phú tu luyện. Mà có thân phận địa vị mà thiên phú không đủ, tự thủy chung không dễ dàng vào được, đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối, nếu như sau lưng người có một thế lực to lớn làm chỗ dựa, cùng với nếu người bỏ ra một khoản học phí to lớn công hiến cho học viện, Già Nam học viện cũng sẽ không bỏ qua người mà không thu nhận

Bởi vì Già Nam học viện chiêu sinh không nhìn vào địa vị. Cho nên hiện tại trong Ô Thần Thành tất cả thiếu niên còn trẻ không kể là tiểu khát cái hay tiểu thân nhi trong lòng tràn ngập mong chờ chiêu sinh đạo sư đến. Chỉ cần bọn họ có thể may mắn vượt qua kiểm tra thì sau này sẽ có thể thoát ly khỏi nghề nghiệp đê tiện lúc trước mà trở thành một đầu giả được người tôn trọng

Dưới bầu không khí kích thích này, không khí tại Ô Thần Thành quả thực so với ngày lễ tết còn muốn náo nhiệt hơn. Mỗi ngày khi cửa thành mở, đều có không ít đôi mắt chăm chú nhìn

Cùng với người khác trong lòng tràn đầy chờ đợi so sánh thì Tiêu Viêm hiện nay lại cực kỳ bận rộn. Bởi vì sắp phải đi xa, cho nên đoạn thời gian này hắn cơ hồ liệ mạng luyện chế chữa thương dược. Nhìn bộ dáng liệ mạng của Tiêu Viêm, Dược Lão cảm thấy đau lòng, cũng chỉ bất đắc dĩ giúp đỡ hắn một phen. Với sự giúp đỡ của Dược Lão đích luyện dược sư không biết đạt đến cấp bậc nào rồi rất nhiều thành phẩm chữa thương dược cơ hồ là cuộn cuộn không dứt được đưa vào kho hàng của Tiêu Gia. Dựa theo số lượng bây giờ, chỉ cần Tiêu Gia buôn bán có điều tiết thì đủ để cho họ tiêu thụ một năm mà không có khô kiệt. Nhìn đống chữa thương dược này, sợ rằng bạo lợi thu được khiến cho không ít người đỏ cả con mắt lên.

Cao cường luyện dược mặc dù khiến cho Tiêu Viêm cực kỳ uể oải bất quá lại làm cho hắn đối với sự khống chế đấu khí trong cơ thể càng ngày càng như ý. Không chế nhiệt độ của hỏa diễm cũng càng ngày càng thuần thực. Sự tiến bộ này khiến cho Dược Lão luôn miệng khen ngợi. Hiện tại luyện chế ngưng huyết tán, xác xuất thành công của Tiêu Viêm cơ hồ đã đạt tới lục tầng. Xác xuất thành công như vậy chỉ có nhị phẩm luyện dược sư với kinh nghiệm phong phú mới có thể đạt được

Sơ với sự tinh tiến trong luyện dược, thực lực của bản thân Tiêu Viêm sau khi dưới sự phụ trợ của một ít linh dịch do Dược Lão điều phối cũng chậm rãi tăng lên. Sau lần cuối cùng luyện chế chữa thương dược xong, tại một lần tu luyện, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm ngưng tụ, cơ hồ giống như nước chảy thành sông hội tụ tại một chỗ. Sau đó thế như chẻ tre tiến vào cấp bậc tứ tinh đấu giả. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Đối với việc ngoài ý liệu thu hoạch này, Tiêu Viêm trong lòng tràn đầy vui mừng. Xem ra cao độ luyện chế dược đối với việc tăng lên thực lực cũng có hiệu quả chúc phúc không sai.

Đương nhiên, luyện dược mặc dù có chút hiệu quả tăng phúc, nhưng dù sao cũng quá mức tiêu hao tinh lực, tại nhóm dược liệu cuối cùng luyện chế xong, Dược Lão liền ngăn hắn lại, nhìn thần sắc nghiêm khắc của Dược Lão, cùng với vẻ lo lắng cho mình, Tiêu Viêm cũng không có kiên trì nữa, vì vậy khi hắn trở về phòng ngủ một giấc, cuộc sống lại một lần nữa trở nên nhàn hạ

Chậm rãi hành tẩu ở trong gia tộc, nhìn thấy sân huân luyện trở nên chật chội, Tiêu Viêm thật có chút bất đắc dĩ

Ở giữa sân, không ít tộc nhân trẻ tuổi, mồ hôi đổ như mưa đích khổ tu, những người này, đều nhân lúc chờ đợi mấy ngày cuối cùng tu luyện để có thể làm cho mình có tư cách tiến vào Già Nam học viện

Đứng ở bên ngoài sân huấn luyện, Tiêu Viêm miễn cưỡng nhìn vào trong sân, sau đó nhàm chán xoay người rời đi, đối với những người này bình thường không chịu tu luyện, bây giờ nước đến chân mới nhảy, hắn cũng không có chút nào đồng tình, chính hắn khi hồi phục lại thiên phú tu luyện cũng không có lúc nào xao lãng việc tập luyện, thiên phú dù không cao, nhưng lại thích ý vào thể lực gia tộc đi trên hoa gheo nguyệt, hành động như vậy làm cho Tiêu Viêm trong lòng đối với bọn chúng không có hảo cảm

Già Nam học viện chiêu sinh giới hạn không thấp, trước mười tám tuổi phải đạt tới bát đoạn đầu khí, điều kiện ngặt nghèo này làm tan biến không ít giấc mơ của nhiều người, đương nhiên lấy ánh mắt của Tiêu Viêm xem xét, hiện tại trong sân huấn luyện, đạt điều kiện chiêu sinh tổng hội sẽ không vượt quá hai người

Hai tay ôm sau gáy, Tiêu Viêm đem đám người kia loại bỏ ra khỏi đầu, bọn họ đến tột cùng có thể đi vào mấy người cũng không khiến hắn quan tâm, lắc lắc đầu, Tiêu Viêm queo vào một con đường nhỏ, tiến vào hậu hoa viên, thì thấy một bóng lưng quen thuộc, đứng giữa một rừng hoa mỹ lệ, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp

Híp mắt lại nhìn đường cong hoàn mỹ trên bóng lưng kia, Tiêu Viêm khuôn mặt hiện lên nét nhu hòa, nhẹ giọng cười cười, chậm rãi hướng về phía thanh y thiếu nữ đang ngẩn người đứng

"Tiêu Viêm ca ca, Huỳnh ...Huỳnh sắp đi?" Còn chưa lại gần thiếu nữ, một âm thanh thương tâm đã truyền vào tai Tiêu Viêm

Cước bộ dừng lại, Tiêu Viêm bắt đặc gỡ gậy đầu, chậm rãi tiến về phía trước, đứng song song cùng với Huân Nhi, quay đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có chút ảm đạm, mỉm cười vươn tay, khẽ xoa đầu Huân Nhi, cảm thấy một tia thanh lương truyền đến đích cảm giác dễ chịu khiến cho hắn có chút say lòng

"Huỳnh không vào Già Nam học viện?" Tùy ý để Tiêu Viêm thân mật xoa đầu, ngoại trừ Tiêu Viêm ra cũng không có một nam tử nào đụng chạm

được, Huân Nhi nhẹ giọng nói

"*Án*" Gật đầu, Tiêu Viêm khẽ cười nói: "*Ta có chuyện mà mình phải làm* "

"*Là bởi vì Nạp Lan Yên Nhiên sao?* "Đôi mắt linh lung nháy lên một tia lãnh ý, Huân Nhi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng thấp giọng nói

Bàn tay đang xoa đầu Huân Nhi khẽ dừng lại, Tiêu Viêm thản nhiên cười nói: "*Năm đó nhiều người như vậy chứng kiến ước định, ta sao có thể thất ước? Nếu là như vậy ngay cả muội cũng xem thường ta* "

Huân Nhi mày liễu khinh túc, khẽ thở dài một hơi, thanh âm lâm bảm nói nhỏ đến mức chỉ có mình nàng nghe thấy: "*Biết như vậy lúc đó không nên để nàng còn sống quay về* "

"*Án, yên tâm đi, chờ đem chuyện này hoàn thành xong, ta sẽ đến Già Nam học viện tìm muội, ân ...Nhiều lắm là một năm rưỡi, không, một năm...* " Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi lộ ra vẻ sầu khổ. Tiêu Viêm vội vàng cười sửa.

"*Tiêu Viêm ca ca, kỳ thật ...Huynh đi cùng Huân Nhi, Huân Nhi cũng có biện pháp làm cho huynh tại lúc ước hội năng đánh bại Nạp Lan Như Yên* " Cắn cái miệng nhỏ nhắn trầm ngâm một hồi lâu, Huân Nhi đột nhiên chần chờ nói

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm lắc đầu, có chút tự giễu thở dài nói: "*Nha đầu ngươi đôi khi thuyết ra quả thực làm cho ta có điểm hồ thẹn* "

"*Ta biết Tiêu Viêm ca ca sẽ không cho rằng ta là yêu tinh* "Huân Nhi mỉm cười ngọt ngào nói

Nhẹ giọng cười cười, Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, cười nói: "*Yên tâm đi, ta có tin tưởng, một năm sau, Vân Lam Tông, chiến Nạp Lan Như Yên!*"

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên nổi lên hào khí can vân, Huân Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, vừa muốn lần nữa mở miệng khuyên bảo thì Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, song chưởng duỗi thẳng, đột nhiên đúng lúc này, ôm chặt lấy cái eo nhỏ của Huân Nhi hung hăng ôm vào lòng

Gió nhẹ thổi qua hoa viên, liễu xanh khinh phiêu, thiếu niên ôm chặt thiếu nữ, thân thể hai người, hoàn mỹ kết hợp, không phân biệt được

Bị Tiêu Viêm bất thành linh ôm vào lòng, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, yếu ớt từ chối, sau đó ngưng ngưng đình chỉ, khuôn mặt thoáng hiện lên một tầng ráng đỏ mê người

"Huân Nhi, một năm sau, ta sẽ tới Già Nam học viện tìm ngươi, chờ ta "

Vùi đầu vào ngực thiếu niên, rốt cục thiếu nữ cũng không biết làm sao gạt gạt đầu

-----oOo-----

Chương 98: Tuyệt Ny

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi dạo trên một con đường nhỏ, đột nhiên thấy gia tộc trở nên vắng vẻ, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hôm nay đội ngũ chiêu sinh của Già Nam học viện đến Ô Thản Thành, mọi người trong gia tộc, cơ hồ là hơn phân nửa chạy đến xem. lúc này tại cửa thành, sợ rằng sớm đã chật cứng người

"Một đám người điên, đến sớm như vậy là nhân gia người ta có thể để ngươi dễ dàng vượt qua kiểm tra?" Lắc đầu nói thảm một tiếng, Tiêu Viêm nhàn nhã quay về phía sau núi chậm rãi bước đi, mỗi ngày vào lúc này, là thời gian huấn luyện đấu kỹ, điều này đã trở thành thói quen.

Lần này đội ngũ chiêu sinh dừng lại tại Ô Thản Thành, bất quá bọn họ còn phụ trách chiêu sinh trong phạm vi phụ cận xung quanh Ô Thản Thành bao gồm mấy thành thị gần đó nữa, cho nên, ngày thứ hai khi đám người Tiêu Viêm chạy tới chiêu sinh, chỗ chiêu sinh là một khoảng sân rộng, thế nhưng bây giờ cơ hồ đông người đến nỗi không nhìn thấy người cuối cùng, không khỏi khiến cho mọi người choáng váng

Trên khoảng sân rộng lớn, những âm thanh ồn ào không ngớt vang lên, vô số người trẻ tuổi liềm mạng chen chúc tiến vào, nếu không phải hai bên bờ, có quân đội của thành phủ chủ duy trì trật tự, sợ rằng đám người này đã

sớm kích động, không để ý tới gì mà vọt đi vào

Lẳng lẳng nhìn biển người kia, một lúc lâu sau, Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt buồn bực lắc đầu, xem tình hình này, hôm nay đừng có nghĩ tới việc thuận lợi thông qua kiểm trắc

"Hừ, không có cách sao?" Nhìn bộ dáng buồn bực của Tiêu Viêm, đang đứng phía sau cùng Huân Nhi và Tiêu My hai nàng nói chuyện, Tiêu Ngọc nhất thời đặc ý khẽ hừ một tiếng

Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm mặc kệ thái độ của nàng: "*Tiêu Ngọc biểu tỳ có biện pháp sao?*" Nhìn hai người lại muốn đấu võ mồm, đứng ở bên cạnh Tiêu My, vội vàng cười chuyển hướng đề tài

"*Lần này đến Ô Thản Thành phụ trách chiêu sinh là đạo sư của ta, là môn sinh đặc ý của người, ta tự nhiên có biện pháp*" Tiêu Ngọc hếch hếch cái mũi thon, cười dài nói, bàn tay vung lên: "*Đi theo ta* "

Nhìn Tiêu Ngọc giơ đôi chân dài gợi cảm chậm rãi bước đi, Tiêu Viêm hướng Huân Nhi bắt đặc gĩa giang tay: "*Quên đi, không cùng với nàng ta so đo* "

Nghe vậy, Huân Nhi mỉm cười nhẹ gật gật đầu, cùng với Tiêu Viêm bước đi theo

Mấy người đi theo Tiêu Ngọc cứ như vậy vòng qua khoảng sân rộng nửa vòng, cuối cùng tại phía tây khoảng sân dừng lại, nơi này chính là phía sau khoảng sân, quân đội trang bị võ trang hạng nặng đứng ở đây thành hai ba tầng, hàn quang tỏa ra từ vũ khí, dưới ánh mặt trời phản xạ quang mang chói mắt

Con người quét tảo qua phòng vệ sâm nghiêm ở đây, Tiêu Ngọc đối với Tiêu Viêm mấy người dặn dò một tiếng. Sau đó tự thân tiến lên, từ trong lòng móc ra một khối bài tử màu xanh biếc. Cùng một trưởng quan quân đội nói chuyện với nhau một hồi lâu, lúc sau mới hướng đám người Tiêu Viêm phát phát tay, ý bảo họ lại đây

Trung niên quan nhân ánh mắt có chút âm lệ đảo qua đám người Tiêu Viêm mấy lượt. Sau một lúc lâu, mới vung bàn tay quát: "*Cho phép qua!*"

Nghe trung niên quan nhân quát ra lệnh, những quân nhân thân mặc thiết giáp vừa vịn để lộ ra một thông đạo nhỏ. Hướng về trung niên quan nhân cười cười cảm kích Tiêu Ngọc đem bài tử nhận lại, đối với đám người Tiêu Viêm đặc ý hắt cằm, sau đó theo trung niên quan quân kia dẫn đầu đi vào

Đi phía sau Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm mấy người cũng tiếp bước tiến vào thông đạo. Vừa mới bước vào trong, mọi người đều cảm thấy da tay có chút phát lạnh. Đám binh lính chung quanh mặt không đổi sắc, trên thân thể mơ hồ tán phát ra mùi máu tanh khiến cho đám người Tiêu Viêm chưa bao giờ trải qua loại trận địa này cơ hồ cảm thấy hô hấp có chút cấp bách

"Đây là những chiến sĩ đã trải qua sinh tử trên sa trường sao?" Chậm rãi thở ra một hơi, với định lực hơn người, Tiêu Viêm đem cái cảm giác cấp bách kia trong người chậm rãi khu đuổi đi. Liếm liếm miệng, bàn chân lúc trước vừa mới nhũn ra, lại lần nữa trở nên trầm ổn hữu lực. Mặc kệ nói như thế nào thì bây giờ bản thân hẳn đã có thực lực tứ tinh đấu giả, thực lực so với phần lớn binh lính ở đây đều cường hơn. Mặc dù kém về khí thế so với người ta nhưng cũng không phải vì vậy mà sợ hãi

Ngắn ngủi chỉ có hơn mười bước khoảng cách, đối với mấy người mà nói lại như trăm ngàn bước khó có thể dễ dàng bước đi. Bước tới bước cuối cùng, mọi người phát hiện ra trong lòng bàn tay mình ướt đẫm mồ hôi lạnh

Khuôn mặt cười có chút trở nên trắng bạch, Tiêu Ngọc đối với trung niên quan nhân oán trách cười khổ nói: *"Kha học trưởng, ngươi cố ý thử thách chúng ta làm gì?"*

"Aa, đây là Nhược Lâm đạo sư phân phó nếu muốn chạy cửa sau, tự nhiên phải chịu chút khảo nghiệm, các ngươi cũng không sai, kẻ dưới tay ta từng đều đã ôm thi thể ngủ trung, nếu thiếu định lực, chỉ đi nửa đường sẽ bị hù dọa cho tê liệt " Trên khuôn mặt đờ đẫn của trung niên quan nhân thoáng hiện lên ý cười, ánh mắt tại trên đám người Tiêu Ngọc đảo qua, cuối cùng dừng lại trên sắc mặt bình thản của Huân Nhi cùng với Tiêu Viêm, nhãn đồng hiện lên chút than thở: *"Xem ra Nhược Lâm đạo sư lần này có lẽ thu được một ít đệ tử không tồi?"*

Tức giận nhìn trung niên quan quân, khoát tay áo, Tiêu Ngọc lôi kéo Tiêu Mị cùng với Tiêu Trữ gót chân như đã nhũn ra, bước nhanh tiến vào khoảng sân rộng bên trong

Bước tới giữa sân, một đại trường bông màu xanh biếc được dựng tại một khoảng trống hiện ra trong tầm mắt, ở chỗ này, Tiêu Viêm mấy người đã có thể thấy được bên trong không ít người tập nập đi lại, tại đây thông đạo ngẫu nhiên phát hiện mấy nam nữ thiếu niên vượt qua kiểm tra, vẻ mặt hưng phấn tiến vào bên trong sân

"Ngọc nhi!" Vừa mới tiến gần gần đến đại trường bông, tiếng cười của một nữ tử truyền vào tai mấy người Tiêu Viêm, một đạo bóng đỏ rất nhanh đi tới, cuối cùng cười hì hì ôm lấy Tiêu Ngọc, bàn tay tại bông đào của Tiêu Ngọc sờ soạng một phen, trêu đùa nói: "*Để bốn tiểu thư sờ xem, dạo này có béo lên hay không? (ước gì mình được như vậy ^^)*"

"Dâm nữ, rút ngay đi" Cười mắng đem nữ tử trong lòng đẩy ra, Tiêu Ngọc xoay người đối với Tiêu Viêm mấy người giới thiệu nói: "*Đây là tỷ muội tốt của ta tại Già Nam học viện, tên gọi Tuyết Ny, đã đạt tới tứ tinh đấu giả "*

Nghe vậy Tiêu Viêm mấy người đem ánh mắt hướng đến vị nữ tử này, một thân hồng y, khuôn mặt tiểu lệ hiện lên sáng lạn, mái tóc nâu dài tùy ý kết thành một cái đuôi ngựa, trước ngực là một bông đào đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, kiêu đôn vĩnh cao mướt mà, tuy nói dung mạo của nàng so với Tiêu Ngọc kém hơn một chút, bất quá với dáng người bốc lửa lên đến cực điểm của nàng khiến cho không ít nam nhân cảm thấy thèm thuồng, trong khoảng thời gian ngắn giới thiệu, Tiêu Viêm phát hiện không ít thanh niên đã thông qua trắc nghiệm, ánh mắt của không ít người đều như có như không mịt mờ đảo qua ngực của nữ nhân này

Tiêu Ngọc thân mật lôi kéo Tuyết Ny, xem sắc mặt của nàng, hiển nhiên là hai người họ có quan hệ không tồi

Bọn họ đều là tộc nhân của ta, đây là Huân Nhi, hắc hắc, xinh đẹp chứ? Bất quá không cho người có chủ ý với nàng, nhân gia người ta sẽ không có hứng thú với người, đây là Tiêu My cũng rất xinh đẹp nha, đây là thân đệ đệ ta Tiêu Trữ, còn người này ..." *Đôi mắt nhìn thấy vẻ uể oải của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc cắn răng quay đầu đi, thấp giọng nói nhỏ vào tai Tuyết Ny: "Hắn chính là tên trước kia ta nói với người đích Tiêu Viêm "*

Nhãn tình trước tiên đảo qua Huân Nhi và Tiêu My, Tuyết Ny hai mắt tỏa sáng sợ hãi than: "Oa, nhà người tiểu mỹ nhân thật là nhiều nha, này nếu

vào Già Nam học viện, không khiến cho đám nam sinh thần hồn điên đảo mới là lạ đó "

"Ách?Tiêu Viêm? "*Sau khi sợ hãi than xong, Tuyết Ny đột nhiên sững sốt, ngạc nhiên nhìn Tiêu Viêm:*"Đây theo như lời người nói là biểu đệ vẫn dừng lại tại tam đoạn đấu khí đây sao? Lớn lên rất tuấn tú a"

"A?"*Tiêu Ngọc khòe miệng la lên, hung hăng nhéo thiếu nữ lẩm miệng bên cạnh, sắc mặt có chút hồ thẹn xấu hổ nhìn Tiêu Viêm giải thích:* "Ta cũng không có nhắc chuyện của người với người khác, chỉ là có lần mộng nói nhầm bị nữ nhân này biết được mà thôi "

Nhú mày, Tiêu Viêm bĩu môi. vuốt khuôn mặt trêu tức nói: "Người nằm mơ cũng nghĩ đến ta? Chúng ta tựa hồ lúc nào quan hệ trở nên tốt vậy? Năm đó tựa hồ chỉ sờ sờ vuốt vuốt ..."

"Câm miệng cho ta "*Nghe Tiêu Viêm nói thế, Tiêu Ngọc trên khuôn mặt hiện lên vẻ xấu hổ, đôi chân dài gợn cảm kia hung hăng đá vào Tiêu Viêm*

Tùy ý nghiêng người né tránh, thu hồi lại được điểm lợi tức này Tiêu Viêm vuốt vuốt tay cũng không giấu cợt nàng nữa

"Người sờ soạng cái gì?Không phải sờ soạng Ngọc nhi đó chứ"*Tuyết Ny vẻ mặt tò mò hỏi, lại bị Tiêu Ngọc hung hãn véo một cái*

Ngọc nhi, người hảo nhân tâm nha. dĩ nhiên đôi với tình nhân cũ hạ độc thủ..."Đưa cái cổ tay bị véo đỏ lên, Tuyết Ny hai má hơi nước ngậm ngậm nhìn Tiêu Ngọc

"Đừng đùa nữa đi, ta còn muốn dẫn bọn họ đi trải nghiệm đây "*Dở khóc dở cười đẩy Tuyết Ny ra, Tiêu Ngọc cười mắng*

"Hi hi, đi thôi, đi theo ta, ta mang bọn người đi "*Sắc mặt thu hồi lại vẻ như muốn khóc, Tuyết Ny vừa muốn xoay người, cước bộ đột nhiên đình trệ, nghiêng đầu cười nói:* "Nga, được rồi, quên nói cho người biết, lần này theo đội ngũ chiêu sinh, La Bố tên kia cũng đi theo, hơn nữa trên đường đến đây hẳn đã tán cấp tứ tinh đấu giả "

Nghe vậy Tiêu Ngọc đang cười, khuôn mặt nhất thời trầm xuống, có chút không kiên nhẫn nói: "Tên đáng ghét kia như thế nào lại tới đây?"

"Còn không phải là vì Tiêu Ngọc đại mỹ nhân sao, người ta đường dài tới đây, nhân gia người ta ngày đêm mong nhớ người đây "Tuyết Ny trêu tức nói

Khẽ cắn răng, Tiêu Ngọc mặt biến sắc một lúc, đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chăm Tiêu Viêm

"Nhìn ta làm gì? Đừng nói là muốn ta giả trang thành bạn trai của ngươi, ta đối với ngươi không có hứng thú, cũng không muốn làm " Nhìn ánh mắt của Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm khôn khéo sao không biết chủ ý của nữ nhân này, nhất thời cười lạnh một tiếng, sau đó cũng không để ý tới ánh mắt phẫn nộ của nàng, nghênh ngang tiến về trường bóng phía trước bước đi

"Ách ...Ngọc nhi mỹ lực của ngươi hình như bị hạ thấp da...Loại chuyện tốt này trong học viện không biết có bao nhiêu người tranh nhau vỡ đầu làm, tiểu gia hỏa này dĩ nhiên lại không để ý tới ngươi?" Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, Tuyết Ny tựa hồ có chút không thể tin nói

Oán hận cắn chặt răng nói, Tiêu Ngọc căm giận nói: *"Tên kia chính là quái thai như vậy đó, như thế nào có thể dùng lễ thường để xem xét, trừ bỏ yêu nữ dị thường kia trong học viện, ngươi đã gặp qua ai tại trong một năm từ tam đoạn đấu khí tăng lên tam tinh đấu giả chưa?"*

Nghe vậy Tuyết Ny miệng khẽ nhếch, thần sắc đang tươi cười hiện lên vẻ kinh sợ, nàng cũng không có nghĩ tới, thoát nhìn thiếu niên thanh tú này, dĩ nhiên như thế nào thiên phú tu luyện lại kinh khủng như vậy, này vẫn theo Tiêu Ngọc thuyết như thế nào là phế vật của gia tộc?

-----oOo-----

Chương 99: Điều nan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm chậm rãi hướng phía trường bóng bước đi, Tiêu Ngọc đi phía sau nhìn bóng lưng kia nghiêng răng nghiêng lợi căm tức, nàng cũng không có nghĩ đến tên kia dĩ nhiên như vậy không cấp cho nàng tí mặt mũi nào

Mấy người tiến đến gần đại trường bóng màu xanh biếc, thì thấy hơn mười danh nam nữ đang quay tròn ngòi thoải mái trong trường bóng tán gẫu với nhau, xem bọn họ thần sắc thoải mái như vậy, ắt hẳn cũng giống như Tuyết Ny, đều là đệ tử của Già Nam học viện

Còn bên ngoài trường bóng, hơn hai mươi danh nam nữ trẻ tuổi lại phải ngòi ngoài, chịu đựng ánh nắng chói chang từ mặt trời tỏa ra, ngòi trên chiếu, mặc dù bởi vì nhiệt độ cao khiến cho khuôn mặt mồ hôi chảy ròng bất quá thần sắc bọn họ tràn ngập câu nệ, xem bộ dáng, bọn họ chắc là vừa thông qua khảo nghiệm tân sinh ở bên ngoài

Trong trường bóng, mấy vị nữ sinh đang tán dóc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn đám người Tiêu Ngọc chậm rãi đi tới, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hi, một đám nữ nhân cười hi hi bước đến, nhất thời đem Tiêu Ngọc vây lại, ríu ra ríu rít cười đùa không ngớt

Bất ngờ bị vây vào như vậy, làm cho đám người Tiêu Viêm không kịp thích ứng nhất thời sững sốt, ánh mắt đảo qua mấy vị nữ đệ tử xinh đẹp, nhìn thần sắc kinh hi của các nàng, Tiêu Viêm phát hiện, Tiêu Ngọc tựa hồ tại học viện quan hệ với mọi người quả thực không tồi

"Ai nha, ta van các ngươi, thu liễm lại một tí được không ah" Dờ khóc dờ người đem mấy nàng đang làm trò xấu trên người mình ra đẩy ra, Tiêu Ngọc bất đắc dĩ nói

"Ngọc nhi, hai tháng không gặp, đây đặn lên thật nhiều nha, nên thành thật một chút, có phải hay không ...Ấn?" Một vị thiếu nữ có khuôn mặt tú lệ bàn tay len lén sờ trước ngực Tiêu Ngọc, sau đó áp cả vai vào ngực tiêu ngọc, trêu tức nói

Đứng bên cạnh, Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn Tiêu Ngọc ánh mắt có chút quý dị, bằng hữu của cô nàng này, như thế nào đều là sắc nữ vậy?

"Biến, dâm nữ! Dừng lại cho ta" Khuôn mặt cười cười có chút ửng đỏ đem nữ tử trong lòng đẩy ra, nhìn thấy nàng ta lại chuẩn bị tiến lên, Tiêu Ngọc vội vã chui về phía sau, chỉ vào đám người Tiêu Viêm, vội vã giới thiệu qua một lần, lúc này mới khiến cho đám nữ nhân kia thôi đùa giỡn

"Hi hi, thật là xinh đẹp đích tiểu mỹ nhân" Ánh mắt đảo qua Huân Nhi

cùng Tiêu Mị, hai nàng vốn dĩ dung mạo xuất sắc khiến cho đám nữ nhân không có bất ngờ sợ hãi than một phen

Ánh mắt chậm rãi chuyên dời tới Tiêu Viêm đứng bên cạnh, về phần Tiêu Trữ bởi vì cùng với Tiêu Ngọc là thân tỷ đệ, thật ra lại may mắn được đám nữ nhân này không nhìn qua

Tiêu Viêm mặc dù tuổi tác kém so với Tiêu Ngọc ba tuổi, bắt quá trải qua một năm khổ tu vóc dáng đã so được với Tiêu Ngọc. Khuôn mặt mặc dù có chút thanh tú nhưng nhìn kỹ quý dị lại hiện lên nét thành thực bất đồng so với tuổi tác. Cảm giác mâu thuẫn này làm cho đám nữ nhân không khỏi nhiều lần liếc nhìn

"Hi hi, hảo tuấn tú dễ nhìn. Ngọc nhi, đây là biểu đệ của ngươi? Không phải thân đệ đệ chứ? Thành thật trả lời đi, ngươi có hay không biến thủ?"

Nghe nữ nhân này thuyết, dĩ nhiên lại lôi loại đề tài này ra hỏi làm trong lòng Tiêu Viêm đang tĩnh lặng, khéo miệng có chút nhếch lên nhìn về phía Tiêu Ngọc với ánh mắt quý dị

Tiêu Ngọc nghe đám nữ nhân này trêu chọc, khuôn mặt đang cười đột nhiên lộ ra vẻ xấu hổ tức giận bất đắc dĩ. Đang lúc nàng định giải thích một chút thì khéo mắt thấy thân ảnh một đạo nam tử đang vội vã bước tới

Mặt cười hơi đổi, Tiêu Ngọc mảy liễu khinh túc, trên gương mặt thoáng hiện lên nét ửng đỏ ngượng ngùng. Gắt giọng nói: *"Hắn cùng ta không có quan hệ huyết thống, các ngươi cũng đừng trêu chọc hắn, hắn từ nhỏ da mặt đã mỏng rồi "*

"Ách ..." Nghe vậy chúng nữ sững sốt. Nhìn Tiêu Ngọc chưa bao giờ lộ ra bộ dáng ngượng ngùng, chúng nữ nhất thời liếc mắt nhìn nhau. Các nàng vốn chỉ nói giỡn mà thôi, vậy mà Tiêu Ngọc lại nghiêm trang giải thích. Hơn nữa khẩu khí như vậy ... quả thực giống như là đang thay tình nhân giải thích

Huân Nhi mấy người cũng đồng dạng bị khẩu khí thân mật này của Tiêu Ngọc khiến cho sững sốt, liếc mắt nhìn nhau trong đầu như có một đám sương mù, tự hỏi Tiêu Viêm cùng Tiêu Ngọc quan hệ từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?

Đứng ở bên cạnh, Tiêu Viêm ánh mắt lạnh lại nhìn nữ nhân này biểu diễn, khước miệng nhếch lên, vừa muốn trực tiếp mở miệng vạch trần thì Tiêu Ngọc đã lạnh tay lẹ mắt, nắm lấy cổ tay hắn, bàn tay thân mật thay Tiêu Viêm phủ đi bụi bẩn trên người

"A... "Nhìn cử động bất thành linh này của Tiêu Ngọc, những người xung quanh nhất thời trợn mắt há hốc mồm, các nàng đã có khi nào thấy Tiêu Ngọc đối xử với một nam tử như vậy?

*"Tiêu Ngọc, ngươi ...Đã lâu không gặp a "*Mọi người ngẩn ra một lúc, âm thanh một nam tử, đột nhiên vang lên

Nghe thanh âm này, mọi người khẽ quay đầu lại, một thanh niên thân mặc quần áo màu trắng chính là đang đứng ở phía sau tươi cười, thanh niên này bộ dáng có chút anh tuấn, chỉ là nụ cười sáng lạn trên mặt khiến cho mấy người Tiêu Viêm cảm giác được có điểm giả dối

Tiêu Ngọc vẻ mặt ngưng ngưng chậm rãi thu liễm lại, khẽ xoay người lại, ngọc thủ vẫn như cũ nắm lấy cổ tay Tiêu Viêm. Liếc mắt nhìn thanh niên, thanh niên nói: *"La Bố a, đã lâu không gặp "*

"Aa" Gật gật đầu cười, thanh niên được xưng là La Bố ánh mắt dường như tùy ý nhìn về phía cánh tay hai người, nhãn đồng nhìn Tiêu Viêm, mịm cười hiện lên nét hàn ý cùng lửa giận

*"Aa, mấy người này là người mang đến sao? "*Mỉm cười bước đến, La Bố hỏi

"Án" tùy ý gật gật đầu, Tiêu Ngọc lại một lần nữa đem Tiêu Viêm mấy người giới thiệu lại một lần, mỉm cười nói: *"Ta dẫn bọn họ lại đây trải nghiệm"*

"Nga, như vậy a " Cười gật gật đầu, La Bố từ trong lòng móc ra một quả cầu thủy tinh màu đỏ to bằng một nắm tay, giơ giơ lên, cười nói: *"Vừa đúng lúc, Nhược Lâm đạo sư vừa cấp cho ta một khối trải nghiệm thủy tinh, để bọn họ thử đi, trải nghiệm thủy tinh này hoàn toàn giống với trải nghiệm thủy tinh trong thông đạo, nếu không muốn lấy của ta thử, thì phải đợi một lát nữa mới được "*

Nghe vậy Tiêu Ngọc thoáng chần chờ một lúc, mới gật gật đầu, nghiêng

đầu đối với đám người Tiêu Viêm ôn nhu giải thích: *"Trắc nghiệm thủy tinh này rất đơn giản, chỉ cần thực lực đạt tới bát đoạn đấu khí, nó sẽ tự động tỏa sáng, như vậy các người sẽ thông qua kiểm tra "*

"Buông tay đi!" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nàng, thân nhiên nói

"Nga" Tiêu Ngọc cười dài gật gật đầu, cực kỳ thông minh buông hai tay ra, mà ở một bên nhìn thấy bộ dáng nhu thuận nàng của Tiêu Ngọc, tên La Bố thanh niên kia, nắm tay nắm thủy tinh, khẽ mảnh liệt xiết chặt lại rất nhiều

"Huân Nhi các người thử trước đi " Vuốt vuốt cổ tay đỏ bừng bị Tiêu Ngọc nắm, Tiêu Viêm đối với Huân Nhi cười nói

Mím cười gật gật đầu, Huân Nhi cùng Tiêu My, Tiêu Trữ ba người tiến lên, bàn tay đặt tại thủy tinh cầu dừng lại chốc lát, đợi đến khi thủy tinh cầu sáng lên, mới lui trở về

Nhìn thấy ba người thành công, Tiêu Viêm cũng tùy ý tiến lên sờ sờ, đồng dạng cũng thu được hiệu quả như vậy

"Yên tâm đi, nếu như không có thông qua trắc nghiệm, ta cũng không tự tác dẫn bọn họ đến đây " Nhìn bốn người thành công, Tiêu Ngọc thân nhiên nói

"Aa, không phải là không tin tưởng người, chỉ bất quá đây là quy củ " Hướng về phía Tiêu Ngọc xin lỗi cười cười, La Bố thu lại thủy tinh cầu, ngón tay chỉ ra ngoài trường bóng, nơi mấy nam nữ thiếu niên đang phơi nắng, đối với Tiêu Viêm mấy người cười cười nói: *" Chúc mừng các người đã thông qua trắc thí kiểm tra, hiện tại thỉnh mấy người ngồi ở đây đợi nửa giờ đi "*

"La Bố, người có ý gì?" Nghe vậy Tiêu Ngọc mày liễu dựng thẳng, vẻ mặt băng sương quát hỏi

Tiêu Ngọc người cũng là lão đệ tử, hẳn cũng biết quy củ sau khi trúng tuyển, a a. Hiện tại tân sinh đệ tử tính tình ngày càng kiêu ngạo, cho nên tại lúc trúng tuyển cần phải hảo hảo làm giảm duệ khí của họ, sau này đối với cuộc sống trong học viện của họ chỉ có lợi chứ không có hại *" La Bố cười nói*

"Hừ, La Bố người đối với tân sinh khác nói lời này ta cũng không quản, bất quá người không nên dùng quy củ này đối với mấy người ta dẫn đến!"
Tiêu Ngọc lạnh lùng nói

"Đây là quy củ "

La Bố khoe miệng nhếch lên, Tiêu Ngọc như thế ở trước mặt mọi người quát mắng hấn, làm cho trong lòng hấn nổi lên nổi tức giận cùng ghen tuông

"La Bố người cũng đừng gây khó khăn nữa, người kỳ thật cũng minh bạch, quy củ này đâu có bắt buộc, cần gì phải làm nháo loạn lên thành như vậy?"
"Bên cạnh chúng nữ cũng không có đối với hành động này của La Bố đồng tình, cau mày nói

"Aa, xin lỗi. Bọn họ không may lại thông qua trắc nghiệm ở chỗ ta, dựa theo quy định trong đoạn thời gian này, ta sẽ tạm thời quản hạt bọn họ "*La Bố sán lạn cười nói, nhìn Tiêu Ngọc lại nổi giận, hấn đột nhiên nói:*

"Được rồi, nể mặt người, bọn họ không cần phải toàn bộ đi ra ngoài, chỉ cần một người đại biểu là được? Ách ...ta xem cần phải khuất tất vị huynh đệ này đi ra ngoài thôi, a a dù sao người cũng là một đại nam nhân không phải sợ phơi nắng a, hắc " La Bố ngón tay di dờ trên người mấy người *Tiêu Viêm đảo qua, cuối cùng dừng lại trước mặt Tiêu Viêm cười nói*

Tiêu Viêm ngược mắt lên, thản nhiên nhìn vẻ mặt tươi cười của thanh niên trước mặt

"Cút ngay, Tiêu viêm hấn sẽ không đi ra ngoài, chính ta sẽ tìm Nhược Lâm đạo sư nói chuyện, không cần người động tay động chân ở đây!"*Đôi chân dài gọi cảm bước lên phía trước một bước, Tiêu Ngọc che trước mặt Tiêu Viêm, âm thanh lạnh lùng nói*

"Yêu a. La Bố đại ca, người bên này tựa hồ có vấn đề a?"*Chính lúc mấy người dây dưa không dứt, ở trong trường bóng, mấy nam tử cười hì hì bước ra*

"Không có gì, chỉ là vị tân sinh này không muốn ra ngoài phơi nắng mà thôi "*La Bố tùy ý cười nói*

"Hắc. lâu rồi không có gặp qua tân sinh kiêu ngạo như vậy. La Bố đại ca,

muốn chúng ta hỗ trợ hay không?"*Nghe vậy một gã thanh niên trước ngực đeo một miếng kim tinh, hướng về phía La Bố bật cười, trong nụ cười thoáng mang vẻ lấy lòng*

Cười gật gật đầu, La Bố nhìn sắc mặt âm trầm của Tiêu Ngọc, thoáng trầm ngâm. đột nhiên cười nói: "Như vậy đi sẽ không phải đi ra ngoài nữa, bất quá dù sao bên ngoài cũng có nhiều tân sinh nhin, nếu để cho mấy người bọn họ không ra ngoài phơi nắng, sợ rằng sẽ khiến cho người khác bất mãn "

Vừa nói, La Bố vỗ vỗ vào bả vai thanh niên bên cạnh, hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: "Người không muốn đi ra ngoài, thì phải cùng Qua Lạt luận bàn một chút đi, đương nhiên người không cần đánh bại hắn, chỉ cần người đấu với hắn có thể kiên trì hai mươi hiệp, như vậy là được rồi "

Nghe vậy chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc, nhất thời đối với La Bố nổi giận quát lên, xem tình huống bây giờ, các nàng cũng đã hiểu được, nguyên lai tên này bởi vì Tiêu Viêm mà ăn dấm chua, nên lấy việc công đã trả thù riêng

So với chúng nữ đang nổi giận quát mắng, Tiêu Ngọc lại quý dị trầm mặc, quay đầu lại, con ngươi chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm, nàng minh bạch với thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, tuyệt đối không thấp hơn so với nàng, đối phó một gã nhất tinh đấu giả, không có khó khăn gì

Không để ý đến Tiêu Ngọc đang chăm chú nhìn mình, Tiêu Viêm thản nhiên nhìn chăm chăm vào vẻ mặt sán lạn đang tươi cười của La Bố, đôi mắt hiện lên hàn ý, hắn vốn cũng không thích nhiều chuyện, nhưng tên này hết lần này đến lần khác chớ dựa hơi nhà, không ngừng bức bách

"Hắc hắc, đến đây đi, tiểu tử để cho ta hảo hảo giáo huấn người nên tôn trọng học trưởng như thế nào, nếu không ngày sau tại học viện người lại trách chúng ta "Tên thanh niên tên Qua Lạt kia tiến lên từng bước, đối với Tiêu Viêm không có hảo ý cười nói

Chậm rãi thở ra một hơi, dưới ánh mắt của mọi người, Tiêu Viêm bắt đắc gĩ nhún vai, tiến lên hai bước, sánh vai cùng với Tiêu Ngọc, đột nhiên cánh tay duỗi ra, hung hăng nắm lấy cái eo nhỏ mềm mại, đem nàng ôm vào lòng

Bị Tiêu Viêm đột nhiên đánh lén, Tiêu Ngọc đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt ửng đỏ, nhìn La Bố bên cạnh, nàng đành phải cố nén giận dựa, oán hận cắn chặt răng, trong lòng không ngừng nguyên rủa Tiêu Viêm tại nơi đông người như vậy chiếm tiện nghi của nàng

Tiêu Viêm cử động như vậy khiến cho chúng nữ bên cạnh một lần tròn mắt há hốc mồm, cũng khiến cho La Bố sắc mặt càng trở nên âm trầm, hắn quay đầu đi, đối với Qua Lạt nói: "Xuống tay trọng điểm!"

Nghe vậy Qua Lạt âm hiểm cười gật gật đầu

Ba người Huân Nhi bên cạnh, nhìn hành động quỷ dị này của hai người, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu

"Đây là lợi tức "Bàn tay lưu luyến ở bên hông Tiêu Ngọc sờ soạng, Tiêu Viêm cười lạnh nói vào tai nàng

Nói xong, Tiêu Viêm cũng không nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của Tiêu Ngọc, chủ động buông tay ra, khóe miệng thản nhiên cười, chậm rãi nhìn về phía Qua Lạt đang âm hiểm nhìn mình

-----oOo-----

Chương 100: Uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm chậm rãi đi ra, Qua Lạt khẽ cười, đối với loại tân sinh cứng đầu này, hắn cũng đã thấy nhiều rồi, bất quá cuối cùng phần lớn đều không có kết cục tốt, tại lúc chiêu sinh cần phải giảm duệ khí của tân sinh, cơ hồ là một loại quy củ bất thành văn của Già Nam học viện, có thể thông qua khảo thí, bình thường xem như thiên phú không tồi, người như thế này, ngày thường ở địa phương mình đều sống an nhàn sung sướng, rất ít khi bị người khác chế nhạo trào phúng, mà ôn loại tâm tình này mà tiến vào Già Nam học viện, nơi cơ hồ có tầng tầng lớp lớp nhân vật ưu tú, rất dễ dàng một lời không hợp nhau là xảy ra tranh chấp, cuối cùng đem lại không ít phiền toái không cần thiết cho học viện, cho nên, tại lúc chiêu sinh cần phải làm cho tân sinh minh bạch hiểu được cấp bậc của mình, hơn nữa để cho đám tân sinh "*nghe con chưa biết sợ* " duệ khí giảm đi.

Mà đối với loại quy củ bất thành văn này, chính ngay cả các đạo sư trong Già Nam học viện cũng không có phản đối, cho nên loại quy định này, vẫn như thế qua nhiều năm truyền xuống

Xiết tay thật chặt thản nhiên để đầu khí bao trùm, Qua Lạt cười cười, lúc đầu khi hắn mới tiến vào Già Nam học viện, cũng ý vào thiên phú của mình mà phản kháng, bất quá tên kia lúc ấy có thực lực nhị tinh đấu giả đích học trưởng, chỉ với một quyền đã khiến cho hắn thức thời chạy nhanh ra ngoài phơi nắng nửa giờ, đối với loại kinh nghiệm sỉ nhục này, mỗi lần nhìn thấy tân sinh, Qua Lạt trong lòng lại nổi lên khoái cảm muốn tự mình giảm duệ khí của những tân sinh cứng đầu

Chậm rãi nhìn thiếu niên đi ra, rốt cục trước ánh mắt của mọi người, thiếu niên kia cũng đối mặt với Qua Lạt

"Ngọc nhi ngươi thế nào lại không ngăn cản hắn?Đi ra ngoài phơi nắng tổng hội còn dễ chịu hơn da thịt phải chịu khổ?Nhìn nụ cười âm hiểm của Qua Lạt, chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc có chút không đành lòng lên tiếng trách cứ nói

Đứng ở bên cạnh Tiêu Ngọc, Tuyết Ny hồi tưởng lại lúc trước Tiêu Ngọc đánh giá Tiêu Viêm, đôi mắt chớp chớp sáng, tò mò nhìn chằm chằm khuôn mặt thủy chung vẫn duy trì nụ cười lạnh nhạt của thiếu niên, nàng rất muốn biết tên Tiêu Viêm kia, có đúng hay không như lời Tiêu Ngọc, thiên phú tu luyện cơ hồ có thể so được với yêu nữ trong học viện

Nhấp nhấp đôi môi hồng nhuận, Tuyết Ny hai tay khoanh lại trước ngực, đôi bông đào bị đè nén lại tạo ra một rãnh sâu mê người, trong đôi mắt thoáng hiện lên nét mong chờ

Khuôn mặt cười còn chưa hết ửng đỏ, nhìn qua cực kỳ mê người, Tiêu Ngọc biếng nhác đưa tay dũa ra, đôi bông đào trước ngực không tính quá mức hùng vĩ nhưng cũng rất ngạo nhân, nàng liếc bóng lưng thiếu niên, tùy ý nhẹ giọng nói:"Ai chịu khổ còn không biết được "

Nhìn hai người trong trường bóng đi ra, bên ngoài hai mươi danh tân sinh đang phơi nắng, ánh mắt tò mò nhìn, phải lựa chọn phơi nắng, bọn họ không phải không có phản kháng, bất quá lúc phản kháng, bọn họ đều bị học trưởng có thực lực hơn xa dùng võ lực áp chế, hiện tại nhìn thấy có

người lại muốn khiêu chiến học trưởng, bọn họ tâm tình cũng có chút hả hê, quan khán nhìn thiếu niên kia tiếp tục bêu xấu

"Tiểu tử đã chuẩn bị kỹ chưa?"

Hết sức hưởng thụ cái loại cảm giác này, Qua Lạt khuôn mặt tươi cười càng thêm nồng nặc, ánh mắt tại trên người Tiêu Viêm đảo qua, cười nói

"*Bắt đầu đi*" Tiêu Viêm âm thanh bình thản khiến cho mọi người sững sốt

"*hắc hắc, tiểu tử thật kiêu ngạo không sai a*" Đối với thái độ này của Tiêu Viêm, Qua Lạt thoáng kinh ngạc, sau đó trong lòng nổi lên cỗ tức giận, này không phải đối phương đang xem thường mình sao?

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tiêu Viêm chẳng muốn mở miệng nói nhảm. Ánh mắt uể oải nhìn chăm chăm vào đối phương trên khuôn mặt đang có chút tức giận

"*Tốt lắm!*"

Đối phương bình tĩnh như vậy không nghi ngờ gì chính là không để Qua Lạt trong lòng, lòng tự ái bị tổn thương, cười lạnh một tiếng, Qua Lạt thân thể mạnh mẽ lao về phía trước, hữu quyền nắm chặt, đầu khí ngưng tụ, tạo nên một cỗ kinh khí hung hăng lao về phía Tiêu Viêm oanh kích

Mọi người xung quanh, nhìn thấy Qua Lạt đối phó với tân sinh, dĩ nhiên lại vận dụng khí lực mạnh như vậy, cũng không khỏi nhướng mày

Khẽ giương mắt nhìn, nhãn đồng cấp tốc phóng đại quyền đầu, Tiêu Viêm có chút lắc đầu, tại lúc quyền đầu sắp đến, thủ chương vung lên, dĩ nhiên ngạnh kháng với quyền đầu của Qua Lạt

Thủ chương ngăn cản quyền đầu, cơ hồ không có chút dao động nào, cơ hồ cứ như vậy đem khí lực lớn của quyền đầu hóa giải hết

"Tốc độ chậm, lực lượng tiểu! Người thật sự là đệ tử của Già Nam học viện? Khuôn mặt ngẩng lên, Tiêu Viêm lắc lắc đầu nhẹ giọng nói

Nghe thiếu niên nhẹ giọng trào phúng, khiến cho mọi người xung quanh nhất thời tức cười, từng đạo ánh mắt kinh ngạc gắt gao nhìn chăm chăm

quyền chưởng giao tiếp, rất khó tưởng tượng được một gã tân sinh, dĩ nhiên như vậy dễ dàng đỡ được công kích của nhất tinh đấu giả

Võn đang tươi cười, sau một màn này, sắc mặt Qua Lạt chậm rãi trầm xuống, ánh mắt mang theo hàn ý gắt gào nhìn thiếu niên đang đăm cười, xem ra lần này hẳn tựa hồ đã nhìn lầm, nên đã có chút tự mãn khi giao thủ

"Hỗn đần! Muốn chết!"

Bị một gã tân sinh trước mặt mọi người làm nhục, Qua Lạt khuôn mặt đỏ lên, rống giận một tiếng, chân phải nhắm ngay tiểu phúc Tiêu Viêm, tàn nhẫn hạ thủ

Khuôn mặt lạnh nhạt Tiêu Viêm tay trái nhàn hạ như đuổi muỗi, tùy ý buông xuống, cuối cùng ba một tiếng, kích đánh vào cước chưởng của Qua Lạt nhất thời một mảnh ứ thanh hiện lên

"Hí"

Cước chưởng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, khiến cho Qua Lạt hít vào một luồng thanh khí, khuôn mặt tức giận càng thêm điên cuồng, lui nhanh lại một bước, tránh thoát khỏi thủ chưởng của Tiêu Viêm, chân trái trên mặt đất bắn ra, thân hình mượn lực tung lên không trung xoay tròn. hữu thối, đấu khí màu xanh xuất hiện ra, một đạo phong nhận hư ảo từ trên hữu thối, hung hăng công kích vào đỉnh đầu Tiêu Viêm

"Vô sỉ, dĩ nhiên đem "Cảnh Tượng Nhận" hoàng giai cao cấp đấu kỹ ra dùng, người này quá vô sỉ rồi!" Nhìn hữu thối Qua Lạt mơ hồ có quang nhận, chúng nữ nhất thời vẻ mặt giận dữ quát mắng

Nhìn cử động này của Qua Lạt Tiêu Ngọc mày liễu khẽ nhíu lại, bất quá sau đó lại giãn ra, lúc trước không phải Gia Liệt Áo cho dù đã xuất ra huyền bậc đấu kỹ, cũng không phải là bị Tiêu Viêm đánh gãy tay hay sao. Nàng cũng không tin tưởng, tên kia mới có thực lực nhất tinh đấu giả, năng có thể tạo thành thương tổn đối với Tiêu Viêm

Khuôn mặt ngẩng lên, kinh phong bén nhọn tạt qua. làm cho khuôn mặt Tiêu Viêm có chút đau rát, chậm rãi giơ thủ chưởng lên, nhắm ngay lúc Qua Lạt công kích xuống. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Biến!" *Môi khẽ nhúc nhích, âm thanh thản nhiên, quát nhẹ nói*

Theo tiếng quát vang ra, một cỗ kinh khí hung mãnh, mãnh liệt từ thủ chương của Tiêu Viêm hung bạo trùng ra, cuối cùng hung hăng đánh vào ngực Qua Lạt

"Phốc xuy!"

Lồng ngực chịu một đòn nghiêm trọng, Qua Lạt vẻ mặt âm lãnh nhất thời trở nên trắng bệch, trong nháy mắt thân hình bị dội ngược lại, một khẩu máu tươi, cuồng phun ra

"Thình thịch "

Thân hình bắn ra sau hơn mười thước nện vào tảng đá ở phía sau, Qua Lạt thân thể thoáng co rút, vẻ mặt hoảng sợ nhìn thiếu niên xa xa duy trì tư thế bình thản, lồng ngực đau nhức, mắt cảm thấy tối lại. Rốt cục thì cũng hôn mê bất tỉnh

Qua Lạt cường thế công kích lại đột nhiên không giải thích được bị đánh bay ra, ngẩn ngui chỉ có hơn mười giây thời gian

Nhìn màn giao đấu chóng vánh này, cả bên trong và ngoài trường bóng, cơ hồ không hện mà cùng duy trì một mảng yên tĩnh

Dưới ánh nắng mặt trời, mấy tân sinh ngây ngốc nhìn Qua Lạt té xỉu ở cách đó không xa, sau một lát, ánh mắt nóng cháy di dời đến trên người thiếu niên. Đây là lần tiên, bọn họ chứng kiến tân sinh có thể năng đánh bại học trưởng, hơn nữa, tên tân sinh này tuổi tác so với họ dường như còn nhỏ hơn

Trong đám tân sinh, mấy thiếu nữ tiều lệ, ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm vào vẻ mặt bình thản của thiếu niên, con ngươi lộ ra vẻ sùng bái, nếu không phải lúc này không thích hợp, sợ rằng bọn họ đã không nhịn được kích động hét lên để biểu lộ sự sùng bái của mình

"Quả nhiên... Thiên phú tu luyện thật kinh khủng " *Con ngươi nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, Tuyết Ny sợ hãi than lắc đầu. Người này đã dùng sự thật để chứng minh lúc trước lời Tiêu Ngọc nói ra là sự thật*

"Ngọc ...Ngọc nhi.Biểu đệ của ngươi, thực lực rốt cục đã đến cấp bậc nào a?Xem bộ dáng này, hình như đã sớm trở thành đấu giả?" Lẳng lẳng nhìn hắc sam thiếu niên, chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc, nhất thời tò mò hỏi

Thật là đáng cười, năng có thể đem một gã nhất tinh đấu giả dễ dàng đánh bại như vậy, kỳ thật thực lực đã hơn hẳn so với đại đa số mọi người ở đây

Tiêu Ngọc ngọt ngào cười, gắt gao nhìn thiếu niên ở giữa sân, con ngươi thoáng hiện lên một tia sáng kỳ dị, một lát sau nàng học theo bộ dáng khoát tay của Tiêu Viêm cười dài nói: "Giao thủ ngay cả ta cũng không đánh lại hẳn, ngươi nói hẳn không phải đấu giả sao? "

"Sách sách, tuổi còn trẻ như vậy đã là đấu giả, đặt ở trong Già Nam học viện, thiên phú tu luyện như vậy được xem như là hạng nhất, hi hi, Ngọc nhi ánh mắt của ngươi cũng không tồi nga, bất quá hẳn là biểu đệ của ngươi sao? Nếu không tặng cho chúng ta đi? Thiếu nữ tú lệ cười duyên trêu ghẹo nói

"Biến, dâm nữ! "

Mặt cười ửng đỏ đầy nàng ta ra, Tiêu Ngọc trong lòng đột nhiên làm bầm khó hiểu một câu: *"Ta đã nói, ta và hẳn không có quan hệ huyết thống ..."*

Câu nói này đột nhiên xuất hiện trong lòng, làm cho Tiêu Ngọc không khỏi cười phì với mình một tiếng, sau đó vội vàng điều chỉnh tâm tình, không dám miên man suy nghĩ

So với Tiêu Ngọc một bên cười đùa vui vẻ, bên kia La Bố, sắc mặt lại càng trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh lùng liếc Tiêu Viêm, khóe miệng có chút co giật

*"Hiện tại không cần phải đi ra ngoài chứ? "*Tùy ý đem ống tay áo hạ xuống, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn La Bố, thản nhiên mỉm cười nói

"Aa, tiểu huynh đệ thật là thâm tàng bất lộ a " Khuôn mặt âm trầm thu hồi lại, La Bố lại lần nữa xuất ra nụ cười sáng lạn, bước đến, thân mật vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, thấp giọng cười lạnh nói: "tiểu tử đừng có ngông cuồng, mặc dù ngươi có thiên phú tốt, bất quá tại Già Nam học viện, những người so với ngươi xuất sắc hơn còn có rất nhiều, tình tình của ngươi như vậy tới Già Nam học viện đảm bảo là có hại!"

"Đa tạ nhắc nhở "Mỉm cười gật gật đầu, Tiêu Viêm cười dài nói::"*Bất quá ta tin tưởng, ít nhất người cũng không có tư cách này "*

Tiêu Viêm không phải kẻ ngốc, La Bố đối với mình có địch ý, trong lòng hắn cực kỳ minh bạch, vì vậy hắn cũng không cần trước mặt hắn giả ngu, dù sao cho dù thật sự động thủ, Tiêu Viêm cũng không ngại hắn, nếu làm cho hắn tức giận ...Giết người hủy thi cũng không phải là lần đầu tiên làm

Mặc dù La Bố đối với mình có địch ý là do hiểu lầm, bất quá Tiêu Viêm cũng không có rỗi rãi đi giải thích, nói một cách khách khí, hắn La Bố còn không có tư cách

Hơn nữa tuy nói ngày thường hắn cùng Tiêu Ngọc âm ỉ nhón nháo bất quá Tiêu Viêm cũng không hi vọng nàng bị tên đối trá này lừa gạt

Nghe Tiêu Viêm không khách khí nói, La Bố khuôn mặt đang tươi cười, lần nữa hóa thành âm trầm, hai mắt âm lãnh nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, khuôn mặt có chút co rút, nhãn đồng lạnh lạnh, giống như muốn đem Tiêu Viêm đâm thành vạn mảnh

Đối với ánh mắt vô vị này Tiêu Viêm trực tiếp không đáp lại, khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt cười, so với đối phương lộ ra vẻ mặt đối trá tươi cười, rõ ràng khiến cho mọi người sinh ra hảo cảm hơn

"Tiểu tử cần rõ, ngày sau tới Già Nam học viện, học trưởng ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi!" La Bố cắn răng, âm lãnh cười nói

Sờ sờ khuôn mặt, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:*"Chỗ khác ta không biết, bất quá ngươi có tin hay không, ta năng khiến cho ngươi không ra khỏi Ô Thần Thành này?"*

Nhãn đồng có chút co rút lại.La Bố khóe miệng co quắt nhìn chăm chăm thiếu niên trước mặt thấy từ trong đôi mắt đen nhánh thoáng hiện ra vẻ lạnh lạnh

Thân thể không tự chủ được đột nhiên run rẩy, cặp mắt đen nhánh kia ẩn chứa nét lạnh lùng khiến trong lòng La Bố mơ hồ trái tim có cảm giác băng giá, tựa giống như lần làm nhiệm vụ trước kia, một mình gặp phải một đầu ma lang hung tàn

Lặng lẽ nuốt một khẩu nước miếng, La Bó định uy hiếp trở lại, nhưng lời chưa nói ra đã nuốt xuống

"*Tốt lắm* " Thầm thở ra một hơi, La Bó tựa hồ muốn đem si nhục này khu đuổi đi, cắn răng nhìn Tiêu Viêm gật gật đầu, trong lòng đã có chủ ý, ngày sau có cơ hội, nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với tiểu tử này

Thản nhiên nhìn La Bó, Tiêu Viêm trong lòng thầm nghĩ có nên hay không khiến chi tên này vĩnh viễn ở lại Ô Thản Thành để ngày sau tránh khỏi chút ít phiền phức thì một thanh âm ôn nhu của một nữ tử từ trong trường bóng cười khẽ vang lên

"*A a, tiểu tử kia thiên phú quả thật không tồi, lần này ta tựa hồ nhất được bảo vật ah* "

-----oOo-----

Chương 101: Tiềm Lực Phân Cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm nữ nhân đột ngột vang lên, ôn nhu đến mức làm người say đắm, giọng nói quanh quẩn đầu đây, làm cho Tiêu Viêm vốn định lực rất cao cũng có đôi chút thất thần, sau một lát mới dời mắt về phía lều vải.

Trước cửa lều vải, chỉ thấy một nữ nhân thân mặc lục y đang đứng đó mỉm cười, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp động lòng, sóng mắt lưu chuyển nhìn mọi người với ánh mắt nhu hòa, tựa như làn nước nhẹ nhàng chảy qua, làm cho người ta không nhịn được phải say đắm ngắm nhìn.

Nữ nhân nhìn qua tuổi có lẽ chỉ hơn đám người Tiêu Ngọc một ít, nhưng dáng người đầy đặn của nàng lại phát ra một cỗ thành thực mê người theo năm tháng, loại phong tình vạn chủng này, không phải những thiếu nữ ngây thơ như Tiêu Ngọc có thể so bì.

Tiêu Viêm đảo mắt quét một vòng trên người nữ nhân, mặc dù dung mạo của nàng nếu so sánh với Huân Nhi hay Tiêu Ngọc thì vẫn kém hơn một chút, nhưng đối với khí chất ôn nhu không một chút giả tạo của nàng, Tiêu

Viêm trong lòng cảm thấy tràn ngập rung động.

Nữ nhân đôi diện, dùng cái khái niệm nữ nhân như thủy, chính là có thể hướng tới giải thích triết đề.

Sau khi nữ nhân này xuất hiện, Tiêu Viêm có thể phát hiện trong lều vải, một ít các thanh niên đệ tử, ánh mắt đều như nóng cháy lên, trong ánh mắt nhìn về phía nàng dĩ nhiên cũng có một loại tình cảm khó hiểu.

Thấy tình trạng này, Tiêu Viêm lắc đầu không biết nói gì, xem ra bọn họ đối với nữ nhân này có lẽ đã thâm mến từ lâu, bất quá cũng không có kỳ quái, có một số thiếu niên thường thích loại phụ nữ nữ tính đã thành thực .....Ách, cứ gọi là thực nữ đi.

"Nhược Lâm đạo sư, hì hì, Ngọc nhi cứ tưởng người đã chết rồi".

Nhìn thấy nữ nhân trước lều vải, Tiêu Ngọc vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi chạy về phía nữ nhân, hai tay ôm lấy vòng eo của nàng.

"Aa, Ngọc Nhi, ngày nghỉ có thoải mái không?" Ôm Tiêu Ngọc trong lòng, người được gọi là Nhược Lâm đạo sư ôn nhu cười hỏi.

"Cũng không tệ lắm." Cười cười nói, Tiêu Ngọc nhè nhẹ cắn vào vành tai của Nhược Lâm đạo sư, nhẹ giọng trêu tức: *"Đạo sư càng ngày càng ôn nhu, cứ như vậy, nếu sau này có nam nhân nào bị Đạo sư coi trọng, sợ rằng sẽ bị cái ôn nhu này bắt đi mất"*. Khuôn mặt của nàng có chút ửng đỏ, Nhược Lâm Đạo sư bất đắc dĩ lắc đầu.

Sửng ái vỗ vỗ đầu Tiêu Ngọc, chợt thấy Tiêu Viêm trong đám người liền ôn nhu hỏi: *"Người này là người đưa đến phải không? Nhìn rất không tội đấy?"*.

"Hì.. hì, Đương nhiên là vậy." Kiêu ngạo ưỡn ngực lên, Tiêu Ngọc hung hăng liếc La Bô một cái, rồi cáo trạng hẳn với đạo sư: *"Tên kia càng ngày càng kiêu ngạo"*.

"Ai bảo người cố ý kích thích hắn, tâm tư của hắn không phải người không biết, người trước mặt hắn cố ý thân mật với nam nhân khác, Hắn không làm khó mới lạ đó." Nhược Lâm Đạo sư bất đắc dĩ nói.

" *Như thế chỉ càng làm ta cảm thấy chán ghét hẳn mà thôi.*" Tiêu Ngọc bữu môi nói.

Lắc đầu, Nhược lâm buông Tiêu Ngọc ra, chậm rãi tiến đến. đôi mắt với mấy chục tân sinh nói: "*Các vị bạn học, tất cả đều vào đi.*"

Nghe thấy nàng mở miệng nói chuyện, các tân sinh đang phơi nắng ngoài trời nhất thời mừng rỡ, vội vã ngồi dậy đi đến, chật vật chen nhau nhau vào trong lều vải.

Không thể không nói, mặc dù đối với những người mới này có chút không có nhân tính, bất quá cũng có hiệu quả, ít nhất hiện tại tân sinh đi vào lều vải, kiêu ngạo lúc trước đều có chút thu liễm. Một đám đều lui vào trong góc lều, con người không ngừng đảo xung quanh.

Nhược Lâm đạo sư trong ánh mắt mang theo một chút cười, nhu hòa nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm, mỉm cười, nhẹ giọng nói: "*Tính tình của La Bố cũng không quá xấu, lúc trước trong lòng hẳn có chút lửa giận mà thôi, cho nên có hơi lỗ mãng, Người không nên trách hẳn.*"

" *Aa, Đạo Sư nói đùa rồi, ta đây là người lương thiện, làm sao dám trách tội La Bố học trưởng.*" Tiêu Viêm lắc đầu "*ngại ngại*" nói.

Nghe vậy, đám người trong lều vải đều khinh thường cười nhạo. Người này sau khi đánh bất tỉnh một gã học trưởng, sao lại không có một chút khách khí hay sao, lời này có vẻ rất châm chọc?

Con người nhìn chăm chăm vào thiếu niên đang cười này, Nhược Lâm đạo sư chớp chớp đôi lông mi dài, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm, mình làm đạo sư nhiều năm như vậy, hình như đã đụng phải tên đệ tử đầu sắt

.....

Suy nghĩ miên man một lúc, Nhược Lâm Đạo sư lắc đầu, phân phó hai nam đệ tử ra ngoài đem tên bị đánh ngất xỉu đưa vào, cúi đầu nhìn qua thương thế, đôi lông mày khẽ nhíu lại, có chút oán tránh nhìn khuôn mặt mang vẻ vô tội của Tiêu Viêm.

Bị ánh mắt mang điện nhìn mình, Tiêu Viêm nhất thời run lên, khóe miệng há ra, nhìn không chớp mắt.

Đôi lông mày nhíu lại như suy nghĩ, Nhược Lâm đạo sư đưa ngọc thủ của mình lên, cầm lấy bàn tay của gã bị thương, làm cho bọn nam sinh vừa ghen ghét vừa đổ kỵ.

Nương theo cánh tay, là một đoàn thủy lam nhàn nhạt đi vào cơ thể, thay hẳn chữa trị đầu khí đang rối loạn cùng kinh mạch đã bị Tiêu Viêm đánh trọng thương trước đó.

Đầu khí thuộc thủy tính, tại phân loại các loại đầu khí thì được xếp vào loại ôn nhu nhất, trong trường hợp bị thương mà không có đan dược, Thủy tính chính là lựa chọn thích hợp nhất. Cho nên Thủy tính đầu khí được xưng là chữa thương dược, rất nhiều dong binh đoàn đều bắt buộc phải có Thủy tính đầu khí. Dù sao khi đồng bạn bị thương, thì chỉ có Thủy tính, và Mộc tính đầu khí mới có thể chữa được.

Được Nhược Lâm đạo sư dùng đầu khí chữa trị, Qua Lạt sau một lúc rên rỉ rồi tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì thấy Nhược Lâm đạo sư đang mỉm cười đứng bên cạnh, trong nhãn đồng của hắn toát lên một vẻ say mê và ái mộ, chột xấu hổ đứng lên, con mắt nhìn qua Tiêu Viêm còn mang nét sợ hãi.

" *Người không sao chứ* " Buông tay ra, Nhược Lâm ôn nhu hỏi.

" *Đa tạ đạo sư* " Qua Lạt cảm kích gật gật đầu.

" *Không có việc gì là tốt rồi* ". Nhược Lâm bước vào lều ưu nhã ngồi xuống ghế, ánh mắt nhìn các tân sinh, bàn tay trắng nõn đưa lên, giới chỉ trên ngón loé lên, một quyển trục da dê màu xanh và một chiếc bút đã xuất hiện trong tay.

Ánh mắt nhìn lên, Nhược Lâm đạo sư biếng nhác cười nói: "*Các vị đồng học, chúc mừng các người đã thông qua, hiện tại xem như đã tiến vào cửa của Già Nam học viện, bất quá học viện muốn phân loại năng lực của các người, cho nên ta muốn biết đích xác thực lực của các người.* "

" *Bát đoạn đầu khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp F, đây là tiêu chuẩn của Già Nam Học Viện* "

" *Cửu đoạn đầu khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp E* ".

" Nhất tinh đấu giả, cấp D, nhị tinh đấu giả cấp C, như thế tính lên đến cấp cao nhất. Còn lại là ngũ tinh đấu giả thuộc về cấp S, đều có giới hạn là dưới hai mươi tuổi. "

" Aa! S cấp, tân sinh tiềm lực, mười năm qua Già Nam học viện cũng chỉ có một trường hợp mà thôi, tiểu yêu nữ đó tại học viện có chút khó lường ".

Che đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cười, đôi lông mi đen nhánh của Nhược Lâm chớp chớp: *" Ta không quá hy vọng xa vời có kẻ quái vật giống tiểu yêu nữ kia, nhưng bất quá có được cấp B, hoặc cấp C là đã thỏa mãn rồi. "*

Nói đến chỗ này ánh mắt Nhược lâm như có như không nhìn về phía hai người Tiêu Viêm và Huân Nhi, vì nàng cảm giác được tất cả mọi người trong cái lều vải này, chỉ có hai người bọn họ là mình nhìn không thấu, hơn nữa nàng chắc chắn hai người này ít nhất là không thấp hơn cấp C.

Kỳ thật không chỉ có nàng, mà tất cả mọi người trong cái lều vải này đều muốn biết, vì đã kiến thức qua khi Tiêu Viêm đánh tên kia, bọn họ đều muốn biết tên biến thái này rốt cuộc có cấp độ bao nhiêu?

"Tốt lắm, bắt đầu đi, phía bên trái trước tiên, báo danh đi, tên, cấp

bậc." Bàn tay cầm chiếc bút, Nhược Lâm mỉm cười nói.

Nhìn thấy đăng ký sắp bắt đầu, trong đám người Tiêu Ngọc bắt đầu xếp hàng ngồi xuống.

"Này, Ngọc Nhi, tên Tiêu Viêm của ngươi, là cấp bậc mấy a?". Cùng Tiêu Ngọc tùm quanh một chỗ, vài tiểu nữ sinh tò mò hỏi thăm.

Nghe vậy, Tiêu Ngọc khẽ nhíu cặp mày đã liễu trầm ngâm một chút, nàng cũng không có gặp qua Tiêu Viêm lúc khảo thí cấp bậc, cho nên cũng không dám nói bừa, miễn cho lúc đó lại sai lầm, lại làm cho Tiêu Viêm hổ thẹn. Hiện tại trong lòng Tiểu Ngọc cũng không biết tại sao lại muốn tốt cho Tiêu Viêm, ngược lại trước kia Tiêu Viêm càng không có mặt mũi, thì nàng càng cao hứng.

Thoáng chần chờ một lát, Tiêu Ngọc mới miễn cưỡng có đáp án: *" Ta*

nghe, hẳn có thể đạt tới cấp C, hoặc cấp B rồi."

"Oa! Vậy cũng không sai lắm rồi, xem ra hẳn là một trong những người có thiên phú của Già Nam Hoạc Viện rồi, chúng ta trước kia được đánh giá cũng chỉ là cấp D mà thôi "Nghe vậy có mấy nữ sinh có chút hâm mộ nói.

Tiêu Ngoạc khẽ cười, cũng không nhắc lại, đem ánh mắt dời qua cuộc kiểm tra đầu khí trong lều.

" Hắc Nham, cửu đoạn đầu khí, hai mươi tuổi "

Ở phía hàng bên trái, một gã thanh niên da ngăm đen, khuôn mặt thoáng đỏ lên, đi đến báo danh.

Mỉm cười gật đầu, Nhược Lâm Đạo sư nhanh chóng nhớ kỹ tư liệu của người này, chiếc môi đỏ mọng khẽ nói: "*cấp E* ".

" Lâm Đôn, bát đoạn đầu khí, 19 tuổi "

" F cấp "

" Khả Lập, cửu đoạn đầu khí, mười bảy tuổi "

" E cấp ".

Đồng thời, bên ngoài có mấy tân sinh đang tranh nhau để đến lượt mình, nhưng có các vị học trưởng nghiêm khắc, đành phải ngay ngắn đứng vào hàng, đợi đến lượt mình báo tư liệu (nghe giống như xếp hàng thời bao cấp, chờ để mua thịt ấy..)

Qua gần hai mươi người báo cấp, đại đa số đều là dưới đầu giả, trong đó cũng có một số, có cửu đoạn đầu khí, nhưng tấn cấp lên đầu giả thất bại mà phải tụt xuống bát đoạn đầu khí.

Còn một người nữa là đến phiên của Tiêu Viêm, bất quá cũng là một người mười bảy tuổi, đạt tới nhất tinh đầu giả, như tính toán thì gã đạt cấp D, cho dù như thế cũng đã làm cho Nhược Lâm vui sướng, mười bảy tuổi đạt tới nhất tinh đầu giả cũng coi như là không tồi.

Người đứng ở trước mặt Tiêu Viêm lúc này báo số liệu xong, ở trong lều vải mọi ánh mắt đều tập trung lên người hắn, thiếu niên lúc này vì chờ đợi mà ánh mắt mơ màng muốn ngủ.

"Tiêu Viêm ca ca, tới phiên của ngươi." Huân Nhi bên cạnh thấy Tiêu Viêm ánh mắt mờ màng, nên mới nhắc hắn, làm cho hắn khôi phục thần trí.

"Nga " Tiêu Viêm lấy lại tinh thần, vội sờ bên khóe miệng xem có dính nước miếng không, ánh mắt nhìn lên phía trên, chỉ thấy vị Nhược Lâm Đạo Sư xinh đẹp khóe miệng như đang cười nhìn chăm chăm vào hắn. Cười ngượng một cái, hắn bẽ bẽ ngón tay, lộ ra hàm răng trắng muốt nói: *"Ta có thể không bằng vị Tiểu yêu nữ mà Nhược Lâm Đạo Sư nói, ta đã tính đi tính lại, hơn nữa chính mình lặp đi lặp lại suy nghĩ một chút ....Tựa hồ chỉ miễn cưỡng xem như A cấp đi."*

"Ách ..." Tiêu Viêm vừa nói những lời như kiêu tiếc hận bật thốt lên, trước là tiếng xì xào bàn tán, sau đó là một mảng yên tĩnh.

Trong góc, La bố khuôn mặt như bất động, hắn không nghĩ tới, tên này nhìn qua cũng chỉ mười sáu, mười bảy thôi, vậy mà cấp bậc đã ngang với mình. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Bên cạnh La Bố, khuôn mặt Qua Lạt thoáng trắng bệch, vẻ mặt khổ sở, khó trách mình thua như vậy, hóa ra người này giả trư ăn thịt hổ.

"Ngọc nhi ..... Ngươi, ngươi không phải chỉ nói hắn cấp B hoặc cấp C thôi sao? Như thế nào lại trở thành A cấp? Già Nam Học Viện, mỗi lần chiêu sinh, đệ tử có tiềm lực A cấp, cũng không qua một trăm người a." Khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, vài nữ sinh lẩm bầm nói.

Ánh mắt gắt gao nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu niên trước mặt, Tiêu Ngoạc bất đắc dĩ thở dài một hơi, lẩm bầm: *"Ta làm sao mà biết người này càng ngày càng dị thường như thế "*.

"A cấp " Ánh mắt kinh ngạc chớp chớp, một lát sau, Nhược Lâm Đạo Sư mới nhoẻn miệng cười, nụ cười ấy làm cho người ta tâm động không thôi.

"Ta đã nói lần này đoạt được .....bảo, xem ra ... quả nhiên không giả. " Giống như cô gái bính thường, Nhược Lâm khẽ trừng mắt lên, khuôn mặt

toát lên vẻ phong tình, làm cho không ít nam ử trong lều khuôn mặt sáng lên.

Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm của Huân Nhi: "*Tiêu Viêm ca ca, ngươi lại vừa làm náo động rồi?*"

"*Ta biết muội so với ta vẫn mạnh hơn, vậy S cấp sợ rằng đến phiên muội đi*" Tiêu Viêm đảo cặp mắt tránh đã, tức giận nói.

"*Ách, Muội đây báo giả được không a?*" Nhìn mọi người chưa hết vẻ khiếp sợ, Huân nhi lén cầm gấu áo của Tiêu Viêm, len lén hỏi.

"*Vẫn là phải báo chân thật đi, ta chẳng lẽ lại đi ăn dấm chua của ngươi? Làm cho học viện biết một ít tiềm lực giá trị, để sau này muội phát triển cũng tốt hơn, mặc dù, muội sau này có lẽ cũng không ở lại nơi đó.*" Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.

Mở cái miệng nhỏ nhắn ra, gãi gãi đầu, cười duyên nói: "*Vậy thì nghe lời Tiêu Viêm ca ca*" Vừa nói vừa bước khễ lên trước vài bước, cô gái nhẹ nhàng nói:

"*Tiêu Huân nhi, lục tinh đầu giả ....tuổi ... mười sáu đi .....*"

Ở phía trên, chủ khảo vừa mới chuẩn bị bút ghi chép, cổ tay liền cứng ngắt, lần đầu tiên khuôn mặt ôn nhu hiện lên vẻ kinh sợ

-----oOo-----

Chương 102: Khủng Bố Một Cái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cô gái vừa lên tiếng, cả lều lâm vào một mảng lặng ngắt. Ánh mắt của mọi người ngốc trệ, nhìn cô gái đứng cạnh Tiêu Viêm đang nở nụ cười lạnh nhạt, vừa mới rồi còn chưa hết kinh hoàng về việc Tiêu Viêm mang lại, lại bị một quả búa tạ nện vào đầu.

Lục tinh đầu giả .... mười... sáu tuổi, loại tiềm lực này, tựa như đã vượt qua giới hạn của S cấp, loại thiên phú này, so với học viện tiểu yêu nữ kia

còn mạnh hơn rất nhiều. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn trong lều không có tiếng động, Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười khổ, Huân Nhi báo ra sự thật, cũng nằm ngoài dự kiến của hắn, hiện tại là ngũ tinh cấp bậc, nhưng không nghĩ tới thiếu nữ này khủng bố như thế, tiềm lực đã vượt qua siêu cấp S, loại tốc độ tu luyện biến thái này, chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trong lều vải, nghe Huân Nhi nói, Tiêu Ngọc trợn mắt há hốc miệng. Ở trong Tộc, nàng chưa gặp qua Huân Nhi ra tay, cho nên cũng không rõ thực lực của nàng lắm, hơn nữa Huân Nhi thân phận thần bí, cũng không ai nói qua cho nàng, Trong mắt nàng Huân Nhi là một trong những người được gia tộc bồi dưỡng, thiên phú tuyệt hảo, nhưng thiên phú đến mức này thì phải nói .....

".... Ài, tiểu yêu nữ trong học viện, cuối cùng cũng có đối thủ..".Cười khổ lắc đầu, Tiêu Ngọc lẩm bẩm một mình.

Tại góc lều, La Bố thần kinh cũng đã hồi phục, giương mắt nhìn cô gái áo xanh, nhớ lúc trước mình lỗ mãng làm cản, không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nhủ may mắn vừa rồi không có đắc tội với vị cô nương này. Nhưng mà bọn họ không biết, bọn họ trêu chọc Tiêu Viêm, ấn tượng trong lòng của Huân Nhi đã xuống tới cực thấp.

Trong lều yên tĩnh một hồi lâu, mọi người chậm rãi hồi phục tinh thần, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi có chút lạnh.

"Sách sách, không ngờ ta lại gặp được một tân sinh cấp S siêu cấp." Khuôn mặt khiếp sợ được thu liễm lại, đôi mắt Nhược Lâm có chút kỳ dị của nhìn Huân Nhi. Một lúc sau, thản nhiên cười nói: "*Lần này tân sinh xuất sắc nhất Già Nam học viện có lẽ chính là Huân Nhi ngươi.*"

Nghe được Nhược Lâm đạo sư đánh giá, Huân Nhi mỉm cười, lại ngoài dự đoán của mọi người, lắc lắc đầu.

"Ách..." Thấy Huân Nhi lắc đầu, Nhược Lâm trừng mắt nhìn, nghi hoặc hỏi: "*Chẳng lẽ còn có người xuất sắc hơn ngươi?*"

"Đúng vậy, Nhược Lâm Đạo Sư." Huân Nhi gật gật đầu, đôi mắt phượng nhìn hơi nhợt nhạt, trông rất đáng yêu: "*Cùng so với hắn, Huân Nhi đích*

xác không tính là cái gì."

"Nga?" "Lông mày nhíu lại, mười sáu tuổi, lục tinh đầu giả, trong con mắt người này lại không tính là cái gì, Nhược Lâm Đạo Sư lắc lắc đầu, trong lòng không tin lắm, nhưng vẫn tò mò hỏi: "*Hắn là ai vậy?"*

Nghe được Huân Nhi nói những lời này, Tiêu Viêm đã cảm thấy không ổn. Quả nhiên, sau khi Nhược Lâm Đạo Sư hỏi, nhãn đồng Huân Nhi có nét cười, khẽ đưa mắt qua Tiêu Viêm.

Tất cả ánh mắt trong lều, đều nhìn theo ánh mắt đang di động của Huân Nhi sau đó đều chuyển qua nhìn trên người Tiêu Viêm.

"Hắc, Huân nhi học muội, Hắn thiên phú tuy cũng được, nhưng so với người vẫn còn kém nhiều lắm" Trong góc, La Bố cười nói.

Kì thật, không chỉ có La Bố có ý nghĩ này, chỉ trừ hai, ba người, còn lại đều ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Tiêu Viêm, tuy tiềm lực cấp A cũng mạnh rồi, bất quá Huân Nhi là siêu cấp S, thiên phú cực cao, nên mọi người đều hoài nghi.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía La Bố, Huân Nhi bộ dáng lãnh đạm không đáp lời, làm cho La Bố đang muốn quan hệ có chút xấu hổ.

Thấy khuôn mặt Huân Nhi hướng về phía Tiêu Viêm, Nhược Lâm đạo sư có chút nhíu mày lại, bất đắc dĩ nhìn về phía Tiêu Viêm hỏi: "*Tiêu Viêm, người còn có cái gì che giấu không."*

"Uy, Ngọc nhi, bọn họ rốt cuộc là đang làm cái gì? Chẳng lẽ giống như lời đạo sư nói, Tiêu Viêm đang che giấu cái gì?" Bên cạnh Tiêu Ngọc, mấy nữ sinh tò mò hỏi.

Tiêu ngọc không trả lời, đôi mày liễu nhíu lại, cảm xúc trên gương mặt thoáng biến ảo, nghe Huân Nhi nhắc, nàng mới nhớ, Tiêu Viêm.. tại ba năm trước thực lực không có tăng lên, mà tu luyện càng ngày càng tụt lùi.

Hơn nữa một năm gần đây Tiêu Viêm từ tam đoạn đấu khí tăng đến tứ tinh đầu giả, loại tu luyện khủng bố này, cho dù là Huân Nhi cũng không thể sánh bằng.

Nhớ tới thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc không khỏi hít vào một ngụm lương khí, tới hiện tại nàng mới biết, ngày trước thiếu niên mình hay đem trêu chọc, có bao nhiêu khủng bố .....

"*Cũng không có gì là giấu diếm, chuyện của ta ở Ô Thần Thành, mọi người ai cũng biết một ít.*" Bị mọi người chăm chú nhìn, Tiêu Viêm trầm mặc một lát rồi cười nói.

"*Ngươi nói cho ta nghe? Làm học sinh ở học viện, phải để cho học viện biết tiềm lực, giá trị để học viện biết đường mà bồi dưỡng, mà cái này đối với ngươi cũng có lợi.*" Nhược Lâm Đạo Sư buông bút xuống, nhìn lên người thiếu niên nhẹ nhàng nói, quả thực làm cho nam nhân khó mà cự tuyệt.

"*Để ta nói, Tiêu Viêm ca ca không thích nhắc đến chuyện cũ.*" Sắc mặt Tiêu Viêm có chút chần chừ, bèn nhìn qua Huân Nhi cười, ý bảo Huân Nhi nói.

"*A a, như vậy cũng tốt.*" Nhược Lâm đạo sư mỉm cười, ánh mắt nàng tập trung qua phía Huân Nhi. Huân nhi xử lý việc này cho Tiêu Viêm, lấy kinh nghiệm của Nhược Lâm, tự nhiên nàng cũng dò ra một chút manh mối. Hành động của Huân Nhi, không thể nghi ngờ là có chút kiêu ngạo, Nàng trong lòng không muốn có một ai ô nhục, cười nhạo Tiêu Viêm.

"*Tiểu tử này thật là có không ít điểm phức.*" Ánh mắt kiêu my khẽ liếc về phía Tiêu Viêm. Nhược Lâm Đạo Sư trong lòng khẽ cười nói.

Đã đến bước này Tiêu Viêm cũng bắt đầu dĩ gật đầu.

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Huân Nhi khẽ cười, nhúu mày sửa sang lại một chút trí nhớ, rồi chậm rãi cười nói: "*Tiêu Viêm ca ca bốn tuổi đã luyện khí*"

Nghe câu này đầu tiên, Nhược Lâm có chút gật đầu, sơ giai đấu khí tu luyện khó khăn nhất, bốn tuổi tu luyện cũng không nói là sớm, mà cũng không tính là muộn.

"*Mười tuổi đạt cửu đoạn đấu khí*"

Huân Nhi nhẹ giọng nói, cũng làm toàn thể người trong lều chấn động, sơ giai đấu khí tu luyện rất là gian nan, bình thường mà nói nếu bốn tuổi tu

luyện đấu khí, thiên phú có tốt đi chăng nữa thì cũng phải đến mười ba, mười bốn tuổi mới có thể đạt được cửu đoạn đấu khí. Đẳng này mười tuổi đạt đến cửu đoạn đấu khí, tốc độ ấy có chút làm người ta sợ hãi.

"Mười một tuổi, tấn cấp đấu giả" Nghe được lời này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tiêu Viêm, trong mắt có chút quý dị, mười một tuổi ...đấu giả, cái này ở Già Nam học viện cũng là chưa từng nghe qua.

Ngồi ở phía trên, ánh mắt của Nhược Lâm Đạo Sư sáng lên như có một tia sáng xẹt qua.

"Án..Tiếp tục đi" Nói đến chỗ này Huân Nhi che cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng nói:"Mười hai tuổi đến mười lăm tuổi .... Tiêu Viêm ca ca từ đấu giả hạ xuống .... tam đoạn Đấu Khí."

"Ách.."nghe nói vậy, trong lều không có ai nói lên tiếng nào, đa số các khuôn mặt đều đọng lại.

"Trở về tam đoạn đấu khí?"

Câu nói này làm mọi người đại biến, khuôn mặt Nhược Lâm đạo sư có chút kinh ngạc, câu chuyện này làm cho nàng giống như được nghe chuyện xưa.

Lấy tay che đôi môi đỏ mọng, sau một lát thời gian, Nhược Lâm đạo sư mới khôi phục lại tâm trạng quý dị của mình, ngay sau đó liền hỏi:"Vậy sau này thế nào?"

"Sau đó, Tiêu Viêm ca ca sau ba năm tu luyện trống rỗng, lại hồi phục thiên phú của mình, sau mười lăm tuổi, ngắn ngủi một năm thời gian từ tam đoạn đấu khí cho tới hiện tại là tứ tinh đấu giả." Cái miệng nhỏ nhắn của Huân Nhi cười nhẹ, trầm ngâm nói:"Cho nên tính thực lực hiện tại của Tiêu Viêm ca ca, chỉ tính là gần một năm tu luyện mà thôi, mà Huân Nhi tính ra là mười sáu năm tu luyện, Ai cường, ai nhược, không nói cũng biết".

"Tê....."

Lời Huân Nhi vừa dứt, trong lều vài những tiếng hít vào không ngừng vang lên, ánh mắt tập trung tại người Tiêu Viêm, tu luyện như thế chỉ có

một từ khùng bố mà hình dung.

Trong góc, La Bồ và Qua Lạt hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, trên khuôn mặt thoáng có một chút hoảng sợ.

Nhắm hai mắt lại, Nhược Lâm đạo sư thoáng thở ra một hơi, khuôn mặt ôn nhu hướng về phía thiếu niên nói: "*Không nghĩ tới ngươi là một tên tiểu tử khùng bố như vậy, nếu Huân Nhi không nói, lần này thực để cho ngươi thoát được rồi.*"

-----oOo-----

Chương 103: Xin Phép

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Nhược Lâm Đạo sư cười nhẹ nhìn chăm chăm vào mình, Tiêu Viêm Bất đắc dĩ giơ tay. Khuôn mặt giả vờ hung tợn liếc nhìn Huân Nhi một bên đang che miệng cười.

"Aa! Đăng ký hôm nay tạm thời chấm dứt, chúng ta còn lưu lại chỗ này bảy ngày, Hôm nay tân sinh đăng ký, xin chúc mừng các ngươi bây giờ đã là thành viên chính thức của Già Nam Học Viện. Hy vọng trong bảy ngày này đem hết các việc an bài, bảy ngày sau Đội xe phi hành của Già Nam Học Viện sẽ đến Ô Thản Thành, Đến lúc đó chúng ta sẽ đi thẳng tới học viện". Đem tấm Da dê cất, Lâm đạo sư ôn nhu cười nói.

Nghe vậy, nười trong lều vải nhất thời mừng rỡ.

Nhìn Nhược Lâm đạo sư đang tươi cười, Tiêu Viêm từng bước tiến đến, cười khan nói: "*Nhược Lâm đạo sư, ta có chút việc .....?*"

"Nga? Tiêu Viêm tiểu thiên tài, tìm đạo sư ta có việc sao?" Khuôn mặt tươi cười, Nhược Lâm đạo sư trêu tức nói.

Cái kiêu xưng hô như vậy, Tiêu Viêm ngưng ngưng cười, lắc lắc đầu, thử dò xét: "*Cái kia..... Ta nghĩ không nên cùng các người đi đến Già Nam Học viện, bởi vì ta có một việc cực kỳ trọng yếu muốn hoàn thành, Nhược lâm đạo sư có thể xin cho ta nghỉ phép được không?"*

"Xin phép?" Đôi mày đen của Nhược Lâm đạo sư khẽ cau lại, nhẹ giọng nói: "Dựa theo quy củ, tân sinh trừ có một số đặc biệt cần ra ngoài, còn lại thì không có ngày nghỉ. Chuyện của ngươi rất trọng yếu sao?". Tiêu Viêm nhún vai, sau đó còn trịnh trọng thêm một câu: "Phi trường trọng yếu, chuyện này đối với ta mà nói không thể không đi"

Huân nhi đứng bên cạnh nghe Tiêu Viêm nói, khuôn mặt xinh đẹp ảm đạm đi rất nhiều, nhất thời hai bàn tay nắm chặt lại, vốn đang vì chuyện vào Già Nam Học Viện mà tâm tình rất vui vẻ, ngưng nghe Tiêu Viêm nói như vậy tâm tình đột nhiên có chút rã rời.

"Xin phép?" Nghe thấy Tiêu Viêm nói, Tiêu Ngọc đồng dạng có chút run lên, nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, có chút không giải thích được.

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt trịnh trọng, lông mày của Nhược Lâm đạo sư khẽ nhíu lại, rồi mới nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu hỏi: "Được rồi ngươi muốn nghỉ mấy ngày, nếu không nghỉ lâu lắm, ta lấy quyền đạo sư của ta có thể giải quyết cho ngươi"

Nhìn ánh mắt nhu hòa của Nhược Lâm đạo sư, Tiêu Viêm cảm giác mặt đỏ lên, trầm mặc một lúc, hần mới khẽ nói: "có lẽ ....khoảng một năm"

Lời này vừa ra khỏi miệng, Trong lều đột nhiên yên tĩnh, Từng đạo ánh mắt chuyển qua người thiếu niên, "một năm" đến bây giờ mọi người tưởng lỗ tai của mình nghe lầm, xin phép mặc dù không phải chưa từng có, nhưng xin phép nghỉ ...đến một năm, mà lại là tân sinh nữa chứ ... Loại sự tình này, Già Nam học viện mới xảy ra lần đầu tiên.

"Ngọc nhi! Người này của ngươi .....hứng thú cũng quá lớn đi? Một năm? Hần không phải cố ý không học ở Già Nam học viện chứ?" Trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Viêm, Tuyệt Ny hướng phái Ngọc nhi hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Cười khỏ lắc đầu, Tiêu ngọc cũng có chút không rõ ràng, Tiêu Viêm như thế nào lại làm như vậy.

".....Ngươi nói đùa với ta phải không?" Chóp chóp đôi lông mày đẹp, Nhược Lâm đạo sư nghe Tiêu viêm trả lời, có chút dở khóc dở cười. Xin phép một năm? cái này cơ hồ tương đương một phần ba tổng thời gian

học.

Tiêu Viêm bất đắc dĩ gật đầu, Nói: *"Ta rất muốn cùng đạo sư thương lượng"*

Lông mày khẽ nhíu lại, Nhược Lâm đạo sư chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tiêu Viêm, mặc dù thể hiện vẻ bất đắc dĩ, nhưng không tìm thấy một tia đùa cợt., Thở dài một hơi, Nhược Lâm đạo sư bất đắc dĩ nói: *"Ngày nghỉ thật sự quá dài, ta không thể làm chủ được, người bớt một ít đi, lấy tiềm lực của người như vậy trong học viện nhất định sẽ được bồi dưỡng, người cần gì phải lãng phí thời gian?"*

Nghe Nhược Lâm đạo sư khuyên bảo, Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười khò: *"Thời gian này ta nhất định phải đi"*

Nhược Lâm đạo sư giơ bàn tay ngọc lên xoa xoa trán, xem ra lúc trước Nàng đoán rất chính xác, tiểu gia hỏa này còn chưa chính thức là đệ tử của mình, lại đưa đến cho nàng một cái nan đề như vậy, xem ra hẳn đúng là một tên đầu sắt.

"Ngày nghỉ quá dài ....." Một lần nữa lắc đầu, Nhược Lâm đạo sư trong giọng nói đã có chút cự tuyệt.

"Nếu không xin phép được nghỉ một năm, ta nghỉ, ta sẽ rời khỏi học viện, sang năm nếu có cơ hội, ta sẽ tham gia chiêu sinh lại vậy." Tiêu viêm nhẹ giọng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Rời khỏi?" Trong lều vải nhất thời ồn ào lên, Tiêu Ngọc đứng một bên, nhất thời giậm chân.

Nhìn thấy Tiêu viêm đi ra khỏi lều, khuôn mặt Nhược Lâm đạo sư có chút biến hóa, Nàng không nở để tên đệ tử thiên tài do mình tuyển rời đi, nhãn đồng gắt gao nhìn vào khuôn mặt thiếu niên anh tuấn thanh âm êm ái nói: *"Tiêu Viêm, người không nên làm khó ta được không? Ngày nghỉ mà người yêu cầu, thật sự là quá dài"* Thanh âm thỉnh cầu êm ái vang lên, lại phối hợp với vẻ xinh đẹp, dịu dàng tươi cười của Nhược Lâm đạo sư, cơ hồ làm nam nhân khó có thể cự tuyệt, ít nhất, các nam đệ tử ở trong lều, nghe nói thế không tự chủ được gật gật đầu, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt đều tỏ ra vẻ xấu hổ.

Ở dưới thế công ôn nhu của mỹ nhân này, trái tim của Tiêu viêm đồng dạng nhảy lên vài cái, Bất quá dù sao định lực của hắn cũng vượt qua thường nhân, chậm rãi thở ra một hơi, trước ánh mắt mọi người lắc đầu, chăm chú nói: *"Nhược Lâm đạo sư! Một năm này ta nhất định phải nghỉ, bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi được"*

Nghe câu trả lời rất kiên định của thiếu niên, Nhược Lâm đạo sư một lần nữa cảm thấy đau đầu, bàn tay trắng nõn xoa xoa cái

trán, một lúc sau, cuối cùng Nàng cũng bị tính tình quật cường của Tiêu Viêm chọc giận, nàng đột nhiên ngồi dậy, bước đến trước mặt Tiêu Viêm giận dữ mắng: *"Ngươi, tiểu gia hỏa này không cho ta một chút mặt mũi sao, mời ngươi lâu như vậy, ngươi lại không có chút nào động tâm sao?"*

"Ách?" Nhìn khuôn luôn ôn hoà của Nhược Lâm đạo sư hôm nay đã bị Tiêu Viêm chọc giận. Về mặt mọi người nhất thời kinh ngạc, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

' Người này ngay cả người chết cũng chọc tức được, đạo sư đang sống gặp phải hắn, cũng coi như xui xẻo". Hồi tưởng lại những lần mình bị Tiêu Viêm làm cho mình tức giận, Tiêu Ngọc đối với Nhược Lâm đạo sư có một cảm giác đồng bệnh tương liên.

Nhìn người đứng trước mặt mình, Nhược Lâm đạo sư khuôn mặt giận giữ, Tiêu Viêm có chút xấu hổ cười cười, làm cho Nhược Lâm đạo sư luôn luôn nhu hòa thành tức giận như vậy, xem ra hắn cũng có chút bản lĩnh. Bất quá, hôm nay bằng mọi giá cũng phải xin nghỉ bằng được.

Thâm ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người Nhược Lâm đạo sư tỏa ra, khuôn mặt không có chút tỳ vết, phối hợp với vóc người đầy đặn. Tiêu Viêm mạnh mẽ đem ép xuống lòng hươu dạ vượn, nhìn không chớp mắt nói: *"Đạo sư.... ta cũng có nỗi khổ trong lòng, ngài phê chuẩn chứ, nếu không ... Ta chỉ còn cách rời khỏi buổi chiêu sinh này?"*

"Ngươi dám?" *Thật vất vả mới thu được tên đệ tử biến thái này, Nhược Lâm làm sao dễ dàng bỏ qua, mặt hạnh trềng lên quát.*

Tiêu Viêm nhún nhún vai, không tỏ ra thái độ gì.

Nhìn bộ giáng Tiêu Viêm có vẻ bất cần, Nhược Lâm cũng cảm thấy mình

có chút thất thố, khuôn mặt ửng đỏ lùi ra một bước trầm mặc, đột nhiên híp đôi mắt đẹp lại, thản nhiên nói: "Thật sự không thể nghĩ tới, lại phải tính một năm ngày nghỉ cho ngươi?"

Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Nhược Lâm đạo sư, Tiêu Viêm trong lòng khẩn trương, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt

ấy, từ đó phát hiện ra một tín hiệu nguy hiểm.

Nhìn thấy bộ giáng của Nhược Lâm đạo sư như thế, đám người Tiêu ngọc ở chung gần một năm, nhất thời cảm thấy không ổn, Nhược Lâm đạo sư ở trong tình trạng này, không thể nghĩ ngờ đã tiến vào trạng thái nguy hiểm.

Mặ dù cảm giác được cái gì đó không đúng, Bất quá lúc này, cho dù là núi đao biển lửa, Tiêu Viêm cũng kiên trì đến cùng. Nuốt một ngụm nước bọt, lập tức cười khan gật đầu.

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Nhược Lâm đạo sư chậm rãi thở ra một hơi, trước ngực một bộ ngực cao vút, nhất thời tạo nên một đường cong làm cho Tiêu Viêm có chút động tâm.

Nặng nề gật đầu, Nhược Lâm đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc, nhàn nhạt nói: "Được rồi! Xin phép cũng không phải không có khả năng"

Nghe nói thế, Trên mặt Tiêu Viêm không có chút nào hưng phấn, bởi vì hẳn biết, câu sau vẫn chưa nói tiếp.

Nhìn khuôn mặt bất động thanh sắc của Tiêu Viêm, Nhược Lâm đạo sư có chút kinh ngạc, hiển nhiên định lực của Tiêu Viêm vượt xa dự liệu của nàng.

Đem ánh mắt liếc qua Tiêu Viêm một cái, Nhược Lâm đạo sư đột nhiên hướng về phía hắn cười, một thanh âm êm ái, nhưng mọi người trong lều đều biết, liền đem ánh mắt thương xót nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Chỉ cần ngươi có thể tiếp ta được hai mươi chiêu, thì một năm ấy ta sẽ cho ngươi nghỉ, ở học viện có vấn đề gì, ta đạo sư toàn lực giúp ngươi ứng phó"

Nghe Nhược Lâm đạo sư nói thế, Tuyết Ny cùng chúng nữ nhất thời khóc

thay cho Tiêu Viêm, nhìn về phía gương mặt khổ sở của Tiêu Ngọc: "Ngọc nhi ...giờ thế nào?"

"Đúng là tên không biết trời cao đất rộng" Cẩn miệng, Tiêu Ngọc oán hận giẫm chân, nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia lo lắng.

"Thế nào? Vẫn muốn chứ?" Cười dài nhìn Tiêu Viêm, Lâm Đạo sư ôn nhu hỏi. (Mẹ con này khi nào cũng ôn nhu, với lông mày đen)

Khóe miệng khẽ nứt ra, Tiêu viêm lắc lắc đầu, trong đôi mắt đen nhánh, hiện ra ý nghĩ không đối, trầm ngâm một lúc lâu rồi lại nhìn mọi người xung quanh, hung hăng gật đầu.

"Vẫn muốn"

Nghe vậy, gương mặt Nhược Lâm đạo sư có chút cười, càng xinh đẹp động lòng người .....đồng thời cũng rất nguy hiểm.

-----oOo-----

Chương 104: Sơ chiến đại đấu sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch: Maden vligaret

Nguồn: 2T

Nghe Tiêu Viêm thản nhiên đáp ứng điều kiện của Nhược Lâm đại sư, mọi người xung quanh trong ánh mắt không khỏi có chút "kính ngưỡng".

Tuy nói Tiêu Viêm thiên phú phi phàm, nhưng hẳn cùng với Nhược Lâm đạo sư hai người khoảng cách thật sự là khó có thể vượt qua. Đấu giả cùng đại đấu sư chênh lệch, cũng không phải có thể dựa vào thiên phú mà bù đắp.

Tiêu Ngọc đồng dạng cũng là bị Tiêu Viêm trả lời khiến cho sững sốt, một lát sau bất đắc dĩ thở dài một hơi, người này xem ra không đụng vách tường thì không chịu quay đầu.

" Nơi này chật hẹp, chúng ta đi bên ngoài đi."

Hướng về phía Tiêu Viêm cười thản nhiên, Nhược Lâm đạo sư dẫn đầu bước ra ngoài lều vải, dáng người đầy đặn chộp chòn lung linh, phóng thích một cỗ phong tình thành thực mê người. Tiêu Viêm vượt mũi gật gật đầu, cất bước đuổi theo. Mọi người trong lều vải sau khi có chút chân chờ, đều là tranh nhau chạy ra.

Lúc này sắc trời đã muộn, dư quang nhàn nhạt trải lên sân rộng một tầng thảm hồng, nền sân bị thiêu nóng cả ngày cũng bắt đầu từ từ trở nên lạnh lẽo, đứng ở giữa sân, dĩ nhiên có thể nhìn thấy bên ngoài người đã thừa thớt rất nhiều.

Một làn gió mát nhẹ nhàng thổi qua sân rộng, làm cho đám người Tiêu Ngọc vừa đi ra khỏi lều vải đều cảm thấy thư sướng cả người.

Ánh mắt mọi người chăm chú nhìn xuống, Tiêu Viêm đi tới giữa sân, cười cười nhìn Nhược Lâm đạo sư đứng đối lập, thản nhiên cười nói: *" Xin mời, thỉnh đạo sư hạ thủ lưu tình."*

Nghe vậy, Nhược Lâm đạo sư khước miệng nổi lên ý cười ôn nhu, bàn tay trắng nõn chậm rãi giơ lên, lục sắc giới chỉ trên ngón tay chợt phát ra quang mang, một ngọn lam sắc trường tiên quang mang dị thường đột ngột hiện ra.

Trường tiên toàn thân úy lam, năng lượng ba động dày đặc, tay cầm được điêu khắc tỉ mỉ thành hình miệng rắn đang mở lớn, phía trong có một lam sắc ma hạch bị khảm vào thật sâu. Trên trường tiên có khắc những đường vân kì dị, bên trong toả ra hào quang nhàn nhạt.

Xem xét tạo hình của trường tiên liền có thể biết được, vật trong tay Nhược Lâm đạo sư chính là một kiện địa thuộc tính ma hạch vũ khí đã trải qua chế tạo tỉ mỉ, bên trong ẩn chứa thủy năng lượng ôn thuận. Thủy thuộc tính ma hạch vũ khí này dĩ nhiên là cùng thuộc tính với Nhược Lâm đạo sư, dùng loại vũ khí này chiến đấu, xem chừng thực lực có thể được tăng phúc thêm một hai tầng.

Quay mắt về phía Tiêu Viêm cười khan, Nhược Lâm đạo sư trực tiếp dùng hành động hướng hẳn chứng minh: Muốn từ trong tay ta dễ dàng lấy được

một năm nghỉ phép? Không có cửa đâu!

Nhìn nữ nhân mỹ lệ đầy sức sống tay cầm trường tiên đang đứng trước mặt không xa, Tiêu Viêm khước miệng khẽ kéo, chột cười khổ lắc đầu.

"Nha. Tùy tiện dùng vũ khí đi."

Ngọc thủ gương lên, Nhược Lâm đạo sư từ trong giới chỉ lấy ra một chuỗi kiếm bằng tinh thiết. Ngón tay trên chuỗi kiếm nhẹ nhàng bắn ra, thân kiếm liền hoá thành một đạo hắc ảnh, hướng Tiêu Viêm phóng đi.

Nhìn thiết kiếm bay vút đến, Tiêu Viêm thân hình không nhúc nhích, tùy ý thiết kiếm mang theo kinh khí lao tới. Đương lúc thiết kiếm chỉ còn cách thân thể Tiêu Viêm nửa thước, đột nhiên dừng lại trước người một cách bất ngờ rồi rơi xuống, cắm nghiêng vào khe hở của một khối đá. Nhún vai, Tiêu Viêm rút ra thiết kiếm quơ đại vài cái, hẳn cũng chưa từng học qua đầu kỹ kiếm pháp, cho nên sử dụng kiếm có chút không quen.

Tiêu Viêm trấn định như vậy, làm cho Nhược Lâm đạo sư lông mày khẽ giật, trong đôi mắt đẹp hiện lên một nét than thở, tuổi còn nhỏ đã có được định lực như thế, còn có thiên phú nữa. Nhược Lâm đạo sư mơ hồ có thể dự cảm, tiểu tử trước mặt kia, có lẽ sẽ đi được rất xa trên con đường cường giả, rất xa.....

"Bắt đầu đi?"

Nhược Lâm đạo sư trường tiên trong tay tùy ý vung lên trên thạch bản trước mặt Tiêu Viêm vài thước, mặt trên ẩn chứa thủy khí năng lượng, để lại trên thạch bản một vũng nước nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, cười dài hỏi.

"Án."

Chậm rãi gật gật đầu, Tiêu Viêm khuôn mặt từ từ nghiêm túc, đây là lần đầu tiên hắn cùng cường giả cấp đại đấu sư giao thủ, tuy nói có được lão âm thầm tương trợ, nhưng chính diện giao phong cùng loại cường giả này, cũng thật sự tạo ra áp lực không nhỏ trong lòng Tiêu Viêm.

Nhìn giữa sân sắp đánh, Tiêu Ngọc phía ngoài nắm tay không khỏi khẩn trương, vẻ lo lắng trên gương mặt khó có thể che giấu.

"Hừ, tên cuồng vọng, ý vào có chút điểm thiên phú liền dám cùng Nhược Lâm đạo sư thân là ngũ tinh đại đấu sư đối kháng, thật đúng là càn rỡ."

Nhìn bộ dáng Tiêu Ngọc khẩn trương lo lắng, vốn La Bố bởi vì Tiêu Viêm thiên phú biểu hiện ra ngoài mà có chút thu liễm, nhưng lại bị tâm địa ghen ghét điều khiển, không nhịn được lần nữa xuất ngôn trào phúng.

"Người nói cái gì? Nghe vậy, vốn tâm tình Tiêu Ngọc đang khẩn trương cùng lo lắng, nhất thời mày liễu dựng lên, mặt phần nộ quay đầu lại quát."

"Nói thật mà thôi."

Tiêu Ngọc lửa giận biểu hiện ra ngoài, ngoại trừ làm La Bố trong lòng càng thêm uất khí, tựa hồ không có hiệu quả gì khác."

"Người có tư cách gì bình phẩm hần? Hần dám cùng đại đấu sư chiến đấu, còn người có dám không? Suốt ngày chỉ biết giả bộ cười dối trá, đến khi gặp chuyện lại chuồn đi nhanh nhất, ta Tiêu Ngọc ghét nhất là cái loại nam nhân trong ngoài bất nhất này, muốn cho ta thích người, đến chết cũng không thể!"

Tiêu Ngọc trên mặt băng hàn, lạnh lùng châm chọc không chút lưu tình, làm cho xung quanh mọi người nghe đến trợn mắt há hốc mồm. Quen biết lâu như vậy, các nàng đã khi nào gặp qua Tiêu Ngọc nói lời như thế với người khác?

Khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, một lát sau, La Bố khước mắt co quắp dời đi, ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu niên giữa sân, trong nhãn đồng hiện lên một nét oán độc mịt mờ.

Bên ngoài lạnh giọng nhạo báng, cũng không thể quấy nhiễu không khí khẩn trương trong vòng chiến. Tiêu Viêm hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhược Lâm đạo sư, thân thể không ngừng run rẩy rất nhẹ. Hần biết, công kích của đại đấu sư, bất luận tốc độ, lực lượng cùng với kinh nghiệm chiến đấu, đều hơn xa các đối thủ thường gặp, cho nên giờ phút này, hần phải dành toàn bộ tinh thần chăm chú phân tích từng cử động rất nhỏ trên thân thể đối phương, lấy đó tính ra phương thức công kích kế tiếp.

Thản nhiên liếc nhìn Tiêu Viêm toàn thân đề phòng, Nhược Lâm đạo sư nhàn nhạt cười, cánh tay giương lên, trường tiên trong tay giống như độc

xà xuất động, không trung xẹt qua lam ảnh nhàn nhạt, hướng Tiêu Viêm bổ thẳng xuống.

Trường tiên xẹt qua giữa không trung, không khí trở nên mát mẻ ẩm ướt.

Nhìn trường tiên đã vượt qua khoảng cách mười thước. Tiêu Viêm nhãn đồng hơi co lại, chậm rãi thở ra một hơi, đợi lúc trường tiên tới ngay đỉnh đầu, thân thể liền phóng qua bên trái. Trường tiên mang theo kinh khí xé gió lướt qua quần áo Tiêu Viêm, cuối cùng nặng nề mà nện lên thạch bản, lại một vũng nước nhanh chóng hiện lên.

Tránh được Nhược Lâm đạo sư một kích, Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng. Bàn chân nặng nề bước một bước, thân thể cong lại, chột như tên rời dây cung, hướng Nhược Lâm đạo sư xông tới. Ngắn ngủn chỉ cách hơn mười thước, cơ hồ là nháy mắt liền tới, song ngay lúc Tiêu Viêm sắp tiến vào phạm vi công kích, một cỗ kinh khí từ phía sau lại mạnh mẽ áp đến.

Khuôn mặt hơi đổi, Tiêu Viêm thân thể lập tức hạ xuống, lam ảnh từ phía sau đầu phi ngang qua.

Thân hình bắn lên. Tiêu Viêm một chương chém mạnh xuống, vô hình kinh khí mạnh mẽ nặng nề oanh kích lên mặt đất, nhất thời, một cỗ phản đẩy lực đem thân hình Tiêu Viêm bắn lên cao. Người ở giữa không trung, Tiêu Viêm thân thể xoay tròn thật mạnh, thiết kiếm trong tay mượn lực xoay rời khỏi, hướng Nhược Lâm đạo sư bắn tới.

Thiết kiếm phá trường không, hắc ảnh tạo nên một nét kinh khí bén nhọn như tia chớp.

Thản nhiên nhìn thiết kiếm phá không lao đến, Nhược Lâm đạo sư bàn tay trắng nõn rung nhẹ, lam sắc trường tiên chuyển đầu quay về. Cuối cùng ở giữa không trung quán lại tạo thành một vách tường màu lam.

" Đỉnh!" Thiết kiếm cùng vách tường màu lam va chạm, phát ra một tiếng vang thanh thúy, bị lực phản chấn quá lớn, nhất thời bị chấn gãy thành nhiều khúc. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn thiết kiếm bị chấn thành hơn mười đoạn, Nhược Lâm đạo sư cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nhếch lên, vừa muốn tiếp tục phát động công kích, sắc mặt chột biến.

Không trung hơn mười mảnh kiếm vỡ chính là bị một cỗ lực lượng vô hình chấn bay ngược trở lại, hơn nữa phương hướng chính là nhằm ngay vị trí Tiêu Viêm. Mảnh kiếm nhỏ phá không bay tới phát ra tiếng rít nhẹ, so với lúc trước thiết kiếm bay tới, lực lượng mạnh hơn không ít. Bất quá lúc đã bay được một nửa khoảng cách, lực đẩy phô thiên cái địa trong giây lát từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bạo xuất, bụi đất phía dưới bị cuốn lên mịt mù.

" Huru, huru, huru! "

Lực đẩy hung mãnh dễ dàng hoá giải kinh khí trên các mảnh kiếm vỡ, sau đó, hơn mười mảnh vỡ mạnh mẽ chuyển hướng, tốc độ và lực lượng càng thêm hung hãn, như tia chớp đánh úp về phía Nhược Lâm đạo sư.

" Tiểu tử kia quả nhiên có chút bản lĩnh." Nhìn Tiêu Viêm thực lực đấu giả, dĩ nhiên có thể cách không hấp vật cùng phóng vật, chính là kỹ năng mà ít nhất là đại đấu sư mới có thể sử dụng, Nhược Lâm đạo sư kinh ngạc hô một tiếng, bàn tay trắng nõn rất nhanh kết xuất một cái thủ ấn trước người, đấu khí trong cơ thể theo những kinh mạch đặc thù cấp tốc vận chuyển.

" Tá lực thủy kính! "

Theo tiếng quát nhẹ của Nhược Lâm đạo sư, trong lòng bàn tay lam sắc đấu khí mạnh mẽ tuôn ra, cuối cùng tại trước người hình thành một cái lam sắc thủy kính hình trụ.

Tá lực thủy kính, một loại phòng hộ đấu kỹ phải do người tu tập thủy tính đấu khí mới có thể nắm giữ, cấp bậc cũng không cao, chỉ là hoàng bậc cao cấp mà thôi, bất quá lại cực kỳ thực dụng. Trên đấu khí đại lực có rất nhiều cường giả tinh thông thủy tính đấu khí, phần lớn cũng có thể đấu khí bản thân mạnh mẽ ngưng tụ thủy kính có hiệu quả tá lực kỳ dị.

Thủy kính dày chừng nửa thước, ánh mặt trời chiếu vào bị phản xạ, bắn ra quang mang hai màu xanh đỏ.

" Phốc, phốc..." Hơn mười mảnh kiếm vỡ phá không bay đến đánh lên thủy kính, nhất xuyên thấu, bất quá sau khi tiến vào trong thủy kính, lại bị luồng nước chảy xiết trong đó đem lực lượng hoá giải đi.

"Đang..." Mất đi lực lượng, mảnh kiếm vỡ vừa ra khỏi thủy kính liền vô lực rơi xuống nền đá, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nhìn giữa sân giao phong như thiểm điện, mọi người ngoài trận nhất thời ánh mắt đổ dồn về Tiêu Viêm đều kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới, người này đứng trước cường giả cấp bậc đại đấu sư, dĩ nhiên còn có lá gan chủ động phát ra công kích.

Công kích mặc dù không thu được hiệu quả bao nhiêu, bất quá Tiêu Viêm cũng không có uể oải, hẳn biết, nếu không phải chính mình có "Hấp chưởng" cùng "Xuy hỏa chưởng" diệu dụng phối hợp với nhau, đã sớm bị thua bởi thể công quý dị của trường tiên. Thân hình bị vây ở không trung không có điểm mượn lực, Tiêu Viêm thân thể nhanh chóng bắt đầu hạ xuống, song ngay lúc Tiêu Viêm cách mặt đất không quá hai ba thước, lam sắc trường tiên đang dính dưới mặt đất tựa như độc xà phóng lên, hướng Tiêu Viêm mà quán lại.

Tay phải gấp lại, Tiêu Viêm nhắm mặt đất phát ra hấp lực, thân hình lập tức bị hút xuống.

Lần nữa mượn năng lực của "Hấp chưởng" tránh thoát một kiếp, Tiêu Viêm chân vừa chạm đất liền điểm nhẹ, thân thể cong lại, lần nữa hướng tới phía trước, rốt cuộc thì cũng chính thức tiến vào phạm vi công kích mà mình am hiểu nhất.

Tiêu Viêm cũng không am hiểu sử dụng binh khí. Hẳn thích dùng thân thể chiến đấu, dùng cận thân công kích, quyền, đầu, khuỷu tay, chân... Toàn thân mỗi địa phương tựa hồ đều có thể trở thành lợi khí giết người, chỉ cần có đủ tốc độ, hẳn liền có thể trong thời gian ngắn thi triển công kích cuồng mãnh như gió bão.

Khi đã gần thân thể Nhược Lâm đạo sư địa, Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng. Quyền trao chưởng cước điên cuồng vãi ra như thiểm điện, bất quá mỗi lần công kích lại bị đối phương dễ dàng hóa giải.

"Toái tâm chưởng!"

"Phách thạch thôi!"

" Trọng trửu kích!"

Thật vất vả mới có được cơ hội điên cuồng công kích, Tiêu Viêm cơ hồ là tất cả sở học đấu kỹ hoàn toàn thi triển ra, song hiệu quả đạt được tựa hồ là rất nhỏ.

Tiêu Viêm cảm thấy Nhược Lâm đạo sư trước mặt thân thể giống như được bao trùm bởi một lớp màng nước trơn láng, mỗi khi công kích của hắn chạm phải đều bị trượt đi một cách quỷ dị, thành ra đều trở nên vô dụng.

Công kích một lần nữa, Tiêu Viêm ánh mắt vừa vặn lướt qua nhãn đồng Nhược Lâm đạo sư, thân thể liền có chút chấn động, hắn rõ ràng từ trong nhãn đồng kia tìm ra một nét trêu tức.

Trong lòng nổi lên một tia cảm giác. Tiêu Viêm cước bộ vừa định di động lại hoảng sợ phát hiện, dưới bàn chân truyền đến một trận niêm lực, đem bàn chân như gắn dính xuống mặt đất, không thể động đậy.

Thình lình xảy ra biến hóa, làm cho Tiêu Viêm nhãn đồng có chút co rụt, mắt ngược lên nhìn Nhược Lâm đạo sư gương mặt đang cười nhẹ. Khóe miệng nhếch lên, thân thể không có di động nữa, nắm tay gắt gao nắm chặt, cuối cùng dồn hết đấu khí còn lại trong cơ thể, nhắm ngay Nhược Lâm đạo sư xuất một quyền.

" Bát cực băng!"

Tiêu Viêm chợt quát lên một tiếng, trên nắm tay gân xanh cổ động, đấu khí thâm trầm bao trùm nắm tay, cuối cùng mang theo kinh khí bén nhọn phá phong hung hăng công kích Nhược Lâm đạo sư.

Tiêu Viêm công kích đột nhiên mạnh lên, làm cho Nhược Lâm đạo sư trong mắt thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, ngọc thủ xoay lại, thủy năng lượng khéo léo hiện lên trong lòng bàn tay, cuối cùng va chạm với nắm tay của Tiêu Viêm.

" Bùng!"

Một âm thanh như sấm rền nổ vang trên sân, làm chúng nhân rung động không thôi.

Quyền chưởng giăng co giao tiếp trong nháy mắt, Nhược Lâm đạo sư lui nhẹ ra sau vài bước, vẻ mặt tươi cười nhìn Tiêu Viêm khẽ nói: " Xem ra ngày nghỉ của ngươi, tựa hồ không lấy được a."

Thân thể kịch liệt run rẩy vài cái, Tiêu Viêm sắc mặt có chút trắng bệch, vừa đem kinh lực hoá giải đi, lại phát hiện nguyên lai chính mình trong lúc bất cẩn đã dẫm lên vũng nước do lam sắc trường tiên tạo ra.....

" Khó trách ta vừa rồi công kích như thế nào nàng cũng không hoàn thủ, nguyên lai là để dẫn dụ ta vào bẫy rập đã bố trí sẵn..." Hồi tưởng lại một màn lúc trước, Tiêu Viêm liền hiểu được ý đồ của Nhược Lâm đạo sư, nàng chính là đang nghĩ biện pháp đem tốc độ tránh né của mình áp chế xuống.

" Nữ nhân này, cũng không phải đơn giản a..." Dùng sức cố nhắc chân, nhưng đối với thực lực Tiêu Viêm lúc này, như thế nào có thể thoát ly khỏi bẫy rập được một gã đại đấu sư bố trí tỉ mỉ.

" Aa, Tiêu Viêm, hết thấy đều kết thúc nga, một đòn cuối cùng!"

Cười khanh khách nhìn Tiêu Viêm sắc mặt cấp tốc biến ảo, Nhược Lâm đạo sư ôn nhu cười, bàn tay trắng nõn quơ nhẹ, lam sắc trường tiên liền quần lấy cánh tay ngọc ngà.

Bàn tay nắm chặt xà khâu trên lam sắc trường tiên, Nhược Lâm đạo sư đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, lam sắc đấu khí từ trong trường tiên mạnh mẽ tuôn ra.

Lam sắc năng lượng tuôn ra như thác đổ, giữa không trung bốc lên không ngớt, một lát sau đã ngưng tụ thành một thủy xà cực lớn đang quay cuồng, ước chừng dài đến ba bốn thước. Thủy xà ngửa mặt lên trời rít gào, không có tiếng động, chỉ có những giọt nước thật lớn từ trên thân thể đập xuống mặt đất ướt đầm.

Rít gào một trận, thủy xà dưới không chế của Nhược Lâm đạo sư đích mang theo uy thế kinh khủng phô thiên cái địa, hướng về phía Tiêu Viêm đang bị vây cứng mà đánh tới.

Nhìn thủy xà thật lớn xoay quanh giữa không trung, nhất thời mọi người

xung quanh thất thanh kinh hô.

" Huyền bậc trung cấp đấu kĩ: Thủy mạn đà la?"

" Trời ạ, đạo sư dĩ nhiên đem chiêu này thi triển ra, xem ra Tiêu Viêm tiêu gia hỏa kia lần này phải chịu khổ không nhỏ." *Tuyết Ny lắc đầu sợ hãi than, ánh mắt đồng tình hướng tới Tiêu Viêm đang bị đóng tại chỗ không thể động đậy.*

" Đạo sư đây là cấp cho tên kia một cái uy, lấy cái tính tình kiệt ngạo ngoan cố của hắn, nếu không hảo hảo chấn nhiếp một phen, sợ rằng sau này đạo sư thật có chút khó quản giáo. Tiêu Ngọc bất đắc dĩ thở dài nói, liếc mắt một cái đã nhìn ra mục đích của Nhược Lâm đạo sư.

Mặc dù Nhược Lâm đạo sư sử dụng huyền bậc trung cấp đấu kĩ, bất quá Tiêu Ngọc cũng không quá lo lắng, nàng biết Nhược Lâm đạo sư cũng không thật sự đả thương Tiêu Viêm, nếu không với thực lực của nàng mà thi triển "*Thủy mạn đà la*", sao lại chỉ có chừng đó điếm thanh thế?

Lúc đầu tại học viện, Tiêu Ngọc từng may mắn nhìn thấy qua Nhược Lâm đạo sư toàn lực sử dụng "*Thủy mạn đà la*", lúc ấy đấu khí ngưng tụ ra thủy xà, chính là dài có hơn bảy tám thước, lúc này đây so ra đã thu nhỏ lại rất nhiều.

Mắt lạnh nhìn Tiêu Viêm lâm vào khốn cảnh, La Bô khóe miệng cười lạnh nhìn có chút hả hê, trong lòng hung tợn nguyện rửa hận tốt nhất chết luôn dưới công kích Nhược Lâm đạo sư này.

Giữa sân, thủy xà thật lớn hướng Tiêu Viêm đập xuống, phong áp thật lớn đem quần áo Tiêu Viêm ép chặt vào thân thể.

Trên đỉnh đầu truyền đến kinh khí cường đại, làm cho Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một hơi, đại đấu sư thực lực quả nhiên kinh khủng, nàng bây giờ sợ rằng ngay cả một nửa thực lực cũng chưa đem ra, mà bản thân bây giờ có thể nói là sơn cùng thủy tận rồi.

Chậm rãi ngẩng đầu, Tiêu Viêm nhìn thủy xà trong ánh tà quang hiện lên vẻ dữ tợn, đôi mắt từ từ nhắm lại, miệng cười khổ nhẹ giọng nói:" Ai, được lão, ra tay đi, đại đấu sư, đích xác là ta lúc này không có khả năng chống cự."

" Hắc hắc, tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng biết, thực lực bây giờ của ngươi trong mắt cường giả chân chính kì thật cũng chẳng đáng quan tâm phải không? Con đường của cường giả, ngươi vẫn chỉ vừa mới bước được bước đầu tiên mà thôi!" Âm thanh già nua thản nhiên từ trong lòng Tiêu Viêm chậm rãi vang lên.

" Địch xác rất mạnh."

Tiêu Viêm gật gật đầu, nắm tay đột nhiên nắm chặt, ánh mắt híp lại xuyên thấu qua thủy xà trong suốt, nhìn chăm chăm ôn nhu mỹ nhân đang cười khanh khách xa xa:" Bất quá ta tin tưởng, ngày sau, ta so với nàng sẽ còn mạnh hơn!"

" Oanh!"

Thủy xà cuối cùng đã phóng tới đỉnh đầu, hung hăng nện lên thân thể Tiêu Viêm, nhất thời, mặt đất chấn động, bọt nước phóng lên cao tung toé.

Nhìn màn hơi nước mờ hồ bao phủ, Nhược Lâm đạo sư mỉm cười. dựa theo lực độ mà nàng tính toán, công kích lần này đủ để làm cho Tiêu Viêm hôn mê đi.

" Ngọc nhi, đưa hắn ra đi, tại trong nước lâu dài sẽ xâm bào thân thể, đối với thân thể không..." Nhược Lâm đạo sư quay đầu đi, đối với Tiêu Ngọc ôn nhu nói, song còn chưa có nói xong, khuôn mặt xinh đẹp chợt biến đổi, chậm rãi quay đầu, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chú vào hơi nước tràn ngập giữa sân. Sương mù nhàn nhạt tràn ngập mảnh sân nhỏ, tiếng bước chân nhẹ nhàng đột nhiên từ trong màn hơi nước vang lên, thân ảnh cao lớn của thiếu niên chậm rãi hiện lên. Cuối cùng, đứng trên sân nhìn Nhược Lâm đạo sư đối diện sắc mặt khiếp sợ, thiếu niên gãi gãi đầu, cười nói:" *Nhược Lâm đạo sư, xin lỗi, xem ra một năm ngày nghỉ này, tựa hồ chạy không thoát a..."*

Nhìn thiếu niên vẻ mặt tươi cười bước ra từ trong làn hơi nước, mọi người khuôn mặt đều hiện lên vẻ kinh sợ!

Trả Lời Với Trích Dẫn

Chương 105: Ly khứ chi tiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm đang đứng dưới màn hơi nước song quần áo vẫn không có chút điểm ướt, Nhược Lâm đạo sư gương mặt khiếp sợ chậm rãi thu liễm, làn nữa liếc mắt thật sâu nhìn thiếu niên đang mỉm cười, ôn nhu nói: "*Tiểu tử ngươi quả nhiên có chút bản lĩnh, ta thật đã đánh giá sai ngươi.*"

"*Hắc hắc, may mắn mà thôi, nếu là đạo sư nguyện ý sử dụng toàn lực, ta khẳng định không đỡ được quá ba hiệp.*" Gãi gãi đầu, Tiêu Viêm cười nói.

"*Nếu đối phó một gã tân sinh mới tứ tinh đấu giả còn muốn dụng toàn lực, ngươi nghĩ ta làm sao có thể ở lại học viện chứ?*" Nghe vậy, Nhược Lâm đạo sư mắt trắng đã liếc Tiêu Viêm một cái, sảng giọng.

"*Ngươi đã đạt được điều kiện, một năm ngày nghỉ kia, liền cho ngươi đi, ai...*" Than nhẹ lắc đầu, Nhược Lâm đạo sư có chút bất đắc dĩ nói, hiển nhiên, Tiêu Viêm mặc dù đạt điều kiện, nhưng bắt nàng phê chuẩn một năm ngày nghỉ, nàng vẫn như cũ có chút không tình nguyện.

"*Hắc hắc, đa tạ Nhược Lâm đạo sư thành toàn.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng nặng nề thở dài một hơi, trên khuôn mặt tràn ngập mừng rỡ.

"*Ai, người khác đều mong ước có thể ở tại học viện càng lâu càng tốt, ngươi cái tên tiểu quái vật lại muốn xin nghỉ dài như vậy, thật sự là làm cho người ta đau đầu, sau khi quay về học viện, vì cái kì nghỉ này của ngươi mà ta còn phải bận rộn một trận đây.*" Nhìn Tiêu Viêm bộ dáng hưng phấn, Nhược Lâm đạo sư cười khổ nói.

Tiêu Viêm xấu hổ cười cười, nhưng vẫn bảo trì trầm mặc, cái loại sự tình này hẳn cũng không nghĩ muốn nhiều lời.

"*Tốt lắm, hôm nay chiêu sinh đến đây chấm dứt đi, còn lại bảy ngày thời gian, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục chiêu sinh.*" Nhìn Tiêu Viêm không có ý giải thích, Nhược Lâm đạo sư đành bất đắc dĩ lắc đầu, thu hồi trường tiên, ôn nhu nói.

Tiêu Viêm có chút gật gật đầu. Tới hiện tại, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng đã buông đi, hiện tại mọi việc ở Ô Thản Thành không sai biệt lắm đều đã giải quyết, chỉ cần chuẩn bị hai ba ngày, hẳn đã có thể yên tâm tùy theo dục lão mà xuất môn du hành lịch lãm.

"Đạo sư, trong thời gian ở Ô Thản Thành này, hay là đến Tiêu gia chúng ta ở lại đi?" Nhìn Nhược Lâm đạo sư chuẩn bị xoay người trở về, Tiêu Ngọc vội vàng chạy lên, lôi kéo cánh tay của nàng, cười duyên nói.

"Đến Tiêu gia?"

Có chút sững sốt. Nhược Lâm đạo sư lông mày khẽ nhướng, chân chờ nói: *"Già Nam học viện tại Ô Thản Thành cũng có chỗ tiếp đãi đặc biệt, hơn nữa đi Tiêu gia có thể có chút quý rầy a?"*

"Aa. không sao cả. Có thể tiếp đón đạo sư của Già Nam học viện chính là phúc khí của Tiêu gia chúng ta. Ta nghĩ, nếu biết Nhược Lâm đạo sư nguyện ý làm khách của Tiêu gia. Tiêu gia trên dưới sẽ thật cao hứng a." Chậm rãi đi lên, Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Là học viện nổi tiếng trên đấu khí đại lục, Già Nam học viện tại Gia Mã đế quốc có ảnh hưởng cực lớn. Nói đến thực lực, cho dù là Mễ Đặc Nhĩ phách mai tràng, so với học viện cũng có khác biệt rất xa.

Là một thế lực siêu cường, Già Nam học viện đối với các thế lực ở Ô Thản Thành không nghi ngờ sẽ là một loại tâm thái coi thường, mà biểu hiện rõ ràng chính là, hàng năm đội ngũ chiêu sinh rất ít cùng các thế lực ở Ô Thản Thành quan hệ, đừng nói chi đến việc tiếp nhận lời mời mà trực tiếp đến ở trong gia tộc. Hơn nữa dưới tình huống này các thế lực cũng phi thường tự biết mình. Bọn họ hai bên chênh lệch như thế, người chẳng lẽ còn muốn hy vọng những cường giả này đối với người khách khí có lẽ sao?

Cũng vì loại tư tưởng này, các thế lực ở khắp Ô Thản Thành cũng không đến nỗi ám đầu mà chường mặt ra, cho nên đối với đội ngũ chiêu sinh của Già Nam học viện cũng đều duy trì thái độ kính nhi viễn chi, cũng không có dừng khí trên chọc hay mặt dày mà đi cầu quan hệ, miễn cho cuối cùng bị người ta cười nhạo.

Hơn mười năm sống ở Ô Thản Thành, Tiêu Viêm tự nhiên phi thường

minh bạch đội ngũ chiêu sinh của Già Nam học viện thuộc về loại siêu thế lực nào. Nếu như có thể làm cho Nhược Lâm đạo sư vào ở Tiêu gia, như vậy Tiêu gia tại Ô Thản vốn đã hùng mạnh, sẽ nhân cơ hội này bước lên thêm một tầng, thậm chí có thể sẽ không yếu hơn Mễ Đặc Nhĩ phách mại tràng.

Lấy thân phận đặc thù của Nhược Lâm đạo sư, đừng nói là vào ở Tiêu gia, chỉ cần tùy tiện cùng một tiểu thế lực biểu hiện ra vài phần hảo cảm, sợ rằng đến ngày thứ hai cái tiểu thế lực vốn không ai biết tên kia cũng sẽ cảm nhận được cái tư vị bị quấy rầy của sự nổi tiếng.

Mặc dù nói như vậy có chút khoa trương, bất quá dù sao trong tay Nhược Lâm đạo sư nắm giữ cơ hội có thể tiến vào Già Nam học viện, đối với những người mong muốn hài tử trong gia tộc có thể nhanh chóng tiến vào mà nói, chỉ cần có bất kì một điểm cơ hội nào cũng không dễ dàng buông tha cho.

Cho nên, chỉ cần Nhược Lâm đạo sư tiếp nhận yêu cầu của Tiêu Viêm trú tại Tiêu gia, như vậy các thế lực ở Ô Thản Thành đều sẽ muốn xuất ra vài phần lấy lòng đối với Tiêu gia. Một đoạn thời gian trước Tiêu gia chữa thương bạo lợi đã quá mức hùng hậu, hiện tại nếu có thể làm cho Nhược Lâm đạo sư biểu hiện ra hảo cảm đối với Tiêu gia, như vậy một số vấn đề phát sinh từ sự phát triển quá độ của Tiêu gia một đoạn thời gian trước cũng sẽ được giải quyết một cách hoàn mỹ.

Chỉ là tạm thời ở lại vài ngày đã có thể mang đến cho Tiêu gia nhiều chỗ tốt như vậy, cho nên khó trách Tiêu Viêm cũng không phí công mà kiệt lực đề cử.

Nghe được Tiêu Viêm mở miệng, Nhược Lâm đạo sư cái miệng nhỏ hồng khê nhếch, bằng kinh nghiệm tự nhiên có thể biết thân phận của nàng tại Ô Thản Thành có giá trị như thế nào. Chiếu theo lẽ thường mà nói, chiêu sinh đạo sư bình thường sẽ không chú ý đến các loại thế lực này.

Bất quá hiện tại Tiêu Viêm tự mình mở miệng, lại làm cho Nhược Lâm đạo sư không thể cự tuyệt, tiểu tử này có thể nói là đệ tử có tiềm lực cao nhất của Già Nam học viện trong gần trăm năm nay, nàng cũng sẽ không tùy tiện phớt lờ ý kiến của hắn, nếu không một khi tiểu gia hỏa này phát khí mà chạy, nàng thật khó có thể tìm thêm được một đệ tử kiệt xuất như vậy.

Lông mày nhíu lại trầm ngâm chốc lát, Nhược Lâm đạo sư nhẹ gật gật đầu, cười khanh khách: *"Được rồi, vậy liền đến quấy rầy Tiêu gia mấy ngày đi."*

Nhìn thấy Nhược Lâm đạo sư gật đầu đáp ứng, Tiêu Ngọc mặt ngọc liền phấn khởi, cười hì hì ôm lấy thân hình mềm mại mảnh mai kia.

"La Bố, người cùng Qua Lạt bọn họ về trước chỗ tiếp đãi đi, ngày mai tiếp tục tới đây, nhớ kỹ, không nên gây thêm chuyện cho ta!" Sùng nịch vỗ vỗ đầu Tiêu Ngọc, Nhược Lâm đạo sư nghiêng đầu phân phó đám người La Bố ở chỗ lều vải.

"An."

Khuôn mặt khô khốc gật gật đầu, nhìn bóng lưng đám nữ tử cười duyên đùa giỡn từ từ đi xa, La Bố bắt đắ dĩ lắc đầu, Tiêu Ngọc không yêu cầu bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng không có mặt mũi mà cường hoành theo sau, cho nên đã không có mỹ nhân tương bồi, chúng nam sinh đều đành phải ưỡ oải thu thập đồ vật này nọ, sau đó toàn thân vô lực giải tán khỏi sân.

Sau khi nghe được tin tức chiêu sinh đạo sư của Già Nam học viện đi tới Tiêu gia, Tiêu Chiến cùng với ba vị trưởng lão đang thương nghị trong phòng nghị sự nhất thời sững sốt, sau một lát đều là vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi nhìn nhau liếc mắt một cái, vội vàng chạy ra đại sảnh đến đại môn của gia tộc, vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa đón chúng nữ tử tiểu lệ dẫn vào Tiêu gia.

Dưới sự giới thiệu của Tiêu Viêm, song phương rốt cuộc đã nhận thức được sơ bộ, mà sau khi biết mục đích đám người Nhược Lâm đạo sư tới đây để trú lại, Tiêu Chiến không chút do dự luôn miệng đáp ứng, lập tức sai người về hậu viện chuẩn bị phòng trống, hành động lưu loát dứt khoát như vậy, cũng làm cho đám người Nhược Lâm đạo sư hảo cảm không ít.

Trong gia tộc đột nhiên có thêm một nhóm nữ đệ tử Già Nam học viện dung mạo tú lệ, làm không khí trong tộc nhất thời náo nhiệt hơn rất nhiều. Không ít tộc nhân trẻ tuổi đều lưu lại, ánh mắt không ngừng đảo qua trên người chúng nữ sinh, hơn nữa còn vây quanh chúng nữ không ngừng hỏi này hỏi nọ làm Tiêu Viêm nhìn đến đó kị.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, làm chủ nhà, Tiêu gia tự nhiên xuất ra đài ngọc cao cấp nhất, mà sau buổi cơm tối nhìn thấy mọi người chuyện trò hào hứng, Tiêu Viêm mệt phờ, liền lấy có chuồn về phòng mình, sau đó toàn thân mềm nhũn nằm trên giường. Hôm nay cùng Nhược Lâm đạo sư một trận chiến đấu, tuy nói cuối cùng có được lão tương trợ, nhưng cũng làm cho thể xác và tinh thần hấn uể oải...

Nắng sớm rực rỡ chiếu qua cửa sổ đem căn phòng toả sáng, trên giường, thiếu niên mắt nhắm mắt mở mở mắt lung ngòl dậy, sừng ra một lát, rồi mới ngáp ngấn ngáp dài mà bò xuống giường, rửa mặt đơn giản qua.

"Được lão, chúng ta lúc nào động thân a?" Chà chà chén trà, Tiêu Viêm thuận miệng dò hỏi.

"Đợi người chuẩn bị một chút đã, nước uống, lương khô, lều vải, khu trùng tán, hạ cấp dược liệu cùng với một ít đan dược chữa thương, hồi khí, đều không thể thiếu trong tu hành. Người hãy chuẩn bị chu đáo đi, có lẽ sẽ trải nghiệm cuộc sống thâm sơn không ít thời gian đâu." Dược lão hu ảo đột ngột xuất hiện tại bên cạnh bàn, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, ta rất chờ mong." Đem quần áo nhanh chóng mặc vào người, Tiêu Viêm cười nói.

Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm nóng lòng muốn thử, dược lão nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Từ trước đến giờ, người chưa từng kinh nghiệm qua quyết đấu sinh tử, tiềm lực của con người, chỉ có lúc tính mạng bị uy hiếp mới có thể giống như núi lửa mà bộc phát, nếu người cứ như trước kia không trải qua ma luyện sinh tử, sợ rằng vĩnh viễn khó có thể trở thành cường giả chân chính!" "Thiên phú tu luyện, người cũng không khiếm khuyết, cái người thiếu lúc này chính là thiết và huyết!" Tuy ý bắt lấy một chén trà, dược lão liếc mắt nhìn Tiêu đang chậm rãi mặc quần áo, thản nhiên nói: "Chỉ có thành công trải qua ma luyện máu tanh, người mới có thể chính thức trưởng thành."

Tiêu Viêm nắm tay chậm rãi nắm chặt, khuôn mặt tươi cười nhìn dược lão: "Ta tin tưởng bản thân có khả năng vượt qua."

"Tự tin như thế là tốt rồi." Dược lão cười khẽ gật gật đầu, hấn cũng rất hài lòng với sự tự tin của Tiêu Viêm.

"Hắc hắc, bắt quá, sư phụ... Người lần trước nói tới cái đấu kĩ kia... lúc nào dạy cho ta a?" Tiêu Viêm cười hắc hắc tiến lại gần, vẻ mặt thèm thùng cười hỏi, hẳn đối với đấu kĩ này xem như đã mong chờ khá lâu.

Nghiêng mắt liếc nhìn Tiêu Viêm đang cười tủm tỉm, dược lão khuôn mặt già nua giờ lên khởi một nét thoáng hiện trên tức: "Yên tâm đi, nếu đã nói sẽ dạy cho người, ta đây cũng sẽ không nuốt lời, chờ sau khi rời khỏi Ô Thần Thành, hắc hắc... người cứ chậm rãi mà học đi!"

Nhìn dược lão bộ dáng này, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời thoáng qua cảm giác bất an, cười khan hai tiếng, không nói nhảm nữa, đem tất cả đồ vật này nọ cất vào trong ngực, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này đám người Nhược Lâm đạo sư đã đi đến khoảng sân rộng ngày hôm qua, tiến hành việc chiêu sinh hôm nay, cho nên, trong gia tộc cũng vắng vẻ hơn.

Tùy ý rẽ qua mấy cái ngõ nhỏ, Tiêu Viêm nghênh ngang tiêu sái bước ra đại môn, vừa nhìn ra ngoài cửa, chính là giật mình sững sốt.

Chỉ thấy bên ngoài đại môn lúc này đã đã chật ních xe cộ, trên những cỗ xe ngựa hoa lệ có gắn lên không ít huy chương, từ những huy chương này, Tiêu Viêm có thể nhận ra đây đều là những thế lực có thực lực không kém ở Ô Thần Thành.

"Sách sách. Bọn người kia tin tức thật là nhanh..." Sợ hãi than lắc đầu, Tiêu Viêm lần nữa chứng kiến, chiêu sinh đạo sư của Già Nam học viện ở Ô Thần Thành có được thực lực hùng mạnh cỡ nào.

Ánh mắt tùy ý lướt qua, Tiêu Viêm sau đó cũng không để ý tới những người này nữa, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

Ngã tư đường cũng là vì việc Già Nam học viện đến chiêu sinh mà trở nên náo nhiệt cực kì. Tiêu Viêm chậm rãi bước tới phách mại tràng ở trung tâm thành, khi sắp tới, vẫn như cũ khoác lên người một chiếc áo choàng màu đen, lúc này mới yên tâm đi tới phòng đấu giá so với ngày thường càng thêm náo nhiệt.

Nhã Phi ưu nhã ngồi ở ghế, chân phải khoát trên chân trái, phía dưới sườn xám thật dài lộ ra cặp đùi trắng toát mê người.

Lúc này Nhã Phi ngọc thủ đang cầm một trang giấy thật dài, một lát sau mới xem hết tài liệu, khuôn mặt quấy rĩ thoáng hiện lên một nét kinh dị, ngẩng đầu nhìn hắc bào nhân bên cạnh, ngạc nhiên nói: "*Tiêu Viêm đệ đệ, người thế nào lại cần nhiều vật tư dã ngoại như vậy? Chẳng lẽ chuẩn bị xuất hành đi xa?*"

"*Ân, ta đây vài ngày nữa phải rời khỏi Ô Thản Thành, có lẽ... một hai năm sau mới có thể trở về.*" Nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"*Một hai năm?*"

Nghe vậy, Nhã Phi lần nữa sững sốt, cả kinh nói: "*Sao lại lâu như vậy? Người chuẩn bị làm gì thế?*"

"*Aa. Ta hiện tại cũng đã thành niên, cho nên muốn đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, cứ chui rúc ở Ô Thản Thành như vậy, ta thật không mong muốn...*" Tiêu Viêm thản nhiên cười nói.

"*Ai, bằng vào thiên phú tu luyện của người, nếu vẫn ở lại Ô Thản Thành cũng đích xác khó có thể trở thành cường giả chân chính.*" Gật gật đầu, Nhã Phi nhẹ giọng nói.

"*Vị thân bí luyện dược sư kia cũng sẽ đi cùng người chứ?*" Trầm mặc một hồi, Nhã Phi hỏi.

"*Ân, hẳn là sư phụ của ta.*"

"*Khó trách...*" Gật đầu chột hiệu, Nhã Phi liếc Tiêu Viêm một cái thật sâu, trầm ngâm nói: "*Vậy người... Cũng có thể xem như là một gã luyện dược sư rồi?*"

"*Tiêu gia chữa thương dược, là do chính tay ta luyện chế.*" Tiêu Viêm lần này cũng không có nửa điểm giấu diếm, cười nói.

"*Aa. Cốc Ni thúc thúc từ trình độ luyện chế ngưng huyết tán cũng tìm ra được chút manh mối. Chỉ là hẳn không biết quan hệ của người cùng tên luyện dược sư kia, cho nên cũng không có đoán được là từ người mà ra.*" Nhã Phi đối với lời này của Tiêu Viêm cũng chỉ bình thản gật gật đầu mà

không có biểu hiện kinh ngạc nhiều lắm, hiển nhiên nàng trước đó cũng đã đoán ra được chút ít.

"Phiền toái giúp ta đem vật tư chuẩn bị cho tốt, cần tiền thì cứ khấu trừ trong tạp phí, đừng cự tuyệt, ta cũng không muốn thiếu nợ ân tình của các người." Từ trong lòng móc ra kim sắc tạp phí, Tiêu Viêm đưa cho Nhã Phi, trong tạp phí có bốn mươi vạn kim tệ, tất cả đều là khoản lời được chia từ chữa thương dược mà Tiêu gia bán được.

"Được rồi."

Có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, Nhã Phi đành phải tiếp nhận tạp phí, phát tay gọi tới một thị nữ, đem tạp phí cùng danh sách giao cho nàng, phân phó nhanh chóng đi làm việc.

"Ta đi rồi, hy vọng Mễ Đặc Nhĩ phách mại tràng có thể chiếu cố tới Tiêu gia nhiều hơn, ngày sau nếu Nhã Phi tỷ cần sự trợ giúp, Tiêu Viêm nhất định sẽ không trì hoãn." Ngẩng đầu nhìn vu vật quỳn rũ trước mắt, Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Aa, người đã kêu ta một tiếng Nhã Phi tỷ, ta chẳng lẽ lại không biết xấu hổ mà cự tuyệt? Hơn nữa, với một gã luyện dược sư tiềm lực vô hạn, tỷ tỷ ta cũng chỉ biết kiệt lực lấy lòng a." Tiêu Viêm một tiếng xưng hô so với ngày xưa nhiều hơn vài phần thành ý, làm cho Nhã Phi đôi mắt hẹp mê người cong lên vui vẻ, ngọc thủ nâng cằm, nhãn đồng nhìn chằm chằm thiếu niên khuôn mặt thanh tú lộ ra dưới hắc bào, lông mi thon dài run rẩy nhẹ chớp chớp, nét quỳn rũ mê hồn nhàn nhạt hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp thành thực.

Âm thanh tê dại hấp dẫn, làm cho Tiêu Viêm trong lòng run rẩy, cười khổ lắc đầu, nữ nhân này, quả thực chính là vu vật trời sinh chuyên câu dẫn nam nhân, nếu là đổi lại là một địa phương không người cũng một nam nhân định lực kém hơn một chút, sợ rằng sớm đã không nhìn được dục hỏa trong lòng, đem nàng mạnh mẽ đặt trên mặt đất mà... (xxxx abc – cái này chắc ai cũng biết)

"Aa, không đùa với người nữa." Dưới hắc bào tiếng hít thở thoáng có chút dồn dập, làm cho Nhã Phi môi hồng hiện lên một nét cười đặc ý, nàng rất thích làm cho vị thiếu niên lãnh tĩnh có chút quá phận này, tại trước mặt nàng lộ ra cái ngây ngô cùng thẹn thùng vốn nên có.

"*Tiêu Viêm đê đê, ta rất chờ mong, khi ngươi trở lại Ô Thản Thành sẽ đạt tới cái loại cấp bậc nào!*" Trên ngọc dung nét cười quyền rũ đột nhiên thu lại, Nhã Phi nhẹ giọng nói.

"*Ta cũng rất chờ mong.*"

Mỉm cười, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn thị nữ đang bước nhanh tới bên ngoài tấm màn, chậm rãi ngồi dậy, khoát tay áo, cười nói: "*Ta đi, cuối cùng cũng phải một lần cáo biệt ngươi tại đây.*"

Uyển chuyển động thân, Nhã Phi cười tủm tỉm đứng trước người Tiêu Viêm, nhìn thiếu niên đã quen biết một hai năm, mặc dù giữa hai người quan hệ phần lớn là hợp tác tính toán, bất quá đối với thiếu niên lãnh đạm nhỏ hơn mình vài tuổi này, Nhã Phi trong lòng lại cảm thấy có một loại yêu thích, cũng không giống như là tình cảm nam nữ, ngược lại rất giống một loại tình cảm tỷ đệ.

Vươn ngọc thủ, Nhã Phi nhẹ nhẹ vỗ bả vai Tiêu Viêm, trong nhãn đồng linh động thoáng một chút quan tâm: "*Bảo trọng!*"

Mắt ngẩng lên, Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn vị đại mỹ nhân tại Ô Thản Thành cơ hồ không người nào không biết này, đột nhiên khẽ cười tiến lên, cánh tay vươn ra đột ngột ôm lấy vòng eo mê người.

Cánh tay ôm lấy vòng eo hoàn mỹ mà không biết bao nam nhân ở Ô Thản Thành thềm thường, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được lúc hấn ôm Nhã Phi, thân thể nàng chột hơi cứng lại, một lát sau mới có thể hồi phục nhu nhuyễn.

Ngẩn ngơ đứng một chỗ, Nhã Phi bị động tác "*cáo biệt*" đặc thù của Tiêu Viêm làm cho mặt ngà ửng hồng, bất quá cũng may Tiêu Viêm vẫn không có manh động thêm một bước nữa, nếu không nàng thật đúng là tưởng rằng, tiểu gia hỏa này có phải hay không sắc tâm đột nhiên nổi lên.

"*Nhã Phi tỷ, bảo trọng! Ta biết thân phận của ngươi hẳn không chỉ là một thủ tịch phách mại sư, bất quá, ta vẫn muốn phi thường cẩn thận nhắc nhở một câu.*" Đặt cằm lên vai Nhã Phi, Tiêu Viêm hít lấy hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể nàng, khước miệng nổi lên một nét trêu tức: "*Sau này nghìn vạn lần không nên để nam nhân khác ôm ngươi như vậy, bởi vì trừ*

ta ra, nam nhân khác lúc ôm người, trong đầu khẳng định là nghĩ cách làm thế nào để đem người lên giường!"

Nghe vậy, Nhã Phi ngân ra, mặt ngọc chột hiện lên một tầng ửng đỏ mê người, sáng giọng: *"Tiểu tử kia, cũng dám giễu cợt ta, ta sợ rằng chỉ người mới là nghĩ như vậy!"*

"Ha ha." Cười lớn hai tiếng, Tiêu Viêm cũng không tham luyến vòng eo mềm mại trong tay nữa, không chút lưu luyến thu hồi, bàn tay giờ giờ lên, trực tiếp xoay người bước đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Nhã Phi tỷ, hẹn gặp lại! Một năm sau gặp lại!"

Cười khẽ một tiếng, Tiêu Viêm đi tới bên cạnh thị nữ lúc này bởi vì động tác thân mật của hắn cùng Nhã Phi mà trợn mắt há hốc mồm, cười tủm tỉm lấy kim sắc tạp phiến cùng hai cái giới chỉ, nhẹ giọng nói một câu cảm ơn, sau đó cũng không quay đầu lại bước thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng từ từ biến mất tại chỗ rẽ, Nhã Phi trên mặt ửng đỏ mới từ từ lặn xuống, ngọc thủ vượt nhẹ chỗ Tiêu Viêm chạm vào, tựa hồ có một luồng nhiệt ấm áp lưu lại, cảm giác khác thường làm cho đầu ngón tay Nhã Phi cảm thấy tê dại.

"Thật đúng là cái tiểu tử sắc đảm bao thiên, bất quá, ta thật sự rất chờ mong người trở về, đồng bọn hợp tác tốt như vậy, ta cũng không muốn mất đi, hơn nữa... Ta cũng rất tò mò, lúc trở về, người có thể leo lên đến mức độ nào?"

-----oOo-----

Chương 106: Ly khai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ra khỏi phách mại tràng, Tiêu Viêm đứng trong dòng người chật chội giữa ngã tư đường, nhìn lại ngôi thành nơi đã ở hơn mười năm, hồi lâu sau có chút cô đơn khẽ thở dài, nắm tay gắt gao nắm lại như muốn tự cấp cho mình dũng khí, nhẹ giọng nói: *"Thế giới bên ngoài, nhất định là tinh hoa*

muôn màu..." Nói xong, Tiêu Viêm cười cười, vút đi những phiến muôn trong lòng, chân bước vào dòng người, nhanh chóng biến mất.

Sau khi đem tất cả vật tư chuẩn bị đầy đủ, còn lại hai ngày thời gian, Tiêu Viêm cũng không có làm gì, tĩnh tâm mà hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh ngắn ngủi, mà dường như cũng minh bạch tâm tình Tiêu Viêm lúc này, cho nên được lão cũng không có xuất ngôn quấy rầy, tùy ý để hấn an bài thời gian.

Tiêu Viêm này hai ngày an tĩnh này, cũng làm cho Huân Nhi miễn cảm nhận ra được chút gì đó, vì vậy thiếu nữ lúc không có việc gì thì luôn đi theo bên người, trong nhãn đồng trong suốt nồng đậm ý quyến luyến.

Đối với cô nương này, Tiêu Viêm cũng là có chút bất đắc dĩ, đành phải nhẹ giọng an ủi, lúc này mới làm cho Huân Nhi tâm tình đề cao một chút.

Đi bộ trên con đường nhỏ trong gia tộc, Tiêu Viêm lười nhác xoay giãn thắt lưng, hôm nay chính là lúc rời đi, mới vừa rời hấn đã đi gặp phụ thân, cũng nói ra quyết định của mình.

Mà nghe được Tiêu Viêm hôm nay muốn động thân rời khỏi, Tiêu Chiến mặc dù trong lòng cực kì không muốn, nhưng hấn cũng minh bạch, tầm mắt Tiêu Viêm sẽ không bị bao phủ trong cái Ô Thần Thành nho nhỏ này, bằng vào thiên phú của hấn, chỉ có bầu trời rộng lớn vô biên kia mới có thể cho hấn tùy tâm sở dục mà thể hiện bản thân.

Hùng ưng đã lớn, hướng trời cao bay lượn!

"Viêm nhi, ngày sau nếu có cơ hội, có thể đi Thạch Mạc Thành nơi biên cảnh Gia Mã đế quốc xem một chút, đại ca cùng nhị ca người đều ở nơi đó phát triển, nghe nói mấy năm gần đây bọn họ thành lập một cái gọi là "Mạc Thiết" dong binh đoàn, tại đó cũng có thể tính là thế lực không kém."

Hồi tưởng lại lời nói của phụ thân ở thư phòng lúc trước, Tiêu Viêm mỉm cười, sau khi kinh nghiệm qua thành nhân nghi thức, hai vị huynh trưởng liền xông xáo ra ngoài lịch lãm, mà ngay lúc đó phụ thân vẫn chưa là tộc trưởng. Trong mấy năm gần đây, có lẽ là bởi vì đường xá xa xôi hoặc là công việc trong dong binh đoàn quá bận rộn, bọn họ rất ít quay về Ô Thần Thành, bất quá Tiêu Viêm đối với bọn họ huynh đệ cũng có không ít cảm

tình. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"*Tiêu Viêm.*" Vừa chuyên qua ngã rẽ, một giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu làm cho Tiêu Viêm ngừng bước, ngẩng đầu nữ nhân xinh đẹp bên đường, không khỏi cười nói: "*Nhược Lâm đạo sư, sao không đi chiêu sinh a?*"

"*Ta trở về lấy một số thứ, hiện tại gọi Huân Nhi thay thế.*" Mím cười, Nhược Lâm đạo sư chậm rãi đi lên, ánh mắt quét trên người Tiêu Viêm, ôn nhu nói: "*Chuẩn bị đi?*"

"*Án.*" Vuốt cái mũi, Tiêu Viêm gật gật đầu.

"*Không báo cho Ngọc nhi cùng Huân Nhi các nàng một tiếng sao?*"

"*Quên đi, miễn cho đến lúc đó phân ly lại thương cảm, lặng lẽ rời đi cũng tốt.*" Nhún vai, Tiêu Viêm cười nói.

"*Người thì thoải mái rồi, nhưng lại làm cho người khác thương tâm.*" Oán trách nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, Nhược Lâm đạo sư thoáng trầm mặc, chợt ôn nhu nói: "*Hy vọng một năm sau, ta có thể nghe được tin tức một người nào đó xông lên Vân Lam Tông.*"

Tiêu Viêm nao nao, chợt cười gật gật đầu. Ở trong gia tộc mấy ngày, hiển nhiên có một ít kẻ lớn miệng đem chuyện của mình và Nạp Lan Yên Nhiên mà nói ra, cho nên Tiêu Viêm cũng không có hỏi nàng như thế nào mà biết được.

"*Kì thật, ta rất muốn biết nếu nàng biết thực lực bây giờ của người sẽ có vẻ mặt như thế nào?*" Nhược Lâm đạo sư đột nhiên dí dỏm cười nói.

Nhún nhún vai, Tiêu Viêm lại cùng Nhược Lâm đạo sư cười nói một hồi, sau đó thân ảnh trong ánh nhìn chăm chú chậm rãi biến mất tại cuối đường nhỏ.

Theo đường nhỏ tiến vào phòng của mình, Tiêu Viêm dưới gôi lấy ra ba cái giới chỉ, đeo cái màu đỏ sậm vào ngón tay, còn lại hai cái cẩn thận cất vào trong ngực. Ba cái giới chỉ mặc dù là hạ cấp, bất quá cũng có thể tính là vật trân quý, hành tẩu bên ngoài tài bất lộ bạch, điểm đạo lý ấy, Tiêu Viêm vẫn là minh bạch rõ ràng.

Tiêu Viêm mang theo đồ vật rất đơn giản, đem tất cả thu vào bên trong ba cái hạ cấp giới chỉ đó. Đứng ở cửa phòng, Tiêu Viêm nhìn căn phòng trở nên có chút vắng vẻ, nhàn nhạt cười, theo tiếng đóng cửa nhẹ nhẹ, chùm ánh dương cuối cùng giữa khe cửa từ từ biến mất...

Tiêu Viêm rời đi, không kinh động bất cứ kẻ nào, thiếu niên một thân quần áo bình thường, hai tay trống trơn từ đại môn đi ra, sau đó trong ánh mắt cung kính cửa gia tộc hộ vệ chậm rãi biến mất cuối ngã tư đường. Có lẽ tên hộ vệ này cũng không biết, Tiêu Viêm đi lần này, không chừng cũng phải vài năm mới trở về nhà.

Huân Nhi hôm nay tâm thần có chút không yên, trên đôi mày thanh mảnh nhàn nhạt nét u buồn, ánh mắt mơ hồ, cho dù là ai cũng có thể biết được lúc này nàng đang rất không yên lòng.

"Huân Nhi học muội, uống nước đi."

Thanh nam tử âm nhu hòa đột nhiên vang lên bên cạnh Huân Nhi, một vị thanh niên bộ dáng tuấn tú chính là đang mỉm cười bưng một chén thanh thủy.

Bị cắt đứt suy nghĩ, Huân Nhi ngược đầu, nhìn thanh niên tuấn tú bên cạnh. Vị thanh niên này là nam đệ tử có thực lực cực mạnh trong chiêu sinh đội ngũ lần này, cho dù La Bố cùng so sánh cũng là yếu hơn rất nhiều, hơn nữa người này cũng không có giống La Bố liếc mắt là có thể nhìn ra vẻ tươi cười giả dối. Huân Nhi lúc ngẫu nhiên cùng một ít nữ đệ tử nói chuyện phiếm, có thể phát hiện tựa hồ không ít nữ sinh trong đội đối với vị học trưởng thực lực vừa cường, người lại anh tuấn ôn hòa này ôm lòng hảo cảm.

Song cho dù thanh niên tươi cười ôn hòa mà không nịnh người, cũng không thể làm Huân Nhi chú ý nhiều hơn, ánh mắt tùy ý phiêu phiêu, thản nhiên lắc đầu: *"Không cần, cảm ơn."*

Huân Nhi thái độ lãnh đạm vẫn chưa làm cho thanh niên sắc mặt có biến hóa gì, nhún vai không chút để ý thu hồi chén nước, mỉm cười nói: *"Hôm nay chiêu sinh trắc nghiệm, nếu không phải được Huân Nhi học muội hỗ trợ, sợ rằng chúng ta chắc là luống cuống chân tay, thật sự là phiền toái."*

"Nhược Lâm đạo sư mời ta đến giúp hỗ trợ mà thôi." Lắc đầu, Huân Nhi

nhẹ nghiêng đầu, nhìn thanh niên đang định mở miệng, nhẹ giọng nói:
"Học trưởng, có thể cho ta yên tĩnh một chút được không?"

"Aa, xin lỗi, ta nói có chút nhiều, đã quấy rầy rồi." Thanh niên khuôn mặt tươi cười hơi trệ, chột gật gật đầu, xoay người hướng lều vải bước đi.

"Hắc hắc, Lâm Nam, như thế nào? Đối với nàng động tâm à?" Đi đến gần lều vải, một tiếng cười hì hì đột nhiên truyền ra.

Cước bộ dừng lại, thanh niên gọi là Lâm Nam liếc nhìn La Bồ vẻ mặt đang tươi cười, thân thể nghiêng tựa vào lều vải, bưng chén nước trong tay nhấp một ngụm. Ánh mắt híp lại, nhìn nằng chiều chiều lên dáng người thon dài thiếu nữ của, trong ánh mắt nhảy qua tia nóng cháy: *"Rất ít nhìn thấy thiếu nữ cực phẩm như thế này, trong học viện cũng không có mấy người có thể so với nàng."*

"Người người động lòng tựa hồ đối với người không có hứng thú a." La Bồ trêu tức cười nói.

"Hứng thú là từ từ bồi dưỡng ra, sau này còn có nhiều thời gian, gấp cái gì?" Lâm Nam mỉm cười nói.

"Nàng... cùng tên gọi là Tiêu Viêm kia quan hệ không tồi a." Liếc thiếu nữ nơi không xa, La Bồ dường như vô tình nói.

Chén nước đang đưa lên có chút ngừng trệ, Lâm Nam chau mày: *"Tên kia thật sự đã chống đỡ Nhược Lâm đạo sư hai mươi hiệp?"*

"Đích thật là thế, ngày đó các người mấy người đang ở bên ngoài trắc nghiệm, cho nên vẫn chưa nhìn thấy, đối với chúng ta những người liên quan chính là tận mắt thấy, Nhược Lâm đạo sư cuối cùng sử dụng "Thủy mạn đà la", nhưng vẫn như cũ bị tên kia đỡ được." Hồi tưởng lại tràng chiến đấu ngày ấy, La Bồ khuôn mặt không nhịn được hiện lên một nét kinh hãi, trầm giọng nói.

Bàn tay nắm chặt, Lâm Nam đem chén thanh thủy uống một hơi cạn sạch, bĩu môi nói: *"Coi như là thế, ta đây cũng không bởi vậy mà buông tha cho nàng. Tên kia dù tu luyện thiên phú đích xác rất mạnh, bất quá so đến việc lấy lòng nữ nhân, vẫn là còn kém xa lắm, hắc, hơn nữa hắc còn muốn rời Huân Nhi một năm, một năm này, ta đã có một khoảng lớn thời gian làm*

cho Huân Nhi đối với hấn lạnh nhạt dần..."

Nói đến chỗ này, Lâm Nam thoáng có chút đặc ý. Là một gã tình trường lão luyện, hấn rất tin tưởng làm thế nào để chiếm được tình cảm của một cô gái.

"Huân Nhi." Lúc này bên ngoài sân, Nhược Lâm đạo sư đột nhiên chạy vào, cuối cùng đứng ở trước mặt thiếu nữ, thở hổn hển mấy hơi, nhẹ giọng nói: "*Hấn đi rồi.*"

Tay nhỏ bé khẽ run lên, Huân Nhi trầm mặc chốc lát rồi gật gật đầu.

"Huân Nhi, đừng thương tâm, chỉ là rời xa một thời gian mà thôi." Nhìn Huân Nhi bộ dáng yên tĩnh, Nhược Lâm đạo sư thở dài một hơi, an ủi nói.

"Án." Nhẹ gật gật đầu, Huân Nhi đột nhiên động thân, trong ánh mắt nghi hoặc của Nhược Lâm đạo sư hướng tới chỗ Lâm Nam hai người bước đi.

Thiếu nữ chậm rãi đi tới, cuối cùng dừng lại trước mặt hai người, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn nhìn không ra một điểm tình cảm, nhãn đồng linh động nhìn chằm chằm Lâm Nam, nhẹ giọng nói: "*Học trưởng, có thể bồi Huân Nhi luận bàn một chút chứ?*"

"Ách..." Nghe yêu cầu của Huân Nhi, Lâm Nam sửng sốt, sau một lúc lâu mới cười nói: "*Huân Nhi học muội đã yêu cầu, ta tự nhiên sẽ không từ chối, lúc luận bàn, ta sẽ đem thực lực áp chế xuống cùng cấp.*" Huân Nhi chớp chớp lông mi thon dài, không có mở mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt trực tiếp đi vào trong lều vải.

"Hắc, người cẩn thận một chút, nàng thực lực đã là lực tinh đấu giả." Nhìn thiếu nữ tiến vào lều vải, La Bố cười nhắc nhở nói.

"Ta hai tháng trước cũng đã tiến vào thất tinh." Mím cười, Lâm Nam nhìn lều vải, lại cười nói: "*Xem ra tựa hồ là một cái mở màn không tồi, bình thường thiếu nữ đều là tại lúc này nội tâm yếu ớt nhất.*"

Khóe miệng nhếch nhẹ, Lâm Nam sửa sang lại quần áo, sau đó trước ánh mắt cực kì hâm mộ của La Bố mà tiến vào lều vải.

Đứng ở ngoài lều vải, La Bố chờ đợi hơn vài phút, liền thấy màn cửa bị

xóc lên, thiếu nữ khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt chậm rãi bước ra.

"Ách..." Nhìn thấy Huân Nhi đi ra trước, La Bố không khỏi sửng sốt, bất quá nhìn sắc mặt thiếu nữ, cũng không dám mở miệng hỏi.

Cô gái đứng ở ngoài lều vải ở, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngẩng lên, nhìn mặt trời đã sắp hạ xuống. Lúc này, thiếu niên có lẽ đã sớm ra khỏi thành rồi chẳng?

Bàn tay nhỏ bé khẽ hất tóc xanh trên trán, sau một lát, Huân Nhi quay đầu, nhìn La Bố nhẹ giọng nói: "*Ngày sau nếu ta lại nghe từ trong miệng ai đối với Tiêu Viêm ca ca không phải, ta sẽ giết người đó...*"

Bị đôi nhãn đồng trong suốt nhìn chằm chằm, La Bố khuôn mặt rặt không nổi một ý cười, hàn khí từ trong lòng thấm ra.

Thu hồi ánh mắt, Huân Nhi chậm rãi bước ra ngoài sân.

Đợi đến khi Huân Nhi rời khỏi, Nhược Lâm đạo sư cùng La Bố vội vã xóc lều vải lên, thân hình đột nhiên chấn động.

Trong lều vải, Lâm Nam co quắp trên mặt đất, nguyên bản khuôn mặt tuấn tú lúc này đã đầy vết bầm tím, có vẻ xấu xí cực kì. Trên mặt đất bên cạnh, hơn mười cái răng đầy máu chính là văng tứ tung, nhìn qua, cực kì chói mắt.....

-----oOo-----

Chương 107: Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vân Lam Tông, là thế lực to lớn số một số hai Gia Mã đế quốc, tông môn trực tiếp đặt trên một dãy núi hùng vĩ cách đế đô chỉ hơn mười dặm, do có Vân Lam Tông nên núi này được gọi là Vân Lam Sơn.

Vân Lam Sơn thế núi dốc đứng, ba mặt là vách đá rừng rậm, gần đó có một con đường thông lên đỉnh núi, có thể nói là một hiểm địa dễ thủ khó công, hơn nữa trên dưới khắp núi, đều có Vân Lam Tông đệ tử tuần tra chu

đảo, cả dãy núi nghiễm nhiên có thể coi là một cứ địa khổng lồ.

Cách chân núi Vân Lam Sơn gần hai dặm, có hơn năm vạn kỵ binh đế quốc đồn trú, mặc dù gọi là thủ vệ đô thành, nhưng ai cũng có thể nhìn ra là người thống trị của đế quốc đặt ra một cái phòng hộ đối với mảnh hồ gần đô thành này.

Vân Lam Tông hậu sơn, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Trên một khối nham thạch màu đen mọc ra giữa vách núi, một nữ tử thân xanh nhạt sắc váy bào, hay tay chính là đang kết ấn tu luyện, mắt nhắm chặt, mà theo mỗi lần hô hấp, hình thành nên một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, mỗi lần tuần hoàn luân phiên, năng lượng nồng đậm chung quanh đều phát ra một luồng thanh sắc khí lưu nhàn nhạt xoay quanh thân hình nữ tử, sau đó không ngừng cuộn cuộn hấp thu vào trong cơ thể, tiến hành luyện hóa, thâm nạp...

Sau khi đoàn thanh sắc khí lưu cuối cùng bị nữ tử hấp thu vào trong cơ thể, nàng chậm rãi mở hai tròng mắt, thanh mang nhàn nhạt từ trong nhãn đồng xẹt qua, tóc đen trên vai không gió cũng bay lên.

"Nạp Lan sư tỷ, Nạp Lan Túc lão gia đã đến Vân Lam Tông, lão gia bảo kêu sư tỷ tới gặp người."

Nhìn thấy nữ tử đã rời khỏi trạng thái tu luyện, một thị nữ đã sớm chờ đợi bên cạnh vội vàng cung thanh nói.

"Phụ thân? Hẳn tới làm cái gì?"

Nghe vậy, nữ tử lông mày đen hơi nhíu, nghi hoặc lắc đầu, ưu nhã động thân đến bên vách núi, từng cơn gió nhẹ đem váy bào xanh nhạt gất gao áp vào thân thể nữ tử linh lung mềm mại, có lỗi có lỗi, cực kì mê người.

Ánh mắt biếng nhác quét qua vách núi sâu không thấy đáy, nữ tử ngọc thủ nhẹ phất váy bào xanh nhạt, chợt xoay người rời đi.

Trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa, một trung niên nhân sắc mặt có chút âm trầm đang bung chén trà. Bàn tay đặt trên bàn có chút kích động không ngừng gõ trên mặt bàn.

Nạp Lan Túc hiện tại rất kích động, bởi vì hắn cơ hồ là bị phụ thân Nạp Lan Kiệt vác gậy mà đuổi về Vân Lam Tông.

Hắn không nghĩ tới, chỉ là suất binh đi tây bộ đồn trú một năm mà thôi, nữ nhi của hắn to gan lớn mật dĩ nhiên dám tự mình đem hôn sự do lão gia tử lập ra năm đó mà thôi hôn.

Trong gia tộc ai chẳng biết Nạp Lan Kiệt cực kì coi trọng mặt mũi, mà hành động này của Nạp Lan Yên Nhiên không thể nghi ngờ sẽ làm người khác nói là Nạp Lan gia nhìn thấy Tiêu gia thế lực yếu ớt mà khinh thường kết thông giao, đồng nghĩa với việc huỷ luôn tín khí.

Loại nhàn ngôn toái ngữ này làm cho Nạp Lan Kiệt mỗi ngày đều ở trong nhà nổi trận lôi đình, nếu không phải vì không thể cử động, chỉ sợ hắn đã sớm kéo cái thân thể sắp như khúc gỗ mục mà bỏ đến Lam Vân Sơn rồi.

Đối với hôn sự của Nạp Lan gia tộc cùng Tiêu gia, kì thật Nạp Lan Túc cũng không quá tán thành. Dù sao lúc đầu Tiêu Viêm đại danh chính là phế vật, nếu bảo hắn đem nữ nhi dung mạo cùng tu luyện thiên phú đều là tốt nhất gả cho một cái phế vật, Nạp Lan Túc đích thực là trăm lần không tình nguyện.

Bất quá, lúc đầu là lúc đầu, căn cứ tin tức hắn đoạt được, hiện tại tiểu tử Tiêu gia đó không chỉ đã bỏ đi cái danh phế vật, tốc độ tu luyện bày ra bây giờ cơ hồ so với lúc đạt đỉnh phong khi trước còn muốn kinh khủng hơn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Lúc này tiềm lực Tiêu Viêm biểu hiện ra, không thể nghi ngờ đã có thể làm cho Nạp Lan túc coi trọng. Song Nạp Lan Yên Nhiên tự mình hành động, lại đem song phương quan hệ lạnh nhạt như băng, cực kì bết tắc, điều này làm Nạp Lan Túc cực kì xấu hổ.

Dựa theo tình hình quan hệ đang xấu đi càng là bất hảo, hắn Nạp Lan Túc không chỉ mất đi một người con rể tiềm lực vô hạn, hơn nữa nói không chừng còn có thể khiến Tiêu Viêm đối với Nạp Lan gia tộc ôm thù hận.

Chỉ cần nghĩ tới một người tương lai có cơ hội trở thành đấu hoàng cường giả lại trở thành địch nhân của Nạp Lan gia tộc, Nạp Lan túc vừa lo lắng, vừa tức giận dậm chân.

"Nha đầu kia. Hiện tại lá gan càng lúc càng lớn..."

Càng nghĩ càng nộ, chén trà trong tay Nạp Lan Túc đột nhiên nặng nề đập lên mặt bàn, nước trà bắn tung tóe, làm cho thị nữ hầu hạ một bên càng thêm hoảng sợ, vội vã cần cần dục dục thay chén lần nữa, *"Vân Lam Tông, như thế nào không thông tri chút nào a?"*

Ngay lúc Nạp Lan Túc trong lòng đang tức giận, thanh âm nữ tử thanh thúy đột nhiên vang lên trong đại sảnh, một bóng hình thanh sắc xinh đẹp từ trong sa liêm chậm rãi tiến ra, hướng Nạp Lan Túc ngọt ngào cười nói.

"Hừ, người trong mắt còn có phụ thân này? Ta lại nghĩ người trở thành Vân Vân đệ tử, sẽ không biết tới cái gì là Nạp Lan gia tộc ấy chứ!" Nhìn nữ nhi ngày càng xinh đẹp, Nạp Lan Túc trong lòng lửa giận thoáng thu liễm một điểm, hừ lạnh nói.

Nhìn Nạp Lan Túc sắc mặt không dễ nhìn, Nạp Lan Yên Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, đối với thị nữ một bên phát phát tay, đem đuổi ra ngoài.

"Phụ thân, hơn một năm không gặp, người trước tiên lại răn dạy Yên nhi, đợi lúc trở về, ta nhất định phải nói cho mẫu thân!" Đợi đến khi thị nữ rời khỏi, Nạp Lan Yên Nhiên mũi thon liền nhăn lại, ngồi xuống bên cạnh Nạp Lan Túc mà làm nũng.

"Trở về? Người còn dám trở về?" Nghe vậy, Nạp Lan Túc khóe miệng nức ra: *"Người còn dám trở về, xem gia gia người có dám hay không đoạn tuyệt với người."*

Bĩu môi, Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng rõ ràng, tự nhiên là minh bạch ý tứ trong lời Nạp Lan Túc.

"Người hẳn là biết mục đích ta tới đây chứ?"

Hung hăng uống một ngụm nước trà, Nạp Lan Túc mặt âm trầm nói.

"Là vì chuyện ta thôi hôn sao?"

Cánh tay nhỏ nhắn nhẹ vuốt mái tóc đen, Nạp Lan Yên Nhiên thản nhiên nói.

Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên bộ dáng bình tĩnh này, Nạp Lan Túc nhất thời tức đến tối mắt, bàn tay nặng nề đập lên bàn, tức giận nói: "*Hôn sự là gia gia người năm đó tự mình xếp đặt, ai cho người đi giải trừ?*"

"*Đó là hôn sự của ta, ta mới không cần dựa theo ý tứ các người gả cho ai, chuyện của ta, tự ta làm chủ! Ta mặc kệ là ai xếp đặt, ta chỉ biết, nếu như dựa theo ước định, gả đi chính là ta, không phải gia gia!*" Nhắc tới việc này, Nạp Lan Yên Nhiên mặt cũng không vui, nàng tính tình có chút độc lập, rất chán ghét đại sự của mình lại phải nghe theo người khác điều khiển, cho dù có là trưởng bối của nàng.

"*Người đừng tưởng ta không biết, người đơn giản là cho rằng Tiêu Viêm lúc đầu một tên phế vật nên không xứng với người sao? Nhưng hiện tại người ta tiềm lực so với người cũng không thấp! Lấy địa vị của người tại Vân Lam Tông, hẳn là đã sớm nhận được tin tức liên quan tới thực lực hắn chứ?*" Nạp Lan Túc cả giận nói.

Nạp Lan Yên Nhiên lông mày đen hơi nhíu, trong đầu hiện lên thiếu niên năm đó tràn ngập quật tính, môi đỏ mọng khê nhêch, thản nhiên nói: "*Đích xác có nghe nói qua một ít tin tức của hắn, không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên thật đúng là có khả năng bỏ đi cái danh phế vật, việc này đích xác làm ta rất ngoài ý muốn.*"

"*Ngoài ý muốn? Một câu ngoài ý muốn là được? Gia gia của người đã mở miệng, cho người một ít thời gian, lại đi một Ô Thủ Thành chuyển, tốt nhất là nên nói một lời xin lỗi, đem cái quan hệ này hoà hoãn một chút.*" Nạp Lan Túc cau mày nói.

"*Xin lỗi? Khó có khả năng!*"

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu dựng lên, không chút do dự trực tiếp cự tuyệt, hừ lạnh nói: "*Tiêu Viêm hẳn mặc dù đã không còn là phế vật, Nạp Lan Yên Nhiên ta vẫn như cũ sẽ không gả cho hắn! Càng đừng có đề cập đến chuyện ta nói cái gì xin lỗi, các người thích thì cứ tự mình đi, dù sao ta cũng không đi Ô Thủ Thành lần nữa!*"

"*Vậy là người đã từ chối con đường sống rồi đó! Họạ là người gây, người phải đi chấm dứt cho ta!*" Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên dĩ nhiên một lời cự tuyệt, Nạp Lan Túc nhất thời phần nộ.

"Không đi!"

Mặt ngọc lạnh lại, Nạp Lan Yên Nhiên dậm mạnh lên tuyết, trên gương mặt thoáng hiện lên một nét cao ngạo: *"Hắn không phải rất có bản lĩnh sao? Nếu năm đó dám ứng hạ ước định ba năm, ta đây Nạp Lan Yên Nhiên tại Vân Lam Tông chờ hắn đến khiêu chiến, nếu là ta bại, làm nô làm tì, nghe hắn xử trí, hừ, còn không muốn ta xin lỗi, khó có khả năng!"*

"Hỗn trưởng, nếu như ba năm ước định, người cuối cùng thua, đến lúc đó làm nô tì, vậy chẳng phải Nạp Lan gia tộc tới ta, mặt mũi mất hết hay sao?" Nạp Lan Túc nổi giận nói.

" Ai nói ta sẽ bại? Cho dù Tiêu Viêm hắn hồi phục thiên phú, Nạp Lan Yên Nhiên ta chẳng lẽ sẽ kém hắn cái gì? Hơn nữa Vân Lam Tông nội công pháp cao thâm đã nhiều không đếm xuể, cao cấp đấu kỹ lại càng phong phú, lại có đan vương Cổ Hà gia gia giúp ta luyện chế đan dược, mấy thứ này, hắn một thiếu gia tiểu gia tộc chẳng lẽ cũng có thể có? Nói không khách khí, sợ rằng chỉ đơn giản là tìm cao cấp đấu khí công pháp, cũng có thể khiến hắn tốn mấy chục năm rồi!" bị Nạp Lan Túc xem nhẹ như vậy, Nạp Lan Yên Nhiên nhất thời giống như bị đâm phải đuôi, nàng ghét nhất là bị người khác nói là kém hơn cái tên phế vật mà mình vạn lần xem thường!

Bị nữ nhi cãi lại, Nạp Lan Túc tức giận đến vênh râu trừng mắt, đột nhiên đứng dậy, vung tay lên định đánh Nạp Lan Yên Nhiên.

"Nạp Lan huynh, người cũng không nên làm vậy a." Nhìn thấy động tác của Nạp Lan Túc, một đạo bóng trắng vội vàng tiến vào, chắn trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên.

"Cát Diệp, người tên hỗn đản này, nghe nói lần trước đi Tiêu gia, cũng là người giúp nó phải không?" Nhìn bóng người che ở trước mặt, Nạp Lan Túc càng lại càng tức giận, giận dữ nói.

Xấu hổ cười, Cát Diệp cười khỏ nói: *"Đây là ý tứ của tông chủ, ta cũng không còn biện pháp."*

"Vân Vận nàng làm cái gì? Lại có thể tùy ý để Yên Nhiên làm ra loại chuyện ngu xuẩn này? Nếu như ba năm sau Tiêu Viêm thật sự đánh bại Yên Nhiên, vậy chẳng phải là thật muốn để nàng làm nô tì cho người ta?"

Nghe hai chữ tông chủ, Nạp Lan Túc tức giận có chút thu liễm, bất quá trong giọng nói vẫn có không ít oán khí, dù sao tự nhiên mất đi một người con rể tiềm lực cực lớn, cũng lại có thêm một địch nhân như thế, tâm tình cũng không chỗ tốt nào.

"Aa, Nạp Lan huynh không nên gấp gáp, việc không nên làm cũng đã làm, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, hơn nữa cho dù ngươi có bắt Yên Nhiên đi xin lỗi, cũng khó có thể cứu vãn quan hệ hai nhà, cần gì phải đi chuốc lấy chuyện không vui? Về phần ba năm đích ước định, ngươi cứ yên tâm đi, tông chủ gần đây đã tự mình xuống núi, thay thân Yên Nhiên chuẩn bị tài liệu luyện dược cuối cùng, chỉ cần đến lúc đó Cổ Hà trưởng lão đem đan dược luyện ra, vậy Tiêu Viêm nợ tuyệt đối khó có thể đuổi theo tiến độ tu luyện của Yên Nhiên, chỉ cần Yên Nhiên tại ước hẹn ba năm hạ thủ lưu tình, liền cũng làm tan đi oán khí trong lòng hắn." Cát Diệp mỉm cười nói.

"Phương thuốc gì mà lại diệu dụng như vậy?" Nhíu mày, Nạp Lan Túc hỏi.

"Aa, cái này vẫn không thể nói, thuốc này nguyên là Cổ Hà trưởng lão năm ngoài trong lúc lịch lãm, ngẫu nhiên từ thâm sơn đoạt được, vậy chắc hẳn là của tiền nhân lưu lại, về phần dược hiệu, đến lúc đó ngươi sẽ biết..." Cát Diệp thần bí nói.

Thấy Cát Diệp không nói, Nạp Lan Túc không kiên nhẫn phát phát tay, nhìn Nạp Lan Yên Nhiên trốn ở phía sau Cát Diệp vẻ mặt vẫn quật cường như cũ, đành phải bất đắc dĩ dậm chân, cảm giận nói: "*Quên đi, khó quản được ngươi, đến lúc đó thất bại, phải làm thị nữ cho người khác, ngươi cũng đừng có nói cùng Nạp Lan gia có quan hệ, ta cũng không thể cứu vãn đâu.*" Dứt lời, ngáp tràn oán khí rời khỏi đại sảnh.

Nhìn bóng lưng kia biến mất trong tầm mắt, Cát Diệp lúc này mới thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Nạp Lan Yên Nhiên vẻ mặt đồng dạng là bất đắc dĩ, thở dài một hơi, nói: "*Thật sự không nghĩ tới... Tiêu gia tiêu gia hóa kia, dĩ nhiên thật sự có thể đứng dậy.*"

"Có thể cũng kệ hắn đi..." Nạp Lan Yên Nhiên ngồi ở ghế, thản nhiên nói.

"Yên Nhiên, ngươi... thật sự có tin tưởng tại ước định ba năm đánh bại hắn không?" Chần chờ một hồi, Cát Diệp đột nhiên hỏi.

"Cát thúc, như thế nào ngay cả người cũng cho rằng ta so ra lại kém hơn cái phé... Tiêu Viêm hẳn." Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên nhất thời không vui nói.

Cười khở lắc đầu, Cát Diệp thờ dài nói: "Ta cảm thấy tiểu gia hỏa kia có chút quỷ dị..."

Bĩu môi, Nạp Lan Yên Nhiên ngọc thủ đang bung chén trà có chút nắm chặt, con ngươi nhìn chằm chằm nước trà nhàn nhạt, trong lòng hừ lạnh nói: "Ta cũng không tin người lại có khả năng mà trèo lên đầu bốn tiểu thư! Còn một năm rưỡi, ta xem người từ tam tinh đầu giả, có thể trèo lên tới cấp bậc gì?"

"Ta Nạp Lan Yên Nhiên, tại Vân Lam Tông chờ người! Có bản lĩnh cứ đứng hện tới đây đi!"

-----oOo-----

Chương 108: Bát cực băng đích ám kinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng nằm cô độc bên trên, ánh trăng nhàn nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng, soi sáng mặt đất

Trong khu rừng rậm nhỏ, một đống lửa nhàn nhạt bốc lên, mang đến những tia sáng ấm áp trong đêm tối yên tĩnh

Ngồi bên cạnh đống lửa, Tiêu Viêm nhàn hạ dựa vào cây cổ thụ, hỏa côn trong tay, nhàn chán đùa giỡn đống lửa

Tính đến ngày hôm nay, Tiêu Viêm đã rời khỏi Ô Thần Thành được năm ngày, lúc đầu còn có cảm giác mới mẻ, tại những lúc một mình du hành, nỗi nhớ nhà cũng giảm đi rất nhiều, nhưng lại chậm rãi tăng lên theo tâm tình tỉnh té của thiếu niên

Lười nhác bỏ một cây củi vào, làm cho đống lửa lần nữa trở nên sáng ngời, Tiêu Viêm tay chống vào cằm, miễn cưỡng nói: "Su phụ, chúng ta rốt cục

sẽ đi đâu a?"

"*Ma thú sơn mạch*" Âm thanh già nua của Dược Lão từ trong giới chỉ truyền ra

Đến vùng phụ cận Ô Thán Thành không phải là có thể tiến vào ma thú sơn mạch sao? Như thế nào lại phải chạy đi xa như thế này?

"*Nơi này thuộc đông bộ ma thú sơn mạch, từ đây đi xuyên qua ma thú sơn mạch, là có thể tới Tháp Qua Nhĩ sa mạc, nơi đó là mục tiêu tu luyện cuối cùng của chúng ta*" Dược Lão cười nói

Đi xuyên qua ma thú sơn mạch? "*Khỏe miệng nhất thời khô cứng, Tiêu Viêm cười khan nói: "Lấy thực lực của ta bây giờ, chỉ có thể đối phó với một ít nhất giai ma thú, nhiều lắm chỉ có thể hoạt động được ở vùng ngoại vi, muốn tung hoành ở bên trong, sợ rằng... Khó có khả năng đi?"*

"Ở trong hiểm địa, tiềm lực mới có thể bộc phát "*Dược Lão thần nhiên nói: "Ta chuẩn bị làm cho ngươi tại ma thú sơn mạch, thăng cấp thành đấu sư" Ách ...Đoạn thời gian này tu luyện này của ta, không phải là phải vượt qua ma thú sơn mạch sao? "Nghe vậy, Tiêu Viêm khuôn mặt đang lộ vẻ sàu muộn nhất thời biến đổi*

"Theo dự tính của ta, ngươi sẽ tu luyện tại ma thú sơn mạch một năm, còn thừa nửa năm sẽ tới Tháp Qua Nhĩ sa mạc tu luyện "

"Tháp Qua Nhĩ sa mạc?" Thì thầm vài tiếng, Tiêu Viêm bắt đắc gĩ lắc đầu. Quên đi, dù sao cũng còn có Dược Lão bên cạnh chống đỡ, hẳn là Dược Lão cũng sẽ không để cho mình bị ma thú ăn đi mất?

Bàn tay vuốt vuốt cằm, Tiêu Viêm liếm liếm môi. Cười dài nói: "Su phụ ... Còn địa bậc đấu kỹ?"

"Tiểu gia hỏa ngươi, mỗi ngày đều nhiều lần hỏi, không cảm thấy phiền ah?"

Nghe Tiêu Viêm đề cập đến vấn đề này, Dược Lão có chút dở khóc dở cười, bắt đắc gĩ lắc đầu. Thoáng trầm mặc một lúc rồi lên tiếng nói: "*Sau khi tiến vào ma thú sơn mạch, ta sẽ dạy cho ngươi. Ở bên ngoài có nhiều người, ngộ nhỡ bị người khác nhìn thấy sẽ đem lại những phiền toái không*

cần thiết

Nghe Dược Lão lại muốn trì hoãn vài ngày, Tiêu Viêm có chút không muốn đành phải buồn bực gật đầu

"Nhìn bộ dạng tham lam của người kia, người chẳng lẽ không biết, mặc dù hấp chương cùng xuy hảo chương đích thật người đã tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, bất quá bất cực băng, người chỉ biết được chút bề ngoài mà thôi "

Nhìn bộ dáng của Tiêu Viêm, Dược Lão không nhịn được lên tiếng trách mắng

"Chỉ được vẻ bề ngoài? Như thế nào có thể? Lần trước đối phó với tên Gia Liệt Áo kia, ta sử dụng bát cực băng, đánh cho hắn cánh tay cấp nát mà "Nghe vậy Tiêu Viêm nhất thời không phục lắm bậm nói." Hắc hắc không sai người quả thật cấp nát tay hắn, nhưng thủ cước của người khi đó không phải cũng chết lạng hay sao? Nếu không phải tên kia không có chuẩn bị, người cùng hắn, hắn đã rơi vào cục diện lưỡng bại câu thương "

Dược Lão hắc hắc hừ nói: "Lực công kích của bát cực băng có thể so được với hạ bậc địa đấu kỹ, nếu tu luyện đến cùng, có thể vượt cấp đánh bại được đối thủ hơn mình hai ba tinh cũng không khó khăn, nhưng ở trong tay người, ngay cả đối phó với một người cùng cấp bậc, thiếu chút nữa bị biến thành lưỡng bại câu thương "

Tiêu Viêm chột chau mày lại, trầm tư, trong đầu đột nhiên nhớ lại ngày Dược Lão thâm nhập đấu kỹ vào đầu mình, có giới thiệu qua bát cực băng.

Bát cực băng: Huyền bậc cao cấp đấu kỹ, cận thân công kích đấu kỹ, nổi tiếng về lực công kích mạnh mẽ, luyện đến đại thành, công kích gồm bát trọng kinh, bát trọng điệp gia. Uy lực có thể so với hạ cấp địa bậc đấu kỹ! "

"Bát trọng kinh khí, phải trải qua tu luyện mới từng bước tích lũy được, nhưng người tự nhìn lại mình xem, người hiện tại nắm giữ được mấy trọng? Hắc hắc, tựa hồ trừ bỏ bên ngoài luồng kinh khí, cũng không có điểm ám kinh nào đi?" Dược Lão thần nhiên nói: "Nếu người có thể dưới kinh khí của mình giấu đi một trọng ám kinh, ngày đó đối chiến với Gia Liệt Áo, đương nhiên không phải khổ cực như vậy?"

"Ám kình phải như thế nào mới tu luyện được?" Khuôn mặt Tiêu Viêm chậm rãi ngưng trọng, Tiêu Viêm rút cuộc cũng biết được mình đã bỏ qua một vấn đề quan trọng

"Người trước kia sử dụng bát cực băng, hoàn toàn là làm cho tinh thần hăng hái lên, đem một lũ mãnh kình kích ra, không có chút kỹ xảo nào đáng nói, ta trước kia cũng không có nhắc nhở người, thứ nhất là do thân mình thực lực người quá yếu, thứ hai người cũng tự mình chưa phát hiện qua"

Tiêu Viêm xấu hổ cúi đầu, hẳn thật sự đúng là chưa bao giờ tự hỏi qua vấn đề ám kình, bởi vì lực công kích bên ngoài của bát cực băng hung mãnh bộc phát lực, cũng đã làm cho hắn hết sức hài lòng

"Bế mục, ngưng thần!" Dược Lão quát nhẹ, khiến cho Tiêu Viêm vội vàng ngồi xếp bằng bày ra tư thế tu luyện

Bên cạnh đồng lửa, thiếu niên chậm rãi nhắm mắt, bốn phía lần nữa trở nên yên tĩnh, chỉ còn có tiếng củi cháy nhẹ nhàng cùng với âm thanh trầm thấp của côn trùng

Khoảng khắc yên tĩnh này duy trì liên tục một hồi lâu, Tiêu Viêm dang bế mục, đột nhiên hai mắt mở ra, khẽ cau mày, trước tiên suy nghĩ lại những lời mà Dược Lão vừa mới dùng tâm linh trao đổi

Trầm ngâm một lúc, Tiêu Viêm lông mày có chút giãn ra, gật gật đầu, bàn tay nắm chặt lại, đăm hoàng đầu khí thoáng yên tĩnh lại, chợt theo tiếng quát của Tiêu Viêm, bát cực băng công kích vào cành đại thụ phía trên

"Bát cực băng!"

"Thình thịch!"

Một âm thanh trầm muộn vang lên, tại chỗ quyền đầu công kích, trên cây đại thụ, vài đạo vết nứt tạo thành một lỗ nhỏ, lan tràn ra

"Thình thịch!"

Âm thanh trầm đục vừa hạ xuống không lâu, thì một âm thanh trầm đục

khác từ cây đại thụ mạnh mẽ truyền ra

"Ca ... "Âm thanh trầm đục sau ẩn chứa kinh lực do Tiêu Viêm trực tiếp thâm nhập vào cây cổ thụ, trong nháy mắt, chọt từ bên trong nổ tung ra, cây cổ thụ bị ám kinh phá hư hại, trở lên lung lay muốn ngã

"Hảo ... Ám kinh thật là mạnh!"

Nhìn cây đại thụ bị ám kinh phá hoại, Tiêu Viêm cả kinh trợn mắt nhìn, tuy nói ám kinh khiến cho đấu khí trong cơ thể hắn tiêu hao một phần ba, nhưng hiệu quả thu được rõ ràng là tương xứng với chỗ đấu khí tiêu hao

"Đạt đến bát trọng kinh, bát cực băng mới so sánh được với hạ cấp địa đấu kỹ a" Chậm rãi thu hồi quyền đầu, Tiêu Viêm sợ hãi than nói

"Cũng không tệ lắm lần đầu tiên đã có thể xuất ra một điểm ám kinh, bất quá rõ ràng vẫn còn kém, ám kinh bộc phát ra không được lâu lắm, nếu gặp phải đối thủ có cảm giác nhạy bén, liền có thể khiến cho người không thể bộc phát được ám kinh mà hóa giải đi "Dược Lão khẽ nói

"Hắc hắc, không sao cả, đây là lần đầu tiên mà thôi, chỉ cần tập luyện nhiều lần, ta tin tưởng năng có thể khống chế thời gian bộc phát ám kinh "Thoải mái đánh ra vài quyền, tối nay hiểu được ám kinh, làm cho lực chiến đấu của Tiêu Viêm, chọt tăng lên rất nhiều, đồng thời khiến cho Tiêu Viêm trong lòng có thêm tín tâm

Gật gật đầu, Dược Lão chân chờ một hồi rồi nói: "Đột Quyết "mặc dù có thể tiến hóa kỳ diệu nhưng công pháp này khởi đầu cấp bậc thực sự quá thấp, khiến cho đấu khí tích tụ trong cơ thể người nhiều lắm chỉ xuất ra được mấy lần ám kinh, cho nên sau này nếu cùng người khác đối chiến, cần phải một kích giết chết ngay đối thủ, bát cực băng loại đấu kỹ này chính là rất hợp với người "

"Ân "Tiêu Viêm trịnh trọng gật gật đầu, hắn đồng dạng cũng phi thường mình bạch nhược điểm của mình, đó là không thể chiến đấu kéo dài, một khi chưa thu thập được đối phương mà đấu khí khô kiệt hết, phần thất bại ắt hẳn sẽ thuộc về bản thân mình

"Xem ra cần phải tìm biện pháp đề cao tiến độ tu luyện đấu khí của người, sau khi tiến vào mau thú sơn mạch, ta sẽ chỉ dẫn cho người đi tìm kiếm

một ít dược thảo quý hiếm, người hiện tại trừ bỏ thiên phú ở ngoài, còn cần phải có đan dược hỗ trợ nữa "*Dược Lão trầm ngâm nói*

Tiêu Viêm cười cười, lông mày đột nhiên nhíu lại, cười nói: "Nạp lan Như Yên sợ rằng cũng giống như ta hội cũng dùng biện pháp này để tu luyện "

"Hắc, sao có thể so được với tiểu tử người? ở Gia Mã đế quốc, tên Cổ Hà kia có thể xem như là luyện dược sư đứng đầu, nhưng trong mắt ta, hắn không xứng so bì được với ta về luyện dược thuật? Cả đấu khí đại lục này có thể so với ta, cũng không quá năm người!"*Dược Lão thần nhiên nói, ngữ khí khó che dấu được vẻ ngạo khí cùng với khinh thường*

Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi, đối với thân phận của Dược Lão. càng ngày càng tò mò hơn

"Được rồi, đem đồ vật này đeo lên lưng, kể từ hôm nay kể cả khi đi ngủ người cũng phải đeo nó "

Dược Lão trầm ngâm một hồi, từ trong giới chỉ lấy ra một vật thể màu đen thật lớn, cuối cùng nặng nề nện xuống mặt đất, khiến tro bụi trên mặt đất nhất thời bắn tung tóe

"Ách ..."*Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vật thể ước chừng cao bằng cả thân mình kia trên mặt đất, trên trán nhất thời mồ hôi lạnh toát ra, nuốt nước bọt nói: "Cái này ...Có ích lợi chi?"*

"Đây là do huyền thiết tạo ra, cả đại lục chỉ sợ chỉ có nhất kiện, nó không chỉ cực kỳ cứng rắn, hơn nữa trầm trọng vô cùng, trọng yếu nhất là nó có thể áp chế đấu khí một cách thần kỳ, nếu người có thích ứng được áp chế này, ngày sau khi gỡ vật này xuống cùng người khác giao chiến, thực lực của người sẽ làm cho mọi người khiếp sợ "*Dược Lão cười cười, chợt bổ sung nói*

"Hơn nữa, ta ngày sau dạy người địa bậc đấu kỹ cùng thứ này cũng có liên quan "

-----oOo-----

Chương 109: Huyết liên tinh

Dưới cái nắng chói chang của mặt trời, mặt đất như nứt ra làm bốn phía, bàn chân kiên ngạnh đạp trên bùn đất, một cỗ sóng nhiệt từ bàn chân mãnh liệt tràn vào khiến cho người đi đường mồ hôi đầm đìa chảy ra, ánh nắng không ngừng chiếu rọi tạo thành thời tiết quỷ quái như bây giờ

Trên một con đường lớn, một vị thiếu niên quần áo bình thường, mồ hôi chảy đầy trên vẻ mặt gian nan, đang khó khăn hành tẩu, thiếu niên mỗi lần đặt chân bước đi, hội giống như một vật nặng rơi xuống mặt đất vậy

Đứng ở gần quan sát thì thấy ở sau lưng thiếu niên có vác một cự kiếm màu đen khổng lồ, ách nói đây là bả cự kiếm không bằng nói đây là một cự thiết cho rồi, cự kiếm màu đen này không có mũi kiếm, tại cuối cự kiếm, tựa hồ giống như là bị một vật gì đó, nhất đao chặt đứt, lộ ra vẻ bóng loáng như một tấm gương

Mặt ngoài cự kiếm màu đen, mơ hồ lộ ra một chút văn tự kỳ bí, văn tự kỳ bí này cơ hồ tràn ngập khắp thân cự kiếm, phối hợp với màu đen của cự kiếm, nhìn thoáng qua, cơ hồ có vài phần thần bí

Chiều dài của cự kiếm lại càng quái dị, cơ hồ là dài hơn cả thân thiếu niên, tổ hợp kỳ dị này, làm cho những người đi đường, nhìn không được phải quay đầu lại tò mò nhìn hẩn

Hành tẩu được khoảng một trăm bước, thiếu niên rốt cục có chút không cầm cự được, miệng không ngừng thở hồng hển, hai chân tựa như ngàn cân khó nhọc bước về phía cây đại thụ ven đường

Đi tới được cây đại thụ, thiếu niên trực tiếp ngửa mặt hướng lên trời, để cho đầu óc khẽ thanh tĩnh lại, mồ hôi tùy ý chảy trên trán giống như một dòng suối nhỏ chảy xuôi xuống

"Sự phụ vật này cũng thật là kinh khủng đi, vác nó trên lưng ...Đấu khí trong cơ thể lưu chuyển dĩ nhiên cứ như thế trì hoãn, hơn nữa vật quý này, cũng thật là nặng đi nha? Vốn chỉ cần một ngày đường, bây giờ cố nhiên lại thành hai ngày nhưng cũng không đạt được mục tiêu!" Dồn dập thở hồng hển mấy hơi, Tiêu Viêm thanh âm vang lên. Bởi vì quá độ thoát lực, cho nên âm thanh có chút tắc nghẽn

"Hắc hắc tu hành bây giờ mới chính thức bắt đầu, ngươi tưởng rằng theo ta đi ra ngoài, chỉ đơn giản là đi dạo chung quang hay sao? Nếu đã gọi là khổ tu, vậy thì cần chuẩn bị tinh thần để chịu đựng gian khổ đi nha, cái cuộc sống thư sướng tại Ô Thần Thành, bắt đầu rời xa ngươi rồi" Từ trong giới chỉ âm thanh già nua của Dược Lão truyền ra thoảng có chút hả hê vui sướng

Nghe vậy Tiêu Viêm cười khò lắc đầu, khẽ thư giãn thân thể, khoe mắt phiêu liêu nhìn cự kiếm màu đen nhánh phía sau lưng, nhãn đồng toát lên vẻ kinh hãi

Hắn cũng không có nghĩ tới, thoát nhìn vật này bề ngoài không ra gì cả, dĩ nhiên lại kinh khủng như vậy, không chỉ đè ép đấu khí lưu chuyển trong cơ thể mình, hơn nữa lại còn nặng một cách biến thái, cơ hồ làm cho Tiêu Viêm có lúc đã vận toàn lực đấu khí mà cũng suýt không chịu được

Hai ngày nay, Tiêu Viêm rốt cục cũng ném trải được tư vị khổ tu chân chánh theo như lời Dược Lão nói

Lưng đeo cự kiếm màu đen, chiến đấu lực của Tiêu Viêm sợ rằng chỉ có thể ngang hàng so với một gã vừa mới tấn cấp đấu giả. Song mặc dù cự kiếm màu đen mang đến nhiều trói buộc, bất quá dưới áp lực của nó, cũng khiến cho Tiêu Viêm che dấu đi được thực lực chân thực của bản thân, với một người độc hành như hắn, dưới tình huống không quen biết một ai trên đường hành tẩu, tùy ý để bại lộ thực lực của mình, không thể nghi ngờ gì là một hành động ngu xuẩn

Ngón tay khẽ vuốt vuốt lên giới chỉ, một khóa đan dược màu xanh liền xuất hiện trong lòng bàn tay, đan dược này có tên gọi là hồi khí đan, công hiệu đúng như tên gọi của nó có thể trong thời gian ngắn cấp tốc hồi phục lại đấu khí

Đan dược này là ngày trước tại Ô Thần Thành, Dược Lão có ý luyện chế ra cho Tiêu Viêm, bất quá bởi vì nguyên liệu để luyện chế ra hồi khí đan rất hiếm, với năng lực của Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá, cũng bất quá chỉ tìm kiếm được ba mươi mai dược liệu, cho nên, Tiêu Viêm bình thường cũng không tùy ý phục dụng, bất quá dưới tình huống bây giờ cũng không thể tiết kiệm được nữa

Mục quang cẩn thận quan sát vùng phụ cận trên đường, thấy không có người, Tiêu Viêm lúc này mới đem hơi khí đan nuốt vào bụng, nhàn hạ ngồi xuống, chậm rãi đợi đan dược phát huy tác dụng

Tuy nói sau khi phục dụng đan dược, tiến vào trạng thái tu luyện, mới có thể phát huy hết được hiệu quả của đan dược, bất quá lúc này Tiêu Viêm không có điều kiện yên tĩnh để tu luyện, ở bên ngoài đại lộ không ngừng có người hành tẩu qua, cho nên cái ý niệm muốn tiến vào trạng thái tu luyện của hắn hoàn toàn không thể thực hiện được

Khẽ nhắm mắt lại Tiêu Viêm đang ở trong trạng thái uể oải, có thể rõ ràng nhận thấy, trong cơ thể các bộ phận cơ hồ đều đã kiệt lực, đang tham lam hấp thu luồng khí ôn nhuận tỏa ra từ dược lực

Hấp thu đến tia dược lực cuối cùng, Tiêu Viêm tựa hồ có cảm giác, các tế bào trong cơ thể mình bây giờ đều đang ẩn chứa lực bộc phát, tựa hồ so với lúc trước, cường hóa hơn một ít....

Mặc dù mới bắt đầu khổ tu dược hai ngày, nhưng Tiêu Viêm tin tưởng, nếu gỡ cự kiếm màu đen này xuống, hắn tự tin có thể đánh bại một gã lục tinh đấu giả!

"Tựa hồ có chút hiệu quả?" Thì thào sờ sờ khuôn mặt, Tiêu Viêm đột nhiên nhếch miệng cười, miễn cưỡng co dũa cánh tay, cảm thấy tràn ngập sức sống khiến cho hắn tràn ngập vui mừng

Từ từ đứng dậy, Tiêu Viêm có cảm giác như vừa hận vừa yêu, vỗ vỗ cự kiếm quý dị sau lưng, lại lần nữa trầm trọng bước đi

Trước khi màn đêm buông xuống, Tiêu Viêm rốt cục cũng đến được một khu trấn nhỏ nằm gần ma thú sơn mạch

Trấn nhỏ này tên là Thanh Sơn trấn bởi vì nguyên do nằm gần ma thú sơn mạch, lại có tên gọi khác là Ma Thú tiểu trấn, nên người trong trấn này phần lớn đều là lính đánh thuê, bọn họ đều kết thành đoàn đội, ngồi thành đống tại ngã tư đường, không kiêng kị gì cứ thế thảo luận các vấn đề như trong trấn nữ nhân nào tuyệt nhất, nơi nào náo nhiệt nhất, nơi nào trong ma thú sơn mạch ác hiểm nhất ...

Hành tẩu đến ngã tư đường, với việc vác trên lưng cự kiếm bất đồng so với

hình thể của mình, Tiêu Viêm tự nhiên trở thành tiêu điểm của không ít ánh mắt tò mò, bất quá hẳn cũng không quá để ý, khẽ lau mồ hôi trên trán, chậm rãi hành tẩu ra khỏi ngã tư đường

Hai bên đường, có không ít thương điểm, hơn nữa bởi vì nguyên do thuận tiện, cho nên nhân khí có chút hỏa bạo, Tiêu Viêm ánh mắt hăng hái tại chỗ này tìm kiếm một thương điểm tốt, ánh mắt ngoài ý muốn đảo qua dược điểm gần đó, cước bộ đình chỉ lại, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó cất bước tiến vào, dược điểm này tên gọi là "*Vạn Dược trai* "

Tiêu Viêm đối với vũ khí và khai giáp không có chút hứng thú, chỉ có hứng thú đối với các loại dược liệu quý hiếm, chỉ cần có thể tìm được một loại dược liệu quý hiếm, Dược Lão liền có thể luyện chế cho hắn các loại đan dược làm tăng thực lực của hắn lên, hành tẩu trong ma thú sơn mạch đầy nguy hiểm, đan dược thật sự là một loại phù chú bảo hộ tính mạng tốt nhất

Bước vào đại môn của dược điểm, trên vách tường dược điểm có treo nguyệt quang thạch giống như bạch trú, dược điểm lúc này cũng có không ít người, điểm viên lúc này cũng cực kỳ bận rộn, cho nên cũng không có để ý tới một người vừa mới tiến vào như Tiêu Viêm

Không có ai chú ý tới, Tiêu Viêm càng cảm thấy thoải mái, ánh mắt chậm rãi đảo qua quầy bán dược liệu, ánh mắt chuyển qua hộp ngọc nhỏ có chút sừng sốt

"*Chữa thương dược? Chẳng lẽ nơi này cũng có luyện dược sư sao?*" Nhìn chằm chằm tư liệu ghi dưới bình ngọc nhỏ, Tiêu Viêm ngân người, có chút kinh ngạc lắm bậm nói

Lắc đầu, Tiêu Viêm ánh mắt tiếp tục di động, bất quá khi hắn xem xong hết các vật phẩm trong dược điểm thì có chút thất vọng lắc đầu, tuy trong này cũng có một ít trung cấp dược liệu, bất quá đối với Tiêu Viêm cũng không có nhiều tác dụng

Đang lúc Tiêu Viêm chuẩn bị rời khỏi, khóe mắt phiêu động lung tung, chợt đình chỉ lại

Ánh mắt như xuyên thấu nhìn qua quầy bàn, Tiêu Viêm hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vật thể kim sắc dược đề trong góc, một hồi lâu sau,

liếm liếm môi, lại lần nữa đánh giá lại vật thể kim sắc này

"Khái ...Phiền toái cho ta xem vật này một chút "

Chậm rãi thu hồi lại ánh mắt có chút tham lam cùng hưng phấn, Tiêu Viêm ngẩng đầu, hướng gã nam điểm viêm mỉm cười nói

Bị thanh âm của thiếu niên gọi lại, điểm viên ánh mắt liếc qua thân hình Tiêu Viêm, nhìn vật phẩm Tiêu Viêm yêu cầu coi, phát hiện đó chỉ là khối nhất cấp hoàng liên tinh, nhất thời có chút không kiên nhẫn bĩu môi, từ trong quần lấy ra *" Hoàng liên tinh, đê cấp dược liệu, một trăm kim tệ "*

Không quan tâm đến thái độ của điểm viên, Tiêu Viêm trong lòng cười lạnh một tiếng, tiện tay tiếp nhận vật phẩm bị coi là nhất cấp dược phẩm hoàng liên tinh, móng tay lẳng lẽ chà nhẹ lên nó, dĩ nhiên mặt ngoài lộ ra một điểm giống như màu máu tươi, ánh mắt có chút ửng hồng lên, Tiêu Viêm khước mắt co quắt, khẽ vuốt vuốt mũi, đưa ngón tay lên mũi ngửi, thoáng ngửi thấy một mùi máu tanh, đôi mắt không nhìn được lóe ra tia sáng kì dị

"Quả nhiên là huyết liên tinh "

Tiêu Viêm trong lòng đang phấn chấn, thanh âm Dược Lão cũng kinh ngạc vang lên

"Tiểu tử ngươi vận khí quả thật không sai a, dĩ nhiên có thể gặp được loại dược liệu hiếm có này!"

-----oOo-----

Chương 110: Tiểu Y Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Huyết Liên Tinh là một loại cao cấp dược liệu cực kì hiếm thấy, loại dược liệu này bình thường cũng Hoàng Liên Tinh phối hợp mà phát triển, bất quá số lượng cực kì thưa thớt, vẻ bề ngoài sơ với Hoàng Liên Tinh cơ hồ hoàn toàn giống nhau, nếu đổi lại là người không quen thuộc tất nhiên khó có thể phân biệt hai cái. Lúc này khi gặp vật này, nếu không phải dược lão

đột nhiên phát tiếng kinh dị, bằng không làm sao mà tên tiểu thái điều Tiêu Viêm có thể phát hiện ra cái vật nhỏ không mấy thu hút này, ngẫu nhiên lại tìm được một loại dược liệu hiếm thấy mà hắn cầu cũng không được.

Huyết Liên Tinh là một trong những tài liệu chính để luyện chế "*Huyết Liên Đan*", mà nói đến Huyết Liên Đan, thì phải nhắc tới cái công pháp quý dị mà Tiêu Viêm đang tu luyện, "*Phần Quyết*"!

Phải biết rằng, Phần Quyết muốn tiến hoá phải thôn phệ dị hỏa, song thôn phệ dị hỏa đâu có dễ dàng làm được. Dị hỏa không chỉ cực kì cuồng bạo, lại có tính huỷ diệt kinh khủng, đừng nói cơ thể người dính trúng một điểm, cho dù là lấy skim loại đặc thù nổi tiếng cứng rắn cũng không chịu nổi sự thiêu đốt ở nhiệt độ cao của dị hỏa.

Cho nên muốn thành công đem "*Dị hỏa*" hút vào trong cơ thể để luyện hóa hấp thu, phải chuẩn bị một số thứ cực kì phức tạp, chỉ có sử dụng mấy thứ này bảo vệ thân thể mới có thể đề cao xác suất thành công thôn phệ "*Dị hỏa*".

Mà "*Huyết liên đan*", chính là một trong những đan dược trọng yếu nhất.

Huyết liên đan sau khi dùng sẽ bao phủ lên bề mặt cơ thể một tầng huyết giả kì dị có thể chống đỡ được nhiệt độ cực cao, cho nên chỉ có cách mượn công hiệu của nó mới có thể đến gần dị hỏa, đồng thời tìm kiếm cơ hội mà tiến hành các biện pháp tiếp theo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Mà đối với một số dược vật cần chuẩn bị theo lời của dược lão, Tiêu Viêm đã từng ở Ô Thản Thành ngầm tìm kiếm nhưng không có kết quả gì, không nghĩ tới lúc này mới vừa mới đi tới nơi khác liền may mắn tìm được Huyết Liên Tinh hiếm thấy.

Định lực hơn người làm Tiêu Viêm có thể đem cảm xúc mừng như điên trong lòng mà hoàn mỹ thu liễm, trước ánh mắt không kiên nhẫn của nhân viên cửa hàng tùy ý đem Huyết Liên Tinh trong tay cân nhắc một chút, thoáng trầm ngâm rồi mỉm cười hỏi: "*Xin hỏi các người nơi này còn có Hoàng Liên Tinh không? Ta muốn mua một số lượng lớn.*"

Nghe vậy, nhân viên cửa hàng có chút sững sốt, ánh mắt hoài nghi đảo qua trên người Tiêu Viêm. Mặc dù Hoàng Liên Tinh chỉ một trăm kim tệ một

khối, bất quá mua nhiều như vậy cũng phải bỏ ra một cái giá xa xỉ.

Ánh ămts sau khi dờn đến giới chỉ trên ngón tay Tiêu Viêm, nhân viên cửa hàng nét hoài nghi trên khuôn mặt nhanh chóng biến mất, thay thế là nịnh nọt tươi cười: "*Tiên sinh, thỉnh chờ, ta lập tức đi lấy.*"

Gật đầu cười nhạt, Tiêu Viêm cũng không để ánh mắt chú ý đến khối Huyết Liên Tinh nữa, mà ngược lại làm như không có việc gì nhìn lên quây tìm kiếm một thứ khác.

Nhân viên cửa hàng rời đi không lâu liền bước nhanh trở lại, tay bung một chiếc hộp gỗ nhỏ đặt lên bàn, cười nói: "*Tiên sinh, nơi này tổng có năm mươi ba khối Hoàng Liên Tinh, ngài mua toàn bộ chứ?*"

Cười cười, Tiêu Viêm vẫn chưa trả lời, ánh mắt đảo qua Hoàng Liên Tinh trong chiếc hộp gỗ nhỏ, sau một lát trong mắt xẹt qua một tia thất vọng khó có thể phát hiện. Hẳn phát hiện trong đám Hoàng Liên Tinh này cũng không có khối Huyết Liên Tinh thứ hai.

Trong lòng thất vọng thở dài một hơi, Tiêu Viêm vẫn mang bộ mặt tràn đầy tươi cười tùy ý lấy ra hơn hai mươi khối, rồi bỏ Huyết Liên Tinh đang cầm nơi tay vào trong đó, hướng nhân viên cửa hàng cười nói: "*Giúp ta gói lại, tính tiền đi.*"

"*Tiên sinh, tổng cộng là hai ngàn bốn trăm mai kim tệ.*" Ánh mắt đảo qua số lượng Hoàng Liên Tinh, nhân viên cửa hàng rất nhanh báo ra giá cả.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm ngón tay vừa nhắc, đạm lục sắc tạp phiến còn năm nghìn mai kim tệ liền xuất hiện trong tay đưa cho nhân viên cửa hàng, Sau khi đem Hoàng Liên Tinh nhanh chóng cất vào giới chỉ, trong lòng nhất thời nặng nề thở dài một hơi.

Thoáng trầm mặc một hồi, Tiêu Viêm đột nhiên quay lại nhân viên cửa hàng đang xoát tạp tùy ý dò hỏi: "*Hoàng Liên Tinh ở đây của các ngươi là tìm thấy trong ma thú sơn mạch sao?*"

"*Án, ma thú sơn mạch nơi đây được nguyên phong phú, "Vạn dược trai" chúng ta có đội ngũ hái thuốc chuyên môn, bất quá mỗi lần tiến vào ma thú sơn mạch đều hao tổn khá nhiều tài chính để thuê dong binh đoàn làm hộ vệ.*" Đem tạp phiến đưa trả cho Tiêu Viêm, nhân viên cửa hàng vừa mới

làm thành công một cái sinh ý lớn nên trong lòng đại hảo mà trả lời.

Có chút gật gật đầu, Tiêu Viêm thu thập xong đồ vật đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ở chỗ cửa tiệm thuốc đột nhiên nao động hẳn lên.

"Oa, chính là Tiểu Y Tiên!"

"Thật xinh đẹp, sách sách, eo chân kia thật nhỏ..."

"Ngu ngốc, người muốn chết à? Hơn phân nửa dong binh ở Thanh Sơn Trấn này đều được Tiểu Y Tiên chữa trị qua, coi chừng bị người khác nghe thấy liền cắt đi cái lưỡi của người đấy!"

Đứng không xa Tiêu Viêm, hai gã nam tử đang thấp giọng nói chuyện với nhau, một người vừa nói ra có chút đùa giỡn, đồng bạn của hắn vội vàng một tay kéo lấy hắn thấp giọng mắng.

"Ta nói chơi thôi... Hắc hắc, hắc hắc..." Cũng nhận thấy chung quanh phóng tới những ánh mắt bất hảo, tên kia nam tử sắc mặt tái nhợt xấu hổ bị đồng bạn lôi kéo, vội vàng trốn ra tiệm thuốc.

"Cái gì Tiểu Y Tiên kia, ở chỗ này lại có danh vọng lớn như vậy sao?" Có chút kinh ngạc bởi hai người nói chuyện với nhau cùng với phản ứng của các dong binh khác, Tiêu Viêm đứng ở xa hơi nghiêng nghiêng đầu, từ giữa khe hở của đám người mơ hồ có thể nhìn thấy thân hình một bạch y nữ tử.

Đợi đám người tản ra, Tiêu Viêm cũng rút cuộc cũng thấy rõ diện mạo nữ tử bị mọi người vây quanh khi nãy.

Nữ tử mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt, dung mạo dù không tính là tuyệt sắc nhưng cũng có thể nói là mỹ nhân khó gặp, gò má lạnh nhạt mỉm cười phát ra một cỗ khí chất tươi mát kì ảo, cỗ khí chất khác người này làm cho mị lực tỏa ra của nữ tử càng tăng lên.

Ánh mắt vòng vo chuyển trên người nữ tử, cuối cùng dừng lại ở một cái lục đại cuốn lấy vòng eo mảnh mai, nhìn vòng eo uyển chuyển mảnh mai, Tiêu Viêm nhãn đồng xẹt qua một tia kinh diễm.

Trong các nữ nhân mà Tiêu Viêm nhận thức, Huân Nhi là động lòng người

nhất, có vẻ đẹp thần bí bất khả tư nghị, còn Nhã Phi lại có thể nói là vu vật quyền rũ hấp dẫn nhất, còn Tiêu Ngọc lại có cặp chân ngọc thon dài gợi cảm, mỗi lần đều làm cho Tiêu Viêm ánh mắt không nhìn được mà lưu luyến trên đó, mà vị bạch y nữ tử trước mặt này, sợ rằng trong tất cả các nữ nhân còn lại thì có vòng eo tinh tế và nhu nhược nhất.

Tiêu Viêm miệng sợ hãi than sách sách, bên tai lại truyền đến tiếng nhân viên cửa hàng cúi đầu cười: "*Tiểu Y Tiên là y sư đặc biệt của Vạn Dược Trai chúng ta, cả Thanh Sơn Trấn không biết có bao nhiêu người thích nàng, mỗi lần đi ma thú sơn mạch hái thuốc nếu có Tiểu Y Tiên cùng đi thì dong binh đoàn đều đem giá cả đặt ở mức thấp nhất, hơn nữa thường xuyên vì danh ngạch còn thừa mà thiếu chút nữa thì đánh nhau.*"

"Y sư?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt ngạc nhiên nói: "*Nàng không phải là luyện dược sư sao?*"

Y sư, cũng là một loại có thể coi như luyện dược sư, bất quá địa vị so với luyện dược sư kém hơn rất nhiều, dù sao bọn họ cũng không thể chính thức luyện ra đan dược mà chỉ có thể sử dụng một ít hỏa diễm bình thường đem dược liệu phối chế cùng một chỗ tạo ra hiệu quả trị liệu cho người, bất quá này so với đan dược của luyện dược sư lại kém hơn rất nhiều, cho nên mỗi một y sư đều mang giấc mộng trở thành một luyện dược sư, bất quá rất nhiều người cuối cùng cả đời cũng khó có thể bước vào cánh cửa kia, duyên có chủ yếu chính là bởi vì thiên phú bản thân cộng thêm không có người dẫn dắt.

Nhìn nàng ở chỗ được hoan nghênh như thế, lúc trước lại thấy chữa thương dược trên quầy, Tiêu Viêm còn tưởng rằng nàng cũng là một luyện dược sư đấy chứ.

"*Nếu là có thể dễ dàng như vậy mà trở thành một luyện dược sư, vậy thì nghề nghiệp đó cũng không đáng gây kinh ngạc.*" Nhân viên cửa hàng bất đắc dĩ nói.

Nhún vai, Tiêu Viêm cũng chẳng muốn hỏi thêm, ánh mắt bạch y nữ nhân đã ngồi ở vị trí đang khám cho bệnh nhân, bàn tay vuốt vuốt cảm, hẳn không thể không thừa nhận vị Tiểu Y Tiên này lúc chữa bệnh hiện lên nụ cười thiện lương thật sự rất cuốn hút lòng người, khó trách những dong binh đại hán ngày thường hung hãn này đối mặt nàng lại ôn nhu như chú cừu nhỏ.

Đứng xem hình ảnh xinh đẹp một hồi, Tiêu Viêm cất bước rời khỏi "Vạn dược trai", đi trên đường phố được chóc lát thì thấy trời đã dần tối, liền tùy ý tìm một cái khách sạn ở ngã tư thuê một căn phòng. Hảo, hai chân có chút gập lại, miệng nặng nề thở ra một hơi, song chưởng gắt gao nắm lấy chuôi của trọng kiếm sau lưng, cự kiếm theo một tiếng quá khê thoát ly khỏi trời buốt, được Tiêu Viêm cẩn thận dựa vào bên cạnh tường.

Mặc dù dược lão miệng nói ngay cả ngủ cũng không cho gỡ trọng kiếm xuống, nhưng lúc này Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là chưa có cái loại thực lực đó, cho nên lúc ngủ dược lão cũng chỉ cho phép hãn tạm thời gỡ xuống.

Trọng kiếm quái dị vừa rời ra khỏi người, Tiêu Viêm có thể nhận thấy đầu khí trong cơ thể cơ hồ nháy mắt như thủy hà mà cuộn lên.

Chậm rãi hít một hơi, toàn thân lỗ chân lông đều như giãn ra, cảm giác dễ chịu làm cho Tiêu Viêm thống khoái rên lên một tiếng, loại cảm giác này đột nhiên mạnh lên thật sự là quá sung sướng.

Nấn bóp bả vai đã mỏi nhừ, Tiêu Viêm từ trong giới chỉ lấy ra một đồng lớn Hoàng Liên Tinh đã mua lúc trước, phân biệt ra Huyết Liên Tinh, cuối cùng từ lấy ra bạch ngọc hạp nhất phẩm thậm trọng bỏ vào, mớ hạ cấp Hoàng Liên Tinh còn lại đều bị Tiêu Viêm tùy ý vứt vào trong giới chỉ.

"Hô... Huyết Liên Tinh đã tới tay, bây giờ còn chỉ thiếu một gốc Băng Linh Diễm Thảo cùng một quả tứ giai băng thuộc tính ma hạch là có thể luyện chế Huyết Liên Đan." Võ võ hộp ngọc, Tiêu Viêm bĩu môi, thờ dãi nói: *"Xem ra sau này công việc sẽ bề bộn rồi, chỉ riêng dược liệu của Huyết Liên Đan đã làm ta tìm mệt muốn bẻ đầu, ai... Muốn thành công thôn phệ dị hỏa quả nhiên không phải chuyện đơn giản."*

Lắc đầu than, Tiêu Viêm toàn thân ê ẩm tê dại, cuối cùng đặt đầu xuống cái giường êm ái, cơn buồn ngủ phô thiên cái địa liền ập vào trong bộ óc đã mệt mỏi cả ngày...

-----oOo-----

Chương 111: Gia Nhập Đội Ngũ

Màn đêm yên tĩnh lặng lẽ trôi qua, vào khoảng tờ mờ sáng ngày thứ hai, Tiêu Viêm đang ngủ hai mắt đột nhiên mở ra, khoảng thời gian sống đã ngoại này đã điều chỉnh đồng hồ sinh học của hắn cực kì hợp lí. Trải qua một đêm ngon giấc, những cơn mỗi mệc phát ra từ xương khớp đã hoàn toàn bị chôn vùi, thay vào đó là một tinh thần tràn đầy sức sống.

Từ trên giường ngồi dậy xếp bằng, hai tay Tiêu Viêm Bắt đầu kết ấn tu luyện rồi chằm chằm nhắm mắt. Sáng sớm chính là thời điểm tốt nhất để tu luyện đấu khí, mà tu luyện đấu khí cũng giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến thì lùi, chỉ có kiên trì bền bỉ tập luyện mới hi vọng thoát kén thành bướm.

Hô hấp của Tiêu Viêm từ từ vững vàng, khoảng không gian bên cạnh đột nhiên giống như ngọn sóng, nhẹ nhàng dập dờn, từng đợt đấu khí phát ra giữa không trung.

Trải qua rèn luyện cường độ cao hôm trước, da tay của Tiêu Viêm giờ đây giống như một miếng bọt biển. Chỉ cần tiếp xúc với dòng đấu khí xoay quanh người, vô số lỗ chân lông sẽ liên tục thay phiên nhau đóng mở, đem từng đợt đấu khí tham lam thôn phệ vào.

Lúc những lỗ chân lông thôn phệ vào, đại bộ phận đá khí theo hô hấp Tiêu Viêm mà chui vào trong cơ thể, trải qua luyện hoá ở kinh mạch, không ngừng được Tiêu Viêm hấp thu vào đấu khí toàn.

Tu luyện đấu khí gần một giờ, đợi đến khi ánh nắng chiếu vào làm căn phòng sáng trưng, Tiêu Viêm mới chậm rãi thu công, kết ấn trong tay tán đi, thở ra một ngụm trọc khí.

Đôi mày kiếm mở ra, giữa nhãn đồng có một tia hoàng quang xẹt qua rồi ẩn thật sâu vào trong mắt.

" Theo tiến độ này, có lẽ khoảng nửa tháng nữa là có thể thành ngũ tinh đấu giả chứ? không nghĩ tới khổ tu lại hiệu quả như vậy, thật là không uổng phí." Duỗi cái lưng mệc mõi, nghe trong cơ thể truyền ra những tiếng răng rắc, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng nở nụ cười hài lòng.

" Hôm nay, phải tiến vào ma thú sơn mạch "

Từ trên giường nhảy xuống rửa mặt một chút rồi đi tới bên cạnh, hai mắt có chút bất đắc dĩ nhìn cự kiếm màu đen quái dị.

Hai chân chậm rãi di chuyển, Tiêu Viêm thở ra một hơi, song chưởng gập lại như ung trảo vững vàng nắm lấy chuôi kiếm, bàn chân bám chặt mặt đất, quát to một tiếng:

" Khởi "

Đầu khí của Tiêu Viêm vận chuyển, song chưởng cứng rắn cơ hồ có thể đập bể một cây đại thụ, song đem loại lực lượng này lên thanh cự kiếm, thì chỉ có thể chậm rãi đưa lên. Thân người hơi hạ xuống, khuôn mặt Tiêu Viêm đỏ lên, trong miệng hô hấp càng ngày càng dồn dập. Một lần nữa phát ra tiếng quát trầm thấp, cự kiếm rút cuộc cũng bị ném lên lưng, thân thể lập tức bị trầm xuống,. Bất quá cũng may Tiêu Viêm đã có chuẩn bị, cắn chặt răng, một lát sau thân thể cũng từ từ đứng thẳng lên.

" Con mẹ nó ... Quá kinh khủng? " Lau mồ hôi lạnh trên trán, Tiêu Viêm nhếch miệng cười khổ nói.

Bàn tay bỏ võ cự kiếm màu đen sau lưng, Tiêu Viêm bước ra khỏi căn phòng. Trải qua mấy ngày thích ứng, cho dù bấy giờ lưng mang cự kiếm đi đường cũng không giống như trước kia, mỗi lần đặt chân đều muốn làm đất động núi rung.

Trong ma thú sơn mạch, ma thú hoành hoành, nguy hiểm dày đặc, nếu đơn độc hành tẩu thì rất dễ bị ma thú tấn công, cho nên vào núi cũng chỉ có dong binh, còn những kẻ lớn gan phần lớn cũng đều kết đoàn mà đi vào.

Lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, nhiều lắm cũng chỉ ứng phó được một con nhất giai ma thú, cho nên hẳn căn bản không dám đơn độc một mình xông vào ma thú sơn mạch.

Đương nhiên, nếu được lão ra tay thì lại khác.

Bất quá, trước khi khổ tu được lão đã nói qua, trong cuộc sống khổ tu trừ khi tính mạng Tiêu Viêm bị đe dọa, còn không thì được lão sẽ không ra tay. Nói cách khác, trong cuộc sống sau này của Tiêu Viêm cho dù có

được lão trong tay cũng không thể vận dụng, tất cả mọi phiên toái đều phải do chính hấn giải quyết.

Mà việc này, Tiêu Viêm rất là khổ não nhưng cũng đành phải tiếp nhận, hấn biết được lão làm như vậy là sợ hấn nếu cứ sống dưới sự che chở của mình, bản thân Tiêu Viêm sau này sẽ lâm vào nguy cơ mất cảnh giác.

Một con ưng con nếu luôn nấp dưới cánh của ưng mẹ thì sẽ khó vật lộn ở bầu trời, chỉ có luôn luôn xông xáo vào hiểm địa, mới có thể bộc phát tiềm lực mà tiểu ngạo thiên vũ.

Dược lão cũng không muốn Tiêu Viêm là một con ưng nấp dưới sự che chở của người khác như thế, cho nên hấn mới để cho Tiêu Viêm tự hiểu tình cảnh của bản thân, hay nói cách khác, chính là việc đi vào ma thú sơn mạch này.

Tại cửa của tiểu trấn đã có không ít dong binh xuất hiện, những âm thanh không ngừng vang lên, dong binh không ngừng nói về chuyện tiến vào ma thú sơn mạch.

Lính đánh thuê ở tiểu trấn này đại khái chia làm ba loại, loại thứ nhất là dong binh đoàn được tổ chức nghiêm mật, loại dong binh đoàn này tại Thanh Sơn Trấn chỉ có ba, nhân số ước chừng trên trăm người, đoàn viên thực lực đều trên đấu giả, nghe nói Đội trưởng đều có cấp bậc đấu sư, có thể nói là thế lực mạnh nhất tại Thanh Sơn Trấn này.

Loại dong binh thứ hai chính là những đội ngũ dong binh tạm thời, loại đội ngũ này đều là làm xong nhiệm vụ liền giải tán, độ tín nhiệm cùng với sự phối hợp đều thua xa dong binh đoàn chính quy.

Loại dong binh thứ ba, loại này là những dong binh độc hành, những người này thông thường đều nắm giữ vài quân bài có vài phần bảo mệnh.

Lúc này những tiếng hò hét ở cửa trấn đều phát ra từ những dong binh thuộc loại thứ hai. Đứng ở một góc, Tiêu Viêm vẫn chưa có ý định gia nhập dong binh đội nào mà âm thầm quan sát xem có đội ngũ nào nghiêm cẩn một chút. Dù sao ma thú sơn mạch cũng rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì cả đội bị tiêu diệt cũng là chuyện bình thường.

Tiêu Viêm đang chăm chú tìm đội ngũ, tiểu trấn đột nhiên ồn ào hấn lên,

một âm thanh hung phấn hô lên: *"Vạn Dược Trai muốn vào ma thú sơn mạch hái thuốc, đông hành còn có Tiểu Y Tiên, số lượng danh ngạch có 50 người, thực lực phải trên nhị tinh đấu giả, các vị mau nắm lấy!"*

Thanh ân hô to làm cho tiểu trấn có chút yên tĩnh, một lát sau, mọi người đưa mắt nhìn nhau, dong binh tự nhận đã đạt đủ điều kiện liền chen lấn tới báo danh với trung niên nhân mặc hoa phục của Vạn Dược Trai.

Lặng lặng nhìn đám dong binh đang điên cuồng, Tiêu Viêm mở trừng hai mắt, trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng bán mạng mà lao vào đám người.

Nhiều người như vậy tiến vào ma thú sơn mạch, ma thú bình thường tất nhiên không dám tập kích, như vậy tính mạng liền có vài phần bảo đảm, chỉ cần tìm được một chỗ hẻo lánh và an toàn cho bản thân tu luyện, lúc đó sẽ rời khỏi đội ngũ.

Lời nói hôm qua của tên nhân viên bán hàng quả thật không giả, cái tên Tiểu Y Tiên ở Trấn Thanh sơn này so với thứ gì cũng đều hữu nghị hơn, năm mươi cái danh ngạch thật cơ hồ làm cho người ta tranh cướp, bất quá Tiêu Viêm nhờ thân thủ nhanh nhẹn nên cũng lao lên được phía trước.

" Còn có một cái danh ngạch cuối cùng " Người trung niên mỉm cười, trong tay đang cầm một tấm da dê nói với đám người đang chen chúc.

" Ta " Một giọng nói non nớt của thiếu niên, mang theo hơi thở hỗn hển vang lên trước người trung niên nhân.

" Ách? " Nhìn người thanh niên khoảng mười bảy, mười tám này, trung niên nhân cười nói: *" Tiểu huynh đệ, người chúng ta muốn phải là nhị tinh đấu giả "* Trung niên nhân cường điệu lên bốn chữ cuối cùng, hiển nhiên hẳn cũng không tin thiếu niên trước mặt mình đã đạt tới nhị tinh đấu giả.
Bạn đang đọc truyện được copy tại

" Tiểu oa nhi, ngươi từ nơi nào đến? Chưa đủ lông đủ cánh sao lại ra ngoài chạy lung tung? "

"Tiểu tử tránh ra, đừng có làm lãng phí thời gian của các đại gia."

Tự nhiên thấy một tên nhóc đoạt mất cái danh ngạch cuối cùng, một gã đại hán hùng hổ tiến tới nói.

Đối với thanh âm chửi mắng làm như không nghe thấy, thiếu niên bước lên hai bước, hướng tới một cái cây khoảng bằng hai cánh tay, bàn ta đột nhiên nắm chặt, thâm hoàng sắc đầu khí nhàn nhạt bao lấy bàn tay, thoáng yên lặng, thiếu niên quát khẽ một tiếng, kinh khí ở nắm tay hung mãnh đánh thẳng vào thân cây.

" Răng rắc "

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, thân cây tráng kiện kia trước mắt mọi người ngã xuống, bụi cây mù mịt khắp nơi.

"*Đây đủ rồi chứ?*" Vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm quay về phía trung niên nhân đang trợn mắt há hốc mồm mà cười nói

"*Hắc Hắc, thiên phú của tiểu huynh đệ thật là cường hãn, tuổi còn nhỏ mà đã tu luyện đến nhị tinh đấu giả, quả thật là thiên tài.*" Trung niên nhân gật đầu sợ hãi than: "*Được rồi, người cuối cũng chính là người, thù lao lần này là năm trăm mai kim tệ, nhiệm vụ là bảo vệ sự an toàn đội hái thuốc của Vạn Dược Trai. Lúc này trả cho các người một nửa, một nửa còn lại đợi đến khi về sẽ trả.*"

"*Hảo*" Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm cũng không quan tâm tới năm trăm mai kim tệ kia, cái hắn cần chính là đi cũng với bọn họ sẽ kiếm được một nơi tu luyện an toàn.

Nhìn thấy danh ngạch cuối cùng bị thiếu niên không biết từ chỗ nào xuất hiện đoạt đi, những dong binh xung quanh hậm hực rời đi, song cũng không quên liếc nhìn Tiêu Viêm, ánh mắt có chút khác thường.

Có thể tại mười bảy tuổi tu luyện đến nhị tinh đấu giả, loại thiên phú này, ở Thanh sơn Trấn này xem như cũng khó gặp.

-----oOo-----

Chương 112: Tiến Vào Ma thú Sơn Mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trong rừng rậm yên tĩnh, một đội nhân mã lặng lẽ hành tẩu, những ánh mắt cảnh giác không ngừng đảo qua những địa phương âm u, những bàn tay gắt gao nắm chặt lấy vũ khí bên hông tùy thời ứng phó các tình huống xảy ra.

Những dong binh này đã lăn lộn nhiều năm trong ma thú sơn mạch, cho dù lần đầu tiên hợp tác nhưng cơ bản vẫn duy trì được sự ăn ý, ánh mắt không ngừng trao đổi, cũng có thể từ ánh mắt đối phương mà phát hiện ra nguy hiểm cũng như an toàn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Cự kiếm màu đen quái dị kèm hãm đầu khí cùng với trọng lực siêu nặng cũng làm cho hành trình của Tiêu Viêm có chút gian nan, cơ hồ mỗi lần hấn đặt chân đều ấn sâu vào trong bùn đất, cho nên mới đi được không lâu thì cũng có chút thở hổn hển. Lấy tay lau mồ hôi, quay đầu nhìn lại phía sau, nhìn thấy đội hái thuốc Vạn Dược trai đang được các dong binh bảo vệ dày đặc, tầm mắt tùy ý đảo qua, cuối cùng dừng lại trên bạch y nữ tử.

Lúc này, vị được xưng là Tiểu Y Tiên mỹ nhân nhu nhược này cũng đang đứng dậy, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Bộ dáng nhẹ nhàng thở hổn hển phối hợp cùng với khuôn mặt nhu mì, nhìn qua làm cho người ta yêu mến.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên lộ ra bộ giáng này, xung quanh một ít dong binh lộ ra vẻ xúc động muốn đem lưng đến, Bất quá bọn họ cũng biết, cho dù bọn họ có muốn thì Tiểu Y tiên cũng chỉ mỉm cười cự tuyệt.

Trong lúc ánh mắt của mọi người đang nhìn vào Tiểu Y Tiên, thì một gã thanh niên cũng có chút anh tuấn, khuôn mặt có vẻ tươi cười từ bên đội hộ vệ đi ra, cuối đầu nói nhỏ với Tiểu Y Tiên.

Hai người nói chuyện một lát, Tiểu Y Tiên chỉ mỉm cười lắc đầu sau đó quay về phía trước bước đi.

Bị Tiểu Y Tiên cự tuyệt, khuôn mặt tên thanh niên kia cũng không có chút nào tức giận, lãnh đạm khoát tay một cái, quát to: "*Tất cả Lang Đầu chú ý cho ta, sắp tiến vào ma thú sơn mạch, mọi người phải chú ý cẩn thận*"

"*Vâng! Đội trưởng*"

Nghe được tiếng quát của thanh niên, chung quanh hơn mười đại hán nhất

thời hô lên, thanh âm chinh tề, mọi người không ngừng ngó xem, ngay cả Tiểu Y Tiên không nhịn được cũng quay đầu lại. Phi thường hài lòng loại phản ứng này, thanh niên mỉm cười, một lần nữa bước lên sánh vai với Tiểu Y Tiên, muốn làm thiếp thân vào vệ.

" Mẹ kiếp! Nếu không ý lại cha hẳn là đoàn trưởng của Lang Đầu dong binh đoàn, Chẳng lẽ hẳn tưởng rằng như vậy là đã lay động được phương tâm của Tiểu Y Tiên hay sao? Nhìn tên thanh niên đang nói chuyện phiếm cùng với Tiểu Y Tiên, một dong binh bên cạnh Tiêu Viêm liền thấp giọng hùng hổ nói, trong giọng nói có vẻ rất khinh thường.

Híp mắt lại, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua người thanh niên nọ, cuối cùng dừng lại trên cái huy chương trước ngực, trên huy chương chạm khắc một hình đầu sói.

Tầm mắt bỏ qua thanh niên, Tiêu Viêm trừng mắt nhìn hơn ba mươi dong binh, xem ra những người này hẳn là một trong ba đại dong binh đoàn, Lang Đầu dong binh đoàn.

Nhìn những dong binh được Vạn Dược Trai mời đến làm hộ vệ, hơn nữa, Vạn Dược Trai đối với Lang Đầu dong binh đoàn tựa hồ rất tín nhiệm, và tất nhiên họ cũng mạnh hơn nhiều so với những đám ô hợp, nếu không cũng đã không để cho họ làm thiếp thân thị vệ.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm đối với quan hệ của thanh niên kia cùng Tiểu Y Tiên cũng không có hứng thú, cho nên lắc lắc đầu, một lần nữa bàn chân bước tới, hướng vào ma thú sơn mạch.

Ở phía ngoài ma thú sơn mạch cũng có thể coi là an toàn, Song đội ngũ vừa tiến vào ma thú sơn mạch không lâu thì đã vấp phải một cuộc tấn công nhỏ của ma thú, sự tàn khốc hiện ra ngay trước mặt Tiêu Viêm.

Đợt tập kích này là do ba đầu ma thú nhất giai, gọi là Xích Băng Xà, loại ma thú này cũng thường thấy ở phía ngoài ma thú sơn mạch, thuộc tính là băng, trong băng lại có chứa độc, trúng loại độc này nếu trong nửa ngày không kịp chữa trị thì sẽ bị hàn độc làm máu đóng băng cho đến chết.

Ba đầu nhất giai ma thú Xích Băng xà treo trên cành cây, thừa lúc những dong binh bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, như thiểm điện dễ dàng đưa hàn độc vào người ba gã dong binh, ba gã sắc mặt liền trắng bệch như một tấm

băng điều, hàn khí lạnh lẽo truyền xuống chân tay.

Bất ngờ bị công kích, mọi người tức giận ra tay, chỉ một khoảng thời gian ngắn, ba đầu nhất giai ma thú đã bị mọi người giết, mọi người chém giết một hồi rồi mở ra, bất quá trong cơ thể ba đầu ma thú không có một cái ma hạch nào, đối với việc này, dong binh cũng thoáng có chút tiếc nuối thờ dài một hơi, lúc đã ngoại chém giết ma thú bị thương vong mà không được gì cũng không phải chuyện lạ, cho nên việc này đối với bọn họ cũng không gây nhiều thất vọng. Ba gã dong binh bị trúng hàn độc sau khi Xích Băng Xà bị giết, liền được đưa tới đội hái thuốc Vạn Dược Trai để Tiểu Y Tiên ra tay, nhanh chóng đẩy hàn độc ra ngoài cơ thể.

Trải qua Xích Băng Xà tập kích, ăn xong dong binh liền tập trung đội ngũ, mọi hành động đều càng cẩn thận hơn, song ở bên trong ma thú sơn mạch mà muốn tránh xa ma thú quả thật là không có khả năng.

Đội ngũ đang đi được khoản năm trăm bước, mọi người liền bị ba đầu Ba Yêu ma thú công kích, bất quá lính đánh thuê người đông thể mạnh, với mười người bị thương nhẹ đánh bật trở về công kích của ba đầu Ba Yêu ma thú.

Đi phía trước đội ngũ, Tiêu Viêm cũng không tránh được một lần tham gia chiến đấu. Bất quá khi cùng một đầu nhất giai ma thú chính diện giao phong, cũng chỉ làm thủ chương hắn có chút tê dại rồi chấm dứt. Nhìn thấy công kích không có hiệu quả, ma thú giao hoạt liền chạy mất dạng làm Tiêu Viêm vô cùng tức giận cắn môi. Nếu đấu khí trong cơ thể không bị cự kiếm trói buộc, hắn tuyệt đối có thể đem đầu ma thú này giết chết, đáng tiếc...

Bất quá, ma thú tuy chạy thoát, nhưng Tiêu viêm sơ hiện thực lực vẫn làm cho dong binh xung quanh mở tròn mắt ra xem.

"Tiểu huynh đệ, Thật không thể tin nổi a, cư nhiên có thể dùng thân thể của mình mà gánh kháng một Xà Vĩ Báo lực lượng nổi tiếng a."

" Sạch, sạch. tuổi còn nhỏ mà đã cường hãn như thế, tương lai sau này không thể hạn lượng? "

" Ha ha, tên tiểu tử kia là người nhỏ nhất trong đoàn mà lại là nhị tinh đấu giả, xem thực lực quả nhiên không giả a? "

Xung quanh dong binh cũng lên tiếng ủng hộ, làm ta một sự rối loạn nhỏ trong đội ngũ, bất quá lúc mọi người nhìn thanh cự kiếm sau lưng của Tiêu Viêm thì cũng giải trừ phần lớn nghi vấn.

Lấy thực lực mà so địa vị, trong cái vòng luân quản này chỉ cần người có thể hiện lộ ra thực lực của mình, liền sẽ thu được sự kính sợ của người khác, một quy tắc đơn giản những cũng rất trực tiếp.

Đối với những thanh âm này, Tiêu Viêm cũng chỉ cười cười, không ngạo mạn cũng không đắc ý, chỉ là tiếp tục bước đi cùng với đội hái thuốc đi đến địa điểm hái thuốc.

" Các vị, nơi này đã gần đến khu hái thuốc, mời các vị nghỉ ngơi một chút, đi lâu như vậy chắc các vị cũng mệt rồi ". Mọi người đang đi, thì một thanh âm nữ tử mềm mại đột nhiên vang lên trong đội ngũ.

Mọi người đang đi đều dừng lại, không hẹn mà quay đầu nhìn nụ cười không chứa chút tạp chất của bạch y nữ tử, đều gật đầu.

Mọi người nhanh chóng thương lượng, hơn mười dong binh phân tán về bốn phía cảnh giới, những người khác ngồi xuống tại chỗ, cố gắng hồi phục sức lực đã tiêu hao vì đi đường.

Đặt mông ngồi xuống đất, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay khẽ búng lấy ra một quả hồi khí đan màu xanh nhạt. Ánh mắt đảo qua chung quanh, Tiêu Viêm ngoảnh đầu đi giả vờ ngáp một cái, tay vỗ nhẹ vào miệng, mà đan dược cũng theo đó biến mất không tung tích trong miệng của Tiêu Viêm.

Đan dược vào cơ thể nhanh chóng phát huy dược lực, Tiêu Viêm dựa vào gốc cây, mắt khẽ nhắm lại, dược lực rất nhanh bổ sung đầu khí đã tiêu hao.

Bởi vì có hồi khí đan trợ giúp, trạng thái của Tiêu Viêm lại nhanh chóng hồi phục hoàn toàn, mà những dong binh bên cạnh vẫn như cũ ngồi đó thông thả chờ cho đầu skhis khôi phục từ từ.

Trong lòng thần than có đan dược thật là tốt, Tiêu Viêm đứng dậy, quay đầu nói với tên lính đánh thuê bên cạnh là mình đi giải, sau đó chậm rãi bước vào khu rừng.

Đi vào khu rừng, ánh sáng rất mờ, bất quá khu vực này trước đã có dong binh xem xét cho nên Tiêu Viêm cũng không sợ bị ma thú tập kích, ánh mắt đảo qua chung quanh tìm chỗ thích hợp để tu luyện.

Theo dò xét của Tiêu Viêm, hắn càng ngày càng xâm nhập sâu vào khu rừng. Đi được một khoảng thời gian, cảnh vật đang tối tăm bỗng nhiên sáng lên, Tiêu Viêm giương mắt nhìn, nguyên lai là đã xuyên qua tiểu rừng rậm, xuất hiện trước mắt là một vách núi, những tán cây um tùm che khuất phía dưới, nhìn qua cũng rất xinh đẹp. Tầm mắt quét một vòng qua vách núi, mục quang đột nhiên dừng lại, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, chân bước đi, sau đó ngừng cước bộ tại một đóa hoa màu trắng.

Góc thực vật này khai phóng một đóa hoa màu trắng nhạt đã nở rộ, bên trong mơ hồ đã kết quả đỏ đậm khi ẩn khi hiện, một cỗ hương thơm nhàn nhạt từ bên trong tỏa ra.

Ánh mắt cẩn thận quét qua góc hoa, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nhíu mày, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay đưa về phía thân cây muốn hái nó.

Ngay lúc tay của Tiêu Viêm chuẩn bị chạm vào thân cây, thì một bàn tay từ trong vách núi cũng hướng về thân cây chộp tới, bất quá chỉ chộp trúng phải tay của Tiêu Viêm.

Ngọc thủ vừa mới chạm vào bàn tay của Tiêu Viêm, sau một thoáng ngốc trệ liền rút về như bị giật điện, trong vách núi nháy mắt lộ ra một khuôn mặt nhu mì, vẻ mặt thoáng bối rối nhìn khuôn mặt của thiếu niên.

-----oOo-----

Chương 113: Sơn Động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn dưới vách núi tự nhiên lộ ra một cái đầu, Tiêu Viêm lúc đầu cũng bị giật mình, Bất quá khi hắn nhanh chóng phục hồi tinh thần lại cũng phát hiện, nữ tử này chính là Tiểu Y Tiên trong đội ngũ hái thuốc.

Trên vách núi đen, hai cặp mắt cứ như vậy ngơ ngác đăm đăm nhìn nhau,

tình cảnh có chút quý dị.

" Có thể .... có thể kéo ta lên không? "

Nhìn nhau một lát, Tiểu Y Tiên rút cuộc cũng phá tan sự xấu hổ, ôn nhu hỏi.

Trùng mắt nhìn, Tiêu Viêm làm như không có việc gì gật gật đầu, tay nắm lấy ngọc thủ của Tiểu Y Tiên, có chút dùng sức kéo nàng bật lên, thân thể mềm mại giữa không trung tạo thành một hình cung, nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh núi.

"Cảm ơn "

Cước bộ chạm đất, Tiểu Y Tiên nhanh chóng nói cảm tạ, ngọc thủ dây thoát ra bàn tay của Tiêu Viêm, ánh mắt đảo qua qua vách núi đen không chút dấu vết, ngón tay quệt tóc trên trán, tầm mắt lại dời qua Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: *" Người.. người là dong binh hộ vệ được Vạn Dược Trai thuê lần này phải không? "*

"Án" Tiêu Viêm hưởng thụ chút nhu nhuyễn còn lưu lại trên tay, cười gật đầu, sau đó ánh mắt lại dời về phía vách núi. Nữ nhân này tuy dung mạo không phải là cực phẩm, nhưng lại có khí chất ôn nhu, cũng khiến cho lòng người xao động, nếu như là lúc bình thường Tiêu Viêm có thể trêu chọc một lát, bất quá hiện tại còn đang khổ tu nên cũng không có cái tâm tư này.

Nhìn thấy Tiêu viêm tùy ý đáp ứng, hơn nữa tựa hồ không có ý rời đi, lông mi của Tiểu Y Tiên cau lại, nhãn đồng đen lấy di chuyển một vòng, hướng về phía thực vật trên vách đá, mỉm cười nói: *" Nhìn người lúc trước tựa hồ muốn hái gốc dược thảo này, chẳng lẽ người nhận thức được? "*

Nghe vậy, Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi cười: *" Đây là Bạch Lan quả, trung cấp dược thảo, bình thường chỉ sinh trưởng tại vách núi, tuy nói số lượng cũng không ít, bất quá loại dược thảo này là lại được ma thú họ chim ưa thích nhất, mình thường mới mọc lên đã bị ma thú ăn mất, cho nên cũng có thể tính là loại trung cấp dược liệu, nếu như đem Bạch Lan quả đã lớn này đến bán ở tiệm thuốc, giá trị hẳn là khoảng bốn ngàn kim tệ."*

Nhìn thiếu niên trước mặt chậm rãi nói về Bạch Lan quả, đôi mắt đẹp của

Tiểu Y Tiên thoáng xẹt qua một nét kinh ngạc, có chút kinh dị nói: "*Người cũng học qua phân biệt dược thảo?*"

"*Chỉ là biết một chút bên ngoài thôi*" Nhún vai, Tiêu Viêm hàm hồ nói.

Đi theo Dược Lão một thời gian lâu như vậy, Tiêu Viêm ngoài việc học luyện dược ra, đối với phân biệt các loại dược thảo cũng đồng dạng có thu hoạch không tồi. Dù sao lấy kiến thức của Dược Lão, dược thảo quý hiếm nào mà chưa nhìn thấy? Mà là đệ tử duy nhất của Dược Lão, tất nhiên Dược Lão sẽ truyền thụ tất cả kiến thức cho hắn.

"*Tuy nói nhìn thấy tất có phân, bất quá Bạch Lan quả này là do người tìm thấy trước, ta sẽ không đoạt của người*"

Hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười, Tiểu Y Tiên ngòai xỏm xuống, cẩn thận lấy ra quả màu đỏ từ đóa hoa rồi đưa về phía Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hành động của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm vuột vuột khuôn mặt, gật gật đầu. Bạch Lan quả đối với người khác còn có chút trân quý, nhưng đối với hắn thì có cũng như không, bất quá nếu như nàng đã đưa đến, hắn cũng không ngại mà nhận lấy.

"*Tốt lắm, đội ngũ có lẽ đã nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta cũng nên về đi thôi?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm nhận lấy Bạch Lan quả, Tiểu Y Tiên có chút mừng thầm liền vội vàng nói.

Bàn tay lạnh lẽo cầm bạch lan quả, Tiêu Viêm bộ dáng của Tiểu Y Tiên có chút vội vàng, nhúu nhúu mày, đôi mắt nghi hoặc, hắn cảm thấy Tiểu Y Tiên hiện tại... tựa hồ có điểm không thích hợp.

"*Nàng vội vàng như vậy làm gì?*" Trong lòng hiện lên nghi hoặc, Tiêu Viêm đem Bạch Lan quả cất trong người, rồi làm như tùy ý cười hỏi: "*Người vừa rồi sao lại chạy từ vách núi lên?*"

Tiêu viêm vừa mở miệng hỏi vấn đề này, ngọc thủ của Tiểu Y Tiên đột nhiên nắm chặt, đôi mắt đẹp thoáng hiện lên một nét bối rối rồi nhanh chóng ẩn đi.

"*Không có gì, có một ít dược thảo mọc trên vách núi, ta chỉ muốn nhìn qua thôi!*"

" Nga " Hơi gật đầu, Tiêu Y Tiên lấy lý do này cũng làm cho nghi hoặc trong lòng Tiêu Viêm giảm đi một ít, dù sao, đích xác cũng có nhiều loại dược thảo sinh trưởng ở vách núi.

" Không đúng, vách núi này tựa hồ có điểm lạ.. "

Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị rời đi, thanh âm của Dược Lão từ trong lòng vang lên.

Nhãn đồng hơi co lại, cước bộ Tiêu Viêm không tự chủ hướng tới trước một bước, vách núi dựng đứng liền đập vào ngay giữa mắt.

Lưng chừng vách núi dựng đứng bên ngoài bao phủ đầy đá vụn, khắp nơi là quái mộc mọc lan tràn cùng với một ít xương đầu của loài vật nào đó.

Ánh mắt của Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua vách đá, trong nháy mắt chợt dừng lại ở một chỗ bị cây cối mọc ngang che lấp đi.

Quái mộc mọc ở nơi dựng đứng này lại được bố trí hết sức xảo diệu, bất quá đã được Dược Lão nhắc nhở qua nên Tiêu Viêm cũng phát hiện thấy một điểm không thích hợp.

Nhãn đồng co lại, nhờ vào ánh nắng mặt trời, Tiêu Viêm có thể thấy qua khe hở của bụi cây một khoảng trống đen kịt.

" Quả nhiên là có quỷ " Lặng lẽ nhìn vách đá, Tiêu Viêm thầm nói, chợt sắc mặt khẽ biến, bàn chân lùi nhanh về phía sau khẽ quát: *" Người muốn làm gì? "*

Lúc Tiêu Viêm đang lùi nhanh thì thấy có một ít bụi màu trắng đột ngột phun đến, nhanh chóng phủ lấy Tiêu Viêm. Bụi phấn màu trắng phủ lấy Tiêu Viêm, một lát sau bị làn gió thổi đi, để lộ ra Tiêu Viêm đang ngất xỉu dưới đất.

Nhìn Tiêu Viêm lâm vào hôn mê, Tiểu Y Tiên vỗ vỗ bụi phấn bay khỏi tay, bờ môi đỏ mọng cắn lại, thờ dài nói: *" Nói người đi, người lại không nghe, bây giờ lại phải chịu khổ? "*

Lắc lắc đầu, Tiểu Y Tiên chậm rãi bước về phía Tiêu Viêm đang hôn mê

sau đó ngồi xồm xuống, lấy từ trong người một sợi dây da hướng bàn tay của Tiêu Viêm định trói lại. Bất quá ngay khi Tiểu Y Tiên định chế trụ Tiêu Viêm thì biến cố xảy ra.

Tiêu Viêm vốn phải đang ở tình trạng hôn mê đôi mắt đột nhiên mở ra, song chưởng xoay tròn, thừa dịp Tiểu Y Tiên chưa chuẩn bị, đem hai tay dùng sức chế trụ.

" Không nghĩ tới người lại làm ra mấy thứ này, nếu không phải ta có chút phòng, có lẽ thật đúng là để cho người chế trụ rồi."

Bị biến cố xảy ra bất thành linh làm cho giật mình, bất quá Tiểu Y Tiên phản ứng cũng không chậm, hai tay bị khoá chặt phía sau, mũi chân lúc này liền hung hăng đá vào Tiêu Viêm.

Thấy Tiểu Y Tiên còn không chịu bỏ qua, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, chân phải đột nhiên đá ra, cuối cùng nặng nề chạm vào cước của Tiểu Y Tiên làm cho khuôn mặt nhu mỹ hiện lên vẻ đau đớn.

Một kích đắc thủ, Tiêu viêm vẫn chưa ngừng tay lại, chân trái giống như sợi dây cuốn lấy hai chân của Tiểu Y Tiên đem cả hai ngã thẳng xuống, lại vừa lúc Tiêu Viêm gát gao đem thân thể của Tiểu Y Tiên đặt dưới thân.

Phía dưới thân thể truyền đến cảm giác mềm mại làm cho Tiêu Viêm trong lòng khẽ run lên, thậm chí to một tiếng sáng khoái, cúi đầu nhìn Tiểu Y Tiên mặt ngọc đỏ bừng, khóe miệng có chút tiểu ý, lưu manh nhích thân thể một chút liền làm cho thân thể hai người kết hợp càng thêm hoàn mỹ.

" Buông ta ra " Trên thân thể truyền đến hơi thở của nam tử làm cho Tiểu Y Tiên có chút mê muội, cắn môi cả giận nói.

" Tại sao lại muốn công kích ta? "

Cái miệng hồng nhuận nhếch lên, Tiểu Y Tiên cười lạnh nói: *" Nhìn người không vừa mắt thôi "*

" Người có tin hay không ta ở chỗ này cưỡng gian người? " Cúi nhẹ đầu, Tiêu viêm cơ hồ nghe thấy hô hấp của đối phương, cười dài nói.

" Nếu người dám nắm chặt có thể đối phó với hơn một trăm tên dong binh "

ngoài kia, thì cứ thử xem!" Tiểu Y Tiên hừ giọng nói.

" Bộ ngực quá nhỏ, hông thì không đủ to, ta cũng không có mấy hứng thú." Tiêu Viêm cười trêu tức, khuôn mặt có chút ác lạnh: "Dưới vách núi có đồ vật gì? "

" Ta không biết người nói cái gì." Sắc mặt hơi đỏ, Tiểu Y Tiên cau mày nói: " Mau buông ta ra, nếu không thì ta hô lên, nếu bị người khác nhìn thấy người đối với ta như vậy, người đừng hòng nghĩ tới chuyện ra khỏi ma thú sơn mạch "

" Hô đi, nếu người muốn cho nhiều người biết phía dưới này có bí mật thì cứ hô to lên đi!" Tiêu viêm thản nhiên nói, làm cho Tiểu Y Tiên nhanh chóng bỏ đi ý định tri hô.

" Người rốt cuộc muốn làm gì?" Tiểu Y Tiên hít sâu một hơi, giận dữ nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Phía dưới có đồ vật gì? Nếu như người không nói thật, ta cũng không ngại đem trời người lại, sau đó giấu đi, rồi một mình ta xuống tra xét "

" Người.. " Nghe nói vậy, khuôn mặt Tiểu Y Tiên thoáng có chút kinh hoàng, tuổi nàng so với Tiêu Viêm mặc dù lớn hơn một chút, bắt qua sự khôn khéo cùng với định lực so với Tiêu viêm còn kém hơn rất nhiều.

" Nghe nói trong Mma thú sơn mạch, có một loại ma thú tên là Hợp Viên, đối với nữ nhân loại người đồng dạng có hứng thú không nhỏ.." Khóe miệng nổi lên một nét trêu tức, Tiêu Viêm cúi đầu, môi chạm vào vành tai mềm mại của Tiểu Y Tiên, nhẹ giọng nói.

" Người...tên hỗn đản này " Mặt Tiểu Y Tiên trở nên trắng bệch, Tiểu Y Tiên rõ ràng bị dọa không nhẹ, nàng cũng đã nghe qua cái loại ma thú thanh danh...cực kì tồi tệ này.

" Thả ta đứng lên, ta nói cho người biết dưới này có đồ vật gì!" Bị Tiêu viêm đe dọa, cuối cùng Tiểu Y Tiên cũng không chống đỡ được, đành phải bất đắc dĩ đầu hàng.

Mỉm cười, Tiêu viêm dùng sức động thân thể đem Tiểu Y Tiên kéo lên, bắt quá vì đề phòng vạn nhất, hấn vẫn dùng sức nắm chặt cổ tay của nàng,

không để ý đến khuôn mặt đối phương đang giận dữ.

Hai người hướng vách núi đi tới, ánh mắt đồng thời nhìn về phía chỗ vách đá kỳ quái, sau một lúc lâu Tiểu Y Tiên đôi môi đỏ mọng khẽ mở, có chút không tình nguyện thấp giọng nói: *"Nơi đó là một do lân ta hái thuốc tình cờ phát hiện được, ẩn tàng sau đám quái mộc kia là một cái sơn động khó có thể phát hiện."*

"Trong sơn động hẳn là một vị tiên nhân lưu lại, bất quá ta cũng không đi vào, cho nên đối với bên trong cũng không rõ lắm, nhưng xem một số dấu vết, vị tiên nhân đã lưu lại sơn động kia, hẳn là rất mạnh."

-----oOo-----

Chương 114: Tham Bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sơn động?"

Lông mày nhíu lại, Tiêu Viêm hứng thú nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên, cười nói: *"Người mới vừa rồi là muốn đi vào đó?"*

"Án, bất quá vách núi rất dốc, ta vào không được."

Tiểu Y Tiên lơ đãng liếc mắt có chút nóng lòng muốn thử Tiêu Viêm, nhàn nhạt nói: *"Ta có thể cùng người hưởng cái bí mật này, bất quá, người tốt nhất không nên có chủ ý độc chiếm, nếu không, ta cũng sẽ không để cho người an ổn đi vào trong đó, tin tưởng ta đi, mặc dù thực lực ta không bằng người, nhưng người cũng chỉ có thực lực nhị tinh đầu giả, tại Thanh Sơn Trấn cũng không tính là mạnh!"*

Nhìn Tiểu Y Tiên mặt ngọc nghiêm túc, Tiêu Viêm cười cười, vuốt cái mũi trêu tức nói: *"Vốn thật ta chuẩn bị đem người đánh bất tỉnh rồi một mình đi vào, bất quá thấy người tự tin như vậy... vì an toàn, hay là thôi đi."*

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên khẽ hừ một tiếng, oán hận liếc trừng Tiêu Viêm, nàng không nghĩ tới người này vậy mà có loại tư tâm đó.

"Giờ có tiến vào không?"

Đi về phía trước từng bước, Tiêu Viêm nhìn vào chỗ quái mọc cực kỳ bí mật, nghiêng đầu hỏi.

"Quên đi, chúng ta hiện tại đi đã lâu, nếu không quay về tên Mục Lực kia sẽ sinh nghi, đội ngũ hái thuốc sẽ dừng lại nghỉ một đêm ở ma thú sơn mạch, chúng ta đêm nay hãy đến đây." Lắc lắc đầu, Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói.

"Mục Lực, chính là vị thiếu đoàn trưởng của Lang Đầu dong binh đoàn kia sao?"

"Án." Gật gật đầu, Tiểu Y Tiên hiển nhiên không nghĩ quá nhiều đến người này, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm phía sau, nhẹ giọng hỏi: *"Tên của ngươi?"*

"Tiêu Viêm."

Khẽ gật đầu. Tiểu Y Tiên vẫn chưa nói xong đã xoay người hướng rừng rậm ở ngoài bước đi.

Nhìn thân hình uyển chuyển xinh đẹp chậm rãi xuyên vào bóng đêm, Tiêu Viêm nhún vai quay đầu lại, ánh mắt lần nữa hướng về chỗ sơn động như ẩn như hiện, hưng phấn siết chặt tay. Khi còn ở Ô Thảo Thành, trong lúc trò chuyện với đám dong binh, hắn đã cảm thấy phi thường hứng thú đối với việc thám hiểm tầm bảo. Nếu không phải có Tiểu Y Tiên bên cạnh ước chế, hắn hiện tại sẽ thoát ly đội ngũ rồi một mình đi vào mà tầm bảo.

Nhẹ giọng cười, Tiêu Viêm đồng dạng xoay người hướng rừng rậm bước đi, hắn không nghĩ tới lần này đi một vòng, lại gặp được một con cá lớn như vậy.

Lúc hai người trở lại đội ngũ, phát hiện tại chỗ nghỉ ngơi đám dong binh sớm đã chờ bọn họ.

"Tiểu Y Tiên, may mà nàng đã trở về, nếu không ta cũng sẽ phải người đi tìm!"

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên từ rừng rậm đi ra, một đạo nhân ảnh vội vàng lao tới, bất quá khi hắn thấy Tiêu Viêm phía sau nằng cuốc bộ liền chậm lại, mỉm cười hỏi: "*Vị tiểu huynh đệ này là?*"

"Hắn là hộ vệ dong binh ta vừa mới gặp."

Tiểu Y Tiên điềm nhiên trả lời, sau đó nhẹ giọng nói: "*Mục Lực thiếu gia, đi thôi, còn có một đoạn ngắn nữa là tới nơi.*"

"Aa, hảo."

Thanh niên được gọi là Mục Lực thiếu gia tùm tùm gật gật đầu, nghiêng người tránh đường cho Tiểu Y Tiên đi qua, song tới lúc Tiêu Viêm đi qua, hắn đột nhiên duỗi cánh tay ngăn cản Tiêu Viêm lại.

Nhú mào, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn dung mạo anh tuấn của tên thiếu đoàn trưởng, cười nói: "*Mục Lực thiếu gia, có việc?*"

"Aa, ta không có ác ý, người đứng là tên nhị tinh đấu giả trẻ tuổi kia sao? Ta nghe thủ hạ báo cáo quá, người thiên phú tu luyện rất tốt." Mục Lực mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng cười hỏi.

"May mắn mà thôi." Liếc mắt ôn hòa nhìn Mục Lực, Tiêu Viêm thản nhiên cười nói.

"Có hứng thú gia nhập Lang Đầu dong binh đoàn không? Dong binh đoàn chúng ta đối với loại thành viên sở hữu thiên phú kiệt xuất như người có rất nhiều ưu đãi. Một người tại ma thú sơn mạch tánh mạng có thể thời gặp nguy hiểm, có người chiếu cố dù sao cũng tốt hơn." Mười ngón đan chéo lại, Mục Lực lại cười nói.

Nghe Mục Lực ra sức lôi kéo, Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi, lắc đầu cười nói: "*Aa, thật xin lỗi, ta là người quen phóng túng. Nếu gia nhập quý đoàn. sợ rằng sẽ cho các người rước lấy không ít phiền toái, cho nên ...có lẽ làm Mục Lực thiếu gia thất vọng rồi."*

"Aa, không sao, ngày sau tiểu huynh đệ nếu nghĩ thông suốt, có thể tùy thời tìm ta, Lang Đầu dong binh đoàn địa vị cao, luôn chào đón người có tiềm lực." Nghe Tiêu Viêm cự tuyệt, Mục Lực làm như không sao tùy ý khoát tay, cười nói.

Trên khuôn mặt thoáng hiện lên chút áy náy, Tiêu Viêm lắc mình tránh qua Mục Lực, sau đó tiến vào trong đội ngũ dong binh.

Nhìn Tiêu Viêm đang tiến vào giữa đám dong binh, Mục Lực con mắt chậm rãi híp lại, sâu trong mắt xẹt qua tia hàn ý, Tiêu Viêm cự tuyệt cũng không phải là không làm cho vị thiếu đoàn trưởng này tức giận.

"Tiểu tử, hy vọng ngươi đừng phá hủy chuyện tốt của ta, nếu không, quân ngươi sau này có cái gì thành tựu, ta đều đem ngươi vĩnh viễn ở lại ma thú sơn mạch!" Mười ngón nắm chặt, Mục Lực trong thanh âm đã không còn ôn hòa như lúc trước mà mang theo âm lãnh nhè nhẹ.

Sau thời gian nghỉ ngơi, đội ngũ lại khởi hành. Lần này đoạn đường đi còn hơn trước một khoảng nhưng lại an tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù vẫn gặp hai ba ma thú công kích nhưng cũng không tạo ra hỗn loạn quá lớn.

Ngày ngày hôm đó trước lúc trời tối, đội ngũ rút cuộc cũng an toàn đến nơi hái thuốc - một thung lũng khắp nơi sinh trưởng đầy dược thảo.

Trong thung lũng sinh trưởng đầy các loại dược thảo, vừa tiến vào đã người thấy mùi dược liệu thơm ngát phiêu lãng trong không trung, hít sâu một hơi liền làm cho người ta khoan khoái thanh thản.

"Mọi người ở chỗ này hạ trại, cẩn thận đừng phá hủy dược thảo chung quanh." Lau mồ hôi trên trán, Tiểu Y Tiên xoay người hướng về phía đoàn người ôn nhu cười nói.

Nghe Tiểu Y Tiên mở miệng, chung quanh đám dong binh lập tức lớn tiếng đáp ứng, nhiệt huyết dâng lên bắt đầu kiến thiết lều trại.

Nhìn Tiểu Y Tiên chỉ đơn giản bằng một câu nói, đám dong binh liền bán mạng làm việc, Tiêu Viêm trong lòng âm thầm tặc lưỡi, xem ra địa vị nữ nhân này trong lòng đám dong binh thật sự không nhỏ a ..., so với hẳn tưởng tượng còn muốn cao hơn. Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên bắt đầu chỉ huy đội ngũ hái thuốc đào móc dược thảo, sau đó cũng động bước đi dạo quanh thung lũng.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, bên trong thung lũng năng lượng nồng hậu tinh thuần hơn nhiều bên ngoài, cho nên có thể thúc đẩy dược thảo ở chỗ

này sinh trưởng nhanh chóng. Thung lũng có diện tích rất lớn, địa hình bên trong đến cả Vạn Dược Trai cũng chưa từng dò xét hết, mà hiện tại vị trí của bọn Tiêu Viêm đang đứng, bất quá chỉ là một khối đất bằng phẳng khá rộng ở bên ngoài mà thôi.

Lang thang bên rìa thung lũng, Tiêu Viêm cũng không tìm được gốc cây mà hấn cần, lắc đầu thất vọng nhìn vào sâu bên trong tối đen như mực, trầm ngâm một chút rồi vẫn lựa chọn quay lại. Lấy thực lực của hấn bây giờ, đối với nguy hiểm dày đặt trong ma thú sơn mạch cơ bản là khó có thể ứng phó.

Trở lại nơi hạ trại, đoá đoá lều vải màu trắng đội đất mọc lên, rất nhiều dong binh đang bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Đi vào trong doanh, liếc mắt một cái liền trông thấy Tiểu Y Tiên đang đứng mỉm cười ở trung ương, còn ở bên cạnh Mục Lực cũng gặt gao đi theo.

Lúc Tiêu Viêm nhìn về phía hai người, Tiểu Y Tiên cùng Mục Lực cũng đồng dạng đem ánh mắt hướng về phía hấn, ba người tầm mắt chạm nhau, trong nhãn đồng ý tứ ẩn chứa cũng đều có chút không giống nhau.

Mỉm cười, Tiêu Viêm hướng hai người gật gật đầu, sau đó xoay người bước vào lều vải.

Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm biến mất, Mục Lực khuôn mặt mỉm cười, hướng Tiểu Y Tiên cười nói: "*Tiêu Viêm tiểu huynh đệ thiên phú tu luyện rất không tồi, ngày sau thành tựu khẳng định sẽ không thấp.*"

"*Có lẽ vậy.*". Tiểu Y Tiên hờ hững, từ chối đàm luận.

"*Ta đi kiểm kê dược liệu, trật tự trong doanh vẫn phiền toái Mục Lực thiếu gia hỗ trợ quản lý một chút.*" Hướng Mục Lực mỉm cười, sau khi thấy hấn gật đầu, Tiểu Y Tiên lúc này mới tiến vào trướng bông trung tâm.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng yếu điệu, đợi đến khi chủ nhân của nó khuất khỏi tầm mắt, Mục Lực lúc này mới có lý do để thu hồi ánh mắt, bàn tay nắm lại, khóe miệng nhếch lên thoáng hiện nụ cười quý dị.

Sắc trời tựa như đồng lửa đang cháy chậm rãi phủ xuống dãy núi. Hắc ám

bao phủ rừng rậm, cành lá lúc này co rúm lại tựa như một con mãnh thú giương nanh múa vuốt. Theo bóng đêm phủ xuống, doanh địa cũng dần dần tĩnh lặng, ngoại trừ dong binh gác đêm ở ngoài, chỉ có thanh âm răng rắc của củi đang cháy trong hỏa diễm dữ dội.

Trong bóng tối yên tĩnh, chỗ lều vải vừa động, một thân ảnh đen kịt uyển chuyển từ trong lều lặng lẽ vọt ra, sau đó không một tiếng động lách qua kẽ hở giữa đám thủ vệ chạy vào trong rừng rậm.

Sau khi bóng đen rời đi không lâu, một đạo thân ảnh cũng từ một lều vải khác vọt ra, nhanh chóng theo sau bóng đen. Trong rừng rậm, xa xa thỉnh thoảng truyền đến thanh âm sói tru, làm cho người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

Hai đạo hắc ảnh vội vã một trước một sau, từ từ ly khai doanh trại càng ngày càng xa.

Trong bóng tối, Tiêu Viêm hơi ngẩng đầu, nhờ nguyệt quang nhàn nhạt nhìn thấy thân ảnh uyển chuyển xinh đẹp không xa phía trước, nhanh chân đuổi theo.

"Tìm bảo khố, bắt đầu rồi..."

Dư âm rất nhỏ trong bóng tối, mang theo sự hưng phấn của thiếu niên chậm rãi tiêu tán.

-----oOo-----

Chương 115: Ngộ nạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, hai đạo thân ảnh bất ngờ ẩn hiện trên vách núi.

"Bắt đầu đi?"

Tiến từng bước, Tiêu Viêm nhìn vách núi tối đen, quay đầu hướng về Tiểu Y Tiên đang mặc bộ hắc y bó sát người cười hỏi.

Gật gật đầu, Tiểu Y Tiên ngồi xổm xuống đất nhặt một ít củi khô, khéo léo buộc chúng thành hai bó đuốc, phía trên rải một ít bột phấn màu vàng, tiếp đó từ trong ngực lấy ra mỗi lửa đem bó đuốc đốt lên.

"Cầm đi!".

Vừa đem cây đuốc đưa cho Tiêu Viêm, lại từ trong ngực lôi ra một sợi dây thật dài quơ quơ trước mặt hắn, cười nói: *"Ngươi là đại nam nhân, sẽ không để cho một thiếu nữ chân yếu tay mềm như ta đi trước chứ?"*

Giơ cây đuốc lên, Tiêu Viêm dùng sức kéo kéo, sau khi kiểm tra sợi dây kỹ lưỡng, lúc này Tiêu Viêm mới liếc mắt nhu hòa cười với Tiểu Y Tiên, thản nhiên nói: *"Cùng nhau đi xuống, ta không yên tâm khi đem phía sau lưng giao cho một người mới quen không lâu."*

"Ngươi... ngươi ngay đến một chút khí khái nam tử cũng không có sao?"

Bị Tiêu Viêm hoài nghi như vậy, Tiểu Y Tiên nhất thời cảm thấy bất bình căm phẫn, nàng ngày thường chứng kiến đám dong binh phần lớn đều có chút hào sảng, giống như Tiêu Viêm đối đãi trước sau cẩn thận với một thiếu nữ đầu giả bình thường như vậy thì nàng đúng là rất ít khi nhìn thấy.

"Ta chỉ có một cái mạng này, không thể đùa được, vì mỹ nhân trước mặt mà sinh cường đem bản thân đặt vào hiểm địa ...Aa, hay là thôi đi."

Không để ý đến Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm lời nói vẫn thản nhiên như nước.

"Ngươi...".

"Rốt cuộc có xuống dưới không? Nếu lại trì hoãn là trời sáng đó." Quay đầu đi, Tiêu Viêm mỉm cười hỏi.

"Đi!" Nhìn nụ cười đáng ghét của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cắn chặt răng, oán hận chà chà bàn chân.

Mỉm cười, Tiêu Viêm đem sợi dây buộc tại một gốc cây đại thụ tráng kiện, lại dùng sức kéo kéo về phía sau rồi hướng Tiểu Y Tiên dang tay ra: *"Lại đây."*

"Ta cũng có dây, không cần ngươi hỗ trợ!".

Nhìn động tác này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên tức khắc lùi về phía sau vài bước, mặt ngọc thoáng ửng hồng, nổi giận nói.

"Được rồi, vậy ngươi tự lo đi, bất quá ... ta cảnh báo trước, ta cũng không chắc chắn phía dưới vách núi ban đêm có độc xà, bò cạp, chuột hay không a..."

Nhún vai. Tiêu Viêm làm như không có việc gì cười nói.

"Ngươi tên hỗn đản này, sẽ không được chết tử tế!"

Một đạo bóng đen hung hăng vọt về phía Tiêu Viêm lần tìm rồi nắm chặt bàn tay hắn, mắt nhìn xuống, nguyên lai Tiểu Y Tiên đang buộc sợi dây vào tay mình.

"Ngươi tay chân mà dám xằng bậy, ta nhất định sẽ đem ngươi hạ độc thủ!"

Theo thanh âm uy hiếp của Tiểu Y Tiên, làn hương thơm phả vào mặt Tiêu Viêm, một thân thể mềm mại thơm ngát đột nhiên tiến vào ngực hắn. Thân thể mềm mại nằm trong lòng ngực như đánh vào đáy lòng làm cho hắn trong lòng mãnh liệt run lên.

Hít sâu một hơi đè nén dục hỏa, Tiêu Viêm vươn cánh tay nắm ở nơi mà hắn đã từng khen là cực phẩm tinh tế mảnh mai. Song chưởng gắt gao ôm vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, Tiêu Viêm thoáng chút ngốc trệ thất thần.

"Ngươi còn không đi?" Ngay lúc Tiêu Viêm còn đang tận hưởng cái dư vị nhu nhuyễn trong lòng ngực, âm thanh xấu hổ cùng giận dữ của Tiểu Y Tiên lại vang lên trong tai.

"Xin lỗi."

Tiêu Viêm cười cười, bất quá trong giọng nói không có chút thành ý nào, lần nữa ôm chặt mỹ nhân vào trong lòng, mũi chân khẽ điễm, hai người trực tiếp hướng vách núi đen kịt lao đi.

Bên tai tiếng gió rít gào, y phục bám sát ngoài da, Tiêu Viêm tay trái ôm Tiểu Y Tiên, trên tay phải sợi dây xoay tròn vài vòng rồi đột nhiên dừng lại, thân hình cấp tốc rơi xuống, sau đó chậm rãi treo lơ lửng sát vách núi.

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm cúi đầu, nhìn Tiểu Y Tiên ngược lại đang gắt gao ôm chặt chính mình, không khỏi tức cười, ánh mắt nhìn xung quanh tối đen như mực, nhẹ giọng nói: "*Có thể nhận ra vị trí sơn động không?*"

Nghe Tiêu Viêm hỏi tới chính sự, Tiểu Y Tiên tâm tình khẩn trương do ở trên cao lúc này mới thư hoãn một ít, ánh mắt nhìn ra xung quanh, thoáng trầm ngâm rồi chỉ vào một chỗ tối, nhẹ giọng nói: "*Hắn là ở đó...*"

Nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Y Tiên đang chỉ, Tiêu Viêm gật gật đầu, thấp giọng nhắc nhở:

"Ôm sát vào."

Nghe lời này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên thoáng chút chần chừ, bất quá khi hắn mũi chân đạp mạnh vào vách núi, thân hình lần nữa cuồn mãnh vung lên thì nàng cả kinh vội vàng ôm chặt thắt lưng hắn, mặt vui vào ngực không dám động đậy.

Tiêu Viêm mũi chân trên vách núi đá không ngừng di động, nhờ sợi dây nâng đỡ, khoảng cách giữa hai người tới sơn động ngày càng gần hơn.

"Ném bó đuốc đi."

Đi tiếp một đoạn nữa, địa phương phía trước hoàn toàn là hắc ám, Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Nga." Mặt trắng bệch gật gật đầu, Tiểu Y Tiên đem bó đuốc trong tay hướng về giải đất hắc ám dùng sức ném đi. Bó đuốc ném lên vách núi, hoa lửa tung tóe bắn ra bốn phía, nhờ ánh sáng lờ mờ này, Tiêu Viêm mơ hồ nhìn thấy sơn động bí ẩn cách đó không xa.

"Hô..."

Thấy sắp tới nơi, Tiêu Viêm vừa muốn thở phào một hơi, cả người lỗ chân lông đột nhiên co rút lại, trong lòng thoáng hiện một tia cảnh giác, mũi chân đạp mạnh vách núi, thân hình theo đó bắn lên.

"Xuy..."

Thanh âm xé gió bất ngờ vang lên, mượn hỏa quang lờ mờ chưa tiêu tán,

Tiêu Viêm rớt cuộc thấy rõ thứ đã đánh lên hắn.

"*Nham xà.*"

Sắc mặt trầm xuống hô lên một chữ, Tiêu Viêm khuôn mặt nhất thời có chút khó coi. Nham xà, tên cũng như nghĩa, đây là một loài ma thú hình rắn sinh sống trong các vách nham thạch, gần tới nhất giai, loại ma thú này nhờ vào thân thể dẹt dài tựa như đôi cánh có thể bay lượn trong không trung như chim ưng, hơn nữa bởi vì là ma thú mang một loại biến dị thạch thuộc tính, cho nên thân thể cứng rắn như đá, đao kiếm bình thường căn bản khó có thể tạo thành thương tổn quá lớn.

Tại thời điểm bình thường, cho dù Tiêu Viêm một mình gặp nham xà này cũng phải tốn một phen công phu mới có thể chiến thắng, nhưng lúc này đang treo lơ lửng trên vách núi, trong lòng lại ôm Tiểu Y Tiên, hắn căn bản không thể chống lại, bởi thế sắc mặt Tiêu Viêm mới khó coi như vậy.

"*Nham xà? Vậy phải làm sao bây giờ?*" Nghe được Tiêu Viêm kinh hô, Tiểu Y Tiên thân thể mềm mại run lên. Vội vàng hỏi, nàng cũng từng nghe nói qua loại ma thú đứng đầu này.

Tiêu Viêm con mắt híp lại nhìn vật đang xoay quanh trong không trung, nham xà mắt tam giác màu vàng phóng thích huyết tinh đậm đặc, thoáng trầm ngâm, trong lòng khẽ động, thấp giọng hỏi: "*Người còn có thứ dược phẩm làm cho người ta hôn mê chứ?*"

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên con ngươi đen nhánh đảo tròn, chột gật đầu, từ trong lòng móc ra một lọ dược phẩm đưa cho Tiêu Viêm, nói: "*Đây là một ít cuối cùng, dùng cẩn thận...*"

Tiếp nhận dược phẩm, Tiêu Viêm đem toàn bộ đổ vào trong tay sau đó nắm chặt lại, ánh mắt gắt gao chuẩn bị công kích nham xà.

"*Xuy...*"

Lại một thanh âm xé gió bén nhọn, hai cánh nham xà rung lên, mắt lộ hung quang hướng Tiêu Viêm đáp xuống, trong miệng răng nanh lạnh lẽo sáng bóng.

Lạnh lùng nhìn nham xà ngày càng gần, Tiêu Viêm bàn tay càng ngày

càng gấp.

"*Nhanh công kích nó a, đồ dân!...*" nhìn thấy Tiêu Viêm bất động, Tiểu Y Tiên vội vàng thúc giục nói.

Không để ý đến lời nàng, Tiêu Viêm như trước vẫn duy trì trầm mặc, chỉ là trong cơ thể đấu khí đã bắt đầu theo kinh mạch chậm rãi xông lên.

Nhìn nham xà sắp tiến vào mười thước phạm vi, Tiểu Y Tiên tức giận tới mức nhéo lưng Tiêu Viêm: "*Hỗn đản, lần này bị ngươi hại chết!*"

Lúc này khoảng cách hai người và nham xà vẫn chỉ có hơn mười thước, Tiêu Viêm rốt cuộc đã hành động, song chưởng nắm chặt đột nhiên mở ra, kinh khí hung mãnh trong lòng bàn tay mang theo bột phấn, giống như một đạo tiễn khí màu trắng nặng nề đánh vào nham xà.

Dược phấn màu trắng vừa chạm vào nham xà, nhất thời nổ ra đầy bao phủ nham xà vào trong.

"*Phác đăng!*"

Thân ảnh màu vàng sau giây lát tránh né cả người cứng đờ, từ trên cao rơi xuống vực sâu không đáy trong sơn cốc. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn nham xà tiêu thất trong bóng đêm, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, với độ cao này, cho dù thân thể nó có cứng rắn như nham thạch cũng có thể biến thành thịt vụn a?

Ngảng đầu nhìn bột phấn trắng còn trôi nổi trên không, Tiêu Viêm bàn tay lần nữa chém ra lực đẩy cuồn cuộn mãnh mẽ đem chúng quét sạch.

"*Không nghĩ tới ngươi ngoại trừ khi dễ phụ nữ còn có chút bản lĩnh.*" Tuy nói Tiêu Viêm lúc đối chiến là nhờ khéo léo, nhưng có thể trấn định trong lúc nguy hiểm cũng đã làm Tiểu Y Tiên phải nhìn hắn với con mắt khác.

Thản nhiên cười cười, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, lúc này Tiêu Viêm mới ôm Tiểu Y Tiên chậm rãi rơi xuống bên ngoài sơn động, nhìn vào động khẩu rậm rạp đá vụn cùng quái mộc, cau mày bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra lại phải làm cu li rồi.

Bàn tay chậm rãi dò xét, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong lòng quát khẽ một tiếng:

"Xuy hỏa chương!"

Theo tiếng quát hạ xuống, lực đẩy thật lớn từ trong lòng bàn tay dâng lên, giống như cuồng phong quét lá rụng, đem một đồng đá vụn chông chát cùng với quái mộc thổi vào trong hẻm núi đen kịt.

Làm xong hết thảy, Tiêu Viêm trên trán có chút mồ hôi lạnh, hô hấp cũng thoáng chút dồn dập, do cự kiếm đè nặng trên lưng, hẳn chỉ có thể vận dụng đấu khí khoảng sáu bảy phần. Ngồi xuống thở vài hơi, Tiêu Viêm đem ánh mắt hướng về chỗ sơn động trống trải phía trước.

Đã không còn chướng ngại che lấp, dưới ánh trăng nhàn nhạt Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên cuối cùng đã nhìn thấy sơn động do tiền nhân để lại ngay trước mặt. Động khẩu cũng không rộng, bên trong một mảnh hắc ám nhưng mơ hồ phát ra hào quang nhàn nhạt có vài phần quý dị. Xung quanh động khẩu để lại không ít dấu vết điêu khắc, bất quá có lẽ do thời gian đã lâu nên chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, nếu không phải Tiêu Viêm có nhãn lực phi thường thì có thể đã không phát hiện được.

"Rốt cuộc cũng tới rồi..."

Hung phấn mỉm cười, Tiêu Viêm ôm Tiểu Y Tiên, mũi chân trên vách khe điềm lần cuối, hai người thân hình xẹt qua giữa không trung cuối cùng vững vàng rơi vào cửa sơn động. Vừa tiếp đất, Tiểu Y Tiên nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực Tiêu Viêm, sau đó kìm nén kinh hỉ mà đánh giá động khẩu.

"Đi thôi, có thể có đồ vật gì đó, hy vọng sẽ không để cho ta thất vọng."

Hướng Tiểu Y Tiên mỉm cười, Tiêu Viêm từ trên người lấy ra môi lửa rồi cẩn thận bước vào bên trong sơn động.

Nhìn sơn động bên trong đen kịt, Tiểu Y Tiên có chút do dự, một lát sau dậm chân, cẩn rặng theo sau.

(Hôm nay bắt đầu bù nợ tiếp, thỉnh các huynh đệ đề cử một hai phiêu cầm

cự, cảm ơn!)

-----oOo-----

Chương 116: Băng Linh diễm thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bước đi trong sơn động tối đen và yên tĩnh, hàn ý nhàn nhạt toả ra lượn lờ quanh thân, trong thông đạo an tĩnh chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của hai người.

Chung quanh khung cảnh âm u mờ ảo, làm cho Tiểu Y Tiên song chương không tự chủ được mà khoanh vào nhau, ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi hành tẩu phía trước, thoáng chần chừ liền đi mau vài bước, gắt gao đi ngay phía sau hắn. Dưới loại cảnh vật hư ảo thế này, cũng chỉ có chàng thiếu niên trước mắt là khiến cho nàng có thể có vài phần cảm giác an toàn.

Bước đi trong không khí an tĩnh này hơn mười phút đồng hồ, ngay lúc Tiểu Y Tiên thật sự có chút không chịu được cái loại yên tĩnh cùng với hắc ám khiến cho người ta muốn phát điên này, thì thiếu niên trước mặt đột nhiên dừng cước bộ.

"A..." Thân thể không kịp dừng lại, cuối cùng đánh vào phía sau trên lưng Tiêu Viêm, hai khối mềm mại vênh cao dưới tác dụng của áp lực, nhất thời trên lưng Tiêu Viêm bị đè nén thành hai tiểu viên cầu mềm mại.

Tiếp xúc thân mật khiến cho Tiểu Y Tiên khuôn mặt đỏ bừng lùi nhanh từng bước, tức giận xấu hổ nói: "*Ngươi làm gì thế?*"

Lúc trước tiếp xúc với một phiến mềm mại nọ, đồng dạng cũng làm cho Tiêu Viêm nặng nề thở ra một hơi, ho khan một tiếng, chỉ hướng trước mặt, một chỗ toả ra quang mang màu vàng nhàn nhạt, chính là một cánh cửa đá, bất đắc dĩ nói: "*Đường đi.*"

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên mày đen cau lại, tiến đến hai bước nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm nói: "*Sau cửa đá, chắc hẳn mục đích của chúng ta ở đó sao? Nếu là vị tiên nhân ở nơi này tạo ra sơn động, ta nghĩ hẳn hẳn sẽ*

không làm ra con đường rõ thế này để tiến vào."

Tiêu Viêm đi đến, bàn tay vượt trên cửa đá, kiểm tra một chút độ dày, chậm rãi lắc đầu: "Cửa đá rất dày, e rằng ít nhất một gã đầu sư cường đại mới có thể đem nó phá tan được."

"Chỉ biết cậy mạnh, xem trên cửa đá là quang mang màu vàng, nơi này rõ ràng là có bố trí Thủ hệ cơ quan thuật, chỉ cần tỉ mỉ tìm một chút, muốn mở ra cũng không quá khó khăn." Liếc mắt một cái nhìn Tiêu Viêm mặt trắng không còn chút máu, Tiểu Y Tiên đưa tay chạm vào cửa đá, sau đó chậm rãi di động lên.

"Người cũng am hiểu cơ quan thuật à? Ta tưởng Mộc hệ đầu giả hoặc Thủ hệ đầu giả mới có thể am hiểu chứ?" Nhìn Tiểu Y Tiên sắc mặt đầy nghiêm túc, Tiêu Viêm không khỏi tò mò.

"Chỉ là đã từng xem qua một vài bộ sách liên quan đến cơ quan thuật mà thôi, không nói là tinh thông, bất quá dùng để dò xét một chút thì không có vấn đề gì." Tiểu Y Tiên tùy ý trả lời, động tác trên tay vẫn liên tục như trước, không bị trì hoãn.

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm cũng không quấy rầy nàng xem xét dò tìm nữa, ánh mắt di chuyển khỏi cánh cửa đá, theo quang mang yếu ớt nhìn từ trên xuống dưới vách đá bốn phía xung quanh.

Trên vách đá, mơ hồ thấy một ít dấu vết khắc, mặc dù hiện tại những dấu vết này đã mờ hồ, nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể nhìn ra trên đó là những hình ảnh người, có lẽ những ảnh người này hẳn là chủ nhân sơn động lưu lại.

"Tìm được rồi." Ngay lúc Tiêu Viêm quan sát thạch bích, Tiểu Y Tiên mừng rỡ nhẹ giọng làm cho hắn vội vàng dời ánh mắt qua bên đó.

Nhìn cánh cửa đá từ từ di chuyển, Tiêu Viêm mạnh mẽ thở dài một hơi, hướng Tiểu Y Tiên dựng thẳng ngón cái.

Cùng với cánh cửa đá lùi vào, hào quang nhàn nhạt từ bên trong cửa đá phát ra, đem toàn bộ vùng hắc ám phụ cận xua tan đi, không lưu lại chút nào.

Nhìn con đường sáng sủa bên trong cửa đá, Tiêu Y Tiên khẽ cười cười, nhưng sau đó lại lùi ra hai bước, sau đó hướng Tiêu Viêm hất hất cái cằm trắng như tuyết, cười nói: "*Mời, vào đi thôi.*"

Nhún vai, Tiêu Viêm từ trên mặt đất nhặt vài tảng đá, sau đó hung hăng quăng vào trong cửa đá, nhìn không thấy chuyện gì xảy ra, lúc này mới có cảm giác yên tâm.

"*Người đứng là một tên cẩn thận quá.*" Nhìn Tiêu Viêm lúc này vẫn không quên cẩn thận, Tiêu Y Tiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"*Đa tạ khích lệ.*" Nhẹ nhàng cười cười không để ý chút nào, Tiêu Viêm lúc này mới bước vào trong, cẩn thận với bên trong cửa đá bước vào.

Nhìn Tiêu Viêm cất bước vào, Tiêu Y Tiên cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người bước vào cánh cửa đá, không gian trước mắt chợt trở nên rộng rãi hơn.

Trong cửa đá là một thạch thất rất lớn, thạch thất nhìn qua có chút đơn giản và trống trải. Trên vách tường có sử dụng Nguyệt quang thạch để chiếu sáng xung quanh. Tại vị trí trung ương trong thạch thất, có một cái ghế ngồi, trên ghế ngồi là một bộ khô cốt, đầu của khô lâu bị vùi ở dưới sâu, rơi xuống chỗ xương bấp đùi trắng bệch. Bộ dạng này kết hợp với không khí an tĩnh ở đây, nhìn qua rất có chút mùi vị âm trầm.

Y đang ngồi phía trước một tảng đá, trên tảng đá có bày biện chính ba chiếc hộp đá.

Mặt khác, tại ba góc còn lại trong thạch thất, hiển nhiên chất đồng không ít kim tệ ánh vàng rực rỡ cùng với lượng lớn tài vật quý giá, kim tệ số lượng lớn như vậy sợ rằng không dưới mấy chục vạn.

Bảo vật cùng kim tiền Tiêu Viêm cũng không có thiếu, hơn nữa chủ nhân của những bảo vật đó xem ra cũng chỉ là tùy ý bày đặt, có lẽ là cũng không có xem những bảo vật đó quá mức coi trọng.

Đem ánh mắt rời khỏi đồng hoàng kim ánh vàng rực rỡ đó, ánh mắt Tiêu Viêm dừng ở một góc cuối cùng, trên khuôn mặt nhàn nhạt hiện lên vẻ vui mừng.

Trong cái góc cuối cùng đó, có một cái sân hoa nhỏ bị bùn đất đùn đẩy lên, trong sân hoa, từ các loại hoa cỏ trồng trọt trong đó, một cỗ dị hương lượn lờ bay ra.

Nhìn đám hoa cỏ này, Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên cơ hồ đồng thời nhanh tiến vài bước, người khác mặc dù không nhìn ra mấy thứ này, nhưng bọn họ trong lòng đều biết rõ, mấy cái đó nhìn như hoa cỏ bình thường, nhưng nói về giá trị thì so với vài đồng kim tệ thật sự muốn quý trọng hơn nhiều lắm.

" Tử Lam Diệp, Bạch Linh Tham Quả, Tuyệt Liên Tử,..."

Đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn sân hoa cỏ nhỏ nhỏ đó, đọc tên một đám đại biểu cho sự quý hiếm khó tìm của những dược liệu cao cấp. Từ cái miệng nhỏ hồng nhuận của Tiểu Y Tiên, len lén mở ra.

" Băng Linh Diễm Thảo."

Ánh mắt rời qua khỏi đám hoa cỏ, đồng tử của Tiêu Viêm chợt co rút lại, cuối cùng nhìn gắt gao một gốc cây ở vị trí trung ương của sân hoa, hai màu hồng bạch luân phiên xuất hiện trên lá.

Trên lá của gốc cây này phân ra hai màu hồng bạch rõ rệt, màu trắng chỉ xuất hiện ở bên trên, bao trùm một chút những vật thể giống như băng tinh, mà màu hồng lửa kia mặc dù xuất hiện ở phía dưới, nhưng lại giống như một đoàn hoả diễm đang cháy bình thường, hai loại thuộc tính cùng màu sắc hoàn toàn trái ngược nhau lại kì dị sinh trưởng trên một gốc cây thực vật, quả nhiên là vô cùng thần kì.

Nhàn nhạt sương mù lượn lờ quanh thân của gốc cây này, nhìn qua có vài phần cảm giác như đang được bao bọc bởi cầu vồng.

Gốc thảo dược kì dị này có tên là Băng Linh Diễm Thảo, thế giới bên ngoài rất khó tìm thấy, mà loại thảo dược này là một trong những nguyên liệu mà Tiêu Viêm chuẩn bị để luyện Huyết Liên Đan.

Sắc mặt hiện lên vẻ hưng phấn nhìn chằm chằm vào gốc thảo dược, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kích động. Hắn từng tại Ô Thảo Thành tìm kiếm hơn nửa năm cũng không tìm được nửa điểm tin tức của hai loại

thảo dược, nhưng không ngờ vừa mới ra ngoài lịch lãm không lâu, đã tìm được toàn bộ tới trong tay, sự vui mừng của việc thu hoạch ngoài ý muốn này thật sự làm cho Tiêu Viêm lòng tràn đầy vui mừng.

" *Người cũng nhận ra thứ này?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm đang hưng phấn nhìn chằm chằm Băng Linh Diễm Thảo, Tiểu Y Tiên không khỏi có chút kinh ngạc nói.

" *Đúng, ta muốn tìm thứ này.*" Gật gật đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại hướng Tiểu Y Tiên.

" *Thật sự là một tên đáng ghét, vừa mở miệng ra là đòi ngay thứ quý giá nhất.*" Nghe vậy nhất thời Tiểu Y Tiên mặt mày ủ rũ, có chút không tình nguyện lâm bậm nói.

Có điềm xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm giang tay ra: " *Xin lỗi, ta thật sự muốn có nó, ta đã tìm nó từ lâu rồi.*"

Nhìn Tiểu Y Tiên nọ bộ dạng vẫn buồn bực như cũ, Tiêu Viêm đành phải bất đắc dĩ nói: " *Như vậy đi, ta chỉ cần lấy Băng Linh Diễm Thảo, còn lại tất cả dược thảo nơi này, người cầm hai phần ba, ta chỉ cầm một phần. Thế nào?*"

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, lúc này sắc mặt Tiểu Y Tiên mới tốt lên một chút, hơi hơi gật đầu.

Thấy Tiểu Y Tiên gật đầu, Tiêu Viêm thở dài một hơi, cũng không ty hiềm bản gì, từ trong Nạp giới trên ngón tay lấy ra rất nhiều bình ngọc tinh xảo, sau đó lấy ra một cái xúc đất nhỏ, nhẹ nhàng cẩn thận đem Băng Linh Diễm Thảo ở bên cạnh đào khỏi bùn đất, rồi cho cùng bùn đất vào, nhẹ nhàng bỏ vào trong bình ngọc.

Dem bình ngọc nhanh chóng thu vào trong nạp giới, khoé miệng Tiêu Viêm cũng mở ra, rồi đem chiếc xúc đất nhỏ trong tay đưa cho Tiểu Y Tiên, ý bảo nàng bắt đầu đào thảo dược đi.

Tận mắt nhìn Tiêu Viêm đưa cây Băng Linh Diễm Thảo vào trong Nạp giới, Tiểu Y Tiên lúc này mới lưu luyến rời mắt đi. Đối với một người yêu thích thảo dược như nàng mà nói, có được một gốc dược thảo quý còn hơn xa so với được mấy chục vạn tài bảo mà khiến người khác phải hưng phấn.

Thở dài một hơi, trong lòng Tiểu Y Tiên rất ảo não, nếu như không bị người này vô tình phát hiện bí mật ở dưới vách núi này, thì mấy thứ này lẽ ra thuộc về mình, nhưng hiện tại... Ài, lại nghĩ đến, Tiểu Y Tiên cảm thấy có chút khóc không ra nổi nước mắt.

" Tên hỗn đản đáng chết."

Cắn răng mắng một tiếng, Tiểu Y Tiên đành phải tiếp nhận chiếc xúc nhỏ, sau đó bắt đầu chậm chậm cẩn thận đem những dược thảo quý trong sân hoa đào lên, rồi nhẹ nhàng cho vào những chiếc bình ngọc.

Thấy Tiểu Y Tiên bắt đầu đào bới dược thảo, Tiêu Viêm ánh mắt lần nữa di động quanh thạch thất, bất quá lần tìm kiếm này cũng chẳng mang lại thêm cái gì, lập tức hắn chỉ còn cách hướng ánh mắt lên ba cái hộp đá bị hoá bên trên tảng đá to.

Chậm rãi bước đến chỗ cái bàn đá, Tiêu Viêm sờ soạng ở cái khoá một phen, chỗ chạm tay vào lại thoáng có chút ấm áp, lập tức không khỏi khẽ cau mày. Trải qua năm tháng thời gian dài như vậy mà vẫn còn giữ được độ ấm, rõ ràng không phải là kim loại bình thường, cho nên nếu dùng biện pháp mạnh mẽ để mở, có lẽ là khó mà thực hiện được.

" Chìa khoá ở đâu?" Nói thầm một tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm lại di động rồi dừng lại ở bộ xương khô phía sau bàn đá. Ánh mắt hạ xuống đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy trên xương tay của bộ khô lâu đó, ba chiếc chìa khoá màu đen đang bị treo ở trên đầu khớp xương.

Chà xát bàn tay, Tiêu Viêm đi đến trước mặt bộ xương, trong lòng có chút có lỗi chấp tay hành lễ, sau đó chậm chậm cẩn thận cầm lấy chiếc chìa khoá, nhẹ nhàng nhấc ra.

" Răng rắc..." Nguyên nhân bởi năm tháng, cánh tay của bộ xương khô này dĩ nhiên đã bị một lực lượng nho nhỏ làm rơi xuống.

Nhìn xương cánh tay bị gãy lìa, Tiêu Viêm ngượng ngùng cười, một lần nữa hướng khô lâu vái một vái, sau đó nhấc cánh tay từ trên mặt đất lên, muốn đem gắn lại vào chỗ cũ.

Cầm mảnh xương trong tay, lông mày Tiêu Viêm có chút nhíu lại, hắn

nhận thấy sức nặng của miếng xương khô trong tay tựa hồ có điểm không thích hợp....

Ánh mắt bí mật cẩn thận soi xét Tiểu Y Tiên đang đào được thảo kia, Tiêu Viêm len lén liếc về phía mảnh xương cánh tay đang cầm, tại khe hở của các xương tay, tựa hồ khéo léo cất giấu một quyển trục, nhìn có vẻ như là một quyển trục rất cổ xưa. Tiêu Viêm nuốt nước bọt một cái, ngón tay tựa hồ như không tự chủ được duỗi ra một cái, sau đó đem quyển trục móc nhanh ra, cuối cùng như tia chớp tiến vào trong nạp giới. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Làm xong việc này, Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, thân thiết thổi hết tro bụi trên xương cánh tay đó đi, rồi mới đặt nó về trên người chủ nhân.

Xoay xoay ba cái chìa khoá màu đen, Tiêu Viêm nhe răng cười, chậm rãi hướng ba cái hộp đá trên bàn đá đi tới.

-----oOo-----

Chương 117: Phi hành đấu kĩ : Ứng Chi Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: 2T.

Cầm cái chìa khoá đi đến trước bàn đá, Tiêu Viêm lại sờ sờ cái khoá kim loại hơi chút âm áp kia, quay mặt sang một bên, hướng Tiểu Y Tiên đang có vẻ hoàn toàn tập trung vào việc đào được thảo, nói: "*Mau đến đây đi, không nếu ta tự mình mở ra lại bị người nói là độc chiếm.*"

" Xem ra người cũng có chút lương tâm."

Chu cái môi nhỏ, Tiểu Y tiên ôm trong lòng ngực hơn mười cái bình nhỏ, sau đó đặt ở phía trên thạch bàn, cuối cùng có chút lưu luyến không nỡ, lấy ra sáu cái bình nhỏ, để trước mặt Tiêu Viêm: "*Đây mấy cái này là của người.*"

Cười cười tiếp nhận bình ngọc, Tiêu Viêm liếc qua một cái, sau đó thu vào trong Nạp giới. Dù sao Băng Linh Diễm Thảo đã có trong tay, một ít dược

thảo này mặc dù khá trân quý nhưng với hấn bây giờ thì không đáng vào đâu, cũng không mang lại nhiều tác dụng lắm.

Hướng Tiểu Y Tiên giờ giờ ba cái chuỗi chìa khoá màu đen trong tay lên, Tiêu Viêm cười cười: "*Ta mở nhé?*"

"*Mở đi.*" Liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, Tiểu Y Tiên nhanh chóng thu mấy chiếc bình ngọc vào trong lòng ngực, nhất thời vòng eo mảnh khảnh trở nên đầy đặn hơn rất nhiều.

Nhìn hộp đá, Tiêu Viêm liếm liếm môi, tùy ý từ trong ba cái chìa khoá lấy ra một cái chìa bất kì cho vào thử, dò xét cho vào một cách cẩn thận chậm chậm.

"*Không phải cái này...*" Chiếc chìa khoá mới dò vào được một nửa, liền bị ngăn trở lại. Tiêu Viêm nhún vai, liền rút ra và thay vào đó bằng một cái chìa khoá khác.

"*Lại sai nữa....*"

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm nắm chặt lấy cái chìa khoá cuối cùng, rồi lại hướng cắm vào bên trong ổ khoá, sau đó chậm rãi di động vào bên trong.

Nhìn cái chìa khoá càng lúc càng vào sâu, Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên không nhìn được tự nhiên ngưng thở, không gian bên trong thạch thất, chỉ có tiếng vang rất nhỏ khi chìa khoá cắm vào chiếc ổ khoá bằng kim loại phát ra.

"*Cạch...*" Chợt trong gian thạch thất vang lên một tiếng nhỏ thanh thúy, làm cho bàn tay của Tiêu Viêm khựng lại.

"*Mở được rồi.*" Nhìn cái khoá bằng kim loại đã được bật mở, Tiêu Viêm thở dài một hơi, cười nói.

"*Mau mở ra đi.*" Tiểu Y Tiên trên mặt cũng hàm chứa nét cười, có chút vội vàng liền thúc giục nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên đang vội vàng, rồi hấn tự lui ra phía sau vài bước, bàn tay cong lại, sau đó đột nhiên đánh ra, một cỗ khí kinh mạnh mẽ từ trong lòng bàn tay phún ra, từ phía dưới chiếc nắp hộp đá kia

đánh thẳng lên.

Nắp hộp bị hất lên, Tiêu Viêm đứng yên nhìn một lát, sau khi không thấy có phản ứng gì, lúc này mới thở dài một hơi, quay về hướng đến Tiểu Y Tiên ở bên cạnh hai tay đang khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, nhún vai: "*Cẩn thận một chút cũng không thừa.*"

" Nếu đem người bỏ vào trong một núi ma thú, ta nghĩ người nhất định có thể sống so với bên ngoài còn linh hoạt hơn, bởi vì những ma thú này, đối với sự cẩn thận như vậy của người thì chẳng làm gì nổi." Tiểu Y Tiên lạnh nhạt mở miệng.

" Ta cũng cho là như vậy." Sờ sờ mũi, Tiêu Viêm lại cười nói.

Tức giận liếc mắt nhìn cái tên da mặt dày tới cực điểm này một cái, Tiểu Y Tiên đi đến bên cạnh bàn đá, ánh mắt hướng vào bên trong hộp đá trên bàn. Có chút sững sốt rồi khuôn mặt cười mừng rỡ, vươn tay ngọc vào bên trong lấy ra một quyển trục cổ xưa nhiều màu sắc.

" Đây là cái gì?" Thò đầu nhìn một cách tò mò, Tiêu Viêm hỏi.

" Một quyển độc kinh ghi lại cách làm thế nào để phối chế độc dược." Tiểu Y Tiên đưa thất thái (bảy màu) quyển trục đó qua, cười dài nói.

" Độc kinh?" Nhíu mày kinh ngạc, Tiêu Viêm từ trong bàn tay nhỏ bé lấy quyển trục qua, ngắm qua ngắm lại một chút, nhìn thấy những dòng chữ nhỏ bên cạnh quyển trục, kinh dị đọc lên: "*Thất Thái Độc Kinh? Chẳng lẽ thực sự có loại phối chế độc dược gì đó thật, chẳng lẽ người lưu lại những thứ này, lại là một vị y sư không thành công?"*

Tại Đấu Khí đại lục, cũng chỉ có những vị y sư mới có thể chế tạo một số ít độc dược để phòng thân, mà trên đại lục, người ta gọi đó là các Độc sư, bất quá địa vị của các vị Độc sư so ra còn kém hơn Luyện dược sư rất nhiều.

" Có lẽ vậy đi, thứ này người cũng không thể cùng ta chia sẻ được, bởi vì nguyên nhân trời sinh thuộc tính, ta không thể trở thành một gã Luyện dược sư được, cho nên cũng chỉ có thể làm được mấy thứ này." Nói đến đây, trên mặt của Tiểu Y Tiên hiện ra một tầng ảm đạm, hiển nhiên tối hi vọng trong lòng nàng là có thể trở thành một gã luyện dược sư.

Nhìn Tiểu Y Tiên khuôn mặt ảm đạm, Tiêu Viêm cười cười, ném trả quyền trục bảy màu sắc đó, nói: "*Như vậy cũng được, bất quá nếu muốn tinh thông thì phải tổn hao không ít tinh lực, việc tu luyện đấu khí đã khiến cho tinh lực của ta gần như cạn kiệt, ta sẽ không ngu ngốc mà học thêm cái này nữa, tham nhiều ắt hỏng.*"

" *Cảm ơn.*"

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, Tiểu Y Tiên trong lòng thở dài một hơi, nhận lại quyền trục và gật gật đầu cảm kích.

" *Trên tay ngươi có gì đó, nên mau thu lại đi? Ta là loại người mặc dù không được tính là chính nhân quân tử, bất quá ít nhất bây giờ với ngươi cũng là quan hệ đồng bọn, cái kiểu hạ độc thủ này, ta không làm được.*" Nhìn Tiểu Y Tiên thu hồi thất thải quyền trục, Tiêu Viêm mỉm cười, bỗng nhiên nhàn nhạt nói.

Khuôn mặt có chút sững sờ, rồi hiện lên vẻ xấu hổ, Tiểu Y Tiên mở tay ra, một nhúm bột phấn màu xanh biếc đang nằm trong đó.

" *Ta...*" Bị Tiêu Viêm phát hiện ra, Tiểu Y Tiên khuôn mặt đỏ ửng, ấp a ấp úng không nói lên lời.

" *Quên đi, dù sao ngươi cũng là nữ tử, một mình cùng với ta tìm báu vật, có một vài điểm phòng bị cũng không tính gì là ngạc nhiên.*" Nhún vai, Tiêu Viêm tỏ vẻ không có chuyện gì nói.

" *Cảm ơn.*" Cảm kích thốt ra một câu cảm ơn, Tiểu Y Tiên đem bột phấn màu xanh đang cầm trong tay cất đi.

Xoa xoa hai gò má đầy đặn, ánh mắt Tiêu Viêm lại hướng sang chiếc hộp đá thứ hai, cầm một cái chìa khoá cắm vào, sau đó chậm rãi thăm dò.

" *Bột phấn màu xanh ngươi dùng kia có tác dụng gì?*" Chìa khoá trong tay đang chậm rãi tiến sâu vào, Tiêu Viêm thuận miệng hỏi. Nguồn truyện:

" *Đây chỉ là một dược thảo hỗn hợp làm từ Tuý Long thảo cùng một vài loại dược thảo có tác dụng thôi miên chế tạo thành thôi, chỉ cần uống cái này vào trong cơ thể, có khả năng khiến cho người ta ngủ mê mệt trong*

nửa ngày, bất quá mấy cái loại độc dược dạng phấn này cũng chỉ là cái đơn giản, chỉ cần một người hơi có thực lực một chút, đều có thể sử dụng đầu khí mà áp chế độc tính, thậm chí là bức ra khỏi cả cơ thể." Tiểu Y Tiên có chút không ý tứ nói.

" Là một loại độc dược hoàn toàn không có tính trí mạng, tính ra người cũng không phải là người ngoan độc." Tiêu Viêm bĩu môi, động tác trong tay có chút dừng lại, nhếch miệng cười: *" Mở."*

Cùng với âm thanh của Tiêu Viêm, chiếc hộp đá vốn đóng chặt kia liền chậm rãi mở ra.

Dựa vào ánh trăng chiếu xuống trên mặt đất, Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên chăm chú quan sát xem bên trong hộp đá có cái gì, không thể bỏ sót.

" Lại là quyển trục?" Nhìn một quyển trục màu đen đặt bên trong chiếc hộp đá, lông mày Tiêu Viêm nhất thời cau lại.

Vươn tay cầm lấy quyển trục màu đen bên trong hòm ra, Tiêu Viêm cẩn thận quan sát một lúc, cuối cùng dừng lại tại dòng chữ nhỏ bên trên quyển trục: Huyền giai cao cấp phi hành đấu kỹ: Ứng Chi Dực.

" Phi hành đấu kỹ?" Miệng thì trào thốt ra những từ ngữ có chút lạ lẫm, hai mắt Tiêu Viêm chậm rãi mở to, kinh ngạc thất thanh nói: *" Có phải là đấu kỹ quý hiếm nhất, phi hành đấu kỹ?"*

" Phi hành đấu kỹ? Là vật gì thế?"

Cũng là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, Tiểu Y Tiên trong nháy mắt trở nên nghi hoặc, nàng từng nghe qua về công kích đấu kỹ, phòng ngự đấu kỹ, thân pháp đấu kỹ, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy phi hành đấu kỹ.

" Ý nghĩa cũng như tên gọi, đấu kỹ này có thể giúp cho con người ta phi hành trên bầu trời." Chép miệng than một cách sợ hãi, Tiêu Viêm liền giải thích.

" Phi hành? Không phải chỉ có Đấu Linh cường giả hoặc người có thiên phú mới miễn cưỡng có thể bay hay sao?" Nghe vậy Tiểu Y Tiên cả kinh, thần tình đầy mê hoặc.

Trên Đẩu khí đại lục, muốn phi hành trên mặt đất, chỉ có là đẩu linh hoặc người mạnh hơn mới có thể tiến hành phi hành trong một khoảng cách ngắn. Còn khi thực lực đạt tới Đẩu Vương hoặc Đẩu Hoàng, liền có thể dễ dàng phóng xuất đẩu khí ra bên ngoài, ngưng tụ thành hai cánh năng lượng, có thể giúp bọn họ thoát được lực hút của mặt đất, bay trong không trung.

Phi hành, đủ khả năng hấp dẫn nhiều cường giả lao đến tranh đoạt. Thực lực mặc dù mạnh, nhưng chỉ cần chưa đạt đến cấp độ Đẩu Vương, thì dưới tình huống này nếu có thể tìm được phi hành đẩu kỹ, thì độ trân quý không cần phải nói nữa.

Nắm chặt quyền trục màu đen này trong tay, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, mạnh mẽ áp chế sự vui sướng trong lòng xuống, hướng về phía Tiểu y Tiên giờ giờ tay lên.

"*Ta hiểu, cái này thuộc về nhà ngươi hả?*" Nhìn cử động này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, lập tức bất đắc dĩ gật gật đầu.

"*Hắc hắc, mỗi người đều có phần.*" Nhếch miệng cười cười, thu hoạch của buổi đêm hôm nay cơ hồ khiến cho Tiêu Viêm cũng phải cười suốt.

"*Còn có một cái hộp cuối cùng, nhanh mở đi rồi chúng ta trở về.*" Ánh mắt hướng về chiếc hộp đá cuối cùng, Tiểu Y Tiên thúc giục.

"*Được.*" Có hai lần thu hoạch trước, cả người Tiêu Viêm tràn ngập sức sống. Nắm chiếc chìa khoá chưa mở lần nào trong tay, chuẩn bị cẩn thận mở chiếc hộp đá.

Thạch thất yên lặng, bình tĩnh lại, thân thể Tiêu Viêm có chút hơi hạ xuống, vừa muốn mở hộp thân thể liền cứng đờ, rồi nhanh chóng xoay người lại nhìn về hướng cửa đá, sắc mặt trở nên âm trầm.

"*Có người đến?*"

"*Cái gì?*" Nghe vậy Tiểu Y Tiên cũng đồng dạng kinh sợ, liền lắc lắc đầu nói: "*Không có khả năng, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết!*"

"*Ta không nghe nhầm đâu, hơn nữa số người vào cũng không ít.*" Tiêu

Viêm giương mắt nhìn Tiểu Y Tiên, sắc mặt cực kì khó coi, hàn ý trong mắt hiện lên.

" Ngươi hoài nghi là ta gọi tới?"

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhất thời giận giữ, *" Ta nếu muốn hại ngươi thì ngươi đã phải chết vài lần rồi."*

Nhìn bộ dạng phần nộ của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm chau mày lại, nhanh chóng xoay người, chìa khoá trong tay không ngừng cắm vào trong thân của ổ khoá chiếc hộp đá, nhưng dưới tình huống khẩn trương thì lại mãi không thể cắm vào được.

" Mẹ nó!" Phần nộ mắng một tiếng, Tiêu Viêm hai tay ôm lấy chiếc hộp đá, muốn ôm lên nhưng chiếc hộp hiển nhiên đã bị gắn chặt vào thạch bàn.

" Bỏ đi!" Hắng giọng mắng một tiếng, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lùng nói: *" Bọn họ vào được rồi!"*

Nghe Tiêu Viêm nói, Tiểu Y Tiên vội hướng ánh mắt ra bên ngoài cửa đá, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại càng ngày càng gần.

" A a, Tiểu Y Tiên, đa tạ các ngươi đã dẫn đường, xem ra tin tức mà ta thu được này không phải là giả a."

Hơn mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa bước vào, tiếng cười nhàn nhạt quen thuộc, bên trong thạch thất vang lên đầy đắc ý.

" Mục Lực."

Nghe âm thanh này, Tiểu Y Tiên nhất thời nghiêng chặt hàm răng.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 118: Sinh tử trốn chết: Ứng Chi Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỗ cửa đá tối đen, mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa đi vào, cuối cùng mạnh mẽ đem cánh cửa đá phá huỷ đi.

Một đạo nhân ảnh từ phía sau đi ra, cuối cùng tại ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, lộ ra diện mục, đúng là đội trưởng của Lang Thủ dong binh đoàn, Mục Lực.

Ánh mắt đầu tiên của hắn là đảo qua đồng kim tệ kim quang lập loè bên trong thạch thất, trong mắt Mục Lực đã xẹt qua một tia tham lam, liếm liếm môi, liếc mắt nhìn qua chiếc hộp đá mà hai người Tiêu Viêm đang mở, không khỏi mỉm cười nói: "*Thật có lỗi đã quấy rầy hai vị.*"

Chậm rãi nắm chặt chiếc chìa khoá trong tay, sắc mặt Tiêu Viêm có chút âm trầm, liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên bên cạnh lông mày đang dựng lên, quay về Mục Lực lạnh lùng nói: "*Ngươi theo dõi chúng ta?*"

"*Không tính là theo dõi, mấy ngày trước ta có biết được thông tin tình báo chuyện Tiểu Y Tiên đi tìm bảo khố trong động, nhưng vì không biết vị trí chính xác cho nên....*" Mục Lực nhún vai cười nói.

"*Ngươi như thế nào lại có tin tình báo? Chuyện này ta chỉ có đề cập qua với trợ thủ Ly Phi, ngươi... ngươi nghe từ nàng ta?*" Tiểu Y Tiên đầu tiên trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó nhanh chóng chuyển thành phần nộ.

"*Ha ha, nữ nhân ngu ngốc, chỉ cần nói ngon nói ngọt một chút là có gì trong lòng đều đem ra hết.*" Mục Lực mỉm cười, cũng không phủ nhận phán đoán của Tiểu Y Tiên.

"*Ngươi là một tên hỗn đản.*" Mày liễu dựng đứng, Tiểu Y Tiên mắng một câu.

"*Thật có lỗi, mấy thứ này đối với Lang Thủ dong binh đoàn chúng ta quá mức trọng yếu, chỉ cần có được nó là chúng ta có thể dễ dàng thu thập tất cả các thế lực trong Thanh Sơn trấn, đến lúc đó mới đủ tư cách phát triển thực lực ra bên ngoài. Trong mắt ta không bao giờ nghĩ cực hạn chỉ nằm trong cái thôn nho nhỏ này.*" Mục Lực nhàn nhạt nói.

"*Đem tất cả giao cho ta đi Tiểu Y Tiên, ta vốn rất có cảm tình với ngươi, ngươi nên hiểu rõ, chỉ cần ngươi đi theo ta, đến sau này ta chưởng quản*

Lang Thủ dong binh đoàn, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi." Giương ánh mắt đầy thâm tình nhìn Tiểu Y Tiên, thanh âm của Mục Lục chột trở nên nhu hoà.

"Đi theo ngươi? Ta hiện tại nói chuyện cùng ngươi đã thấy ghê tởm lắm rồi." Thanh âm đầy trào phúng của Tiểu Y Tiên vang lên, có chút không coi hấn ra gì. Mục Lục mua chuộc người bên cạnh để theo dõi nàng đã làm cho nàng cực kì phẫn nộ.

Mục Lục cười cười, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, nhẹ giọng nói: *"Không việc gì, vậy ta sẽ cưỡng ép bắt ngươi ở bên cạnh ta."* Nói xong, ánh mắt Mục Lục di chuyển sang Tiêu Viêm đang đứng trầm mặc ở một bên, cười nói: *"Sớm khuyên ngươi gia nhập Lang Thủ dong binh đoàn nhưng ngươi hết lần này đến lần khác không nghe, hiện tại cho dù ngươi muốn gia nhập cũng đã quá muộn."*

"Cái dong binh đoàn đến một Đại đấu sư cũng không có, vậy mà cũng dám kiêu ngạo sao?" Sờ sờ mũi, Tiêu Viêm lắc đầu châm chọc.

"Ít nhất là giết ngươi rất dễ dàng." Mục Lục cười tươi nhưng sát ý lẫm liệt.

"Đem tất cả mọi thứ giao ra đây, ta sẽ cho ngươi chết được nguyên vẹn." Hai tay khoanh trước ngực, Mục Lục âm lãnh nhìn Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm âm trầm cắn cắn môi, ánh mắt đảo qua những huy chương cấp bậc của hơn mười tên lính đánh thuê đang đứng ở cánh cửa đá đã hoàn toàn bị phá hỏng, mười tên lính đánh thuê này thực lực đều là tứ tinh đấu giả cùng trên dưới ngũ tinh, còn thực lực của Mục Lục là lục tinh đấu giả.

Trong lòng thầm tính toán thực lực của đối phương một chút, Tiêu Viêm trong tâm có chút nặng nề, hấn bây giờ tối đa chỉ có thể đối phó được với một gã tứ tinh đấu giả, bất quá nếu gỡ trọng kiếm màu đen trên lưng xuống thì có thể chống đỡ được với lục tinh đấu giả một thời gian.

Nhưng lúc này chỗ cửa đá là hơn mười tên lính đánh thuê thực lực không tầm thường, với thực lực của Tiêu Viêm lúc này, nếu vào tình huống bị bọn họ vây công thì tám chín phần mười sẽ bị chém chết ngay tức khắc.

"Sư phụ?" Trong lòng Tiêu Viêm gọi Dược lão một câu, bất quá không

thấy có nửa điểm đáp lại, Tiêu Viêm chỉ biết cười khổ lắc đầu, xem ra muốn để Dược lão giải vây giúp quả thực không có nhiều khả năng.

Mục Lực ôm cánh tay đứng giữa cánh cửa đá, thần tình đầy cợt nhả nhìn những biến hoá liên tục trên sắc mặt Tiêu Viêm, trong lòng có cảm giác như mèo vờn chuột.

" Nói thật là ngươi rất có thiên phú, nhưng bây giờ thì vẫn chưa đủ mạnh đâu. Nói thật sau này ta rất sợ ngươi trả thù, cho nên để tránh gặp phải tình huống làm cho ta khó ăn khó ngủ như vậy phát sinh, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này."

Những ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cánh tay, Mục Lực mỉm cười nói. Hắn từ nhỏ đã được phụ thân dạy bảo, mặc kệ sau này trêu chọc đến người nào, nếu có cơ hội nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt, tuyệt đối không thể để đối phương một chút cơ hội trả thù nào cả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Lạnh lạnh liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Mục Lực, Tiêu Viêm híp mắt lại, nhiều năm qua như vậy, hắn đã gặp nhiều tình huống khiến người khác phải kinh sợ, nhưng chưa lần nào gặp cảnh sắp bị người khác vây giết thế này.

" Ngươi nói đúng, nếu ta thoát được ra ngoài ta sẽ khiến cho Lang Thủ dong binh đoàn gà chó cũng không yên." Tiêu Viêm thanh âm lạnh lùng thốt từng chữ.

" Rất bội phục ngươi, dưới tình huống này mà còn có dũng khí hướng địch ý về phía chúng ta, đồng thời càng khiến ta quyết tâm sâu sắc giết chết ngươi tại chỗ này." Mục Lực cười nói, trong mắt cũng tràn ngập sát ý.

Tiêu Viêm cũng đưa mắt nhìn lại, trong đôi mắt đen đồng dạng là sát khí mãnh liệt.

Trong lòng bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên có cái gì đó động vào, một bàn tay từ phía sau lưng lạng lẽ bỏ một vật gì đó vào trong bàn tay hắn.

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm không chút dấu tíc liền nắm tay lại, khoé mắt có chút tuy ý liếc sang Tiểu Y Tiên ở bên cạnh.

" *Đây là dược phấn thôi miên lúc trước.*" Tiểu Y Tiên đôi môi đỏ mọng hơi nhúc nhích, một âm thanh rất nhỏ được truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

Gật nhẹ đầu, Tiêu Viêm ánh mắt nhanh chóng đảo qua các vách tường bên trong thạch thất, nhìn ánh sáng của Nguyệt Thạch nhàn nhạt chiếu xuống thạch thất, trong lòng có chút ý nghĩ.

" *Cứ theo sát ta!*" Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng dặn dò một câu.

" *Được.*" Nhu thuận gật đầu, lúc này Tiểu Y Tiên cũng chỉ có thể đem tất cả hi vọng đặt lên người Tiêu Viêm.

" *Động thủ, giết tên tiểu tử kia, chú ý đừng làm bị thương Tiểu Y Tiên, nhưng phải kiềm chế nữ nhân đó cho ta.*" Nhìn hai người, Mục Lực lạnh lùng vung tay lên, nói.

" *Rõ.*" Nghe được mệnh lệnh của Mục Lực, hơn mười tên lính đánh thuê phía sau nhất thời phân ra năm tên, sau đó thân sắc hung ác hướng đến hai người Tiêu Viêm đánh tới.

Mặc dù đã có năm tên qua đây, nhưng số còn lại vẫn canh gác nghiêm mật cửa đá, Tiêu Viêm có chút nhượng mảy, mấy tên lính đánh thuê này rất cẩn thận khiến hắn có chút đau đầu.

" *Thình thịch.*"

Ánh mắt đảo qua năm tên lính đánh thuê đang lao tới, bàn tay Tiêu Viêm chợt giơ lên, khí kinh ngưng tụ mạnh mẽ, cầm túi dược phấn trong tay đưa lên giữa không trung, sau đó chợt nổ mạnh. Dược phấn bắn tung toé, nhất thời tràn ngập cả thạch thất.

" *Ngưng thở, người ở cạnh cửa đứng yên không được phép di động, giữ chặt đường ra. Mã Tử, công kích bọn chúng.*" Nhìn dược phấn tràn ngập trong thạch thất, Mục Lực sắc mặt đại biến, vội vàng quát lên.

Mệnh lệnh nhanh chóng của Mục Lực giúp cho những tên dong binh đang hỗn loạn nhanh chóng bình tĩnh lại được, năm tên lính đánh thuê bên trong liền rút vũ khí bên hông ra, trong mắt lộ hung quang, hướng về phía hai

người Tiêu Viêm cách đó không xa mà lao tới.

Một tay kéo Tiểu Y Tiên, thân hình Tiêu Viêm lập tức lùi về giữa, bàn tay lập tức cong lại, sau đó hút Nguyệt thạch đang gắn ở trên vách đá về mình, nhất thời Nguyệt thạch thoát khỏi trói buộc, bị Tiêu Viêm mạnh mẽ bắt ở trong tay.

Bàn tay đảo một cái, Nguyệt Thạch bị ném vào trong Nạp giới, mất đi sự chiếu sáng của Nguyệt thạch, quang mang bên trong thạch thất nhất thời âm đạm đi rất nhiều.

Sau khi cắt một khoả Nguyệt thạch đi, Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng cấp tốc di động, Hấp chưởng liên tục xuất ra, liền lúc hai khoả Nguyệt thạch còn lại cũng được thu vào trong Nạp giới.

Sau khi khoả Nguyệt thạch cuối cùng bị thu vào trong nhẫn, bên trong thạch thất chợt trở nên tối om.

Ngay khi bóng đen phủ xuống, Tiêu Viêm liền kéo tay Tiểu Y Tiên, thân hình vừa động đã hướng đến vị trí của cửa đá trong trí nhớ, mạnh mẽ lao tới.

" Không cần hoảng! Xuất ra hoả tập (đồ giữ lửa), người canh cửa cũng đừng yên, không được phép lộn xộn. người bên trong cũng chỉ được phép đi tiếp vào bên trong. Nhớ kĩ, ai dám đi đến bên cạnh cửa, bất kể là ai, giết!"

Bóng tối xuất hiện bất thành linh, khiến cho sắc mặt Mục Lực trở nên âm trầm, bất quá tâm cơ hắn cũng khá nhanh nhạy, vội vàng quát chỉ đạo.

Có người chỉ huy, những thành viên khác của Lang Thủ dong binh đoàn cũng từ trong bối rối bình tĩnh trở lại, một số tên có mang hoả tập, liền vội vàng móc ra, nhưng ngay khi bọn chúng muốn giơ lên, liền có một luồng gió mạnh thổi qua trước mặt, một bàn tay ẩn chứa khí kinh hung mãnh, nặng nề đánh lên ngực chúng. Nhất thời có vài tên lính ứng phó không kịp, kêu một tiếng đau đớn, sau đó đồng loạt ngã lăn ra trên mặt đất.

" Hắn đến đó! Hắn đến chỗ cửa đá đó! Mau ngăn hắn lại." Một tên lính đánh thuê bị công kích, nhịn đau hô lên.

Nghe được tiếng la lớn của thủ hạ, sắc mặt Mục Lục chột trằm xuống, cước bộ nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, vừa vịn dinding trước bên ngoài cửa đá, đồng thời đem không gian cả cửa đá, bao phủ hoàn toàn.

"Thình thịch!"

Khí kình mạnh mẽ từ phía trước đột nhiên bắn đến chỗ năm tên lính đánh thuê có thực lực ngũ cấp đầu giả đang đứng ở cửa đá, nếu như không phải phản ứng kịp thời thì thiếu chút nữa đã bị luồng khí kình này thổi bay, bất quá thân hình của mấy người này cũng bị đảo mạnh.

Trong khi mấy thân hình còn chưa được ổn định, hai đạo thân ảnh giống như cá trạch, theo khe hở giữa bọn họ mà lặng lẽ lao ra ngoài. Khi bọn chúng lấy lại tinh thần thì đã không kịp ngăn trở, lập tức hướng về Mục Lục đang đứng ở cuối cùng hét to: *"Đội trưởng đề phòng, bọn họ đã đến chỗ người rồi đó."*

Nhãn đồng hơi co lại, hai chân Mục Lục chậm rãi mở ra, đem thông đạo nhỏ đã bị phá hỏng chặn lại, song chương nắm chặt, đầu khí màu lục nhạt bắt đầu xuất hiện, mà ở dưới sự bao phủ của đầu khí màu xanh biếc đó, đôi bàn tay da thịt bình thường bắt đầu dần dần chuyển thành màu sắc giống như gỗ.

"Ta muốn xem một tên Nhị tinh đầu giả như ngươi, làm thế nào để trước mặt đánh lui được ta." Cười lạnh một tiếng, Mục Lục từ trong người mọc ra một khoả minh châu, hướng về phía trước, một luồng sáng mỏng manh tỏa ra, mặc dù như vậy nhưng cũng đủ để chiếu sáng khu vực ba thước phía trước mặt hắn, đối với cái thông đạo nhỏ hẹp này mà nói, như thế là đủ.

Viên dạ minh châu vừa mới xuất ra, liền xuất hiện hai cái bóng đang cấp tốc lao vượt qua, nhờ hào quang của dạ minh châu, Mục Lục mơ hồ có thể nhìn thấy sát ý trên khuôn mặt của người thiếu niên.

"Cút trở về cho ta!" Nhìn Tiêu Viêm giống như thiêu thân quanh co lao vào lửa, Mục Lục cười lạnh một tiếng, nắm tay như được làm bằng gỗ ẩn hiện quang mang màu xanh biếc, mang theo một cỗ khí kình hung hãn, mạnh mẽ hướng đến phía Tiêu Viêm mà đập xuống.

"Huyền giai sơ cấp đầu kỹ: Mộc Chi Bất Động!"

Đâm đầu vào khí kình, khuôn mặt của Tiêu Viêm chạm vào cảm thấy có chút đau, ngược mắt lên nhìn kỹ có thể nhìn thấy đôi mắt đầy dữ tợn của Mục Lục.

" Mẹ nó!"

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, hai tay đưa về sau lưng cầm hắc kiếm, hét lên một tiếng, cự kiếm nhất thời rời khỏi sau lưng, biến mất vào trong Nạp giới.

Cự kiếm vừa biến mất, tốc độ của Tiêu Viêm cơ hồ trong chớp mắt tăng vọt, đấu khí trong cơ thể lưu động rất nhanh không chút trì hoãn, mà lúc này lại càng như thủy triều ào ạt, điên cuồng chảy trong kinh mạch của Tiêu Viêm.

Sau khi trải qua áp lực đó, Tiêu Viêm rốt cuộc lần đầu tiên bộc phát, tay nắm chặt lại, những gân xanh trên thân thể không ngừng nổi lên, lực lượng khiến kẻ khác phải hoảng sợ đang cấp tốc được ngưng tụ.

Cảm nhận được đấu khí trong cơ thể đang mạnh mẽ lưu động, trên khuôn mặt thanh tú của thiếu niên hiện lên vẻ chiến ý điên cuồng. Ánh mắt có chút âm lãnh liếc nhìn Mục Lục đã gần trong gang tấc, đấu khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển theo đấu kỹ phương pháp một cách điên cuồng mạnh mẽ.

" Bạt cực băng!"

Một tiếng quát chọt vang lên trong đầu, cơ hồ khiến cho ống tay áo của Tiêu Viêm giữa chừng cứng đờ lại, vốn dĩ là vải vóc mềm mại, giờ phút này cứng rắn có thể so với sắt thép.

Bên trong cổ tay áo có ẩn chứa khí kình mạnh mẽ, nắm tay của Tiêu Viêm đột nhiên co rút lại, sau đó trong nháy mắt mạnh mẽ bắn ra.

" Bịch!"

Hai nắm tay bên trong sơn động nhỏ hẹp mạnh mẽ va chạm vào nhau, thanh âm sấm rền vang vọng mãi bên trong sơn động không dừng.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cùng với mình cứng đối cứng, sắc mặt Mục Lục hơi biến đổi, hẳn không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt thời gian mà thực lực của người này nhảy lên cả mấy cấp.

" Ta ra lệnh: ngăn chặn hắn, nhanh giết hắn! Không tiếc đại giới!" Một tiếng gào thét âm lãnh theo yết hầu của Mục Lục thoát ra ngoài. Thực lực lúc này của Tiêu Viêm biểu hiện ra ngoài đã khiến cho vị đội trưởng thực lực mạnh mẽ, tâm cơ thâm hậu này có chút kinh hãi, còn nhỏ tuổi như vậy mà có thể cùng với mình là một lực tinh đấu giả chống đỡ, nếu một hay năm sau thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu hôm nay để cho hắn chạy thoát thì về sau Lang Thủ dong binh đoàn sớm muộn gì cũng sẽ bị huỷ diệt dưới tay của tên tiểu sát tinh này.

Chỉ cần tưởng tượng đến sự trả thù kinh thiên động địa ngày sau này, sát ý trong lòng Mục Lục mạnh mẽ tuôn ra.

Nghe được tiếng quát của Mục Lục, khoé miệng của Tiêu Viêm hiện lên một nét trào phúng lạnh lạnh, môi khẽ nhúc nhích: *" Bạo!"*

" Thành thịch!"

Một âm thanh trầm muộn nữa đột nhiên vang lên, bất quá tiếng vang có vẻ buồn thảm này lại từ thân thể của Mục Lục phát ra.

" Phốc xích."

Đột nhiên khí kinh bên trong cơ thể nổ mạnh, khiến cho sắc mặt của Mục Lục trong nháy mắt trắng bệch, thân thể lay động mạnh một trận, rốt cuộc một ngụm máu tươi điên cuồng phún ra.

" Đi!" Đánh bại Mục Lục, Tiêu Viêm cố kiềm nén sự mong muốn tức thời là được giết hắn lại, quyết định thật nhanh, một tay giữ chặt lấy Tiểu Y Tiên ở phía sau, sau đó không quay đầu lại, hướng thẳng ra phía ngoài sơn động nhanh chóng lao ra.

Mà ngay khi Tiêu Viêm bắt đầu vọt đi, hơn mười tên lính đánh thuê cũng đồng thời từ trong thạch thất lao ra, nhìn Mục Lục sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, tất cả đều không khỏi hoảng sợ, thực lực của đội trưởng ít nhất là lực tinh đấu giả, vậy mà lại bị tên tiểu tử kia đánh bại sao? Sự thật tàn khốc này trước mắt mọi người, khiến cho mọi người trong chốc lát ò

người ra.

" Ngu ngốc, đừng thất thân ở đó làm gì? Mau đuổi theo, nhất định phải giết tên tiểu tử đó, ra ngoài phát tín hiệu để những người mai phục bên trên chặn giết hắn, giết sạch." Nhìn mấy kẻ đang đứng ngơ ngẩn, Mục Lực phun ra một ngụm máu tươi, tức giận quát lên.

" Rõ!" Tiếng hô của Mục Lực khiến cho mấy tên lính này nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng lên tiếng, sau đó thân hình xẹt qua, điên cuồng hướng về phía hai người Tiêu Viêm mà lao tới.

Thân thể động đậy một cách gian nan, Mục Lực nghiêng người tựa trên tường đá, mặt nhọc thở ra một hơi, trong mắt hiện lên một tia dữ tợn, đập vỡ bề mặt tường đá, điềm nhiên nói: *" Tiểu tạp chủng, đừng để ta bắt được ngươi, bằng không nhất định sẽ bắt ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong."*

Tiêu Viêm sắc mặt không chút thay đổi, một tay kéo Tiểu Y Tiên điên cuồng hướng ra ngoài động, đưa tay áo lên lau máu trong miệng, những giọt máu đỏ tươi. Từ khi học xong ám kinh bộc phát của Bát cực băng, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm dùng để đối địch, hiệu quả đạt được ngoài cả mong đợi, nhưng đối chướng với Mục Lực cũng đã khiến cho hắn bị thương khá nặng.

" Với tâm cơ của Mục Lực, phía trên vách núi chắc chắn sẽ có lính đánh thuê của Lang Thủ dong binh đoàn chờ sẵn." Dồn dập thở phì phò, Tiểu Y Tiên lên tiếng nhắc nhở.

" Chỉ còn cách bò lên vách núi, chúng ta mới có thể lẩn vào trong rừng rậm đào thoát. Bằng không chỉ có một con đường chết." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

" Sau khi đi ra ngoài, không cần phải đi tới, nếu như để bọn chúng chặt đứt dây thừng, chúng ta chắc chắn phải tan xác dưới núi."

" Không đi tới, chẳng lẽ ngươi muốn nhảy xuống vực? Hay là chờ bọn chúng đến vây giết chúng ta?" Cuộc bộ vẫn không ngừng, Tiêu Viêm nhíu mày nói.

Cắn cắn đôi môi đỏ mọng, Tiểu Y Tiên như quyết định cái gì đó, mở

miệng nói: " *Ta có thể mang ngươi rời đi.* "

Trong lòng có chút thoáng động, Tiêu Viêm trầm mặc.

" *Chỉ cần ngươi đừng có giở trò, ngươi giúp ta thì ta sẽ không hại ngươi!* " Nhìn bộ dạng do dự của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên làm sao lại không biết cái tên luôn luôn cẩn thận này đang nghĩ cái gì, lập tức bắt đắ dĩ thúc giục.

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiểu Y Tiên từ trong người móc ra một cái trúc địch (1 loại nhạc cụ) ngắn ngắn, đem đặt ở cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng thổi một hơi. Một đạo sóng âm có chút kỳ dị từ trong trúc địch nhanh chóng truyền ra, xuyên qua thông đạo cuối cùng vang vọng trong bầu trời đêm xung quanh vách núi.

" *Ngươi làm gì thế?* " Nhìn hành động của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm nhìn không được tò mò hỏi.

" *Gọi đồng bọn của ta đến.* " Giơ giơ cây trúc địch trong tay, Tiểu Y Tiên cười thật tươi nói: " *Là một con Nhất giai Lam ưng.* "

" *Phi hành ma thú?* " Nghe vậy Tiêu Viêm có cảm giác kinh ngạc, nhìn thấy cái gật đầu của Tiểu Y Tiên, vẻ mừng rỡ hiện rõ trên khuôn mặt, lần này được cứu rồi.

" *Đáng tiếc vẫn có một cái hộp đá chưa mở được.* " Bước theo sát Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên có chút tiếc nuối hậm hực nói.

" *Quên đi, đừng tham là hơn, về sau có cơ hội tìm đến chỗ hẩn lấy lại là được mà.* " Trên khuôn mặt của Tiêu Viêm hiện lên chút âm lãnh, " *Hắc hắc, vốn đang buồn rầu về chuyện khổ tu rất tẻ nhạt, không nghĩ tới chuyện người này lại mang đến cho mình chút niềm vui, được rồi Lang Thủ dong binh đoàn, mấy ngày tới trong Ma Thú sơn mạch ta sẽ đùa vui cùng các ngươi một trận!* "

Theo thông đạo tối đen chạy một lúc, cửa động được ánh trăng chiếu sáng càng ngày càng nhìn rõ, trong nháy mắt trước mặt hai người chợt sáng ngời, bầu trời đầy sao cùng với mặt trăng cực lớn đã xuất hiện ngay trước tầm mắt.

Vừa hiện ra tại cửa động, Tiêu Viêm tinh mắt vội kéo Tiểu Y Tiên nép sát vào cạnh vách đá, ánh mắt lặng lẽ hướng lên trên miệng vực, quả nhiên phát hiện bên trên vách núi có không ít người tay đang cầm đuốc tuần tra.

" *Quả nhiên vẫn để lại một ít.*" Mảng một tiếng, Tiêu Viêm áp lỗ tai xuống mặt đất, trầm giọng nói: "*Truy binh sắp tới rồi, phi hành ma thú của người đâu?*"

Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên đảo trong trời đêm, lại đem trúc địch bỏ vào miệng thổi, sóng âm kỳ dị lặng yên không một tiếng động quanh quẩn trong bầu trời đêm.

" *Quác!*"

Theo tiếng sóng âm truyền không lâu, một tiếng kêu bén nhọn đột nhiên vang vọng trong bầu trời đêm.

Nhờ ánh trăng chiếu rọi, Tiêu Viêm mơ hồ có thể nhìn thấy ở sâu trong núi phía xa, có một đầu ưng màu lam thật lớn, đang cấp tốc xẹt tới đây. Chỉ trong chốc lát đã hạ ngay xuống cửa động.

" *Đi thôi!*" Nhìn về phía Lam ưng, Tiểu Y Tiên nhất thời thở dài một hơi, hướng tay về phía Tiêu Viêm vẫy vẫy.

Có chút gật gật đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại đã có thể thấy một vài bóng người trong sơn động, lạnh lùng cười một tiếng, cánh tay vòng qua eo nhỏ của Tiểu Y Tiên, thân hình chột động, liền trực tiếp nhảy lên thân thể cực lớn của Lam ưng.

" *Tiểu Lam, đi mau.*" Ngồi trên lưng ưng, Tiểu Y Tiên vội vàng thúc giục nói.

Nghe được thanh âm của Tiểu Y Tiên, Lam ưng nhất thời giang rộng hai cánh đập mạnh, kinh phong ào ào thổi, sau đó chở hai người trên lưng từ từ bay lên cao.

" *Bắn hạ nó!*" Nhìn hai người đang ở trên lưng ưng, hơn mười tên lính đánh thuê vừa xuất hiện tại động khẩu vội vàng hướng lên trên miệng vực quát to.

" *Huu, huu, huu.* "

Nghe được những tiếng quát từ phía dưới, những người bên trên vách núi thoảng rối loạn một trận, rồi lập tức một trận tên phá không lao lên, bắn về phía Lam ung đang ở trên không trung.

Nhìn những mũi tên bắn tới, Tiêu Viêm trong lòng hơi kinh hãi, vừa muốn dùng tay gạt hết đám tên đó thì đột nhiên hai cánh ưng chấn động mạnh mẽ, một luồng kinh phong màu xanh nhạt được phát về phía sau, đem toàn bộ những mũi tên vừa lao tới rơi xuống phía dưới.

Do đang ngồi chồm hồm trên lưng ưng, cuồng phong thổi trúng khiến cho mái tóc dài của Tiểu Y Tiên có chút bừa bộn, bàn tay ôn nhu vuốt ve thân thể Lam ung, quay đầu hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: "*Hiện tại đã an toàn.*"

" *Phù...* " Nặng nề thở ra một hơi dài, thân thể Tiêu Viêm ngồi trên lưng ưng chột mềm ra, cúi đầu nhìn rừng rậm đang cấp tốc dần lùi phía sau lưng, trong lòng hấn thoảng có chút hồi hộp, đây là lần đầu tiên hấn bay cao như vậy.

Một tay lau mồ hôi lạnh trên trán, toàn thân Tiêu Viêm như nhũn ra, lúc trước chiến đấu với cường độ cao như vậy, thật sự làm cho hấn cực kì mệt mỏi.

Ngồi ở trên thân ưng, Tiêu Viêm bao quát lại chỗ sơn động, ánh mắt lạnh lạnh gắt gao hướng về phía Mục Lục đứng ở cửa động, đang được một gã lính đánh thuê diu.

Hai luồng quang mang trong đêm tối chạm nhau, đều hướng đến nhau cười dữ tợn, không hề thu liễm sát khí đang hướng đến đối phương.

Lam ung cũng dần dần rời xa, Tiêu Viêm cũng thu lại ánh mắt, quay mặt hướng Tiểu Y Tiên hỏi: "*Người tính toán đến đâu bây giờ?*"

Ngón tay gạt gạt những sợi tóc trước trán, cuồng phong thổi tới quá mạnh mẽ khiến cho quần áo dính chặt lên người Tiểu Y Tiên, lộ ra những đường cong ẩn hiện tuyệt vời.

" Ta sẽ quay trở về đội hái thuốc." Tiểu Y Tiên nhàn nhạt cười nói.

" Người sẽ lại quay trở về? Tên Mục Lực kia không chừng cũng quay trở về đó." Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút kinh dị nói.

" Ha ha, về tới đội hái thuốc rồi, hắn cũng không còn dám làm cái gì đối với ta nữa." Tiểu Y Tiên mỉm cười nói, với thanh danh của nàng tại Thanh Sơn trấn, Mục Lực nếu như không muốn bị mọi người tức giận, tuyệt đối sẽ không dám ra tay với nàng.

" Mà trở lại Thanh Sơn trấn rồi, hắn lại càng không dám động thủ, thế lực của Vạn Dược Trai sẽ không thêm so sánh với một Lang Thủ dong binh đoàn nhỏ bé. Mặt khác thủ lĩnh của hai đại dong binh đoàn, đều từng thiếu nợ nhân tình của ta."

" Đã vậy thì tùy người." Có chút gật gật đầu, nhìn thái độ của đám lính đánh thuê này đối với Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm hẳn đã biết rồi. Nàng trong trấn cũng là người có danh vọng, cho nên hắn cũng không quá lo lắng về sự an toàn của nàng.

" Còn người đi đâu?" Quay đầu lại, Tiểu Y Tiên hỏi.

" Ta? Hắc hắc, ta tất nhiên sẽ không quay trở về rồi, ta không có cái loại danh vọng như của người, Mục Lực nếu muốn giết ta hẳn sẽ không có ai dám ngăn trở, mà còn cả về thực lực vừa mới thể hiện ra bên ngoài của ta nữa, tên kia hẳn sẽ tìm mọi thủ đoạn để giết ta. Cho nên ta sẽ không thể trở về Thanh Sơn trấn." Bàn tay nắm chặt lấy lông vũ của Lam ưng, Tiêu Viêm cười cười.

" Người sẽ rời khỏi đây?" Nghe vậy, Tiểu Y Tiên có chút chần chừ hỏi lại.

" Rời đi? Hắc hắc, Tiêu Viêm ta cũng không thể đem cái sự tình này mà chạy trốn cho được, từ giờ về sau ta sẽ ở trong Ma Thú sơn mạch tu luyện một thời gian, sau đó... sẽ tìm Lang Thủ dong binh đoàn từ từ tính sổ." Tiêu Viêm lãnh đạm cười nói.

" Đội trưởng của Lang Thủ dong binh đoàn là một vị Nhị tinh đấu sư, nếu như người muốn trả thù thì phải cẩn thận một chút." Trầm mặc một chút, Tiểu Y Tiên trịnh trọng nhắc nhở.

"Được rồi, cũng chỉ là đấu sư mà thôi, cũng không phải là chưa từng thấy qua." Tuy ý khoát tay áo, Tiêu Viêm tỏ vẻ không có việc gì cười nói. Lần trước Gia liệt gia tộc cũng có một vị đấu sư đây thôi, nhưng cuối cùng cũng bị hấn khiến cho cả gia tộc suy sụp.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng chỉ biết gật gật đầu, không thèm nói nữa, quay đầu đi. Chỉ huy Lam ung hướng về bên trong núi lớn mà bay vút đi.

Trên lưng chim ung, dần dần lâm vào im lặng, cả hai người đều chậm rãi hồi tưởng lại sự kích thích khi đối mặt với tử vong lúc trước.

"Hắc hắc, tiểu tử kia quả nhiên không sai, có thể từ trong nguy hiểm cực độ như vậy mà thoát được ra ngoài.... loại hiểm cảnh này, thật sự có chút ngoài dự kiến của ta."

Ngay khi Tiêu Viêm nhắm mắt hồi khí, tiếng cười của Dược lão đột nhiên vang lên trong đầu.

Nghe thấy Dược lão rôt cuộc cũng đã mở miệng, Tiêu Viêm bĩu môi, trong lòng hừ một tiếng: "Ta còn nghĩ người mất tích ở đâu rồi chứ."

"Ha ha, tiểu tử kia ngươi cố gắng oán trách làm gì? Không cho bản thân ngươi tự mình hãm vào hiểm cảnh như vậy, làm sao mới có thể bộc phát được." Dược lão cười to nói: "Mà lúc trước bỏ đi sự trời buộc, cảm giác như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm." Sờ sờ cái mũi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

"Hắc hắc, còn muốn báo thù không?" Tiếng cười của Dược lão giống như một con hồ ly già gian trá, tràn ngập sự hấp dẫn.

"Ngươi đã bao giờ thấy ta ăn phải quả đắng mà không cần trả thù chưa? Tên vương bát đản đó đã muốn ta chết, ta đây sao có thể để cho hấn tốt hơn?" Tiêu Viêm mỉm cười nói, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh.

"Lời của Tiểu cô nương kia ngươi cũng đã nghe thấy rồi đó, đội trưởng của Lang Thủ dong binh đoàn là một gã nhị cấp Đấu sư đó." Dược lão mỉm cười nói: "Cho nên nếu như ngươi nghĩ đến chuyện báo thù, thì phải mau chóng đưa thực lực của mình tăng lên thành một gã đấu sư."

"Đương nhiên, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở trong Ma Thú sơn mạch tiềm tu, mặc kệ sư phụ dùng phương thức tu hành gian khổ đến thế nào, ta cũng sẽ đều kiên trì đến cùng." Tiêu Viêm nhún vai nói.

"Ha ha, tốt, nếu như ngươi đã có quyết tâm này, ta cũng sẽ dùng biện pháp nhanh nhất giúp ngươi trở thành một gã đấu sư mà không để lại di chứng về sau." Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, Dược lão nhất thời vui vẻ lên, xem ra cừu hận là một liều thuốc tốt để kích thích quyết tâm.

Lam ưng bay vòng vòng, sau đó hạ cánh xuống một vị trí phía trên đỉnh núi.

"Phía dưới là chỗ ở của đội hái thuốc, ngươi đã không quay về nữa thì ta sẽ đem ngươi thả ở chỗ này, đợi sau khi trời sáng ngươi sẽ tự mình rời đi, thế nào?" Nhìn xuống đồng lửa phía dưới, Tiểu Y Tiên quay đầu về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Được." Cười gật đầu, Tiêu Viêm ôm quyền hướng về phía Tiểu Y Tiên, cười cười: "Chúng ta tạm chia tay tại đây, lần sau gặp mặt có lẽ phải chờ thời gian rất lâu nữa đó."

"Ừ!" Chiếc cầm trắng như tuyết khẽ gật một cái, Tiểu Y Tiên thoáng chần chừ, cuối cùng từ trong lòng lấy ra một túi dược phân, đưa cho Tiêu Viêm: "Mấy loại dược phân này mặc dù không tính là quá mạnh, nhưng cũng có thể miễn cưỡng dùng để bảo hộ thân mình được."

Tiếp nhận túi dược phân thoáng có chút hơi ấm, Tiêu Viêm trong lòng có chút cảm động, thật ra mà nói hẳn với Tiểu Y Tiên bất quá chỉ là bèo nước tương phùng, mà chính mình đã mất dày đoạt đi của người ta hơn một nửa bảo bối, tuy có thể nói là lúc trước đã cứu nàng một mạng nhưng vào thời điểm như thế, chỉ cần là một nam nhân cũng sẽ có hành động như vậy.

Vuốt vuốt mũi cười, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, quay người lại ngược phía Tiểu Y Tiên giơ tay lên vẫy vẫy, xoay người tiến vào trong rừng rậm tối đen, nói: "Hẹn gặp lại, thời điểm lần sau gặp mặt ta sẽ đem Lang Thú dong binh đoàn phá cho tan nát, để cho hai ta hả giận."

"Ha ha, bọn ta cùng ra tay." Con mắt đẹp trũng một cái, Tiểu Y Tiên cười

dài nói.

Đưa mắt nhìn bóng lưng thiếu niên chậm rãi biến mất trong bóng tối, Tiểu Y Tiên lúc này mới thu hồi tầm mắt, quay đầu chuyển hướng đến doanh trại, nhàn nhạt nhẹ giọng nói: "*Mục Lực, ngươi hãy chờ ta xem, trình độ thù dai của nữ nhân, còn cao hơn so với tưởng tượng của ngươi nhiều lắm.*"

Cười lạnh một tiếng, Tiểu Y Tiên lại nhảy lên Lam ung, sau đó chậm rãi bay lên cuối cùng biến mất trong bầu trời đêm hắc ám. Sau khi biến mất một thời gian, những tia sáng mặt trời đầu tiên dần xuất hiện, từ phía chân trời chiếu rọi vào trong một tấm lều vải trắng.

Tiểu Y Tiên đang nằm ngủ đột nhiên bị đánh thức dậy, nghe xung quanh lều vải có nhiều tiếng động hỗn loạn cùng với một âm thanh quen thuộc mà nàng cực kỳ ghét, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận chậm rãi hiện lên một tia lạnh lạnh, từ trên giường đi xuống, thay quần áo, sau đó chậm rãi đi ra khỏi lều vải.

Ngoài lều vải có bảy tám tên lính đánh thuê đang nghiêm nghị canh giữ cửa, lúc này mấy người gác cửa đang nghiêm túc ngăn cản một người thanh niên chặn bên ngoài, khi nhìn thấy Tiểu Y Tiên đi ra đều vội vàng hướng đến nàng thi lễ.

"*Ha ha, Mục Lực thiếu gia, trời còn sớm như vậy sao ngươi đã xông vào lều của ta?*" Quay về hướng mấy lính đánh thuê mỉm cười, Tiểu Y Tiên quay đầu đi, hướng về phía Mục Lực sắc mặt đang không được tốt cho lắm, cười nói.

"*Ha ha, không có việc gì, chỉ là thời gian không sớm nên muốn gọi Tiểu Y Tiên lên đường thôi.*" Ánh mắt đảo qua trên người Tiểu Y Tiên, Mục Lực nhướng mày cười nói.

Có chút gật đầu, Tiểu Y Tiên phát tay để cho mấy tên lính đánh thuê tản đi chỗ khác, tiến lên hai bước mỉm cười nhìn Mục Lực: "*Mục Lực thiếu gia, bộ ngựa bắt ve hoàng tước nấp phía sau. Quả nhiên là thủ đoạn cao minh.*"

"*Đáng tiếc bộ ngựa quá giáo hoạt.*" Mục Lực cười cười nhưng trong nét cười có ẩn chút âm lãnh, ánh mắt đảo qua trong lều vải của Tiểu Y Tiên,

nhàn nhạt nói: " Ta cũng biết ngươi sẽ về nơi này, như vậy ta sẽ không dám động đến ngươi, nhưng mục đích của ta lại không phải là ngươi, giao Tiêu Viêm ra đây ta sẽ không làm khó ngươi nữa."

" Hẳn đi rồi." Giang tay ra, Tiểu Y Tiên cười nói.

" Đi rồi?" Đồng tử co rút lại, sắc mặt Mục Lực càng thêm khó coi.

" Ngươi nghĩ hẳn sẽ ngu ngốc mà quay lại doanh trại này à?" Cười cười đầy trào phúng, Tiểu Y Tiên nhìn sang những tên lính đánh thuê đã rời khỏi giường, mấy tên lính này là bằng hữu tốt của nàng, chỉ cần có bọn họ ở đây thì Mục Lực sẽ không dám ra tay với nàng.

" Ngu xuẩn!" Thấp giọng mắng một câu, Mục Lực hít sâu một hơi, nguyên rủa nói: " Tiến nhập ma thú sơn mạch, khả năng chết của hẳn sẽ cao hơn."

Không thèm để ý đến việc hẳn chửi, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Tiểu Y Tiên vênh lên, tràn đầy vẻ châm chọc chế nhạo.

" Tiểu Y Tiên tiểu thư, dược thảo cơ bản đã hái đầy đủ rồi, chúng ta cần trở về ngay chưa?" Một thành viên hái thuốc của Vạn Dược trai, bước vội vàng tiến về phía Tiểu Y Tiên, cung kính nói.

" Dược, lên đường thôi." Tiểu Y Tiên mỉm cười gật đầu, đôi mắt đẹp quét một vòng quanh doanh trại, bỗng nhiên ôn nhu nói: " Các bị, bởi vì Lang Thủ dong binh đoàn có xảy chút sự cố, cho nên ta muốn mời các vị mạnh mẽ một chút đến gần hộ vệ cho bọn họ, không biết có được không?"

Nghe Tiểu Y Tiên nói như vậy, mấy tên lính đánh thuê đầu tiên là sững sờ, rồi đột nhiên hiểu ra, vội vàng hướng về phía Tiểu Y Tiên mạnh mẽ gật đầu.

Nhìn Tiểu Y Tiên vừa cười vừa an bài đội lính đánh thuê, Mục Lực khóe miệng có chút run rẩy, hẳn biết đây là Tiểu Y Tiên phòng bị hẳn.

Đem đám hộ vệ tâm đắc phân bố một loạt, Tiểu Y Tiên quay đầu lại nhìn Mục Lực này giờ đang đứng yên một chỗ, mỉm cười nói: " Mục Lực thiếu gia, thời điểm Tiêu Viêm rời khỏi có nhờ ta nói lại một câu!"

" Chỉ cần hẳn giao ra những bảo vật đã đoạt được bên trong sơn động, ta

sẵn sàng bỏ qua chuyện hấn đã đả thương ta." Mục Lực cười lạnh nói.

"Ha ha, Mục Lực thiếu gia, ngài nhầm rồi, Tiêu Viêm nhờ ta nói lại cho người.... hấn sẽ trở lại...." Cười ôn nhu, Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

Đồng tử nhanh chóng co rút lại, Mục Lực thở mạnh ra một hơi, giữa hai hàng lông mày tràn ngập sát ý, một lúc lâu sau mới lạnh lùng gật đầu nói: *"Tốt, chỉ cần hấn đủ tài năng sống sót bên trong Ma thú sơn mạch, ta sẽ chờ hấn đến báo thù."*

Dứt lời, tức giận khoát tay áo một cái, liền mang theo vài tên lính dưới tay, rời khỏi chỗ đó.

Nhìn Mục Lực rời đi, nét cười trên khuôn mặt Tiểu Y Tiên dần dần biến mất, trong đôi mắt đẹp cũng xẹt qua vài tia hàn ý, ngón tay khẽ gạt vài sợi tóc trên trán, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi cao cao phía xa.

Nắng sớm chiếu rọi xuống, trên đỉnh núi tựa hồ ẩn hiện thân hình một người thiếu niên đứng sừng sững.

Đứng trên đỉnh núi nhìn đội ngũ lính đánh thuê đang trên đường rời đi, Tiêu Viêm xoay xoay đầu, bàn tay chậm rãi nắm chặt, cười lạnh nói: *"Vương bát đản, chờ ta lần sau nhé. Chuyện tối qua ta thề sẽ nhớ kỹ, lần sau gặp nhau ta sẽ trả lại cho người gấp bội."*

Mạnh mẽ hít sâu một ngụm không khí khoan khoái buổi sớm, Tiêu Viêm xoay người lại, lưng mang cự kiếm màu đen, hướng về phía sâu trong rừng rậm đi vào, hấn biết thời điểm chính thức khổ tu đã bắt đầu rồi.

Bên trong rừng rậm không khí trong lành, Tiêu Viêm chui vào trong một bụi cỏ rậm rạp, trên thân thể toàn lá khô, hấn ngụy trang cực kì cẩn thận, hít thở cố gắng ép tới mức thấp nhất, hơi thở cũng gần như hoàn toàn thu liễm lại, thân thể giống như một tảng đá bình thường, không nhúc nhích, đôi mắt nhìn xuyên qua bụi cỏ gắt gao quan sát một con cự lang màu đỏ đang đi tới.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khi Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên tách ra, trong hai ngày này, hấn một mực đi sâu vào bên trong Ma thú sơn mạch, dựa theo tốc độ thì hiện tại chắc đã tiến vào vòng ngoài cùng của Ma Thú sơn mạch.

Hai ngày trôi qua, Tiêu Viêm đã không dưới mười lần bị ma thú công kích, trong đó có hai lần giành được thắng lợi, mấy lần khác đều phải bỏ chạy chối chết. Bất quá trong Ma Thú sơn mạch liều mạng chiến đấu, cũng khiến cho trên người Tiêu Viêm hiện ra vài phân huyết tinh.

Hai ngày nay, Tiêu Viêm một mực tìm kiếm địa phương tu luyện theo yêu cầu của Dược lão, bất quá mãi vẫn chưa tìm được địa phương hợp ý, cho nên hắn phải bốn ba xung quanh, mạo hiểm tập kích các loại ma thú nguy hiểm, cẩn thận cố gắng sinh tồn.

Trước mặt Tiêu Viêm là một con cự lang màu đỏ, là một đầu Nhất giai Hỏa lang trưởng thành, nói về thực lực, đủ khả năng so sánh với một vị lục tinh đấu giả, mấy lần trước chiến đấu cùng ma thú, Tiêu Viêm cũng đã gặp qua một lần, nhưng vì trên lưng có trọng kiếm trói buộc nên cuối cùng rơi vào kết cục phải chạy trốn một cách chật vật.

Ngón tay nhẹ nhàng ấn lên mặt đất, Tiêu Viêm cơ hồ đã nhìn thấy Hỏa lang gằn trong gang tấc, thân thể đột nhiên cong lại như cánh cung, thoáng đình trệ trong chớp mắt, sau đó giống như dây cung được buông ra, như một tia chớp từ bên trong bụi cỏ mạnh mẽ bắn ra. Nhất thời là khô bay đầy bầu trời, sau đó chậm rãi rơi xuống.

Thân thể bay xuyên qua lớp lá khô, thân thể Tiêu Viêm lao vọt đến sau lưng cự lang, bàn tay nắm chặt lại mang theo khí kinh mạnh mẽ, hung hăng đánh lên vị trí eo lưng của cự lang.

"Bát cực băng."

Trong lòng khẽ quát một tiếng, khí kinh cực mạnh đánh lên thân thể cự lang tạo ra một âm thanh trầm thấp, cơ thể cự lang văng trên mặt đất hơn mười thước, rồi đập vào một thân cây khô phía trước, bốn chân run rẩy một trận, rốt cuộc không chịu được phải khụy xuống.

Bàn chân mạnh mẽ đập trên mặt đất, Tiêu Viêm thở dài một hơi, ẩn nấp một thời gian dài khiến chân tay hắn có chút run lên, bước nhanh tiến đến, lấy từ bên hông ra một cái chủy thủ nhỏ, đem đầu cự lang mở ra, nhất thời một khỏa tinh thể màu đỏ nhỏ bé hiện ngay trước mắt.

"Chà, ma hạch?"

Nhìn viên tinh thể màu đỏ, Tiêu Viêm sững sờ rồi mừng rỡ mau chóng lấy ra, không hề để ý đến máu tươi dính trên tay, lau lau trên thân thể một chút, suốt hai ngày qua đây là viên ma hạch đầu tiên mà hắn thu hoạch được.

Sau khi lấy được ma hạch, Tiêu Viêm tùy ý để xác cự lang đó sang một bên, ngẩng đầu phân biệt phương hướng một chút, sau đó lao như bay về hướng hình như có tiếng nước chảy truyền đến.

Thân hình nhanh nhẹn xuyên qua những vật cản trùng điệp bên trong rừng rậm, Tiêu Viêm lao đi một lúc, trước mắt chợt trở nên trống trải, âm thanh thác nước chảy âm âm, khiến cho hắn mừng như điên.

Vượt qua khỏi một cây đại thụ cuối cùng ngăn trở, Tiêu Viêm nhìn cảnh tượng xuất hiện trước mặt, nhin không được hít sâu một hơi.

Trước mặt Tiêu Viêm là một cái thác nước cực lớn, tựa như một dòng nước bạc, từ trên ngọn núi cao cao mạnh mẽ chảy xuống, nước chảy rơi xuống một tảng đá lớn, khiến hơi nước tràn ngập bầu trời.

Tại hai bên thác nước, trên vách núi đá có rất nhiều sơn động thiên nhiên được hình thành, khiến cho Tiêu Viêm rất mừng rỡ, chỉ cần để tại cửa sơn động chắn một vài tảng đá là có thể cách li với ma thú bên ngoài, khi tu luyện cũng không cần lo lắng gặp phải nguy hiểm nữa.

" *Rốt cuộc cũng tìm được chỗ tu luyện.*" Hai tay mở ra, Tiêu Viêm mạnh mẽ hít một hơi không khí tràn ngập hơi nước.

Sờ sờ mũi, bàn tay Tiêu Viêm vừa đảo một cái, hai quyển trục đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, hai quyển trục này là tại trong sơn động Tiêu Viêm đoạt được, lúc trước vì đang lâm vào hiểm cảnh nên hắn không có thời gian quan sát một cách cẩn thận. Bây giờ đã an toàn rồi, rốt cuộc cũng có thể yên tâm nghiên cứu.

-----oOo-----

Chương 119: Tử Vân Dực: Ưng Chi Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phóng qua một khe núi, Tiêu Viêm chậm rãi hướng đến chỗ thác nước, ánh mắt cẩn thận quét quanh bốn phía một lượt, sau khi không nhìn thấy dấu hiệu nào của ma thú thường xuất hiện, lúc này mới thở dài một hơi.

Sau khi đi tới chỗ vách núi, Tiêu Viêm tại chỗ này tỉ mỉ lựa chọn một hồi lâu, cuối cùng mới chọn một sơn động dài khoảng bốn năm thước, cẩn thận bước lên một hòn đá ướt có chút trơn nhẵn, Tiêu Viêm tựa như một con linh hầu, nhanh chóng chui vào bên trong sơn động vừa chọn đó.

Bên trong sơn động khá mát mẻ, hơn nữa diện tích bên trong cũng không nhỏ, làm cho một người như Tiêu Viêm ở bên trong vẫn còn rộng rãi thoải mái.

Ánh mắt quét qua mặt đất bên trong sơn động một cách tỉ mỉ vài lần, nhận thấy chưa từng có ma thú lưu lại đây, lúc này mới yên tâm đem sơn động đó ra quét dọn một lượt, từ trong nẹp giới lấy ra một vài vật dụng đã mua sắm từ trước, dựng một cái giường mềm mại để nghỉ tạm.

Sau khi an bài tốt một chút vật dụng cần thiết cho cuộc sống, Tiêu Viêm lại dùng cự thạch che cửa động lại chỉ vừa đủ trong một người đi qua, hẳn sẽ ở chỗ này nên việc đảm bảo an toàn là rất trọng yếu.

Làm xong, Tiêu Viêm phỉ phỉ tay cho bụi đất rơi xuống, nhìn sơn động bốn phía tối om, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó từ trong Nẹp giới lấy ra ba miếng Nguyệt quang thạch gắn lên vách đá, khiến cho cả sơn động như được sáng bừng lên, quang mang nhu hòa tỏa ra khắp góc ngách.

Nhìn sơn động rục rờ hẳn lên, Tiêu Viêm chột nhếch miệng cười, đặt mông ngồi trên chiếc giường mềm mại, thở ra một hơi thật dài, hai chân co lại, hai tay để ở trước người bày ra thủ ấn tu luyện, chậm rãi hồi phục lại những mệt mỏi về tinh thần và những tiêu hao đấu khí trong hai ngày gần đây.

Cùng với Tiêu Viêm yên lặng, hô hấp của hắn cũng dần trở nên bình ổn lại.

Một lần hô hấp hình thành một vòng hoàn mỹ, mỗi lần hô hấp là một lần tuần hoàn luân phiên.

Liên tiếp từng đợt khí lưu năng lượng từ không gian xung quanh thân phát ra, sau đó theo hô hấp của Tiêu Viêm mà tiến vào trong cơ thể, trải qua sự luyện hóa của kinh mạch, liền bị hấp thu vào tại trong vòng khí xoáy tụ ở chỗ tiểu phúc (bụng dưới- khu đan điền).

Trong an tĩnh tu luyện, tâm thần Tiêu Viêm dần chìm vào trong cơ thể quan sát, giúp hắn có thể rõ ràng thấy được sự vận chuyển của đấu khí bên trong người.

Tâm thần xuyên qua mấy cái kinh mạch chính, cuối cùng đến chỗ tiểu phúc, vùng khí xoáy tụ đấu khí đang chậm rãi xoay tròn liền xuất hiện trong tầm mắt.

Một lần nữa được thấy khí xoáy tụ thần kì này, Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút vui mừng, trải qua gần một năm tu luyện, lúc mới bắt đầu tấn cấp đấu giả đã nhìn thấy luồng khí xoáy tụ màu trắng nhạt nhỏ bé, bây giờ có thể là do công pháp đấu khí tu luyện, đã chuyển hóa thành màu vàng nhạt, hơn nữa diện tích vùng khí xoáy tụ cũng đã rộng hơn rất nhiều lần.

Tiêu Viêm có thể cảm giác rõ ràng, mật độ đấu khí đang ẩn chứa trong khí xoáy tụ này có thể nhiều hơn trước kia đến mười lần.

Nhìn đấu khí màu vàng nhạt không ngừng được đưa từ kinh mạch vào khí xoáy tụ.

Tiêu Viêm mỉm cười, tâm thần chậm rãi rút lui khỏi cơ thể, đợi đến khi đấu khí hoàn toàn hồi phục, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Miễn cưỡng vận thân thể vài cái, tinh thần thoải mái tỉnh táo liền trở lại trên người Tiêu Viêm, gất gao nắm chặt tay lại, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được sau chùng đó khoảng thời gian khổ tu, hiện tại thực lực của mình đang từ ngũ tinh đấu giả đã từng bước tiến vào lục tinh cấp, có lẽ chỉ sau một hai tháng nữa mình sẽ chính thức bước vào lục tinh cấp độ.

Tới lúc đó, nếu bỏ đi sự trói buộc của trọng kiếm sau lưng, cùng với vài đấu kĩ cấp bậc huyền giai của bản thân, có thể chống đỡ được bát tinh đấu giả, đương nhiên với điều kiện là cấp bậc đấu kĩ của vị bát tinh đấu giả kia tinh thông phải thấp hơn của Tiêu Viêm, dù sao công pháp của Tiêu Viêm

mới là Hoàng giai sơ cấp cấp bậc, đây là uy hiếp duy nhất đối với hắn.

Dem tinh lực điều chỉnh đến mức độ bình thường, Tiêu Viêm bàn tay vừa đảo một cái, một quyền trực màu đen liền xuất hiện trong tay, chính là quyền Huyền giai cao cấp đấu kĩ: Phi hành đấu kĩ.

Bay lượn trong không trung là ước mơ của mỗi người, mà đối với phi hành thì Tiêu Viêm cũng vô cùng hứng thú như vậy. Phi hành là phương pháp để thoát chết tốt nhất, nếu như lần bị bao vây đó mà không có Lam ung của Tiểu Y Tiên, hai người bọn họ muốn thoát đi được trong cảnh bao vây tứ phía như vậy, chỉ có nước bay thẳng lên trời.

Hiện tại ở Đấu khí đại lục, đấu khí hóa thành cánh chỉ có những cường giả Đấu Vương mới có thể thực hiện được, những người khác cũng chỉ có thể nhìn lên trời mà cảm thán, nhưng Tiêu Viêm ngẫu nhiên có được loại phi hành đấu kĩ cực kì hiếm thấy này, liền có thể giúp hắn thoát ra được sự trói buộc đó.

Hai tay nắm quyền trực, Tiêu Viêm khẽ liếm môi, cởi sợi dây buộc quanh quyền trực sau đó chậm rãi mở ra.

Quyền trực đen nhánh mở ra, một đôi cánh ưng đen nhánh liền xuất hiện ngay trước mắt khiến người khác phát lạnh, đôi cánh ưng này vì vẽ trên quyền trực nên không lớn lắm, bất quá mơ hồ tản ra một chút nhiệt khí, bộ dạng kì dị, xem chừng cũng không đơn giản chỉ là một hình vẽ không thôi.

Cánh ưng có vẻ ngăm đen, mơ hồ lộ ra một ít vân vân màu tím, nhìn kĩ mới thấy hai cánh có vẻ giống như sắt thép màu đen bình thường, có một loại cảm giác đặc thù là chất kim loại, những chiếc lông trên cánh ưng tản mát ra nhiệt khí yếu ớt, Tiêu Viêm thổi nhẹ một hơi trên bề mặt, không khỏi cảm thấy kinh hãi, chỉ thấy dưới một trận gió nhẹ, những sợi lông dưới cánh ưng giống như ở một cái cánh bình thường, bị thổi bay lên, vô cùng thần kì.

Ánh mắt đảo qua cánh ưng một lượt, mắt Tiêu Viêm chợt dừng lại tại một dòng chữ nhỏ phía trên, mở to hai mắt, nhẹ giọng đọc theo.

" Hắc diễm tử vân điều, phi hành ma thú ngũ cấp, tương truyền có được chút ít huyết mạch của viên cổ phượng hoàng, trong số tất cả những ma thú phi hành thì tốc độ được liệt vào nhóm đầu, bản tính xảo trá hung tàn,

rất khó bắt được, chỉ sinh tồn tại giải đất Vân Chi Lam, Thiên Nam đại lục.

"Ngũ cấp ma thú?" Tiêu Viêm chân động, nuốt một ngụm nước bọt, đây chính là tương đương với một gã Đấu Vương cường giả loài người a.

"Quyển đấu kỹ này, tên là Ứng dực, đồng thời gọi là Tử Vân Dực, bản thân ta cùng mấy vị bạn tốt hao phí ba năm thời gian, mới thành công kiếm được một đấu Diễm Tử Vân Điều, nghiên cứu từ hai cánh mới hình thành nên loại đấu kỹ có thể khiến cho con người có thể phi hành này. Đấu kỹ này trước khi ta lâm chung đã dùng đấu khí bao phủ, chỉ có người tu luyện mới có thể mở được, nhớ lấy."

"Thật sự là một kẻ điên, dám đi bắt ma thú phi hành cấp bậc đấu vương." Sợ hãi than một tiếng, Tiêu Viêm có chút tò mò không biết vị tiền nhân sáng tạo ra loại đấu kỹ này là cường giả cấp bậc nào?

Ánh mắt từ từ rời khỏi những dòng chữ.

Tiêu Viêm cẩn thận vươn bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve cặp cánh ưng có chút màu đen kia.

"Tại sao khi vuốt lên lại có cảm giác giống như thật?"

Cảm xúc từ bàn tay như khi vuốt lên cánh chim thật khiến cho Tiêu Viêm rất kinh dị, bàn tay kỹ lưỡng vuốt ve lại lần nữa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bàn tay giống như bị điện giật vội vã thu hồi.

Kinh hãi thất thanh hô lên: "Trong cánh ưng này có linh hồn tồn tại?"

Linh hồn cảm giác lực của Tiêu Viêm vốn cực kỳ ưu tú.

Vừa rời lúc hấn chạm vào cánh ưng, rõ ràng cảm nhận được bên trong nó có ẩn chứa một linh hồn cuồng bạo tràn ngập độc ác.

"Sao? Quả nhiên là có ẩn dấu linh hồn, bất quá chỉ là một linh hồn không có ý thức." Âm thanh già nua đầy kinh ngạc đột nhiên từ giới chỉ bên trên ngón tay Tiêu Viêm vang lên.

"Không có ý thức?" Ngẩn người, Tiêu Viêm nghi hoặc hỏi.

" Ta nghĩ trước đây khi người chế tạo ra phi hành đấu kỹ này, chắc đem linh hồn ma thú phi hành cùng với cánh bắt ra, sau đó dung hợp lại cùng một chỗ. Đương nhiên nói dung hợp như vậy khẳng định có dùng một số bí pháp đặc biệt tương ứng mới có thể chính thức hình thành đấu kỹ này."

" Khó trách tại sao đến giờ phi hành đấu kỹ gần như thất truyền, nguyên nhân là trong quá trình chế tạo cần phải hiểu được rõ đồ vật cổ quái này." *Dược lão thần nhiên cười nói.*

" Như vậy tu luyện thứ này hẳn không bị tác dụng phụ gì?" *Tiêu Viêm có chút không yên tâm hỏi.*

" Người vừa rồi cảm ứng thấy một linh hồn, chắc hẳn là đầu Diễm Tử Vân Điều kia, trải qua nhiều năm tháng ma luyện như vậy nó đã thành trí tuệ, hơn phân nửa đã hoàn toàn biến thành bản năng của dã thú, chỉ cần lúc sử dụng phòng bị một chút thì cũng sẽ không xảy ra sự tình gì." *Dược lão nói.*

Nghe Dược lão nói như vậy, Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, nhưng hẳn có chút sợ hãi khi tu luyện thứ này chính mình sẽ bị linh hồn Diễm Tử Vân Điều kia khống chế, dù sao trí tuệ của ngũ cấp ma thú so với loài người cũng không kém hơn là mấy.

Một lần nữa tập trung ánh mắt vào đôi cánh ung màu đen bên trên quyền trục, rồi Tiêu Viêm xem qua trình tự tu luyện ghi trên quyền trục một cách cẩn thận vài lần, nhíu mày nhẹ giọng nói: " Trên mặt này có nói, trong quá trình tu luyện thì linh hồn bên trong đôi cánh của Tử Vân Điều có thể sẽ công kích người tu luyện, nếu có thể chống đỡ được sự công kích của linh hồn nó như vậy mới có thể tiếp tục tu luyện, còn nếu như không ta khuyên người đừng có tu luyện nữa."

" Chà, xem ra tu luyện phi hành đấu kỹ này vẫn có chút nguy hiểm a." *Thở dài một hơi, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ nói.*

" Muốn có được loại đồ vật hiếm có này, tự nhiên cũng phải nỗ lực chút gì đó đặc biệt chứ." *Dược lão cười cười,* " Với cấp độ linh hồn hiện tại của người, cũng không cần quá lo lắng về sự công kích của linh hồn Tử Vân Điều, mặc dù nó là ngũ giai ma thú nhưng bây giờ cũng chỉ là một cái tàn hồn mà thôi, không hề quá mạnh."

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút gật đầu, chột cấn răng đặt quyết tâm, chậm rãi xòe bàn tay ra.

Hai tay di chuyển lên trên quyền trục, mạnh mẽ áp lên hai cánh mềm mại, hít sâu một hơi, hai mắt Tiêu Viêm chậm rãi nhắm lại.

Một lúc sau khi hai tay đè lên đôi cánh, ung hồn bạo ngược bên trong đôi cánh ung trong giây lát phát ra một tiếng kêu to bén nhọn khiến cho linh hồn run rẩy, cuối cùng theo cánh tay Tiêu Viêm, giống như một mũi khoan, mạnh mẽ đánh sây vào óc hấn.

Lần đầu tiên bị linh hồn công kích, cả người Tiêu Viêm đột nhiên run lên, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

" Giữ chặt tinh thần, bảo vệ đầu cho tốt, tùy nó công kích." Trong giới chỉ truyền ra tiếng quát của Dược lão.

Cấn răng gật đầu, Tiêu Viêm dụng linh hồn lực bao bên ngoài đầu, vây bên ngoài thành một cái vòng phòng hộ, rốt cuộc cũng có thể đem tiếng kêu to bén nhọn đang đánh vào linh hồn dần áp chế xuống.

Dường như thấy tiếng kêu không có hiệu quả, linh hồn của Tử Vân Điều trầm mặc trong nháy mắt, sau đó cỗ tâm tình bạo ngược này đột nhiên từ trong quyền trục thoát ra, hướng đến sâu thẳm trong tâm linh Tiêu Viêm chạy trốn. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Ổn định tâm thần, không cho nó khống chế tâm tình của ngươi, nếu không sau này ngươi chỉ biết giết chóc dã thú mà thôi!" Dược lão trầm giọng, âm thanh cực kì kịp thời vang lên.

Hít sâu một hơi nữa, Tiêu Viêm phòng thủ chặt tâm thần, không dám để cho linh hồn bạo ngược kia xâm nhập chút nào nữa.

Lần này chiến đấu linh hồn giằng có đến mười phút đồng hồ, Tử Vân Điều linh hồn mới chậm rãi thua cuộc. Về thực lực mà nói, tuy Tiêu Viêm còn kém xa so với một ngũ cấp ma thú, nhưng trải qua vô số năm tháng bị áp chế, hiện tại đầu Tử Vân Điều này so với một dã thú tàn phế cũng không khác gì nhau.

Sau khi linh hồn bạo ngược của dã thú từ trong tâm linh như thủy triều rút

đi, toàn thân Tiêu Viêm nhất thời mệt mỏi mềm nhũn đi, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua cực kì thâm trầm, loại linh hồn công kích này mệt hơn rất nhiều so với việc tiêu hao tinh lực bình thường.

" Thành công rồi chứ?" *Lau mồ hôi lạnh trên trán, Tiêu Viêm hỏi.*

" Đúng, ngươi đủ tư cách tu luyện thứ này."

Nghe vậy Tiêu Viêm vui mừng cười cười, song chưởng một lần nữa áp lên hai cánh ung, bất quá lần này cũng không còn bị công kích nữa, khẽ mở miệng, đấu khí bên trong Tiêu Viêm vận chuyển trong cơ thể theo một quỹ đạo như trên quyền trục hướng dẫn, sau đó đẩy khí di chuyển đến chỗ cánh tay, từ từ tiến vào trong bàn tay.

Ngay khi đấu khí xuất hiện tại lòng bàn tay, hai cánh ung màu đen bên trong quyền trục chợt tỏa quang mang rực rỡ, hai màu tím đen lẫn lộn, càng ngày càng đậm, cuối cùng hóa thành hai đạo quang mang màu tím và màu đen cực nhỏ nhanh như chớp tiến vào lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Hai đạo quang mang cực nhỏ đó sau khi tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm, theo kinh mạch cấp tốc lưu chuyển, rồi chúng di chuyển đến kinh mạch khu sống lưng của Tiêu Viêm, rồi đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu rồi mạnh mẽ đem kinh mạch kéo ra thành hai cái đầu đơn mạch thật nhỏ.

Hai đầu đơn mạch này từ bên trong kéo ra đến tận chỗ sống lưng mới chậm rãi dừng lại.

Hai cánh ung bên trên bề mặt đột nhiên biến mất khiến Tiêu Viêm chợt sửng người lại, rồi đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, trên trán mồ hôi nhất thời ào ạt chảy ra, hay tay nắm chặt lại cùng một chỗ, nặng nề thở hổn hển, mắng:" Cái đồ quỷ này đang làm cái gì vậy?"

Thân thể lẫn lộn trên giường, Tiêu Viêm dùng sức cắn vào môi, một vệt máu từ trong miệng tràn ra, sau khi kiên trì được một lúc, Tiêu Viêm rốt cuộc không chịu đựng nổi loại đau đớn khi kinh mạch bị xé rách này, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chương 120: Tịnh Liên Yêu Hoả: Ứng Chi Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm từ trong hôn mê tỉnh lại, toàn thân giống như bị kim châm đau đớn tê dại, dùng một ngón tay xoa nhẹ vào Nạp giới, một chiếc bình ngọc nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, cố gắng mở miệng bình ra, bên trong có bao nhiêu chất lỏng màu phấn hồng lập tức đổ hết vào miệng.

Sau khi uống loại chất lỏng màu phấn hồng có tác dụng giảm trừ đau đớn này vào, đau đớn khắp người Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi tiêu tán đi, cố gắng đứng dậy, Tiêu Viêm cảm thấy quyền trục màu đen liền phát hiện tất cả những chữ và đồ họa hai chiếc cánh ưng đã biến mất.

Nhìn quyền trục trống rỗng, Tiêu Viêm trong nháy mắt như nghĩ đến cái gì đó, lập tức đem toàn bộ quần áo cởi ra, sau đó từ trong Nạp giới lấy ra một chiếc kính, dựa vào quang mang phản xạ Tiêu Viêm có thể phát hiện trên lưng mình không biết từ khi nào xuất hiện hình vẽ một đôi cánh ưng nhỏ màu đen.

"*Đây là cánh của Tử Vân Diêu sao?*" Có chút nghi hoặc thì thào một tiếng, đầu khí trong cơ thể tùy theo tâm ý liền phân ra đi vào hai cái đơn mạch, quán nhập vào hình vẽ đôi cánh nhỏ nhỏ sau lưng.

Nhận được đầu khí, hình vẽ đen nhánh cũng tỏa ra quang mang màu tím nhạt, cuối cùng cũng biến thành một đôi cánh thực thể như bình thường, hơn nữa diện tích của đôi cánh ưng màu đen đó cũng từ từ lớn dần mở rộng ra hai bên.

Tò mò nhìn đôi cánh ưng màu tím đen đằng sau, Tiêu Viêm thử không chế cho nó phe phẩy, một cỗ lực đẩy rất nhỏ có xu hướng đẩy người lên, bất quá lực đẩy quá nhỏ, không đủ để khiến cho Tiêu Viêm bay lên khỏi mặt đất.

"*Muốn cho Tử Vân Dực phi hành được, sẽ phải tiêu hao không ít đầu khí, với thực lực của ngươi như bây giờ, hơn nữa cả điều kiện đầu tiên là nắm thuần thục đầu kĩ này cũng chưa được, thì chỉ có thể phi hành được với một khoảng cách cực ngắn mà thôi.*" Nhìn cử chỉ có chút tức cười đó của Tiêu Viêm, Dực lão nhin không được cười cười nói.

Nhếch miệng cười, Tiêu Viêm gật gật đầu, hẳn vốn không có hi vọng lắm việc có thể phi hành ngay, hôm nay chỉ với một điểm hiệu quả ấy cũng đủ để hắn vừa lòng rồi, dù sao cái gì cũng phải chậm rãi mới được.

Đình chỉ đầu khí quán nhập vào đôi cánh ưng, đôi cánh liền lại hóa thành một hình vẽ cánh ưng màu đen nhánh dán ở trên thân.

Chậm rãi thả lỏng thân thể, Tiêu Viêm đem quyền trục màu đen trước mặt thu hồi lại, sau khi hơi trầm ngâm một chút, lại từ trong Nạp giới lấy ra một quyền trục cực kì cổ xưa.

Nhìn qua đánh giá quyền trục cổ xưa có hơi chút màu vàng cũ kĩ này, Tiêu Viêm hưng phấn nắm chặt tay lại, có thể được vị tiền nhân đã chết kia giấu trong khe hở của xương đầu, một địa phương cực kì bí mật như vậy, ắt hẳn sẽ không phải vật phàm.

Bàn tay nhẹ nhàng mở quyền trục, sau đó chậm rãi mở ra, nhìn quyền trục trong tay, Tiêu Viêm có chút sửng sốt: "*Đây là....?*"

Xuất hiện trước mắt hắn là một mảnh da hơi màu vàng cũ, không biết được chế tác từ loại tài liệu nào. Nhìn qua một chút thấy các đường vân được vẽ không có chút quy tắc nào, Tiêu Viêm dùng một ngón tay chỉ vào một đường vân, sau đó chậm rãi di chuyển theo nó, nhưng cuối cùng vẫn ra bên ngoài tấm da, cũng không có phát hiện thêm một chút nào đặc biệt.

"*Đây là đồ quý gì vậy?*" Nhìn đồ vật thần bí này trông như một bức vẽ bình thường, Tiêu Viêm nhíu mày nói.

Trong giới chỉ màu đen trên ngón tay, Dược lão cũng nhẹ nhàng xuất hiện, ánh mắt quét một vòng trên tấm da cổ xưa này, rồi cau mày trầm ngâm nói: "*Hình như... là một tấm bản đồ không trọn vẹn thì phải.*"

"*Bản đồ? Không trọn vẹn?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm chớp chớp mắt, nhất thời hứng thú nổi lên.

Không hề để ý đến sự hưng phấn của Tiêu Viêm, Dược lão chậm rãi đem tấm da đó trải lại hoàn toàn ra, cẩn thận nhìn lại một lượt. Đột nhiên ánh mắt tập trung vào một đóa Liên hoa mờ ảo được vẽ bên trong tấm da, sắc mặt hơi biến đổi, liền cúi sát người xuống cẩn thận nhìn thật kĩ đóa Liên hoa trên tấm da thần bí này.

Nhìn đóa Liên hoa, có lẽ bởi do năm tháng quá lâu dài nên nhìn qua cũng có hơi chút ngả vàng, hơn nữa có chút không rõ, bất quá nếu quan sát thật cẩn thận cũng đại khái có thể thấy hết.

Liên hoa màu đen, bên ngoài Liên hoa hình như có ẩn hiện một đoàn hỏa diễm màu đen ẩn hiện, nhìn qua tựa hồ chính đóa Liên hoa cũng như bị ẩn đi, cho người nhìn một loại cảm giác yêu dị.

"*Sư phụ, người phát hiện ra cái gì rồi sao?*" Nhìn bộ dạng như vậy của Dược lão, Tiêu Viêm cũng hơi kinh hãi, ở chung với lão như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy Dược lão lộ ra thân thái như vậy.

"*Đây... chẳng lẽ lại là Tịnh Liên Yêu Hỏa?*" Con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đóa hoa sen màu đen có chút kỳ dị này, sau khi tinh tế quan sát một lượt, Dược lão có chút nghi ngờ lắm bậm nói.

"*Tịnh Liên Yêu hỏa?*" Nghi hoặc chớp chớp mắt, Tiêu Viêm đột nhiên trong lòng vừa động, dò hỏi: "*Là dị hỏa?*"

"*Đúng, đây là một loại dị hỏa, hơn nữa trong Dị Hỏa Bảng là một loại dị hỏa thần bí nhất...*" Nét mặt già nua của Dược lão có chút ngưng trọng gật đầu, trầm giọng nói.

"*Tịnh Liên Yêu Hỏa, trong Dị Hỏa Bảng đứng vị trí thứ ba, có đặc tính tịnh hóa được vạn vật, bất kì đồ vật nào chỉ cần dính một chút vào sẽ bị tịnh hóa thành hư vô, uy lực cực kì kinh khủng, loại... dị hỏa này trong thiên địa cực kì hiếm thấy, tựa hồ chỉ còn có hai ba đóa tồn tại, không ai biết chính xác bọn chúng ở chỗ nào, cũng không biết trước đây ai ghi chép thông tin về loại dị hỏa này, nhưng thực sự vẫn chưa có người nào chính thức nhìn thấy. Ta sở dĩ có thể nhận ra bởi vì trước đây đi tìm kiếm dị hỏa đã may mắn thấy được một chút ít dấu vết sơ sài về loại dị hỏa này, sách sách, chẳng lẽ tám bản đồ này chính là chỉ ra phương pháp tìm kiếm Tịnh Liên Yêu Hỏa?*" Dược lão có chút khiếp sợ nhìn tám dã cũ kĩ này, than vãn.

"*Đáng tiếc đây chỉ là một tám bản đồ không trọn vẹn, chỉ dựa vào một chút tin tức mơ hồ như thế, chúng ta không thể nào tìm được.*" Tiêu Viêm vốn đã nổi lên một chút hứng thú, bất quá đây chỉ là một bức tàn đồ, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

" Có một chút tin tức về Tịnh Liên Yêu Hỏa như vậy là tốt lắm rồi, kể cả bây giờ cho người tìm được toàn bộ tám bản đồ đó, nhưng với thực lực như bây giờ thì cũng chưa có biện pháp lấy được nó đâu. Tốt nhất là cứ chậm lại, không chừng sau này lại có thể tìm thấy nốt phần còn lại của bức tàn đồ này." Dược lão cười cười nói: " Nếu người có thể thành công cắn nuốt được Tịnh Liên Yêu Hỏa này thì không biết Phần Quyết sẽ tiến hóa đến cấp bậc nào?"

" Cao nhất không phải là Thiên giai cao cấp sao chứ." Tiêu Viêm xoa xoa tay, bĩu môi nói.

" Vị tất đã là thế." Đang thần bí cười cười, Dược lão cũng đột nhiên dừng lại, phát phát tay nhàn nhạt nói: " Đấu Khí đại lục rất lớn, chờ người bước vào trình độ cao cấp hơn, tự nhiên sẽ biết nó có cấp bậc như thế nào, bây giờ người mới chỉ bắt đầu từ vị trí thấp nhất thôi, người cũng đừng có quên là chỉ với một cái Lang Thủ dong binh đoàn nho nhỏ thế thôi, đã khiến cho nhà người suýt mất mạng rồi đó."

Nhìn lại bộ dạng thần bí của Dược lão, Tiêu Viêm phải bất đắc dĩ gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: " Ai mà đều không phải từ tầng thấp nhất thế này mà đi lên chứ?"

Dược lão khẽ cười, thân thể rung động hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong giới chỉ, lưu lại một tiếng cười: " Nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tiếp tục khổ tu."

Nghe vậy Tiêu Viêm sờ sờ khuôn mặt, nhếch miệng cười nói: " Ta rất mong chờ!"

Ánh sáng ôn hòa của một ngày mới chiếu sáng khắp mặt đất, tại một cái thác nước lớn, có một đạo quang mang đang điên cuồng di chuyển, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang màu bạc, lao thẳng từ trên cao xuống dưới dòng thác, nhất thời âm thanh ầm ầm vang vọng trong cái sơn cốc nho nhỏ đó. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đứng dưới thác nước, Tiêu Viêm hít sâu một ngụm không khí ướt át, ngẩng đầu lên nhìn ngọn thác thật cao thật lớn, trong lòng không nhịn được có chút gấp gáp.

Tại khu vực đất trống phía sau Tiêu Viêm, có hơn mười cái mộc thung *, những cái mộc thung này được treo cao tầm hai thước trên một cây đại thụ, một trận cuồng phong thổi tới khiến cho tất cả lay động.

Giới chỉ đen nhánh khẽ run lên, Dược Lão liền nhẹ nhàng xuất hiện, ánh mắt nhìn hơn mười cái mộc thung, gật gật đầu hài lòng, ánh mắt không chút hảo ý nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, chỉ vào những mộc thung đó, cười nói: " Sau này mỗi buổi sáng, ta đều muốn ngươi đến đây tu luyện, ta sẽ chỉ huy những mộc thung này công kích ngươi, ngươi phải tránh né tất cả bọn chúng, trong lúc né tránh ngươi không được bỏ trọng kiếm sau lưng xuống, à thiếu chút nữa quên mất, ngươi có thể gọi nó là Trọng huyền thước... trong khi tránh né ngươi không được gỡ Trọng huyền thước xuống, hơn nữa cũng không được phép vận dụng Hấp chưởng hoặc Xuy hỏa chưởng."

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút gật đầu, trên khuôn mặt có nét cười cười, hẳn đối với tốc độ của chính mình quả thực có chút tự tin.

" *Muốn thử một chút không?*" Nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, Dược lão đột nhiên mỉm cười nói, trong nụ cười hiện lên nét xảo trá.

" *Nếu như người muốn.*"

Nhún vai, mũi chân Tiêu Viêm điểm một cái, thân hình có chút nhẹ nhàng đáp xuống trên một cái mộc thung, hai tay có chút di động tạo thành tư thế chiến đấu, xem ra cũng có ẩn chứa vài phần khí chất của cao nhân. Quay về Dược lão giơ tay lên, Tiêu Viêm mỉm cười nói: " *Đến đây đi, để cho ta xem những đồ vật này của sư phụ, tốt cùng sẽ mang lại cho ta những đau khổ đến mức nào nào?*"

" *Có chí khí, để ta xem nhà ngươi kiên trì được bao lâu?*" Gật đầu cười đầy ma quỷ, Dược lão vung tay áo lên, một cỗ cuồng phong ào ào từ trong tay áo phát ra, nhất thời hơn mười cái mộc thung đang lơ lửng trên không trung bay loạn hết lên, đột nhiên có một cái tách ra hướng đến Tiêu Viêm đang đứng trên mộc thung.

Mộc thung đánh tới, ẩn chứa khí thể áp bức khiến cho sắc mặt Tiêu Viêm có chút ngưng trọng lại, ánh mắt chằm chằm nhìn vào mộc thung đang lao đến càng lúc càng gần đó, thân thể chợt hạ xuống bám sát vào mộc thung vừa đứng, nguy hiểm bay vọt sát qua đầu.

Thân thể hạ xuống còn chưa kịp đứng vững, lại có một cây khác lao đến, Tiêu Viêm mũi châm điểm lên thân mộc thung một cái, muốn rời khỏi cái mộc thung này, sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ thấy chân đạp trên cái mộc thung đó liền giống như bị dính sát vào nó.

Biến cố xảy ra bất ngờ, khiến cho Tiêu Viêm cả kinh, bất quá định lực của hắn coi như không tồi, đấu khí trong cơ thể tùy theo tâm ý dịch chuyển, nhanh chóng tập trung vào chân còn lại rồi đạp mạnh một cái, hai chân nhờ đó lập tức thoát khỏi trói buộc, đồng thời thân thể cũng né tránh được cái mộc thung đang lao tới.

Mặc dù có tránh được công kích này bất quá không thể trốn nổi nắm cái mộc thung khác đang cùng lúc lao đến, mạnh mẽ đánh hắn văng ra ngoài.

Cười dài nhìn Tiêu Viêm đang nằm rên rỉ trên mặt đất, Dược lão nhẹ nhàng nói: "*Thế nào rồi?*"

"*Người đã làm gì trên mộc thung vậy?*" Tiêu Viêm nhè nhẹ xoa xoa trước ngực, hừ hừ nói.

"*Bên ngoài mộc thung có bôi một lớp chất dính, mỗi lần người di động đều phải dùng đấu khí để hóa giải cỗ lực dính đó, nếu không, một khi tránh né không kịp sẽ nhận được hậu quả như vậy đó. Cho nên trong khi tránh né, đấu khí trong cơ thể người phải bảo trì trạng thái lưu chuyển bất kì lúc nào. Nếu như người có thể duy trì trạng thái như vậy càng lâu, thì sau này người càng có nhiều chỗ tốt.*" Dược lão nhàn nhạt nói.

"*Đồ vật này dùng để rèn luyện sự nhanh nhẹn cùng với khả năng điều phối đấu khí của người....*" Xoay người lại chỉ vào mộc thung, Dược lão cười nói.

* mộc thung: một loại đồ luyện tập bằng gỗ, hình trụ, có thể xoay được, trên thân có gắn các loại vũ khí như đao, kiếm, côn, chùy bằng gỗ (ngày xưa ta học võ được tập bằng cái này, chỉ có gắn côn thôi, nó xoay 1 cái có đến 4 cái côn đập vào người ta 1 lúc, đau vỉi chường

Chương 121: Thăng cấp lục tinh: Ưng Chi Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thác nước cuồn cuộn chảy âm âm như muốn phá tan cả đá, hơi nước tràn ngập bao phủ cả cái sơn cốc nhỏ.

Tại bãi đất trống phía dưới thác nước, một thiếu niên đang cỡi trần thân trên, lưng đeo một thanh cự kiếm màu đen quai dị, sắc mặt ngưng trọng không ngừng né tránh những cọc gỗ đang gào thét công kích liên tục, ngẫu nhiên nhảy lên né tránh như một con linh hầu nhanh nhẹn, thân thể tráng kiện cao lớn, dưới ánh nắng chiếu rọi có thêm một phần cảm giác sống động.

Thời gian Tiêu Viêm ở trong sơn cốc nhỏ này đã được một tháng, trong một tháng qua phân nửa thời gian của Tiêu Viêm cơ hồ đều dùng để tránh né những cọc gỗ này. Vì thế trên người hắn không ít chỗ bị cọc gỗ đập phải tạo thành những vết thương.

Dương nhiên nếu có nỗ lực thì sẽ có thành quả, hiện tại Tiêu Viêm đã có thể tránh thoát được mười hai chiếc cọc gỗ đồng thời công kích, kết quả này so sánh với một tháng trước chỉ năm cọc gỗ đã khiến hắn phải chật vật né tránh, thì đây là sự tiến bộ rất lớn.

Trên một tảng đá lớn gần khu cọc gỗ, Dực lão đang ngồi xếp bằng, ánh mắt híp lại, nhìn thiếu niên đang không ngừng linh hoạt di chuyển giữa các khe hở của mười hai cọc gỗ ở trong sơn, hơi gật gật đầu, tay áo một lần nữa vung lên, làm ba cây cọc gỗ đang lơ lửng giữa không trung lập tức tách ra một cây, sau đó hung hăng công kích về phía Tiêu Viêm.

Thình lình bị công kích, lập tức đánh tan sự cân bằng được thiết lập giữa Tiêu Viêm với mười hai cây gỗ, vốn dĩ có một khe hở thật nhỏ có thể thoát ra, nhưng vào thời khắc này đã bị cây cọc mới xuất hiện hoàn toàn phá bỏ.

Khuôn mặt hơi hơi ngưng trọng, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm mười ba cây cọc gỗ đang từ bốn phương tám hướng hỗn loạn lao đến. Sau một khắc, những cọc gỗ đã nhanh chóng áp sát, sinh ra áp lực gió cường đại, khiến cho hô hấp của Tiêu Viêm có chút ngưng lại.

Thở sâu một hơi, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm tuôn ra, thân thể nghiêng

một cách quý dị, né khỏi hai cây gỗ đang lao thẳng vào đầu.

Thân thể cong người né tránh còn chưa hoàn toàn cong hết, mũi chân Tiêu Viêm đột nhiên đập trên cọc gỗ một cái, thân hình nhanh chóng lao vọt đến chỗ một cây cọc gỗ khác, đầu hơi nghiêng sang một bên, một cây cọc gỗ thật lớn bay sạt qua lỗ tai.

Trải qua một tháng thích ứng, tốc độ né tránh của Tiêu Viêm đã hơn xa so với một tháng trước, mười hai cây cọc gỗ công kích liên tục, mặc dù lúc nào cũng hiểm hóc, nhưng chưa có lần nào đánh trúng thân thể hắn.

Cọc gỗ xẹt qua thân thể, tạo nên khí kinh áp lực làm cho da thịt Tiêu Viêm cũng có chút đau rát, bất quá hắn cũng không dám dùng chân khí để hộ thể, vì trong lúc này một tia đấu khí đều phải dùng cho những tình huống trọng yếu, nếu không một khi đấu khí cạn kiệt thì hắn chỉ còn cách chịu một kết cục bi thảm, mà trong khoảng thời gian này kết cục như vậy vẫn thường xuyên xảy ra đối với hắn.

Hoàng giai hạ cấp công pháp đấu khí, không đủ để Tiêu Viêm sử dụng một cách thoải mái, cho nên hắn phải điều tiết cực kì tiết kiệm trong việc tiêu hao mỗi tia đấu khí trong cơ thể.

"Nếu như công pháp có thể tiến hóa thêm một lần nữa thì tốt quá rồi, sẽ không cần phải "tiết kiệm" thế này nữa..." Tránh được sự công kích của cây cọc gỗ thứ mười một, Tiêu Viêm trong lòng không nhịn được có chút mong muốn.

Cọc gỗ thứ mười một vừa vọt qua thân thì cọc gỗ thứ mười hai cũng hiểm độc lao tới, bất quá đối với tình huống này Tiêu Viêm đã có sự chuẩn bị sẵn, đứng ở trên cọc gỗ mũi chân hơi hơi xoay tròn, lấy bàn chân làm tâm, hiển nhiên chỉ có một ngón chân đặt trên cọc gỗ, nhất thời cả thân hình nghiêng thành một đường cong quý dị.

"Hừ..." Cọc gỗ âm âm lao qua cách thân thể chỉ có gần nửa tấc, khí kinh sắc nhọn khiến cho Tiêu Viêm phải trợn mắt hít sâu một hơi.

Ngay sau khi chiếc cọc gỗ thứ mười hai vọt qua, sắc mặt Tiêu Viêm chợt biến đổi, phía sau dĩ nhiên có một chiếc cọc gỗ khí kinh càng thêm cấp tốc lao tới.

Thích ứng với sự công kích của mười hai chiếc cọc gỗ, Tiêu Viêm sử dụng đủ mười hai chu kì thời gian, vừa mới nắm giữ được quỹ tích công kích của chúng, vậy mà hiện tại Dược lão đã cho thêm một cái thứ mười ba, khiến cho hắn có chút bó tay không làm sao được.

Cảm nhận được khí kinh càng lúc càng gần, trong lòng Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, đôi mắt trong giờ khắc này đột nhiên nhắm lại, nghe thấy tiếng gió có chút áp bách đằng sau, những sợi tóc gáy ở đằng sau lưng Tiêu Viêm giống như những cái xúc tu, nhẹ nhàng lắc lư.

Dựa vào khí kinh áp bách, Tiêu Viêm đang nhắm mắt trong đầu đột nhiên mơ hồ xuất hiện quỹ tích công kích của cọc gỗ đang lao tới, trong đầu vốn không có quy luật về thời gian nên Tiêu Viêm đem quỹ tích công kích của cọc gỗ cùng với lực lượng ẩn chứa trong nó, phân tích một cách triệt để, phương vị tránh né tốt nhất cứ như tự nhiên hiện lên trong đầu.

Bên ngoài, nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên nhắm mắt lại, con mắt Dược lão có hơi chút sáng lên, kinh ngạc nhẹ giọng nói: "*Tiểu gia hỏa này, không lẽ có thể vận dụng linh hồn cảm giác lực rồi?*"

Ngay khi trong đầu Tiêu Viêm xuất hiện hình ảnh cọc gỗ, thân thể hắn cũng vận vẹo quỹ dị, hai tay ôm đầu, thân thể cứ thẳng như mũi tên mà đổ xuống. Ngay khi vừa ngã xuống, cọc gỗ cực lớn vọt sát qua mặt, khí kinh áp bách khiến cho tai của Tiêu Viêm mơ hồ ong ong.

Kinh hiểm thoát được một kích cuối cùng của cọc gỗ thứ mười ba, mũi chân Tiêu Viêm điểm lên thân cọc gỗ một cái, thân hình như chớp bắn ra rồi vũng vàng rơi xuống mặt đất, liền lấy ra một bộ quần áo, tùy ý mặc trên người.

Thở ra một hơi, Tiêu Viêm cũng không cùng với Dược lão nói chuyện, lập tức đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, nhanh chóng từ trong Nạp giới lấy ra một cái bình nhỏ, nghiêng miệng bình thì có hai viên dược hoàn lăn ra.

"Chẹp, Hồi Khí Đan dùng hết nhanh đến thế sao? Xem ra sau này phải đi hái thêm thuốc rồi."

Nhìn hai viên đan dược còn thừa lại, Tiêu Viêm bắt đắ dĩ lắc đầu, đem một khóa bỏ vào miệng, sau đó hai tay lập tức tạo ra tư thế tu luyện.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Tiêu Viêm rất nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, trải qua một tháng huấn luyện, hẳn biết một lần sau khi đấu khí cạn kiệt, là thời gian tu luyện tốt nhất, lúc này những tế bào trong cơ thể sẽ hấp thu mạnh mẽ hơn so với bất kì lúc nào khác.

Hô hấp vững vàng tiến vào trạng thái tu luyện, khí lưu năng lượng nhàn nhạt xoay quanh thân thể Tiêu Viêm, mà khẽ tiếp xúc với lỗ chân lông trên bề mặt da, đều giống như chất lỏng chạm vào bột xốp, bị tham lam hút vào.

Duy trì tu luyện liên tục, năng lượng xung quanh Tiêu Viêm càng lúc càng đậm, không có dấu hiệu giảm bớt chút nào.

Ngón tay gõ gõ vào vách đá, Dược lão tính toán thời gian tu luyện của Tiêu Viêm, lông mày đột nhiên nhíu lại, hôm nay Tiêu Viêm tu luyện so với mọi ngày có vẻ lâu hơn một chút.

Theo tính toán của Dược lão, hiện tại đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm đã tràn đầy rồi, vậy sao vẫn chưa có thấy dấu hiệu dừng lại?

"Chẳng lẽ... đột phá Lục tinh đấu giả sao?"

Ngón tay đang gõ gõ dừng lại một chút, Dược lão trong lòng vừa động, nhẹ giọng cười nói: *"Không tồi, vốn theo tính toán của ta, nửa tháng nữa mới đạt được Lục tinh, nhưng tiểu tử này đã tiết kiệm được nửa tháng, xem ra trận chiến đấu trong rừng rậm lúc trước đối với hắn có không ít chỗ tốt a."*

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, Dược lão nhất thời nhìn ra có chỗ không đúng, cau mày nói: *"Đột phá còn hơi miễn cưỡng, xem ra cần phải mượn chút ngoại lực a."*

Thoáng trầm ngâm một hồi, Dược lão co tay lại, một dòng khí kinh từ tay bắn ra, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Tiêu Viêm, nhất thời đem hắn từ trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Bị quấy rối trong lúc tu luyện, Tiêu Viêm trừng mắt căm tức nhìn Dược lão, loại cơ hội đột phá này không phải là tùy tiện gặp được a.

Đồ ngốc, nếu ngươi mạnh mẽ áp bức đột phá thì cho dù thành công tấn cấp

Lục tinh đấu giả cũng phải nằm tĩnh dưỡng một tháng, người có nhiều thời gian để hao phí vậy sao?" Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm đang tức giận, Dược lão trách mắng.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời uể oải ngồi xuống, đánh mắt một tháng để đột phá, cái được không bằng cái mất, thở dài một hơi có chút tiếc nuối nói

"Thật là một cơ hội tốt a."

Trợn mắt một cái, Dược lão bĩu môi nói: "Ta còn chưa nói, hiện tại thêm hai cái cọc gỗ nữa, ta sẽ dùng mười lăm cái."

"Mười lăm cái?" Khoé mắt muốn rách ra, Tiêu Viêm hận không thể giơ ngón tay giữa với Dược lão. Mười ba cái đã là cực hạn của hắn rồi, mười lăm cái chẳng phải sẽ bị đánh bay sao?

"Đồ ngốc, người không đem Huyền trọng xích bỏ xuống sao?" Nhìn vẻ mặt méo máo của Tiêu Viêm, Dược lão dờ cười dờ khóc mắng: "Người hiện tại chỉ cần một cái cơ hội là có thể đột phá, đừng để trì hoãn."

Nghe có thể gỡ Trọng huyền xích xuống, con mắt Tiêu Viêm khẽ sáng ngời, hai chân hơi khựng xuống, quát khẽ một tiếng, bàn tay nắm lấy huyền trọng xích, dùng sức đem nó rút ra, sau đó nặng nề đặt trên mặt đất.

Huyền trọng xích rời khỏi người, Tiêu Viêm cảm giác được thân thể nhẹ đi rất nhiều. Đấu khí trong cơ thể mãnh liệt lưu chuyển, cảm giác tràn đầy lực lượng, theo những tiếng vang rãng rãc từ cơ thể, trải rộng toàn thân Tiêu Viêm.

Một lần nữa cảm nhận được khoái cảm như được thoát thai hoàn cốt này, Tiêu Viêm như được uống một bát nước lạnh giữa trời nóng, lỗ chân lông trên người như toàn bộ được mở ra.

Mũi chân điềm nhẹ lên mặt đất, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ như gió, ngẩng đầu nhìn mười lăm chiếc cọc gỗ trong không trung, nhếch miệng cười, chân dậm nhẹ trên mặt đất, thân thể như pháo đạn, bắn lên một chiếc cọc, vững vàng đứng trên đó.

"Đến đây đi!"

Hai tay nâng lên, Tiêu Viêm hua hua tay với dục lão, cởi bỏ toàn bộ bó buộc, hẳn phi thường tự tin chống đỡ được dưới sự công kích của mười lăm chiếc cọc gỗ.

"Có chí khí!"

Nhìn Tiêu Viêm, dục lão mỉm cười, vung tay lên, hơn mười chiếc cọc gỗ trong không trung bắt đầu động đậy, sau đó mang theo kinh khí hung mãnh lao thẳng đến chỗ Tiêu Viêm.

Nhìn cọc gỗ bay tới, Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng, mũi chân điểm nhẹ, dĩ nhiên là chủ động nghênh tiếp.

Dưới sự khống chế của dục lão, mười lăm chiếc cọc gỗ tạo thành một trận thế không hề có khe hở, kinh khí hung mãnh từ chúng, làm cây cỏ trên mặt đất bay tứ tán ra xung quanh.

Bỏ đi Huyền trọng xích, tốc độ của Tiêu Viêm gần như bạo tăng gấp đôi, lực cản dưới chân, không còn làm hắn có chút trì trệ nào.

Trong thế công dày đặc của những chiếc cọc gỗ, thân ảnh của thiếu niên như ẩn như hiện, luân phiên công kích của mười lăm chiếc cọc gỗ dĩ nhiên cũng bị Tiêu Viêm toàn bộ tránh né.

Nhìn thiếu niên nhạy cảm tránh né, dục lão khẽ gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng, Tiêu Viêm bỏ đi bó buộc, cũng có chút ngoài dự kiến của hắn.

Khi chiếc cọc gỗ cuối cùng bị Tiêu Viêm hiểm hóc tránh được, mười lăm chiếc cọc trên không trung chợt dừng lại.

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm đứng thẳng trên chiếc cọc gỗ, đem viên hội khí đan cuối cùng ăn vào, yên lặng một lúc, năng lượng khí lưu nhàn nhạt đột nhiên quý dị lưu động xung quanh, sau đó điên cuồng quán chú vào thân thể.

Theo năng lượng khí lưu càng ngày càng nhiều, bên ngoài thân thể Tiêu Viêm hiện ra quang mang màu vàng. Khuôn mặt thanh tú, giống như ôn ngọc, một lúc sau, đột mắt đột nhiên mở ra, trong con ngươi đen nhánh,

bắn ra hai luồng tinh quang.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm quay lại nhìn đước lão ngồi trên cự thạch, khuôn mặt mỉm cười sáng lạn.

"Đột phá!"

Nghe vậy, đước lão mỉm cười, trong mắt cũng hiện ra một chút vui mừng.

Sau khi đột phá lục tinh đấu giả, thực lực của Tiêu Viêm lại tăng lên không ít, mà sau ba ngày luyện tập với cọc gỗ tiếp theo, hắn đã có thể lưng đeo huyền trọng xích tránh né mười lăm chiếc cọc. Loại tiến bộ rõ ràng này, làm hắn mặt mày hớn hở.

Sau khi thích ứng sự công kích của mười lăm chiếc cọc, Tiêu Viêm cũng không bị bầm dập cả người như trước kia nữa. Cuộc sống hòa hoãn sau khi khẩn trương, làm Tiêu Viêm có chút hưởng thụ.

Trong khu rừng rậm rạp, Tiêu Viêm lưng đeo huyền trọng xích chậm rãi hành tẩu, ánh mắt không ngừng quét qua xung quanh, huấn luyện hôm nay đã kết thúc, mục đích mà hắn đi ra, là tìm kiếm đước liệu luyện chế hồi khí đan.

Hồi khí đan đối với việc tu luyện của Tiêu Viêm cũng rất quan trọng, hắn có thể tiết kiệm đến một nửa thời gian hồi phục đấu khí. Mà thời gian, là thứ Tiêu Viêm không thể thiếu bây giờ.

Mặc dù theo thực lực tăng trưởng, Tiêu Viêm đã trở thành một nhất phẩm luyện đước sư chính thức, nhưng hồi khí đan lại thuộc về nhị phẩm đan đước, lấy thực lực của hắn, còn không thể luyện chế ra, cho nên công việc luyện chế này lại phải dựa vào đước lão.

Còn có, đước liệu luyện chế hồi khí đan cũng tương đối quý hiếm, lúc đầu tại Ô Thản thành, cũng chỉ tìm đước số đước liệu đủ luyện chế vài chục viên, dựa theo lẽ thường, việc tìm kiếm sẽ tiêu tốn không ít thời gian của Tiêu Viêm.

Nhưng thứ làm Tiêu Viêm thở ra một hơi là, đước liệu trong ma thú sơn mạch khá phong phú, năm loại đước liệu cần thiết để luyện chế hồi khí đan, đến giờ đã có bốn loại Tiêu Viêm đã tìm đước, mà số lượng cũng

không ít, nếu tìm được loại dược liệu cuối cùng, và cũng là quan trọng nhất là "Hồi linh xích quả", vậy sẽ có thể luyện chế ra một lượng đan dược sung túc để Tiêu Viêm sử dụng.

"Hồi linh xích quả" bình thường đều sinh trưởng ở nơi có năng lượng tương đối nồng đậm, đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, bất quá, dựa theo đầu mối như vậy mà tìm, vẫn so với Tiêu Viêm mờ mờ như người mù, tìm kiếm lung tung tốt hơn rất nhiều.

Nhờ vào linh hồn cảm giác lực xuất sắc, Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được nơi có thiên địa năng lượng tương đối nhiều, mà lộ tuyến bây giờ của hắn, cũng là đi tới nơi có năng lượng nồng đậm nhất.

Khoảng giờ ngọ, là thời gian buổi sáng mà ma thú ít lui tới nhất, Tiêu Viêm hiểu rõ điều này, cho nên đặc biệt lựa chọn lúc này đi tìm kiếm dược liệu, một đường đi tới, cũng gặp rất ít ma thú ra ngoài kiếm ăn, ngẫu nhiên gặp một hai con, cũng sẽ phát hiện trước mà tránh né.

Thân hình nhanh chóng xẹt qua một bụi rậm, một đồng đá vụn xuất hiện trong tầm mắt, sau đồng đá, là một vách núi, phía trên lan tràn rất nhiều dây leo.

Nhìn đồng đá vụn, Tiêu Viêm xoa xoa tay, độ hội tụ của năng lượng ở đây, đúng là nơi mà hắn đã cảm nhận được.

Ánh mắt lợi hại đảo qua đồng đá, sau một lúc, ánh mắt của Tiêu Viêm dừng lại ở một gốc cây nhỏ màu tím phía sau vách núi, thân cây kéo dài từ vách núi ra, trên cành cây, một quả màu đỏ hồng, như ẩn như hiện sau những tán lá, tản ra hương thơm nhàn nhạt.

"Hồi linh xích quả..." Nhìn gốc cây nhỏ, Tiêu Viêm thở ra một hơi, bỏ ra hai ngày, cuối cùng cũng tìm được nó.

Tuy tài liệu ở ngay trước mắt, nhưng Tiêu Viêm cũng không vội đến lấy, hắn biết, hễ là dược thảo ở nơi có năng lượng nồng đậm, phần lớn đều có ma thú thủ vệ.

Ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh, nhưng lại không phát hiện nửa cái bóng của con ma thú nào, lông mày hơi cau lại, Tiêu Viêm đợi thêm một lúc, thấy vẫn không có ma thú này xuất hiện, lúc này mới nghi hoặc đi ra

khỏi nơi ẩn nấp, sau đó cẩn thận đi tới chỗ gốc cây nhỏ màu tím.

Theo cước bộ càng ngày càng gần, trong lòng Tiêu Viêm lại đột nhiên có chút hàn ý, thân hình chợt dừng lại, chau mày, sau đó nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

"Rầm!"

Ngay khi Tiêu Viêm vừa xoay người, trên đỉnh vách núi, một cái bóng trắng cực lớn, giống như một tòa núi nhỏ ầm ầm nhảy xuống, đem đường lui của Tiêu Viêm hoàn toàn chặn lại.

Nhìn ma thú đột nhiên xuất hiện này, sau lưng Tiêu Viêm toát ra mồ hôi lạnh, thân thể đứng bất động tại chỗ, không dám di động chút nào.

Xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm, là một con ma viên (vượn ma) màu trắng, con ma viên này, sợ rằng cao đến hai, ba thước. Cả người bao trùm bộ lông màu trắng, răng nanh thò ra từ miệng, trong con mắt lớn màu đỏ, tản ra sát ý tàn bạo.

Ánh mắt đảo qua ma viên, Tiêu Viêm hít một hơi khí lạnh: "Nhị cấp ma thú, bạo tuyết ma viên?"

"Rầm, rầm!"

Cặp mắt màu đỏ của ma viên nhìn chăm chăm vào nhân loại đột nhiên xông vào lãnh địa của nó. Hai trảo đập vào mặt đất, đem vài khối đá vụn đánh thành bột phấn.

Nhìn ma viên không hề che dấu sát ý của mình chút nào, Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước bọt. Ma thú cấp hai, tương đương với cường giả cấp bậc đầu sư của loài người, lấy thực lực bây giờ của hắn đối chiến với một ma thú cấp hai, không thể nghi ngờ là tìm chết.

"Sư phụ?" Trong lòng kêu lên một tiếng, nhưng không có hồi đáp, khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời khổ sở: "Đừng đùa ta a, đây chính là ma thú cấp hai a..."

Sau khi cầu cứu không có kết quả, Tiêu Viêm đành phải dời mắt về đầu ma thú trước mặt, ánh mắt cẩn thận dò xét. Nhưng lại đột ngột phát hiện,

phía dưới bụng ma viên, có một vết thương cực kỳ khủng bố.

Vết thương gần như đem bụng ma viên hoàn toàn xé mở, lúc nó cử động thân thể, một dòng máu tươi không ngừng tuôn ra, đem bộ lông màu trắng nhiễm sang màu đỏ.

Xem bộ dáng kinh khủng của vết thương, hẳn là do một ma thú hung tàn trao hình nào đó gây thương tích, ma thú bị thương, bình thường đều cực kỳ cuồng bạo, mà xui xẻo cho Tiêu Viêm, lại xông vào lãnh địa của con ma viên bị thương này.

Ánh mắt gắt gao nhìn vết thương kinh khủng không ngừng chảy máu kia. Tiêu Viêm hít mắt lại, trong lòng vừa động, tuy dưới tình huống bình thường, hẳn rất khó đánh bại một ma viên nhị cấp, nhưng tình huống hiện giờ, lại có lợi đối với hắn.

"Mẹ nó, là do người tự dẫn xác đến..." *Oán hận mắng một tiếng, Tiêu Viêm một tay đem huyền trọng xích trên lưng gỡ xuống. Sau đó hung hăng cắm vào mặt đất, tình huống hiện tại, hẳn không thể lưu thủ chút nào nữa.*

Cử động của Tiêu Viêm, đối với ma viên đang trong tình trạng cuồng bạo này mà nói, không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích, lập tức, con ma viên này, hai trảo nặng nề vỗ ngực, phát ra từng trận "đang đang" tiếng vang.

Hai chân cử động, ma viên hai mắt đỏ đậm lao đến Tiêu Viêm, trên cự trảo, năng lượng màu trắng nhanh chóng ngưng tụ, không khí xung quanh, nhất thời lạnh xuống.

Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, Tiêu Viêm quát nhỏ một tiếng: "Tử vân dực: Mở!"

Theo thanh âm, một đôi cánh ưng màu đen dài khoảng hai thước, đột nhiên mọc ra từ sau lưng Tiêu Viêm, mượn lực hai cánh, mũi chân Tiêu Viêm nhanh chóng lướt qua hơn mười thước trên mặt đất.

"Hồng!" Ma viên rống to một tiếng, hàn khí màu trắng ngưng tụ thành hình cầu, sau đó bay ra khỏi tay, bắn về phía Tiêu Viêm.

Một tháng huấn luyện về tốc độ, làm cho Tiêu Viêm có thân thủ linh hoạt

giống như linh hầu, thân thể quý dị tránh né, không phải cố sức chút nào.

Sau khi tránh né công kích, bàn tay Tiêu Viêm chợt gập lại, nhắm về vết thương ở bụng ma viên, nhẹ giọng quát lạnh: "Hấp chương!"

Thanh âm vừa dứt, hấp lực cuồng mãnh từ bàn tay của Tiêu Viêm phun ra, đá vụn trên mặt đất, dĩ nhiên cũng bay về phía Tiêu Viêm.

"Hồng!" Hấp lực cuồng mãnh, làm thân thể của ma viên nghiêng ngả, nhưng sau khi nó ổn định thân hình, ở bụng lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn, chỉ thấy miệng vết thương còn chưa khép lại, máu đã chảy ra như nước, không ngừng tuôn ra.

Đau đớn kịch liệt, càng làm cho ma viên mất đi lý trí, lao về phía Tiêu Viêm.

Mượn thân hình linh hoạt, Tiêu Viêm thủy chung không đón đỡ một lần công kích nào của ma viên, lòng bàn tay không ngừng phun ra hấp lực cuồng mãnh, đem máu trong cơ thể ma viên hút ra.

Trên đồng đá vụn, quý dị một màn vẫn đang tiếp diễn, ma viên cuồng nộ không ngừng đánh về phía thân ảnh nho nhỏ, nó đã mất đi lý trí, không khác gì so với một con dã thú bình thường, nhưng thân ảnh nhỏ bé giống như một con ruồi kia, mỗi một lần phát tay, đều sẽ hút đi một bãi máu to từ bụng ma viên.

Trên đồng đá, máu tươi đỏ sẫm gần như đã nhuộm đầy từng tảng đá, nhìn qua có chút kinh khủng.

Một lần nữa chạy trốn xung quanh ma viên, ngay khi Tiêu Viêm sắp không kiên trì được, một lần hấp lực mạnh mẽ, dĩ nhiên cũng đem nội tạng trong bụng ma viên hoàn toàn lôi ra.

Ăn một đòn trí mạng, tiếng gào thét của ma viên cũng chậm rãi bé đi, đôi mắt màu đỏ trũng lớn, thân thể giống như một tòa núi nhỏ, nặng nề ngã xuống.

Lúc ma viên ngã xuống, toàn thân Tiêu Viêm cũng ê ẩm tê dại, cũng không quản dưới đất dính đầy máu tươi, trực tiếp nằm phịch xuống, thở hắt hắt từng hơi từng hơi.

Nằm một lúc lâu trên đồng đá, Tiêu Viêm mới chậm rãi hồi phục một ít khí lực, ngẩng đầu lên, nhìn thi thể thật lớn của ma viên gần đó, trong lòng nhìn không được dâng lên một tia sợ hãi. Nếu không phải con ma viên này đang bị trọng thương, nếu không phải nó bị đau đớn làm mất đi lý trí, nếu không phải hôm trước mình vừa đột phá vào lục tinh đấu giả, sợ rằng hôm nay chính mình sẽ phải nằm lại tại đây...

"Tiểu gia hỏa, ngươi dĩ nhiên cũng vượt cấp giết một con nhị cấp ma thú, sách sách, rất giỏi a..." Dược lão bay ra từ giới chỉ, nhìn thi thể to lớn đó, không khỏi cười nói.

Hung hăng trừng mắt nhìn dược lão đang mỉm cười một cái, Tiêu Viêm tức giận ngồi dậy, sau đó bày ra tư thế tu luyện, bắt đầu hồi phục đấu khí tiêu hao trong cơ thể.

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt hồi khí, dược lão cười cười, huyền phù giữa không trung, hộ vệ thay cho hắn.

Nửa giờ sau, Tiêu Viêm mới chậm rãi mở mắt, mặc dù thân thể vẫn có chút ê ẩm, nhưng đấu khí lại từ từ sung mãn trở lại.

"Năng lượng ở nơi này cũng không tệ." *Lẩm bẩm một tiếng, Tiêu Viêm đứng dậy, nắm tay lại, cau mày nói: "Phần quyết" bây giờ thật quá kém cỏi, cũng chỉ có thể chống đỡ hơn mười phút chiến đấu, nếu con ma viên này kiên trì hơn một lúc, người ngã xuống có lẽ sẽ là ta.*

"Ân, thật sự rất kém." Đối với điểm này, dược lão thật ra rất tán thành, cho dù "Phần quyết" tiềm lực rất tốt, nhưng khởi điểm ban đầu quá thấp, khả năng kéo dài trong chiến đấu cũng quá yếu.

"Ai, lúc nào mới có thể tìm được dị hỏa thích hợp a..." *Tiêu Viêm ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, "phần quyết" chưa tiến hóa, thủy chung đều là điểm yếu của hắn.*

Thở dài lắc đầu, Tiêu Viêm đi tới bên cạnh gốc cây, đem hơn ba mươi hồi xích linh quả hái xuống, cuối cùng cất trong bình ngọc, bỏ vào bên trong nạp giới.

Cất kỹ hồi xích linh quả, Tiêu Viêm lại từ trong nạp giới lấy ra một thanh

chủ thủ, đi tới bên cạnh thân thể của bạo tuyết ma viêm, đem đầu của nó mổ ra.

"Hắc, có ma hạch sao?"

Mổ đầu của ma viêm ra, một viên ma hạch màu trắng tản ra chút hàn khí, xuất hiện trong mắt của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mừng rỡ lấy ra ma hạch, đây chính là lần đầu hắn thấy ma hạch có phẩm giai như vậy, có chút hưng phấn nắm nó trong tay, hàn khí nhàn nhạt, làm cho hắn hơi run người, sau đó lập tức cẩn thận cất vào trong nạp giới.

"Đi thôi." Thu thập xong mọi thứ, Tiêu Viêm giơ giơ tay, được lão nhất thời bắn vào trong đó.

Vuốt vuốt giới chỉ cổ xưa trên tay, Tiêu Viêm đem huyền trọng xích trên mặt đất một lần nữa đeo lại trên lưng, lúc này mới vững vàng bước đi.

Rời đi khu núi đá, Tiêu Viêm đi qua khu rừng rậm rạp trở về tiểu sơn cốc, bởi vì trận chiến lúc này làm cho Tiêu Viêm cả người dính đầy máu tươi, cho nên bây giờ, thân thể hắn được phủ thêm một tầng nước thuốc, loại nước thuốc này, có thể che dấu mùi máu tươi, là thứ bắt buộc phải có khi ở trong rừng.

Bí mật đi qua một đoạn đường lần nữa, cước bộ Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại, hắn tựa hồ nhận thấy, phía bên trái cách đó không xa, mơ hồ có tiếng người truyền đến.

Khẽ cau mày, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua xung quanh, sau đó nhanh chóng lúi vào một bụi cỏ, chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm trốn vào bụi cỏ, hai bóng người chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm, khi ánh mắt hắn đảo qua phía ngực hai người, sắc mặt cũng hơi đổi, trong lòng âm lãnh nói: "Là người của Lang Đầu dong binh đoàn?"

"Ta thấy... Chúng ta dừng lại ở đây đi, không nên tiến sâu hơn vào phía trong của ma thú sơn mạch nữa, ma thú ở đó, một cái vỗ cũng có thể đánh chết chúng ta." *Chậm rãi đi đến, một vị dong binh sắc mặt có chút lo lắng*

nói.

Nghe đồng bạn nói vậy, một dong binh khác cũng bắt đắc dĩ gật đầu, hùng hổ nói: "Mẹ nó, tiểu tử đó cuối cùng trốn ở đâu? Đoàn trưởng đã hạ xuống tử lệnh, nhất định phải tìm được tên hỗn đản đó, hơn nữa bất luận sống hay chết."

"Không chừng đã bị con ma thú nào đó nuốt vào bụng, sau đó biến thành thứ sấp bị bài tiết ra. Hắc hắc..."

"Hắc, cũng có thể, xem tuổi của tên gia hỏa đó, cũng không giống lão luyện... Quên đi, hôm nay tìm đến đây thôi, trở về báo một tiếng, ngày mai tiếp tục." *Một dong binh dừng bước lại, nhìn rìng rậm có chút âm u, cau mày nói.*

"Ân, đáng tiếc, tiểu tử đó trị giá tám nghìn kim tệ, nếu chúng ta may mắn gặp được hắn, bằng thực lực của hai ngũ tinh đấu giả như chúng ta, bắt hắn lại, hắn là không khó." *Tên dong binh còn lại gật đầu, chột có chút tiếc hận nói.*

"A a, đi thôi, coi như hắn gặp may."

Dong binh cười gật đầu, vừa xoay người lại, sắc mặt chột biến đổi, một đạo kinh khí hung mãnh, nhanh như một tia chớp tập kích vào vùng đầu.

Bị công kích bất ngờ, làm cho dong binh phản xạ vươn tay ra, nặng nề đón đỡ một quyền, nhưng luồng kinh khí lại mạnh mẽ vượt xa dự liệu của hắn.

Song phương bắt chột tiếp xúc, tên dong binh sắc mặt trắng bệch, lồng ngực nhức nhối, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể cũng bay về phía sau.

"Giết hắn!" Trong lúc bay lên, tên dong binh này vội vàng hướng đến đồng bạn vì biến cố đột nhiên này mà sững sờ quá lớn.

Nhưng, âm thanh hắn còn chưa dứt, lại hoảng sợ phát hiện, thân thể bị bay về phía sau của mình, lại bị một cỗ lực lượng cường đại hút lại.

Giữa không trung, một đạo thân ảnh chột hiện ra, lúc va chạm với dong binh, khừ tay hung hăng nện ở yết hầu của hắn, nhất thời, một thanh âm

răng rắc vang lên trong rừng rậm vắng vẻ.

"Bịch..." Giữa không trung, thân thể của dong binh yếu ớt rơi xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, làm tro bụi bay tung tóe.

Đột nhiên bị tập kích và tên dong binh này tử vong, thời gian cũng chỉ ngắn ngủi có vài giây mà thôi. Khi tên dong binh còn lại từ khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, thì lại phát hiện, đồng bạn mình đã ngừng thở.

Hoảng sợ ngẩn đầu, dong binh nhìn thân ảnh cả người đầy máu kia, có chút lắp bắp quát: "Ngươi là ai? Tại sao lại công kích chúng ta?"

"A a, không phải các ngươi đang tìm ta sao?" *Chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú của thiếu niên.*

"Ngươi... Tiêu Viêm?" Đồng tử co lại, dong binh hô lên cái tên này xong, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, lúc bỏ chạy, hai tay hất rất nhanh móc ra một cái pháo hiệu, vừa muốn phóng ra, lực hút từ phía sau đã tăng vọt, pháo hiệu đang cầm, cũng tuột tay mà ra...

Giờ tay bắt được miếng pháo hiệu này, Tiêu Viêm tùy ý chơi đùa nó một lúc, sau đó thu nó vào trong nạp giới, bàn chân đạp mạnh một cái, thân hình bắn về phía dong binh.

Nhìn tốc độ cực nhanh của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt dong binh hiện lên một nét kinh hoàng, sang một tiếng, rút ra trường kiếm bên hông, sau đó hung ác bổ về phía Tiêu Viêm.

Thân thể hơi nghiêng, dễ dàng tránh né công kích của dong binh, chân trái của Tiêu Viêm đá ra như tia chớp, nhất thời, một cước hung hăng đá vào trên bụng của dong binh.

Bụng bị trúng một đòn nghiêm trọng, dong binh kêu lớn một tiếng, một vệt máu chảy ra từ khóe miệng, cước bộ lão đảo lui về phía sau vài bước, thân ảnh trước mặt chợt lóe, trường kiếm trong tay đã bị cướp đi, ngay sau đó, trên cổ bị gác lên một thứ lạnh như băng.

"Nếu dám động đây... Cắt đứt cổ của ngươi."

Tiếng nói như của ác ma, chậm rãi vang lên bên tai của dong binh, làm

cước bộ của hắn cứng ngắt tại chỗ.

"Người... Nếu người giết ta, Lang Đầu dong binh đoàn sẽ không tha cho người!" *Mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, dong binh thanh âm khô khốc nói.*

"A a, không tha cho ta? Các người vốn đã không định tha cho ta đúng không?" *Châm chọc cười, Tiêu Viêm thản nhiên nói: "Trả lời vài câu hỏi của ta."*

"Trả lời sẽ thả ta rời đi?"

"Người không có quyền lựa chọn." *Tiêu Viêm tủm tủm cười, đem trường kiếm kề sát hơn một ít: "Người có tin ta sẽ rạch mười vết thương trên người người, rồi đem người ném vào ổ của phe thi kiến không?"*

Nghe vậy, sắc mặt dong binh nhất thời trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy, hắn không nghĩ đến, thiếu niên nhìn qua chỉ hơn mười tuổi này, dĩ nhiên lại ác độc như thế.

"Người muốn hỏi gì?"

"Mục Lục tìm được gì từ hộp đá trong sơn động? Hắn hình như cũng không có chìa khóa phải không?" *Tiêu Viêm mỉm cười hỏi.*

"Mục Lục đoàn trưởng đem cả hộp đá cả bệ đá đều mang về, nhưng bên trong đó có gì, ta không có tư cách biết."

Nhìn dong binh không giống như nói dối, Tiêu Viêm khẽ cau mày: "Hiện tại Lang Đầu dong binh đoàn đang treo thưởng cho ai bắt được ta?"

"Cô." *Nuốt một ngụm nước bọt, dong binh khó khăn gạt đầu: "Từ ngày thiếu đoàn trưởng trở về, đoàn trưởng đã nói, bất luận kẻ nào biết được tung tích hơn nữa thông báo cho Lang Đầu dong binh đoàn, sẽ có được thù lao rất lớn."*

"A a, không nghĩ đến bọn chúng cũng muốn không chết không dừng a..." *Nhẹ nhàng cười, trong mắt Tiêu Viêm, sát ý lăm lăm.*

"Việc cuối cùng, Tiểu Y Tiên không sao chứ?"

"Không sao, từ khi trở về thanh sơn tiểu trấn, Tiêu Y Tiên vẫn ở trong vạn dược trai, đoàn trưởng cũng không dám động thủ." *Con người của dong binh chuyển động, trong bàn tay, một thanh chủy thủ, lặng lẽ trượt xuống từ tay áo.*

"Nga..." *Hơi gật đầu, Tiêu Viêm ngược mắt lên, đột nhiên lạnh nhạt cười nói: "Xem ra người cũng biết ta sẽ không để người còn sống trở về phải không?"*

"Cho nên, người chết đi!" Trong mắt hung quang đột ngột hiện ra, chủy thủ trong tay dong binh, đột nhiên đâm hướng ngực Tiêu Viêm.

Thản nhiên cười, Tiêu Viêm nhẹ nhàng lùi lại, trường kiếm trong tay tùy ý chém ra, một đạo huyết tích, hiện lên trên mũi kiếm.

Nhìn dong binh co quắp ngã trên mặt đất, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, hấn vón cũng không định để người này về báo tin, sau đó rước lấy một đám người đến đuổi giết.

"Sách sách, xem ra vị đoàn trưởng của Lang Đầu dong binh đoàn kia cũng là một tên tàn nhẫn a, khó trách có thể dạy ra loại con như Mục Lực." *Có chút âm lãnh cười, Tiêu Viêm đem dấu vết ở gần căn thận dọn dẹp, sau đó đem thi thể hai người, ném vào trong vực sâu phía xa.*

"Su phụ, xem ra huấn luyện của chúng ta, cũng nên gia tăng một ít a, mới chỉ một tháng, bọn họ đã có thể đến tận đây, có lẽ một thời gian nữa, sẽ có thể tìm thấy..." *Liếc nhìn vực sâu không thấy đáy kia, Tiêu Viêm vỗ vỗ tay, bĩu môi nói.*

"Ân, cũng nên chuyên chú vào một chút." *Trong giới chỉ, truyền ra tiếng cười thản nhiên của dược lão.*

Chớp chớp mắt, Tiêu Viêm cười dài đan ngón tay lại, mỉm cười nói: "Su phụ, vậy địa giai cấp bậc đấu kĩ, đến bao giờ mới có thể học a?"

"Hắc hắc, tiểu gia hỏa, đừng tưởng rằng địa giai cùng huyền giai đấu kĩ là giống nhau, muốn học tập thứ này, người phải chuẩn bị tinh thần chịu khổ đi!" *Dược lão không có ý tốt cười nói,*

"Ta chịu khổ vẫn còn ít sao?" *Vuốt vuốt mặt, Tiêu viêm mỉm cười, xoay người đi về hướng tiểu sơn cốc.*

"Ta rất chờ mong, xem cái gọi là địa giai cấp bậc đầu kỹ ấy, sẽ mạnh đến cỡ nào?"

-----oOo-----

Chương 122: Địa giai đầu kỹ : Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không khí trong đại sảnh có chút trầm trọng, vài đạo nhân ảnh ngồi bên trong.... còn có cả người từng có hận thù sâu sắc với Tiêu Viêm cũng ở trong số đó, Mục Lục.

Tại vị trí thủ vị phía trên Đại sảnh, một gã trung niên sắc mặt thoảng có chút âm trầm, ngón tay đang gõ nhẹ lên mặt bàn, hắt mở miệng phá vỡ sự trầm mặc trong phòng.

" Vừa rồi nhận được tin tức, trong số đội ngũ tìm kiếm hôm nay phải đi ra ngoài, có một tiểu đội mất tung tích tại một vị trí trong Ma Thú sơn mạch."
Âm thanh của nam tử trung niên chậm rãi vang lên trong phòng có chút nặng nề.

" Cha, có lẽ là bọn họ bị ma thú tập kích chăng?" Tùy ý cười cười, Mục Lục trả lời, loại tình huống gặp phải ma thú mà bỏ mình, trong Ma Thú sơn mạch là chuyện rất bình thường.

Nghe xung hô của Mục Lục, vị trung niên nam tử này chính là đoàn trưởng của Lang Thủ dong binh đoàn, Mục Xà.

" Nếu gặp phải ma thú công kích, ắt hẳn sẽ phải lưu lại một vài dấu vết chứ, chỉ là những tên lính đánh thuê đến tiếp ứng sau khi đến tìm kiếm tại khu vực mà hai người kia phụ trách, nhưng cũng không tìm thấy nửa điểm dấu vết của việc chiến đấu, nếu loại bỏ chuyện trượt chân ngã xuống vách núi.... loại sự tình này chỉ có những tên lính đánh thuê mới hay mắc phải. Ta nghĩ bọn họ là bị người khác tấn công, những dấu vết chiến đấu biến

mắt hấn cũng do người đó gây ra." Lắc lắc đầu, Mục Lực nhàn nhạt nói.

"Người sẽ không hoài nghi là Tiêu Viêm hạ thủ đó chứ?" Nghe vậy, Mục Lực có chút sững sốt, lắc đầu trả lời: "Ta đã từng giao thủ với tên kia, bằng thực lực đó, muốn giết chết hai gã lính đánh thuê Ngũ tinh đấu giả trước khi chúng kịp bắn đạn tín hiệu.... không có chút khả năng."

"Mặc kệ có phải là hấn không, ngày mai cứ phải một ít người đến khu vực đó tìm kiếm cẩn thận lại một phen." Mục Xà trầm giọng nói, với cái thiên tính cẩn thận như độc xà, hấn sẽ không bỏ qua bất kì cái sơ sót nhỏ nào.

"Được, vậy cũng tốt." Buông tay về cam chịu nhưng Mục Lực vẫn gật gật đầu.

"Hộp đá mà người lấy ra từ trong sơn động đã mở ra được chưa?" Ánh mắt quét tại đại sảnh một vòng, Mục Xà bỗng nhiên dò hỏi.

"Chìa khóa của hộp đá đang trong tay Tiêu Viêm, mặc dù ta đã mời thợ khóa giỏi nhất của Thanh Sơn trấn, chỉ là có vẻ hy vọng không lớn lắm." Mục Lực nhú mày nói.

"Nếu thật sự không mở được thì dùng sức mạnh phá ra xem sao, nếu có thể tùy ý vất trong sơn động bảy mươi vạn kim tệ cùng với một số thảo dược trân quý như vậy, thực lực của vị chủ nhân kia hẳn là không thấp, nên những thứ mà hấn lưu lại hẳn sẽ không hề tầm thường." Mục Xà nắm tay thật chặt, trong ánh mắt xẹt qua một nét tham lam.

"Vâng." Gật gật đầu, Mục lực liếm môi, thấp giọng dò hỏi: "Cha, về chuyện Tiểu Y Tiên người định tính sao?"

"Người có biết nàng trong sơn động đã lấy được những cái gì không?"

Thấy Mục Lực lắc lắc đầu, đôi mắt của Mục Xà híp lại, khoát tay một cái rồi trầm ngâm nói: "Tạm thời đừng có động đến nàng ta, thanh danh của nữ nhân đó trong Thanh Sơn trấn khá lớn, nếu tùy tiện hành động có lẽ sẽ gây ra phản cảm của đám lính đánh thuê độc hành."

"Chẳng lẽ cứ để như vậy, để mặc nàng ta yên ổn tại Vạn Dược Trai?"

"Hắc hắc, muốn cuộc sống yên ổn sao, làm gì có chuyện đó. Ngày mai

ngươi cho người truyền bá một lời đồn, nói Tiểu Y Tiên chiếm được di vật của một vị cường giả nào đó, mà di vật này có giá trị rất lớn, là công pháp đấu phi cấp bậc Huyền giai." Thanh âm cười cười, Mục Xà lạnh giọng nói: "Tiểu Y Tiên kia mặc dù một thân y thuật rất cao, bất quá thực lực bản thân quá kém, hơn nữa người trên thế giới này không phải ai cũng là người lương thiện, trong lòng luôn luôn có một ít sự tham lam, sẽ tìm cách từ trong tay Tiểu Y Tiên lấy được cái di vật đó....để ứng phó được với những người này cũng đủ để cho nàng ta phải đau đầu rồi."

"Chiêu này cũng hay, nếu cuối cùng mà Vạn Dược Trai cũng bị cái "di vật" này đánh động tâm địa, thì ô dù kia của Tiểu Y Tiên cũng không còn lại gì nữa rồi, ha ha, đến lúc đó bắt được nàng cũng dễ như trở bàn tay mà thôi." Khóe miệng Mục Lục nổi lên một tia đắc ý, cười to nói,

Có chút gật gật đầu, bàn tay Mục Xà nhẹ nhàng vuốt cái vết sẹo phía dưới lỗ tai, nhàn nhạt nói: "Tiểu Y Tiên cũng không có uy hiếp cái gì, ta lo lắng nhất chính là cái người mà ngươi nói... tên tiểu tử Tiêu Viêm đó."

Khuôn mặt đang cười đột nhiên cứng ngắc lại, trong mắt Mục Lục hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Nhỏ tuổi như vậy mà đã có thể đạt tới trên Nhị tinh đấu giả cấp bậc, tiềm lực của hắn quả thật rất mạnh.... đủ khiến ta chú trọng, hơn nữa tên tiểu tử kia chưa đến hai mươi tuổi mà không có một điểm ngôn cuồng của tuổi thiếu niên, hơn nữa còn có thể đem thực lực thật sự của bản thân che giấu rất sâu, nếu không phải tại thời khắc sinh tử cuối cùng thì bất kỳ ai cũng không thể đoán được một chương của hắn có thể đánh lui ngươi." Cùng với thanh âm của Mục Xà vang lên, một tia sát ý dần dâng lên trên hai gò má đầy đặn của hắn.

"Loại tiềm lực này, nếu là địch nhân nhất định phải tại khi hắn chưa phát triển hoàn toàn mà tiêu diệt ngay, nếu không sau này hắn trả thù chắc chắn chúng ta sẽ không gượng dậy nổi." Ngón tay xoa xoa ở phía dưới vết sẹo, Mục Xà lạnh giọng nói.

Hắn hồi tưởng lại Tiêu Viêm bị hãm vào tuyệt địa hiểm cảnh trong sơn động mà vẫn có thể tinh táo lựa chọn phương pháp phá vây hoàn mỹ nhất, ngón tay Mục Lục khẽ run lên, có loại địch nhân thế này khiến cho người ta cảm thấy mất ăn mất ngủ.

" Ngày mai ta sẽ đem đội ngũ tìm kiếm mở rộng ra gấp đôi, hơn nữa nâng thù lao và phần thưởng lên gấp hai lần, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tìm thấy tên kia, tìm cho ra, nhất định phải tìm ra." Nắm chặt tay lại, Mục Lục lạnh lạnh nói.

Nhìn đê đôi phó với một người thiếu niên mới hơn mười tuổi mà hai cha con phải đề phòng như vậy, những nhân vật cao tầng của Lang Thủ dong binh đoàn đang ngồi trong đại sảnh trong lòng nhất thời có chút cười nhạt, bất quá trên mặt ngoài bọn họ vẫn ra vẻ cung kính nhận mệnh lệnh.

Thác nước chảy ào ào, nặng nề đổ trên nham thạch, nhất thời những âm thanh oanh lôi trầm muện quanh quần vang vọng trong sơn cốc nhỏ.

Đứng ở bên cạnh hồ nước bên dưới thác, Tiêu Viêm nhìn mười cái mộc thung thật lớn được cắm sâu vào trong dòng nước chảy, trên hai gò má đầy đặn không khỏi hiện lên nét khổ sở, quay sang Dược lão ở bên cạnh cười khổ nói: " Sư phụ, không phải người muốn ta tu luyện dưới đó đấy chứ?"

" Nói đúng rồi đấy." Mím cười, Dược lão nói: " Ta đã sớm nói qua, đừng tưởng Địa giai đấu kỹ cùng Huyền giai đấu kỹ không phải ai cũng có thể học được, muốn tu luyện những loại cấp độ này, người phải đạt được điều kiện tiêu chuẩn của ta."

" Mau, đưa Trọng huyền thước đây." Vươn tay đến, Dược lão lấy thanh trọng thước quái dị màu đen kia từ trên lưng Tiêu Viêm xuống.

Vôn Trọng huyền thước trên lưng Tiêu Viêm nặng đến ngàn cân, vậy mà trong tay Dược lão chỉ như hơi nặng, khiến cho cánh tay của lão hơi trầm xuống một chút, giờ giờ hắc thước thật lớn lên, Dược lão tùm tùm cười hỏi: " Muốn nhìn tận mắt Địa giai cấp bậc đấu kỹ sao?"

Nghe vậy ánh mắt Tiêu Viêm sáng ngời, đầu gật gật liên tục như gà con mổ thóc.

Âm đạm cười, Dược lão cầm Trọng huyền thước trong tay, thân thể chậm rãi bay lên không trung, sau đó từ từ tiến tới trung tâm của hồ nước, sau đó mới dừng lại.

Cúi đầu nhìn mặt hồ cách bốn năm thước, Dược lão ngẩng đầu nhìn thác nước trước mặt giống như một con ngân long thật lớn mà mềm mại như

lựa kia.

Chậm rãi thở ra một hơi, đôi mắt Dược lão híp lại, một lát sau chợt mở ra, nhất thời một cỗ khí thế khủng bố mà Tiêu Viêm chưa từng gặp qua, giống như một con cự long vừa thức tỉnh, đột nhiên từ bên trong cơ thể Dược lão tỏa ra.

Tại luồng khí thế phía trên, mặt hồ dưới chân Dược lão đột nhiên như sôi trào, không ngừng quay cuồng tựa một cái phao màu trắng, sau đó cái phao nước đó từ dưới chân Dược lão bắt đầu lan tràn, cuối cùng sau khi chiếm cứ hoàn toàn mặt hồ thì mới ngừng khếch trương.

Há mồm trợn mắt nhìn cảnh tượng khác thường trong hồ, Tiêu Viêm trong lòng hiện lên sự kinh sợ. Bộ dạng bây giờ của Dược lão hoàn toàn khác so với bộ dáng của lão giả lạnh nhạt lúc trước, lúc này trông lão như đao trong vỏ, ẩn hiện lộ ra một cỗ đao mang dày đặc, luồng khí thế sắc bén khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

" *Đây, có lẽ mới chính thức là cường giả a...* " Trong miệng nhẹ nhàng than thở một tiếng, một lát sau trong mắt Tiêu Viêm trở nên nóng cháy lên, hẳn tin tưởng một ngày nào đó sẽ đạt tới loại cấp bậc này.

Phía trên mặt hồ, Dược lão lạnh nhạt chậm rãi nâng hắc thước trong tay lên, phía trên bề mặt thước hiện ra những đường vân đặc thù khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy kì dị, vào giờ khắc này lại phát ra hào quang như lửa đỏ, hắc thước xẹt qua không gian khiến cho không gian xung quanh có chút trở nên hư ảo.

Hỏa quang dần rực lên như ánh mặt trời chiều, hắc thước trở nên hồng rực, trong miệng Dược lão đột nhiên quát nhẹ một tiếng trầm thấp, thân hình đột nhiên di động.

Bàn chân trên không chậm rãi bước từng bước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuất hiện một đạo tàn ảnh, hiện ra khiến lòng người cảm thấy rung động.

Khiếp sợ nhìn tàn ảnh trên không trung, Tiêu Viêm câm lặng cả nửa ngày trời, hẳn không dám nghĩ tới tốc độ của Dược lão lại khủng bố đến như vậy.

Tàn ảnh dần tiêu tán, thân hình Dược lão xuất hiện, nhưng giống như Thuần di liền xuất hiện tại vị trí cách đó chừng mười trượng, ngay ở phía dưới thác nước thật lớn. So sánh với thác nước khổng lồ kia, thân hình nhỏ bé của Dược lão chỉ tựa như một con kiến hôi đứng trước một bức tranh, cực kì không gây được ánh mắt chú ý, nhưng giờ phút này con kiến hôi với thân hình nhỏ bé đó, uy thế còn khủng bố hơn rất nhiều so với thác nước kia.

Thác nước âm âm đổ xuống khiến tạo ra những cơn gió lớn, nhưng không thể làm cho thân hình nhỏ bé cô độc của lão nhân kia động đậy một chút nào. Nguồn truyện:

Thân thể đang vọt tới trước đột nhiên trong nháy mắt dừng lại, mũi chân tại không trung đập một cái, thân thể liền xoay tròn một trăm tám mươi độ, hào quang trên hắc thước trong tay Dược lão càng lúc càng thịnh, cuối cùng luồng hào quang mãnh liệt đến mức khiến cho Tiêu Viêm không thể không híp mắt lại.

"Địa giai đấu kỹ: Diễm phân phê lãng thước."

Trong sơn cốc trống trải, một âm thanh buồn bực như như sấm đánh chọt vang lên, ngay sau đó một cỗ sóng nhiệt cơ hồ lan ra khắp trong sơn cốc.

"*Ầm.*" Phía trên mặt hồ nước rộng lớn, vô số cột nước cực kì to lớn âm âm phóng lên cao.

Trong lúc đây trời cột nước đó, một đạo hồng quang cực lớn đột ngột thoáng hiện, chỗ hồng quang đi qua lập tức cột nước hóa thành mây mù, khiến cho khắp nơi tràn ngập hơi nước.

"*Thình thịch!*" Hồng quang giống như một cỗ tia chớp xẹt qua mặt hồ, tạo nên một cột nước cao chừng mười thước, sau đó nặng nề đập trên thác nước đang âm âm chảy xuống kia.

"Ầm, ầm, ầm!"

Tiếng sấm bùng nổ thật lớn không ngừng vang vọng mãi trong sơn cốc, vô số đá vụn từ trên vách đá rơi xuống.

Hai tay bịt lỗ tai, Tiêu Viêm há hốc mồm nhìn thanh thể mà một chiêu này

tạo thành, sau cả một lúc lâu mới khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt đột nhiên chuyển sang phía thác nước, nhưng lúc này khu vực đó tràn ngập hơi nước, hoàn toàn che khuất hết tầm mắt.

Một trận cuồng phong từ trên mặt hồ thổi ra khiến hơi nước bên trong cốc nhanh chóng tiêu tan, sau khi hơi nước biến mất thì hình dáng của thác nước cuối cùng cũng đã chậm chậm hiện ra.

Mắt mở to nhìn thác nước xuất hiện, Tiêu Viêm ngưng ngẩn mắt một lúc, sau đó chậm rãi nhắm mắt hít sâu một ngụm lương khí, trong đầu xuất hiện một cỗ mê muội.

Lúc này thác nước không lồ vốn chảy âm âm thế nhưng đã bị mạnh mẽ chém đứt, tại vách đá thật lớn trên thác nước, xuất hiện một vết rách dài hơn mười trượng, sâu ba bốn trượng đập thẳng vào mắt.

Hai bên bờ của khe rách, vô số cái khe nhỏ xuất hiện khắp vách đá, nhìn qua giống như vằn hổ.

Nước chảy vách núi phía trên thác nước dừng lại hơn hai mươi giây sau mới tiếp tục chậm rãi chảy xuống, mà vết rách thật lớn trên tảng đá kia cũng dần bị che khuất đi.

"*Đây là uy lực của Địa giai đấu kỹ?*" Bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa ngực, Tiêu Viêm trong lòng có chút kinh hoàng.

Ở giữa không trung, Dược lão chậm chậm hạ xuống, nhìn thần tình đầy kinh hãi của Tiêu Viêm liền âm thầm cười, ngón tay già nua điểm nhẹ lên trán hắn, trong tức khắc vô số tin tức liền quán nhập vào trong đầu Tiêu Viêm.

"*Diễm phân phê lãng thước, Địa giai đấu kỹ, luyện tới đại thành, giơ tay nhắc chân liền có thể bỏ núi cắt sóng.*"

Giới thiệu vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa uy thế lớn lao cùng khí thế điên cuồng, điều này làm cho Tiêu Viêm hưng phấn có chút choáng váng đầu óc.

Cầm Trọng huyền thước trong tay cắm vào mặt đất, Dược lão xoa xoa tay, hướng đến mười cái cột gỗ dưới thác nước hất hất cằm, mỉm cười nói:"

Bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải kiên trì tu luyện dưới thác nước này, chỉ cần khi nào ngươi có thể kiên trì trụ vững dưới mười ba cái cột gỗ mà đâm chắm chặt dưới nước ba trăm lần, vậy ngươi sẽ có thể bước đầu vận dụng Diễm phân phê lãng thước, chỉ là phải nhớ một điều, với thực lực của ngươi bây giờ tôi đã chỉ có thể sử dụng một lần chiêu Diễm phân phê lãng thước, nếu cố sức sử dụng lần thứ hai,...thì ngươi sẽ bị nội thương cực kì nghiêm trọng, đến lúc đó không chừng còn ảnh hưởng cả đến tiềm lực về sau này, vì vậy không đến thời khắc cuối cùng, quyết không được dùng chiêu này." Nói đến đoạn cuối, thanh âm của Dược lão có ẩn chứa chút nghiêm khắc.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm hướng theo ánh mắt Dược lão nhìn lên thác nước, ở đó nước chảy đập lên tảng đá lớn tạo ra những âm thanh âm âm, khiến cho hắn phải rung mình một cái, cười khan nói: "*Xung lực cường đại như vậy, nếu như không có đấu khí phòng ngự hẳn sẽ bị đập cho tan nát rồi?*"

"*Có lẽ thế.*" Buông thông tay, Dược lão cười tủm tỉm vươn tay hướng Tiêu Viêm nói: "*Tại thời điểm tu luyện, bắt buộc phải đeo Trọng huyền thước, mà sau này ngươi muốn sử dụng được Diễm phân phê lãng thước thì bắt buộc phải dùng thứ này, nếu không dùng vật này thì uy lực của Địa giai cấp bậc đấu kỹ sẽ giảm hơn ba thành rồi.*"

"*Còn nữa, ngươi đem toàn bộ đan dược lần trước luyện chế ra đây, lần tu luyện này cũng không cần dùng thứ đó, ngươi hoàn toàn phải tự bản thân hồi phục đấu khí.*" Dược lão trực tiếp lấy Nạp giới trên tay Tiêu Viêm xuống, mỉm cười nói.

Nhìn Nạp giới bị Dược lão đoạt đi, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhếch mép, quay đầu nhìn đồng cọc gỗ thật lớn được bày ra dưới thác kia, cắn răng hung hăng nói: "*Ta còn sợ khổ sở nào mà chưa ném qua, chẳng lẽ còn bị người khiến cho không dám làm?*"

"*Vì Địa giai đấu kỹ, liễu mạng.*" Cắn răng phẫn nộ rống lên một tiếng, Tiêu Viêm cởi bỏ quần áo, sau đó mạnh mẽ nhảy lên một tảng đá lớn, hùng hùng hổ hổ hướng đến trên một cây cọc gỗ mà lao tới.

"*Ầm!*" Hai chân vừa mới đặt trên cọc gỗ, còn không kịp xuất đấu khí hộ thân, thân thể liền bị đánh văng sâu vào trong làn nước hung mãnh, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy trên lưng tê rần một trận, xung lực mạnh mẽ đó không khách khí dìm sâu hẳn vào trong nước.

Từ bên trong hồ nước chui ra, Tiêu Viêm trong mồm phun ra một ngụm nước hồ, phần nộ quát: " *Hôm nay liều mạng cùng ngươi!*"

Sau khi hét lên, Tiêu Viêm bò lên khỏi mặt nước, tiếp tục nhảy lên cự thạch sau đó mạnh mẽ nhảy lên trên cọc gỗ.

" *Ầm!*"

" *Con bà nó!*"

" *Ầm!*"

" *Mẹ nó.*"

" *Ầm!*"

Ngồi ở trên tảng đá lớn bên cạnh hồ nước, Dược lão mỉm cười nhìn người thanh niên quật cường không ngừng chiến đấu cùng thác nước, âm thầm cười, trong ánh mắt xẹt qua một tia vui mừng

-----oOo-----

Chương 123: Bắt đầu trả thù: Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

" *Oanh oanh oanh...*"

Tiếng của thác nước thật lớn ngày qua ngày vang lên trong sơn cốc, năm này qua năm khác vang vọng, hơi nước ướt át cơ hồ hoàn toàn ngăn cách sơn cốc này với thế giới bên ngoài nóng bức.

Phía dưới thác nước đang ào ào chảy như một con rồng bạc, một thiếu niên nửa người trên để trần, hàm răng cắn chặt, trong tay nắm chặt một trọng kiếm màu đen thật lớn, không ngừng đâm bổ chém vào dòng nước trước mặt, mỗi lần Trọng huyền thước được huy động đều khiến cho bọt nước bắt tung toé đầy trời.

Hai chân giống như rễ cây, gắt gao dính chặt vào trên cọc gỗ, bên ngoài thân thể Tiêu Viêm toả ra đầu khí màu vàng nhạt, như ẩn như hiện, mỗi khi nước bắn lên thân thể thì liền có sương mù nhàn nhạt bốc lên.

Trọng kiếm muốn bỏ mạnh vào trong dòng nước thì phải tiêu hao khí lực cực kì lớn, mà thiếu niên này đã kiên trì trụ vững trên cọc gỗ được một lát, hiện tại một lần huy động trọng kiếm, từ trên cánh tay đều truyền đến cơ thể từng trận đau nhức tê dại.

Cẩn rằng chịu đựng, gót chân Tiêu Viêm từ từ nhũn ra, rốt cuộc sau một lần chém xuống, thì dòng nước chảy hung mãnh rốt cuộc đã thịch một tiếng, đem thân thể đã gần đến cực hạn của hắn đánh văng từ trên cọc gỗ xuống hồ nước.

"Phốc!" Từ trên mặt nước nhô lên, Tiêu Viêm phun ra một ngụm nước hồ, lắc lắc đầu vài cái, sau đó di chuyển thân thể gần như chết lặng của hắn, gian nan hướng trôi vào bờ, sau khi lên bờ, toàn thân mềm nhũn tê liệt ngã xuống bên trên mặt đá lạnh ngắt. Cơ thể ê ẩm tê dại làm cho hắn không nghĩ đến việc động đậy một chút nào.

"Nào, cố gắng chút đi." Một con cá bị nướng đến thơm ngào ngạt, từ phía sau đưa qua đưa lại trước mặt Tiêu Viêm.

Mở mắt ra, hít sâu một làn hương thơm, bụng Tiêu Viêm nhất thời phát ra tiếng kêu ọc ạch, gian nan di động thân thể, nghiêng người dựa vào một tảng đá lớn, lúc này mới tiếp lấy con cá nướng, ngấu nghiến ăn.

Nhìn bộ dáng của Tiêu Viêm, Dược lão cười cười, ánh mắt đảo qua hơn mười cái cọc gỗ dưới thác nước, nói: "*Cũng không tệ lắm, mới qua năm ngày đã có thể ở cọc gỗ thứ ba kiên trì một thời gian dài như vậy.*"

Trong miệng đầy chặt thức ăn, Tiêu Viêm đành phải hàm hồ lầm bầm vài tiếng.

"Gần đây, ở địa phương này, tần suất xuất hiện của linh đánh thuê càng lúc càng nhiều." Ngồi ở bên cạnh Tiêu Viêm, Dược lão dường như tùy ý nói.

Hơi hơi sừng sốt, đôi mắt của Tiêu Viêm chậm rãi nheo lại, dùng sức nuốt

hết thức ăn trong miệng xuống, cười lạnh nói: "Xem ra là Lang Thủ dong binh đoàn đã nhận thấy cái gì đó."

"Dựa theo tốc độ của bọn họ, thì cùng lắm là trong một tháng nữa sẽ phát hiện ra chỗ của cái sơn cốc này, xem ra phải đẩy nhanh tiến độ hơn một chút nữa mới được a." Vuốt vuốt cằm, Dược lão thần nhiên cười nói.

"Nhanh hơn nữa sao?" Nghe vậy Tiêu Viêm trừng con mắt lên đầy nghi hoặc, hiện tại tốc độ tu luyện của hắn đã là rất nhanh rồi. Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục tăng thêm?

"Chính xác là còn có thể tăng thêm, chỉ là... sử dụng phương pháp này sẽ phải nhận không ít đau khổ." Dược lão thẳng thắn nói.

"Trong thời gian qua, ta đây chịu đau khổ thế này còn ít sao?" Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm bĩu môi nói.

"A a, cũng là..." Tầm tầm cười gật đầu, Dược lão lấy ra Nạp giới của Tiêu Viêm, sau đó chậm chậm từ bên trong lấy ra hơn mười cái bình ngọc trong suốt, trong bình ngọc là một loại chất lỏng màu đỏ, nhìn qua có vẻ giống máu tươi sền sệt.

"Đây là cái gì?" Tò mò nhìn thứ xa lạ đó, Tiêu Viêm hỏi.

"Đốt huyết!" Dược lão cầm lấy một bình ngọc, nhẹ nhàng lắc lắc nói: "Đây là ta dùng hai mươi ba loại dược thảo Hoả thuộc tính không giống nhau cùng với ba loại máu tươi của ma thú cấp hai phối hợp mà thành, nếu xét về phẩm bậc mà nói thì đây coi như là tứ phẩm đan dược."

"Tứ phẩm?" Tiêu Viêm lông mày khẽ cau lại, loại đan dược cấp bậc này, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy.

"Thứ này có hiệu quả gì?"

" "Đốt huyết" này, đối với người tu luyện đấu khí Hoả thuộc tính sẽ mang lại hiệu quả cao, mà với người tu luyện đấu khí Thuỷ thuộc tính thì đây chính là độc dược. Dem nó bôi lên trên thân thể, có thể khiến cho chân khí trong thân thể không ngừng tiêu hao, đồng thời có thể không ngừng tái sinh, việc đấu khí không ngừng tiêu hao và không ngừng tái sinh giằng co, thì thực lực của người cũng từng bước được tăng cường." Dược lão cười

cười, trong mắt hiện ra một tia xảo trá," *Bất quá đừng cao hứng quá sớm, ta đã nói rồi, nếu muốn dùng nó để tăng tốc độ tu luyện, người sẽ phải nhận quả đắng rất lớn đó.*"

" *Quả đắng như thế nào?*" Nhìn ánh mắt của Dược lão, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút không yên, cẩn thận hỏi lại.

" *Đưa tay đây.*" Dược lão mỉm cười kéo cánh tay Tiêu Viêm ra, sau đó hơi nghiêng bình ngọc một chút, một giọt chất lỏng màu đỏ liền rơi trên cánh tay hắn.

" *Xi...*" Chất lỏng màu đỏ vừa mới chạm vào tay, Tiêu Viêm đầu tiên cảm thấy sùng sốt, ngay sau đó phải mạnh mẽ hút một ngụm lương khí, trên trán mồ hôi lạnh nhất thời đổ ra liên tục, hai hàm răng cắn chặt, cánh tay không ngừng run rẩy.

Trong cảm giác của Tiêu Viêm, nơi trên cánh tay mà chất lỏng màu đỏ rơi xuống, giống như một đám lửa không ngừng tỏa ra nhiệt độ nóng rực, cảm giác nóng bỏng giống như đưa cánh tay đặt trên đồng than lửa đang cháy.

Dường như đã sớm biết trước Tiêu Viêm sẽ có phản ứng như vậy, Dược lão thản nhiên cười cười, một lần nữa từ trong giới chỉ lấy ra một tấm ngọc bài được chế tác từ khối bạch ngọc, sau đó đem giọt chất lỏng đỏ từ từ xoa đều ra, khiến cho diện tích bao trùm của chất lỏng đỏ từ từ được mở ra rất nhiều.

Cùng với diện tích bao trùm của chất lỏng ngày càng mở rộng, cánh tay của Tiêu Viêm càng trở nên run rẩy hơn, trên cánh tay gân xanh rung động, nhìn qua có chút kinh khủng.

Chất lỏng màu đỏ dính bên ngoài da dẻ của Tiêu Viêm, khiến một tia hơi ẩm áp nhàn nhạt không ngừng được phát ra, cánh tay của Tiêu Viêm cũng càng trở nên hồng rực hơn.

Loại trạng thái giảng co này kéo dài hơn mười phút rồi mới chậm rãi tiêu biến.

Đợi đến khi cảm giác như lửa đốt trên cánh tay hoàn toàn mất đi, Tiêu Viêm lúc này mới nặng nề thở dài một hơi, lau một loạt mồ hôi trên trán, một lần nữa nhìn qua chiếc bình ngọc nhỏ trước mặt này, trong mắt rõ ràng

hiện thêm vài phần kiêng kị.

" *Thứ này... quá kinh khủng!*" Lòng vẫn đầy sợ hãi vỗ vỗ vào cánh tay vừa mới hồi phục nhiệt độ như bình thường, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm Dược lão, miệng đầy khổ sở nói: "*Không phải thực sự dùng thứ này tu luyện đấy chứ?*"

" *Cẩn thận cảm nhận một chút đi, đấu khí lưu chuyển chỗ cánh tay có biến hoá thế nào?*" Không trả lời vấn đề của hắn, Dược lão mỉm cười nói.

Nhún vai, Tiêu Viêm đành phải nghe lời nhắm mắt lại, tinh thần nhanh chóng chuyển dời đến chỗ kinh mạch ở cánh tay, sau khi dò xét một chút đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra, đấu khí trong kinh mạch ở chỗ cánh tay, không chỉ hùng hậu hơn so với đấu khí chảy trong những chỗ kinh mạch khác rất nhiều, hơn nữa đấu khí ở nơi này ẩn chứa năng lượng tựa hồ mạnh hơn so với các chỗ khác một ít.

Mang theo chút kinh dị, Tiêu Viêm từ từ mở mắt ra, nhìn Dược lão ở một bên đang cười dài, thoáng trầm mặc một chút, hắn liền hung hăng nói: "*Đến đây đi, liều mạng!*"

Nhìn thấy Tiêu Viêm cắn răng gật đầu, nét cười trên khuôn mặt của Dược lão càng đậm hơn, hắn đã sớm đoán được người này sẽ không chịu được sức hấp dẫn về thực lực tăng lên rất nhanh mà "*Đốt huyết*" mang đến."

" *Nằm xuống đi, sau này mỗi ngày phủ lên toàn thân một lần, tốc độ tu luyện của ngươi chắc hẳn sẽ phải tăng thêm ba bốn thành.*" *Phát phát tay, Dược lão cười nói.*

Khoé miệng hơi há ra, Tiêu Viêm đem áo nhét vào trong miệng, sau đó hai tay nắm chặt lấy một tảng đá lớn bên cạnh, âm thanh hàm hồ từ trong miệng phun ra: "Đến đây đi!"

Nhìn bộ dáng của Tiêu Viêm như sắp lâm đại địch, Dược lão bất đắc dĩ lắc đầu, hơi nghiêng bình ngọc, một dòng chất lỏng từ từ chảy ra....

" *A....*" Tru lên một tiếng đầy thâm trầm, nhất thời vang vọng khắp trong sơn cốc.

Trong lúc Tiêu Viêm dùng tất cả thời gian để tu luyện, Lang Thủ dong

binh đoàn tìm kiếm cũng càng ngày càng nhiều hơn, sau khi bọn chúng mất đi tính mạng của hơn mười kẻ đồng bọn, cuối cùng cũng từ từ đến gần chỗ sơn cốc nhỏ của Tiêu Viêm.

Một tháng sau, vào lúc Tiêu Viêm có thể kiên trì đứng một lúc lâu trên chiếc cọc gỗ thứ tám, rốt cuộc cũng có một gã lính đánh thuê của Lang Thủ dong binh đoàn lung tung xông vào trong khu vực sơn cốc nhỏ yên tĩnh.

Đứng ở cửa sơn cốc, tên lính của Lang Thủ dong binh đoàn ngây ngô nhìn người thiếu niên đang luyện tập dưới thác lớn, một lát sau tinh thần mới được một cơn gió lạnh thổi qua giúp thanh tỉnh lại, lập tức một sự mừng rỡ như điên hiện lên trong lòng, không nói một lời liền từ trong người lấy ra đan tín hiệu, vừa muốn đem khởi động đột nhiên một cỗ khí kinh bèn nhon từ trước mặt bắn tới.

Lực lượng khí kinh mang theo khiến cho tên lính đánh thuê lực lượng khoảng lục tinh đấu giả này phải rùng mình, bàn chân đạp trên mặt đất một cái, thân hình lùi nhanh về phía sau.

" Oanh!" Một bóng đen phá không lao đến, nặng nề đâm vào bùn đất trước mặt, khiến cho bùn đất bắn ra tứ phía. Một thanh cự kiếm màu đen có chuôi lớn đến quái dị, đang cắm thật sâu trên mặt đất.

Ánh mắt nhìn thanh cự kiếm màu đen có chút quái dị này, ánh mắt của tên thành viên của Lang Thủ dong binh đoàn hơi nheo lại, cái thanh vũ khí đặc thù này cơ hồ đã trở thành dấu hiệu của tên thiếu niên bị treo thưởng kia.

Dưới tình huống bùn đất bay khắp nơi che phủ tầm mắt, kinh nghiệm lão luyện của tên lính đánh thuê này biểu hiện cũng không quá non kém, thân hình không ngừng lùi nhanh, ánh mắt lợi hại cũng không ngừng đảo bốn phía quanh thân mình.

Ngay khi tên lính đánh thuê sắp rời khỏi cửa sơn cốc, trong lòng hấn chột căng thẳng, rồi thân thể đột nhiên ngã xuống không một chút báo trước.

" Rắc rắc!" Thân thể vừa mới đổ xuống, một đạo khí kinh hung mãnh bất ngờ từ trên đỉnh đầu xẹt xuống, cuối cùng đánh vào trên thân một cây đại thụ, nhất thời một cái khe lan ra khắp thân cây rồi theo tiếng rãng rắc vang lên, cây đại thụ bị gãy ngang thân.

Nhìn thân cây trước mặt bị khí kinh mạnh mẽ đốn gãy, tên lính đánh thuê đang nằm trên mặt đất hút một ngậm lãnh khí, muôn tạo thành lực phá hoại như vậy thì cần phải lực lượng lớn đến mức độ nào?

Sự chấn động trong lòng đột nhiên biến mất, tên lính đánh thuê này bàn tay đột nhiên đập trên mặt đất một cái, thân thể giống như là thần lằn bám trên tường, bàn chân cũng đập mạnh, thân hình nhanh chóng di chuyển một cách kỳ dị hướng vào trong rừng cây.

Tên lính đánh thuê này với việc chạy trốn là phi thường hài lòng với bản thân mình, đây là Hoàng giai cao cấp Bích Hồ Bò Sát đấu kỹ, từng giúp hắn nhiều lần tìm được đường sống trong những chỗ chết. Hắn tự nhận định trong số những đấu giả, cơ hồ có rất ít người có thể trong rừng cây mà ngăn cản được hắn khi sử dụng loại đấu kỹ này.

Tên lính đánh thuê tưởng tượng sau khi mang tin tức này báo về, sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh, sau đó ôm ấp nữ nhân trắng nõn đầy đặn mà ngày thường không bao giờ thèm để ý đến hắn, thì đột nhiên phía trước mặt xuất hiện một đôi chân trên đường di chuyển của hắn.

Thân thể đang cấp bách di chuyển đột nhiên dừng lại, tên lính đánh thuê kinh hãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một gương mặt thanh tú đang hé ra nụ cười dài.

" Chạy trốn rất nhanh mà..." Thiếu niên hướng về phía tên lính đánh thuê mỉm cười, trong ánh mắt đen nhánh lại hiện ra sát khí lạnh như băng, khiến cho cả người tên lính đánh thuê rùng mình một cái.

Nhìn tên lính đánh thuê đang ngẩn ngơ, khoé miệng Tiêu Viêm chợt nhếch lên, hắc kiếm trong tay đột nhiên điên cuồng bổ xuống, nhất thời một tiếng hét thảm vang vọng trong núi rừng.

Lạnh nhạt nhìn vết máu nhỏ trên Trọng huyền thước, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn thi thể dưới chân một cái, khe khẽ liếm môi, nhẹ giọng nói:" Muốn giết ta như thế sao? Được rồi... bắt đầu từ hôm nay, tất cả những thành viên của Lang Thủ dong binh đoàn tiến nhập vào trong Ma Thú sơn mạch, ta sẽ đuổi cùng giết tận toàn bộ...Nếu như các người muốn độc ác, ta sẽ độc ác lại lớn hơn nữa."

" Trả thù, bắt đầu từ bây giờ đi."

-----oOo-----

Chương 124: Giết chóc: Diêm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rừng cây rậm rạp yên tĩnh, ngẫu nhiên một vài con thú nhỏ từ trong rừng rậm lao ra làm kinh động đến bầy chim đang nghỉ trên các cành cây.

Không khí tĩnh mịch đó giữ không được bao lâu, liền bị một bóng người chật vật di chuyển phá vỡ, trong nháy mắt khiến cho chim thú trong rừng chạy loạn lên.

Không thềm để ý đến chuyện mình phá hư khung cảnh yên tĩnh, bóng dáng này có chút chật vật đang trốn chui trốn lủi, vẻ mặt hoảng sợ thỉnh thoảng lại quét về rừng rậm tối om đằng sau lưng một lần, bộ dạng sợ hãi như vậy giống như là có hồng hoang mãnh thú đang truy đuổi ở phía đằng sau.

Chạy trốn được thêm một khoảng nữa, bóng người có trang phục như một tên lính đánh thuê ngẩng đầu nhìn ánh sáng từ một nơi cách đó không xa, trên khuôn mặt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, chỉ cần ra khỏi cái rừng rậm đáng chết này, hẳn có thể gọi đồng bọn đến đây cứu viện, đến lúc đó cũng không còn e ngại tử thần ở phía sau có thể lấy mạng hẳn nữa.

Thân thể đột nhiên lao mạnh về phía trước, thân thể tên lính đánh thuê hơi nhảy lên, bàn chân hung hăng đạp mạnh lên một cành cây, nhất thời tốc độ thân hình đột nhiên tăng vọt mà lao về phía có ánh sáng đó.

Thấy ánh sáng gần trong gang tấc, khiến cho nét vui mừng như điên trên khuôn mặt tên lính đánh thuê càng hiện rõ, song ngay vào lúc đó, nét mừng như điên chợt ngưng đọng lại, tên lính đánh thuê phát hiện một cỗ hấp lực đột ngột mạnh mẽ xuất hiện, không chỉ mạnh mẽ đem thân thể mình đang lao vọt tới trước phải dừng lại, mà còn đem thân thể của mình kéo ngược lại phía sau.

Trên khuôn mặt chợt hiện lên vẻ kinh hãi, tên lính đánh thuê còn không

kip la lên một tiếng, một bóng đen từ phía sau chọt vọt qua người hắn, khí kinh xé gió mạnh mẽ giống như tiếng sấm rền vang, nặng nề nện trên lồng ngực hắn.

" *Thình thịch!*" Tiếng vang nặng nề khiến cho đồng tử của tên lính đánh thuê nhanh chóng co rút lại, trước ngực đột nhiên lồm vào một lỗ.

Lực lượng thật lớn, đem thân thể tên lính đánh thuê đang lơ lửng giữa không trung nặng nề đập xuống đất, đất cát bay tứ tung, máu tươi lẫn với nội tạng đã bị đánh nát điên cuồng phun ra.

Mắt mở lớn nhìn bóng người đang đứng thẳng trên nhánh cây ở khoảng không trên đầu mình, ánh mắt của tên lính đánh thuê dần trở nên trắng dã, sau một lúc hơi thở liền ngừng lại.

Lạnh nhạt nhìn tên lính đánh thuê hơi thở biến mất, người thiếu niên lưng đeo một thanh hắc thước thật lớn đang đứng trên nhánh cây hơi nắm chặt tay lại, nhẹ giọng lầm bầm nói: "*Người thứ mười một... Nếu chuẩn bị mang đầu người khác đi đổi lấy tiên, vậy hãy chuẩn bị sẵn tâm lý chính mình sẽ bị người khác chém chết trước đi.*"

Trên nhánh cây nhỏ chính là Tiêu Viêm vừa mới rời khỏi khu vực tập luyện, chỉ sau hơn hai ngày Tiêu Viêm rời khỏi sơn cốc nhỏ đó đã gặp đến mười ba người của Lang Thủ dong binh đoàn đến đây tìm hắn, đối với những người có ý định cầm đầu của mình trở về lãnh thưởng thì Tiêu Viêm cũng không có chút ý niệm nương tay nào trong đầu. Mà trên đường hễ là thành viên của Lang Thủ dong binh đoàn có thực lực dưới bát tinh đấu giả thì hầu như bị hắn giết toàn bộ.

Với thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm, đem bỏ Trọng huyền thước xuống, thì cho dù là thất tinh đấu giả cũng có thể trong hai mươi hiệp liền bị hắn giết chết. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là những thất tinh đấu giả này không có được đấu kỹ cùng cấp bậc với của hắn. Chỉ là người như vậy e rằng cả Lang Thủ dong binh đoàn cũng chẳng thể nào tìm ra được một người.

Trước đó một ngày, Tiêu Viêm từ miệng của một gã lính đánh thuê lấy được một ít tin tức về Lang Thủ dong binh đoàn, theo như lời của tên lính đánh thuê kia nói, hiện tại Lang Thủ dong binh đoàn người có thực lực mạnh nhất chính là đoàn trưởng Nhị tinh đấu sư Mục Xà, dưới hắn còn có

một vị Cửu tinh đấu giả và một vị Bát tinh đấu giả trong Lang Thủ cao tầng nhân vật. Bỏ đi ba người này thì cả Lang Thủ dong binh đoàn không còn người nào có thể chống đỡ được cùng Tiêu Viêm nữa.

Ánh mắt một lần nữa nhẹ nhẹ liếc cái thi thể vừa mất đi sinh cơ, mũi chân Tiêu Viêm điểm nhẹ trên cành cây một cái, thân thể mượn lực lao hướng ra khỏi rừng rậm, nhẹ giọng cười lạnh rồi chậm rãi biến mất.

"Mục Lực thiếu gia, ta hỏi ngươi Lang Thủ dong binh đoàn đã có bao nhiêu người phải chết rồi? Ngươi phái ra một người, ta giết một người. Hiện tại.... trò chơi giờ mới bắt đầu!"

"Hồn đản, chết đi!"

Bên trong đại sảnh rộng lớn, Mục Xà nghe được những tin tức mà thủ hạ không ngừng truyền đến, hấn nổi giận đem chén trà trong tay bóp đến nát vụn, tức giận gào rít lên.

Nhìn cảnh Mục Xà nổi giận, Lang Thủ cao tầng trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không muốn chọc đến hấn lúc này để nhận xui xẻo.

"Hai ngày ngắn ngủi chúng ta đã mất đi hơn mười lăm vị thành viên nòng cốt, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Lang Thủ dong binh đoàn chúng ta còn người nữa sao?" Nặng nề thở hển hển vài hơi, Mục Xà âm trầm nói.

Mọi người nhìn nhau, đều á khẩu không thể trả lời được.

"Người ra tay không ai khác, đã xác định chính là Tiêu Viêm...." Nhìn đại sảnh trầm mặc, Mục Lực ho khan một tiếng, đành phải kiên trì nói đến cùng.

"Ngươi không phải nói thực lực của hấn cùng lắm là ngang bằng ngươi sao? Vậy tại sao phái ra ba gã thất tinh đấu giả mà cuối cùng vẫn chết trên tay hấn?" Bàn tay nặng nề đập lên mặt bàn một cái, Mục Xà phần nộ quát lên.

Cười khở một tiếng, Mục Lực bắt đắ dĩ nói: *"Ba tháng trước tên kia xuất ra thực lực ẩn giấu, thì chính xác chỉ tương đương cùng ta thôi, nếu không trong sơn động hấn cũng không bị người của ta ép đến bộ dạng chật vật như vậy."*

" Nhưng hiện tại thực lực của hắn bày ra, tuyệt đối không dưới thất tinh đầu giả, không chừng còn có thể là bát tinh." Mục Xà sắc mặt âm trầm, như chợt nhớ đến chuyện gì đó, khóe miệng không khỏi co rút lại, trong thanh âm càng nổi lên một tia hàn khí: " Chẳng lẽ tên kia bên trong Ma Thú sơn mạch tu luyện mấy tháng trời, liền phát triển đến mức này rồi."

Nghe vậy khóe mắt của Mục Lực giật giật, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, vèn vèn hai tháng thời gian, tên kia lại có thể tăng đến hai tinh? Tên hồn đản đáng chết này, tốt cùng tu luyện đến thế nào? Tốc độ này... không phải quá kinh khủng sao?

" Xem ra việc ta đoán trước kia quả thật không sai, tên tiểu tử đó quả nhiên không phải là một kẻ bình thường a." Chậm rãi từ trong tức giận hồi phục lại ý chí, Mục Xà ngồi trở lại ghế, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, trầm ngâm một lát liền âm lãnh nói: " Trước hết tạm thời để cho người của ta rút hết khỏi Ma Thú sơn mạch, chờ hai ngày sau đem đội ngũ biên chế lại thành năm người một tổ, sau đó mang theo đan tín hiệu rồi cùng nhau tiến vào Ma Thú sơn mạch."

" Ta sẽ bày ra thiên la địa võng, xem tên tiểu tử này trốn đi đâu được." Bàn tay nắm chặt lại, trên khuôn mặt dữ tợn của Mục Xà tràn ngập sát ý.

" Vâng!"

" Được rồi, tên Hách Mông kia đâu? Như thế nào lại chưa thấy hắn?" Hơi hơi gật đầu, ánh mắt Mục Xà đảo qua đại sảnh một lượt, đột nhiên cau mày hỏi.

" Ách..." Nghe vậy mọi người ở dưới sừng sốt, một lát sau mới có một người cười cười nói: " Nghe nó Tam đoàn trưởng Hách Mông dẫn theo mấy vị huynh đệ, tiến vào Ma Thú sơn mạch truy tầm Trảo Tuyết hồ tặng cho Lam phu nhân của Lam hoa tửu quán rồi."

Khóe miệng nhếch lên, Mục Xà nổi giận mắng: " Tên ngu xuẩn này trong đầu chỉ biết đến nữ nhân thôi, chẳng lẽ không biết đạo này Lang Thủ dong binh đoàn đang gặp chuyện gì sao? Vậy mà còn dám một mình tiến vào Ma Thú sơn mạch, tên đáng chết đó sớm muộn gì cũng chết trên bụng đàn bà."

"Đoàn trưởng, Tam đoàn trưởng là Bát tinh đấu giả, nếu như hấn gặp gỡ Tiêu Viêm, nói không chừng có thể thuận tiện thu thập hấn đó chứ."

"Với đầu óc của tên kia, nếu còn sống trở về ta đã thấy vui mừng lắm rồi!" Mục Xà hừ lạnh một tiếng, chợt kích động phát phát tay, không hiểu tại sao trong lòng hấn luôn có một cảm giác bất an, Hách Mông không giống như những thành viên khác, nếu như hấn cũng bất hạnh chết trong tay Tiêu Viêm, thì đối với Lang Thủ dong binh đoàn sẽ là một cái đả kích không nhỏ.

"Tên kia sau khi trở về, lập tức gọi hấn tới gặp ta." Bỏ lại một câu dẫn dò đầy tức giận, Mục Xà xoay người rời khỏi đại sảnh đang xì xào bàn tán.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Tiêu Viêm nghiêng người dựa vào một cành cây, trong miệng nhẹ nhàng cắn cắn một ngọn cỏ màu bích lục, một cỗ mùi vị khó chịu nhàn nhạt tràn ngập trong miệng.

Đứng trên ngọn cây, dùng những tán cây dày đặc che trở, Tiêu Viêm vừa vặn có thể nhìn thấy doanh trại ở phía dưới rõ ràng, trong doanh trại có tổng cộng mười lăm tên lính đánh thuê, thực lực lớn nhất chừng Ngũ tinh đấu giả, mà tại trung tâm trong lều vải đó có cả một vị Bát tinh đấu giả, đó chính là mục tiêu của Tiêu Viêm lần này, nghe nói hấn chính là Tam đoàn trưởng của Lang Thủ dong binh đoàn.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm lúc này, nếu một mình đánh với một tên Bát tinh đấu giả, mặc dù phần thắng khá lớn, nhưng đây là với điều kiện đầu tiên là hấn không có người giúp đỡ, xem điều kiện hiện tại, nếu muốn thuận lợi giết chết tên Bát tinh đấu giả kia thì nhất định phải đem toàn bộ đám lính đánh thuê xung quanh giải quyết hết.

Cau mày nhìn doanh trại phòng thủ có chút cẩn thận ở dưới, Tiêu Viêm vẫn chưa lập tức hành động, mà an tĩnh chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Trên bầu trời, trăng tròn dần đi lên cao, mặt đất hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi chờ đợi một hồi lâu, những cơn gió nhẹ đột nhiên thổi khắp trời đất, gió nhẹ thổi qua rừng cây vang lên những trận âm thanh ào ào.

Cảm thụ được phương hướng của luồng gió nhẹ này, trên khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện ý cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa trên Nạp giới một cái, một

túi dược phấn liền xuất hiện trong tay. Túi dược phấn này là ngày đó chia tay với Tiểu Y Tiên được nàng tặng cho, cái loại này có công hiệu đặc biệt là có thể khiến cho người khác lâm vào giấc ngủ, đúng là thứ mà hiện tại Tiêu Viêm cần.

Nắm nắm dược phấn trong tay, Tiêu Viêm mỉm cười, vừa muốn động thủ đột nhiên phát hiện có hai gã lính đánh thuê đang hộ vệ từ trung tâm doanh trại đi đến đây.

" *Bị phát hiện sao?*" Nhíu mày, thân hình Tiêu Viêm như một bóng ma co rút lại, sau đó lạnh lùng nhìn hai gã hộ vệ càng lúc càng gần, đầu khí trong cơ thể cũng bắt đầu chậm chậm di chuyển.

Nhưng khi hai gã đánh thuê đi tới gốc cây Tiêu Viêm đang nấp, đột nhiên liền dừng lại, hai gã nhìn xung quanh một lượt rồi bắt đầu đi tiểu lên thân cây.

Nhìn cử động của hai người, Tiêu Viêm thở dài một hơi, trong lòng thấp giọng mắng một câu....

" *Mẹ kiếp, con đàn bà đó thật sự quá phong mãn, chỉ cần nhìn cái mông đã nghĩ đến chuyện nhanh chóng đè ả xuống đất mà làm việc!*" Lúc đi tiểu, một tên lính đánh thuê đột nhiên mở miệng thốt ra những lời thô bỉ.

" *Người nhỏ giọng đi, người đàn bà đó là Tam đoàn trưởng độc chiếm, người dám làm chuyện như vậy với ả, Tam đoàn trưởng sẽ trực tiếp xé xác người vất nuôi sói.*" Một gã lính đánh thuê khác cẩn thận nhắc nhở.

" *Hừ, chỉ là một đồ nát mà thôi, lần trước ta còn nhìn thấy ả bị Nhị đoàn trưởng đè lên ấy chứ, bắt quá ả cũng không dám đem chuyện này nói với Tam đoàn trưởng, hắc hắc.*"

" *Quên đi, quên đi, việc này đừng có nói lung tung nữa, nếu không bị xui xẻo chính là những tên lính quèn chúng ta đó, đi thôi...*" Xong việc, tên lính đánh thuê bên trái xoay người lại trước, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng đen, chưa kịp phản ứng gì thì yết hầu đã cảm thấy một trận đau nhức, sau đó ý thức dần mờ hồ đi.

" *Đi thôi.*" Tên lính đánh thuê còn lại, sau khi đi tiểu xong, vừa mới xoay người lại, nhìn thấy đằng sau trống rỗng, liền cảm thấy sừng sốt, không kịp

mở miệng nói một câu thì đã cảm thấy yết hầu mát lạnh, sau đó mắt tối om lại.

Lặng yên không một tiếng động đem thi thể hai người lính đánh thuê mang vào trong rừng sâu, Tiêu Viêm một lần nữa leo lên đỉnh cây đại thụ, nhìn doanh trại ở phía dưới sau đó được phẩn trong tay bắt đầu rải xuống.

Dược phẩn được bóng đem che trở, theo gió nhẹ nhàng bay đi, lặng lẽ rơi vào bên trong doanh trại.

Dưới tác dụng của dược phẩn, lính đánh thuê xung quanh doanh trại nhất thời liên tiếp mềm nhũn rồi gục xuống.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ doanh trại hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Nhìn doanh trại yên tĩnh, Tiêu Viêm đợi thêm một chút nữa, mới từ trên cành cây nhảy xuống, rút một thanh trường kiếm từ trên người một tên lính đánh thuê xuống, chậm rãi tiến vào trong khu vực doanh trại.

Mang theo trường kiếm, Tiêu Viêm thuận lợi tiến vào đền căn lều vải trung tâm, bên trong lều vải là hai thân thể trần truồng, đang quấn chặt lấy nhau, ra sức rung động.

Tiêu Viêm nghe từ trong lều vải truyền ra âm thanh thờ dốc nặng nề của nam nhân cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân, khóe miệng xuất hiện một tia cười lạnh.

-----oOo-----

Chương 125: Bát tinh đấu giả Hách Mông: Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuối đầu nhìn mỹ phụ trắng nõn dưới thân, Hách Mông khuôn mặt thoáng hiện nụ cười đậm đặng, bàn tay to mạnh mẽ nắm lấy hai khối tròn nhu nhuyễn hơi dùng sức, nữ nhân dưới thân nhất thời giống như mẫu miêu eo nhỏ cong lên, phát ra tiếng rên rỉ phóng đặng.

Nghe thanh âm rên rỉ mềm mại kích thích, Hách Mông cả người run lên, song chưởng ôm chặt vòng eo nữ nhân, thân thể một trận điên cuồng rung động, một lát sau hai cổ thân thể xích lõa đồng thời cứng ngắc.

Ngẩng đầu lên, khoái cảm kịch liệt làm cho Hách Mông thở dài một hơi, ôm chặt thân thể mềm mại dưới thân.

Ngay khi thân hình Hách Mông đang run lên nhè nhẹ vì khoái cảm, thần kinh nhạy cảm nhờ lẫn lộn dưới lưỡi đao quanh năm lại làm cho da thịt toàn thân hấn chột căng lên, một tia cảnh giác như thiểm điện xẹt qua trong lòng, bàn tay lập tức bắt lấy chần mền bên cạnh quăng về phía sau.

"xuy lạp."

Hàn quang thoáng hiện, dễ dàng xẻ tám chần làm hai mảnh, một đạo ảnh tử rất nhanh tiến vào trong lều, kiếm phong lạnh lẽo không chút lưu tình hướng cổ Hách Mông vạch tới.

Bị tập kích đột ngột làm Hách Mông sắc mặt đại biến, thân thể ở trên giường chật vật khẽ động, hiềm hiềm tránh được kiếm phong.

Một kích không có kết quả, kiếm phong không chút đình trệ lập tức quét ngang, một nét hàn quang thoáng hiện xẹt qua ngọn lửa trong lều rồi truy kích Hách Mông, vẽ ra một đạo vết máu nhọt nhạt trên lồng ngực.

"A!"

nhìn bóng đen đột nhiên xông vào, nhất thời nữ nhân trên giường không để ý cả người xuân quang đang hiển lộ mà hoảng sợ đứng dậy thét lên. Bàn tay cong lại, một khối mộc than bị hút vào trong tay, Tiêu Viêm cũng không quay đầu lại mà bắn về phía sau, theo một tiếng vang nhỏ, tiếng thét sợ hãi chói tai cũng im bật.

"Ngươi là ai? Tại sao muốn ám sát ta? Chẳng lẽ không biết ta là tam đoàn trưởng Lang Đầu dong binh đoàn sao?" Trong lúc cấp tốc lui lại, Hách Mông sắc mặt đại biến phần nộ quát.

"Chính là lý do này, cho nên ta mới giết ngươi." Bóng đen ngẩng đầu lên, lộ ra thiếu niên khuôn mặt thanh tú.

"Ngươi... Tiêu Viêm?!" Nhìn thiếu niên rất trẻ trước mặt, Hách Mông sửng sốt, ngay sau đó ánh mắt chuyển dời đến cự đại hắc xích trên lưng thiếu niên, nhãn đồng đột nhiên co rụt lại, quát lạnh nói.

"Thật sự là vinh hạnh có thể được tam đoàn trưởng tưởng nhớ trong lòng." Mỉm cười, lòng bàn tay Tiêu Viêm co lại rồi đánh mạnh lên chuôi kiếm, nhất thời trường kiếm hóa thành một đạo hàn quang như tia chớp bắn về phía Hách Mông.

Kiếm quang tốc độ cực kì mau lẹ, cho dù Hách Mông phản ứng không chậm, nhưng vẫn như cũ bị Tiêu Viêm lưu lại một vết máu trên khuôn mặt.

Đầu lưỡi liếm liếm vết máu đang chảy xuống trên mặt, Hách Mông trong mắt nổi lên sát ý đậm đặc, âm lãnh cười nói: *"Ngươi thật có chút đảm lượng, dám một mình đến ám sát ta. Bất quá ở chỗ này giải quyết ngươi cũng tốt, miễn cho sau này khỏi phải tìm kiếm."*

Vừa nói, Hách Mông vừa nhẹ xoay đầu, thân thể hiện lên đầu khí nhàn nhạt như ẩn như hiện. Đôi thiết quyền nắm chặt, thanh âm khớp xương răng rắc vang lên.

Nhìn Hách Mông tiến vào trạng thái chiến đấu, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhún vai, người này trình độ cảm ứng nguy hiểm vượt xa dự liệu của hắn cho nên kế hoạch tập kích đã thất bại.

Bất quá, đánh lén chỉ là Tiêu Viêm nghĩ muốn tiết kiệm một ít khí lực mà thôi, nếu hiện giờ mà dùng ít sức đã kết thúc được, như vậy hắn cũng không cần tốn nhiều công phu. Hơn nữa, trải qua vài tháng khổ tu, Tiêu Viêm cũng muốn thông qua chiến đấu xem mình tiến bộ đến đâu.

Thân thể xoay nhẹ, tiếng khớp xương thanh thúy vang lên. Cũng giống Hách Mông, song chưởng chậm rãi mở ra rồi gặt gao nắm lại, đạo hoàng đầu khí hiện lên trên nắm tay.

"Tiểu tử, đem ta trở thành con môi, chính là quyết định ngu xuẩn nhất của ngươi!" Khóe miệng hiện lên nụ cười khát máu, Hách Mông bàn chân đạp mạnh trên đất, tựa như một cự hình ma thú hung bạo hướng Tiêu Viêm vọt tới.

Lạnh lùng nhìn Hách Mông mang theo hung mãnh kinh khí đánh tới, Tiêu

Viêm bàn tay chậm rãi duỗi ra, trong nháy mắt chọt mở ra, quát khê: *"Đi!"*

Theo tiếng quát Tiêu Viêm vừa dứt, kinh khí hung mãnh đột nhiên từ trong lòng bàn tay phun ra, nặng nề đánh lên thân thể Hách Mông.

"Thình thịch!"

Một tiếng trầm đục, Hách Mông khuôn mặt hơi cứng lại, thân hình đang lao tới trước đột nhiên bắn ngược ra sau, bàn chân gắt gao bám trên mặt đất tạo ra một rãnh sâu thẳng đến phía sau vài thước rồi mới chậm rãi dừng lại. Nguồn truyện:

"Tiểu tử quả nhiên có chút môn đạo." Khuôn mặt thoáng đình trệ, Hách Mông chậm rãi thở ra một hơi, nắm tay đập đập lồng ngực, chỉ thấy trên da đang màu đỏ đồng từ từ trở nên tái nhợt.

"Ta tu luyện nham thạch công pháp chính là thuộc tính phòng ngự cực mạnh, bằng vào thực lực của ngươi vẫn còn chưa phá nổi phòng ngự của ta." Cười lạnh một tiếng, Hách Mông quyền đầu nắm chặt, trên cánh tay cũng hiện lên màu xanh nhợt.

Bàn chân lần nữa đạp mạnh trên đất, Hách Mông tốc độ lần này so với trước rõ ràng là nhanh hơn nhiều, tốc độ cuồng mãnh sinh ra phong áp làm lều vải phồng lên.

Sắc mặt bình tĩnh cảm thụ cơn cuồng phong đang lao tới, Tiêu Viêm thân thể khẽ nghiêng, cực đại hung mãnh kinh khí từ nắm tay xuất ra.

Mũi chân nhẹ nhàng vạch trên mặt đất, Tiêu Viêm quý mị xuất hiện phía sau Hách Mông, quyền đầu ẩn chứa đấu khí nặng nề nện lên xương cốt.

"Đang!" Quyền đầu nện trên thân thể Hách Mông nhưng lại phát ra tiếng vang thanh thúy như đánh vào nham thạch.

Nhú mày, Tiêu Viêm như tia chớp thu hồi nắm tay, mượn tốc độ tốc độ bản thân lập tức xuất ra quyền cước khuỷu, toàn bộ công kích đều dồn tại một điểm, nhất thời trong lều vải liên tiếp vang lên tiếng gõ vào nham thạch.

"Cút đi ngay, đồ con ruồi phiền nhiễu, ta sớm nói qua, bằng vào thực lực

của người không thể phá vỡ nham thạch phòng ngự của ta!" Chân phải mang theo kinh khí mãnh liệt đá quét ra sau, Hách Mông đắc ý cười lạnh nói.

Song chưởng co lại trước ngực trực tiếp nghênh kháng một cước ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ của Hách Mông, nhất thời Tiêu Viêm thân hình cũng bị bắn ngược ra sau.

"Không hổ được xưng hào là một trong những đấu khí thích hợp nhất để cận thân công kích, lực lượng này....thật mạnh." Thân thể lộn một vòng trên không trung rồi vững vàng đáp xuống, Tiêu Viêm lắc lắc bàn tay có chút tê dại, trong lòng sợ hãi than.

"Tiểu tử, với chút thực lực ấy của người cũng vọng tưởng đối đầu cùng Lang Đầu dong binh đoàn? Quả thực là muốn chết!" Tiễn tay vỗ vỗ tro bụi trên lưng, Hách Mông nhẹ răng cười nói: "Không có thời gian đùa giỡn cùng người, nhanh chóng giải quyết người đi, khỏi phải quấy rầy chuyện tốt của ta."

Song chưởng tại lòng ngực chậm rãi mở ra. Hách Mông hai chân dang rộng, tóc trên đỉnh đầu dựng đứng lên, nhãn đồng thoáng hiện lên đăm đăm đấu khí.

Hách Mông từ trong miệng phun ra một hơi khí thể màu trắng, Tiêu Viêm liền phát hiện tay chân Hách Mông được cường hóa đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trên cánh tay trần bạch sắc cơ nhục không ngừng hiện lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ cấp tốc ngưng tụ.

"Kết thúc, tiểu tử!"

Cảm nhận trong cơ thể lực lượng không ngừng tăng cường, Hách Mông hướng Tiêu Viêm nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng rợn dữ tợn.

Nhìn Hách Mông thực lực đột nhiên tăng lên rất nhiều, Tiêu Viêm khuôn mặt hơi ngưng trọng, trong lòng bàn tay đấu khí bắt đầu ngưng tụ.

Lực lượng trong cơ thể tăng lên trong nháy mắt thể hiện đã tiến vào trạng thái đỉnh cao, Hách Mông bước tới một bước đột nhiên tốc độ bạo tăng, có thể cùng Tiêu Viêm so về tốc độ.

Nhìn về phía trước, Hách Mông trên vẻ mặt dữ tợn thoáng hiện nụ cười, quyền đầu cực đại mang theo thanh âm xé gió hung hăng hướng đầu Tiêu Viêm vọt tới.

Kình khí hung mãnh theo đỉnh đầu truyền xuống làm cho Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến, trong lòng bàn tay kình khí đột nhiên bắn ra, mượn cỗ lực lượng này tạo thành phản lực, thân hình Tiêu Viêm cực tốc lui về sau.

"*Muốn chạy?*" Nhìn Tiêu Viêm cấp tốc thối lui, Hách Mông cười lạnh một tiếng, cước bộ khẽ nhún, thân thể cong lại giống như một đầu báo tử đang rình mồi ;trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm lần nữa.

"*Đi chết đi!*" Nhe răng cười một tiếng, nắm tay Hách Mông lần nữa hướng đầu Tiêu Viêm cuồng nộ đập xuống.

Thấy muốn tránh cũng không được, Tiêu Viêm chau mày, trong cơ thể đấu khí rất nhanh lưu chuyển, sau đó hai nắm đấm hung hăng ngạnh kháng.

"*Thình thịch!*" Nặng nề nổ vang trong lều vải.

Hai người tiếp xúc trên mặt đất, thổ hoàng bị lực lượng cơ thể cực đại tạo thành chấn động lấy đi một tầng sinh cơ.

"*Dám cùng ta ngạnh kháng? Cút đi!*"

Nhìn Tiêu Viêm dám lựa chọn cùng chính mình ngạnh tiếp, Hách Mông trong nhãn đồng thoáng hiện nét tàn nhẫn, đấu khí trong cơ thể theo kinh mạch toàn bộ lưu chuyển sau đó bắn ra.

"*Hừ...*" Lực lượng thật lớn làm cho Tiêu Viêm sắc mặt hơi tái, một tiếng trầm thấp từ yết hầu truyền ra, cước bộ lão đảo cấp tốc lui về phía sau, thẳng đến vách lều vải mới chậm rãi dừng lại.

"*Không nghĩ tới ngươi lại có khả năng cùng ta ngạnh tiếp, xem ra ngươi cũng là thường xuyên tu luyện thân thể phải không?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm tựa hồ chỉ bị một chút điểm tiểu thương, Hách Mông không khỏi có chút kinh ngạc nói.

Phải biết rằng tu luyện thân thể rất gian khổ, không thể lấy tu luyện đấu khí mà so sánh. Xem bộ dáng gầy yếu của Tiêu Viêm, hẳn rất khó tưởng

tượng người này lại có thể tu luyện thân thể.

"Xem ra cũng khó giải quyết, muốn đối phó bát tinh đầu giả, vẫn có chút gian khổ a..." Vuốt vuốt lồng ngực đang có chút khó chịu, Tiêu Viêm thân nhiên thấp giọng thở dài nói.

Nghe Tiêu Viêm cúi đầu tự nói, Hách Mông không khỏi nhướng mày, chợt cười lạnh.

Thở dài lắc đầu, Tiêu Viêm nhìn Hách Mông trước mặt, chậm rãi đem huyền trọng xích gỡ xuống, sau đó tùy ý vứt sang một bên.

"Thình thịch!" Lúc huyền trọng xích chạm đất vừa văng đề lên một khối nam thạch cứng rắn, dưới sức nặng kinh khủng của huyền trọng xích không thể không bị đề thành bột phấn.

Ngây người nhìn đám bột phấn, Hách Mông nhãn đồng chợt co lại như châm, trong lòng lúc này chậm rãi dâng lên một nét kinh hãi ...gia hỏa này lại có thể mang vật nặng như thế mà cùng hấn chiến đấu?

Hít sâu một luồng lương khí, Hách Mông lần nữa nhìn về phía thiếu niên, trong ánh mắt hiện lên vẻ ngưng trọng lẫn sợ hãi.

Không để ý đến biến hóa ánh mắt của đối phương, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thả lỏng thân thể, đầu khí trong cơ thể nháy mắt bộc phát làm cho cả người hấn tràn ngập lực lượng.

"Xin lỗi, mới vừa rồi bắt người làm vật thí luyện một chút." Ngẩng đầu, trên khuôn mặt thanh tú của thiếu niên thoáng hiện một nét áy náy, hướng về phía Hách Mông khẽ cười, sau đó thân hình chợt biến mất.

Thân ảnh chợt lóe lên trước mặt, Hách Mông còn chưa kịp phản ứng thì thanh âm của thiếu niên đã vang lên bên tai.

"Kết thúc, tam đoàn trưởng Lang Đầu dong binh đoàn....."

-----oOo-----

Chương 126: Kích sát: Diễm phân phê lãng thước

Theo sau một tiếng nhẹ, một cỗ hung kinh khí mãnh chột xuất hiện nơi hậu tâm Hách Mông.

Cảm nhận được luồng kinh khí mạnh mẽ, Hách Mông khuôn mặt biến đổi, chân nhẹ đạp xuống, miệng gầm lên một tiếng, trên tấm lưng trần tràn ngập một màu trắng.

"Bát cực băng!"

Trong lòng quát lạnh, bàn tay Tiêu Viêm chột mở ra, tay áo trơn nhẵn bị kinh khí mãnh liệt chấn nát, nắm tay liền co rút lại sau đó nhanh chóng lộ ra, trong chớp mắt mang theo lực lượng hung hãn, truyền ra một cỗ kinh khí bén nhọn xé gió.

Nghe tiếng kinh khí bén nhọn xé gió phía sau, sắc mặt Hách Mông kinh ngạc, tên gia hỏa một thân một mình lại có thể đem thân thể thuần túy rèn luyện đến loại trình độ này?

"Đang!" thanh âm thanh thúy chậm rãi quanh quẩn bên trong lều vải, cực kỳ chói tai. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, hữu quyền nặng nề đánh lên hậu tâm Hách Mông, bàn chân lộ ra một tia kinh khí mạnh mẽ trực tiếp nện trên mặt đất, khoét ra một cái hố sâu tới nửa thước.

"Răng rắc..." âm thanh nhẹ nhàng nương theo một cái khe từ giữa lưng Hách Mông lan tràn ra, bất quá chỉ trong nháy mắt đã bị đầu khí dũng mãnh trong cơ thể Hách Mông áp chế xuống.

"Ta nói rồi, bằng thực lực của ngươi, phá không nổi phòng ngự của ta!"

Chậm rãi quay đầu, Hách Mông lạnh lạnh cười nói.

"Như vậy cũng không nhất định..." Thản nhiên cười cười, Tiêu Viêm thu hồi thủ chương đang dán giữa lưng Hách Mông, khéo miệng khẽ nhếch, nhẹ giọng nói: *"Bạo!"*

"Thình thịch..."

Âm thanh nặng nề chọt truyền ra từ trong cơ thể Hách Mông, khuôn mặt lúc đầu còn đang cười nhanh chóng đanh lại, thay thế là sự hoảng sợ đến cực độ.

"Phốc."

Một ngụm máu tươi lẫn lộn với nội tạng bị nghiền nát từ trong miệng Hách Mông điên cuồng phun ra (đã man quá _DG). Thân thể đang cứng rắn tự nhiên mềm nhũn co quắp đổ sập xuống.

Nhìn cái thân thể đã nhanh chóng mất đi sinh cơ, Tiêu Viêm lạnh nhạt phủi phủi tay, sau đó xoay người rời đi.

Sáng sớm, từ phía chân trời truyền tới những tia nắng ban mai xuyên thấu qua các nhánh cây, thừa thốt chiếu vào trong doanh trại.

Bên trong doanh trại yên tĩnh, một ít dong binh hôn mê trên mặt đất cũng mê mang mở hai mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, nhìn nhau hồi lâu mới từ giấc ngủ tỉnh táo lại. Trong lòng giật mình kinh hãi, nắm chặt vũ khí, nhanh chóng lê thân đến lều vải.

"Tam đoàn trưởng!" Đứng ở ngoài lều vải, một gã dong binh cao giọng hô một câu nhưng lại không có chút nào đáp lại.

Yên tĩnh trong chốc lát, tất cả dong binh trong lòng nổi lên một cỗ bất an, một gã dong binh bước tới một bước, tay cầm đại đao, tay kia chém vào lều vải. Mảnh vải chậm rãi bay xuống, cảnh tượng bên trong rốt cuộc xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong lều vải, Hách Mông tê liệt nằm dưới mặt đất, hai mắt trợn trừng, trên khuôn mặt thoáng lưu lại một nét hoảng sợ, phía trên đất một bãi máu tươi đã sền sệt, không ngừng làm trái tim mọi người rung động đến cực hạn.

"Tam đoàn trưởng... Bị giết rồi!?"

Vẻ mặt khiếp sợ nhìn thảm kịch trong lều vải, đông đảo dong binh sắc mặt đều trắng bệch mềm nhũn ngồi bệch xuống.

"Lang Đầu dong binh đoàn tam đoàn trưởng Hách Mông bị người sát hại!"

"Nghe nói kẻ xuống tay là thiếu niên bị bọn họ treo giải thưởng "

"Hắc hắc, theo tin tức nội bộ thiếu niên kia kêu là Tiêu Viêm, đã giết đến gần hai mươi tên thành viên Lang Đầu đoàn.

"Sách sách. Lang Đầu dong binh đoàn lần này mất hết mặt mũi, bị một thiếu niên chưa đủ hai mươi tuổi khiến cho chật vật như vậy, ha ha, xem tên Mục Xà kia sau này còn có thể diện gì mà kiêu ngạo?"

Không biết lời đồn đại từ góc nào phát ra, chỉ ngần ngừ đến quá trưa, cả Thanh Sơn trấn cơ hồ mỗi người đều biết chuyện Lang Đầu dong binh đoàn tam đương gia bị Tiêu Viêm chém giết, trong lúc nhất thời vô số ánh mắt đều nhìn về phía Lang Đầu dong binh đoàn.

Trong phòng nhỏ u tĩnh, nghe thị nữ ngoài cửa báo cáo, bạch y nữ tử đang cẩn thận phối chế dược phân, ngọc thủ khẽ run lên, bình nhỏ đựng dược phân đang phối chế nhất thời thất bại.

Nhẹ nhàng lắc đầu, bạch y nữ tử đem bình nhỏ cẩn thận đặt xuống, đôi mắt sáng lưu chuyển trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện lên vẻ tươi cười, thấp giọng nói: *"Tên Tiêu Viêm kia dĩ nhiên lại lựa chọn cách trả thù"*

Ngọc thủ nương theo quần trắng, Tiểu Y Tiên ưu nhã ngồi xuống ghế sau đó từ trong nội y lấy ra một quyển sách bảy màu ôn nhu vuốt ve một chút, khóe miệng hơi nhếch: "Có thể đánh chết Hách Mông, như vậy nói cách khác Tiêu Viêm hiện tại ít nhất phải là bát tinh đấu giả? Tốc độ tu luyện thật sự là kinh khủng, mới mấy tháng không gặp vậy mà ..."

"Tiểu thư, Diêu tiên sinh muốn gặp người". Ngoài cửa, thanh âm ôn nhu của thị nữ đột nhiên truyền đến.

Nghe tiếng gọi, Tiểu Y Tiên lông mày khẽ đen cau lại. Diêu tiên sinh này là chủ quản của Vạn Dược Trai, cách đây mấy ngày sự việc của Lang Đầu dong binh đoàn được truyền ra, sau đó người này đến tìm chính mình tự nhiên không cần nói cũng biết.

"Để cho hắn vào đi ". Đem quyển sách bảy màu cất vào nội y, Tiểu Y Tiên

bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mặc kệ nói như thế nào đi nữa, chính mình hiện tại coi như là ăn nhờ ở đậu, đối với vị chủ nhân này không thể không cấp cho hần mặt mũi.

"Aa, Tiểu Y Tiên tiểu thư gần đây có khỏe không?"

Ngay khi thị nữ truyền lời không lâu, một gã nam tử quý phái mặc trường bào cười tủm tỉm đi tới căn phòng, đối với Tiểu Y Tiên lại cười nói.

Ngược đôi mắt đẹp, nhìn vị trung niên nam tử trước mặt, Tiểu Y Tiên hơi hơi gật đầu, đứng lên xoay người khom lưng bên cạnh bàn châm hai chén trà.

Ngồi ở ghế, Diêu tiên sinh nhìn dáng người đang khom với đường cong tuyệt mỹ của Tiểu Y Tiên, cuối cùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh yếu điệu mảnh mai, nhãn đồng thoáng hiện quang mang khó hiểu.

Lúc Tiểu Y Tiên xoay người lại thì Diêu tiên sinh cũng đã thu hồi cái ánh mắt rất không có quy củ này. Bưng chén trà, đem tay nhẹ đặt lên bàn, Tiểu Y Tiên môi đỏ mọng hé mở, nhẹ giọng nói: "Diêu tiên sinh tìm ta, hẳn là có việc?"

"Aa." Cười cười, Diêu tiên sinh hai tay đang cầm chén trà tựa hồ vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay mỹ nhân, bàn tay lén lút chà xát chén trà, nhấp một ngụm, cười nói: "Nói vậy ngươi cũng đã nghe qua tin tức của tên Tiêu Viêm kia chứ?"

"Ân." Tiểu Y Tiên mặt cười bình tĩnh. Sắc mặt vẫn chưa bởi vậy mà có biến hóa khác thường.

"Khi ngươi vào sơn động tâm bảo, lúc đó hẳn cũng đi cùng sao?" Ánh mắt hơi hơi lóe ra, Diêu tiên sinh đột nhiên cười nói.

"Diêu tiên sinh, ta nghĩ ngươi có lẽ lầm!" Lắc đầu, Tiểu Y Tiên thân nhiên cười nói: "Ta cùng với Tiêu Viêm đích xác cùng một chỗ, bất quá lúc ấy là bởi vì ta tại lúc hái thuốc thiếu chút nữa sẩy chân rơi vào vách núi, hẳn là giúp ta một phen mà thôi, về việc trong sơn động tâm bảo, xin lỗi, chúng ta thật đúng là không thấy đến cái gì bảo tàng, bất quá, nhưng thật ra ta nghe nói, lúc hộ tống chúng ta trở về, Làng Đầu dong binh đoàn đột nhiên rời khỏi đội, tựa hồ là tìm kiếm tới cái gì đó."

"Nếu như Diêu tiên sinh đối với bảo tàng cảm thấy hứng thú, gọi hai đại dong binh đoàn đoàn trưởng, cùng đi Lang Đầu dong binh đoàn xem bọn hần vận chuyên vật kia." Tiểu Y Tiên mỉm cười nói.

Nghe vậy. Diêu tiên sinh sắc mặt khẽ biến, chợt cười nói:"Chỉ là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi, a a, ngươi đã cùng Tiêu Viêm biết nhau, vậy nếu như ngày sau có gặp lại có thể nói cho hần đến Vạn Dược Trai chúng ta một chuyện, mặc dù Lang Đầu dong binh đoàn thế lực rất mạnh, đối với Vạn Dược Trai cũng không sợ bọn họ."

"Nếu có cơ hội, ta sẽ truyền đạt, bất quá ta cùng với hần cũng chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi, Diêu tiên sinh cũng không nên kỳ vọng quá lớn." Tiểu Y Tiên tùy ý nói.

"Aa, hảo, vậy không quấy rầy ngươi nữa, ta đi ra ngoài bàn bạc sự tình." Cười gật gật đầu, Diêu tiên sinh lần nữa cùng Tiểu Y Tiên hàn huyên vài câu, sau đó mới đứng dậy cáo từ đi.

Nhìn theo sau cửa phòng chậm rãi đóng, Tiểu Y Tiên lơ đãng liếc chén trà mà hần đã uống qua, nhẹ giọng lầm bầm:*"Xem ra hần có lẽ không bỏ đi ý niệm trong đầu a, ai, hy vọng ngươi đừng làm những sự việc để cho ta thất vọng, mặc dù ta thực lực không mạnh, bất quá... ta đã pha trà, ngươi thật sự có thể uống loạn hay sao?"*

Ngọc thủ nhẹ nhàng điểm lên nước trà màu lục, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của hắc sam thiếu niên, Tiểu Y Tiên môi mỏng khẽ nhếch lên:*"Ngươi là nam nhân đã cùng ta trải qua hoạn nạn, cũng đừng thua bởi cái Thanh Sơn Trấn nho nhỏ này. "*

Không khí âm trầm, giữa đại sảnh đang bày một thi thể, xem diện mục đúng là kẻ chết dưới tay Tiêu Viêm, tam đương gia Hách Mông

Nhìn thi thể Hách Mông, trong đại sảnh tất cả mọi người vẫn duy trì trầm mặc, không dám phát ra chút nào âm thanh, bởi vì bọn họ đã nhận thấy được tại vị trí cao nhất trên đại sảnh, nam nhân thân thể phát ra sát ý âm lãnh.

"Ta muốn đem tên tiểu tạp chủng bầm thây vạn đoạn!"

Hai mắt màu đỏ nhìn chằm chằm thi thể Hách Mông, hàm răng cắn vào nhau kẽo kẹt (rụng cả hàm -dg), tạo ra thanh âm lạnh lẽo, kiềm nén cuồng nộ.

Nhìn thi thể bên cạnh lạnh như băng, Mục Lực hai mắt híp lại, giữa nhãn đồng thoảng xẹt qua một nét khiếp sợ cùng hoảng sợ khó có thể nói rõ. Người kia thảng trước bị chính mình đuổi giết phải chạy trốn lên núi, lúc này dĩ nhiên đã phát triển tới loại mức độ này? Là một trong ba cường giả của dong binh đoàn, Mục Lực rất rõ ràng thực lực Hách Mông, đến chính mình còn phải kiêng kị không thôi, hấn đích xác là một cường giả, cư nhiên lại bị thiếu niên không quá hai mươi tiêu diệt.

Loại sự tình này có chút mơ hồ nhưng là sự thật, làm trong lòng nổi lên một cỗ sợ hãi ...lại càng thêm cuồng bạo địch ý đối với thiếu niên kia.

Loại địch nhân này, phải nghĩ đủ mọi biện pháp đẩy hấn vào chỗ chết.

Chậm rãi ngân đầu, cùng người ngồi trên kia kia liếc mắt một cái, hai phụ tử tính tình giống nhau, trong mắt đều là sát ý tăng vọt.

" Tiêu Viêm có thể đánh chết Hách Mông, nói rõ thực lực của hấn hấn là đã ở bát tinh, hơn nữa, Hách Mông có được hoàng bậc cao cấp nham thạch thuộc tính công pháp, lại hấn tinh thông hai loại hoàng bậc cao cấp đấu kỹ, cho dù đặt ở trong cùng một cấp, cũng có thể xem gần như là bất bại, bất quá lại như cũ bị Tiêu Viêm giết chết, xem ra tên kia đã có công pháp cùng với đấu kỹ so với Hách Mông còn cao hơn!" Mục Xà trong thanh âm lộ ra âm lãnh nhàn nhạt.

"Bắt đầu từ ngày mai, tất cả thành viên thực lực ngũ tinh đấu giả trở lên, toàn bộ bỏ đi huy hiệu đầu sói, sau đó cải trang thành lính đánh thuê tự do, năm người một tổ tiến vào ma thú sơn mạch, nếu có người phát hiện tung tích Tiêu Viêm thì dùng pháo hiệu liên lạc!" Mục Xà khuôn mặt ác lạnh hạ lệnh.

"Vâng!" Phía dưới mọi người cùng kêu lên xác nhận.

"Ta không tin, tiểu hõn đàn nọ có khả năng chạy thoát được lòng bàn tay của ta!" Bàn tay chậm rãi nắm chặt, Mục Xà cười lạnh nói.

"Tiểu tạp chủng càn rỡ, cuộc sống của ngươi đến đây đã tận "

-----oOo-----

Chương 127: Bao vây: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh trăng trong treo lạnh lùng từ phía chân trời chậm rãi ló ra, như một cái lồng đem cả rừng rậm phủ trong một tầng nhàn nhạt.

"Hi..."

Tại một chỗ trên đỉnh núi, thiếu niên trong miệng cắn chặt quần áo, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, thủ chương nổi gân xanh nắm chặt nhánh cây. Trên tấm lưng trần tràn ngập một mảng dịch thể hồng sắc. Thân thể lão giả có chút hư ảo đang thoa đều, mà theo mỗi lần di động bàn tay, thân thể thiếu niên lại kịch liệt co giật một lần.

Đến khi hồng sắc dịch thể đã phủ đầy trên tấm lưng thiếu niên, lão giả lúc này mới dừng lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt thiếu niên đang co rút đau đớn, có chút hả hê cười nói: "*Thư sướng chứ?*"

"*Thư sướng cái rắm!*"

Trên lưng đang truyền đến từng cơn nóng rát làm cho Tiêu Viêm mở mồm mắng to, hẳn thật sự sợ hãi luồng nóng rát ma quỷ này.

"*Hắc hắc.*"

Cười cười, Dược Lão cúi đầu nhìn dịch thể hồng sắc đang từ từ bốc hơi, lúc này mới gật đầu, thuận miệng dò hỏi: "*Thế nào? Có cảm giác chạm đến cánh cửa thất tinh đấu giả không?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời đảo cặp mắt trắng dã, bữu môi bất đắc dĩ nói: "*Vừa mới đột phá lục tinh đấu giả, trong một tháng kế tiếp, nếu như tiếp tục đột phá chạm đến đến cánh cửa thất tinh đấu giả ngươi cho rằng có thể sao? Mỗi một bậc có ba sao, nhưng khó nhất là lúc đột phá.*"

"*Từ lúc chúng ta đi ra ngoài lịch lãm đến nay đã qua gần năm tháng, mà thời gian ước định của ngươi cùng với nha đầu Vân Lam Tông cũng chỉ*

còn vốn vẹn chưa đầy một năm nga...!" Dược lão thần nhiên cười nói.

Hơi hơi ngẩn người, Tiêu Viêm liếm liếm môi, cau mày nói: *"Không biết nàng hiện tại tới cấp bậc gì rồi, hai năm trước nàng đã là tam tinh đấu giả, lấy thiên phú của nàng cùng với thực lực Vân Lam Tông, ta cũng không cho rằng nàng yếu hơn so với ta."*

"Đúng thế, mặc dù ta có rất nhiều biện pháp để thực lực người trong nháy mắt tăng vọt, bất quá như thế sẽ để lại cho người di chứng rất lớn về sau. Sử dụng các loại bí pháp đó, sợ rằng người sau này sẽ vĩnh viễn dừng chân tại chỗ." Dược lão chậm rãi nói, liếc mắt trầm mắt nhìn Tiêu Viêm: *"Với bí pháp này, dù người có thể thật sự đả bại nha đầu kia, ta cũng sẽ không cho người sử dụng, tổn thất so ra quá lớn."*

"Ta cũng không nghĩ trong ba năm ước hẹn sẽ bại bởi nàng, lão cũng biết hai năm nay ta nỗ lực bao nhiêu... nàng cũng chỉ là một trong những nhân tố trọng yếu làm ta kiên trì khổ tu mà thôi." Tiêu Viêm thân thể nhảy qua, ngửa đầu lên nhìn ánh trăng, xòe bàn tay híp mắt thần nhiên nói.

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm quay đầu nhìn thân thể có chút hư ảo của dược lão. bĩu môi nói: *"Hơn nữa, lúc trước sư phụ đầu có nói người có khả năng giúp ta đuổi kịp nàng."*

"Người tiểu tử này..."

Nhìn Tiêu Viêm xiên xỏ, Dược Lão bắt đắ dĩ lắc đầu, bàn tay khoa nhẹ, tại chưởng tâm bạch sâm lãnh diễm hiện ra. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa diễm nhẹ nhàng hiện lên, trên khuôn mặt già nua thoáng nét tiêu ý thần nhiên nói: *"Yên tâm đi, nếu ta ngay cả bốn sự ấy đều không có, làm gì còn mặt mũi đứng trước mặt người khoa trương."*

"Tuy ta có khả năng làm cho người thực lực tăng nhanh, bất quá điều kiện tiên quyết trong phương pháp tu luyện của ta là thời gian, nhưng người hiện tại lại bị đuổi chạy khắp núi, như thế là đang lãng phí thời gian quý giá vốn không nhiều của người." Dược lão trêu tức nói.

Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã, dang tay bắt đắ dĩ nói: *"Kì thật sư phụ chỉ cần phóng cái rắm là có thể sát tử bọn họ. nhưng lão lại muốn giả dạng cao nhân không thêm động thủ."*

"Ba!" Bàn tay đập trên đầu Tiêu Viêm, dục lão cười mắg: "Nếu chuyện gì người cũng để cho ta giải quyết vậy thì sống làm gì? Không cùng người ta tranh đấu thì làm sao người tăng trưởng cả tâm trí lẫn lịch duyệt?"

Nhún vai, Tiêu Viêm lần nữa quay thân trở lại, khổ não rên rỉ một tiếng, làm bầm mắg: "Đám hỗn đản kia, sớm muộn gì ta cũng đem bọn họ toàn bộ giết chết, quá lãng phí thời gian a... A..."

Rướg cổ lên gào than một trận, Tiêu Viêm đột nhiên lần nữa đem quần áo cắn trong miệng, hàm hồ nói: "Su phụ, tiếp tục đi..."

"Ách?" Nghe vậy, dục lão ngẩn người: "Người còn có thể kiên trì?"

"Ai, ta không có nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy a..." Thiếu niên ụp mặt vào trong quần áo, buồn bực than.

Nhìn thiếu niên toàn thân lại căng thẳng không che dấu vẻ cương quyết, dục lão sừng sốt trong chốc lát, trên khuôn mặt lão thoáng hiện lên một nét vui mừng.

Mím cười gật gật đầu. Từ trong giới chỉ lấy ra một lọ "Phản huyết", sau đó nghiêng xuống.

"Hi..."

Trong đêm yên tĩnh, giữa hàm răng thiếu niên lộ ra lãnh khí, chậm rãi xoay quanh không tiêu tán. Ánh mặt trời nóng bỏng, xuyên thấu qua từng nhánh cây, giữa rừng cây rậm rạp lưu lại vô số vết lốm đốm nhỏ, trông thật mỹ lệ.

Ẩn nấp tại một chỗ bí mật trong rừng, Tiêu Viêm nhú chặt lông mày nhìn đám dong binh đang tiến voà ma thú sơn mạch không xa phía dưới, tuy thường ngày đám dong binh lui vào không ít nhưng hôm nay Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được có cái gì đó không đúng. Xuyên thấu qua bụi cỏ, ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm vào đám dong binh, một hồi lâu sau, đồng tử nhanh chóng co rụt lại, hấn rớt cuộc cũng hiểu nơi này có gì không đúng...

Phía dưới đang đi tới một đội ngũ, mới nhìn qua có vẻ là đội ngũ tạm thời song tại lúc bọn họ hành tẩu mơ hồ lộ ra một ít cử chỉ ẩn ý mà chỉ có trải

qua lâu dài phối hợp mới có thể phát huy.

"Tựa hồ thật có điếm không đúng a..."

Nhú chặt lông mày, Tiêu Viêm phun ra ngọn cỏ trong miệng, thân người uốn lượn sau đó dè dặt từ bụi cỏ chui ra, nhanh chóng chạy trốn vào rừng.

Trên quần áo Tiêu Viêm đang bôi đầy nhựa cây màu xanh biếc (giống mấy thằng bộ đội đặc công _DG), chất lỏng này làm cho hắn cực kỳ an toàn ẩn trong rừng rậm mà không bị phát hiện.

Trong rừng rậm, Tiêu Viêm nhìn thấy hai ba tên tách ra từ tiểu đội năm người, trốn ở chỗ tối tinh tế quan sát cử động của bọn chúng, một lát sau Tiêu Viêm có thể xác định hình như là bọn họ đến đây không phải để săn ma thú mà kì thật là đang tìm kiếm cái gì đó...

Nhờ có rừng cây và dịch thảo trên người che dấu mùi, Tiêu Viêm thành công qua mặt tiểu đội dong binh này mà lặng lẽ theo sau bọn họ. Trải qua nửa ngày chạy chung quanh dò xét, rốt cuộc Tiêu Viêm ngẫu nhiên có cơ hội biết được thân phận của tiểu đội dong binh này.

"Lang Đầu dong binh đoàn... Sách sách, xem ra đem tam dương gia của bọn họ giết, thật đúng là chọc đến tổ ong vò vẽ a." Sau khi biết được tin tức này, Tiêu Viêm thoáng kinh ngạc một chút.

"Mẹ nó, trốn tránh tới giờ cũng đã nhin một bụng, phải cho các ngươi ném cái tư vị xui xẻo..." Trốn trong bóng tối, Tiêu Viêm nhìn tiểu đội năm người từ từ đi sâu vào rừng rậm, nhẹ giọng cười lạnh nói.

Tiêu Viêm quan sát tiểu đội này một lúc lâu, năm tên ngũ tinh đấu giả hắn tự nhận có thể đem bọn họ thịt hết, hơn nữa vì đã tiến nhập vào rừng rậm nên hắn cũng không sợ bị đội ngũ khác phát hiện để rồi bị bao vây đến chết.

Theo sau tiểu đội dong binh này tiến vào rừng rậm nhưng Tiêu Viêm không đại đột lập tức động thủ mà lặng lẽ trốn trong rừng cây, giống như độc xà rình mồi mà kiên nhẫn an tĩnh chờ đợi ...

Tiêu Viêm tiếp tục theo đuôi tiểu đội dong binh này, đội ngũ rốt cuộc cũng dừng lại tiến hành nghỉ ngơi, trong lúc đó một gã dong binh chậm rãi tách

khỏi đội ngũ đi tới chỗ gốc tùng.

Queo vào phía sau đại thụ, tên dong binh vừa mới móc ra tiểu JJ liền thấy tối sầm, ngay sau đó yết hầu đau nhói, nhanh chóng mất đi ý thức.

Tên dong binh vừa đi tiểu không lâu, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hoàng: "*Có ma thú, tam giai ma thú!*"

Vừa nghe tiếng thét, mấy tên dong binh đang nghỉ ngơi nhất thời sững sốt, trong đó một gã quay đầu lại, nhìn tên đồng bạn vừa thét đang cúi đầu hoảng sợ, cười mắng: "*Ngươi con mẹ nó tối hôm qua bị nữ nhân hút khô rồi sao? Đây là bên ngoài ma thú sơn mạch, có cái rắm tam giai ma...*"

Tiếng mắng còn chưa hết thì gã dong binh đang cúi đầu đã vọt tới trước mặt hắn, hàn quang thoáng hiện chợt bạo phát bắn ra. Tiếng mắng của gã vừa rồi còn chưa thốt lên hết nhất thời đọng lại nơi yết hầu.

Như tia chớp liền giải quyết đi một gã dong binh, bóng người cúi đầu thân, hình khê động, bàn tay vừa nhất lên, hấp lực hung mãnh đem gã dong binh xa nhất hút lại. Chủy thủ trong tay hung mãnh bắn ra, hung hăng cắm trên yết hầu gã dong binh vừa mới bị hấp lực hút tới.

"Là Tiêu Viêm! Tiêu Viêm!!"

Ngắn ngủn trong thời gian mười giây, hai gã ngũ tinh đấu giả cứ như vậy bị Tiêu Viêm giết kết thúc tánh mạng. Hai gã dong binh còn lại rút cuộc cũng hồi phục thần trí, mà một gã lớn tuổi hơn đột nhiên một cước đem tên đồng đội bên cạnh hắn đá về phía Tiêu Viêm rồi cũng vội vàng tiến đến, bàn tay rất nhanh từ trong cổ tay áo xẹt ra một cây sáo ngắn đặt ở trên miệng, vừa muốn thổi lên thì bóng đen chợt hiện trước người một cước ả chứa lực lượng hung hăng trực tiếp dán vào lồng ngực hắn.

"Phốc xuy." Một khẩu máu tươi từ trong miệng điên cuồng phun ra. Mượn kinh khí phản chấn, tên dong binh thân thể giữa không trung xẹt qua một đường cong, sử dụng tia khí lực cuối cùng đem đoản địch (sáo ngắn) trong miệng thổi ra âm thanh ngắn gọn mà bén nhọn chói tai.

Thanh âm từ đoản địch vừa xuất, từ bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Sắc mặt âm trầm, Tiêu Viêm đem toàn bộ tiểu đội dong binh hoàn toàn giải quyết, ngẩn đầu nhìn phía ngoài rừng rậm nơi đó đã bắt đầu có bóng

người lao vút đến.

"*Mẹ nó, xem thường bọn người kia rồi.*" Thấp giọng mắng một câu, Tiêu Viêm nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

"*Kì kì...*"

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang xoay người, phía ngoài rừng rậm nổi lên rất nhiều thanh âm của các trạm gác, giờ khắc này tất cả dong binh đều hướng rừng rậm mà chạy tới.

"*Bắt hẩn lại!*"

Hàng loạt dong binh liềm mạng đuổi theo bóng lưng như ẩn như hiện phía trước, một tiếng thét lớn không ngừng vang lên giữa rừng rậm.

"*Kháo, thật là nhiều.*"

Liếc mắt thấy rất nhiều truy binh phía sau, Tiêu Viêm khéo miệng khẽ nhếch có chút buồn bực lắc đầu, sau đó nhờ sự trợ giúp của dịch thể xanh biếc trên thân không ngừng chui lủi trong bụi cỏ chạy trốn.

Chạy cách xa một đoạn, sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên biến đổi, quay đầu lại chỉ thấy phía trước đội ngũ dong binh một gã trung niên nam tử sắc mặt âm trầm đang điên cuồng lao đến. Nhìn thấy Tiêu Viêm quay đầu lại, trên khuôn mặt thoáng hiện nụ cười âm lãnh, cúi đầu gầm gừ, âm thanh xuyên qua bụi cỏ chui vào tai Tiêu Viêm.

"*Tiểu hồn đản, hôm nay ta muốn ngươi táng thân trong ma thú sơn mạch này!*"

-----oOo-----

Chương 128: Truy sát: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ma thú sơn mạch đang tĩnh lặng đột nhiên bị phá vỡ bởi vô số tiếng thét gào xen lẫn thanh âm đuổi giết. Bởi vì đội ngũ truy sát rất đông đã gây

kinh ngạc cho không ít dong binh, vốn đang chuẩn bị liệt sát ma thú, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một dòng người đông đảo rậm rạp nên cũng hiếu kì mà tiến theo. Bọn họ muốn nhìn xem đến tột cùng là thần thánh phương nào lại có thể gây nên cuộc truy sát đại quy mô như thế này.

"Bắt được Tiêu Viêm, trên người hắn có huyền giai công pháp!"

Trong lúc truy đuổi, Mục Xà nhìn một đội ngũ dong binh đang xem náo nhiệt, trên khuôn mặt thoáng hiện nụ cười âm hiểm, đột nhiên rướn cổ rống lên. Nghe đoàn trưởng quát như vậy, thành viên Lang Đầu dong binh đoàn phía sau liền rất cơ trí cùng kêu to lên, tin tức Tiêu Viêm trên người có mang huyền giai cấp bậc công pháp phiêu lãng truyền đi khắp dãy núi.

"Huyền giai công pháp?"

Bốn chữ này vừa lọt vào tai, cơ hồ tất cả đội ngũ dong binh đều sững lại liếc mắt nhìn nhau, thoáng hiện lên một nét tham lam.

Sau một lát tĩnh lặng, rốt cuộc đã có kẻ không cưỡng nổi sức hấp dẫn của huyền giai cấp bậc công pháp mà nhanh chóng cầm vũ khí lao theo bóng lưng như ẩn như hiện, có kẻ dẫn đầu, đám dong binh xung quanh có chút do dự cũng nhanh chóng tiếp bước, lớn tiếng hô hoán gia nhập đội ngũ truy sát.

Nghe thanh âm quát tháo từ phía sau truyền đến, Tiêu Viêm đang chạy thực mạng khốc mắt lướt qua, thấy đội ngũ truy sát phía sau ngày càng không lờ, sắc mặt khế biến, thấp giọng mắng: *"Tên vương bát đản này thật âm độc."*

Tiêu Viêm cước bộ lướt nhanh trong rừng, mắt nhìn bốn phía tìm kiếm khu vực ma thú hay lui tới mà xông vào.

"Đến đây đi, ta lại muốn xem là các ngươi người đông hay là ma thú ở đây nhiều." Cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm lần nữa vùi đầu vọt mạnh.

"Tiểu tử, Ta hôm nay nhìn ngươi làm sao mà trốn được?"

Xa xa phía sau, Mục Xà quát lạnh một tiếng, thanh âm pha lẫn đấu khí như sư tử hồng quanh quần trong rừng. Đối với thứ không có tính uy hiếp này Tiêu Viêm cũng không thèm nghĩ đến, chỉ để ý đến việc lao tới trước.

Thấy Tiêu Viêm không thèm đếm xỉa đến tiếng quát của mình, Mục Xà khước miệng nhếch lên, con mắt híp lại, nhướng mày nhìn khoảng cách đang từ nói rộng, tốc độ của Tiêu Viêm hiện giờ có chút ngoài dự liệu của hắn.

Trong miệng chậm rãi thở ra một hơi, Mục Xà thân thể khẽ run, đầu khí màu xanh nhạt nhanh chóng bao trùm thân thể. Cúi đầu rống lên một tiếng từ trong cổ: "*Hoàng bực đầu kỹ: Phong tường bộ!*"

Tiếng quát vừa dứt, trên hai chân đột nhiên tuôn ra đại lượng đầu khí xanh nhạt, liên tiếp từng đợt gió nhẹ hình thành trên hai chân. Bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, Mục Xà thân hình phát ra tốc độ nhanh gần gấp đôi lúc trước.

"*Kháo!*" nghe tiếng rít gió mơ hồ vang đến từ phía sau, Tiêu Viêm vội quay đầu lại thì thấy Mục Xà đang vọt tới rất nhanh, không khỏi cả kinh, từ ngón tay bắn ra một quả hồi khí đan, rất nhanh đem nuốt vào trong bụng, đầu khí đã tiêu hao giờ bắt đầu chậm rãi hồi phục.

"*Hôm nay phải giết ngươi!*"

Nhìn khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, khuôn mặt Mục Xà nảy lên thoáng hiện sát khí dữ tợn, điềm nhiên nói.

"*Giết cái đầu con mẹ ngươi!*"

Quay đầu lại mắng một câu, Tiêu Viêm tay phải đột nhiên đưa phía sau chém ra, một cỗ kinh khí hung mãnh vô hình từ trong lòng bàn tay phun ra.

"*Hừ!*" Kinh khí mặc dù vô hình, bất quá tên đoàn trưởng có thể cảm nhận được phong áp do nó gây ra, hừ nhẹ một tiếng, lập tức huy quyền đầu oanh kích về phía trước, nhất thời một trận cuồng phong xuất hiện trước người hắn rồi bạo phát, cuối cùng giao chiến với cỗ kinh khí vô hình.

"*Thình thịch!*"

Hai cỗ kinh khí hung mãnh va chạm nhau, trực tiếp hủy đi thảm cỏ phía dưới, cả một ít cành cây gầy yếu cũng bị chặt đứt.

"Quả nhiên có chút lực lượng, khó trách kiêu ngạo như thế."

Lần đầu cùng Tiêu Viêm giao thủ, trong mắt Mục Xà thoáng hiện nét kinh dị, cười lạnh một tiếng. Bàn chân lần nữa đạp mạnh trên mặt đất, thân hình đi động bắn xa hơn mười thước.

"Tiểu tử, chết đi!"

Cước bộ liên tục đạp xuống, khoảng cách giữa Mục Xà và Tiêu Viêm ngày càng gần, nhìn thanh niên đang chạy thực mạng phía trước nhe răng cười nói.

"Chết con mẹ ngươi...!"

Tiêu Viêm thô tục chửi làm Mục Xà tức giận đến xanh mặt.

Nghiêng nghiêng đầu, Tiêu Viêm phiêu đảng liếc nhìn vẻ mặt âm trầm của Mục Xà, không xa phía sau hẳn là đội ngũ truy sát khổng lồ.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Tiêu Viêm chép chép miệng, song chưởng nắm lấy huyền trọng xích sau lưng, cước bộ trầm xuống đem rút ra, bàn tay vừa lật liền thu vào trong giới chỉ

"Ngươi cứ chậm rãi mà đuổi, ta cùng chơi với ngươi"

Quay đầu lại cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm mũi chân đạp mạnh trên mặt đất, tốc độ chợt tăng vọt, quần áo được phủ lá cây nhanh chóng hóa thành đạo bóng xanh, giống một đầu báo tử xanh biếc lủi nhanh vào rừng rậm âm u.

Nhìn tốc độ Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, Mục Xà biến sắc, cảm thấy bất khả tư nghị, lấy chính mình thực lực nhị tinh đấu sư phong thuộc tính, sau khi sử dụng thân pháp đấu kỹ mà cũng không đuổi kịp một gã đấu giả? Điều này thực sự tạo cho hắn một chút đả kích.

"Xem ra hẳn trong sơn động tìm được không ít chỗ tốt a?... "

Không biết tình huống cụ thể của Tiêu Viêm, hẳn chỉ có thể đoán là chắc hẳn trong sơn động ắt phải có bảo vật thần bí nào đó, nghĩ như thế, quyết

tâm truy sát Tiêu Viêm trong lòng Mục Xà càng kiên định thêm vài phần.

Ngẩn đầu nhìn Tiêu Viêm mất hút trong rừng rậm, Mục Xà dưới chân tốc độ lại tăng lên vài phần, một mình vọt vào rừng rậm âm u.

Vừa mới vọt vào cánh rừng, một đạo kinh khí hỗn loạn liền xé gió bắn đến trước người, Mục Xà sắc mặt hơi trầm rút ra đại đao bên hông, ngưng tụ đấu khí rồi bạo nộ chém ra một nhát.

"Xuy..."

Thanh âm đao nhận sắc bén chém vào thân thể vang lên nghe rất chói tai.

"Chi!"

Một tiếng rên thê lương vang lên ngay sau đó, nguyên lai Mục Xà huy đao bổ trúng gì đó, trông như là một đầu nhất giai ma thú thị huyết thử.

Mặt không chút thay đổi đem mũi đao từ trên người thị huyết thử rút ra, Mục Xà hướng xa xa nơi thân ảnh đang chạy trốn vừa động cước bộ, đang định đuổi theo thì hơn mười đầu thị huyết thử điên cuồng lao đến.

Bị một đàn thị huyết thử ngang chân thế này, Mục Xà sắc mặt có chút khó coi, mặc dù mấy thứ này không thể tổn thương hắn nhưng lại làm chậm tốc độ truy kích của hắn.

Ngay khi Mục Xà có chút đau đầu, thì đám dong binh rất đông phía sau rút cuộc cũng chạy tới, nhìn thấy đoàn trưởng bị một đám thị huyết thử ngăn cản liền lập tức rút vũ khí ra, đem đàn thị huyết thử chặn giết.

"Đuổi theo...!"

Một cước đem đầu thị huyết thử phía trước đá bay, Mục Xà bàn tay vung lên, quát lạnh nói.

Theo tiếng quát của Mục Xà, một lần nữa cuộc truy đuổi vô vọng lại bắt đầu.

Cuộc truy đuổi huyền não long trời lở đất phá vỡ sự yên tĩnh của cả dãy núi lớn, mà kẻ đầu sỏ làm ra chuyện này chính là Tiêu Viêm, hắn vô sỉ

không ngừng đem ma thú trong sơn mạch chọc giận, vì vậy đám dong binh truy đuổi phía sau không những không thương tổn được một cọng lông của hắn, ngược lại bị các loại ma thú tập kích gây nên thương vong không nhỏ.

Khi cuộc truy đuổi đến gần quá trưa mà vẫn không có kết quả, rốt cuộc phần nhỏ đám dong binh chán nản với việc đuổi giết vô vọng, bắt đầu ly khai khỏi đội ngũ truy đuổi, theo đám dong binh rời khỏi, quy mô đội ngũ truy đuổi cũng từ từ yếu đi, cuối cùng, ngoài Lang Đầu dong binh đoàn chỉ có một số ít bị huyền giai công pháp hấp dẫn đến mất đi lý trí là còn đang kiên trì.

Chạy thêm một khoảng nữa cảm thấy hai chân có chút ê ẩm tê dại, Tiêu Viêm ngẩn đầu nhìn ánh trăng leo lác đơn độc trên bầu trời, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, tên phía sau hắn đúng là kiên nhẫn, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

"Hình như sắp tiến vào bên trong ma thú sơn mạch? Tên hỗn đản này chẳng lẽ không sợ gặp cao giai ma thú sao?"

Trong lòng buồn bực lắc đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn về mặt lạnh lùng của Mục Xà, nhép nhép miệng, thầm mắng: *"Tên điên."*

Mục quang gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng thoát ản thoát hiện trong bóng đêm phía trước, trong lòng Mục Xà từ từ nổi lên sự lo lắng, nếu lại tiếp tục truy đuổi là đi vào bên trong ma thú sơn mạch a... Đến lúc đó tên kia tùy tiện tìm một địa phương nào đó trốn đi liền có thể cắt đuôi, nhưng bọn họ nhiều người như vậy nên khó có thể ản nấp a...

Trong lúc còn đang do dự không muốn lui về, Mục Xà phát hiện phía trước bóng dáng chạy trốn đột nhiên dừng lại, hơi hơi ngẩng đầu, chột khuôn mặt nảy lên mừng như điên, bàn chân đạp một bước, thân hình cuồng bắn ra.

Đợi thân hình sắp tiếp cận, Mục Xà lúc này mới phát hiện, nguyên lai ở phía trước không xa ngang nhiên xuất hiện một cái vực sâu không đáy, mà chỉ hơn mười thước đôi diện là bên trong ma thú sơn mạch

"Hết đường rồi ...Ha ha, Tiêu Viêm, truy đuổi đến đây kết thúc!"

Chậm rãi đứng cách Tiêu Viêm một khoảng không xa, Mục Xà nhe răng

cười nói, bàn tay vung lên, từ phía sau chạy tới rất nhiều dong binh, tạo thành một nửa vòng tròn vây Tiêu Viêm vào trong. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sắc mặt âm trầm nhìn vực sâu phía trước, Tiêu Viêm cười khở lắc đầu, muốn tiến vào ma thú sơn mạch chỉ có hai con đường, ngoại trừ hai con đường đó thì địa phương khác đều bị bao vây bởi loại vực sâu này, không nghĩ tới hẳn tùy tiện chạy trốn lại vừa vặn bị chặn tại nơi này.

"Tiêu Viêm, ngươi hãy giao ra vật tìm được trong sơn động!"

Tiến lên từng bước, Mục Xà cười nói.

"Thực sự phải giao cho ngươi?"

Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua trên người những tên dong binh độc hành trong đội ngũ, đột nhiên hướng về phía Mục Xà mỉm cười nói.

Nghे lời này của Tiêu Viêm, chung quanh một ít dong binh sắc mặt nhất thời có chút mất tự nhiên, đa phần bọn họ đều là dong binh độc hành, mất nhiều công sức truy đuổi Tiêu Viêm, cũng không nghĩ tất cả chỗ tốt đều bị Lang Đầu dong binh đoàn chiếm hết.

Con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, Mục Xà sao không biết lời nói có ý chia rẽ của hắn, ánh mắt đảo qua chung quanh nói: "Các vị, Tiêu Viêm giết chết hơn mười người của Lang Đầu dong binh đoàn, hơn nữa ngay cả Hách Mông cũng chết trong tay hắn, huyết cừu này hôm nay phải trả bằng máu, và lại vật hắn đoạt được trong sơn động vốn là từ trong tay con trai ta Mục Lực, hôm nay chúng ta cũng chỉ là lấy lại đồ vật vốn thuộc về chúng ta mà thôi, thỉnh xin các vị không nên ngăn trở, chờ chuyện này kết thúc, Mục Xà chắc chắn hậu tạ ngàn vàng!"

Mục Xà lời nói ra khỏi miệng, mọi người đều biết hắn có tư ý, hiển nhiên, nhân gia là muốn độc chiếm ...

Ánh mắt bén nhọn đảo qua một ít dong binh độc hành, Mục Xà bàn tay vung lên, thành viên Lang Đầu dong binh đoàn nhanh chóng từ bên hông rút vũ khí ra, sau đó sát khí lẫm liệt lạnh lùng nhìn trừng trừng vào một ít dong binh độc hành. Lang Đầu dong binh đoàn người đông thế mạnh, trong lòng mấy tên dong binh độc hành dù cho trăm ngàn không muốn, cũng chỉ

không cam lòng từng bước lui về phía sau.

Dem đám dong binh độc hành đuổi đi, Mục Xà lúc này mới hướng ánh mắt âm lãnh về phía Tiêu Viêm, trong tay gắt gao nắm chặt đại đao, chậm rãi hướng Tiêu Viêm bước đi.

"Giao đồ vật kia ra, cho ngươi được chết một cách thống khoái!"

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của Mục Xà, Tiêu Viêm hơi hơi nhún vai, thở dài một hơi, lòng bàn tay vừa lộ, huyền trọng xích thật lớn màu đen xuất hiện trong tay, bàn tay khẽ nhấc đem gác trên vai, hơi hơi ngẩng đầu, gương mặt thanh tú thản nhiên cười.

"Có giỏi thì đến đây mà lấy!"

-----oOo-----

Chương 129: Độc chiến đấu sư: Diễm phân phê lãng thức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thiếu niên đột nhiên bình tĩnh trở lại, Mục Xà nhíu mày nắm thật chặt đại đao trong tay, cười lạnh nói: *"Ta không tin hôm nay ngươi có thể mọc cánh mà bay đi được!"*

Bước từng bước dài, Mục Xà chậm rãi hướng tới Tiêu Viêm, đợi đến khi đã khá gần, bàn chân đột nhiên dậm xuống, thân hình bắn tới, đại đao trong tay hướng Tiêu Viêm mà bổ xuống.

Cảm nhận được kinh khí sắc bén xé gió trước mặt, Tiêu Viêm khuôn mặt một mảnh ngưng trọng, đấu sư cùng đấu giả, cơ bản là hai cấp bậc khó có thể đem ra so sánh, bằng thực lực của hắn hiện giờ căn bản rất khó có thể chống đỡ Mục Xà hơn mười hiệp.

Nhờ vào năng lực tránh né xuất sắc, Tiêu Viêm thân thể nghiêng qua, cước bộ lui nhanh tránh được lần công kích dò xét này của Mục Xà, hai chân xoay một cái, liền quỷ dị xuất hiện bên trái Mục Xà, đấu khí trong cơ thể cấp tốc lưu động, tay phải mang theo huyền trọng xích nhắm đầu hắn mà

hung hăng đánh xuống.

Kình khí hung hãn truyền đến đỉnh đầu cũng không làm cho Mục Xà quá mức kinh hoàng, đại đao trong tay lập tức nhắc lên hướng phía trên khảm tới.

"Đang!" Hắc xích cùng đại đao tương giao, đóm lửa văng khắp nơi, âm thanh kim thiết thanh thúy chậm rãi vang vọng bên vực sâu.

Lần đầu cùng đấu sư cường giả giao thủ, Tiêu Viêm coi như là lĩnh giáo được một chút đấu khí trình độ đấu sư, kình khí truyền đến huyền trọng xích đủ làm cho hắn phải thối lui vài bước mới có thể hoá giải.

So với Tiêu Viêm, Mục Xà có vẻ thông dong hơn rất nhiều, chỉ là lui ra sau nửa bước, thân thể đã vững vàng trụ lại.

"Đoàn trưởng, giết hắn, thay tam đương gia báo thù!"

"Giết hắn!" Nhìn Tiêu Viêm một chiêu đã rơi xuống hạ phong, thành viên Lang Đầu dong binh đoàn chung quanh nhất thời hưng phấn gào lên.

"Vũ khí thật nặng!" Ánh mắt thoáng hiện một nét kinh nghi, Mục Xà gắt gao nhìn chăm chăm trọng xích màu đen trong tay Tiêu Viêm, sợ hãi lắc đầu than, chợt cười lạnh liếc Tiêu Viêm: "Nếu như ngươi chỉ có chừng đó bản lĩnh, vậy hãy thức thời đem đồ vật giao ra đây đi."

Lắc lắc bàn tay có chút ê ẩm tê dại, Tiêu Viêm ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Mục Xà, trọng xích trong tay chậm rãi giơ lên, thở ra một hơi trọc khí, sau đó đột nhiên lại nhắm nghiền hai mắt.

Nhìn Tiêu Viêm lúc này có hành động quỷ dị, Mục Xà chau mày, có chút dẫn đo tự hỏi tiểu tử kia rốt cục là đang làm gì.

Lang Đầu dong binh đoàn thành viên đang vây quanh Tiêu Viêm, cũng bị hắn cử động khiến cho sững sốt, bất quá chỉ một lát sau đều khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt khi giễu như nhìn thấy chuột rơi vào tay mèo, nhất định chỉ có đường chết. Bọn họ xem ra, lần này mặc kệ Tiêu Viêm giãy dụa như thế nào, cũng tuyệt đối khó có khả năng thoát khỏi tay đoàn trưởng có thực lực nhị tinh đấu sư.

Ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang nhắm nghiền, Mục Xà trong lòng thoáng hiện một tia bất an, đặc biệt là khi hắn đột nhiên cảm thấy năng lượng xung quanh ba động kịch liệt, sự bất an càng hiện rõ trên khuôn mặt.

Hai tay nắm chặt đại đao, Mục Xà trong lòng bất an cũng không thêm để ý tới thân phận chênh lệch của hai bên nữa, dè dặt chậm rãi hướng Tiêu Viêm tiến tới.

Nhìn Mục Xà thần sắc ngưng trọng, chung quanh lính đánh thuê cũng đã nhận thấy một tia không thích hợp, hai mặt liếc nhìn nhau, vũ khí trong tay vô thức nắm chặt thêm vài phần.

"Giả thân giả quý, đi tìm chết đi!" Bước tới một bước nữa, Mục Xà đã tiến vào phạm vi công kích, khuôn mặt hiện lên một nét dữ tợn, đại đao trong tay không chút chần chừ hung hăng khảm tới Tiêu Viêm.

"Chậm..." Hai tròng mắt đóng chặt chợt mở ra, Tiêu Viêm trong miệng phun ra một tiếng lạnh như băng, huyền trọng xích trong tay đột nhiên nhấc lên, sức nóng trên thân xích từ từ tăng lên, cũng là Tiêu Viêm lần đầu tiên không chế.

"Diễm Phân Phệ Lãng Xích!"

Theo tiếng quát trong lòng Tiêu Viêm, thiên địa năng lượng nơi vực sâu đột ngột lưu động, bằng mắt thường cũng có thể thấy được vô số dòng năng lượng như bị hấp dẫn, điên cuồng quán chú vào huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm.

Mà theo năng lượng điên cuồng quán chú vào, huyền trọng xích phóng thích nhiệt độ càng kinh khủng, ngày càng nóng cháy, những đường vân kì dị trên xích giờ phút này đã toả ra ánh sáng màu hoả hồng.

Đồng thời với tiếng quát trong lòng, Tiêu Viêm trong cơ thể đầu khí cơ hồ tuôn ra như thủy triều, chỉ trong chốc lát, đầu khí tràn đầy trong cơ thể đã trở nên trống rỗng.

Cảm giác được đầu khí trong cơ thể sắp cạn kiệt, Tiêu Viêm miệng khẽ nhúc nhích, nuốt vào bụng một viên hồi khí đan đã được giấu sẵn trong miệng.

Có hồi khí đan cầm cự, Tiêu Viêm lúc này mới có được chút lực cuối cùng để sử dụng, trọng xích trong tay đã trở thành một mảnh hoả hồng phóng thích nhiệt độ khủng bố, xẹt qua không trung, sau đó hướng tới Mục Xà về mặt đang hoảng sợ mà khảm ngang một đường.

Nơi thân xích đi qua, xa xa nhìn qua giống như không gian bị bóc hơi vụn vụn.

Sau khi Tiêu Viêm đem một tia đầu khí cuối cùng quán chú vào trong huyền trọng xích, trên đỉnh xích quang mang chợt loé, một đạo loan nguyệt hồng mang dài nửa trượng như thiểm điện tách ra khỏi trọng xích, mang theo sức nóng kinh người hung hăng bổ về phía Mục Xà.

Bên trong tầm mắt, một mảnh hồng quang lóe ra, đúng lúc loan nguyệt hồng mang từ trong trọng xích phóng ra, đồng tử Mục Xà chợt co rút lại như lỗ kim. Đầu khí ngưng hình ngoại phóng? Chính là ít nhất phải đạt đại đấu sư mới có khả năng phóng thích a, tiểu tử trước mặt này bất quá mới chỉ tới đấu giả cấp bậc, làm sao có thể phóng xuất ra ngưng khí công kích hoàn mỹ như thế?

Trong lòng rung động chỉ thoáng xẹt qua, Mục Xà căn bản không kịp suy nghĩ sâu xa cái vấn đề khó hiểu này, đầu khí trong cơ thể tuôn ra, đậm thanh sắc đầu khí bám vào đại đao, giống như dát lên thân đao một tầng thanh sắc năng lượng mỏng như một chiếc lá.

"Phong nhận đao vũ!"

Thở sâu một hơi, đại đao Mục Xà trong tay chợt vũ lộng, tàn ảnh thanh sắc đại đao một chuỗi tiếp một chuỗi không ngừng hiện lên, nhìn qua giống như là đang hợp thành một mảng lưới đao dày đặc trước mặt Mục Xà.

"Phong nhận đao vũ" này, là đấu kỹ cao cấp nhất mà Mục Xà có đủ khả năng nắm giữ, huyền bậc hạ cấp, bằng đấu kỹ này hắn từng vài lần lấy được danh hiệu đệ nhất nhân của Thanh Sơn Trấn, mà hiện tại đối mặt với loại công kích thần bí quý dị này của Tiêu Viêm, Mục Xà rất thận trọng. Để cho chắc chắn, hắn dĩ nhiên là trực tiếp vận dụng chiêu thức cực mạnh của bản thân.

Hồng sắc nguyệt mang vừa loé lên đã tới nơi, đánh thuê vây xem còn chưa

kip nhìn rõ hồng mang kia đến tới cùng là cái gì, thì một tiếng như kinh lôi đã nổ vang.

"Oanh!"

Theo âm thanh như sấm sét, nơi Mục Xà đang đứng bùn đất bắn tung tóe lên không trung, ngay sau đó một đạo nhân ảnh từ trong bùn đất đột ngột bắn ra, hai chân gắt gao cắm sâu dưới đất, sau khi bị bắn lùi có hơn mười bước, cuối cùng thân thể nặng nề đánh vào một gốc cây đại thụ, nhất thời đại thụ ầm ầm nổ tung, mà lúc này bóng người mới chậm rãi dừng lại. Mọi người ánh mắt vừa nhìn, nhất thời hít vào một hơi lương khí, nguyên lai bóng người chật vật đến mức này, cư nhiên lại là đại đấu sư Mục Xà!

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mục Xà sắc mặt trắng bệch đã có nét hoảng sợ, mọi người nuốt một ngụm nước bọt, sau đó không hẹn mà cùng đem ánh mắt hướng về phía chỗ bùn đất bay loạn, chỉ thấy từng đạo khe nứt lan tràn ra, sau khi khếch tán hơn mười thước mới chậm rãi ngừng lại. Mà ở trung tâm, một cái hố sâu chừng nửa thước, rộng hơn một thước xuất hiện trong mắt, làm cho lòng người rúng động. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn cái động bị khoét xuống chói mắt kia, lại xem sắc mặt tái nhợt của Mục Xà, trên vực sâu hoàn toàn yên tĩnh, mọi người trong đầu đều là một trận mê muội. Một người thực lực chỉ khoảng chừng ở bát tinh đấu giả, dĩ nhiên lại có thể đem một gã đại đấu sư đã xuất ra huyền bậc đấu kỹ làm cho chật vật như vậy?

Sự thật tàn khốc, làm cho mọi người khóe miệng giống như bị rút gân mà co quắp lên.

Bùn đất bay đầy trời rốt cuộc cũng tan hết, bóng dáng thiếu niên cầm trong tay trọng xích cũng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thiếu niên sắc mặt cũng đồng dạng có chút tái nhợt, hai tay chậm rãi vượt ve hắc xích, trong cặp nhãn đồng đen kịt tản ra sự cuồng nhiệt làm cho lòng người ngội lạnh.

Mặc dù sử xuất chiêu này địa bậc đấu kỹ cơ hồ làm cho Tiêu Viêm phải chịu đựng nguy cơ cản trở, bất quá uy lực của nó làm cho Tiêu Viêm trong lòng tràn đầy vui mừng. Chênh lệch giữa đấu giả cùng đấu sư, đã được địa

bạc đầu kỹ uy lực kinh khủng này bỏ khuyết!

Kịch liệt ho khan vài tiếng, Tiêu Viêm lần nữa lấy ra một viên hồi khí đan quăng vào trong miệng, ánh mắt âm hàn nhìn chăm chăm lính đánh thuê chung quanh, trước sự chấn nhiếp này, những người bị nhìn qua đều sợ hãi đem tâm mắt né tránh.

"Giết hắn! Động thủ!"

Thô bạo đẩy tên lính đánh thuê đang diu ra, Mục Xà song chưởng hồ khẩu máu tươi đã văng tung toé, cơ hồ ướt cả ống tay áo, trên khuôn mặt có một loại dữ tợn gần như điên loạn. Tiêu Viêm thực lực biểu hiện ra ngoài lúc này, đã làm cho vị đoàn trưởng đã kinh nghiệm qua không ít sóng gió trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi.

Tuổi còn nhỏ, không chỉ có thực lực tăng lên mau lẹ như thế, thần bí hơn nữa là còn sở hữu đầu kỹ có uy lực cực lớn, loại địch nhân này... Quả thực là cơn ác mộng của mỗi người địch, nếu như trên đời có thuốc trị hồi hận, Mục Xà tình nguyện không trêu chọc đến vị thần bí thiếu niên này thêm một lần nữa.

Đương nhiên, trên đời cũng không hề có loại thuốc này, cho nên sợ hãi trong lòng Mục Xà cũng chỉ thuận lý thành chương mà chuyển đổi thành sát ý điên cuồng, chỉ có giết chết Tiêu Viêm, hắn mới có thể chính thức an tâm, giờ khắc này, Mục Xà thậm chí ngay cả việc Tiêu Viêm thân mang bảo vật cũng vứt qua một bên.

"Giết hắn! Hắn lúc này đã như đèn sắp cạn!" Mục Xà quát lên.

Nghe đoàn trưởng ra lệnh, lính đánh thuê chung quanh có chút chần chừ cũng đành phải nắm chặt vũ khí trong tay, sau đó dè dặt mà bao sát Tiêu Viêm.

"Hôm nay ngươi phải chết!" Gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên đứng bên vách núi, Mục Xà âm thanh dữ tợn.

"Xin lỗi, có lẽ không được như ý nguyện của ngươi."

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Mục Xà bởi vì giận dữ mà trở nên vạm vỡ, Tiêu Viêm mặt đang tái nhợt dâng lên một nét đỏ ửng, thân thể khẽ run

lên, một đôi cánh ung màu đen dài chừng nửa thước đột nhiên quỉ dị bắn ra từ sau lưng.

Nhìn cánh ung sau lưng Tiêu Viêm, mọi người lần nữa rung động.

Tiêu Viêm hai cánh rung lên, lập tức nhảy xuống vực sâu, hai cánh cấp tốc chấn động vài cái, sau đó trong ánh mắt thù ra của mọi người mà nghênh ngang bay về phía vách núi đối diện.

"Hôm nay vây sát, Tiêu Viêm nhớ kỹ trong lòng, ngày sau nhất định sẽ hồi báo đầy đủ!"

Bóng lưng thiếu niên từ từ biến mất trong bóng đêm, song tiếng cười lạnh thản nhiên kia vẫn không ngừng quanh quẩn giữa không trung.

-----oOo-----

Chương 130: Đột phá thất tinh: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Điều khiển thân thể nghiêng nghiêng ngã ngã, Tiêu Viêm trong lòng kinh đảm cố gắng vọt qua vực mấy chục thước, sau khi bay được đến phía đối diện còn chưa kịp đáp xuống thì đầu khí trong cơ thể đã có dấu hiện cạn kiệt, chính là Tử Vân Dực lúc đang bay nhanh lại "Xuy" một tiếng mà cấp tốc thu về.

Nhất thời giữa không trung, một đạo nhân ảnh phát ra một tiếng bi ai thảm thiết rồi rơi thẳng xuống một bãi cỏ mềm mại bên dưới.

Thân thể vốn đã tới cực hạn lại chịu thêm va chạm như vậy, Tiêu Viêm trước mắt một mảnh tối đen, rốt cuộc cũng đã hoàn toàn hôn mê.

Sau khi Tiêu Viêm hôn mê, Dực Lão lúc này mới từ trong giới chỉ phiêu đảng đi ra, nhìn Tiêu Viêm lúc này chật vật, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, chụp lấy tay Tiêu Viêm nâng lên, sau đó chậm rãi bước sâu vào ma thú sơn mạch.

"Cũng dám cường hoành sử dụng địa cấp đấu khí, thật sự là cái tên to gan lớn mật a..."

Trầm mê trong hắc ám, Tiêu Viêm mơ hồ cảm thấy toàn bị ngâm trong thủy dịch lạnh lẽo, từng đạo năng lượng ôn nhu bình thản từ vô số lỗ chân lông tiến vào thân thể, trong cơ thể lạnh lẽo chảy xuôi, những nơi năng lượng đi qua, bởi vì đấu khí bị dùng quá độ mà kinh mạch có chút hư tổn, lại chậm rãi được chữa trị.

Sau khi đem kinh mạch cũng cơ thể chữa trị đến trạng thái bình ổn, năng lượng ôn nhu đo lại đi theo kinh mạch, cuối cùng quán chú vào đấu khí toàn ở tiểu phúc.

Đột nhiên có thêm sinh mạng mới gia nhập, nguyên bản đấu khí toàn đang biếng nhác xoay tròn, lại giống như được tiếp thêm mã lực tốc độ cao, xoay tròn cực nhanh.

Mà theo tốc độ xoay chuyển của đấu khí toàn mỗi lúc một nhanh, năng lượng đang chảy trong kinh mạch lại càng bị hấp dẫn, như ong vỡ tổ dũng mãnh lao tới đấu khí toàn.

Sau khi đấu khí toàn đem tất cả năng lượng trong kinh mạch hấp thu hoàn toàn, vẫn tham lam chưa chịu dừng lại, đấu khí toàn cấp tốc xoay tròn vài vòng, sau đó phát ra hấp lực càng thêm hung mãnh, làm cho năng lượng ẩn chứa ở chất lỏng bên ngoài bị hút vào ngày càng nhiều, sau đó trải qua luyện hoá ở kinh mạch rồi từ từ quán chú vào trong đấu khí toàn.

Cứ hấp thu không ngừng như vậy, Tiêu Viêm cũng không biết đã giằng co bao lâu trong hôn mê, hẳn chỉ có thể nhận thức mơ hồ. Cho đến khi năng lượng quán chú vào ngày càng yếu đi rồi hết hẳn, ý thức hẳn mới có thể thoát ra khỏi hắc ám, hai mắt mờ lung mở ra.

Đập vào mắt chính là một sơn động khá rộng, trên vách xung quanh có gắn Nguyệt Lượng Thạch phát sáng nhẹ nhàng. Thân thể vừa cử động nhẹ đã nghe vang lên tiếng nước ào ào. Cúi đầu nhìn, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện chính mình đang nằm dưới một cái hốc đá nhỏ bên trong chứa đầy nước lạnh, bất quá vẫn còn lẫn vài tia lục sắc, xem ra không phải là nước bình thường. Bàn tay trong nước khoa lên vài cái, Tiêu Viêm phát giác trong chất lỏng màu lục nhạt này không ngờ lại ẩn chứa năng lượng tinh khiết không ít.

Lấy một ít thủy dịch đặt lên mũi người, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên nhẹ giọng nói: *"Đây là nước thuốc?"* *"Đích xác là nước thuốc. Vì sắp xếp ao linh dịch nhỏ này để chữa trị cho người, ta đã mất hết ba bốn ngày."* Âm thanh già nua từ bên ngoài sơn động truyền vào, bóng dáng Dược Lão hư ảo như quỷ mị phiêu đảng tiếng vào.

Đi tới cạnh hốc đá, Dược Lão nhìn trên dưới Tiêu Viêm đánh giá một chút, trong mắt toát ra một nét hài lòng, cười nói: *"Vốn đang nghĩ người chắc ít nhất phải nghỉ ngơi nửa tháng mới có thể khôi phục, không nghĩ tới chỉ vốn vẹn năm ngày mà người đã khỏi hẳn. hơn nữa lại nhân họa đắc phúc mà chạm tới cánh cửa thất tinh đấu giả. Xem trạng thái của người bây giờ, có lẽ chỉ cần tu luyện thêm vài ngày nữa là có thể đạt đến thất tinh đấu giả rồi."*

"Ta hôn mê năm ngày?" Nghe vậy, Tiêu Viêm mở lớn con mắt, kinh ngạc nói.

"Án." Gật gật đầu, Dược Lão liếc hẳn một cái, cau mày trách mắng: *"Người cái tên tiểu tử này, rõ ràng có thể lập tức sử dụng Tử Vân Dược thoát đi, lại thích thể hiện mà cường hoành sử dụng địa bậc đấu kỹ. Nếu không phải ta giúp người đem Tử Vân Dược kích hoạt, sợ rằng người ngay cả khí lực để chạy trốn cũng không còn!"*

Xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười khò nói: *"Được rồi, ta thừa nhận là vì rất muốn thử xem sử dụng địa bậc đấu kỹ có thể không đánh bại một gã đấu sư hay không, nên lúc đó mới mạo hiểm trụ lại."*

"Người sử dụng cái vật kia mà cũng gọi là địa bậc đấu kỹ? Đừng có dọa người thế chứ." Mắt trắng dã liếc Tiêu Viêm một cái, Dược Lão bĩu môi nói.

Ngượng ngùng cười, Tiêu Viêm cũng không dám cãi cọ, ánh mắt quét một vòng bên trong sơn động, hỏi: *"Chúng ta vị trí hiện tại hẳn là đang ở bên trong ma thú sơn mạch?"*

"Án, đây là địa phương ta đã tỉ mỉ lựa chọn, cao giai ma thú ở phụ cận đều bị ta quét sạch, trong phương viên mấy trăm thước người có thể tự do đi lại, bất quá phải cẩn thận một ít ma thú lẫn vào, ở chỗ này, tuy tiện vật gì cũng có thể giết chết người." Gật gật đầu, Dược Lão nhắc nhở.

Bất đắc dĩ gật gật đầu, Tiêu Viêm từ trong hốc đá chậm rãi đứng lên, tay chân luống cuống lấy quần áo ở một bên chên lên người.

"Chúng ta phải nán lại chỗ này bao lâu a?" Từ dưới hốc đá nhảy lên, trong cơ thể tràn đầy đấu khí làm Tiêu Viêm tinh thần phấn chấn, hai tay đánh ra một bộ quyền, nghiêng đầu hỏi.

"Thẳng đến khi ngươi trở thành một gã đấu sư." Dược Lão đem giới chỉ của Tiêu Viêm vứt cho hắn, tùy ý nói.

"Đoạn thời gian này ngươi nên an tâm ở chỗ này tu luyện đi, sự tình trả thù gì thì chờ ngươi trở thành một gã đấu sư hắn nói. Mặt khác, luyện dược thuật cũng không được để thôi lui, bên trong ma thú sơn mạch dược liệu phong phú, tùy tiện tìm một số thứ mà luyện chế đi, miễn cho mỗi lần đều phải là ta động thủ luyện chế đan dược cho ngươi." Nhìn Tiêu Viêm từ trong giới chỉ lấy ra huyền trọng xích đeo trên lưng, Dược Lão nói.

Nhếch miệng cười, Tiêu Viêm gật gật đầu, lưng đeo huyền trọng xích, chậm rãi ra khỏi sơn động.

Ở nơi trú ẩn ngăn cách đám người đuổi giết bên ngoài, Tiêu Viêm cũng không bị quấy rầy nữa, tĩnh tâm tu luyện, đấu khí trong cơ thể giống như rượu ngon ủ lâu càng thêm thuần đậm. Ba ngày tĩnh tâm tu luyện sau khi tỉnh lại, Tiêu Viêm cũng không ngoài dự liệu mà đột phá tới thất tinh đấu giả, lần này đích đột phá cũng không có chút lực cản nào, cơ hồ thuận lợi như nước chảy thành sông, mà đối với thực lực của bản thân tăng lên, Tiêu Viêm trong lòng cũng có chút mừng rỡ.

Sau khi đột phá tới thất tinh đấu giả, Tiêu Viêm tu luyện cũng dần dần chậm lại, mỗi một giai đoạn trong ba cấp cuối này muốn đột phá thực sự rất khó khăn, nên còn lại hai cấp cũng chỉ có thể để tự nhiên phát triển, quá mức nôn nóng có khi lại tạo thành phản hiệu quả.

Mặc dù thời gian tu luyện đấu khí trở nên ít đi rất nhiều, bất quá Tiêu Viêm dành phần lớn để tu luyện đấu kỹ. Cách sơn động hơn một trăm thước, có một thác nước đã được Dược Lão tỉ mỉ chọn lựa, sau khi đã trở thành thất tinh đấu giả, ở đây luyện tập hơn mười ngày, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng đạt tới yêu cầu cơ bản sử dụng địa bậc đấu kỹ của Dược Lão.

Từ thác nước dưới đu lên bên bờ, Tiêu Viêm lau khô người, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng đầu tiên. Thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, bả vai trầm trọng cũng trở nên thư thả hơn nhiều. Tới hiện tại, Tiêu Viêm mới có thể chắc chắn sử dụng địa giai đấu kỹ, không như lúc trước thiếu chút nữa là xấu hổ bị cản trở.

Tiêu Viêm ngồi trên tảng đá bên cạnh thác nước nhìn nhả tám nắng, từ trong giới chỉ móc ra dược đỉnh đã mua ở Ô Thảo Thành, sau đó lại lấy ra một đồng lớn dược liệu chất đầy một bãi.

Nhìn dược đỉnh trước mặt, Tiêu Viêm chà chà tay. Tay trái nhẹ nhàng mở rộng, tâm thần khẽ động, một đạo đấu khí từ trong đấu khí toàn tách ra rồi di chuyển đến lòng bàn tay, theo một tiếng "*phốc*" vang dội, đấu khí đi qua dược đỉnh kì dị chuyển hoá thành một ngọn lửa màu vàng thẫm, từ từ bùng lên trong dược đỉnh.

Nhìn ngọn lửa kia so với trước kia màu sắc càng thêm thẫm thuy, Tiêu Viêm hài lòng cười cười, đợi đến khi trong dược đỉnh đã đủ độ nóng, tay phải mới bắt đầu chọn lựa các loại dược liệu trước mặt.

Lần luyện dược này Tiêu Viêm không sử dụng đến những phương thuốc của Dược Lão, phải biết rằng, mỗi một luyện dược sư chân chính đều muốn tự mình nghiên phối ra phương thuốc, luyện dược sư nếu sử dụng phương thuốc trao đổi dược phần nhiều cũng xấu hổ. Cho nên mỗi luyện dược sư, đều hao tổn tâm lực cố gắng nghiên cứu dung hợp các loại dược liệu để tạo ra phương thuốc cho chính mình, đương nhiên là cấp bậc càng cao càng tốt.

Bàn tay lướt qua hơn trăm loại dược liệu trước mặt, Tiêu Viêm dừng lại bốc lấy một quả màu đỏ toả ra hương thơm kì dị.

Xà Dục Quả, chỉ sinh trưởng ở những địa phương âm ám nơi cao giai ma xà giao phối, xà tính có dâm, nên loại quả này cũng có dược lực làm thúc dục dục tính.

Sau khi lựa chọn Xà Dục Quả, Tiêu Viêm lại liên tiếp chọn thêm bảy tám loại dược liệu, không ngoại lệ đều có hiệu quả kích tình.

Thấy Tiêu Viêm luyện dược, Dược Lão cũng len lén từ trong giới chỉ nhẹ nhàng đi ra, bắt quá sau khi nhìn Tiêu Viêm chọn lựa dược liệu, Dược Lão

nhúu mày, trầm mặc không nói đứng ở phía sau hắn.

Lựa xong dược liệu, Tiêu Viêm trước tiên đem hồng quả bỏ vào trong dược đỉnh, không chế hỏa diễm, nhanh chóng đốt khô hồng quả, lúc này hồng quả liền chuyển thành bột phấn.

Toàn bộ tinh thần chăm chú qua sát dược đỉnh, Tiêu Viêm quăng thêm vào một góc Thất Diệp Hoa màu phấn hồng, còn có tên là dục vọng hoa, bởi mùi hương nó phát ra thường xuyên làm cho ma thú ở phụ cận lẫn lộn hí rống.

Sau khi đem dục vọng hoa đốt thành bột phấn, Tiêu Viêm lại đem tất cả dược liệu còn lại quăng vào, cuối cùng trộn lẫn bảy tám loại bột phấn màu sắc bất đồng lại với nhau, lại cho thêm một ít chất lỏng đốt ra từ dục vọng hoa, hỗn hợp bột phấn liền dung hợp hoàn toàn tạo thành một loại chất lỏng đỏ hồng.

Lại dùng hỏa diễm nhiệt độ cao đem chất lỏng đốt khô đi, chuyển thành một nắm bột phấn màu trắng nhạt trôi nổi trong dược đỉnh.

Nhìn nắm bột trắng dược tạo ra, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, đem dược đỉnh xúc lên, thủ chương phát ra hấp lực, tất cả dược phấn đều bị thu vào bình ngọc trong tay. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn thứ mà bản thân lâu đầu tiên tự mình phối chế ra, Tiêu Viêm có chút không thể chờ đợi bèn lấy tay chấm nhẹ đưa lên đầu lưỡi liếm liếm.

"Hô... Hắc hắc, thành công." Dược phấn vào miệng, Tiêu Viêm cả người liền cảm thấy có chút khô nóng, vận dụng đấu khí đem diễm khô nóng ấy đè xuống, Tiêu Viêm khuôn mặt tươi cười, nhìn qua tựa hồ lộ ra vẻ bí ối khó gặp.

"Khu..." Tiếng ho khan già nua vang lên phía sau, làm cho Tiêu Viêm khuôn mặt đỏ lên, vội vã đem bình ngọc trong suốt thu lại rồi đứng lên.

"Đừng giấu diếm, không phải chỉ là luyện một bình xuân dược sao, rất nhiều nam luyện dược sư lần đầu tiên phối chế phương thuốc đều là luyện thứ này, hắc hắc... nam nhân mà..." Ngoài sự mong đợi, Dược Lão không có mở miệng răn dạy, ngược lại trêu tức cười nói.

"Ách?" Hơi hơi sừng sốt, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Dược Lão, hắc hắc cười nói: "*Sư phụ lúc đầu chẳng lẽ cũng là luyện chế thứ này?*"

Nghe vậy, Dược Lão nét mặt già nua đỏ lên, có chút then quá hoá giận mà vẫy vẫy tay áo: "*Người nghĩ rằng ta cũng như người không làm thứ gì đáng hoàng sao?*"

Nhìn bộ dáng Dược Lão, Tiêu Viêm trong lòng rõ ràng, khoe miệng nhếch lên, vừa đứng dậy muốn thu thập đồ vật, một đạo năng lượng ba động kịch liệt cùng tiếng sư ngâm cuồng bạo đột ngột vang lên như sấm rền trên trời.

Nghe tiếng sư ngâm ẩn chứa sự cuồng bạo, Dược Lão nét mặt già nua khê biến, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời xa xa, chính là nơi truyền ra năng lượng cuồng bạo, mà nhờ ánh mắt lợi hại, Dược Lão dường như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nữ tử uyển chuyển ung dung...

"Đây chính là tiếng gầm của lục giai ma thú tử tinh dực sư vương, người nào lại dám đánh động nó?"

"Lục giai ma thú?"

Nhãn đồng hơi co lại, Tiêu Viêm nuốt một miếng nước bọt: "*Đây chính là tương đương với cường giả cấp đấu hoàng của nhân loại a, ai lại có dũng khí vượt râu hùm như vậy?*"

-----oOo-----

Chương 131: Nữ nhân thần bí vs Tử tinh dực sư vương: Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời xanh biếc, năng lượng không ngừng ba động kịch liệt tạo ra một thứ âm thanh như sấm rền, dù Tiêu Viêm ở khoảng cách rất xa cũng cảm thấy lòng bùng nổ tai.

Mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía chân trời xa xôi, nơi mà hai màu xanh đỏ cơ hồ tràn ngập phân nửa bầu trời, ngay đến tầng tầng mây trắng cũng

bị phủ lên lưỡng sắc quang mang.

Bên tai lại vang lên một tiếng như sấm nổ, Tiêu Viêm nuốt một miếng nước bọt, năng lượng uy áp truyền đến trên bầu trời làm cho chân hắn có chút run rẩy.

"Đây là cường giả chân chính sao?" Trong miệng thì thảo, sơ bộ kiến thức uy thế kinh khủng được sinh ra khi cường giả cấp bậc này chiến đấu, Tiêu Viêm cảm thấy bản thân trước kia giống như ếch ngồi đáy giếng. Tới hiện tại, hắn rốt cuộc cũng biết, trong sách ghi là cái gì lấy một địch vạn thật sự cũng không phải chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, Dược Lão khẽ cau mày nhìn trăng chiến đấu ở chân trời xa xôi, nhẹ giọng lầm bầm: *"Cô gái kia hẳn là nhân loại rồi, nhưng nàng chạy đến ma thú sơn mạch gây chiến với tử tinh dược sư vương làm cái gì?"*

"Như thế nào? Cảm thấy rất rung động?" Quay đầu nhìn thân thể phát run của Tiêu Viêm, Dược Lão đột nhiên cười nói.

Gian nan gật gật đầu, Tiêu Viêm cười khỏ nói: *"Xem bọn họ chiến đấu, ta mới biết được, trước kia chiến đấu cũng chỉ giống như đũa tre so với gia gia mà thôi."*

"Aa, ta sớm nói qua, đấu khí đại lực rất lớn, hơn nữa người còn mạnh hơn so với đấu hoàng cũng không ít, người rất có tiềm lực, chờ ngày sau người bước tới cấp bậc đó tự nhiên sẽ phát hiện, thế giới này, rất là đặc sắc." Dược Lão lại cười nói.

"Mặc dù xem bọn họ chiến đấu tạo thành uy thế làm ta rất rung động, bất quá ta cũng không muốn mơ xa, con đường này thủy chung bản thân phải kiên định mà đạp từng bước." Tiêu Viêm sáng lạn cười nói.

Nghe vậy, Dược Lão sừng sốt, chột vui mừng mỉm cười gật đầu.

"Người có muốn tới xem bọn họ chiến đấu một chút không?" Nâng cằm nhìn trận chiến trên không trung xa xa, Dược Lão mỉm cười nói.

"Sẽ không bị bọn họ phát giác chứ?" Đầu tiên là vui vẻ, bất quá sau đó Tiêu Viêm có chút lo lắng nói.

"Ngươi cũng quá xem thường ta rồi?" Dược Lão phát phát tay, thân thể hóa thành một tia lưu quang tiến vào cơ thể Tiêu Viêm. Nhất thời một cỗ sâm bạch năng lượng bao bọc lấy thân thể: "Đoạn thời gian này cứ để ta không chế thân thể ngươi."

Nói xong lời này sau, Tử Vân dục sau lưng Tiêu Viêm tự động mọc ra. Tử Vân dục lần này không chỉ dài hơn một thước mà trên bề mặt, tử quang lưu chuyển cực kì linh động và thần bí.

Sâm bạch năng lượng từ từ bao trùm lên hai cánh, đem toàn bộ quang mang có thể thấy được che dấu đi.

"Đi thôi, hôm nay mang ngươi đi xem cái gì gọi là cường giả chân chính!" Dược Lão thần nhiên cười, Tử Vân dục hơi hơi chấn động đem thân thể Tiêu Viêm chậm rãi bay lên. Hai cánh rung lên lần nữa rồi hướng địa phương đang chiến đấu mà điên cuồng lướt đi.

Nhìn cây cối không ngừng hoá thành tàn ảnh vụt qua dưới thân, Tiêu Viêm khuôn mặt kích động đến mức hơi đỏ lên. Bởi vì Tử Vân tăng phúc nên tốc độ lần này của Dược Lão so với lúc ở Ô Thần Thành nhanh hơn rất nhiều, khoái cảm bay với tốc độ cao thật sự đã suýt làm Tiêu Viêm xúc động mà ngửa mặt lên trời mà huýt dài.

Phía trên cánh rừng, Tiêu Viêm bay đi với tốc độ nhanh vô cùng, hơn mười phút sau đã đến gần chỗ đang chiến đấu, trên bầu trời năng lượng ba động kịch liệt tạo ra uy áp mạnh đến nỗi dù Tiêu Viêm đã được Dược Lão bảo vệ cũng còn cảm thấy run sợ.

Cách trận chiến trên không trên không còn khoảng chục thước, Tiêu Viêm thân thể ngừng lại, mượn rừng cây rậm rạp che giấu mà lên đến chỗ một cây đại thụ che trời. Ở chỗ này, Tiêu Viêm có thể nhìn rõ song phương đang đối chiến trên bầu trời.

Quan khán ở gần, Tiêu Viêm lại một lần nữa lĩnh hội được sự hung hãn của đấu hoàng cường giả. Trên bầu trời xanh biếc, hai màu xanh đỏ bao phủ cả một nửa chân trời, nhìn qua cực kì đồ sộ.

Ánh mắt đầu tiên quét về phía cự đại ma thú ở trên không trung, ma thú này hình thể khổng lồ có hơn bảy tám thước, toàn thân lại bao trùm một

tầng kết tinh màu tím, ánh nắng chiếu rọi làm quang hoa bắn ra tứ phía, có chút chói mắt.

Đầu của ma thú là một đầu sư tử sắc diện dữ tợn, nhãn đồng phát ra tử quang xen lẫn ánh huyết hồng kì dị, miệng rộng đầy răng nanh, trên đầu còn có một chiếc sừng xoắn màu hoả hồng với từng luồng tử sắc hoả diễm lượn lờ vây quanh. Trên thân sư tử khổng lồ mọc ra một đôi cánh màu tím, mỗi lần vỗ cánh, đoàn đoàn hỏa diễm màu tím nhạt phô thiên cái địa mà cuốn ra, bốn cái trảo trắng kiện đồng dạng cũng là được bao phủ bởi tử sắc tinh thể, mỗi một lần đập hạ đều muốn làm không gian chấn động, lực lượng to lớn khó mà tưởng tượng được.

Cự đại ma thú đứng trên không trung, một cỗ uy áp vô hình từ trên bầu trời phủ xuống làm cho Tiêu Viêm tâm thần run rẩy.

"Đây chính là tử tinh dực sư vương trong truyền thuyết đó sao?"

Ánh mắt mê ly nhìn ma thú mang trong mình cả sự xinh đẹp lẫn huỷ diệt, Tiêu Viêm nhẹ giọng lầm bầm nói.

Trong lòng bởi vì vẻ ngoài của tử tinh dực sư vương mà lắc đầu sợ hãi than, Tiêu Viêm lại đem ánh mắt hướng về phía thân thể đang cùng tử tinh dực sư vương đối thị.

"Không ngờ lại là một nữ nhân?" Ánh mắt lướt qua thân hình linh lung có lồi có lõm, Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, không nghĩ tới vị cường giả dám đối địch với tử tinh dực sư vương này lại là một nữ nhân.

Trên bầu trời, nữ tử thân thể mềm mại đầy đặn được bảo phủ bởi một bộ tổ y, trong tay cầm một chuỗi kiếm bộ dáng kì dị lại phát ra thanh sắc quang mang, mái tóc búi cao hình phượng hoàng, dung nhan xinh đẹp động lòng người bình tĩnh điềm nhiên, cũng không bởi vì bản thân đang đối mặt với một ma thú hách hách nổi danh trên đại lục mà có nhiều biến hoá.

Sau lưng nữ nhân thân bí là một đôi cánh màu xanh có chút hư ảo, hẳn là dựa vào đấu khí bản thân ngưng tụ mà thành, đấu khí hóa cánh, cơ hồ chính là dấu hiệu của đấu vương cường giả. Trên bầu trời, nữ nhân thân bí lạnh nhạt mà đứng, khuôn mặt xinh đẹp điềm nhiên, lại lộ ra nét ung dung cùng cao quý mà tổ y khó có thể che giấu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Nhân loại nữ nhân, tại sao muốn tới quấy rầy bốn vương nghỉ ngơi?" Trên bầu trời, cự đại tử tinh dực sư vương đột nhiên dùng tiếng người quát to.

Nghe này ma thú lại có thể nói tiếng người, Tiêu Viêm đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó chợt hiểu, ma thú đạt tới đẳng cấp này hẳn đã sớm đã mở linh trí, trí tuệ cũng không thấp hơn so với loài người.

"Muốn mượn tử linh tinh của sư vương để dùng!" Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm tử tinh dực sư vương, nữ nhân thần bí đôi môi đỏ mọng hé mở, âm thanh lạnh nhạt mà thanh thúy êm tai truyền ra như trân châu lạc ngọc.

"Tử linh tinh? Tử tinh dực sư bộ tộc của ta hai mươi năm mới có thể từ trên thân thể lột ra một khối nhỏ, há như ngươi nói muốn có là có?" Tử tinh dực sư vương trào phúng nói.

"Ta có thể dùng đồ vật mà người cần để trao đổi." Nữ nhân thần bí tựa hồ cũng có chút kiêng kỵ lực giai ma thú hung danh hách hách này, cho nên lời nói cũng không quá cường ngạnh.

"Trao đổi? Hắc, hảo a, vừa lúc ta gần đây bị vây ở giai đoạn hóa hình, chỉ cần ngươi có thể làm ra cho ta một khối hóa hình đan, ta liền cho ngươi tử linh tinh, như thế nào?" Nghe vậy. Tử tinh dực sư vương nhất thời truyền ra tiếng cười to.

"Quả nhiên là sư tử thì há mồm lớn, hóa hình đan chính là kì đan mà chỉ thất phẩm luyện dược sư mới có thể luyện chế được, dùng nó để trao đổi một khối tử linh tinh, trù phi nữ nhân kia là ngu ngốc." Nghe được yêu cầu của tử tinh dực sư vương, Dược Lão cười nhạo nói.

Mở trừng hai mắt, Tiêu Viêm lần đầu tiên nghe nói loại đan dược này liền nghi hoặc hỏi: "Nghe tên gọi là hóa hình đan, hẳn là đan dược có thể làm cho làm cho ma thú hóa hình ư? Như thế nào? Nó rất trân quý?"

"Có hóa hình đan, ma thú liền có khả năng hoàn toàn hóa thành hình người. Mà sau khi hoá thành hình người, tốc độ tu luyện của bọn học có thể chân chính so sánh với nhân loại. Ngươi nói xem thứ này trân quý hay không?"

"Ách..." Tiêu Viêm không biết nói gì gật gật đầu, ma thú vốn đã sống lâu hơn loài người rất nhiều, tuy nói một ít kì đan có khả năng làm người ta sống lâu, bất quá so với ma thú, đặc biệt cao giai ma thú mà nói thì vẫn rất ngắn ngủi, có thể tưởng tượng, nếu một đầu cao giai ma thú hóa hình thành công, lại an toàn tu luyện một trăm tám mươi năm, lúc đó sẽ cường hãn đến mức nào.

Không ngoài Dực Lão dự liệu, nghe yêu cầu của tử tinh dực sư vương, nữ nhân thân bí lông mày đen liên nhú lại, lắc đầu nhẹ giọng nói: "*Xin lỗi, hóa hình đan này ta nghĩ dù trong Gia Mã đế quốc sợ rằng cũng không có mấy người có thể xuất ra, bất quá nếu như người nguyện ý, ta có thể dùng ba khối ngũ giai ma hạch cùng huyền bậc cao cấp công pháp và đấu kĩ thích hợp với người để trao đổi.*"

"Không có hứng thú, nếu không có hóa hình đan thì người hãy rút khỏi ma thú sơn mạch đi." Phe thấy cái đầu khổng lồ, tử tinh dực sư vương miệng hơi khép lại, không chút do dự cự tuyệt điều kiện của nữ nhân thân bí.

Nhẹ nhàng mà thờ dài một tiếng, nữ nhân thân bí chậm rãi giơ trường kiếm kì dị, có chút bất đắc dĩ nói: "*Nếu đã như vậy, ta đây không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ người giao ra!*"

"Ha ha! Loài người thủy chung vẫn như thế này." Nhìn thấy hành động của nữ nhân thân bí, tử tinh dực sư vương liền phát ra một tiếng cười lớn đến nỗi làm mặt đất chấn động, sau một lúc lâu mới chậm rãi thu liễm, âm thanh lại từ từ lạnh dần: "*Ta biết người cũng là đầu hoàng cường giả, bất quá nếu thật muốn giao chiến, người có thể còn sống ra khỏi ma thú sơn mạch hay không lại là một vấn đề khác.*"

"Cái này cũng không cần sư vương quá lo." Thản nhiên lên tiếng, nữ nhân thân bí bàn tay trắng nâng nhẹ, một đoàn thanh sắc long quyền theo bàn tay hiện lên, lúc mới đầu chỉ có lớn chừng hai thước, song chỉ sau một lát long quyền đã đón gió mà tăng vọt, nháy mắt đã biến thành một cái long quyền đến vài chục trượng.

Thanh sắc long quyền gào thét bạo xoáy, đại thụ không ngừng bị nhỏ bật lên rồi bị gió lốc mạnh mẽ phá tan, vụn gỗ bay đầy trời.

"Hừ, ma thú sơn mạch không phải là địa bàn của nhân loại, cũng không tới phiên người dương oai!" Nhìn long quyền phong bạo càng thêm không

lò, tử tinh dực sư vương quát một tiếng, trong miệng vang lên một tiếng rít gào trầm thấp, ô ô vang vọng khắp sơn mạch.

Theo tiếng sư ngâm, tử tinh trên thân thể sư vương quang mang đại thịnh, tử sắc hoá diễm mãnh liệt trong nháy mắt từ thân thể bùng ra rồi lượn lờ bốc lên, cuối cùng hội tụ thành tử sắc hoá trụ thật lớn thẳng đến tận trời, nhiệt độ cao khủng khiếp, cho dù Tiêu Viêm cách xa hơi ngàn thước vẫn như cũ mồ hôi đầm đìa.

"*Thật là thế trận khủng khiếp.*" Tiêu Viêm lau mồ hôi chảy xuống từ trên trán, rúng động nhìn phong quyển cũng hoá trụ cực lớn phía xa, miệng lưỡi khô rát nói.

"*Sư phụ, người xem bọn họ ai sẽ thắng a?*" Lại lau mồ hôi một phen, Tiêu Viêm nhẹ giọng dò hỏi.

"*Đã tới tình trạng này, nếu không có át chủ bài thật mạnh mẽ, bình thường cũng khó có thể đánh chết đối phương, về phần ai thắng ai bại, ta cũng không thể nói rõ, hết thấy chờ đánh xong tự nhiên sẽ rõ ràng.*" Dược Lão cười nói.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn không khí trở nên căng thẳng, nhẹ giọng nói: "*Đã khai chiến rồi...*"

*****

Long quyển - 龙卷: ở đây có lẽ tác giả ghi thiếu, phải là long quyển phong (con lóc, vòi rồng) mới đúng.

Long quyển phong bạo - 龙卷风暴: con lóc dữ dội....

-----oOo-----

Chương 132: Đấu hoàng cấp bậc đích chiến đấu: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, long quyển phong khổng lồ sau khi nữ nhân thân bí phát tay

liền mang theo tiếng gió rít cuồng bạo, điên cuồng cuốn hết tất cả mà hướng đến tử tinh dự sư vương.

Nơi gió lốc đi qua, rừng rậm phía dưới đều bị xé ra lộ cả đất vàng, không ít ma thú kinh hoàng nổi đuôi từ đó chạy trốn.

Nhờ Dược Lão bảo vệ, Tiêu Viêm may mắn không bị cuồng phong cuốn đi, hai tay gắt gao nắm lấy một cành cây, nhìn rừng rậm xung quanh bị phá tan thành một mảnh hỗn độn, không khỏi nuốt một miếng nước bọt.

"Hừ!" Nhìn gió lốc cuốn đến, Tử Tinh dự sư vương phát ra một tiếng gầm rống, hai cánh rung lên, tử sắc hỏa trụ rộng hai ba trượng phía trên đỉnh đầu tách ra rồi hướng gió lốc mà đánh tới.

Hai vật khổng lồ như tia chớp va chạm tại không trung, khoảnh khắc chạm vào nhau, không gian cơ hồ lâm vào tĩnh lặng.

"Oanh!" Một tiếng như sấm rền đột ngột nổ vang trên bầu trời.

Gió lốc cùng hỏa trụ hung mãnh va chạm, điên cuồng phóng thích năng lượng kinh khủng vào nhau, tại nơi giao tiếp không gian phẳng phát đã hơi ba động.

"Thình thịch!" Gió lốc cùng hỏa trụ giằng co thêm vài phút, rốt cuộc thì bởi vì năng lượng cạn kiệt mà tạo ra một tiếng nổ vang vọng cả sơn mạch rồi tan biến.

Lúc gió lốc và hỏa trụ tiêu tán, nữ nhân thần bí đang đứng yên trên không trung rốt cuộc cũng có động tác, chỉ thấy sau lưng hai cánh rung lên, thân thể giống như một tia thiểm điện, nháy mắt xuyên qua dải năng lượng hỗn loạn rồi xuất hiện phía sau Tử Tinh dự sư vương, trường kiếm kì dị trong tay đâm ra thật nhanh, trên mũi kiếm hình thành nên một phong nhận xoáy tròn với tốc độ cực cao, bề ngoài giống như một lưỡi đao tròn xanh biếc.

"Đình đình..." Trường kiếm mang theo phong nhận bổ vào thân thể tử tinh dự sư vương, giữa không trung liên tiếp vang lên những tiếng thanh thúy, song dù trường kiếm có đâm thật nhanh cũng chỉ lưu lại trên tinh thể đạo đạo bạch ngân, hơn nữa bạch ngân cũng chỉ hiện lên một lúc ngắn ngủi rồi tiêu tán. (Bạch ngân - 白痕: dấu màu trắng, ngắn màu trắng, vết trắng...)

Không thèm để ý công kích của đối phương, tử tinh dực sư vương dùng đầu chặn lại, tiêm giác trên đầu bắn ra một đạo tử sắc hoả diễm dài đến nửa thước.

Sức nóng của tử sắc hoả diễm làm cho nữ nhân thần bí lông mày đen cau lại, bàn tay trắng nõn bên người kết thành một cái thủ ấn quái dị: "*Phong thôi thế!*"

Theo tiếng nói nhẹ nhàng thanh thúy, một phong quyển cuồng bạo chợt xuất hiện trước người, gào thét ngăn cản cự đại tử sắc hoả diễm.

Nhìn thấy tử hỏa công kích không có hiệu quả, tử tinh dực sư vương nhả đồng tử quang đại thịnh, chưởng trào cực lớn hướng nữ nhân thần bí xô xuống tạo nên một cỗ tử mang cực kì diễm lệ, không khí nơi chưởng trào đi qua dễ dàng bị xé rách, một tiếng rít bén nhọn chói tai vang vọng khắp trời.

Nhìn thế công của tử tinh dực sư vương, nữ nhân thần bí gương mặt có chút ngưng trọng, hai cánh sau lưng vỗ nhẹ, một đạo phong thuần cực lớn chừng hai ba thước đột ngột ngưng hiện trước mặt.

"*Ca...*" Cự chưởng oanh kích lên thanh sắc phong thuần, tử quang đại thịnh, âm thanh rầm rắc thanh thúy vang lên liền đem phong thuần đập vụn thành từng mảnh bay khắp trời, theo gió mà tiêu tán. tử tinh dực sư vương thân thể công kích cứ nhiên lại càng hành như thế.

Kích phá được phòng ngự của đối phương, tử tinh dực sư vương trong miệng vang lên một trận rít gào, thân thể khổng lồ có chút vặn vẹo, tốc độ công kích cuồng bạo làm người ta sợ hãi cùng với hình thể khổng lồ này quả thật không hợp chút nào.

Quay mắt thấy tử tinh dực sư vương công kích truy theo không bỏ, nữ nhân thần bí cũng chỉ chọn cách né tránh, dù sao cùng quái vật có thân thể dị thường kia cận thân va chạm cũng không phải là một hành động thông minh.

Trên bầu trời, tử tinh dực sư vương thân thể không ngừng lao tới, mà nữ nhân thần bí nọ cũng không ngừng thoái lui, mặc dù nhìn thì rơi xuống hạ phong, nhưng thực chất vẫn chưa bị thương tổn.

Ngẩng đầu nhìn tràng chiến đấu cực kì hoa lệ trên bầu trời cùng không gian không ngừng ba động, Tiêu Viêm âm thầm tắc lưỡi, chỉ cần là dư âm của trận chiến này, sợ rằng đã có thể đem đấu sư thậm chí là đại đấu sư dễ dàng giết đi.

"Phòng ngự cùng thân thể của tử tinh dực sư vương cực kì mạnh mẽ, nữ nhân kia lại tu luyện phong thuộc tính đấu kĩ huyền ảo, hơn nữa hai người đều là đấu hoàng cường giả, thực lực chênh lệch không quá xa, như vậy đánh tiếp nếu không dùng át chủ bài chính thức, cơ bản khó có thể phân ra thắng bại." Dược Lão tùy ý nói.

"Cũng không hẳn là thế, tử tinh dực sư vương thuộc tính hỏa. ánh mặt trời đối với nó sẽ có tác dụng tăng phúc, nên ban đêm sẽ yếu đi một chút, cho nên trước khi mặt trời lặn nó có lẽ sẽ kết thúc trận đấu nhanh chóng." Ngẩng đầu nhìn cuộc truy đuổi trên bầu trời, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"Hắc, tiểu tử ngươi quan sát cũng cẩn thận a, nhanh như vậy liền biết tử tinh dực sư vương dựa vào trợ lực của mặt trời." Nghe Tiêu Viêm phân tích, Dược Lão không khỏi có chút kinh ngạc cười nói.

"Ta xem tử tinh bên ngoài thân thể hẳn hình như là nhờ hấp thu năng lượng mặt trời, tử sắc hỏa diễm trong cơ thể của nó hẳn là do thứ này thúc giục mà phóng ra." Tiêu Viêm mở tròng hai mắt, đột nhiên nói: *"Sư phụ, cái loại tử sắc hỏa diễm trong cơ thể tử tinh dực sư vương có thể bị luyện dược sư luyện hóa chân hỏa trong cơ thể hay không?"*

"Ách... Ngươi thật đúng là cái gì cũng dám nghĩ đến." Bị cái ý nghĩ thiên mã hành không này của Tiêu Viêm làm cho sững sốt một hồi, Dược Lão lắc đầu giải thích nói: *"Loại hỏa diễm này rất khó bị luyện dược sư luyện hóa, chúng nó sinh ra từ trong cơ thể ma thú, so với dị hỏa lại càng khó có thể thuần phục, hơn nữa loại hỏa diễm này căn bản cũng kém dị hỏa, chỉ mạnh hơn một chút so với hỏa diễm do đấu khí sinh ra mà thôi, cho nên cũng không ai chịu hao tổn khí lực lớn như vậy để thuần phục nó."*

Hơi gật gật đầu, Tiêu Viêm lại duy trì trầm mặc, ngẩng đầu nhìn trên bầu trời nhìn trận chiến cao cấp cực kì hiếm gặp này.

Bởi vì trên bầu trời một người một thú tạo giao chiến tạo thành động tĩnh quá lớn, rất nhiều ma thú bị quấy nhiễu thức dậy từ giấc ngủ sâu, kết quả là dãy núi vốn vắng vẻ bây giờ vang lên vô vàn tiếng thú rống kì dị.

Ma có tư cách sinh tồn bên trong ma thú sơn mạch, cơ bản cấp bậc đều ở trên tam giai, lúc này cũng sơ bộ có linh trí, so với các loại ma thú chỉ biết hành động theo bản năng thì cực kì bất đồng.

Trong thế giới ma thú, chế độ cấp bậc cực kì sâm nghiêm, giống như lúc này xuất hiện, ma thú bậc thấp đều phi thường tự giác cúp đuôi mà lui ra ngoài vòng chiến, ma thú có thể có tư cách lại gần xem trận chiến chỉ có vài đầu mà thôi. Tiêu Viêm từng len lén nhìn qua, có ba đầu ma thú hình thể khổng lồ ngạo thị đứng sừng sững tại ba chỗ trên đỉnh núi. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào trận chiến trên trời, về cấp bậc của ba đầu ma thú này, Dược Lão cũng đã nói qua, chính là ba đầu ngũ giai có thể so với đầu vương cường giả của nhân loại.

Nhìn những mãnh thú nổi tiếng mà bên ngoài chỉ nghe đồn đại này, Tiêu Viêm trong lòng không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ. Sơn mạch này chỉ là một phần phía đông của ma thú sơn mạch mà đã xuất hiện một đầu lục giai ma thú, ba đầu ngũ giai ma thú, cùng với ngàn ấy ma thú cấp bậc khác, loại này có thể là kinh khủng trên mặt trận, cơ hồ có thể dễ dàng hủy diệt một cái quân đoàn!

Song mặc dù ma thú xuất hiện đông đảo, cũng không có một đầu tiến lên hỗ trợ tử tinh dực sư vương, bởi vì chúng nó phi thường minh bạch, là vương giả đông bộ sơn mạch, ai lựa chọn hỗ trợ chính là đã vũ nhục sự tôn nghiêm của vương giả này.

Trận chiến trên bầu trời từ trưa vẫn duy trì liên tục cho đến lúc hoàng hôn.

Nhìn mặt trời đã khuất đi gần nửa, tử tinh dực sư vương vẫn không biết mệt đang truy kích nữ nhân thần bí lại đột ngột đình chỉ, nhãn đồng màu đỏ lẩn ánh tử quang mang theo sự uy nghiêm và không kiên nhẫn, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân cao quý trên không trung.

"Nhân loại nữ nhân, ngươi đang thách thức tính kiên nhẫn không nhiều lắm của ta!" Tử tinh dực sư vương thấp giọng rít gào, âm thanh chấn nhiếp cả núi rừng.

"Chỉ cần sư vương đem tử linh thạch trao đổi cùng ta, ngày sau ta tuyệt không trở lại gây phiền nhiễu." Bị gắt gao đuổi giết đến hơn nửa ngày, nữ nhân thần bí vẫn bảo trì được vẻ ung dung cao quý, một thanh sắc quyền

phong như ẩn như hiện bên người, nhẹ giọng nói.

"Không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách ta!" Một tiếng sư ngâm mơ hồ mang theo phần nộ từ trong miệng phát ra, tử quang trên thân thể tử tinh dực sư vương ngày càng thịnh, chỉ trong chốc lát, quang mang mãnh liệt mơ hồ đã át đi ánh trời chiều nơi chân trời.

"Thật sự muốn tới rồi..." Nhìn uy thế trên người tử tinh dực sư vương, Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút phát hỉ, thấp giọng nói.

Nhìn trên bầu trời tử tinh dực sư vương thân thể phát ra tử quang mãnh liệt, phía dưới ma thú vây xem đều đột nhiên hoảng sợ thối lui, mà ngay cả ba đầu ngũ giai không lồ kia cũng không ngoại lệ.

Dị trạng trên thân thể tử tinh dực sư vương cũng đồng dạng bị nữ nhân thần bí phát hiện, cảm thụ được năng lượng thiên địa xung quanh đột nhiên lưu động quái dị, mặt nàng cũng dần dần ngưng trọng, mây trượng xung quanh cuồng phong bắt đầu nổi lên gào thét.

Tử sắc quang hoa bao phủ cả một phiến thiên địa, trải qua một hồi đột nhiên co rút nhanh, chỉ trong nháy mắt tử hoa đầy trời đều bị áp súc thành tử sắc quang trụ cỡ gần nửa thước.

"Chính là phong ấn?" Cảm nhận được năng lượng bên trong tử sắc quang trụ, Dược Lão không khỏi thấp giọng kinh ngạc nói.

"Phong ấn?" Nghe được tên này, Tiêu Viêm vội vã hỏi tới.

"Một ít cao giai ma thú kì dị trời sinh hiểu được một ít kỹ năng phong ấn, không nghĩ tới tử tinh dực sư vương này cũng hiểu được, vậy nữ nhân kia phải chịu thiệt thòi lớn rồi."

Dược Lão vừa giải thích, đạo thâm tử sắc quang trụ đã như thiểm điện bắn ra, tốc độ cực kì khủng bố, cơ hồ giống như loé lên, vền vền loé lên hai cái là đã xuất hiện không xa trước người nữ nhân thần bí.

"Tử tinh phong ấn!" Lúc tử quang loé lên, tiếng rít gào trầm thấp của tử tinh dực sư vương cũng không ngừng quanh quẩn trong sơn mạch.

Nháy mắt lúc thâm tử sắc quang trụ xuất hiện, nữ nhân thần bí sắc mặt hơi

đôi, cũng tại lúc đó đầu khí vận chuyển, đem cường hoành đấu kỹ trong tay xuất ra.

"Liệt phong toàn vũ!"

Theo tiếng quát nhẹ nữ nhân thần bí, này không gian trước người liền hơi ba động, vô số phong nhận to đến vài chục trượng thoáng hiện trong không trung rồi xoắn lại với nhau như một trụ đao nhận, xoáy tròn với tốc độ cực cao tạo thành hình phễu mà bạo xuất. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Oanh long!" Nơi tử sắc quang trụ cũng phong quyền đao nhận đi qua, không gian hơi vặn vẹo, ngay lập tức với một thanh thế kinh khủng như thiên thạch đụng vào nhau mà nặng nề va chạm.

Tử sắc quang trụ cùng phong quyền đao nhận giao phong qua, phong quyền rõ ràng rơi vào hạ phong, chỉ trong chốc lát đã âm âm nổ tan, mà tử sắc quang trụ lại chỉ thoáng ảm đạm.

Sau khi phá huỷ phong quyền đao nhận, tử sắc quang trụ dễ dàng liên tiếp kích xuyên qua mấy chục trọng phong thuẫn bố trí trước người nữ nhân thần bí, cuối cùng chiếu vào bên trong thân thể nàng.

Tử sắc quang trụ vừa mới đắc thủ, tử tinh dự sư vương thân thể khổng lồ ngay lập tức hiện đến trước người nữ nhân thần bí, trên chưởng thảo thật lớn, năm chiếc móng màu tím sắc bén bật ra, hung ác vạch lên ngực của nàng.

"Phong chi cực, vẫn sát!"

Ngay lúc cự chưởng sắp xé rách thân thể, trường kiếm kì dị trong tay nữ nhân thần bí đột nhiên rung lên, một đạo quang tuyến thâm thúy chỉ nhỏ bằng ngón tay cái trong nháy mắt bắn ra.

Quang tuyến vừa mới xuất hiện, không gian liền như run lên vài cái.

"Ca!" Quang tuyến bắn đến đầu của tử tinh dự sư vương, bất quá lại bị nó phát hiện mà cúi xuống, vì vậy quang tuyến chỉ có thể bắn trúng tiêm giác trên đỉnh đầu, ngay lập tức, bộ phận kiên nghị nhất trên cơ thể của nó cứ như vậy mà bị cắt làm đôi.

Tiêm giác bị cắt đứt làm cho tử tinh dục sư vương đau đớn kịch liệt, gầm lên một tiếng cuồng bạo, chưởng trảo mang theo kinh khí hỗn loạn vô cùng hung hãn, nặng nề bổ lên bộ ngực của nữ nhân thần bí.

Một trận tiếng kim loại chói tai vang lên, nữ nhân thần bí chịu phải một đòn nghiêm trọng miệng liền hộc ra máu tươi, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, thân hình đột nhiên xoay chuyển, hai cánh rung lên, thân thể liên tiếp loé lên quý dị, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Nhìn nữ nhân đã bị thương còn có thể thi triển tốc độ khủng khiếp như thế, tử tinh dục sư vương bởi vì tiêm giác bị gãy mà thực lực hao tổn, ngược đầu phát ra một tiếng gầm cuồng bạo.

Dưới tiếng gầm rống ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, sơn mạch không ngừng chấn động như có động đất, một vài đỉnh núi cao vút liền bị vỡ nát.

"Lực xoát cho ta, nhất định phải tìm bắt nữ nhân kia về cho ta!"

Chiếc đầu khổng lồ nhìn sơn mạch phía dưới, tử tinh dục sư vương trừng đôi mắt đỏ ngầu, tiếng rít gào dữ tợn ẩn chứa sát ý làm cho ma thú khắp núi vội vàng điên cuồng tản đi.

-----oOo-----

Chương 133: Y nỉ đích liệu thương: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc ma thú điên cuồng tìm kiếm nữ nhân thần bí khắp núi, Tiêu Viêm dưới sự bảo vệ của Dược Lão, không làm kinh động bất cứ ma thú nào len lén mà chạy thẳng một đường về chỗ ẩn thân.

"Quá kích thích, một chiêu cuối cùng của nữ nhân kia quá mạnh mẽ, nếu không phải Tử Tinh dục sư vương né tránh kịp thời, sợ rằng đầu nó đã bị xuyên thủng..." Hồi tưởng lại màn chiến đấu kinh hiểm hoa lệ trên không trung này, Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy kích động, một màn cường giả đối chiến này ở bên ngoài cũng khó có thể xuất hiện một lần a.

Vô cùng cẩn thận trở lại chỗ thác nước thu thập dược đỉnh cùng các thứ này nọ còn để ở đó, Tiêu Viêm vừa muốn chuẩn bị trở về sơn động, bàn chân chợt ngưng lại.

Tiêu Viêm hai mắt mở to không chớp nhìn dòng sông ngay dưới thác nước, nơi đó, một nữ nhân xinh đẹp thân mặc bạch y đang trôi nổi, đôi mắt nhắm nghiền cùng với khuôn mặt tái nhợt, có thể thấy nàng tựa hồ bị thương không nhẹ.

"*Cục cục.*" Nuốt một miếng nước bọt, Tiêu Viêm nhận ra nữ nhân đang trôi trên mặt nước này chính là vị đầu hoàng cường giả lúc trước cùng Tử Tinh dược sư vương chiến đấu. Xem bộ dáng của nàng hiện tại, hình như đã lâm vào trạng thái hôn mê, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời có chút dao động, cứu hay là không cứu? Cứu nàng mà nói, sợ rằng sẽ chọc giận ma thú nơi này, mà nếu quả như không cứu, nàng bây giờ sợ rằng khó thoát khỏi tai họa bị Tử Tinh dược sư vương bạo nộ mà xé tan.

Đương khi Tiêu Viêm trong lòng còn do dự không quyết, xa xa trong rừng cây, mơ hồ truyền đến vài tiếng ma thú gầm rống.

"*Ai, coi như cô gặp may!*" Nghe tiếng thú rống, Tiêu Viêm cắn răng một cái, nhanh chóng nhảy vào trong dòng nước đem nữ nhân nọ bế lên, bởi vì ở dưới nước nên toàn thân nàng trên dưới đều ướt sũng, bàn tay Tiêu Viêm đặt ở bắp chân cùng sau ót nàng liền cảm thấy mềm mại trơn láng như ôn ngọc, cảm giác cực kì tuyệt vời.

Cẩn nhẹ đầu lưỡi đem cỗ ý niệm kia đè xuống. Tiêu Viêm ôm lấy mỹ nhân toàn thân đầm nước, sau đó nhắm hướng sơn động mà bán mạng chạy như điên.

Sau khi chạy thẳng một đường vào trong phạm vi năm mươi thước xung quanh sơn động, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi. Dược Lão từng rải ra một loại dược phấn trong phạm vi này, đối với ma thú có tính kích thích rất lớn, thông thường sẽ rất ít có ma thú xông vào trong vòng tròn này, cho nên nơi này cũng có thể coi là trong phạm vi an toàn.

Ôm nữ nhân trong lòng vọt vào sơn động, Tiêu Viêm đem nàng đặt nhẹ lên bãi đá, đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng, nặng nề thở hắt hắt mấy hơi.

Trong lúc nghỉ ngơi, Tiêu Viêm mới có thời gian quan sát nàng thật gần. Tinh tế đánh giá, Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy từ từ nháy lên một nét kinh diễm. Mi mục như hoạ, dùng từ băng cơ ngọc cốt để hình dung nàng tựa hồ cũng không quá. Hơn nữa làm cho Tiêu Viêm phải sợ hãi mà than có lẽ chính là sự ung dung cùng cao quý ẩn chứa trên người nàng.

Đảo qua khuôn mặt căng mịn, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi dời xuống, lông mày hơi nhíu lại. Chỉ thấy dưới cái cổ ngọc, năm dấu trảo kinh khủng in lên bộ ngực, máu tươi thấm đỏ y phục. Nàng trong hôn mê lông mày đen có hơi nhíu lại, một nét đau đớn mơ hồ hiện lên trên khuôn mặt. Mặc dù bộ dáng như vậy không hề phù hợp với khí chất của nàng, song lại có vẻ đau đớn động lòng người.

"Nàng cần phải trị liệu."

Chà chà tay, Tiêu Viêm từ trong giới chỉ lấy ra hơn mười cái bình ngọc nhỏ, thoáng do dự một hồi rồi vươn tay định cởi y phục của nữ tử. Bất quá khi hần tay sắp chạm đến thân thể của nàng, hai tròng mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, đôi mắt đẹp toát ra một nét băng lãnh cùng xấu hổ, tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Viêm.

"Ách... Cô tỉnh rồi?" Nữ nhân đột nhiên trợn mắt làm Tiêu Viêm giật mình, vội vã lui ra sau vài bước, tay giơ lên bình ngọc nhỏ giải thích: *"Ta chỉ muốn giúp cô chữa thương mà thôi, không có ác ý. Đương nhiên... vừa rồi cô hôn mê, nên ta mới định bôi thuốc cho cô, bất quá nếu bây giờ cô đã tỉnh lại, vậy thì tự mình đến lấy đi."*

Vừa nói, Tiêu Viêm e dè đặt bình ngọc bên người nàng rồi lại lui thêm mấy bước. Đã kiến thức qua sự mạnh mẽ của nữ nhân này, Tiêu Viêm có chút sợ hãi nàng bất chợt phát cơn, một chương lung tung đem mình đánh chết, vậy không phải là chết oan sao?

Nhìn thấy Tiêu Viêm lui ra phía sau, nữ nhân thần bí lúc này mới nhẹ thở phào một hơi, đôi mắt nhìn về phía Tiêu Viêm cũng bớt đi lãnh ý. Bất quá lúc nàng chuẩn bị tự mình động thủ thì lại phát hiện toàn thân bị lâm vào trạng thái cứng đờ.

Thân thể hơi giãy dụa, nữ nhân thần bí chậm rãi nhắm mắt, một lát sau mở ra, cắn răng thấp giọng nói: *"Gia hỏa đáng chết, cư nhiên lại có phong ấn thuật."* Tiêu Viêm ngồi xồm ở một góc sơn động nhìn nữ nhân hồi lâu

cũng không nhúc nhích được thân thể, về mặt vô tội, nhưng cũng không chuẩn bị chủ động qua hỗ trợ.

Cố gắng một lần nữa, nữ nhân thần bí đành bất đắc dĩ đành chỉ giãy dựa vô vị, quay đầu đi, đôi mắt đẹp nhìn Tiêu Viêm đang ngồi xồm trên đất vẽ hình tròn, cẩn thận đánh giá một phen, tựa hồ cũng không cảm thấy thiếu niên nhìn có chút thanh tú này có gì nguy hại về sau, lúc này mới nhẹ giọng nói: *"Cũng là ngươi giúp ta bôi thuốc đi."*

Thanh âm của nàng phi thường dễ nghe êm tai, bất quá có thể duyên có là bởi vì thân phận nàng mà trong thanh âm luôn có một nét cao quý khó có thể che dấu.

"Ta á?" Ngẩng mặt, Tiêu Viêm nhìn chằm chằm thần bí mỹ nhân, trừng mắt nhìn, thấp giọng lầm bầm nói: *"Giúp ngươi thì có thể, bất quá ta phải nói trước, xong việc rồi ngươi tốt nhất đừng cấp ta mấy chuyện ngu ngốc như cái gì mà nhìn thấy thân thể ngươi nên phải móc mắt bồi mệnh a."*

Nghe mấy lời này của Tiêu Viêm, nữ tử nhất thời có chút dở khóc dở cười lắc đầu, trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến, đã bao nhiêu năm rồi không có người dám ở trước mặt mình mà nói lời như thế?

"Ta cũng không có cổ hủ như vậy, chỉ cần ngươi có thể quản tốt tay ngươi cùng cái miệng, ta tự nhiên sẽ không làm cái chuyện lấy oán trả ân." Thanh âm chậm lại, nữ tử thần nhiên nói.

Có lời này, Tiêu Viêm mới dám thận trọng từ từ tiến tới, ánh mắt lần nữa đảo qua dung nhan xinh đẹp, ho khan một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng xé mở một đoạn y phục trên bộ ngực nữ nhân.

Kéo đám y phục trắng thuần ra, chỉ thấy này phía dưới lại còn có một kiện nội giáp màu lam nhạt, trên nội giáp lưu quang lưu chuyển như sóng gợn, hiển nhiên không phải là vật bình thường. Trên bề mặt giáp có năm đạo trảo ấn khá sâu, máu tươi từ trong trảo ấn nhè nhẹ chảy ra.

"Nội giáp thật chắc chắn, nếu không phải có thứ này hộ thân, sợ rằng chiêu công kích đó của Tử Tinh dục sư vương đã có thể trực tiếp xé rách nửa thân trên của nàng." Nhìn nội giáp màu xanh nhạt này, Tiêu Viêm trong lòng sợ hãi than.

"*Khu... cái vết thương phía dưới nội giáp kia... muốn cầm máu bôi thuốc... tựa hồ phải đem nội giáp... gỡ xuống.*" Nhìn thân thể nữ tử mềm mại được nội giáp bao bọc bên trong, Tiêu Viêm đột nhiên quay về phía nữ tử lúc này hai má đã thoáng ửng đỏ, xấu hổ cười khò.

Nghe Tiêu Viêm nói thế, thân thể nữ tử rõ ràng run lên một chút, hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, lông mi thon dài run rẩy rất nhẹ, thanh âm lại có chút bình thản: "*Cởi đi, phiền toái.*"

Nhìn thấy đối phương dứt khoát như vậy, Tiêu Viêm lại có chút không tự nhiên, bất đắc dĩ lắc đầu, nâng nữ tử từ trên giường đá dậy, ngồi xếp bằng quay lưng về phía hắn.

Nhìn những đường cong mê người phía sau nữ tử, Tiêu Viêm bàn tay thoáng có chút run rẩy, chậm rãi tháo gỡ áo xuống. Lúc di động trên y sam, ngón tay Tiêu Viêm ngẫu nhiên chạm vào da thịt nữ tử, lúc này hắn cảm giác được thân thể đối phương chợt căng lên, xem ra cho dù nữ nhân này là đầu hoàng cường giả trong truyền thuyết, trong chuyện tiếp xúc nam nữ này cũng không chính thức là bình thản vô ba như lời nàng nói. Chậm rãi tháo mở y phục đến chỗ cái eo nhỏ nhắn của nữ tử, Tiêu Viêm lúc này mới mơ hồ chạm đến khuy kim loại của nội giáp, nhẹ nhàng đem tháo ra.

Cởi đến cái khuy cuối cùng, Tiêu Viêm vô cùng cẩn thận đem nội giáp thoát ly khỏi cơ thể nữ tử, bất quá dù hắn đã rất cẩn thận nhưng khi nội giáp rời khỏi người, kim loại vượt qua vết thương vẫn làm cho nàng phải hít vài ngụm lương khí.

Sau khi đem nội giáp giải trừ, nửa thân trên của nữ tử cơ hồ xích lõa hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, đương nhiên chỉ vền vện là mặt sau, về phần mặt trước... Tiêu Viêm thật sự không có lá gan để nhìn.

Trước mặt một nam tử xa lạ mà xích lõa thân trên, da thịt trắng như tuyết của nữ cường giả cấp bậc đầu hoàng từ từ nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy rất nhỏ.

"*Quản cho tốt tay người cùng con mắt!*" Lúc này nữ tử lại phát ra một tiếng cảnh báo.

Cười khò một tiếng, Tiêu Viêm từ trong giới chỉ lấy ra một bộ hắc bào rồi

từ sau lưng phủ lên thân thể nữ tử, lúc này mới chậm rãi xoay người nàng để nằm xuống giường đá.

Xoay người lại, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, nguyên lai hai má nàng cũng đã nổi lên một tầng phấn hồng mê người, bất quá trong nhãn đồng nhìn hấn cũng không có bao nhiêu lãnh ý. Hiển nhiên, hành động giúp nàng cởi áo lúc trước của Tiêu Viêm đã chiếm được không ít hảo cảm.

"Ta muốn thanh tẩy vết thương." Nhắc nhở một tiếng, Tiêu Viêm chậm rãi kéo hạ hắc bào, thẳng đến khi vết thương đã hoàn toàn lộ ra, lúc này mới vội vã đình chỉ, bởi vì ở độ cao này, hấn đã có thể nhìn thấy non nửa kiêu nữ trắng như tuyết cùng với cái khe rãnh mê người làm cho nam nhân phải điên cuồng...

Lấy ra một ít vải bông sạch từ trong giới chỉ, Tiêu Viêm lại từng trong một cái bình ngọc đổ ra một ít chất lỏng màu lục nhạt, sau đó chậm rãi lau máu xung quanh vết thương.

Theo những lần lau nhẹ nhàng Tiêu Viêm, nữ nhân thần bí lông mi run rẩy không ngừng, búi tóc phượng hoàng cao quý trên đỉnh đầu cũng lặng lẽ tán lác một chút, nhìn qua đã bớt đi mấy phần ung dung, nhiều hơn vài phần biếng nhác của nữ nhân.

Đôi mắt đẹp nhìn thiếu niên trước mặt đang cúi đầu chăm chú thanh tẩy vết thương, trong ánh mắt nữ nhân lại nhiều hơn một phần cảm kích.

Sau khi cẩn thận thanh tẩy vết thương, Tiêu Viêm lại từ trong một bình ngọc vẩy nhẹ lên một ít bột phấn màu trắng. Bị bột phấn kích thích, nữ nhân lông mày đen cau lại, mũi thon phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp ẩn chứa đau đớn.

"Yên tâm, rất nhanh sẽ tốt thôi." Khẽ cười cười, Tiêu Viêm đem bột phấn rải đều lên miệng vết thương, sau đó lại lấy ra một ít vải bông dùng để cầm máu cẩn thận đem vết thương của nàng bao lại.

Đương nhiên trong lúc bao vết thương, dù Tiêu Viêm không có cố ý nhưng vẫn nhìn thấy một ít xuân quang không nên nhìn, bất quá cũng may hấn che giấu không tòi, nếu không khó mà bảo toàn nữ nhân thần bí này không đổi sắc mặt. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Tốt lắm, miệng vết thương đã xử lý xong, còn lại một ít nội thương phải dựa vào bản thân người, còn có phong ấn kia, cũng chỉ có thể dựa vào chính người mà giải trừ." Vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm lui về phía sau từng bước, cười nói.

"Cám ơn. Lẳng lẳng nằm trên giường đá, nữ nhân đột nhiên hướng Tiêu Viêm nhoẻn miệng cười, nụ cười đó, có thể nói là phong hoa tuyết đại..

-----oOo-----

Chương 134: Sơn động đồng cư: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể nằm sấp trên một đỉnh núi nhỏ, ánh mắt Tiêu Viêm không ngừng đảo qua chung quanh. Duyên cớ cũng bởi đầu Tử tinh dực sư vương kia mà đoạn thời gian này ma thú bên trong ma thú sơn mạch rõ ràng nào động hơn rất nhiều, bất quá cũng may được phân mà Dược Lão bố trí rất có hiệu quả, mặc dù phụ cận thỉnh thoảng cũng có ma thú lui tới, bất quá sau khi người thấy cái mùi kích thích ấy thì đều vội vàng chạy đi, cho nên hai ngày này ở bên trong, hai người Tiêu Viêm cũng không có bị phát hiện.

"Này, có nữ nhân bên người thủy chung chính là phiên toái a, chẳng lẽ người cứ định như thế à?" Dược Lão từ trong giới chỉ nhàn nhạt hiện ra, cười nói.

"Hắc hắc, đây chính là đấu hoàng cường giả a, có cơ hội làm cho nàng nợ ta một cái nhân tình, chính là đầu tư lâu dài, chừng đó phong hiểm còn đáng là gì?" Tiêu Viêm bàn tay xoè ra trước mặt, hứng lấy cành liễu rơi xuống từ trên cây, hắc hắc cười nói.

"Ta xem người tốt nhất nên thừa dịp lúc này nàng đang suy yếu mà đem nàng... làm thịt luôn đi, như vậy lại có thể có thêm một cận vệ là đấu hoàng cường giả, ngày sau người ở Gia Mã đế quốc cũng có thể nghênh ngang mà đi." Dược Lão già mà không nên nét, cười xấu xa nói.

Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm lẩm bẩm: "Ta cũng có nghĩ đến, bất quá nếu quả thật như vậy, chờ đến khi nàng hồi phục, người đầu tiên muốn

giết khẳng định chính là ta."

"Tốt lắm, giám thị xong, trở về thôi." Lại nhìn quanh bốn phía an tĩnh, Tiêu Viêm phát phát tay, chẳng muốn cùng Dược Lão cãi cọ cái vấn đề cực kì nhàm chán này, nhảy ra khỏi đồng đá rồi mạnh mẽ nhảy xuống khỏi đỉnh núi nhỏ.

Đưa Dược Lão thu vào trong giới chỉ, Tiêu Viêm thông thả chạy thẳng một đường, vài phút sau đã vào bên trong sơn động mát lạnh. Bước vào sơn động liền nhìn thấy nữ nhân thần bí vốn nằm một chỗ trên giường, bây giờ tay đang nâng chiếc cằm thơm nhàn nhã ngồi trên phiến đá, thấy Tiêu Viêm trở về, nàng không khỏi mỉm cười: *"Về rồi à."*

Cười gật gật đầu, Tiêu Viêm lưng đeo huyền trọng xích đến gần, từ trong giới chỉ lấy ra mấy con cá béo bắt được ở thác nước, đặt mông ngồi xuống đất đốt lên một đồng lửa, thuận miệng hỏi: *"Cô đã khoẻ hơn chưa?"*

Nữ nhân thần bí khẽ động thân thể tạo nên một làn gió thơm mát nhàn nhạt, đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, đôi mày đen cau lại khẽ thở dài: *"Ngoại thương cũng không có trở ngại gì, bất quá phong ấn thuật trên người lại phải mất ít nhất vài ngày mới có thể giải trừ."*

"Vậy đoạn thời gian này hãy trốn ở đây đi, chúng nó hẳn sẽ không lục soát đến." Đem cá đánh vẩy sạch rồi đặt trên ngọn lửa, Tiêu Viêm quay đầu nhìn nữ nhân thần bí bên người.

Bởi vì bộ tủy trên người nữ tử đã bị nghiền nát, cho nên nàng hiện tại đang mặc hắc bào của Tiêu Viêm. Người khác mặc vào đều mang một vẻ đen tối nặng nề, bất quá khi tới trên người nàng lại được thân thể lung linh có lồi có lõm phụ trợ mà tăng thêm vài phần ý vị thần bí, khi dờn bước một đoạn đùi ngọc trắng như tuyết lúc ẩn lúc hiện vô cùng mê người. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Thân thể ưu nhã ngồi xuống, đôi mắt đẹp của nữ nhân thần bí nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang không ngừng vẩy các loại gia vị lên cá nướng, mỉm cười nói: *"Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, thực lực mới đầu giả cũng dám xông vào ma thú sơn mạch."*

"Không có biện pháp a, là bị người ta đuổi giết vào." Tiêu Viêm cười cười, nghiêng đầu hỏi: *"Được rồi, cô tên gì?"*

"*Vân Chi.*" Đôi mắt đẹp hơi loé lên một chút, nữ nhân thần bí lại cười nói.

"*Dược Nham.*" Tiêu Viêm từ trong bình ngọc vẩy ra một ít gia vị đã được phối hợp tỉ mỉ, cũng thuận miệng nói. Vân Chi? Hắn chưa từng nghe qua lúc nào Gia Mã đế quốc lại có thêm một cường giả đấu hoàng tên gọi như thế, có lẽ hơn phân nửa là nàng ẩn giấu thân phận thật.

Nữ nhân tự xưng là Vân Chi cũng không truy cứu tính chân thật trong lời nói của Tiêu Viêm. Tuy nói hiện giờ thực lực bị phong ấn, bất quá một thiếu niên thực lực chỉ mới là đấu giả đối với nàng rõ ràng không có nguy hiểm quá lớn.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi cứ chậm rãi kết thúc như vậy. Mất đi đề tài, hai người đều lâm vào không khí trầm mặc, cho đến khi Tiêu Viêm cầm cá nướng đưa cho Vân Chi, lúc này nàng mới nhẹ nhàng gật đầu với hắn.

Kéo xuống một miếng thịt cá nhỏ, đôi môi đỏ mọng của Vân Chi khẽ nhúc nhích, tư thái chậm rãi ưu nhã làm cho Tiêu Viêm một bên đang ăn ngấu nghiến cảm thấy có điểm tự ti.

"*Ngươi là luyện dược sư?*" Ánh mắt đảo qua mấy bình ngọc bên cạnh Tiêu Viêm, trong thanh âm của Vân Chi thoáng có chút kinh ngạc.

"*Ách, y sư đi...*" Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Tiêu Viêm che giấu thân phận luyện dược sư của bản thân. Hắn cũng không cảm thấy để thân phận bại lộ là một ý kiến sáng suốt.

"*Nga.*" Khẽ gật gật đầu, nét kinh ngạc trong đôi mắt sáng của Vân Chi chậm rãi biến mất, luyện dược sư cùng y sư mặc dù đều có một chữ "*su*", bất quá thân phận rất là khác biệt.

"*Ta có bằng hữu là một vị luyện dược sư đang ở Gia Mã đế quốc chờ ta hoàn thành sự tình nơi này, nếu ngươi nguyện ý, ta có thể giới thiệu ngươi cho hắn.*" Vân Chi khẽ liếm vết mỡ trên đôi môi đỏ mọng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của đôi phương mà lắc đầu: "*Đa tạ, bất quá ta nghĩ hay là quên đi, ta đã có sư phụ.*"

Nghe thấy Tiêu Viêm không ngờ lại cự tuyệt hảo ý của nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi thoáng hiện lên nét kinh ngạc. Sự giới thiệu của mình, không ngờ lại bị người trong cuộc cự tuyệt? Đây chính là nhiều năm như vậy mới gặp lần đầu. Lúc này, Vân Chi cơ hồ có chút xúc động muốn hỏi một câu: Người biết ta muốn giới thiệu người cho ai chứ?

Song xúc động cũng chỉ thoáng loé qua trong lòng. Bằng vào định lực cùng thân phận của Vân Chi, tự nhiên sẽ không đương tràng hỏi những lời như thế mà chỉ là mang theo một chút ý vị không hiểu chậm rãi gật gật đầu.

"Sau khi vết thương khỏi hẳn, cô vẫn định đi tìm Tử Tinh dực sư vương?" Dem miếng thịt cá cuối cùng cắn xuống, Tiêu Viêm miệng đầy nhóc hỏi hàm hồ.

"Án, ta cần phải lấy được tử linh tinh." Vân Chi khẽ thở dài một hơi, nói.

Tiêu Viêm lắc đầu, kiến thức qua trận đấu của nàng cùng Tử Tinh dực sư vương, hẳn hiển nhiên cho rằng cơ hội đắc thủ của Vân Chi sẽ không lớn.

"Ta với nó thực lực khác biệt cũng không xa, chỉ là không ngờ nó lại nắm giữ phong ấn thuật. Lần trước chịu thiệt là do không kịp phòng ngự, lần tái chiến sau, "phong chi cực, vãn sát" của ta không nhất thiết sẽ thất bại như thế." Nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, Vân Chi cau mày nói, trong giọng nói mơ hồ ẩn chứa một nét không cam lòng.

"Chiêu đó đích xác rất mạnh." Đối với thứ quang mang thâm thúy đã đem tiêm giác cứng rắn nhất của Tử Tinh dực sư vương cắt đi một nửa, Tiêu Viêm cũng không hoài nghi uy lực của nó, bất quá nếu thật sự cùng tử tinh phong ấn cứng đối cứng, Tiêu Viêm cũng không biết được ai sẽ thắng.

Ăn xong cá nướng, Tiêu Viêm đứng dậy uể oải duỗi lưng, nói chuyện cùng Vân Chi một lát, sau đó ngồi xếp bằng một bên trên bãi đá, hai tay kết xuất ấn kết tu luyện rồi chậm rãi đích nhắm mắt.

Nhìn Tiêu Viêm bắt đầu tu luyện, Vân Chi cũng đứng dậy, đem ngọc thủ dính đầy mỡ thanh tẩy một chút rồi đi tới trước mặt Tiêu Viêm, đôi mắt sáng nhìn từ trên xuống dưới Tiêu Viêm đang ở trong tu luyện, một lát sau nhíu mày, nhẹ giọng nói: *"Như thế nào lại là hoàng tộc công pháp cấp thấp nhất? Sư phụ của tên tiểu gia hoả này, tựa hồ cũng quá keo kiệt đi."*

Chẳng lẽ hấn không biết đối với người mới tu luyện mà nói, là đại biểu cho cái gì sao?"

Lắc đầu than nhẹ, trong lòng Vân Chi nhất thời đem Dược Lão chưa bao giờ gặp mặt, biến thành một tên sư phụ vô lương làm hồng đệ tử.

"Chờ xong xuôi sự tình liền giúp hấn một phen đi, hạt giống tốt như vậy không nên bị đập hư a." Lắc đầu, Vân Chi cũng ngồi xuống một bên từ từ nhắm mắt, chậm rãi giải trừ tử tinh phong ấn trong cơ thể.

Trong mấy ngày Vân Chi giải trừ phong ấn, bởi vì Tiêu Viêm hết lòng chiếu cố nên quan hệ của hai người cũng dần dần trở nên hữu hảo, mà có lẽ duyên cớ bởi vì phong ấn, hiện tại Vân Chi trong lúc nói chuyện cùng Tiêu Viêm, cái loại cao quý của địa vị cao cũng dần dần phai nhạt đi, cũng làm cho Tiêu Viêm trong lòng thoải mái hơn một chút, dấu sao hấn cũng không thích mấy cái thứ đó.

Cuộc sống đồng cư trong sơn động cứ an tĩnh mà trôi qua hai ngày, song đến ngày thứ ba, lại bị phá vỡ bởi một tiếng sói tru đột ngột phát ra.

Trong sơn động vừa mới ăn trưa xong, nghe thấy tiếng sói tru vang lên không xa ngoài sơn động, Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, vội vàng đứng dậy, cùng Vân Chi liếc mắt một cái, đều là chau mày.

"Như thế nào lại bị phát hiện?" Tiêu Viêm bồn chồn qua lại, trên người hấn mỗi ngày đều được vẩy lên dược phấn che giấu mùi, ma thú khó có khả năng theo dõi hấn mà mò tới nơi này a.

Chau mày, Tiêu Viêm đột nhiên liếc thấy khuôn mặt ảm giáu vẻ áy náy của Vân Chi. Hơi sừng sốt, trong lòng vừa động, cười khổ: *"Cô không nên nói với ta là hôm nay cô có ra ngoài a?"*

Nhìn sắc mặt của Tiêu Viêm, khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi thoáng nổi lên một nét ửng đỏ áy náy, nhăn nhó thấp giọng nói: *"Xin lỗi, ta... hôm nay có đi ra ngoài tắm rửa."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời cũng không biết nói gì, thở dài một tiếng, nắm thật chặt huyền trọng xích sau lưng, cắn răng nói: *"Cô ở chỗ này đừng lộn xộn, ta đi ra ngoài dẫn dụ đầu ma thú kia chạy đi."*

"*Ngươi... thực lực của ngươi... hay là để ta đi đi.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm xoay người định đi ra, trong lòng Vân Chi lại càng thêm áy náy, vội vàng đứng dậy nói.

"*Đừng ở chỗ này đừng nhúc nhích cho ta!*" Cước bộ đột nhiên dừng lại, Tiêu Viêm quay đầu trầm giọng quát: "*Cô ra ngoài thì chỉ càng dẫn tới thêm nhiều ma thú thôi!*"

Bất ngờ bị tiếng quát chói tai của Tiêu Viêm làm cho hoảng sợ, Vân Chi ngây ngốc nhìn thiếu niên phía trước, đầu óc đột nhiên có phần xoay chuyển, này... tiểu gia hỏa này lại dám quát mình như vậy?

"*Không nên ra khỏi động khẩu một bước, nếu không chúng ta đều phải chết ở chỗ này!*"

Đã tới lúc này, Tiêu Viêm cũng không có tâm tư mà để ý tới nữ nhân là đầu hoàng cường giả phía sau, khẩu khí nghiêm khắc nói một câu, rất nhanh chạy ra khỏi sơn động.

Đứng ở một chỗ nhìn bóng lưng thiếu niên biến mấy nơi động khẩu, ngọc thủ Vân Chi đơng đưa lung tung bên người một trận, vẻ mặt tựa hồ không biết nên hiện ra cái gì thích hợp, sau một lúc lâu mới dậm chân, sẵng giọng: "*Tuổi còn nhỏ mà đã hung hăng, lại không lưu tình như vậy, vốn ta còn chuẩn bị giúp ngươi, nếu thích cậy mạnh như thế, vậy ngươi cứ tự mình mà đi.*"

Tuy là nói như vậy, Vân Chi lại đi về phía trước vài bước, nhìn động khẩu sáng choang, nhớ tới lời nhắc nhở Tiêu Viêm lại không thể không dừng bước, trên vầng trán thoáng hiện một nét lo âu.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm ra ngoài, Vân Chi nghe thấy tiếng soi tru kia càng trở nên kịch liệt hơn, một lát sau tiếng sói tru dần dần rời xa, nhưng thiếu niên vẫn chưa trở về.

Lại chờ đợi một lát, Vân Chi rốt cuộc cũng không chịu nổi, răng nghiến nhẹ, ngọc thủ nắm chặt, trường kiếm kì dị bắn ra, âm thanh lạnh lùng nói: "*Tử Tinh dực sư vương, ngươi tên hỗn đản, nếu Dược Nham xảy ra sự tình gì, ta thế nào cũng phải lật tung cái dãy núi này của ngươi!*"

Vừa nói, Vân Chi liền muốn xông ra khỏi động, song lúc này một đạo

nhân ảnh đã đột nhiên từ ngoài lão đảo chạy vào.

"Được Nham? Người không sao chứ?" Nhìn thấy nhân ảnh, Vân Chi mặt ngọc vui vẻ, vội vã chạy tới dò hỏi.

"Đại tỷ, phiền người đừng có ra ngoài nữa, ma thú mà trở lại, ta chỉ có nước bó chân." Máu tươi đầy người nhìn Vân Chi cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã xuống.

Trong nháy mắt ngã xuống, Tiêu Viêm mơ hồ nhận thấy, mình tựa hồ rơi vào trong một khối ôn hương nhu nhuận ngọc nhu nhuận...

(Ôn hương nhu nhuận ngọc - 温香软玉: vừa mềm vừa thơm vừa ấm nóng vừa căng.... anh em tự hiểu nha ^~^)

-----oOo-----

Chương 135: Xuân dược đặc nhá họa: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm từ trong hôn mê thức tỉnh lại, nhưng là mơ hồ cảm giác được, một đôi ngọc thủ ôn nhuận đang quán ngang hông mình, hơn nữa đầu mình tựa hồ như đang dựa vào vật gì đó, trọng yếu nhất là, phía sau lưng hẳn có hai luồng nhu nhuận mềm mại đang gắt gao áp súc..

Trong lòng chậm rãi thanh tỉnh lại, miệng có cảm giác mát lạnh, một dòng nước lạnh có chút thô lỗ đổ vào miệng hẳn, bởi vì kỹ thuật đổ nước của người này không được tốt lắm, làm cho lỗ mũi của Tiêu Viêm, cũng có không ít nước

"Khụ Khụ khụ" Nhân đồng đột nhiên mở ra, Tiêu Viêm vội vàng cúi đầu kịch liệt ho khan, sau một lúc lâu, sắc mặt đỏ hồng mới dần bình thường trở lại, nhìn về mặt có chút ngẩn ngơ của Vân Chi, tay đang bưng chén nước ở phía sau, khóe miệng hơi co quắt, cười khổ nói: "Người có tình làm ta sặc chết phải không?"

Nghe vậy, Vân Chi khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ xấu hổ, đây là lần đầu

tiên nàng chiếu cố nhân, đạt được hiệu quả này, tựa hồ rất không tồi rồi

Buông chén nước trên tay xuống, Vân Chi mỉm cười hỏi: "*Không việc gì chứ?*"

"*Không sao cả*" Lắc đầu, Tiêu Viêm khẽ xoa trán, nói: "*Hoàn hảo chỉ là một đầu nhị giai ma thú, nếu là tam giai, chỉ sợ ta thật sự không quay về được*"

"*Xin lỗi, ta quả thực không muốn việc này xảy ra*" Có lẽ do thực lực tạm thời bị phong ấn, trong mấy ngày gần đây, Vân Chi mở miệng xin lỗi nhiều hơn so với bình thường, việc này nếu để cho người quen của nàng biết được sợ rằng kinh ngạc đến nỗi ngay cả đầu lưỡi cũng nuốt vào

Cười khỏ một tiếng, Tiêu Viêm khoát tay nói: "*Quên đi, cũng là do ta không nói rõ với người*" Nói đến đây, Tiêu Viêm bụng bỗng kêu lêu "*Sùng sục*", điều này làm cho hắn không khỏi có chút xấu hổ

Nghe thanh âm "*sùng sục*" từ bụng Tiêu Viêm, Vân Chi cười khúc khích, tiếng cười thanh thúy êm tai, vươn tay lấy thực vật Tiêu Viêm chuẩn bị từ trước cười dài nói: "*Hiện tại người là người bệnh, công việc nướng cá hôm nay để ta làm đi*"

"*Người nướng cá?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời ánh mắt kinh dị hướng nhìn vị nữ nhân xinh đẹp có thân phận cao quý này

"*Nhìn người làm hai ba lần, ít nhất cũng học được một chút*" Mỉm cười Vân Chi xoay người đi tới chỗ bãi đá, lưu lại trong mắt Tiêu Viêm bóng lưng cong uyển chuyển mê người

Nhìn Vân Chi ngồi xổm trên mặt đất nhóm lửa nướng cá, Tiêu Viêm khẽ cười cười, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, song thủ kết xuất thành ấn tu luyện, sau một lúc lâu thì tiến nhập vào trạng thái tu luyện

Ngồi xổm bên cạnh đồng lửa, Vân Chi mồ hôi đổ đầm đìa đang cố gắng nướng cá, ngẫu nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Viêm đã nhắm mắt tu luyện, không khỏi bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "*Còn chưa từng có người được ăn cá do ta nướng, vậy mà tiểu gia hỏa người còn dám xem thường ta ...*"

Lại chuyển động mộc côn, Vân Chi ánh mắt đảo qua một ít bình ngọc trên bãi đá, lông mày khẽ cau lại, ngọc thủ chậm rãi di động. Một lát sau, đột nhiên cầm lên một bình ngọc nhỏ: *"Đồ gia vị tựa hồ ở trong bình này?"*

Giơ bình ngọc nhỏ lên, Vân Chi nhìn thấy trong bình chứa bột phấn màu trắng, phát hiện tựa hồ không sai biệt lắm so với gia vị trước kia Tiêu Viêm sử dụng. Liên nghiêng chiếc bình nhỏ rắc bột phấn lên trên cá nướng

Một tiếng cười thanh thúy vang lên, khiến cho Tiêu Viêm từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, nhìn trước mặt mình là một con cá nướng đen thui như than. Khóe miệng nhếch lên, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đẹp đang nhìn chằm chằm mình, bất đắc dĩ cười khan nói: *"Đây là người nướng sao?"*

"Đây là lần đầu tiên ta nướng đó, dù không thể ăn được, người cũng phải ăn. Nếu không chờ ta hồi phục ..." Nhìn sắc mặt của Tiêu Viêm, Vân Chi đôi môi đỏ mọng nhếch lên, giọng lên con cá nướng trên tay nhàn nhạt nói. Hàm ý uy hiếp không cần nói cũng biết

"Đại tỷ, ta là người bệnh đó, người không chiếu cố ta tốt thì thôi, ngược tại sao lại độc hại ta?" Nghe thế, Tiêu Viêm nhất thời kêu rên một tiếng, bất quá Vân Chi làm như không để ý tới, tự mình xé một miếng cá nhỏ nuốt xuống, chột lông mày khẽ cau lại, hiển nhiên nàng đối với thủ nghệ của mình, cũng rất là không hài lòng

Thấy lời mình nói không được đếm xỉa tới, Tiêu Viêm đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng nghĩ mình bách độc bất xâm, liền mở miệng cắn một miếng

Miệng đầy vết than cá cháy làm cho môi có chút biến thành màu đen, bất quá Tiêu Viêm biết không thể tránh được, cắn răng đem miếng cá trong miệng nuốt xuống, bất quá hẳn ăn hơn phân nửa là cá còn sống chưa chín, lông mày chậm rãi nhíu lại thân thể có chút không tự nhiên đứng lên

"Cái kia ... Dược Nham, người ... Người có hay không nhận thấy có chút bất thường không?" Vân Chi đứng trước mặt Tiêu Viêm mặt đỏ bừng nhẹ giọng hỏi

Nghe nàng hỏi như vậy, Tiêu Viêm lúc này mới ngẩng đầu lên, trong lòng

không khỏi giật mình, chỉ thấy Vân Chi đang duyên dáng đứng trước mặt, khuôn mặt mỉm cười ửng đỏ mê người, con ngươi linh động lúc này trở nên mê ly, Tiêu Viêm phát hiện ngay cả sau gáy của nàng cũng hiện lên một tầng phấn hồng

"Đích xác là bất thường ..." Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm cũng đã phát hiện ra, chính mình thân thể cũng đột nhiên trở lên nóng rực, hơn nữa luồng hỏa khí còn có xu thế tăng mạnh lên

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt đang cười của Vân Chi bởi vì màn quái dị này mà thoáng hiện lên nét kinh hoàng, sau đó cúi đầu nhìn miếng cá nướng trong tay hai người, khẽ trầm ngâm một lát, trong lòng khẽ động, miệng lưỡi có chút khô khốc, Tiêu Viêm lên tiếng hỏi: "Người, mới vừa nãy người rắc gì lên thân cá? Cầm lại đây cho ta xem một chút "

Nghe Tiêu Viêm hỏi vậy, Vân Chi cũng nhận thức được vấn đề phát sinh đối với hai người là do miếng cá nướng trong tay, lập tức vội vàng từ chỗ bãi đá, cầm cái bình ngọc nhỏ đưa cho Tiêu Viêm

Rất nhanh nhận lấy chiếc bình nhỏ, Tiêu Viêm nhìn thấy bột phấn màu trắng bên trong, khõe mắt nhất thời co rút lại, đặc biệt khi hắn khẽ đem được phấn bỏ vào miệng thử, khuôn mặt biểu lộ, trở nên đặc biệt khó coi

"Làm sao vậy? Gia vị này có vấn đề?" *Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Vân Chi nghi hoặc hỏi*

"Ai nói cho người đây là gia vị?" *Tiêu Viêm có chút khốc không ra nước mắt nói " Ta xem cái đó với cái người sử dụng trước kia tựa hồ không sai biệt lắm ..."* Lúc này Vân Chi tựa hồ cũng hiểu được bản thân mình vô ý đã gây ra họa, thanh âm không khỏi có phần xấu hổ

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm lại phát hiện cỗ tà hỏa trong đan điền ngày càng mãnh liệt, lập tức đan điền co rút lại, mượn đấu khí trong cơ thể cố gắng áp chế cỗ tà hỏa đang khuếch tán

"Vật này thật ra là gì?" *Vân Chi cũng cảm giác được thân thể mình ngày càng trở nên khô nóng, hận không thể cởi sạch quần áo, bất quá dù sao nàng cũng là một vị đấu hoàng cường giả, cho dù thực lực hiện tại bị phong ấn nhưng dù sao vẫn còn định lực, mạnh mẽ đè ép cảm giác khó nóng trong cơ thể, gáp giọng hỏi*

"Cái này ... Là ta trong lúc vô tình phối chế ...Xuân dược " *khuôn mặt mơ hồ ửng đỏ lên, Tiêu Viêm nói*

"Xuân ...Xuân dược?"

Nghe vậy, Vân Chi vẻ mặt nhất thời ngốc trệ lại, óan hận dậm chân mắng:
"Tuổi còn nhỏ mà không học cho tốt, như thế nào lại đi luyện chế cái quỷ đồ vật này, thật không biết tên sư phụ vô lương của ngươi đến tột cùng dạy ngươi cái gì!"

Đôi mắt với Vân Chi đang nổi giận, Tiêu Viêm cũng có chút ủy khuất: "Đại tỷ, vật này của ta, là do ngươi coi nó là gia vị đó "

"Hiện tại làm sao bây giờ? "Lúc này Vân Chi lộ ra bộ dạng ngô nghê, hoàn toàn không còn vẻ uy phong như khi cùng vương giả của ma thú sơn mạch đối quyết

Dùng đấu khí áp chế, dù sao thứ này cũng do ta tùy ý luyện chế ra, dược liệu cũng không mạnh lắm, cố gắng áp chế là được" nói xong, Tiêu Viêm hai mắt vội vã nhắm lại, sau đó vận hành đấu khí trong cơ thể, áp chế dục hỏa đang bốc lên

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt, Vân Chi cũng không nghĩ nhiều, ngồi xuống vận dụng đấu khí để áp chế, bất quá khi nàng vận chuyển đấu khí thì mới phát hiện ra chính mình đấu khí đã bị tử tinh phong ấn hoàn toàn phong bế, đấu khí bị phong bế làm cho nàng không có cách nào áp chế dục hỏa trong cơ thể

Dục hỏa trong lòng ngày càng mãnh liệt, đôi mắt của Vân Chi ngày càng trở nên mê ly, dục hỏa dường như ngày càng xâm lấn lý trí của nàng

"Ngươi chậm rãi áp chế đi, ta không thể ở chỗ này, ta muốn đi ra ngoài!" Một luồng gió mát thổi qua sơn động, khiến cho Vân Chi thanh tĩnh một chút, lập tức cắn răng, hướng sơn động bên ngoài chạy đi

Vốn đang áp chế dục hỏa trong cơ thể, nghe Vân Chi nói như vậy, Tiêu Viêm không khỏi hồn phi phách tán, cho ngươi đi ra ngoài, như vậy không phải là sẽ đem phôi thiên cái địa ma thú đem nơi này phá hỏng đi ư

Vội vàng mở mắt ra, Tiêu Viêm nhảy xuống giường đá, vội vàng từ phía sau ôm lấy Vân Chi

Khi cánh tay Tiêu Viêm ôm lấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại, Vân Chi thân thể chợt cứng ngắc lại, giống như phản xạ không điều kiện xoay người tát một cái lên mặt Tiêu Viêm, bất quá bởi vì trạng thái vô lực, khiến cho ngọc thủ tát trên khuôn mặt Tiêu Viêm nhưng lại mềm mại vô lực, giống như là tình nhân âu yếm nhau bình thường

"Đại tỷ a, vạn nhất người chạy ra ngoài, mất đi lý trí, người phải biết rằng, có một số ma thú đối với nữ nhân đồng dạng là rất có hứng thú đó, tỷ như Hợp Viên nha ..."

Hợp Viên, hai chữ này vừa đập vào tai, Vân Chi khuôn mặt nhất thời tái nhợt đi, nàng cũng đã nghe qua danh tiếng của âm thú này, trong lòng nghĩ nếu như bản thân mình bị ma thú đó làm dơ bẩn, mới nghĩ thôi đã có cảm giác buồn nôn

Đi ra ngoài không được, ở lại cũng không xong, Vân Chi nóng nảy, đột nhiên chu cái miệng nhỏ, cắn vào vai Tiêu Viêm một cái, song gần gũi tiếp xúc với hơi thở nam tử như vậy, cơ thể nàng càng trở nên khô nóng, nhất thời giống như củi khô gặp lửa nhỏ, đột nhiên bùng cháy lên, cái miệng nhỏ đang cắn trên vai Tiêu Viêm chậm rãi buông ra, cái lưỡi đình hương nhẹ nhàng trượt đi, nhẹ nhàng giống như bị mẫu miêu gặm

Trên vai truyền đến cảm giác ẩm ướt, khiến cho cơ thể Tiêu Viêm khẽ run lên, cỗ tà hỏa trong cơ thể vất vả lắm mới đè ép được nay lại bùng lên, cánh tay dùng sức gắt gao ôm lấy cái eo mềm mại nhỏ nhắn vào trong lòng

Trong một lúc mơ hồ đó, Tiêu Viêm đầu hơi lệch ra, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại, miệng khẽ nhếch, một đầu lưỡi ướt át, đột nhiên không thể giải thích được chui vào trong miệng

Hai đầu lưỡi đột ngột giao quân, Tiêu viêm nhãn đồng đột nhiên mở to, giờ phút này hắn như bị sét đánh, thân thể chợt cứng ngắc lên, trong đầu hắn lúc này chỉ xoay quanh một câu nói

"Nụ hôn đầu tiên của lão tử đã mất"

Chương 136: Xuân quang khắp động: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đầu lưỡi trong miệng Tiêu Viêm không ngừng dầy dưa, liên tiếp khoái cảm không ngừng ăn mòn tâm linh Tiêu Viêm, cánh tay càng ngày càng rắng sức, tựa hồ muốn đem nữ nhân trong lòng hòa tan vào thân thể mình

Dục hỏa trong cơ thể ngày càng bành trướng, trong lúc mơ hồ, bàn tay Tiêu Viêm không biết lúc nào đã từ chiếc eo thon mềm mại của Vân Chi, hơi hơi đu động, sau đó xuyên qua hắc bào, sờ sờ vuốt vuốt lên hai khối ngọc bóng loáng mềm mại bên trong

Thân thể hai người tiếp xúc thân mật như vậy, Tiêu Viêm cùng vân chi, đều run rẩy thở nhẹ, Tiêu Viêm hô hấp từ từ dồn dập, bàn tay chậm rãi du động, một lát sau, dĩ nhiên đã nắm lấy ngọn thánh nữ phong mềm mại

Khu vực mẫn cảm đột nhiên bị tập kích, điều này làm cho Vân Chi thần trí vốn đang bị dục hỏa chiếm cứ đột nhiên trở nên thanh tĩnh, thấy tư thế thân mật của hai người hiện tại, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ tái nhợt, nhanh chóng như tia chớp môi thoát ra khỏi miệng Tiêu Viêm, khẽ cắn răng, gian nan thấp giọng nói: "*Dược Nham, ngươi ...Ngươi nếu dám đối với ta làm chuyện này, đợi ta hồi phục ta nhất định giết chết ngươi!*"

Bởi vì đang bị dục hỏa thiêu đốt, thanh âm Vân Chi mơ hồ mang theo vài phần tê dại, bất quá chăm chú lắng nghe, thấy trong thanh âm của nàng có kèm theo tiếng khóc

Thanh âm Vân Chi vang lên giống như một chiếc búa tạ hung hăng nện vào đầu Tiêu Viêm, nhất thời khiến cho hắn thoát khỏi sự khống chế của dục hỏa, nhận thấy tay của mình đang xoa bóp kiêu nữ của đối phương, vội vàng rút tay ra, đầu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, cố liều mạng áp chế dục hỏa đang bốc lên

Trong lúc Tiêu Viêm đang liều mạng áp chế dục hỏa trong cơ thể, Vân Chi thần trí lần nữa lại bị dục hỏa xâm chiếm, cánh tay ngọc xiết chặt thắt lưng Tiêu Viêm, má ngọc không ngừng cọ xát trong lòng ngực hắn, bất quá

ngay lúc thần trí sắp lặn nữa mơ hồ, nước mắt đột nhiên rơi ra từ đôi mắt đẹp, thanh âm mê người từ đôi môi đỏ mọng của Vân Chi truyền ra:
"Được Nham, ta nếu như thất thân, nhất định trước hết sẽ giết người, sau đó sẽ tự sát!"

Nước mắt trong suốt theo một đường chảy xuôi xuống gò má, cuối cùng rơi xuống lồng ngực Tiêu Viêm. Cảm giác lạnh lẽo này khiến cho khóe miệng Tiêu Viêm thoáng hiện lên vẻ khổ sáp, khẽ thở dài một hơi, trong lòng lên tiếng hỏi: *" Sư phụ đừng ở đó mà giả chết, xuyên được này làm thế nào mới hóa giải được?"*

"Hắc hắc đây là một cơ hội tuyệt hảo đó? Nữ nhân này địa vị tại Gia Mã đế quốc sợ rằng là cực cao, người nếu là ..." Được Lão trêu tức cười nói, thanh âm vang lên trong lòng Tiêu Viêm

"Đừng đùa, nàng không phải loại nữ nhân hễ ai sở hữu thân thể mình thì sẽ đi theo người đó, mới vừa rồi người cũng nghe thấy được, nếu như ta thời cơ nàng gặp nạn mà chiếm tiện nghi, nàng sau khi tỉnh lại, hội nhất định đem ta ra giết" Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, cúi đầu nhìn đôi mắt mê ly của nàng. Nhìn khuôn mặt đỏ hồng cao quý của nữ nhân, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Ta năng nhận thấy, nàng thực không phải nói đùa, theo tính tình của nàng, sợ rằng nàng nói được là sẽ làm được"*

"Ai, cơ hội tốt như vậy mà ..." Được Lão dường như có chút tiếc hận thở dài một hơi, sau đó bất đắc dĩ nói *"Người đem đầu khí tụ hội trên tay, sau đó xoa bóp mấy huyết vị trên tiểu phúc, đại thối (Đùi ^^), cùng với cổ của nàng, về phân vị trí của mấy huyết vị hẳn là người đã biết"*

"Ách ..." Nghe Được Lão kể ra mấy vị trí này, Tiêu Viêm khóe mắt hơi co quắt, mấy vị trí này đều là khu vực mẫn cảm của nữ nhân? *Sư phụ người đừng nói xằng bậy nha. Nhân mạng của ta rất quan trọng đó"* Khẽ lau mồ hôi, Tiêu Viêm cười khổ hỏi. Thế nhưng lúc này Được Lão lại trầm mặc đi xuống không nói gì nữa. Bất đắc dĩ, Tiêu Viêm đành phải cắn răng một cái, khom người đem Vân Chi ôm lấy, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên giường đá

Vân chi hiện tại, y phục đã giải khai hơn phân nửa. Xuyên quang không ngừng tiết lộ ra, cực kỳ chói mắt. Điều này càng khiến Tiêu Viêm thêm thê thảm, chẳng những phải liều mạng áp chế dục hỏa, còn phải giả làm thánh nhân trước mỹ nhân đã thoát y nửa thân thể

Song chương chậm rãi giương lên, đem đầu khí tụ tập lại, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn Vân Chi thần trí đang mơ hồ nhẹ giọng nói:
"Đắc tội" Nói xong, Tiêu Viêm không hề chần chừ, hai tay nhanh chóng giải khai hắc bào trên người Vân Chi, cho đến khi bộ ngực sữa tuyết trắng lộ ra, mới vội vàng đình chỉ

Tiêu Viêm nhìn không chớp mắt, chìa ra ba ngón tay nhẹ nhàng đặt tại phía trên gáy ngọc, kiều nữ nửa tắc, chậm rãi di động

Đầu khí từ từ tràn vào cơ thể, tầng lớp đỏ hồng đang lan tràn trên khuôn mặt Vân Chi dần dần đình chỉ khếch tán, vốn đang hô hấp thở dồn, cũng yếu đi bớt nhiều

Thấy cách làm này quả nhiên hữu hiệu, Tiêu Viêm tinh thần phấn khởi. Đầu khí trong cơ thể cấp tốc hội tụ lại trong lòng bàn tay, sau vài phút đồng hồ xoa bóp, Tiêu Viêm ánh mắt hơi hạ xuống dừng lại tại vị trí tiểu phúc của Vân Chi, khu vực này càng thêm mẫn cảm, Tiêu Viêm thở dài một hơi, lần nữa giải khai hắc bào

Lần giải khai hắc bào này, trực tiếp làm cho hai luồng kiều nữ vênh cao mất đi sự trói buộc, nghịch ngợm lửa lò trong không khí

Nuốt một miếng nước bọt, Tiêu Viêm ngón tay tiếp xúc với tiểu phúc bằng phẳng của Vân Chi, sau đó nhẹ nhàng du động, trong quá trình tiếp xúc thân mật như vậy, Tiêu Viêm tự nhiên không nhịn được có chút ham muốn nổi lên

Đầu khí theo vị trí tiểu phúc tràn vào, khuôn mặt đỏ hồng của Vân Chi từ từ giảm đi, phần hòng trên da thịt cũng chậm rãi hồi phục lại vẻ tuyết trắng như ban đầu

Sau vài phút xoa bóp tại tiểu phúc, Tiêu Viêm vội vã đem hắc bào giải khai tiếp, sau khi giải khai đến đùi ngọc của Vân Chi, đem hắc bào từ từ thoát ra, đối với loại bộ vị này, Tiêu Viêm thật sự không dám làm càn, sau khi giải khai đến bộ vị cần xoa bóp, Tiêu Viêm nhanh chóng tìm đúng vị trí huyết vị, sau đó vội vàng nhắm mắt, vận dụng đầu khí áp chế dục hỏa trong cơ thể Vân Chi

Trong lúc Tiêu Viêm nhắm mắt lại, Vân Chi đang nằm trên giường đá,

ngọc thủ hơi hơi có chút nắm lại, lông mi thon dài không ngừng run rẩy, vẻ mặt xấu hổ thoáng hiện lên nét giận dữ, chột léo lên một chút rồi biến mất

Sau một lát, Tiêu Viêm mồ hôi chảy đầm đìa ướt đẫm cũng dời được bàn tay đi, đem hắc bào phủ lại lên người Vân Chi, kịch liệt thở hổn hển, quay đầu nhìn khuôn mặt đã hồi phục lại bình thường của Vân Chi, không khỏi thở dài một hơi

Tiêu Viêm đang khẽ thở phào nhẹ nhõm thì phát hiện đấu khí trong cơ thể bởi vì giúp Vân Chi áp chế dục hỏa mà tiêu hao, nhất thời khiến cho dục hỏa lại một lần nữa bùng lên, khuôn mặt đỏ lên, Tiêu Viêm thân thể run rẩy, nhìn nữ nhân xinh đẹp nằm trên giường đá không có một chút nào phòng bị, cước bộ không tự chủ được đột nhiên bước tới, cúi đầu nhìn đôi môi đỏ mọng ướt át mê người kiều diễm, nhãn đồng hiện vẻ nóng cháy, sau đó chậm rãi cúi đầu. Dường như cảm nhận được hô hấp rạo rục của Tiêu Viêm ngày càng tiến gần mình, ngọc thủ của Vân Chi cũng lặng lẽ nắm chặt lại

Song ngay khi Vân Chi chuẩn bị phòng ngự, hô hấp rạo rục của Tiêu Viêm sắp tiến gần đến gò má của Vân Chi, lại thoáng yên tĩnh lại, một âm thanh thanh thúy vang lên trong sơn động, sau khi âm thanh này vang lên, hô hấp nóng rục từ từ rời xa Vân Chi, nàng nghe thấy tiếng bước chân lão đảo, đang vội vàng chạy ra khỏi sơn động

Tiếng bước chân sau khi biến mất, nằm trên giường đá Vân Chi lúc này khẽ run rẩy, hai mắt khẽ mở ra, nhìn hắc bào trên thân thể mình có chút bừa bãi, đôi mắt đẹp khẽ nhỏ nước mắt rơi xuống, mặc dù nàng mình bạch rằng chuyện đáng sợ nhất cũng không có phát sinh, nhưng cũng biết được Tiêu Viêm thông qua xoa bóp đã nhìn hết xuân quang trên thân thể mình

Với thân phận của nàng, ngày thường dám chắc hẳn không dám làm càn trước mặt mình, càng không đề cập đến việc sờ sờ vuốt vuốt trên thân thể mình, nghĩ đến việc mình bảo tồn thân thể nhiều năm như vậy cùng với nụ hôn đầu tiên, thật không ngờ được lại ở trong sơn động nhỏ này bị một vị thiếu niên nhỏ hơn mình nhiều đoạt đi, Vân Chi có loại cảm giác khóc cười không ra nước mắt

Mất đi đấu khí, Vân Chi so với bình thường cũng bớt đi vẻ lạnh lùng bất cận nhân tình, cái loại thân phận cao cao tại thượng ngày thường cũng như

vậy tạm thời giống như bị phong ấn mà lắng sâu xuống

Nếu là bình thường, Vân Chi tuyệt đối sẽ không do dự rút kiếm chém Tiêu Viêm thành mười tám mảnh, đương nhiên nếu như đấu khí của nàng không bị phong ấn, chỉ bằng cái thứ xuân dược do Tiêu Viêm lung tung chế ra, căn bản là khó có khả năng làm cho thần trí của Vân Chi mơ hồ được

Nằm trên giường đá, Vân Chi hàm răng cắn chặt vào đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, cũng không biết là đang nghĩ gì

Sau khi chạy ra khỏi sơn động, Tiêu Viêm hướng thác nước không xa sơn động điên cuồng chạy đi, dục hỏa trong cơ thể lan tràn cơ hồ khiến cho người hắn giống như lò lửa, khuôn mặt một lần nữa đỏ rực lên, nghe được tiếng thác nước oanh long long truyền vào tai, Tiêu Viêm điên cuồng lao đầu xuống, nước lạnh tràn vào đầu, khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy thư sướng

"Phù phù!" Tiêu Viêm giống như con cá chép bơi lội trên mặt hồ, thân thể trầm xuống đáy nước, tùy ý để sự lạnh lẽo của hồ nước kích thích hồng làm giảm đi nhiệt độ trong cơ thể

Từ nạp giới lấy ra một khóa hời khí đan nuốt vào miệng, Tiêu Viêm tại đáy hồ, hai chân khép lại ngồi xuống, sau đó vận chuyển đấu khí điên cuồng khu trục dục hỏa trong cơ thể ra ngoài

Dưới sự kích thích của hồ nước cùng với việc đấu khí chậm rãi khôi phục, cảm giác nóng cháy trong cơ thể Tiêu Viêm dần dần bớt đi, dục hỏa trong cơ thể cũng dần lắng xuống

"Bùm" Mặt hồ đang yên tĩnh, đột nhiên có một đầu người phá thủy lao ra, Tiêu Viêm khẽ lau đi chút nước đọng trên khuôn mặt, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang toàn thân có chút vô lực thở ra một hơi, chậm rãi bơi lại bờ, thân thể dựa vào nham thạch, không ngừng thở phì phò

Đôi mắt híp lại nhìn lên bầu trời, Tiêu Viêm đầu lười đột nhiên liếm liếm môi, Vân Chi dung nhan xinh đẹp cao quý như vậy, lần nữa lại hiện lên trong đầu, lúc trước trong sơn động, nữ nhân vốn cao quý như nữ thần này, lại trước mặt mình lộ ra vẻ xuân quang mê người như vậy, khiến cho tâm thần Tiêu Viêm thấy có chút hư vinh

Khẽ cười khô một tiếng, lắc lắc đầu, Tiêu Viêm biết, mặc kệ sau này có như thế nào đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Viêm được biết đến mùi vị của nữ nhân, khoảnh khắc này sẽ vĩnh viễn lưu lại trong tâm trí hắn, khó có thể xóa đi được

"Ai..."Không thể hiểu được khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm liền đứng lên, sau đó có chút không yên chậm rãi trở lại sơn động

Tới gần sơn động, Tiêu Viêm hít sâu vào một hơi, nhẹ giọng lầm bầm:
"Nàng hẳn là đã tỉnh dậy?"

Bàn tay khẽ nắm lại, Tiêu Viêm cất bước đi vào sơn động, ánh mắt dừng lại trên bãi đá có chút sừng sốt, vốn dĩ Vân Chi phải nằm trên giường đá, nhưng hiện tại lại không thấy bóng dáng đâu

Khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ bối rối, Tiêu Viêm vội vàng tiến lên trước vài bước, vừa muốn mở miệng la lên, thì thấy cổ mình đột nhiên có cảm giác mát lạnh, một chuỗi trường kiếm kì dị đang kề sát yết hầu mình

Thân thể chợt có chút cứng ngắc, Tiêu Viêm khước mắt phiêu phiêu nhìn về phía sau, thấy một thân hắc bào, Vân Chi, trường kiếm trong tay, vẻ mặt băng hàn ở phía sau

-----oOo-----

Chương 137: Phá giải phong ấn: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn động, nữ nhân cầm trường kiếm áp vào yết hầu thiếu niên, tình cảnh đầy quỷ dị và nguy hiểm

Yết hầu truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm cho Tiêu Viêm cả người da gà nổi lên, chậm rãi giơ tay lên, tỏ vẻ như mình trong sáng vô tội, cười khô nói: " Ta không có đối với ngươi làm chuyện gì có lỗi "

Nghe vậy, trên khuôn mặt băng hàn của Vân Chi thoáng hiện lên nét ửng

đỏ, trong lòng hung hăng nghĩ, đúng thật người không có làm chuyện đó, nhưng người đối với ta như vậy thì có khác gì so với làm chuyện đó đâu?

Đôi mắt đẹp khẽ lóe lên, song ngọc thủ cầm trường kiếm của Vân Chi nhưng lại không có di động chút nào, ánh mắt khẽ nhúc nhích, thấy trên khuôn mặt của Tiêu Viêm còn có dấu ấn bàn tay đỏ bưng trên mặt, hiển nhiên âm thanh vừa rồi vang lên trong sơn động hiển nhiên là do Tiêu Viêm tự tát vào mặt mình gây ra

Nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiêu Viêm, Vân Chi cảm thấy có chút tức cười, bàn tay hơi nới lỏng ánh mắt hiện lên nét nhu hòa, một lúc lâu sau, một âm thanh sa sút tinh thần mệ mỏi vang lên, vô lực thu hồi trường kiếm lại, quay về sơn động bước đi, trường kiếm trà trà lên vai Tiêu Viêm, thản nhiên nói: "*Chuyện hôm nay, chúng ta coi như chưa phát sinh cái gì, nếu người mà truyền ra ngoài, ta hội nhất định giết người "*

Đứng chôn chân một lúc, nhìn bóng lưng uyển chuyển mê người kia, Tiêu Viêm hai mắt từ từ nhắm lại khẽ thở dài một hơi, khóe miệng bất đắc dĩ lộ ra vẻ khổ sáp, đích xác loại sự tình này vốn phải quên đi, với thân phận của hắn so với nàng mà nói thì, mình chỉ như con cóc ngồi dưới đáy giếng, còn nàng là thiên nga bởi vì gặp rủi ro nên bản thân mới có dịp may mắn vượt ve, bất quá khi nàng hồi phục thì bầu trời rộng lớn kia mới là cuộc sống của nàng, mà cóc thì vẫn như cũ chỉ có thể ngồi dưới đáy giếng mà khao khát nhìn lên bầu trời rộng lớn mà thôi

Đấu hoàng, đó là một khoảng trống khó có thể san lấp, có lẽ sau này Tiêu Viêm có cơ hội đạt được cảnh giới này, bất quá ít nhất không phải bây giờ, hơn nữa vị nữ nhân cao quý kiêu ngạo này, hội cũng không tin tưởng, một gã thiếu niên vền vẹn chỉ có thực lực đấu giả có thể bước được vào cấp độ trên, cho dù hắn thiên phú không kém. Nhưng đây cũng không phải điều kiện tất yếu để sau này có thể trở thành đấu hoàng cường giả

Chỉ là một giặc mộng xuân mà thôi ..." Thấp giọng lầm bầm, lắc lắc đầu, Tiêu Viêm cũng chậm rãi bước vào sơn động, nhìn khuôn mặt lãnh đạm kia, đang nhắm mắt cố gắng phá tan phong ấn, Tiêu Viêm cũng chỉ biết nhún vai ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện đấu khí

Hai người đều trầm mặc, sơn động rơi vào trạng thái yên tĩnh, trải qua sự việc xấu hổ ngày hôm nay, hai người khó có thể tái hòa hợp lại như trước kia nữa

Không khí trầm mặc này duy trì mãi tận tới buổi trưa, Tiêu Viêm nhân lúc rỗi rãi trong khoảng thời gian này đi ra ngoài đánh bắt cá, ngồi xỏm bên cạnh đồng lửa, có cảm giác không thoải mái trong lòng, tùy ý xoay nhẹ mộc côn, đột nhiên phát hiện có điều lạ ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt đẹp linh động kia cũng không biết khi nào đang nhìn mình

Hai cặp mắt đột nhiên đối nhãn với nhau, sau đó giả bộ như không có việc gì, chậm rãi tăng lò đi

Lại xoay cá nướng trên mộc côn lần nữa, Tiêu Viêm từ trên mộc côn lấy ra một con cá, đưa cho Vân Chi

"Người ăn đi. Ta không đói bụng" *"Mi mắt khê hạ xuống, Vân Chi nhẹ giọng nói. Song khi lời mới nói ra thì tiểu phúc lại có cảm giác hơi rụt rụt lại, bất quá nàng cũng mặc kệ cái bụng đang ra sức kháng nghị quật cường nhắm mắt lại*

"Yên tâm đi, dược liệu trong chiếc bình kia ta đồ đi rồi" Thấy Vân Chi không chịu tiếp nhận, Tiêu Viêm trêu đùa nói

Khê mở mắt Vân Chi ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, khuôn mặt kiêu diễm ngược lên, nhìn về mặt tươi cười của thiếu niên bên cạnh đồng lửa, đôi mắt thoáng hiện lên vẻ dịu dàng. Không thể phủ nhận khuôn mặt thanh tú của Tiêu Viêm phối hợp với tuổi tác của hắn khiến cho mọi người nhìn qua đều có cảm giác hắn có vẻ vô hại

Nhìn chằm chằm con cá nướng trên tay Tiêu Viêm, Vân Chi hồi tưởng lại mọi chuyện vừa mới xảy ra. Kỳ thật hết thảy mọi việc đều là do mình bưng bình muốn tự nướng cá mà ra, thiếu niên trước mặt bất quá vì mình mà bị liên lụy theo. Mặc dù cái loại tai nạn vô ý này chỉ cần là nam nhân đều sẽ bất chấp mà chấp nhận ...

Khê thở dài một hơi, Vân Chi rốt cục cũng tiếp nhận con cá nướng trong tay Tiêu Viêm. Cái miệng nhỏ nhắn khê cắn một cái. Ở bên cạnh thiếu niên đột nhiên nói: "Cẩn thận chút đi, không sợ nóng bỏng miệng hay sao?"

Nghe Tiêu Viêm nói, Vân Chi không khỏi sùng sốt, chột lờm hắn một cái, nói: "Người đã gặp qua một đầu hoàng nào sợ nóng chưa?"

Xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm cũng lấy một con cá nướng đưa lên miệng, ngấu nghiến nuốt xuống

Có chút chậm rãi đưa từng miếng cá nhỏ vào cái miệng nhỏ nhắn, có lẽ do Tiêu Viêm vô ý nói lúc trước, Vân Chi tâm tình có chút buông lỏng, nuốt miếng cá xuống, nhẹ giọng nói: "Ngày mai, ta năng sẽ phá giải được phong ấn "

Cái miệng đang mở to nuốt một miếng cá to đột nhiên bị kìm hãm lại, Tiêu Viêm một hơi nuốt cả một miếng cá to xuống bụng, khẽ thở dài một hơi, không biết vì sao, hắn luôn luôn có cảm giác, Vân Chi lần này khôi phục lại thực lực đấu hoàng, quan hệ kiêu diễm của hai người bây giờ sẽ tuyên cáo chấm dứt, nàng vẫn như trước kia cao cao tại thượng là đấu hoàng cường giả, còn mình cũng vẫn như cũ chỉ là một gã đấu giả nhỏ nhoi đang cố gắng phấn đấu để trở thành một gã đấu sư, hai người có lẽ khó có thể có được quan hệ tốt đẹp như bây giờ nữa

Nghĩ tới đó, Tiêu Viêm nhận thấy miếng cá nướng trong miệng đang thơm ngon ngào ngạt trở nên có chút vô vị, đem con cá nướng trên tay đặt xuống, hàm hồ nói " *Thật không? Vậy phải chúc mừng rồi?"*

"Hồi phục thực lực, ta sẽ đi tìm tử tinh dực sư vương" Dường như không nhận ra tâm tình của Tiêu Viêm, Vân Chi cứ thế nói ra

"Ta thật hy vọng ngươi tiếp tục bị nó phong ấn ..." Vùi đầu gặm cá nướng, Tiêu Viêm không tự chủ được đột nhiên nói ra như vậy

Nghe vậy, Vân Chi mày liễu nhất thời dựng đứng lên, con cá nướng trong tay cuồn cuộn ném về phía Tiêu Viêm, sáng giọng nói " *Cái miệng quạ đen của ngươi nói cái gì thế? "*

Trở tay bắt lấy con cá nướng đang bay tới, Tiêu Viêm nhìn thấy dấu răng thật nhỏ trên thân nó, nhếch miệng cười. giống như đang cầm bảo bối, chậm rãi gặm lên

Nhìn Tiêu Viêm cầm lấy con cá nướng mình đang ăn không ngừng gặm ăn, Vân Chi, khuôn mặt đang cười hiện lên nét ửng đỏ, gắt lên: *"Ăn đi, ngươi ăn no mà chết đi "*

Giải quyết xong con cá nướng, Tiêu Viêm cảm thấy bụng no no, nghiêng

đầu hỏi ""Mặc dù câu hỏi của ta có chút nhảm nhí, bất quá ta vẫn muốn hỏi, người có cần ta giúp không?"

Nghe Tiêu Viêm nói câu này, Vân Chi thoáng trầm ngâm, đột nhiên hơi hơi gật gật đầu, ánh mắt đảo qua thân sắc đang kinh ngạc của Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "Tử linh tinh, bình thường được đặt bên trong sơn động, lần trước ta vốn muốn tìm hành tiến vào, nhưng cuối cùng bị nó phát giác ra ...Chờ ngày mai ta khôi phục thực lực, ta sẽ dẫn dụ Tử Tinh Dực Sư Vương rời đi, về phần người ...thì tiến vào tử tinh sơn động giúp ta tìm kiếm tử linh tinh "

"Giúp người việc này thì không thành vấn đề, bất quá ta chỉ là một gã đầu giả, mặc dù nói ra có chút mất thể diện, bất quá bên trong ma thú sơn mạch này, tùy tiện một đầu tam giai ma thú là có thể giải quyết ta " Giang tay, Tiêu Viêm cười khỏ nói

"Người không cần phải lo lắng, ngày mai chờ ta phá giải phong ấn, ta sẽ sử dụng bí pháp, khiến cho người trong một thời gian ngắn đạt được một ít lực lượng, dựa vào lực lượng này, người hẳn có thể tiến vào bên trong sơn động, dù sao bên trong tử tinh sơn động, rất ít ma thú nào dám vào " Vân Chi nói

Tiêu Viêm hơi hơi gật gật đầu

"Người đeo lấy khối thủy tinh này bên người, chỉ cần đến gần tử linh tinh, nó sẽ nóng lên, người chỉ cần dựa vào nhiệt độ cao thấp của khối thủy tinh này, dễ dàng có thể tìm ra nó "Từ nạp giới trên một ngón tay khẽ lấy ra một khối thủy tinh cấp đưa cho Tiêu Viêm, Vân Chi mỉm cười nói

Tiếp nhận thủy tinh hình lục lăng, Tiêu Viêm liền đeo nó lên trên cổ, hơi hơi cười nói: "Ta sẽ cố hết sức "

Nhìn nụ cười của Tiêu Viêm, Vân Chi khẽ gật đầu, vấn đề này thảo luận xong, hai người không còn đề tài để nói, không khí lại rơi vào trạng thái trầm mặc

"Người nghỉ ngơi đi, ta còn muốn tu luyện một hồi " Phá vỡ trầm mặc, Tiêu Viêm hướng Vân Chi cười cười nói, sau đó ngồi xếp bằng trên bãi đá, nhắm mắt tiến nhập trạng thái tu luyện

Ngồi trên giường đá, Vân Chi chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu niên, một lúc lâu sau khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nằm xuống, trong miệng nhẹ giọng lầm bầm nói: "Ngủ thôi, bước sang ngày mai, mọi việc sẽ trở thành dĩ vãng "

Không khí bên trong thạch động yên tĩnh một hồi lâu, Tiêu Viêm vốn dĩ đang nhắm mắt tu luyện đột nhiên hai mắt mở ra, quay đầu nhìn mỹ nhân đang ngủ trên giường đá, chậm rãi bước tới giường đá, ánh mắt lưu luyến đảo qua những đường cong mê người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi

Ánh mắt chăm chú nhìn nàng trong lòng Tiêu Viêm thâm nghĩ có lẽ đây là lần cuối có thể năng như thế này nhìn nàng, một lát sau, Tiêu Viêm lấy ra từ nạp giới một bộ đai hắc bào, nhẹ nhàng phủ lên người Vân Chi, sau đó mới xoay người bước đi, lưng đeo huyền trọng xích, hướng sơn động bên ngoài bước đi, ban đêm thường là lúc ma thú cao trào hoạt động, hẳn vẫn cần phải chăm chú duy trì cảnh giới

Lúc Tiêu Viêm xoay người bỏ đi, vốn dĩ đang nhắm mắt ngủ say, Vân Chi, đôi mắt khẽ mở ra, lẳng lặng nhìn bóng lưng đeo cự xích quái dị của thiếu niên, chậm rãi tiêu biến vào bóng đêm bên ngoài sơn động, ngọc thủ khẽ vuốt hắc bào bao trùm trên thân thể, tâm cảnh vốn đang tĩnh lặng của nàng không hiểu sao lại chợt trở nên xao động

"Ai..." Âm thanh than nhẹ trong sơn động vang lên sau đó chậm rãi biến mất

Đương đang chìm sâu trong giấc ngủ, đôi mắt có chút mông lung buồn ngủ của Tiêu Viêm chợt mở to ra, Tiêu Viêm đột nhiên mãnh liệt quay đầu hướng sơn động nhìn

Bên trong sơn động, trên chiếc giường đá, Vân Chi đang ngồi xếp bằng trên đó, trường kiếm kỳ dị đặt giữa hai chân nàng, hôm nay, nàng đã thay một bộ váy trắng, mái tóc đã búi thành hình phượng hoàng như trước tỏa ra vẻ cao quý, khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng ưu nhã, bộ dạng nhu nhược mấy ngày trước đây cơ hồ đã hoàn toàn biến mất

Dường như cảm nhận được Tiêu Viêm đã thức tỉnh, Vân Chi đôi mắt đẹp cũng khẽ mở ra, ánh mắt khẽ đảo qua Tiêu Viêm, thản nhiên nói: "Đã thức dậy?"

Âm thanh thanh thúy mơ hồ vang lên, bất quá bây giờ có phần trong trẻo hơn nhưng ẩn trong đó có thể thấy được vẻ lạnh lùng, giống như hai người xa lạ nói chuyện với nhau

Ánh mắt đảo qua người Vân Chi, Tiêu Viêm chậm rãi thở dài một hơi, nghiêng đầu nói: "Phong ấn đã phá giải?"

"Ân " Thản nhiên gật gật đầu, Vân Chi thân hình khẽ nhúc nhích, lần này xuất hiện, dĩ nhiên trực tiếp đối mặt với Tiêu Viêm, đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt thiếu niên nói: "Đi thôi, sau khi rời khỏi đây, ta sẽ giúp người tạm thời tăng thực lực lên "

Nói xong nàng chậm rãi xoay người bước ra ngoài sơn động, bước chân ưu nhã xinh đẹp mê người

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng mỹ nhân rời khỏi sơn động, Tiêu Viêm đột nhiên nói: "Ta chỉ thích Vân Chi của mấy ngày trước đây..Còn hiện tại người bây giờ ta rất là không thích "

Đứng ở ngoài sơn động, bóng lưng xinh đẹp hơi cứng lại, cước bộ dừng lại, một lát sau mới tiếp tục cất bước đi

-----oOo-----

Chương 138: Liên thủ hành động: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặt trời đã mọc lên cao, Tiêu Viêm chăm chú nhìn bóng người thon dài đang ưu nhã dựa trên khối cự thạch, ánh mặt trời khẽ chiếu nên thân thể, khiến thân thể nàng như được bao trùm trong một tầng lưu quang chói lọi

Bộ dạng hiện tại của Vân Chi, tựa giống như ngày Tiêu Viêm trốn ở một bên lén nhìn nàng cùng Tử Tinh Dục Sư Vương chiến đấu, khí độ ung dung cao quý, mang theo nét lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác mặc cảm tự ti khi đối mặt với nàng

Dường như nhận ra ánh mắt Tiêu Viêm đang nhìn mình, Vân Chi chậm rãi xoay người, đôi mắt đẹp khẽ nhìn đôi con ngươi đen kịt một cái, rồi rất nhanh dời đi, bình thản nói: *"Ta sẽ giúp ngươi trong khoảng thời gian ngắn đạt tới thực lực đấu sư hơn nữa là phong thuộc tính, có thể giúp ngươi tăng phúc tốc độ lên không ít, nếu gặp phải ma thú ngăn cản, ngươi tận lực đừng có đối chiến với chúng, miễn cho thanh ba chiến đấu đưa thêm nhiều ma thú tới, đến lúc đó, ngươi sợ rằng ..."*Nói đến đây, Vân Chi đột nhiên dừng lại, bỗng nhìn Tiêu Viêm chằm chằm

"Ân " Đang khẽ suy nghĩ, Tiêu Viêm dường như cũng không nhận ra được thanh âm của Vân Chi không cẩn thận lộ ra vẻ quan tâm, chỉ là hơi hơi gật đầu

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Tiêu Viêm, Vân Chi mày liễu không biết vì sao, hơi hơi nhất tức, chợt lắc mình nhẹ nhàng rời khỏi cự thạch, xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: *"Bắt đầu thôi?"*

"Ân"

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Vân Chi ngọc thủ chậm rãi lộ ra, sau đó nhẹ nhàng áp vào trên lưng Tiêu Viêm, khuất chỉ khinh đạm, một cỗ mãnh kinh đấu khí quán chú mà vào, cỗ đấu khí này mạnh mẽ xông vào cũng không vì thân thể xa lạ mà có nhiều bạo động, dưới sự khống chế của Vân Chi, chúng nó cực kỳ ôn thuận chảy xuôi trong kinh mạch của Tiêu Viêm

Luồng đấu khí này hùng hồn chảy xuôi, khiến cho đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm nhanh chóng tràn ngập, cảm giác được một cỗ lực lượng trước nay chưa từng có, hơi hơi cử động thân thể, các khớp xương như được thoát thai hoá cốt, âm thanh ba lạp vang lên không ngừng

Xiết chặt nắm tay lại, Tiêu Viêm khuôn mặt thoáng hiện lên nét tò mò, đấu sư lực lượng là đây sao? Quả nhiên đấu giả không thể so bì được

Tùy ý vận dụng thân thể, Tiêu Viêm phát hiện thân thể chính mình, tựa hồ bây giờ nhẹ nhàng đi rất nhiều hiển nhiên đây là do tác dụng của phong thuộc tính đấu khí trong cơ thể, khó trách đấu giả tu luyện phong thuộc tính công pháp, tốc độ đều mau lẹ như vậy

"Lượng đấu khí này chỉ đủ cho ngươi dùng hai giờ, khoảng thời gian hai giờ này ngươi cần phải lên vào tử tinh sơn động lấy cho được tử linh tinh"

đi ra " Vân Chi nhẹ giọng nhắc nhở: "Ta sẽ tận lực đem Tử Tinh Dực Sư Vương ngăn cản, bất quá người cần nắm chặt khoảng thời gian này, sức sinh đở trí tuệ cũng không thấp hơn so với loài người, vạn nhất nó phát hiện ta, sau này sợ rằng không có nhiều cơ hội

"Ân.Hành động thôi? "Gật gật đầu, Tiêu Viêm đứng ở bên cạnh nhìn dung nhan động lòng người của nàng cười nói

"Ân "Vân Chi khẽ gật đầu, thân thể vi chấn, sau lưng một đôi cánh năng lượng màu xanh, chậm rãi xuất hiện.Bất quá khi nàng ngẩng đầu nhìn động tác của Tiêu Viêm chợt sửng sốt, sau đó khuôn mặt cười thoáng hiện lên nét ửng đỏ.Xấu hổ tức giận nói: "Người làm gì vậy?"

Tiêu Viêm đang làm ra tư thế ôm, nghe Vân Chi hỏi vấn đề này, không khỏi mở to hai mắt, cực kỳ ngạc nhiên: "Khoảng cách xa như vậy, người sẽ không nghĩ để ta một mình chạy tới đó chứ? Vạn nhất trên đường gặp tứ giai, ngũ giai ma thú, ta đây không phải chưa đi được nửa đường đã chết non sao?"

Lông mi thon dài run rẩy dữ dội, một lát sau, Vân Chi đành phải hít sâu vào một hơi, bất đắc dĩ gật gật đầu

Thấy nàng gật đầu, Tiêu Viêm khoe miệng nhếch lên, chậm rãi bước tới, lần nữa đem vị nữ nhân cao quý này ôm vào trong lòng

"Không nên lộn xộn nếu không ta sẽ vút người xuống!"Khẽ thanh tỉnh lại nghĩ tới việc mình đã khôi phục lại toàn bộ thực lực vậy mà một lần nữa để cho thiếu niên này ôm vào lòng, Vân Chi thân thể mềm mại thoáng có chút run rẩy chậm rãi hít vào một hơi, mạnh mẽ áp chế tâm tình nhàn nhạt mở miệng uy hiếp nói

Mỉm cười gật gật đầu, Tiêu Viêm thấp giọng lâm bảm: "Dù sao cái gì nên động ta cũng động hết rồi "

Gò mà xinh đẹp hơi hơi đỏ lên, Vân Chi làm bộ như không có nghe thấy nói thầm, đôi cánh sau lưng hơi hơi rung lên, hai người nhanh chóng bay lên khỏi mặt đất, một lát sau đã bay vút lên trên cao

Vừa mới bay lên trên cao, Tiêu Viêm giống như bạch tuộc, quấn lấy Vân Chi, khiến nàng tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút trắng bệch, mới có

không bao lâu mà tên này đã đem lời nói của mình ba bảy hai mươi một vút ra ngoài mắt tiêu, da mặt quả nhiên dày tới cực điểm

Khuôn mặt băng lạnh lại, Vân Chi đem tốc độ triển khai đến mức tận cùng, trên không trung, thanh quang chợt lóe, bóng người đã di chuyển ra ngoài trăm thước

"Nga, đúng rồi, người rốt cục là đã đạt tới mấy tinh đấu hoàng? Không thèm để ý tới tốc độ bay, Tiêu Viêm miệng khẽ chạm vào vành tai Vân Chi, đột nhiên lên tiếng hỏi

Nhiệt khí từ bên tai truyền đến, làn cho thân thể đang phi hành của Vân Chi khẽ hoảng hốt, đôi mắt đẹp thoáng nhìn Tiêu Viêm, thản nhiên nói:
"Tam tinh "

"Thế Tử Tinh Dực Sư Vương được xem như mấy tinh? " Tiêu Viêm cau mày dò hỏi

"Ma thú cũng không dễ để phân chia thành mấy tinh cấp bậc, nếu là so về đấu kỹ để tranh hơn thua, nó nhiều lắm chỉ có thể cùng nhị tinh đấu hoàng chống lại, bất quá ma thú am hiểu nhất là cận thân chiến đấu, mà Tử Tinh Dực Sư Vương nếu nói về cận thân chiến đấu, có thể so sánh với tứ tinh, thậm chí là ngũ tinh đấu hoàng " Vẫn phi hành nhanh như chớp, Vân Chi bình tĩnh nói: *"Tổng hợp lại, nó thân mình thực lực, có lẽ coi như là tam tinh đấu hoàng đi "*

"Khó trách ngày ấy cận thân chiến đấu, ngươi lại bại nhanh như vậy, tên kia cận thân công kích đích xác rất mạnh, ngươi trước ngực bị thương ..." Tiêu viêm có vẻ đăm chiêu gật đầu, sau đó còn chưa nói hết, thì kinh hãi phát hiện thân thể mình đột nhiên hạ xuống rất nhiều, lập tức vội vã hoảng sợ ôm chặt Vân Chi, ngẩng đầu nhìn gờ má xấu hổ tức giận của nàng, đành phải bắt đắc gĩ lắc đầu

"Ngươi mà còn ǎn nói bậy bạ nữa, ta sẽ đem ngươi vút xuống!" Đấu võ mồm với Tiêu Viêm Vân Chi ngoại trừ chỉ biết uy hiếp ra, thật đúng là không nghĩ ra biện pháp gì nữa

"Được rồi, không nói ..." Tiêu Viêm cười khan gật gật đầu, hẳn thật sự rất sợ nữ nhân này nóng nảy đem mình vút xuống,thì thật là một chuyện vui lắm

"Bất quá vết thương của người cũng tốt lắm, lần trước ta xem qua không có để lại thành vết sẹo khó coi " Mặc dù không hiểu hết ý câu nói này của Tiêu Viêm, thế nhưng cũng làm cho Vân Chi khuôn mặt nháy mắt bỗng trầm xuống, chuẩn bị đem thiêu niên này nếu khiêu khích quá giới hạn của mình sẽ đem hẳn vứt xuống

"Ta ngày sau sẽ phối chế cho người một ít dược liệu, giúp người đem vết sẹo đó bỏ đi, người đẹp như vậy, lưu lại vết sẹo như vậy rất là không tốt "
"Câu kế tiếp truyền ra từ miệng Tiêu Viêm khiến cho Vân Chi tâm tình khẽ run rẩy, cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt thiêu niên, vẻ mặt tức giận chậm rãi thu liễm lại, ra vẻ bình thản nói: "Không cần, sự tình nơi đây kết thúc, ngày sau cơ hội gặp mặt có lẽ là rất ít "

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt sửng sốt, chợt tự chế giễu lắc đầu. Xem ra mình đã tự làm xấu mặt rồi, nhân gia người ta là một đầu hoàng cường giả, kiếm một ít đan dược không phải là rất đơn giản sao ....

Tiêu Viêm bỗng trầm mặc, rốt cục không nói gì nữa, đoạn đường còn lại, Vân Chi mặc dù thấy được thanh tĩnh trở lại bất quá không biết vì sao, thiêu vắng di thanh âm của thiêu niên bên tai, nòng trong lòng lại có chút khó chịu. Không một tiếng động đã hạ xuống một bãi đá ngổn ngang

Sau khi hạ xuống mặt đất, Tiêu Viêm cực kỳ tự giác buông Vân Chi ra, ánh mắt đảo qua tọa thất không xa trên dãy núi, trên đỉnh núi, một cái động cực lớn bị che lấp bởi nhánh cây, như ẩn như hiện

"Nơi đó là động phủ của Tử Tinh Dực Sư Vương?" Đứng trên tảng đá phía sau, Tiêu Viêm cẩn trọng đem tầm mắt hướng đỉnh núi đối diện, nhẹ giọng dò hỏi

"Án " Hơi hơi gật gật đầu, Vân Chi, ánh mắt chậm rãi đảo qua sơn động phụ cận, lông mày đen nhánh cau lại nói: *"Phòng ngự chung quanh cũng rất sâm nghiêm, tên kia cũng đã có chút cảnh giới a"*

Động khẩu có một ít cao giai ma thú, ta sẽ tận lực đánh chết hoặc làm chúng nó bị thương, người nhân cơ hội đó, len lén vào động phủ đi "
Quay đầu, Vân Chi dặn dò nói

"Hào "Tiêu Viêm gật gật đầu, ý biểu lộ đã hiểu được

Nhìn thấy mọi việc hết thảy đã được phân phó thỏa đáng, Vân Chi cũng hơi yên tâm, lúc phi thân đi, khẽ quay đầu nói với Tiêu Viêm: "Ngươi cũng cần cẩn thận một chút, chia ra làm việc thôi "

Mỉm cười, Tiêu Viêm cười nói: "Ngươi cũng cẩn thận một chút, mặc dù ta rất thích ngươi bị phong ấn, bất quá vẫn hi vọng ngươi không có việc gì "

Bất đắc dĩ lắc đầu, Vân Chi cũng không có nói nhảm, đôi cánh sau lưng rung lên, thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển bay lên trên cao, sau đó như một tia chớp hướng động khâu phái trước bay đi

Vân Chi vốn dĩ không muốn ân oán, cho nên khi nàng tiến vào vùng phụ cận sơn động khoảng trăm thước thì từng đợt tiếng thú hô lên, vang vọng cả dãy núi

Ngọc thủ nắm chặt, trường kiếm màu xanh kỳ dị, đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, Vân Chi thân hình hóa thành một quang ảnh màu xanh, trong thời gian ngắn lao xuống khu rừng rậm bên cạnh sơn động, nhất thời từng tiếng thú thê lương hô lên, đông đảo ma thú, ở phụ cận sơn động hoảng sợ chạy trốn, dưới con mắt của ma thú một gã đầu hoàng cường giả không khác gì một ác ma hung ác, căn bản đối chiến không có một đường xuống

"Nữ nhân loài người, ngươi dĩ nhiên còn dám xuất hiện? Hôm nay ta nhất định lấy tính mệnh ngươi báo mối thù hủy giác "

Tại lúc ma thú thủ vệ bị Vân Chi ngược sát, bên trong động phủ to lớn, Tử Tinh Dục Sư Vương nổi giận rít gào, bạo vang lên khắp chân trời

Theo âm thanh rít gào vang lên, một đạo quang ảnh màu tím như một tia chớp từ bên trong động, bay vút ra, tức khắc bạo khởi quang hoa, khu rừng rậm trong nháy mắt bị phá hủy thành một mảnh hỗn độn

Rừng rậm nhất thời bị phá hủy, hai đạo quang ảnh màu tím và màu xanh, một truy một cản, sau đó tại trên cao nghìn thước hung hãn va chạm vào nhau

Ánh mắt phiêu liêu liếc mắt nhìn cuộc chiến trên trời cao, Tiêu Viêm cũng bắt đầu hành động, bàn chân lướt chân mặt đất, thân hình hóa thành một bóng ảnh, nhanh chóng lủi vào bên trong rừng rậm, sau đó bí mật hướng

động phủ trên đỉnh núi chạy

Sau nửa thời thân, Tiêu Viêm lui bước tiến vào nơi Vân Chi đã từng tiến vào rừng rậm, đập vào mắt là rất nhiều đầu tam giai ma thú cự đại, thân thể chìm trong vũng máu

Một màn huyết tinh này khiến cho Tiêu Viêm nhận thức được thủ đoạn ác độc của Vân Chi khi đối phó với ma thú, có lẽ bên trong thi thể của nhiều ma thú này đều tồn tại cao giai ma hạch, bất quá Tiêu Viêm lúc này không có thời gian đi sưu tầm, bàn chân nhanh chóng phóng qua thi thể, sau đó thoát ra rừng rậm

Ra khỏi rừng rậm, một động khẩu cự đại, xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm

-----oOo-----

Chương 139: bạn sinh tử tình nguyên : Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ma thú thủ vệ trước cửa động phủ, đại đa số đều bị Vân Chi giải quyết, bất quá do thời gian ngắn ngủi nên vẫn còn sót lại hai đầu tam giai ma thú trốn ở phía sau, hiện tại hai đầu tam giai ma thú đang nơm nớp lo sợ nhìn trận chiến đấu kịch liệt trên không trung, dư ba chiến đấu từ phía trên lộ xuống làm cho chúng phủ phục trên mặt đất, không ngừng run rẩy

Cau mày khẽ liếc nhìn động phủ, cách đó mấy chục thước là hai đầu tam giai ma thú, Tiêu Viêm rất nhanh từ trong nạp giới xuất ra một lọ dược phấn, sau đó toàn bộ trát lên trên mình, loại dược phấn này là do hắn tỉ mỉ chế ra, có thể che dấu khí tức trên thân thể, mà không bị khứu giác linh mãnh của ma thú phát hiện

Đảo quanh rừng rậm, vòng vo một lúc, Tiêu Viêm leo lên trên một động khẩu, nhờ vào sự yểm hộ của nham thạch, lặng lẽ hướng tới động khẩu phía trên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai đầu ma thú không ngừng run rẩy ở dưới, thoáng trầm ngâm, lần nữa từ trong nạp giới lấy ra một miếng vải mềm mại, đem buộc chặt lại trên bàn chân

Mọi thứ chuẩn bị hết thấy xong, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, thân thể đột nhiên từ động khẩu phía trên nhảy xuống, thân thể ở giữa không trung lửng lơ không một phen, sau đó hai chân nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất

Bàn chân vừa mới tiếp xúc với mặt đất, Tiêu Viêm thân thể hơi hơi cong lên, sau đó chợt bắn thẳng vào trong sơn động

Lúc thân hình Tiêu Viêm vừa mới tiêu thất trong bóng tối thì ánh mắt của một đầu tam giai ma thú vừa vặn cũng chuyển hướng sang đây, bất quá bởi vì không phát hiện ra cái gì, đành phải mang theo vài phần nghi hoặc, ánh mắt hướng trở về cuộc chiến đấu trên không trung, thân thể lại run rẩy. Bên trong động khẩu tràn ngập ánh sáng không giống như tưởng tượng của Tiêu Viêm là một mảnh hôn ám, ở chung quanh vách núi thỉnh thoảng thấy có một ít tinh khối màu tím, tinh khối này là do sơn động tự nhiên sinh ra, tại thế giới loài người được gọi là tử tinh khối, là một trong những vật phẩm trang sức có giá trị xa xỉ

Tiến sâu vào bên trong sơn động, nhìn mấy khối tử tinh xinh đẹp tự nhiên hình thành trong động phủ, Tiêu Viêm trong lòng cảm thán, tên sư tử thành tinh kia, vậy mà cũng biết hưởng thụ cuộc sống a

Cẩn thận bước đi, quả nhiên đúng như lời Vân Chi nói, bên trong sơn động, không tồn tại ma thú nào khác, dọc theo đường đi, ngoại trừ âm thanh nhỏ bé của tiếng bước chân, không còn tiếng vang nào khác

Xuyên qua một thông đạo dài trong sơn động, sau nửa ngày, bỗng hai đầu thông đạo lại xuất hiện trước mặt

Cau mày nhìn hai đầu thông đạo, Tiêu Viêm trầm ngâm trong chốc lát, cất bước hướng thông đạo bên trái cẩn thận đi vào, thông đạo này có chút khúc chiết, Tiêu Viêm đi vòng vo vài lần mới tiến vào được, nhưng hần đột nhiên phát hiện, nhiệt độ xung quanh ngày càng nóng

Trong lòng khẽ cảnh giới, cước bộ đình chỉ lại, Tiêu Viêm lau mồ hôi trên trán, nhìn xa xa mơ hồ tản ra luồng tử quang, chà xát tay, thậm chí thở ra một hơi. Đấu khí chậm rãi lưu động trong cơ thể, đấu khí Vân Chi lưu lại trong cơ thể hẳn là phong thuộc tính, bắt đầu vận chuyển, chuẩn bị xong, Tiêu Viêm lúc này mới tiếp tục bước về phía trước

Tiêu Viêm tận lực hạ thấp bước chân, sau đó lén lút vươn nửa đầu, tầm mắt nhanh chóng đảo qua sơn động bên trong

Cẩn thận nhìn, Tiêu Viêm ngoài ý muốn không phát hiện ra tung tích của nửa đầu ma thú nào, Tiêu Viêm trừng mắt, quan sát kỹ một lần nữa, sau đó mới phóng tâm bước vào

Bước vào bên trong động, Tiêu Viêm ánh mắt chăm chú nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại vị trí trung ương bên trong sơn động. Nơi đó có một tử tinh thạch đài rất cao bộ dáng giống như một cái bàn. Trên tử tinh thạch đài, một viên cầu tử sắc ước chừng to bằng đầu Tiêu Viêm, chính là đang an tĩnh đặt trên đó

Ánh mắt gắt gao nhìn khối viên cầu tử sắc, Tiêu Viêm phát hiện nhiệt lượng bên trong sơn động vậy mà lại toàn bộ do thứ này phóng xuất ra

Ánh mắt lộ vẻ kinh dị, Tiêu Viêm dĩ nhiên cũng không có nghĩ tới thứ này lại phát ra năng lượng cự đại như thế, ánh mắt lại lần nữa cẩn thận đảo qua xung quanh, có chút nghi hoặc lẩm bẩm: *"chẳng lẽ đây là tử linh tinh? nhưng sao không thấy thủy tinh nóng lên?"* Vừa nói, Tiêu Viêm từ trong ngực móc ra khối thủy tinh hình lục lăng, đem nó ra bên ngoài, chờ đợi một lúc thứ này vẫn như cũ vẫn là một mảnh lạnh lẽo

Đem thủy tinh thu lại, Tiêu Viêm chậm rãi hướng đến cái tử tinh thạch đài, bước tới gần, một cỗ sóng nhiệt mơ hồ tràn tới, làm cho Tiêu Viêm lần nữa vì thứ này ẩn chứa nhiệt lượng mà kinh ngạc

Chậm rãi khom nửa thân hình lại, Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm viên cầu tử sắc thần bí này, trong lòng nhất động, đột nhiên hô lên: *"Sự phụ, đi ra nhìn xem đây là đồ vật gì?"*

Nghe Tiêu Viêm la lên, Dược Lão lúc này mới nhẹ nhàng từ trong giới chỉ phiêu xuất ra, ánh mắt đảo qua viên cầu tử sắc, lông mi khẽ nhíu lại, nhãn đồng thoáng hiện lên nét kinh dị thấp giọng nói: *"Cái này ... chẳng lẽ là bạn sinh tử tinh nguyên? Hảo gia hỏa, người dĩ nhiên có thể gặp thứ này!"*

"Bạn sinh tử tinh nguyên? Vật này là gì?" Nghe tên gọi xa lạ, Tiêu Viêm cau mày nghi hoặc

"Sách sách, đây chính là đồ tốt ..." Phiêu phù trên không trung, đảo qua

khôi viên cầu tử sắc một vòng, Dược Lão sách sách khen: "*Tử Tinh Dược Sư Vương, chính là một loại dị thú thiên phú dị bẩm, nếu không nó cũng khó có thể trở thành lục giai ma thú, loại ma thú này mỗi khi sinh sản thì có một tỉ lệ nhỏ đồng thời sinh ra được cả tiểu thú và bạn sinh tử tinh nguyên này*"

"Bạn sinh tử tinh nguyên này, bởi vì ở trong bụng sư vương một thời gian dài, cho nên nó viên ẩn chứa năng lượng tinh thuần, loại bạn sinh tử tinh nguyên này, đương nếu tiểu thú sau khi phát triển đến tứ giai ma thú, chỉ cần đem nó thôn phệ là có thể trực tiếp trở thành ngũ giai ma thú, hơn nữa tử hỏa trong cơ thể cũng không khác so với bạn sinh tử tinh nguyên thôn phệ khiến tử tinh dược sư càng cường hoành!"

Dược Lão giải thích xong, khẽ ngáp một cái, nói: "*Năm đó ta xông vào tám động phủ của tử tinh dược sư vương nhưng lại không có tìm ra thú này, không nghĩ tới, người dĩ nhiên có thể gặp*"

Ta khát, thật sự tốt như vậy? "*Nghe Dược Lão giải thích xong, Tiêu Viêm con mắt nhất thời sáng lên, khẽ bước lên tử tinh thạch đài, sau đó song chưởng phối hợp chộp lấy bạn sinh tử tinh nguyên*

"A" Bàn tay vừa mới đụng tới bạn sinh tử tinh nguyên, Tiêu Viêm trong miệng hét ra một tiếng, khẽ húp vào một ngụm lương khí, nhanh chóng thu hồi hai tay lại, nhìn bàn tay bị nóng cháy, vội vã lấy ra một ít chữa thương dược, vể mặt hoảng sợ nói: "*Nhiệt độ cao như vậy, như thế nào lấy đi được?*"

"Hắc hắc, nhiệt độ tất nhiên là cao rồi, hơn nữa bạn sinh tử tinh nguyên cùng với tử tinh thạch bàn này ở cùng nhau, người muốn có được nó, thì phải đào ra từ trong sơn động "*Dược Lão có chút hả hê cười nói*

"Đào ra?" Nghe vậy Tiêu Viêm sắc mặt nhất thời trở nên khó coi ánh mắt quét trên tử tinh thạch đài, cái này không biết là sâu xuống lòng đất bao nhiêu, bằng chính sức một người, đào mấy tháng cũng không chắc có thể đem ra

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm ánh mắt hướng Dược Lão đang phiêu phù trên không, hiện tại chắc chỉ có hắn mới có thực lực đào tử tinh thạch bàn ra

Thấy Tiêu Viêm hướng nhìn, Dược Lão lại lắc đầu cười nói: "*Người cũng*

đứng nhìn ta, ta mặc dù có thể nãg lộng tẩu thứ này ra ngoài bất quá làm thể lại tạo ra động tĩnh quá lớn, khẳng định là sẽ khiến Tử Tinh Dục Sư Vương bên ngoài phát giác, hơn nữa tự tính chúng ta lộng thủ thứ này ra bên ngoài, người cũng vĩnh viễn không đập bể được bạn sinh tử tinh nguyên ra "

"Thật vậy sao?" *Miệng có chút đắng ngắt, Tiêu Viêm cũng không có nguyện ý bỏ qua thứ này, lập tức vội vàng hỏi*

"Này bạn sinh tử tinh nguyên, trừ bỏ một khẩu nuốt vào bụng, liền chỉ có thể mạnh tay mang đập bể thu lấy tử tinh nguyên bên trong, song bởi vì có chút duyên cớ, bất cứ thứ gì công kích đều khó có thể mạnh mẽ đem nó ép mở, ăn ...Nói đúng ra là, thứ này có một loại công hiệu thôn phệ, bất kỳ thứ gì công kích đều bị nó thôn phệ " *Dược Lão giang tay giải thích*

"Một khẩu nuốt vào? " *Nhìn khối viên cầu to bằng cái đầu mình, Tiêu Viêm khóe miệng nhếch lên, đừng nói mặt trên của nó nhiệt độ cao như vậy, chỉ với thể tích của nó như vậy yét hầu mình cũng nuốt không trôi*

"Bây giờ làm sao? Lúc đầu người dĩ nhiên cũng đi tìm thứ này, vậy khẳng định có biện pháp đi? " *Hơi hơi khổ não, Tiêu Viêm trong lòng khẽ động, nghiêng đầu đối với Dược Lão cười hỏi*

"Đích xác cậy mạng không lộng thứ này ra được, muốn mở nó, chỉ có một loại đồ vật làm được " *Dược Lão thần bí nói*

"Vật gì vậy? " *Ánh mắt vui vẻ, Tiêu Viêm vội vàng hỏi*

"Hắc hắc " *Cười cười, Dược Lão ánh mắt đột nhiên liếc về phía lồng ngực Tiêu Viêm trên đó có đeo viên thủy tinh hình lục lăng*

"Này khối thủy tinh? Không đúng ...Người nói tử linh tinh?" *Đầu tiên khẽ sừng sốt, ngay sau đó Tiêu Viêm chợt hiểu ra cười nói*

"Không sai, phải có tử linh tinh, mới có thể đập bể thứ này " *Gật gật đầu, Tiêu Viêm phản ứng làm cho Dược Lão có chút hài lòng*

"Không nói nhảm nữa đi tìm tử linh tinh thôi " *Nghe vậy Tiêu Viêm liền xoay người chạy đi, nơi này rõ ràng không có tử linh tinh tồn tại, hẳn là ở trong thông đạo còn lại*

"Nga, được rồi thiếu chút nữa quên nói cho người, nếu nơi này có bạn sinh tử tinh nguyên tồn tại, như vậy cũng có thể có một đầu tiểu thú Tử Tinh Dực Sư Vương " *Phiêu phù phía sau Tiêu Viêm, Dược Lão đột nhiên túm túm cười nói*

Cước bộ đột nhiên đình chỉ, Tiêu Viêm khòe mắt cau lại, sau một lúc lâu, hung tợn nói: "Mẹ kiếp nó dám cản đường, bắt nó làm thịt ta không tin nó có thể so được với tên hung hãn bên ngoài kia "Nói xong Tiêu Viêm bước nhanh ra ngoài

"Có phách lực " *Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, Dược Lão mỉm cười nói: "Bất quá nhưng là không biết lượng sức, hắc hắc "*

Thuận lợi chạy ra bên ngoài thông đạo, Tiêu Viêm xoay người đối mặt với thông đạo còn lại đi vào, bởi duyên cớ còn có một đầu tiểu thú Tử Tinh Dực Sư Vương, cho nên Tiêu Viêm cũng đặc biệt cẩn thận, lúc hành tẩu ngay cả cục đá dưới chân cũng không dám tùy ý dẫm vào

Đi vào thông đạo một thời gian, một khung cảnh rộng rãi lần nữa hiện lên trong tầm mắt

Thân thể cẩn thận áp vào động khẩu, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua bên trong sơn động

Ánh mắt đảo tới vị trí trung ương sơn động thì đình chỉ lại bởi vì nơi này, một đầu tiểu thú Tử Tinh Dực Sư Vương đang phủ phục trên mặt đất, an tĩnh ngủ say

Nhìn đầu tiểu thú Tử Tinh Dực Sư Vương kia ngủ say, Tiêu Viêm nuốt một miếng nước bọt, đem mồ hôi trên trán lau đi

"Hắc hắc, tiểu thú này mới tam giai thôi " Âm thanh Dược Lão phía sau cũng lặng lẽ vang lên

-----oOo-----

Chương 140: Tử linh tinh đảo thú: Diễm phân phệ

lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tam giai?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm lần nữa lau mồ hôi lạnh, cho dù trong cơ thể hắn có đầu khí do Vân Chi lưu lại trợ giúp, kể cả như vậy cũng không thể năng phá giải được lực phòng ngự biến thái của tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương

Lông mày nhíu chặt lại, nhìn tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương đang nằm phủ phục, Tiêu Viêm sau một lúc khổ não, ánh mắt hướng Dục Lão, dò xét nói: *"Nếu không, sư phụ ra tay giải quyết con vật nhỏ này đi? "*

"Ta đã nói qua, tiến nhập ma thú sơn mạch, hết thảy mọi việc ngươi phải dựa vào chính mình, trừ phi gặp phải tình cảnh sinh tử quan đầu, nếu không ta sẽ không xuất thủ giúp ngươi " Phiêu bạt trên đỉnh thông đạo, Dục Lão khẽ cười nói

"Kháo, ngươi cũng thật bất cận nhân tình đi!" Khuôn mặt nhếch lên, Tiêu Viêm hướng Dục Lão hung tợn giơ ngón giữa lên, sau đó bất đắc dĩ lâm bảm: *"Ta không tin, không giải quyết được nó!"*

"Ngươi sẽ không thật sự muốn trực tiếp ngang kháng với nó đó chứ? Ngươi cũng không nên nhìn tiểu gia hỏa này chưa lớn mà xem thường nó, nếu nói về tổng lực chiến đấu, nó tuyệt đối so với trung đỉnh phong tam giai ma thú cho dù ngươi có sử dụng địa bậc đấu kỹ cũng rất khó kích sát nó!" Dục Lão kinh ngạc nói

"Ta đâu óc có đàn độn mới cùng nó ngang kháng " Dựa lưng vào khối thạch bích, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một đồng đồ vật, tìm kiếm ở trong đồng vật đó một lúc, sau đó xuất ra một quả tử sắc cùng một lọ dịch thể màu xanh

"Tử yên quả? " Nhìn quả tử sắc, Dục Lão kinh ngạc thấp giọng nói: *"Hắc, tiểu tử ngươi chuẩn bị quả là kỹ nha, dĩ nhiên cũng biết ma thú thuộc tính hỏa thích thứ này "*

Tử yên quả, là một loại quả đặc sản trong ma thú sơn mạch, bởi vì loại quả này bên trong bao hàm một lượng năng lượng hỏa thuộc tính, cho nên rất

nhieu ma thú hỏa thuộc tính đều rất thích loại quả này

Không để ý tới Dược Lão, Tiêu Viêm lần nữa từ trong nạp giới lấy ra một cái ống thủy tinh, sau đó đem dịch thể màu xanh đổ vào, khẽ lắc một chút, cuối cùng cẩn thận cầm tử yên quả nhẹ nhàng sờ ống thủy tinh. Sau đó bơm dịch thể màu xanh vào trong tử yên quả

"Ách, người muốn phóng độc? Tử Tinh Dược Sư Vương có lực miễn dịch cũng không tới đó a, bằng vào độc dược do người phối chế, năng có thể làm gì được nó? "Nhìn cử động của Tiêu Viêm, Dược Lão không khỏi có chút hoài nghi hỏi

"Ai nói đây là độc dược? "Tiêu Viêm liếm liếm môi, cười nói: "Đây là thuốc xổ có công hiệu cực mạnh do ta chế ra, chỉ cần nó ăn vào, bất quản nó miễn dịch mạnh đến đâu, đều không thể chịu được đi "

"Sách sách tiểu tử người dĩ nhiên còn có thủ đoạn này, bất quá người cũng đừng quá xem thường trí tuệ của tam giai ma thú, mặc dù nó còn chưa được khôn khéo như tên ngoài kia nhưng cũng đã có trí tuệ rồi, một vài ma thú giai vị cao hơn nó cũng không thể sánh bằng nó đâu, đồ vật có lai lịch bất minh này, nó cũng sẽ không ăn đâu "Đầu tiên giơ ngón tay cái lên khen Tiêu Viêm, sau đó Dược Lão mới nói

"Không ăn? Hắc hắc điều này cũng không do nó làm chủ. Mặc kệ có nói như thế nào thì súc sinh vẫn hoàn là súc sinh " Nhếch miệng cười, Tiêu Viêm từ trong nạp giới móc ra một lọ dịch thể màu đỏ, mở nắp lọ ra, một mùi hương khiến cho bụng người kêu lên cầu nhau, lạng lẽ phiêu tán ra

Mùi vị này vừa mới khếch tán, Tiêu Viêm vội vàng đình chỉ lại. Âm hiểm cười nói: "Đây là ta dùng yểm thực hoa phối chế ra thành dược dịch, chỉ cần tiêm nó vào tử yên quả, ta cũng không tin, đầu tiểu thú kia năng có thể tìm chế được sự hấp dẫn của mỹ thực này "

Nhìn Tiêu Viêm móc ra từ trong nạp giới đồ vật này, Dược Lão cũng không có nói gì nữa. Để cho tiểu tử này tự chế thuốc, thế nhưng hắn dĩ nhiên lại chế ra những thứ đồ vật quý quái này Thân thể hơi hơi phiêu phù, Dược Lão lại hỏi: "Tự tính nếu nó ăn đồ vật này đi, nhưng nếu nó lại ngay tại đây phóng uế, thế thì chuẩn bị của người, tựa hồ là sẽ thất bại nha "

"Mới vừa rồi ta đã quan sát một chút bên trong, phát hiện đồ vật ở đây không có chút bụi bần nào cả, hơn nữa một đường tiến vào đây ta cũng không phát hiện ra địa phương này có chút bần thủ, cho nên, ta nghĩ Tử Tinh Dục Sư Vương có chút thích sạch sẽ đi?Ma thú mà cũng thích sạch sẽ?Thật là có chút không thể lý giải được ...Còn có, vấn đề phiến toái này cũng đừng có hỏi nữa.Biện pháp này ta cũng chỉ mới tạm thời nghĩ ra, cũng không được chu toàn lắm?Đến cuối cùng thành hay bại cũng tùy thôi "

Sau khi nói xong, không lý tới vấn đề Dục Lão hỏi nữa, Tiêu Viêm quán chú vào bên trong tử yên quả dịch thể màu xanh.Sau khi quán chú xong dịch dục yểm thực hoa xong, mới dừng tay lại, cảm thấy tử yên quả có nặng thêm chút ít, cười hắc hắc, đem toàn bộ những thứ trên mặt đất thu hồi vào trong nạp giới, sau đó cầm tử yên quả lên, nhẹ nhàng phóng xuất ra ngoài cửa động

Chuẩn bị xong tất cả, Tiêu Viêm bàn chân đạp mạnh, thân thể hướng lên đỉnh thông đạo bắn đi, song chưởng sử dụng hấp lực, đem thân thể mình vững vàng áp trên đỉnh nham thạch

Tử yên quả vừa mới được đặt ở ngoài cửa động, một cỗ dị hương từ từ tán phát ra, nhờ trợ lực của gió, chậm rãi khếch tán vào trong sơn động

Đương ngủ say, tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương cái mũi to hơi hơi giật, đem cỗ mật dị hương này, một khẩu hút vào trong bụng

Sau khi hút một khẩu vào trong bụng, một âm thanh nặng nề vang lên, đó là âm thanh từ bụng của tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương vang lên, thú đồng chậm rãi mở ra, nó hơi ngheo ngáy cái đầu cự đại, hướng đậu khẩu bên ngoài ngửi ngửi, tựa hồ muốn tìm kiếm căn nguyên truyền ra mùi thơm này

Sau một lúc tìm tòi, tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương rốt cục cũng tìm thấy mục tiêu, thân thể biếng nhác đứng lên, cái miệng rộng khê hồng vang, chậm rãi hướng về động khẩu

Đi tới cửa động, tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương cái mũi hơi hơi ngửi tử yên quả dưới đó, chột ngẩng đầu lên, thú đồng đảo qua xung quanh, chưởng trao cự đại, nhẹ nhàng bào động tử yên quả, sau một lúc yên tĩnh, nó đột nhiên vẫy vẫy cái đôi, quay trở về

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm thấy tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương xoay người bỏ đi, không khỏi thất vọng thở dài một hơi, sự cảnh giới của nó, so với sự tưởng tượng của Tiêu Viêm còn cao hơn

Song ngay khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ tìm biện pháp khác, đang xoay người bước đi, tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương đột nhiên bắt ngờ quay lại, bước nhanh chạy đến chỗ tử yên quả, đem nuốt vào bụng

Nhìn cử động này của nó, Tiêu Viêm lúc này mới nặng nề thở ra một hơi, thấp giọng nói: *"Mẹ kiếp, ta thiếu chút nữa là không nhìn được, còn tin là người thật sự không ăn "*

Nuốt tử yên quả xuống bụng, tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương lại lần nữa phủ phục xuống trước tử tinh thạch đài, song, một lát sau, nó đột ngột đứng lên, bên trong bụng tự nhiên có một trận co quắp, tầm mắt đảo qua bên trong sơn động, cuối cùng dưới ánh mắt vui mừng của Tiêu Viêm, một đương chạy thẳng ra ngoài động khẩu, bay nhanh thoát ra ngoài thông đạo

"Thành!" Nhìn tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương biến mất, Tiêu Viêm nhìn không được mừng rỡ kêu lên, từ trên đỉnh động khẩu nhảy xuống, tiết kiệm đến từng giây, cấp bách hướng bên trong sơn động

Tiến vào trong sơn động, Tiêu Viêm thấy miếng thủy tinh đeo trước ngực bắt đầu tỏa ra hơi ấm, sau đó cầm lấy nó, dựa vào độ nóng cao thấp của nó chậm rãi tìm kiếm bên trong sơn động

Tìm kiếm một hồi, Tiêu Viêm cước bộ đột nhiên dừng lại chỗ tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương nằm, hơi hơi ngòì xỏm xuống, vươn tay ra, gõ nhẹ vào hơn mười khối tử tinh ở phụ cận quanh đó

Khi ngón tay gõ vào một khối tử tinh thạch, nhất thời, phía dưới truyền ra một tiếng vang nhẹ

Nghe tiếng vang này, Tiêu Viêm thoáng có chút vui mừng sợ hãi, tay phải nhanh chóng lục lợi, mở ra được thạch bản, nhất thời tử hoa bạo bắn ra, khiến đôi mắt Tiêu Viêm bị kích thích phải vội vã nhắm chặt lại

Đợi cảm giác đau đớn từ đôi mắt biến mất, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt quét về phía lỗ nhỏ, chỉ thấy một khối tử sắc nhỏ

bằng nắm tay, đang an tĩnh nằm trong đó, tử sắc trên khối linh thạch, quang hoa lưu chuyển, rất là xinh đẹp

Khối linh thạch tử sắc này hiện ra, thủy tinh trong tay Tiêu Viêm trở nên nóng bỏng, hắn lập tức vội vàng đem miếng thủy tinh cất vào bên trong nạp giới, sau đó cẩn thận lấy khối linh thạch tử sắc ra, đồng dạng cũng đem cất vào trong nạp giới

Tử linh tinh tới tay, Tiêu Viêm liền đem lỗ nhỏ đóng lại như cũ, sau đó đứng dậy hướng thông đạo bên ngoài điên cuồng thoát đi, điên cuồng chạy một đường, rốt cục cũng nhanh chóng ra khỏi thông đạo tới ngã ba xuất hiện hai thông đạo lúc trước

Đứng ở chỗ này, Tiêu Viêm cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó sắc mặt mừng như điên hướng thông đạo có chứa bụn sinh tử tinh nguyên chạy như điên tiến vào

Chạy được một hồi lâu, động khẩu quen thuộc lại lần nữa xuất hiện, Tiêu Viêm vội vàng đình chỉ cước bộ, cẩn thận dò xét một phen, sau đó mới yên tâm tiến vào

Rất nhanh tiến tới tử tinh thạch bàn, Tiêu Viêm tham lam nhìn viên cầu tử sắc trên đó, năng lượng ẩn chứa trong nó đủ làm cho một tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương từ tứ giai tiến lên ngũ giai, năng lượng hùng hồn này tự tính mình cũng khó có khả năng hấp thu, hấp thu được nọ vậy cũng phải tăng lên mấy tinh đi?

Nghĩ đến siêu cấp công hiệu mà đồ vật này mang lại, Tiêu Viêm thân thể kích động có chút run rẩy, bàn tay vừa lộn, một miếng tử sắc linh thạch liền xuất hiện trong lòng bàn tay

Nuốt một miếng nước bọt, Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm khối viên cầu tử sắc, trong lòng có chút không xác định hỏi: "*Tự cứ như vậy trực tiếp đập bể?*"

"*Hắn là vậy, ta cũng chưa bao giờ thử qua*" thanh âm được lão trong giới chỉ không xác định truyền ra

"*Nếu xảy ra vấn đề gì, ta sẽ tìm người liều mạng!*" Dực Lão nói không xác định, nhất thời làm cho Tiêu Viêm có chút không yên lòng, bất quá

tình cảnh lúc này, hấn cũng không thể suy nghĩ nhiều, lập tức nắm chặt tử linh tinh hung hăng gõ mạnh vào khối viên cầu tử sắc

"Răng rắc ..." Tử linh thạch gõ mạnh vào khối viên cầu, sau một thoáng yên tĩnh, mặt ngoài khối viên cầu liền xuất hiện một khe hở, trong nháy mắt, cái khe từ từ khếch tán, sau đó thành thịch một tiếng, vỡ nát ra

Bạn sinh tử tinh nguyên vừa mới vỡ ra, một dịch thể màu tím bắt đầu từ từ chảy ra, làm ướt hơn nữa bãi đá quanh đó

"Mau, mau lấy bình ngọc thu thập dịch thể màu tím này đi, nó chắc chắn là tử tinh nguyên!" Nhìn dịch thể chảy ra, Dược Lão vội vàng hô lên

Thanh âm Dược Lão vang lên, khiến cho Tiêu Viêm lòng đau như cắt vội vàng lấy ra từ trong nạp giới bình ngọc, sau đó liền mạng đựng lấy dịch thể màu tím

Mặc dù bạn sinh tử tinh nguyên bên ngoài phát ra nhiệt lượng khủng khiếp, bất quá dịch thể bên trong nó, lại có chút ôn lương lành lạnh

Viên cầu mặc dù nhìn khá lớn, nhưng dịch thể màu tím ẩn chứa trong nó lại vền vện chỉ đựng đủ vào sáu bình ngọc của Tiêu Viêm

Đem giọt tử tinh nguyên cuối cùng đựng vào trong bình, Tiêu Viêm nhìn dịch thể rơi ra ngoài bãi đá, đau lòng đến nỗi miệng run run, sau một lát nhìn chăm chú, đột nhiên nằm ra bãi đá, sau đó dưới cái nhìn tròn mắt của Dược Lão, dùng đầu lưỡi liếm liếm trên bãi đá đem toàn bộ tử tinh nguyên rót ra nuốt vào trong bụng

"Ta kháo, ngươi cũng thật là ....!"

Nhìn bộ dáng này của Tiêu Viêm, Dược Lão vốn đang im lặng cũng học tập Tiêu Viêm, nói ra một câu thô tục

-----oO-----

Chương 141: Sinh tử thì tức: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một khẩu nuốt sạch sẽ tử tinh nguyên rơi vãi trên bãi đá, Tiêu Viêm khẽ lau bùn đất còn dính lại trên mép, quay đầu nhìn bộ dáng đang trợn mắt há hốc mồm của Dược Lão, khẽ hừ một cái: *"Để lãg phí thì thật đáng tiếc!"*

"Đích xác ...Rất đáng tiếc" Không nói gì gật gật đầu, Dược Lão có chút dở khóc dở cười, sau đó thúc giục nói: *"Đi thôi, nhanh chóng triệt tẩu thôi! Nếu không con vật nhỏ kia quay lại thì ..."*

"Án " Nghe Dược Lão nhắc nhở, Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, ánh mắt lại lần nữa lưu luyến nhìn dịch thể còn sót lại trên bãi đá, sau đó xoay người hướng thông đạo bên ngoài chạy đi

"Đấu khí phong thuộc tính Vân Chi lưu lại trong cơ thể lúc này đã hoàn toàn mở ra, Tiêu Viêm, tốc độ trở nên cực kỳ mau lẹ, hai chân vũ động, có cảm giác mơ hồ như đang bay trên mặt đất

Sau khi thoát ra ngoài thông đạo, Tiêu Viêm, cước bộ không có chút nào ngại nghỉ, hướng sơn động bên ngoài chạy như điên lao đi

Song ngay khi hần vừa bước ra khỏi thông đạo không lâu, thì một tiếng sư tử gầm phẫn nộ vang lên, tức thì, tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương thành linh xuất hiện ngay trước tầm mắt của Tiêu Viêm, thú đồng dữ tợn nhìn Tiêu Viêm

Thấy tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương đột nhiên xuất hiện, Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, tốc độ chạy trốn vội vàng kìm hãm lại, bàn chân chà xát trên mặt đất, sau hơn mười thước mới ổn định trở lại được, thân hình ổn định lại được, thì khoảng cách giữa Tiêu Viêm và tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương chỉ có vền vẹn mấy chục thước

Vẻ mặt buồn phiền, nhìn thông đạo hơn phân nửa đã bị chiếm cứ, Tiêu Viêm cười khô nói: "Này thuộc xỏ, như thế nào không có công hiệu mạnh với tiểu súc sinh này?"

"Xin lỗi,ta quên không nói, tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương cùng với bạn sinh tử tinh nguyên do đồng thời cùng được sinh ra, cho nên nó có thể cảm ứng được hết thảy tình trạng của bạn sinh tử tinh nguyên, lúc trước khi người đem bạn sinh tử tinh nguyên đánh vỡ, ta nghĩ lúc ấy đã kinh động đến nó"

Tiêu Viêm đương khổ não, trong giới chỉ, thanh âm Dược Lão có chút áy náy vang lên

Khóe miệng co quắt, Tiêu Viêm hít sâu vào một hơi, lập tức cũng không có thời gian lý tới Dược Lão, khẽ ngẩng đầu, tầm mắt hoàn toàn chăm chú nhìn tên gia hỏa cự phách trước mặt

Thú đồng cảm tức nhìn Tiêu Viêm, tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương nhãn đồng hiện lên nét đăm tử trên thân thể của nó so với phụ thân cũng có rất nhiều tử tinh, cũng đã bắt đầu tỏa ra quang mang màu tím, bất quá cũng may hiện tại là ở bên trong sơn động, không có sự trợ giúp của ánh nắng mặt trời, nó cũng không thành công triệu hồi ra tử hỏa, nói cách khác, nếu không Tiêu Viêm có lẽ cũng không có nửa cơ hội để đào thoát

"Rống rống!" Tiến lên trước từng bước. Chưởng trảo ẩn chứa lực lượng cự đại, dĩ nhiên trực tiếp làm cho sơn động hơi hơi lung lay. Vài khối đá vụn trên vách núi đã rơi xuống ngay bên cạnh chân Tiêu Viêm

Nuốt một miếng nước bọt, Tiêu Viêm bàn tay nắm lấy huyền trọng xích, dùng sức, thu vào trong trong nạp giới. Quay mắt nhìn tên ma thú có tổng lực chiến đấu thuộc hàng đỉnh phong trong cảnh giới tam giai, Tiêu Viêm cũng không dám che dấu thực lực bởi đây là thời khắc sinh tử quan đầu

Huyền trọng xích thoát ly khỏi cơ thể, Tiêu Viêm thân thể trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, đầu khí lưu chuyển trong cơ thể cũng càng thêm hung mãnh, thoát khỏi trói buộc, Tiêu Viêm cả thân người đều tản ra vô tận lực lượng

Hơi hơi cử động, Tiêu Viêm rút cuộc cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại, bắt đầu tìm kiếm cơ hội để chạy trốn

Chưởng trảo bào động trên mặt đất, lợi trảo sắc nhọn, tạo nên một cái khe nhỏ trên mặt đất cứng rắn, tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương lần nữa đạp từng bước tiến tới. Cái đuôi cự đại đột ngột nện lên mặt đất, một khối cự thạch lập tức bị đập bể thành bốn năm mảnh. Mượn lực lượng từ chiếc đuôi, tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương đột nhiên bắn ra ngoài hơn mười thước, sau đó giậm dũ kêu "phác sát "

Nhìn cái bóng cự đại lưu lại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương giống như một ngọn núi thái sơn phóng tới, Tiêu Viêm bắt

chân khễ động, bàn tay đột ngột giơ lên, hướng đỉnh thông đạo, một hấp lực cuồn dững từ lòng bàn tay đột ngột bạo xuất ra, Tiêu Viêm thân thể cũng theo đó mà phi thẳng lên, cuối cùng giống như bích hồ du tường, chạy trốn trên vách đá

Công kích của tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương thất bại, Tiêu Viêm nắm chặt cơ hội, hấp lực không ngừng phóng ra, thân thể hắn cũng liên tục đổi hướng trên vách đá, điên cuồng hướng sơn động bên ngoài bò đi

Vừa mới bò đi một khoảng cách, tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương quay đầu nhìn thấy Tiêu Viêm đang bám trên đỉnh sơn động đào tẩu, cái miệng rộng mở ra, đầu lâu ngửa ra sau, sau đó đột nhiên phun ra một cỗ hỏa diễm tử sắc, nhanh chóng hướng Tiêu Viêm bắn

"Ta kháo!" Cảm nhận độ nóng của tử hỏa, Tiêu Viêm bàn tay buông lỏng, thân thể lộn xuống, mũi chân vừa mới điểm xuống mặt đất liền giống như tên rời cung, điên cuồng bắn thẳng ra ngoài cửa sơn động

Nhìn tên đạo tặc lấy đi bạn sinh chi vật tẩu thoát, tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương lần nữa phấn nộ rống vang, hai cánh sau lưng đột nhiên rung lên, dĩ nhiên tại trong sơn động hiển lộ ra, chưởng trảo bò trên mặt đất, thân thể bay lên không trung nửa thước, sau đó hướng Tiêu Viêm đang chạy trốn điên cuồng đuổi theo

Trong sơn động, một người một thú, một chạy một đuổi, đang điên cuồng đuổi nhau

Khoảng cách lại lần nữa được kéo giãn, một cỗ kinh phí từ phía sau bắn tới, Tiêu Viêm vội vàng khom người, một khối cự thạch bay sượt qua đầu, cuối cùng nặng nề va vào vách đá, âm thanh ầm ầm vang lên khắp nơi, thạch bích trong sơn động, cũng xuất hiện vài khe nứt

Thấy tảng đá ẩn chứa lực lượng kinh hồn, Tiêu Viêm hút vào một ngụm lương khí, bước chân càng điên cuồng chạy đi

Bất quá dù Tiêu Viêm tốc độ có mau hơn nữa thì cũng không cắt đuôi được tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương dang lơ lửng phi hành, sau vài phút đồng hồ giành cơ truy đuổi, Tiêu Viêm rút cục cũng cảm nhận được áp lực gió càng ngày càng đậm, hiển nhiên, tên kia đang dần dần đuổi kịp

Buộc phải mạo hiểm, bàn tay Tiêu Viêm không ngừng rãi dược phấn lấy từ trong nạp giới ra, sau đó cũng chẳng quản gì cả, liều mạng vút ra phía sau

"Bang bang phanh..." Bình ngọc bị nghiền nát, khiến cho trong thông đạo tràn ngập đủ loại màu sắc dược phấn, bất quá đối với tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương cũng không tạo thành chướng ngại gì lớn lao

Lần nữa lại kéo dài được khoảng cách, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện có chút quỷ dị, thân thể chính mình ngày càng nóng, một cỗ sóng nhiệt, từ kinh mạch phát ra, sau đó không ngừng tiến vào xương cốt cùng huyết nhục

"Chuyện gì xảy ra? "*Biến hóa thành linh trong cơ thể, khiến cho Tiêu Viêm sửng sốt một hồi, bất quá trong thời khắc này, hắn cũng không suy nghĩ được nhiều, cỗ sóng nhiệt trong cơ thể thuần túy là năng lượng tinh thuần, khiến cho tốc độ Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, đồng thời khiến cho hắn tạm thời thoát ly khỏi mồm sư tử*

"Đúng rồi, vừa mới lúc nãy nuốt vào trong bụng tử tinh nguyên? "*Chạy trốn một lúc, Tiêu Viêm trong lòng chợt động, đột nhiên hiểu ra vấn đề*

"Năng lượng thật là tốt nha ..." *Sợ hãi than, sắc mặt Tiêu Viêm lại lần nữa biến đổi, nguyên lai cỗ sóng nhiệt trong lúc chạy trốn, càng ngày càng nhiều lên, vừa mới bắt đầu hắn còn miễn cưỡng dựa vào thân thể thôn phệ, tới khi thân thể vượt qua giới hạn, cỗ sóng nhiệt vẫn như cũ không ngừng gia tăng, cuối cùng, da dẻ của Tiêu Viêm cũng bắt đầu nổi lên màu tím*

"Mẹ kiếp, chỉ mới nuốt vào vài giọt thôi mà, năng lượng sao lại nhiều như vậy? Con mẹ nó nhiều đến nỗi không có chỗ để a? "*Thân thể càng ngày càng nóng, khiến cho Tiêu Viêm hoảng sợ, vội vàng quát mắng*

"A!" *Y phục trên thân thể từ từ khô ráo, Tiêu Viêm khuôn mặt hiện lên sắc hồng, miệng thở không ngừng, nhiệt khí thoát ra từ miệng, nhìn qua có chút kinh khủng*

"Rống!" Đương đầu theo Tiêu Viêm, tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương nhìn tử khí bốc lên từ thân thể hắn, thú đồng càng hiện lên nét giận dữ, đồ vật này vốn dĩ thuộc về mình, lại bị tên đáng chết kia đoạt đi

Nghĩ thế, tiêu Tử Tinh Dực Sư Vương rống lên một tiếng, chưởng trao hung hăng đập lên mặt đất, hai cánh trên lưng, tử hoa bạo trướng, tốc độ chợt bạo tăng. Đầu lâu cự đại, thẳng phía sau đâm vào lưng Tiêu Viêm, xem tình cảnh này, nếu bị đánh trúng, sợ rằng thân thể sẽ tan nát

Kình phí cuồng mãnh từ phái sau truyền tới, Tiêu Viêm cũng đã phát hiện ra, hấn đột nhiên xoay người, song chưởng ngang kháng. Tử khí cùng đạm hoàng đầu khí. Thanh sắc đầu khí đồng thời cũng tuôn ra

Ba loại năng lượng này, hội tụ trên cánh tay Tiêu Viêm, cuối cùng hấn chữ tiêu Tử Tinh Dực Sư Vương thẳm một tiếng rồi oanh kích

"Thình thịch!" *Âm thanh cự đại oanh minh, bên trong sơn động, một ít lạp thạch chấn động rơi xuống*

"Phốc xuy!" cánh tay truyền đến lực lượng cự đại, khiến cho thân thể Tiêu Viêm, trong nháy mắt bị đào bắn ra, một khẩu máu tươi cuồng phun ra, ướp nhẹp y phục

Tiêu Viêm mặc dù cực kỳ chập vật, nhưng vài loại năng lượng đột nhiên bộc phát cũng khiến cho tiêu Tử Tinh Dực Sư Vương hung mãnh lắm nhiên như vậy cũng bị oanh tạc trên không trung vài vòng, cuối cùng nặng nề rơi vào vách đá, từng đạo khe nứt, âm trầm lan tràn ra

Thân hình lui nhanh, nhờ sự trợ giúp của nham thạch, rốt cực cũng ngừng lại được, Tiêu Viêm không kịp xóa đi vết máu tại khóe miệng, ngẩng đầu nhìn tiêu Tử Tinh Dực Sư Vương lại hung hấn lao tới, vội vàng xoay người bỏ trốn

Liều mạnh ngang kháng, sóng nhiệt tử sắc trong cơ thể Tiêu Viêm, sau khi được phát tiết, rốt cực cũng bình ôn trở lại, đồ vật cổ quái này phát ra năng lượng khổng lồ như vậy Tiêu Viêm cũng không nghĩ tới, hấn hiện tại càng điên cuồng bỏ chạy bởi ánh mắt hấn đã nhìn thấy động khẩu bên ngoài

"Rống!" Một cỗ sóng nhiệt phía sau truyền tới, đẹm y phục Tiêu Viêm đốt cháy thành một mảnh tro bụi, luồng hỏa diễm này đã lưu lại sau lưng Tiêu Viêm một đoàn vết sẹo

Cắn răng cố nén đau đón, Tiêu Viêm đôi mắt đỏ ngầu, liều mạng chạy

trón. lúc này dừng bước, ắt hẳn tử là cái chắc

Đông khẩu càng ngày càng gần, Tiêu Viêm thậm chí có thể nghe thấy tiếng thú gầm bên ngoài, bàn chân lần nữa đạp mạnh, thân thể bắn đi, rốt cục cũng bắn ra khỏi sơn động

Lao ra khỏi sơn động, ánh nắng mãnh liệt của mặt trời khiến đôi mắt Tiêu Viêm hơi hơi đau nhói, tại giữa không trung mạnh mẽ xoay người lại, khuôn mặt hiện lên nét kinh ngạc, nguyên lai chỗ hắn đáp xuống lại là chỗ của hai đầu tam giai ma thú, cái miệng khổng lồ của chúng dữ tợn nhe ra

Đứng gần nhìn cái miệng rộng của hai đầu ma thú, Tiêu Viêm trong lòng thoáng tuyệt vọng, toàn thân hắn bây giờ vô lực, cơ bản không còn nửa điểm lực lượng để thay đổi cục diện

Ngay khi hắn nhắm mắt chết, thì hai đạo kiếm cương dày đặc, đột nhiên từ phía chân trời bạo bắn xuống, hai đầu ma thú hung ác nhất thời bị bỏ đoạn ngang, Tiêu Viêm hoa mắt lên, thân thể chui vào một chỗ mềm mại phun hương

Mông lung mở mắt ra, Tiêu Viêm nhìn thấy vẻ mặt lo âu trên dung nhan tiểu mỹ

-----oOo-----

Chương 142: Hấp thu tử sắc năng lượng: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm trong lòng mình cả người bị thiêu đốt chập vật, Vân Chi mặt cười hơi đôi, hơn nữa bên trong sơn động tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương cũng đã rống giận vọt ra, bắt quá ánh mắt của nó nhìn Vân Chi đang trôi nổi trên không trung, chường trảo vôi chà xát trên mặt đất, kìm hãm tốc độ lại, ma thú đối với nguy hiểm có một loại cảm giác đặc biệt nhạy cảm khó nói, nó cảm giác được nữ nhân trước mặt, tuyệt đối không phải đối tượng nó có thể trêu chọc được

Đương tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương chuẩn bị lui về phía sau, Vân Chi, mặt

cười băng hàn, ngọc thủ vung trường kiếm lên, một đạo thanh sắc phong nhận cự đại, từ mũi kiếm bạo xạ ra, như tia chớp chém lên thân thể của tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương, nhất thời, hoa lửa vang lên khắp nơi

"Ô!" Lãnh phải một đòn nghiêm trọng, tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương cái miệng rộng thê lương gằm nhẹ, chỉ thấy trên thân thể nó, tầng tử tinh phòng ngự, đã xuất hiện một vài vết nứt dữ tợn

"Đáng chết, ngươi còn dám đả thương con ta, hôm nay ta nhất định không buông tha ngươi!" Vân Chi vừa mới xuất thủ thì trên bầu trời, tử sắc hỏa diễm kịch liệt bạo xạ xuống, Tử Tinh Dục Sư Vương rống giận rít gào, vang vọng cả bầu trời

"Hừ" Hừ lạnh một tiếng, Vân Chi ngọc thủ hơi hơi xoay tròn, một đạo long quyền phong đột ngột hiện lên, cuồng mãnh xoay tròn, đem phô thiên cái địa hỏa diễm tử sắc tập kích hóa giải đi

Đôi cánh sau lưng rung lên, Vân Chi bàn tay ôm chặt thân thể Tiêu Viêm đương hôn mê, thân thể giữa không trung lui nhanh, trường kiếm kỳ dị trong tay vũ xuất ra đường cong kỳ dị, trong nháy mắt, trường kiếm chọt run lên, một tiếng quát lạnh lùng từ cái miệng hồng nhuận của Vân Chi truyền ra: *"Phong chi cực, vẫn sát!"*

Nghe Vân Chi quát, trên không trung, Tử Tinh Dục Sư Vương, nhất thời ngưng trọng rít gào, thân thể đột nhiên hạ xuống, trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt tiểu Tử Tinh Dục Sư Vương, đầu lâu cự đại hơi hơi lay động, tử hoa quang mang lại lần nữa tràn ngập bầu trời

Song ngay khi Tử Tinh Dục Sư Vương chuẩn bị sử dụng lực lượng cực mạnh để tiếp công kích đã từng phá hủy tiêm giác của nó ngày trước thì Vân Chi đôi cánh lại rung lên, trường kiếm trong tay nhanh chóng thu hồi vào trong nạp giới, thân thể chuyển động, mang theo Tiêu Viêm, nháy mắt biến mất tại phía chân trời

"Loài người giao hoạt! Ta Tử Tinh Dục Sư Vương, cùng ngươi thế không bỏ qua!" Nhìn Vân Chi đột nhiên xoay người bỏ trốn, Tử Tinh Dục Sư Vương lúc này mới hiểu được mình đã trúng kế, tử hoa trên thân thể chậm rãi thu liễm lại, tức giận rít gào

Không để ý tới tiếng rít gào phẫn nộ của Tử Tinh Dục Sư Vương, Vân Chi

đang ôm Tiêu Viêm, cơ hồ giống như lưu tinh cảm nguyệt, không ngừng cấp bách phi hành ra ngoài ma thú sơn mạch, một hồi lâu sau, thẳng cho đến khi ra khỏi vòng trong của ma thú sơn mạch mới tìm một địa phương bí mật, chậm rãi hạ xuống

Hạ xuống một chỗ bí mật trong rừng rậm, Vân Chi vội vàng đem Tiêu Viêm trong lòng buông xuống, ngọc thủ tiếp xúc với thân thể Tiêu Viêm, không khỏi cả kinh nói: "*Hảo bá đạo năng lượng, ngươi ăn phải thứ gì vậy?* "

Lạnh lẽo nằm trên mặt đất, Tiêu Viêm, toàn thân có chút biến thành màu đen, vô thức, không ngừng cầu xé y phục, miệng thở dồn dập, cỗ sóng nhiệt dĩ nhiên cứ như thể tỏa từ miệng ra

Nhìn bộ dáng thống khổ của Tiêu Viêm, Vân Chi trong lòng có chút lo âu, trầm ngâm một lát, cắn cắn răng, đột nhiên lách mình tới phía sau Tiêu Viêm, ngọc thủ dò xét, nhẹ nhàng dán lên lưng Tiêu Viêm hiện tại đã giống như một hỏa lò

Cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, chậm rãi thở ra một hơi, Vân Chi đôi mắt đẹp từ từ nhắm lại, đấu khí trong cơ thể như biển rộng đang tĩnh lặng đột nhiên theo cánh tay, rất nhanh quán chú vào bên trong thân thể Tiêu Viêm

Vân Chi đấu khí, đương là khó có khả năng một gã mới chỉ là vụn vụn đấu giả như Tiêu Viêm có thể thừa nhận, dưới sự không chế của Vân Chi, phong thuộc tính đấu khí từ từ tiến vào thân thể, rất nhanh chiếm cứ tất cả kinh mạch. Mà đạ hoàng đấu khí vốn thuộc về Tiêu Viêm, cũng mạnh mẽ bị khu trục về vòng xoáy bên trong tiểu phúc

Đem đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm bình ổn trở lại, Vân Chi lúc này mới tập trung tâm thần thẩm thấu năng lượng tử sắc ra khắp cơ thể Tiêu Viêm

Đối với loại năng lượng bá đạo không biết tên này, phong thuộc tính đấu khí cũng không có khách sáo, năng lượng tử sắc bên trong kinh mạch không ngừng bị phong thuộc tính đấu khí khu trục

Mặc dù năng lượng tử sắc có chút bá đạo, bất quá dưới sự áp bức không ngừng của phong thuộc tính đấu khí, cũng không thể kháng cự lại được, lập tức bị khu trục đi, giống như tang nha chi quyền không ngừng chạy trốn

Trong lúc chạy trốn, cũng có một bộ phận năng lượng tử sắc, dung nhập vào bên trong huyết nhục, những nơi này thoáng hiện lên màu tím đậm mạp, giống như một dấu hiệu bình thường, một lát sau, bên trong thân thể Tiêu Viêm, trừ bỏ một bộ phận năng lượng dung nhập vào huyết nhục thì tất cả năng lượng tử sắc đều không có chỗ dung thân, buộc phải đoàn kết nhau lại thành một đoàn tử sắc năng lượng to bằng nắm tay, run run nhìn phong thuộc tính đầu khí đang vây quanh

"Phôi gia hỏa, kết thúc ..." Ngoại giới, đương nhắm chặt hai mắt, Vân Chi đột nhiên nhẹ giọng nói

Âm thanh Vân Chi vang lên, thì đoàn năng lượng tử sắc vốn bị phong thuộc tính đầu khí vây quanh, đột nhiên bị công kích

Dường như cảm nhận được nguy cơ, đoàn năng lượng tử sắc đột nhiên run rẩy kịch liệt một trận, mặt ngoài năng lượng, hỏa diễm tử sắc lượn lờ dâng lên, đem một ít năng lượng phong thuộc tính, đốt thành hư vô

"Quả nhiên có chút quý dị" Năng lượng tử sắc biến hóa, cũng không có làm cho Vân Chi quá kinh ngạc, khẽ thở dài một tiếng, phong thuộc tính đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm, đột nhiên huyền hóa thành một cơn lốc màu xanh, gió lốc với tốc độ cao xoay tròn lại, sau một lát, quần lấy đoàn hỏa diễm tử sắc, nhất thời thanh sắc phong bạo biến thành thanh tử lưỡng sắc giao nhau

Gió lốc với tốc độ cao xoay tròn, lực lượng gió lốc dưới sự khống chế của Vân Chi, không ngừng đem năng lượng tử sắc cuồng bạo loại bỏ đi

Phần lớn năng lượng cuồng bạo đều bị loại bỏ, một lát sau bị vây trong cơn lốc màu xanh, năng lượng tử sắc trong nháy mắt bị phác sát thành hư vô

Thanh tử lưỡng sắc giao nhau trong cơn lốc từ từ mờ nhạt dần, cảm nhận được hỏa diễm tử sắc không còn có khả năng gây hại nữa, cơn gió lốc mới đình trệ lại, sau đó chậm rãi biến mất

Cơn gió lốc tiêu thất, một đoàn hỏa diễm tử sắc, lượn lờ xuất hiện bên trong cơ thể Tiêu Viêm

Lúc này, hỏa diễm tử sắc, rõ ràng sơ với trước kia ôn thuận hơn nhiều, hơn nữa sự cuồng bạo của nó cũng yếu bớt đi, hiện tại nó mới chân chính trở thành năng lượng thuần tịnh

Nhìn đoàn hỏa diễm tử sắc, Vân Chi nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngọc thủ đặt trên lưng Tiêu Viêm, bắn ra một cỗ cuồng phong vô hình thổi vào cơ thể Tiêu Viêm, đem đoàn hỏa diễm tử sắc hướng về vòng xoáy ở tiểu phúc của Tiêu Viêm

Dưới sự chăm chú của Vân Chi, đoàn hỏa diễm tử sắc nhanh chóng xuyên qua vài đạo kinh mạch, sau đó trực tiếp nhập vào bên trong vòng xoáy

Đoàn hỏa diễm tử sắc vừa mới tiến vào vòng xoáy, khiến cho vòng xoáy vốn đang an tĩnh, đột nhiên tốc độ xoay trở nên nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa vòng xoáy vốn dĩ chỉ to bằng lòng bàn tay, đang cấp tốc khếch trương

Đạm hoàng khí tụ trong vòng xoáy, đoàn hỏa diễm tử sắc không ngừng xoay tròn, trong quá trình chuyển động, đoàn hỏa diễm tử sắc này từ từ bị phân hóa, cuối cùng cũng dung nhập với năng lượng căn nguyên, hoàn toàn dung nhập vào vòng xoáy

Vòng xoáy không ngừng được mở rộng, thẳng đến khi thể tích to bằng trái bóng rổ, mới từ từ đình chỉ trở lại, do có Vân Chi vẫn ở bên cạnh áp chế, nếu không, sợ rằng vòng xoáy sẽ càng bành trướng thêm nữa, mặc dù vòng xoáy này bành trướng đại biểu cho việc thực lực tấn cấp, bất quá với kinh nghiệm phong phú của Vân Chi, nếu như để cho Tiêu Viêm tấn cấp quá nhiều thì về lâu dài thì sẽ hại nhiều hơn lợi

Nhìn vòng xoáy đã đình chỉ khuyếch trương, hoàn thành nhiệm vụ, Vân Chi cũng bắt đầu thu hồi đấu khí lại, mà khi đấu khí của Vân Chi thu hồi lại thì từng đợt đấu khí hỏa thuộc tính liền từ trong vòng xoáy hùng hồn chảy xuôi ra. Cuối cùng lưu chuyển khắp toàn thân kinh mạch của Tiêu Viêm

Năng lượng quá rối trong cơ thể bị khu trục, ngoại giới thân thể Tiêu Viêm cũng từ từ bình phục, vẻ thống khổ trên khuôn mặt cũng dần biến mất, cuối cùng thân thể cảm thấy có một trận thư sướng truyền đến

Ngọc thủ nâng thân thể Tiêu Viêm, đặt hẳn nằm trên bãi cỏ, Vân Chi khẽ lau mồ hôi. Ngồi bên cạnh thở hổn hển vài hơi, sau đầu nghiêng đầu nhìn

khuôn mặt thiếu niên đương ngủ sâu. Một lúc lâu sau, từ từ thở dài, lắc đầu vươn tay gỡ nẹp giới của Tiêu Viêm xuống, sau đó lấy ra miếng tử linh thạch

Nhẹ nhàng cầm tử linh thạch, Vân Chi thấp giọng lầm bầm nói: "*Cảm ơn* "

Đứng dậy, Vân Chi hàm răng khễ cắn vào đôi môi đỏ mọng, ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó khuôn mặt thoáng hiện lên nét ửng đỏ, ngón tay chậm rãi giải khai chiếc váy, theo ngón tay Vân Chi vẽ hạ, một thân thể hoàn mỹ mềm mại giống như nữ ngọc tạo thành, xuân quang xạ tiết tỏa lóe trong rừng rậm

Ưu nhã thoát y, Vân Chi đem chiếc áo giáp kì dị lưu chuyển kim quang bên trong, nhẹ nhàng lấy xuống, sau đó thoáng ngưng ngưng, vội vã mặc lại y phục

Hai tay nâng chiếc áo giáp, Vân Chi cẩn thận gấp lại, sau đó đặt bên cạnh Tiêu Viêm, nhẹ giọng lầm bầm: "*Cái này là hải tâm chi giáp, làm từ một loại kim loại sản sinh ra từ trong bụng của lục giai hải ma thú tam vĩ lam kinh, lực phòng ngự của nó, tùy theo lực lượng của chủ nhân, mặc dù người bây giờ chỉ là đấu giả nhưng công kích bình thường của đấu sư cũng không thương tổn được người ... Người mấy lần giúp ta, cái này coi như thù lao ta cấp cho người* "

Đem nội giáp đặt bên cạnh Tiêu Viêm, Vân Chi lại một lần nữa trầm ngâm, từ trong nẹp giới lấy ra hai quyển trục, thấp giọng nói: "*Đây là một quyển huyền bậc cao cấp hỏa thuộc tính công pháp, cùng với huyền bậc trung cấp đấu kỹ, hy vọng sau này có thể hỗ trợ người một ít* "

Sau khi xếp đặt thỏa đáng xong, Vân Chi đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, đôi mắt đẹp hiện lên cảm xúc khó hiểu, nhìn chăm chú khuôn mặt của thiếu niên, khuôn mặt tươi cười thoáng hiện lên chút bất đắc dĩ, khẽ sáp tươi cười: "*Độc thân tu luyện nhiều năm như vậy, cũng không nghĩ đến, lại vì nhất vị thiếu niên ...* "

"*Ai, ngày sau hữu duyên, sẽ gặp lại...*" Khẽ thở dài một hơi, Vân Chi khom người xuống, môi khễ hôn lên trán Tiêu Viêm, đôi cánh sau lưng hơi rung lên, dáng người ưu nhã bay lên trên không trung.

Trên bãi cỏ, mùi hương thoang thoảng lưu lại, song giai nhân lại đã đi.

Nguồn truyện:

-----oOo-----

Chương 143: Cứu tinh đầu giả: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến buổi chiều, Tiêu Viêm mới từ trong hôn mê thức tỉnh trở lại, chậm rãi mở mắt ra, ngón tay nhẹ nhàng nhúc nhích, cảm thấy không đau đớn như trong tưởng tượng, mà ngược lại cảm nhận được một cỗ lực lượng sung túc trong cơ thể không ngừng chảy xuôi

Cảm giác thư sướng tràn đầy, khiến cho Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, hơi hơi quay đầu, mắt nhìn thấy chiếc áo giáp kim loại màu lam cùng với hai quyền trục bên cạnh

Nhìn mấy thứ này, Tiêu Viêm đầu tiên sững sốt một hồi, chột ngời dậy, ánh mắt vội vàng đảo qua bốn phía, nhưng cũng không phát hiện ra bóng người ưu mỹ, một nỗi cô đơn đậm đặc chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt thiếu niên

"*Đi rồi sao?*" Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm có chút vô lực, dựa vào thân cây bên cạnh, con mắt híp lại, hồi lâu sau mới biếng nhác đứng lên, cầm lấy tấm áo giáp kim loại vào tay, cảm nhận thấy có chút hơi ẩm, không như suy nghĩ của hắn là một mảnh lạnh lẽo, bàn tay khẽ nhéo lên áo giáp, dĩ nhiên cảm thấy nó cực kỳ mềm mại như tơ nhện

Xiết chặt chiếc áo giáp, Tiêu Viêm đem nó đặt lên mũi, liền ngửi thấy một cỗ hương thơm nhàn nhạt

"*Nàng dĩ nhiên đem thứ thiếp thân này cho ta ...*" Sắc mặt hiện lên nét cô quái, Tiêu Viêm thì thào một tiếng, đem tấm áo giáp chậm rãi mở ra, tấm áo giáp này từng đã bị Tử Tinh Dục Sư Vương lưu lại vệt nứt, bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt

Đem tấm áo giáp cất vào trong lòng, Tiêu Viêm ngược đầu nhìn lên đỉnh cổ thụ, khóe miệng tươi cười, thoáng có chút khở sấp: "*Ai, nàng trở về sẽ*

lại tiếp tục trở thành đấu hoàng được mọi người kính ngưỡng ....Ta cũng tiếp tục phấn đấu trở thành đấu sư thôi a "

Hung hăng lắc đầu, Tiêu Viêm không có chút hứng thú đem hai quyền trực thu vào trong nạp giới, cúi đầu nhìn hắc sắc giới chỉ trong trên ngón tay cái liếc mắt một cái, nói: *"Sư phụ hiện tại chúng ta ở chỗ nào vậy? "*

Giới chỉ khẽ rung động, Dược Lão chậm rãi nhẹ nhàng đi ra, đảo qua một vòng quanh Tiêu Viêm, đột nhiên nói: *"Ngươi cảm nhận lại thực lực bây giờ của mình đi "*

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, sau đó hai mắt khép hờ lại, tâm thần nhanh chóng chìm trong cơ thể, quan sát kỹ một vòng, một lúc lâu sau, mở mắt ra kinh ngạc nói: *"Cửu tinh đấu giả? Như thế nào lại nhảy lên hai tinh? Là do tử tinh nguyên sao? "*

Chỉ có hai tinh? Hoàn hảo nữ nhân nọ cũng không có ngu ngốc, nhược nếu nàng trợ giúp ngươi đột phá đấu sư, như vậy thì có việc vui lớn đó *"Dược Lão thần nhiên nói*

"Vậy là sao? "Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi

"Tử tinh nguyên đích xác viên chứa năng lượng hùng hồn.Bất quá năng lượng ẩn chứa trong nó quá mức bá đạo, mặc dù đã được nữ nhân kia luyện hóa một lần, bất quá nếu để tử hỏa kia tùy ý làm tăng thực lực của ngươi lên thì vòng xoáy trong cơ thể ngươi sẽ trực tiếp bị trương phá.Tử Tinh Dược Sư Vương sở dĩ có thể trực tiếp tăng lên nhất giai bởi vì thân thể của chúng quá mạnh mẽ, căn bản sẽ không sợ hãi sự cản trở của tử hỏa.Mà ngươi thì hắc hắc.Nếu dựa vào tử hỏa để tấn chức đấu sư chỉ sợ rằng cũng sẽ bị tử hỏa thôn phệ thành một đống tro bụi "Dược Lão cười dài nói

"Ách..." Lau đi mồ hôi lạnh, Tiêu Viêm rút cục cũng biết, nguyên lai thứ này cũng không thể ăn bậy được,cho dù nó là bổ dược nhưng một khi thân thể ngươi không thừa nhận được thì ngược lại nó sẽ trở thành kịch độc

"Cho dù ngươi hiện tại nhờ có sự áp chế của nàng mà mới chỉ tăng lên hai tinh, nhưng tốc độ này, vẫn như cũ ta có chút lo lắng.Ai.Nữ nhân này làm ra loại sự tình phá bình này, cũng giống như việc vượt cấp tu luyện, tác hại cũng có rất nhiều a "Lắc đầu Dược Lão thoáng trầm ngâm nói "Một tháng này ngươi phải ở bên trong ma thú sơn mạch, mỗi ngày liệt sát ngũ đầu

nhất giai ma thú, chỉ có chiến đấu, đấu khí cuồng bạo trong cơ thể người mới bình ổn trở lại được. Bằng không ngày sau người gặp được "Dị hỏa" "căn bản cũng không có tư cách thôn phệ "

"Ngũ đầu nhất giai ma thú "Không sao cả gật gật đầu, Tiêu Viêm lưng đeo lại huyền trọng xích, đem Dược Lão thu vào giới chi, lần nữa liếc mắt nhìn chung quanh, sau đó chậm rãi tiến vào rừng rậm

Tiến vào khu rừng, mặt trời lúc này đã thu hồi lại hơn phân nửa, đứng ở chỗ này ngắm trời chiều một lúc, Tiêu Viêm mới vừa rồi còn cảm thấy cô đơn, thở dài ra một hơi, xoay người chậm rãi tiêu thất vào khu rừng rậm rạp bên trong

Khi Tiêu Viêm vừa mới rời đi, trên một ngọn núi bí mật cách đó không xa, một nữ tử toàn thân mặc váy trắng, chăm chú nhìn hắn, thẳng đến khi nhìn thấy Tiêu Viêm an toàn tiến vào rừng rậm, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lần nữa liếc mắt nhìn bóng lưng thiếu niên, lúc này mới sâu kín thở ra một hơi, rốt cục không còn lưu luyến nữa, đôi cánh màu xanh sau lưng hơi hơi rung lên, thân hình hóa thành một đạo thanh ảnh, nhanh chóng bay vút ra ngoài ma thú sơn mạch

Trong khu rừng rậm u ám, một đầu nhất giai ma thú Thị Huyết Thủ đang cẩn thận bò trên mặt đất, song nhãn màu đỏ không ngừng cảnh giới đảo qua, hàm răng bén nhọn, nổi lên hào quang lộng lẫy

Bò rất nhanh thu hẹp khoảng cách, ngay lúc Thị Huyết Thủ cúi đầu gặm chất lỏng trên thân cây, thì một đạo bóng trắng mãnh liệt bạo xạ bắn xuống, một khẩu hàn khí cuồng phun ra, nhất thời khiến cho đôi chân của Thị Huyết Thủ bị đóng băng lại, chiếc răng nanh khổng lồ mở ra, như một tia chớp đem Thị Huyết Thủ nuốt vào trong bụng

Thành công một lần tập sát, một đầu ma thú độc giác lang toàn thân phủ một bộ lông trắng muốt, đặc ý trải chuốt bộ lông trắng của mình, tư thái thật là thông dong, đầu độc giác lang này tên là Băng Sương Độc Giác, thực lực thuộc hàng đỉnh phong trong hàng ngũ nhất giai ma thú, cho nên nó mới cực kỳ dễ dàng khi đối phó với nhất giai ma thú Thị Huyết Thủ như vậy

Đem Thị Huyết Thủ hoàn toàn nuốt vào bụng, Băng Sương Độc Giác lần nữa muốn tìm kiếm mục tiêu mới thì đột nhiên biến cố xuất hiện

"Thình thịch!" Một âm thanh nhỏ vang dội, tại một nơi không xa lắm so với bạch lang, một chiếc lá khô, bất thành linh bạo xạ bắn vào đầu băng lang

Biến cố bất ngờ này khiến cho Băng Sương Độc Giác lang vội bàng cả kinh thụt lùi lại, song thân thể nó vừa mới thụt lùi trở lại thì một đạo bóng nhận theo chiếc lá khô bắn ra, ẩn chứa kinh phí hung mãnh hung hăng đập vào đại não của nó

Kinh khí hung hãn này khiến cho Băng Sương Độc Giác lang, lông thú dựng đứng lên, miệng mở rộng ra lộ ra ngoài hàm răng nanh dữ tợn, tru lên một tiếng, một cỗ hàn khí màu trắng cuồn cuộn phun ra

Cỗ hàn khí này trong giây lát đem bóng người vây trong đó, song cỗ hàn khí màu trắng này chưa phát huy được công hiệu của nó thì trên thân thể bóng người kia đột nhiên hiện lên đăm lữ đầu khí tử sắc, dưới độ nóng của đầu khí hỏa thuộc tính này, hàn khí màu trắng kia không những không làm tê cứng được bóng người kia mà ngược lại còn bốc hơi thành một mảng sương trắng, cấp tốc tiêu tán

Thấy hàn khí của mình không có hiệu quả, Băng Sương Độc Giác lang vội vàng xoay người, bốn bàn chân bước động, bắt đầu chạy trốn

Bóng người xuyên qua hàn khí, nhìn Băng Sương Độc Giác lang chạy trốn, không khỏi cười lạnh một tiếng, bàn chân đột nhiên quỳ đi đập trên mặt đất, quát nhẹ một tiếng, từ trong miệng truyền ra: "Bạo bước!"

Theo tiếng quát vang lên, chỉ thấy trên bàn chân bóng người này nổi lên một cỗ quang mang đăm hoàng, năng nề bước trên mặt đất, nhất thời một tiếng nổ mạnh vang lên, bàn chân tiếp xúc với mặt đất cũng bạo vang lên, bóng người trong nháy mắt giống như tên rời cung lao đi cơ hồ khiến cho người khác cũng không nhìn kịp

Liên tiếp đập mạnh trên mặt đất vài bước, mỗi bước chân đập xuống cơ hồ đều có một tiếng nổ nặng nề vang lên

Tám tiếng vang, tám bước! Chỉ với tám bước, dĩ nhiên lại ở trong khu rừng, đem Băng Sương Độc Giác lang am hiểm tốc độ bắt kịp

Thân thể vượt qua Băng Sương Độc Giác lang, thân thể khê xoay tròn, quyền đầu ẩn chứa kinh khí hung mãnh, nặng nề oanh kích lên đầu lang, nhất thời khiến cho Băng Sương Độc Giác lang đang trôi chết chạy trốn, theo một tiếng trầm đục vang lên, cái đầu lang cứng rắn, dĩ nhiên âm âm bạo liệt ra, não thủy bắn văng ra bốn phía

Một quyền giải quyết Băng Sương Độc Giác lang, bóng người hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú của thiếu niên, đây rõ ràng là Tiêu Viêm đang khổ tu trong ma thú sơn mạch

Tiêu Viêm hiện giờ so với một tháng trước, cả người tựa hồ cường tráng hơn nhiều, hơn nữa trên thân thể mơ hồ toát ra mùi vị của máu tanh, hiển nhiên mỗi ngày liệt sát ngũ đầu ma thú, khiến cho Tiêu Viêm cũng được nếm trải qua kinh nghiệm máu tanh tấy lể, bất kể là ai thì cũng sẽ có ít nhiều biến hóa

Trải qua một tháng liệt sát tu luyện, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm rốt cục cũng bình ổn trở lại, lực lượng luyện hóa được từ tử tinh nguyên, bị Tiêu Viêm thường xuyên rèn luyện, nên thẳng đến khi vòng xoáy ở tiểu phúc hoàn toàn ổn định, mới đành chỉ rèn luyện trở lại

Mặc dù vòng xoáy đã an tĩnh trở lại bất quá Tiêu Viêm cũng phi thường hiểu được hiện tại thực lực của mình so với một tháng trước mạnh mẽ hơn rất nhiều

Trong một tháng này, Tiêu Viêm cũng đem quyền đầu kỹ do Vân Chi lưu lại huyền bậc trung cấp đầu kỹ đem ra tu luyện, mà đầu kỹ này đúng là đầu kỹ lúc trước Tiêu Viêm đem ra sử dụng: "Bạo bước "

Tên như ý nghĩa, đây là loại đầu kỹ dựa vào xung lực bùng nổ năng lượng mà tăng nhanh thân pháp đầu kỹ, thứ này, Tiêu Viêm cảm thấy rất hứng thú, cho nên mới học nó, bất quá với thực lực của Tiêu Viêm bây giờ, nhiều lắm chỉ có thể xuất ra thập bước: "Bạo bước ", cho dù như thế thì nhờ có "Bạo bước" mà trong một tháng này nhiệm vụ liệt sát ma thú của Tiêu Viêm cũng trở nên dễ dàng

Vân Chi lưu lại cho Tiêu Viêm một quyền đầu kỹ cùng một quyền công pháp, Tiêu Viêm chỉ có học đầu kỹ mà thôi còn về phần công pháp thứ này đối với người đã tu luyện "Đột quyết " như hắn không có nhiều tác dụng nên Tiêu Viêm cũng chỉ đành vút nó vào một góc xó xỉnh trong nạp giới

Nói tóm lại, trải qua một tháng tu hành, tổng thực lực của Tiêu Viêm đã có thể nói là tăng gấp đôi so với lúc trước, hiện tại nếu hắn bỏ đi trói buộc thì việc đánh bại một gã nhị tinh đấu sư cũng không phải là một vấn đề lớn nữa!

Kết thúc một tháng thời gian tu luyện, Tiêu Viêm nán lại ma thú sơn mạch mấy ngày thời gian nữa, để có thể hoàn thiện kỹ năng chiến đấu, trước mắt cần phải thử liệp sát một đầu nhị giai ma thú để thử thành quả tu luyện của mình!

Sau khi cân nhắc lại thực lực của mình, Tiêu Viêm trong đầu hiện lên một khuôn mặt âm lệ.

Chính là hắn, kẻ mấy tháng trước, đã bức mình vào sâu trong ma thú sơn mạch. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Hiện tại cũng nên đòi lại món nợ này thôi.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 144: Cam Mộ: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi đi trong rừng rậm, Nhìn xung quanh một mảnh thưa

thớt, Tiêu Viêm thoải mái thở một hơi, Hiện tại Hắn đã ở vị trí bên ngoài của Ma thú sơn mạch, Đi xa hơn một chút có lẽ gặp được một ít đội ngũ lính đánh thuê tiến vào để Liệp sát Ma thú.

Ngẩng đầu lên Tiêu Viêm Nhìn bầu trời có khoảng sắc hồng, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, Xem ra tối nay có lẽ phải ngủ tại đây một đêm.

Lắc đầu, Tiêu Viêm khẽ đưa tay vỗ nhẹ lên bao vải đen bó Huyền trọng xích sau lưng, Bởi vì Hắn biết, Huyền trọng xích là một cái dấu hiệu đặc biệt, Cho nên Tiêu Viêm liền nghĩ biện pháp che giấu nó. Để tránh một ít

phiền toái không cần thiết.

Một lần nữa xuyên qua rừng cây nhỏ, Sắc trời rớt cuộc cũng âm đạm tối dần, Bất đắc dĩ Tiêu Viêm muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, Tiêu viêm di động ánh mắt, Đột nhiên ngừng lại một chút, chỉ thấy không xa phía trong rừng có một ánh lửa bốc lên, Giống như một ngọn Đèn dẫn đường trong đêm tối.

" *Ách! dĩ nhiên có người?*" Tiêu viêm hơi sững sốt, Thoáng Trầm ngâm rồi bước chân đi về phía đống lửa.

Đi đến gần Tiêu viêm có thể mơ hồ nhìn thấy bên cạnh đống lửa có Năm thân ảnh Trong đó có Ba nam Hai nữ, Bên cạnh người đều có vũ khí, Hơn nữa trên ngực bọn họ còn có Huy chương giống nhau, Chắc là thuộc về một nhóm Lính đánh thuê.

Ngay khi Tiêu viêm đang đi đến đống lửa, Đột nhiên một gã Trung niên nam tử xoay người lại, Con mắt nhìn thẳng vào Tiêu Viêm quát: "*Là ai?*"

Nghe được tiếng quát của hắn, Ba người ở bên cạnh Lập tức rút vũ khí ở phía bên hông ra, Ngay sau đó có một cô gái ở gần Trung niên Nam tử rút hai lần mới rút được vũ khí ra, Khuôn mặt có chút mắc cỡ Liền đỏ lên.

" *A a! các vị đừng hoảng hốt! Ta chỉ là người qua đường, Thấy đống lửa nên mới lại đây "*

Sau góc cây đại thụ, liền hiện ra một thân ảnh thiếu niên mỉm cười đi ra, Vì chứng minh Hắn không có ác ý nên Hai tay đang đưa lên.

Nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu viêm, Năm người kia liền thở ra một hơi, Trung niên Nam tử muốn cười dài một cái, Một đạo thanh âm của cô gái, Bắt đầu từ khi người kia đến, Nàng ngay cả Kiếm cũng không rút ra được, cô gái phùng miệng lên, xem như là mình khoe cái xấu ra, Không hề báo trước hướng Tiêu Viêm

nói: "*Ngươi, người này có hiểu hay là không hiểu quy củ? Lặng yên tiến vào đội ngũ của lính đánh thuê, Ngươi muốn nghe trộm chúng ta nói chuyện phải không? "*

Vô duyên bị chụp cái mũ này vào đầu, Tiêu viêm nhú mày đem ánh mắt

dời về phía cô gái, Cô gái này có vẻ nhỏ hơn mình Một, hai tuổi, Bị ánh lửa chiếu vào khuôn mặt, cũng xem như là xinh

đẹp, Bất quá khuôn mặt nàng lại có chút kiêu ngạo, Ngữ khí nói chuyện thật làm cho người ta không thích.

" Linh nhi! không được nói lung tung " Nhìn thấy sắc mặt của Tiêu viêm, Trung niên nam tử quay đầu khiển trách một câu, sau đó quay đầu nhìn Tiêu viêm cười nói: *" Tiểu huynh đệ cũng là lính đánh thuê phải không? Sao lại đơn độc tiến vào ma thú sơn mạch thế? "*

" Aa, Ta là một người Y sư, Bởi vì dược liệu dùng hết, cho nên một mình vào kiếm dược liệu, Không nghĩ thời gian lại lâu như vậy, " Tiêu viêm từ trong lòng móc ra mấy cọng dược thảo, Hướng về Trung niên nam tử mỉm cười nói.

" Nga " nghe Tiêu viêm giải thích, Lại nhìn thấy dược thảo, Trung niên mới thoáng thoải mái, Liên chỉ vào đồng lửa bên cạnh nói: *" Tiểu huynh đệ, lại đây ngồi đi, Ban đêm Ma thú cũng hay lui lới, Đi một mình cũng có chút nguy hiểm "*

Tiêu viêm cảm kích gật đầu, đưa mắt nhìn mọi người xung quan, hướng đồng lửa ngại ngần ngồi xuống. có chút cười với mọi người.

" Tiểu huynh đệ, Ta gọi là Tạp cương, Là Năm sao Đấu giả " Trung niên nhân chỉ vào huy chương trước ngực mình cười nói.

" Ta là Dược Nham, Là y sư, Thực lực thì xem như là Nhị tinh Đấu giả đi " Tiêu viêm mỉm cười nói.

: Lá gan cũng rất lớn, chỉ có Nhị tinh, Lại dám đi vào Ma thú sơn mạch, Tội nay nếu không phải gặp chúng ta, chỉ sợ ngươi đã trở thành thực vật trong bụng Ma thú rồi *" Nghe Tiêu viêm báo thực lực, cô gái được gọi là Linh nhi nhất thời cười nói, Trong tiếng cười có vẻ chế diễu.*

Nhàn nhạt cười, Lấy tâm trí của Tiêu Viêm đương nhiên không để ý đến Nàng, Đem ánh mắt hướng về Hai nam, Một nữ mỉm cười nói " Dược nham, Nhị Tinh đấu giả *"*.

" Thanh tâm, Bốn sao đấu giả " Người phụ nữ mặc bộ váy màu xanh biếc

lễ phép cười nói.

"Ma sư, Bốn sao đầu giả, Hắc hắc, Tiểu huynh đệ gọi ta là Sư tử được rồi". *Một gã thân thể có chút cường tráng chân thành hướng về Tiêu viêm cười nói.*

Đến người cuối cùng là một gã Bạch y nam tử, Hắc vừa muốn mở miệng, Thì cô gái có chút coi thường Tiêu viêm cướp lời nói:" Đây là Mộc lan đại ca, Hắc là năm sao đầu giả, Ngay cả Đoàn trưởng chúng ta cũng khen Hắc có thiên phú tuyệt đỉnh, So với người đứng là.... một trời một vực "

Mỉm cười hướng về đối phương gật đầu, Tiêu viêm liếc mắt về phía cô gái đang đắc ý, Đột nhiên phát hiện, Nàng hình như có chút sùng bái vị Anh tuấn bạch y này, Thậm chí có chút điên cuồng, Cũng khó trách Nàng, Loại người như Mộc lan vừa có thực lực, Tướng mạo lại là bạch mã vương tử.

Song phương nhận thức một phen, Sơ bộ đã biết nhau, Người trung niên tên Tạp cương vô tình hỏi Tiêu viêm về mấy vấn đề về Y sư, Đều được Tiêu viêm trả lời rõ ràng, Cho nên rốt cuộc Hắc cũng đánh tan những nghi ngờ trước đây.

Mọi người nói chuyện, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện, Mấy người này là một trong những thành viên của Tam đại dong binh đoàn, Là Địa huyết dong binh đoàn, Hơn nữa cô gái tên Linh nhi là con gái của nhân vật cao tầng của Địa Huyết Dong Binh đoàn, Khó trách làm nàng có chút điệu ngoa, Lấy thực lực của Địa huyết dong binh tại Thanh Sơn Trấn, cũng đủ cho nàng kiêu ngạo.

Sau một hồi nói chuyện, Tiêu viêm vẫn không quên mục đích chính của mình, Nên thỉnh thoảng vẫn dò hỏi về việc liên quan về tình báo cùng với thế cục của Lang Đầu Dong Binh.

Đối với sự việc này cũng không thuộc về bí mật, nên Tạp cương cũng không có dấu diếm mà đem tình hình gần đây của Lang Đầu Dong Binh nói ra.

Nghe được tin tức từ miệng của Tạp cương, Tiêu viêm mới thở ra một hơi, Chuyện hắc tưởng tượng là cả Ba Dong binh đoàn hợp nhau đối phó với hắc cũng không có xảy ra, Lấy thực lực của Hắc bây giờ, vốn vẹn một Lang Đầu Dong Binh cũng không đủ gây nguy hiểm cho hắc.

Vốn lấy được tin tức mình cần, Tiêu viêm muốn rời đi ngay, Nhưng không thể chối từ sự nhiệt tâm của Tạp cương, Nên đành thuận theo ý tứ của hắn, Hắn liền tại doanh địa nghỉ ngơi, Nhưng do vì nguyên nhân lúc trước của Tiêu Viêm nên cô gái càng châm chọc khiêu khích, Bất quá Tiêu viêm không hề để ý, Liền đi vào Lều vải đánh một giấc, Đem cô gái đang giậm chân tức giận Gác đêm.

Sắc Trời vừa tờ mờ sáng, Tiêu viêm thoải mái từ trong Lều chui ra, Nhìn mọi người đã bắt đầu thu thập đồ đạc, không khỏi cười tiến đến giúp đỡ một phen.

" Yêu, Người rốt cục dậy rồi à? Chúng ta khổ cực canh gác cả đêm, Người lại ngủ thật là thoải mái, Thật sự là Đại thiếu gia

mà? " Tiêu Viêm Còn chưa có đi đến, Tiếng nói lạnh lùng của cô gái đã vang lên.

Ánh mắt ngay cả nhìn cũng không nhìn cô gái đang đứng chống nạnh, Tiêu Viêm liền lại giúp Tạp cương đem Lều bạt thu lại, Nếu tối qua mình không bỏ Phân của Cao giai ma thú xung quanh Doanh địa, Nàng chẳng lẽ tưởng rằng mình thật sự bình tĩnh mà ngủ sao?

Thấy Tiêu viêm khinh thường không thèm nhìn mình, cô gái càng tức giận, Lòng mày dựng lên, Nếu không phải Mộc Lan ở bên cạnh lôi kéo, thì chắc chắn sẽ tiếp tục xuất ngôn châm chọc.

Đem doanh trường thu thập xong, Bởi vì thuận đường nên tiêu Viêm cùng đi chung với mọi người, Đi được một đoạn đường, Thấy đường lớn không xa ở phía trước, Tiêu viêm không khỏi cười khẽ, Lần trước không phải ở chỗ này chạy trốn chết hay sao?

Lắc đầu cười, Tiêu viêm chấp tay, Cười nói: " Tạp cương Đại thúc, Chúng ta ở chỗ này tạm biệt thôi, Đa tạ mọi người đã chiếu cố "

" Dục Nham? Người không phải là muốn đi Thanh sơn trấn sao? chúng ta thuận đường mà!" *Nghe thấy tiêu Viêm muốn chia tay, Tạp cương ngạc nhiên hỏi.*

Tiêu viêm mỉm cười lắc đầu, Mặc dù Hắn có thể không quan tâm đến cô

gái Linh nhi điệu ngoa, Nhưng Nàng suốt buổi châm chọc, Cái việc này thật làm cho Hấn có chút phiền lòng, Cho nên hấn vẫn muốn Hành tẩu một mình cho thoải mái.

" A! ta đột nhiên nhớ đến chút việc, Sợ rằng phải ở chỗ này một thời gian, Các người đi trước đi "

" Đi thôi, đi thôi Tạp đại thúc, Mang theo một cái Bình mỡ (Cái này có lẽ là vô dụng) tốt lắm sao? Nhị tinh, Hừ ... Ngay cả ta cũng không bằng "
Tạp cương định mở miệng nói, Thì cô nàng điệu ngoa đã tranh nói trước.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Sau đó cười áy náy với Tiêu viêm, Sau đó vừa xoay người lại, Sau đó là hơi sững sốt, Cau mày nói: " Thật là xui xẻo, Sao lại gặp tên đáng ghét này "

Tiêu viêm vốn định rời đi, Nghe thấy lời này của Tạp cương, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía đường lớn, Chỉ thấy một đám khoảng bảy, tám người cưỡi Độc giác mã đang phong như bay đến, Tất cả mọi người qua đường đều vội vàng tránh ra, chỉ sợ làm mình bị thương.

" Hấn là ai vậy?" Nhìn tên Nam tử gây gò cười Độc giác mã, Tiêu viêm tò mò hỏi.

" Nhị Đoàn trưởng Lang Đầu Dong Binh đoàn Cam Mộ " Tạp cương cười khổ nói:" Người này không cùng đường với chúng ta, Mỗi lần gặp Hấn chưa từng có chuyện tốt, Mà hấn lại là Cửu tinh Đấu giả, chúng ta đánh không lại "

" Nhị Đoàn trưởng Lang Đầu Dong Binh đoàn?" Nghe vậy Tiêu Viêm hơi sững sốt, Rồi tự nhiên tươi cười.

" Lại gặp người này, Tạp Cương đại thúc, Chúng ta mau đi nhanh "

Nhìn thấy tên nam tử cười Kỳ mã chạy đến, Khuôn mặt đang tươi cười của Linh nhi đột nhiên trắng bệch, có chút luống cuống nói.

Tiêu viêm thấy khuôn mặt Nàng sợ hãi, Tiêu Viêm nhẹ nhàng lắc đầu, Quả nhiên Ác nhân có Ác nhân trị.

Khi mọi người đang nói chuyện, Tên gây gò Nam tử đã phóng ngựa tới,

Ánh mắt đảo qua mấy người Tạp cương, nhếch miệng cười nói: " Yêu, Đây không phải là Tạp cương của Huyết chiến dong binh đoàn sao? Như thế nào, Lần này tiến vào ma thú sơn mạch có thu hoạch được gì không? " Tạp cương chau mày không để ý đến Hấn.

Thấy Tạp cương không nói lời nào, Nam tử gầy gò cũng không để ý, Ánh mắt liền dời đến Linh nhi đang trốn phía sau, Tục tũ liếm đầu lưỡi (Cái này ta thích) Tùm tùm cười nói: " Linh nhi càng ngày càng xinh đẹp, Thúc thúc Ta thích nhất là loại Tiểu cô nương như vậy, Ha ha tư vị rất đặc biệt, Sau này đừng ra ngoài một mình nghe không ...Hắc hắc "

Nghe thấy nụ cười Dâm dăng của nam tử gầy gò, Thân thể linh nhi run lên, Vội vàng đem thân giấu ở phía sau Tạp cương, không dám mở miệng nói chuyện.

" Hắc hắc.. Hôm nay Đại gia còn có việc, không cùng các ngươi chơi đùa, Ha ha Nếu lần sau gặp sẽ không tốt như thế này đâu " Đùa giỡn Tiểu cô nương một lát Gầy gò nam tử ha ha cười, Roi liền đánh vào mông Độc giác mã, muốn rời đi.

Nhìn Gầy gò nam tử định rời đi, Tạp cương và mọi người đều thở ra một hơi dài.

Song ngay khi Nam tử gầy gò định rời đi, Thì một tiếng nổ vang ở phía bên đường, Cũng đúng lúc đó, Một đạo bóng đen như một tia chớp lao ra. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Bóng người trong nháy mắt lao lên đầu Độc Mã, Thân thể xoay tròn, Hung hăng đá vào cằm dưới của Nam tử gầy gò, Nhất thời thân thể bay lên không theo một đường vẽ parabol, Nặng nề rơi xuống đất.

" Phốc xuy!" Một đạo máu tươi phun ra, Nam tử gầy gò còn chưa kịp phản ứng thì một bàn chân lại Dẫm mạnh lên lồng ngực, Thiếu Niên nhàn nhạt cười, Chậm rãi nói: " Hay là lưu lại đi. chẳng lẽ muốn ta đi tìm?"

Hết thảy mọi chuyện phát sinh ra, Tên Cam mộ vừa mới đó thì đã bị người ta dẫm dưới chân, Mọi người không khỏi ngạc nhiên, Đặc biệt khi ánh mắt dời đến người đang chậm rãi dẫm đạp Cam Mộ thì thù người ra.

Chương 145: Đánh chết cửu tinh đấu giả: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước thì kiêu căng phách lối, chỉ chớp mắt sau đã bị người ta tùy ý đạp dưới chân, loại chuyển biến một trăm tám mươi độ này không chỉ có mấy người Tạt Cương trọn mắt há hốc mồm mà ngay cả mấy tên thủ hạ sau lưng Cam Mộ cũng thừ người ra.

Trên con đường rộng, đông đảo người qua đường nhìn Cam Mục đang bị thiếu niên đạp dưới chân cũng không khỏi sửng người. Trong lúc nhất thời, con đường đang huyên náo bỗng trở nên tĩnh lặng.

Một lát sau, mấy người Tạt Cương rút cuộc cũng từ trong khiếp sợ khôi phục lại được tinh thần, gắt gao nhìn thiếu niên đang đạp lên người Cam Mộ, mấy cặp mắt liếc xéo nhau một cái. Đây mà chỉ là nhị tinh Đấu Giả thôi sao? Lấy tốc độ cùng lực lượng bộc phát hồi nãy, thiếu niên tuổi còn trẻ này thực lực sợ rằng không thua kém cửu tinh Đấu Giả.

"Ai. Xem ra chúng ta đều bị che mắt rồi." Tạt Cương thở dài nói. Xem tình huống hiện tại, vị thiếu niên này rõ ràng là che giấu thực lực.

Linh Nhi đang trốn ở sau lưng, đồng dạng cũng bị biến cố này gây chấn động, con mắt nhìn chằm chằm vào Cam Mục đang nằm dưới đất, người mà ngay cả cha mình cũng không thể đánh bại, trong lòng rung động. Nàng không nghĩ tới, người thanh niên bị mình trào phúng cả ngày lại mạnh mẽ như vậy.

Nhớ tới thái độ của mình, trên gương mặt thanh tú của Linh Nhi thoáng hiện ra vẻ tự giễu. Khó trách dù mình trào phúng như thế nào, hẳn đều giống như không nghe thấy. Có lẽ, trong lòng hẳn, mình chỉ giống một con hề mà thôi.

Trong lòng khẽ thở dài một hơi, cô gái lại nhìn lên thiếu niên. Dưới ánh nắng sáng sớm chiếu xuống, thân hình thiếu niên có chút thon dài, khuôn mặt ôn hòa ẩn chứa ý cười, thật không giống như hẳn đang đánh người mà chỉ là cùng bạn tốt nói chuyện bình thường.

Nhìn chằm chằm thiếu niên, Linh Nhi đột nhiên quay đầu sang nhìn bạch y nam tử Mộc Lan, trong lòng đột nhiên cảm giác được, sự sùng bái hấn của mình tựa hồ đã giảm đi rất nhiều. Nguồn truyện:

"Khu, khu,..." Tiếng ho khan kịch liệt cùng tơ máu phun ra từ miệng Cam Mục. Hấn đã từ trạng thái mê man thanh tỉnh lại một chút, trừng con mắt dữ tợn nhìn thẳng vào mặt thanh niên, thét lên: *"Tiểu hồn đản, ngươi biết ta là ai không?"*

"Nhị đoàn trưởng của Lang đầu dong binh đoàn đúng không?" Gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Xin lỗi, chính vì biết thân phận của người, ta mới tìm đến."*

Nhãn đồng hơi co rút lại, Cam Mục gât gao nhìn vào khuôn mặt của thanh niên đang mỉm cười này, trong lòng nảy lên một cái. Khuôn mặt của thanh niên trước mặt cùng bức hình hấn đã xem mấy tháng trước giống nhau như đúc, lập tức thất thanh kêu lên: *"Ngươi là Tiêu Viêm? Không phải ngươi đã bị đuổi vào bên trong ma thú sơn mạch rồi sao? Như thế nào mà còn sống sót?"*

Lời này của Cam Mục vừa ra khỏi miệng, đám người xung quanh nhất thời xôn xao. Lúc đầu Lang đầu dong binh đoàn dốc toàn bộ lực lượng, đem thiếu niên tên là Tiêu Viêm kia đuổi giết vào sâu trong ma thú sơn mạch. Không nghĩ tới hôm nay, thiếu niên này lại còn có thể từ trong sơn mạch được xưng là tử vong tuyệt địa đi ra..

"Tiêu Viêm? Hấn chính là Tiêu Viêm khiến cho cả Lang đầu dong binh đoàn phải nao động?" Tạp Cương ở một bên vẻ mặt kinh ngạc nói. Hấn không nghĩ tới, đám người của mình lại có thể cùng nhân vật gây xôn xao cả ma thú sơn mạch đi cùng một chỗ.

"Giết hấn!" Bị nhục nhã trước mặt mọi người, khuôn mặt của Cam Mục càng thêm dữ tợn, chột quát lên một tiếng, vài tên thủ hạ của hấn hung quang nổi lên, rút vũ khí ra liều chết lao đến chỗ Tiêu Viêm.

Cùng lúc đó, trên thân thể Cam Mục, đầu khí màu lục nhạt từ trong cơ thể vọt ra, đôi thiết quyền từ từ biến thành màu nâu đen, sau đó gầm lên một tiếng, giơ tay đập mạnh vào bắp chân Tiêu Viêm.

"Bạo bộ!" Trong lòng Tiêu Viêm quát lên một tiếng. Trên bàn chân, năng lượng màu vàng cấp tốc hiện lên, sau đó nặng nề đè xuống lồng ngực của Cam Mộc, thân hình bắn nhanh về phía mấy tên dong binh đoàn đang phóng ngựa tới.

"Phốc xuy!" Bạo bộ sinh ra lực nổ mạnh, đánh thẳng vào lồng ngực Cam Mộc. Kinh khí mãnh liệt lần nữa khiến hắn lại thổ ra một ngụm máu tươi. Loạng choạng đứng lên, Cam Mộc sắc mặt tái nhợt nghiêng răng rút một cây thiết côn từ sau lưng ra, truy đuổi theo hướng Tiêu Viêm vừa rời đi.

Thân hình nhẹ nhàng xuyên qua vài tên dong binh, hữu chưởng Tiêu Viêm nắm lấy huyền trọng xích trên vai, đột nhiên kéo ra. Miếng vải đen rút xuống lộ ra một thân xích cực lớn, được hắn quát ngang một cái, nhất thời, vài tên dong binh cơ hồ hộc máu phun ra bên ngoài.

Chỉ trong hai, ba hiệp, Tiêu Viêm đã dễ dàng giải quyết được vài tên dong binh thực lực ngũ tinh Đấu Giả, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn Cam Mộc toàn thân bao phủ bởi đấu khí màu lục nhạt, cầm thiết côn trong tay đang hung hãn lao tới.

Tay phải nắm huyền trọng xích thật lớn, Tiêu Viêm thoáng yên lặng, bàn chân lần nữa đạp mạnh trên mặt đất. Một tiếng nổ vang lên, thân hình bắn nhanh ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt Cam Mộc, huyền trọng xích căng lên, mang theo kinh khí vô cùng hung hãn bạo nổ đạp xuống Cam Mộc.

Kinh khí bén nhọn xé gió khiến Cam Mộc sắc mặt đã tái nhợt lại càng thêm khó coi, vội vã nắm chặt lấy thiết côn, đấu khí trong cơ thể tuôn ra, sau đó không tránh mà nghênh đón.

"Choeng!" Tiếng sắt thép va chạm thanh thúy vang lên. Tiếng động khiến mọi người trên đường không thể không chú ý đến được.

Thiết côn vừa mới cùng hắc xích tiếp xúc, lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong đó khiến thân thể Cam Mộc trầm xuống, hai chân lún sâu vào trong lòng đất.

"Phá!" Nhìn Cam Mộc đang nghiêng răng giằng co, Tiêu Viêm cười lạnh, đấu khí trong cơ thể lần nữa tuôn ra, nhập vào bên trong huyền trọng xích.

"Ca sát...!" Huyền trọng xích tăng lực lên, thiết côn chế bằng tinh cương trong tay Cam Mực từ từ xuất hiện một cái khe nhỏ. Sau một lát, cái khe dần dần mở rộng, cuối cùng một thanh âm vang lên, thiết côn đã gãy làm hai đoạn.

Nhìn vũ khí của mình bị đối phương bẻ gãy, khuôn mặt Cam Mực hiện lên vẻ kinh hãi, thân thể uốn lượn quý đi, hai chân vội vàng lùi về phía sau.

"Phanh!" Đập gãy thiết côn, huyền trọng xích tiếp tục đi xuống, đem mặt đất bở thành một vết thương cực sâu.

Nhìn Cam Mực né tránh công kích, Tiêu Viêm ngược mắt lên, bàn chân lần nữa đạp mạnh, thân hình như tia chớp xuất hiện phía sau lưng Cam Mực đang lui nhanh. Cười lạnh một tiếng, chân phải xoay nửa vòng tròn, cuối cùng mang theo kinh khí hung hãn nặng nề đá vào sau lưng Cam Mực.

"Phốc xuy!"

Lần nữa chịu phải đòn nghiêm trọng, sắc mặt Cam Mực vốn đã tái nhợt càng trở nên trắng bệch. Một ngụm máu tươi phun mạnh ra, thân hình giống biến thành chiếc hồ lô, lăn trên mặt đất hơn mười thước mới dừng lại được, bộ dạng cực kì chật vật.

Người trên đường nhìn cảnh Cam Mực bị Tiêu Viêm đánh cho lê lét như vậy tất cả không khỏi hít sâu một ngụm lương khí. Nếu như nói trước đó vì bất ngờ nên Cam Mực không kịp phòng ngự thì bây giờ trực tiếp đối mặt lại khiến người ta hiểu được rằng thực lực vị thanh niên này tuyệt đối ở trên Cam Mực.

"Từng ấy tuổi đã có thể đánh bại cửu tinh đấu giả, sau này còn mạnh đến như thế nào? Thiên phú thật quá kinh khủng a! Lang đầu dòng binh đoàn gặp phải người như thế, xem như là bọn họ xui xẻo." Mọi người nhìn Tiêu Viêm linh hoạt chiến đấu, trong lòng không khỏi hâm mộ thở dài.

Sau khi lăn hơn mười thước, Cam Mực lúc này mới lão đảo bò dậy, nhìn ánh mắt chế nhạo xung quanh con người đỏ sậm lên, nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang cầm hắc xích trong tay, khuôn mặt toát ra vẻ oán độc cùng dữ tợn, khiến người ta cảm thấy băng giá.

"*Tiểu tạp chủng, người sau này đừng để rơi vào tay ta, nếu không, ta cho người sống không bằng chết!*" Cam Mục âm lãnh nói, giọng khàn khàn.

"*Ta nghĩ người hẳn là không còn cơ hội sống sót mà rời đi!*" Cười cười, sát khí lạnh như băng trong mắt Tiêu Viêm bắn ra. Có thể đánh chết một gã cửu tinh đấu giả, đã kích đối với Lang đầu dong binh đoàn không thể không lớn. Cho nên, mặc kệ như thế nào hẳn cũng không để cho người này còn sống mà trở về.

Hừ một tiếng âm lãnh, trong lòng Cam Mục vô cùng bức bối. Thực lực của Tiêu Viêm bày ra trước đó đã đem cuồng vọng của hắn đánh nát hoàn toàn. Ánh mắt đảo qua bốn phía, thấy Linh Nhi đang đứng cách mình không xa, khóe miệng thoáng hiện lên một tia cười nham hiểm. Lúc trước hình như Tiêu Viêm cùng mấy người này đi với nhau, hẳn là có quen biết. Hiện tại muốn chạy trốn trước mắt Tiêu Viêm rõ ràng là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, thân thể Cam Mục vừa động đã lập tức chạy như điên hướng đến phía mấy người Tạp Cương.

Vừa nhìn qua, mấy người Tạp Cương đã phát hiện không ổn. Bất quá với tốc độ của Cam Mục bọn họ sao có so sánh. Mấy người vừa kết trận phòng ngự, thân hình hắn đã nhanh như chớp chuyển sang hướng Linh đang không tập trung tinh thần.

"*Linh Nhi, cẩn thận!*" Nhìn thấy Cam Mục đột nhiên chuyển hướng, Tạp Cương vội vàng quát.

Nghe tiếng quát, Linh Nhi mới đem ánh mắt có chút ngờ ngác từ người Tiêu Viêm chuyển sang Cam Mục đang dữ tợn lao đến mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy vẻ kinh hãi, thân thể như cứng cả lại, không thể nhúc nhích: "*Tiểu Linh Nhi, hắc hắc, đi thôi, thúc thúc dẫn người đi chơi!*" Nhìn thần sắc kinh hoàng thất thố trên mặt cô gái nhỏ, dâm quang trong mắt Cam Mục đại phát, nụ cười dâm đãng nói.

Nhìn thấy Cam Mục đã gần trong gang tấc, Linh Nhi bị dọa đến nỗi ngồi phịch xuống đất, mặt trắng bệch không ngừng run rẩy. Nàng vô cùng hiểu rõ Cam Mục dẫn tiểu cô nương đi chơi sẽ dẫn đến kết quả gì?

Nhìn bộ dáng cô gái như vậy, trong lòng Cam Mục càng thêm hưng phấn.

Song khi tay hắn chuẩn bị bắt được cô gái trước mắt, một thanh niên cầm trọng xích giống như quỷ mị thoáng hiện ra.

Tiêu Viêm lắc đầu, nhẹ giọng than: "*Lang đầu dong binh đoàn quả nhiên đầy đủ bọn rác rưởi!*" Nói xong, huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm đột nhiên căng lên, kinh khí hung mãnh phát ra, một bóng đen tựa như tia chớp đập mạnh xuống.

"*Oanh!*" Hắc xích trong ánh mắt sợ hãi của Cam Mộc không lưu tình chút nào tàn nhẫn nện mạnh lên lồng ngực của hắn. Nhất thời, một vết lõm thật sâu xuất hiện, máu tươi từ nội tạng bị nghiền nát không ngừng phun ra từ trong miệng, thân thể bắn mạnh ra sau, đụng phải hai ba cái cây rồi mới dừng lại được.

Nhìn Cam Mộc đang vất vả trên cành cây dần dần mất đi sinh khí, đám người trên đường trong lòng không tự chủ được thấy lạnh cả người.

Lạnh nhạt liếc qua cổ thi thể một cái, bàn tay Tiêu Viêm vừa chuyển, huyền trọng xích lần nữa khoác lên vai, cũng không quan tâm đến cô gái nhỏ bị dọa đến hoảng sợ đang ngồi trên đất, chỉ bắt chuyện với Tạp Cương vài câu rồi sau đó chậm rãi hướng tới Thanh Sơn trấn đi tới.

Nhìn bóng dáng thanh niên đeo cự xích màu đen đang dần dần biến mất, Linh Nhi đang ngồi tê liệt ở đó, thanh âm vẫn có chút run rẩy thấp giọng nói: "*Xin...xin lỗi!*"

-----oOo-----

Chương 146: Gặp lại Tiểu Y Tiên: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi trên con đường của trấn nhỏ, nghe thanh âm huyền não xung quanh, Tiêu Viêm vốn ngăn cách nhân thế mấy tháng liền không khỏi cảm thán. Loài người quả là một loại sinh vật thích sống thành bầy đàn.

Tiêu Viêm vỗ nhẹ vào tấm vải đen bọc lấy huyền trọng xích sau lưng, đứng ở góc đường ánh mắt nhìn quanh, sau một thoáng trầm ngâm liền kéo

một gã qua đường lại, hỏi thăm chỗ của Vạn dược trai ở Thanh Sơn trấn, sau đó nương theo hướng chỉ của người kia bước nhanh đi.

Chuyên qua mấy cái ngã tư đường, tiếng ồn ào dần giảm xuống. Tiêu Viêm chậm rãi đi bộ trên con đường nhỏ một lát, tiêu trang viện bày biện rất khác lạ so với những cái khác hiện ra ở trong tầm mắt.

Ở chỗ cửa trang viện phòng thủ khá sâm nghiêm, có tới mười gã vũ trang hạng nặng thủ vệ nơi này.

Nhìn đám hộ vệ này, Tiêu Viêm nhíu mày, hẳn không muốn kinh động đến chủ nhân của Vạn dược trai, ánh mắt đảo quanh một vòng, xoay người đi đến mặt bên của trang viện, cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó lặng yên không một tiếng động leo vào bên trong.

Lén được vào trang viện, Tiêu Viêm cẩn thận né tránh một ít hộ vệ tuần tra, sau đó bắt lấy một cô gái mang trang phục thị nữ.

Nhìn thần sắc hoảng sợ của cô gái, Tiêu Viêm đè thấp cổ họng, nhẹ giọng hỏi: "*Tiểu Y Tiên có phải ở chỗ này hay không?*"

"....Có...có" Bị Tiêu Viêm che miệng lại, cô gái chỉ phát ra được vài thanh âm mơ hồ. "*Mau nói cho ta biết phòng của nàng ở đâu. Đừng có định lừa ta, nếu không ta lột hết quần áo người quăng ra ngoài.*" Giọng nói uy hiếp vang lên bên tai, cô gái nhỏ tuổi sợ hãi đến nỗi nước mắt ứa ra, lập tức giơ bàn tay run run chỉ lộ tuyến đến phòng Tiểu Y Tiên.

Tìm được vị trí, Tiêu Viêm đánh ngất cô gái đó, sau đó giấu vào một chỗ, cẩn thận đi đến chỗ nàng vừa chỉ.

Sau khi tránh né được vài ba tên tuần tra, Tiêu Viêm thuận lợi đi đến một căn phòng u tĩnh, lặng lẽ vòng ra phía trước, lại phát hiện có bốn gã thủ vệ. Mặc dù bốn người này nhìn như là đang thủ vệ, bất quá thỉnh thoảng ánh mắt bọn họ lạ quét về phía căn phòng khiến cho Tiêu Viêm có cảm giác đây giống như là đang giám thị.

"*Xem ra mấy ngày nay, nàng tựa hồ sống cũng không tốt lắm a!*" Trong lòng cười khẽ một tiếng, Tiêu Viêm vòng ra sau căn phòng. Sau nó là một hồ nước, Tiêu Viêm cẩn thận vòng theo mép bờ chậm rãi đi đến cửa sổ đang mở rộng, bàn tay khẽ bám vào tường, nhẹ nhàng đu mình vào trong.

Bàn chân vừa chạm vào mặt đất, Tiêu Viêm nhìn căn phòng yên lặng khác thường này than thở một tiếng. Bên trong tràn ngập một loại mùi vị dược hương.

Ánh mắt quét ngang, sau cái trướng màu phấn hồng, Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp. Tiến về trước vài bước, Tiêu Viêm vén rèm lên, ánh mắt phóng vào bên trong. Nguồn truyện:

Trên một cái bàn nhỏ, một nữ tử mặc chiếc váy màu trắng đang tỉ mỉ điều chế dược phấn. Thỉnh thoảng dùng chiếc đũa nhỏ bằng thủy tinh đem một ít bột phấn đặt dưới chiếc mũi thon nhẹ nhàng ngửi.

Sau khi ngửi xong một loại dược phấn, nữ tử đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện thấy khuôn mặt của thanh niên đang cười dài, hàn ý trong mắt mới chậm rãi tan đi. Tầm mắt quét ra bên ngoài cửa, vẫy vẫy tay với Tiêu Viêm.

Mỉm cười đi đến bàn nhỏ, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng xuống, khe cười nói: "*Bị giám thị sao?*"

"*Hừ, khoan đã rồi nói!*" Nhẹ lay động ngọc thủ, Tiểu Y Tiên lấy từ trong người ra một cái bình ngọc nhỏ, sau đó trích ra một giọt chất lỏng màu đỏ nhạt, đổ vào trong chén trà Tiêu Viêm đang cầm trên tay.

"*Người làm gì thế?*" Nhìn thấy cử động của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

"*Mùi thơm trong phòng là một loại độc dược phát chậm, sau khi tiến vào cơ thể sẽ không tốt với người.*" Tiểu Y Tiên mỉm cười nói: "*Bất quá chỉ cần dùng qua giải dược của ta liền có thể miễn dịch với nó.*"

"*Ách...*" Kinh ngạc lắc đầu, Tiêu Viêm cười khỏ nói: "*Không nghĩ tới người ngay cả phòng của mình cũng hạ độc.*"

Trên trán Tiểu Y Tiên cũng hơi nhăn lại: "*Ta cũng không có biện pháp nào khác. Nữ tử yếu nhược, chỉ có thể dùng đến các phương pháp bàng môn tả đạo để phòng thân.*"

"*Người mà yếu nhược? Loại thủ đoạn hạ độc này thân không biết quý*

không hay, ngay cả là ta cũng còn kém xa." Tiêu Viêm cười nói tiếp." Người bên ngoài là ai? Sao lại giám thị ngươi?" Tiểu Y Tiên tùy ý nói:" Lang đầu dong binh đoàn đem tin tức ta đoạt được bảo vật phát tán ra ngoài. Chủ nhân Vạn dược trai này cũng đối với bảo vật kia nổi lên tham tâm. Trong khoảng thời gian này vẫn muốn lấy cuốn độc kinh từ trong tay ta, bất quá bị ta từ chối khéo. Nhưng dường như gần đây hắn đã không thể kiên nhẫn được nữa rồi."

"Vậy sao ngươi còn không đi? Lấy năng lực dụng độc của ngươi, nơi này hẳn không người nào ngăn trở được ngươi chứ?" Tiêu Viêm hỏi.

"Chờ người tới cứu ta" Nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cười khanh khách nói:"Ta muốn nghiên cứu thất thái độc kinh, tất nhiên cần có số lượng lớn dược liệu làm thí nghiệm. Nơi này chính là địa phương tốt nhất."

"Bất quá ta nghĩ cũng nên rời đi, bởi vì hôm nay đã là ngày cuối cùng trong hạn định ba ngày của tên kia cho ta." Đem dược phẩm trên bàn thu thập lại vào trong mấy chiếc bình nhỏ, Tiểu Y Tiên nghiêng đầu dừng ở trên người Tiêu Viêm, mỉm cười nói:"Ngươi lại ngoài dự tính của ta, không những có thể sống sót bên trong ma thú sơn mạch, thực lực có vẻ lại tinh tiến hơn nhiều. Xem ra lựa chọn ngươi làm minh hữu là quyết định sáng suốt nhất của ta."

"Hắc hắc, may mắn thôi!" Tiêu Viêm đứng dậy cười nói:"Đi thôi, ta còn muốn tìm Lang đầu dong binh đoàn gây phiền toái đây."

"Aa, ta có ngày hôm nay cũng là do họ ban cho. Hiện giờ ra đi tất nhiên phải lưu lại cho bọn họ một ít kỉ niệm." Tiểu Y Tiên thần nhiên nói. "Ta tới tìm ngươi, tự nhiên cũng đã có chủ ý này." Tiêu Viêm cười cười. Tiểu Y Tiên vốn tinh thông độc thuật, cho dù là hắn cũng kiêng kị vài phần. Có được nòng tương trợ, đi giết Lang đầu dong binh đoàn cũng không quá khó khăn.

Ngay khi Tiểu Y Tiên bắt đầu thu thập đồ vật, bỗng vang lên mấy tiếng đập cửa. Thanh âm của một người trung niên truyền đến:" Khà khà, Tiểu Y Tiên, khỏe chứ?"

Mặc dù trong giọng nói có ý hỏi thăm, nhưng khi hắn vừa nói xong cửa đã được mở ra. Con mắt quét qua trong phòng, sau đó sắc mặt khẽ biên dừng

lại trên người một thanh niên, bàn tay vung lên, bốn gã hộ vệ phía sau rút vũ khí ra tiến đến hai người.

"*Tiểu Y Tiên, vị này là?*" Ánh mắt trung niên quét về phía Tiểu Y Tiên đang thu thập đồ đạc ở một bên, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

"*Tiêu Viêm.*" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên một cái, tùy tiện nói.

"*Tiêu Viêm? Ngươi không phải đã bị đuổi giết vào trong ma thú sơn mạch rồi sao?*" Nghe vậy, người trung niên sắc mặt sùng sốt, nhãn đồng chợt xẹt qua một nét mừng, khách khí cười nói: "*Ha ha, không nghĩ tới bản lĩnh của Tiêu Viêm tiểu huynh đệ lại mạnh mẽ như vậy, cư nhiên có thể từ phía trong ma thú sơn mạch được xưng là tử vong tuyệt địa ra ngoài, thật sự là bội phục.*"

"*May mắn mà thôi.*" Tùy ý ngược mắt, Tiêu Viêm mỉm cười nói: "*Ta muốn cùng Tiểu Y Tiên ra đi, ngươi có thể tránh đường không?*"

Ngoài mặt hơi hơi nhếch lên, trung niên cười nói: "*Gặp mặt tức là có duyên. Nếu tiểu huynh đệ đã tới Vạn dược trai chúng ta, tất nhiên là nên ở lại lâu một chút. Điều ta thích thú nhất là được kết giao với một người như tiểu huynh đệ.*" Vừa nói, trung niên liền lùi ra phía sau, chặn lại trước cửa. Hắn sớm đã nghe nói Tiêu Viêm từ trong sơn động lách ra được bảo bối. Hiện giờ miếng mồi ngon tự đưa đến trước cửa, tự nhiên không có khả năng để tuột mất.

"*Điều tiên sinh, xem tay phải ngươi có dấu màu xanh lục hiện lên không?*" Dem đồ đạc gói thành một cái bọc nhỏ, Tiểu Y Tiên đeo lên trên vai, đột nhiên mỉm cười nói.

Nghe Tiểu Y Tiên nói thế, tên trung niên khẽ biến sắc, vội vã mở tay phải ra, quả nhiên phát hiện trong lòng bàn tay đã mơ hồ có màu xanh. Lập tức cấp bách quát: "*Ngươi... ngươi hạ độc ta*"

"*Ha ha, chỉ là một thủ đoạn nhỏ tự bảo vệ mình mà thôi.*" Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói: "*Đối với khả năng của ta, chắc Điều tiên sinh cũng biết được hiệu này như thế nào rồi chứ? Nếu ta không nói cách giải cho ngươi, nhiều lắm thì một tháng ngươi liền phát độc, nhẹ thì tinh thần tê liệt, nặng thì mất mạng.*"

Thanh âm êm ái, nhưng dưới ánh mặt trời chói chang vẫn khiến Diêu tiên sinh lạnh cả người. Hắn không nghĩ tới dù mình đã rất cẩn thận nhưng bản thân vẫn cứ gặp phải nguy hiểm.

Sau một hồi giằng co giữa tính mạng và lòng tham, Diêu tiên sinh mới cực kì oán hận không cam lòng nói: "*Ngươi đem cách điều chế giải dược giao cho ta, ta thả ngươi đi.*"

"Sống ở Vạn dược trai lâu như vậy, ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao? Thả ta đi trước, sau đó mới giao giải dược." Lắc đầu, Tiểu Y Tiên bình tĩnh nói.

Tiêu Viêm ôm tay đứng một bên, nhìn chủ nhân Vạn dược trai không ngờ lại bị Tiểu Y Tiên đùa giỡn trong lòng bàn tay, không khỏi âm thầm buồn cười. Bất quá ngoài buồn cười cũng có chút kiêng kị. Nữ nhân này nếu sau có kì ngộ thành tựu tuyệt sẽ không thấp.

"Ngươi..." Nhìn sắc mặt thong dong của Tiểu Y Tiên, Diêu tiên sinh sắc mặt tức giận đến xanh mét cả lên, sau đó dạo qua dạo lại vài vòng, rồi cũng phải hung hăng phát phát tay, cùng vài tên hộ vệ rời khỏi căn phòng.

"Đi thôi." Nhìn Diêu tiên sinh lui bước, Tiểu Y Tiên quay đầu sang Tiêu Viêm, mỉm cười nói.

Giơ ngón tay cái lên, Tiêu Viêm dẫn đầu đi ra khỏi cửa, Tiểu Y Tiên gật gao theo sau.

Đi ra căn phòng, Diêu tiên sinh vẻ mặt âm trầm dẫn theo vài tên hộ vệ theo sau. Miếng môi đến miếng lại để tuột mất, hắn sao có thể cao hứng được chứ.

Đi ra một khu vực trống trải, Tiểu Y Tiên từ trong lòng lấy ra một cái sáo trúc, nhẹ nhàng thổi ra một chuỗi thanh âm. Lát sau, trên bầu trời xuất hiện một con lam ưng khổng lồ, từ xa xa bay tới, sau đó xoay quanh trên không trang viên, cuối cùng chậm rãi hạ xuống.

Nhìn lam ưng đang ngày càng xuống thấp, Tiêu Viêm ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Tiểu Y Tiên, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể vọt lên cao, cuối cùng vững vàng trên lưng con chim.

Đứng ở trên lưng chim, Tiểu Y Tiên tùy ý bỏ lại thuốc giải, sau đó không

ché lam ung, dưới con mắt tức giận của Diêu tiên sinh cùng Tiêu Viêm dần dần rời khỏi nơi này.

-----oOo-----

Chương 147: Xông vào hang sói: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng ở trên lưng chim rộng rãi, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn Thanh Sơn trần đang lúi nhanh về phía sau, lại nhìn con lam ung thần tuấn này, trong lòng không khỏi hâm mộ. Loại phi hành ma thú này khiến cho người ta phải thèm thuồng a!

Ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve lông mao của lam ung, Tiểu Y Tiên nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, không nhịn được cười nói: "*Sao thế? Thích tiểu Lam của ta à? Bất quá không thể cho người được, nó là bạn của ta đã nhiều năm rồi.*"

"Mặc dù rất thích nhưng ta cũng không có ý muốn đoạt lấy. Hơn nữa dù người có nguyện ý thì nó cũng không chịu." Tiêu Viêm lắc đầu nói. Hẳn biết trên Đâu Khí đại lục, muôn có thể có một đầu ma thú sủng vật, do không có loại khế ước nào nên chỉ có thể cùng đối phương bồi dưỡng tình cảm. Nhưng ma thú là một sinh vật cuồng bạo, bình thường chỉ có rất ít người mới có thể đạt được sự trung thành của chúng.

Đầu nhất giai lam ung ma thú này của Tiểu Y Tiên là do nàng mấy năm trước ngẫu nhiên cứu nó một mạng mới có thể đạt được sự trung thành của nó. Nếu như Tiểu Y Tiên đem nó tặng Tiêu Viêm, sợ rằng con lam ung sẽ chẳng ngần ngại bay vào núi biệt tích.

Tiểu Y Tiên mỉm cười, ôn nhu vuốt về lông mao xanh biếc, nhẹ giọng nói: "*Mặc dù ma thú hung bạo, nhưng nếu đã đạt được sự trung thành của nó, vĩnh viễn chúng sẽ không phản bội, so với loài người thì tốt hơn rất nhiều.*"

Đồng cảm gật đầu, Tiêu Viêm chuyển ánh mắt nhìn xuống phía dưới hỏi: "*Tổng bộ của Lang đầu dong binh đoàn ở chỗ nào?*"

"Lang đầu dong binh đoàn đóng quân tại phía nam của Thanh Sơn trấn. Khu vực đó cơ hồ bị bọn họ độc chiếm." Cánh tay chỉ về hướng lam ung đang bay vút đi, Tiểu Y Tiên cười nói.

Người ở Thanh Sơn trấn nhiều năm như vậy, hẳn là biết đại khái về nhân số, thực lực của Lang đầu dong binh đoàn chứ?" *Tiêu Viêm cẩn thận dò hỏi.*

"Ừ. Lang đầu dong binh đoàn phát triển ở Thanh Sơn trấn hơn mười năm, thành viên đại khái có khoảng từ bảy mươi đến tám mươi người, phần lớn có thực lực từ nhị tinh đấu giả đến ngũ tinh đấu giả. Lang đầu dong binh đoàn có ba vị đoàn trưởng, trong đó Hác Mông đã chết trong tay người, cho nên hiện tại chỉ còn có Mục Xà cùng Cam Mục."

"Ách, Cam Mục? Vừa rồi có gặp qua hắn, thuận tiện ....giết chết rồi!"
Nghe tên này, Tiêu Viêm giơ tay, cắt đứt lời của Tiểu Y Tiên cười nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên sửng sốt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm một hồi lâu, ngón tay khẽ gõ gõ vào chiếc cằm nhỏ xinh, nói: "Xem ra ta vẫn còn đánh giá thấp thực lực của người. Phải biết rằng Cam Mục là cửu tinh đấu giả. Nếu như người có thể dễ dàng đánh chết hắn, sợ rằng thực lực đã xấp xỉ cửu tinh đấu giả rồi."

Tiêu Viêm không nói gì, chỉ cười cười gật đầu.

"Theo như người nói, hiện tại Lang đầu dong binh đoàn chỉ có một người có thể chống lại người. Những người khác đều không phải là đối thủ." *Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói. "Bất quá bọn họ có rất nhiều người. Bởi vì một số nguyên nhân, ta cũng không thể lấy một địch trăm được." Tiêu Viêm có chút tiếc hận thở dài nói. Mặc dù hắn tinh thông vài loại huyền bậc đấu kỹ, nhưng công pháp đấu khí chỉ là hoàng bậc hạ cấp. Bằng vào khả năng trữ tồn đấu khí của loại công pháp này, căn bản không đủ để chống đỡ với cuộc chiến một địch trăm.*

"Các thành viên dong binh khác không đủ để gây ra áp lực cho người." *Lắc đầu, Tiểu Y Tiên từ trong lòng lấy ra một bình ngọc nhỏ, sau đó nghiêng sang một bên đổ ra một viên dược hoàn màu sắc sáng sủa, hướng đến Tiêu Viêm nói: "Nhờ thất thải độc kinh, ta có thể điều chế ra một ít loại độc dược. Mặc dù không dám nói có thể độc chết từng đó người, nhưng*

chỉ ít có thể khiến những người thực lực dưới năm tinh đầu giả tạm thời mất đi lực chiến đấu."

"Đợi ta ở trên không trợ giúp ngươi. Nếu bọn họ muốn vây sát ngươi, ta liền tung dược phân ra. Dược hoàn này là giải dược này là do ta điều chế ra. Mặc dù độc của ta không có tác dụng mấy với ngươi nhưng ăn nó vào cũng có thể giảm bớt một ít đầu khí để phòng ngừa chất độc."

"Ừ!" Gật đầu, Tiêu Viêm tiếp nhận dược hoàn, có chút tò mò xoay qua xoay lại trong bàn tay. Lấy con mắt của nhất phẩm luyện dược sư xem xét, miếng dược hoàn không có mượt mà như đan dược. Hiển nhiên, cái này chỉ là do Tiểu Y Tiên dùng ngọn lửa bình thường đem các loại dược thảo miễn cưỡng dung hợp lại một chỗ.

Tung tung viên dược hoàn vài cái, Tiêu Viêm liền một hơi nuốt nó vào trong bụng. Có Dược lão tông sư của các luyện dược sư ở đây, hẳn không sợ bị các loại độc dược hãm hại tính mạng.

Nuốt dược hoàn xong, Tiêu Viêm nói:"Nói về thực lực của Mục Xà đi. Tốt nhất là đem cấp bậc đấu khí công pháp cùng đấu kỹ chi tiết kể ra."

Nhìn Tiêu Viêm không một chút do dự đem dược hoàn của mình nuốt vào, ý cười trên mặt Tiểu Y Tiên không khỏi nhu hòa thêm một lát. Mặc kệ như thế nào, dù đã biết thủ đoạn hạ độc của mình nhưng vẫn tùy ý nuốt vật do mình cấp, loại tín nhiệm này làm cho Tiểu Y Tiên có chút cảm động.

Đương nhiên là nàng không biết Tiêu Viêm vì có bảo chương mới dám an tâm nuốt thứ của nàng đem cho.

"Thực lực của Mục Xà hẳn là xấp xỉ nhị tinh đấu sư. Hẳn tu luyện một loại phong thuộc tính công pháp gọi là "Phong tường sát", cấp bậc tựa hồ là hoàng bậc cao cấp." *Mấy ngón tay ngọc của Tiểu Y Tiên khẽ vuốt mấy sợi tóc bị gió làm cho rối đi, thoáng trầm ngâm nói.*

"Hoàng bậc cáo cấp sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm thở dài một hơi. Chính mình tu luyện "Phân quyết" tuy chỉ là hoàng bậc hạ cấp nhưng nếu muốn so sánh, kì thật cũng không thua kém hoàng bậc trung cấp công pháp bình thường. Hơn nữa chính mình lại tinh thông vài loại huyền bậc đấu kỹ, Tiêu Viêm tự tin có thể đem khoảng cách của hai bên xích lại gần nhau.

"Trừ bỏ công pháp, Mục Xà còn tinh thông ba loại đấu kỹ, trong đó có một loại công kích đấu kỹ, một loại phòng ngự đấu kỹ cùng một thân pháp đấu kỹ." *Tiểu Y Tiên tiếp tục nói: "Mà ba loại đấu kỹ đều là hoàng bậc cao cấp đấu kỹ. Thế nào, có nắm chắc sẽ đánh bại hắn không?" Quay đầu đi, Tiểu Y Tiên cười dài nói.*

"Đợi lát nữa xem kịch vui đi."

Đứng ở trên lưng chim, Tiêu Viêm nhìn trán nhỏ phía dưới, khẽ cười cười. Dựa theo miêu tả của Tiểu Y Tiên với Mục Xà, phần thắng của hắn cũng không nhỏ.

"Người nói đây là do Tiêu Viêm làm??"

Trong đại sảnh, Mục Xà hai mắt đỏ bừng, dữ tợn nói với một tên dong binh đang nơm nớp lo sợ. Trước mặt hắn bày ra một cỗ thi thể, mà cỗ thi thể này chính là của người vừa bị Tiêu Viêm đánh chết, Cam Mục.

"Đúng vậy, đoàn trưởng... Tên Tiêu Viêm vốn đã bị chúng ta đuổi vào sau trong sơn mạch đã sống sót trở ra." *Nuốt một ngụm nước bọt, tên dong binh mặt lộ vẻ sợ hãi run giọng nói.*

Nghe vậy, sắc mặt Mục Xà âm trầm, càng lúc càng khó coi, trong con mắt hàn ý dữ tợn không ngừng hiện lên, bước vài bước trong đại sảnh, âm lãnh nói: "Đánh chết Cam Mục chỉ có một mình hắn?"

"Mặc dù trước đó Tiêu Viêm có đánh lén, bất quá lần sau trực diện giao chiến nhị đoàn trưởng vẫn thảm bại rất nhanh. Theo thủ hạ phán đoán, thực lực của Tiêu Viêm có thể đã xấp xỉ cửu tinh đấu giả."

"Sao có thể như vậy được? Đến giờ mới chỉ có hai tháng, hắn sao lại có thể thăng cấp thành cửu tinh đấu giả?" *Mục Lực ở một bên nhảy dựng lên nói, sắc mặt âm trầm quát lên. Phải biết rằng, trong suốt nửa năm này, hắn cũng chỉ có thể thăng cấp từ lục tinh lên thất tinh đấu giả thôi. Mà tên kia lại là cửu tinh cấp bậc a! Loại đả kích này thật sự làm cho Mục Lực vốn kiêu ngạo khó có thể chấp nhận được.*

"Người khác có thể không, bất quá tên kia không chừng có thể đạt được." *Hít sâu một hơi, Mục Xà phát tay, lạnh giọng nói: "Bất quá tới cửu tinh đấu giả rồi thì sao chứ? Trước mặt đấu sư, tất cả đấu giả đều không chịu được*

một kích."

"Truyền lệnh xuống, tất cả phải tận lực tìm kiếm tung tích của Tiêu Viêm, tuyệt không để cho hắn có cơ hội chạy thoát." Bàn tay nặng nề đập mạnh lên bàn, Mục Xà hung ác nói: "Ta lúc trước đuổi hắn vào bên trong ma thú sơn mạch, vì không đạt được bảo tàng bên trong sơn động mà tiếc hận. Không nghĩ tới hắn còn có thể trở về. Lần này nếu lại gặp mặt, hắn đừng hi vọng còn sống mà rời đi."

Con mắt híp lại, Mục Xà nhớ lại ngày đó ở bên vực sâu, Tiêu Viêm đã thi triển ra một cái đấu kỹ kinh khủng, trong lòng khẽ run lên, nhẹ giọng an ủi bản thân: "Không sao cả. Dù hắn có cao giai đấu kỹ, nhưng thực lực bản thân lại quá kém. Hơn nữa cao giai đấu kỹ ta sao không có chứ?:"

Ngay lúc Mục Xà đang an ủi bản thân, một tên dong binh vội vã phá cửa lao vào, gấp giọng nói: "Đoàn trưởng, Tiêu Viêm đang từ cổng lớn giết vào."

"Cái gì?" Nghe vậy, những người xung quanh nhất thời xôn xao.

Mục Xà đồng dạng cũng bị tin tức này gây sửng sốt một chút, chợt bật dậy, bước đến nắm lấy cổ áo của tên dong binh quát hỏi: "Hắn mang theo bao nhiêu người?"

"Chỉ có một mình hắn!" Tên dong binh sắc mặt quái dị trả lời.

"Một người?" Khuôn mặt nhếch lên, Mục Xà tưởng mình nghe nhầm, lập tức ngạc nhiên hỏi: "Người nói hắn một mình tấn công tổng bộ của chúng ta?"

Tên dong binh vội vàng gật đầu.

"Tiêu hồn đản này, đầu va phải hòn đá rồi à? Chẳng lẽ hắn nghĩ chỉ cần một mình sẽ san bằng cả Lang đầu dong binh đoàn chúng ta?"

Khóe miệng co giật, Mục Xà cười lạnh một tiếng, chợt sắc mặt chuyển sang âm trầm, hướng ra đại sảnh âm lãnh nói: "Tới cũng tốt, miễn cho ta phải phái người đi tìm. Mục Lực, mau đi gọi người. Ta muốn cho hắn biết Lang đầu dong binh đoàn chúng ta không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi."

"Vâng" Gật mạnh đầu, trên khuôn mặt Mục Lực cũng thoáng hiện ra nét cười, sau đó nhanh chóng xoay người ra lệnh.

"Đi thôi, chúng ta ra xem một chút, coi vì cái gì mà tiểu hõn đản này có dũng khí lớn như vậy, haha!" Bàn tay vung lên, Mục Xà cười lớn một tiếng, dẫn đầu đoàn người tiến ra khỏi đại sảnh.

Đoàn người rất nhanh xuyên qua tiền sảnh, rồi đến tiền viện. Chỉ thấy ở chỗ đại môn, một thiếu niên mặc hắc sam mím cười đứng đó. Dưới chân hắn là hơn mười tên dong binh của Lang đầu dong binh đoàn đang lẫn lộn. Mà cánh cửa đại môn vốn cứng rắn cũng bị đập bể ra thành từng mảnh nhỏ.

"Mục Xà đoàn trưởng, lâu rồi không gặp a!" Nhìn thấy Mục Xà sắc mặt âm trầm đi đến, thiếu niên ngẩng đầu lên, chậm rãi mím cười nói.

"Hôm nay ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại đây!"

Nhìn đông hõn loạn trong viện, Mục Xà hít sâu một hơi, tiến lên từng bước, ngón tay chỉ vào mặt thiếu niên. Khuôn mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng dữ tợn cùng oán độc.

Đối với lời tuyên cáo tử vong này của hắn, khóe miệng thiếu niên lại hơi có nét mím cười trào phúng.

-----oOo-----

Chương 148: Phá phách: Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn đám dong binh tụ tập càng lúc càng nhiều ở trước đại viện, Tiêu Viêm mím cười, thân nhiên đối bước vào đối mặt với mọi người.

"Xin lỗi, ta đến là để phá phách!"

"Tiểu tử, có khí phách!"

Nhìn cử chỉ của Tiêu Viêm, Mục Xà giận quá hóa cười, bàn tay vung lên, cánh của đại môn vốn đã bị nghiền nát lần nữa lại bị một đạo công kích màu đen oanh đến, ầm một tiếng, hoàn toàn bị phá hỏng.

Sau đó, ngày càng có nhiều thành viên của Lang đầu dong binh đoàn xuất hiện, vẻ mặt hung tợn vây Tiêu Viêm lại. Vũ khí trong tay dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi phản xạ ánh sáng lạnh lẽo.

Nhìn mấy chục tên dong binh xung quanh, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đừng hi vọng ta sẽ cùng chơi với người cái trò đơn đấu. Ta chỉ cần dùng phương pháp an toàn nhất mà hoàn toàn giải quyết người là được!" Đôi mắt nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, Mục Xà cười lạnh nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng gật đầu đồng ý. Mục Xà có thể trở thành đoàn trưởng Lang đầu dong binh đoàn, đích xác không phải là tên ngu xuẩn hay khinh suất. Nếu đổi lại là mình, ở dưới tình huống này cũng sẽ không lựa chọn cái phương pháp gì gọi là đơn đả độc đấu. Thế giới này tuyệt không có cái gì công bình, mặc kệ người dùng phương pháp gì tiện nào, chỉ cần thuận lợi đạt đến mục tiêu, vậy đó chính là biện pháp tốt nhất. Thắng làm vua thua làm giặc, đối với chuyện này Tiêu Viêm vô cùng hiểu rõ.

"Động thủ, giết hắn!" Không nói nhảm nhiều, Mục Xà trở ngón tay vào Tiêu Viêm, giọng nói âm lãnh tràn ngập sát khí.

Nghe đoàn trưởng hạ lệnh, những dong binh xung quanh nhất thời nắm chặt lấy vũ khí trong tay, sau đó gầm lên, hung hãn lao đến vây sát Tiêu Viêm.

Đứng trên bậc thang, Mục Xà lạnh lùng nhìn thanh niên đang đối mặt với cuộc vây sát mà vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nắm tay chậm rãi xiết chặt, gần giọng nói: *"Mặc kệ như thế nào, hôm nay, người phải chết!"*

"Lệ!"

Lúc đám người chuẩn bị vây sát Tiêu Viêm, từ xa trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng kêu của chim ưng. Một bóng lam không lồ từ trên trời lao xuống, sau đó bột phấn màu trắng được tung ra, nhất thời toàn bộ khoảng không bên trên đại viện bị đám sương mù màu trắng bao phủ.

"Đừng loạn động. Trước hết cứ giết hấn đã!" Nhìn biến cố đột nhiên xảy ra này, Mục Xà chau mày, quát lên.

Nghe tiếng quát, đám dong binh vốn đang bơi rồi lại liêu chết lao đến chỗ Tiêu Viêm.

Nhìn dong binh từ bốn phương tám hướng vọt đến, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn đám bột phấn đã sắp hạ xuống đất.

Nhẹ thở ra một hơi, Tiêu Viêm rút cuộc đã có cử động. Hai chân hơi trầm xuống, tay phải gắt gao nắm lấy huyền trọng xích trên lưng quát khẽ một tiếng. Hắc xích theo lòng bàn tay bay ngược ra, một bóng đen vọt qua xung quanh người Tiêu Viêm. Nhất thời, mấy tên dong binh đã đến sát Tiêu Viêm bị huyền trọng xích đánh trúng trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bắn ngược ra.

"Rầm!" Hắc xích nặng nề cắm thẳng đứng trên mặt đất. Từ chỗ cắm xuống, mấy vết nứt từ từ mở rộng, lan tỏa ra xung quanh. Tay phải cầm huyền trọng xích, tay trái Tiêu Viêm đột nhiên giơ lên trời, từ trong lòng bàn tay sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ hút lấy đám bột phấn đang rơi xuống. Sau đó bàn tay lại chấn động, sinh ra lực phản chấn mạnh mẽ đẩy được phấn thổi về phía đám dong binh.

"Khu, khu...." Bụi phấn màu trắng giống như một cơn lốc, lấy Tiêu Viêm làm tiêu điểm quán ra xung quanh. Tất cả dong binh bị đám bụi phấn bao phủ đều phát ra tiếng ho khan kịch liệt.

"Bụi phấn có chút cổ quái!"

Dưới sự thôi động của Tiêu Viêm, bụi phấn nhanh chóng đẩy đến trước mặt Mục Xà. Bất quá khi hấn vừa hít một hơi vào bụng lập tức biên sắc, cấp bách quát.

Nghe được tiếng quát của hấn, đám dong binh đang tán loạn trong đám bụi phấn vội vã lùi nhanh trở lại. Nhưng khi bọn họ vừa lùi được vài chục bước đã bắt đầu liên tiếp té xuống, chỉ có rất ít người thực lực khá cao là còn có thể đứng vững, vội vã trốn vào bên trong sân.

Nhìn từ trong đám bụi phấn chỉ có vài người đi ra được, sắc mặt Mục Xà trở nên vô cùng âm trầm, tay áo bào mạnh mẽ vung lên, một cỗ cuồng

phong mãnh liệt bỗng nhiên xuất hiện bên người, sau đó bay ra thổi đám bụi phấn kia đi.

Sau khi bị cuồng phong thổi qua, đám bụi dần dần tiêu tán. Ở dưới đất, tất cả dong binh đều là mềm nhũn nằm trên mặt đất, tiếng rên rỉ thống khổ không ngừng phát ra từ trong miệng của họ.

Nhìn đám dong binh tựa hồ cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, Mục Xà lúc này mới thở dài một hơi, nhìn thiếu niên đang đứng trong sân, lạnh lùng nói: "*Tiểu hồn đản, không ngờ ngươi lại dùng độc!*"

"*Các ngươi có thể dựa vào nhiều người, thì tại sao ta không thể dùng độc?*" Giương tay ra, Tiêu Viêm nhìn số dong binh sót lại không nhiều lắm, tủm tỉm cười nói.

Khẽ mỉm cười, Tiêu Viêm tiến về phía trước. Song khi hắn vừa đặt bước thứ hai, biến cố bỗng xảy ra.

Một tên dong binh đang không ngừng rên rỉ trên mặt đất đột nhiên lao lên, trường kiếm sắc bén trong tay mang theo nhân nhật đầu khí, xảo quyết mà ngoan độc đâm về phía bụng của Tiêu Viêm.

Đưa mắt nhìn về phía công kích đột nhiên mà tới, Tiêu Viêm không có nửa điểm gấp gáp, đem huyền trọng xích đang nắm chặt trong tay hung hăng cắm mạnh trước người, đem phân nửa thân thể Tiêu Viêm che lấp, đồng thời cũng dễ dàng chống đỡ thế công của trường kiếm kia.

"*Đinh!*" Trường kiếm đâm mạnh vào huyền trọng xích, nhất thời một trận hoa lửa tung tóe khắp nơi, nhưng trên mình hắc xích ngay cả một vết xước cũng không có.

Đánh lén thất bại, người đánh lén cũng không tiếp tục liều lĩnh, mượn phản lực của trường kiếm thân thể cấp tốc lùi lại.

"*Nếu đã đi đánh lén, thì cần gì phải chạy!*" Khi người đánh lén muốn lui về phía sau, Tiêu Viêm đã phát hiện ra, cười khẽ một tiếng, bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, một tiếng nổ vang lên, thân thể bắn mạnh ra, trong chớp mắt đã tiếp cận người đánh lén.

Ánh mắt hai người gặp nhau, khóe miệng Tiêu Viêm thoáng hiện ra nét

cười lạnh, bởi vì hắn phát hiện ra người đánh lén không ngờ là lão oan gia Mục Lực.

Sắc mặt Mục Lực đang âm lãnh, chợt thấy Tiêu Viêm đến gần trong gang tấc, sâu trong con ngươi thoáng hiện ra một tia kinh hoàng. Lúc trước khi bụi phấn rơi xuống, hắn thừa dịp hỗn loạn đến gần Tiêu Viêm, sau đó làm bộ trúng độc ngã xuống. Nhưng hắn không nghĩ tới nguy trang của mình lại bị đối phương phát hiện ra.

"*Lực nhi, cẩn thận!*" Biến hóa đột nhiên giữa sân đồng dạng khiến Mục Xà đang ở trên đài cao lấy làm kinh hãi. Đặc biệt khi hắn phát hiện người đánh lén là con trai mình, sắc mặt không khỏi đại biến, cấp bách quát.

"*Chậm đã!*" Hướng về phía Mục Lực đang lui nhanh, Tiêu Viêm cười lạnh, bàn chân lại đạp mạnh trên mặt đất, thân hình đột nhiên xuất hiện trước người Mục Lực, huyền trọng xích thật lớn trong tay hung hăng đập mạnh vào lồng ngực của Mục Lực.

Phong áp kịch liệt khiến sắc mặt Mục Lực biến đổi một lần nữa, trong lòng kinh hãi nói: "*Chẳng lẽ hắn thật sự là cứu tinh đấu giả?*"

Ý niệm trong đầu vừa lóe ra, Mục Lực thâm suy tính, hiện tại hắn đã bị công kích của Tiêu Viêm hoàn toàn bao phủ, lấy tốc độ của hắn căn bản rất khó có khả năng thoát ra. Cho nên hắn đành phải mạnh mẽ tiếp lấy công kích của Tiêu Viêm.

Khóe miệng co quắp một chút, Mục Lực đem đầu khí trong cơ thể điên cuồng nhập vào trường kiếm trên tay, sau đó cắn răng, trường kiếm trong tay tạo nên một tiếng xé gió bén nhọn thẳng tấp lao đến ngực của Tiêu Viêm.

"*Bịch!*" Hắc xích thật lớn trên không trung bay vọt qua, sau đó nặng nề oanh trên ngực Mục Lực. Nhất thời, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, đau đớn kịch liệt khiến nhãn đồng Mục Lực thoáng hiện ra một tia oán độc. Trong khoảnh khắc đó, trường kiếm cũng rời khỏi tay hắn, dưới ánh mắt dữ tợn của Mục Lực đâm mạnh vào ngực của Tiêu Viêm.

Dưới một kích cực mạnh này của Tiêu Viêm, thân thể Mục Lực giống như đạn pháo bao ngược ra sau, chà sát trên mặt đất một đoạn dài, sau đó hung hăng đập mạnh vào một cọc gỗ lớn, máu tươi lần nữa phun ra, trước mắt

nhất thời tối đen, ngất đi.

Trường kiếm mang theo kinh khí hung mãnh đâm mạnh trên ngực Tiêu Viêm. Một kích liêu chết này của Mục Lục khiến cho Tiêu Viêm phải lùi ra sau mấy bước.

Trên trời, nhìn thấy trường kiếm đâm trúng ngực Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, vừa định huy động lam ưng tới cứu giúp thì lại thấy Tiêu Viêm giơ tay lên, phe phẩy với nàng.

Cúi đầu nhìn trường kiếm trên lồng ngực, bàn tay Tiêu Viêm khẽ nắm lấy chuôi kiếm tùy ý rút ra. Trên mũi kiếm không dính chút máu tươi nào.

"Áo giáp Vân Chi lưu lại quả nhiên có lực phòng ngự dị thường." Nhìn mũi kiếm không có vết máu, Tiêu Viêm cũng không nhịn được than thở một tiếng, sau đó đem trường kiếm vất bỏ, giương mắt nhìn Mục Lục đang không rõ chết sống.

"Lực nhi!"

Khi Mục Lục bị đánh bay ra, Mục Xà ở trên đài cao nhất thời nhảy dựng lên, vội vàng lao xuống dùng sức lay động Mục Lục đang hôn mê. Thấy hắn vẫn còn thở mới thở phào một hơi, đem Mục Lục giao cho tên dong binh ở bên cạnh. Sau đó ngẩng đầu lên oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, bàn tay chậm rãi nhặt một thanh trường thương làm bằng tinh cương trên mặt đất, giọng nói lạnh như băng, sát khí mãnh liệt.

"Hôm nay, mặc kệ như thế nào, ngươi đều phải chết ở chỗ này!"

"Lời này hình như trước đó ngươi đã từng nói qua."

Tiêu Viêm nhìn Mục Lục đang được khiêng vào trong, khóe miệng thoáng hiện ra sự lạnh nhạt. Huyền trọng xích sau khi đập bẻ lồng ngực của Mục Lục, lực lượng ẩn trong đó đã xuyên qua thân thể hắn, cuối cùng đem khí toàn, nơi chứa đựng đầu khí trong tiêu phúc hoàn toàn đánh tan. Nói cách khác, dù không chết thì từ nay Mục Lục cũng chỉ có thể trở thành một phế nhân mà thôi.

Hành động như vậy mặc dù có chút độc ác, bất quá Tiêu Viêm cũng không quan tâm. Quan hệ song phương vốn đã không thể thay đổi. Lúc đầu trong

sơn động chặn giết, cùng với cuộc truy đuổi sau đó, nếu mình không có vận may sợ rằng đã sớm chết trong tay bọn họ rồi. Hơn nữa Tiêu Viêm rõ ràng rằng nếu chính mình rơi vào tay cha con bọn họ, sợ rằng được chết cũng là một điều ước xa xỉ. Với những địch thủ ác độc, Tiêu Viêm tuyệt đối sẽ không lưu thủ chút nào, có thể giết thì giết, không thể giết thì cũng khiến đối phương không thể trả thù.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 149: Kịch sát nhị tinh đấu sư: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm trầm nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang bình tĩnh mỉm cười, trường thương trong tay Mục Xà chậm rãi giơ lên. Đấu khí trong cơ thể dưới sự thúc dục của sát ý bắt đầu điên cuồng vận chuyển, bên ngoài thân thể, đấu khí màu xanh nhạt từ từ hiện ra, cuối cùng hình thành một lớp màng mỏng bao bọc ngoài cơ thể.

Đem đấu khí thúc giục hóa thành lớp màng năng lượng là dấu hiệu của cường giả đấu sư. Loại màng năng lượng này, không chỉ tăng cường phòng ngự, tốc độ, công kích của chủ nhân mà còn có thể hấp thụ năng lượng từ bên ngoài chuyển vào trong cơ thể, giúp bổ sung tiêu hao của chủ nhân. Cho nên mỗi đấu sư khi chiến đấu, động tác đầu tiên chính là triệu hồi cái màng này ra.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ, nếu là triệu hoán lớp màng này, miễn cưỡng chỉ có thể bao bọc quanh một bộ phận trên cơ thể, hơn nữa sự tăng cường phòng ngự, tốc độ cùng công kích cũng không đáng kể. Dù sao đấu giả cùng đấu sư cũng là hai loại cấp bậc, chênh lệch trong đó cực kì lớn.

Cho nên, Tiêu Viêm muốn triệu hoán lớp màng như Mục Xà thì phải chờ sau khi trở thành đấu sư mới có khả năng.

Nhìn Mục Xà triệu hoán ra lớp màng năng lượng, Tiêu Viêm thở nhẹ ra

một hơi, khuôn mặt ngưng trọng. Mặc kệ nói thế nào, dù sao đối thủ cũng là một gã đấu sư hàng thật giá thật a!

Bàn tay gắt gao nắm lấy huyền trọng xích, theo theo sự điều khiển của Tiêu Viêm, ở khí toàn bên trong cơ thể, từng đợt đầu khí chảy bắt đầu lưu chuyển, cuối cùng chạy xung quanh cơ thể, cung cấp lực lượng chiến đấu cho chủ nhân.

Bàn tay chậm rãi cọ xát trên trường thương, đợi đến khi đầu khí trong cơ thể đã mãnh liệt, Mục Xà chợt khẽ quát một tiếng, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể bắn đến chỗ Tiêu Viêm, trường thương trong tay khẽ rung lên, không ngờ trên đó xuất hiện vài bông hoa tuyết trắng.

Mũi thương ẩn hiện sau mấy bông hoa tuyết, xảo quyết mà ngoan độc đâm vào cổ của Tiêu Viêm. Lúc trước trông thấy Mục Lục phóng kiếm, Mục Xà có thể đoán được trong người Tiêu Viêm có mặc áo giáp phòng ngự, cho nên hiện tại công kích của hắn chủ yếu nhằm vào đầu Tiêu Viêm.

Nhìn về công kích ngoan độc của Mục Xà, thân hình Tiêu Viêm thối lui, tay phải quay tròn huyền trọng xích tạo thành một tấm chắn trước mặt, chống đỡ toàn bộ thể công của trường thương.

"Đình đình đang đang..."

Theo sự di động của hai người, mỗi lần trường thương cùng hắc xích giao phong đều bắn ra hoa lửa đầy trời cùng với tiếng kêu đình tai nhức óc.

Sau một hồi dây dưa với Tiêu Viêm, Mục Xà rốt cuộc cũng thăm dò được thực lực của Tiêu Viêm, cửu tinh đấu giả.

Sau khi hiểu rõ, khóe miệng Mục Xà thoáng hiện ra một tia âm lãnh. Chỉ cần Tiêu Viêm chưa tấn cấp thành một gã đấu sư thì không đủ để gây ra sợ hãi cho hắn.

Trường thương bén nhọn xé rách không khí tạo nên tiếng rít chói tai, như tia chớp lao đến. Mà hắc xích cũng đồng dạng tiếp tục quay tít, muốn lần nữa đem trường thương gạt ra ngoài. Song lúc trường thương sắp va vào hắc xích, thân thương đột nhiên rung lên, mũi thương dừng lại, trong nháy mắt sau đó, hắc xích đã vọt qua để lại một lỗ hồng. Thành công né được hắc xích làm cho đôi mắt của Mục Xà híp lại, trong mắt thoáng hiện ra

một tia hàn ý, lòng bàn tay đột nhiên đẩy vào cán thương, mũi thương bèn nhọn lao thẳng đến cái cổ của Tiêu Viêm.

"Oanh!" Nhìn mũi thương xảo quyết phóng đến, thân thể Tiêu Viêm vội ngã về phía sau, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, cả người bắn ngược ra sau.

"Phượng tường bộ!"

Nhìn Tiêu Viêm tốc độ bạo tăng, Mục Xà đồng dạng quát khê một tiếng, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, đầu khí trong cơ thể tuôn ra. Thân thể giống như mảnh lá rụng trong cơn cuồng phong lướt nhanh đến chỗ Tiêu Viêm. Mà trường thương trong tay cũng đâm ra một lần nữa.

Nhìn Mục Xà đuổi theo, Tiêu Viêm chau mày, chỉ trong nháy mắt phát hiện mình đã đến sát góc tường, ý niệm chợt hiện trong đầu. Tiêu Viêm nhảy lên, hai chân co ra phía sau, bàn chân tiếp xúc với vách tường. Trên bàn chân, đầu khí màu vàng nhạt bao phủ. Hai chân hơi khom lại. Một tiếng nổ vang lên. Đạp mạnh lên tường, Tiêu Viêm dựa vào phản lực thân thể bắn mạnh ra phía trước.

Đang ở trên không trung, mượn vào lực phản chấn cực mạnh, Tiêu Viêm dùng sức vung mạnh huyền trọng xích trong tay, kinh khí vô cùng hung mãnh nhắm hướng Mục Xà bổ xuống.

"Tật phong thứ!"

Bóng đen trên đỉnh đầu mang đến kinh khí hung mãnh khiến Mục Xà phải nhíu mày. Trường thương trong tay vừa chuyển động, một tiếng quát trầm thấp vang lên, mũi thương trong nháy mắt đã được một cơn lốc nhỏ màu xanh bao phủ. Cơn lốc thổi qua, không khí xung quanh phảng phất như là bị xé rách ra thành tung mảnh. Trường thương chỉ thoáng hãm lại một chút, sau đó mang theo một tiếng xé gió chói tai, hung mãnh điểm vào trên huyền trọng xích đen kịt.

"Đinh!" Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên trong sân, văng vẳng mãi không dứt.

Không thể không nói, chênh lệch của đấu giả cùng đấu sư thật sự là rất lớn. Mà làm một nhị tinh đấu sư, đầu khí hùng hồn của Mục Xà lại càng là

thứ mà Tiêu Viêm không thể so sánh.

Sau khi Mục Xà sử dụng đấu kỹ đầu tiên, một tiếng động thanh thúy vang lên, không ngờ đã đem huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm đánh văng ra ngoài.

Hắc xích bay vọt lên trời. Tiêu Viêm mất đi vũ khí, sắc mặt cuồng biến, vừa động thân muốn lấy lại, Mục Xà đã âm lãnh cười đắc ý, thân thể đột ngột từ mặt đất bay vọt lên trời, mượn khả năng của phong thuộc tính làm nhẹ thân thể, hấn rất nhanh xuất hiện phía dưới hắc xích, sau đó tay phải huy động một chút đã nắm lấy nó trong tay.

Bàn tay vừa mới cầm đến hắc xích, sắc mặt Mục Xà đột nhiên biến đổi. Sức nặng cực kỳ trầm trọng của hắc xích không chỉ khiến thân thể hấn rơi nhanh xuống đất, hơn nữa dưới tác dụng áp chế của huyền trọng xích, đấu khí trong cơ thể Mục Xà lập tức bị trì hoãn hấn đi.

Chưa bao giờ gặp qua tình trạng này, Mục Xà trong chốc lát cũng lâm vào bối rối, ngay cả thân thể cũng nhất thời thả lỏng. Hiển nhiên đã với việc quen được đấu khí luân chuyển, hấn cũng không thích ứng được với loại biến hóa bất thành linh này.

"Mẹ kiếp, thứ vũ khí quỷ quái!"

Trong lòng hiện lên một ý niệm kinh hãi, Mục Xà vội vàng vứt bỏ hắc xích trong tay. Nhưng thân hình Tiêu Viêm đã thoáng hiện ra sau lưng, cúi đầu lạnh lạnh cười làm cho Mục Xà toàn thân buốt giá: *"Đoạt đi, không phải ngươi thích đoạt lắm sao?"*

"Bát cực băng!"

Trong lòng quát lên mấy tiếng âm lãnh, nắm tay Tiêu Viêm đột nhiên tràn ngập một loại năng lượng hung mãnh. Nắm tay xiết chặt, tiếng xé gió vang lên, mãnh quyền hung hăng đánh tới sau lưng Mục Xà lúc này đã trở nên trì trệ.

Kình khí mạnh mẽ sau lưng đột nhiên kéo tới khiến sắc mặt Mục Xà cuồng biến. Hắc xích vội vàng rời khỏi tay, sau đó, đấu khí trong cơ thể tuôn ra, lớp màng năng lượng bao phủ bên ngoài cơ thể phút chốc nồng đậm hơn rất nhiều. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trong nháy mắt Mục Xà chỉ kịp làm như vậy, khi hắn vừa muốn gia tăng thêm độ dày của lớp màng, công kích của Tiêu Viêm đã hung hăng đánh vào trên lưng trái.

"Bịch!"

Sau khi chạm vào thân thể, một âm thanh vang lên. Mặc dù trầm thấp nhưng lại ẩn chứa một lực lượng thật lớn.

Lực lượng từ sau lưng hung mãnh truyền đến khiến sắc mặt Mục Xà trở nên trắng bệch, thân thể đột nhiên bắn mạnh lên. Cuối cùng may mà nhờ có song chưởng chống giữ, thân thể mới có thể ổn định trên không trung, sau vài cái lộn mình có chút lảo đảo rơi xuống đất.

Thân thể vừa mới thăng bằng, còn chưa kịp xoay người phản công, sắc mặt Mục Xà lần nữa biến đổi. Tâm ý vừa động đã đem đầu khí mãnh liệt trong cơ thể trút ra sau lưng trái, bao phủ lấy một đạo ám kinh đang lén tiến vào.

Ngay lúc đầu khí đang bao phủ lại, Tiêu Viêm đang cách đó không xa nhẹ giọng quát: *"Bạo!"*

"Âm!"

Lại là một thanh âm trầm thấp, thân thể Mục Xà run rẩy một trận kịch liệt. Yết hầu trong lúc này truyền ra một tiếng kêu rên thống khổ, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

"Đáng tiếc..."

Nhìn Mục Xà chỉ bị một vết thương không quá lớn, Tiêu Viêm tiếc nuối lắc đầu. Đấu sư quả không hổ là đấu sư, không ngờ có thể nhanh như thế nhận ra ám kinh của Bát Cực Băng. Nếu hắn phát hiện ra muộn một lát, có lẽ trận đấu này đã sớm kết thúc.

Dù đáng tiếc nhưng cũng đã phản ánh được trình độ của hai người. Mục Xà trong thời gian ngắn đã có thể triệu tập đầu khí, đem ám kinh của Bát Cực Băng bao phủ, làm giảm hiệu quả đến mức nhỏ nhất, quả là vượt xa dự đoán của Tiêu Viêm.

Tiến lên hai bước, Tiêu Viêm nắm lấy huyền trọng xích đang cắm trên mặt đất cuộn tròn lại, sau đó thu vào trong nạp giới, ánh mắt quét về phía Mục Xà sắc mặt âm trầm đến cực điểm không khỏi mỉm cười. Sự kinh ngạc của hắn là do chính mình tạo ra, điều này cũng đáng để tự hào đấy chứ.

"Hào...hào..Tiểu tử, ta đã quá coi thường ngươi rồi!"

Xóa đi vết máu trên miệng, trên khuôn mặt Mục Xà tràn ngập thần sắc dữ tợn. Bị một gã đầu giả hai lần làm cho chật vật như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời hắn. Lập tức oán độc nhìn Tiêu Viêm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Mỉm cười, Tiêu Viêm không để ý đến hắn. Đầu lưỡi hơi động đem một miếng hời khí đan giấu trong miệng nuốt vào bụng, sau đó cảm nhận được đầu khí đang dần phục hồi.

"Tiêu Viêm, ngươi đừng đắc ý. Ta biết ngươi chỉ là do có được vài cao giai đấu kỹ mới làm được thế thôi!"

Trường thương đột nhiên nện mạnh xuống đất, Mục Xà cười lạnh một tiếng. Lớp màng đấu khí bên ngoài cơ thể dần dần tiêu biến mất, mà ngược lại, bên ngoài trường thương lại được bao phủ bởi tầng dày đấu khí màu xanh.

"Nhưng, ngươi có thì ta sao lại không có chứ?"

Bàn tay nắm chặt lấy trường thương, Mục Xà độc ác cười nói:*"Cũng là do ngươi cùng Tiểu Y Tiên tặng cho. Cái hộp bên trong sơn động có một quyển cao giai đấu kỹ thích hợp cho ta tu luyện. Hôm nay, cho ngươi được chết bởi nó."*

Nghe Mục Xà nói, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi. Hắn không nghĩ tới Mục Xà lại dám mạo hiểm phá hủy cái hộp để lấy vật bên trong.

Nhìn trường thương đậm màu đấu khí trong tay Mục Xà, Tiêu Viêm vốn tinh thông nhiều loại cao giai đấu kỹ tự nhiên có thể nhận ra đây ít nhất là một loại huyền giai đấu kỹ.

"Ái..." Nhẹ nhàng thổi dài một tiếng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, ngón

tay nhẹ động vào nẹp giới, cự đại huyền trọng xích lại lần nữa xuất hiện. Tới lúc này rồi, hẳn không thể giấu diếm thực lực bản thân được nữa.

Con mắt lạnh nhạt nhìn cử động của Tiêu Viêm, đầu khí trên trường thương trên tay Mục Xà càng lúc càng đậm, mơ hồ hiện ra bộ dáng một con sư tử đang ngửa đầu gào thét.

Nhìn con sư tử trên đầu mũi thương, trong mắt Mục Xà thoáng hiện ra một ý mừng, khoe miệng lại lần nữa toát ra tia cười dữ tợn. Trường thương trong tay đột nhiên quỹ dị rung lên, ngay lập tức bàn chân đạp mạnh trên mặt đất.

"Phượng tường bộ!"

"Tiểu tử, hôm nay cho ngươi biết, đấu sư sử dụng huyền bậc cao cấp đấu kỹ so với đấu giả như ngươi sử dụng có bao nhiêu khác biệt."

Thân thể cuồng mãnh đánh tới, Mục Xà đột nhiên ngược đầu quát một tiếng: *"Cuồng sư ngâm!"*

Nương theo tiếng quát, mũi thương trong tay Mục Xà đột nhiên hiện ra một con sư tử thật lớn bằng đầu khí. Tiếng sư ngâm cuồng bạo vang lên khiến Tiểu Y Tiên trên bầu trời cũng hoa dung thất sắc.

Giương mắt nhìn vào năng lượng cuồng sư bám trên trường thương, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng, chậm rãi thở ra một hơi, đầu khí trong cơ thể chồm lên. Trên hắc xích quang mang màu đỏ nóng cháy đột nhiên bạo phát. Bởi vì nhiệt độ quá cao khiến không gian chung quanh nhìn qua cũng mơ hồ có chút vặn vẹo.

"Diễm Phân Phệ Lãng Xích!"

Thiếu niên quát khế làm độ âm trong sân tăng vọt lên rất nhiều. Bên ngoài thân thể đột nhiên xuất hiện một dòng chảy kì dị, dòng chảy này dần dần tạo thành một đồ án thần bí.

Lần này thi triển địa bậc đấu kỹ không có cảm giác suy yếu như trước kia. Mặc dù thực lực của Tiêu Viêm lúc này không đủ để thi triển ra được một phần mười uy lực chính thức của nó, nhưng vẫn đủ để đối phó với Mục Xà.

Trong hồng mang đầy trời, hắc xích trên tay Tiêu Viêm bạo nộ bỏ xuống. Một đạo hồng mang nóng cháy mãnh liệt bắn ra. Trên đường đi của nó, mặt đất bị cày xới thành một mảng hỗn độn, xuất hiện một cái khe rãnh thật lớn từ dưới chân Tiêu Viêm lan tràn đến trước mặt Mục Xà.

Áp bức kịch liệt cùng nhiệt độ nóng cháy từ trong không khí truyền đến khiến từ sâu trong nhãn đồng của Mục Xà thoáng hiện ra một nét kinh hãi. Hắc không nghĩ tới mới chỉ vền vện có mấy tháng, đấu kỹ thần bí mà thanh niên trước mặt này sử dụng, uy lực đã lên đến cái cấp độ này.

Hắn cắn răng, quyết không lùi bước, bởi vì lùi bước thì chỉ có chết. Điểm ấy Mục Xà vô cùng minh bạch, đành phải đem đấu khí trong cơ thể ra đem nhập vào trường thương, sau đó cùng đạo hồng mang uy mãnh đó oanh kích một chỗ.

"Ám!"

Tiếng nổ thật lớn vang lên. Tại chỗ hồng mang cùng Mục Xà tiếp xúc, từng cái khe thật lớn xuất hiện giống như mạng nhện lan tràn ra xung quanh, thẳng đến chỗ vài căn phòng khiến chúng thoáng rung lên sau đó âm ảm sụp đổ.

Trong hồng mang, không gian thoáng yên lặng. Chợt một nhân ảnh bắn ra, giữa không trung phun ra một ngụm máu lớn, cuối cùng hung hăng đập mạnh vào trên vách tường, khiến nó trong nháy mắt đổ sụp xuống thành một đồng gạch vụn, bụi bay mù mịt.

Trong sân, gió thổi nhẹ qua, tro bụi từ từ tiêu tán. Bóng dáng một thiếu niên cảm trọng xích dần dần xuất hiện.

Nhìn thiếu niên nọ bình yên vô sự, trên bầu trời ngọc thủ của Tiểu Y Tiên khẽ che miệng, một tiếng cười trong trẻo vang vọng trên không trung.

-----oOo-----

Chương 150: Tiểu sơn cốc: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn phía dưới sân gần như biến thành một đồng đồ nát, Tiểu Y Tiên sau một lúc lâu mới từ trong sự rung động hồi phục trở lại, trong đôi mắt hiện lên chút tia sáng kì dị, nhìn chằm chằm thiếu niên vai mang huyền trọng xích, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve vũ mao Lam Ứng, sau đó điều khiển nó, chậm rãi xoay quanh đáp xuống trong viện.

Nhẹ nhàng nhảy ra khỏi lưng Lam Ứng, Tiểu Y Tiên đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Mục Xà, nhẹ giọng nói: "*Hắn thế nào?*"

"*Ít nhất là trọng thương.*" Khẽ mỉm cười, đột nhiên Tiêu Viêm kịch liệt ho khan vài tiếng, bàn tay bịt chặt miệng, một lát sau có vài vết máu xuất hiện trong lòng bàn tay.

"*Không có việc gì chứ?*" Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt tái nhợt, Tiểu Y Tiên ngọc thủ vội vàng tại trên lưng vỗ nhẹ nhẹ, lo lắng hỏi.

"*Không có gì đáng ngại, thoát lực mà thôi.*" Khoát khoát tay không sao cả, Tiêu Viêm đẩy bàn tay về phía góc tường đang tràn ngập tro bụi, một cỗ kính phong hiện lên đem tro bụi tất cả đều mang đi, lộ ra ở dưới một đồng đồ nát.

Tiêu Viêm nhìn thân thể hơi co quắp dưới đồng đồ nát, trong đôi mắt đen nhánh, lại là một mảnh lạnh nhạt, lại ho nhẹ vài tiếng, chậm rãi kéo trọng xích đi tới cạnh đồng đồ nát, trọng xích trong tay oanh lên một tiếng, đem một khối đá vụn đánh bay đi, lộ ra khuôn mặt trắng bệch thảm thương, cả người dính đầy tro bụi của Mục Xà.

"*Xin lỗi, người thua.*"

Mục Xà lúc này hai chân đã bị đánh gãy đoạn, sắc mặt trắng bệch cực kì đáng sợ, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn, hiển nhiên, hắn đã tới tình trạng đèn dầu sắp cạn rồi.

"*Tiểu hồn dân, ta vẫn còn coi thường người a!*" thanh âm yếu ớt đứt quãng từ trong miệng Mục Xà truyền ra, song mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng oán độc trong đó lại không hề giảm đi chút nào.

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, vẫn chưa trả lời, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, vẫn không bởi vì thảm trạng của Mục Xà lúc này mà nổi lên lòng thương

xót.

"Tiểu tử, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải khiến ngươi sống không bằng chết!"

Tựa hồ hiểu được Tiêu Viêm cũng sẽ không nổi lên cái gì là tâm tư đồng tình. Cho nên trong giọng nói Mục Xà cũng không có ý cầu xin. Ngược lại tràn ngập sát ý dữ tợn.

"Ta nghĩ. Ngươi hẳn là không có cái cơ hội này." Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Cúi thấp người xuống, bàn tay tại trên người lục lọi một hồi lâu nhưng không thu được kết quả gì, đành thu tay về, nghiêng đầu nói: *"Huyền giai đấu kĩ trong hộp đá đâu?"*

"Hắc hắc. Ngươi có hứng thú đối với nó? Bất quá đáng tiếc. Nếu như ta chết. Ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ đến sẽ có được nó." Chật vật ngẩng đầu lên. Trên khuôn mặt âm trầm của Mục Xà thoáng hiện một nét đắc ý. Xem cử động này của Tiêu Viêm, hẳn tựa hồ cảm giác được chính mình mới vừa nắm bắt một thứ có tư cách để nói điều kiện với đối phương.

Hơi gật đầu. Tiêu Viêm chậm rãi đứng thẳng người dậy. Bất đắc dĩ phui phui tay, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mỉm cười: *"Nếu như vậy... Ngươi chết đi."*

Lời nói vừa dứt, khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt trở nên âm hàn, trong tay cầm huyền trọng xích nặng nề hướng ngực Mục Xà cuồng nộ đập xuống.

Nhìn Tiêu Viêm động thủ không chút lơi thôi do dự nào, trong nhãn đồng Mục Xà xẹt qua thoáng hiện nét kinh hãi khiếp sợ, hẳn không nghĩ tới, Tiêu Viêm dĩ nhiên có thể bỏ qua hấp dẫn của huyền giai đấu kĩ.

"Buông tha ta, ta nói cho ngươi nơi cất giấu huyền giai đấu kĩ. Ngày sau ân oán chúng ta, cũng xóa bỏ!" Tại lúc bóng ma tử vong đang bao phủ xuống, Mục Xà đột nhiên thét lớn lên.

"Không cần, so với huyền giai đấu kĩ, ta đây đối với chính mình lại càng không thích bị một ít lãnh huyết sinh vật giống như độc xà ghi hận." Lạnh

nhạt cười, huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm, không có chút lưu tình hung hăng nện vào trên ngực Mục Xà.

"Rầm!"

Theo một tiếng trầm đục, nhãn đồng Mục Xà chột trợn trừng, thân thể mãnh liệt lún xuống. Một ngụm máu tươi hỗn hợp nội tạng bị nghiền nát, từ trong miệng điên cuồng phun ra.

Con mắt oán độc nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt, thân thể Mục Xà cuối cùng cũng chậm rãi mềm nhũn xuống, sinh cơ trong thân thể, cũng rất nhanh mất đi.

Nhìn thi thể lạnh lẽo cuộn mình trong đống đổ nát, đôi mắt Tiêu Viêm nhẹ nhàng nhắm lại, thở ra một hơi, sau đó xoay người hướng Tiểu Y Tiên đang cách không xa đi tới.

"Đi thôi, Mục Xà đã chết. Lang Đầu dong binh đoàn sẽ không có kẻ đầu lĩnh nữa. Thụ đào hồ tôn tán*, Lang đầu dong binh đoàn. Đã tan rã..." Đi tới bên cạnh Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm trên khuôn mặt thoáng có chút uể oải, nhẹ giọng nói.

*(Thụ đào hồ tôn tán: cây đổ bầy khi tan)

"Án."

Ôn nhu đáp một câu, đôi mắt Tiểu Y Tiên đảo quanh bốn phía, chỉ thấy còn sót lại một đám dong binh sau khi Mục Xà chết, đã không còn có nửa phần chiến ý, cả đám sắc mặt trắng bệch đang lui trốn, tựa hồ như sợ Tiêu Viêm tiếp theo sẽ đến giết bọn họ.

Khẽ thở dài một hơi, Mục Xà chết đi, tất cả dĩ vãng ân oán cũng theo đó mà tan thành mây khói, đôi môi hồng nhuận hơi mím lại, Tiểu Y Tiên thấp giọng nói: *"Cũng nên rời đi a..."*

Xoay người lại, Tiểu Y Tiên đem Tiêu Viêm cẩn thận đỡ lên lưng Lam Ứng, sau đó cũng nhảy lên phía trước, ngọc thủ vung lên, Lam Ứng phát ra một tiếng ung đê (hót), sau đó chậm rãi xoay quanh phi thăng lên không.

Lam Ứng bay quanh một vòng trên không trung, sau đó giương cánh bay vút đi, trong nháy mắt liền biến mất trên bầu trời xanh biếc.

Tại lúc Tiêu Viêm hai người đánh nhau không lâu sau, tin tức Mục Xà tử vong, nhanh chóng truyền khắp cả tiểu trấn Thanh Sơn, đối với cái tin tức rung động này, tất cả mọi người vẻ mặt đều là kinh ngạc, đặc biệt khi bọn hắn biết người đánh chết Mục Xà, đó chính là thiếu niên ngày đó bị đuổi giết vào bên trong ma thú sơn mạch, kinh ngạc nhất thời biến thành kinh hãi.

Một thiếu niên tuổi nhìn không tới hai mươi, vậy mà đem tam đại đoàn trưởng của Lang Đầu dong binh đoàn toàn bộ đánh chết, sự thật tàn khốc, làm cho trong lòng phần lớn mọi người đều có luồng cảm giác hổ thẹn.

Mục xà tử vong, đồng thời cũng tuyên cáo giải tán Lang Đầu dong binh đoàn, do không có người chèo chống chỉ huy, một đại thế lực này ngày xưa hoành phách tại Thanh Sơn trấn, chỉ vì một thiếu niên, mà từ từ suy bại thành một thế lực kém cỏi nhất. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đương nhiên, Lang Đầu dong binh đoàn có kết cục như thế nào, đối với Tiêu Viêm mà nói, cũng đã không có bất cứ ý nghĩa gì, tiểu trấn Thanh Sơn chỉ là điểm bắt đầu trong hành trình lịch lãm của hắn mà thôi, có lẽ tại ngày sau, khi hắn khổ tu chấm dứt, sẽ thảnh thảng nhớ tới tiểu trấn nọ tọa lạc nơi tại Ma Thú sơn mạch, ở nơi đó, hắn đã trải qua lần bị đuổi giết đầu tiên trong đời.

Tiêu Viêm hai người cũng không có vội vã đi ra khỏi ma thú sơn mạch, ngược lại Tiểu Y Tiên đang dẫn tới một nơi có năng lượng cực kỳ sung mãn.

Đối với nơi này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ, nơi này chính là lúc đầu đi theo đội ngũ hái thuốc tới chỗ thung lũng mà khắp nơi trên đất sinh trưởng đầy dược liệu, bất quá lần này hắn lại được Tiểu Y Tiên dẫn đường, từ trên cao, trực tiếp bay vào bên trong thung lũng.

Từ từ hạ xuống thung lũng. Trong tiểu cốc tràn ngập năng lượng đậm đặc, làm cho Tiêu Viêm vẻ mặt mừng như điên hít sâu một ngụm lương khí, nhất thời, tinh thần rung lên.

"Thế nào? Nơi này có được không? Chỗ này, cùng bên ngoài hoàn toàn ngăn cách, hơn nữa trên bầu trời có sương mù dày đặc che phủ. Cực kì bí mật, nếu không phải một lần tiểu Lam ngẫu nhiên bay vào, chỉ sợ ta cũng không thể phát hiện được chỗ kì diệu này." Nhìn Tiêu Viêm thần sắc than thở, Tiểu Y Tiên thoáng có chút đắc ý cười duyên nói.

"Thật sự rất tuyệt."

Khen không dứt lời gật gật đầu, ánh mắt Tiêu Viêm thần nhiên đảo qua trong cốc hiện tại đang đầy sương mù năng lượng, một lần nữa vui mừng lẫn sợ hãi phát hiện, trong sơn cốc, dĩ nhiên vẫn sinh trưởng các loại dược thảo quý hiếm, một cỗ dược hương chi vị hỗn loạn trong sương mù, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

"Chúng ta tạm thời ở chỗ này một đoạn thời gian được không? Trong thất thái độc kinh của ta cần có một ít dược thảo để phối chế, vừa lúc nơi này có..." Quay đầu đi. Tiểu Y Tiên nhìn Tiêu Viêm, trong giọng nói có ý tứ muốn thương lượng.

"Không thành vấn đề." Nghe vậy, Tiêu Viêm không chút do dự mở miệng đáp ứng, chỗ tu luyện tốt như vậy cũng không phải tùy tiện tìm được, trong lòng hắn cũng đang có tính toán, tốt nhất là có thể ở chỗ này tấn cấp thành một đấu sư.

Tuy nói sơn cốc cách biệt với bên ngoài, chỉ có thể dựa vào Lam Ứng của Tiểu Y Tiên mới có thể bay đi khỏi đây, bất quá Tiêu Viêm cũng không lo lắng, hắn có dược lão cùng với Tử Vân dược, nếu thực sự xuất hiện một ít biến cố, cũng có thể tự bay ra ngoài.

Nhìn Tiêu Viêm đáp ứng, Tiểu Y Tiên cũng cười dài gật đầu, thổi một tiếng trúc với lam ung, để nó tùy ý bay lượn trên trời, sau đó dẫn Tiêu Viêm đi tới một góc nhỏ của sơn cốc, chỉ chỉ vào một cái lều cỏ mỉm cười nói: *"Đây là thứ ta dựng lên trước kia, trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ ở tạm trong đó."*

"A a, mặc dù là lều cỏ, nhưng lại có có mỹ nhân sống cùng, cuộc sống càng ngày càng khoái hoạt a." Ánh mắt nhẹ lướt qua lều cỏ, Tiêu Viêm gật đầu, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Tiểu Y Tiên, không khỏi cười trêu nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Tiểu Y Tiên ửng đỏ, hờn dỗi lườm hắt một cái, sau đó quơ quơ nắm tay nhỏ, hừ nhẹ nói: *"Tốt nhất là đừng cho rằng thực lực ta yếu kém, mà có dũng khí xằng bậy với ta."*

"Ách, ta cũng không nghĩ muốn bị người thân không biết quý không hay hạ một ít độc không thể giải được." Khoát tay áo, Tiêu Viêm cười híp mắt nói.

"Hừ." Mũi thon cau lại, Tiểu Y Tiên hướng Tiêu Viêm giơ giơ lên ngọc thủ, nói: *"Ta đi trước hái thuốc, người cứ tùy tiện đi dạo xung quanh một chút đi."* Vừa nói xong liền xoay người đi đến chỗ thảo dược phía xa.

Xoay người, nhìn Tiểu Y Tiên từ từ đi xa, Tiêu Viêm mỉm cười, cũng hướng phía ngược lại đi tới, trong miệng nhẹ giọng nói: *"Sự phụ, nơi này không có vấn đề gì chứ?"*

"Nơi này địa hình có chút kì dị, thế giới bên ngoài sẽ có rất ít nơi mà thảo dược quý hiếm lại sinh trưởng cùng một chỗ với quy mô lớn như vậy, hơn nữa không biết vì sao, nơi này năng lượng cũng cực kì tinh thuần, bất quá rất thích hợp để người tu luyện." Bên trong Giới chỉ truyền ra thanh âm già nua của Dược lão: *"Ở chỗ này tu luyện một hai tháng, ta nghĩ, người hẳn là sẽ có thể trở thành một đấu sư chính thức."*

"... Đấu sư sao..."

Cước bộ đột nhiên dừng lại, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, nhìn sương mù âm ướt phía trên sơn cốc, chậm rãi nói: *"Tính toán thời gian, ta ra ngoài cũng đã có hơn nửa năm, hơn nữa khoảng cách ba năm ước hẹn, cũng chỉ còn không tới một năm a."*

"Án, tận lực gia tăng tốc độ đi, tu hành trong ma thú sơn mạch cũng sắp chấm dứt rồi, trạm tiếp theo của người là đại sa mạc Tháp Nhĩ Qua, hắc hắc, ở nơi đó khổ tu so với ma thú sơn mạch thì càng thêm gian khổ cùng nguy hiểm a." Trong tiếng cười Dược lão lộ ra chút hả hê.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm cười khổ nói: *"Ta chịu đựng cực khổ vẫn còn ít sao?"*

"A a, an tâm tu luyện đi, Tháp Nhĩ Qua đại sa mạc mặc dù nguy hiểm, nhưng nơi đó lại có xà nữ, trên Đấu Khí đại lục là nhất tuyệt a, nếu may"

mắn, nói không chừng có thể nhận được một xà nữ làm nữ nô, hắc hắc..."

Trợn mắt một cái, Tiêu Viêm chẳng thèm để ý tới việc không tôn trọng người già với Dược Lão, tiếp tục vùi đầu tìm hiểu hoàn cảnh trong sơn cốc, một đoạn thời gian tiếp theo, hắn sẽ ở chỗ này an tĩnh tu hành, thẳng đến khi tấn cấp thành một đấu sư chính thức!

-----oOo-----

Chương 151: Tử Diễm: Diễm phân phê lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngăn cách bên trong sơn cốc nhỏ, cuộc sống Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên vẫn yên tĩnh trôi qua, Một người khổ tâm tu luyện đấu khí, Một người khổ nghiên độc kinh, Song phương không quấy rầy nhau, cuộc sống tĩnh lặng, ngược lại cũng tạo chút cảm giác nhàn nhã phong phú.

Đột phá đấu sư so với trong tưởng tượng của Tiêu Viêm còn khó khăn hơn nhiều, Ở trong cốc tu luyện gần nửa tháng, Mặc dù trong cơ thể đấu khí trở nên càng ngày càng ngưng tụ hùng hậu hơn, Nhưng cảm giác đột phá vẫn như cũ chậm chạp chưa tới, Đối với chuyện này thì Dược lão chỉ nói tĩnh tâm chờ đợi, Hết thủy tùy duyên.

Đối với điều Dược lão cô che dấu, lời nói thần thần bí bí, Tiêu Viêm cũng chỉ biết hiện lên vẻ bất đắc dĩ trên khuôn mặt, Bất quá sau đó hắn cũng dần dần quên đi, Thời gian tu luyện đấu khí cơ hồ chiếm cứ toàn bộ mỗi ngày, Thỉnh thoảng có thời gian, ở trong cốc luyện một chút đấu kỹ, không có nhàn rỗi một chút nào, Dưới sự chỉ điểm của Dược lão, Từng góc Dược liệu kì dị trong cốc đều có thể phân biệt được.

Mà dưới sự hấp dẫn của rất nhiều dược thảo quý hiếm mọc khắp nơi trên đất, Ý niệm Học Luyện dược trong đầu của Tiêu Viêm lại đột nhiên rục rịch trỗi dậy, Vì vậy thời gian trong mỗi ngày của hắn được dành ra nữa khắc, Chuyên dùng để luyện tập Dược thuật.

Bởi vì cũng không muốn bại lộ thân phận Minh chính là luyện Dược sư, Cho nên Tiêu Viêm chọn vị trí một cái động nhỏ tại vách núi bên trong cốc cách mặt đất sáu bảy thước, Mỗi ngày vào lúc mặt trời chói chang nhất,

Hắn liền

tiến vào trong sơn động sau đó an tĩnh luyện chế các loại sơ cấp đan dược.

Trong lúc luyện đan, Tiêu Viêm phát hiện có chút khác lạ, Từ trong cơ thể chính mình quán chú đạam hoàng hỏa diễm tiến vào trong dược đỉnh tựa hồ độ nóng so với trước kia càng thêm nóng bỏng hơn rất nhiều, Theo Tiêu Viêm cẩn thận quan sát, Hắn lúc này mới phát hiện trong hỏa diễm màu vàng nhạt từ dược đỉnh bốc lên hình như mơ hồ thoàng hiện thêm một Hỏa diễm màu tím.

Hai mắt ngậy ra nhìn chăm chăm tử diễm như ẩn như hiện nọ, Tiêu Viêm trong lòng rung động mạnh, kinh ngạc nhẹ giọng nói: *"Đây là... tử hỏa của Tử Tinh Dược Sư Vương đây sao?"*

"Nó như thế nào thoát khỏi cơ thể ta chạy tới?"

Mở trừng hai mắt nghi hoặc, Tiêu Viêm nhíu mày, lâm bảam nói: *"Chẳng lẽ là bởi vì duyên có phối hợp tử tinh nguyên sao?"*

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm mới chậm rãi bình tĩnh lại, Tử tinh nguyên cùng Tử Tinh Dược Sư Vương có cùng nguồn gốc. Nói vậy thì chúng nó đều ẩn chứa trong đó hỏa diễm đặc biệt, Đây cũng không phải chuyện đáng để kinh ngạc.

Tiêu Viêm phỏng đoán đích xác cũng không sai, Phối hợp Tử tinh nguyên cùng tiểu Tử Tinh Dược Sư Vương giống nhau, Đều là tại mẫu thú trong cơ thể tồn tại nhiều năm, Ở đây giống như cửu nhi cửu chi dưới. Bên trong tự nhiên hấp thu một ít tử hỏa, mà tại cơ duyên xảo hợp, Tiêu Viêm vừa là đánh bậ đánh bạ đem tử tinh nguyên ăn, cho nên lúc này nhờ vào dược đỉnh thúc dục hóa thành hỏa diễm, Tự nhiên là có được một ít tử hỏa.

Mặc dù chỉ pha một lượng tử hỏa rất ít, Nhưng chất lượng so với hỏa diễm đầu khí bình thường của Tiêu Viêm mạnh hơn rất nhiều, hắn có thể có cơ hội đắc thủ dược nó. Đây cũng có thể xem như một loại kỳ ngộ không nhỏ a.

Cảm giác lực từ từ kéo dài tiến vào trong dược đỉnh, Tiêu Viêm chậm rãi đem lũ nhỏ tử hỏa này bao vây lại. Đem đông đảo đạam hoàng trong hỏa diễm tách ra.

Nhìn lũ tử hỏa diễm chập chờn sinh động đơn độc trên Dược đỉnh, Tiêu Viêm hưng phấn chép chép miệng, tiếp tục gia tăng linh hồn cảm giác lực, muốn không chế tốc độ tăng nhiệt của nó.

Song ngay lúc Tiêu Viêm muốn thử không chế, Thì nho nhỏ màu tím trong hỏa diễm truyền ra phản kháng giống như theo bản năng.

Không chế thất bại, Tiêu Viêm ngẩn người, Chột nhú chặt lông mày, Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào lũ nho nhỏ hỏa diễm, Tâm thần càng tập trung, Cảm giác lực không ngừng tăng mạnh, không ngừng thăm dò tia kháng cự của tử hỏa diễm truyền đến.

Mặc dù tử hỏa có chút mạnh mẽ cùng kêu ngạo, bất quá Tiêu Viêm cũng không lo lắng, mặc kệ nói như thế nào thì nó hiện tại vẫn là vật vô chủ. Tiêu Viêm tự tin có thể đem nó chậm rãi mà không chế.

Bên trong Dược đỉnh. Tiêu Viêm cùng hỏa diễm giằng co nhau, Ai cũng không chịu trở thành kẻ đầu tiên chịu thất bại.

Cứ giằng co như vậy, Giằng co đủ mười phần chung, Ngay khi Tiêu Viêm đầu đầy mồ hôi sắp duy trì không nổi thì linh hồn chi lực đang vây quanh bao lấy tử hỏa diễm đột nhiên run lên Sau đó như thủy triều dũng mãnh tiến vào trong ngọn lửa, Nhanh chóng không chế nó trong tay.

Linh hồn chi lực quán chú tiến vào tử hỏa diễm, Tiêu Viêm toàn thân đột nhiên run rẩy một trận, luồng run rẩy này giống như từ sâu trong linh hồn truyền ra, rất nhanh đã tràn ngập cả cơ thể. Tiêu Viêm chỉ cảm thấy linh hồn có một loại thăng hoa phóng ra ảo giác, Lỗ chân lông cả người cơ hồ mở hết ra trong nháy mắt, Cái loại cảm giác này cực kỳ huyền ảo cùng sáng khoái.

Khoái cảm kịch liệt làm cho Tiêu Viêm một lần nữa lại run lên, không biết từ khi nào hai mắt đang nhắm lần nữa chậm rãi mở ra, Trong đôi mắt đen kịt xẹt qua màu tím nhạt chợt lóe lên rồi liền tiêu thất, Tiêu Viêm lần nữa đem mục quang hướng bên trong Dược đỉnh, bởi vì cảm giác lực phân tán, Trong đó đạm hoàng hỏa diễm đã hoàn toàn biến mất, Chỉ còn có một luồng rất nhỏ tử hỏa diễm còn đang lắc lư run rẩy.

Mục quang nhìn chăm chăm hỏa diễm màu tím, Tiêu Viêm tâm thần khê

động, một vật từ hỏa khẩu được đỉnh bay nhanh ra, cuối cùng từ trong lòng bàn tay hất chui vào bên trong thân thể.

Bàn tay chậm rãi bỏ ra khỏi Dược đỉnh, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, tay phải từ từ nắm lại, Sau đó vươn ngón giữa ra, nhẹ giọng nói: "*Hiện!*"

Theo thanh âm Tiêu Viêm vừa dứt, Ngón giữa rung lên, Trong nháy mắt sau đó một luồng rất nhỏ hỏa diễm màu tím cư nhiên bốc ra từ đầu ngón tay, cuối cùng chậm rãi cháy lên.

Thật nóng! Thực chất hỏa diễm! Lấy thực lực Tiêu Viêm lúc này là nhất phẩm luyện dược sư, dĩ nhiên sinh ra thứ mà chỉ có tứ phẩm luyện dược sư mới có khả năng từ lòng bàn tay bốc lên triệu hoán ra!

Dưới tứ phẩm luyện dược sư, Bình thường đều phải nhờ tới hỏa khẩu dược đỉnh biến dị chuyển hóa, Mới có khả năng đem hỏa thuộc tính đấu khí trong cơ thể chuyển đổi thành hỏa diễm thực chất, Mà lúc trên Tứ phẩm, Lúc này luyện Dược sư có thể không cần tới Dược đỉnh từng bước chuyển hóa, Mà trực tiếp triệu hồi ra thực chất hỏa diễm.

Mà rất nhiều luyện dược sư tới cấp bậc này khi cùng người khác chiến đấu, Trên cơ bản đều là trực tiếp triệu hoán về Thật hỏa công kích, Bởi vì linh hồn thuộc tính luyện Dược sư trời sinh đó là trong hỏa có mộc, mà bởi vì duyên có có mộc thuộc tính, Cho nên luyện Dược sư triệu hồi ra hỏa diễm, Xa xa so với đấu giả đồng bậc còn muốn nóng bỏng cùng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bởi vậy, Có thể không dựa vào bất cứ loại ngoại vật gì mà triệu hồi ra Thật

Hỏa, Đó là chỗ máu chốt phân biệt có hay không tiến vào tứ phẩm luyện Dược sư.

Đương nhiên, Không có sự việc gì là tuyệt đối cả, Trên hết thảy Đây đều là điều kiện tiên quyết để thành lập một luyện dược sư bình thường, nếu là người nào có thể may mắn luyện hóa một loại "*Dị hỏa*", như vậy nếu dựa vào điều kiện trên thì không tính đã đạt tới cấp bậc Tứ phẩm Luyện Dược sư, Vậy cũng đồng dạng đều có thể triệu hồi ra Thật Hỏa, Hơn nữa hẳn còn triệu hồi ra tới hỏa diễm.

Nhưng so với Dị hỏa chính tông kia thì càng thêm dị thường cùng mạnh

mẽ, Dầu sao bọn họ vẫn nắm trong tay, Chính là trong Thiên địa nhất khối hủy diệt lực lượng "*Dị hỏa*"!

Bởi vậy, "*Dị hỏa*", vĩnh viễn đều là trong lòng mỗi một danh luyện Dược sư hướng tới như là chí cao thần vật. Song "*Dị hỏa*" loại lực lượng cuồng bạo hủy diệt này lại làm cho vô số luyện dược sư kiệt xuất, Giống như thiêu thân lao vào lửa, Táng thân ở trong đó!

Đồng dạng là có chút rung động nhìn luồng rất nhỏ hỏa diễm màu tím trên đầu ngón tay, Tiêu Viêm một hồi sau mới hít vào một luồng lương khí, trong thanh âm không xác thực có chút run rẩy: "*Sư phụ, Mau ra đây nhìn một chút!*"

"*Án?*" Từ trong giới chỉ truyền ra thanh âm nghi hoặc của Dược lão, Thoáng yên lặng trong chốc lát, Một đạo quang ảnh đột ngột từ trong Giới chỉ chợt hiện ra, Cuối cùng trôi nổi tại trước mặt Tiêu Viêm, Con mắt ngây ra nhìn chằm chằm luồng hỏa diễm màu tím nọ.

"Dị hỏa? Không đúng, yếu đi rất nhiều... Người đây là... Dược rồi, Tử hỏa Tử Tinh Dược Sư Vương?"

Ánh mắt nghi hoặc cùng kinh dị, Dược lão kì quái nói: "*Nguyên lai tử tinh nguyên nọ dĩ nhiên còn có bậc này hiệu quả, cư nhiên có thể trên cơ thể người bên trong hình thành căn nguyên hỏa diễm Tử Tinh dược sư vương.*"

"Cái này có thể xem như dị hỏa không?" Ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm luồng hỏa diễm màu tím nọ tựa hồ tùy thời đều có thể tiêu tán, Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

"Ách... Không tính sao."

Đầu tiên là sững sốt, Dược lão chợt lắc đầu, nói: "*Mặc dù đây cũng là một loại hỏa diễm kì dị. Bất quá so với "*Dị hỏa*" lại là yếu kém hơn rất nhiều, ân... có lẽ gọi nó là thú hỏa đúng hơn đây!*"

Lắc đầu không nói gì, Tiêu Viêm nói: "*Mặc kệ nó xem như dị hỏa hay là thú hỏa, ta chỉ muốn hỏi, nó hẳn là so với khi ta dùng dược đỉnh triệu hồi ra hỏa diễm đấu khí mạnh hơn không?"*

"Án, diễm ấy nhưng thật ra không thể nghi ngờ."

"Nhu vậy, ta hiện tại có thể xem như chủ nhân của nó sao? Sẽ không bị nó cản trở chứ?" *Tiêu Viêm lần nữa cẩn thận thăm dò.*

"Lũ tử hỏa này quá mức nhỏ bé, còn không đủ để cản trở ngươi."

"VẬY... Nếu như ta bắt nó thôn phệ... Phần quyết của ta có thể tiến hóa hay không?" *Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm ngay sau đó hỏi tới nói.*

"Ách..." *Lần nữa sừng sốt, Dược lão nhíu chặt lông mày, chân chùi trong chốc lát, mới có chút không chắc chắn nói:* "Có lẽ năng là có... Bất quá nếu tính có thể tiến hóa, vậy cũng tiến hóa không tới quá mức cao giai, Dù sao, Tử hỏa này, So ra còn xa mới tới dị hỏa chính thức. Hơn nữa. Hiện tại Tử hỏa này quá nhỏ, Lúc này mà ngươi đem nó thôn phệ. Ta nghĩ, sợ rằng không có nửa điểm tác dụng."

Tiêu Viêm hơi hơi gật đầu, trên khuôn mặt có chút buồn rầu, phần quyết mặc dù kì dị, nhưng khởi đầu của nó, thật sự là rất rác rưởi, cái loại phục hồi đấu khí này năng lực cùng với chứa đựng hiệu quả, hiện giờ căn bản là không đủ để thỏa mãn Tiêu Viêm sử dụng, phải biết rằng, hiện tại Tiêu Viêm đấu kỹ tinh thông phần lớn đều là huyền giai cấp bậc, cho nên, thường mỗi lần sử dụng đấu kỹ, hắn đều phải vội vàng nuốt vào hồi khí đan, nếu không chỉ bằng vào Hoàng giai cấp bậc công pháp tốc độ hồi phục đấu khí, Chỉ có thể làm cho hắn rơi vào hoàn cảnh khập khểnh đấu khí không đủ. [Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL](http://www.Truyện FULL)

Nếu như cấp bậc phần quyết có thể tiến hóa đến huyền giai, Vậy lần trước đi Lang Đầu dong binh đoàn, Tiêu Viêm căn bản không cần Tiêu Y Tiên hỗ trợ, Một mình hắn cũng có thể dễ dàng đem toàn bộ hơn trăm người giải quyết.

Này! Đó là sự chênh lệch rất lớn giữa huyền giai công pháp với hoàng giai công pháp! Cho nên, Hiện tại Tiêu Viêm phi thường cấp bách hy vọng công pháp chính mình có thể mau chóng tiến hóa, nhưng "*Dị hỏa*" không chỉ khó gặp, Hơn nữa nếu có gặp được thì cái loại lực lượng hủy diệt này cũng không dễ Tiêu Viêm có thể thuận lợi đem nó thôn phệ!

Cho nên hiện tại Tử hỏa xuất hiện, Không thể nghi ngờ là giống như trong sa mạc gặp được một cái giếng nước, Làm cho Tiêu Viêm mừng như điên.

"Nếu như người thật muốn thôn phệ tử hỏa, để nó khiến cho phần quyết tiến hóa, ngược lại cũng có một cái biện pháp."

Trầm ngâm trong chốc lát, Dược lão đột nhiên nói.

"Cái gì?" Nghe vậy, Tiêu Viêm tinh thần rung lên, Vội vã hỏi.

Ánh mắt nhìn chằm chằm luồng tử diễm rất nhỏ, Dược lão mỉm cười.

"Đem nó luyện hóa thành Một mỗi 1 ử. Chậm Rãi bồi dưỡng nó phát triển, Đợi đến khi nó đạt đủ cấp độ, Lại sử dụng phần quyết, Đem nó thôn phệ, Liên đạt tiến hóa lớn nhất!

-----oOo-----

Chương 152: Bản Nguyên Hỏa Chung: Diễm phân phệ lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bản nguyên hỏa chung?"

Nghe dược lão nói, Tiêu Viêm hơi sững sốt, chợt dờ khóc dờ cười nói: "Ta như thế nào cảm giác được người đang nói đến chần nuôi gia súc trong nhà a, Chờ chúng nó dưỡng phì, Sau đó lại kéo ra ngoài giết."

"Aa, vốn chính là đạo lý này." Cười cười, Dược lão gật đầu nói.

Tiêu Viêm mí mắt hạ xuống, Ánh mắt chằm chằm nhìn thẳng vào Tử hỏa rất nhỏ đang bốc lên trên ngón tay, Đây là hy vọng duy nhất để hắn có thể tiến hóa công pháp, Di hỏa đối với hắn mà nói, Thật sự là quá mức xa vời, Mà từ Tử tinh nguyên thành Tử hỏa, Lại là vừa vặn cực kì thích với hợp tình trạng cùng thực lực hiện tại của hắn.

"Như thế nào luyện hóa?" Nhẹ thở ra một hơi, Tiêu Viêm ngẩng đầu nói.

"Yên tâm đi, lũ tử hỏa này vốn là vật vô chủ, cho nên sẽ không sinh ra bao nhiêu lực kháng cự đối với người, muốn đem nó luyện hóa thành phẩm nguyên hỏa chung, cũng không có nguy hiểm quá lớn." Dược lão cười nói,

chợt vươn tay ra, Nhẹ nhàng điểm trên đầu Tiêu Viêm, Nói: "*Theo như lời mà làm!*"

Cảm nhận được lượng lớn tin tức dũng mãnh tiến vào đầu, Tiêu Viêm cẩn thận xem xét một chút, Sau đó khẽ gạt đầu, Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Hai chân xếp bằng giống như tư thế tu luyện, Hai tay kết ấn tu luyện, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, Tâm thần từ từ chìm vào thể nội.

Tâm thần tại trong cơ thể theo kinh mạch dạo qua một vòng, Cuối cùng đi tới tiểu phúc chỗ luồng khí xoáy, Lúc này luồng xoáy đầu khí thể tích so với trước lại muốn nhỏ hơn rất nhiều, Bất quá mặc dù thể tích nhỏ đi, Nhưng chỉ cần tỉ mỉ quan sát liền có thể phát hiện, Hiện tại luồng khí xoáy bên trong ẩn chứa đầu khí ngày càng hùng hậu ngưng tụ.

Tâm thần vòng quanh luồng khí xoáy dạo qua một vòng, Hiện tại vẫn chưa phát hiện có bất cứ vấn đề gì, Tiêu Viêm lúc này mới dựa theo lời Dược lão bắt đầu hành động.

Tâm thần bám vòng quanh theo luồng khí xoáy, Sau đó chậm rãi tiến vào trong, Cùng lúc đó, Tiêu Viêm linh hồn cảm giác lực không ngừng phối hợp chặt chẽ như là lúc trước hẳn không chế tử hỏa điểm.

Theo Tiêu Viêm tâm thần cẩn thận ở trong khí xoáy tụ quét qua, một hồi sau một luồng năng lượng màu tím rất nhỏ rốt cuộc cũng mở hồ hiện ra, tử sắc năng lượng vừa mới xuất hiện, Tiêu Viêm rất nhanh không chế tâm thần, như tia chớp đem nó bao vây lại.

"Tại trong luồng khí xoáy. Khai mở một cái tiểu không gian để chứa tử hỏa..."

Trong đầu nhớ lại lời Dược lão lúc trước, Tiêu Viêm linh hồn cảm giác lực nhanh chóng đem cả luồng khí xoáy hoàn toàn bao vây lại. Thoáng yên lặng hồi lâu, Linh hồn cảm giác lực đột ngột đem luồng khí xoáy thôi động xoay tròn với tốc độ cao.

Theo luồng khí xoáy đang xoay tròn tốc độ cao, Đầu khí chảy xuôi tại trong kinh mạch cũng bắt đầu nhanh chóng lưu chuyển, Bất quá lúc này Tiêu Viêm cũng không có nhận rồi mà đi chú ý tới nó, Tâm thần Hắc đã hoàn toàn đặt tại luồng khí xoáy đang xoay tròn tốc độ cao, Hiện giờ tại vị trí trung tâm là một khu vực trống rỗng.

Nhìn cách làm này quả nhiên có hữu hiệu, Tiêu Viêm linh hồn cảm giác lực đang bao vây luồng khí xoáy từ từ gia tăng, Mà theo linh hồn cảm giác lực gia tăng, Luồng khí xoáy nọ tốc độ xoáy tròn cũng càng lúc càng nhanh, Tới cuối cùng, Luồng khí xoáy màu vàng nhạt cơ hồ đã không còn nhìn thấy trong quỹ tích xoáy tròn. Ô..ô..vang lên tiếng huýt gió vô hình, Tại bên ngoài luồng khí xoáy không ngừng quanh quẩn, Tâm thần gắt gao quan sát tại vị trí trung tâm luồng khí xoáy là một khu vực trống rỗng càng ngày càng mở rộng. Đợi đến khi diện tích nhỏ lại chừng một nắm tay, Tiêu Viêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Chậm rãi đem Linh hồn cảm giác lực rút khỏi luồng khí xoáy.

Đương lúc linh hồn cảm giác lực từ trong luồng khí xoáy rút khỏi thì tốc độ xoáy tròn của luồng khí xoáy cũng từ từ yếu đi, Mà vị trí trung tâm là khu vực không động của luồng khí xoáy cũng bởi vì Tiêu Viêm tâm thần không chế giảm xuống, Cùng ngoại giới gắn liền tạo thành một sự cân bằng quý dị, thậm chí nó dĩ nhiên không theo tốc độ luồng khí xoáy yếu bớt mà biến mất.

Nhìn khu vực không động như vậy mà cũng không có tiêu tán đi, Tiêu Viêm trong lòng cũng thở dài một hơi. Tâm thần chậm rãi bao vây lấy luồng tử sắc năng lượng, Xuyên qua đầu khí phong tỏa xung quanh, Cuối cùng chui vào trong khu vực không động nho nhỏ nọ.

Tử sắc năng lượng vừa mới tiến vào khu vực không động, Tiêu Viêm khẩn trương đến ngay cả luồng khí xoáy cũng run lên mãnh liệt, Hắn nhanh chóng lần nữa thúc giục linh hồn cảm giác lực đem luồng khí xoáy cùng cố xuống.

Theo sự duy trì của cảm giác lực, Luồng khí xoáy rốt cuộc cũng chậm rãi ổn định lại, Hơn nữa tại lúc luồng khí cùng vị trí không động ở trung tâm tiếp xúc, Tiêu Viêm phát hiện, Từng đợt thuộc tính Hỏa Đầu khí đang cuộn cuộn không ngừng từ trong luồng khí xoáy chạy ra, óau đó quán chú tiến vào trong tử sắc năng lượng bên trong khu vực không động.

Tâm thần khẩn trương đang nhìn chăm chú vào luồng tử sắc năng lượng nọ, Càng ngày có càng nhiều thuộc tính Hỏa Đầu khí quán chú vào bên trong này. Tử sắc năng lượng đột nhiên kêu lên rất nhỏ, Sau một lúc thì dưới Tâm thần quan sát của Tiêu Viêm, Nó bắt đầu thuế biến.(lột xác)

Chỉ thấy tử sắc năng lượng màu sắc càng ngày càng đậm, Mà lúc này màu sắc lại thâm trầm đến một loại trạng thái thì Tử sắc năng lượng run rẩy một lúc, Sau đó hỏa diễm nhà nhật dĩ nhiên từ trong Tử sắc năng lượng bốc lên. Thoáng qua trong lúc đó, Tử sắc năng lượng bị chuyển hóa thành một luồng rất nhỏ Tử sắc hỏa diễm.

Bên trong không động đen kịt, tử sắc hỏa diễm một mình chập chờn, cảm giác ám áp nhàn nhạt từ đó phát ra, cuối cùng tiến vào trong vòng luồng khí xoáy đầu khí.

Đang lúc luồng nhiệt nhàn nhạt xâm nhập vào luồng xoáy đầu khí, Tiêu Viêm có thể phát hiện tốc độ xoay tròn của luồng khí xoáy, Dĩ nhiên là tự động nhanh xoay hơn rất nhiều, Đối với hiện tượng này, Tiêu Viêm lúc đầu sững sờ chợt trong lòng nảy lên một cỗ mừng như điên tốc độ, Luồng khí xoáy có thể tự động xoay nhanh hơn, Vậy nói cách khác sau này Tiêu Viêm không cần cố gắng khống chế nó, Đầu khí trong trời đất cũng sẽ cuộn cuộn không ngừng quán chú vào trong cơ thể, Làm cho Hắc cơ hồ ngay người trong vài giây, Tiếp nhận Đầu khí tẩy lễ, Như vậy chỗ tốt đối với tu luyện của hắn là cực kì tốt không thể nghi ngờ gì nữa.

Lúc Tử sắc hỏa diễm xuất hiện tại không động, Tựa hồ giống như là kích hoạt vòng tuần hoàn của một cái máy lớn, Bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Tử sắc hỏa diễm cần phải hấp thu luồng khí xoáy trong thuộc tính Hỏa Đầu khí lấy từ chính mình để phát triển, Mà nó lại phát ra độ âm, Lại làm tăng lên tốc độ hấp thu luồng khí xoáy đầu khí, như vậy tỉ mỉ hợp tác, Làm cho tử hỏa cùng luồng khí xoáy đều mang đến rất nhiều chỗ tốt.

Tâm thần lần nữa cẩn thận quan sát một chút luồng khí xoáy, Đợi đến khi đã xác định không có bất cứ vấn đề gì, Tiêu Viêm mới chậm rãi rút khỏi. Bên trong, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt ra, Trong con mắt đen kịt, tử hỏa chợt đột ngột thoáng hiện, rồi từ từ biến mất, đôi mắt lần nữa trở về vẻ đen kịt thâm thúy. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Thế nào? Thành công chứ?" Nhìn Tiêu Viêm mở mắt ra, Dược lão một bên sớm đã chờ đợi ở chỗ này, cười dò hỏi.

"Ân, đã luyện hóa thành phẩm nguyên hỏa chúng." Tiêu Viêm gật đầu, Xòe bàn tay ra, Ngón tay trong lúc đó nhẹ nhàng chà xát, theo một đạo tiếng vang thanh thúy, Một luồng tử sắc hỏa diễm rất nhỏ từ đầu ngón tay

Tiêu Viêm bốc cháy lên.

Ánh mắt tò mò, Tiêu Viêm thương thức tử hỏa đã thuộc về mình một chút, Sau đó ngón tay nhẹ nhàng hươg vách núi điem đi, Nhất thời vách núi đá liền bị cháy thành một mảnh đen.

"Thứ này, so với Cốt Linh lãnh hỏa của sư phụ, tựa hồ yếu hơn rất nhiều a..." Nhìn dấu vết tử hỏa để lại, Tiêu Viêm cười khổ nói.

"Nói nhảm, Cốt Linh lãnh hỏa của ta là chính tông Di hỏa, Hơn nữa còn tại "Di hỏa bảng" đứng hàng thứ mười một, Nếu người đem cái thứ đồ Phế thải này mà đòi có thể tùy tiện so với nó, Ta đây năm đó gặp nguy hiểm thiếu chút nữa bị đốt thành tro rồi, Đi khắp nơi tìm nó để làm gì?" Nghe vậy, Dược lão nhất thời nổi lên kiêu ngạo, cười mắg.

Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, Lời này thật là đả kích người, Chính mình khổ cực vạn phần mới may mắn có được, Tới trong miệng Lão, Dĩ nhiên trực tiếp thành một Phế phẩm.

"Tốt lắm, đừng buồn, Đử hỏa này của người, Hiện tại là giai đoạn mới sinh, có thể có bao nhiêu uy lực chứ? Chờ sau này người đem nó bồi dưỡng lên, nhất định sẽ không yếu hơn đâu, Người không phát hiện ngày đó Tử Tinh Dục Sư Vương sử dụng Tử hỏa công kích uy lực ra sao? Mà ngay cả nữ nhân gọi là Vân Chi Đẩu khí Hoàng giai, Cũng không dám dễ dàng ngăn cản, bởi vậy đủ để thấy nó không phải như thế đâu". Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt buồn bực, Dược lão cười trấn an nói.

Thở dài gật đầu, Tiêu Viêm cười khổ nói: "Muốn đem Tử hỏa bồi dưỡng thành Tử Tinh Dục Sư Vương cái loại cường độ như thế, Ta xem không có vài chục năm, Chỉ sợ là khó có khả năng làm được".

"Dựa theo lẽ thường mà nói, Đích xác là như vậy."

Dược lão khẽ gật đầu, Nhìn Tiêu Viêm thần sắc uể oải, Không khỏi bất đắc dĩ nói: "Nhưng người không phải có phối hợp Tử tinh nguyên sao? Vật kia dùng để thúc dục giục hóa tử hỏa là lựa chọn tốt nhất a, Chỉ cần người có khả năng chịu đựng đau đớn mà nó mang lại, Tử hỏa liền sẽ tăng trưởng với tốc độ vô cùng mau."

"Phối hợp tử tinh nguyên?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt một hồi, chợt vẻ mặt mừng như điên, Vội vàng luống cuống tay chân móc từ trong Giới chỉ ra một cái bình ngọc nhỏ, mở nắp bình ra, Một cỗ lương hương lạ phiêu tán ra.

Hít sâu một hơi tràn ngập mùi thơm nồng Hỏa thuộc tính, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện luồng tử hỏa trên ngón tay, Dĩ nhiên cũng vì mùi thơm mà trở nên bốc lên cao hơn rất nhiều.

"Hào! Đậm đặc Hỏa thuộc tính a." Cảm nhận được động tĩnh của Tử hỏa, Tiêu Viêm không khỏi sợ hãi than,nói.

" Ngày sau trong lúc tu luyện, Lựa chọn tốt nhất là dưới mặt trời đầy, Mặt khác, Phối hợp tử tinh nguyên, Không nên dùng quá nhiều, Ngươi nếu như tưởng tượng tới thống khổ lần trước, Có thể xem như ta chưa nói." Dược lão trêu tức nói.

Hồi tưởng lại lần trước, cái loại đốt người thống khổ này, Tiêu Viêm sống lưng chợt lạnh run lên, Tư vị nọ, Hắn cũng không nghĩ muốn lần thứ hai ném thử lại.

"Lấy thực lực ngươi bây giờ, sau khi tu luyện, Chỉ cần lấy tay điểm dính một chút, Sau đó liền bỏ vào trong miệng, Nếu quá nhiều sợ rằng lại tự thiêu một lần nữa."Dược lão trịnh trọng nhắc nhở nói.

"Án." Vội vã gật đầu, Tiêu Viêm cũng không dám lại đem loại sự tình này ra vui đùa, cái loại thống khổ này, Ăn xong một lần là đủ lắm rồi.

"Dùng phối hợp Tử tinh nguyên đối với Tử hỏa rất nhanh phát triển, Cái kia...cần phải bao lâu thời gian mới có thể thôn phệ nó?". Tiêu Viêm nắm chặt ngọc bình trong tay, ngẩng đầu cười khổ nói:"Mấy năm? Nếu như ta có thời gian, còn không bằng ta đi tìm dị hỏa, quên đi."

" Có Tử tinh nguyên, Ngược lại không dùng thời gian dài như vậy, Còn nữa, Tử hỏa trong cơ thể ngươi cũng không phải mới đạt tới trình độ Tử Tinh Dực Sư Vương sao, Lấy thực lực của ngươi, Nếu như thật đem Tử hỏa bồi dưỡng tới tình trạng nọ, Sợ rằng lập tức sẽ bị Tử hỏa đốt thành tro tàn, Nếu Không đủ thực lực, Chơi lửa, Kết quả chính là tự thiêu." Dược lão lắc đầu, Trầm ngâm nói:"Có lẽ, một tháng sau, Ngươi hẳn là có thể sử dụng phân quyết, thử thôn phệ Tử hỏa."

"Một tháng sau sao?" Chép chép môi, Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thào một câu, Chợt nặng nề gật đầu.

"Hào, Một tháng sau, Thôn phạt tử hỏa, Tiến hóa công pháp!"

-----oOo-----

Chương 153: Ngôn hành kì quái: Diễm phân phạt lãng thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thu tất cả những thứ tốt lại, Tiêu Viêm chui ra khỏi sơn động, Lúc này đúng giữa trưa, Ánh mặt trời như thiêu đốt chiếu xuống, Đem vách núi chiếu lên nóng bỏng.

Từ sơn động nhảy xuống, Vừa đi được vài bước, Lại vừa vặn gặp Tiểu Y Tiên mang giỏ hoa đang trên đường hái thuốc trở về, Nàng lúc này trên đầu đang buộc một cái khăn màu xanh nhạt, Trông Nàng giống như một thôn nữ xinh đẹp bình thường, Tiêu Viêm không khỏi có chút buồn cười, lắc lắc đầu cười với nàng mở lời chào hỏi.

Nhìn Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng hướng về hẩn cười thân mật, Ánh mắt đảo qua sơn động trên vách núi, Bất quá, Nàng thông minh nên cũng không có mở miệng hỏi, Ai cũng đều có bí mật của chính mình, Bao gồm chính Nàng cũng không ngoại lệ, Cho nên, Nàng cũng không có quá phận mà đi dò xét Tiêu Viêm đến tột cùng ở trong sơn động làm cái gì, Tất cả đều chỉ thoáng như không thấy, Mà đối với loại cử chỉ này của nàng, Tiêu Viêm mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng chắc chắn là có chút hoan hỉ.

"Đói bụng không? Ta còn chuẩn bị cơm trưa nữa chứ."

Cùng Tiêu Viêm Chậm rãi đi tới bên ngoài lều cỏ, Tiểu Y Tiên quay đầu hướng Tiêu Viêm cười duyên nói, Sau đó ngồi xổm người xuống, Xắn ống tay áo lên, Tại nơi thạch tảo châm lửa lên, Đem nấu một ít thực vật bị săn chuẩn bị đầu vào đây.

(Thạch táo: gồm 3 hòn đá đặt hình tam giác để nấu bếp)

Ngồi trên tảng đá ở bên cạnh, Tiêu Viêm nhìn tại nơi bận rộn, Tiểu Y Tiên trong mũi thon nhẹ nhàng phát ra tiếng ca, không khỏi khẽ mỉm cười, từ từ nghề mà nói, nàng đúng là một nữ tử khéo tay, Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng sẽ không quên, Vị mỹ nhân với hai tay trắng nõn như ngọc này trong phòng bếp rất thanh thuần, Nhưng khi dùng độc, Đồng dạng là cực kì nhẹ nhàng cùng quý dị.

Độc sư, loại nghề nghiệp này trên Đấu khí đại lục danh tiếng cũng không phải là tốt lắm, Rất nhiều người đều có chút sợ hãi khi tiếp xúc với Độc sư, Bởi vì bọn họ có thể thần không biết quỷ không hay dùng thủ đoạn hạ độc, có thể làm cho bất cứ đối thủ nào, thậm chí là bằng hữu đều có cảm giác ăn ngủ không yên.

Đồng dạng, Nếu không phải Tiêu Viêm có Dược lão này chính là luyện Dược sư cấp bậc tông sư ở một bên hộ vệ, Hắn cũng không có đủ can đảm để ăn bất cứ thứ gì mà Tiểu Y Tiên làm ra, Dù sao, Một mình ra ngoài, Cẩn thận một chút càng trọng yếu, mặc kệ như thế nào, Mệnh thủy chủng chỉ có một cái.

Mà có lẽ cũng chính bởi vì Tiêu Viêm đối với bất kì những loại thực vật mà Tiểu Y Tiên chuẩn bị đều không có một chút cự tuyệt, Cho nên trải qua hơn nửa tháng ở chung, Tiểu Y Tiên thái độ đối đãi Tiêu Viêm cũng càng ngày càng thân thiện, Thậm chí càng ngày càng ôn nhu. Đương nhiên, Ôn nhu lúc này hoàn toàn không phải tình cảm nam nữ mà Tiêu Viêm trực cũng tiếp có thể phát hiện được, Tiểu Y Tiên chỉ xem hắn như một nam bằng hữu tri kỉ.

Trong lòng lúc này có chút nội tâm miễn cảm của nữ tử, Nàng kì thật cần có, cũng không phải rất nhiều, chỉ một chút tín nhiệm liền có thể đem nàng trên mặt nổi lên nụ cười xinh đẹp, Đáng tiếc, Nghề nghiệp này của nàng nhất định nàng sẽ rất ít tìm được mấy thứ này.

Đối với điều này, Tiêu Viêm trong lòng cũng thoáng có chút xấu hổ, Nếu không phải Dược lão hỗ trợ, Hắn kì thật đúng là khó có khả năng tìm được nơi nàng một điểm hữu nghị.

Ngồi trên tảng đá, Tiêu Viêm nhìn bóng hình xinh đẹp vì hai người mà bận rộn chuẩn bị cơm trưa, Nhẹ thở ra một hơi, Sau một lúc đột nhiên mở

miệng hỏi: "Ngươi chuẩn bị lúc nào rời đi nơi này?"

"Án?" Nghe Tiêu Viêm hỏi vấn đề này, Tiểu Y Tiên quay đầu lại, Ngọc thủ nhẹ gạt vài lọn tóc lên, Đôi mắt đẹp nghi hoặc nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, Nhẹ giọng nói: "Làm sao vậy?"

"Đừng hiểu lầm. Đây chính là địa phương của ngươi, Ta cũng không dám đuổi ngươi đi." Khoát tay áo, Tiêu Viêm đầu tiên cười cợt một phen sau đó nói: "Bởi vì một ít duyên cớ. Ta có lẽ còn có thể ở chỗ này đợi nửa tháng đến một tháng cũng không chừng. Ta nghĩ. Nếu như ngươi có việc gấp gì, Có thể..."

"Không sao cả, Ngươi ở bao lâu tùy ý, Ta kì thật cũng không có sự tình gấp gáp nào, Chỉ là muốn có thời gian ở trên Đấu Khí đại lục du lịch một chút mà thôi, Bất quá việc này cũng không cấp bách, Thời gian của Ta cũng không thiếu..." Trong lòng thở phào một hơi, Tiểu Y Tiên lúc này mới xoay người lại, Tùy ý cười nói.

"Du lịch đại lục sao? Chủ ý như vậy cũng không tồi." Tiêu Viêm có chút cảm xúc gật đầu, Du lịch đại lục, Thám hiểm tâm bảo, Đồng dạng đây cũng là một giấc mộng trong lòng Hấn.

"Ngươi cũng có hứng thú sao? Chúng ta có thể cùng nhau đi a." Cho thêm củi vào lửa, Tiểu Y Tiên cười dài nói.

"Aa, ta còn có một chút chuyện chờ ta đi hoàn thành, Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Không thể có nhàn rỗi cùng thời gian." Tiêu Viêm lắc đầu, cười nói.

"Vậy thật đúng là đáng tiếc, thật vất vả mới có thể tìm được một bằng hữu có cùng sở thích giống như ngươi." Có chút tiếc nuối lắc lắc đầu, Tiểu Y Tiên bắt đắc dĩ nói.

"Đi ra ngoài du lịch...Lấy thân phận bằng hữu khuyên một tiếng, Nên tận lực ẩn giấu thân phận Độc sư của ngươi một chút, Nếu không, Trên đường đi sẽ rất cô độc đấy." Trầm một hồi lâu, Tiêu Viêm đột nhiên chăm chú nói.

Thân thể mềm mại thoáng cứng đờ, Tiểu Y Tiên từ trong giỏ hoa đem ra vài đóa nấm không độc cho vào nồi, Sau đó nhìn chăm chăm vào phao

nắm trong nôi còn nổi lên, khẽ thở dài một hơi, Nàng cũng minh bạch nghề nghiệp chính mình sẽ rước lấy rất nhiều người chân gét.

"Ách... Kì thật, Người cũng còn chưa xem như là một gã Độc sư a, A a, Người có thể dùng thân phận Y sư du lịch, ít nhất y sư dễ dàng được một số người tôn trọng". Nhìn Tiểu Y Tiên bộ dáng trầm mặc không nói, Tiêu Viêm không khỏi cười khan nói.

"Ta sớm muộn gì đều cũng sẽ trở thành một gã Độc sư, Hơn nữa, Có lẽ còn có thể là cái loại làm người ta chán ghét nhất." Âm thầm thở dài một hơi, Tiểu Y Tiên đột nhiên nhẹ giọng nói.

"... Đến tốt cùng có thành độc sư hay không, Kì thật toàn bộ đều xem ở người a, Thứ này, Chỉ ít không có người nào bức người sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút khó hiểu nói.

"Ai, người sẽ không hiểu đâu..." Buông xả mái tóc xuống che khuất khuôn mặt, Tiểu Y Tiên lầm bầm nói: "Nếu như ngày sau gặp lại, Ta hy vọng người còn có thể đem ta làm bằng hữu là tốt rồi."

Không thể giải thích được tại sao, Tiêu Viêm nghe Tiểu Y Tiên nói úp úp mở mở khiến cho đầu óc như lâm vào một đám sương mù.

"Aa, tốt lắm..." Khẽ lắc đầu, Tiểu Y Tiên nhìn tiểu nôi đang sôi trào, Đột nhiên mỉm cười nói, Vươn ngọc thủ từ một bên lấy ra cái chén nhỏ, Sau đó bới thêm một chén canh nắm nữa, Cẩn thận lần lượt đưa cho Tiêu Viêm.

Đưa tay tiếp nhận, Tiêu Viêm ngửi ngửi mùi thơm ngào ngạt bốc lên, Không kiềm được cảm giác nước bọt trong miệng không e dè mà tuôn ra, Nuốt một ngụm nước bọt, Hướng Tiểu Y Tiên duỗi ngón tay cái lên, Sau đó cũng không quản nước canh đang nóng, Một hơi uống hết.

Nhìn Tiêu Viêm bung lên chén canh nắm không một chút do dự trực tiếp một hơi uống hết vào bụng, Tiểu Y Tiên trên mặt thoáng mỉm cười, nàng rất thích sự tín nhiệm này của Tiêu Viêm.

Ngồi xỏm trên tảng đá, Tiêu Viêm liên tiếp uống vài bát canh nắm, lúc này mới thỏa mãn đem cái bát trả lại cho Tiểu Y Tiên, vỗ vỗ cái bụng có chút tròn xoe, Híp mắt cười nói: "Hảo thủ nghệ. Ai cười được người, Vậy thật đúng là có khẩu phúc."

"*Lấy ta?*" Nghe lời này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên không khỏi mỉm cười, che miệng cười nói: "*Nhưng người phải biết rằng, Cái nghề Độc sư này trên Đấu khí đại lục có tỉ lệ kết hôn là ít nhất, Bởi vì không có bao nhiêu người đủ can đảm cùng thê tử đồng sàng cộng chằm giữa lúc ôm ôm áp áp liền có thể phóng thích Độc dược trí mạng.*"

Lắc đầu bất đắc dĩ, Tiêu Viêm cảm giác được Tiểu Y Tiên thật sự có chút bi quan, Mặc dù độc sư đích xác có chút làm cho người ta úy kỵ. Nhưng thực lực Nàng bây giờ mà đã nghĩ tới tình cảnh đó có phải là còn quá sớm hay không?

Lúc mà có thể làm cho người khác nghe đến kỳ danh, Về mặt liên sợ hãi hận không thể cách xa mười vạn tám nghìn dặm thì phải đạt tới Độc sư cấp bậc tông sư, Nhưng cũng không phải người nào cũng có khả năng trở thành.

"*Nhớ kỹ nga, Ngày sau nếu là chúng ta tại Đấu Khí đại lục gặp nhau, Người cũng không thể chán ghét ta. Nếu không, Ta nghĩ ta sẽ rất thương tâm.*" Đem bát nôi thu thập lại, Tiểu Y Tiên hướng nơi lều cỏ đi đến, Lúc sắp tiến vào cước bộ hơi chậm lại, Đột nhiên xoay người hướng Tiêu Viêm cười nói, Nói xong thì Nàng đã chui vào bên trong lều cỏ, lưu lại trong đầu Tiêu Viêm một đám sương mù.

Ngây người nhìn lều cỏ hồi lâu, Tiêu Viêm nở nụ cười bất đắc dĩ, tựa như Nàng ngày sau sẽ trở thành một gã Độc sư. Nếu vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ chỉ đơn giản bởi vì thân phận này, Chính mình sẽ gặp lại sẽ chán ghét Nàng sao chứ?

Ngồi trên tảng đá suy nghĩ miên man một hồi lâu, Tiêu Viêm uể oải đứng lên, Đi tới một chỗ dưới vách núi, Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đang nắng chói chang, Cổ chân khẽ động, Sau đó bàn chân đột nhiên đập trên mặt đất, theo năng lượng một tiếng nổ vang thanh thúy, Tiêu Viêm thân thể giống như pháo đạn xông thẳng lên vách núi, Ngay khi vừa hết lực, Bàn chân lần nữa đập mạnh trên vách núi, Trong tiếng nổ vang, Tiêu Viêm thân thể không ngừng dọc theo vách núi thẳng vọt lên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Sau năm tiếng nổ lớn vang lên, Tiêu Viêm trong nháy mắt thân thể lửng không, Hai chân vững vàng rơi vào sơn cốc phía trên đỉnh núi, Ở chỗ này

Nhìn lều cỏ phía dưới Sơn cốc chỉ còn trông không đủ nửa nắm tay.

Bởi vì lúc này là đúng giữa trưa, Trên bầu trời ánh nắng chói chang, Không hề có kí phóng thích dương quang nóng bỏng, Nham thạch trần trụi bên ngoài trải qua một hồi phơi nắng, Cơ hồ làm cho người ta không dám lấy tay chạm đến.

Tiêu Viêm rơi xuống trên đất, Vừa vặn là một chỗ bãi đá nhô ra, Ở chỗ này, vừa vặn có thể "*Hưởng thụ*" cảm giác tắm nắng chói bỏng.

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Tiêu Viêm cười khò lắc đầu, thảm thán một tiếng tu luyện thật sự là khổ a, Đặt mông ngồi xuống trên nham thạch nóng bỏng, nhất thời, Trên cái mông truyền đến cảm giác nóng cháy, Đã làm cho Tiêu Viêm một trận nhe răng trợn mắt. Ngồi xếp bằng lại, Tiêu Viêm không còn để ý tới trên mặt mồ hôi không ngừng tuông trào xuống, hai tay bày ra kết ấn tu luyện, Sau đó chậm rãi ổn định tâm thần.

Trạng thái tu luyện vừa mới được chuẩn bị xong, Tiêu Viêm liền phát hiện không gian chung quanh hỏa thuộc tính năng lượng bắt đầu hướng tới cơ thể chen chúc nhau mà đến, Tâm thần thuần thực đem năng lượng lưu chuyển vào kinh mạch luyện hóa, Cuối cùng quán chú tiến vào trong luồng khí xoáy, Mà tại lúc luồng khí xoáy xoay tròn được một vòng, Ngay sau đó bị quán chú tiến vào vị trí luồng tử hỏa diễm ở trung ương luồng khí xoáy

Tiếp nhận luồng thuộc tính Hỏa Đẩu khí mang theo một chút mùi vị mặt trời chói chang, Tử hỏa diễm nhất thời bốc lên cao, Đợi đến khi thôn phệ xong, Tử hỏa diễm rất nhỏ tựa hồ trưởng thành thêm một ít.

Tại tâm thần quan sát kĩ, Tử hỏa diễm phát triển rất nhỏ, Đều bị Tiêu Viêm thu vào trong mắt, Thấy tu luyện hiệu quả không tồi, Trong lòng hẳn cũng có chút vui mừng lẫn sợ hãi, Đợi đến lần nữa hấp thu một hồi năng lượng ngoại giới, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt ra, Sau đó móc ra từ trong giới chỉ bình ngọc nhỏ chứa Tử nguyên tinh, Ngón tay cẩn thận dính vào một diễm bỏ vào trong miệng, Đầu lưỡi rất nhanh rụt vào, Sau đó nương theo nước bọt bị nuốt vào trong bụng.

Vừa mới nuốt Tử tinh nguyên vào trong bụng, Tiêu Viêm sắc mặt mãnh liệt đỏ lên, Da thịt vốn bình thường cũng bắt đầu có chút đỏ lên, nhận thấy được biến hóa của thân thể chính mình, Tiêu Viêm vội vàng lần nữa ổn

định Tâm thần, vôi vàng vận chuyển đầu khí trong cơ thể, Bắt đầu hóa giải luồng năng lượng nóng bỏng hung mãnh bá đạo này.

Trên núi đá, Dưới mặt trời chói chang, Thiếu niên mồ hôi đầm đìa cắn răng tiếp nhận khảo nghiệm sí hỏa trong cơ thể, Giống như con nhộng tằm thống khổ trong khi phá kén hóa điệp.

Thống khổ qua đi, đó tựa hồ như lột xác sống lại! Chỉ bất quá, Quá trình lột xác cần phải khảo nghiệm thống khổ lại nổi lên!

-----oOo-----

Chương 154: Tai họa độc thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn cốc An tĩnh tu luyện, ngày lại ngày chậm rãi trôi qua, khoảng cách lần trước Tiêu Viêm luyện hóa tử hỏa đến bây giờ đã đủ thời gian nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Tiêu Viêm cơ hồ hoàn toàn buông bỏ việc tu luyện Đầu khí, Tất cả năng lượng hấp thu tiến vào trong cơ thể, Toàn bộ đều bị quán chú vào tử hỏa bên trong đáy không động, Mà ở dưới biên độ thúc dục điên cuồng kéo dài như vậy, Tiêu Viêm đã đạt được hiệu quả cũng cực kì rõ rệt.

Trước kia phóng ra Tử hỏa vốn lớn nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay út, cho tới bây giờ thể tích đã lớn hơn mấy chục lần, mỗi lần nhìn kỹ bên trong Tử hỏa từ từ lớn lên như vậy, Tiêu Viêm trong lòng mãnh liệt dâng lên một cổ cảm giác thỏa mãn, Dựa theo tiến độ như vậy, nhiều lắm là nửa tháng sau, Tử hỏa liền có thể giúp hắn tiến hóa công pháp cần có năng lượng giới hạn.

Vừa tu luyện dưới mặt trời chói chang, lại ngồi xếp bằng trên núi đá, quần áo Tiêu Viêm đã hoàn toàn ướt nhẹp vì mồ hôi, Ngồi trước mặt trời chói chang tu luyện đến gần hai giờ, đợi đến khi trên bầu trời ánh nắng chói chang độ ẩm chậm rãi hạ xuống, Tiêu Viêm lúc này mới từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, cúi đầu nhìn lại một chút quần áo ẩm ướt, không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ.

Hoạt động một chút thân thể, Tiêu Viêm bé nhìn qua thân thể một chút, phát hiện Tử hỏa vừa có một điểm phát triển, đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Trải qua nửa tháng phơi nắng, Tiêu Viêm da dẻ trở nên ngăm đen hơn một ít, khuôn mặt thanh tú cũng bởi vì khổ tu không ngừng mà thoáng hiện thêm một nét kiên nghị thành thực.

Đợi đến khi hai chân có chút chết lạng đã hoàn toàn hồi phục sự linh hoạt, Tiêu Viêm xòe bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, theo một tiếng rất nhỏ nhẹ nhàng vang lên, luồng lớn Tử hỏa mãnh liệt từ bàn tay Tiêu Viêm dâng lên hiện ra, trong nháy mắt liền đem thủ chương hoàn toàn bao vây bên trong tử diễm.

Trải qua nửa tháng tới tu luyện, vốn ban đầu Tử hỏa bốc lên rất nhỏ, đến hiện tại bây giờ, dĩ nhiên đã có thể đem thủ chương Tiêu Viêm hoàn toàn bao phủ.

Nhìn thủ chương đang bao vây bên trong Tử diễm, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, Bàn tay chậm rãi nắm chặt lại, sau đó đột nhiên đánh ra một quyền, nhất thời, Một cỗ sí nhiệt đem không gian trước mặt đốt nóng đến mức có chút vụn vụn mơ hồ.

"Sách sách, cái này nếu như kích đánh vào trên cơ thể người, sợ rằng hiệu quả rất không tồi?" trên bàn tay Tử diễm chậm rãi tùy ý bốc lên, Tiêu Viêm cười híp mắt nhẹ giọng nói.

Lần nữa tại trên núi đá đem một ít Tử hỏa ra chơi đùa, Tiêu Viêm lúc này mới thỏa mãn thu vào trong cơ thể, thân thể hơi rung lên, Tử Vân dục nhất thời từ sau lưng bắn ra, quay đầu lại, nhìn đôi hắc dục Tử sắc, Tiêu Viêm mỉm cười, trực tiếp bắt người hướng trong sơn cốc nhảy xuống.

Phong thanh kịch liệt đang điên cuồng thổi qua bên tai, cách mặt đất còn có hơn hai mươi thước, Tiêu Viêm hai cánh khê động, cấp bách gấp xuống thân thể, tốc độ nhất thời chậm lại, bàn tay lộ ra nhắm ngay mặt đất, một cỗ phản lực bạo dũng ra, dĩ nhiên đem thân thể Tiêu Viêm đảo ngược lên không trung một khoảng, nương theo cỗ lực lượng này, thân thể Tiêu Viêm thoáng chốc lửng không, sau lưng Tử Vân dục cũng "Toa" một tiếng hóa thành hình xăm dán vào trên lưng Tiêu Viêm.

Hai chân vững vàng rơi xuống đất, Tiêu Viêm thân thể khẽ run lên, đem tất cả lực lượng toàn bộ hóa giải hết, một lát sau mới đứng thẳng dậy, hít một hơi hướng lên cở trong cốc đi tới.

Chậm rãi đến gần lều cỏ, Tiêu Viêm lông mày nhíu lại, thường ngày lúc này Tiểu Y Tiên hẳn là hái thuốc trở về rồi chứ? Nhưng hôm nay như thế nào vẫn an tĩnh như thế?

Trong lòng thoáng hiện một nét nghi hoặc, Tiêu Viêm chậm rãi đi tới trước lều cỏ, nhẹ gõ cửa, nhưng bên trong lại không có nửa điểm động tĩnh, lần nữa nặng nề gõ vài cái, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Lông mày gắt gao nhăn lại, Tiêu Viêm trong lòng thoáng xẹt qua một cổ bất an, đứng ở sau cửa do dự hồi lâu, đột nhiên cắn răng một cái hung hăng đá một cước vào cửa gỗ, nhất thời đem nó đá bay đi.

Thô bạo đá tung cửa gỗ ra, Tiêu Viêm vội vã vọt vào, trong phòng đang trôi nổi một mảng sương khói làm hắn ho sặc sụa, hữu chuông vội vàng đưa tới, kinh khí hung mãnh từ lòng bàn tay phun ra n, nhất thời đem sương khói trong phòng thổi ra khỏi lều cỏ.

Sương khói trong phòng từ từ tiêu tán, chỉ thấy tại trên giường, Tiểu Y Tiên hai mắt nhắm chặt, vốn khuôn mặt hồng nhuận, giờ phút này nổi lên thất thái nhan sắc rất quỷ dị.

Nhìn bộ dáng Tiểu Y Tiên lúc này giống như là không có hô hấp bình thường, Tiêu Viêm khuôn mặt quynh lên, một đạo quang ảnh nhanh chóng từ trong giới chỉ màu đen trên ngón tay vọt ram, chọt quát lớn: "*dừng lại đi!*"

Tiếng quát được lão vừa dứt, Tiêu Viêm chọt như bị sét đánh trúng đứng nguyên tại chỗ, một khắc sau, mới vừa rồi từ trong tiếng quát đình tai nhưc óc hồi phục lại, nghi hoặc nhìn về phía Dược lão, Thần tình đầy kinh ngạc.

"*Muốn chết thì hãy chạm vào nàng đi.*" sắc mặt thoáng có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm thất thái trên mặt Tiểu Y Tiên, Dược lão trầm giọng nói.

"*Làm sao vậy?*"

Lần đầu tiên nhìn thấy Dược lão lộ ra thần sắc như vậy, Tiêu Viêm cũng bị làm cho giật mình kinh hãi, ánh mắt lần nữa quét về phía Tiểu Y Tiên, không yên hỏi.

Dược lão chưa trả lời vội, thân hình trôi nổi vòng quanh Tiểu Y Tiên đang hôn mê vài vòng, hồi sau lắc đầu, thở dài thấp giọng nói: "*Quả nhiên đúng vậy...*"

Nhìn Dược lão sắc mặt trầm xuống như vậy, Tiêu Viêm trong lòng không khỏi thoáng căng thẳng, cẩn thận hỏi: "*Nàng đến tột cùng làm sao vậy?*"

"*Nhạ, xem trên tay nàng.*" Dược lão hướng Tiểu Y Tiên thoáng mở rộng ngọc thủ chỉ chỉ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vã đem ánh mắt dời về phía thủ chương Tiểu Y Tiên, tại thủ chương nàng tựa hồ chỉ thấy một túi dược phấn màu đen, chớp chớp mắt nghi hoặc, Tiêu Viêm tiến lại gần cách bàn tay nàng vài thước, thoáng ngửi vài hơi mùi dược phấn truyền đến, nhất thời, Đầu bỗng nhiên một trận choáng váng, giữa là một trận phiên giang đảo hải, đặt mộng ngồi xuống đất nôn hồi lâu, sắc mặt tái nhợt đứng dậy, kinh hãi nói: "*Hảo độc dược, thứ này chỉ sợ một gã Đấu sư, nếu hắn không cẩn thận, cũng sẽ bị độc chết sao?*"

"*Án, ngay cả ta cũng không thể không nói, tiểu nữ oa này đối luyện thứ độc này, đích xác là thiên phú phi phàm a.*" Hơi gật đầu, Dược lão trong giọng nói, ẩn chứa một nét thoáng hiện không biết là đang than thở hay là ý tứ hứng thú.

Tiêu Viêm cười khở gật đầu, hắn cũng cảm giác được Tiểu Y Tiên tựa hồ trời sinh khả năng thao túng độc dược trong tay, có lẽ, nên xưng hô nàng là Tiểu Độc Tiên còn thích hợp hơn.

"*Ngươi lại nhìn xem bên miệng nàng.*" Phiêu phù giữa không trung ở trong lều cỏ, Dược lão lần nữa nhắc nhở, nói.

Ánh mắt từ trên tay Tiểu Y Tiên dời qua, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ kiêu diễm mọng nước của nàng, Tiêu Viêm đồng tử co rụt lại, chỉ thấy trên mép hồng nhuận, dĩ nhiên còn sót lại một ít bột phấn màu đen, xem màu sắc cùng mùi vị này, rõ ràng là chất màu đen kịch độc mà Tiểu Y Tiên đang nắm trong tay.

"Nàng... Nàng phục độc tự sát? Như thế nào có thể? Nàng vô duyên vô cớ, tự sát làm gì?" Ngây ngốc nhìn chằm chằm màu đen còn sót lại, Tiêu Viêm đầu óc tràn đầy hồ đồ lâm lâm nói.

"Ai nói nàng tự sát? Người đã gặp qua người chết nào còn có thể xinh đẹp như vậy không? Dược lão đảo cặp mắt trắng dã, bữu môi nói.

"Thân thể nàng thực lực bất quá mới nhất tinh đầu giả a, như thế nào có thể kháng trụ lại cho dù là đầu sư cũng chỉ có chết bởi kịch độc a? Tiêu Viêm muốn tới xem hơi thở Tiểu Y Tiên nhưng dược lão trước mặt chột quát, cho nên chỉ có thể gấp gáp đến độ đi lung tung trong phòng.

" Nếu là người bình thường mà nói, thật sự hẳn là đã chết, bất quá..."

Dược lão con mắt nhìn chằm chằm tư thế ngủ ưu nhã của Tiểu Y Tiên trên giường, nhẹ giọng nói: "Bất quá nàng cũng không phải thế."

" Có ý tứ gì?" Dừng lại cước bộ, Tiêu Viêm ngạc nhiên nói: "Nàng có cái gì bất đồng? Chẳng lẽ là bởi vì nàng thân phận độc sư sao? Đã có thể xem như độc sư, trực tiếp luyện chế độc dược bị trúng độc chết, vậy cũng không phải là chuyện gì ngạc nhiên sao? Bọn họ cũng không phải là vạn độc bất xâm", ". ""Không sai, độc sư dù cao minh tới đâu. Cũng có có thể bị độc dược chính mình cấp độc chết a." Gật đầu, dược lão trầm giọng nói: "Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, ở trên Đấu Khí đại lục. Có một loại thể chất cực kì đặc thù, loại thể chất này, được người xưng là..." "Trời sinh độc thể" Hoặc là ""Tai họa độc thể", bởi vì loại độc thể này xuất hiện, trên cơ bản chính là mang đến tai họa."

"Trời sinh độc thể? Tai họa độc thể?" Từ ngữ xa lạ, làm cho Tiêu Viêm đầu đầy thủy vụ.

"Người hàng năm đều ở Ô Thảo Thành, tự nhiên không biết một ít bí ẩn trên Đấu Khí đại lục, năm đó khi ta đang còn thân thể, Đấu Khí đại lục từng xuất hiện một nữ nhân có tai họa độc thể. Nữ nhân này, từng tại trong một lần nổi giận, đem sinh mạng một cái Đế quốc, biến thành nghìn dặm độc thổ, tại nơi phiến độc thổ này, có đến mấy chục vạn thậm chí nhiều hơn vong linh quanh quẩn tại đây."

"Hí..." Nghe vậy, Tiêu Viêm hung hãn hít vào một hơi, nữ nhân này cũng

quá tàn nhẫn đấy chứ? Mấy chục vạn nhân mạng, cứ như vậy không chút nào thương xót đem toàn bộ giải quyết hết sao? Đây là giết gà sao?

"Người phải biết rằng. Trên Đấu Khí đại lục, cường giả có quy củ của cường giả, nữ nhân nọ làm như vậy, không thể nghi ngờ là đã xúc phạm loại quy củ vô hình này, dù sao, lúc ấy cũng có rất nhiều cường giả đến từ cái đế quốc kia... cho nên, khi xảy ra chuyện như vậy thì hết cường giả này tới cường giả khác đều đi tìm nữ nhân nọ trả thù. Nhưng một người nói tiếp một người đều rơi rụng cả. Được rồi, các cường giả này cấp bậc thấp nhất, ít nhất cũng là đấu linh, cao, thậm chí có một vị sắp tiến vào cấp bậc đấu tông chính là cửu tinh đấu hoàng". Vừa nói, Dược lão vừa giang hai tay, nói: "*Đáng tiếc, toàn bộ đều chết ở trong tay nữ nhân nọ.*"

"*Cục cục...*" Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh, nữ nhân này cũng quá hung tợn chứ? Quả nhiên là giết người như giết gà a.

Việc này náo loạn đến cuối cùng, rốt cuộc cũng xuất ra một lão bất tử ẩn thế, trải qua một hồi đại chiến kinh thiên mà người ngoài cũng không biết được, nữ nhân này thực lực chỉ là năm sao Đấu hoàng, bị trọng thương bỏ chạy, mà lão bất tử nhất phương, một gã siêu cấp cường giả cấp bậc chính là Đấu tông, cũng vì thế mất mười năm bài trừ độc tố, mới hoàn toàn khôi phục."

"Nguru bức..."

Tiêu Viêm cố hống cuộn xuống, lấy Đấu hoàng cấp bậc cũng dám cùng Đấu tông cường giả tranh phong, hơn nữa thoạt nhìn tựa hồ còn để lại cho đối phương một dấu vết khắc sâu, đối với người như thế, Tiêu Viêm đành phải dùng hai chữ này để hình dung. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Tại lúc hơn hai mươi năm sau khi nữ nhân kia chạy trốn, nàng một lần nữa lại xuất hiện, bất quá khi đó nàng cũng đã tiến vào cấp bậc đấu tông, mà lúc này, lão bất tử chiệu một lần đau khổ cũng không dám tùy tiện xét xử, cho nên đành phải giả câm vờ điếc không biết tin tức của nàng".

"Hai mươi năm... Từ thất tinh đấu hoàng tăng lên thành đấu tông, tốc độ này, coi như là biến thái chứ." *Lắc đầu, Tiêu Viêm nói.*

" Ần... Nữ nhân này đích thật là cái loại thiên tư kinh diễm chi nhân." *Gật đầu, Dược lão ánh mắt chuyển hướng trên giường Tiểu Y Tiên, nhẹ giọng nói: "Tại nơi sau, lúc ta tại một gốc cây linh thảo, cùng nữ nhân nọ tranh giành nhau, hơn nữa cũng xảy ra xung đột, cuối cùng... lại đánh nhau". Nhãn đồng chậm rãi tròn to, Tiêu Viêm lần đầu tiên nghe được Dược lão mơ hồ bại lộ sự tích năm đó, lập tức vội vàng hỏi: "Kết quả như thế nào?"*

"Kết quả sao..."

Dược lão khẽ cười, ngẩng đầu lên, trong nhãn đồng đục ngẫu lộ ra chút cảm khái hồi tưởng lại, sau hồi lâu, mới thản nhiên cười nói: "Kết quả, xem như ta thắng nàng một bậc đi."

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm tràn ngập rung động!

-----oOo-----

Chương 155: Thể chất đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thắng Nàng một bậc, Dược lão mặc dù nói rất đơn giản, bất quá Tiêu Viêm vẫn như cũ có thể cảm giác được phân lượng trong đó, phải biết rằng vị nữ nhân kia, khi ở cấp bậc Đấu hoàng liền dám chống lại cùng Đấu tông đúng là người húc trâu a, hơn nữa tại lúc khi cùng Dược lão giao chiến, Thực lực thân thể cũng đã đạt tới đấu tông cấp bậc, nhưng kết quả, nàng vẫn kém Dược lão một bậc, xem ra, Xem ra Dược lão năm đó. Hắn là đỉnh cao Cường giả đứng đầu Đấu Khí đại lục, cũng không quá đáng a.

Nhìn Tiêu Viêm vẻ mặt bộ cùng dáng rung động như vậy, Dược lão không khỏi cười mỉa: "*Có cái gì mà khiếp sợ chứ? Chờ ngươi sau này, cũng có thể có thành tựu này!*"

"*Có thể sao.*"

Nhún vai, Nhưng thật ra Tiêu Viêm cũng không để ý đến, cái loại cấp bậc này, cũng không phải cứ dựa vào thiên phú liền có thể đạt được, cơ duyên cùng vận khí, Tất cả đều không thể thiếu một điều, Hắn hiện tại chỉ là thâm nghĩ nhanh lên một chút đem tử hỏa nuôi lớn, sau đó thôn phệ nó tiến

hóa công pháp, hảo hảo cho chính mình nhanh lên một chút trở thành một gã Đấu sư mà thôi, về phần cái gì là Đấu hoàng a, Đấu tông a... Nó chỉ bằng cái tên cấp bậc siêu cấp trông tron là có thể đem Tiêu Viêm ép tới không thở nổi, hẳn thật sự là không dám phóng túng quá cao xa.

"Theo ý tứ sư phụ... Tiểu Y Tiên, Nàng chẳng lẽ cũng là Tai Họa Độc Thể cái gì đó à?" Ánh mắt lần nữa đảo qua trên giường, nhìn khuôn mặt Tiểu Y Tiên hiện ra thất thải nhan sắc, Tiêu Viêm dò hỏi.

"Án." Nhẹ gật đầu, Dược lão trên khuôn mặt già nua chậm rãi thu liễm nụ cười, nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên một lúc lâu, rồi mới khẽ thở dài: *"Ta từng cùng nữ nhân nọ chiến đấu qua, cho nên đối với loại tai họa độc thể này ấn tượng thâm hậu."* Loại độc thể này phương thức tu luyện rất có chút cổ quái, các nàng cũng không cần tu luyện đấu khí nhiều năm, các nàng muốn biến cường, chỉ cần... *"Nói đến chỗ này, Dược lão con mắt chuyển hướng khóe miệng Tiểu Y Tiên lưu lại dược phấn, sắc mặt thoáng có chút cổ quái."*

"Án... Độc dược?" Nhìn theo tầm mắt Dược lão, Tiêu Viêm đầu tiên sung sốt nhưng ngay sau đó khuôn mặt nhanh chóng biến đổi, kinh hãi nói

"Án, không sai... Chính là ăn Độc dược. Chỉ cần ăn độc dược, Thân thể các Nàng đã đem độc lực ẩn chứa trong độc dược, lấy một loại phương pháp quý dị, chuyển hóa thành Độc đấu khí cực kì đặc thù." Dược lão sợ hãi than: *"Độc dược càng kịch liệt. Đối với các Nàng thực lực tăng lên liền càng có lợi, cho nên, các Nàng không cần khổ tu, chỉ cần không gián đoạn ăn Độc dược, Cho nên thực lực tăng lên rất nhanh."*

"Thật sự là... Dị thường thể chất a." Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm cười khỏ nói.

"Đương nhiên, trên thế giới không có gì là tuyệt đối hoàn mỹ cả, Tai họa độc thể này mặc dù có thể dựa vào ăn Độc dược liền rất nhanh tăng lên thực lực, bất quá. Độc dược thủy chung là Độc dược, mặc dù dựa vào tai họa độc thể, Các Nàng có thể không ngừng thôn phệ Độc dược. Bất quá càng về sau các Nàng ăn vào độc dược càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức thậm chí tình trạng Độc đấu khí trong cơ thể không ngừng chèn ép tai họa độc thể, khi đó... Đau nhức do Vạn độc ăn vào thân thể, Sẽ hành hạ các Nàng trong cơn thống khổ nhất, rồi mới chậm rãi tử vong." Dược lão lắc đầu, thở dài nói.

Nhớ tới loại thống khổ sống không bằng chết này, Tiêu Viêm thân thể nhẹ rung mình một cái, có chút đồng tình nhìn Tiểu Y Tiên giống như thụy mỹ nhân, âm đạm nói]: "Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết nào sao?"

"Muốn được nhanh chóng gia tăng lực lượng. Tự nhiên là phải nỗ lực một chút. Trên thế giới này, không có cái gì không làm mà hưởng cả." Dược lão thân nhiên nói.

"Vậy nếu làm cho nàng từ bỏ việc dựa vào dùng độc dược để gia tăng lực lượng, có phải hay không có thể tránh được loại kết cục này?" Đảo con người một vòng, Tiêu Viêm hỏi.

"Trên lý thuyết mà nói, đích xác là có thể."

Gật đầu. Nhìn Tiêu Viêm nét mặt vui mừng, Dược lão thở dài nói: "Đáng tiếc. Người phải biết rằng, đối người có được Tai Họa Độc Thể mà nói, là Độc dược càng mạnh đối với các nàng lực hấp dẫn càng lớn, thậm chí vì kích độc mà không tiếc giết người cướp của, tại trong mắt các nàng, kích độc giống như "Dị hỏa" đối luyện Dược sư lực hấp dẫn như nhau, trăm phương ngàn kế cuối cùng rồi cũng thiêu thân lao vào lửa, cũng không chút do dự đi tới... Người muốn cho nàng từ bỏ dùng Độc dược, người cho rằng có thể?"

"Nếu như nàng chưa từng ăn độc dược, như vậy Tai Họa Độc Thể sẽ không mở ra, chỉ khi nào dùng độc dược, coi như là dùng nhầm, như vậy, Tai Họa Độc Thể sẽ chính thức được mở ra, sau khi mở ra, sẽ xuất hiện tình trạng như lời ta lúc trước, không có bất cứ cơ hội gì để có thể vãn hồi. Nói tóm lại, chúng ta phát hiện đã chậm, nếu không..." Dược lão tiếc hận thở dài nói.

Miệng hơi mở ra, Tiêu Viêm sắc mặt một trận biến ảo, sau một hồi lâu, tinh thần sa sút mềm nhũn xuống. Dựa theo lời Dược lão nói, như vậy kích độc này tựa hồ giống như là thuốc phiện có lực hấp dẫn đối với kẻ nghiện, muốn nàng từ bỏ, sợ rằng đúng là không có bao nhiêu có thể.

"Hiện tại Tai Họa Độc Thể này của nàng vẫn chỉ là giai đoạn ban đầu, cho nên tại lúc nàng thanh tỉnh, người cùng thân thể nàng tiếp xúc thì không sao, chỉ khi nào lâm vào hôn mê hoặc là ngày sau độc thể càng ngày càng thành thực, vậy chính là...chạm cái gì, chết cái đó "

Khóe miệng hơi quắp lại, Tiêu Viêm rút cuộc hiểu được, lúc trước tại sao Tiểu Y Tiên lại nói ra những lời kì quái như thế, xem ra, nàng hẳn là cũng biết chính mình có loại Tai Họa Độc Thể quỷ dị rồi sao?

"Nhưng nàng làm sao mà biết được? Nàng vẫn ở trong trấn nhỏ hẻo lánh này, như thế nào có thể biết loại sự tình cho dù cả Gia Mã đế quốc, cũng không có bao nhiêu người có thể biết đến danh từ bí mật này?" Tiêu Viêm nghi hoặc lẩm bẩm nói.

Dược lão thoáng trầm ngâm, sau đó ánh mắt đảo đến quyển sách bảy màu trong lòng Tiểu Y Tiên, con mắt híp lại, bàn tay nhất chiêu, liền đem hút vào trong tay, chậm rãi mở ra, con mắt từ trong các loại kịch độc các dạng điều chế dời qua, sau đó dừng lại ở cuối quyển sách, nhất thời, lắc đầu bất đắc dĩ, đem hướng về phía Tiêu Viêm.

Đưa tay tiếp nhận quyển sách bảy màu, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua, cũng là vẻ mặt cười khổ.

"Tai Họa Độc Thể, một loại độc thể kì dị, có thể lấy thôn phệ độc dược để gia tăng nhanh chóng thực lực, phương thức phân biệt Tai Họa Độc Thể, nơi tiểu phúc sinh ra một cái ấn tuyến bảy màu rất nhỏ, đường nét bảy màu ẩn chứa độc lực sẽ sinh trưởng dọc theo trong cơ thể, mà khi đường nét bảy màu kéo dài đến vị trí trái tim, là thời khắc Tai Họa Độc Thể cực mạnh, đồng thời, cũng sẽ bị vạn độc phệ thân đau nhức." *Những chữ nhỏ ghi phía dưới, vẫn phi thường kể rõ nêu ra chi tiết phương thức Tai Họa Độc Thể tạo thành thương tổn, trong đó bao gồm cả những lời Dược lão nói lúc trước.*

"Nguyên lai nàng đã sớm biết, cứ tiếp tục làm như vậy, nàng sớm muộn cũng sẽ trở thành thân thể mang theo kịch độc." Giơ giơ lên quyển sách bảy màu, Tiêu Viêm cười khổ nói.

"Án." Gật đầu thờ dài, Tiêu Viêm đem quyển trục trả lại Dược lão, mắt nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên, nhẹ giọng nói: "Tai họa độc thể không phải vạn độc bất xâm sao? Nàng hiện tại là như thế nào?"

"Độc lực quá nồng, tạm thời hôn mê mà thôi, hẳn là rất nhanh sẽ thức tỉnh." *Dược lão tùy ý dịch nói.*

"Nga." Nhẹ gật đầu. Tiêu Viêm tại bàn nhỏ bên cạnh ngồi xuống, chờ đợi Tiểu Y Tiên thức tỉnh, mà Dược lão, lần nữa nhắc nhở một tiếng, sau đó trở về bên trong giới chỉ.

Ngồi bên cạnh bàn, Tiêu Viêm nhìn Tiểu Y Tiên đang hôn mê, thở dài lắc đầu, vốn nguyện vọng nàng là trở thành một gã luyện Dược sư, đáng tiếc, bởi vì duyên cớ thuộc tính trời sanh, nàng đành phải từ bỏ trở thành một gã y sư, dựa theo thể chất nàng phát triển, ngày sau, sợ rằng sẽ trở thành đại độc sư cấp bậc tông sư trên đại lục đông đảo người sợ hãi cùng kiêng kỵ.

Khi tới tình trạng đó, có lẽ quả thật sẽ giống như lời ngày đó nói. Không có nữa người nào dám cùng nàng tiếp xúc, càng khỏi phải nói cùng bằng hữu nói chuyện thân mật, nàng muốn vốn là trở thành y sư cứu tử đỡ thương, nhưng tựa hồ lão thiên không muốn như vậy, làm cho một nữ nhân thiện lương sinh ra, biến người nọ gặp phải Tai Họa Độc Thể.

"Ai." Lại khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm lần nữa giương mắt, liền phát hiện trên gương mặt Tiểu Y Tiên bảy màu nhan sắc đang từ từ giảm bớt.

"Muôn tình sao?"

Thì thào một hơi, Tiêu Viêm lần nữa ngồi yên lặng trong chốc lát. Tiểu Y Tiên nằm trên giường hai mắt đóng chặt chậm rãi mở ra, ngọc thủ giật giật, khóe miệng dần dần thoáng nổi lên một nét khổ sáp, một lát sau, khổ sáp từ từ mở rộng, Tiểu Y Tiên đột nhiên kéo chặn trùm kín mặt, thanh âm có chút đứt quãng nức nở, từ trong chặn truyền ra.

"Vừa rồi không khác chế được...Ta thật là đáng chết mà. "

Ngồi ở trên ghế, nghe thanh nức nở âm ôn nhu yếu ớt vậy, Tiêu Viêm tâm tình cũng có chút trầm trọng, chậm rãi đứng dậy, ngồi ở bên giường, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể Tiểu Y Tiên đang trùm kín trong chăn.

Nhận thấy có người đụng chạm, tâm chặn mãnh liệt bị vén ra, nhìn thiếu niên nọ ngồi ở bên giường, Tiểu Y Tiên đôi mắt đẹp mở to, vội vã xóa đi nước mắt còn đọng ở khóe mắt, nhẹ giọng nói:"Người như thế nào vào được?"

"Ta vào lúc ngươi đang hôn mê." Tiêu Viêm ôn nhu cười nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên mặt cười khẽ biến, trong tay nắm chặt độc dược màu đen lặng lẽ giấu vào trong chăn, một lát sau đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, vội vàng nói: "Người không có chạm ta đây chứ?"

"Ách... biết lâu như vậy, ta tựa hồ không phải cái loại thừa dịp người khác gặp nạn sao?" Tiêu Viêm cười khan nói.

"Không phải, ta không phải nói cái này... Ta là nói... người không tiếp xúc cơ thể ta sao?" Vội vàng khoát tay áo, Tiểu Y Tiên giải thích.

"Không." Tiêu Viêm lắc đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu, Tiểu Y Tiên lúc này mới thở phào, chân ngọc thon dài cuốn lại, cầm trắng tuyết để trên đầu gối, nhẹ giọng nói: "Ta không có việc gì, chỉ là lúc phối chế dược xảy ra chút vấn đề."

Tiêu Viêm không nói gì, con mắt nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên, hồi lâu đột nhiên thấp giọng nói: "Thật sự... Giấu không xong vật kia sao?"

Nghe nói thế, Tiểu Y Tiên đầu tiên sửng sốt, ngay sau đó thân thể mềm mại chột cứng cứng, mặt cười khó coi nhìn chằm chằm Tiêu Viêm: "Người... Người biết cái gì?"

"Ta xem thất thải độc kinh, đồng thời cũng biết người ăn độc dược." Tiêu Viêm nhìn chằm chằm đôi con ngươi xinh đẹp đang cố gắng né tránh, nói:

"Vậy... Người cũng biết Tai Họa Độc Thể?"

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiểu Y Tiên buồn bã cười, cắn chặt đôi môi hồng nhuận, nói: "Vậy người cũng sợ hãi ta chứ?"

Con mắt nhìn chằm chằm giọt nước mắt đang chảy trên gò má mềm mại của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm trong lòng có chút xúc động, lắc đầu, khóe miệng hiện lên vẻ cười ảm áp, vô nhè nhẹ đầu nàng, ôn nhu nói: "Sợ chứ, mới vừa rồi ta tính bỏ chạy, mặc kệ nói như thế nào, chúng ta cũng đã từng cùng nhau trải qua hoạn nạn nga."

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nước mắt dừng chảy trên đôi mắt sáng, miệng há hốc nhìn Tiêu Viêm: "Người thật không sợ ta sao? Vậy người sau này còn dám ăn thức ăn do ta nấu không?"

"Tùy thời cũng có thể." *Tiêu Viêm cười híp mắt nói.*

Nhìn khuôn mặt tươi cười tràn ngập ấm áp, Tiểu Y Tiên trong lòng thoáng chảy qua một luồng ấm áp, xóa đi nước mắt trên mặt, trong lòng nhẹ nhàng lắm bầm nói: "Cám ơn người, Tiêu Viêm, có lẽ, người sau này sẽ là bằng hữu duy nhất của ta, bất quá mặc kệ ngày sau như thế nào, chỉ cần người còn đem ta trở thành bằng hữu, cho dù ta thật sự trở thành đại độc sư mà mỗi người đều e ngại, nhưng tại trước mặt người, ta vẫn như cũ là Tiểu Y Tiên của Thanh Sơn trấn..."

-----oOo-----

Chương 156: Chuẩn Bị Luyện hóa Tử Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ ngày Tiểu Y Tiên bởi vì sau khi phục độc mà hôn mê, cuộc sống trong tiểu cốc như vậy lần nữa trở nên giống như dĩ vãng, nhàn nhã mà bình thản, hơn nữa có lẽ là bởi vì sau khi Tiêu Viêm đã biết thân phận của nàng rồi, vẫn như cũ không có xa lánh với nàng, nguyên nhân vì vậy nên Tiểu Y Tiên cũng là có chút cảm động, hiện tại đối đãi Tiêu Viêm, cơ hồ là tới tình trạng gần như không có gì mà không thể nói.

Xem ra, Tiêu Viêm vốn chỉ là một ít đồng tình xuất phát tại tâm, Lại là đánh bậy đánh bạ thắng được, chính thức có được toàn bộ tín nhiệm của Tiểu Y Tiên, mà đối với Tiêu Viêm cũng là chưa từng dự tính tới.

Thời gian trong cốc bình tĩnh trôi đi, Ngày từng ngày đích chậm rãi vượt qua, Tử hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm cũng là như mặt trời chói chang lúc lên cao nhất, khổ tu kiên trì không ngừng làm nó trở nên càng thêm hùng hậu, đương nhiên, có thể có tốc độ như vậy, Tự nhiên tất cả đều là dựa vào Tử tinh nguyên tương trợ, Nếu không phải có trợ giúp thần kỳ này, Tiêu Viêm muốn làm cho Tử hỏa phát triển cho đến tình trạng như hiện tại, không mất mấy năm thời gian tuyệt đối khó có khả năng làm được như vậy.

Đang khổ tu dưới ánh mặt trời, Tiêu Viêm chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đen kịt, đậm đặc Tử Hỏa nhảy múa giăng co trong một ít thời gian, rồi

mới từ từ tan biến.

Lần này tu luyện chấm dứt, Nhưng Tiêu Viêm lại không giống như dĩ vãng đứng dậy tránh né mặt trời, ngược lại ngẩng đầu lên, Mắt hơi híp lại, Nhìn mặt trời xa xa thật lớn chói chang trên bầu trời, bàn tay chậm rãi giơ lên, quát khê:

"Hiện!"

Theo tiếng quát nhẹ, Trên bàn tay Tiêu Viêm, Tử hỏa mạnh mẽ lần lần hiện ra, lúc này Tử hỏa không chỉ đem bàn tay bao bọc lại mà còn một đường theo cánh tay lan dần lên, cho đến chỗ khuỷu tay mới chậm rãi đình chỉ.

Cúi đầu nhìn cánh tay như biến thành một đoàn hỏa diễm màu tím, Trên khuôn mặt Tiêu Viêm dâng lên một cỗ mừng rỡ, nắm tay nắm chặt chột hung hăng kích trên mặt đất phía trước, nhất thời theo một đạo tiếng nổ vang dội, Một cái khe dài hẹp, từ diễm tiếp xúc với nắm tay Tiêu Viêm không ngừng hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra, chạy thẳng đến khi chạm đến vách núi thì mới đình chỉ.

"Uy lực thật là mạnh." Nhìn tàn phá do một quyền của mình tạo thành, Tiêu Viêm không nhịn được kinh hãi nói ra.

"Coi như miễn cưỡng đạt, bất quá hiện tại lực lượng Tử hỏa đã sắp đạt tới cực hạn không chế của ngươi, Nếu như vẫn tiếp tục tu luyện nữa, chỉ sợ cũng sẽ bắt đầu cản trở." Dược Lão từ trong giới chỉ nhẹ nhàng bay ra. liếc mắt một cái nhìn Tử hỏa đang bao vây nửa cánh tay Tiêu Viêm, cười nói.

"Đích xác sắp đến cực hạn, hiện tại ta không chế ngọn lửa tím trong xoáy tụ khí, rõ ràng không có trước kia mọi việc như ý, nếu là tiếp tục làm cho nó phát triển, sợ rằng nó sẽ phản khách vi chủ." Tiêu Viêm gật đầu nói.

"Nếu như vậy..." Dược Lão mỉm cười, nhẹ giọng nói:

"Như vậy... Ngươi liệu tính trước khi nó cản trở, sớm thôn phệ nó đi."

Cúi đầu nhìn ngọn lửa tím bốc lên trên bàn tay. Tiêu Viêm khước miệng mỉm cười, nghiêng đầu hỏi:

"Khi nào sẽ ra tay?"

"Buổi trưa Ngày mai đi. Hôm nay, người cần phải chuẩn bị một vài thứ đã." Dược Lão mỉm cười nói.

"Còn cần phải chuẩn bị cái gì a?"

"Luyện hóa Dịch hỏa làm cho công pháp tiến hóa. Cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của người. Dịch hỏa này mặc dù còn xa mới so được với "Dịch hỏa". Bất quá lấy thực lực cửu tinh đấu giả này của người rất khó mà thuận lợi đem luyện hóa. Cho nên, Người cần phải chuẩn bị hai loại Đan dược, phòng bị cho tình huống bất thường." Dược Lão cười dài nói.

"Hộ mạch đan. Băng tâm đan. Hai loại đan dược này đều là Nhị phẩm đan dược.

Dựa theo lẽ thường mà nói. Lấy thực lực nhất phẩm luyện Dược sư như người khó có thể luyện chế thành công. Bất quá người hiện tại có được Dịch hỏa mạnh hơn rất nhiều so với ngọn lửa tạo thành bởi phổ thông Đấu khí. Cho nên xác suất thành công có thể đề cao hơn một ít."

Dược Lão chăm chú nói:

" Hộ mạch đan. Tên như ý nghĩa. Có chức năng bảo vệ kinh mạch trong thân thể. Người tại lúc thôn tính Dịch hỏa. Dĩ nhiên cần phải đem Dịch hỏa dựa theo lộ tuyến vận công của đốt quyết vận chuyển. Mà thực chất của Dịch hỏa so với Đấu khí cũng không ôn hòa. Nơi chúng nó đi qua sẽ tạo thành phá hoại không nhỏ. Mà kinh mạch chính là thứ trọng yếu nhất khi tu luyện. Tuyệt đối không thể tổn thương dù chỉ nửa điểm. Cho nên, hộ mạch đan này người bắt buộc phải chuẩn bị trước."

"Hơn nữa, bởi vì Dịch hỏa bản tính hoang dã cuồng mãnh. Tại lúc thôn phệ, cuồng bạo tính ý ẩn chứa bên trong Dịch hỏa sẽ theo việc tiến hành thôn phệ mà tiềm ẩn tấn công tâm thần của người. Nếu như tâm thần người bị ăn mòn. Như vậy toàn bộ quá trình luyện hóa tự nhiên tuyên cáo thất bại, hủy đi. Hơn nữa, không thể nói còn có thể lưu lại cho người những di chứng khó có thể xóa đi sau này. Bởi vậy, hai loại vật phẩm này là thứ người nhất định không thể thiếu khi luyện hóa Tử hỏa."

Nhìn thấy Dược Lão thần sắc ngưng trọng chăm chú như vậy. Tiêu Viêm cũng là không dám xem thường, vội vàng gật đầu.

Đây là phương thuốc của hai loại đan dược, dược liệu cần có trong đó, vừa vặn có thể kiếm được ở trong tiểu cốc này, bất quá trừ mấy loại đó ra, còn cần cấp hai ma hạch Mộc thuộc tính cùng với Băng thuộc tính, mỗi loại một miếng." Ngón tay Dược Lão nhẹ nhàng điểm trên trán Tiêu Viêm, đem tin tức phương thuốc truyền qua, bổ sung thêm.

"Cấp hai ma hạch Mộc thuộc tính cùng Băng thuộc tính?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt bắt đắc dĩ gật đầu, trong tàng trữ vật của hắn chỉ có một miếng cấp hai ma hạch Mộc thuộc tính, vẫn là lần trước sau khi cân nhắc thực lực của chính mình, hao tổn tâm cơ liệt sát một đầu Nhị cấp ma thú, mới có được đến tay, Nhị cấp ma hạch Băng thuộc tính Hắn lại không có trong tay, xem ra, kế tiếp đích thời gian, hắn phải chính mình tiến vào Ma Thú Sơn Mạch liệt sát ma thú để có được loại ma hạch này.

Nhắm mắt lại, nhớ lại một chút dược liệu cần có của hai loại đan dược, Tiêu Viêm lần nữa nhìn sắc trời, sau đó nhảy xuống núi đá, tại trong sơn cốc tìm đến Tiểu Y Tiên đang an tĩnh nghiên cứu Thất Thủ Độc Kinh, nói rõ cùng nàng mục đích xuất cốc trước mắt của mình.

Nghe được Tiêu Viêm muốn đi ra ngoài liệt sát ma thú cấp hai, Tiểu Y Tiên nhất thời có chút lo lắng muốn đi cùng, bất quá lại bị Tiêu Viêm ngăn trở thuyết phục dần, dù sao lấy hắn thực lực bây giờ, cũng không thể cam đoan sẽ bảo đảm an toàn tại trước mặt một đầu cấp hai ma thú.

Bị Tiêu Viêm ngăn trở, Tiểu Y Tiên cũng chỉ đành bắt đắc dĩ buông tha cho quyết định cùng đi, bất quá nàng lại vẫn như cũ có chút lo lắng đưa cho Tiêu Viêm một quả độc dược hoàn do nàng tỉ mỉ phối chế.

Phi thường minh bạch năng lực chế tạo của Tiểu Y Tiên đối với Độc dược, cho nên Tiêu Viêm lần này cũng không chối từ, đem miếng dược hoàn đen kịt nọ cẩn thận dè dặt cất vào, sau đó nói một tiếng cảm ơn rồi bay nhanh xông đến vách núi phía trước, dưới sự dõi theo của Tiểu Y Tiên, bàn chân đạp mạnh tạo ra tiếng nổ lớn, thân hình giống như đại bàng tung cánh, thẳng nhắm phía đỉnh sơn cốc bay lên.

Đứng ở trên đỉnh núi, Tiêu Viêm nhìn Tiểu Y Tiên đang vẫy tay tạm biệt dưới đáy cốc, sau đó thân thể rung nhẹ, đôi cánh Tử Vân liền từ sau lưng giã ra, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, tỏa ra vô số tia sáng màu tím lộng lẫy.

Đứng ở đỉnh cốc, Tiêu Viêm vừa nhắc mắt, liền có thể nhìn thấy non nửa phần hình dáng của Ma Thú Sơn Mạch, trong tầm mắt, Màu xanh ngắt của cây cối chiếm tuyệt đại bộ phận. Thỉnh thoảng một trận cuồng phong từ bên trong sơn mạch thổi qua, nhất thời ở phía trên phiến rừng rậm, tạo lên một trận gợn sóng màu xanh biếc, có chút mênh mêng trắng lệt.

Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, Tiêu Viêm lau mồ hôi, sau lưng hai cánh rung nhẹ. Sau đó là bật người nhảy xuống vách núi, hai cánh đúng lúc này bung ra, mượn sức nâng của gió, bay nhanh hướng bên trong Ma Thú Sơn Mạch bay vút đi.

Ma Thú Sơn Mạch cực kì mênh mêng, muốn tại trong phạm vi to lớn như vậy tìm kiếm truy xuất ra được một đầu cấp hai ma thú Băng thuộc tính, thật đúng là có chút khó khăn, sau gần một giờ truy tìm vẫn như cũ không có kết quả, Tiêu Viêm đành phải bắt đắ dĩ mời Dược Lão ra tay. Dựa vào linh hồn cảm giác lực dị thường của Dược Lão, ma thú cấp bậc bên trong phương viên hơn nghìn thước khó có thể tránh được khỏi sự tra xét.

Mặc dù đã nói từ trước sau khi tiến vào Ma Thú Sơn Mạch mọi cái đều phải dựa vào bản thân Tiêu Viêm. Nhưng hôm nay tình huống này, Dược Lão vẫn chưa sẽ lần nữa lấy có chối từ, chỉ là thoáng nhắm mắt sau một hồi lâu rồi chậm rãi mở mắt ra, ngón tay chỉ hướng Đông Nam, cười nói:

"Nơi đó có ma thú cấp hai Băng thuộc tính, bắt quá tình trạng tựa hồ còn có chút khác biệt, đi không? Nếu như nói không đi, chúng ta có thể đổi lại địa phương khác tìm kiếm lần nữa. Chỉ bất quá phải tốn thêm một khoảng thời gian nữa."

Nhìn hướng ngón tay Dược Lão chỉ chỗ, Tiêu Viêm hai cánh rung lên, thân hình rất mạnh mẽ bay vút đi, trong lúc đang bay nhanh ném vào trong miệng một viên Hồi khí đan, khẽ lẩm bẩm nói:

" Nhìn trước một chút xem sao."

Với tốc độ bay cực cao, rất nhanh đã vượt hơn phân nửa khoảng đường, sắp tới mục tiêu đích, Tiêu Viêm lông mày đột nhiên hơi nhíu, phía dưới bên trong rừng rậm, truyền ra tiếng hét lớn kinh hoàng. Nghe âm thanh lớn nhỏ, tựa hồ nhân số không ít.

"Su phụ, chính là nơi này?" *Tiêu Viêm nghi hoặc hỏi một câu.*

"Ừm, phía dưới có chút lính đánh thuê đến liệp sát ma thú, bắt quá bọn họ khi đang dẫn dụ ma thú, sai lầm dẫn ra một đầu ma thú cấp hai băng thuộc tính, hiện tại đang bị đuổi theo gây ra hỗn loạn." Trong giới chỉ truyền ra tiếng cười của Dược Lão.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm hai cánh sau lưng chậm rãi thu vào, cuối cùng hóa thành hình xăm áp vào trên lưng. Thân thể lẳng không một phen. Hai chân vững vàng xuyên qua cành lá rậm rạp, rơi xuống trên một cành cây thật lớn. Ánh mắt nhìn xuống phía bên dưới.

Ở bên phía dưới Tiêu Viêm, là một khoảng đất trống khá rộng, lúc này trên khoảng đất trống đang có ít nhất mấy chục mạng lính đánh thuê đang chật vật chạy trốn, mà ở ngay phía sau chính là Hai đầu Nhị cấp ma thú đang điên cuồng đuổi giết, lấy ngàn đó lính đánh thuê vụn vụn chỉ có thực lực đấu giả, tự nhiên khó có khả năng chống đỡ nổi cùng hai đầu Nhị cấp ma thú, cho nên cục diện phía dưới cơ bản là nghiêng về đơn phương đuổi giết.

Ánh mắt cẩn thận đảo qua số lính đánh thuê này, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện, những người này tựa hồ đều là cùng một dòng binh đoàn, hơn nữa xem ra đoàn huy có chút quen thuộc, hình như là nhóm người Tạt Cương thuộc Huyết Chiến dòng binh đoàn mà ngày đó Tiêu Viêm gặp phải tại dòng binh công hội.

"A..." Ngay lúc Tiêu Viêm đang nhìn qua, một đạo tiếng hét hoảng sợ chói tai quen thuộc đột nhiên tại trong đám người đang chật vật bên dưới vang lên, Tiêu Viêm hơi hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn kỹ xuống, chỉ thấy một cô gái, tựa hồ là bị trượt bởi hòn đá dưới chân, mà lúc này, phía sau chính là một đầu Nhị cấp ma thú, đang mở rộng cái miệng khổng lồ đầy răng nanh, hướng nòng hung hãn táp tới.

Ánh mắt nhìn chằm chằm cô gái với tiếng hét chói tai kia, Tiêu Viêm nhíu mày, cô gái này đúng là cô gái tên Linh Nhi ngày ấy nhìn thấy giữa Tạt

Cương tiểu đội.

Lấy khoảng cách lúc này của Tiêu Viêm, coi như là cố tình muốn cứu viện, cũng không tới kịp, cho nên hắn cũng chỉ đành cười khổ lắc đầu.

Ngay lúc ma thú sắp tấp giết Linh Nhi, một tiếng gầm chột vang lên:

"Súc sinh, cút ngay!"

Theo tiếng quát vang lên, một bóng người to lớn đột ngột từ trong rừng cây bắn ra, một thanh kiếm bản rộng khá lớn trong tay, Đấu khí nổi lên nồng đậm, hung hăng bổ vào trên chưởng trảo của Nhị cấp ma thú, va chạm nhất thời làm cả hai đều phải nhanh thối lui lại từng bước một.

"Đi?" Nhìn người nọ đột nhiên xuất hiện dĩ nhiên có thể cùng cấp hai ma thú liều mạng mà không rơi bại, Tiêu Viêm nhất thời kinh dị kêu một tiếng.

"Phí Lôi đại thúc!" Vốn cô gái mặt cười trắng bệch, nhìn thấy trung niên xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn sống sót sau tai nạn nhất thời dẫn ra mừng rỡ, vội vàng nói.

"Linh Nhi, lui ra phía sau!"

Trung niên được xưng là Phí Lôi, vẫn không quay đầu lại, quát khẽ một tiếng, sau đó ánh mắt quét về phía trước, bởi vì hắn xuất hiện, mà lần nữa hai đầu ma thú bắt đầu hội tụ lại, miệng không khỏi than khổ, lấy hắn với thực lực nhị tinh đấu sư, nhiều lắm chỉ có thể tạm ứng phó một đầu nhị cấp ma thú mà thôi.

"Đoàn trưởng, làm sao bây giờ?" Một gã trung niên nhân từ trong đám lính đánh thuê đi ra, lo lắng hỏi, hắn phi thường rõ ràng thực lực của Phí Lôi.

"Tập Cương, trước sắp lại đội hình, ngàn vạn lần không nên rối loạn, nếu không sẽ bị chúng nó từng người từng người một tiêu diệt!" Phí Lôi trầm giọng quát.

"Phí Lôi đại thúc, Ngài một người mà đánh không lại hai đầu Nhị cấp ma thú ư." Linh Nhi nhanh giọng nói, vừa muốn chạy lên phía trước thì một cánh tay thon dài từ phía sau vươn ra bắt lại. Một phát đã bắt được nàng,

đồng thời âm thanh lạnh lùng của nữ tử cũng truyền ra:

"Đừng đi quấy rầy đoàn trưởng!"

Bị nữ tử bắt được, Linh Nhi đáng thương quay đầu, nhìn bộ dáng phía sau, một nữ tử lạnh lùng với vóc người có thể nói như ma quỷ nói:

"Tình tử tử, chúng ta đi giúp Phí Lôi đại thúc tạm thời chống đỡ một chút đi?"

Nữ tử được Linh Nhi gọi là Tình tử tử, thân thể mềm mại có chút cao gầy, hơn nữa da thịt cả người cũng không phải là cái loại trắng nõn như ngọc, ngược lại là có chút thiên hướng gợi cảm màu nâu cổ đồng, áo trên bằng da màu đen bó sát người, làm cho trước ngực lộ ra một đôi đường cong trên người, bởi vì áo da cắt may vừa vặn đến chỗ rốn, cho nên cái eo nhỏ nhắn mềm mại, bằng phẳng, tràn đầy dĩ nhiên không che đậy lộ ra ngoài, cực kì làm cho người ta thêm muốn.

Nữ tử hạ thân đồng dạng là một kiện váy bằng da ngắn ngắn màu đen bó sát người, trên hai chân thon dài buộc chặt đeo một chuỗi chuỗi thủ, loại hình tượng này của nàng, tựa giống như một đầu báo cái trong rừng rậm, tràn ngập lực lượng bộc phát cùng tính khí ngang bướng cuồng dã.

Mà loại nữ nhân tràn ngập dã tính này, Nam nhân một khi nhìn thấy nàng, cái ấn tượng đầu tiên đó là chinh phục nàng, làm cho đầu báo cái này phóng ra bản tính nữ nhân bình thường, phủ phục uyển chuyển trong lòng mình, đương nhiên loại ý niệm này cũng đích xác đồng dạng sinh ra trong đầu Tiêu Viêm khi mới bắt đầu nhìn thấy. Bất quá, ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu đó, lập tức bị vứt ra ngoài, dù sao, hẳn không phải loại người tinh trùng bò lên óc, khổ tu lâu dài, làm cho khả năng tự khống chế của hắn tựa cũng cực kì bất phàm.

Nữ tử được xưng là Tình tử tử hơi nhú mày, đối với Linh Nhi khẽ quát nói:

"Lấy những người chúng ta tại nơi này, nếu là không sắp xếp lại đội ngũ cho tốt, chỉ có thể bị Nhị cấp ma thú đem một đám dần giết hết. Bây giờ phải là nghe theo Đoàn trưởng phân phó. Đem đội ngũ tập hợp lại, người cũng đừng thêm gây thêm rối loạn nữa. Lúc trước nếu không phải người quấy rối, vừa lại như thế nào dẫn ra hai đầu Nhị cấp ma thú? Mới vừa rồi

chúng ta chỉ thiếu chút nữa vì thế mà tính mạng một số đồng đội đã gặp nguy hiểm!"

Bị lần răn dạy này, Linh Nhi cũng là có chút ủy khuất, bất quá cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện, đành phải quay lại đứng ở bên cạnh nữ tử kia.

"Tình Hiệp, nếu là xuất hiện sự cố, người mang theo Linh Nhi đi trước đi, nơi này chúng ta sẽ ngăn cản." *Một gã thanh niên một thân quần áo màu trắng, tiếp cận lại gần cười nói.*

Sóng mắt liếc thanh niên, cô gái được xưng là Tình Hiệp thản nhiên nói:

"Đoàn trưởng chưa hạ lệnh ta sẽ không đi trước, hơn nữa, xét về thực lực, người khá xa còn không bằng ta."

Nghe vậy, thanh niên vận bạch y xấu hổ vuốt vuốt cái mũi, nhìn Linh Nhi một bên đang làm mặt quỷ bất đắc dĩ giang tay.

Nhìn thấy Mộc Lan ăn quả đắng, Linh Nhi len lén cười cười, nếu là trước kia nàng nhìn thấy Mộc Lan hướng Tình Hiệp nói lấy lòng, trong lòng tất nhiên sẽ âm thầm có chút không thoải mái, nhưng hiện tại không biết vì sao, Mộc Lan đại ca trước kia vốn làm cho chính mình có chút sùng bái, hiện tại lại là khó có thể tái làm cho nàng có cái loại cảm giác như trước kia, hơn nữa thỉnh thoảng có lúc, trong khi suy nghĩ miên man, trong đầu không thể giải thích được lại chạy ra bóng lưng của một vị thiếu niên, vị thiếu niên trên lưng có đeo Huyền Trọng Xích thật lớn...

"Nghe nói hần dĩ nhiên dễ dàng đem Mục Xà của đầu sói dong binh đoàn giết đi, mà tên kia chính là cường giả ngay cả Phí Lôi đại thúc khi đối đầu cũng phải đau đầu không thôi a, thật sự là cái tên gạt người, rõ ràng nói chính hần chỉ bắt đoạn đầu khí..." *Bàn tay nhỏ cầm lấy cánh tay Tình Hiệp bên cạnh, Linh Nhi hồi tưởng lại khi tại Thanh Sơn trấn nghe tin tức nóng bỏng một tháng qua vẫn còn sôi động, trong lòng cô gái không khỏi nổi lên vài ý nghĩ, cảm giác mông lung.*

"Huyết Chiến đoàn thành viên, kết đội! Thay Đoàn trưởng ngăn cản đầu băng hệ Nhị cấp ma thú kia!"

Tại Linh Nhi đang hồi hộp suy nghĩ lung tung, Tạp Cương ở một bên đã rất nhanh đem đội ngũ chinh đốn hoàn hảo, bàn tay vung lên, hơn mười

người trong nhóm lính đánh thuê nhất thời bước nhanh lên lao ra, phối hợp lại sau đó đem một đầu Nhị cấp ma thú đang muốn vây giết Phí Lôì tách ra chặn lại.

Bị một đám hỗn tạp "ngu" ngăn cản đường đi, đầu ma thú hình thể có chút không nhỏ này nhất thời phát ra một tiếng gầm gừ phẫn nộ, móng vuốt thật lớn mà sắc bén mãnh liệt huy vũ xuống, vài đạo kinh khí băng hàn cứng điên cuồng bắn ra, cuối cùng đánh mạnh vào trên các tấm chắn trong tay lính đánh thuê, lúc này trên mặt một số tấm chắn có một tầng băng mỏng ngưng kết thành, băng lạnh thấu xương làm cho vài tên lính đánh thuê vội vã vứt bỏ băng thuẫn vừa hóa thành trong tay đi.

"Ngăn cản nó! Thổ hệ đấu giả sắp xếp phía trước, hỏa thuộc tính đấu giả công kích yếu điểm của nó!" chỉ mới vừa nhìn qua đợt tiếp xúc đầu tiên, đội ngũ đã rơi vào thế yếu, Tạp Cương vội vàng quát.

Tạp Cương tiếng quát vừa xuất ra, đầu băng hệ ma thú kia cũng là không còn kiên nhẫn nữa ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, nhất thời, một mảng băng tầng tuyết trắng tự dưới chân nó nhanh chóng lan tràn ra, mà hễ là bị băng tầng này dính vào, lính đánh thuê, toàn thân lập tức bốc lên các luồng khí trắng lạnh như băng, cơ hồ làm cho máu trong cơ thể bọn họ gần như đóng băng.

Thật vất vả sắp xếp lại được đội ngũ, thế mà chỉ dưới đòn luân phiên công kích của đầu ma thú cấp hai này, lại yếu ớt đến cơ hồ không chịu nổi một kích.

Công phá đội ngũ đang ngăn trở ở trước người. Băng hệ ma thú hai mắt bắt đầu đỏ sậm màu giết chóc, vài tên lính đánh thuê tránh né không kịp, nhất thời để bị vô trúng đến hộc máu loạng choạng lui lại.

"Đoàn trưởng, đã không thể thủ nổi!"

Nhìn thấy đầu Nhị cấp ma thú tùy ý giết chóc, Tạp Cương sắc mặt tái nhợt hướng về phía Phí Lôì đang cùng đầu ma thú cấp hai kia khổ chiến hô lớn.

Cự kiếm trong tay hung mãnh đem đầu Nhị cấp ma thú đối diện đánh lui lại, Phí Lôì lui nhanh vài bước. Tại lúc mọi người đang nhìn xuống, đột nhiên ngẩng đầu lên đối với một chỗ đại thụ cao giọng quát: "Bằng hữu, tất cả mọi người là đang tại Ma Thú Sơn Mạch kiếm cơm ăn, nếu là thuận

tiện, vẫn thỉnh có thể ra tay cứu một lần, Huyết Chiến dong binh đoàn cảm kích vô cùng!"

Nhìn thấy động thái như vậy của Phí Lô, lính đánh thuê Huyết Chiến chung quanh nhất thời có chút kinh ngạc hai mặt nhìn nhau, sau đó đều quay đầu hướng ánh mắt về chỗ mà Phí Lô mong đợi.

Tại sau khi tiếng quát của Phí Lô truyền ra chỉ chốc lát, trong rừng rậm rất cuộc mới có tiếng hồi âm:

"Ta có thể giúp người đánh chết đầu băng hệ ma thú cấp hai kia. Bất quá nếu như trong cơ thể nó có ma hạch..."

"Về các hạ!" Nghe vậy, Phí Lô vui vẻ, không chút do dự hét lớn.

"A.a... Đoàn trưởng thật sự là sáng khoái a, một đoạn thời gian trước nhận tương trợ của mấy vị bằng hữu quý đoàn, hôm nay liền tiện tay hoàn lại một cái nhân tình đi." Theo một trận tiếng cười khẽ vang lên, trên rừng cây, lá cây một trận rung động, một đạo bóng đen đột nhiên giống như đại bàng mạnh mẽ đáp xuống.

"Đinh!"

Tình Hiệp cắn chặt răng, liều mạng cùng đầu Băng hệ ma thú đang đuổi giết va chạm một cái, cường đại lực lượng, nhất thời làm cho khuôn mặt của Nàng trắng bệch đích lui nhanh về phía sau. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

Ma thú đánh lui Tình Hiệp. Phát ra một tiếng gầm gừ dữ tợn, sau đó lần nữa hung mãnh xông đến.

Ngay khi Tình Hiệp chuẩn bị lần nữa liều mạng, trên giữa không trung, một đạo bóng đen mãnh như mũi tên bắn đến, cuối cùng mạnh mẽ đáp mạnh xuống trên mặt đất, nhất thời một tiếng va chạm mạnh truyền ra, cũng là làm cho bụi đất bắn tung lên.

Tro bụi chậm rãi tản đi, một bóng người đơn bạc sau lưng đeo thiết xích quái dị thật lớn màu đen xuất hiện ở tại nơi đây trong tầm mắt mọi người.

"Tiêu Viêm?!" đặc biệt với dấu hiệu là trọng xích to lớn sau lưng, chỉ nhìn

trọng xích lập tức làm cho Tạp Cương đám người thất thanh thốt ra.

"A.a..., Tạp Cương đại thúc, từ lúc chia tay vẫn khỏe a."

Tiêu Viêm chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đầu tiên là đảo qua trên người Tình Hiệp ở phía sau, sau đó hướng Tạp Cương ở một bên cười nói.

"Tốt lắm, chuyện cũ để đó, xong rồi lại nói tiếp, trước đem súc sinh này giải quyết đi đã."

Nhìn Tạp Cương vẫy tay chào với vẻ mặt cười sáng khoái, Tiêu Viêm xoay người lại. Nhìn đầu Nhị cấp ma thú thật lớn trước mặt không khỏi mỉm cười, một chân chậm rãi nâng lên, sau đó đập mạnh chạm mặt đất, theo một tiếng nổ vang, thân hình Tiêu Viêm hóa thành một đạo bóng đen như tia chớp xuất hiện tại bên trái ma thú, bàn tay nắm chặt Huyền Trọng Xích, đột nhiên kéo nhếch lên, Huyền Trọng Xích rời lưng dựng thẳng lên, tạo nên một cỗ âm thanh kịch liệt như tiếng xé gió nặng nề oanh kích tại trên đầu ma thú, nhất thời lực lượng to lớn đem thân thể khổng lồ của ma thú nọ đánh bay lên, va chạm đôn ngã vài cây đại thụ đại thụ rồi mới dừng lại.

"Hảo!" con mắt Phí Lô vẫn một mực theo dõi bên này, nhìn được Tiêu Viêm một màn ra tay này thực kinh khủng, không kèm được than thở nói.

Tình Hiệp đứng ở phía sau Tiêu Viêm, nhìn đầu Nhị cấp ma thú nọ bị Tiêu Viêm giống như đang đánh cầu da bình thường đánh văng xa hơn mười thước, ngọc thủ không khỏi che trên cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, vẻ mặt kinh ngạc rất khó mà tưởng tượng, này thoạt nhìn thiếu niên thân hình trông đơn bạc, không ngờ lại có được lực lượng cuồng mãnh như vậy, quả nhiên là... Nhìn người không thể nhìn tướng mạo a.

Linh Nhi ở nơi không xa, từ sau khi Tiêu Viêm xuất hiện, đôi mắt nàng đó là vũng vàng gắn chặt vào trên người của Hắc, nhìn thấy hắc lúc này phát thần uy lớn như vậy, trong con mắt nhất thời xẹt qua tia sáng kì dị.

"Hồng!"

Xa xa, Ma thú sau khi bị đánh bay lần nữa đứng lên, bị con người đánh bay chính là sỉ nhục làm cho nó phần nộ gầm lên, tại trên dưới toàn thân, Hàn khí lạnh như băng từ từ lượn lờ bốc lên, miệng rộng há ra, hơn mười

mũi bén nhọn băng thứ hướng Tiêu Viêm bay tới.

Nhìn các mũi băng thứ đang phóng tới, Huyền Trọng Xích trong tay Tiêu Viêm lộn lại chắn trước người, theo một trận âm thanh đing đing đang vang lên đã đem toàn bộ trận băng thứ công kích hoàn toàn chống đỡ hết.

Bàn tay nắm chặt trọng xích, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn một tầng băng mỏng từ từ bao trùm trên thân trọng xích khe khẽ cười, trên bàn tay màu tím hỏa diễm chậm rãi lộ ra, tại trên thân xích nhẹ nhàng một chút thoáng hiện, liền đem tầng băng mỏng hoàn toàn tan rã đi.

"Hông!"

Nhìn thấy công kích bằng băng thứ không có hiệu quả, ma thú lần nữa ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống giận dữ, bộ lông trên người dần dựng cả lên, một trận bạch khí băng hàn vây vòng quanh tại quanh thân, trong nháy mắt sau đó đọng lại thành một bộ băng giáp bằng tuyết trắng, Băng giáp đem thân thể ma thú hoàn toàn che giấu, dưới ánh nắng chiếu xuống trông giống như một khối băng điêu bình thường.

Sau khi Bao trùm băng giáp lên, ma thú lần nữa động bốn chân, giống như một khối thạch bản thật lớn, nhằm Tiêu Viêm xông đến.

Giương mắt nhìn đầu ma thú nọ đang hung bạo xông tới, Tiêu Viêm chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, bàn tay dĩ nhiên buông lỏng trọng xích ra, nắm tay nắm chặt lại, hỏa diễm màu tím bốc cháy lên bao bọc lại gần nửa cánh tay.

Cúi đầu nhìn ngọn lửa tím lượn lờ bốc lên trên cánh tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn đầu ma thú càng lúc càng gần, bởi vì băng giáp trên thân thể nó, một trận gió lạnh mang theo kinh khí áp bức trực diện đánh tới.

Nhẹ thở ra một hơi, bàn chân Tiêu Viêm đột nhiên đạp mạnh mặt đất, thân thể trong tầm mắt mọi người giống như mũi tên rời dây cung, ở chung quanh đều là trọn mắt há hốc mồm, dĩ nhiên không nghĩ hẳn sẽ lựa chọn cùng ma thú lấy cứng đối cứng.

"Người này... Điên rồi sao?" Nhìn hành động của Tiêu Viêm, mọi người ở đây đều là kinh ngạc như vậy lắm lắm nói.

"Bát cực băng!"

Ngay lúc song phương sắp va chạm, Tiêu Viêm trong lòng chợt quát nhẹ một tiếng, tại ngọn lửa tím đang bao bọc trên nắm tay, đột nhiên có tiếng xé gió bén nhọn truyền ra, trong nháy mắt đó, Kinh khí kinh khủng hỗn loạn hung mãnh nện ngay xuống đầu của ma thú.

Chỉ mới tiếp xúc, băng giáp trên thân thể ma thú, đã bị ngọn lửa tím của Tiêu Viêm nghiền nát như hòa tan ra tạo thành một cái lỗ hồng thật lớn, một cái đầu ma thú to lớn nhất thời lộ ra ở bên trong.

"Thình thịch!"

Nắm tay với ngọn lửa tím cuồng loạn nặng nề nện ở trên đầu ma thú, thoáng chậm lại một chút, với sức nóng cực lớn của Tử hỏa, nắm tay Tiêu Viêm theo một tràng âm thanh vang động lẫn sôi sục đem đầu ma thú đánh thủng.

Âm hưởng nặng nề tại trong khoảng rừng rậm trông trải này vang lên, cánh tay Tiêu Viêm cơ hồ gần phân nửa chìm vào bên trong đầu ma thú, máu tươi dọc theo cánh tay tích tắc rơi xuống, cuối cùng tại nơi thoáng có chút an tĩnh như trong rừng cây nhẹ vang lên hình thành chuỗi âm thanh rất quý dị.

Lạnh nhạt nhìn chăm chú vào đầu ma thú với cự nhãn mở lớn màu đỏ trước mặt, Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, cánh tay chậm rãi rút ra, lấy ra một cái khăn vải bố, bắt đầu lau máu còn đọng lại trên cánh tay.

Theo Tiêu cánh tay Viêm đích rút ra, đầu cấp hai ma thú trước mặt từng đem Huyết Chiến dong binh đoàn mấy chục người đuổi chạy khắp nơi, rốt cuộc thì tại trong ánh mắt đang rung động của mọi người ầm ầm sụp đổ!

-----oOo-----

Chương 157: Ma hạch tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn ma thú bên cạnh sụp đổ xuống, Tiêu Viêm vứt bỏ cái khăn vải bố

dính đầy vết máu trong tay, sau đó xuất ra trong tay một chuỗi chủy thủ rồi ngòi xôm người xuống, cứ thế rạch mở đầu ma thú ra sau đó chậm rãi tìm kiếm.

Khoảng một lát sau, Tiêu Viêm liền chau mày, bất đắc dĩ lắc đầu, đem lau sạch sẽ máu tươi trên chủy thủ cất vào, đứng dậy, đối với mọi người con mắt không chớp đang nhìn chăm chăm chính mình khẽ nhún vai:

"Xem ra Ta tựa hồ rất xui xẻo, cái gì đều không có."

Nghe được Tiêu Viêm nói, mọi người lúc này mới từ trong sự rung động từ từ phục hồi tinh thần lại, Nhìn Tiêu Viêm như vậy không thu hoạch được gì, Tạp Cương cũng chỉ tiếc dùm lắc đầu, sau đó vung tay lên, lớn tiếng quát:

"Các vị, trước tiên giúp đoàn trưởng giải quyết đầu ma thú kia!"

Nghe tiếng quát của Tạp Cương, các thành viên của Huyết Chiến dong binh đoàn cũng vội vàng nắm vũ khí lên trong tay, sau đó hướng chiến trường của Phí Lô phóng nhanh qua, Đem đầu kia ma thú bao vây lại, Sau đó dưới chỉ huy của Phí Lô, bắt đầu tiến hành cuộc vây giết ma thú.

Cầm trong tay trọng xích, Tiêu Viêm nghiêng dựa vào cành cây, trong miệng ngậm một cọng cỏ, cúi đầu nhìn nắm tay chính mình dù đã lau nhưng trên da vẫn còn đọng lại chút máu tươi, trong ánh mắt lại là nhảy lên hưng phấn, mặc dù nói lúc trước một quyền đánh chết đầu Nhị cấp ma thú này duyên cớ là bởi vì thuộc tính tương khắc, bất quá uy lực Tử Hỏa thật đúng là vượt xa quá dự tính của Tiêu Viêm, nếu đổi lại như bình thường, cho dù là chính mình sử dụng cực hạn Bát cực băng nhiều lắm cũng chỉ có thể đem đầu Nhị cấp ma thú đả thương, muốn đánh chết thì đúng là có điểm không có khả năng.

Ngón tay từ trên Giới chỉ dẫu trong áo choàng, Tiêu Viêm từ đó lấy ra một viên hồi khí đan, sau đó không chut dấu vết nhét vào trong miệng, yết hầu chuyển động một chút đem nuốt đi xuống.

"Ai, Đột quyết công pháp này, thật sự nếu không tiến hóa, Ta e rằng ngay cả hồi khí đan đều không có đủ để ăn." Cảm thụ được đầu khí trong cơ thể từ từ hồi phục, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhẹ giọng nói.

Tại không xa chỗ Tiêu Viêm nhàm chán dựa nghiêng vào cành cây, lúc này có hai đạo bóng hình xinh đẹp chậm rãi hướng hẳn đi tới.

"Này, Tiêu Viêm, ngươi không sao chứ?"

Âm thanh mềm mại trong trẻo của cô gái làm cho Tiêu Viêm uể oải ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt tùy ý khẽ liếc mắt qua Linh Nhi một cái, sau đó tầm mắt dừng lại trên người cô gái với vóc người ma quý bên một hồi, sau đó là miễn cưỡng thu ánh mắt trở về, đối với cô gái này đã lưu lại cho hắn cái ấn tượng điêu ngoa, Tiêu Viêm thật sự là không có chút nào tâm tư để ý tới, cho nên lập tức không mặn không nhạt nói:

"Không có việc gì."

Bị Tiêu Viêm bình thản đối đãi như vậy, Linh Nhi khuôn mặt đang cười thoáng có chút đỏ lên, gương cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, muốn nói nhưng chỉ là bộ dáng lại hết lần này tới lần khác nghĩ cũng nói không ra nửa câu xoa dịu nào, nghĩ đến Nàng cũng biết lần trước chính mình đã để lại cái ấn tượng gì cho đối phương.

"Ngươi bàn tay đang chảy máu. Có cần phải băng bó một chút không?"

Nhìn thấy không khí nặng nề. Cô gái vóc người ma quý kia đành phải bắt đấm dĩ địa mở miệng. Nhất thời âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai Tiêu Viêm.

Gương mặt nhìn lên về cô gái có bộ dáng khá hoàn hảo kia. Ánh mắt Tiêu Viêm chỉ liếc qua trên người nàng rồi chuyển đi. Khẽ lắc đầu, đồng dạng là có chút bất đắc dĩ nói: *"Không cần, không có việc gì."*

Tiêu Viêm bộ dáng cùng lúc trước không có sai biệt vẫn bình đạm cũng là làm cho Tình Hiệp nao nao. Không phải Nàng tự ki. Lấy dung mạo của nàng. Thật đúng là rất ít khi gặp đối đãi như vậy. Bất quá Nàng cũng là người tâm cao khí ngạo. Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu cự tuyệt cũng không còn tiếp tục hỏi, Vì vậy. không khí giữa ba người lại trở nên nặng nề.

Cứ như thế cái không khí nặng nề giằng co cho đến một hồi lâu sau. Rốt cuộc thì bị một trận tiếng hoan hô trong rừng cây đánh vỡ đi. Ba người ngẩng đầu thì phát hiện. Nguyên lai đầu ma thú kia khổ chiến cùng Phí Lôi đã bị mọi người liên thủ đánh chết. Khó trách bọn hắn sẽ hưng phấn như thế.

Đem thi thể ma thú bỏ lại. Phân phó vài tên lính đánh thuê tìm kiếm đào lấy ma hạch. Phí Lô mang theo đám người Tạp Cương cười lớn hướng Tiêu Viêm đi tới. Tiếng cười sảng khoái mạnh mẽ làm chim chóc trong rừng giật mình bay lên rất nhiều:

"Ha ha. Tiêu Viêm tiểu huynh đệ. Đã nghe qua đại danh. Nhưng lại vẫn không thể may mắn chính mắt nhìn thấy. Hôm nay được nhìn thấy thật đúng là may mắn."

Tiêu Viêm mỉm cười lắc đầu. Đầu tiên là đối Tạp Cương chào một tiếng. Lúc này mới đối với vị tráng hán thoạt nhìn có chút hào sảng cười nói: *"Ta tại Thanh Sơn trấn có thể có được cái gì danh tiếng chứ?"*

"Hắc hắc. Tuổi còn nhỏ mà ngay cả tên Mục Xà xảo trá như vậy đều thua trong tay ngươi, xét danh tiếng, cũng không nhỏ, ít nhất Huyết Chiến dong binh đoàn của ta không một người nào có thể so sánh được với ngươi."

Phí Lô trên dưới đánh giá Tiêu Viêm thêm một chút, trong lòng không nhịn được lần nữa thở dài lắc đầu, xem Tiêu Viêm lúc trước ra tay, nghĩ đến tin tức nghe đồn Mục Xà là bị hắn đánh chết hẳn phải sự thật, thật không biết, người này là như thế nào tu luyện, bất quá tuổi tác chỉ chưa tới hai mươi, như thế nào lại biến thái như thế?

Tùy ý cười cười, Tiêu Viêm ngẩng đầu ngắm nhìn sắc trời, bất đắc dĩ nói:

"Xin lỗi, đầu kia ma thú trong cơ thể cũng không có cấp hai băng hệ ma hạch, cho nên, ta chỉ có thể tiếp tục đi tìm, sợ rằng không thể cùng các ngươi tiếp tục nói chuyện phiếm."

Vừa nói, Tiêu Viêm đó là đem Huyền Trọng Xích đang cầm trong tay đeo lại trên lưng, chuẩn bị lần nữa tiến vào rừng rậm tìm kiếm mục tiêu.

"Hết sức xin lỗi, làm cho ngươi tốn công lại trắng tay một lần, Nếu như ngươi không ngại, lấy một đầu ma thú ma tinh đi? Mặc dù đây chỉ là một miếng thổ thuộc tính." Đưa tay ra, Phí Lô á náy nói.

"Quên đi, ta chỉ cần cấp hai ma hạch băng hệ, vật kia, các ngươi giữ đi." Cười khoát tay áo, Tiêu Viêm xoay người nhằm hướng sâu bên trong rừng rậm đi vào.

"Chờ một chút."

Âm thanh lạnh lùng nhưng dễ nghe của cô gái đột nhiên từ phía sau truyền đến làm cho Tiêu Viêm ngừng bước, nghi hoặc xoay người lại nhìn Tình Hiệp.

"Ngươi rất cần cấp hai băng hệ ma hạch à?" đôi chân mày hơi nhíu lại, Tình Hiệp hỏi.

"Ừm, có điểm cấp bách."

Nghe vậy, Tình Hiệp thoáng do dự một chút, sau đó vươn bàn tay ngọc đem dây chuyền trên cái cổ thon dài chậm rãi lấy xuống, một đầu dây chuyền bị giấu ở bên trong áo Tình Hiệp, theo cử động nhẹ nhàng của nàng khẽ, dây chuyền hoàn toàn bị lấy ra, nguyên lai tại cuối dây chuyền, dĩ nhiên treo một viên băng châu rất tròn màu trắng.

"Đây là ma hạch của Nhị cấp ma thú băng hệ Loa Thú, Ngươi giúp Huyết Chiến dong binh đoàn chúng ta một lần, vậy dùng nó làm thù lao đi." Có chút không muốn sờ nhẹ miếng ma hạch xinh đẹp màu trắng, Tình Hiệp đem nó ném cho Tiêu Viêm. Theo phản xạ đưa tay tiếp lấy miếng ma hạch màu trắng, một cỗ mát lạnh tỏa ra, hơn nữa có lẽ là bởi vì lâu dài được giấu ở sát trên thân cô gái, cho nên dĩ nhiên có nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể lưu lại.

"Tình Hiệp..." Nhìn thấy cử động của Tình Hiệp, Phí Lôi một bên không khỏi kêu một tiếng, thoáng trầm ngâm sau đó đành phải bất đắc dĩ nói:

"Nếu ngươi đã tự nguyện, liền tùy theo ngươi đi, bất quá đây là đồ vật riêng của ngươi, đợi sau khi trở về chúng ta sẽ dùng vật phẩm khác để bồi thường ngươi, dù sao đây là quy định của Đoàn."

"Không cần, nếu không phải hấn ra tay hỗ trợ, chúng ta nơi này sợ rằng ít nhất đã mất mát một nửa đồng đội." Lắc đầu, Tình Hiệp mỉm cười nói.

"Quả nhiên là Nhị cấp băng hệ ma hạch." Thoáng cảm ứng một chút năng lượng bên trong ma hạch trong tay. Tiêu Viêm trên mặt cũng là lộ ra vẻ vui mừng không khách khí đem ma hạch cất đi, ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của Tình Hiệp cười nói:

"Đa tạ, bất quá đây là vật của ngươi, ta như vậy đích xác có chút không tốt cho ngươi, như vậy đi..." Cau mày trầm ngâm một hồi, một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện tại trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Sau đó đem ném hướng Tình Hiệp, nhẹ cười nói:

"Trong này có năm miếng hồi khí đan, có thể giúp ngươi khi gặp nguy hiểm trước mắt nhanh chóng hồi phục Đấu khí. Nói đến giá trị, cũng không kém hơn cấp hai ma hạch này của ngươi, hiện tại đem nó cho ngươi, xem như một cái giao dịch công bình đi."

Vốn trong lòng vẫn chưa chuẩn bị tiếp nhận đối phương hồi đáp, mà khi ba chữ Hồi khí đan vừa vào trong tai, Tình Hiệp vẻ mặt đang cười hơi hơi sững sốt, chột vội vã vươn tay đến, cẩn thận tiếp nhận lấy bình ngọc mở ra. Vừa nhìn, trên khuôn mặt ngọc tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi: *"thật sự là loại này đan dược?"*

Nghe vậy, đám người Phí Lô ở tại một bên cũng là có chút động dung, tại nơi địa phương này của bọn họ, căn bản chính thức rất ít khi nhìn thấy chánh tông đan dược xuất ra từ trong tay Luyện dược sư, cho nên khi nhìn thấy Tiêu Viêm thân nhiên xuất ra năm miếng hồi khí đan, đều là cảm thấy rung động.

"Tiểu gia hỏa này, quả nhiên bối cảnh không thấp, xem này thủ bút, hơn phân nửa có lẽ là Thiếu gia của một Đại gia tộc nào đó đi ra lịch lãm. Vậy Mục Xà nọ cũng thật đúng là đủ xui xẻo." Nhìn bình ngọc trong tay Tình Hiệp, Phí Lô trong lòng không khỏi trầm nghĩ.

"Các vị, xin cảm ơn, Tiêu Viêm còn có việc gấp, cho nên liền không ở lâu được, cáo từ!"

Ma hạch tới tay, Tiêu Viêm cũng là có chút không thể chờ đợi được muốn trở về luyện chế hai loại đan dược để thôn phệ Tử hỏa, lập tức hướng đám người Phí Lô chấp tay chào, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất một cái. Thân hình nhanh chóng bay vọt vào trong rừng rậm. Cuối cùng từ từ biến mất tại trong tầm mắt mọi người.

Nhìn nọ Tiêu Viêm như vậy chậm rãi biến mất trong bóng tối của rừng rậm, Phí Lô không nhịn được thở dài một hơi. Cười khổ nói:

"Vốn đang muốn cho Tiêu Viêm tiểu huynh đệ gia nhập chúng ta Huyết

Chiến đông binh đoàn, bất quá nhìn hấn ra tay thật là đại thủ bút a, ta thật sự là không có mặt mũi mở miệng."

" Đi thôi, đừng nghĩ lung tung nữa, lấy thiên phú hấn của, căn bản khó có khả năng ở lại bên trong một nho nhỏ Đông binh đoàn như chúng ta, theo ta suy đoán, Hấn đến ma thú sơn mạch hơn phân nửa là đi lịch lãm, lấy thiên phú tu luyện của hấn cùng tâm kế, thế giới bên ngoài rộng lớn mới là vũ đài để hấn đại triển thủ đoạn, chúng ta... thỏa đáng vẫn là an tâm làm nho nhỏ lính đánh thuê đi, nói không chừng mười năm hai mươi năm sau, hấn trở lại trấn nhỏ Thanh Sơn, không đã là một vị đại đấu sư thậm chí đấu linh cường giả." Cát giữ bình ngọc, Tình Hiệp xoay người thản nhiên nói.

"Ha.ha..., cũng đúng."

Có chút lắc đầu tự chế giễu, Phí Lôi bàn tay vung lên, mang theo đông đảo thủ hạ lớn tiếng hát ca khải hoàn, khiêng thi thể hai đầu ma thú nhắm trấn nhỏ Thanh Sơn chạy về, mặc dù bọn họ không có thiên phú như Tiêu Viêm theo đuổi cái loại này lực lượng, bất quá, tiểu nhân vật đồng dạng có tiểu nhân vật cuộc sống thoải mái.

Chui vào rừng rậm, Tiêu Viêm tại đi nhanh một lúc sau mới dừng bước lại, giữa lưng khẽ run lên, Tử Vân dự chậm rãi mở ra, đấu khí tại trong cơ thể lưu chuyển vài vòng, cuối cùng rót vào trong hai cánh sau lưng. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

Nhất thời, thân thể Tiêu Viêm chậm rãi nâng lên, hai cánh lần nữa rung lên, thân hình đó là trực tiếp phá tan trói buộc của rừng cây, bay lên bầu trời xanh biếc, tại đây phân biệt một chút vị trí sau, giương cánh nhắm địa phương có sơn cốc nhỏ hướng nhanh chóng bay đi.

Trên đường phi hành, Tiêu Viêm ăn hết ba miếng hồi khí đan, lúc này mới từ từ nhìn thấy sơn cốc nhỏ với sương mù bao phủ dày đặc phía bên dưới, lập tức tinh thần rung lên, trực tiếp xuyên phá sương mù dày đặc, phi vào trong sơn cốc nhỏ, đến lúc sắp rơi xuống đất, Tiêu Viêm hai cánh khẽ run, hóa thành hình xăm, dán vào trên bả vai.

Đã trải qua một hồi đại chiến, lần nữa trở lại sơn cốc an tĩnh, Tiêu Viêm không nhịn được thở dài một hơi, bước nhanh đi tới chỗ ngôi nhà tranh trong cốc, gặp được Tiểu Y Tiên chính đang lo lắng chờ đợi, mà nhìn Tiêu Viêm bình yên vô sự trở về Tiểu Y Tiên cũng là đồng dạng như buông

xuống hòn đá trong lòng.

Cùng Tiêu Y Tiên nói chuyện xong, Tiêu Viêm vội vã đến trong sơn cốc đem toàn bộ dược liệu cần phải thu thập đầy đủ của hai loại đan dược mang ra hết, sau khi kiểm tra xong, Hắn lúc này mới ôm dược liệu, kích động tiến lên trên sơn động trong vách núi, chuẩn bị ra tay luyện chế hai loại đan dược của ả quan trọng nhất đối với thôn phệ Tử Hỏa!

-----oOo-----

Chương 158: Công Pháp Luyện Đan Tiên Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngồi xếp bằng tại trong sơn động, Tiêu Viêm đem Dược đỉnh từ trong Giới chỉ lấy ra nhẹ đặt ở trước mặt, sau đó đem tài liệu cần có để luyện chế Hộ mạch đan cùng Băng tâm đan, toàn bộ bày đặt bên cạnh người, sau một phen tỉ mỉ kiểm tra rồi mới rời thở phào một hơi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm sắp mở lò luyện đan, Dược Lão cũng là linh động nhẹ nhàng từ trong giới chỉ bay ra, đáp xuống một chỗ trên cự thạch, khoanh hai tay, cười híp mắt nhìn động tác của Tiêu Viêm.

Ánh mắt nhìn Dược Lão một chút, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt, lại lần nữa trong đầu đem thông tin do Dược Lão truyền qua, Phương thuốc cùng với phân lượng và hỏa hầu cần có khi luyện hai loại đan dược ôn lại một lần, sau đó chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng chà xát tay, Bàn tay áp vào hỏa khẩu của dược đỉnh, tâm thần chậm rãi chìm vào trong cơ thể, Đem tử sắc hỏa diễm từ trong trung tâm xoáy tụ khí cần thận điều động ra.

Tử hỏa dưới sự bao bọc của Đấu khí bay nhanh xuyên qua kinh mạch, sau đó xuyên thấu qua lòng bàn tay, tiến thẳng vào trong dược đỉnh.

Tử hỏa bay vào dược đỉnh, "*Thình thịch*" một tiếng vang nhỏ đó là do Tử hỏa, tại bên trong dược đỉnh bốc lên, thiêu đốt lên tạo thành.

Con mắt Tiêu Viêm nhìn xuyên thấu qua mặt kính ở mặt ngoài Dược đỉnh, nhìn này bên trong Tử hỏa loạn động nhảy lung tung, đợi đến khi độ âm của Dược đỉnh lạnh lẽo từ từ lên cao, lúc này mới quay đầu đi, hướng

Dược Lão cười cười, chột sắc mặt lần nữa trở nên ngưng trọng, Linh hồn cảm giác lực từ trong cơ thể theo cánh tay đi ra tiến vào trong dược đỉnh, đem ngọn lửa bùng binh dễ dàng khống chế xuống tới.

"Có thể bắt đầu rồi."

Nhìn thấy Tử hỏa bên trong Dược đỉnh từ từ ôn hòa lại, Dược Lão mỉm cười gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: *"Tiểu gia hỏa này đối với sử dụng linh hồn lực, càng ngày càng thuần thục a, dĩ nhiên có thể nhanh như vậy khống chế nhiệt độ của ngọn lửa."*

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm bàn tay thuận thực đích từ bên cạnh nắm lên một gốc cây toàn thân màu xanh biếc, thực vật này tên là Thường Thanh Hoa, bên trong cành lá ẩn chứa ôn nhuận năng lượng, là dược thảo thích hợp nhất dùng để bảo vệ kinh mạch.

Khóe mắt nhẹ nhàng lướt qua Thường Thanh Hoa trong tay, bàn tay Tiêu Viêm thoáng dừng lại chỉ chốc lát rồi đem bỏ vào bên trong Dược đỉnh.

Thường Thanh Hoa vừa mới tiến vào dược đỉnh, Tử hỏa lập tức mãnh liệt bốc mạnh lên, chỉ trong giây lát, cành lá đang màu xanh biếc từng bước một nhanh chóng trở nên khô vàng. Tiêu Viêm cố gắng dùng linh hồn lực đem độ nóng của Tử hỏa chậm rãi hạ dần xuống, ngọn lửa nhỏ nhàn nhạt, độ ẩm ổn định không tăng không giảm, từ từ đốt luyện Thường Thanh Hoa đang trôi nổi bên trên.

Cứ như vậy hỏa luyện duy trì liên tục. Mặt ngoài cành lá Thường Thanh Hoa bắt đầu thẩm thấu xuất ra một giọt rồi lại một giọt chất lỏng màu xanh biếc. Theo chất lỏng thẩm thấu ra càng ngày càng nhiều, cành lá đã nhanh chóng héo rút. Đợi đến khi từ trong thân Thường Thanh Hoa, giọt chất lỏng màu xanh biếc cuối cùng cũng bị ép ra. Bản thể lập tức biến thành tro bụi đen kịt chìm xuống đáy Dược đỉnh.

"Ừm... không sai biệt lắm. Lấy linh hồn cảm giác lực của người xuất sắc như vậy. Cho dù một ít nhị phẩm luyện dược sư cũng không thể sánh bằng." Nhìn Tiêu Viêm bước đầu tiên thuận lợi thành công, Dược Lão không nhịn được phải cười khen ngợi.

Mỉm cười. Bàn tay Tiêu Viêm khoa lên một cái. Chất lỏng màu xanh biếc bên trong dược đỉnh đã bị lọc hút ra, cuối cùng bị hấn cần cần thận tỉ mỉ bỏ

vào bên trong một cái bình ngọc, đợi đến khi dung hợp sẽ sử dụng.

Sau khi lấy được chất dịch năng lượng của Thường Thanh Hoa. Tiêu Viêm lại lần nữa lần lượt luyện hóa ra ba loại chất lỏng màu sắc đều không giống nhau cùng với một loại bột phấn xanh nhạt có được do nung Đạm Linh quả.

Tại lúc luyện chế còn tạo ra thêm vài loại "*bột thuốc*". Do là lần đầu tiên phối chế loại tài liệu đan dược cần đến phân lượng tỉ mỉ cùng khả năng không chế lửa. Cho nên cho dù Tiêu Viêm linh hồn cảm giác lực xuất sắc như vậy cũng phá hủy mười hai phần dược thảo quý hiếm. Nếu không phải trong sơn cốc dược liệu phong phú. Chỉ sợ hắn còn phải đổi mặt xấu hổ vì dược liệu khô kiệt.

Ngồi ở trên tảng đá. Dược Lão vẫn an tĩnh nhìn Tiêu Viêm luyện dược. Mãi đến sau khi tất cả tài liệu cần đến đều đã luyện ra đủ lúc này mới khẽ gật đầu. Mặc dù nói Tiêu Viêm tại trong lúc luyện chế cũng phá hủy nhiều dược liệu. Bất quá điểm thất bại ấy đối với lần đầu tiên luyện chế loại này đan dược với hắn mà nói. Đã xem như có chút không tồi.

Sau khi tất cả tài liệu đều luyện ra xong, Tiêu Viêm cũng là thở phào một hơi thật dài, từ trong Giới chỉ móc ra một viên Hồi khí đan, sau đó bỏ vào trong miệng, ngồi xếp bằng hồi phục đầu khí trong cơ thể.

Nhìn được bộ dáng Tiêu Viêm như thế này, Dược Lão cũng là có chút bất đắc dĩ lắc đầu, khó trách Tiêu Viêm mọi lúc đều muốn công pháp nhanh tiến hóa ham muốn như điên vậy, lúc này mới luyện như vậy một hồi. Trong cơ thể đầu khí dĩ nhiên đó là tiêu hao nhiều như vậy. Hiện tại Đan dược mà hắn luyện chế vẫn chỉ là nhị phẩm, nếu là sau này luyện chế tam phẩm. Thậm chí tứ phẩm, chỉ sợ là nếu không có một bao đầy Hồi khí đan, thì chỉ sợ sẽ nửa đường bởi vì đầu khí cạn kiệt mà làm cho luyện dược thất bại. Ngồi xếp bằng hồi phục một hồi lâu sau, Tiêu Viêm lúc này mới mở mắt ra, nhìn Dược Lão thần sắc bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ cười khổ được một tiếng, đem các loại tài liệu lúc trước đề luyện ra đặt ở trước người, cuối cùng bàn tay một lần nữa mở ra, một miếng ma hạch toàn thân trắng như tuyết t, hơn nữa không ngừng tản ra hàn khí xuất hiện ở trong tay.

Nhìn miếng băng hệ ma hạch cấp hai này, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay co lại búng nhẹ, ma hạch đó là được bắn chuẩn xác vào bên trong dược đỉnh, cùng lúc đó Tiêu Viêm bàn tay nhanh chóng chạm đến

bên trên hỏa khẩu của dược đỉnh, đem linh hồn cảm giác lực áp chế độ âm của Tử Hỏa, đột nhiên toàn bộ bùng ra, nhất thời bên trong Dược đỉnh, Tử hỏa cấp tốc bùng lên, cơ hồ tràn ngập cả bên trong đỉnh.

Dược Tử hỏa thiêu đốt, miếng băng hệ ma hạch cấp hai tức thì bắt đầu tản ra khí lạnh băng hàn, cố gắng giãy dụa, muốn tránh cái kết cục bị hủy diệt.

Trong Dược đỉnh, Tử hỏa cùng băng vụ không ngừng giằng co, từng đám sương mù màu trắng từ đỉnh của Dược đỉnh thẩm thấu ra, không ngừng hướng chung quanh khuếch tán ra.

Giương mắt nhìn các luồng khí trắng càng ngày càng đậm trong sơn động, Dược Lão ồng tay áo phát nhẹ ra một luồng kinh khí mạnh mẽ, đem cả đám vụ khí trắng tống ra ngoài, nhất thời bên trong sơn động lần nữa hồi phục rõ ràng, bất quá lúc này Tiêu Viêm cũng không có tinh thần rảnh rỗi chú ý chuyện này, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở nơi giằng co của Tử hỏa cùng băng hệ ma hạch.

Tử hỏa trong cơ thể, cuộn cuộn không ngừng không ngừng mạnh mẽ tiến vào bên trong Dược đỉnh, Mà Băng hệ ma hạch nọ cùng như vậy cũng là không cam lòng kém thế, từng cỗ hàn khí không ngừng bị phóng thích ra, liều mạng muốn chạy thoát vận mệnh bị hủy diệt.

Giằng co vẫn duy trì liên tục đến sau khi Tiêu Viêm nuốt vào trong miệng một viên Hồi khí đan lúc này mới từ từ bị đánh vỡ, mặc dù trong Băng hệ ma hạch ẩn chứa khá hùng hậu băng hệ năng lượng, bất quá dù sao cũng là không có cái gì tiếp viện, cho nên, bị Tử hỏa cứ như vậy kiên trì không ngừng nướng烘, lá chắn hàn khí của băng hệ ma hạch, rốt cuộc bị công phá.

Theo lá chắn hàn khí vỡ tan, Tử hỏa bốc lên phát ra tiếng hung phấn, cháy lên tràn ngập cả không gian bên trong, đem Băng hệ ma hạch bao lại sau đó bắt đầu nung khô.

Theo hỏa diễm nung khô kéo dài, trên mặt ngoài băng hệ ma hạch cứng rắn rốt cuộc từ từ xuất hiện mấy cái vết nứt nhỏ, tiếp thêm một hồi lâu, theo sau một tiếng vang rã rã trong trẻo, mặt ngoài ma hạch dĩ nhiên hóa thành tro bụi rải rác rơi xuống. Đợi đến tro bụi tan mất, một đoàn chất lỏng năng lượng màu trắng như tuyết là xuất hiện bay lững lờ ở trong dược đỉnh.

Nhìn đoàn chất lỏng năng lượng màu trắng như tuyết nọ xuất hiện, Tiêu Viêm trên khuôn mặt đang căng lại rốt cuộc thoáng hiện lên một nét vui sướng, lại dùng Tử hỏa chậm rãi nung đốt thêm một lát, lúc này mới đem hút lọc ra, hoàn hảo cất vào bình ngọc.

Sau khi tinh luyện ra được năng lượng từ ma hạch, Tiêu Viêm bàn tay rất nhanh xuất ra trước người vài loại tài liệu sớm đã luyện chế ra, sau đó toàn bộ đem bỏ vào trong dược đỉnh.

Màu tím hỏa diễm đem toàn bộ tài liệu tiến vào bên trong đỉnh bao bọc lại. Sau đó bắt đầu một hồi mãnh liệt nung đốt.

Theo liệt hỏa không ngừng thiêu liên tục thiêu đốt, vài loại dược liệu màu sắc không giống nhau bắt đầu từ từ dung hợp. Chất lỏng cùng bột phấn dung hợp lẫn nhau, sau đó tại trong hỏa diễm chậm rãi quay cuồng, thay đổi dần theo thời gian, hình dạng nguyên thủy của đan dược cũng là từ từ mơ hồ xuất hiện ở bên trong dược đỉnh.

Lúc này Đan dược chỉ hiện ra hình thức ban đầu, nguyên dạng gồ ghề, hơn nữa hình dạng cũng hoàn toàn không có biểu hiện sáng bóng như quy ước. Cũng chỉ là một khối chỗ xanh chỗ tím, nhìn qua tựa giống như một cái vật thể cổ quái đầy lãng giác thông thường, hoàn toàn không giống như thành phẩm đan dược vừa mượt mà vừa có màu sắc sáng bóng.

Nhìn này hình dạng nguyên mẫu của miếng đan dược, Tiêu Viêm trong lòng vốn đề nặng như trọng thạch rốt cuộc hoàn toàn hạ xuống, đã tới bước này, việc luyện đan cơ hồ đã thành công chín mươi phần trăm. Còn lại chỉ là bước cuối cùng, Ngưng đan.

Bàn tay nắm bình năng lượng ma hạch đã tinh luyện ra trước đó, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn về phía Dược Lão, nhìn thấy Dược Lão thần sắc mỉm cười gật đầu lúc này mới hít nhẹ một hơi, không còn chần chừ, đem năng lượng ma hạch chứa trong bình, nghiêng đổ vào trong Dược đỉnh.

Đoàn chất lỏng năng lượng màu trắng vừa mới tiến vào dược đỉnh liền bị hán không chế bao trùm lấy miếng đan dược đang ở hình dạng cơ bản. Sau đó chậm rãi xoay tròn lên. Mà đồng thời, linh hồn cảm giác lực của Tiêu Viêm cũng vội vàng áp chế độ nóng Tử hỏa, duy trì nhiệt độ ở mức cần thiết rồi duy trì trạng thái này không tăng không giảm, chậm rãi nung đốt

khối đan dược đang được bao bọc bởi năng lượng ma hạch nọ.

Bước ngưng đan cuối cùng giằng co đến gần nửa giờ, năng lượng ma hạch nọ dưới Tử hỏa ổn định nung đốt dần ngấm vào bên trong đan dược, mà lúc này, Tiêu Viêm lại một lần nữa dùng linh hồn lực đột nhiên đem Tử hỏa nén thu lại, nhất thời, Tử hỏa mạnh mẽ bùng lên, chỉ trong giây lát cùng với nhiệt độ điên cuồng tăng lên đem đan dược bao bọc ở trong đó.

Ngọn lửa tím vừa bùng lên lập tức bị thu lại, nhanh chóng bị Tiêu Viêm lần nữa áp chế tại điểm thấp nhất, mà lúc này, theo ngọn lửa tím dần lùi bước, một quả đan dược rất tròn toàn thân như ngọc trắng với quang mang lấp lánh chói mắt xuất hiện ở tại bên trong dược đỉnh.

Nhìn này miếng đan dược như ngọc trắng, Tiêu Viêm không nhịn được nhếch miệng cười, bàn tay khoa một cái, đem đan dược từ trong dược đỉnh hút bay ra, sau đó nhanh chóng từ một bên lấy ra bình ngọc đem bỏ vào.

Bàn tay rời khỏi dược đỉnh, Tử hỏa bên trong cũng là cấp tốc biến mất, một lát sau, khuấy động bên trong dược đỉnh cũng là trở nên an tĩnh dần xuống. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Phe phẩy bình đan dược trong tay, Tiêu Viêm nhẹ ngửi một hơi mùi thuốc phát ra từ miệng bình, không khỏi vẻ mặt say mê, sau một lúc lâu rồi mới quay nhìn Dược Lão tại một bên cười nói:

"Hộ mạch đan thành công!"

"Ừm, không tệ lắm, mặc dù trong quá trình luyện đan có xảy ra một ít sai lầm nhỏ, bất quá biểu hiện của ngươi cũng cực kì khá..." Than thở gật đầu, Dược Lão nhìn thoáng qua dược liệu dùng luyện chế bằng tâm đan trên mặt đất, mỉm cười nói:

"Nghỉ ngơi một chút đi, kế tiếp, ngươi còn cần luyện chế Băng tâm đan, có lần thành công này, Ta nghĩ lần sau ngươi hẳn là sẽ giảm được một ít dược liệu bị phá hủy."

Gật đầu, Tiêu Viêm đem hộ mạch đan cẩn thận cất đi, sau đó lần nữa móc ra viên hồi khí đan nuốt xuống, nhắm lại hai mắt, chậm rãi đợi đầu khí trong cơ thể hồi phục.

Nửa giờ sau, Tiêu Viêm chậm rãi mở ra hai mắt ra, lúc này hắn đã lần nữa hồi phục về tới trạng thái đỉnh cao, nhìn được đỉnh trước mặt, thậm thở ra một hơi, sau đó hai tay vươn ra, việc luyện đan lại lần nữa bắt đầu...

Giống như lời Dược Lão nói, với việc luyện chế Hộ mạch đan thành công trước đó, lần này luyện chế Băng tâm đan lại càng cực kì thuận lợi, trừ bỏ lúc bắt đầu nguyên nhân bởi vì việc khống chế lửa cho dược liệu bất đồng, Tiêu Viêm thoáng có chút trúc trắc, đến một loạt các bước tiếp theo, cơ hồ là giống như mây trôi nước lưu loát, lần luyện đan này, cho dù là có chút khó tính như Dược Lão cũng là cực kì hài lòng, từ đó có thể biết, Tiêu Viêm lần biểu hiện này xuất sắc đến cỡ nào.

Luyện đan từ khi bắt đầu đến giờ đã được hai giờ.

Lúc này trên khuôn mặt Tiêu Viêm có chút ửng oải. Bất quá càng nhiều hơn vẫn là một cỗ hưng phấn cùng vui sướng, bởi vì tại trong tay hắn đang gặt gao nắm hai cái bình ngọc, bên trong bình ngọc trong suốt, chính là hai miếng đan dược mượt mà một trắng một xanh đang nghịch ngợm lăn chạy. Hai miếng đan dược này chính là Hộ Mạch đan cùng Băng Tâm đan, là Tiêu Viêm vì thôn phệ Tử hỏa, mà phải chuẩn bị!

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt ửng oải, Dược Lão nhẹ liếc mắt một cái ra sắc trời đã dần tối bên ngoài, mỉm cười nói:

"Thời gian luyện đan, cùng ta dự tính cũng là không sai biệt nhiều, ban ngày bởi vì mặt trời chói chang, Tử hỏa sẽ có nhất định chút tăng phúc, điều này sẽ làm cho việc người thôn phệ Tử hỏa gia tăng không ít khó khăn. Cho nên, hiện tại thời gian này là thích hợp nhất để thôn phệ Tử hỏa. Như thế nào? Người còn có thể kiên trì không?"

Tiêu Viêm vuốt vuốt huyệt thái dương, cười nói: *"Đương nhiên, bất quá là tinh thần thoáng có điểm ửng oải mà thôi, tiếp tục kiên trì cả đêm, cũng không có vấn đề gì."*

"À, vậy là tốt rồi." Dược Lão cười gật đầu, trầm ngâm nói:

"Người trên người còn lại bao nhiêu Hôi khí đan?"

"Mười tám miếng." Ngón tay sờ vào giới chỉ, Tiêu Viêm trả lời.

"Hẳn là đủ rồi, Chờ sau khi bắt đầu thôn phệ. Vạn nhất nhận thấy đấu khí không cầm cự được thì lập tức dùng, tại khi đối diện loại tình huống như thế, nếu Đấu khí đột nhiên khô kiệt thật không phải là sự tình tốt đẹp gì." Dược Lão ngưng trọng đích nói.

"Ừm." Ngưng trọng gật đầu, Tiêu Viêm tự nhiên không dám đem cái mạng nhỏ của chính mình ra nói giỡn.

"Tốt lắm, hiện tại liền làm đi xem kết quả ra sao. Nói thật ra, ta cũng rất muốn nhìn một chút, xem Tử hỏa này có thể làm cho "Đốt Quyết" tiến hóa được bao nhiêu." Thở ra một hơi, Dược Lão cũng là thoáng có chút chờ đợi nói.

"Dù sao khó có khả năng trực tiếp nhảy đến huyền giai cấp bậc." Đối với chuyện này, Tiêu Viêm nghĩ sơ qua cũng là bản thân tự có chút hiểu rõ, mặc dù nói Tử hỏa uy lực cũng là không tầm thường, nhưng khó đứng đồng cùng "Dị hỏa" so sánh, không thể nghi ngờ là sự cách biệt thật lớn.

"Ta tự nhiên là biết không có thể tăng đến huyền giai cấp bậc, mỗi một bậc công pháp gia tăng đều là một trời cách biệt. Tử hỏa có lẽ có thể làm cho Đốt Quyết cấp bậc công pháp tiến hóa, bất quá muốn tiến hóa giai cấp. Không thể!" Đảo cặp mắt trắng dã, Dược Lão cười mắng.

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm không thềm nhắc đến nữa, ngồi xếp bằng nhắm mắt, ổn định tinh thần tĩnh tọa, sau một lát, đôi mắt đột nhiên mở ra, tinh quang xẹt qua trong đôi mắt đen nhánh, đợi sau khi tinh quang tan biến trong mắt, Tiêu Viêm quay đầu đi nhìn về phía Dược Lão.

"Ừm, cũng đến lúc bắt đầu." Thấy Tiêu Viêm Hướng nhìn lại, Dược Lão mỉm cười nhẹ gật đầu.

Cần trọng gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua trên hai cái bình ngọc nhỏ đang đặt trước mặt, sau đó lần nữa nhắm đôi mắt lại, tâm thần chậm rãi chìm vào trong cơ thể.

Tại trong tâm thần, xoáy tụ khí nơi tiểu phúc dưới sự khống chế đột nhiên bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao, mà theo tốc độ xoay dần tăng lên, ngọn lửa tím bên trong xoáy tụ khí, dĩ nhiên là cả một đám làn lượt đều bị ném ra ngoài.

Bị tống ra ngoài, Tử hỏa tựa hồ còn có chút sững người, mấy ngày trước còn đang là đồng bọn cùng nhau hợp tác, như thế nào tự nhiên đem chính mình xua đuổi ra ngoài?

Tử hỏa xoay quanh bên ngoài xoáy tụ, đem tất cả ngọn lửa tím bị vớt ra hấp thu cùng nhau gom lại, cuối cùng hóa thành một đoàn kịch liệt Tử hỏa.

Ngay khi Tử hỏa không hề ý thức chuẩn bị đánh sâu vào xoáy tụ khí, phô thiên cái địa đầu khí màu vàng nhạt dừng mạnh từ bên trong xoáy tụ khí lũ lượt tuôn ra, đem Tử hỏa vây quanh trong đó, sau đó lại dưới khống chế của tâm thần Tiêu Viêm lôi kéo chúng nó, bắt đầu theo vận hành kinh mạch của Đốt Quyết mà lưu chuyển.

Tại lúc đầu khí bao vây lấy Tử hỏa, Tử hỏa đó là đã nhận ra nguy cơ, lập tức bắt đầu phản nộ đánh sâu vào vách đầu khí năng lượng chung quanh, mỗi một lần chúng nó đánh sâu vào đều gần như đem một tảng lớn đầu khí năng lượng đốt thành hư vô, nhưng cũng là Đầu khí tại bên trong xoáy tụ khí đang cuộn cuộn không ngừng chuyển vận ra, vô luận Tử hỏa đốt cháy như thế nào, đều trốn không thoát bị Đầu khí phong tỏa.

Lúc Tiêu Viêm dùng đầu khí vây quanh Tử hỏa, Hắc cũng là hoàn toàn mất đi lực khống chế đối với Tử hỏa, bất quá lúc này Hắc cũng không quan tâm, toàn bộ tinh thần chăm chú khống chế đầu khí đem Tử hỏa lôi kéo thành lưới lửa cực kì nhỏ và dài, sau đó bay nhanh chui vào trong lộ tuyến kinh mạch theo tu luyện của "*Đốt Quyết*".

Đầu khí bao vây lấy Tử hỏa, đặc biệt vừa mới tiến vào bên trong kinh mạch, Tiêu Viêm cả người đó là nhất thời run mạnh lên, trên trán, rậm rạp mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, cuối cùng giống như mảng nước theo khuôn mặt Tiêu Viêm một đường rơi xuống, giống như tiếng nước nhỏ giọt tí tách trên nền núi đá.

Tiêu Viêm cắn chặt hàm răng, kinh mạch trong cơ thể liên tiếp co quắp truyền ra cái đau nhức, cơ hồ làm cho mặt của hắn căng lên có chút vặn vẹo, hắn không nghĩ tới, cho dù là có thêm đầu khí làm sơ bộ phòng hộ, ngọn lửa tím vẫn như cũ làm ra đau đớn mãnh liệt đến như vậy.

"Ăn vào Hộ mạch đan!"

Tại lúc Tiêu Viêm đang cắn răng cố thừa nhận, tiếng quát nhẹ của Dược

Lão đột ngột vang lên bên tai.

Nghe tiếng quát, bàn tay Tiêu Viêm không chút do dự cầm lên bình ngọc nhỏ trước mặt, sau đó nghiêng đổ đem miếng đan dược trắng như ngọc ra, một hơi cho vào trong miệng.

Hộ mạch đan vừa vào khỏi miệng liền hóa thành một cỗ ôn nhuận như dòng nước mát. Từ chỗ yết hầu bay nhanh tiến vào, sau đó xuyên qua trong cơ thể, cuối cùng tại không chế của tâm thần Tiêu, nhanh chóng đem kinh mạch viên phải trải qua theo tu luyện Đốt Quyết toàn bộ bao lên thêm một tầng tạo thành màng năng lượng nhàn nhạt màu trắng.

Mặc dù tầng năng lượng màu trắng này chỉ là một màng cực mỏng, bất quá nó thật sự mang đến hiệu quả. Cũng là hiệu quả cực kì đích rõ rệt, tại không lâu sau khi nuốt vào Hộ mạch đan, Tiêu Viêm cơ thể đang căng ra, đó là chậm rãi hồi phục trở lại, khuôn mặt vắn vẹo cũng là từ từ hồi phục bình thường, mặc dù trong kinh mạch thỉnh thoảng vẫn còn truyền ra một ít cảm giác nóng rục đau nhức, bất quá trong phạm vi này Tiêu Viêm đã có thể tại chịu được.

Từ từ giảm bớt đau nhức, làm cho Tiêu Viêm trong lòng thở phào một hơi. Hẳn rất khó tưởng tượng, nếu như không có hộ mạch đan này tương trợ, kinh mạch trong cơ thể hẳn sau này còn có thể hay không tiếp tục hấp thu dung nạp đầu khí? Sợ rằng chờ đến khi đem Tử hỏa hoàn toàn thông qua kinh mạch, chính mình cũng sẽ chính thức biến thành phế nhân a?

"Quả nhiên đúng là nhà có người giữ nhà, như có bảo khố." (DG: thành ngữ, ta dịch tạm)

Trong lòng may mắn nói thầm một tiếng, địa vị Dược Lão tại trong lòng Tiêu Viêm lúc này cơ hồ gia tăng vô hạn.

Có hộ mạch đan tương trợ, Tiêu Viêm cũng là thoải mái hơn rất nhiều, mặc dù Đầu khí bị Tử hỏa đốt cháy tiêu hao đến cực nhanh, bất quá Tiêu Viêm không gián đoạn nuốt vào Hồi khí đan trợ lực thêm, song phương thật ra miễn cưỡng tạm cân bằng xuống.

Trong cơ thể hết thấy đều ở trong không khí tiến hành khẩn trương, mặc dù cho tới bây giờ, Tiêu Viêm cũng không có phát hiện ra nơi nào có cái gì sai lầm, bất quá trong lòng hẳn vẫn như cũ cẩn thận, bởi vì Dược Lão từng

nói qua, lúc thôn phệ, trừ bỏ kinh mạch bị thiêu đốt chỉ là nguy hiểm ở mặt ngoài, trong Tử hỏa còn ẩn chứa tính ý cuồng bạo có thể từ từ ăn mòn tâm linh. Khiến cho bản thân mất khống chế.

Trong lòng nhớ kỹ lời Dược Lão nói, cho nên Tiêu Viêm tâm thần nghiêm thủ cẩn thận, không dám để xảy ra một điểm sai lầm nào.

Sau khi Tiêu Viêm dùng đấu khí bao vây lấy Tử hỏa vận chuyển đến gần một nửa kinh mạch theo tu luyện "*Đốt Quyết*", Tiêu Viêm sắc mặt rất cuộc từ từ ngưng trọng lên, bởi vì hắn có thể mơ hồ cảm giác được, theo thôn phệ dần tăng lên, một tia sốt ruột mơ hồ từ từ đặt lên trên tâm thần.

Nhận thấy được chính mình tâm thần nhất thời biến hóa, Tiêu Viêm trong lòng rung mình. không cần Dược Lão nhắc nhở đã đem băng tâm đan trước mặt lấy ra, sau đó bỏ vào trong miệng.

Băng tâm đan hòa tan vào trong cơ thể. Một cỗ lạnh lẽo cảm giác lạnh buốt đến thấu xương, từ chỗ yết hầu tràn ngập xuống, luồng cảm giác lạnh lẽo theo cảm nhận của tâm thần nhẹ nhàng đánh một cái lên tâm, tia kích động đang run động từ từ tấn công lên, cũng là giống như bông tuyết thông thường gặp phải ngọn lửa mạnh, nhanh chóng bị hòa tan biến mất.

Có băng tâm đan hộ vệ tâm thần, Tiêu Viêm rất cuộc không còn e ngại tâm linh không giữ được, lập tức toàn lực sử dụng đấu khí bao vây lấy Tử hỏa, điên cuồng mà vận chuyển trong kinh mạch.

Tử hỏa bị Đấu khí bao vây trong kinh mạch theo Tu luyện của "*Đốt Quyết mà vận chuyển*", Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện, một phần Đấu khí cùng Tử hỏa đang chạy dẫn đầu, tự nhiên bắt đầu quỹ dị dung hợp lại!

Không, nói cũng không phải là đang dung hợp, mà phải nói là, Tử hỏa đang bị "*Đốt Quyết*" Địa đấu khí từng bước thôn tính!

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm trong lòng vừa mừng vừa sợ, xem như vận tình trạng, hắn có thể chính thức khẳng định một điểm, cái gọi là "*Đốt Quyết*" Công pháp đích xác đã xác thực được có khả năng tiến hóa!

Tại lúc Đấu khí màu vàng nhạt đang cùng Tử hỏa tranh nhau muốn thông qua tuyến kinh mạch cuối cùng trong "*Đốt Quyết*" tu luyện, hai cái cơ hồ đã hoàn toàn hòa hợp thành một thể, vốn Đấu khí màu vàng nhạt lúc này dĩ

nhiên hoàn toàn chuyển biến thành màu tím nhạt, hơn nữa tại trên mặt ngoài của đầu khí tím nhạt, vẫn bốc lên ngọn lửa tím nhạt, bất quá lúc này Tử hỏa đã không còn lần nữa tạo thành bất cứ cái gì tổn thương cho kinh mạch!

Nhìn màu sắc Đầu khí hoàn toàn chuyển biến, Tiêu Viêm trong lòng tràn ngập mừng như điên, bắt đầu cố gắng chỉ huy Đầu khí vận chuyển cho đến cùng.

Tốc độ vận chuyển đầu khí càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát, Đầu khí đã chuyển biến màu sắc rốt cuộc cuối cùng cũng chạy xong một vòng kinh mạch, chúng nó tại trong cơ thể hoàn thành một tuyến tuần hoàn hoàn mỹ, lần thứ hai quay trở về tiểu phúc.

Sau khi ra khỏi kinh mạch, Đầu khí màu tím nhạt trực tiếp cuộn cuộn không ngừng một đầu vọt vào bên trong xoáy tụ khí màu vàng nhạt đang không ngừng xoay tròn.

Theo việc thôn tính càng ngày càng nhiều ngọn lửa tím, đầu khí từ trong kinh mạch sau khi chiến thắng không ngừng quay trở về, màu sắc xoáy tụ khí cũng là bắt đầu chậm chậm từ màu vàng nhạt chuyển biến thành màu tím nhạt.

Đến cuối cùng một luồng đầu khí màu tím từ trong kinh mạch chui ra, sau đó xoáy tụ khí cơ hồ hoàn toàn chuyển hóa thành màu tím nhạt.

Ngay chỗ Tiểu phúc, xoáy tụ khí đang xoay tròn chợt đình chỉ, sau đó an tĩnh đứng im lại.

Cùng lúc đó, trong sơn động, hai tròng mắt Tiêu Viêm đang đóng chặt chợt mở, một trận tia sáng màu tím chói mắt cơ hồ gần giống như thực chất bình thường từ trong mắt bắn ra ngoài nửa tấc, một lát sau, tử mang biến mất, Tiêu Viêm chậm rãi quay đầu lại, nhìn Dược Lão, ngậy ngốc nhếch miệng cười:

"Thành công?"

"Thành công!"

Dược Lão trầm trọng thở dài một hơi, mỉm cười gật đầu, hẳn đã có thể

cảm giác được, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm so với lúc trước cơ hồ hùng hồn mạnh hơn gần vài lần.

Nhìn thấy Dược Lão gật đầu xác định, Tiêu Viêm trong lòng mừng như điên, khóe miệng như muốn vỡ ra, vừa muốn phóng tâm cười lên thoải mái, nhưng lúc này sắc mặt biến đổi dữ dội, bởi vì hắn đột nhiên nhận thấy được, năng lượng trong thiên địa đột nhiên nhắm chính mình liều mạng vọt tới.

"*Sư phụ? Chuyện gì xảy ra??*" Quay đầu lại, Tiêu Viêm có chút hoảng sợ hỏi.

Thình lình xảy ra đích biến cố, đồng dạng là làm cho Dược Lão có chút kinh ngạc nhíu mày, sau đó lắc mình đi tới trước người Tiêu Viêm, bàn tay sờ nắn thân thể của hắn, trong nháy mắt sau, trên khuôn mặt già nua dâng lên nét cười.

"*Quả nhiên là chuyện tốt không đến thì thôi, một khi đến thì là liên tục, chúc mừng ngươi đột phá đấu giả, rốt cuộc trở thành đấu sư!*"

-----oOo-----

Chương 159: Tấn Cấp đấu sư!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Không lẽ đột phá?*"

Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn Dược Lão, Tinh thần một lát sau mới từ trong những lời này hồi phục lại, có chút không thể tin mừng như điên nói.

"*Ừm.*"

Cảm ứng được chung quanh năng lượng trong thiên địa cấp tốc lưu động, Dược Lão mỉm cười nói:

"*Chuẩn bị đột phá đi, đây là cơ duyên của ngươi, vạn lần không thể bỏ qua, nếu không lần sau muốn đột phá không biết sẽ phải chờ tới lúc nào.*"

Kích động gập đầu, Tiêu Viêm căn bản còn không kịp so sánh đo lường chính mình công pháp sau khi tiến hóa đến tột cùng là loại cấp bậc nào, liền vội vàng lần nữa ngồi xếp bằng xuống, Hai tay bắt lại thành kết ấn tu luyện, sau đó đem tâm thần chìm vào trong cơ thể.

Theo Tiêu Viêm tiến vào tu luyện trạng thái, Năng lượng lưu động chung quanh trong thiên địa cũng là càng lúc càng mạnh, tới cuối cùng, Tiêu Viêm thân thể cơ hồ biến thành như hắc động, cuộn cuộn không ngừng điên cuồng hấp thu năng lượng thiên địa đang mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể.

Tâm thần chìm vào trong cơ thể, tâm thần Tiêu Viêm vội vàng bắt đầu dẫn đạo năng lượng thiên địa từ trong lỗ chân lông quanh thân tiến vào tới, năng lượng này mặc dù số lượng khổng lồ, bất quá trong đó ẩn chứa quá nhiều chất hỗn tạp, phải trải qua luyện hóa trong kinh mạch cùng tinh luyện, mới có thể đem hấp thu hoàn toàn, nói cách khác, đây cũng là một kẻ phá bình không tốt, nói không chừng còn có thể lây dính đến đầu khí tự thân khổ cực tu luyện được.

Song mặc dù Tiêu Viêm đã rất liều mạng không chể đợc phô thiên cái địa năng lượng đang đến này, bất quá lại là thủy chung khó có thể chính thức đem áp chế hoàn toàn, dù sao, xét quy mô năng lượng này, thật sự là quá mức kinh khủng.

Hết thủydần rơi vào ngõ cụt, dưới sự bất đắc dĩ, Tiêu Viêm đành phải trước hết không chế một bộ phận nhỏ, phần năng lượng khác thì chỉ có thể trước hết tùy ý chúng nó tại trong cơ thể lung tung di chuyển, cũng may một ít bộ vị yếu hại đều đã được Tiêu Viêm chu đáo phòng vệ xong, cho nên chúng nó lung tung di động mặc dù sẽ mang đến một ít đau đớn cho Tiêu Viêm, nhưng tạm thời còn chưa tạo thành quá lớn thương tổn.

Dưới sự hết lòng dẫn đạo của Tiêu Viêm, một bộ phận năng lượng thiên địa tiến mạnh vào trong cơ thể, sau khi vận chuyển một vòng trong kinh mạch, rốt cuộc thì hoàn toàn bị luyện hóa thành năng lượng Đẩu khí tinh thuần, cuối cùng bị Tiêu Viêm rót vào bên trong xoáy tụ khí màu tím nhạt.

Theo cơn sóng đẩu khí hùng hồn rót vào, giống như là ném một khối cự thạch vào trong hồ nước đang tĩnh lặng. bắn tung tóe nổi lên bọt sóng thật lớn.

Chỉ thấy xoáy tụ khí nọ lúc trước vốn đang nhàn nhã xoay tròn. Theo một cơn sóng Đẩu khí năng lượng đổ vào. Trong giây lát tốc độ xoay tròn tăng cao lên. Mà theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng kinh khủng. Một cỗ hấp lực hung mãnh tự bên trong đó mạnh mẽ xuất ra. Giờ phút này. Tiêu Viêm có chút hoảng sợ phát hiện. Chính mình tâm thần dĩ nhiên đã không còn có thể tái không chế lượng năng lượng thiên địa đang đi vào cơ thể.

Đã không còn sự áp chế của tâm thần Tiêu Viêm. Các phần năng lượng thiên địa đang Trải ra trong Tiêu Viêm trong cơ thể địa cùng với từ ngoại giới chính cuộn cuộn không ngừng dũng mãnh tiến vào. Đều là tập trung tại xoáy tụ khí đang hút xé bên dưới. Bắt đầu như thế tiến hành điên cuồng mà đổ vào.

Ngoại giới bên trong sơn động. Theo tốc độ xoay tròn của xoáy tụ khí trong cơ thể Tiêu Viêm cao lên. Hấp lực phát ra từ thân thể hắn cũng là càng ngày càng kinh khủng. Tới cuối cùng, năng lượng pha tạp trong thiên địa mấy trượng xung quanh thân Tiêu Viêm. Không thể ngờ giống như là hình thành một cái lồng năng lượng bề mặt lộng lẫy cực kì đẹp mắt.

Dược Lão trôi nổi tại giữa không trung. Nhìn cục diện Tiêu Viêm đang làm ra. Khẽ cau mày: "*Tiểu gia hỏa này đang làm cái gì thế? Năng lượng pha tạp như thế mà cũng dám trực tiếp thu vào trong xoáy tụ khí?*"

Nhú chặt lông mày. Dược Lão chậm rãi thở ra một hơi. Đè xuống một nét lo âu thoáng hiện trong lòng. Lặng lặng nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm. Trong lòng lại là chuẩn bị tùy thời ra tay cứu giúp. Bởi vì xem tình trạng hiện tại. Tiêu Viêm hẳn là kiên trì không được bao lâu.

Ở bên ngoài Dược Lão có chút nghi hoặc cùng lo âu. Cùng lúc Tiêu Viêm đang nhắm chặt mắt suy nghĩ, trong lòng đồng dạng cũng là có chút kinh hoảng lên. Bởi vì hắn phát hiện. Theo năng lượng ngoại giới điên cuồng mạnh mẽ tiến vào, bởi vì cơ bản không có không chế của tâm thần. Chính mình kinh mạch dĩ nhiên đã mơ hồ xuất hiện cảm giác căng lên đau nhức. Nếu là vẫn như vậy điên cuồng hấp thu thêm nữa. Sợ rằng kinh mạch khó thoát nguy cơ trướng lên nứt ra.

"Khốn khiếp. Dừng lại Cho ta a!"

Không có một chút lực nào để ngăn trở, Tiêu Viêm chỉ có thể dùng tâm thần không ngừng đối với xoáy tụ khí màu tím rít gào đang xoay tròn với

tốc độ cao hét lên.

Không biết hét có hay không chút tác dụng, xoáy tụ khí nọ đang xoay tròn với tốc độ cao đột nhiên hơi hơi bị kiềm hãm chậm lại, bất quá còn không chờ Tiêu Viêm kịp vui mừng lẫn sợ hãi, xoáy tụ khí lần nữa càng lấy tốc độ thêm hung mãnh điên cuồng xoay tròn.

"Ta..xx%#@.#...!" Nhìn thấy hành động của xoáy tụ khí như vậy, Tiêu Viêm tức giận đến trực tiếp mở mồm mắng to, song tiếng mắng vừa xuất ra. Hắn lại là đột nhiên phát hiện. Mặt ngoài xoáy tụ khí màu tím, theo việc nó xoay tròn với tốc độ cao bắt đầu từ từ lượn lờ xuất ra một tầng Lửa màu tím.

Xoáy tụ khí đích tốc độ càng lúc càng nhanh, ngọn lửa tím cũng là càng ngày càng đậm, mà lúc này, năng lượng thiên địa từ vị trí rải rác khắp các nơi trong thân thể, rút cuộc thì lung tung xuyên qua một ít kinh mạch rồi vọt tới vị trí tiểu phúc, sau đó phô thiên cái địa nhằm xoáy tụ khí dừng mãnh lao tới.

Tâm thần ngây ra nhìn chăm chú vào đám năng lượng thiên địa mãnh liệt này, Tiêu Viêm tại trong lòng kêu rên một tiếng, nếu là để đám năng lượng tràn ngập hỗn tạp này vọt vào xoáy tụ khí bên trong, thì có lẽ bao nhiêu Đáu khí chính mình tốn công gian khổ tu luyện được cho đến giờ, đó là toàn bộ bị hủy a!

Tại lúc tâm thần Tiêu Viêm tuyệt vọng nhìn năng lượng thiên địa mãnh liệt mà đến, rút cuộc thì bắt đầu tiếp xúc đến xoáy tụ khí, bất quá, ngay chúng nó nhiễm dính đến Tử hỏa lúc, dị biến tức thời xảy ra!

Chỉ thấy Tử hỏa vốn đang bình ổn, nhưng giờ phút này lại giống như thể là bị khiêu khích tôn nghiêm, giận dữ bùng nổ, Tử Hỏa dựng đứng lên đến gần nửa thước, đoàn năng lượng thiên địa đang chen chúc đến sau khi tiếp xúc đến Tử hỏa, hình thể khổng lồ cấp tốc bị thu nhỏ giảm đi, chỉ là trong nháy mắt thời gian, một đám năng lượng thiên địa khổng lồ, không ngờ đó là bị Tử hỏa nung đốt thành một giọt, một giọt chất lỏng năng lượng kích cỡ chỉ như cái móng tay.

Tử hỏa sau khi đem đám tạp chất năng lượng bên trong thiêu luyện xong, tự nhiên giống như có linh tính, tránh bỏ qua cho một giọt lại một giọt chất lỏng năng lượng tinh thuần, tùy ý chúng nó thẳng tắp tiến công vào trong

xoáy tụ khí.

Chất lỏng năng lượng phóng ra cấp tốc tiến vào trong xoáy tụ khí màu tím đang xoay tròn, nhất thời tạo nên từng vòng năng lượng rung động, tại Tiêu Viêm tâm thần nhìn kỹ, hắn đột nhiên phát hiện, cứ theo một giọt lại một giọt chất lỏng năng lượng gia nhập, thể tích xoáy tụ khí màu tím, không ngờ lại là quý dị chậm rãi nhỏ đi.

Xoáy tụ khí màu tím thể tích càng ngày càng nhỏ, bất quá Tiêu Viêm cũng chưa quá mức lo lắng, bởi vì hắn đồng dạng có thể nhận thấy được, mặc dù xoáy tụ khí thể tích hiện tại nhỏ đi, nhưng đầu khí ẩn chứa bên trong xoáy tụ khí lại là càng ngày càng đậm.....

Cảm nhận được đầu khí trong xoáy tụ khí càng ngày càng đậm, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi buông được tâm tình đang hoảng sợ xuống, an tĩnh theo dõi cử động của xoáy tụ khí.

Sau khi đợt sóng năng lượng thiên địa đầu tiên bị ngọn lửa tím luyện hóa, năng lượng thiên địa còn lại không chỉ vì vậy mà tiêu tán, ngược lại bởi vì xoáy tụ khí phóng thích ra cuồng bạo hấp lực, từng cỗ loang lỗ năng lượng thiên địa cơ hồ như đang tưới nước dội xuống, hung tợn nhắm hướng bên trong cơ thể Tiêu Viêm mà mạnh mẽ tiến đến.

Đối diện với đám năng lượng tựa hồ vĩnh viễn không ngừng tiến vào, xoáy tụ khí màu tím càng lại là trực tiếp mở rộng ôm hết vào trong lòng, ai đến cũng không cự tuyệt, bất quá chỉ cần tiến đến vào phạm vi công kích của ngọn lửa tím, mặc kệ là bất cứ cái gì năng lượng, đều sẽ bị ngọn lửa tím hung mãnh luyện hóa thành một giọt lại một giọt chất lỏng năng lượng tinh thuần, cuối cùng trong cơ thể Tiêu Viêm giống như là đang có một cơn mưa nhỏ, cuộn cuộn không ngừng tích tụ tưới vào trong xoáy tụ khí.

Mà có chất lỏng năng lượng cực kì tinh thuần duy trì, xoáy tụ khí bên trong phóng xuất ra hấp lực, từng đợt một, đợt sau lại mạnh hơn trước, cho dù là Dược Lão khi quan sát bên ngoài, cũng đối với loại hấp lực cuồng bạo này mà hơi hơi động dung lên.

Dưới tình trạng năng lượng thiên địa giống đích tưới rửa, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện, kinh mạch trong cơ thể cùng với bộ xương, cũng đang ở trong loại này tấy lễ mà trở nên càng thêm cứng cõi rộng mạnh mẽ thêm.

Chuyện đã tới rồi cái tình trạng này, Tiêu Viêm cơ hồ đã không còn giữ tới nửa điểm thủ, hết thấy gì đó, đều toàn bộ là để cho xoáy tụ khí màu tím tụ điều khiển, bất quá cũng may, cái tên cổ quái này, cũng không có chính thức lung tung hạt làm bậy, nếu không Tiêu Viêm thật đúng là chính mình tự chuốc lấy họa.

Tâm thần bồi hồi tại trong cơ thể, Tiêu Viêm có thể rõ ràng cảm giác được, thân thể chính mình, chính từ ở lúc này cùng với liên tiếp không ngừng năng lượng thiên địa gột rửa bên trong mà trở nên cứng cõi dần lên, tình trạng.. gần như thăng hoa này phóng ra nhiều khoái cảm, cơ hồ làm cho Tiêu Viêm thoải mái đến phát ra tiếng.

Trong sơn động, Dược Lão nhìn Tiêu Viêm một hơi lộ ra ý cười cộng thêm vài phần sung sướng thoải mái trên khuôn mặt, thì rốt cuộc cũng chậm rãi thở dài một hơi, cười lắc đầu, xem tình huống, tựa hồ tiểu gia hỏa này trong cơ thể xuất hiện một ít nhân tố khác không biết khá thần kỳ, nếu không, hẳn cũng sẽ không lộ ra thần sắc dâm đãng như vậy.

Đương nhiên, hiện tại Tiêu Viêm tự nhiên không biết về mặt chính mình đang thu khoái tại trong lòng Dược Lão đã biến thành cái dạng dâm đãng, bởi vì hắn hiện tại tâm thần cơ hồ đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi xoáy tụ khí màu tím đang xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Sau khi hấp thu tích tụ không biết đã bao nhiêu tinh thuần chất lỏng năng lượng sau, hiện tại xoáy tụ khí màu tím, đã to ở mức lòng bàn tay Tiêu Viêm cũng không thể cầm trọn, song ngọn lửa màu tím bao trùm biểu hiện ra bên ngoài, lại là càng ngày càng đậm, không thấy chút nào dấu hiệu yếu bớt.

Tại tâm thần Tiêu Viêm cẩn thận nhìn kỹ, Tiêu Viêm có thể mơ hồ phát hiện, xoáy tụ khí nọ bên trong, tựa hồ mơ hồ xuất hiện một ít chất lỏng dạng gì đó.

Tại tiếp tục tham lam đích hấp thu được một hồi lâu sau, xoáy tụ khí màu tím đang xoay tròn với tốc độ cao đột nhiên ngừng lại, đình trệ chỉ trong nháy mắt sau đó bắt đầu lấy nghịch xoay tròn nhanh lên.

Nhìn này đột nhiên xoáy tụ khí chuyển hướng xoay tròn, Tiêu Viêm ngoài ngạc nhiên ra, cũng chỉ có thể tại trong lòng cầu khẩn nó ngàn vạn lần

không nên làm gì xằng bậy.

Có lẽ là nghe được Tiêu Viêm cầu khẩn, xoáy tụ khí màu tím đang nghịch hướng xoay tròn vẫn chưa mang đến cái gì lực phá hoại, bất quá chất lỏng tinh thuần năng lượng đang vốn là muốn hướng vào bên trong xoáy tụ khí tích tụ, lại là bị lực lượng nghịch chuyển bắn văng ra bốn phương tám hướng.

Chất lỏng năng lượng này bị xoáy tụ khí màu tím cơ hồ ném đi, bắn ra bốn phía khắp toàn thân, mỗi một bộ vị, mà sau khi chất lỏng năng lượng tiêm nhiễm dính đến kinh mạch, xương cốt hay huyết nhục, Tiêu Viêm liền phát hiện, chất lỏng năng lượng này, tự nhiên đang chậm rãi dung nhập vào bên trong!

"Vù..."

Tâm thần như thả nhẹ ra một hơi không khí không tồn tại, Tiêu Viêm trong lòng nảy lên từng đợt mừng như điên, hẳn đã cảm giác được, theo dòng chất lỏng năng lượng xâm nhập này, mỗi một phần xương cốt, máu thịt của hắn đều cơ hồ là giống như đang lột xác, từ từ tràn ngập lực lượng.

Xoáy tụ khí liên tục xoay ngược chiều bắn ra, giằng co hơn mười phút đồng hồ rồi mới chậm rãi đình chỉ, mà theo xoáy tụ khí xoay tròn từ từ đình chỉ, hấp lực cuồng mãnh từ trong cơ thể Tiêu Viêm, cũng là bắt đầu yếu bớt dần cho đến biến mất.

Chỉ chốc lát sau khi lực hút biến mất, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trong sơn động đột nhiên hai tròng mắt mở ra, chỉ một thoáng, quần áo trên người và mái tóc màu đen sau lưng không gió tự lay động, một cỗ khí thế hùng hãn từ trong cơ thể thức tỉnh phát ra, so với hắn tại mấy giờ trước đó thì mạnh mẽ hơn vài lần!

Cảm nhận được khí thế phát ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm, Dược Lão mỉm cười, cười dài nói:

"Chúc mừng ngươi, bắt đầu từ hôm nay, ngươi đã chính thức là một gã Đấu sư!"

-----oOo-----

Chương 160: Chênh Lệch giữa Đấu Sư Và Đấu Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quần áo trên thân thể nổi lên bông bênh, duy trì sau một lát, rồi mới chậm rãi lại áp vào người Tiêu Viêm, đem một hơi trọc khí từ trong cơ thể thở mạnh ra, Tiêu Viêm đứng dậy, quay đầu nhìn Dược Lão một bên đang cười híp mắt, cũng là nhếch miệng cười, trên khuôn mặt ý mừng khó có thể che giấu, đã một năm thời gian, hẳn rồi cuộc từ đấu giả, tấn chức chính thức trở thành một gã đấu sư, trong đó tự nhiên không biết đã tốn bao nhiêu mồ hôi cùng cố gắng, mới rồi có thể có hôm nay "*phá kén*" thành công.

Trở thành Đấu sư, cũng là đại biểu cho Tiêu Viêm thoát ly cấp bậc đại chúng, mặc dù loại này đấu sư cấp bậc ở trên đại lục vẫn như cũ chỉ có thể tính là giai tầng ở dưới cùng, bất quá so với tầng lớp Đấu giả mà nói, lại là không thể nghi ngờ mạnh hơn, tốt hơn rất nhiều, hơn nữa trọng yếu nhất là Tiêu Viêm lúc này vẫn còn trẻ, còn có rất nhiều thời gian để phấn đấu!

Nắm tay nắm chặt lại, một cỗ cảm giác trước nay chưa từng có, sung túc lực lượng, chảy xuôi tại mỗi một bộ vị trên thân thể, bản thân thẳng đến hôm nay bước vào Đấu sư giai tầng, Tiêu Viêm mới hiểu được, Đấu giả cùng Đấu sư chênh lệch trong đó đến tột cùng thật lớn có bao nhiêu cách biệt, nhớ tới ngày đó cùng Mục Xà chiến đấu, Tiêu Viêm lúc này trong lòng không khỏi dâng lên có chút may mắn, lúc đầu nếu không phải có Dược Lão đã dạy cho địa giai đấu kỹ, vòng đi quanh lại là chính mình dù có cố như thế nào, cũng tuyệt đối khó có thể đánh bại Mục Xà, càng khỏi nói là đem đánh chết. Nguồn truyện:

Đứng ở tại chỗ, Tiêu Viêm đột nhiên đưa tay phải ra, sau đó mạnh mẽ nắm chặt, nhất thời, đấu khí Màu Tím đột nhiên hiện lên tại bên ngoài thân thể, Đấu khí sau khi hiện lên đột nhiên lần nữa thu liễm, trong nháy mắt sau, tự nhiên là chậm rãi áp vào sát bên ngoài quần áo Tiêu Viêm, giống như là hình thành một tầng Đấu khí phòng ngự, mà nguyên nhân có lẽ là bởi vì Tiêu Viêm thôn phệ Tử hỏa, ở trên kiện Đấu khí phòng ngự này, còn có thể dùng mắt thường mơ hồ nhìn thấy một chút Tử hỏa đang bốc lên trên mặt.

Kỹ năng đấu khí, chính là chiêu bài của Đấu sư cường giả, đồng thời cũng

là kỹ năng thực dụng nhất, nhớ lại thời điểm chiến đấu cùng Mục Xà, Tiêu Viêm đã kiến thức qua tác dụng thật lớn của nó, trước kia Tiêu Viêm mặc dù cũng có thể triệu hồi ra Đấu khí sa y, bất quá cũng chỉ có thể cục bộ bao trùm một phần thân thể, muốn làm giống như lúc này vậy hoàn toàn bao trùm, lại là có chút khó có khả năng.

Hơn nữa, trước kia Tiêu Viêm viện triệu hồi ra tới đấu khí Sa y, đại loại đối với tốc độ, phòng ngự hay công kích hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng tăng phúc, chỉ có sau khi trở thành một gã đấu sư, sa y được triệu hồi ra mới sở hữu loại này tác dụng, làm cho mỗi một vị đấu giả đều thêm thường vạn phần chính là công năng phụ trợ chiến đấu.

Nhìn sa y trên người có chút uy vũ xinh đẹp với ngọn lửa màu tím, Tiêu Viêm vẻ mặt mừng rỡ, mạnh mẽ như xé gió rất nhanh đánh ra vài quyền, trải qua được năng lượng thiên địa lúc trước tẩy rửa cường hóa, lúc này chính Hấn, chỉ cần bằng vào lực lượng cơ thể, dĩ nhiên liền có thể khiến cho nắm tay xuất ra mang theo tiếng xé gió bén nhọn.

Nhìn Tiêu Viêm đang hưng phấn không ngừng thử thăm dò lực lượng của Đấu sư, Dược Lão cười lắc đầu. Đợi đến sau khi hấn từ từ bình tĩnh trở lại, mới tạm hỏi:

"Nhìn xem một chút Đốt Quyết có hay không tiến hóa? Là cái gì cấp bậc? Trung cấp hay là cao cấp?"

Âm thanh hỏi của Dược Lão, làm cho Tiêu Viêm cấp tốc đình chỉ nắm tay đang quơ đánh xuống. Gật đầu, sau đó lần nữa chậm rãi nhắm đôi mắt lại, tâm thần lại chìm vào trong cơ thể.

Tâm thần chìm tiến vào trong cơ thể, nhanh chóng đến vùng Tiểu phúc nơi Đan điền, lúc này, vốn tại nơi này là cực đại xoáy tụ khí màu vàng nhạt, giờ đã hoàn toàn bị chuyển hóa thành một cái xoáy tụ khí màu tím chỉ to khoảng lòng bàn tay Tiêu Viêm, tâm thần khẽ đảo qua trong xoáy tụ khí màu tím nho nhỏ này, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện. Tại bên trong xoáy tụ khí, chính là đang có hơn mười giọt chất lỏng thật nhỏ màu tím chậm rãi lưu chuyển, chất lỏng màu tím này di động tại bên trong xoáy tụ khí đang xoay, tựa như mấy con cá nhỏ trong hồ nước thông thường.

Tâm thần tò mò đích xâm nhập vào xoáy tụ khí màu tím, sau đó lặng lẽ bao vây lấy một giọt chất lỏng nho nhỏ màu tím, thoáng cảm ứng một lúc

sau, Tiêu Viêm trong lòng từ từ thoáng hiện lên một nét mừng như điên, hấn phát hiện, bên trong giọt chất lỏng thật nhỏ màu tím này, không ngờ ẩn chứa tràn đầy năng lượng cực kì hùng hồn.

Phát hiện ảo diệu này của chất lỏng màu tím. trong lòng Tiêu Viêm. Đối với thật lớn chênh lệch giữa Đấu sư cùng Đấu giả trong lúc này lại tinh tường hiểu rõ thêm một ít. Lập tức phát sinh một tiếng cảm thán.

Xoáy tụ khí của cấp bậc Đấu giả. Tự giống như là một cái khí cầu. Mà đấu khí giống như loại không khí bình thường chứa đựng ở bên trong. Cái dạng khí cầu này. Bản thân nó có điểm giới hạn. Một khi bên trong đã tới tình trạng tràn ngập Đấu khí, liền không có khả năng dung nạp thêm dư thừa Đấu khí nữa. Nếu như càng muốn cường hoành cố nhét thêm vào. Xoáy tụ khí, sẽ giống như khí cầu bình thường bị trương khí mà phá hủy. Bùm... một tiếng rồi nổ mạnh ra.

Từ Đấu giả thăng cấp thành Đấu sư. Chỗ tốt lớn nhất. Đó là khí cầu bên trong khi tràn đầy Đấu khí sẽ lại trải qua chuyển đổi, Hóa thành một giọt chất lỏng Đấu khí, một giọt chất lỏng Đấu khí so với đấu khí đơn thuần càng đậm đặc, phức tạp hơn, lại càng vô cùng tinh thuần.

Mà sau khi đấu khí bị chuyển hóa. Đấu khí ẩn chứa bên trong khí cầu về chất lượng cùng số lượng đều là trong nháy mắt tăng vọt lên rất nhiều.

Sở dĩ như vậy. Cho nên Đấu sư có khả năng chứa đựng to lớn đấu khí. Tự nhiên bình thường vượt xa đấu giả. hai người có cấp bậc đấu khí chênh lệch. Dĩ nhiên khác biệt.

Tâm thần chậm rãi rời khỏi từ trong xoáy tụ khí. Trải qua dò xét lúc trước. Tiêu Viêm có thể biết. Đừng nhìn thể tích chất lỏng năng lượng đó tuy chỉ khoảng cái móng tay. Nhưng nếu là đem chuyển đổi. Sợ rằng chính mình phải cần một phần ba đấu khí trong xoáy tụ khí vàng nhạt lúc chưa trở thành Đấu sư. Mới có khả năng chuyển hóa xuất ra một giọt chất lỏng năng lượng thật nhỏ như vậy. Bởi vậy có thể thấy được. Trong một giọt nho nhỏ này. Ẩn chứa biết bao nhiêu là năng lượng.

Nhìn chăm chú vào xoáy tụ khí đang chậm rãi xoay tròn, Tiêu Viêm tâm thần khẽ nhúc nhích, một luồng đấu khí màu tím bắt đầu từ trong chảy xuôi ra, sau đó theo lộ tuyến di chuyển của "*Đốt Quyết*" công pháp, bắt đầu mạnh mẽ tràn lên.

Theo đầu khí riêng biệt chảy xuôi trong kinh mạch, Tiêu Viêm có thể phát hiện, không gian bên ngoài xung quanh thân, cũng bắt đầu thâm thấu xuất ra từng đợt từng đợt năng lượng hỏa thuộc tính, sau đó xuyên thấu qua da Tiêu Viêm, cuối cùng tiến vào trong kinh mạch, bị đầu khí màu tím mang theo, tạo thành một cái công pháp tuần hoàn hoàn mỹ.

Hoàn thành một vòng công pháp tuần hoàn, Tiêu Viêm nhận thấy được, hiện tại luồng đầu khí phân ra từ trong xoáy tụ khí, so với vài phút đồng hồ trước, hùng hậu và dồi dào hơn rất nhiều.

Đầu khí sau khi trở nên hùng hậu, hoàn thành vòng tuần hoàn, lại là chui vào trong xoáy tụ khí, mà khi nó tiến vào xoáy tụ khí chỉ chốc lát, Tiêu Viêm thân thể khẽ run lên, rốt cuộc thì chậm rãi mở mắt ra, nhìn về mặt Dược Lão đang chờ đợi, không khỏi nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói:

"Hoàng bậc trung cấp! Chỉ có tiến hóa một bậc."

"Hoàng bậc trung cấp? Ha.ha.., không ngoài dự đoán."

Nghe được Tiêu Viêm nói, Dược Lão trông vẫn chưa thấy là có cái gì thất vọng, nhìn thiếu niên đang có sắc mặt buồn bực trước mặt, không khỏi cười nói:

"Công pháp tiến hóa, cần phải có năng lượng "Dị hỏa" cực kỳ khổng lồ, ngọn lửa tím này của ngươi vốn sẽ không có cái điều kiện đó, có thể làm cho công pháp miễn cưỡng tiến hóa một bậc, đã xem như rất không tồi, hơn nữa dựa vào sự đặc biệt của "Đốt Quyết". Mặc dù công pháp chỉ tới hoàng bậc trung cấp, đã có thể xem như so được với cao cấp công pháp hoàng cấp khác cũng không kém hơn, như vậy cũng nên thỏa mãn rồi."

Nghe vậy, Tiêu Viêm đành phải cười khổ gật đầu, mặc dù hắn cũng biết khó mà có khả năng. Bất quá trong lòng hắn, vẫn như cũ chờ đợi kỳ tích xuất hiện, làm cho công pháp trực tiếp nhảy lên thành huyền bậc công pháp, hiện tại xem ra, kỳ tích thật đúng là có hơi hư ảo.

"A.a., Dị hỏa... Thôn phệ Tử hỏa thôi đã làm cho ta chịu nhiều đau khổ, nhưng có thể thu được hiệu quả, nhưng lại không phải cực kỳ rõ rệt. Nếu là chính thức gặp Dị hỏa, đến tột cùng là ai thôn phệ ai thì khó mà nói được?" Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm mặc dù cũng không có tự thể

nghiệm qua uy lực Di hỏa. Bất quá mỗi khi nhìn Dược Lão luyện dược, hẳn như cũ vẫn là có thể mơ hồ nhận thấy được, ngọn lửa màu trắng nõn đến gần như âm trầm đích, đến tột cùng là có bao nhiêu kinh khủng.

Hung hăng lắc đầu, Tiêu Viêm đem một nét sa sút tinh thần thoáng hiện trong lòng vứt bỏ, mặc kệ nói như thế nào, công pháp là thật sự tiên hóa, mà chính mình có thời gian, vẫn là rất dài. Từ đây đi từng bước một đến đích, hẳn tin tưởng, cuối cùng có một ngày, hẳn có thể thôn phệ đến "Di hỏa" chính thức, đem "Đốt Quyết" tiên hóa thành tồn tại trong truyền thuyết công pháp cấp Thiên!

Nhìn thấy Tiêu Viêm từ từ từ trong buồn bực hồi phục lại, Dược Lão lại cười nói:

"Nếu ngươi hiện giờ đã trở thành một gã Đấu sư, như vậy, tu hành của chúng ta tại ma thú sơn mạch cũng nên kết thúc!"

"Liên đi thôi. Dù sao xem ra sống tại rừng núi cũng thật sự là phiền."

"Ừm, ngày mai, liền lên đường đi." Dược Lão gật đầu, trầm ngâm nói:

"Tính thời gian, khoảng cách đi phó hội ba năm ước hẹn tại Vân Lam Tông, đã chỉ còn không đủ tám tháng thời gian nữa."

Nghe vậy, Tiêu Viêm thân thể sửng lại, ánh mắt quét về bầu trời đêm phía bên ngoài sơn động, sau một lúc lâu, nhíu mày nói:

"Cũng không biết nàng hiện giờ tới rồi cái gì cấp bậc..."

"Ha.ha.. Yên tâm đi, thời gian còn lại. Mặc dù không thể cho ngươi trở thành một gã Đại đấu sư, bất quá tại đấu sư trình độ thăng cấp lên thêm mấy tinh, cũng không phải là quá mức khó khăn." Dược Lão thần nhiên nói, hơi dừng lại một chút, tiếp theo cười nói:

"Hơn nữa, tính đến lúc đó cho dù Nàng thật sự bởi vì do một ít nguyên nhân khác không thể dự tính, mà làm cho thực lực tăng vọt đến cao hơn, vượt qua tình trạng của ngươi, nhưng ngươi cũng nên tin tưởng, lão đầu ta đây lấy mấy khớp xương, cũng không chỉ là nói mạnh miệng mà thôi, bên trong Gia Mã đế quốc này, thật đúng là không mấy người có thể để cho ta coi trọng vào trong mắt, cho dù là Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận, mà

thực lực có thể xếp tại ba hạng đầu trong nhóm cường giả của Gia Mã đế quốc."

"Hắc hắc, ta là chưa từng hoài nghi qua năng lực của sư phụ, lời ngài thuyết nói, ta đây tự nhiên là tin tưởng!" Được cho "uống" một miếng định tâm hoàn, Tiêu Viêm cũng là thoải mái rất nhiều, lập tức lấy lòng cười nói.

Vẻ mặt trắng không còn chút máu liếc mắt một cái, nhìn Tiêu Viêm đang lấy lòng tươi cười, Dược Lão phát tay nói:

"Ngày mai liền rời khỏi Ma thú sơn mạch, Trạm tiếp theo của chúng ta là biên cảnh Gia Mã đế quốc, chỗ Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, trước hết đề tỉnh người, Tu luyện nơi đó, gian khổ cùng nguy hiểm sẽ vượt xa rất nhiều so với Ma thú sơn mạch, người hay hơn trước hết có chút chuẩn bị tâm lý đi."

"Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc... là nơi của hai vị ca ca Ta, tựa hồ ở ngay phụ cận, nếu là lúc rảnh rỗi, còn có thể thuận tiện đi nhìn một cái."

Nhếch miệng cười cười, Tiêu Viêm vỗ vỗ lồng ngực, đối với Dược Lão nói: "Chỉ cần có thể để cho Ta không có bất cứ cái gì hậu di chứng rất nhanh tăng lên thực lực, bất cứ cái gì gian khổ tu luyện, đều đến đây chôn cất trên người của ta đi!"

"Hắc hắc, được, có chí khí!" Dược Lão cười hắc hắc, khóe mắt không có chút hảo ý liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái nói:

"Hy vọng người đến lúc đó sẽ không nửa đường bỏ cuộc, bất quá tới lúc đó, người có muốn trốn đi chăng nữa, ta cũng sẽ mạnh mẽ đem người đá trở về!"

Ngượng ngùng cười cười, Tiêu Viêm sáng suốt vẫn duy trì trầm mặc.

"Tốt lắm, trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai liền động thân rời đi." Dược Lão vừa muốn trở lại trong giới chỉ, thân thể đột nhiên dừng lại, trầm ngâm chỉ chốc lát rồi nói:

"Năm đó ta từng đi qua Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, bởi vì ta nghe nói, sâu trong đại sa mạc nọ, tựa hồ cất giấu một loại "Dị hỏa", bất quá thật đáng tiếc, năm đó ta vẫn chưa tìm kiếm được, nếu như lần này người vận khí

cực tốt, nói không chừng sẽ có cơ hội....."

Nói đến đó, Dược Lão cũng không thềm nhìn tới hai mắt Tiêu Viêm đột nhiên phát sáng lớn, thân hình nhoáng lên, đã chui vào trong giới chỉ.

"Dị hỏa..."

Nắm tay có chút kích động nắm chặt, Tiêu Viêm xoay người bước ra ngoài sơn động, sau khi kiểm nghiệm qua uy lực ngọn lửa tím, khát vọng của hắn đối với dị hỏa cũng là trở nên càng thêm kinh khủng, mạnh mẽ.

"Nhất định phải tìm được nó!"

Trong sơn động, giọng nói kiên định pha lẫn một tia tham lam của thiếu niên hỗn loạn, xoay quanh như không tiêu tan.

-----oOo-----

Chương 161: Li biệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ sơn động nhảy xuống đáy cốc, ánh mắt Tiêu Viêm quét ngang trong cốc, phát hiện một nhà tranh nhỏ, ngọn đèn dầu vẫn phát sáng như cũ. Ở bên ngoài ngôi nhà, một thân ảnh màu trắng yếu điệu ngồi trên ghế, nghiêng người dựa vào cánh cửa, mượn ánh sáng ngọn đèn, cúi đầu trầm mê trong một thất sắc quyền trục.

Dường như nghe được tiếng bước chân vang lên, Tiểu Y Tiên cau mày, đem tầm mắt rời khỏi quyền trục, nhìn ánh trăng đang chiếu rọi xuống thân ảnh của thiếu niên đang đi tới, không khỏi mỉm cười: "*Tu luyện xong rồi sao? Thức ăn trong phòng vẫn còn nóng đấy.*"

Nghe được lời nói ôn nhu yếu nhỏ nhẹ đó, Tiêu Viêm trong lòng không khỏi có chút xúc động. Những lời nói này, tựa giống như thể tử đạo trạng phu trở về, lời nói êm ái, ẩn chứa sự chờ đợi cùng ân cần.

Khuôn mặt toát ra vẻ nhu hòa, Tiêu Viêm đi tới gần, đặt mông ngồi bên cạnh Tiểu Y Tiên, nghiêng đầu nhìn thất thái độc kinh trong tay nàng, sau

đó ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp, một lát sau, dường như phát hiện ra cái gì, nhíu mày, có chút thờ dãi vươn tay ra, dùng tay chạm nhẹ đi vết bột phấn màu đen gần đôi môi hồng nhuận, lắc đầu cười khở.

Xem trạng thái của Tiểu Y Tiên như vậy, rõ ràng trong thời gian hẳn tu luyện, nàng lại ăn độc dược rồi.

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên đầu tiên là đỏ mặt, sau đó thấy ngón tay của hắn điểm lên bột phấn màu đen, nhất thời sợ hãi đem ánh mắt dời đi, sau đó vội vàng đem một chiếc khăn lụa màu trắng lấy từ trong người cẩn thận lau sạch bột phấn dính trên đầu ngón tay của Tiêu Viêm.

"...Ngày mai có lẽ ta phải đi." Nhìn Tiểu Y Tiên lau bột phấn, Tiêu Viêm đột nhiên mở miệng nói.

Ngọc thủ đột nhiên cứng đờ, một lát sau khôi phục lại bình thường, Tiểu Y Tiên hơi gật đầu, nhẹ giọng nói: "*Ở chỗ này lâu như vậy, cũng nên rời đi.*"

"*Người rời khỏi chỗ này rồi sẽ đi đến đâu?*" Tiêu Viêm cười hỏi, phá vỡ không khí trầm mặc.

"*Ta nghĩ, rời khỏi Gia Mã đế quốc, ta sẽ đi Xuất Vân đế quốc tham quan một chút, sau đó đi du lịch khắp nơi trên đại lục.*" Tiểu Y Tiên cố gắng mỉm cười nói. Nguồn truyện:

"*Xuất Vân đế quốc*"

Trong lòng lảm bảm một tiếng, Tiêu Viêm lẩn nữa lại cười khở. Cho dù chưa bao giờ đến cái đế quốc kia, nhưng hắn vẫn biết một ít về tin tức của Xuất Vân đế quốc. Tại nơi đó số lượng độc sư nhiều hơn so với bất kì đế quốc nào khác.

"*Ta sẽ đi sa mạc Tháp Qua Nhĩ tiếp tục tu hành. Nơi đó là biên cảnh phía đông của Gia Mã đế quốc. Còn tới Xuất Vân đế quốc là phải qua phía tây biên cảnh. Cho nên, ngày mai chúng ta sẽ phải chia tay rồi*". Tiêu Viêm vỗ vỗ trán, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao nói.

"*Ừm*". Hơi gật đầu, Tiểu Y Tiên rõ ràng tâm tình có chút chán nản, thấp giọng nói: "*Vậy hi vọng người bảo trọng. Ngày mai từ biệt, không biết còn có thể gặp lại nữa hay không. Nói không chừng, sau này ta sẽ không thể*

trở về... Ân, nhưng cũng không nhất định. Nếu như ngày sau ta khiến người người phần nộ, ...A a, ta sẽ trở lại sơn cốc nhỏ này, chờ đón tai họa kết thúc vận mệnh độc thể của mình."

Nhìn Tiểu Y Tiên bị ai quay mặt đi, Tiêu Viêm mấp máy môi, muốn nói một cái gì đó, nhưng lại không nói nên lời. Dù sao, theo như lời Dược lão nói, năm đó vị nữ nhân có tai họa độc thể kia, đã gây ra một sự kiện quá ư khủng khiếp.

Sau một hồi lâu trầm mặc, Tiêu Viêm đành phải vỗ nhẹ nhẹ lên vai nàng, an ủi nói: *"Sẽ không đâu. Mặc dù tai họa độc thể có chút đáng sợ, nhưng chỉ cần người có thể không chế một chút, vậy cũng sẽ không giện giữ gây ra thi độc giết hơn mười vạn mạng người, mà lúc đó cũng không có ai chán sống đến trêu chọc người."*

Cười khở một tiếng, Tiểu Y Tiên hơi lắc đầu, lại bảo trì trầm mặc. Nàng cũng không nói cho Tiêu Viêm, nếu như tai họa độc thể sau khi trưởng thành, độc tố trong người sẽ khiến cho tâm trí chủ nhân thỉnh thoảng có chút thác loạn. Nếu bị vây dưới tình trạng đó, Tiểu Y Tiên cũng không thể cam đoan mình có làm ra một chuyện gì khủng khiếp hay không?

Nhẹ lắc đầu, Tiểu Y Tiên trầm ngâm một hồi, đột nhiên trong ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Viêm, đứng dậy đi vào ngôi nhà tranh, tỉ mỉ gói lại một cái túi hương cùng một bình ngọc nhỏ.

"Thứ trong này, tên là "Lạc Hồn tán", mặc dù tên có chút dọa người, bất quá cũng không phải là thuần túy độc dược. Đây là do ta tìm thấy trong thất thải độc kinh, cũng là dược phẩm cao cấp nhất mà ta hiện nay có thể luyện được. Giờ giờ cái túi hương, Tiểu Y Tiên cười nói: "Cái Lạc Hồn tán này, có thể tản mát ra mùi thơm cực kì mạnh, hơn nữa trong đó ta có bỏ thêm một số thứ đặc biệt. Ngày sau nếu như người gặp phải cường địch không thể giải quyết được, có thể đem nó ném về phía đối phương. Nếu không có sự chuẩn bị thì dù là một đại đấu sư, cũng bị mùi vị của loại dược phẩm này tạm thời phong bế tầm mắt, người có thể nhân cơ hội đó trốn đi."

Có chút tò mò tiếp nhận túi hương, Tiêu Viêm muốn mở ra, nhưng lại bị Tiểu Y Tiên vội vã ngăn lại, đồng thời cầm bình ngọc trong tay đưa tới, sáng giọng: *"Loại độc dược này không phân biệt địch ta, người lúc sử dụng nó tốt nhất phải đem giải dược ta điều chế ăn vào, nếu không, đồng dạng"*

chính mắt người cũng bị phong bế."

Ngượng ngùng thu tay về, Tiêu Viêm cẩn thận đem hai loại đồ vật này cất lại, nói không chừng một ngày nào đó, thật sự lại phải dùng đến chúng.

Sau khi đem mấy thứ đó giao cho Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên lại lục lợi lấy ra một bình ngọc, đem nó hướng tới Tiêu Viêm nói: "*Sa mạc Tháp Qua Nhĩ là địa bàn của xà nhân mỹ đồ toa, họ am hiểu nhất chính là xà độc. Đây là giải độc hoàn do ta luyện chế, mặc dù khó có khả năng hoàn toàn chống đỡ được độc xà, nhưng một số độc xà không mạnh lắm thì cũng có thể giải được."*

Nhận bình ngọc vẫn còn chút nóng, Tiêu Viêm mỉm cười, mặc dù giải độc hoàn này đối với luyện dược sư như hắn không có nhiều tác dụng lắm, nhưng tâm ý của Tiểu Y Tiên, thật sự làm cho hắn cảm động.

"Tốt lắm, ta có mấy thứ này đều đã cho người, đừng nghĩ bóc lột được thêm gì nữa". Tiểu Y Tiên hướng về phía Tiêu Viêm hài hước nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, vươn tay, một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Bình ngọc có bảy viên Hôi khí đan, lúc trước là Tiêu Viêm tu luyện xong để lại.

Giơ bình ngọc lên, Tiêu Viêm đưa nó về phía Tiểu Y Tiên, cười nói: "*Người sống tại Thanh Sơn trấn, đã từng thấy đan dược chưa?"*

Nghe vậy, hai tròng mắt linh động của Tiểu Y Tiên sáng ngời, nhìn chăm chăm vào bình ngọc trong tay Tiêu Viêm, nói: "*Trong này chính là đan dược sao?"*

"Ừ. Tặng cho người". Cười gật đầu, Tiêu Viêm ném sang cho Tiểu Y Tiên, nàng vội cẩn thận tiếp lấy.

"Cẩn thận một chút, rơi vỡ thì sao?" Tiếp được bình ngọc, Tiểu Y Tiên liếc mắt một cái, nhẹ giọng trách cứ Tiêu Viêm, sau đó vội vã mở nắp bình, từ từ nghiêng đổ ra một viên đan dược màu bích lục, đem lên cái mũi thon thon ngửi nhẹ. Hương dược tươi mát, làm cho Tiểu Y Tiên có chút say mê cùng chua xót, đây chính là thứ mà nàng đã theo đuổi rất nhiều năm, đáng tiếc đến cuối cùng lại chỉ có thể ngửi mùi độc dược.

"Đây là đan dược sao? Quả nhiên không phải là thứ ta dùng hỏa diễm bình thường đem dược liệu dung hợp có thể so sánh." Nhìn đan dược mặt ngoài mượt mà cùng lộng lẫy, Tiểu Y Tiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

"Tốt lắm. Tặng đan dược cho ngươi, cũng không phải đả kích ngươi. Đan dược này có tên là Hồi khí đan, nó có thể rất nhanh khôi phục đầu khí trong cơ thể. Cùng người chiến đấu, có Hồi khí đan phụ trợ, khả năng chiến thắng sẽ cao hơn không ít." Nhìn Tiểu Y Tiên bộ dạng hốt hoảng, Tiêu Viêm lắc đầu nói.

"Khó trách lần trước chiến đấu với Mục Xà, ngươi có thể chống đỡ lâu như vậy, thì ra là có loại bảo bối này." Không khách khí nhận bình ngọc, Tiểu Y Tiên cười dài nói.

Tiêu Viêm cười cười, cũng không dây dưa thêm ở vấn đề này, nghiêng người dựa vào cánh cửa, lẳng lặng nhìn bầu trời đầy sao.

Bị không khí yên lặng ảnh hưởng, Tiểu Y Tiên cũng trầm mặc. Cánh tay nhẹ đặt lên đôi chân thon dài, con ngươi linh hoạt khẽ chớp động nhìn bầu trời đêm.

Ánh trăng mê người trải dài trên u cốc, một nam một nữ an tĩnh nhìn lên bầu trời đêm. Thẳng đến khi mặt trăng dần dần ảm đạm trên cao, hai người bị cơn buồn ngủ kéo đến, lúc này mới dựa sát vào nhau, chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ.

Đến ngày hôm sau khi Tiêu Viêm tỉnh lại, phát hiện chính mình không biết đã nằm trên giường từ lúc nào. Nghiêng đầu đảo qua căn phòng trống rỗng, hung hăng lắc đầu, đem cơn buồn ngủ đuổi đi, sau đó ngồi dậy, đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Ra khỏi phòng, Tiêu Viêm phát hiện, trên bầu trời của tiểu cốc, lam ung đang chậm rãi bay vòng quanh, tiếng chim ung không ngừng vang vọng, tựa hồ nó cũng biết hôm nay phải rời nơi này mà đi.

"Ngươi dậy rồi?" Ngay khi Tiêu Viêm đang trông mong nhìn ngóng, tiếng nói thanh thúy, đột nhiên từ bên trái truyền đến.

Quay đầu lại, Tiêu Viêm nhìn thấy một giỏ hoa cùng dược liệu trên tay Tiểu Y Tiên, không khỏi lắc đầu cười, thò tay vào trong ngực lấy ra một

chiếc nẹp giới có được ở Ô Thản thành, tiến lên hai bước, nắm ngọc thủ của Tiêu Y Tiên, bỏ nó vào tay nàng, cười nói: "*Xem như lễ vật trước khi tạm biệt đi. Có nó, người cũng chứa được không ít đồ đạc.*"

Dem nẹp giới đeo vào tay, Tiêu Y Tiên mỉm cười. Mặc dù biết đồ vật nọ có chút quý trọng, nhưng nàng không cự tuyệt, đem giỏ hoa và dược liệu, một góc nhân sâm cẩn thận bỏ vào trong nẹp giới, sau đó đem thất thái độ kinh cùng mấy thứ đồ đạc khác toàn bộ bỏ vào đó. Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm ôn nhu nói: "*Người không chuẩn bị dược liệu đem đi sao? Sau khi rời khỏi đây, khó mà tìm được nơi nào khác tốt như vậy.*"

"*Hắc hắc, hai ngày trước ta đã chuẩn bị cả rồi*". Tiêu Viêm đắc ý giơ ngón tay đeo nẹp giới, mỉm cười nói.

Mỹ mâu nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang tươi cười, Tiêu Y Tiên chun cái mũi nhỏ xinh xắn lại rồi thở ra một hơi, chiếc sáo trúc khẽ khẽ vào đôi môi đỏ hồng, nhẹ nhàng thổi. Âm thanh nhàn nhạt vang động đến tận trời cao.

Nghe tiếng sáo, lam ung trên trời nhất thời liệng người xuống, hai cánh vỗ vỗ thổi bay mấy cây cỏ xung quanh Tiêu Viêm hai người, rồi phủ phục trước mặt Tiêu Y Tiên.

"*Đi thôi, ngồi chung lần cuối cùng.*" Đi một bước về phía trước, Tiêu Y Tiên tự nhiên đem thân thể mềm mại dán vào người Tiêu Viêm, cười dài nói.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm vươn tay nắm lấy ngọc thủ mảnh mai yếu đuối của nàng, bàn chân đạp nhẹ trên mặt đất, hai người thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, cuối cùng vững chãi rơi trên lưng của lam ung

Đứng ở trên lưng chim, Tiêu Y Tiên nhìn mái nhà tranh càng lúc càng nhỏ dần, khẽ thở một hơi dài, lẩm bầm nói: "*Hẹn gặp lại*".

-----oOo-----

Chương 162: Ba thứ cần thiết để luyện hóa dị hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía đông ma thú sơn mạch, ở khu vực bên ngoài dãy núi.

Đứng trên đỉnh núi, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lam ung đang xoay quanh trên cao, giơ tay lên vẫy vẫy với một nữ tử mặc quần áo màu trắng đang ngồi trên lưng lam ung, lớn tiếng cười nói: "*Tiểu Y Tiên, chia tay ở đây đi, ngày sau có duyên ắt sẽ gặp lại.*"

"Tiêu Viêm, bảo trọng."

Cúi đầu nhìn chằm chằm thiếu niên trên sườn núi, Tiểu Y Tiên mỉm cười, nụ cười có vẻ miễn cưỡng, cuối cùng phát tay một cái, không chế lam ung xoay người, lam ung kêu một tiếng rất to rồi hướng phía tây bầu trời bay đi.

Đứng ở trên đỉnh núi, tầm mắt Tiêu Viêm vẫn nhìn theo đến khi bóng dáng màu lam nhạt đó biến mất tại chân trời, mới chậm rãi thở dài một hơi, không biết sau này lúc nào mới được gặp lại, hơn nữa cảm giác gặp lại không biết sẽ thế nào đây?

Khuôn mặt thoáng chút cô đơn, nhưng một lát sau, Tiêu Viêm lắc đầu, đem nỗi buồn phiền đó đẩy ra ngoài.

Đứng trên đỉnh núi hồi lâu, Tiêu Viêm đợi đến khi tâm tình bình tĩnh trở lại, lúc này mới đeo trọng xích lên lưng, xoay người đi về hướng chân núi.

Vị trí của Tiêu Viêm lúc này, cũng không phải là phạm vi Thanh Sơn trấn, loại trấn nhỏ này, bên cạnh ma thú sơn mạch không hiếm lắm.

Thành thị gần với Tiêu Viêm lúc này nhất, là một tòa thành khổng lồ nằm ở phía đông Gia Mã đế quốc, quy mô so với Ô Thần thành lớn hơn rất nhiều. Tính tổng thể thực lực, thành thị có tên là Hắc Nham này, trong tất cả các thành thị khổng lồ ở Gia Mã đế quốc, cũng có thể đứng đầu.

Mà mục đích quan trọng của Tiêu Viêm, đó là nhanh chóng đi đến Hắc Nham thành, bởi vì chỉ có loại thành thị khổng lồ này mới được đế quốc trang bị phi hành vận chuyển đội, dù sao ma thú sơn mạch với đông bộ biên cảnh cách nhau quá xa, nếu như muốn cho Tiêu Viêm đi bộ tới nơi, sợ rằng phải mất bốn năm tháng thời gian, song lúc này Tiêu Viêm không có thời gian để phí phạm, vậy nên hẳn phải đi vào Hắc Nham thành cưỡi phi hành thú đi tới biên giới đế quốc.

Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng có thể trực tiếp dùng Tử Vân dực phi hành, nhưng cho dù đã tấn cấp thành một đấu sư, mà muốn bay qua một nửa Gia Mã đế quốc, cũng không có khả năng.

Hơn nữa, sử dụng Tử Vân dực phi hành, rất dễ gây sự chú ý cho người khác. Gia Mã đế quốc lớn như vậy, ẩn giấu cường giả cũng không ít. Hắn không muốn tạo cho mình một số phiền toái không cần thiết. Nguyên nhân vì sao? Đó là vì thời gian. Như theo lời hắn nói, thứ hiện tại mà hắn thiếu thốn nhất, đó chính là thời gian.

Xuống khỏi đỉnh núi, Tiêu Viêm đi tới một trấn nhỏ gần đó. Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục, hắn thuê một cỗ xe ngựa nhanh nhất, sau đó không ngừng giục ngựa chạy đến Hắc Nham thành.

Tuy nói trấn nhỏ này là địa phương gần Hắc Nham thành nhất, nhưng do đường xá quanh co, nên xe ngựa cũng phải chạy hơn nửa ngày trời mới mờ hồ nhìn thấy hình dáng to lớn của Hắc Nham thành.

Đứng trên xe ngựa, Tiêu Viêm nhìn ánh chiều tà buông xuống tòa thành, phản xạ lại màu hồng rực rỡ, thở dài một hơi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Xe ngựa đi tới gần, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, tòa thành này có tường rất lớn. Hoàn toàn do hắc nham xây nên. Nghe lão nhân đánh xe nói, tường thành này từng có hai vị đấu vương hợp lực đánh vào, mà cũng không hề bị rung chuyển. Bởi vậy, trình độ phòng ngự của tường thành có thể thấy mạnh mẽ đến thế nào?

Xe ngựa sau khi nộp thuế ở cửa thành, liền thuận lợi đi vào. Đi qua thông đạo có chút tối tăm của tường thành, một lát sau tầm mắt đã sáng trở lại. Tiếng người nói ồn ào đập mạnh vào tai, làm cho Tiêu Viêm không kịp chuẩn bị, đầu có chút choáng váng.

Nhìn lão nhân đánh xe cười đến híp cả mắt, Tiêu Viêm liền vội thanh toán tiền xe, sau đó ngênh ngang rời xe ngựa, đứng ngậy ra ở đầu đường. Quen sống an tĩnh ở trong u cốc, lúc này nhìn đám người chung quanh chen chúc chật chội, trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên không biết làm thế nào.

"Trước tiên tìm một chỗ nghỉ qua đêm đã. Không biết Hắc Nham thành

này có luyện được sư công hội không, nếu có, tốt nhất đi kiểm tra một chút, xem có thể đạt được nhị phẩm hay không?" Thanh âm Dược lão đột nhiên vang lên.

"Đi luyện được sư công hội?" Tiêu Viêm sững sốt, ngạc nhiên nói: *"Vậy không phải bại lộ thân phận được sư của ta sao?"*

Nghe như vậy, Dược lão nhất thời không nói được gì, sau đó một lúc lâu mới đỡ khóc đỡ cười nói: *"Hình như ta chưa bao giờ bảo người giấu diếm thân phận luyện được sư a? Tất cả đều là tự người thích ẩn giấu. Ta biết người không thích nổi danh, nhưng người phải biết rằng, luyện được sư khiến mọi người sợ hãi, không phải vì bọn họ biết chế tạo đan dược, mà bởi vì bọn họ có một mạng lưới quan hệ khổng lồ, mà nối liền mạng lưới này, chính là một gã luyện được sư. Dù sao rất nhiều cường giả muốn đan dược, mà muốn có đan dược thì phải thỉnh cầu luyện được sư. Để có được phần nhân tình này, chỉ cần luyện được sư gặp phiền toái, không phải là cơ hội tốt nhất dành cho cường giả sao?"*

"Năm đó ta từng bị một người tới báo thù, đối phương là một vị đầu tông, ba đầu hoàng, năm tên đầu vương... Muốn biết sau đó thế nào phải không?" Lời nói đến đó đột nhiên dừng lại, Dược lão cười híp mắt nói.

Bộ phận trọng yếu nhất bị chặn lại, Tiêu Viêm bắt đắ dĩ lắc đầu, đành phải nói: *"Cuối cùng thế nào?"*

"Sau đó ta dùng linh hồn truyền tin, ài, thứ này ngày sau người có thể biết, sau đó... đi đến ba vị đầu tông, tám vị đầu hoàng, mười hai vị đầu vương, mười tám đầu linh, còn những thứ khác ta không nhớ rõ lắm. Kết quả thế nào, chắc người tưởng tượng ra được." Dược lão cười dài nói.

Cước bộ chợt dừng lại, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu lên, hít mạnh một hơi khí lạnh, ba vị đầu tông, tám vị đầu hoàng, mười hai đầu vương,... Đội hình kinh khủng này, có lẽ hủy diệt một cái đế quốc cũng có thể. Luyện được sư, thật sự có được năng lực lớn như thế sao?

"Án, cho nên đem thân phận luyện được sư bại lộ một chút, cũng không có hại gì"

"Tựa hồ có điểm đạo lí, vậy ngày mai tới luyện được sư công hội thử xem có thể đạt tới nhị phẩm hay không?"

Vẫn có điếm mê man như cũ, nhưng Tiêu Viêm cũng gật đầu đáp ứng. Hắn không phải là loại người quá mức cưỡng cầu, nếu có cơ hội cho một vị cường giả nợ một nhân tình, hắn sẽ không bỏ qua, nhưng nếu như không có, vậy cũng không có gì phải lo âu.

"*Ân, mặt khác nếu có thời gian, đi đấu giá hội một chút. Nếu có tam giai ma hạch, tận lực đấu giá tới*". Dược lão trầm ngâm nói: "*Mặc dù chúng ta không tìm được bất kì loại dị hỏa gì, nhưng đem tất cả chuẩn bị trước là tốt nhất, nếu không gặp vận may đến mà để tuột sợ rằng sau này khó mà gặp lại*"

"*Tam giai ma hạch? Là vật liệu cuối cùng luyện chế Huyết liên đan phải không?*" Tiêu Viêm chậm rãi đi bộ trên đường, ánh mắt tùy ý đảo qua một số cửa hàng xung quanh, trong miệng hỏi dò.

"*Phải. Muốn thôn phệ dị hỏa, ít nhất phải cần đến ba loại vật liệu. Mà Huyết liên đan là một trong số đó*"

"*Huyết liên đan, là vật giúp người đến gần dị hỏa. Nếu không có nó, đừng nói chỉ là đấu sư nhỏ nhỏ như người, cho dù là một đấu hoàng cường giả, cũng không dám dễ dàng tiếp xúc dị hỏa*"

"*Băng linh hàn tuyến, nếu như nói Huyết liên đan là vật bảo vệ ngoại thể, thì Băng linh hàn tuyến lại bảo vệ bộ phận trong cơ thể người lúc luyện hóa dị hỏa sẽ không bị độ nóng của nó đốt cháy thành hư vô.*"

"*Loại cuối cùng, tên là Nạp linh. Thứ này có thể trong cơ thể người khai mở một cái không gian nhỏ, mà cái không gian này, là để chứa đựng dị hỏa. Lấy tính hủy diệt của dị hỏa mà nói, nếu như người không hoàn toàn luyện hóa, trừ bỏ loại hư vô không gian này, tất cả những thứ xung quanh, bao gồm cả thân thể người sẽ bị đốt cháy trong nháy mắt.*"

"*Nhưng Nạp Linh lại có điếm khó gặp, lại nói, nó cùng với nạp giới có chút quan hệ. Loại Nạp linh này chỉ có tại trung ương của nạp thạch cao cấp nhất mới có khả năng tìm được. Người phải biết rằng, cao cấp nạp thạch, là để chế tạo cao cấp nạp giới, cho nên độ hiếm có của nó có thể hiểu. Hơn nữa Nạp linh tồn tại trong nạp thạch cao cấp, tỉ lệ không cao lắm, ân...Người hiện tại hẳn là biết sự hi hữu của Nạp linh rồi chứ?"*

Tiêu Viêm mấp máy miệng, vẻ mặt thừ ra, sau đó một lúc lâu, cười khở lắc đầu: "Băng linh hàn tuyến cùng Nạp linh, hai loại đồ vật này ta chưa bao giờ nghe qua. Ngươi muốn ta đi đâu tìm chứ?"

"Nạp linh ngươi không cần lo lắng, năm đó ta tìm kiếm dị hỏa vẫn còn thừa một ít, cho nên thứ mà ngươi thiếu duy nhất hiện nay là Băng linh hàn tuyến cùng tam giai ma hạch." Dược lão cười nói.

"Băng linh hàn tuyến có thể tìm ở đâu?" Tiêu Viêm cười khan hỏi.

"Chỗ cực lạnh hoặc cực nóng..." Dược lão cười nói.

"Chỗ cực nóng cũng có thể có?" Mở tròng hai mắt, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên hỏi.

"Đúng là đạo lý này." Dược lão gật đầu, mỉm cười nói: "Đương nhiên nếu như vận khí của ngươi tốt, nói không chừng có thể lấy được từ trong tay phòng đấu giá, bất quá tỉ lệ hẳn là không lớn, dù sao chỉ cần là người hiểu biết, cũng sẽ nhận ra độ trân quý của nó, bình thường sẽ không dễ dàng lấy ra."

"Nếu như không có máy thứ này, mà ta lại may mắn gặp phải dị hỏa, phải làm sao bây giờ?" Tiêu Viêm con mắt đảo quanh, hỏi.

"Thì phải rút lui, buông tha cho cơ hội lần này, mặc kệ có quý trọng bao nhiêu. Không có ba vật này, chạm vào tất chết!" Dược lão thanh nhiên nói, thanh âm không chút do dự.

"Chẳng lẽ không có thứ gì có thể thay thế nó?" Tiêu Viêm có chút không cam lòng hỏi.

"Có. Nhưng ba loại đồ vật này là ta trải qua vô số lần thí nghiệm mới chọn lựa loại thích hợp nhất phụ trợ luyện hóa dị hỏa. Không khách khí nói rằng, nếu như ngươi có thể phối chế tài liệu làm tăng xác suất luyện hóa dị hỏa lên cao, rất nhiều luyện dược sư sẽ há mồm trợn mắt đem tiền đến đổi lấy." Dược lão thanh âm thoáng có chút tự hào, nói vậy ba loại tài liệu này, thật là phé đi không ít tâm huyết của hắn.

Cười khở lắc đầu, cước bộ Tiêu Viêm dừng lại trước một khách sạn xa hoa, thở dài nói: "Được rồi, ta sẽ tận lực thu về tam giai ma thú hạch cùng

Bằng linh hàn tuyến, nhưng có thể có được hay không, ta cũng không dám khẳng định."

"Hiện tại, chúng ta vào nghỉ một đêm đã, ngày mai đi luyện đực sư công hội, sau đó dạo qua đấu giá hội, hi vọng sẽ không làm chúng ta thất vọng."

-----oOo-----

Chương 163: Áo Thác đại sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ hai, khi ánh mặt trời vừa chiếu xuống mặt đất, Tiêu Viêm đã rời khỏi khách sạn, trước lúc đi ra thuận tiện thăm hỏi một chút vị trí của luyện đực sư công hội.

Đi bộ sáng sớm trên đường phố, Tiêu Viêm nhớ lại lúc mình hỏi thăm vị trí của luyện đực sư công hội, lão bản lộ ra thần sắc kinh dị cùng nịnh nọt, âm thầm có chút buồn cười cùng cảm thán. Xem ra thân phận cao quý của luyện đực sư, thật đã thâm nhập vào đầu óc của mỗi người trên Đấu Khí đại lục, nếu không khi nhắc đến luyện đực sư công hội, những người này cũng không lộ ra thần sắc kính sợ như vậy.

Hắc Nham thành không hổ là một trong những thành thị đứng đầu Gia Mã đế quốc, mặc dù lúc này là sáng sớm, những trên đường phố vẫn là một cảnh phồn hoa, tiếng người huyên náo, hơn nữa thỉnh thoảng có hộ vệ quân quần áo chỉnh tề đi qua, thanh âm áo giáp va chạm vang lên trên bầu trời buổi sáng, thanh thúy giống như tiếng chuông.

Theo lộ tuyến lão bản khách sạn chỉ, Tiêu Viêm chậm rãi đi qua mấy cái ngã tư đường, quay vòng một hồi lâu, sau đó ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên kiến trúc bằng bạc trước mắt.

Phòng ốc ở đây, tạo hình có chút khác biệt. Ngoại hình đại khái nhìn giống như cái đực đỉnh bình thường, xung quanh là các cửa sổ đực thiết kế như những lỗ thông hỏa bình thường của đực đỉnh. Phía trên cao của cái đỉnh, là một nắp đỉnh cực lớn, đem tòa nhà này che lấp.

Ánh mắt dừng lại bên ngoài kiến trúc, trên cái biển màu tím làm bằng đàn hương, năm chữ lớn mơ hồ ẩn chứa phong cách cổ xưa, thản nhiên phát ra kim quang nhàn nhạt.

"Luyện đực sư công hội"

Trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn, phát hiện những người đi qua tòa kiến trúc này, phần lớn đối với tấm biển trên cao ánh mắt thoáng một nét kinh sợ, đương nhiên cũng có một số người qua đường đưa đến những ánh mắt kinh ngạc đối với Tiêu Viêm đang đứng ngây ngốc trước cửa luyện đực sư công hội.

Không để ý đến ánh mắt chung quanh, bàn tay Tiêu Viêm khẽ vuốt nhẹ lên huyền trọng xích sau lưng, sau đó mới đi nhanh tới luyện đực sư công hội.

Đến gần cửa, hai gã hộ vệ đã sớm chú ý đến thanh niên mang vũ khí hạng nặng trước mặt, đưa tay ngăn cản, lớn tiếng nói: *"Tiểu huynh đệ, nơi này là luyện đực sư công hội, người muốn vào phải không? Có thư do đạo sư của mình cấp không?"*

"Ách? Thư giới thiệu?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt, trong lòng có chút nghi hoặc hỏi: *"Sư phụ, cái thư giới thiệu là vật gì vậy?"*

"Cái này ta cũng không biết. Trên Đấu Khí đại lục từng đế quốc đều có luyện đực sư công hội riêng, hơn nữa quy củ cũng không giống nhau. Ta trước kia cũng ít khi đến Gia Mã đế quốc cho nên không rõ thứ đó là cái gì" Trong giới chỉ, Dược lão cũng ngạc nhiên nói.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ngay cả Tiêu Viêm cũng có chút khổ não. Một làn hương phong (gió thơm) đột nhiên từ phía sau bay tới. Hắn cảm nhận thấy chủ nhân của làn hương phong đó đang đi tới, cũng không có ý né tránh, hơi nhíu mày, Tiêu Viêm đành phải lắc mình ra khỏi cửa.

Tiêu Viêm vừa mới tránh ra, một bóng dáng xinh xắn đã đứng trước mặt hắn, sau đó cũng không chú ý đến Tiêu Viêm đang ở một bên, quay đầu về phía sau dịu dàng nói: *"Sư phụ, người nhanh lên một chút!"*

"Ài. Nha đầu, còn sáng sớm, người vội vã như vậy làm gì? Nói không chừng hiện tại cái lão gia hỏa Phật Khắc Lan chưa dậy cũng nên." Thanh

âm già nua có chút bất đắc dĩ từ phía sau vang lên.

Tiêu Viêm quay đầu lại, ánh mắt quét về phía lão nhân đang uể oải đi tới. Con mắt đảo quanh, sau đó dừng lại ở chiếc huy chương trước ngực hắn, chỉ thấy cổ phác một cái đực đỉnh, trên đó là bốn cái ngân sắc ba văn.

"Tứ phẩm luyện đực sư "

Trong lòng kinh ngạc, Tiêu Viêm lại lần nữa quay đầu lại nhìn thiếu nữ áo tím đang đứng cách đó không xa. Thiếu nữ tuổi tác chỉ khoảng hai mươi, hai gò má xinh đẹp động lòng người, thân hình xinh xắn, nhưng độ phát dục khiến người ta phải kinh ngạc, chỗ lồi chỗ lõm tạo thành một thân thể mềm mại thành thực cùng đầy đặn, mặc một bộ phục sức luyện đực sư màu tím bó sát người. Nhìn như vậy, rất có vẻ cao quý trang trọng. Dù sao, trang phục của luyện đực sư không thể tùy tiện mặc, tuy mặc trang phục của luyện đực sư, nhưng trên ngực nàng không có bất kì cái huy chương nào.

Thiếu nữ có một mái tóc thật dài, bị một dải lụa tím bó lại, vắt xuống tận phía hông. Mỗi khi lay động, mái tóc lại nhẹ nhàng quét qua quét lại trên cặp hông nhỏ, cực kỳ thu hút ánh mắt của nam nhân. (đoạn này dịch chắc không sát lắm. Đọc đến mỹ nữ là cứ loạn hết cả lên, các bác thông cảm ^_^)

Dường như nhận thấy ánh mắt đánh giá của Tiêu Viêm, nữ tử quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Viêm phục trang bình thường, mày liễu không khỏi nhíu lại. Nhìn hai gã hộ vệ hừ nói: *"Tránh ra đi, cứ chắn ở cửa như thế à"*

"hắc hắc, Lâm Phi tiểu thư hôm nay là tới để khảo hạch nhất phẩm luyện đực sư sao? Áo Thác đại sư không hổ đực xưng là một trong những luyện đực sư mạnh nhất Hắc Nham thành, ngăn ngui trong vòng ba năm, đã làm cho tiểu thư trở thành nội vị luyện đực sư chân chính." Mặc dù thanh âm thiếu nữ có chút không khách khí, nhưng hai gã đại hán vội vã cười làm lành, sau đó tránh ra tạo một cái thông đạo.

"Yên tâm đi, chờ ta chính thức trở thành một luyện đực sư, nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi đâu."

Thiếu nữ cười dài nói, chột ánh mắt tùy ý liếc về phía thanh niên mặc quần áo bình thường bên cạnh. Mặc dù sư phụ cùng phụ thân nàng thường

xuyên dạy nàng nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, nhưng nàng đánh giá một chút vị thiếu niên này, vẫn như cũ không phát hiện ra bất kì điểm nào khác thường. Nói về anh tuấn, Hắc Nham thành người anh tuấn hơn hẳn có thể xếp thành một hàng dài, nói về thực lực, dù tính hẳn là thất tinh đấu giả trở lên, trong mắt nàng cũng không có gì giỏi, ở tại Hắc Nham thành này, một đấu sư cũng phải gọi nàng là Lâm Phi tiểu thư.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Lâm Phi hơi lắc đầu, rút cuộc đem chú ý lực từ người Tiêu Viêm dời đi chỗ khác. Lần đầu gặp mặt, trong lòng không nói xem thường, nhưng cũng không có để vào trong lòng, thuần túy coi như một người qua đường bình thường.

"Ai, đi thôi, nha đầu. Hôm nay nhất định phải thành công, nếu không thì sau này lão gia hỏa Phệ lan Khắc kia sẽ không bỏ qua việc này để chêu chọc ta" Lúc này, lão giả phía sau rút cuộc đã đi lại đây, hướng về phía thiếu nữ cười trêu nói.

"Áo Thác đại sư" Nhìn thấy lão giả, hai gã thủ vệ đại hán vội vàng cung kính khom người hành lễ.

"Ừ" Gật đầu cười với hai người, lão giả được xưng là Áo Thác đại sư bước từng bước về phía trước, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở Tiêu Viêm đang nhàm chán đứng đợi ở một bên, không khỏi sững người, hẳn mơ hồ thanh niên trước mặt có điểm không bình thường, nhưng cụ thể không bình thường ở điểm nào thì hẳn lại không thể nó rõ.

"Yên tâm đi sư phụ, không phải chỉ là luyện chế một viên đan dược thôi sao, đâu có thể làm khó đệ tử thông minh của ngài chứ?" Lâm Phi cười duyên kéo cánh tay Áo Thác, làm nũng nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

Sùng nịnh vỗ vỗ đầu Lâm Phi, Áo Thác đối với Tiêu Viêm ở bên mỉm cười thân thiện, sau đó kéo Lâm Phi đi vào bên trong luyện dược sư công hội.

"Sư phụ, người thân thiện với người khác từ bao giờ thế? Đây dường như không phải tính cách của ngài a?" Đi vào trong công hội Lâm Phi nghi hoặc nói.

"Ài, tổng cảm giác thấy tiểu gia hỏa kia có điểm không giống người"

thường, bất quá cũng không thể nói rõ, có lẽ là ảo giác..." Áo Thác cười, tùy ý nói.

Nghe vậy, Lâm Phi bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải bước nhanh theo Áo Thác vào bên trong.

"Tiểu huynh đệ tìm được giới thiệu tin của đạo sư chưa?" Đưa mắt nhìn Áo Thác đi vào trong công hội, một gã đại hán hộ vệ đối với Tiêu Viêm cười nói, trong mắt hắn có thần sắc hồ nghi, tựa hồ nghĩ Tiêu Viêm không thể lấy ra được, mà thực cũng đúng là thế.

"Xin lỗi, vật kia ta không có." Bất đắc dĩ Tiêu Viêm giờ giờ cầm nói: *"Mới vừa rồi vị tiểu thư kia, hình như cũng không đem giới thiệu tin cho các người kiểm tra."*

"Đạo sư của Lâm Phi tiểu thư là Áo Thác đại sư tứ phẩm luyện dược sư, người ngay cả tên này cũng chưa từng nghe qua sao?" Nghe qua vấn đề của Tiêu Viêm, ánh mắt của hai tên đại hán nhìn hắn, giống như nhìn kẻ ngốc.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi giơ tay lên.

"Người muốn làm gì?" Nhìn cử động của Tiêu Viêm, hai gã đại hán nhất thời biến sắc, bàn tay chụp vào vũ khí quát to.

Không để ý đến hai người, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào bàn tay, một cỗ hỏa diễm màu tím đột nhiên từ trong bàn tay bốc lên. Độ ấm của tử hỏa làm cho hai người sắc mặt đại biến.

"Ngưng tụ chân hỏa? Tứ phẩm luyện dược sư?"

Thanh âm kinh hãi vang lên, không thể tin từ trong miệng hai người phun ra. Lấy bọn họ thường xuyên thủ vệ luyện dược sư công hội tự nhiên là biết. Ngưng tụ chân hỏa, phải là tứ phẩm luyện dược sư mới có khả năng làm được, nhưng... Nếu như người trước mặt là một lão nhân thì họ còn có thể bình tĩnh một chút, nhưng người trước mặt,.. rõ ràng chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi a!

"Xin lỗi, ta không phải là tứ phẩm luyện dược sư, bất quá ta chỉ là có năng lực triệu hoán chúng ra mà thôi" Không ít người qua đường nghe tiếng hai

tên hộ vệ hô hoán hấp dẫn chạy lại, thấy ngọn lửa trong tay Tiêu Viêm, nhất thời rung động hít vào vài hơi khí lạnh.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải lắc lắc tay, đem tử hỏa dập tắt, nói với hai gã hộ vệ: "*Hiện tại ta có thể tiến vào chưa?*"

"*Có thể có thể, tiểu huynh...à không, đại nhân, mời ngài vào bên trong!*" Hai gã liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng khom người xuống, cung kính nói.

Nhìn đám người bị hấp dẫn đang đứng ở cửa, Tiêu Viêm cười khở trong lòng một tiếng, ai bảo chính mình vô danh, không chỉ không có huy chương, mà ngay cả trang phục của luyện dược sư cũng không có mặc.

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm bỏ tay vào trong áo bào, sau đó chậm rãi cất bước đi vào tòa nhà cơ hồ là ngành nghề cao quý nhất trong Hắc Nham thành.

-----oOo-----

Chương 164: Luyện dược sư công hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào luyện dược sư công hội, một mùi thơm nhàn nhạt bay tới làm cho thần trí con người có chút thoải mái.

Trong đại sảnh nhân viên cũng không nhiều, chỉ có một ít người đang an tĩnh làm chuyện của mình. Tựa hồ nghe được tiếng bước chân, một số người ngẩng đầu, ánh mắt liếc nhìn thành niên đang mang trên vai một cái hắc xích thật lớn cơ hồ kéo dài tới mặt đất, trong mắt thoáng hiện nét nghi hoặc, sau đó lại vùi đầu vào làm việc. Họ không cho rằng có ai gan lớn lại đến làm loạn tại luyện dược sư công hội.

Đứng một lúc trong đại sảnh vắng lặng, Tiêu Viêm lắc đầu, vừa muốn tìm một người hỏi cách lấy luyện dược sư huy chương thì một nữ tử mặc quần áo xanh nhạt vội vàng từ hậu trường đi ra, sau đó bước nhanh đến chỗ của Tiêu Viêm.

"*Vị tiên sinh này, nhìn bộ dáng của người, hẳn là lần đầu tiên đến luyện đạo sư công hội Hắc Nham thành?*" Đi tới trước mặt Tiêu Viêm, thanh y nữ tử đôi mắt đẹp quét một vòng mỉm cười hỏi.

"*Ừm*" Đánh giá một chút thanh y nữ tử trước mặt, bộ dáng mắt ngọc mày ngài, thật khiến cho người ta yêu thích. Tiêu Viêm cười nói: "*Đích thật là lần đầu tiên đến, ta muốn đến lĩnh một cái luyện đạo sư huy chương.*"

"*Ồ, hóa ra ngài cũng là một luyện đạo sư ư?*" Nghe vậy thanh y nữ tử rõ ràng giật mình, mỹ mâu lại quét ngang trên người Tiêu Viêm, ngạc nhiên hỏi.

"*Ừm. Có thể nói cho ta biết trình tự không?*" Cũng không để ý đến tia kinh ngạc trong mắt nữ tử, Tiêu Viêm cười gật đầu nói.

"*Mời ngài đi sang bên này.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu xác định, thanh y nữ tử hơi kinh hãi, trên mặt rõ ràng thêm vài lần cung kính, lui ra phía sau vài bước, đi tới quỳ trước, nhìn Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Từ trong quây lấy ra một mảnh da dê đã ố vàng, bàn tay trắng nõn của thanh y nữ tử có chút ưu nhã cầm bút, ngẩng đầu hướng về Tiêu Viêm nói: "*Tiên sinh, mời nói ra tên của ngài, tuổi tác. Tên đạo sư của ngài, chắc phải nhờ ngài viết luôn rồi.*"

"*Tiêu Viêm, mười chín tuổi. Đạo sư...Đạo sư*" Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi rồi cười nói.

"*Tiên sinh không ngờ còn trẻ như vậy.*"

Nghe tuổi tác của Tiêu Viêm, Nhã Hàm trong lòng không khỏi sợ hãi than nhẹ một tiếng. Mỉm cười vô mộng ngựa một cái nho nhỏ. Mày liễu đột nhiên nhíu xuống, suy tư một lát, sau đó có chút xấu hổ nói: "*Tiên sinh, tên đạo sư của ngài, tựa hồ không có trong ghi chép của luyện đạo sư công hội chúng ta.*"

"*Lão nhân gia thích ẩn cư, cho nên cũng chưa từng ghi chép qua. Như thế nào? Nhất thiết phải ghi tên người sao? Như vậy thì...Thôi đi.*" Cau mày, Tiêu Viêm lắc đầu sau đó xoay người muốn đi. Hắn không nghĩ tới sẽ phiền toái như vậy.

"*Tiên sinh, xin chờ một lát.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm rời đi, Nhã Hàm vội vàng nói: "*Mặc dù không có ghi chép đạo sư của ngài, bất quá chỉ cần ngài thông qua khảo hạch, vẫn có thể lĩnh huy chương như thường.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới dừng bước, trong lòng thở dài một hơi, xoay người nhìn Nhã Hàm cười.

Nhanh nhẹn thu dọn đồ vật trên bàn, Nhã Hàm đem bản đăng kí cầm trong tay, sau đó giơ tay nói: "*Tiên sinh. Mời đi theo ta. Nếu như ngài thông qua khảo hạch cấp bậc, như vậy liền có thể thuận lợi lĩnh huy chương. À, ngài định khảo hạch nhất phẩm luyện dược sư sao?*" Lật xem tư liệu trên tay, Nhã Hàm thuận miệng mỉm cười hỏi.

"*Không phải. Nhị phẩm.*"

Bước chân đang đi đột nhiên dừng lại, khiến chút nữa Tiêu Viêm đụng phải, bất quá cũng hãm lại kịp thời, lập tức nghi hoặc nhìn dáng người yếu điệu trước mắt.

"*Ngài nói... ngài muốn khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư sao?*" Quay đầu lại, Nhã Hàm khẽ nhếch cái môi hồng nhuận nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, mới mười chín tuổi, đã khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư sao? Cái này trong luyện dược sư công hội của Gia Mã đế quốc hình như là đầu tiên a!

"*Ừm, có vấn đề gì sao?*" Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Không ... không có*" Phục hồi lại tinh thần, Nhã Hàm vội lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm lại càng thêm cung kính, nhẹ giọng nói: "*Tiêu Viêm tiên sinh...*"

"*Bảo ta là Tiêu Viêm là được rồi.*" Lắc đầu, Tiêu Viêm cười nhẹ nói.

"*A, được.*" Nhã Hàm tốt xấu gì cũng ở trong luyện dược sư công hội một thời gian, ngày thường gặp phải đại nhân vật cũng không ít, cho nên nghe Tiêu Viêm nói vậy, đã tỉnh táo lại phần nào, cười dài nói: "*Người trước kia chưa có chiếc huy chương nào sao?*"

"*Ừm*"

"Nếu như vậy, trước hết ngươi phải đến nhất phẩm luyện dược sư khảo hạch đã, nếu như thành công thăng cấp, sau đó mới có thể đến khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư." Nhã Hàm mỉm cười đem trình tự khảo hạch ra nói với Tiêu Viêm.

"Ài, vậy đến đó đi." Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, bất đắc dĩ gật đầu.

Mỉm cười, Nhã Hàm tốc độ chậm lại, một lát sau đứng trước đại môn ngừng lại, bên ngoài đại môn, bốn gã đại hán vũ trang hạng nặng canh gác ở đây.

Ánh mắt đảo qua trên ngực bốn gã đại hán, Tiêu Viêm trong lòng cảm giác lẫn lộn. Hắn phát hiện bốn người này, đều là cửu tinh đấu giả, hơn nữa trong đó có một người hơi thở vững vàng, chứng tỏ đã dừng ở cấp bậc này rất lâu, tùy thời có thể đột phá tiến vào hàng ngũ đấu sư.

"Đặc Á đại thúc, bên trong khảo hạch bắt đầu rồi sao?" Nhã Hàm cầm tư liệu của Tiêu Viêm trong tay đưa cho tên đại hán kia hỏi.

"À chưa, bắt quá sắp rồi. Ngươi mang thêm người vào sao? Thoạt nhìn không tồi a" Tên được xưng là Đặc Á ánh mắt quét ngang trên người Tiêu Viêm, trong lòng dâng lên một cảm giác kinh dị. Lấy thực lực của hắn, dĩ nhiên không thể nhìn ra độ nông sâu của thanh niên trước mặt.

"Án, tốt lắm, vào thôi."

Cẩn thận kiểm tra một chút tư liệu trên bản đăng kí cùng với ấn chương, Đặc Á lúc này mới móc trong người ra một cái băng tay màu đen, trên đó có một chữ Ngũ thật to: "Đây là số báo danh của ngươi, đừng để mất."

Tiếp lấy băng tay, Tiêu Viêm đeo nó lên tay rồi cười cảm tạ Đặc Á.

"Tiêu Viêm, ngươi chỉ có thể tự mình tiến vào phía dưới, dựa theo quy củ chúng ta không thể tùy tiện đi vào bên trong." Nhìn thấy thủ tục đã đầy đủ hết, Nhã Hàm khẽ cười nói.

"Ừ, đa tạ." Gật đầu, Tiêu Viêm chấp tay đối với mấy người, sau đó nhanh chóng tiến vào trong đại môn. Đại sảnh bên trong rộng mở sáng như ban ngày. Lúc này trong đại sảnh có không ít người, tiếng xì xào bàn tán, tiếng

cười,... không ngừng vang lên.

Tiêu Viêm đảo qua trên ngực mấy người này, kinh dị phát hiện phần lớn trong số đó đều đều là luyện dược sư.

Trong đám người Tiêu Viêm không ngờ phát hiện thấy có hai gã tứ phẩm luyện dược sư, trong đó một người chính là đại sư Áo Thác mà hắn từng chứng kiến, mà một vị khác, nghe những người xung quanh xưng hô, Tiêu Viêm mới biết đó là hội trưởng luyện dược sư công hội Phạt Lan Khắc.

Tại trung tâm đại sảnh, tử mĩ bày sẵn mười mấy bãi đá khác nhau. Trên mỗi bãi đá đều có đầy đủ các khí giới luyện dược, mà trong bãi đá, có bảy người trẻ tuổi đang sốt ruột đứng chờ, mà thiếu nữ tên là Lâm Phi kia cũng ở trong số đó.

"Phạt Lan Khắc, Tuyết Mị đâu? Tại sao còn chưa thấy ra? Thời gian khảo hạch sắp tới rồi." Áo Thác ánh mắt quét về phía hậu trường, nói với Phạt Lan Khắc đang cười đùa bên cạnh.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Đây chính là lần khảo hạch đầu tiên của Tuyết Mị, nàng tự nhiên là muốn chuẩn bị đầy đủ." Khoát tay áo, Phạt Lan Khắc nhìn Áo Thác có chút không kiên nhẫn, mặt toát ra ý cười.

Nghe vậy, Áo Thác bĩu môi, lầm bầm nói: *"Còn có mười phút. Nếu còn không ra, dù ngươi là hội trưởng cũng không thể kéo dài thời gian chờ đợi khảo hạch."*

Cười cười, Phạt Lan Khắc quay đầu, tầm mắt đảo qua đại sảnh, cuối cùng dừng lại trước một thiếu niên, ánh mắt nhìn băng tay trên mình hắn, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi: *"Tiểu tử kia, ngươi cũng đến khảo hạch luyện dược sư sao?"*

Lần đầu tiên trong đời thấy nhiều người đồng hành như vậy, Tiêu Viêm trong lòng đang có chút hưng phấn, nghe được Phạt Lan Khắc hỏi vậy liền gật đầu.

Nhìn Tiêu Viêm gật đầu, Phạt Lan Khắc ánh mắt càng thêm kinh dị, hỏi: *"Tiểu tử, ngươi bao nhiêu tuổi?"*

"Mười chín." Nhìn không ra lão giả địa vị không thấp này có ý gì, Tiêu

Viêm đành nói thật.

"Nga?" Nghe được Tiêu Viêm trả lời, không chỉ có Phật Lan Khắc mà Áo Thác đang ở bên cạnh cũng đem ánh mắt dời lại đây. Sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm, không khỏi sửng sốt, chợt cười hỏi: "*Lúc trước ta thấy tiểu gia hỏa này có điểm bất đồng, nguyên lai cũng là một luyện dược sư, bất quá tại sao ta lại không có cảm ứng gì nhỉ? Theo đạo lý, người thực lực thấp hơn rất khó che giấu thân phận dưới mắt ta chứ.*"

Nghe được lời của Áo Thác, Tiêu Viêm cũng chỉ biết mờ mịt lắc đầu ra vẻ không biết, có Dược lão thủ hộ, lấy thực lực tứ phẩm dược sư của lão giả này làm sao phát hiện ra chứ. Cũng may Áo Thác không có triệt để truy cứu, nhìn thấy Tiêu Viêm sắc mặt mờ mịt, cũng ngừng hỏi ở đây.

"*Sách sách, mười chín? Lão Áo Thác, tiểu gia hỏa này so với hai đứa đệ tử của chúng ta hình như nhỏ hơn a?*" Phật Lan Khắc sách sách khen

"*Có lẽ phải chờ tiểu gia hỏa này thuận lợi qua khảo hạch đã. Mặc dù có điểm khiếp người, nhưng hai năm trước lúc Lâm Phi mười chín tuổi cũng từng đến để khảo hạch đó thôi.*" Lắc đầu, Áo Thác cười nói, mặc dù hẳn không có ý xem thường Tiêu Viêm nhưng mới mười chín tuổi mà muốn lấy luyện dược sư huy chương tại Hắc Nham thành luyện dược sư công hội, chuyện này cũng chưa có bao giờ.

"*Nha đầu kia của ngươi lúc đó tới thuận túy tới là để quấy rối thôi. Khi đó nàng thiếu chút nữa đem lò dược làm nổ.*" Phật Lan Khắc lắc đầu cười mắng, mặc dù nói thế nhưng hẳn cũng minh bạch, mười chín tuổi mà muốn qua khảo hạch, khó khăn.

Dù sao, muốn trở thành luyện dược sư chính thức, ngoại trừ tiên thiên linh hồn khai mở, còn cần phải trở thành đấu giả. Hơn nữa, sau khi trở thành đấu giả, người muốn trở thành luyện dược sư còn cần một đạo sư bắt tay dạy dỗ, sơ bộ đem luyện dược thuật học được, mà cái giai đoạn học tập này, ít nhất cũng phải tốn một năm.

Tổng kết mà nói, mười chín tuổi trở thành luyện dược sư, như vậy lúc hẳn mười tám tuổi hay trước đó phải trở thành một đấu giả, nhưng loại thiên phú tu luyện này, so với linh hồn đặc biệt của luyện dược sư còn muốn hiếm có hơn.

Cho nên, cho dù Phạt Lan Khắc cùng Áo Thác biết nhiều hiểu rộng, cũng khó có thể cho rằng, thiếu niên trước mặt có thể thành công thông qua khảo hạch.

"Thôi đi, đừng cho là ta không biết, người năm đó lên cho Tuyết Mị đi khảo hạch, nàng không phải cũng đem được đỉnh làm nô sao."

Nhìn hai người, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, vừa mở miệng hỏi, một thanh âm lạnh như băng từ phía sau vang lên.

"Sư phụ, xin lỗi, ta đến muộn."

Giọng nói lạnh như băng nũng nịu, giống như tiếng băng tan trên đỉnh núi tuyết, thanh thúy kì ảo vang vọng, có chút êm tai, ít nhất trong đại sảnh có hơn nửa số người Tiêu Viêm phát hiện được đem ánh mắt nồng cháy quay về phía sau hẳn.

Nhấp hé miệng, Tiêu Viêm cũng chậm rãi quay mặt lại, nhìn ngân bào nữ tử đang ưu nhã từ đại môn tiến đến, ánh mắt xẹt qua một tia mị mừ cùng kinh diễm.

-----oOo-----

Chương 165: Khảo nghiệm của nhất phẩm luyện dược sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở đại môn, một dáng người thon dài, dung mạo thanh khiết như băng trên núi tuyết, khuôn mặt tinh xảo, đôi mi thanh tú, thân thể lả lướt thon thả, mặc một bộ váy áo màu bạc cùng làn da như ôn ngọc càng làm cho nữ tử này có thêm vẻ lạnh lùng. Khiến cho người khác kinh ngạc hơn chính là mái tóc màu bạc kéo dài đến thắt lưng.

Loại tóc màu bạc này, không phải giống như bị bệnh rồi biến dị sinh ra, mà êm ái như những tia bạc, phát phơ đặng đặng, làm cho nàng có lực hấp dẫn đến kì dị.

Ánh mắt tinh tế đánh giá một phen, Tiêu Viêm trong lòng không khỏi sợ

hài, khó trách có thể làm cho phần lớn người trong đại sảnh ánh mắt nồng cháy như vậy.

Cùng nàng so sánh, với vị nữ tử tên là Lâm Phi kia, ít đi một phần tính chất kì ảo, đặc biệt mái tóc màu bạc tinh khiết lộng lẫy, càng làm cho một ít nữ tử trong lòng không khỏi có chút ghen ghét.

Ánh mắt quét ngang, Tiêu Viêm chậm rãi thu hồi mục quang của mình, hơi nghiêng thân thể, tự giác tránh ra nhường đường đi.

Ngân bào nữ tử chậm rãi đi đến, nhìn liếc qua Tiêu Viêm ở bên cạnh rồi đi đến chỗ của Phạt Lan Khắc.

Đứng một bên, Tiêu Viêm ngửi thấy một làn hương nhàn nhạt phảng phất ra từ trong cơ thể nàng, trong lòng than thở một tiếng: "*Cực phẩm.*"

"*Sư phụ*" Đi tới trước mặt Phạt Lan Khắc, ngân bào nữ tử trên gương mặt thoáng lộ ra một nét tiêu ý, trong chốc lát, nụ cười như băng liên nở rộ trên núi tuyết, làm nhân sinh lại thêm kinh diễm.

"*Ài, người rút cuộc cũng tới rồi. Áo Thác lão gia hỏa này đã sớm không chờ được nữa.*" Ánh mắt nhu hòa nhìn đệ tử đặc ý của mình, Phạt Lan Khắc vui mừng nói.

"*Áo Thác đại sư*" Ngân bào nữ tử quay đầu, đối với Áo Thác đang đứng một bên hơi cúi người thi lễ.

"*Tuyết Mị nha đầu vẫn hiểu lễ phép, so với ...Khụ, tốt lắm, tốt lắm, cũng nên bắt đầu thôi.*" Cười gật đầu, Áo Thác quay về phía đệ tử của mình đang bĩu bĩu môi, vội vã sửa lời.

Hơi gật đầu, Tuyết Mị nhìn kĩ xung quanh, rồi cũng tiến vào trong bãi đá. Nàng cùng Lâm Phi vừa vắn cách nhau một cái bàn.

Hai người đối mặt, cơ hồ là hoa lửa tóe ra. Xem ra bọn họ tựa hồ cũng không vừa lòng nhau.

"*Hừ. Có gắng đừng để nổ cái đỉnh. Người thất bại cũng không sao nhưng đừng làm ảnh hưởng đến ta.*" Ngọc thủ vỗ nhẹ vào cái dục đỉnh trước mặt, Lâm Phi mũi thon héch lên, hừ nhẹ nói.

"Ta nghĩ, dù không quấy nhiễu thì người cũng có thể thất bại mà. Mà cái có thể này hình như không nhỏ." Tuyết Mị cười nhạt nói. Mặc dù biểu hiện của nàng có vẻ lạnh lùng, bất quá đối với đối thủ đã cạnh tranh nhiều năm với mình, vẫn như cũ khó có thể giữ bình tĩnh.

"Khụ. Tốt lắm..." Nhìn khảo hạch chưa bắt đầu nhưng mùi vị hỏa dược giữa hai người đã nồng đậm, Phật Lan Khắc bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cười với Tiêu Viêm đang ở một bên rồi nói: "Tiểu tử kia. Người cũng tới nơi đó đi. Ta rất chờ mong biểu hiện của người a. Nhưng nếu như thất bại cũng không có vấn đề gì cả, người còn có rất nhiều thời gian."

Nghe ý tứ trong giọng hắn, tựa hồ đối với việc Tiêu Viêm thông qua khảo hạch hi vọng cũng không lớn.

Nhún vai, Tiêu Viêm theo hướng Phật Lan Khắc chỉ nhìn lại, lại không khỏi lắc đầu. Vị trí đó là trung gian giữa hai cái kho thuốc nỏ kia a.

Đang tranh cãi gay gắt, hai nàng con mắt không khỏi lướt trên mặt Tiêu Viêm một cái. Tuy nói Tiêu Viêm không thuộc cái loại tuyệt thế mỹ nam anh tuấn cơ hồ nhìn một cái sẽ khiến nữ nhân xem trọng, bất quá cũng không khiến người ta sinh lòng chán ghét. Cho nên hai nàng trong miệng cũng không lên tiếng phản đối. Sau khi nhìn chán, cũng thu ánh mắt lại, bắt đầu kiểm tra luyện dược khí giới trên bãi đá.

Lắc đầu (dịch có mấy chương truyện mà phải đến mấy trăm cái lắc đầu, mỉm cười,... ọc ọc), Tiêu Viêm không thèm nhìn đến mấy ánh mắt ghen ghét của mấy vị trẻ tuổi đồng hành, chậm rãi đi đến bãi đá. Ánh mắt quét ngang qua hai bên, thấy hai mỹ nữ cũng không chú ý đến mình, trong lòng tự an ủi, bắt đầu kiểm tra công cụ trên bãi đá.

Điều kiện cơ bản của nhất phẩm luyện dược sư là phải một mình tự luyện chế ra một loại đan dược. Loại đan dược nào thì có thể tùy theo luyện dược sư công hội đặt ra. Tiêu Viêm cầm lấy một tấm da dê trên bãi đá, sau đó nhìn một chút. Phương thuốc này là một loại đan dược có hiệu quả súc lực, trong thời gian ngắn làm cho người dùng tăng thêm một phần lực lượng. Loại đan dược này, tại nhất phẩm đan dược, cũng chỉ có thể miễn cưỡng coi như đứng hàng trung bình. Bất quá đối với những người mới, không nghi ngờ gì là có chút khó khăn.

Bàn tay cầm đũa phương của súc lực đan, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn sang hai bên, lại phát hiện cơ hồ mỗi người bắt đũa mỗi đũa phương khác nhau, mà xem thần sắc hai nàng bên cạnh có vẻ đối với đan đũa mình phải luyện rất có tin tưởng.

"Lão nhân này cố ý làm khó ta sao?" Trong lòng thầm nói một tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ liếc về phía Phật Lan Khắc đang cười ở đằng xa, sau đó lắc đầu, lần nữa đem ánh mắt trở lại bãi đá. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trên bãi đá, nguyên liệu để chế tạo súc lực đan chỉ có ba phần, nếu như ai đó chế tạo ba lần không thành, coi như khảo hạch thất bại.

Bên cạnh đũa liệu có một cái bình màu sắc sáng sủa, nghĩ chắc là dùng để đựng đan đũa chế tạo đũa.

Ánh mắt đảo qua đồng đồng đồ vật trên bãi đá, Tiêu Viêm trong lòng chậm rãi định thần lại, lấy khả năng của hắn luyện chế cái súc lực đan này không mất mấy công sức, hơn nữa có tử hỏa trợ giúp, hắn luyện đũa càng như hồ thêm cánh, loại đan đũa bậc trung của nhất phẩm luyện đũa sư này không đáng để khổ não.

Bởi vì lúc này giám khảo còn chưa tuyên bố khảo hạch bắt đầu, cho nên ánh mắt của Tiêu Viêm tùy ý nhìn sang hai bên cạnh. Với năng lực của hắn thì nhìn cách bố trí đũa liệu của các nàng cũng biết họ phải làm loại đan đũa gì rồi.

"Phục thương đan, ngưng hỏa đan, ... tại sao đũa phương của ta lại khó hơn một chút?" Tiêu Viêm trong lòng bất mãn nói. Lấy súc lực đan của hắn so sánh với hai đũa phương kia quả là khó khăn hơn rất nhiều.

"Mẹ kiếp, hai lão già này lấy quyền mưu..." Bất đắc dĩ không làm gì đũa, Tiêu Viêm chỉ biết trong lòng hung hăng phỉ báng Phật Lan Khắc cùng Áo Thác hai người một phen.

"Kiểm tra xong chưa? Nếu xong rồi thì... Khảo hạch bắt đầu!"

Ánh mắt đảo qua trên bãi đá, nhìn thấy không người nào lên tiếng, Phật Lan Khắc vung tay lên, một cỗ kính khí từ bàn tay bay ra, nện mạnh vào thiết chuông ở cuối đại sảnh, nhất thời tiếng chuông thanh thúy vang lên,

phiêu đảng trong đại sảnh.

Nghe được tiếng chuông vang lên, trừ bỏ Tiêu Viêm ra ngoài, tất cả thí sinh nhanh chóng áp tay vào hỏa khẩu trên đỉnh dục đỉnh, trong cơ thể đầu khí tuôn ra, sau đó phốc phốc vài tiếng dữ dội, bên trong dục đỉnh một ngọn hỏa diễm đã bốc lên.

Sau khi những ngọn hỏa diễm bắt đầu thiêu cháy dục đỉnh, bên ngoài bãi đá dần dần hiện lên một vòng sáng trong suốt, đem toàn bộ thí sinh bao bọc bên trong.

Theo sự xuất hiện của vòng sáng, những tiếng xì xào bên ngoài đại sảnh hoàn toàn biến mất. Mọi người toàn bộ tập trung tinh thần chăm chú nhìn thí sinh bên trong bãi đá, thấy mấy người mới lực không chế không tòi, mới âm thầm gật đầu.

Đứng ở chỗ bãi đá, Tiêu Viêm nhìn xung quanh phát hiện hỏa diễm bên trong dục đỉnh của mọi người ngoại trừ Tuyết Mị cùng Lâm Phỉ hai người hơi yếu một chút, còn lại toàn bộ đều có màu đậm vàng. Hiện nhiên thực lực chân thật của bọn họ đều không dưới bốn sao đầu giả.

Bên trong bãi đá, tất cả mọi người đều đã bắt đầu luyện dục, chỉ có một mình Tiêu Viêm là vẫn đang có chút ngây ngốc nhìn xung quanh. Loại cảm giác này, giống như hạc trong bầy gà, không gây chú ý cho người khác cũng không được.

"*Tiểu gia hỏa kia đang làm gì vậy?*" Cau mày nhìn Tiêu Viêm, Phật Lan Khắc nghi hoặc nói.

"*Cái này... không biết.*" Áo Thác cũng đồng dạng có chút mê hoặc. Tiểu gia hỏa này, ngay cả nhóm lửa như thế nào không phải cũng không biết sao? Như thế chẳng phải là làm trò cười sao?

"*Khụ...hắn có thư giới thiệu của đạo sư chứ? Để ta xem là ai bồi dưỡng ra đệ tử này...*" Phật Lan Khắc phát tay gọi đến một gã thủ hạ nói.

"*Hội trưởng, hắn tựa hồ không có thư giới thiệu của đạo sư, bất quá trong bản ghi chép của hắn có viết đạo sư chính là một người kêu là Dục lão.*" Tên thủ hạ kia đem tư liệu của Tiêu Viêm đọc, cười khổ nói.

"Dược lão?" Hai mắt mờ mịt mở trừng, Phất Lan Khắc nghiêng đầu nhìn Áo Thác: "Người nghe qua tên này chưa?"

"Ta tại Gia Mã đế quốc lăn lộn vài chục năm, chưa từng nghe một vị dược sư có tư cách nhận đệ tử nào có tên là Dược lão." Đối với cái tên xa lạ này, Áo Thác đồng dạng trong đầu cũng một mảnh mơ hồ.

"Quên đi, chờ khi thời gian kết thúc lại hỏi chi tiết xem sao. Hiện tại trong tình huống này, ta cảm giác bị tiểu gia hỏa kia đùa giỡn rồi."

Dem tư liệu trong tay căm giận ném cho thủ hạ bên cạnh, Phất Lan Khắc sắc mặt có chút hồ thẹn, dù sao trong phân hội hấn quản hạt lại phát sinh sự kiện này, nếu truyền ra ngoài ắt sẽ gây ra sự giễu cợt cho luyện dược sư công hội.

Ở bên ngoài Phất Lan Khắc đối với Tiêu Viêm đang rất căm giận, thì bên trong vòng sáng, Tuyệt Mị cùng Lâm Phỉ với cái thanh niên này cũng có chút ngạc nhiên. Người thanh niên này, người nghĩ mình đang đùa sao?

Lúc này Tiêu Viêm không hề biết sự do dự của hắn đã làm nhiều người chú ý như vậy. Trầm ngâm một hồi lâu, khẽ thở dài một hơi, bàn tay chậm rãi áp vào hỏa khẩu, trong lòng bất đắc dĩ nói: "Quên đi, hỏa diễm dù đặc biệt một chút thì có sao? Họ cũng không thể đem ta cắt miếng mà nghiên cứu."

Trong lòng tự an ủi như vậy, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm bắt đầu tràn ra, rất nhanh xuyên qua kinh mạch, sau đó theo bàn tay, một tiếng vang nhỏ nổi lên, rồi truyền vào trong dược đỉnh.

"Bùng." Theo một tiếng trầm đục, tử diễm trong giây lát nhanh chóng bùng lên từ trong dược đỉnh.

Cùng lúc đó, bên ngoài quang mạc, Phất Lan Khắc đang có chút tức giận tiếp nhận chén trà từ trong tay thủ hạ, vừa mới uống một ngụm nhỏ, trong khóe mắt thấy dược đỉnh của Tiêu Viêm bốc lên một ngọn tử diễm, lập tức nhần đồng trọn tròn, "Phốc" một tiếng, trà trong miệng toàn bộ bị hấn phun ra ngoài...

Nước trà làm vạt áo ướt nhẹ, nhưng Phất Lan Khắc lúc này không quản đến đó, tay hắn run run chỉ vào hướng Tiêu Viêm, kinh hãi thất thanh

nói: "Tử diễm? Dị hỏa?"

Nghe tiếng hắn nói, nhất thời trong đại sảnh đột nhiên tĩnh mịch, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Tiêu Viêm ...

-----oOo-----

Chương 166: Thông qua khảo hạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tên kia... Dĩ nhiên triệu hồi ra được tử sắc hỏa diễm? Chẳng lẽ là dị hỏa? Sao lại có thể?!"

Bên trong đại sảnh, tất cả các luyện dược sư đều khiếp sợ nhìn tử sắc hỏa diễm đang bùng lên lên tại bên trong dược đỉnh, bởi vì có quang mạc hộ tráo* cách ly cho nên bọn họ cũng không thể xác nhận chính xác được, bất quá loại hỏa diễm có màu sắc này tuyệt đối không phải đấu khí bình thường ngưng luyện ra hỏa diễm đấu khí a!

*(quang mạc hộ tráo: vòng ánh sáng bảo hộ)

"Dị hỏa?" Phát Lan Khắc cùng Áo Thác rung động liếc mắt nhìn nhau, chột nhẹ lắc đầu.

"Có diễm không giống... Hơn nữa, bằng thực lực tiểu gia hỏa này, căn bản khó có khả năng khống chế thuần thực dị hỏa như vậy!" Áo Thác hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang khống chế linh hồn lực, mà theo đó tử hỏa không ngừng bốc lên, trầm giọng nói.

"Đích xác có diễm không giống, dị hỏa khó có thể dễ dàng khống chế như vậy..." Phát Lan Khắc lau nước trà trên râu, trên khuôn mặt vẻ mặt đồng dạng cũng cực kì ngưng trọng.

"Nhưng tại sao hỏa diễm của hắn lại là màu tím?" Phát Lan Khắc cùng Áo Thác chau mày, trong lòng có hơi chút mờ mịt, bọn họ vẫn chưa bao giờ nghe nói qua, ngoại trừ luyện hóa hỏa diễm của dị hỏa ra thì có loại hỏa diễm nào lại hiện lên màu tím.

"Tiểu gia hỏa này... Không đơn giản, khó trách mới tí tuổi đầu (nguyên là như thế niên kỉ) liền dám đến khảo hạch nhất phẩm luyện dược sư, nguyên lai là có nền tảng như vậy, xem tử hỏa trình độ nồng đậm như vậy, ta nghĩ thực lực tiểu gia hỏa này chắc chắn là trên ngũ tinh đầu giả, thiên phú tu luyện quả nhiên là đáng sợ a!" hơi thở cùng tâm tình chậm rãi hòa hoãn lại, Phát Lan Khắc cảm thán nói.

"Ta đã nói tại sao khi lần đầu tiên nhìn thấy hấn lại có chút cảm giác cổ quái, không nghĩ tới, hấn đúng thật là ở trước mặt ta ẩn tàng một ít thực lực rồi, tiểu gia hỏa này, còn rất thần bí a..." Áo Thác bàn tay nhẹ vuốt chòm râu dài, hướng về phía Phát Lan Khắc cười nói: "Ta đột nhiên rất muốn kiến thức một chút sư phụ hấn a, ta muốn biết đến tột cùng là ai, không ngờ lại có thể dạy dỗ ra một đệ tử ưu tú như thế, ai, cùng hấn so sánh cao thấp, Tuyết Mỹ cùng Lâm Phi, đều muốn yếu hơn trong một bậc."

"Án." Hơi gật đầu, Phát Lan Khắc cười nói: "Hai nha đầu này tranh hơn thua nhiều năm như vậy, hiện giờ vị thiếu niên kêu là Tiêu Viêm này lại làm các nàng như bị giáng một gậy vào đầu, sau này cũng tốt, làm cho các nàng biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!"

"Hướng luyện dược sư công hội ở các thành thị khác phát ra một ít thông báo, nhờ bọn họ hỗ trợ điều tra một chút, rốt cuộc là có hay không có một vị cao cấp luyện dược sư gọi là Dược lão... Có thể bồi dưỡng ra loại đệ tử này, danh tiếng lẫy lừng chứ không phải là hạng người vô danh." Phát tay đem một luyện dược sư gọi đến, Phát Lan Khắc thấp giọng phân phó.

Tên luyện dược sư kia cung kính gật đầu, sau đó lén lút rời khỏi đại sảnh.

Áo Thác ở một bên thấy thế chỉ là khẽ mỉm cười. Sau đó đem ánh mắt lần nữa nhìn vào trong quang mạc. Trong miệng nhẹ giọng nói: "Hấn mặc dù có thể điều khiển thuần thục loại tử hỏa này. Bất quá luyện đan cũng không phải là chỉ dựa vào hỏa diễm, linh hồn cảm giác lực cùng với nắm bắt hỏa hầu. Các loại dược liệu cần dùng thành phần ít nhiều bao nhiêu, tất cả mọi thứ đó đều là trọng yếu như nhau. Hiện tại vẫn là tiếp tục xem đi..."

Phát Lan Khắc gật đầu. Thân là tứ phẩm luyện dược sư hấn tự nhiên là biết điều này, cho nên cũng không nói nữa. Ánh mắt cùng tinh thần toàn bộ đều tập trung vào bên trong quang mạc nơi thiếu niên đang luyện chế đan dược. Không nói một lời.

Theo sự im lặng của hai người bọn họ, trong đại sảnh cũng lâm vào bình tĩnh một lần nữa. Chỉ bất quá ánh mắt đại đa số người ở đây đều vẫn dừng lại tại trên người Tiêu Viêm. Rất nhiều người đều muốn biết vị thiếu niên có thể điều khiển hỏa diễm được nghi ngờ giống như dị hỏa này tại phân đoạn tiếp theo có thể biểu hiện kiệt xuất như cũ không.

Bị vây trong quang tráo, Tiêu Viêm tự nhiên là không có lòng dạ thanh thoi chú ý đến bên ngoài đại sảnh bởi vì tử hỏa mà rối loạn. Ánh mắt đơn giản đảo qua trên bãi đá, rồi không nhanh không chậm tuần tự cho vài loại dược liệu đầu vào đáy tiến vào trong dược đỉnh. Dưới áp của chế linh hồn cảm giác lực hung mãnh, tử hỏa giống như cừ non ôn thuận đem dược liệu ôn nhu vừa tiến vào trong dược đỉnh liền bao vây lại. Sau đó đem các loại tinh hoa từ tài liệu chiết xuất ra luyện chế sức lực đan.

Tiêu Viêm cứ như vậy mà bình thần chậm chạp luyện chế, bên trong dược đỉnh Sức lực đan đầu tiên đang chậm rãi hình thành.

Mặc dù trong quang mạc Tầng thạch thai đều bị quang mạc chia cách ra từng địa phương nhỏ. Bất quá tử hỏa của Tiêu Viêm thật sự là quá mức khác lạ. Cho nên sau tại thời điểm hắn đem phóng xuất ra không lâu, phân biệt tại hai bên hắn là Tuyết My cùng Lâm Phi đều phát hiện ra điều này liền quay đầu nhìn lại, xuất hiện trong tầm mắt các nàng là tử hỏa đang phiêu dật bốc lên. Mỹ mâu đột nhiên trợn to, theo một tiếng rất nhỏ vang dội, trong dược đỉnh của hai người đang chiết xuất dược liệu nhưng dưới một thoáng phân tâm liền bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn. Không quá để ý tới việc dược liệu đã hóa thành tro tàn, hai nàng khẽ nhếch cái miệng hồng nhuận, ngây ra nhìn Tiêu Viêm không chế tử sắc hỏa diễm đang giống như cấp bách vừa như hòa hoãn, giống như nóng lại tựa như ôn. Sau hồi lâu đều không khỏi tại trong lòng nhẹ hít một ngụm lương khí.

Mặc dù các nàng cũng không biết loại tử hỏa này của Tiêu Viêm thật sự là cái gì, bất quá từ trình độ mãnh liệt của hỏa diễm mà nói tuyệt đối khó không chế hơn so với đầu khí màu vàng đậm của hai nàng.

Song, xem cử chỉ thông dong của thiếu niên trước mặt mà nói, đối với việc không chế tử hỏa này, hắn cơ hồ từ đầu đến giờ mọi việc đều thuận lợi như ý, mà không chế lực độ như vậy cho dù là Tuyết My cùng Lâm Phi tâm khí có chút cao ngạo cũng cùng là có chút mặc cảm.

Hai nàng ánh mắt từ dưới dờn lên, cuối cùng giống như thông minh sắc sảo lúc bình thường, đem ánh mắt liếc về phía thiếu niên đang đem tất cả tâm thần đều dồn chú tại bên trong dục đỉnh.

Lúc này thiếu niên trên khuôn mặt thanh tú vẫn chưa có chút cảm giác khẩn trương nào, trên khuôn mặt bởi vì tử hỏa bốc cháy lên mà phản quang ra màu tím nhàn nhạt, bất quá khí chất thông dong phong phạm nhẹ nhàng lại cơ hồ thiếu chút nữa làm cho hai nàng cho rằng người trước mặt cũng không phải là một thiếu niên ngây ngô không đủ hai mươi, mà là một cao cấp luyện dục sư có kinh nghiệm luyện dục phong phú.

Loại khí chất bình hoãn mà thông dong này, Tuyết My cùng Lâm Phi đều chỉ khi chính mình ở cùng chỗ với sư phụ luyện dục mới có thể chứng kiến được, mà lúc này, thiếu niên trước mặt lại là làm cho các nàng một lần nữa hồi tưởng lại.

Ánh mắt của hai nàng tại giữa không trung thoáng phân vân một chút, đều nhìn ra một phần thất bại cùng cười khổ. "Ai..." Ánh mắt lần nữa đảo qua trên người Tiêu Viêm một vòng, Tuyết My khẽ thở dài một hơi, ngọc thủ khẽ vén vài sợi tóc bạc trên trán, sau đó thu hồi lực chú ý, lần nữa đem tâm thần đều tập trung vào trong dục đỉnh.

"Người này, ẩn giấu thật là sâu... Ta vậy mà cũng nhìn không ra..." Lần nữa liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, Lâm Phi nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng, lúc trước trong lòng nàng còn đang cho rằng Tiêu Viêm chỉ là người qua đường, lúc này, đã nâng lên thành người có thiên phú kinh khủng. Đẳng cấp cao mà nàng đáng giá coi trọng.

Lắc đầu, nhớ tới tốc độ chuyển biến thân phận này, Lâm Phi cũng chỉ biết cười khổ thở dài một tiếng, sau đó đem phần dục liệu dự bị, tuân tặc cho vào trong dục đỉnh, bắt đầu lần luyện chế cuối cùng.

Tiêu Viêm đem tất cả tâm thần đều chú tại trong dục đỉnh tự nhiên là không nhận thấy được hai nàng bên cạnh lúc trước quan sát kỹ chính mình, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm bên trong dục đỉnh.

Tại trong lúc Tiêu Viêm đang ngưng thần, thời gian trôi qua nhanh, không biết được bên trong đỉnh đan dục quay cuồng sau bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng đã trở nên mượt mà, nhìn đan dục mặt ngoài bóng sáng, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay chậm rãi thoát khỏi dục đỉnh, mà theo bàn tay rút đi,

tử sắc hỏa diễm bên trong được đỉnh cũng chậm rãi tiêu tán.

Ngón tay khẽ bấm trên nắp dược đỉnh, một luồng kinh phong bắn xuống, Tiêu Viêm bàn tay nhất chiêu, một quả đan dược màu vàng nhạt phá đỉnh chui ra, sau đó hướng Tiêu Viêm nhanh chóng bay tới.

Bàn tay rất nhanh cầm lên một cái bình ngọc, Tiêu Viêm nhanh chóng giương lên trước người, vậy là quả đan dược vàng nhạt chuẩn xác được thu vào bên trong.

Chậm rãi đem bình ngọc đặt xuống, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên liền phát hiện, màn hào quang quanh thân không biết từ khi nào đã bị rút đi, hơn nữa từng đạo ánh mắt chung quanh đang gắt gao nhìn chăm chú vào chính mình.

"Ách... Khảo hạch đã hết giờ?" Nghiêng đầu nhìn, Tiêu Viêm phát hiện, bên cạnh Tuyết My cùng Lâm Phỉ cũng đang nhìn chăm chú vào chính mình, không khỏi ngưng ngừng nói.

Nhìn Tiêu Viêm thần sắc có chút xấu hổ, Tuyết My hơi hơi sững sốt. Chợt mỉm cười gật đầu, thanh âm lạnh lùng so với lúc trước giờ đã có nhiều hơn vài phần nhu hòa: "*Vừa quá vài phút đồng hồ, bất quá sư phụ nhìn người tựa hồ còn chưa hoàn thành, cho nên đợi thêm chút lát, yên tâm đi, sẽ không bởi vậy mà mất đi tư cách khảo hạch của người.*"

Hướng về phía Tuyết My mỉm cười cảm kích, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn Phát Lan Khắc cùng Áo Thác đang cười híp mắt đi tới.

Chậm rãi đi tới thạch thai trước mặt, Phát Lan Khắc có vẻ thâm ý liếc Tiêu Viêm một cái, cười dài: "*Tiểu gia hỏa. Ẩn giấu rất thâm đó.*"

Tiêu Viêm giang tay, không nói gì. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Phát Lan Khắc cùng Áo Thác trước tiên là đi chéo qua bên phía luyện chế đan của Tuyết My cùng Lâm Phỉ lấy đan dược ra, sau đó tinh tế quan sát một chút thành sắc cùng với độ sáng bóng của đan dược, thay nhau khẽ gật đầu, cười nói: "*Cũng không tệ lắm, mặc dù đan dược vẫn như cũ khiếm khuyết một chút hỏa hậu, bất quá cũng đã đạt tới tiêu chuẩn thông qua thâm hạch.*"

Nghe vậy, Tuyết My cùng Lâm Phi đều là thở phào một hơi.

Sau khi Đem đan dược hai nàng kiểm tra xong, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác vẫn chưa lập tức kiểm tra Tiêu Viêm, ngược lại là vượt qua hẳn, đem đan dược sáu người phía sau cầm lên thăm hạch một lượt, mà trong sáu người, chỉ có hai người đạt tới yêu cầu, còn lại bốn người, đều là cúi đầu ủ rũ.

"A a, các ngươi cũng không cần ủ rũ thế, năm nay không được thì còn năm sau nữa mà, người tuổi trẻ, cái khác không có chứ thời gian là nhiều nhất đấy." Nhìn bộ dáng bốn người kia, Phát Lan Khắc cười an ủi một chút, sau đó cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, hai người lần nữa đi tới trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn cử động của Phát Lan Khắc cùng Áo Thác, ánh mắt trong đại sảnh đều là chậm rãi hướng về trên người Tiêu Viêm.

Một bên, Tuyết My cùng Lâm Phi, cũng là tò mò nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, các nàng đồng dạng cũng muốn biết, tên này có thể thao túng hỏa diễm thần bí, đan dược luyện ra, sẽ là loại cấp bậc nào?

Thuận tay cầm lên cuộn giấy bằng da dê trên thạch thai của Tiêu Viêm mở ra, Phát Lan Khắc nhẹ liếc mắt một cái, mặt già khế biến, kinh ngạc: *"Sức lực đan?"*

"Ách..." Nghe vậy, Áo Thác cũng sửng sốt, bỗng nhiên chợt hiểu cười nói: *"Khó trách tiểu tử kia tốn thời gian nhiều hơn một ít, nguyên lai người chọn phải loại dược phương này."*

Nghe được danh tự sức lực đan, Tuyết My cùng Lâm Phi cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cái khác không nói, chỉ nói ở phương thuốc cấp bậc khó khăn này thôi, các nàng đã thua kém một bậc rồi.

"Sách sách, tiểu tử kia có năng lực a, vậy mà ngay cả sức lực đan cũng có thể thuận lợi luyện chế ra, đan dược này cho dù là một ít nhất phẩm luyện dược sư chính thức, cũng khó có thể luyện chế ra a." Sợ hãi liêm liêm môi than thở, Phát Lan Khắc đem đan dược trong bình ngọc đổ ra, nhất thời, một quả đan dược sáng bóng màu vàng nhạt ngịch ngợm lăn ra. Đan dược ước chừng bằng một ngón cái, toàn thân vàng nhạt, mơ hồ có một

vòng hoa văn bích lục xen lẫn trong đó, giống như khuếch tán một rung động bình thường, nhìn qua có chút kì dị.

"Đan vân..."

Nhìn một hoa văn sóng bích lục nọ, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác lần nữa sợ hãi than, luyện chế đan dược, bình thường khi đan dược đạt tới độ tinh khiết cùng sự lộng lẫy lớn nhất mới có khả năng khiến cho đan dược luyện chế xuất hiện loại đan vân này.

Đan vân hai chữ lọt vào tai, Tuyết My cùng Lâm Phi liền biết trận khảo hạch này hai người bọn họ tuyệt đối khó có khả năng so hơn kém với thiếu niên này.

"Chúc mừng người, Tiêu Viêm, người thông qua khảo hạch nhất phẩm luyện dược sư."

Đem đan dược bỏ lại bình ngọc, Phát Lan Khắc chậm rãi thở ra một hơi, hướng thiếu niên cười nói.

Nghe vậy, tất cả người ngồi ở đó đều đem ánh mắt hâm mộ cùng sợ hãi hướng thiếu niên may mắn trong thạch thai.

"Ách... Việc này..." Nghe lời này, Tiêu Viêm mở trừng hai mắt, hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: *"Việc này... Ta có thể tiếp tục tiến hành khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư hay không?"*

Dưới giọng nói nhẹ nhàng của thiếu niên, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác trên khuôn mặt đang mang mỉm cười chợt cứng lại...

-----oOo-----

Chương 167: Nhị phẩm luyện dược sư trẻ nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiếp tục xin khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư?"

Lời nói Tiêu Viêm không chỉ làm cho Phát Lan Khắc cùng Áo Thác hai

người vẻ mặt thù ra, chính ngay cả hai nàng Tuyết My cùng Lâm Phi một bên cũng chột dừng lại động tác trên tay, ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, môi đỏ mọng mê người khẽ nhếch, ngây ra nhìn thiếu niên trong thạch thai.

Bên trong đại sảnh, tất cả tầm mắt đều ngây ngốc nhìn chăm chăm vào thiếu niên, nếu như nói lúc trước Tiêu Viêm thuận lợi thông qua khảo hạch nhất phẩm luyện dược sư đã làm cho bọn họ trong lòng tràn ngập sợ hãi than thở không thôi, nhưng hiện tại hắn lại xin như thế, cũng là chính thức làm cho mọi người cảm thấy trọn mắt há hốc mồm.

Nhất phẩm luyện dược sư mười chín tuổi, mặc dù hi hãn, bất quá tại Gia Mã đế quốc cũng không phải không có, nhưng nhị phẩm luyện dược sư mười chín tuổi, đây mới chính thức là phượng mao lân giác a, phải biết rằng, cho dù là đan vương cổ hà bên trong Gia Mã đế quốc, khi ở cái tuổi này cũng bất quá vừa mới trở thành một người nhất phẩm luyện dược sư mà thôi a...

Nếu như Tiêu Viêm hôm nay thật sự thuận lợi thông qua khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư, vậy chẳng phải là nói thành tựu ngày sau, so với đan vương cổ hà sẽ càng cường đại hơn sao?

"Trời a... Hình như chúng ta vừa nhìn thấy một quái vật từ luyện dược sư công hội Hắc Nham thành quật khởi." Trong đại sảnh, mọi người hai mắt liếc nhìn nhau một cái, chột cười khô nhẹ giọng nói

"Người người này... Nhưng chớ có quá coi thường điều kiện khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư, muốn thông qua khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư, không phải chỉ cần luyện chế ra đan dược nhị phẩm, hơn nữa thực lực bản thân phải đạt tới cấp bậc đấu sư, đấu sư!! Người đạt đã tới?" Quay đầu đi, Lâm Phi nhìn khuôn mặt thiếu niên đang mỉm cười, không khỏi cau mày nói.

"Đấu sư sao..." Khẽ mỉm cười, Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Lâm Phi, cười dài nói: *"Ta chỉ là muốn thử xem mà thôi, có thể đạt được hay không, cũng không có quan hệ quá lớn."*

"Người thật sự muốn lần nữa khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư?" Sau khi Lâm Phi nói xong, nhìn Tiêu Viêm thần sắc vẫn như cũ vẫn chưa có chút gì là buông tha, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau,

trầm giọng dò hỏi.

"*Hắn là không có vấn đề gì chứ?*" Tiêu Viêm rướng cổ lên, cười nói.

"*Ngươi có mấy phần nắm chắc?*"

Áo Thác sắc mặt lúc này cũng thoáng có chút ngưng trọng. Nếu như tiểu gia hỏa trước mặt này thật sự thông qua khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư thì đây chính là một nhân tài có chút khó lường a, nói không chừng luyện dược giới Gia Mã đế quốc ngày sau, sẽ ra một người luyện dược sư so với đan vương cổ hà càng mạnh mẽ hơn a! Điều này đối với luyện dược giới của đế quốc mà nói, không thể nghi ngờ là một cái đại tin tức oanh động.

"*Ách... Năm phần đi.*" Tiêu Viêm nhấp hé miệng. Hắn hiện tại phân tích một chút xác suất thành công đối với luyện chế nhị phẩm đan dược. Lúc này mới dựa vào một số căn cứ mà báo. Bởi vì sợ nói quá chậm Cho nên số liệu Tiêu Viêm đưa ra có hơi chút dè dặt.

Song cho dù hiện tại với số liệu này trong lòng Tiêu Viêm đã có chút dè dặt, nhưng khi hắn báo ra sau Áo Thác cùng Phát Lan Khắc thân thể vẫn như cũ đồng thời chấn động. Mà một số người khác thì lại càng khẽ biến sắc.

Luyện chế nhị phẩm đan dược. Có xác suất thất bại không nhỏ, cho dù hiện tại một ít luyện dược sư ở đây cũng không dám ước lượng được chính mình luyện chế nhị phẩm đan dược xác suất thành công có thể đạt tới ngũ thành trở lên! Song, thiếu niên trước mặt lại mang vẻ mặt tươi cười nói ra lời này. Nhất thời mấy vị nhị phẩm luyện dược sư trong đại sảnh, trong lòng đều xẹt qua thoáng hiện một nét nghi vấn. Hiển nhiên, bọn họ đối với lời nói của Tiêu Viêm cũng không phải quá mức tin tưởng, cho dù hắn có được cái loại hỏa diễm có chút kì dị này!

"*"Năm phần..." Trong lòng thì trào một tiếng. Tuyết My hơi hơi quay đầu đi. Nhìn thân thể cao lớn của thiếu niên nọ bên trong thạch thai, tại trong lòng không khỏi nhẹ giọng nói: "Người này. Có phải quá càn rỡ hay không?"*

"*Như thế nào? Có thể tiếp tục khảo hạch không? Nếu như thật sự không được, vậy cũng không sao. Dù sao ta cũng chỉ là đang tạm thời dừng lại ở*

Hắc Nham thành thôi, nếu có cơ hội, lần sau lại đi địa phương khác xem sao." Nhìn Phất Lan Khắc cùng Áo Thác không trả lời. Tiêu Viêm bắt đầu đi lắc đầu. Sau đó nói.

"Chờ một chút!"

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Phất Lan Khắc vội vàng nói, đùa hay sao, đây chính là một người có thể làm cho luyện được sư công hội Hắc Nham thành có thời cơ tốt đẹp để được người khác biết tới, hẳn cũng sẽ không để cho Tiêu Viêm chạy đến thi hạch ở một thành thị khác, như vậy chẳng phải là uổng phí vô ích đem cơ hội này đưa cho người khác sao chứ?

"Người đến đây, lập tức trình tự chuẩn bị khảo hạch nhị phẩm luyện được sư!" Lần nữa cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, hai người đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra được một nét hưng phấn thoáng hiện, Phất Lan Khắc bàn tay vung lên. Quát khẽ.

Nghe vậy, vài tên luyện được sư Phía sau vội vã bước ra khỏi hàng, sau đó bước nhanh vào sườn môn (cửa bên) bên trong đại sảnh. Tại bên ngoài sườn môn viết có mấy chữ "khảo hạch nhị phẩm luyện được sư".

"Hảo, ta sẽ cho ngươi khảo hạch tiếp tục, tiểu tử kia, ngươi nghìn vạn lần đừng đùa hai lão già chúng ta a." Vỗ vỗ tay, Phất Lan Khắc quay đầu đối với Tiêu Viêm cười nói.

"Ta sẽ cố hết sức... Được rồi, nghe nói sau khi thông qua khảo hạch, hơn nữa tại công hội đăng ký, là có thể đủ hưởng thụ một số đặc quyền từ công hội?" Tiêu Viêm đi ra bãi đá, cười hỏi.

"A a, không sai, luyện được sư luyện chế đan dược, chung quy cũng phải cần một ít kì trân dị thảo thiên kì bách quái, mà một người lại khó có khả năng mỗi ngày bôn ba khắp nơi thu thập đầy đủ hết mấy thứ này, cho nên, nếu như ngươi tại Gia Mã đế quốc luyện được sư công hội chúng ta đăng ký, liền có thể hưởng thụ được loại quyền lợi trao đổi..."

Ví dụ như, ngươi luyện chế đan dược nào đó, khuyết thiếu một loại dược liệu, mà một luyện được sư khác trong tay vừa lúc có loại dược liệu này, như vậy, dưới tình huống tại song phương cam tâm tình nguyện, công hội chúng ta có thể thay các ngươi hoàn thành giao dịch, đương nhiên, điều

kiện tiên quyết trong chuyện này là người phải xuất ra vật phẩm giao dịch làm cho đối phương hài lòng."

Phát Lan Khắc gật đầu, cười híp mắt nói: "Đương nhiên, phẩm bậc người càng cao thì có thể hưởng thụ quyền lợi càng nhiều, cho nên, vì vậy nếu có thể tại trong tay người khác trao đổi vật phẩm mình cần mà không bị bất cứ trở ngại gì, như vậy người liền nỗ lực tăng lên phẩm giai của chính mình."

"Thật sự là không tồi..." Tiêu Viêm trên khuôn mặt thoáng có chút vui mừng gật gật đầu, biện pháp này của luyện dược sư công hội không thể nghi ngờ sẽ làm rất nhiều luyện dược sư giảm thời gian đi bốn ba khắp nơi, mà vừa lúc này hắn lại đang thiếu rất nhiều thứ, chờ sau khi thông qua khảo hạch, nhất định phải để cho Phát Lan Khắc hỗ trợ hết sức!

"Tốt lắm, khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư đã bố trí xong, đi theo ta." Quay đầu lại, Phát Lan Khắc nhìn vài tên luyện dược sư trong phòng lục đục đi tới, nhìn thấy bọn họ hướng chính mình gật đầu, sau đó mới cười nói.

"Ân." Tiêu Viêm gật đầu, sau đó liền cùng Phát Lan Khắc theo hướng phòng nhỏ đi tới, Áo Thác cũng theo sát phía sau, tại lúc hắn sau khi vào cửa, lại là xoay người hướng mọi người bên ngoài duỗi thẳng cái cổ cười nói: "Khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư bất đồng với nhất phẩm luyện dược sư. Cho nên, các người không thể tùy tiện đi vào, chờ ngay bên ngoài đi, rất nhanh sẽ có đáp án."

"Sư phụ... Để cho ta vào xem đi." Nghe được Áo Thác nói lời này, Lâm Phi sắc mặt quýnh lên, xông lên lôi kéo tay áo Áo Thác làm nũng nói.

"Đây là quy củ của luyện dược sư công hội từ trước tới nay, ta cũng không có biện pháp, người cứ chờ ở bên ngoài đi." Bất đắc dĩ lắc đầu, Áo Thác khẽ phát tay áo, liền chấn lui Lâm Phi đem nàng đẩy lại một bước nhỏ, sau đó nhanh chóng tiến vào phía sau cửa, đem cánh cửa phanh một tiếng găt gao đóng lại.

"Hừ, có gì đặc biệt cơ chứ, không nhìn thì không nhìn." Nhìn đại môn găt gao đóng lại. Lâm Phi hừ tiếng, bất mãn làm bầm nói.

Xoay người lại, Lâm Phi nhìn khuôn mặt không hề bận tâm của Tuyết My.

Đi qua đi lại vài bước, sau đó tại bên người nàng thấp giọng nói: "Người nói tên kia có thể thành công hay không?"

"Ta sao biết được? Hẳn lúc trước không phải đã nói rồi sao? Năm chắc ngũ thành, xem ra cũng không tồi rồi." Nhẹ liếc mắt nhìn Lâm Phi bên cạnh, Tuyết My thân nhiên nói.

Lâm Phi bĩu môi, thân thể mềm mại nhảy lên ngồi trên thạch thai, dưới váy bào màu tím lộ ra đôi chân dài, hơi hơi lắc lư nổi lên một đường vòng cung trắng như tuyết mê người, làm cho ánh mắt một ít nam nhân trong đại sảnh không nhịn được nhẹ nhàng hướng lại đây.

"Ai. Còn tưởng rằng chúng ta trong hai năm thời gian có thể trở thành một người nhất phẩm luyện dược sư đã là rất giỏi, không nghĩ tới, đột nhiên xuất hiện một tên gia hỏa càng biến thái hơn, tuổi so với chúng ta còn nhỏ hơn, nhưng dĩ nhiên còn có tư cách khạo hạch nhị phẩm luyện dược sư, điều này cũng quá là đả kích người phải không?" Quay đầu lại, Lâm Phi nhìn đôi thủ cạnh tranh đã nhiều năm, bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Tuyết My sắc mặt thân nhiên cũng hiện lên một nét thoáng hiện ý tứ. Khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Thật sự rất đả kích người."

"Lúc đầu người không phải đã nói tuổi trẻ đồng lứa ở Hắc Nham thành này, không ai có thể siêu việt người phải không? Hiện tại hẳn xuất hiện, ta nhớ kỹ người lúc đầu có nói, hình như là bồi..." Con người đen nhánh đảo một vòng, Lâm Phi đột nhiên nói.

"Xin lỗi, hẳn cũng không phải là người Hắc Nham thành." Trên mặt hiện lên một nét thoáng hiện ửng đỏ, chột trong mỹ mâu xẹt qua một nét giáo hoạt, Tuyết My hướng về phía Lâm Phi thân nhiên cười nói.

"Xem như người lợi hại..." Khẽ hừ một tiếng. Lâm Phi ngọc thủ gạt tóc mái trên trán, cười nói: "Bất quá lấy thiên phú của gia hỏa này, người cũng không xứng phối cùng hẳn. Mặc dù sư phụ của người là đại nhân vật số một số hai ở Hắc Nham thành, nhưng người cũng biết, có thể dạy ra đệ tử biến thái như vậy, sư phụ của hẳn sẽ phải cường hãn như thế nào?"

"Không có hứng thú, người thích, thì chính mình làm đi, danh tiếng của Áo Thác đại sư cũng không phải là ngang ngửa với sư phụ của ta sao? Hơn nữa phụ thân người là thành chủ Hắc Nham thành a." Tuyết My mỉm cười

nói, lời nói bình thản, lại là làm cho Lâm Phi ở một bên cắn chặt hàm răng. Nguồn truyện:

"Xí... người theo đuổi ta tại Hắc Nham thành đều xếp hàng dài đến ngoài thành ba mươi dặm đó, ta mới không nhân tình đi tìm hắn." Trùng đôi mắt xinh đẹp, Lâm Phi cười duyên nói.

Thản nhiên cười cười, Tuyết My mày liễu cau lại, ánh mắt chuyển hướng chỗ đại môn, ngọc thủ lạng lẽ nắm chặt lại, nhẹ giọng nói: "Bọn họ ra rồi."

"Khảo hạch kết thúc?" Nghe vậy, Lâm Phi tinh thần cũng là rung lên, vội vã đem ánh mắt hướng đến đại môn.

Cửa gỗ theo một tiếng dát chi, bị chậm rãi kéo ra, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác dẫn đầu đi ra, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó than nhẹ lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng này của hai người, Lâm Phi cùng Tuyết My nhú mày, thất bại ư?

"Tiểu gia hỏa này sở hữu thiên phú luyện dược thật sự là kinh thái tuyệt diệu, ai... Không bội phục không được a."

Ngẩng đầu lên, Phát Lan Khắc giang tay, cười nói: "Xem ra luyện dược sư công hội Hắc Nham thành chúng ta, trong mấy trăm năm gần đây xuất hiện một người là nhị phẩm luyện dược sư trẻ tuổi nhất đích..."

-----oOo-----

Chương 168: Cực phẩm đãi ngộ của luyện dược sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Phát Lan Khắc cùng Áo Thác vẻ mặt sợ hãi than, bên trong đại sảnh, yết hầu mọi người đều không tự chủ được nhẹ nhàng cuộn lên một chút, xem bộ dáng này của hai người thì nhị phẩm khảo hạch của vị thiếu niên kia, rõ ràng... Thông qua.

"Tên gia hỏa này thật sự là đáng sợ..." Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong

lòng đều khẽ thở dài một tiếng, nhị phẩm luyện dược sư mới mười chín tuổi, cái này xem như là kỉ lục mới của Gia Mã đế quốc rồi chứ?

"Gia hỏa này... Dĩ nhiên thật sự thành công? Hắn mười chín tuổi, đã đạt tới cấp bậc đấu sư? Điều này sao có thể!" Khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, Lâm Phi kinh ngạc nhẹ giọng lầm bầm nói.

Một bên, Tuyết My cũng là hơi hơi gật đầu, gia hỏa này, cũng không phải biến thái đến vậy chứ?

Nhìn vẻ mặt rung động của mọi người trong đại sảnh, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác cũng chỉ biết thay nhau cười khò một tiếng, đứng gần quan sát Tiêu Viêm luyện chế một lần đan dược, hai người thật sự là không thể không vì hắn biểu hiện ra ngoài thiên phú luyện đan mà cảm thấy sợ hãi than.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm luyện chế phương thuốc khảo hạch, bất quá đối với lực không chế hỏa hậu kiệt xuất cũng sẽ không có chỗ thua kém so với bất cứ một người nhị phẩm luyện dược sư chính thức nào, hơn nữa khi luyện dược, đối với việc chiết xuất tinh hoa các loại dược liệu bộ phận, cũng là dẫn đo cực kì tinh chuẩn, nếu như đổi thành một nhị phẩm luyện dược sư có kinh nghiệm luyện dược phong phú mà có thể có biểu hiện như vậy, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác ngược lại sẽ không cảm thấy có bao nhiêu kinh dị, song tên gia hỏa trước mặt lại mới vẹn vẹn mười chín tuổi a... Nguồn truyện:

Bọn họ năm đó lúc ở độ tuổi này, vẫn chỉ được đạo sư của mình dạy phân biệt sơ bộ dược liệu ...

"Thật sự là một tên gia hỏa đã kích người khác... Hiện tại ta càng ngày càng tò mò, đến tận cùng là vị đại sư nào, dĩ nhiên có thể dạy ra kiệt xuất đệ tử như thế?" Phát Lan Khắc cười khò nói.

"Ân, tuy nói tiểu gia hỏa này thiên phú luyện dược cực kì ưu tú, nhưng ngọc thô dù có đẹp mà chưa qua gọt dũa, cũng khó có thể thành châu báu... Vị đạo sư thần bí kia của hắn cũng rất tài giỏi, nếu như đổi thành hai ta đến dạy Tiêu Viêm, tuyệt đối không đạt tới loại hiệu quả này." Áo Thác cảm so sánh nói.

"Bất quá cái loại tử sắc hỏa diễm này của hắn, ngược lại không phải dị

hỏa, mặc dù so với hỏa diễm bình thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, cũng không có sự bá đạo cùng yêu dị như vậy của dị hỏa..." Phất Lan Khắc nhớ tới lúc trước Tiêu Viêm luyện dược, khẽ cau mày, có chút nghi hoặc nói.

"A a. Đích xác không giống như là dị hỏa, bất quá cái này cũng không phải là cái gì, Đấu Khí đại lục kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm xuể, luôn luôn có một ít đồ vật thần kỳ nào đó không được người khác phát giác ra, tử hỏa mặc dù rất mạnh mẽ, bất quá chỉ là mạnh hơn một ít so với đấu khí hỏa diễm của luyện dược sư đồng cấp mà thôi, cùng với dị hỏa so

sánh, không thể ngờ là khác biệt quá xa." Áo Thác cười nói.

"*Án.*" Gật đầu. Phất Lan Khắc quay đầu đi. Nhìn phòng trong. Cười nói: "*Tiểu tử kia. thu thập xong đồ vật nọ liền ra đi.*"

Theo Phất Lan Khắc thanh âm vừa dứt, bóng dáng Tiêu Viêm cũng chậm rãi từ phòng trong đi ra. Vỗ nhẹ nhẹ một ít dược phấn còn dính trên quần áo bình thường, Ánh mắt đảo qua trên gương mặt mọi người trong đại sảnh. Khẽ mỉm cười.

Nhìn thấy Tiêu Viêm trông lại, các vị luyện dược sư bên trong đại sảnh cũng hướng về hắn tươi cười thân thiện. Mặc dù thân phận địa vị bọn họ ở Hắc Nham thành này cơ hồ là đứng đầu, ngày thường ai thấy đều phải cung kính lên tiếng chào hỏi, song trước mặt vị thiếu niên đã biểu hiện ra ngoài thiên phú luyện dược, lại làm cho bọn họ không dám có chút nào chậm trễ, dù sao không thể nói ngày sau, thiếu niên này sao với hai vị luyện dược đại sư Phất Lan Khắc cùng Áo Thác thành tựu còn muốn cao hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đi ra. Phất Lan Khắc hướng đám thủ hạ phát phát tay, một người vội vã bước nhanh đi ra đại sảnh. Một lát sau, dùng ngọc bàn nâng một bộ trường bào màu đen tinh xảo tiến vào.

" Đây là trang phục đặc chế của nhị phẩm luyện dược sư. Tài liệu của loại trường bào này trước khi đem đi chế tạo sẽ được bỏ vào trong ao dược bồi dục của công hội để tiến hành xâm bào. Cho nên, cũng đừng nên xem thường nó, sau khi mặc vào, trong vải dược dịch đã được thấm vào, khi cùng không khí tiếp xúc sẽ từ từ tản mát ra mùi vị kì dị. Loại mùi vị này hiệu quả có thể khiến cho chủ nhân trong mọi thời khắc vẫn duy trì được trạng thái thanh tịnh. Hơn nữa, ở dưới kích thích của loại mùi vị này, da

thịt trên cơ thể sẽ trở nên có chút mẫn cảm. Đồng dạng, thì có thể khiến cho luyện dược sư khi luyện chế đan dược, đối với việc khống chế hỏa hầu sẽ càng thêm dễ dàng hơn một chút."

Tiếp nhận ngọc bàn. Phát Lan Khắc có chút đặc ý đem công năng trường bào này kể lại rõ chi tiết: "*Đồng thời. Nó còn sở hữu công năng miễn dịch với một ít độc tính. Còn có, trải qua đặc thù chế tạo của công hội. Loại trường bào luyện dược sư này có lực phòng ngự có thể so với áo giáp bình thường còn muốn chắc chắn hơn rất nhiều. Nếu không phải bởi vì giá trị chế tạo quý hiếm, khó có khả năng chế tạo nhiều, nếu không đã sớm bị đế quốc đoạt lấy làm trang bị quân dụng rồi...*"

Nghe Phát Lan Khắc giới thiệu như vậy. Tiêu Viêm cũng có chút ngạc nhiên. Hắn cũng không nghĩ đến, một bộ y bào nhìn bề ngoài hoa lệ vậy mà vẫn có được đông đảo công năng như thế làm cho người ta trông mà thèm.

"*Khó trách rất nhiều luyện dược sư đều thích gia nhập luyện dược sư công hội, loại đãi ngộ này, thật sự làm cho người ta rất động tâm a...*" Tiếp nhận hắc sắc trường bào tinh xảo, Tiêu Viêm tại phía trên đảo qua, chỉ thấy vị trí nơi ngực có đính một chiếc huy chương luyện dược sư, trên huy chương, mặt ngoài dược đỉnh phong cách cổ xưa, hai đạo hoa văn giống như thủy ngân, như một vật sống bình thường, không ngừng rung động.

Bàn tay môn trón trên hắc bào, luồng xúc cảm mềm mại tựa như da thịt môn môn của nữ tử bình thường, cực kì tuyệt vời.

"*Sách sách... Luyện dược sư, không hổ là nghề nghiệp cao quý nhất Đâu Khí đại lục a, mới chỉ là cái trường bào này thôi, sợ rằng giá trị chế tạo đã không thấp hơn mười vạn kim tệ.*" lật xem trên dưới hắc sắc trường bào, yêu thích không buông tay, Tiêu Viêm cởi chiếc áo ngoài bằng vải thô bình thường đi, sau đó đem bộ hắc bào mặc lên người, nhất thời, khi hắc bào dán vào da dẻ tựa giống như xâm nhập vào nước, mát mẻ dễ chịu, hơn nữa một cỗ dị hương nhàn nhạt cũng lẳng lẽ tiến vào bên trong mũi, làm cho tinh thần hắn đang có chút mệt mỏi thoáng rung lên.

Trải qua gần một năm khổ tu, vóc người Tiêu Viêm cũng là từ từ trở nên cao lớn, mặc dù khuôn mặt nhìn qua vẫn như cũ có chút gầy gò, bất quá hiện giờ mặc vào một thân hắc sắc trường bào lại mơ hồ có vài phần cảm giác phiêu dật, trên khuôn mặt thoáng hiện một nét non nớt cuối cùng cũng

hoàn mỹ che giấu đi.

Nhìn hẳn sau khi mặc vào trường bào luyện dược sư, cơ hồ giống như là rục rỏ hẳn lên, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác ở một bên cũng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên, bọn họ cảm thấy hài lòng đối với hình tượng hiện tại của Tiêu Viêm.

Trong đại sảnh, Tuyết My cùng Lâm Phi vẫn nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, nhìn hẳn biến hóa như vậy, trên mặt cười cũng thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, ánh mắt lưu chuyển, dừng lại lâu hơn một chút trên khuôn mặt Tiêu Viêm đang mỉm cười khó phát hiện ra.

"Hảo..." Tự thể nghiệm chỗ tốt của trường bào luyện dược sư mang đến, Tiêu Viêm gật đầu khen không ngớt miệng.

Nhìn thấy bộ dáng hài lòng của Tiêu Viêm, Phát Lan Khắc khẽ mỉm cười, luyện dược sư thật sự có đủ khả năng tạo thành sức ảnh hưởng thật lớn, vì có thể đem năng lượng cường đại của nghề nghiệp cao quý này tụ tập cùng một chỗ, luyện dược sư công hội, thật sự vì thế mà tồn không ít tâm tư..

"Tốt lắm, khảo hạch đã xong, mọi người cũng giải tán đi thôi."

Phát Lan Khắc hướng mọi người trong đại sảnh phát phát tay, sau đó xoay người đối với Tiêu Viêm cười nói: *"Có thời gian không? Nếu có nói, ta nghĩ chúng ta có lẽ có thể tâm sự."*

Nghe vậy. Tiêu Viêm cười gật đầu, mỉm cười nói: *"Cũng tốt, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn nhờ hội trưởng giúp đỡ."*

"A a, Tuyết My, Lâm Phi, các người cùng mấy tiểu tử thông qua khảo hạch đi lĩnh huy chương nhất phẩm luyện dược sư cùng y bào đi, chúng ta còn có chút việc, không thể cùng các người đi được." Cười cười với Tuyết My, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người dẫn đường đi tới bên ngoài đại sảnh.

Nhìn này loại đãi ngộ khác nhau hoàn toàn này. Lâm Phi chỉ có thể bắt đấm đấm gật đầu, sau đó bắt mắt hướng về phía bóng lưng Phát Lan Khắc làm cái mặt quỷ, làm bầm nói: *"Bất công!"*

"Đi thôi, đừng oán giận nữa, người ta có tư cách để sư phụ bắt công, nếu"

không phục, người cũng lập tức đi thi hạch nhị phẩm luyện được sư đi."
Tuyết My đứng dậy đối với đại sảnh bước ra ngoài, khẽ cười nói.

"Hừ... Có gì đặc biệt cơ chứ." Lâm Phi khẽ hừ một tiếng, mặc dù cước bộ theo sau, bất quá trong giọng nói rõ ràng không có bao nhiêu sức lực.

"khảo hạch nhất phẩm luyện được sư đã có chút miễn cưỡng rồi, còn nhị phẩm... Nàng cũng không phải không biết tự lượng sức". Trong thư phòng tĩnh lặng, Phát Lan Khắc cười híp mắt hướng Tiêu Viêm nói.

Tùy ý ngồi xuống ghế, Tiêu Viêm đi thẳng vào vấn đề cười nói: *"Hai vị đại sư, có chuyện cần hỏi sao, chỉ cần là không dính dáng đến vấn đề giới hạn của ta, ta hẳn là sẽ không giấu diếm."* Nói đến chỗ này, Tiêu Viêm trong mắt xẹt qua thoáng hiện một nét giao hoạt, giới hạn này ở chỗ nào, đó là do hẳn tùy tiện thiết trí.

"A a. Thật sự là một tên tiểu tử giao hoạt cẩn thận mà." Cười lắc đầu, sống mấy mươi năm, Phát Lan Khắc tự nhiên hiểu được ý tứ trong giọng nói Tiêu Viêm.

"Nếu hiện giờ người đã ở công hội đăng ký, chúng ta đây tự nhiên cũng muốn thực hiện một ít việc công, ân... Người lúc trước tư liệu đăng ký, về phần đạo sư... hình như có điểm không đúng phải không? Tại trong trí nhớ của ta, trong Gia Mã đế quốc, tựa hồ cũng không có một luyện được đại sư nào tên là Được lão." Trong tay giơ giơ lên tư liệu lúc trước Tiêu Viêm đăng ký, Phát Lan Khắc cười hỏi.

"Xin lỗi. Tại lúc đi ra, sư phụ của ta có nói qua, không thể bại lộ tin tức của ông ấy. Bất quá ông ấy cũng chưa từng có đăng kí tại công hội."
Giang tay, Tiêu Viêm nói.

Nghe vậy, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác đều là bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra muốn từ trong miệng tiểu gia hỏa này tìm được tin tức về sư phụ hẳn là không thể.

"Được rồi, nếu người đã không muốn nói, chúng ta cũng không làm khó dễ người, tại bên trong Gia Mã đế quốc, cũng đúng là có một ít ẩn sĩ cường giả, cũng không mong được người khác biết được." Thờ dài một hơi, Áo Thác trầm ngâm một chút, hỏi: *"Một vấn đề cuối cùng, là về cái loại tử sắc hỏa diễm mà người điều khiển... Người có lẽ cũng biết, cái loại hỏa diễm*

này của ngươi, cũng không phải là dị hỏa phải không?"

"A a, nếu như vậy là chế giễu rồi..." Cười lắc đầu, Tiêu Viêm nửa thật nửa giả nói: *"Tử hỏa là ta tại một lần cơ duyên xảo hợp hạ, từ nơi Tử Tinh dược sư vương mà tìm được, đừng hỏi ta cụ thể như thế nào tìm được, ta ngẫu nhiên tại ma thú sơn mạch gặp nó, đã bị nó bắn trúng một khẩu hỏa không biết là gì, nếu không có điểm bảo vệ tính mạng gì đó, có lẽ đã bị đốt cháy tại đương trường rồi, tại sau đó, ta mới phát hiện trong cơ thể có nhiều hơn một điểm tử hỏa."*

"Tử Tinh dược sư vương?"

Nghe vậy, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác đều là sửng sốt, bỗng nhiên chợt hiểu gật đầu: *"Khó trách... Nguyên lai là tử hỏa của Tử Tinh dược sư vương, ta nói thế nào mơ hồ thấy có chút dã tính cuồng bạo, ngươi ngược lại thật sự là vận may, dĩ nhiên có thể may mắn tìm được loại đồ vật này, lúc đầu cũng từng có không ít luyện dược sư đánh nó vì chú ý có được hỏa điểm của nó, đáng tiếc, cuối cùng đều thất bại."*

"Ai, quên đi, hỏi nửa ngày, trên cơ bản ngươi gia hỏa này không có phun ra nửa điểm tin tức hữu dụng." Phát phát tay, Phát Lan Khắc bất đắc dĩ nói: *"Ngươi có chuyện gì, chỉ nói vậy thôi."*

"Hắc hắc." Nhếch miệng cười cười, Tiêu Viêm chép chép miệng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai người, nhẹ giọng nói: *"Ta cần một loại đồ vật, không biết hai vị đại sư có thể hỗ trợ điều tra trên các vị luyện dược sư khác có hay không có được hay không?"*

"Vật đó là gì?"

"Băng linh hàn tuyến!"

-----oOo-----

Chương 169: Cổ Đặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Băng linh hàn tuyến.?"

Nghe danh xưng từ trong miệng của Tiêu Viêm, Phát Lan khắc cùng Áo Thác rõ ràng sừng sốt một hồi, Kinh dị nói: "*Tiểu tử kia, Băng linh hàn tuyến cực kỳ thừa thớt, Lại là thiên tài dị bảo, Hơn nữa Lấy thực lực bây giờ của ngươi, căn bản không cần loại đồ vật này?.*"

Tiêu Viêm cười cười, có chút hàm hồ nói: "*Ta xác định rất cần thứ này, hai vị Đại sư, Các người có biết Tại Luyện dược sư công hội có ai có Hay không? Nếu như có người có, Ta có thể đem giá cao để giao dịch "*

" *Giá cao? Tiêu Viêm, Ngươi cần phải biết, Băng linh hàn tuyến không phải chỉ dùng Kim tệ là mua được, Hơn nữa, Nếu người khác có thứ này cũng khó có thể Đưa ra trao đổi a*" Phát Lan khắc lắc đầu nói.

" *Aa, Ta đây tự nhiên biết, Nhưng vẫn mời Hai vị Đại sư điều tra cho, Nếu thật sự có người có, Ta có thể xuất ra vật có thể làm cho hấn hài lòng "*.
Tiêu Viêm gật đầu, có chút khách khí nói.

Thấy Tiêu viêm kiên trì như vậy, Lòng mảy của Phát Lan Khắc cau lại, Sau đó lại nhìn phía Áo Thác, Bất đắc dĩ gật

đầu.

" *Ngươi chờ một lát*" Áo thác đứng dậy. nói với Tiêu viêm một tiếng, sau đó xoay người đi vào thư phòng bên cạnh.

" *Lão gia hỏa này là phó hội trưởng Luyện Dược sư Nham Thành, mặc dù thường ngày không Làm gì, Ít quản lý đến sự vụ của Công Hội, Bất quá những vụ giao dịch khác, Bình thường là do Hấn chủ sự "* Phát Lan Khắc đưa mắt nhìn Áo Thác tiến vào thư phòng. Nhìn Tiêu Viêm cười nói.

Mỉm cười gật đầu, Bàn tay của Tiêu Viêm khoát lên tay ghế, Ngón không tự chủ nhíp nhàng gõ nơi tay ghế, Khuôn mặt mơ hồ có chút chờ mong.

Chậm rãi bưng chén trà nhấp một hớp, Khuôn mặt Phát Lan Khắc tùy ý ngược lên, Nhìn Tiêu Viêm bộ dáng trấn tĩnh, Trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc: "*Băng Linh Hàn tuyến thật sự rất trọng yếu đối với hấn sao?*"

An tĩnh chờ đợi một hồi lâu. Áo thác mới ôm một quyển sách cổ dày, Từ

trong phòng bước ra, Đem đặt ở trên mặt bàn, quay đầu nhìn Tiêu Viêm bất đắc dĩ nói: " Xin lỗi, Ta đi tìm các cuộc giao dịch mới nhất của Gia Mã đế quốc, cũng không phát hiện có ai có được Băng Linh Hàn tuyền ... "

" Vật kia thật sự là rất thưa thớt, Hơn nữa Nó cần sự bảo tồn cực kì nghiêm khắc. Ta nhớ kỹ trước đây từng có một vị Tứ phẩm Luyện dược sư từng ở chỗ Lạnh vô cùng, may mắn kiếm được một ít băng linh hàn tuyền. Bất quá bởi vì cát

giữ không cẩn thận, Liền bị hóa thành một đám sương trắng tiêu tán mất ... " Áo Thác có chút tiếc nuối nói.

Nghe vậy. Tiêu Viêm thờ dãi một hơi, khuôn mặt hện lên vẻ thất vọng, Nhẹ lắc đầu. Cười khổ nói: " Nếu như thật sự không có. Vậy thì thôi vậy. Thật là làm phiền hai vị "

Nhìn thấy thần sắc thất vọng của Tiêu viêm. Phát lan Khắc cũng không tránh được, Liền nghiêng đầu về phía Áo Tháp nhẹ giọng hỏi: " Thật sự không có? "

Bàn tay vỗ vỗ vào quyển sách dày. Áo tháp lắc đầu: " Đích xác không có! "

" Nếu như nơi này không có. Ta đề nghị ngươi thử đi Đấu giá hội xem sao. Nếu như có vận may, Nói không chừng có thể trùng hợp gặp " Phát lan Khắc an ủi nói.

Cười khổ gật đầu, Trong lòng Tiêu viêm rất minh bạch, Nếu như ngay cả Luyện dược sư công Hội đều không có vật này. Cho dù vận khí mình có tốt, Cũng khó có thể tại phòng đấu tìm kiếm được loại Di bảo này.

" Ài! Nếu không có vật Tại hạ cần, Vậy Tại hạ xin cáo từ ". Tiêu Viêm có chút ủ rũ đứng dậy, Chắp tay chào hai người sau đó liền muốn xoay người bước đi.

Nhìn bộ dáng ủ rũ của Tiêu viêm. Áo Thác bất đắc dĩ lắc đầu, Trầm ngâm đột nhiên lên tiếng nói: " Chờ đã "

" Ân? " Tiêu Viêm hơi sững sốt, Nghi hoặc xoay người. Nhìn Áo Thác đang trầm tư.

" *Ngươi thật sự rất cần Băng linh hàn tuyến?*" Áo Thác cau mày dò hỏi.

" *Ân! Rất cần* " nặng nề gật đầu. Nhìn bộ giáng đang suy nghĩ của Áo Thác. Trong lòng Tiêu Viêm khẽ nhúc nhích, Thanh âm mang theo có chút ý mừng: "*Áo Thác đại sư, chẳng lẽ ngài có băng linh hàn tuyến?*"

Một bên, Phát lan Khắc cũng có chút kinh ngạc, chăm chăm nhìn Áo Thác, Hiển nhiên Hãn cũng không biết rõ tình hình.

" *Aa. Ta tự nhiên là không có vật kia* " *Cười lắc đầu, Áo Thác nhìn khuôn mặt thất vọng của Tiêu Viêm, Không khỏi cười nói:*" *Bất quá, Ta nhìn thấy vật này ở chỗ của*

một Tên cổ quái "

" *Nga?*" *Nghe vậy. Con mắt của Tiêu Viêm đột nhiên sáng ngời, Vội vã hỏi:*" *Hãn là ai vậy? Ở đâu?*"

" *Ách.. Ta phải nhắc nhở ngươi một tiếng, Muốn lấy vật đó từ trên tay Tên kia, Nếu như ngươi không có vật cho Hãn thỏa mãn. Phân nửa chắc là không được* " *Áo Thác cười cười nói.*

" *Được.. Ta sẽ cố hết sức..*". *Tiêu Viêm chần chừ nói, Tại vì không biết rốt cục đối phương ra cái giá thế nào, Hãn đương nhiên cũng không Dám nói Bừa.*

" *Lão già này ... Ngươi không nói đến Tên dị thường*

quý Bảo như mạng Cổ Đạc phải không?" *Nhíu chặt lông mày, Phát Lan Khắc đột nhiên kinh ngạc lên tiến nói.*

" *Ân, Chính là Lão dị thường ấy, Lần trước Ta đến chỗ Hãn, Tựa hồ nghe Hãn nhắc tới Băng linh hàn tuyến, Bất quá, Lão gia hỏa thật là nhỏ nhen, Đến cả xem cũng không nỡ cho Ta liếc mắt một cái..*" *Áo Thác híp mắt cười nói.*

" *...Nếu như thật sự Hãn có băng linh hàn tuyến. Ta cũng cho rằng, Tiêu viêm khó có thể thành công đối lấy* ". *Phát Lan khắc bất đắc dĩ lắc đầu, Nhìn về phía Tiêu Viêm trong ánh mắt có vài phần thương cảm.*

"VẬY CỔ ĐẶC LÀ AI?". BỊ ÁNH MẮT NHÌN CHĂM CHÚ CỦA PHÁT LAN KHẮC, CÓ CHÚT KHÔNG ĐƯỢC TỰ NHIÊN, TIÊU VIÊM CÓ CHÚT KHÔNG YÊN HỎI.

"TÊN KIA CŨNG LÀ MỘT GÃ LUYỆN DƯỢC SƯ, MẶC DÙ MỚI LÀ TAM PHẨM, BẤT QUÁ, NHỮNG THỨ MÀ HẮN CẮT GIẤU CŨNG ĐỂ CHO TẤT CẢ LUYỆN DƯỢC SƯ CỦA GIA MÃ ĐẾ QUỐC

ĐỎ MẮT." ÁO THÁC LẮC ĐẦU, CƯỜI NÓI.

'HẮN KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI CỦA LUYỆN DƯỢC SƯ CÔNG HỘI?" TIÊU VIÊM KINH NGẠC HỎI.

"KHÔNG PHẢI, TÊN KIA TÍNH TÌNH RẤT LÀ CỐ QUÁI, RÕ RÀNG LÀ THIÊN PHÚ LUYỆN DƯỢC KHÔNG TÔI, NHƯNG LẠI RẤT MÊ LUYẾN, VÀ CẮT DẤU CÁC LOẠI DỊ BẢO, LÀM CHO VẪN DỪNG Ở GIAI ĐOẠN TAM PHẨM. LOẠI MÊ LUYẾN NÀY CƠ HỒ ĐÃ TRỞ THÀNH BỆNH, MỘT KHI PHÁT HIỆN NGƯỜI KHÁC CÓ THỨ GÌ TỐT, TÊN KIA LIỀN LÀM PHIỀN KHÔNG THÔI, LÀM CHO MỌI NGƯỜI RẤT LÀ ĐAU ĐẦU " PHÁT LAN KHẮC CƯỜI KHỔ MỘT TIẾNG, NHÌN BỘ GIÁNG CỦA HẮN TỰA HỒ ĐÃ TRẢI QUẢ LAOI TÌNH HUỐNG NÀY.

"HẮC HẮC, AI CHO NGƯỜI NĂM ĐÓ NGU NGỐC, DĨ NHIÊN ĐEM TỬ HUYẾT LINH CHI MÀ MÌNH VẬT VÀ CÓ ĐƯỢC ĐEM RA KHOE. SÁCH SÁCH, BẤT QUÁ LÃO GIA HỎA CỔ ĐẶC THẬT SỰ CÓ KIÊN NHÃN, VÌ TỬ HUYẾT LINH CHI MÀ LÀM PHIỀN NGƯỜI SUỐT MỘT NĂM, HA HA.."

DƯỜNG NHƯ NHỚ TỚI CHUYỆN THỨ VỊ NĂM ĐÓ, KHUÔN MẶT ÁO THÁC CÓ CHÚT HẢ HÊ CƯỜI NÓI.

"AI " BẤT ĐẮC DĨ LẮC ĐẦU, KHUÔN MẶT PHÁT LAN KHẮC CÓ CHÚT BUỒN BỰC.

" " ÁCH ...CẤP BẬC CỦA CÁC NGƯỜI CAO HƠN SO VỚI HẮN, HẮN SAO LẠI DÁM LÀM CÀN?" NHÌN THẦN SẮC CỦA HAI NGƯỜI CÓ CHÚT BẤT ĐẮC DĨ, TIÊU VIÊM NGHI HOẶC HỎI.

"PHÂN BẬC CHÚNG TA DÍCH XÁC CAO HƠN HẮN MỘT ÍT, BẤT QUÁ, LÃO GIA HỎA NÀY CÓ MỘT NGƯỜI HUYNH ĐỆ RẤT NỔI TIẾNG, Ở GIA MÃ ĐẾ QUỐC, KHÔNG AI DÁM ĐI TRÊU CHỌC HẮN " PHÁT LAN KHẮC CƯỜI KHỔ NÓI.

"HUYNH ĐỆ? LÀ AI?" NGHE VẬY, TIÊU VIÊM CẢM THẤY NGẠC NHIÊN, NGƯỜI NÀO LẠI CÓ BẢN LÃNH NHƯ VẬY, CỨ NHIÊN CŨNG LÀM CHO HAI GÃ TỬ PHẨM LUYỆN DƯỢC SƯ CŨNG KHÔNG DÁM ĐẮC TỘI. BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN ĐƯỢC LẤY TẠI CHẤM

com.

" Còn có thể là ai...Ngoài Đan vương Cổ Hà ". *Đảo cặp mắt trắng Dã. Áo Thác bữu môi nói: " Nếu không có cái huynh đệ này bảo vệ, Bảo tàng thất của tên kia không biết đã bị bao nhiêu người đến cướp rồi "*

" Ánh .... Cổ Hà? khó trách " *Hơi sừng sốt, Tiêu viêm lúc này mới bỗng nhiên hiểu ra. Ở Gia mã đế quốc, Đan vương Cổ Hà đích thật có thể lực khổng lồ.*

" Bất quá lão gia hỏa kia mặc dù đáng ghét, Nhưng Tâm tính không xấu, Chỉ là có chút cổ hủ, ngoan cố, hơn nữa Hấn ghét nhất người ta trước mặt hấn nhắc đến Cổ Hà, mặc dù Hấn biết được như hôm nay là được Cổ Hà giúp đỡ. Nhưng nếu có người trước trước mặt hấn nhắc đến Cổ Hà, Hấn liền tức giận đuổi người đó ngay, Cho nên, Người nên cẩn thận một chút, Nếu không chọc giận Hấn, Cho dù người xuất ra Dị bảo tốt hơn, Cũng khó có thể đổi được Băng linh hàn tuyền " *Phát Lan Khắc nhắc nhở nói.*

' *Hấn chắc là ở Hắc Nham Thành?"* Tiêu Viêm khẩn trương hỏi.

" *Án, Đúng vậy "* Cười gật đầu, Áo Thác liếc mắt về phía Tiêu Viêm cười nói:" *Người thật sự đi tìm Hấn?"*

" Không có biện pháp, Ta thật sự rất cần Băng Linh Hàn Tuyền, Nếu Hấn tính Su tử há mồm (Giống như là chém đẹp ấy) chỉ sợ ta cũng phải để cho hấn làm thịt " *bất đắc dĩ Tiêu Viêm cười khổ nói.*

' *thương cảm cho Tiểu tử, người khác muốn trốn Hấn còn không kịp, Người lại tự mình đưa thân đến "*

Đồng tình vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, Áo Thác quay đầu nói với Phát Lan khắc:" Như vậy để ta màn Tiêu Viêm đi, Chỉ sợ người không muốn gặp lão gia hỏa kia "

" Đi thôi, đi thôi, Nhìn thấy Hấn thuận tiện mang theo câu nói. Tốt nhất Hấn đừng đến Luyện dược sư công hội, Nếu không cho dù Hấn có Cổ Hà bảo vệ Ta cũng sẽ tìm Hấn phiền toái.." *Phát Lan Khắc bữu môi nói. Hiển nhiên Hấn đối với tên đáng Ghét kia có chút sợ hãi.*

' *Hắc hắc, Có chút hả hê, Áo thác nhìn Tiêu Viêm nói:"* Đi thôi, Đi theo ta,

Ta mang người đi tìm tên kia, Bất quá cuối cùng có thành hay không thành, Thì dựa vào người vậy."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cảm kích gật đầu, Đồng thời nghĩ mình có chút may mắn, May mà mình đến khảo hạch cấp bậc Luyện dược sư, Nói cách khác, Làm cho chính mình đi tìm Băng Linh Hàn Tuyền khắp Đại lục, mà rốt cuộc cũng không biết ở đâu có? Áo Thác dẫn Hắc ra khỏi Luyện dược sư công hội, Đi theo dọc đường, không ngừng có người luôn miệng chào hỏi với Áo Thác đang lạnh nhạt, Mà khi bọn Hắc nhìn về Tiêu Viêm đang theo sau phía sau Áo Thác, Tất cả đều sững sốt, Ánh mắt đều dừng lại nơi huy chương biểu tượng Nhị phẩm luyện dược sư, cùng với trường bào đen kịt, Mọi người có chút khiếp sợ nhìn Tiêu Viêm. Tuổi còn trẻ mà đã là Nhị phẩm Luyện dược sư. Trong lòng bọn họ quả thật rất rung động.

Không để ý đến ánh mắt rung động của mọi người, Tiêu Viêm đi theo Áo Thác đi trong Hắc Nham thành khoản mười cái ngã tư đường, Làm cho đầu óc có chút bực mình, Mãi rồi mới gần chỗ Hẻm lách phía Nam thành, Thì thấy trong góc có một tòa nhà cổ quái mới dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cổ quái. Áo Thác thở phào một hơi, quay đầu nói với Tiêu Viêm: " Nơi này là trú địa của Tên Cổ Đặc, Ta đi vào trước, Một lần nữa nhắc nhở người, người vạn lần không được đi lung tung!"

-----oOo-----

Chương 170: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẫy vẫy tay với Tiêu Viêm, Áo Thác tiến lên hai bước, Đẩy cửa phòng, song người còn chưa đi vào, một cỗ kính khí hung mãnh mang theo bột phấn màu đen từ bên trong nhà hùng dũng phun ra.

Thình lình xảy ra biến cố, Làm cho Tiêu Viêm hơi kinh hãi, Cảnh thận lùi ra phía sau mấy bước, Tay phải nhanh chóng đặt tại Huyền Trong xích phía sau lưng.

Bên trong gian phòng, Bột phấn sắp phun ra phía ngoài gian phòng, Áo Thác bĩu môi, Cánh tay vung lên, kính khí hùng mãnh hơn xuất hiện, Sau

đó đem tất cả bột phấn màu đen toàn bộ đẩy trở về.

Bột phấn màu đen từ từ tiêu tán, Lúc này mới lộ ra căn phòng, Vỗ vỗ tay, Áo Thác nghiêng đầu đối với Tiêu viêm cười nói:" Lão gia hỏa này rất thích trêu chọc mọi người, Bột phấn màu đen vừa rồi mặc dù không làm cho người Ta trúng độc, Bất quá nếu Da dẻ dính vào thì sẽ bị ngứa ngáy rất khó chịu.

Bàn tay chậm rãi buông ra huyền trọng xích, Tiêu viêm cười khỏ lắc đầu, Lão gia hỏa này quả nhiên có chút dị thường.

vào thôi. Đi phía sau Ta, đừng chạm loạn vào thứ gì, Áo thác dẫn đầu đi vào căn phòng, Tiêu Viêm thoáng do dự, Sau đó quyết định đi vào.

Đi vào căn phòng, Thì một thanh âm vang dội của cánh cửa đóng lại, làm cho Tiêu viêm lẩn nử bắt đắ dĩ lắc đầu, Ánh mắt lúc này liền đảo qua căn phòng. Đi theo Áo thác sau khi mấy lần bị công kích, rốt cuộc cuối cùng cũng đi đến được thượng tầng của tòa nhà.

Đi hoàn thành cầu thang cuối cùng, Tiêu Viêm cũng thở phào một hơi, nhìn cuối cùng hành lang có một cái cửa gỗ, liền nghiêng đầu hỏi Áo Thác:" Hẳn là nơi này chứ?"

Áo Thác gật đầu, cúi đầu liếc mắt tại cầu thang

bị một chất lỏng có tính chất ăn mòn, hòa tan ra, thành mấy cái lỗ, Khóe miệng hơi co quắp, Cẩn rang nói:" Đây. Lão hồn đản, Luyện được nghiêm chỉnh thì không học, Lại đi học mấy lưu manh này ...."

Nghe thanh âm oán giận, Khóe miệng Tiêu viêm cũng nhếc lên, cũng đành cười buồn bực mấy tiếng..

" Nghiêm chỉnh luyện được cái rắm, Mấy cái này của lão tử cái nào không nghiêm chỉnh, Đừng tưởng rằng Ngươi là Phó hội trưởng Luyện được sư công hội, Lão tử cũng dám đuổi ngươi đi ra ngoài!" Đang lúc Tiêu Viêm buồn bực cười, Thì trong căn phòng cuối hành lang. Đột nhiên vang lên thanh âm già nua tức giận mắng.

" Ngươi mới là lão bát đản ấy " Đảo cặp mắt trắng dã, Áo Thác hậm hực vẩy vẩy tay áo. Mang theo tiêu viêm đi Tới căn phòng cuối hành lang.

Hung hăng dùng chân đá thẳng vào cửa.

"Đang "

Bàn chân đá thẳng vào cánh cửa, một tiếng vang thanh thúy của sắt thép vang lên. Tiêu Viêm thấy thế, Khóe mắt hơi nhếch lên. Nhìn khuôn mặt già nua của Áo Thác đang vắn vẹo. Phi thường nhanh liền lùi ra sau mấy bước.

"Ha ha. Lão già này, lần trước bị người đá hư đi một cánh cửa, Lão tử liền nhười đến thay bằng một cánh cửa thép tinh chế. Ha ha người thích không?" *Bên trong căn phòng, một làn nữa lại vang lên thanh âm già nua, Chỉ bất quá tiếng cười lần này mang theo một chút hả hê.*

"Lão vương bát đản ..." *Khuôn mặt vắn vẹo liền hút một ngụm lương khí, Sắc mặt Áo Thác từ đỏ chuyển thành xanh mét. Đấu khí trong thân thể chận rãi bốc lên, cuối cùng đem Áo Thác vẩy trong đó, giống như một người lửa.*

" "Đấu khí thật mạnh..Thực lực của Lão ít nhất là cấp bậc Đấu linh?" *Nhìn thân thể Áo Thác bốc lên đấu khí, Tiêu Viêm lần nữa lui ra phía sau hai bước, Trong lòng sợ hãi than.*

Thân thể bị Đấu khí bao vây, Áo thác một lần nữa hung hăng đá cánh cửa thép.

"Thình thịch!" *Hành lang Mang theo một thanh âm nặng nề, cánh cửa thép bị đạo Đấu khí trực tiếp đá căn phòng. thẳng vào*

"A! lão hôn đản, Người thật sự dám!" *Nhìn cánh cửa bị đá văng, Bên trong nhất thời truyền ra một tiếng khiển trách.*

"Hừ " *Sắc mặt xanh mét hừ lạnh một tiếng, Hai chân Áo Thác có chút không phối hợp đi thẳng vào căn phòng, Ánh mắt nhất thời đảo một vòng, Cuối cùng dừng lại ở phía phòng có một vị lão nhân cực kỳ lôi thôi, cười lạnh nói:" Cổ Đặc, người tin hay không tin, một ngày nào đó ta đưa thông tin tất cả những thứ trong Bảo tàng của người công bố ra ngoài?"*

"hắc hắc, Đừng.. đừng.. chỉ đùa một chút thôi mà " *Nghe vậy, Áo xám lão già lôi thôi vội vàng khoát tay áo, tiến lên cười làm lạnh nói.*

" Hừ " Lắc lắc tay áo, Áo Thác quay đầu ra cửa nói: Tiêu Viêm, vào đi"

" Ách. Người mang người khác tới? Người muốn làm gì?" Nhìn thấy cử động của Áo Thác, Cổ Đặc trưngh mắt cẩn thận hỏi.

Bĩu môi, Áo Thác mặc kệ Cổ Đặc đang hỏi.

Chậm rãi tiến vào trong phòng, Theo thói quen ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua một vòng, trong gian phòng có thấy một ít vật đang trưng bày trên mặt bàn thủy tinh, Khuôn mặt thoáng hiện lên sự kinh ngạc.

" hóa tâm thất liên hoa? Huyết linh thảo? Lam nham tâm thạch?..."

Nhìn một loạt những kỳ trân xem như khó gặp này, Tiêu viêm không khỏi hít một hơi dài, Nơi này cất giấu quả thật hết sức là phong phú?

" hắc..hắc..Tiểu tử, ngươi xem cái gì đây chứ? Muốn đánh chủ ý lên bảo bối của Ta sao?" *Nhìn thần sắc của Tiêu viêm. Cổ Đặc vội vàng nhảy lên, vẻ mặt hung ác căm tức nhìn Tiêu Viêm.*

" Ách.." *Xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm vội thu hồi ánh mắt, Con mắt chăm chăm nhìn vào lão già lôi thôi trực mặt, Trong lòng rất khó tưởng tượng vị lão giả gây yếu này chính thân ca ca của người danh chấn Gia Mã đế quốc Đan Vương Cổ Hà.*

" Khụ, Xin lỗi Cổ Đặc đại sư, Ta lớn như vậy, Mà vẫn chưa gặp được nhiều Kỳ trân như vậy, xem ra có những thứ này, Gia Mã đế quốc không thể có người nào cùng Ngài so được. Tiêu Viêm mỉm cười nói.

" ...Tiểu tử, Miệng lưỡi rất ngọt, Bất quá lời nói này tương đối là thật." Nghe những lời vuốt mông ngựa của Tiêu Viêm. khuôn mặt già nua của Cổ Đặc lúc này mới nhu hòa một chút., Không một chút khách khí đem những lời này nói tiếp.

" Đến chỗ này của Ta có chuyện gì? nói mau, công việc của Ta rất là bẻ bộn " Xoai người đi đến chỗ chất đầy đồ đạc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.Cổ Đặc nhéc miệng hỏi.

" là tiểu gia hỏa này, Hẳn có việc tìm người." Áo Thác đảo cặp mắt trắng

dã, liếc mắt nhìn thấy chiếc ghế đầy Bụi bần, Đành bắt đắc dĩ lắc đầu, đứng nói.

"Nga? Ta vừa lại không nhận ra hử? Chẳng lẽ là người có cái Dị bảo gì muốn bán cho Ta? hắc hắc, rất tốt. Chỉ cần làm cho Ta hài lòng. Ta nhất định cũng sẽ cho người cái giá hợp lý!" Hai mắt của Cổ Đặc hơi tỏa sáng, găt gao nhìn chăm chăm vào ngón ta đang đeo Giới chỉ của Tiêu viêm. Cười nói.

"Khu.. Không phải, cổ Đặc đại sư, Ta không phải tới bán bảo bối, Ta nghĩ là muốn hỏi ngài một chút ..." Tiêu Viêm lắc đầu, Ánh mắt tập trung nơi khuôn mặt của Cổ Đặc, Nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ hỏi một chút, Trong tay Ngài có phải có Hay không Băng Linh hàn Tuyền?"

Nghe vậy, Cổ Đặc đầu tiên là sừng sốt, sau đó lắc lắc đầu giống như một cái cối xay gió: "không có, Ta không có, người tìm làm người rồi, Ta không có vật ấy!"

Nhìn bộ giáng vô lại của Cổ Đặc, Tiêu viêm cười khỏ lắc đầu, Lúc Hãn nói đến Băng Linh Hàn tuyền, Hãn rõ ràng thấy khuôn mặt của Cổ Đặc lóe lên mà lại có chút ngạc nhiên, Có lẽ Lão ngạc nhiên là vì sao Minh lại biết Lão có băng Linh hàn tuyền

'Lão già này, đừng đùa nữa, Lần trước người không phải cho Ta biết, Người từ trong tay người khác đổi được một bình nhỏ Băng Linh Hàn tuyền, Ta nhớ rất kỹ đấy "Áo Thác cười ní.

"Biến, Người cái Lão hỗn đản, sau này đừng đến chỗ của Ta, bị vạch trần nói dối. Cổ Đặc nhất thời then quá hóa giận mắg.

Áo Thác phát tay, Nhìn Tiêu Viêm nói: "Ta đã mang người đến gặp

Hãn, Như thế nào mà làm cho Hãn đem Băng Linh Hàn tuyền trao đổi cho người, Thì chỉ có thể dựa vào người thôi. Ta ở phía ngoài chờ người." Nói xong Áo Thác liền bước ra khỏi phòng, Đến cửa phòng, bàn tay vỗ vô trên vách tường mấy cái, Nhất thời một cánh cửa gỗ. chậm rãi dâng lên, Một lát sau liền che căn phòng lại.

Nhìn thấy Áo Thác đi ra. tiêu viêm bắt đắc dĩ găt đầu, bàn tay vung lên đem tro bụi trên ghế phủ đi, sau đó ngồi đối diện với Cổ Đặc.

Nhìn cửa phòng đã đóng chặt, Cổ Đặc liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, lầm bầm nói: " Tiểu tử, đừng nghĩ ta có khả năng đem Băng linh Hàn tuyên trao đổi với ngươi "

" Cổ Đặc đại sư, Ta tin rằng trên thế giới này không thể không có giao dịch nào thành công. Chỉ là bởi vì Đồi phương không đưa ra vật phẩm làm cho Họ động tâm " Tiêu Viêm mỉm cười nói.

" Nga? Nếu ngươi đã biết, vậy còn ở nơi này làm cái gì? Đừng nói với Ta ngươi cần Băng Linh hàn tuyên để đem đi cứu Mạng ai đó, Ta cũng sẽ không quan tâm " Lông mày đen kịt có chút chau lại, Cổ Đặc liếc nhìn Tiêu Viêm cười, Trong đó có chút mùi vụ trêu tức, Nói như vậy, Chính Lão cũng không ti Tiêu Viêm có thể xuất ra vật phẩm gì mà có thể làm cho Lão động tâm.

Bàn Tay Tiêu viêm đang vuốt vuốt cằm, Trong lòng thầm nhủ. Vật gì mới làm cho Lão Cổ Đặc Động tâm đây.

" Hắc hắc, Tiểu tử Thật có chút ý tứ, Bất quá ngươi đừng có đem công pháp Đấu kỹ lấy ra, mặc dù chúng nó cũng rất trân quý, Bất quá Ta cũng không cảm thấy hứng thú, Ta thích nhất ..... là mấy Cái thiên tài Dị

bảo ". Nhìn bộ giáng của Tiêu Viêm, Cổ Đặc cũng có một phần hứng thú, Ngón tay chỉ vào chỗ bỏ Dị bảo híp mắt cười nói.

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, Trầm mặc một lát, Ngón tay mới nhẹ nhàng cọ xát Giới chỉ, Ngón tay đưa vào, Một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện tại lòng bàn tay.

nhìn bình ngọc phi thúy trên tay Tiêu Viêm, Cổ Đặc nhíu mày, Trong mắt mơ hồ lộ ra thần sắc tò mò.

Có chút không nở vuốt ve bình ngọc, Tiêu Viêm chậm rãi mở nắp bình, sau đó đặt lên mặt bàn, Nhất thời một cỗ Tử khí lượn lờ dâng lên, mà độ ẩm của căn phòng nhỏ, Tựa hồ cũng tăng lên rất nhiều.

Cảm nhận được sự nóng chảy của không khí xung quanh, Lại nhìn chằm chằm từng đọt vào khí thể của Tử Diễm. Nhãn thân của Cổ Đặc hơi co rút lại.

-----oOo-----

Chương 171: Luyện được sư đại hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt gắt gao nhìn cái hộp bạch ngọc trước mắt, Tiêu Viêm khuôn mặt có chút kích động, bàn tay run rẩy vươn tới, muốn đem cái bình ngọc nhỏ nắm trong tay.

Nhìn cử động của Tiêu Viêm như vậy, đôi mắt khàn đục của Cổ Đặc thoáng xẹt qua một tia giễu cợt.

Bàn tay Tiêu Viêm vừa mới tiếp xúc đến bình ngọc nhỏ, trong lòng liền căng thẳng mãnh liệt, chỉ thấy chỗ tiếp xúc lạnh như băng thấu xương, trong nháy mắt trên bàn tay đã bị một làn băng mỏng bao trùm, hơn nữa còn có xu hướng nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Biến cố thành linh xảy ra làm cho Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, khẽ nhúc nhích. Trong cơ thể từng đợt đầu khí màu tím nhanh xuyên qua kinh mạch tới cánh tay. Nhất thời, ngọn lửa màu tím nhàn nhạt từ khuỷu tay Tiêu Viêm bốc lên, cùng hàn khí lạnh như băng giăng co. Chỉ trong chốc lát đem nó hòa tan.

Đem nước trên cánh tay rảy đi, Tiêu Viêm dùng tử diễm bọc bàn tay lại, chụp lấy bình ngọc. Lần này sắc mặt không đổi đem nó cầm lên

Ở một bên, nhìn thấy tử hỏa trên tay của Tiêu Viêm, Cổ Đặc khuôn mặt thoáng hiện một nét kinh ngạc, thất thanh nói: "*Dị hỏa? Không đúng...*"
Lần nữa cảm thụ uy lực của tử hỏa, Cổ Đặc hơi hơi lắc đầu, nhìn thanh niên trước mắt, trong lòng nhẹ giọng nói: "*Khá lắm, ta dĩ nhiên không nhìn sai, tiểu tử này cũng không phải là một cái đèn dầu a*"

Không để ý đến ánh mắt của Cổ Đặc, Tiêu Viêm tinh tế đánh giá cái bình ngọc nhỏ không ngừng tản ra hàn khí lạnh như băng trên tay, cẩn thận mở nắp bình, lộ ra bên trong một dung dịch màu trắng nhũ chiếm khoảng nửa cái bình, phía trên mặt mờ hồ có thể thấy một ít băng đông cứng, khẽ hít nhẹ một hơi hàn khí trong đó, nhất thời thân thể kịch liệt rung mình một cái, trong cơ thể tử hỏa đầu khí cấp tốc vận chuyển, chỉ trong chốc lát đem

băng hàn chi khí toàn bộ bức ra ngoài.

Tiêu Viêm đưa tay vuốt vuốt tóc, ngạc nhiên phát hiện mặt trên dĩ nhiên đã bị một tầng băng mỏng bao trùm, lập tức có chút kinh hãi chếp chếp miệng, Băng linh hàn tuyến này không hổ là dị bảo khó gặp, khó trách khi thôn phệ dị hỏa phải có thứ này tương trợ. Mà nhờ vậy, Tiêu Viêm mới biết được uy lực của dị hỏa đến tột cùng có bao nhiêu kinh khủng, để đến nỗi phải dùng vài loại kì vật phối hợp mới có thể gia tăng xác suất thành công...

Cần thận đánh giá Băng linh hàn tuyến trong chốc lát, đợi Dược lão xác nhận xong, Tiêu Viêm lúc này mới vội vã đem bỏ vào trong cái hộp bạch ngọc.

"Đồ vật này ngươi đã lấy được, không có việc gì thì cũng nhanh đi đi..." Đau lòng nhìn Băng linh hàn tuyến bị Tiêu Viêm cất vào trong nẹp giới, Cổ Đặc ngoài mặt nhếch lên, trực tiếp phát tay đuổi người. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lấy được cái cần lấy, Tiêu Viêm trong lòng thở phào một hơi, đối với Cổ Đặc chấp tay cười nói: *"Đa tạ đại sư thành toàn. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ trở lại tìm người giao dịch."*

"Chờ ngươi tìm ra bảo bối khác đi, nếu không lão tử cũng không muốn gặp ngươi." Bĩu môi, Cổ Đặc không khách khí nói: *"Tất nhiên. Nếu không có thứ gì đặc sắc, tiểu tử cũng không dám đến quấy rầy ngài."* Cười híp mắt gật đầu, Tiêu Viêm nhìn mọi nơi trong phòng, thuôn miệng hỏi: *"Cổ Đặc đại sư. Ngài có tam giai ma hạch không? Nếu có thì..."*

"Tam giai ma hạch?" Cổ Đặc đảo cặp mắt trắng dã có chút khinh bỉ nói: *"Ngươi cho rằng ta lại đi thu thập cái loại đồ vật cấp thấp này sao?"*

"... "Nhìn vẻ mặt xem thường của Cổ Đặc, Tiêu Viêm không nói gì.

"Tiểu tử ngươi muốn ma hạch phải không? Tam giai ma hạch ta không có, bất quá ngũ giai ma hạch thật ra có một cái. Thế nào? Muốn không? Hắc hắc chỉ cần ngươi lấy thêm một lọ nữa, à không, nửa bình cũng được, ta sẽ đổi cho ngươi!" Chà xát tay, Cổ Đặc vẻ mặt xem thường vội thu liễm, mỉm cười nói, bộ dáng y như một lão hồ li gian trá.

"A... Cổ Đặc đại sư thật thích nói đùa. Một bình tử tinh nguyên đã là toàn bộ tài sản của ta rồi, lấy đâu ra nữa." Cười khan lắc đầu, Tiêu Viêm không phải là đứa ngốc. Ngũ giai ma hạch cũng đồng dạng trân quý, nhưng chỉ cần có thực lực là sẽ có được, còn tử tinh nguyên thì không chỉ thực lực mà còn phải có vận khí rất lớn, không phải là ai muốn cũng có được. Và lại hiện tại ngũ giai ma hạch đối với Tiêu Viêm cũng chưa đến lúc cần dùng.

"Nếu nơi này của Cổ Đặc đại sư không có tam giai ma hạch, vậy tiểu tử đành phải đến phòng đấu giá thử vận khí thôi." Hướng về phía Cổ Đặc cười cười, sau đó Tiêu Viêm chậm rãi xoay người, trước ánh mắt khó chịu của Cổ Đặc mở cửa phòng đi ra ngoài.

"Tiểu tử hỗn đản, lão tử có ngọc mới tin lời ngươi..." Cổ Đặc đặt mông ngồi trên ghế, lông mày có chút mịt mờ cau lại: "Tiêu Viêm? Tên này có vẻ quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi. Ở đâu nhỉ?"

*****

Nghe tiếng bước chân, Áo Thác quay mình lại, nhìn Tiêu Viêm đang tươi cười đi tới không khỏi có chút ngạc nhiên nói: "Lấy được rồi chứ?"

"Vâng"

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm nhìn Áo Thác chấp tay cảm tạ nói: "Hôm nay nếu không phải Áo Thác đại sư hỗ trợ, chỉ sợ ta phải đi khắp thế giới này tìm kiếm Băng linh hàn tuyến mất."

"Việc nhỏ thôi mà. Bảo bối đó đặt trong tay lão gia hỏa đó chỉ tổ làm phí bảo vật, có thể khiến nó hữu dụng cũng là một chuyện mà ta nên làm." Áo Thác cười lắc đầu, ánh mắt đảo qua thanh niên trước mắt cso chút sợ hãi. Nhiều năm quen biết Cổ Đặc, hẳn vốn cũng không có mấy hi vọng, dù sao cũng chả mấy ai tin người thanh niên nhị phẩm luyện dược sư này có thể xuất ra loại kì vật gì...

Song người thanh niên mỉm cười trước mặt này, chính miệng hắn lại nói đồ vật đó đã tới tay, thật sự làm cho Áo Thác có chút tò mò, tò mò hắn đến tột cùng đã dùng vật gì để đổi lấy Băng hàn linh tuyến trong tay lão già keo kiệt đó.

Bất quá trong lòng mặc dù có chút hiếu kì, nhưng Áo Thác cũng không có hỏi đến, làm một lão đầu sống đến từng này tuổi, tự nhiên biết đến một ít kiêng kị khi giao dịch, cho dù trong lòng hiếu kì vô cùng nhưng hẳn cũng vẫn sáng suốt tránh vấn đề này để hỏi.

Áo Thác không hỏi, tất nhiên Tiêu Viêm sẽ không nhận rồi đi làm một chuyện vô vị như vậy. Hai người đều biết rõ lòng nhau liền nở một tràng cười rồi đi ra khỏi tòa nhà cổ quái này.

"Người còn cần một miếng tam giai ma hạch phải không?" Đi ra khỏi căn phòng, nghe được Tiêu Viêm trong lúc vô ý tiết lộ nói, Áo Thác cười hỏi.

"Vâng" Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: "Hôm nay ta sẽ rời khỏi Hắc Nham thành, đi đến biên cảnh phía đông của đế quốc một chuyến, bởi vậy ta muốn đem đồ đạc cần thiết chuẩn bị hết thảy."

"Đi biên cảnh đế quốc?" Nghe vậy Áo Thác sửng người, chợt gật đầu cười, thoáng trầm ngâm nói: "Như vậy đi, người trước hết theo ta về luyện dược sư công hội chờ đã, về phần tam giai ma hạch ta sẽ trực tiếp phái người đi tới phòng đấu giá giúp người tìm quản sự mua lấy một miếng, như vậy có thể giảm bớt thời gian đi đấu giá của người."

Nghe được lời này, Tiêu Viêm cũng không khách sáo, cười gật đầu nói: "Như vậy thì phiền toái tới Áo Thác đại sư rồi."

"Ài, người đăng kí ở luyện dược sư công hội Hắc Nham thành, tự nhiên cũng có thể xem như người một nhà. Điểm công việc ấy, chẳng đáng là bao..." Áo Thác lắc đầu, tùy ý cười nói.

Trong lời nói của Áo Thác mơ hồ có chút chủ động thiện ý, đối với cái này, Tiêu Viêm chỉ một thoáng chần chừ, sau đó là gật đầu. Ở Gia Mã đế quốc này, luyện dược sư công hội không nghi ngờ gì là một quái vật không hề thua kém Vân Lam tông. Cùng bọn họ quan hệ, chính mình cũng không có hại gì, mà ngày sau luyện dược nếu gặp tài liệu khó tìm thì cũng có thể thông qua bọn họ giao dịch mua lấy. Đối với chuyện tốt này, Tiêu Viêm cũng không quá tránh né.

Đương nhiên, điều làm Tiêu Viêm không quá do dự liền đáp ứng là luyện dược sư công hội, tổ chức này không quá ưóc thúc, trong những chuyện ngày thường, cũng không quấy rầy nhau, chỉ có thỉnh thoảng công hội cần

đến luyện đực sư, sẽ phát thiệp mời một số đực sư đến tương trợ, hơn nữa sự tương trợ này cũng không miễn phí, mà có khoản bồi dưỡng rất rõ ràng.

Hai người vừa trở lại luyện đực sư công hội, Áo Thác liền sai người đi mua sắm tam giai ma hạch, sau đó liền mời Tiêu Viêm vào trong phòng khách, tĩnh tâm chờ đợi.

Phòng khách rộng mở, Áo Thác đem một li trà bung đến trước mặt Tiêu Viêm, trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "*Tiêu Viêm, ngươi lần này đi biên cảnh, đại khái sẽ đi bao lâu?*"

"Có lẽ nửa năm"

"Nửa năm sao..." Ngón tay gõ nhẹ nhàng trên bàn, Áo Thác cười nói: "*Nửa năm sau, ngươi sẽ đi Gia Mã đế quốc đô thành phải không?*"

"Đô thành?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, hơi gật đầu, trong lòng cười lạnh nhủ thầm: "*Đương nhiên sẽ đi. Vân Lam tông ở ngay ngoài đô thành, sao có thể không đi chứ.*"

"Aa" Nghe nói thế, khuôn mặt Áo Thác lộ rõ ý cười hơn vài phần, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm cũng thêm vài phần nhu hòa.

"Áo Thác đại sư, có việc gì thế?" Nhìn bóng dáng Áo Thác, Tiêu Viêm có chút kì quái hỏi.

"Đích xác có chút việc"

Cười gật đầu, Áo Thác nhẹ giọng nói: "*Nửa năm sau, luyện đực sư đại hội sẽ cử hành tại đô thành, ta nghĩ lúc đó nếu ngươi rảnh rồi có thể đến tham gia một chút, cái này đối với ngươi rất có lợi"*

"Luyện đực sư đại hội" Tên này làm cho Tiêu Viêm có vẻ mờ mịt.

"Luyện đực sư đại hội, không chỉ tụ tập đông đảo luyện đực sư của Gia Mã đế quốc mà ngay cả một ít luyện đực sư của các đế quốc lân cận cũng đến tham dự, đây chính là dịp trọng đại của Gia Mã đế quốc, bỏ qua thì có chút đáng tiếc a"

"Nga?"

"Nếu như người chuẩn bị đến đó tham dự, có thể đến luyện được sư tổng hội tìm Phát Lan Khắc, đến lúc đó chúng ta đều đã ở đây." Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt dao động, Áo Thác mỉm cười nói.

"A hảo, nếu như lúc đó ta rảnh rồi, nhất định sẽ đến nhìn một chút." Cười gật đầu, Tiêu Viêm xem như đã đáp ứng yêu cầu của Áo Thác.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng, Áo Thác mới mỉm cười gật đầu, cùng hắn nói một ít chuyện về các vấn đề cần chú ý của đại hội.

Lúc hai người đang trò chuyện, người nhận nhiệm vụ đi mua tam giai ma hạch cũng đã trở về, cung kính đem đến tay Tiêu Viêm.

Miếng tam giai ma hạch này giá trị cũng không dưới hai mươi vạn kim tệ, bất quá từng này tiền bị Áo Thác lắc đầu cự tuyệt. Lấy tài lực của luyện được sư công hội mà nói, số tiền đó chỉ như một sợi lông trong chín con trâu mà thôi.

Đối với miếng tam giai ma hạch miễn phí này, Tiêu Viêm cũng chỉ đành bất đắc dĩ nhận lấy. Hai người hàn huyên trong chốc lát, sau đó rút cuộc Tiêu Viêm cũng cáo từ. Hôm nay hắn muốn lên đường rời khỏi Hắc Nham thành.

Cười tiễn Tiêu Viêm đi khỏi luyện được sư công hội, nhìn bóng dáng đang dần biến mất, Áo Thác mỉm cười nhẹ giọng nói: "*Tiêu Viêm, ta tại luyện được sư đại hội chờ người, hi vọng người có thể tỏa sáng ở nơi đó...*"

-----oOo-----

Chương 172: Trên đường phi hành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra khỏi luyện được sư công hội, Tiêu Viêm nhìn xung quanh, sau đó đi về hướng trung tâm thành nơi đặt phi hành vận chuyển đội.

Xuyên qua mấy cái ngã tư xa lạ, thuận tiện hỏi mấy người đi bộ, sau hơn

mười phút, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng đứng trước quảng trường của phi hành vận chuyển đội.

Trên quảng trường có hơn mười con điều thú không lồ, loại điều thú này có tên là Hậu Dực điều. Chúng không thuộc về hàng ngũ ma thú mà chỉ là một loại chim, tính tình cực kì ôn hòa, dễ bị loài người thuần hóa, bất quá bởi vì số lượng rất ít cho nên bình thường chỉ có đế quốc mới có thực lực xây dựng loại vận chuyển đội kiểu này.

Loại Hậu Dực điều này tốc độ mặc dù thua kém các loại ma thú phi điều khác rất nhiều, bất quá rất dai sức, chỉ cần một bữa ăn no có thể bay liên tục trong bốn năm ngày trời. Hơn nữa nó còn có thể mang trên mình một lượng hàng vượt qua năm sáu lần trọng lượng cơ thể của mình bay trong một thời gian dài.

Loại Hậu Dực điều này nếu chiến tranh xảy ra sẽ bị đế quốc cưỡng chế thu hồi, thẳng đến khi chiến tranh kết thúc mới trả lại cho người dân. Cho nên chúng đều rất dày dặn kinh nghiệm chiến trường. Một tiếng động lớn đập mạnh vào tai Tiêu Viêm, làm cho hắn lơ tai ong lên một lúc, rồi mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Mạnh lắc lắc đầu, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn đoàn người chật chội giữa quảng trường, phát hiện bên cạnh mỗi một đầu Hậu Dực điều đều có một hàng ngũ thật dài, thậm chí trên cái thang gỗ bên cánh con chim, Tiêu Viêm có thể nhìn thấy một người đang dùng sức chế phục con chim.

Ngạc nhiên nhìn màn này, một lúc lâu sau Tiêu Viêm mới lắc đầu lôi kéo một người qua đường, hỏi địa điểm mua vé. Lúc này mới nhanh chân đi tới một góc phía đông nam quảng trường để mua vé.

Đứng trước bàn mua vé là một hàng người dài. Thấy đội ngũ này, Tiêu Viêm chỉ biết lắc đầu chán nản đứng ở chót hàng đợi.

Trong lúc chờ đợi, tiếng ồn huyên náo bên tai vẫn không ngừng nghỉ, ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, Tiêu Viêm có chút hâm mộ Tiểu Y Tiên. Hiện tại hắn mới biết có một đầu phi hành ma thú, thật là tiện lợi vô cùng, chỉ cần thổi sáo một cái là có thể tùy ý xông pha trên Đẩu Khí đại lục.

"Mẹ nó, sau này cũng phải kiếm một đầu phi hành ma thú mới được." Cẩn rãng, Tiêu Viêm trong lòng hung hăng nói.

"*Tiên sinh, người muốn đến chỗ nào?*" Lúc Tiêu Viêm đang suy nghĩ, một thanh âm nữ tử chợt vang lên trong đầu hắn.

"*Ách*"

Hơi sững sốt, Tiêu Viêm phát hiện đã đến lượt mình. Một nữ tử quần áo hoa lệ đang ngồi bên trong quỳ đang cười hỏi. Bất quá Tiêu Viêm thấy nụ cười đó có vẻ không kiên nhẫn.

"*Biên cảnh phía đông đế quốc. Tới gần Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc.*" Tiêu Viêm nhìn nữ tử trước mặt nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, nữ tử hơi hơi bĩu môi, thấp giọng than thảm vài tiếng, sau đó xé ra một miếng da thú đặc thù thành một cái phiếu. Bất quá lúc nàng đưa phiếu cho Tiêu Viêm, ánh mắt đã mất đi sự kiên nhẫn chợt dừng lại ở huy chương trước ngực hắn, nhất thời cánh tay đang đem phiếu ra chợt khựng lại, sau đó khẽ nhíu mày nhìn kỹ Tiêu Viêm, đem tấm phiếu nhanh chóng rút về, đồng thời khuôn mặt ngọt ngào mỉm cười, cẩn thận hỏi dò: "*Đại nhân, ngài là luyện dược sư ư?*"

"*Ừ, có chuyện gì vậy?*" Tiêu Viêm cau mày hỏi.

"*Aa. Không có không có. Chỉ là dựa theo quy củ của đế quốc, luyện dược sư có thể được miễn phí hưởng thụ phi hành vận chuyển, cho nên chúng ta có phi hành thú chỉ dành riêng cho luyện dược sư.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, nữ tử lại vội vàng lắc đầu, cung kính nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lần nữa sững sốt. Một lát sau không khỏi có chút cảm than, làm thân phận luyện dược sư, quả nhiên là cao quý, ngay cả chuyện nhỏ này cũng được đế quốc giải quyết thỏa đáng, khó trách nhiều người chỉ cần thấy luyện dược sư là đã cung kính sắc mặt. Loại nghề nghiệp này, cao quý hơn xa Tiêu Viêm từng dự tính trước kia.

Nhìn ánh mắt kính sợ cùng ngưỡng mộ xung quanh, Tiêu Viêm vỗ nhẹ nhẹ lên huyền trọng xích, sau đó theo nữ tử trong quỳ bước đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trên đường, vị nữ tử có chút nhan sắc kia không biết vô tình hay cố ý mà cái mông lớn cùng eo nhỏ không ngừng lắc lư làm bộc lộ những đường

cong hình vòng cung, mặc dù không tính là tuyệt sắc, bất quá phối hợp với bộ quần áo sát người cũng đủ khiến cho người ta muốn phún hỏa.

Đi ở phía sau, Tiêu Viêm chỉ nhìn nhạt liếc mắt một cái, sau đó thu hồi ánh mắt. Hắn không phải thuộc loại tinh trùng dồn lên não, cho nên cũng không có hứng thú phóng đặng mà làm hỏng những chuyện khác.

Sau khi đi qua một hành lang, một đầu điều thú xem chừng không nhỏ hơn so với Hậu Dực điều xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Viêm.

Ánh mắt quét qua cự hình điều thú có vẻ hung hãn này, Tiêu Viêm trong lòng có chút kinh ngạc phát hiện, không ngờ đây lại là một đầu phi hành ma thú.

Xem hơi thở của nó, chắc chỉ dừng lại ở nhất giai, bất quá Tiêu Viêm lại linh cảm năng lượng Phong thuộc tính lưu chuyển xung quanh thân mình nó, chứng tỏ đây là một đầu phong hệ phi hành ma thú, tốc độ phi hành nhanh hơn các loại ma thú phi hành khác nhiều.

Trên lưng phi hành ma thú, có một căn phòng nhỏ sử dụng loại gỗ đặc thù rất nhẹ được cột vững vàng vào thân mình con thú.

Trong căn phòng đó không ngờ lại có mấy căn phòng nhỏ hơn nữa. Tiêu Viêm ánh mắt thoáng phát hiện thấy trong đó có hai phòng đã có người vào ở, nhìn sắc phục rõ ràng đều là luyện dược sư.

"Đại nhân, đây là phi hành ma thú, nó sẽ bay đến biên cảnh phía đông Gia Mã đế quốc, thành thị nơi đó là nơi gần Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc nhất."
Dừng lại ở trước thân ma thú, nữ tử nhẹ giọng nói.

"Án" Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân mình chậm chậm đáp trên cái lưng rộng rãi của con chim, sau đó nữ tử mang ánh mắt u oán rời khỏi căn phòng

Lần đầu tiên lên cái phi hành ma thú này, Tiêu Viêm tự nhiên không biết, làm một luyện dược sư cao quý, hắn có đủ tư cách để hưởng thụ thiếp thân hầu hạ. Mà cái gọi là thiếp thân hầu hạ ý tứ ra sao chắc nam nhân đều sẽ minh bạch. Lúc đầu nữ tử dẫn đường hành động như vậy chính là hi vọng Tiêu Viêm có thể cho nàng làm thị nữ đồng hành, bất quá Tiêu Viêm ở phương diện này không am hiểu cho lắm, cho nên "tình ý" của nàng bị trực

tiếp từ chối.

Sau khi Tiêu Viêm lên phi hành ma thú không lâu, có thêm một vị luyện dược sư nữa lên theo, sau đó chốc lát, Tiêu Viêm rút cuộc cảm giác được, hai cánh thật lớn của phi hành ma thú bắt đầu chậm rãi vỗ vỗ, từng đợt năng lượng phong thuộc tính lượn lờ dưới thân thể, cuối cùng thân thể con ma thú bay vọt lên cao.

Sau một tiếng hét rõ to, con phi hành ma thú dưới sự chỉ huy của Tuần thú sư liệng người bay nhanh về hướng đông để quốc.

Ngồi bên cửa sổ căn phòng, Tiêu Viêm nhìn thấy từng đám mây mù dần dần bị bỏ rơi lại đằng sau, trong trí nhớ đột nhiên xuất ra hai từ "*Máy bay*", hai từ giờ đây có vẻ xa lạ, cười khổ lắc đầu. Sau một lát, Tiêu Viêm tĩnh tâm lại, chậm rãi bước vào trạng thái tu luyện.

Hắc Nham thành cách biên giới phía đông một khoảng cách khá xa, cho dù đầu phi hành ma thú này tốc độ rất nhanh cũng phải mất ba ngày thời gian mới có thể đến nơi, Tiêu Viêm cũng không nguyện ý lãng phí loại thời gian này.

Sắc trời dần chuyển nên tối, đang hăng say tu luyện chợt Tiêu Viêm bị một dị âm làm cho bừng tỉnh.

Chậm rãi mở mắt, Tiêu Viêm phát hiện trăng đã lên, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt xua đi một phần hắc ám khỏi bầu trời.

Nhẹ nhàng thở ra một miệng trọc khí, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhìn sang căn phòng bên trái, tiếng nam tử thở dốc cùng tiếng nữ tử rên rỉ, giống như ma âm đâm sâu vào não, không ngừng truyền đến.

"*Mẹ nó...*" Thấp giọng mắng một câu, bây giờ Tiêu Viêm mới hiểu được vì sao hồi chiều nữ tử đó không ngừng khiêu khích mình như vậy, nguyên lai là còn có loại phục vụ này.

Bất đắc dĩ lắc đầu, loại trạng thái này Tiêu Viêm cũng không dám tiếp tục tu luyện, thở dài một hơi, từ nạp giới lấy ra Huyết liên tinh, Băng linh diễm thảo cùng miếng tam giai ma hạch, cẩn thận đặt trên bàn, sau đó búng ngón tay vào chiếc nhẫn màu đen kịt, Dược lão từ trong đó nhẹ nhàng đi ra.

"Thế nào? Hiện tại có thể luyện chế Huyết liên đan rồi à?" Liếc mắt nhìn ba loại tài liệu trên bàn, Dược lão cười nói.

"Án, sớm chuẩn bị tốt cho sự phụ rồi, dù sao cũng nên hoàn thành sớm, nếu vận khí tốt không chừng có thể nhanh chóng gặp được dị hỏa cũng nên." Tiêu Viêm cười gật đầu. Nghe vậy Dược lão cười cười, cũng không có chối từ, thân hình bay tới trên mặt bàn, gật đầu nói: "Cũng tốt. Huyết liên đan chính là ngũ phẩm cao giai đan dược, thời gian luyện chế đích xác cần khoảng hai ngày, nếu hiện tại rảnh rồi thì làm luôn cũng được."

"Ngũ phẩm đan dược?" Nghe vậy Tiêu Viêm hơi kinh hãi, hẳn không nghĩ huyết liên đan lại đạt tới loại cấp bậc này. Ngũ phẩm đan dược, sợ rằng cả Gia Mã đế quốc cũng chỉ có đan vương Cổ Hà là có thể luyện chế.

"Hào hảo tham khảo học tập đi, xem quá trình luyện chế đan dược cao cấp, đối với ngươi có không ít chỗ tốt đâu." Nhắc nhở Tiêu Viêm một tiếng, Dược lão chậm rãi lộ ra bàn tay, nhất thời một ngọn lửa màu trắng đục từ bàn tay bốc lên.

Nhìn ngọn lửa màu trắng đục này, Tiêu Viêm nhin không được liếm mép, đó chính là dị hỏa mà hẳn ngày đêm mong muốn.

Thần nhiên nhìn ngọn lửa màu trắng đục trên tay, đợi khi nó dâng lên cao, Dược lão thở nhẹ ra một hơi, sau đó đem miếng tam giai ma hạch bỏ vào, quá trình luyện chế Huyết liên đan trên không trung cũng bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 173: Ngũ phẩm đan dược dẫn đến huyết án trên không trung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba ngày thời gian phi hành, Tiêu Viêm đều nghỉ ngơi ở trên phi điều, mặc dù trên đường có hai ba trạm nghỉ ngơi, nhưng hẳn chưa từng đi ra ngoài, vẫn đợi trong phòng nhỏ, đem quá trình Dược lão luyện chế đan dược tỉ mỉ thu vào trong đầu.

Lần này luyện chế đan dược, khiến Dược lão phải mất đến hai ngày, mà đó vẫn còn là do có dị hỏa hỗ trợ chứ nếu đổi lại là một luyện dược sư bình thường khác, để luyện chế thành công Huyết liên đan, không qua mười ngày chỉ sợ không làm được.

Đem toàn bộ quá trình Dược lão luyện chế đan dược ghi vào trong đầu, Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy thật là lợi ích không nhỏ, đồng thời hắn cũng phát hiện, lấy hỏa hầu không chế ngọn lửa của mình mà nói thì trong mắt luyện dược đại sư, kì thật chẳng tính là cái gì, tỉ như lần này luyện chế Huyết liên đan, mặc dù tài liệu nó cần chỉ có vụn vụn ba loại, bất quá, quá trình tự phức tạp trong đó lại làm Tiêu Viêm kinh ngạc đến cứng cả lưỡi. Hắn âm thầm cân nhắc trong lòng, nếu đổi lại là hắn, chỉ sợ rằng ngay thao tác đầu tiên đã đem dược liệu toàn bộ thiêu trụi.

Bên ngoài căn phòng nhỏ, từng tầng mây chậm rãi lùi dần về phía sau.

Trải qua hai ngày trong dị hỏa thiêu đốt, ở trên không, cách bàn tay của Dược lão vài tấc, một đan dược màu đỏ như máu, to bằng hạt nhãn đang cấp tốc xoay tròn, xem biểu hiện này, có vẻ như đã đến quá trình ngưng đan cuối cùng.

Liếm liếm miệng, đấm đấm vào hai chân đã tê cứng, ánh mắt tùy ý liếc ra bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy không khí tựa hồ đã nóng lên rất nhiều.

"Tới rồi sao?"

Thì thào một tiếng, Tiêu Viêm vuốt vuốt vành mắt thâm quầng, sau đó quay đầu, ánh mắt lần nữa hướng đến thân thể của Dược lão đang trôi nổi trên không. Mặc dù đã trải qua hai ngày luyện chế không nghỉ, bất quá sắc mặt Dược lão trước sau vẫn một mảng bình tĩnh như cũ, tựa hồ với một thời gian dài tiêu xài năng lượng, đối với lão cũng chẳng có hao tổn đáng kể gì.

"Đan dược sắp thành công rồi..." Ngay cả Tiêu Viêm cũng sinh lòng vô cùng bội phục khi nghe Dược lão thần nhiên nói vậy.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vã lấy từ trong nạp giới ra một cái bình ngọc phẩm chất cực kì tốt, sau đó cẩn thận đặt lên bàn, đồng thời đứng dậy lùi ra sau vài bước.

Liếc mắt nhìn cái bình ngọc trên bàn, Dược lão hơi hơi gật đầu, lòng bàn tay khẽ run, ngọn lửa trắng đục dựng cao lên, sau đó hoàn toàn bao phủ bên ngoài viên dược đan.

Theo ngọn lửa trắng mấy lần cấp tốc bùng lên, một cỗ năng lượng hung mãnh đột nhiên từ trong hỏa diễm bức ra, sau giây lát, một cỗ ba động từ căn phòng nhỏ khuếch tán ra ngoài.

Sau khi nguồn năng lượng ba động khuếch tán ra, đầu phi hành ma thú kia cũng bị kinh hãi giật mình, thân mình to lớn lay động vài cái, tiếng chim kêu ầm theo tâm tình sợ hãi giữa không trung vang lên.

Cảm nhận được năng lượng thành linh ba động cùng biến hóa của phi hành ma thú, Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi. Hơn nữa cùng lúc đó, miếng huyết sắc đan dược đột nhiên phóng xuất ra một cỗ dược hương cực kì nồng đậm. Loại dược hương này có màu hồng nhạt, từ trong căn phòng tản ra, cuối cùng lượn lờ như một đám mây nho nhỏ ở trên bầu trời.

"Đây là dị tượng do tứ phẩm đan dược trở lên tạo ra khi nó hình thành. Bảo vệ cửa, cho ta vài phút thời gian an tĩnh thu đan." Sắc mặt không đổi nhìn chằm chằm ngọn lửa trong tay, Dược lão trầm giọng nói: *"Cẩn thận mấy tên luyện dược sư đồng hành với ngươi"*

"Án."

Ngưng trọng gật đầu, Tiêu Viêm đã phát hiện, khi dị hương truyền ra bên ngoài, trong mấy căn phòng nhỏ khác trên mình con cự điều đã bắt đầu có một ít tao động. Tứ phẩm đan dược đối với rất nhiều người có lực hấp dẫn trí mạng, một số người dù liều mạng cũng muốn chiếm được nó.

Bàn tay ngưng trọng nắm chặt Huyền trọng xích trên lưng, Tiêu Viêm xoay người mở cửa phòng, sau đó sắc mặt không đổi đứng ra bên ngoài.

Vừa mới đứng ở cửa không lâu, bên trong mấy căn phòng khác, bốn bóng người quần áo có chút không chỉnh tề vọt ra, ánh mắt quét ngang trên hành lang, sau đó sắc mặt băng lãnh dừng lại trên thân thể Tiêu Viêm.

Bốn người ánh mắt dừng trước ngực Tiêu Viêm thấy miếng nhị phẩm huy chương, con ngươi thoáng hiện rõ một nét kinh ngạc. Liếc mắt cùng nhau

một cái, trong mắt mấy người hàm xúc ý tứ không hiểu.

Trong lúc bốn người đang đánh giá Tiêu Viêm, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng đảo qua bốn người. Trong bốn người có một lão giả cùng với ba gã trung niên tuổi tác độ hơn ba mươi, tên lão giả trên lồng ngực đeo huy chương tam phẩm luyện dược sư, mà ba người kia, có hai người đồng cấp với Tiêu Viêm là nhị phẩm luyện dược sư, một người là nhất phẩm luyện dược sư.

"Aa, vị tiểu hữu này, tại hạ Cáp Lãng." Con mắt nhìn chằm chằm tung đợt mùi thơm màu hồng không ngừng từ bên trong căn phòng của Tiêu Viêm bay ra, tên lão giả kia híp con mắt lại, đáy mắt thoáng hiện qua một nét tham lam, ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi đến gần Tiêu Viêm, thân thiện nói.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn lão giả đang tỏ ý thân thiện này một cái, Tiêu Viêm không có trả lời, bàn tay đang nắm Huyền trọng xích, lại càng chặt thêm vài phần.

"Aa, tiểu hữu, vừa rồi năng lượng đột nhiên ba động là từ nơi này mà ra sao? Chúng ta không cso ý gì khác, chỉ là đến để hỏi thăm một chút, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều ở độ cao vài nghìn thước trên không trung, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta đều có thể gặp nạn a." Không để ý đến thái độ lãnh đạm của Tiêu Viêm, lão giả vẫn như cũ cười híp mắt nói.

"Đúng vậy, vị tiểu huynh đệ này, mọi người có thể nói là đang cùng ngồi trên một chiếc thuyền, tốt nhất là không nên gây ra sự việc gì nguy hiểm a... Cái này đối với tất cả mọi người đều không có lợi." Một nhị phẩm luyện dược sư, cũng ngoài cười nhưng trong lòng không cười bước lại, ánh mắt mờ mịt quét qua căn phòng nhỏ, cái cổ rõ ràng khai rõ, hán đang nuốt nước bọt.

Nghe hai người kia nói thế, hai vị trung niên còn lại cũng không cam lòng liền phụ họa, đồng thời ý còn muốn vào trong phòng kiểm tra.

"Sự phụ của ta đang luyện chế đan dược bên trong, các vị cũng là người trong nghề chắc hiểu được nó chẳng ảnh hưởng gì đến ma thú phi hành cả, thỉnh chư vị cho ta một cái mặt mũi, trở về gian phòng của mình, không nên quấy rầy, nếu không..." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn bốn người không có hảo ý trước mắt, lạnh lạnh nói. Bạn đang đọc truyện tại -

"Aa, tiểu hữu nói đùa rồi, chúng ta cũng không có ý tứ này. Chỉ là người cũng biết, ở trên ngàn thước độ cao này, vạn nhất xảy ra sự cố thì mọi người đều không thể đảm đương a, hơn nữa đạo sư của người nếu chọn lựa ngồi ma thú phi hành, vậy là tự nhiên chưa đạt tới tình trạng đấu khí hóa cánh a, nếu như thật sự xảy ra chuyện..." Vị lão giả tên là Cáp Lăng này vẻ mặt tươi cười nói, chỉ bất quá, mặc dù bình thần tươi cười, bất quá vẫn như cũ không che giấu được vẻ tham lam cùng tàn nhẫn.

Mặc dù hẳn cũng minh bạch vị thần bí luyện dược sư trong kia cấp bậc cao hơn mình, bất quá đối phương lúc này đang luyện đan dược, việc này tối kỵ phân tâm, nếu không cẩn thận, hủy đan là chuyện nhỏ, vạn nhất bị cản trở, không chừng trở thành người tàn phế cũng nên, bởi vậy hẳn mới có đủ can đảm đến thế.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta chỉ là kiểm tra một chút thôi mà, sẽ không nhiều chuyện, phiền toái tránh ra một chút." Tên trung niên nhị phẩm đồng dạng cũng biết lúc này là thời cơ tốt nhất, cho nên không dám tiếp tục trì hoãn, tiến lên một bước, bàn tay đã ẩn chứa đấu khí đẩy nhanh về phía Tiêu Viêm.

"Biến"

Nhìn cử động lớn mật của người này, Tiêu Viêm sắc mặt phát lạnh, bàn tay chợt nắm lại, một ngọn lửa màu tím trong nháy mắt dựng lên mang theo kinh khí hung hãn đập mạnh vào bàn tay đang vươn tới của tên trung niên.

"Thình thịch!" Một tiếng trầm đục vang lên, Tiêu Viêm cước bộ lui nhanh, thẳng đến sát cửa phòng mới có thể ổn định thân mình. Lấy thực lực của Tiêu Viêm chỉ là bình thường đấu sư, mà tên đại hán kia vốn đã tiến vào Tam tinh đấu sư từ lâu. Mặc dù ỷ vào Tử hỏa đấu khí, Tiêu Viêm chiếm cứ thượng phong, bất quá vẫn như cũ, dù thắng cũng không thể dễ dàng.

"A..."

Tiếp được công kích của Tiêu Viêm, tên nhị phẩm luyện dược sư kia lui nhanh lại vài bước, đột nhiên hẳn ôm bàn tay thống khổ tru lên. Mấy người con mắt thoáng nhìn lại có chút kinh hãi phát hiện nắm tay của người này

trở nên đỏ bừng, mơ hồ còn có máu tươi thẩm thấu ra, nhìn có chút kinh khủng.

"Thực hỏa? Không đúng, tiểu tử này có điểm cổ quái, động thủ! Tháp Cổ! Bên trong đan dược sắp luyện thành rồi!" Nhìn Tử hỏa bốc lên trên tay Tiêu Viêm, tên lão giả biến sắc, sau đó quay đầu quát một tên trung niên nhị phẩm luyện dược sư, xem bộ dáng này, hẳn với tên kia vốn quen biết nhau.

Nghe được tiếng la của lão giả, tên trung niên thực lực cường hãn hơn so với tên nhị phẩm luyện dược sư vừa rồi gật đầu, đi tới trước mặt Tiêu Viêm, chân phải đá dựng lên Tiêu Viêm, trên bàn chân mang theo tiếng áp bức của đấu khí làm cho Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng.

"Mẹ kiếp!" Trọng lòng thầm tức giận mắng một tiếng, bàn tay Tiêu Viêm lấy huyền trọng xích thu vào trong nạp giới, cùng lúc đó bàn chân hung hăng đạp mạnh, thân thể bật lên, nhắm tới tên trung niên.

"Bát cực băng!"

Chợt quát một tiếng lạnh, tay phải Tiêu Viêm nắm chặt, giáng mạnh ra, lực lượng kinh khủng tạo ra một loạt sóng âm bén nhọn.

"Âm"

Nắm tay cùng bàn chân nặng nề giao nhau cùng một chỗ, dưới công kích toàn lực của Tiêu Viêm, cho dù vị trung niên không có xem thường nhưng vẫn bị kinh khí kinh khủng trên nắm tay, hung hăng đánh phải bay ngược về sau.

"Phịch"

Trung niên nện mạnh vào vách căn phòng, nhất thời gỗ vụn bay tứ tung, căn phòng nhỏ bị phá hủy. Sau khi căn phòng bị phá hủy liền lộ ra bầu trời xanh bên ngoài cùng những đám mây mờ.

Nhìn tên trung niên sắc mặt tái nhợt đang nằm bên mép phi điều, Tiêu Viêm cười lạnh, muốn nhanh chóng công kích tiếp cho hắn rớt khỏi lưng phi điều, bất quá một tiếng cười đắc ý lại làm hắn trong lòng cả kinh.

Quay đầu trở về, chỉ thấy tên lão giả vẻ mặt âm lãnh dĩ nhiên đã xuất hiện ở trước cửa phòng, quay đầu lại, hướng về phía Tiêu Viêm đắc ý cười, âm trầm nói: "*Tiểu tử chờ ta thu thập tên bên trong, sau đó sẽ đem người xử lí.*"

Nói xong, lão giả công kích một quyền trên cửa gỗ, nhất thời những mảnh gỗ vụn bay tứ phía, trong tiếng cười lớn đắc ý của lão giả, cửa phòng nổ tung ầm ầm.

Tiên tay bắt một ít vụn gỗ đang bắn tới, lão giả vẻ mặt tươi cười, vừa định bước vào trong phòng, một đạo u linh tựa hồn mà phóng ra, quỷ dị trôi nổi giữa không trung, bàn tay già nua nắm chặt cổ họng của lão giả.

"*Người muốn thu thập ta?*"

Âm thanh nhàn nhạt vang lên bên tai, làm cho lão giả đồng tử co rút lại.

-----oOo-----

Chương 174: Đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe từ trong phòng vang lên âm thanh già nua, Tiêu Viêm lúc này mới thoải mái thở ra một hơi.

Lão giả vừa vọt vào phòng, chậm rãi bước lùi, lúc này, tại nơi cổ hần, nhìn qua có một bàn tay già nua tựa như móng vuốt chim ưng, chặt chẽ khóa trụ cuống họng.

Cáp Lãng sắc mặt có chút hoảng sợ nhìn lão giả lạnh lùng xuất hiện trước mặt, tuy nói bản thân bị khống chế, nguyên nhân là do không kịp đề phòng, chẳng qua khi bàn tay người nọ khóa trụ yết hầu thì Cáp Lãng hoảng sợ phát hiện, vốn đầu khí trong cơ thể mình đang tùy ý lưu thông, thế nhưng giống như bị quản thúc, mặc cho hần thúc dục như thế nào, đầu khí trong cơ thể như mất hết, không có nửa điếm khí lực.

Tới lúc này, cho dù Cáp Lãng có ngu ngốc đến đâu cũng minh bạch, lão giả trước mặt, căn bản không phải thực lực so với hần chỉ cao hơn một

chút mà thôi...

Chỉ tính đến thực lực trên một tay của đối phương, thực lực này, ít nhất cũng vượt trên hẳn đến hai giai.

"Trời ạ!..Lão già này rõ ràng thực lực đã đạt tới cấp bậc đấu khí hóa cánh, vì cái gì mà lại còn cỡi trên phi hành thú, tốc độ cũng không tính làm mau lẹ gì này cơ chứ?" Trong lòng buồn bã kêu rên một tiếng, Cáp Lãng chật vật mấp máy yết hầu, thanh âm khàn khàn nói: *"Đại nhân... Chúng ta không có ý mạo phạm ngài, chỉ là muốn chắc chắn có một chút an toàn cho chúng ta mà thôi..."*

Dược lão lạnh lùng liếc nhìn hẳn, tay phải khẽ nhếch lên, một chiếc bình ngọc xuất hiện trong tay, thoáng bên trong thân bình, có thể mơ hồ thấy một viên Huyết sắc đan dược cỡ trái long nhãn đang lăn qua lăn lại.

"Các người muốn nó phải không?" Giơ lên bình ngọc trong tay, dược lão nhàn nhạt cười nói.

Nhìn Cáp Lãng dễ dàng bị Dược lão chế phục không có một chút lực hoàn thủ, ba vị trung niên nhân còn lại, sắc mặt một mảnh kinh hãi, cước bộ hoảng sợ lui vội về phía sau vài bước, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, ý nghĩ tham lam từ từ biến mất trong đầu, bọn họ lúc này mới hiểu ra, hành động vừa rồi, đến tột cùng là có bao nhiêu ngu xuẩn.

"A... A a, đại nhân ngài nói giỡn. Chúng ta sao dám có ý ấy chứ, nếu không phải chúng ta sợ hãi trận năng lượng ba động, có thể làm trở ngại đường bay, chúng ta nhất định chẳng dám quấy rầy đến ngài." Cáp Lãng nuốt ngụm nước miếng, con ngươi đảo một vòng, cười cười nói.

"Người lúc trước không phải là nói như vậy..." Tiêu Viêm đi vào cửa phòng, dựa vào vách gỗ. Ánh mắt lạnh lạnh liếc nhìn Cáp Lãng, giễu cợt nói.

"A a... Lúc trước. Lúc trước là nói giỡn mà thôi." Cáp Lãng khô khốc cười. Khẽ cúi đầu, trong đôi mắt toát ra một tia oán độc. Ông tay áo dài hơi hạ xuống. Một gói bột phấn nhỏ màu đen, từ trong tay áo rơi vào trong lòng bàn tay. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Vốn không nghĩ giết người. Chẳng qua người muốn chết mà thôi, chẳng

thể trách ta..." Ngay khi gói bột phẩn trong tay Cáp Lãng muốn tung ra. Dực lão khẽ thở dài lắc đầu. Khóe miệng cười lạnh lùng. Từ lòng bàn tay trên cổ Cáp Lãng, ngọn lửa màu trắng đục đột nhiên bùng ra.

" *A!*"

Sâm bạch hỏa diễm vừa mới tiếp xúc làn da của Cáp Lãng. Sự kịch liệt đau đớn làm cho con mắt hắn trợn trừng, thân thể co rút lại như lò xo. Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng. Cả thân thể, chỉ là ngấn ngùn vài giây thời gian. Hoàn toàn đã bị Sâm bạch hỏa diễm thôn phệ.

" *Tê...*"

Nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt thời gian. Cáp Lãng đã biến thành một đống tro tàn đen kịt. Mấy người ở đây. Cả kẻ Tiêu Viêm. Đều nhin không được hít nhẹ một ngụm lương khí.

" *Đây chính là uy lực của dị hỏa?*"

Rung động nhìn một màn, Tiêu Viêm trong lòng giống như sóng cuộn biển gầm, tuy lúc trước tại Ô Thần thành, Dực lão cũng từng dùng dị hỏa giết người một lần, chẳng qua lúc ấy, Liễu Tịch thực lực mới là một gã đấu giả, cho nên cảm xúc của Tiêu Viêm cũng không hề khắc sâu. Nhưng hiện tại, ngay trước mắt, trong dị hỏa chỉ vài giây thời gian, một gã chân chính đại đấu sư .....!

" *Dị hỏa a... Khó trách làm cho nhiều người muốn tìm bằng được, loại lực lượng như thế này... Sách sách..... thật sự là mê người.*" Thở dài lắc đầu, Tiêu Viêm không thể không thừa nhận, sau khi chứng kiến lực lượng của dị hỏa, bản thân trong lòng sự chờ đợi mong muốn kia, hiện tại càng trở nên nồng đậm thêm.

Lạnh nhạt liếc mắt nhìn đống tro tàn. Dực lão tay áo khẽ phát. Một trận gió nhẹ thổi qua nháy mắt liền quét sạch. Bình ngọc cầm trong tay đưa cho Tiêu Viêm, sau đó vỗ nhẹ bàn tay.

Cẩn thận tiếp nhận bình ngọc đựng Huyết liên đan, Tiêu Viêm nhẹ nhàng bỏ vào trong nạp giới, ngửa đầu thở ra một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt không lạnh nhìn về hướng ba vị trung niên nhân sắc mặt đang trắng bệch, mỉm cười hỏi: "*Lão sư, bọn họ xử lý sao đây?*"

"Nếu họ đã có quyết tâm giết người đoạt được, vậy tự nhiên, cũng phải biết sau khi thất bại, sẽ phải trả cái giá như thế nào." Dược lão nhàn nhạt nói, gương mặt quét qua ba người, bàn tay vừa lật, ngọn Sâm bạch hỏa diễm lại bùng lên: "Tự nhảy xuống đi?"

Nghe Dược lão bình thản nói như vậy, thân thể ba người nhất thời run lên, thần tình sợ hãi cúi đầu liếc mắt ngó xuống khoảng cách trên 1000 thước tới mặt đất, hai chân không ngừng run lên.

Tiêu Viêm ôm hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn ba người đang lâm vào cảnh sợ hãi tuyệt vọng, trong lòng cũng không có một chút thương xót, hẳn biết, nếu bây giờ đem vị trí song phương đổi ngược cho nhau, mấy người này tuyệt đối sẽ không một chút nghĩ ngợi giết chết hai người mình, một khi người khác đã không có tâm thương xót cho mình, vậy Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gạt hết tình cảm sang một bên, đối mặt với bọn họ!

Không có ngần đầu nhìn ba người thần sắc đang sợ hãi, Dược lão ngón tay chậm rãi đưa lên, từng đọt, từng đọt Sâm bạch hỏa diễm từ lòng bàn tay không ngừng phát ra bùng lên...

Bầu không khí nặng nề kéo dài một lát thời gian, tên trung niên nhất phẩm luyện dược sư rốt cục chịu không nổi loại không khí áp bách kiểu này, theo một tiếng rít cổ gắng, đầu khí nhanh chóng bao phủ thân thể, sau đó từ ánh mắt hung quang lộ ra hướng về phía Tiêu Viêm xông tới, xem ra hẳn cũng chưa phải hoàn toàn mất đi lý trí, vẫn còn biết, phải nên chọn quả nào mềm nhất mà nhai.

Trong lúc gã trung niên nhân tiến công phản kháng, một gã nhị phẩm luyện dược sư trong hai gã còn lại, cũng từ trong nạp giới lấy ra một thanh trường kiếm, sau một tiếng quát lên, thần tình hung ác cũng nhằm hướng Tiêu Viêm xông tới, hẳn trong lòng biết, chỉ cần bắt sống Tiêu Viêm, sau đó lấy hắn làm con tin, mạng của hắn hôm nay, nhất định có thể giữ được!

Không để ý đến hai người đang xông tới, Dược lão thoáng trầm mặc, nhẹ duỗi đầu ngón tay, một ngọn Sâm bạch hỏa diễm từ lòng bàn tay bắn ra giống như ám tiễn. Tia chớp xuyên thủng thân thể tên nhất phẩm luyện dược sư, nhất thời, thân thể hắn bị thôn phệ biến thành một đống tro tàn.

Giết chết một gã nhất phẩm luyện dược sư tựa như giết một con gà, Dược

lão ngón tay lại duỗi ra hướng về phía tên nhị phẩm luyện dược sư đang xông lên.

Ngay lúc đó, một âm hưởng nhẹ nhàng muồn màng vang lên, bất quá cũng làm ngón tay của Dược lão chột đình trệ. Lòng mày hơi nhíu, sau đó hứng thú ngẩng đầu nhìn lên.

" Phốc..."

Lúc này, tên nhị phẩm luyện dược sư đang xông tới Tiêu Viêm, thân thể đột nhiên cứng ngắc tại chỗ, một ngụm máu tươi từ trong miệng điên cuồng phun ra, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống một mũi kiếm lạnh lẽo vẫn đang dính đầy máu, lòi ra đằng trước bụng.

" Ngươi..."

Chật vật quay đầu nhìn lại, gã nhị phẩm luyện dược sư gắt gao giương mắt nhìn tên đồng bạn bỗng nhiên ra tay với mình. Cát giọng oán độc khàn khàn nói: "*Ngươi... Cũng sẽ chết ở chỗ này, tuyệt đối... Trốn không thoát đâu, hửn. Sẽ không buông tha ngươi!*"

Nghe vậy, tên nhị phẩm luyện dược sư kia sắc mặt càng thêm điên cuồng, trường kiếm trong tay lại hung hăng đâm sâu thêm một chút, sau đó rút mạnh ra, máu tươi phun theo ra bắn đầy trên người.

Nhìn thân thể đồng bạn đang mềm nhũn ngã xuống, gã nhị phẩm luyện dược sư kịch liệt hít sâu một hơi, bỗng nhiên quay đầu hướng Dược lão hô lớn: "*Đại nhân, ta nguyện ý đi theo ngài! Cầu ngài có thể cho ta một con đường sống!*"

Tiêu Viêm lẳng lẳng nhìn trường tàn khốc nội bộ giết nhau xuất hiện trước mắt. Sau một lúc lâu, mới thở ra một hơi.

" *Nhân tính âm hiểm là vậy đó, về sau nếu có lúc đối mặt với tuyệt cảnh, đừng bao giờ đưa lưng của người giao cho người không đáng tin, bởi vì... nói không chừng, sẽ có một mũi kiếm ngoài dự liệu, xuyên thấu ngực của ngươi...*" Không để ý đến tên nhị phẩm luyện dược sư thần tình đang siểm nịnh lấy lòng, Dược lão nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm, nhàn nhạt nói.

Khẽ nắm thật chặt nắm tay. Tiêu viêm khẽ gật đầu, một màn sờ sờ xuất hiện trước mắt này, làm cho hắn hiểu được rất nhiều...

" Người này, người nghĩ như thế nào giải quyết thì cứ giải quyết, ta không cần loại tùy tùng như thế này." Chậm rãi xoay người, Dược lão bước vào phòng trong, để lại Tiêu Viêm một câu nói nhẹ nhàng.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm hít một hơi, trên khuôn mặt hơi cười cười hiện lên một tia lãnh ý.

Đi vào phòng được một lát. Dược lão nghe ngoài cửa vang lên một thanh âm nặng nề, khẽ khẽ gật đầu. Ngón tay khẽ duỗi ra, từ đầu ngón tay, ngọn Sâm bạch hỏa điểm dần dần tiêu tán.

" Hắt xì."

Tiêu Viêm đẩy cửa bước vào, lúc này trên thân thể hắn thoang thoang hơi mùi máu tươi, nhìn thấy Dược lão đi tới, Tiêu Viêm nhún vai, mỉm cười nói: " Cái loại người như thế này mà ở lại bên cạnh, không chừng lúc nào đó sẽ lại đâm lén chúng ta, cho nên, con đã đá hắn xuống rồi."

" Ân."

Tùy ý gật đầu, Dược lão tầm mắt xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn mặt đất bằng phẳng xa xôi, trên mặt xuất hiện một vầng quang mang, cười nói: " Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, tới rồi, đi thôi... Lộ trình còn lại, chúng ta phải tự mình phi hành vậy, miễn cho khi phi điều hạ cánh, bốn gã luyện dược sư mất tích, sẽ khiến cho một ít tao động không đáng có xảy ra, trì hoãn mất thời gian."

Nói xong, Dược lão thân thể hóa thành một đạo hào quang, tiến vào trong nạp giới trên ngón tay của Tiêu Viêm, cùng lúc đó, Tử Vân dục trên lưng Tiêu Viêm cũng phát ra âm thanh, mở ra. Khẽ phẩy phẩy Tử Vân dục sau lưng, Tiêu Viêm mở cửa sổ, lập tức nhảy xuống.

Tiếng gió kịch liệt bên tai thổi qua, Tiêu Viêm hai cánh rung lên, Tử sắc đầu khí lan dần bao trùm thân thể, ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, đôi cánh thật lớn đang vỗ của phi điều ma thú, diềm nhiên cười, sau một lát thoáng đình trệ, tốc độ phi hành chợt tăng lên, hóa thành một đạo tử sắc lưu quang, nhanh chóng vượt qua đầu phi điều ma thú...

Xa xa trên bầu trời, tử sắc lưu quang, giống như Truy tinh đuổi nguyệt, khoảnh khắc xẹt qua phía chân trời, hướng phía thành thị bên trong mảng cát vàng óng ánh không lồ bay tới.

Thành thị càng lúc càng gần, kịch liệt từng cỗ sóng nhiệt ập đến, híp lại ánh mắt nhìn khu vực vàng óng không biên giới, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi:

" Nơi tu luyện cuối cùng, Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, rốt cục đã tới!"

-----oOo-----

Chương 175: Bức hình tàn khuyết thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn cách thành thị mấy trăm thước, Tiêu Viêm phi hành tốc độ từ từ chậm lại, thân thể khẽ run lên, Tử Vân dục sau lưng tản ra từng đợt quang mang nhàn nhạt, chậm rãi co rút lại, cuối cùng hóa thành hình xăm áp vào trên lưng Tiêu Viêm.

Thân thể tại giữa không trung đảo một vòng, Tiêu Viêm hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, phủi nhẹ một ít bụi trên quần áo, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, một tòa đại thành thị màu vàng xuất hiện cuối tầm mắt, liền mỉm cười đồng thời thở phào một hơi.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì đến gần sa mạc, khí trời nơi này có chút hanh khô cùng nóng bức, ánh nắng nóng cháy từ trên bầu trời chiếu xuống, nung mặt đất dưới chân đến nỗi không ngừng tản ra hồi hồi nhiệt khí, luồng nhiệt khí chậm rãi bốc, khiến cho tầm mắt của con người xuất hiện ảo giác vụn vụn cùng mơ hồ.

Theo lẽ thường mà nói, ở trong hoàn cảnh như thế này sẽ chẳng có bao nhiêu thoải mái, hẳn là không có người nào cảm nhận nổi cảm giác thư thái, song Tiêu Viêm lại ngạc nhiên phát hiện, từ khi chân hắn dẫm trên phiến thổ địa này, Tử hỏa đẩu khí đang lưu hành trong cơ thể, bỗng nhiên trở nên hứng khởi rất nhiều.

Hơi hơi kinh ngạc một chút, Tiêu Viêm vươn tay ra không gian trước mặt

chụp chụp vài lượt, rồi hé miệng nhấp nhấp, sau một lúc lâu, chợt hiểu liền nhẹ giọng nói: "*Khó trách, trong không khí ở đây, cơ hồ tám mươi phần trăm năng lượng đều là thuộc Thổ thuộc tính cùng Hỏa thuộc tính...*"

"Đúng, nguyên nhân bởi vì địa hình của đại sa mạc Tháp Qua Nhĩ thích hợp với người tu luyện Hỏa thuộc tính công pháp cùng Thổ thuộc tính công pháp, mà người, Tử hỏa trong cơ thể người là hỏa diễm đặc thù có liên quan đến mặt trời, tự nhiên so với thường nhân cảm giác phải nhạy cảm hơn một chút ít." Trong giới chỉ, truyền ra tiếng cười thản nhiên của Dược lão.

"Mà, cũng là mục đích mà tại sao ta muốn người tới sa mạc tu luyện, điều kiện gian khổ nơi này dùng để tôi luyện thật sự là rất thích hợp."

Hơi gật đầu, Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, vỗ vỗ trên người tám luyện dược sư trường bào tinh xảo được làm như một tác phẩm nghệ thuật, sau đó chậm rãi bước tới Hoàng thổ thành thị cách đó không xa.

Càng gần thành thị, chung quanh người qua đường cũng càng nhiều, những người đi đường, nam tử phần lớn cánh tay đều để trần, cả người da dẻ ngăm đen, liếc mắt nhìn qua một cái. Trông tựa hồ có chút hào sảng, mà thỉnh thoảng nữ tử đi qua, mặc dù da dẻ cũng hơi ngăm đen, bất quá lại có chút khuynh hướng pha lẫn màu cổ đồng gợi cảm, nữ tử nơi này, không quá kín đáo, thẹn thùng giống các nữ nhân bên trong đế quốc, áo da một bộ bó sát người, chỉ vừa vặn che lấy bộ ngực cùng phần hạ thân, còn lại vòng eo mảnh khảnh để trần, trên đôi chân thon dài phần bắp đùi chỉ quấn một ít vải ngắn ngủi, giữa lúc hành tẩu, vòng eo gãy dựa như rắn nước uốn lượn, ý vị cùng phong tình vô cùng mê người.

Một đường đi tới, Tiêu Viêm coi như mở rộng tầm mắt, chép chép miệng, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy cụ thể quy mô của tòa thành thị màu vàng, chỉ thấy chỗ phía trên nơi cửa thành, hai chữ đỏ như máu cực lớn được khắc trên thành tường, từ xa nhìn lại, liền mang đến cảm giác có chút máu tanh nhàn nhạt.

"Mạc thành..."

Nhẹ giọng nhảm một câu, Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi hướng cửa thành đi tới. Tại cửa thành, hơn mười tên binh lính thân mặc giáp trụ, cầm trong tay trường thương quát bảo những người qua đường vào thành dâng nộp

vào thành thuê. Nhìn những binh lính kia không để ý đến nóng bức, bộ dáng mang theo vũ trang hạng nặng. Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút ngạc nhiên. Nơi này phòng vệ. Như thế nào so với loại thành khổng lồ như Hắc Nham thành còn thâm nghiêm hơn?

Có lẽ duyên cớ bởi vì khí trời nóng bức. Những thủ vệ, binh lính canh gác ở đây cũng bị khí trời khiến cho có chút kích động. Tiếng quát mắng từng hồi vang lên không chút khách khí. Không ngừng thúc giục những người vào thành.

Đến gần cửa thành. Nghe tiếng quát mắng từ trong miệng bọn binh lính. Tiêu Viêm hơi nhíu mày, lắc đầu. Sau đó trực tiếp đi vào thành thị. Tại Gia Mã đế quốc, luyện dược sư cơ hồ là một nghề nghiệp được hưởng thụ đãi ngộ không khác quý tộc. Tại những chỗ cửa thành, đế quốc đều có lệnh miễn nộp thành phí. Mặc dù đối với một luyện dược sư chút tiền ấy cũng chẳng đáng là gì. Bất quá chút thể diện này, lại đích xác làm cho tất cả luyện dược sư cảm giác hài lòng.

"Hắc. Tiểu tử. Không phát hiện nơi này có viết gì..." Như không coi ai ra gì, Tiêu Viêm trực tiếp đi vào cửa thành. Một gã binh lính con mắt nhất thời trừng lên. Song tiếng quát mắng của hắn, âm thanh còn chưa hoàn toàn dứt. Trong tầm mắt của hắn thoáng xuất hiện tám luyện dược sư trường bào cực kỳ tinh xảo trên người Tiêu Viêm. Lập tức, tiếng mắng chưa thoát khỏi miệng đã vội vàng nuốt xuống. Vẻ giận dữ trên sắc mặt chuyển hóa thành tươi cười nịnh bợ: "Đại nhân, ngài muốn vào thành?"

"Uhm."

Cước bộ không có ngừng. Tiêu Viêm chậm rãi hướng tên binh lính đi tới, thần nhiên liếc mắt nhìn hắn. Sau đó gót chân hơi đạp mạnh xuống, trà vai cứ thế bước vào trong thành.

"Cục cục..." Nhìn thấy Tiêu Viêm không để ý đến đặc tội vừa rồi của hắn. Tên binh lính, trên khuôn mặt hiện lên một nét thoáng vẻ may mắn. Nuốt một miếng nước bọt. Vội vàng xoay người cất tiếng hô: "Đại nhân, gần đây trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc xa nhân có chút không an phận. Ngài nếu muốn ra khỏi thành, nên có chút cẩn trọng."

Cước bộ hơi dừng lại, biết được cái tin tức ngoài ý muốn, Tiêu Viêm cũng hơi gật đầu, sau đó thân hình chậm rãi biến mất tại bóng tối bên trong

thông đạo tường thành.

"Mẹ kiếp, thiếu chút nữa thì xong đời rồi, nếu như bị thương cấp biết lão tử đắc tội với một nhị phẩm luyện dược sư, không đem ta ra bên ngoài cho chó ăn mới là lạ."

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm biến mất, tên binh lính lúc này mới hoàn toàn thở ra một hơi, lau lại mồ hôi lạnh lần nữa, lúc trở lại chỗ ngồi của mình, có lẽ là bởi vì kinh hãi vẫn còn nên hắn cũng thu liễm rất nhiều, không còn dám quát mắng lung tung về hướng những người qua đường vào thành.

Chậm rãi bước ra khỏi thành tường thông đạo tối tăm, tầm mắt hơi sáng lên, một khối sa mạc thành thị kiến trúc quần thể đặc sắc, xuất hiện trong tầm nhìn, từng hàng từng hàng phòng ốc kiến trúc cổ quái, làm cho Tiêu Viêm có chút mở rộng nhãn giới.

Đứng ở trên ngã tư đường, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua những người đi trên đường, một lát sau, có chút ngạc nhiên ở trong lòng liền hỏi: "Sư phụ, hiện tại đi đâu? Trực tiếp cứ tiến vào Tháp Qua Nhĩ sa mạc sao?"

"Cứ đi bừa vào trong sa mạc theo lời người nói, dù không bị lạc vùi trong cát bụi, cũng sớm muộn sẽ bị chết khát trong đó vì thiếu nước." *Trong giọng chỉ, thanh âm khiển trách của Dược lão truyền ra. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.*

Xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm hắng giọng nói: "Con cũng là lần đầu tiên đến sa mạc mà... Chúng ta bây giờ kế tiếp nên làm gì?"

"Trước hết đi mua bản đồ chuẩn của Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, trong thành thị, hẳn là có cửa hàng chuyên bán bản đồ, việc này rất trọng yếu! Mặt khác, chuẩn bị đầy đủ nguồn nước, còn nữa, đến tiệm thuốc, mua sắm một ít khu xà dược vật. Xà nhân trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, am hiểu nhất là sử dụng độc xà tấn công, cẩn thận một chút cũng không thừa." *Dược lão trầm ngâm nói.*

"Chuẩn bị cho tốt mấy thứ đó, hôm nay hẳn là không đủ thời gian lập tức tiến vào Tháp Qua Nhĩ sa mạc, cho nên hãy tại thành thị nghỉ tạm một đêm đi. Dược rồi, hơi khí đan trong tay người cũng đã dùng hết, thứ này là chuẩn bị để tu luyện, bất quá cũng may là lần trước trong sơn cốc ở ma thú sơn mạch thu thập dược liệu cũng đủ dùng, tối nay ta tranh thủ luyện chế

một ít, chờ chuẩn bị xong hết, sáng mai, chúng ta lập tức bắt đầu tiến vào Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc."

Nghe từ miệng Dược lão truyền ra hàng loạt việc cần làm, Tiêu Viêm bắt đầu gật đầu. Thở dài một hơi, thuận tay kéo một người qua đường, hỏi cửa hàng bán bản đồ sa mạc.

Người qua đường bị Tiêu Viêm kéo lại. Mới đầu, sắc mặt thoáng có chút không kiên nhẫn, bất quá khi nhìn thấy trên ngực Tiêu Viêm gắn luyện dược sư huy chương, nét mặt đang bắt đầu trở nên vui vẻ, tỏ vẻ cực kỳ khách khí nhiệt tình chỉ cho Tiêu Viêm vị trí cửa hàng, ngay cả khi Tiêu Viêm cảm tạ cáo từ, người này vẫn còn tha thiết, đại khái mang cả giá cả của bản đồ ra nói hết một lượt.

Cùng người qua đường nói tiếng tạ ơn, Tiêu Viêm bàn tay nhẹ vuốt vuốt tấm luyện dược sư huy chương trên chỗ lồng ngực, cảm thán lắc đầu, không thể không nói. Thân phận này, thật sự là rất thực dụng.

Trong lòng cảm thán một tiếng, Tiêu Viêm rất nhanh chuyển quá góc đường, sau đó theo như lời chỉ dẫn của người qua đường hướng cửa hàng bản đồ tốt nhất của Mạc thành đi tới.

Sau một hồi hành tẩu không nhanh không chậm, cửa hàng bản đồ tên "Cổ Đồ" xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm, ánh mắt quét qua mặt ngoài cửa hàng, Tiêu Viêm thoáng có chút kinh ngạc, cửa hàng này khác xa những cửa hàng hoa lệ đường hoàng. Nhìn qua, mơ hồ ẩn ẩn một chút khí chất cổ phác.

Trong lòng mang theo vài phần kinh ngạc, Tiêu Viêm chậm rãi đi tới cửa hàng, bên trong cửa hàng cũng không quá mức rộng rãi, hai miếng Nguyệt quang thạch tỏa ra nhàn nhạt hào quang, làm cửa hàng có chút ánh sáng, ánh mắt đảo qua bên trong cửa hàng, người vào bên trong đến mua sắm bản đồ cũng không có, một vẻ vắng lặng im lìm, làm Tiêu Viêm có chút nghi hoặc, có phải hay không mình đi nhầm chỗ.

Chậm rãi tới trước cửa hàng. Tiêu Viêm ánh mắt liếc qua, đứng ở phía cuối quầy, một vị lão giả đang cúi đầu cẩn thận chạm khắc vật gì đó. Vị lão giả này tuổi tác hiển nhiên khá lớn, bất quá mặc dù lão giả mái tóc bạc cả đầu, nhưng bàn tay khô héo cầm dao khắc vẫn vô cùng vững chắc hữu lực.

Không có lên tiếng quấy rầy vị lão giả, Tiêu Viêm tầm mắt đảo qua những tấm bản đồ trên quầy, hăng hái cầm trong tay vài tấm lật qua lật lại nhìn, những lộ tuyến rõ ràng trên bản đồ, làm hấn hài lòng gật đầu.

Xem xét một hồi, Tiêu Viêm nhìn lão giả vẫn chưa có ý chấm dứt, hơi chép miệng, lần nữa chậm rãi bước chân đi tới góc trong cửa hàng, bước tới một cái giá gỗ cổ xưa.

Cái giá gỗ này, rõ ràng niên đại khá lâu, mặt giá gỗ mục thành lỗ, chất bừa thành đống một vài tấm bản đồ đã ố vàng, mặt ngoài những tấm bản đồ có một ít dấu vết tàn phá, tựa hồ là khi chế tạo bản đồ thất bại nên thành phế phẩm.

Bàn tay tùy ý gạt bụi bẩn trên đống bản đồ ố vàng, một làn hơi mốc nhàn nhạt bốc lên, hơi nhú mào, Tiêu Viêm cầm lên đống bản đồ phế phẩm, bàn tay có chút rung rung, một bức hình tàn khuyết chỉ cỡ bằng bàn tay đột nhiên từ trong đống tác phẩm tàn phế rơi ra ngoài.

Cũng không có quá mức để ý bức hình tàn khuyết rơi xuống, Tiêu Viêm lật xem một chút những bản đồ tàn phế trong tay, sau đó nhàm chán đặt trở lại, đúng lúc đặt trở lại, ánh mắt biếng nhác của hắn liếc qua bức hình tàn khuyết nho nhỏ, con mắt đầu tiên là hơi hơi chớp chớp... Sau đó, bàn tay đang di động, chợt cứng lại.

"Này..."

Bàn tay thoáng có chút run rẩy cẩn thận cầm lên bức hình tàn khuyết, Tiêu Viêm đột nhiên cảm giác được, trái tim của hắn lúc này đang kịch liệt đập lên thành tiếng, dùng sức cố nuốt một miếng nước bọt, đem bức hình tàn khuyết cổ xưa đặt ở trong tay, ánh mắt mang theo tia mừng rỡ như điên, cẩn thận quét nhìn những thần bí lộ tuyến thoáng có chút quen quen trên bức hình.

Một hồi lâu sau, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, run rẩy thì thào nói: "Quả nhiên là nó..."

-----oOo-----

Chương 176: Lão nhân thần bí

Bàn tay run rẩy nâng bức hình rách nát như là chỉ chạm một cái nó sẽ hóa thành bột phấn, ánh mắt Tiêu Viêm không thể che giấu nỗi vẻ mừng rỡ như điên, hẳn không có nghĩ được, ở nơi này, dưới tình huống cực độ ngẫu nhiên, hẳn lại tìm được một phần của bức hình tàn khuyết thần bí...

Nhìn những thần bí lộ tuyến trên bức hình ố vàng, mặc dù Tiêu Viêm vẫn không hiểu gì những ảo diệu trong đó, bất quá những lộ tuyến này làm cho hắn mơ hồ thấy có chút quen thuộc, bởi vì loại giống bức hình thần bí này, hắn đã từng thấy qua khi trong sơn động tại ma thú sơn mạch, lúc cùng Tiểu Y Tiên truy tìm bảo vật...

Tâm bản đồ thần bí này đại biểu cho có thể tìm kiếm Tinh Liên yêu hỏa, được bài danh thứ đứng thứ ba trong truyền thuyết trên "*Dị hỏa bảng*". Cái loại dị hỏa này, cho dù là Dược lão cũng đánh giá cực cao, lúc từ trong miệng lão nói ra chữ Tinh Liên yêu hỏa, Tiêu Viêm không khó nhận ra được, trong lời nói kèm theo một tia sợ hãi than thở.

Có thể làm cho Dược lão, người từng đứng ở đỉnh cao của Đâu Khí đại lục than thở lặp đi lặp lại như thế, có thể thấy được, "*Tinh Liên yêu hỏa*" đến tột cùng mạnh mẽ tới trình độ nào, dùng đốt tận vạn vật để hình dung nó, tựa hồ cũng không quá đáng.

"Sách sách, vận may tự nhiên đến, không ngờ không có nửa điểm đầu mối, ở địa phương như thế này lại tìm được phần bản đồ tàn khuyết, xem ra người cùng Tinh Liên yêu hỏa, thật đúng là có vài phần duyên phận a." Trong lòng Tiêu Viêm vang lên thanh âm kinh ngạc ẩn chứa chút bất khả tư nghị của Dược lão, hiển nhiên, lão chưa từng nghĩ rằng, Tiêu Viêm có thể ngắn ngủi trong vòng một năm, có được đến hai mảnh bản đồ tàn phiến thần bí.

Tiêu Viêm cười cười, vẻ tươi cười lộ ra chút kích động, cẩn thận cầm bức hình tàn khuyết thần bí, mạnh mẽ ngăn chặn xúc động, từ trong nạp giới lấy ra một mảnh bản đồ khác, tỉ mỉ so sánh hai bên, sau đó hít sâu một hơi, muốn làm dịu sự kích động trong lòng do sự thu hoạch cực kì ngoài ý muốn này mang lại.

Đúng lúc này, vị Bạch Phát lão giả trong cửa hàng cũng rốt cuộc làm xong

công việc trong tay, bắt quá hấn vẫn như cũ không có ngẩng đầu, thanh âm già nua bình thản vang lên quanh quần trong phòng.

"Người là muốn mua bản đồ đại sa mạc Tháp Qua Nhĩ sao?"

Nghe được tiếng lão giả hỏi, Tiêu Viêm lúc này mới xoay người lại, chậm rãi đi tới quầy tiền, mỉm cười gật đầu. Có chút khách khí nói: *"Lão tiên sinh, có thể không, cho ta một bản đồ sa mạc tinh chuẩn nhất?"*

"Đồ vật này trên quầy, tự chọn đi." Lão giả cũng không có ý đứng dậy giới thiệu, ngược lại chỉ thản nhiên nói, bộ dáng này, cực kì không giống một người làm ăn.

Nhìn thái độ đặc biệt của lão nhân. Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, bắt quả hiện tại có việc cầu người, hấn cũng chỉ đành bắt đắ dĩ gật đầu, tùy ý từ trên quầy chọn lựa một bản đồ nhìn có vẻ rất chi tiết, sau đó cẩn thận mở tám bản đồ tàn phiến trong lòng bàn tay, nhẹ giọng dò hỏi: *"Lão tiên sinh, không biết ngài nơi này còn có loại bản đồ tàn khuyết như thế này không?"*

Nghe Tiêu Viêm hỏi, vốn đang chuyên tâm chạm khắc. Bàn tay tự nhiên không thể tự chủ run lên. Lộ tuyến tỉ mỉ đang khắc thoáng chệch đi một chút. Hơi nhíu mày. Lão nhân rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên. Ánh mắt đảo qua tám bản đồ tàn khuyết trong tay Tiêu Viêm. Trong đôi mắt già nua đục ngầu, xẹt qua một nét hàm xúc, ý tứ khó hiểu.

Nhìn khuôn mặt già nua của lão giả đang ngẩng lên. Tiêu Viêm không khỏi hơi có chút ngẩn người. Trên khuôn mặt, bên gò má trái đến khóe mắt, có một vết sẹo khiến người nhìn vào kinh sợ. Mặc dù ánh mắt của lão nhân vẫn bình thản. Bắt quả vết sẹo này vẫn như cũ, làm cho hấn thêm một phần, mơ hồ có thể cảm giác được, tiềm ẩn một tia hung khí.

"Người... Trước kia đã từng gặp qua loại bản đồ tàn phiến như thế này?" Con mắt nhìn lên tám trường bào đại diện cho thân phận luyện dược sư trên thân thể Tiêu Viêm. Thanh âm của lão nhân, thoáng có vài phần kinh ngạc.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đôi mắt hơi híp lại. Cười lắc đầu. nói: *"Ta từng tại một phòng đấu giá như đã gặp qua loại bản đồ tàn phiến như thế này. Lúc ấy có tùy ý cạnh tranh một chút. Bắt quả cuối cùng bởi vì đối phương ra*

giá rất cao. Cho nên ta liền buông tay. Hôm nay đột nhiên tại nơi này của lão tiên sinh nhìn thấy nó, mảnh bản đồ tàn khuyết này tựa hồ cùng với mảnh mà trước kia ta thấy xem ra có chút giống nhau, nên mới muốn hỏi một chút."

Tịnh Liên yêu hỏa không phải thường vật. Loại hỏa diễm có thể bài danh đệ tam trên Dịch Hỏa bảng này, đủ làm cho bất cứ người nào, cho dù là những ẩn sĩ không tranh sự đời vẫn có thể sinh lòng tham lam muốn đoạt. Cho nên Tiêu Viêm cũng sẽ không ngu đến nỗi nói thẳng, rằng chính bên người mình có mang một phần tàn đồ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Nga."

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Tiêu Viêm, lão nhân tựa hồ cũng tin lời của hắn, thân nhiên nói: *"Không có, mảnh này là ta cũng chỉ ngẫu nhiên có được, theo kinh nghiệm nhiều năm chế tạo bản đồ của ta, mảnh này tựa hồ chỉ là một phần bản đồ không trọn vẹn mà thôi."*

"Lão tiên sinh có thể hay không nói cho ta biết. Ngài ở chỗ nào có được nó?" Tiêu Viêm nhíu mày hỏi tiếp.

"Trong sa mạc." Lão nhân ngữ khí bình thản, không ngập ngừng chút nào.

Đối với câu trả lời như không của lão nhân. Tiêu Viêm cười khò một tiếng, bàn tay nắm bức hình tàn khuyết, nói: *"Lão tiên sinh, có thể bán mảnh bản đồ cho ta không? Ta nguyện ý trả giá cao."*

"Không bán."

Lão nhân chậm rãi cúi đầu, lần nữa đem tâm trí chú trọng đến khối bản đồ còn chưa hoàn thiện trong tay, ngữ khí mặc dù bình thản, bất quá thái độ không thể nghi ngờ rất kiên quyết.

Nghe thẳng một câu cự tuyệt, Tiêu Viêm ngẩn người, đôi mắt từ từ bắt đầu đục lên, mặc kệ như thế nào, mảnh bản đồ tàn khuyết này, vì tình thế bất buộc, đừng nói đối phương chỉ là một lão nhân nhìn như trời gà không chặt, cho dù có chính thức đổi thành một cường giả đi nữa, hắn cũng nhất định phải nắm được vào tay, dù sao Tịnh liên yêu hỏa, lực hấp dẫn đối với hắn thật sự là quá mức lớn, nói không chừng, ngày sau muốn *"Phần quyết"*

tiến hóa thành Thiên giai công pháp, tác dụng của loại Tịnh Liên yêu hỏa đứng hàng thứ ba trên Di Hỏa bảng này, sẽ là một cửa ải rất quan trọng!

Ngay lúc Tiêu Viêm trong đầu quay cuồng ý niệm, thanh âm Dược lão trong lòng đột nhiên vang lên: "*Cẩn thận một chút, lão gia hỏa này không phải là người bình thường.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm chột rùng mình, ý nghĩ trong đầu vội vàng nói: "*Sư phụ, này lão nhân có cố quái ư?*"

"*Đúng, theo dò xét của ta, thực lực chính thức của lão gia hỏa này là Đấu hoàng cấp bậc, bất quá, hẳn tựa hồ như đã bị một lực lượng kỳ dị áp chế, thực lực trong cơ thể hiện tại vẫn vẹn chỉ khoảng chừng Đấu linh cấp bậc, nhưng cho dù là như vậy, muốn giết người, cũng dễ như trở bàn tay.*" Dược lão tha hứng thú nói.

"*Đấu hoàng?*"

Trong lòng chấn động, Tiêu Viêm trong lòng thất thanh nói: "*Như thế nào có thể? Trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc, chỉ có ba người là đấu hoàng cường giả a, sao ở nơi này có thể xuất hiện đấu hoàng cường giả?*"

"*Ta sao biết... Bất quá theo như cường giả mà người nói, đều chỉ là vô ngoài mà thôi, Gia Mã đế quốc coi như là một đại đế quốc, luôn luôn có không ít những cường giả không thích xuất đầu lộ diện, một vài cường giả tính tình cô độc cố quái. Chạy đến biên giới sa mạc này buôn bán bản đồ, cũng không có cái gì là kì quái?*" Dược lão tùy ý nói.

"..."

Tiêu Viêm không nói gì, một lát sau, trong lòng cười khò nói: "*Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại cho ta gặp phải chứ?*"

"*Cứ cho là người vận khí tốt đi.*" Dược lão có chút hả hê cười nói.

"*Tiểu tử kia, đừng hòng chú ý lấy bản đồ, ta không thiếu tiền. Cảm đồ vật này đi đi, mặt khác, cũng đừng giữ ý niệm chiếm đoạt trong đầu, như thế đối với người không có lợi gì đâu.*" Lão nhân phất phất tay, thản nhiên nói, hẳn tựa hồ cũng không sợ Tiêu Viêm cầm tàn phiến trong tay trốn chạy.

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: *"Đích xác, trước mặt một người có lẽ từng là cường giả cấp bậc Đấu hoàng, ta có chân cũng khó có khả năng cường đoạt."*

"Ca!"

Trong tay ngọn bút đang chậm rãi di động, thình lình một tiếng vang thanh thúy ngân lên, đứt ra làm hai.

Lão nhân ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tấm bản đồ đã bị quẹt một vết đen thật lớn, sau một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Viêm, trong con mắt đục ngầu hàn ý nhàn nhạt từ từ phát ra.

"Người đến tột cùng là ai?"

Lão nhân bàn tay ở trên mặt bàn nhẹ phất lên, cánh cửa chính đang mở rộng, *"oanh"* một tiếng đóng sập lại. Lão nhân ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Viêm, một khí thế băng lãnh mạnh mẽ từ trong cơ thể lão nhân khuếch tán ra.

Ngay khi khí thế lạnh như băng áp bức về phía Tiêu Viêm, linh hồn lực lượng của Dược lão đã bao phủ toàn thân Tiêu Viêm, khiến hắn đối với khí thế áp bức của đối phương miễn trừ.

"Lão tiên sinh đừng hiểu lầm, ta cũng không nhận biết ngài, chỉ là ta đây nhân vì trời sinh, cảm giác lực có chút quái dị, đối với cảm nhận một ít năng lượng bên cạnh đặc biệt sâu sắc, vừa rồi. Vừa vặn phát hiện lão tiên sinh trong cơ thể năng lượng ba động, cho nên..."

Nhìn phản ứng kịch liệt của lão nhân, Tiêu Viêm giang tay, lui ra phía sau hai bước, cười nói: *"Lão tiên sinh, ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là thật sự rất muốn có được mảnh bản đồ tàn phiến này, nó đối với ta rất trọng yếu, vẫn xin ngài có thể thông cảm cho một chút. Đương nhiên. Ngài có thể nói ra, muốn vật gì đó trao đổi, chỉ cần ta có thể, nhất định sẽ không cự tuyệt."*

"Tiểu tử, không nghĩ tới người cũng có chút bản lĩnh." Nhìn khí thế của mình không có chút nào tổn hại đến Tiêu Viêm, Bạch phát lão nhân không nhìn được kinh dị nói.

"Aa." Cười cười, Tiêu Viêm đương nhiên không có ngu đến mức đem Dược lão nói ra, không thể không hơi hơi gật đầu, cười gờm bản đồ tàn khuyết trong tay lên, nói: "*Lão tiên sinh, ngài cho rằng như thế nào?*"

"Ta nói rồi, ta sẽ không bán nó cho bất luận kẻ nào, người nếu như thực sự muốn cưỡng ép mang đi, vậy cũng đừng trách lão phu ta ý lớn hiệp nhỏ." Thản nhiên nói một tiếng, sau lưng lão nhân, mái tóc bạc không gió tự động dựng lên, băng hàn đầu khí lượn lờ quanh thân.

Bị lão nhân một lời từ chối, Tiêu Viêm chau mày, hẳn không nghĩ tới lão gia hỏa này lại ngoan cố như vậy, nhìn bộ dáng của lão, rõ ràng là cũng không biết tấm bản đồ tàn khuyết, nếu như có thể có đủ sẽ tìm kiếm được Tịnh Liên yêu hỏa, nhưng hẳn lại vẫn không chịu đáp ứng bán ra, điều này thật sự làm cho Tiêu Viêm trong lòng có chút căm tức.

"Lão tiên sinh, thứ này hôm nay ta vào tình thế bắt buộc, cho dù ngài không đáp ứng, tiểu tử cũng đành phải cưỡng ép mang đi!" Tiểu ý trên khuôn mặt từ từ thu liễm, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nói.

"Bằng vào người? Lão phu ta mặc dù bởi vì một vài duyên cớ đã phải ẩn cư vài chục niên, nhưng vẫn không tới phiên người, một tên nhị phẩm luyện dược sư đối với ta dám nói như thế!" Nghe được lời Tiêu Viêm nói ra, trên khuôn mặt già nua của lão nhân thoáng hiện một tia giễu cợt, rồi cười lạnh nói.

Bĩu môi, Tiêu Viêm không muốn cùng lão nói nhảm, mũi chân đạp một cái, thân hình lui nhanh hướng nơi cửa phòng.

"Muốn chết!"

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, sát khí trên khuôn mặt lão nhân hiện lên, vết sẹo dữ tợn càng thêm lộ vẻ hung ác, bàn chân bước một bước trên mặt đất, thân hình như tia chớp bắn về phía Tiêu Viêm.

Ngay khi lão nhân lao đến, bên trong cửa hàng, băng hàn chi khí nhanh chóng tràn ngập, sương mù nhàn nhạt cũng lượn lờ quanh quần, che lấp hoàn toàn tầm mắt Tiêu Viêm.

Bị chung quanh làn sương mù băng lãnh che lấp tầm mắt, Tiêu Viêm sắc

mặt hơi đỏ, hấn biết, lần này sợ rằng thật sự có chút phiền toái.

-----oOo-----

Chương 177: Giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới lớp bạch sắc băng hàn khí vụ bao phủ cả căn phòng ốc, Tiêu Viêm trong lòng thoáng hiện lên một tia không ổn, bởi vì hấn nhận ra rằng lớp khí vụ này đã làm cho hấn mất cảm giác về phương hướng, hơn nữa thì sau khi lớp khí vụ đậm đặc này xâm nhập vào cơ thể thì Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được tốc độ của mình đã bị chậm lại rất nhiều.

Còn chưa chính thức giao phong đã bị đối phương kiềm chế tốc độ, Tiêu Viêm cảm giác hết sức ngưng trọng, trong lòng vừa động, cỗ tử sắc khí vụ từ tiểu phúc bên trong cơ thể chỗ nhất thời phân tách ra thành từng đợt từng đợt tử hỏa đầu khí, tử hỏa đầu khí theo kinh mạch rất nhanh mà lưu chuyển, chỉ trong nháy mắt, Tiêu Viêm thân thể bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, một cỗ tử sắc đầu khí nhàn nhạt toả ra, bao trùm lấy thân thể hấn ở bên trong, đầu khí toả ra, từng đợt từng đợt tử hỏa đằng bốc lên mà thiêu cháy lớp băng hàn khí vụ xâm nhập vào cơ thể hấn thành một mảnh hư vô.

Đầu khí toả ra, Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được trạng thái của bản thân đã tăng lên rất nhiều, thủ chương lập nắm chặt huyền trọng xích ở sau lưng mà dùng sức rút ra. Một thanh âm khê vang lên, trọng xích cắn mạnh vào mặt đất mà tạo ra một cái ấn ký thật sâu.

Thủ chương nắm chặt trọng xích, Tiêu Viêm ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh lớp khí vụ lạnh lẽo. Nguồn truyện:

Sau khi Tiêu Viêm phóng thích ra tử hỏa đầu khí phụ thể thì từ trong cỗ bạch sắc khí vụ đang bao vây chung quanh truyền ra một thanh âm trầm thấp kinh ngạc. Hiên nhiên là vị thân bí lão nhân kia cũng không từng ngờ tới là Tiêu Viêm lại có thể triệu hồi ra thêm đầu khí sa y vào hỏa diễm.

"Lão tiên sinh, tại hạ không có ác ý, cũng không muốn quấy nhiễu lão tiên sinh ẩn cư, chỉ là bức tàn đồ này là cực kì trọng yếu đối với ta, mong lão

tiên sinh thông cảm một chút!" Ánh mắt đảo qua chung quanh, Tiêu Viêm la lớn.

"Hừ, năm đó ta hao tổn không biết bao nhiêu tâm kế mới đoạt được, mặc dù đã nghiên cứu vài chục năm mà vẫn không thể khám phá ra lợi ích của nó, bất quá ta ít nhất cũng biết được là nó ẩn chứa bí mật tuyệt đối không nhỏ, muốn để cho ta vô duyên vô cớ mà giao cho ngươi? Năm mơ!" Trần ngập hàn vụ bao bọc bên ngoài, lão nhân cười lạnh nói.

Nhú mảy, Tiêu Viêm lại định mở miệng. Trong lòng lại thoáng rùng, trọng xích trong tay nhanh chóng giơ lên che chắn trước người, sau đó thân thể rất nhanh ẩn vào phía sau.

"Phốc..." Theo tiếng xé gió vang lên, vài đạo bạch sắc băng thích từ trong đám khí vụ mãnh liệt bạo xuất ra, rồi đình đình đang đang va chạm vào trên thân huyền trọng xích trước mặt Tiêu Viêm.

Băng thích sau khi đâm vào trên thân huyền trọng xích thì bị tan ra, hóa thành băng thủy mà đọng lại trên thân huyền trọng xích. Còn lúc này, Tiêu Viêm nắm trọng xích trong tay lại là cảm nhận được một cỗ cảm giác băng lãnh truyền lại, không ngừng truyền vào bên trong cơ thể.

Sắc mặt hơi đổi, Tiêu Viêm thủ chỉ khẽ bắn ra, tử sắc hỏa diễm mãnh liệt từ trong lòng bàn tay hiện lên, sau đó liền bắn nhanh vào trên thân xích, đem số băng sương hàn khí toàn bộ đánh tan đi.

"Di?"

"Tử sắc hỏa diễm? Không nghĩ tới là ngươi tuổi còn nhỏ mà lại có nhiều loại kì vật đến như vậy. Khó trách là lá gan lại lớn đến vậy." Nhìn cử động của Tiêu Viêm, lão nhân ẩn núp trong lớp khí vụ lần nữa kinh dị nói.

Tiêu Viêm con mắt nheo lại, cũng không có trả lời. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cỗ khí vụ, cước bộ chậm rãi căn cứ theo lộ tuyến trong trí nhớ mà tiến thối nhিপ nhàng.

"Mặc dù bị cái thứ chết tiệt này khiến cho thực lực kém xa khi xưa nhưng là để thu thập cái mao đầu tiểu tử ngươi thì vẫn không thành vấn đề!" Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm trong lớp bạch sắc khí vụ, Lão nhân cười lạnh một tiếng. Một đạo bạch sắc ảo ảnh đột nhiên phóng tới, giống

như tia chớp, trong nháy mắt đã đến gần Tiêu Viêm.

Lão nhân đột nhiên phóng tới làm cho Tiêu Viêm thoáng chút kinh hãi. Thủ chương nắm chặt trọng xích, không chút khách khí mà hung hăng hướng đạo nhân ảnh trước mặt đánh tới.

Nhìn cự xích xé gió mà lao đến, cặp song thủ khô héo của lão nhân rất nhanh kết xuất một cái ấn kết, miệng thì quát khê: "*Ngưng băng kinh!*"

Ngay sau khi lão giả thủ ấn chấm dứt, cỗ bạch sắc khí vụ đột nhiên trở nên cứng rắn ngưng tụ lại. Trong nháy mắt, một khối băng kinh trong suốt ước chừng rộng có tới nửa thước đột ngột ngưng kết lại.

"Thình thịch!"

Trọng xích hung hăng đánh xuống, cuối cùng nặng nề kích vào mặt trên của khối băng kinh. Nhất thời Tiêu Viêm sắc mặt đột ngột biến đổi, hần phát hiện là khi trọng xích của hắn bổ vào băng kính thì một cỗ đại lực mạnh mẽ đã phản hồi lại, quý dị chân thẳng tới, khiến cho Tiêu Viêm trở tay không kịp mà bị chấn bay đi.

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt thoáng có chút tái nhợt bị chấn bay đi, lão nhân một lần nữa cười lạnh một tiếng, thủ chương vung lên, mấy chục mảnh băng thứ xoắn nhọn trong nháy mắt xuất hiện, sau đó theo cái phát tay của lão nhân liền hướng Tiêu Viêm mà phóng tới.

Vốn đang bị chấn bay ra ngoài, bàn chân chà xát miết trên mặt đất một quãng để hãm lại, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhú mày nhìn một cỗ hơi thở lạnh băng của vô số băng thứ đang phóng đến, bàn chân đột nhiên dẫm mạnh lên mặt đất, theo một tiếng năng lượng nổ vang, thân thể liền bạo vọt bay lên.

Phóng lên không trung, tránh thoát băng thứ kích tới, Tiêu Viêm thân thể đột nhiên xoay tít, huyền trọng xích trong tay mượn lực xoay tròn rồi đột ngột rời khỏi tay, hung hăng bắn tới lão nhân.

Trọng xích bắn ra, dưới sự gia trì của trọng lực, tựa như là xé rách không khí vậy, mơ hồ lại như có một cỗ tử sắc cầu vòng màu nhàn nhạt huyền phù ẩn hiện.

Nhìn huyền trọng xích bạo nộ phóng tới, lão nhân nhíu mày kinh ngạc, gã thiếu niên trước mắt đã gây cho hắn quá nhiều ngạc nhiên.

Song kinh ngạc thì kinh ngạc, lão nhân hạ thủ cũng không hề có chút nương tay, song chưởng một mở một hợp, ngưng kết thành vô số tiểu băng ti, thủ chưởng vung lên, băng ti phóng lên cao, sau đó tạo thành một cái chùm chụp tới trọng xích, chỉ trong chớp mắt liền tạo thành một tầng dày đặc bạch sắc băng ti mà vây quanh trọng xích.

Dưới cái chùm được tạo bởi vô số đạo băng ti vây cản, trọng xích mang theo kinh khí hung mãnh cấp tốc bị hóa giải, khi nó chỉ cách đỉnh đầu của lão nhân có nửa thước thì hoàn toàn bị đình trệ mà dừng lại.

Tùy ý liếc trọng xích bị băng ti vây chặt đang dừng lại phía trên đầu, lão nhân cười lạnh một tiếng, thủ chưởng vung lên, đang bị băng ti quấn quanh vây chặt, trọng xích tại giữa không trung xoay tròn một vòng, rồi sau đó đột nhiên quay đầu, cuồn nộ kích ngược trở lại Tiêu Viêm.

Trọng xích dưới lực lượng của lão nhân mang theo kinh khí không hề kém hơn so với lúc Tiêu Viêm toàn lực ném tới, nếu là bị đánh trúng, Tiêu Viêm cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Nhìn trọng xích đang tiến đến mỗi lúc một gần hơn, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, sau lưng hơi hơi rung lên, Tử Vân dực bắn ra, hai cánh rung lên, thân hình cấp tốc bay lên cao, cuối cùng tránh được trọng xích đang phi tới.

"Di? Đấu khí hóa cánh?"

Nhìn Tiêu Viêm sau lưng bắn ra hai cánh, lão nhân đồng tử hơi co lại, kinh ngạc nói, một lát sau lại lắc đầu, cau mày nói:

"Không giống như là đấu khí hóa cánh, chẳng lẽ... là phi hành đấu kỹ?"

"Khá lắm, tiểu tử này như thế nào toàn thân đều là kỳ bảo?" Chậm rãi lắc đầu, lão nhân ngạc nhiên nói.

Không để ý đến Tử Vân dực gây cho lão nhân bao nhiêu rung động, Tiêu Viêm thừa dịp lúc này lão nhân đang phân tâm, thân hình đột nhiên hạ xuống tử sắc hỏa diễm liền xuất hiện, thủ chưởng khẽ hất, một đạo tử hỏa

liền bạo xuất, cuối cùng đám băng ti vây quanh trọng xích đốt cháy đi.

Mất đi băng ti không chế, huyền trọng xích liền rơi xuống, Tiêu Viêm hai cánh rung lên, thân hình nhanh chóng hạ thấp xuống, trên bàn tay, tử hỏa từ mười ngón tay từng đợt từng đợt bắn ra những tia thật nhỏ, đem đám băng ti vây quanh huyền trọng xích toàn bộ đốt cháy gần hết.

Sau khi hoàn toàn đánh tan băng ti, Tiêu Viêm lúc này mới dám lần nữa nắm huyền trọng xích trong tay. Cầm trọng xích, hai cánh lần nữa cấp tốc rung động, Tiêu Viêm thân thể lập tức lại phóng lên cao.

Đứng ở phía dưới, lão nhân nhìn thấy Tiêu Viêm chuẩn bị trực tiếp phá nóc mà bay ra thì trên khuôn mặt không khỏi thoáng hiện một tia trào phúng trên tức.

Tiêu Viêm thân hình cấp tốc bay lên cao, song ngay sau khi Tử Vân dực rung động hai lần, hắn đột nhiên cảm giác được ở cách đỉnh đầu không xa, một cỗ hàn khí lạnh lẽo đang không ngừng phát ra.

Cảm nhận được luồng hàn khí này. Tiêu Viêm trong lòng khẽ rung, trọng xích trong tay đột nhiên hướng phía trên phóng tới.

"Đang!"

Trọng xích giống như là va phải một vật gì đó mà vang lên một trận thanh âm thanh thúy, cùng lúc đó thì vài khối băng nhỏ cũng nhẹ nhàng rơi xuống mặt Tiêu Viêm, cảm giác lạnh buốt khiến cho trong lòng hắn hơi trầm xuống. Hắn không nghĩ tới, lão gia hỏa kia lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mà biến cả căn phòng thành một cái hầm băng cứng rắn.

Từ bỏ cách dùng đại lực cương mãnh để phá nóc, Tiêu Viêm hai cánh chậm rãi phe phẩy, thân hình hơi hạ xuống, lạnh lùng nhìn lão nhân đang đứng trong cỗ bạch sắc khí vụ.

"Sách sách, phi hành đấu kỹ hiếm thấy, kì dị tử sắc hỏa diễm, quý dị thân pháp đấu kỹ. Thực lực vượt xa một đấu sư bình thường. Tiểu tử, ngươi đến tột cùng là truyền nhân của Vân Lam Tông tông chủ? hay là đại thiếu gia của mấy cái đại gia tộc kia? Hoặc là người trong hoàng thất?" Ngẩng đầu có chút hứng thú nhìn Tiêu Viêm đang phe phẩy Tử Vân dực giữa không trung, lão nhân hỏi.

Tiêu Viêm liếm miệng, ánh mắt cẩn thận nhìn chăm chú vào lão nhân, vẫn chưa trả lời.

"Bất quá cho dù người có thân phận như ta nói thì hôm nay cũng không có thể mang tám tàn đồ này rời đi." Bàn tay khẽ vuốt vuốt khuôn mặt già nua đầy vết sẹo, lão nhân thanh âm từ từ biến lạnh.

"Mặc dù là người trên người mang nhiều loại tuyệt kỹ, nhưng người bất quá mới chỉ là một cái đấu sư mà thôi, tuy nói hiện giờ thực lực ta bị đại giảm, nhưng để thu thập người thì không phải là chuyện khó." Lão nhân thản nhiên nói: "Đưa đồ vật này ra đây, ta cho người rời đi, ta cũng không chấp nhất chuyện bị người phá hư cuộc sống ẩn cư nhiều năm qua."

Nhìn lão nhân ngoan cố này, Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng cười khổ nói:

"Sư phụ, xem ra tựa hồ chỉ có người ra tay, ta không phải đối thủ của hắn, cho dù hắn hiện giờ thực lực không còn như trước kia nhưng cũng đúng như lời hắn nói: thu thập ta cũng không khó."

"Aa, đích xác là không khó, dù sao các người là hai cái cấp bậc khác nhau, hơn nữa tên kia người mang đấu kỹ không hề yếu hơn so với người, lúc trước giao phong, bất quá chỉ là thử dò xét mà thôi, nếu hắn thật sự ra tay, người chống cự được không quá năm hiệp." Thanh âm của Dược lão vang lên tại trong lòng Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu, cùng lão nhân ngẩn ngui giao phong một trận, hắn tự nhiên là biết lão nhân thực lực cường hãn như thế nào, nếu không phải hiện tại hắn không có đấu khí hóa cánh, sợ rằng đã sớm bị bắt.

"Án... Đến đây thì giao cho ta đi, ta tạm thời không chế thân thể của người."

Đến lúc này thì Dược lão không còn cự tuyệt, hắn biết, cho dù là muốn dùng thực chiến đến rèn luyện Tiêu Viêm thì cũng có một cái giới hạn, với thực lực vừa mới đạt tới đấu sư của Tiêu Viêm mà đi khiêu chiến với một cường giả cấp bậc đã từng là đấu hoàng, không thể nghi ngờ chỉ là tìm chết.

"*Lão tiên sinh, ta nói rồi, bức tàn đồ này là ta bắt buộc phải có!*" Đầu tiên là hơi gật đầu, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn lão nhân nhún vai rồi đột nhiên chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Nhìn cử động quái dị của Tiêu Viêm, lão nhân thoáng có chút ngạc nhiên nhíu mày. Một lát sau, sắc mặt lại là đột nhiên biến đổi, hần phát hiện, một cỗ khí thế hung mãnh không hề thua kém hần chút nào đột nhiên chậm rãi phát tán ra từ bên trong thân thể gã thiếu niên đang ở giữa không trung kia.

"*Như thế nào có thể?*" Cảm nhận được cỗ khí thế liên miên phát tán ra, trên khuôn mặt vốn bình thản của lão nhân rốt cuộc cũng lộ ra một nét tia rung động.

-----oOo-----

Chương 178: Được lão ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Toàn bộ tràn ngập trong lớp băng hàn khí vụ, giống như là đi vào một cái hàn khí không gian, chung quanh sương trắng tràn ngập, không thể nhìn được cái gì.

Ở trong lớp sương trắng, lão nhân ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn thiếu niên đang lơ lửng giữa không trung, một lát sau, sắc mặt từ từ ngưng trọng lại, khẽ quát hỏi:

"*Tiểu tử, đây là loại bí pháp gì?*"

Chẳng trách lão nhân lại rung động như vậy, tuy nói là ở trên Đấu Khí đại lục này cũng có không ít bí pháp có thể tăng thực lực nhanh đến như vậy, bất quá là bí pháp này cấp bậc đều thuộc về thượng tầng, những người hoặc nhóm thế lực ở trên Đấu Khí đại lục có thể xuất ra loại bí pháp cấp bậc này chỉ có này có thể đếm được trên đầu ngón tay: là siêu cấp thế lực hoặc là siêu cấp cường giả lánh đời, mà so với đám siêu cấp thế lực, siêu cấp cường giả này thì những cường giả bên trong Gia Mã đế quốc, không nghi ngờ gì, chỉ là ánh đom đóm so với vầng minh nguyệt mà thôi.

"*Chẳng lẽ tiểu tử này xuất thân từ đám thế lực đó?*" Lão nhân trong lòng

có chút hoảng sợ, dưới áp lực của đám siêu cấp thể lực cực kì kinh khủng, hẳn không thể bảo trì sự trấn tĩnh trong lòng.

"Không có khả năng! Tiểu tử này mặc dù trên người mang nhiều loại kì bảo, nhưng hẳn tu luyện công pháp tựa hồ cũng không có vượt qua huyền bậc, cái này tuyệt đối không giống với tác phong của đám thể lực đó!"

Mặc dù trong lòng thoáng có chút hoảng sợ, bất quá sau một lát, lão nhân ngay lập tức đè nén tâm tình xuống mà tự mình an ủi bản thân.

Từ từ trấn tĩnh lại, lão nhân sắc mặt ngưng trọng, cặp song thủ khô héo nắm chặt lại, băng hàn khí vụ ở chung quanh nhanh chóng ngưng kết, cuối cùng tại giữa song chưởng này đọng lại thành một thanh bạch sắc băng thương. Sau khi ngưng hóa đầu khí thành băng thương, lão nhân như cũ vẫn cảm thấy có chút cảm giác nguy hiểm, song thủ lại bắt quyết một cái ấn kết, sau đó quát khẽ:

"Băng linh giáp!"

Theo tiếng quát, bạch sắc khí vụ tràn ngập ở chung quanh tràn ngập nhất thời ngưng tụ lại trên thân thể lão nhân rồi sau đó hình thành một bộ băng lãnh băng giáp lộng lẫy.

Vũ khí trên tay và băng giáp trên thân thể lão nhân đều hoàn toàn do đầu khí ngưng kết mà thành, ít nhất cũng phải cấp bậc đầu linh cường giả mới có thể miễn cưỡng làm được.

Trên đầu khí đại lục, từ phạm nhân mà đạt tới đại đầu sư cấp bậc thì có thể ngoại phóng đầu khí mà bao trùm đầu khí lên trên vũ khí, từ đó mà gia tăng lực công kích trên phạm vi lớn, còn sau khi đạt tới đầu linh có thể giống như bạch phát lão giả hiện đang ngưng kết đầu khí ra vũ khí cùng chiến giáp, loại vũ khí và phòng ngự này, không phải là vũ khí và chiến giáp bình thường có thể so sánh được.

Lão nhân đã ngưng trọng mà dốc toàn lực đối phó, có thể thấy Tiêu Viêm sau khi thực lực đột ngột gia tăng đã được hắn coi trọng đến mức nào.

Không thèm nhìn đến phía dưới lão nhân đang toàn lực chuẩn bị để phó, Tiêu Viêm giữa không trung lúc này trong cơ thể phát ra khí thể mỗi lúc càng đại thịnh, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài. Tiếng hú ầm chứa mãnh liệt đầu khí, liền đem đám bạch sắc khí vụ đang tràn ngập

phía dưới mà đánh tản mát gần hơn phân nửa.

Nhìn Tiêu Viêm chỉ một tiếng hú đã đem đám khí vụ dày đặc thổi tan đi. Lão nhân sắc mặt lần nữa biến đổi. Không dám tái chậm trễ, băng thương trong tay vung lên, Vô số băng thích bén nhọn cấp tốc ngưng tụ tại phía trên đỉnh đầu, sau đó tạo nên một tiếng xé gió mà phóng tới Tiêu Viêm đang đứng ở giữa không trung.

Ở giữa không trung, theo tiếng huýt gió từ từ dừng lại, Tiêu Viêm hai cánh đột ngột rung lên, thân thể giống như đại bàng hạ cánh đáp xuống, đăm đăm nhìn nhàn nhạt nhìn đám băng thích bay đến, song thủ bắt quyết hình chữ thập, rồi sau đó nhẹ nhàng khép lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Theo tiếng song chưởng va chạm vào nhau, một đạo vô hình năng lượng như tia chớp khuếch tán ra. Một tiếng "Rắc" vang lên, ngay sau đó thì vô số băng thích bén nhọn tại giữa không trung biến thành một đám bột phấn lạnh lẽo rơi lả tả xuống...

"Đây là... Linh hồn lực lượng?"

Nhìn đám băng thích bén nhọn tại giữa không trung đột ngột bị chấn thành một đám bột phấn, bạch phát lão giả thoáng sửng sốt rồi thất thanh nói.

Không để ý đến lão nhân đang kinh ngạc, Tiêu Viêm hai cánh rung lên, lập tức xuất hiện ở trên không chỗ đỉnh đầu của lão nhân, thủ chưởng nắm chặt huyền trọng xích mà toàn lực đánh xuống.

Lần này huyền trọng xích huy động cơ hồ còn xé rách cả không khí. Nơi trọng xích đi qua đã để lại một đạo dấu vết màu đen nhạt...

Mặc dù lúc này đây một chiêu kích tới cũng không có thanh thế như lần trước. Bất quá là khi trọng xích chém ra thì sắc mặt lão nhân lại trở nên cực kì ngưng trọng, trong lòng hấn minh bạch, cho dù lần công kích này vô thanh vô tức, nhưng lực lượng ẩn chứa trong nó căn bản không phải là cái mà lần công kích trước của Tiêu Viêm có thể so sánh cùng...

Cẩn thận lùi ra phía sau một bước, lão nhân thủ chưởng đột nhiên nắm chặt lại, băng thương mang theo kinh khí lạnh thấu xương mà bạo nộ đâm ra.

Nhìn thấy lão nhân lựa chọn ngạnh kháng, Tiêu Viêm ánh mắt thoáng hiện một tia trào phúng, trọng xích chột gia tốc, cuối cùng va chạm với băng thương đang kích tới.

Trọng xích cùng băng thương giao nhau, nhất thời một cỗ năng lượng hung mãnh từ chỗ va chạm khuếch tán ra, liền đem mặt đất trong phòng đất chấn thành rất nhiều cái hố loang lổ như con nhện vậy.

"Phá!"

Vừa mới va chạm, băng thương đó là bị áp súc mà uốn cong lại như một cái như cung, theo một tiếng quát lạnh của Tiêu Viêm, liền kêu rắc một tiếng rồi ầm ầm vỡ vụn, mảnh băng văng ra khắp nơi.

Mới chỉ một hiệp, vũ khí đã bị đối phương dễ dàng chấn đoạn, lão nhân sắc mặt trở nên có chút khó coi, hẳn không ngờ tới rằng gã thiếu niên trước mặt này chỉ trong ít phút ngắn ngủi thực lực đã biến đổi đến mức không thể hình dung nổi!

Nếu nói lúc trước Tiêu Viêm chỉ là một cường giả cấp bậc đấu sư thì bây giờ hẳn e rằng ít nhất đã đạt tới cấp bậc đấu vương! Sự chênh lệch này có chút dọa người, thật sự đã khiến cho lão nhân trong lòng có chút kinh hãi.

"Tiểu tử này rốt cục là cái loại gì?" Trong đầu thoáng nghĩ nhanh, lão nhân mũi chân khẽ nhún một cái, thân hình cấp tốc lui về phía sau, cùng lúc, song thủ cấp tốc vũ động, theo song thủ của hắn vũ động, bầy khối băng kinh lóe ra hàn quang rồi nhanh chóng ngưng kết lại mà ngăn cản đường truy kích của Tiêu Viêm.

Vừa mới bố trí bầy đạo băng kinh, lão nhân còn chưa kịp thở ra một hơi thì đã nghe một thanh âm thanh thúy vang lên, vừa ngẩng mắt lên thì đã kinh ngạc phát hiện thấy Tiêu Viêm nắm trọng xích trong tay đang mở một đường tiến thẳng tới, dọc đường hắn đi, băng kinh còn chưa chạm vào thân thể của hắn thì đã bị cỗ tử sắc hỏa diễm bên ngoài đốt cháy thành hư vô.

"Hảo tiểu tử, ta không tin là ta ẩn cư đã hơn hai mươi năm, nay lại bị mao đầu tiểu tử nhà ngươi đánh cho không có lực hoàn thủ!" Tiêu Viêm liên tiếp dồn ép khiến cho lão nhân trong lòng một cơn nộ hỏa, lão nhân lông mày nhất thời dựng thẳng, bàn chân đột nhiên đạp mạnh trên mặt đất, băng

hàn đầu khí ở chung quanh hơn mười thước trên mặt đất trong nháy mắt đông kết lại.

"Huyền Băng toàn sát!"

Song thủ phóng ra một cái ấn kết trước người, lão nhân giữa yết hầu đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhất thời từng đạo từng đạo loan nguyệt băng nhận, từ trong người xoay tròn phóng ra.

Băng nhận càng ngày càng nhiều, cuối cùng, đem lão nhân hoàn toàn che lấp ở trong đó, băng nhận thay nhau liên tiếp hình thành một trận phong quyền được hình thành từ vô số tiểu băng nhận.

"Đi!"

Một tiếng quát khê từ bên trận phong quyền truyền ra, phong quyền băng nhận đột nhiên cuốn tới Tiêu Viêm, dọc đường đi, mặt đất trong căn phòng toàn bộ bị biến thành một cái khe rãnh, chiếc quỳ bằng thủy tinh bị băng nhận thổi qua một đường liền âm âm bạo liệt nổ tung.

Lạnh lùng nhìn cỗ công kích hung bạo của lão nhân, Tiêu Viêm đột nhiên hạ cước bộ, tử sắc hỏa điểm bao phủ toàn thân bỗng nhiên hoàn toàn thu vào bên trong cơ thể.

Hiện tại thì Tiêu Viêm toàn thân không có bất cứ lớp phòng ngự nào, huyền trọng xích trong tay cũng là bị hấn cầm ở bên cạnh.

"Tiểu tử, muốn chết!"

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, từ trong phong quyền băng nhận nhất thời truyền ra tiếng quát có phần phẫn nộ của lão nhân, hiển nhiên, đối với cử động có phần coi thường này của Tiêu Viêm đã khiến cho lão nhân trong lòng hết sức phẫn nộ, với thân phận của hắn thì ra tay với một cái văn bối đã là không ôn, hiện giờ đã phải dụng đến toàn lực, nhưng dưới tình huống này, đối phương lại là không thèm phòng ngự mà cứ thần nhiên hướng về phía cực mạnh công kích của hắn, điều này không hề nghi ngờ gì đã khiến cho sự tự tôn của một cường giả như hắn bị đả kích.

Không để ý đến lão nhân đang phẫn nộ, Tiêu Viêm cảm nhận được từ không khí phía trước truyền đến một cảm giác áp bách giác, nhẹ thở ra một

hơi, bàn tay chậm rãi mở ra, sau đó khẽ rung lên: Sâm bạch hỏa diễm chọt mãnh liệt bốc lên.

Sau khi Sâm bạch hỏa diễm hiện ra, Tiêu Viêm bàn chân đạp mạnh một bước trên mặt đất, theo một tiếng tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể của hắn giống như mũi tên rời khỏi dây cung mà bắn đi, hóa thành một đạo quang ảnh như tia chớp lao thẳng về phía cổ tiểu hình phong quyền băng nhận đang cuốn sạch mọi thứ mà đến.

"Là người tự tìm chết, vậy cũng đừng có trách lão phu!"

Nhìn Tiêu Viêm trực tiếp ngạnh kháng, từ trong trận phong quyền, lão nhân nhất thời quát lạnh một câu, tuy nói hiện giờ thực lực không bằng khi xưa nhưng dưới "*Huyền Băng toàn sát*" hắn thi triển thuộc về huyền giai cao cấp này thì thật cũng không có nhiều người dám lựa chọn trực tiếp ngạnh kháng, đối với lão nhân thì động tác của Tiêu Viêm không nghi ngờ gì chính là đi tìm tử lộ!

Vẫn như cũ không thèm để ý đến lão nhân đang gầm lên, Tiêu Viêm vẫn trực tiếp hướng thẳng trận phong quyền mà lao tới, đôi mắt khẽ nhắm lại, thủ chương cơ hồ hoàn toàn được che phủ trong Sâm bạch hỏa diễm, Tiêu Viêm thủ chương cắm thẳng vào trong trận phong quyền.

Khi thủ chương cắm thẳng vào trận phong quyền, bên trong gian phòng liền xuất hiện một cỗ năng lượng ba động đột ngột khuếch tán ra, ép mặt đất nhô lên gần nửa thước!

"Răng rắc..."

Tiêu Viêm thủ chương cắm vào trong trận phong quyền thoáng dừng trệ trong giây lát, còn cỗ băng nhận phong quyền vốn đang xoay tròn bỗng nhiên bắt đầu từ từ chậm lại, trong tiếng răng rắc vang lên, băng nhận phong quyền hoàn toàn bị đình trệ lại thành một cái đại băng trụ trắng như tuyết.

Thần nhiên nhìn băng trụ trước mặt, Tiêu Viêm từ từ rút bàn tay ra, ngón tay đang ở trong băng trụ nhẹ nhàng rút ra.

"Thình thịch!"

Một tiếng trầm đục vang lên, băng trụ âm âm bạo liệt, hóa thành vô số bột phấn màu trắng lạnh lẽo từ giữa không trung rơi xuống.

Băng trụ bạo liệt, hiện ra ở bên trong, lão nhân đang bị đóng băng trong một tầng băng mỏng nhàn nhạt.

Nhìn lão nhân, Tiêu Viêm đôi mắt khẽ nhắm lại, sau một lát thì lại mở ra, lúc này thì cổ hắc sắc lạnh lung chứa đầy vẻ tang thương trong đôi mắt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là đôi mắt của một gã thiếu niên nên có sức sống đầy tinh thần phấn chấn.

"Lão tiên sinh, ngươi đã bại, xin lỗi, đồ vật này thuộc về ta." Vô hai tay, Tiêu Viêm hướng phía lão nhân cười nói.

-----oOo-----

Chương 179: Tầng trong thập đại cao thủ - Băng Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn lão nhân trước mặt bị bao phủ trong lớp bạch sắc quang mang băng tắn đầy vẻ yêu dị, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ thở phào một hơi, đối với lão nhân thoảng có điềm áy náy mà chìa tay, sau đó xoay người muốn bỏ đi.

"Tiểu tử, ta quả thật đã xem thường ngươi."

Ngay khi Tiêu Viêm xoay người thì từ trong băng tầng truyền ra thanh âm thoảng có chút mệt mỏi của lão nhân.

Cước bộ hơi hơi dừng lại, Tiêu Viêm quay đầu lại, lão nhân ở trong băng tầng chậm rãi mở mắt ra, trong lòng hắn vẫn không hề kinh hoảng, bởi vì hắn biết là với thực lực bây giờ của lão nhân thì không thể đột phá được phiến lá chắn mà được lão đã thiết lập.

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm cười khỏ nói:

"Lão tiên sinh, ta đã nói là không muốn trở mặt với ngươi, chỉ là thứ này đối với ta thật sự trọng yếu, cho nên..."

"Ha ha, không nghĩ tới là ẩn cư ở đây hơn hai mươi năm, nhưng hôm nay lại bị một tên tiểu bối làm cho chật vật như vậy, thật sự là có chút đáng buồn a." Lão nhân thanh âm thoảng có chút thê lương, song một lát sau, giọng nói chợt biến đổi, ánh mắt xuyên thấu qua lớp băng tân yêu dị mà nhìn Tiêu Viêm đang ở bên ngoài, thản nhiên hỏi:

"Tiểu tử, bức tàn đồ này đối với ngươi rất trọng yếu?"

Tiêu Viêm trầm mặc một chút, hơi gật đầu.

"Hắc hắc." Thấy thế, lão nhân bỗng cười hắc hắc, nụ cười có chút quỷ dị.

Nhú mảy, Tiêu Viêm không còn để ý tới hắn, xoay người đi ra ngoài cửa.

"Năm đó tại giữa sa mạc mà hao tâm tổn kế mới đoạt được bức tàn đồ này, sau đó ta dựa vào ta nhiều năm kinh nghiệm vẽ bản đồ mà đã hoàn hảo chia nó ra thành hai phần. Một phần trong đó chính là lúc cái mà lúc trước ngươi đã lấy đi, phần còn lại... Hắc hắc." Lão nhân cười lạnh nói.

Cước bộ lại một lần nữa dừng lại, Tiêu Viêm quay lưng về phía lão giả, thủ chỉ từ nạp giới bắn ra, bức tàn đồ rất nhanh xuất hiện trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm để trước mắt quan sát kỹ càng, quả nhiên đã phát hiện là kích thước của bức tàn đồ này so với cái mà lần trước hắn đã đoạt được tại sơn động trong ma thú sơn mạch thì nhỏ hơn một nửa.

Bàn tay nắm chặt tàn đồ, Tiêu Viêm sắc mặt thoảng có chút khó coi. Hao hết tâm lực dĩ nhiên chỉ có thể đoạt được một nửa bức tàn đồ, điều này thật sự là làm cho hắn có chút tức giận.

Nhẹ thở ra một hơi. Tiêu Viêm đem tàn đồ cẩn thận cất vào trong nạp giới rồi chậm rãi xoay người lại lạnh lùng nhìn lão nhân nói:

"Ngươi vốn không cần đem này bí mật này nói ra. Hơn nữa ngươi cũng biết là ta sẽ không muốn giết ngươi, nhưng ngươi hiện tại nhưng lại tự mình nói ra... Ngươi muốn ta hạ sát thủ?"

"Hắc hắc. Tiểu tử. đừng đem tử vong ra mà uy hiếp ta. Ta sống hơn phân nửa cuộc đời, còn cái phong ba nào mà chưa trải qua? Lúc ta tung hoành ở Gia Mã đế quốc thì ngươi còn chưa có xuất sanh! Chẳng lẽ còn sợ ngươi

uy hiếp? Cịn nữa, nếu như ta bỏ mạng thì cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên thì cũng không thể có được phần còn lại của bức tàn đồ. Hắc hắc. Đến lúc đó, chỉ cần thiếu đi một tiểu bộ phận thì ngươi có đem cả bức bản đồ mà khâu lại đầy đủ thì cũng không thể tìm được vị trí chỉ dẫn nơi cất giữ bảo vật." Đối với giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sát ý của Tiêu Viêm thì lão nhân đáp lại một cách xem thường.

Đôi mắt híp lại, hàn quang nhàn nhạt từ đó xẹt qua. Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi, bàn tay nắm chặt lại, thản nhiên nói:

"Nói đi. Ngươi rốt cùng là muốn cái gì? Ngươi tự dưng mà đem bí mật này nói ra, không phải chỉ là để chọc giận ta một cách ngu xuẩn đấy chứ?"

"Tiểu tử kia tâm trí quả nhiên bất phàm, ta thật tò mò là cái tên biến thái nào lại có thể bồi dưỡng ra ngươi. Hiện tại mặc dù ta không thể nói gì, nhưng ta có thể khẳng định là mười năm sau thì ngươi có lẽ sẽ đứng trên đỉnh cao của Gia Mã đế quốc này." Nhìn bộ dáng bình thản của Tiêu Viêm, lão nhân không khỏi có chút cảm thán nói.

Nghe lời đánh giá của lão nhân, Tiêu Viêm liếc hắt, cau mày nói:

"Chỉ là lời ngươi nói mà thôi. Ngươi rốt cùng là muốn như thế nào mới bằng lòng giao ra phần còn lại của bức tàn đồ?"

"Có thể phóng xuất ta từ khối băng tàn này ra chứ? Đương nhiên là nếu như ngươi không sợ ta trở mặt." Lão nhân cười nói.

Tiêu Viêm híp đôi mắt ưu tư nhìn chằm chằm lão nhân. Một lát sau, đôi mắt chậm rãi nhắm lại rồi chợt mở, chậm rãi tiến lại gần, thủ chương khê chạm vào lớp băng tầng, lòng bàn tay khê rung lên, một đạo Sâm bạch hỏa diễm xâm nhập vào bên trong, liền đem yêu dị băng tầng mà nhanh chóng đánh tan.

"Ta có thể giam ngươi một lần thì cũng có thể làm lại lần thứ hai cho nên ngươi đừng có giở trò, nếu không lần sau, băng tàn ngưng kết lại chính là từ máu của ngươi." Chỉ bằng cái phát tay phá vỡ yêu dị băng tầng này, cho dù là một cái đầu linh cường giả cũng không có năng lực đó, Tiêu Viêm con ngươi đen kịt đột nhiên lần nữa trở nên vô cùng thâm thúy ẩn chứa sự tang thương.

Sau khi phá vỡ lớp băng tầng, Tiêu Viêm đầu hơi quay ra đằng sau, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa sự tang thương nhanh chóng biến mất, rồi chậm rãi cúi đầu nhìn băng tan, không ngừng run run đánh vào lão nhân mà nói:

"Nói đi."

"Thật là băng lãnh hỏa diễm khủng khiếp, nếu như ta đoán không nhầm thì hỏa diễm mà ngươi sử dụng lúc trước chính là một loại thần kỳ dị hỏa đi?" Khuôn mặt run rẩy, lão nhân thoáng có chút sợ hãi nói.

Tiêu Viêm ngược mắt, từ chối cho ý kiến. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chm.com.

Nhìn bộ dáng của Tiêu Viêm, lão nhân trong mắt xẹt qua một tia vui mừng, bất quá ngay lập tức đã áp chế xuống, trầm ngâm nói:

"Ngươi cũng biết, thực lực thực sự của ta là một đấu hoàng cường giả?"

"Án." Tiêu Viêm gật đầu.

"Vậy ngươi biết thân phận của ta chứ?" Lão nhân lại hỏi.

"Không biết."

Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu, lão nhân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá chợt khuôn mặt thoáng hiện nét kiêu ngạo nói:

"Tên của ta là Hải ba đông, có lẽ ngươi cũng chưa có nghe qua cái tên này, nhưng một cái cái tên khác của ta thì ta nghĩ ngươi hẳn là đã nghe qua."

"Băng hoàng!"

Hai chữ Băng hoàng lọt vào tai, Tiêu Viêm đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó khuôn mặt biến đổi, ánh mắt ẩn chứa nét kì dị mà đánh giá lão nhân trước vốn đang chịu thiệt với hắn. Mặc dù trước kia hắn vẫn co đầu rụt cổ tại Ô Thản Thành nhưng là đối với cái cường giả danh chấn Gia Mã đế quốc này thì cũng không có xa lạ.

Băng hoàng, từng bài danh một trong thập đại cường giả của Gia Mã đế

quốc, là người tính tình cô tịch kiêu ngạo, cực kì am hiểu băng hệ đấu khí, đã từng giận dữ mà đóng băng cả một tòa thành thị, trong số thập đại cường giả năm đó, hắn là một trong số không nhiều đấu hoàng cường giả đã cùng Vân Lam Tông tông chủ quyết chiến trên đỉnh Vân Lam sơn, mặc dù cuối cùng bị thua, nhưng đôi phương cũng thắng một cách chật vật, trong một lần Gia Mã đế quốc và Xuất Vân đế quốc tổ chức cường giả đại hội, hắn đã một mình độc chiến với đối phương là một gã đấu hoàng và một gã đấu vương mà không bị bại, gây kinh chấn toàn đấu trường.

Sau lần cường giả đại hội đó thì Băng hoàng đã biến mất, cho tới bây giờ, cái tên Băng hoàng tại Gia Mã đế quốc chỉ còn lưu lại trong trí nhớ đám cường giả đồng lứa với hắn mà thôi, nhóm thập đại cường giả mới bây giờ đã che lấp đi vinh quang của lớp cựu thập đại cao thủ trước đây.

Tiêu Viêm chưa từng nghĩ rằng lão nhân tướng mạo xấu xí trước mặt này lại là Băng hoàng từng khiến cho các giai tầng cường giả của Xuất Vân đế quốc đau đầu, cái loại bất ngờ này thật sự là khiến cho người ta không khỏi ngạc nhiên.

"Hắc, thật tốt, đại danh của lão phu không có theo thời gian mà trôi vào quên lãng. Ngươi vẫn còn nghe qua..." Nhìn sắc mặt kinh ngạc của Tiêu Viêm, Hải ba đông thoáng có chút đắc ý cười nói.

Chậm rãi thở một hơi, Tiêu Viêm thờ dãi nói:

"Đích xác, thật là không ngờ, không nghĩ tới là đấu hoàng cường giả danh chấn Gia Mã đế quốc lại đến ẩn cư ở sa mạc mà làm một cái tiêu thương nhân bán ra bán đồ."

"Vậy ngươi như thế nào lại trở thành bộ dáng này? thực lực vừa rồi mà ngươi hiện lộ ra ước chừng chỉ là ở mức đấu linh đi?" Tiêu Viêm nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, Hải ba đông có chút khở sở gật đầu thờ dãi nói:

"Năm đó, sau khi tham dự đế quốc cường giả đại hội xong thì ta đi tới Thập Qua Nhĩ đại sa mạc, trong lúc ngẫu nhiên mà đoạt bức tàn đồ, nhưng cũng vì vậy mà bị xà tộc hoàng giả trong sa mạc là Mỹ Đồ Toa Nữ Vương truy sát, ngươi phải biết rằng, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương thực lực trong cấp bậc đấu hoàng cường giả chính là đứng đầu, nếu không phải là vị cường

giả này đã có lời, nói không chừng thì bọn xà nhân tộc đã sớm tấn công nhân loại để quốc rồi."

"Tại trường chiến đấu nọ, ta thua trong tay nàng cũng không có gì bất ngờ, mặc dù sau đó mượn cơ hội đào thoát, nhưng lại trúng Xà Chi Phong Ấn Chú của nàng. Không chỉ có thân thể nhanh chóng già yếu, mà ngay cả thực lực cũng bị phong ấn tại đấu linh cấp bậc."

Hải ba đông thở dài nói:

"Nhiều năm như vậy, ta vẫn ẩn cư ở chỗ này mà nghiên cứu bí mật của bức tàn đồ, muốn từ đó tìm ra biện pháp có thể giải trừ phong ấn, nhưng bức tàn đồ này chỉ là một tiểu bộ phận mà thôi, cho dù ta lão luyện như thế nào thì cũng không có thể giải được nó a."

"Người không phải là muốn ta giúp người phá giải phong ấn chứ?" Con mắt híp lại, Tiêu Viêm đột nhiên nhíu mày nói.

"Án."

"Ách... Người quá coi trọng ta. Ta cũng không có bản lĩnh đó đâu.", khẽ lắc đầu, Tiêu Viêm cười khan nói, trọng trách như vậy hẳn kham không nổi.

"Cách đây vài thập niên, ta có được một phương thuốc có thể phá giải phong ấn, chỉ cần luyện chế ra đan dược theo lời chỉ dẫn của phương thuốc nọ là có thể khôi phục thực lực của ta." Hải ba đông trầm giọng nói.

"... Ta nghĩ là người nên đi tìm Đan Vương Cổ Hà, ở Gia mã đế quốc này mà nói đến luyện dược, hẳn là cũng không có nhiều người có thể so sánh được với hắn. Ta chỉ là một cái nho nhỏ nhị phẩm luyện dược sư mà thôi." Tiêu Viêm nhún vai bất đắc dĩ nói.

"Hắn không được."

Hải ba đông lắc đầu, cười khỏ nói: *"Luyện chế loại đan dược này thì điều kiện quan trọng nhất là luyện dược sư phải có dị hỏa... Đan vương Cổ Hà, tựa hồ cũng không có thứ này."*

"Nga?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng xẹt qua một nét thoáng hiện kinh ngạc, cái loại đan dược gì mà cần điều kiện ngặt nghèo như vậy?

"Vốn ta cũng không định đem tin tức về phần còn lại của bức tàn đồ mà nói cho ngươi, bất quá... Ngươi lúc cuối cùng thi triển ra Sâm bạch hỏa diễm đã khiến cho ta thay đổi chủ ý."

"Chỉ cần ngươi có thể luyện chế ra đan dược mà ta cần thì ta không những giao bức tiểu tàn đồ này cho ngươi mà đồng thời, Băng hoàng Hải ba đồng ta cũng nợ ngươi một ân tình, ngươi hẳn là biết... Một cái ân tình của đấng hoàng cường giả đáng giá như thế nào..." Hải ba đồng trầm giọng nói.

Nghe nói thế, Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút động dung, nhẹ giọng dò hỏi:

"Đan dược mà ngươi cần phải là mấy phẩm?"

"Lục phẩm đan dược." Hải ba đồng liếm liếm miệng, cười nói.

Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm bắt đắ dĩ giang tay nhún vai:

"Lục phẩm... Cho dù ta có dị hỏa, nhưng hiện tại chỉ là một cái nhị phẩm luyện dược sư, như thế nào có thể luyện chế ra cái loại đan dược cấp bậc này?"

"Ta tin rằng thực lực của ngươi không phải chỉ là biểu hiện ra từng ấy..." Nhìn Tiêu Viêm đang bắt đắ dĩ, Hải ba đồng thoáng có chút giảo hoạt cười.

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm hơi trầm mặc, trong lòng nhẹ giọng dò hỏi: *"Sư phụ, ngươi thấy thế nào?"*

"Mặc kệ như thế nào, với bức tàn đồ có liên quan đến "Tĩnh liên yêu hỏa", chúng ta phải đoạt bằng được, nó đối với tiến hóa công pháp của ngươi sau này chính là cửa ải quan trọng nhất!" Dược lão trầm ngâm nói.

"Vậ ý của người... là đáp ứng hẳn?"

"*Ân, trước hết cứ đáp ứng hẳn đi, hơn nữa một cái ân tình của đấu hoàng cường giả cũng đích xác là đáng giá.*"

"*Thế người có cho rằng lão gia hỏa này một khi hồi phục thực lực thì...*"
Tiêu Viêm đảo con mắt một vòng, cẩn thận hỏi.

"*Aa, yên tâm đi, có ta ở đây, cho dù hẳn có hồi phục thực lực, cũng không có năng lực đoạt lại bức tàn đồ,... Tại lúc luyện chế đan dược, chẳng lẽ chúng ta không thể thi triển chút thủ đoạn phòng ngừa vạn nhất sao?"*
Dược lão thân nhiên cười nói.

Nghे vậy, Tiêu Viêm lúc này mới thở phào một hơi, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đang chờ đợi của Hải ba đông, khẽ gật đầu mỉm cười nói:

"*Hảo, ta đáp ứng ngươi!*"

-----oOo-----

Chương 180: Sa Mạc Chi Hành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Hải Ba Đông rột cuộc cũng thở phào một hơi, trên khuôn mặt già nua có ý cười cũng bởi vì điều này mà giãn ra mấy phần.

"*Ngươi đem phương thuốc đưa cho ta đi..... Nga, dược rồi, ngươi hẳn cũng biết quy cũ khi nhờ luyện Dược sư chế đan dược chứ?"* Tiêu Viêm hướng về phía Hải Ba Đông khẽ cười cười: "*Dược liệu tự lo!*"

Cười khỏ gật đầu, Hải Ba Đông tự nhiên biết cái quy cũ này, bất quá... Bàn tay khô héo cầm lấy vài chòm râu (râu ở đâu mà vài chòm), có chút xấu hổ nói: "*Dược liệu phương thuốc cần có, Ta đã kiếm được đại bộ phận, bất quá vẫn như cũ thiếu mất một loại.*"

"Loại dược liệu này tên là Sa Chi Mạn Đà La, chỉ tại bên trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc mới có thể tìm thấy được, tại địa phương có nhiệt độ càng cao, càng dễ dàng tìm được nó... Nhưng ngươi cũng biết, ta tu luyện chính là băng thuộc tính công pháp, hơn nữa trong cơ thể lại Mỹ Đồ Toa nữ

vương ở dưới phong ấn, chỉ cần ta tiến một bước vào trong Tháp Nhĩ Qua đại sa mạc, sẽ bị nòng phát hiện ra....Cho nên..."

Nhìn thấy Hải Ba Đông sắc mặt xấu hổ, Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi nói: "Người không phải muốn ta đi tìm cho người chứ? Chỉ là luyện dược cho người ta cũng đã chịu thiệt rồi, còn muốn ta tại nơi sa mạc mịt mờ tìm dược liệu cho người....Người một khối nhỏ bản đồ tàn phế, có phải hay không quá đáng giá một chút?"

Nghe như vậy Hải Ba Đông ngượng ngùng

cười, chân chừ một hồi lâu, mới có chút bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta có thể cấp cho người một tin tức tin báo mà người có hứng thú "

"Tin tình báo gì?" Tiêu Viêm ngạc nhiên nói.

Có liên quan đến "Dị Hỏa..." Hải Ba Đông giang tay cười nói: "Không biết tin tình báo này có thể thỉnh người động thân tìm giúp ta sa chi mạn đà la không? " Dị hỏa hai chữ lọt vào tai, Tiêu Viêm trái tim rõ ràng hung hăng nhảy lên một chút, trái cổ hơi ngã nhào, ánh mắt có chút nồng cháy nhìn vào Hải Ba Đông trước mặt.

"Người có lẽ cũng có thể nghe nói qua Tháp Qua Nhĩ có ẩn Dị hỏa phải không?" Nhìn vẻ mặt Tiêu Viêm, Hải Ba Đông trong lòng thoáng thở dài một hơi, cười dài nói.

"Ân". Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm vội vàng nói: "Người biết trong Tháp Qua Nhĩ sa mạc dị hỏa ở nơi nào?"

"Ta đây với việc vẽ bản đồ cũng rất có hứng thú, từng tại bên trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc đi một vòng, cũng may mắn có được một ít tin tức liên quan đến dị hỏa, ta đem lộ tuyến mấy địa điểm trong tin tức này dò xét chút ít. Mặc dù vẫn như cũ không thể khẳng định được dị hỏa cuối cùng ở nơi nào, nhưng bất quá lại đại khái biết được, địa phương nào có xác suất suất hiện dị hỏa khá lớn." Hải Ba Đông đắc ý cười nói.

"Nếu không có ta chỉ điểm. Coi như người tại sa mạc Tháp Qua Nhĩ tìm kiếm trong thời gian một năm. Cũng khó có thể tìm được Dị hỏa..."

"Thế nào? Chỉ cần người đáp ứng giúp ta tìm được sa chi mạn đà là. Ta

liền đem tin tức nhiều năm nghiên cứu dị hỏa. Toàn bộ nói cho người hết."Hải Ba Đông mỉm cười nói.

"*Đồng ý!*"

Không có chút nào do dự. Tiêu Viêm một lời đáp ứng. Hiện tại dị hỏa đối với hắn có lực hấp dẫn lớn. Thật sự quá mức lớn. Vì tìm được nó. Tiêu Viêm có thể trả một cái giá cực lớn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng. Hải Ba Đông cười gật đầu. Bàn tay từ giữa ngực nhẹ nhàng lấy ra. Cuối cùng lấy ra một tờ giấy hơi mỏng bằng da dê. Dem đưa cho Tiêu Viêm. Cười nói: "*Theo dò xét của ta, trong sa mạc Tháp Qua Nhĩ. Có ba địa phương có khả năng nhất tồn tại dị hỏa.*"

Tiếp nhận tờ giấy bằng da dê. Tiêu Viêm cẩn thận mở ra. Phát hiện đây là một cái bản đồ được vẽ cực kì chi tiết về địa hình của Tháp Qua Nhĩ sa mạc. Mấy tấm bản đồ được bày bán hoàn toàn không thể so với tấm bản đồ này. Trên đó không chỉ đánh dấu chính xác những nơi có nước trong sa mạc mà còn cẩn thận đánh dấu các bộ lạc Xà Nhân nằm rải rác trong sa mạc. "*Nhìn thấy trên bản đồ có ba kí hiệu hỏa diễm chứ?*" Hải Ba Đông cười nhắc nhở nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua bản đồ, quả nhiên phát hiện trên mặt bản đồ có ba phương hướng có dấu hiệu hỏa diễm dễ dàng nhìn thấy được.

"*Ba cái địa phương, nằm giữa Tháp Qua Nhĩ sa mạc là nơi có tỉ lệ xuất hiện dị hỏa lớn nhất.*" Ngón tay này chỗ có ba dấu hiệu ngọn lửa, Hải Ba Đông mỉm cười nói: "*Đương nhiên, đây cũng là theo sự dò xét của ta mà suy ra địa phương mà thôi, cũng khó có khả năng đạt tới một trăm phần trăm chuẩn xác, bất quá so với việc người tìm kiếm lung tung mà nói thì không thể nghi ngờ là muốn tốt hơn rất nhiều.*"

Tiêu Viêm hơi gật đầu, mặc dù hắn có Dược lão tương trợ, nhưng dù sao diện tích Tháp Qua Nhĩ sa mạc lớn như vậy, muốn từ đó tìm kiếm ra địa phương tồn tại dị hỏa đích xác cực kì khó khăn mà Hải Ba Đông lại đưa ra bản đồ, không thể nghi ngờ là cơ hội giúp mình tiết kiệm được nhiều thời gian cùng tinh lực.

"*Người phải nhớ kĩ, tốt nhất là đi đến nơi có dấu hiệu hỏa diễm ở hướng*

đông và hướng bắc, hướng tây nơi đó ...Có thể nói, tốt nhất không nên đi. "Ngón tay dùng lại chỗ hỏa diễm hướng tây, Hải Ba Đông trầm giọng nhắc nhở nói.

" Tại sao?"

"Bởi vì nơi đó nằm sâu trong Tháp Qua Nhĩ sac mạc. Mỹ đồ toa nữ vương có thể cảm nhận hơi thở của bất kì người nào tiến vào trong phạm vi đó. Mặc dù người mang nhiều loại kì bảo, bất quá nếu chống lại Mỹ đồ toa nữ vương kinh khủng kia. Ta không cảm thấy người có bao nhiêu cơ hội chạy trốn trở về." Hải Ba Đông trong lòng vẫn còn sợ hãi thở dài nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

"Án...Ta tận lực đi."

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm trong lòng cũng biết, nếu như tại hai địa phương kia không tìm thấy tung tích dị hỏa, như vậy có khả năng hẳn sẽ tìm kiếm dấu hiệu hỏa diễm tại phương tây, cho dù nơi đó nguy hiểm khó lường, nhưng hẳn phải cố tiến vào trong đó, bởi vì dị hỏa đối với hắn mà nói, lực hấp dẫn quá lớn ...

" Đó là điều duy nhất ta có thể trợ giúp ngươi, hy vọng ngươi có thể thành công tìm được dị hỏa, sau đó mang theo sa chi mạn đà la trở về." Nhìn cẩn thận Tiêu Viêm đem bản đồ thu hồi, Hải Ba Đông cười nói:"Còn phương thuốc và khối nhỏ tàn đồ, thì cho phép ta giữ thêm một đoạn thời gian, chờ sau khi ngươi trở về,ta sẽ đem toàn bộ giao cho ngươi!"

"Án." Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm chấp tay về hướng Hải Ba Đông,nói:"*Đã như vậy, ta đây liền cáo từ trước, hôm nay khiến cho nơi này của lão tiên sinh trở thành động hỗn độn như vậy, thật sự xin lỗi."*

Ánh mắt đảo qua động hỗn độn ở giữa phòng, Hải Ba Đông cười khò lắc đầu:"*Quên đi, dù sao ta ẩn cư ở chỗ này cũng sắp hết nhẫn nại rồi, dù ngươi không đập bể nơi này, ta nghĩ ta cũng không giữ nó được bao lâu nữa."*

Cười cười, Tiêu Viêm lần nữa xin lỗi, sau đó hướng về phía Hải Ba Đông giơ giơ tay lên, rồi xoay người đi về phía cửa.

Nhìn bóng người Tiêu Viêm chậm rãi biến mất sau cánh cửa, Hải Ba Đông

đôi mắt híp lại, trầm mặc chỉ trong chốc lát, sau đó bắt đầu thu thập đồng hồ độn trong phòng. Trong cửa hàng đơn sơ, ngẩng đầu lên, tùy ý nhìn bầu trời nóng cháy như nước sôi chiếu vào trên khuôn mặt, một hồi lâu sau, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai giờ kinh nghiệm ngắn ngủi này, thật sự làm hắn có cảm giác như nằm mơ, vừa đi tới mạc thành này, tùy tiện vào một cửa hàng, đó lại là nơi một vị cường giả ẩn cư, loại này bình thường chỉ tồn tại trong sách vở, vậy mà lại xuất hiện sò sò trước mặt hắn, điều này không khỏi làm hắn có chút cảm thán.

"Ai, tùy tiện chui vào không ngờ có thể gặp được một đấu hoàng cường giả....Ta là gặp may mắn hay xui xẻo?"

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Tiêu Viêm thở ra một hơi, sải bước nhẹ nhàng bước trên đường phố nói, ngón tay nhẹ nhàng vuốt giới chỉ, trong lòng đột nhiên không để ý nói: " Sư phụ, người cho rằng, hắn có vấn đề không?"

"Hắn bị phong ấn, điều này đích xác là thật, ngươi là muốn hỏi hắn đưa ngươi bản đồ có vấn đề hay không? Aaa, dù sao chúng ta sẽ dựa theo bản đồ mà hành tẩu, nếu như hắn thực sự có âm mưu, chúng ta sẽ làm hắn phải chịu một chút thua thiệt." Dược lão cười cười, thoáng trầm ngâm nói: "Bất quá bản đồ của hắn, đích xác đối với chúng ta có sự trợ giúp không nhỏ, ba địa phương có kí hiệu hỏa điểm, ta năm đó cũng chưa từng đi qua, cho nên cũng không dễ lên tiếng kết luận nó là thật hay giả..."

"Song mặc dù không thể kết luận hắn có ý xấu hay không, bất quá cũng nên có chút phòng bị người...Tiên vào Tháp Qua Nhĩ sa mạc, sau khi cẩn thận kiểm tra lộ tuyến, cũng không cần phải hoàn toàn theo như bản đồ mà đi, ta năm đó cũng từng ở nơi đây phiêu đảng một đoạn thời gian, cho nên cũng có thể biết chút ít, không đến nỗi sẽ làm ngươi lạc đường." Dược lão hơi có chút cẩn thận nói.

"Ân..." Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm cười nói: "Đã như vậy, thì hãy đem tất cả đồ vật chuẩn bị cho tốt đi, sau đó nghỉ tạm trong thành một đêm, ngày mai sáng sớm, tiến vào Tháp Nhĩ Qua sa mạc."

"Ân." Dược lão gật đầu, sau đó trầm mặc xuống

Bàn tay vỗ nhẹ y bào, Tiêu Viêm mỉm cười, nhấc chân đi đến một dược điểm cách đó không xa, hôm nay thu hoạch, đã vượt xa dự liệu của hắn, không chỉ ngoài ý muốn chiếm được phần tàn đồ thần bí, lại còn biết được

tin tức của dị hỏa, điều này không khỏi làm cho Tiêu Viêm trong lòng tràn đầy hưng phấn.

Theo ngã tư đường đi một đoạn, Tiêu Viêm quẹo vào chỗ tiệm thuốc, ở trong đó mua sắm một ít khu xà dược vật, lúc mua sắm dược vật, Tiêu Viêm đặc biệt tỉ mỉ đánh giá một chút ông chủ dược điểm, đến cuối cùng lão nhân kia có chút kinh tâm đáng tởm, hửn lúc này mới giả bộ xấu hổ đem thứ tốt trong hiệu thuốc ra, xem ra, trải qua chuyện lúc trước, thần kinh Tiêu Viêm đã có chút dị ứng, thật tưởng rằng hửn cùng Hải Ba Đông đều là cao nhân ẩn cư ...

Sau khi chuẩn bị xong dược liệu khu xà (chắc là thuốc phòng rắn), Tiêu Viêm tại chỗ chuyên kinh doanh nước sạch mua đầy nước chứa trong giới Chỉ, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, dựa theo người qua đường chỉ dẫn, tại mạc thành tìm tới được khu cao cấp khách sạn.

Theo đêm tối chậm rãi qua đi, ánh mặt trời nóng cháy, lần nữa đem sa mạc bao phủ trong một mảnh lửa nóng.

Từ trong khách sạn đi ra, Tiêu Viêm duỗi cái lưng mỏi, vỗ nhẹ ngón tay lên giới chỉ, trong này, Dược lão đêm qua đã luyện chế năm mươi viên hồi khí đan, mấy thứ này là những thứ khi tu luyện trong sa mạc cần phải có.

Đứng ở con đường nơi cổng thành, Tiêu Viêm lần nữa đem tất cả vật phẩm kiểm tra lại một phen, lúc này mới nắm thật chặt huyền trọng xích sau lưng, sau đó hít sâu một hơi, rồi bắt đầu sa mạc hành trình...

"Lần này nhất định phải kiếm được Dị hỏa!"

Tại thủ thành binh lính lộ ra vẻ kính sợ trong ánh mắt, Tiêu Viêm đi ra khỏi thành thị, nhìn cảnh vật xuất hiện trong tầm mắt, nhìn sa mạc vô tận, trong lòng hạ quyết tâm!

-----oOo-----

Chương 181: Sa mạc khổ tu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sa mạc mênh mông, bão cát cuồng loạn, thiếu niên thân khoác luyện dược sư trường bào chậm rãi bước đi, phía sau, từng dấu chân lồm sồm trong cát vàng, chỉ sau một lát, tất cả dấu vết đều bị cát vàng phủ lấp, ẩn dưới lòng sa mạc.

Điều kiện khắc nghiệt trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc có chút ngoài dự tính của Tiêu Viêm, cát vàng dưới chân phơi dưới ánh nắng mặt trời chói chang, chẳng khác những hạt sắt nóng bỏng, mỗi bước chân dẫm xuống, cơ hồ đều khiến Tiêu Viêm mím môi cắn răng.

Chậm rãi bước đi, từng loạt cuồng phong xen lẫn cát bỏng va đập lên khuôn mặt, làm sinh ra cảm giác đau rát, những lúc thế này, Tiêu Viêm không thể không lập tức vận chuyển đấu khí, trên khuôn mặt hình thành một vầng đấu khí nhàn nhạt, lúc này mới tránh cho không bị bão cát hủy hoại mặt mũi.

Song mặc dù điều kiện trong đại sa mạc cực kì nghiêm khắc, bất quá trong đó lại ẩn chứa hỏa thuộc tính năng lượng, điều này khiến Tiêu Viêm cũng vui mừng rất nhiều, có lẽ là bởi vì bị phơi nắng, nơi này nếu như chỉ nói về hỏa thuộc tính năng lượng, cơ hồ so với tiểu sơn cốc trong ma thú sơn mạch kia còn hùng hồn hơn vài phần, hơn nữa, năng lượng hỏa thuộc tính ở nơi này cũng đặc biệt tinh thuần cùng bá đạo, vừa vặn cực kì thích hợp cho Tiêu Viêm dùng để tu luyện Tử hỏa đấu khí.

Tiến vào đại sa mạc vền vền nửa ngày thời gian, Tiêu Viêm có thể rõ ràng cảm giác được, trong cơ thể Tử hỏa đấu khí lưu hành, so với ngày trước rõ ràng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lại chậm rãi bước đi được hơn một trăm thước, Tiêu Viêm lau mồ hôi trên trán, liếm liếm khóe môi có chút khô héo, từ trong nạp giới trung lấy ra một chai nước, dốc mạnh vài hớp, lúc này mới thở phào một hơi lấy ra tấm bản đồ da dê, cười khổ nói: "*Sư phụ, nửa ngày rồi, chúng ta vẫn chưa đi vào lộ tuyến như trên bản đồ, hiện tại coi như là tránh được lộ tuyến chính, kế tiếp, nên đi đường nào?*"

"*Án... Cứ đi tới chỗ có dấu hiệu hỏa diễm ở hướng đông đi.*" Dược lão tùy ý nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cầm bản đồ nhìn kĩ một hồi. Cau mày thờ dài nói: "*Xem như trên này, muốn tới chỗ có dấu hiệu hỏa diễm ở hướng đông,*

chúng ta ít nhất cần phải mười ngày lộ trình..."

"Hắc hắc, vậy cứ thế đi đi... ở trong sa mạc này, cho dù là đi, cũng là một loại tu hành!" Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt khổ sở. Dược lão thoáng có chút hả hê cười nói.

Than thầm một tiếng, Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời chói chang trên sa mạc, khước miệng nứt ra, đem bản đồ thu vào trong nạp giới, bàn tay nhẹ vuốt Huyền Trọng xích sau lưng, không khỏi cười cười.

Nói đến cũng lạ, Huyền Trọng xích này mặc dù thể tích khá lớn. Bất quá phơi dưới ánh mặt trời chói chang như vậy, lại vẫn như cũ hoàn toàn lạnh lẽo, tựa hồ mặt trời trên kia, đối với nó cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, hơn nữa nó cũng làm tâm trí Tiêu Viêm tỉnh táo không ít, dù sao, nếu bắt hắn mang theo một khối sắt bồng sau lưng chạy khắp nơi, hẳn là tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện ngu xuẩn như thế...

Lần nữa lau mồ hôi, Tiêu Viêm vừa muốn xoay người về hướng đông sa mạc, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, bàn tay đưa nên nắm ngược Huyền Trọng xích. Sau đó mạnh rút ra, hung hăng đâm lên đồng cát vàng trước mặt.

"Hi!"

Trọng xích cắm vào cát vàng. Nhất thời vang lên một tiếng kêu rú thê lương. Tiêu Viêm sắc mặt không chút thay đổi rút ra trọng xích. Từ trên mặt cát vàng, một vết máu loang lổ thấm ra. Tay áo bào khẽ phất lên, một cỗ kinh khí hất bay lên từ trong cát một đầu tiểu hình ma thú.

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua con tiểu ma thú đã mất đi sinh cơ. Loại ma thú này tên là *"Hoàng sa ma hạt"**. Chỉ có ở trong sa mạc mới có thể gặp. Loại ma thú này thường xuyên ẩn trong cát vàng. Đợi có người tự động giẫm chân đi tới. Chúng kiêu như ôm cây đợi thỏ, lúc này chỉ cần phóng thích độc dịch là xong. Ma hạt cực kì am hiểu ẩn núp. Cho dù là những người hàng năm hành tẩu sa mạc, chỉ hơi chút lơ là cũng sẽ bị chúng tập kích. Bởi vậy, tuy không phải là nhất giai ma thú. Nhưng loài người luôn coi chúng là một trong những loại sinh vật khó chơi nhất trong sa mạc.

Bất quá cho dù ma hạt có ẩn núp giỏi đến đâu chẳng nữa, nhưng trong mắt Tiêu Viêm, với linh hồn cảm giác lực hơn người. Không thể nghi ngờ, giống như đom đóm trong đêm đen phát ra ánh sáng lập lờ. Muốn bí mật đánh

lên... Hắc hắc. Cơ bản là không có thể.

Ánh mắt quét qua con ma hạt. Tiêu Viêm tiến lên hai bước, cắt lấy gai độc của nó thu vào trong nạp giới. Sau đó đứng dậy, bước chân trầm trọng lại nhắc lên. Bắt đầu hướng phương đông sa mạc chậm rãi đi tới.

Tu luyện trong sa mạc. Buồn tẻ cùng nghiêm khắc, lần nữa ngoài dự tính của Tiêu Viêm. Trước kia tại ma thú sơn mạch tu luyện, về phần cảm giác cũng không quá mức cô đơn. Nhưng ở trong sa mạc mênh mông này. Đưa mắt nhìn lên, chỉ có bão cát cuồn cuộn. Trong tầm mắt, đừng nói bóng người, ngay cả bóng dáng ma thú cũng khó thấy. Loại cảm giác cô độc hoang vu như này. Thật sự là làm cho con người khó có thể chịu nổi.

Ngày thứ hai từ lúc Tiêu Viêm tiến vào Tháp Qua Nhĩ sa mạc. Tu luyện mới chính thức bắt đầu. Dưới sự yêu cầu của Dược lão, Tiêu Viêm cơ hồ trên mình chỉ mặc một chiếc quần đùi. Nửa người trên, hoàn toàn để trần trọng vẹn...

Đối với hình tượng của mình lúc này, mặc dù Tiêu Viêm cố tình muốn kháng nghị một phen, bất quá lại bị Dược lão nhất mực từ chối, lý do là, chỉ có để cho da dẻ lộ lồ phơi dưới ánh nắng, mới có thể có hiệu suất cao trong quá trình hấp thu hỏa thuộc tính năng lượng trong không khí.

Trên mênh mông cát vàng của sa mạc, một bóng dáng con người quần đùi lưng trần, đang cắn răng nằm sấp trên cát vàng nóng cháy, bên cạnh hắn, một vị lão giả thân hình có chút hư ảo đang hí mắt cười, cầm trong tay một bình ngọc nhỏ trong suốt, thấy được bên trong một loại chất lỏng màu đỏ. Miệng bình chậm rãi nghiêng, đổ ra vài giọt chất lỏng màu đỏ lên trên tấm lưng có chút ngăm đen do bị ánh mặt trời thiêu đốt của thiếu niên.

"Hi..."

Chất lỏng màu đỏ vừa rơi lên lưng, Tiêu Viêm hàm răng cắn chặt, nhất thời hít mạnh một hơi, hai tay gắt gao siết chặt nắm cát vàng, cũng không để ý hạt cát có nóng cháy hay không.

"Đốt Huyết này để phụ trợ trong sa mạc, so với hiệu quả người tại ma thú sơn mạch còn mạnh hơn rất nhiều, mặc dù thứ này tương đối khó phối chế, bất quá hiệu quả quả thật không tồi, ở trong sa mạc, nó có thể khiến cho da dẻ thêm hẳn cảm đối hỏa thuộc tính năng lượng trong không khí, hiệu

quả tu luyện cũng có công hiệu tăng gấp đôi."

Dùng khối ngọc phiến chậm rãi đóng lại bình chất lỏng, Dược lão nhìn bộ dáng kiên trì đang cắn chặt hàm răng của thiếu niên, ánh mắt xẹt qua một thoáng vui mừng, tươi cười, nhẹ giọng giải thích nói.

Tiêu Viêm nhếch miệng cười, bất quá vẻ tươi cười của hắn thoáng có chút khó coi, rồi làm bầm nói: *"Không sao cả, cứ việc rót thêm đi, dù sao thời gian mấy ngày nay con cũng đã quen rồi, đệ tử đây không ưu điểm gì, nhưng vốn thích ứng với gian khổ, hắc hắc, cái mạng này so với con gián vẫn còn ngạnh hơn."*

"Bất quá tu luyện mấy ngày nay, hiệu quả thật đúng không tồi. Con đã có thể cảm nhận được, đấu khí trong cơ thể, đang hướng thẳng tới cảnh giới nhất tinh đấu sư." Bàn tay quơ nắm cát vàng, Tiêu Viêm hưng phấn nói.

"Aa." Cười gật đầu, Dược lão nhẹ giọng nói: *"Tốt lắm, tiến vào trạng thái tu luyện đi. Hiện tại là lúc tu luyện thích hợp nhất, đừng lãng phí trạng thái..."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vã gật đầu, không còn nói nhảm, cứ như vậy đem lưng phơi ra ánh mặt trời chói chang, đồng thời khuôn mặt kề sát cát vàng nóng bỏng, trên khuôn mặt, màng đấu khí bao trùm, sau đó giống như con đà điểu, vùi đầu vào trong đồng cát nóng bỏng.

Tư thế tu luyện cổ quái lúc này của Tiêu Viêm, là do Dược lão cố ý phân phó, bởi vì ở trong sa mạc này. Mặc dù bất cứ địa phương nào cũng đều ẩn chứa hùng hồn hỏa thuộc tính năng lượng, nhưng sau khi trải qua một ngày bị phơi nắng, năng lượng hỏa thuộc tính trong cát trải qua lắng đọng, vì muốn thêm tinh thuần, cho nên, lúc này Tiêu Viêm mới phải tu luyện tư thế cổ quái giống như con đà điểu...

Đầu vùi trong cát, Tiêu Viêm cảm nhận được sự tĩnh lặng, chung quanh, tiếng bão cát tàn phá, dần dần lắng xuống. Tâm trí lúc này hoàn toàn bình ổn, Tiêu Viêm có thể phát hiện, chất lỏng *"Đốt Huyết"* trên lưng mình, dưới ánh nắng mặt trời, đang rất nhanh thẩm thấu vào trong cơ thể. Mặc dù trong lúc thẩm thấu làm cho da dẻ nóng rực, gân cốt cơ thể không ngừng đau đớn co rút, nhưng luồng năng lượng hùng hồn tinh khiết hỏa thuộc tính, lại làm cho Tiêu Viêm trong lòng không ngớt reo mừng.

Có Đốt Huyết kích thích, chung quanh trong thiên địa, vốn đã cực kì đậm đặc hỏa thuộc tính năng lượng, càng lại giống như tìm được ngọn nguồn, cuộn cuộn không ngừng rót vào trong thân thể Tiêu Viêm, sau khi trở thành một đấu sư, Tiêu Viêm đã có thể đem năng lượng an bài thỏa đáng mà không cần phải quá lớn hao phí khí lực.

Khống chế được hỏa thuộc tính năng lượng đang lưu chuyển trong vài đạo kinh mạch, sau khi trải qua cứ như thế tu luyện, hỏa thuộc tính năng lượng bị quán chú vào Tử sắc khí toàn nơi đan điền.

Tu luyện. Cứ như vậy được tiến hành trong buồn tẻ và tịch mịch. Ngay khi Đốt Huyết trên lưng Tiêu Viêm hoàn toàn thấm thấu, Tử sắc khí toàn trong đan điền, rốt cuộc lại lần nữa ngưng kết ra một giọt chất lỏng màu tím.

Giọt chất lỏng màu tím nho nhỏ lưu động linh lệ trong Tử sắc khí toàn, tựa như con cá nhỏ, nhẹ nhàng sinh động trong hồ nước.

Tâm thần chăm chú vào chất lỏng nho nhỏ màu tím, Tiêu Viêm khẽ cười cười, trải qua đoạn thời gian khảo nghiệm này, hắn mơ hồ tính ra, tựa hồ khi nào những giọt chất lỏng nho nhỏ bên trong Tử sắc khí toàn đạt tới mười lăm giọt, hắn sẽ có đủ năng lượng để tấn cấp tiến lên nhị tinh đấu sư. Hiện tại, số lượng giọt chất lỏng trong Tử sắc khí toàn đã có mười ba giọt, nói cách khác, nếu như có thể ngưng tụ ra hai giọt chất lỏng màu tím nữa, như vậy Tiêu Viêm, hắn có thể tấn cấp lên nhị tinh đấu sư!

"Nhanh..."

Trong lòng nhẹ nhàng hô một tiếng, Tiêu Viêm ngừng đầu, hung hăng vung lên một nắm cát vàng, sau đó từ trên mặt cát bật người lên, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Nhanh! Nhị tinh đấu sư!"

Đứng ở một bên, Dược lão nhìn ra tâm tình của Tiêu Viêm trong tiếng hí gào phát tiết, khẽ cười cười, nhẹ giọng lầm bầm nói: "Tiểu tử kia, mặc dù ngươi thiên phú không thấp, nhưng nỗ lực của ngươi mới là mấu chốt để tiến đến thành công cuối cùng... Ta rất chờ mong vào cái ước hẹn ba năm mấy tháng sau. Năm đó cái nhục mà nàng cấp cho ngươi, hiện giờ, ngươi đã có tư cách, tự mình đi đòi lại..."

Chậm rãi ngẩng đầu, Dược lão nhìn lên mặt trời, sau đó nghiêng đầu nhìn chằm chằm bóng lưng đơn bạc kiên cường của thiếu niên, đột nhiên nụ

cười có chút lạnh lẽo.

"Mặc dù tu luyện gian khổ, nhưng ngươi lại chưa bao giờ buông bỏ, hết thấy thành công, đều là chính ngươi dùng nỗ lực cùng mồ hôi đánh đổi, ta tin tưởng, ngươi ngày sau, nhất định sẽ đứng tại đỉnh cao của Đấu Khí đại lục!"

.....

(*).Hoàng sa ma hạt: Bò cạp sa mạc.

-----oOo-----

Chương 182: Xảo Ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sa mạc mênh mông, màu vàng của cát, là màu duy nhất tại nơi đây, cuồng phong thổi bay những hạt cát, cuốn chúng vào trong trời đất, từng trận tiếng gió, vang lên không dứt bên tai

Tại một chỗ trên cồn cát, Tiêu Viêm nữa người trên xích lỏa, lông mày đang nhíu chặt nhìn bản đồ trong tay, tiến vào Tháp Qua Nhĩ sa mạc, đã qua hơn mười ngày thời gian, mà trong hơn mười ngày đi bộ này, Tiêu Viêm cuối cùng cũng đã đến gần phạm vi hỏa diễm trên bản đồ, nhưng tới ngày hôm qua sau khi tiến vào trong phạm vi, Tiêu Viêm trải qua cả ngày tìm tòi, vẫn như cũ không phát hiện bất cứ dấu vết gì liên quan đến hỏa diễm.

"Nhu thế nào không có? Chúng ta không phải bị lão gia hỏa kia gạt chứ?"
Tiêu Viêm giơ tấm bản đồ da dê trong tay lên, ngẩng đầu nhìn được lão trôi nổi giữa không trung, cau mày cười khổ nói.

"Cái này... Ta cũng không biết, địa hình chung quanh cùng địa phương khác không có gì khác nhau, ta cũng không cảm giác được nơi đây có dị động bất thường."

Dược lão chậm rãi hạ thân xuống, có chút bất đắc dĩ nói.

"Nếu như bản đồ này không có vấn đề....Như vậy hơn phân nữa nơi này hẳn là sẽ không có dấu vết của hỏa diễm..."Lắc đầu, Tiêu Viêm thờ dài nói.

"Có lẽ là như vậy."

"Ai ...mẹ nó, uống phí hơn mười ngày đường đi bộ."Hung hăng quơ quơ bản đồ da dê, Tiêu Viêm buồn bực mắng.

"Haha, cũng không tính là uống công, ít nhất giữa hơn mười ngày tu luyện này, ngươi cũng đã từ từ tiếp cận cấp độ nhất tinh Đấu sư sao, chỉ cần tiếp tục tu luyện một đoạn thời gian, đột phá đến nhị tinh Đấu sư hẳn là chuyện nước chảy thành sông sao."Dược lão cười an ủi nói. Nghe vậy, Tiêu Viêm vẫn như cũ có chút không cam lòng bĩu môi, ngón tay chỉ vào dấu hiệu hỏa diễm trên bản đồ trầm ngâm nói:"Sẽ tiếp tục tìm, dù sao cái dấu hiệu này lớn như vậy, phạm vi bao quát cũng không nhỏ, chúng ta lại không quen thuộc hoàn cảnh địa hình nơi này, tự nhiên cần dùng nhiều thời gian hơn để tìm kiếm, nếu không vạn nhất bỏ lỡ ....Như vậy không phải hối hận đến chết?"

"Án, phạm vi này đích xác không nhỏ, lão gia hỏa kia cũng thật là lười... Ai.Như vậy tìm thêm hai ngày thời gian nữa đi, sau hai ngày đó, chuyển đường lên phương bắc....này hai bên đi đi về về một lượt, nếu không có một tháng thời gian, là khó có khả năng tới."Dược lão liếc mắt nhìn dấu hiệu ngọn lửa kia một cái, khẽ nhíu mày.Chợt gật đầu.

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm lần nữa thờ dài một hơi, bàn tay theo thói quen vuốt vuốt huyền trọng xích thật lớn sau lưng, sau đó nhấc chân quay về phía biển cát mà đi tới.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Tiêu Viêm lần nữa đầu đầy mồ hôi bước đi gần nửa giờ, ngay lúc hẳn chuẩn bị dừng lại tạm nghỉ một lúc, lông mày đột nhiên nhíu lại, quay đầu đi, nhìn trên cồn cát cách đó không xa. Nơi đó, một đạo nhân ảnh cực kì nhếch nhác đang chạy trốn, tại dưới chân cồn cát.Một lúc không ổn, liền trực tiếp theo tường cát lăn xuống dưới.

Khẽ cau mày nhìn người kia lăn xuống dưới.Cuối cùng lăn tới trước mình một khoảng không xa. Tiêu Viêm bắt đắ dĩ lắc đầu. Đi ra phía trước. Từ trong giới chỉ lấy ra một túi nước sạch. Sau đó vẩy vẩy lên khuôn mặt nam

tử.

Được nguồn nước kích thích.Nam tử từ trong hôn mê mở mắt ra.Nhìn Tiêu Viêm xuất hiện trước mặt.Đầu tiên là cả kính. Nhưng phát hiện hắn không hề có ý xấu.Lúc này mới thở phào một hơi.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn nam tử một cái. Tiêu Viêm Tiêu Viêm tùy ý lấy từ trong giới chỉ ra hai ba bình nước sạch. Sau đó đưa cho nam tử bên cạnh. Xoay người bước đi.

Tiêu Viêm sâu trong đáy lòng mình. Chưa từng cho rằng mình là người tốt có tâm địa bồ tát. Ở trong sa mạc mà gặp người bị thương xa lạ. Có thể cho hắn một ít nguồn nước. Đó đã là giới hạn lớn nhất. Nếu muốn hắn động thân đem người đó che chở, bảo vệ cho đến khi ra khỏi sa mạc. Như vậy chỉ có thể xin lỗi...

"Tiểu huynh đệ ..." Nhìn Tiêu Viêm xoay người đi không chút do dự. Nam tử thoáng ngẩn ra. Chợt vội vàng khàn khàn nói:*"Tiểu huynh đệ. Xin dừng bước. Chúng ta chính là đội ngũ lính đánh thuê bị xà nhân tập kích. Hiện tại đang lâm vào sống chết trước mắt. Vẫn thỉnh tiểu huynh đệ có thể đi thạch mạc thành hỗ trợ cầu một chút cứu binh!"*

"Xin lỗi. Ta không có thời gian."

Không có quay đầu lại. Tiêu Viêm giơ tay lên, thản nhiên nói. Việc này không thể trách hắn lạnh nhạt được, trên thế giới này mỗi ngày đều có vô số người đang chết đi, chẳng lẽ người nào mình cũng phải hỗ trợ tìm cứu binh sao? Nếu tại Thập Qua Nhĩ sa mạc làm lính đánh thuê, như vậy tự nhiên tất có loại cảnh ngộ này.

"Tiểu huynh đệ!"

Nhìn Tiêu Viêm từ từ đi xa, nam tử cắn răng nhúc nhích thân thể một chút, cạn kiệt toàn lực hô lớn:*"Tiểu huynh đệ, xin hỗ trợ, nếu có thể cứu vớt được tiểu đội, chúng ta mạc thiết dâng binh đoàn nhất định sẽ hậu tạ một món tiền lớn tạ ơn.!"*

Nam tử tiếng la hét hạ xuống, nơi xa xa vị thiếu niên kia đã muốn biến mất sau cơn bão cát đột nhiên thân hình dừng lại, trong nháy mắt sau đó, xoay người trở lại, đi tới bên cạnh nam tử dưới ánh mắt mừng như điên của hắn

"Mạc thiết dong binh đoàn? Chính là mạc thành mạc thiết dong binh đoàn?" Tiêu Viêm mở trừng hai mắt, con ngươi đen kịt lộ ra chút ngạc nhiên, trùng hợp như thế ư?

"Đúng vậy...Tiểu huynh đệ đã nghe qua dong binh đoàn chúng ta?" Thấy thế, nam tử có chút không biết được Tiêu Viêm đối với mạc thiết dong binh đoàn là có ý xấu hay ý tốt, bất quá dưới loại tình huống này, hắn cũng đành kiên trì nói đến cùng.

"Đoàn trưởng của các người tên ...?"

"Tiêu Đỉnh...Tiêu Lệ..."Nam tử liêm liếm đôi môi khô héo, cẩn thận nói.

"Nga..."Khẽ gật đầu, Trên khuôn mặt Tiêu Viêm có ý cười nhu hòa đi rất nhiều, dĩ nhiên là ngồi xổm người xuống dưới, ngón tay lật qua xem thương thế trên đùi nam tử một chút, sau đó cho hắn một viên dược hoàn:"*Ăn đi, trước tiên đem xà độc giải đi*"

"Đa tạ tiểu huynh đệ."Vội vã tiếp nhận dược hoàn, nam tử cảm kích nói, đem dược hoàn nuốt vào trong bụng.

"Đây là chữa thương dược, với vết thương đó, hẳn là không có đại sự gì, sau khi đắp, mang ta đi đến nơi tiểu đội lính đánh thuê của người đi."Tiêu Viêm từ trong giới chỉ lấy ra một bình rất nhỏ chữa thương dược, lần nữa cấp cho nam tử, sau đó đứng dậy, vỗ vỗ tay,cười nói.

"Ách? Đi vào trong đó?" Nghe vậy, nam tử cả kinh, vội vàng nói:"*Tiểu huynh đệ, như vậy không thể được, vậy công tiểu đội chúng ta là tám gã xà nhân, hơn nữa trong đó tám người đều là cứu tinh đấu giả a!*"

"Tiểu huynh đệ, người hay là nhanh đến thanh mạc thành giúp ta thông báo một tiếng với dong binh đoàn đi, đoàn trưởng họ sẽ lập tức chạy tới, nơi này khoảng cách không xa lắm!"Nam tử đau khổ khuyên bảo nói.

"Đừng nhiều lời, nhanh bó thuốc đi, sau đó dẫn đường, ta có thể làm như vậy, tự nhiên là có điểm nắm chắc, nếu không chờ bọn hắn dẫn người lại đây, người của người sẽ chết hết."Đá một cước nhẹ vào người nam tử, Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã, thúc giục nói. Bạn đang đọc truyện tại -
www.Truyện FULL

Nghe Tiêu Viêm nói lời này, nam tử nửa tin nửa ngờ đánh giá lại người trước mặt một phen, thiếu niên mình trần. một cái quần đùi, một khối hắc xích cổ quái... Những thứ này làm cho nam tử nhìn không ra đột tột cùng thiếu niên này có thực lực gì

Cười khở một tiếng, nam tử đem chũa thương dược đắp lên bắp đùi, sau đó thân thể có chút run rẩy đứng lên, ngón tay chỉ hướng cồn cát sau.
nói: "*Ngay bên cách nơi đó không xa.*"

Ánh mắt liếc cồn cát, Tiêu Viêm hơi hơi gật đầu, một phát bắt được cánh tay nam tử, bàn chân đột nhiên một bước trên mặt cát, theo một tiếng nổ nặng nề vang lên, trên mặt cát, dĩ nhiên là chấn ra một cái hố cát thật lớn, nhờ luồng phản lực này, Tiêu Viêm cùng nam tử thân hình đột nhiên bay lên trên cồn cát.

Đáp phía trên cồn cát. Tiêu Viêm một lần nữa như tia chớp phóng đi được một khoảng cách, cuối cùng dừng lại tại trên một chỗ cao vút trên mặt cát, cầm trong tay nam tử đang trợn mắt há mồm nhét vào mặt đất. Tiến lên một bước, phát hiện thấy một đám người lớn giữa sa mạc.

Tại sa mạc phía dưới, hơn mười người dong binh tay đang cầm vũ khí đang quay lưng lại với nhau, chung quanh bọn họ, là tám gã sinh vật có hình dáng kì dị đang vây họ vào giữa, sinh vật này có đầu người thân người, bắt quá tại chỗ hai chân, dĩ nhiên lại là một cái đuôi rắn thật lớn, đuôi rắn trong lúc vung vẩy. Phát ra tiếng vang xích xích, làm cho trong lòng người thoáng có chút lạnh.

"*Đây chính là xà nhân Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc sao?*" Ánh mắt đảo qua tám gã nam tính xà nhân, Tiêu Viêm sợ hãi than một tiếng, có chút mở rộng ra nhãn giới, đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại sinh vật này.

"*Tiểu huynh... Đại nhân, bọn họ chính là một chi tiểu đội của mạc thiết dong binh đoàn chúng ta, vốn chúng ta là chuẩn bị liệp sát ma thú, cũng không nghĩ đến bị bọn người kia đánh lén...*" Ánh mắt kính sợ nhìn qua bóng lưng Tiêu Viêm, với tốc độ hắn thể hiện ra lúc trước. Đã làm cho tên nam tử này biết, thiếu niên trước mặt tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng lại là một cường giả thâm tàng bất lộ.

"*Án.*" Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt lần nữa đảo qua mười tên dong

binh, mười tên dong binh, bát nam nhị nữ, tầm mắt nhìn trong đó, cuối cùng dừng lại trên người một bóng hình yếu điệu xinh đẹp.

Nữ tử này thoạt nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, mặt cười có chút xinh đẹp. Bất quá lông mày hơi nhếch lên. Lại là mơ hồ ẩn hiện một nét thoáng qua như một con báo kiết ngạo giữa sa mạc, nhìn khí chất như vậy. Có thể tưởng tượng ra, mặc dù đóa sa mạc chi hoa này rất đẹp, bất quá cả người đều là gai nhọn.

Nàng này ăn mặc có chút lớn gan nóng bỏng, quần áo ngắn ngủi vắn vắn chỉ che được bộ ngực cùng với bao lầy dưới bộ vị, kèm với màu đồng thiết gợi cảm nơi eo thon nhỏ, lại lộ lộ trước tầm mắt mọi người, đồng dạng phía dưới cái váy da ngắn ngủi, lộ ra một đoạn bắp đùi thon dài gợi cảm, Tiêu Viêm đứng ở phái trên có thể phát hiện ra, trong xà nhân, có vài ánh mắt dâm tà, không ngừng đảo qua vòng eo mảnh khảnh thon nhỏ và bắp đùi của vị nữ tử nọ.

"Giết bọn họ, lưu lại nữ nhân!"

Một đầu lĩnh xà nhân, đồng tử hình tam giác trong mắt đảo qua trên người nữ tử, thanh âm khàn khàn nói, mà lộ ra vài phần dâm tà, xà tính vốn dâm, bọn họ đối với nữ nhân, cơ hồ như bản tính trời sinh tham lam thêm thường.

Nghe được thủ lĩnh hạ lên, khuôn mặt vài tên xà nhân xung quanh hiện lên huyết ý, miệng khẽ nhếch, phun ra xà tính đồ tươi.

"Mọi người cẩn thận một chút, Đán Tử đã trở về cầu cứu rồi, chỉ cần kiên trì một hồi, là chúng ta có thể được cứu!" Nhìn thấy cử động của xà nhân, người nữ tử gợi cảm kia mím chặt môi hồng, thanh âm lạnh lùng quát.

Nghe vậy, dong binh xung quanh có điểm phấn chấn, bất quá bàn tay vẫn nắm chặt vũ khí, nhưng vẫn như cũ tràn đầy mồ hôi, bọn họ ben này cấp bậc cao nhất cũng chỉ mới thất tinh đầu giả, nhưng đối phương lại có vài tên của tinh đầu giả a, loại chênh lệch này ...Không biết có thể chống đỡ được cho tới khi viện binh tới?

"Sát!" Xà nhân đầu lĩnh cười lạnh một tiếng, vung tay lên, xà nhân chung quanh như hổ rình mồi, nhất thời vẻ mặt dữ tợn nhìn đội dong binh ở giữa phác sát.

Ngay lúc xà nhân bắt đầu tiến công, một đạo âm thanh bén nhọn xé gió vang lên, một đạo bóng đen đột nhiên xẹt qua phía chân trời, cuối cùng giống như một tia chớp màu đen, oanh địch một tiếng, nặng nề rơi xuống cách xà nhân và dong binh một khoảng.

Cát vàng từ từ bay đi, một thân ảnh cầm trong tay hắc xích thật lớn, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

-----oOo-----

Chương 183: Sơ Ngộ Xà Nhân - Đấu Sư Lộ Uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu niên mình trần đột nhiên xuất hiện làm cho song phương thoáng kinh ngạc. Nhưng chỉ một lát sau, đám dong binh này đã bình tĩnh trở lại, Người xuất hiện là nhân loại thì bọn họ tin rằng: ít nhất hắn cũng sẽ không giúp đỡ cho Xà nhân

Mà đám Xà nhân kia, nhìn thấy Tiêu Viêm - vị khách không mời mà đến này xuất hiện, cũng rất tức giận. Con mắt âm độc hình tam giác nhìn qua Tiêu Viêm, không thềm nói một lời nào, sau đó vung tay lên, Hai gã thực lực đấu giả năm sao đang đứng hai bên Xà nhân vung vẩy cái đuôi, nhìn một cách hung dữ và nhắm về phía Tiêu Viêm phóng đến.

Ngược mắt nhìn lên, Chỉ thấy Tiêu viêm hơi nhíu mày, thần sắc lộ rõ vẻ khinh thường.

Bàn tay chậm rãi nắm chặt huyền trọng xích, bàn chân nhẹ nhàng bước lên phía trước một bước. Thân hình đang từ tĩnh chuyển sang động. Mọi người chỉ thấy thân hình hắn vọt lên như tia chớp nhanh chóng xông qua thân ảnh của hai tên xà nhân đang vọt tới

"Thình thịch, thình thịch!"

Thân ảnh của Tiêu Viêm vừa lao qua, lại đột ngột dừng lại, nhưng nhìn thần sắc của hai tên xà nhân lại giống như bị trúng đòn cực kỳ nghiêm trọng. thân hình run rẩy dữ dội, rồi máu tươi từ trong miệng điên cuồng

phun ra

Nắm chặt huyền trọng xích trong tay, thở nhẹ một hơi, Tiêu Viêm khẽ liếm miệng, ánh mắt khẽ liếc qua, hai tên xà nhân sau khi trúng một chiêu huyền trọng xích thân hình bay ra xa hơn mười thước, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương.

" H í "

Từ lúc Vị trí của Tiêu Viêm và Xà nhân thay đổi, rồi Xà nhân trúng chiêu trọng thương, Tất cả đều diễn ra trong vòng mười giây mà thôi, hai bên thắng thua đã rõ ràng

Nhìn Tiêu Viêm thể hiện thực lực. Cả đám dong binh há to miệng, khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc, ánh mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào sau lưng thiếu niên. Bọn họ không thể tin tưởng được, với một cơ thể khoẻ mạnh như thế lại ẩn giấu một lực lượng đáng sợ đến như vậy. Thực lực người này thật đáng sợ

Khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, Nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm hạ gục hai tên xà nhân như đập con ruồi. Một tên giống như phụ nữ thất thanh kêu lên

Hắc hắc, Tuyết Lam, người không có làm sao chứ? Từ trên cồn cát, một tên nam tử, thần sắc hưng phấn chạy xuống, rất cẩn thận khi đi ngang qua đám xà nhân, Chạy về phía đám dong binh, hướng về nữ tử cười nói.

"Đán Tử... Người không phải quay về Thạch Mạc thành tìm cứu binh đến hay sao? Như thế nào vẫn còn ở nơi này?" Nhìn nam tử. Người... có vóc dáng giống con gái - được gọi là Tuyết Lam. Lông mày hơi nhếch lên, quát lớn.

Bị nữ tử quát mắng. Đán Tử chỉ dám cười khò một tiếng. Chỉ vào sau lưng Tiêu Viêm, nói "*Nha đầu. Đây không phải cứu binh hay sao?*"

"*Hắn ta ư?*" Nghe vậy. Tuyết lam sừng sốt. Quay đầu nhìn lại Tiêu Viêm. Cau mày cẩn thận nói: "*Hắn không phải là người của Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta? Người như thế nào mà mời được người ta? Hắn có điều kiện gì kèm theo không?*"

"*Ta cũng không quen biết hắn. Lúc trước vô tình gặp hắn. Vốn là ta muốn*

nhờ hắn đi Thạch Mạc thành hỗ trợ thông báo một tiếng..."

Nói tới đây. Đán Tử khuôn mặt thoáng có chút xấu hổ: "Đầu tiên hắn không thèm để ý tới ta. Đến khi ta nói ra ta là người của Mạc Thiết dong binh đoàn. Hắn đột nhiên nhiệt tình đứng lên. Lại còn cho ta giải độc hoàn để chữa thương

... "Chẳng lẽ hắn cùng với Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta có quen biết?" Tuyết lam đưa cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán. Cử chỉ trong lúc lơ đãng lại mang theo vẻ phong tình, làm cho ánh mắt dâm tà của một xà nhân đứng gần đó sang lên.

"Thực sự là người chưa từng nghe đoàn trưởng bọn họ nói qua là bọn họ có quen biết ị cường giả trẻ tuổi như vậy à? Nhìn thực lực hắn lúc này ra tay rất mạnh. Sợ rằng ít nhất hắn cũng là một người bát tinh đấu giả trở lên " Tuyết lam cau lại mày lại, nghi hoặc nói.

"Ta cũng không biết." Đán Tử cười khổ lắc đầu nói: "Bất quá ta nghĩ hắn hẳn là không có ý gì đâu. Nếu không, Hắn cần gì phải mạo hiểm tới cứu chúng ta chứ?"

"Ai... Có cứu được hay không, cho đến lúc rời đi mới là một vấn đề, lần này trong khu vực của xà nhân, bên trong có đến ba gã cửu tinh đấu giả a, cuối cùng, sợ rằng hắn cũng không cứu được mọi người đâu, đáng lẽ hắn cũng không nên tiến vào." Tuyết Lam lắc đầu, có chút lo lắng nói.

Nghe vậy. Đán Tử sững sốt, ngượng ngùng cười nói: "Ta nghĩ... Hắn hẳn là có thể ứng phó được, dù sao ta cũng đã nói qua với hắn nói qua về thực lực chân chính của xà nhân địa, hẳn nếu là không có nắm chắc cục diện nói, làm sao còn có thể đến đây?"

"Người chẳng lẽ muốn nói với ta? Hắn là một người đấu sư?" Tuyết lam lắc lắc mái tóc dài mà xinh đẹp của mình, có chút bất đắc dĩ nói.

"Này..." Đán Tử mấp máy miệng, nhưng cũng không nói ra lời được, mặc dù trong lòng hắn có chút xem trọng thực lực của Tiêu Viêm, nhưng không có khả năng là một đấu sư... Tuổi của hắn bất quá chỉ khoảng trên dưới hai mươi? Chưa đến hai mươi tuổi.. Mà đã là một đấu sư ư? Điều này làm sao có thể a.

"Ai. Hy vọng hấn nắm chắc...", Đán Tử lắc đầu cười khỏ, đành phải tự an ủi nói.

Tuyết Lam cau mày, trâm ngâm một hồi. Cuối cùng, cũng chỉ đành sa sút tinh thần lắc đầu, dưới tình huống này, đành phải trông chờ vào thiếu niên có biểu hiện không theo dự tính mà thôi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm dễ dàng đánh trọng thương hai gã thủ hạ của mình, con mắt tam giác của tên đầu lĩnh xà nhân hơi hơi co rụt lại, hồng quang lấp loé, điềm nhiên nói:"Loài người, tại sa mạc Thấp Qua Nhĩ này, đã đắc tội với xà nhân chúng ta, đó không phải là sự lựa chọn sáng suốt!"

Tiêu Viêm thản nhiên cười, nắm chặt trọng xích trong tay, không thèm trả lời.

Nếu là thực thòi, ta khuyên ngươi hiện tại rời đi, ta có thể không so đo, tính toán với ngươi sai lầm vừa rồi!" Từ mắt Đầu lĩnh xà nhân loé ra một phiến âm hàn, bất quá trong lời nói lại lộ ra một phần kiêng kị và có chút âm độc, hiển nhiên, biểu hiện lúc trước của Tiêu Viêm, đã làm cho hấn không dám khinh thường.

"Xin lỗi..." Tiêu Viêm cười cười, hơi hơi lắc đầu, chỉ là hai chữ đơn giản, nhưng là ngữ khí kiên quyết, không cần bàn bạc.

"Muốn chết!" Bị Tiêu Viêm cự tuyệt, trên mặt đầu lĩnh xà nhân thoáng hiện sát khí, bàn tay vung lên, âm lãnh nói:"Cùng tiến lên, giết hấn! Nữ nhân thì bắt sống, đem về hảo hảo hưởng thụ!"

"Hí!" Nghe thủ lĩnh hạ lệnh, xà nhân chung quanh thoáng do dự một lúc, sau đó phun xà tín, cầm xà mâu bén nhọn trong tay, bao vây Tiêu Viêm, công kích.

"Người bị thương ở lại phía sau, những người khác theo ta xông lên!" Nhìn đám xà nhân chuân bị tấn công, Tuyết Lam phía sau lông mày dựng thẳng, vung tay, nói lớn.

"Không cần, các ngươi cứ đứng đợi ở đó đi, đỡ cho vương chân vương tay." Nghe được động tĩnh phía sau, Tiêu Viêm nhíu mày, bất đắc dĩ quay đầu nói.

" *Người...* " Nghe vậy, vừa muốn cầm trong tay vũ khí lao tới, cước bộ Tuyết Lam nhất thời dừng lại, khoé miệng nhếch lên, lần đầu tiên nàng bị người ta xem thường, vừa muốn la mắng. Lại đột nhiên nhớ tới người trước mặt lại là cứu binh duy nhất của bọn họ, đành phải dậm chân giậm dừ, sau đó hung hăng liếc Tiêu Viêm một cái, hai tay khoanh ở trước ngực, lui ra phía sau một bước, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm. Trong lòng lẩm bẫm: "*trẻ con, chỉ biết cậy khoẻ!*"

Song, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt của Tuyết Lam cũng không có duy trì được bao lâu, sau đó bị một cỗ khiếp sợ chậm rãi bao trùm lên, đương nhiên, tất cả lính đánh thuê. phía sau cũng vô cùng sợ hãi.

Tại nơi không xa mọi người, thiếu niên đứng thẳng, cầm trọng xích trong tay, một thoáng yên lặng, sau đó đầu khí màu tím nhạt nhạt, từ từ bao phủ toàn thân hắn, ở phía trước mặt, đầu khí có chút dày hơn. Một hỏa diễm màu tím lượn lờ quanh hắn, thỉnh thoảng bốc lên, có chút kì dị.

" *Hí...* " Nhìn thân thể thiếu niên tràn ngập năng lượng màu tím, tất cả mọi người ở đây hít mạnh một luồng lương khí.

" *Này... Đầu khí sa y? Hắn thật sự là một đấu sư?* " Mở to đôi mắt đẹp, Tuyết Lam nhìn chăm chăm bóng lưng người nọ trước mặt đang bị đầu khí màu tím bao vây, trên mặt tràn ngập nụ cười tự tin.

" *.....* " Mọi người chỉ biết nhìn nhau, không nói gì.

" *Thật là, một tên biến thái... Với chừng ấy tuổi, đã đạt được thực lực đấu sư, phải biết rằng, hai vị đoàn trưởng năm nay cũng bất quá mới là năm sao đấu sư a.* " Đán Tử miệng há hốc. Vẻ mặt giống như đang gặp phải quỷ, thì thào nói.

" *Khó trách hắn dám một thân một mình cũng dám lại đây... Nguyên lai thật sự là một gã đấu sư.* " Một người lính đánh thuê thở dài một tiếng, cười khỏ nói, trong thanh âm có chút hâm mộ, cũng có mừng thầm khả năng mình sẽ còn sống.

" *Tiểu gia hỏa này đến tột cùng là từ nơi nào xuất hiện vậy? Chưa từng nghe nói qua các thành thị xung quanh từ lúc nào đã xuất hiện một người thiếu niên dị thường như vậy* " Tuyết lam cau mày nói.

"*Không biết...*" Đối với vấn đề này, mọi người chung quanh đều đồng thời lắc đầu.

Thấy thế, Tuyết Lam cũng là bất đắc dĩ, cười khỏ nói: "Quên đi. Mặc kệ lai lịch hẳn là như thế nào, dù sao xem ra, hẳn chính là người cứu mạng, mang đến vận may cho chúng ta hôm nay."

Lúc Tiêu Viêm xuất ra đấu khí sa y, xà nhân đang đứng đối diện vô cùng bối rối, xem ra, bọn họ cũng hiểu đấu khí sa y là đại biểu cho thực lực gì.

Đấu sư! Đó là cấp bậc khác nhau, đấu giả không thể so sánh, nếu không có đấu kỹ hoặc công pháp đặc biệt làm át chủ bài, căn bản không thể cùng người có thực lực như thế này chiến đấu. Đấu kỹ cùng công pháp cấp cao... Chẳng lẽ ai cũng có thể có sao? mà xà nhân lại càng không thể có được?

Nếu vậy, đây chính là một trận chiến không cân sức.

Xuất ra đấu khí sa y, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi. Bàn tay nắm chặt huyền trọng xích, nhìn xà nhân đối diện đang hoảng sợ, khóe miệng thoáng hiện nét cười lạnh, bàn chân đạp mạnh xuống đất, một tiếng nổ mạnh vang lên, thân hình Tiêu Viêm hơi chùng xuống rồi nhanh chóng nảy lên.

"Thình thịch!" Nhanh như chớp, Tiêu Viêm đột ngột xuất hiện trước mặt một tên xà nhân cửu tinh đấu giả, lạnh lùng nhìn, trọng xích trong tay mang theo kinh lực mạnh mẽ, hung hăng đập mạnh vào lồng ngực đối phương, một tiếng bịch rất nhỏ vang lên, đôi mắt xà nhân mở to, sau đó máu tươi phun cùng với nội tạng bị nghiền nát phun ra, đồng thời, thân thể bị bắn đi giống như một viên đạn, cuối cùng rơi xuống còn cát phía xa xa.

Trong nháy mắt, tên cửu tinh đấu giả ngay cả thời gian để thi triển đấu kỹ cũng không có, hẳn thực sự là chịu chết khi gặp phải công kích trí mạng của Tiêu Viêm, bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Tiêu Viêm, muốn đối phó với đấu giả, đã dễ dàng như thế nào.

Trong chớp mắt đánh chết một tên xà nhân cửu tinh đấu giả, thân hình Tiêu Viêm nhanh chóng đổi hướng, xoay người tới chỗ mặt khác vài tên xà nhân thực lực khoảng bốn đến năm tinh đấu giả, trọng xích trong tay lúc này, cơ hồ như lưỡi hái của thần chết, đem bọn họ xà nhân đang hoảng sợ, muốn chạy trốn đánh đến mức hộc máu, bay ra xa.

Nhìn thấy, cuộc chiến này chỉ là một mình Tiêu Viêm biểu diễn, Tuyết Lam cùng đám dong binh đều trợn mắt, há hốc mồm, một người đấu sư mà cũng không có thể dễ dàng đem đối phương đánh chết, đội ngũ hoàn toàn tan rã, Mặc kệ nói như thế nào, đối phương cũng có ba gã cửu tinh đấu giả, nhưng trong khoảng khắc đã hạ sát một người, Giết chết một tên cửu tinh đấu giả, rất là khác biệt so với giết vài tên xà nhân bình thường

Trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau, liếc mắt một cái, mọi người cũng chỉ đành thở dài lắc đầu, thực lực người này, tựa hồ so với đấu sư bình thường còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhìn thấy trong thời gian ngắn như vậy,, phe mình đã thương vong nặng nề, tên đầu lĩnh xà nhân trong mắt xuất hiện tia máu, cùng tên xà nhân cửu tinh đấu giả còn sót lại liếc mắt nhìn nhau một cái, trên khuôn thoáng hiện hung quang, trong tay nắm chặt xà mâu bén nhọn, đuôi rần quay trên mặt cát một cách quý dị, hai người tạo thành thế chữ bát, nhằm hướng Tiêu Viêm đánh mạnh tới.

Nhìn hai người phối hợp thuận thực như vậy, rõ ràng đã trải qua một thời gian dài huấn luyện. hai xà mâu quý dị hướng về phía trước dò xét, đồng thời trên xà mâu thoáng hiện một nét màu đỏ như ẩn như hiện, hiển nhiên là vũ khí đã được tẩm kịch độc

Trọng xích trong tay đem tên xà nhân cuối cùng chân lui,, cảm nhận được phía sau kinh khí dày đặc đang tới,, trọng xích Tiêu Viêm đưa về phía sau. Tiếng binh khí va vào nhau vang lên, chặn đứng sự công kích quý dị của hai thanh xà mâu, "*Phốc!*" *Nhìn công kích bị ngăn cản, hai gã xà nhân cơ hồ đều không hện mà cùng đột nhiên há mồm, hai đạo tinh xú đích u thanh khí thể, nhằm Tiêu Viêm nhanh chóng phun ra.*

"Cẩn thận xà độc!" Nhìn cử động của hai gã xà nhân, Tuyết Lam biến sắc, vội vàng hô.

Nghe thấy Tuyết Lam hô hoán, bên ngoài cơ thể Tiêu Viêm đấu khí sa y nhanh chóng chuyển động. Sau đó nhanh chóng bao vây toàn bộ thân thể Tiêu Viêm, mà độc khí màu xanh cứ tiếp xúc với tử hỏa sa y, toàn bộ đều bị đốt cháy thành một mảnh hư vô, từ từ tiêu tán trong không trung.

Lạnh nhạt hoá giải chiêu công kích bằng độc khí, bàn chân Tiêu Viêm đột nhiên xoay một bước, thân hình trong nháy mắt xuất hiện trước mặt tên

đầu lĩnh xà nhân, trọng xích trong tay nhanh chóng giơ lên, sau đó hung hăng đập mạnh xuống đầu hắn.

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên xuyên qua độc khí, đến sát cận thân mà công kích, làm cho tên xà nhân đầu lĩnh sắc mặt tái mét, nguy cơ trước mắt, đuôi rắn đột nhiên đong đưa một cách quỷ dị. Một tiếng kì dị vang lên, thân thể nhất thời giống như con rắn bò đang một nửa, lui về phía sau vài thước, chật vật tránh được công kích trí mạng của Tiêu Viêm.

sau khi thoát được công kích của Tiêu Viêm, đầu lĩnh xà nhân vẫn như cũ, có chút cảm giác được vẫn chưa tránh được nguy hiểm, đuôi rắn cấp tốc đong đưa, thân hình cũng nhanh chóng về phía sau.

Nhưng vừa mới lui về phía sau vài giây, một hấp lực quái dị từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm xuất ra. Nhất thời, tên xà nhân đầu lĩnh không kịp đề phòng, bị hấp lực hướng tới Tiêu Viêm bay đến. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Giương mắt nhìn về mặt sợ hãi của đầu lĩnh xà nhân đang bay tới, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, bàn chân lần nữa đập mạnh xuống, mặt đất, thân thể giống như đại bàng nhanh chóng bay lên cao, sau đó chợt xuất hiện trên đỉnh đầu xà nhân, trọng xích trong tay âm âm nện xuống.

"Phịch." Máu tươi trộn lẫn với não bộ từ trên không trung phi vẩy xuống. thân thể cũng nhanh chóng rơi xuống. Sau đó bị rơi vào trong hố cát, một lát sau, thân thể cũng từ từ biến mất.

Nhìn thủ lĩnh bị giết chết, tên xà nhân cửu tinh đấu giả cuối cùng, trên khuôn mặt lộ ra nét sợ hãi, trong miệng phát ra vài tiếng kêu rên bén nhọn, sau đó đuôi rắn chận lại, thân thể rất nhanh chạy trốn hướng về phía sâu trong sa mạc. Giải quyết xong tên đầu lĩnh xà nhân, thân thể Tiêu Viêm lẳng không một vòng, thân tốngay tròn, nương theo lực lượng xoay tròn, huyền trọng xích mãnh liệt rời khỏi tay, hướng về phía xà nhân đang chạy trốn bắn đi.

"Phốc xuy..." Trọng xích như tia chớp đánh qua phía chân trời, rất nhanh đuổi theo xà nhân, cuối cùng từ vị trí cổ bắn ra, mang theo máu tanh đỏ sẫm cắm ngập vào trong cát vàng, chỉ chừa cái cán bên ngoài.

Bàn chân bước trên mặt cát, bàn chân Tiêu Viêm hãm sâu nửa thước, thờ

hồn hển một lúc, sau đó chậm rãi rút ra bàn chân, đi tới chỗ huyền trọng xích, bàn tay nắm chặt vào chuỗi, rút lên.

Lau sạch máu trên huyền trọng xích, Tiêu Viêm tùy ý cắm nó vào phía sau lưng, sau đó chậm rãi đi về hướng đám dong binh đang kinh ngạc như hoá đá.

"Này, các người không có việc gì?" *Đi đến gần, đứng trước mặt nữ nhân gọi cảm Tiêu Viêm cười hỏi.*

"Không... Không có việc gì." *Đôi mắt đẹp nhìn qua Tiêu Viêm đang cởi trần, vẻ mặt Tuyết Lam vẫn không có vẻ thẹn thùng gì, ở trong sa mạc này, nữ tử tương đối phóng khoáng, hơn nữa Nàng lại thường xuyên trà trộn trong đám dong binh, tự nhiên không có vẻ dịu dàng, e thẹn của các tiểu thư bình thường, nhìn nam tử cởi trần, không khỏi đỏ bừng mặt cười.*

"Người..." *Tuyết lam mở tròng hai mắt, sau đó nhìn Tiêu Viêm khẽ cười nói:* "Mặc kệ mục đích người là cái gì, bất quá ta vẫn muốn nói tiếng cảm ơn người, nói cách khác, chúng ta đã đạt mục đích..... Ta gọi là Tuyết Lam, là tiểu đội trưởng, đồng thời cũng là tiểu đội thuộc Mạc Thiết dong binh đoàn.

"*Ta là Tiêu Viêm.*" Tiêu Viêm cười gật đầu nói.

"*Tiêu Viêm? Tựa hồ có điểm quen thuộc? Đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?*" Nghe cái tên này, Tuyết lam hơi nhíu mày, tại trong lòng suy nghĩ một hồi, nhưng lại vẫn không nghĩ ra, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm cười nói:"Tiếp theo người định tính toán thế nào? Hay là, ta mời người đi một chuyến đến Thạch Mạc thành, Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta ân oán rõ ràng, người giúp chúng ta, ân tình này. Có cơ hội chúng ta sẽ báo đáp!"

"Thạch Mạc thành cách nơi này cũng không xa, khoảng nửa giờ lộ trình, hẳn là có thể tới nơi, cũng không mất nhiều thời gian của người." Tựa hồ là sợ Tiêu Viêm cự tuyệt, Tuyết Lam vội vàng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm gật đầu cười. Nếu đi tới Thạch Mạc thành, tự nhiên là muốn cùng hai vị huynh trưởng nhiều năm không gặp, gặp mặt, mặc dù mấy năm gần đây bọn họ vì sự nghiệp của mình rất bận rộn, rất ít về đến gia tộc, bất quá cảm tình huynh đệ khi còn trẻ vẫn như cũ, làm cho Tiêu

Viêm đối bọn họ rất nhớ mong, trong Tiêu gia, trừ bỏ phụ thân cùng Huân Nhi ở ngoài, chỉ có hai vị huynh trưởng là quan tâm đến hắn.

"Không biết Huân Nhi bây giờ thế nào.. Thời gian một năm đã qua." hình bóng cô gái mặc thanh y, đột nhiên không hề báo trước hiện lên trong lòng Tiêu Viêm, ôn nhu cười nói, làm cho tâm thần Tiêu Viêm rung động.

Một năm thời gian, mà khổ tu chiếm đại bộ phận thời gian, đến giờ phút này suy nghĩ lại, Tiêu Viêm lúc này mới nếm thử cảm giác nhớ mong. Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm sờ lên khuôn mặt, nhớ đến dáng người cô gái nhỏ nhắn, dịu dàng... làm cho trong lòng Tiêu Viêm mãnh liệt dâng lên một cỗ ham muốn chấm dứt khổ tu ngay lập tức, chạy về Già Nam học viện...

Ý niệm trong đầu vừa mới xuất hiện, đã làm cho Tiêu Viêm run sợ, hung hăng lắc đầu, mạnh mẽ ép áp chế xuống dưới đáy lòng, bí mật của nha đầu kia thật sự quá nhiều, nếu thực lực mình không tăng lên, quả thực sợ rằng sẽ có chút mặc cảm ở trước mặt nàng.

Thời gian đi ra ngoài lịch lãm lâu như vậy, Tiêu Viêm càng hiểu được huyền giai công pháp thực sự đáng quý. Còn nhớ, lúc đầu Huân Nhi chỉ là tùy tiện, cũng đã xuất ra một quyển huyền giai công pháp bậc cao, bởi vậy, Tiêu Viêm cũng hiểu được thân phận nàng rất thần bí.

Tuy nhiên, đối với tốc độ tu luyện của Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng đã biết qua, thời gian một năm này, không biết nàng đã đạt đến cấp bậc gì? Có khi, so với mình lại còn cao hơn nữa?

"Ai, không biết nàng tại Già Nam học viện như thế nào? Bất quá với dung mạo cùng khí chất của Huân Nhi... Sợ rằng người theo đuổi cũng không phải là ít? Có thể với tình lạnh nhạt, Huân Nhi cái gì cũng không quan tâm... Hắn là không gì nam tử nào có khả năng làm cho nàng động tâm.. Vuốt vuốt cái mũi. Tiêu Viêm lại nhếch miệng cười mỉm, mỗi lần nghĩ đến những vấn đề này, hắn có chút may mắn, may mắn chính mình năm đó hành động hồ đồ, không thể giải thích được đã chiếm được cảm tình của nàng.

"Bất quá... Trời còn thương, khi còn bé ta chỉ là muốn thử xem đấu khí đến tốt cùng có phải hay không thật sự tồn tại mà thôi. Ta năm ấy làm gì đã biết cách săn sóc ân cần a... Bất quá tại sao ta lại cố gắng nhiều năm như

vậy?... Chẳng lẽ ta khi đó thực sự đối với Huân Nhi không hề có ý đồ? Như thế nào có thể..." *Trong lòng đột nhiên xuất hiện một số vấn đề không thể giải thích được, làm cho Tiêu Viêm có chút mất tập trung lắm lắm nói.*

Tuyết Lam nghiêng đầu nhìn người bên cạnh đột nhiên trầm mặc, hơn nữa sắc mặt không ngừng thay đổi, không khỏi có chút ngạc nhiên, một lát sau mới khẽ chạm vào hắn: "Này? Người không sao chứ? Không phải là trúng độc chứ?"

"A? Nga... Aa, xin lỗi, Ta hơi mất tập trung, ta không có việc gì." *Đang đắm chìm trong suy nghĩ, chợt tỉnh lại, Tiêu Viêm sửng sốt, nhìn chung quanh thấy mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình, không khỏi áy náy lắc đầu.*

"Nếu như không thành vấn đề chúng ta lên đường quay về Thạch Mạc thành ngay có được không?" *Tuyết Lam nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm dò hỏi.*

"Aa, đồng ý" *Tiêu Viêm gật đầu cười.*

"Phí cao, đem xe ngựa đến đây." *Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tuyết Lam xoay người phát tay, phân phó cho một dong binh.*

"Rõ." người dong binh đó gật đầu cười, sau đó nhanh chóng tiến vào nơi còn cát không xa, từ đó lôi ra một xe ngựa, xe ngựa được kéo lại, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, tại phía sau xe ngựa, có hai đầu thi thể nhất giai ma thú, nhìn này phía trên máu tươi vẫn chưa khô hẳn, chắc đó là tác phẩm của bọn Tuyết Lam.

Loại xe ngựa này trong sa mạc thể tích cũng không lớn, hơn nữa bởi vì bên trong hiện tại đã chứa thi thể ma thú, cho nên muốn cần nó để chuyên chở, rõ ràng là không có khả năng.

"Người mang trước đồ vật này quay về Thạch Mạc thành, báo cáo cho đoàn trưởng mọi chuyện ở đây." *hướng về gã dong binh đang điều khiển xe ngựa,, Tuyết Lam phát tay ra lệnh.*

"Hắc hắc, tốt, ta tin tưởng đoàn trưởng rất cao hứng khi gặp vị bằng hữu mới này." *Gã dong binh hướng Tiêu Viêm cười thân thiện, sau đó bàn*

chân đá mạnh vào mông ngựa, mang theo con mồi, rất nhanh nhằm hướng Thạch Mạc thành chạy đi.

Nhìn xe ngựa rất nhanh biến mất trong tầm mắt, Tiêu Viêm cười cười, tùy ý từ nạp giới lấy ra một bộ quần áo mặc trên người, bước nhanh về phương hướng xe ngựa biến mất chạy đi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm động thân, Tuyết Lam cũng vội vã thúc giục mọi người.

"Đội trưởng, người không cảm giác thấy, Tiêu Viêm và hai vị đoàn trưởng... Tựa hồ có điểm giống nhau a?" *Nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Viêm, Đán Tử, đột nhiên lên tiếng nói.*

"Ách?" *Tuyết Lam nghe vậy sửng sốt, ánh mắt nhìn sau lưng Tiêu Viêm, một lát sau, trong lòng đột nhiên nhớ ra, nói: "Ta tựa hồ nghe đoàn trưởng nói qua, bọn họ có một người đệ đệ "*

"Ách... Ta cũng nhớ kỹ, chính là cái kia, tiểu tử kia thực lực sao lại đạt được mức đấu giả chứ"

"Đoàn trưởng đệ đệ... Tựa hồ... Cũng gọi... Tiêu Viêm?" Tuyết Lam chớp chớp đôi lông mi thon dài, cái lưỡi thom tho liếm liếm môi đỏ mọng, hỏi tương lại chuyện vừa mới kết thúc, một lát sau, khuôn mặt đang cười từ từ bị thân sắc kinh ngạc bao trùm.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 184: Huynh Đệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đang trên đường quay về Thạch Mạc thành, vì xác định thân phận của Tiêu Viêm, Tuyết Lam cũng là vài lần làm bộ vô ý hỏi, bất quá mỗi lần đều bị Tiêu Viêm hàm hồ đáp đại khái cho qua, đổi lại, Nàng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn đối phương vài lần rồi thôi.

Song mặc dù Tiêu Viêm vẫn chưa chính miệng thừa nhận, bất quá sau khi Tuyết Lam liếc mắt quan sát dung mạo của người này tỉ mỉ, trong lòng rốt cục cũng là tạm xác định được, vị thiếu niên đầu sư cấp bậc trước mặt, tuyệt đối chính là vị theo lời Tiêu Đình cùng Tiêu Lệ kể lại...tiểu đệ mà trạng thái tu luyện có chút quỷ dị, Tiêu Viêm!

Sau khi trong lòng đã nhận định thân phận Tiêu Viêm, trong ánh mắt Tuyết Lam nhìn về phía Tiêu Viêm, cũng là ít đi một phần đề phòng, nhiều hơn vài phần nhu hòa cùng tiểu ý.

Thẳng một đường vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, chẳng mấy chốc tại phía Đông của Tháp Qua Nhĩ sa mạc ẩn ẩn mơ hồ tọa lạc hình dáng của một khu thành thị thật lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn thấy Thạch Mạc thành cách đó không xa, không chỉ có đám người Tuyết Lam khẽ thở dài một hơi, ngay cả Tiêu Viêm, trên khuôn mặt nét cười cũng nhiều thêm vài phần, ở trong sa mạc khô tu cùng hành tẩu suốt mười ngày, thật sự là làm cho tinh thần hắn có chút mỏi mệt, giờ đây có thể có một địa viện làm nơi nghỉ tạm, tự nhiên làm cho hắn có chút hưng phấn.

Trong âm thanh hân hoan của mọi người, đám người Tiêu Viêm chậm rãi đi tới chỗ cửa thành, sau đó lần lượt tiến vào.

Thành thị trong sa mạc, cùng thành thị bên trong đế quốc so sánh thì cấu trúc đơn giản hơn vài phần nhưng lại kiên cố hơn nhiều, nguyên nhân có lẽ là bởi vì nằm kề Tháp Qua Nhĩ sa mạc, phòng ngự tại nơi này, so với bên trong đế quốc cũng thâm nghiêm hơn rất nhiều, giữa thành thị tùy ý có thể thấy được binh lính vũ trang hạng nặng đang tuần tra. Sau khi tiến vào thành thị, Tiêu Viêm theo đoàn người Tuyết Lam hướng về thành Nam bước đi, sau khi chuyển qua mấy cái ngã tư đường, một cái sân lớn cơ hồ có thể cùng Ô Thần Thành Tiêu gia đại viện so sánh xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ở phía trên cùng trong sân, một lá cờ theo gió nhẹ đong đưa, mấy chữ to Mạc Thiết Dong Binh Đoàn được vẽ ở phần trên bên ngoài lá cờ, mơ hồ lộ ra một cỗ khí thế thiết huyết cứng rắn cùng ý chí kiên cường.

Tại bên ngoài đại viện. Vài tên đại hán thân hình dũng mãnh, cầm vũ khí trong tay đang thẳng tắp đứng thẳng, ánh mắt bén nhọn, quét nhìn người đi

đường qua lại ngoài cửa, từ trên thân thể bọn họ ầm tán phát ra nhàn nhạt khí vị huyết tinh khi nhìn đến. Xem bọn họ là chân chính từ những thiết huyết hán tử đã từng lăn lộn trên lưỡi đao mới có thể phát huy khí thể như vậy. Khí thể không phải tại vì do mang vũ khí bên hông mang lại, mà là chính từ trong thân thể phát ra, lĩnh đánh thuê bình thường khó có thể so sánh.

" Ở tại Thạch Mạc thành, Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta thực lực đứng hàng thứ ba, Sa Chi dong binh đoàn phía trên có thể vượt qua chúng ta, do đội trưởng bọn họ là một gã đại đấu sư, cho nên địa vị Sa Chi dong binh đoàn không thể rung chuyển, mà ngoại trừ Sa Chi dong binh đoàn ra, tại đây trong cả Thạch Mạc thành liền chỉ có Bạo Phong dong binh đoàn có thể miễn cưỡng cùng chúng ta đối đầu."

Hướng đại viện bước đi, Tuyết Lam đối với Tiêu Viêm bên cạnh mỉm cười nói, trong nụ cười thoáng có vài phần kiêu ngạo.

Mỉm cười gật gật đầu. Trong lòng Tiêu Viêm có chút sợ hãi than, ngần ngừ mấy năm thời gian, đại ca cùng nhị ca liền có thể ở tại sinh địa của một địa phương xa lạ không quen thành lập một cỗ thế lực không kém, thật sự là làm cho hắn không thể không bội phục, tự trong lòng hắn rõ ràng, nếu đổi lại chính mình làm, đúng là tuyệt đối không có khả năng thành tựu như vậy.

"Đại ca luôn luôn cơ trí hơn người, cho dù là phụ thân cũng khen không dứt miệng, nhị ca là người cẩn thận hung ác. Xử sự khéo đưa đẩy, thủ đoạn pha tàn nhẫn, bọn họ thay nhau liên thủ, hơn nữa xuất sắc đích tu luyện thiên phú, thật sự là một đôi hoàn mỹ đích cộng tác, khó trách sẽ có thành tựu như thế...", khó trách sẽ có thành tựu như thế..."

Đầu óc hồi tưởng lại lời ngày trước cha tán dương đối với hai vị huynh trưởng, Tiêu Viêm nhin không được khẽ cười trong lòng.

"Tuyết Lam. Các ngươi không có việc gì chứ? Nghe lúc trước trở về nói. Các ngươi gặp phải xà nhân tập kích?"

Đi vào đại viện. Một gã đại hán ngay chỗ cửa vào đến nghênh tiếp, quay về Tuyết Lam cười hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Không có việc gì." Tùy ý khoát tay áo. Tuyết Lam cười hỏi:

"Hai vị đội trưởng có đây không?"

"Ừ, Đều ở trong." Đại hán cười gật đầu. Ánh mắt ở một bên địa trên người Tiêu Viêm đảo qua. Cuối cùng dừng lại tại trên mặt của hắn. Nhịn không được cười nói:

"Từ sau khi biết tính danh vị tiểu huynh đệ này. Hai vị đội trưởng đúng là hưng phấn đến có chút ngời không yên..a...ha ha. Rất ít nhìn thấy đội trưởng tự xưng là luôn luôn tĩnh táo ôn trọng cao hứng đến thất thố như thế."

Tiêu Viêm mỉm cười. Trong lòng cũng là dâng lên một luồng hơi ấm. Đối với thân thiện đại hán gật đầu chào. Sau đó theo một bên Tuyết Lam đang che miệng cười khẻ mà đi vào sân.

Đi theo phía sau Tuyết Lam. Xuyên qua mấy con đường nhỏ. Trên đường đi tới. Gặp được không ít đoàn viên Mạc Thiết dong binh đoàn. Mà bọn hắn sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm. Trên Khuôn mặt đều là thoáng hiện lên một nét kinh dị. Sau đó xì xào bàn tán cả lên.

"A.ha.. Hai vị đội trưởng thường xuyên nhắc tới người. Xem ra lúc trước ta gọi tên kia trở về báo tin, đã đem người tuyên dương ra ngoài."

Nhìn biểu tình dong binh chung quanh. Tuyết Lam nghiêng đầu thân nhiên cười nói.

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm gật đầu, xem ra nàng là đoán được quan hệ chính mình cùng hai vị đại ca.

Lại đi theo Tuyết Lam chuyển qua thêm một cái đường nhỏ, một gian đại sảnh rộng mở xuất hiện ở trước mặt, đứng ở ngoài đại sảnh, Tiêu Viêm nghe bên trong truyền tới hai đạo thanh âm nam tử quen thuộc, cái mũi đột nhiên thoáng có chút cay cay, cùng đám người gia tộc Tiêu Trữ bất đồng, ở trong cái thế giới này, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ, là chính thức cùng hắn có quan hệ huyết thống đích thân huynh đệ a, mặc kệ Tiêu Viêm tính tình bình tĩnh như thế nào, nhưng máu mủ tình thâm huyết mạch là đang chảy bên trong, vẫn như cũ không nhịn được đích có chút kích động cùng thất thố...

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm đối với Tuyết Lam mỉm cười một bên cười cười xin lỗi, sau đó chậm rãi đến gần đại môn, vừa muốn đẩy cửa mà vào, cửa phòng lại là cọt két một tiếng, bị kéo ra.

Cửa phòng bị mở ra, một thanh niên khuôn mặt cùng Tiêu Viêm có vài phần tương tự, đột nhiên xuất hiện.

Thanh niên trên người mặc một bộ trang phục lính đánh thuê, thân thể cao ngất, thẳng tắp mạnh mẽ, con ngươi đen nhánh, bên trong lộ ra chút biếng nhác cùng âm lệ, trên khuôn mặt, ý cười dư dật, chỉ bất quá dưới nụ cười này, lại là mơ hồ cất giấu vài phần giống như ác lang bình thường hung ác, hiển nhiên dù thanh niên nhìn qua xem như hòa nhã, bất quá rõ ràng đúng là cái loại người người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, dù sắp chết cũng phải cắn ngược lại một cái hung hãn là loại hình như thế.

Thanh niên ra mở cửa phòng, nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện tại trước mặt, hơi hơi sững sốt, chột thân thể đột nhiên cứng ngắc, trên khuôn mặt nộ vậy đang cười cất giấu nét ngoan độc chột đúng lúc này tự nhiên tan thành mây khói, một nụ cười sáng lạng âm áp phát ra từ nội tâm, cực kì hiếm thấy nổi lên trên khuôn mặt thanh niên.

Nhìn thanh niên đang tươi cười âm áp, Tiêu Viêm chớp mũi hơi hơi đỏ hồng, hốc mắt không nhìn được có chút ướt át, trước kia ở trong gia tộc, cho dù là chính mình đang suy bại như phế vật, nhưng thanh niên trước mặt, vẫn như cũ là tiểu tâm cẩn thận để bảo toàn tôn nghiêm chính mình còn giữ lại, giống như ác lang thông thường, đem tất cả tộc nhân dám phát ngôn trào phúng "cắn" *cho khắp mình đầy thương tích thâm tím mình mẩy. Sau khi sự việc đó xảy ra, vẫn mang theo các vết thương bị gia pháp trừng phạt, đến bên người cười híp mắt mà an ủi tinh thần đang ảm đạm sa sút của chính mình.*

"Nhị ca..." *Mu bàn tay lau con mắt, Tiêu Viêm nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt, run rẩy thanh âm hô.*

"A..., ha.ha... Tiểu viêm tử, dĩ nhiên thật sự tìm tới. Ha ha..." Nhìn bộ dáng thiếu niên, thanh niên nhếch miệng cười ngây ngô vài tiếng, sau đó bước nhanh tiến lên một bước, hung hăng ôm lấy Tiêu Viêm, nặng nề mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, thanh âm đồng dạng tràn đầy kích động cùng vui sướng.

Tiểu viêm tử, nghe thân mật xưng hô khi còn bé, làm cho Tiêu Viêm khẽ cười cười, bàn tay không chút dấu vết đem ngân ngân thủy vụ trong mắt lau đi. Cười khỏ nói:

"Nhị ca, ngươi muốn vô chết ta à?"

"Tiểu tử kia, không tòi a... Vấn đề cái thể chất đích quý dị của ngươi đã giải quyết xong?" *Tiêu Lệ cười buông Tiêu Viêm ra. Bàn tay vổ vổ bả vai, ánh mắt tại trên người quét mắt một vòng, vui mừng lẫn sợ hãi nói.*

"Ân." *Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.*

"Nhanh một chút đi, vào trước nhìn đại ca đi, y cũng là đợi ngươi không ít thời gian đó." Nói xong, Tiêu Lệ không phân biệt quy cũ choàng vai Tiêu Viêm, cũng không kịp chào hỏi cùng Tuyết Lam đang đứng một bên, xoay người chạy ào vào đại sảnh.

Tiến lên phía trên đại sảnh, Tiêu Viêm ánh mắt hướng về thanh niên ngồi phía trên thủ vị. Thanh niên một thân áo bào trắng, lúc này chính mỉm cười nhìn Tiêu Viêm đang đi vào nhà, trong con ngươi so với thường nhân sáng ngời hơn mấy phần, lộ ra vài phần cơ trí cùng khó có thể phát hiện được cơ trí và xảo trá.

"Tiểu viêm tử, mấy năm không thấy, thật sự trưởng thành a." *Thanh niên áo bào trắng chậm rãi động thân đứng lên, nhìn thiếu niên thân thể về chiều cao cơ hồ đủ để cùng Tiêu Lệ so sánh, trong đôi mắt xẹt qua một nét thoáng hiện chút cung chiêu cùng nhu hòa, mỉm cười nói.*

"Đại ca." *Tiêu Viêm hít sâu một hơi. Đè xuống trong lòng rung động, trên khuôn mặt, vẻ mặt cũng là từ từ trở nên bình thản giống như thanh niên áo bào trắng, cười nói:*

"Đại ca cũng là càng ngày càng anh tuấn tiêu sái a."

Nhìn được Tiêu Viêm thật không ngờ dễ dàng liền đè xuống tâm tình trong lòng, trên khuôn mặt thanh niên áo bào trắng rõ ràng thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, than thở gật đầu:

"Tiểu tử kia, xem ra dù ra đi sau chúng ta, ngươi kinh nghiệm đã trải qua cũng rất nhiều a, định lực cùng tâm trí như vậy. Có lẽ ngay cả Nhị ca

ngươi đều so ra kém."

"Mặc dù không ít sự việc làm cho người ta khó chịu. Cũng không có cái loại... tình cảnh mà ta thật sự đến mức không thể xoay sở, không thể đi tiếp." *Tiêu Viêm giang tay. Cười nói.*

"À, trông tình trạng ngươi đi tới giờ đây tự nhiên là vẫn tốt, Nhị ca ngươi vẫn oán hận ta lúc trước không có đem ngươi theo cùng, nhưng tại Gia Mã đế quốc du lịch đoạn thời gian này, chúng ta đều vài lần thiếu chút nữa chết, nếu là cho ngươi theo bên người, chẳng phải là ngược lại hại ngươi, ở lại trong gia tộc, ít ra cha có thể chiếu cố ngươi..." *Tiêu Đỉnh cười nói.*

"Tốt lắm, tốt lắm, thật vất vả để gặp mặt, đừng đem mấy chuyện không vui trước kia nói nữa, hoàn hảo tiểu viêm tử không có xảy ra chuyện gì, nếu không ngày sau trở về, nhất định phải đem tiểu vương bát đản hảo hảo giáo huấn một lần!" *Phát tay, Tiêu Lệ nói.*

"A.a., không nhắc đến chuyện trước kia nữa." *Tiêu Đỉnh cười cười, ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, lại cười nói:*

"Tiểu tử kia, nghe lính đánh thuê trở về hồi báo nói thực lực của ngươi, tựa hồ tại đấu sư cấp bậc?"

Nghe vậy, Tiêu Lệ ở một bên cũng là thần tình kinh dị nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, hẳn nhớ kỹ lúc đầu tại thời điểm ra đi, Tiêu Viêm còn đang chững tại ba bốn đoạn đấu khí? Thế nào bắt quá ngắn ngủi ba bốn năm đích thời gian, dĩ nhiên liền sắp đuổi theo kịp chính mình hai người?

"Ừm, tại trước đó không lâu khi đang lịch lãm, mới tiến vào đấu sư."

"Không tưởng, thật sự là rất giỏi, tu luyện tốc độ như thế, cho dù là ngươi lúc đỉnh cao nhất khi còn bé cũng so ra kém đi?" *Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đều là nhin không được sợ hãi ca thán.*

"A..ha, không cố gắng tu luyện không được a, dù sao ba năm kì hạn cũng là sắp tới rồi..." *Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.*

"Ba năm kì hạn?" *Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ sửng sốt, một lát sau, Tiêu Lệ trên khuôn mặt ý cười từ từ thu liễm, thanh âm tàn nhẫn nói:*

"Nghe nói Nạp Lan gia tộc Nạp Lan Yên Nhiên, thật sự đến gia tộc bức bách cha giải trừ hôn ước?"

"Bọn họ thật đúng là có chút khinh người quá đáng a..." Tiêu Đỉnh nhàn nhạt cười nói, trong nụ cười lộ ra vài phần lãnh ý, lấy Mạc Thiết dong binh đoàn đích thực lực, hiện tại đích xác khó có khả năng chống lại Vân Lam Tông, bất quá hẳn là người xưa nay hiểu được ẩn nhẫn, đi ra đánh đấu nhiều năm như vậy, phần ẩn nhẫn lại càng tới mức lô hỏa thuần, tại đây trong Thạch Mạc thành, cái tên giáo hồ Tiêu Đỉnh cùng ác lang Tiêu Lệ, danh tự đủ sức làm cho đối thủ bọn họ cuộc sống ăn ngủ không yên.

"Ha ha..., việc này, ta sẽ tự đi thu xếp, đại ca cùng Nhị ca, an tâm phát triển thế lực các người là tốt rồi, nói không chừng ngày sau ta đắc tội phải cái gì đại nhân vật, còn phải dựa vào các người bảo vệ tính mạng đấy..."
Tiêu Viêm lắc lắc đầu, trên tức cười nói.

Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ nhìn nhau một cái, trên khuôn mặt hiện lên ý cười nhu hòa, nhẹ giọng nói:"Mặc kệ ngày sau như thế nào, người chỉ cần còn nhớ, chúng ta là thân huynh đệ, lúc trước thành lập Mạc Thiết dong binh đoàn, ta cùng với người Nhị ca suy nghĩ đó là có thể vì tương lai sau này của người kiến tạo một chỗ dựa an toàn... Bất quá nhìn tình huống hiện tại của người, tựa hồ đã không cần chúng ta che chở chống đỡ cho."

Tiêu Viêm bật cười, trong nụ cười lộ ra cảm động.

-----oOo-----

Chương 185: Thanh Lân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc Tiêu Viêm tới Thạch Mạc thành thì màn đêm đã buông xuống. Mặc dù Tiêu Viêm không uống rượu, nhưng lúc này cũng phá lệ cùng Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ uống đến nổi say túy lúy.

Hôm sau, Tiêu Viêm đầu óc có chút mê muội, mí mắt từ trong giấc ngủ mơ màng mở ra thì phát hiện, trời đã sáng. Bàn tay xoa xoa đầu có chút âm ỉ, sau đó nghiêng đầu nhìn chiếc chăn mỏng trên người, chậm rãi ngồi dậy rồi hung hăng lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng, sau đó khoanh hai chân lại,

hai tay kết thủ ấn tiến nhập trạng thái tu luyện, bắt đầu trục xuất hơi rượu còn sót lại ra khỏi cơ thể.

Tu luyện hồi lâu, từ ngón tay của Tiêu Viêm khẽ bắn ra, một luồng tử khí nồng nặc liền phun ra ngoài.

Sau khi đem hết hơi rượu trong cơ thể bức ra, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi, lúc này mới từ từ mở hai mắt ra, đồng tử màu đen lại một lần nữa khôi phục sự tỉnh táo.

"Cót két!"

Ngay sau khi Tiêu Viêm mở mắt không lâu, cửa phòng đột nhiên nhẹ nhàng bị đẩy ra, một thân ảnh xinh đẹp lặng lẽ tiến vào. Bất quá sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm ngồi ở trên giường, hơi kinh hãi, liền vội vã cúi người thi lễ, thanh âm sợ hãi nói: *"Tiêu Viêm thiếu gia, ngài đã thức dậy rồi a?"*

Cô gái tiến vào, tuổi tác cũng không lớn, nhìn qua tựa hồ so với Tiêu Viêm còn nhỏ hơn chút ít, một thân trang phục thanh nhã màu xanh lục, thân hình mặc dù xinh xắn, bất quá hình như cơ thể phát dục tương đối thành thục, song nhìn qua vẫn thoáng có chút ngây thơ.

Một khuôn mặt trái xoan tinh tế đáng yêu, đích thực giống như một búp bê xinh xắn, bộ dáng rụt rè giống như thỏ con hốt hoảng lo sợ, làm cho trong lòng người trước mặt không khỏi có cảm giác thương xót.

Vừa thoáng nhìn lục y thiếu nữ, Tiêu Viêm cũng sửng sốt một hồi, sau đó hướng về phía nàng hoà nhã gật đầu.

"Tiêu Viêm thiếu gia, ta... ta đến giúp ngài rửa mặt nhé?" Đem chậu nước đang bung trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên giá gỗ ở phía ngoài giường, thiếu nữ đáng yêu đứng ở bên giường khăn trang, thấp giọng nói.

"A a, không cần đâu, ta tự mình đến." Lắc đầu cười, Tiêu Viêm từ trên giường đi xuống, sau đó đi đến giá gỗ bên cạnh. Tuỳ ý rửa mặt một lần, nghiêng đầu nhìn bộ dáng khăn trang của thiếu nữ, không khỏi cười hỏi: *"Cô tên là gì?"*

"A!!!" Nghe vậy thiếu nữ sửng người ra, sau đó mở miệng nói: *"Ta...ta gọi là Thanh Lân."*

"Nga!"

Hơi hơi gạt đầu. Tiêu Viêm cầm khăn lau khuôn mặt. Sau đó ném nhẹ khăn vào chậu, rồi ngửa mặt lên trời khoan khoái hít nhẹ một hơi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm rửa mặt xong. Thanh Lâm vội vàng bung chậu nước, quay về hướng cửa bước ra.

Quay đầu đi, nhìn bóng dáng xinh xắn của thiếu nữ, ánh mắt của Tiêu Viêm đột nhiên đảo đến vòng eo uyển chuyển nhẹ nhàng của thiếu nữ. Không biết vì sao, hắn có cảm giác vòng eo tinh tế của thiếu nữ kia đang chuyển động dĩ nhiên mang lại một sự hấp dẫn khác thường... Giống như vòng eo quyến rũ của một xà nữ.

"Ta khinh! Ta đang nghĩ lung tung cái gì thế này..."

Không thể giải thích được những ý niệm ở trong lòng làm cho Tiêu Viêm cười khổ tự mắng mình một tiếng. Trở lại bên cạnh giường, bàn tay nắm chặt chiếc chuôi cự đại của Huyền trọng xích quát khê một tiếng, sau đó dùng lực nhắc lên. Đem huyền trọng xích vác trên vai, Tiêu Viêm nhẹ nhàng chuyển thân.

Đã trải qua một năm khổ tu hiện tại hắn cơ hồ đã hoàn toàn thích ứng với sức nặng của Huyền trọng xích. Tiêu Viêm biết rằng sức mạnh cùng lực lượng đều đã tăng trưởng một đoạn lớn. Nếu như lúc cùng địch nhân đối chiến mà đột nhiên gia tăng tốc độ cùng lực lượng, chắc chắn đối thủ sẽ trở tay không kịp.

Bàn tay cầm ngược chuôi huyền trọng xích, Tiêu Viêm mạnh mẽ xuất ra, theo một âm thanh kịch liệt, giá gỗ bên cạnh âm âm văng tung tóe.

Nhìn giá gỗ bạo liệt, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, sau đó đem huyền trọng xích thả lỏng trên lưng.

"A!!!"

Nơi cửa, Thanh Lâm vừa mới bung nước trở về, nhìn thấy trong phòng một đồng hỗn độn, không khỏi nhẹ nhàng kinh hô một tiếng. Sau đó vội vàng chạy tới, cúi người nhặt quần áo rơi trên mặt đất.

Nhìn tiểu cô nương chạy lảng xảng khắp nơi, Tiêu Viêm xấu hổ cười cười, sau đó cúi người xuống vươn tay, muốn giúp đỡ nhặt áo quần rơi xuống. Bỗng ánh mắt đang di động chợt dừng lại trên đoạn cổ tay trắng như tuyết của Thanh Lân lộ ra dưới ống tay áo.

Tại cổ tay trắng như tuyết, lại bao phủ một chút vảy rắn màu xanh.

Mục quang kinh ngạc nhìn chằm chằm Thanh Lân, ánh mắt của Tiêu Viêm không tự chủ được quét về phía hai chân của Thanh Lân, bất quá lại không nhìn thấy đuôi rắn, mà chỉ nhìn thấy một đôi gót sen nhỏ nhỏ ba tấc làm người ta có cảm giác muốn đặt trong tay để thưởng thức.

Thanh Lân lúc này đang thu thập quần áo, đột nhiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thấy được ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm, theo ánh mắt của hắn chậm rãi rời xuống, cuối cùng dừng lại tại những chiếc vảy rắn trên cánh tay của mình trong lúc không cẩn thận lộ ra. Nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức trắng bệch ra, bàn tay nhẹ nhàng hạ ống tay áo xuống, sau đó từng bước từng bước lui ra sau, cúi người dựa vào góc tường hai tay ôm chân, thân hình không ngừng run rẩy. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Xin... xin lỗi... ta...ta không có ý hù dọa ngài!!!" Thiếu nữ run rẩy ôm chân, trong thanh âm kinh sợ có chút lo lắng cùng ghen ngào.

Bị tâm tình miễn cảm của tiểu cô nương này làm cho ngẩn người, lại nhìn bộ dáng hoảng sợ của Thanh Lân, Tiêu Viêm trong lòng khẽ thở dài một hơi. Hắn trước kia đã nghe nói qua, tại phụ cận Tháp Qua Nhĩ sa mạc, thỉnh thoảng xảy ra chuyện nữ nhân loài người bị xà nhân lãng nhục. Dựa theo lẽ thường mà nói, xà nhân cùng nhân loại phát sinh quan hệ, bình thường sẽ không mang thai, song mọi sự cũng không có cái gì tuyệt đối, luôn luôn có một tỉ lệ cực kì thưa thớt rằng, khi nữ nhân cùng xà nhân quan hệ sẽ mang thai và sinh con...

Song mặc dù sinh con, bất quá đứa trẻ mang huyết mạch của loài người cùng xà nhân, bình thường rất khó sống qua hai tuổi. Nhưng Thanh Lân trước mặt Tiêu Viêm đây, tuổi cũng đã chừng mười ba mười bốn? Điều này sao có thể chứ?

Ánh mắt thương xót nhìn tiểu cô nương trước mặt, Tiêu Viêm cười khò

một tiếng, cho dù sống lớn đến bây giờ, liệu có mang lại lợi ích gì? Loại người như Thanh Lâm này, đều bị loài người cùng xã nhân nguyên rủa, nàng sống đến giờ phút này, ngoại trừ bị xem thường cùng khinh bỉ, tựa hồ không có gì khác...

Chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Lâm, Tiêu Viêm cúi người ngồi xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, sau đó nắm lấy cánh tay đang run rẩy cùng thần sắc hoảng sợ của nàng, cẩn thận kéo ống tay áo, nhìn đoạn vải rằn màu xanh, đột nhiên nhu hoà nhẹ nhàng nói: "*Những lân phiến này thật là xinh đẹp.*"

Nghe vậy, Thanh Lâm thần sắc đang sợ hãi chợt sững sốt, từ lúc nàng sinh ra cho đến nay, Tiêu Viêm là người đầu tiên nói những chiếc lân phiến cũng làm cho chính nàng sợ hãi là xinh đẹp.

Điều này cơ hồ làm trong tâm hồn vốn bị tổn thương của nàng lặng lẽ xuất hiện một cảm giác kì lạ khác thường, mở to đôi mắt có chút nghi hoặc, nàng rụt rè hỏi: "*Thiếu gia chẳng lẽ ngài không sợ sao?*"

Nhìn chăm chăm vào giọt nước mắt còn đọng trên mắt Thanh Lâm, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện. Đồng tử của nàng thoáng có chút màu xanh biếc, hơn nữa ở sâu trong đồng tử tựa hồ ẩn giấu ba điểm màu bích lục thật nhỏ.

Gắt gao nhìn chăm chăm đồng tử màu xanh biếc có chút yêu dị nọ, tinh thần của Tiêu Viêm trong nháy mắt thoáng có chút hoảng hốt. Trong lòng mãnh liệt chấn động, tinh thần nhanh chóng phục hồi lại. Trên khuôn mặt thoáng hiện lên nét kinh hãi, đây là nhãn đồng yêu dị gì vậy? Lấy linh hồn chi lực của mình vẫn thoáng có chút thất thần!!!

Kinh hãi ngoài ý muốn, Tiêu Viêm lại nhìn chăm chăm vào đồng tử của nàng, lại ngạc nhiên phát hiện ba điểm màu bích lục thật nhỏ không còn nữa!!!

"*Chẳng lẽ là hoa mắt?*" Kinh ngạc thì thào một tiếng. Tiêu Viêm hung hăng lắc đầu, lại nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, trừ bỏ đồng tử màu xanh thì cũng không thấy điểm bích lục nào tồn tại.

"*Ai... Chắc hơn phân nửa là do đêm qua uống rượu!!!*" Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm đem ống tay áo của Thanh Lâm hạ xuống, sau đó chuyển thân

đến bên cạnh cười híp mắt nhìn bà vai run rẩy kinh sợ của nàng, mỉm cười nói: *"Xin lỗi, đã làm cho nàng kinh sợ!"*

Thanh Lâm vội vã lắc đầu, bàn tay vân vê góc áo một cách khân trương, tại trong nhận thức của nàng, nhiều năm như vậy Tiêu Viêm là người đầu tiên hướng nàng nói lời xin lỗi.

"Thiếu gia, trong khoảng thời gian này Thanh Lâm sẽ là thiếp thân thị nữ của ngài, ngài có bất cứ chuyện gì cứ phân phó cho Thanh Lâm là được rồi!" Khom người Thanh Lâm thấp giọng nói.

Khe khẽ cười, Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, xoa xoa đầu của thiếu nữ, cười nói: *"Đại ca của ta, bọn họ bây giờ ở đâu?"*

"Tiêu Đình đoàn trưởng cùng Tiêu Lệ đoàn trưởng đều đã đi sửa sang lại vật dụng trong đoàn. Bọn họ phân phó ta, nếu là thiếu gia muốn tìm bọn họ, thì để ta dẫn ngài đến tiền viện của phòng nghị sự là được." Thanh Lâm ôn nhu nói.

"A a, nếu bọn họ công việc bề bộn như vậy, thì cứ như thế mà làm thôi!" Cười lắc đầu, Tiêu Viêm lưng đeo huyền trọng xích đi ra bên ngoài, cười nói: *"Đi thôi, dẫn ta đi dạo chơi Mạc Thiết dong binh đoàn nào!"*

"Án!" Ôn nhu trả lời, Thanh Lâm cẩn thận chậm rãi đi theo.

Đi ra khỏi căn phòng. Bên ngoài phòng ánh sáng rự rờ chiếu xuống làm cho cả người âm áp, mặc dù sa mạc nóng bức, bất quá hiện tại là lúc sáng sớm, nhiệt độ của ánh mặt trời vừa vặn không làm cho người ta cảm thấy nóng bức.

Một đường hành tẩu cùng Thanh Lâm bên trong dong binh đoàn, hễ là gặp dong binh đang lui tới, những người này đều dừng lại ôn hoà bắt chuyện với Tiêu Viêm, hẳn là bọn họ cũng đã biết thân phận của Tiêu Viêm.

Bất quá khi ánh mắt của bọn họ chuyển đến Thanh Lâm ở bên cạnh, thì từ tươi cười chuyển sang lãnh đạm, hơn nữa trong ánh mắt của một số người lại còn mơ hồ mang theo một tia chán ghét.

Đối với vẻ mặt này của bọn họ, Tiêu Viêm cũng chỉ đành khẽ thở dài một tiếng, xem ra thân phận của Thanh Lâm, những người này đồng dạng đều

biết. Nhớ lại Tiêu Viêm năm đó lúc suy bại bị coi là phế vật, cũng từng bị chịu qua loại đối đãi kiểu này, cho nên đối với Thanh Lân thương cảm bất lực, và có thêm vài phần tâm tình đồng cảm. Có điều, ở biên giới sa mạc, dong binh cùng với xà nhân khó có thể xoá đi huyết cừ, do đó dong binh mỗi lần nghĩ đến dòng máu chảy trong người thiếu nữ trước mặt này, chính là dòng máu đơ bản của xà nhân, thì không nhận được toát ra loại tâm tình này. Cơ hồ không có thể có cái gì có thể áp chế, đây chính là loài người và xà nhân mâu thuẫn chán ghét lẫn nhau sinh ra trở mặt.

Vì loại người như Thanh Lân mang trong mình huyết mạch của nhân loại cùng xà nhân, nên phải chịu sự phân biệt cùng chán ghét của cả hai bên, nhưng có nói gì thì nói, nàng cũng chỉ là một cô gái vô tội mà thôi.

Đọc theo đường đi, đi theo bên người Tiêu Viêm, mỗi lần ánh mắt chán ghét ở chung quanh quét qua, đều làm cho thân hình xinh xắn của Thanh Lân run lên nhè nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vốn làm cho vô số người yêu thích không nở rời tay, lúc này hiện đầy vẻ ảm đạm.

Đi qua một chỗ rẽ, Tiêu Viêm không nhận được thở ra một tiếng, bước chân chậm rãi dừng lại. Nghiêng đầu nhìn nàng, bởi vì hấn thở dài, vẻ mặt Thanh Lân đột nhiên trở nên bất an. Trầm mặc hồi lâu, Tiêu Viêm ôn nhu nói với nàng: "*Thanh Lân, không nên quá mức để ý ánh mắt của người khác, cần phải nhớ rằng, nàng không phải vì người khác mà sống, mà nàng sống là vì chính mình!*" Nói xong, Tiêu Viêm vượt vượt đầu Thanh Lân tiếp tục hướng phía xa xa đi tiếp.

Nghe Tiêu Viêm nói, Thanh Lân sững sờ đứng tại chỗ, hồi lâu sau trên khuôn mặt tinh tế đáng yêu lộ ra một tia sáng kì dị, chiếc mũi thon thon khẽ nhếch lên. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong đôi mắt màu xanh biếc ba điểm màu bích lục nho nhỏ lại lặng yên hiện ra, không một tiếng động.

"Cám ơn ngài, Tiêu Viêm thiếu gia..."

Nhẹ giọng nỉ non một câu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lân thoáng hiện ra một nụ cười tràn ngập hấp dẫn khác thường, sau đó chạy đuổi theo bóng lưng của thiếu niên phía trước.

Chương 186: Trắc Nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thiếu gia, rời giường nhanh..."

Sáng sớm, Thanh Lâm hai tay chống trên eo nhỏ nhẹ giọng hô, khuôn mặt xin xắn nhỏ nhắn, có chút bất đắc dĩ nhìn trên giường nọ một ổ chăn mềm vang tiếng ngái ngủ của Tiêu Viêm.

Đang lúc Thanh Lâm huyên não kêu, Tiêu Viêm mơ mơ màng màng cũng mở mắt ra, cố gắng mở mắt, miễn cưỡng nhắc người dậy, dở khóc dở cười nhìn bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn đang dẩu lên của Thanh Lâm, thở dài một hơi, đành phải buông tha cho cái ý niệm tiếp tục lười biếng trên giường trong đầu ra, để Thanh Lâm cặp bàn tay nhỏ non nớt kia ôn nhu hầu hầu hạ hạ, thay trang phục, sau đó nhanh chóng đem quần áo mặc vào.

"Thiếu gia, người cũng không nên trách Thanh Lâm quá rầy rầy mộng đẹp của Người, hôm nay là Mạc Thiết dong binh đoàn mỗi ba tháng một lần tổ chức trắc nghiệm, cũng là ba tháng một lần là lúc náo nhiệt nhất bên trong binh đoàn, cũng là người đem qua nhắc nhở Thanh Lâm, nhất định phải đứng lúc gọi người thức giấc, nếu không..." Thanh Lâm nói đến chỗ này, trên khuôn mặt xin xắn nhỏ nhắn thoáng hiện lên một nét nhàn nhạt ửng đỏ, thanh âm thấp không thể nghe thấy nói:

"Nếu không gọi người thì mộng của Thanh Lâm phải gặp nạn." (dg: ta ngất...)

"Khụ..." Sáng sớm vừa mới rời giường, đúng là lúc nam nhân dự vọng thịnh nhất, mặc dù Thanh Lâm trước mặt tuổi tác mới mười ba mười bốn, nhưng có lẽ là bởi vì duyên cớ do nhân xà huyết mạch đồng thể, nên thân hình xinh xắn linh lung, cái nên lồm thì lồm, cái nên đầy đặn thì đầy đặn, chỗ thì mảnh mai tinh tế, này các loại đều hội đủ, phối hợp với tuổi càng làm cho có chút cổ quái đối với người bình thường mà nói, đều là những hấp dẫn trí mạng a.

Tuy nhiên Tiêu Viêm cũng không có cái loại sở thích này, nhưng là lúc này trong lòng cũng toát ra một cỗ xúc động, bất quá cũng may mắn nhanh chóng đem xúc động nọ nhanh chóng áp chế xuống tới, nếu không chẳng phải là là mất thể diện đến chết?

Thanh Lân một đôi bàn tay nhỏ mềm mại, đem Tiêu Viêm hầu hạ đến cực kì hài lòng, duỗi cái lưng mệt mỏi, hần trêu tức cười nói: "*Loại cuộc sống này, mới thật sự là thiếu gia a, ngày sau bên người nếu là có người bên cạnh thiếp thân, ta đây chẳng phải là lại được trở lại như trước kia cái loại này sinh hoạt?*"

Nghe vậy, Thanh Lân trong lòng có vị ngọt, trải qua mấy ngày nay ở chung, trong quan hệ giữa nàng cùng Tiêu Viêm cũng là càng ngày càng hữu hảo. Mà bởi vì Tiêu Viêm đối với nàng ôn hòa, như thế cũng khiến cho Thanh Lân cực kì vui thích hầu hạ hần.

"*Nếu là thiếu gia nguyện ý, Thanh Lân có thể vẫn đi theo bên cạnh người làm thị nữ.*" Bàn tay nhỏ vuốt lên nếp gấp trên tay áo Tiêu Viêm, Thanh Lân thấp giọng nói.

"*Aa, Ta thật ra muốn vậy, nhưng nhiều nhất chỉ có thể ở cùng người tại nơi này trong thời gian mười ngày đợi mà thôi. Mười ngày qua đi, ta còn phải tiếp tục tiến vào sa mạc, tiến hành tu luyện, cái loại... này hoàn cảnh, người một tiểu cô nương theo bên người, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Yên tâm đi, ta trước khi đi, nhất định sẽ dọn dò đại ca bọn họ hảo hảo chiếu cố người.*" Tiêu Viêm nhẹ xoa đầu Thanh Lân, lại cười nói.

Nghe Tiêu Viêm nói thế. Con người màu bích lục của Thanh Lân buông xuống thoáng xuất hiện một nét thất vọng, bất quá một lát sau, nàng vội vã cố gắng tươi cười nói:

"*Tốt lắm. Thiếu gia, chúng ta đi thôi, có lẽ trắc nghiệm hiện tại đã bắt đầu rồi.*"

Cười gật đầu. Tiêu Viêm đeo chặt huyền trọng xích lên lưng. Sau đó cất bước hướng phòng ngoài đi tới. Mà tiểu lan lợi Thanh Lân. Thì là một bước mau mắn mở cửa phòng. Sau đó quay đầu lại đối với Tiêu Viêm cười đáng yêu.

Cái gọi là trắc nghiệm. Là Mạc Thiết dong binh đoàn mỗi ba tháng một lần kiểm nghiệm thực lực. Mục đích loại kiểm tra này. Rất có chút khích lệ đoàn viên cố gắng tu luyện. Bởi vì bình thường chỉ cần tại trong trắc nghiệm biểu hiện ra xuất sắc. Liền có thể đạt được chính mình tư cách tổ

chức một chi tiểu đội. Vì thế cũng có thể tấn chức trở thành một người đội trưởng.

Vì có thể đạt được một tư cách. Bên trong Mạc Thiết dong binh đoàn không khí chăm chỉ hướng phía trước tiến thủ vẫn tương đối tăng lên. Thực lực của Đoàn viên. Ở trong loại cạnh tranh này. Tốc độ phát triển so với dong binh đoàn khác cũng càng nhanh thêm một ít. Mà thực lực đoàn viên Mạc Thiết dong binh đoàn trong mắt dân chúng. Vẫn dẫn đầu các dong binh đoàn khác trong Mạc Thiết thành là một trong những nguyên nhân.

Đối với loại trắc nghiệm mang tính cạnh tranh này. Tiêu Viêm cũng có chút đồng ý. Mà đề nghị loại cạnh tranh này. Không ngoài dự tính của Tiêu Viêm. Cũng là do vị đại ca đầu óc luôn luôn cực kì linh hoạt Tiêu Đỉnh đề ra. Tới hiện giờ. Loại này vốn là trắc nghiệm có chút khuyết điểm. Đã từng bước dần hoàn thiện. Giờ thu được hiệu quả. Cũng là càng lúc càng thêm rõ rệt. Dong binh đoàn bên trong vòng một vài vòng. Trên đường cũng gặp một ít chính loại tay chân luống cuống mới từ trên giường đi xuống. Mọi người thấy nhau. Cười đánh bắt chuyện. Sau đó một đám bắt đầu bán mạng hướng sân huấn luyện phía hậu viện chạy như điên đi.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì Tiêu Viêm. Hiện tại Mạc Thiết đoàn viên. Cùng lúc cũng quay mắt về phía Thanh Lân. Tâm tình chán ghét biểu hiện ra đã thu liễm rất nhiều. Mặc dù đối với nàng thái độ vẫn lãnh đạm như cũ. Bất quá ít nhất không có như trước kia lời lẽ cay độc.

Tiêu Viêm cũng không có ý đi thi kiểm tra. Cho nên cũng không cần như bọn họ sốt ruột. Cùng Thanh Lân thay nhau cười trò chuyện. Chậm rãi đi vào hậu viện.

Chờ khi hai người đi tới sân huấn luyện, thì phía trên hỏa nhiệt chiến đấu đã bắt đầu bốc lên hướng lên trời, tại sân thượng là hơn trăm người loạn chiến, ở dưới trường mọi người đều là sắc mặt kích động đích rống lớn, có địa phương, thậm chí mở ra bàn đồ đánh cá năm người kiên trì tới cuối cùng là ai.

Đứng ở phần đất bên ngoài trường thi đấu trên một khối cự thạch, Tiêu Viêm cũng là đem Thanh Lân kéo đi lên, hai người song song mà đứng, thả cổ hăng hái nhìn sân huấn luyện thượng đang tràn ngập không khí chiến đấu, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một ít chiêu số cực kì hạ lưu, đều là

không nhìn được có chút bật cười.

"Thiếu gia, Tiêu Đỉnh đoàn trưởng bọn họ ở mặt trên." Tại lúc Tiêu Viêm xem náo nhiệt, Thanh Lâm một bên đột nhiên ngón tay chỉ hướng trường đài diện trên đài cao, quay về Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Ah?" Hơi hơi sửng sốt, Tiêu Viêm giương mắt nhìn lên, quả nhiên là nhìn thấy tại nơi trên đài cao, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đang ngồi ở phía trên, tại bên người bọn họ, vẫn có một ít người mặc Mạc Thiết dong binh ngồi phục thị, nghĩ đến bọn họ hẳn đó là cao tầng trong binh đoàn, đến mấy ngày nay, Tiêu Viêm cũng cùng bọn họ đều đã gặp mặt, cho nên mơ hồ lúc này cũng có thể nhận thức.

Đang lúc Tiêu Viêm nhìn kỹ, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ, cũng là đem ánh mắt nhìn lại, ba người nhìn nhau, không khỏi sung sướng cười lên, lẫn nhau giơ tay lên.

Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Lệ tay làm thủ thế, không khỏi sửng sốt, ngón tay chỉ hướng trong trường đấu, tái chỉ chỉ chính mình.

Thấy thế, Tiêu Lệ cười lớn gật đầu, cúi đầu đối với Tiêu Đỉnh một bên nói cái gì đó, sau đó hẩn sắc mặt bất đắc dĩ hạ nhảy xuống đài cao, vững vàng đứng ở giữa sân.

Nhìn Tiêu Lệ đích cử động, Tiêu Viêm bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, đối với Thanh Lâm bên người nói một tiếng sau, bàn chân đột nhiên đạp cự thạch một cước, theo một tiếng nổ vang, thân hình vọt mạnh tiến vào trong trường đấu, thân thể tại giữa không trung lẳng không một phen, hai chân sau đó là bước vào trong trường đấu.

"Ha ha, tiểu viêm tử, để cho ta nhìn ngươi một chút nhà tiểu thiên tài trong tộc này, ở tại mấy năm thời gian, có thể mạnh mẽ đến loại nào tình trạng!" thanh âm Tiêu Lệ, mang theo đấu khí, dĩ nhiên là đem huyền não chung quanh sân huấn luyện đè ép xuống.

"Nhị đoàn trưởng! Nhị đoàn trưởng!"

Nghe được tiếng hét lớn của Tiêu Lệ, đám người chung quanh chỉ là sau thoáng ngạc nhiên, chợt sắc mặt kích động lớn tiếng kêu gào, nhất thời tại

chung quanh sân huấn luyện, liên tiếp cuồng nhiệt tiếng hò hét hối thành một cỗ thanh âm như thủy triều, thẳng hướng tận trời.

"Nhị ca đã có ý, tiểu đệ tự nhiên không dám cự tuyệt!" Bị hào khí sôi sục chung quanh kích động thoáng khơi dậy trong lòng một chút nhiệt huyết hào khí, Tiêu Viêm bàn tay cầm huyền trọng xích đột nhiên kéo "Sang" một tiếng, trọng xích nắm nghiêng nhếch lên, ngẩng đầu dừng cảm cười nói. Nguồn truyện:

"Ha ha..., hảo!"

Thấy thế, Tiêu Lệ một tiếng cười lớn, bàn tay vừa trở, trong lòng bàn tay một chuỗi trường thương thẳng tắp như cương bút xuất hiện, bàn tay nắm chặt lại, trên thân thể, đấu khí màu bạc đột nhiên dựng lên tung bay, cuối cùng biểu hiện ra tại bên ngoài thân thể hình thành một tầng màu bạc đấu khí sa y.

"Không nghĩ tới mấy năm không thấy, đấu khí lôi thuộc tính của nhị ca phát ra càng tinh thuần a." Ánh mắt đảo qua đấu khí sa y màu bạc biểu hiện ra trên thân thể Tiêu Lệ, Tiêu Viêm nhin không được lắc đầu, đấu khí Tiêu Lệ có chút hiếm thấy, là một loại đấu khí thuộc tính lôi điện, loại này đấu khí không chỉ có lực công kích cường hãn, nhưng lại còn mang thêm vào thuộc tính phụ gây tê liệt đặc hiệu, khi chiến đấu cực kì làm cho người ta đau đầu.

Chậm rãi thở ra một hơi, trong cơ thể Tiêu Viêm tử hỏa đấu khí cũng là cấp tốc lưu động, sau một lát, bốc lên một tử hỏa đấu khí sa y màu tím, đồng dạng là đem Tiêu Viêm bao lại bên trong.

"Khá lắm..." Nhìn Tiêu Viêm triệu hồi ra tử hỏa sa y, Tiêu Lệ không khỏi than thở một tiếng, chột nắm chặt trường thương, quát to: *"Bắt đầu đi!"*

Tiêu Lệ thanh âm vừa xuất ra, thân thể Tiêu Viêm cùng hấn, đó là cơ hồ đồng thời cùng động, hai người bàn chân đạp trên mặt đất một cước, thân hình điên cuồng bắn ra.

Nhìn vậy cơ hồ là đem hỗn loạn trường đấu xé ra, sinh ra một đường chỉ hai người, chung quanh đích lính đánh thuê nhất thời lại sôi trào lên, hai gã đấu sư chiến đấu, ở ngày thường, có thể xem như khó gặp, hôm nay có thể có nhãn phúc tham quan học tập một hồi, những người này như thế nào

không cảm thấy hưng phấn.

"*Thiếu gia, cố gắng lên!*" Đứng ở trên cự thạch, Thanh Lâm khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng có chút đỏ lên, trong trẻo hô to.

"*A.a., đoàn trưởng, Người nói nhị đoàn trưởng cùng Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, ai có phần thắng lớn hơn một chút?*" Trên đài cao, Tuyết Lam ánh mắt phiêu lướt qua bên trong sân đấu, cười duyên hỏi.

Nghe Tuyết Lam vấn đề hỏi, mấy vị cao tầng khác trên đài mặt cũng là đem ánh mắt đầu lại đây, nhìn vị ngày thường quyết sách sự vụ lớn nhỏ bên trong đoàn Tiêu Đình.

Bị mọi người nhìn chăm chú vào, Tiêu Đình dường như không có việc gì đích nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một hơi, tầm mắt quét về phía trong trường đấu, cười dài nói:

"*thực lực Nhị đệ hiện giờ là bốn sao đấu sư, lấy tốc độ của hắn, tất sau đó không lâu liền có thể đi vào năm sao cấp bậc.*"

"*Mà tiểu viêm tử thực lực bây giờ, chỉ là vừa mới bước vào đấu sư, mặc khác, nhị đệ lôi thuộc tính đấu khí, chư vị cũng là từng lĩnh giáo qua, mặc dù tử hỏa đấu khí của tiểu viêm tử, để cho ta có chút nhìn không ra, bắt quá... Các ngươi nói thử xem, ai phần thắng sẽ lớn hơn?*" Tiêu Đình trong đôi mắt một thoáng hiện lên nét xảo trá, cười nói.

"*Như vậy xem ra, nhị đoàn trưởng không phải sẽ thắng sao? Dù sao bọn họ rút cuộc khác biệt vài tinh thực lực mà...*" Nghe vậy, Tuyết Lam không khỏi bĩu môi, có chút thất vọng nói, nàng đúng là rất muốn nhìn thấy bộ dáng xấu mặt của Tiêu Lệ.

"*Án...*" Khẽ cười cười, Tiêu Đình ngón tay nhẹ nhàng đánh gõ vào mặt bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu niên bao phủ bởi tử hỏa đấu khí ở giữa sân nhẹ giọng nói:

"*Đối lại người khác, có lẽ đúng vậy xác thực không có nửa điểm phần thắng, bắt quá... Đối với tiểu đệ đệ này của ta ít nhất cũng không thể theo lẽ thường mà phán đoán, tiểu gia hỏa kia từ nhỏ đã biết như thế nào là ẩn giấu chính mình, ta cũng không cho rằng thực lực hắn chỉ có biểu hiện ra từng ấy điểm...*"

"Cho nên... Trận này tử thí, không thể nói, phần thắng của tiểu viêm tử sẽ lớn hơn nữa!"

-----oOo-----

Chương 187: Tử Thí Giữa Hai Huynh Đệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn phía trên sân rộng, một ngân một tử hai đạo nhân ảnh cơ hồ là đem tràng diện sôi sục hỗn loạn tại sân đấu xẻ ra hai cái thông đạo, nơi hai người đi qua, mọi người đều là tự lưu động để lại khu vực thật dài trống rỗng.

"Ting!" kim thiết va chạm kéo theo một tiếng vang thanh thúy, một cỗ năng lượng ba động hung mãnh từ vị trí quảng trường trung tâm bạo phát ra, nhất thời làm cho hơn mười thước quanh thân hai người bên trong tràng diện hỗn chiến, đó là bị rửa sạch trống rỗng thành một vòng tròn trống trải.

Bàn tay nắm chặt huyền trọng xích, Tiêu Viêm giương mắt nhìn trường thương nọ giống như độc xà bình thường xảo quyết đâm tới, tại phía trên mũi thương, tia chớp màu bạc hình cung không ngừng nhảy lên, thở nhẹ một hơi, trọng xích trong tay Tiêu Viêm bỗng nhiên xoay, mặt phiến xuất ra.

"Đinh!" Mũi thương chính là trực diện đâm ngay trên thân cự đại trọng xích, tại phía trên trọng xích mang theo lực lượng áp bách đè xuống, trường thương yếu ớt nhất thời bị áp súc thành một cái đường cong kinh hiểm khó mà tưởng tượng, cực kì kích thích ánh mắt, mà mũi thương cơ hồ sắp tiếp cận đến bàn tay cầm thương của Tiêu Lệ.

"Hắc hắc, tiểu tử này thật khí lực không nhỏ." Nhìn một màn tiếp xúc, người ăn tiểu thua thiệt, Tiêu Lệ không khỏi cười, trên lòng bàn tay đấu khí cấp tốc ngưng tụ, sau đó mãnh kích đánh truyền vào thân thương, trên thân thương năng lượng một cỗ dòng điện phóng ra, theo thân trọng xích rất nhanh truyền vào bên trong.

Dòng điện năng lượng xâm nhập vào trọng xích, bàn tay nắm chặt huyền

trọng xích của Tiêu Viêm nhất thời run rẩy, trong cơ thể tử hỏa đấu khí tiếp tục lưu động, đem luồng năng lượng tê dại nọ từ trong cơ thể rất nhanh trực xuất ra ngoài.

"Tiêu viêm tử, nhị ca một khi cùng người chiến đấu, cũng sẽ không phân biệt thân thuộc, một khi đã chiến, là đem hết toàn lực, ngươi nên cẩn thận!"

Trong nháy mắt đang lúc Tiêu Viêm bàn tay run rẩy, Tiêu Lệ cười hắc hắc một tiếng, trường thương trong tay quý dị kéo một đường, mũi thương tại trên thân trọng xích tạo nên một trận hoa lửa, sau khi vẽ xong chọt bạo đâm ra.

"Lôi Hình Cung Tam Đoạn Vũ!"

Trường thương mới vừa động, Tiêu Lệ tiếp đó là quát khê một tiếng, nhất thời, dòng điện trên thân thương hình thành hình dạng như tam đầu xà. Đó là đột nhiên thoáng hiện ra, các lưỡi điện hình vòng cung đan xen lóe ra tiếng vang xuy xuy, mang theo một cỗ năng lượng cường đại làm cho người ta không dám dễ dàng khinh thường.

"Lôi Hình Cung Tam Đoạn Vũ?"

"Ách... Nhị đoàn trưởng dĩ nhiên nhanh như vậy liền đem Lôi Hình Cung Tam Đoạn Vũ ra sử dụng?" Nhìn thấy thế công của Tiêu Lệ. Dưới trường đấu nhất thời vang lên từng cơn âm thanh kinh ngạc. Chiêu Lôi Hình Cung Tam Đoạn Vũ này. Cơ hồ cũng có thể nói là một trong những sát chiêu của Tiêu Lệ. Không nghĩ tới lúc này mới vừa giao thủ không bao lâu đã đem thi triển ra. Chẳng lẽ hẳn là muốn tốc chiến tốc thắng?

"A..a... Xem ra Tiêu Viêm huynh đệ có thể thua a. Lôi Hình Cung Tam Đoạn Vũ này của Nhị đoàn trưởng là huyền bậc hạ cấp địa đấu kỹ a. Hơn nữa lôi thuộc tính đấu khí có thêm phụ trợ hiệu quả. Cho dù là một người bốn sao đấu sư cũng không dám dễ dàng ngăn cản. Vậy mà lúc này chỉ mới vừa giao thủ. Nhị đoàn trưởng đã đem ra sử dụng. Xem ra thực lực Tiêu Viêm huynh đệ đích xác bất phàm a." Trên đài cao. Một gã trong Mạc Thiết cao tầng nhin không được cười nói.

"Người này. Thật đúng là hay khi dễ người ta mà. Cấp bậc so với tiểu đệ Tiêu Viêm cao hơn cũng không tính. Dĩ nhiên vẫn vận dụng huyền bậc đấu

kĩ..." Tuyết Lam bĩu môi. Có chút thay Tiêu Viêm bị bắt công đang ở thế yếu mà nói.

"Aa. Nhị đệ đấu khí lôi thuộc tính vốn tự thuộc về loại hình đấu khí bùng nổ như sấm sét. Nếu là phải chiến đấu lâu dài đối với hấn ngược lại lại càng bất lợi. Cho nên vô luận cùng ai chiến đấu. Hấn đều lựa chọn tốc độ dùng cách nhanh nhất phân ra thắng bại. Nếu không một khi khí thể giảm yếu đi tình thế của hấn sẽ rất khó mà hình dung." Tiêu Đỉnh khẽ lắc đầu. Mím cười nói.

Nghe vậy. Mọi người bất đắc dĩ cười. Cũng chỉ đành tại trong lòng cầu khẩn Tiêu Viêm có thể chống đỡ qua được dưới đợt công kích này.

Trong sân đấu. Tại lúc Tiêu Lệ sử dụng ra đấu kĩ. Tiêu Viêm cũng là kinh ngạc cả kinh. Bất quá trải qua hơn một năm khổ tu cũng làm cho hấn định lực hơn xa không phải như trước kia có thể so sánh. Trong nháy mắt sau đó tâm đã bình tĩnh xuống. Trong xoáy tụ đấu khí trong cơ thể. Một đạo tử hỏa đấu khí lưu chuyển ra. Sau đó đem thân trọng xích bao lại Để tránh bị đấu khí lôi thuộc tính của Tiêu Lệ mượn cơ hội truyền vào trong cơ thể mà làm cho tê liệt.

Huyền trọng xích đen kịt được tử hỏa bao bọc bên trong. cuối cùng lai do Tiêu Viêm đem hết toàn lực sử dụng chém xuống. Tạo nên một cỗ áp bách kinh phong, hung hăng đối với trường thương đang cấp bách đâm tới mà bạo phá.

Ở chung quanh mọi người đều khần trương nhìn kỹ, trọng xích cùng trường thương, chỉ trong nháy mắt đột nhiên chạm nhau, nhất thời theo một tiếng năng lượng nổ vang, đá phiến tại chỗ đứng hai người đều là xuất hiện những vết nứt chi chít.

"Đinh!" tại lúc Mũi thương điểm trên trọng xích, một cái lưỡi điện hình cung, hung hăng giương nanh múa vuốt đánh vào mặt ngoài, bên trong ẩn chứa kinh khí mạnh mẽ, đột nhiên mà đem trọng xích đánh bật ra, hơn nữa bởi vì do lưỡi điện hình cung ăn mòn, tử hỏa đấu khí trên huyền trọng xích cũng là rất nhanh trong khoảng khắc giảm bớt hơn phân nửa."*Hắc hắc."* Đắc thủ nhìn Tiêu Viêm nắm huyền trọng xích lui nhanh một bước, Tiêu Lệ cười hắc hắc, ra tay lại là không hề có chút nào lưu tình, trường thương thế lui lại vừa xong, lại là hung hăng đâm tới trên huyền trọng xích đang lui về phía sau cho đến nỗi không thể phản kích.

"Đinh!" lại một lần nữa tiếng vang thanh thúy vọng lên, dĩ nhiên tử hỏa đầu khí trên trọng xích cuối cùng là hoàn toàn tiêu tán.

"Đinh!" Sau khi đánh tan tử hỏa, trường thương của Tiêu Lệ tiếp tục như tia chớp đâm ra, đồng thời, một lưỡi điện năng lượng hình cung cuối cùng, cũng là cuồng bạo thoát ra khỏi thân thương nặng nề bỏ vào trên huyền trọng xích, theo một tiếng vang có chút vang dội, huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm, dĩ nhiên bị này ba cỗ lực lượng mạnh mẽ chấn đứt rời khỏi tay, xoay hơn mười vòng trên không rồi cắm trên mặt sân phía sau.

"Tiểu tử kia, chiến đấu kết thúc." Bàn tay nắm chặt trường thương, Tiêu Lệ hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

"Hu..." Nhìn Tiêu Viêm tay không còn vũ khí, chung quanh ở ngoài sân, nhất thời vang lên một tràng tiếng thở dài, ở loại cấp độ này tỉ thí, mất đi vũ khí, trên cơ bản liền tương đương với đặt một chân vào trong đối mặt với thua cuộc.

Bình thường tình huống như thế này, kết cục có lẽ sẽ như thế như thế, bất quá đối với Tiêu Viêm mà nói, lại là tình trạng hoàn toàn trái ngược, Tiêu Viêm có huyền trọng xích trong tay đích xác có thể gia tăng một ít lực công kích, bất quá càng nhiều hơn lại là đối Tiêu Viêm chính là một loại trói buộc, mang huyền trọng xích trên người, Tiêu Viêm không chỉ có tốc độ bị áp chế đến tột hại, hơn nữa trọng yếu nhất vẫn là đầu khí trong cơ thể phải cạn kiệt toàn lực thúc giục hết, mới có thể ứng phó loại cấp bậc chiến đấu này, nhưng hiện tại trọng huyền xích rời tay, lại là đem cái áp chế trói buộc thực lực Tiêu Viêm cuối cùng, hoàn toàn dứt bỏ đi.

Mất đi trói buộc của huyền trọng xích, Tiêu Viêm mới là đạt đến trạng thái cao nhất!

Cho nên, nghe được Tiêu Lệ nói, Tiêu Viêm lại là từ chối cho ý kiến nhún vai:

"Án.. cũng không nhất định a."

Nhìn thấy Tiêu Viêm chỉ vậy vẫn như cũ khuôn mặt bình tĩnh mỉm cười, Tiêu Lệ hơi cảm giác ngạc nhiên, chợt trong tay trường thương khinh thoát nhắm hướng bả vai trên Tiêu Viêm đâm tới.

"Bạo Bức!"

Khuôn mặt Tiêu Viêm ngược lên sáng lạng cười, theo một tiếng quát nhẹ, bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, một tiếng năng lượng nổ vọng ra. Thân thể cơ hồ là trong trong nháy mắt, như bắn tới ngay bên cạnh Tiêu Lệ.

Trong sân đấu, nhìn thấy di chuyển của Tiêu Viêm, mọi người không khỏi kinh hô xôn xao một tiếng, hiển nhiên bọn họ có chút nghĩ không thông ở dưới loại tình huống này. tốc độ bình thường của Tiêu Viêm tại sao còn có thể giống như uống đan dược mà tăng lên kinh khủng.

Thân ảnh Tiêu Viêm chợt đúng lúc này tiến tới sát một bên, làm cho Tiêu Lệ trên khuôn mặt thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, bàn tay nắm chặt trường thương đột nhiên quát về phía sau, trường thương dán lưng, giống như máy xay gió bình thường vậy bay nhanh xoay tròn, tại trong lúc xoay tròn, một tia điện mang ở trong đó nhảy ra lóe ra.

Mũi chân nhẹ nhàng điểm tại một đoạn trên mũi thương, Tiêu Viêm thân hình lần nữa ngoài dự đoán mọi người bắn lui ra.

Tại lúc bắn ngược ra, Tiêu Viêm bàn tay đột nhiên mở ra chợt nắm chặt, nhất thời hấp lực hung mãnh tự trong lòng bàn tay phun ra mạnh mẽ, cách đó không xa không kịp phòng ngừa Tiêu Lệ, thân thể không yên, trường thương giống như máy xay gió bình thường bị xé ra đến tán loạn (*), đòn công kích hoàn toàn không sao giữ được nguyên dạng.

Bởi vì bàn tay phát ra hấp lực, thân hình Tiêu Viêm đang bắn ngược đi giờ cũng là quý dị dừng lại. Ngẩng đầu mỉm cười nhìn Tiêu Lệ đang bị hấp lại đây, bàn chân lần nữa đạp mạnh mặt đất, theo một tiếng bạo vang, thân hình như tia chớp xuất hiện ở trước người Tiêu Lệ.

"Nhị ca, Trọng xích khả dĩ cũng không vũ khí của ta, Ta am hiểu nhất vẫn là... Cận Thân Bác Đấu!" Hai cặp ánh mắt gần gũi gần như tiếp xúc, Tiêu Viêm đột nhiên cười khẽ một tiếng. Trong lúc đồng tử Tiêu Lệ thoáng co rút, chợt bàn tay đột ngột nắm chặt thành quyền, thân thể rất nhanh mượn lực tại giữa không trung xoay tròn nửa vòng, dĩ nhiên vô cùng quý dị chui vào trong lòng Tiêu Lệ.

Lấy đưa lưng về phía Tiêu Lệ, Tiêu Viêm khuỷu tay co lại ngưng trệ chỉ

trong nháy mắt, sau đó mang theo một cỗ bèn nhọn tiếng rít cơ hồ xé rách không khí cản trở, hung hăng nhắm lồng ngực Tiêu Lệ đập xuống.

Sau khi cảm nhận được khuỷu tay Tiêu Viêm ngăm ảm chứa kinh khủng kinh khí, Sắc mặt Tiêu Lệ đột nhiên biến đổi, trong tròng mắt rất nhanh thoáng xẹt qua một nét ngưng trọng. Hữu quyền co lại sát lồng ngực. Đột nhiên đánh xuống một quyền như búa tạ.

Theo nắm tay Tiêu Lệ hạ xuống, một vòng ngân quang chói mắt đột nhiên tự giữa ngực khuếch tán ra. Cuối cùng tự nhiên là tại địa phương cánh lồng ngực hấn nửa tắc, hình thành một khối màu bạc gần như thực chất tiểu thuẫn kích thước bằng nửa chậu nước rửa mặt.

"Ha..ha... Nhị đệ xem ra thật sự là bị buộc đến mức này a, dĩ nhiên ngay cả chiêu bảo vệ tính mạng cuối cùng này "Điện Quang Ngân Thuần" đều đem ra sử dụng..." Nhìn tấm chắn nhỏ màu bạc trên ngực Tiêu Lệ trong sân đấu, Tiêu Đỉnh lắc đầu, khẽ cười nói.

"Ta chỉ biết, tiểu viêm tử bản thân hấn vĩnh viễn đều có át chủ bài, muốn từ mặt ngoài phán đoán thực lực của hấn đích, thực là hành động cực kì không sáng suốt a." Tiêu Đỉnh ánh mắt liếc nhìn cự đại huyền trọng xích trong sân cười nói:

"Mọi người chẳng lẽ không có phát hiện, từ sau khi đem trọng xích rời khỏi người, tiểu viêm tử tốc độ cùng lực lượng cơ hồ là bạo tăng gần ba bốn tầng sao?"

Nghe vậy, trên khuôn mặt mấy người Tuyết Lam một bên cũng là nảy lên một nét thoáng hiện ngạc nhiên cùng sợ hãi than.

Bên trong sân đấu, Tiêu Viêm cũng là đã nhận ra năng lượng ba động phía sau, bất quá khuỷu tay như mũi nhọn, lại là vẫn như cũ tuyệt không giảm, trong nháy mắt sau đó, nặng nề nện lên trên tấm chắn nhỏ màu bạc.

"Oanh!" Theo tiếng nổ, mọi người có thể chỉ cần mắt thường cũng nhìn thấy, một vòng kinh khí vô hình rung động, tự sát thân hai người trong lúc đó, đột nhiên khuếch tán ra, thẳng đến hơn mười thước ở ngoài xa rồi mới từ từ tiêu tán.

Bên trong sân đấu, thân thể Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ, đều là chột tại thời điểm này đình trệ lại, mọi người chỉ có thể nhìn thấy chỗ giao tiếp giữa khuỷu tay cùng ngân thuẫn, ngân thuẫn kịch liệt từng đợt từng đợt rung động.

Rung động cấp tốc khuếch tán ra, sau một lát cũng từ từ dừng lại, mà thân thể hai người cũng là giống như bị điện giật, thối lui ra. Nguồn truyện:

"Tiểu tử kia, không nghĩ tới dĩ nhiên nắm được đấu kỹ tay không cao thâm như vậy, hắc hắc, bất quá dù sao ngươi và ta thực lực chênh lệch khá lớn, lực lượng của ngươi còn không đủ để đột phá Điện Quang Ngân Thuẫn của ta..." Là lúc thân hình lui nhanh, Tiêu Lệ đột nhiên cười nói.

"Aa... cũng không nhất định." thản nhiên cười cười, Tiêu Viêm bàn tay đột nhiên nắm chặt, quát khê: *"Bạo!"*

"Phanh!" Theo âm thanh của Tiêu Viêm, một tiếng rất nhỏ vang dội, đột ngột từ trong cơ thể Tiêu Lệ truyền ra, mà chậm một chút sau khi tiếng vang phát ra, Tiêu Lệ nhất thời như bị sét đánh, không chỉ có thân hình kịch liệt run rẩy nhiều lần, ngay cả sắc mặt cũng là đột nhiên tái nhợt đi một ít.

Thân hình không ngừng thối lui, mỗi một lần bàn chân Tiêu Lệ hạ xuống, đều lưu lại ở trên mặt đất một cái dấu chân thật sâu.

Ngay khi lui gần hai mươi bước sau, Tiêu Lệ rốt cuộc ổn định được thân hình, song lúc này trước mặt đột ngột hiện lên bóng người, một mũi thương lóe ra sắc bén, dừng ở chỗ lồng ngực.

"Nhị ca, Ngươi khinh địch a..." Mũi thương chỉ vào Tiêu Lệ, Tiêu Viêm mỉm cười nhẹ giọng nói.

(*): nguyên văn *"thất linh bát lạc"*

-----oOo-----

Chương 188: Phát Hiện của Thanh Lân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn giữa sân chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tình thế chiến đấu đột nhiên đảo ngược, mọi người chung quanh quảng trường đều ngạc nhiên mở to hai mắt, rất khó tưởng tượng, bên trong đoàn Tiêu Lê luôn luôn ít có đối thủ, dĩ nhiên có chút không thể giải thích được lại thua Tiêu Viêm nhỏ hơn bảy tám tuổi.

Giữa sân, nhìn mũi thương trước ngực, Tiêu Lê cũng ngạc nhiên một hồi lâu mới từ từ phục hồi lại tinh thần, ánh mắt đảo qua Tiêu Viêm trước mặt đang mỉm cười, không khỏi tấm tắc lắc đầu, sợ hãi than: "*Tiểu tử kia, không nghĩ tới a, dĩ nhiên ẩn giấu sâu đến như vậy? Lấy thực lực mà người thể hiện ra, cũng không giống một người chỉ vẻn vẹn là nhất tinh cấp bậc đấu sư bình thường a.*"

"*Aa, may mắn thôi.*" Cười lắc đầu, Tiêu Viêm cảm trường thương cắm trên mặt đất, sau đó đi tới chỗ để huyền trọng xích cách đó không xa, vừa muốn cầm lên, Tiêu Lê một bên tươi cười ngăn cản hẳn lại.

"*Để cho ta tới thử xem, xích tử này của người... Tựa hồ có điểm cổ quái a.*" Tiêu Lê tràn đầy hứng thú nhìn chằm chằm cự đại xích tử trên mặt đất, cười dài nói.

"*Ách?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi sững sốt, chợt cười gật đầu lui ra phía sau một bước, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ hài hước. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Lê chà xát hai tay, chậm rãi đứng cạnh huyền trọng xích, bàn tay co dũi, sau đó gắt gao cầm lấy chuỗi xích, nhẹ thở ra một hơi, bàn tay tùy ý kéo kéo, mà theo bàn tay lần này khẽ động, Tiêu Lê sắc mặt cũng khẽ biến, kinh dị một tiếng, hấn phát hiện sau khi cầm huyền trọng xích vào tay, trong cơ thể lôi điện đấu khí vốn lưu chuyển rất nhanh, đột nhiên trở nên giống như rùa bò...

"*Khá lắm, quả nhiên có chút cổ quái...*" Kinh ngạc thì thào một tiếng, Tiêu Lê cánh tay gồng lên, một mảnh gân xanh dài hẹp tại trên khuỷu tay nổi lên.

Nắm chặt huyền trọng xích, Tiêu Lê khuôn mặt chậm rãi đỏ lên, quát khẽ một tiếng: "*Khởi!*"

Thanh âm vừa dứt, Tiêu Lê cánh tay có chút run rẩy chậm rãi nổi lên, sau

đó hai tay nắm ở trước người, dùng sức cả hai huy động lần nữa, lần này nhìn về phía Tiêu Viêm trong ánh mắt mơ hồ thoáng hiện nét rung động hơn nhiều.

"Người... Người lúc trước vậy mà đeo thứ này trên lưng chiến đấu cùng Ta sao?" Nhìn Tiêu Viêm khuôn mặt thanh tú đang mỉm cười, Tiêu Lê đột nhiên miệng lưỡi có chút khô khốc nói, trời ạ, thứ này ở trên lưng người còn có thể đi động thì đã là rất giỏi rồi, mà Tiêu Viêm dĩ nhiên đeo trên lưng cùng chính mình chiến đấu nhiều hiệp. Cái này như thế nào không làm cho Tiêu Lê kinh ngạc cùng khiếp sợ.

Nhìn bộ dáng Tiêu Lê rung động, Tiêu Viêm mỉm cười, hơi gật đầu, bàn tay tiếp nhận huyền trọng xích, sau đó thân nhiên đem đặt ở trên lưng.

Con mắt vẫn luôn gắt gao nhìn chằm chằm từng cử động của Tiêu Viêm, Tiêu Lê phát hiện tại lúc tiếp nhận huyền trọng xích, bàn tay Tiêu Viêm dĩ nhiên chỉ thoáng trầm xuống một chút, hơn nữa chỉ trầm xuống trong nháy mắt, điểm cong ấy rất nhỏ, đó là điều chỉnh lại cho hoàn thiện.

Nhìn Tiêu Viêm thái độ thoải mái, Tiêu Lê miệng khẽ nhếch lên, một hồi lâu, mới sợ hãi lắc đầu than thở: "*Tiểu tử kia. Rất giỏi a... Vậy Nạp Lan Yên Nhiên nọ con mắt bị cắt chó che lấp sao chứ? Huynh đệ nhà ta ưu tú như vậy được mấy người? Gia Mã đế quốc này khả năng tìm ra mấy người? Nàng dĩ nhiên vẫn vứt bỏ?"*

Tiêu Viêm tươi cười, buông tay nói: "*Ít nhất Huân Nhi sẽ không yếu hơn so với ta."*

"*Huân Nhi? Aa. Là cô gái nhỏ nọ a. Thiệt nhiều năm không trở về, vậy cô nàng khẳng định lớn lên rất tươi ngon mọng nước phải không? phải biết rằng khi còn bé vì nàng những thiếu gia bên trong Ô Thản thành mỗi ngày tại bên ngoài Tiêu gia leo tường vào xem đấy chứ. Bất quá nàng tựa hồ dính chặt với người phải không? Hắc hắc."* Nghe danh từ thanh nhã này, Tiêu Lê sững sờ, có chút hoài niệm cười nói.

Trong đầu hồi tưởng lại cô gái xinh đẹp dung nhan cùng thân thể động lòng người. Tiêu Viêm cũng thoáng có chút cảm xúc khẽ mỉm cười. Bàn tay vỗ nhẹ huyền trọng xích, mỉm cười nói: "*Ngày sau có cơ hội. Ta mang nàng tới gặp các người. Ân... Bất quá hiện tại. Ta có điểm chính sự vẫn thỉnh đại ca cùng nhị ca hỗ trợ.*

"Nga? Có việc? Không thành vấn đề! Cứ việc nói là tốt rồi. Coi như là tại năng lực ở ngoài. Nhị ca cùng đại ca cũng sẽ toàn lực tương trợ!" Nghe vậy, Tiêu Lệ lập tức phát phát tay. Cười nói.

"Ân." Khẽ cười cười, Tiêu Viêm nhẹ gật gật đầu.

Căn phòng bên trong mở rộng, Tiêu Viêm ba người ngồi ở đó, mà Thanh Lân, thì dè dặt bụng lên ba chén trà xanh, sau đó nhu thuận đứng ở phía sau Tiêu Viêm.

"Aa, Tiêu Viêm tử có việc? Nói ra đi. Để cho đại ca xem xét giúp ngươi." Bụng chén trà nhấp một khẩu. Tiêu Đỉnh hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói: "Ta lần này tới Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, là muốn tìm kiếm một loại đồ vật." "Đồ vật? Vật gì thế?" Nghe vậy, Tiêu Lệ thoáng có chút tò mò cười hỏi.

"Dị hỏa..." Ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Ách..." hai chữ Dị hỏa vừa nói ra, căn phòng bên trong nhất thời lại an tĩnh hơn rất nhiều. Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ hai người liếc mắt nhìn nhau, mê hoặc nói: "Dị hỏa? Cái loại đồ vật này, tựa hồ là luyện dược sư mới có thể cần đến phải không? Ngươi cần nó làm gì?"

Tiêu Viêm nhún vai, thản nhiên cười nói: "Bởi vì ta chính là luyện dược sư."

"A?" Nghe vậy, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ khuôn mặt cứng đờ, một lát sau, chân mày trên mày lên mừng như điên: "Ngươi là luyện dược sư?"

"Aa, ta vừa vận may mắn có thiên phú trở thành luyện dược sư, hơn nữa lúc tại Ô Thản Thành, cũng gặp một người sư phụ, cho nên..." Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"Sách sách... Tiểu tử kia thật sự rất giỏi, không nghĩ tới tiêu gia ta dĩ nhiên cũng có thể sinh ra một người là luyện dược sư, ha ha." Nhìn Tiêu Viêm gật đầu xác nhận, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ nhất thời cười lớn nói, trong

tiếng cười có chút hâm mộ cùng vui mừng.

"Dị hỏa thứ này, trình độ quý hiếm thật sự là có chút làm cho người ta sợ hãi, mặc dù chúng ta tại Thạch Mạc thành lẫn lộn không ít thời gian, nhưng thật đúng là không có nghe ai nói qua, nơi nào có tung tích dị hỏa a." Mừng rỡ qua đi, Tiêu Đỉnh nhíu mày, bất đắc dĩ nói.

Cười lắc đầu, Tiêu Viêm ngón tay khê bắn ra đạn nạp giới, từ đó tay lấy ra quyển trục da dê cổ xưa, cẩn thận đem trải trên mặt bàn, ngón tay chỉ vào một chỗ có dấu hiệu hỏa diễm, nhẹ giọng nói:"Đây là ta làm ra một cái bản đồ, ở chỗ địa phương có dấu hiệu hỏa diễm này, hẳn là có tỉ lệ tìm kiếm được tung tích dị hỏa, bất quá ta đối với địa hình chung quanh Thạch Mạc thành cũng không quen thuộc, cho nên... Ta tìm không được địa phương xác thực có dấu hiệu hỏa diễm, đại ca, các người ở chỗ này lẫn lộn không ít thời gian, có biết hay không chung quanh Thạch Mạc thành, có cái địa phương kì dị gì không?"

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh đem bản đồ kéo qua, ánh mắt thô sơ giản lược quét qua địa đồ, kinh dị nói:" bản đồ rất tốt. Loại bản đồ này, ta nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy a."

"Ân, đích xác chi tiết đến có điểm quá phận." Tiêu Lệ gật đầu, cau mày tinh tế quan sát một chút bản đồ, nhẹ giọng nói:"Này khối dấu hiệu địa phương hỏa diễm, tựa hồ hẳn là tại vị trí đông bộ Thạch Mạc thành đấy?"

"Ân. Nói chuẩn xác hơn có lẽ là địa phương đông bộ Thiên Nam." Tiêu Đỉnh khê gật đầu, trầm tư nói:"Nhưng phương hướng đông bộ Thạch Mạc thành, tựa hồ cũng không có cái gì địa phương quá mức kì dị a?"

"Đích xác không có, cái địa phương kia, lúc ta tại một lần làm nhiệm vụ, từng dẫn người tìm tòi vài ngày, không phát hiện có cái địa phương gì kì quái cả." Tiêu Lệ cũng là lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

Nhìn hai người lắc đầu. Tiêu Viêm trên khuôn mặt xẹt qua một nét thoáng hiện thất vọng, thở dài một tiếng, xem ra. Nơi này hẳn là cũng không có dấu vết dị hỏa...

Song, ngay lúc Tiêu Viêm lòng tràn đầy thất vọng, một đạo thanh âm ôn nhu sợ hãi, đột nhiên tại bên trong căn phòng vang lên.

"Cái kia... Thiếu gia, vị trí phía đông Thạch Mạc thành... Tựa hồ có điềm kì quái gì đó."

Nghe vậy, Tiêu Viêm đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó đột nhiên quay đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ thật chắc của thanh lân, gấp giọng nói: "Người biết?"

Một bên. Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ, cũng là đem ánh mắt ngạc nhiên dời về phía thanh lân, hiển nhiên, bọn họ cũng không biết rõ tình hình.

Bị ba người bên trong gian phòng nhìn chăm chú vào, Thanh Lân trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang khiếp đảm càng lại dày đặc thêm một phần, áp a áp ứng nói: "Ta cũng không biết ta cảm ứng được có chuẩn xác hay không... Bất quá tại nửa năm trước, ta thật là cảm ứng được tại khu vực đông bộ thiên nam Thạch Mạc thành, có một chút dị động?"

"Người là làm thế nào biết? Người tựa hồ cũng không sở hữu thực lực loại này mà?" *Tiêu Đỉnh bàn tay vuốt ve chén trà, có chút hoài nghi nói.*

"Ta... Ta không biết. Nửa năm trước, ta cảm ứng được một cỗ hơi thở cực kì cường đại xuất hiện ở phía ngoài Thạch Mạc thành, cỗ hơi thở này... Cùng một ít huyết mạch trong cơ thể ta, có chút tương tự, mà cỗ hơi thở nọ ở trước mặt, cho dù là đoàn trưởng Sa Chi dong binh đoàn, so với nó hẳn cũng yếu hơn rất nhiều." *Thanh lân dè dặt kể sát Tiêu Viêm, thấp giọng nói.*

"Nga?" *Nghe vậy, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ thoáng có chút động dung. Nhưng đoàn trưởng Sa Chi dong binh đoàn là một người đại đấu sư a. Ngay cả hắn so với vị hơi thở thần bí kia đều yếu hơn rất nhiều, vậy... Đối phương chẳng phải ít nhất là cường giả cấp bậc đấu vương sao?*

"Cùng người huyết mạch tương tự chính là hơi thở? Chẳng lẽ là mỹ đồ toa nữ vương?" *Chỉ trầm tư chốc lát. Tiêu Lệ đột nhiên có chút kinh hãi nói, lấy thực lực mỹ đồ toa nữ vương, cho dù muốn đem Thạch Mạc thành hủy diệt, cũng không khó khăn ấy chứ? Loại nhân sĩ siêu cấp kinh khủng này, dĩ nhiên tại dưới tình huống bọn họ không biết, ở Thạch Mạc thành chung quanh dạo qua một vòng?*

Mỹ đồ toa nữ vương lọt vào tai, Tiêu Đỉnh sắc mặt cũng là thoáng có chút biến hóa, tại chung quanh Tháp Qua Nhĩ sa mạc, cái danh đầu này, tựa

giống như thanh thế đan vương Cổ Hà ở trong Gia Mã đế quốc.

"Ta không biết..." *Thanh Lâm lắc đầu, nhẹ giọng nói:* "Ta chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được, nửa năm trước, nàng đột nhiên đi tới vị trí đông bộ Thạch Mạc thành, ở nơi đó tựa hồ dừng lại một đêm, ở trong một đêm này, phía đông năng lượng cực kì táo bạo, hơn nữa ta còn biết, tại lúc nàng rời đi, tựa hồ bị thương..."

Nghe thanh lân nói ra, Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, đôi mắt híp lại, thấp giọng nói: "Người có thể xác định địa phương nàng dừng lại, cụ thể là chỗ nào không?"

"Hẳn là có thể, mặc dù thời gian cách nửa năm, bất quá nàng để lại ở đó một ít hơi thở còn sót lại thật sự là quá nồng, ta... Ta dựa vào tia huyết mạch trong cơ thể nọ... Hẳn là có thể tìm tới cái địa phương kia." *Lúc nói đến tia huyết mạch nọ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lâm rõ ràng ảm đạm đi vài phần, bất quá nàng vẫn cố gắng mỉm cười như cũ nói.*

"Thiếu gia muốn đi, Thanh Lâm sẽ hết sức mang ngài đi mà!"

"Aa, vậy đa tạ Thanh Lâm... Ngày mai chúng ta liền tới đó nhìn một chút chứ, hy vọng kết quả sẽ không để cho ta thất vọng." Tiêu Viêm cười gật đầu, nhẹ giọng nói.

-----oOo-----

Chương 189: Dò Xét Địa Hình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại mạc mịt mờ, cát vàng tàn phá bừa bãi.

"*Thanh Lâm, người xác định là nơi này?*" Tiêu Viêm vẻ mặt ngạc nhiên nhìn một mảnh sa mạc bằng phẳng trước mặt, địa hình nơi này, cực kì quá tầm thường, không có bất cứ cái đặc điểm gì có thể khiến cho người khác chú ý, cùng loại cát bằng phẳng này, tại trong sa mạc mênh mông, cơ hồ là nhiều không đếm xuể, Tiêu Viêm rất khó tưởng tượng, địa phương này không chút nào thu hút, dĩ nhiên có tung tích của "*Dị hỏa*"?

Tại phía sau Tiêu Viêm, là Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ, đồng thời còn có mấy chục tên đoàn viên tinh anh của Mạc Thiết dong binh đoàn, bất quá lúc này, bọn họ đều là đem ánh mắt hoài nghi hướng về phía Thanh Lân dẫn đường trước mặt, đối với bọn họ tại Thạch Mạc thành sinh sống mấy năm thậm chí vài chục năm mà nói, khối địa phương này, quả thực là tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, hơn nữa trong đó có một số người, thậm chí còn có qua lại nhiều lần làm nhiệm vụ ở nơi này, nhưng bọn họ chưa bao giờ cảm giác được nơi này cùng địa phương khác có cái gì khác nhau đâu a..

Bị mọi người nhìn chăm chú vào, Thanh Lân mặc dù có chút khiếp đảm, bất quá nàng vẫn như cũ cố lấy dũng khí nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "*Thiếu gia, tại trong cảm ứng của ta, nửa năm trước địa điểm phát sinh dị động, đích thật là ở chỗ này.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm lông mày hơi hơi cau lại, chậm rãi tới trước hai bước, đứng ở một chỗ trên cồn cát nhỏ nhỏ, đưa mắt nhìn chung quanh nhìn, mặt hiện lên vẻ trầm ngâm.

"Nơi này cũng không có kiến trúc đặc thù cùng với sơn động kì dị, bất quá Thanh Lân tựa hồ không giống đang nói dối... Nếu trên mặt đất không có, trên bầu trời cũng không có... Như vậy, có lẽ ở chỗ này." Tiêu Đỉnh nhìn chung quanh, đột nhiên ngời xồm người xuống đến, bàn tay nắm lên một nắm cát, sau đó chậm rãi cho rơi xuống, khẽ cười nói.

"Ý tứ đại ca... ở dưới đất?" Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi hơi sửng sốt, ngạc nhiên nói.

" Ân, mặc dù có rất nhiều cường giả có thể mượn không khí vụn vụn trong sa mạc mà chế tạo ra hải thị thậm chí lâu mê hoặc tầm mắt của người khác, bất quá tại chung quanh Thạch Mạc thành trình độ không khí vụn vụn, còn không đủ để hình thành loại kỳ quan này, cho nên, có thể bài trừ cái khả năng này..."

Nếu không cẩn thận che lấp, mà chúng ta dùng mắt thường mà lại nhìn không thấy. Như vậy khả năng lớn nhất, đó là đó là trên mặt đất..." Tiêu Đỉnh cười phân tích nói.

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm nhẹ giẫm giẫm mặt đất, chợt cười khò nói: "*Nhưng cho dù bí mật là đang dưới đất, nhưng chúng ta chung quy*

khó có khả năng đào lung tung mà tìm chứ?"

"Aa, tự nhiên là khó có khả năng. Tại trong sa mạc đào bởi lung tung, nói không chừng cuối cùng sẽ đem chôn sống chính mình, bất quá mỹ nữ đồ toa nọ nếu cũng có thể đi xuống, như vậy ta đoán chắc hẳn là có thông đạo ẩn giấu." Cười lắc đầu, Tiêu Đỉnh cười nói: "Bên trong đoàn chúng ta vừa lúc có một hảo thủ biết chút tinh thông điều tra địa hình, chỉ cần để cho bọn họ đến kiểm tra đo lường một phen, hẳn là không khó tìm kiếm ra thông đạo tiến vào lòng đất."

Nghe vậy, Tiêu Viêm thở phào, cười nói: *"Đã như vậy. Như vậy đành phải phiền toái bọn họ."*

"Tìm kiếm thông đạo thật ra là việc nhỏ... Bất quá nơi này cách Thạch Mạc thành cũng không xa. Chúng ta nhân mã lớn như thế mà công khai dò xét chỗ địa. Ta nghĩ sợ rằng sẽ bị thế lực khác bên trong Thạch Mạc thành phát hiện được. Tháp Qua Nhĩ sa mạc ban đêm rất là ngăn ngủi."

Nếu chỉ ở buổi tối mới tiến hành công việc thì không chỉ sẽ tiêu hao đại lượng thời gian. Hơn nữa nói không chừng còn có thể bởi vì duyên cớ trời tối mà bỏ sót một địa phương ít trọng yếu... Ở Thạch Mạc thành này. Lấy thực lực Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta. Trừ những tiểu thế lực không dám trêu chọc ra thì có Sa Chi dong binh đoàn... Không thể nói sẽ không nhảy ra quấy nhiễu." Tiêu Đỉnh lắc đầu. Cau mày bất đắc dĩ nói.

"Sa Chi dong binh đoàn?" Tiêu Viêm cau mày.

"Sa Chi dong binh đoàn bên trong Thạch Mạc thành ngoại trừ thành chủ phủ thế lực cực mạnh ra. Mặc dù trên tổng thể thực lực. Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta cũng không chỗ thua kém. nhưng bọn họ có đoàn trưởng Sa La, là một kẻ đại đấu sư. Người hẳn là minh bạch đại đấu sư cùng đấu sư chênh lệch như thế nào rồi. Cho nên ngày thường nếu như không đại sự. Chúng ta bình thường đều sẽ không trêu chọc vào Sa Chi dong binh đoàn. Bất quá lần này chúng ta nếu như giống trống khua chiêng mà tìm tòi. Tóm lại nếu để cho bọn họ trở dậy lòng hiếu kì. Dưới tình huống loại này. Bọn họ tự nhiên khó có khả năng bảo trì bàng quan." Tiêu Lệ một bên có chút bất đắc dĩ lên tiếng nói.

Nghe vậy. Tiêu Viêm chép chép miệng. Trầm ngâm một hồi lâu. Ngắc đầu nhìn Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ. Mỉm cười nói: *"không quan hệ. Đại ca*

cùng nhị ca chỉ đơn giản làm cho người ta tìm tòi tốt là được rồi. Bất quá vẫn mong nhất định không nên đem tin tức dị hỏa truyền ra ngoài. Còn Sa Chi dong binh đoàn nọ. Nếu là bọn họ thật muốn muốn nhúng tay... vậy để cho Ta giải quyết."

" Aa. Nơi này là toàn là nòng cốt của Mạc Thiết Dong Binh đoàn, Lúc đầu chúng Ta Toàn là những huynh đệ vào sống ra chết, Nên giữ bí mật, Tuyệt đối không thành vấn đề " Tiêu Lệ vỗ vỗ lòng ngực, Bất quá vẫn có chút lo lắng nói: " Ngươi có thể giải quyết Sa La của Sa Chi Doang binh đoàn? Thực lực của ngươi ...."

Nhị ca yên Tâm đi. Ta nói như thế, Tự nhiên là có nắm chắc. Các người chỉ cần phái người tìm kiếm thông đạo là được. Tiêu Viêm thần bí cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm thần thần bí bí, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu lệ cũng đành bất đắc dĩ gật đầu, Song trong lòng họ đã có vài phần tin tưởng. Dù sao bọn họ biết, Lấy tính tình của Tiêu Viêm tuyệt đối sẽ không đùa những chuyên như vậy.

" Tiểu gia hỏa này, Càng ngày làm cho người Ta nhìn không thấu " Trong lòng nói thầm một tiếng, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu lệ liếc mắt với nhau, Đều nhìn thấy cảm giác đồng dạng từ trong mắt đối phương.

" Được rồi, đã như vậy, Tuyết Lam, Ngươi chạy về Mạc Thiết Dong binh đoàn, Đem mấy người am hiểu dò xét địa hình mang đến đây, Tranh thủ trong vòng một ngày, Tìm kiếm ra thông đạo " Tiêu Đỉnh quay đầu, Phân phó cho Tuyết Lam.

" Vâng, Việc này cứ giao cho ta " Mỉm cười gật đầu, Tuyết Lam rất nhanh xoay người, Trong miệng huýt sáo một hơi, Một con Mã đà không biết từ đâu chạy tới. Thân thể mềm mại nhảy lên lưng Mã đà, Tuyết Lam không chế nó, Làm cho một đường bụi hướng Thạch Mạc thành chạy tới.

Nhìn Tuyết lam từ từ biến mất trong tầm mắt, Tiêu Viêm Ngồi xồm xuông, Bàn Tay bốc một nắm cát nóng bỏng, Nhẹ giọng lầm bầm nói: *" Dị hỏa ... Phía dưới thật sự có chứ?"*

Sau khi Tuyết Lam trở về không lâu, Liền mang theo tất cả những người tinh thông dò xét địa hình của Mạc thiết dong binh đoàn, Nửa giờ sau mọi người đã đứng trước mặt của Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh phân phó hơn bốn

mươi chỗ cần phải dò xét, phân công xác định rồi mới bắt đầu hành động dò xét.

Là thế lực lớn nhất Mạc thành, Tất nhiên là có vô số ánh mắt chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động, Cho nên khi Tuyết Lam mang người đi không lâu thì đã có một số lính đánh thuê đến khu vực chỗ của họ dò xét, Về mặt mê hoặc nhìn thành viên của Mạc Thiết dong binh đang dò xét.

Phía ngoài Mạc Thành có thể có Dị hỏa, Tại lúc trước Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Viêm đã triệu tập nhân viên, gắt gao phong tỏa tin tức này, cho nên các lính đánh thuê đều vô tình bị ngăn trở bên ngoài.

Theo dò xét tiến hành, Người vây xung quanh xem càng ngày càng nhiều, Cho dù Tiêu Đỉnh nói với bên ngoài là, Mạc Thiết dong binh đang liệp sát một đầu Tam giai ma thú, Bất quá vẫn không thể ngăn cản được mọi người. Vẫn như cũ càng ngày tới càng đông.

Đứng ở một chỗ trên cồn cát, Tiêu Đỉnh nhìn người đến càng ngày càng nhiều, Bất đắc dĩ cười khổ, Lắc đầu: "*Cứ như vậy không đây nửa giờ, Sa chi dong binh đoàn sẽ phái người đến đây*"

Khuôn mặt Tiêu Lệ mơ hồ có chút âm hàn Tàn nhẫn, bàn Tay giơ lên, trường thương xuất hiện trong lòng bàn tay, Hung hăng cắm ở cồn cát, Âm lãnh nói: "*Nếu lần này bọn họ dám quá phận, Sa chi dong binh đoàn cũng đừng có nghĩ là yên ổn. Sa Chi dong binh đoàn trờ bỏ La Bó, Cả đám còn lại chỉ là một lú phế vật mà thôi*"

Tiêu Đỉnh thản nhiên cười, khuôn mặt hiện lên vẻ Lãnh mang.

Một bên, Tiêu Viêm cũng nhẹ giọng cười cười, Khuôn mặt thanh tú khẽ ngược lên, Nhãn thần khẽ híp lại, nhìn bầu trời chói chang, Khóe miệng hiện lên một nét cười lạnh như băng.

Cẩn thận nhìn ánh mắt của ba huynh đệ Tiêu Viêm, Thanh Lân đột nhiên phát hiện, Ba người này thật không hổ là Thân Huynh Đệ, Mặc kệ tính cách như thế nào, Nhưng lại ẩn hàm cho người Ta sợ hãi, Người như vậy nếu không làm thì thôi, Nếu làm thì sẽ giống như một Đầu Ác lang bị đói gặp một miếng mồi ngon ...

Năm đó Tiêu Viêm vì Nạp Lan yên Nhiên mà có thể thối hôn nhục nhã,

Liên buông tha cho cuộng sống dễ chịu trong gia tộc, Cẩn rặng sống ở trong rừng sâu, Suốt ngày đánh nhau với Ma thú, Đi sa mạc khổ tu, chịu cuộc sống cô đơn, tĩnh mịch, Hắc có thể ẩn nhẫn như thế càng nói lên tính cách của Hắc.

Vào ngay lúc đó, Tước ánh mặt trời chói chang, Bên ngoài đám người có một trận hỗn loạn, Một đội Lính đánh thuê ít nhất bốn mươi người. Chậm rãi tách đám người, Đến khu vực cách ly bước đến.

" Là Người của Sa Chi dong binh đoàn.Lần này lại có trò hay để nhìn ... "

" Hắc.. hắc, La Bó rút cuộc nhìn không được " Nhìn đám người, Những người vây xung quanh nhìn không được lên tiếng bàn tán.

" Vẫn là tên kia không nhẫn nại a.. " Nhìn đội ngũ đi tới, Tiêu Đỉnh lắc đầu, châm chọc nói.

" Đi xem một chút chứ? Tại chưa dò xét được tình hình, La Bó bây giờ vẫn chưa có ra mặt, Hiện tại dẫn đội nhân mã kia là Ma Tinh, là người thấp nhất sau Sa La trong Sa chi dong binh đoàn,? Hắc.hắc, Bại tướng dưới ta Ta mà lại còn dám đến Tra chúng Ta " Nhìn ra xa một chút, Tiêu Lệ cười lạnh nói.

" Ân " Tiêu Đỉnh hơi gạt đầu, Bàn tay vung lên, Nhất thời chung quanh xuất hiện hơn Hai mươi thành viên của Mạng thiết dong binh đoàn, Tay cầm vũ khí, khuôn mặt lạnh lẽo, đi ra khu vực cách ly, thản nhiên nhìn đội ngũ đánh thuê đang đi đến.

Hai chi đội ngũ chậm rãi gặp nhau Hào khí thoáng trầm đi một chút, Thanh Mạc Thành hai cỗ đại thế lực cũng không phải không có lần nào tranh đấu qua.

" Tất cả dừng lại, Mạc Thiết dong binh đoàn đang chấp hành nhiệm vụ, Mời mọi người không quấy nhiễu " Ngược mắt, Thanh âm của Tiêu Đỉnh giống như công việc bình thường không vướng một chút bận tâm nào.

" Hắc, Tiêu Đỉnh đoàn trưởng, Ta cũng không nghe nói qua, Lính đánh thuê công hội phát qua loại nhiệm vụ này? Hơn nữa ở trong phạm vi mấy chục dặm quanh Thanh Mạc Thành đều thuộc về mọi người, Ta dẫn người đi đến đây tựa hồ là không có gì không ổn chứ? "

Trong Sa Chi dong binh đoàn xuất hiện một Nam nhân khuôn mặt âm độc, ánh mắt hắc đảo qua khu vực cách ly, hắc hắc cười nói.

"Ma Tinh, Nếu lần trước không nhờ Sa La ra tay, chỉ sợ rằng người bây giờ đã trở thành phế nhân rồi?" Tiêu Lệ liếc mắt đến Nam tử này, không có một chút hảo ý cười nói.

Khuôn mặt khê đôi, Nam tử được xưng là Ma Tinh ánh mắt có chút e ngại, cùng oán độc nhìn Tiêu Lệ, liếc mắt một cái, lùi về sau hai bước, cười lạnh nói: "Người ngay không nói lời thừa, Đoàn trưởng chúng Ta đối với khu vực này cũng có chút hứng thú, Cho nên....."

"Cho nên Người có thể rút..." Một thanh âm bình thản, đột nhiên từ bên cạnh vẫn bảo trì lạnh nhạt là Tiêu Viêm, mỉm cười nói một câu.

-----oOo-----

Chương 190: Giải Quyết Phiền Toái

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người là ai? Dám như thế cùng Ta nói chuyện?" Nghe vậy, Ma Tinh đầu tiên là sửng sốt, Sau đó nhìn khuôn mặt còn trẻ của Thiếu niên, Nhất thời giận giữ, Tiêu Lên Lệ, Tiêu Đỉnh là đoàn trưởng của Mạc Thiết dong binh, nói chuyện với hắn không khách khí, Hắn không có gì kỳ quái, Nhưng thoạt nhìn giống như một tiểu tử kia, cự nhiên cũng dám không khách khí nhục mạ Hắn, Như thế nào mà Ma Tinh lại không thẹn quá hóa giận.

Lời quát mắng của Ma Tinh vừa ra khỏi miệng, Sắc mặt của Tiêu Lệ lạnh lẽo, Trong tay nắm chặt Ô cương thương, nháy mắt thành một hình vòng cung, cước bộ hướng phía trước một bước, Trường thương mang theo một cỗ bén nhọn kinh khí, Ngoan độc bắn thẳng vào yết hầu của Ma Tinh

Tiêu Lệ đột nhiên hạ sát thủ, Làm cho sắc mặt Ma Tinh đại biến, Hắn không nghĩ tới đối phương lại lớn mật như thế, Bất quá thực lực của Tiêu Lệ trên Hắn, Cho nên đành phải chật vật thụt lùi xuống, Mà lúc thụt lùi, bàn chân bị vướng, Tiếp theo ngòi phịch xuống đất.

" *Tiêu Lệ, Ngươi dám giết Ta, Đoàn trưởng chúng Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!*" Nhìn thấy mũi thương màu bạc phóng nhanh vào Hấn, khuôn mặt Ma Tinh thoáng hiện lên vẻ sợ hãi, quát lên một tiếng.

" *Xuy..*" Trường thương cách yết hầu của Ma Tinh khoảng một Tấc, đột nhiên dừng lại., Kinh khí bèn nhọn dĩ nhiên xuyên qua không khí đem yết hầu của Ma Tinh vẽ ra một cái nho nhỏ vết máu, Máu tươi cuộn cuộn chảy ra.

" *Ngươi là cái gì mà dám nói Huynh đệ của Ta?*" Nhìn máu tươi đang chảy xuống, Trường thương đang ở chỗ yết hầu, nhìn thân thể Ma tinh đến động cuống không dám động. Tiêu Lệ xem thường cười lạnh nói.

Nuốt một ngụm nước bọt, Trên trán Ma Tinh chảy mấy giọt mồ hôi lạnh, Cẩn thận chống tay dưới mặt cát, sau đó chật vật lui về đội ngũ, Oán độc nói: "*Tiêu Lệ, Ngươi có can đảm, chờ Ta về báo cáo với Đoàn trưởng, Mạc Thiết dong binh đoàn các ngươi chờ đại nạn đến đi?*"

Nói xong, Ma Tinh ợ Trường thương lại đánh đến. Một tiếng thét to mang người vội vã trốn đi.

Nhìn một đám Sa chi dong binh đoàn "*như chó nhà có Tang*" chật vật rời đi. Mọi người xung quanh đều không nhịn được phát ra tiếng cười nhạo.

" *Phế vật.....*" Đối với đám người Ma Tinh chạy trốn,, Tiêu Lệ bĩu môi, Hường người về Tiêu Viêm nói: "*Hiện tại trước mặt nhiều người như vậy đuổi bọ Sa Chi dong binh đoàn trở về, Ta nghĩ chúng Ta đã kết cừu với bọn họ, Sau khi Ma Tinh trở về nhất định sẽ thêm dầu thêm mỡ với La BỐ. Sợ rằng ngày mai. Sa chi dong binh đoàn sẽ đem người đến đây cưỡng đoạt chỗ này.*"

Tiêu Viêm gật đầu cười, Ánh mắt đảo nhẹ về các phía, nhẹ giọng nói:" Đại ca, Nhị ca, Các người chỉ cần đem chỗ này bảo vệ cho tốt, về phần Sa chi dong binh đoàn thì để Ta đi giải quyết "

" *Ngươi ... Thật sự làm được sao chứ? nếu như thật sự không được ...*"
Tiêu Đình có chút lo lắng, Nhíu mày nói.

" *Aa. Chỉ là một cái Đại đầu sư mà thôi ...*" *híp mắt cười gật đầu. Tiêu phát tay với hai người, Kéo một đầu Mã đà nhảy lên, mỉm cười nói:*" Tin

tướng Ta. Ta sẽ làm cho Sa chi dong binh đoàn thời gian này sẽ làm rùa rút cô, nằm yên trong Thạch Mạc Thành."

Nói xong. Gót chân Tiêu Viêm đá nhẹ bên hông Mã đà, Mã đà mang theo một vệt bụi mù. chạy nhanh đến Thạch Mạc Thành.

Nhìn Tiêu Viêm đang đi xa. Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ liếc mắt một cái, đều không khỏi cười khở lắc đầu, Sau một lúc lâu. Mới bắt đầu nói:" Quên đi. Hy vọng tiểu gia hỏa này còn có át chủ bài. Nếu như thật sự không được, Lầy thực lực Mạc Thiết dong binh đoàn của chúng Ta. La Bố cũng không dám kiêu ngạo, Dù sao muốn chém giết, bọn sa chi dong binh đoàn cũng sẽ tổn thất một nửa. Loại tổn thất này Hãn sẽ không có khả năng thừa nhận được."

Một bên. Tiêu Lệ gơ tay cười dài nói:" Ta rất tò mò Tiêu Viêm có đem được Sa La ngoan ngoan ở trong Thạch Mạc Thành "

" Rửa mắt chờ đợi đi. Ta tin tưởng Hãn " Cười khẽ Tiêu Đỉnh thấp giọng nói.

Ánh trăng Sa mạc treo trên bầu trời. Giống như giống như một cái bàn thản nhiên đem Thạch Mạc Thành bao phủ xuống.

Tại khu vực Phía Tây của Thạch Mạc Thành, Có một Đình viện lớn, ngọn đèn dầu tỏa sáng không ngừng tiếng vui đùa từ trong đó truyền ra. Giữa đại viện có một cây cờ xí mang Năm dòng chữ To " Sa Chi Dong Binh Đoàn "

Trong đêm tối, một luồng gió thổi qua, Làm cho cờ xí nhẹ nhàng bay, Trong một căn phòng của Đại viện, Một ngọn đèn đem hắt ám trong phòng hoàn toàn xua đi,, trong căn phòng, có hai người ngồi, Trong đó một người, chính là người cùng Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ có xung đột qua Ma Tinh.Mà ở trên ghế thủ vị chính là một trung niên nhân, Tất nhiên đó là Đoàn trưởng Sa Chi Dong Binh Đoàn, Đoàn trưởng La Bố.

" Đoàn trưởng, Tiêu Đỉnh càng ngày càng kiêu ngạo, Phải biết rằng, Trong Thạch Mạc Thành Sa chi dong binh đoàn mới là mạnh nhất, Mà hai cái mao đầu tiểu tử này đến không đầy mấy năm, lại dám coi thường chúng Ta, nếu tiếp tục để bọn họ phát triển sợ rằng hậu họa vô cùng a " *Ma Tinh liếm liếm môi, Âm độc nói.*

Ngồi phía trên, Trung niên ngược mắt nhìn Ma Tinh ở phía dưới, Bình thản nói: " Nghe được bọn họ nơi ấy làm cái gì không?"

" Ách ...Không có. Ta mang người căn bản chưa đến gần, đã bị bọn Tiêu Lệ đuổi đi " khuôn mặt khẽ đỏ lên, Ma Tinh xấu hổ nói.

Nghe vậy, Trung niên khẽ nhú mày, hừ một tiếng, hiển nhiên đối với năng lực làm việc của Ma Tinh có chút không hài lòng.

Nghe tiếng Hừ, Trên tán Ma Tinh có chút mồ hôi lạnh, Chặn lại nói:" Đoàn trưởng. Mặc dù không biết mục đích bọn họ là gì, Nhưng có thể làm cho tên giáo hoạt Tiêu Đỉnh dốc hết lượng để đi tìm đồ vật này, Tuyệt đối không phải tầm thường, Hơn nữa chỗ bọn họ tìm chính là không xa phạm vi của Thạch Mạc Thành, chúng Ta có thể lấy có bước vào chỗ khu vực nọ "

La Bồ khẽ gật đầu, khuôn mặt vẫn có một chút do dự, Tại vì không cụ thể là tìm vật gì, Hắn cũng không muốn cùng Mạc Thiết dong binh đoàn khởi xung đột, Mặc dù Hắn là Đại đấu sư, Là cường giả trong đoàn, Trừ bỏ Ma Tinh là Đấu sư, còn các thành viên khác đều là dưới Đấu sư, Mà Mạc Thiết Dong binh đoàn không chỉ có Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ là Đấu sư cường giả, hơn nữa trong đoàn còn có Hai gã Nhị tinh đấu sư, Loại thực lực này so với Sa Chi dong binh đoàn mạnh hơn rất nhiều, Cho nên La Bồ đối với Mạc Thiết dong binh đoàn cũng có mấy phần kiêng kỵ.

" Đoàn trưởng, Tận dụng thời cơ a, Trong Sa mạc bí mật quá nhiều, vạn nhất bọn họ đào ra được một ít công pháp hoặc Đấu kỹ của tiền nhân. Như vậy sau này Mạc Thiết dong binh đoàn có thể không cần kiêng kị Sa Chi dong binh đoàn của chúng Ta nữa a!" Nhìn La Bồ chần chừ, trong lòng Ma Tinh thềm mắng một tiếng, Bắt đầu bỏ dầu vào lửa.

" Được rồi ..." Tại vì Ma Tinh ở dưới thúc dục, La Bồ có chút dao động, trầm ngâm chốc lát, rốt cuộc không nhin được gật đầu:" Ngày mai tập hợp nhân thủ, sau đó cưỡng đoạt khỏi địa bàn nọ của Mạc Thiết dong binh đoàn "

Thấy La Bồ rốt cuộc gật đầu, Khuôn mặt Ma Tinh hé lên vẻ cười, trong ánh mắt hiện lên vẻ oán độc. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

" Ai ... La Bó đoàn trưởng quyết định thật làm cho người Ta thất vọng a " Trong căn phòng nhàn nhạt một thanh âm, không báo hiệu đột nhiên vang lên.

Thanh âm Đột nhiên vang lên, Làm cho Hai người trong căn phòng sắc mặt đại biến, quay đầu lại, có chút hoảng sợ phát hiện, trên cái ghế trong căn phòng đột nhiên một vị thiếu niên thân mang hắc bào, cứ nhiên không biết xuất hiện khi nào ở trong phòng.

" Người là ai?" Khiếp sợ nhìn thiếu niên vào phòng mà Mình không thể phát giác, La Bó quát lên, chỉ bắt quá thanh âm bên trong có chút nhũn ra.

" Đoàn trưởng, Đây là Huynh đệ của Tiêu Đình và Tiêu Lệ!" Nhìn dung mạo của Tiêu Viêm, Ma Tinh lùi ra phía sau, kêu lên một tiếng.

Nghe vậy, Nhãn đồng của La Bó hơi co lại, Ánh mắt gắt gao nhìn Tiêu Viêm, Trầm giọng hỏi: " Vị bằng hữu kia, Đêm khuya đến thăm Sa Chi dong binh đoàn không biết có chuyện gì?"

Chính mắt thấy Tiêu Viêm bất ngờ xuất hiện. La Bó cũng không phải người ngu, xem thiếu niên này là một người vô tri.

" A a, Không có chuyện gì ... Chỉ là muốn Vài gày này La Bó đoàn trưởng quản chế thuộc hạ của Mình, Nói bọn họ không nên đi quấy rầy chính sự của Đại ca và Nhị ca của Ta " Nhìn tay Tiêu Viêm khẽ gõ mặt bàn cười nói.

" Tiêu tử, Người cũng quá càn rỡ, Người nghĩ người là ai!" Nghe được lời Tiêu Viêm nói, Ma Tinh phần nộ quát lên.

" Khốn khiếp " Ngược mắt, Tiêu Viêm thấy Ma tinh đang trốn phía sau La Bó, Con người đen kịt xẹt qua một chút âm hàn, Thân thể chợt động sau đó ... Chợt đúng lúc này có một đạo bóng đen, như một đạo tia chớp xuyên qua các trở ngại, Trong nháy mắt, một bàn Tay nhẹ nhàng áp trên lưng của Ma Tinh, Thân thể khẽ nghiêng về phía trước, nhẹ giọng nói: " Người là một tên câu quân sư, chủ ý rất là ác độc a ..."

Vừa dứt lời, Trên bàn tay Tiêu Viêm, hỏa diễm đột nhiên phát ra, sau đó rất nhanh tiến vào bên trong thân thể của Ma Tinh ... Ma Tinh trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Trong nháy mắt đánh chết Ma Tinh, Tiêu Viêm vỗ nhẹ bàn tay, Bàn chân nhẹ nhàng đi đến trước mặt La Bố, Nhìn Hãn đang chảy mồ hôi lạnh, không khỏi mỉm cười.

Nhìn khuôn mặt thiếu niên đang tươi cười, Yết hầu của La Bố có chút khô khốc, Lúc trước người này thi triển tốc độ quỷ mị, Thật làm cho trái tim hãn Lạnh ngắt, có thể thi triển tốc độ, cùng thực lực ....cấp bậc ít nhất phải là Đâu Vương? "

" Đâu Vương ... " La Bố nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu niên, Trong lòng khẽ rên rỉ, Chưa đến Hai mươi tuổi mà đã Đâu Vương.

" Ân.. Lúc chuyện Ta đề nghị ... " Tiêu Viêm nhìn Hỏa Diễm trong tay, Mỉm cười hỏi.

" cục..cục " (Em là Gà) Nuốt một miếng nước bọt, La Bố đem Ta lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt thoáng lộ ra vẻ cười rất khó coi, Hãn cực kỳ thức thời nói: " Toàn bộ y theo lời của Đại nhân, Sa Chi dong binh đoàn tuyệt đối không tiến vào khu vực nọ nửa bước!"

-----oOo-----

Chương 191: Thông đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ở ngoài Thạch Mạc thành, mặt trời treo lơ lửng trên cao, bên dưới các đoàn viên của Mạc Thiết dong binh đoàn vẫn cẩn thận như cũ tìm kiếm dấu vết.

" Đại ca, người có phát hiện thấy mấy ngày hôm nay, tựa hồ ngay cả một cái bóng của người trong Sa Chi dong binh đoàn cũng không thấy." Đứng ở một chỗ trên cồn cát, Tiêu Lệ quét tầm mắt ra xung quanh, sau một lúc lâu, khẽ nhíu mày, nghiêng đầu qua một bên nói với Tiêu Đỉnh.

Aa, không chỉ có nơi này, ngay cả trong Thạch Mạc thành, số người của Sa Chi dong binh đoàn cũng ít đi rất nhiều, hơn nữa theo tin tình báo của ta, tối ngày hôm qua, tên Ma Tinh dường như đã chết. Bất quá Sa La lại rất

bình tĩnh, không có nổi giận, tựa như là không biết chuyện gì vậy." Tiêu Đỉnh nhãn đồng thoáng hiện ra một tia tiếu ý, mỉm cười nói: "*Tiểu Viêm tử này càng ngày lại càng làm người ta nhìn không thấu a. Đối đãi với Sa Chi dong binh đoàn như vậy, nhưng Sa La ngay cả một cái rắm cũng không dám đánh, sách sách, cái này đòi hỏi phải có thực lực như thế nào chứ? Thật không biết hắn như thế nào mà làm được?"*

"Đích xác có chút làm cho người ta không nói được lời nào. Ài, gần gũi mấy năm không gặp, tiểu gia hỏa này càng ngày càng thần bí." Tiêu Lệ gật đầu, cười khô nói.

Tiêu Đỉnh cười khẽ, quay đầu đi, ánh mắt quét về một chỗ nghỉ ngơi ở trên cồn cát không xa, nơi đó, một thiếu niên không tiến vào trong lều vải né tránh ánh mặt trời mà là đang phơi nắng nhìn chăm chăm vào mặt trời chói chang, ngòi xếp bằng trên những hạt cát nóng bỏng, chậm rãi hấp thu năng lượng hỏa thuộc tính đậm đặc xung quanh, mồ hôi tùy ý từ trên trán chảy xuống như nước làm ướt đầm cả quần áo.

"Trước kia khi còn bé hắn thiên phú mặc dù khiến người ta kinh sợ, bất quá điều đó cũng khiến hắn ít đi một phần kiên trì cùng bền bỉ. Ta nghĩ ba năm làm phế vật, mặc dù hắn phải nhận tất cả những khinh thường cùng trào phúng, nhưng nếu nhìn xa một chút, nếu không ném phải những thứ đó thì sao hắn có thể tiến vào hàng ngũ cường giả được. Ít nhất hắn cũng sẽ không có ý chí quyết tâm một mình đến Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc tiến hành khổ tu như ngày hôm nay." Nhìn thiếu niên đang tựa hồ không để phí một giây thời gian, Tiêu Đỉnh khẽ thở dài một tiếng, cảm thán nói.

"*Án*". Nghe vậy, Tiêu Lệ cũng tràn đầy đồng cảm gật đầu. Muốn trở thành cường giả chân chính, thiên phú tất nhiên trọng yếu, nhưng nếu không có kiên trì bền bỉ, cuối cùng thành tựu cũng không thể tới đỉnh cao. Đấu Khí đại lục rất lớn, thiên tài cũng không ít, nhưng đỉnh cao cường giả lại chỉ có thể đếm được mấy người mà thôi.

Cho nên, thời kì phế vật hồi đó ảnh hưởng đến con đường trở thành cường giả của Tiểu Vũ sau này, sẽ ngày càng rõ ràng. Có lẽ đến lúc đó hắn sẽ hiểu được, ba năm thời gian làm phế vật cũng phải chỉ là đá kích, mà là một mấu chốt để hắn có thể ma luyện cả đời.

"Đoàn trưởng! Tiểu đội số ba tựa hồ phát hiện dấu vết của một thông đạo."

Lúc hai người Tiêu Đỉnh đang thay nhau cảm thán, một bóng người xa xa đột nhiên chạy đến, hưng phấn cao giọng hô.

"*Phát hiện rồi!*" Nghe thanh âm này, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ vẻ mặt sững sốt, khuôn mặt chợt nảy lên mừng như điên, cùng nhau liếc mắt một cái, sau đó đem ánh mắt di chuyển đến còn cát, chỉ thấy lúc này Tiểu Vũ cũng đã mở mắt ra, trên khuôn mặt đã biểu lộ kinh ngạc cùng vui mừng lẫn sợ hãi.

Nghe thanh âm, Tiêu Viêm thoáng sững sốt một hồi, sau đó vội vã từ trạng thái tu luyện thoát ra, phủi phủi cát vàng trên người, vội vàng hướng tới bóng người nọ chạy đến hỏi thăm: "*Phát hiện thông đạo à?*"

"*Hắc hắc. Hình như là phát hiện thấy dấu vết. Lấy kinh nghiệm của chúng ta mà xét thì rất có thể đó là thông đạo ẩn dưới thông đạo.*" Tên dong binh vừa chạy đến hé miệng cười nói.

"*Hảo!*" Bàn tay vui mừng lẫn sợ hãi vỗ một cái mạnh. Tiêu Viêm không thể kìm hãm thúc giục nói: "*Đi nào, nhanh dẫn ta đến xem!*"

"*Được rồi.*" Tên dong binh nhanh chóng quét qua Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ rồi vội vã quay đầu dẫn đường.

Đi theo tên dong binh dẫn đường khoảng vài phút, chỉ thấy một đám đông đang tụ tập quanh một vết lõm sâu xuống dưới, xì xầm bàn tán.

"*Tránh ra. Tránh ra.*" Tên dong binh dẫn đường kêu to gạt những người xung quanh ra thành một lối đi. Tiêu Viêm theo lối đó đi vào, có chút vui mừng lẫn sợ hãi, hần phát hiện nơi chỗ lõm có một cái động khẩu rộng chừng nửa thước được các dong binh đào ra. Con mắt liếc vào bên trong động khẩu chỉ thấy một mảnh tối om như mực, hơn nữa lại có nhiệt khí nhàn nhạt từ đó bốc lên.

"*Là nơi này sao?*" Tiêu Viêm chỉ vào hắc động hỏi.

"*Đúng vậy, động khẩu nơi này vốn bị cát vàng ngăn chặn, nếu không phải Thanh Lan nhận thấy nơi này có một chút khí tức khác thường, chúng ta cũng thật khó có thể phát hiện ra.*" Một người dong binh cười lớn trả lời.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm liếc về Thanh Lâm ở phía đối diện, phát hiện tiêu cô nương lúc này người dính đầy cát vàng, song khuôn mặt tinh tế nhỏ nhắn lại tràn đầy một vẻ vui mừng.

Nhận thấy ánh mắt của Tiêu Viêm đảo đến, Thanh Lâm liếc trộm một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia ngượng ngùng, chột hướng về phía hẳn mở to hai con mắt đẹp đẽ.

"*A, tiểu nha đầu, tốt lắm.*" Giơ ngón cái lên hướng về phía Thanh Lâm, nhìn tiêu cô nương khuôn mặt nở nụ cười xán lạn, Tiêu Viêm khuôn mặt cười nhu hòa, chậm rãi bước tới trước cái động khẩu đen kịt, bàn tay cầm một viên Nguyệt Quang thạch ném vào bên trong động khẩu.

Nguyệt Quang thạch phát ra ánh sáng nhàn nhạt, lăn lóc mấy cái rồi từ từ biến mất.

Nhìn Nguyệt Quang thạch nhanh chóng biến mất, Tiêu Viêm nhíu mày nhẹ giọng nói: "*Xem ra cái thông đạo này cũng không thông thẳng a.*"

"*Án, lúc trước chúng ta cũng đã cho người dò xét qua. Phía dưới thông đạo này có ít nhất mười nhánh nhỏ, mỗi cái đều quanh co khúc khuỷu như mình con rắn uốn.*" Tên dong binh lúc trước dẫn đường cười khổ trả lời.

"*Như vậy a...*" Tiêu Viêm chau mày khổ não.

"*Có cần ta phái người xuống dò xét một chút không?*". Tiếng cười của Tiêu Đình từ phía sau truyền đến.

Quay đầu lại, Tiêu Viêm nhìn Tiêu Đình cùng Tiêu Lệ lắc đầu nói: "*Phía dưới này không biết còn có cái gì nguy hiểm không? Mạc Thiết dong binh đoàn tổn hao nhiều nhân lực tìm kiếm giúp đệ như vậy, đệ đã rất hài lòng rồi. Nếu lại để bọn họ tiến vào trong tìm kiếm, lỡ có gì đột xuất xảy ra khiến họ bị tổn thương, sẽ khiến đệ hối hận vô cùng.*"

"*Aa, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ không cần lo lắng. Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta không có hạng người tham sống sợ chết đâu.*" Những đoàn viên Mạc Thiết dong binh đoàn chung quanh cười lớn nói.

"*Như vậy đi, ta sẽ chọn lựa mười người thực lực kha khá, sau đó cùng người đi xuống xem một chút. Dù sao để người đi xuống một mình chúng*

ta cũng không yên tâm. Nếu lỡ để người xảy ra chuyện gì chắc phụ thân từ Ô Thần thành chạy đến trực tiếp làm thịt bọn ta mất." Tiêu Đỉnh trầm ngâm một hồi, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm do dự một hồi, cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, thoáng trầm mặc, trầm giọng nói: *"Bất quá nếu bên dưới có sự cố gì xảy ra, ta hi vọng đại ca các người có thể nhanh chóng mang theo người rút lui trước, về phần an toàn của ta, không cần lo lắng..."*

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu. Trải qua đêm Tiêu Viêm đem vấn đề Sa Chi dong binh đoàn giải quyết, bọn họ đối với thực lực của hắn không có điều gì hoài nghi.

"Thiếu gia... Bên trong thông đạo phía dưới có ẩn tàng một ít hơi thở của người nửa năm trước từng tới, ta nghĩ nếu mang ta theo ngài, hẳn sẽ tìm được thông đạo chính xác." Ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị hành động, thanh âm của Thanh Lân vang lên, làm cho hắn vô cùng vui mừng lẫn sợ hãi.

"Thật chứ?" Rất nhanh quay đầu lại, Tiêu Viêm dừng bên cô bé búp bê đáng yêu mừng rỡ nói.

"Án". Nhìn thấy Tiêu Viêm mừng rỡ, Thanh Lân nhẹ nhàng che miệng cười, khẽ gật đầu.

"Tiểu nha đầu đúng là được việc, haha." Phóng qua động khẩu, Tiêu Viêm vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của Thanh Lân, nhìn Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ khẽ cười nói: *"Nếu như vậy, chúng ta bắt đầu đi thôi."*

"Aa, hảo." Tiêu Đỉnh cười gật đầu, ánh mắt quét chung quanh một vòng, sau đó điếm ra vài cái tên, đối với những người còn lại trầm giọng phân phó: *"Chờ sau khi chúng ta tiến vào trong đó, gia tăng phòng ngự chung quanh, tuyệt đối không để người ta quấy rối. Loại sa tầng này không kiên cố lắm, nếu một người không cẩn thận, làm cho sa tầng sụp đổ, sợ rằng sẽ chôn sống tất cả những người bên trong."*

"Đoàn trưởng yên tâm đi. Trong thời gian này nếu có ai dám tiến vào khu vực này, mặc kệ hắn là ai, chúng ta chỉ có nước hạ thủ tàn nhẫn!" Nghe được Tiêu Đỉnh ra lệnh, thành viên Mạc Thiết dong binh đoàn chung

quanh nhất thời vẻ mặt hung hăng cùng nhau đáp lại.

"Nhị đệ, sau khi chúng ta xuống cần một người ở trên này chỉ huy. Nếu như không có người chỉ huy, ta rất không yên tâm." Phân phó mọi người xong, Tiêu Đỉnh vẫn có cảm giác không tin tưởng được, lần nữa nghiêng đầu nói với Tiêu Lệ.

Nghe vậy, Tiêu Lệ vốn đang chuẩn bị đi theo chỉ biết bất đắc dĩ gật đầu.

Dem hết thảy mọi chuyện phân phó thỏa đáng, Tiêu Đỉnh lúc này mới lấy một sợi dây, kiểm tra độ chắc chắn rồi cột vào một cọc gỗ, đồng thời cầm đầu kia đi vào trong động. Nguồn truyện:

"Thông đạo này cũng không quá dốc, sợi dây này chỉ là dùng khi vạn nhất phía dưới có người kêu lên thì phải nhanh chóng kéo chúng ta ra." Vỗ vỗ tay, Tiêu Đỉnh cười nói.

Nhìn được ngay cả chuyện này cũng đã được Tiêu Đỉnh chuẩn bị thỏa đáng, Tiêu Viêm chỉ còn biết cười trừ dẫn đầu đoàn người tiến vào hắc động, một tay vẫy vẫy Thanh Lân.

Nhìn thấy động tác của Tiêu Viêm, Thanh Lân liền vội vã chạy lại, đôi nhãn đồng màu bích lục nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm.

Ánh mắt thô lược đảo qua cặp nhãn đồng mê người kia Tiêu Viêm lại sợ hãi than trong lòng một cái, sau đó vươn tay kéo Thanh Lân lại vào trong lòng mình, mỉm cười nói: *"Đợi người chỉ đường đó."*

Bị Tiêu Viêm kéo vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lân dần dần ửng đỏ, ôn nhu gật đầu.

"Chư vị, đi thôi." Nhẹ giọng cười cười, Tiêu Viêm gật đầu với Tiêu Đỉnh, sau đó cầm lấy đầu sợi dây, kích động tiến vào cửa sơn động đen kịt.

"Dị hỏa, phía dưới thật sự có sao? Mong rằng không khiến ta thất vọng..." Thân thể cấp tốc lướt nhanh trong thông đạo, Tiêu Viêm trong lòng nắm thật chặt Thanh Lân, thấp giọng lầm bầm.

Chương 192: Dò xét

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong thông đạo tối đen, Tiêu Viêm ôm chặt Thanh Lân trong lòng, hai người dựa vào độ dốc của thông đạo, không ngừng trượt xuống. Trên bàn tay nhỏ bé của Thanh Lân cầm một miếng nguyệt quang thạch, ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ đó, khiến cho Tiêu Viêm có thể phân biệt rõ ràng phía trước có chướng ngại hay không?

Không xa phía sau hai người, hơn mười đạo thân ảnh theo sát.

Thân thể trượt xuống thêm một lúc, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua hai bên vách động, sau một lúc, có chút ngạc nhiên phát hiện, cái thông đạo này cực kì bóng loáng, cơ hồ không có một hòn đá nào gồ ghề từ trong nhô ra, nhìn qua như bị một cột năng lượng hình trụ cực kì khổng lồ ẩn lờm sâu vào.

Sau gần hai ba phút trượt xuống, Tiêu Viêm đã nhìn thấy đáy thông đạo, lập tức bàn chân hơi co lại, sau một lát, một tiếng động nhỏ vang lên, thân thể đã rơi xuống, dáng người hơi khom làm giảm đi phần nào lực phản chấn.

Sau khi hạ xuống, Tiêu Viêm đem Thanh Lân trong lòng thả ra, kéo nàng đi về phía trước vài bước, ánh mắt đảo qua phương hướng phía trước, quả nhiên là phát hiện mười thông đạo tối đen như mực.

Lắc đầu, Tiêu Viêm hướng về phía Thanh Lân cười hỏi: "*Người thử cảm ứng một chút đi, chỉ nếu đi lần lượt từng cái, không có mất vài ngày chắc không thể đi hết được.*"

"*Án*". Nhè nhẹ gạt đầu, bàn tay nhỏ của Thanh Lân lôi kéo Tiêu Viêm, con ngươi hơi chớp chớp, chỉ thấy chung quanh đồng tử màu bích lục, ba cái điểm nhỏ màu xanh biếc lặng yên hiện ra.

Bởi vì trong thông đạo tối om om, nên cho dù là Tiêu Viêm cũng không nhận ra biến hóa trong đôi mắt của Thanh Lân.

Thanh Lân chậm rãi nhắm con ngươi lại cảm ứng hơi thở trong thông đạo,

xung quanh đang yên tĩnh đột nhiên vang lên vài tiếng động, Tiêu Viêm biết là đám người Tiêu Đình đã xuống tới nơi.

Hơi quay đầu, giơ tay làm kí hiệu hàm ý cho nhóm người Tiêu Đình chớ có lên tiếng, rồi chỉ tay về phía Thanh Lĩnh đang nhắm chặt mắt.

Nhìn động tác của Tiêu Viêm, Tiêu Đình gật đầu, cũng làm thế với mọi người xung quanh, khiến một vài người thanh âm định phát ra cũng nén nuốt xuống.

Cầm sợi dây trong tay nắm chặt, Tiêu Đình cùng với các thành viên của Mạc Thiết dong binh đoàn binh đoàn chậm rãi rút ra vũ khí sau đó nhẹ nhàng đứng xung quanh Thanh Lĩnh, ánh mắt không ngừng đảo qua xung quanh.

Thời gian trầm mặc chỉ là trong giây lát, Thanh Lĩnh rốt cuộc cũng mở đôi mắt màu Bích Lục ra, bàn tay chỉ vào một thông đạo bên trái, nhẹ giọng nói: *"Thiếu gia. Mặc dù có mấy thông đạo khác cũng lưu lại một ít hơi thở, nhưng mà trong thông đạo này lại nồng đậm nhất, xem ra trong nửa năm trước người đó đã ở trong này lâu nhất."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm ánh mắt quét về cái thông đạo tối đen kia. Cái thông đạo rõ ràng rất dài, ánh mắt nhìn lâu cũng chỉ thấy một mảng đen kịt dày đặc. Nhìn tình huống này, Tiêu Viêm không khỏi hơi nhíu mày.

Quay đầu đi, Tiêu Viêm cùng Tiêu Đình liếc mắt nhìn nhau một cái. Thờ nhẹ một hơi, vừa muốn dẫn đầu đi vào thì bị Tiêu Đình đột nhiên ngăn cản.

"Chờ đã..." Tiêu Đình đối với Tiêu Viêm hơi lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn lại một đại hán thân hình cường tráng nói: *"Hán Mỗ. Người thử vào dò xét thông đạo này xem có cái gì đặc biệt không?"*

"Án." Nghe vậy, tên đại hán tên là Hán Mỗ gật đầu, đạp bước tiến đến phía trước thông đạo, sau đó nằm sấp xuống, hai tay cắm sâu vào trong mặt cát.

"Đây là?" Nhìn cử động kì dị của Hán Mỗ, Tiêu Viêm không khỏi kinh ngạc.

"Thuộc tính của Hán Mỗ là một loại hình biến dị của đất, cho nên ở trong"

sa mạc, hẳn có thể mượn hạt cát cảm ứng được hơi thở của người khác ẩn giấu." Tiêu Đình giải thích nói.

"Ở trong địa phương chưa biết rõ này, chúng ta hết thấy đều phải cẩn thận. Chạy lung tung không phải là một hành động sáng suốt."

"Aa. Mạc Thiết dong binh đoàn kì nhân không ngờ nhiều như vậy. Đoàn đội như thế hợp tác, rõ ràng so với ta một thân một mình thì tốt hơn nhiều." Tiêu Viêm cười cười, có chút cảm thán nói.

"Một ít kĩ xảo bảo vệ tính mạng thôi mà." Tiêu Đình tùy ý lắc đầu, nhìn đại hán đã chằm dứt dò xét hỏi: "Thế nào?"

"Không dò xét ra..." Hán Mỗ cau mày lắc đầu nói: "Ta dò xét được trong khoảng cách năm trăm thước, vẫn không phát hiện hơi thở nào khác, nhưng khi ta chuẩn bị tiếp tục dò xét, lại phát hiện càng vào sâu, năng lượng thổ thuộc tính hoàn toàn biến mất, thay vào đó là năng lượng hỏa thuộc tính vô cùng mạnh. Trong hoàn cảnh đó, dò xét của ta đã không còn có nửa điểm tác dụng."

"Thổ thuộc tính năng lượng biến mất?" Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Tư Địch cùng đều cả kinh. Nơi này vốn là ở sâu trong sa mạc, lẽ ra phải là nơi có thổ thuộc tính năng lượng nồng đậm nhất chứ, thế nào lại hoàn toàn biến mất được?

"Xem ra có chút cổ quái a" Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thào một câu. Trong thông đạo đen kịt lại xuất hiện một cỗ hỏa diễm nóng rực, chứng tỏ khả năng xuất hiện dị hỏa là rất cao. Đối với Tiêu Viêm đang đau khổ một mực tìm kiếm dị hỏa mà nói, không nghi ngờ gì là một tin tức vô cùng tốt.

Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm, Tiêu Đình lắc đầu, đang muốn khuyên hẳn làm việc cẩn thận, cũng chỉ đành nuốt xuống.

"Đi thôi. Nếu phát hiện có vấn đề gì, ta đề nghị lui lại lại trước, sau đó bàn bạc kĩ hơn. Dù sao chúng ta đã biết địa điểm nơi này rồi, chỉ cần có chút thời gian, hẳn là có thể đạt được mục tiêu." Tiêu Đình trầm giọng nói.

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên huyền trọng xích trên lưng, kéo Thanh Lân lại sau lưng, sau đó dẫn đầu đi vào thông đạo tối tăm

này. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đi vào trong thông đạo đó, Tiêu Viêm có cảm giác lạnh cả người, liềm liềm môi, con mắt hít lại đảo qua thông đạo, ngón tay lấy một viên hời khí đan trong nạp giới ra nhét vào trong miệng. Loại hành động này cơ hồ là quán tính của Tiêu Viêm trước khi làm bất kì chuyện gì. Dù sao, nói không chừng vào một lúc nào đó, đầu khí lại chính là điểm quyết định đến sinh tử.

"Nhớ kĩ, cách mỗi năm mười thước, liền đặt trên vách động một miếng nguyệt quang thạch..." Nghe Tiêu Đỉnh nhẹ giọng phân phó các thành viên của Mạc Thiết dong binh đoàn ở phía sau, Tiêu Viêm trong lòng không nín được cảm phục, đại cả mình làm việc đúng là cả giọt nước cũng không lọt, bất kì một điểm nhỏ nào, cũng được hấn nắm chắc trong tay.

Hơn mười bóng người mượn ánh sáng của nguyệt quang thạch chậm rãi hành tẩu trong thông đạo tối om om. Bởi vì không rõ tột cùng sẽ có chuyện gì xảy ra nên tất cả mọi người đều đồng thời bảo trì trầm mặc một đường đi tới, từ bỏ tiếng cước bộ sần sật, cơ hồ hoàn toàn yên tĩnh.

Trong thông đạo tối đen như mực, tựa hồ không có khái niệm về thời gian, mọi người có chút cứng nhắc đi về phía trước, mà thông đạo cũng tựa hồ vĩnh viễn không có điểm cuối cùng, thủy chung không nhìn thấy ánh sáng. Loại tình cảnh này tựa giống như là đang đi đến tâm của quả đất vậy.

Xâm nhập càng lúc càng sâu, Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy không khí lạnh lẽo bao quanh lúc đầu đã tiêu tán, thay vào đó là một cỗ khí nóng nhàn nhạt.

Cảm nhận được biến hóa này, Tiêu Viêm cước bộ dừng lại, quay đầu nhìn đám người Tiêu Đỉnh, thấy nét kinh dị trên mặt bọn họ, khẽ khẽ liềm miệng, thấp giọng nói: *"Hóa ra không phải thổ nguyên tố năng lượng biến mất mà là do hỏa thuộc tính năng lượng quá đậm đặc, áp chế thổ thuộc tính năng lượng khiến Hán Mỗ khó có thể phát hiện ra ..."*

"Lúc này mới vừa tiến vào hỏa thuộc tính đã đậm đặc như vậy, nếu tiếp tục đi xuống thì còn kinh khủng đến thế nào? Chẳng lẽ phía dưới thật sự tồn tại dị hỏa sao?" Tiêu Đỉnh có chút khiếp sợ nói.

Tiêu Viêm mím môi, nhãn đồng bốc lên khát vọng. Dị hỏa a, từ sau khi tu

luyện Phần quyết, đó là thứ kì vật của thiên địa hẳn mong muốn nhất. Bây giờ nó xuất hiện trước mặt, loại cảm xúc hạnh phúc bất thành linh này cơ hồ làm Tiêu Viêm kích động đến mức thân thể phát run run...

"Đi thôi, tiếp tục đi xuống. Chư vị, nếu không thể chịu được hỏa thuộc tính thì nên dừng cước bộ lại, nếu không, cứ tiếp tục đi xuống, sợ rằng cơ thể sẽ tự bốc cháy ..." Tiêu Viêm hít sâu một hơi, quay đầu trịnh trọng nói.

"*Án*". Nhìn thần sắc Tiêu Viêm chăm chú, mọi người không dám chậm trễ vội vã gật đầu.

"Thanh Lâm, nếu thấy không chịu được, phải nói cho ta ngay, biết không?" Tiêu Viêm đối với Thanh Lâm trầm giọng nói.

"*Án*." Ngoan ngoãn gật đầu, nhìn thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lâm, tựa hồ cũng không vì hỏa thuộc tính nóng rực xung quanh mà có dị trạng gì.

Phân phó thỏa đáng, Tiêu Viêm nắm tay thật chặt, sau đó bước đi nhanh vào sâu trong thông đạo.

Càng đi vào sâu, hỏa thuộc tính càng lúc càng nồng đậm, có mấy dòng binh thực lực kém đã bắt đầu không chịu được bắt đắ dĩ phải thoái lui.

Mặc dù có người lùi bước, nhưng hành trình vẫn cứ tiếp tục. Cuối cùng chỉ còn Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh cùng Thanh Lâm là tiếp tục đi xuống, những người khác không chịu được hỏa thuộc tính năng lượng quá mạnh bạo, toàn bộ đã phải rút lui.

Càng lúc sắc mặt Tiêu Viêm càng ngưng trọng, nhưng ngoài vẻ ngưng trọng, vẫn mơ hồ có một vẻ mừng rỡ như điên, bởi vì hẳn cảm giác thấy lộ tuyến vận hành của Phần quyết trong cơ thể, mặc dù hẳn không sử dụng nhưng đã tự động kéo theo Tử hỏa đầu khí, bắt đầu cấp tốc lưu hành. Chuyện này từ khi hẳn bắt đầu tu luyện đến giờ chưa khi nào xảy ra.

"Sắp tới rồi." Sau khi chuyển qua một đoạn rẽ, không xa cuối thông đạo đã xuất hiện quang mang màu đỏ. Thân thể Tiêu Viêm kích động rung mình một cái, lau vội mồ hôi trên khuôn mặt, thanh âm khàn khàn khô khốc nói.

Lộ trình cuối cùng, ba người tốc độ càng thêm nhanh, vội vàng xuyên qua

lộ trình ngắn ngủi này, đi tới cuối thông đạo...

Đứng ở cuối thông đạo, thần sắc ba người rung động nhìn thế giới hồng hồng trước mặt.

-----oOo-----

Chương 193: Sinh vật thần bí trong nham tương*

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong địa huyết thật lớn, nham tương đỏ rực, ở trong đó chậm rãi chảy xuôi, thỉnh thoảng có bọt khí thật lớn từ trong nham tương hiện lên, nhưng sau một lát, một tiếng nổ nhỏ vang lên, nham tương trong đó bắn mạnh ra, rực rỡ giống như pháo hoa màu đỏ.

Đứng ở cuối cái thông đạo nho nhỏ, Tiêu Viêm ba người nhìn cái thế giới nham thạch nóng chảy tựa hồ không có giới hạn này, ngoại trừ rung động ra, đều không tự chủ được nuốt vội một ngụm nước bọt.

"Không nghĩ tới dưới nền đất bên ngoài Thạch Mạc thành lại có một địa phương kinh khủng như vậy." Thân thể bao phủ một tầng quang mang màu xanh biếc, Tiêu Đỉnh gạt mồ hôi trên mặt, sợ hãi than.

"Đúng vậy, một thế giới nham tương đồ sộ dưới mặt đất.." Thân thể Tiêu Viêm đồng dạng được tầng đầu khí bao lấy, bất quá nhiệt độ cực cao xung quanh vẫn làm hấn cả người phát sốt.

"Thế này làm sao mà đi? Nơi này đã không còn đường, hơn nữa ta tu luyện chính là mộc thuộc tính công pháp, vừa vặn bị hỏa thuộc tính khắc chế, ta nếu không phải là ngũ tinh đấu sư, chắc cũng không tới được tận đây, đây đã là cực hạn của ta rồi." Tiêu Đỉnh hướng về phía Tiêu Viêm cười khò nói.

Tiêu Viêm gật đầu. Nếu hấn không phải thuộc hỏa thuộc tính, chắc đã không chịu được nhiệt độ cao mà trở ra rồi. Hơn nữa hấn phát hiện hỏa thuộc tính nơi này so với trong thông đạo cuồng bạo hơn rất nhiều.

"Hô..." Thở nhẹ ra một hơi, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn Thanh Lâm, không

khỏi có chút ngạc nhiên, tựa hồ nàng đối với nơi này còn dễ chịu hơn so với hẳn. Phải biết rằng Thanh Lâm không có đầu khí a.

Sau khi ổn định lại tâm tình, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm Thanh Lâm, có thể phát hiện ra bên trong thân thể nàng tựa hồ có một cỗ năng lượng âm hàn không ngừng phóng thích ra. Chính nhờ cỗ năng lượng đó chống đỡ cho nên Thanh Lâm mới có thể theo bọn họ đến được cuối thông đạo này.

"Tiểu nha đầu này quả nhiên có điểm kì dị, chẳng lẽ bởi vì huyết mạch xà nhân trong người nàng? Nhưng cho dù là một xà nhân bình thường đi tới loại địa phương này cũng chỉ có thể kêu thảm lùi lại mà thôi, sao lại vậy được nhỉ?" Lòng mày hơi cau lại, Tiêu Viêm trong lòng có chút nghi hoặc.

"Hiện tại ngươi muốn làm gì bây giờ?" Tiêu Đỉnh nhìn thế giới nham tương đang quay cuồng, nghiêng đầu hỏi.

"Đệ nghĩ... đệ sẽ đi vào xem sao." Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói.

"Đi vào? Tiến vào trong thế giới nham tương này sao? Nơi này không có đường a. Chẳng lẽ ngươi đi qua được sao?" Nghe được vậy, Tiêu Đỉnh sắc mặt khẽ biến, nhẹ giọng trách mắng.

"Aa. Tự nhiên khó có khả năng đi qua. Nhiệt độ nơi này, ngay cả sắt thép cũng có thể hòa tan, đừng nói tới ta." Tiêu Viêm cười lắc đầu, đem huyền trọng xích trên lưng gỡ xuống, sau đó thu vào trong nạp giới. Thân thể khẽ run, Tử Vân dục đột ngột từ sau lưng bắn ra.

"Đây là....?" Nhìn hai cánh đột nhiên bắn ra sau lưng Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh nhãn lòng co lại, sau nháy mắt kinh hãi liền nói: *"Đấu khí hóa cánh? Đấu vương? Điều này sao có thể?"*

Cho dù Tiêu Đỉnh đối với thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm rất tự tin, bất quá nếu ai nói Tiêu Viêm mới hai mươi tuổi đã trở thành một cường giả cấp đấu vương, Tiêu Đỉnh tuyệt đối không tin. Phải biết rằng đấu vương, cả Gia Mã đế quốc con số cũng không vượt quá hai mươi, người nào không phải là cường giả danh chấn một phương, nhưng lại chưa từng nghe nói có ai có thể ở hai mươi tuổi có được thành tựu đó.

Nhìn thần sắc kinh hãi của Tiêu Đỉnh, Tiêu Viêm khẽ cười lắc đầu, bàn tay

nhẹ nhàng vượt Tử Vân dục màu tím, nói: "*Cái này không phải đầu khí hóa cánh. Chỉ là một loại phi hành đầu kỹ cực kì hiếm thấy mà thôi. Tốc độ phi hành còn lâu mới bằng được chính thức đầu khí ngưng tụ thành cánh, bất quá, vẫn bay được.*"

Nghe Tiêu Viêm giải thích, Tiêu Đỉnh lúc này mới thở phào một hơi, ánh mắt có chút quái dị nhìn Tiêu Viêm nói: "*Tiểu gia hỏa này, đến tột cùng cất giấu bao nhiêu bí mật?*"

Cười lắc đầu, Tiêu Viêm chuyên đề tài nói: "*Đợi ta một mình vào xem, đại ca ngươi mang theo Thanh Lâm trở về đường cũ đi.*"

"*Chờ đã. Mặc dù ngươi có hai cánh tương trợ, nhưng nhiệt độ bên trong địa huyết cũng cực kì kinh khủng, lấy thực lực của ngươi, làm thế nào ở lâu trong đó được?*" Vội vàng vươn tay ngăn cản Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh cẩn thận nói.

"*Aa, tin tưởng ta đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.*" Tiêu Viêm khẽ cười nói.

Cau mày nhìn chằm chằm Tiêu Viêm một hồi lâu, Tiêu Đỉnh bất đắc dĩ gật đầu, nói: "*Cẩn thận. Nếu có chuyện gì xảy ra phải ra ngoài ngay.*"

"*Án.*" Mím cười gật đầu, Tiêu Viêm vừa muốn xoay người hành động, một bàn tay nhỏ lạnh lẽo đột nhiên kéo hẳn lại.

"*Thiếu gia, chờ đã... Bên trong nham tương tựa hồ cất giấu vật gì đó!*"

Thanh Lâm gắt gao nắm lấy Tiêu Viêm, con ngươi màu Bích Lục nhìn mênh mông nham tương, gấp giọng nói.

"*Án.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Tiêu Đỉnh chột nao nao, ánh mắt vội vã đảo qua vòng nham tương, nhưng ngoại trừ một ít cự thạch đều không có phát hiện gì khác.

"*Thanh Lâm, ngươi phát hiện ra cái gì?*" Ở trong hiểm địa này, cho dù Tiêu Viêm có được Dược lão hộ thân, cũng không dám quá mức khinh thường, lập tức ngưng trọng hỏi.

"*Bên trong nham tương, tựa hồ có vật gì đó tồn tại. Ta có thể cảm giác*

được một chút hơi thở của nó... Nó rất mạnh..." Thanh Lâm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nham tương đang không ngừng quay cuồng, con ngươi màu bích lục hiện lên một chút u quang, giống như nhìn xuyên hết thấy trở ngại của nham tương, thấy hết những gì kì lạ ẩn dưới đó.

"Vật đó còn sống?"

Tiêu Viêm khuôn mặt cả kinh. Ở trong nhiệt độ này cơ hồ hòa tan được cả sắt thép, cư nhiên lại có vật còn sống? Thật làm cho Tiêu Viêm khó tin.

"Án"

"Chẳng lẽ đây là người nửa năm trước ngươi cảm ứng được?" Tiêu Đỉnh khẽ cau mày nhìn bọt khí quay cuồng trong nham thạch, trầm giọng hỏi

"Không phải, cỡ hơi thở đó so với nó mạnh hơn." Thanh Lâm lắc đầu nói

"Thực lực của nó, mạnh hơn Sa Chi dong binh đoàn La Bố một ít." Thanh Lâm khoa tay múa chân, nhẹ giọng nói. Nàng sinh sống tại Thạch Mạc thành, nhìn thấy người mạnh nhất là La Bố cấp bậc đại đấu sư, cho nên cũng chỉ có thể đem hắn ra so sánh.

"So với La Bố mạnh hơn một ít..." Tiêu Viêm thanh âm nỉ non, từ *"Một ít"* có vẻ hơi nặng nề. Từ trong lời nói của Thanh Lâm, Tiêu Viêm có thể miễn cưỡng đoán ra bên trong nham thạch ẩn chứa một sinh vật gì đó, theo ước lượng của Thanh Lâm thực lực chắc vào khoảng đấu linh cấp bậc.

Đương nhiên đây chỉ là một phỏng đoán của Tiêu Viêm, đến tột cùng là như thế nào chính hắn cũng không rõ lắm. Nếu như thật sự có một sinh vật như thế sống ở trong này, với điều kiện nơi đây, so sánh với đấu vương chắc cũng không yếu hơn.

"Hô..." Thở nhẹ ra một hơi, Tiêu Viêm híp mắt lại. Trầm ngâm trong chốc lát, bất đắc dĩ lắc đầu, trầm giọng nói: *"Mặc kệ trong này có cái gì, ta cũng phải vào xem, không chừng thứ mà ta cần nằm dưới nham tương cũng nên."*

"Đại ca, người nhanh đem Thanh Lâm lên thôi, ta đi thử xem!" Quay đầu sang, Tiêu Viêm dặn dò Tiêu Đỉnh một câu, sau đó từ từ bước đến gần bờ nham tương, hai cánh xòe ra, thân thể nổi lên cách mặt nham tương

khoảng chừng mười thước.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bay trên không trung, Tiêu Đình đành bất đắc dĩ gạt đầu, bất quá trong lòng hắn vẫn không yên tâm nên cũng không có lập tức rời đi. Kéo Thanh Lân lùi lại về phía sau thông đạo, tầm mắt gắt gao nhìn thân thể Tiêu Viêm đang trôi nổi trên không trung.

Tiêu Viêm chậm rãi phi hành trên mặt nham tương, Tử hỏa đầu khí hoàn toàn bao phủ bảo vệ mặt ngoài thân thể, linh hồn cảm giác lực cũng nhập vào trong cơ thể cẩn thận tra xét xung quanh, xem ra, sinh vật ẩn giấu bên trong theo lời Thanh Lân nói ra đã tạo cho Tiêu Viêm một áp lực không nhỏ. Ở trong hoàn cảnh khốc liệt này, hắn không thể không tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với các loại nguy cơ có thể xảy ra.

Bên trong địa huyết, nhiệt độ cao kinh khủng, cho dù Tiêu Viêm bản thân là thuộc tính hỏa, lại có Tử hỏa đầu khí bảo vệ, nhưng đám sương mù do bọt khí nổi lên tạo ra lại chứa một loại hỏa độc. Cho nên mặc dù đã nuốt một viên giải độc đan, nhưng Tiêu Viêm vẫn không dám tùy thời hô hấp, chỉ khi không thể nhịn được mới cẩn thận hít vào một chút không khí.

Song cho dù mỗi lần Tiêu Viêm chỉ hấp thu một lượng khí rất nhỏ, nhưng độc khí tiến vào trong cơ thể vẫn làm hắn có chút choáng váng, nếu không phải đã dùng giải độc đan, sợ rằng đã sớm không thể chống đỡ, còn gì dám có ý tưởng tiến vào phạm vi nham tương.

Bởi vì có nhiều trở ngại cho nên Tiêu Viêm cũng không dám phi hành hết tốc độ, chỉ chậm rãi lướt qua bề mặt nham tương. Đương nhiên trong lúc phi hành cũng không dám phát ra thanh âm nào, sợ dẫn đến công kích của sinh vật sống trong nham tương.

Phi hành tại không trung, Tiêu Viêm mới càng thêm cảm giác thấy sự không lồ địa huyết này, nham tương xung quanh cơ hồ tụ lại thành một cái hồ thật lớn, thỉnh thoảng một cột nham tương bất ngờ vọt lên, khiến Tiêu Viêm đang phi hành phía trên khiếp vía.

Thế giới dung nham trong địa huyết, cũng là một tử vong thế giới, Tiêu Viêm phi hành trên hồ nham tương, mỗi một đoạn phi hành đều cảm thấy run sợ, nếu vào lúc này đột nhiên đầu khí tiêu thất, sợ rằng xương cốt cũng chẳng còn.

Phi hành trên nham tương, da dẻ Tiêu Viêm mơ hồ ửng đỏ, quần áo bên ngoài đã khô cong đến cực độ, hiện tại chỉ cần dính một ngọn lửa nhỏ sợ rằng sẽ bùng cháy lên.

Lại phi hành thêm một đoạn, Tiêu Viêm quay đầu lại, phát hiện phía cửa động thông đạo nhỏ bé, hai bóng người nhỏ bé đang nhìn chăm chú vào hắn.

Nhìn hai bóng dáng đó, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, vừa muốn vẫy tay ra hiệu với họ hàm ý bình an, chợt thanh âm của Thanh Liên thoáng có chút sắc bén vang lên: "*Thiếu gia, nó đang đi theo người, mau trở lại đi.*" Nghe được thanh âm này, Tiêu Viêm da đầu tê rần, thân thể không chút do dự liền mạng chạy nhanh về phía cửa thông đạo.

Tiêu Viêm thân mình vừa động, phía dưới nham tương đang bình lặng đột nhiên vang lên những tiếng âm âm trầm đục, vô số nham tương trong nháy mắt bắn mạnh lên.

Nham tương bắn lên đầy trời, một sinh vật hình thể khổng lồ đột nhiên từ trong nham tương vọt lên, nhanh như chớp hướng về phía Tiêu Viêm đang chạy trốn căn nướn tới.

.....

(*).Nham tương: nham thạch nóng chảy.

-----oOo-----

Chương 194: Ngộ Tập

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sinh vật thần bí, phá vỡ nham thạch phát ra một tiếng kêu bén nhọn, bắn mạnh đến người Tiêu Viêm đang ở trên không trung, Đem hồ nham thạch đang yên ả tự nhiên bị bạo liệt ra, từng cột hỏa trụ bắn mạnh lên cao.

Trên không trung, Hai cánh của Tiêu Viêm chấn động, đột nhiên hồ nham thạch bạo liệt, Làm da đầu của Tiêu Viêm một trận tê dại, Cắn chặt hàm

răng, liều mạng chạy trốn.

Mặc dù có Tử vân dự trợ giúp, Tốc độ của Tiêu viêm cực nhanh, nhưng sinh vật thần bí tuyệt đối sẽ không kém hơn hẳn, tại nơi xuất ra tiếng kêu, trong nháy mắt, một thân thể khổng lồ, Tốc độ nhanh nhen ngược lại so với thân thể. từ từ đuổi theo Tiêu Viêm, cái miệng đỏ tươi dữ tợn giống như một thanh lợi kiếm đâm ra.

" *Thiếu gia cẩn thận! Nó ở phía sau ngài!*" ở phía xa nơi thông đạo, nhìn sinh vật thật lớn sắp đuổi kịp Tiêu Viêm, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lan hoảng sợ kêu lên..

Một bên, khuôn mặt của Tiêu Đình cũng tràn đầy lo lắng, muốn chạy lại hỗ trợ, nhưng căn bản không đi qua được nên đành chỉ đứng nhìn.

Tiêu Viêm đang cấp tốc bay nhanh, nghe được thanh âm chói tai của Thanh Lan, cả người cũng rất căng thẳng, cùng lúc đó kinh khí nóng chảy bắt đầu bắn tới.

Khẽ nuốt yết hầu một cái, Tiêu Viêm ngay cả quay đầu cũng không kịp, Tử vân dự khẽ chấn động, bàn chân khẽ đạp mạnh vào cột nham thạch, quát lên: "*Bạo bước!*" Theo thanh âm hạ xuống, thân thể Tiêu Viêm chợt biến thành hình cung, một đạo tiếng nổ vang lên, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên giống như một dây cung bình thường, tốc độ đột nhiên tăng vọt.

Mượn phát lực của *Bạo bước*, Tiêu Viêm may mắn tránh khỏi sự đuổi giết của sinh vật thần bí, đồng thời cũng cách một khoảng xa.

Nhìn con mồi đã đến miệng chạy thoát, Thần bí sinh vật kêu lên một tiếng phẫn nộ, cái đuôi thật lớn hung hăng đánh mạnh về phía nham thạch. vô số cột đá ầm ầm bạo liệt mà tan ra.

Trong lúc cột đá bị bạo liệt, thần bí sinh vật cũng không dừng lại, mà cái đuôi tiếp xúc với các cột đá hung hăng đuổi theo về phía của Tiêu Viêm.

Phía sau vang lên một trận xé gió, làm cho tâm tình Tiêu Viêm vừa mới buông lỏng lại khẩn trương lại, linh hồn lực từ trong cơ thể tuôn ra, đem mấy thước xung quanh người bao phủ lại, sau đó thân thể đột nhiên quỷ dị vụn vụn lên.

" Xuy ...Xuy.." một cục đá mang theo thanh âm bén nhọn bắn mạnh vào thân thể, dán phía ngoài thân thể Tiêu Viêm, không ngừng bay qua, mà thân thể tiêu Viêm vừa hung hiểm tránh được các mảnh vụn của nham thạch thay nhau công kích. mỗi khi nham thạch bay qua thân thể, những đạo kinh khí bén nhọn vẫn để lại cho thân thể những đạo vết cắt.

" *Thình..thịch!*" Một ít đá vụn bay qua, liên tục bắn mạnh ra phía sau, Hung hăng đập bể các cột nham thạch. Nhất thời,tiếng âm ầm ầm bạo liệt mà ra, cuối cùng tạo nên một cái khe giữa nham thạch, bởi vậy có thể thấy kinh khí trên các mảnh dung nham rớt cục mạnh đến mức nào. Nếu Tiêu viêm bị đánh trúng, trong nhất thời sẽ mất đi lực chiến đấu liền rơi xuống vào hồ dung nham mà hóa thành tro bụi

Nhìn cái khe của Dung nham, Trên trán Tiêu Viêm không ngừng chảy mồ hôi, Nếu lúc đầu tại Ma thú sơn mạch không được Dược lão chuyên môn bày trận cọc gỗ thì sợ rằng hôm nay e rằng sẽ táng thân tại đây.

" *Sinh vật này còn có thể lợi dụng dung nham tấn công. Rõ ràng trí tuệ không thấp. nên chết chính là ...*" Trong đầu hiện lên một đạo suy nghĩ, Tiêu Viêm cảm thấy rất khó giải quyết, đồng thời bàn chân lại đập mạnh về cột đá, Tốc độ một lần nữa lại tăng vọt.

Mượn tốc độ đang tăng vọt, Tiêu Viêm gian nan quay đầu, ánh mắt nhìn sinh vật thần bí không xa, không nhìn được khẽ hút một ngụm lương khí.

Sinh vật thần bí trong hồ nham thạch. Là một loại xà ma thú, hình thể thật dài, nhìn sơ qua cũng dài đến bốn, năm trượng, Toàn thân màu đỏ, từ xa nhìn lại thì thấy giống như một khối ngọc màu đỏ, bên ngoài thân thể của nó là những miếng lân phiến màu đỏ tươi, nhất là làm cho Tiêu Viêm kinh hãi là Đầu ma thú này dĩ nhiên có..Hai đầu. Trong con mắt cuồng bạo sát ý.

" *Cái ma thú này,Rốt cuộc là loại ma thú gì?*" trong đầu hiện lên một đạo hoảng sợ, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện tốc độ của Hai đầu ma thú kia đột nhiên chậm lại, cái cổ tự nhiên bành trướng ra, tựa hồ như chuẩn bị phun ra cái gì đó.

Nhìn một màn cổ quái này, Trong lòng Tiêu Viêm lóe ra một chút bất an, lập tức hai cánh rung lên.

Ngay khi Tiêu viêm hai cánh rung lên, phía sau miệng rộ của hai đầu xà đột nhiên mở rộng ra, hai đạo hỏa diễm nham thạch giống như núi lửa bộc phát phun ra, Nhất thời hai đạo hỏa diễm hung hăng bắn mạnh về phía Tiêu Viêm.

" *Thình thịch!*" một đạo hỏa diễm công kích phía dưới của Tiêu Viêm khoảng hai thước, trong đó ẩn chứa nhiệt độ rất cao, dĩ nhiên là muốn cho hai chân của Tiêu Viêm trong nháy mắt thiêu rụi, trên Da tạo ra cảm giác nóng bỏng làm cho Tiêu Viêm hít một hơi lạnh.

Một đạo mặc dù thất bại, bất quá một đạo khác như tia chớp xuyên qua không trung, lưu lại trên không trung một màu đỏ hồng, mang theo khí thể hủy diệt, hung hăng bắn mạnh về phía Tiêu Viêm.

Trong thông đạo phía xa, nhìn Hỏa diễm muốn thôn phệ Tiêu Viêm. Tiêu Đỉnh cùng Thanh Lâm không mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

sau lưng đột nhiên có nhiệt độ tăng cao, trực tiếp đem quần áo phía sau của Tiêu Viêm hóa thành tro bụi, Da ta vốn có chút ngăm đen, giờ phút này cũng đã hiện lên màu đỏ.

" *Đáng chết ...*" Nhiệt độ phía sau lưng đột nhiên nóng chảy, làm Tiêu Viêm có chút mơ hồ, hai cách liềm mạng bay đi, khóe mắt nhìn về phía sau, phát hiện có chút đáng sợ, quanh thân thể vài thước đã bị hỏa diễm vây khốn, trong thời gian ngắn ngủi này, hấn căn bản không thể thoát khỏi sự vây khốn của Hỏa diễm.

" *Sư phụ, Nếu Người không ra tay, ta chắc chắn sẽ chết!*" Hỏa diễm hủy diệt gần trong gang tấc, làm cho đồng tử của Tiêu Viêm khẽ co lại, bất quá hấn vẫn hướng Dược lão quát lên.

" *Aa, Tiểu tử kia rốt cuộc không chống đỡ được nữa sao?*" thanh âm già nua trêu tức, tiếng cười dài trong lòng Tiêu Viêm vang lên

Khi thanh âm già nua vang lên, một cỗ năng lượng kỳ dị, đột nhiên tiến thẳng vào Tử vân dục phía sau Thân thể Tiêu Viêm, Theo một tiếng vang dội rất nhỏ, Tử vân dục đột nhiên hiện ra màu tím, có chút vân vụ trên cánh, Hai cánh rung lên, một đạo tiếng kêu vang lên, Thân thể Tiêu Viêm cơ hồ xuyên thấu trở ngại, giống như một con cá nhỏ trong hồ nước, nhanh nhẹn bay khỏi vùng hỏa diễm bao phủ ...

Cột hỏa diễm dung nham tấn công thất bại, liền bị bắn vào hồ dung nham, Nhất thời một tiếng âm âm vang lên, cả địa huyết đều run lên.

Dung nham thật lớn rơi vào trong hồ nham thạch, Mặt hồ đang bình yên thì vô số các cột dung nham vang lên phía dưới không ngừng cuộn cuộn phun lên.

Thấy tràng cảnh kinh khủng như vậy, giống như ở phía dưới hồ nham thạch ẩn dấu vô số ngọn núi lửa liên tiếp phun ra.

Đứng ở trong thông đạo, Tiêu Đỉnh thấy dung nham cuồng bạo như vậy, sắc mặt trở nên hoảng sợ, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, ở tước thiên tai khổng lồ này, Loại người quả thật là rất bé nhỏ.

" Khó trách Di hỏa quý hiếm như vậy, muốn lấy di hỏa ở phía trong tuyệt địa, cơ bản là khó hơn lên trời a..." Tiêu Đỉnh lầm bầm nói.

Trong lúc hai người đang há hốc mồm, không xa chỗ thông đạo, trong hồ dung nham một cột hỏa diễm bốc lên cao, bắn mạnh ra bốn phía, phô bày ra sự hủy diệt thiên địa.

Nhìn dung nham té khắp mọi nơi, Tiêu Đỉnh vội vàng kéo Thanh Lân lùi nhanh ra phía sau, rồi mới tránh né những bụi của nham thạch bắn ra.

" Tiểu Viêm tử thế nào? Người đâu?" Đứng ở trong thông đạo, dung nham cơ hồ bộc phát che phủ cả tầm mắt của Tiêu Đỉnh, Trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

Một bên, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lân tái nhợt, chân tay luống cuống, bộ dáng cực kỳ khiếp đảm cùng với lo âu.

Khi hai người nóng lòng có chút muốn điên, một thân ảnh từ trong hồ nham thạch, hung mãnh bay ra.

Nhìn trong dung nham không chút nhân nhượng hiện lên một đạo bóng người, Tiêu Đỉnh ngạc nhiên vui mừng, trong lòng cũng thở ra một hơi, Người này tự nhiên coi thường nhiệt độ nham nóng bỏng? thật là đáng sợ?"

Bóng người được bao phủ bởi đầu khí màu tím, trong nham thạch bay vọt ra trong thông đạo, bàn tay dựa vào vách động, không ngừng thở dốc, thanh âm có chút khàn nói: " Mẹ kiếp! Tên kia thật là đáng sợ ... "

Nhìn quần áo trên người Tiêu Viêm lúc này đã bị cháy gần hết, da cũng là từng mảng đỏ ửng, các sợi tóc cũng có chút khô nóng, Bộ dạng rất là chật vật. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Không việc gì chứ?" Nhìn Tiêu Viêm không ngừng thở dốc, Tiêu Đỉnh thở phào một hơi, liền vội vàng hỏi.

Cười khở gật đầu, Tiêu Viêm dựa lưng vào thông đạo, Ánh mắt nhìn xuống hồ dung nham, có lẽ đột nhiên mất đi mục tiêu, song đầu xà đành chậm rãi du động trong hồ dung nham, đồng tử thật lớn không ngừng quét xung quanh, bởi vì nham thạch che kín, nó lục soát không có kết quả, đành phát ra tiếng kêu phẫn nộ, cái đuôi không ngừng đập mạnh xuống Hồ nham thạch.

-----oOo-----

Chương 195: Song Đầu Hỏa Linh Xà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại làm sao bây giờ? có Tên Hai đầu này canh giữ bên ngoài, căn bản không đi vào được " *Thấy Tiêu viêm đặt móng ngòi xuống. Tiêu Đỉnh cười khở hỏi.*

Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, đem một quả hồi khí đan bỏ vào miệng, trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói: " Mặc kệ như thế nào, Ta nhất định phải lấy được Dịch hỏa, Ta biết muốn lấy được dịch hỏa sẽ khó khăn, cho nên Ta đã chuẩn bị tâm lý, khó khăn hiện tại vẫn không vượt qua phạm vi thừa nhận của Ta "

" Người còn muốn đi thử? Nhìn công kích của song đầu linh xà nọ, hẳn là Tứ cấp ma thú, có thể so với loài người là Đầu linh cường giả, hơn nữa địa phương tràn đầy dung nham, cho dù là Đầu vương cường giả đến cũng khó có khả năng đánh chết nó à!" *Nghe vậy, Tiêu Đỉnh nhướn mày, trầm giọng nói.*

" Aa, súc sinh này nếu nhất định ngăn trở, vậy Ta cũng sẽ làm thịt nó ... " Tiêu viêm nhẹ giọng cười, trên khuôn mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo cùng sát ý, con mắt gắt gao nhìn song đầu linh xà trong hồ dung nham, bàn tay khẽ nắm chặt, Hai mắt chậm rãi nhắm lại, từ từ hồi phục Đấu khí trong cơ thể.

Nhìn bộ dáng không buông tha của Tiêu Viêm., Tiêu Đỉnh cũng bắt đầu lắc đầu, Mặc dù biết Tiêu Viêm bí mật rất nhiều, nhưng muốn tại hoàn cảnh này mà đánh thắng song đầu linh xà, xác suất thành công tựa hồ là rất ít.

Dựa lưng vào thông đạo, Tiêu Đỉnh nhìn vào hồ dung nham đang sôi sục, trong lòng đang nghĩ làm cách nào để ngăn cản Tiêu Viêm.

Một bên, Thanh Lân cũng cẩn thận ngồi xếp bằng bên cạnh Tiêu Viêm, con ngươi màu lục đảo qua chỗ y phục bị cháy của Tiêu Viêm, Trong mắt không hề được hiện lên nét sợ hãi.

Trong khi ba người đang trầm mặc, bạo động trong hồ nham thạch một lần nữa lại yên tĩnh trở lại, mà song đầu linh xà đảo mắt quét qua tìm, rốt cuộc cũng nhìn thấy hình ảnh ba người ở trong thông đạo, nhất thời một cỗ hưng phấn và khát máu, tiếng rít bén nhọn vang vọng đến trong thông đạo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Nguy rồi, nó phát hiện chúng ta!" phía trong thông đạo, nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của song đầu linh xà. Tiêu Đỉnh khẽ biến sắc, thất thanh nói.

Lời nói của Tiêu Đỉnh vừa xong, hai cái đầu của song đầu linh xà, đứng đưa thật mạnh, trong nháy mắt một đạo dung nham bắn thẳng vào thông đạo, nhìn thế này, trong nháy mắt chắc chắn sẽ bị dung nham thôn phệ.

Nham thạch nóng chảy, giống như một con hỏa long dữ tợn phóng ra, Tại không trung vẽ ra một đường cong tử vong, trực tiếp hướng phía thông đạo mà bắn tới.

Ngay khi Tiêu Đỉnh chuẩn bị nắm lấy tay của tiêu viêm chạy trốn, đôi mắt đang đóng chặt lại, đột ngột mở ra, con ngươi đen kịt, thâm thúy cùng tang thương, chậm rãi hiện lên, thản nhiên nhìn đạo hỏa diễm đang bắn tới. Thân thể Tiêu viêm chậm rãi đứng lên, lắc mình một cái đi tới cửa của thông đạo.

Nhìn tốc độ kinh khủng của Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh sắc mặt hơi đổi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm, cái bóng lưng, trong lòng không biết nổi lên cảm giác quái dị ... Cái cảm giác này giống như Tiêu Viêm trước mặt chính là một người xa lạ.

Cổ quái cảm giác trong lòng, làm cho lông mày Tiêu Đỉnh nhíu lại, Bất quá tuy trong lòng cảm giác được không thích hợp, nhưng thủy chung không biết không thích hợp chỗ nào ....

Trong khi phía sau lưng Tiêu Đỉnh đang vắt óc suy nghĩ, Tiêu viêm chậm rãi ngược lên, song chưởng đột nhiên nắm chặt.

Khi Tiêu viêm nắm chặt tay, một cỗ năng lượng ba động kỳ dị, từ bàn tay phát ra, Trong nháy mắt ở phía ngòi thông đạo đột nhiên hình thành một cái khiên năng lượng.

Nham thạch bắn mạnh đến, gần đến cửa của Thông đạo khoảng mười thước, không hề báo trước mà bạo liệt ra bốn phía, những mảnh nham thạch tứ tán từ không trung rơi xuống, cuối cùng hóa thành màu hồng bao phủ thành cái khiên năng lượng.

" Song đầu hỏa linh xà bình thường sinh trưởng nơi nhiệt độ cao, dựa vào thân phệ nham thạch mà sống, không gian tiến hóa cực kỳ lớn, mới sinh gần như là Nhất giai ma thú, nếu có cơ duyên có thể tiến hóa thành Lục giai ma thú cùng sánh với Đấu hoàng cường giả, Sạch sạch ... sinh vật này ở đây xem ra đây quả thật là có tung tích Dị hỏa a.." *Nhìn Hỏa linh xà đang ở trong hồ nham thạch, tiếng cười nhàn nhạt của Tiêu Viêm truyền ra.*

" Hí.." *Nhìn thấy công kích bị ngăn trở, ánh mắt của Hỏa linh xà toát lên sự giận giữ, cái đuôi mạnh mẽ đánh thẳng vào Tiêu Viêm.*

Tử vân dục sau lưng chọt rung lên, Tiêu Viêm đột nhiên lao ra, tránh né dễ dàng công kích của Hỏa linh xà.

" Oanh!" cái đuôi to lớn hung hăng nện vào vách núi, Nhất thời vang lên một tiếng vang dữ dội, từng cái khe do nham thạch tạo thành bị lan ra hơn mười thước mới từ từ dừng lại.

Thân thể trôi nổi giữa không trung, bàn tay Tiêu Viêm khé nắm huyền

trọng xích trên lưng, đột nhiên rút ra, bàn chân khễ nhích một cái, cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu của Hỏa linh xà.

Khi gân tiếp xúc đạo dung nham, nếu không phải Dược lão không kịp thời ra tay, thì có thể đã làm cho Tiêu Viêm ngất đi

Huyền trong xích trong tay, xen lẫn với tiếng gió cùng hình thành với Đấu khí màu tím, hình thành một đạo vòng cung nhìn qua cực kỳ rục rờ.

" Thành thích " *Trọng xích giống như là Tia chớp không cấp cho Hỏa Linh xà bất cứ cơ hội phản ứng, liền hung hăng đánh mạnh vào đầu hỏa linh xà, Lân phiến cứng rắn màu đỏ cự nhiên là bạo liệt, từng đợt máu đỏ từ trong khe hở của lân phiến chảy ra ngoài, cuối cùng hư vô trong hồ nham thạch.*

" Hí, hí " Trên đầu đột nhiên bị đánh nghiêm trọng, Hỏa linh xà phát lên từng tiếng rít vang dội, cái đuôi hung hăng phe phẩy trên đỉnh đầu, Mà thân thể của Tiêu viêm như một chiếc lá, mặc dù nguy hiểm nhưng tránh cái đuôi vẫn giữ được sự an toàn.

Hỏa linh xà ở trong nham thạch đột nhiên ngược hai cái đầu lên, tử đồng như máu giữ tợn gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm giữa không trung đang không ngừng tránh né, Song đầu đột nhiên dừng lại, trong thân thể đột nhiên bắn ra một đạo hỏa diễm, Hỏa diễm từ từ bay lên, sau một lát tràn ngập cả một mảng nhỏ thiên địa.

Hỏa Diễm màu đỏ xoáy tròn trong không trung, mà ở trung tâm chính là Tiêu Viêm.

Đứng tại chỗ, Tiêu Viêm khễ cau mày, nhìn hỏa diễm khổng lồ xung quanh, nhiệt độ hỏa diễm không thể so có hỏa diễm của Tử tinh dục sư vương, nhưng do ở đây là một hồ nham thạch cho nên màu đỏ thâm giống như huyết sắc cơ hồ giống như đã vượt qua tử hỏa diễm.

" Muốn động thủ rồi a.." *Cảm nhận được xung quanh càng thêm nóng chảy, " Tiêu Viêm " Nhẹ giọng cười nói: " Tiêu tử, tạm thời giao cho Ta đối phó nó cho!"*

Cơ hồ phá đi nửa cái thông đạo, Tiêu Đỉnh hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn hỏa diễm cơ hồ chiếm cả bầu trời, không nhin được khễ hút một

hơi lạnh, loại cấp bậc chiến đấu này...Quả thật là kinh khủng.

" Oanh!" Hỏa diễm đầy trời, chợt cấp tốc xoay tròn, không ngừng vang lên trong Địa huyết.

Theo dòng xoay tròn tăng lên, hỏa diễm xung quanh đột nhiên nhúc nhích, Mười đầu hỏa diễm do năng lượng của Hỏa linh xà ngưng tụ thành.

Mười đầu hỏa linh xà này so với bản thể nhỏ hơn mấy chục lần, Mấy chục nhãn đồng gắt gao nhìn chăm chăm ở vị trí Tiêu Viêm ở trung ương đang không nhúc nhích, Thay nhau xoay một hồi, đột nhiên một đạo âm thanh sóng âm bén nhọn Trong huyết động cực kỳ chói tai.

Sóng âm vang lên, Mười đầu hỏa linh xà do hỏa diễm tạo thành, đột nhiên tạo thành một trận hình, sau đó đem không khí bốc hơi, nhiệt độ nóng càng phô thiên cái địa đối với vị trí của Tiêu Viêm đánh tới.

Hơn mười đầu hỏa diễm, Hình thể kéo dài hơn mười trượng đang múa vuốt công kích, tràng cảnh đó quả thực là rất đồ sộ, đương nhiên, ở phía sau sự đồ sộ này chính là muốn lấy mạng người.

Giương mắt nhìn mười đầu hỏa diễm từ bốn phương tám hướng kéo tới, Khuôn mặt của Tiêu Viêm nở lên nhàn nhạt nụ cười, đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

" Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa do hơn mười đầu hỏa diễm tại vị trí trung ương tiếp xúc, trong chốc lát nổ mạnh, hung mãnh năng lượng nổ ra, háo thành từng đạo năng lượng khuếch tán ra đem hồ nham thạch vừa mới yên lặng lại một lần nữa bạo liệt ra.

Trong thông đạo, Tiêu Đỉnh thờ người ra, nhìn cảnh tượng dung nham đang hủy diệt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tái nhợt, loại lực lượng này cơ hồ có thể hủy đi một nửa Thạch mạc Thành, Hẳn thật sự khó có thể tưởng tượng, Tiêu Viêm dựa vào gì mà có thể chống đỡ được, Mặc dù Hẳn chưa bao giờ gặp sự cường hãn của Đấu vương cường giả, nhưng nhìn thấy một màn này, chỉ sợ rằng Đấu vương cũng không dám chống đỡ.

" Tiểu tử này.. Đến tột cùng muốn làm cái gì?" *Dựa lưng vào nham thạch có chút nóng cháy, Tiêu Đỉnh đặt móng ngòi bệt xuống đất.*

"Đoàn trưởng..Thiếu gia hấn ...còn sống!" Ngay khi đầu óc Tiêu Đỉnh đang choáng váng, âm thanh vui mừng của Thanh Lân chợt vang lên bên tai.

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vội vàng dờn về phía ngọn lửa, quả nhiên phát hiện tại nơi năng lượng đang khuếch tán, một đạo hình ảnh như ẩn như hiện. ....

-----oOo-----

Chương 196: Dược lão Ra Tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong địa huyết thật lớn, từng đợt nham thạch, Giữa không trung tràn ngập Hỏa diễm, trong không khí, Đều là những mảng độc khí, Ở nơi này cơ hồ là Tuyệt địa của con người.

Tại giữa không trung Hỏa Diễm đang bao phủ tất cả, Thì một thân ảnh người Thanh niên chậm rãi hiện ra, Theo bóng dáng hiện ra là xung quanh tràn ngập Hỏa Diễm hung mãnh Tấn công vào cơ thể.

Vào lúc này, Bóng dáng của người thanh niên giống như một cái Hắc động, xung quanh Hỏa diễm điên cuồng đi vào đối với cơ thể này, Vì Tốc độ điên cuồng đi vào cơ thể, Cuối cùng làm cho trên mặt đất của Huyết động, Hình thành một cái xoáy Tụ Hỏa diễm thật lớn, Mà luồng khí xoáy tụ đó đi vào vị trí trung tâm, Thì chính là hứng về Đạo thân ảnh nọ.

Tham lam Thôn phệ, Hỏa diễm xung quanh tràn ngập màu sắc đỏ thẫm cuối cùng càng ngày càng âm đạm, Tới cuối cùng dĩ nhiên hoàn toàn bị thôn phệ vào cơ thể của Tiêu Viêm.

Trong lúc Hỏa diễm từ từ biến mất, Ở vị trí trung tâm cuối cùng lộ ra một thân ảnh ...

Tiêu Viêm lạnh nhạt đứng giữa không trung, Khi thân thể của Hấn hiện ra, Dĩ nhiên bao bọc xung quanh là một tầng Hỏa diễm màu trắng, Mà màu đỏ Hỏa diễm thì toàn bộ bị Đạo màu trắng Hỏa diễm này thôn phệ Tất cả.

" Không tồi, Lâu như vậy mới gặp được loại thuốc bổ như vậy.." " Tiêu Viêm " duỗi cái lưng mệt mỏi, Hướng về phía Song đầu Linh hỏa híp mắt cười nói.

" Hí " Nhìn Hỏa diễm mà mình phát ra, cự nhiên bị loài người thôn phệ tất cả, Nhãn đồng của Hỏa linh xà mở ra thật lớn, Rõ ràng trong mắt xẹt qua một chút khiếp sợ.

" Kết thúc ". " Tiêu viêm " mỉm cười, Chậm rãi xòe bàn tay ra với Hỏa Linh xà, sau đó đánh mạnh đến. Bàn tay " Tiêu Viêm " vừa đánh ra, một cỗ kinh khí hung mãnh đánh thẳng ra, Hung hăng đánh mạnh về phía thân thể của Hỏa Linh xà,

Không lồ kinh khí đánh mạnh vào phía ngoài thân thể của Hỏa linh xà, Làm cho Hỏa Linh phía ngoài bị đánh bể, Hơn nữa nương theo kinh khí, làm cho Thân thể của Hỏa Linh xà, hung hăng bay mạnh, rớt xuống Hồ Nham thạch.

" Hí ... hí.." Thành linh bị đánh, Ngược đầu lên, Hỏa linh xà Phát ra ghê rợn, bén nhọn. Con mắt thật lớn mở ra, tràn ngập màu đỏ.

Miệng rộng không ngừng khép mở, Từng đạo nóng chảy nham thạch hướng " Tiêu Viêm " bắn mạnh đến.

Nhìn vô số mảnh Nham thạch từ phía dưới bắn đến. " Tiêu Viêm " Hơi nhíu mày. Bạch Hỏa Diễm trên thân thể ngày càng đậm, Sau đó hai cánh sau lưng rung lên. Dĩ nhiên là trực tiếp bắn thẳng xuống Thạch trụ.

" Xuy ...xuy.."

Thân thể " Tiêu Viêm " Không có chút lựa chọn tránh né nào. Lựa chọn như vậy, Tư thế lao xuống. Mà tất cả thạch trụ chạm vào thân thể " Tiêu Viêm " chạm đến Bạch hỏa diễm trong nháy mắt hóa thành Hư vô ....

Trong thông đạo. Tiêu Đỉnh cùng thanh Linh nhìn khí thế như chẻ tre của " Tiêu Viêm". Khiếp sợ gần như chết lặng, Cũng chỉ đành đứng ở phía ngoài, ngơ ngác nhìn thân ảnh của " Tiêu Viêm "

Cơ hồ như Tia chớp tránh thoát hơn mười đạo công kích của Thạch trụ, " Tiêu Viêm " trong nháy mắt xuất hiện trên thân thể của Hỏa Linh Xà.

Trong tay cầm Huyền trọng xích bị bao phủ bởi Bạch hỏa diễm, hung hăng đánh mạnh vào thân thể khổng lồ của Hỏa Linh xà, mà cứ mỗi lần Huyền trọng xích đánh xuống, Thì từng mảng Hỏa Linh phiến từng khối bị vỡ ra ...

Lúc "*Tiêu Viêm*" Đang cầm Huyền trọng xích hỗn loạn đánh về phía dưới. Cho nên công kích có hiệu quả đối với Hỏa linh xà. Thân thể của Hỏa linh xà không ngừng vặn vẹo, Từng tiếng kêu thê lương vang vọng cả Địa huyết

Trọng xích lại một lần nữa hung hăng đánh mạnh xuống, Hỏa linh xà rốt cuộc không chịu được loại đau nhức này, Thân thể hướng về phía Hồ dung nham, Sau đó manh theo thân hình đầy thương tích ẩn vào Hồ dung nham.

"*Hô....*" Nhìn Hỏa linh xà lựa chọn lui xuống, "*Tiêu Viêm*" thở phào một hơi, Tuy Hấn có thể đem Hỏa Linh xà giết chết, Bất quá lại phải sử dụng một uy lực Đấu kỹ, Mà khi đó sợ rằng liền Gây chú ý đến các cường giả trong sa mạc, Phải biết rằng Địa hỏa này là Thiên Địa kỳ bảo, cho dù là một số cường giả, ẩn sĩ, cũng sẽ không cầm lòng được mà sinh ra lòng tham.

Dù sao Địa hỏa đại biểu cho một cỗ lực lượng hủy diệt, Mà ở trên thế giới này, không có người nào không muốn cỗ lực lượng này..

Khi Hỏa linh xà lui bước, Tiếng ồn trong Địa huyết cũng dần trở lại bình thường, Bất quá vì đề phòng, cho nên "*Tiêu Viêm*" vẫn chưa có ý định tìm kiếm tung tích Địa hỏa, mà đứng tại không trung khoảng mười phút đồng hồ, Xác định Hỏa linh xà thật sự lui bước, thì mới thở phào một hơi, Nhìn về phía thông đạo. Phẩy tay với hai người, Sau đó Hai cánh rung lên, bắt đầu chậm rãi tìm kiếm trong Địa huyết, "*Sao lại không tìm thấy?*" Đánh lui Hỏa linh xà thì Tiêu Viêm cũng Tự mình không chế thân thể, nên nhẹ giọng hỏi.

"*Nhìn hoàn cảnh, cùng năng lượng ở nơi này, Mà lại có Hỏa Linh xà tồn tại, Nơi này khả năng có Địa hỏa là rất lớn*" Được lão cười trả lời.

Nghe vậy Tiêu viêm đang nặng nề thở phào một hơi, Hung phấn liếm liếm môi, Ánh mắt bắt đầu đảo qua Hồ nham thạch, Bất cứ cái gì bất đồng đều bị Hấn cẩn thận Kiểm tra, Một lúc sau mới thất vọng tìm tiếp. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Tìm tòi một hồi lâu, khoản Nửa giờ đồng hồ, song vẫn như cũ không tìm được cái gì liên quan đến Dịch hóa, Trong lòng của Tiêu Viêm đã không có kiên nhẫn.

" Sư phụ, chúng Ta tìm hơn nửa giờ trong Huyệt động, Như thế nào còn không phát hiện ra Dịch hóa?" Chậm rãi nhìn quanh thân thể, Tiêu Viêm rút cuộc nhin không được mở miệng dò hỏi.

" Cái này..Ta cũng không rõ, Ta lúc đầu chưa tới qua nơi này ..." Đối với vấn đề này, Dược lão cũng bắt đầu dĩ lắc đầu.

Nghe vậy, Tiêu viêm cười khò một tiếng, Thở dài một hơi, liền tiếp tục tìm, Lúc này bỗng nghe tiếng hét chói tai của Thanh Lân trong thông đạo vang lên.

Nghe được tiếng hét chói tai này, Tiêu Viêm cả kinh, Vội vàng quay đầu về phía thông đạo, Ánh mắt chợt co rút lại ...

Cách một khoảng xa nơi thông đạo, Hỏa Linh xà vốn đã trốn, Đột nhiên lại từ Hồ dung nham đi ra, Hơn nữa khôn ngừng bơi nhanh về phía Thanh Lân ở nơi thông đạo.

" Khốn khiếp " Nhìn Hỏa linh xà đang cố gắng bơi nhanh về phía thông đạo, Sắc mặt của Tiêu Viêm cực kỳ khó coi, Tức giận mắng một tiếng, Chợt xoay người, Hai cánh rung lên. Liền mạng bay về phía thông đạo.

" Súc sinh thật xảo trá " Đột nhiên Hỏa linh xà thoát đến, Cũng làm cho Dược lão mắng lên một tiếng, Một cỗ năng lượng thuần khiết tiến vào cơ thể Tiêu Viêm, Rồi tiến vào trong Tử Van Dục, Tộc độ phi hành trong chốc lát tăng vọt.

Tiêu Viêm cuồng mãnh bay vọt lên, Bởi vì tốc độ bay thật sự quá mức điên cuồng, làm cho Nham thạch phía dưới trở thành một vệt dài.

Mặc dù Tiêu Viêm liền mang trở về ngăn cản, Bất quá khoảng cách thật sự là quá xa, Cho nên cũng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Hỏa linh xà càng ngày càng gần thông đạo, Hỏa linh xà phát ra một thanh âm thật lớn, giương cái miệng rộng dữ tợn, chậm rãi xuất hiện tại phía ngoài thông đạo cặp mắt khát máu hung tàn nhìn chằm chằm vào Thanh Lân và Tiêu Đỉnh đứng trong thông đạo

" *Chạy, Thanh Lân!*" Nhìn Hỏa linh xà xuất hiện, Tiêu Đỉnh hồi phục trấn tĩnh, Một tay cầm lấy Thanh Lân, Thân hình muốn chạy trốn, Nhìn hai người muốn chạy trốn, Ánh mắt của Hỏa linh xà thoáng lên sự trêu tức cùng cười lạnh, Miệng rộng Há to, Đầu ngửa mạnh phía sau, Một cộ Hấp lực kinh khủng đột ngột xuất hiện, Nhất thời thân hình của Hai người đang thụt lùi, Liền bị luồng hấp lực này chậm rãi kéo về phía Hỏa linh xà...

Hấp lực đạt tới mức cường thịnh, Miệng rộng của Hỏa linh xà lại bạo phát ra, Đem Tiêu Đỉnh cùng Thanh Lân nặng nề đánh thẳng vào trên vách đá.

" *Phốc xuy* " Thân thể bị bay vào vách đá, Máu tươi trong miệng Tiêu Đỉnh phun ra, Thanh Lân bởi vì có cái đệm thịt của Tiêu Đỉnh nên chưa có bất kỳ thương tổn gì, Bất quá nàng thấy đầu rắn có khuôn mặt dữ tợn đang đến gần, Khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa cho trắng bệch.

Có lẽ trong cơ thể của Thanh Lân có manh huyết mạch của Xà nhân, Cho nên Hỏa linh xà liền có một chút hứng thú đối với Nàng, Nhãn đồng nhìn qua Nàng, miệng rộng hé ra, quay cuồng hung mãnh hướng về phía thông đạo.

" *Không được lại đây* " Nhìn đầu Rắn càng ngày càng lại gần, khuôn mặt Thanh Lân trắng bệch, không ngừng lùi về phía sau.

" *Hì..!* " Nhìn thấy cái miệng đỏ tươi của Hỏa Linh xà chậm rãi tiến đến, Mùi xú khí từ miệng Hỏa linh xà cơ hồ làm cho Thanh Lân ngất xỉu.

Bên trong thông đạo, Tiêu Đỉnh nhìn thấy Thanh Lân sắp bị Hỏa linh xà nuốt vào bụng, Cố gắng muốn cứu giúp, nhưng vừa rồi bị đòn Hấp lực của Hỏa linh xà Tấn công, Làm cho Hấp tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hỏa linh xà chậm rãi đi về phía Thanh Lân, Cái lưỡi của Hỏa linh xà không ngừng liếm bàn tay nhỏ của Thanh Lân, Cái đầu to lớn bỗng nhiên hung mãnh quay về phía sau, Nhìn thấy Tiêu Viêm đánh nhanh chóng bay về phía này, Ánh mắt xẹt lên một thoáng hung tàn, Chiếc lưỡi mềm mại trong nháy mắt trở thành cứng rắn như thép hung hăng đâm thẳng về phía ngực của Thanh Lân.

Xa xa, Tiêu Viêm đang bay đến, Nhìn thấy cử động của Hỏa linh xà, ánh mắt không khỏi co rút lại, khuôn mặt tràn đầy sát ý.

"A " Song tại lúc này, Nhân đồng trong suốt long lanh, đỏ tươi của Hỏa linh xà, cùng với chiếu lưới không ngừng đậm đến, Thanh Lân sợ hãi, cổ họng đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai.

Mang theo tiếng thét cao vút, Cặp Bích Lục đồng tử đột nhiên hiện ra Ba điểm nhỏ màu xanh ...

Lúc này xuất hiện ba điểm nhỏ màu xanh biếc, Sao với tất cả mọi thứ đều rõ ràng hơn, Thậm chí, Cận thận nhìn, thì có thể phát hiện Ba cái Điểm nhỏ xanh, Tựa như giống Ba bông hoa.

-----oOo-----

Chương 197: Bích Xà Tam Hoa Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm chói Tai, Vẫn như cựa cao vút xuyên cả trời cao, Mà theo thanh âm càng cao vút của Thanh Lân, Trong Nhân đồng ba điểm nhỏ màu xanh biếc trong khoảnh khắc đó chuyển hóa thành ba Đóa hoa nhỏ màu xanh biếc ...

Theo đóa hoa màu xanh biếc quý dị hiện ra, Một mảnh U quang đột nhiên từ trong đó bắn mạnh ra. Chiếu thẳng vào trán của Hỏa linh xà.

Lúc này U quang bắn thẳng, chiếu sáng vào thân thể khổng lồ của Hỏa linh xà, Chợt cứng ngắc, Đôi mắt Hỏa linh xà có chút hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào Tiểu cô nương.

U Quang quý dị ở tại thân thể Hỏa linh xà chậm rãi di động cuối cùng dừng ở giữa tâm của cái Đầu Rắn ... Quang mang đình chỉ di động, Sau đó chậm rãi thu nhỏ lại, mà khi quang mang thu nhỏ lại, Nhưng trong đó lại chứa ánh sáng càng cường thịnh hơn.

Phạm vi U quang càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại chỉ bằng lòng bàn tay, Mà lúc diện tích đường u quang nhỏ lại, Sau đó U quang bắn mạnh đóa hoa nhỏ màu xanh biếc đó thẳng vào trung tâm đầu của Hỏa linh xà.

Sau khi đóa Hoa xuất hiện, U quang bắt đầu từ từ biến mất, Một lát sau, Đóa hoa trong nhãn đồng của Thanh Lân từ từ tiêu tán, trong nháy mắt hồi phục lại nhãn đồng màu lục như trước ...

Sau khi Nhãn đồng hồi phục bình thường, Thân thể Thanh Lân một trận lay động, Mí mắt rớt cuộc nhắm lại, cuối cùng nằm vật xuống.

Sau khi Thanh Lân nằm vật xuống, Thân thể không lò của Hỏa linh xà vẫn đang còn ngây ngốc đứng nguyên một chỗ, chỉ bất quá, Ánh mắt nhìn Thanh Lân không còn sự hung ác mà thay thế chính là một ánh mắt hiêng lành..

" *Ta giết ngươi!*" Đang lúc Hỏa linh xà đang sững sờ thì Tiêu Viêm phá không mà đến, Huyền trọng xích đen kịt, hung hăng đánh mạnh vào thân thể của Hỏa linh xà, Nhất thời máu tươi cùng với Da thịt bay khắp nơi..

" *Hì.*" Lại bị đánh một đòn vào người, Hỏa linh xà rớt cuồi hồi phục lại thần trí, Thân thể không lò chăm chăm nhìn vào Tiêu Viêm, Bất quá, khi Ánh mắt đảo qua thật lớn Huyền trọng xích, trong mắt hiện lên nét sợ hãi, lại nhìn thấy sắc mặt nổi giận của Tiêu Viêm, lại một lần nữa tiến vào Hồ nham thạch.

" *Mẹ kiếp..*" Nhìn Hỏa linh xà một lần nữa chạy trốn, Tiêu Viêm nhin không được mắng to một tiếng, Sau đó hai cánh rung lên, rất nhanh xuất hiện bên cạnh Thanh Lân, Vội vã ôm lấy, ngón tay bỏ trước mũi dò xét, thấy Thanh Lân đang còn Hô hấp, Mới thở phào một hơi.

Từ giới chỉ lấy ra một Khóa đan dược chữa thương, Tiêu Viêm nhét vào miệng của Lanh Lân, Lúc này mới ôm nàng đi vào thông đạo, Nhìn Tiêu Đỉnh đang bị thương nhìn Tiêu Viêm cười khỏ, Tiêu Viêm ném cho Hấn một khóa đan dược, Miệng hỏi: "*Sao rồi? không sao chứ?*"

" *Khu.. Không có gì trở ngại, Nghỉ một lúc là ổn* " Tiếp nhận đan dược bỏ vào miệng, Tiêu Đỉnh lúc này mới hỏn hỏn cười khỏ nói một câu.

Tiêu viêm ôm Thanh Lân vào trong ngực, Chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi sờ một ít tro bụi, thờ dài nói: "*Đáng tiếc, không tìm thấy Dị hỏa ...*"

" *Huynh đem Thanh Lân về trước đi thôi, Ta ở lại chỗ này tìm thêm chút nữa, Không cần phải lo lắng. Súc sinh ấy thấy Ta cũng chỉ có nước chạy,*

Nơi này đã không có vâth gì thương tổn được Ta " Trầm ngâm ngồi một hồi lâu. Tiêu Viêm nghiêng đầu nói với Tiêu Đỉnh

" Như vậy.. Cũng tốt. Chúng Ta ở chỗ này cũng chỉ làm vương tay vương chân người thôi " Tiêu Đỉnh bất đắc dĩ gật đầu nói.

" Bất quá Địa huyết này lớn như vậy. Hơn nữa khắp nơi đều là Hỏa diễm. Người muốn tìm dị hỏa, cũng không phải chuyện dễ dàng a" Tiêu Đỉnh thờ dãi nói.

" Ân, nhưng không thể ở chỗ này quá lâu, Nếu không một khi cường giả khác cảm ứng được động tĩnh. Sợ rằng đó mới là đại phiền toái.." Tiêu Viêm cười khỏ nói.

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh cũng cười khỏ gật đầu, Hấn rất minh bạch, Dị hỏa đối với Cường giả rất có lực hấp dẫn.

" Ân.. " Trong lúc Tiêu Viêm đang bất đắc dĩ, Thì Thanh Lân ở trong lòng chậm rãi tỉnh lại, Cái đầu nhỏ lắc lắc, ngẩng đầu lên thấy mình đang bị Tiêu viêm ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ xoa lên Huyết thái dương, Đột nhiên nhẹ giọng nói: *" Thiếu gia, Có lẽ Thanh Lân biết Dị hỏa ở đâu "*

" Nga?" nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Tiêu Đỉnh rất sửng sốt. Nói: *" Cô như thế nào lại biết?"*

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười. Thanh Lân đột nhiên dấy trong lòng Tiêu Viêm, Đứng dậy, chậm rãi đến chỗ thông đạo, Bàn tay che cái miệng nhỏ nhắn, Hô lên: *" Đi theo Thanh Lân."* Trong Hồ nham thạch, Thân thể không lồ của Hỏa linh xà đột nhiên chậm rãi bơi về hương thông đạo.

Nhìn Hỏa linh xà lại xuất hiện, Tiêu Viêm cả kinh, Vội vã đứng dậy, nắm tay lên Huyền trọng xích, Lạnh lùng nhìn Hỏa linh xà đang bơi tới.

" Thiếu gia, Đừng đánh nó, Nó sẽ không công kích chúng Ta." Nhìn thấy Tiêu viêm cử động, Thanh lân vội nắm Tay Hấn nói.

" Chuyện gì xảy ra?" Con mắt gắt gao nhìn Hỏa linh xà, Tiêu viêm Phát hiện, Hiện tại Hỏa linh xà quả nhiên không có ý đồ công kích, Không khỏi có chút ngạc nhiên, Liền hỏi.

" Ta cũng không rõ lắm ...." Thanh Lâm hơi lắc đầu, tiến lên hai bước, Con Người màu lục chăm chăm nhìn Hỏa linh xà trước mặt, nghi hoặc nói: "*Không biết tại sao, Ta tựa hồ cùng nó thành lập một loại phương thức liên lạc, Mà Ta lại cảm ứng được Ý niệm của nó..*"

" *Ách?*" Tiêu Viêm sững sốt, Ánh mắt đảo qua Hỏa linh xà đang ôn thuận nằm đó, Nhìn Đóa hoa màu xanh biếc trên trán của Hỏa Linh xà, Khẽ nhú mày,..Lúc trước rõ ràng không có ...

" *Sách sách, sách sách.. Rất giỏi, Tiểu tử Ta không biết vận của ngươi xui hay là may nữa, Gặp toàn là sự cố quái? Lần trước là một cái Tai Họa Độc Thể, Lần này cũng không thua kém, Dĩ nhiên lại gặp được một cái " Bích xà Tam Hoa Đồng ".Lúc Tiêu Viêm Đang nghi hoặc, Dược lão cười than không thôi, Tiếng nói trong lòng vang lên.*

" *Bích xà Tam Hoa Đồng? Đó là cái đồ vật gì?" Xưng hô xa lạ làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi ngược lại.*

" *Ân.. Nói như thế nào nhỉ.. Đây là một loại Đồng Tử trời sinh, Tựa hồ chỉ xuất hiện ở Hậu nhân của Người và Xà nhân, Nếu có được loại Đồng tử này, Nắm giữ thuần thực được tình huống, có thể khiến cho Người sinh ra ảo giác, Người ngẫm lại, Nếu người trong lúc chiến đấu, Đột nhiên làm cho tinh thần đối phương hoảng hốt, Hoặc hơn nữa là làm cho Đối phương đi giết đồng bọn. Vậy thì cảm giác thế nào?" Dược lão xấu xa cười hỏi.*

: *Ách ...Thế thì quả thật là rất hiếm "* Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh cười khan nói.

" *Còn nữa, Loại Đồng tử này, có thể nói là khắc tinh của các loại Xà thú, Bởi vì nó có chút đơn phương liên lạc cưỡng chế, ...Ân, Cái này gọi là cưỡng chế liên lạc, Người có thể xem như là còn tồn tại một cái Khế ước thần bí đi "* Dược lão cười nói:" *Rất hiển nhiên, Đầu Hỏa linh xà trước mặt này vừa lúc xui xẻo bị Tiểu cô nương này đem " Bích Xà Tam Hoa Đồng " ký khế ước ...*

".. Dựa vào.." *Mấp máy môi, Tiêu Viêm mắng một câu, Chợt cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khiếp sợ của Thanh Lâm, Sau này Nha đầu này có một bảo tiêu rất giỏi, A... Ma thú cấp bậc Đấu Linh hộ vệ. Sách..sách..Hắn chưa gặp qua ai có được cấp bậc này làm Sủng vật.*

" Thiếu gia ... Nó biết Dịch hỏa ở địa phương nào." Thanh Lâm chỉ vào Hỏa linh xà, Hướng về Tiêu Viêm tranh công cười nói. Nó biết? Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt. Liếm liếm môi: " Ở đâu?"

" Ân.. " Thanh Lâm khép hờ con Ngươi trong một lát, Chậm rãi mở mắt ra, Ánh mắt đảo qua xung quanh, cuối cùng ngưng nhìn chỉ vào phía Hồ nham thạch đang nóng chảy, Rụt rè nói: " Nó nói ... Ở dưới này "

" Hì.. " (Con này là ngựa chứ không phải Rắn) Ánh mắt nhìn theo ngón Tay của Thanh Lâm về phía Hồ dung nham đang nóng chảy, Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ co lại, Dưới Hồ nham thạch? Không nghĩ tới Dịch hỏa lại dấu ở dưới Nham thạch, Nhưng nơi này ... Chẳng lẽ mình đang sống sờ sờ, tự nhiên nhảy đi tìm chết sao chứ?

" Aa, ra thế, Khó trách, Ta nói tại sao không có cảm giác của Dịch hỏa, Nguyên lai là Nó bị Dung nham che lấp đi, Được lão bỗng nhiên chột hiểu ra, tiếng cười trong lòng Tiêu Viêm vang lên.

" Sư phụ ... Nơi này làm sao xuống? " Nghe vậy, Tiêu Viêm sờ sờ miệng, Không ngừng chỉ vào từng đợt bọt khí dung nham, cười khan hời.

" Hắc..hắc, Muốn lấy được Dịch hỏa, Tự nhiên sẽ không quá dễ dàng. Thế nào? Dám nhảy chứ? Được lão thân nhiên cười hỏi.

Nuốt một miếng nước bọt, Khóe mắt Tiêu Viêm lần nữa liếc về phía dưới Dung Nham, Yết hầu hơi di động, Sắc mặt bất định.

Đứng ở một bên, Thanh Lâm nhìn khuôn mặt biến ảo của Tiêu Viêm. Cũng là một chút không yên, Đối với tin tức của Hỏa linh xà, Nàng cũng không dám tin nhiều, Nếu Tiêu Viêm thật sự xảy ra sự cố khi nhảy xuống. Vậy Nàng cũng chỉ có cách cùng chết theo ....

" Hô ... " trâm mặc một hồi lâu, Tiêu Viêm thở ra một hơi, Nghiêng đầu, Nhẹ giọng nói với Thanh Lâm: " Nói Nó dẫn đường!"

" A..." Nghe lời này của Tiêu Viêm. Thân thể xinh xắn của Thanh Lâm khẽ run lên, Đành khép hờ đôi mắt, Ra lệnh cho Hỏa Linh Xà.

Nhận được lệnh của Thanh Lâm, Nhãn đồng của Hỏa linh xà hiện lên một

vẻ không muốn, Bất quá tại sự cưỡng chế khế ước, Nó cũng đành phát một tiếng rống đối với Tiêu Viêm. Sau đó chui đầu vào trong Dung nham, Ngược cái đầu lớn nhìn Tiêu Viêm đang ngây người bất động, trong ánh mắt khẽ hiện lên nét châm chọc cùng khiêu khích.

" Hô.." Nhìn chăm chăm vào Hỏa linh Xà đang nhảy xuống, Tiêu Viêm thở dài mấy hơi, Ngực phập phồng trong dây lát, Đột nhiên nhắm hai mắt lại. Khi Thanh Lân cùng Tiêu Đỉnh đang kinh hồn táng đờm, Liền một thân phóng xuống Dung nham.

Nhìn Tiêu Viêm đang nhảy xuống Hồ Dung nham, Tâm trạng của Tiêu Đỉnh Và Thanh Lân chợt hồi hộp đang lên, con mắt gắt gao nhìn Thân hình đang lao xuống.

Những tiếng Nóng chảy bên Tai thổi đến, Trái Tim trong ngực Tiêu Viêm không ngừng nhảy lên, Vang lên từng tiếng to.

Nhiệt độ càng ngày càng nóng chảy, Tiếng vang phía ngoài cũng từ từ biến mất ....

" Phù ...phù ..."

Thanh thúy tiếng vang của dòng nước, Trong địa huyết ba người Tâm trạng như một cái Lò xo bay vút đi .....

-----oOo-----

Chương 198: Dưới Đáy Địa Huyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi Sấp bị Hỏa diễm trong hồ nham thạch nuốt lấy, thì trong nháy mắt, màu trắng hỏa diễm đột nhiên từ trong cơ thể tuôn ra đem thân thể Tiêu Viêm bao bọc lại.

" Phù ...phù.." Từ thân thể, các mảnh nham thạch liền bị bắn ra bốn phía.

Nghe thấy tiếng vang, Tiêu Đỉnh cùng Thanh Lân đem ánh mắt dò về chỗ có tiếng động, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh nào..

" *Người đâu?*" Nhìn thân ảnh trong nháy mắt không còn thấy, Tiêu Đỉnh không nhìn được, quay đầu nhìn Thanh Vân hỏi.

" *A..?*" Thanh Vân lui xuống một bước, Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn vào hồ nham thạch không có chút động tĩnh, Chẳng lẽ thân ảnh nhảy xuống hồ Nham thạch liền bị hóa thành tro bụi, ngay cả hét lên một tiếng cũng không kịp phát ra.

" *Hí ...*" Trong hồ nham thạch đột nhiên truyền ra tiếng kêu của Hỏa linh xà.

Nghe thấy tiếng kêu này, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Vân hiện lên vẻ vui mừng, Ánh mắt vội vàng dời qua hồ nham thạch, Thấy một người được bao phủ bởi một ngọn lửa màu trắng từ trong nham thạch hiện ra, đang giao tay với Tiêu Đỉnh và Thanh Vân.

" *Cảm ơn trời đất ...Hoàn hảo không có xảy ra việc gì*" Nhìn Tiêu Viêm đang coi thường nham thạch xung quanh, Tiêu Đỉnh mới hoàn toàn thở phào, Toàn thân có chút thoát ra, nhẹ nhàng đặt mông ngồi trên mặt đất, bàn tay xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Thân thể đang trôi nổi ở dòng nham thạch, vẻ mặt Tiêu Viêm kinh dị nhìn những dòng nham thạch đang chậm rãi lưu động, những bọt khí ở dòng nham thạch chậm rãi nổi lên, sau đột nhiên bạo liệt ra, một ít nham thạch bắn tung tóe ra, một ít bắn thẳng vào mặt của Tiêu Viêm. bất quá trong giây lát, liền bị màu trắng hỏa diễm thôn phệ đi.

Phía ngoài thân hình, được màu trắng hỏa diễm bảo vệ, ngoại giới tất cả đều bị đẩy ra ngoài, trong thân thể còn có chút lạnh lẽo. Không cảm giác được nóng chảy.

Bàn tay chậm rãi nâng một ít nham thạch, sau đó làm cho nó chậm rãi chảy xuống, Tiêu Viêm chép chép miệng sợ hãi than *ãichamj* nham thạch như vậy thật là làm cho người ta dựng tóc gáy, nếu đột nhiên bạch hỏa diễm đang bảo vệ biến mất, vậy kết quả của Minh là ....Nghĩ tới con kiến trong chảo lửa, Khuôn mặt hung hăng của Tiêu Viêm thoáng tái nhợt một chút.

" *Tiểu tử kia. Nắm chặt thời gian đi chứ. Mặc dù Ta có thể làm cho Cốt*

linh lãnh hỏa bảo vệ người, bất quá lại rất tổn hao lực lượng tinh linh hồn, Nếu Ta mất đi sự khống chế, người chắc chắn sẽ bị nham thạch thôn phệ. Cho nên, đừng lãng phí thời gian, trước lúc ta chưa tiêu hao linh hồn lực lượng, người phải rời khỏi hồ dung nham. Nếu không. Lúc người suy nghĩ về con kiến trong chảo lửa sẽ thành sự thật, Trong lúc Tiêu Viêm đang sợ hãi than. Tiếng cười của Dược lão vang lên.

" ân" *Khỏe miệng có chút co quắp. Tiêu Viêm ngưng trọng gật đầu, quay người về phía Hỏa linh xà cười lớn:* " To con. Dẫn đường nào "

Nghe được thanh âm của Tiêu Viêm, Hỏa linh xà không có chút để ý, Đem cái đầu lớn về phía thông đạo Thanh Lân hạ lệnh, Lúc này mới cực kỳ không muốn xoay người bơi xuống nham thạch.

Nhìn Hỏa linh xà đang bơi trong hồ dung nham, Tiêu Viêm thở ra một hơi. Sau đó một lần nữa tiến vào dung nham, gặt gao ở bên cạnh Hỏa linh xà.

Trong Nham thạch, một màu lửa. Bất quá có Cốt linh lãnh hỏa chống đỡ cho. Tiêu Viêm cũng miễn cưỡng nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, sau đó rất nhanh du động thân hình, không ngừng đi theo Hỏa linh xà đi xuống dưới hồ nham thạch.

Trong thế giới màu đỏ của nham thạch, trong dòng chảy ngầm thỉnh thoảng không biết từ địa phương nào bạo liệt bắn ra, những dung nham bắn ra có năng lượng rất lớn, nếu bị đánh trúng thân hình, cho dù là Đại đấu sư nếu bị đánh trúng chắc chắn cũng sẽ bị trọng thương.

Bất quá, Hỏa linh xà đối với địa phương này hết sức quen thuộc, trong phía tối của dòng dung nham, đều có thể tìm được đúng lộ trình thích hợp, Mà Tiêu Viêm ở sau nó cũng mượn cơ hội để thuận lợi tránh né.

Ở trong thế giới nham thạch này tựa hồ không có sinh vật nào khác ngoài trừ Hỏa linh xà, Cũng khó trách, dù sao điều kiện tồn tại ở nơi này quá mức khắc nghiệt, Nếu không phải Dị thú Hỏa linh xà này dựa vào thôn phệ nham thạch mà sống, sợ rằng cho dù cấp bậc cường giả như Tử Tinh dực sư vương. Cũng không thể ở loại địa phương này sinh sống.

Không ngừng đi xuống dòng nham thạch cơ hồ như không thấy đường cuối, cho dù là Tiêu Viêm có cốt linh lãnh hỏa che chở, thì cũng bắt đầu mơ hồ thấy nhiệt độ càng ngày càng tăng.

Nhận thấy hiện tượng này, Tiêu Viêm không từ chối nuốt một ngụm nước bọt, môi hơi run run, thấy mình bơi ở giữa dòng nham thạch thật sự rất khó tưởng tượng,, Trong nham thạch bơi lội là có khái niệm gì, Đó chính là mình đang đặt cổ trước lưỡi hái của tử thần..không có gì là khác nhau.

Càng ngày càng xâm nhập đáy địa huyết, chỉ cần xảy ra bất cứ sai lầm nào, cho dù Dược lão có che chở chống đỡ cho, thì cũng khó có khả năng trong nháy mắt có thể cứu được tính mạng của Tiêu Viêm.

Đang lúc trong lòng đang kinh tâm táng đờm, Hỏa linh xà phía trước vẫn như cũ không có chút nào dừng lại, cũng không quay đầu nhìn xem Tiêu Viêm có đuổi kịp hay không, chỉ chăm chú bơi sâu vào Huyết động.

Ở nơi này, Tất cả ngũ quan đều bị phong bế, Tiêu Viêm cũng không biết thời gian trải qua bao lâu, Hắn chỉ biết như một cái máy chăm chú lặn xuống, Bàn thân hắn đã có chút tê dại.

" Tiêu tử kia, Còn nửa giờ ngươi phải trở về!" *Ngay khi đầu óc của Tiêu Viêm đang muốn hôn mê, thì thanh âm nghiêm trọng của Dược lão, vang lên trong đầu Tiêu Viêm.*

" Ách? Cái gì?" *Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, vội vàng hỏi:*" Làm sao vậy?"

" Lặn xuống càng sâu, Ngươi xem nham thạch ở bên ngoài.." *Dược lão trầm giọng nói.*

Nghe Dược lão nói, ánh mắt Tiêu Viêm vội vàng ngược lên, ánh mắt đột nhiên kinh hãi, Hỏa hồng xung quanh nham thạch không biết khi nào đã biến thành màu xanh.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" *Thấy tốc độ chậm rãi chảy, Tiêu viêm kinh hãi hỏi.*

" Đây là nhiệt độ đột nhiên tăng cao biến hóa thành, Hiện tại nhiệt độ của nham thạch, dĩ nhiên đã sắp vượt khỏi sự kiên trì của Ta " *Trong thanh âm của Dược lão, Lần đầu tiên có sự trịnh trọng như vậy.*

" ....." *Nghe vậy, khóe miệng Tiêu viêm khẽ nhếch lên, mồ hôi trên trán*

giống như mưa nhỏ xuống. Nói: " Không thể nào? Cốt linh lãnh hỏa không phải là xếp vào thứ mười một của Bảng dị hỏa sao? Chẳng lẽ phía dưới dị hỏa kia so với Cốt linh lãnh hỏa của sư phụ mạnh hơn?"

" Không thể nói như vậy, Ta bây giờ đang còn trong Linh hồn trạng thái, Cốt linh lãnh hỏa phát huy không được bao nhiêu, Hơn nữa còn mượn thân thể của người phóng thích, như vậy uy lực sẽ phân tán không ít, Hơn nữa áp lực nhiệt độ của Nham thạch xung quanh càng ngày càng cao, Cho nên Nửa giờ là cực hạn " *Thanh âm của Dược lão giải thích nói.*

" Tốt lắm, Nhanh nắm lấy thời gian " *Dược lão thúc giục một câu, sau đó liền trầm mặc, chắc là không dám phân tâm, chú ý thúc dục cốt linh lãnh hỏa để không có cái gì ngoài ý muốn xảy ra.*

Cười khở gật đầu, Tiêu viêm một lần nữa nhìn nham thạch màu xanh, không nhìn được hô to: " Rốt cục còn có bao xa?"

Tiêu Viêm biết loại dị thú Đấu linh cấp bậc này Đã có linh trí, cho nên cũng không lo lắng nó không hiểu mình nói.

Thanh âm của Tiêu Viêm mang theo Đấu khí xuyên thấu các trở ngại của Nham thạch, lọt vào trong tai của Hỏa linh xà, Tùy ý rống lên vài tiếng, sau đó tốc độ lặn xuống ngày càng tăng vọt.

" Mẹ kiếp ... " Nhìn cử động của Hỏa linh xà, Tiêu Viêm nhìn không được mắng một tiếng, chân chừ trong nháy mắt, Hung hăng cắn răng, Thân thể được bao phủ bởi Bạch hỏa diễm hóa thành một đạo màu trắng lao nhanh xuống.

Thân thể xuyên qua nham thạch cơ hồ đã biến thành màu xanh, Khuôn mặt Tiêu Viêm đầy mồ hôi, không ngừng chảy vào mắt, mặc dù có chút đau nhức, Bất quá con mắt Tiêu viêm đến chớp một cái cũng không dám, sợ sẽ bị Hỏa linh xà phía trước bỏ ra xa.

" Mẹ kiếp, Người rút cuộc muốn lặn đến bao lâu?" Không ngừng theo hỏa linh xà lặn xuống, mặc dù có cốt linh lãnh hỏa chống đỡ cho, Tiêu Viêm vẫn cảm giác nhiệt độ xâm nhập vào trong cơ thể càng ngày càng cao.

" Mười phút! Mẹ kiếp!. Mười phút nếu không tìm thấy dị hỏa ... " *Thân thể không ngừng run lên, Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay đang run rẩy, thanh*

âm đã có chút run lên.

Sau một lát.

" Tám phút!" Khóe miệng hơi co lại, Tiêu Viêm trầm giọng quát.

Hỏa linh xà phía trước, vẫn như cũ không để ý liều mạng lặn xuống.

" Bốn phút!" miệng Tiêu Viêm khô khốc. nói một tiếng.

" Còn hai phút!" Tiêu Viêm phát hiện tâm trạng của Minh chưa bao giờ kịch liệt như hôm nay.

" Con mẹ nó! trở về, không tìm nữa " Con mắt đỏ ngầu, Thân thể Tiêu Viêm đang lặn xuống đột nhiên dừng lại, không có chút do dự, quyết định thật nhanh, xoay người, sắc mặt xanh mét liền bơi về phía trên.

Song khi Tiêu Viêm đang xoay người, Thì cái đuôi thật lớn của Hỏa linh xà liền quấn lấy lưng của Tiêu Viêm, Cái đuôi toàn là hỏa diễm động chạm đến Bạch hỏa diễm bao phủ người Tiêu Viêm không ngừng hóa thành hư vô. Nhưng trong đó ẩn chứa năng lượng rất mạnh, Mạnh mẽ đem Tiêu Viêm lôi trở về.

" Mẹ kiếp, Bị súc sinh này chơi đùa?" Trong lúc bị Hỏa linh xà kéo trở lại, Trong đại não của Tiêu Viêm chột dâng lên ý niệm kinh hãi trong đầu.

Suy nghĩ trong đầu vừa lóe lên, Chân tay đập loạn xạ trên thân thể Hỏa Linh xà, Đột nhiên ánh mắt chột dừng lại một chỗ không xa là một màu xanh quang mang đại thịnh.

Quang mang màu xanh bao phủ lấy phiến nham thạch, Tiêu Viêm định thần lại, đột nhiên mơ hồ nhìn thấy trong quang mang có một đóa hoa sen màu xanh, đang đứng dẹt dẹt ở giữa.

" Thanh liên địa tâm hỏa?" Lúc Tiêu Viêm đang liếc nhìn đóa hoa sen màu xanh, Thanh âm mừng rỡ, Lẫn với kinh dị của Dược lão ở trong lòng vang lên.

Chương 199: Thanh Liên Địa Tâm Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Thanh liên địa tâm hỏa?"

Nghe được thanh âm của Dược lão, Trong đầu Tiêu Viêm nhất thời hiện lên những thứ liên quan đến tư liệu Dị hỏa trong Dị hỏa bảng.

" Thanh liên địa tâm hỏa " Dược xếp thứ mười chín trên bảng Dị hỏa, sinh sống trong lòng đất, trải qua vô số lần rèn luyện của hỏa nham, áp súc, dung hợp .....Mười năm thành linh. Trăm năm thành hình. Ngàn năm thành liên. chính là lúc hình thành " Thanh liên địa tâm hỏa ".

Hỏa này hỏa lực vô cùng lớn, thường sống trong miệng núi lửa, Thậm chí có thể dẫn phát núi lửa! Hình thành rất lớn lực lượng hủy diệt.

Trong đầu rất nhanh hiện lên đoạn tin tức này, Khuôn mặt của Tiêu Viêm thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, thân thể hơi chấn động, dãy khỏi đuôi của Hỏa linh xà, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Tầng đá có quang mang bao quanh.

" Hí..." Bên cạnh, Miệng rộng của Hỏa linh xà phát lên từng tiếng rít bén nhọn, Tiêu Viêm quay đầu nhìn lại, phát hiện đầu súc sinh này giương như có chút úy kỵ quang mang màu xanh, thân thể to lớn có chút run lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Không để ý đến Hỏa linh xà, Tiêu Viêm liêm liêm môi, Trong lòng kích động nói:" *Sư phụ! Chúng ta tìm được rồi* "

" *Aa, hình như là vậy* " thật không nghĩ tới là tìm được dị hỏa à ....Mặc dù Thanh liên địa tâm hỏa chỉ bài danh thứ mười chín, bất quá nó hiện tại đối với người chính là hảo vật a. Dù sao những thứ ta chuẩn bị cho người vài thứ đồ vật đủ để hấp thu Dị hỏa bài danh thứ mười sáu, cho nên Thanh liên địa tâm hỏa vừa vắn thích hợp đối với

người!". Dược lão cười có chút vui mừng, mấy năm cố gắng rốt cuộc có chút thu hoạch.

Kích động hít một ngụm lương khí, Tiêu Viêm không thể chờ đợi, nói: " Mau qua xem một chút?"

" Ân! Qua nhìn một chút, Ta sẽ tặng phân giới bị "

Tiêu Viêm gật đầu, ánh mắt liếc qua hỏa linh xà đang rất úy kỵ, Bĩu môi, bàn chân đạp ở trên nham thạch, Thân thể giống như một con cá nhỏ, bơi nhanh tới tảng đá mà quang mang đang bao phủ.

Thân thể càng ngày càng đến gần quang mang màu xanh, Tiêu Viêm mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ mơ hồ tăng cao.

Mím mím cái môi có chút khô khốc, Tiêu Viêm cắn răng một cái, Bàn chân một lần nữa bước, thân thể nhảy vào chỗ bị quang mang bao phủ.

Thân thể tiến vào quang mang màu xanh, trái với dự tính, nhiệt độ bên trong tựa hồ giảm đi rất nhiều.

Đối với một màn có chút kỳ tích, Vẻ mặt Tiêu Viêm ngạc nhiên, sau một lát, Phục hồi lại tinh thần, ánh mắt vối vĩa đảo qua, cuối cùng tập trung tại phía giữa vị trí đang có đóa hoa sen màu xanh.

Hoa sen màu xanh, phân thành tám lá, giống như một khối ngọc hoàn mỹ do thiên nhiên tạo thành. Liếc mắt nhìn qua, trong suốt long lanh. làm cho người ta cảm giác yêu thích không nở rời.

Phía trong hoa sen, tựa hồ có một cái đài sen nho nhỏ. Đài sen phía trên có chút lỗ hồng, tản ra một ít huỳnh quang, Vật này chắc chắn do năng lượng của hỏa thuộc tính ngưng tụ thành hạt sen.

Phía dưới hoa sen màu xanh còn có một cái rễ cây nhỏ dài khoảng mười thước, trên rễ cây có nhiều rễ nhỏ đâm tua tủa, lắc nhẹ nhàng, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, Chúng nó đang trong trạng thái tham lam, điên cuồng hấp thu năng lượng nham thạch xung quanh.

Đóa sen màu xanh, như vậy trôi nổi trong nham thạch vô tận, giống như lục bình trong biển rộng, phiêu bạt khắp nơi, Lần này nếu không có Hỏa linh xà dẫn đường, Lấy bản lĩnh của Tiêu Viêm, xem như là chết chắc, ở một không gian khổng lồ muốn tìm một đóa hoa sen màu xanh nhỏ thì cực kỳ khó khăn.

" Cần thận một chút, đừng để rễ cây đâm trúng, nếu không, Đâu khí trong cơ thể trong chớp mắt sẽ bị hút sạch " *Thanh âm Dược lão nhắc nhở, làm cho ý niệm muốn đến gần của Tiêu Viêm đem bỏ đi.*

" Đi thôi, cẩn thận một chút, Ta xem thấy thanh liên này, rõ ràng đã trải qua hơn một ngàn năm, thì mới ngưng tụ ra thanh liên địa tâm hỏa " *Dược lão cười nói.*

" Ân, tới giờ khắc này, Thân thể Tiêu Viêm có chút phát run, hai Tay tạo thành chữ thập, sau đó nuốt một miếng nước bọt, thân hình chậm rãi hướng thanh liên đi tới.

Khoảng cách ngày càng gần Thanh liên, Tiêu Viêm càng thấy nó xa hoa, lộng lẫy, loại này gần như hoàn mỹ, chỉ có thời gian cùng với thiên nhiên thể này mới tạo ra sự hoàn mỹ này.

Cẩn thận tránh né những rễ cây tua tủa, Tiêu Viêm chậm rãi đi tới Thanh liên, ánh mắt kích động đảo qua, thân thể đột nhiên cứng ngắc ...

Tại trong thanh liên, có một lỗ hồng bằng nắm tay, song lúc này..Trong lỗ hồng hoàn toàn không có gì.

Nhìn Liên tâm trống rỗng, Tiêu viêm nhất thời lảo đảo nói: "*Như thế nào có thể? Như thế nào lại thế này? Lấy đóa thanh liên như thế này, hẳn là sớm phải có thanh liên địa tâm hỏa a "*

Như thế nào lại không có? "*Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ co quắp, Trâm mặc một lát, khuôn mặt đối với thanh liên có chút dữ tợn.*

" An tĩnh! Tĩnh táo cho Ta!" *Ngay lúc Tiêu Viêm có chút mất đi lý trí, Tiếng quát của Dược lão vang lên, giống như một tiếng chuông cảnh tỉnh.*

" Chúng Ta tiếp tục tìm, Đúng rồi, Đâu khí đại lục không phải chỉ có nơi này có Địa hỏa!" *gần chỗ của Tiêu Viêm, Dược lão an ủi nói.*

" Nhưng mất công sức lớn như vậy, chẳng lẽ..Lại về tay không?" *Tiêu Viêm hung hăng lắc đầu, không cam lòng nói.*

" Trên thế giới này, mỗi ngày có hàng vạn người tìm kiếm địa hỏa, mà bọn

họ nỗ lực tìm kiếm, ngay cả dị hỏa thể nào cũng không có gặp, người đi tới nơi này cũng làm cho người Ta đổ kỵ a " *Dược lão nhẹ giọng an ủi, quay đầu nhìn Thanh liên trống rỗng, trong lòng cũng khẽ thở dài một hơi, nói không buồn bực quả thật là giả, vốn tưởng rằng có Dị hỏa để như trở bàn tay, không ngờ lại đột nhiên không cánh mà bay, nếu định lực kém một chút, sợ rằng cũng sẽ bạo hỏa.*

" Di? đây là cái gì?"

Ánh mắt cẩn thận nhìn trên đài sen đang lượn lờ, Dược lão đột nhiên vang lên tiếng kinh ngạc, Bạch hỏa diễm ngưng tụ nơi bàn tay, nhất thời một đạo thất thái quang mang từ đài sen bắn mạnh ra, cuối cùng rơi vào trong tay Dược lão.

" Vật gì đây?" Tinh thần sa sút quay đầu lại, Tiêu Viêm nhìn vào tay của Dược lão, ngạc nhiên hỏi: " Lân phiến?"

Trong lòng bàn tay của Dược lão có một miếng bảy màu sắc khoảng bằng nửa bàn tay, nhìn bảy màu này rất lộng lẫy, lại có chút rục rở.

" Đây là ... Vảy rắn bảy màu?" Đôi mắt híp lại, Khóe miệng Dược lão nổi lên nét cười lạnh.

" Vảy rắn bảy màu?"

" Ta đang hỏi tại sao hoa sen lại không có thanh liên địa tâm hỏa, nguyên lai có người nhanh chân dành trước a " *Dược lão đưa vảy rắn bảy màu về phía Tiêu Viêm cười lạnh nói.*

Vội vàng tiếp nhận lân phiến, trong tay bốc lên một trận lạnh lẽo, hơn nữa cỗ hơi thở âm hàn không ngừng dung nhập cơ thể, Nếu không có Cốt linh lãnh hỏa của Dược lão che chở, chống đỡ, Tiêu Viêm sợ rằng không chạm chạm vào.

" Chủ nhân của Lân phiến đã đem thanh liên địa tâm hỏa mang đi?" *Nắm chặt lân phiến bảy màu, Tiêu Viêm cau mày hỏi.*

" Lân phiến bảy màu. Ở Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc chỉ có một người có được, đó chính là xà nhân tộc Mỹ Đồ Toa nữ vương, Xem ra, Thanh Lân cảm ứng được hơi thở thần bí nọ, Hẳn là của Mỹ Đồ Toa nữ vương " *Dược*

lão trầm ngâm nói.

" Ai, Nàng có thể như thế nào? Thời gian đã qua đi nửa năm, Thanh liên địa tâm hỏa khăng định đã bị nàng hấp thu ... " *Thấy như thế, Tình thần Tiêu Viêm có chút sa sút nói.*

" Người thật sự là ám đầu... Mỹ đồ toa nữ vương trong cơ thể chảy huyết mạch của xà nhân, Là thuộc tính âm hàn trời sinh, Hấp thu Di hỏa? Nàng chán sống rồi?" *Nghe vậy, Dược lão nhất thời trách mắng Tiêu Viêm*

" Nếu thuộc tính Nàng khắc với Di hỏa, vậy thì Nàng cần gì phải đoạt di hỏa, Hơn nữa theo như lời Thanh Liên, lúc nàng lấy di hỏa chắc chắn bị thương? Nàng không có việc gì sao tự nhiên lại phí sức như vậy?" *Tiêu Viêm cười khò nói.*

" Có lẽ..." *Dược lão trầm ngâm nói:* " Xem ra chúng ta vẫn phải vào sâu một chuyến trong Tháp Qua Nhĩ sa mạc, Ta không biết rốt cuộc Nàng muốn làm gì, bất quá ta chỉ có thể nói cho người, Nàng tuyệt đối không có khả năng hấp thu Di hỏa ...Nói không chừng, chúng Ta vẫn còn có một cơ hội lấy được di hỏa "

" Đi tìm Mỹ đồ toa nữ vương đoạt di hỏa? Nàng chính là Đẩu hoàng cường giả a, lúc trước ngay cả Băng Hoàng danh chấn Gia Mã đế quốc, cũng bị nàng làm cho bộ giáng thê thảm, chúng Ta đi tìm Nàng..?" *Tiêu Viêm vuốt trán, cười khò nói.*

" Có mục tiêu còn hơn chúng Ta suốt ngày chạy lung tung tìm kiếm, Hơn nữa.....Nếu lúc đó cần động thủ, Mặc dù Mỹ Đồ Toa nữ vương hung danh lan xa, nhưng chắc gì chúng Ta đã thua " *Dược lão bĩu môi nói.*

Cười khò một tiếng, Tiêu Viêm cũng đành thở dài gật đầu, chợt quay đầu xoay người lại.

" Đây, Người làm gì?" *Nhìn Tiêu Viêm cử động, Dược lão có chút ngạc nhiên hỏi.*

" Trở về a..Chẳng lẽ ở tại chỗ này ăn nham thạch?" *Tiêu Viêm tức giận trả lời.*

" Người ...Người thật là ngu xuẩn a " *Nghe vậy, Dược lão nhất thời tức*

giận, bàn tay hung hăng vỗ trên đầu Tiêu Viêm, ngón tay chỉ vào Hoa sen màu xanh nói: "Thứ dị bảo này ngàn năm mới thành hình, Người thật là bại gia tử mà "

" A?" hai mắt tròng len kính ngạc, Tiêu Viêm xoay người nhìn vào hoa sen màu xanh, trong đầu đầy mơ hồ hỏi: " Thứ này có tác dụng gì a?"

Nghe lời này, Dược lão bị Tiêu Viêm chọc giận, vuốt râu mép cả giận nói: " Đài sen màu xanh là do Chí hỏa ngưng tụ, ngàn năm thời gian mới thành hình, chỉ cần hái đem đi, ngày sau nếu Tu luyện, chỉ cần ngồi lên, Tốc độ tu luyện không dám nói tăng lên mười lần, nhưng ít nhất sẽ tăng lên ba, bốn lần có thừa, hơn nữa khi ngộ địch, đem đấu khí khởi động, đem đấu Địa hỏa trong đó phóng xuất ra, nếu gặp phải Đấu linh cường giả cũng không thể bại, nếu muốn chạy trốn cũng không khó khăn gì a "

" Còn hạt sen trong đài sen này, được xưng là Linh chi địa hỏa, Là trăm năm kết tinh, Người sau này nếu đi ra ngoài hô to một tiếng, Người có Địa hỏa hạt sen, Ta dám cam đoan, Đấu hoàng cường giả cũng liều mạng đến trao đổi, đương nhiên..không ngoại trừ có người muốn trực tiếp giết người đoạt bảo "

" Máy thứ này nếu xuất ra, thì sẽ làm cho Gia Mã đế quốc oanh động, Người bại gia tử lại không muốn?" Nói đến chỗ này, Dược lão đã có chút bốt giận.

" ....." Thấy Dược lão nói đến văng nước miếng khắp nơi, Nhãn đồng Tiêu Viêm ngày càng phát sáng, khi vừa nghe xong, hai mắt mở to lao tới đài hoa sen.

" Mẹ kiếp, đây xem như thu một chút lợi tức ...

-----oOo-----

Chương 200: Lược Hữu Thu Hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm đối với Thanh liên, Dược lão bất đắc dĩ lắc đầu, Xem ra người này hôm nay bị đả kích không nhẹ, chẳng lẽ có thể trực tiếp chém

đứt thanh liên sao?

Thở dài một hơi, Dược lão vỗ ra một chưởng, một cỗ hấp lực đem thân hình Tiêu Viêm đang ở bên cạnh thanh liên lôi trở về bên người.

" *Đồ đàn* " quay đầu nhìn Bộ dáng Tiêu Viêm đang mờ mịt nhìn mình, Dược lão không khỏi cười khở một tiếng, bàn tay lấy một thanh cương kiếm trong giới chỉ, sau đó hướng vào thanh liên.

Lúc cương kiếm sắp đến chỗ của Thanh liên, thì một cỗ hỏa diễm màu xanh đột nhiên từ trong thanh liên phun ra, mà thanh cương kiếm kia trong nháy mắt, liền bị đốt cháy thành một mảng thiết nước.

Nhìn một màn này, Trên trán Tiêu Viêm tràn ra mồ hôi lạnh, nuốt một ngụm nước bọt, hướng về Dược lão cười khở.

" *Thanh liên này chính là thiên địa kỳ vật, nếu muốn cắt ra thì phải dùng ngọc tinh thuần chất, mới có thể có công hiệu cắt nó* " Dược lão thành nhiên nói, chợt từ nạp giới Tiêu Viêm lấy ra mười mấy bình ngọc tinh, lòng bàn tay xuất hiện hỏa diễm màu trắng, đem các bình ngọc hòa tan thành một đoàn chất lỏng màu xanh nhạt, chất lỏng quay cuồng một lúc, cuối cùng đọng lại một thanh thước ngọc thon dài.

Dược lão cẩn thận đem tạp chất trong ngọc thước loại bỏ, nhìn qua rất trong suốt long lanh, giống như một lá hoa của Thanh liên xinh đẹp.

" *Dùng thước ngọc này cắt hoa sen cùng với các bộ phận rễ cây* " Bởi vì công hiệu của cốt linh lãnh hỏa, Ngọc thước trong chốc lát đã bị làm lạnh xuống, Dược lão cầm đưa cho Tiêu Viêm.

Tiếp nhận thước ngọc vào tay, một mảnh ôn thuần, cực kỳ dễ chịu, nhin không được chép chép miệng, trong lòng hâm mộ đối với Di hỏa lại tăng thêm mấy phần, nắm chặt thước ngọc. Lúc này mới cẩn thận hướng thanh liên. những bộ phận thanh liên nhất thời hoàn mỹ giống như một Tác phẩm nghệ thuật từ từ bóc ra.

Nhìn thanh liên hạ xuống, Dược lão vỗ ra một chưởng, vôi vã đem hấp qua, sau đó cho nó trôi nổi trước người, ánh mắt chậm rãi nhìn, vẻ mặt sợ hãi than.

Gỡ thanh liên xuống, Tiêu viêm nhìn đám rễ cây đang điên cuồng thôn phệ năng lượng nham thạch, liếm liếm môi, cười nói: "*Sư phụ, rễ cây này có thể hấp thu năng lượng như vậy. Chắc cũng là một loại thiên tài dị bảo? Hay là chúng ta cũng mang nó đi?*"

" Không " Ngoài dự tính của Tiêu Viêm, Dược lão lại lắc đầu.

" *Ách? Như thế nào?* " Nghe vậy. Tiêu Viêm ngạc nhiên hỏi.

" Đói với linh vật ngàn năm mới thành hình. Tốt nhất là lưu lại một đường sống. Xem như vì chính mình làm một chuyện tốt đi, người lần này mặc dù lấy được thanh liên. Bất quá chỉ cần cho nó ngàn năm thời gian, liền có thể phát triển ra thanh liên mới, nếu người cả rễ cây cũng lấy đi.. Vậy thì Thanh liên địa Tâm hỏa sợ rằng sẽ rơi vào tuyệt chủng, muốn hình thành một lần nữa sợ rằng rất khó ... " Ánh mắt Dược lão nhìn chăm chăm vào rễ cây đang đung đưa, cảm thán nói. Tại giới luyện dược, khi hái linh vật hoặc là linh dược, nếu hủy đi rễ cây, thì nhất định làm cho mọi người phẫn nộ. Dù sao Điều kiện sinh trưởng của Linh vật, thật sự quá mức hà khắc.

Nghe thấy Dược lão cảm thán, Tiêu viêm hơi sửng sốt, sau đó cũng gật đầu, cầm thước ngọc thu vào giới chỉ. Ánh mắt một lần nữa liếc mắt nhìn rễ cây dài, sau đó quay về chỗ dược lão, ánh mắt thềm thường nhìn Thanh liên.

" *Nhất..Nhị..Tam... Trong này tổng cộng có mười một hạt Địa hỏa hạt sen. Aa. Vật khí thật không tồi a.* " Đếm huỳnh quang nhỏ trong thanh liên. Dược lão nhin không được, cười nói.

" *Thật kỳ lạ, Tại sao Mỹ đồ toa nữ vương lúc đi tới lấy dị hỏa. Sao lại không lấy những bảo bối này. Chẳng lẽ Nàng nhìn thấy chướng mắt sao?* " Nhìn Thanh liên. Tiêu viêm nhin không được, hỏi một câu.

" Ta nói rồi, Khi người dùng thước ngọc lấy thanh liên xuống rất nhẹ nhàng, nhưng nếu muốn dùng vật khác mạnh mẽ chặt đứt nó, vậy thì tuyệt không có khả năng, mà loại khuyết điểm này, Nàng không phải là Luyện dược sư thì không thể biết được? tiếp tục nói. Lúc Nàng lấy đi Dị hỏa, khẳng định bị thương không nhẹ, hơn nữa bị dung nham xung quanh áp bức, Nàng cũng không có bao nhiêu thời gian ....." Dược lão dài nói, từ giới chỉ lấy mười một bình ngọc nhỏ, cẩn thận đem mười một hạt địa hỏa hạt sen cất vào trong bình ngọc.

" Những thứ này không được mang trước mặt người khác trừ bỏ lúc tu luyện, thì chỉ dùng một phần nhỏ, miễn cho rước lấy một ít phiền toái không cần thiết " Đem tất cả bình ngọc bỏ vào Giới chỉ, Dược lão nhắc nhở Tiêu Viêm.

" Ân." Đem giới chỉ che lại, Tiêu Viêm đảo qua xung quanh, phát hiện Thanh liên rời đi rễ cây, quang mang xung quang tựa hồ đang thu nhỏ lại.

" Chúng ta cũng đi thôi " Nhìn động tĩnh xung quanh, Hỏa diễm màu trắng bao trùm lấy Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói.

" Ân." Nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm thở ra một hơi, Tầm mắt nhìn qua rễ cây, liềm liềm môi, dậm chân một cái, thân thể nhanh chóng rời khỏi quang mang, cấp tốc bơi đi.

Ra khỏi quang mang, Tiêu Viêm vẫy vẫy với Hỏa linh xà, sau đó bắt đầu lặn ra ngoài.

" Như thế nào còn chưa ra?" Ở chỗ thông đạo, Tiêu Đỉnh nhìn hồ dung nham đang yên lặng, trong lòng hiện lên vẻ lo âu, chau mày đi qua đi lại.

" Đoàn trưởng, không cần lo lắng, Ta nhận được tin, Thiểu gia đang trên đường trở về, cũng không gặp phải chuyện không may nào cả " Thanh Lân một bên, con ngươi màu Bích lục lóe lên, Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua Tiêu Đỉnh nhẹ giọng nói.

" Như vậy a.." Nghe vậy, Tiêu Đỉnh thở phào một hơi, đi tới cửa thông đạo, Ánh mắt liếc hồ dung nham đang nóng chảy, bọt khí bao trùm, không nhìn được cười khở một tiếng, rất khó tưởng tượng, Tiêu Viêm di nhiên nhảy xuống.

" Ai, một tên kinh khủng ..."

" Phù phù ..." cảm thán còn chưa xong, thì đã nghe thanh âm từ huyết động vọng lên, Tiêu Đỉnh vội vã đem ánh mắt nhìn xuống hồ nham thạch, chỉ thấy Tiêu Viêm bị Hỏa diễm màu trắng bao vây, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt.

" Hô ..."

Phá vỡ mặt ngoài sần sệt phía ngoài của dung nham, Tiêu Viêm thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Đỉnh, bàn chân bước một bước dưới nham thạch, thân thể bạo liệt lên không trung, giữa lưng run lên, Tử Vân dục hiện ra, thân hình phiêu phiêu bay tới thông đạo.

Bàn chân đạp tới mặt đất rắn chắc, màu trắng hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm từ từ biến mất. Tử vân dục kêu lên một tiếng, hóa thành hình xăm áp lại trên lưng.

" Không việc gì chứ?" Nhìn thấy Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh vội vàng đi lại hỏi.

" Aa, Không có việc gì, Cười lắc đầu, Tiêu Viêm quay đầu về, nhìn hồ dung nham không lồ, không nhìn được khe hở ra một hơi.

" Đồ vật nó có tới tay không?" Ánh mắt đảo qua Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh cười hỏi: " không có ... " Khóe miệng hơi co quắp, Tiêu Viêm cười khổ nói: " Bị người ta nhanh chân dành trước rồi "

" Ách?" Nghe vậy Tiêu Đỉnh sững sốt, Trầm ngâm trong nháy mắt, nhẹ giọng nói: " Là chủ nhân hơi thở thần bí kia sao?"

" Ân, Có lẽ chính là Mỹ đồ toa nữ vương " Tiêu Viêm lấy vảy rắn bảy màu từ giới chỉ đưa ra cho Tiêu Đỉnh, cười khổ nói.

" Ai, vảy rắn bảy màu, Quả nhiên là Nàng a..."

Nhìn lân phiến bảy màu, Khuôn mặt Tiêu Đỉnh cũng hiện ra nét cười khổ, thở dài nói.

Tiêu Viêm gật đầu, mím mím môi, Nhẹ giọng nói: " Tung tích dị hỏa Ta đã biết, kế hoạch tiếp theo, ta sẽ trực tiếp chạy tới sâu trong Tháp Qua Nhĩ sa mạc, Nếu có cơ hội ...Ta sẽ cố gắng đoạt lại Dị hỏa từ Mỹ đồ toa nữ vương "

" Cái gì? Người muốn đoạt lại dị hỏa từ trên tay Mỹ đồ toa nữ vương?" Nghe vậy, Tiêu Đỉnh thất thanh kêu lên, sắc mặt đại biến nói. Nguồn truyện:

Xung quanh Tháp Nhĩ Qua sa mạc, Hung danh của Mỹ đồ toa nữ vương.

Tuyệt không kếp so với sắc đẹp của Nàng. Thậm chí ở các thành thị phụ cận, vừa nghe tiếng của Mỹ đồ toa nữ vương cơ hồ sợ đến vỡ mật, cho nên, Tiêu Đỉnh biết năng lực của Tiêu Viêm không nhỏ, mà nghe thấy hẳn muốn đi khiêu khích Mỹ đồ toa nữ vương, vẫn có cảm giác một chút hoang đường.

Dù sao so với La Bố Thạch Mạc thành bất đồng, Mỹ đồ toa nữ vương chính là danh chấn Gia mã đế quốc, chính là siêu cấp cường giả a, Nghĩ đến năm đó, Đế quốc muốn xuất binh áp chế bộ lạc xà nhân, từng thỉnh ba gã Đấu vương cường giả, vẫn như cũ người thì bị giết, người bị trọng thương mà quay về, Bởi vậy có thể thấy được, Hung danh của Mỹ đồ Toa nữ vương không phải chỉ dùng để khoe khoang. thôi phòng a.

" Đại ca yên tâm, Ta cũng chỉ muốn thử xem, nếu thất bại, ta cũng có thể tin tưởng chạy trốn được " *Hướng về Tiêu đỉnh cười, Tiêu Viêm an ủi nói.*

" Người ... Ai.. " *Nhìn bộ dáng kiên trì của Tiêu Viêm, Lòng mày Tiêu Đỉnh nhủ lại, một hồi lâu mới bắt đầu dĩ lắc đầu.*

" Aa, Đi thôi, đi thôi, hôm nay về nghỉ ngơi một đêm, ngày mai Ta muốn đi Tháp Nhĩ Qua sa mạc." Phát phát tay, Tiêu Viêm đi đến trong thông đạo, sau đó, Tiêu Đỉnh thở dài đi theo.

Nhìn hai người xoay đi, Thanh Lân vội vã nhìn hồ nham thạch huyết sao một tiếng, nhất thời, thanh quang từ cặp đầu của Hỏa linh xà đột nhiên phình to, thân thể trong nháy mắt nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó hóa thành quang mang bắn vào trong tay áo Thanh Lân.

Bàn tay nhỏ tò mò vỗ vào tay áo, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lân hiện lên nét cười, nhẹ giọng nói: " Không cho phép quấy rối nga, Nếu không, Thiếu gia mà tức giận, Ta sẽ đem ngươi ra đánh "

" Hì " *Một tiếng kêu rất nhỏ vang lên, Thanh âm có chút bất mãn, chắc là Hỏa linh xà đối với chủ nhân này có chút bất mãn.*

" Hì hì.. " che cái miệng nhỏ nhắn nhẹ giọng cười, sau đó nhanh nhẹn đuổi theo hai người Tiêu Viêm, ba người từ từ biến mất trong thông đạo.

Theo cước bộ ba người từ từ đi xa, hồ nham thạch khổng lồ trong địa huyết, cũng từ từ lâm vào trạng thái ngủ say vĩnh cửu ...

-----oOo-----

Chương 201: Tấn Cấp ! Lên Đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Cót két ... "

Trong lúc cửa phòng đang chập chờn ánh đèn, bị nhẹ nhàng đẩy ra, Tiêu Viêm hung hăng lắc lắc đầu, đem men say trong đầu đẩy ra ngoài, trở người đóng cửa phòng, xiêu vẹo đi tới đặt mông ngồi xuống giường.

" Hô ... " Nhẹ thở ra một hơi rượu, bàn tay nhẹ nhẹ sờ đầu, không khỏi có chút cười khỏ, bởi vì biết ngày mai Minh rồi đi, cho nên bị Đại ca và nhị ca ép uống hơi nhiều, Nếu không phải là ngày mai còn phải đi, có lẽ đêm nay chắc chắn không say không về.

Bỏ giày ra, tiêu Viêm ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn tu luyện, hô hấp trở nên vững vàng, một lúc sau, một đoàn nước từ trong miệng Tiêu Viêm bắn ra ngoài.

Dem rượu trong cơ thể đẩy ra, Tiêu Viêm bây giờ mới cảm giác đầu óc thanh tỉnh rất nhiều, ngồi xếp bằng trên giường trầm ngâm một lát. ngón tay đột nhiên bắn vào giới chỉ, nhất thời quang mang trong phòng sáng lên, trong nháy mắt ảm đạm, mà trong nháy mắt này, đang ở giữa không trung là một đóa hoa sen màu xanh, trôi nổi giữa không trung, sau đó đứng yên bất động.

Nhìn thanh liên giống như một Tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, đôi mắt Tiêu Viêm hiện lên sự hưng phấn, bàn tay khẽ vung lên, làm cho Thanh liên hạ xuống, sau đó thân hình nhảy lên, ngồi vững vàng trên tòa Hoa sen.

Sức nặng của thân thể Tiêu Viêm, làm cho đài sen giảm xuống, bắt quá cuối cùng chậm rãi yên ổn. Mông tiếp xúc với đài sen, một cỗ năng lượng âm áp, chậm rãi thấm thấu qua da, thân thể Tiêu viêm tiếp xúc, làm cho thân thể thư sướng, Tiêu Viêm hít dài một hơi.

Hai tay lần nữa bày ra kết ấn, Đôi mắt Tiêu Viêm từ từ nhắm lại, sau một lát. Tiến nhập trạng thái tu luyện.

Lúc Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện, một vòng quang mang màu xanh, đột nhiên từ trong đài sen bay lên, cuối cùng đem Tiêu Viêm bao bọc lại.

Tâm thần từ từ chìm vào trong cơ thể, vẫn như cũ là quán tính đi đến vị trí xoáy tụ trong tiểu phúc, tâm thần tại nơi khí tụ màu tím quét qua, Tiêu Viêm thoáng có chút kinh ngạc, phát hiện tại dùng khí xoáy tụ dĩ nhiên đã có mười bốn đạo chất lỏng màu tím tồn tại.

" Không nghĩ tới giai đoạn này chậm rãi tu luyện không ngờ lại ngưng tụ ra một giọt chất lỏng năng lượng ... " Tiêu Viêm sợ hãi một phen, Tâm thần vừa động, một lũ Đâu khí màu tím ngưng tụ trong xoáy tụ phân hóa ra, sau đó chậm rãi đến lộ tuyến các kinh mạch, rồi bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Lúc công pháp bắt đầu di chuyển, phía trong căn phòng, trong thiên địa từng đợt Hỏa thuộc tính đột nhiên ở trên đài sen bạo liệt đi đến, nhưng hỏa thuộc tính tiếp xúc đến đài sen, thể tích đột nhiên cấp tốc thu nhỏ lại, đợi đến khi chúng nó thuận lợi thông qua quang mang Thanh liên, dĩ nhiên thể tích chỉ còn lại rất nhỏ.

Mặc dù thể tích giảm nhiều, nhưng chỉ cần quan sát, có thể phát hiện năng lượng của Hỏa thuộc tính rõ ràng tinh thuần hơn rất nhiều... Tại nơi thuộc tính năng lượng màu vàng nhạt, tựa hồ vẫn mơ hồ trộn lẫn tạp chất, mắt thường khó có thể phát hiện được đó là một ít năng lượng quang mang màu xanh ....

Hiển nhiên, Đó chính là năng lượng màu xanh phát ra, hẳn lúc trước thiên địa hỏa thuộc tính thông qua quang mang thanh liên liền bị chế luyện vào..

Trải qua quang mang thanh liên luyện hóa, từng đợt vàng nhạt trộn lẫn năng lượng hỏa thuộc tính. Bắt đầu theo hô hấp của Tiêu Viêm, cuộn cuộn không ngừng tiến vào bên trong thân thể..

Đạo năng lượng thứ nhất tiến vào trong kinh mạch tiêu viêm, Tiêu viêm đang vận chuyển đâu khí rõ ràng sừng sốt một hồi, kiểm tra thân thể, thấy Đâu khí màu vàng nhạt cùng với năng lượng màu xanh cơ hồ khó có thể phát hiện.

Tâm thần nghi hoặc nhìn thiên địa hỏa tinh thuần năng lượng. Tiêu Viêm phân hóa ra Đấu khí Tử hỏa, thử dò xét, sau đó bao vây lại, từ từ luyện hóa.

Tiến hành luyện hóa, khuôn mặt hiện lên vẻ mừng rỡ. Trong khi luyện hóa, Tiêu Viêm vui mừng ngạc nhiên phát hiện, năng lượng màu xanh tinh khiết đến mức không thể tinh khiết hơn, thậm chí không cần Tiêu Viêm lần nữa luyện hóa, trực tiếp tiến vào dòng xoáy tụ.

" Năng lượng màu xanh .....Hẳn là do Thanh liên mang lại?Khó trách tinh khiết như thế, trải qua Đại địa chi hỏa cả ngàn năm rèn luyện, không tinh khiết mới là lạ.." Trong lòng rất nhanh đoán được xuất xứ của năng lượng màu xanh, Tâm thần Tiêu Viêm nhất thời mừng rỡ như điên, Khó trách, Được lão khen đóa hoa sen này không dứt miệng, loại này cung cấp năng lượng cuộn cuộn có thể không cần luyện hóa này, thật là giảm được bao nhiêu thời gian tu luyện a.

" Thứ tốt a.." Trong lòng mừng thầm thì thào một tiếng, Tiêu Viêm nhanh chóng ổn định tâm thần, Sau đó bắt đầu tiến vào cơ thể đem năng lượng màu vàng cùng với Năng lượng màu xanh chia lìa ra.

Vì được Năng lượng màu xanh bảo hiểm, Tiêu viêm đem vận chuyển trong kinh mạch một vòng, vẫn chưa phát hiện ra dị trạng, lúc này mới quán chú tiến thẳng vào xoáy tụ, mà Năng lượng màu vàng nhạt, bởi vì độ tinh khiết không đồng nhất, cuối cùng luyện hóa rồi mới quán chú vào xoáy tụ.

Đã xác định phân công tu luyện, xoáy tụ năng lượng trong cơ thể Tiêu Viêm đang cấp tốc tràn đầy.

Đêm hôm khuya khoắt tu luyện, vẫn duy trì cho đến ánh bình minh lên rồi mới ngừng lại.

Cuối cùng tất cả các năng lượng được quán chú tiến vào dòng xoáy tụ, Tiêu Viêm thở dài một hơi, vừa muốn thu công trạng thái, Xoáy khí màu tím ở tiểu phúc đột nhiên run lên.

Bị bất thành thành run rẩy, kinh ngạc một chút, Tiêu Viêm vội vàng đem Tâm thần dò xét bên ngoài dòng xoáy tụ, nhất thời có chút vui mừng và ngạc nhiên, một giọt nhỏ chất lỏng năng lượng màu tím, dĩ nhiên là đang

chậm rãi thành hình.

" *Rốt cục muốn ngưng tụ thành mười lăm giọt sao?*" Nhìn năng lượng chất lỏng màu tím đang chuẩn bị thành hình, Tiêu Viêm mừng rỡ, vội vàng duy trì ổn định tâm thần, chậm rãi chờ giọt chất lỏng thứ mười lăm chậm rãi thành hình.

Bình tĩnh nhìn xoáy tụ, giờ phút này chợt nổi lên từng đợt ba động, mà ở vị trí trung tâm thật nhỏ một giọt chất lỏng màu tím đang xoay tròn.

Chất lỏng xoay tròn cực kỳ có tiết tấu, ở bên trong xoáy tụ là sung túc Đâu khí, cũng không ngừng dũng mãnh lao tới.

" *Đinh..*" Một khắc thời gian, tựa hồ một tiếng động nhỏ vang lên, lặng lẽ từ dòng xoáy tụ truyền ra.

Mà theo thanh âm vang lên, Ba động đang kịch liệt trong xoáy tụ cũng chậm rãi bình tĩnh xuống.

Mà một chất lỏng năng lượng màu tím chậm rãi tiến vào trong đó, cùng với mười bốn giọt chất lỏng năng lượng giống như con cá nhỏ nghịch ngợm ở trong dòng khí xoáy tụ.

Lúc giọt năng lượng mười lăm thành hình một lát, Thân thể Tiêu Viêm cũng rung lên, ở một khắc này, Hắn có thể cảm giác rõ ràng được, Dòng khí xoáy tụ đã dung nạp đến cực hạn. Một lần nữa khuếch trương lên rất nhiều, cơ thể có chút trầm trọng nay đã nhẹ hơn rất nhiều, Lực lượng ẩn chứa trong cơ thể giờ khắc này tự nhiên tăng vọt lên rất nhiều ...

Cảm nhận được thân thể có biến hóa, Trong lòng Tiêu Viêm minh bạch, hiện tại Hắn đã trở thành Nhị tinh Đâu sư!

Con người đen kịt chậm rãi mở ra, tử quang hiện lên rồi biến mất, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi, kết ấn trong tay buông xuống, thân thể nhảy xuống khỏi Đài sen.

Đứng bên cạnh Đài sen, Tiêu Viêm vẫn như cũ nhìn hoàn mỹ hoa sen màu xanh, không nhìn được cười lên, cẩn thận thu vào giới chỉ, sau đó nhìn qua sắc trời tờ mờ sáng, không khỏi có chút ngạc nhiên nói: "*Không ngờ trời đã sáng?*"

Duỗi cái lưng hơi mỏi, Tất cả các khớp xương kêu lên, Tiêu Viêm đi tới cạnh giường, đem Huyền trọng xích nhẹ nhàng đeo sau lưng, nhẹ giọng nói: "*Đã đến lúc phải đi a!*"

Trên lưng là Huyền trọng xích, Tiêu Viêm đi tới cạnh bàn, trầm ngâm một lát, từ giới chỉ lấy ra một lượng lớn cực phẩm dược chữa thương bỏ lên bàn, sau đó lấy ra một đồng cổ quái đan dược, cuối cùng cầm một bình nhỏ trong đó là Ba mươi hạt Hồi khí đan.

Đoạn thời gian này ở Thạch Mạc Thành, Tiêu Viêm biết ở chỗ này cũng có bán thuốc chữa thương, bất quá số lượng cực kỳ ít, hơn nữa chất lượng cũng không tốt lắm, chính Minh hiện tại thời gian có chút vội vàng, bất quá chừng ấy thuốc chữa thương cũng đủ cho Mạc thiết dong binh đoàn dùng một thời gian, nếu như thuận lợi, Hấn có thể rất nhanh trở về, đến lúc đó thì sẽ cấp cho Mạc thiết dong binh đoàn một chút lễ vật.

Đem tất cả mọi thứ dọn dẹp, Tiêu Viêm mới vỗ tay cười, Lung đẹp Huyền trọng xích, chậm rãi đi tới cửa, mở cửa phòng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Sắc trời bên ngoài lúc này có chút hôn ám, phía xa chân trời, lộ ra một chút ánh sáng mặt trời.

Đóng kỹ cửa phòng, Tiêu Viêm vừa mới đi được vài bước, thì nghe thanh âm của Thanh Lân kêu gọi.

"Thiếu gia ... Ngài phải đi sao?"

Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm nhìn bóng dáng nhỏ ở cuối con đường nhỏ, chân chậm rãi bước qua, bàn tay nhẹ nhàng xoa cái đầu nhỏ của Thanh Lân, mỉm cười nói: "*Nha đầu. Ta có việc trọng yếu phải làm, cho nên không thể ở lại cùng ngươi được "*

Thanh Lân mở to cặp nhãn đồng màu lục, nhìn Trước mặt Tiêu Viêm đang âm áp cười, thấp giọng nói: "*Ngài có còn trở về không?"*

"Đương nhiên còn phải trở về chứ, Thanh Lân phải cố gắng nga " Ngồi xổm người xuống, Tiêu Viêm nhìn Song đầu Hỏa linh xà đang ở trong tay áo Thanh Lân, khẽ cười, ngược mắt lên, nhẹ giọng nói: "*Nhớ kỹ lời của Ta, chỉ cần mình có thể sống thì không cần quan tâm ánh mắt của người*

nào, nếu như không thích thì lựa chọn không nhìn nghe không?"

" *Vâng.* " Dùng sức gật cái đầu nhỏ, con người màu bích lục của Thanh Lâm có một tầng sương mù.

" *Ta đi, Hướng hai vị ca ca nói Ta xin lỗi* " Đứng dậy, Tiêu Viêm xoay người, hướng phía ngoại viện đi đến, thân thể cao lớn, lưng đeo Huyền trọng xích, Bóng lưng kia nhìn qua thật sự là Hào hiệp. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đứng ở đường nhỏ, Thanh Lâm nhìn bóng lưng kia chậm rãi biến mất, bàn tay khẽ vuốt đầu của Song đầu hỏa linh xà, nhẹ giọng nói: "*Nhất định phải trở về*

nga ...?"

Trên một tầng lầu của Dong binh đoàn, Tiêu Lệ chống cằm nhìn bóng lưng thiếu niên đang đi xa, khóe miệng nhếch lên, cười nói: "*Tiểu tử này, Nhiều năm như vậy.. Vẫn cứ tính tình này..*"

" *Aa* " tiêu Đình dựa lưng vào cây cột bên cạnh, khẽ cười cười, Ánh mắt nhìn bóng lưng thiếu niên đeo Trọng xích lầm bầm nói: "*Tiểu tử kia thật sự càng ngày càng mạnh a, xem ra chúng ta cũng phải cố gắng. Nếu không sau này chỉ có thể đi phía sau Hấn a ...*"

Trên nhà cao tầng, Hai người nhìn nhau, đều cất tiếng cười to.

-----oOo-----

Chương 202: Sâu Trong Sa Mạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời trong sáng. Mặt trời chiếu rọi khắp nơi, giống như một hỏa cầu cháy nóng, sáng rỡ chiếu rọi màu cát vàng trong sa mạc, đem những hạt cát nhỏ biến thành lung linh huyền ảo.

Trong sa mạc, bởi vì nhiệt độ nóng cháy, từng đợt khí từ trong cát thẳm thấu ra, cuối cùng bốc hơi trong không khí, nhìn có chút hư ảo.

Nhìn sa mạc vô tận, một đạo bóng đen chậm rãi xuất hiện, nhìn khuôn mặt phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là đã ở lâu trong sa mạc.

Bóng người có chút chậm chạp tiến đến, đi đến một cồn cát cao nhất, ánh mắt nhìn xung quanh, sau đó từ giới chỉ lấy ra một tấm bản đồ da dê, cẩn thận tra lộ tuyến.

" Nhìn lộ tuyến phía trên, chúng ta tựa hồ đã đến gần Tháp Nhĩ Qua sa mạc chứ.. " Ngón tay dọc theo lộ tuyến trên bản đồ, Tiêu Viêm liếm liếm môi đang khô khốc, thoáng có chút trầm thấp tự hỏi.

" Ai, thật là đáng chết, Tháp Nhĩ Qua sa mạc quả thật là rất lớn.. Từ Thạch mạc thành đi tới nơi này, dĩ nhiên đã nửa tháng thời gian, nếu trên bản đồ có Trạm tiếp viện, vậy thì mới là khỏe a.. " Tiêu Viêm thở dài một hơi, Láy khổ làm vui, bắt đầu dĩ cười nói.

Lúc Tiêu Viêm rời khỏi Thạch Mạc Thành, sau đó dựa theo lộ tuyến của bản đồ, đối với Tháp Nhĩ Qua sa mạc tiến đến, bởi vì ở chỗ sâu trong sa mạc, hư cảnh làm cho người ta nhận không ra, cho nên Tiêu Viêm cũng chỉ có thể tận lực lựa chọn một ít lộ trình an toàn, sau đó triển khai Tử vân dực bay vút đi, thời gian còn lại Hãn lựa chọn đi bộ.

Bên trong Tháp Nhĩ Qua sa mạc, trừ bỏ một ít ma thú phải chú ý, còn lại làm cho người ta kiêng kị chính là Xà nhân, ở trong sa mạc rất ít người lựa chọn làm kẻ địch của họ, dù sao bọn Xà nhân thao túng được kỹ thuật ám sát. Thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Bất quá, đối với thường nhân mà nói, phiền toái nhất là Xà nhân, nhưng may có bản đồ cùng với linh hồn cảm giác cường đại của Dược lão, cho nên Tiêu Viêm không tao ngộ phiền toái gì, mỗi lần có nguy hiểm, Tiêu viêm cũng dễ dàng tránh né Xà nhân cùng với đội ngũ tuần tra.

Đương nhiên. Nếu bởi vì vô tình gặp phải Xà nhân, Tiêu Viêm liền dùng thủ đoạn lôi đình, khi đối phương chưa phát ra tiếng cảnh báo liền giết chết ...hãn phi thường minh bạch, Nếu tại Tháp Nhĩ Qua sa mạc mà bị Xà nhân vây công, thì kết quả rất là thê thảm.

Song cho dù có Tử vân dực cùng với bản đồ trợ giúp, bất quá, Tiêu viêm

từ phía ngoài đi đến Tháp Nhĩ qua sa mạc vẫn mất nửa tháng thời gian, cho nên Tiêu Viêm mới bất đắc dĩ cười khổ.

Ngón tay theo lộ tuyến di động. Cuối cùng dừng lại chỗ đáng dấu nguy hiểm. Loại dấu màu đỏ này, ở bản đồ gồm có tám địa điểm, phân biệt các phương hướng của Tháp Nhĩ Qua sa mạc.

Xà nhân trong Tháp Nhĩ Qua sa mạc, còn có một ít bộ lạc nhỏ, và lại những dấu đỏ trên bản đồ là chỉ những bộ lạc Xà nhân cường đại nhất. Trừ bỏ Mỹ Đồ Toa nữ vương, tất cả bọn họ đều rất cường đại.

Tám cái bộ lạc hùng bá Tháp Nhĩ Qua sa mạc, Mà mỗi bộ lạc hùng bá một phương, trên bản đồ chỉ một dấu đỏ, chính là chỗ Tiêu Viêm Muốn đi qua..

" Thật sự là xui xẻo.." Cau mày nhìn dấu đỏ tươi. Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài, ở bộ lạc này bình thường đều có Đấu linh cường giả, Thậm chí có Xà nhân Đấu vương cấp bậc thủ hộ, cho nên hẳn muốn thần không biết quỷ không hay. Rõ ràng là có chút khó khăn.

" Xem ra phải đi đường vòng a.." Cười khổ lắc đầu. Cho dù là có Dược lão làm chủ bài, Tiêu viêm cũng không thể trong sa mạc tung hoành không kiêng kỵ gì.

Xà nhân tộc có thể đối kháng cùng Gia mã đế quốc nhiều năm như vậy mà không bị hủy diệt, tự nhiên là có chỗ cường hãn, cho nên, nếu một người một ngựa tung hoành ở địa bàn của Xà nhân, quả thật là một hành động ngu xuẩn.

" Bất quá. Khi tiến vào sa mạc, Hắn đã tích trữ nguồn nước,..Lần trước chuẩn bị, đã dùng một thời gian, nhìn chỗ chứa nước trong giới chỉ, Tiêu Viêm thở dài một hơi, Ánh mắt đảo qua bản đồ, Cuối cùng dừng lại một cái Ốc đảo gần phía mình nhất.

" Ách..Nơi này cùng với bộ lạc Xà nhân có chút gần a.." Nhìn dấu hiệu của ốc đảo, Tiêu Viêm có chút cau mày.

" Đáng tiếc, Trăm dặm xung quanh, chỉ có Ốc đảo này ..." Trong miệng khẽ lầm bầm, Một lát sau, Tiêu viêm bất đắc dĩ lắc đầu, đem bản đồ thu vào giới chỉ, thấp giọng nói: " Mặc dù trên bản đồ có chút gần, bất quá vẫn cách xa đến mấy chục dặm.. Lấy xong nước lập tức rời đi, Hắn là không bị

Xà nhân phát hiện "

Ở trong lòng tự an ủi một phen, Tiêu Viêm nhắc chân bước đi, hướng Ốc đảo phía xa nhanh chóng đi tới.

Ở sa mạc mặc dù có bản đồ cũng rất khó có thể tìm kiếm nguồn nước ... Mặc dù lộ tuyến nhìn thì rất ngắn, nhưng Tiêu Viêm cũng phải đi ba giờ, đến khi mặt trời đã có chút hạ xuống, thì Ốc đảo mới thur từ hiện ra.

Nhìn Ốc đảo tọa lạc ở một mảnh bình nguyên, Tiêu viêm thở phào một hơi, nắm chặt Huyền trọng xích phía sau lưng, ánh mắt cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có thân ảnh Xà nhân, lúc này mới hướng Ốc Đảo nhanh chóng đi tới.

Từ từ đến gần ốc đảo, không khí nóng nực đã trở nên mát mẻ, Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn xung quanh, cuối cùng thân hình tìm một rừng cây che dấu thân hình.

Ngửi một chút hương cỏ bên cạnh, Tiêu Viêm thoái mái thở một hơi, Ở trong sa mạc, cho dù là có chút màu xanh, cũng có thể làm cho người Ta thoái mái, Bàn tay vuốt vuốt cầm, Thân thể Tiêu viêm đứng trong đám cây, đem ánh mắt quét qua xung quanh, không ngừng tìm kiếm địa phương có nguồn nước tồn tại.

Theo ánh mắt của Tiêu Viêm, Hắn cuối cùng quét ánh mắt vào chỗ sâu trong ốc đảo, Ngay khi hắn không tìm thấy nguồn nước mà có chút kích động, thì nghe ở phía xa có tiếng chảy nhỏ của nguồn nước.

Nghe thanh âm của nước, Tiêu Viêm nhất thời thở phào một hơi, trong lòng nóng nảy, cơ hồ là muốn đem thân thể ngâm trong hồ nước, Song khi Hắn chuẩn bị lao ra khỏi đám cây, thì từ khe hở nhìn ra ngoài, ánh mắt chợt nheo lại, thân thể vội vàng phủ phục xuống, hô hấp cũng giảm đến nhỏ nhất.

Tại ngoài rừng cây thì thấy mấy người xà nữ yếu điệu, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt bén nhọn, không ngừng đảo qua rừng cây, trong tay nắm chặt vũ khí, tựa hồ tùy thời có thể đánh chết những ai dám xông qua.

Bởi vì duyên cơ là Xà nữ sống trong sa mạc, cho nên Da dẻ có chút ngăm đen, khuôn mặt xinh đẹp, phối hợp với cặp đồng tử kỳ dị, nhìn qua có chút

my hoặc, Hơn nữa Xà nhân làm cho người ta mê mẩn chính là vòng eo, Tại thế giới nhân loại, mỗi khi có xà nhân nữ nô lệ biểu diễn, vũ đạo tràn ngập phong tình, Nam nhân ở bên cạnh xem. nếu định lực không tốt, thì đường trường sẽ là " Nhất Trụ Kinh Thiên" về mặt xấu hổ, thì không phải chuyện hiếm thấy.

Đương nhiên, Hiện tại Tiêu Viêm tự nhiên không có hứng thú đi thưởng thức mấy Nữ xà xinh đẹp có vòng eo tràn ngập mỹ lực này, Hẳn hiện tại thăm dò mấy nữ xà, sắc mặt thoảng có chút khó coi, bởi vì theo linh hồn cảm giác, Hẳn phát hiện mấy vị xà nữ này dĩ nhiên có bốn Nàng là cấp bậc Đại đấu sư cường giả, còn toàn bộ đều là Đấu sư .....

" Thật khôn khiếp....Những người này không biết vây quanh chỗ này làm gì?" Nhìn đội hình có chút cường hãn, Tiêu Viêm miệng đầy khổ sáp, cúi đầu cười khổ, ánh mắt đảo qua một vòng, đem hơi thở của mình áp chế tới lúc thấp nhất, sau đó chậm rãi di động thân thể, Lặng lẽ hướng hồ nước cẩn thận đi tới.

Muộn sắc trời bắt đầu hôn ám, Tiêu Viêm may mắn tránh được các ánh mắt của Xà nữ, cuối cùng cũng đến gần khu vực có nước.

Ngón tay khẽ tách lá cây, ánh mắt Tiêu Viêm phóng ra, xuất hiện trong tầm mắt chính là một hồ nước trong xanh, sạch sẽ, làm cho Tiêu Viêm đang khát nước nuốt một ngụm nước bọt.

" Phù phù ...."

Ngay khi Tiêu Viêm đang tràn đầy vui mừng, chuẩn bị xuất hiện để lấy nước, thì một tiếng vang nhỏ của nước, thân thể nhất thời cứng ngắc, khẽ héch miệng, ngây người nhìn một bóng hình xuất hiện trong hồ nước.

Hồ nước trong suốt, Một bóng lưng người nữ tử, từ đáy hồ phóng lên, đưa lưng về phía Tiêu Viêm, Những sợi tóc dài khẽ dán trên bờ vai trắng như tuyết, những giọt nước lăn xuống bờ vai mịn màng, sau đó từ từ trôi xuống vòng eo nhỏ nhìn cực kỳ hấp dẫn, cuối cùng rớt xuống hồ nước làm ra những tiếng động nhỏ.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, Bất quá Tiêu Viêm vẫn có thể thấy, vòng eo nhỏ ấy hết sức mềm dẻo, khó có thể tưởng tượng, nếu ở trên giường, cái eo nhỏ mềm dẻo có thể làm bao nhiêu người mê mẩn.

Nữ tử đen tay vuốt những sợi tóc dài, sau đó chậm rãi xoay người lại.

Theo sự di chuyển của thân thể nữ tử, Thân hể hoàn mỹ nhất thời bại lộ trước tầm mắt Tiêu Viêm, Lập tức làm cho " Xử nam" Tiêu viêm nhất thời có chút khí huyết dâng lên....

Thân thể bạch ngọc hoàn mỹ, giống như là kiệt tác của ông trời, Cặp nhũ hoa đầy đặn vểnh cao kiêu ngạo bại lộ ra, ở dưới ánh trăng hé ra một dung nhan quyến rũ mà xinh đẹp, Đôi mắt nhấp nhô từng đợt xuân tình giống như nước chảy ra ...

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 203: Xà Nữ Nguyệt Mị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ khi Tiêu Viêm nhận thức đàn bà thì sợ rằng chỉ có Nhã Phi ở Ô Thản Thành mới có thể so sánh.

" *Cục cục..*" Nhìn nữ nhân xinh đẹp này. Yết hầu Tiêu Viêm hơi di động một chút, bàn tay chậm rãi khẽ véo trên đùi, sự đau đớn kịch liệt làm cho Hắc hời phục sự thanh tỉnh, ánh mắt đảo qua nữ tử bên cạnh hồ nước, ở dưới hồ nước trong suốt, một cái đuôi rắn màu xanh, hơi đong đưa, làm phóng thích ra một cỗ hấp dẫn.

" *Xà nhân...*" Nhẹ nhàng than một tiếng, Con mắt Tiêu Viêm híp lại, trên khuôn mặt bao trùm sự kinh sợ, Bởi vì Hắc phát hiện, lấy linh hồn cảm giác, dĩ nhiên không thể dò xét thực lực của nữ nhân trước mặt là có cấp bậc gì.

" *Phiền toái..Nữ nhân này ít nhất là Đấu linh, thậm chí là Đấu vương cường giả* " Nuốt một ngụm nước bọt, mơ hồ đoán được thực lực của nữ nhân, Tiêu Viêm Đang định lựa chọn rút lui, đột nhiên, Nữ nhân trong hồ đem đem ánh mắt hướng về chỗ Tiêu Viêm ẩn dấu, Tiêu Viêm trong lòng thoáng kinh hãi, trong lòng lấp bắp kinh hãi nói:" *Có Được lão che dấu*

hoi thờ, Nàng làm sao có thể phát hiện ra Ta?"

Xà nữ trong hồ quỳn rũ, giống như xuân thủy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào phương vị của Tiêu Viêm, một lát sau, lấy bàn tay nhỏ nhắn chạm môi cười nói: "*Tiểu tử loài người kia, chiếm tiện nghi của Tỷ tỷ, bây giờ lại muốn đi sao?"*

Vừa dứt lời, cánh tay nhỏ nhắn của Xà nữ vỗ lên mặt hồ, một đạo thủy tiễn dâng lên, đôi môi đỏ mọng của Nàng khẽ mở, một khẩu độc dược xanh biếc phun vào trong đạo thủy tiễn, đem đạo thủy tiễn chứa độc dịch hương về phía chỗ Tiêu Viêm ẩn núp bắn mạnh tới.

Mặc dù lời nói của Xà nữ ôn nhu như đang nói với tình nhân, nhưng hạ thủ lại cực kỳ ngoan độc, nếu Tiêu Viêm bị đạo độc tiễn bắn trúng, thì sợ rằng không chết cũng bị lột da.

Bất quá, cũng may Tiêu Viêm thấy thực lực của xà nữ kinh khủng, nên luôn đặt tâm thần lên người xà nữ, nhìn Nàng trong nháy mắt liền hạ thủ, bàn chân lập tức đạp mặt đất, thân hình đột nhiên lao ra ngoài.

"*Xuy..*" Thủy tiễn bắn mạnh về rừng cây. Dĩ nhiên rừng cây trong nháy mắt liền héo rũ.

Khóe mắt liếc vào chỗ đám cây héo rũ, Tiêu Viêm nhin không được hút một hơi lạnh, nữ nhân này thật sự là quá độc?

"*Hì hì, không nghĩ tới là một Tiểu tử thật là dễ nhìn..*" Nhìn Tiêu Viêm từ trong rừng cây lao ra. hai mắt của xà nữ sáng ngời, không chút nào để ý nửa trên thân thể của mình đang xích lỏa trước mặt của Tiêu Viêm. cười dài nói.

"*Aa. Đại tỷ ngài chậm rãi tằm..Ta chỉ đi ngang qua thôi*". Hướng về xà nữ cười khan một tiếng, thân thể của Tiêu Viêm cấp tốc tránh xa hồ nước.

Nhìn Tiêu Viêm như tia chớp lùì về phía sau, Một ngón tay chậm rãi giơ lên, sau đó giống như đang vũ động giơ lên.

Theo ngón tay của Xà nữ đang vũ động, trong khu rừng rậm rạp, đột nhiên một đạo kinh khí âm lãnh hương về phía sau lưng Tiêu Viêm bắn tới.

Nhận thấy phía sau có kinh khí bắn tới, Tiêu Viêm thoáng cả kinh. Thân thể khẽ run lên, Đầu khí màu tím Sa y cấp tốc bao bọc, ngón tay cong lên, một một đạo hỏa diễm bắn mạnh về phía sau, cuối cùng va chạm với đạo kinh khí âm lãnh, một tiếng vang lên. Tử hỏa từ từ tiêu tán, Mà Đạo kinh khí âm lãnh cũng biến thành một con rắn nhỏ có màu sắc rực rỡ. Bất quá con rắn nhỏ lúc này đã biến thành một con rắn nướng..

Con mắt quét qua con rắn ngũ sắc, Khóe mắt của Tiêu Viêm khẽ nháy lên, con rắn này mặc dù nhỏ, bất quá độc tính của nó cực kỳ lợi hại. cho dù là một Đấu sư bị nó cắn trúng, nếu không giải độc kịp thời thì cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

" Tiểu tử qua nhiên có chút bản lãnh. Bất quá ở trong rừng ẩn giấu hơn một ngàn độc xà. Người chẳng lẽ muốn đem bọn chúng giết hết sao?" Thản nhiên liếc mắt nhìn con rắn nhỏ bị đánh chết. đôi môi đỏ mọng Xà nữ hé mở, một tiếng sóng âm kỳ dị từ trong miệng truyền ra.

Theo tiếng sóng âm truyền ra, những tiếng sột soạt vang lên, chỉ trong chốc lát, Cây cối xung quanh Tiêu Viêm xuất hiện các loại độc xà. Những con mắt tam giác của độc xà nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, chỉ cần Xà nữ ra lệnh một tiếng. Tất cả liền phun độc về phía Tiêu Viêm.

Nhìn độc xà ở xung quanh, Dà đầu Tiêu Viêm từng đợt tê dại, bỗng đột nhiên hiểu ra, khó trách nữ nhân này phát hiện ra tung tích của mình, nguyên lai mình quên các nàng có bản lãnh thao túng độc xà, đây chính là vô số những ánh mắt được sắp xếp trong rừng rậm a, sợ rằng chính mình vừa bước chân vào ốc đảo thì đã bị bọn

chúng phát hiện.

" Nguyệt Mị đại nhân có cần giết hẳn không ạ?" phía trong rừng cây, bóng người chợt hiện lên, liền xuất hiện mấy Xà nữ canh giữ bên ngoài, đột nhiên xuất hiện xung quanh rừng cây lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm. nhẹ giọng hỏi.

*" Aa, đừng vội..Ta đã lâu không phát hiện loại người xâm nhập đến đây".*Xà nữ được gọi là Nguyệt Mị quyền rũ cười nói, đuôi rắn khẽ di động, ưu nhã bơi lên bờ, thân thể mềm mại đứng ở bờ hồ.

Hai đạo bóng người xuất hiện phía sau Nguyệt Mị, đem một cái áo choàng

màu đen lập tức bao phủ lấy thân thể làm cho nam nhân thú huyết sôi trào bao bọc lại.

Tùy ý để cho thuộc hạ mặc áo, Ngón tay Nguyệt Mị vuốt vuốt những giọt nước dính trên tóc, nhìn Tiêu Viêm cười dài nói: "*Tiểu tử kia, nói cho Tỷ tỷ, ngươi tại sao lại đến chỗ này? Phải biết rằng, loài người rất ít vào sâu trong sa mạc, càng không nói là xuất hiện gần ốc đảo phía bộ lạc ... Chẳng lẽ ngươi là thám tử của Gia Ma đế quốc? Các ngươi lại chuẩn bị khai chiến?"*

Nói đến lời cuối cùng, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, Khuôn mặt của Nguyệt Mị đang tươi cười cuốn rũ thoáng xuất hiện sự lãnh lẽo.

"*Khụ.. Ta chỉ đi ngang qua nơi này, muốn lấy một chút nước mà thôi, về phần thám tử kia, Ta xem ngươi đang tưởng tượng đấy chứ?"* Tiêu Viêm giang tay, có chút vô tội nói, miệng thì nói, nhưng ánh mắt thì đang dù xét chỗ sơ hở để đột phá vòng vây.

"*Hì hì, đích xác có điểm không giống ....*" Ánh mắt mê người đảo qua trên người Tiêu Viêm, Nguyệt Mị thản nhiên cười nói. Nguồn truyện:

"*Hắc hắc, nếu không giống, vậy Đại tỷ ngày tiếp tục tắm rửa đi chứ. Tiểu đệ xin cáo từ.?* Nói xong lời này, Bàn chân Tiêu Viêm giẫm mạnh dưới mặt đất, một đạo năng lượng nổ vang lên, thân hình lao nhanh về phía rừng cây.

"*Trở về!*" Thân hình vừa động, một người xà nữ như tia chớp xuất hiện trước mặt Hắc, trong tay cầm Xà mâu đâm mạnh về phía Tiêu Viêm.

"*Đại đầu sư...*" Cảm nhận được ba đông trên thân thể đối phương, Tiêu viêm nhin không được. Bàn tay cầm lấy chuôi Huyền trọng xích sau đó hung hăng đánh ra.

Huyền trọng xích nặng nề đánh ra, kinh khí áp bách đem những cây nhỏ ở phụ cận đè áp xuống.

"*Đình!*" Thoe một tiếng kêu thanh thúy vang lên, Thân thể Tiêu viêm nhất thời bạo thổi, ở phía mặt đất hiện ra mười mấy dấu chân chả Tiêu viêm, sau đó mới từ từ đem kinh khủng kinh khí hóa giải.

Lúc Tiêu Viêm bị đánh lui thì Đại đấu sư xà nữ có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, thân thể mềm mại nhoáng lên, sau đó quý dị đem lực lượng của Huyền trọng xích hóa giải đi, khuôn mặt ngược lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm.

" Hô..Không hô là Đại đấu sư a. Chênh lệch này.." *Lắc bàn tay có chút tê dại, Tiêu Viêm liếm liếm môi, trong lòng thầm cười khỏ.*

" Tiểu tử kia. nếu tới thì cần gì phải đi? Theo tỳ tỳ đến bộ lạc chơi đùa chứ, Đừng quên ngươi là loại người " *Nhìn Tiêu Viêm đón đỡ được một kích của Thủ hạ đặc lực nhất của mình, Ánh mắt Nguyệt Mị thoáng xẹt qua một chút kinh ngạc, chợt quyn rũ cười nói.*

" Quên đi, Muốn đến làm xà nhân, Ta còn thích làm loài người hơn, dù sai Ta cũng không thích có cái đuôi. Khi bước đi rất không thoải mái.." *Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, Huyền trọng xích xoay tròn ở trong tay sau đó bị bỏ vào giới chỉ, Tiêu Viêm quay đầu nhìn thân hình nữ nhân xinh đẹp khoác áo bào màu đen, hắc hắc cười nói.*

Nghe thấy giọng nói có chút trào phúng của Tiêu viêm, Nguyệt Mị lạnh lùng cười, khuôn mặt quyn rũ từ từ thu liễm, thản nhiên nói:" Đã như vậy, Ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi đi ..."

" Giết hẳn!" *Phát tay, Nguyệt Mị nhàn nhạt nói, trong giọng nói tràn ngập sát ý.*

Nghe Nguyệt Mị hạ lệnh, Xà nữ xung quanh nhất thời không áp chết được sát ý đối với loài người, thân hình đột nhiên di động, độc mâu trong tay có chút u mang hung hăng hướng về phía Tiêu Viêm đâm tới.

" Hô... " *Cảm nhận được sát ý từ bốn phương tám hướng vọt tới, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi, Giữa lưng khẽ run lên, Tử vân dực thật lớn hiện ra, Bàn chân hung hăng đạp mạnh xuống đất, theo một tiếng nổ vang, thân thể Tiêu Viêm nhất thời bay thẳng lên trời.*

Khi thân thể đang ở không trung, Hai cánh Tiêu Viêm rung lên, nhìn các Xà nữ đang trợn mắt há mồm nhìn lên, cười lớn nói:" Bái bai, các vị cứ việc tắm rửa đi, Ta thật sự là chỉ đi ngang qua ..."

" Đấu khí hóa cánh?"

Nhìn thấy hai cánh sau lưng của Tiêu Viêm, Khuôn mặt đang tươi cười của Nguyệt Mị thoáng hiện lên sự sợ hãi, bất quá một lát, lông mày nhíu lại, lắc lắc đầu:" Không đúng..Không phải Đâu khí hóa cánh, Tiểu tử kia..Quả nhiên càng ngày càng thú vị, tỷ tỷ thế nào lại bỏ qua người?"

Che đôi môi đỏ mọng đang cười, trên mặt lại hiện lên vẻ lạnh như băng có chứa sát ý, Ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm đang cấp tốc rời khỏi ốc đảo, liền phát tay với các xà nữ xung quanh nói:" Các người về bộ lạc trước đi, Ta thử xem tiêu gia hỏa này có thoát khỏi tay Ta không "

" Vâng. Đại nhân!" Nghe vậy, vài xà nữ đang muốn truy kích, lập tức lùi xuống, cung kính thi lễ với Nguyệt Mị, sau đó không chút do dự lắc mình tiến vào trong rừng cây.Nhanh chóng biến mất không thấy.

Khi tất cả xà nữ đều thối lui, Nguyệt Mị lúc này mới ngược mặt lên trời cười, Nhìn Tiêu Viêm lúc này cơ hồ chỉ nhỏ bằng một bàn tay, Nguyệt Mị khẽ mỉm cười.

Thân thể khẽ run lên, một đốm cánh chậm rãi xuất hiện sau lưng của Nguyệt Mị, trong nháy mắt liền động lại một cái cánh năng lượng màu xanh.

Hai cánh khẽ nhúc nhích Thân thể Nguyệt Mị liền bay lên không trung, Sau đó hướng về phía Tiêu Viêm đang chạy trốn truy đuổi theo.

" Hi hi, Tiểu tử kia, nếu như cho người ta biết một cái Đâu sư nho nhỏ dĩ nhiên chạy thoát khỏi tay Nguyệt Mị ta, thì sẽ bị cho người ta cười chết?" Ở nơi ốc đảo mát lạnh, Theo thanh âm duyên dáng của Nguyệt Mị từ từ tiêu tán, hồi phục lại như cũ....

-----oOo-----

Chương 204: Đội hình khủng bố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặt trăng to lớn đang hiện ra ở phía trên của bầu trời. Ánh sáng lung linh huyền ảo bao phủ khắp sa mạc làm cho có cảm giác cả sa mạc như đang được bao phủ bởi một tầng ngân sa.

"Huu..."

Trong sa mạc an tĩnh, âm thanh xé gió đột nhiên vang lên, từ xa đến gần, một bóng đen đột nhiên từ chân trời phía bắc hiện ra. sau đó mãnh xẹt qua giữa không trung, bởi vì tốc độ cao mà sinh ra cơn gió lốc mạnh mẽ, tạo ra một cái thông đạo bằng cát như là một cái đuôi dài đến trên trăm thước trong sa mạc

Trong cát bụi mù mịt khắp nơi, bóng đen đã từ từ biến mất tại chân trời phía bên này, nhưng cát vàng mù trời vẫn còn chưa kịp rơi xuống, một bóng đen thứ hai lại xuất hiện, tốc độ bay đuổi theo lại càng hung mãnh, thực tiếp đem thông đạo bằng cát mà bóng đen lúc trước tạo ra mở rộng lên gấp đôi.

"Mẹ kiếp "

Nữ nhân này cũng quá kiên nhẫn đi, ta chỉ là một gã đầu sư nho nhỏ mà thôi, có đáng giá nàng lãng phí từng giây phút để đuổi theo không nhỉ?

Hai cánh cấp tốc chấn động, Tiêu Viêm bỗng nghe được tiếng xé gió từ phía sau mình không xa truyền đến.

Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Nguyệt Mị đang cấp tốc đuổi theo phía sau.

mặc dù cách xa nhau khá xa, bất quá hẳn vẫn như cũ có thể nhìn thấy nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, một nét tươi tắn thoáng hiện như kiêu mèo vờn chuột, lập tức không khỏi cười khổ nói.

"Sư phụ..."

Cúi đầu liếc mắt một cái nhìn giới chỉ màu đen trên ngón tay, Tiêu Viêm trong lòng vội vàng la lên.

Tiếng gọi âm ỉ giăng co chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng không có nhận được một câu trả lời nào đáp lại, Tiêu Viêm biết điều này đại biểu cho ý gì, nhất thời lắc đầu, cảm thấy mình thật đen đui a...

"Sư phụ a, đây chính là cường giả cấp bậc đầu vương a, rèn luyện cũng không phải là làm theo cách này mà"

Cười khở thì ào vài tiếng, Tiêu Viêm đành phải bắt đắ dĩ lắ đầ, lấy ra một viên hồi khí đắ bỏ vào trong miệng, sau đố hai cánh rung lên, tốc độ lần nữa tăng lên

Nguyệt mị không nhanh không chậm vẫn bám sát phía sau Tiêu Viêm, nhìn bóng dáng chạy trốn của hắ bị truy đầ đến chật vật, không khỏi quẻn rử cười, nhẹ giọng cười nói: "*Tiểu tử kia, hay là theo tử tử đi đến bộ lạc chơi đầ đi, loài người các người không phải thích nhất là mang xà nữ chúng ta làm nô lệ sao? Ta đầ cũng đem người thu làm nô lệ của ta, có đượ hay không?*"

Thanh âm cười khẻ vang lên. Dưới tác dụng của đầ khí, chuẩn xác bắn về phía trước truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

"Đại tử, ngài nếu muốn phát tình, phải đi tìm người nào thân thể có chút cường tráng đi chứ, ta đầ người ngòm gầy nhom, hơn nữa lại không thể thỏa mãn đượ người a!"

Mặc dù thanh âm của Nguyệt Mị mềm mại kiều nị. Nhưng Tiêu Viêm vẫn nhân ra sát ý đầ toả ra lạnh như băng, lập tức cũng không khách khí, quay đầ lớn tiếng nói.

"Thật là một tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn"

Nghe đượ thanh âm Tiêu Viêm hô to, vẻ mặt Nguyệt Mị đặ nhiên lạnh lẽo, cắn răng, cánh tay nhỏ nhắn đặ nhiên lộ ra, năm luồng năng lượng màu xanh bắn mạnh ra, quán quanh lấy nhau. Cuối cùng năng lượng ngưng tụ thành năm đầ thanh xà thật lớn.

Năng lượng thanh xà như tia chớp đặ phá trở ngại không khí. Trong thời gian nháy mắt. Tiến đến sau lưng Tiêu Viêm. Nhất thời há to miệng, lộ ra răng nanh, hung hăng cắn mạnh vào sau lưng Tiêu Viêm.

"Dựa vào cái này a..."

Nghe đầ nhìn ngũ đầ thanh xà thật lớn xuất hiện ở sau lưng. Tiêu Viêm trong lòng giậ mình. Thân thể vội vàng quẻ dị giẫy dựa. Kinh hiểm vạn phần tránh thoát năm đầ năng lượng màu xanh thôn phệ.

"*Lăn xuống đi!*" Vẻ mặt lạnh lẽo cười. Cánh tay nhỏ nhắn của Nguyệt mì vung lên. Năm đầu năng lượng thanh xà cự đại hung hăng đập bẻ Tử Vân dục tại giữa lưng Tiêu Viêm.

"*Hừ...*" Chợt chịu khổ đòn nghiêm trọng. Tiêu Viêm sắc mặt thoáng tái nhợt. Kêu rên lên một tiếng. Tử Vân dục sau lưng chợt hóa thành hình xăm áp vào trên lưng. Sau đó... Thân hình cấp tốc rút xuống.

"*Oa a a...*" phong thanh kịch liệt vang lên bên tai. Tiêu Viêm hai tay vũ động lung tung. Một lát sau mặt đất vang lên một tiếng trầm đục. Thân thể âm âm tiến vào một bên trong chỗ cồn cát.

Trôi nổi giữa không trung. Nguyệt Mị biếng nhác vuốt nhẹ mái tóc dài. Con người quét về phía chỗ cồn cát. Chậm rãi đạp không bước xuống. Cười dài nói: "*Tiểu tử kia. Người mạng nghe đến là rất tàn nhẫn. Ta lại càng muốn đem người chuẩn bị thu làm nô lệ.*"

"*Phi, phi...*" Từ cồn cát trung chui ra, Tiêu Viêm đem cát vàng trong miệng ói ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Mị nọ đã đi tới trước người hơn mười thước, ánh mắt đảo qua tại nơi tràn ngập hấp dẫn là vòng eo thủy xà, đôi mắt híp lại, thân thể thoáng yên lặng.

Một đạo tiếng nổ năng lượng mạnh mẽ đột nhiên tự phía trong cồn cát truyền ra. Mà theo thanh âm vang lên, thân thể Tiêu Viêm bắn lên giống như một quả pháo đạn bình thường. Nhằm thẳng về phía Nguyệt Mị đang đứng cách đó không xa

Đang ở giữa không trung, Tiêu Viêm đảo bàn tay, huyền trọng xích thật lớn bỗng hiện ra, sau đó cùng với kinh khí hung mãnh, hung hăng nhằm đầu Nguyệt Mị đầu nện xuống.

"*Hì hì, tiểu tử này xuống tay thật sự là tàn nhẫn, bất quá cái này đối với tỷ tỷ thật là vô dụng nha...*" Trong tiếng cười thản nhiên, bàn tay trắng như tuyết của Nguyệt Mị chậm rãi nâng lên, hơi hơi vung lên, năng lượng u thanh phô thiên cái địa từ trong lòng bàn tay bạo dũng xuất ra, cuối cùng hóa thành nghìn vạn đầu năng lượng trường xà thật nhỏ, đem trọng xích ẩn chứa kinh khí của Tiêu Viêm bao vây, lực đánh tới của hắn dễ dàng bị hoá giải.

Nhìn huyền trọng xích bị năng lượng trường xà bao vây, Tiêu Viêm nhíu

mày, không chút do dự buông ra chuỗi xích, thân thể nhất sai, quay, trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Nguyệt Mị.

Bàn chân bước lên một bước, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên vọt tới gần khi gần thân thể Nguyệt Mị, hai tay nắm chặt, lực lượng đột nhiên tăng vọt, hô lớn: "*Bát cực băng!*"

Nắm tay ẩn chứa kinh khí kinh khủng, hung hăng nhằm bộ ngực cao vút của Nguyệt Mị cuồn nộ đánh đến, hiển nhiên là một kích toàn lực của Tiêu Viêm, hấn cũng không có giữ lại một chút nào lực lượng.

"*Lực lượng không tôi...*" Đối với lần công kích hung mãnh này của Tiêu Viêm, Nguyệt Mị lông mày hơi nhíu nhẹ, buông ra một câu đánh giá, đợi đến lúc nắm tay sắp tiếp xúc đến thân thể, trong chốc lát, thân thể mềm mại đột nhiên giống như con rắn giấy dựa một cách quý dị.

nắm tay ẩn chứa kinh khí kinh khủng, nhằm vào bộ ngực cao vút của Nguyệt Mị xuyên vào, cận thân công kích cực mạnh này của Tiêu Viêm, dĩ nhiên bị nàng ung dung tránh né một cách thoải mái đi.

"*Aa, tiểu tử kia, mặc kệ người chiêu thức tinh diệu như thế nào, với chênh lệch thực lực hiện tại, đương nhiên sẽ không có một chút nào tác dụng.*"

Thân thể Nguyệt Mị mềm mại khẽ đảo qua, gương mặt xinh đẹp cơ hồ cùng khuôn mặt của Tiêu Viêm tựa hồ chỉ vền vện cách nhau nửa tấc, nhìn thần sắc thiếu niên nọ vẫn không chút thay đổi, Nguyệt Mị thản nhiên cười, thân thể lại nghiêng tới trước, đổ mọng mê người, tự nhiên nhẹ nhàng hôn lên trán Tiêu Viêm một cái, để lại trên đó một cái dấu môi son cực kỳ gợi cảm.

"*Phù phù...*" Một đòn nghiêm trọng thất bại, cảm giác như đánh vào trong không khí, làm cho sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt, kêu rên một tiếng, rồi rơi xuống cồn cát.

"*Đây là chênh lệch cấp bậc a... Căn bản không phải bất cứ cái đồ vật gì có thể đền bù.*"

Thân thể vừa mới tiếp xúc với mặt cát, Tiêu Viêm hai tay chống giữ lại, thân thể mạnh mẽ lẳng không một phen, cuối cùng rơi xuống cách Nguyệt Mị vài thước, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Mị đang cười dài, không khỏi tại

trong lòng cười khở nói.

Sau khi rơi xuống đất, Tiêu Viêm vuốt vuốt cái dấu môi son trên trán, đột nhiên cảm giác được đầu thoáng có chút choáng váng, lập tức khuôn mặt biến đổi, vội vàng từ trong giới chỉ lấy ra một viên giải độc đan mà được lão tự mình luyện chế. Vội vàng nuốt xuống, cảm giác choáng váng lúc này mới đỡ hơn rất nhiều.

"mẹ kiếp, nữ nhân này ngay cả miệng cũng đều có độc a?" Lấy ống tay áo vội vàng đem dấu môi son lau đi, trong lòng Tiêu Viêm nổi giận mắng.

"Di, tiểu tử này dĩ nhiên có cả được giải độc đan tốt nhất sao?" Nhìn Tiêu Viêm dĩ nhiên có thể ngạnh kháng của độc dược mà mình hạ thủ, Nguyệt Mị không khỏi có chút kinh ngạc nói.

"Ai. Thời gian không có nhiều lắm, hay là nhanh lên một chút giải quyết đi, tiểu tử kia, ngươi nếu là không muốn làm nô lệ của tỷ tỷ, vậy thì có thể trở thành một khối xương trắng nằm cùng với cát vàng nga." Ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng càng thêm sáng ngời, Nguyệt Mị cũng thoáng có chút mất đi kiên nhẫn, khuôn mặt vẫn hơi mím cười nhưng lại có vài phần lạnh như băng.

"Sự phụ... Ta thật sự là đánh không lại nàng, người không xuất thủ. Ta đây cũng chỉ có bị bắt mà thôi."

Nhìn khí thế sắc bén mà Nguyệt Mị từ từ phát ra, Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dĩ nhiên là trực tiếp đặt mông ngồi ở trên còn cát. Trong lòng cười khở nói.

"Tiểu tử kia, đừng vội, lập tức đã có người tới cứu ngươi, thời gian này đừng kêu gọi ta, trong đám người đang đến kia, có một người linh hồn cảm giác thực sự rất mạnh, nếu mà ta cùng với ngươi liên lạc liên tục, sợ rằng sẽ bị hắn cảm ứng được sự tồn tại của ta." Thanh âm Dược lão rất nhanh mà dồn dập, sau khi nói xong, lại lâm vào sự trầm mặc. Nguồn truyện:

"Ách..."

Sự trả lời ngoài mong đợi này, làm cho Tiêu Viêm vẻ mặt đầy ngạc nhiên, linh thức rất nhanh kiểm tra một vòng xung quanh, một lát sau, vẻ mặt của

hắn rất nhanh thu liễm lại, ánh mắt đảo qua sa mạc xung quanh, trừ bỏ hạt cát ở khắp nơi... Hoàn toàn trống không, làm gì có đám cứu binh gì đâu...

"Đến cùng là người đang làm cái gì a..."

Nguyệt Mị đang đứng phía đối diện, trên mặt mang đầy vẻ tươi cười chậm rãi đi tới,

Tiêu Viêm thấy không thể phản kháng. đành phải cười khổ thấp giọng nói.

"Tốt lắm, tiểu tử kia, đi theo tử tử đi thôi..."

Nguyệt mị nhẹ nhàng tới trước mặt Tiêu Viêm, cánh tay nhỏ nhắn khẽ vung lên, trong đó u thanh năng lượng từ từ lóe ra, song lúc nàng chuẩn bị bắt Tiêu Viêm đem về, mặt cười đột nhiên sững lại, đột ngột ngừng đầu, ánh mắt ác lạnh nhìn về bầu trời phía đông sa mạc.

Tất cả bỗng trở nên yên tĩnh trong chốc lát. Sau đó hai đạo thân ảnh đột nhiên từ bầu trời phía đông hiện lên. Phía sau hai người không xa, xuất hiện một bóng người, lúc ẩn lúc hiện

"Ha ha, ta đã nói bên này có hơi thở của xà nhân, quả nhiên không sai, hơn nữa thoạt nhìn lại là một người có lai lịch không nhỏ a."

Bóng người nhanh chóng từ nhỏ biến thành lớn, một tiếng cười to sang sảng, mang theo sự khoéch đại của đấu khí, vang vọng khắp thiên địa của phiến sa mạc này.

"Oanh!" Trên bầu trời, hai bóng người đột nhiên dừng lại, cấp tốc chột hiện ra, kinh khí xé gió bén nhọn giống như là đang ở giữa không trung bỗng vang lên một tiếng sấm sét.

Kinh ngạc ngừng đầu lên nhìn, Tiêu Viêm nhìn hai bóng người xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu, nhãn đồng chột co rút nhanh, sau một lúc lâu, yết hầu đi động nuốt một miếng nước bọt.

"Hai gã đấu vương cường giả?"

Lúc hai người này xuất hiện, Vẻ mặt Nguyệt Mị phía dưới bỗng trở nên cực kì ngưng trọng, ánh mắt đang tập trung trên người Tiêu Viêm bỗng dòi

đi, sau đó lạnh lùng liếc nhìn hai người giữa không trung.

Một lúc sau khi hai người xuất hiện không lâu, một tiếng hô to rõ ràng, cũng là vang vọng khắp nơi, điểm đen xa xa nọ từ từ lớn dần, một lát sau, một đầu ma thú thật lớn toàn thân bích lục, từ từ xuất hiện ở trên không trung của phiến sa mạc này.

"*Aa, quả nhiên ở đây có người...*" Sau khi ma thú thật lớn dừng lại giữa không trung, một đạo lẳng tiếng cười truyền ra, chợt sáu đạo bóng dáng, tự trên lưng ma thú nhảy xuống, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào một chỗ trên cồn cát cách Tiêu Viêm không xa.

Ánh mắt vội vàng đảo qua nơi sáu bóng người vừa rơi xuống đất, đồng tử của Tiêu Viêm vốn là đã co rút rất nhỏ, hiện tại cơ hồ lại là biến thành nhỏ hơn nữa, bởi vì hắn phát hiện, sáu người này trong đó có năm người là cường giả cấp bậc đấu linh, mà trung niên nhân cầm đầu chính là cường giả cấp bậc đấu vương... Nhưng mà làm cho Tiêu Viêm cảm thấy khiếp sợ, lại là một hắc bào nhân đang đứng cạnh vị trung niên nhân này, những người khác, Tiêu Viêm thật ra có thể mơ hồ phỏng đoán ra thực lực, nhưng hắc bào nhân này, lại là cho hắn một loại cảm giác huyền ảo, mà Vân Chi lúc đầu mới gặp cũng như vậy.

"*Đấu hoàng?*" Trên khuôn mặt, một mảnh rung động, trong lòng Tiêu Viêm, giờ phút này cũng giống như đang nổi sóng cồn, năm tên cường giả đấu linh, ba gã cường giả đấu vương, cùng với một người có lẽ là siêu cấp cường giả đấu hoàng...

Như vậy có thể nói là một đội hình khủng bố, xuất hiện ở trong sa mạc này, đến tột cùng là vì mưu đồ gì đây?

-----oOo-----

Chương 205: Trận Chiến Cường Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn tám người nhảy xuống từ trên lưng ma thú, Nguyệt Mị chấn kinh, trên mặt thoáng hiện nét kinh hãi. Ánh mắt nàng đảo qua vị hắc bào nhân lộ rõ vẻ kiêu kị, lập tức sự chú ý cũng không còn để trên người Tiêu Viêm

mà thân hình trong nháy mắt lùi xa mấy chục thước rồi lạnh lùng nhìn chăm chú mấy người mới tới, cười lạnh nói:

"Hôm nay không biết ngọn gió nào thổi tới sa mạc vậy? Ngày thường cường giả đã là khó gặp, như thế nào lại kết bè kéo lũ đến đây thế này?"

"A..a, không nghĩ tới vừa tới sa mạc không lâu, dĩ nhiên gặp được Đấu vương cường giả, nói vậy các hạ hẳn là 1 trong 8 thủ lĩnh của bát đại xà nhân bộ lạc sao?" Từ trong mấy người vị trung niên nhân bước lên 1 bước cười cười nhìn Nguyệt Mị ở phía xa nói.

Ngồi trên cồn cát, vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt Tiêu Viêm từ từ tiêu tán, mở trừng hai mắt lặng lẽ nhìn qua Tám người này. Hắn phát hiện trừ hắc bào nhân thần bí làm cho người khác có cảm giác nhìn không thấu thì những người còn lại tựa hồ đều lấy vị trung niên nhân này làm thủ lĩnh.

"Người kia là ai? Cư nhiên có thể đại biểu nhiều cường giả như vậy ra mặt?" Nhận thấy được tình huống, Tiêu Viêm trong lòng nổi lên một trận kinh ngạc. Phải biết rằng, là một Đấu vương có ai không phải là cường giả danh chấn một phương chứ, bọn họ có thể tính cách bất đồng nhưng trong lòng lại có cùng một loại ngạo khí của cường giả nên rất khó có khả năng chính thức cùng phục tùng một người khác.

Ánh mắt đảo qua người mấy người cuối cùng dừng lại trên người trung niên nhân, Tiêu Viêm dù chỉ sơ bộ đánh giá cũng không thể phủ nhận người này có 1 loại khí chất khó có thể nói rõ, khuôn mặt làm cho mọi người có thể thấy được lúc còn trẻ tất nhiên là 1 mỹ nam tử hiếm thấy mặc dù hiện tại tuổi hắn khá lớn nhưng lại do năm tháng ma luyện rõ vẻ thành thực khiến hắn có thêm vẻ ung dung cùng tang thương. Mà hai loại tính chất này đối với nữ tử trẻ tuổi tuyệt đối là có lực hấp dẫn trí mạng.

"Người này thật không đơn giản a..." Trong lòng nhẹ nhàng đánh giá, đây là ấn tượng đầu tiên của Tiêu Viêm về vị trung niên nhân anh tuấn này, có thể trở thành cường giả Đấu vương có ai là đơn giản chứ?

Ánh mắt dời khỏi năm người gắt gao quan sát vị hắc bào nhân thần bí, không hiểu vì sao Tiêu Viêm mơ hồ có cảm giác như sau khi xuất hiện, người này luôn dùng loại ánh mắt như ẩn như hiện khóa chặt mình.

"Các ngươi là ai? Vì sao đêm khuya lại xuất hiện sâu trong địa bàn của tộc

ta? Chẳng lẽ không biết nơi đây là cấm địa đối với loài người sao?"
Nguyệt Mị vẻ mặt tươi cười quyến rũ lúc này hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại lạnh lẽo nghiêm nghị hỏi. Lúc này trước đội ngũ có thực lực kinh khủng trước mặt nàng cũng không còn nhàn nhã nói giỡn được nữa.

"A..a, chúng ta đến Tháp Qua Nhĩ sa mục đích thực là có chuyện quan trọng. Không biết các hạ có thể đưa ta diện kiến nữ vương được không?" Trung niên nhân lại cười nói.

"Muốn gặp nữ vương bệ hạ?" Nghe vậy, Nguyệt Mị đôi mắt đẹp liền ánh lên vẻ xinh đẹp mà đầy nguy hiểm, cười lạnh nói: *"Chúng ta cùng loài người các ngươi chém giết nhiều năm, trên tay đều dính đầy máu đối phương, còn có thể có chuyện gì để nói chuyện nữa chứ? Máy vị nếu thức thời, xin khuyên các ngươi hãy rời đi, nếu không một khi xà nhân bắt đại thủ lĩnh tề tụ thì dù có là Gia Mã đế quốc cường giả chỉ sợ cũng gặp khó phải lui thôi."*

"Lão Hà. Ta đã sớm nói không nên cố gắng cùng xà nhân đàm phán. Các nàng cũng không phải loại có thể ..." Giữa không trung một vị đại hán hình dạng nhanh nhẹn dũng mãnh cúi đầu lớn tiếng nói với trung niên nhân.

Thanh âm của đại hán nọ giống như tiếng sấm ầm ầm vang vọng giữa không trung một lúc mới từ từ yếu bớt rồi tắt hẳn.

"Ta nhận ra nữ nhân này chính là thủ lĩnh của Mị xà bộ lạc một trong tám đại bộ lạc xà tộc. Hắc hắc ... Năm đó Gia Mã đế quốc khai chiến cùng xà nhân tộc, Lôi Nạp lão gia hỏa kia cũng có cùng nàng đối chiến, bất quá cuối cùng tựa hồ như bị thất thế." Đại hán nọ ánh mắt liếc nhìn đáng người xinh đẹp của Nguyệt Mị cười nói.

"Lôi Nạp? Ngươi nói là cái lão già năm đó tu luyện lôi điện thuộc tính công pháp sao? Không biết độc trên người hắn bây giờ đã giải chưa vậy?" Nguyệt Mị khước môi thoáng hiện nét cười lạnh chế giễu nói.

"Cũng nhờ phúc của ngươi! Mặc dù độc tố đã được giải bất quá cũng tương đương với tàn phế một cánh tay." Đại hán nhàn nhạt nói, liếc nhìn nhãn đồng của Nguyệt Mị. Trong mắt hắn thoáng hiện 1 nét hàn quang.

"Lão Hà. Trực tiếp bắt giữ nàng thôi. Đừng phí thời gian nữa nếu không"

thì muôn mắt, đồ vật người muốn chỉ sợ cũng không còn. Hơn nữa nếu như bị nàng chạy trốn, nói không chừng chuyến đi này của chúng ta muốn thành công lại khó thêm rất nhiều."Đại hán cúi đầu hướng trung niên nhân nói.

Nghe vậy, trung niên nhân được gọi là lão Hà thoáng trầm ngâm 1 chút, hơi gật gật đầu có chút bất đắc dĩ nói: "*Nếu các hạ không chịu phối hợp vậy cũng đừng trách chúng ta ý đông hiệp ít (dùng từ hiệp nghe hơi ghé ghê). Phong Lê, lão Sư. phiền các vị vậy.*" Tại câu nói sau cùng, trung niên nhân ngẩng đầu lên hướng đại hán cùng một gã hình thể có chút gày gò trên không trung nói.

"Không thành vấn đề, đã muốn lãnh giáo lợi hại của cường giả xà nhân tộc từ lâu." Được lời vị đại hán không chút do dự vỗ vỗ lồng ngực nói.

Mặt khác vị lão giả gày gò thì hơi do dự 1 chút, hiển nhiên hẳn cũng tự phụ thân phận mà không có ý 2 người giáp công, bất quá hẳn cũng chỉ do dự chốc lát rồi hiểu rõ trong nhiệm vụ lần này một đầu vương cường giả sẽ đem lại khó khăn lớn cỡ nào cho phe mình.

2 người thân hình khẽ rung lên sau đó hóa thành 2 đạo hắc tuyến trực tiếp xuất hiện gần Nguyệt Mị. Tốc độ của bọn hắn được đề cao trong nháy mắt thậm chí làm cho không khí sinh ra bạo âm.

"Nghiêm Sư." Đứng trên cồn cát, đại hán khẽ ngẩng đầu trầm giọng báo tên của chính mình, đây là lễ tiết của cường giả khi chiến đấu.

"Phong Lê." Lão giả gày gò bình đạm nói.

Nghe 2 người này báo tên, Tiêu Viêm cùng Nguyệt Mị trong lòng cùng không khỏi chấn động.

"...Hô... 2 người này lại là danh chấn Gia Mã đế quốc, bài danh trong thập đại cường giả Sư vương Nghiêm Sư, Phong hành giả Phong Lê...?" Trợn mắt há hốc mồm nhìn phía xa một hùng tráng một đạm bạc hai bóng dáng TV không nhìn được hít sâu vào 1 hơi. Ngày thường loại cường giả cao cao tại thượng này 1 người cũng khó gặp vậy mà tối nay hẳn lại một hơi nhìn thấy hai người...

"Ta còn tưởng là ai có loại lá gan xâm nhập sâu trong lãnh địa của tộc

ta, nguyên là nhị vị trong Gia Mã đế quốc thập đại cường giả a... "Giọng nói pha chút châm chọc lại nhẹ nhàng cười lạnh 1 tiếng, nét cười trên mặt Nguyệt Mị lại càng thêm vài phần ngưng trọng. Mặc dù nàng cùng hai người này cũng chưa có chính diện chiến đấu nhưng cũng đã nghe được danh tiếng bọn họ. Nổi danh đã lâu, hai người này có thể đứng trong hàng ngũ Gia Mã đế quốc thập đại cường giả tự nhiên là bọn họ có chỗ hơn người.

Với thực lực của mình nếu cùng một người chiến đấu nàng cũng không chút kiêng kị, nhưng lấy 1 địch 2 lại là chuyện khác. Ngoài ra trừ 2 người này, vị hắc bào nhân này giờ vẫn trầm mặc mới làm cho Nguyệt Mị kiêng kị nhất. Đấu hoàng... đây là loại siêu cấp cường giả chỉ có nữ vương bộ hạ mới có thể địch nổi a...

"Những người này rõ cuộc vì cái gì mà đột nhiên tụ tập ở sa mạc? Chuyện này hẳn là không bình thường, mặc kệ mục đích của bọn họ là gì ta đều phải báo lại cho nữ vương bộ hạ. Bằng không với đội ngũ này Tám bộ lạc lớn không nơi nào có thể một mình chống lại bọn họ." Trong lòng thoáng tính toán, Nguyệt Mị cũng không chần chừ nói nhảm nữa, hai tay mảnh khảnh làm nhanh 1 cái kết ấn kì dị cùng lúc đó đuôi rắn nhẹ nhàng đánh lên mặt cát tạo nên 1 âm thanh rung động nhỏ. Nhất thời cồn cát nổ mạnh, 1 đạo sóng cát bắn ra phía trước Nguyệt Mị sau đó phô thiên cái địa tràn về phía mọi người.

"Động thủ!" Thấy Nguyệt Mị động thủ trước, Nghiêm Sư cũng không khách khí quát lên, hai tay cùng lúc cũng động. 1 đạo âm ba màu bạc tựa như tiếng sấm từ miệng hắn khuếch tán ra ngoài.

Đạo âm ba hung hăng đem đợt sóng cát đập bể, sau khi va chạm kịch liệt công kích của hai người đều yên lặng chìm xuống

Ngay khi Nghiêm Sư phá giải đợt sóng cát thì Phong Lê thân hình khẽ rung lên 1 cái rồi biến mất, tức thì đợt sóng cát lại truyền ra từng đợt năng lượng dao động mãnh liệt.

Nghiêm Sư sau khi đem công kích đối phương phá giải cũng hung hăng lao tới vòng chiến. Nhất thời 1 mảnh dải hẹp mấy chục thước thật lớn bụi cát bị cuốn theo kinh khí của hắn bay loạn trong không khí.

Đầy trời cát vàng phiêu vũ, Nguyệt Mị hàn ý trong nét cười càng

đậm. Trong lòng bàn tay nàng 2 quả năng lượng xanh nhạt xuất hiện rồi ngưng tụ thành 2 đầu thanh xà to lớn. Thanh xà lần này không phải loại lần trước Tiêu Viêm chứng kiến có thể so được, cả người hùng tráng được bao phủ bởi lớp vảy cứng rắn, cái miệng rộng thoáng ẩn hiện cặp nanh trắng đục sắc bén. Càng làm cho người ta rung động chính là 2 đầu thanh xà này tựa như có linh tính, 2 cỗ khí tức hùng lệ nhàn nhạt phát ra từ trong cơ thể. 2 đầu thanh xà đột ngột xuất hiện hiển nhiên cũng nhất thời đem thể công của Nghiêm Sư cùng Phong Lê ngăn lại.

"Thật đáng sợ... Chỉ là ngưng tụ ra hai đầu năng lượng xà cổ quái dĩ nhiên cũng tương đương 2 đầu linh cường giả?" Nhìn tình huống quỷ dị phát sinh lúc đó Tiêu Viêm cũng không nhìn được khóe miệng giật giật.

"Đã sớm nghe nói xà nhân tộc cường giả có thể đem linh hồn ma thú hút ra, sau đó tu luyện lại thành 1 loại kỹ năng đặc biệt không những có thể bảo toàn phần lớn thực lực của ma thú mà lại tuyệt đối phục tùng chủ nhân hung mãnh không sợ chết khiến đối thủ cực kỳ khó chịu. Hôm nay vừa thấy quả nhiên là không giả a..." Nhìn tràng cảnh chiến đấu lúc này, năng lượng bạo dưng, cát vàng bay múa làm vị trung niên nhân cũng thoáng chút sợ hãi than..

"Trưởng lão, xem ra 2 vị đại nhân cũng không thể lập tức thu thập nàng a, chúng ta có cần tiếp ứng không?" Một vị nam tử hướng tới trung niên nhân bên cạnh có chút cung kính hỏi.

Nghe vậy, trung niên nhân hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vị hắc bào nhân thân bí.

Dường như nhận thấy ánh mắt của hắc bào nhân hơi hơi lắc đầu, ánh mắt dưới mũ trùm màu đen 1 lần nữa ảm ảm bắn về phía còn cát không xa nơi thiếu niên đang ngồi trên đó vì cuộc chiến kịch liệt mà vẻ mặt rung động thể hiện ý vị không hiểu nổi.

Nhìn cử động của hắc bào nhân, trung niên nhân khe khẽ gật đầu, thoáng chut trầm ngâm rồi nhẹ giọng nói: *"Thôi đi, với thực lực của lão Sư cùng Phong Lê, nàng cũng chẳng qua chỉ nỗ lực chống đỡ mà thôi, không lâu nữa thắng bại cũng sẽ rõ thôi."*

"Đạ." Cung kính đáp 1 câu, người này mặc dù từng là 1 đầu linh đỉnh cấp cả 1 tòa thành thị không lồ nhưng ánh mắt vẫn mang vẻ kính sợ đảo qua

hắc bào nhân rồi chậm rãi lùi ra phía sau.

-----oOo-----

Chương 206: Hắc Bào Nhân Thần Bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẻ mặt rung động nhìn trận chiến phía xa thỉnh thoảng vọng tới một chút dư âm cũng đã đủ làm cho Tiêu Viêm tâm thần run rẩy. Dựa theo hẳn tính toán chỉ với chút dư âm này nếu không cẩn thận bị đánh trúng cũng đủ làm cho hắn trọng thương.

"Đây là chiến đấu của cấp bậc Đấu vương sao?" Tiêu Viêm có chút ngỡ ngàng nhìn khu vực ba người chiến đấu không ngừng, nhin không nổi nuốt một ngụm nước bọt.

"Thịch!" Một tiếng nổ mạnh tràn ngập năng lượng đột ngột vang lên, cát vàng văng đầy trời. Khi cát vàng dần dần lắng xuống thì ba đạo thân ảnh cũng kéo nhau bắn ngược ra.

Ba luồng nhân quang không hề che giấu sát khí đều tại không trung khóa chặt lấy đối thủ.

Dem ánh mắt quét qua cuộc chiến vừa ngừng, Tiêu Viêm phát hiện trong ba người, Nguyệt Mị mặc dù khuôn mặt vẫn còn đọng nét cười nhưng đã tái nhợt, hiển nhiên nàng đã rơi vào thế hạ phong còn Nghiêm Sư cùng Phong Lê do liên thủ nên quần áo cũng chỉ có chút không toàn vẹn mà thôi, hơi thở 2 người bọn họ vẫn như cũ vững vàng hữu lực tỏ rõ chưa bị chút thương tích nào.

"Thật sự là nhân loại vô sỉ... Một mình ta đích xác không phải là đối thủ của hai người, bất quá trong sa mạc này nếu ta muốn chạy thoát các người còn không có tư cách ngăn cản." Bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng nhấp nhô, sau khi kiến thức sơ bộ thực lực đối phương Nguyệt Mị cũng hoàn toàn bỏ qua ý định liều mạng. Cười lạnh một tiếng, hai tay nàng rất nhanh làm ra mấy cái ấn kết ở trước người.

"Nhanh ngăn nàng lại!" Nhìn ra thân thể Nguyệt Mị đột nhiên đấu khí ba

động mãnh liệt, Nghiêm Sư chau mày quát.

Lời này của hắn vừa xuất ra, Phong Lê ở bên kia cũng trong nháy mắt phóng ra một luồng gió xanh hướng Nguyệt Mị bắn tới như chớp.

"Xà kỹ: Phân hóa!" Cười lạnh nhìn luồng gió phóng tới, Nguyệt Mị cả thân thể đột nhiên run lên sau đó chợt nổ mạnh trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Vụ nổ lại không mang theo chút huyết nhục nào mà lại tuôn ra vô số đầu năng lượng cự xà màu xanh tương tự cự xà vừa xuất hiện. Sau đó đàn cự xà phô thiên cái địa hướng ra mọi hướng chạy đi.

"Xà kỹ quỷ dị thật..." Tiện tay chém ra hơn mười đạo đầu khí ngưng tụ đem hơn 500 đầu năng lượng cự xà đập thành 1 mảng hư vô, Nghiêm Sư nhìn đàn cự xà vẫn như cũ số lượng như vô cùng vô tận sắc mặt ngưng trọng nói.

Đây trời năng lượng cự xà làm bên mấy người đang quan sát trận chiến trừ hắc bào nhân thân bí đều đồng loạt ra tay. Chỉ trong thời gian ngắn đã đem số năng lượng cự xà trên bầu trời đánh tan phân nửa. Song dù vậy vẫn có không ít "cá" lọt lưới chạy thoát vào sa mạc.

"Áy... Ở trong sa mạc muốn đánh chết 1 xà nhân cường giả đích xác là khó khăn a. Loại thoát thân kỹ năng này thật là làm cho người ta khó lòng phòng bị." Nhìn đồng cự xà chung quanh tán loạn chạy trốn trung niên nhân cũng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Nghe vậy mấy người đang dốc sức chặn giết năng lượng cự xà cũng gật đầu đồng cảm, Loại đầu kỹ quỷ dị này nếu không cẩn thận chuẩn bị trước quả là khó có thể ngăn chặn hoàn toàn. Ngồi trên cồn cát Tiêu Viêm vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tràng cảnh quỷ dị trước mặt cũng không nhịn được chép chép miệng. "Người này cũng thật là khó chơi chứ? Dĩ nhiên còn có loại kỹ xảo bảo vệ tính mạng kiểu này nữa... Chẳng trách khi này cho dù đối mặt đội ngũ kinh khủng như vậy cũng không có lập tức chạy trốn..."

"Áy... Dù sao cũng tốt. Cuối cùng cũng thoát khỏi nữ nhân này a..." Tiêu Viêm thấy Nguyệt Mị bị đánh lui thì cũng thở phào 1 hơi. Vươn tay thu lại huyền trọng xích, hắn vừa nhắc người lên thì sắc mặt đột biến...

Cách Tiêu Viêm vài thước từ trong cồn cát một con cự xà đột nhiên bắn mạnh ra lao xuyên qua đám bụi cát dữ tợn mở to miệng rộng hung hăng nhằm yết hầu hấn cắn tới.

"Con Mẹ nó...!" Bị đánh lén bất thành linh Tiêu Viêm cũng trở tay không kịp chỉ còn nước mang về mặt kính hải nhìn đầu năng lượng cự xà mỗi lúc một gần.

Tại lúc cự xà phá cát lao ra, các cường giả quanh trung niên nhân cũng phát hiện nhưng khi bọn hấn nhận ra mục tiêu công kích của cự xà thì động tác cứu viện lại thoáng chút trì hoãn xuống. Những người này không quen biết Tiêu Viêm, hơn nữa lại có loại tính tình lạnh nhạt của cường giả nên khi thấy bị công kích không phải là đồng bọn của mình thì tâm tình khẩn trương thư giãn rất nhiều, mặc dù bọn họ vẫn như cũ bắn ra một đạo đầu khí ngưng tụ về phía cự xà nhưng hiển nhiên loại cứu viện tượng trưng này còn xa mới có thể đem uy hiếp nhắm vào TV loại bỏ.

Mặc dù lâm hiểm cảnh nhưng biến hóa vi diệu xung quanh vẫn được Tiêu Viêm thu vào trong mắt, nhìn được thái độ của những người kia làm tâm tình hấn thoáng trùng xuống, khóe miệng hơi co quắp 1 chút xong ngay khi hấn định ngạnh kháng công kích của cự xà thì một tình huống không ai ngờ tới xuất hiện...

Hắc bào nhân thân bí ở phía xa khi cự xà lao mạnh về phía Tiêu Viêm cũng động. hai chân nhẹ nhàng đạp xuống mặt cát lặng lẽ lưu lại hai cái dấu chân hơi sâu. Đặc biệt khi hấn phát hiện ra biến hóa tâm lý vi diệu của bọn người kia thì một tiếng rên khê vang lên trong hắc bào mà chỉ có hấn mới nghe được.

Khi năng lượng cự xà chỉ cách Tiêu Viêm khoảng nửa thước thì rốt cuộc hắc bào nhân có chút không chịu nổi, mũi chân điểm nhẹ đem thân thể cơ hồ biến thành một điểm sáng nhỏ tựa như thuấn di xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Tay áo vung lên, một cỗ kính khí vô hình hung mãnh bắn ra đem cự xà dữ tợn nọ trong chớp mắt đánh tan thành một mảnh hư vô.

Sau đó, hắc bào nhân dường như thoáng có chút khó có thể kiềm chế lửa giận hừ nhẹ một tiếng, bàn chân đột ngột nhấn xuống mặt cát. Nhất thời một cỗ kính khí kinh khí hung hấn vô cùng xâm nhập vào trong mặt cát rồi đột nhiên theo 1 phương hướng nào đó bạo phát. lát sau ở hơn 100 thước xa

bên ngoài vang lên 1 tiếng kêu đau đớn kéo theo 1 trận cát vàng huy vũ, chủ nhân của tiếng kêu rên cũng ôm thương thể đào thoát.

Hắc bào nhân xuất hiện trước người làm cho Tiêu Viêm thoát khỏi hiểm cảnh, tâm tình của hắn cũng thả lỏng không ít. Dem bàn tay lau trán, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ phát hiện trên trán đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Lòng chưa hết sợ, Tiêu Viêm thở mạnh vài hơi ánh mắt có chút cung kính nhìn hắc bào nhân thần bí nói: "*Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp!*"

Hắc bào hơi hơi động đậy, người bên trong vẫn bảo trì thái độ im lặng, tựa hồ chỉ hơi hơi gật đầu.

"*Ách...*" Trên sa mạc trống trải bọn người trung niên nhún mắt đều không dấu nổi vẻ ngạc nhiên nhìn hành động của hắc bào nhân. Bọn họ đối với tính nét vị này vô cùng rõ ràng, nếu nói về tính tình lạnh nhạt chỉ sợ nàng mới là người đứng đầu ở đây, đừng nói một người xa lạ chết trước mặt dù có nhiều người chết hơn nữa, nàng cũng sẽ chỉ mở to mắt thần nhiên nhìn. Muốn nàng ra tay cứu giúp trừ khi có quan hệ còn bình thường sẽ vô cùng ít khi ra tay cứu người cho nên hành động vừa rồi hiển nhiên làm bọn họ có chút kinh ngạc.

"*Á, vị tiểu huynh đệ này. Người không sao chứ? Người cũng thật là to gan a, dám đơn độc vào sâu như vậy trong sa mạc. Tôi nay nếu không phải chúng ta cảm ứng được năng lượng ba động chỉ sợ người đứng là sẽ bị nữ nhân nọ bắt về.*" Trung niên nhân vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt vụt tắt, cười cười đi tới bắt chuyện với Tiêu Viêm.

"*Không có gì, đa tạ các vị.*" Tiêu Viêm nhìn thoáng qua trung niên nhân mỉm cười trả lời.

"*Đừng tiếp tục ở lại đây, nơi này cũng sắp không còn yên bình nữa. Thừa lúc này nên sớm rời khỏi sa mạc.*" Hắc bào nhân đưa lưng về phía TV nhẹ nhàng sửa lại trang phục, thanh âm có chút khàn khàn mà trầm thấp nói.

"*Ách?*" Nghe được thanh âm có chút giống như tiếng nghiền răng của hắc bào nhân cả Tiêu Viêm cùng trung niên nhân đều sửng sốt 1 hồi.

"*Người... giọng của người?*" Trung niên nhân ngạc nhiên trừng mắt nhìn, 1 câu nghi hoặc thuận miệng phát ra.

"Không có gì, đi thôi, đừng lãng phí thời gian!" Hắc bào nhân đột nhiên hướng về sau phất phất tay, một cỗ cát vàng bay mạnh liền đem câu nói của trung niên nhân chặn lại. Âm thanh của hắn vẫn khàn khàn như cũ nhưng lần này ẩn chứa chút không kiên nhẫn.

Đối với hành vi đột nhiên trở nên không thể giải thích được của hắc bào nhân đầu óc trung niên nhân cũng mờ mờ mịt mịt, trong lòng hắn lại không yên nghĩ tới chính mình lúc này có chút nào không cẩn thận trêu chọc vị cô nãi nãi này hay không.

Suy nghĩ chốc lát không tìm được manh mối nào trung niên nhân đành bắt đầu đi lắc đầu hương không trung huyết sáo 1 tiếng. Tức thì 6 con ma thú thật lớn từ trên trời giang rộng hai cánh to chậm rãi hạ xuống 1 chút.

Hắc bào nhân xoay người lại vừa muốn phóng lên thì ánh mắt chợt dừng lại trên huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm. Thoáng chần chừ một chút bàn tay trong hắc bào khẽ động cách không đoạt lấy huyền trọng xích một cách cực kì kì dị.

"Người..." Nhận thấy cử động của đối phương, TV sùng sốt trừng mắt còn tưởng đối phương muốn cướp huyền trọng xích của mình.

"Vũ khí của người lúc trước bị nữ xà nhân hạ độc, nếu vận dụng đấu khí sẽ bị độc xâm nhập cơ thể." Một luồng gió nhẹ đem huyền trọng xích trôi nổi trước mặt hắc bào nhân, 1 cỗ đấu khí màu xanh từ cơ thể hắc bào nhân tuôn ra bao trùm lấy huyền trọng xích cuối cùng đem xà độc hoàn toàn phá đi.

Nghe vậy TV ngạc nhiên rồi lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Loại trừ xong xà độc hắc bào nhân đem huyền trọng xích cắm sâu vào cồn cát trước mặt Tiêu Viêm rồi thân hình không ngừng lại trong nháy mắt xuất hiện trên lưng ma thú, sau đó ngồi xếp bằng lại trầm mặc không nói.

Nhìn hắc bào nhân dẫn đầu chuẩn bị rời đi, vài tên cường giả chung quanh cũng đem ánh mắt kì dị lướt qua TV, lòng tràn đầy nghi hoặc lắm lắm: *"Thật là kì quái, nàng ta trở nên nhiệt tình như vậy từ khi nào thế? Không những cứu người mà còn loại bỏ độc? Thật là một đêm không thể tưởng nổi!"*

"*Một tên may mắn.*"Càng nghĩ càng không có kết quả,bọn họ đành bắt đắc dĩ làm bầm một tiếng sau đó nhìn Tiêu Viêm cũng đang tràn đầy nghi hoặc trong mắt rồi bay lên lưng ma thú nhanh chóng biến mất trong sa mạc.

Sa mạc mịt mờ,từng làn gió đêm thổi đợc đợc cát vàng bay vào mặt,1 lúc lâu sau,TV trề môi,cười khỏ lảm bảm:"*Thật sự là 1 đêm không thể tưởng nổi...*"

***Bất khả tư nghị ở đây mình dịch là không thể tưởng nổi,ai có thành ngữ nào hay hơn xin góp ý cho.

-----oOo-----

Chương 207: Dạ Sấm Sa Mạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn sa mạc trông trải, Tiêu Viêm từ từ hồi phục tinh thần lại, cúi đầu liếc về phía giới chỉ trên tay, bắt đắc dĩ nói: "*Lão sư, bây giờ có thể đi ra đợc rồi chứ?*"

Nghe đợc Tiêu Viêm nói, giới chỉ đen lảng có chút run rẩy, Dợc lão từ từ phiêu lãng đi ra, ánh mắt đầu tiên quét qua địa phương bọn người khi này biến mất, sau đó hướng Tiêu Viêm, mím cười đầy thâm ý: "*Xem ra sa mạc này sắp xảy ra vài chuyện đại sự a.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, một đám người kéo tới gây náo loạn như vậy, sa mạc không loạn mới là lạ, chỉ sợ sau khi Nguyệt Mị trở về, toàn bộ Xà nhân tộc sẽ tiến vào trạng thái giới nghiêm khắp sa mạc.

"*Bọn họ đến Tháp Nhĩ Qua sa mạc này để làm gì? Chẳng lẽ Gia Mã đế quốc lại muốn khai chiến với Xà nhân tộc?*" Khẽ chau mày, Tiêu Viêm nghi ngờ hỏi.

Nghe cách bọn họ nói chuyện với nhau, dường như là muốn đi tìm Mỹ Đồ Toa nữ vương." *Dợc lão nhàn nhạt trả lời. Bạn đang đợc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

"*Tìm Mỹ Đồ Toa nữ vương? Mặc dù đội ngũ của bọn họ rất cường đại,*

nhưng Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng chẳng tầm thường, hơn nữa, bát đại bộ lạc của Xà nhân tộc cường giả nhiều như mây a, để bọn chúng có cơ hội tụ tập lại một chỗ, ta không nghĩ rằng đám người này có thể bình yên rời khỏi sa mạc." *Tiêu Viêm khoanh tay, hả hê cười. Trong đám người kia, chỉ có vị Hắc bào nhân thân bí tạo cho hắn được một chút hảo cảm, những người còn lại, cũng là tình cờ gặp được trên đường, Tiêu Viêm đương nhiên không bận tâm lo lắng cho bọn họ.*

" Vị Hắc bào nhân kia cũng là một Đấu hoàng cường giả a. " *Dược lão cười dài nói.*

" Đấu hoàng thì sao chứ? Hải Ba Đông không phải cũng là một Đấu hoàng cường giả hay sao? Nhưng không phải cũng bị Mỹ Đỗ Toa nữ vương khiến cho chật vật như bây giờ sao? " *Tiêu Viêm hắc hắc cười, chọt trầm ngâm:* " Nhưng nói trở lại, bọn họ tìm Mỹ Đỗ Toa nữ vương làm gì? Xà nhân tộc không hề muốn thấy mặt loài người xuất hiện tại địa phương này mà."

Dược lão bàn tay khe khẽ vuốt râu, mỉm cười nói: Ta cảm nhận được vị trung niên nhân lúc trước có linh hồn cảm giác lực rất cường đại a, như vậy hẳn chắc chắn cũng phải là một Luyện dược sư."

" *Luyện dược sư? " Nghe vậy, Tiêu Viêm đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó kinh ngạc thất thanh nói: " Luyện dược sư cấp bậc Đấu vương? Điều này sao có thể? "*

Nhìn ánh mắt không tưởng tượng đến chuyện này nổi trên mặt Tiêu Viêm, Dược lão khẽ lắc đầu, lãnh đạm cười: " *Ta không cảm ứng sai, hẳn đích thật là một Luyện dược sư."*

Nhìn Dược lão nhàn nhạt cười, Tiêu Viêm cũng từ từ bình tĩnh lại. Khẽ cau mày, thấp giọng nói: " *Nếu như hắn thật sự là một Luyện dược sư, với thực lực Đấu vương, hẳn chẳng phải ít nhất cũng phải là Lục phẩm Luyện dược sư? Nhưng trong Gia Mã đế quốc này, Lục phẩm Luyện dược sư chỉ có duy nhất một người! " Nói xong lời cuối cùng, Tiêu Viêm khẽ khép mắt lại. Thở dài một hơi, tựa hồ như muốn đem hết những kinh hoàn tổng hết ra ngoài. Nửa ngày sau, hắn mới nhẹ giọng: " Vị trung niên nhân lúc trước, chẳng lẽ chính là Đan vương Cổ Hà? "*

" *Nếu như người đó thật sự là Cổ Hà, như vậy việc hắn có thể tụ tập một*

đội ngũ cường giả như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên. " Dược lão cười nói. Hắn phi thường rõ ràng lời hiệu triệu của một Lục phẩm Luyện dược sư có giá trị như thế nào.

" *Hắc. Thật sự không nghĩ tới a...* " Lắc đầu cười nhẹ, vẻ mặt Tiêu Viêm có chút kỳ quái. Hắn nhớ năm đó, Nạp Lan Yên Nhiên có thể xuất ra Tụ Khí Tán, tựa hồ là xuất phát từ Cổ Hà.

" *Lão sư, chúng ta đi thôi...* " bàn tay đột nhiên xiết chặt Trọng xích. Tiêu Viêm thở nhẹ, trầm giọng nói: " *Bất kể mục đích của bọn họ có phải là Thanh liên địa tâm hỏa hay không, chúng ta vẫn phải mau chóng tiến vào sâu trong sa mạc. Nếu như Cổ Hà kia thật sự có ý định như vậy, chúng ta trước tiên để cho bọn họ* " cá - trai tranh nhau " *một phen.*"

" *ha ha, cũng tốt, lần này chúng ta làm ngư ông đắc lợi.*" Lưỡng lự một chút, Dược lão mỉm cười gật đầu, rồi thân thể run lên, hóa thành lưu quang tiến vào giới chỉ.

Dem Huyền trọng xích thu lại, Tiêu Viêm mím môi, sau lưng khẽ run lên, Tử vân dục xuất ra, nhẹ nhàng phát lực, thân thể từ từ bay lên, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng bạc trên trời, nhẹ giọng: " *Hiện nay trên sa mạc, Xà nhân tộc tất nhiên sẽ vì chuyện Cổ Hà xâm nhập mà hỗn loạn, chúng ta sẽ thừa cơ hội này lặng lẽ đi qua, ta nghĩ, Nguyệt Mị hẳn là không ở lại trong bộ lạc, nàng sẽ phải đi sâu vào trong sa mạc tìm Mỹ Đổ Toa nữ vương mà báo tin...* "

" *Ân, đi thôi, khi đi ngang qua bộ lạc, ta sẽ thay người ẩn dấu khí tức, sắc trời hôn ám như vậy, có thể chúng ta sẽ gặp nhiều thuận lợi khi di chuyển.* " Từ trong giới chỉ, thanh âm của Dược lão truyền ra.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm lấy một viên Hồi Khí Đan cho vào miệng, hai cánh võ mạnh, thân thể nhất thời hóa thành một đạo hắc quang, dưới ánh trăng nhàn nhạt, lướt qua bộ lạc rộng lớn phía dưới.

Thân hình cuồn mãnh tại không trung lao vút đi gần nửa canh giờ, một bộ lạc khổng lồ chậm rãi hiện ra từ phía đường chân trời.

Từ trong bộ lạc, ánh lửa tỏa sáng, nhưng cũng xuất hiện một ít hỗn loạn.

Phi hành đến gần thêm, Tiêu Viêm đã nghe được từ trong tiếng gió truyền đến không ít âm thanh hỗn loạn, lập tức trong lòng vui sướng, âm thầm nói: Xem ra bọn họ thực sự trực tiếp xông qua từ nơi này... "

Trong lòng hiện lên một ý niệm, Tiêu Viêm rút đi tới bầu trời phía trên bộ lạc, hai mắt quét sơ qua, cơ hồ không nhìn thấy điểm cuối của cái bộ lạc khổng lồ này, trong lòng không khỏi thoáng chút rung động.

Tại nơi đó, một bức tường thành thật lớn cao mấy chục thước, các tiền tháp bao xung quanh dày đặc, lộ ra tiền tháp, dưới ánh trăng chiếu rọi, làm nổi lên một cỗ sáng bóng lạnh lẽo.

Nhìn hàng rào phòng ngự sâm nghiêm như thiên la địa võng, Tiêu Viêm không nhìn được lau mờ hơi lạnh. Loại phòng ngự với cường độ như thế này, cho dù là một gã đại đấu sư thậm chí là đấu linh đi nữa, chỉ cần không cẩn thận một chút, loáng một cái sẽ bị bắn thành một cái tổ ong.

Bất quá mặc dù tường thành của bộ lạc phòng thủ cực kỳ sâm nghiêm, nhưng làm cho Tiêu Viêm cảm thấy may mắn chính là trong vành đai phòng thủ sâm nghiêm này, đã được mở ra một thông đạo khổng lồ, bên cạnh các tiền tháp. Thông đạo này do người khác dùng lực lượng cường đại chấn nát tường thành mà tạo thành, hiển nhiên đây có thể là kiệt tác do Cổ Hà và đám người kia tạo ra.

Có lẽ đúng bởi vì có nhiều chỗ đã bị phá hủy, hiện tại khắp nơi trong thành trì khổng lồ này đều hoảng loạn. Lợi dụng sự hoảng loạn này, Tiêu Viêm may mắn xuyên qua được hàng rào phòng thủ sâm nghiêm, từ trên không trung bay vào, cuối cùng liều mạng nhắm phương hướng tường thành ở phía xa lao nhanh đi.

Bay vút tại trời cao, Tiêu Viêm cảm nhận được sự khổng lồ của tòa thành phía dưới. Nếu nói về diện tích, thành thị lớn nhất mà Tiêu Viêm từng gặp, Hắc Nham thành, cũng không thể so sánh với nó.

Bát đại bộ lạc, quả nhiên không hổ danh là những thế lực cường đại nhất trong Xà nhân tộc a. " Thân thể cấp tốc phi hành dưới bầu trời đêm, Tiêu Viêm không khỏi cảm thán.

Muốn ra khỏi tòa thành này phải cẩn thận một chút, nơi này số tiền tháp bị

hư hại tương đối ít. Lực lượng thủ vệ cũng không có tổn thất bao nhiêu." Trong lúc Tiêu Viêm đang cảm thán, đột nhiên tiếng nhắc nhở của Dược lão từ trong lòng vang lên.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm chợt nghiêm lại, ánh mắt đảo qua tường thành cao vút cách đó không xa. Quả nhiên phát hiện được tường thành nơi này vẫn chưa bị phá hủy, chỉ có vài khe nứt thật lớn dọc theo chiều cao của tường thành mà thôi. Hơn nữa, phía trên tường thành còn có mấy trăm Xà nhân vũ trang đầy đủ, cầm trường mâu sắc bén trong tay đang tuần tra.

"Ngao ..."

Trong lúc Tiêu Viêm đang nỗ lực để xông qua một tầng phòng ngự cuối cùng, từ trong thiên không, một tiếng kêu quái dị nửa giống như sói nửa giống cáo, bỗng nhiên vang lên.

Nghe tiếng hô, Tiêu Viêm chợt biến sắc, ngẩng đầu lên, phát hiện tại bầu trời phía trên đầu, một loại cự điều cỡ quái toàn thân đen nhánh đang lượn vòng quanh. Hiển nhiên là do Xà nhân đã bố trí để cảnh giới trên bầu trời. (nd: bản cv ghi là chim to cỡ quái màu đen nhưng ta thấy chim to màu đen thì có gì cỡ quái đâu nên dịch là cự điều)

" Cảnh báo! Cảnh báo! Bầu trời có người, phi mâu thủ chuẩn bị, mâu độc, chuẩn bị phóng! " *trong đêm đen, nghe tiếng cảnh báo, nhất thời trên tường thành truyền ra một tiếng thét lớn.*

Nghe được mệnh lệnh truyền ra, Xà nhân thủ vệ thoắt có chút bối rối, rồi đột nhiên an tĩnh trở lại, nhanh chóng cầm lấy phi mâu tẩm độc đeo trên thắt lưng, trên mặt tràn đầy hung quang, phóng mắt về phía Tiêu Viêm đang bay trên bầu trời.

" Bị phát hiện rồi... " *Bị mấy trăm ánh mắt hung hăng chăm chú vào, Tiêu Viêm da đầu thoắt chút tê dại, bất chấp cự điều đen nhánh không ngừng xoay quanh phía trên, Tử vân dục lập tức chấn động, thân hình hóa thành một đạo hắc quang, nhằm thẳng hướng tường thành lao vút đi.*

" Nhắm ngay vị trí của Hắc, bắn rơi hắc xuống cho ta! " *Chỉ một thoắt sau, trên tường thành, một ả Xà nữ xinh đẹp với thân hình quyến rũ, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận nhìn về phía Tiêu Viêm, lạnh lùng quát khẽ.*

Mệnh lệnh của Xà nữ vừa ban ra, trên tường thành, mấy trăm tên Xà nhân vũ trang đầy đủ, nhất thời hét một tiếng lớn, chân phải lùi về sau một bước, xoay nửa thân trên, sau đó bất chợt xoay hông phát lực, nhất thời trường mâu tẩm độc trong tay phá không bay ra, tiếng trường mâu rít gió vang vọng giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

" Nhân loại đáng chết, Mị xà bộ lạc của ta không dễ khi phụ lẫm sao? Tối nay cũng dám cường hành phá thành mà vào! " Lạnh lẽo nhìn bầu trời đêm, nơi Tiêu Viêm bị trường mâu bao vây, lãnh diễm Xà nữ cắn chặt răng tức giận, lúc trước đám người Cổ Hà, ý vào việc bộ lạc không có cường giả thủ hộ, cường hành phá thành mà vào, mà bây giờ Tiêu Viêm lại một mình đến đây, còn thể diện gì nữa... Xà nữ, là một kẻ có địa vị cao quý ở bộ lạc, nổi giận.

Ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm lên bầu trời, lãnh diễm Xà nữ tựa hồ như nhìn thấy được khuôn mặt sợ hãi của kẻ kia trước khi chết, đôi môi đỏ mọng khơi gợi lên sự khát máu, cùng đợi bữa tiệc máu tươi từ trên trời, nàng rõ ràng có thể cảm ứng được, nhân loại đang bay trên trời kia, thực lực bất quá chỉ là cấp Đấu sư, mặc dù nàng cũng không rõ tại sao một Đấu sư có thể phi hành, bất quá điều đó cũng không ngăn cản được sát ý nổi lên trong lòng nàng, một gã Đấu sư, dưới sự công kích phô thiên cái địa của độc mâu như thế này... Thì chỉ có một kết quả duy nhất, đó là trở thành một bãi máu thịt bầy nhầy ngay tại chỗ.

Tuy nhiên dưới ánh mắt chăm chú của mấy trăm Xà nhân trên tường thành, nhân loại đang phi hành trên trời đó, ngay lúc độc mâu sắp bắn trúng, đột nhiên trong cơ thể bùng xuất ra Sâm bạch hỏa diễm, sau đó... đối mặt với phô thiên cái địa độc mâu quần bạo xông tới, trong nháy mắt, phía bên dưới Xà nhân trợn mắt há mồm nhìn theo một bóng người với Sâm bạch hỏa diễm một đường xông thẳng vào đám độc mâu chết người đó, thân thể không có chút nào dừng lại, như tia chớp bay vút ra khỏi tường thành, cuối cùng nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

" Đáng chết! "

Lặng lặng nhìn theo bóng lưng biến mất trong nháy mắt, trên tường thành, lãnh diễm Xà nữ dám mạnh vào tường thành trước mặt, nhất thời khe nứt lập tức lan tràn, làm cho đám binh sĩ Xà nhân tộc gần đó kinh hãi không thôi, không dám lên tiếng.

"Rửa sạch thành thị, chữa trị tường thành, lập tức đem tình báo phát cho Xà nhân bộ lạc ở phụ cận, đồng thời thông tri ra ngoài cho thủ lĩnh thất đại bộ lạc, mời bọn họ mau phái ra cường giả dưới trướng, đem nhân loại hèn hạ, vùi thây trong sa mạc!" Lãnh diễm xà nữ nhìn bầu trời đêm đen tối, giọng lạnh như băng, sát ý ngập trời.

-----oOo-----

Chương 208: Trung Tâm Thành Thị Sa Mạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sa mạc mênh mông.

Mấy chục tên xà nhân võ trang, tay cầm độc mâu. Ánh mắt bén nhọn, cẩn thận dò xét kỹ càng. Bất cứ sinh vật nào không thuộc xà nhân tộc nếu lọt vào mắt họ lập tức bị đồ sát. Cứ như vậy tiểu đội xà nhân thay nhau tuần tra. Tiểu đội đi qua, những chiếc đuôi răn để lại dấu tích trên mặt đất.

- "*Nhân loại đáng chết. Dĩ nhiên dám kiêu ngạo xông vào sâu bên trong sa mạc. Nếu gặp bọn họ, nhất định phải để bọn chúng ném thử sư thống khổ của cái gọi là Vạn xà phệ thể*" - Một gã có vẻ là đội trưởng, đưa tay lau mồ hôi do cái nóng cháy của mặt trời, hùng hổ nói.

- "*Đội trưởng, đến tột cùng phát sinh chuyện gì a? Như thế nào mà trong tộc đột nhiên phát lệnh giới nghiêm?*" - Một gã xà nhân không kiên nhẫn vát cái đuôi, ánh mắt đảo qua sa mạc trống trải, có vẻ nghi hoặc hỏi. Hắn chính là sáng sớm đã bị kêu dậy, sau đó được điều đến sa mạc để lục soát.

Nghe tên xà nhân nói về vấn đề đó, xung quanh mấy chục tên xà nhân cũng đem ánh mắt nghi hoặc hướng tới tên xà nhân đầu lĩnh như dò hỏi. Hiên nhiên, do địa vị không cao nên có nhiều chuyện cũng không nắm rõ được.

- "*Hừ! Chuyện gì? Đêm qua đột nhiên có một đám cường giả nhân loại đột phá phòng ngự của Bộ lạc Mị Xà, xâm nhập vào sâu trong sa mạc. Theo tin tình báo của Bộ lạc Mị Xà thì trong đám người kia có một gã đầu hoàng, ba gã đầu vương cùng với vài tên đầu linh cường giả*" - Tên đầu

lĩnh xà nhân sắc mặt thoáng có chút âm lạnh nói.

Nghe vậy, đám xà nhân xung quanh sắc mặt đột biến. Một gã đầu hoàng, ba gã đầu vương? Trời, chẳng lẽ đế quốc của nhân loại muôn khai chiến? Loại chiến tranh kinh khủng này tại xà nhân tộc cũng không có bất cứ bộ lạc lớn nào có thể một mình chống cự.

- "*Bây giờ, các bộ lạc lớn nhỏ thuộc Xà nhân tộc đã tiến vào tình trạng giới nghiêm. Theo tin mà ta biết, tám thủ lĩnh của Bát đại bộ lạc đã nhận được mệnh lệnh của Nữ vương bệ hạ, khẩn cấp quay về Thần điện trung tâm. Nhanh nhất thì tối nay có thể tới, chậm nhất thì phải mất một ngày nữa*" - Nhắc tới Nữ vương bệ hạ, khuôn mặt của gã đầu lĩnh xà nhân hiện lên một vẻ cuồng tín.

- "*Chỉ cần ba thủ lĩnh đến tới thần điện là Nữ vương bệ hạ có thể ra mệnh lệnh tiến hành tìm kiếm. Hừ. Bọn chúng có đầu hoàng thì sao chứ? Một đám không biết tự lượng sức. Chờ cường giả của Xà nhân tộc tập hợp lại rồi, nhất định phải đuổi đánh bọn họ đến tang gia chỉ khuyển*" - Gã đầu lĩnh xà nhân cười lạnh một tiếng. Ngẩng đầu nhìn vào sa mạc không người, bắt đầu dĩ lắc đầu, phát tay, quát - "*Đi, Đổi phương hướng tìm kiếm. Nơi này xem ra không có tung tích của nhân loại*".

Theo tiếng quát của gã đầu lĩnh xà nhân tộc, chi tiểu đội từ từ di chuyển phương hướng tìm kiếm. Lưu lại một trong sa mạc một khoảng trống. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Tại chỗ đó, sau khi tiểu đội xà nhân biến mất một lúc. Một đồng cát đột nhiên nhúc nhích rồi đứng lên. Chỉ lát sau, một thân ảnh mang theo đầy trời cát vàng, từ trong cồn cát bước ra, hai chân vững vàng bước trên mặt cát. Gương mặt nhìn theo phương hướng mà tiểu đội xà nhân vừa biến mất. Có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói.

"*Thật sự càng ngày càng phiền a. Hiện nay, trong sa mạc, mỗi một lúc đều có một chi đội xà nhân tuần tra... Bất quá, theo lời bọn chúng thì cường giả xà nhân tộc cũng sẽ rất nhanh chạy tới. Mặc dù Cổ Hà bọn họ không thể khinh thường. Nhưng một khi cường giả Xà nhân tộc toàn bộ quay về, ta nghĩ bọn họ chỉ có thể rút lui*" - Bóng người có chút ngẩng đầu lên, dưới lớp hắc bào lộ ra một khuôn mặt thanh tú. Chính là Tiêu Viêm, đem qua mạnh mẽ xông qua Mị xà bộ lạc.

- *"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra. Ta nghĩ nhất định chiều nay bọn Cổ Hà sẽ động thủ. Bọn họ hẳn phải nắm rõ thực lực của Xà Nhân tộc. Càng trì hoãn, đối với bọn họ càng nguy hiểm"* - Bên trong giới chỉ, giọng nói già nua của Dược lão vang lên.

- *"Hô... xem ra muốn thuận lợi đoạt lại Thanh Liên Địa Tâm Hoả là một nhiệm vụ khó khăn a"* - Nhẹ thở một hơi dài, Tiêu Viêm khổ não vuốt trán. Ở tình hình nguy hiểm này, cho dù có Dược lão thủ hộ, hẳn cũng không thể nào tự do hoành hành. Dù sao bây giờ, Dược lão cũng chỉ là ở trạng thái linh hồn, thực lực trong quá khứ không thể hoàn toàn phát huy. Mà Mỹ Đô Toa Nữ Vương hung danh lan xa là siêu cấp cường giả. Nếu lúc này Tiêu Viêm gặp cô ta, chỉ sợ gặp kết quả không tốt đẹp.

Còn nữa, Xà Nhân tộc là thế lực mà so với Gia Mã đế quốc còn mạnh hơn nhiều. Nếu không phải họ phải đối địch với bốn phương tám hướng thì chỉ sợ cuộc chiến trong quá khứ Già Mã đế quốc đã sớm chịu nhiều tổn thất.

"Ai..." - Tiêu Viêm lắc đầu thấp giọng nói - *"Lão sư, bây giờ phải làm sao?"*.

- *"Chạy nhanh đi chứ sao nữa, nhanh chóng đến phụ cận của Mỹ Đô Toa Thần điện. Nếu như đến lúc đó Cổ Hà bọn họ cùng với Mỹ Đô Toa Nữ vương đại chiến, chúng ta chẳng phải dễ dàng lẻn vào Thần điện tìm kiếm dị hoá hay sao. Mặc dù bây giờ ta bởi vì tồn tại ở linh hồn trạng thái mà thực lực đại giảm, nhưng nếu muốn che dấu hơi thở thì Mỹ Đô Toa Nữ vương cũng khó có thể phát giác"* - Dược lão trầm ngâm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút gật đầu, đem Huyền trọng xích trên lưng gỡ xuống, thu vào trong nạp giới. Nhẹ thở ra một hơi, đầu khí sa y màu tím từ từ bao trùm lên thân thể. Chân đạp mạnh lên mặt đất, thân hình cơ hồ dán sát mặt đất, hoá thành một đạo tàn ảnh màu tím theo lộ tuyến trong bản đồ lao đi.

Bởi vì sắc trời trong xanh nên Tiêu Viêm cũng không dám triển khai Tử Vân Dực phi hành. Nếu không, vạn nhất Xà nhân đội tìm kiếm dưới đất phát hiện ra, bại lộ tung tích chính mình, đối với chuyện muốn làm ngư ông của Tiêu Viêm quả là chuyện không hay.

Chạy trên mặt đất, mặc dù tốc độ phải trì hoãn một chút, nhưng có Dược lão với linh hồn cảm giác cường đại tương trợ, nên trong sa mạc đều có thể

cảm ứng trước được vị trí các đội tuần tra của Xà nhân tộc mà cảnh báo để Tiêu Viêm tránh né.

Sau vài giờ liền mạng chạy điên cuồng theo lộ tuyến. trên đường kinh hiểm tránh thoát hơn ba chục đội tuần tra. Mặt trời chói chang từ từ hạ xuống phía trời Tây, một toà thành thị to lớn cuối cùng cũng mờ mờ hiện ra cuối chân trời.

Càng đến gần toà thành thì Tiêu Viêm càng phát hiện ra sự hùng vĩ của những kiến trúc bao quanh toà thành. Giữa cát vàng của sa mạc đã bắt đầu xuất hiện nhiều khối đá lớn. Ngay sau loạn thạch là một toà thành rất lớn, chính là Mỹ Đô Toa Nữ Vương Thần điện.

Ẩn thân sau một khối đá lớn, Tiêu Viêm cấp tốc thở hổn hển. Sau mấy giờ liền mạng chạy liên tục trên sa mạc, nếu không phải có Hồi khí đan cầm cự, chỉ sợ hẳn đã sớm vì đầu khí cạn kiệt mà lăn ra bất tỉnh.. Nhưng đến giờ, hai chân của Tiêu Viêm đã cứng ngắc, cảm giác đau đớn làm cho miệng cảm giác co quắp.

Đưa tay lau qua khuôn mặt đầy mồ hôi và cát, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối, thở một hơi dài, cười khổ:

" Vì Thanh Liên Địa Tâm Hoả ta quả thật phải liều mạng a liều mạng a."

Nằm sau khối đá nghỉ ngơi chừng mười phút, Tiêu Viêm toàn thân tê dại, lấy từ trong nạp giới một khối Hồi khí đan cho vào miệng. Một hồi sau cảm nhận thấy đầu khí trong cơ thể từ từ chảy, lúc này mới từ từ thở một hơi dài. Cẩn thận xoay thân thể mình, ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở thấy xa xa một toà thành đứng sừng sững giữa sa mạc.

Có lẽ đúng vào thời gian giới nghiêm nên hiện giờ tất cả các cửa thành đều đóng chặt. Trên tường thành từng toán xà nhân hộ vệ võ trang đang tiến hành tuần tra. Trên bầu trời có hơn mười đầu hắc điều to lớn không ngừng bay lượn, ánh mắt bén nhọn không ngừng quan sát, cho dù bất cứ sự chuyển động nào đều lọt vào sự quan sát của chúng đều sẽ phát ra tín hiệu báo động ngay.

Cẩn thận quan sát trên tường thành, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng có chút khó coi. Mặc dù khoảng cách còn khá xa, nhưng hẳn có thể phát hiện ra tổng thể thực lực của những xà nhân hộ vệ này tuyệt đối mạnh hơn nhiều

so với Mị Xà bộ lạc mà hắn đã gặp đêm qua. Hơn nữa, trong số những xà nhân hộ vệ còn có Một số xà nhân phục sức có chút quái dị. Đó là những xà nhân có sắc mặt lạnh lùng giống như những bức tượng điêu khắc trên tường thành. Rất nhanh Tiêu Viêm đã phát hiện ra, mấy trượng xung quanh bọn chúng, những xà nhân hộ vệ đều không dám bước lại gần. Rõ ràng bọn họ rất úy kỵ đối với những xà nhân phục sức quái dị kia.

"Bọn người kia hẳn là Mỹ Đồ Toa thân vệ bộ đội. Quả nhiên cường hãn a"

Lặng lẽ thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm đem thân thể gắt gao thu nhỏ lại sau khối đá, cười khỏ nhẹ giọng nói.

- *"Bây giờ chỉ có yên lặng nghỉ ngơi ở chỗ này mà thôi. Ta nghĩ Cổ Hà bọn họ sẽ rất nhanh tới đây. Tới lúc đó, thừa dịp hỗn loạn, chúng ta đột nhập vào thành. Ta đã có thể mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của Thanh Liên Địa Tâm Hoả".* Âm thanh già nua của Dược lão từ trong giới chỉ truyền ra.

- *"Quả nhiên là ở chỗ này a"* Nghe vậy, khuôn mặt Tiêu Viêm không khỏi dâng lên một cỗ hỉ khí. Có lẽ, dưới tình huống một mình thâm nhập vào địch doanh, đây chính là một trong số khôn nhiều tin tức tốt đẹp.

Lặng lẽ áp chế niềm sung sướng trong lòng, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một tấm chắn màu vàng. Sau khi phủ tấm chắn qua người, nhất thời thân thể hoà cùng với cát thành một thể. Nếu không quan sát cẩn thận, cho dù đứng gần cũng khó có thể phát hiện có người ẩn náu tại đây.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm hoàn hảo che dấu thân mình, thanh âm Dược lão đột nhiên vang lên:

"Cẩn thận, có một hơi thở cường đại đang tiến đến nơi này".

Nghe Dược lão nhắc nhở, Tiêu Viêm trong lòng căng thẳng, hô hấp cũng từ từ hạ xuống, đồng thời linh hồn lực lượng của Dược lão cũng đem Tiêu Viêm bao bọc lại.

Nhìn xuyên qua khe hở nhỏ của tấm chắn, chỉ một lát sau, một chấm đen nhỏ đột ngột xuất hiện phía chân trời. Chỉ nháy mắt đã bay về phía toà thành, tốc độ rất nhanh kèm theo tiếng rít phá không bèn nhọn.

Chấm đen vừa xuất hiện không lâu thì hộ vệ trên tường thành đã phát hiện ra. Nhất thời một đạo âm thanh cảnh báo vang lên, vô số xà nhân đều giơ cao độc mâu trong tay, tùy thời đều có thể công kích.

Bóng người mặc hắc bào bay tới cách tường thành chừng trăm thước thì dừng lại giữa không trung. Một tiếng quát âm lãnh, hùng hồn vang lên: "*Thủ lĩnh Mặc Xà bộ lạc, Mặc Ba Tư cần bái kiến Nữ Vương bệ hạ*".

Âm thanh như sấm động giữa sa mạc làm cho Tiêu Viêm cũng có chút giật mình. Vậy là một trong Bát đại thủ lĩnh của Bát đại bộ lạc đã tới.

-----oOo-----

Chương 209: Mỹ Đổ Toa Nữ Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại điện hào hoa rộng rãi, một bóng hình xinh đẹp có chút mệt mỏi đang nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế. Ánh mắt ngẫu nhiên quét qua quét lại thủy tinh vương tọa màu tím trên đài. Nhịn không được lắc đầu bất đắc dĩ.

Bàn tay xoa xoa cái trán sáng bóng. Trên mặt nữ nhân bỗng nổi lên một nét vui mừng. Ngẩng đầu nhìn phía ngoài đại điện. Một bóng người màu đen bắn vào nhanh như tia chớp.

"*Rốt cục chạy tới a...*" Nhìn bóng đen tiến vào đại điện. Nữ nhân nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"*Nguyệt Mị. Đến tột cùng phát sinh chuyện gì rồi? Thế nhưng phát ra liên tiếp ba lệnh giới nghiêm? Bọn nhân loại đó rất mạnh sao?*" Người tiến vào đại điện. Rõ ràng là một vị nam tính xà nhân. Thể hình của nam tử có chút cường tráng. Một bộ áo quần đơn giản tùy ý quần trên người. Trên hai tay. Vẽ đầy hình xăm màu đen kì dị. Tại nơi hình xăm tới chỗ bàn tay. Lộ ra hai cái đầu rắn màu đen dữ tợn. Đầu rắn hơi ngược lên trên. Giống như lúc nào cũng có thể phá thể mà ra. Ẩn ẩn lộ ra một cỗ hơi thở hung lệ.

Liếc mắt nhìn một cái vị nam tính xà nhân này cùng mình tương đương ở trong tộc. Nguyệt Mị khẽ thở dài một hơi. Thoáng đứng thẳng người một chút. Vóc người đầy đặn nhất thời hiện ra hình dáng mê người. Mệt mỏi

nói: rất mạnh... Đêm hôm qua gặp phải bọn họ. Ta chạy trốn chết. Ân... Nói vậy bọn họ bây giờ cũng phải đến khu vực chung quanh thần điện rồi."

"Nga? Biết chính xác thực lực của bọn họ không?" Nghe vậy. Đồng tử của nam tính xà nhân hơi co lại. Đi vào trong điện. Ngồi xuống cái bàn rộng rãi trước mặt. Trong thanh âm lộ ra vẻ âm lãnh khó có thể che giấu." Một gã đầu hoàng. Ba gã đầu vương. Bốn gã đầu linh." Nguyệt Mị héch đôi môi đỏ mọng kêu gọi. Nhẹ giọng nói: "Mặc Ba Tư. Xem ra lần này tựa hồ có chút phiền phức a."

"Bọn người kia. Như thế nào bỗng nhiên tụ tập nhiều cường giả như vậy?" Sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng. Nam tính xà nhân được xưng là Mặc Ba Tư nói. Trầm giọng hỏi: "Báo cho nữ vương bệ hạ chưa? Nàng nói như thế nào?"

"Báo rồi. Nhưng nữ vương bệ hạ tựa hồ rất bình tĩnh. Chỉ là làm ta gửi đi tình báo. Đem bọn người đó gọi đến." Nguyệt Mị gật gật đầu. Bất đắc dĩ nói.

"Những người đó đột nhiên đến sa mạc. Hẳn là có mục đích của bọn hắn thì phải?"

"Đêm hôm qua ta cùng bọn hắn giao chiến một hồi. Nghe ý tứ của bọn hắn. Tựa hồ là muốn tìm nữ vương bệ hạ..." Ngón tay Nguyệt Mị cầm một sợi tóc đen ngấm nghĩa. Có chút thích thú nói.

"Tìm nữ vương bệ hạ?" Nghe vậy. Mặc Ba Tư có chút ngạc nhiên. Những nhân loại cường giả đó bình thường không phải e ngại nhất nữ vương bệ hạ sao? Như thế nào bây giờ lại?

"Ta cũng không biết bọn chúng rốt cục là muốn làm gì... Trước kia ngay cả trốn đều trốn không kịp. Hiện giờ lại muốn tranh nhau chen tới... Đầu của bọn bị cửa kẹp rồi thì phải?" Nguyệt Mị thấp giọng trào phúng nói.

Chau mày. Mặc Ba Tư bỗng nhiên đứng dậy nói: "Ta muốn gặp nữ vương bệ hạ. Ta cảm thấy chúng ta tựa hồ nên đem sự tình làm cho rõ ràng"

"Đừng đi. Nữ vương bệ hạ hiện tại không gặp người. Lúc trước ngay cả ta đều không gặp. Tất cả lời nói. Đều được đội trưởng mỹ đồ toa xà vệ Hoa

Xà Nhi truyền đạt." Nguyệt Mị bữu môi, Đem thân thể nhu nhược không xương mềm mại co lại ở trên ghế dựa. Giống như một mỹ nữ xà lười biếng.

"Nữ vương bệ hạ chưa hiện thân? Điều này sao có thể? Việc này không giống phong cách làm việc trước kia của nàng a." Mặc Ba Tư chau mày. Có chút hoài nghi nói:*"Ta đi thử xem."*

Thấy Mặc Ba Tư không tin. Nguyệt Mị không sao cả ừ nhẹ một tiếng. Vừa muốn nhắm mắt lại. Mặt cười đột nhiên biến đổi. Thân thể khoát nhiên từ trên ghế ngồi dậy. Con người hẹp dài lạnh như băng nhìn lên không trung bên ngoài đại điện. Lạnh giọng nói: *"Đến rồi!"*

Lúc Nguyệt Mị cảm ứng được vài cỗ hơi thở bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài thành cũng là lúc. Mặc Ba Tư ở một bên cũng có cảm ứng như vậy. Lập tức sắc mặt trầm xuống. Cùng Nguyệt Mị nhìn nhau một cái. Sau đó hai người nháy mắt xuất hiện bên ngoài đại điện. Thân thể cấp tốc lên không. Sau một lát. Đi tới trên thành tường đã tiến nhập trạng thái giới nghiêm.

Lúc này. Tại trên trời cao phía ngoài tường thành mấy trăm thước. Một đầu ma thú to lớn trôi nổi tại giữa không trung. Vài bóng người cũng là trôi nổi tại phía trước người ma thú không xa. Mà vài cỗ khí thế khủng bố đó. Chính là từ trong thân thể mấy người này phát tán mà ra.

Bóng người không nhanh không chậm hướng về thành thị đập không mà tới. Một lát sau. Vừa mới dừng bước tại trên thành tường ngoài phạm vi công kích của lính ném lao.

Nhìn một đám người dừng bước tại phía ngoài vòng công kích. Trên thành tường hai bóng người chậm rãi bay lên. Mặc Ba Tư quát một tiếng âm lãnh. Ân chứa chút lãnh ý. Tại trên bầu trời chần chờ:*"Nhân loại. Vì sao chưa qua đồng ý. Liên tự ý xông qua khu vực của tộc ta? Nếu như không muốn gây ra chiến tranh giữa xà nhân tộc và gia mã đế quốc. Khuyên các ngươi từ đâu tới. Hãy cứ quay về nơi đó đi!"*

"A a. Vị này chắc hẳn là Mặc Ba Tư thủ lĩnh của mạc xà bộ tộc?" Xa xa trong đám người giữa không trung. Tên trung niên nhân có khí chất bất phàm chậm rãi đi ra. Cười mỉm nói.

"Người là ai?" Hơi phe phẩy cánh năng lượng sau lưng. ánh mắt Mặc Ba

Tư âm lãnh tại trên người trung niên nhân quét qua quét lại. Cười lạnh nói.

"A a. Tại hạ Cổ Hà" không để ý đến ánh mắt của Mặc Ba Tư. Trung niên nhân mỉm cười. Nhẹ giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyenFULL

"Cổ Hà? A... Quả nhiên là hấn a." Nghe âm thanh trong trẻo trên cao. Tiêu Viêm đem tự mình che dấu tại trong khe hở của tảng đá. Nhất thời thở ra một hơi thật dài. Khóe mắt liếc về phía trước. Nhìn trung niên nhân cho dù là đối diện với thiên quân vạn mã của đối phương. Vẫn nói chuyện tự nhiên như cũ. Hơi lắc lắc đầu. Không thể không thừa nhận. Tên gia hỏa này có một cỗ cường giả phong phạm cùng ngạo cốt mà ngay cả Tiêu Viêm đều không thể không thừa nhận.

"A a. Hai vị thủ lĩnh. Mạo muội đến quý tộc. Chẳng qua là có sự việc muốn cùng mỹ đồ toa nữ vương thương lượng. Không biết có thể thỉnh nữ vương bệ hạ hiện thân một lát?" Cổ Hà khách khí cười nói. "Gặp nữ vương bệ hạ? Xin lỗi. Yêu cầu này. Chúng ta không thể thay người truyền đạt." lắc đầu. Mặc Ba Tư không chút do dự mở miệng cự tuyệt. Chớp nhẹ mí mắt. Thản nhiên nói: "Cổ Hà. Người nên mang theo người rời đi nơi này sớm đi. Người của Bát đại bộ lạc chúng ta đã hướng về phía thần điện mà đến. Người hấn là biết rằng một ít người trong bọn hấn đối với nhân loại chán ghét như thế nào. Cho nên. Đến lúc đó chỉ sợ cho dù các người muốn chạy. Cũng không có cơ hội đó rồi."

"Hắc hắc. Lão Hà. Tính cách này của người. Từ trước đến giờ đều là như vậy. Cùng bọn hấn nói nhảm cái gì a. Trước tiên trực tiếp đem thành thị đập cho bể vỡ. Nhìn xem nữ nhân đó có chịu ra hay không..." Nghiêm Sư đứng một bên. Nghe Mặc Ba Tư nói thế. Không khỏi tiến lên một bước. Cười lớn trào phúng nói.

"Hừ. Ta nói là ai. Nguyên lai là người tên sư tử ngu đầu đầy cơ thịch..." Ánh mắt âm lãnh liếc qua Nghiêm Sư. Mặc Ba Tư cười lạnh nói. Nhìn về mặt của hấn. Tựa hồ còn nhận thức Nghiêm Sư.

"Hắc hắc. Tên rắn nhão toàn thân đen thui nhà người. Tựa hồ cũng không tốt đến đâu nhỉ? Năm đó nếu không phải người chuồn nhanh. Thủ lĩnh mặc xà bộ lạc người. Liền đổi người rồi!" Nghiêm Sư nhếch mép cười to nói: "Không biết nhiều năm như vậy. Người tiến bộ bao nhiêu rồi?"

"Người có thể đến thử xem..." Đồng tử của Mặc Ba Tư trở nên sắc bén xẹt qua chút âm lãnh hàn mang. Điềm nhiên nói.

"Tốt rồi. Lão Sư. Đừng cùng bọn hắc đầu võ môn nữa." Nhìn hai tên cừu nhân gặp nhau đỏ mắt này. Cổ Hà bắc đắc dĩ lắc đầu. Phất tay ngăn trở Nghiêm Sư chửi qua chửi lại. Ánh mắt quét qua trong thành thị. Thở nhẹ một hơi. Chợt hét lớn một tiếng mang theo đầu khí. Truyền khắp cả tòa thành không dứt.

"Mỹ đồ toa nữ vương bệ hạ. Tại hạ Gia Mã đế quốc Cổ Hà. Đi vào nơi này không phải là muốn cùng quý tộc khai chiến. Chỉ là có việc cùng người thương lượng. Mong có thể hiện thân một lát!"

Nhìn cử động của Cổ Hà. Phía trên thành tường, Nguyệt Mị cùng Mặc Ba Tư đều hơi cau mày. Bất quá cũng chưa ra tiếng ngăn cản. Tại tình huống này. Nữ vương bệ hạ xuất hiện đích xác là tốt hơn một chút. Lấy thực lực của hắn. Nếu đối phương thật sự là muốn động thủ. Cũng chỉ có kết cục thê thảm.

Tiếng quát không dứt. Ở trong thành thị vang vọng. Sau một lúc lâu. Mới từ từ ngừng xuống.

Theo tiếng quát ngưng lại. Trong ngoài tường thành. Một mảnh yên tĩnh. Một hồi sau. Vẫn như cũ không có một chút phản ứng. Trông thấy tình huống này. Mày của Cổ Hà cũng là cau lại. Nhưng mà ngay tại lúc hắn lại muốn hét to một tiếng thì. Nơi bầu trời trên thành. Không gian đột nhiên quỷ dị vặn vẹo lên.

Nhìn một màn này. Máy người Cổ Hà hơi kinh hãi. Trừ người mặc áo đen trầm mặc ra. Đều là lui một bước nhỏ. Sau đó ngưng trọng nhìn không gian vặn vẹo kia. Trên không trung. Tà dương của trời chiều chiếu xuống. Chiếu rọi tại nơi không vặn vẹo. Nháy mắt sau. Một thân thể mềm mại đường cong uyển chuyển. Từ từ xuất hiện tại trong mắt vô số người.

Mỹ lệ nữ nhân đột ngột xuất hiện. Người mặc một cái màu tím cẩm bào khoan thai. Thân thể mềm mại dưới cẩm bào. Đầy đặn lả lướt. Thành thực giống như mật đào. Thấm thấu ra thân nhiên vũ mị. Một đầu ba nghìn sợi tóc. Tùy ý từ vai thả xuống. Thắt lưng mảnh khảnh ngay thẳng. Mà tại phía dưới cẩm bào. Lộ ra một đoạn đuôi rắn màu tím. Đuôi rắn có chút lác lư. Một cổ xinh đẹp dã tính dụ hoặc. Làm cho người không hiểu vì sao cả

người có chút nóng lên.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua thân thể gầy như hoàn mỹ đó. Cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mỹ lệ kia. Nhất thời đáy lòng mạnh mẽ run lên. Chính mắt nhìn thấy nữ nhân này. Tiêu Viêm cuối cùng có chút hiểu được. Vì cái gì gầy sa mạc có rất nhiều người. Đều nói sắc đẹp của mỹ đồ toa nữ vương đủ để cùng hung danh của nàng so sánh.

Đối với loại nữ nhân này. Tựa hồ chỉ có tuyệt đẹp hai chữ để hình dung. Nhưng mà tại phía dưới sự tuyệt đẹp đó. Lại chứa sự ung dung cùng cao quý của nữ hoàng. Khí chất mê người này. Làm cho Tiêu Viêm bỗng nhưng nhớ tới. Nữ nhân xinh đẹp dám cùng tử tinh dự sự vương chiến đấu nọ... Trên người các nàng. Đều có khí chất ung dung của người có địa vị cao.

Cùng so sánh với nàng. Nguyệt Mị làm cho Tiêu Viêm có cảm giác kinh diễm. Tất nhiên phải âm đạm đi vài phần.

"Nữ vương bệ hạ!"

Tại sau lúc mỹ nhân tuyệt đẹp xuất hiện. Trên phía dưới thành tường. Nhất thời quỳ phục một đám xà nhân đông nghìn nghịt. Thanh âm ầm chứa cung kính. Phá tan cả trời cao.

Nhìn mỹ đồ toa nữ vương xuất hiện trên không. Mặc Ba Tư có sắc mặt âm lãnh kia. Trong mắt xẹt qua một nét say mê cùng với ái mộ ảm sâu.

"Nàng là mỹ đồ toa nữ vương hung danh cơ hồ kinh sợ cả mấy cái lớn nhỏ đế quốc xung quanh sa mạc sao?" Nhìn mỹ nhân áo tím sắc đẹp động lòng người ở trên cao. Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi. Thấp giọng lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 210: Đại thủ bút của Đan Vương Cổ Hà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Nữ Vương Medusa kia xuất hiện tại trên bầu trời, Cổ Hà cùng với Nghiêm Sư vừa nói chuyện như sấm đều không tự chủ được đứng sát lại

gần hắc bào nhân đang ở một bên trầm mặc không nói gì, ở trong đám này, chỉ có hắc mới có thể cùng Nữ Vương Medusa hung danh nhiếp chân Mã Gia đế quốc này đối kháng lại.

" *Người tìm ta?*" Ở phía trên bầu trời, Nữ Vương Medusa khẽ cúi đầu nhìn Cổ Hà, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra một chút tựa nghi hoặc, chỉ trong một thoáng, dung nhan tinh khiết nhất thời rực rỡ lên, chỉ một nụ cười đã làm cho vài tên Đấu linh cường giả bên phía Cổ Hà thất thần trong khoảng khắc.

Dưới cái nhìn chăm chú mỉm cười của Nữ Vương Medusa, Cổ Hà hít sâu một hơi, đem cảm xúc trong lòng áp chế xuống, ngẩng đầu lên cười nói: "*Nữ Vương Medusa bề hạ, thực là may mắn được lại gặp ngài, ta là Cổ Hà của Mã Gia đế quốc.*"

" *Nói đi, tìm ta có chuyện gì? Tuy các người cường hoành tiến vào trong tộc ta là hành động cực kỳ vô lễ, nhưng mà xà nhân tộc chúng ta cũng chẳng phải chủng tộc man di không biết lí lẽ.*" Nhìn Cổ Hà tựa như lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong con ngươi thu thủy của Nữ Vương Medusa xẹt qua một tia giao hoạt, "*Hơn nữa Luyện dược sư Đan Vương Cổ Hà danh chấn Mã Gia đế quốc, đến lúc ấy chỉ cần tùy tiện ném ra một chút là có thể bồi thường đi điếm tổn hại nho nhỏ ấy mà, ta nói có đúng không? Đan Vương Cổ Hà?*"

" *Ách....*" Nụ cười trên khuôn mặt thoáng có chút xấu hổ, chẳng qua Cổ Hà cũng là người kiến thức rộng rãi từng trải, lập tức hơi có chút khí độ sẵn sàng đối mặt, đầy hào khí phát phát tay, nói: "*Cường hoành tiến vào quý Tộc, quả thực là chúng ta đã thất lễ, mấy cái tổn hại này, Cổ Hà ta tự nhiên sẽ có bồi thường lại.*"

" *Ha ha, Cổ Hà đại sư thật đúng là rộng tay.*" Tay ngọc khẽ che đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng cười cười, Nữ Vương Medusa chớp chớp hàng lông mi thon dài, khẽ cười nói: "*Cổ Hà đại sư, thế còn chuyện người mời nhiều bằng hữu như vậy, lại tổn nhiều sức lực tiến vào trong xà nhân tộc ta, cuối cùng là vì chuyện gì?*"

Nghe được nói chuyện dần đến vấn đề chính, trên khuôn mặt của Cổ Hà cũng hiện lên một nét ngưng trọng, thoáng trầm mặc lựa lựa lời nói. Đứng nhìn Nữ Vương Medusa ở trước mặt đang có bộ dáng cười cười, tựa hồ như một người vô hại này, hắc vô cùng rõ ràng năm đó Mã Gia đế quốc

cùng với Xà nhân tộc khai chiến, vị nữ nhân xinh tươi đẹp đẽ này chính là tại đương trường đánh ba vị cấp bậc Đấu linh cường giả tan xương nát thịt đầy trời, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn đủ để khiến những kẻ thường xuyên liêm máu trên đao cũng phải lạnh run, hơn nữa Cổ Hà còn biết, thực lực của vị Nữ Vương Medusa này trong đám cấp bậc Đấu Hoàng cũng được liệt vào hàng đứng đầu, nếu như không phải Mã Gia đế quốc có đến ba gã Đấu Hoàng cường giả, chỉ sợ không có một ai có thể một mình đánh bại ả.

Cho dù là hắc bào nhân thần bí được đặc biệt mời đến ở bên cạnh, nhưng Cổ Hà cũng rõ ràng, mời hẳn đến không phải là để cùng Nữ vương Medusa chiến đấu mà là nếu Nữ Vương Medusa có sát ý đối với bọn họ thì chỉ duy nhất mình hẳn có thể đem nàng ngăn cản lại, không để những người bên cạnh này bị Nữ Vương Medusa giết sạch.

Chậm rãi thở ra một hơi, Cổ Hà ngẩng đầu lên, nhìn Nữ Vương Medusa trên bầu trời, trầm giọng nói: "*Việc này của tại hạ chủ yếu đến là vì Di hỏa mà Nữ vương bệ hạ lấy được.*"

Cổ Hà trầm giọng chậm rãi vang vọng tận chân trời, khiến cho không khí vốn ồn ào ở chung quanh bỗng nhiên im lặng đi rất nhiều.

"*Hô... Người này quả nhiên cũng vì Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mà đến a.*" Tại một chỗ bên trong loạn thạch, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng cười khỏ nói.

"*Di hỏa? Nữ Vương bệ hạ từ khi nào lại có được loại Di hỏa này chứ?*" Nghe thấy lời Cổ Hà, thần tình của Mặc Ba Tư cùng với Nguyệt Mị đang ở trên tường thành trông đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên bọn họ cũng không biết được chuyện nửa năm trước Nữ Vương Medusa ở bên ngoài Mạc Thành lấy được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

"*Nữ Vương bệ hạ định dùng Di hỏa làm cái gì?*" Trùng mắt nhìn một cách mờ mịt, một lúc sau tựa như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt của Nguyệt Mị chợt đại biến, vội quay đầu lại liếc mắt nhìn Mặc Ba Tư, kinh hãi thấp giọng nói: "*Chẳng lẽ.....*"

"*Hẳn đúng rồi, bằng không Nữ Vương bệ hạ cũng không tốn nhiều tâm tư như vậy để tìm Di hỏa, trừ khi người định làm việc kia, còn không hẳn sẽ không có mục đích nào khác.*" Nhẹ nhàng hít một hơi, Mặc Ba Tư thấp giọng nói.

" *Vậy... Trời ạ, nhưng mà xác suất thật bại của việc đó là cực kỳ cao a! Nếu như Nữ Vương bệ hạ chẳng may gặp sự cố ngoài ý muốn, vậy Xà nhân tộc chúng ta đây.....* " Hai tay Nguyệt Mị ở trước người vắn xoắn lung tung, cười khở nói.

" *Ài... Nữ Vương bệ hạ dừng tại cấp bậc Đấu Hoàng đã rất nhiều năm, có lẽ người đã có chút không kiên nhẫn, hẳn tuy thường ngày cũng không quá để ý đến mấy chuyện này, nhưng ta cũng rõ ràng hẳn cũng muốn trở nên càng mạnh, bởi vì một khi đạt được đến cấp bậc Đấu Tông, vậy thì thực lực của Xà nhân tộc sẽ rất nhanh được khuếch trương, về sau cũng không còn mãi bị vây trong cái sa mạc mờ mịt này nữa, tuy rằng trải qua nhiều năm như vậy đã thích ứng, nhưng mà Xà nhân chúng ta cũng không thích hợp ở nơi này, huyết mạch của chúng ta dù sao cũng từ trong đất.*" Mặc Ba Tư khễ thở dài.

Nguyệt Mị cũng khễ thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, đem ánh mắt cười khở xuyên qua không trung nhìn về trên khuôn mặt của Nữ Vương Medusa đang từ mỉm cười dần chuyển hóa thành lạnh nhạt.

" *Dị hỏa? Các người làm thế nào biết được tin tức ta tìm được Dị hỏa?*" Ngón tay của Nữ Vương Medusa khễ gạt qua mấy sợi tóc mềm trên trán, bên trong cặp mắt hơi có chút màu tím lóe ra nhiều điểm hàn ý.

" *Nửa năm trước ta cũng trùng hợp ở trong sa mạc tìm kiếm một loại dược liệu, xảo hợp cảm ứng được hơi thở của Dị hỏa, liền đi thẳng đến đó, tuy nhiên cũng không phát hiện được thân ảnh của Nữ Vương bệ hạ, chẳng qua là trên đường đi nhặt được vài miếng vảy rắn bảy màu dính máu..... Vảy rắn bảy màu cũng chỉ khi Nữ Vương bệ hạ toàn lực chiến đấu thì loại vảy kỳ dị đó mới có thể xuất hiện ở bên ngoài thân, hơn nữa trên miếng vảy rắn đó ta cũng dò xét ra mùi của Dị hỏa, nói vậy lúc Nữ Vương bệ hạ đạt được Dị hỏa, hẳn cũng đã bị thương phải không?"* Cổ Hà nhẹ giọng nói.

Nữ Vương Medusa nhẹ nhàng liếm đôi môi hồng nhuận, một đôi đồng tử kỳ dị gắt gao nhìn Cổ Hà, hàn ý nhàn nhạt từ trong đó bắn ra.

Giả bộ như không nhận thấy tư vị bất thiện của Nữ Vương Medusa kia, Cổ Hà thật cẩn thận lùi về phía sau lưng hắc bào nhân kia, cười khở nói:" *Nữ Vương bệ hạ, ta vẫn chưa có ý tứ gì khác, Dị hỏa đối với một gã Luyện*

Dược Sư có tầm quan trọng thế nào hử Nữ Vương bệ hạ cũng rõ ràng, vì tìm kiếm Dịch hỏa này mà ta cơ hồ đã chạy không biết bao lần các địa điểm kỳ dị tại Mã Gia đế quốc....Xà nhân huyết mạch âm hàn, Dịch hỏa đối với người thực không mang lại tác dụng quá lớn, cho nên tại hạ hi vọng Nữ Vương bệ hạ có thể cho ta dùng vật phẩm trao đổi lấy Dịch hỏa trong tay người?"

"Trao đổi?" Nghe vậy, trong khóe mắt của Nữ Vương Medusa toát ra một tia trào phúng nhàn nhạt, cười nhẹ nói: "Một khi đã biết thân phận người là một gã Luyện dược sư, hử là về lực lượng của Dịch hỏa sẽ biết rõ ràng hơn ta, người nói với loại này thì người cần đưa ra cái gì mới có thể xứng đáng với giá trị của nó?"

Mày có chút hơi cau lại, Cổ Hà trầm ngâm một hồi lâu, trên khuôn mặt xuất hiện xuất hiện vẻ đau xót hiếm thấy, ngẩng đầu trầm giọng nói: "Tại hạ nguyện ý dùng hai khóa Lục phẩm Đấu linh đan... một khóa Thất phẩm Hóa hình đan để đổi lấy Dịch hỏa! Chẳng biết Nữ Vương bệ hạ nghĩ thế nào?"

Lời của Cổ Hà vừa nói ra, ánh mắt của đám người Nghiêm Sư ở xung quanh mở trừng, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Cổ Hà, thậm chí ngay cả Hắc bào nhân ở bên cạnh cũng khẽ quay đầu sang, từ trong ánh mắt của Hắc bào nhân toát ra một nét kinh ngạc, nói vậy hử cũng không nghĩ tới Cổ Hà này lại vì Dịch hỏa mà xuất ra thủ bút lớn như thế. Nguồn truyện:

Lục phẩm Đấu linh đan, đây là một loại Đan dược có thể khiến Đấu vương cường giả hồng mắt, hiệu quả của loại đan dược này đơn giản cũng làm cho người phát cuồng, bởi vì hiệu quả của nó có thể khiến Đấu Vương cường giả sau khi ăn vào liền lập tức tăng lên một tinh.

Nói cách khác, nếu như một gã Nhị tinh Đấu Vương cường giả ăn Đấu linh đan này vào, thì hử liền trong thời gian vài ngày ngắn ngủi sẽ trở thành một gã Tam tinh Đấu vương. Phải biết rằng mỗi cấp bậc của Đấu vương, sự chênh lệch của mỗi tinh đều là cực kỳ lớn, rất nhiều Đấu vương cường giả mặc dù trải qua nhiều năm tu luyện rất vất vả nhưng cũng chỉ dừng lại ở một tinh nào đó, loại chuyện này gặp không ít, cho nên có thể thấy được Đấu linh đan này trân quý đến mức nào!

Đương nhiên, mặc dù hiệu quả cực kỳ của Đấu linh đan khiến người ta đỏ mắt, nhưng mà cũng có hạn chế rất lớn, một người chỉ cần ăn vào một

khóa thì từ khóa thứ hai trở đi đối với hắn cơ bản là mất hiệu quả, nói cách khác một gã Đấu vương cả đời chỉ có thể phục dụng một khóa Đấu linh đan!

Nhưng mà dù như vậy, Đấu linh đan này cũng là một loại linh dược khiến cho vô số cường giả trung tầng phải đổ mắt, vô số người để tìm được một khóa Đấu linh đan thậm chí còn có thể cam tâm trả một cái giá cực lớn.

Nhưng mà Lục phẩm Đấu linh đan so sánh với Thất phẩm Hóa hình đan... liền có chút khiến người ta ngây ngốc.

Loại đan dược này có thể khiến vô số ma thú cấp bậc Đấu hoàng điên cuồng, bởi vì chỉ cần có một khóa đan dược này, bọn họ liền có thể thoát ly khỏi xác thú, từ nay về sau có thể có được tuổi thọ lâu dài của ma thú cùng với thiên phú tu luyện của nhân loại, với hiệu quả đồng thời của hai loại này, có thể chế tạo ra loại này có lẽ là một gã Đấu tông thậm chí là Đấu thánh cường giả trong truyền thuyết.

Cổ Hà lấy ra hai chủng loại đan dược này, cơ hồ đã đạt tới mức khiến tất cả mọi người phải điên cuồng, cũng khó trách ngay cả mấy người Nghiêm Sư ở bên cạnh cũng có chút cảm thấy không thể hiểu nổi.

"Ta...Người này xuất tay cũng lớn quá mức không?" Bên trong loạn thạch, Tiêu Viêm há hốc mồm nhìn Cổ Hà ở trên trời cao, một lúc lâu sau mới có thể dần khôi phục lại tinh thần, trong lòng thầm nói: *"Quả không hổ danh là Đệ nhất Luyện dược sư của Mã Gia đế quốc, cái loại kỳ trân linh đan Hóa hình đan này có thể nói là quý hiếm tựa lông Phượng sừng Lân, xem ra hắn đối với Di hỏa kia đúng là bắt buộc phải có a."*

"Xuất tay quả thật lớn a, chẳng qua đối với thuật luyện dược của hắn hiện tại, tuy rằng có xác suất cực thấp luyện chế thành công Đấu Linh đan, còn với việc luyện hóa Hóa hình đan, với hắn tuyệt đối không có khả năng luyện chế ra." Dược lão đầu tiên là cảm thán một tiếng, sau đó thoáng có chút khinh thường nói, năm đó hắn tự mình luyện chế loại Hóa hình đan này, tự nhiên biết được cách chế tạo loại đan dược này khó khăn cùng với nghịch thiên đến mức nào, lúc trước nếu như không phải hắn có Hóa hình đan trợ giúp, chỉ sợ cũng khó có thể luyện chế thành công được.

Tiêu Viêm có chút khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía hai người Nguyệt Mị đang ở trên tường thành, hiển nhiên hai người này cũng vì Cổ Hà xuất

ra thủ bút quá lớn mà cảm thấy hoảng sợ, thần tình vô cùng kinh hãi, nhìn qua có chút buồn cười.

Ánh mắt di chuyển dần lên người Nữ Vương Medusa đang ở trên trời cao, nắm tay Tiêu Viêm khế nắm chặt lại, nhẹ giọng nói: "*Không biết hẳn có thể đáp ứng hay không?*"

Người cũng có cùng ý niệm trong đầu giống như Tiêu Viêm chính là Cổ Hà, ánh mắt vô cùng khẩn trương cũng đang dán trên người Nữ Vương Medusa đang trầm mặc, cũng đợi nàng mở miệng.

Dưới vô số ánh mắt chăm chú nhìn, Nữ Vương Medusa ở trên trời cao trầm mặc một hồi lâu, khế thở dài một hơi, cắn cắn đôi môi đỏ mọng đầy gợi cảm, đôi mắt đẹp thoáng có chút tiếc nuối nhìn Cổ Hà, có chút bất đắc dĩ nói: "*Ta không thể không thừa nhận điều kiện của ngươi quả thực mê người.....*"

"Thật có lỗi, ta không thể cùng ngươi trao đổi được...."

-----oOo-----

Chương 211: Đàm phán thất bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Nữ vương Medusa nói hàm ý cự tuyệt, rất nhiều người đều cảm thấy ngạc nhiên, tuy nói rằng Dị hỏa có lực lượng cực kỳ khổng lồ, nhưng đối với Xà nhân tộc mà nói thì đồ vật này tựa hồ không mang lại lực hấp dẫn quá lớn? Dù sao đối với huyết mạch âm hàn của bọn họ mà nói, loại Dị hỏa cực kỳ cuồng bạo đầy tính hủy diệt này chính là như nước với lửa, tuyệt không thể dung hợp được.

Cho nên lúc nghe thấy Nữ vương Medusa nói lời cự tuyệt mang theo chút tiếc hận, Cổ Hà cùng với đám người cường giả Nghiêm Sư, Phong Lê bên cạnh vẻ mặt đều đầy kinh ngạc.

"Người đàn bà này đầu có vấn đề chẳng....lưu một cái Dị hỏa đối với mình không mang lại bao nhiêu tác dụng để làm gì? Không bằng trao đổi với mình lấy cái có nhiều tác dụng hơn, đó không phải tốt hơn sao?"

Nghiêm Sư bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khó hiểu được nguyên nhân tại sao.

Một bên, phong hành giả Phong Lê cũng có chút lắc đầu, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Cùng so sánh với sự kinh ngạc của bọn họ, Nguyệt Mị cùng Mặc Ba Tư đang ở trên không tưởng thành lại khá bình tĩnh, yên lặng hơn rất nhiều, đối với sự cự tuyệt này của Nữ vương Medusa, bọn họ hoàn toàn hiểu được nàng đến tột cùng là muốn làm gì....

" *Ài, quả nhiên Nữ Vương bệ hạ thật sự muốn làm như vậy, nếu không nàng hẳn sẽ không dứt khoát cự tuyệt loại điều kiện trao đổi này.*" Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nguyệt Mị nhẹ giọng nói.

Mặc Ba Tư hơi gật đầu, trên khuôn mặt âm lãnh xuất hiện một tia lo lắng cùng khổ sở.

" *Hắc hắc, không hổ là Nữ vương Medusa a, điều kiện trao đổi hùng hậu như vậy không ngờ lại cự tuyệt một cách dứt khoát như vậy.*" Đem thân thể nắp kín ở dưới đám cự thạch, Tiêu Viêm hơi ngẩng đầu lên nhìn vị mỹ nhân xinh đẹp đó, không nhịn được liếm liếm môi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

" Chính xác là có chút kỳ quái... theo lẽ thường mà nói, Di hỏa đối với Xà nhân mà nói hình như cũng không có lực hấp dẫn quá lớn a....vậy tại sao nàng ta lại cự tuyệt? Chẳng lẽ sợ hãi sau khi Cổ Hà có được Di hỏa thì thực lực đại tăng sẽ tạo nguy hiểm đến Xà nhân tộc sao? Nhưng mà lý do này cũng không quá hợp lý a, loại cường giả cùng cấp bậc với Đan Vương Cổ Hà này bình thường cực ít khi tham gia chiến đấu giữ hai phe a, bằng không sợ rằng Nữ vương Medusa này khi vừa xuất hiện sẽ liền đại khai sát giới." Trong âm thanh của Dược lão cũng tràn đầy sự nghi hoặc, trầm ngâm cả nửa ngày trời, một lúc lâu sau đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, run run thất thanh nói: " *Chẳng lẽ.....?*"

" *Làm sao vậy? Sự phụ?*" Mày có chút cau lại, Tiêu Viêm trong lòng thấp giọng dò hỏi.

" *Đợi chút nữa ta sẽ nói tỉ mỉ với ngươi....*" Dược lão trả lời rất nhanh một câu, sau đó lại trở nên trầm mặc, mặc kệ Tiêu Viêm ở trong lòng la hét gì cũng không có đáp lại.

Lại hét lên một tiếng, rồi Tiêu Viêm cũng lắc đầu không nói gì, thấp giọng than thở: " *Thần thần bí bí....* "

Nữ vương Medusa cự tuyệt khiến Cổ Hà sững sốt một chút, bất quá tâm tính của hắn cũng không phải người bình thường có thể so được, lập tức về kinh ngạc trên khuôn mặt rất nhanh bị thu liễm lại, cau mày nhìn Nữ vương Medusa ở xa xa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: " *Nữ vương bệ hạ, người cự tuyệt thật sự làm ta có chút ngoài dự tính, ta cũng không quá thích ẩn ẩn giấu giấu làm gì, cho nên với điều kiện trao đổi lúc trước, là ta có khả năng xuất ra đồ vật trân quý nhất, vốn ta tưởng rằng chúng có thể đã động đến tâm tư của Nữ vương bệ hạ. Đáng tiếc... ta tựa hồ đã quên mất.* "

" *Cổ Hà đại sư, điều kiện mà ngươi đưa ra quả thực khiến ta rất động tâm, bất quá bởi vì một vài nguyên nhân, hiện tại Dị hỏa đối với ta mà nói, rất quan trọng.* " Nữ vương Medusa trên khuôn mặt nở nụ cười, nét tiếc hận chưa từng che giấu đi, hiển nhiên nàng đối với bảo vật mà Cổ Hà xuất ra cũng không phải không động tâm.

Cổ Hà thở dài một hơi, vẻ mặt trên khuôn mặt hơi có chút đau xót, hắn vô cùng rõ ràng, nếu Nữ vương Medusa không muốn nghĩ đến chuyện trao đổi Dị hỏa, vậy thì bằng thực lực của mấy người này bọn họ tuyệt đối không có khả năng mạnh mẽ áp bức nàng.

" *Có thể nói cho ta biết ngươi tại sao lại muốn giữ lại Dị hỏa không?* " Cổ Hà cười khổ nói.

" *Xin lỗi, không thể.* " Hơi lắc lắc đầu, Nữ vương Medusa phát phát tay, nhàn nhạt nói: " *Quên đi, Cổ Hà đại sư, hãy mau trở về đi thôi, về phần bồi thường thiệt hại cũng không cần, rời khỏi nơi này nhanh một chút là được, thủ lĩnh của Bát đại bộ tộc trong Xà nhân tộc ta đã quay trở về đến nơi rồi, một vài trong số bọn họ đối với loài người các ngươi có ác ý rất sâu đậm, cho nên các ngươi hãy thừa dịp này mà về nhanh đi, không để đến lúc lại xuất hiện một vài phiền toái không cần thiết.* "

Nghe Nữ vương Medusa nói vậy, Cổ Hà cười khổ thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn mấy người đồng bọn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

" *Lão Hà, cứ đi như vậy sao?* " Nghiêm Sư liếc mắt nhìn Nữ vương

Medusa ở xa xa một cái, cau mày nói.

" Không đi thì còn có thể làm gì bây giờ? Thực lực của Nữ vương Medusa thế nào hẳn các ngươi cũng không phải không biết, mạnh như vậy các ngươi cho rằng các ngươi có thể sao?" Cổ Hà thờ dài nói, trong lòng hẳn hiển nhiên là cũng không muốn, nghĩ đến chuyện quay về tay không như vậy, nhưng mà thực lực thật sự không quá áp đảo, hơn nữa đây lại là trên địa bàn của đối phương, nếu nói đến động thủ sợ rằng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nghe được Cổ Hà nói, Nghiêm Sư cùng Phong Lê cũng có chút kìm hãm, thực lực của bọn họ hiển nhiên không có khả năng so sánh cùng Nữ vương Medusa, lập tức ánh mắt của hai người đều chuyển về phía Hắc bào nhân ở một bên, thấp giọng hỏi: *" Ý của Vân tông chủ thế nào?"*

Nhìn thấy động tác của hai người Nghiêm sư, ánh mắt của Cổ Hà cũng hướng về phía Hắc bào nhân, cũng đợi hẳn mở miệng.

Hắc bào nhân trầm mặc không nói, không lập tức trả lời vấn đề của Nghiêm Sư, mọi người cũng chỉ yên lặng chờ đợi, Nữ vương Medusa ở phía đối diện cũng đưa ánh mắt lạnh yên dưng trên người Hắc bào nhân.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một lúc lâu sau Hắc bào nhân mới động đậy, bóng người chậm rãi tiến lên phía trước từng bước một, hắc bào có chút giơ lên, lộ ra một chút cảm ưu nhã trắng như tuyết, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn nhạt truyền ra: " Ta từng ở trên một quyển cổ tịch ngẫu nhiên thấy được tin tức có liên quan đến Nữ vương của Xà nhân tộc các ngươi, ở trên đó viết, nếu khi Nữ vương Medusa đạt tới đỉnh cao của Đâu Hoàng, nếu đủ cơ duyên liền có thể dùng một loại Dịch hỏa để tiến hóa kỳ dị, sau khi tiến hóa Nữ vương Medusa không chỉ có thể tự do chuyển thành hình dạng con người, hơn nữa thực lực cũng như nước tràn vào thành, tấn cấp trở thành Đâu tông cường giả, bất quá xác suất thành công của loại tiến hóa này tựa hồ cực thấp, hơn nữa... quan trọng nhất cơ sở của loại tiến hóa này phải dựa vào Dịch hỏa đó.... Ta nghĩ rằng Nữ vương bệ hạ không muốn đem Dịch hỏa này mang ra trao đổi, hẳn là muốn dùng Dịch hỏa này cho mục đích tiến hóa phải không?" Hắc bào nhân có chút hơi ngắc đầu, bình thản nói.

" Quả nhiên...." Nghe được âm thanh từ trên trời cao, Dược lão lúc này mới đột nhiên thốt ra, thoáng có chút sợ hãi than thở nói: *" Không nghĩ tới*

Nữ vương Medusa lại có chủ ý này.... Ách? Đây, tiểu tử, ngươi không nghe à?"

" Ách.... " Bị âm thanh của Dược lão đánh động đến tinh thần, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc thấp giọng nói: " Thanh âm này... thế nào lại không giống với đêm đó? Hơn nữa hình như lại có điểm quen thuộc cùng chút cảm giác xa lạ.... sư phụ có cảm giác này không?"

" Ta không có việc gì thì quản đến âm thanh của phụ nữ này làm gì?"
Dược lão bất đắc dĩ nói, sự chú tâm của hắn đối với đan dược đã vượt xa khỏi đàn bà, cho dù nghe thấy âm thanh tuyệt vời, tựa hồ cũng khó có thể tạo ra cảm giác mê hoặc được.

" Khu.... " Ngượng ngùng ho khan một tiếng, Tiêu Viêm đành buông cái suy nghĩ về âm thanh đó ra, thấp giọng nói: " Vậy thực sự là Nữ vương Medusa có thể nhờ vào Dịch hỏa để tiến hóa thành Đấu Tông cường giả?"

" Chính xác có thể, bất quá tính nguy hiểm của tiến hóa này rất cao, chỉ cần chẳng may một cái là nàng sẽ bị Dịch hỏa thiêu cháy hoàn toàn thành hư vô, khả năng chống cự gần như là không có, tiến hóa này thực sự kỳ dị cực kỳ, về phần biến hóa như thế nào thì ta cũng không rõ lắm, loại chuyện này bình thường chỉ có người bên trong mới biết được." Dược lão cười nói.

Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, chuyện này thế nào lại phức tạp như vậy, lập tức bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời yên tĩnh, thấp giọng nói: *" Chỉ là nhanh lên một chút đi, như vậy ta mới có thể có cơ hội vào trộm Dịch hỏa.... "*

" Hơi thở của Nữ vương Medusa thoáng có chút kỳ quái.... đúng, tựa hồ luôn có cảm giác hư ảo." Linh hồn cảm giác lực lạng lẽ bao trùm khắp không trung, Dược lão đột nhiên có chút kỳ quái nói.

" Thế là ý gì?" Bất động một hồi lâu, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh lại, Tiêu Viêm ngạc nhiên hỏi: *" Người nói Nữ vương Medusa này là giả?"*

" Khoảng cách xa quá, hơn nữa sợ bị phát hiện cho nên ta cũng chỉ đơn giản cảm ứng qua một chút, tựa hồ có chút không bình thường." Dược lão bất đắc dĩ nói.

" *Chuyện này thật là ngày càng phức tạp a.*" Lại thì thầm một tiếng, Tiêu Viêm từ từ trở nên trầm mặc, sau đó hướng ánh mắt chăm chú lên bầu trời.

Nghe được lời nói đó từ trong miệng của Hắc bào nhân, sắc mặt Nữ vương Medusa rõ ràng có chút biến hoá, đồng tử tràn ngập mỉa mai hoặc gắt gao nhìn chằm chằm Hắc bào nhân, trong đó tràn ngập hàn ý, nhẹ giọng nói: "*Không nghĩ tới ngươi lại có thể biết được chuyện này, thực là có chút ngoài ý muốn của ta.*"

" *Ta không chỉ có biết ngươi phải có Di hỏa mới hoàn thành tiến hóa, hơn nữa ta còn biết, ngươi bây giờ... bất quá chỉ là một thể năng lượng ý niệm của Nữ vương Medusa mà thôi, ta nghĩ Nữ vương Medusa chân chính hẳn là đang ở nơi nào đó chuẩn bị tiến hóa chăng?*" Hắc bào nhân nhàn nhạt nói.

Hắc bào nhân vừa dứt lời xong, tất cả mọi người của cả hai bên đều chấn động, sắc mặt hai người Nguyệt Mị lại càng đại biến, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương nhìn ra một tia lo lắng.

" *Vân tông chủ, người nói Nữ vương Medusa bây giờ chỉ là một thể năng lượng?*" Nghiêm Sư chỉ vào Nữ vương Medusa ở xa xa, vẻ mặt kinh ngạc nói, trong cảm giác của hắn tựa hồ cũng không phát hiện ra cái gì không ổn.

" *Đúng.*" Hắc bào nhân có chút gật đầu, cước bộ nhẹ nhàng đưa lên, sau đó lặng lẽ đạp xuống, thân hình nhất thời.... biến mất.

Ngay tại khi Hắc bào nhân biến mất, sắc mặt của Nữ vương Medusa ở xa xa hơi đổi, vừa muốn nhích người lên thì một bóng đen trong nháy mắt đã xuất hiện tại phía sau, một cánh tay trắng tinh khiết như bạch ngọc đưa ra, vô thanh vô tức rơi vào phía sau lưng Nữ vương Medusa.

" *Lớn mật!*" Nhìn thấy Hắc bào nhân trong nháy mắt đã động thủ, sắc mặt của Nguyệt Mị cùng Mặc Ba Tư đột biến, hai cánh năng lượng sau lưng rung lên, hướng về phía Hắc bào nhân cấp tốc lao đến.

" *Hắc hắc, các ngươi không nên nhúng tay vào.*" Hai cái bóng đen cũng lao nhanh tới, tại nửa đường, hai người Nghiêm Sư cùng Phong Lê đã ngăn cản lại.

Trên bầu trời vốn hào khí hài hòa, nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm.

Không thềm để ý đến cử động ở bốn phía, thân thể của Hắc bào nhân có chút tiến về phía trước, nhìn thân thể Nữ vương Medusa cứng ngắc ở trước mặt, nhẹ giọng nói: "*Ta nói có đúng không, nữ vương bệ hạ?*"

"*Các hạ quả không hổ danh Đẩu Hoàng cường giả, hiển nhiên cũng nhanh chóng phát hiện ra phân thân năng lượng của ta.*" Nheo con mắt dài lại, Nữ vương Medusa khẽ cười nói, bộ dáng thong dong hoàn toàn không có một chút kinh hoàng nào.

"*Nói vậy hẳn chân thân của Nữ vương bệ hạ bây giờ không thể kinh động sao? Nếu không cũng sẽ không để chúng ta làm càn như vậy.... đúng, không sai, đúng là cơ hội.*" Hắc bào nhân mỉm cười, lòng bàn tay đột nhiên run lên, khí kinh mãnh liệt từ trong thân thể bắn ra, mạnh mẽ oanh kích lên phía sau lưng Nữ vương Medusa, nhất thời một âm thanh trầm muộn vang lên, Nữ vương Medusa đẹp đẽ giữa không trung liền biến thành một đám khói màu tím nhạt, chậm rãi tiêu tán trong không trung.

"*Rốt cuộc cũng đã bắt đầu rồi....*" Nhìn Hắc bào nhân trên bầu trời động thủ không có chút bụi bặm nào, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra một tiếng, vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

-----oOo-----

Chương 212: Tranh đoạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng lúc khi Hắc bào nhân đem phân thân năng lượng của Nữ vương Medusa đánh tan, trên khuôn mặt của Nguyệt Mị cùng Mặc Ba Tư đồng thời hiện lên một tia cuồng bạo, quay đầu trở về phía sau, hướng đến vô số thủ vệ trên tường thành, găm nhẹ: "*Giết hết những nhân loại đó.*"

Nghe thấy Mặc Ba Tư hạ lệnh, nhất thời trên tường thành nổi lên những âm thanh phấn nộ hưởng ứng thật lớn, vô số xà nhân nắm độc mâu trong tay, cước bộ lúi nhanh về phía sau hai ba bước, rồi đột nhiên vọt tới trước, độc mâu trong tay bắn ra, nhất thời trên bầu trời xuất hiện cả một mảng mưa độc mâu tối đen, hướng về đám người Hắc bào nhân cùng Cổ Hà

cách đó không xa bắn tới, tiếng gió phá không bén nhọn khiến cho lỗ tai của người nghe mơ hồ có chút ong ong.

Thản nhiên nhìn trận mưa độc mầu trên bầu trời thanh thế kinh người như vậy, thân hình Hắc bào nhân không di động một chút nào, tụ bào chỉ khe khẽ vung lên, nhất thời một đạo long quyền phong màu xanh thật lớn đột ngột xuất hiện lơ lửng trước mặt, long quyền phong màu xanh này không ngừng xoay tròn với tốc độ cao, khiến cả cát vàng trên mặt đất cũng không ngừng bị xoay chuyển, bị hút vào trong đó.

Nhìn long quyền phong càng ngày càng không lồ đó, Hắc bào nhân tựa như đuôi muỗi, tùy ý phát tay một cái, nhất thời bạo long quyền phong màu xanh đó đột nhiên bắn ra, khiến trận mưa độc mầu đầy trời khắp đất kia cũng bị lực hút cuồng mãnh của gió lốc tán đi khắp nơi, ngẫu nhiên cũng có độc mầu xuyên qua được cơn lốc nhưng lại khó có thể tạo thành được uy hiếp gì đối với đám người Cổ Hà phía sau.

Đôi mắt dưới hắc bào nhìn chăm chăm vào từng trận mưa độc mầu không ngừng từ trên tường thành từng lượt từng lượt lao tới, bị một cơn lốc tùy tiện ngăn cản lại, hơi có chút xoay người lại, nhìn đám người Cổ Hà đang chờ đợi, thản nhiên nói: "*Nhanh vào đi thôi, Nữ Vương Medusa hiện giờ đang ở thời khắc máu chót, vào lúc này nàng cực kỳ yếu ớt, ngươi nếu muốn lấy được Dị hỏa thì đây là cơ hội duy nhất.*"

Nghe vậy, Cổ Hà có chút cau mày, trầm ngâm trong nháy mắt sau đó sắc mặt ngưng trọng gật đầu, hắc cũng không phải là cái loại người mềm yếu thương cảm gì, lúc nào cần quyết đoán thì tuyệt sẽ không bởi vì vấn đề đạo nghĩa nhàm chán mà đánh mất đi cơ hội hiếm có.

"*Lão sư, Phong Lê, Thượng Tinh, các người hỗ trợ ngăn cản hai người Mặc Ba Tư, ta tiến vào trung tâm thành tìm kiếm Dị hỏa.*" Bàn tay đột nhiên vung lên, Cổ Hà trầm giọng nói.

"*Hắc hắc, nếu ngươi đã nói như vậy, liền dễ dàng đại chiến một hồi rồi, dù sao ngươi là đại gia, thụ thương càng nặng thì thù lao sẽ càng nặng mà.*" Nghiêm sư nhếch miệng cười to nói.

Nghe vậy Cổ Hà có chút dở khóc dở cười, thân thể khẽ run lên, hai cánh đầu khí thật lớn ở phía sau lưng chậm rãi hiện lên, chân điểm trong không trung một cái, thân thể hướng về phía trong thành thị lao tới.

" *Đứng lại cho ta!*" Nhìn cử động của Cổ Hà, Mặc Ba Tư cùng Nguyệt Mị ở trên tường thành như một tia chớp lao đến, vẻ mặt âm lạnh quyết tâm ngăn cản lại.

" *Hắc hắc, đối thủ của các người là chúng ta!*" Khí kinh hung mãnh phá không mà đến, hung hăng hướng về phía hai người Nguyệt Mị chặn lại.

Khí kinh công kích rất nhanh xuất hiện, Nghiêm Sư cùng Phong Lê rất nhanh chặn trước mặt hai người Nguyệt Mị.

" *Medusa xà vệt, ngăn cản hẳn lại!*" Nhìn Cổ Hà giang cánh bay vào bên trong thành, khuôn mặt Nguyệt Mị lạnh lùng, quay đầu lại hướng về trên tường thành quát.

" *Rõ!*" Âm thanh chĩnh tề lạnh như băng cất lên, lập tức hơn mười đạo quang ảnh nhờ vào độ cao trên tường thành, như một tia chớp đem Cổ Hà ngăn cản lại.

" *Giết hẳn!*" Hơn mười tên Xà nhân trang phục hơi có chút quái dị, ánh mắt lạnh lùng giống như một con rắn độc nhìn chăm chăm Cổ Hà, cùng với tiếng quát lạnh, thân hình mười mấy người cơ hồ đồng thời vọt tới, nhiều đạo khí kinh hung mãnh xuất ra, trong khi bay vút giữa không trung thì bắt đầu dung hợp lẫn nhau, cùng với khí kinh dung hợp một cách quý dị, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng tăng vọt lên nhiều lần.

Sắc mặt lạnh nhạt nhìn thế công của hơn mười tên xà nhân, Cổ Hà chỉ nhìn sơ qua liền phân biệt được thực lực của bọn họ rằng, hai gã Đấu linh cùng với mười tên Đại đấu sư.... Loại cấp bậc này, cho dù bọn hắn có thể tự tăng cường lực công kích của liên kích thuật cổ quái này, bất quá đối với Cổ Hà mà nói, vẫn như trước còn kém quá xa.

Bàn tay nắm lại một cái, hỏa diễm màu lam nhạt trong nháy mắt bao trùm khắp thân thể Cổ Hà, hai cánh sau lưng có chút rung lên, hai tay như tia chớp kết ra một thủ ấn, thấp giọng quát: "*Lam Viên Trùng Thiên.*"

Cùng với tiếng quát phát ra, hỏa diễm màu lam nhạt trong nháy mắt đột ngột xuất hiện trước mặt Cổ Hà, sau một cái phát tay, hỏa diễm tràn ngập trời đất hướng về phía mười tên xà nhân bắn tới, khí kinh liên kích của mười tên xà nhân lúc trước dưới ngọn lửa màu lam nhạt này, liền hóa

thành một mảng hư vô.

Hai cánh có chút rung lên, thân hình như tia chớp xuyên qua hàng phòng ngự của mười tên Xà nhân đó, trong lúc đó hai tay áp sát người, khí kinh bất ngờ bắn ra, nhất thời cả mười tên xà nhân đều hộc máu.

Dùng tốc độ rất nhanh đánh lui đám người cản đường này, Cổ Hà vừa muốn tiếp tục tiến vào trong thành thì một cỗ khí kinh hung hãn xuất hiện khiến sắc mặt khế biến đổi, khí kinh hung mãnh đó từ dưới bắn lên, hai cánh lập tức chấn mạnh, thân thể lùi nhanh lại mới có thể suýt soát tránh được một cái xà mâu bay tới.

" *Đội trưởng Medusa Xà vệ, Hoa Xà Nhi!*" Một thân thể nữ tử mềm mại bắn lên bầu trời, lạnh giọng quát.

" *Đấu Vương... Hô, cường giả của Xà nhân tộc quả nhiên không ít a.*" Nhìn nữ tử xuất hiện trước mặt, Cổ Hà thoáng cảm ứng một chút về thực lực của đối phương, trong lòng nhất thời bất đắc dĩ cảm thán một tiếng.

Nữ tử ở đôi diện tựa hồ cũng không có ý định cùng Cổ Hà nói chuyện phiếm, một tay cầm theo xà mâu bén nhọn, đuôi rắn trong hư không quấy một cái, liền mang theo khí kinh vô cùng hung hãn hướng về Cổ Hà đâm tới.

Song ngay khi Cổ Hà chuẩn bị nhích người nghênh chiến, Hắc bào nhân đột nhiên thoáng hiện ra, nhàn nhạt nói: "*Giao nàng ta cho ta đi, người đi đoạt lấy Di hỏa, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, một khi Nữ Vương Medusa tiến hóa thành công, ta nghĩ chúng ta cũng chỉ còn đường chạy thật xa thôi.*"

" *Được.*" Nhìn Hắc bào nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, Cổ Hà vội vàng gạt đầu, sau khi đáp ứng một câu, liền trong ánh mắt phần nộ của Hoa Xà Nhi, lập tức như một tia chớp tiến vào trong thành thị.

Khi trên tường thành là cả một mảng hỗn loạn, trong lúc không ai chú ý tới, một bóng người từ ngoài tường thành lặng lẽ tiến vào trong, trên đường đi giải quyết mấy tên Xà nhân ngẫu nhiên gặp phải, khi tiến vào trong không gian rộng lớn của thành thị, Tử Vân Dực khế bung ra, Tiêu Viêm rất nhanh bay vút đi, trong lòng thấp giọng hỏi: "*Sư phụ, thế nào? Có cảm ứng được vị trí của Di hỏa không?*"

" Nữ Vương Medusa rất giáo hoạt, không biết nàng dùng phương pháp gì lại đem hơi thở của Di hỏa chia làm bốn phần, bốn phần hơi thở lưu trên mặt đất vừa vắn trùng vào bốn hướng của tòa thành này, vì thế nếu đi tìm tất cả các nơi sợ rằng sẽ hao phí rất nhiều thời gian." Dược lão cười nói.

" Ai, người đàn bà giáo hoạt này.... vậy làm sao bây giờ?" Nghe vậy Tiêu Viêm có chút cau mày, cười khờ hỏi.

" A a, yên tâm đi, mặc dù thủ đoạn của nàng ta có điểm cao minh, chỉ là ta dù nói thế nào cũng là cùng Di hỏa gần gũi nhiều năm như vậy, trong đó có một chút chênh lệch nhỏ vẫn còn có thể phân biệt được." Trong tiếng cười của Dược lão có nhàn nhạt chút đắc ý.

" Hướng nào?" Trong lòng nặng nề thở dài một hơi, Tiêu Viêm vội vã hỏi.

" Đông!" Dược lão rất nhanh trả lời.

" Hắc hắc, vậy Cổ Hà đã đi nhầm hướng rồi." Nghe vậy Tiêu Viêm nhất thời nhếch miệng cười, vẻ mặt nhìn có chút hả hê, bởi vì lúc trước hẳn rõ ràng nhìn thấy Cổ Hà phi hành về hướng Bắc.

Mũi chân rất nhanh điểm qua tại một chỗ, Tiêu Viêm nhanh nhẹn né qua một loạt xà mâu bay vút tới, cúi đầu liếc mắt một cái nhìn về phía thành thị loạn đường kia, Tử Vân Dực quạt mạnh, liền hướng về phía Đông thành bay đi.

Sau khi cẩn thận từ từ bay khoảng gần mười phút, một toà thần điện không lồ chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt.

" Đây, chính là nơi này, cẩn thận một chút, hơi thở Di hỏa càng lúc càng đậm hơn!" Lúc nhìn thấy Thần điện, thanh âm nhắc nhở của Dược lão lại vang lên trong lòng.

" Vâng." Có chút gập đầu, tốc độ phi hành của Tiêu Viêm từ từ chậm lại, sau đó rất nhanh tiến vào một chỗ bóng tối, nheo mắt nhìn dàn phòng ngự sâm nghiêm bên ngoài thần điện.

" Đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh lên một chút, nếu như Nữ vương Medusa tiến hoá thành công thì bây giờ ta cũng không có biện pháp đối

vời nàng, đến lúc đó chỉ còn cách chạy chối chết thôi." Dược lão trầm giọng nói.

"Dược." Gật đầu thật nhanh, Tiêu Viêm lặng lẽ tiến về Thần điện, nhờ sự hỗ trợ che giấu hơi thở của Dược lão, hắn như một làn khói tiến vào trong một cái hành lang, sau đó liền mạng chạy, hướng về phía địa phương Dược lão chỉ điểm chạy thật nhanh.

Có được linh hồn cảm giác lực cường đại của Dược lão, tại mỗi lần sắp gặp đội tuần tra của đối phương thì Tiêu Viêm có thể trong đường tơ kẽ tóc tránh né được, cứ kinh hiểm tránh né như vậy gần mười phút đồng hồ thì trước mặt đột nhiên trở nên sáng sủa, một cái hồ bạc nhỏ trong suốt xuất hiện trong tầm mắt.

Trung ương của hồ bạc có một người đang đứng, chung quanh gợn nước lăn tăn, không có một con đường nào hướng đến chỗ đó.

Đứng ở trên bờ hồ bạc, Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhìn thấy đáy hồ trong suốt, liềm liềm môi, hai cánh sau lưng có chút đập nhẹ, khiến thân thể hắn tiến gần bờ hồ khoảng chừng trên dưới một thước, một cỗ năng lượng quý dị mạnh mẽ kéo thân thể hắn hướng vào trong hồ nước.

Ngay khi thân thể chuẩn bị chạm vào hồ nước, trái tim Tiêu Viêm đột nhiên co đập mạnh, một tia bất an nhanh chóng xuất hiện, phản xạ điều kiện từ trong Nạp giới lấy ra một khối ngọc thước, sau đó mũi chân điểm nhẹ lên trên, mượn vào lực đẩy này mà thân thể dán trên mặt hồ mạnh mẽ bắn ngược về phía sau.

Sợ hãi đứng ở bên bờ hồ bạc, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn ngọc thước trong nháy mắt đã bị ăn mòn thành một mảng hư vô, nhìn không được yết hầu nuốt một ngụm, lên tiếng chửi mắng....

"Cẩn thận một chút, trên mặt hồ không có cảm chế gì, nhưng nếu phi hành gì đó hắn sẽ bị mạnh mẽ hút vào trong hồ bạc, hơn nữa trong hồ bạc này rõ ràng có kịch độc, chỉ cần hơi chạm một chút sợ rằng ngay cả Đấu vương cường giả cũng phải gặp phiền toái." Thanh âm Dược lão vang lên trong lòng.

"Mẹ kiếp...." Thấp giọng mắng một câu, Tiêu Viêm tức giận nắm chặt tay lại, một lúc lâu sau mới thở sâu ra một hơi, cười khổ nói: "Bây giờ phải

làm sao?"

" Không có cách nào, chỉ có thể sử dụng biện pháp cuối cùng, tựa như lần trước tiến vào trong nham thạch cũng như tiến vào hồ bạc này, ta sẽ sử dụng Dịch hoá bao bọc lấy người người, người dùng tốc độ thật nhanh lao lên tiểu đảo đó, nếu không sợ rằng sẽ bị kịch độc ăn mòn hết sạch cả xương cốt." Dược lão hơi trầm ngâm, rồi bất đắc dĩ nói ra.

" Vậy phải nhanh lên.... thời gian quý giá a!" Tiêu Viêm kích động xoa xoa tay, thúc giục nói.

Dược lão ừ nhẹ một tiếng, trên thân thể, ngọn lửa màu trắng bạc từ từ toả ra, chỉ trong chốc lát liền đem toàn bộ thân thể Tiêu Viêm bao bọc bên trong.

" Mẹ kiếp, liều mạng...." đứng ở bên hồ bạc, Tiêu Viêm nhìn hồ nước trong suốt, hung hăng cắn răng, sau đó nhắm mắt lại, phốc một tiếng liền nhảy xuống hồ.

-----oOo-----

Chương 213: Gặp lại Thanh Liên Địa Tâm Hoả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể giống như một con cá phá nước tiến vào trong hồ nước trong suốt, ánh mắt Tiêu Viêm tập trung ở trên sâm bạch hỏa diễm bên ngoài thân thể, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, lúc này dưới nhiệt độ kỳ dị của Cốt Linh Lãnh Hỏa nọ, hồ nước chung quanh giống như là nước sôi trào lên, trong khi không ngừng bao trùm lấy cái phao màu trắng thì từng đợt chất lỏng màu tím sẫm mà mắt thường khó có thể thấy được, chậm rãi xuất hiện. Chỉ là ngay khi những chất lỏng màu tím đen này sắp tiếp xúc vào màn sâm bạch hỏa diễm thì liền bị Cốt Linh Lãnh Hỏa đóng băng thành từng tia băng cực kỳ nhỏ, sau đó chậm rãi rơi vào trong đáy hồ.

Nhìn những tia băng nhỏ màu tím không ngừng hiện lên quanh thân, da đầu Tiêu Viêm có chút tê dại, không nghĩ tới hồ nước thoát nhìn rất bình thường này không ngờ lại âm thầm cất dấu nhiều kịch độc trí mạng như thế.

" Tiết kiệm thời gian đi, độc tính của độc dịch này cực kỳ mãnh liệt, mặc dù có Dịch hỏa bảo vệ ngăn cản chúng xâm nhập cơ thể bất quá đối với linh hồn lực lượng của ta tiêu hao cực kỳ lớn." Ngay lúc Tiêu Viêm sợ hãi than, âm thanh trầm thấp của Dược lão đột nhiên vang lên trong lòng.

" Vâng." Vội vàng gạt đầu, hai chân Tiêu Viêm bắn ra, đầu trời lên mặt nước, nhìn vào hòn đảo trong trung tâm hồ, thở nhẹ ra một hơi, sau đó hai tay cấp tốc quạt nhẹ, thân thể mang theo một đạo nước bạc từ từ tới gần giữa hồ nước.

Bơi một đường thẳng tắp đến gần vị trí hòn đảo nhỏ ở giữa trung tâm hồ nước, ngay khi Tiêu Viêm sắp thở dài một hơi thì hồ nước lúc trước vốn yên ả đột nhiên ầm ầm bạo khởi, bọt nước đầy trời, cảnh tượng bất thành linh xảy ra làm cho Tiêu Viêm trong lòng căng thẳng, ngẩng cao đầu gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ bọt nước bắn ra, trong nháy mắt sau đồng tử chột co rút lại.

Nơi mà bọt nước từ từ bắn ra, chỉ trong chốc lát một con cự xà toàn thân đầy bích lục lân phiến, đầu hình tam giác đột nhiên từ đáy hồ vọt lên, sau đó mở cái miệng rộng dữ tợn hung hăng hướng đến Tiêu Viêm đớp tới, trong con mắt hình thoi hiện ra một cỗ ngang bướng hung tàn.

" Mẹ kiếp, cái hồ nước nho nhỏ này cũng thực sự dị thường đó chứ?" Dưới sự công kích cuồng bạo của Dịch xà, Tiêu Viêm tức giận mắng một tiếng, bàn tay mạnh mẽ phách trên mặt nước một chương, nhất thời nước bắn khắp nơi, mà mượn cỗ lực lượng này thân thể Tiêu Viêm liền hoàn toàn ly khai khỏi mặt nước, hơi hơi nghiêng người đến tận khi cơ hồ cùng với mặt hồ tạo thành một đường song song thì mũi chân như một tia chớp nhẹ nhàng điểm trên sóng nước đang lao đến, nhất thời thân thể Tiêu Viêm " Thịch" một tiếng, tựa như đạn pháo bắn thẳng tới trước.

" Thành thịch, thành thịch, thành thịch!"

Thân hình cuồng mãnh hướng về phía hòn đảo, phía sau vang lên vài đạo âm thanh va đập kịch liệt, đó là thanh thể mà sau khi cự xà công kích thất bại tạo thành.

Đối với khí kinh ẩn chứa trong gió phía sau, Tiêu Viêm vẫn chưa quá mức để ý, mượn luồng lực trùng kích này liên tiếp tránh khỏi nhiều lần tập kích

của cự xà, cuối cùng khi cách hòn đảo nhỏ không đến mười thước, khóe mắt hơi liếc về phía sau, phát hiện đầu cự xà kia đang há rộng miệng dữ tợn, phá nước thẳng đường đuổi giết đến.

Hơi hơi cười lạnh một tiếng, ngón tay của Tiêu Viêm khẽ bắn vào Nạp giới, một tấm ván gỗ từ đó bắn lên mặt nước, ngay trước khi bị độc dịch trong hồ nước ăn mòn hết, mũi chân của Tiêu Viêm điểm lên phía trên, thân thể hơi trầm xuống, sau đó lại mạnh mẽ bắn ra, trong nháy mắt rút cuộc cũng tiến vào phạm vi của hòn đảo nhỏ, thân thể lẳng không một vòng, hai chân hơi khụy xuống, hai tay nhẹ nhàng ấn trên mặt đất, vững vàng đáp xuống.

Bàn chân đặt lên đảo nhỏ, Tiêu Viêm quay đầu lại liếc mắt một cái, phát hiện từ khi tiến vào phạm vi mười thước quanh đảo nhỏ này thì con cự xà dữ tợn kia lại có chút úy kỵ không dám tiếp tục tiến lên, tức giận lắc lư cái đuôi rắn ở bên ngoài hòn đảo, co duỗi cái lưỡi rắn đỏ tươi, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Viêm một lúc lâu, sau đó mới bất đắc dĩ chìm vào trong đáy hồ.

Nhìn mặt hồ nước chậm rãi trở nên tĩnh lặng trở lại, Tiêu Viêm lúc này mới thở phào một hơi, xoay người lại nhìn hòn đảo nhỏ này, diện tích của hòn đảo này cũng không tính là quá lớn, chung quanh bên trong có tròng rùng rùng trúc xanh um tươi tốt cùng một ít hoa cỏ, nhìn qua sức sống bừng bừng có chút xinh đẹp.

" *Hơi thở của Dị hỏa a....* " Hít sâu một hơi không khí, tiếp xúc gần gũi như vậy khiến cho ngay cả Tiêu Viêm cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của Dị hỏa ẩn giấu trong hòn đảo này. Trong đôi mắt đen kịt xuất hiện hỏa diễm nóng cháy, gắt gao nắm chặt tay lại, Tiêu Viêm trong lòng âm thầm thề lúc này bất luận thế nào nữa, đều phải đem Dị hỏa nắm trong tay, bởi vì nó hẳn đã nỗ lực quá nhiều, cố gắng quá nhiều.

Trên thân thể, sâm bạch hỏa diễm từ từ tiêu biến đi, thanh âm của Dược lão lại vang lên: "*Cẩn thận một chút, Nữ Vương Medusa đã ở bên trong, chỉ là hiện tại nàng không có tâm tư chú ý đến ngươi, ta sẽ đem hơi thở của ngươi che giấu một cách hoàn mỹ, rồi tùy theo hoàn cảnh mà hành động.*"

" *Vâng.* " Hơi hơi gật đầu, hô hấp của Tiêu Viêm từ từ bình ổn lại, đứng ở trên bờ hồ nước một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng tiến bước, chậm rãi

tiến vào trong rừng trúc.

Bước đi trên con đường nhỏ trong rừng trúc, không khí yên tĩnh, ngoại trừ thanh âm cực kỳ nhỏ bé của bước chân Tiêu Viêm bước trên cỏ cây, không còn bất kỳ tiếng vang nào khác.

Mặc dù lúc này Dược lão không còn mở miệng dẫn đường bất quá Tiêu Viêm vẫn như trước có thể bằng những tia tin tức kỳ dị mơ hồ từ trong không khí truyền tới mà tìm kiếm ra con đường chính xác nhất.

Bước đi không nhanh không chậm đi qua mấy con đường nhỏ, sau đó trước tầm mắt từ từ sáng sủa, mà ở trong tầm mắt phía cuối con đường nhỏ, thân thể Tiêu Viêm chợt sụp xuống, rất nhanh đem thân hình ẩn giấu sau đám bụi cây cỏ gần nhất, tầm mắt xuyên thấu qua các khe hở của lá cây nhìn vào một khu vực trống trải tại trung ương của hòn đảo.

Nơi này là một khu vực trống hình tròn, cây trúc cùng với hoa cỏ chung quanh đều đã bị dọn sạch sẽ, có một hàng hòn đá bóng loáng khá nhỏ đặt trong đó, bên trong những hòn đá đó là một khu vực trống trải, lõm vào thành một cái ao nhỏ nhỏ, chứa một chất lỏng trong suốt, bên mặt ngoài chất lỏng đó sương trắng lượn lờ, cho dù là còn đứng cách khá xa nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh vô cùng từ trong đó tỏa ra.

" *Băng Linh Hàn Tuyên.....* " Con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chất lỏng trong suốt này, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm mới hút sâu một ngụm lương khí, lúc trước hấn hao tổn bao tâm huyết mới từ trong tay Cô Biệt đổi được một lọ Băng Linh Hàn Tuyên nho nhỏ, vậy mà ở chỗ này lại chứa đầy cả một cái ao nhỏ, sách sách.... thủ bút này quả thực lớn đến kinh khủng.

Đem rung động trong lòng chậm rãi dẹp xuống, ánh mắt Tiêu Viêm từ từ di động, cuối cùng dừng lại trên một đóa hoa sen được điêu khắc một cách tinh xảo đặt ở vị trí trung ương của ao nhỏ, nằm trên đóa hoa sen này là một đoàn hỏa diễm màu xanh đang chậm rãi bốc lên.

Nhìn đoàn hỏa diễm màu xanh này, nhãn đồng Tiêu Viêm đột nhiên co rút lại như sợi chỉ, trong con ngươi đen kịt xuất hiện một cỗ khát vọng cuồng nhiệt, không hề che đậy xuất hiện trên khuôn mặt thiếu niên thanh tú.

Đoàn hỏa diễm màu xanh này cực kỳ có linh tính, lúc hơi hơi bốc lên, lúc thì ngưng tụ thành hình hoa sen, khi thì ngưng tụ thành hình một con rắn lửa màu xanh thật nhỏ, không ngừng di động bên trên đóa hoa sen, bộ dáng ôn nhuận cực kỳ đáng yêu.

Con mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt nhìn ngọn hỏa diễm màu xanh đang không ngừng biến hóa bộ dáng đó, Tiêu Viêm đang ẩn nấp trong từng cây, khóe miệng không ngừng co quắp lại, bàn tay áp trên mặt đất, bởi vì kích động đã hưng hăng cắm vào bùn đất trong lòng đất.

" *Rốt cuộc cũng tìm được người....* " Gắt gao nhìn đoàn hỏa diễm màu xanh, Tiêu Viêm mím chặt môi, mặc dù hắn chưa bao giờ nhìn qua hình dáng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, bất quá hắn đã từng từng tu luyện trên Thanh Liên nên có thể từ trong đoàn ngọn lửa màu xanh kia mơ hồ cảm nhận được một cỗ cảm giác quen thuộc giống như với Thanh Liên kia.

Hao tổn hết mấy năm khổ cực cùng cố gắng, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm thấy được Di hỏa gần gũi như vậy, đương nhiên ngoại trừ Di hỏa của Dược lão, có được Dược lão không chế Cốt Linh Lãnh Hỏa, nên căn bản khó có thể làm cho Tiêu Viêm nhận thấy được sự đáng sợ cùng cuồng bạo của Di hỏa.

Đài sen thủy tinh kia rõ ràng không phải vật bình thường, mỗi lần đoàn hỏa diễm kia sắp bùng lên khỏi phạm vi thì một vòng hào quang màu trắng nhàn nhạt đột ngột hiện lên, sau đó đem hỏa diễm muốn bắn ra kia đẩy ngược về. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ánh mắt cẩn thận đảo qua trong ao, Tiêu Viêm phát hiện mỗi khi Di hỏa cùng màn hào quang kia tiếp xúc thì Băng Linh Hàn Tuyền trong ao kia lại giảm bớt một lượng nhỏ nhất định, hiển nhiên là đài sen thủy tinh đã mượn nhờ lực lượng của Băng Linh Hàn Tuyền mới có thể đem đoàn hỏa diễm màu xanh vây trong đó.

Ánh mắt đảo qua phía sau ao nhỏ, tầm mắt Tiêu Viêm di động qua bên trái, hiện ra một dung nhan xinh đẹp đến cấp bậc có thể in đậm trong mắt, hơi thở vốn yếu ớt của Tiêu Viêm lại càng không tự giác được đè ép xuống thêm, quay mắt hướng về phía vị siêu cấp cường giả cấp bậc Đấu Hoàng này, trong lòng Tiêu Viêm giống như có một tảng đá lớn đè nặng, cực kỳ áp lực.

Lúc này Nữ vương Medusa cùng với đạo năng lượng lúc trước xuất hiện bên ngoài thành không có chút khác biệt nào, một thân cẩm bào màu tím xa hoa, đem thân thể uyển chuyển bao bọc trong đó, vóc người đầy đặn lung linh rực lửa, sóng mắt lưu chuyển đầy mỹ hoặc, cơ hồ có thể khiến tâm mắt của mỗi nam nhân sẽ toạc ra.

Dưới cẩm bào màu tím lộ ra một đoạn đuôi rắn màu tím, lười biếng quấy động, tạo ra phong tình ngang bướng khác thường.

Lúc này đôi mắt đẹp của Nữ vương Medusa đang gắt gao nhìn chằm chằm vào đoàn hỏa diễm nằm trong ao nhỏ, dưới ánh sáng phản xạ, trong con ngươi màu tím nhạt cũng lóe lên ánh lửa nhảy múa.

" Là lúc này đây..." Cúi đầu nỉ non một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp của Nữ vương Medusa hiện lên một nét thoáng do dự hiềm thấy, trong nháy mắt sau, do dự biến thành kiên định, dưới cẩm bào màu tím lộ ra hai đoạn cổ tay trắng như tuyết, cánh tay nhỏ nhắn để trước người chậm rãi kết xuất mấy cái ấn.

Cùng với ấn kết biến đổi trong tay Nữ vương Medusa, đài liên thủy tinh đột nhiên run rẩy dữ dội, vòng quang mang ở phía trên từ từ biến mất, mà ngay sau khi quang mang biến mất, hỏa diễm màu xanh cùng lúc mất đi sự trôi buộc, đột nhiên mạnh mẽ bùng lên, chỉ thấy trong nháy mắt liền biến thành một đoàn hỏa diễm ào ạt.

Dưới đoàn hỏa diễm này, Băng Linh Hàn Tuyên bên dưới ao nhỏ bị bốc hơi ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được.

Không để ý đến những cây trúc héo rũ xung quanh bị nướng đến bốc khói, hàm răng Nữ vương Medusa khễ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, tay ngọc chậm rãi cởi nút thắt cẩm bào, nhất thời một khối ngọc thể hoàn mỹ tựa như kiệt tác trời tạo, cứ như vậy trần trỗng lộ ra trong rừng trúc.

-----oOo-----

Chương 214: Bắt đầu tiến hoá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khu rừng trúc toàn một màu xanh, thân thể mềm mại đầy đặn hoàn mỹ như bạch ngọc hiện ra đầy hấp dẫn khiến miệng lưỡi người ta phải khô khốc.

Dung nhan kiều diễm, trong lúc lơ đãng lộ ra một nét xinh đẹp tựa như yêu tinh, chiếc cổ thon dài trắng nõn, lộ ra đường cong ưu nhã, ánh mắt chậm rãi rời xuống, một đôi kiêu nữ đầy đặn vênh cao, có lẽ nguyên nhân bởi vì nhiệt độ cao mà một giọt nước xuất hiện ở trên cổ, sau đó thẳng một đường đổ nhào xuống, xệt qua kiêu nữ đầy đặn mượt mà kia, cuối cùng tạo thành một đường cong thoáng có chút dâm tà rồi chảy xuống.

Tiểu phúc mảnh mai, dường như có chút yếu đuối, nhưng trong khi có vẻ hơi thanh mảnh đó lại lộ ra một cỡ cảm giác mềm dẻo, bằng phẳng mà mềm mại, không có một chút thịt dư thừa, liếc mắt nhìn một cái khiến người ta xúc động không nhìn được vươn tay tới muốn chạm vào.

Phía dưới eo nhỏ đó là cái đuôi rắn màu tím tràn ngập ngang bướng, đuôi rắn hơi hơi đong đưa, không thể nghi ngờ hiện ra phong tình khác thường.

Trong khu rừng trúc nhỏ nhỏ này, khối thân thể mềm mại khiến cho không biết bao nhiêu nam nhân thêm thường này, cứ như vậy tràn trường bại lộ ra, no mắt cho người nào may mắn thấy được.

Trong bụi cỏ, Tiêu Viêm trợn mắt há hốc mồm nhìn khối thân thể mềm mại tràn trường khiến nam nhân điên cuồng kia, một điều hiển nhiên từ tiểu phúc, một cỡ tà hỏa đột nhiên dâng lên, khiến sắc mặt hắc đỏ au, một lúc lâu sau, mới cắn răng vận chuyển đấu khí, đem tà hỏa đang xao động trong cơ thể đè áp xuống.

" *Nữ nhân này... thật là đáng sợ a.*" Lại ngẩng đầu lên nhưng Tiêu Viêm chỉ dám đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dị hỏa đang thiêu đốt giữa không trung kia, cũng không dám tiếp tục nhìn khối thân thể mềm mại xinh đẹp tràn ngập hấp dẫn kia nữa, sợ nếu như không cẩn thận sẽ đem bản thân mình lộ ra.

" Nữ vương Medusa trời sinh có một loại lực mị hoặc, lực mị hoặc này đối với nam nhân mà nói đó chính là liều xuân dược kịch liệt nhất, đương nhiên với thực lực của nàng bây giờ luồng lực tràn ngập mị hoặc như vậy đã đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên. Ách, bất quá khi nàng đang xích lõa như thế thì lực mị hoặc kia sẽ tự nhiên mà phóng thích ra, đúng.... tiểu tử

kia cẩn thận một chút đi, trên đầu chữ sắc là một chữ đao đó." Dược lão âm thanh trầm trọng nói lớn.

" *Ach...* " Nghe được lời Dược lão đột nhiên xuất hiện này, Tiêu Viêm đành phải cười khan hai tiếng, ngưng ngưng gật đầu.

" *Sư phụ, lúc nào chúng ta động thủ a?* " Nhiệt độ nóng cháy xung quanh khiến Tiêu Viêm phải lau mồ hôi, trong lòng hỏi.

" *Chờ một chút đi, mặc dù bây giờ nàng đặt toàn bộ sự chú ý trên Di hỏa, bất quá nếu phát hiện tung tích của ngươi, khẳng định sẽ đem giải quyết con tôm tép ngươi trước, mặc dù ta có khả năng mang ngươi chạy trốn, nhưng còn Di hỏa....* "

" *Vậy cứ tiếp tục chờ đi....* " Nghe vậy, khóe miệng Tiêu Viêm nhếch ra, rồi lại trở nên trầm mặc, mắt nhìn chăm chăm vào khu vực trống trải nơi xa không chớp.

Cảm bào màu tím tùy ý rơi trên mặt đất, Nữ vương Medusa chậm rãi tiến lên một bước, đôi mắt đẹp mê ly nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa diễm màu xanh ở giữa không trung, cắn bờ môi đỏ mọng, nhẹ giọng lầm bầm nói: " *Nếu cứ dựa theo biện pháp tu luyện theo quy củ thì không biết lúc nào mới có thể chạm tới cánh cửa Đấu Tông, cho nên muốn thăng cấp Đấu Tông nhanh nhất, cũng chỉ còn có con đường này.* "

Tay ngọc mảnh khảnh nhẹ nhàng nắm lại, Nữ vương Medusa hướng tới Di hỏa giữa không trung hơi khom lưng xuống, rồi chột chậm rãi ngẩng đầu nhìn năng lượng kịch liệt ba động chỗ tường thành, trong đôi mắt đẹp xẹt qua chút hàn ý, ngón tay khẽ gạt mái tóc trên trán, thản nhiên nói: " *Nếu tiến hóa thành công, hôm nay tất cả loài người ở đây đều phải vĩnh viễn lưu lại sa mạc này!* "

Nói xong câu nói thoáng có chút băng hàn này, Nữ vương Medusa đưa cánh tay nhỏ nhắn đem xé bỏ sợi dây buộc tóc màu tím, nhất thời mái tóc đen nhánh mềm mại rơi thẳng xuống.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, những sợi tóc theo động tác tùy ý đó mà động đậy, khiến Nữ vương Medusa lại càng tăng thêm vài phần phong tình quyến rũ.

Hai tay hơi hơi khép lại, đôi mắt đẹp của Nữ vương Medusa khép hờ, tay

ngọc không ngừng biến hóa ra những thủ ấn kỳ dị, năng lượng trong rừng trúc lúc đó đột nhiên trở nên ba động kịch liệt.

Tiêu Viêm trốn ở trong rừng cây phát hiện sự biến đổi này, nhất thời trong lòng giật mình, thân thể hơi hơi khom lại, chuẩn bị ứng phó với cách loại tình huống bộc phát bất kỳ lúc nào.

" *Nàng ta đến cùng định làm gì?*" Ba động trong rừng trúc ngày càng kịch liệt, đến cuối cùng trên đảo nhỏ không ngờ mơ hồ hình thành một cái vũng xoáy năng lượng cực lớn, nhìn biến hóa này Tiêu Viêm kinh ngạc, trong lòng thốt lên.

" *Cái này... ta cũng không rõ lắm, tiến hóa của Nữ vương Medusa có chút thần bí, ta trước kia cũng chỉ nghe nói qua nhưng cũng chưa bao giờ nhìn tận mắt... bất quá hình như cái con đường tiến hóa này, tính thành công không cao.... đúng, nói cách khác nếu nàng tiến hóa thành công, sẽ tiến hóa thành cái gì.... cũng không ai có thể biết rõ, cái này cơ hồ là tùy tiện....*" Dược lão cười khổ nói, " *Có một điểm có thể xác định là dù sao cũng sẽ có liên quan đến rắn.*"

"....." Nghe được mấy lời lời có chút bừa bãi này của Dược lão, Tiêu Viêm cũng lắc lắc đầu không nói gì, đang chuẩn bị hỏi liền im lặng đi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể Nữ vương Medusa đã bị một vòng quang mang màu đậm bao phủ kia.

Quang mang không ngừng bành trướng, một lát sau, một âm thanh giống như sư tử gầm, lại có chút giống tiếng hổ rống, từ bên trong quang mang mơ hồ truyền ra, mà sau khi âm thanh này vang lên không lâu, quang mang chói mắt chợt phình to.

Dưới cường độ mạnh của quang mang chói mắt này, Tiêu Viêm phản xạ nhắm chặt hai mắt lại, một lát sau lại mở ra, vẻ mặt đầy chấn động phát hiện ở trên không trung của đảo nhỏ có một cự xà màu tím dài tới mười mấy trượng đang trôi nổi.

Cự xà màu tím thân hình thon dài mà hữu lực, mơ hồ có một loại cảm giác ưu nhã, đồng tử cũng có màu tím nhạt, cũng không hề giống với cự xà hung tàn mà lúc trước Tiêu Viêm gặp phải trong hồ nước, song lại lộ ra chút yên lặng cùng lạnh nhạt.

Cự xà màu tím chậm rãi quẫy động thân thể trên không trung, đầu lâu thật lớn hơi chuyển hướng qua chỗ tường thành hỗn loạn, trong con mắt màu tím nhạt vừa rồi lại xẹt qua một chút hàn mang.

Trên tường thành, Hắc bào nhân trôi nổi giữa không trung, nhàn nhạt liếc mắt nhìn về phía Hoa Xà Nhi có chút chật vật ở đối diện, trong nháy mắt dường như cảm ứng có điều bất thường, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một góc thành thị đầy trời tử quang, con người dưới Hắc bào nheo lại, nhẹ giọng lầm bầm nói: "*Bắt đầu tiến hóa rồi sao?*"

"*Nhân loại đáng chết, chờ Nữ Vương bệ hạ tiến hóa thành công, các người một người cũng không thoát được.*" Lau đi vết máu thoáng xuất hiện ở khóe miệng, Hoa Xà Nhi âm lãnh nói.

"*Nếu như tiến hóa thất bại, không cần chúng ta động thủ nàng ta cũng tự nhiên biến nhất trong mảng thiên địa này.*" Hoa Xà Nhi uy hiếp không làm cho Hắc bào nhân có nửa điểm tức giận, tính tình nàng tựa hồ trời sinh lạnh nhạt như vậy, có rất ít điều gì có thể khiến nàng biểu hiện ra sự kinh hoàng, kiêu người như thế giống như mây trắng trên bầu trời, mặc dù lơ dờ lạnh nhạt nhưng lại có cơ trí cùng trấn định quan sát vạn vật từ trên xuống.

"*Hơn nữa người cũng nên hiểu rõ, loại tiến hóa này không có tính quy tắc, nếu tiến hóa thành công.... cuối cùng biến thành cái bộ dạng gì cũng không ai biết cả.*" Hắc bào nhân nhẹ giọng nói.

"*Nữ vương bệ hạ nhất định thành công!*" Hoa Xà Nhi biến sắc, rồi gầm lên một tiếng, bàn chân đạp trên tường thành, đầu khí tuôn trào hướng đến Hắc bào nhân lao tới.

"*Kỳ thực.... ta cũng muốn nhìn qua kết quả Nữ vương Medusa sau khi tiến hóa thành công một chút.*" Thản nhiên nhìn Hoa Xà Nhi đang cuồn cuộn lao tới, Hắc bào nhân khẽ cười lắc đầu, hai tay huy động, hơn mười đạo phong nhận màu xanh thật lớn đến mười trượng bắn vọt ra.

"*Đây là bản thể của Nữ Vương Medusa?*" Rung động nhìn tử xà thật lớn trên bầu trời, Tiêu Viêm không nhịn được nhẹ giọng nói.

"*Xà nhân tộc cùng nhân loại khác nhau, các nàng sau khi biến thân không lâu sẽ dùng bí pháp đem linh hồn quán chú vào trong thân thể của một con*

rắn ma thú, khi tuổi tác cùng với thực lực tăng cường, loại phối hợp linh hồn xà hình ma thú này cũng từ từ cùng với các nàng hoà hợp, cuối cùng chẳng phân biệt được lẫn nhau nữa, sau khi linh hồn dung hợp xà hình, lúc gặp cường địch, các nàng liền có khả năng triệu hồi ra loại bản thể như bây giờ này, khi đó thực lực sẽ tăng vọt rất nhiều, đây cũng chính là con át chủ bài cuối cùng của Xà nhân." Dược lão ở trong lòng Tiêu Viêm giải thích.

"Ra vậy....." Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, bàn tay chà xát cằm lẩm bẩm nói: "Nàng.... chuẩn bị làm gì bây giờ? Không phải là định một hơi nuốt lấy Dị hoả đó chứ? Nếu như thực bị nàng nuốt đi....ta làm sao bây giờ?"

"Cái này...." Nghe thấy vấn đề của Tiêu Viêm, Dược lão cũng bị khựng lại, rồi bắt đầu nói, "Ta cũng không rõ lắm, kỳ thực..... ta không cho rằng nàng ta có khả năng tiến hoá được, lực lượng huỷ diệt của Dị hoả không thể nói đùa được, tuy nói rằng nàng là một Đấu Hoàng cường giả, nhưng có thể tưởng tượng ra muốn chống đỡ lại Dị hoả cũng cực kỳ khó khăn."

Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, cười khỏ nói: "Vẫn phải chờ tiếp xem sao đã, hiện tại mà lao vào sợ rằng sẽ bị Thanh Liên Địa Tâm Hoả cuồng bạo kia đốt cháy thành một mảng hư vô mất."

"Đúng, cẩn thận một chút, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì liền lập tức chuẩn bị chạy chối chết đi, Dị hoả hay Nữ vương Medusa đều là những sinh vật cực kỳ nguy hiểm...." Dược lão nhắc nhở nói.

Gật đầu cười khỏ, Tiêu Viêm cũng nghe lời đưa tính cảnh giác tăng cao rất nhiều, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tử xà thạp lớn giữa không trung, không cả chớp mắt.

Thân thể thật lớn quay cuồng giữa không trung, quang mang màu tím đậm từ trong cơ thể tử xà tuôn ra, cuối cùng cơ hồ đem cả toà Thần điện bao trùm trong đó.

"Nàng đang bố trí năng lượng kết giới, nói vậy hẳn là sợ Cổ Hà quý rày, xem ra loại tiến hoá này quả thực phải trong hoàn cảnh yên tĩnh, nàng ta thực là rất xui xẻo nên hôm nay mới gặp phải tên gia hoả này." Dược lão cười dài nói.

" Đúng, bất quá nếu không có bọn họ làm loạn ngầu lên thì chúng ta cũng khó có cơ hội tiến vào.... " Cười gật đầu, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào giữa không trung, nháy mắt sau sắc mặt đột nhiên ngưng tụ lại, trầm giọng nói: " Nàng ta bắt đầu rồi. "

Tiêu Viêm vừa dứt lời, tử xà trên bầu trời sau khi xoay vài vòng liền mạnh mẽ phát ra một tiếng rít thanh thúy, sau đó quay đầu lại hướng tới đoàn hoả diễm màu xanh kia lao xuống. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Nữ nhân này bị điên.... dám cùng Di hoả cứng đối cứng!" Nhìn cử động của tử xà, Tiêu Viêm nhất thời hút một ngụm lương khí, thân hình vội vàng lui về phía sau.

Dưới cái nhìn gât gao của Tiêu Viêm, tử xà thật lớn trong nháy mắt đó lao vút xuống, không có chút chần chừ nào liền liềm mạng hướng đến đoàn hoả diễm màu xanh đó chui vào.

Ngay sau khi tử xà tiến vào trong Di hoả, tiếng thét chói tai đầy thê lương của Nữ vương Medusa vang lên, nhất thời khiến da đầu người ta có chút tê dại.

-----oOo-----

Chương 215: Tiến hoá thành công?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng hét thê lương chói tai của Nữ vương Medusa từ trong Di hoả truyền ra, toàn thân Tiêu Viêm nhất thời lạnh run lên, ánh mắt xuyên thấu qua rừng trúc che phủ trước mắt, nhìn lên đoàn ngọn lửa màu xanh trên không trung, bên trong đó một thân hình tử xà thật lớn đang điên cuồng quay cuồng, Tiêu Viêm có thể nhìn thấy rõ ràng tại xà lân trên thân tử xà, vừa mới tiến nhập vào trong Di hoả không lâu liền bắt đầu nhanh chóng vụn vụn.... từng cái từng cái bị Di hoả thiêu cháy thành màu đen, vô lực từ trên thân thể tử xà rơi xuống.

Sau khi xà lân rơi xuống, máu tươi màu hồng bắt đầu tuôn ra, bất quá trong nháy mắt sau khi máu tươi này vừa mới xuất hiện, liền bị nhiệt độ

kinh khủng của Di hỏa thiêu cháy thành một mảng hư vô, cuối cùng tạo ra trên thân thể tử xà tạo ra những dấu vết hoa văn huyết sắc cực kỳ chói mắt.

" Chi.... chi..... "

Đứng ở trên tiểu đảo, Tiêu Viêm thậm chí có thể nghe thấy cả âm thanh chi chi từ trong Di hỏa truyền ra, mà bởi vì máu tươi nhanh chóng chảy ra nên thân thể cực lớn nọ của tử xà cũng không ngừng bị thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể quan sát được.

Có thể tưởng tượng một kẻ đại vương giả cao ngạo mà cường đại lại có thể phát ra tiếng thét chói tai thê lương điên cuồng như vậy, khó có thể tưởng tượng bây giờ Nữ vương Medusa đang phải thừa nhận loại đau đớn kịch liệt đến mức nào. Dưới sự thiêu đốt của Di hỏa như vậy, không riêng chỉ là đau đớn trên thân thể, thậm chí ngay cả linh hồn cũng đều không thoát khỏi sự thiêu đốt của Di hỏa, cái loại đau đớn này.... thật sự là có chút đáng sợ.

Đứng ở tại phía trên một tảng đá ở xa xa, gắt gao nhìn chăm chăm đoàn hỏa diễm nọ, sắc mắt Tiêu Viêm có chút tái nhợt, tiếng thét chói tai thê lương cơ hồ có thể làm chấn động lòng người của Nữ vương Medusa, thật sự làm cho hắn vô cùng rung động, không thể không nói người đàn bà này thực sự có chút cố chấp cùng điên cuồng.

Bởi vì động tĩnh của Nữ vương Medusa xuất ra thực sự quá lớn, tiếng hét thê lương chói tai cơ hồ vang vọng đến cả nửa thành thị, lập tức vô số cường giả xà nhân tộc đều như chớp lao vọt lên không trung, thần tình đầy hoảng sợ nhìn vào khu vực tử quang bạo phát kia, một vài người có ý lao tới đều bị vòng quang mang màu tím kia mạnh mẽ ngăn cản bên ngoài, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, còn cách khoảng cách thật xa, nhìn tử xà bên trong ngọn lửa màu xanh đang kịch liệt bốc lên kia mà lo lắng không thôi.

Trên bầu trời, một đạo quang ảnh cấp tốc hướng về phía quang mang màu tím điên cuồng lao tới, chỉ chốc lát sau liền dừng lại ở bên ngoài vòng tử quang, Cổ Hà lộ ra thần tình ngưng trọng. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

" Nữ vương Medusa bắt đầu tiến hóa rồi sao?" Gắt gao nhìn ngọn lửa màu xanh xa xa trong thần điện, Cổ Hà nhẹ giọng nói, bàn tay không tự giác được nắm chặt lấy nhau, cười khổ nói: " Bây giờ chẳng lẽ chỉ có thể chờ

kết quả cuối cùng thôi sao?"

" *Cái này... sư phụ, làm sao bây giờ?*" Quay đầu nhìn những bóng người khắp xung quanh bị kinh động mà lao đến, Tiêu Viêm có chút nhíu mày, nhìn đoàn ngọn lửa màu xanh cơ hồ có chút vặn vẹo trong không gian, trong lòng thầm hỏi.

" *Ài.... biết làm sao....loại Thanh Liên Địa Tâm Hỏa này đã bị Nữ vương Medusa kích thích mà trở nên cuồng bạo rồi, bất kỳ cái gì mà đến gần phạm vi của nó đều sẽ bị thiêu cháy thành một mảnh hư vô.*" Dược lão bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm hướng về phía dưới ngọn lửa màu xanh đảo qua, phát hiện vốn nơi cái ao nhỏ tràn đầy Băng Linh Hàn Tuyền lúc trước, giờ đã biến thành một mảng đen trống rỗng, nhìn qua một chút sợ rằng chỗ rỗng này phải sâu hơn mười thước, hơn nữa rừng trúc chung quanh Địa hỏa này cũng trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, gió nhẹ thổi qua khiến một mảng rừng trúc lớn liền biến thành bằng phẳng như mặt đất.

" *Lực phá hoại thật là khủng khiếp....*" Lau một đám mồ hôi trên khuôn mặt, cảm nhận được không khí xung quanh càng lúc càng nóng cháy, thân thể Tiêu Viêm có chút chấn động, đem Tử hỏa sa y hiện ra bên ngoài thân thể, hơn nữa nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Bên trong ngọn lửa màu xanh, tiếng kêu thê lương chói tai của Nữ vương Medusa sau khi vang lên chừng nửa giờ, lúc này mới dần trở nên yếu ớt, mà lúc này có lẽ bởi vì lực lượng đã hết nên thân thể tử xà cực lớn cơ hồ đã dừng quẫy động, thân thể vốn được che kín bằng lân phiến xinh đẹp màu tím, bây giờ đã thành một mảng đen kịt, thân thể dài vài chục trượng đã bị thiêu đốt cháy sạch chỉ còn có hai ba trượng, khó có thể tưởng tượng được chính xác thân thể này bị Địa hỏa thiêu đốt, cuối cùng đã bị thiêu hủy hết bao nhiêu máu tươi.

Ở bên ngoài vòng quang mang, càng ngày càng nhiều xà nhân đứng ở chung quanh quan sát, ngơ ngác nhìn tử hỏa không ngừng bốc lên, rồi trong một khắc, tiếng kêu thê lương vang vọng khắp tòa thành, nhất thời một cỗ hào khí bi thương bao phủ khắp tòa thành thị thần thánh nhất của Xà nhân tộc này.

Trong ngọn lửa màu xanh, thân thể Nữ vương Medusa nằm yên tĩnh không nhúc nhích trong đó, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không ngừng tùy ý thiêu đốt trên người, mùi khét da thịt cháy nhàn nhạt chậm rãi truyền ra bên ngoài.

" *Thất bại rồi.....* " Ở bên ngoài vòng quang mang màu tím, Hắc bào nhân đột nhiên như chớp xuất hiện bên cạnh Cổ Hà, nhìn Nữ vương Medusa mất đi cử động bên trong Địa hỏa, không hiểu sao liền thở dài một hơi, trở nên hơi trầm mặc một chút, có chút tiếc nuối, mặc dù tính cách nàng cũng cao ngạo lạnh lùng tương tự, nhưng mà đối với loại tiến hóa này, có được dũng khí vương giả dám để cho Địa hỏa thiêu đốt thân thể, nàng hiểu được sự tôn trọng nên dành cho đối phương.

" *Ai....* " Nhìn ngọn lửa màu xanh, Cổ Hà ở một bên cũng nhẹ nhàng thở một hơi, Nữ vương Medusa này từng khiến cho các nhân vật cường giả cao tầng của Mã Gia đế quốc phải đau đầu lại phải rơi rụng như vậy sao? Thực sự là có chút đáng buồn cười a.

Cả tòa thành cùng với tiếng thét tắt lịm của Nữ vương Medusa cũng từ từ lâm vào không khí trầm mặc chết chóc, trong chốc lát sau đó, một ánh mắt tràn đầy cừu hận liền chuyển dời đến người Cổ Hà cùng Hắc bào nhân ở trên không trung.

Không để ý đến từng đạo ánh mắt cừu hận, Hắc bào nhân nhàn nhạt nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu xanh ở phía xa xa, chỉ trong chốc lát, Hắc bào nhân đột nhiên cau mày lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đột nhiên trở nên tối đen hơn rất nhiều, hơi trầm mặc xuống, trong thanh âm lạnh lùng liền có xen lẫn một tia ngưng trọng: "*Có điểm không đúng!*"

" *Làm sao vậy?* " Nghe vậy, thần sắc Cổ Hà cũng trở nên căng thẳng, vội vàng hỏi.

" *Năng lượng thiên địa đột nhiên trở nên bạo động.* " Hắc bào nhân nhìn bầu trời nhẹ giọng nói.

Thấy vậy, Cổ Hà cũng nhanh chóng ngược đầu lên, đưa ánh mắt nhìn lên bầu trời, lập tức sắc mặt biến đổi, chỉ thấy bây giờ vốn xanh thẫm lúc này đột nhiên trở nên tối đen hơn rất nhiều, từng đoàn từng đoàn mây đen không biết từ đâu tới, chậm rãi bao phủ cả bầu trời.

Tình huống đột nhiên biến đổi khiến cho tất cả mọi người đều có chút ngạc nhiên nhìn lên dị trạng trên bầu trời, thần tình đầy nghi hoặc.

" *Oanh!*" Trong mây đen đột nhiên truyền ra một tiếng sấm cực lớn, những tia chớp bay toán loạn trong đó, giống như những con rắn dài màu bạc.

" *Chuyện gì xảy ra đây?*" Nhận thấy được trong mây đen ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, yết hầu Cổ Hà nuốt một ngụm, khó khăn hỏi.

Hắc bào nhân gắt gao nhìn chằm chằm lên mây đen trên bầu trời, trầm giọng nói: " Ta từng xem qua một quyển sách cổ, bên trong có ghi lại, một vài ma thú trong viễn cổ truyền thuyết khi sinh ra hoặc tấn cấp, đều bởi vì năng lượng trong cơ thể không điều tiết được, mà dẫn phát ra một vài dị tượng trong trời đất, bất quá cấp bậc của những ma thú trong truyền thuyết này chính là cực kỳ cường đại, một ít trong số chúng nó đều là cực mạnh, thậm chí có thể tương đương với cường giả cấp bậc Đấu Tông, Đấu Thánh của loài người. Đấu Khí đại lục bây giờ, những loại ma thú cấp bậc trong truyền thuyết này tồn tại tựa hồ cũng không thể gặp nhiều... xem tình huống bây giờ...có khả năng nhất hẳn là do Nữ Vương Medusa dẫn động ra mà thôi."

" *Ý của ngươi là...nàng tiến hoá thành công rồi?*" Đồng tử trong mắt Cổ Hà có chút co rút lại, thoáng có chút kinh hãi nói.

" *Không xác định được!*" Hắc bào nhân lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói.

" *Phải chờ đợi sao?*" Cổ Hà khẩn trương cau mày, chân chừ hỏi.

" *Phải chờ một chút xem, cho dù nàng tiến hoá thành công nhưng đã bị Di hoả thiêu đốt lâu như vậy hẳn năng lượng cũng tổn thất không nhỏ, loại này.... phải tìm một chỗ an tĩnh dưỡng thương mới là quyết định sáng suốt nhất.*" Hắc bào nhân có chút lắc đầu, trầm ngâm nói.

" *Vậy....cũng tốt, lại nhìn kia!*" Nghe vậy, Cổ Hà chủ trì một chút rồi gật đầu, vừa định ngẩng đầu lên thì trong mây đen trên đầu vang lên một tiếng sấm cực lớn, trong sát na đó cả thiên địa như bùng sáng, một đạo tia sét cực lớn màu bạc từ giữa tầng mây bắn xuống, cuối cùng xuyên qua quang mang màu tím, cứ như vậy bắn vào trong đoàn ngọn lửa màu xanh.

Lôi đình đến nhanh, đi còn nhanh hơn, âm thanh ừng ừng bạo liệt của tiếng

sấm bên tai mọi người còn chưa hoàn toàn tiêu tán thì mây đen trên bầu trời đã bắt đầu cấp tốc lùi đi, trong nháy mắt sau, ánh sáng nóng cháy lại tiếp tục bao phủ cả thành thị.

Khi âm thanh u u trong tai dần mất đi, vô số người đều vội vàng hướng ánh mắt vào trong quang mang màu tím, song sau khi tia sét kia đánh xuống, sương mù màu xanh nhạt bắt đầu từ trong tiểu đảo thoát ra, đồng thời đem tầm mắt của mọi người che phủ đi.

"Sương mù màu xanh là do lôi đình lúc trước và Di hỏa va chạm với nhau sinh ra, linh hồn lực lượng không cách nào vượt qua được, tình huống bên trong đã hoàn toàn bị ngăn cách rồi." Dụng linh hồn cảm giác lực đảo qua bên ngoài quang mang, Cổ Hà lắc lắc đầu, nhíu mày nói.

"Chờ nó tan đi." Hắc bào nhân bình tĩnh nói.

Cổ Hà gật gật đầu, song đầu khí trong cơ thể cũng từ từ bắt đầu vận động lên, sẵn sàng rút lui bất kỳ lúc nào.

Lúc lôi đình từ trên bầu trời đánh xuống, Tiêu Viêm vẫn như trước nấp ở phía sau một cự thạch, không ngờ dưới áp lực trùng kích cực mạnh của lôi đình như vậy, cự thạch đó liền bị chấn nát thành bụi phấn, nếu không phải vào thời điểm máu chót được Dược lão ra tay hỗ trợ một phen, sợ rằng Tiêu Viêm đã bị cỗ lực lượng đó đánh chết tại chỗ rồi.

"Lôi đình thật là khủng khiếp..." Từ trên mặt đất đứng dậy, Tiêu Viêm ngây ngốc nhìn tiểu đảo, nhin không được hút một ngụm lương khí.

"Bên trong ra sao rồi?" Phủi phủi tro bụi trên thân thể, Tiêu Viêm nhìn đám sương mù màu xanh đậm đặc xung quanh, có chút nhíu mày, sau đó chậm rãi đi vào bên trong đó.

Cùng với từ từ đi vào trung tâm tiểu đảo, ngọn lửa màu xanh trên không trung lại tiếp tục hiện ra, bất quá ngọn lửa màu xanh bây giờ đã quay trở lại nhỏ như nắm tay lúc trước, yên lặng lơ lửng trong không trung, không ngừng biến ảo thành các hình dạng.

Ánh mắt từ Di hỏa di động xuống, trên mặt đất lúc này cả thân thể cự xà toàn một màu đen nằm yên tĩnh không một tiếng động, thân thể lạnh lẽo, chính là tử xà lúc trước.

" *Thất bại rồi sao?*" Nhìn những vết thương nghiêm trọng trên thân cự xà, bề ngoài bị cháy hết có chút kinh khủng, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài một hơi, một đời cường giả Đấu Hoàng lại tan thành mây khói như vậy sao?

" *Ài, hãy thu thập Dị hoả đi.*" Nhẹ nhàng lắc đầu, Tiêu Viêm nhẹ nhàng bước qua thi thể cự xà, đi tới phía dưới Dị hoả, vừa muốn hỏi Dược lão làm như thế nào thì một tiếng ma sát khê đột nhiên vang lên ở phía sau.

Bất thành linh nghe thấy âm thanh, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên run lên, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về chỗ phát ra âm thanh, nhất thời đồng tử đột nhiên co rút lại.

Nhìn cái gì mà nhìn lăm thế

-----oOo-----

Chương 216: Thất Thải Thân Thiên Mãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới sự quan sát của Tiêu Viêm, tại thi thể cự xà cháy đen cứng ngắc yếu ớt trên mặt đất, lớp da cháy đen đột nhiên chậm rãi bóc xuống.....

Tốc độ bóc ra từ từ nhanh hơn, đến cuối cùng Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhìn thấy, tại bên trong thân thể cự xà, mơ hồ có cái gì đó muốn phá xác chui ra.

" *Ừ ừ.*" Nhìn một cảnh có chút thần kỳ này, lông tóc cả người Tiêu Viêm có chút hơi dựng cả lên, nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt gắt gao nhìn cự xà nọ không ngừng bóc lớp da cháy đen, cẩn thận nhẹ nhàng lùi về phía sau vài bước, trong lòng gấp giọng hỏi: " *Sư phụ, chuyện gì xảy ra thế này?*"

" *Bên trong cơ thể rắn lại bắt đầu xuất hiện một cỗ hơi thở....*" Trong âm thanh của Dược lão lúc này đã có thêm vài phần ngưng trọng.

" *Nàng tiến hoá thành công?*" Nhãn đồng hơi co lại, thanh âm Tiêu Viêm khó khăn hỏi.

" *Hình như là vậy, cần thận một chút.*" Dược lão cũng có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra cho nên trả lời thoáng cũng có chút hàm hồ.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống, trong nháy mắt sau liền nghiêng đầu nhìn đoàn hoá diễm màu xanh giữa không trung, quyết định thật nhanh nói: "*Sư phụ, làm thế nào để thu lấy Dịch hoả kia? Nhanh lên một chút, không còn thời gian nữa, chờ vật kia chui ra sợ rằng chúng ta sẽ.....*"

" *Cần thận!*" Tiêu Viêm còn chưa nói dứt lời, Dược lão trong lòng vội vàng quát lên một tiếng cấp bách.

Tại trong tiếng quát của Dược lão, trái tim Tiêu Viêm đột nhiên căng thẳng, hơn một năm khổ tu cũng tạo cho hắn bất kỳ thời khắc nào cũng duy trì sự cảnh giác, lập tức sắc mặt khế biến, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất một cái, thân thể cấp tốc lùi về phía sau, "*Thịch thịch!*" ngay lúc Tiêu Viêm lùi nhanh về sau, thân thể cự xà trên mặt đất kia đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh, lân phiến đen kịt bắn vút ra xung quanh, cả thi thể liền biến thành bột phấn.

Trong nháy mắt thi thể cự xà hoá thành bột phấn đó, một đạo hơi thở kinh khủng đột nhiên phóng ra, với một tốc độ là người ta kinh hãi, liền nhanh chóng bao phủ cả toà thành thị này.

" *Nữ vương bệ hạ thành công?*" Cảm nhận được cỗ hơi thở trong mơ hồ thoáng có chút quen thuộc này, toàn bộ trên dưới thành tất cả xà nhân đều quay mặt nhìn nhau, chột vẻ mặt mừng như điên, vô số tiếng gào thét vui mừng kinh thiên động địa vang vọng khắp trời.

Trong chốc lát khi luồng hơi thở này bộc phát, Cổ Hà ở bên ngoài vòng quang mang màu tím này sắc mặt chột đại biến, cùng lúc đó cơ thể cơ hồ không thể tự mình khống chế được liền nhanh chóng lui về sau mấy chục thước.

Lúc thân hình lùi nhanh, sắc mặt Cổ Hà đầy khó coi hướng về phía Hắc bào nhân đang đứng giữa không trung quát to: "*Mau đi, Nữ vương Medusa tiến hoá thành công.*"

" *Đừng hoảng hốt!*" Quay mặt về hướng mà hơi thở kinh khủng kia đột nhiên bạo phát, Hắc bào nhân vẫn duy trì được sự bình tĩnh như trước,

người khác mặc dù khó có thể cảm nhận hết được sự khác thường trong hơi thở này, nhưng nàng lại rất rõ ràng nhận ra được, cổ hơi thở này mặc dù cường đại đến kinh khủng, chỉ là mơ hồ không còn sức để tiếp tục nữa.

Cảm ứng của nàng cũng không hề sai lầm, từ lúc cổ hơi thở này bộc phát ra, vền vẹn mười giây sau quả nhiên tựa như thủy triều liền cấp tốc rút về trong quang mang.

Cùng với sự biến mất của cổ hơi thở, sự hân hoan ở bên trong thành thị cũng đột nhiên ngừng lại, tất cả xà nhân vẻ mặt đều ngạc nhiên, lòng tràn đầy sự bất an cùng lo lắng. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Tại lúc cổ hơi thở đó đó đột nhiên bạo phát ra, sắc mặt Tiêu Viêm chợt trở nên tái nhợt vài phần, bàn chân đạp mạnh xuống đất, trong nháy mắt đó hắn đã bạo lui hơn mười thước.

Khi cổ hơi thở đó biến mất đi, đồng thời cũng làm cho trong lòng Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, bất quá lúc này hắn cũng không dám xem thường nữa, con ngươi híp lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào nơi mà vừa rồi xác tử xà nổ mạnh, có cả một chút tro bụi màu đen rơi vào trong lòng bàn tay hắn, tràn đầy mồ hôi.

Khi tro bụi màu đen từ từ rơi xuống, trong chốc lát, một cái quang ảnh bảy màu mạnh mẽ từ trong sương mù bắn ra, tốc độ của quang ảnh tựa hồ xuyên thấu qua cả trở ngại của không gian, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp trở tay.

Trong đôi mắt đen chỉ thấy thất thải quang mang hơi loé lên, vẻ mặt Tiêu Viêm đầy kinh hãi, hắn còn chưa kịp rõ ràng xem đối phương đến tột cùng là vật gì thì hắn cũng không dám để cho vật đó tiếp xúc với thân thể.

" Mẹ kiếp, tốc độ nhanh quá." Song cho dù là Tiêu Viêm có muốn tránh né nhưng tốc độ của thất thải quang ảnh thực sự là mau lẹ đến mức kinh khủng, cho dù là Tiêu Viêm từng ở trong Ma thú sơn mạch chứng kiến tốc độ nhanh nhất của Tiêu Viêm nhưng nếu đem ra so sánh thì rõ ràng còn kém hơn rất nhiều.

Đấu khí trong cơ thể vừa mới khởi động lên thì thất thải quang ảnh mang theo âm thanh xé gió bèn nhọn đã vang lên ngay bên tai.

" *Thình thịch...*" Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, hoả diễm màu sâm bạch đột nhiên từ quanh cơ thể Tiêu Viêm bốc ra, nhiệt độ nóng cháy đem không khí xung quanh nướng đến bốc khói, không ngừng vụn vụn.

" *Chi.*" Dường như nhận thấy được uy lực của sâm bạch hoả diễm kia, thất thải quang ảnh kia đang cấp tốc lao đến Tiêu Viêm, không chút nào báo trước liền đem thân hình đình chỉ ngay trước người Tiêu Viêm, cực động cùng cực tĩnh xảy ra cơ hồ chuyển đổi rất tự nhiên dứt khoát, không có chút cảm giác vướng bận gì.

Thất thải quang mang đứng trước mặt Tiêu Viêm cách có vài phân, cuối cùng cũng đem thân thể của nó lộ ra trong tầm mắt.

Trên khuôn mặt vẫn phiếm chút hoảng sợ, kinh tâm động phách do vật kia xông tới, nhưng khi Tiêu Viêm nhìn thấy sinh vật xuất hiện trước mặt thì nét hoảng sợ không nhìn được lại chuyển thành vẻ ngạc nhiên, nhìn qua lại có cả chút hứng thú.

Sinh vật xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm là một con rắn nhỏ chỉ dài vắn vắn chừng hai phân, toàn thân nó hiện ra đầy thất sắc lân phiến thật nhỏ, nhãn đồng màu tím nhạt, mơ hồ có cảm giác yêu dị, một cổ mùi thơm tươi mát khác thường lượn lờ trên thân thể nó, mặc dù hiện tại chỉ là thân con rắn nhỏ nhưng lại lộ ra một cỗ ưu nhã cùng tôn quý.

Mặc dù con rắn tương mạo cũng không đến quá mức hung hãn, không những vậy còn có chút xinh đẹp, nhưng loại sinh vật xinh đẹp này sợ rằng sẽ khiến cho nhiều nữ nhân quên mất đi rằng vốn các nàng rất ghét rắn.

Thất sắc tiểu xà toàn thân từ trên xuống dưới cũng không có quá nhiều bộ phận công kích sắc bén, bất quá Tiêu Viêm lại có thể mơ hồ cảm ứng được trong thân hình nho nhỏ này ẩn chứa một lực lượng kinh khủng, cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng không dám khinh thường.

Con rắn nhỏ trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm, trong con mắt màu tím nhạt không vương chút hơi thở giết chóc nào, ngược lại nhìn qua cực kỳ thuần túy cùng sạch sẽ. Mặc dù Tiêu Viêm biết rằng con rắn nhỏ này có lẽ chính là do Nữ Vương Medusa hung danh nhiếp chân quanh toàn sa mạc này biến hoá thành, nhưng trong lòng lại khó có thể dâng nên ý kháng cự với nó.

Thất sắc tiểu xà hơi hơi vung vẩy cái đuôi nhỏ của nó, mở tròng đồng tử màu tím nhạt hướng về phía Tiêu Viêm, hơi hơi thử thăm dò về phía trước một chút, bất quá lại e ngại sâu bạch hoá diễm trên người Tiêu Viêm nên lập tức lùi đầu về, con ngươi màu tím mang theo chút yếu ớt đáng thương nhìn Tiêu Viêm.

Thân thể cứng ngắc nhìn chằm chằm vào con thất sắc tiểu xà tựa như vô hại trước mắt này, Tiêu Viêm nửa điểm cũng không dám nhúc nhích, nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng ấp úng hỏi: "*Sư phụ.... nó....là Nữ vương Medusa?*"

"*Đúng...*" Dược lão buồn bực gật đầu, thở nhẹ một hơi, lâm bâm nói: "*Thân thất sắc này, đồng tử hơi tím này, cơ thể hơi chút hương thơm này, lực thông thiên này....không ngờ tới cái mà Nữ vương Medusa gọi là tiến hoá này nguyên lai chính là tiến hoá linh hồn, thoát ly khỏi cái thể xác vốn có, dùng linh hồn chi lực ngưng tụ thành một cái thân thể mới thực sự.*"

".... *Vậy bây giờ nàng tiến hoá thành cái loại gì?*" Tiêu Viêm không yên hỏi.

"*Phối hợp linh hồn của Nữ vương Medusa mà ngươi chứng kiến trước kia là một tử xà thật lớn, đó là một loại Lục giai ma thú, linh hồn Tử U Viêm Xà, nghe nói loại Tử U Viêm Xà này trong cơ thể thoáng có chảy một chút huyết mạch của viễn cổ dị thú, nếu đủ cơ duyên, loại Tử U Viêm Xà này nếu có thể kích hoạt tia huyết mạch đậm bạc kia trong cơ thể chúng vì liền có thể tiến hoá thành viễn cổ tổ tông, đương nhiên loại tỷ lệ này cực kỳ cực kỳ thấp, thậm chí thấp tới mức có thể quên đi được.*" Dược lão nhẹ giọng nói: "*Viễn cổ dị thú được xem có thể chống đỡ được với Đấu Thánh cường giả, được xưng là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, mà dấu hiệu để phân biệt nó là thân bảy màu này, đồng tử hơi tím này, hơi mùi thơm này, và cả lực thông thiên nữa.*"

"*Vừa vặn cùng với con rắn nhỏ thất sắc trước mặt này giống nhau....*" Khoé mắt hơi hơi co quắp lại, Tiêu Viêm trong lòng rên rỉ nói.

"*Đúng, nếu như không ngoài dự liệu của ta mà nói, tiểu xà hiện tại trước mắt này chính là Thất Thái Thôn Thiên Mãng trong truyền thuyết.... đồng thời cũng là thân thể mới của Nữ vương Medusa.*" Dược lão thở dài nói.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiêu Viêm có chút khó tin nhìn thất sắc tiểu xà

tựa hồ có chút vô hại trước mắt này, thứ này chính là viễn cổ dị thú có thể cùng với Đầu Thánh cường giả trong truyền thuyết chống đỡ sao?

" *Ách.... Không đúng a? Nếu như nói nàng là Nữ vương Medusa, tại sao ta lại không cảm thụ được nửa điểm sát ý của nàng đối với ta? Dựa theo lẽ thường mà nói.... nếu như thực sự là nữ nhân hung ác đó, sợ rằng ngay tại đây đã giết chết ta rồi chứ?"* Gắt gao nhìn nét tò mò tựa như trẻ con mới sinh trong nhãn đồng tiểu xà này, Tiêu Viêm có chút mờ mịt hỏi.

" *Cái này.... Ta không biết.*" Dược lão xấu hổ nói, " *Có lẽ tại trong lúc tiến hoá, bị đạo thiên lôi kia bổ xuống khiến cho mất trí chẳng?"*

"...." Nghe được lời này, trên đầu Tiêu Viêm nhất thời hiện ra mấy vết nhăn, liếm liếm môi, nhẹ giọng nói: " *Sư phụ... ta cảm giác được nó tựa hồ không có chút sát ý gì a? Nếu vậy thử đem Cốt Linh Lãnh Hoả triệt tiêu đi xem sao?"*

" *Này... Được rồi, cẩn thận một chút.*" Nghe vậy Dược lão chần chừ một chút rồi mới gật đầu.

Cùng với lời Dược lão, sâm bạch hoá điểm bao phủ bên ngoài thân thể Tiêu Viêm nhanh chóng biến mất, đợi đến khi hoá điểm hoàn toàn biến mất, Tiêu Viêm nắm thật chặt bàn tay tràn đầy mồ hôi, nhìn chằm chằm vào thất sắc tiểu xà trước mặt, nhẹ nhàng cẩn thận dò hỏi: " *Nữ vương bề hạ?"*

Đối với câu hỏi của Tiêu Viêm, tiểu xà không chút đáp lại. chớp chớp con ngươi trong suốt tựa thủy tinh, đuôi rần hơi động đậy, chậm rãi trôi nổi hướng đến Tiêu Viêm bơi tới.

Nhìn cử động của nó, Tiêu Viêm dù hãi hùng khiếp vía nhưng vẫn phải tiếp tục đứng yên.

Thất sắc tiểu xà xoay vòng vòng quanh Tiêu Viêm vài vòng, cũng không biểu hiện ý đồ công kích, điều này khiến cho Tiêu Viêm nặng nề thở dài một hơi.

Lại vung đuôi xoay tròn một vòng, thất sắc tiểu xà đột nhiên dừng lại trên không bàn tay Tiêu Viêm, con ngươi long lanh trong suốt mang theo chút thèm thường nhìn chằm chằm vào Nạp giới đeo trên tay Tiêu Viêm, sau đó

ngược lên hướng về phía Tiêu Viêm kêu lên vài tiếng kêu nhẹ nhàng, tựa hồ như đang làm nũng.

-----oOo-----

Chương 217: Thu phục Thanh Liên Địa Tâm Hoả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn cử động Thất Thái Tiểu Xà, Tiêu Viêm khóe miệng nứt ra, trong lòng cười khò: *"Ta dám đánh cược nó tuyệt đối không phải là Mỹ Đồ Toa nữ vương, lấy tính tình kiêu ngạo của nàng, khó có khả năng như vậy... Nàng bây giờ so với một con rắn nhỏ mới sinh tựa hồ không khác gì nhau, chỉ có linh tính là lớn hơn một chút mà thôi."*

"Chẳng lẽ khi tiến hoá đã phá huỷ hết ký ức lúc trước?" Dược Lão đối với việc này cũng là một đầu mờ mịt.

"Ách..." Sửng sốt một hồi, Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, một cỗ ý tứ thoáng xẹt qua, cười nói: *"Nàng hình như cảm thấy hứng thú với vật gì đó trong giới chỉ của ta."*

Vừa nói, ngón tay đeo giới chỉ của Tiêu Viêm khẽ bung, một ít đồ vật liền xuất hiện trên bàn tay. Thất Thái Tiểu Xà cũng tiếp cận, tầm mắt quét qua, vung vẩy đuôi rắn, không ngừng lắc lắc đầu, hiển nhiên, nơi này cũng không có đồ vật mà nó cần.

Đem đồng đồ vật thu vào giới chỉ, Tiêu Viêm cũng không nóng nảy, kiên nhẫn đem từng thứ trong giới chỉ lấy ra. Cho đến khi hấn lấy ra một cái bình ngọc nhỏ đựng chất lỏng màu tím, thì tiểu xà đang cuộn mình trên không trung nhất thời giống như thuận di xuất hiện ở lòng bàn tay, đầu rắn thật nhỏ tiến vào bình ngọc dò xét, dùng lưỡi hung hăng liếm vài cái. Bọn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

"Đây là... Phối Hợp Tử Tinh Nguyên, không nghĩ tới nó lại muốn vật này." Nhìn Phối Hợp Tử Tinh Nguyên rất nhanh mất đi một phần mười, trên khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng hiện một nét đau khổ, bất quá cũng may tiểu gia hỏa này cũng biết lợi hại của Tử Tinh Nguyên, không lập tức tham lam hấp thụ quá nhiều. Sau khi nuốt thêm vài ngụm liền rút đầu ra ngoài, xà

nhãn trong suốt nhảy lên vài tia hưng phấn.

"Thất Thái Thôn Thiên Mãng cũng là dị thú thuộc tính hoả, với những vật tràn ngập năng lượng thuộc tính hoả tinh khiết như Tử Tinh Nguyên, tự nhiên là có hứng thú." Nhìn Thất Thái Tiểu Xà bộ dáng hưng phấn, Dược Lão cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, có chút tiếc rẻ đem Tử Tinh Nguyên đã ít đi một chút thu về.

Có lẽ duyên cớ bởi vì hấp thu Tử Tinh Nguyên, nhãn đồng của Thất Thái Tiểu Xà khi nhìn về phía Tiêu Viêm càng bớt đi đề phòng.

Nhận ra biến hoá trong ánh mắt tiểu xà, Tiêu Viêm trong lòng khẽ động, e dè vươn tay đến, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể xinh xắn.

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, Thất Thái Tiểu Xà chỉ hơi xoay xoay, cũng không tránh né, chiếc đầu nhỏ lúc lắc, miễn cưỡng cọ cọ lên bàn tay Tiêu Viêm.

Nhìn thấy cử động của tiểu xà không hề có chút địch ý, trong đôi mắt Tiêu Viêm, quang mang dị dạng đột nhiên phình lớn.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi tính thu nhận vật nhỏ này theo người?" Dường như biết rõ suy nghĩ của Tiêu Viêm, thanh âm của Dược Lão đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

"Hắc hắc." Cười khan hai tiếng, Tiêu Viêm liếm liếm môi, trong lòng thoáng có chút kích động: *"Đây chính là một viên cổ dị thú tiềm lực vô hạn a, nếu có thể thu nó sử dụng, so với lấy được một loại dị hoả cũng không kém a."*

"Thất Thái Thôn Thiên Mãng đích xác rất cường hãn, bất quá năng bây giờ rõ ràng chỉ là giai đoạn ấu sinh. Mặc dù trong cơ thể nàng ẩn chứa lực lượng khổng lồ, nhưng nếu muốn khai phát toàn bộ, không biết còn phải trải qua bao nhiêu thời gian ma luyện."

"Hơn nữa ngươi phải biết rằng, mặc kệ Thất Thái Thôn Thiên Mãng hiện tại ôn thuận như thế nào, nhưng bản thể của nàng, ta dám đánh cược, tuyệt đối là Mỹ Đỗ Toa nữ vương. Có lẽ hiện tại nàng bởi vì một ít duyên

cớ mà biến thành bộ dáng này, bất quá không ai có thể cam đoan ngày sau nàng có thể hay không đột nhiên hồi phục trí nhớ, đến lúc đó..." Dược Lão trầm giọng nói: *"Người hẳn là biết rõ sự cao ngạo và tàn nhẫn của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, đối với việc người dám nhân cơ hội làm chủ nhân của nàng, coi tính tình của nàng, nói không chừng sẽ đương trường làm thịt người."*

"Ách..." Bàn tay vuốt ve Thất Thái Tiểu Xà cứng đờ, Tiêu Viêm nhíu chặt lông mày, trầm ngâm hồi lâu rồi thở nhẹ ra một hơi, thấp giọng nói: "Nhưng nếu nàng vẫn chưa phục hồi trí nhớ? Nàng hiện tại cũng giống như một tiểu thú mới sinh, ta chính là người đầu tiên mà nàng nhìn thấy, mặc kệ như thế nào, ta nghĩ nàng đối với ta hẳn là không có địch ý quá lớn, nếu không cũng sẽ không vừa xuất hiện liền đến bên người ta tìm kiếm thức ăn... Đây là một cơ hội tuyệt hảo... Một viên cổ dị thú ngày sau có thể chống cự với cường giả cấp bậc đấu thánh, chính là có hấp dẫn lực trí mạng a."

"Người đây là muốn đánh bạc a..." Dược Lão bắt đầu dĩ thử dài nói.

"Hắc hắc, vì một thuộc hạ siêu cấp sau này, đánh bạc một lần có hề gì, nếu như sau này thật sự xuất hiện tình huống đó, không phải còn có sự phụ sao? Đến lúc đó đánh không lại... chúng ta đây liền bỏ chạy." Tiêu Viêm hắc hắc cười nói.

"Ai, hy vọng người lần này sẽ không đùa với lửa." Dược Lão cười khò nói.

Tiêu Viêm cười khẽ cười, bàn tay cẩn thận nâng Thất Thái Tiểu Xà. Đối với cử động ôn nhu này, Thất Thái Tiểu Xà cũng không phản kháng, đuôi lắc lắc quấn trên cổ tay Tiêu Viêm, sau đó vung thân thể, tựa như đang chơi đánh đu vậy.

"Tiểu tử kia, theo ta đi được không?" Dem tiểu xà đặt ở trước mặt, Tiêu Viêm cười híp mắt thấp giọng nói, vẻ mặt giống như là đang lừa gạt một tiểu cô nương lạc đường.

Mở to đôi mắt màu tím, Thất Thái Tiểu Xà nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên phía trước, trong mắt mờ mịt hiện lên một nét nhân tính, thân thể dựng lên, cứ như vậy ngậy ra nhìn chăm chăm Tiêu Viêm.

Nhìn cử động kì dị này của Thất Thái Tiểu Xà, Tiêu Viêm trong lòng nảy

nhẹ, trên khuôn mặt tươi cười thoáng có chút xấu hổ. Hắn mơ hồ nhìn thấy được, ở bên trong thân thể của Thất Thái Tiểu Xà, một linh hồn thành thực mà cao ngạo đang lạnh lùng nhìn hắn.

Ho nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm con ngươi đảo một vòng, ngón tay đeo giới chỉ khẽ búng, một lọ Phối Hợp Tử Tinh Nguyên lại xuất hiện trong lòng bàn tay, lấy ra một chiếc đĩa ngọc nhỏ còn dính vài giọt Tử Tinh Nguyên, sau đó nhẹ nhàng ngoe nguẩy trước mặt Thất Thái Tiểu Xà.

Lúc Tử Tinh Nguyên xuất hiện, trong mắt Thất Thái Tiểu Xà quang mang đại thịnh, tia nhân tính mờ mịt kia nhanh chóng biến mất, mở miệng thè lưỡi nhìn Tiêu Viêm giống như đòi hỏi.

"Hắc hắc..." Theo cử động của Thất Thái Tiểu Xà, linh hồn cao ngạo thành thực trong cơ thể tựa hồ cũng lặng lẽ lui đi, lập tức, khóe miệng Tiêu Viêm vung lên một nét cười. Mặc kệ linh hồn Mỹ Đỗ Toa nữ vương như thế nào đến tột cùng có tồn tại hay không, ít nhất Thất Thái Thôn Thiên Mãng hiện tại còn không có năng lực kháng cự lực hấp dẫn của Tử Tinh Nguyên.

Tử Tinh Nguyên tiến vào trong miệng, tiểu xà hài lòng nuốt xuống. Một lát sau, đôi rốn quán quýt cuốn lấy cổ tay Tiêu Viêm rồi trườn vào tay áo bào của hắn, từ từ ngủ say.

"Ha ha!" Nhìn cử động Thất Thái Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm khóe miệng nứt ra, nhất thời cười lớn một tiếng, dưới sự trợ giúp của Tử Tinh Nguyên, ít nhất quan hệ của hắn cũng đang nhanh chóng trở nên thân mật, dựa theo tình huống này, Tiêu Viêm tin tưởng, trước khi nàng thành thực đến mức có linh trí của loài người, nhất định có thể đem quan hệ hai người trở nên mật thiết.

Bàn tay ôn nhu vỗ vỗ tay áo bào, Tiêu Viêm trên khuôn mặt ý mừng khó có thể che dấu, liếm lấy một điểm Tử Tinh Nguyên còn dính trên đĩa ngọc, tùy ý để luồng năng lượng nóng cháy chạy trong cơ thể. Tiêu Viêm nhếch miệng cười, bước tới vài bước, ngẩng đầu nhìn đoàn hỏa diễm thanh sắc lơ lửng giữa không trung, mỉm cười, quanh co mấy lần, Thanh Liên Địa Tâm Hoả này rốt cục cũng về tới trước mặt mình.

Mặc dù trong lòng cực kì nôn nóng nhưng Tiêu Viêm cũng không dám coi thường mà vọng động. Cái thứ dị hỏa này cũng giống như thuốc nổ vậy,

không cần thận động đến một cái thì sẽ bộc phát ra lực lượng huỷ diệt giống như lúc trước. Hắn cũng không phải như Mỹ Đỗ Toa nữ vương có thể chống giữ một thời gian, đổi lại là hắn, chỉ sợ không tới mười giây thì đã hoá thành hư vô.

"*Sư phụ... Hiện tại làm thế nào để thu nó?*" Về mặt thềm thường nhìn dị hoá giữa không trung, Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

"*Thu lấy dị hỏa cũng không dễ dàng a, nó đem tất cả những gì tới gần đốt cháy thành hư vô, bao gồm cả năng lượng. Trừ bỏ một ít ngoại vật đặc biệt, chỉ có thể dùng năng lượng cuộn cuộn không ngừng mạnh mẽ bao lấy rồi mang đi, ta nghĩ, lúc đầu Mỹ Đỗ Toa nữ vương hắn là dùng biện pháp này.*" Dược Lão trầm ngâm: "*Bất quá cách này tiêu hao năng lượng thật sự quá lớn, bằng vào người hiện tại, sợ rằng cho dù có đem toàn bộ đầu khí trong đầu khí toàn xuất ra cũng không đủ để đưa nó ra khỏi tiểu đảo này.*"

"*Ách... Vậy làm sao bây giờ?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm sắc mặt liền nhất suy sụp, cười khổ hỏi thăm.

"*Aa, chúng ta tự nhiên khó có khả năng áp dụng biện pháp như của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, tiêu hao như vậy chúng ta không chịu nổi.*" Dược Lão cười ha hả nói: "*Mấy lời lúc trước chính là đối với người khác mà nói, còn người thì lại bất đồng, người có khí cụ có thể mang Thanh Liên Địa Tâm Hoả đi dễ dàng.*"

Sửng sốt một hồi, Tiêu Viêm chớp chớp mắt, một lát sau liền thốt lên: "*Người nói chính là Thanh Liên Toạ?*"

"*Aa, đúng vậy, Thanh Liên Toạ cùng Thanh Liên Địa Tâm Hoả là cùng một mạch, dùng nó để đựng, không những có thể áp chế nhiệt độ của dị hoá, không để tràn ra ngoài, mà hệ số an toàn so với trực tiếp dùng năng lượng bao lấy còn cao hơn rất nhiều.*" Dược Lão cười nói.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm ngón tay rất nhanh khẽ búng, thanh sắc quang mang từ trong giới chỉ liền chậm rãi bốc lên, cuối cùng trôi nổi ở trước người Tiêu Viêm. Bên trong thanh sắc quang mang, Thanh Liên Toạ giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ phóng ra, nhẹ nhàng xoay tròn, phóng thích năng lượng nhàn nhạt.

Bàn tay nâng Thanh Liên Toạ, Tiêu Viêm nhẹ nhàng ném tới chỗ dị hoả trên không trung. Sau khi Thanh Liên Toạ đến được phía dưới dị hoả, một vòng thanh sắc hào quang nhàn nhạt từ đó khuếch tán ra, cuối cùng lặng lẽ bọc lấy Thanh Liên Địa Tâm Hoả.

Thanh sắc hào quang chậm rãi thu nhỏ lại, dị hỏa cũng cũng không chút chống cự từ từ chìm vào trong tâm hoa, nhất thời, vị trí tâm hoa đang trống rỗng liền dâng lên thanh sắc hoả điểm yêu dị.

"Thành công..." Thu lấy dị hoả thuận lợi hơn so với dự tính của Tiêu Viêm, nhìn Thanh Liên Địa Tâm Hoả bị thu vào Thanh Liên Toạ, Tiêu Viêm vẻ mặt vui sướng, cẩn cẩn dục dục đưa tay đỡ dưới đáy Thanh Liên Toạ, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm đám thanh sắc hoả điểm ở trung tâm, nhãn đồng đen kịt không nhìn được xẹt qua một tia kích động.

"Kế tiếp, nhanh chóng rời khỏi toà thành này, tìm một cái địa phương an tĩnh để thôn phệ dị hỏa! Nhớ kỹ, đoạn thời gian này, dị hỏa không thể thu vào trong giới chỉ, nói cách khác, nếu bên trong có thứ gì đều sẽ bị nó thiêu cháy thành hư vô." Dược Lão trầm giọng nhắc nhở.

"Án!" Nặng nề gạt đầu, Tiêu Viêm thân thể khẽ run lên, Tử Vân Dực bắn ra, bàn tay nắm một miếng hồi khí đan nhét vào trong miệng, sau đó vẻ mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn màn tử sắc hào quang sắp tiêu tán.

Tử sắc hào quang như ẩn như hiện, cho đến một khắc rốt cuộc thì cũng "thình thịch" một tiếng, biến thành quang điểm đầy trời.

Lúc tử sắc hào quang bạo liệt, bàn chân Tiêu Viêm hung hăng đạp mạnh lên mặt đất, thân thể bắn lên trời, mang theo Thanh Liên Toạ liều mạng chạy ra bên ngoài thành.

-----oOo-----

Chương 218: Vân Chi?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sa mạc, âm thanh bén nhọn vang vọng trên hư không. Trong một tiếng nổ vang, một đạo nhân ảnh thoáng hiện ra, dừng lại một chút rồi lại

xuất hiện ở cách đó mấy trăm thước.

Nhân ảnh vừa biến mất, một đạo hắc ảnh liền theo sát mà đến, thân hình lao vút như lá liễu trôi nổi trên không trung. Dáng người chập chờn ưu nhã kết hợp với tốc độ hoàn mỹ cực kỳ quyền rũ.

Tốc độ của hắc ảnh so với người phía trước chỉ có hơn chứ không kém, mỗi lần bắn đi đều để lại một đạo tàn ảnh lơ lửng, một hồi sau mới chậm rãi tiêu tán dưới ánh mặt trời. Một đường lướt đi, dĩ nhiên lại xuất hiện tới tám tàn ảnh. Có thể tưởng tượng tốc độ của hắc ảnh kinh khủng như thế nào.

Một chạy một đuổi hồi lâu, bóng dáng Tiêu Viêm lại lần nữa hoá thành một chấm đen trong tầm mắt của hắc bào nhân.

Thản nhiên ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu đang đang mang Thanh Liên Toạ phi hành rất nhanh phía trước, lông mày hắc bào nhân khẽ nhíu, thanh âm thì thào có chút nghi hoặc truyền ra từ dưới áo bào: *"Tốc độ của người này thật có chút quý dị, trong lúc phi hành không ngờ lại không để chút dấu khí tràn ra ngoài. Lực không chế hoàn mỹ như vậy thật sự là hiếm thấy."*

"Sao ta không biết ở phụ cận Tháp Ngươi Qua sa mạc có loại cường giả này nhỉ? Loại tốc độ này, cho dù là một ít đấu hoàng cường giả cũng khó có thể so sánh a. Nếu không phải ta có thân pháp đấu kỹ "Phong Như Tàn Ảnh", chỉ sợ cũng khó có khả năng kéo gần khoảng cách. Bất quá dù là như vậy tựa hồ cũng khó có thể đuổi kịp." Dưới hắc bào, một đôi mi nhỏ đen nhánh nhíu thật chặt, biểu hiện ra sự nghi hoặc trong lòng chủ nhân.

"Không thể tiếp tục như vậy a. Nếu không vạn nhất bão cát nổi lên thì sẽ mất mục tiêu..." Chậm rãi thở ra một hơi như hương lan. Hắc bào nhân ngọc thủ trắng như tuyết thò ra từ dưới tay áo bào, chậm rãi kết ấn, nhẹ giọng lầm bầm: *"Khoảng cách năm trăm thước là có thể công kích. Hiện tại còn kém một điểm... Gia tốc."*

Theo tiếng hô, mũi chân hắc bào nhân điểm nhẹ lên hư không, thân thể ưu nhã xoáy nhẹ trên không trung, liền để lại một đạo tàn ảnh, còn bản thể lại quý dị biến mất. Xuất hiện lại thì đã cách hơn trăm thước.

"Oa..." Nhận thấy tiếng gió khác thường bên tai, Tiêu Viêm khước mắt liền

liếc về phía sau. Nhìn hắc bào nhân thân hình thoảng hiện tới gần, không khỏi cười khở trong lòng.

"Là vị đầu hoàng kia sao... Khó trách có thể đuổi tới a." Dược Lão khẽ thờ dài một tiếng, chợt trêu tức: *"Ta thấy hắc bào nhân kia tựa hồ đối với ngươi có chút hảo cảm a. Chi bằng thử xem nàng có thể tha ngươi lần nữa hay không?"*

"Khu... Miễn đi. Lần trước nàng có lẽ chỉ là thương hại tình cảnh của ta mà thôi, lần này không giống nhau. Thứ dị hoá này có lực hấp dẫn quá lớn, ta với nàng lại không quen biết. Chỉ cần đầu óc nàng không có vấn đề gì, ta nghĩ hẳn là sẽ dứt khoát đem ta giải quyết, có khi còn không có nửa điểm chần chừ ấy chứ." Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khan một tiếng. Vừa muốn thúc giục Dược Lão đẩy nhanh tốc độ, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Lông tóc toàn thân lúc này đều dựng đứng cả lên.

"Cẩn thận!"

"Phong Toàn Bích!"

Tiếng quát lạnh lùng nhàn nhạt cùng với tiếng quát cấp bách của Dược Lão đột ngột vang lên. Mà theo tiếng quát, không gian mấy chục thước trước mặt Tiêu Viêm trở nên vặn vẹo. Một mảng tường hoàn toàn do cuồng phong ngưng tụ mà thành đột nhiên xuất hiện. Trên vách tường, vô số phong nhận điên cuồng xoay tròn. Nhìn bộ dáng này, nếu ai đâm đầu tới, sợ rằng sẽ lập tức bị vô số phong nhận cắt thành từng mảnh nhỏ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

Con mắt mở lớn gắt gao nhìn chằm chằm vách tường đầy phong nhận ngày càng gần, đồng tử Tiêu Viêm giờ phút này cơ hồ co lại như chiếc kim. Bởi quán tính quá lớn, cho dù hẳn đã gắt gao đem tốc độ đè ép xuống, thân thể vẫn vừa vặn hướng bức tường hung hăng đập tới.

"Oa a a! Dừng lại!" Trong lòng kinh hãi, Tiêu Viêm sắc mặt một mảng trắng bệch. Mà ngay lúc thân thể của hắn chỉ còn cách bức tường vền vền có vài thước, sâm bạch hỏa diễm đột nhiên từ trong cơ thể đốt ra, thân thể của hắn cũng giống bị ghim tại giữa không trung, cứng ngắc một chỗ

Thân thể dừng lại giữa không trung, Tiêu Viêm môi hơi run run. Ở trước mặt hắn vài phân, vách tường cực lớn, chính giống như giáo vỡ cơ, luân

phiên ma động. Âm thanh cheng cheng không ngừng vang lên, có chút đáng sợ.

Vài giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống. Tiêu Viêm thanh âm vẫn còn chút run rẩy: "*Hắn... ***... cũng quá ngoan độc đi.*"

"Đem dị hỏa giao ra đây. Ta không biết ngươi là cường giả phương nào, bất quá đắc tội một lục phẩm luyện dược sư cũng không phải là quyết định gì sáng suốt." Âm thanh bình tĩnh lạnh lùng chậm rãi vang lên phía sau lưng, trong thanh âm thoáng có vài phần thờ ơ. Hiên nhiên, ra tay đột ngột như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy có chút cổ sức.

"Ai. Sư phụ, chuẩn bị liều mạng đi a." Nghe âm thanh từ phía sau, Tiêu Viêm nhất thời khẽ thở dài một hơi. Kế hoạch chạy trốn đã thất bại, Hiên tại cũng chỉ có thể bắt đầu một tràng chiến đấu trực tiếp thảm thiết.

"Ai. Tận lực. Vẫn là câu nói kia, cùng đấu hoàng cường giả chiến đấu, ta có thể bảo trụ tính mệnh của ngươi, nhưng không thể cam đoan giữ được dị hỏa." Dược Lão cũng đành thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy. Tiêu Viêm cười khở một tiếng: "*Đã không còn mệnh, có nhiều dị hỏa đi nữa thì cũng có tác dụng gì? Vẫn là bảo vệ tính mạng trước."*

Bàn tay nâng Thanh Liên Toạ, Tiêu Viêm nhìn hoả diễm ở chỗ liên tâm, nhẹ thở ra một hơi. Thanh âm bởi phi hành thời gian dài mà thoáng có chút khàn khàn: "*Dược rồi, ngươi thắng. Đồ vật này lấy đi a...*"

Vừa nói, Tiêu Viêm đem Thanh Liên Toạ tùy ý vứt ra phía sau. Mà lúc Thanh Liên Toạ vừa rời tay, bàn chân Tiêu Viêm đạp mạnh vào hư không, hai cánh sau lưng cuồng chấn, thân thể liền lao xuống.

Thấy Tiêu Viêm đáp ứng dứt khoát như vậy, hắc bào nhân rõ ràng sừng sốt một hồi. Nhìn Thanh Liên Toạ chậm rãi bay qua, lại nhìn sang Tiêu Viêm lúc này đột ngột phóng đi, hắc bào nhân có chút chần chờ, cũng buông tha không chặn lại, hai cánh màu xanh rung lên định đoạt lấy Thanh Liên Toạ.

Ngay khi hắc bào nhân chỉ còn cách Thanh Liên Toạ khoảng mười thước, một cỗ hấp lực hung mãnh đột nhiên xuất hiện từ phía dưới, làm cho Thanh Liên Toạ đang giữa không trung nhất thời bị hút xuống.

"*Hắc hắc, xin lỗi.*" Vừa hạ xuống đến, Tiêu Viêm bàn tay xoè ra, Thanh Liên Tọa lại trở xuống trong tay. Cười hắc hắc, cũng không thèm quay đầu, Tiêu Viêm hai cánh vỗ mạnh, cát vàng trên mặt đất mãnh liệt bốc lên, chỉ trong chốc lát đã ngập trời.

Thân thể trôi nổi giữa không trung, hắc bào nhân lạnh lùng cát vàng bốc lên che khuất tầm mắt, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, căn bản không có để ý tới cát vàng, ánh mắt quét qua cát vàng tràn ngập phía dưới. cánh tay nhỏ nhắn rất nhanh kết xuất thủ ấn, quát khê: "*Tứ phương phong bích!*"

Theo tiếng quát của hắc bào nhân, bốn bức phong bích thật lớn đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn đem gần trăm thước phạm vi phụ cận, toàn bộ bao phủ ở trong.

Tại lúc phong bích xuất hiện, Tiêu Viêm dưới đất đang muốn mượn màn cát che khuất để chạy trốn nhất thời dừng cước bộ, ngây ngốc nhìn phong bích khổng lồ cách đó vài thước, hồi lâu sau mới cười khô: "*Cái này là thật muốn liều mạng a. Người này cũng quá tỉnh táo đi, không ngờ có thể trong thời gian ngắn như vậy chọn ra biện pháp hữu hiệu nhất.*"

"*Các hạ, lòng kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn, mà ngươi cũng đã chạm đến giới hạn của ta rồi.*" Âm thanh băng hàn nhàn nhạt vang lên từ trên đỉnh đầu. Hắc bào nhân lạnh lùng nhìn bóng lưng màu đen, chậm rãi hạ xuống. Tay trái mảnh khảnh ngưng tụ một cái phong toàn nho nhỏ liên lục xoáy tròn, phóng thích kinh khí hung hãn. Tay phải nhoáng lên, một chuôi trường kiếm bộ dáng có chút kì dị toả quang mang nhàn nhạt liên hiện lên.

"*Ai...*" Khê thở dài một hơi, Tiêu Viêm hơi khom người, cẩn thận đem Thanh Liên đặt trên còn cát, khê hút một hơi. Trên khuôn mặt thanh tú, lúc này bắt đầu dĩ sa sút tinh thần nhanh chóng tiêu tán, thay thế vào đó bộ dáng bị buộc đến bước đường cùng, chuẩn bị giống như chó cùng đường âm trầm tàn nhẫn độc ác.

Chậm rãi xoay người đứng dậy. Tiêu Viêm rút cuộc cũng lần đầu trực tiếp đối mặt với vị đầu hoàng cường giả thần bí. Ngón tay nhẹ nhàng chà xát giới chỉ, huyền trọng xích to lớn đen kịt liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Bàn tay nắm chặt huyền trọng xích cắm sâu xuống cát, Tiêu Viêm hướng về phía hắc bào nhân, hơi nhún vai cười nói: "*Nhìn dung mạo của ta, ngươi hẳn là có điểm giết mình chứ? Người thiếu niên mà các ngươi tùy ý*

cứu ở trong sa mạc, dĩ nhiên lại chính là người làm cho các người đau đầu."

Giật mình... đích xác rất giật mình. Bởi vì giật mình cũng sắp dẫn tới khiếp sợ...

Tại lúc Tiêu Viêm xoay người, thân hình hắc bào chột cứng ngắc. ở dưới hắc bào, một đôi đồng tử xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú đang mỉm cười. Nàng không nghĩ tới, kẻ thiếu chút nữa đã làm cho đoàn người của mình thất bại trong gang tấc, dĩ nhiên lại là cái tên tiểu tử kia... Đây đâu chỉ là giật mình thôi a... Quả thực chính là rung động như bị thiên lôi bổ trúng.

"Hi..." Dưới hắc bào, hắc bào nhân bộ ngực rõ ràng kịch liệt nhấp nhô. Phun ra một hơi thật dài, hắc bào nhân vẫn có chút khó tin, nàng thấp giọng lầm bầm nói: *"Như thế nào có thể là người? Như thế nào có thể là người?"*

Nghe hắc bào nhân trong miệng lặp đi lặp lại một câu, Tiêu Viêm gãi gãi đầu, cúi xuống liếc mắt nhìn dị hỏa ở một bên, bất đắc dĩ nói: *"Xin lỗi. Ta cần phải có nó, cho nên..."*

"Ta không phải đã bảo người trở về sao? Người lại còn ở trong sa mạc xông loạn làm cái gì a?" Dưới hắc bào, thanh âm nữ tử đột nhiên có chút tức giận.

"Ách..." Bị thái độ của hắc bào nhân làm cho sững sốt, Tiêu Viêm có chút khóc cười không ra, lắc đầu nói: *"Vị đại tỷ này, ta đến sa mạc vốn là muốn tìm kiếm dị hỏa. Hơn nữa ta cũng đã sớm biết Mỹ Đồ Toa nữ vương có trong tay vật ta cần, tại sao ta phải đi?"*

"Dị hỏa hiện tại ở trong tay ta. Muốn ta giao ra, hay là các hạ tự mình động thủ đi. Bất quá tại hạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay!" Tiêu Viêm nhắc huyền trọng xích lên, chỉ hướng hắc bào nhân, hơi có chút hào khí cười nói.

"Người..." Nhìn cử động của Tiêu Viêm, hắc bào nhân quả thực là có chút vui vẻ. Lúc này mới có nửa năm không gặp, tiểu tử này không ngờ lại dám hướng mình khiêu chiến?

Dưới hắc bào, đôi mắt đẹp vừa vui vừa giận nhìn Tiêu Viêm nghiêm trang hướng đến mình khiêu chiến. Thật lâu sau đành cười khổ lắc đầu, kinh khí trên cánh tay cũng chậm rãi thu liễm. Nàng đối với người này thật sự có chút không xuống tay được...

"*Ai, thật là oan gia...*" Trong lòng nghĩ thầm, gò má xinh đẹp dưới hắc bào liền nổi lên một tầng ửng đỏ, bất đắc dĩ lắc đầu. Trầm ngâm hồi lâu, tâm phiền ý loạn, nàng xưa nay vẫn giữ thanh đạm điềm nhã, lúc này lại không nhịn được khẽ quát: "*Cút, cút đi, mau cầm dị hỏa cút. Coi như hôm nay ta không có đuổi theo ngươi.*"

"*Ách...*" Hắc bào nhân cử động càng thêm li kì này, Trực tiếp là làm cho khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt thừ ra. Một hồi lâu sau vẫn có chút không thể tin được nói: "*Ngươi... Ngươi không cần dị hỏa nữa?*"

"*Ta cũng không có nghĩa vụ giúp Cổ Hà làm quá nhiều chuyện. Lần này mạo hiểm hộ vệ bọn họ tiến vào sa mạc là đã chấm dứt trách nhiệm lớn nhất.*" Hắc bào nhân thản nhiên nói. Vừa nói, nàng đột nhiên quay đầu ngắm nhìn bầu trời phía sau rồi xoay người rời đi.

"....." Không nói gì nhìn hắc đã bào nhân xoay người đi, Tiêu Viêm lúc này đột nhiên nói: "*Ngươi đi làm gì?*"

Hắc bào nhân hơi dừng lại. Trầm mặc một hồi rồi mới nhẹ giọng nói: "*Có truy binh tới. Ngươi đi trước, ta... chống đỡ.*"

"*Cái kia... Đại tỷ, ngươi xác định đầu của ngươi không có vấn đề? Chẳng lẽ ngươi có chỗ nào thân thích với ta? Đại di nương?*" Khóe miệng hơi co quắp một chút, Tiêu Viêm thật sự không thể chịu được cử chỉ quái dị của nữ nhân này mà hô lớn.

"*Biến!*" Nghe Tiêu Viêm nói, dưới hắc bào liền truyền ra một tiếng mắng tức giận. Tay áo bào vung lên, một cỗ cát vàng khí tiễn hung hăng bắn tới Tiêu Viêm, lúc sắp đến gần đầu thì nổ ra, đem cát vàng vẩy đầy đầu hắn.

Vội vàng phủi cát vàng, ánh mắt Tiêu Viêm quét về phía bóng lưng bị đại hắc bào bao phủ nhưng vẫn như cũ mơ hồ tiết lộ vài phần yếu điệu động lòng người. Đầu đầy sương mù thở dài một hơi, cúi người đem Thanh Liên Tọa để lên bàn tay. Đột nhiên nghĩ tới điều gì, thân thể chợt cứng đờ. Ngẩng đầu lên, con mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm thanh trường

kiếm kì dị toả ra thanh quang trên tay hắc bào nhân, thân ảnh hắc bào kia, đột nhiên ở trong não hải, cùng với thân hình xinh đẹp, tao nhã quý phái của một người lúc trước dám cùng Tử Tinh Dục Sư Vương chống đỡ, chậm rãi dung hợp với nhau, lại không hề có chút phân biệt, cực kì hoàn mĩ mà khế hợp.

Trong não hải, giống như có một đạo lôi đình bổ xuống giữa sương mù dày đặc, tên một người đậm nhã nhưng lại làm cho Tiêu Viêm khó có thể quên mất chậm rãi hiện lên từ sâu trong trí nhớ. Cuối cùng giống như lạc ấn hung hăng khắc sâu trong não hải.

Theo cái tên hiện lên, lúc trước hành động ngốc nghếch có chút đáng thương của hắc bào nhân lại làm cho chớp mũi Tiêu Viêm có chút đỏ lên.

"Vân Chi! Là người sao? Ha ha, ta yêu người chết mất!! Ha ha!"

Trong bão cát đầy trời, âm thanh thiếu niên cuồng tiếu đột nhiên theo cuồng phong thổi tới, truyền vào trong tai hắc bào nhân đang định xoay người bước đi.

Giờ khắc này, hắc bào nhân thân thể mềm mại chợt cứng ngắc. Thân hình mảnh khảnh trong cuồng phong như mẫu đơn xinh đẹp lắc lư trước gió, cao quý mà ưu nhã.

-----oOo-----

Chương 219: Gặp lại ngắn ngủi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng sừng sững tại trong bão cát, một lâu sau, hắc bào nhân khẽ thở dài một hơi, từ từ xoay người lại, một cánh tay nhỏ nhắn chậm rãi kéo xuống chiếc mũ trùm, nhất thời, gò má trắng nõn xinh đẹp và lạnh nhạt lộ ra trong bão cát cuồng loạn.

Đôi mắt đẹp dừng trên khuôn mặt sáng lạn của thiếu niên, Vân Chi đôi môi hồng không kìm được cười khẽ. Đối với câu nói mang theo lực sát thương lúc trước của Tiêu Viêm, nàng cũng không quá mức để trong lòng. Nàng cũng minh bạch, cái này chẳng qua là đối phương hưng phấn nói đùa

một câu mà thôi, mặc dù câu nói đùa này lại làm nơi nào đó trong lòng nàng ôn nhu xúc động.....

"*Ai, vẫn là bị nhận ra...*" Vân Chi dùng cánh tay nhỏ nhắn quét tóc mái, trường kiếm kì dị trong tay quơ quơ, trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện một nét bất đắc dĩ.

"*Hắc hắc.*" Nhìn gò má xinh đẹp quen thuộc, Tiêu Viêm không nhịn được nhếch miệng cười cười, bàn tay nâng Thanh Liên Tọa, tiến lên hai bước, cười nói: "*Nửa năm không gặp, ngươi có khỏe không?*"

"*Àn, không tồi...*" Khẽ nhấp đôi môi đỏ mọng, Vân Chi tựa hồ muốn giữ lấy vẻ lạnh nhạt thường ngày, bất quá mỗi khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt tươi cười của thiếu niên, gương mặt lạnh nhạt cưỡng ép lại nhanh chóng tan rã. Cứ thế mấy lần, Vân Chi cũng chỉ đành sâu kín thở dài một tiếng, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt quét qua trên người Tiêu Viêm, Vân Chi đôi mắt đẹp có chút sáng lên. Trải qua nửa năm lịch lãm, thân hình Tiêu Viêm không thể nghi ngờ càng thêm cao ngất, khuôn mặt thanh tú cũng bởi vì đi lại trên sa mạc mấy tháng mà trở nên ngăm đen một ít, vốn có chút đường nét nhu hoà, hiện tại cũng mơ hồ lộ ra một nét kiên nghị, hiển nhiên, nửa năm này, thiếu niên cũng đã phát triển rất nhiều.

Bằng vào thân phận của Vân Chi, đã thấy qua không biết bao nhiêu thiếu niên tuấn kiệt, trong đó cũng có không ít nam tử anh tuấn đến nỗi cơ hồ có thể khiến cho nữ nhân nguyện ý bồi tiếp, bất quá đối với những người đó, nàng cũng không dư thừa mà biểu hiện ra nửa điểm chú ý. Nam tử có thể làm cho nàng cảm thấy vừa mừng vừa sợ bởi sự phát triển của đối phương, tựa hồ cũng chỉ có thiếu niên có quan hệ phức tạp rắc rối này thôi a.

"*Ngươi tiến vào đấu sư?*" Lúc này nhìn qua, Vân Chi thoáng có chút kinh ngạc, chột thu thái. Lúc đầu mới phân ly, Tiêu Viêm đã đạt tới cấp độ đấu giả đỉnh phong. Mặc dù lấy hấn địch thiên phú mà nói, đột phá chỉ là chuyện sớm hay muộn, bất quá có thể trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã đột phá rất nhanh, hơn nữa còn cũng cố được lực lượng, thật làm cho Vân Chi cảm thấy có điểm ngoài ý muốn.

"*Àn, may mắn mà thôi.*" Tiêu Viêm cười gật đầu. Ánh mắt đánh giá Vân Chi một chút, vui mừng lẫn sợ hãi lúc trước đã trở nên bình tĩnh, thoáng

trầm ngâm một chút, chần chừ hỏi: *"Người như thế nào lại đi cùng Đan Vương Cổ Hà?"*

Nghe được vấn đề Tiêu Viêm, Vân Chi hơi sững sốt, sóng mắt chột lưu chuyên, nhẹ giọng nói: *"Đan Vương Cổ Hà tại Gia Mã đế quốc giao hữu rộng lớn, ta cũng cùng hắn quen biết, từng thiếu nợ nhân tình của hắn. Lần này hắn muốn tới sa mạc tìm kiếm dị hỏa, cũng thỉnh ta đi."*

"Nga." Gật đầu, Tiêu Viêm trong lòng bởi vì địa vị của Cổ Hà tại Gia Mã đế quốc mà lần nữa chếp chếp lưỡi, rồi cúi đầu nhìn Thanh Liên Toạ, nói: *"Vây... người không mang dị hỏa về, hắn chẳng phải là sẽ trách người?"*

"Có lẽ như vậy, bất quá nhiệm vụ của ta chỉ là bảo vệ bọn họ an toàn. Nói cách khác cũng không có nghĩa vụ quá lớn... Hơn nữa hắn cũng đã coi người là một đấu hoàng cường giả. Thần bí, cho nên hắn cũng minh bạch cướp đoạt dị hỏa từ trong tay một đấu hoàng cường giả khó khăn như thế nào. Nếu ta thất bại, hắn cũng khó mà nói cái gì. Đương nhiên, khó tránh khỏi tình thần sẽ có chút sa sút." Vân Chi khẽ thở dài một hơi. Tuy nói nàng cùng Cổ Hà có giao tình cũ, bất quá nàng cũng phi thường minh bạch tính tình quật cường của Tiêu Viêm. Nếu bây giờ thật muốn ra tay cướp đoạt, sợ rằng tiểu gia hỏa này sẽ lập tức trở mặt. Đừng coi Tiêu Viêm ngày thường có vẻ thành thực vượt xa những kẻ đồng lứa, đôi với một số chuyện, hắn so với một đứa trẻ lên ba còn ngoan cố hơn. Đồ vật đã cầm được, đến chết cũng không buông tay.

Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng xoa xoa cái trán muốn phát đau, Vân Chi cười khò một tiếng, trong lòng bởi vì xui xẻo của chính mình mà thâm thở dài. Gặp ai không gặp, lại gặp trúng cái tên tiểu tử này. Nếu trước mặt đổi lại là một người khác, cho dù đối phương có là đấu hoàng cường giả, Vân Chi cũng sẽ nghĩ biện pháp đem dị hỏa cướp đi.

Tuy nói với thực lực của nàng, cơ hồ nháy mắt liền có thể lấy đi dị hỏa, bất quá đối với nam tử gần đã cùng chính mình xích thân tương đối*, hơn nữa lại có quan hệ rắc rối này, Vân Chi thật sự khó có thể ra tay.

(Cái này đại loại là trần truồng ôm nhau đó mà ...hắc hắc-DG)

"Hắc hắc..." Dường như cũng minh bạch khổ não của Vân Chi, Tiêu Viêm ngưng ngưng cười cười, đem Thanh Liên Toạ ôm vào trong ngực, lẩm bẩm: *"Xin lỗi, ta cũng đã truy tìm thứ này hơn nửa năm. Cho dù các người*

không đên sa mạc, ta cũng sẽ đi tìm Mỹ Đỗ Toa nữ vương."

"Bất quá ngươi lấy dị hỏa làm cái gì? Bằng vào thực lực hiện tại của ngươi... bị thứ này đánh vào một điểm chỉ có kết quả là thi cốt vô tồn a." Nhân đồng nhìn chằm chằm Thanh Liên Toạ trên bàn tay Tiêu Viêm, Vân Chi mãi đen khế nhú, nghi hoặc hỏi.

"Hắc hắc. Hẳn là thế... nó đối với ta rất cần thiết." Tiêu Viêm cười hắc hắc, có chút hàm hồ nói.

Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm hàm hàm hồ hồ, Vân Chi cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, nếu hẳn đã không muốn nói, vậy nàng cũng không hỏi nhiều, lập tức quay đầu đi, nhìn phía sa mạc xa xa, nói: *"Trước hết ngươi rời khỏi nơi này đi, phía sau còn có hai gã đầu vương của xà nhân tộc đuổi theo, ta giúp ngươi ngăn cản bọn họ một hồi."*

"Sau đó thì sao? Ta nghĩ ngươi lại không nói liền đi." Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.

"Xin lỗi, lần trước đích thật là có chút việc gấp, cho nên..." Nghe ra trong giọng nói Tiêu Viêm có một tia oán khí, Vân Chi đành phải nhẹ giọng giải thích một câu, sau đó nói: *"Sau khi chặn bọn họ lại, ta sẽ cùng bọn Cổ Hà hội họp, dù sao cũng đã ước hẹn trước."*

"Vội vàng như vậy sao?" Có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, Tiêu Viêm cười khở: *"Thật vất vả mới gặp mặt, lại muốn tách ra ngay. Lần sau muốn gặp lại cũng không biết phải chờ tới bao, các ngươi những người này, luôn luôn thân thần bí bí."*

Vân Chi khế cười cười nhìn khuôn mặt của thiêu niên, chần chừ một hồi, đột nhiên nói: *"Ngươi vẫn đang tu hành một mình sao?"*

"Án, đúng thế..." Chà xát cằm, Tiêu Viêm cười gật đầu, hẳn cũng không dám đem Dược Lão bại lộ ra.

"... Mặc dù thiên phú tu luyện của ngươi không tồi, bất quá ngọc cho dù tốt đến đâu cũng cần phải mài dũa tỉ mỉ, chỉ bằng ngươi một mình tu hành, sẽ đi vào rất nhiều con đường không cần thiết... Nếu như ngươi không ngại, ta có thể giới thiệu một địa phương cho ngươi, ở nơi đó, ngươi có thể có được điều kiện tu luyện tốt nhất." Vân Chi đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lóe

lên, mỉm cười nói.

"Địa phương gì?" Sửng sốt một hồi, Tiêu Viêm mặc dù cũng không có bao nhiêu hứng thú, bất quá lòng hiếu kì vẫn chiếm ưu thế, không nhịn được hỏi một tiếng.

"Vân Lam Tông."

Vân Chi mỉm cười, nói: "*Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc thế lực rất mạnh, ta vừa vặn lại có một bằng hữu ở trong, nếu như người nguyện ý, ta có thể...*" Nói đến đây, Vân Chi đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng phát hiện, thiếu niên trước mặt, khuôn mặt còn đang đầy ý cười lại trở nên có chút âm trầm.

"Làm sao vậy?" Không biết xảy ra chuyện gì, Vân Chi thoáng có chút nghi hoặc hỏi.

"*Aa, quên đi, cái loại địa phương như Vân Lam Tông, ta đây tiểu nhân vật đi làm cái gì? Đi ngược lại là tự làm trò cười.*" Tiêu Viêm lắc đầu, cười lạnh nói.

Thấy thái độ của Tiêu Viêm đột nhiên trở nên có chút ác liệt, Vân Chi mày đen cau lại, dường như muốn giải thích: "*Vân Lam Tông cũng không phải không chịu nổi như tưởng tượng của người đâu, hơn nữa bằng vào thiên phú tu luyện của người, ai có thể giết chết? Ta đây cũng là một tốt cho người, ít nhất ở nơi đó, người có thể trực tiếp có được đấu ki cùng công pháp thích hợp nhất cho mình... Hơn nữa đệ tử của Vân Lam Tông đều từ ngàn dặm chọn ra, tố chất rất không tồi, người hẳn là có thể cùng bọn họ ở chung tốt.*"

"*Ai, quên đi, quên đi, dù sao đối với chỗ đó ta cũng không có hảo cảm gì. Ta một người tự mình tu luyện rất tốt, không tâm tình đi đến cái gì gì tông đó.*" Nghe Vân Chi đem Vân Lam Tông nói thành hoàn mỹ như vậy, Tiêu Viêm trong lòng dâng lên một chút không vui, đặc biệt lúc nghe đến đến chỗ tố chất bọn họ không tồi, một cơn lửa giận lại càng bất ngờ phát ra. Không sai? Địa phương có thể nuôi dưỡng ra cái loại nữ nhân như Nạp Lan Yên Nhiên, còn có thể sai ở chỗ nào?

Sắc mặt thoáng hiện vẻ âm trầm, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, không kiên nhẫn phát phát tay, thản nhiên nói: "*Tốt lắm, không nói nhiều, nếu*

ngươi muốn đi tìm bọn Cổ Hà, chúng ta liền tách ra ở chỗ này đi, ta cũng có việc gấp, cáo từ! Sau này có cơ hội sẽ gặp lại. Ngươi nếu thật sự không muốn gặp ta, vậy quên đi."

"Chuyện hôm nay xin đa tạ, ngày sau có cơ hội, ta sẽ đem nhân tình này trả lại cho ngươi..."

Vừa nói, Tiêu Viêm cũng không có nói nhảm, tay nâng Thanh Liên Tọa, xoay người, hai cánh sau lưng hơi rung lên, nhanh chóng bay vút lên không trung, một đường lao về phía xa xa.

Ngây người đứng ở trên cồn cát, Vân Chi nhìn Tiêu Viêm hoá thành một điểm đen, một hồi lâu sau, hàm răng cắn chặt chiếc môi đỏ mọng, cắn giập đậm chàm, gương mặt tiểu mỹ thoáng hiện lên một nét uỷ khuất không cam lòng. Nàng hảo tâm hảo ý chuẩn bị cho Tiêu Viêm, lại không nghĩ tới lại làm cho gia hỏa này phản ứng lớn như vậy, lần này khởi giá kẹp thương mang cơn nện xuống, thật sự làm cho Vân Chi có cảm giác lòng tốt bị sói ăn mất.

"Cái tên bướng bỉnh, không đi thì thôi, cần gì phải như vậy." Vân Chi cắn môi đỏ mọng, mũi chân đá vào trên cồn cát, một cỗ kính khí hung hãn bắn ra, tạo ra một cái khe hơn mười thước trên mặt cát.

"Lại nhân tình... ta lúc này lại cần cái nhân tình nho nhỏ của một tên đầu sù như ngươi sao?"

Hung hăng phát tiết xong, khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi lúc này đã đỏ ửng, bàn tay đột nhiên nắm chặt lấy trường kiếm, thở nhẹ một hơi, tâm tình hiểm thấy trên khuôn mặt lập tức thu liễm, thay thế chính là vẻ băng hàn lạnh nhạt.

Hơi quay đầu, ở cuối tầm mắt lạnh lùng của Vân Chi, hai cái điểm đen thật nhỏ đang cấp tốc bay đến.

"Một đám da trâu vút không xong, thật nghĩ rằng ta sẽ không hạ sát thủ sao?"

Trường kiếm trong tay chỉ xéo, kiếm cương sắc bén từ mũi kiếm bắn ra, Vân Chi lạnh nhạt nhìn chằm chằm hai cái tiểu hắc điểm ngày càng gần, khóe miệng băng hàn khẽ nhấc lên một đường cong, hiển nhiên, nàng vừa

mới vì Tiêu Viêm mà đây một bụng uỷ khuất cũng nộ hoả, đã chuẩn bị đem hai người này ra để phát tiết lửa giận.

-----oOo-----

Chương 220: Ngũ Xà Độc Sát Ẩn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt âm trầm, Tiêu Viêm hung hăng bay trên bầu trời sa mạc một đoạn, trong lòng lúc này mới từ từ tĩnh táo lại, tốc độ phi hành chậm rãi hạ xuống. Nhớ tới lúc trước thái độ chính mình đối với Vân Chi, không khỏi cười khổ một tiếng. Tựa hồ đích thật có điểm quá phạm rồi a.

"Nhân gia hảo tâm giới thiệu địa phương tu luyện cũng là suy nghĩ cho ta. Ai. Thật sự là lỗ mãng rồi." Bàn tay vỗ nhẹ cái trán, Tiêu Viêm nhẹ giọng thở dài nói.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa cái trán. Nhớ tới vừa rồi Vân Chi nhìn thấy chính mình, mặc dù khổ não. Nhưng là vẫn như cũ buông tha cho cử chỉ cướp đoạt dị hỏa. Tiêu Viêm trong lòng áy náy, càng phát ra nhiều hơn.

Sau lưng hai cánh hơi rung lên. Tiêu Viêm thân hình dừng lại giữa không trung, quay đầu đi đến, nhìn phía cuối sa mạc, có chút chân chờ thì thào nói: *"Nên hay không nên trở về một chút?"*

Cau mày trầm ngâm trong chốc lát, Tiêu Viêm khóe mắt liếc bàn tay đang nâng thanh liên tọa, nhẹ thở ra một hơi, thấp giọng nói: *"Lấy thực lực của nàng, hai gã Đấu Vương hẳn không làm gì được nàng chứ? Bây giờ trên người ta mang theo dị hỏa loại kì bảo này, nếu như quay về, ngược lại sẽ mang đến cho nàng không ít phiền toái."*

Làm bầm lâu bầu trong chốc lát, coi như Tiêu Viêm đã chuẩn bị rút lui, xa xôi sâu trong sa mạc, khí trời đang tĩnh lặng, chợt trở nên cuộn bạo hơn, năm cỗ khí thể hung hãn vô cùng, bao phủ khắp bầu trời. Năm cỗ khí thể ngưng tụ thành năm đầu nhan sắc khí trụ thật lớn không giống nhau, giống như năm cây trụ chống trời, vững vàng đứng thẳng trên bầu trời xanh biếc.

"Đây là?". Ngưng trọng nhìn cột sáng thật lớn phía cuối tầm mắt, khuôn

mặt Tiêu Viêm hơi đỏ, thất thanh nói.

"Cường giả xà nhân tộc.... năm tên Đấu Vương." Thanh âm già nua của Dược Lão thoáng có chút ngạc nhiên, vang lên trong lòng Tiêu Viêm. "Xem ra xà nhân tộc cường giả tới rất nhanh a, vị nữ nhân tên Vân Chi kia, tựa hồ có điểm phiến toái rồi."

"Năm tên Đấu Vương?" Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng thầm giật mình. Sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, nhú chặt lông mày. Nói: "Bọn người kia tốc độ cũng quá nhanh chứ...bất quá, lấy thực lực của Vân Chi, hẳn là không có việc gì đi? Nàng dù sao cũng là Đấu Hoàng cường giả."

"Khó nói... Đấu hoàng mặc dù cường hãn. Bất quá đấu vương cũng không kém. Càng huống chi là năm tên Đấu Vương cường giả cùng lên...hơn nữa cường giả xà nhân tộc, bởi vì duyên có huyết mạch, bọn họ có thể hiểu được một ít hợp lực đấu kỹ, như vậy cùng lên, Vân Chi nọ, cũng là có chút khó giải quyết đi." Dược Lão trầm ngâm nói.

Nhú chặt lông mày càng thêm thâm sâu, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm gất gao mí mắt, con mắt gất gao nhìn chằm chằm năm đạo khí trụ cực lớn trên bầu trời sa mạc, không chút do dự nói: *"Vây trở về!"*

"Tùy theo người đi." Đối với việc này. Dược Lão thật ra không để ý.

Hơi hơi gật đầu. Tiêu Viêm nâng thanh liên tọa. Sau lưng Tử Vân dục nhẹ nhàng một cái. Xoay người. Bắt đầu rất nhanh quay về theo lộ tuyến lúc trước.

Vừa nhìn vô tận cát vàng trong sa mạc. Sáu đạo nhân ảnh. Trôi nổi trên không. Mỗi người sau lưng đều phe phẩy một đôi đấu khí hóa cánh. Đấu khí hai cánh phiến động trong lúc đó, một luồng kinh phong trên mặt cát nhấc lên trận trận bụi màu vàng.

Phía trong năm đạo nhân ảnh đang bao quanh. Hắc bào nhân lạnh nhạt mà đứng. Mỹ mâu khinh thường liếc chung quanh năm người. Nhẹ giọng nói: *"Tốc độ của chư vị, thật đúng là để cho ta giật mình."*

"Phi." Sắc mặt thoáng có chút tái nhợt Viêm Thứ ới ra một miệng máu tươi, lúc này hẳn quần áo rách nát. Cả người trên dưới đều chảy máu tươi,

một vết sẹo dữ tợn dài hẹp có chút làm cho người ta khiếp sợ hiện lên nơi cánh tay cùng với bụng.

Tại mới vừa rồi. Hãn cùng với hôi bào lão giả dẫn đầu đem Vân Chi chặn lại. Song phương gặp mặt, bọn họ còn không kịp nói tiếng nào, đã bị nữ nhân trog hắc bào, giống như một oán phụ bình thường bị nam nhân từ bỏ.Đột nhiên đối với bọn họ triển khai công kích. Dưới tình huống có chút trở tay không kịp. Viêm Thứ đành đứng mũi chịu sào.

Ngẩn ngui trong vài phút đồng hồ.Viêm Thứ dưới công kích của hắc bào nhân, cũng bị một số vết thương không nhẹ. Nếu không phải ba vị cường giả xà nhân kịp thời chạy tới. Cho dù có thêm hôi bào lão giả phối hợp. Hãn cũng có kết quả là trọng thương.

Dù sao, Đấu Vương mặc dù cũng có thể tính là cường giả.Nhưng dù sao cùng Đấu Hoàng vẫn khác biệt một cấp bậc. Bằng vào hai gã Đấu Vương, còn không có tư cách cùng một Đấu Hoàng cường giả đụng nhau. Càng huống chi phương thức chiến đấu của Viêm Thứ là cứng đối cứng, như vậy cùng Đấu Hoàng cường giả chiến đấu, tự nhiên là chịu thua thiệt lớn. Đương nhiên, trọng yếu nhất, bởi duyên cớ vị hắc bào nhân này xuống tay quá mức tàn nhẫn.

"Các hạ xuống tay thật sự là ngoan độc a, ghénh ngang xông vào xà nhân tộc ta, không chỉ không có lời nào xin lỗi, ngược lại còn khiêu ngạo như vậy, dĩ nhiên là khi tộc ta không người sao?" Hôi bào lão giả ánh mắt âm lệt đảo qua người hắc bào nhân nói.

*"A a. Xin lỗi?Bất quá ta làm như vậy các ngươi cũng không có khả năng tiếp nhận đi?Nếu là hành động vô dụng, ta đây cần gì phải làm?"*Hắc bào nhân thản nhiên cười nói:*"Mất đi Medusa nữ vương xà nhân tộc các ngươi, tựa hồ sẽ gặp nhiều sóng gió àh."*

*"Nhân loại vô sỉ hèn hạ! Nếu không phải các ngươi quấy nhiễu.Nữ vương bệ hạ như thế nào tiến hóa có thể thất bại?"*Viêm Thứ nổi giận quát.

"Kiệt kiệt. Các hạ nếu cho rằng đúng như vậy, sợ rằng đã mắc sai lầm đặc biệt lớn rồi, mặc dù nữ vương bệ hạ tiến hóa hình như là thất bại, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên với ta.Cho nên, ta mơ hồ nhận thấy được, nàng vẫn chưa chính thức vẫn lạc, một ngày nào đó nàng sẽ trở lại Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc. Lần nữa dẫn theo xà nhân tộc rời cái địa phương đáng chết

này"Hôi bào lão giả âm thanh cười nói:"Đến lúc đó, khi thời gian tới, chúng ta sẽ quay trở về, lấy lại những thứ thuộc về mình!"

"Tên người gọi là Âm Thế sao? Là lão nhân đức cao vọng trọng trong xà nhân tộc, đến nay thực lực chân chính đã tiến vào bát tinh Đấu Vương .....Theo như lời người...Án, có lẽ đi...Nếu như thật sự có ngày đó, ta thật ra cũng hy vọng có thể cùng nàng giao thủ một lần."Nhìn bộ dáng si mê của hôi bào lão giả. Vân Chi lông mày đen hơi nhíu lại, chột nhẹ nhàng lắc đầu, nhàn nhạt nói.

"Hiện tại Gia Mã Đế Quốc, bên trong hiện có ba vị Đấu Hoàng cường giả. Bọn họ ta đều đã từng gặp qua, cho nên ...ta cũng có thể nhận ra người. Hắc hắc, sau lưng người, đích thực là một thể lực khổng lồ, bất quá chờ xem, xà nhân tộc ta, nhất định sẽ trả thù. Hôi bào lão giả cười lạnh nói.

"Không có tí uy hiếp..."

Cười khẽ lắc đầu, Vân Chi không phải loại người vô dụng mới bị uy hiếp liền sợ đến thất thân, lập tức cười một tiếng, chậm rãi nâng thanh quang trường kiếm trong tay lên. Gò má tiếu mỹ xinh đẹp hiện lên những đường cong, cười dài nói:"Bất quá nếu các người đã nói ta xuống tay tàn nhẫn.Ta đây cũng không cần phải lưu tình...Hôm nay, để xem trong năm người các người, có khả năng chạy thoát được mấy người chứ.

"Hừ, người mặc dù là Đấu Hoàng cường giả.Có thể tưởng tượng muốn ừng phó năm tên Đấu Vương chúng ta, như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!"Nghe Vân Chi nói thế, một trung niên xà nhân lục bào, khuôn mặt dâng lên một nét bạo lệ, quát to.

"Như vậy ...thử xem sao."

Trường kiếm sắc bén xé gió, một âm thanh thanh thúy vang lên, như tiếng chim hót.Tại giữa không trung mạnh mẽ vang lên trong chốc lát, Vân Chi thân thể chột biến mất, đến khi xuất hiện...bất ngờ đã đến sát bên lục bào xà nhân phía sau, chỗ mũi kiếm, thanh quang kiếm cương bạo phát đến ba thước, xảo quyết mà ngoan độc nhắm tới các bộ vị yếu hại đâm tới.

Trong chớp mắt thân thể Vân Chi biến mất. Lục bào xà nhân với kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã phát hiện ra, đuôi rắn đong đưa. Thân hình quỷ dị tránh về phía bên trái nửa thước, vừa vặn tránh được kiếm

phong lạnh lẽo.

Một kích thất bại. Vân Chi sắc mặt không có chút biến hóa, lòng bàn tay buôn chuôi kiếm ra, trường kiếm kì dị dán vào lòng bàn tay Vân Chi, nhanh chóng xoay tròn rồi đứng lên.

Mũi kiếm sắc bén vẽ một đường, nhẹ nhàng hướng về phía thất lung lục bào xà nhân, nơi bao trùm một ít vẩy rắn chắc chắn. Đối với sức ép của kiếm cương, tựa hồ chỉ như là tờ giấy mỏng bình thường, không có một chút chống cự.

"Xuy..." Mũi kiếm cắt nhẹ. Một âm thanh nặng nề vang lên trên bầu trời.

Lục bào xà nhân bàn tay che chặt bên hông. Máu tươi đỏ sẫm từ ngón tay thấm thấu ra không ngừng nhỏ xuống, đau đớn kịch liệt làm mặt hắn đỏ mồ hôi lạnh.

Từ lúc Vân Chi chọt công kích, tới lúc lục bào xà nhân bị thương thối lui bất quá chỉ ngắn ngủi trong mười mấy giây thời gian mà thôi, đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, lục bào xà nhân thực lực đứng đầu trong xà nhân tộc, đã sớm bị thương, hơn nữa còn chập vật thối thui.

"Nàng tốc độ quá nhanh, đừng cùng nàng một mình chiến đấu, kết ngữ xà độc sát ấn!" Nhìn lục bào xà nhân bị thương, hôi bào lão giả sắc mặt âm trầm cấp bách quát.

Miệng hô một tiếng. Hôi bào lão giả dẫn đầu hai tay nhanh chóng kết ấn liên tiếp làm cho địch nhân có chút hoa cả mắt, mà theo ấn kết động, thanh quang năng lượng khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt hôi bào lão giả ra tay kết ấn, bốn người còn lại cũng là cùng lúc nhanh chóng hoàn thành kết ấn, đối với loại kết ấn này, bọn họ từng rèn luyện vô số lần, cho nên khi vừa nghe mệnh lệnh, đã dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành kết ấn.

Tại lúc năm người kết ấn, trong chốc lát, một vòng nhàn nhạt u quang năng lượng tráo hiện lên giữa hư không, đem bọn họ vững vàng bao bọc bên trong, hiển nhiên đây là một loại phòng ngự đề phòng đối phương đánh lén.

Nhìn năng lượng trong tay năm người càng ngày càng đậm, giữa mỹ mâu Vân Chi xuất hiện thần sắc hưng phấn, nàng đã sớm nghe nói qua, xà nhân tộc có một số đấu kỹ quý dị, đặc biệt là một số dung hợp đấu kỹ, có thể đem thực lực của nhiều người hợp lại một chỗ, rồi sau đó bạo phát ra, nhằm mục đích chống lại cường giả cao cấp.

Nhìn loại dung hợp đấu kỹ mà hiện tại bọn họ sử dụng. Hẳn là Huyền bậc cao cấp đấu kỹ, loại cấp bậc dung hợp đấu kỹ này trong xà nhân tộc đã có thể coi như là cấp độ cao thâm nhất rồi. Cho nên, chỉ có thủ lĩnh tám bộ lạc lớn mới có đủ thực lực cùng tư cách tu luyện nó.

"Ngũ xà độc sát ân!Khải!"

Theo tiếng quát khê của hô bào lão giả, trong lòng bàn tay năm tên Đấu Vương cường giả quang mang chọi đại thịnh. Trong nháy mắt, năm đạo u thanh năng lượng khổng lồ cao chửng mấy trượng từ trong lòng bàn tay năm người bạo phát ra.

U thanh năng lượng trong lòng bàn tay lúc năm người bắn ra, bắt đầu đan lại cùng một chỗ, chỉ chốc lát thời gian, một trụ năng lượng cực kì to lớn hiện lên trên bầu trời.

Lúc trụ năng lượng thật lớn xuất hiện, trong sa mạc, cuồng phong quạt khởi, một cỗ hơi thở tràn ngập huyết tinh và bạo lệ phát ra từ giữa trụ năng lượng.

Trụ năng lượng thật lớn đột nhiên bắt đầu bốc lên, trong nháy mắt trụ năng lượng biến ảo thành một đầu lục xà dài hơn mười trượng!"Tê".Lục xà năng lượng vừa hiện ra, cuồng phong giữa sa mạc, càng lúc càng mạnh hơn, từng trận gió cuốn mà mắt thường có thể thấy được nổi lên, lục xà năng lượng cấp tốc xoay tròn quanh thân, tiếng gào thét vang vọng khắp sa mạc.

Nhìn lục xà năng lượng thật lớn trên bầu trời,mỹ mâu Vân Chi xẹt qua một tia kinh ngạc cùng ngưng trọng, nàng không nghĩ tới, năm tên Đấu Vương cường giả này, cũng có thể phát ra năng lượng mạnh mẽ đến như vậy.

*"Xà nhân tộc đấu kỹ, khó trách tại Đấu Khí đại lục rất có danh tiếng, dung hợp đấu kỹ kì dị này, thật là cho người ta sợ hãi đi..."*Nhẹ thở ra một hơi, Vân Chi nắm chặt chuôi kiếm, khí thế cả người lúc này chột biến đổi giống như kiếm phong sắc bén bình thường đứng lên, từng đạo cuồng

phong màu xanh khổng lồ bắt đầu cấp tốc ngưng tụ quanh thân.

Gắt gao nhìn lục xà khổng lồ đang hướng về phía này, Vân Chi mũi chân điểm nhẹ hư không, công kích mạnh mẽ trong tay vừa muốn bạo phát ra, sắc mặt đột nhiên hơi đổi, vội quay đầu lại.

Ở phía chân trời, một bóng người toàn thân bao phủ trong ngọn sâm bạch hỏa diễm, giống như thuấn di, thoát ẩn thoát hiện, quỹ dị là khi người đó xuất hiện thì đã đến trước người Vân Chi, song chưởng nhắc lên, một bạch sắc hỏa diễm bao trùm khắp chân trời, sau đó giống như biển ngập trời, đem lục xà năng lượng một khẩu thôn phệ...

Huyền phù giữa không trung. Vân Chi nhìn một màn đột ngột xảy ra này, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười nhẹ, kinh ngạc cùng khiếp sợ...

Hồi bào lão giả:lão giả mặc áo màu tro

Mỹ mâu: đôi mắt đẹp

Tráo: lòng bảo vệ

-----oOo-----

Chương 221: Năng Lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

U thanh năng lượng cự xà khổng lồ khi tiếp xúc với bạch sâm hỏa diễm liền tiêu tán, giống như băng tuyết tan chảy, bắt đầu cấp tốc tiêu tán. Vèn vẹn chỉ một cái nháy mắt, hung xà gào thét phía chân trời đã biến mất, biến mất một cách đột ngột, chỉ lưu lại một tiếng kêu thê lương vang vọng trên bầu trời... cho đến khi biến mất.

Thình lình xảy ra biến hóa làm mọi người ở đây hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, sau một hồi lâu sau, từng đạo ánh mắt khiếp sợ mới vội vàng lên trời nhìn bóng người nọ.

Dưới bầu trời xanh biếc, bóng người treo lơ lửng mà đứng, bạch sâm hỏa diễm trên thân thể không ngừng bốc lên, đem người nọ hoàn toàn bao vây

bên trong. Bởi vì hỏa diễm cực dày, cho nên người bên ngoài cũng khó có thể nhìn ra thân hình và diện mạo bóng người trong đó, hơn nữa bởi vì nhiệt độ khủng bố của hỏa diễm làm không khí xung quanh bóng người nọ thoáng có chút vụn vẹo cùng hư ảo, xa xa nhìn qua giống như có một không gian khác xuất hiện, có chút kì dị.

Mặc dù cách xa nhau khá xa, bất quá năm tên xà nhân Đấu vương cường giả vẫn như cũ có thể nhận thấy được sâm bạch hỏa diễm phát ra nhiệt độ kinh khủng, lập tức nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều thoáng hiện lên một nét bất an.

"Các hạ là ai?! Vì sao phải nhúng tay chuyện của xà nhân tộc chúng ta?" Đột nhiên xuất hiện bóng người mang theo hỏa diễm cùng với thực lực kinh khủng, nhất thời làm cho lão giả áo xám sắc mặt âm trầm hơn rất nhiều. Bất quá, những lúc như thế này hẳn cũng không dám đi đắc tội một thần bí cường giả, cùng vài tên đồng bạn nhìn nhau liếc mắt một cái, lập tức tiến lên một bước, trầm giọng nói.

"Không có lý do gì... Thích mà thôi." Âm thanh già nua không nhanh không chậm từ màu trắng trong ngọn lửa truyền ra. Giọng nói lạnh nhạt, làm cho lão giả áo xám mấy người sắc mặt lại càng khó coi.

Đứng ở phía sau bóng người nọ không xa, Vân Chi thoáng có chút ngạc nhiên nhìn chăm chăm bóng người trước mặt, cau mày trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, nhưng vẫn như cũ không thể nghĩ được, Gia Mã đế quốc khi nào lại có một thần bí cường giả cấp bậc Đấu Hoàng, lại có thể điều khiển bạch sắc hỏa diễm.

Đôi mắt đẹp đảo qua nơi bốc lên sâm màu trắng hỏa diễm, đôi mắt Vân Chi đột nhiên chậm rãi như hư ảo. Một lát sau, một nét thoáng hiện khiếp sợ, chợt hiện mà qua..... Nàng cảm giác được, sâm bạch hỏa diễm tản ra nhiệt độ nóng cháy, lại vừa lạnh như một khối hàn băng vụn năm. Nhưng hàn băng như thế nào có thể phóng xuất ra hỏa diễm? Vật này? Thật không ngờ quý dị?

"Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là dị hỏa?" Con ngươi chớp chớp, nhớ tới tính kỳ dị của hỏa diễm trong thiên hạ, Vân Chi trong lòng giật mình, ngoài khiếp sợ lại có chút dờ khóc dờ cười. Ngày thường cơ hồ rất khó gặp dị hỏa, hôm nay mình dĩ nhiên gặp gỡ tới hai loại? Đây có thể nói là may mắn sao?

"Vị lão tiên sinh này, đa tạ người đã ra tay tương trợ. A a, bất quá bọn nhãi nhép này đối với ta cũng tạo uy hiếp không quá lớn..." Lắc đầu, đem một ít tâm tình trong đầu quăng ra ngoài, Vân Chi trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện ra sự cảm kích, hướng hỏa diễm nhân nói.

"Có lẽ..." Hỏa diễm nhân thân nhiên nói: "Ta cũng không phải thích xen vào việc của người khác, nếu không phải có người nhờ, ta cũng sẽ không lãng phí thời gian như vậy mà chạy chạy tới đây."

"Có người nhờ?" Nghe vậy, Vân Chi sừng sốt, lông mày khẽ nhăn, hỏi: "Lão tiên sinh, không biết là ai mời người lại đây giúp ta? Chẳng lẽ là Cổ Hà?"

"Hắc hắc, Cổ Hà mặc dù danh tiếng tại Gia Mã đế quốc không tồi. Bất quá, muốn nhờ ta giúp đỡ, hẳn còn chưa có đủ tư cách." Hỏa diễm nhân trong tiếng cười già nua thoáng hiện một nét xem thường.

Nghe được Hỏa diễm nhân phủ định hoàn toàn, Vân Chi một lần nữa sừng sốt, trên mặt cười thoáng hiện một nét nghi hoặc. Trong nhận thức của nàng, người có bản lĩnh có thể yêu cầu Đấu Hoàng cường giả ra tay cũng không nhiều lắm. Hơn nữa, lần này nàng đến sa mạc hành động rất bí mật, người biết lại càng rất ít. Cho nên, cũng chỉ có Cổ Hà là người có khả năng nh

"Đừng suy nghĩ nữa, đem những tên kia đuổi đi, ta cũng sớm một chút phải làm việc." Hỏa diễm nhân phát phát tay, bình thân nói. Ông chột ngẩng đầu, hướng năm tên Đấu Vương cường giả ở trên không, thân nhiên cười nói: "Đã sớm nghe nói đấu kỹ xà nhân tộc vang danh sa mạc, hôm nay ta thật ra muốn hảo hảo thử xem."

Ánh mắt âm độc nhìn Hỏa diễm nhân trên bầu trời, lão giả áo xám khóc mắt một trận co quắp. Lấy kiến thức của hắn, hắn phát hiện mình dĩ nhiên phán đoán không ra người trước mặt là cường giả ở nơi nào. Ngoài cảm giác khó có thể tin, tâm tình hắn cũng từ từ trầm xuống. Một người Đấu Hoàng, bọn họ còn có thể dựa vào dung hợp đấu kỹ cùng nhau chống lại một hội, nhưng nếu là hai gã Đấu Hoàng, đối phó năm người bọn họ chỉ sợ cũng giống như giết gà mà thôi, rất dễ dàng giết chết bọn hắn. Hắn phi thường minh bạch hai gã Đấu Hoàng cường giả mạnh như thế nào, đương nhiên biết sự chênh lệch rõ ràng giữa hai bên.

"Xà nhân tộc chúng ta cùng các hạ không có nửa điểm ân oán, bất quá hôm nay cử chỉ của các hạ, xà nhân tộc chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng..."
Thua người không có nghĩa là thua trận, cho dù ở dưới hạ phong nhưng hôi lão giả áo xám vẫn như cũ cười lạnh, tàn nhẫn nói. Sau đó phát ra một tiếng hú bén nhọn, quát: *"Rút lui!"*

Nghe được tiếng quát của lão giả áo xám, bốn gã Đẩu Vương cường giả xung quanh thoáng chần chờ một chút, sau đó cực kì không cam lòng hung hăng liếc nhìn hỏa diễm nhân một cái, hai tay như tia chớp đồng thời xuất ra ấn kết. Sau một tiếng quát khẽ, thân thể năm người cơ hồ đồng thời nổ mạnh, trong chốc lát khí tiếng nổ mạnh đang vang vọng bầu trời, năng lượng trong nháy mắt bộc phát, sau đó hướng bốn phương tám hướng ó sa mạc bay đi.

Nhìn đám người hôi bào lão giả đang chuẩn bị chạy trốn, Vân Chi lông mày hơi nhíu, vừa muốn lắc mình ngăn trở, trước mặt hỏa diễm nhân lại hơi hơi khoát tay áo.

Nhìn cử động của hỏa diễm nhân, Vân Chi cũng chỉ đành dừng động tác.

Mắt lạnh nhìn đám tiểu xà đang chạy trốn, hỏa diễm nhân sâu trong mắt hiện lên một tia trầm mặc, song chưởng nhất thời giơ lên, sâm bạch hỏa diễm cấp tốc hình thành năm đạo tiêm thứ (cái này giống như phi tiêu ấy).

Năm miếng hỏa diễm tiêm thứ chậm rãi xoay tròn, hỏa diễm nhân lạnh lùng nhìn năng lượng tiểu xà đang che dấu ở xung quanh, linh hồn chi lực hung mãnh phá thể ra, như tia chớp đích bắn tới bốn tôn của năm con tiểu xà, cúi đầu cười lạnh, lập tức bắn ra. Năm miếng sâm bạch hỏa diễm tiêm thứ liền như năm tia chớp, bay tới năm hướng khác nhau.

Sâm bạch hỏa diễm tiêm thứ mặc dù nhìn rất nhỏ, bất quá lúc chúng nó bay giữa không trung, lại lưu lại trên bầu trời năm đạo bạch ngân, phía trên bao trùm nhiệt độ nóng cháy cũng trực tiếp làm cho không khí xung quanh bị bốc hơi thành một mảnh hư vô.

Nhìn vào vài miếng hỏa diễm tiêm thứ nhìn như không có gì nổi bật, dĩ nhiên lại tạo thành thanh thế như vậy. Vân Chi trên mặt cười cũng thoáng hiện một nét kinh ngạc, trong lòng càng tỏ ra tò mò đối với thân phận của hỏa diễm nhân.

Hỏa diễm tiêm thứ như tia chớp xẹt qua phía chân trời, trực tiếp vọt vào trong năng lượng trường xà. Mặc dù năng lượng trường xà phần lớn đều hoàn toàn nhất trí, bất quá tiêm thứ tựa hồ có mục tiêu, dọc đường đem một ít trường xà cản đường đốt cháy thành hư vô, sau đó hung hăng hướng ngũ đầu tiểu xà ở bên ngoài đâm mạnh tới.

Dường như nhận thấy công kích kinh khủng sắp tới, ngũ đầu tiểu xà vội vàng quay đầu nhìn hỏa diễm tiêm thứ đang bắn tới, trong con mắt hình tam giác thoáng hiện một nét kinh hãi.

"Thả hổ về rừng không phải là tác phong của ta, nếu là địch đương nhiên không nên lưu lại mầm họa..." Lạnh nhạt nhìn ngũ đầu tiểu xà bị hỏa diễm tiêm thứ sắp bị đánh trúng, hỏa diễm nhân nhẹ giọng nói. Phía sau, Vân Chi nhìn vào cử động của hỏa diễm nhân, cũng chưa nói một điều gì. Nàng cũng không phải là kẻ ngu, nàng tựa hồ so với một ít người còn tàn nhẫn hơn nhiều. Với địa vị cùng thực lực của nàng, khi nào nên tàn nhẫn, khi nào nên thiện, nàng đều nắm chắc một cách cực kì chính xác.

Trên bầu trời, năm đạo hỏa diễm tiêm thứ tạo nên tiếng xé gió bén nhọn, hung hăng bắn về phía ngũ đầu tiểu xà. Song, ngay lúc sắp chạm vào chúng nó, biến cố đột nhiên hiện ra!

"Hừ..." Ngay lúc ngũ đầu tiểu xà sắp bị thương nặng, hỏa diễm nhân thân thể đột nhiên kịch liệt run rẩy, một âm thanh rên rỉ từ bên trong bạch sắc hỏa diễm truyền ra.

Khi nghe được tiếng rên này, Vân Chi sửng sốt, vội vàng nói: *"Lão tiên sinh không có việc gì chứ?"* Vừa dứt lời, vẻ mặt đang cười đột nhiên biến đổi, bởi vì nàng cảm ứng được một luồng hơi thở cường đại từ bên trong sâm bạch hỏa diễm đột nhiên bộc phát. Cỗ hơi thở này tới cực kì mau lẹ, giống như như tia chớp khuếch tán trong hư không, nhanh chóng đuổi theo năm miếng hỏa diễm tiêm thứ, hơi hơi chấn động, dĩ nhiên đem hỏa diễm tiêm thứ biến thành hư vô.

Thừa dịp này, thân hình ngũ đầu tiểu xà mạnh mẽ tiến vào trong cơn cát, chập vật biến mất trong tầm mắt hai người. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Súc sinh đáng chết..." Nhìn ngũ đầu tiểu xà biến mất, bên trong sâm bạch

hỏa diễm nhất thời phát ra một tiếng phẫn nộ.

Âm thanh phẫn nộ dần hạ xuống, luồng hơi thở kinh khủng đó chậm rãi lắng xuống. Một lát sau, hơi thở hoàn toàn tiêu tán, giống như là chưa bao giờ xuất hiện.

"*Ai, thất bại trong gang tấc...*" Thở dài lắc đầu, hỏa diễm nhân bàn tay hung hăng vỗ vỗ cổ tay áo, tựa hồ đang trách mắng một vật gì đó. Ông xoay người lại, liếc mắt nhìn Vân Chi, sau đó hướng sa mạc bay đi.

Đột nhiên, hỏa diễm nhân hơi dừng lại đôi chút, nói: "*Được rồi, tiểu tử kia nhờ ta gửi đến người một lời xin lỗi, lúc trước hẳn tựa hồ có diễm quá phận.....*"

Nghe vậy, Vân Chi thân thể mềm mại run lên, cái miệng nhỏ nhắn, hồng nhuận hơi hơi mở ra, trên gương mặt xinh đẹp hiện đầy ngạc nhiên, từ tin tức mà vị thần bí nhân tiết lộ, nàng có thể biết được... Vị Đấu Hoàng cường giả chạy tới đây giúp nàng... dĩ nhiên là do tiểu tử Tiêu Viêm kia mời tới.

"*Tiểu gia hỏa này... Năng lực không nhỏ a... Trước kia quả nhiên có chút khinh thường người.*" Quay đầu đi, nhìn bóng người đang dần biến mất trong tầm mắt, Vân Chi có chút kinh ngạc, lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 222: Khai Hoa Kết Trái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa diễm nhân như thiểm điện xẹt qua phía chân trời. Sau một lát, bỗng nhiên đột ngột đình trệ ở giữa không trung, cả người sâm bạch hỏa diễm cũng dần tiêu tán. Đợi đến khi ngọn lửa hoàn toàn biến mất, lộ ra một thiếu niên có gương mặt thanh tú.

Đôi mắt khê chớp, thiếu niên đầu hơi hơi ngửa ra sau, vẻ tang thương trong mắt nhanh chóng rút đi, thay thế là tinh thần phấn chấn cùng vẻ mặt giảo hoạt.

"Lão sư, vừa rồi... Là chuyện gì xảy ra?" Hơi hơi nhéo cổ, tiêu viêm cau mày nhẹ giọng hỏi, hấn sờ dĩ hỏi, tự nhiên là do lúc trước Dược lão đang công kích, đột nhiên bị cái gì công kích.

"Do tên trong tay áo của ngươi làm..." Dược lão bất đắc dĩ trả lời: "Lúc trước nếu không có thêm hơi thở của cốt linh lãnh hỏa ngăn cách, chỉ sợ Vân Chi cùng với vài tên xà nhân đã cảm ứng được cỗ hơi thở này, đó là Mỹ Đổ Toa nữ vương.

"Là Nàng?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, bàn tay luôn trong tay áo, thật cẩn thận đem tiểu xà bảy màu toàn thân ôn lạnh như ngọc đặt ở dưới lòng bàn tay, gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Nhận thấy được Tiêu Viêm nhìn chăm chú, tiểu xà bảy màu cũng nâng cái đầu nho nhỏ, đôi mắt tràn ngập linh tính, miệng hơi hơi mở ra, lưỡi rần nhẹ phun ra, tựa hồ muốn cắn khuôn mặt Tiêu Viêm.

Hơi hơi nghiêng đầu né tránh hành động nghịch ngợm của tiểu gia hỏa này, Tiêu Viêm cười cười, chợt trong lòng có chút ngưng trọng, nhẹ giọng nói: "Lão sư... Người nói Mỹ Đổ Toa nữ vương có phải hay không đã muốn hồi phục trí nhớ?"

"Hắn là không có... Nếu hồi phục trí nhớ, lấy tính tình cao ngạo của Mỹ Đổ Toa nữ vương, không có khả năng còn ở lại bên cạnh ngươi... Ta nghĩ, lúc trước có lẽ là bởi vì ta muốn hạ sát thủ năm tên xà nhân Đấu Vương cường giả, mới có thể khiến cho linh hồn Mỹ Đổ Toa nữ vương tạm thời đột phá trói buộc của thất thái thôn thiên mãng. Xem bộ dáng hiện tại của thất thái thôn thiên mãng, linh hồn Mỹ Đổ Toa nữ vương hẳn là đã bị áp chế." Dược lão trầm ngâm nói.

Thoải mái thở ra, bàn tay Tiêu viêm ôn nhu vuốt ve thất thái thôn thiên mãng, cười khỏ thì thào: "Tiểu đồ vật này, thật giống như một quả tạc đạn(bom) a, không chừng ngày nào đó Mỹ Đổ Toa nữ vương lại lao ra..."

"Ta lúc đầu đã từng nói qua, nhưng ngươi vẫn đem nàng lưu lại bên người." Dược lão nhìn có chút hả hê, cười hắc hắc nói. *Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.*

Xoa xoa đầu tiểu xà, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vẻ đáng yêu của thất thái thôn thiên mãng, bất đắc dĩ nói: "Ai bảo tiểu gia hỏa này có lực hấp dẫn

lớn như vậy... Hy vọng nó vẫn có thể ngăn chặn được linh hồn Mỹ Đỗ Toa nữ vương."

Từ nạp giới lấy ra một bình Tử tinh nguyên, Tiêu Viêm nhỏ vài giọt vào trong miệng thất thải thôn thiên mãng. Tiểu gia hỏa này liền cảm thấy mỹ mãn, thè cái lưỡi liếm liếm, sau đó miễn cưỡng chui vào trong tay áo Tiêu Viêm.

Sau khi đem tiểu gia hỏa trấn an, ánh mắt Tiêu Viêm hướng sa mạc ở phía dưới quét qua. Sau đó nhắm ngay một chỗ, chậm rãi hạ xuống một khoảng cách, cúi đầu nhìn hoàng sa ở dưới chân, nhẹ giọng nói: "Nơi này đi."

Bàn tay chậm rãi mở ra, nhắm ngay cồn cát. Thoáng yên lặng, sau đó hấp lực khổng lồ từ trong lòng bàn tay bạo dũng mà ra. Dưới cỗ hấp lực, hoàng sa(Cát vàng) phía dưới liền nảy lên phía chân trời.

Khi cát vàng được hút ra, phía dưới bỗng nhiên xuất hiện một cái hố rộng chừng ba, bốn thước. Trong cái hố đó, Thanh liên tỏa ra quang mang, nhẹ nhàng trôi nổi bên trong.

Nhìn thấy Thanh Liên địa tâm hỏa bình yên vô sự, Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm. Bàn tay vươn ra, Thanh liên tọa nhất thời hóa thành một đạo thanh quang bắn về phía lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Bàn tay nâng Thanh liên tọa, ánh mắt Tiêu Viêm mang chút mê say đánh giá ngọn lửa màu xanh đang bốc lên. Một lát sau, trong ánh mắt đó thoáng hiện một nét nóng cháy, ham muốn.

"Tìm một nơi ở bên ngoài sa mạc đi, nơi đó an toàn một ít. Sau đó tìm một địa phương yên tĩnh, cần nuốt dị hỏa!" *Biết rõ khát vọng của Tiêu Viêm đối với dị hỏa, Dược lão cười cười, nhắc nhở.*

"Ân." Gật đầu, Tiêu Viêm từ nạp giới lấy ra một quả hồi khí đan nhét vào trong miệng, có chút động, đem nuốt vào trong bụng, sau đó nâng Thanh liên tọa, bắt đầu hướng bên ngoài sa mạc mà tiến.

Theo thân hình Tiêu Viêm dần biến mất bên trong sa mạc, cuộc chiến tranh đoạt dị hỏa ở sa mạc Tháp qua nhĩ rốt cục kết thúc với sự thắng lợi của duy nhất về một người.

Bay vút trong sa mạc được gần nửa ngày, sau khi liên tiếp dùng mười ba quả hồi khí đan, Tiêu Viêm rốt cục đã tới bên ngoài Tháp nhĩ qua sa mạc. Bởi vì hắn hiện tại rất cần một địa phương hẻo lánh, cho nên phương hướng Tiêu Viêm chọn đều là những khu vực cực kỳ thưa thớt người.

Khi mặt trời dần lặn về phía Tây, hơn nữa hoàn toàn chìm xuống, rốt cục trên cồn cát xuất hiện những thảm cỏ màu vàng. Tiếp tục phi hành một đoạn thời gian, một màu xanh um lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm, một tòa dãy núi hùng vĩ dần dần hiện ra, từ từ lộ ra một ngọn núi nhỏ.

Nhìn ngọn núi nhỏ dần xuất hiện trong tầm mắt, Tiêu Viêm rốt cục thở ra một hơi, lắc lắc cánh tay gầy như đã tê dại, Tử vân dục do đầu khí gầy như đã cạn kiệt mà trở nên như ẩn như hiện, trông lại thật hơn rất nhiều. Hai cánh sau lưng một lần nữa rung lên, thân thể Tiêu Viêm hóa thành một đạo hắc quang bắn về phía bên trong dãy núi.

Hơn mười phút sau, Tiêu Viêm mệt mỏi dừng ở dưới chân núi. Lúc này cả người hắn đã muốn bị một tầng hoàng sa bao phủ. Bàn tay lau lau mồ hôi và hoàng sa trên mặt, tay áo hỗn loạn ngược lại làm cho khuôn mặt trở nên cực kỳ lôi thôi, nhếch nhác.

Sau khi hạ xuống, Tiêu Viêm sắc mặt thoáng có chút tái nhợt cùng ngưng trọng, nhanh chóng đem Thanh liên tọa đặt ở bên cạnh, sau đó không kịp cùng Dược lão nói chuyện, từ nạp giới lấy ra một quả hồi khí đan nhét vào trong miệng, nhanh chóng ngòì xuống, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, hồi phục đầu khí.

Tuy rằng trong lúc chạy có hồi khí đan duy trì, bất quá đan dược dù sao cũng là ngoại vật, vẫn dựa vào chúng nó phục hồi đầu khí cực kỳ dễ khiến cho thân thể sinh ra tính ý lại. Nếu lâu dài không ngừng dùng nó, chỉ sợ năng lực hồi phục đầu khí của thân thể sẽ dần hạ thấp, thậm chí... sẽ biến mất...

Khó có thể tưởng tượng, nếu là một gã đấu giả mất đi năng lực hồi phục đầu khí, vậy hắn còn có thể được xưng là một gã đấu giả sao?

Cho nên, trải qua thời gian dài phi hành, khi hạ xuống, sự tình Tiêu Viêm phải làm ngay, đó là thúc giục kinh mạch trong cơ thể, bắt đầu hồi phục đầu khí.

Thời gian tu luyện giằng co gần một giờ, Tiêu Viêm lúc này mới mở dần mắt, ói ra một ngụm trọc khí, hoạt động thân thể một chút, cười khổ nói: "Tuy rằng đột quyết hiện tại vì căn cốt tử hỏa mà hóa thành Hoàng giai trung cấp, bất quá dù sao vẫn là Hoàng giai công pháp a, căn bản không đủ để duy trì tiêu hao của ta. Nếu không có thêm đại lượng hồi khí đan duy trì, chỉ sợ ta đã sớm kiên trì không được, ai..."

"Ha ha, yên tâm đi. Lần này, chỉ cần ngươi có thể thành công căn cốt tử hỏa, đột quyết nhất định có thể thành công tiến hóa đến cấp bậc huyền giai. Đến lúc đó, ngươi sẽ có được huyền giai công pháp, hẳn là ở trên phương diện công pháp đã giỏi hơn phần lớn cường giả..." *Dược lão cười an ủi, nói.*

"Hy vọng là vậy, ta sẽ hết sức."

Quay đầu nhìn Thanh liên tọa xinh đẹp trên mặt đất, Tiêu Viêm gất gao mím môi, ần ần lộ ra vẻ quật cường.

Đối với năng lượng ẩn chứa của dị hỏa, Tiêu Viêm vẫn chưa có chút hoài nghi. Tuy rằng nói công pháp trong lúc đó tiến hóa, năng lượng cần để tiến hóa cao gấp mấy chục lần. Bất quá, Tiêu Viêm tin tưởng Thanh Liên địa tâm hỏa tuyệt đối có năng lực này! Bằng không, nó cũng không có tư cách làm cho vô số cường giả trên đại lục vô số cường giả cúi đầu.

Hút một ngụm không khí mát mẻ trong dãy núi, bàn tay Tiêu Viêm nâng lên Thanh liên tọa đặt ở trước mặt, ánh mắt gất gao nhìn chằm chằm ngọn lửa tràn ngập linh tính ở tâm sen, trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng cùng chua xót.

Ba năm trước, lúc hắn vừa mới tiếp xúc cuốn sách thần bí màu đen, sâu trong nội tâm hắn hiểu được... Tìm kiếm dị hỏa, sẽ trở thành sứ mệnh của đời mình.

Bởi vì chỉ có không ngừng căn cốt tử hỏa, hắn mới có thể bước dần đến đỉnh cao. Muốn đứng ở trên Kim Tự Tháp của cả đại lục nhìn xuống chúng sinh, đương nhiên sẽ phải trả những cái giá rất đắt!

Ba năm thời gian, vì tìm kiếm dị hỏa Tiêu Viêm cơ hồ là đi khắp nửa Gia Mã Đế Quốc. Lúc trước ở bên trong thế giới nham thạch nóng chảy, khó có thể tưởng tượng khi Tiêu Viêm lúc ấy biết được nơi này có dị hỏa tồn

tại trong lòng kích động ra sao. Nhưng mà, sau khi hắn cùng với song đầu hỏa linh xà liêu chết cũng chỉ gặp được một thanh liên trống rỗng. Ngay lúc đó, Tiêu viêm tuy rằng cực kỳ nản lòng, bất quá vẫn như cũ không lựa chọn buông tha.

Cho nên, khi hắn không có buông tha, một loạt hành động kế tiếp của hắn làm cho bất luận kẻ nào nghe xong có chút cảm thấy điên cuồng.

Bằng vào thực lực đấu sư, một mình xâm nhập sa mạc, độc thân xông vào nơi bị nhân loại coi là cấm địa: xà nhân tộc. Bên trong sa mạc, hắn đã từng ở dưới bàn tay của tử thần không biết bao lần, vài lần đó đủ để làm những kẻ khác phải sợ hãi...

Bởi vì có sự gan dạ cùng bao lần phải trả giá (trả giá ở đây là những nguy hiểm), cho nên dù đối mặt Đấu hoàng cường giả, vẫn là kẻ thắng lợi cuối cùng đạt được dị hỏa.

Vì ngọn lửa nho nhỏ màu xanh này, Tiêu Viêm cố gắng ba năm, hôm nay đã được đền bù, đem thắng lợi phẩm đặt trong lòng ngực.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt trăng ở không trung, miệng dần mở ra, trong nháy thanh âm thiếu niên có chút khàn khàn rống lên, mang theo tiếng cười vang vọng khắp dãy núi.

Hắc giới chỉ khẽ rung lên, thân hình Dược lão đột ngột thoáng hiện ở phía sau Tiêu Viêm, cúi đầu nhìn thân thể thiếu niên đang run rẩy, trong mắt Dược lão mang theo chút vui mừng cùng nụ cười nhu hòa.

Trong ba năm, Dược lão làm bạn cùng Tiêu Viêm, chứng kiến hắn lớn dần, chứng kiến hắn cố gắng, chứng kiến hắn lần lượt đột phá cực hạn cùng tu luyện.

Mà ba năm cố gắng, rốt cục tới lúc khai hoa kết quả!

-----oOo-----

Chương 223: Thôn Phệ Dị Hỏa - Bắt Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi đem trạng thái dần dần hồi phục đến đỉnh cao, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn vầng trăng rằm hồi lâu, nhẹ giọng cười, bàn tay nâng Thanh liên tọa, đứng dậy.

"...Trước tìm một địa điểm an toàn sao." Dược lão thấp giọng nói.

"Ha ha, Vâng." Mím cười gật gật đầu, Tiêu Viêm nhìn địa hình xung quanh, nơi này là dãy núi duy nhất bên bờ sa mạc, có thể đem sa mạc ngăn cản dưới chân núi. Nghĩ đến hình thể cùng với diện tích của dãy núi, tuyệt đối không quá nhỏ.

Trong dãy núi, ngẫu nhiên vang lên một tiếng sói tru hổ ngâm, chúng nó tựa hồ giống con người, biểu thị công khai địa bàn nơi đây đã có chủ.

Bàn tay chăm chú nâng Thanh liên tọa, mũi chân nặng nề điểm nhẹ một bước, một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Tiêu Viêm chọt cất cao, mạnh mẽ dừng ở ngọn cây đại thụ bên cạnh. Thân thể nương theo nhánh cây có chút đong đưa, ánh mắt quét qua núi rừng. Sau đó điểm nhẹ thân cây, thân hình tựa như một con đại bàng bay nhanh qua rừng rậm, lao nhanh về dãy núi phía trên.

Hóa thành một bóng đen, qua lại dò xét dãy núi mấy lần, Tiêu Viêm rốt cuộc tìm được địa phương thích hợp. Đây là một sơn động do thiên nhiên hình thành, vị trí sơn động vừa vặn ở chính giữa vách núi, nhìn xung quanh cơ hồ không có bất luận nơi nào có thể đặt chân, cho nên muốn leo xuống vào sơn động, rõ ràng là không có khả năng. Bất quá điều này chỉ đúng với người bình thường, nhưng với người có Tử vân dực như Tiêu Viêm mà nói, đây lại là chuyện rất dễ dàng.

Đứng ở đỉnh vách núi, Tiêu Viêm nhìn xuống phía dưới, bên dưới vách núi sâu không thấy đáy, được mây mù che lấp. Địa phương mà trên không chạm trời, dưới không chạm đất đúng là chỗ lý tưởng nhất để tu luyện.

Hài lòng gật gật đầu, Tiêu Viêm không có chút do dự trực tiếp hướng vách núi nhảy xuống, nghe bên tai vang lên địa tiếng gió kịch liệt, sau lưng khẽ run. Tử vân cánh vỡ ra, có chút chấn động, cấp tốc làm thân hình đang gia tốc rơi xuống chậm rãi giảm bớt. Sau một lát, thân thể Tiêu Viêm đã vững vàng trôi nổi ở ngoài sơn động. Ánh mắt cẩn thận từng li từng tí đảo qua bên trong sơn động, sau khi không phát hiện thấy ma thú mới nâng Thanh liên tọa, lặng lẽ bay vút vào.

Vào sơn động, diện tích bên trong mặc dù cũng không lớn, bắt quá cũng đủ để Tiêu Viêm sử dụng. Dem Thanh liên tọa đặt ở trên một khối cự thạch, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra vài miếng nguyệt quang thạch khảm nạm phía trên thạch bích, nhất thời, sơn động thoáng có chút tối tăm đã trở nên khá sáng sủa.

Nhờ vào ánh sáng, Tiêu viêm bắt đầu cực kỳ cẩn thận nhìn khắp sơn động, bất luận địa phương nhỏ nào, đều sẽ được hắn quét qua mấy lần...

Tiêu Viêm buộc phải thận trọng, vì lần thôn phệ dị hỏa này, nguy hiểm so với lần thôn phệ tử hỏa lớn hơn rất nhiều. Ở thời điểm này, chỉ cần có một chút quấy nhiễu không chỉ khiến cho hắn thất bại trong gang tấc, hơn nữa có lẽ còn có thể khiến cho hắn trong nháy mắt bị dị hỏa cản trở thành một đồng tro tàn...

Sơn động không lớn nhưng cũng làm Tiêu Viêm mất hơn một giờ mới hoàn toàn nhìn hết. Trong lúc nhìn, Tiêu viêm tìm ra một ít phân ma thú ở vài khối cự thạch, nghĩ chắc là do một số ma thú phi hành đã từng ở qua nơi này.

Dem phân và nước tiểu quét sạch ra sơn động, Tiêu viêm từ trong sơn động tìm kiếm một số tảng đá, đem miếng sơn động che kín kẽ chặt chẽ, chỉ để lại chút ít khe hở để không khí thẩm thấu mà vào.

Làm xong những chuyện này, Tiêu viêm lúc này mới thở dài một hơi. Đi vào trung tâm sơn động, ngồi xếp bằng ngồi ở cự thạch trước mặt, trong đôi mắt đen hiện lên vẻ nóng cháy như ngọn lửa, chăm chú địa giương mắt nhìn Thanh liên tọa trước mắt.

"*Sư phụ. Kế tiếp... Nên làm như thế nào?*" Trong lòng bàn tay thoáng đỏ chút mồ hôi, Tiêu viêm nuốt một ngụm nước bọt nhẹ giọng hỏi.

"...*Trước đem tất cả những thứ cần thiết toàn bộ lấy ra.*" Dược lão từ nạp trong nạp giới phiêu đảng mà ra, trên khuôn mặt già nua tràn ngập ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Hơi hơi gật đầu, ngón tay Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một bình ngọc nhỏ trong suốt. Trong bình ngọc, một quả huyết sắc đan dược to cỡ chừng một quả long nhãn nằm im lặng. Bên trong bình ngọc, huyết sắc đan

dược có chút mơ hồ như một bóng ma có chút lay động, tựa hồ ngoài huyết sắc đan dược còn có chất lỏng.

Miếng huyết sắc đan dược mượt mà này, chính là một trong những vật chuẩn bị để thôn phệ dị hỏa: Huyết liên đan! Sau khi đem Huyết liên đan lấy ra, Tiêu Viêm lại từ trong nạp giới lấy ra một hộp ngọc nhỏ nhỏ. Hộp ngọc nhẹ nhàng đặt trên mặt đá trơn bóng. Nhất thời, hàn khí nhàn nhạt tỏa ra, ngưng cấu thành một tầng băng mỏng trên mặt đá. Giải khai hộp ngọc, một bình ngọc trắng như tuyết cần thận từng li từng tí nằm yên trong đó, hàn vụ màu trắng nhàn nhạt lượn lờ quanh bình ngọc, nhìn qua phát ra một cỗ ảo giác thần bí mơ hồ.

Trong bình ngọc, chính là cái mà Tiêu Viêm phải hao tổn tâm cơ từ trong tay Cổ Đặc trao đổi mới có được: Băng linh hàn tuyền!

Ánh mắt liếc qua hai vật phẩm có thể nói là kì bảo, Dược lão khẽ gật đầu, bầm tay nhẹ bần, một đạo hàn quang màu xám nhàn nhạt bỗng nhiên từ ngoài đầu ngón tay chậm rãi bốc lên, hào quang màu xám xoay một vòng giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng dừng ở trên mặt đá, hào quang tiêu tán, che dấu trong đó một thứ gì đó.

Đây là một khối tảng đá cỡ ngón tay, toàn thân bóng loáng như ngọc, không có chút tỳ vết nào. Giữa tâm tảng đá, một chút u quang lam nhạt chậm rãi nhúc nhích, giống như một tiểu trùng co sức sống bình thường.

"Cái này gọi là nạp linh?" Nhìn hòn đá nhỏ cũng không có gì đặc biệt, Tiêu Viêm nhin không được có chút ngạc nhiên hỏi.

"Án, đây chính là nạp linh, một loại thiên địa kỳ bảo cực kỳ hiếm thấy, chỉ bên trong cao cấp nạp thạch mới có thể có một chút. Đừng xem thường nó, giá trị của nó tuyệt đối so với Huyết liên đan cùng với Băng linh hàn tuyền lớn hơn rất nhiều, nếu ta năm đó không may mắn đạt được, có lẽ cho dù người hiện tại có được dị hỏa, cũng chỉ có thể nhìn nó..." Dược lão khẽ cười nói.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm liếc liếc mắt nhìn nạp giới trên tay. Đây chỉ là một quả nạp giới cấp thấp, giá cả đã vài vạn kim tệ, nếu là trung cấp nạp giới, ít nhất gấp mười lần, mà cao cấp nạp giới thì... Loại cấp bậc nạp giới này, trên cơ bản là vô giá. Một ít đại gia tộc thậm chí sử dụng cao cấp nạp giới chế tạo thành tín vật của gia tộc. Trên đấu khí đại lục, chỉ có một ít người

có thân phận cực cao hoặc cực mạnh, mới có thể có tư cách đạt được cao cấp nạp giới. Bởi vậy có thể thấy được, thứ này hi hữu đến chừng nào...

Mà so với cao cấp nạp giới, loại nạp linh này không thể nghi ngờ lại càng thua thốt một cách đáng thương. Có lẽ dùng nó để so sánh với lông phượng và sừng lân cũng không có gì quá đáng.

Tỉ mỉ đem ba vật phẩm cẩn thận kiểm tra, Tiêu Viêm lúc này mới đem ánh mắt hướng đến Thanh liên tọa. Gương mặt chăm chú nhìn thanh sắc hỏa diễm, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi, hiện lên vẻ mặt thèm thuồng cùng khát vọng.

"Bắt nó bay đến đây đi." Dược lão trầm giọng nói.

"Án." Có chút gật gật đầu, bàn tay Tiêu Viêm nâng đáy Thanh liên tọa lên, linh hồn chi lực nhanh chóng xâm nhập vào trong đó, đem Thanh liên tọa cùng Thanh Liên địa tâm hỏa chia cắt ra, sau đó cẩn thận đem thanh liên tọa kéo xuống.

Mất đi trời buộc của Thanh liên tọa, thanh sắc hỏa diễm đột nhiên tăng vọt vài lần. Chỉ thoáng qua thời gian, thanh sắc hỏa diễm hóa thành một đoàn hỏa diễm, trôi nổi giữa không trung.

Khi hỏa diễm thể tích biến thành lớn, độ nóng trong sơn động lấy tốc độ cực nhanh lên cao. Ở vị trí đỉnh của sơn động, thạch bích* màu xanh không một tiếng động hòa tan thành một chỗ trống.

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Tiêu Viêm lui xuống hai bước, ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn thanh sắc hỏa diễm đang trôi nổi giữa không trung. Mặc dù trong lòng đã tận lực muốn tỉnh táo lại, bất quá bàn tay vẫn như cũ không ngừng run rẩy.

"Kế tiếp, nên làm như thế nào?" Tiêu Viêm cố gắng trấn định, thanh âm run rẩy hỏi.

"Thôn phạt dị hỏa sẽ tạo thành thanh thể cực kỳ khổng lồ, cho nên đợi ta dùng linh hồn chi lực đem cả tòa sơn động bao vây đã. Nếu không, người thôn phạt còn chưa xong, ngọn núi này đã bị dị hỏa làm cho thiêu hủy hơn phân nửa." Dược lão an ủi vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

"*Án.*" Tiêu Viêm vội vàng gật đầu.

"Mặc dù lời nói có chút điềm xấu, bất quá vì bảo hiểm... người tốt nhất là ngồi trên Thanh liên tọa, vạn nhất xảy ra sự cố gì, Thanh liên tọa có thể cứu người một mạng. Nếu không, cho dù là ta, cũng khó có thể trong nháy mắt đem người cứu ra. Dù sao, dị hỏa, người cần đem nó thôn phệ vào trong cơ thể, đây là một loại cử động cực kỳ nguy hiểm." Dược lão chần chờ một chút, bắt đầu nói.

Cười khở gật gật đầu, mũi chân điềm trên mặt đất, thân thể Tiêu Viêm nhẹ nhàng dừng ở trên Thanh liên tọa, sau đó nghiêng đầu nhìn Dược lão.

"...Trước dùng huyết liên đan, không có nó phòng hộ, bằng thực lực của người căn bản không có khả năng ở khoảng cách gần tiếp xúc dị hỏa." Dược lão ngưng trọng nói.

Khẽ gật đầu, bàn tay khẽ cong, đem bình ngọc nhỏ rơi vào trong tay, nghiêng bình ngọc. Một quả đan dược cỡ long nhãn lơ mờ lộ ra chút sáng bóng, lăn vào trong lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Nắm Huyết liên đan đặt trên mũi nhẹ ngửi ngửi, một cỗ hương vị kì dị, lượn lơ tại chóp mũi, cái loại...cảm giác lạnh lẽo này, cơ hồ khiến cho linh hồn Tiêu Viêm run nhè nhẹ vài cái.

Ánh mắt chăm chú đích nhìn vào miếng đan dược đứng ở cấp bậc ngũ phẩm, Tiêu Viêm tay đột nhiên nắm chặt, sau đó nhắm lại con mắt, đem đan dược nhét vào trong miệng.

Huyết liên đan vừa mới vào miệng, liền hóa thành một cỗ năng lượng có chút âm hàn, nhanh chóng tiến vào các kinh mạch bên trong cơ thể Tiêu Viêm, cuối cùng giống như tầng tầng huyết mô bình thường, chậm rãi thâm thấu vào kinh mạch cùng với xương cốt.

Khi huyết mô thâm thấu, thân thể Tiêu Viêm bỗng nhiên run rẩy một cách kịch liệt, một tia máu tươi từ lỗ chân lông không ngừng ứa ra. Chỉ trong nháy mắt, thân thể Tiêu Viêm bao trùm một tầng máu tươi đỏ sẫm, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

Sau khi máu tươi xuất hiện không lâu, liền cấp tốc ngưng kết, cuối cùng cấu thành một tầng giác huyết. Giác huyết này, không chỉ có bao vây tay

cùng chân Tiêu Viêm, ngay cả ánh mắt, cũng hoàn toàn được bao trùm ở trong đó.

Tầng giác huyết này, giống như được xây dựng thành một bộ huyết sắc áo giáp kín kẽ, đem Tiêu Viêm bảo vệ chặt chẽ ở trong đó.

Chậm rãi chìa bàn tay được tầng giác huyết bao trùm, Tiêu Viêm nhắm ngay tới dị hỏa ngay giữa không trung, một cỗ hấp lực đột nhiên nổ mạnh ra.

Khi cỗ hấp lực xuất hiện, thanh sắc hỏa diễm ở giữa không trung chợt tăng vọt. Trong nháy mắt thời gian, một cỗ lực lượng hủy diệt kinh khủng nhất thời bùng tỉnh, chậm rãi từ trong thanh sắc diễm khuếch trương ra.

Gắt gao giương mắt nhìn chằm chằm kia đoàn thanh sắc hỏa diễm đang ngày càng khổng lồ, Tiêu Viêm biết, thôn phệ dị hỏa, bắt đầu rồi!

-----oOo-----

Chương 224: Lấy Ra Hỏa Chủng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hang động sáng ngời, màu xanh của hỏa diễm kịch liệt bốc lên, mang theo những đốm lửa không ngừng thiêu đốt, không gian chung quanh hỏa diễm đã xuất hiện sự vặn vẹo, thật sự không nghĩ tới nhiệt sức nóng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa lại kinh khủng như vậy.

Lúc Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cuồng bạo bốc lên, Dược lão đã có điều phát hiện ra, lực lượng linh hồn hùng mạnh nhanh chóng phát tán, đem cả sơn động bao lại, đồng thời cũng đem nhiệt độ cực cao trong sơn động cách ly với bên ngoài.

Giữa không trung, hỏa diễm màu xanh đón gió tăng vọt, trong nháy mắt thời gian thể tích mở rộng ra gấp trăm lần và theo thể tích biến hóa, nguyên bản hiền hòa của hỏa diễm cũng trở nên cuồng bạo, hỏa diễm vù vù bốc lên, bên trong phát ra những âm thanh xùy xùy, không khí xung quanh cũng bị đốt cháy thành một mảng hư không.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào ngọn lửa màu xanh không lò giữa không trung, Tiêu Viêm quay đầu đi đến, nhìn chăm chú vào Dược lão, đợi đến lúc hắn gạt đầu, mới thực sự hít sâu một ngụm khí nóng, bàn tay được bao bọc bởi một chất sừng màu máu, hướng đến ngọn lửa phía xa, bộc phát hấp lực mạnh mẽ.

Ngày thường, hấp lực như vậy đủ để dễ dàng hút được một tảng đá lớn, vậy mà hôm nay, tuy ở gần hơn mà hấp lực chỉ đủ làm cho dị hỏa ở không trung chậm rãi di chuyển tới mà thôi. Hơn nữa, mỗi khi luồng vô hình hấp lực tiếp xúc với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa chỉ có thể kiên trì chừng hai ba giây, sau đó bị sức nóng khủng khiếp của nó đốt cháy thành hư vô.

Cho nên, cho dù khoảng cách giữa Tiêu Viêm và Thanh Liên Địa Tâm Hỏa chỉ có chừng mấy thước nhưng đấu khí mà hắn phải tiêu hao cực kỳ khổng lồ.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hỏa diễm màu xanh đang chậm rãi tiến tới, Tiêu Viêm hô hấp thoáng có chút dồn dập, trên trán đầy mồ hôi, mồ hôi theo hai má chảy xuôi xuống, phản xạ bởi huyết sắc chất sừng bao bọc ở dưới trông như những giọt máu đỏ tươi.

Khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa từ từ tiếp cận mang theo một nhiệt lượng kinh khủng. Cho dù Dược lão đứng bên khuôn mặt cũng lộ ra vài phần rung động. Hiển nhiên năng lượng ẩn chứa trong dị hỏa bài danh thứ 19 trong Dị hỏa bảng này có điểm vượt ngoài dự kiến.

Khi hỏa diễm màu xanh không lò dừng lại trước mặt Tiêu Viêm cách chừng một thước, cho dù là Dược lão đã bố trí linh hồn lực cách ly, nhưng sức nóng khủng bố của nó vẫn làm cho một số thanh cương thạch trong sơn động từ từ vỡ toang. Một lát sau, cự thạch hóa thành đá vụn, đá vụn thì hóa thành bột phấn màu xanh.

Thần tình ngưng trọng nhìn hỏa diễm màu xanh không lò trước mặt Tiêu Viêm, bên ngoài thân hình Dược lão thoáng trở nên hư ảo, bỗng giống như mặt nước xao động kịch liệt, nhìn mình tự thân biến hóa, nét mặt giá nua của Dược lão hơi đổi, hai tay như tia chớp kết thủ ấn, quát khẽ một tiếng, một ngọn lửa màu trắng từ trong cơ thể bốc lên, đem thân thể bao bọc bên trong, rồi từ từ ngưng lại.

Đem Cốt linh lãnh hỏa triệu hồi ra, Dược lão thân hình mới trở lại bình

tĩnh, thối lui mấy bước. Khuôn mặt già nua vẫn ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào hỏa diễm màu xanh đang bốc lên, nói nhanh:

- Đưa tay vào trung tâm dị hỏa, có một ngọn hỏa chủng, bắt nó ra! Nhanh lên!

Nghe Dược lão nói, Tiêu Viêm thân thể run mạnh, mắt nhìn vào chất sừng màu máu, khóe miệng không kìm được khẽ giật giật. Bắt đưa tay vào trong dị hỏa? Muốn chết sao?

Trong lòng rất nhanh dâng lên sự ngạc nhiên, một lát sau, Tiêu Viêm ổn định lại tinh thần, nếu Dược lão nói vậy thì cứ làm theo. Đối với thôn phệ dị hỏa thì bản thân hắn không có một chút kinh nghiệm nào, cho nên chỉ có thể theo Dược lão phân phó.

Tuy nói trong lúc thôn phệ dị hỏa, một chút sai lầm cũng đều dẫn đến bị dị hỏa phản phệ trở thành một đống tro. Nhưng Tiêu Viêm đối với Dược lão rất có tín tâm.

... Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào hỏa diễm màu xanh ngày càng gần, bàn tay co duỗi, thoáng có chút run rẩy, chọn thời cơ chuẩn bị đưa vào trong dị hỏa.

Lúc Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tiến đến trước mặt của Tiêu Viêm thì đá núi cứng rắn hai ba thước xung quanh đã bị đốt thành tro bụi, tạo ra một khoảng trống rộng. May mà đã có Dược lão tận lực bảo vệ, nếu như Dược lão thu hồi linh hồn lực phòng hộ thì toàn bộ ngọn núi sẽ bị dị hỏa đốt thành tro bụi trong một thời gian ngắn.

Ngồi xếp bằng trên nhị sen, Thanh liên phóng xuất ra một đạo quang mang màu xanh nhàn nhạt, tầng quang mang này đã giúp Tiêu Viêm ngăn trở một bộ phần nhiệt độ của dị hỏa. Nhưng dù có như thế, sức nóng vẫn thấm thấu vào, làm cho trên bề mặt chất sừng màu máu có một giọt chất lỏng màu đỏ sậm.

Trong đôi mắt đen láy phản xạ hỏa diễm màu xanh yêu dị, Tiêu Viêm ánh mắt dừng lại trước hỏa diễm khổng lồ, yết hầu di chuyển liên tục, cắn chặt răng, chất sừng màu máu tầng lớp bao trùm cánh tay, chậm rãi cắm vào trong Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Theo cánh tay đưa vào trong Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, chất sừng màu máu bao quanh cánh tay từ từ bị hòa tan, những giọt chất lỏng màu đỏ tươi không ngừng rơi xuống bị hỏa diễm màu xanh đốt cháy thành hư không.

Tầng chất sừng màu máu mặc dù không ngừng bị dị hỏa hòa tan, nhưng trong lúc nó bị hòa tan thì dược lực của Huyết liên đan không ngừng cuộn cuộn phóng xuất năng lượng âm hàn, năng lượng âm hàn xuyên quan kinh mạch nhanh chóng đưa đến cánh tay để bổ sung cho chất sừng màu máu đang bị hòa tan.

Chất sừng liên tục bị hòa tan và tu bổ, cuối cùng thì cánh tay của Tiêu Viêm đã đi vào trong dị hỏa.

Gần gũi tiếp xúc với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, toàn thân Tiêu Viêm từ trên xuống dưới chất sừng màu máu cũng không ngừng bị hòa tan thành chất lỏng màu máu, liếc qua thì tựa như máu tươi đang không ngừng thấm thấu qua các lỗ chân lông, ngay cả khuôn mặt thanh tú cũng bị bao trùm bởi chất lỏng đó, trông tựa hồ như đi ra từ địa ngục tu la, cực kỳ khủng bố.

Ánh mắt không chớp, hai con ngươi như chết đứng, chăm chăm nhìn vào hỏa diễm màu xanh đang bốc lên không ngừng, bàn tay Tiêu Viêm trong dị hỏa nhanh chóng lay động. Đây là lần đầu tiên tiếp xúc dị hỏa ở khoảng cách gần như thế, trong lòng mặc dù có chút khác thường mới mẻ, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác lo lắng, bất an, dưới tình huống chất sừng màu máu trên cánh tay không tu bổ kịp thì hẳn là Tiêu Viêm cũng sẽ bị biến thành một đồng tro cốt trong giây lát.

Huyết sắc chất sừng mỏng dần theo những giọt mồ hôi đổ ra trên trán lọt vào ánh mắt của Tiêu Viêm. Mặc dù có chút thống khổ nhưng hẳn ngay cả ánh mắt cũng không chớp, bàn tay khảm trương từng chút một tìm kiếm trong hỏa diễm.

Trong lúc tìm hỏa chủng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Tiêu Viêm trong lòng không khỏi thầm run sợ trước sức nóng của dị hỏa, nó thật sự vượt xa so với dự kiến của hắn, cho dù dưới tình huống đã chuẩn bị chu toàn, vậy mà sức nóng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vẫn thấm thấu qua lớp chất sừng màu máu đối chọi với năng lượng của thanh liên làm cho làn da của Tiêu Viêm hồng lên giống như mặt bàn ủi bị nung.

Căn răng chịu đựng cái đau bỏng kịch liệt, khóe mắt nhìn xung quanh,

không khỏi kinh hãi khi phát hiện ra không gian trong động vốn không rộng lắm mà giờ đây diện tích đã tăng gần gấp đôi.

Hơn nữa, lúc này Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tựa hồ đã nhận ra hành động của Tiêu Viêm, nhất thời hỏa diễm màu xanh kịch liệt bốc lên, không gian chung quanh ẩn chứa thiên địa năng lượng trở nên bạo động, đủ mọi màu sắc năng lượng chậm rãi lưu chuyển giống như một con sông nhiều màu, cực kỳ đẹp mắt.

Đủ mọi màu sắc năng lượng xoay quanh Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đột nhiên một ngọn lửa bùng lên, nhất thời vòng trong năng lượng loang lổ đó giống như bị chó cắn một miếng.

Theo sự bạo động của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nhiệt độ trong sơn động vốn đã rất khủng bố nay lại tiếp tục tăng vọt, Chung quanh sơn động, do nhiệt độ tăng lên mà đã bắt đầu nứt nẻ, những vết nứt lớn bắt đầu lan tràn, chỉ một lát thời gian nữa là có thể phá hư sơn động này, nếu không có sự chống đỡ của Dược lão thì sợ đã sớm sụp đổ rồi.

- Lực phá hoại quả thật là khổng lồ, nếu đem nó đến một thành thị, chỉ sợ không quá một giờ nó sẽ đem thành thị đó đốt thành phế tích?

Nhìn thấy chỉ một thời gian ngắn mà bộ dạng sơn động đã biến chuyển mạnh như vậy, Tiêu Viêm khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi, tim đập nhanh, thì thào một tiếng, ánh mắt chột nhìn về phía Dược lão.

Lúc này Dược lão tinh thần cũng khẩn trương, chăm chăm nhìn vào nhất cử nhất động của hỏa diễm màu xanh, cảm giác được ánh mắt của Tiêu Viêm, khuôn mặt vốn ngưng trọng chột trở nên nhu hòa, nhìn Tiêu Viêm lộ ra nụ cười nhạt an ủi.

Thấy nụ cười và cái gật đầu của Dược lão, Tiêu Viêm lông mày dẫn ra, nhất thời mừng như điên, vội quay lại, đem ánh mắt gắt gao chăm chú vào trong hỏa diễm màu xanh.

Bên trong hỏa diễm màu xanh, cánh tay Tiêu Viêm được chất sừng màu máu bao bọc khẩn trương tìm kiếm, đột nhiên, cánh tay đang động chột dừng lại, nét sung sướng hiện dần trên khuôn mặt Tiêu Viêm, nụ cười lộ rõ.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Viêm, Dược lão cũng thở một hơi dài. Huyết liên đan mặc dù ngưng kết thành huyết khối giáp rất mạnh mẽ nhưng cũng không thể chịu đựng được lâu sự nung đốt của dị hỏa, nếu như năng lượng của huyết liên đan tiêu hao hết thì việc thôn phệ dị hỏa của Tiêu Viêm lần này coi như thất bại.

Bàn tay gắt gao nắm chặt lấy hỏa chủng, tựa như nắm bắt vật chất bình thường, Tiêu Viêm cắn răng, chịu đựng cái đau rát do dị hỏa thiêu đốt, chậm rãi đưa cánh tay mang theo hỏa diễm màu xanh bên trong hút ra.

Khi cánh tay mang theo hỏa diễm màu xanh hút ra, thì có thể thấy trên tay Tiêu Viêm là một ít nham thạch màu xanh, ở dạng chất lỏng, bên trong hơi lay động.

- Đây chính là hỏa chủng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa sao?

Nhìn chằm chằm vào đám nham thạch nóng chảy màu xanh mang nhiệt độ khủng bố trong tay, Tiêu Viêm nháy mắt, nhẹ giọng lầm bầm.

-----oOo-----

Chương 225: Dị Hỏa Đoản Thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi hỏa chủng trong Thanh liên địa tâm hỏa bị mang ra ngoài, ngọn thanh sắc hỏa diễm trước mặt liền từ từ thu nhỏ lại. Sau một lúc, hóa thành 1 dòng thanh sắc nham tương nhỏ, chui vào trong lòng bàn tay Tiêu Viêm.

" Đó chính là hỏa chủng nguyên bản của Thanh liên địa tâm hỏa, đừng thấy nó nhỏ bé mà khinh thường. Khi mới thành hình, nó hẳn là phải to như một ngọn núi. Trải qua ngàn năm ma luyện, thể tích mới có thể ngày càng thu nhỏ, cuối cùng thể tích bị áp súc lại, có thể nắm gọn trong lòng bàn tay. Mới vừa rồi hình thành một diễm hỏa linh, chính ngay lúc này, mới thật sự bộc lộ ra năng lực chân chính được xưng tụng là dị hỏa! "

" Người có thể tưởng tượng ra được, năng lượng được hấp thu trong cả ngàn năm áp súc lại thành một dòng nham tương chỉ bé như ngón tay... Nếu như hoàn toàn bạo phát ra, sẽ có sức mạnh hủy thiên diệt địa như thế

nào... Không khách khí mà nói, đến lúc đó, cho dù là một gã đấu tông cường giả, trong tình huống đối mặt với loại lực lượng bạo phát này, tuyệt đối chỉ có một kết quả... " Dược lão nhìn chằm chằm vào thanh sắc nham tương như nhuyễn trùng trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, nhẹ giọng: *" đó chính là, sẽ chết chắc! "*

" Hô... " Thở dài một hơi, Tiêu Viêm im lặng gật đầu, cẩn thận từng li từng tí nắm giữ thanh sắc nham tương trong lòng bàn tay. Nhiệt độ khủng khiếp do nham tương phát ra, làm cho tầng huyết sắc biểu bì bao phủ trên người Tiêu Viêm bị dung hóa với một tốc độ thật dọa người

" *Kế tiếp?* " Tiêu Viêm mở to mắt, lâm bẫm.

" *Nuốt vào...* "

Sâm bạch hỏa diễm trên thân thể Dược lão không kèm được rung động, thanh âm già nua cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh nhưng vẫn không dấu được chút run rẩy. Hiện tại, Tiêu Viêm chuẩn bị tiến vào giai đoạn nguy hiểm nhất trong quá trình thôn phệ dị hỏa. Bất kể thân thể cứng rắn đến mức nào đi nữa, thì những cơ quan bên trong cũng là những bộ phận yếu ớt nhất. Đừng nói dị hỏa có lực lượng hủy thiên diệt địa, cho dù một vật tâm thường tùy tiện tiến vào, cũng dễ dàng khiến cho một gã cường giả muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

Nghe Dược lão nói như thế, Tiêu Viêm hơi cúi đầu, bàn tay đang nắm chặt Thanh liên địa tâm hỏa không khỏi thoáng run rẩy. Đồng tử đen kịt nhìn chằm chằm vào ngọn lửa réo rắt cháy, trong đôi mắt hiện lên vẻ băng khoãn.

Tâm tình Tiêu Viêm không cách nào trấn định lại, khi phải đối mặt với tình huống phải đưa ra quyết định sinh tử như vậy, trong lòng có vài phần hoảng sợ không yên. Không trách được hắn, vật sắp nuốt vào, chính là một quả bom cực kỳ nguy hiểm a, trái bom này rất có khả năng, sẽ thôn phệ hắn, trong chốc lát, đem thân thể hắn hồi phi yêu diệt.(Đốt thành tro bụi)

Trong sơn động, Tiêu Viêm trầm mặc, không khí dần trở nên yên tĩnh. Khí nóng quanh quần trong sơn động, rồi theo những khe nứt thoát ra bên ngoài.

Nhìn bàn tay Tiêu Viêm có chút co giật, Dược lão nhẹ thở dài một hơi.

Thấy hần lưỡng lự, khuôn mặt lão vẫn không hiện lên nửa điểm thất vọng. Từng có kinh nghiệm thôn phệ dị hỏa, lão phi thường rõ ràng, tại giờ khắc này, tư tưởng sẽ không ngừng dao động.

Nhớ năm đó, khi hần thôn phệ Cốt linh lãnh hỏa, hần thậm chí ngồi ngây ngốc nhìn hỏa chủng gần một giờ. Cuối cùng với tâm trạng sợ hãi, không ngừng run rẩy, mang theo ý định liều chết trong đầu, cắn chặt răng, đem hỏa chủng, hung hăng nuốt vào trong bụng.

Lúc này, nhìn vẻ mặt đấu tranh của thiếu niên đang nắm hỏa chủng, Dược lão cũng là bảo trì trầm mặc, cũng không có mở miệng nói bất kỳ lời nào để trấn an. Bởi vì, thôn phệ dị hỏa, chính là một việc cực kỳ hiểm. Mặc dù theo như yêu cầu, đã chuẩn tốt Huyết Liên Đan các thứ rồi, bất quá những vật này, cũng chỉ có thể làm tăng xác suất thành công lên một ít mà thôi.

Dựa theo tính toán sơ lược, nếu như không có Huyết Liên Đan này làm vật phẩm phụ trợ, xác suất thành công khi thôn phệ dị hỏa, căn bản chưa đến 1%, mà có chúng nó, xác suất thành công, có thể tăng lên khoảng 10%. Tính toán như vậy, đã cho thấy được sự nguy hiểm vẫn không hề nhỏ. Thôn phệ dị hỏa, căn bản là một hành động mang vận khí ra đánh bạc. Vận khí tốt, ngao du chín tầng trời, nhìn khắp thiên hạ, vận khí xấu, hóa thành một nắm tro tàn, chôn vùi trong đất.

Cho nên, nhìn thấy Tiêu không ngừng đấu tranh tư tưởng, Dược lão vẫn không nói gì, chỉ yên lặng đứng một bên, cùng chờ đợi quyết định của hần. Bất quá, Lão tin tưởng, thiếu niên trước mặt, nhất định không khiến Lão thất vọng. Suốt ba năm khổ tu, đã làm cho Dược lão triệt để nhận thức được tính kiên định, quật cường ẩn chứa bên trong thiếu niên này. Để có được dị hỏa, thiếu niên đã nỗ lực rất nhiều. Bây giờ đến lúc đơm hoa kết trái, với tính cách của hần, tất nhiên không có khả năng chấp nhận buông tay!

" Nếu đã không buông bỏ... Vậy liền nắm chặt nó đi. Sống hay chết, cường giả hay phế vật, bắt đầu từ lúc này tiến hành chọn lựa. " Dược lão khẽ khép mắt, nói thầm trong bụng.

Thời gian tích tắc trôi qua trong trầm mặc, trong một khoảnh khắc, bỗng nhiên thân thể thiếu niên đang ngồi tĩnh tọa khẽ run lên, hít một hơi thật dài không khí ấm áp, hơi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt dần thoát ly vẻ non nớt. Quay đầu lại, hướng Dược lão bảo trì trầm mặc đứng bên cạnh

mỉm cười, hướng về phía hấn giờ bàn tay nắm hỏa chủng lên, nhẹ giọng: "*Lão sư, bắt đầu thôi!*"

Nghe vậy, gương mặt già nua của Dược lão toát ra vẻ vui mừng cùng một nụ cười nhu hòa, hơi gật đầu, thấp giọng nói: "*Chúc người thành công, tự tin lên, người sẽ không thất bại.*"

"*Ha ha, Con đối với bản thân mình luôn luôn rất tự tin.*" Trên gương mặt thanh tú của thiếu niên hiện lên một nụ cười rạng rỡ, bàn tay nắm dị hỏa chậm rãi đưa lên, dừng lại một lúc, bất thành linh ném vào sâu vào miệng.

Thanh sắc nham tương vừa vào miệng, Tiêu Viêm lập tức đóng chặt môi. Cùng lúc đó, cả người giống như bị sét đánh, kịch liệt giật mạnh lên, khuôn mặt vốn có chút huyết sắc, bất chợt trở nên trắng bệch.

Cố nén những cơn đau nhứt nóng bỏng trong cơ thể truyền đến, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần từ từ tiến vào bên trong cơ thể.

Tâm thần chìm vào trong cơ thể, lập tức, bên trong Tiêu Viêm, xuất hiện một mảnh hồng mộng phiến vụ, lúc này trong cơ thể Tiêu Viêm có rất nhiều kinh mạch chìm mất (没), lúc trước, khi thanh sắc nham tương tiến nhập vào cơ thể, đã phân hóa thành từng sợi thanh sắc hỏa diễm thật nhỏ, mang theo năng lượng kinh khủng của thanh sắc hỏa diễm, tùy tiện dao động không ngừng bên trong kinh mạch, trong nháy mắt, tất cả những thứ ngăn cản trước mặt, đều bị chúng nó thiêu đốt thành một mảnh hư vô.

Tuy rằng kinh mạch của Tiêu Viêm đã được Huyết Liên Đan ngưng kết thành Huyết mô bảo hộ, nhưng thanh sắc hảo diễm dao động không ngừng này mang theo mang theo nhiệt độ kinh khủng, vẫn như cũ thâm nhập vào. Mặc dù dư ôn thâm nhập vào cũng không phải quá nóng cháy, chỉ có điều đối với kinh mạch là thứ yếu ớt nhất trong cơ thể con người, chắc chắn là một đả kích mang tính hủy diệt....

Kinh mạch vốn đã được mở rộng và cường hóa, nhưng dưới nhiệt độ cao không ngừng thiêu đốt, đã trở nên ủ rũ giống như đá hoa héo khô, nhìn qua cực kỳ quái dị và khủng khiếp

Kinh mạch bị thiêu đốt đến héo rũ như vậy, đương nhiên rất đau đớn. Trực tiếp khiến cho thân thể Tiêu Viêm không ngừng co giật, cơ bắp khắp người căng cứng. Gân xanh nổi lên như những con giun, không ngừng rung

động. Khuôn mặt trắng bệch, không một chút huyết sắc.

Bên trong kinh mạch, thanh sắc hỏa diễm điên cuồng dao động không ngừng. Chỉ trong vài phút, cơ thể Tiêu Viêm gần như bị phá cho rối tinh rối mù. Hơn nữa, gay go nhất chính là dược lực của Huyết Liên Đan kia đã bị dị hỏa làm tiêu hao, từ từ tan biến hết. Những chỗ Huyết mô bị tiêu tán, đã không còn đủ dược lực để tu bổ lại nữa.

Dưới điều kiện có Huyết mô bảo vệ, bên trong cơ thể Tiêu Viêm vẫn còn bị dị hỏa kinh khủng làm cho trở thành như vậy, lâm vào tình trạng gần như tàn phế. Nếu một khi Huyết mô tiêu thất, những thứ bên trong cơ thể Tiêu Viêm, kinh mạch, xương cốt, trái tim, v.v... cơ hồ chỉ trong một thời gian ngắn, sẽ bị Thanh liên địa tâm hỏa thiêu đốt thành hư vô. Đến lúc đó, mất đi những bộ phận quan trọng để duy trì sự sống này, Tiêu Viêm cũng chết chắc.

Dưới sự thiêu đốt của Thanh liên địa tâm hỏa, Huyết mô nhanh chóng trở nên cạn kiệt. Nhưng ngay lúc Huyết mô như ẩn như hiện, giống như sắp tiêu thất, cũng là lúc có một vật mát lạnh bay vào trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Ngay lúc đó, Dược lão trầm giọng: "*Dùng Băng linh hàn tuyến mau, sau đó thúc đẩy nó lưu chuyển trong kinh mạch, nâng cao độ thuần thực! Sau khi hoàn thành vận chuyển, dùng đấu khí bao vây lấy dị hỏa, thúc đẩy nó vận chuyển theo lộ tuyến của Phần Quyết công pháp, tiếp đó đem nó thôn phệ!*".

Trong lòng khẽ gật đầu, Tiêu Viêm nhanh chóng cầm lấy bình ngọc, sau đó nhắm mắt đưa lên miệng. Nhất thời, một dòng nước mang theo một cỗ băng lãnh đủ để cho cơ thể đóng băng, từ môi chảy xuôi mà vào, sau đó tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm.

Dòng nước lạnh giá thấu xương trôi qua cổ họng, Tiêu Viêm tựa hồ cảm nhận được, cổ họng đã bị đóng băng hoàn toàn, toàn thân đã có chút run rẩy, trên tóc, đã bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng trong suốt.

Dòng nước lạnh một đường chảy vào trong cơ thể, sau đó theo kinh mạch, bắt đầu chảy ra bốn phương tám hướng. Phàm là kinh mạch đã bị dòng nước lạnh giá chảy qua, rất nhanh sau đó, cùng với xương cốt, đều bị bao trùm bởi một tầng băng nhũ bạch.

Dòng nước lạnh giá thấu xương vào cơ thể, vừa vận mang nhiệt độ nóng

cháy của dị hỏa triệt tiêu đi, bất ngờ mang lại một cảm giác rất mát lạnh, khiến cho Tiêu Viêm thở dài một hơi, gương mặt vốn trắng bệch cũng trở nên khá hơn.

Trong cơ thể, các bộ phận đều được một tầng băng bao trùm, tâm thần Tiêu Viêm cũng bắt đầu tiến hành tiếp xúc với lũ Thanh liên địa tâm hỏa không ngừng dao động trong kinh mạch. Bất quá chỉ vừa tiếp xúc, Tiêu Viêm liền cảm thấy nhức đầu. Loại dị hỏa năng lượng này, thuộc tính trời sinh cuồng bạo cực kỳ, giống như việc bắt một con bò hoang, điều khiển nó đi theo mệnh lệnh, hiển nhiên điều này không phải là chuyện dễ dàng

Tuy không chế thất bại, Tiêu Viêm vẫn không bỏ cuộc, khu sử tâm thần, kiên trì không ngừng, thử không chế lũ dị hỏa này.

Một lần thất bại, hai lần thất bại, ba lần thất bại.... Không biết tại lần thất bại thứ bao nhiêu, Tiêu Viêm có cảm giác gần như chết lặng đi, bỗng nhiên trong lòng chợt động, vội vàng không chế tâm thần. Lập tức mừng như điên phát hiện, lũ Thanh liên địa tâm hỏa đang liên tục dao động hỗn loạn trong kinh mạch kia, dĩ nhiên đã theo tâm thần dẫn dắt, bắt đầu vận chuyển theo lộ tuyến. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhận thấy được tình huống lúc này, tinh thần Tiêu Viêm nhất thời chợt động, vội không chế lũ Thanh liên địa tâm hỏa bé nhỏ này cẩn thận từng ly từng tý, theo lộ tuyến kinh mạch từ từ vận chuyển.

Trong trăm nghìn kinh mạch, một lũ Thanh sắc hỏa diễm chậm rãi chảy xuôi. Ven đường nơi đi qua, băng tầng vách kinh mạch cùng nhau tan rã. Bạch sắc vụ khí nhàn nhạt lơ lửng trong kinh mạch, một lúc sau, bạch khí lại hoá chuyển thành băng tinh, đánh vào bốn phía, bảo hộ kinh mạch không bị dị hỏa ăn mòn.

-----oOo-----

Chương 226: Thành Công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tâm thần điều khiển một đám hỏa diễm màu xanh chậm rãi di chuyển, tầng băng do Băng linh hàn tuyến ngưng tụ thành không ngừng bị tan ra.

Cần thận điều khiển đám hỏa diễm nhỏ này chạy qua một số kinh mạch, mặt khác một đám nhỏ hỏa diễm màu xanh cũng từ từ bị đồng bạn hấp dẫn mà tiến tới hỗ trợ nhau. Tiêu Viêm lúc này không chế Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tại kinh mạch trong cơ thể, cùng với một đám hỏa diễm màu xanh khác trong cơ thể từ từ dung hợp với nhau.

Cuối cùng thì một đám hỏa diễm màu xanh cũng bị Tiêu Viêm khống chế thu tập vào một chỗ, lúc này chúng mới thực sự dung hợp với nhau, một lát sau ngưng tụ thành một chút thật nhỏ chất lỏng màu xanh.

Nhìn thấy chất lỏng màu xanh xuất hiện, Tiêu Viêm mạnh mẽ đưa nó vào trong kinh mạch, cần răng chịu đựng cảm giác thống khổ, khiến dẫn nó vận hành trong kinh mạch.

Sau khi Thanh Liên Địa Tâm hỏa dung hợp, không thể nghi ngờ là càng trở nên cuồng bạo, vốn lúc trước băng tầng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ với màu xanh hỏa diễm nhưng nhất thời bây giờ có chút chống đỡ không nổi. Chất lỏng màu xanh đi qua, băng tầng tự nhiên trở thành không đủ chống đỡ, hơn thế nữa, khí lạnh phát ra cũng bị hỏa diễm màu xanh thiêu đốt thành một mảng hư vô, chính vì vậy mà băng tầng bị cắt đứt nguồn bổ sung năng lượng, vì vậy khó mà ngăn chặn dị hỏa ăn mòn.

Hiệu quả của Băng linh hàn tuyến đang dần dần lùi bước mỗi khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bộc phát. Băng tầng phòng vệ trong mỗi kinh mạch cứ dần dần bị đám chất lỏng màu xanh hòa tan, nhất thời kinh mạch giống như bị kích thích mạnh, thắt chặt lại rồi nở lớn ra. Một đau đơn kịch liệt trong linh hồn dâng lên, khiến cho Tiêu Viêm không khỏi phun ra một ngụm máu. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Cắn chặt hàm răng, cơn đau đơn kịch liệt làm cho Tiêu Viêm suýt ngất đi, thoáng rơi vào mơ hồ mới có thể từ từ ổn định tâm thần, cả vệt máu cũng không có thời gian lau đi, ngưng tụ tâm thần khống chế chất lỏng màu xanh tiếp tục vận hành trong kinh mạch.

Càng vận hành, Tiêu Viêm đối với khống chế Thanh Liên Địa Tâm Hỏa càng ngày càng thành thục. Tuy nhiên, càng ngày hỏa diễm màu xanh cũng càng phóng thích ra nhiệt độ khủng khiếp. Lúc đầu, Băng linh hàn tuyến trong cơ thể của Tiêu Viêm còn chống đỡ được, sau càng ngày càng yếu và cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Gắt gao cắn chặt răng, Tiêu Viêm cố gắng dẫn động đám chất lỏng màu xanh đang phát tán nhiệt độ kinh khủng xuyên qua kinh mạch, xuyên qua gân cốt trực tiếp khiến cho lớp da bên ngoài thân thể Tiêu Viêm xuất hiện những vết phồng rộp bóng nước, những vết phồng rộp này vỡ tan, lộ ra bên dưới là huyết nhục đỏ hồng. Từng đạo vết nứt từ huyết nhục lan tràn ra, trải rộng từ cánh tay đến thân thể giống như đũa trẻ đỏ hồng, nhìn qua quả có chút kinh khủng.

Nhìn Tiêu Viêm cả người hiện lên những vết nứt, Dược lão không thể không hiện lên vẻ khâm phục sức chịu đựng của hắn. Xuất hiện loại hiện tượng này có thể nói rằng bên trong cơ thể Tiêu Viêm đang tràn ngập khí nóng. Chính khí nóng này đã làm da tay Tiêu Viêm phồng rộp, rồi bị phá ra, định từ đó thoát ra ngoài, chạy trốn.

Bình thường xuất hiện tình huống này thì không thể nói là thuận lợi, vì nếu như một khi năng lượng bạo phát thì da tay của Tiêu Viêm chắc chắn sẽ bị thổi bay.

Khuôn mặt già nua của Dược lão rất nhanh thay đổi, các ngón tay co duỗi không ngừng, cố gắng áp chế xúc động trong nội tâm, yên tĩnh đứng ở một bên chờ đợi, không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào quấy rầy Tiêu Viêm.

Không để ý đến những biến hóa ngoại thân, tâm thần của Tiêu Viêm lúc này tập trung lên chất lỏng màu xanh đang sắp hoàn thành một vòng tuần hoàn trong kinh mạch.

Chính vào lúc mà chất lỏng màu xanh đó hoàn thành hoàn mỹ một vòng tuần hoàn trong kinh mạch thì cũng là lúc Tiêu Viêm cảm thấy liên lạc giữa tâm thần của mình cùng với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thêm sự gắn kết.

Khi chất lỏng màu xanh hoàn thành vận chuyển cuối cùng thì đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm chợt nổi lên một trận ba động, toàn thân chấn động. Đầu khí chỉ chấn động nhỏ nhưng toàn bộ khí nóng trong cơ thể Tiêu Viêm lại bạo phát, sau đó hướng đến cánh tay của hắn, một khối da tay cùng máu thịt nổ tung.

Đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt kéo đến, khiến cho linh hồn Tiêu Viêm run lên vài cái, mồ hôi trên trán tuôn như mưa, làm ướt cả quần áo.

Trong lòng hít mạng một khẩu lương khí, Tiêu Viêm đưa tay vào trong nạp giới lấy ra một bình thuốc trị thương, đổ lên miệng vết thương, sau đó tinh thần tiếp tục chăm chú vào hảo điểm màu xanh trong cơ thể.

Trong cơ thể Tiêu Viêm, khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hoàn thành một vòng vận chuyển thì tử hỏa đấu khí bỗng bùng bốc lên, dưới sự chỉ huy của tinh thần, đấu khí màu tím từ trong đan điền lưu chuyển ra, bao vây chất lỏng màu xanh. Mặc dù mỗi khi tử hỏa đấu khí tiếp xúc với dị hỏa thì trong nháy mắt bị đốt thành hư vô, nhưng do nó có đại quân không ngừng tiếp ứng nên cuối cùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vừa hoàn thành một vòng vận chuyển lại bị nó dẫn dắt theo lộ tuyến của Phần quyết công pháp tiến hành vận chuyển tiếp.

Khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bị điều dẫn theo lộ tuyến của Phần quyết công pháp thì nó tựa hồ cảm giác được một cỗ nguy hiểm, nhất thời ôn hòa do vừa vận hành hết một vòng chu thiên đột nhiên nhiều hỏa điểm chột cuồng bạo bốc lên ngọn lửa màu xanh từ chất lỏng màu xanh bắn thẳng lên, hung hăng thiêu đốt kinh mạch đang được bao bọc bởi băng tầng, hỏa điểm đi qua chỗ nào thì kinh mạch chỗ đó liên tục bị biến đổi, nhìn qua so với trọng thương không khác gì nhau.

Sự kinh khủng khi thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa coi như Tiêu Viêm đã lãnh giáo một chút, việc thôn phệ còn chưa hoàn thành nhưng thân thể mình đã bị tàn phá đến tàn tạ. Dựa vào thương thế trong cơ thể, cho dù có các loại đan dược trị thương hỗ trợ thì cũng phải mất mấy tháng thời gian mới mong phục hồi được trạng thái trước đây, dù sao thì lần này cũng là bị thương quá nặng, nếu đổi là người thường sợ rằng bây giờ đã là phế nhân.

Tử hỏa đấu khí không ngừng bị đốt cháy thành hư vô, nhưng mà tại tụ xoáy đấu khí vẫn liên tục đưa đấu khí tiến lên, bị đốt bao nhiêu thì lại đưa đến bấy nhiêu. Mặc dù có thể nhìn thấy đấu khí dự trữ trong tụ xoáy không ngừng giảm xuống nhưng bất quá, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cũng bị nó đưa vào lộ tuyến vận hành của Phần quyết công pháp.

Băng linh hàn tuyến trong kinh mạch, do không ngừng tiêu hao trong thời gian dài nên băng tầng mà nó tạo ra trong kinh mạch đã trở nên mỏng manh, gần như hoàn toàn mất đi tác dụng.

Băng tầng tiêu tan, trong cơ thể Tiêu Viêm vốn dĩ ở tình trạng nghiêm

trọng càng trở nên nghiêm trọng. Khí nóng không ngừng tiến đến thiêu đốt kinh mạch, khiến cho kinh mạch thoáng có chút vận vẹo. Kinh mạch từ từ bị tấn công đến vận vẹo nên tại không gian lưu chuyển của đầu khí tạo thành một chút bế tắc.

Tới lúc này, tất cả những gì an bài đã dùng hết, Tiêu Viêm chỉ có thể cắn răng, nỗ lực điều khiển Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vận hành theo lộ tuyến của Phần quyết công pháp, bởi vì chỉ có thể hoàn thành được như vậy mới có kết quả, còn nếu không bị dị hỏa cản trở thì sợ rằng bản thân biến thành mạt phẫn.

"Xùy..." một tia máu đột nhiên phun ra và chảy xuôi trên khuôn mặt của Tiêu Viêm khiến một nửa khuôn mặt bị nhuộm thành màu đỏ, nhìn qua giống như khuôn mặt một yêu quái nửa trắng, nửa đỏ.

Đang nhắm mắt nên Tiêu Viêm tự nhiên không biết khuôn mặt đáng sợ của mình bây giờ. Hắn chỉ có thể cảm giác được khuôn mặt mình dội đến một cơn đau kịch liệt. Sau đó toàn bộ tinh thần chăm chú vận hành đầu khí để đưa chất lỏng màu xanh đang ngày càng phản kháng kịch liệt đi vào lộ tuyến cuối cùng.

Cùng với dị hỏa tiêu hao trong thời gian dài, tử hóa đầu khí trong tụ xoáy cũng gần như tiêu hao hết, chỉ còn lại mười bảy giọt chất lỏng ẩn chứa năng lượng màu tím tại khí xoáy vẫn vận động.

Trong lúc tối hậu, sau khi Tiêu Viêm thoáng chân chờ, một luồng đầu khí phát xuất từ chất lỏng màu tím xông ra, được sự chỉ huy bao vây lấy chất lỏng màu xanh, liền mạng dẫn động.

Chất lỏng trong tụ xoáy quả nhiên là cao cấp năng lượng, một giọt chất lỏng màu tím cũng có thể chống cự với dị hỏa được đến hai mươi giây mới bị hòa tan.

Không thể để phí hiệu quả của những giọt năng lượng màu tím, Tiêu Viêm tinh thần rung lên, mặc kệ hết thảy, điều tiếp một giọt năng lượng nữa từ trong tụ xoáy năng lượng ra, sau đó dẫn động chất lỏng màu xanh vận hành theo lộ tuyến cuối cùng.

Đến lúc trong tụ xoáy năng lượng của Tiêu Viêm chỉ còn lại ba giọt năng lượng màu tím thì chất lỏng màu xanh cũng đã vận hành xong lộ tuyến

cuối cùng của công pháp Phần quyết. Lúc này Tiêu Viêm đang bị đau đớn mạnh mẽ khiến hãn cơ hồ chết lặng, chợt xuất hiện một ít nhàn nhạt ôn lương, khiến hãn phục hồi một ít tỉnh táo.

Sau khi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa xuyên qua lộ tuyến của Phần quyết công pháp, cỗ nhiệt lượng mang tính phá hủy khủng khiếp đột nhiên chậm rãi thu liễm, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn tiến vào chất lỏng màu xanh, một tia ôn thuận ả ả phát tán.

- Thành công rồi sao...?

Trong sơn động, Dược lão nhìn nhìn da tay cùng toàn thân Tiêu Viêm không còn một chỗ nào hoàn hảo, thở một hơi dài, khuôn mặt tràn ngập sự vui sướng, có một chút gật đầu tán thưởng, búng ngón tay, một viên đá hóa thành một đạo quang mang bắn thẳng vào thân thể Tiêu Viêm.

Khi đạo quang mang vừa tiến vào thân thể Tiêu Viêm thì ngay tức khắc, hỏa diễm màu xanh chói mắt từ trong thân thể Tiêu Viêm bắn ra, bao bọc hãn như một cái lồng, ngăn cách hãn với bên ngoài.

Nhìn thấy cái lồng lửa đó, Dược lão mỉm cười, thấp giọng lầm bầm:

- Thật sự là tiểu tử kinh khủng, có thể chịu được sự đau đớn của dị hỏa luyện thể, bây giờ không thể dậy nổi...

Cái lồng lửa mở rộng ra trong sơn động, trông giống như hình quả trứng, bao trùm lấy thân thể thiếu niên, hỏa diễm màu xanh bốc lên như muốn tuyên bố rằng hãn đã phá kén thành bướm.

-----oOo-----

Chương 227: Tu BỔ - Cường Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn động, một màn hào quang nóng rực kịch liệt bốc lên cao, khiến cho mọi người khó mà nhìn thấy bên trong đã phát sinh chuyện gì.

Lơ lửng ở giữa không trung, Dược lão nhìn vào cái lồng thanh sắc hoá

diễn, trên khuôn mặt có chút thờ dãi, rồi từ từ thư giãn. nếu đã hoàn thành đến như vậy, thì kế hoạch luyện hoá dị hoá đã có 7 phần thành công, việc còn lại, chỉ cần Tiêu Viêm đem thanh liên địa tâm hoá bá đạo thu nạp vào trong, như vậy thì thanh liên địa tâm hoá này hoàn toàn vì hắn trở thành chủng hoá.

"Chỉ còn chờ hắn luyện hoá chủng hoá này sau, bước kế tiếp tới phiên sử dụng năng lượng của thanh liên địa tâm hoá này không biết phần quyết này có thể hay không tiến hoá lên huyền giai công pháp cấp bậc?" Được lão mỉm cười một tiếng nhưng vẫn bảo trì thái độ trầm mặc.

Mà theo sự an tĩnh của hắn, trong sơn động cũng bị vùi lấp vào trong yên tĩnh. Một trận gió núi lương sản theo khe hở mà vào, đem khí nóng ở bên trong sơn động thổi ra ngoài.

Bên trong sơn động, toàn thân bọc trong hoá diễm, màn hào quang phóng thích ra thanh mang nhàn nhạt, màn hào quang bên ngoài lúc sáng lúc âm đạm, xạ chiếu trên sơn bích, giống như nhưng làn nước bình thường.

Tại màn hào quang bên trong, Tiêu Viêm ngồi ở trên thanh liên lúc này bị vây trong trạng thái vô thức rất huyền ảo, tâm thần đặt trong cơ thể cũng là vì lúc trước thanh liên địa tâm hoá kháng cự khiến cho uể oải, phiêu đảng trong cơ thể, khó mà ngưng tụ lại được.

Tiêu Viêm bị vây trong loại cảm giác này, tâm thần nửa tỉnh nửa mê, trong cơ thể, tại kinh mạch thanh liên địa tâm hoá đang chậm rãi chảy, thì đột nhiên mắt không chế không đi theo một lộ tuyến kinh mạch nào vận hành vòng vo đứng lên.

Lúc này thanh liên địa tâm hoá, có lẽ lúc trước bởi vì duyên có Tiêu Viêm luyện hoá, không những thả ra cái loại ... địa cao ôn lương, ngược lại còn trở nên có chút ôn lương, tại kinh mạch chảy xuôi. Trong lúc đó thật nhiều thanh sắc nham tương nhỏ, từ từ chia lìa ra đã bị phá hư gần như trong kinh mạch mất đi tác dụng dung hợp đầu khí, có chút di chuyển khó khăn, cứ nhiên từ từ dung hợp vào 4 phía bên trong kinh mạch.

Theo đó trên bề mặt da thanh sắc nham tương tản nhiên tiến vào kinh mạch, da thịt vốn vận vẹo, tê dại lúc này như là trong sa mạc gặp được ốc đảo vậy, chậm rãi dần ra.

Trong cơ thể vài kinh mạch phát ra âm thanh hưng phấn, thanh liên địa tâm hoá tạo thành nham tương thanh sắc 1 đường đi xuống, không ngừng bành trướng áp súc trong kinh mạch, tốc độ nhanh chóng cắn nuốt, mà theo kinh mạch nọ kia tham lam cắn nuốt. Nhan sắc xám trắng từ từ theo kinh mạch trong mà rút đi, cơ thể thay đổi tràn đầy một màu xanh nhạt đầy sức sống.

Thanh liên địa tâm hoá chảy xuôi theo kinh mạch, các kinh mạch vốn héo rũ một lần nữa trở nên đầy sức sống. Quy liệt địa cốt cách cùng thiêu thương địa cơ thể. Cũng đều là đang lấy một người cũng có tốc độ, cũng nhanh chóng được chữa trị. kinh mạch cũng sắp được chữa trị hoàn hảo. Cơ thể cũng đạt đến trình độ khác, cứng cõi vượt xa lúc chưa cắn nuốt di hoá. Mặc dù thanh liên địa tâm hoá tạo ra hư tổn lớn, bất quá sự nỗ lực cũng được bồi thường, trọng yếu kinh mạch trong cơ thể đều được chữa trị xứng đáng. (không phải nói là quá tốt, ông tác giả này hơi khiên tốn thì phải hehehe).

Thanh liên địa tâm hoá đã tu bỏ lại toàn bộ cơ thể của Tiêu Viêm, lúc này bên ngoài cơ thể là những vệt máu, huyết phùng cũng dần dung hợp, một cơn lộc máu rất nhanh hiện lên, nhanh chóng rơi xuống không có lưu lại bất cứ dấu tích nào, lớp da ngoài rơi xuống cơ thể hần nhanh chóng được cường hoá. Mặc dù không có trở nên mãnh mẽ hơn, bất quá cánh tay tràn đầy lực lượng, Một cỗ lực lượng mơ hồ hội tụ lại.

Lớp da tay khô héo bên ngoài như rắn lột xác, nhanh chóng rơi xuống. Một lớp da thịt mới sinh ra. Mặc dù Tiêu Viêm tại sa mạc lịch lãm vài tháng, lớp da màu cổ đồng biến sắc trở thành trắng nõn nhìn qua mềm mại giống như da con gái vậy. Lực phòng ngự với sự mãn cảm với năng lượng của thiên địa được cường hoá tích súc không chỉ vài lần.

Lúc này thân thể Tiêu Viêm đang ở dị trạng thái, thanh liên địa tâm hoá ẩn chứa năng lượng khổng lồ là năng lượng bá đạo đáng sợ, đang nhanh chóng cường hoá và chữa trị thân thể trước kia bị tàn phá. Thực sự đây là một loại cơ duyên cùng với may mắn.

Chữa trị cùng với cường hoá được thông thả tiến hành, đem thanh liên địa tâm hoá lúc cuối cùng chui ra tàn phá kinh mạch sau đó, làm Tiêu Viêm bị thương nặng rốt cục cũng được chữa trị hoàn mỹ. Một người gần như bước đi, thân thể bộc phát chiến đấu lực càng mạnh mẽ so với trước kia.

Thanh liên địa tâm hoá đem toàn bộ thân thể Tiêu Viêm tu bỏ một lần, sau

đó vì mất đi không chế, không có gì đến nó. Dem ánh mắt hướng xuống Đan điền (chắc la dưới bụng) thấy khí lực gần như khô kiệt.

Bây giờ đầu khí trong khí toàn vì lúc trước điền cuồng tiêu giảm gần như đã trống trơn, chỉ còn có 3 giọt dịch thể màu tím ở trong đó cô độc di động, nhìn qua có chút thể lương.

Thanh liên địa tâm hoá chậm rãi xoay quanh khí toàn, trầm xuống một lúc, đột nhiên chui vào bên trong khí toàn.

Theo thanh liên địa tâm hoá tiến vào, bình tĩnh khí toàn giống như một cái đầm nước yên tĩnh, rồi mãnh liệt nổi sóng, một vòng năng lượng rung động như nước không ngừng bên trong khí toàn nhộn nhạo.

Thanh liên hoá thành nham tương màu xanh, tại khí toàn trong vòng chảy xuôi theo, 3 giọt năng lượng màu tím yếu ớt như muốn chạy thoát. Nhưng mà cũng bị dính vào thanh sắc nham tương, trong nháy mắt bị rửa sạch đốt cháy thành hư vô. Sau lúc 3 giọt dịch thể bị thanh liên địa tâm hoá đốt cháy, khí toàn nơi chứa đầu khí bị nó mạnh mẽ chiếm cứ.

Sau lúc thanh sắc tương nham chiếm cứ khí toàn, chậm rãi chảy xung quanh, một hồi lâu sau, một dòng năng lượng màu xanh tinh thuần từ trong dũng mãnh hiện ra, ngay sau đó rất nhanh bên trong khí toàn trong chốc lát vốn trống rỗng được thanh sắc năng lượng ngập tràn.

Màu xanh của năng lượng cấp tốc khuếch trương, theo thời gian càng lúc càng nhiều từ thanh sắc nham tương lưu chuyển mà ra, nhận nhận một luồng khí nhỏ bắt đầu tụ tập trên khí toàn. Trong chốc lát một giọt dịch thể năng lượng màu xanh đột ngột dũng mãnh hiện ra....

Ngay khi giọt dịch thể màu xanh xuất hiện, khí toàn liền giống như phản ứng, từng thanh sắc dịch thể như nước không ngừng từ năng lượng sương mù hiện ra rơi vào trong khí toàn như cá gặp nước.

Một giọt nếu như ngày thường, Tiêu Viêm phải tu luyện 10 ngày mới có thể ngưng tụ ra, giống như mưa nhỏ trong hạ, tích tích đáp đáp không ngừng tăng lên, trong một thời gian ngắn, chất lỏng năng lượng cư nhiên tràn ngập gần nửa.

Lúc từ nhất cấp đầu sư lên nhị cấp đầu sư, Tiêu Viêm tổng cộng ngưng tụ

được 15 giọt dịch thể năng lượng, mà bây giờ trong khí toàn dịch thể năng lượng tăng lên chỉ sợ không ít hơn trăm giọt.

15 giọt là nhị tinh đầu sư, vậy 100 giọt ...????Xem như là vài tinh????

Nếu lúc này Tiêu Viêm hoàn toàn tỉnh, chỉ sợ rằng hắn sẽ cười đến tận trời xanh???Đương nhiên hiện giờ hắn vẫn đang bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê được chăm sóc, nếu không phải mọi chuyện đều là do năng lượng của thanh liên địa tâm hoá không hao tâm, cuối cùng lại thay hắn tu bổ thân thể.

Dịch thể trong khí toàn sau khi đạt đến 100 giọt thì thanh liên địa tâm hoá đình chỉ lưu chuyển, toả ra năng lượng khế di chuyển ra khắp cơ thể toàn cơ thể. Ở trung tâm khí toàn, ở giữa có 1 điểm thật nhỏ quang điểm màu xám thoáng có chút sáng lên trong tương nham, như thể con cá nhỏ đang để tâm tìm kiếm, đưa tre nhỏ nô đùa vậy.

Trung tâm khí toàn. nhỏ nhỏ quang mang màu xám có chút huyền phù, quang điểm bên trong vòng, như là hắc ám thâm thúy vô cùng vô tận, tựa hồ như ẩn chứa một không gian khác, nhìn qua thật là thần bí.

Thanh liên địa tâm hoá nhận ra tại xung quanh điểm quang mang màu xám, nó tựa hồ có rất nhiều điểm tốt đối với vật này. Có lẽ bởi một tia nghi kỵ nào đó mà có chút chần chờ., trải qua cả ngàn năm được đại địa ma luyện, nó đã xuất hiện linh trí, hoá linh trong nó mơ hồ nói cho nó biết nếu như tiếp xúc sờ soạng quang điểm màu xám này sẽ làm nó mất đi vĩnh viễn tự do.....

Thanh sắc nham tương chậm rãi xoay quanh quang điểm, trải qua một hồi suy nghĩ, nó bỏ quên đi ý niệm mạo hiểm cử động, vì một món đồ chơi mất đi tự do, nó cũng không nguyện ý làm.

Một lần nữa xoay tròn, màu xanh nham tương rốt cuộc không hề dừng lại, thúc dục bản thân xoay người muốn rời khỏi cái địa phương làm nó bất an.

Tuy nhiên thanh liên địa tâm hoá muốn rời đi thì, Tiêu Viêm tại sâu trong linh hồn nửa tỉnh nửa mê chợt rung lên, sau đó hoàn toàn tỉnh lại.

Linh hồn thức tỉnh lại, ngay đó tâm thần như có phản xạ điều kiện nhanh

chóng đảo qua, trong cơ thể tất cả đều mới trong nháy mắt làm hấn thát thần, bất quá khi hấn nhìn vào trung tâm khí toàn, trong khoảng thời gian ngắn ngủn khoảng cách giữa quang điểm và nham tương cách xa nhau. Trong đầu hấn đầu tiên là ngân người, chợt nhất thời khó nòng mà che dấu được tâm trạng mừng như điên nẩy lên trong lòng. Không quan tâm đến thời gian, tâm thần nhanh chóng tiến vào trong khí toàn, sau đó ngưng tụ tất cả kinh khí, tâm thần Tiêu Viêm hung hăng muốn kéo nó trở lại đựng phải thanh liên tâm hoá đi tới.

"Oanh" trong chốc lát, trong đầu Tiêu Viêm như có tiếng sấm âm âm đột nhiên vang lên, một trận đau nhức ập đến.

Tiêu Viêm bung đầu nghiến chặt răng chịu đựng đau nhức, khi bị tâm thần Tiêu Viêm hung hăng va chạm thanh liên địa tâm hoá nhất thời lui về phía sau một khoảng cách, vừa vụn... cái đuôi chết tiệt, tiếp xúc với quang điểm!!

Tại nơi tiếp xúc kia, quang mang màu xám cấp tốc xoay chuyển, tạo ra hấp lực kinh khủng bạo phát ra, làm cho thanh liên địa tâm hoá không kịp chạy thoát, toàn bộ bị thu vào.....

Vào lúc thanh liên địa tâm hoá bị thu vào, bên trong cơ thể hoàn toàn vùi lấp vào yên tĩnh.....

Cái ... này, quang điểm màu xám này đúng là trước kia được Dược lão bắn ra tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Viêm được nuôi dưỡng để trở thành sở linh.

Đem dị hoá luyện hoá thành bản nguyên chủng hoá tới cuối cùng, đồng thời cũng là trọng yếu nhất là phải từng bước đem thanh liên địa tâm hoá mạnh mẽ áp bức tiến vào sở linh hình thành một không gian đem thanh liên địa tâm hoá tiến vào đóng lại, rồi luyện hoá mới thật là chánh thức đạt tới hoàn mỹ.

Vốn là như vậy từng bước cực kỳ gian nan, dù sao dị hoá trong đó có hoá linh có một chút linh trí, nó đối với một ít nguy hiểm có bản năng kháng cự lại, nếu là mạnh mẽ truy đuổi chỉ sợ là thất bại, ngay từ bước đầu luyện hoá đã làm cho dị hoá cản trở.

Mà bây giờ, bởi vì Tiêu Viêm lúc trước tâm thần nửa tỉnh nửa mê, thanh

liên địa tâm hoá không chỉ nhằm chán đem thân thể hấn tu bỏ hoàn toàn, nhưng lại không có chuyện gì chạy đến phụ cận sở linh luân quần xoay quanh, cho nên mới khiên Tiêu Viêm nỗ lực với mục đích nhỏ lại đạt được mục đích cuối cùng, hoàn mỹ kết thúc từng bước luyện hoá đến tận đây, phải nói rằng đây là một loại cơ duyên cùng may mắn .....

-----oOo-----

Chương 228: Bản Nguyên Di Hỏa Của Tiêu Viêm - Thanh Liên Địa Tâm Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sơn động, Dược lão huyền phù trên không trung, đưa mắt nhìn thanh sắc hoả diễm quang tráo, ngón tay nhẹ nhàng lay động, sau một lúc, nhíu mày, thấp giọng:

- Sao lại tốn nhiều thời gian như vậy? Lẽ nào xảy ra vấn đề gì sao?

Lại chờ đợi thêm một lát, thanh sắc hoả diễm quang tráo vẫn không tan đi, Dược lão lông mày càng cau lại, trầm ngâm một hồi, liền muốn động thủ, mạnh mẽ đánh tan thanh sắc quang tráo.

Ngay Dược lão sắp động thủ, thì từ bên trong chiếc thanh sắc quang tráo vốn đang yên tĩnh, đột nhiên từng đợt sóng năng lượng rung động cấp tốc hiện lên. Ngay sau đó, một cỗ khí tức hùng mạnh từ trong hoả diễm quang tráo bên trong khuếch tán ra.

Nhận thấy được cỗ khí tức này, Dược lão nao nao, thoáng có chút ngạc nhiên đạo:

- Khí tức này? Sao lại trở nên cường đại như vậy? Luyện hóa di hỏa tuy rằng có thể đề thăng sức chiến đấu, nhưng lại không đề thăng đẳng cấp công năng a.

Mờ mịt lắc đầu, Dược lão khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói:

- Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng rốt cục hấn đã hoàn hảo thành công luyện hoá di hỏa.

Cười khẽ, Dược lão đem ánh mắt nhìn lại vào trên bề mặt thanh sắc hỏa diễm quang tráo đang nổi lên những trận ba động, hai tay đưa vào trong tay áo, an tĩnh chờ đợi.

Bên trên quang tráo, năng lượng ba động tốc độ ngày càng kịch liệt, cuối cùng xuất hiện một vết nứt ở trên đỉnh quang tráo. Vết nứt chậm rãi lan tràn, trong chốc lát đã bao quanh quang tráo, nhìn qua giống với những vết rạn trên mặt quả trứng.

"*Răng rắc...*" âm thanh rạn vỡ vang lên bên trong sơn động, bên trên thanh sắc quang tráo một khối năng lượng lặng yên rơi xuống đập vào một khối đá, mang theo nhiệt lượng khổng lồ, chốc lát đã biến khối đá thành mặt phân

"*Ca... Ca...*"

Khi khối năng lượng rơi xuống, thanh sắc năng lượng quang tráo kịch liệt run rẩy, giăng co chỉ diễn ra trong chốc lát thời gian, đột nhiên âm, âm một tiếng, thanh sắc năng lượng quang tráo nổ tung, bạo liệt.

Theo sau tiếng nổ mạnh, vô số mảnh năng lượng nhỏ bắn về bốn phương tám hướng, nhất thời, bên trên những vách núi xung quanh để lại hàng hà những lỗ nhỏ

Huyền phù giữa không trung, Dược lão hí mắt, tất cả những mảnh năng lượng bắn đến bên Dược lão, khi còn cách chừng nửa thước liền hoá thành một đám khói xanh, không tạo đến cho lão bất kỳ thương tổn nào.

Bên trong sơn động, những mảnh năng lượng bạo phát một lúc lâu mới hoàn toàn tiêu tán.

Sau khi những mảnh năng lượng biến mất, quang mang màu nhàn nhạt màu xanh từ chỗ thanh sắc quang tráo lúc trước bốc lên, một pho tượng hoàn mỹ hình đoá sen màu xanh, từ từ dựng lên, cuối cùng huyền phù đến cạnh Dược lão.

Bên trên toà sen đó, một thiếu niên toàn thân xích lỏa, khoanh chân ngồi, khép hờ đôi mắt hơi rung động, một lát sau, chậm rãi mở ra.

Bên trong con người đen nhánh, nhàn nhạt thanh sắc hỏa diễm lượn lờ. Một lát, bỗng nhiên bùng lên, đem toàn bộ con người che lấp, trong lúc nhất thời, con mắt của Tiêu Viêm, biến thành thanh sắc, nhìn qua mơ hồ có cảm giác yêu dị.

Thanh sắc hỏa diễm bên trong động tử vẫn duy trì liên tục, sau đó từ từ biến mất, đợi đến thanh hỏa hoàn toàn rút đi, con người trở về đen nhánh, chỉ bất quá, hiện tại so với lúc trước tựa hồ có vẻ sáng sủa hơn rất nhiều, hiển nhiên, trải qua Thanh Liên Địa Tâm Hỏa nung luyện, con mắt của Tiêu Viêm, tựa hồ càng thêm bí ẩn.

Mở mắt ra, Tiêu Viêm hơi uốn éo cần cổ, nhất thời, đầu khớp xương va chạm phát ra một âm thanh lưu sướng, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, vẻ mặt thư sướng cùng say sưa.

Cúi đầu, Tiêu Viêm nhìn làn da toàn thân trở nên trắng nõn, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thật vất vả mới có thể có da thịt mạnh khỏe, hiện tại lại quay về như trước.

- Tiểu tử kia, ở trước mặt ta lỏa thể rất thú vị phải không?

Nhìn Tiêu Viêm đang không ngừng đánh giá các nơi biến hóa trên thân thể, Dược lão liếc mắt khinh khỉnh, trêu tức cười nói.

"Ách..." Bị Dược lão đề tỉnh, Tiêu Viêm lúc này mới nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nhìn đến chính mình thân thể trần truồng, ngượng ngùng cười, vội vàng từ nấp giới lấy ra một bộ quần áo, luống cuống tay chân mặc vào.

-Ta xem người tựa hồ thay đổi rất nhiều a? Cả người cảm giác rục rờ hẳn lên.

Bắt Tiêu Viêm xoay chuyển, Dược lão nhìn thân thể không một vết sẹo của hắn, không khỏi có chút vô cùng kinh ngạc nói:

- Thương thế của người đã hoàn toàn khôi phục rồi?

- Ân...

Dem quần áo và đồ dùng hàng ngày mặc vào, Tiêu Viêm đứng ở thanh

liên, nắm tay nắm chặt, uy vũ sinh phong đánh ra một quyền, cười nói:

- Cảm giác phi thường khỏe, trước đây chưa bao giờ có.

- Toàn lực bạo phát một chút khí tức, để ta cảm thụ một chút xem hiện tại người đã đạt tới mấy tinh.

Dược lão trầm ngâm đạo.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, thân thể căng thẳng, trong nháy mắt, một cỗ khí tức so với trước đây mạnh hơn vài lần không ngừng từ trong cơ thể bạo dũng ra.

"Di...?" Đôi mắt hơi híp lại, cảm thụ được cỗ khí tức mà Tiêu Viêm bộc phát ra. Dược lão thoáng có chút kinh dị nhú mày, kinh dị nói:

- Kỳ quái... qua cỗ khí tức này của người, tựa hồ bản thân thực lực,... ít nhất... cũng đạt tứ tinh đấu sư cấp bậc a? Người làm cái gì?

"Tứ tinh đấu sư?" Nghe được Dược lão nói thế, Tiêu Viêm cũng hơi sửng sốt, chợt chợt một cỗ hỷ ý hiện trên khuôn mặt, không nghĩ tới, luyện hóa dị hỏa dĩ nhiên còn có chỗ tốt như vậy, nếu lấy hắn tốc độ tu luyện, muốn từ nhị tinh đấu sư đến tứ tinh đấu sư, chí ít cũng cần ba bốn tháng thời gian đi? Nhưng hôm nay Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đã cho hắn thêm một cái kinh hi.

Hung phấn xoa tay, Tiêu Viêm khoe miệng cười, sau đó kể lại tình huống trước lúc chính mình hôn mê, cùng với một ít hành chuyện của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

"Sách sách... Thì ra là thế, thật là một tên may mắn..." Nghe xong Tiêu Viêm kể lại, Dược lão vẻ mặt kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới phát sinh sợ hãi than.

Loại chuyện tốt này tuyệt đối không gặp nhiều. Không đề cập tới chuyện Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tu bỏ thân thể mang đến một loạt chỗ tốt, hay là một tên ngốc chính mình được đậu trạng nguyên, khiến cho Dược lão vì vận số thật là tốt của Tiêu Viêm thở dài cảm thán.

Lúc đầu, vốn nghĩ quá trình luyện hoá cái khó khăn nhất, gian nan nhất

cũng không đem lại nguy hiểm cho Tiêu Viêm, gần như chỉ đánh vào tâm thần, khiến cho đầu đau nhức một lúc mà thôi. Đó là không kể bất cứ đại giới, loại thu hoạch cũng cực kỳ tương xứng, cho nên Dược laoc mới đỡ khóc dở cười.

Muốn đem cốt linh lãnh hỏa tiến nhập vào bên trong Nạp linh thì phải trải qua nỗ lực rất lớn, Nếu cuối cùng không có một tia may mắn ở bước cuối cùng, chỉ sợ hấn cũng sẽ bị phi hôi yển diệt (tan thành tro bụi).

"Đây không phải luyện hóa dị hỏa tự động đề thăng đẳng cấp sao?" Nhìn Dược lão sợ hãi than đáng dấp quả thực là có chút bất khả tư nghị, Tiêu Viêm lắc đầu, ngạc nhiên nói.

- Nằm mơ đi... Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trợn cặp mắt trắng dã liếc Tiêu Viêm, Dược lão nhìn thần sắc có vẻ vô tội của hấn, trong lòng thầm thở dài một tiếng, người so với người sao lại bất công thế, bĩu môi nói:

- Luyện hóa dị hỏa, mang đến chỗ tốt, là một loại ản tính lâu dài, theo năm tháng qua đi, sử dụng thành thạo lúc đó kết quả thu được càng thêm tốt. Nói cách khác, thời gian đầu khí mới vừa luyện hoá được dị hoả, thực lực không phải bởi vì luyện hoá dị hoả mà tăng lên, cho nên, trong thời gian ngắn, dị hỏa cũng không trực tiếp làm cho thực lực của người tăng lên, vì vậy, loại tình huống mà người gặp hiện tại hấn là xem như là cực độ may mắn. Bất quá cũng đáng tiếc a, như người bây giờ có thực lực là đấu linh hoặc là đấu vương, tiến lên mấy tinh, đó mới là chân chính là làm ăn có lãi...

- Hắc hắc, vậy là đủ rồi, đạt đến tình trạng này đã rất thoả mãn, nếu là cao hơn nữa cơ thể của ta không thích ứng cường độ này, dù sao cũng không phải là chính mình từng bước đi lên cầu thang, nhanh quá sẽ không ổn, đến một ngày nào đó không chừng đột nhiên rơi xuống thật sự khó có thể tiếp nhận.

Tiêu Viêm cười nói, khuôn mặt thỏa mãn không phải là giả bộ.

- Hắc, tiểu tử kia dĩ nhiên biết một biết hai, không sai a.

Nghe vậy, Dược lão thoáng vô cùng kinh ngạc cười nói. Hiên nhiên, hấn

đôi Tiêu Viêm lần này nói, cũng là cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao, trên thực tế, đề đề cao thực lực là ước muốn của rất nhiều người.

- Nói thật mà thôi. Nhún vai, Tiêu Viêm mỉm cười nói.

- Ha ha, được rồi, thử xem bốn nguyên hoá chủng của ngươi đi, đây là dị hoá đầu tiên của ngươi.

Cười gật đầu, Dược lão có một chút đồng ý, nói.

"*Án.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm khuôn mặt cũng hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể che giấu cùng mới mẻ, chà xát bàn tay, tay phải chậm rãi đưa ra, sau đó đôi mắt từ từ nhắm lại, tâm thần trong cơ thể cấp tốc thiểm lược, đem một đạo mệnh lệnh đưa đi ra ngoài.

Theo mệnh lệnh truyền ra, trong thân thể đồng nhất thời gian có phản ứng, chỉ thấy tụ xoáy đầu khí khí tại vị trí trung ương, quang điểm nhỏ hôi sắc khẽ run lên, thoáng yên lặng trong nháy mắt, một lữ thanh sắc hỏa diễm, mãnh bạo bùng lên.

Thanh sắc hỏa diễm xuyên qua tụ xoáy, sau đó theo kinh mạch trong cơ thể vận chuyển rất nhanh, chớp mắt thời gian truyền tới kinh mạch bên trong cánh tay.

Bên trong sơn động, đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm, bỗng nhiên mở bừng ra, thanh sắc hỏa diễm lần thứ hai từ đôi mắt bùng lên, nắm tay mở ra, lòng bàn tay hướng lên, khuôn mặt dâng lên vẻ kích động, quát khẽ:

- Thanh liên địa tâm hỏa, hiện!

Theo tiếng quát của Tiêu Viêm, hữu chưởng khẽ run lên, ngay sau đó, thanh sắc hỏa diễm trong nháy mắt đằng cuộn cuộn tuôn ra, sau đó rất nhanh bao phủ bàn tay.

Bên trong sơn động, thiếu niên đứng bên trên đoá thanh liên lơ lửng trên không, hơi mở bàn tay, yêu dị thanh sắc hỏa diễm bốc lên, một màn này làm người khác nhìn vào có cảm giác chấn động.

Con mắt chăm chú nhìn chằm chằm thanh sắc hỏa diễm trên tay, Tiêu Viêm khước miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, sau một lát, khoé

miệng càng ngày càng rộng hơn, rốt cục chuyển hóa thành tiếng cuồng tiếu.

- Ha ha, ta Tiêu Viêm rốt cục cũng có dị hỏa của chính mình! Ha ha!

-----oOo-----

Chương 229: Công pháp tiên hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sơn động, nhìn thấy Tiêu Viêm có cái loại hưng phấn quên hết tất cả này, Dược lão khẽ cười cười, vẫn chưa mở miệng ngăn cản hẳn, mấy năm khổ cực tìm kiếm, hôm nay rốt cuộc cũng được đền bù như mong muốn, khiến cho tâm tình hẳn phát tiết một chút, ngược lại cũng rất tốt.

Vang vọng âm thanh cuồng tiếu, tại bên trong sơn động kéo dài một hồi lâu, mới từ từ hạ xuống.

Khóe miệng vẫn mang theo một chút tiếu ý, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn không ngừng nắm mở bàn tay, thanh sắc hỏa diễm, ở phía trên chậm rãi bốc lên, nguyên nhân bởi hoàn toàn triệt để luyện hóa Thanh liên địa tâm hỏa, cho nên nó hiện tại, cũng không cho làm cho Tiêu Viêm mang đến bất cứ cái gì nhiệt độ cao nóng rực cùng với cảm giác suy yếu, đồng thời chỉ cần trải qua thời gian dài thuần thực, Tiêu Viêm tin tưởng, chính mình có khả năng đạt được như trạng thái như Dược lão điều khiển Cốt linh lãnh hỏa lô hỏa thuần thanh.

Thanh sắc hỏa diễm giống như tinh linh nghịch ngợm, tại đầu ngón tay Tiêu Viêm toát ra, thỉnh thoảng ngọn lửa thanh sắc chạy toán loạn lên trong không trung, chính là lập tức phô ra cái kinh khủng thuộc về nó, chỉ thấy cái bàn tay này chỗ không gian trên nửa thước, tự nhiên là trực tiếp bị độ nóng rực đốt cháy đến có chút vụn vẹo, một sóng nhiệt lượn lờ trong không trung, dẫn đến tầm nhìn cũng từ từ mơ hồ.

Gắt gao nắm lấy thanh sắc hỏa diễm bao trùm nắm tay, Tiêu Viêm thở nhẹ một hơi, thân thể yên lặng trong nháy mắt, bàn chân mạnh mẽ tại bên trên thanh liên địa tâm hỏa, thân thể nhất thời giống như như tên rời dây cung vút, nhanh chóng đột nhiên đánh tới vách đá, nắm tay được một cỗ kinh

phong nóng rực bám vào,hung hăng đánh tới.

"Oanh!"

Nắm tay tiếp xúc với vách đá cứng rắn,thanh sắc hỏa diễm cái nhiệt độ nóng rực này,lập tức đem vách đá hòa tan thành một lỗ khoảng trống,nắm tay theo khoảng trống hung hăng đập vào bên trong núi đá,nhất thời,một cái khe rãnh.Từ cái chỗ hỏ kia hướng khe nứt,nhanh chóng bắt đầu lan tràn, chỉ mới là phut chốc thời gian,đã trải rộng ra vách núi.

"Hô ... "Chậm rãi hít một ngụm không khí.Tiêu Viêm nhìn phát sinh trên vách đá,trên khuôn mặt hiện lên một chút kinh hỉ,thu quyền lùi về phía sau.

Trong chốc lát khi Tiêu Viêm lui về phía sau,cái khe kia đã bị vách núi che kín,nhất thời tại nơi đó âm âm thanh như động đất vang lên,đá vụn bay khắp nơi,âm âm sụp đổ.

Tiện tay chém Ra một cỗ kính phong,đem tro bụi đôi diện đánh tới quét hết đi.Tiêu Viêm nhìn cái vách núi này đã biến thành một đồng đá vụn,xoay xoay cái cỗ,thoáng có chút kinh hỉ cười nói:"*Không tồi,thân thể lực lượng cùng tốc độ đều là tăng lên rất nhiều,lúc này,một kích này,nếu đối là trước đây mà nói.Không dùng bát cực băng,là không có khả năng có lực phá hoại như vậy.*"

"*Thanh liên địa tâm hỏa.Quả nhiên bất phàm a ...*"Sách sách tán thưởng vài tiếng Tiêu Viêm bàn tay tùy ý quơ quơ,thanh sắc hỏa diễm bao trùm phía trên mặt.chậm rãi thu liễm,sau khi đưa thủ chương thu hồi thanh sắc hỏa diễm phía trên,Tiêu Viêm thoáng dò xét một chút trong cơ thể,chợt giữ lông mày nhú lại,có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói:"*Quả nhiên,thốn phê dị hỏa này đấu khí đại gia tăng,chỉ mới là trong thời gian ngắn sử dụng.Liền tiêu hao một phần mười đấu khí.Nếu không có lúc trước là đề thăng hai tinh thực lực,sợ rằng cái loại tiêu hao này còn phải lớn hơn.*"

"*A a.Người hiện tại thực lực quá thấp,còn không đủ để hoàn toàn phát huy năng lực của dị hỏa.Hơn nữa,phần quyết công pháp,hiện tại cũng bất quá chỉ là hoàng giai công pháp,lấy loại công pháp này đối với giới hạn cực hạn chứa đựng đấu khí,dĩ nhiên là không có khả năng tùy ý dùng dị hỏa.*"Dược lão cười nói.

"Được rồi ... Công pháp!" Nghe được Dược lão nói, con mắt Tiêu Viêm nhất thời trừng, cái này là trình tự tối trọng yếu, dĩ nhiên thiếu chút nữa vì luyện hóa dị hỏa mà mừng như điên làm cho có phần quên mất.

"Đừng vội, dù sao hiện tại đã triệt để luyện hóa thanh liên địa tam hỏa, thôn phệ nó để công pháp tiến hóa, cái này chỉ là sự việc sớm hay muộn, người lượng công việc ngày hôm nay đã đủ lớn rồi, trước hết nghỉ ngơi một ngày đi ... Thông phệ dị hỏa chuyện này, chú ý là một cái hài hòa, nếu như quá nhanh, trái lại sẽ tạo ra phản tác dụng." Dược lão lắc đầu, khuyên nhủ nói.

"Ách ... Được rồi." Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt, nhìn qua Dược lão cái sắc mặt chăm chú này, tuy rằng trong lòng có chút không tình nguyện, bất quá vẫn bắt đầu gật đầu.

"Ngày mai buổi tối đêm khuya bắt đầu, đó là trong một ngày thời điểm nhiệt độ trong không khí thấp nhất, tuy rằng cái này đối với người thông phệ dị hỏa hồ trở cực kì ít ỏi, bất quá, chúng ta không có khả năng đem nó buông bỏ, bởi vì nói không chừng, chính bởi điểm này mà xác xuất thành công không lớn, sẽ biến đại cục tiến hóa thành bại cục." Dược lão ngưng trọng nói..

"Án, vậy đêm khuya ngày mai bắt đầu đi ... "Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm cười nói.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng, Dược lão cũng là một hơi thoải mái, thân thể lóe sáng, hóa thành một đạo lưu quang tiến vào bên trong chiếc nhẫn, lưu lại nhàn nhạt tiếng cười bồi hồi bên trong sơn động: "Đã như vậy, vậy người thời gian kế tiếp tự do an bài đi, ta ngày mai trở lại."

Gật đầu, Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve hắc sắc giới chỉ trên ngón tay, chợt đem thanh liên địa tâm hỏa thu vào bên trong nạp giới, sau đó mũi chân đặt trên vách đá, thân thể tựa như một mảnh tơ nhẹ nhàng mà bay ra khỏi sơn động.

Thời gian một ngày, tựa tâm tình khuôn chương của Tiêu Viêm chậm rãi trôi qua, khi bóng đêm ngày thứ hai bao phủ là lúc, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng tại phía trên vách núi chỗ nhâm thạch lồi ra, chậm rãi mở hai tròng mắt, cảm thụ không khí trong thiên địa từ từ trở nên lạnh lẽo, nhất thời, trên gương mặt lưu lại lộ ra một chút bộ dạng thỏa mãn tươi cười.

Bản thân đứng lên, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn sắc trời đen kịt, nguyên nhân có thể là bởi vì cơn mưa sấm sắp qua đi, hiện tại trong thiên địa bị một mảng bầu không khí bao phủ kiềm hãm.

Lại một lần nữa quan sát sắc trời, Tiêu Viêm mũi chân điểm nhẹ mặt thạch động, thân thể mạnh mẽ kích động tiến tới phía dưới bên trong sơn động, đi tới trung ương sơn động, sau đó chậm rãi xếp bằng.

Hình như cảm ứng được sắc trời bên ngoài, Dược lão bên trong giới chỉ, cũng là tại lúc này lần thứ hai nhẹ nhàng đi ra, đưa bàn tay tại trước mặt hư ảo nắm lấy bả vai, chợt khẽ giật đầu, nhẹ giọng nói: "*Không sai, có thể là vì nguyên nhân khí trời chuyển biến, hiện tại trong không khí nhiệt độ, đã bị áp chế tới mức thấp nhất rồi, đúng là hoàn cảnh thích hợp nhất thôn phệ dị hỏa.*"

"*Hiện tại bắt đầu?*" Tiêu Viêm khuôn trương trà sát bàn tay, ngẩng đầu hỏi.

"*Chờ một chút, nửa đêm mới là hàn khí trong ngày nặng nhất, khi đó mới được hành động!*" Hơi lắc đầu, Dược lão bay tới cửa sơn động, nhìn về phía bầu trời đen kịt, nói.

Nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm không có lại mở miệng, ngồi xếp bằng tại bên trên cự thạch, đôi mắt từ từ khép lại. Bắt đầu đem cái khăn trương không ngừng nhảy lên trong tâm trấn an xuống.

Bầu trời đen kịt, thoáng mang một chút hàn khí được gió nhẹ thổi qua, tại trong rừng núi bị từng đợt ào ào hàn khí bám vào, bên trong trọng trọng mây đen. Tại khoảng khắc nào đó, bỗng trong tầng mây vang lên, cuộn cuộn vang vọng núi rung, tiếng sấm qua đi không lâu, một đạo thật lớn ngân sắc thiểm điện, mạnh mẽ xuyên từ tầng mây đánh ra, ngân sắc quang mạnh chói mắt, như đem thiên địa phân đôi. Nhất thời đem rung núi tối đen như mực, chiếu sáng toàn bộ.

Đứng ở bên rìa sơn động, Dược lão nhìn tiếng sấm như thiểm điện đột nhiên xuất hiện này, vươn tay ra, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu, ùm bùm từ phía chân trời rơi xuống. Trong nhất thời, cả taod rung núi. Đều vang vọng âm hưởng của những giọt mưa này nện trên lá cây sinh ra âm thanh ba ba.

"Bắt đầu đi ..."

Trước mặt một trận gió lạnh thổi tới, Dục lão chậm rãi thở ra một hơi, hơi quay đầu đi tới, nhìn vào bộ dáng thiếu niên trong động, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, đôi mắt nhắm chặt của Tiêu Viêm mở ra, đem ánh mắt quét về phía bên ngoài núi rừng bị thiểm điện chiếu sáng có chút sáng sủa, hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu.

"Mong cho người có khả năng thành công đi, thôn phệ dị hỏa. Tiến hóa công pháp cái quá trình này, Ta nửa điểm cũng không giúp được người, cho nên. Điều chỉ có dựa vào chính mình thôi ..." Dục lão đứng sau lưng. Ngửa đầu nhìn bầu trời điện quang ngân xà trầm mặc một hồi lâu, âm thanh trầm thấp theo trận tiếng sấm, tại bên trong sơn động phiêu đảng: "Ở chỗ này, ta nói một chút sự tình ... Tuy rằng người đã thành công thôn phệ tử hỏa, thành công tiến hóa mọi lần công pháp, bất quá, dựa theo trên quyển trục ghi lại, chỉ có không ngừng thôn phệ dị hỏa, mới chân chính có khả năng khiến cho công pháp tiến hóa, khả năng hủy diệt mọi vật của dị hỏa này, đến tột cùng hay không có thể khiến người ta thôn phệ ... Cái này trên đầu khí đại lục, sợ rằng cũng không có bao nhiêu người xác định chỉ dẫn, bao gồm cả ta ... "

"Người là người duy nhất tu luyện phân quyết, cho nên, nó có hay không có tư cách tiềm lực trở thành thiên giai công pháp, đó là cần người phải suy tính." Nói đến chỗ này Dục lão chau mày, sau một lúc nhàn nhạt nói: "Nếu như tiến hóa thất bại, như vậy cái phân quyết công pháp, có thể thật sự là có vấn đề, tới lúc đó ... Liên buông bỏ lại công pháp này đi, phân quyết đã không có hạng nhất công năng tiến hóa, giá trị nhiều nhất chỉ bằng xấp xỉ một quyển huyền giai công pháp "

Tiêu Viêm hơi cúi đầu, ai cũng không rõ vẻ mặt của hắn, nắm tay dưới tay áo bào, gắt gao nắm chặt.

"Oanh!" Một đạo sét từ phía chân trời hiện lên, tiếng sấm âm âm long trời, tại giữa núi rung cuộn cuộn vang vang. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tại tiếng sấm vang lên là lúc, Tiêu Viêm thân thể hơi run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vào bóng lưng già nua đứng ở cửa sơn động, trải qua mấy năm như bóng với hình làm bạn, thân hình lão nhân, dường như ngà

càng càng xuống.

"Ha ha, sư phụ, đã đi bước này lại còn ử rữ nói sao? Thì lúc nào đó tiến hóa công pháp thất bại, ta nghĩ, ta có thể vẫn như cũ sẽ không buông bỏ nó, ngài nói qua, nó là thứ còn thiếu để ta bước tới đỉnh cao, còn nữa ... Thân thể ngài lão sư, còn cần tiến hóa phần quyết sản sinh ra hỏa diễm, mới có thể luyện ra, buông bỏ tu luyện phần quyết này, cái này cũng chính là buông bỏ mong ước phục sinh của người."

Phía sau vang lên tiếng cười ôn hòa của thiếu niên, khiến cho thân thể Dược lão chợt căng thẳng lên, hít thật sâu mấy cái, hắt chạm rai nhắc đầu lên, khan khan già nua trong đôi mắt, dưới ngân sắc thiểm điện phản xạ, mờ hồ cảm động cùng vui mừng.

"Người đã kiên trì như vậy ... Thật là đệ tử tốt của ta, an tâm tu luyện đi, ta tin tưởng người có khả năng thành công .... " Bàn tay lau khóe mắt, Dược lão cười cười, sau đó khoanh tay nhìn về bầu trời đêm đen kịt vô tận, thoáng trầm mặc thấp giọng lầm bầm nói: *"Hơn nữa cho dù công pháp này thực sự không có khả năng thôn phệ dị hỏa, lão sư cũng sẽ dùng hết mọi biện pháp khiến người trở thành cường giả đỉnh phong ....."*

Bàn tay khô héo nhẹ phiêu phiêu đập vào bên rìa động khẩu, một cái khe lan tràn ra, chợt một tảng đá thật lớn ầm ầm nên xuống, trong giây lát, đem cái động khẩu bịt kín.

Nghiêng đầu liếc nhìn cái động khẩu bị phá hỏng, thân thể Dược lão phiêu phù bên trên ở một chỗ núi đá, tùy tiện những giọt mưa xuyên qua thân thể hư ảo, an tĩnh đứng sừng sững tại dưới bầy trời ngân xà cùng đợi thiếu niên thành công.

-----oOo-----

Chương 230: Dày Vò Đau Đớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đêm mưa đen kịt, bàng bạc mưa to tập kích núi rừng, cuồng phong mang theo tiếng ô ô, tại trong rừng mang theo âm hưởng ào ào, thỉnh thoảng, trên bầu trời một tiếng sấm sét vang lên, ầm ầm nổ lớn, tại lưng chừng núi

nhộn nhạo không thôi, dư âm quanh quẩn.

Trên bầu trời đen kịt, ngân xà lóe ra, âm hưởng xuy lạp không ngừng vang lên, ngân sắc quang mang chói mắt, mỗi cách một thời gian ngắn, lại đem núi rừng đen kịt soi sáng như ban ngày.

Trong lúc đó, tại nơi vách núi sơn thế hiểm trở, bóng người già nua chấp tay mà đứng ở một chỗ trên đá núi bên nhọn, khuôn mặt già nua, không chút thay đổi nhìn chằm chằm trên bầu trời đầy sấm sét, thân thể khẽ còng xuống, giống như là một gốc cây tùng bất lão, vững vàng đứng sừng sững trên vách núi, bất chấp sấm sét bạo động, sừng sững bất động đạm nhiên khí thế.

Nhưng mà, nếu là cẩn thận tỉ mỉ quan sát, lại có thể phát hiện, mỗi khi lão nhân ánh mắt liếc về phía động khẩu bị đá vụn che lấp cách đó không xa, bàn tay như ung trảo, không tự giác bỗng nhiên thắt chặt, sau một lát, mới hồi phục trở lại.

Lão nhân đứng sừng sững dưới sấm sét, vẫn chưa mở miệng nói nửa câu, chỉ như vậy trầm mặc nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng ánh mắt quét về phía sơn động, bất quá chỉ là dừng lại một cái chớp mắt, liền lặng lẽ dời đi, bộ dáng thật cẩn thận, dường như là rất sợ nhìn nhiều sẽ quấy rối thiếu niên đang tu luyện bên trong. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Đêm đen kịt, sấm sét nổ ra rồi cũng chậm rãi trôi qua, nhưng núi rừng cũng là bị sấm sét này, chày đập không chút thương hại nào suốt một đêm, đợi đến đêm tối từ từ tán đi, một tia ánh bình minh rực rỡ từ chân trời phía đông chậm rãi bắn ra.

Mặt trời từ chân trời phía đông chậm rãi mọc lên. Quang mang ảm áp, rơi trên đại địa, mang chút sức sống cùng tinh thần phấn chấn đến cho núi rừng bị sấm sét chà đạp suốt cả một đêm kia.

Đứng sừng sững trên đá núi, Dược lão hơi nghiêng đầu nhìn mặt trời chậm rãi mọc lên, khóe mắt lại liếc về phía sơn động vẫn an tĩnh đến không có chút nào phản ứng. Nhất thời, dưới tay áo bào, đôi bàn tay bỗng nhiên gắt gao nắm lại.

Khóe mắt nhìn không được khẽ co giật vài cái. Dược lão hít sâu một ngụm không khí thanh tân của sáng sớm, nỗ lực muốn cho chính mình bình tĩnh

trở lại, nhưng trong lòng lo nghĩ luẩn quẩn, nhưng thủy chung khó có thể khiến cho hấn hồi phục được về đạm nhiên như lúc trước.

Mười ngón tay thon gầy nhẹ nhàng gõ trên đầu cánh tay, mà theo thời gian trôi qua, bên trong sơn động, vẫn không có bất luận động tĩnh gì, lập tức, nhịp gõ lúc đầu còn có chút tiết tấu, nhất thời trở nên mất trật tự như tâm tình của Dược lão.

Thái dương vừa lên. Chậm rãi đi tới non nửa bầu trời. Dương quang ảm áp, lúc này cũng thoáng có chút nóng rực lên. Mà ở dưới hoàn cảnh như vậy, sự nôn nóng trong lòng Dược lão càng âm thâm trở nên nồng đạm hơn.

Bình tĩnh đợi được phút chốc, mười ngón tay Dược lão đang gõ vào cánh tay. Bỗng nhiên dừng lại, lão nhả hồn trọc, cũng từ từ tản mát ra khí thể sắc bén. Hiên nhiên. Trải qua một đêm chờ đợi. Lúc này hấn. Đã không dự định lại tiếp tục chờ đợi không mục đích như nữa.

Theo ngón tay Dược lão dừng lại. Một cỗ cường hấn khí tức hùng hồn. Chậm rãi tự kỳ trong cơ thể bốc lên. Hùng hồn khí tức tạo thành uy áp. Trực tiếp khiến cho mấy đầu phi hành ma thú đang quanh quẩn bên trên bầu trời. Kinh khủng thét lên chói tai thoát đi, cái địa phương này khiến cho chúng nó cực kỳ sợ hãi.

Ngay khi Dược lão chuẩn bị mạnh mẽ tiến nhập trong đó tìm tòi đến tột cùng là lúc. Bên trong sơn động an tĩnh. Tự đêm qua tới nay, lần đầu tiên dị động rớt cuộc đã xuất hiện.

"Oanh!"

Bên trong sơn động, một cỗ năng lượng ba động bỗng nhiên hung hấn khuếch tán ra. Chợt bị vách núi chặn lại, nhất thời, từng đạo khe nứt to lớn, trên vách núi rất nhanh lan tràn ra.

Đứng ở trên đá núi. Dược lão nhìn những khe nứt bỗng nhiên lan tràn ra. Khuôn mặt căng thẳng thoáng thư giãn một điểm. Nếu còn có động tĩnh. Như vậy người bên trong, ít nhất là cũng còn an toàn.

Không lâu sau khi đạo năng lượng ba động đầu tiên truyền ra, vài đạo năng lượng ba động càng hung hấn hơn khuếch tán ra, tại đây, dưới va

chạm của từng đạo năng lượng ba động, vách núi cứng rắn, rõ ràng là đã trở nên có chút lung lay sắp đổ.

"Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Nhìn cái sơn động sắp đổ nát, Dược lão giữa lông mày một lần nữa nhíu chặt lại, có chút nghi hoặc thì thào một tiếng.

"Oanh!"

Ngay lúc Dược lão mờ mịt, thì một tiếng nổ có thể so với nộ lôi đêm qua nổ vang, bên trong sơn động mạnh mẽ vang vọng ra, mà theo lần này năng lượng ba động tập kích, sơn động lúc đầu vốn đã tiến nhập trạng thái đổ nát, theo từng đợt nổ oanh oanh long, sơn động mạnh mẽ hướng trung tâm vị trí lõm xuống phía dưới, từng đồng cự thạch hung hăng rơi rụng xuống, chỉ thoáng qua, đã đem sơn động gộp lại thành một cái đồng đá vụn.

Nhìn cảnh này bỗng nhiên xuất hiện, Dược lão khuôn mặt hơi đổi, mũi chân tại đá núi bên trên điểm nhẹ, thân hình vội vàng quay chỗ sơn động đổ nát cấp tốc bay đến.

Nhưng mà, ngay khi Dược lão sắp hạ xuống chỗ loạn thạch, thì thanh sắc hỏa diễm, mạnh mẽ từ dưới loạn thạch bạo dũng ra, nhất thời, từng đồng nham thạch khổng lồ, đều nhanh chóng biến thành một bãi nham tương.....

Mũi chân điểm nhẹ hư không, thân mình Dược lão mạnh mẽ hạ xuống, tránh thoát thanh sắc hỏa diễm đang trong trạng thái cuồng bạo, chột vể mặt ngưng trọng cùng mờ mịt nhìn bên trong sơn động đen kịt.

"A!"

Sơn động bên trong, một tiếng thét thê lương, mang theo vài phần khàn giọng, giống như tiếng dã lang bị thương, lớn tiếng rít gào đi ra.

Theo tiếng thét vang lên, một thanh sắc hỏa diễm so với lúc trước càng thêm kinh khủng, bỗng nhiên tự trong đó cuốn ra, bất luận cái gì chống đối phía trước gì đó, đều bị thanh sắc hỏa diễm bá đạo đốt cháy thành dịch thể.

"Quả nhiên đã xảy ra chuyện..." Nghe được tiếng thét ảm chứa đau đớn này, Dược lão sắc mặt thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi, cúi đầu lắng một tiếng, sâm bạch sắc cốt linh lãnh hỏa cấp tốc bao trùm thân thể, sau đó

mạnh mẽ đi qua thanh sắc hỏa diễm, lướt vào bên trong sơn động đã bị phá phôi đến rối tinh rối mù như chớp.

Hạ xuống, ánh mắt Dược lão vội vàng đảo qua bên trong sơn động, cuối cùng đồng tử hơi co lại, dừng lại trên thân thể thiếu niên cách đó không xa, đôi chân quỳ xuống đất, cúi thấp đầu, không ngừng dụng nắm tay hung hăng đâm vào mặt đá.

Lúc này Tiêu Viêm. Toàn thân địa y phục, đã gần như bị thiêu hủy hơn phân nửa. Có thể do duyên cớ lúc trước lớp da được cường hóa rất nhiều. Cho nên hiện tại, tuy rằng nhìn qua nơi đều là vết máu, bất quá cũng chỉ là một ít tiểu thương mà thôi.

Dường như nhận thấy được Dược lão tiến nhập, Tiêu Viêm gian nan ngẩng đầu lên. Khuôn mặt nguyên bản cực kỳ tinh thần, lúc này gần như đã hoàn toàn trắng bệch. Khuôn mặt vặn vẹo, nhìn qua có chút đáng sợ, vết máu có chút chói mắt hiện lên tại khóe miệng, hàm răng cắn chặt, máu tươi từ trong kẽ răng nhẹ nhàng thấm thấu ra, khối nham thạch cứng rắn dưới thân, lúc này đã bị hấn dùng nắm tay đập ra thành những khe nứt giống như mạng nhện.

Ánh mắt nhanh chóng đảo qua khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn của Tiêu Viêm, da mặt khô héo của Dược lão có chút co giật, có thể đem Tiêu Viêm, tự chủ cùng với nhẫn nại lực đều cực kỳ xuất sắc bức thành dáng dấp này, khó có thể tưởng tượng, đó là một loại đau nhức kinh khủng như thế nào....

"*Buông tha thứ đáng chết đó đi!*" Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm càng ngày càng trắng bệch. Dược lão trong lòng phát lạnh, vội quát. Hấn không nghĩ tới, phản quyết tại lúc thôn phế dị hỏa, dĩ nhiên làm cho con người bị dày vò điên cuồng như vậy.

"*Không... Không quan hệ... Ta, ta còn có thể chịu đựng!*" Tiêu Viêm phản nộ trừng mắt, gắt gao cắn răng, từ ngữ hàm hồ từ kẽ răng căng thẳng truyền ra, nắm tay lại lần nữa hung hăng nện trên mặt đá, nhất thời, một khối nham thạch thật lớn, dĩ nhiên là âm âm bạo liệt ra.

Run rẩy nắm tay tràn đầy tiên huyết, bàn tay Tiêu Viêm chỉ mới chống trên một khối nham thạch, mép nham thạch sắc bén, đem bàn tay Tiêu Viêm khoét một cái lỗ hồng, tiên huyết chảy xuôi ra, đem tảng đá nhuộm

đắm thành một màu đỏ sẫm chói mắt.

"Ta nói được rồi!"

Nhìn bàn tay Tiêu Viêm tiên huyết nhễ nhại, khuôn mặt Dược lão hơi giận, một tiếng gầm lên, bàn chân trọng trọng đạp trên mặt đất, nhất thời, thân thể mạnh mẽ hướng Tiêu Viêm bắn mạnh đi.

"Oanh!"

Ngay Dược lão quay Tiêu Viêm lao nhanh đi thì, Tiêu Viêm đang quỳ gối trên mặt đất, thân thể bỗng nhiên run lên, phô thiên cái địa thanh sắc hỏa diễm từ trong cơ thể bạo dũng ra, sau đó quay Dược lão cuốn đi, bằng vào không lò số lượng, dĩ nhiên là đem Dược lão ngăn cản lại.

"A!"

Lúc thanh sắc hỏa diễm bạo dũng mãnh tiến ra, hỏa diễm liên tục không ngừng, dường như là từ trong lỗ chân lông Tiêu Viêm trùng kích đi ra, loại đau nhức khi cơ thể, xương cốt, tế bào bị đốt cháy phát ra này, khiến cho Tiêu Viêm ôm đầu, hung hăng đánh vào bên trên nham thạch gần bên. Bất quá cũng may là thanh sắc hỏa diễm tuy rằng khiến Tiêu Viêm phi thường thống khổ, nhưng cũng phòng hộ cho thân thể hắn. Nói cách khác, trong quá khứ, chỉ cái va chạm này, chỉ sợ cũng có thể làm cho Tiêu Viêm chết ngất đi.

Càng ngày càng nhiều thanh sắc hỏa diễm từ trong cơ thể Tiêu Viêm phun ra, tới cuối cùng, Tiêu Viêm dĩ nhiên là biến thành giống như một khẩu súng phun lửa, liếc mắt nhìn lại, quả thật rất dọa người.

" Năng lượng của thanh liên địa tâm hỏa thật sự là quá mạnh mẽ, bằng thực lực đấu sư của Tiêu Viêm, không có khả năng thuận lợi đem nó thôn phệ, phải áp chế nó! Chết tiệt, ta hiện tại có thể sử dụng, cũng chỉ có dị hỏa, dùng nó để cứu trợ, quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu!" Ánh mắt lão luyện đảo qua, tình hình của Tiêu Viêm, Dược lão nhất thời minh bạch một ít chỗ có vấn đề bên trong, bất quá, cho dù đã biết chỗ có vấn đề, nhưng hắn vẫn không có biện pháp giải quyết, lập tức chỉ biết nôn nóng đến độ xoay quanh.

Nhưng mà, ngay lúc Dược lão có chút thúc thủ vô sách, một tiếng thét

trầm thấp, bỗng nhiên vang lên bên trong sơn động.

Tiếng thét vừa dứt, một cái bóng bảy màu bỗng nhiên từ trong tay áo Tiêu Viêm bắn ra, đồng tử lãnh đạm từ nhìn thanh sắc hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm, nhất thời, bên trong đồng tử, không tưởng tượng được quang mang đại trướng.

Thất thái thôn thiên mãng nhanh chóng quay chung quanh Tiêu Viêm tròn một vòng, sau đó khẩn cấp há miệng, một cỗ hấp lực kinh khủng trong nháy mắt bạo dũng ra.....

Theo sức hút của hấp lực này, thanh sắc hỏa diễm lượn lò trên thân thể Tiêu Viêm, nhất thời cấp tốc xả vào trong bụng thất thái thôn thiên mãng.....

Càng ngày càng nhiều thanh sắc hỏa diễm bị thất thái thôn thiên mãng thôn phệ, mà thanh sắc hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm, lại từ từ giảm thiểu xuống, tiếp qua một lát thời gian, một tia thanh sắc hỏa diễm cuối cùng, rốt cục cũng triệt triệt để để ly khai thân thể.....

Khi một tia thanh sắc hỏa diễm cuối cùng ly khai thân thể hậu, thân thể Tiêu Viêm bỗng nhiên run rẩy dữ dội một trận, toàn thân nhất thời mềm nhũn ngã xuống, nằm ở trên mặt đá lạnh lẽo, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên phía trên đỉnh đầu, con rắn nhỏ 7 màu không ngớt hưng phấn qua lại chung chung quanh, khóe miệng chậm rãi tràn ra một nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt run nhè nhẹ, sau một hồi, trong mắt, rốt cục tối đen hoàn toàn.....

-----oOo-----

Chương 231: Đột Quyết Tiến Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong không gian ý thức một mảnh hắc ám, thần trí hỗn loạn chậm rãi phiêu đảng, tại đây, hoàn cảnh bên trong cũng tối đen, tựa hồ cũng không có khái niệm về thời gian, thần trí phiêu phiêu đảng đảng, giống như một lũ cô hồn không có nhà để về, thật là thê lương.

Ở một khắc, trong không gian hắc ám, thanh sắc hỏa diễm khá chói mắt

bỗng nhiên lượn lơ hiện ra, thanh sắc hỏa diễm phát ra ánh sáng, đem vùng phụ cận tối đen hoàn toàn đuổi đi, ngọn lửa hơi hơi mấp máy, một lát sau, biến ảo thành một đóa thanh sắc liên hoa.

Sau khi tòa thanh sắc liên hoa thành hình, không gian hắc ám chột tiêu tán, giây lát thời gian, đến cạnh thần trí hỗn loạn kia, quang mang ôn hòa tỏa ra, đem thần trí bao vây trong đó...

Sau khi đem thần trí bao vây lại, thanh sắc liên hoa đột nhiên bắt đầu xâm lấn một cách nhanh chóng, cấp tốc đem hắc ám đẩy lùi về phía sau, sau một lúc lâu, nhiều diễm bạch quang xuất hiện ở cuối vùng hắc ám, thanh sắc liên hoa mang theo lũ thần trí đang mơ hồ, một đường thoát ra khỏi ý thức không gian khôn cùng... Tiêu viêm đôi mắt nhắm chặt dựa vào thân cây, sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ đang nhanh chóng hồi phục về hồng nhuận.

Một bên, Dược lão vẫn gắt gao chăm sóc Tiêu Viêm, nhìn thấy hắc biến hóa như vậy, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cứ như thế được một lát, con mắt Tiêu Viêm run nhè nhẹ, rốt cục chậm rãi cố gắng mở ra, nhất thời, ánh mặt trời chói mắt trên bầu trời kia, làm cho phải hắt hơi hơi nheo mắt lại.

"*Đã thức chưa?*" Tiếng cười già nua nhàn nhạt, vang lên bên tai. Hơi hơi ngẩng đầu, nhìn Dược lão đang đứng một bên mỉm cười, Tiêu Viêm cười gật gật đầu, bàn tay khẽ chà xát khuôn mặt, thoáng chần chờ một hồi, nói: "*Cái... kia, tiến hóa thành công sao?*"

"*Ha ha, chính ngươi kiểm tra một chút đi.*" Dược lão vẫn chưa trực tiếp trả lời, ngược lại cười dài nói.

Gật gật đầu. Tiêu viêm đem hai chân vẫn còn chút đau nhức xếp lại, bình tĩnh tâm thần, lúc sau, nhanh chóng tiến nhập trạng thái tu luyện.

Tâm thần dần chìm vào trong cơ thể, nhất thời, kinh mạch đáng vẻ rườm rà khùng khiếp, một lần nữa hiện lên trong lòng.

Tâm thần bay nhanh xuyên qua quá mấy cái kinh mạch, sau đó nhanh chóng đi tới vị trí của khí toàn chỗ tiểu phúc, tâm thần lướt đảo qua, Tiêu Viêm hít thật sâu một ngụm không khí trong tưởng tượng. Giờ này khắc

này, một loại cảm giác hưng phấn đến gần thoát lực tràn ngập khắp nơi trong thân thể.

Tâm thần nhìn chăm chú đấu khí khí toàn. Không chỉ có thể tích chứa đấu khí so với trước kia phải rộng lớn hơn mười lần, hơn nữa trong đó lưu chuyển chính là thâm thanh sắc đấu khí, rõ ràng chất lượng cũng hơn xa khi so sánh với tử hỏa đấu khí trước kia. Có lẽ là bởi vì hoàn toàn thôn phệ thanh liên địa tâm hỏa, trên thâm thanh sắc đấu khí cũng là ẩn chứa chút thanh sắc hỏa diễm. Có hỏa diễm bên trong, sức chiến đấu của thanh sắc đấu khí, rõ ràng sẽ trở nên khủng bố hơn nhiều.

Ở đấu khí đại lục, sự chênh lệch của công pháp, quyết định bởi vài điểm. Thứ nhất. Là trình độ dung nạp đấu khí của khí toàn. Nếu là hai người là đồng dạng có cùng cấp bậc, bất quá trong đó một người tu luyện là hoàng giai công pháp, một người tu luyện là huyền giai công pháp. Như vậy, người tu luyện huyền giai công pháp, năng lực chiến đấu trong thời gian dài, tất nhiên vượt xa người kia.

Thứ hai. Đó là chất lượng đấu khí sai biệt. Dưới tình huống ngang cấp nhau, nếu nói người tu luyện huyền giai công pháp cần trả giá một phần đấu khí, như vậy, người tu luyện hoàng giai công pháp kia, lại phải trả giá mười phần, thậm chí còn nhiều đấu khí hơn nữa, mới có thể lấy được thành tích giống như người kia.

Thứ ba. Là lúc tu luyện. Là hiệu suất hấp thu thiên địa năng lượng luyện hóa đấu khí. Cùng giống như trên, nếu là hai người muốn hấp thu một lượng đấu khí năng lượng như nhau, như vậy, người tu luyện huyền giai công pháp, có lẽ chỉ cần mười phút, mà hoàng giai công pháp, phải cần một trăm phút.....

Thứ tư. Là lúc chiến đấu. Người tu luyện hoàng giai công pháp địa. Không có khả năng đem đấu khí sử dụng một cách mau chóng và thuận lợi giống như người tu luyện huyền giai công pháp.

Tổng hợp lại các nguyên nhân, trên đấu khí đại lục, vì sao đấu khí công pháp tốt sẽ được vô số người coi là nguyên nhân trọng tâm? Điều đó cực kỳ minh bạch. Tu luyện công pháp càng cao giai, thì mang đến ưu đãi, càng là khổng lồ. Bởi vậy, vô số cường giả, vì muốn được cao giai công pháp, cơ hồ có thể nói là người trước ngã xuống, người sau tiếp bước. Có đôi khi, cho dù biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng cũng là cam

nguyện bị ngọn lửa thôn phệ.....

Lặng lặng nhìn chăm chú vào khí toàn kia rộng mở giống như hồ bạc nhỏ, Tiêu Viêm sau một lúc lâu, mới dần phục hồi tinh thần lại, tâm thần khẽ nhúc nhích, một lũ thanh sắc đầu khí, nhất thời theo bên trong khí toàn lưu chuyển mà ra, sau đó lướt nhanh dọc theo kinh mạch chảy xuôi lên, bắt đầu theo đầu khí lưu chuyển, Tiêu Viêm có thể xác thực cảm nhận được, trong thân thể, lực lượng mạnh mẽ, đang dần đến mức mà trước kia chưa bao giờ đạt tới.

Tâm thần gắt gao nhìn chăm chú vào lưu động lộ tuyến của đầu khí, Tiêu Viêm phát hiện, công pháp lộ tuyến sau khi tiến hóa, rõ ràng là so với trước kia trở nên càng thêm rườm rà hơn, bất quá thoáng có chút kỳ dị chính là, tuy rằng lộ tuyến trở nên rườm rà, nhưng công pháp hoàn thành một lần tuần hoàn cần khoảng thời gian, cũng càng ngày càng ngắn ngủi, hơn nữa, sau khi tuần hoàn hoàn thành, lực lượng mạnh mẽ, đã muốn ở trong cơ thể mong chờ phân phó, tùy thời chuẩn bị chủ nhân sử dụng, sau đó đem lực lượng hung hăng dâng tràn, oanh kích mà ra.....

"Thật sự thành công?" Cảm nhận được trong cơ thể tràn đầy lực lượng cảm giác, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, vẫn còn có chút cảm thấy không thể tin tưởng, chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Dược lão đang mỉm cười dịu dàng đứng một bên kia, khóe miệng hé ra, lẩm bẩm nói: *"Thành công?"*

"Án..." Nhìn biểu tình của Tiêu Viêm có chút buồn cười, Dược lão cười gật gật đầu, cảm thán thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười nói: *"Chúc mừng ngươi, ngươi thành công chính xác sáng tỏ đốt quyết này, thật sự có thể thôn phệ dị hỏa! Hay nói cách khác, tiềm lực của nó, có thể nói là vô hạn, đồng thời, tiềm lực của ngươi, cũng là vô hạn....."*

Lời nói của Dược lão xoay quanh màng nhĩ, Tiêu Viêm có được hạnh phúc bất ngờ này có chút choáng váng đầu, toàn thân vô lực dựa vào thân cây, trên khuôn mặt mừng như điên, khó có thể che dấu.

Sau một hồi điên cuồng trong vui mừng, lúc này Tiêu Viêm mới dần hồi phục tâm tình, chậm rãi đứng dậy, đôi mắt khép hờ, một lát sau, thanh sắc đầu khí, từ trong cơ thể cuộn cuộn bốc lên, trong nháy mắt thời gian, ở trên thân thể Tiêu Viêm hình thành một kiện thanh sắc đầu khí sa y hoàn mỹ,

phía trên đầu khí sa y, thanh sắc hỏa diễm ngẫu nhiên cuộn cuộn bốc lên. Nhiệt độ nóng cháy. Đem không gian xung quanh đốt cháy thành một phiếm vụn vụn.

Lúc đem đầu khí sa y hoàn toàn triệu hồi ra, một cỗ hơi thở hung hãn, mãnh đích từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng nổ mà ra, mà theo hơi thở bùng nổ, thanh sắc đầu khí phía trên thân thể Tiêu Viêm nhất thời phóng lên cao, thẳng đến khi bốc lên đến giữa không trung được khoảng một trượng, mới đình chỉ không lên cao nữa.

Chậm rãi ngẩng đầu, Tiêu Viêm nhìn thanh sắc đầu khí đem thân thể chính mình thân thể chặt chẽ bao vây ở bên trong, khẽ cười cười. Năm tay đột nhiên nắm chặt, sau đó trở nên hung hăng nhắm hướng đại thụ có hình thể khổng lồ phía sau.

"*Thình thịch!*" Một đạo âm thanh trầm đục, theo cánh tay Tiêu Viêm, không hề bị ngăn trở truyền đến bên trong thân cây, cánh tay hơi hơi chấn động, một cỗ kinh khí mịt mờ phát ra, nhất thời, chỉ nghe được từng tiếng răng rắc, vô số khe nứt thật nhỏ nhanh chóng lan tràn trên thân cây. Chỉ trong một cái chớp mắt sau, khe nứt chợt mở rộng, thân cây cự đại, cứ nhiên oanh một tiếng, vỡ tung ra sập xuống.

"*Phanh...*"

Nghiêng đầu, liếc liếc mắt nhìn đại thụ ở cách đó không xa, Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng. Lần thứ hai nhắm mắt cảm thụ một chút trong cơ thể, tốc độ lưu chuyển của đầu khí cùng với hiệu suất chế tạo đầu khí, một lát sau, đôi mắt mở to, nhìn phía Dược lão, hít sâu một ngụm không khí, trên khuôn mặt ngời lên nụ cười sáng lạn: "*Huyền giai trung cấp!*" Theo như lời Tiêu Viêm là huyền giai trung cấp, tự nhiên là sau khi thôn phệ thanh liên địa tâm hỏa đốt quyết tiến hóa cấp bậc, tính ra, tựa hồ là hoàng giai trung cấp, tiến hóa thành huyền giai trung cấp. Lúc này, cơ hồ là tiến hóa lên một giai cấp!

Nghe được lời này của Tiêu Viêm. Dược lão chợt thoải mái gật gật đầu. Trong lòng một khối tảng đá lớn, chậm rãi rơi xuống, đồng thời, cũng làm cho gút mắc trong lòng hắn, hoàn toàn đích giãn ra mở ra, cười cười, khen: "*Không tồi, không hổ là thanh liên địa tâm hỏa, tuy rằng khi công pháp tiến hóa giai cấp cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, bất quá đối với dị hỏa mà nói, tựa hồ cũng không phải quá khó khăn để có thể làm được...*"

Thở ra một hơi thật dài, đầu khí hỏa diễm bên trên thân thể Tiêu Viêm dần thu liễm vào trong cơ thể, khẽ nắm chặt nắm tay, mỉm cười nói: "*Lão sư, xe ra bản khoản lúc trước của ngươi là dư thừa a...*"

"*Di..., ngày hôm qua nếu không phải thất thái thôn thiên mãng tương trợ, ta cũng không cho rằng ngươi có thể thuận lợi chống cự được sự phản phê của dị hỏa...*" Nhìn Tiêu Viêm đặc ý vênh vác, Dược lão đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi nói.

"*Ặc. Ặc..*" Hồi tưởng lại sự đau nhức khi thôn phê dị hỏa tạo thành, Tiêu Viêm gượng cười, khuôn mặt cứng ngắc một chút, sắc mặt đang hồng nhuận cũng lại lần nữa có chút tái nhợt, nuốt một ngụm nước miếng, cười khổ gật gật đầu, vẫn có chút nghĩ mà sợ, thở dài nói: "*Cái loại đau đớn này, thật sự là khủng bố, nếu mà lúc ấy dị hỏa phản phê thành công, chỉ sợ ngay cả linh hồn của ta, không khỏi bị đốt cháy thành một mảnh hư vô.*"

"*Đốt quyết này đích xác là có chút quý dị... Thật không biết là kẻ điên nào sáng tạo được, lúc trước ta cùng với bọn họ hao hết thiên tân vạn khổ mới từ phương chết chóc đó tìm được thứ này...*" Nói đến chỗ này, Dược lão bỗng nhiên ngậm miệng không nói, hiển nhiên là có chút kiêng kị. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Không có để ý Dược lão ngừng nói, Tiêu Viêm khẽ nhún vai, bàn tay vói vào bên trong tay áo bào, đem thân thể uốn khúc của thôn thiên mãng mang ra, lúc này nó, tựa hồ bởi vì thôn phê chút thanh liên địa tâm hỏa mà lâm vào ngủ say, thanh sắc quang mang nhàn nhạt lượn lờ ở này quanh thân, nhìn qua có chút kỳ dị.

"*Thất thái thôn thiên mãng có được mấy giai đoạn, ấu sinh, phát triển, thành thực, đỉnh... Trong đó mỗi một giai đoạn tiến hóa, đều cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, trước kia nó, chính là bị vây giai đoạn ấu sinh, có lẽ bởi vì thanh liên địa tâm hỏa, nó hiện tại chính là mượn cỗ năng lượng khổng lồ này, tiến hành lột xác.*" Dược lão nhìn chằm chằm con rắn nhỏ bảy màu, cười nói.

"*Sau khi nó lột xác, cuối cùng sẽ đạt đến tình trạng gì?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng có chút tò mò hỏi.

"*Có lẽ chính là đấu vương cấp bậc a...*" Dược lão cười cười, nói: "*Đợi cho*

đến khi nó tiến vào giai đoạn đỉnh, cho dù là một gã đấu tông cường giả, cũng không dám khinh thường nó."

"Không hổ là thiên địa linh vật a, thật sự là làm cho người ta hâm mộ." Sở hãi chép miệng, Tiêu Viêm cảm thán nói.

"Ha ha, loại này sinh vật vốn là rất thừa thớt, nói không chừng, thất thải thôn thiên mãng trong tay ngươi, hiện tại là con duy nhất trên đấu khí đại lục này." Dược lão cười nói.

"Nếu thật sự như vậy, tự nhiên là tốt." Nhếch miệng cười cười, Tiêu Viêm thật cẩn thận đem thất thải thôn thiên mãng thu vào trong tay áo, gương mặt nhìn vách núi trước mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm tầng mây phiêu đảng trên bầu trời, uể oải xoay xoay cổ, trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: *"Lão sư, khoảng cách đến cái ước hẹn 3 năm kia, còn dư bao nhiêu thời gian?"*

"Hai tháng." Dược lão thần nhiên nói.

"Hai tháng sao..." Cười khẽ cười, ngón tay Tiêu Viêm búng nhẹ bên trong nạp giới, huyền trọng thước khổng lồ một lần nữa xuất hiện, bàn tay nắm chặt thước bính, đột nhiên hung hăng chém xuống, một khối cự thạch dưới chân, lập tức vỡ tung tóe ra.

"Nạp Lan Yên Nhiên, hai tháng thời gian cuối cùng, hy vọng ngươi có thể chuẩn bị tốt?"

Xa xa núi rừng trong lúc đó, một đầu phi ưng, ở trên ngọn cây nỗ lực vẫy cánh, một tiếng ưng đề sắc nhọn vang vọng lên, chợt vẫy mạnh hai cánh, phóng lên

-----oOo-----

Chương 232: Gặp Lại băng Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những đóa thanh sắc thảo điệp thỉnh thoảng xuất hiện, điểm xuyên cho ranh giới giữa sa mạc và lục địa. Bất quá so với cát vàng nghìn bài một

điều trong sa mạc mà nói, quả thật là thuận mắt hơn nhiều.

Bởi vì nơi đây đã tiếp cận rìa sa mạc, nên thỉnh thoảng có thể gặp được người đi đường xuôi ngược, cùng với những tiểu đội dong binh từ trong sa mạc liệp sát ma thú trở về.

Ở nơi sa mạc cùng lục địa giao tiếp, một bóng người vận hắc sam, không nhanh không chậm đang đi tới, sau lưng người đó, một thanh hắc sắc đại xích dài bằng chiều cao thân người, tạo thành một tổ hợp quái dị, thu hút nhiều ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường.

Bất quá đối với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người chung quanh, hắc sam thiếu niên dường như không nhận thấy, cước bộ vẫn chậm rãi đi trên mặt đường rắn chắc. Bất quá, nếu là người tỉ mỉ, lại có thể phát hiện, thiếu niên một mạch mà đi, tự hồ tiến hành một loại đo đạc tỉ mỉ, cơ hồ khoảng cách giữa mỗi bước đều bằng nhau.

Sí nhật treo cao trên bầu trời, không thể làm cho thiếu niên lộ ra nửa giọt mồ hôi, bộ dạng nhàn nhã dạo chơi, không hề gấp rút, giống như đang thưởng ngoạn phong cảnh.

Thiếu niên cứ thong thả hành trình như vậy, giằng co gần hết một ngày trời, lúc mặt trời chói chang từ từ hạ xuống đường chân trời nơi sa mạc, hắc mới chậm rãi ngừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn tòa thành thị khổng lồ xuất hiện nơi cuối tầm mắt, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên nét vui vẻ nhàn nhạt, duỗi người mệt mỏi, trên lưng tiếng đầu khớp xương nghe giòn tan, khẽ cười, bàn tay luồn vào trong áo bào, vui vẻ nói: "*Mạc thành, rốt cuộc tới rồi a.*"

"*Lão sư, chúng ta thật sự giúp cho tên kia luyện chế đan dược sao?*" Đứng trên một gò cát, Tiêu Viêm người người qua kẻ lại nơi cửa thành, khẽ nhíu mày, thấp giọng nói. "*Tên kia*" trong miệng hắc, tự nhiên chính là ẩn sĩ lúc trước đã tình cờ gặp được ở Mạc thành, từng đứng trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc, Băng Hoàng - Hải Ba Đông.

"*Ha ha, thế thì sao? Nếu đã như vậy, liền thuận tay cấp cho tên Đẩu Hoàng đó 1 cái nhân tình đi.*" Trong nhẫn truyền ra tiếng cười già nua của Dược lão: "*Hơn nữa, ngươi không muốn lấy được mảnh tàn đồ kia sao? Tuy rằng hôm nay ngươi đã có được một loại dị hỏa, nhưng sau khi công pháp thăng cấp, sẽ càng thêm khó khăn. Hơn nữa, Tịnh Liên Yêu Hỏa*

chính là thứ rất tốt a, nếu có thể đạt được nó, trên khắp Đấu Khí Đại Lục này, sợ rằng cũng không có bao nhiêu người có thể dễ dàng khinh thường người."

"Bất quá, dù sao hắn vẫn không phải là một người an phận a." Tiêu Viêm thả lỏng người nói.

"Ha ha, không an phận thì làm được gì chứ? Coi như hắn hồi phục thực lực, bất quá cũng là một tên Đấu Hoàng mà thôi, có thể làm gì được chúng ta chứ? Dược lão nhàn nhạt cười. "Bất quá không thể không đề phòng, chúng ta không phải là nguỵễn thị tử, vì an toàn, dù sao cũng phải bố trí ôn hòa một ít phòng hộ... Lúc trước ta đã từng nói qua, khi luyện đan hắn phải chuẩn bị nguyên liệu, nếu hắn trong lòng không có quý, làm đúng giao ước, nếu như hắn có mưu ma chước quỷ, chúng ta tất nhiên cũng không lưu tình."

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, khẽ gật đầu, nhẹ giọng: "Cũng tốt, vậy cứ theo lời lão sư nói đi. Nếu như có thể cấp cho Đấu Hoàng cường giả một cái nhân tình, thật sự cũng tốt, đặc biệt là hai tháng sau, khi đến Vân Lam Tông. Mặc dù ta không lo lắng khi cùng Nạp Lan Yên Nhiên quyết chiến, chỉ sợ sau khi thắng lợi, những lão gia hỏa ở Vân Lam Tông then quá hóa giận, muốn xuống tay với ta, vị Băng Hoàng này, cũng là một hộ vệ không tồi a."

"Ha ha, Luyện dược sư am hiểu nhất chính là xây dựng mạng lưới quan hệ. Lần này đi cướp đoạt di hỏa, người không nhìn thấy sao? Bằng thực lực của Đan Vương Cổ Hà, căn bản không có khả năng xông vào sâu trong sa mạc như vậy. Bất quá tên kia cũng kiếm được một đội ngũ cường giả đông đảo như vậy trợ giúp, sau cùng còn làm cho Xà Nhân tộc gà bay chó chạy." Dược lão cười nói.

"Ân". Gật đầu cười, bàn tay Tiêu Viêm vỗ nhẹ huyền trọng xích sau lưng, sau đó quay hướng thành thị thật lớn tọa lạc tại rìa sa mạc chậm rãi bước đi.

Thuận lợi tiến vào thành thị, Tiêu Viêm đứng trên đường nhìn khắp chung quanh, theo lộ tuyến trong trí nhớ, quay hướng cuối đường đi tới, hồi lâu sau, dừng lại ở một cửa hàng bán bản đồ phong cách cổ xưa cuối phố.

Có lẽ vì trời tối, nên cửa lớn của cửa hàng lúc này đã khép hờ, ánh đèn nhà

nhặt bên trong hất ra, chiếu trên người Tiêu Viêm.

Đứng ở cửa hàng, Tiêu Viêm nhìn cánh cửa khép hờ, trong lòng không khỏi bồi hồi. Không nghĩ tới lúc trước mình làm loạn một trận, lại đụng nhằm một tên ẩn sĩ là Đấu Hoàng cường giả, loại kết quả này thật sự có chút ngoài dự liệu.

Quét mắt về phía dòng người thưa thớt nơi ngã tư đường, Tiêu Viêm lúc này mới lặng lẽ đẩy đại môn ra, chui vào trong, đồng thời nhanh chóng đem cánh cửa đóng lại.

Bên trong cửa hàng, một khối nguyệt quang thạch tản ra hào quang nhàn nhạt, ôn hòa không chói mắt, đem bên trong cửa hàng chiếu sáng.

Vẫn cách bày biện như trước kia, những thứ vì cuộc đấu lúc trước phá hỏng, đã được sửa chữa hoàn hảo, ở phía cuối quầy lão giả vẫn cuối đầu cẩn thận chạm khắc bản đồ, vì quá chuyên tâm hẳn cũng không cảm ứng được Tiêu Viêm đã lặng lẽ đi vào.

Bên trong cửa hàng, có 4 người đang lục mua bản đồ, 3 nam 1 nữ, quần áo trên người đều hoa lệ, phía sau 4 người, vài tên đại hán hình thể tương đối cường tráng, vẫn cung kính đứng yên. Lúc Tiêu Viêm tiến vào, bọn họ cũng quay đầu nhìn qua, bất quá thấy thần sắc Tiêu Viêm phong trần mệt mỏi, liền quay đầu về, miễn cưỡng nhìn những bản đồ trước mặt.

Lúc 4 người bọn họ quay đầu lại, Tiêu Viêm cũng nhìn qua khuôn mặt bọn họ, 3 vị nam tử bộ dáng cũng khá, bất quá trong mắt ẩn chứa ngạo khí.

Mặt khác, nữ tử mặc một bộ váy dài màu đỏ bó sát người, bộ dáng khá xinh đẹp, vóc người trong chiếc váy đỏ cũng có vẻ lả lướt đầy hứng thú. 3 vị nam tử thỉnh thoảng liếc mắt theo bóng lưng mê người của nữ tử, trong mắt đều hiện lên vẻ ái mộ cùng ham muốn, bất quá trong ánh mắt ái mộ, tựa hồ cũng hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Tiêu Viêm không để ý đến những cử chỉ quái dị của nhóm người này, ánh mắt quét qua người lão giả, chậm rãi tiến đến chỗ quầy, tiện tay cầm một tấm bản đồ, uể oải vung vẩy.

Nghe được âm thanh phát ra từ bản đồ, ngọn bút đang lưu loát sinh động như may bay nước chảy của lão giả thoáng dừng lại một chút, bất quá cũng

như lần gặp gỡ lúc trước, hắn vẫn không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt: "Thật có lỗi, hôm nay cửa hàng đã đóng cửa, nếu muốn mua bản đồ, xin mời ngày mai quay lại."

Nghe được lão giả vẫn lạnh nhạt như trước, Tiêu Viêm nhin không được, lắc lắc đầu, lão gia hỏa này...

Ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị nói chuyện, hai gã đại hán thể hình nhanh nhẹn dừng mãnh thành linh ngăn trở trước mặt, bàn tay nắm chặt vũ khí bên hông, sắc mặt đầy hung quang gắt gao nhìn hắn.

"Ách?" Đột nhiên xảy ra một màn như vậy, khiến Tiêu Viêm không khỏi sửng sờ, hắn cái gì cũng chưa từng nói, không lẽ lại đắc tội với người? Lập tức lắc lắc đầu đầy mờ mịt, nhìn về phía nữ tử váy hồng, tại Mạc thành này địa vị tựa hồ không thấp.

"Lúc Băng đại sư chế tác bản đồ, không muốn bị người khác quấy rầy, do vậy, phiên người ra ngoài cho." Nữ tử khuôn mặt tươi cười, chậm rãi đi đến, nhàn nhạt nói.

Thanh âm của nữ tử tuy êm dịu dễ nghe, nhưng trong lời nói ẩn chứa vẻ bá đạo, ngang tàng. "Chẳng lẽ những người này cũng biết thân phận thực sự của hắn?". Thấy nữ tử lo nghĩ cho Hải Ba Đông như vậy, Tiêu Viêm nhất thời sửng sốt, kinh ngạc lắm lắm trong bụng.

So với việc Tiêu Viêm lấy làm lạ, nữ tử trước mặt, trong lòng càng có chút buồn bực. Cha của nàng luôn nói, lão nhân ở cửa hàng bản đồ này, là một cường giả thực lực rất mạnh, cho nên, hắn đã phân phó cho con gái bảo bối đi đến nơi này ân cần hỏi han lão nhân mỗi lúc rảnh rỗi, vì quyền lợi của bản thân, chiếu cố cho hắn một cách tốt nhất. Bất quá Lão nhân đối với sự chiếu cố của nàng tựa hồ không cảm kích gì, mỗi lần đến đều là gương mặt lạnh nhạt, thật sự làm cho nữ tử tính tình cao ngạo này có chút không tiếp thụ được.

Mặc dù vẫn bị lạnh nhạt, bất quá nữ tử này phi thường tin tưởng phụ thân của mình, hơn nữa có một lần, nàng đã cảm thụ khủng bố khí tức lão nhân vô ý xuất ra. Dưới cỗ khí tức, nàng bất ngờ phát hiện mình chỉ có thể run rẩy.

Cho nên một thời gain dài đến nay, tuy lão nhân thái độ lãnh đạm, bất quá

Nàng vẫn như cũ đối đãi cực kỳ cung kính, bộ dáng khúm núm, thông minh, làm cho đám bạn của nàng khó có thể tin được, đây lại là ma nữ ngang ngược, từng khiến cho Mạc thành gà bay cho chạy hay sao?

Hôm nay, nàng vẫn giống như trước, đi đến cửa hàng giúp lão nhân làm việc, đương nhiên, thái độ của lão nhân đối với nàng vẫn là lạnh nhạt giống như lúc trước, trừ những lúc đưa mắt nhìn ra ngoài, đều là mặc kệ bọn họ, đem tâm thần đầu chú trên bản đồ.

Nữ tử váy đỏ tính tình ngang ngược, bị đối xử như vậy, đương nhiên oán khí chứa đầy một bụng, bất quá phần oán khí này, nàng không có khả năng phát ra với lão nhân, mà lúc này Tiêu Viêm xông tới, vừa vặn trở thành nơi để nàng trút giận.

Không để ý đến tiếng quát mắng ngang ngược của nữ tử, Tiêu Viêm lo lắng liếc nàng, tùy tiện đem bản đồ cầm trên tay nhét vào quần, thân thể nghiêng qua, mau chóng thoát qua phòng hộ của hai gã đại hán.

Nhìn Tiêu Viêm không nghe lời nàng mà rời đi, lại được đằng chân lân đằng đầu, nhích lại gần, hồng quần nữ tử mày liễu dựng thẳng, con ngươi xẹt qua 1 tia quang mang nguy hiểm, cái cằm trắng như tuyết khễ giương lên, nhất thời, vài tên đại hán chung quanh, mặt đầy hung quang mang Tiêu Viêm xúm lại vây Tiêu Viêm vào trong.

Hồng quần nữ tử 2 tay khoanh trước ngực, cặp mắt mang vẻ châm biếm chăm chú nhìn Tiêu Viêm, trong nhiên, trong lúc nàng đang chuẩn bị để nghe lời van xin tha thứ từ Tiêu Viêm, hán lại có một hành động làm nàng trợn mắt há mồm. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Chỉ thấy Tiêu Viêm một tay xé nát một xấp bản đồ, sau đó hung hăng quay hướng lão giả mà trong lòng nữ tử cực kỳ tôn quý đi tới, trong lúc đi tới, lầu bầu: "Lão già dịch, làm mặt lạnh với ta, cuối cùng ngươi còn muốn luyện dược nữa hay không?".

-----oOo-----

Chương 233: Đàm luận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi quyền bản đồ sắp chạm vào thân thể hải ba đông thì bất chợt bị một cỗ hàn khí hiện ra đóng thành một khối băng, tức thì vô lực rơi xuống bên cạnh lão nhân.

Nhìn quyền bản đồ chợt hóa thành khối băng, nữ tử quần đỏ ánh mắt có chút tỏa sáng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão nhân hiển lộ thực lực cao cường.

"đúng là tên không biết sống chết, cũng dám vô lễ như thế với băng đại sư, quả nhiên là hạng người tầm nhìn hạn hẹp." Ánh mắt thoáng hí hửng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, dĩ nhiên, nàng cũng không cho rằng lão nhân sẽ dễ dàng bỏ qua cho tên thiếu niên dám mạo phạm hãn.

Đương nhiên, tất cả ý nghĩ tự nhiên chỉ là đàn bà muốn xem chuyện, lão nhân mặc dù giống như nàng suy nghĩ đưa tâm thần từ trên bản đồ chuyển qua Tiêu Viêm, nhưng khuôn mặt khô héo luôn băng hàn khi quét về phía trước mặt hắc sam thiếu niên tức thì toát ra cực kỳ hiếm thấy ý cười, này ý cười trong mắt cô gái luôn cung kính hầu hạ lão nhân là chưa bao giờ thấy qua.

"A a, tiểu huynh đệ, người rốt cục đã trở về, lại, thật sự là làm ta đợi thật lâu a." Đưa tay buông khế ngọn bút, hải ba đông ánh mắt quét qua người Tiêu Viêm, đôi mắt hiện lên vẻ kì dị rất nhanh qua đi. cách mấy tháng không thấy, trước mặt hắc thiếu niên, dĩ nhiên cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, thậm chí tại trên người hãn hải đông ba tựa hồ còn nhận thấy được một cỗ hơi thở làm hãn thoáng có chút sợ hãi.

"Chẳng lẽ là dị hỏa? Trời a, hãn thật sự tìm kiếm được dị hỏa?" Trong lòng xét qua nhanh hiện lên một đạo ý niệm làm cho khuôn mặt hải ba đông hiện lên vẻ vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm tâm tình lộ ra vẻ khó có thể nói rõ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Không có biện pháp, lão tiên sinh trong tay có thứ ta cần ta tất nhiên là muốn nhanh trở về, hơn nữa còn lộ trình nếu không có bản đồ của lão tiên sinh tương trợ, cho dù ta là tại trong sa mạc tìm một năm thời gian, sợ rằng cũng khó có thể đạt tới mục đích." Tiêu Viêm cười dài đích nói.

"A a, tiện tay thôi." Cười khoát tay, hải đông ba cái mũi có chút hít hít, tức thì sắc mặt khô héo hơi đổi. Có chút ngạc nhiên đích nhìn Tiêu Viêm,

khiếp sợ đích nói: *"Người ... người cùng mỹ đồ toa nữ vương tiếp xúc qua?"*

trong cửa hàng, nhìn lão nhân không chỉ không đôi Tiêu Viêm ra tay, ngược lại cùng hắn luận đàm thậm chí vui vẻ hải ba đông, một bên nữ tử nhất thời vẻ mặt kinh ngạc. Một lát sau, mày có chút cau, khóe mắt len lén trộm đảo qua như tựa hồ tuổi so với nàng còn muốn nhỏ hơn một ít hắc sam thiếu niên, trong lòng nhin không được có chút ghen ghét, nàng ở chỗ này giúp hải ba đông lâu như vậy nhưng chưa bao giờ được hắn hòa hoãn đôi đũa như thế.....

"Người này ..." Trong lòng tức giận bất bình nữ tử đang định chuẩn bị trở về làm cho người mình điều tra một chút lai lịch Tiêu Viêm thì đột nhiên từ nghe từ hải ba đông trong miệng nói ra liền làm cho nàng như bị sét đánh cứng ngắc tại chỗ.

Đương nhiên, không chỉ có có nàng, trong cửa hàng còn có ba vị người tuổi trẻ cùng với vài tên đại hán cường tráng khi nghe chính miệng hải ba đông bật thốt nên mỹ đồ toa nữ vương thì toàn thân liền cứng ngắc, tại phụ cận sa mạc, hung danh của mỹ đồ toa nữ vương đủ để làm bất kì một gã loài người nào cảm thấy sợ hãi, năm đó một hồi đại chiến, vị nữ vương bệ hạ này từng đơn thương độc mã huyết tẩy hết một tọa thành trì, hung danh cơ hồ tới mức dọa trẻ con không dám khóc.

"Này ... người này. Dĩ nhiên, cũng hòa mỹ đồ toa nữ vương tiếp xúc quá? Nhưng lại không chết?" trong cửa hàng từng đạo ánh mắt khiếp sợ cùng với không thể tin được nhìn chăm chăm vào thiếu niên lưng đeo thật lớn hắc kiếm. Đầu thoáng có chút chấn động hồi thần. Tại thành thị phụ cận sa mạc mặc dù cũng có một ít người cùng mỹ đồ toa nữ vương tiếp xúc quá hơn nữa còn người mạnh sống sót. nhưng những người đó có ai không phải người mạnh danh chấn một phương. Nhưng trước mặt một vị... tựa hồ không đủ hai mươi trẻ thiếu niên ..... có thể sao?

"A a. Thật không may, xui xẻo cùng nàng tiếp xúc qua một chút. Bất quá, cực được may mắn bảo vệ được mạng nhỏ. Nếu không nói, lão tiên sinh cũng sẽ không thấy được ta." Tiêu Viêm nhún vai. Mím cười nói.

"Sách sách. Thật không tưởng nổi. người cũng thoát từ tay nữ nhân kia mà còn sống trở về. Hơn nữa tựa hồ như không tổn hao gì. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a. Ta nghĩ ở gia mã đế quốc này tuổi còn trẻ đồng lứa

đỉnh nhân vật. Sợ rằng tiểu huynh đệ cầm chắc a." Nghe vậy. Hải ba đông nhất thời buột miệng, sợ hãi nói.

Tiêu Viêm nhàn nhạt thân nhiên ý cười cười. Đối với vị đỉnh nhân vật kia cũng là biểu hiện bất đắc dĩ.

"Nga. A a. Được rồi ... tiểu huynh đệ. Không biết. việc ta nhờ ngươi....?" giọng lên khô héo bàn tay. Hải ba đông đột nhiên nghiêm mặt cười hỏi.

"Nga. Có phải là sa chi mạn đà la. Đây đúng là đồ vật khả bất hảo. Ta cũng là tại xà nhân tộc địa thánh thành mới may mắn tìm thấy được." Ngón tay bắn vào giới chỉ. lập tức một gốc cây màu vàng đậm xuất hiện trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Đây gốc thực vật ngoại hình có chút cổ quái. ở quanh thân cây có màu vàng như trường xà bình thường tại vị trí ngọn có đầu rắn ngẩng lên trên. Tại trên đầu rắn thoáng xuất hiện một nắm tay lớn nhỏ lựu tử. Đây lựu tử là chỗ tinh hoa của thực vật nồng nặc nhất.

"A a, thật sự là làm phiền tiểu huynh đệ." Kinh hãi tiếp nhận thực vật, hải ba đông nhếch miệng cảm tạ cười nói.

"Cũng tiện tay thôi." Tiêu Viêm thở dài nói, học theo lúc trước ngữ khí của hải ba đông cười nói.

Trong cửa hàng, nhìn hải ba đông cùng Tiêu Viêm nói chuyện như chỗ không người, cô gái trên mặt có ý cười Tiêu Viêm cũng là từ từ thu liễm, nàng mặc dù xúc phạm, nhưng cũng không phải đũa ngọc, nhìn nọ thần bí lão nhân đối đãi Tiêu Viêm thái độ, cùng với bọn họ hai người nói chuyện nội dung, nàng trong lòng rất rõ ràng, thiếu niên trước mặt nhìn còn muốn trẻ hơn so với nàng tuyệt đối phải sở hữu kinh khủng thực lực ...

"Trời ạ, đến tột cùng là từ nơi nào có như vậy quái thai? Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua gia mã đế quốc xuất hiện loại... này còn trẻ người mạnh?" Trong lòng rên rỉ một tiếng, cô gái trên mặt toát ra vẻ cười khô.

"Băng đại sư ..." Bị bỏ qua một bên, thoáng chần chờ một chút, cô gái khiếp sợ nói.

Bị cắt ngang cuộc nói chuyện, hải ba đông có chút cau mày, liếc nhìn cô

gái một cái, nhàn nhạt,thản nhiên đích nói: *"Người trở về đi, sau này cũng không quay trở lại, cùng cha người nói một tiếng, hẳn lâu nay kỹ lưỡng, thật sự là có chút tốt."*

Nghe được hải ba đông không chút khách khí khu trục, cô gái có chút sùng sốt, hốc mắt chột đỏ một chút, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Nàng có ý định muốn xin hải ba đông thu nàng làm đệ tử, nhưng như lời vừa nói của hải ba đông thì rõ ràng là đoạn tuyệt hy vọng của nàng, lập tức trong lòng cảm thấy ủy khuất, nhẹ nhẹ hơi nước từ thon dài lông mi như sắp chảy xuống. Lúc này nàng hồi hận lúc trước xúc phạm Tiêu Viêm.

Nhìn thái độ đạ mạc của hải ba đông, Tiêu Viêm nhin không được lắc lắc đầu, lão gia hỏa này tâm thật ra cứng cõi, tuy nói lúc trước nàng có thái độ xúc phạm làm Tiêu Viêm có ấn tượng không tốt với nàng nhưng dù sao nàng cũng giúp hải ba đông làm việc, chỉ bất quá nàng mặc dù rất là cố gắng muốn làm hải ba đông vui vẻ nhưng tựa hồ ngoan cố đạ mạc đích lão đầu đối với nàng vẫn như cũ không có cảm tình, xem ra, này tính tình lão gia này, cũng rất đạ mạc a, ngày sau cùng hẳn hợp tác, nhưng là phải cẩn thận một điêm,chút .....

"Lão tiên sinh. Với thân phận của người lại đối đãi với một cái nữ tử là có chút quá nga ..." Nhìn không quen cô gái ủy khuất bộ dáng, Tiêu Viêm có chút phe phẩy đầu.Cầm trên bàn hé ra bản đồ giỡn cười nói.

Nghe vậy, hải ba đông ngẩn người, nhìn Tiêu Viêm khuôn mặt tươi cười, một lát sau, cũng là cười gật đầu, tại đầu ngón tay bắn một quả màu vàng giới chỉ bay ra, một quyền quyền trục thoáng hiện ra, ngón tay kẹp trên tại quyền trục, bắn về phía cô gái. Có chút bất đắc dĩ nói: *"Đây là một quyền huyền giai cấp thấp đấu kỹ. Nhìn người giúp ta lâu như vậy, để tặng cho người đi. Ta biết người muốn ta thu người làm đệ tử,nhưng ta đối với người thật sự là không có cái này tâm tư. Cho nên, quyền trục là ta bồi thường cho người."*

Lẳng lẳng tiếp quyền trục, cô gái gắt gao mân mê môi. một lát sau, quay về phía Tiêu Viêm khom lưng cảm kích, sau đó ả đạ mạc cười nhẹ, nhẹ nhàng,khe khẽ lui ra cửa hàng.

Theo cô gái rời đi,trong cửa hàng những người khác, cũng là theo sát sau, trong lúc nhất thời, cửa hàng lại trở nên trống trải hơn nhiều.

"A a, ta trời sanh thích tự do, không quá thích dạy đệ tử, nàng đi theo ta cũng không có bao nhiêu tiền đồ." Vô vô Tiêu Viêm bả vai, hải ba đông giải thích cười nói.

Có chút cười cười, Tiêu Viêm quay về hải ba đông vươn tay chương, cười dài đích nói: "Lão tiên sinh, vật ta đã cho ngươi đưa trở về, còn lại một phần tàn đồ, có hay không cũng nên đưa cho ta?"

"Ách ..." Nghe vậy, hải ba đông liền cười cười, rút bàn tay, san cười nói: "Tiểu huynh đệ, lúc đầu chúng ta thuyết tốt lắm, chỉ cần ngươi giúp ta đem đan dược giải trừ phong ấn luyện chế ra, ta đây liền cấp tàn đồ cuối cùng cho ngươi, hơn nữa, ngày sau, ta coi như là mắc nợ ngươi một cái nhân tình."

"Cũng tốt ..." Con mắt nhìn chằm chằm hải ba đông trong chốc lát, đến lúc hần thoáng có chút không được tự nhiên thì Tiêu Viêm lúc này mới không sao cả gật đầu, thu tay lại, đạm cười nói: "Hy vọng lão tiên sinh sau khi xong đan dược, sẽ không lại có một ít cớ, ta người này ... mặc dù tính tình tốt, nhưng tuy vậy chịu không được bị người hầu tử lừa qua."

"A a, tiểu huynh đệ nói lời thừa, người mạnh khi thừa nhận chẳng lẽ còn phải giả bộ sao?". Mím cười lắc đầu, hải ba đông vỗ ngực, khí phách nói: "Chỉ cần tiểu huynh đệ có thể đem ta cần đan dược luyện chế đi ra, lão phu nhất định sẽ không nuốt lời!"

"A a, như vậy tự nhiên tốt nhất." cười mị mị đích gật đầu, Tiêu Viêm quay về phía hải ba đông giơ giơ tay lên, mím cười nói: "Đã như vậy, chúng ta bây giờ bắt đầu sao?"

"Bây giờ?" Hải ba đông sừng sốt, tức khắc vội vàng gật đầu: "Hảo, hảo, mời!". Vừa nói hần vừa nhanh tay đẩy cửa ra quỳ sau, sau đó đem Tiêu Viêm tiếp vào hậu ốc.

Tiến vào trong phòng, Tiêu Viêm tùy ý ngồi ở ghé, ánh mắt liếc về phía hải ba đông, khóe miệng thoáng hiện lên nhất mạt ý cười, nhẹ giọng nói: "Phương thuốc, tài liệu ....."

"Có đôi khi, ta phát hiện các ngươi luyện dược sư, thật sự làm cho người ta hâm mộ ... ai, cái phương thuốc phá giải phong ấn này là ta hao hết thiên tân vạn khổ mới tìm được, hôm nay bị ngươi nhìn thấy tự nhiên lại

thành ra của người ..... " Bất đắc dĩ đích từ nạp giới đem đông đảo luyện dược tài liệu đem đi ra, hải ba đông nắm hé ra phiếm vàng cổ phác dương bì chỉ, khuôn mặt cứng lại, cũng phải thị đưa đi ra, vì trương phương thuốc này, hẳn không biết đã nỗ lực bao nhiêu khổ cực.

Khuôn mặt thượng vẫn duy trì vui vẻ ý cười, Tiêu Viêm trong lòng cũng là thoáng có chút mừng rỡ, dược lão đã sớm cùng hắn nói qua, một ít giá trị phương thuốc có thể phá giải phong ấn, kỳ thật giá trị cũng là khó có thể phỏng đoán, tuy nói tàn đồ gì đó, nhưng thuận tiện lại có thể hé ra luyện chế lục phẩm đan dược đích phương thuốc, vậy tự nhiên càng hoàn mỹ .....

Cười dài đích tiếp nhận hải ba đông vạn phần không muốn đưa tới cổ phác phương thuốc, Tiêu Viêm ánh mắt tại trên mặt đảo qua, khuôn mặt ý cười nhất thời trở nên càng thêm sáng lạn.

-----oOo-----

Chương 234: Thiên Đỉnh Bảng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phá ách đan", ba đạm màu đen chữ hiện ra thoáng có chút mơ hồ tại cổ phác bì chỉ, ần ần lộ ra một mặt cổ xưa hơi thờ.

Đôi mắt ần ần ý cười, Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi tại bì chỉ trên đảo qua, khi tầm mắt đảo qua mặt trên bì chỉ ghi lại đan dược công hiệu thì trên khuôn mặt ý cười lại càng nồng nặc hơn vài phần.

"Đan dược sáu phẩm, có công hiệu phá giải phần lớn phong ấn, tại sau khi phục dụng thì ở trong cơ thể hình thành một loại kháng tính nhằm vào này loại này phong ấn, ngày sau nếu có tái tạo ngộ gặp này loại phong ấn, có thể có chút tỷ lệ miễn dịch."

"Sách sách, thật sự là thứ rất tốt ..." Qua lại vừ nhìn vừa chuyển cổ phác bì chỉ, Tiêu Viêm nhin không được tác lưỡi, không nghĩ đồ vật này không chỉ có thể phá giải phong ấn, hơn nữa cũng còn có thể khiến cho người phá giải phong ấn đối với trước kia sở giữa đích phong ấn gia tăng một ít kháng tính, chỉ điểm ấy, cũng là không có thể dưới sáu phẩm đan dược

hàng đầu.

"Đương nhiên rất tốt, năm đó vì có này trương phương thuốc,ta phải nỗ lực rất lớn, chính là để cho ta hiện giờ suy nghĩ đều là vẫn đau lòng ..."
Mắt chăm chăm nhìn Tiêu Viêm, Hải Ba Đông cười khổ nói.

"A a, mặc kệ cái gì rất lớn, còn hơn làm cho người hồi phục đấu hoàng đích thực lực, tất cả đều là có vẻ không đáng giá nhắc tới." Tiêu Viêm an ủi rồi một tiếng, không để ý Hải Ba Đông mặt mũi, không khách khí đem trương cô phác đích phương thuốc thu vào nạp giới trong.

Tại luyện dược giới, có một ít bất thành văn quy định, ai nếu là muốn xin luyện dược sư ra tay giúp luyện chế một ít tương đối hiếm có đan dược, thì không chỉ có phải tự chuẩn bị phương thuốc, đồng thời phải tự chuẩn bị tài liệu, hơn nữa phương thuốc, còn phải tùy ý luyện dược sư xử trí, cho dù đối phương phải mất mạng vì nó đây cũng là chuyện bình thường.

Tại luyện dược giới chế tác phương thuốc đều không phải là như trong tưởng tượng tùy tiện lấy bút ghi chép một chút đơn giản. Tại lúc chế tác phương thuốc luyện dược sư phải dùng chính mình linh hồn lực, sau đó dùng bút làm khiên dẫn, mới có thể thuận lợi chế ra hợp tiêu chuẩn phương thuốc ...

Tại trong khi sử dụng phương thuốc luyện dược sư phải vận dụng linh hồn lực xâm nhập trong phương thuốc, mới có thể đọc phương thuốc bên trong che dấu một ít luyện dược tất phải có như tư liệu, ví như, phân lượng dược tài nhiều ít bao nhiêu hay hỏa hậu ôn hòa trình độ vân vân ..... tất cả đều là luyện chế đan dược giờ cực kỳ phải chú trọng, không có phần tư liệu, mặc kệ một gã luyện dược sư luyện dược thuật có như thế nào xuất chúng, cũng phải trải qua tốt một chút thật nghiêm, cuối cùng mới có khả năng luyện chế xuất phương thuốc ghi lại đan dược, bất quá ... tại quá trình thật nghiêm sợ rằng phải hư hao rất nhiều trân quý dược tài. Đây cũng là cực kỳ khổng lồ tổn thất.

Cho nên, mặc dù Hải Ba Đông có trương phương thuốc một đoạn thời gian, bất quá lại vẫn như cũ không có biện pháp đem nhìn đến, lập tức nhìn Tiêu Viêm cử động, khóe miệng nhin không được đích co quắp rồi một chút, sau nửa ngày sau, chỉ phải buồn bực lác lác đầu. Tùy ý gia hỏa này đem chính mình khổ cực lấy được phương thuốc miễn phí thu đi xem.

Cười mỉ mỉ đích thu "*Phá ách đan*" phương thuốc, Tiêu Viêm đưa ánh mắt đặt lên bàn ở đại đôi dược tài trên, này dược tài đều có thể tính làm là trân quý vật, trong đó có mấy vật nếu là đặt ở phòng đấu giá thậm chí có thể đấu giá xuất không dưới năm mươi vạn kim tệ, song cho dù là như thế nhưng cũng là có cầu mà không được, dù sao, chỉ cần thoáng có hiểu biết điểm đích nhân, đều sẽ không đem trân hi dược thảo này lấy đến đấu giá, bởi vì không chừng ngày nào đó nếu là gặp một gã phải loại... này dược tài đích luyện dược sư, vậy mới là một việc cực kỳ hài lòng đích giao dịch.

Có lẽ là sợ hãi thất bại. Hải Ba Đông chuẩn bị dược tài phần lớn đều là có đủ hai ba phần tả hữu.

Đem đông đảo tinh tế dược tài kiểm tra qua một lần vẫn chưa phát hiện có điều sai khác. Tiêu Viêm lúc này mới có chút gật gật đầu. Ngẩng đầu nhìn lão nhân gắt gao nhìn kỹ mình. Mỉm cười nói: "*lão tiên sinh. Ta nhớ ngươi cũng hẳn là biết. Luyện chế đan dược loại... này đều là có rất lớn xác suất thất bại. trước khi luyện chế Trước tiên là nói về cú không quá tốt nghe ..... luyện chế này sáu phẩm đan dược. Ta có trữ một ít nắm chắc. Bất quá nhưng lại không dám đánh cược. Cho nên nếu là cuối cùng bởi vì một chút duyên có. Nếu luyện chế thất bại. Đây trách nhiệm ..."*

"*Ta biết. Ngươi không phụ trách đúng không ... các ngươi luyện dược sư đều là như thế. Chẳng lẽ ngươi thất bại rồi ta còn đem ngươi mạnh mẽ lưu lại sao?"* Nghe vậy. Hải Ba Đông xiêm áo khoát tay. Cười khổ nói.

"*A a. Lão tiên sinh năng giải thích. Vậy tự nhiên là tốt nhất ... chẳng biết có thể không chuẩn bị cho ta một gian phòng an tĩnh? Tại lúc ta luyện dược không thể để cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta. Kể cả lão tiên sinh."* Tiêu Viêm lấy trên bàn dược tài thu tiền nạp giới trong. Hải Ba Đông cười nói. "*Theo ta đến đây đi.*" Gật gật đầu. Hải Ba Đông quay về chỗ cửa đi đến. Tiêu Viêm theo sát sau.

Tiến vào một cái hành lang ở giữa ánh sáng thoáng thiên ám. Đi theo Hải Ba Đông cách một đoạn khoảng cách. Sau đó đứng ở cuối hành lang chỗ cửa phòng ở ngoài.

Đẩy cửa phòng ra. Nhìn nhạt đèn lồng chiếu sáng xạ ra. Trong phòng có lẽ là bởi vì thường xuyên quét dọn nên nhìn qua có chút sạch sẽ. Dùng để làm nơi luyện dược giờ tạm thời cũng không tệ lắm.

Đi vào phòng, Tiêu Viêm nhìn bốn phía, cười trứ gật gật đầu.

"*Tiểu huynh đệ, nơi này được không?*" Hải Ba Đông cười hỏi, nhìn Tiêu Viêm gật đầu sau, lúc này mới tiếp tục nói: "*Đã như vậy, liền xin mời tiểu huynh đệ ở đây xử luyện chế đan dược đi sao, ta sẽ thủ tại hành lang bên ngoài, trong khoảng thời gian này, người tất nhiên phải có im lặng không khí, tuyệt đối không có người quấy rầy người.*"

"*Án.*" Mím cười gật gật đầu, Tiêu Viêm nhìn Hải Ba Đông lùi đi ra ngoài, hai tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng trở lên trên, xoay người nhìn quanh phòng, cũng không có vội vả lập tức động thủ, chậm rãi cước đi quanh cả phòng đi một lượt, bất cứ gì khác đều sẽ bị hắn nghiêm khắc kiểm tra một lần, sau nửa ngày kiểm tra xong Tiêu Viêm này mới đến tới trung ương vị trí phòng phía bên cạnh bàn, ngón tay bắn đan giới chỉ tại trong lòng nhẹ giọng hỏi: "*Sư phụ, nơi này không thành vấn đề sao?*"

"*Án, ta kiểm tra qua, xem ra tên kia vẫn chưa ở chỗ này làm cái gì hoa chiêu.*" thanh âm Dược Lão tại trong lòng cười vang lên. Nghe vậy, Tiêu Viêm gật gật đầu, cười nói: "*Đã như vậy, sư phụ, mời ngài động thủ rồi ...*" Nói, Tiêu Viêm ngón tay nhẹ vỗ về nạp giới, nhất thời, lúc trước nọ một đôi tài liệu đầy cái bàn.

"*Ai ... ta biết người sẽ làm khổ lực lão xương đầu này mà.*" Giới chỉ khẽ run lên, Dược Lão chậm rãi phiêu đảng ra nhìn trên bàn đầy đủ tài liệu, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu.

"*Hắc hắc, ta nhưng thật ra muốn chính mình động thủ, nhưng đây là sáu phẩm đan dược, cho dù hôm nay ta cũng có dị hỏa nhưng cũng không có khả năng luyện chế ra a.*" Tiêu Viêm than rồi giơ tay, vô tội cười nói.

Tiêu Viêm nói những lời này làm Dược Lão trợn mắt trắng dã hít một tiếng, hạ xuống cái bàn cạnh, tùy ý cầm lên một chút phía trên dược tài, sau đó bàn tay quay về Tiêu Viêm giơ giơ lên, nhất thời màu đen giới chỉ tại Tiêu Viêm ngón tay hạ xuống Dược Lão trong tay.

khi màu đen giới chỉ cẩn thận dục dục đích thả nơi tay giữa, Dược Lão khuất chỉ bắn ra, một tòa chùng bát hương lớn nhỏ thuần màu đen dược đỉnh, đột ngột đích thoáng hiện ra.

Màu đen dược đỉnh, hình thể có chút cường tráng, cả người trên dưới ần ần

vòng quanh một cổ trầm ồn hơi thở, đượ đỉnh mặt ngoài hoàn hiện thực thực hư hư đồ đằng ngọn lửa, đượ đỉnh chậm rãi xoay vòng quanh mà ngọn lửa đồ đằng cũng không như chi tiết vật bình thường, ẩn hiện làm Tiêu Viêm thậm chí có thể nhận thấy đượ nhàn nhạt năng lượng ngọn lửa đang ở đượ đỉnh chung quanh ngưng tụ.

"Hảo đỉnh!"

Hai mắt tỏa ánh sáng nhìn khí thế bất phàm của màu đen đượ đỉnh, Tiêu Viêm nhin không đượ tán thưởng than một tiếng, chính mình dùng đượ đỉnh cùng Đượ Lão đượ đỉnh so sánh với thì không thể nghi ngờ là cực kỳ buồn cười, hơn nữa màu đen đượ đỉnh rõ ràng không chỉ là bề ngoài hoa lệ, từ nó chung quanh tự động ngưng tụ đích ngọn lửa năng lượng đến xem, rất hiển nhiên là đúng luyện đượ có thêm đại tăng phúc.

"Đượ đỉnh là luyện đượ sư thềm muốn nhát vào tay. một pho tượng tốt hay đượ đỉnh có thể đại phúc độ tăng lên luyện đan đích thành công suất ... ta này tôn đượ đỉnh, tên nhưng thật ra có chút khí phách, người khác xưng là hắc ma ..... a a, năm đó vì có nó, ta chính là thật sự tìm rất khó cực a." Nhìn vậy huyền phù tại giữa không trung màu đen đượ đỉnh, Đượ Lão có chút có chút cảm thán đích cười nói.

"Hắc ma? Cũng quả nhiên có khí phách a ..." Sách sách cảm thán, Tiêu Viêm than thở lắc đầu, vẫn chưa quá mức cùng luyện đượ giới tiếp xúc nhiều nên hẳn tự nhiên cũng không biết đượ đỉnh này đối với một gã luyện đượ sư, chính là cuồng nhiệt hấp dẫn lực.

Cùng dị hỏa bảng giống nhau, tại luyện đượ giới, cũng đồng dạng là có một bộ Thiên Đỉnh bảng, danh như ý nghĩa, đỉnh bảng ghi lại đó là cực kỳ hoàn mỹ cùng với kiệt xuất đượ đỉnh, đỉnh bảng tổng cộng có mười ba đỉnh, trong đó mỗi một pho tượng đượ đỉnh, đều có để cho làm cho vô số luyện đượ sư bị hấp dẫn ma lực, mà tại trong đỉnh bảng bài danh thứ tám vị trí Thiên Đỉnh, đó là đượ xung, hắc ma .....

Nhìn sợ hãi bộ dáng của Tiêu Viêm sợ hãi Đượ Lão cũng là cười cười, bất quá hẳn vẫn chưa mở miệng nói bên ngoài hắc đỉnh lai lịch, bàn tay có chút khẽ động, sâm bạch ngọn lửa nhanh chóng phóng lên trên lòng bàn tay, chậm rãi đưa tay chưởng tiếp hướng hắc đỉnh một chỗ lẳng hình hỏa, khuất chỉ khinh đạm, sâm bạch ngọn lửa đó là tại đỉnh bên trong dựng lên.

"A a, xem ra sư phụ đối lần này luyện đực cũng đem làm trọng thị a, nếu không cũng sẽ không đem chính mình đực đỉnh đều cảm đến." Nhìn hắc đỉnh bên trong bốc lên ngọn lửa, Tiêu Viêm cười nói, trước kia Đực Lão luyện đan chính là trực tiếp tại lòng bàn tay luyện chế.

"Sáu phẩm đan đực thất bại xác suất không thấp, hơn nữa hôm nay ta cũng chỉ là linh hồn trạng thái, thực lực không bằng trước kia, luyện chế loại...này đan đực tự nhiên là phải có đực đỉnh phụ trợ." Đực Lão nhàn nhạt nói, bàn tay tại phía trên đỉnh cấp tốc huy động, một gốc cây đực tài bị hắc hút tiến trong tay, sau đó toàn bộ một cốt lục đưa vào đực đỉnh bên trong.

Bàn tay rời đi đực đỉnh, đực lão nét mặt già nua lạnh nhạt khô héo đích bàn tay giờ đột nhiên giống như xuyên hoa trích điệp bình thường, cấp tốc huy động, mà theo hắc đầu ngón tay đích chuyển động, trong hắc đỉnh nóng cháy sầm màu trắng ngọn lửa, cực kỳ thuận lợi hóa thành hơn mười sợi tóc cực nhỏ ngọn lửa, đem tất cả đực tài bao vây bên trong.

Nhìn Đực Lão động tác mây trôi nước chảy, Tiêu Viêm thần tình than thở, chính mình lúc nào đạt tới đực cử trọng nhược khinh uyển chuyển a .....

Cảm thán hít một tiếng, Tiêu Viêm an tĩnh ngồi ở một bên cái ghế trên, cẩn thận quan sát kỹ Đực Lão luyện chế, tới Đực Lão cấp bậc, hắc cơ hồ là bất cứ bước rất nhỏ nào đều có thể mang đến cho Tiêu Viêm cảm giác trở nên sáng sủa.

An tĩnh trong mật thất, sầm bạch ngọn lửa xinh đẹp mà múa, nhàn nhạt đực hương đi ra, tràn ngập trong phòng ...

-----oOo-----

Chương 235: Thâm Tàng Bất Lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có lẽ là do lần đầu tiên tiến hành luyện Phá ách đan nên mặc dù luyện đực thuật của Đực lão bất phạm nhưng cũng có sai sót, lần đầu luyện chế thất bại là do phân phối chế đực tài có chút không đúng.

Nhưng cho dù có thất bại lần đầu nhưng sắc mặt của Dược lão vẫn không có gì biến động. Tại Luyện dược giới, luyện dược thất bại là chuyện quá bình thường giống như chúng ta ăn cơm và uống nước vậy. Cho dù là Dược lão tinh thông luyện dược thuật cũng không thể khẳng định chính mình luyện dược lần đầu đạt thành công một trăm phần trăm.

Lần đầu tuy có thất bại nhưng cũng chỉ tốt thất một chút đan dược tài liệu, cũng không ảnh hưởng gì đến lần luyện dược tiếp theo. Ngược lại, qua lần đầu tiên này, Dược lão đã có thêm kinh nghiệm, vì vậy mà lần này tất cả các trình tự đều được tiến hành rất thuận lợi, hoàn mỹ.

Trong phòng sạch sẽ, ngăn nắp, dược đỉnh màu đen chậm rãi xoay tròn giữa không trung, ngọn lửa màu trắng từ bên trong bốc lên kịch liệt, theo vòng xoay của hắc đỉnh, năng lượng ba động không ngừng toả ra không gian xung quanh như sóng gợn. Những gợn sóng năng lượng này lấy hắc đỉnh làm trung tâm toả ra xung quanh về bốn phương tám hướng, nhưng đến khi sắp đụng vào tường thì lặng lẽ tiêu tán.

Ngọn lửa bốc lên từ đan đỉnh, một viên đan dược thô sơ màu tím đậm, to bằng ngón cái hiện ra trong ngọn ngọn lửa thiêu luyện, đang chậm rãi thành hình. Một làn hương thuốc thơm mát, đột nhiên lan toả ra từ trong đan đỉnh, tràn ngập căn phòng, thật lâu không tiêu tán.

- Luyện đan thành công sao? - Người thấy mùi thơm của đan hương, Tiêu Viêm vuốt vuốt đôi mắt có chút mệt mỏi, phấn chấn tinh thần cười hỏi. Đã một lần thấy Dược lão luyện chế ngũ phẩm đan dược nên hẳn cũng biết trước khi đan dược thành hình thì đan hương bay ra.

- Ân, Phá ách đan mặc dù dược tài có chút quái dị, nhưng độ khó luyện chế cũng không tính là quá cao. Hơn nữa lại có sự hỗ trợ của Hắc ma đỉnh nên thời gian luyện chế cũng được rút ngắn hơn nửa a. - Dược lão cười gật đầu nói.

- A, khó trách, lần trước luyện chế Huyết liên đan thì mất tới hai ngày mà lần này luyện chế lục phẩm đan dược lại chỉ mất một ngày. Xem ra sự phụ có được Dược Đỉnh cũng thật là có chút bất phàm.

Tiêu Viêm cười nói, ánh mắt nhìn hắc đỉnh giữa không trung có phần kinh ngạc. Bình thường dược đỉnh đối với luyện dược sư thì cũng có hiệu quả

trợ giúp nhất định, nhưng cũng không phải là quá lớn. Luyện chế đan dược một ngày có thể tiết kiệm được hai canh giờ thời gian luyện thuốc đã là thượng phẩm trong thượng phẩm đan đỉnh.

Ngày xưa Tiêu Viêm sử dụng Huyết sắc đan đỉnh chỉ có thể tối đa tiết kiệm được một canh giờ mà thôi. Tiêu Viêm tự nhiên có cảm giác được hắc đỉnh này quả thật rất bất phàm.

Dược lão cười híp mắt, gật đầu, hai bàn tay khô héo không chế ngọn lửa màu trắng càng thêm đậm, bên trong hắc đỉnh.

- Khái. Sư phụ, đừng quên cho phụ liệu nha.

Nhìn đan dược đang từ từ thành hình, trở nên tròn nhẫn, Tiêu Viêm ho khan, lên tiếng nhắc nhở.

- Biết.

Đưa cặp mắt trắng dã nhìn Tiêu Viêm, khẽ gật đầu. Tay trái vung lên, ngọn lửa màu trắng đột nhiên hiện lên, sau đó rất nhanh tiến hành áp súc. Chỉ chốc lát, ngọn lửa đó bị nén lại còn nhỏ hơn ngón tay cái.

Bị nén lại là chuyển hoá thành Cốt linh lãnh hoả, thoát ly khỏi bản chất của lửa, biến thành một tinh thể nhỏ màu trắng. Nhìn liếc qua tinh thể có thể mơ hồ thấy được một ngọn lửa màu trắng bốc lên.

Đề tinh thể màu trắng nằm trên đầu ngón tay, Dược lão búng ngón tay, tinh thể đột nhiên hoá thành một đạo bạch quang bay vào trong đan đỉnh, sau đó trực tiếp chui thẳng vào đan dược sắp thành hình.

Tinh thể sau khi tiến vào trong đan dược đột nhiên biến thành nhiều điểm bạch quang rất nhỏ, tiến tới các bộ phận của đan dược.

Nhìn lỗ nhỏ trên đan dược đang từ từ khôi phục, dược lão có chút gật đầu, hơi trầm xuống, bàn tay lại vung lên, ngọn lửa màu trắng bên trong dược đỉnh đột nhiên mạnh mẽ bùng lên trong nháy mắt, bao phủ lên tử sắc đan dược, bắt đầu tiến hành luyện chế lần cuối.

Ngọn lửa màu trắng chỉ bốc lên trong nháy mắt rồi chợt lui đi, theo ngọn lửa tàn, một viên đan dược lớn như đầu ngón tay, toàn thân phát tán quang

mang tử sắc, bóng mượt, cứ xoay tròn bên trong được đỉnh.

Khi tử sắc đan được xuất hiện thì một cỗ năng lượng không lồ ba động, từ trong đan được phát tán ra, mặc dù đã bị được đỉnh cản lại một phần nhưng nó vẫn thâm thấu đi ra, hung hăng phát tán về mọi phía, muốn làm cho tường phòng sụp đổ.

Thản nhiên nhìn năng lượng bạo phát, Được lão tùy ý huy động bàn tay khô héo, nhất thời một cỗ vô hình linh hồn năng lượng trong chớp mắt tại trong phòng hình thành nên một cái lồng năng lượng.

Năng lượng ba động khi tiếp xúc với linh hồn tráo, nhất thời như cảm một viên đá ném xuống mặt hồ vậy, gây ra rung động mãnh liệt sau đó từ từ chuyển hoá thành nhỏ dần, rồi cuối cùng tiêu tán.

Sau khi năng lượng ba động mất đi, Được lão mới triệt tiêu linh hồn tráo, bàn tay đưa về phía hắc đỉnh, tử sắc đan được bắn ra rơi vào tay Được lão.

Nắm lấy tử sắc đan được, Được lão chỉ nhìn qua một chút, gạt đầu, thản nhiên đánh giá đan được, rồi tùy ý đưa nó cho Tiêu Viêm.

Tiếp lấy đan được, Tiêu Viêm tò mò đánh giá tử sắc đan được này, cũng bởi vì đây là lần đầu hắc được nhìn thấy lục phẩm đan được.

Đan được mặt ngoài có sắc tím, toàn thân trơn tròn, sáng bóng, hơn nữa bề mặt hình như mờ hồ có hình vẽ, không phải là hoa văn có trong lúc chế tạo mà là những hoa văn tạo thành một hình vẽ có chủ ý, giống như những bức hoạ bình thường. Đưa Phá ách đan lại gần quan sát, Tiêu Viêm hoàn toàn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ dị, có thể đó chính là yếu tố phá giải phong ấn.

- Bên trong đan được ta đã bỏ thêm Cốt linh lãnh hoả, đặc thù băng thể, là lại tinh thể, khi nuốt vào sẽ ẩn núp trong cơ thể, bình thường thì không hề có điểm bất thường, nhưng nếu do ta dùng Cốt linh lãnh hoả thúc dục, thì nó lập tức chuyển hoá thành sức phá hoại kinh khủng của Cốt linh lãnh hoả, nếu đối phương không biết, vậy thì chỉ sợ là chịu không ít đau khổ rồi.

Được lão thu hồi hắc đỉnh vào giới chỉ, quay đầu về phía Tiêu Viêm, cười dài nói.

- Sẽ không bị hắn phát hiện ra chứ? - Cần chặt Phá ách đan, Tiêu Viêm cẩn thận hỏi.

- Hắn là không. Nhưng ta cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm. Dù sao trên đời này cũng không có cái gì là tuyệt đối, nhưng chuyện bị phát hiện là rất nhỏ. - Dược lão lắc đầu cười nói.

Gật đầu, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một cái bình ngọc phẩm chất không tầm thường, cẩn thận bỏ Phá ách đan vào đó. Sau đó liếc mắt nhìn lên bàn, một đồng dược tài, khoé miệng giật giật, không khách sáo thu hết dược tài vào trong giới chỉ.

- Hắc hắc, coi như thêm vào thù lao luyện dược.

Những loại dược tài cao cấp này mà đem đi đấu giá cũng phải được hơn trăm vạn, Tiêu Viêm tuyệt không có ý định để lại cho Hải Ba Đông.

- Rốt cuộc cũng xong.

Sau khi thu hết đồ đạc vào giới chỉ, Tiêu Viêm hài lòng, vỗ vỗ vào giới chỉ, quay về phía Dược lão, cười nói:

- Hắc hắc, bây giờ ra ngoài xem tên kia có tuân thủ theo lời hứa hay không.

- Hy vọng hắn sẽ không làm chúng ta thất vọng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Dược lão cười nhạt, thân hình thoáng hoá thành một đạo lưu quang tiến vào hắc sắc giới chỉ.

Đeo hắc sắc giới chỉ vào ngón tay, cất bình ngọc đựng Phá ách đan vào đó, sửa sang lại quần áo, sau đó bước ra khỏi phòng.

Ánh sáng thoáng có chút hôn ám trên hành lang. Hải Ba Đông đứng cạnh vách tường, khuôn mặt giá nua nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng ngón tay lại không ngừng gõ vào vách tường, cho thấy trong lòng hắn rất khẩn trương.

Cảm thụ thời gian chậm rãi trôi qua, Hải Ba Đông quay đầu liếc mắt nhìn

về căn phòng đóng chặt cửa cuối hành lang, không khỏi nhú mày, một lát sau khẽ thở dài. Tài liệu luyện chế Pháp ách đan không phải dễ kiếm, hắn đã tốn vài năm mới thu đủ, nếu Tiêu Viêm luyện chế thất bại sợ rằng nguyện vọng khôi phục thực lực của hắn sẽ tiêu tan.

Đột nhiên bàn tay của Hải Ba Đông chợt yên lặng, khuôn mặt cũng ngưng trọng, toát ra sự lo lắng, thấp giọng lầm bầm:

- Chẳng lẽ thất bại sao? Ai, xem ra ta còn có chút lỗ mẫn, tên kia dù thực lực khiến ta có chút nhìn không thấu, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, cho dù hắn bắt đầu tu luyện luyện được thuật từ lúc còn trong bụng mẹ, cũng bất quá chỉ hơn chục năm thời gian, tài năng luyện được thuật có bao nhiêu, tạo nghệ có bao nhiêu tuổi?

Nắm tay nặng nề để một chỗ, sắc mặt của Hải Ba Đông biến đổi kịch liệt, sau một hồi, lắc đầu cười khổ, nói:

- Tới bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng tên kia mang đến kỳ tích thôi. Dù sao hắn cũng có được dị hoá cực kỳ kinh khủng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không khí trên hành lang cũng theo đó tăng dần lên sự xoay chuyển. Ngón tay trên vách tường cũng tăng nhịp gõ. Đầu khí trên ngón tay hung hăng điểm ra, tạo nên một lỗ hồng, cho thấy sự khẩn trương.

- Đi xem!

Khuôn mặt khô héo của Hải Ba Đông trở nên co quắp. Không thể nhẫn nại với loại chờ đợi này nữa, mạnh mẽ xoay lưng, hít một hơi định đi vào hành lang.

Ngay khi Hải Ba Đông xoay người, thân thể mãnh liệt cứng ngắc vì kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hành lang, sau đó dựa lưng vào tường cười dài. Hắn đã nhìn thấy hắc sam thiếu niên. Nuốt một ngụm, vội vàng tiến về phía trước, nói:

- Tiểu huynh đệ, thành công rồi sao?

Tiêu Viêm quay nhìn về vội vã của Hải Ba Đông, chậm rãi đi tới, bàn tay đưa lên, một cái bình ngọc hướng Hải Ba Đông.

- Tương đối, dường như có vận may nên miễn cưỡng thành công.

Nhìn ngọc bình, Hải Ba Đông cơ hồ tay chân cứng lại, chật vật tiếp lấy, tự mình cẩn thận dùng hai bàn tay ôm lấy, hai mắt nổi lên sự kích động như điên khi thấy khoả đan dược màu tím trong bình.

Mừng như điên, điều này là hiển nhiên bởi vì hắn đã có trong tay Phá ách đan, vẫn có một điểm khó tin. Ngắn ngủi một ngày, một người không đến hai mươi tuổi có thể luyện chế ra lục phẩm đan dược. Cho dù là Đan Vương Cổ Hà cũng khó có thể luyện chế ra một cách hoàn hảo như vậy.

- Ăn sâu, dấu diêm...

Hải Ba Đông trong lòng lúc này đối với Tiêu Viêm chỉ có một câu đánh giá.

-----oOo-----

Chương 236: Phá Giải Phong Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thần tình vui mừng như điên của Hai Ba Đông sau khi nắm được bình ngọc, Tiêu Viêm khẽ cười, nói:

- Hải lão tiên sinh, đồ vậy này ta đã thuận lợi luyện chế cho ngươi, vậy tàn đồ kia?

Nghe vậy, Hải Ba Đông hơi sửng sốt, chợt nhanh chóng áp chế niềm kích động xuống, liếm môi, con mắt xoay vòng, khuôn mặt thoáng lộ vẻ xấu hổ, nói:

- Nay tiểu huynh đệ!

- Gọi ta là Tiêu Viêm đi.

Nhìn bộ dạng của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm hơi cau mày, thản nhiên nói.

- Ha ha, hảo, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ.

Vội vàng gạt đầu, hướng về phí Tiêu Viêm, giờ bình ngọc lên, cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Khụ! Không phải là ta không tin ngươi, bất quá lão phu ta cũng chưa bao giờ gặp qua Phá ách đan, chỉ theo phương thuốc thì biết nó quả thật có màu tím. Cho nên không biết tiểu huynh đệ có thể cho ta uống thuốc xem nó có thật sự phá giải phong ấn không? Nếu phong ấn thực sự có thể phá giải thì lão phu sẽ giao tàn đồ, hơn nữa còn giải thích thêm về nó.

- Lão tiên sinh, ngươi không ngừng tìm lý do để kéo dài thời gian, không có phong độ của người từng đứng trong Thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc.

Tiêu Viêm lắc đầu, ngón tay nhẹ phủ đi tro bụi, mặt không đổi sắc nói:

- Tiểu tử ta đem toàn lực trợ giúp lão tiên sinh. Không nghĩ đến ngươi làm cho ta có chút thất vọng.

- Ai! Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, lúc trước chúng ta đâu có nói là chỉ cần ngươi giúp ta luyện chế Phá ách đan đổi lấy tàn đồ. Khả khả, người dù sao cũng phải cho ta kiểm chứng một chút chứ, xem đan dược này là thật hay giả. Nếu như ngươi lấy một viên đan dược khác đưa cho ta vậy không phải là quá thiệt thòi cho ta ư?

Hải Ba Đông lộ ra nét mặt già nua so với trong tưởng tượng của Tiêu Viêm còn hơn nhiều, bộ dạng cười khổ thật giống như hắn là khổ chủ.

Nhìn bộ dạng khổ sở của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm cau mày, thản nhiên nói:

- Lão tiên sinh, ta phải nhắc nhở ngươi một chút. Phá ách đan này là ta dựa vào đơn thuốc và tài liệu mà lão cung cấp để luyện chế. Đến tốt cùng có phá giải được phong ấn hay không thì chỉ có quỷ mới biết. Cho nên nếu sau khi ngươi phục thuốc mà phong ấn không được cởi bỏ thì điều đó không thể đổ lên đầu ta. Ta đã thay ngươi, ngàn dặm xa xôi giữa sa mạc, hơn nữa lại bị Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đánh suýt mất mạng, tìm được Sa Chi Xà Độc dược, còn tiêu phí đại lượng tinh lực luyện chế đan dược.

Tiêu Viêm mười ngón tay đan vào nhau phía trước, thấp giọng, cười lạnh nói:

- Ta làm nhiều như vậy để được một cái tàn đồ cùng với nhân tình của một vị đầu hoàng cường giả. Người nói ta làm ăn có lời sao?

- Ách.

Nghe vậy, Hải Ba Đông khuôn mặt thoáng có chút xấu hổ, một lát sau gượng cười nói:

- Lão phu cũng biết là yêu cầu như vậy là quá phận, nhưng Tiêu Viêm tiểu huynh đệ xin yên tâm, ta tự nhiên không có khả năng làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa. Như vậy đi, không cần lập tức giải trừ phong ấn, chỉ cần khi Phá ách đan đạt đỉnh điểm hiệu quả, lão phu sẽ không nuốt lời. Hơn nữa, Phá ách đan chính là do Tiêu Viêm tiểu huynh đệ luyện chế ra chẳng lẽ còn không tin tưởng sao? Haha...

"Hô" Thầm thở dài một hơi, Tiêu Viêm nhìn gương mặt gượng cười của Hải Ba Đông, chau mày, sau một lúc mới phát tay nói:

- Theo ý người đi, nhắc nhở với lão tiên sinh một lần, đây là lần cuối cùng ta nhượng bộ.

- Hahahaha, đa tạ Tiêu Viêm tiểu huynh đệ đã hiểu cho sự khó xử của lão phu.

Nghe âm thanh đáp ứng của Tiêu Viêm, khuôn mặt Hải Ba Đông nhất thời hiện lên vẻ đắc ý, sau đó hướng Tiêu Viêm nói:

- Tiểu huynh đệ theo ta xuống hầm ngầm đi, nếu phong ấn có thể phá giải thì trong đó sẽ ngăn cản được hơi thở phát tán ra ngoài, đồng thời cũng có thể tránh được một chút phiền toái không cần thiết,

Gật đầu, không nói gì, hướng Hải Ba Đông ý hất hàm, ý muốn lão dẫn đường.

Không để ý đến hành động đó, Hải Ba Đông cũng biết trong lòng hắn có chút khó chịu, lập tức cười một tiếng, sau đó đi nhanh phía trước dẫn đường.

Đi theo phía sau Hải Ba Đông, Tiêu Viêm nhìn bóng dáng già nua, trầm mặc một chút, mặt không đổi sắc, nhẹ cười lạnh, bàn tay ở bên trong hắc bào nắm chặt, nơi đầu ngón tay một ngọn lửa màu xanh thoát ra.

Nhếch miệng, Tiêu Viêm suy nghĩ, trong lòng lẩm bẫm:

- Lão già, hy vọng ngươi không làm cho ta thất vọng, bằng không không quản ngươi trước kia từng là Băng Hoàng, hôm nay cũng khiến ngươi hối hận không kịp.

Tuy rằng hành lang không lớn, nhưng quanh quẩn phức tạp, cũng có chút ngoài dự kiến. Đi theo Hải Ba Đông trong hành lang lòng vòng một lúc, cảnh sắc đơn điệu cũng khiến người khác có cảm giác mệt mỏi, cũng may là Tiêu Viêm định lực không tồi, cho nên không hề cảm thấy khó chịu, chỉ là trong lòng cảm thấy có chút áp lực.

Bên trong hành lang thiếu ánh sáng, khoảng mười thước mới có một ngọn đèn toả ánh sáng nhàn nhạt, hoàn cảnh hôn ám, hai người duy trì trạng thái trầm mặc, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên trong hành lang hun hút quanh quẩn khiến cho người khác có cảm giác rờn rợn.

Hành lang tuy thẳng tắp nhưng bất quá Tiêu Viêm có thể cảm nhận được tựa hồ bọn họ đang đi tới đoạn đường dốc. Tại đây, không khí nặng nề, đi chừng hai mươi phút, phía trước Hải Ba Đông bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nói với Tiêu Viêm:

- Tới rồi.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét theo Hải Ba Đông, chỉ thấy một cánh cửa sắt dày xuất hiện cuối đường, cửa sắt thâm trầm khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Nhìn cánh cửa sắt, Hải Ba Đông cước bộ có nhanh hơn một chút, đi tới trước cửa, bàn tay ấn vào đầu pho tượng sư tử bằng sắt, nhất thời một loạt âm thanh răng rắc vang lên, cửa sắt tự động chậm rãi mở ra, một đạo hào quang sáng ngời từ đó bắn ra,

- Thỉnh! - Hướng Tiêu Viêm giơ tay, Hải Ba Đông cười dẫn đường đi vào.

Thoáng chân chừ đứng ở cửa một chút, Tiêu Viêm quét ánh mắt một vòng quanh đại môn, cuối cùng cũng bước vào trong tầng hầm.

Tiến vào tầng hầm, chung quanh nhiệt độ chợt giảm xuống, lãnh ý lượn lờ quanh người, Tiêu Viêm quan sát chung quanh, có chút ngạc nhiên khi phát hiện đây là không gian một khe nứt. Ở vết nứt trên trần và tường xung quanh, tuyết trắng đã đóng băng. Phía trên đầu, từng thang băng thủy kết tinh sắc nhọn trông tựa như những thanh kiếm treo ngược.

Nhàn nhạt hơi lạnh phát ra phiêu phù trên mặt đất tựa hồ như những đám mây không thể tan loãng. Cũng không biết Hải Ba Đông tốn bao công sức mới có thể có được kiến trúc này.

- Haha, ta tu luyện công pháp đấu khí thiên hướng âm hàn, cho nên chỗ này tu luyện mới đạt hiệu quả, hơn nữa khoảng cách đến mặt đất hơi xa nên có thể che dấu được hơi thở, không bị các cường giả phát hiện.

Hải Ba Đông phía trước, quay lại giải thích những khúc mắc trong lòng Tiêu Viêm.

"*Án*". Hơi gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế trên mặt đất, ngẩng đầu về phía Hải Ba Đông, bình tĩnh nói:

- Muốn làm gì thì nhanh lên. Ta cũng không thích hoàn cảnh nơi này.

- Haha, Hảo.

Cười, gật đầu, Hải Ba Đông đem Phá ách đan trong nạp giới lấy ra, đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận nhìn ngắm, làm cho Tiêu Viêm không khỏi cau mày.

Kiểm tra một lúc lâu, vẫn không phát hiện có gì khác thường, Hải Ba Đông mới nhẹ nhàng thở một hơi dài. Lúc này hẳn cũng biết, hành động lúc này khiến chột Tiêu Viêm nảy sinh bất mãn, cho nên không có nhìn qua khuôn mặt khó coi của Tiêu Viêm. Điềm nhẹ mũi chân, thân hình bay nhanh đến chiếc ghế hoàn toàn ngưng tụ bằng băng, ngồi xếp bằng, đem Phá ách đan đưa vào miệng nuốt xuống.

Ngồi trên ghế, Tiêu Viêm nắm lấy ngón tay, nhìn Hải Ba Đông phục dùng Phá ách đan, khoé miệng nhếch lên, một nụ cười nhàn nhạt, lộ vẻ vui

mừng.

Nhiệt độ trong hầm lạnh như băng, không khí trở nên yên lặng sau khi Hải Ba Đông tiến vào trạng thái tu luyện. Tiêu Viêm chỉ lo ngồi trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay, tựa hồ không quan tâm đến việc Hải Ba Đông phá giải phong ấn có thuận lợi hay không.

Bầu không khí yên lặng như co lại, sau nửa giờ, cũng bị một gợn sóng năng lượng phá vỡ.

Băng thai phía trên vẫn ở trạng thái yên lặng, thân hình Hải Ba Đông bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, một cỗ năng lượng ba động mạnh mẽ như sóng từ trong cơ thể khuếch tán ra. Năng lượng đi qua nơi nào thì băng trụ nơi đó vỡ nát.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Tiêu Viêm nhìn những sóng năng lượng đang lao đến, cấp tốc bố trí sa y đấu khí hình ngọn lửa bao bọc thân hình. Sóng năng lượng tiến đến gần đều bị nhiệt độ của ngọn lửa màu xanh đốt cháy thành hư vô.

Băng thai phía trên Hải Ba Đông tựa hồ vẫn chưa nhận thấy được hiện tượng, thân thể hắn kịch liệt run rẩy. Một lúc sau, trên khuôn mặt già nua đột nhiên xuất hiện trên trán một họa đồ hình rắn do năng lượng ngưng tụ. Họa đồ hình rắn quay tròn trên trán hắn đưa đầu khí mệnh mông trong cơ thể Hải Ba Đông tiến về phong ấn.

Sau khi họa đồ hình rắn hiện lên chốc lát, từ cổ hắn xuất hiện một tia năng lượng màu tím, lượn lờ tiến đến tiếp xúc cùng với họa đồ hình con rắn màu xanh.

Hai cỗ năng lượng hung hăng lao vào tiếp xúc nhau, tạo thành một gợn sóng năng lượng.

Năng lượng màu tím cùng với họa xà màu xanh, tại trên trán Hải Ba Đông không ngừng giằng co, cả hai tự do phóng xuất quang mang khiến cho ấn đường của Hải Ba Đông có chút quý dị, hơn nữa hai loại năng lượng này giao tranh ngay tại vị trí trọng yếu của não bộ nên tạo ra sự đau đớn khủng khiếp, cũng làm cho Hải Ba Đông khuôn mặt trở nên vặn vẹo, ần ần có chút dữ tợn.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Tiêu Viêm ngẩng đầu, gắt gao nhìn vào khuôn mặt tản ra lưỡng sắc quang mang của Hải Ba Đông, trong lòng cũng có chút tò mò, không hiểu đến tột cùng Phá ách đan có thể phá giải được năng lượng phong ấn của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương hay không.

Hai đạo năng lượng màu tím và màu xanh ở trên trán của Hải Ba Đông tiếp tục giằng co có đến hơn nửa giờ. Sau đó, đạo năng lượng màu xanh có hình rắn thoáng âm đậm vài phần, hiển nhiên Phá ách đan tựa hồ có điểm khắc chế loại phong ấn này.

- Phá ách đan này thực sự là không tồi! Ngày sau có lẽ cũng nên luyện cho mình một ít, vạn nhất ngày nào đó bị người phong ấn, cũng có điểm phòng thân.

Nhìn màu tím quang mang càng ngày càng sáng, màu xanh hình rắn càng ngày càng âm đậm, Tiêu Viêm khẽ cười nói.

- Cần thận một chút, tên kia phong ấn có thể phá giải.

Âm thanh nhắc nhở của Dược lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Hơi gật đầu, Tiêu Viêm trong cơ thể, đấu khí bắt đầu vận hành, chuẩn bị đối phó với sự cố có thể xảy ra.

Năng lượng màu tím thẳng thê, chậm rãi lần ép đi năng lượng hình rắn, chiếm cứ địa bàn, đuổi dần ra khỏi trán của Hải Ba Đông. Năng lượng màu tím đột nhiên bạo khởi, một cỗ năng lượng dũng mãnh sinh sôi, đem năng lượng hình rắn bài trừ khỏi đầu Hải Ba Đông.

Năng lượng hình rắn vừa thoát ly khỏi đầu Hải Ba Đông đột nhiên run rẩy một dữ dội, chợt hóa thành một làn khói nhẹ, lượn lờ tiêu tán.

Khi năng lượng hình rắn biến mất một chốc, đôi mắt của Hải Ba Đông vốn nhắm chặt chợt mở ra, tinh quang như thực thể bắn ra ngoài, một cỗ khí thế hung hãn, giống như sư tử tỉnh giấc, đem những áp lực bị áp chế vài chục năm bạo nộ.

Dưới cỗ khí thế hung mãnh đó, băng tuyết trong tầng hầm tuy dày nhưng không chịu nổi cũng bắt đầu nứt vỡ.

- Haha, phong ấn đáng chết, cuối cùng cũng bọ phá giải! Lão phu đã lại trở thành đầu hoàng!

Bàn chân đạp xuống mặt băng, Hải Ba Đông huyền phù giữa không trung, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui sướng, cất tiếng cười điên cuồng. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Sóng âm kịch liệt mang theo đầu khí công kích vào băng đá xung quanh, tạo nên những chấn động, bạo liệt rơi xuống.

Sau tràng cười điên cuồng, Hải Ba Đông đột nhiên thu ánh mắt, hướng về phía Tiêu Viêm vẫn ngồi không nhúc nhích nhìn chăm chú.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, Tiêu Viêm khước miệng nhếch lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt bình tĩnh, thâm trầm giống như một cái hồ sâu không thấy đáy, thản nhiên nhìn vị đầu hoàng cường giả mới hồi phục thực lực giữa không trung.

Tại không trung, hai ánh mắt chạm nhau, ẩn chứa hàn ý.

-----oOo-----

Chương 237: Tàn đồ tới tay - Mời làm bảo tiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo ánh mắt giao nhau trên không, cả hai đều phóng xuất ý tứ không nhân nhượng, hàn ý nhàn nhạt lượn lờ giữa không trung, không khí đột nhiên trở nên có chút thoáng đông đặc lại.

Con người đen nhánh bình tĩnh nhìn chăm chú vào giữa không trung, theo sự hồi phục thực lực Hải Ba Đông càng trở nên lảng lệ và bá đạo hơn. Cơ thể Tiêu Viêm hơi ngã về phía sau, dựa nhẹ vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bình thản như mặt nước giếng (giống như sâu không thấy đáy), không bởi vì luồng khí thế của Đầu hoàng trong mật thất mà cảm thấy có chút nào biến sắc.

Trên không trung, ánh mắt của Hải Ba Đông có chút trở nên lảng lệ, gắt gao nhìn chăm chăm hắc sam thiếu niên phía dưới, trong lòng bàn tay hàn

khí nhàn nhàn vẫn vít. Theo thực lực hồi phục, tâm tình bị áp bức suốt mấy chục năm rốt cục cũng lần nữa chậm rãi thư hoãn. Lúc còn là băng hoàng đỉnh cao rất lạnh lùng và bá đạo, chưa có ai dám cưỡng hành lấy đi vật gì trong tay của hắn, vậy mà Tiêu Viêm đã phá vỡ cấm kị của hắn.

Trước đây cũng bởi vì phong ấn và duyên cớ nhìn không thấu thực lực của Tiêu Viêm, cho nên Hải Ba Đông vẫn chưa biểu hiện ra chút địch ý nào. Bất quá hôm nay phong ấn được phá giải, Băng hoàng oai phong một cõi lúc trước rốt cục cũng một lần nữa quay trở lại. Thực lực bất ngờ đề thăng đã làm trong tâm Hải Ba Đông hốt nhiên lén lút bắt đầu toát ra ý niệm muốn đem tàn đồ đoạt lại hoàn toàn.

Mặc dù Hải Ba Đông cũng không biết mấy cái tàn đồ này đến tột cùng có cái tác dụng gì, nhưng hắn vẫn có thể hiểu được mấy cái tàn đồ này che dấu cái bí mật tuyệt đối không nhỏ. Dù sao năm đó ngay cả cái loại cấp bậc cường giả như Mỹ đồ toa nữ vương cũng bị hấp dẫn không ngại ngoài ngàn dặm đuổi giết mà tới.

Thân thể trôi nổi giữa không trung, toàn thân Hải Ba Đông liễu nhiên hàn khí lạnh như băng, ánh mắt nhìn chăm chăm thần tình bình tĩnh của Tiêu Viêm, sự trầm mặc của thiếu niên này đồng thời trạng thái có chút có vẻ sâu hiểm khó dò, rốt cục để được lòng tin tăng lên cao độ, Hải Ba Đông thoáng thanh tỉnh lại một chút. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Ánh mắt híp lại thành một khe nhỏ, Hải Ba Đông hồi tưởng trận đại chiến cùng Tiêu Viêm cách đây mấy tháng trước, hai gò má đầy đặn có chút trở nên ngưng trọng hẳn, trong đầu chớp nhoáng hiện lên cảnh ngày đó thiếu niên đã không chế ngọn sâm bạch hỏa diễm, hốt nhiên một cỗ hàn ý không hề báo trước hiện lên trong lòng Hải Ba Đông (cha này nhất cây hehe). Lúc trước, khi cùng ngọn sâm bạch hỏa diễm kia tiếp xúc qua, Hải Ba Đông đối với sự khủng bố của nó hiểu rất rõ.

Theo sự phân tích trong nội tâm hàn ý trong lòng từ từ đề thăng, thân thể hắn cũng giật lên một cái run run rất nhẹ, lãnh ý trên khuôn mặt (đôi một chút để nguyên không ổn) dần dần tan ra, một khắc được thay thế bằng nụ cười nhìn như nhu hòa trên gương mặt hơi cứng ngắt già nua.

Sau một lúc trải qua sự trầm tư, bởi vì thực lực của Hải Ba Đông đề thăng một cách đột ngột làm bành trướng lòng tự tin, rốt cục dưới lý trí áp bách

mà dần dần biến mất. Đi xuống nữa, hấn mơ hồ tính toán một chút, Hải Ba Đông phát hiện thoáng có chút khiếp sợ trong lòng, cho dù bây giờ hấn đã phục hồi tiếp cận thực lực của quá khứ.

Tuy nhiên, lại vẫn như cũ là có chút nhìn không thấu thực lực chân chính của thiếu niên này.

Mặc dù cảm ứng khí tức của Tiêu Viêm rõ ràng là ở cấp độ đấu sư. Nhưng mà đã từng cùng hấn giao thủ qua một lần, Hải Ba Đông cũng biết, nếu ai đem gã thiếu niên trước mắt đối phó như một gã đấu sư bình thường có lẽ sẽ được giáo huấn cho một bài học xương máu.

"Tạm thời không nên đối địch"

Ý nghĩ chớp nhoáng hiện lên trong đầu, hai gò má già nua của Hai Ba Đông hiện lên nét cười nhu hòa, ra vẻ ôn hòa đối với Tiêu Viêm cười gật gật đầu. Hàn khí liễu nhiễu quanh thân cũng chậm rãi thu liễm nhập vào cơ thể

Ánh mắt nhìn trên không trung thoáng chút lóe lên một tia có ý bồn chồn sau một lúc trầm tư, cũng hốt nhiên chủ hốt nhiên chủ động thu hồi khí thế sắc bén. Đồng thời với biểu hiện thiện ý của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm ngẩng nghĩa nạp giới trên ngón tay, cân nhắc cười nói: *"Hải lão tiên sinh, ta còn nghĩ ngài giờ đây hồi phục thực lực cũng sẽ định phản lại mà xuất thủ với tiểu tử đây chứ ... vừa rồi cái bộ dáng của người thật là làm cho người ta sợ hãi a."*

"Haha. Tiêu Viêm tiểu huynh đệ nói gì thế, lão phu như thế nào quên sự viện trợ của người đối với ta chứ? Cái loại hành động vong ân phụ nghĩa, Hải Ba Đông ta sao có thể làm ra." Vội vàng khoát tay áo, Hải Ba Đông chậm rãi hạ xuống, cười nói giải thích với Tiêu Viêm: *"thật là có lỗi, vừa rồi bởi vì thực lực hồi phục đột ngột, cho nên trong lúc nhất thời khó không chế khí thế, đã làm cho tiểu huynh đệ phải bị sợ hãi a."*

Tiêu Viêm ngồi trên ghế cười cười, bàn tay thon dài vỗ nhẹ lên tay áo bào, thoáng lóe lên vẻ tiếc nuối khẽ cười nói: *"thật có chút đáng tiếc a, tiểu tử vốn định lĩnh giáo một chút thực lực chân chính của băng hoàng đã từng oai phong của Gia mã đế quốc, hiện tại xem ra tựa hồ không có khả năng rồi. Cái cơ hội này thật đáng tiếc..."*

Nghe vậy, khóe mắt Hải Ba Đông giật giật lên nhẹ nhẹ rất khó phát hiện, ánh mắt sắc sảo bén nhọn trong cái nhìn chăm chăm của Tiêu Viêm kia không giống như là đang nói đùa, sau một thoáng, cười lên một tiếng, nhanh chóng di chuyển tầm mắt, đồng thời trong lòng thầm một tiếng may mắn, xem ra biểu hiện của người này đối với sự hồi phục thực lực của mình cũng không có sự kiêng dè quá lớn a... hoàn hảo lúc trước không có phá hủy thể diện, bằng không trận này xảy ra ai thắng ai bại còn chưa biết trước được.

Hơn nữa, đắc tội với một gã luyện dược sư có thể luyện ra được lục phẩm đan dược, rõ ràng là một việc cực kỳ không khôn ngoan. Nếu có khả năng nhất kích tất sát (1 kích đoạt mạng) đối phương tại đương trường, ngược lại hoàn hảo mà nói, nhưng nếu để đối phương chạy thoát thì sẽ tự chuốc phiền phức trong những ngày sau này, sợ rằng sẽ liên miên bất đoạn không dứt. Hải Ba Đông đã kiến thức qua đối với lực hiệu triệu của cao giai luyện dược sư, so ra cấp bậc luyện dược của Tiêu Viêm cũng không kém.

"Haha, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ nói đi đâu thế. Bộ xương già này của ta cũng không còn bao nhiêu năm sinh lực nữa." Hải Ba Đông cười khan khoát tay nói.

Cười cười không có ý kiến, Tiêu Viêm chậm rãi ngồi thẳng trên ghế lên, bàn tay vươn ra, nhìn chăm chú vào lão giả trước mặt, lãnh đạm cười nói: *"Lão tiên sinh, phong ấn hôm nay đã giải khai, nhiệm vụ ta coi như đã hoàn thành hoàn toàn, vậy tàn đồ kia..."*

Hai chữ tàn đồ lọt vào tai, da mặt nhăn nheo của Hải Ba Đông có chút co giật, bất quá lúc này hẳn ngược lại cũng không có kiếm cơ khác, bởi vì hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng, trong khi mình trầm mặc một lúc, đấu khí đã bắt đầu mãnh liệt cuộn trào lưu chuyển trong cơ thể thiếu niên trước mặt. Trong con ngươi đen nhánh, hàn ý lạnh như băng cũng dần dần hiện ra liễu nhiên, hiển nhiên, nếu mà lúc này hẳn có nữa câu nói trì hoãn thì thiếu niên trước chỉ sợ sẽ lập tức trở mặt động thủ.

Cười khò, thở dài một tiếng, Hải Ba Đông ngón tay sờ sờ trên nẹp giới, theo đó một mảnh da nhỏ ó vàng bộ dáng cực kỳ cổ xưa chợt hiện ra trong bàn tay, cực kỳ không muốn nhẹ vỗ về mảnh tàn đồ nhỏ cổ xưa, Hải Ba Đông thở dài: "Ta chế tạo bản đồ vài chục năm nhưng chưa bao giờ gặp qua bản đồ phức tạp như thế, không lâu sau khi tìm được nó, ta đã từng muốn chiếu theo phần tàn đồ này phục chế lại một phần, có điều cuối cùng

bản đồ vẽ ra cùng với bản gốc cực kỳ quý dị lại không giống nhau. Thử nghiêm như thế nhiều lần cuối cũng buộc phải buông tha ý nghĩ này. Ta nghĩ, có lẽ điều này với nguyên nhân bản đồ bị tàn khuyết có chút duyên cớ."

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm mảnh tàn đồ kia, liếc qua sắc mặt Hải Ba Đông, mặc dù có thể mơ hồ biết được một ít nguyên nhân, nhưng cũng không thể mở miệng giải thích những nghi ngờ của lão, lúc trước sau khi tìm được phần tàn đồ thứ nhất trong Ma thú sơn mạch, được lão đã phát hiện tại trên tàn đồ có ấn dấu cổ linh hồn lực cực kỳ không lồ, cổ lực lượng linh hồn này cực kỳ mờ nhạt, nếu không có linh hồn mạnh mẽ hơn người của chức nghiệp luyện được sư, thì người bình thường rất khó phát hiện ra nó, cổ linh hồn lực này cũng sẽ không trực tiếp đối với người sản sinh ra thương tổn gì. Nhưng mà nếu có ai định phục chế lại lộ tuyến cùng với những đường vân mà nói, như vậy cổ linh hồn lực này sẽ bất tri bất giác ăn mòn tinh thần trí của người đó, làm cho người đó vẽ ra bản đồ hầu như hoàn toàn bất đồng với nguyên bản (sặc công nghệ chống sao chép siêu vĩ ^^).

Lưu luyện vuốt ve mảnh tàn đồ một lát, Hải Ba Đông mới lắc đầu buồn bực đem nó đưa cho Tiêu Viêm, cười khỏ nói: "*haizza, hãy cầm lấy đi, với kinh nghiệm của ta xem qua, tám bản đồ này đã bị chia ra làm nhiều mảnh, trong tay ta cũng chỉ có một phần nhỏ, ngược lại, giữ cũng không mấy tác dụng. Hơn nữa, muốn tại khắp nơi trên đại lục tìm kiếm những mảnh tàn đồ còn lại, không thể nghi ngờ so với việc mò kim đáy biển còn khó hơn.*"

Cười cười, Thân thủ Tiêu viêm tiếp nhận khối tàn đồ có chút mềm mại này, nhìn qua đánh giá một lúc, thì một cỗ tang thương xa xưa đánh tới, xem ra bức tàn đồ này trải qua năm tháng không phải là ngắn ngủi.

Nắm tới phần tàn đồ, Tiêu viêm lấy bức tàn đồ trước kia của Hải Ba Đông ghép lại, sau đó mới thở ra một hơi, hiển nhiên sau khi ghép hai mảnh tàn đồ liền khít lại.

"*Hắc hắc, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, người tựa hồ đối với bức tàn đồ này rất có hứng thú?*" Nhìn bộ giáng của Tiêu Viêm, Hai con mắt của Hải ba đông vòng vo chuyển, cười hăng hắc nói.

"*Ta đối với thứ cổ quái này, đều có chút hứng thú.*" Tiêu Viêm mỉm cười

có chút hàm hồ nói.

" *Tiểu huynh đệ, Tàn đồ trong tay của ta toàn bộ đã quy về ngươi. Hắc... Hắc... Không biết có thể nói cho ta biết một chút, thứ này rốt cục là có bí mật gì?*" Chà chà tay, Hải Ba Đông có chút không nhìn được hiểu kỳ liền mở miệng hỏi.

" *Hải lão tiên sinh, Ta trước kia có nói với ngươi, trừ bỏ một lần đấu giá hội mới gặp qua tàn đồ, nay là lần đầu tiên đem tàn đồ tới tay, cho nên nó tới cùng cất giấu thứ gì, ta cũng không có rõ ràng lắm.*" Tiêu Viêm buông tay, cười dài nói.

Nghe vậy, Khóe miệng của Hải Ba Đông khẽ nhếch lên, miệng phụ họa cười ra một tiếng, Trong lòng thì thầm nói:

:" Ngươi không biết? Ngươi không biết có quý mới tin, chỉ cóa đũa ngọc mới có thể vì khối tàn đồ mình không biết thì mới mạo hiểm sinh mệnh tiến vào sa mạc, nhìn ngươi như thế này, trông giống đũa ngọc sao?"

Nghe được Tiêu Viêm nói ra lời này, Hải Ba Đông trong lòng cũng hiểu được, Tiêu Viêm không muốn nói bí mật của bức tàn đồ nói cho Hắc, Nhưng cũng lập tức lắc đầu, dù sao tàn đồ hiện tại đã rơi vào trong tay Tiêu Viêm, Muốn cưỡng đoạt lại thì không có chắc chắn, cho nên hắc chỉ mảnh mẽ đề áp sự tò mò xuống.

Dem tàn đồ cẩn thận cất vào một cái hộp, sau đó cất vào giới chỉ, Trong lòng Tiêu Viêm thoáng thở ra một hơi, thứ này qua bao nhiêu vất vả cuối cùng thì tới tay a.

" *Hải lão tiên sinh, hiện giờ thực thực của Ngươi đã muốn hồi phục, hẳn sẽ không tiếp tục trốn ở cửa hàng này nữa chứ?*" Hai tay bỏ vào trong tay áo, Tiêu Viêm đột nhiên hướng về phía Hải Ba Đông cười nói.

" *Lúc trước ở tại chỗ này, chủ yếu là muốn nghiên cứu tàn đồ, cùng tìm cách phá giải phong ấn, hiện giờ phong ấn đã giải, tự nhiên là không có lý do gì ở chỗ này.*" Hải ba Đông gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm đang cười, Liền cất tiếng: " *Ngươi có việc*

gì?"

" Ha ha, đích xác là có chút việc, muốn mời hải lão tiên sinh giúp đỡ một chút." Tiêu Viêm phát phát tay áo, nhẹ giọng cười nói.

" Hắc ... hắc, ngươi nhanh như vậy đã muốn dùng tới nhân tình của một gã Đấu hoàng dùng tới?" Hải ba đông cười hắc hắc, nói: " Ta nói rồi, Ngươi giúp ta một lần, cho nên ta cũng thiếu của ngươi một phần nhân tình, bất quá bây giờ ngươi muốn ta hỗ trợ, thì nhân tình này phải xóa bỏ ....."

" Ta tin tưởng, Hải lão tiên sinh sau này có lẽ sẽ thiếu ta nhiều phần nhân tình nữa, không phải chuyện khác, chỉ cần ta là một gã luyện dược sư, lại có thể luyện chế ra lục phẩm đan dược." Tiêu viêm nhàn nhạt cười nói.

" Ai, tuy rằng có chút ngông cuồng, bất quá thật ra cũng đúng, một gã có thể luyện ra lục phẩm đan dược thì bất cứ một gã đấu hoàng nào cũng sẽ nguyện ý làm bằng hữu, đương nhiên ta cũng không ngoại lệ." Thở dài một tiếng, Hải ba đông đồng cảm gật đầu, mặc kệ nói như thế nào, tại phiên đại lục này, luyện dược sư, đặc biệt là cao giai luyện dược sư vĩnh viễn là tốt nhất bằng hữu.

" Nói một chút đi, Ngươi cần ta làm cái gì? Chỉ cần trong phạm khả năng của ta, Ta tuyệt đối không cự tuyệt." Hải ba đông vân vân chòm râu nhỏ dưới cằm, cười nói.

" Hai tháng sau. Ta sẽ đi Vân lam tông, đến lúc đó có lẽ có chút xung đột với bọn họ, Mà Hải lão tiên sinh, chỉ cần thời điểm ấy hiện thân một chút." Tiêu viêm thở nhẹ một hơi, thoáng trầm mặc nói.

" Vân lam tông? Ngươi đi trên chọc bọn họ làm gì? Kia chính là một tòa núi a." Nghe vậy, Hải ba đông thoáng sửng sốt, kinh ngạc nói.

" Giải quyết một chút ân oán thôi." Tiêu viêm tùy ý nói một tiếng, cũng không giải thích cái gì, dù sao việc ấy cũng không quang vinh gì.

" Vân lam tông thế lực rất mạnh, Hơn nữa cường giả cũng không ít, xem ra việc khó khăn này cũng không nhỏ a.

Nhìn Hải ba đông tựa hồ có chút chần chờ, Tiêu Viêm cười cười nói: " Hải lão xin yên tâm, Ta không phải là muốn Người đối địch với Vân lam tông, chỉ là nếu lúc ấy bọn họ thực sự lấy ít đánh nhiều, thì chỉ cần hải lão lộ ra

cái mặt là tốt rồi."

" Lấy ít đánh nhiều? Ngươi thật sự đúng là hài hước, lấy thực lực của ngươi, trừ Tông chủ Vân lam tông, bọn họ còn có ai chống lại được ngươi?"

" Bởi vì một chút duyên cớ. cho nên ta không muốn bại lộ thực lực ra ngoài, khi đến đó Ta chỉ sử dụng lực lượng như bây giờ." *Tiêu Viêm buông tay cười nói.*

" Ách? thật sự là quyết định kì lạ." *Nghe vậy, Hải ba đông sừng sốt, trầm ngâm một lát, hơi gật đầu bất đắc dĩ nói:* " Được rồi, ai bảo ta khiếm của ngươi một nhân tình, Ta liền cùng ngươi đi đến Vân lam tông, tuy rằng hiện giờ không thể đem Vân lam tông thành chó sủa gà bay, nhưng muốn bảo vệ sự an toàn của ngươi, quả thật cũng không quá khó khăn."

Nhìn thấy Hải ba đông gật đầu, Tiêu Viêm khẽ cười cười, Có một Gã Đầu hoàng làm bảo tiêu, như vậy một ít kẻ ngoan cố cổ hủ ở Vân lam tông hẳn là thu liễm đi rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 238: Biến Cố Thạch Mạc Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì không muốn ở lại Thạch Mạc thành làm một tiểu thương bán bán đồ, cho nên sau một lúc bàn bạc, ngay sáng sớm ngày hôm sau, Hải ba đông cùng Tiêu Viêm liền ly khai Thạch mạc thành.

Cửa hàng mà Hải ba đông từng làm bạn vài chục năm, Hải ba đông cũng không mang theo thứ gì, theo như lời lão nói, có lẽ sau này một ngày nào đó nếu một mối vì phân tranh, lão sẽ an tâm trở về để sống qua những ngày còn lại.

Đứng ở phía trên cao ngất của một cồn cát, Hải ba đông khẽ liếc nhìn thành thị thật lớn giao nhau giữa lục địa và sa mạc, khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt thoáng có chút cô đơn, vài chục năm ẩn cư ở đây cũng làm cho tình cảm của lão đối với địa phương này có chút lưu luyến.

Chậm rãi xoay người lại, Hải ba đông nhìn hắc bào sam thiếu niên bên cạnh hỏi " *Bây giờ đi đâu?* "

" *Ta nghĩ trước hết đi một chuyến Thạch mặc thành, xem hai vị huynh trưởng của ta.* " Tiêu viêm hướng ánh mắt về phía tây bắc, nơi đó chính là phương hướng Thạch mặc thành, mỉm cười nói: " *Tùy người đi, ta trong thời gian này cũng không có địa phương nào đi, cho nên liền đi theo người một chuyến* " Hải ba đông nhíu mày một hồi lâu sau đó mới cười nói.

" *Vậy thì rất tốt.* " Nghe vậy, Tiêu viêm cười gật đầu, một người bảo tiêu Đấu hoàng miễn phí bên người, hắc đương nhiên là không cự tuyệt.

" *Vậy đi thôi, lấy tốc độ của chúng ta, thì một ngày chắc chắn sẽ đến Thạch mặc thành.* " Hải ba đông cười cười, hàn vụ nhàn nhạt trong cơ thể phun ra, cuối cùng sau lưng kết thành một đôi cánh bằng băng trong suốt.

" *Án* " Tiêu viêm khẽ gật đầu, hình xăm trên lưng Tử vân dục chậm rãi hiện ra, một lát sau nó biến thành một đôi cánh, nhìn nó còn muốn lớn hơn đôi cánh băng của Hải ba đông vài phần.

Ánh mắt có chút kỳ dị nhìn qua tử vân dục sau lưng Tiêu viêm, cho dù Hải ba đông đã muốn kiến thức một lần vẫn không nhịn được lên tiếng khen: " *Phi hành đấu kỹ, thứ này lão phu chỉ nghe nói, nhưng vẫn chưa thấy qua, Người người này thật sự vận may quá tốt, có thể bắt nó tới tay.* "

" *Ha ha, nó so với hàn băng dục của hải lão còn kém hơn một bậc, có gì mà hâm mộ chứ?* " Tiêu viêm lắc đầu, bàn tay vỗ nhẹ huyền trọng xích phía sau lưng, hai cánh rung lên, thân hình nhất thời bay lên không trung.

" *Đi thôi.* " Quát nhẹ một tiếng, hai cánh của Tiêu Viêm chấn động một cái. Mượn cỗ bay vọt này, bàn chân dẫm trên hư không. Thân hình hóa thành một đạo lưu quang, Hướng về phía chân trời phía xa bắn tới.

Nhìn Tiêu viêm đang bay vút, Hải ba đông cười cười, cũng khởi động đấu khí, rất nhanh đã đuổi theo.

Hai người Tiêu viêm phi hành, tất nhiên là hơn nhiều xa kỵ, Tiêu Viêm một ngày lộ trình, không chút nào đình trệ cũng đã dần đến.

Nhìn xa xa thành thị đứng sừng sững đang chống đỡ với bão cát, Một tòa thành từ từ hiện ra, chậm rãi xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm thở ra một hơi nhẹ nhõm, đánh một cái thủ thế với Hải ba đông phía sau, tốc độ hai người trong chốc lát tăng vọt.

Hai đạo lưu quang. Giống như hai khóa lưu tinh trực tiếp hướng về khoảng không của Thạch mạc thành bay vút đến.

Ở trong Thạch mạc thành, một chỗ kiến trúc cao ngất, có hai đạo bóng người đột nhiên hiện ra, trên cao nhìn xuống thành thị giàu có này.

Đứng yên một chỗ, Tiêu Viêm thoáng vờ nhẹ cát bám trên quần áo, tuy rằng có chút mệt mỏi, Nhưng khuôn mặt của hắn thoáng hiện lên nét vui sướng, trải qua thời gian tập luyện lâu như vậy, Tiêu viêm rốt cục cảm nhận công pháp sau khi tiến hóa thật có nhiều chỗ tốt, Nếu như đặt ở trước kia, Hắn muốn từ Mạc thành bay đến Thạch mạc thành, trên đường phải nghỉ lại mấy lần để sử dụng Hồi khí đan mới có thể thuận lợi tới Thạch mạc thành.

Nhưng mà hiện tại, sau khi đột quyết tiến hóa, Hắn một đường bay đến, trừ bỏ hô hấp có chút dồn dập, máu khí trong cơ thể vẫn như cũ không có suy yếu đi, loại trạng thái thừa lực này, thật sự làm cho Tiêu viêm mừng thầm không thôi.

" *Huyền giai công pháp cùng Hoàng giai công pháp quả nhiên là rất khác biệt a..*" Trong lòng Tiêu viêm cảm thán chênh lệch của hai công pháp. đồng thời đối với cao giai công pháp có chút chờ mong, huyền giai công pháp mạnh mẽ như vậy, vậy thì địa giai, Thiên giai? Đến lúc đó sợ rằng sẽ có sức mạnh hủy diệt thiên địa a?.

" *Ha.. ha, Đi thôi Hải lão.* " Sau một lúc cảm thán, Tiêu Viêm cười cười với Hải ba đông, lập tức hạ xuống, dẫn hải ba đông xuyên qua mấy ngã tư đường, sau đó hướng tới trụ sở của Mạc thiết dong binh đi tới. Nguồn truyện:

Hành tẩu bên trong thành thị, Tiêu viêm quét qua ngã tư đường, nơi này là nơi lính đánh thuê hay tụ tập, lông mày cũng hơi cau lại, không biết vì sao, hắn tự hồ thấy ngã tư đường trở nên có chút hiu quạnh rất nhiều...

Nguyên bản nơi này lính đánh thuê thiếu đi rất nhiều, hơn nữa trước ngực cùng đeo một loại huy chương, Từng ở Thạch mạc thành một thời gian, Tiêu viêm tự nhiên biết đây là biểu tượng của Sa chi dong binh đoàn.

' Có điểm không thích hợp a...nhìn vào đám người Sa chi dong binh đoàn, lúc nào thì trở nên nhiều như vậy?' *Nhẹ nhàng thì thào một tiếng, chậm rãi xuyên qua ngã tư đường, đi tới một khu sân không lộ, nơi này chính là tổng bộ của Mạc thiết dong binh, trước kia nơi này rất ồn ào, cực kỳ náo nhiệt, mà hiện tại, phía trước một mảnh hỗn độn, các cửa hàng chung quanh tựa hồ đóng cửa rất sớm, một trận gió nhẹ thổi tới mang theo vẻ huru quạnh.*

"Đã xảy ra chuyện gì?" Bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt, Tiêu viêm thấp giọng cười, trong tiếng cười có chứa sát lạnh như băng làm cho Hải ba đông phía sau có chút nhìn qua, từ khi lão nhận thức Tiêu viêm đến nay, lần đầu tiên thấy vị thiếu niên hay đùa giỡn cùng với khuôn mặt lãnh đạm, nay sát khí đầy mặt, xem ra, người mà hắn gọi huynh trưởng kia rất có địa vị trong lòng hắn.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt Huyền trọng xích sau lưng, khuôn mặt Tiêu viêm có chút không đổi, chậm rãi hướng phía cuối ngã tư đường đi đến, một lúc sau đi tới cửa lớn(Đại môn) của Mạc thiết dong binh, thấy cờ xí tung bay trên kia có chút vô lực muốn ngã xuống, vô số dấu chân dẫm lên nhau, Tiêu Viêm có chút phát ngốc.

Hít sâu một hơi, Tiêu viêm giẫm chân đi đến, hướng cửa lớn đẩy ra, tiếng cửa răng rắc mở ra, đại môn mở rộng, đột nhiên một tên cầm trường thương hướng yết hầu của Tiêu viêm đâm tới.

Thình lình bị công kích, sắc mặt Tiêu Viêm không chút biến hóa, ánh mắt lãnh không nhìn mũi thương đang đâm tới, thân thể cũng không nhúc nhích.

Trường thương sắc bén, đến gần thân thể Tiêu Viêm cách nửa thước, thì một màn quỷ dị hiện ra, trong nháy mắt mũi trường thương biến thành một đồng nóng chảy.

Sắc mặt âm trầm, hữu quyền Tiêu Viêm chợt có thanh sắc hỏa diễm bạo dũng phun ra, hung hăng đánh mạnh về phía đại môn, theo một tiếng trầm đục nhỏ, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra, mà nắm tay Tiêu Viêm từ rừ dò

xét đi vào, nắm tay mở ra, một trảo phóng ra. Một thân ảnh hung hăng bị hút lại.

" Tiêu viêm thiếu gia?" *Bóng người bị hút lại, thân tình hung hăng oán độc, bất quá khi hắn nhìn qua khuôn mặt của Tiêu viêm, chợt sững sốt, thanh âm chợt mừng như điên kêu lên.*

Bóng người vừa kêu lên, làm cho Tiêu viêm định giết hắn liền ngừng lại, hàn quang trong ánh mắt chợt biến mất, cúi đầu nhìn người đã bị máu bao phủ khuôn mặt, nhíu mày nói: " Người là người của Mạc thiết dong binh đoàn?"

" Khụ.. khụ, Tiêu viêm thiếu gia, Ta là phi lợi, là bát phân đội trưởng, lần trước đội trưởng còn phân phó chúng ta thay ngài điều tra huyết động trong sa mạc ..." *Kịch liệt ho khan mấy tiếng, Máu tươi từ trong miệng nam tử chảy ra, Hắn nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng đĩnh đầy máu tươi, sau đó ngậy ngô cười nói.*

Ánh mắt dần trở nên nhu hòa, Rất nhanh lấy một quả đan dược nhét vào vết thương, ánh mắt nhìn qua đầy vết thương, định bỏ thương dược cho hắn, lại bị hắn ngăn cản lại.

" Tiêu viêm thiếu gia, ngài nhanh đi đến sân huấn luyện đi, ta sợ đội trưởng bọn họ không chống đỡ được nữa rồi, người của sa chi dong binh lần này đến rất nhiều." *Ăn xong một quả đan dược, sắc mặt Phi lợi có chút tốt lên rất nhiều, hắn chỉ về hướng sân huấn luyện, thanh âm khàn khàn nói.*

" Sa chi dong binh đoàn? Bầy tạp chủng kia thật là can đảm a!" *Nghe vậy, bình thương dược trong tay Tiêu Viêm chợt hóa thành bột phấn, sát ý chứa trong thanh âm, nghe rất lạnh lùng.*

" Một thời gian trước, không biết vì sao Sa chi dong binh đoàn bỗng nhiên bắt đầu rửa sạch các thế lực ở Thạch mạc thành, hắn ý vào hắn là Đại đấu sư, rất nhanh liền đem các dong binh đôn nhỏ thu phục, vốn lấy thực lực của Mạc thiết dong binh đoàn của chúng ta cũng không thua bọn họ, Dù chúng ta không có Đại đấu sư, nhưng số lượng đấu sư thì nhiều hơn sa chi dong binh đoàn rất nhiều ....." *Phi lợi như lo lắng thời gian không đủ, cho nên ngữ điệu rất nhanh và dồn dập:* " Cũng trong vài ngày, Đấu sư trong Sa chi dong binh đột nhiên xuất hiện bảy tám người, còn xuất hiện thêm

một gã Đại đấu sư! Thực lực đột nhiên tăng vọt, Dong binh đoàn khắp nơi trong Thạch mạc thành chỉ ngắn ngủn vài ngày thì đã bị thu phục, mà hôm nay chính là đến lượt Mạc thiết dong binh đoàn!"

" Hơn bảy tám vị đấu sư, một gã Đại đấu sư?" *Nghe vậy, Tiêu Viêm cảm thấy ngạc nhiên, nhíu mày hỏi:* " Sa chi dong binh đoàn không có khả năng có thực lực cường đại như vậy a?"

" Thanh lân đâu? Nàng không phải có một đầu Đấu linh làm sủng vật sao?" *Bỗng nhiên nhớ tới vị cô nương có Bích nhãn tam hoa đồng, Tiêu viêm vội vàng hỏi.*

" Trước đó một thời gian, sau khi Sa chi dong binh đoàn thu phục, Thanh lân đi ra ngoài rồi không có về, Đội trưởng phái người đi tìm, theo một ít dấu vết để lại, Thanh lân tựa hồ bị người ta bắt cóc ...." *Phi lợi cười khỏ nói.*

Khóe mắt có chút run rẩy, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, Hắn không nghĩ mình rời đi có hai ba tháng, nơi này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Vỗ vỗ bả vai Phi Lợi, Tiêu viêm nhẹ giọng nói: " Tốt lắm, tiếp theo thì giao cho ta đi, có ta ở đâu. Mạc thiết dong binh đoàn sẽ không có việc gì ...."

Phi lợi gật đầu thật mạnh, chịu ảnh hưởng của hai vị Đội trưởng, hắn đối với vị thiếu niên thần bí này rất có tin tưởng.

Chậm rãi đứng lên, Tiêu viêm khẽ lau miệng, khuôn mặt dữ tợn hiện lên ....

Sân huấn luyện rộng lớn mở ra, trong sân người đông nghìn nghịt, phân ra hai phía, ánh mắt xích lão nhìn nhau, trong mắt chứa ngập sát ý.

Tại nơi giữa sân, hai đạo bóng người đang liều chết đánh nhau, thế công của hai người cực kỳ sắc bén, nếu có chút sơ sẩy thì sẽ bị chết ngay đường trường.

Giữa sân một đạo bóng người bị lôi điên bao bọc lấy, trường thương trong tay lóe lên màu tím, tiếng kêu như sấm vang khắp nơi, Bất quá, Hắn tuy tấn công hung mãnh, nhưng việc này đối với đối thủ không tạo nên nhiều sự trở ngại, mỗi lần công kích, Hắn đều có thể tránh thoát được mũi

trường thương màu bạc.

Thấy người này thoải mái tránh né, Hai người cấp bậc tựa hồ có chút cách biệt, Đạo bóng người màu vàng không có lựa chọn chằm dứt trận đấu mà là giống như mèo giỡn chuột.

Ở phía bên quảng trường, Người của Mạc thiết dong binh đoàn, hai mắt như bốc lửa, Bọn họ cũng rõ ràng đạo màu vàng kia đang trào phúng cùng trêu đùa.

Nhìn thấy như thế, trên mặt Tiêu Đỉnh không chút thay đổi, nhưng con ngươi thì bốc lên một cỗ lửa giận.

"Đội trưởng, cửa sau cũng bị vây lại, chúng ta không thể đi." *Một gã lính đánh thuê có chút chật vật tiến vào, thanh âm trầm thấp nói.*

"Quả nhiên a ... Làm thật tốt!" *Đôi tay gắt gao nắm lại, Tiêu đỉnh hít sâu một ngụm không khí lạnh lẽo, cố gắng không làm cho lửa giận cắn nuốt lý trí, nhàn nhạt nói:* "Nếu không thể chạy thì liều chết đánh một trận, muốn hủy đi Mạc thiết dong binh đoàn của ta, thì cũng phải làm cho bọn chúng tổn thất trầm trọng?"

Tiếng cười âm lãnh, Tiêu đỉnh bỗng nghiêng đầu nói: "Đúng rồi, Ta đưa ngươi những thứ dầu diêm, đã làm tốt chưa?"

"Vâng, đã làm!"

"Vậy là tốt rồi, cho dù hôm nay Mạc thiết dong binh đoàn bị diệt, chỉ cần sau này Tiểu Viêm đi đến nơi này, Hấn sẽ tìm được vài thứ kia, Hấn sẽ vì chúng ta mà trả thù điên cuồng, Ha ha..." *Tiêu Đỉnh nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười có sự xuất hiện sự âm ngoan của Tiêu Viêm.*

"Nhị đệ sẽ bị bại a, Tuy rằng Đấu khí lôi thuộc tính công kích mạnh mẽ, nhưng dù sao đôi phương cũng là Đại đấu sư a..." *Ngảng đầu nhìn trận đấu sắp kết thúc, thân thể của Tiêu đỉnh run rẩy, trong lòng phần nộ đang dần dần ăn mòn lý trí.*

"Lôi hình tam đoạn vũ!"

Giữa sân, bóng người màu bạc khẽ quát lên một tiếng, trường thương

trong tay toát ra một màu hồ quang quý dị, sau đó điên cuồng lao tới bóng người màu vàng.

"Ha ha, rác rưởi chính là rác rưởi, Tam đoạn vũ cho mà, ở thực lực tuyệt đối, quân người có được xưng là lôi đầu khí cường hãn nhất, đều cũng phải đi tìm chết!" Đối mặt với hồ quang đang bắn đến, bóng người màu vàng cuồng tiếu cười lên một tiếng, nắm ta to lớn nắm chặt, đầu khí màu vàng điên cuồng ngưng tụ, trong nháy mắt dĩ nhiên ngưng hóa thành một đạo quyền.

Nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên bạo oanh mà ra, tiếng gió cùng với kinh khí hỗn loạn, thẳng tắp lao về phía hồ quang.

Hai người chạm vào nhau, Nắm tay bóng người màu vàng cơ hồ là bẻ gãy, phá hủy đạo hồ quang, sau khi phá hủy vẫn như cũ không giảm, lao thẳng vào ngực của Tiêu Lệ.

Bị một đòn nghiêm trọng, sắc mặt Tiêu Lệ trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể bị bắn lùi ra sau, rồi mới va vào một khối cự thạch trong sân huấn luyện.

"Ha ha, điểm thực lực chó má ấy mà cũng kiêu ngạo?" *Trung niên toàn thân lượn lờ đầu khí màu vàng cười lạnh một tiếng, bàn chân bước đến khu vực của Tiêu lệ đang bị thương nằm ở đó, trên nắm ta, đầu khí quồng hãn lần thứ hai cấp tốc ngưng tụ, nhìn tư thế này của hắn, hiển nhiên là không muốn lưu lại người sống.*

"Ha ha, đi chết đi!" *Nhìn Tiêu Lệ gằm trong gang tấc, trên mặt trung niên hiện lên vẻ tàn nhẫn, nắm tay hung hăng đánh qua.*

"Đang "

Ngay khi nắm tay kia còn cách Tiêu Lệ khoảng một thước, một đạo bóng đen như tia chớp xuất hiện trước người Tiêu Lệ, Hắc thước trong tay cắm thẳng vào sân huấn luyện, mà đạo nắm tay đang lao rơi thì đánh mạnh vào phía trên Hắc thước, nhất thời một tiếng kêu thanh thúy vang lên.

Bàn chân đứng ở khu vực, kinh khí thật lớn khiến cho cước bộ của Trung niên cấp tốc lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt âm trầm quát lên: "Là ai?"

Hắc thước hơi rung động, chợt được nâng lên, thân hình hắc spam(Nghiện spam quá) thiếu niên đơn bạc xuất hiện trước mặt bao nhiêu người.

Đem hắc thước kê trên vai, Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào trung niên, sau đó hắc thước chỉ thẳng vào hắn, ánh mắt âm lãnh thấu xương vang vọng trong quảng trường:

- "Mạng của ngươi, Hôm nay Ta lấy ..."

-----oOo-----

Chương 239: Đánh Chết Đại Đấu Sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm băng lãnh của thiếu niên chậm rãi quanh quẩn xung quanh sân khiến nhiều người phải chú ý vào.

"Tiểu Viêm tử?" Nhìn hắc sam thanh niên bỗng nhiên xuất hiện, ở một phía khác của chiếc sân Tiêu Đỉnh ban đầu hơi sửng sốt, sau đó trên khuôn mặt lộ vẻ mừng như điên, bàn tay vỗ mạnh vào nhau: *"Ngươi tới quả thật là đúng lúc!"*

"Ha ha, xem ra Mạc Thiết dong binh đoàn chúng ta còn chưa tuyệt đường a!" Bàn tay nắm chặt chậm rãi mở ra, Tiêu Đỉnh hít sâu một hơi, đem sự mừng rỡ trong lòng đè nén xuống. Tuy Tiêu Viêm tuổi tác còn nhỏ, nhưng với cái đệ đệ thần bí này hắn luôn có một sự tin tưởng rất lớn. Nhất là sau việc Tiêu Viêm một mình đe dọa cả Sa Chi dong binh đoàn không dám làm càn trong thành càng khiến sự tin tưởng đó lớn thêm.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiêu Đỉnh, mọi người cũng thở dài một hơi. Tuy rằng không biết vì sao thiếu niên này lại khiến hai vị đoàn trưởng tin tưởng như vậy nhưng bằng cái cách mà họ đang nhìn Tiêu Viêm lúc này thì phỏng chừng thanh niên nọ có thể đối đầu cùng đại đấu sư kia cũng nên...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt chợt hiện lên những tia vui mừng

vì có thể thoát khỏi hiểm cảnh này. Trong lúc đó, vị thiếu gia Tiêu Viêm này đang đi đến chỗ Tiêu Lệ, trong tay cầm theo một lọ đan dược chữa thương, sát khí hiện lên càng lúc càng đậm.

"*Khái khái..*" Con ho khan kịch liệt kèm theo một chút máu, Tiêu Lệ chùi tay lên miệng lau vết máu, sau đó đem đan dược bỏ vào miệng. Nhìn thiếu niên cao ngất đang đứng sừng sững trước mặt, trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên một chút hồng nhuận. Thân thể đang căng thẳng cũng lạng lẽ thả lỏng xuống.

Dựa lưng vào cự thạch ở sau người, Tiêu Lệ thanh âm thoảng có chút khàn khàn cười nói: "*Tiểu tử kia, rốt cuộc ngươi đã trở về. Nếu muộn chút nữa chỉ sợ là phải đến phần mộ của nhị ca mà nói chuyện phiếm rồi.*"

"*Xin lỗi, Đệ đã tới chậm.*" Tiêu Viêm thấp giọng nói, một nụ cười hiện lên, trong vẻ tươi cười lộ ra sự tàn nhẫn của một con sói dữ tợn. Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Lệ một cái, lạnh lạnh nói: "*Nhị ca yên tâm. Tính mạng của tên kia, ta thay ngươi lấy về.*"

"*Khái, tên kia là Mặc Nhiễm, nhất tinh đại đấu sư, công pháp là thổ thuộc tính. Loại thuộc tính này có đặc điểm là bền bỉ, thích hợp với chiến đấu lâu dài. Đồng thời, hiệu quả trong lôi đấu khí của ta cũng không có nhiều hiệu quả với hắn, nên dù lúc này có thể kiên trì đánh với hắn được một đoạn thời gian nhưng do chênh lệch đẳng cấp thực sự quá lớn nên khi đấu với ta hắn chưa từng thi triển đấu kỹ nào, vì thế ta cũng không rõ ràng lắm về cấp bậc địa đấu kỹ của hắn. Cùng hắn chiến đấu ngươi phải cẩn thận một chút.*" Cười gật đầu, Tiêu Lệ lại lần nữa ho ra một ngụm máu, thở phì phò chậm rãi nói.

"*Nhất tinh đại đấu sư sao?*" Lạnh lạnh cười, Tiêu Viêm hướng về phía Tiêu Lệ khẽ gật đầu, chột chậm rãi xoay người lại. Khuôn mặt tuấn tú đang tươi cười chột trở nên dữ tợn như tu la. Ánh mắt âm lãnh như cửu u âm hàn khiến vị hoàng y trung niên đứng đối diện da đầu không khỏi tê dại.

"*Ngươi là ai?*" Hoàng y trung niên sắc mặt âm trầm, quay về phía Tiêu Viêm quát lạnh.

Không để ý tới tiếng quát của hắn, đôi mắt Tiêu Viêm khép hờ, một dòng thanh sắc đấu khí từng trong khí toàn chảy xuôi ra, sau đó cấp tốc khởi

động chạy bên trong cơ thể. Nhất thời, thanh sắc đầu khí hỏa diễm sa y nhàn nhạt bốc lên bên ngoài thân thể Tiêu Viêm.

Nhìn đầu khí sa y có chút kì dị của Tiêu Viêm, hoàng y trung niên sắc mặt hơi đỏ. Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến thấy hỏa diễm đầu khí thực chất hóa như thế này, lập tức trên gương mặt hiện lên sự ngưng trọng, lớn tiếng quát: "*Tiểu tử, mong người không xen vào chuyện của người khác, miễn phải mang họa vào thân!*"

"*Người nên rõ ràng rằng, bằng vào cái Mạc Thiết dong binh đoàn này thì căn bản không thể cùng chúng ta đối địch!*" Ngón tay Mạc Nhiễm hướng về đám người đông đảo đang đứng một bên chiếc sân rộng, cười lạnh nói: "*Cho nên, người không cần phải làm chuyện tốn công vô ích.*"

"*Người nhiều lời vô ích.*" Đôi mắt mở ra, Tiêu Viêm nhẹ lắc đầu, tay bỗng nhiên nắm chặt huyền trọng xích, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, một tiếng nổ lớn vang lên, trên bề mặt cứng rắn của đá lát sân xuất hiện một cái hố động.

Tiếng nổ vừa vang, thân thể Tiêu Viêm như đã biến thành một đạo hắc tuyến lao thẳng đến vị trung niên Mạc Nhiễm này. Tốc độ đó khiến đám người xung quanh không khỏi sửng sốt kinh hô.

Nhìn Tiêu Viêm đang lao tới, sắc mặt Mạc Nhiễm càng thêm âm trầm. Hắn cười nhạt một tiếng, từ trong nạp giới trên ngón tay, một đôi bao tay ngăm đen toàn thân đầy gai nhọn xuất hiện.

Vừa mang bao tay vào, một cỗ kinh phong hung tàn đã mạnh mẽ xuất hiện trước mặt, đồng thời kèm theo đó là một tiếng xé gió chói tai, hung hăng lao đến.

Lưỡng quyền nắm chặt, hoàng sắc đầu khí quang mang cấp tốc ngưng tụ bên ngoài bao tay, năng lượng hùng hồn tạo ra năng lượng sóng nhàn nhạt

Quay mắt nhìn về phía huyền trọng xích đang tiến công, trung niên vẫn không lùi bước. Hắn muốn cứng đối cứng cùng đối phương nên vẫn không né tránh. Nhảy tới một bước, bao tay sắc bén mang theo kinh khí hùng hồn hung hăng đập tới một mảnh đen kịt đang lao đến.

"*Đang*"

Tiếng kim thiết va chạm vào nhau thanh thúy vang lên. Từ chỗ hai người giao thủ, một sóng âm truyền ra ngoài mang theo kinh khí năng lượng hung mãnh đẩy văng hau đối thủ sang hai bên. Mặt đất ở giữa hai người trong khoảnh khắc đã nứt ra một cái khe lớn.

Nắm chặt huyền trọng xích, dưới chân động mạnh mẽ đó cước bộ Tiêu Viêm cũng phải lùi lại mấy bước. Mà trái lại Mặc Nhiễm chỉ lùi lại nửa bước đã có thể đem cơ thể ổn định lại.

"Thích, nguyên lai người cũng chỉ mạnh hơn tên kia một chút mà thôi, không ngờ lại có gan trước mặt ta làm càn." Đem bước chân thu hồi, Mặc Nhiễm nhìn Tiêu Viêm phải lùi lại phía sau vài bước, hần xem thường cười nói.

Không để ý tới lời của hần, Tiêu Viêm đạp mạnh chân, thân thể lần thứ hai lại như mũi tên bắn mạnh ra, hần xích đen kịt trong tay kéo theo từng đợt gió áp bách cực lớn lao đến.

Khi người sắp tiến vào phạm vi công kích của Mặc Nhiễm, bàn chân Tiêu Viêm mạnh mẽ điểm trên mặt đất, thân thể bỗng quý dị lướt ngang sang bên trái, bàn tay vung lên, đem hắc xích từ trên cao quật xuống.

Trải qua lần tiếp xúc trước, Tiêu Viêm đã hiểu khá rõ đặc điểm của đối phương. Tuy rằng thổ thuộc tính cực kì thích hợp với chiến đấu lâu dài, nhưng nhược điểm của nó chính là tốc độ không cao. Bởi vậy Tiêu Viêm dựa vào tốc độ mau lẹ bắt đầu triển khai công kích mãnh liệt.

Đối với khuyết điểm của mình, Mặc Nhiễm đồng dạng cũng phi thường hiểu rõ, bởi vậy hần mới không làm chuyện vô ích là tránh né. Hần đứng bất động tại chỗ, bàn tay cấp tốc luân chuyển xung quanh thân thể không để hở một tí nào, bất kì thế công nào của hắc xích cũng bị hần đẩy ngược trở lại.

"Đang đang đang"

Hai người cứ như vậy công kích cùng phòng ngự đến hoa cả mắt. Bên trên chiếc sân, tiếng kim thiết tương giao như tạo thành một chuỗi dài không ngắt, vang vọng lên không trung mãi không tan.

Hai người chiến đấu càng lúc càng thêm hỏa bạo. Mặc Nhiễm bởi vì thấy Tiêu Viêm chỉ là đấu sư nên có chút xem thường, bây giờ cũng thoáng có chút giật mình. Hắn vốn cho rằng, với địa thuộc tính công pháp nếu mình cứ chiến đấu lâu dài sẽ dễ dàng thắng được đối phương, nhưng không ngờ rằng chỉ một gã đấu sư cùng hắn cứng đối cứng lại có thể duy trì lâu dài đến như vậy, mà xem chừng tên kia vẫn chưa thấy có biểu hiện nào là xuống sức.

"Người này chắc tu luyện một loại công pháp không thấp, nếu không thì không thể cùng ta đối công lâu đến như vậy!" Ánh mắt chăm chú nhìn vào hắc sam thiếu niên đang cấp tốc tiến công trước mặt, trong lòng Mặc Nhiễm trầm giọng nói.

"Tốc chiến tốc thắng đi. Để một gã đấu sư kéo dài lâu đến như vậy, nếu bị kẻ khác trong gia tộc biết sợ rằng sẽ bị cười cho vỡ bụng mất." Trong lòng nhanh chóng hiện lên một ý niệm, sắc mặt trung niên cũng từ từ chuyển sang vẻ hung ác độc địa.

"Đang!" Năm tay lại lần nữa đem huyền trọng xích đánh văng ra ngoài. Những chiếc gai nhọn bên ngoài găng tay lúc này cũng đã mòn đi rất nhiều.

"Tiểu tử, kết thúc thôi!"

Chống đỡ xong một kích này của Tiêu Viêm, trung niên nhân bỗng nhiên đập mạnh một tiếng, thân thể vừa vặn chặn đứng đường đi của Tiêu Viêm, lạnh lạnh trầm quát: *"Địa bạo tinh cương!"*

Theo tiếng quát trầm thấp của trung niên nhân, bên trên năm tay hoàng sắc đấu khí điên cuồng ngưng tụ. Chỉ một lát sau, trên đó đã hình thành một dòng đấu khí như suối chảy ngưng tụ vào một chỗ trống ở giữa, kinh khí càng lúc càng hung hãn.

"Tiểu tử, chết đi!" Nhếch miệng cười, trên gương mặt trung niên nhân hiện lên nét dữ tợn, cánh tay bỗng oanh mạnh một quyền. Theo hướng cánh tay đánh ra, một vòng năng lượng màu vàng sẫm hung mãnh bạo dũng ra.

Dòng suối màu vàng trên năm tay lúc này đã ngừng lại. Trong hố đen, một cỗ hoàng sắc năng lượng gần như đã thực chất hóa mang theo hung hãn kinh phong nện mạnh lên bên trên hắc xích. Sau đó, đoàn năng lượng màu

vàng giống như một quả bom, hung hăng nổ mạnh.

"Thình thịch, đang!"

Hai đạo kim thiết giao nhau giống như sấm sét nổ tung trên bầu trời. Kịch liệt sóng âm khiến mọi người xung quanh không tự chủ được phải bịt kín lỗ tai mình lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ra giữa sân.

Hắc xích bị cỗ năng lượng hung mãnh này bắn trúng khiến Tiêu Viêm biến sắc, cước bộ nhanh chóng lùi lại, trên bề mặt sân đá lưu lại từng bước chân sâu hoắm.

Sau khi lùi lại vài chục bước, trọng xích trong tay Tiêu Viêm bỗng mạnh mẽ rung lên, sau đó mạnh mẽ thoát li khỏi bàn tay của Tiêu Viêm, văng ra rơi xuống bãi đất trống cách đó không xa.

"Hu..." Lúc trọng xích rơi khỏi tay Tiêu Viêm, đoàn viên của Sa Chi dong binh đoàn cũng nhất thời phát ra thanh âm xem thường. Tiếng cười to trào phúng vang vọng trên sân rộng.

Ở một bên, đoàn viên của Mạc Thiết dong binh đoàn lại buồn bã thở dài, trên gương mặt rõ ràng hiện lên sự thất vọng.

"Ha ha, có gì mà phải than thở chứ. Các người quên chuyện lần trước giữa tiểu Viêm tử và nhị đoàn trưởng rồi sao?" Hai tay Tiêu Đỉnh xuyên vào trong ống tay áo, ánh mắt nhìn vào Tiêu Viêm trên sân, lẩm bẩm nói: *"Thoát li khỏi trọng xích mới là trạng thái mạnh nhất của tiểu Viêm tử."*

Tiêu Lệ dựa vào cự thạch một lát hô hấp đã bình ổn đi rất nhiều, nhìn Tiêu Viêm bị đánh bay vũ khí, lắc đầu cười nói: *"Hắn có lẽ cũng nên đánh thật rồi chứ?"*

Cước bộ đang cấp tốc lùi về phía sau chậm rãi dừng lại. Khóe mắt liếc nhìn huyền trọng xích cách đó không xa, Tiêu Viêm nhẹ nhàng lắc bàn tay đã gần như tê dại. Sau đó thở ra một ngụm trọc khí thật dài, đem cảm giác tức ngực do trúng đòn bài trừ.

"Khái..." Ho nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm vượt vượt ngực, trong lòng chậm rãi tính toán chênh lệch thực lực của song phương.

Thực lực chân chính của hắn, theo dượng lão nói là khoảng tứ tinh đầu sư. Bất quá trong thời gian này, có lẽ vì Thanh Liên Địa Tâm Hỏa nên Tiêu Viêm tự nhận thấy tự thân mình hắn là ngũ tinh đầu sư rồi.

Về phần công pháp, "*Phân Quyết*" sau khi thôn phệ dị hỏa đã tiến giai thành huyền giai trung cấp. Hơn nữa nó cũng không giống như công pháp bình thường, năng lực kì thực so với huyền giai cao cấp công pháp hắn cũng không thua kém.

Bởi vậy, dựa vào công pháp tương đương với huyền giai cao cấp công pháp, sức chiến đấu của Tiêu Viêm hắn có thể so sánh được với một gã thất tinh đầu sư phổ thông. Tiêu Viêm còn tu luyện bát cực băng cộng với được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cường hóa cơ thể khiến hắn tự tin có thể cùng chống lại được một gã cửu tinh đầu sư.

Đương nhiên, một gã cửu tinh đầu sư so với một gã nhất tinh đại đầu sư chênh lệch rất lớn. Bất quá, có được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng địa giai đấu kĩ Diễm Phân Phệ Lăng Xích hai cái sát chiêu khiến sự chênh lệch này không hẳn là không thể bù đắp.

Bởi vậy, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía tên đại đầu sư không có chút nào khiếp ý, trái lại là tràn ngập chiến ý nóng bỏng.

"Tiểu tử, hiện tại ngươi đã biết hậu quả việc xen vào chuyện của người khác rồi chứ? Hắc hắc, bất quá ngươi đã mất đi cơ hội rồi đi rồi, ngoan ngoãn để lại mạng nhỏ cho ta đi!" Lắc lắc cái cổ, bên ngoài thân thể Mặc Nhiễm cuộn trào hoàng sắc đấu khí cực kì mãnh liệt, càng lúc càng nồng đậm. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Viêm đối diện đã mất đi vũ khí, nhe răng cười nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm vẫn như cũ không để ý tới hắn. Thân thể khẽ run, sau một thoáng yên lặng, đấu khí sa y bên ngoài cơ thể bỗng nhiên vọt ra tới hơn nửa thước. Thanh sắc đấu khí giống như một đoàn thánh sắc hảo diễm đem cả người Tiêu Viêm hoàn toàn bao vây trong đó, Nhiệt khí nhẹ lượn lờ quanh thân. Ở chỗ dừng chân, từng chiếc khe nhỏ chậm rãi lan tràn,

Đấu khí cuộn trào lãnh liệt. Kế theo đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiêu Viêm bạo khởi ra bên ngoài. Dưới khí tức đó, thanh âm trào

phúng của đoàn viên Sa Chi dong binh đoàn cũng từ từ nhỏ đi rất nhiều, sau đó biến mất.

Nhìn Tiêu Viêm khí tức càng lúc càng cao, Mặc Nhiễm cau mày, trong đồng tử thoáng xẹt qua một tia kinh hãi. Cổ khí tức này tương đương với một gã thất, bát tinh đấu sư, người này chẳng lẽ từ nãy giờ ẩn tàng thực lực

"Hanh, tiểu tử. Mặc ngươi hôm nay giãy dựa như thế nào, kết cục cũng chỉ một đường chết mà thôi!" Trong lòng bỗng trào lên một tia lửa giận, Mặc Nhiễm điềm nhiên nói.

Bên trong sân, khí tức Tiêu Viêm đang tăng lên một tầng rốt cuộc đã chậm rãi đình chỉ. Trong con ngươi đen kịt lúc này cũng có một cỗ thanh sắc hảo diệu nhàn nhạt lượn lờ.

"Thình thịch."

Chậm rãi nhấc bàn chân lên, sau đó đạp xuống, một tiếng nổ mạnh vang lên, thân hình Tiêu Viêm hóa thành một đạo ánh sáng nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã tiếp cận trung niên nhân.

Nhìn Tiêu Viêm tốc độ trong nháy mắt đã tăng lên mấy lần, sắc mặt trung niên biến đổi mạnh mẽ, đồng tử hơi co rút lại, gắt gao nhìn chằm chằm đối thủ đang lao đến.

Trong khoảnh khắc đó, một cỗ khí tức so với Tiêu Viêm còn muốn mạnh hơn vài phần từ trong cơ thể Mặc Nhiễm bắn ra, hắc sắc tiêm thứ bao tay mang theo một cỗ xé gió bén nhọn hung hăng đập tới đoàn ánh sáng kia.

Nhận thấy cỗ kinh khí hung hãn đó, quang ảnh như một đạo thiểm điện đang lao tới chợt dừng lại, thân thể trong nháy mắt lướt sang ngang, sau đó quỹ dị xuất hiện phía sau trung niên nhân, nắm tay mạnh mẽ đánh về phía trước. Trong không trung bỗng truyền tới những tiếng nổ.

"Uỳnh uỳnh!"

Nắm tay Tiêu Viêm hung hăng nện mạnh vào sau lưng trung niên nhân. Âm hưởng mạnh mẽ khiến những người bên ngoài cũng không khỏi run lên

"*Răng rắc!*" Chỗ Tiêu Viêm dừng chân, một vài cái khe cấp tốc lan tràn ra. Nhìn đó có thể biết một kích này lực lượng mạnh mẽ đến như thế nào.

"*Tốc độ nhanh thật! Bất quá người cho rằng phòng ngự của đại đấu sư dễ phá như vậy sao?*" Bị Tiêu Viêm đánh trúng, thân thể Mặc Nhiễm run rẩy một trận kịch liệt. Sau một thoáng yên lặng, chân trái bỗng hung hăng đá ngược về phía sau, đồng thời trong miệng phát ra tiếng cười âm trầm,

Lúc nắm tay Tiêu Viêm đánh trúng mục tiêu, giữa lông mày của hắn đã hơi nhíu lại. Cảm giác khi đánh trúng địch nhân không giống như đánh vào thân thể, mà có vẻ giống như đang đánh vào một tảng khô giòn cứng rắn vậy.

Thân thể hắn như cá chạch quý dị uốn éo, mà bàn chân mang theo kinh khí của Mặc Nhiễm cũng sượt qua thắt lưng của hắn, Cho dù có đấu khí sa y ngăn cản nhưng vẫn tạo ra trên người Tiêu Viêm một số vết thương khó chịu

Tránh khỏi công kích của Mặc Nhiễm, Tiêu Viêm nhanh chóng di chuyển xung quanh đối phương, mỗi lần dừng lại là lại đánh ra một quyền hung mãnh lên bề mặt thân thể địch thủ

Dưới sự tiến công không ngừng nghỉ của Tiêu Viêm, từng tiếng "*Thình thịch*" nặng nề vang lên, không khi nào gián đoạn,

"*Tiểu tử, ha ha, ta nói rồi. Bằng vào thực lực của người không có khả năng đánh tan phòng ngự của đại đấu sư!*" Mặc Nhiễm cuồng tiếu nói, thân thể vẫn đứng bất động, tùy ý cho Tiêu Viêm điên cuồng công kích, chỉ thỉnh thoảng bị tấn công bộ vị yếu hại hắn mới ra tay chống đỡ, còn lại cho Tiêu Viêm đánh thoải mái.

"*Thình thịch.*"

Lại thêm một một loạt tiếng động nặng nề vang lên. Sau khi tiếp nhận vài chục đạo công kích của Tiêu Viêm, quần áo trên người Mặc Nhiễm đã bị đánh tan. Đồng tử Tiêu Viêm lúc này cũng chột co rút lại, chỉ thấy dưới lớp quần áo của Mặc Nhiễm, hiện ra một tảng hung khái nhàn thổ sắc quang mang, đưa phân nửa thân thể hắn bao phủ trong đó, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một ít quyền ấn Tiêu Viêm lưu lại trước đó

"Hắc, tiểu tử, cái này là áo giáp đấu khí do đại đấu sư cường giả ngưng tụ, nó là kết quả đấu sư đấu khí sa y tiến hóa, đáng tiếc ta mới tiến nhập cái cấp bậc này không có bao lâu, bằng không có thể che lấp toàn thân... Bất quá cho dù là như thế, bằng lực công kích của ngươi, vẫn như cũ không có khả năng đem nó đánh tan!" Cúi đầu phiêu liếc mắt phát tán nồng nặc quang mang hoàng sắc hung khái, Mặc Nhiễm trước tiên xuất hiện một tia tiếc hận thờ dài một tiếng, chột nghiêng nhìn Tiêu Viêm, cười to nói.

"Đấu khí áo giáp sao... khó trách..." Nhìn hoàng quang nồng nặc,, giống như một đạo quang nang màu vàng, Tiêu Viêm nhíu mày, cười lạnh nói: "Ta cũng không tin, cái xác rùa này thật là đánh không nát!"

Bàn chân lại lần nữa mãnh liệt đạp lên mặt đất, Tiêu Viêm hướng về mặc nhiễm bạo vọt tới, thân thể quỷ dị xoay tròn, đem đôi quyền sáo bén nhọn đánh qua, chân thì đạp xuống, khi đã tiến lại gần, thân thể mạnh mẽ vận vẹo thành một độ cong cổ quái, khừ tay sắc nhọn bỗng nhiên hướng về phía Mặc Nhiễm đánh tới.

"Bát cực băng!" trong khi đánh tới quát khê một tiếng, Tiêu Viêm cả người khí thế chột trở nên sắc bén giống như kiếm ra khỏi vỏ, chỗ khừ tay kinh khí hung hãn vô cùng, dĩ nhiên là từng đạo âm bạo sắc nhọn cực kỳ.

Nhận thấy được Tiêu Viêm chỗ khừ tay sắc nhọn đột nhiên xuất hiện kinh khí cực kỳ kinh khủng, mặc nhiễm khuôn mặt cuồng tiếu, hơi đổi, hãn không nghĩ tới, Tiêu Viêm dĩ nhiên có thể phát ra loại công kích cường hãn đẳng cấp này, lập tức trong cơ thể đấu khí cấp tốc vận chuyển, chỗ áo giáp trước ngực, quang mang phía trên, nhất thời càng sáng hơn.

"Thình thịch!"

Khừ tay sắc nhọn đánh tới bên trên Sa y, một vòng kinh khí vô hình tiếp xúc ở giữa bạo dũng ra, nhất thời, chu vi xung quanh thạch diện, xuất hiện khe hở trải rộng phía trên. "Hảo tiểu tử, không nghĩ tới dĩ nhiên còn có đấu kỹ cao thâm đến như vậy, quả nhiên đã coi nhẹ ngươi!" Sắc mặt âm trầm nhìn hung khái bởi vì Tiêu Viêm lần công kích này, đấu khí khái giáp có chút bạo ra, mặc nhiễm bên trong cặp mắt. Đây rầy sự tức giận, bỗng nhiên nắm chặt nắm tay, vừa muốn cấp Tiêu Viêm một kích hung hãn, lưỡng đạo tiếng vang nặng nề, bỗng nhiên tại trong cơ thể vang lên.

Khi trong cơ thể xuất hiện tiếng vang là lúc, mặc nhiễm thân thể mạnh mẽ một trận run rẩy kịch liệt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, một tia máu, từ khóe miệng chảy xuống.

"*Ám kình?*" lau đi vết máu ở khóe miệng, mặc nhiễm khuôn mặt giận dữ. giống như con cọp đang chuẩn bị cắn người, cực kỳ đáng sợ, hẳn không nghĩ tới, chính mình chỉ mới thoáng sơ sót một chút. Đã bị Tiêu Viêm nhân cơ hội khiến cho chật vật như vậy.

Nắm tay nắm chặt bởi vì phần nộ mà không ngừng run rẩy, mặc nhiễm mạnh mẽ ngửa đầu phát ra một tiếng rít gào, tiếng gầm gừ mang theo đầu khí, đem toàn bộ thanh âm ở trên quãng trường. Đều là bị đè ép xuống.

"Tiểu tạp chủng, ngày hôm nay, ngươi phải chết!"

Vẻ mặt dữ tợn phát ra một tiếng phần nộ. Mặc nhiễm tay trái bỗng nhiên lộ ra, gắt gao bắt được cổ tay Tiêu Viêm còn chưa kịp thu về, bên trên hữu quyền, hoàng sắc đầu khí cấp tốc ngưng tụ, trong nháy mắt, nổi lên một cỗ kinh khí kinh khủng khiến cho Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, hung hăng hướng về trước ngực tiểu viêm đánh tới, trước tình thế này, nếu là bị đánh trúng, cho dù không chết. Chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương. Mất đi sức chiến đấu.

Tiếng gió áp bức kịch liệt, khiến cho Tiêu Viêm hô hấp thoáng có chút khó khăn. cắn chặt hàm răng, cánh tay dùng sức co rúm. Nhưng đối phương tựa hồ hạ quyết tâm muốn một lần giải quyết hẳn, cho nên làm sao để hẳn tùy ý hành động, bàn tay to kia vẫn như cũ giống như trảo tử (móng vuốt), vững vàng kiềm chế hẳn.

Lại lần nữa hành động, vẫn như cũ không có kết quả, Tiêu Viêm trong lòng rốt cục cũng nảy lên một tia tức giận, bên trên khuôn mặt, hiện lên vẻ tàn nhẫn, tay phải khẽ run, thanh sắc đầu khí quanh quần phía trên, sau đó lần thứ hai bát cực băng hướng về chỗ khe nút áo giáp hung hăng đập tới.

Hai cánh tay tỉ lệ bất đồng, tại hai người nhìn thoáng qua, phía trên ẩn chứa kinh khí, đều là khiến cho đối phương trong lòng có chút kiêng kỵ.

Tiêu Viêm vẫn chưa ngăn cản công kích của đối phương, hiển nhiên là trạng thái một mạng đối một mạng.

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm tư thế muốn lấy mệnh, trung niên nhân trên gương mặt xẹt qua một nụ cười tàn nhẫn, cùng một đại đấu sư so năng lực ngành kháng, đầu tiêu tử này bị đánh đến choáng váng rồi sao?

Xung quanh quảng trường, nhìn hai người hầu như đã đến giai đoạn huyết chiến, đều là nhịn không được lần thứ hai phát sinh có chút âm thanh, Tiêu Viêm này bức một danh đại đấu sư hình thành trạng thái cứng đối cứng, đồng dạng khiến cho rất nhiều người đều cho rằng, hẳn có thể đã tiến vào giai đoạn mất lý trí.

Tại trước mắt bao người, Tiêu Viêm cùng mặc nhiễm nắm tay, rốt cục mang theo tiếng gió bén nhọn phá vỡ màng nhĩ, sắp tiếp xúc tới thân thể đối phương.

Tại đây một lát, xung quanh mọi người, đều không tự chủ được hô hấp ngừng lại, con mắt trợn thật lớn, gắt gao nhìn chăm chăm hai người giữa sân, tất cả mọi người có một loại dự cảm, lần này đôi bên đối đầu, tuyệt đối sẽ có một người sẽ bị thất bại.....

Có thể là vị đại đấu sư mạnh mẽ kia đương nhiên khả năng sẽ lớn hơn, hoặc có thể là vị vóc người đơn bạc hắc sam thiếu niên.....

Bởi vì, mọi người thật sự khó có thể tin, tại bên trong thân thể đơn bạc, có thể cất giấu lực lượng cùng đại đấu sư cường giả chống đỡ lại.

Khi nắm tay Tiêu Viêm, sắp tiếp xúc đến cơ thể Mặc Nhiễm một chốc, bỗng nhiên quý dị run rẩy vài cái, mà theo nắm tay run rẩy, một tia thanh sắc hỏa diễm, bỗng nhiên lượn lờ hiện lên, cuối cùng đem nắm tay Tiêu Viêm bao vây trong đó.

Nhìn thanh sắc hỏa diễm xuất hiện có chút không quá thu hút là lúc, Tiêu Viêm không gian xung quanh nắm tay, nhất thời trở nên vụn vụn, không khí vào giờ khắc này tựa hồ, trở nên cực kỳ nóng bức.

Bỗng nhiên không khí biến hóa, đồng dạng khiến cho Mặc nhiễm cảm ứng, lập tức cúi đầu, nhìn thanh sắc hỏa diễm lữ lướt bốc lên, trong mắt đầu tiên là hiện lên vẻ mờ mịt, lập tức con người thu nhỏ lại, vẻ kinh hãi, che kín khuôn mặt, càng trở nên xấu xí cùng đáng sợ.

"*Thình thịch!*" Hai nắm tay đều ẩn chứa năng lượng kinh khủng, tại một lúc, rớt cục hung hăng đánh tới thân thể đối phương, nhất thời, sắc mặt hai người, đều là trong nháy mắt trở nên trắng bệch

Một lát sau, lúc đầu hai người tựa như sấm sét bạo động, hầu như cùng lúc chợt tĩnh lặng, tại chỗ hai người đứng, năng lượng mạnh mẽ ba động, đem tảng đá cứng rắn trên mặt đất xung quanh, biến thành giống như cánh đồng được trâu cày.

Xung quanh sân, tất cả mọi người lúc này yên lặng trở lại, từng đạo ánh mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người bất động giữa sân.

Bên trên sân huấn luyện, bầu không khí bị kiềm chế, đem đoàn người xung quanh. Áp bách đến hô hấp có chút dồn dập, nhưng mà cũng không dám lớn tiếng trút giận, Nhìn sắc mặt mọi người có chút điên cuồng.

Yên tĩnh dằng co kéo dài gần vài phút, giữa sân, Mạc Nhiễm thân thể bỗng nhiên khẽ run lên, mà theo thân thể của hắn run rẩy, đối diện Tiêu Viêm, sắc mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ ửng hồng, một ngum máu tươi, phún xuất ra

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên phun huyết. Mạc thiết dong binh đoàn mọi người, tâm tình đều mạnh mẽ trầm xuống, cho dù hiện tại trên bầu trời mặt trời rực cháy, một cỗ băng lãnh thấu xương. Vẫn lượn lờ quanh thân, kéo dài không tan.

"*Thất bại sao...?*" Một gã mạc thiết đoàn viên, khẽ thở dài một tiếng, cười khổ lắc đầu. Trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Xung quanh mọi người, sắc mặt buồn bã, vẫn duy trì trầm mặc. Một hi vọng tan biến khiến bầu không khí nặng nề, đem mọi người bao vây vào trong, bầu không khí kiềm chế, khiến trong lòng mọi người như treo tảng đá

Hai tay bên trong tay áo Tiêu Đỉnh, khăn trương nắm chặt, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên giữa sân, thân thể cũng xuất hiện một chút run rẩy rất nhỏ, trong lòng mờ mịt lắm bầm nói: "*Thực sự thất bại sao?*"

Nhưng mà trong khoảnh khắc, Tiêu Đỉnh cả người một trận run rẩy dữ dội,

chợt trên gương mặt hiện lên tiểu ý. Trước đây. Hẳn rõ rang nhìn thấy thiếu niên giữa sân. Quay về hẳn nhếch miệng cười.

Trước mắt bao người Tiêu Viêm trong lòng mọi người hẳn đã đã bại trận. Bỗng nhiên ho khan kịch liệt vài tiếng, lại chậm rãi xoay người lại, đi qua một bên, chậm rãi đem huyền trọng xích nhặt lên, sau đó đem bỏ trên lưng, chậm rãi quay về Tiêu Đỉnh mọi người bước đến.

Theo Tiêu Viêm xoay người, Mặc Nhiễm vẫn như cũ rơi vào trạng thái bất động, thân thể hơi nghiêng về phía sau, sau đó ngã xuống một cách nặng nề, sắc mặt trắng bệch vẫn như cũ bao trùm vẻ kinh hãi, xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tùng đạo ánh mắt khiếp sợ, trên thân thể Mặc Nhiễm đảo qua, cuối cùng đình chỉ hướng đến vị trí trước ngực hắn, nơi đó, nguyên bản bị đấu khí áo giáp bao trùm, lúc này đã hoàn toàn biến thành một mảng cháy đen, chỗ ngực, có một hắc động lớn, ánh mắt phiêu khứ, bên trong đại động tất cả đồ vật, đều đã... Biến thành hư vô.

"Tê..." Mặc Nhiễm chết cực kỳ thâm, đám người chung quanh, đa đầu một trận tê dại, bên trên khuôn mặt, đầy kinh hãi, hít sâu một ngụm lạnh khí, sau đó ánh mắt hiện ra vẻ sợ hãi, dời hướng về phía trên người Tiêu Viêm, tất cả mọi người không nghĩ tới, thiếu niên thoạt nhìn cả người lẫn vật đều vô hại, hạ thủ, dĩ nhiên là hung ác như vậy.....

"Ừng ục..." Nhìn Tiêu Viêm đi tới, mặc thiết dong binh đoàn đoàn viên, đều là không tự chủ được lui một bước, hiển nhiên, tử trạng mặc nhiễm, khiến cho bọn họ đối Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút sợ hãi.

Tiêu Đỉnh đứng tại chỗ, hẳn vẫn chưa lui về phía sau, cười dài nhìn Tiêu Viêm, trái bước nhanh tiến lên hai bước, vỗ vỗ bờ vai hắn, khẽ cười nói: "*Tiểu gia hỏa, không có việc gì chứ?*"

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay che miệng kịch liệt ho khan vài tiếng, một chút tiên huyết bắn lên lòng bàn tay, tùy ý liếc mắt, sau đó không để ý tới tay áo dài bị bẩn (ở dư quá), nhẹ nhàng xốc áo khoác, chỉ vào bên trong cái kiện lúc trước tại Ma Thú sơn mạch, nội giáp Vân Chi lưu lại cho hắn, cười nói: "*Ít nhiều nhờ nó, nếu không lần này sợ rằng thực sự hội trọng thương.*"

"Sách sách, thật là rất giỏi à, người dĩ nhiên là thực sự làm thật được một gã đại đấu sư..." liếc mắt nhìn thi thể Mặc Nhiễm phía xa, Tiêu Đỉnh nhìn không được sợ hãi than nói, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tiêu Viêm hiển lộ thực lực chân chính.

Tiêu Viêm từ nạp giới lấy ra một viên hồi khí đan, sau đó nuốt xuống, thở phào nhẹ nhõm, nói thật ra, trận chiến đấu này, không thể nghi ngờ là thắng có chút may mắn, tuy rằng hắn còn có con bài chưa lật, nhưng mà Mặc Nhiễm, cũng chỉ mới sử dụng một lần đấu kỹ mà thôi.

Nếu không phải người này thật sự là bởi vì đẳng cấp của chính mình, mà có chút đại ý khinh địch, trận chiến đấu này độ trắc trở, sợ rằng còn có thể khó khăn gấp hai ba lần có thừa, đồng thời, hắn đối với chính mình đấu khí sa y thật sự là quá mức tự tin, thậm chí cuối cùng Tiêu Viêm triệu hồi ra dị hỏa, hắn cũng mất đi năng lực chống đỡ cuối cùng, có thể tưởng tượng, cái loại đấu khí sa y này, đối với thanh liên địa tâm hỏa thiên địa kỳ vật mà Mỹ Đỗ Toa nữ vương đều kiêng kỵ không ngớt mà nói, thì yếu ớt tới cỡ nào.

Cho nên, nắm tay bị dị hỏa bao trùm, dễ dàng xuyên thấu phòng ngự Mặc Nhiễm, mà bởi Tiêu Viêm đối dị hỏa thao túng cũng là tương đối lạ, tại dị hỏa tiến vào trong cơ thể Mặc Nhiễm, này cỗ dị hỏa nộ đột nhiên tăng vọt, liền trong nháy mắt, đem khí quan trong cơ thể Mặc Nhiễm toàn bộ, đều đốt cháy thành tro..... Bởi vậy, mặc nhiêm, mới gặp phải tử trạng thể lương như vậy.

"Đem bọn người kia cũng làm thật đi..." Tiêu Viêm quay về Tiêu Đỉnh khẽ cười, sau đó xoay người lại, hướng về mặt khác của sân huấn luyện tới một bên sa chi dong binh đoàn đoàn viên xán lạn cười nói.

Lúc này Tiêu Viêm, bởi vì ngoài dự liệu mọi người hành hạ đại đấu sư mặc nhiêm đến chết, Tất cả mọi người sa chi dong binh đoàn một trận tê dại,, nhìn hắn đem ánh mắt qua khí thể cực kỳ sắc bén, sa chi dong binh đoàn đoàn viên, đều là vội vàng lui lại mấy bước, không dám nhìn đến hắn, khí thể không còn sót lại chút gì.

Chậm rãi rút huyền trọng xích trên lưng, Tiêu Viêm mạnh mẽ quay về sa chi dong binh đoàn đoàn viên phóng tới, nhìn cử động này của hắn, lúc đầu vốn vì mất đi người lãnh đạo mà sĩ khí toàn bộ dong binh, nhất thời phát sinh từng đợt tiếng gào kinh khủng, sau đó cực kỳ chặt vật đào thoát

mạc thiết dong binh đoàn tổng bộ.

"*Thích...*" không chọn đường đến sa chi dong binh đoàn viên đang hoảng sợ, Tiêu Viêm bĩu môi, cúi đầu nhìn tiên huyết trên bàn tay, cũng nhẹ giọng nở nụ cười, tại nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên quay mặt về phía địch nhân khó có thể chiến thắng, nhưng vẫn như cũ kiên trì sử dụng lực lượng của chính mình, kết quả... Hấn thành công!

"*Ha ha, tiểu tử kia, làm không tệ... Nguyên lai ta cho rằng, lần này có thể lại làm ta phải xuất thủ, nhưng ngươi... Cũng dựa vào lực lượng của chính mình, có thể chính ngươi cũng chưa từng phát hiện, chỉ dựa vào chính mình, tin tưởng vững chắc lực lượng của bản thân, đó là cường giả mới có được tín niệm với bản thân..."* Trong lòng, Dục lão vẫn rơi vào yên lặng, tiếng cười ôn hòa, mang theo mấy phần vui mừng, bỗng nhiên chậm rãi vang lên.

"*Hiện tại ngươi, đang từng bước trở thành một cường giả..."*

-----oOo-----

Chương 240: Tiến Thẳng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại sảnh, Tiêu viêm cùng với mấy người ngồi, Những người khác của Mạc thiết dong binh đoàn đang bận rộn dọn dẹp một mảng hỗn loạn trong tổng bộ, có những người lính đánh thuê trong phòng khách đang kính sợ nhìn thiếu niên uống trà, thần tình âm áp đang mỉm cười.

Bởi vì Tiêu viêm ra tay tàn nhẫn độc ác, cho nên tâm lý bọn họ có chút sợ hãi, nhưng sau một thoáng tiếp xúc bọn họ mới hết sự sợ hãi, bọn họ toàn là những người sống ở trên mũi đao, thần kinh tự nhiên là hơn người thường, hơn nữa đều là người của Mạc thiết dong binh đoàn, ai cũng không dám tỏ ra sợ hãi với hắn, bởi vì nếu như hôm nay không có Tiêu Viêm đến đúng lúc, thì cơ hội mọi người bị Mạc nhiễm giết sẽ là rất lớn.

Bụng chén trà âm áp, Tiêu viêm nhìn lính đánh thuê đang bận rộn, Hải ba đông vẫn ngồi trên ghế, khuôn mặt đạm bạc, Vị này cũng không phải vì Tiêu Đình hai vị huynh đệ quan hệ với Tiêu Viêm mà hiện ra nụ cười hiền

lành.

" *Hải lão tiên sinh là bằng hữu của ta, tính tình có chút .....Ha ha, bất quá lão chân chính là một cường giả.*" Nhìn Hải ba đông theo vào nhà sau đó trầm mặc, Tiêu viêm bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về phía Tiêu Đỉnh và Tiêu lệ cười nói.

Tiêu đĩnh mỉm cười gật đầu, ánh mắt khẽ đảo qua nhìn Hải ba đông. sự từng trải của hắn biết, vị đạm bạc lão giả này nhất định là một cường giả chân chính.

" *Đúng vậy, Cường giả tự nhiên là có tính nét của cường giả, bằng không thế nào hiện lên sự cá tính?*" Tiêu đĩnh cười khẽ một tiếng, vui đùa nói.

Tiêu viêm cười cười, Đầu tiên là hỏi thương thế của Tiêu Lệ, lúc này mới khẽ nhíu mày hỏi: " *Nói cho ta biết, rốt cục có chuyện gì phát sinh? Vì sao Sa chi dong binh đoàn đột nhiên có nhiều cường giả? Còn có, Thanh Lân nha đầu xảy ra chuyện gì?*"

Nghe vấn đề của Tiêu viêm hỏi, Khuôn mặt đang cười của Tiêu Đĩnh chậm rãi thu liễm, cười khỏ hít một hơi, trầm ngâm một lát, nhưđang sắp xếp lời nói, một lúc lâu mới chậm rãi nói: " *Nửa tháng trước, Một lần Thanh lân ra ngoài, sau đó không trở về, trải qua điều tra, nàg hắn là bị người bắt đi, Chỗ địa phương nàg bị bắt, ta phát hiện ra dấu vết đánh nhau kịch liệt, nơi đó có không ít máu tươi của lân Xà, hắn đó chính là đầu sủng vật Hỏa đầu xà chảy ra "*

" *Có thể đánh bại Song đầu hỏa linh xà, hơn nữa bắt đi Thanh lân, Ít nhất cũng là một gã Đấu linh cường giả.*" Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, Lòng mày của Tiêu Viêm nhíu lại, nói: " *Ai có thể ra tay với Thanh lân? Nàg bất quá là một tiểu cô nương, vị đấu linh cường giả sao lại ra tay với nàg?*"

Việc này chúng ta cũng không rõ lắm " *Tiêu đĩnh cười khỏ, lắc đầu nói tiếp:*" Cũng sau một ngày Thanh lân mất tích, Thì Sa chi dong binh đoàn cũng bắt đầu thôn tính các dong binh đoàn trong thành, Chỉ trừ Dong binh đoàn của chúng ta với một vài thế lực, cơ hồ toàn bộ đều không thể chống đỡ, cho nên gần năm ngày này, những thế lực nhỏ đã bị họ thu phục hoặc loại bỏ "

" Đến sau này, Mấy thế lực hơi cường đại như chúng ta mới phục hồi tinh thần, liền thành lập liên minh chống lại Sa chi dong binh đoàn, Dựa theo kế của bọn ta, Sa chi dong binh đoàn cho dù có một đại đấu sư cũng không thể thôn tính chúng ta, nhưng bất quá vài ngày sau, Sa chi dong binh đoàn lại xuất hiện thêm một gã Đại đấu sư, cùng với nhiều Đấu sư."

" Lúc thực lực của Đối phương tăng vọt, chúng ta bên này cũng bắt đầu bối rối, dù sao cũng là liên minh tạm thời cho nên không có tính ràng buộc, cho nên chỉ vài hôm sau đã có một dong binh đoàn bị diệt, một cái khác thì đầu hàng, Một dong binh đoàn khác thì chịu đền bù một khoản lớn rồi rút khỏi thành thị này."

" Bởi vì Mạc thiết dong binh của chúng ta là một khúc xương cứng, cho nên bọn họ mới lưu lại cuối cùng, vì thế hôm nay mới có việc này, Nếu như người tới muộn một chút, cũng sợ sẽ bị Sa chi dong binh đoàn tiêu diệt." *Tiêu Đỉnh thở dài nói.*

" Có biết những người gia nhập Sa chi dong binh đoàn có lai lịch gì không?" *Tiêu Viêm chậm rãi vuốt ve chén trà nóng ấm, nhẹ giọng hỏi.*

" Không rõ ràng lắm, Tiêu đỉnh lắc lắc đầu, Chần chờ một lát rồi nói:" Ta thấy hình như Thanh lân mất tích cùng với sự gia nhập cường giả này có chút quan hệ, dù sao thời gian phát sinh có chút trùng hợp."

" Thanh lân có được Hỏa linh xà, hẳn là có rất ít người biết? Bọn họ sao lại chọn ra tay với nàng?" Tiêu Viêm cau mày, Vỗ khế trên mặt bàn, trong lòng lẩm bẩm nói:" Chẳng lẽ bởi vì Bích nhũ Tam hoa đồng?"

" Chúng ta rốt cục cũng không biết chuyện gì xảy ra." Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ liếc mắt nhìn nhau, cười khổ nói.

" Các người không biết, Thì không có nghĩa tên kia cũng không biết " Tiêu viêm ngồi thẳng lại người cười nói:" Ta đi tìm hắn, thuận tiện xem hắn rốt cục có bao nhiêu lá gan."

" Đây, chúng ta triệu tập nhân thủ? Bọn họ dù sao cũng nhiều người." Tiêu Đỉnh trầm ngâm nói.

" Tùy huynh." Đối với việc này, Tiêu viêm cũng không để ý, vừa ra tới cổng cửa, đi ngang qua cười với Hải ba đông nói:" Hải lão có muốn đi

không?"

" Ở đây cũng không có việc gì, đi theo người để xem náo nhiệt vậy, bắt quá ta sẽ không ra tay, phí bảo vệ của Ta rất đắt à " hải ba đông nhàn nhạt cười nói.

Gật đầu cười, Tiêu viêm bước ra đại sảnh, Hải ba đông lười biếng đi phía sau, tiếp theo là Tiêu đỉnh Tiêu lệ, sau đó nhanh chóng tập hợp hơn 50 người có thực lực, sau đó đoàn người hùng hổ đi ra tổng bộ, Trên mặt trần đầy sát khí, hướng địa bàn của sa chi dong binh đoàn đi tới.

Phía trên đường Nhìn thấy đám lính đánh thuê hung quang đầy mặt, người đi đường xung quanh đều nhanh chóng nhường đường, những giọng nói nhỏ thì thầm vang lên.

" Bọn họ không phải là thủ hạ của Mạc thiết dong binh đoàn sao? Làm sao lúc này còn dám ra? Chẳng lẽ không sợ Sa chi dong binh đoàn?"

" Vừa rồi ta có nghe một người bên Sa chi dong binh đoàn nói, hành động bọn họ thất bại, vị Đại đấu sư bị chết trong tay của người Mạc thiết dong binh đoàn, bây giờ chỉ sợ bọn họ tìm đến để trả thù lại."

" Cái gì "Đại đấu sư của Sa chi dong binh đoàn đã chết? Mạc thiết dong binh đoàn khi nào thì có cường giả như thế?"

" Chính là vị hắc y thiếu niên đi đầu, Hắc hắc, rung động chưa? Tên cường giả Đại đấu sư kia trước mặt bao nhiêu người bị Hắc giết chết." *Một gã người qua đường tựa hồ như là biết một chút tin tức, ánh mắt kính sợ nhìn đám lính đánh thuê, đi đầu là thiếu niên có thân hình đơn bạc, cười nói.*

" Nói phét, Làm sao có thể? thiếu niên kia chỉ sợ chưa được 20 tuổi? Làm sao có thể giết chết Đại đấu sư?" *Người qua đường thần tình không thể tin nổi.*

" Hừ, hãy chờ xem, lúc này đây sa chi dong binh đoàn sẽ rụt cổ lại, ai nhũ mấy hôm trước bọn họ còn kiêu ngạo: Người qua đường vui sướng nói.

Ở thành thị, những đạo ánh mắt chăm chú nhìn, Tiêu viêm cùng đám người xuyên qua mấy cái ngã tư đường, hơn mười phút sau, Tổng bộ được phòng ngự sâm nghiêm của Sa chi dong binh đoàn xuất hiện trong tầm mắt mọi

người.

Lúc này Sa chi dong binh đoàn rõ ràng đã nhận được tin của Mặc Nhiễm bị giết chết, cho nên ở công đại môn có rất nhiều người cầm vũ khí tuần tra, vẻ mặt ngưng trọng, mà khi bọn hắn phát hiện người của Mặc thiết dong binh đoàn xuất hiện, khuôn mặt mọi người nhất thời bối rối, vài tên lính đánh thuê chạy vào công đại môn, đi báo cáo.

Nhàn nhạt nhìn những lính đánh thuê, tay cầm vũ khí, thân thể có chút run rẩy của Sa chi dong binh đoàn, Tiêu viêm cùng đám người chậm rãi đứng lại.

" Nơi này là địa bàn của Sa chi dong binh đoàn, Các người tới làm gì?" Nhìn đám người như báo hổ, một tên lính đánh thuê sắc mặt xanh mét liền quát lên.

"Nói với La bố Mau lặn ra đây cho ta." Tiêu viêm khẽ dịch ngón tay, nâng đầu lên mỉm cười nói.

Trầm mặc nhìn hắc sam thiếu niên, tất cả lính đánh thuê vẫn giữ nguyên trầm mặc, trước kia bọn họ cũng đã nghe người của Mặc thiết dong binh đoàn, Vị cường giả Đại đấu sư đã bị chết rất thê thảm ở trong tay người thiếu niên đang nở nụ cười rất âm áp này.

" Quyên đi, Vẫn là cứ để ta vào tìm hắn."

" Nhìn đám lính đánh thuê đáng trầm mặc, Tiêu viêm bất đắc dĩ tươi cười, hướng về phía trước bước từng bước.

" Ào ào." Thấy Tiêu viêm đi tới từng bước, bọn lính đánh thuê nhất thời tinh táo, bước chân không tự chủ được mà lui xuống, nghe có chút buồn cười.

" Đội trưởng có lệnh, giết bọn họ, không tiếc tất cả đại giới! Ai giết tên hắc y nhân kia, Phần thưởng 5 vạn kim tệ!" Không khí đang trầm mặc, thì trong Đại môn có tiếng kêu to.

Tiếng hét vừa được hạ xuống, ánh mắt của lính đánh thuê ở cửa nhất thời sáng lên, nhìn Tiêu Viêm trước mặt thì thiếu vài phần sợ hãi mà tăng thêm mấy phần tham lam.

Rõ ràng cảm ứng được bọn người kia biến hóa, Tiêu Viêm nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói lời vô nghĩa, liền bước lên phía trước.

" Giết hẳn " Khi tiếng treo giải thưởng vừa kêu lên, rốt cục có một gã lính đánh thuê không nén được sự hấp dẫn, tay nắm chặt vũ khí, thần tình dữ tợn hướng phía Tiêu Viêm liền chết xông qua.

Hắn vừa hành động, không thể nghi ngờ là phản ứng dây chuyền, Nhất thời lính đánh thuê phía sau hung quang cũng nổi lên hướng phía Tiêu Viêm vọt tới.

Thấy mấy chục bóng lính đánh thuê đánh tới, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, hai bàn tay xoay tròn, hét lên: " Thôi Hỏa Chương!"

Theo bàn tay của Tiêu Viêm phóng ra, một cỗ kinh khí hung hãn hút lấy một khối cự thạch ném thẳng vào đám lính đánh thuê đang hung hăng lao tới.

Kình phong đem cự thạch ngàn cân đánh mạnh lên thân hình của bọn lính đánh thuê, mấy chục tên lính đánh thuê khuôn mặt nhất thời trắng bệch, những ngụm máu tươi theo nhau phun ra, như nổi lên một trận mưa máu.

Vỗ nhẹ bàn tay, Tiêu Viêm liếc mắt ở cửa Đại môn trông trái, quay đầu nhìn mọi người đang kinh ngạc, cười nói " Vào thôi "

Nói xong, Hán dẫn đầu bước vào, bộ dáng nghênh ngang, giống như đang vào nhà của chính mình.

Nhìn bóng dáng của thiếu niên, mọi người hai mắt nhìn nhau, đều có chút không nói gì, một chương đem mấy chục lính đánh thuê bị thương, Người này, cũng quá không bình thường?

" " Ai, Một tên biến thái." Tiêu Lệ thở dài một tiếng, cùng Tiêu Đỉnh liếc qua một cái, Hai người bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó bước chân đi theo.

Sa chi dong binh đoàn không hổ là thế lực mạnh nhất của Thạch mạc thành, Vừa đi vào trong đại viện, Nhất thời có hơn một trăm tên lính đánh thuê tay cầm vũ khí xông tới, Tuy rằng lính đánh thuê này cong thiếu khí chất hơn so với Mạc thiết dong binh, bất quá có nhiều người như vậy thì

cũng có chút thanh thế.

Nhìn bọn lính đánh thuê nhảy ra ngăn trở, cước bộ Tiêu viêm không chút dừng lại, Lòng bàn tay phóng ra, một cỗ kinh khí phô thiên cái địa, cực kỳ bá đạo, bạo dũng bắn ra, Tại khi cỗ kinh khí công kích ra, phàm là những người thực lực dưới năm tinh đấu giả đều phải hộc máu rút lui, nhiều người có chút thực lực hơi cao, mới có thể chống lại kinh khí của Tiêu Viêm, bất quá bọn hắn ngăn cản được kinh khí của Tiêu viêm chưa kịp mừng thầm, thì thân hình quỷ mị thoáng hiện trước mặt, thì bị một nắm đấm đánh thẳng vào người, nổi lên bóng người hiện lên là có một người bị thương ngã xuống ngất đi.

Một đường đi qua, Nhìn đám người của Sa chi dong binh không ngừng lăn lộn, ngã vào hai bên, Tiêu Viêm rút cuộc lĩnh giáo sự mạnh mẽ của Huyền giai công pháp, nếu như đặt ở trước kia, hẳn chỉ có thể sử dụng " *Thôi hỏa chương* " năm lần, thì Đấu khí trong cơ thể sẽ khô kiệt, Mà hiện tại, Huyền giai công pháp thì tùy ý hất đánh ra, đây quả thật là một sự chênh lệch một trời một vực.

Một đường đấu đá lung tung, Tiêu viêm tựa hồ đâm ra nghiện, thân hình hóa thành một đạo bóng đen, xuyên qua một ít lính đánh thuê có thực lực, thân ảnh đến chỗ nào thì máu và người bắn tung tóe khắp nơi.

Đi ở phía sau Tiêu Viêm, Đám người Tiêu Đỉnh không nói gì, chỉ nhìn bọn lính đánh thuê không ngừng bau ngược lên hộc máu ra khắp nơi, Từ khi vào đến giờ, bọn họ không có cơ hội ra tay, nhìn hắc y thiếu niên phía trước giống như dùng viagra, không chút nào yếu đi, làm cho mọi người có chút phấn khích.

Cước bộ linh hoạt nhìn đám lính đánh thuê đang té xỉu, Ánh mắt nhìn xung quanh toàn là một mảnh hỗn loạn, mọi người đều thở dài một hơi, Người này có thể một mình tiêu diệt Sa chi dong binh đoàn sao?

Ở đại sảnh bên trong, mấy chục người đứng ngồi không yên, nghe tiếng kêu thảm thiết ở ngoài cửa, khuôn mặt bọn họ đều là hiện lên vẻ kinh hoàng, một cỗ khủng hoảng bao trùm lấy đại sảnh.

Ở vị trí chủ vị trong đại sảnh, bày ra một sắc mặt có chút tái nhợt, trên tay bưng chén trà, nhưng run rẩy, Hắn ngẩng đầu nhìn ra đại sảnh, sau đó chuyển qua mấy người cách đó không xa, mấy người này mặc phục sức

của Sa chi dong binh đoàn, ở vị trí trước ngực là huy chương chỉ huy.

" *Mấy vị, Ta đã sớm nói qua, Mặc thiết dong binh đoàn Tiêu Đình cùng Tiêu lệ có một đệ đệ thực lực khủng bố, các ngươi vẫn cố chấp muốn tiêu diệt bọn họ, Hiện tại, tên kia đã trở lại, chúng ta làm thế nào ngăn cản?*" Thanh âm bày ra có chút phẫn nộ và bèn nhọn.

" La bố đội trưởng, Không cần quá mức lo lắng, Người nọ thực lực đích xác có chút mãnh mẽ, Bất quá xem tình hình của Hấn đấu với Mặc Nhiễm trưởng lão, thì chắc hẳn không phải là Đấu vương cường giả, Tuy rằng hẳn cuối cùng giết được Mặc nhiễm, nhưng hẳn chắc cũng bị thương, cho nên, Lấy phán đoán của Ta, Thực lực của Hấn nhiều nhất cũng là hai hoặc ba tinh Đại đấu sư, Nhưng mà Đội trưởng chính là bốn tinh Đại đấu sư, cần gì phải e ngại hẳn? Huống chi, chỉ cần ngươi có thể kiên trì một đoạn thời gian, Đại trưởng lão Gia tộc bọn ta sẽ đến, Lấy thực lực Đấu linh của Hấn, chẳng lẽ lại đi sợ một tên ma đầu tiểu tử sao? " Một gã tráng niên nam tử cười nói.

" *Ta không biết lúc chiến đấu với Mặc Nhiễm, Hấn có thể bảo thủ thực lực, bất quá, lúc trước hẳn quý dị đi vào phòng của Ta, cái loại tốc độ này, ta dám nói, cho dù là Đấu linh cũng không thể so sánh.*" La bố khuôn mặt âm trầm nói.

" *Lúc ấy đội trưởng có giao thủ với hẳn không?*" Nam tử cười nói.

" Không có!"

" Ha.. ha, Cái này đúng rồi, có lẽ tốc độ của Hấn xác thực rất nhanh, bất quá cường giả chiến đấu, tốc độ cũng không phải là chủ yếu, nói không chừng, tên kia chỉ có tốc độ mau một chút thôi."

Nghe vậy, khuôn mặt bày ra vẻ chần chờ, trong lòng cũng thoáng bình tĩnh lên, cũng thoáng gật đầu, lúc trước tại vì Tiêu Viêm quá quý dị đi vào, cho nên hẳn cũng có chút bối rối, hiện hẳn nghĩ lại, một gã bất quá chước đến 20 tuổi đầu, làm sao có thể là một gã Đấu vương cường giả? Cho dù hẳn mỗi ngày ăn thiên tài địa bảo, cực phẩm đan dược, thì tuyệt đối cũng không có khả năng?

Nghĩ vậy, Khuôn mặt đang âm trầm cũng có chút tiêu tán, nắm chặt tay lại, ói ra một hơi, hung tợn nói: " *Cũng tốt, lần này để ta xem thử, người này*

rốt cục có bao nhiêu bản lĩnh, Ta còn không tin, hẳn một người có thể đem hơn mười đầu sư nơi này cấp diệt "

Nhìn thấy khí thế mất đi dần được kéo về, mọi người trong đại sảnh cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, nếu ở thời điểm này nếu cả Đội trưởng cũng không có chiến ý, vậy thật sự tất cả đều xong đời,

Trong lúc mọi người đang hăng hái đứng lên, thì cánh cửa đại môn đang đóng chặt bỗng " Oanh " Lên một tiếng, vô số mảnh vỡ vị chân bay khắp nơi.

Ở cửa, vụn gỗ dần bay đi, một người mặc hắc sam chậm rãi hiện ra trước mặt mọi người.

" Chư vị, Trốn ở chỗ này cũng không tốt lắm đâu?" Tiếng nói trêu tức nhàn nhạt, truyền trong tai mọi người.

-----oOo-----

Chương 241: Kinh Sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tiếng nhàn nhạt phiêu phiêu mà vào, bên trong phòng khách, trong tâm mọi người đều có chút khẩn trương, đều đưa mắt nhìn Hắc sam thiếu niên đang cười dài, một chút dương quang còn sót lại chiếu thẳng vào khuôn mặt của Thiếu niên, nhìn qua có chút tiêu ý.

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt đang tươi cười đầy thanh tú, sau đó dừng ở con ngươi đen kịt, không thấy một điểm tiêu ý, trái lại là một mảnh hồ hững đầy băng lạnh.

Bấm vào đây để xem nội dung.

Nhìn thân hình thiếu niên, Mọi người trong phòng vội vàng lui về phía sau mấy bước, sau đó đều xúm lại đứng gần La bố.

Ánh mắt lướt qua một vòng trong đại sảnh, Tiêu viêm chậm rãi tiến lên, ở phía sau hẳn, đám người Tiêu Đỉnh cũng theo nhau mà vào.không có một

chút hảo ý nhìn chằm chằm vào đám người đối phương.

"La Bố đội trưởng, Thủ đoạn thật tàn nhẫn a."

Tầm mắt đầu tiên là đảo qua những thành viên mặc phục sức của Sa chi dong binh đoàn, hai mắt Tiêu Viêm híp lại, nhìn La bố đang ngồi trên ghế mỉm cười nói: *"Lần trước để lại mạng của ngươi, Tựa hồ là một quyết định sai lầm."*

Bị con ngươi của Tiêu Viêm nhìn vào, thân thể của La bố có chút phát lạnh, không tự chủ được, thân thể quay mắt nhìn đám thuộc hạ sau lưng, khóe mắt lóe lên, chén trà trong tay đột ngột bị chân nát.

"Ngươi kêu là Tiêu Viêm phải không?" Nước trà theo cúng bột phần rơi xuống, La bố tỏ vẻ thản nhiên nhìn nói.

"Ta không biết ngươi tốt cùng có lai lịch như thế nào, Nhưng cũng không muốn biết, Bất quá ngươi hôm nay nghênh ngang xông vào Sa chi dong binh đoàn của Ta, có hay không cho ta một cái lý do?" La bố cười lạnh nói.

"Ha.. ha, xin lỗi, không có lý do gì ...." Tiêu viêm lắc lắc đầu, cười nói: *"Nếu như muốn có lý do, thì đó chính là hôm nay ta đem Sa chi dong binh đoàn của ngươi cấp diệt."*

Da mặt co quắp vài cái, khuôn mặt Tiêu viêm cợt nhả, Luôn luôn khiến cho La bố tràn đầy lửa giận, Hơn nữa nhiều người không biết hư thực của đối phương liền nghiêng chặt hàm răng, bàn tay La bố hung hăng vỗ mạnh lên mặt bàn, Nhất thời làm cho mặt bàn cứng rắn vỡ thành mảnh nhỏ.

"Tốt, Ta hôm nay thực sự muốn nhìn, Ngươi dựa vào gì để tới chọc Sa chi dong binh đoàn của Ta!" Phần nộ quát lên một tiếng, phía ngoài thân thể La bố đầu khí liền hùng hồn ngưng kết. Trong phút chốc biến thành một cái áo giáp đầu khí bao trùm lấy thân thể hắn.

"Các ngươi tự mình đem tới cửa. Ngược lại làm cho ta bớt đi thời gian, Hôm nay đều lưu lại đi!"

Đầu khí trong cơ thể bắt đầu chảy ra, La bố cuối cùng đứng lên, đầu khí của Đại đấu sư nhất thời tràn ngập trong phòng.

Nhận thấy cổ kinh khí mạnh mẽ và áp bách, Sắc mặt Tiêu đỉnh và mọi người khẽ biến, cước bộ không tự chủ liền lui ra sau một bước, Bình tĩnh nhìn khí thế nồng hậu của La bố, Hai mắt Tiêu viêm chậm rãi nhắm lại, khí tức cả người thu liễm vào cơ thể, nếu như không cẩn thận nhìn thì cứ nghĩ là thiếu niên chính là một người bình thường.

Nhìn cử chỉ kỳ dị của Tiêu Viêm, Tiêu đỉnh bên cạnh hơi sững sốt, bất quá bọn Hắc cũng không mở miệng quấy rối, an tĩnh đứng phía sau Tiêu viêm.

Khi ánh mắt Tiêu viêm nhắm lại, Hải ba đông đứng một bên, khuôn mặt già nua thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, quay đầu chăm chú nhìn Tiêu viêm, tại vì Lão cảm ứng được., Khí tức của thiếu niên trước mặt bỗng nhiên cực kỳ xa lạ cùng với kinh khủng, Khẽ nhíu mày, trong lòng nghi hoặc lắm bầm nói: "*Cổ khí tức này ...Thật mạnh ...Cho dù hiện ta thế này cũng so sa còn kém, Người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khi thì chỉ có thực lực Đấu sư, Lúc thì có thực lực Đấu hoàng? Thật là một tên quái thai..*"

Thực lực của Hải ba đông vượt xa mọi người, Bởi vậy lão mới có thể cảm giác khí tức của Tiêu Viêm càng ngày càng kinh khủng, Còn những người khác nhìn Tiêu viêm thì giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đôi mày khẽ nhíu lại nhìn cử chỉ kỳ quái của Tiêu Viêm, Trong lòng La bố thoáng hiện lên một vẻ bất an, Bàn tay vung lên trầm giọng nói: "*Giết bọn họ!*"

Nghe được mệnh lệnh của La bố, hơn mười người phía sau liếc mắt nhìn nhau một cái, chợt cắn răng rút vũ khí sắc bén bên hông, có vài tên Đấu sư liền nhanh chóng triệu hồi Sa y đấu khí, sau đó rất có thanh thế, Liều chết xung phong hướng về phía Tiêu viêm.

Nhìn đối phương cử động, sắc mặt Tiêu đỉnh lạnh lẽo, bàn tay vung lên, định cho người lao lên, thì Hải ba đông một bên chợt nhàn nhạt nói: "*Không cần xuất thủ, nhìn là được ...*"

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh hơi sững sốt, quay đầu nhìn Tiêu lệ, tuy rằng bọn họ không quen thuộc với Hải ba đông, bất quá có thể để Tiêu viêm gọi là cường giả, vậy thực lực sẽ không yếu ...Lão có khả năng biết, tự nhiên là hiểu hơn đám người bọn mình ít.

Dem mọi người ngăn trở, ánh mắt Tiêu đình gắt gao nhìn chằm chằm thành viên Sa chi dong binh đoàn, bàn tay nắm chặt, thoáng hiện ra chút mồ hôi.

Tại lúc đoàn người của Sa chi dong binh đoàn sắp công kích, thì hai mắt đang nhắm chặt của Tiêu viêm rốt cuộc mở ra, con ngươi đen kịt thiếu đi sự phân chấn của thiếu niên mà Tăng thêm thế sự tang thương.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn khuôn mặt dữ tợn của các dong binh, Tiêu viêm chậm rãi giơ tay lên, ở chỗ ngón tay thon dài m bạch sắc hỏa diễm chọt lóe lên.

Khí bạch sắc hỏa diễm hiện lên, hơn mười người dong binh thân thể chọt rung lên, sau đó là từng đạo ánh mắt kinh hãi, một cỗ băng trắng noãn, từ bàn chân mà tràn lan đến chỉ ngắn ngủi ba giây thời gian hơn mười đạo nhân ảnh toàn thân biến thành những khối băng ....

Nhìn những dong binh bị đóng thành những khối băng, Hải ba đông đứng một bên, Da mặt bỗng run lên vài cái, Trong lòng ngầm hút một ngụm lương khí, Người khác cho rằng băng tầng này là do hàn khí ngưng tụ mà thành, Bất quá Lão là người hơn nửa đời chơi với băng, cho nên Lão biết cái này tuyệt đối không phải do hàn khí tạo thành.

Khi hai ba đông đang muốn nhận biết, Thì Tầng băng đang bao vây lấy hơn mười người dong binh chọt biến thành hư vô, đó chính là hư vô, ngay cả xương cốt cũng không để lại ....

Tuy rằng loại bạch sắc là kết tinh của Hàn băng, nhưng không phải là băng, bởi vì khi kết tinh chính là một loại nóng rục có nhiệt độ rất cao. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Người này, Quả thực là kinh khủng ... Đây mới là chân chánh thực lực hỏa Hấn?" Yết hầu hơi thất lại, Hải ba đông tại khi mình khôi phục thực lực không trở mặt với Tiêu Viêm mà cảm thấy may mắn.

Trong phòng khách chọt xuất hiện hơn mười tòa người băng, khiến cho mọi người trong phòng khách lâm vào trầm mặc, về mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ kinh hãi, nhìn chằm chằm hơn mười tòa băng biến thành hư vô, toàn thân đột nhiên toát ra hàn ý từ trong xương.

Bên cạnh la bố, Những người đầu sư này không thuộc vào Sa chi dong binh đoàn, vẻ mặt cũng ngây ra, trong lòng hiện lên sự bất an, bọn họ bây giờ mới cảm giác được ...La bố cảm giác, tựa hồ có chút không sai.

" *Lần này phiền phức...* " Đầu lĩnh nam tử chột lẩm bầm.

Tiêu viêm hơi nghiêng đầu, Nhàn nhạt nhìn La bố đang há mồm trên ghế, Cước bộ chậm rãi bước qua.

Tiêu viêm cước bộ thông thả đi vào phòng khách, một lát sau đứng ở trước người La bố, nụ cười chột lóe ra, nhẹ nhàng nói: "*Lần trước nhắc nhở cho người, Vì sao còn ngu xuẩn như vậy?*"

" *Ừc ....* " Nuốt khan một cái, trên trán La bố xuất hiện những giọt mồ hôi theo trán mà chảy xuống, Ngẩng đầu nhìn thiếu niên có khuôn mặt thanh tú chứa nhàn nhạt tiêu ý, nhưng có hàn khí tỏa ra, làm cho La bố như bị giam trong hầm băng,

Vào giờ khắc này, La bố đã cảm giác được khí tức của tử vong, Nhưng vì đối diện với tử vong cho nên La bố có chút không sợ hãi.

Hàm răng nghiến chặt lại,La bố cũng không cam tâm thúc thủ chịu chết, Liên thúc động đầu khí, nhất thời áo giáp ngoài thân thể trở nên kiên cố hơn.

Ánh mắt có chút chậm chọc nhìn chằm chằm La bố đang ngoan cố này, Tiêu viêm khẽ cười, ngón tay thon dài chột nhấc lên, sau đó cứ từ từ hướng về phía cổ của La bố.

Đồng tử gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay không ngừng phóng đại, La bố muốn tránh, nhưng càng hoảng sợ, thân thể của hắn bắt đầu làm phản, không muốn nghe lời của chủ nhân.

Bàn tay trắng nõn như nữ nhân, phiêu phiêu rơi vào chiếc cổ của La bố chạm vào bên trên đầu khí áo giáp, Tiêu viêm mỉm cười, sau đó ....Tầng áo giáp đầu khí bắt đầu tự động hòa tan ra.

Đồng tử lúc này mở to, La bố bắt đầu có thể cảm thụ được áo giáp đầu khí bắt đầu bị hòa tan, Nhưng mà hắn không kịp nói, toàn thân La bố các lỗ chân lông đột nhiên dựng thẳng lên, bóng ma tử vong cứ gắt gao luẩn quẩn

trong đầu.

" *Dại .....Dại nhân....Tha mạng!*"

Khi bị bàn tay gắt gao cầm lấy cổ, La bố cảm thấy được thực lực kinh khủng của đối phương, thân thể sợ hãi khẽ động, Cái bàn tay tử thần này sẽ đem mạng nhỏ của mình lấy đi, Sắc mặt trắng bệch như cương thi, Mồ hôi lạnh thấm thấu ra ngoài, chỉ một lát, quần áo giống như mới bị ngâm nước mang ra.

" *Biết tin tức của Thanh lân không?*" Tiêu viêm bỏ nhẹ tay, mỉm cười hỏi.

Nghe vậy, La bố giật mình, khi hắn trầm mặc trong giây lát, cái cổ trong bàn tay bông nhiên trở nên lạnh lẽo rất nhiều, thoáng cho thân hình của hắn giật thột một cái, ngẩng đầu nhìn con người đen kịt như mực, hắn không chút nghi ngờ, nếu mình chần chờ trong chốc lát, đối phương liền biến hắn thành một khối băng, lập tức gật gật đầu, thanh âm có chút sợ hãi, gấp gáp trả lời: " *Dại nhân, ta biết!*"

" *Chúc mừng ngươi, Mạng của ngươi hiện tại đang trong tay của ngươi.*"

Tiêu Viêm khẽ cười cười, chậm rãi thu hồi bàn tay, vẻ mặt vẫn nở nụ cười âm áp, nhưng vẫn như cũ làm cho La bố phát lạnh khắp cả người

-----oOo-----

Chương 242: Mặc Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh những đạo ánh mắt như tê dại, Tiêu viêm thuận tay rút ra một cái ghế, Nhìn khuôn mặt La bố đang trắng bệch, khẽ vuốt móng tay, nhàn nhạt nói: " *Nói một chút đi, Các ngươi gần đây xảy ra việc gì? Lấy thể lực của ngươi tựa hồ không thể quét ngang được các thể lực ở Thạch mạc thành a.*"

Nghe lời nói Yêu Viêm có chút tổn hại, Khuôn mặt La bố ngưng ngừng cười khổ nói: " *Đích xác, Ta cũng không có ý nghĩ độc bá Thạch mạc thành, Hơn nữa thực lực của Sa chi dong binh đoàn cũng không đủ để độc*

bá."

" *Tất cả việc này là bởi vì nguyên nhân nằm ở Mạc thiết dong binh đoàn Thanh lân tiểu cô nương.*" Khuôn mặt La bố thoáng co lại, hiện lên sự hồi hận.

" *La bố, Người hãy cẩn thận những gì người nói! Gia tộc bọn ta có thể giúp người xưng bá Thạch mạc thành thì cũng có thể cho các người trong khoảnh khắc bị giết chết!*" Ngay khi La bố định nói ra thì mấy nam tử đứng một bên hét to lên nói.

Nghe được tiếng quát này, sắc mặt La bố hơi đổi, một lát sau hắn hung tợn đối với nam tử kia cả giận nói: "*Con mẹ mày, Nếu không phải vì các người, lão tử cũng không có kết cục như hôm nay!*"

" *Bọn họ là ai?*" Tiêu viêm quay đầu nhìn chằm chằm mấy người không phải là người của Sa chi dong binh đoàn, nhẹ giọng hỏi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhìn qua, mấy vị nam tử không nhịn được lui ra phía sau mấy bước, Đấu khí trong cơ thể cấp tốc chảy xuống, khoé mắt không tự chủ được nhìn phía dưới chân, sợ băng tảng quý dị bỗng nhiên theo bàn chân mà lan lên, Hiên nhiên lúc trước Tiêu Viêm ra tay cũng đủ làm cho bọn Hắn có chút sợ hãi.

" *Bọn họ là người của Mạc gia, Vị Thanh lân cô nương kia cũng là do Đại trưởng lão của họ bắt đi, Bọn họ liên hệ với Sa chi dong binh đoàn chúng ta, nói là có thể giúp chúng ta xưng bá Thạch mạc thành, bất quá điều kiện chính là ...Phải đem người của Mạc thiết dong binh đoàn giết sạch..*" La bố nhìn qua đám người Tiêu Đỉnh nói.

" *Mạc gia?*" Nghe vậy, sắc mặt Tiêu đĩnh khẽ biến, thất thanh nói ra.

" *Bọn họ có lai lịch thế nào?*" Tiêu viêm quay đầu nhìn Tiêu đĩnh đang có chút hoảng sợ, hỏi.

" *Mạc gia, Gia mã đế quốc là đông bắc Tử đại gia tộc, Thế lực tuy vẫn kém so với Nạp lan gia tộc, bất quá cũng không được khinh thường, hàng năm bọn họ chiếm cứ địa phương ở đông bắc cơ hồ là thâm căn cố đế.*

Nghiêm nhiên là một phương bá chủ, không nghĩ tới bọn họ lần này lại đối

phó với chúng Ta " Tiêu đỉnh nhú mà nói.

" Mặc gia ...Bọn họ thực lực như thế nào?" Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Tiêu viêm thấp giọng hỏi.

" Mặc gia thực lực rất mạnh, theo như Ta nghe vị Đại trưởng lão, tên của Hắc là Mặc thừa? Hắc cũng là vang dội ở địa phương .....Năm đó chính hắc một người một ngựa đem đoàn cường đạo Hắc Phong hung ác ở phía đông đế quốc giết sạch, Phải biết rằng Hắc phong cường đạo đoàn thực lực không thể khinh thường, Trong đó có ba người là Đại đấu sư, Đấu sư thì có hơn mười người, Đế quốc nhiều lần đưa binh chinh phạt, nhưng không làm được gì ngược lại tổn thất trầm trọng..Tràng giết chóc kia quả thật là máu chảy thành sông, Bởi vậy cũng tạo cho hắc ngoại hiệu là quái tử.."
Tiêu đỉnh trầm giọng nói.

" Tựa hồ cũng là một người độc ác a.." Tiêu viêm khẽ cười nói.

" Đương nhiên, Tuy rằng chỉ là một gã Đấu Linh, thực lực chính xác rất mạnh, Bất quá làm cho Mặc thừa có được Danh phận và địa vị như hôm nay, chủ yếu là hắc còn có một thân phận khác." Nói đến chỗ này, khuôn mặt Tiêu Đỉnh thoáng có chút cổ quái.

" Có thân phận gì?"

" Tên kia lúc trẻ tuổi đã bái vào môn hạ của Vân lam tông, sau đó bởi vì xen vào sự vụ của gia tộc, thì ly khai Vân lam tông, bất quá hắc được xem là rất thông minh, tuy rằng thoát ly Vân lam tông, bất quá mỗi năm vẫn cấp cho Vân lam tông một phần trọng lễ, hơn nữa khi nào Vân lam tông có sự vụ gì, hắc tự mình đến chúc mừng, thái độ cực kỳ khôn khéo, Nghe nói trước kia được tông chủ của Vân lam tông thu làm đệ tử, nên khi trở về liền khoe khoang chính mình được xem nghi thức Tông chủ Vân lam tông thu nhận đồ đệ của Tông chủ Vân lam tông, Đương nhiên có thể được xem nghi thức thu nhận đệ tử của tông chủ Vân lam tông cũng là làm cho người ta hâm mộ ..." Mặc dù nói như vậy, Bất quá Tiêu Đỉnh vẫn lắc đầu, trong lòng đối với nhân phẩm của Mặc thừa có chút khinh bỉ, *" Đúng rồi ....Tông chủ Vân lam tông nhiều năm như vậy mới thu được một nữ đệ tử, Người này hắc là người có biết Nàng là ai."* Tiêu Đỉnh nhẹ giọng nói.

Hơi gật đầu, Tiêu viêm nhàn nhạt nở nụ cười, Nữ đệ tử kia ngoài Nạp lan yên nhiên thì còn có thể là ai?

" Bởi vậy, Tuy rằng người này thoát ly Vân lam tông, không chỉ không bị chấp pháp đội truy sát, ngược lại tiện nghi cái danh đệ tử Vân lam tông, Nhiều năm này, cường giả ở Đông bắc không muốn xung đột với hắn, nguyên nhân cũng bởi là Vân Lam Tông ...Ha ha Dù sao chân chính cũng là một ngọn núi lớn " Tiêu Đỉnh thở dài một hơi, cười nói.

" Tiểu tử, ngươi đã biết ngọn núi của Mặc gia dựa vào, hãy thực thà một chút, ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, thật còn ... " Nghe được Tiêu Đỉnh nói ra, Một người tranh niên trong đám người nhện không được hiện lên về đặc ý, Nhìn biểu hiện đến mức lộ hỏa thuần thanh như thế này, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên, Nhưng mà ...Lời nói đặc ý của hắn còn chưa xong, Tiêu Viêm ngồi ở ghế tùy ý phát tay, một tảng băng trong nháy mắt từ bàn chân hắn tràn lên sau đó bao bọc lại, đồng thời cũng không kịp nói xong lời.

Hôm nay cho dù là Tông chủ Vân lam tông đến đây, cũng không thể mang nhóm các người đi, cho nên đừng nói hoang, ai nói một câu thì nhìn gương của Hắn."

Tiêu viêm ngay cả nhìn người băng kia một cái cũng không nhìn, ngữ khí đậm bạc nói ra. Nghe được những lời cuồng ngạo như thế, Bốn người còn lại hiện lên vẻ tức giận, Bất quá, khi nhìn lại khối băng kia, nên chỉ đành hung hăng đem những lời định nói nuốt vào.

" Bất quá, bọn người kia thực kỳ quái, Đoạt người của chúng ta, còn muốn đem toàn bộ người của chúng ta giết sạch? Hay là sợ chúng ta biết việc gì?" Tiêu Đỉnh khẽ cau mày lại, có chút nghi hoặc lẩm bẩm nói.

" Biết bọn họ bắt Thanh lân để làm gì không? " Tiêu viêm nhìn La bố dò hỏi.

" Việc này ...Ta cũng không biết." Ánh mắt La bố tà tà nhìn khối băng trước mặt. Nuốt một ngụm nước miếng, Ngượng ngùng lắc đầu. Tựa hồ hắn sợ Tiêu Viêm không tin, liền nhanh chóng bổ sung:" Ta với bọn họ không tiếp xúc qua, Tên Mặc nhiệm kia chính là người có địa vị cao nhất mà ta tiếp xúc."

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào La bố, sau một lúc lâu mới gật đầu. Ngón tay hướng về phía người nam tử, nói:" Bọn họ chắc là người của Mặc gia

phải không?"

" Vâng " *La bố vôi vàng gật đầu.*

Cười cười, Tiêu viêm đem ánh mắt dò qua đám người của Mặc gia, cười nói: " Mấy vị. Nói đi, các ngươi bắt Thanh lân để làm gì?"

Vị nam tử đang đứng, ánh mắt có chút run rẩy, nhìn khối băng trước mặt, yết hầu hơi chuyển động. Run giọng nói: " Chúng ta cũng chỉ là phụng lệnh làm việc, cũng không biết rõ nội tình."

Đôi mắt Tiêu viêm híp lại, ngón tay khẽ bắn ra, băng tầng yêu dị lần thứ hai lan nhanh đến một gã đang đứng cạnh nam tử, trong chớp mắt biến thành một cái băng côn.

" Ta nghĩ, Ta muốn nghe lời nói thật.."

Ánh mắt của Tiêu Viêm làm cho mấy người của Mặc gia xem hẳn như ác quỷ khủng bố. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Chúng ta thực sự không biết!" Bàn chân hơi run run, sắc mặt nam tử hiện lên vẻ sợ hãi, thanh âm cũng có chút khàn.

Nghe vậy, Khuôn mặt tiêu viêm đậm bạc, muốn phát tay, Hải ba đông đứng một bên bỗng nhiên lên tiếng nói: " Đừng hỏi bọn họ, Địch xác bọn họ cái gì cũng không biết, Lây bí mật của Mặc gia, chắc sẽ không lộ ra đâu!"

Bàn tay dừng lại, Tiêu viêm quay đầu nhìn Hải Ba đông cười nói: " Người biết cái gì sao?"

Ánh mắt cùng con người tối đen như mực nhìn qua một cái, sau một lúc lâu, Hải ba đông mới chậm rãi nói: " Năm đó ta cũng đã tiếp xúc qua với Mặc gia, cho nên biết một chút bí ẩn ...Tổ truyền của Mặc gia là một vị Luyện dược sư, Bất quá hẳn đối với chính thống luyện dược sư không có hứng thú quá lớn, Ngược lại, cố ý nghiên cứu những thứ cổ quái, tỷ như đem những thứ cường đại của Ma thú như, móng vuốt, hoặc cốt cách trồng lên cơ thể con người ....."

" Thật là tên biến thái " *Tiêu viêm nhẹ giọng nói.*

" Hắc hắc, quả thật là biến thái, Bất quá tên kia coi như có chút bản sự, cuối cùng cũng thành công một chút, lúc ấy rất nhiều người Mặc gi trông thứ này, tuy rằng lực lượng tăng không ít, nhưng bất quá cũng biến cho người không ra người, quý không ra quý ...Đem ma thú nghiên cứu nhiều, cuối cùng Hắc đánh chú ý lên những người sinh ra có chút quý dị ... Người cũng biết, luôn luôn có những người không giống với người thường, vị tổ tiên kia của Mặc gia muốn đem biện pháp đưa những loài người kia bắt lấy, sau đó liền lấy đi trên người bọn họ là khí quan, cuối cùng trông lên người của Mặc gia, khiến cho thực lực của bọn họ tăng mạnh ... " *Nói đến chỗ này, khuôn mặt của Hải ba đông hiện lên sự chán ghét, Hiển nhiên Lão đối với phương pháp biến thái này cực kỳ bài xích.*

" Ta nghĩ Thanh lân tiểu cô nương chắc có điểm không giống người thường đi sao? Nói cách khác, Ta cũng khi nghĩ là bọn họ không thể bỏ ra phí tổn lớn như vậy để bắt một tiểu cô nương."

Nghe Hải ba đông nói, Sắc mặt Tiêu Viêm trở nên cực kỳ khó coi, Hắc tự nhiên là biết, Thanh lân có cái gì khác với thường nhân, Cái gọi là Bích xà tam hoa đồng, chính là Dược lão cũng đánh giá rất cao, Nếu như Mặc gia phát hiện được bí mật này, Lấy tính tình biến thái của bọn họ, tự nhiên là tận dụng mọi cơ hội để bắt Nàng.

" Con mẹ nó, Nguyên lai lũ tạp chủng này đánh chủ ý vào ánh mắt của Thanh lân ... " *Sắc mặt âm trầm như nước, Tiêu viêm nắm chặt bàn tay, Tay áo bỗng nhiên vung lên, một cỗ bạch sâm hỏa diễm bão dừng mà ra, mấy người nam tử, trừ bỏ người đã trả lời Tiêu viêm, thì kêu thảm một tiếng, Sau đó bị đốt cháy thành hư không.*

Một bên, Hai ba đông nhìn thấy Tiêu Viêm nổi giận, Trong lòng Hải ba động đột nhiên sáng tỏ, lẩm bẩm nói: " Xem ra vị tiểu cô nương Thanh lân kia, nguyên lai là bị Mặc gia theo dõi a."

-----oOo-----

Chương 243: Thôn cũng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng khách, kéo theo vài vị Mặc gia người bị đốt cháy thành hư vô, bầu không khí trong phòng khách, chợt trở nên im lặng như tờ.

Phía trên trán, mồ hôi lạnh chậm rãi nhỏ giọt rơi xuống, La Bô ngồi ở trên ghế không dám động đậy chút nào, vụng trộm liếc mắt nhìn vị thiếu niên áo đen sắc mặt âm u, toàn thân lại tiếp tục bị bao phủ một trận âm hàn.

Vị Mặc gia nam tử còn lại, toàn thân cứng ngắc đứng ở tại chỗ, khuôn mặt tại giờ khắc này, trong giây lát trở nên trắng bệch, môi run cầm cập, trong nhãn châu, lộ ra vẻ sợ hãi, trước kia, chỉ cần bạch sắc ngọn lửa tiếp tục trôi tới đây một chút, như vậy hẳn hiện tại, chỉ sợ cũng ngay cả tro tàn cũng không có để di lưu.

"Ngươi... Ngươi đây là khiêu khích Mặc gia chúng ta!" Nam giới âm thanh run rẩy, sắc mặt trở nên co rút lại.

"Ta không riêng chỉ muốn khiêu khích, ta còn muốn đem cái đồ Mặc gia chết tiệt đánh một trận!" Tiêu Viêm âm u lạnh lẽo cười nói.

"Ngươi không cần quá kiêu ngạo, người đứng sau Mặc gia chúng ta nhưng lại là Vân Lam Tông!" Nam giới tức giận nói, như tự cấp bản thân dũng khí, âm thanh nói được rất lớn.

"Mang ta đi Mặc gia, hoặc là ngươi và đồng bạn trước kia giống nhau, hai lựa chọn đó, chính ngươi tự quyết định." Tiêu Viêm mười ngón giao nhau, đặt ở trước người, nghiêng liếc nhìn nam giới đang run rẩy, lạnh nhạt nói.

"Mặc gia không có phản bội..." Nam giới cố gắng áp chế sợ hãi trong lòng, miệng vẫn như cũ có chút cứng rắn, nhưng mà;ngay lúc này đây, Tiêu Viêm dường như mất đi sự kiên nhẫn dư thừa, bàn tay nhẹ, khẽ vung, một lũ dày đặc bạch sắc hỏa diễm như tia chớp thoát ra khỏi đầu ngón tay, sau đó tại nam giới vẻ mặt kinh hãi, đem... Đốt cháy thành một mảnh hư vô." Mặc gia tổng bộ là ở trong Diêm thành phía đông đế quốc, đó là một tòa thành thị thuộc tỉnh lớn nhất phía đông của đế quốc" Tiêu Đình ngay phía sau Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: "Từ Thạch Mạc Thành đến Diêm Thành, đi đường mà nói, có lẽ yêu cần tám ngày thời gian, nếu là phi hành mà nói. Một ngày thời gian liền tới."

Hơi gật đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại. Đem ánh mắt tập trung tại trên người La Bô, cười dài nói: "La Bô đội trưởng, kế tiếp, chúng ta dường như nên

nói một chút về vấn đề giữa chúng ta, mặc kệ người là chịu xúi giục của người phương nào. Nhưng mà các người đối với Mạc Thiết Dong Binh Đoàn chúng ta tạo thành tổn thất không nhỏ. Điều này thực sự là sự thật."

"....." Nghe vậy, trên khuôn mặt La Bố, mồ hôi lạnh ngay lập tức chảy xuống, hấn mặt như thổ sắc run giọng nói: *"Ta Sa Chi Dong Binh Đoàn bồi thường cho quý đoàn mười vạn tiền vàng. Chẳng biết có thể được không?"*

Tiêu Viêm mỉm cười lắc đầu.

"Hai mươi vạn?"

"Ba mươi vạn?" Nhìn người kia vẫn như cũ phe phẩy đầu, hơn nữa Tiêu Viêm ý cười trên khuôn mặt càng thêm băng lãnh. La Bố rốt cục khóc tang nói: *"Tiêu Viêm đại nhân rốt cuộc muốn như thế nào, ngài liền nói rõ đi, lấy thực lực của ngài, chúng ta Sa Chi Dong Binh Đoàn căn bản không có chút xíu cơ hội phản kháng*

Tới bây giờ, La Bố cũng đích xác hết hy vọng, lấy Tiêu Viêm thực lực khủng bố, Sa Chi Dong Binh Đoàn căn bản không có tư cách cùng hắn nói điều kiện.

"Để cho Sa Chi Dong Binh Đoàn sát nhập vào Mạc Thiết Dong Binh Đoàn, đoàn viên cấp thấp để cho bọn hắn một ít tiền tài, loại bỏ ra... Thất tinh đấu giả trở thành đoàn viên, thì có thể lưu lại, nếu như là Đấu Sư mà nói, duy trì địa vị vốn có." Tiêu Viêm hướng về phía La bố, chậm rãi nói.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói thế, phòng khách... Bên trong tất cả mọi người đều sửng sốt, rất nhanh sắc mặt bất đồng, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ nhìn nhau liếc mắt, trong lòng hơi có phần động tâm, nếu như Mạc Thiết Dong Binh Đoàn thật sự đem Sa Chi Dong Binh Đoàn chiếm đoạt đi, như vậy ở Thạch Mạc Thành, cho dù là một ít thế lực ở các thành thị phụ cận khác, cũng khó cùng bọn chúng đối đầu, đến lúc đó, Mạc Thiết Dong Binh Đoàn phát triển, khẳng định có thể nhanh chóng thượng thăng!

Nhưng mà loại lợi ích này mặc dù không nhỏ, nhưng tai hại cũng cực kỳ rõ ràng, Sa Chi Dong Binh Đoàn thực lực dù sao so với Mạc Thiết Dong Binh Đoàn mạnh mẽ hơn nhiều, nếu để cho bọn họ xác nhập lại, nói không chừng có thể xuất hiện tai họa ngầm "binh đoạt quyền chủ", đến lúc đó, có

lẽ ngược lại có thể khiến Mạc Thiết Dong Binh Đoàn bên trong đại loạn, nói vậy, nhưng chỉ là phần được không đủ bù đắp cái mất.

Tại lúc Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ hai người suy nghĩ lợi và hại trong việc này, La Bố kia, cũng là về mặt khổ sáp lên, mặc dù hắn cũng không có cái gì chí lớn xưng bá, nhưng cũng không hề nghĩ; phải chịu nghe theo sự sai khiến của người khác, hưởng chi, thực lực của hắn lại mạnh mẽ xa so với Tiêu Đỉnh hai người, để cho hắn nghe theo mệnh lệnh hai người, tự nhiên trong lòng khó tránh khỏi có phần bất mãn.

"Mạc Thiết Dong Binh Đoàn, là chúng ta ba huynh đệ sáng lập, cho nên, ta cũng có thể xem như đội trưởng Mạc Thiết dong binh, các người là thủ hạ làm việc cho ta, nói vậy hắn là không thể mất mặt chứ?" *Làm như rõ ràng trong lòng La Bố bất mãn, Tiêu Viêm cười nói.*

Tiêu Viêm lời này, nhưng ngược lại khiến cho La Bố cùng với vài tên đầu sư phụ cận sắc mặt sắc mặt tốt lên một chút, làm thủ hạ làm việc cho một người có lẽ là Đấu Vương cấp bậc cường giả, bọn họ không chỉ không thể mất mặt, ngược lại còn có thể cảm thấy vinh hạnh bội phần.

"La Bố đội trưởng, rốt cuộc là xác nhập, hay vẫn phải để ta thanh lý, lựa chọn như thế nào, chính ngươi làm quyết định đi..." *Nói tới đây, Tiêu Viêm dừng một chút, mỉm cười bổ sung thêm một câu: "Hy vọng ngươi không tiếp tục lại khiến ta thất vọng..."*

Bị cặp nhãn châu tối đen kia nhìn thẳng, La Bố khóe miệng nhin không được run rẩy vài cái, hít sâu một hơi, sắc mặt nhanh chóng biến đổi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Theo La Bố trầm lặng, phòng khách... Bên trong, cũng là lần thứ hai tiếp tục rơi vào yên tĩnh, trong không khí im lặng, chỉ có mỗi Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ từng nhịp trên mặt bàn tạo thành tiếng vang rất nhỏ

Im lặng giằng co hồi lâu, mà trên khuôn mặt của Tiêu Viêm ý cười dần dần thu lại, khi đó La Bố rốt cục cười khổ than thở một tiếng, ngẩng đầu hướng về Tiêu Viêm nói: "Hôm nay ta nghĩ ta nếu là không đáp ứng mà nói, có lẽ Sa Chi Dong Binh Đoàn phải chắc chắn phải giải tá sao?"

Tiêu Viêm cười cười, từ chối cho ý kiến.

"Vậy người cho rằng ta còn có thể lựa chọn đường khác sao?" *La Bó* vẽ mặt khô sấp nói.

"Đường như không có a..." *Tiêu Viêm* cười nói, nhìn tới *La Bó* kia vẽ mặt cười khô, sau khi biết lựa chọn của hắn, nhún vai, lòng bàn tay đảo một cái, một cái bình ngọc nhỏ xuất hiện ở trong tay, ánh mắt sau khi nhìn lướt qua *La Bó* cùng với khuôn mặt ba vị *Đấu Sư*, bình ngọc hơi nghiêng, từ đó lại ra bốn miếng đan dược màu đỏ, bấm tay nhẹ bắn mạnh ra, bốn miếng đan dược, liền là bay vút vào trong tay bốn người trong sự ngạc nhiên.

"Đừng nói ta không tin các người, đương nhiên, nếu như ta nói ta bây giờ đối với các người tin tưởng mà nói, chỉ sợ các người cũng sẽ không tin tưởng..." *Sau khi nói ra câu có chút khó nghe. Tiêu Viêm* cười nói: "Thứ này, coi như không hơn kịch độc cái gì, nhưng mà; chỉ là nếu như, thật sự là độc phát động, tin tưởng ngoại trừ *La Bó* đội trưởng có thể nhiều lắm kiên trì một hồi mà xem, còn lại ba vị. Có lẽ sẽ đương trường mất mạng..."

Nghiêng đầu nhìn La Bó, Tiêu Viêm bổ sung nói: "Nhớ kỹ. ta nói chính là nhiều lắm kiên trì một hồi, đều không phải là các người có thể chống cự độc tính của nó."

Nhìn La Bó bốn người sắc mặt hơi cứng ngắc, *Tiêu Viêm* cười nói: "Này chỉ là ta thi triển một ít phòng bị mà thôi, dù sao ta không có khả năng hoàn toàn tin tưởng các người, giải dược ta sẽ theo giai đoạn đặt ở trong tay đại ca của ta. Chỉ cần các người đừng giữ bất kỳ thủ đoạn nào. Tự nhiên sẽ không có việc gì. Ít lâu sau khi các người đạt được tín nhiệm chính thức, ta sẽ giúp các người xua độc."

"Đường như... Không ăn không được a?" *Nắm trong tay miếng đan dược màu đỏ. La Bó* trầm lặng một lát, than thở nói. *Hắn* trong lòng tự nhiên cũng rõ ràng, nếu là không phục dụng đan dược của đối phương. Có lẽ *Tiêu Viêm* căn bản không có thể tin tưởng hắn cam nguyện bị thu phục.

Tiêu Viêm hơi gật đầu, nhẹ giọng nói: "*La Bó* đội trưởng tự nhiên là người thông minh, người hắn là biết, ta làm như vậy, cũng là vì mục đích bảo hiểm thôi..."

Cười khổ một tiếng, *La Bó* ngẩng đầu chăm chú nhìn chằm chằm *Tiêu Viêm*, mặc dù khuôn mặt kia mơ hồ mang một chút ý cười, nhưng mà; chỉ trong nháy mắt, vẫn như cũ lạnh lẽo, bị ánh mắt băng lãnh kia nhìn, *La*

Bố trong lòng ớn lạnh trong tim, hấn tin tưởng, nếu bản thân bọn họ không chịu ăn vào miếng đan dược mà nói, có lẽ kết cục cũng sẽ như trước kia Mặc gia mấy người không có gì khác biệt.

Lại hít một hơi, La Bố quay đầu cùng ba gã thuộc hạ nhìn nhau liếc mắt, đều là cười khổ lắc đầu, sau đó đành chịu đem miếng đan dược màu đỏ nuốt xuống, mặc kệ như thế nào, hôm nay cái mạng, cuối cùng đã bảo trụ được.

Nhìn kia bốn người ăn viên đan dược, Tiêu Viêm lúc này mới gật đầu, chậm rãi đứng dậy, nói: "Người trước chuẩn bị chuyện xác nhập đi, trong đoàn có một ít sâu mọt, nhớ kỹ, Mặc Thiết Dong Binh Đoàn không cần cái loại phế vật chỉ biết cáo giả uy hô."

Sau khi nói chuyện xong, Tiêu Viêm liền quay người từ phòng khách hướng ra ngoài, Tiêu Đỉnh liếc mắt nhìn La Bố vẻ mặt tinh thần sa sút, tiếp theo cũng đi theo sát.

Tại phía sau lưng của Tiêu Viêm, Mặc Thiết Dong Binh Đoàn đoàn viên, nhìn bóng lưng đơn bạc phía trước, đầu hơi có phân mê muội, vền vện nửa ngày thời gian, thế lực lớn nhất Thạch Mặc Thành, lại bị cường hoành xác nhập Mặc Thiết Dong Binh Đoàn? Đây một màn hi kịch, thật sự là khiến mọi người cảm thấy như đang nằm mơ.

Chán chường ngồi ở trên ghế, La Bố nhìn đám người nối đuôi nhau mà ra, thở dài một hơi, vô lực vung tay, nói: "Chuẩn bị thanh lý đám người vô dụng này đi."

"Đội trưởng... Chúng ta liền như vậy bị nhập vào Mặc Thiết Dong Binh Đoàn sao?" *Phía sau, một gã Đấu Sư cười khổ nói.*

"Không như vậy, còn như thế nào nữa? Thực lực Tiêu Viêm, các người cũng rõ ràng nhìn thấy, hấn nếu là muốn hủy diệt chúng ta Sa Chi Dong Binh Đoàn, vền vện là đảo tay thôi, hơn nữa... Dong binh đoàn có một người là Đấu Vương cường giả làm ô dù, tính an toàn, luôn so với trước kia cao hơn." *La Bố vò đi vò lại cái trán, nói.*

Nghe vậy, ba gã Đấu Sư cũng chỉ nhìn nhau cười khổ, ảm đạm không nói. Hướng về bên ngoài đi tới, chuyển qua góc đường, Tiêu Viêm bước chân chậm lại, quay đầu lại hướng về Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ cười nói: "Mặc

dù cường hoành đem Sa Chi Dong Binh Đoàn xác nhập vào Mạc Thiết Dong Binh Đoàn có phần nguy hiểm, nhưng mà; lấy bản lĩnh của đại ca và Nhị ca, nói vậy hẳn là có thể đem bọn họ sự tình xử lý tốt."

"Đích thực có phần phiền toái, nhưng mà chỉ bằng Nhị vị đại ca, ta có thể tin tưởng đem La Bô ép tới không dám làm xằng bậy, còn dong binh từ Sa Chi Dong Binh Đoàn được chuyển tới, ngược lại không cần quá mức lo lắng, ta có biện pháp xử lý." *Tiêu Đỉnh cười nói.*

"Như thế là tốt rồi." *Nhìn thấy Tiêu Đỉnh cũng không ngăn ngại, Tiêu Viêm cũng thở dài một hơi, nói: "Kế tiếp ta sẽ tới thành thị chỗ Mạc gia một chuyến, chuyện tình nơi này, liền dựa vào các người."*

"Đi Mạc gia sao?" *Nghe vậy, một bên Tiêu Lệ nhú mày, một lát sau gật đầu, nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút, Mạc gia dù sao cũng là thổ địa ở Diêm Thành, hơn nữa bọn họ và Vân Lam Tông quan hệ cũng có chút không tệ."*

"Ừm."

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm hướng về Hải Ba Đông ở một bên phát tay, sau đó từ trong lưng khẽ run lên, Tử Vân Dực vẫy mở ra, chậm rãi bay lên khoảng không trên cao, hướng về phía dưới Tiêu Đỉnh bọn người kinh ngạc cười khoát tay áo, sau đó cùng Hải Ba Đông bay lên không trung, hai cánh rung động, thân hình hóa thành hai đạo ánh sáng lấp lánh, nhanh chóng tan biến tại phía chân trời.

-----oOo-----

Chương 244: Vô Đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng khách, kéo theo vài vị Mạc gia người bị đốt cháy thành hư vô, bầu không khí trong phòng khách, chợt trở nên im lặng như tờ.

Hai tia sáng nhàn nhạt giống như ngôi sao bình thường bay vút lên, trong chớp mắt đã biến mất tại chân trời.

Phi hành bên cạnh Tiêu Viêm, Hải Ba Đông nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên. Lúc này cỗ lực lượng khủng bố trong cơ thể kia đã hoàn toàn biến mất trở lại như cũ là hơi thở của đấu sư.

Con mắt đục ngầu đánh giá Tiêu Viêm, Hải Ba Đông nhíu mày trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên nói: "*Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, cỗ lực lượng xa lạ có thể so với Đấu hoàng cường giả kia, chắc là không phải do người phát ra sao?*"

Hải Ba Đông bất ngờ nói, làm cho tốc độ phi hành của Tiêu Viêm chợt chậm lại một chút. Quay đầu lại nhìn Hải Ba Đông, Tiêu Viêm lạnh nhạt cười nói:

"Hải lão tiên sinh vì cái gì lại hỏi như vậy?"

"Tuy rằng ta không phủ nhận Tiêu Viêm tiểu huynh đệ có thiên phú tu luyện kiệt xuất, bất quá ta đã lưu lạc nhiều năm như vậy, loại thiên phú tu luyện này cũng không phải chưa từng gặp qua. Bọn họ khi bằng tuổi người thực lực cũng chỉ là đấu sư hoặc đại đấu sư, còn về phần đấu hoàng tuyệt đối không có khả năng." Hải Ba Đông cười cười nói: "*Cho nên trước đây ta cảm ứng được cỗ lực lượng xa lạ kia trong cơ thể người, người hẳn là không muốn để cho người khác biết? Ha, ha, nói cách khác, cỗ lực lượng kia kỳ thật cũng không phải của người."*

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày liếc nhìn Hải Ba Đông, một lát sau khẽ cười nói: "*Hải lão tiên sinh quả không hổ danh là đấu hoàng cường giả, ánh mắt quả nhiên sắc sảo."*

Đối với việc đó, Tiêu Viêm cũng không có trực tiếp phủ nhận bởi vì hẳn rõ ràng đã đạt tới cấp bậc đấu hoàng cường giả, bất quá cũng may Hải Ba Đông không phải là luyện dược sư, nếu không bằng vào cảm giác của linh hồn cường đại của một gã luyện dược sư cấp bậc đấu hoàng đã có thể cảm nhận được lực lượng của mình. Linh hồn của Dược lão nhất định không có chỗ chôn liền bị phát hiện. Lúc trước ở sa mạc, khi đan vương Cổ Hà xuất hiện, Dược lão liền cẩn thận yên lặng, tuy rằng Cổ Hà không nhất định có thể cảm nhận được sự tồn tại của Dược lão tuy nhiên dựa vào cảm giác của linh hồn cường đại, hẳn ít nhất có thể biết cỗ lực lượng kia không phải của Tiêu Viêm.

Nghe ý tứ của Tiêu Viêm tựa hồ không phủ nhận, khuôn mặt Hải Ba Đông

thoáng có chút kinh ngạc, bất quá hẳn cũng biết rằng không nên hỏi tiếp nữa.

"Ha ha, cỗ lực lượng kia đích thực không thuộc về ta, tuy nhiên ngài nên biết ta có thể dùng lực lượng đó cùng đấu hoàng cường giả chống đỡ." Tiêu Viêm có chút thâm ý cười nói.

Hải Ba Đông gật đầu cười cười, xác thực mặc kệ lực lượng kia có từ nơi nào Tiêu Viêm cũng có thể sử dụng nó. Như vậy, một gã cường giả như hắn trong tay nắm giữ lực lượng có thể cùng đấu hoàng cường giả chống đỡ thì mọi hoài nghi cùng khiêu khích tự nhiên đều biến mất. Thấy Hải Ba Đông không nói gì thêm nữa, Tiêu Viêm lúc này mới mỉm cười. Đối phương cũng là người thông minh, biết rằng thứ lực lượng này không cần biết có từ đâu, chỉ cần ai có nó sẽ có quyền lên tiếng.

"Đi thôi, tranh thủ lúc sáng sớm có thể tới Diêm thành. Bất quá hướng đi đến Diêm thành ta cũng rất rõ mình phải dựa vào Hải lão tiên sinh." Tiêu Viêm cười nói.

"Ha ha, tuy rằng ta đã ở Mạc thành vài thập niên, nhưng mỗi ngày ta đều vẽ bản đồ nên đường đi đến đó ta cực kì quen thuộc, đi theo ta." Hải Ba Đông cười nói. Hai cánh sau lưng hơi rung lên, tốc độ đột nhiên tăng mạnh

Tiêu Viêm gật gật đầu, nhìn Hải Ba Đông đột nhiên tăng tốc, Tử Vân Dực phe phẩy vôi vàng đuổi theo.

Bên trên bầu trời, hai đạo lưu quang bay trên bầu trời, nhìn có chút thể lượng.

Diêm thành, nằm ở phía đông của Gia Mã đế quốc, đường lớn rộng mở, khiến cho nó trở thành con đường thông từ bên trong đế quốc tới các tỉnh phía Đông, có một vị trí chiến lược không tồi, vì vậy nơi đây còn được gọi là thành thị lớn nhất phía Đông Gia Mã đế quốc. Hằng năm đều được đế quốc phái binh đến trấn thủ.

Trong Diêm thành, Tiêu Viêm hướng tới mục tiêu là Mạc gia, thế lực cường đại nhất ở Gia Mã đế quốc.

Vì Mạc gia bá đạo lũng đoạn nên gần 60% sản nghiệp trong Diêm thành tất cả đều thuộc về Mạc gia. Lợi nhuận hằng năm cho dù phải bỏ một chút

tiền thuế cùng với một lượng tài sản phía sau thì Mặc gia vẫn là càng ngày càng giàu có a.

Tuy rằng có thế lực lớn dễ gây họa nhưng có Vân Lam Tông đứng phía sau cho dù là hoàng thất của Gia Mã đế quốc cũng không tìm đến Mặc gia gây phiền toái. Cho nên Mặc gia cơ hồ không kiêng nể gì đem thế lực phát triển mạnh, cơ hồ trở thành bá chủ của Diêm thành. Nếu ở phía Đông không có ba gia tộc kiềm chế chỉ e mặc gia đã sớm khuếch trương thế lực đến các khu vực khác.

Nhưng ngay cả như vậy, vài năm gần đây Mặc gia dựa vào thế lực đằng sau, đã đem tam đại gia tộc đặt xuống dưới, nghiêm nhiên trở thành bá chủ.

Trải qua một ngày đường vất vả, Tiêu Viêm hai người rốt cục thì từ từ tiếp cận phạm vi của Diêm thành, phía trên khoảng không, ánh trăng đang bị ánh mặt trời thay thế, một cỗ hơi thở đang hung hãn bảo phủ lấy Diêm thành, rốt cuộc ánh nắng chiếu rọi khắp nơi trong Diêm Thành. Nhìn tòa thành thị thật lớn kia giống như một con mãnh thú đang nằm phủ phục xuống.

Tiêu Viêm tuy rằng không e ngại Mặc gia, tuy nhiên có thể che dấu thân phận đem mọi việc giải quyết là tốt nhất. Còn nữa, Hải Ba Đông cũng nói hẳn cũng không muốn đắc tội với Vân Lam Tông, hiển nhiên thế lực lớn nhất Gia Mã đế quốc cũng làm cho vị băng hoàng này có chút kiêng kị.

Sau khi thay đổi y phục, hai người lúc này mới hướng tới tòa thành khổng lồ phía trước chậm rãi đi tới.

Đi tới cửa thành, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên phát hiện ra tại nơi này, mấy chục binh lính ánh mắt sắc lạnh đứng hai bên tường thành không ngừng quét qua những người đi đường.

Nhìn những cảnh vệ kia, Tiêu Viêm hơi cau mày, nơi này không phải biên cảnh của đế quốc, mà phòng ngự so với Mặc thành còn nghiêm hơn?

Thoáng có chút nghi hoặc lắc lắc đầu, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Hải Ba Đông, im lặng xếp hàng, một lúc sau liền tiến vào thành thị phía trong.

"Ai, thật sự lớn a. Mặc gia quả không hổ danh là Diêm thành đệ nhất gia

tộc".

Trong lúc xếp hàng, Tiêu Viêm thấy mấy nam tử thân mặc trang phục lính đánh thuê khẽ nói nhỏ với nhau.

"Hắc, hắc, hôm nay có lẽ là sinh nhật của Mặc gia đại trưởng lão Mặc Thừa? Nghe nói không chỉ các thế lực phía Đông mà ngay cả những thế lực khác cũng đều tới ăn mừng, ngay cả Vân Lam Tông cũng phái người đến."

"Nga, Vân Lam Tông cũng phái người tới, Mặc Thừa quả là có mặt mũi a."

"Hừ, Mặc gia tuy rằng thế lực cường đại nhưng trong mắt Vân Lam Tông lại không được coi trọng, nếu không phải Mặc gia hằng năm đều nộp một khoản khổng lồ cho Vân Lam Tông, thì bọn họ liệu có cùng Mặc gia có quan hệ không?" Một gã lính đánh thuê khinh thường nói.

"Hắc, hắc, đúng vậy." Một vài tên lính đánh thuê tựa hồ đối với Mặc gia cũng không quá quan tâm, cười phụ họa nói.

Đứng ở phía sau, nghe mấy tên lính đánh thuê nói chuyện, Tiêu Viêm đôi mắt khép lại, khẽ cười nói: *"Chúng ta tới đúng lúc a, vừa vặn đúng lễ mừng thọ của lão hủn đản kia."*

"Có nhiều thế lực đến đây như vậy chúng ta không nên ra tay a." Hải Ba Đông nhíu mày nói.

"Ha, ha, Hải lão tiên sinh, chúng ta hai người liên thủ đừng nói là Mặc gia, cho dù là Vân Lam Tông cũng không đánh lại, huống hồ Tông chủ vân lam tông cũng không thừa hơi mà đi đến nơi này?"

"Nói như vậy, cũng thật có chút cân nhắc " Hải ba đông cười lắc đầu, Một người có thể thống lĩnh được một đại môn phái Vân lam tông Siêu cấp cường giả, Tại Gia mã đế quốc thì còn có mấy người đủ tư cách mời Nàng đến ăn mừng!"

"Ách, ta tựa hồ không đồng ý với ngươi là sẽ ra tay a." Cười một lúc, Hải Ba Đông bỗng nhiên sững sốt nói.

"Hắc, hắc, Hải lão tiên sinh, đến lúc cần người hãy ra tay, Ta nghĩ sẽ có cái giá chắc sẽ có khả năng làm cho người hài lòng. Tiêu Viêm cười nói.

"Một gã luyện dược sư có thể luyện chế lục phẩm đan dược như người, ta thực sự hy vọng người nợ ta một chút ân tình a." Hải Ba Đông vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, cười nói.

Khẽ mỉm cười, Tiêu Viêm thấy sắp đến lượt mình, vừa muốn bước tới trước, thì phía sau truyền lại tiếng vó ngựa. Quay người lại, Tiêu Viêm thấy mấy người nam nữ cưỡi ngựa đang phóng đến. Bụi bay mù mịt làm cho những người xếp hàng chờ đợi tức giận, nhưng khi ánh mắt phần nộ của bọn họ nhìn thấy bóng người trên con ngựa phía sau, bao nhiêu tức giận liền biến mất.

Ngồi trên ngựa là một nữ tử trẻ tuổi, thân mặc bộ hồng y bó sát người, là lướt vô cùng nhuần nhuyễn, hai má của nữ tử có chút trơ bóng, trên cổ đeo một quả trang sức thủy tinh nho nhỏ, làm cho khuôn mặt của Nàng có chút linh động.

Hồng y nữ tử nhìn lướt qua mọi người, không vì nàng điều khiển ngựa gây ra phiền toái cho những người đang xếp hàng chờ đợi mà dừng lại, liền dẫn theo người của mình phi thẳng vào trong thành.

Sau khi tiếng vó ngựa xa dần, trong đội ngũ xếp hàng liền vang lên vài tiếng nói bất mãn.

"Mẹ nó, không phải ý mình là Mặc gia nhị tiểu thư sao? Thân kỳ cái rắm a, Mặc gia không phải là dựa vào việc lấy lòng Vân Lam Tông để có được địa vị như hôm nay hay sao, một ngày nào đó, nếu Mặc gia làm chuyện gì không vừa ý họ, Vân Lam Tông sớm muộn cũng đem Mặc gia đá đi."

Nghe phía sau vang lên tiếng mắng chửi, Tiêu Viêm nhàn nhạt cười, ánh mắt khẽ quét qua thông đạo tối như mực trước cửa thành, sau đó sửa sang lại hắc bào rồi chậm rãi tiến vào.

-----oOo-----

Chương 245: Nạp Lan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thông qua một thông đạo tối đen, ánh nắng chói mắt đột nhiên làm cho ánh mắt Tiêu Viêm theo thói quen có chút hư ảo.

Một lát sau, đợi đến lúc thích ứng được với ánh sáng, lúc này Tiêu Viêm mới chậm rãi mở to mắt, bên tai tràn ngập âm thanh huyền ảo.

Mở mắt ra, tại tâm mắt xuất hiện một tòa thành thị khổng lồ. Đứng ở lối ra của tường thành, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn hai bên đường ngã tư chỉ chút cửa hàng đẹp đẽ cùng với người qua lại trên ngã tư, không khỏi tán thưởng một tiếng, quả không hổ là thành thị lớn nhất phía Đông của Gia Mã đế quốc. Lưu lượng người cùng độ phồn hoa chỉ sợ Hắc Nham thành mà Tiêu Viêm lần trước nhìn thấy mới có thể so sánh.

Đứng ở trên ngã tư đường, Tiêu Viêm bất ngờ nghe được thấy âm thanh ồn ào khiến cho tai có một chút khó chịu, trên mắt khó có thể che dấu vẻ mệt mỏi, xoa xoa huyết Thái Dương, quay đầu về phía Hải lão nói: "*Liên tục chạy hai ngày đường, trước tiên chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm, sau thuận tiện hỏi thăm tin của Mặc gia?*"

"Ừ, cũng được." Nghe vậy, Hải Ba Đông hơi gật đầu, tuy nói đã tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, sự chịu đựng mệt mỏi vượt qua người thường, dù sao hai ngày nay phi hành liên tục không nghỉ ngơi, đấu khí tiêu hao cũng thực sự quá lớn, cho nên có thể nghỉ ngơi một chút Lão đương nhiên sẽ không từ chối.

Nhìn thấy Hải ba Đông gật đầu, Tiêu Viêm cười cười, theo dòng người đi lên phía trước.

Một đường đi qua, chung quanh nhiều biển hiệu làm cho mọi người rối mắt, làm cho Tiêu Viêm có vẻ kinh ngạc. Lúc sau khi đi qua ngã tư đường, Tiêu Viêm chép miệng, khẽ cười nói: "*Ngã tư đường này ta tính có tổng cộng 103 gian hàng, trong đó có 74 gian hàng có biển hiệu đề một chữ "Mặc", bọn họ nói Mặc gia ở Diêm thành này là bá chủ, xem ra quả nhiên không giả".*

Mặc gia này hiện tại cũng quá mức bá đạo, năm đó ta tới Diêm thành này, lúc đó tại đây còn có một vài phương thế lực có thể đấu lại với Mặc gia." Hải Ba Đông đảo ánh mắt một vòng, gật đầu nói.

"Vây Vân Lam Tông kia thật sự có năng lực lớn vậy sao? Một người trước kia không được tính là mạnh mẽ ở gia tộc, dựa vào bọn họ lại có thể quật khởi?" Tiêu Viêm sờ cằm, nhíu mày nói.

"Thực lực bề ngoài của Vân Lam Tông cũng không đáng sợ. Nhưng mà thế lực tiềm tàng của nó cũng thực sự khủng bố. Người phải biết rằng, nhiều năm như vậy không biết bao nhiêu cường giả từ Vân Lam Tông đi ra, rải rác ở các địa phương của Gia Mã đế quốc, thậm chí còn khuếch tán ở các đế quốc bên ngoài. Bọn họ thành lập các thế lực đều có mối liên hệ với Vân Lam Tông, thậm chí người có thể đem bọn họ so sánh với thế lực của Vân Lam Tông. Người có thể tưởng tượng một chút nếu như một ngày nào đó các cường giả hoặc các thế lực đó tập trung tại Vân Lam Tông thì lực lượng này sẽ khủng bố đến mức nào? Khi đó ta nghĩ cho dù hoàng thất của Gia Mã đế quốc có một lão tổ tông tọa trấn, chỉ sợ cũng chỉ có thể dựa vào thôi." Hải Ba Đông nói, trên khuôn mặt hiện lên một chút ngưng trọng hiếm thấy.

"Rất là khủng bố à " Tiêu Viêm nghe vậy nhẹ nhàng thở một hơi lâm bẫm nói.

"Ta cũng không biết người cùng vân lam tông có ân oán gì. Bất quá, xem ở chúng ta cũng coi như có quen biết, ta nói trước với người một câu. Tốt nhất không nên trêu chọc bọn họ, cái tổ ong bò vẽ kia, cũng không tùy tiện chọc vào." Hải ba Đông trầm ngâm một hồi, nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm khẽ lắc đầu. Bàn tay vỗ nhẹ tay áo bào, cước bộ chậm rãi đi tiếp. Một lúc sau đi đến nói: *"Có lẽ người nói đúng, nhưng mà có một số việc ta phải đi làm. Cho dù là đám tổ ong bò vẽ kia, ta cũng sẽ quyết làm!"*

Nghe lời này của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông không nhịn được lắc đầu. Lão không biết được thiếu niên tiền đồ vô hạn này vì cái gì mà phải cố tình trêu chọc Vân Lam Tông. Chẳng lẽ hắn không biết cử chỉ này là rất ngu xuẩn sao?

"Hơn nữa nếu bọn họ thật sự về sau giống như tổ ong vẽ vẽ tìm ta phiền toái, như vậy ta cũng sẽ cho bọn họ biết Tiêu viêm ta không phải là bùn đất. Hắn dám đến ta dám giết, tuổi ta còn trẻ còn có rất nhiều thời gian. Với thực lực của Đấu hoàng ta còn có thể không đập được Vân Lam Tông, ta đây sẽ cố gắng đạt tới đấu tông, đấu tông không đc thì đấu thánh thậm

chỉ là đấu đế. "Tiêu Viêm bỗng nhàn nhạt nói là bước chân Hải Ba Đông chậm lại, thần tình ngạc nhiên nhìn khuôn mặt thanh tú nhưng hiện ra vẻ quật cường cùng tàn nhẫn, trong lòng bỗng xuất hiện ý niệm "Nói không chừng, lần này là vân lam tông trêu chọc đến một con ong vò vẽ điên đầu."

"À, đúng rồi, lúc trước theo như lời Hải lão tiên sinh thì lão tổ tông của hoàng thất Gia Mã đế quốc đó là ai?" Tiêu Viêm bỗng nhiên nghi hoặc hỏi nói.

"Một lão quái vật, lão yêu quái, về sau có cơ hội đi đế đô, chính người đi nhận thức đi, lão già kia là người thủ hộ của hoàng thất Gia Mã đế quốc, thực lực rất khủng bố, nhiều năm như vậy không thấy, không biết thực lực tăng bao nhiêu rồi?" "Hải ba Đông vỗ về chòm râu, trên khuôn mặt biểu hiện một chút kiêng kị, sau một lúc hắn cười nói:" Năm đó hắn cũng Mĩ Đỗ Toa nữ vương chiến đấu, nhưng mà so với ta tốt hơn, dĩ nhiên là đấu ngang tay với Mĩ Đỗ Toa nữ vương. hơn nữa cuối cùng có thể an toàn quay về."

Nghe vậy trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên một chút thoáng kinh ngạc, Mĩ Đỗ Toa nữ vương kia chính là đứng ở đấu hoàng đỉnh địa cường giả, có thể cùng nàng giao chiến mà bất bại, vị kia lão quái vật thực lực chỉ sợ ít nhất là hơn lục tinh đấu hoàng sao?

Sợ hãi lắc đầu, bước chân của Tiêu Viêm chậm lại nhìn về phía một khu nhà trên ngã tư đường tên là Mặc Tác Uyển Hoa khách sạn, nói với Hải Ba Đông:" Chúng ta ở trong này nghỉ tạm một lát đi?"

"Ừ." "Hải ba Đông đầu.

Hai người tiến vào khách sạn, ánh mắt quét một vòng có chút phát hiện. Ở hai bên đại sảnh trong khách sạn đều có người ngồi trong đó, liền lắng nghe những người này nói chuyện. Một lúc sau Tiêu Viêm mới biết tất cả những người này đều ở nơi khác tới đến chúc thọ Đại trưởng lão của Mặc gia.

Hơi lắc đầu Tiêu Viêm đi tới chỗ quầy, nói muốn thuê hai gian phòng. Một lúc sau chưởng quầy là một vị có vài phần tư sắc đánh giá họ một chút rồi trả lời ngọt ngào:" Tiên sinh, xin hỏi các ngài có thiệp mời của Mặc gia không?"

"Thiếp mời?" Tiêu Viêm ngẩn người cau mày lắc đầu:" Không có, chúng ta đến Diêm thành còn cần phải có thiệp mời của Mặc gia sao?"

"Thật xin lỗi. Vài ngày gần đây, tất cả lưu điếm của Diêm thành đều được Mặc gia bao hết rồi, các khách sạn đó đều tiếp đãi khách mời của Mặc gia.
"Thị nữ tươi cười trả lời

"Ồ, Mặc gia tựa hồ rất bá đạo a?" Tiêu viêm khẽ cười thương thức lời của chương quỳ.

Nghe vậy, thị nữ sắc mặt cứng lại, đây chính là lần đầu tiên nghe thấy có người dám nói Mặc gia không phải là thổ địa ở Diêm thành lập tức dờ khóc dờ cười, gương mặt có chút xấu hổ.

"Ba!"

Nhìn thấy thần sắc xấu hổ của thị nữ, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy thú vị liền xoay người muốn rời đi nhưng mà một đạo bóng đen từ một bên hung hăng bay đến cuối cùng nện một tiếng phía trên quỳ.

Nơi này sao lại có một gã nhà quê? Dám ở Diêm thành trách Mặc gia ta bá đạo?" Bóng đen hạ xuống đó là thanh âm của nữ tử bên trái Tiêu Viêm vang lên.

Nghe được lời này rõ ràng là giọng điệu của một nữ tử điêu ngoa, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút vẻ không kiên nhẫn, quay đầu nhìn thấy một đám người cách đó không xa.

Nhóm người này rõ ràng còn trẻ. Cầm đầu là một cô gái mặc một áo hồng bó sát người, dáng người đầy đặn, chỗ nào nên lời thì lời, lỗm thì lỗm, thật là một nữ tử mê người. Cái váy ngắn không che được đôi chân thon dài làm trong đại sảnh có có không ít ánh mắt nam tử ngẫu nhiên đảo qua cặp đùi này, trong mắt hiện lên một chút thèm muốn.

Ánh mắt quét qua vị hồng y nữ tử trong tay cầm trường tiên. Tiêu Viêm nhận ra nàng. Lúc trước ở cửa thành, xe ngựa chạy như điên đúng là vị nữ tử này được xưng là Mặc gia nhị tiểu thư.

Ánh mắt Tiêu viêm nhìn về phía vị nữ tử vênh váo tự đắc một cái, thật là

mất hứng thú, có chút lắc đầu xoay người quay trở lại bên ngoài

Tiêu tử! Muốn chết!" Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, nữ tử xưa nay được mọi người cho là bảo bối nhất thời mà dựng thẳng, trong tay xuất hiện một cái roi dài quất một cái hóa thành một đạo bóng đen hung hăng đánh về phía Tiêu Viêm.

Khi trường tiên sắp đánh lên thân thể của Tiêu Viêm, thanh sắc hỏa diễm bỗng nhiên quý dị được hiện lên, nhiệt độ nóng cháy, không chỉ đem trường tiên đốt thành tro tàn hơn nữa một cỗ thanh sắc hỏa diễm nhàn nhạt bắn về phía hồng y nữ tử.

Thanh sắc hỏa diễm vừa hiện thân, trong đại sảnh, độ âm chột tăng lên.

Trong đại sảnh, không thiếu người kiến thức rộng rãi nhìn thấy thanh sắc hỏa diễm kia đều không khỏi hoảng sợ: "Dị hỏa?"

Một chút thanh sắc hỏa diễm nhỏ trong sự hoảng sợ của mọi người bắn thẳng tấp về gương mặt của vị hồng y nữ tử. Xem tình thế này nếu như bị đánh trúng cho dù may mắn giữ được tính mạng, khuôn mặt xinh đẹp được mọi người yêu thích chỉ sợ cũng sẽ bị phá hỏng.

Khuôn mặt có vẻ hoảng sợ, trong mắt vị hồng y nữ tử kia không ngừng phóng đại được thanh sắc hỏa diễm. Trong lòng muốn trốn tránh nhưng mà nàng có thực lực để né tránh sao? Lập tức chỉ đứng ngây ngốc một chỗ tùy ý để thanh sắc hỏa diễm kia bắn đến.

Ngay tại lúc thanh sắc hỏa diễm sắp bắn trúng hồng y nữ tử, một đạo thiểm điện từ bên ngoài phóng đến ôm lấy nữ tử tránh đạo thanh sắc hỏa diễm đang phóng đến. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thanh sắc hỏa diễm một kích thất bại, mất đi mục tiêu, vừa vặn là oanh kích một khối nham thạch phải sau vị hồng y nữ tử. Nhất thời từng đạo ánh mắt hoảng sợ rơi trên bức thạch điêu, trong khoảng khắc hóa thành chất lỏng.

"Tê" nhìn một chút hỏa diễm khủng bố như vậy, tất cả mọi người trong đại sảnh không cẩn thận hít một ngụm lương khí, chột đem ánh mắt rung động hướng về phía hắc bào thiếu niên.

"Vị tiểu huynh đệ này, xin dừng tay!" Ở một chỗ trong đại sảnh, một gã trung niên nam tử bước nhanh đi ra, ở phía sau hắn là khuôn mặt trần bạch của vị hồng y nữ tử. Hiện nhiên, vừa rồi ra tay cứu giúp người, đó là vị trung niên này

Nhàn nhạt nhìn vị hồng y nữ tử đứng phía sau vị trung niên, Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, hai tay rời khỏi hắc bào, một chút thanh sắc hỏa diễm, lần thứ hai nghịch ngợm nhảy trên đầu ngón tay..

Tiểu huynh đệ, lúc trước Linh Lâm xúc động quá mức" vị kia da đầu có chút run lên nhìn lỗ thanh sắc hỏa diễm trên đầu ngón tay của Tiêu Viêm, chấp tay khách khí nói.

" *Mặc gia?*" Khóe miệng khẽ cười, Tiêu Viêm liếc vị đầu sư trung niên này, cười lạnh nói: "*Nói trước cho người, đừng tưởng rằng Mặc gia có vân lam tông chỗ dựa liền không kiêng nể ai, không chừng ngày nào đó chọc tới một người không nên dây vào, cho dù là vân lam tông, cũng không bảo vệ nổi các người.*"

Thiếu niên cười lạnh nói. Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều bị một chút ngữ khí cuồng vọng này mà chấn động, ánh mắt nhìn lên chỗ thanh sắc hỏa diễm phiêu phù trên tay Tiêu Viêm. sau đó ánh mắt lướt qua người đứng sau lưng Tiêu Viêm chính là Hãi lão. Tất cả mọi người đều rất sáng suốt giữ im lặng, tuổi trẻ có loại thanh sắc hỏa diễm khủng bố như thế, nếu như nói sau lưng không có siêu cấp cường giả tương trợ, mọi người sẽ tuyệt đối không tin tưởng, mà nếu thiếu niên được sau lưng thực sự là có được cái loại cấp bậc được cường giả này, như vậy lúc trước lời nói này cũng không tính là nói dối: "*Ha hả, tiểu huynh đệ nói được lời này, hôm nay sau khi trở về, ta chắc chắn làm cho gia chủ trách phạt Linh Lâm.*" Vị này trung niên này rõ ràng không phải một người lỗ mãng, cho nên vẫn chưa bởi vậy mà có điều phản nộ, ngược lại là cười xòa nói.

Nhìn vị trung niên một cái, ánh mắt Tiêu Viêm hướng về phía vị hồng y nữ tử phía sau. Làm như thấy được ánh mắt của Tiêu Viêm đảo qua, vị nữ tử này lúc trước còn vênh váo, nhất thời sắc mặt tái nhợt được đem đầu lui lại phía sau vị trung niên, sợ luc thanh sắc hỏa diễm tập kích lần thứ hai, bộ dáng khiếp đảm không còn tí chút ương ngạnh.

Bàn tay chậm rãi thu vào hắc bào, Tiêu Viêm vừa muốn xoay người, vị trung niên vội vàng tiến lên từng bước, khách khí nói: "*Hai vị nếu đã đến*

Diêm thành, Tất cả khách sạn đều bị Mặc gia bao hết, cho nên hiện tại hai vị cho dù đi khắp diêm thành, cũng tìm không thấy chỗ nghỉ tạm đâu. Như vậy đi, vì bồi tội cho hai vị, ta phân phó nơi này cấp cho hai vị hai gian phòng xa hoa, không biết hai vị có chấp nhận lời xin lỗi của Mặc gia không?"

Bước chân dừng lại, Tiêu Viêm quay đầu đi đến, nhìn vị trung niên này làm việc có chút khôn khéo, cùng Hải Ba Đông nhìn nhau liếc mắt một cái. Không có chút được lời khách sáo. Xoay người liền đối với thang lầu chỗ đi đến, nhàn nhạt nói: "*Dẫn đường!*"

Được, " nhìn Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông kia có bộ dáng dứt khoát, vị trung niên sừng sốt, vội vàng hồi phục tinh thần, đem vị hồng y nữ tử phía sau trấn an một chút, sau đó vội vàng đi theo lên.

Nhìn Tiêu Viêm chậm rãi nhẹ nhàng biến mất ở chỗ cuối cầu thang, trong đại sảnh lúc này mới giảm chút không khí cúi đầu khe khẽ tự hỏi bối cảnh của một già một trẻ thân bí này.

Vị hồng y nữ tử khuôn mặt tái nhợt mặt cười cho đến khi Tiêu Viêm biến mất, mới chậm rãi hiện lên một chút hồng, mu bàn tay lau chút nước mắt. Nàng như vậy nhiều năm qua, lần đầu tiên phải chịu loại đối đãi này.

Ở bên cạnh nữ tử, thanh niên đồng dạng bị dọa ngây người vội chạy đến an ủi.

Tính cách vị hồng y nữ tử này cho dù ngang ngược, nhưng dù sao cũng là con cái đại gia, một lúc lâu sau đem cảm xúc ôn định trở lại, lúc này đã có vẻ ít ngang ngược, tuy rằng là gượng cười nhưng dù sao mỹ nữ vẫn là mỹ nữ, mặc kệ ra sao vẫn rất đẹp.

"Linh Lâm, lúc trước tên kia thật sự là rất đáng giận, nàng yên tâm, chờ ngày mai ta nhất định tìm người giúp nàng một cái công đạo." *Vị thanh niên này lúc trước bị dọa đến ngây ngốc, lúc này chạy đến bên cạnh mỹ nhân biểu hiện quyết tâm với dũng cảm của mình.*

"Ha ha, Linh Lâm muội muội, làm sao khóc đáng thương như vậy? Chẳng lẽ còn có ai dám ở Diêm thành này đắc tội với ngươi?" Ở bên cạnh vị hồng y nữ tử cùng vị thanh niên đang biểu hiện dũng mãnh kia, một tiếng cười thanh thúy bỗng nhiên từ cửa lớn truyền vào.

Tiếng cười như chuông ngân truyền vào đại sảnh làm trong lòng mọi người khẽ run, từng đạo ánh mắt vội vàng hướng về phía đại môn.

Tiếng cười của nữ tử vang lên không lâu, một tuyệt sắc giai nhân mặc quần áo thanh hãh xuất hiện, chậm rãi lọt vào tầm mắt của mọi người.

Ánh mắt nhìn nữ tử tao nhã kia, tất cả nam nhân trong đại sảnh ngừng hô hấp bị sắc đẹp làm cho ngừng thở.

Nữ tử thân mặc trường bào màu xanh bó sát người, Một vòng đai lưng trong suốt bó lấy vòng eo, thể hiện sự hoàn mỹ đến cực điểm

Bàn tay nữ tử như ngọc, da thịt trắng nõn, khuôn mặt nhàn nhạt hiện lên vẻ anh khí, làm cho người ta hâm mộ và kính ngưỡng

Vành tai mềm mại của nữ tử lộ một đôi hoa tai lục sắc, hoa tai khẽ lay động kêu leng keng rất nhỏ giống như tiếng suối chảy róc rách như một bản nhạc.

Ở chỗ này bỗng nhiên xuất hiện vị tuyệt sắc nữ tử, bất luận khí chất cùng dung mạo, đều hơn xa vị kia hồng y nữ tử, hai người đứng chung một chỗ, thật sự là có chút khiến người ta tự biết xấu hổ.

Trong đại sảnh, từng đạo ánh mắt nóng bỏng hướng đến thân thể mềm mại lả lướt kia đi tới. Nhưng mà khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy kí hiệu một đám mây xanh cùng một thanh trường kiếm bằng bạc trên ống tay áo nữ tử, tâm hồn như bị một gáo nước lạnh, ánh mắt hiện lên một chút kính sợ.

Hồng y nữ tử mặt cười kinh ngạc được nhìn kia cười dài được tiến lên nữ nhân kia, sững sốt một lúc vội vàng cười duyên nói: "Nạp Lan tử tử, sao tử cũng đến đây?"

-----oOo-----

Chương 246: Nghỉ Ngơi - Phục Hồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn nữ tử kia thần tình vui sướng, nguyệt bào nữ nhân khẽ cười cười, nụ cười ẩn chứa sự cao quý, lập tức khiến người khác không cảm thấy lạnh lùng, lại có một khí chất làm người ta cảm thấy không dám đến gần, mặc kệ như thế nào, qua ba năm, làm cho cô gái ngây ngô lúc trước, thành thực hơn rất nhiều.

Trong đại sảnh mọi người, khóe mắt dư quang đều đảo qua nguyệt bào nữ nhân xinh đẹp trên gương mặt hiện lên nụ cười, đều không khỏi có chút cảm thấy mê mẩn.

Sau khi nguyệt bào nữ nhân tiến vào một lúc, một gã đồng dạng bào phục lão giả, cũng cười tùm tùm đi đến, hẩn đứng sau nguyệt bào nữ nhân, mắt lão mở rồi khép, ngẫu nhiên tinh quang thêm lược, bàn tay khô héo ở ngoài tay áo bào giống như ung trào bén nhọn.

Cùng nguyệt bào nữ tử nói chuyện một lúc, Linh Lâm lại là hướng về vị lão giả kia cười ngọt ngào nói: "*Cát điệp lão tiên sinh.*"

"Ha ha, vài năm không gặp, Linh Lâm nha đầu thật ra càng ngày càng đẹp a." Được xưng là cát điệp lão giả, cười dài gật đầu.

Khuôn mặt cười hiện lên một chút ửng đỏ, hồng y nữ tử tên là linh lâm vô cùng thân thiết lôi kéo bàn tay mềm mại trắng nõn như ôn ngọc của nguyệt bào nữ nhân, kinh hỉ cười nói: "*Nạp Lan tỷ tỷ, không nghĩ tới người thế nhưng lại hạ vân lam sơn (xuống núi vân lam), nếu phụ thân bọn họ biết, nhất định thật cao hứng."*

"Phụng lão sư phân phó mà thôi, hơn nữa ta cũng phải trong khoảng thời gian này phải về nhà một chuyến, cho nên thuận tiện đi tới." Nguyệt bào nữ nhân thanh âm nhu hòa nói, trong con mắt sáng lưu chuyển, ở trong đại sảnh nhìn quét một lần, vui đùa nói: "*Xem lúc trước linh Lâm muội muội bộ dạng ủy khuất, chẳng lẽ là bị người ta khi dễ?"*

Bị nguyệt bào nữ nhân nhắc tới vấn đề này, linh lâm trên mặt cười lên một chút cười mỉa, nàng tuy rằng thái độ làm người có chút không thích, bất quá cũng không phải ngu ngốc, lúc trước vị trưởng bối cứu nàng theo cử chỉ đối đãi với tiêu viêm mà xem, trong lòng nàng cũng biết, thiếu niên tuổi so với mình lớn hơn một chút, tuyệt đối không dễ dàng trêu chọc, bởi vậy, nàng cũng chưa đem tình hình cụ thể và tỉ mỉ nói ra. Miễn cho mọc ra lan tràn những chuyện không cần thiết.

"Không có gì, gặp một người thú vị mà thôi." Linh lâm khoát tay áo, khóc mắt dư quang cũng không tự chủ được liếc về phía một bên thạch điêu điêu khắc bằng nham thạch đã hóa thành chất lỏng, trên mặt cười lại nhin không được hơi tái nhợt một chút, bộ dáng thoạt nhìn là thiếu niên thanh tú kia, khi động thủ, không nghĩ tới dĩ nhiên là không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

Ba năm tôi luyện, Nguyệt bào nữ tử không còn là một cô gái ngây ngô, dựa vào Vân lam tông nên dẫn người đến nhà người ta từ hôn. Bởi vậy, biến hóa trên khuôn mặt Linh lâm Cũng không tránh được bị nàng phát hiện, ánh mắt một bên xẹt qua, cuối cùng dừng lại ở tại chất lỏng nham thạch còn tản ra chút nhiệt khí, thoáng sửng sốt. trên khuôn mặt xinh đẹp đẹp động lòng người, hiện lên một chút ngưng trọng.

Hơi quay đầu lại, cùng cát điệp nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút vẻ kinh dị. Nguồn truyện:

"Là cường giả tinh thông hỏa thuộc tính đấu khí." cặp mắt Đối diện. Hai người trong lòng. Điều hiện lên một đạo ý niệm trong đầu rất nhanh xẹt qua. Sau đó trên khuôn mặt vẻ kinh dị. Nhanh chóng thu liễm.

Linh lâm trên gương mặt địa tái nhợt gần như trong nháy mắt. Đã là tiêu tán đi. Xoay qua.... Nhìn đám người tuổi trẻ kia vốn vẫn vây quanh bản thân bên cạnh muốn được hảo cảm của chính mình. Lúc này lại thần tình thềm nhỏ dãi nhìn vào phía sau nguyệt bào nữ nhân. Trong đó một vị định lực kém một chút. Lại khuôn mặt đỏ lên. Cặp mắt nóng cháy.

Nhìn biểu tình mắt mặt những người kia. Linh lâm mày nhíu lại. Trong lòng âm thầm nói thầm: "*Một đám không biết trời cao đất rộng. Chút điểm thế lực nhà các người. Cùng với người ta so sánh. Bất quá chỉ là một khối đá vụn dưới chân mà thôi.*"

Lắc lắc đầu. Linh lâm cũng không nói gì. Hướng về nguyệt bào nữ nhân cười nói: "*Nạp Lan tỷ tỷ. Hôm nay sắc trời đã tối. Không bằng ngay tại nơi này nghỉ tạm một đêm. Nơi này có phòng chuyên môn chiêu đãi loại thân phận như tỷ tỷ.*"

"*Án. Phiền toái linh Lâm muội muội.*" Nguyệt bào nữ nhân cười gật đầu. Ánh mắt lại đảo qua chất lỏng nham thạch. có chút thâm ý mỉm cười nói: "

Trước khi hạ sơn lão sư đã nói với ta. Đấu khí đại lục vô cùng rộng lớn. Kỳ nhân dị sĩ nhiều đếm không xuể. Không nghĩ tới hiện giờ mới vừa đi ra không lâu. Đã khiến ta mở rộng nhãn giới."

Nghe vậy. Linh lâm ngưng ngưng cười cười. Cũng không nói gì. Ở phía trước dẫn đường. Đem nguyệt bào nữ nhân cùng lão giả dẫn lên lầu.

Nhìn kia mấy người biến mất ở cuối thang lầu, trong đại sảnh, khe khẽ nói nhỏ lại giống như tiếng ruồi bọ bình thường vang lên.

"Chắc chắc, không nghĩ tới a, thế nhưng ngay cả đệ tử thân truyền của vân lam tông tông chủ lần này cũng tự mình vội tới chúc thọ mặc thừa, Mặc gia thật là mặt mũi lớn a."

"Đúng vậy, tuổi trẻ tuyệt đại tao nhã, hơn nữa lấy thực lực của ta, thế nhưng còn nhìn không thấu chân tướng của nàng, không hổ là vân lam tông chủ thân truyền đệ tử a."

"Hắc hắc, Mặc gia kia thật đúng là nhất được tiện nghi thật lớn a, tương lai vân lam tông tông chủ, công chúa trong Nạp Lan gia tộc, này hai phương thế lực cùng đứng lên, tại Gia Mã Đế Quốc, còn có ai có thể địch nổi?"

"Đúng rồi, ta lần trước ngẫu nhiên tựa hồ nghe nói, ở Ô thảo thành Tiêu gia tam thiếu gia, đó là vị hôn phu của nàng?"

"Hừ, tin tức của ngươi quá lạc hậu? Từ ba năm trước đây, người ta Nạp Lan tiểu thư đã hùng hổ hướng đến Tiêu gia, cường hành khiến cho Tiêu gia gia chủ đem hôn ước giải trừ."

"A? Tiêu gia kia không phải thế diện bị mất hết sao?"

"Như thế cũng phải chịu thôi? Tiêu gia có thể cùng Nạp Lan gia tộc, vân lam tôngáo sánh? Ấn cái khổ lớn như vậy, cũng chỉ hướng trong chính mình bùng nổ, hướng hồ, lúc trước Tiêu gia tam thiếu gia kia, chính là phé vật thanh danh vang dội, như thế nào có thể cùng Nạp Lan tiểu thư thiên phú trác kiệt xứng đôi?"

"Thiệt, Miệng chó vô tri, lại ở nơi này sủa bậy." Một gã nam tử ngồi trên góc, không khách khí hướng hai người vừa nói bủ môi, nhìn thấy bọn họ

trợn trừng mắt, lúc này mới lười biếng nói: *"Nạp Lan tiểu thư ba năm trước đây đích xác có giải trừ hôn ước Tiêu gia, bất quá nàng chưa lấy được khế ước giải trừ hôn ước, ngược lại lấy đến... chỉ là hưu thư (Thư bỏ vợ), đúng vậy... Vị tiêu viêm thiếu gia, trực tiếp đem nàng vị hôn thê thân phận quả thực có thể cùng đế quốc công chúa so sánh, cấp hưu..."*

"Bỏ?" Lời này vừa ra, những người nghe ngốc trệ, tất cả mọi người đều ngạc nhiên giương miệng, ai có thể tin tưởng, một vị lúc trước gần là một thiếu gia phế vật, cũng dám đem vị hôn thê thân phận địa vị cực kỳ cao quý chủ động cấp hưu?

"Ta dựa vào, người này rất ngu bực..." Trong đại sảnh, tuy có đại đa số người không tin tính chân thật của lời nói này, bất quá vẫn như cũ có thêm số ít người, thần tình rung động lắm bầm nói.

Có thể đem một vị hôn thê không chỉ có thân phận cao quý như thế, hơn nữa dung mạo còn xuất chúng cấp hưu, thật đúng là cần một ít quyết đoán, ít nhất, rất nhiều người đang ngồi, sau khi tự đánh giá bản thân, phát hiện, chính mình tuyệt không có phân quyết đoán kia.

Sau khi Mặc gia trung niên nhân rời đi, lúc này mới chậm rãi đem cửa phòng đóng lại, xoay người, vẫn duy trì trên khuôn mặt vẻ đăm đăm, rốt cục thì lộ ra một chút mệt mỏi.

"Ta dám nói, tên kia sau khi trở về, chuyện thứ nhất đó là điều tra chi tiết về chúng ta." Hải ba đông bụng chén trà trên bàn, nhấp một ngụm, hướng về tiêu viêm nói.

"Vâng." Tiêu viêm hơi gật đầu, cười nói: *"Tùy ý hấn làm đi, Mặc gia hấn còn không có bản sự lớn như vậy, đem chi tiết chúng ta điều tra ra, điều bây giờ chúng ta cần làm là đem trạng thái điều chỉnh tốt, mấy ngày nay chạy đi, thật sự là khiến ta sắp tới cực hạn... Ân, Sau khi điều chỉnh trạng thái, ngày mai tiến vào Mặc gia, tìm kiếm Thanh Lâm."* Tiêu viêm xoay lưng, hướng phòng trong bước vào, vừa đi vừa nói.

Nhìn bóng dáng tiêu viêm, hải ba đông gật đầu, cũng đứng dậy hướng về một căn phòng khác đi đến, đã chạy nhiều ngày như vậy, đồng dạng làm cho hấn trên tinh thần có chút mệt mỏi.

Tiến vào phòng ốc, tiêu viêm mí mắt có chút nặng trĩu, cố nén suy nghĩ

xúc động phải đi ngủ xuống, ngón tay nhẹ vỗ về nạp giới, một đạo thanh mang chậm rãi bốc lên, cuối cùng hóa thành thanh liên huyền phù ở giữa không trung.

Mũi chân trên mặt đất diễm nhẹ, tiêu viêm vững vàng ngồi trên thanh liên, theo chỗ làn da tiếp xúc truyền vào từng đợt từng đợt năng lượng âm áp, đem mọi mệt giống trong cơ thể tiêu viêm, chậm rãi khu trừ ra.

Thật một ngưng hơi thở khoan khoái thật dài, tiêu viêm vươn tay, Một đoàn thanh sắc hỏa diễm thoáng hiện ra, sau một lúc lâu, hẩn lắc đầu, bắt đắ dĩ thấp giọng nói: *"Thứ năng lượng này tuy rằng khủng bố, nhưng không thể không chế tốt như trong tưởng tượng a."*

Ở trong lòng bàn tay sau một hồi rèn luyện đối với thao túng thanh hỏa, tiêu viêm lúc này mới chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Theo tiêu viêm tiến vào trạng thái tu luyện, chung quanh thiên địa năng lượng dao động, lập tức từng đợt từng đợt năng lượng mắt thường có thể thấy được tiến vào thân thể của Hẩn, loại tốc độ hấp thụ này, vượt rất xa trước kia, hiển nhiên, sau khi công pháp tiến hóa, mang đến cho tiêu viêm nhiều chỗ tốt, đã bắt đầu dần dần hiển lộ ra.

Năng lượng của thiên địa sau khi trải qua bước đầu tinh lọc, quán chú vào trong thân thể tiêu viêm.

Trong cơ thể, nhiều diễm năng lượng bị thanh sắc quang mang bao trùm, chảy xuôi dọc theo kinh mạch, Làm cho những kinh mạch hơi máu động, mà ở chỗ kinh mạch máu động, những loại năng lượng đang nhanh chóng trở nên tinh thuần, rất nhiều năng lượng tạp chất, đều bị kinh mạch hấp thụ, cắn nuốt, cuối cùng thông qua lỗ chân lông của làn da, lặn lẽ loại bỏ ra ngoài cơ thể.

Năng lượng dọc theo kinh mạch phức tạp hoàn thành một vòng tuần hoàn lúc sau, năng lượng độ tinh thuần đã cao, lúc này, tái trải qua thanh liên địa tâm hỏa tế luyện, nhất thời, một cỗ năng lượng khổng lồ, lầy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ lại, sau một lúc lâu sau, năng lượng hoàn toàn biến mất, cuối cùng là một giọt thanh sắc dịch thể lóe ra hào quang khác thường, chậm rãi dung nhập vào bên trong vùng khí xoáy.

Khi Tiêu viêm tiến vào trạng thái tu luyện vong ngã cũng là lúc, ở ngoài hành lang, Linh lâm dẫn vị nguyệt bào nữ nhân xinh đẹp, vừa vãn hương về căn phòng đối diện bọn họ, sau đó mở cửa

-----oOo-----

Chương 247: Đả Thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm có những tia nắng mặt trời chiếu vào phòng nhìn như lung linh huyền ảo, nhìn qua rất là diễm lệ.

Trong phòng, Tiêu Viêm đang ngồi trên thanh liên chậm mở mắt, thản nhiên nhìn những tia nắng chiếu vào ô cửa sổ.

Thân thể chợt vươn lên, Tiêu viêm hút một ngụm không khí trong lành buổi sáng, một cỗ cảm giác thư sướng, từ tam phế la ra, rồi tràn khắp thân thể.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, khuôn mặt uể oải của Tiêu Viêm hoàn toàn biến mất, thân hình nhảy xuống khỏi tâm liên, bàn tay vung lên, thanh liên tọa hóa thành một mặt thanh quang chui vào trong nệm giới.

Chỉnh qua quần áo, Tiêu viêm đi tới mở cửa phòng, đi ra khách sảnh, ánh mắt quét qua, cũng phát hiện Hải ba đông cũng đã dậy, hai tay bỏ sau người, đứng nhìn dòng người nhộn nhịp qua cửa sổ.

Cảm giác được Tiêu viêm đi ra, Hải ba đông chậm rãi quay người, nhìn hẩn cười nói: "*Nhìn khí sắc của ngươi rất tốt?*" Nhẹ nhẹ gật đầu, Tiêu viêm khoác mũ trùm lên, cười nói: "*Đi thôi, Hôm nay thừa dịp mặc gia bận rộn, chúng đi vào tìm kiếm ... Sau đó lại đến chúc thọ cho Mặc thừa ...Hắc hắc..*" Nhìn khuôn mặt tràn đầy sát khí, tựa hồ như Việc vui của Mặc gia sắp biến thành Tang gia." *Nhìn khuôn mặt đang lạnh lẽo sát khí, trong lòng Hải ba đông thâm nghĩ.*

"Hẩn có thể ra lệnh giết Mặc thiết dong binh đoàn gà chó không để lại, Ta tự nhiên cũng muốn có chút lợi tức, tuy chuyện diệt môn ta chưa có nghĩ đến, bất quá ta cũng phải lấy chút lợi tức ở chỗ Mặc thừa chứ"

Tiêu Viêm hai tay vuốt vuốt cằm, cười nói: " Hơn nữa, Mặc gia mất đi sự chống đỡ của Mặc thừa, Địa vị sợ rằng cũng sẽ giảm xuống, đến lúc đó ba đại gia tộc ở Đông bắc có tha cho cái cơ hội nuốt địa bàn của Mặc gia hay không?"

"Người không sợ Vân lam tông thay hẳn báo thù?"

" Hải lão tiên sinh chẳng lẽ cho rằng, vân lam tông chỉ vì một ngoại môn đệ tử mà đuổi giết hai gã cường giả Đâu hoàng?" *Tiêu viêm cười cười nói.*

" Hai gã đâu hoàng?" *Nháy nháy mắt, ngẩn người cả nửa ngày, Hải ba đông mới trợn mắt lên nói:* " Ta chỉ cùng đi với ngươi, Còn việc của bọn họ với ngươi tựa hồ như không liên quan tới Ta a!"

" Hải lão kiêng kỵ vân lam tông sao?" *Tiêu viêm híp mắt lại nói.*

" Hừ, ngươi không cần dùng kế khích tướng. Ta chỉ là không muốn vô cớ cùng Vân lam tông đối địch mà thôi, Đợi Ta trả xong nhân tình cho ngươi đến lúc đó thì một đường do ta độc hành. " *Hải ba đông nhếch mép nói.*

Khẽ miết chén trà trên tay, Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc, ánh mắt quét qua trên người Hải ba đông cười dài nói: " Hải lão, Người hôm nay là Mấy tinh Đâu hoàng?"

" Hai tinh, mà ngươi hỏi vấn đề này làm gì?" *Bị hỏi vấn đề này, khuôn mặt Hải ba đông khẽ cứng lại, khẽ nói.*

" A a, vậy trước khi bị phong ấn, hảo lão đạt mấy tinh?" *Khuôn mặt Tiêu viêm khẽ cười, lộ ta vẻ gian trá, giống như một đâ ù sói đang rình một con thỏ.*

" Ngũ tinh." *Hải ba đông lạnh lùng nói.*

" Ngũ tinh Đâu hoàng sao?" *như vậy xem ra, Mặc dù Hải lão đã phá giải phong ấn, nhưng vẫn không hồi phục được như thời kỳ đỉnh điểm a."* Tiêu viêm có chút tiếc hận nói.

Khóe miệng hơi giật giật, Hải ba đông phất áo bào nói:" Ta bị phong ấn hơn mười năm, tất nhiên không thể hoàn toàn phục hồi, chỉ cần thời gian

bốn đến năm năm thì chắc chắn sẽ phục hồi như cũ."

"A a, lời này cũng chỉ sợ Hải lão cũng không quá mức chắc chắn, thực lực đi xuống, muốn một lần nữa khôi phục, thì chắc chắn thời gian sẽ dài hơn lúc tấn thăng đi a." Tiêu viêm lắc đầu cười nói.

"Tiêu viêm, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?" Nhìn khuôn mặt đang cố quái cười, Hải ba đông nhíu mày nói.

"Ta chỉ muốn nói, Ta có thể làm cho Hải lão trong vòng một năm có thể khôi phục lại thực lực như thời kỳ chưa bị phong ấn, Hơn nữa lại không có di chứng để lại." Tiêu Viêm khẽ gõ trên mặt bàn, cười nhẹ nói.

Nghe vậy, Khuôn mặt già nua của Hải ba đông hơi đổi, Nhãn đồng mờ mịt xẹt qua một mảnh kinh hãi, bắt qua trong chốc lát lại khôi phục như cũ, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, chần chờ một lát rồi mới hỏi: "Có biện pháp gì?"

"Nghe qua Phục linh tử đan chưa?" Ngón tay thon dài của Tiêu viêm khẽ giơ lên, nhìn khuôn mặt mờ mịt của Hải ba đông. không khỏi cười nói: " Đây là một loại ngũ phẩm đan dược, mặc dù giai vị không cao, bất quá tài liệu lại không khó tìm, cho nên có thể mua, mà lại đối với vết thương bị phong ấn của hải lão mà nói, thì cực kỳ thích hợp."

"Phục linh tử đan?" Khuôn mặt đang mờ mịt của Hải ba đông chuyển sang mừng rỡ thì thào mấy lần, sau đó nhìn chằm chằm vào Tiêu viêm liếm liếm môi nói: "Nói đi, Ngươi muốn thù lao như thế nào?" Hải ba đông sẽ không ngốc mà tin tưởng, Tiêu viêm vô duyên vô cớ có hảo tâm giúp mình. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hắc hắc." Nghe vậy, Tiêu Viêm cười cười, Khuôn mặt thẳng hiện lên nét xảo trá của hồ ly: "Dược tài chế phục linh tử đan cũng khá nhiều, cho nên phải tốn khá nhiều thời gian thu thập, ta sẽ giúp người định giá, bất quá thời gian thu thập dược tài thì chắc Hải lão vẫn đi theo bên người ta chứ ...."

".....Đây chắc là mục đích của ngươi chứ gì?" Khóe miệng hơi quắp lại, Hải ba đông nói một cái phá tan âm mưu của Tiêu Viêm.

Khuôn mặt Tiêu viêm khẽ cười, Bất quá cũng không có phủ nhận.

Nhìn qua khuôn mặt của Tiêu viêm, Hải ba đông thân tình rất khó chịu, mặc kệ như thế nào, Lão cũng là một Đấu hoàng cường giả, Nhưng để Tiêu Viêm tính kế, lão trong lòng cũng rất khó chịu.

"Hải lão tiên sinh, Người cũng phải rõ ràng, muốn khôi phục thực lực thì chỉ có một chút kỳ ngộ ra, sợ rằng, trong vòng mười năm thì khó mà khôi phục như trước, Mà người làm hộ vệ cho ta một năm, lại có thể tiết kiệm được mười năm thời gian, ta nghĩ giao dịch như thế này thật là quá ổn, Ngài phải biết rằng, Mười năm thời gian thì có thể làm được bao nhiêu là việc a?" Thanh âm tiêu viêm nhẹ nhàng, không ngừng đả kích phòng tuyến nội tâm yếu ớt của Hải ba đông.

Khuôn mặt già nua của Hải ba đông không ngừng dẫy dụa, Mà Tiêu viêm vẫn không lên tiếng quát rầy, an tĩnh, im lặng ngồi ở trên ghế đợi đáp án của Lão.

Trong phòng khách rộng lớn, không khí thoáng có chút trầm muộn, cùng yên tĩnh, suy nghĩ cả nửa ngày, Hải ba đông bắt đầu bắt đầu dĩ thử dài một hơi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiêu viêm, trầm giọng nói: "Ta mặc kệ, Được tài đến rốt cục như thế nào mua, Ta cho người một năm thời gian, Ta sẽ bảo hộ Người, làm cho người an toàn, Bất quá trong thời gian này người phải kiếm được tài, sau đó giúp ta luyện chế Phục tử linh đan, nếu không, Ta cũng sẽ liều mạng với người."

"A a, không thành vấn đề!" Nghe vậy, Tiêu viêm khẽ trầm ngâm, sau đó cười gật đầu, Một gã Cường giả Đấu hoàng làm hộ vệ, tuyệt đối là rất khó tìm, Nếu như ngày sau đắc tội với Vân lam tông, bên cạnh có một người kinh nghiệm phong phú cường giả, thì tự nhiên cũng sẽ có chút an toàn hơn.

Cho dù trong thân thể của Hải ba đông bị Dược lão động tay động chân, bất quá, Tiêu viêm cũng không dám tưởng tượng ra cái loại ....bất kể việc gì xảy ra, Hải ba đông vẫn là một gã Đấu hoàng cường giả, có tôn nghiêm của cường giả, Lão có thể cùng với người giao dịch, nhưng Lão cũng không bao giờ tha thứ loại uy hiếp này.

Nếu là Tiêu viêm có ý uy hiếp, Dùng vật trong cơ thể bức bách Hải ba đông làm hộ vệ, sợ rằng trước tiên, Vị ...Băng hoàng từng danh chấn Gia mã đế quốc, sẽ lập tức không để ý đến tánh mạng của mình, bạo nộ ra tay,

Một gã Đấu hoàng bạo nộ, cho dù Tiêu Viêm có Dược lão bảo hộ, cũng sẽ không được tốt.

Cho nên, để làm cho hai bên hài lòng, Điều kiện này tự nhiên là một kết quả đáng vui.

Nhìn khuôn mặt của Hải ba đông có chút bất đắc dĩ, Bàn tay Tiêu viêm nhẹ nhàng vuốt Hắc xích to lớn giấu trong áo bào, vẻ mặt tươi cười đắc ý.

Đang suy nghĩ mình có một năm mệnh khô, Hải ba đông từ nạo giới chỉ lấy ra một tấm da bỏ trên bàn, Bất đắc dĩ nói: "Đêm qua thừa dịp ngươi tu luyện, Ta ra ngoài đi dạo một chuyến, Đây là bản đồ của Mặc gia. có nó thì ...Có thể tìm kiếm vị Thanh lân cô nương dễ dàng hơn một chút." *Nghe vậy, Khuôn mặt Tiêu viêm hiện lên vẻ kinh hãi, nhìn qua bản đồ đánh giá một phen, nhin không được, lắc đầu than thở:* "Mời Hải lão làm hộ vệ, quả thực là một suy nghĩ sáng suốt a?" *Thấy Tiêu viêm ca ngợi với tấm bản đồ, Hải ba đông bĩu môi, không để ý tới.*

Nhìn bản đồ đánh giá một phen, sau đó cẩn thận thu vào, Tiêu viêm đứng dậy, chiếc mũ trùm xuống khuôn mặt, nhất thời cả người giống như một bóng ma.

"Đi thôi, đến Mặc gia." Than thở bao quang hắc y, Tiêu viêm quay về phía Hải ba đông cười cười, Sau đó quay người hướng về phía đại môn bước đi, Sau đó, Hải ba đông cũng trùm lại hắc bào, bất đắc dĩ bước theo Tiêu Viêm.

Ra phòng, Tiêu viêm tiện tay đóng cửa phòng, sau đó đi xuống.

Lúc này tại đại môn của lữ điếm, Một người nữ tử mặc một bộ quần áo bó sát người, thân hình lả lướt, nhìn rất có mỹ lực.

Lúc này, Nàng đang mỉm cười nói chuyện với Linh lâm bên cạnh, có từng đạo ánh mắt mịt mờ nóng chảy nhìn chăm chăm vào thân thể của hai người.

Cước bộ chậm rãi đi xuống bậc thang cuối cùng, Tiêu viêm đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tùy ý nhìn về phía đại môn, thì nhìn thấy một cô nương. Thì thân thể chợt như sét đánh, thân hình cứng ngắc tại chỗ.

-----oOo-----

Chương 248: Nạp Lan Yên Nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào nguyệt bào nữ tử đứng ở đại môn, Khuôn mặt Tiêu Viêm bị che phủ bởi hắc bào, từ mím cười biến thành âm trầm, tuy nói khoảng cách đã ba năm, tất cả đều biến hóa rất lớn, bất quá hẳn vẫn có thể mơ hồ nhìn ra bóng giáng cô gái xông vào Tiêu gia năm đó ....Nạp lan Yên Nhiên!

Bàn tay nắm chặt, Móng tay bám vào lòng bàn tay truyền ra từng đợt co rút. Ánh mắt cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào nguyệt bào nữ tử, trong lòng Tiêu Viêm bỗng nhiên trào ra một cỗ phẫn nộ, Ba năm, Nàng có lẽ ở Vân lam tông rất sung sướng? Chính mình thì sao? Bao nhiêu lần đã vượt qua làn đao tử vong, nàng có lẽ không biết, mỗi lần khổ tu, đều là vì nàng, cho nên mới cắn răng vượt qua tất cả.

Thân thể nhỏ yếu sau một lúc run rẩy, Một cỗ hơi thở hung hãn bỗng nhiên từ cơ thể Tiêu Viêm tràn ra.

"*Tiêu Viêm?*" Hải Ba Đông đi phía sau cảm nhận được Tiêu viêm không khống chế được bạo phát ra hơi thở, không khỏi sửng sốt, chột phía sau thấp giọng quát.

Thanh âm của Hải ba đông có chút Đau khí băng giá, truyền vào trong tai của Tiêu Viêm, làm cho cỗ không hiểu cảm xúc nóng nảy trong lòng phục hồi lại tinh thần, Hít sâu một chút không khí lạnh lẽo, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói: "*Không nghĩ tới a...*"

Đích xác là không nghĩ tới, trong vòng ba năm, nữ nhân xinh đẹp trước mặt cơ hồ là làm cho Tiêu Viêm kiên cường cô độc tu hành, hiện giờ bỗng nhiên gặp lại, cỗ cảm xúc kia cơ hồ làm cho hắn khó khống chế được sự xúc động.

"*Đích xác không nghĩ tới...*"

Dược lão cười trấn an một tiếng, cũng là chậm rãi vang lên trong lòng Tiêu

Viêm, Vẫn làm bạn tu luyện với Tiêu viêm. Tự nhiên rõ ràng rằng, Trong lòng Tiêu Viêm có vết thương khắc sâu, Tuy vết thương này là Nàng đánh trúng tôn nghiêm của Tiêu Viêm lưu lại, bất quá, nói như thế nào, địa vị nữ nhân này cũng chỉ có thể so sánh với Huân nhi, đương nhiên ... Đây là hai phương diện tình cảm bất đồng.

Một nữ nhân có thể khiến cho Nam nhân lúc nào cũng nhớ đến nàng, theo một cái phương diện mà nói, Mặc kệ dụng ý như thế nào, nàng tựa hồ đã thành công.

Bàn tay luôn vào hắc bào, dùng sức chà xát khuôn mặt, mãi đến khi khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, Tiêu Viêm mới đình chỉ, hít sâu vài hơi. Tốt cục mới mới điều chỉnh được tâm trạng. Ánh mắt hiện lên chút lãnh ý, đảo qua Nạp Lan Yên Nhiên cũng với bên cạnh lão nhân đã làm cho Tiêu Viêm ấn tượng sâu đậm. trong lòng thấp giọng hỏi: "*Sư phụ, Người có thể tra xét được thực lực của nàng không?*"

Nghe vậy. Dược lão trầm mặc một chút, một lát sau trả lời: "*Không được...*"

Nghe được lời này. trong lòng Tiêu Viêm chợt trầm xuống, kinh ngạc thất thanh nói: "*Không thể? Làm sao có thể? Lấy thực lực của Sư phụ lại không dò xét được thực lực của Nàng? Chẳng lẽ nàng là Đấu hoàng cường giả?*"

"*Vớ vẩn?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm thất thố, Dược lão dở khóc dở cười, nói tiếp: "*Cũng không phải là ta không dò xét ra thực lực của Nàng, Ta cảm giác được ở trên người của Nàng có một tầng năng lượng ngăn cách linh hồn năng lượng của Ta dò xét.*"

"*Theo kinh nghiệm của ta, Nàng chắc là mang trên người một loại đạo cụ chống dò xét, cho nên người cũng không cần phải lo lắng, ít hôm nữa cùng nàng giao thủ, thực lực chân chính tự nhiên là có thể thấy được.*" Dược lão an ủi cười nói.

"*Phù ...*" Nghe vậy, Tiêu Viêm mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi đem cảm xúc trong lòng nén lại, nhìn qua Hải Ba Đông bên cạnh thấp giọng nói: "*Không có việc gì*"

"*Người làm sao thế?*" Hải Ba Đông có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm

vào thiếu niên khoác hắc bào, trong thời gian quen biết này, lão vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Viêm thất thố như vậy, Ngay cả khí tức cũng không thể kiềm chế được.

" *Không có gì.*" Hàm hồ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm thảng ngảng đầu, phát hiện trong đại sảnh, bởi vì chính mình không kiềm chế được hơi thở, nên làm cho những đạo ánh mắt kinh ngạc phóng lại phía hắn.

Trong các ánh mắt, Tiêu Viêm cảm nhận được một đạo ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng có chứa một chút kinh ngạc. Cùng lúc ánh mắt của Hắc bào thiếu niên cũng nhìn đối diện với ánh mắt của nguyệt bào nữ nhân.

Gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, từ đó có thể mơ hồ thấy hình giáng cô gái, chậm rãi thở ra một hơi, nắm tay Tiêu Viêm khẽ vuốt lên ngực, áp chế lửa giận trong lòng, hướng Hải Ba Đông bên cạnh nhẹ giọng nói: "*Đi thôi.*"

Nhìn thấy Tiêu viêm có hành động quái lạ, Hải Ba Đông ngăn người, một lát sau, ánh mắt quét qua nguyệt bào nữ tử đang đứng giữa đại môn, khẽ nhíu mày trong lòng mơ hồ hiểu được điểm gì đó.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Hải Ba Đông nha chóng bước theo Tiêu Viêm, hướng phía ngoài đại môn đi ra.

Nhìn hai người đều mặc hắc bào có chút thần bí, Nạp Lan Yên Nhiên có chút hứng thú khẽ chớp đôi lông mày thon dài, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Viêm một hồi, không biết vì sao, vị hắc bào nhân này luôn cấp cho nàng một cảm giác khó hiểu, đương nhiên loại cảm giác này không có khả năng là tình cảm nam nữ mà chính là loại cảm giác đối địch.

Bàn tay trắng nõn khẽ vân vê cái trán, Nạp Lan Yên nhiên đem chút ý nghĩ quái lạ hoang đường này xóa khỏi đầu, nghiêng đầu nhìn Linh Lâm nhẹ giọng cười nói: "*Chắc hai vị này là tối hôm qua muội đã đắc tội sao?*"

Linh Lâm xấu hổ gật gật đầu, khước mắt thoáng chút khiếp đảm nhìn thân hình Hắc bào thiếu niên, Nàng biết, xem thân phận của hắn, cường giả như hắn thì người thường không có gì đặc biệt, nếu thật sự chọc giận người ta, bị trực tiếp giết, tựa hồ cũng không có vấn đề gì xảy ra.

Nhìn Linh Lâm gật đầu, Nạp Lan yên Nhiên quay đầu về phía Cát Diệp

thấp giọng hỏi: " *Cát thúc, thực lực hai người này, Người có nhìn thấu không?*"

" *Tiểu thư, người cũng quá xem trọng lão già này rồi?*" Nghe vậy, Cát Diệp cười khở lắc đầu, ánh mắt giống như một con ung đang chăm chăm nhìn vào thân ảnh hai người đang đi, thở dài nói: " *hai người này, Ta cũng không nhìn ra thực lực của ai cả, xem ra thực lực của bọn họ đã vượt xa ta.*"

Nghe được lời này của Cát Diệp, khuôn mặt của Nạp Lan Yên Nhiên thoáng xẹt qua một tia kinh ngạc, ba năm thời gian, Cát Diệp từ thất tinh Đại đầu sư thuận lợi đột phá tới Nhị tinh Đấu linh, tuy trong đó có đan dược của Cổ Hà phụ trợ. Bất quá lão hiện tại cũng đã ở trong hàng ngũ cường giả, có thể được lão đánh giá như vậy thì ít nhất cũng là ngũ tinh hoặc thất tinh Đấu linh đi!"

" Sư phụ nói quả nhiên không sai, cường giả che dấu ở Gia mã đế quốc, số lượng quả thật không ít a."

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, mặc dù muốn kết bạn với bậc cường giả này, bất quá nhìn trang phục hai người Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên sáng suốt bỏ ngay ý niệm này trong đầu, Hai người này ăn mặc như vậy, rõ ràng là không muốn tiết lộ thân phận, một khi đã như vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không chủ động làm mất mặt. Mặc kệ như thế nào, thân phận bọn hắn còn chưa có thể làm cho nàng xuống nước.

" Yên Nhiên sư muội, ha ha. Thật sự có lỗi, hai ngày nay gia tộc quá nhiều việc, thiếu chút nữa chậm trễ khách quý." Ở phía ngoài đại môn bỗng nhiên vang lên một đạo tiếng cười. Ngay sau đó là một vị thanh niên có chút anh tuấn, tươi cười đầy mặt tiến vào, vô cùng thân thiết đối với Nạp Lan Yên Nhiên cười nói.

Nhìn anh tuấn thanh niên bước vào cửa, cước bộ Tiêu Viêm hơi dừng lại một chút, trong lòng dâng lên một chút cảm giác cổ quái, bởi vì hắn phát hiện, thanh niên này rõ ràng chính là ba năm trước cùng đi với Nạp Lan Yên Nhiên đến Tiêu gia, và đã làm cho nữ nhân của Tiêu gia ái mộ không thôi.

" A, không khí hôm nay thật là tốt a, ba người lại gặp nhau." *Tiêu Viêm lắc lắc đầu, trong lòng cười lạnh nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại*

"Mặc Lê sư huynh khách khí." Khuôn mặt hiện lên chút ý cười miễn cưỡng, Nạp Lan Yên Nhiên hướng về phía thanh niên đang tươi cười đầy mặt, vẫn không vì thanh niên mà có chút nhu hòa.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên miễn cưỡng tươi cười, Thanh niên được xưng là Mặc Lê thoáng hiện lên chút thất vọng, vài năm ở chung nữ tử này được hắn xem là nữ thần trong lòng, tựa hồ vẫn như cũ không có chút tư tâm với hắn, thật sự là làm cho trong lòng hắn chột chột.

Trong mắt thất vọng nhanh chóng ẩn dấu đi, Mặc Lê cười nói: "Nạp Lan sư muội, đi cùng ta đến Mặc gia chứ, dù sao cũng tiện đường."

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên thoáng có chút chần chờ, sau đó chợt mỉm cười gật đầu.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, trong lòng Mặc Lê có chút mừng thầm, mặc kệ như thế nào, vài năm ở chung vẫn có chút thành quả, nếu hiện tại đổi lại người khác, chỉ sợ là Nạp Lan Yên Nhiên lập tức cự tuyệt, cho nên hắn tin tưởng bằng vào dung mạo gia thế cùng với thiên phú tu luyện, chỉ cần có thể kiên trì tiếp thì vị Vân lam tông Tông chủ tương lai này sẽ nằm trong lòng bàn tay của hắn.

"Chỉ cần nàng sau này trở thành nữ nhân của Ta, thì Gia mã đế quốc còn ai dám vượt lên ta?" Trong lòng nổi lên dã tâm to lớn, ánh mắt của Mặc Lê đột nhiên nhìn thấy thân ảnh hai người Tiêu viêm đang chậm rãi đi tới, hồi tưởng lại vị thúc thúc trong gia tộc hồi báo, Hắn vội vàng tiến lên vài bước, vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

Nhìn thấy hành động của Mặc Lê, Nạp Lan Yên Nhiên có chút hứng thú đưa mắt nhìn qua, nàng đối với hai vị hắc bào nhân này đồng dạng có chút hứng thú.

"Ha ha, Nhị vị tiên sinh, tại hạ là Mặc gia Mặc Lê, nghe nói hôm qua xá muội không cẩn thận đắc tội với hai vị tiên sinh, Gia phụ liền bắt tại hạ đến tạ lỗi với nhị vị." *Khuôn mặt Mặc Lê tươi cười, nhìn qua có chút chân thành nói:* "Nếu như nhị vị không ngại, hôm nay Mặc gia có việc mừng, không biết có được sự nể mặt của nhị vị, đến tham dự một lát?"

Không thể không nói, Lời nói của Mặc Lê vẫn rất cẩn thận, dễ dàng đạt

được hảo cảm, Bất quá đối với sự ác cảm của Tiêu Viêm đối với hắn mà nói, không hề nghi ngờ là không có nửa điểm tác dụng.

Dừng chân lại, con người Tiêu viêm có chút khôi hài nhìn Mặc Lê, trong lòng nghĩ, nếu như hắn biết mình đang cung kính xưng hô tiên sinh chính là vị mà ba năm trước hắn có thể 1 tay giải quyết thiếu gia phế vật, thì không biết khuôn mặt sẽ biến thành như thế nào.

Trong lòng cười lạnh, Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: "Không cần mòi, ta nghĩ không bao lâu chắc Mặc thiếu gia hắn sẽ gặp lại chúng ta tại Mặc gia."

Nói xong, Tiêu Viêm đi xuyên qua Mặc Lê, sau đó hai người đi ra phía đại môn, cuối cùng từ từ biến mất ở trong biển người.

Đứng ở đại môn, Nạp Lan Yên Nhiên hơi nhíu mày, nhẹ giọng lầm bầm nói: " Thanh âm này .... Vì sao làm cho ta cảm giác có chút quen thuộc???"

-----oOo-----

Chương 249: Mặc gia đích dã tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Băng qua dòng người cuộn trào mãnh liệt trên đường phố. Hai người Tiêu Viêm sau khi vòng vo gần nửa vòng mới dần dần đi tới vị trí trung tâm Mặc gia.

Đứng ở cuối khu phố, Tiêu Viêm nhìn Mặc gia tổng bộ kín đáo như một toà thành trì cỡ nhỏ, nhìn không được lác đàu, Mặc gia không hổ là gia tộc phía đông tinh có thể lực cường đại nhất Gia Mã đế quốc. Chỉ với pháo đài phòng vệ sâm nghiêm như thế này, phải tiêu tốn vào đó không ít tiền tài để tu kiến.

Tại nơi vách tường cao chót vót, cứ cách mỗi mười thước lại có một chốt phòng ngự tuần tra. Tại vài chỗ khe hở, Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhìn thấy nhiều mũi tên bén nhọn, dưới ánh mặt trời loé lên quang mang dày đặc.

Linh hồn lực từ các chốt trên pháo đài quét qua, Tiêu Viêm cảm nhận được, tại mỗi góc chết trên các pháo đài chỉ ít có bố trí hơn mười ánh mắt phong toả khó có thể nhìn thấy nhìn ra đường. Nếu muốn từ trên không tiến vào, sợ rằng những mũi tên ẩn trong bóng tối kia, lập tức sẽ bị bắn thành con nhím.

"Hắc hắc. Phòng vệ thật sâm nghiêm a, xem ra muốn không tạo ra kinh động mà mà lên được vào, thực sự có điểm phiền phức." Anh mắt đảo qua những chốt gác trên toà thành, Hải Ba Đông, thoáng có chút kinh ngạc nói.

"Xác thực có chút phiền phức". Tiêu Viêm hơi gật đầu. Có thể là do nguyên do hôm nay là ngày đại thọ của Mặc Thừa, lực lượng phòng vệ của thành trì gia tăng thêm mấy lần. Tại đây gần như canh phòng kín không một kẽ hở, Tiêu Viêm và Hải Ba Đông muốn thần không biết, quỷ không hay tiến vào quả thực có chút khó khăn.

"Nếu không được thì ta đi kiếm hai cái thiếp mời?" Hải Ba Đông nhíu mày nói.

"Ha hả, với một thân bộ dáng của chúng ta, vừa nhìn là biết kẻ bất thiện, cho dù có thiếp mời, người ta còn không điều tra thân phận của chúng ta trước sao, cũng sẽ không mặc kệ cho chúng ta đi vào". Tiêu Viêm lắc đầu cười, ánh mắt dừng ở đại môn Mặc gia, chỗ dòng người ăn mừng cực kì náo nhiệt. Một lát sau, chuyển hướng đi đến một hẻm nhỏ heo lánh, Hải Ba Đông quay lại phát phát tay nói: *"Đi theo ta"*.

Hai người tiến vào con đường nhỏ. Cuối cùng vòng vo ngoài Mặc gia khoảng nửa vòng, sau đó dừng lại tại một chỗ yên tĩnh. Nơi này là một giải đất khá heo lánh, lượng người lui tới cực ít, trên tường thành tuy rằng cũng có thủ vệ tuần tra, bắt quá so với phía mặt ngoài, phòng ngự nơi này không nghi ngờ là bạc nhược hơn rất nhiều.

Đứng dưới bóng một đại thụ xanh um râm mát, Tiêu Viêm lắc đầu, lẳng lẳng nhìn lên, trên tường thành thủ vệ đang đan xen đi lại. Hồi lâu, mũi chân bỗng nhiên điểm trên mặt đất, thân hình hoá thành một bóng đen như thiểm điện phóng lên trên tường thành, cánh tay cấp tốc huy động, thanh sắc hoá điểm từ giữa ngón tay phóng ra, nhanh chóng mà chuẩn xác bắn trúng mấy tên thủ vệ tuần tra đang đan xen qua lại.

Thanh Liên địa tâm hoả nhiệt độ nóng cháy, làm cho mấy tên thủ vệ ngay

cả phát ra vài tiếng kêu thảm thiết cũng không được, chỉ là một tiếng vang lên nho nhỏ, liền biến thành một đống tro tàn cháy đen.

Lạnh nhạt nhìn đống tro tàn trên mặt đất. Tay áo Tiêu Viêm khẽ huy động, một luồng kinh phong phóng ra đem đống tro tàn quét sạch sẽ.

Sau khi Tiêu Viêm dọn dẹp hiện trường hoàn tất. Hải Ba Đông cũng chỉ lặng lẽ lắc đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhanh chóng nhảy xuống dưới tường thành. Tránh thoát khỏi đội ngũ tuần tra hầu như không hề gián đoạn, thân hình hoá thành hai bóng đen, xuyên qua phòng ốc như những bóng ma.

"Người dự định tìm như thế nào? Mặc gia lớn như vậy, nếu nói là không có một ít mật thất, chỉ sợ người cũng sẽ không tin, cứ như vậy tiếp tục tìm thì ngày nào mới tìm ra?". Thân thể lui vào giữa một chỗ góc tối, khí tức toàn thân Hải Ba Đông lúc này hoàn toàn được thu liễm, lại nhờ sự che dấu dưới hắc bào, cho dù hiện tại rõ ràng lộ dưới ban ngày, vẫn như cũ che dấu, ẩn nấp cực kỳ hoàn mỹ. Nhìn bộ dáng thành thạo này, rõ ràng trước kia hẳn cũng đã từng trải qua những chuyện như thế này, nhìn xung quanh phòng ốc san sát, bất đắc dĩ nói.

"Ta từng cùng Thanh Lâm ở chung một đoạn thời gian, cho nên đối với khí tức của nàng có chút quen thuộc, đợi ta dùng linh hồn lực dò xét Mặc gia, chỉ cần không phải là chỗ nào đó ở vị trí ngầm sâu dưới mặt đất, hẳn là ta có thể phát hiện ra". Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

"Linh hồn lực của ta tuy rằng cũng không yếu, bất quá so không nổi với luyện dược sư các người, vì vậy việc dò xét chỉ có thể giao cho người thôi." Hải Ba Đông nói.

"Ân, Chú ý giúp ta một chút tình huống xung quanh" Hơi gật đầu, Tiêu Viêm khép hờ đôi mắt. Một cỗ linh hồn lực hùng hồn của dược lão, nhanh chóng từ trong thân thể phát ra, sau đó như sóng gợn, ba động nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Sau khi linh hồn lực tràn ra, một màn ảnh tượng xung quanh nhanh chóng hiện lên trong đầu Tiêu Viêm, bất quá cũng không phát hiện ra tung tích Thanh Lâm.

Theo phạm vi linh hồn lực lượng khuếch tán ngày càng rộng, vùng xung

quanh lông mày của Tiêu Viêm cũng càng dần càng nhăn lại. Sau một lúc lâu, không có một chút kết quả nào. Đành phải đem linh hồn lực đang khuếch tán thu hồi lại, sau đó tỉ mỉ phân tích hoàn cảnh xung quanh.

Bởi cần tìm kiếm chính xác, vì vậy phạm vi bao phủ của linh hồn lực cũng giảm bớt dần, do đó hắn cũng phải tùy thời di động thân hình, mới có thể dùng linh hồn lực không ngừng dò xét các địa phương khác.

Tìm kiếm, sau khi cố gắng gần nửa giờ. Rốt cuộc sắc mặt Tiêu Viêm trầm lại rồi mở mắt.

" Mặc gia hẳn là có mật thất rất khó có thể phát hiện ra, nếu không, ta tìm kiếm tỉ mỉ từng vị trí một như vậy, không có khả năng một chút tung tích cũng không phát hiện". Con mắt Tiêu Viêm nhìn xuyên qua khe tường, nhìn đám thú vệ với vũ trang hạng nặng đang tuần tra bên ngoài, thanh âm trầm thấp nói.

Hải Ba Đông vượt chòm râu thoáng đã có chút hoa râm, liếc nhìn thân sắc của Tiêu Viêm, ngậm ngừng nói *" Mặc gia có thể hay không đã chiếm được đồ vật cần tìm nên đã giết Thanh Lâm cô nương."*

Khoé miệng nhanh chóng co quắp vài cái. Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong đầu lần thứ hai hiện lên hình bóng một tiểu cô nương nhút nhát cùng với dáng dấp làm cho người ta động lòng và thương cảm. Khoé miệng nhếch lên, điềm nhiên nói: *"Nếu thực sự là như vậy, ta không ngại huyết tẩy Mặc gia"*

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ duy trì trầm mặc không hề mở miệng thúc giục.

Tiêu Viêm vẻ mặt âm trầm nghiêng dựa vào tường, hắn không cam lòng, lần thứ hai dùng linh hồn lực lượng của dược lão tỉ mỉ tìm tòi một vòng, nhưng vẫn như cũ không hề có kết quả.

Nhìn Tiêu Viêm đang cố gắng tìm kiếm, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, Hải Ba Đông lắc đầu nói: *"Quên đi, trực tiếp động thủ, bắt sống Mặc Thừa, đánh cho một trận sống chết, ta nghĩ nên như vậy."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhẹ thở một hơi, nắm tay siết chặt trong tay áo bào. Sau một lúc lâu, hơi gật đầu, âm lãnh nhẹ giọng nói: *" cũng tốt, trực tiếp"*

động thủ đi"

Đưa tay ra dấu, tay áo bào Tiêu Viêm khẽ huy động, đầu ngón chân đạp nhẹ mặt đất, thân hình giống như đại bàng nhẹ nhàng vọt lên đỉnh dãy phòng ốc, ánh mắt đảo qua bốn phía xác định vị trí, nhìn lướt qua các chốt canh đối diện, thân hình liền tựa tia chớp hướng phía trung ương đại điện lướt tới, ngay sau đó Hải Ba Đông cũng động thân hình, tựa lá rụng bay trong gió nhẹ, phiêu phiêu bám ngay phía sau.

Tăng tốc độ lên tới cực hạn, Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông mơ hồ giống như biến thành hai đạo hắc tuyến, trong thời gian ngắn, như thiểm điện vọt qua khoảng cách trăm mét. Mà ở dưới các phòng ốc, thủ vệ tuần tra chỉ có thể cảm giác được một luồng quái phong bỗng nhiên thổi qua, đợi đến khi bọn họ cảnh giác ngẩng đầu thì ngay cả quý ảnh cũng không phát giác.

*****

Mặt thất hơi có chút ánh sáng mờ mờ, vài bóng người đang ngồi bên trong.

"Mặc Lâm, sự tình chuẩn bị ra sao rồi?" Trên ghế chủ vị, một lão giả tóc hoa râm, áo bào màu xám, trầm thấp mở miệng nói.

"Đại trưởng lão, đã xác định được tiểu cô nương đó đúng thật là "Bích xà tam hoa đồng" trong truyền thuyết". Một vị trung niên nam tử lên tiếng trả lời.

"Vây là tốt rồi" Nghe vậy, con mắt lão giả sáng ngời, một nét hưng phấn không che giấu được như tia chớp xẹt qua khuôn mặt. Âm trầm cười nói: *"Không nghĩ tới lần này Mặc gia lại may mắn như vậy, không thể ngờ có thể gặp được Bích xà tam hoa đồng còn chưa thành thực"*

"Đại trưởng lão, bích xà tam hoa đồng kia có thực sự thần kì như trong truyền thuyết?" Vị nam tử trung niên vừa nãy thấp giọng hỏi.

"Hắc hắc, nói không chừng còn không chỉ như vậy, các ngươi có nhìn thấy song đầu cự xà hộ thân của tiểu cô nương ấy không? Đó chính là thủ hộ thú cấp bậc đấu linh, nếu không phải nguyên nhân bởi vì Bích xà tam hoa đồng, các ngươi cho rằng nàng ta ngay cả đấu giả thực lực cũng không có, liệu có thể điều khiển được nó?". Lão giả tham lam cười nói.

"Chỉ cần chúng ta có thể có được con mắt kia, sau đó rèn luyện nó đến thành thục thì Gia Mã đế quốc này còn có ai dám chống lại chúng ta? Đến lúc đó, cho dù là Vân Vận, ta cũng có thể dễ dàng đối mặt chống lại, cần gì tiếp tục dựa vào Vân Lam Tông? Hừ. Nếu có thể khiến các tỉnh dưới hàng năm nộp lên cung phụng khổng lồ kia, tốc độ phát triển của Mạc gia chúng ta, sợ rằng không ngừng lớn hơn xa thế nữa!" Bàn tay lão giả vỗ lên mặt bàn, vẻ mặt không cam lòng nói.

Đối với ngôn ngữ phẫn nộ của lão giả, những người khác cũng không dám xen lời chỉ vội vàng gật đầu.

"Được rồi, người phải đi bên phía Thanh Mạc thành, có tin hồi báo chưa? Đã thanh trừ sạch sẽ Mạc Thiết dong binh đoàn kia rồi chứ. Chúng cùng với tiểu cô nương kia ở cùng một thời gian lâu như vậy, nói không chừng cũng phát hiện ra bí mật con mắt của nàng ta. Loại chuyện này, tuyệt đối không thể truyền ra, bởi vậy bọn họ phải chết!" Giống như nhớ tới cái gì đó, lão giả bỗng nhiên lạnh lùng nói.

"Ách! Còn chưa thấy gì, bất quá với năng lực của Mạc Nhiễm, chắc hẳn cũng nhanh thôi". Một người chần chờ một lúc rồi trả lời.

"Truyền lệnh cho bọn họ làm nhanh nhanh một chút, sau khi đem Mạc Thiết dong binh đoàn thanh trừ, tốt nhất là thần không biết quỷ không hay, giết cho bằng hết tất cả mọi thành viên của Mạc Thiết dong binh đoàn, chúng ta không thể lưu lại bất luận cái gì sơ sót". Lão giả lạnh lùng nói.

"Dạ!"

"Án". Hơi gật đầu, bàn tay khô héo của lão giả nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn bỗng nhiên nói: *"Ngày hôm qua, Mạc Lực có hồi báo về hai hắc bào nhân, các người đã tìm hiểu được hành tung của bọn họ chưa?"*

"Không có, hai người đó tựa hồ đột nhiên hiện ra, chúng ta không có bất cứ một chút tình báo nào về họ". Vị trung niên vừa rồi cười khổ nói.

"Tận lực phải người chú ý bọn họ một chút. Suy nghĩ ra, hai người đó có gì đó không hợp lý, chờ tiệc mừng ngày hôm nay hoàn thành, sẽ tiến hành nhỏ trông mắt của tiểu cô nương kia. Ta sợ đêm dài sẽ lắm mộng". Lão giả nhíu nhíu mày âm lãnh nói.

"Vâng". Trung niên nhân ứng thanh đáp. Thoáng có chút chần chờ nói:
"Đại trưởng lão, Nạp Lan Yên Nhiên cũng tới Diêm thành". Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

"Án. Ta biết". Lão giả gật đầu. Trong ánh mắt tỉ mỉ của lão giả xẹt qua một tia tinh quang nói *"Đành để Mặc Lê tốn ít điểm tâm tư lên Nạp Lan Yên Nhiên vậy, nếu có thể cùng nàng kết thành quan hệ, nhờ sự giúp đỡ của Nạp Lan gia tộc và Vân Lam Tông, địa vị Mặc gia chúng ta, cũng có thể lần thứ hai tăng lên. Đến lúc đó, phía Đông tỉnh, tam đại gia tộc khác, cũng không thể chống lại chúng ta."*

"Như lời Mặc Lê nói, Nạp Lan Yên Nhiên hình như rất khó có thể chiếm phục, nàng ta ở cùng Vân Vận một thời gian khá lâu, cũng không còn giống như tiểu nha đầu ngây ngô vài năm trước nữa"

"Đối phó với loại nữ nhân có tính tình cao ngạo, cái loại ôn hoà thủ đoạn của Mặc Lê cũng không có tác dụng gì lớn, bảo hấn động đầu óc đi. Chỉ cần có thể biến nữ nhân này thành dâu của Mặc gia, ta không phản đối hấn dùng thủ đoạn tam lưu gì cả". *Lão giả âm hiểm cười nói.*

Nghe vậy, mấy người trong phòng đều phát ra một trận tục tĩu cười. Hiển nhiên, các thủ đoạn hạ lưu này, bọn họ thân là nam nhân cũng cực kì rõ ràng.

"Được rồi. bên ngoài còn cần ta chủ trì đại cục. Hôm nay các người phân phó thủ hạ chú ý nhiều hơn, mặt khác, địa phương giam giữ tiểu cô nương, cũng phải phái nhiều người nghiêm cẩn tuần tra, không thể để phát sinh sai lầm gì trong khoảng thời gian này". *Lão giả trầm trọng phân phó.*

"Rõ!" *Mấy người đồng thanh đáp, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi gian phòng.*

"Hừ. Vân Lam Tông, chờ xem, Mặc gia ta sớm muộn có một ngày nuốt gọn các ngươi từ đông sang tây. Ta sẽ nhỏ sạch." Trong căn phòng u ám, điện mục lão giả vắn vẹo, mơ hồ lộ ra dữ tợn.

-----oOo-----

Chương 250: Mặc Minh

Trong đại sảnh rộng rãi đông đảo đầu người, cực kỳ náo nhiệt tràn đầy không khí hỉ khánh vui mừng. Tại đại sảnh bố trí riêng biệt hàng ghế ngồi, dành cho các đại biểu hoặc thủ lĩnh thế lực cường đại nhất đến từ phương Đông Gia Mã đế quốc. Mặc dù nhiều người trong lòng hận mong cho Mặc gia sớm một chút suy sụp nhưng biểu hiện ra vẫn cực kỳ đúng phép.

Tại ghế thủ vị trên đài cao, một vị tóc hoa râu mặc Hoa phục lão giả đang hướng về phía tân khách lui tới ôm quyền hành lễ, hẳn tựa hồ là hưởng thụ loại này... vô số ánh mắt đổ kị nhìn chăm chăm. Bởi vật trên khuôn mặt già nua vẻ vui mừng pha lẫn tươi cười đặc ý chưa bao giờ gián đoạn. Lão giả này đúng là Mặc gia đại trưởng lão Mặc Thừa đồng thời cũng là một cột trụ chống Mặc gia, Mặc gia bây giờ đạt đến địa vị như bây giờ hầu như hơn phân nửa là công lao của hắn.

"Diêm thành thành chủ Bác Nhĩ đại nhân đến!"

Nơi đại môn một tiếng hô thông báo truyền vào đại sảnh làm cho đại sảnh huyên náo có chút tĩnh lặng, từng đạo ánh mắt kỳ dị quét về phía cửa lớn. Bình thường mà nói, quan viên đế quốc sẽ không chủ động tới tham gia địa phương thế lực ăn mừng. Bất quá Diêm thành thành chủ hôm nay trước đông người đến đây ăn mừng, cử chỉ này khiến cho mọi người trong lòng sáng tỏ. Mặc gia nguyên lai đã đả thông Diêm thành trên dưới tất cả các bộ phận.

Thu được sự ủng hộ của quan phương lại có Vân Lam Tông hậu thuẫn, cũng khó trách Mặc gia mấy năm gần đây thực lực tăng vọt, hơn nữa còn mơ hồ có xu thế độc quyền vùng Đông Bắc tỉnh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Haha, Mặc Thừa đại trưởng lão. Chúc mừng a!" Nơi cửa lớn, một đám người bao quanh một vị trung niên mập mạp mặc trang phục tráng lệ, vẻ mặt tươi cười đi đến thân mật cười nói.

"Haha, Bác Nhĩ đại nhân. Làm phiền ngài tự mình đến, mời mời." Hướng về phía vị mập mạp cười cười này ... không biết bao năm mò được Mặc gia nhiều ít. Mặc Thừa trong lòng hiện lên sát ý lạnh như băng. Khuôn mặt nở nụ cười giơ tay hướng về một cái ghế trên đài cao. Cùng vị diêm thành

thành chủ cười truyện tiếu vài câu chọt vang lên thông báo:

"Diệp gia chủ Diệp Tùng đại nhân đến!" Nghe tên này Mặc Thừa có chút sùng sột khuôn mặt hiện lên vẻ phi tiếu, Diệp gia đây là một trong Đông Bắc tỉnh tam đại gia tộc. Thế lực Mặc gia dù đang hưng thịnh như mặt trời ban trưa thì vẫn kém hơn một ít. Bất quá nhiều năm tích lũy khiến cho thực lực Diệp gia không thể khinh thường. Trên khuôn mặt Mặc Thừa lộ ra ánh mắt như vậy là vì Diệp gia gia chủ tự mình đến. Dựa theo tình huống bình thường, Đông Bắc tứ đại gia tộc quan hệ xu thế như nước với lửa. Cấp mặt mũi cho đối phương như thế này tuyệt đối không thể. Như hôm nay Diệp gia đến có chút ngoài dự đoán của mọi người, rõ ràng hàm chứa một ít ý tứ lầy lòng. Hiển nhiên, theo Mặc gia thực lực đại tăng tâm tư đối địch của Diệp gia cũng dao động rất nhiều.

"Haha, Mặc Thừa lão gia tử! quả nhiên càng già càng dẻo dai nha. Đông Bắc tỉnh này sắp hoàn toàn giao cho lão cả rồi." Một vị trung niên nam tử mặt gầy cười lớn tiến vào đại sảnh hướng Mặc Thừa nói.

"Haha, không nghĩ tới Diệp tộc trưởng lại chạy tới đây. Lão phu thật nhận không nổi vinh hạnh này a." Mặc Thừa lại cười nói. Cùng Diệp Tùng mặt cười gian nói chuyện với nhau vài câu. Sau đó đưa hắn lên yên vị trên ghế.

Kế tiếp, đến một nhóm lớn thế lực thủ lĩnh địa vị cao tại Đông Bắc tỉnh Gia Mã đế quốc. Trong nhất thời hình thành không khí náo nhiệt trong đại sảnh. Quả nhiên là một lần thịnh hội long trọng. Nhìn khách quý đầy chật người khuôn mặt Mặc Thừa ý cười ngày càng đậm. Tại Đông Bắc tỉnh, ngoại trừ Mặc gia hẳn có lực hiệu triệu như vậy không kiếm được nhà thứ 2.

Mặc Thừa khuôn mặt mang ý cười đang nghe tiếng thông báo cuối cùng rốt cục tự mình xuống đài bước nhanh ra cửa lớn.

Làm nhân vật tiêu điểm toàn trường, cử động của Mặc Thừa tự nhiên là bị mọi người để ý, để hắn tự mình đi ra nghênh đón lập tức cảm giác ngạc nhiên thấp giọng bàn luận. Tại Đông Bắc tỉnh có thể khiến Mặc gia đại trưởng lão đối đãi như thế tựa hồ cũng không nhiều.

Chỗ cửa lớn một đám người quây quần mà đến, đứng đầu là một vị nữ tử thân vận nguyệt bào bước nhịp nhàng chậm rãi tiến đến cửa lớn, trên dung nhan xinh đẹp động lòng người mang nét cười nhàn nhạt. Chung quanh

những người nhận ra thân phận không kìm được thần tình kinh ngạc.

"Haha, Nạp Lan chất nữ (cháu gái), không nghĩ tới hôm nay lại tự mình đến đây. Thật là cho Mặc gia trên dưới vẻ vang a." Nhìn nguyệt bào nữ tử tuổi còn trẻ kia, khuôn mặt Mặc Thừa nụ cười càng thịnh tiến lên xưng hô thân mật cười to nói.

"Dĩ nhiên là Vân Lam Tông tông chủ thân truyền đệ tử, Nạp Lan Yên Nhiên? Hắc, thảo nào Mặc Thừa hưng phấn như vậy."

"Lão gia hỏa này từ nay về sau không biết muốn lấy việc này khoe khoang bao lâu."

"Ôi, xem ra Vân Lam Tông đối với Mặc gia đúng là càng ngày càng coi trọng. Aa, lần này dĩ nhiên Vân Lam Tông tông chủ tương lai cũng đến đây."

Khi nhận ra thân phận của nguyệt bào nữ tử xinh đẹp, trong đại sảnh mọi người thần tình đổ kỵ âm thầm thở dài một tiếng. Vân Lam Tông đứng sừng sững tại Gia Mã đế quốc là thế lực khổng lồ, tại đây trong lòng các thế lực trung đẳng không thể nghi ngờ là tồn tại như pho tượng cao tựa núi, cực lực áp bách. Mặc gia có thể cùng bọn họ quan hệ thật khiến không biết bao nhiêu người ghen ghét đỏ con mắt lên.

"Mặc Thừa trưởng lão khách khí, Yên Nhiên cũng chỉ phụng mệnh sư phụ mà thôi." Nạp Lan Yên Nhiên ánh mắt quét một vòng đại sảnh, gần như bao quát Đông Bộ tinh mười chi mười bảy tám thủ lĩnh thế lực, sâu trong ánh mắt xẹt qua tia kinh ngạc cùng hứng thú, cười nói.

"Haha, Nạp Lan chất nữ, Cát Diệp trưởng lão, mời!" quay về Nạp Lan Yên Nhiên và Cát Diệp phía sau cười to một tiếng, Mặc Thừa xoay người tự mình đi trước dẫn đường, đem hai người đến vị trí thủ vị rồi tại bên cạnh hai người ngồi xuống, cười lớn không ngừng tâm sự.

Trong đại sảnh náo nhiệt, từng ánh mắt mịt mờ liên tiếp đảo qua thân thể mềm mại Nạp Lan Yên Nhiên. Vị này ... trong truyền thuyết có thể trở thành nữ tử nắm giữ Vân Lam Tông tương lai, không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm trong đại sảnh.

Mặt khác, Diệp gia gia chủ Diệp Tùng một bên thần tình đổ kỵ nhìn Nạp

Lan Yên Nhiên thân thiết chuyện trò cùng Mặc Thừa, sau một lúc lâu, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, miệng khô sấp, mặc dù hẳn cũng muốn tiếp cận vị Vân Lam Tông tông chủ tương lai này kéo chút quan hệ, nhưng sau khi cân nhắc thân phận song phương. Hẳn đành phải cười khổ lắc đầu, đoạn đứng dậy cầm chén trà dứt khoát đi xuống trong lòng tính toán có nên chẳng cùng Mặc gia hợp tác sớm một chút. Để ngày sau bỗng nhiên Mặc gia thực lực tăng vọt đem cả ngọn cắt đi.

Tại trong đại sảnh lúc mọi người đều có tâm tư bất đồng thì trên đỉnh hai đạo hắc bào nhân ảnh quỷ dị chợt hiện ra. Bàn chân vững vàng đạp lên xà ngang, ánh mắt quét qua đại sảnh rồi dời đi hướng về Mặc Thừa.

"Kia hẳn là Mặc gia đại trưởng lão, Mặc Thừa?" tầm mắt đảo qua lão già gầy gò đang cười cười, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

"Ừ!" Hải Ba Đông gật gật, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm nói:

"Kế tiếp định làm sao bây giờ?"

"Theo lời người nói như trước... Đem lão hôn đần đánh trọng thương trước sau đó để cho bọn họ giao người. Mặc Thừa đối với Mặc gia mà nói cơ hồ là một cây cột trụ không thể ngã xuống. Cho nên ta nghĩ mạng hẳn phải có một ít giá trị." Tiêu Viêm bàn tay để trong tay áo, ánh mắt tựa độc xà nhìn chằm chằm Mặc Thừa âm lãnh nói.

"Thực là lão già không may, trong cuộc đời gặp phải Tiêu Viêm sát tinh này." Nghe vậy, Hải Ba Đông gật đầu trong lòng vì Mặc Thừa phía dưới xuân phong đặc ý mà mặc niệm vài giây (chít mài gòi kon ui ^^).

Trong đại sảnh, Mặc Thừa rút cuộc đình chỉ nói chuyện, chậm rãi đứng dậy ánh mắt nhìn thế lực khắp nơi chung quanh đại sảnh. Cười đẽ ép tay xuống, nhất thời không khí huyền ảo trở nên yên tĩnh dần, tình ánh mắt chuyển lại gần.

"Haha, phi thường cảm tạ chư vị có thể tới tham gia ta cái ... xương già lão này bữa tiệc. Trong thiệp mời hẳn đã viết tình huống, cuộc tụ hội này chủ yếu là còn có một đại sự muốn cùng chư vị thương lượng." đợi không khí dần trầm ổn Mặc Thừa lúc này mới cười nói.

Nghe được Mặc Thừa nói, đại sảnh tức khắc các lỗ tai đều dựng lên.

"Gần nhất Mặc gia chúng ta bên trong trải qua thương nghị, chuẩn bị thành lập Mặc Minh. Mặc Minh cũng không phải là cái gì tổ chức nghiêm ngặt, chỉ là muốn một tí thế lực bằng hữu tập hợp cùng một chỗ. Sau đó hợp lực song phương cùng đạt đến một lợi ích, dù sao lực lượng một người xa xa kém mấy nhà hợp lại... hơn nữa lúc này ta thừa nhận, chỉ cần gia nhập Mặc Minh đó là Mặc gia minh hữu cùng hưởng thụ Mặc gia tình báo và vũ lực viện trợ với một chút đặc quyền... chư vị nghĩ như thế nào? Nếu là đối với Mặc Minh cảm thấy hứng thú, không ngại mọi người nhất khởi hợp tác." Mặc Thừa cười dài nói.

Nghe được Mặc Thừa nói, trong đại sảnh mọi người sắc mặt bất đồng. Mặc dù ngoài miệng Mặc Thừa nói không phải tổ chức gì đó nghiêm ngặt, nhưng bọn họ cũng rõ ràng một khi gia nhập Mặc Minh đó là tương đương bị khoát lên tiêu chí Mặc gia. Mặc dù từ nay về sau có lẽ được Mặc gia che chở, bất quá chính là gián tiếp bị Mặc gia thu nạp vào biên chế a.

Trong đại sảnh lâm vào một trận ngắn ngủi trầm mặc, sau một hồi cuối cùng một ít thế lực yếu nhược đánh tiếng nguyện ý gia nhập Mặc Minh, bọn họ rất nhiều người đã sớm quyết định chủ ý đầu nhập vào Mặc gia.

Có người mở đầu, một ít kiêng kỵ Mặc gia, sợ hãi bị xếp bọn họ vào danh sách đen thế lực ở giữa, sau khi ngậm ngừng cũng có không ít người chọn lựa gia nhập.

Ngồi trên thủ vị nhìn các thế lực không ngừng theo về Mặc gia, Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu khẽ cau lại quay đầu đi cùng Cát Diệp nhìn nhau. Trong mắt đều hiện lên một vẻ không hiểu ý tứ.

Vẻ mặt tươi cười nhìn các thế lực gia nhập, mặc dù bây giờ nhân số không nhiều nhưng mà đây chỉ là kế hoạch sơ bộ. Chỉ cần ngày đợi ngày sau Mặc gia triển lộ thực lực thì tin tưởng những người đang ngồi này hẳn là biết phải lựa chọn thế nào. Trong lòng thoáng có chút đắc ý, Mặc Thừa lại cười nói:

"Mặc Minh mặc dù có chút lỏng lẻo nhưng cũng tạm thời cần nắm trong tay người..."

"Tự nhiên là Mặc Thừa đại trưởng lão chương quản là thích hợp nhất."

Mặc Thừa còn chưa nói hết trong đại sảnh đã vang lên một trận thanh âm vuốt xông ngược đồng thời còn có dàn thanh âm phụ họa.

"Ha hả ha hả, được chur vị ưu ái lão phu từ chôi thì bất kính, vậy Mặc Minh tạm thời do lão chưởng quản a." cũng không để ý tới người khác có hay không ý kiến phản đối, Mặc Thừa vung tay lên như vậy quyết định.

Nhìn Mặc Thừa kia tự biên tự diễn trong đại sảnh còn không ít người thật sự không thể nói gì... lão gia hỏa này da mặt cũng quá dày đi chứ?!"

"Thật có lỗi, Mặc đại trưởng lão. Ta nghĩ Mặc Minh trong tay người, người tựa hồ tạm thời không rảnh để quản lý..."

Trong đại sảnh an tĩnh, thanh âm nhàn nhạt không hợp thời đột nhiên vang lên, quần áo màu đen quý dị chợt hiện lên tại trung tâm đại sảnh, dưới hắc bào một cặp mắt âm lãnh nhìn Mặc Thừa sắc mặt chợt âm trầm đang ở trên đài cao.

-----oOo-----

Chương 251: Tọa Tràng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng khách bỗng xuất hiện một thân ảnh mặc hắc bào hấp dẫn hết thảy ánh mắt nhìn vào. Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng chợt vì vị hắc bào nhân này mà mặc niệm một chút. Đối với việc Mặc Thừa rất coi trọng mặt mũi, tại trường hợp này mà nói thì không thể nghi ngờ chính là đã chọc giận hắn.

Bỗng nhiên sự xuất hiện của hắc bào nhân đồng dạng khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên và Cát Diệp hai người thoáng chút ngạc nhiên, liếc mắt nhìn nhau hai người cùng nhận ra hắc bào nhân này. Đó chính là người mà bọn họ đã gặp tại lễ quán hôm nay. Nhíu mày, hiển nhiên vị hắc bào nhân này xuất hiện là có chút bất thiện.

- Các hạ là ai?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hắc bào nhân, Mặc Thừa nhíu mày trầm giọng nói.

- Ngươi chính là Mặc Thừa? Ta muốn tìm ngươi hỏi một chuyện!

Hắc bào nhân hạ giọng nói, thanh âm rõ ràng của người còn trẻ, ôn nhu, không bởi vì vẻ mặt muốn giết người của Mặc Thừa mà biến hoá.

- Ngày hôm nay là ngày vui của Mặc gia. Thỉnh các hạ nể mặt tạm hoãn một chút. Bất luận có việc gì, chờ yến hội hôm nay xong hãy trở lại trao đổi, có được không?

Nghe được âm thanh còn trẻ, trong lòng Mặc Thừa thoáng thở nhẹ một hơi dài. Thủ chưởng khô héo chậm rãi lộ ra ngoài ống tay áo, hơi cong lên, cuồng bạo hoả thuộc tính đấu khí ngưng tụ trong lòng bàn tay, tản ra quang mang màu đỏ thẫm, đem đầu bàn tay thoáng có chút quỷ dị.

Nghe Mặc Thừa nói, ngôn ngữ ẩn chứa sát ý. Hắc bào nhân hơi có chút lay động, biết người có chuyện, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, lắc đầu. Một lát sau, một câu nói cuồng vọng khiến cho tất cả mọi người trợn mắt, há mồm mà không thốt ra được lời nào, từ từ truyền đến:

- Nể mặt? Ngươi có tư cách gì mà nói lời này? Mặc gia tại Đông Bắc tỉnh thế lực tuy không kém, nhưng bất quá nói đến cùng, chỉ là một con chó của Vân Lam Tông mà thôi!

Lời này vừa nói ra, nghe thật sướng cái tai, từng đạo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hắc bào nhân vừa khẩu xuất cuồng ngôn. Người này chẳng lẽ thật sự muốn chọc giận vị đã từng chém giết toàn bộ nhóm cường đạo Hắc Toàn Phong máu chảy thành sông sao?

Trên đài cao, nghe được ngữ khí của hắc bào nhân, Nạp Lan Yên Nhiên mặt cười khế biến. Từ khi nàng trở thành đệ tử của Vân Lam Tông, thật là chưa từng thấy ai có thể bình thản như vậy nói về Vân Lam Tông.

Mặc Thừa gắt gao nhìn chăm chăm về phía hắc bào nhân phía dưới. Khuôn mặt già nua vốn đang rạng rỡ thoáng có chút vặn vẹo, trở nên dữ tợn. Khoé miệng hơi co quắp, bàn tay vung lên, nhất thời trong phòng khách các cửa phòng bị phá tung. Hơn mười cao thủ Mặc gia, trang bị trọng trang, đặng đặng sát khí xông vào phòng khách, vây quanh hắc bào nhân.

-Từ khi lão phu trở thành Mặc gia đại trưởng lão, nhiều năm như vậy, chỉ có các hạ là người thứ nhất dám đến Mặc gia gây sự náo nhiệt.

Mặc Thừa ngữ khí lạnh lùng nói.

Hắc bào hơi nhấc lên, Mặc Thừa tựa hồ có thể nhận thấy được bên dưới lớp vải đen có một đôi mắt trào phúng. Đặc biệt, khi thanh âm giọng nói từ hắc bào nhân truyền đến, sát ý trong lòng cuộn cuộn dâng lên, cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa.

- Đừng thốt ra những lời như vậy nữa! Ngươi nói không sai. Ngày hôm nay ta quả thật đến để phá đám Mặc gia lão tạp toái.

Hắc bào nhân trong ngôn ngữ ẩn chứa vẻ cười cợt, lần nữa làm toàn trường khiếp sợ.

- Hảo. Hảo! Ha. Ha! Tiêu tử, có can đảm!

Phẫn nộ đến cực điểm, phát ra tiếng cười lớn. Một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trong thân thể Mặc Thừa bạo nộ ra xung quanh. Quần áo phồng lên, bay phàn phật, nhất thời không gian xung quanh bàn, bị áp bách dưới hơi thở bạo liệt.

- Lão gia hoả này thực lực ngày càng hùng hậu a!

Cảm thụ được khí thế áp bách đang chậm rãi tràn ngập phòng khách, Cát Diệp trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Cát thúc. Chúng ta cần nhúng tay vào sao?

Nạp Lan Yên Nhiên nhìn cảnh giương cung bạt kiếm trong phòng, quay đầu nhìn Cát Diệp nhẹ giọng hỏi.

- Chờ chút đã. Hắc bào nhân cũng không đơn giản. Gần đây, Mặc gia quả thật cũng có chút kiêu ngạo thái quá. Một số trưởng lão trong tông môn đối với bọn họ đã có điều bất mãn. Lần này để cho Mặc Thừa chịu một chút giáo huấn cũng tốt. Để hắn thu liễm một chút. Không phải hắn luôn nghĩ Gia Mã đế quốc vốn không còn ai mạnh nữa. Cát Diệp lắc đầu, trầm ngâm nói.

Cảm ứng được khí thể áp bức từ trong cơ thể Mặc Thừa làn tràn ra, xung quanh tân khách đều có chút biến hoá, vài người chưa từng chứng kiến Mặc Thừa xuất thủ, không nghĩ tới thực lực của hắn lại tăng mạnh như vậy.

- Sợ rằng có thực lực Ngũ tinh đấu linh? Lúc này mới hai năm trôi qua thôi, lão gia hoả này dĩ nhiên đề thăng lên tam tinh, thật sự là kinh khủng!

Mọi người nhìn nhau, trong lòng không khỏi than thầm.

Nhìn trưởng lão trên gương mặt hồng hào tràn đầy sát ý, các cao thủ Mặc gia xung quang cũng nắm chặt vũ khí, vẻ mặt hung hăng, trừng mắt nhìn về phía hắc bào nhân, cả người đấu khí dâng lên, tùy thời chuẩn bị nhất loạt xông lên đem kẻ không biết trời cao đất rộng kia chém thành một đồng thịt nát.

- Ta đến Mặc gia chủ yếu là vì một người.

Không để ý đến khí thể của Mặc Thừa tăng vọt, hắc bào nhân thoáng trầm mặc, nhẹ giọng nói:

- Giao ra tiểu cô nương Thanh Lâm mà các người đã bắt tại Thạch Mặc Thành!

Hắc bào nhân vừa nói xong, Mặc Thừa khuôn mặt đại biến, lần này hắn không nói thêm một lời thừa nào nữa. Sắc mặt lãnh lẽo như một khối hàn băng. Bàn tay vung lên, quát khê:

- Giết hắn!

Theo tiếng quát vừa vang lên của Mặc Thừa, cao thủ Mặc gia xung quanh hét lên chói tai, vài tên cao thủ cấp bậc đấu sư nhanh chóng triệu hồi đấu khí sa y. Sau đó vung đại đao trong tay, hướng hắc bào nhân chém tới.

Đứng thẳng tại chỗ, hắc bào nhân vẫn không hề có bất cứ động tác né tránh nào. Khi hơn mười thanh đại đao sắc bén chém tới gần thân thể, một cỗ sâm bạch hoả diễm từ trong cơ thể bạo nộ ra, vây lấy xung quanh.

"Xuy"

Đại đao sắc bén được đầu khí bao phủ, khi tiếp xúc với tầng sâm bạch hoá diễm kỳ dị thì chỉ trong chớp mắt thời gian, trước những ánh mắt khiếp sợ, biến thành một đồng sắt nóng chảy.

Lúc ngọn bạch hoá diễm đem đại đao nung chảy, ngọn lửa vẫn bùng lên. Nhất thời, kẻ không may né tránh không kịp bị ngọn lửa tràn đến. Lập tức, chỉ nghe một âm thanh nhỏ, mấy tên cao thủ Mặc gia đến một tiếng kêu cũng không thoát ra được, hoá thành một chum hắc sắc tro tàn, rơi xuống.

"Tê"

Trong phòng khách, vài tên cao thủ Mặc gia tâm trạng kinh sợ, nhất thời vang lên liên tiếp tiếng hít thở khí lạnh. Từng đạo ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân đang đứng thẳng bất động. Nhớ tới sâm bạch hoá diễm kinh khủng, tất cả mọi người da đầu nổi lên một trận ngứa ngáy.

- Đây là dị hoá?

Vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắc bào nhân, Cát Diệp thất thanh hô nhỏ.

Nạp Lan Yên Nhiên nét mặt đang cười hiện lên vẻ ngưng trọng, hơi gật chiếc cằm nhỏ, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn hắc bào nhân nói:

- Người này thực lực thật mạnh! Mặc gia lần này đã chọc phải người không nên động đến rồi!

Một bên, Diệp gia gia chủ Diệp Tùng tuy cũng vị sự khủng khiếp của sâm bạch hoá diễm làm cho kinh hãi, nhưng ngay sau đó, ánh mắt tại chỗ sâu nhất hiện lên một chút hả hê. Hiển nhiên đối với việc Mặc gia chạm đến cường giả như vậy, trong lòng hẳn cũng cảm thấy sáng khoái.

- Các hạ đến tốt cùng là ai? Ta Mặc gia tựa hồ chưa bao giờ đắc tội với ngươi. Hà tất phải tìm Mặc gia ta gây phiền phức? Ngươi biết được kẻ đứng sau lưng Mặc gia không?

Đồng dạng bị kinh hoàng bởi sâm bạch hoá diễm, Mặc Thừa trong lòng thoáng trầm xuống một chút, một cảm giác bất an từ từ dâng lên trong lòng. Mở miệng hét lớn.

- Hắc hắc. Đứng sau lưng Mặc gia phải chẳng là Vân Lam Tông? Bất quá

hôm nay tại đây, có may mắn cũng không thể bảo vệ được người, Mặc Thừa!

Hắc bào nhân cười lạnh, cắt lời Mặc Thừa. Tuy lúc này ngôn ngữ càng thêm cuồng vọng nhưng bất quá có sự kính sợ của sâm bạch hoả diễm, đã không ai dám cho rằng hắn xuất khẩu cuồng ngôn.

- Giao ra Thanh Lân, bằng không hôm nay. Huyết tủy Mặc gia!

Hắc bào nhân chậm rãi tiến lên trước một bước, bình thản nói, nhưng sát khí chợt bùng lên. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

- Ta không biết người đang nói cái gì! Các hạ có hay không quá mức cuồng vọng. Người có thể hạ nhục Mặc gia ta, nhưng Vân Lam Tông Tông Chủ Vân Vận thì không cho phép người làm bản!

Nhận thấy ngôn ngữ của hắc bào nhân đậm đặc sát khí, Mặc Thừa trong lòng run lên. Bất quá hắn vẫn như cũ, hiên ngang, lẫm liệt quát.

- Chó cậy chủ sao. Bất quá, lúc trước ta đã nói qua. Hôm nay, cho dù là Vân Vận tới cũng vô dụng!

Hắc bào nhân nhàn nhật cười nói. Cước bộ chậm rãi tiến thêm một bước nữa, thân thể chợt lay động, một đạo năng lượng nổ vang dưới chân, hắc bào nhân trong nháy mắt hoá thành một đạo hắc sắc quang ảnh, gần như thần di xuất hiện ngay phía sau Mặc Thừa.

- Không giao. Vậy thì đi chết đi!

Bên tai vang lên giọng nói băng lạnh. Mặc Thừa đôi mắt chợt co rút, thấy tốc độ như quỷ dị đó, trong lòng hắn chợt cảm thấy lạnh toát.

Tuy rằng như vậy, nhưng Mặc Thừa cũng thành danh là cường giả. "Đương" nội đấu khí điên cuồng khởi động. Đấu khí đỏ sẫm giống như hồng sắc hảo diễm bao bọc lấy thân thể hắn. Cùng lúc đó, bàn tay co lại thành trảo chộp tới hắc bào nhân, móng tay bén nhọn tựa như vuốt ưng, hung hăng chụp vào hắc bào nhân.

Nhìn một trảo ngoan độc đang chộp đến, hắc bào nhân cười nhạt một tiếng, nắm tay thành quyền, mang theo một cỗ đấu khí hung mãnh vô cùng

nện vào lòng bàn tay của Mặc Thừa. Nhất thời, theo một loạt tiếng kêu rầm rầm thanh thúy vang lên, Mặc Thừa bắn vọt ra một ngum máu, ướt cả vạt áo. Thân thể bị cổ đầu khí hung mãnh đó trực tiếp đánh bay ra ngoài. Thân thể nặng nề rơi trên mặt đất, tiếp tục lăn đi đến hơn mười thước mới chậm rãi ngừng lại.

Chỉ một quyền. Một cường giả nổi tiếng tại Đông Bắc tỉnh, Giã Mã đế quốc cũ nhiên bị hắc bào nhân tùy ý đánh bay đi như đánh một con ruồi. Một màn diễn ra khiến cho mọi người trong đại sảnh trợn mắt há mồm.

Tuy trước lúc hắc bào nhân động thủ mọi người đều đã nghĩ rằng hắc thực lực bất phàm, Nhưng mà bọn họ vẫn không thể đoán được thực lực của hắc lại kinh khủng như vậy. Một cao thủ ngũ tinh đấu linh mà một chút phản kháng đều không có. Đây là loại lực lượng gì? Đấu Vương? Đấu Hoàng?

Nhìn sắc mặt trắng bệch, chỉ trong một vài giây, một người cao cao tại thượng Mặc gia đại trưởng lão đã biến thành một người thật thảm não. Hắc bào nhân nhàn nhạt nói:

- Giao người ra!

- Ngươi là tại đây khiêu chiến Mặc gia cùng Vân Lam Tông!

Mặc Thừa cước bộ có chút lảo đảo, cố gắng bò dậy, nhưng vẫn cường ngạnh nói. Tới giờ khắc này, hắc rõ ràng muốn dùng Vân Lam Tông để khiến vị thân bí nhân này phải kiêng kỵ.

- Ta đã cho ngươi cơ hội.

Thoáng có chút thất vọng, thở dài một tiếng, hắc bào nhân cước bộ nhẹ nhàng hướng phía trước đi tới. Một lần nữa như quỷ dị chột hiện trước mặt Mặc Thừa. Bàn tay lộ ra, túm chặt lấy cổ hắc, âm lãnh nói tiếp:

- Ngươi đã không quý trọng nó. Vậy thì chết đi!

-----oOo-----

Chương 252: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

Đại sảnh chìm trong im lặng. Mọi người sững sờ nhìn Mặc Thừa dễ dàng bị hắc bào nhân bóp cổ lập tức không kèm được nuốt một ngụm nước bọt. Hơn mười phút trước còn đang hoạch định kế hoạch nhất thống mấy tỉnh đông bắc của Gia Mã đế quốc, hùng đồ đại lược. Mười phút sau, ngay cả tánh mạng nhỏ cũng bị người khác nắm trong lòng bàn tay. Loại này quả thật là biến hóa nghiêng trời lệch đất, làm cho mọi người trong đại sảnh có cảm giác cực kỳ khó tin.

Nhưng mặc kệ cảm giác không đúng như thế nào, cái đang xuất hiện trước lại đúng là sự thật, một sự thật tàn khốc. Thanh danh hiển hách khắp mấy tỉnh đông bắc, Mặc gia đại trưởng lão, Quái Tử Mặc, lúc này đang trở thành một món đồ chơi trong tay người khác.

Nghe giọng nói lạnh lẽo truyền ra từ bên dưới hắc bào, mọi người trong đại sảnh cũng mừng thầm trong bụng. Bất chấp như thế nào, nếu Mặc gia thật sự mất đi một góc rễ trụ cột như Mặc Thừa, ngày sau, những thế lực nhỏ có thể lợi dụng cơ hội này để thoát khỏi sự khống chế của Mặc gia. Bởi vậy, trong đại sảnh, mặc dù có không ít thế lực đồng minh của Mặc gia, nhưng lại vẫn như cũ, chưa hề có một người nào ra tay tương trợ.

"Các hạ, xin thủ hạ lưu tình!". Thấy hắc bào nhân chuẩn bị đem Mặc thừa trong tay bóp cổ chết, trong đại sảnh một tiếng quát thình lình vang lên.

Nghe tiếng quát, mọi người trong đại sảnh đều hướng mắt về nơi phát ra âm thanh, cuối cùng dừng lại trên người Cát Diệp vừa đứng dậy, lập tức sắc mặt có hơi biến đổi.

Bị mọi người nhằm chăm chăm, trên gương mặt già nua của Cát Diệp hiện lên một nụ cười khổ. Nói thật ra, sau khi chứng kiến tình huống Mặc Thừa không hề có sức phản kháng, hẳn tự nhiên cũng không muốn làm người dẫn đầu như vậy. Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, mọi người đều biết, Vân Lam Tông quả thật là chống lưng cho Mặc gia. Chẳng biết chi tiết sự tình như thế nào, chỉ nghĩ rằng, nếu như hắc bào nhân thần bí kia chỉ muốn giáo huấn Mặc Thừa một chút, Cát Diệp cũng sẽ không ra mặt ngăn cản. Nhưng mà, xem tình huống bây giờ, hẳn rõ ràng là muốn hạ sát thủ. Đến nước này, Cát Diệp cũng không thể ngồi yên. Dù sao, nếu Mặc Thừa bị người khác giết ngay trước mặt hắn, ngày sau trở lại Vân Lam Tông, chỉ

sợ không tránh khỏi bị giáo huấn một phen.

Tiếng quát của Cát Diệp, ngược lại cũng làm cho động tác của hắc bào nhân ngưng trệ một lúc. Hắc bào xoay qua, lạnh nhạt nhìn Cát Diệp đang đứng trên đài cao. Trên tay trái, một ngọn Sâm Bạch hỏa diễm nhân nhạt không ngừng nhảy múa.

Nhìn chằm chằm Cát Diệp hồi lâu, hắc bào nhân lại xoay đầu đi. Dưới hắc bào, đôi mắt lạnh lẽo tập trung trên gương mặt trắng bệch của Mặc Thừa, lạnh lùng nói: "*Giao Thanh Lân ra!*".

"Đại đại nhân, ta thật sự không hiểu người đang nói gì." Bị ánh mắt lạnh lẽo chăm chú, gương mặt Mặc Thừa có chút đau đớn, môi run rẩy nói.

Trong hắc bào, bóng người rõ ràng lắc đầu thờ dài, bàn tay mạnh mẽ dựng thẳng lên, trên tay, ngọn Sâm Bạch hỏa diễm như nhảy múa. Sau đó vẽ lên một vòng, vừa khớp với góc cánh tay phải của Mặc Thừa quét nhanh.

Chường qua, tay đứt!

Bàn tay hắc bào nhân như một lưỡi đao sắc bén, không hề gặp chút trở ngại nào quét qua góc cánh tay Mặc Thừa. Lập tức, một cánh tay từ bả vai rơi xuống, cuối cùng, mang theo những ánh mắt có chút kích động rơi xuống tầm thảm đỏ xinh đẹp.

Cánh tay đứt đến tận gốc nhưng lại không một giọt máu chảy ra mà chỉ thấy một vết cháy đen. Hiển nhiên, trong nháy mắt, lúc bàn tay hắc bào nhân quét qua, mang theo nhiệt độ nóng cháy, đã đem những mạch máu, đốt trụi hoàn toàn.

Nỗi đau đớn khi bị cụt tay xảy ra bất ngờ, làm cho khuôn mặt Mặc Thừa trở nên nhẩn nhó, nhìn qua cực kỳ dữ tợn, khủng bố. Tiếng kêu thảm thiết, thê lương ần chứa sự đau đớn khó có thể che giấu, từ trong miệng ra thật lớn, làm cho mọi người trong đại sảnh, trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ hàn ý.

"*Thật tàn nhẫn*". Ánh mắt run rẩy nhìn gương mặt của người bị cụt tay, sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch, khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Chỉ trong nháy mắt thời gian, cường giả danh chấn một vùng phía đông của Gia Mã đế quốc, thành linh lại trở thành một người tàn phế, sự chênh

lệch này, khiến cho mọi người cảm thấy như lạc vào một giấc mơ.

Bàn tay bịt chặt nơi bị đứt, thân thể Mặc Thừa run rẩy không ngừng, con người rũ xuống, hiện lên vẻ oán độc điên cuồng, gầm gừ: "*Người của Mặc gia, mau giết tên hôn đản này cho ta!*".

Nghe được Mặc Thừa cúi đầu gầm lên, Mặc gia đệ tử chung quanh hai mặt nhìn nhau liếc mắt. Mặc dầu trong lòng có chút sợ hãi, bất quá dưới uy thế của Mặc Thừa trước kia, bọn chúng đành phải cắn răng, mặt đầy hung quang gầm lên giận dữ, nhằm hướng Tiêu Viêm liều chết xông lên.

Không để ý tới Mặc gia đệ tử đang xông đến, hắc bào nhân vẫn đăm đăm nhìn Mặc Thừa như cũ, khi Mặc gia đệ tử liều chết xông lên còn cách thân thể trong phạm vi 5 thước, sau một lần đề cước, một tảng băng sâm bạch theo lòng bàn chân xuất ra, sau cùng đem cả người bọn Mặc gia đệ tử bao bọc lại, thành một tượng băng lóe ra quang mang nhợt nhạt.

Chưa đến nửa phần chung thời gian, trong phòng khách, bỗng nhiên xuất hiện hơn mười tượng băng thật sống động. Ngay lập tức, bầu không khí trong đại sảnh lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, một cỗ lãnh ý buốt giá lượn lờ trong đại sảnh, khiến cho mọi người cả thở mạnh cũng không dám.

Trên đài cao, nhìn hơn mười Mặc gia đệ tử, không một dấu hiệu báo trước, bị đông thành tượng băng, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Cát Diệp đều khẽ hút một hơi lãnh khí. Hắc bào nhân này phương thức công kích quỷ dị, thủ đoạn lại tàn nhẫn, làm cho bọn họ thật sự có chút khiếp sợ.

Sau một lần liều chết công lên, để lại hơn mười tượng băng, những Mặc gia đệ tử có liên quan, kinh hoàng lùi về phía sau nhanh chóng. Bất kể Mặc Thừa gầm rú như thế nào cũng thấp thỏm không dám tiến vào trong phạm vi công kích của Tiêu Viêm.

"*Giao? Hay không?*" Không để ý đến Mặc Thừa đang gầm rú như một người điên, thanh âm của hắc bào nhân vẫn nhẹ nhàng như cũ, tư thái vẫn đăm đăm, giống như việc giết chóc lúc nãy, không phải là hấn gây ra.

"*Người rút cuộc là ai?*" Mặc Thừa kịch liệt thở hỗn hển, nhìn khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt gât gao nhìn chằm chằm vào bên trong hắc bào, cất giọng khàn khàn

nói: " *Ta thật sự không biết người nói gì.* "

"*Người đang lãng phí lòng kiên nhẫn ít ỏi của ta a*" Âm thanh trầm thấp, lạnh lẽo âm u lộ vẻ không còn kiên nhẫn. Tính cương quyết của Mặc Thừa vẫn không làm cho hắc bào nhân sinh ra chút cảm giác bội phục nào.

Bàn tay một lần nữa lại dựng lên, hơi nghiêng nghiêng, hình dạng như một lưỡi đao, Sâm bạch hỏa diễm lại bốc lên.

Khuôn mặt Mặc Thừa cấp tốc run rẩy, đồng tử co rút nhìn theo bàn tay đang chậm rãi giơ lên. Một lúc sau, cuối cùng nhìn không được, rống lên: "*Người giết chết ta, tiểu cô nương kia tuyệt đối cũng phải bồi táng theo!*"

"*Nguyên lai Thanh Lâm vẫn còn sống a*". Nghe Mặc Thừa gầm rống, hắc bào nhân nhẹ nhõm thở một hơi, lẩm bẫm trong bụng.

"*Trong Mặc gia, người nào có quyền nói chuyện mau lãn ra đây, giao ra tiểu cô nương bị các người bắt. Nếu không, hôm nay, huyết tẩy Mặc gia!*". Hắc bào nhân quay đầu, hướng đám Mặc gia đệ tử, nhẹ giọng nói.

Mặc dù giọng nói của hắc bào nhân khá bình thản, nhưng đám Mặc gia đệ tử đã từng thấy hắn ra tay tàn nhẫn như thế nào, không dám hoài nghi thực giả ra sao, lập tức có một người quay đầu chạy đi, sau đó biến mất khỏi đại sảnh.

"*Vô dụng. Tại Mặc gia này không một kẻ nào dám làm trái mệnh lệnh của ta!*". Mặc Thừa thở hắt ra, xoay xoay cái cổ, muốn giãy giụa thoát ra khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy cổ mình, nhưng không có nửa điểm tác dụng.

"*Người nói thêm câu nữa, ta thiêu hủy đầu lưỡi của người*". Bàn tay thon dài chậm rãi giơ qua giờ lại lại trước mặt Mặc Thừa. Ngọn Sâm Bạch hỏa diễm bao trùm trên bề mặt bàn tay, phản xạ hào quang âm lãnh lên đồng tử Mặc Thừa, khiến hắn đem những lời chuẩn bị thốt ra, nuốt trở lại vào bụng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Chẳng bao lâu sau khi tên Mặc gia đệ tử biến mất, một đám người về mặt kinh hoảng từ bên ngoài chạy vào đại sảnh. Sau khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của Mặc Thừa, sắc mặt đều trở nên ngốc trẻ. Bọn họ ai có thể nghĩ đến, Đại trưởng lão mà ngày thường tư thế hiên ngang, lại biến thành bộ dạng

như vậy.

"Vị đại nhân này, tại hạ chính là Mặc Lan, gia chủ của Mặc gia, không biết Đại trưởng lão đã có điều gì đặc tội đến ngài?" Một trung niên thân mặc Hoa phục, bước lên hai bước, có chút khách khí trầm giọng hỏi.

"Mười phút sau, ta muốn gặp được Thanh Lâm tiểu cô nương đã bị các người bắt giữ. Nếu không, Mặc cũng không cần phải tồn tại nữa." Dưới hắc bào, âm thanh băng lãnh cùng khí thế khủng bố đột nhiên bạo phát, làm cho mọi người trong đại sảnh vẻ mặt đều là kinh hãi.

Hắc bào nhân vẫn đứng yên chờ đợi. *"Ca sát"* Dưới khí thế hào hùng áp bức, từ dưới lòng bàn chân, vô số khe nứt nhỏ lan tràn ra.

"Đấu Hoàng cường giả" Nhìn những khe nứt lan tràn ra, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Cát Diệp đã từng lãnh giáo qua khí thế với cường độ như thế này, sắc mặt biến đổi đột ngột, thất thanh nói.

Thanh âm hai người giống như tiếng sấm rền hung hăng bỏ vào đầu mọi người trong đại sảnh. Giờ phút này, kể cả vẻ mặt oán độc của Mặc Thừa, cũng không kèm được đờ đẫn ra. Hắn chưa từng nghĩ đến, vị hắc bào nhân thần bí này, như thế nào lại là một Đấu Hoàng cường giả!

Dưới khí thế kinh khủng đó, Mặc gia gia chủ, Mặc Lan, mặt vàng như nghệ (theo nguyên tác là vàng như đất), run cầm cập. Khóe miệng cấp tốc run rẩy vài cái: *"Tiểu cô nương? Chẳng lẽ là người Đại trưởng lão mang về? Ối giờ ơi. Lão già kia rốt cuộc chọc tới người nào? Lại khiến cho một Đấu Hoàng cường giả tìm tới tận cửa."*

"Xin đại nhân chờ tí, tại hạ lập tức thả người." Dưới áp bức của Đấu Hoàng cường giả, Mặc Lan quyết định cực kỳ dứt khoát. Hắn rất rõ ràng, bản thân mình căn bản không có nửa điểm tư cách để bàn điều kiện, cho nên lập tức gật đầu.

"Mặc Lan, đứng lại cho ta! Ai cho phép ngươi thả người." Mặc Thừa bỗng nhiên ngáng đầu, phẫn nộ quát.

"Đại trưởng lão, người hà tất vì một tiểu cô nương, mà đem đến cho Mặc gia chúng ta loại nguy hiểm này?" Bị Mặc Thừa cản trở, Mặc Lan nhíu mày, phẫn nộ nói. Nhìn bộ dạng của hắn, tựa hồ vẫn không biết chuyện

Thanh Lâm có Bích xà tam hoa đồng.

"Người biết cái rắm, tiểu cô nương kia, tuyệt đối..." Mặc Thừa dữ tợn nghiêm mặt. Nhưng mà tiếng quát chưa dứt, hắc bào nhân đã chuyển thân, mũi chân ấn chứa kinh khí kinh khủng xen lẫn một bén nhọn xé gió vang lên, hung hăng đá vào trên tiểu phúc hắn. Lập tức, lời nói sắp ra khỏi miệng, mạnh mẽ nuốt xuống lại. Tay trái ôm lấy bụng, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra. Hai chân khụy xuống, không ngừng xoa. Liên cố gắng vận Đẩu khí thì mới đem luồng kinh khí kinh khủng này hóa giải.

Hắc bào nhân tựa hồ coi Mặc Thừa như ruồi nhặng, nhẫn nại đã đến cực hạn, sau khi tàn nhẫn đá một cước, mũi chân điểm nhẹ, thân mình lại một lần nữa giống như quý mị nhắm về sắc mặt trắng bệch của Mặc Thừa. Trên nắm tay, Sâm bạch hỏa điểm cấp tốc ngưng tụ, hiển nhiên, lần này hắn thật sự muốn hạ sát thủ.

"Các hạ, xin hãy nê mặt Vân Lam Tông, cho Mặc Thừa một con đường sống!" *Cảm thụ sát ý ngập trời của hắc bào nhân, Cát Diệp sắc mặt đại biến, vội vàng quát.*

Đối với tiếng quát của Cát Diệp, hắc bào nhân dường như không nghe thấy.

Thấy hắc bào nhân không hề có chút dừng lại, gương mặt già nua Cát Diệp có chút coi, do dự trong nháy mắt, rồi cắn chặt răng, thân thể lướt xuống phía dưới, nhắm hướng hắc bào nhân dữ dội xông tới.

"Cút ngay!"

Thấy Cát Diệp dữ dội xông tới, dưới hắc bào, một tiếng quát lạnh vang lên. Thân thể quý dị xoay chuyển tại không trung một cách mạnh mẽ, sau đó như một bóng ma, xuyên qua vai Cát Diệp lướt qua.

Lúc hai người lồng vào nhau, bàn tay của hắc bào nhân hung hăng đánh trên ngực đối phương. Lập tức, sắc mặt Cát Diệp trắng bệch, thân thể như điều đứt dây, mạnh mẽ bắn ngược ra.

Cũng trong lúc hai người lồng vào nhau, một cỗ kinh phong đem mũ trùm đầu của hắc bào nhân nhấc lên một chút, hé lộ ra một nửa gương mặt thanh tú, vừa vặn bị Cát Diệp mơ hồ thu vào trong mắt, lập tức, thân thể chột

cứng ngắc, thần tình chần động.

-----oOo-----

Chương 253: Chém Giết Mặc Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Cát Diệp giống như một chiếc lá rụng trong gió thu, cấp tốc bắn ngược trở ra. Trên đường va phải một cái bàn, ngay khi vừa tiếp xúc, cái bàn đã bị một cỗ kinh khí ẩn chứa bên trong âm âm chấn nát.

Hai chân Cát diệp kéo lê đến nửa đại sảnh mới từ từ dừng lại được, trên khuôn mặt có chút tái nhợt, bao trùm một vẻ khiếp sợ khó tin.

"Ngươi..." lau vết máu trên khóe miệng, Cát Diệp kịch liệt thở hổn hển. Trong lòng giống như nổi lên như những làn sóng lớn: *"Gương mặt kia... tại sao lại có chút quen thuộc?"*

Trong đầu hiện lên cảnh 3 năm trước, gương mặt non nớt ẩn chứa bất khuất, quật cường của Tiêu thiếu gia theo trí nhớ chậm rãi hiện ra. Dĩ nhiên ẩn chứa vài phần giống nhau.

"Không có khả năng"

Quả tim mãnh đích hung hăng run lên, ngực Cát Diệp cấp tốc phập phồng, hít sâu vài ngụm lãnh khí. Một lúc sau, lắc lắc đầu: *"Hoa mắt! Cho dù thiếu niên kia không còn là phé vật nữa, nhưng có thể đạt được cảnh giới này trong vòng 3 năm ngắn ngủi, tuyệt đối là không có khả năng!!"*

Ba năm thời gian, từ một gã chưa đạt đến đấu giả, trở thành đấu hoàng, chuyện này, Cát Diệp bạo dạn vỗ ngực cam đoan, phóng mắt ra khắp Đấu Khí đại lục tuyệt đối không có người có khả năng làm được!

Tâm tình dần dần bình phục, Cát Diệp bắt đầu hoài nghi gương mặt lúc này đã thoáng thấy được. Sau một hồi cân nhắc, trong lòng phi thường kiên định nhận định một sự thật, mình tuyệt đối, tuyệt đối là hoa mắt! Sau khi nhận định như vậy, gương mặt đầy vẻ khiếp sợ mới chậm rãi hồi phục. Ôm ngực ho khan vài tiếng, máu lại một lần nữa theo khóe miệng chảy

xuống. Một chương của hắc bào nhân lúc trước khiến cho hắn bi thương không nhẹ.

"Cát thúc, người không sao chứ?" Trên đài cao, Nạp Lan Yên Nhiên phiêu nhiên đứng ở bên cạnh Cát Diệp, mặt cười mang theo vẻ lo lắng, vội vàng hỏi.

"Khái, không sao." Lắc lắc đầu, Cát Diệp cười khổ nói.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cát Diệp, đôi mày liễu của Nạp Lan Yên Nhiên dựng thẳng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy có người dám đối phó với người của Vân Lam tông như vậy. Lập tức cười lạnh, hướng mắt về phía vị hắc bào nhân kia, lạnh giọng: "Vị đại nhân này, cứ chỉ hôm nay của người, là muốn khiêu khích Vân Lam tông sao?"

Hắc bào có chút run rẩy, Nạp Lan Yên Nhiên tựa hồ có thể nhận thấy được ánh mắt đăm đăm từ dưới hắc bào bắn ra, lập tức xiết chặt nắm tay, tròng lòng tràn đầy lửa giận.

"Ngoại trừ việc lôi Vân Lam tông ra, người còn có thể làm gì? Tánh mạng Mặc Thừa, hôm nay ta nhất định lấy. Người muốn cản trở, cứ việc ra tay. Không cần đem Vân Lam tông cùng Vân Vận ra nói chuyện, đối với ta cũng vô dụng thôi." Hắc Bào Nhân cười khẩy vỗ nhẹ nhẹ tay áo bào, thanh âm ẩn chứa vẻ chế nhạo.

"Người..." Nghe lời châm chọc của hắc bào nhân, Nạp Lan Yên Nhiên phùng phùng lửa giận, cười lạnh: "Các hạ là một Đâu Hoàng cường giả, chắc hẳn trong Gia Mã đế quốc này cũng không phải người vô danh. Hôm nay người đã muốn giết Mặc Thừa, vậy xin mời báo ra danh hào, ngày sau, Vân Lam tông ta sẽ cùng đại nhân nói lý lẽ."

"Nói lý lẽ? Ha ha, hẳn là Vân Vận mang theo mấy trăm người cùng nhau đi nói lý lẽ?" Hắc bào nhân lắc lắc đầu, cười trào phúng.

"Các hạ đã có khả năng giết chết Mặc Thừa, thủ lĩnh một trong những thế lực hùng mạnh nhất vùng đông bắc này, sao lại dẫu đầu lòi đuôi? Với thực lực của người, ta nghĩ chắc chắn không phải sợ Mặc gia trả thù, mà là sợ hãi Vân Lam tông sau lưng Mặc gia phải không?" Nạp Lan Yên Nhiên lạnh lùng nói.

"Không phải không dám, mà chỉ là không nghĩ tới. Người cũng đừng sốt ruột, Vân Lam tông, sớm muộn gì ta cũng phải đến. Đến lúc đó, thân phận của ta các người tự nhiên sẽ biết rõ." Hắc bào nhân nhàn nhạt trả lời.

Nghe hắc bào nhân không thèm đặt Vân Lam tông vào mắt, Nạp Lan Yên Nhiên cắn răng, oán giận: *"Hảo. Các hạ đã can đảm nói như vậy, ta cũng rất muốn xem, người thật sự có hay không can đảm xông lên Vân Lam tông!"*.

"Nói xong chưa?" Hắc bào có chút lay động. Hắc bào nhân nhún vai: *"Nói xong rồi thì đừng làm ồn nữa. Ta muốn động thủ, nếu muốn ngăn cản, xin cứ tự nhiên. Bất quá nhắc người, ta sẽ không vì thân phận của người mà lưu tình đâu. Nếu không muốn cho Vân Lam tông bớt đi một người kẻ tục, thì im lặng đứng qua một bên đi."*

Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn, hồng nhuận của Nạp Lan Yên Nhiên mím chặt, bộ ngực đầy đặn có chút phập phồng, tạo nên một cảnh hấp dẫn, mê người. Mặc dù trong lòng phẫn nộ, nhưng nàng cũng không có nữa điểm biện pháp. Trong đại sảnh này, không có một ai có khả năng chống chọi lại vị thân bí cường giả này, hơn nữa, đôi phương dường như không hề e ngại Vân Lam tông. Do đó, ngoại trừ trở mắt nhìn Mặc Thừa trở thành vong hồn dưới tay người khác, nàng cũng không có biện pháp gì.

Không thèm để ý đến cử động của Nạp Lan Yên Nhiên ở phía sau, hắc bào nhân chậm rãi xoay người lại, nhìn Mặc Thừa đang muốn đứng dậy. Từ lòng bàn tay, Sâm Bạch hỏa diễm mang theo băng lãnh cuộn cuộn bốc lên.

"Vị đại nhân này..." Nhìn thấy hắc bào nhân muốn hạ sát thủ, Mặc gia gia chủ Mặc Lan sắc mặt tái nhợt. Tuy có lòng muốn bước lên ngăn trở, chỉ có điều sau khi nhìn thấy kết cục của Cát Diệp và Nạp Lan Yên Nhiên, hắn mạnh mẽ áp chế xung động này xuống. Vị hắc bào nhân kia rõ ràng là vì thân phận của Cát Diệp mà nương tay, nếu là Mặc gia bọn họ xông lên, có lẽ trong đại sảnh, đã xuất hiện thêm vài tượng băng nữa rồi. Bởi vậy, Mặc Lan cũng chỉ đứng cách hắc bào nhân một cự ly an toàn, nói: *"Đại nhân, vị tiểu cô nương Thanh Lâm kia vẫn bình yên vô sự, chỉ cần ngài có thể buông tha Đại trưởng lão, Mặc gia chúng ta nguyện ý bồi thường theo điều kiện ngài đưa ra!"*

Đối với những lời Mặc Lan nói, hắc bào nhân vẫn như cũ không chút động lòng. Trong đại sảnh, dưới cái nhìn chăm chú của các thủ lĩnh, chậm rãi

bước về phía Mặc Thừa. Sát ý âm lãnh nhàn nhạt tỏa ra, khiến cho bên trong đại sảnh, lượn lờ một cỗ khí tức băng hàn.

Nhìn hắc bào nhân không thèm để ý gì đến mình, Mặc Lan cười khò. Dưới sự áp bức của thực lực tuyệt đối như thế này, hắc cũng đành buông bỏ tâm tư cứu giúp. Tinh thần hắc suy sụp. Cũng chỉ có thể hy vọng, vị Đẩu Hoàng cường giả có thủ đoạn tàn nhẫn này, sau khi chém giết Mặc Thừa, sẽ không đem toàn bộ Mặc gia ra tiến hành thanh trừ. Nói cách khác, cũng chỉ sợ một nhất lưu thế lực như Mặc gia, sẽ gặp phải một đoạn kết trầm luân.

Tựa hồ hiểu rõ hắc bào nhân thật sự muốn lấy mạng mình, cầu xin tha mạng là vô nghĩa, cho nên Mặc Thừa vẫn không cất tiếng. Oán độc nhìn hắc bào nhân đang chậm rãi đi tới, cánh tay trái còn lại bỗng nhiên chớp động.

"Muốn giết ta, ta cũng tặng lại cho ngươi vài vết sẹo a!" Mặc Thừa dữ tợn cười, cuộn thân, tay trái mãnh đích chấn động, một cỗ ám kinh hung mãnh đem ống tay áo chấn nát bấy. Cánh tay phơi bày ra ngoài, gân xanh như những con rắn nhỏ, không ngừng chuyển động. Bỗng nhiên, bàn tay cũng biến thành to lớn hơn rất nhiều, móng tay vốn bình thường tăng vọt lên nửa thốn, màu sắc đen nhánh kì lạ vô cùng.

Lúc này, hình dạng cánh tay của Mặc Thừa, đã hoàn toàn khác hẳn với nhân loại bình thường, nhìn qua, ngược lại có phần giống với tứ chi của ma thú hơn.

Trên cánh tay, dần tỏa ra một màu đỏ, sau một hồi, toàn bộ cánh tay đều trở nên đỏ rực. Nhìn thoáng qua, giống như một cánh tay được tạo thành từ lửa.

"Phá Sơn tí? Đại trưởng lão lợi dụng việc quản gia, cư nhiên chiếm gia tộc trâm tàng, chi trước của ngũ giai ma thú Sí Viêm Phá Sơn tê, cấy ghép lên thân thể mình?" Nhìn cánh tay của Mặc Thừa biến thành to lớn, những thành viên cao cấp của Mặc gia thất thanh kinh hô.

Nhìn cánh tay Mặc Thừa, sắc mặt Mặc Lan đại biến, khóe miệng không khỏi co giật. Đây là một bảo bối quý giá nhất của gia tộc, cư nhiên lại bị Mặc Thừa chiếm làm của riêng. Làm một người đứng đầu một gia tộc, trong lòng Mặc Lan không khỏi phần nộ.

"Chết đi!". Mặc Thừa oán độc nhìn hắc bào nhân, chân sau đạp mạnh, đầu gối cong lại, hướng hắc bào nhân lao tới như một viên đạn.

Trong lúc xông lên, bàn tay không lồ của Mặc Thừa vạch xuống nền. Năm ngón tay bén nhọn đem bề mặt cứng rắn của nền nhà xé rách ra 5 cái rãnh thật sâu

Nhìn lực lượng khủng bố của Mặc Thừa sau khi biến đổi, mọi người trong đại sảnh sắc mặt đều biến hóa. Tuy đều đã nghe nói qua, người của Mặc gia có khả năng cấy ghép những bộ phận của ma thú để thay thế những bộ phận nguyên bản của người, bất quá đều chưa từng thấy qua, sau khi cấy ghép có thể mang lại thay đổi to lớn như thế nào.

Hắc bào nhân vẫn đứng nguyên một chỗ, nhìn ánh mắt che kín tia máu đỏ rực của Mặc Thừa, khẽ cười lạnh: *"Thật đáng thương, tuy ngươi lấy được lực lượng của ma thú, nhưng cũng tinh thần cũng bị thú tính gặm nhấm dần, thay đổi lớn nhất trong việc cấy ghép của các người đem lại, cũng sợ chỉ là đem một người biến thành một đầu ma thú chỉ biết giết chóc mà thôi, phải không?"*

"Tạp chủng. Đi chết đi!"

Mặc Thừa giận dữ trừng mắt, chân hung hăng đạp mạnh, thân thể bắn mạnh về phía đỉnh đầu hắc bào nhân. Bàn tay không lồ hung hăng vò xuống. Bàn tay huy động chỉ trong chốc lát, sinh ra một cỗ kinh khí kinh khủng chấn nát không khí gây âm thanh chói tai.

Hắc bào nhân vẫn đứng yên. Nền nhà cứng rắn dưới chân, dưới áp bách của lực lượng kinh khủng đến từ trên không, tấc tấc nứt vỡ ra.

Cảm ứng được phương hướng của luồng kinh khí đang bạo tập kéo đến đỉnh đầu, hắc bào nhân chậm rãi ngẩng đầu. Gương mặt thanh tú bên dưới hắc bào hiện rõ trong đôi mắt đỏ rực của Mặc Thừa.

Cho dù lúc này tinh thần đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, nhưng sau khi nhìn thấy rõ gương mặt trẻ măng của thiếu niên dưới hắc bào, trong đôi mắt đỏ rực của hắc bào không khỏi hiện ra vẻ khiếp sợ, khó tin. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

"*Kết thúc...*" Nhìn vẻ khiếp sợ trong mắt Mặc Thừa, gương mặt thanh tú vẫn không chút thay đổi. Bàn tay chậm rãi giơ lên. Bên trên, Sâm Bạch hỏa diễm cuộn cuộn bốc lên, trong chớp mắt, mạnh mẽ bắn ra như một khẩu súng phun lửa.

Ngọn Sâm Bạch hỏa diễm u ám xẹt mạnh giữa không trung, đem thân thể Mặc Thừa bao trùm lại. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bên ngoài thân thể Mặc Thừa đang bị vây trong ngọn lửa, một tầng băng sâm bạch bỗng nhiên tràn ra, trong nháy mắt, bao phủ khắp thân thể thành một bức tượng băng thật sống động.

Cốt Linh Lãnh Hỏa, một loại cực nóng, một loại cực lạnh hợp lại thành một thể. Cực nóng thì thiêu đốt vạn vật. Cực lạnh thì đóng băng tất cả...

Giữa không trung, bức tượng băng vô lực rơi xuống. Trên tượng băng, mơ hồ vẫn nhìn thấy được sự kinh hãi cùng dữ tợn trước khi chết.

"*Ca sát...*"

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tượng băng rơi xuống đất âm âm vỡ ra. Bên trong, thi cốt vô tồn...

Nhìn trên khối băng trắng toát từ từ tan chảy trên tấm thảm xinh đẹp, trong đại sảnh, ngập tràn một sự yên tĩnh chết chóc...

-----oOo-----

Chương 254: Thanh Y Nữ Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm mạc nhìn khối băng trắng bị nghiền nát, hắc bào nhân hơi ngẩng đầu, nhìn xuyên qua tấm áo choàng màu đen, chậm rãi đảo quanh đại sảnh tĩnh mịch.

Tuy rằng ánh mắt của hắn bị tấm áo cắt đứt, bất quá khi ánh mắt của hắn đi đến người nào, thì người đó sắc mặt đại biến, rụt cổ lại. Trong lòng mọi người đều hiện lên thủ đoạn kinh khủng của hắn, không hề có ý định di động, cũng không dám nhìn vào hắn.

Nạp Lan Yên Nhiên ngọc thủ nắm chặt, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chút trắng nhợt nhìn chăm chăm vào khối băng đang từ từ bị tan chảy trên thảm, thân thể không kiềm được khẽ run lên. Một giờ trước còn đang bàn kế hoạch lớn với Mặc gia đại trưởng lão, vậy mà giờ đây trước mặt nàng đến xương cốt cũng không còn. Hai tràng cảnh khác nhau quá lớn diễn ra trong một thời gian ngắn khiến cho người nhìn có chút khó có thể tin được.

Hít sâu một ngụm khí lạnh, Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi đem nội tâm kích động đè xuống. Nói thế nào thì dù sao đã kinh qua ba năm tu hành nàng đã không còn là cô gái xốc nổi như trước, sắc mặt từ từ hồi phục, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân nói:

- Không kể ngươi là ai, đến hôm nay ngươi đã kết hạ ân oán cùng với Vân Lam Tông, có thể Mặc Thừa không có tư cách khiến cho Vân Lam Tông cùng với một đầu hoàng cường giả nảy sinh xung đột. Nhưng có một vấn đề chính là vì danh dự bản tông, Vân Lam Tông tuyệt đối không tiếc đại giới!

- Hôm nay, ngươi tại Đông Nam tinh trước mặt đông đảo các thế lực cùng với chúng ta, chém giết Mặc Thừa. Nếu Vân Lam Tông ta ngồi im mặc kệ thì các thế lực khác sẽ cảm thấy ngượng lạnh với Vân Lam Tông.

Hắc bào nhân bắt gặp ánh mắt của nàng, lẳng lặng nhìn chăm chú thấy rằng khí thế của mình không áp bách được Nạp Lan Yên Nhiên, sau một hồi, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ta cùng Vân Lam Tông các ngươi sớm muộn đều là đối lập. Cho dù hôm nay không giết Mặc Thừa, ngày sau ta cũng sẽ đến Vân Lam Tông, đến lúc đó sợ rằng ân oán sẽ càng thêm kịch liệt, nên nhưng lời vừa rồi ngươi nói với ta vốn là vô dụng.

- Các hạ đến tột cùng là ai?

Nghe được hắc bào nhân nói thế, Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu cau lại, nhin không được quát lên.

- Ngày sau ngươi sẽ biết.

Hắc bào nhân nhàn nhạt nói một câu, rồi không để ý đến Nạp Lan Yên

Nhiên, xoay người lại, chậm rãi quay về phía Mặc gia đệ tử đang sầm sầm bước tới.

- Giao người!

Dừng trước mặt Mặc Lan, cách chừng hai thước, hắc bào nhân cất giọng lạnh như băng, trong đó vẫn ẩn chứa sát ý nồng đậm. Mặc Lan trong lòng có chút run rẩy, hiểu rõ nếu như mình còn trì hoãn thì sợ rằng chính mình sẽ hoá thành khối băng.

- Đại nhân... người đang trên đường đến.

Thanh âm này còn chút run rẩy, Mặc Lan cước bộ run run, lùi về sau hai bước mới thoáng có chút yên tâm.

- Năm phút!

Hắc bào nhân không để ý tới Mặc Lan đang lùi bước, ngôn ngữ lạnh lẽo phun ra, sau đó đứng thẳng như một cây cọc gỗ, không nói gì nữa.

Nghe được ba chữ này, Mặc Lan khoé miệng khẽ giật vài cái, sau đó vội vàng phát tay gọi một gã Mặc gia đệ tử, sắc mặt khẩn trương, bảo hắn nhanh đi giục.

Trong đại sảnh rộng lớn, được trang hoàng lộng lẫy, trên tường, cột treo đầy những vật dụng màu đỏ tượng trưng cho ngày vui. Nhưng lúc này, nhưng người hiện diện trong đại sảnh nhìn thấy điều đó lại chỉ biết cười khổ. Mặc gia hôm nay là ngày vui, nhưng lại chuẩn bị cử hành tang lễ luôn rồi.

Tùng đạo ánh mắt trong đại sảnh đảo qua, nhưng đều cẩn thận nhìn vào hắc bào nhân đang đứng sừng sững giữa trung tâm đại sảnh. Trong tim mỗi người đều thoáng có một chút run rẩy. Mọi người đều không thể nghĩ được có sự tồn tại khủng bố như vậy, Mặc gia đại trưởng lão là một cao thủ cấp bậc đầu linh vậy mà trong tay vị hắc bào nhân này giống như đám bùn, muốn nặn sao thì nặn, không có một chút lực phản kháng nào.

Loại cường giả này, hiển nhiên không phải bọn họ có khả năng tiếp xúc. Chỉ có thể ở trong lòng thầm đoán, không biết Mặc Thừa làm sao lại đi chọc vào cái loại cường giả đỉnh cao trong đế quốc, đến cuối cùng bị hấn

giết chết.

Trong đại sảnh, tuy nhiều người bị chấn động nhưng lại lặng ngắt như tờ. Tràn cảnh quý dị vừa rồi khiến cho mọi người có cảm giác dựng tóc gáy, không khí trong phòng như lạnh hơn.

Đứng thẳng tại chỗ, hắc bào nhân hơi gục gặc đầu, khoé mắt dư quang xuyên thấu qua hắc bào, quét về phía bóng đen như hư ảo đứng trên xà nhà, hướng về phía hắc hơi gập đầu, ý muốn nói tất cả thuận lợi.

Hải Ba Đông đứng ở trên xà ngang, nhận thấy ánh mắt mờ mịt của hắc bào nhân phía dưới, hắc chân chờ một chút rồi gập đầu, bất quá, khi hắc gập đầu thì nhìn thấy gương mặt già nua của hắc bào nhân có đôi gà má đầy đặn, trong lòng thoáng chút mờ mịt nghi hoặc. Bởi vì trước đây, hắc cũng cảm ứng được phía dưới đại sảnh có tàng ẩn một cỗ khí tức cực kỳ mờ mịt, chỉ là cực kỳ mờ mịt, không thể nắm bắt được, thậm chí ngay cả Hải Ba Đông cũng có chút đắn đo không xác định.

Vẫn chưa cảm nhận được sự nghi hoặc trên gương mặt của Hải Ba Đông, hắc bào nhân lẳng lặng chờ, nhưng đột nhiên hắc sắc giới chỉ đen kịt trên ngón tay hắc run nhẹ.

Hắc sắc giới chỉ mặc dù chỉ run nhẹ nhưng hắc bào nhân đã cảm nhận được, trong lòng ngạc nhiên lập tức nhẹ giọng hỏi:

- Sư phụ, có chuyện gì sao?

- Cẩn thận một chút, không biết vì sao ta mơ hồ cảm giác được một chút khí tức quen thuộc.

Âm thanh già nua của Dược lão mang theo vẻ ngưng trọng cùng nghi hoặc từ trong lòng Tiêu Viêm vang lên.

- Đó là ý tứ gì?

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi kinh ngạc, vội hỏi:

- Khí tức quen thuộc?

- Tại lúc trước ngươi mượn linh hồn lực lượng của ta để bùng nổ trong

chốc lát, nguyên bản cổ hơi thở kia ẩn nấp vô cùng hoàn mỹ, mới vừa có chút dao động, nếu không chỉ sợ ngay cả ta cũng không thể phát hiện ra.

Dược lão trầm giọng nói tiếp:

- Hơn nữa, cổ khí tức này làm ta có cảm giác quen thuộc... Có thể, từng cùng ta tiếp xúc lúc trước.

Nghe được lời Dược lão, Tiêu Viêm trong lòng chấn động, khuôn mặt bên trong hắc bào hiện lên vẻ khiếp sợ. Trước kia, thực lực của Dược lão đến tột cùng là thế nào thì Tiêu Viêm cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hẳn biết năm đó, Dược lão nhất định là một trong những người đứng đầu tại đỉnh Kim Tự Tháp trên Đấu khí đại lục. Mà có thể cùng với Dược lão tiếp xúc thì thực lực tuyệt đối không thể xem thường.

- Ta năm đó rất ít tiếp xúc với cường giả tại Gia Mã đế quốc rất ít, cho nên ta nghĩ vị này không biết tên nhưng hẳn là từ chỗ khác chạy đến đây. Chỉ không biết là đã gây ra chuyện gì mà lại ẩn núp trong Mạc gia? Dược lão trầm ngâm nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Hẳn thực lực như thế nào?

Tiêu Viêm nhíu chặt đôi mày, trong lòng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất.

- Ta không rõ lắm. Hiện tại ngay cả ta cũng chỉ mơ hồ cảm ứng mà thôi. Ngay cả hẳn tột cùng là ai cũng đều chưa rõ.

Dược lão cũng thoáng có chút đau đầu nói.

- Mặc kệ, cẩn thận một chút, chờ Thanh Lân xuất hiện, mang theo nàng chạy nhanh khỏi nơi đây.

"*Ân*" Có chút gật đầu, Tiêu Viêm khuôn mặt hiện lên một chút ngưng trọng, khoé mắt dư quang mượn hắc bào che đậy, đảo qua toàn bộ mọi người trong đại sảnh, muốn tìm xem người đó là ai. Nhưng cũng không có chút thu hoạch, trong lòng sự cảnh giác từ từ tăng lên.

Năm phút thời gian nhanh chóng trôi qua, ở thời khắc cuối cùng, Mạc Lan thần sắc đang kích động bỗng thở ra một hơi dài khi nhìn thấy mấy bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Vài bóng người từ cửa lớn chạy vào, trên lưng ba gã Mặc gia đệ tử là một tiểu cô nương mặc thanh y đang mở to cặp mắt xinh đẹp, khiếp đảm nhìn hoàn cảnh lạ lẫm.

Trong đại sảnh, tất cả ánh mắt nhìn chăm chăm vào thanh y tiểu cô nương đáng yêu. Trong lòng thoáng có chút ngạc nhiên, bọn họ nghĩ không ra nguyên nhân khiến cho một gã đầu hoàng cường giả gây chiến lại là một tiểu cô nương xinh đẹp.

Nhìn thấy Thanh Lâm mặc dù có chút tiêu tụy nhưng không đáng lo ngại, Tiêu Viêm thở dài một hơi nhẹ nhõm, bàn tay đang nắm chặt trong áo bào có chút thả lỏng.

- Đại nhân, tiểu cô nương này chính là người mà đại trưởng lão mang về từ Thạch Mạc Thành, trong thời gian này chúng ta vẫn chưa có làm gì thương tổn nàng.

Cẩn thận mang Thanh Lâm ôm xuống, Mạc Lan trong lòng không yên hướng Tiêu Viêm cười khổ nói.

Lúc này Thanh Lâm vẫn chưa nhận ra Tiêu Viêm, bởi vậy khi thấy Mạc Lan đem nàng hướng về phía hắc bào nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hiện lên vẻ lo lắng, muốn từ chối nhưng lại không thể lay động được tay của Mạc Lan.

Khi thấy Thanh Lâm được mang tới, Tiêu Viêm thở một hơi nhẹ nhõm, đồng thời vươn cánh tay định tiếp nhận Thanh Lâm, bỗng nhiên...

"Oanh!"

Lúc Tiêu Viêm vươn tay ra, một tiếng động thanh thúy vang lên, rồi sàn nhà cứng rắn bỗng nhiên mở ra, vố số thân cây màu xanh từ bên dưới đứng thẳng dậy, sau đó nhanh chóng quấn quanh, trong nháy mắt thời gian đã hình thành một nhà giam bằng gỗ, đem Tiêu Viêm phong kín trong đó.

Thình lình xảy ra biến cố trong đại sảnh làm cho Nạp Lan Yên Nhiên cùng mọi người đều sửng sốt, bọn họ không thể nào nghĩ tới có người chủ động công kích đầu hoàng cường giả.

Lúc mọi người còn đang ngây người ra thì trong đại sảnh một đạo nhân ảnh giống với người hầu bình thường trong đột nhiên bắn vọt vào giữa sảnh, thanh sắc nhân ảnh mang theo tốc độ kinh khủng, trong chớp mắt đã tới trước mặt Mặc Lan đang kinh hãi, song chưởng duỗi ra, Thanh Lân đã bị hấn thu vào trong lòng.

- Còn muốn chạy?

Thanh sắc nhân ảnh sau khi đoạt được Thanh Lân, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, muốn cấp tốc rời khỏi nơi này, nhưng mà bên trong lao tù bằng gỗ kia, sâm bạch hoả diễm mãnh liệt bạo nộ, giây lát đã đem toàn bộ gỗ đốt sạch, quát khê một tiếng, bàn chân ẩn chứa hung mãnh kinh khí hung hăng đá về hướng thanh sắc nhân ảnh.

Nhìn thấy thế công hung mãnh của Tiêu Viêm, thanh sắc nhân ảnh bàn tay vung lên, trên mặt đất một cây cọc gỗ thật lớn chọt dựng lên, đón lấy công kích của Tiêu Viêm.

Sau khi ngăn trở Tiêu Viêm thanh sắc nhân ảnh thân thể ở không trung quỷ dị uốn éo, nhằm hướng cửa đại sảnh bắn đi.

- Hải lão, ngăn hấn lại!

- Hắc, quả nhiên là người!

Khi thanh sắc nhân ảnh sắp tới đại môn thì hàn khí đột nhiên bùng lên, trong giây lát ngưng tụ thành một khối băng thuần dày, vừa vặn đem đại môn bít kín.

Mũi chân khê điểm vào băng thuần, thanh sắc nhân ảnh có chút bất đắc dĩ bắn người trở lại, thân ảnh mạnh mẽ nhảy lên chi đỉnh, ánh mắt liếc về phía xà ngang nơi Hải Ba Đông đang đứng, cười nói:

- Khách, khách, hai gã đầu hoàng cường giả, không nghĩ tới tại Gia Mã đế quốc quả thật là ngoạn hồ tàng long, bất quá ta đối với tiểu cô nương này rất có hứng thú, cũng sẽ không tùy tiện buông tay.

Trong đại sảnh, Tiêu Viêm như tia chớp, lao đến ngay một chi đỉnh khác, lạnh lùng nhìn nữ nhân mặc áo xanh che mặt, song chưởng nâng lên, sâm bạch hoả diễm cấp tốc bốc lên.

Trong đại sảnh rộng lớn, ba cỗ khí thế bàng bạc dâng lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lên ba người, thần tình như ngậy đại.

-----oOo-----

Chương 255: Cuộc Chiến Giữa Ba Đấu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên xà ngang lớn, ba đạo nhân ảnh đứng sừng sững, bàng bạc khí thế tuôn ra, mọi người trong đại sảnh bị áp bách có chút không thở nổi.

Trong đại sảnh, Nạp Lan Yên Nhiên cùng với Cát Diệp vẻ mặt chấn động nhìn lên ba đạo nhân ảnh trên xà ngang, thấy rõ khí thế ba người bộc lộ đều là đấu hoàng cấp bậc. Đây chính là siêu cấp cường giả mà với thân phận của Nạp Lan Yên Nhiên bình thường cũng khó có thể gặp mặt. Nhưng hôm nay, tại đại sảnh của Mặc gia, lại có đến ba người, chấn động này trực tiếp phá vỡ định lực của Nạp Lan Yên Nhiên.

- Cần mang việc này nhanh chóng báo cáo với sư phụ!

Trong lòng hiện lên một ý niệm, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Cát Diệp nhìn nhau, từ trong mắt cả hai hiện lên một tia ngưng trọng. Ba gã đấu hoàng cường giả đủ để gây chấn động Gia Mã đế quốc.

Đứng sừng sững trên tru đỉnh, Tiêu Viêm chăm chú nhìn thanh y nữ nhân, mặc dù gương mặt đã được một tấm lụa xanh mỏng che lại, nhưng dưới tà áo xanh kia là một thân thể mềm mại, cũng khiến cho người tinh tường có thể đoán được dung mạo của nàng, có lẽ không quá kém.

Lúc này, trong lòng thanh y nữ nhân thần bí, Thanh Lân đang hôn mê nhưng cánh tay nhỏ nhắn vẫn đang giãy dụa.

- Ha!Ha. Tiểu nha đầu, yên tâm đi. Ta không nỡ làm tổn thương người đâu.

Ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lân. Thanh y nữ nhân nhu hoà cười, tay trái nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực. Lúc này mới ngẩng đầu

lên, nhìn chăm chú vào tình thế mình bị bao vây bởi Tiêu Viêm và Hải Ba Đông. Sau đó cười nói:

- Nếu sớm biết rằng sẽ dẫn động đến hai gã đầu hoàng cường giả, ta tự sớm động thủ. Tại Mặc gia kia có cái gọi là Di thực thuật. Ta vốn tưởng có gì lợi hại nên âm thầm học trộm, thật là làm ăn lỗ vốn.

Nghe được thanh y nữ nhân nói, bọn Mặc Lan ở phía dưới sắc mặt đại biến. Bọn họ nghĩ đến Ngạo địa bí thuật vốn là tuyệt truyền vậy mà bị thần bí nữ nhân này học trộm mà không biết.

Rõ ràng là quân trộm gà, nay lại phản khách vi chủ trách cứ chủ nhân nuôi gà không tốt. Thanh y nữ nhân này quả là quân cường đạo. Nhiều Mặc gia đệ tử tức giận đến trợn trắng mắt nhìn, bất quá, họ bị xem thường thì sao? Bọn họ dám tìm người để lý luận sao? Người ta là đầu hoàng cường giả đó, Mặc gia còn chưa có cái thực lực để cùng loại cường giả này lý luận. Cho nên cũng chỉ đành âm thầm nuốt lấy quả đắng này mà thôi.

- Các hạ là ai? Vì sao cướp đoạt Thanh Lâm? Tiêu Viêm chăm chú nhìn thanh y nữ nhân, hắc bào hạ xuống che đôi mắt, quát lạnh nói.

- Tiểu gia hoả này nguyên gọi là Thanh Lâm sao? Ha ha. Cố gắng không sai.

Thanh y nữ nhân cười nói, ngón tay cẩn thận đề lên mi mắt của Thanh Lâm, chăm chú nhìn đồng tử lờ mờ có ba cái tiểu hắc điểm. Lúc này mới vừa lòng, gật gật đầu, nhẹ giọng lầm bầm:

- Quả nhiên là Bích cà tam hoa đồng. Xem ra bạch nha đầu cảm ứng không sai lắm a.

Thanh y nữ nhân vén nhẹ mi mắt của Thanh Lâm khiến cho Tiêu Viêm khoé miệng có chút run rẩy. Hiện tại hắn cũng đã hiểu, nguyên lai nữ nhân thần bí này cũng là vì Thanh Lâm có Bích xà tam hoa đồng mà đến.

Từ sau khi thanh y nữ nhân hiện thân, Dược lão chính là trầm mặc xuống, lo lắng nếu cùng Tiêu Viêm liên lạc sẽ bị nữ nhân đó phát giác sự tồn tại của bản thân. Hiểu rõ nguyên nhân này nên Tiêu Viêm trong lòng cũng không hỏi Dược lão thân phận đối phương.

- Người lúc trước có bộc phát khí thế, tại sao lại khiến ta có cảm giác quen thuộc? Chẳng lẽ trước đây chúng ta có tiếp xúc qua?

Thanh y nữ nhân bỗng nhiên ngừng đầu nhìn chăm chú Tiêu Viêm, lông mày cau lại, thoáng có chút nghi hoặc nói.

- Thật không?

Từ chối cho ý kiến nên Tiêu Viêm tùy ý lên tiếng.

Tiêu Viêm âm thanh lạnh lùng nói tiếp:

- Mặc kệ các hạ là ai, bất quá nên đem Thanh Lân trả cho ta, bằng không, ta cùng bằng hữu có thể dùng thủ đoạn để đoạt lại.

- Ha, ha. Tiểu cô nương này đối với ta cực kỳ trọng yếu, giao cho các người thì thật là không có khả năng.

Thanh y nữ nhân cười lắc đầu. Ánh mắt liếc qua người Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông. Tiếp lời:

- Mặc dù hai vị cũng là đấu hoàng cường giả, nhưng muốn ngăn cản ta lại cũng có chút quá khả năng.

- Động thủ!

Nghe được thanh y nữ nhân nói thế, Tiêu Viêm không chút chần chừ, quát khê một tiếng, bạch sắc hoá diễm dày đặc mãnh liệt từ trong cơ thể bạo phát ra. Nhất thời, bên trong đại sảnh nhiệt độ chợt tăng mạnh.

Mũi chân dẫm mạnh vào đỉnh thai trụ, nhất thời một vết nứt lớn từ chỗ mũi chân diễm đến cấp tốc lan tràn xuống tới mặt đất, cái trụ to lớn trong khoảng khắc giống trở nên lún lay như sắp đổ.

Nhờ vào lực phản chấn, thân thể Tiêu Viêm giống như một viên đạn bắn mạnh về phía thanh y nữ nhân.

Khi Tiêu Viêm quát lên thì Hải Ba Đông cũng như một tia chớp ra tay. Bàn tay rất nhanh kết xuất, điều động năng lượng, ngay lập tức trước người hàn khí ngưng tụ, hình thành nên hơn mười mũi dùi bằng băng sắc

nhọn, trên mỗi mũi dùi đó có hình xoắn ốc, khiến cho nó thoát nhìn đã thấy lực sát thương kinh khủng.

Ông tay áo phát nhẹ, hơn mười mũi dùi băng đó tản ra, phân bố phạm vi, vừa vãn đem toàn bộ không gian mà thanh y nữ nhân có thể trốn tránh mà bao trùm lại.

Thân hình chọt xẹt qua giữa không trung, Năm tay Tiêu Viêm ẩn chứa bạch sắc hỏa diễm dày đặc, cùng một cỗ nóng chảy hỗn loạn, âm bạo, hung hăng hướng phía thanh y nữ nhân đập đến.

Trước có Tiêu Viêm sau có băng chưởng bao trùm. Bị tiên hậu giáp kích, thanh y nữ nhân trầm ngâm trong nháy mắt, sao đó bàn chân khế đập mạnh, theo âm thanh răng rắc vang lên, thai trụ băng gỗ vỡ vụn, các mảnh vỡ bắn lên thành một bức tường gỗ. Cùng lúc đó, tay phải của thanh y nữ nhân cũng vung lên, năm đạo năng lượng màu xanh như những ngọn trường tiên từ ngón tay bắn mạnh ra, bay lượn trong không gian, bao quanh thân thể nàng, tất cả băng dùi chạm vào nó đều bị đẩy bắn văng đi.

Một quyền đem bức tường gỗ đánh vỡ nát, Tiêu Viêm đầu gối cong lại, thân thể thành hình cung, trong nháy mắt chọt nâng cao, như tia chớp muốn phá tan thanh y nữ nhân trên đỉnh đầu. Thân thể lẳng không quay cuồng, cước lung lại hung hăng xoay tròn mượn lực, mang theo tiếng phá giá năng nề nện vào bả vai của thanh y nữ nhân.

"Thịch thịch"

Một kích trúng đích, hắc bào hạ xuống, Tiêu Viêm sắc mặt không có một tia vui mừng, bởi vì hắn cảm nhận mình công kích trúng không phải thân thể con người mà là một đoạn gỗ mục. Hơn nữa, đoạn gỗ mục đó khi hắn bộc phát kinh khí còn có chút phản xạ trở lại, khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút không ổn.

- Người Gia Mã đế quốc quả nhiên không thích giảng giải lý lẽ, lúc nào cũng có khuynh hướng bạo lực, khó trách trên đại lục, các cường giả đều nói các ngươi thô lỗ.

Bị Tiêu Viêm đập trúng, thanh y nữ nhân thoáng có chút bất mãn nói, tay phải giơ mạnh lên, một cỗ bàng bạc năng lượng màu xanh biếc nhằm thẳng ngực Tiêu Viêm bắn đến.

Song chương giao nhau trước ngực, bạch sắc hoả diễm dày đặc bốc lên, đem cỗ năng lượng ngăn cản lại. Mặc dù đối phương công kích vẫn chưa khiến Tiêu Viêm bị thương, nhưng bên trong năng lượng đó ẩn chứa kinh khí, đẩy hắn bắn ra ngoài.

- Nơi này là Gia Mã đế quốc ta không muốn cùng các người tranh đấu. Mặc dù trong thời gian ngắn không có khả năng đánh chết các người, nhưng các người muốn ngăn cản ta thì vẫn còn kém lắm.

Nhìn Tiêu Viêm bị đẩy bắn đi, thanh y nữ nhân cười nói, đầu có chút ngẩng lên, một cỗ khí thế mạnh bạo, cường hãn hơn so với Hải Ba Đông từ trong thân thể nàng bạo phát ra. Nhất thời trong đại sảnh gỗ vụn, mái ngói bay loạn, lộ ra bầu trời xanh thẳm.

- Ha, ha. Cáo từ. Hai vị yên tâm đi, tiểu cô nương này ta không hề có ý định thương tổn nàng. Ta cũng không định dùng cái loại Di thực thuật kinh tởm của Mặc gia đâu.

Thanh y nữ nhân cười nói, đôi cánh đấu khí màu xanh biếc nhanh chóng hình thành phía sau lưng, sau đó hướng về phía trời xanh bay vút đi.

- Huyền băng thuần. Kết!

Nhìn thấy thanh y nữ nhân muốn thoát khỏi đại sảnh, Hải Ba Đông quát khẽ một tiếng. Nhất thời, trên trần nhà năng lượng cấp tốc ba động, hàn khí với tốc độ nhanh như một tia chớp ngưng tụ, cuối cùng trong ánh mắt rung động của mọi người bên dưới, một băng thuần rộng đến hơn mười thước vuông hình thành, vừa vặn đem trần nhà bao trùm lại.

- A. Băng hệ đấu khí quả nhiên là hùng mạnh. Bất quá, chỉ bằng vào nhị tinh đấu hoàng thực lực của người còn chưa đủ để chặn ta lại.

Đôi mắt với băng thuần khổng lồ khiến người khác kinh hãi đó, thanh y nữ nhân nhàn nhạt cười, tay phải như chớp kết xuất, theo nàng thi triển dấu tay, không gian quanh thân cấp tốc ba động, trong nháy mắt thời gian, hằng trăm tiềm thứ (gai nhọn) khổng lồ màu xanh như những cọc gỗ xuất hiện, sau đó cùng với kinh khí hung hãn đánh mạnh vào băng thuần.

"Ca sát..." những chiếc cọc gỗ đó không ngừng nghỉ đánh mạnh vào băng

thuần tạo thành vết nứt lan tràn, cuối cùng băng thuần không chịu được âm
âm vỡ nát. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

- Cáo từ!

Sau khi băng thuần vỡ nát, thanh y nữ nhân quay đầu, hướng ra bên ngoài,
cười nhẹ, hai cánh chân động, lao đi.

Mặt âm trầm, chăm chú nhìn thanh y nữ nhân đang lao đi, Tiêu Viêm sau
lung khẽ run, Tử vân dực xuất hiện, quay đầu hướng về phía Hải Ba Đông,
quát khẽ:

- Đuổi theo!

Nói xong, Tiêu Viêm dẫn đầu, triển khai hai cánh, giống như đại bàng
hướng theo thanh y nữ nhân đuổi theo.

"Này". Đứng ở trên cọc gỗ, Hải Ba Đông nhìn theo hướng Tiêu Viêm,
nhìn không được bắt đắ dĩ lắ đầu. Trong lòng thoáng có chút chán chờ.
Mặ dù lúc trước bị hai người giáp công, thanh y nữ nhân đối phó có chút
chật vật nhưng Hải Ba Đông phi thường rõ ràng thực lực của nàng so với
từng người trong bọn họ đều là mạnh hơn.

Nếu là trước kia, dựa theo tính tình của Hải Ba Đông thì nhất định không
có khả năng giúp Tiêu Viêm đối phó với một gã cương giả thực lực rất
mạnh lại rất thần bí. Nhưng hôm nay, Tiêu Viêm đã cấp cho hắn một quả
Tử linh đan để cho hắn tạm thời khôi phục lại thực lực Băng hoàng để hắn
ở bên cạnh, trở thành một người chuyện động thủ.

Cho nên muốn mau chóng khôi phục đỉnh cao thực lực, Hải Ba Đông cũng
chỉ có cách theo sát Tiêu Viêm. Bởi vậy, trong lòng thoáng chán chờ
nhưng cũng chỉ biết cười khỏ, triệu hồi ra hàn băng song dực, sau đó bay
theo hướng bọn họ.

Sau khi Hải Ba Đông phóng lên cao, trong đại sảnh khí thế bàng bạc mới
dần dần tiêu tán.

Mọi người bên trong sắc mặt chết lắ, nhìn quanh đại sảnh hoang tàn,
khuôn mặt không nhìn được khẽ run rắ, đây là chiến đắ của đắ hoàng
cường giả sao? Lực phá hoại quả là khủng bố.

Đối diện với đồng hồ độn trong đại sảnh, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một ngọn lửa nóng bỏng. Hôm nay qua đi, chứng kiến cuộc chiến của ba gã đầu hoàng thân bí, có lẽ sự kiện này sẽ nhanh chóng truyền khắp Gia Mã đế quốc.

Mà bọn họ là nhóm đầu tiên từng kiến thức chiến đấu của đầu hoàng cường giả, mặc kệ điều gì sau này đều có thể hướng mọi người khoe khoang.

Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng mặt lên cười, nhìn bầu trời xanh thẳm, ồng tay áo nhẹ phất, xoay người hướng về đại sảnh đi đến.

- Đi thôi, Cát thúc. Nơi này đã không còn cần ở lại nữa. Lập tức trở về bẩm báo với sư phụ, nhờ người tra rõ thân phận của ba vị cường giả thần bí này.

Nhìn bóng dáng của Nạp Lan Yên Nhiên, Cát Diệp thoáng chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà vỡ nát, trong đầu hiện lên khuôn mặt hắc bào nhân dưới lớp áo đen.

- Tuyệt đối không thể là Tiêu gia tiểu tử đó.

Hung hăng cắn chặt răng, Cát Diệp hít một hơi sâu, đem ý nghĩ hoang đường trong lòng đè chặt xuống, xoay người đi ra đại sảnh.

-----oOo-----

Chương 256: Bát Dực Hắc Xà Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời xanh thẳm. Ba cỗ khí thế bàng bạc bay vút qua. Cỗ khí thế kinh khủng hạ xuống. Phía dưới trong Diêm thành. Nhất thời tao động lên. Đông đảo trên đầu sư cấp bậc. Đều là vẻ mặt ngốc trệ ngẩng đầu. Nhìn trên bầu trời bóng người giống như Lưu Tinh bay vút mà qua. Bàn chân không tự chủ run lên. Ba cỗ khí thế đầu hoàng người cường giả. Này tại trong gia mã đế quốc. Cơ hồ xuất hiện cực nhỏ. Chưa từng đạt tới số lượng như thế này. Cơ bản rất ít có tư cách cảm thụ cỗ khí thế áp bách này. Lập

tức. Dưới áp bách của ba cỗ khí thế. Tao loạn. Nhanh chóng từ trong thành thị lan tràn ra.

Ngoài rồi loạn. Càng nhiều người thực lực không kém. Trong nháy mắt thất thần. Cũng là về mặt cuồng nhiệt cùng hưng phấn từ các nơi bắn lên trên nóc nhà. Sau đó kích động giống như đoạt được báu vật. Tại thành thị phía trên nóc xuyên qua. Xa xa đuổi theo ba đạo bàng bạc khí thế.

Đối với loại người cấp bậc siêu cấp cường giả. Rất nhiều người đều là lòng mang kính sợ. Cao giai cường giả chiến đấu. Đối với đấu sư và đại đấu sư cấp bậc này mà nói. Không thể nghi ngờ là đủ hấp dẫn lực.

Tại thành thị rộng lớn nọ. Máy trăm đạo bóng đen đồng thời hiện lực. Cỗ thanh thế nọ. Ngược lại pha chút làm cho người ta sợ hãi cùng vẻ hùng vĩ.

Trên bầu trời. Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm tập trung phía trước đuổi theo thanh sắc nhân ảnh. Sau lưng song đực cấp tốc rung động. Cuồng phong trước mặt thổi tới. Giống như lưỡi dao kim loại cắt trên thân thể. Khiến cho hắn cảm thấy có chút đau.

Tại phía sau Tiêu Viêm cách đó không xa. Hải Ba Đông gắt gao bay theo phía sau. Lúc này hắn trên thân thể. Băng hàn bạch sắc đấu khí vòng quanh. trên bàn tay khô héo. Băng thứ bén nhọn lấp lóe trên bàn tay. Bao phủ tại đầu ngón tay. Mang đến một cỗ kinh khí lạnh lẽo. Ngẩng đầu. Cau mày nhìn thanh y nữ nhân phi hành với tốc độ cực nhanh. Thoáng trầm ngâm. Song chương mãnh mẽ khởi kết thủ ấn. Trong cơ thể cỗ kinh khí sâm lãnh cấp tốc chảy xuôi. Sau đó dừng xuất ra bên ngoài cơ thể. Xa xa thao không ở ngoài trăm thước băng thuộc tính năng lượng tràn ngập trong không khí.

Tới tầng thứ đấu hoàng cấp bậc này. Chiến đấu thì. Đã có thể sử dụng đấu khí trong cơ thể mình. Cùng với thiên địa năng lượng ở ngoại giới sinh ra cộng hưởng. Sau đó thao túng chúng nó. Phát huy kinh khủng lực lượng. Cũng bởi vậy. Đấu hoàng cường giả lực phá hoại mới làm cho người ta kinh hãi.

Đấu giả tu luyện. trước tiên chú trọng bản thể. Đợi đến khi tu luyện bản thể đạt tới đỉnh. Khi đó. Trong cơ thể đấu khí. Liền có thể cùng trong thiên địa đồng thuộc tính năng lượng sinh ra cộng hưởng. Cuối cùng đạt tới mục tiêu thao không.

Tất cả đấu giả. Cơ hồ không một ai không phải đối loại cảnh giới này ôm lấy kính sợ cùng thềm muốn. Ở trước cảnh giới này. Một người tuy có thể kháng cự cả mười cả trăm cho đến cả ngàn người. Cuối cùng cũng đều sức cùng lực kiệt. Chỉ có đạt tới cảnh giới thao túng thiên địa năng lượng. có thể địch vạn.

Nghe nói. Thực lực đạt tới Đấu tông. Đấu thánh cấp bậc lúc này. Giở tay nhắc chân. Thiên băng địa liệt. Bài sơn đảo hải. Tựa hồ cũng không phải chỉ là hư cấu. Cái loại cảnh giới này. Ý niệm phiên chuyển gian. Thiên lôi địa hỏa.

Tề tề tới. Thiên quân vạn mã. Giai thành tro tẫn!(ý niệm vừa động, thiên lôi địa hỏa, thiên quân vạn mã đồng thời cùng tới đều hóa thành tro __ Ghê quá)

Đương nhiên. Sự tình cũng không hoàn toàn tuyệt đối. Cũng có một số cường giả. Buông tha cùng thiên địa năng lượng cộng hưởng. Bọn họ lựa chọn không ngừng cường hóa bản thể thân thể. Sau khi đem thân thể tu luyện tới cảnh giới chí cao. Một quyền có thể làm Đại địa đoạn liệt. Không gian nghiền nát. Lực phá hoại. Cũng không so với thao khống thiên địa năng lượng yếu. Thậm chí. Nhiều thứ khác có thể hơn. Bất quá cường hóa thân thể. Tu luyện trình độ gian nan. So với trước còn muốn càng thêm khó khăn. Hơn nữa. Cường hóa thân thể sẽ sinh ra loại đau nhức. Tâm trí không kiên định. Thật sự là khó có thể kiên trì tiếp tục.

" Huyền tinh thứ bích! "

Tiếng quát trầm thấp. Tại giữa không trung phát ra. Ngay sau đó. Trước mặt Thanh y nữ nhân hơn mười thước. Không gian đột nhiên hiện lên hứa từng đợt vạn vẹo. Chợt bạch sắc vụ khí mãnh tốc hiện lên. Cuối cùng như tia chớp ngưng tụ thành băng tầng dài bảy tám trượng. Hơn nữa. Tại mặt ngoài băng tầng. Băng thứ bén nhọn. phân bố rộng khắp. Có thể tưởng tượng. Nếu đụng phải. Hạ tràng sợ rằng cũng không hội quá mức tốt đẹp.

Trên bầu trời đột ngột xuất hiện băng tầng khổng lồ. Cũng là làm cho lượng người đông đảo không ngừng truy đuổi mà đến phát ra một trận trận sợ hãi than. Chợt khuôn mặt. Càng thêm cuồng nhiệt. Đây là lực lượng mà mỗi một gã đấu giả đều kính sợ cùng thềm thường.

" *Hừ!* " nhìn đột nhiên xuất hiện tầng băng thứ. Thanh y nữ nhân thoáng có chút tức giận hừ nhẹ một tiếng. Hiên nhiên. Phía sau hai người gắt gao đuổi theo. Cũng làm cho nàng có chút không kiên nhẫn.

" *Phá cho ta!* "

Tay trái ôm thanh lân đang hôn mê. Thanh y nữ nhân tay phải dừng mãnh hướng về trước mặt hung hăng đánh tới. Nhất thời. Quang mang xanh biếc mãnh liệt phía chân trời Lục sắc mạn đăng phô thiên cái địa. Quỷ dị hiện lên. Lúc Mạn đăng xuất hiện bắt đầu quán lại với nhau. Gần thập giây thời gian. Vô số mạn đăng. Dĩ nhiên kết hợp với nhau thành một lục sắc quyền đầu (nắm tay xanh biếc) khổng lồ.

Cự đại quyền đầu. Bị năng lượng quang mang bao vây. Sau đó xen lẫn tiếng gió rít. Mãnh liệt hướng về tầng tầng cứng rắn. dọc đường tới. Băng thứ bèn nhọn Âm âm đoạn liệt.

" *Bang!* " trên không. Một tiếng nổ vang dội. Không lồ băng tầng. Trực tiếp bị lục sắc cự quyền oanh ra một cái động không cự đại.

Nghe được trên không vang lên tiếng nổ lớn cùng với băng hàn toái băng (băng vỡ thì sinh ra nó) rơi xuống. Phía dưới mọi người trong lòng đều run rẩy vài cái. Đều tự trong lòng mơ hồ cân nhắc một chút. Chợt hoảng sợ phát hiện. Cự đại quyền đầu nọ ẩn chứa năng lượng cực kì kinh khủng. Sợ rằng có thể trực tiếp một quyền đem cửa thành Diêm thành cấp phá!

" *Lực lượng thật là khủng khiếp...* "

Phía dưới đám người cùng với Tiêu viêm trên không. Hải ba đông. Nhìn băng tầng bị nghiền nát nọ. Đều là trong lòng phát ra một tiếng sợ hãi than.

Thanh y nữ nhân thân thể như tia chớp từ cự động trống rỗng bay vút ra. Đồng thời phía sau bàn tay. Nhất thời. lục sắc quyền đầu năng lượng cự đại. Bắt đầu từ trong động không trống rỗng xạ ra. Hung hăng đến Tiêu viêm đang đuổi tới.

Thân thể cảm thụ cỗ kinh khí áp bức kịch liệt kia. Tiêu viêm khuôn mặt khẽ biến. Hữu chưởng mở ra. Nhắm chuẩn quyền đầu kia đánh tới. Thoáng yên lặng. Một cỗ bạch sắc hỏa diễm thật lớn. Bao xạ ra.

Bạch sắc hỏa diễm cùng năng lượng quyền đầu va chạm vào nhau trùng trùng điệp điệp. Năng lượng cự quyền di động gần thập thước khoảng cách thì. Một cỗ bạch sắc băng tầng. Nhanh chóng lan tràn. Sau đó bao vây vào bên trong.

Thân hình bay đến. mạnh mẽ xông qua. Tiêu viêm mũi chân tại nơi cự quyền hóa thành hàn băng điểm nhẹ. Một cỗ ám kính tự mũi chân truyền xuống. Nhất thời. Năng lượng cự quyền. Âm âm bạo liệt.

Hàn băng bạo xạ đầy trời. Tiêu viêm thân thể như tia chớp chạy ra khỏi băng tầng trống rỗng. Chợt chợt dừng lại. Lẳng lẳng đác nhìn thanh y nữ nhân chợt đình chỉ bay đi.

Tại lúc tiêu viêm dừng lại. Phía sau hải ba đông cũng đã bay nhanh tới nơi. Cùng tiêu viêm song vai. Nhìn kỹ nữ nhân đối diện. Song chưởng. Hàn khí phun ra nuốt vào.

Nhìn chằm chằm thanh y nữ nhân. Hải ba đông nghiêng đầu nhìn tiêu viêm. Thấp giọng nói: "*Nàng như thế nào không chạy?*"

" Không biết. "

Tiêu viêm lắc đầu. Ánh mắt một mực trên người thanh y nữ nhân không hề di động. Trầm mặc một hồi. Mở miệng nói: "*Ngươi thực lực đích xác rất mạnh. Chỉ bằng vào một người chúng ta. Có lẽ khó có thể lưu ngươi lại. nhưng mà thật đáng tiếc. Chúng ta có tới hai người...*"

" Đem thanh lân giao ra đây. Chúng ta cũng không muốn cùng ngươi xảy ra xung đột. " Tiêu Viêm trầm giọng nói.

" Vậy có thể không làm được không. Vì tìm kiếm bích xà tam hoa đông. Ta chính là đã tìm kiếm hơn mười năm. Hôm nay may mắn gặp được. Đừng nói các ngươi hai vị đấu hoàng. Chính là thêm vài vị. Ta cũng tuyệt sẽ không bỏ qua. " thanh y nữ nhân cười lắc đầu. Trong giọng nói. Không có nửa phần ngữ khí có thể thương lượng.

" Động thủ! "

Âm trầm nghiêm mặt nhìn thanh y nữ nhân. Tiêu viêm sự nhẫn nại. Cũng

từ từ tiêu hao hầu như không còn. Lập tức cũng không trì hoãn. Một tiếng quát khê. Hai người chuẩn bị tái độ thi triển cuồng mãnh công kích.

" Nếu không phải lo lắng ở chỗ này lâu. Sẽ đưa tới gia mã đế quốc cường giả. Bằng hai người các ngươi. Cho dù trước mặt chiến đấu. Cũng không thấy có khả năng đánh bại ta. " thanh y nữ nhân có vài phần ngạo khí cười nói.

" Đáng tiếc. Hiện tại thật là đang tại gia mã đế quốc. " Tiêu viêm cười lạnh hồi lâu nói một câu. Trong lòng bàn tay. Bạch sắc hỏa diễm. Cháy lên càng thêm hung mãnh. Đã bắt đầu chuẩn bị tư thế công kích.

" Đúng vậy. Bây giờ là đang ở gia mã đế quốc... cho nên ta cũng không tái đánh một trận cùng nhị vị." Tiếc hận lắc đầu. thanh y nữ nhân lấy ra một cái giống hình dáng chiếc còi. Bỏ vào trong miệng. Nhất thời. Một đạo tiêu âm có chút sắc bén. Mang theo một cỗ song âm kỳ lạ. Từ trên bầu trời khuếch tán ra ngoài.

" Oanh..."

Tại tiêu âm truyền ra không lâu sau. Trong rừng rậm xa xôi. Đột nhiên vang lên một trận thanh âm oanh minh. Chợt một cự thú khổng lồ gần mười trượng. bay vọt lên bầu trời. Sau đó quay về phía chân trời bên này bay tới. Cự Đại Âm ảnh. Bao phủ mặt đất một mảng lớn.

Cự thú hình thể cực kỳ thon dài. Nhìn qua. Tựa hồ có chút cùng loại với ma thú họ xà. Nay tốc độ phi hành của ma thú này. Khiến cho người ta cảm thấy rung động. Dĩ nhiên giống như thuấn di. Chợt hiện ra. Đã tới ngay nơi của thanh y nữ nhân.

Theo cự thú chợt hiện. nhìn toàn bộ diện mạo. Lúc này mới hoàn toàn bị Tiêu viêm thu tiến vào trong mắt. Nhất thời. Đều là nhịn không được hút một ngụm lãnh khí.

Cự thú. Hoặc là nên xưng là cự xà mới chuẩn xác. Cự xà hình thể cực kỳ khổng lồ. Toàn thân ngăm đen. còn có một ít đường vân sắc sỡ. Nhìn qua có chút kỳ dị, th ân thể cự xà còn có nhiều màu sắc. Dĩ nhiên còn có tám cánh đen. Hơn nữa phía trên đỉnh đầu. Cũng sinh ra một cái sừng đen hình xoắn ốc. ẩn chứa tử mang. Tại mũi nhọn trên sừng lóe ra. Hiển nhiên là ẩn chứa kịch độc. Mơ hồ buộc vòng quanh một cái bộ dáng giống vương

miện. Đồng tử hình tam giác. Cũng đã không phải là dã thú rồi. Ngược lại thì giống như nhân loại tràn ngập khôn khéo xảo trá.

" *Bát dực hắc xà hoàng?* " nhìn bộ dáng hắc xà kia. Hải Ba Đông khuôn mặt biến đổi. Thất thanh nói.

Nghe được hải ba đông tiếng quát thoáng có chút khiếp sợ. Tiêu viêm trong lòng cũng khẽ run lên. Một cỗ tin tức tại trái tim thẳng đứng dựng lên. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

" *Bát dực hắc xà hoàng. Một loại dị thú thiên phú dị bẩm. là thể tiến hóa của Tam giai ma thú lưỡng dực hắc xà. Từ tam giai bắt đầu. Mỗi thăng một giai. tức là xuất thêm một đôi cánh. Cho tới lúc bát dực. đó là hung danh hiển hách trên đầu khí đại lục bát dực hắc xà hoàng!* "

" *Mẹ nó. Lục giai ma thú?! không nghĩ tới con đàn bà này dĩ nhiên còn có loại đồng bạn như thế?* " sắc mặt âm trầm nhìn hắc xà khổng lồ nọ. Tiêu viêm trong lòng trầm xuống. Hắn vẫn chưa cho rằng đầu hoàng cấp bậc bát dực hắc xà hoàng là tọa kỵ của thanh y nữ nhân. Tới loại giai biệt này. Bát dực hắc xà hoàng đã có được trí tuệ không dưới loài người. Dĩ nhiên có ngạo khí của cường giả. Tự nhiên là không có khả năng khuất phục một gã loài người đồng cấp bậc.

Xa xa trên bầu trời. Thanh y nữ nhân cùng Bát dực hắc xà hoàng khổng lồ từ từ tụ họp. Nhất thời. Hai cỗ khí thể kinh khủng. bao trùm bầu trời. Trên bầu trời các đám mây. Cũng là ở đây khắc. Bị vỡ thành phần.

" *Lần này thì phiền toái...* "

Cảm ứng hai cỗ khí thể kinh khủng. Tiêu viêm cùng hải ba đông. Sắc mặt chợt trở nên cực kỳ âm trầm.

-----oOo-----

Chương 257: Đại Chiến Không Trung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xa xa phía chân trời, bốn luồng khí thể cấp bậc đầu hoàng, tràn ngập trong

không trung, không gian xung quanh, giống như tại thời khắc này, thoáng có chút bắt đầu run rẩy, trên bầu trời xanh thẳm, tầng mây trắng dày rộng, bị khí thể bạo ngược xé rách mà dập nát.

Bên trong Diêm thành, tất cả mọi người tại đây dưới bốn cỗ khí thể mênh mông cuộn cuộn đan quện vào nhau, có điểm không ngừng run rẩy, cỗ áp lực kinh khủng kia làm cho có người cảm giác giống như bị tảng đá ngàn cân đè lên, hô hấp đều thoáng có chút bắt đầu nặng nề..

"Lục Man, ha ha, không nghĩ tới ngươi như thế nào mà bị đuổi tán loạn đến tận nơi này, tin này mà truyền trở về, chỉ sợ sẽ cấp cho bọn họ một trận cười no nê!" Tam giác đồng tử thật lớn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm cùng Hải Đông Ba ở đối diện, Hắc Xà Hoàng tám cánh cái miệng lớn mở ra đóng vào, phát ra tiếng cười đỉnh tai nhức óc.

"Ngươi cái hồn đản Bạch Nha, tại ta trên người mang theo người, hơn nữa lại không nghĩ bọn chúng lại dùng quần đấu, không chạy chẳng lẽ còn ngu ngốc đứng chờ bọn hắn công kích à?" Thân thể huyền phù ở bên cạnh Hắc Xà Hoàng tám cánh, nghe được tiếng hắn cười nhạo, nữ nhân áo xanh không khỏi cả giận nói.

"Hắc hắc cười, xiêm áo lộ ra một cái đuôi rắn thật lớn, Hắc Xà Hoàng tám cánh tam giác đồng tử giật giật, đưa ánh mắt liếc một cái nữ tử trong lòng Lục Man, đó chính là Thanh Lân, thanh âm tựa như sấm sét, có hơn vài phần ngưng trọng: "Thật là bích xà tam hoa đồng(con người bích xà tam hoa)?"

"Ân, cảm nhận của ngươi không sai, đúng là như vậy!" Nhắc tới điểm này, nữ nhân áo xanh ánh mắt gian tà đó tản ra ý mừng, gật gật đầu, cười nói.

"Vậy là tốt rồi a..." Nghe vậy, Hắc Xà Hoàng tám cánh rõ ràng thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại đem ánh mắt quét về phía Tiêu Viêm cùng Hải Đông Ba ở phía đối diện, quét qua một chút, cuối cùng là một tiếng kinh hô, ánh mắt dừng lại trên thân thể Tiêu Viêm đang rực cháy ngọn lửa Bạch sâm hỏa diễm, kinh hô nói: *"Khó mà trách được tại sao lại có cảm giác kì lạ. Tại sao ta cảm thấy khí tức trên thân thể người này, mơ hồ có chút quen thuộc vậy nhỉ?"*

"Ngươi cũng có cái cảm giác này?" Nữ nhân áo xanh kinh ngạc trừng mắt nhìn, nhìn từ trên xuống dưới Tiêu Viêm, nói: *"Lúc trước ta cũng vì*

thoáng cảm nhận qua trên thân thể hắc có cỗ hơi thở quen thuộc, nên vừa rồi mới bại lộ vị trí bản thân đang ẩn nấp, bất quá ta đã từng tiếp xúc với rất nhiều cường giả, cho nên cũng nhớ không rõ cỗ hơi thở này tương tự giống ai."

"Cỗ ngọn lửa màu trắng trên thân thể hắc, hắc là *"Dị hỏa"* "Đi? Bất quá thật sự không rõ đó là loại dị hỏa gì. Đáng ghen tị, thật sự là một tên có vận khí tốt."*Hắc Xà Hoàng tám cánh kinh ngạc nói.*

"Ân, đó đích thị là một loại dị hỏa có uy lực cực kỳ khủng bố. Vạn mộc lao tù của ta, đối hắc căn bản không có nửa điểm tác dụng."*Nữ nhân áo xanh gật gật đầu, trầm giọng nói.*

"Hắc hắc, thật nhiều năm qua đi không có tới Mã Đế quốc lần nào, không nghĩ bây giờ đến đây đã gặp được cường giả cỡ này."*Hắc Xà Hoàng tám cánh có chút bất đắc dĩ cười nói.*

"Được rồi. Đừng nhiều lời. Nơi này đã làm ra động tĩnh lớn như vậy. Chỉ sợ người của Vân Lam tông cùng Mã hoàng thất là lão yêu quái kia hắc là đã phát hiện điều gì rồi. Lại nói lại. Đợi cho bọn họ chạy tới. Vậy thật sự là phiền toái a."*Nữ nhân áo xanh trầm giọng nói.*

"Ân. Biết rồi. Không cần ngại xúi bẩy thêm đâu."

Bát dục Hắc Xà Hoàng cái đuôi lớn hơi hơi ngheo ngheo. Chợt có chút tiếc nuối nói: "Bất quá thật là đáng tiếc. Vốn lần này là muốn tìm tới Mĩ Đỗ Toa nữ vương tử thí. Không nghĩ đến nàng thế mà lại tiên hóa thất bại. Ai. Nữ nhân hoàn mỹ như vậy. Quả thực là bởi vì bản hoàng mà sinh ra a."

"Bạch Nha. Đừng động dục. Người chẳng lẽ quên lần trước người bị nàng đánh bộ dáng thành thê thảm đến mức nào sao?" *Cặp mắt trắng dã kia của nàng đảo qua có chút bất đắc dĩ nói.*

"Hắc. Ta thích nàng chính là bởi vì điểm bạo lực này."*Hắc Xà Hoàng tám cánh cái đầu phe phẩy cười to nói:* "Được rồi. Người mang theo người này đi trước đi. Ta sẽ ngăn bọn họ lại, mười giờ sau gặp lại tại chỗ cũ."

"Được. Cẩn thận một chút. Hai người này không phải cái loại đèn dầu sắp tắt đâu."*Gật gật đầu. Nữ nhân áo xanh dặn dò một tiếng. Sau lưng hai cánh nhẹ nhàng động. Sau đó hướng phía chân trời xa xa phóng đi.*

"Yên tâm đi, luận về tốc độ phi hành, trong đấu hoàng cường giả, còn có ai so sánh được với ta." *Hắc Xà Hoàng đối với nữ nhân xiêm áo màu xanh vẫy cái đuôi, đắc ý cười nói.*

"Còn muốn chạy? Dem người lưu lại!" *Nhìn nữ nhân áo xanh kia nhanh chóng vút đi, sắc mặt Tiêu Viêm trầm xuống, tử vân cánh nhẹ nhàng động, thân hình theo đó bạo liệt bắn đi.*

"Hắc hắc, đối thủ của các ngươi là ta."

Nhìn thấy Tiêu Viêm trong không trung bay vút đi, Hắc Xà Hoàng tám cánh cười hắc hắc, tám cánh nhất tề chuyển động, thân hình khỏn lồ trong nháy mắt hiện ra chặn đường phi hành của Tiêu Viêm, cái đuôi vung ra, trong đó ẩn ẩn lực lượng khổng lồ, không gian bình ổn tự nhiên có cảm giác như bị vụn vẹo.

Nhận thức được lực lượng khủng bố từ cái đuôi rắn, sắc mặt Tiêu Viêm khê biến, không dám ngạnh kháng, thân thể cấp tốc xoay, đem công kích tránh né hoàn mỹ, bất quá công kích tuy tránh được, nhưng bản thân muốn truy đuổi mục tiêu, lại bị người ta chặn lại rồi.

"Chết tiệt! Hải lão, động thủ!" *Tiêu Viêm thấp giọng mắng một câu, thân thể trước lần lượt tránh né công kích của Hắc Xà Hoàng tám cánh, nghiêng đầu đối với Hải Đông Ba hô lớn.*

"Giúp ta ngăn cản hắn một lúc!" Sắc mặt Hải Đông Ba ngưng trọng mà thấp giọng hét lên một tiếng, hai tay kết xuất ấn kết, tay áo bào run rẩy, hàn khí mãnh liệt từ trong cơ thể bạo phát xông ra, trong thời gian giây lát, phiến thiên địa này, hoàn toàn bị hàn khí bao phủ lơ lửng trên bầu trời, bởi vì hàn khí tăng lên, mà những bông tuyết xinh đẹp nhẹ rơi xuống, qua một lát sau, cuồng phong gầm thét, những bông tuyết xinh đẹp ngưng tụ thành những mũi băng nhận, một trận cuồng phong dần dần hình thành lốc xoáy, chọt khuếch tán, sau một lúc lâu, tự nhiên mở rộng thành mười trượng.

Cuồng phong thét gào, từng đạo băng nhận sắc bén phóng nhập vào cuồng phong, trong giây lát, một cái một cái lốc xoáy bên ngoài khoác lên một tầng băng nhuận màu trắng, vô tung xuất hiện trong không trung.

Bằng vào thực lực bản thân, hình thành lốc xoáy băng nhận hung hãn thể, cho dù là thực lực của Hải Đông Ba lúc này, trên cái trán cũng không khỏi lấm tấm mồ hôi lạnh.

"Tiêu Viêm, tránh ra!"

Trầm giọng quát một tiếng, nhìn Tiêu Viêm nhanh chóng phi vọt lại, Hải Đông Ba phát tay một cái, lốc xoáy khổng lồ mang theo băng nhận, kèm theo đó là tiếng gió sắc nhọn phá không vang lên, hung dữ thét gào quét tới Hắc Xà Hoàng tám cánh.

"Hắc, thanh thể thật sự không tồi, bất quá ta chính là sáu tinh đầu hoàng, ngươi với thực lực hai tinh đầu hoàng, muốn đấu cùng ta sao? Ha ha!" Nhìn lốc xoáy mang theo băng nhận bạo liệt cuốn tới, Hắc Xà Hoàng tám cánh cười to một tiếng, đúng cái đầu thật lớn ngăn lại, ngọn lửa màu đen, bỗng nhiên từ trong trong cơ thể bạo dũng xuất ra, sau đó cuồn cuộn không ngừng chuyển vận phóng ra, cuối cùng trên khoảng không phía trước đầu. Ngưng tụ thành một cái hình thể năng lượng khổng lồ màu đen giống với Hắc Xà Hoàng tám cánh.

Cái đuôi lớn vung mạnh, đem ngọn lửa màu đen kia kì dị ngưng tụ thành Hắc xà Hoàng tám cánh, mãnh liệt bạo phát, một cỗ khí kinh khủng bố hỗn loạn, hung hăng nện lên lốc xoáy mang theo băng nhận kia.

Trong một khắc hai cỗ khí kinh va chạm nhau, chỗ không gian tiếp xúc, dường như nhẹ nhàng vị chấn nứt thành những khe hở màu đen.

"Ầm ầm!"

Hai loại năng lượng một trắng một đen, giằng co nhau một thời gian. Phía trên không trung, tiếng nổ ầm ầm, năng lượng kịch liệt va chạm, cho dù là khoảng cách cách xa nhau hàng cây số cũng nghe thấy thanh âm nổ vang. Trước sau mơ hồ vẫn nghe thấy thanh âm này.

Trong nháy mắt nổ mạnh, từng gợn sóng ba động theo vụ nổ thuếch tán, đem Hải Đông Ba cùng Hắc Xà Hoàng tám cánh, đồng thời chấn lui về phía sau.

"Ha ha, chiếu theo năng lượng ngươi đã dùng. Cho dù ngươi là cường giả cấp bậc đầu hoàng, chỉ sợ cũng chỉ dùng được vài lần mà thôi?" *Nhìn kia*

khuôn mặt hiện lên đôi chút mồ hôi lạnh của Hải Đông Ba, Hắc Xà Hoàng tám cánh cười to nói.

"Bát cực băng!"

Tiếng cười còn chưa hoàn toàn chấm dứt, đôi đồng tuer tam giác thật lớn kia cũng không khỏi co rút lại, toàn thân bao phủ bởi lân giáp đen nháy này, bỗng nhiên quý dị co rút lại, một tầng chất nhầy từ dưới vảy thấm thấu ra, nhanh chóng đem Hắc Xà Hoàng tám cánh bao phủ toàn bộ giống như tạo thành một lớp quần áo vậy.

Thân hình Tiêu Viêm bỗng nhiên thoáng xuất hiện, tại vị trí phân eo của Hắc Xà Hoàng tám cánh, nắm tay hùng hực ngọn lửa bạch sâm bao phủ. Đột nhiên nắm chặt, một cỗ kinh khí ác phong hỗn loạn. Giống như băng lồi, hung hăng nện xuống. Tại giờ khắc này, ngay cả tay áo bào đen rộng thùng thình kia, dường như đều trở nên cứng như sắt thép.

"Thành thịnh!"

Nắm tay nện thật mạnh ở phía trên thân thể của Hắc Xà Hoàng tám cánh, nhưng sắc mặt của Tiêu Viêm, cũng trở nên cực vi khó coi, bởi vì, ở trong cảm giác của hắn, thân thể Hắc Xà Hoàng tám cánh, bỗng nhiên trở nên giống như da con cá trạch trắng mượt, nắm tay nện lên đó, nhưng cuối cùng lại là dán lên lớp chất nhầy bên ngoài cơ thể, trơn lết ra ngoài.

Nhưng mà tuy một kích này lực lượng gần như thất thoát hết, bất quá vẫn như cũ có một tiểu bộ phận kết rắn trên thân thể, bị ngọn lửa bạch sâm ẩn chứa sức nóng kinh khủng đánh vào, nhất thời, một tiểu bộ phận xà lân bị rơi rụng, cong vẹo uốn khúc.

"Ô, đau quá!" *Trên thân truyền đến một cơn đau nhức, làm cho thân thể khổng lồ của Hắc Xà Hoàng tám cánh mãnh liệt bị cuốn lui, cái đuôi rắn thật lớn quay ngược lại, hung hăng nện lên lưng của Tiêu Viêm, nhất thời, đem Tiêu Viêm giống như quả bóng cao su, bị đập bay ra ngoài.*

"Phộc xuy..." *Trên lưng lực lượng cường đại truyền tới, làm cho Tiêu Viêm bị phun ra một ngụm máu tươi, hai cánh lao nhanh bị chấn động, lúc này thân hình lão đảo mới đứng vững.*

"Ai, dù sao loại lực lượng không phải thuộc về mình a, muốn không ché,

cũng là cực kỳ không thuận tay a." *Lau đi vết máu nơi khóe miệng, trong lòng Tiêu Viêm cười khổ nói.*

"Không việc gì chứ?" *Bay vút lại gần bên cạnh Tiêu Viêm, Hải Đông Ba hỏi.*

"Không có việc gì." *Tiêu viêm lắc lắc đầu, ánh mắt có chút lo âu mà nhìn về nơi chân trời xa xôi, bởi cùng Hắc Xà Hoàng tám cánh trong khoảng thời gian này dây dưa này, nữ nhân áo xanh kia đã sớm chạy trốn vô tung vô ảnh rồi.*

"Làm sao bây giờ? Tuy nói rằng hắn cũng không thể đánh chết chúng ta, nhưng mà tốc độ của hắn, muốn ngăn cản chúng ta, dường như cũng không khó." *Hải Đông Ba cười khổ nói: "Hơn nữa người này thuộc tính vừa vặn khắc chế ta, lớp vảy toàn thân lực phòng ngự thật kinh người, lúc trước nếu không có là dựa vào i dị hỏa của người, chỉ sợ một quyền kia, đối hắn hiệu quả cũng không cao."*

Tiêu Viêm cắn chặt hàm răng, hô hấp có chút dồn dập.

"Chúng ta hai người đều không có cái loại đấu kỹ có lực phá hoại cực kỳ khủng bố, muốn đánh lui hắn, dường như rất khó." *Hải Đông Ba thở dài nói.*

Tiêu Viêm trầm mặc, cốt linh lãnh hỏa là thuộc loại lực lượng của Dược lão, cho nên tiêu viêm đối với nó trình độ khống chế, còn xa mới linh hoạt bằng Dược lão, huống chi linh hồn lực này có thể để cho mình có thể chiến đấu cùng với đấu hoàng cường giả, cũng là hoàn toàn thuộc về Dược lão, lại nói tiếp, sự việc này cũng không quan hệ đến hắn quá nhiều, tách dựng do hắn sinh ra chẳng qua chỉ là một cái trạm trung chuyển mà thôi.

Ngay cả bát cực băng cũng đều đối với Hắc Xà Hoàng không có nhiều hiệu quả, như vậy Tiêu Viêm chỉ còn lại một con át chủ bài chưa lật, đó là địa giai đấu kỹ kia: diễm phân phê lãng thước!

Bàn tay nhẹ đặt ở phía trên bả vai, ngón tay Tiêu Viêm chạm đến cự thước màu đen lạnh lẽo sau lưng, nhưng mà ngay tại khi hắn chuẩn bị bắt đầu dùng con át chủ bài chưa lật tẩy này thì, khóe mắt bỗng nhiên dừng lại ở phía trên cốt linh lãnh hỏa trong bàn tay trái, hơi hơi sững sốt, sau nháy mắt trầm mặc, một cái ý niệm gần như có chút điên cuồng từ trong đầu, lặng lẽ từ sâu trong nội tâm, không thể khống chế nổi mà nảy sinh khắc

sâu đi ra...

"Có lẽ như vậy... Sẽ càng thêm khủng bố..."

-----oOo-----

Chương 258: Di Hỏa Lan Ra - Phạt Nộ Hỏa Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ý niệm điên cuồng vừa xuất hiện trong đầu, làm cho Tiêu Viêm không tự chủ được liền run rẩy, mặc hắn áp chế như thế nào, ý niệm trong đầu, vẫn như cũ quanh quẩn không tan, vô luận như thế nào, cũng không bỏ được, như ma chướng quán thân.

Xem như không cách nào xua tan, Tiêu Viêm cũng không tự giác khống chế nữa, dần mê muội đi với ý niệm trong đầu, trong lòng lầm bầm nói, nếu có thể thành công, sợ rằng lực phá hoại, sẽ có thể yếu hơn điểm phân phê lãng xích hay sao?

Khi Tiêu Viêm đang phân vân, Hải ba đông đứng một bên nhìn hắn trầm mặc, cho rằng hắn đã buông tay rồi, lập tức trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, mặc kệ làm sao, trước mặt gặp được bát dục hắc xà hoàng này tuyệt đối là một đối thủ khó chơi, tuy rằng có thể ra tay, nhưng hắn cùng với thanh lân không quen biết, không đáng vì một cái tiểu cô nương mà phải chấp nhận nguy hiểm như vậy, Tiêu Viêm có thể chủ động buông tay, quả thật rất hợp hắn ý.

Đối diện, Bát dục hắc xà hoàng vung nhẹ cái đuôi khổng lồ, mỗi một lần cự vĩ vung vẩy, làm ra một trận cuồng phong không nhỏ giữa bầu trời, có thể tưởng tượng, cái đó khổng lồ đó, đến tột cùng ẩn chứa lực lượng kinh khủng như thế nào.

"Hắc hắc, thế nào? Rốt cục cũng buông tay sao?" Con người hình tam giác lờm lờm hai người đối diện không có chút động tĩnh, bát dục hắc xà hoàng cất tiếng cười, giống như tiếng sấm, ở phía chân trời bốc lên không ngớt.

"Buông tay cũng tốt, khỏi mất công lãng phí khí lực."

Cười cười, bát dực hắc xà hoàng quay đầu đi, tầm mắt ngóng nhìn phía chân trời xa xôi, thấp giọng lầm bầm nói: "*Lục man nữ nhân đó, hẳn là đã đến địa phương an toàn rồi chứ? Nhiệm vụ của ta, cũng nên kết thúc...*"

Quay đầu qua, bát dực hắc xà hoàng nhìn Tiêu Viêm. Cát tiếng cười lớn, trào phúng nói: "*Hai vị, ngày sau nếu vẫn cảm thấy không cam tâm, có thể tới tìm ta nha, ta lúc nào cũng chờ, ngày hôm nay không cùng các người chơi nữa, chờ một khi nữ nhân Vân Lam Tông đó cùng lão yêu quái kia đến, muốn đi cũng không xong.*"

Nói xong. Bát dực hắc xà hoàng đong đưa cái đuôi lớn, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm nhất cử nhất động hai người Tiêu Viêm, thân thể chậm rãi lui về phía sau, Hiển nhiên, hẳn phải cẩn thận như vậy, vì không muốn đem lưng mình, làm mục tiêu cho hai vị đầu hoàng cường giả, tuy rằng hẳn có năng lực ngăn cản hai gã đầu hoàng cường giả, nhưng hẳn thật sự cũng không thể chân chính đánh bại Tiêu Viêm cùng Hải ba đông.

Dưới hắc bào, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm bát dực hắc xà hoàng từ từ lui ra phía sau, trong lòng Tiêu Viêm đang đấu tranh tư tưởng, rốt cục cũng mạnh mẽ quyết định, hai tay chậm rãi vươn ra khỏi hắc bào, bàn tay thon dài trắng nõn, giống như tay con gái, tựa hồ không mang theo bất kì lực lượng gì.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gặp được cử động. Hải ba đông đang đứng một bên sững sờ, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

"Hắc hắc. Thế nào. Chính không chịu buông tay sao? Tuy rằng người sở hữu một loại dị hỏa. Bất quá nhìn bộ dáng của người. Tựa hồ không phát huy được toàn bộ lực lượng!" Đồng dạng nhìn thấy được động tĩnh của Tiêu Viêm. Bát dực hắc xà hoàng thân thể đang di động cũng là lập tức đình chỉ. Con người tam giác chăm chú nhìn Tiêu Viêm. Thoáng có chút không kiên nhẫn, cười lạnh nói.

Không để ý đến lời mỉa mai của bát dực hắc xà hoàng. Hai bàn tay Tiêu Viêm lên trời. Đặt ngang ở trước người. Thoáng yên lặng. Tay trái trên. Sâm bạch hỏa diễm bốc lên, nhiệt độ nóng cháy. Đem không gian đốt cháy vụn vụn cùng hư huyền.

Tay trái khẽ nắm chặt. Bạch sắc hỏa diễm âm trầm, lặng lẽ bốc lên, phóng thích một cỗ năng lượng hung hãn.

Con người tam giác to lớn nhìn chăm chăm Tiêu Viêm với vẻ chăm biếm. Bát dực hắc xà hoàng vẫn chưa có chút khẩn trương. Tuy rằng dị hỏa cực kỳ khiến hấn kiêng kỵ. Bất quá cũng chẳng sao. Hắc bào nhân trước mặt. Dường như cũng không thể dễ dàng phát huy được lực lượng chân chính của dị hỏa. Bởi vậy, bát dực hắc xà hoàng, cũng không phải thập phần e ngại.

Con người tam giác đang mỉa mai nhìn, nhưng chỉ trong chốc lát thời gian, khi trên tay phải Tiêu Viêm, bỗng nhiên một đoàn thanh sắc hỏa diễm một lần nữa bùng lên, con người to lớn, bỗng nhiên co rút mạnh. Một tâm trạng kinh hãi, cực kỳ nhân tính lại xuất hiện tại nơi đồng tử rấn.

"Này... Này..... Này cũng là dị hỏa? Đáng chết. Đáng chết! Sao lại có thể? Trong cơ thể người, như thế nào cùng tồn tại 2 loại dị hỏa?" Cảm thụ được nhiệt độ kinh khủng do luồng thanh sắc hỏa diễm viện phóng xuất ra, bát dực hắc xà hoàng lập tức đờ người ra. Rồi giống như bị đâm phải đuôi, thân thể khổng lồ cong lên, âm thanh chói tai, hỗn hển vang lên trên bầu trời.

Đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, vẻ mặt Hải ba đông cũng kinh hãi khi nhìn trắng, xanh hai màu hỏa diễm bốc lên, được tiếp xúc gần như vậy, hấn tự nhiên càng cảm thụ thêm rõ ràng nhiệt độ kinh khủng ẩn chứa trong hai luồng hỏa diễm, lập tức cước bộ không khống chế được lui nhanh một khoảng về phía sau, mới cảm thấy yên tâm.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, gia hỏa này... Thực sự lại có thể sở hữu hai loại dị hỏa!"

Nhìn chăm chăm hai tay Tiêu Viêm, Hải ba đông hít sâu một ngụm lãnh khí, trong lòng như phiên giang đảo hải, với kiến thức của hấn, vẫn chưa bao giờ nghe nói qua có ai có thể đồng thời có 2 loại dị hỏa, phải biết rằng, dị hỏa thiên tính bá đạo hơn nữa có tính chất hủy diệt cực kỳ, giữa 2 loại dị hỏa, hoàn toàn liên quan gì với nhau, nếu là 2 loại dị hỏa đồng thời tồn tại trong cơ thể một người, Hải ba đông chỉ có thể tưởng tượng đến một loại kết cục, đó là hai quả bom cực kỳ mất ổn định va chạm nhau, kết cục cuối cùng, tự nhiên là nổ mạnh, hủy diệt lẫn nhau.....

Hải ba đông cũng không rõ ràng lắm Tiêu Viêm vì sao có thể đồng thời sở hữu 2 loại dị hỏa, bất quá lão cũng rõ ràng cảm giác được, trong một khắc 2 loại dị hỏa xuất hiện, chúng nó trong cơ thể vốn đang là năng lượng ôn thuận, chợt trở nên hung bạo rất nhiều.

"Người này triệu hồi ra 2 loại dị hỏa, đến tột cùng là muốn làm gì?"
Trong lòng mờ mịt nghĩ, Hải ba đông nghiêng đầu, nhìn nơi hắc bào bị xóc lên, nơi đó, trên khuôn mặt thanh tú của thiếu niên, tựa hồ có chút điên cuồng tiếu ý.

Nhìn nụ cười điên cuồng trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Hải ba đông thấy lạnh run, trong lòng không tự chủ được hiện lên một chút bất an, hai cánh hơi chấn động, hàn băng đầu khí, hình thành một cái vòng tròn băng trảo ở quanh thân, bao bọc lại.

Đối diện với Tiêu Viêm, bát dực hắc xà hoàng vẫn như cũ chính ở hỗn hển chửi rủa lung tung, hiển nhiên, sự thật về việc Tiêu Viêm có thể đồng thời có 2 loại dị hỏa, làm cho hắn phải chịu đả kích.

Không để ý đến bát dực hắc xà hoàng như một con cá chạch đang loạn động, ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn luồng dị hỏa màu sắc khác nhau, khoe miệng khê co giật. Một lát sau, cắn răng một cái, hai tay mang theo 2 loại dị hỏa, chậm rãi ép sát vào nhau.

"Kháo, người điên, người điên! Người này tuyệt đối điên rồi!"

Kinh hãi nhìn chuyển động của Tiêu Viêm, Hải ba đông cùng bát dực hắc xà hoàng hầu như là đồng thanh mắng to, lúc mắng xong, hai người dường như có tâm linh tương thông với nhau, cùng lui nhanh về sau một khoảng, sau đó đứng xa xa nhìn Tiêu Viêm.

"Hỗn đản, người chết rồi ai luyện chế phục linh khí tử đan cho ta a." Khi lui ra phía sau, Hải ba đông trong lòng bất đắc dĩ mắng. Lão nghĩ rằng cho dù Tiêu Viêm trong cơ thể có thể đồng thời sở hữu 2 loại dị hỏa, cũng tuyệt đối không có khả năng làm cho 2 loại dị hỏa cuồng bạo này tiếp xúc nhau mà có thể bình yên vô sự.

Tiếng mắng của 2 người không làm cho Tiêu Viêm có bất cứ chần chờ gì với ý niệm điên cuồng trong đầu hắn. Nếu đột quyết có thể thôn phệ nhiều loại dị hỏa, như vậy đem những... dị hỏa này dung hợp lại, hẳn là cũng

không trặc trở chứ?

Lực lượng của một loại dị hỏa, có năng lực làm cho đấu hoàng cường giả kiêng kỵ, nếu là 2 loại dị hỏa dung hợp lại cùng một chỗ, lực lượng cộng hưởng nhau phát ra, tuyệt đối sẽ là gia tăng gấp nhiều lần!

Đây là một lần thực nghiệm điên cuồng. Đương nhiên, tuy rằng cực kỳ phiêu lưu. Có thể thực sự thành công, như vậy Tiêu Viêm, cho dù chính mình gặp được loại như đấu hoàng cường giả cũng có thể mang lại cho hắn sự hoảng sợ với sát thương cực kỳ khủng bố. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Mẹ nó. Thứ này nếu như thành công, điều đó có thể coi như chính ta đồng thời sáng tạo ra một loại đấu kỹ độc nhất vô nhị không?" Trong lòng lâm bảm nói, Tiêu Viêm hai tay run run, thanh sắc hỏa diễm cùng sâm bạch hỏa diễm, chậm rãi bắt đầu tiếp xúc.

"Ăm!"

Ngọn lửa vừa tiếp xúc trong nháy mắt, một đạo âm hưởng như tiếng sấm rền bắt đầu từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bạo phát ra, nhất thời, hai tay của hắn, da tróc thịt bong, tiên huyết giàn giụa, nhìn đáng sợ, nếu bàn tay không có đấu khí bảo hộ, sợ rằng phải bị nổ tung tại chỗ.

Cổ nén đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến, trong con ngươi đen kịt của Tiêu Viêm, bên trái lượn lờ bạch sắc hỏa diễm, bên phải lượn lờ thanh sắc hỏa diễm, xanh trắng xen kẽ, có vẻ cực kỳ quý dị & âm trầm.

Cẩn rằng, Tiêu Viêm không quản đến năng lực kinh khủng do 2 loại dị hỏa va chạm gây nên dẫn đến không gian bắt đầu vụn vẹo, hai tay gắt gao hướng vào nhau hợp lại.

Cự ly giữa 2 lòng bàn tay, chẳng qua chỉ nửa cm mà thôi, nhưng nửa cm này, cũng làm cho Tiêu Viêm đem từng tia lực lượng của mỗi tế bào trong cơ thể hoàn toàn điều động ra, mới có thể chậm rãi tiến gần lại.

Bát dục hắc xà hoàng gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm đang giống như một người điên, tuy rằng biết rõ dưới tình huống như vậy, ở tại chỗ này có chút không thích hợp, bất quá đối với việc Tiêu Viêm có thể đồng thời sở hữu 2 loại dị hỏa có chút đồ kị, cũng kiên trì ở lại, hắn muốn tận mắt thấy

tên gia hỏa cuồng vọng này, tự khiến bản thân thi cốt vô tồn! Tại đấu khí đại lục này, hấn chẳng bao giờ nghe nói qua một ai có thể sử dụng dị hỏa như vậy!

Máu tươi từ lòng bàn tay không ngừng tuôn chảy xuống, hỏa diễm 2 màu xanh trắng, bắt đầu từ từ gặp được áp súc, song hiển nhiên, trong lúc áp súc, Tiêu Viêm cũng phải gánh chịu sự phản phệ của 2 loại dị hỏa, trong một khắc, Tiêu Viêm rớt cục kêu 1 tiếng đau đớn, phun ra một ngụm tiên huyết, lọt vào trong hỏa diễm, trong khoảnh khắc liền bị đốt cháy thành hư vô.

Căn răng, Tiêu Viêm vẫn cố chấp nhìn hai cỗ dị hỏa hòa vào nhau một cách quật cường, trong lòng hấn rõ ràng, hành động này chắc chắn là cực kỳ ngu xuẩn, bất quá chỉ trăm ngâm trong nháy mắt, hấn vẫn như cũ làm theo ý mình, trong lòng hấn, vẫn tồn tại chấp niệm của bản thân.

Từ khi tiếp xúc Dược lão, phàm là gặp phải đối thủ không thể địch nổi, hấn tựa hồ đều dựa vào lực lượng của dược lão, cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, đối với Tiêu Viêm mà nói, hấn đồng thời không thích loại cảm giác này, có thể dược lão ngoài miệng cũng không nói gì, có thể Tiêu Viêm cũng không rõ, hấn tựa hồ cũng không nguyện ý, chỉ cần gặp phải cường địch, đều là dựa vào lực lượng đó mà đào sinh.

Tiêu Viêm là một người chấp nhất, thậm chí có đôi khi, có thể đem loại chấp nhất này trở thành một loại cố chấp, mà hiện tại, khi Tiêu Viêm đề tâm vào chuyện như vậy, đó cũng là lúc lâm vào loại cố chấp này.

Ở loại trạng thái này, Tiêu Viêm rất muốn thử xem, năng lực của chính mình, cho dù không có dược lão, cũng có thể hay không tạo lực lượng kinh khủng này.

Tiêu Viêm toàn thân trên dưới, tựa hồ ngoại trừ đột quyết cùng với thanh liên địa tâm hỏa, dường như, cũng không có loại tư cách cùng tiềm lực này.....

Xanh trắng hai màu hỏa diễm, mỗi khi tiếp xúc đến một điểm giới hạn, vô luận Tiêu Viêm làm sao áp súc, cũng không chịu dung hợp lại, đồng thời, theo Tiêu Viêm không cam lòng hung hăng áp bách, năng lượng trong hai luồng hỏa diễm, cũng bắt đầu dần dần cuồng nổi lên.

"Bùm!"

Một đạo sấm rền nổ vang, hồ khẩu của Tiêu Viêm, trực tiếp bị xé rách, nhìn đoàn hỏa diễm giống như 1 điện cầu, không ngừng lóe ra tia lửa 2 màu xanh trắng, con người Tiêu Viêm co rút nhanh, hắn biết, đây là hiệu cảnh báo năng lượng cuồng bạo sắp bạo tạc...

"*Tiêu Viêm, chết tiệt, tiêu hủy nó nhanh lên, nó muốn bùng nổ nữa rồi!*" Nhận thấy được thiên địa năng lượng cuồng bạo quanh thân Tiêu Viêm, Hải ba đông cấp bách quát.

"*Ha ha, 1 tên không biết trời cao đất rộng!*" Cảm ứng mức độ của nguồn năng lượng cuồng bạo, bát dực hắc xà hoàng, cũng đắc ý phá lên cười.

Không nghe lời nói của Hải ba đông, con mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm đoàn thanh-bạch hỏa diễm cuồng bạo trong tay, tinh thần tập trung cực độ, ở mỗi một khắc, thiên địa tựa hồ chợt an tĩnh lại, tiếng gió thổi không ngừng, như cũng tiêu thất đi.

Trong nháy mắt này, trong đồng tử Tiêu Viêm, bỗng nhiên nảy lên một đoàn mờ mịn, nhưng mà đầu ngón tay hắn, cũng trong lúc này trở nên linh hoạt giống như mây trôi nước chảy, đoàn hỏa diễm trên 10 ngón tay cấp tốc di chuyển, một tia đấu khí do đốt quyết vận chuyển ra quán chú trong đó.....

Theo đốt quyết đấu khí quán nhập, đoàn hỏa diễm cuồng bạo, từ từ an tĩnh xuống, nhị sắc hỏa diễm hơi nhúc nhích, cuối cùng trong ánh mắt chấn động của Hải ba đông cùng bát dực hắc xà hoàng, chậm rãi ngưng tụ thành một tòa sen trắng xanh lớn khoảng bàn tay Tiêu Viêm.....

Ngay khi tòa sen hình thành, Tiêu Viêm cả người run lên, cúi đầu nhìn tòa sen xanh trắng trong tay, thấp giọng lầm bầm nói: "*Thành công sao? Phật nộ hỏa liên?*"

Nói xong, khuôn mặt Tiêu Viêm cấp tốc trắng bệch, ánh mắt mờ mịn, chợt biến mất, cùng lúc đó, giống như phản xạ có điều kiện, thanh bạch hỏa diễm liên tọa, hung hăng hướng về bát dực hắc xà hoàng đang trong cơn chấn động phía xa xa.

Hỏa diễm liên tọa 2 màu xanh trắng, lặng yên xẹt qua hư không, trên

đường không tạo ra bất kì tiếng động nào, nhưng mà, tư thái nhẹ nhàng này, càng làm cho bát dực hắc xà hoàng, cả người lân phiến, mạnh mẽ dựng ngược lên...

Hỏa diễm liên tọa 2 màu xanh trắng, cấp xạ hướng bát dực hắc xà hoàng, bất quá ngay khi nó đến gần trong phạm vi hai mươi thước, tòa sen đang an tĩnh bỗng nhiên bạo động lên, tòa sen vừa co rụt lại, chợt bành trướng ra, ngay sau đó.....

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa không thể không chế, ở trên hư không trên nổ vang ra...

"*Ầm!*"

Năng lượng hủy diệt, từ hư không khuếch tán ra, không gian hư vô, trong khoảnh khắc nổi lên trận trận rung động, một ngọn núi cao chót vót tận mây cách đó không xa, rung động khuếch tán qua, ngọn núi âm âm bạo liệt, vỡ tan, phẳng như mặt gương.

Ở hai phương hướng khác nhau cách Diêm thành ngoài ngàn dặm, 2 đạo quang ảnh thiểm lược, bỗng nhiên dừng lại ở bầu trời, nhìn về một nơi ngoài tầm mắt, lộ ra khuôn mặt già nua như vỏ cây và một gương mặt mỹ lệ ung dung cao quý, cùng bao phủ bởi sự chấn động và khó tin.

-----oOo-----

Chương 259: Khủng Bô Phá Hư Lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh bạch diễm hỏa sáng rực, nổ mạnh ra giữa bầu trời xanh biếc. Giống như hỏa lãng, trong nháy mắt, cuộn khắp bầu trời, làm cho cả phiến thiên địa chợt nóng lên rất nhiều.

Trong Diêm thành, vô số người đều ngậy ngốc ngẩng đầu nhìn hỏa lãng kinh khủng cuộn cuộn trên bầu trời. Cho dù cách trăm ngàn thước, nhưng hỏa lãng nóng cháy, vẫn làm cho mọi người mồ hôi đầm đìa.

Một mảnh yên tĩnh bao trùm tòa thành rộng lớn. Tất cả mọi người miệng

lưỡi khô khốc nuốt một ngụm nước bọt. Một nỗi hoảng sợ từ sâu trong nội tâm lan tràn ra. Nếu hỏa lãng này gần Diêm thành thêm một ít, sợ rằng bây giờ, không phải nơi này sớm đã bị phá hủy thành một mảnh đất bằng phẳng sao?

"Đây là sức hủy diệt của đấu hoàng cường giả? Thật sự là kinh khủng a"
mọi người run sợ, trong lòng vô lực rên rỉ.

Trên bầu trời, hỏa lãng rung chuyển bạo dũng ra. Lấy vị trí vụ nổ mạnh làm trung tâm, tất cả sinh vật trong phạm vi xung quanh, đều gánh chịu đả kích man tính hủy diệt.

Thanh bạch hỏa lãng chậm rãi kéo dài ra ngoài tới mấy trăm thước rồi mới từ từ tiêu tán. Trên bầu trời, hai người một thú, đều trở nên cực kỳ chật vật.

Bát dực hắc xà hoàng bởi vì hình thể khổng lồ và ở gần địa điểm nổ mạnh nhất, nên hẳn phải sợ chấn động kịch liệt nhất trong 3 người là không thể nghi ngờ. Giữa bầu trời cuộn cuộn hỏa lãng mang tính hủy diệt, lân phiến cứng rắn trên thân thể Bát dực hắc xà hoàng, hoàn toàn bị phá nát gần hơn phân nửa. Trên thân thể ngăm đen, máu tươi đỏ hồng liên tục tuôn ra. Sau đó giống như những giọt mưa, tí tách rơi xuống không ngừng.

Dưới lớp lân phiến bề tan tành, vài đạo vết thương kinh khủng mà mắt thường có thể dễ dàng thấy được lan tràn ra, cơ hồ bao trùm cả lưng. Liếc mắt nhìn lại một cái, tựa hồ còn có thể nhìn thấy cả xương trắng sẫm sẫm ẩn hiện.

Tám cái cánh cũng bị vụ nổ thô bạo trực tiếp phá nát hết 3 cánh, một cánh khác thì chỉ còn lại gần 1/2. Máu tươi giàn giụa. Trong con người tam giác to lớn đã không còn thấy tia trào phúng nào, thay vào đó là một cỗ kinh hãi hoàn toàn bao trùm. Bộ dáng thê thảm chật vật, không còn chút đắc ý và kiêu ngạo nào của lúc trước.

Tại giải đất phía xa bát dực hắc xà hoàng, một tầng băng tráo toàn thân tuyết trắng, chậm rãi vỡ tan ra. Băng vỡ rơi xuống. Cuối cùng, lộ ra một thân ảnh già nua bên trong. Hắc bào trên người cơ hồ đã bị đốt cháy hoàn toàn.

Lúc này Hải Ba Đông, sắc mặt một mảnh tái nhợt. Khóe miệng mơ hồ có vài vết máu. Bàn tay không kèm được chút run rẩy, tiện tay xóa đi tia máu

trên khoe miệng. Lúc xảy ra vụ nổ kinh khủng khi nãy, Hải Ba Đông cơ hồ dùng hết tất cả lực lượng bản thân, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, ngưng kết ra bốn mươi đầu khí băng tầng. Song, tầng phòng ngự nhìn có vẻ kiên cố không thể phá hủy này, dưới sức hủy diệt cực kỳ của thanh bạch hỏa lãng, gần như bị phá hủy dễ dàng. Khi hỏa lãng xuyên qua, bốn mươi tầng đầu khí băng tầng có lực phòng ngự kinh người chỉ còn lại một tầng cuối cùng, mà tầng này cũng gần như sắp tới cực hạn.

"Này... người điên. Người điên. Cả gan làm càn như vậy a!" Nghĩ tới kết quả thê thảm nếu tầng phòng ngự của bản thân bẽ tan tành lúc nãy. Hải Ba Đông môi run run, thanh âm khàn khàn, hắng giọng mắng.

Song, mặc dù ngoài miệng đang mắng chửi. Bất quá chính Hải Ba Đông cũng chưa từng phát giác, sâu trong nội tâm mình, đối với thiếu niên bất quá chừng hai mươi tuổi này, đã sinh ra 1 nỗi sợ hãi không nhỏ.

Sau khi mắng xong một lúc, ánh mắt Hải Ba Đông quét qua giữa không trung, cuối cùng dừng lại trên thân thể không biết còn sống hay đã chết, đang trôi nổi giữa không trung của Tiêu Viêm.

Lúc này, trên thân thể Tiêu Viêm hắc bào cũng bị phá hủy gần hơn phân nửa. Hải chi tâm giáp mà Vân Chi tặng cho lúc trước, giờ phút này, dĩ nhiên cũng bị rách tan ra. Một mảnh toái giáp to lớn màu lam nhạt, chậm rãi rơi xuống, lộ ra thân thể bị thiêu đốt đỏ rực bên dưới.

Hai cánh vỗ nhẹ, Hải Ba Đông lao vút đến bên cạnh Tiêu Viêm. Nhìn bộ dáng thê thảm đang hôn mê của hắn, thoáng liếc qua nội giáp màu lam nhạt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Lực phòng ngự của vật này, quá thật có chút ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Hiển nhiên, với sức nổ kinh khủng lúc nãy, nếu không có nội giáp này bảo vệ, nói không chừng, Tiêu Viêm sớm đã bị ép chết tại chỗ.

"Này người điên. Lần đầu tiên sử dụng 2 loại dị hỏa. Lại dám đem bọn chúng dung hợp lại một chỗ. Thật là hay a. Người là chủ nhân chế tạo ra cũng không biết được nó nguy hiểm như thế nào. Ai. Nếu chết bởi chính tay mình. Đây quả là một chuyện lạ nhất mà ta được nghe thấy." Nhìn tình trạng Tiêu Viêm sinh tử không rõ. Hải Ba Đông cười khổ lắc đầu. Bàn tay cầm lấy cánh tay Tiêu Viêm. Thở sơ giản lược dò xét một phen. Khẽ lắc đầu. Thở dài một hơi. Có thể xuất ra sức phá hoại kinh khủng. Nguyên lai

cũng phải trả 1 cái giá khá đắt. Bây giờ thân thể Tiêu Viêm. Cơ hồ bị tàn phá hủy hoại gần như hoàn toàn. Đây là lần đầu tiên Hải Ba Đông nhìn thấy gia hỏa tính mạng cường ngạnh như gián này trở nên suy yếu như vậy.

"Vị phục linh tử đan của ta. Người không thể dễ dàng chết như vậy a."
Một tay đỡ Tiêu Viêm. Hải Ba Đông lầm bầm nói.

"Đáng chết. Tên đáng chết. Người điên rồi. Đại gia ta ghét nhất phải chiến đấu với loại người điên như các người. Một đám Vương bát đản. Hồn đản" ở xa xa. Bát dực hắc xà hoàng cũng hồi phục được bình tĩnh. Cảm nhận được thương thế trong cơ thể. Hắn run run thân thể to lớn. Chửi như tát nước. Bát dực hắc xà hoàng trong lòng rõ ràng. Lúc trước nếu không vì Tiêu Viêm lần đầu tiên sử dụng thanh bạch hỏa liên quý dị. Làm cho độ chuẩn xác cùng độ không chế không tinh xác mà nói. Hắn không chút nào nghi ngờ. Bây giờ chính mình. Sợ rằng trực tiếp gặp phải trọng thương ở mức độ nghiêm trọng hơn nhiều. Đến lúc đó. Nhẹ thì thực lực đại giảm. Nặng thì. Bỏ xác tại chỗ!

Mặc dù trọng thương như vậy. Bát dực hắc xà hoàng tựa hồ vẫn còn chút năng lượng. Sắc mặt Hải Ba Đông hơi trầm xuống. Đem Tiêu Viêm ra sau lưng để bảo vệ. Băng hệ đấu khí còn sót lại trong cơ thể. Chậm rãi vận chuyển. Tùy thời chuẩn bị ứng phó với cơn bạo nộ của bát dực hắc xà hoàng.

Song. Ngay lúc Hải Ba Đông chuẩn bị chiến đấu. Bát dực hắc xà hoàng sau khi nổi trận lôi đình mắng to như sấm. Nhưng thân thể cũng không dám đến gần Tiêu Viêm hai người nữa. Cứ nhìn nhau như vậy sau vài phần chung. Những cái cánh còn sót lại của Bát dực hắc xà hoàng đột nhiên rung lên mạnh mẽ. Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Hải Ba Đông, chợt quay đầu bỏ chạy.

"Mẹ kiếp. Đây người điên. Lão tử sợ người rồi. Sau này địa phương nào có tên điên người. Lão tử cũng không đến tìm náo nhiệt. Người điên. Thật sự là người điên. Lần này lỗ nặng. Lục man nữ nhân kia nếu không gia tăng thù lao. Lão tử lật tung địa bàn của ngươi" thân thể không lồ của bát dực hắc xà hoàng quay đi, hướng về phía chân trời cấp tốc bay vút đi. Thanh âm hùng hùng hổ hổ đáng sợ. Từ phía chân trời. Không ngừng vang vọng lại.

Ngạc nhiên nhìn bát dực hắc xà hoàng cánh nhiên lựa chọn chạy trốn. Hải Ba Đông ngẩn người một lúc. Chợt dờ khóc dờ cười lắc đầu. Tâm trạng hấn lúc này. Nếu như phải cùng dị thú thực lực lục tinh đấu hoàng chiến đấu mà nói. Sợ rằng không chiếm được cái gì thượng phong. Càng huống chi. Hấn còn phải bảo vệ Tiêu Viêm đang hôn mê. Cho nên. Nhìn đắ bát dực hắc xà hoàng tự mình lựa chọn lui bước. Hải Ba Đông nhẹ nhõm thở dài một hơi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ai. Chuyện hôm nay sau khi rời khỏi đây. Chỉ sợ ngươi tiểu tử ở trên đấu khí đại lục này. Sẽ có tiếng tăm không nhỏ. Một chiêu làm cho bát dực hắc xà hoàng hung danh hách hách sợ đến quay đầu chạy trốn. Đây chính là lão yêu quái kia của hoàng thất. Cũng không có phách lực như vậy a." Quay đầu. Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt tái nhợt. Lâm vào trạng thái hôn mê. Hải Ba Đông hăm mộ than thở.

"Ai. Dị hỏa kinh khủng... Tiểu tử điên cuồng."

Lần thứ hai vì cỗ năng lượng hủy diệt lúc trước sợ hãi than một phen. Chân mày Hải Ba Đông đột nhiên nhíu lại. Ngẩng đầu. Ánh mắt tại Đông-Tây hai phương hướng quét tảo. Nơi đó. Hai cỗ khí tức hùng hồn. Đang cấp tốc bay vút đến.

"Hai gia hỏa này. Rốt cuộc cũng tới a, nghe ý tứ lúc trước của Tiêu Viêm. Tựa hồ cùng Vân Lam Tông có chút ân oán. Vậy trước tiên mang theo hấn rời đi nơi này đã." Thoáng trầm ngâm một chút. Ánh mắt Hải Ba Đông quét qua phía dưới. Sau đó mang theo Tiêu Viêm. Hai cánh băng hàn sau lưng rung lên. Thân thể hóa thành một đạo lưu quang. Nhanh chóng hướng về phía đường chân trời lao vút đi.

Cùng với sự biến mất của Hải Ba Đông. Bầu trời đã trải qua một hồi đại chiến kinh tâm động phách cũng vì vậy dần an tĩnh lại.

Song an tĩnh kéo dài hơn mười phần chung. Lưu quang. Bắt đầu Đông - Tây hai phương hướng cấp tốc bay vút đến. Cuối cùng dừng lại trên bầu trời tại nơi lúc trước xảy ra đại chiến.

Lưu quang tiêu tán. Thân hình một nam một nữ hiện ra. Lão nhân mặc một bộ hoàng y bình thường. Bộ dạng hạc phát đồng nhan. Ngược lại có cảm giác vài phần thanh đạm. Con mắt quét qua. Phô bày ra nét uy nghiêm. Nữ nhân một thân kim sắc tương tử cầm bào bó sát người. Tam thiên thanh ti.

Được vắn thành dạng phượng hoàng trường minh. Mơ hồ lộ ra nét cao quý khó có thể che dấu. Dung nhan điềm tĩnh xinh đẹp. Giống như 1 con suối ẩn trong núi đích. Làm cho người khác vừa cảm thấy kính sợ bởi thân phận cao quý, lại nhin không được sinh ra y niệm.

"A a. Vân Vận tông chủ. Vài năm không thấy. Phong hệ đấu khí càng ngày càng tinh thuần a. Tốc độ như vậy. Lão phu theo không kịp a." Nhìn cảm bào nữ tử ung dung cao quý. Lão nhân cười to nói.

"Phá sơn đấu khí của Gia lão. Cũng là càng ngày càng bá đạo a. Cách thật xa. Vân Vận dễ dàng cảm giác được cổ khí tức bá đạo." Cảm bào nữ tử. Mím cười nói.

"Ai. Già rồi. Bì không được các người tuổi trẻ." Cười cười khoát tay áo. Lão giả được xưng là Gia lão. Ánh mắt nhìn một vòng chung quanh. Ngay khi ánh mắt quét qua ngọn núi to lớn bị vỡ vụn. Nhãn đồng hơi co lại. Khẽ cười nói: "Xem ra chúng ta bỏ lỡ một lần thịnh hội a."

"Lúc trước. Nơi này xuất hiện bốn cổ đấu hoàng khí tức bất đồng sao?" Cảm bào nữ tử đại mi hơi nhíu. Nói.

"Án. Có 2 đạo khí tức. Hẳn là không phải là cường giả của gia mã đế quốc. Cho nên kẻ chiến đấu với với 2 đạo khí tức đó. Ta cũng không rõ ràng đến tột cùng có hay không là người của gia mã đế quốc. Dù sao địa vực lớn như vậy, đương nhiên có một số lão gia hỏa, cũng thích ẩn nấp, đến chết cũng không chịu xuất hiện." Lão giả cười cười. Khuôn mặt dần trầm xuống. Nói: "Bất quá, đạo năng lượng lúc này nổ mạnh. Cũng có phần khiến cho người ta sợ hãi a." Ta nghĩ. Chỉ sợ là ta, đối mặt với sức nổ mạnh của đạo năng lượng này, cũng chỉ có một kết quả là trọng thương a."

"Không biết tại gia mã đế quốc lúc nào lại xuất hiện cường giả bậc này a. Ai. Nếu như có cơ hội. Nhất định phải kiến thức một phen." Lão giả có chút tiếc hận nói.

Cảm bào nữ tử mím cười gật đầu. Đôi mắt đẹp tùy ý đảo qua mặt đất. Một lát sau, đột nhiên khẽ "di" một tiếng. Ngọc thủ hướng phía mặt đất xuất một chiêu. Nhất thời, một mảnh màu kim chực màu lam nhạt. Nhanh chóng bắn lên bầu trời, bị năng nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Đây là "lật xem khối kim chúc phiến màu lam nhạt có chút nhìn quen mắt này, sau một lúc, nụ cười của cảm bào nữ tử mạnh mẽ biến đổi, ghen ngào lắm lắm: "Hải chi tâm giáp?"

-----oOo-----

Chương 260: Dược Lão Ngũ Say

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt biến ảo nhìn chăm chăm vào tấm lam chúc kim phiến, Vị Tông chủ của Vân lam tông khuôn mặt điềm tĩnh mà xinh đẹp. Ngọc thủ đột nhiên nắm chặt trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

"Mảnh nhỏ hải chi tâm giáp sao lại gặp phải chỗ này? Chắc lẽ lúc này tiểu gia hỏa kia cũng ở chỗ này sao? Nếu Hải chi tâm giáp bị nghiền nát, hẳn chắc là cũng bị thương rất nặng đi? Gia hỏa này sao nơi nào cũng có hẳn a?" Ánh mắt có chút gấp gáp có chút đảo qua trên mặt đất, nhưng cũng không tìm được nửa điểm giấu vết, phụ nữ mặc áo cảm bào trên mặt hiện lên vẻ tức giận,

"Vân Vân tông chủ. Người làm gì?" Đứng một bên, lão giả nhìn thấy sự thất thố của Vân Vân, không khỏi ngạc nhiên và sửng sò, đây là lần đầu tiên lão thấy vị nắm trong tay Vân Lam tông có chút khác thường như vậy.

"A, Không có việc gì." Bị thanh âm của lão giả bưng tỉnh,, cảm bào phụ nữ nhanh chóng thu liễm. Trong nháy mắt liền hỏi phục sự lạnh nhạt, cười cười nhìn lão giả đối diện, liền bỏ mảnh nhỏ của tâm giáp vào giới chỉ, nhẹ giọng trầm ngâm nói: "Gia lão, Ta nghĩ chúng ta nên điều tra thân phận xác thực của bốn vị đấu hoàng, dù sao mấy người Đấu hoàng cường giả lên vào Gia mã đế quốc hẳn là không phải để du ngoạn đơn giản như vậy."

Nghe vậy. Lão giả nhất thời kinh ngạc nhìn qua cảm bào phụ nữ, lấy tình tình của nàng hình như không cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này mới phải a.

"Mảnh kim chúc lúc trước tột cùng là cái vật gì? Trong lòng hiện lên một mảnh nghi hoặc, Lão giả thân là thủ hộ giả (Người bảo hộ) của Gia

mã để quốc, Vốn đây là nhiệm vụ của lão phải điều tra cường giả nào gây rối, đang định mở miệng nhờ Vân lam tông hỗ trợ, không ngờ Nàng lại chủ động mở miệng, bởi vậy lão giả cũng nở nụ cười, thuận miệng nói luôn:" Cũng tốt."

" Phía dưới đó là Diêm thành rồi, Cũng nên đến.... Mặc gia hỏi một chút tình báo." Đôi mắt đẹp nhìn xuống thành thị. Cẩm bào phụ nữ cười cười, liền hướng phía Diêm thành bay đến, Lão giả cũng vội vàng theo phía sau.

Ba ngày sau. Thạc Mạc Thành. Tổng Bộ của Mạc thiết dong binhđoàn.

Trong một phòng ốc u tĩnh, nhân nhạ mùi hương là cho tinh thần có chút sáng khoái và say mê, Ở trên giường, một thiếu niên nhắm chặt mắt nằm phía trên,. Một hơi thở tỏa ra được một hơi thở mong manh, Làm cho mọi người lo lắng là có hay không ....kết quả là ra đi.(Ngẻo ấy mà)

Thiếu niên nằm trên giường có chút mơ hồ cảm giác được có những bước chân người đến gần rồi lại mơ hồ nhanh chóng biến mất.

Không biết là qua bao nhiêu lần đóng mở cửa. Thiếu niên trên giường giống như chết đột nhiên ngón tay bỗng nhẹ nhàng run lên, sau nửa ngày thì hơi thở yếu ớt bắt đầu có chút cường thịnh, qua một lúc sau lông mày đột nhiên run rẩy, ánh mắt có chút nhấp nháy, rồi mở ra.

Bị ngọn đèn nhân nhạ nhu hòa chiếu vào mắt. Thủ chương của Tiêu Viêm có chút động đậy, ánh mắt nhìn qua căn phòng có chút quen mắt rồi đánh giá một lần, rồi mới rở dài một hơi, toàn thân nằm ở trên giường không có chút khí lực để nhúc nhích.

Trong người có chút khó chịu, Tiêu Viêm đợi đến khi đầu óc thanh tĩnh, một cỗ trí nhớ nhanh chóng từ sâu trong đầu hiện ra. Để cho Tiêu Viêm biết tình trạng bị thương của mình.

" Bị thương sao." Hồi tưởng lại lúc dung nạp dị hỏa, Tiêu Viêm nở một nụ cười khổ, hút một ngụm hương khí, đầu óc càng thanh tĩnh một chút. Chậm rãi nhắm mắt, tâm thần từ từ chậm rãi tiến vào cơ thể.

Theo tâm thần chậm rãi vào trong cơ thể. Nhất thời, Nhìn những bộ phận bị tàn phá cơ hồ làm cho Tiêu Viêm trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn cơ thể bị lực lượng khủng bố phá hủy trong cơ thể. Trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống rất nhiều, hẳn mặc dù có thể đoán thương thể mình bị thương không nhẹ, nhưng vẫn như cũ không nghĩ tới. Đây loại không nhẹ cũng là ....Loại này. Bây giờ nếu cơ thể này là người khác thì chắc chắn sẽ biến thành phế vật thực sự.

" Lần này có đại phiền toái rồi a." Trong lòng khổ sáp than một tiếng, Tâm thần Tiêu Viêm chậm rãi lưu chuyển về những kinh mạch bị tàn phá... Sau đó hướng xuống Đan điền, nhìn vào thì chỉ thấy bên trong đan điền chỉ sót lại mấy tích chất lỏng năng lượng màu xanh. Trong lòng thở dài một hơi, này thật sự là quá sự tưởng tượng a.

Ở vị trí trung ương, một quang điểm thật nhỏ, đây là con bài cuối cùng của Tiêu Viêm cất giấu " Thanh Liên địa tâm hỏa " Tiêu Viêm cũng không dám di chuyển một tia thanh hỏa.

Kinh mạch trong cơ thể bây giờ đã bị tàn phá hết mức thảm hại, Hẳn thậm chí không nghĩ ngờ. Nếu là bây giờ có ai cho hắn 1 chưởng thì chính mình hoàn toàn xong đời.

Tâm tình trầm trọng triệt hồi tâm thần khỏi cơ thể, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt, cười khổ lắc đầu, thở dài một hơi.

Lặng lặng ngậy người một thời gian. Tâm thần Tiêu Viêm đột nhiên run lên, hẳn bây giờ mới nhớ tới, tựa hồ như thiếu một thứ gì, bây giờ hẳn mới nhớ tựa hồ Dược lão chưa có động tĩnh gì.

Nhớ tới chuyện này, Sắc mặt Tiêu Viêm cực kỳ khó coi, trong lòng vội vàng hô lên:" Sư phụ? Sư phụ?"

Kêu lên một lúc, Dược lão giống như không tồn tại, không có chút đáp lại, Mà tâm trạng của Tiêu Viêm không thấy Dược lão tỉnh lại nên càng thêm âm trầm.

" Đã xảy ra chuyện gì?" Khóe miệng có chút co quắp, Tiêu Viêm cảm thấy đầu lưỡi khô rát, một cỗ tâm tình khủng hoảng lặng lẽ ở trong đáy lòng la tràn đến...Loại khủng hoảng này giống như mấy năm trước chính mình từ thiên tài biến thành phế vật giống đúc với nhau.

Từ khi biết Dược lão tới nay, chỉ cần có Lão tồn tại thì trong lòng Tiêu

viêm thật thoái mái. bởi vì hắn biết, mặc kệ thế nào chỉ cần có Dược lão thì sẽ không bao giờ cho người khác tổn thương chính mình. Nhưng hôm nay, Dược lão bất vô âm tín, điều này làm cho tính ỷ lại của Tiêu Viêm chính thức cảm giác được một cỗ khủng hoảng khó che dấu.

Gắt gao cắn môi,. Tiêu Viêm cố gắng đem hết sức lực nhìn qua ngón tay. Khi hắn nhìn thấy cỗ giới chỉ màu đen bình yên trên ngón tay thì mới thở ra một hơi, Cố gắng đem khủng hoảng trong lòng áp chế xuống, Tiêu Viêm nhắm lại đôi mắt,Linh hồn lực lượng kết thành một tia, sau đó hướng về mai giới chỉ tiến tới.

Linh hồn vừa tiếp xúc với mai giới chỉ thì một cỗ hấp lực khổng lồ trong đó bạo phát ra, tại lúc Tiêu Viêm không kịp đề phòng liền bị hấp thu vào mai giới chỉ.

Linh hồn lực lượng bị hút vào đầu tiên là tối sầm lại, Ngay sau đó xuất hiện ở một cái lồng tràn ngập quang mang. Ở bên trong cái lồng, Thân hình Dược lão hư ảo hiện lên giữa không trung, cười chăm chăm vào linh hồn nhỏ yếu của Tiêu Viêm.

" Tiểu tử kia. Người rớt cuộc đã tỉnh lại." *Dược lão phiêu phiêu nhìn Tiêu Viêm cười nói.*

" Sư phụ. Ngài không có việc gì chứ?"*Nhìn thân hình của Dược lão. Khủng hoảng Trong lòng Tiêu Viêm mới hạ xuống, Bất quá, trong lòng dù có thoái mái một chút, Nhưng hắn cũng không phải đồ ngốc, lúc trước Dược lão muốn nói chuyện với hắn thì trực tiếp đối thoại trong lòng của hắn. Mà bây giờ hắn phải tiến vào giới chỉ thì mới có thể nói chuyện với Dược lão. Bởi vậy hắn biết tình trạng của Dược lão cũng không quá tốt.*

" Nói cho người một tin xấu và một tin tốt."

Dược lão cười cười, lấy bàn tay vỗ nhẹ vào linh hồn lực cấu thành của Tiêu Viêm. Vui mừng cười nói:" Tin tức tốt đó là ta rất bội phục người.Người sáng tạo ra Phạt nộ hỏa liên, tính hủy diệt của nó, cho dù là ta cũng cảm thấy sợ hãi than. Ngay sau nếu người có thể hoàn thiện nó. ta nghĩ cùng đồng dạng cấp bậc người sẽ là vô địch."

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm không có chút vui sướng. Phạt nộ hỏa liên uy lực quả thật kinh khủng.Nhưng nếu sử dụng nó thì cũng phải trả một giá

rất lớn, làm cho người ta khó mà tiếp nhận.

"Về phần tin tức xấu. Có lẽ người hẳn đã biết về thân thể của chính mình?" Dược lão cười nói.

" Vâng. Rất nghiêm trọng." Tiêu Viêm gật gật đầu than vãn nói: "Cơ bản là sắp hư hỏng hết."

" Hà, Thương thể mặc dù nghiêm trọng, bất quá chỉ cần bồi dưỡng thì sẽ từ từ khôi phục. Ta đã vì người mà đã lên một lịch trình bồi dưỡng cho người, đợi một lát nữa sẽ truyền. Chỉ cần người dựa theo đó mà làm thì chắc người sẽ hồi phục rất nhanh." Dược lão cười nói.

" Sư phụ, Người đi đâu?" Nghe Dược lão nói đến vấn đề ấy thì Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

" Ta? Đây có lẽ là tin xấu nhất đối với người. Người mặc dù thành công sáng tạo ra một chiêu thức mới. Bất quá Ta phải lấy 70% linh hồn lực lượng, hơn nữa vì cuối cùng bảo vệ người cho nên linh hồn lực lượng hầu như không còn nữa." Dược lão cười cười nói.

Nghe vậy. Sắc mặt Tiêu Viêm cuồn cuộn, bóng người do linh hồn lực lượng ngưng tụ mà thành liền có chút ba động đứng lên.

"" Đừng nóng vội. Mặc dù linh hồn lực lượng bị tiêu hao hầu như không còn. Bất quá còn có thể khôi phục, chỉ là Ta sẽ giống như trước đây muốn ngủ say một đoạn thời gian mà thôi." Dược lão nhu hòa nhìn Tiêu Viêm cười nói: " Đạo thời gian sau này chắc Sư phụ không thể tiếp tục bảo vệ người rồi. Tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình rồi."

Nhìn nụ cười an lành của Dược lão. Ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hồng, bàn tay gắt gao nắm chặt, thấp giọng nói: " Xin lỗi Sư phụ."

Trong lòng Tiêu Viêm rõ ràng, nếu chính mình không cố gắng kết hợp dị hỏa. Thì linh hồn lực lượng của Dược sao cũng sẽ bị hấp thu hầu như không còn. Cũng không cần phải ngủ say để khôi phục lực lượng.

" Ai! Không cần tự trách, Chỉ là ngủ say một đoạn thời gian thôi. Cũng không phải là hoàn toàn tiêu tán, người sáng tạo ra Phệ hỏa liên ta rất hài lòng, Đệ tử của Ta đích xác không phải người thường!" Vỗ vỗ bả vai

Tiêu Viêm, Dược lão cười to nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

" *Tốt lắm. Linh hồn lực lượng sắp hết rồi, Người đi ra ngoài đi. Còn Thanh Lân sẽ không sao đâu, người không cần phải lo lắng, Lục Man sẽ không như Mặc gia đối đãi với nàng đâu.*" Thân thể của Dược lão đột nhiên hư ảo đi rất nhiều, lão quay về phía Tiêu Viêm phát tay cười nói.

" *Sự phụ bảo trọng!*" ánh mắt hướng về thân ảnh hư ảo, Tiêu Viêm ánh mắt đỏ hoe quay đầu đi ra.

Vui mừng nhìn thiếu niên hoàn toàn thoát ly sự non nớt. Dược lão mỉm cười gật đầu, thân thể hư ảo dần dần tiêu tán trong chiếc quang tráo.

" *Tiểu tử kia, Hy vọng khi ta tỉnh lại thì sẽ thấy một người cường giả. Ta còn tồn tại một chút Cốt linh lãnh hỏa, nếu là có nguy cơ có thể sử dụng chúng nó, mặt khác, từ khi sự phụ nhận thức người đến bây giờ, ta thật sự rất hài lòng.*" Âm thanh có chút chời đợi cùng với tiếng cười nhàn nhạt chậm rãi trong không gian, thật lâu rồi mới tiêu tán đi.

Chậm rãi nhìn qua thân thể. Tiêu Viêm nhìn quang quyển trống rỗng, bi thương hít sâu một hơi, Từ nay về sau, Hắn sẽ cô độc đối mặt với thế giới.

-----oOo-----

Chương 261: Dựa Vào Chính Mình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong gian phòng ngăn nắp sạch sẽ, trên giường thiếu niên chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt lộ ra một vẻ chua sót cùng đau thương, một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Tại trong lúc Tiêu Viêm ngậy người nhìn chăm chăm trần nhà, một cỗ tin tức bỗng nhiên dũng mãnh tiến vào trong óc, nhưng hắn vẫn chưa bởi vậy mà có điều kinh hoàng, nằm ở trên giường, tùy ý để tin tức quán chú vào trong não, một lát sau, hắn mới bắt đầu xem một lần giúp đỡ sau cùng mà trước khi Dược Lão ngủ say chuẩn bị vì mình.

Chậm rãi đem thiên tu dưỡng này tinh tế xem hoàn tất, tại tin tức sau cùng, còn có một thiên phương thuốc ngũ phẩm đan dược, tên là Phục Linh Tử Đan, hiển nhiên, đây là Dược Lão lo lắng khi hấn rơi vào ngủ say, bằng vào thực lực của Tiêu Viêm, còn không đủ để đem Hải Ba Đông áp chế, sợ dĩ đem phương thuốc cấp truyền tới, là khiến phải hấn tại trong một năm, tận lực tìm kiếm phương thuốc tài liệu cần thiết, trấn an Hải Ba Đông.

"Sự phụ, yên tâm đi, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người mau chóng hồi phục linh hồn lực lượng." Thiên tin tức này hàm chứa tâm huyết cùng sự quan tâm thân thiết của Dược Lão, khiến song mũi Tiêu Viêm có chút cay cay, nắm tay nắm chặt, thấp giọng lẩm bẩm nói. Nguồn truyện:

Hít một ngụm không khí thật sâu mang theo đàn hương, tâm tình của Tiêu Viêm, cũng là từ từ bình tĩnh xuống, trong lòng trầm tư quay cuồng.

Hôm nay Dược Lão rơi vào ngủ say, tất cả đều liền phải dựa vào chính mình, mà mất đi con bài tẩy là Dược Lão, với hấn đó là mất đi năng lực kiềm chế đối với Hải Ba Đông, tuy nói trong cơ thể Hải Ba Đông có hoá độc ẩn núp mà Dược Lão sở hạ, nhưng mà đồ vật kia, chỉ có Dược Lão mới có năng lực khởi động, hôm nay Dược Lão trầm say ngủ, đồ vật kia, đó là trở nên đã không có chút hiệu quả nào.

Về phần Phục Linh Tử Đan, tuy là ngũ phẩm đan dược, nhưng bằng thực lực của Tiêu Viêm, còn không đủ để luyện chế ra. Bởi vậy, một loại điều kiện tối hậu có thể kiềm chế Hải Ba Đông, cũng là mất đi tác dụng.

Mất đi vài loại kiềm chế này, đồng thời nếu như bị Hải Ba Đông biết được. Sợ rằng không chỉ có ước định một năm kia sẽ bị mạnh mẽ tháo bỏ, nói không chừng, hấn còn có thể đem bảo đồ không trọn vẹn nơi hấn đoạt được từ trên tay mình mạnh mẽ cướp giật trở lại.

Tuy rằng loại suy đoán này có chút ti tiện, chẳng qua Tiêu Viêm rõ ràng, hợp tác, giống nhau đều là thành lập dưới tiền đề song phương thực lực kém không xa. Mặc kệ làm sao, tại trong lúc không có Dược Lão làm bùa hộ mạng, Tiêu Viêm đều phải tính toán thật tốt.

Hôm nay trên tay Tiêu Viêm, có thể xuất thủ, liền chỉ có Thanh Liên Tâm Hỏa. Tuy rằng Dược Lão nói, tại trong giới chỉ lưu lại Cốt Linh Lãnh Hỏa cung cấp cho Tiêu Viêm sử dụng, bất quá Phạt Nộ Hoả Liên cần hai loại di hỏa dung hợp, hấn đã có thử qua một lần, thật sự là không có lá gan quá

lớn vận dụng lần thứ hai, dù sao, vật kia thật sự là đáng sợ, lần đầu tiên Tiêu Viêm có thể có Dược Lão bảo vệ, nhưng còn lần thứ hai thì sao? Nói không chừng một cái bất hảo, chỉ sợ bị thứ mình khổ sở làm ra cấp tặc đến chết...

Nhớ tới các loại cục diện rối rắm sau khi Dược Lão ngủ say mang đến, Tiêu Viêm đau đầu rồi lắc đầu. Bất quá tại lúc các loại trầm tư, hẳn thật ra chăm chú nhớ kỹ mấy cái việc phải làm.

Thứ nhất, bất luận như thế nào, cũng không có thể khiến Hải Ba Đông biết mình không có khả năng tái triển thực lực đấu hoàng cường giả của mình. Song song, cũng không có thể cho hắn biết mình cũng không có năng lực luyện chế Phục Linh Tử Đan.

Thứ hai, nghĩ hết mọi biện pháp có thể, tìm kiếm được thiên địa kỳ vật có thể hồi phục rất nhanh linh hồn lực lượng. Chỉ có Dược Lão một lần nữa thức tỉnh. Như vậy những nguy hiểm mới vừa rồi vừa nghĩ có thể sẽ không bạo phát ra.

Đem hai điều này thành sự tình tới cần thiết phải làm vững vàng ghi tạc trong lòng, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, bàn tay chống lên, trở mình ngồi dậy, khẽ tựa vào trên thành giường. Một cái đồ vật lạnh lẽo trắng mịn bỗng nhiên quán tại trên cánh tay.

Bị đồ vật lạnh lẽo trắng mịn này quán quanh. Không kịp phòng thủ, Tiêu Viêm trong lòng run lên. Tay trái xúc mạnh chặn lên.

Chặn xúc lên. Một con rắn nhỏ thể hình nhỏ nhắn xinh xắn khả ái bảy màu con đang quán tại trên cánh tay của hắn. Như nhận thấy được ánh sáng phóng tới, cái cổ thon của nó ngóc lên. Đôi mắt rắn màu tím đậm lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Một lát sau, trong mắt rắn nổi lên một vẻ vô cùng thân thiết. Không ngừng lấy đầu cọ tại trên cánh tay Tiêu Viêm.

Con mắt thẳng tắp nhìn thôn thiên mẫn cả người bảy màu sắc bởi vì tiên hóa mà trở nên càng thêm thâm trầm so với trước đây rất nhiều. Đặc biệt sau khi nhìn thấy trong mắt nó trở nên nhân tính hóa vô cùng thân thiết, Tiêu Viêm vốn bởi vì Dược Lão ngủ say mà tâm tình trở nên trầm trọng hơn rất nhiều. Lúc này chợt thư giãn rất nhiều. Trên khuôn mặt nổi lên một vẻ mừng như điên. Cần cần thận thận cầm con rắn nhỏ bảy màu lên. Nhếch miệng cười, ôm nó hung hăng hôn một cái, thấp giọng cười nói: "*Quái bảo*

bói. Ngươi tỉnh lại quả thực đúng lúc..."

Dược Lão đã từng nói qua, Thất Thái Thôn Thiên Mãng sau khi kinh qua lần tiến hóa này, thực lực có thể cùng đầu vương cường giả chống đỡ, tuy nói nó có thể cùng đầu hoàng cường giả có chút khoảng cách, bất quá Tiêu Viêm nhưng sẽ không quên, tại trong cơ thể thôn thiên mãng, còn có một linh hồn càng thêm kinh khủng hơn, Mỹ Đố Toa nữ vương!

Tuy rằng hôm nay bởi vì bị ý thức của thôn thiên mãng áp chế, Mỹ Đố Toa nữ vương không thể hiện ra, bất quá Tiêu Viêm cũng rõ ràng, nếu thôn thiên mãng chốc lát bị uy hiếp tới sinh mệnh, như vậy nữ nhân kinh khủng đã từng đem Hải Ba Đông phong ấn vài chục năm, sẽ lần thứ hai phá tan áp chế của thôn thiên mãng, mạnh mẽ khống chế thân thể của nó!

Sở dĩ, Tiêu Viêm chỉ cần đem quan hệ của mình cùng thôn thiên mãng bồi dưỡng thành cực kỳ thân thiết, như vậy nếu là ngày sau Hải Ba Đông thực sự bỗng nhiên trở mặt, có lẽ gặp phải một ít thời điêm hẳn phải chết trước mắt, Mỹ Đố Toa nữ vương trong cơ thể thôn thiên mãng kia, sẽ là cọng rơm cứu mạng của mình.

Nhớ tới tầm quan trọng ngày sau của thôn thiên mãng này đối với mình, Tiêu Viêm nhìn về phía con người của nó, có vẻ càng thêm nhu hòa lên, bàn tay ôn nhu vuốt ve lên phiến trơn truột của nó, từ trong nấp giới lấy ra một bình tử tinh nguyên.

Nhìn thấy tử tinh nguyên xuất hiện, con người tím đậm của Thất Thái Thôn Thiên Mãng kia nhất thời sáng lên, đuôi không ngừng cọ cọ tay Tiêu Viêm, trong miệng phát ra thanh âm bức thiết tê tê cầu xin.

Nhìn tử tinh nguyên đối với tiểu gia hỏa này có lực mê hoặc không những không giảm mà còn tăng, Tiêu Viêm triệt để h thở dài một hơi, song nghĩ trong lòng thoáng có chút may mắn, nếu mình phải may mắn có loại thực vật thôn thiên mãng thích nhất này, sợ rằng thật đúng là khó có thể cùng nó đạt được quan hệ vô cùng thân thiết như vậy.

Cẩn cẩn thận thận dùng tiểu ngọc côn rồng ruột hấp thu vài giọt tử tinh nguyên, sau đó đem tiến vào trong miệng thôn thiên mãng, nhìn nó nhắm con người, ba tấp ba tấp khả ái đáng dấp, Tiêu Viêm nhin không được cười, đem tử tinh nguyên thu lại, sau đó đem thôn thiên mãng đã cảm thấy thoả mãn đặt ở trên gối, sau khi thoáng trầm ngâm, từ trong nấp giới lấy ra

một khoá chữa thương được cấp thấp nhất có được tính ôn hòa nhất. Chậm rãi nuốt vào trong bụng, rồi từ từ nhắm hai mí mắt, cảm thụ được năng lượng ôn hoà kia tại trong cơ thể hóa mở. Khóe miệng hơi co quắp lại, tuy rằng cổ tinh thuần năng lượng này cực kỳ ôn hòa, bất quá tại lúc chữa trị là do kinh mạch gần như bị tàn phá, vẫn như cũ là nhịn không được truyền ra từng đạo cảm giác đầu đốn co rút.

Đối với trình độ kinh mạch yếu đuối hiện tại, Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu. Cổ năng lượng ôn hoà kia tuy ý hoàn toàn hao hết, trong cơ thể, cũng là chậm rãi hồi phục vài phần khí lực.

Tại trong lúc Tiêu Viêm đang nhắm mắt, thanh âm cửa phòng mở ra rảng rác cũng bỗng nhiên tại trong phòng vang lên. Vài đạo đàm thoại thấp giọng và nhiều bóng người, nhẹ nhàng đi đến, khi bọn hắn thấy Tiêu Viêm kia ngồi dậy trên giường, đều là sững sốt, chột hiện vẻ mặt mừng như điên lao tới.

"Tiêu Viêm Tử, ngươi tỉnh rồi a, thời gian ngươi hôn mê tới năm ngày đó." Tiêu Lệ tiên tới nhanh nhất, mừng rỡ cười to nói.

"Năm ngày sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, chột cười khổ lắc đầu.

"Có khỏe không?" Tiêu Đỉnh cười đi tiến tới đây, ánh mắt hiện lên vẻ mừng rỡ, mỉm cười hỏi.

"Tạm thời còn không chết được." Tiêu Viêm khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nói.

"Tiểu tử kia. Quả nhiên là thâm tàng bất lộ a, không nghĩ tới ngươi thật đúng là đi đem Mặc gia đại trưởng lão làm thịt." Tiêu Lệ vỗ chân của Tiêu Viêm, cười to nói.

"Ha ha, là Hải lão tiên sinh nói cho chúng ta biết. Bất quá chỉ có hai huynh đệ chúng ta biết, còn những người khác thì không, vẫn chưa truyền ra ngoài." Tiêu Đỉnh đứng một bên thấy Tiêu Viêm vô cùng kinh ngạc, chỉ vào Hải Ba Đông phía sau cười mà không nói, giải thích nói.

"Hải lão, làm phiền a, lần này nếu không có người xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ ta thật đúng là ăn phải quả đắng." Nhìn thật sâu lão nhân phía sau Tiêu Đỉnh, đã không có Dược Lão làm con bài tẩy, Tiêu Viêm lần đầu tiên cảm

giác được, nguyên lai đấu hoàng cường giả, lại có thể có thể làm cho người ta thấy áp bách cường đại như vậy.

"Ha ha, nhắc tay chi lao mà thôi, bất quá Tiêu Viêm huynh đệ thật sự là có chút khiến ta bội phục a, ngày đó người sở chế tạo đi ra bạo tạc, quá kinh khủng liễu." Đối với Tiêu Viêm nói lời cảm tạ, Hải Ba Đông cười khoát tay áo, quay về Tiêu Viêm giơ ngón tay cái lên, trong tiếng cười bội phục kia, cũng không phải là giả trang.

"Ta cũng là ý nghĩ bỗng nhiên bộc phát mà thôi." Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu.

"Ta biết người khi đó khẳng định là ý nghĩ bộc phát, người bình thường là tuyệt đối nghĩ không ra loại chuyện này." Hải Ba Đông vui đùa nói xong, ánh mắt tại Tiêu Viêm trên người quét tảo, nhíu mày nói: "Thương thế của người, tựa hồ rất nghiêm trọng a?"

"Ha ha, chỉ cần còn có một hơi thở, ta là có thể khiến phải mình trở nên so với con gián còn ngoan cường hơn." Tiêu Viêm nhàn nhạt cười nói.

"Người ngay cả đồ vật kia đều có thể song song cùng chính mình chế tạo, nói lời này, ta thật ra không nghi ngờ." Nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Viêm cũng không có quá mức lo lắng cho thương thế của mình kia, Hải Ba Đông hơi gật đầu, người này, quả nhiên con bài chưa lật không ít a.

Quay về Hải Ba Đông khách sáo vài câu, Tiêu Viêm nghiêng đầu quay về Tiêu Đình cùng Tiêu Lệ nói hơn mười loại dược liệu, sau đó để cho bọn họ cấp tốc giúp mình hồi môn, sau khi nhìn theo hai người Tiêu Đình gật đầu ly khai, Tiêu Viêm vừa đem ánh mắt hướng về phía Hải Ba Đông, khẽ cười cười, từ trong nạp giới lấy ra bút cùng giấy, tại trong ánh mắt nghi hoặc của Hải Ba Đông, viết lên trên vài phần vừa nhìn tên liền biết là cái loại dược liệu hi hữu.

"Hải lão, lần này ân cứu mạng, ta cũng không sẽ cùng người khách sáo, vài loại dược liệu này, đều là dược yêu chính để luyện chế Phục Linh Tử Đan, ta đem chúng nó cho người, người nếu là lúc nào may mắn gặp, vậy nghĩ biện pháp thu tới tay, chờ khi dược liệu đầy đủ hết, ta liền động thủ giúp người luyện chế." Dem trang giấy đưa cho Hải Ba Đông, Tiêu Viêm khẽ cười nói.

Nghe vậy, Hải Ba Đông đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó trên khuôn mặt già nua dâng lên một vẻ mừng như điên, hai tay có chút run tiếp nhận trang giấy, tỉ mỉ đem dược liệu viết trên đó ghi tạc trong đầu, sau đó trình trọng thu hồi trang giấy, quay về Tiêu Viêm chấp tay, thành thật nói: "*Tiêu Viêm huynh đệ, thấy người thẳng thắn tương đãi như vậy, lão phu vô cùng cảm kích, Hải Ba Đông ta nếu nói sẽ bảo hộ người một năm thời gian, liền chắc chắn hết lòng tuân thủ, người cứ an tâm dưỡng thương đi, trong khoảng thời gian này, coi như là Tông chủ Vân Lam Tông tìm tới, lão phu ta cũng chống đỡ cho người!"*

Nhìn Hải Ba Đông hào khí can vân, Tiêu Viêm cười gật đầu, đem một ít dược liệu trong phương thuốc đưa cho hắn, quả thực là một cái quyết định không sai a, không chỉ đem trấn an, mà lại đạt được một ít tín nhiệm của hắn.

"Kế tiếp, đó là cần toàn lực dưỡng thương a, hành trình Vân Lam Tông còn khoảng cách hai tháng, đã không lâu sau a....." Khẽ tựa vào thành giường, trong lòng Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 262: Tĩnh Dưỡng Cùng Năng Lực Khổng Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong phòng rộng rãi sạch sẽ, sương mù nhàn nhạt bốc lên ở giữa không trung, đem phòng bao phủ đến có chút mơ hồ.

Ở trung tâm phòng, bày một cái bồn gỗ lớn, trong bồn, đựng chất lỏng màu xanh biếc, thân thể của thiếu niên, ngồi xếp bằng trong đó, khép hờ mắt suy nghĩ, hai tay kết xuất thủ ấn tu luyện, tùy ý cho năng lượng ôn hòa trong nước thuốc màu xanh biếc kia, chậm rãi tung tia xâm nhập vào trong cơ thể. Tu bổ các kinh mạch gần như bị tàn phá này.

Theo thời gian tu luyện kéo dài, màu chất lỏng xanh biếc trong mộc bồn, cũng là chậm rãi trở nên nhạt dần, tới cuối cùng, màu xanh biếc rốt cục thì hoàn toàn mất đi, thay thế, là một chậu nước trong suốt nhìn thấy đáy.

" *Phù phù!*" Một cái đầu rắn nhỏ nhỏ, bỗng nhiên theo mặt nước bốc lên dựng đứng lên, cái đuôi không ngừng vuốt mặt nước, trong xà đồng tím nhạt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhận thấy được bọt nước xung quanh. năng lượng bên trong chất lỏng đã được thân thể hấp thu hầu như không còn, Tiêu Viêm chậm rãi mở con ngươi, nhìn thấy thôn thiên măng bên cạnh chơi đùa, khẽ cười cười, thật cẩn thận vặn thân mình, một lát sau, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, thấp giọng lầm bầm nói: "*Chất lỏng chữa thương sự phụ phối chế, hiệu quả đích xác không sai a, vẻn vẻn ba ngày thời gian, kinh mạch tàn phá kia, đó là trở nên sự mềm dẻo hơn rất nhiều, nói vậy hẳn là đã có thể thừa nhận đấu khí vận chuyển đi?*"

Từ sau lúc tỉnh lại ba ngày thời gian, Tiêu Viêm đó là nhờ Tiêu Đình giúp hắn đem đại lượng dược liệu cần thiết thu mua về, sau đó cẩn thận chịu đựng đau đớn sinh ra khi đấu khí chạy qua kinh mạch. Chỉ huy giọt chất lỏng năng lượng duy nhất trong khí xoáy tụ hóa thành ngọn lửa đấu khí, lúc này mới đem nước thuốc luyện chế có chút gian nan này ra.

Có nhóm nước thuốc đầu tiên, tốc độ hồi phục của Tiêu Viêm rõ ràng nhanh hơn không ít, trải qua ngâm nước thuốc liên tục ba ngày như vậy.. Trong cơ thể kinh mạch bị tàn phá đã dần dần thoát ly tình trạng bi thảm đánh một cái liền vỡ vài ngày trước.

Từ trong mộc bồn đứng dậy, đem thân thể lau sạch, Tiêu Viêm tùy ý che một bộ quần áo lên người. Bàn tay giương lên, thanh mang nhận nhạt theo trong nạp giới phiêu dang mà ra. Cuối cùng hóa thành một đóa thanh liên, huyền phù ở trước mặt Tiêu Viêm, phóng tỏa hào quang. Mũi chân điểm nhẹ thành mộc bồn, Tiêu Viêm khinh phiêu nhẹ bay tới thoải mái ngồi xếp bằng trên thanh liên, hai tay lại lần nữa kết xuất thủ ấn tu luyện, chậm rãi nhắm mắt.

Ở sau khi Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện không lâu, không gian chung quanh đó là một trận dao động rất nhỏ, một tia năng lượng loang lổ xuyên qua màn hào quang của thanh liên, sau đó cuồn cuộn không ngừng quán chú vào trong thân thể của Tiêu Viêm. Ở lúc vừa mới bắt đầu, mỗi một lần năng lượng nhập thể đều làm khuôn mặt Tiêu Viêm hơi hơi run rẩy. Bất quá theo dòng năng lượng cuồn cuộn không ngừng quán nhập, Tiêu Viêm dần dần thành thói quen, chính là có thể coi thường cảm giác này thành quá khứ, khẽ cắn răng, đem năng lượng thoáng có chút

loang lỗ này, trải qua luyện hóa tinh luyện, đều tan ra rồi tiến vào bên trong kinh mạch cùng cơ thể, sau đó trầm thân cảm thụ được lực lượng trong cơ thể chậm rãi sống lại...

Trong thời gian kế tiếp, Tiêu Viêm từng bước một dựa theo trình tự tu dưỡng của Dược Lão tiến hành. Mà thương thế khủng bố trong cơ thể, cũng đang ở một cái tốc độ khả quan dần dần khôi phục. Dựa theo loại tiến độ này. Một tháng thời gian, hẳn là có thể làm cho hắn hồi phục tới trạng thái trước kia.

Tại trong lúc bình tĩnh tu dưỡng, Tiêu Viêm dùng rất nhiều thời gian rảnh, chính là khôi phục thân phận chế dược sư của hắn, mỗi ngày làm cho Tiêu Đỉnh thu mua đại lượng dược liệu. Sau đó vì bọn hắn luyện chế ra một ít chữa thương dược phẩm giai có chút tạm được, ở trong lúc chế thuốc, Tiêu Viêm lại là có chút phát hiện ngoài ý muốn, nguyên bản lấy lực khống chế hỏa diễm của hắn, còn không đủ để luyện chế ra loại Hồi Khí Đan cơ hồ có thể liệt vào tam phẩm phụ trợ đan dược, bất quá lúc này đây, hắn lại là kinh ngạc phát hiện, không biết vì sao, lực thao túng hỏa diễm của mình, cơ hồ là lật mình vươn dài nhân lên hơn gấp bội lần, mà Hồi Khí Đan, thế nhưng cũng là được hắn luyện chế ra, tuy rằng tỷ lệ thất bại vẫn có chút không thấp, bất quá dù sao cũng là có thành công.

Sau khi kinh ngạc, trong lòng Tiêu Viêm là có điều ngộ ra, cái này hẳn là cùng với Phật Nộ Hỏa Liên do mình sáng tạo ra có chút duyên cớ đi.

Đối với Thanh Liên Tâm Hỏa, trước kia Tiêu Viêm, trình độ khống chế đối với nó, cơ hồ có thể nói là rồi tinh rồi mù.

Trước kia hắn có khả năng sử dụng, đó là chỉ hiểu được đem dị hỏa bao ở phía trên nắm tay, để mà gia tăng lực công kích, hoặc là dùng phương thức bắn ra ngoài thô thiển nhất.

Bất quá ở mặt đem bắn ra, càng về sau, Tiêu Viêm là không có năng lực tiếp tục khống chế phương hướng công kích của chúng nó, cho nên, nếu là bắn ra ngọn lửa vẫn chưa một kích trúng địch, như vậy công kích lúc này đây, đó là tiêu hao vô ích năng lượng khổng lồ.

Mỗi khi nhớ tới Dược Lão khi thao túng Cốt Linh Lãnh Hỏa kia lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, Tiêu Viêm đó là lòng tràn đầy hâm mộ, lúc trước ở thời điểm chiến đấu cùng Bát Dực Hắc Xà

Hoàng. Nếu là đối lại Dược Lão đến thao túng, Tiêu Viêm dám khẳng định Bát Dực Hắc Xà Hoàng kia, tuyệt đối là chạt vật không chịu nổi, đáng về không giống như mình không chế Cốt Linh Lãnh Hỏa, thế nhưng còn bị đối phương trào phúng một phen. Bằng năng lực thao túng của Dược Lão, hẳn có thể đem một tia Cốt Linh Lãnh Hỏa cực kỳ nhỏ phóng thích ra. Sau đó dán sát mặt đất, lặng lẽ xuyên qua tới gần mục tiêu. Rồi chọt ra tập kích, như vậy, cho dù là cách nhau khá xa, cũng có thể ở dưới tích hướng thần không biết quý không hay đem đối phương biến thành một bức tượng băng hoặc là một đồng tro tàn..... Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Loại phương thức không hỏa này có thể nói là quý dị, Tiêu Viêm không biết trong lòng âm thầm thêm nhỏ dãi nhiều ít bao nhiêu lần, bất quá đừng nói là lấy năng lực hắn trước kia. Muốn làm được điểm ấy thì Tiêu Viêm dám nói cho dù là hiện giờ, bởi vì đánh bậy đánh bạ sáng tạo ra Phật Nộ Hỏa Liên, loại đồ vật khủng bố này ngay cả đấu hoàng cường giả đều lâm vào rung động, mà làm cho năng lực không hỏa bỗng nhiên tăng nhiều, nhưng nghĩ muốn đạt tới bước kia như Dược Lão, vẫn như cũ là có khoảng cách cực lớn.

Mà trải qua chiến đấu lần trước cùng Bát Dực hắc xà hoàng, trong lòng Tiêu Viêm, rốt cục chân chính bắt đầu coi trọng năng lực không chế đối với dị hỏa, trong lòng hắn rõ ràng, nếu là hắn khi nào có thể đem không chế thuần thực luyện tới tình trạng kia như dược lão kia, như vậy sức chiến đấu của hắn, tuyệt đối là đột nhiên bạo tăng.

Sau khi có quyết tâm này cùng ý tưởng, Tiêu Viêm tại trong đoạn thời gian chế thuốc, đối với yêu cầu chế thuốc của chính mình, cơ hồ là đạt tới một cái tình trạng gần như hà khắc.

Tuy nói hiện giờ trong cơ thể Tiêu Viêm đấu khí cực độ khuyết thiếu, bất quá thao túng dị hỏa, năng lượng chủ yếu cần, vẫn là linh hồn lực lượng cuộn cuộn không ngừng kìa, mà này, cũng đang là cái Tiêu Viêm lúc này tràn đầy cùng xuất sắc nhất.

Vì thế, tại bên trong sân mờ chút nhiệt khí, bắt đầu không ngừng có Mạc Thiết dong binh mang đủ loại dược liệu, tiến vào trong đó, sau đó khi đi ra, đều là thần tình kính sợ ôm một đồng lớn bình ngọc, tại đây trong bình ngọc, không chỉ có tràn đầy cực phẩm chữa thương dược vốn cực kỳ hiếm thấy ở bên trong Thạch Mạc Thành, hơn nữa trong đó cũng có một ít Hồi Khí Đan cho dù có tiền đều khó có thể mua được, ở trên thị trường có thể

nói là đan dược hiếm thấy. Nhưng mà ở trong viện kia, trong tay hắc y sam thiếu niên, cơ hồ là giống như rác rưởi bình thường, tùy ý chất đống ở trong góc. Bao tay như vậy, quả thực là làm cho mọi người, cảm thấy trợn mắt há hốc mồm, cái này, chính là một gã chế thuốc sư cực kỳ quyết đoán".

Theo ngày một ngày một thành quá khứ, Mạc Thiết dong binh lui tới trong viện đưa dược liệu cùng thủ đan dược cũng là dần dần trở nên chết lặng, dù sao mặc cho là ai tại đây trong loại hoàn cảnh này, cũng không giống như vừa mới bắt đầu ở trước mặt một lọ đan dược ngậy ngốc hồi lâu như vậy nữa.

Tiêu Viêm trong sân tựa hồ là từ bỏ tu dưỡng im lặng. Mỗi ngày sau khi đem trình tự chữa thương hoàn thành xong, đều là ngồi ở trước dược đỉnh, không ngừng luyện tập không chế đối với dị hỏa, thẳng đến khi tinh thần có chút chống đỡ không được, mới bắt đầu nghỉ ngơi, dưới sự khổ luyện như vậy, Tiêu Viêm có thể rõ ràng nhận thấy được, tại trong rèn luyện quanh co mất ăn mất ngủ. Năng lực không chế của mình đối với dị hỏa đang từng bước tăng cường. Bên trong sân, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng ở một chỗ ghé đá phía trên. Ở trước mặt hắn, trong đỉnh lô màu đỏ sậm, ngọn lửa màu xanh nhạt mãnh liệt bốc lên. Một cỗ sóng lửa nóng cháy, cho dù là cách thật xa, đều có thể cảm nhận được,.

Mười ngón thon dài khẽ vươn ra trước người, mười ngón chớp động, ngọn lửa màu xanh bên trong đỉnh lô cũng là tùy theo mà múa, bộ dáng linh hoạt giống như một cái hỏa tinh linh biết nghe lời.

Tiêu Đỉnh cùng Tiêu lệ, im lặng đứng ở bên cánh cửa, nhìn Tiêu Viêm ở kia không có chút đình trệ thủ thế đan động, thần tình đều là nhịn không được sợ hãi than, có thể đem ngọn lửa không chế đến tình trạng như vậy, ở trong mắt bọn họ xem ra, tuy rằng là có chút không thể tưởng tượng, bất quá xem khuôn mặt Tiêu Viêm kia khẽ nhú mày, lại tựa hồ đối với mức này vẫn như cũ là có vài phần không hài lòng.

Ngọn lửa bên trong đỉnh lô bốc lên một lát, con người Tiêu Viêm nhẹ nâng, bả tay bắn ra, một cỗ kinh phong đem đỉnh lô đánh bay ra ngoài, bàn tay nhất chiêu, mấy mai đan dược rất tròn, bắt đầu từ trong khe đỉnh lô bắn ra, sau đó vũng vàng rơi vào bên trong bình ngọc.

Nắm bình ngọc, Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt một cái, đó là đem nó ném

hướng về phía cửa chỗ hai người Tiêu Đỉnh, chợt duỗi thân một cái cho thoải mái, nhắm mắt cảm ứng thương thể trong cơ thể một chút, nhất thời khuôn mặt hiện lên một chút kinh ngạc.

" A, khôi phục rất nhanh a," *kinh mạch trong cơ thể, trải qua hơn nửa tháng điều dưỡng này, cơ hồ đã bình phục hơn phân nửa, như thế làm cho Tiêu Viêm chế thuốc luyện ra, có chút cảm thấy kinh ngạc.*

Ở cửa, Tiêu Đỉnh tiếp được bình ngọc bay vụt mà đến, cùng Tiêu Lệ chậm rãi đến gần sân, đối với Tiêu Viêm cười nói: " Thương thể như thế nào rồi?

" Cũng không tệ lắm." Tiêu Viêm cười cười. Nói: " Kế tiếp đó là an dưỡng cuối cùng, trong năm ngày thời gian, hoàn toàn khôi phục, chắc là không thành vấn đề."

" Chắc chắn, quả nhiên là cái tên tư tưởng biến thái, loại thương thể khủng bố này, vắn vắn là thời gian hơn hai mươi ngày, liền khôi phục đến như vậy, thể chất thật sự là làm cho người ta hâm mộ." Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đều là thần tình sợ hãi than, cười nói.

Tiêu Viêm buông lỏng tay, trong lòng hẳn rõ ràng, chính mình có thể hồi phục với tốc độ như vậy, ba phần là bởi vì thể chất chính mình được Thanh Liên Tâm Hỏa kia cường hóa, thất phần là Dược Lão hao phí hết tâm huyết bố trí trình tự chữa thương, hai điều cùng kết hợp, mới có thể có sự thần tốc như vậy.

" Hải lão đâu?" Từ trên ghế đá nhảy xuống, Tiêu Viêm tùy ý hỏi.

" Ách, từ ngày người cho hẳn tên một ít dược liệu đó, mấy ngày này, hẳn cơ hồ là đem tất cả hiệu thuốc bắc trong Thạch Mạc Thành đều chạy qua một lần, ta nghĩ nếu không có là bởi vì phải ở lại chỗ này bảo hộ người, hẳn chỉ sợ đã sớm đi thành thị khác." Tiêu Lệ cười nói.

Cười cười, Tiêu Viêm hơi hơi gật gật đầu, dược liệu này đều là vật rất thưa thớt, ở trong hiệu thuốc bắc của Thạch Mạc thành này, nếu là không có vận khí trời ban, rất ít khả năng có thể tìm được các dược liệu này, xem ra Hải Ba Đông kia thật đúng là rất muốn mình nhanh chóng hồi phục thực lực đỉnh a.

" Ngày mai liền bắt đầu giai đoạn chữa thương cuối cùng đi, chỉ có mau

chóng khôi phục thực lực, mới có thể thay Dược Lão đi tìm thiên địa kì vật có thể hồi phục linh hồn lực lượng rất nhanh a." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn màu đen, Tiêu Viêm lầm bầm nói.

" Hơn nữa, khoảng cách ba năm chi ước, cũng càng ngày càng gần a..."

-----oOo-----

Chương 263: Mĩ Đồ Toa Nữ Vương Tái Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong căn phòng rộng rãi, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng ở trên giường bỗng nhiên chậm rãi mở con ngươi, nắm tay hơi nắm chặt, thấp giọng nói: *" Đây là thời điểm tiến hành bước cuối cùng a..."*

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn màu đen trên ngón tay, chợt hai tay Tiêu Viêm ôn nhu đem thôn thiên mãng đang ở trên đùi chơi đùa kia ôm tới trên giường, ngón tay đút nó vào trong túi nhỏ, mỉm cười nói: *" Tiểu tử kia, im lặng đợi, đừng quấy rối ta a, nếu là làm được, có thể giúp ta thủ hộ một chút, ngàn vạn lần không cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến ta, biết không?"*

Lúc này thôn thiên mãng đã trải qua lần đầu tiên tiến hóa, không thể nghi ngờ là đã có đủ linh trí ban đầu, cho nên nghe Tiêu Viêm nói, nó chính thật là có thể nghe hiểu một ít, lập tức chớp chớp xà đồng màu tím nhạt, không được đốt túi nhỏ, lưỡi rắn phun ra lui vào, phát ra tiếng tê tê vang nhỏ.

Cười an ủi thân thể lạnh buốt của thôn thiên mãng, bàn tay Tiêu Viêm giơ lên một cái, toà sen màu xanh trong nệm giới chậm rãi toát ra, cuối cùng huyền phù ở giữa không trung, tản ra thanh quang nhàn nhạt.

Thân thể nhấc tới, Tiêu Viêm mạnh mẽ đi lên, ngồi xếp bằng, hít sâu một hơi, lại lần nữa trở về chỗ cũ, sau đó ở trong đầu lần tới tin tức Dược Lão lưu lại, ngón tay ở phía trên nệm giới nhẹ nhàng bắn ra, nhất thời, một vật gì đó được thanh quang nồng đậm bao phủ, xuất hiện ở tại trên lòng bàn tay, tinh tế nhìn lại, lại là một khạp hỏa liên nho nhỏ.

" Không biết hạt sen được xưng Hỏa Linh Chi Tinh này, thật sự có thần kỳ

như lời sư phụ nói không?" Nhìn vật thể xanh biếc hạt sen kia trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm có chút hoài nghi thấp giọng nói, hẳn chính là nhớ rõ, lúc ở dưới dung nham, Dược Lão đánh giá đối với nó, chính là cực cao.

Hạt hỏa liên này, đúng là kỳ bảo lúc trước Tiêu Viêm khi đang tìm Thanh Liên Tâm Hỏa mà có được, không nghĩ tới đợt trị liệu cuối cùng theo như lời Dược Lão nói, thế nhưng lại cần dùng tới nó.

Ngón tay nhẹ nhàng捏 hạt sen có chút mềm mại kia, Tiêu Viêm thật sự là khó có thể tưởng tượng, vật nhỏ này nhìn qua cũng không phải quá thu hút, thế nhưng phải cần trăm năm thời gian mới có thể ngưng tụ thành, trong đó đến tột cùng cất dấu loại năng lượng khổng lồ đến mức nào a?

Sợ hãi than lắc lắc đầu. hai tay Tiêu Viêm nhanh chóng kết xuất thủ ấn tu luyện, hai mắt khép kín, một lát sau, dần dần tiến vào trạng thái tu luyện, tâm thần, cũng là chậm rãi chìm vào trong cơ thể.

Ở một chỗ sau khi tiến vào trạng thái tu luyện kia, Tiêu Viêm bấm tay khẽ búng, hạt hỏa liên bằng đầu ngón tay h kia chuẩn xác bắn ra tiến vào bên trong miệng Tiêu Viêm vừa nhếch lên.

Hạt hỏa liên vừa vào miệng, khuôn mặt Tiêu Viêm vốn trắng nõn, bắt chợt, trở nên đỏ bừng lên giống như núi lửa bình thường, phía trên đỉnh đầu, sương trắng lượn lờ bốc lên, nhìn qua có chút làm cho người ta sợ hãi.

Lúc này Tiêu Viêm đã không rảnh để đi nhìn ngoại hình của mình có thỏa đáng hay không, hạt hỏa liên sau khi nhập miệng trong chốc lát, cả thân nó nhanh chóng hóa thành một cỗ năng lượng nóng cháy, sau đó theo yết hầu, lảy một loại tư thái hồng hách, hung hăng va chạm đi xuống.

Hạt hỏa liên biến thành năng lượng nóng cháy nhanh chóng chảy xuôi tiến vào bên trong kinh mạch. Nhất thời, kinh mạch được Tiêu Viêm vất vả điều dưỡng hơn nửa tháng kia. Nháy mắt là giống như con rắn nhỏ bị người đạp lên, hung hăng vừa kéo. Một cỗ đau đớn kịch liệt, làm cho Tiêu Viêm phải cắn chặt hàm răng. Lộ ra lãnh khí nhẹ nhẹ...

Gắt gao cắn răng, thân thể Tiêu Viêm ngồi xếp bằng ở trên tòa thanh liên kia không ngừng run rẩy rất nhỏ, lỗ chân long khắp người đều là đau nhức, đột nhiên co rút nhanh lên.

Theo Tiêu Viêm căn rằng kiên trì, cỗ năng lượng kia tới kinh mạch gây đau nhức, sau khi giằng co một lát, rốt cục thì dần dần suy yếu xuống, tới lúc này, trên trán Tiêu Viêm đã bị mồ hôi lạnh che kín, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục củng cố tâm thần, coi tình huống trong cơ thể.

Hạt hỏa liên biến thành năng lượng nóng cháy, đích xác bá đạo có chút khủng bố, nơi nó đi qua, kinh mạch cơ hồ là bị nhiệt độ nóng cháy sản sinh ra đem màng mỏng tầng ngoài thiêu hủy đi, phải biết rằng, màng mỏng này, chính là tâm huyết thành quả Tiêu Viêm phải mất hơn nửa tháng, cẩn thận hấp thu không dưới hơn trăm lần nước thuốc, mới vừa ngưng tụ mà thành a.

Bất quá mặc dù màng mỏng bị thiêu hủy, nhưng hành động kế tiếp của hạt hỏa liên kia, còn lại là làm cho chua sót trên mặt Tiêu Viêm tiêu tán đi.

Chỉ thấy nơi năng lượng nóng cháy kia đi qua, lại có thể là để lại một giọt tích tụ như ngọc bích, hơn nữa giọt chất lỏng rất nhỏ không lớn bằng ngón cái trẻ em, chất lỏng này ở trên vách kinh mạch bám vào, giống như sinh vật sống bình thường, hơi hơi mấp máy, sau đó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, tan vào trong đó, theo đó năng lượng tràn ngập sinh cơ khổng lồ trong chất lỏng dung nhập vào kinh mạch, vách kinh mạch tràn trệ vốn bị năng lượng cực nóng thiêu cháy đỏ bừng, lại là bắt đầu nhanh chóng hòa tan một tầng chất lỏng màu xanh nhạt không rõ, chất lỏng này bao trùm ở trên vách kinh mạch, trong nháy mắt, trải qua quá trình được được năng lượng của hạt hỏa liên hun đúc, lại có thể đọng lại thành một tầng chất sừng màu.

Tầng chất sừng này chặt chẽ bao trùm ở trên vách kinh mạch, độ mạnh yếu phòng hộ kia, so với tầng màng mỏng của Tiêu Viêm lúc trước, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.....

Theo tầng chất sừng màu xanh này xuất hiện, cảm giác đau nhức truyền ra từ bên trong kinh mạch của Tiêu Viêm, rốt cục hoàn toàn tiêu tán, hiển nhiên, trải qua hạt hỏa liên cường hóa như vậy, trình độ cứng cõi của kinh mạch Tiêu Viêm, thậm chí đã vượt qua lúc trước khi bị thương!

Sau khi đem một ít kinh mạch chính trong cơ thể hoàn toàn bao trùm lên một tầng chất sừng màu xanh, năng lượng nóng cháy của hạt hỏa liên biến thành, cũng là giảm bớt một ít, xem ra, chất lỏng màu ngọc bích này nhìn

như đơn giản, lại là ẩn chứa tinh hoa của hạt hỏa liên a.

Đã đem tầng phòng hộ bao trùm kinh mạch, nhưng cỗ năng lượng nóng cháy kia vẫn như cũ là giống như trâu rừng bị che mắt bình thường, hoành hướng xông thẳng, tuy rằng tâm thần của Tiêu Viêm đã thử qua dất hướng đi của nó, nhưng là bất đắc dĩ, cỗ năng lượng này thật sự là quá mức khổng lồ, hẳn muốn đem dẫn dắt không chế, không thể nghi ngờ là có chút khó khăn. Một mỗi vận chuyển, mà theo vận chuyển tăng lên, một tia khí thể xanh nhạt bức người, chậm rãi từ giữa nó phát ra, khí thể này thoảng có chút ướt át, nhưng lại quý dị xuyên thấu qua trở ngại của tầng chất sừng, thuận lợi tiến tới gần sát nơi mặt kinh mạch yếu ớt nhất, sau đó chậm rãi chữa trị thương tổn nó đã từng bị.

Theo đó khí thể này càng ngày càng nhiều, một ít khí thể ướt át, còn lại là xông ra kinh mạch, không thèm nhìn ai ở trong cơ thể Tiêu Viêm phiêu đảng lung tung.

Như nhận thấy được thuốc cực bổ phiêu phù ở trong cơ thể, trong cơ thể Tiêu Viêm, cơ thể, tế bào, cốt cách.v.v. hết thấy khí quan đã từng bị thương, đều là giống như bỗng nhiên sống lại một nửa, hơi hơi mập mạp, đem khí thể ướt át này, tham lam cắn nuốt vào.

Lúc này, bên ngoài cơ thể của Tiêu Viêm giống như là biến thành một cái động không đáy, tham lam hấp thu năng lượng trong hạt hỏa liên, phóng xuất ra sương mù màu xanh cuộn cuộn không ngừng.

Theo cắn nuốt điên cuồng như vậy, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, thân thể của chính mình, đang ở một loại tốc độ có chút đáng sợ, không ngừng đối với đỉnh của dĩ vãng xuất phát, dựa theo loại này tốc độ mà xem. Hồi phục trạng thái trước bị thương, tựa hồ chỉ là vấn đề thời gian.

Trong kinh mạch, năng lượng nóng cháy sau khi vận chuyển không biết nhiều ít bao nhiêu vòng, tâm thần Tiêu Viêm thử không chế năng lượng hạt hỏa liên, trải qua hơn trăm lần thất bại, rốt cục thì thành công đem năng lượng hạt hỏa liên dẫn dắt đến trên lộ tuyến của Phần Quyết công pháp.

Đọc theo Phần Quyết công pháp vận chuyển, mỗi khi cỗ năng lượng nóng cháy khổng lồ hoàn thành một lần tuần hoàn xong, đều đem một cỗ sương mù màu xanh, quán chú tiến vào bên trong khí xoáy tụ có chút khô héo

kia.

Năng lượng khổng lồ, không biết mệt mỏi vận chuyển dọc theo lộ tuyến công pháp, một lần lại một lần quán chú, bên trong khí xoáy tụ, một giọt tích chất lỏng năng lượng màu xanh rớt cục thì bắt đầu chậm rãi thành hình. Sau đó tích tập lọt vào trong vòng khí xoáy tụ. Trong nháy mắt, trong khí xoáy tụ khô kiệt kia, đó là lại lần nữa trở nên phong phú lên.

Tu luyện không có thời gian quy định cùng hạn chế, khi trong lòng tâm thần xoay quanh trong cơ thể. Tiêu Viêm cũng là không biết ngoại giới đến tột cùng là đã trôi qua thời gian bao lâu. Hắn chỉ rõ ràng thân thể chính mình bị thương có chút khủng bố, đến lúc này đã hoàn toàn triệt để được hạt hỏa liên cấp tới tu bỏ khỏi hắn...

Nhưng mà tuy rằng tu bỏ đã xong, chẳng qua làm cho Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, vẫn là năng lượng nóng cháy kia vẫn như cũ không ngừng vận chuyển ở trong kinh mạch.

Tuy rằng trải qua tiêu hao với biên độ lớn như vậy, thế nhưng năng lượng hạt hỏa liên còn sót lại kia, vẫn như cũ khổng lồ đến mức khiến Tiêu Viêm trợn mắt há hốc mồm, dựa theo hắn phán đoán, chữa trị thân thể gần như bị tàn phá của chính mình, chỉ sợ cũng chỉ vụn vụn là dùng đi một phần ba năng lượng của nó thôi? Thật sự là khủng bố...

Trong kinh mạch, cỗ năng lượng nóng cháy kia, giống như là vĩnh viễn đều không tiêu hao bình thường, từ giữa nó không ngừng phóng xuất ra một cỗ năng lượng nhu hòa, tùy ý cho tế bào, cơ thể hắn tham lam hấp thu. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hơn nữa, tuy rằng thân thể Tiêu Viêm dần dần hồi phục tới trình tự đỉnh trong dĩ vãng rồi, nhưng mà cơ thể, cốt cách, tế bào, lại vẫn như cũ không phải là đình chỉ lại, ngược lại là ở trong cảm ứng ngạc nhiên của Tiêu Viêm, tiếp tục chẳng biết xấu hổ tham lam cắn nuốt, hiển nhiên là một bộ dáng lưu manh không đem năng lượng toàn bộ hấp thu hết sạch thì thể không bỏ qua.

Dở khóc dở cười cảm ứng lực lượng trong cơ thể không ngừng trở nên càng ngày càng phong phú, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể thàn than trong lòng một tiếng: "*Tái ông mất ngựa yên biết phi phúc*" a, không có đoạn thời gian trước trọng thương như vậy, lấy trạng thái của Tiêu Viêm, trong

khoảng thời gian ngắn, tuyệt đối khó có thể đột phá đỉnh của dĩ vãng, lúc này đây trọng thương, ngược lại là cho dư hấn cơ hội đột phá trạng thái đỉnh trước kia.

Ở bên trong khí xoáy tụ, năng lượng chất lỏng, cũng là dần dần càng ngày càng tràn đầy, năng lượng tinh thuần này bị hạt hỏa liên phóng xuất ra, không có gì cố kỵ, toàn bộ một cỗ đi vào.

Bất kể là cái gì, mặc kệ như thế nào, đều cũng có một cái cực hạn, nhân thể cũng là như thế, cho nên, hấp thu không kiên nhẫn gì như vậy, sau khi giằng co một đoạn thời gian, Tiêu Viêm rốt cục thì bắt đầu có chút phát hiện kinh hoàng, các khí quan trong cơ thể, đã đình chỉ hấp thu, mà khí xoáy tụ kia, cũng là âm ỷ truyền đến một cỗ cảm giác đau nhức, hơn nữa không hề đem năng lượng trạng thái khí chuyển hóa thành chất lỏng năng lượng, hiển nhiên, lúc này thân thể đã là tới một cái trạng thái bão hòa rồi.....

Nhưng mà, tuy rằng hấp thu đã tới cực hạn, nhưng hạt hỏa liên kia, vẫn như cũ là tự bản thân tiếp tục phóng thích năng lượng khổng lồ, cũng không quản Tiêu Viêm có có thể hoàn toàn thừa nhận hay không.

Mà nhận thấy được biến hóa này trong cơ thể, sắc mặt Tiêu Viêm, cũng là trở nên có chút hơi khó coi, muốn mạnh mẽ ngừng vận chuyển năng lượng nóng cháy, nhưng lại là giống như phù du kích đại thụ bình thường, không có chút hiệu quả.

Trong lòng dần dần nổi lên một chút kích động, chợt Tiêu Viêm cắn răng, chậm rãi đè ép đi xuống, hấn biết, hiện tại hấn cũng không có Dược Lão chỉ điểm, cho nên chính mình tại loại thời điểm này, tuyệt đối không thể hoảng, hoảng hốt, liền hoàn toàn xong rồi.

Mở mắt ra, bàn tay Tiêu Viêm gắt gao nắm cùng một chỗ, một lát sau, bàn tay mạnh mẽ vỗ, thấp giọng nói: "*Nếu không thể hấp thu, vậy đem năng lượng còn sót lại này chuyển vận đi ra ngoài...*".

"*Vận chuyển đi ra ngoài? Nhưng vận chuyển cho ai? Cỗ năng lượng này cũng không phải là ai đều có thể thừa nhận a.*" Ánh mắt kinh hoàng ở trong phòng nhìn quét một vòng, chợt dừng ở trên mình thôn thiên măng ở trên giường đang dùng xà đồng tím nhạt nhìn chăm chăm mình kia: "*Tiểu tử kia, tiện nghi ngươi...*".

Nhìn thấy thôn thiên mãng, trong đồng tử Tiêu Viêm nhanh chóng xẹt qua một chút ý mừng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy thực lực của nó, hẳn là có thể ăn cỗ năng lượng còn sót lại này đi?

Trong lòng nghĩ như vậy, song chương Tiêu Viêm ở phía trên đài sen ảm nhẹ, thân thể lẳng không trở mình hạ xuống khỏi đài sen, sau đó lòng như lửa đốt xông lên giường, một phen không biết làm sao đem thôn thiên mãng chộp vào trong tay, sau đó hao hết toàn bộ tâm thần, đem cỗ năng lượng khổng lồ của hạt hỏa liên kia, dẫn dắt theo hướng kinh mạch trên cánh tay.

Theo năng lượng hạt hỏa liên quán chú tiến lên, cánh tay của Tiêu Viêm, nhanh chóng được thanh mang bao phủ, ngón giữa dựng thẳng lên, một cỗ năng lượng hỏa thuộc tính xanh xanh, đem ngón tay nhuộm thắm đến giống như một đoạn ngọc thạch màu xanh biếc.

Bị Tiêu Viêm bỗng nhiên bắt lấy, thôn thiên mãng đầu tiên là sửng sốt, rồi nó nhìn thấy trước người cỗ năng lượng mạnh mẽ có chút khủng bố trên ngón tay kia, lại là bỗng nhiên kịch liệt từ chối, hiển nhiên, cùng loại năng lượng mạnh mẽ này tiếp xúc gần gũi, làm cho nó có chút bất an.

" Ngoan ngoãn, đừng từ chối, ta cũng sẽ không hại ngươi." Cười cười nhu hòa hướng về phía thôn thiên mãng, Tiêu Viêm mạnh mẽ khai mở miệng nó, sau đó đưa ngón tay đi vào.....

Lúc ngón tay Tiêu Viêm vói vào đích trong miệng thôn thiên mãng cũng là lúc, nó lại là chột đỉnh chỉ giây dựa, quang mang mãnh liệt, mạnh mẽ từ trong cơ thể nó bạo dũng mà ra, sau đó Tiêu Viêm kinh ngạc, theo phản xạ có điều kiện, ánh mắt quanh co híp lại nổi lên.

Hào quang chột lóe lướt qua, bắt quá ở nháy mắt sau khi hào quang xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên đại biến, bởi vì hẳn có thể cảm giác được rõ ràng, thôn thiên mãng bị hắn chộp vào trong tay, thân thể bỗng nhiên thành lớn lên, đồng thời, tựa hồ cũng càng mềm mại.

Cảm giác trống rỗng vây quanh cánh tay phải đã biến mất, thay thế, là một nơi mềm mại tràn ngập tính mềm dẻo...

Nơi tay chạm đến kia giống như thân thể nữ tử mềm mại bình thường mềm

mại, Tiêu Viêm như chợt nhớ tới cái gì đó, sắc mặt lập tức chỉ một thoáng trở nên cực kỳ khó coi, cổ có chút cứng ngắc chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, chính đang mang theo chút băng hàn lạnh lùng nhìn chăm chú vào mình.

Nhìn hai má có thể nói đẹp tới cấp bậc hoàn mỹ, lông toàn thân Tiêu Viêm giống như bị điện giật nháy mắt dựng đứng lên, yết hầu hơi hơi lặn lộn, nuốt một ngụm nước miếng, thanh âm khàn khàn mà khô khốc.

" Mĩ... Mĩ Đồ Toa nữ vương?".(đúng rồi đó ku^^)

-----oOo-----

Chương 264: Độ Sức Tính Toán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, tư thế Tiêu Viêm cùng thân dưới của vị nữ vương Mĩ Đồ Toa trong truyền thuyết hung danh hiển hách này có chút kiêu diễm, không chỉ có thân thể hoàn toàn đem đối phương ngăn chặn, hơn nữa ngón tay, cũng còn để tại trong cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận đó.

Ánh mắt Tiêu Viêm ngờ ngác nhìn hai má gần trong gang tấc, dung nhan này có thể nói đẹp đẽ vô cùng, như thể kiệt tác hoàn mỹ của ông trời, cho dù là minh mâu hàm sát như vậy, nhưng vẫn như cũ là có một cỗ mỹ lực xinh đẹp khó có thể che dấu.

Người đàn bà này, cơ hồ là vu vật trong lòng mỗi nam nhân a.

Mặc dù thân thể mềm mại kia đem lại cho dưới thân Tiêu Viêm khoái cảm vô cùng, nhưng mà chẳng qua giờ phút này trên khuôn mặt hắn cũng là không chút nào dám biểu lộ ra, ánh mắt thoáng hiện chút kinh hãi, nhìn chằm chằm Mĩ Đồ Toa nữ vương, một lát sau, khóe miệng co quắp một chút, rồi lộ ra một nụ cười cực kỳ khó coi: "*Ngươi ... Chào ngươi a.*"

Lúc nói chuyện, ngón tay Tiêu Viêm tại trong miệng Mĩ Đồ Toa nữ vương, cũng là không tự chủ được nhẹ nhàng mở rộng một chút, nhất thời, đó là tiếp xúc với cái lưỡi mềm mại ẩm ướt, lập tức, thân thể Tiêu Viêm chợt run lên, một cỗ cảm giác tê dại, từ trong lòng lan tràn đến, cơ hồ làm

cho c hấn có loại xúc động muốn đem cái lưỡi dính hương kia hung hăng hút lấy một phen.

Đương nhiên, mặc dù trong lòng có phiến xúc động này, bất quá Tiêu Viêm dám khẳng định, nếu là chính mình làm vậy, tuyệt đối sẽ bị vị Mễ Đồ Toa nữ vương cho dù là Hải Ba Đông thấy cũng chỉ có thể quay đầu bỏ chạy oanh sát thành tro.

Đôi mắt hàm sát, mang theo chút lạnh như băng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, tại lúc ngón tay đụng đến đầu lưỡi nàng là lúc, trên mặt cười Mễ Đồ Toa nữ vương bay lên một mặt nhợt nhạt ửng hồng, đương nhiên,, chính là cỗ sát khí lạnh lạnh kia càng nhiều.

Mắt đẹp có chút di động, Mễ Đồ Toa nữ vương liếc nhanh mắt nhìn cánh tay Tiêu Viêm nòng nặc thanh mang kia, lại liếc mắt nhìn ngón tay giống như ngọc thạch màu xanh biếc tiến vào trong miệng nàng, nhất thời. Con ngươi hẹp dài con ngươi, có chút nhú lên, trong nháy mắt, răng trắng bạc hung hăng cắn mạnh xuống một cái.

"A!A!A!..."

Bị cắn một cái hung hăng trên ngón tay, Tiêu Viêm mở trừng mắt, đau đến hít thật sâu một ngụm lương khí, vừa định giãy dụa thoát ra. Đột nhiên một cánh tay thon dài như bạch ngọc, quý dị bắn ra, vững vàng bóp chặt cổ Tiêu Viêm. Trong đôi mắt đẹp kia, ý uy hiếp rất nồng đậm.

Bị Mễ Đồ Toa nữ vương bóp cổ, thân thể Tiêu Viêm bất đắc dĩ phải hạ xuống một chút, nhất thời, trước ngực, đó là được hai nơi mềm mại ấn lênfile:///C:/DOCUME%7E1/ADMINI%7E1/LOCALS%7E1/Temp/msoht Trong nháy mắt, một đoàn tà hỏa từ tiểu phúc ùng ùng đốt lên, làm cho Tiêu Viêm hít thở thoáng có chút dồn dập.

Mạnh mẽ đè cỗ tà hỏa kia trong cơ thể xuống. Tiêu Viêm lúc này nhưng không dám động thủ động cước đối với vị sát tinh này, lập tức cứ thẳng tắp đặt ở trên thân thể mềm mại của Mễ Đồ Toa nữ vương như vậy(ực ực file:///C:/DOCUME%7E1/ADMINI%7E1/LOCALS%7E1/Temp/msohtml1 Mặt hai người gần sát,cả tiếng hít thở của nhau cũng đều có thể nghe rõ ràng.

Từ ngón tay Tiêu Viêm bị Mễ Đồ Toa nữ vương cắn, nhất thời, một vết

máu đỏ thắm, chậm rãi nhiễm lan ra lên trên cặp môi hồng nhuận kia, huyết hồng trên mặt, nhan sắc càng tiên diễm, càng làm cho Mễ Đồ Toa nữ vương vốn xinh đẹp, lại thêm vài phần hấp dẫn như đoá hoa tường vi huyết sắc.

Theo vết máu chậm rãi thấm thấu ra, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, hẳn có thể nhận thấy được, năng lượng khổng lồ của hạt hỏa liên quán quanh tại cánh tay phải, đang nhanh chóng bị Mễ Đồ Toa nữ vương cắn nuốt đi ra.

"Không cần lo lắng ... cho thôn thiên mạng cũng là cho, cho nàng cũng là cho, chỉ cần làm cho năng lượng dư thừa của hạt hỏa liên kia rời đi, đều là giống nhau." Trong lòng an ủi chính mình như vậy, Tiêu Viêm cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, ánh mắt du ngoạn trên khuôn mặt hoàn mỹ đến tựa hồ không có chút tỳ vết kia, cho dù song phương là ở phía đối địch, nhưng trong lòng vẫn như cũ nhịn không được vì sự xinh đẹp của nàng âm thầm tán thưởng một tiếng.

Dần theo Mễ Đồ Toa nữ vương tham lam cắn nuốt, quang mang màu xanh trên cánh tay phải của Tiêu Viêm, vốn ở tốc độ lấy mất thường có thể thấy được chậm rãi thành nhạt dần, qua chốc lát thời gian, thanh quang rốt cục hoàn toàn tiêu tán, ngón tay giống như ngọc thạch màu xanh biếc kia, cũng là từ từ hồi phục bình thường.

Năng lượng còn sót lại thuận lợi được xuất ra bên ngoài cơ thể, Tiêu Viêm vừa mới tại trong lòng thở dài một hơi, nháy mắt sắc mặt trở nên đại biến, bởi vì hắn phát hiện, sau khi đem hấp thu năng lượng này xong, Mễ Đồ Toa nữ vương cũng vẫn như cũ không có ý tứ dừng tay, mắt đẹp hẹp dài, thoáng chút cười lạnh liếc hắn, nhẹ nhàng hút một cái, nhất thời toàn bộ đầu khí trong khí toàn của Tiêu Viêm, đó là bị xả nổi lên từng đợt sóng nhỏ, cứ nhiên ần ần theo kinh mạch, bị hút đi ra khỏi.

"Dừng miệng lại!" Nhận thấy được biến hóa giữa khí toàn, sắc mặt Tiêu Viêm cuồn biến, cấp bách quát.

Không có để ý tới Tiêu Viêm, mắt Mễ Đồ Toa nữ vương cười lạnh, ngọc thủ bóp cổ Tiêu Viêm, có chút nắm chặt hơn, nhất thời khiến cho sắc mặt Tiêu Viêm sắc đỏ bừng một chút.

"Mẹ nó!"

Nhận thấy được đầu khí trong cơ thể sắp theo ngón tay dững mãnh đi ra ngoài, con mắt Tiêu Viêm đỏ vằn máu lên, hơn hai mươi ngày nay, hẳn vì khôi phục lực lượng, không biết mất bao nhiêu công sức, nếu là bị này mù đàn bà này mạnh mẽ hấp thu rồi, vậy đến lúc đi tới Vân Lam Tông, hẳn muốn đi kiếm bản chuyên tạt sát a?

Con mắt đỏ ngầu, tay trái Tiêu Viêm chậm rãi giơ lên, ngọn lửa màu xanh, mãnh liệt tung bay dựng lên, nhất thời, phòng trong vòng, độ ẩm bạo tăng.

Nhìn ngọn lửa màu xanh trong tay trái Tiêu Viêm, sắc mặt Mễ Đồ Toa nữ vương không thể phát hiện nhưng là có chút biến đổi, hiển nhiên, nàng cũng là nhận ra ngọn lửa này, đó chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa từng làm cho nàng ném đầu khổ. *par "Dừng miệng lại! Ta biết, lấy thực lực của ngươi, muốn giết ta rất đơn giản, bất quá ngươi bây giờ làm như thế, nhưng cùng hung danh của ngươi có chút không tương xứng a ... ta nghĩ, thực lực của ngươi, hẳn là còn chưa khôi phục đi?"* Tiêu Viêm âm trầm nghiêm mặt, bàn tay bao trùm ngọn lửa màu xanh duỗi ra một chút, thấp giọng nói: *"Ngươi hẳn là nhận ra nó a? Lập tức buông tay ta ra, nếu không, hôm nay cho dù liều mạng một lần, cũng muốn làm cho ngươi trọng thương!"*

Nghe được lời uy hiếp của Tiêu Viêm, hàn ý hiện lên trong mắt Mễ Đồ Toa nữ vương càng thêm nồng nặc, lấy thân phận của nàng, còn chưa bao giờ có người dám uy hiếp nàng như vậy, lập tức đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, trong đó sát ý lẫm lẫm.

Bị Mễ Đồ Toa nữ vương nhìn chăm chăm như vậy, da đầu Tiêu Viêm cũng là có chút tê dại, bất quá hẳn cũng rõ ràng, trong loại trường hợp này, cho dù là biết rõ hạ tràng ngày sau sợ rằng không quá tốt, cũng chỉ có ngang ngạnh sát đá, dù sao nếu là mềm dẻo, thì vị mỹ xà nữ hung danh đỉnh đỉnh này, đã đem hẳn ngay cả xương đầu cũng nuốt xuống.

Trong phòng im lặng, ánh mắt hai người gắt gao nhìn nhau, ai cũng không chịu buông lỏng trước.

Theo sự nhìn nhau kéo dài, một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi h từ trên trán Tiêu Viêm từ từ nhỏ xuống, cùng mỹ xà nữ hung danh chấn nhiếp Gia Mã đế quốc so bính khí thế, việc này không phải là chuyện dễ dàng.

Theo duy trì giằng co. Ngay khi Tiêu Viêm có chút nhịn không được tâm

sanh lụi bước, Mễ Đỗ Toa nữ vương vì không chịu được ngọn lửa màu xanh không ngừng càng ngày càng gần kia, hung hăng lườm Tiêu Viêm, rồi mới cực kỳ không cam lòng mở miệng ra.

Nhìn Mễ Đỗ Toa nữ vương mở miệng, Tiêu Viêm như tia chớp đưa ngón tay trở về, cước chưởng tại trên giường trên nhẹ đập, thân hình mãnh liệt bạo xạ trở ra, thân thể tại giữa không trung. Hai tay hợp lại, toàn tức lại lôi kéo lần nữa. Ngọn lửa màu xanh cũng là bị kết thành một cái roi mây thật dài, roi mây vờn quanh thân thể Tiêu Viêm, phòng ngự hết thảy công kích sắp tới.

Sau khi hoàn thành phòng ngự xong, Tiêu Viêm lúc này mới ngẩng đầu nhìn phía trên giường, nhất thời, con mắt mạnh mẽ bật lên. Chỉ thấy trên giường kia, mỹ nữ xà vớ vốc người bốc lửa kia chính đang ngồi thản nhiên trên đó.

Nhận thấy được ánh mắt của Tiêu Viêm, mặt Mễ Đỗ Toa nữ vương cười lạnh. Đưa tay xé một bên chăn mềm, nhanh chóng che trên người. Đường cong mê hoặc kia, cho dù là có chăn mềm che phủ vẫn như cũ là có vẻ cực kỳ mê người, tại bên giường, một cái đuôi rắn màu tím nhạt, nhẹ nhàng buông xuống, có chút đung đưa, phóng thích một cỗ dã tính hấp dẫn.

Tiêu Viêm thấy Mễ Đỗ Toa nữ vương lạnh như băng nhìn chằm chằm mình như vậy, khóe miệng cong lên, đưa tay thủ thế, đầu khí trong cơ thể cấp tốc chảy xuôi, kinh hãi nhìn chằm chằm Mễ Đỗ Toa nữ vương, phòng ngừa nàng đột nhiên tập kích.

"Người là người đầu tiên dám buông lời uy hiếp ta." Nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú kia sau một lúc lâu, cuối cùng Mễ Đỗ Toa nữ vương mới chậm rãi mở miệng, thanh âm như tiếng đàn làm tê dại lòng người, hấp dẫn nam nhân ngựa ngáy (ta cũng thấy ngựa thật). Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"Người cũng là người đàn bà đầu tiên cắn ta." Tiêu Viêm mạnh ngẩng cao cổ, thanh âm khô khốc nói.

Mễ Đỗ Toa nữ vương vươn đầu lưỡi đỏ hồng mềm mại, nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi hồng nhuận, động tác lơ đãng này, cũng có thể làm cho lòng người cảm thấy xúc động mị hoặc: *"Cỗ năng lượng lúc trước, hẳn là hạt sen ở giữa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ngưng tụ a? Lúc trước nếu không bởi*

vì thu Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tới tay, khiến cho bị trọng thương, loại bảo bối này, ta quyết là sẽ không di lưu lại nữa điếm."

Tiêu Viêm cười khan, không có trả lời, ngọn lửa màu xanh trong long bàn tay, vẫn như cũ tung bay.

Nhìn chăm chăm thật sâu ngọn lửa màu xanh trong tay Tiêu Viêm, Mễ Đổ Toa nữ vương lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Không nghĩ tới, kết quả cuối cùng, chỗ tốt lớn nhất cũng là bị người chiếm được, Cổ Hà kia, sợ là tức giận không ít a."*

"Hắc hắc, nữ vương bệ hạ lúc đó chẳng phải thành công tiến hóa rồi sao? Người xong được chỗ tốt, cũng không ít rồi." Tiêu Viêm hắc hắc cười nói.

"Vì lần tiến hóa này, lúc trước ta đã bị loại đau khổ này, người cũng không phải không phát hiện." Mễ Đổ Toa nữ vương nhàn nhạt nói: *"Lúc ấy nếu không phải đang ở thời khắc máu chót, ta sẽ tự mình ra tay đem người làm thịt."*

"Hắc hắc." Nghe vậy, Tiêu Viêm ngượng ngùng cười cười, nguyên lai lúc trước nàng cũng là đã sớm hiện mình ẩn nấp ở một bên rồi.

"Bất quá, loại người kia, không thể không nói, lá gan của người rất lớn ..." Cái đuôi điếm nhẹ hướng Tiêu Viêm, trên hai má Mễ Đổ Toa nữ vương hiện lên một mặt khí tức âm nhu, giữa thanh âm tê dại long người kia, ẩn ẩn mang theo sát ý lẫn nhiên: *"Người không chỉ có dũng cảm độ thân xông vào chỗ sâu trong sa mạc, càng còn dám đem bản thể tiến hóa của ta nuôi thành sủng vật, phần đảm khí này, qua nhiều năm như vậy, ta thật ra là lần đầu nhìn thấy."*

Nhận thấy được sát ý trong giọng nói của Mễ Đổ Toa nữ vương, Tiêu Viêm nhún vai, vô tội nói: *"Ta không có đem người nuôi trở thành sủng vật, chỉ là nó thích đi theo ta thôi."*

"Như vậy không cần ta gọi người một tiếng ... chủ nhân?"

Trong con người hẹp dài của Mễ Đổ Toa nữ vương khom thành một vệt cong nguy hiểm, thanh âm cuối cùng thoáng có chút kéo dài, giọng nói mê hồn, làm cho khuôn mặt Tiêu Viêm vốn có định lực không thấp chột đỏ hồng, thân thể có chút biến đổi, giữa hai chân, quần tựa hồ bị nổi lên rất

nhiều.

Thanh âm này, quả thực là vô cùng đáng sợ .....

"Ngươi lúc trước nói đúng,ta bây giờ, đích xác không có lực lượng đánh chết ngươi, bất quá tại sau khi ta thức tỉnh, tin ta đi, ta sẽ tự tay lấy..mạng... ngươi!" Tay ngọc mảnh khảnh xa xa chỉ hướng Tiêu Viêm, Mễ Đỗ Toa nữ vương khẽ nhếch đầu cao ngạo,gần giọng một chữ một lần, uân hàm chứa sát khí lẫm lẫm.

"Tiểu tử loài người tiểu tử, chờ xem, trên thế giới này, có tư cách đem bốn vương bắt gọi là chủ nhân, còn chưa có sanh ra! Ít nhất, bây giờ ngươi còn xa xa không có tư cách." Âm nhu cười, thân thể mềm mại của Mễ Đỗ Toa nữ vương chậm rãi ngã xuống, nhất thời, thân thể bao tại trên chân mền, đó là bị áp súc ra một cái vòng cung mê người, toàn tức, quang mang mãnh liệt bạo xạ ra,thân thể Mễ Đỗ Toa nữ vương, chậm rãi súc giảm, cuối cùng hóa thành con rắn nhỏ thôn thiên mãng.....

Nhìn thôn thiên mãng, Tiêu Viêm toàn thân chợt mềm ra rồi ngã xuống,, lúc này hắn mới phát hiện, chính mình cũng đã mờ hôi đầm đìa.

-----oOo-----

Chương 265: Khế Độ Hợp Tăng Vọt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả người mờ hôi đầm đìa ngồi ở khu vực phía trên, Tiêu Viêm thở hổn hển vài hơi trợ khí, tay áo bào lau đi mờ hôi trên trán, cười khổ lắc đầu. Chỉ mới qua vài phút, thế nhưng so với đại chiến với đại đấu sư một hồi còn mệt hơn, bất quá hoàn hảo là Mễ Đỗ Toa nữ vương kia không biết về duyên cớ gì, lực lượng yếu đi rất nhiều, nếu không, hôm nay chỉ sợ Tiêu Viêm thật sự sẽ bị nàng trực tiếp làm thịt.

Trong lòng vẫn còn sợ hãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, di động ánh mắt, bỗng nhiên dừng tại một đoàn hỏa xà, không ngừng chạy dọc theo thân thể, chính là thanh sắc hỏa diễm bay lượn lên xuống,nhất thời ngăn người, miệng hơi há ra.

Đoàn thanh sắc hoả diễm như trường tiên này là do lúc nãy Tiêu Viêm nhanh chóng lui lại, tiện tay lôi kéo mà tạo ra, coi bộ dạng thoải mái, tựa hồ không làm cho hắn hao phí quá nhiều tinh lực.

Sau khi trường tiên hoả diễm bị xuất ra, khi thoát ly bàn tay Tiêu Viêm, tự động xoay tròn dọc theo thân thể hắn, coi trạng thái đó, tựa hồ như thần vật có linh tính hộ chủ vậy.

Hai mắt sững sờ nhìn thanh sắc hoả diễm trường tiên xoay quanh thân thể, khoé miệng Tiêu Viêm có chút giật giật. Tuy nói rằng trải qua hơn hai mươi ngày rèn luyện, trình độ khống chế của hắn đối với Thanh Liên Địa Tâm Hoả thuần thực không ít, nhưng trong lòng hắn cũng minh bạch, bằng vào năng lực khống chế hoả diễm của mình, muốn dùng tay đem hoả diễm trước mặt khống chế được linh hoạt như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà sự thật xuất hiện trước mắt cũng làm cho hắn trở nên mừng rỡ như điên, trong đầu mờ mịt...

Sửng sốt một hồi, Tiêu Viêm chậm rãi phục hồi tinh thần lại, đưa tay ra nhẹ nhàng tiếp xúc thanh sắc hoả diễm trường tiên đang xoay quanh. Bàn tay vừa tiếp xúc thanh sắc hoả diễm, sau đó ngoan ngoãn vâng lời biến thành một đám thanh sắc hoả diễm, bám dính vào trên tay Tiêu Viêm, hơi có chút cuộn lên.

Mười ngón tay diễm lẫn nhau, sau đó từ từ co lại, tức thì, mười đạo thanh sắc hoả diễm cong cong xuất ra, song chưởng huy động, Thanh Liên Địa Tâm Hoả trên tay khi thì bốc lên, khi thì hạ xuống, nhìn bộ dạng linh hoạt so với lúc Tiêu Viêm luyện chế đan dược mấy hôm trước không biết mạnh hơn bao nhiêu.

"Tốt cùng là xảy ra chuyện gì đây?"

Theo tâm niệm chuyển động không ngừng, Thanh Liên Địa Tâm Hoả hoá thành các loại hình dạng khác nhau, vẻ kinh ngạc trên gương mặt Tiêu Viêm lại càng dày đặc hơn. Sau khi khống chế được, hắn cảm giác rõ ràng Thanh Liên Địa Tâm Hoả đối với mình vô cùng thân thiết. So với trước kia, rõ ràng bỗng nhiên tăng mạnh lên vài lần, mà trước kia ngẫm ẩn cảm giác kháng cự, giờ đây cũng lặng lẽ yếu đi rất nhiều.

Cau mày trầm ngâm hồi lâu, Tiêu Viêm trong lòng bỗng nhiên thoáng

động, thấp giọng lầm bầm nói: "*Chẳng lẽ.....là bởi vì hạt sen của địa hỏa?*"

Trong lòng hiện ra ý niệm này, nhưng thật ra làm cho Tiêu Viêm có chút hiểu rõ hơn, hạt sen của địa hỏa so với Thanh Liên Địa Tâm Hoả đồng một thể, hiện giờ mình đã hấp thụ năng lượng tinh hoa của hạt sen địa hỏa vào trong cơ thể, chính là đánh bật mà trúng, khiến cho độ phù hợp của thân thể mình với Thanh Liên Địa Tâm Hoả càng ngày càng hoàn mỹ hơn.

Theo phân tích như vậy, Tiêu Viêm đang nhú chặt mày từ từ giãn ra, một chút vui sướng hiện lên khuôn mặt. Hắn không nghĩ tới phục dụng hạt sen của địa hỏa lại còn có điều kỳ diệu ngoài ý muốn như thế. Phù hợp độ chột tăng lên quả thực so với việc hoàn toàn chữa trị thương thế còn làm cho Tiêu Viêm hưng phấn hơn. Dù sao thương thế sớm hay muộn cũng có thể khỏi hẳn, nhưng độ hoà hợp của thân thể với Thanh Liên Địa Tâm Hoả, chỉ có thể nhờ vào thời gian cọ xát như vừa rồi mới có thể tăng lên thông thả, cho nên như vậy, hai cái quý hiếm cùng thực dụng vừa thấy liền biết ngay.

Khuôn mặt diễm chút vẻ mừng vui, ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chú vào thanh sắc hoả diễm trên mười ngón tay, hoả diễm hơi lay động. Một lát sau, dĩ nhiên là trên mười đầu ngón tay, ngưng tụ thành mười mười mũi nhọn địa hỏa vô cùng sắc bén. Bởi vì hắn áp súc, cho nên trên mười mũi nhọn hoả diễm này ẩn chứa lực phá hoại, không thể nghi ngờ có chút cường liệt.

Co ngón tay khẽ bắn ra, mười mũi nhọn hoả diễm bỗng nhiên bạo xuất, kinh khí nóng cháy ngoài thân thể chúng hình thành một vòng thanh sắc quang mang thật nhỏ. Lúc những mũi nhọn này sắp đâm trúng vách tường, ngón tay Tiêu Viêm co lại, tức thì những mũi nhọn kia tựa như bị lôi lại, mạnh mẽ quay trở về đường cũ, phóng ngược về phía Tiêu Viêm.

Mỉm cười nhìn những mũi nhọn thanh sắc hoả diễm quay về, ngón tay Tiêu Viêm bình thản xuất ra, mười mũi nhọn kia lập tức nhập vào trong ngón tay của hắn.

Thanh sắc hoả diễm trên bàn tay chậm rãi tiêu tán, Tiêu Viêm nhìn bàn tay không có chút vết thương nào, gạt đầu kinh sợ. Đối với sự khổng chế Thanh Liên Địa Tâm Hoả của hắn trước kia, rõ ràng không thể đạt đến khả năng sau khi phóng xuất ra, sau đó có thể thu hồi trở lại. Mà hiện giờ sau khi hấp thụ hạt sen địa hỏa, độ khổng chế của Tiêu Viêm đối với dị hỏa đã

có thể làm hẳn hoàn thành động tác khống hoá có yêu cầu cao này.

Mỗi một đấm Thanh Liên Địa Tâm Hoả đều cần Tiêu Viêm vận dụng thật nhiều đầu khí, mới có thể theo bên trong khí toàn mà nạp vào thể nội. Nếu như mỗi lần xuất động, sau khi dị hoá bắn ra ngoài mà không thể thu hồi, không thể nghi ngờ đó là một hành động lãng phí xa xỉ cực kỳ.

Nếu như trong lúc chiến đấu mà phung phí kiểu này, chính là vì đối với sinh mạng của mình nên không tiếc, thế nhưng hiện giờ có thể phóng ra thu về dị hoá, Tiêu Viêm tự nhiên đối với chuyện này cảm thấy phi thường vừa lòng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thưởng thức thêm lần thứ hai Thanh Liên Địa Tâm Hoả cực kỳ linh động, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi đem toàn bộ thu vào cơ thể, bàn tay xuất ra một chiêu với đài sen đang lơ lửng giữa không trung, sau đó lập tức hoá thành một đạo thanh mang, tiến vào bên trong nạp giới.

Dem thứ này thu lại, Tiêu Viêm vặn eo một cái, xương cốt toàn thân va chạm vào nhau kêu lên răng rắc một hồi, cảm giác thư sướng ngập tràn, làm cho Tiêu Viêm sáng khoái thở ra một hơi. Nắm chặt hai đấm, hung hăng đánh ra, quyền chưởng cuộn cuộn thật là uy vũ sinh phong, thể hiện một tư thế thật là bất tặc.

Cảm thụ được cơ thể đang căng thẳng đột nhiên bộc phát một cỗ kinh lực kinh khủng, Tiêu Viêm mỉm cười gật gật đầu. Tuy rằng lần trọng thương này làm cho mình phải chịu nhiều đau khổ, mặc kệ như thế nào, hiện tại thân thể mình có thể phát ra sức chiến đấu vượt qua trước khi bị thương, như vậy xem ra lần bị thương này cũng thật là đáng giá.

Đứng tại chỗ, mắt Tiêu Viêm khép hờ ngẫm nghĩ, tâm thần chìm vào trong cơ thể nhanh chóng kiểm tra một vòng, sau đó mở mắt ra, tay nắm lại khẽ cười nói: "*Trải qua hạt sen địa hoá rót vào, như vậy hiện tại ta đã có thực lực lực tinh đấu sư rồi sao...*"

Cười cười vui mừng, Tiêu Viêm chậm rãi đi tới cạnh giường, nhìn Thôn Thiên Mãng đang cuộn trong chăn, miệng phát ra một tràng cười hắc hắc.

Nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi đi tới, đôi mắt rần màu tím của Thôn Thiên Mãng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của hắn, không hề để ý quay đầu đi tới nhìn thân thể mềm mại nằm trên giường. Hiển nhiên trước

kia Tiêu Viêm bất ngờ cử động quán chú năng lượng, làm cho Thôn Thiên Mãng vừa có linh trí ban sơ, trong lòng thoáng chút căm giận.

Nhìn thấy Thôn Thiên Mãng tựa như một hải tử dỗi hờn, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vươn tay ôn nhu vuốt ve thân thể nó. Sau khi thấy nó vẫn không có phản ứng, đành cười khỏ lấy trong nạp giới ra một lọ tử tinh nguyên mở nắp ra, một cỗ hương nhàn nhạt khí tức nóng cháy chậm rãi bốc lên.

Tử tinh nguyên vừa lấy ra khỏi nạp giới, Thôn Thiên Mãng mềm mại đang nằm trên giường mạnh mẽ chồm lên, quay đầu lại nhìn khuôn mặt cười tủm tỉm của Tiêu Viêm, lại liếc mắt nhìn cỗ hương tử tinh nguyên màu tím nhạt, trong mắt thoáng một tia khát vọng, sau một lúc chần chờ không nhẫn nại được tham ý trong lòng, vẫy động cái đuôi rất nhanh trườn tới trước mặt Tiêu Viêm, lưỡi rần thè ra gây nên âm thanh tê tê.

Cười tủm tỉm đem lọ đưa tới, Thôn Thiên Mãng vẫy đuôi, thân thể hoá thành một đạo quang ảnh như tia chớp xuất hiện trước cái lọ, đầu tìm tòi, lưỡi đưa vào trong lọ hấp thụ một cách tham lam.

Bởi vì lúc này ý Tiêu Viêm muốn tiêu trừ oán khí trong lòng nó, nên hẳn vẫn chưa ngăn cản nó tham lam hấp thụ. Chỉ là nhìn vào lọ thấy tử tinh nguyên chậm rãi voi dần, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ đau lòng.

Đến khi tử tinh nguyên trong bình bị Thôn Thiên Mãng hấp thụ hết gần một phần mười, rốt cục nó ngừng lại không hấp thụ nữa, đầu thoáng chút mơ hồ từ miệng lọ bò xuống, trong con mắt màu tím hiện lên một chút ý say.

Nhìn Thôn Thiên Mãng lắc lư cái đầu sáng loáng, Tiêu Viêm cười khỏ lắc đầu, cẩn thận đem tử tinh nguyên thu về, bàn tay ấm áp vuốt ve thân thể nó, bất đắc dĩ nói: "*Tiểu gia hoả kia, còn chưa vừa lòng sao?*"

Ăn vật của người, lúc này Thôn Thiên Mãng vẫn không tránh né Tiêu Viêm, lắc lắc cái cổ thon dài. Trong mắt bỗng hiện ra một cỗ ánh sáng màu tím, miệng hé ra, một tiếng "*phù*" vang lên, một đạo tử sắc hoả diễm bỗng từ miệng nó phun ra. Hoả diễm mãnh liệt trong giây lát đem cây xà gỗ trong phòng đốt cháy thành một đống đen như than củi.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn đống than kia phát ra tiếng kêu răng rắc, khoé

miệng Tiêu Viêm có chút giật giật. Lát sau cúi đầu, nhìn Thôn Thiên Mãng thân nhiên phun ra từng đám hoả diễm không ngừng, Tiêu Viêm dở khóc dở cười lắc đầu. Tên gia hoả này, tử tinh nguyên mà cũng muốn ăn bao nhiêu thì ăn hay sao? Năng lượng tử hoả nồng đậm khiến người giận dữ, chính là tử hoả có thể dễ dàng hội tụ thành lực sát thương không yếu chút nào. Loại tử hoả này cho dù là Vân Chi trước kia cũng phải kiêng kỵ a!

Bất đắc dĩ nhìn nó giống như đang chơi đùa bình thường, ngẫu nhiên lại phun ra một đám lửa, Tiêu Viêm thở dài một hơi, vừa muốn đứng dậy dọn dẹp căn phòng hỗn loạn, thân thể bỗng nhiên dờ ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tử sắc hoả diễm. Một đạo ý niệm lặng lẽ từ tận đáy lòng hiện ra.

"Nếu như sử dụng tử tinh nguyên chế tạo ra tử hoả, rồi đem dung hợp cùng Thanh Liên Địa Tâm Hoả, cuối cùng làm xuất ra Phật Nộ Hoả Liên, uy lực cho dù so ra không hơn bản thân chúng, nhưng cũng không kém hơn a? Hơn nữa với thực lực hiện tại của ta, có khả năng khống chế hay không?" Bàn tay chậm rãi vuốt cằm, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

-----oOo-----

Chương 266: Tử Hỏa Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, Tiêu Viêm chậm rãi xoa cằm, thần tình lộ vẻ trầm ngâm, đến nửa ngày sau, đột nhiên lật bàn tay lên, trên bàn tay xuất hiện một chiếc bình trong suốt, bên trong nó chính là Tử tinh nguyên.

Bỏ nắp bình. Tiêu Viêm chắm ngón tay vào, cẩn thận dính một chút vào đầu ngón tay, nhất thời, tại chỗ đó truyền đến một trận nóng rát đau đớn.

Rút ngón tay ra, Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm vào một giọt Tử tinh nguyên trên đầu ngón tay. Trong cơ thể đầu khí lưu chuyển, xuyên thấu qua ngón tay, nhẹ nhàng chạm đến giọt Tử tinh nguyên đó. Nhất thời một âm thanh nhỏ, trầm đục vang lên, một đoàn hoả diễm màu tím nhỏ bốc lên, theo ngọn lửa bốc lên, nhiệt độ tăng lên mạnh mẽ, khiến cho ánh mắt Tiêu Viêm cũng thoáng vẻ hư mị.

"Độ ấm không tồi... Nhưng hơi đáng tiếc là một giọt Tử tinh nguyên sinh

ra tử hoả hơi ít". Tiêu Viêm cười gật đầu, nhưng trong giọng nói vẫn mang vẻ tiếc hận.

"Tử tinh nguyên vốn còn cũng không nhiều, một giọt chỉ có thể tạo được ngàn ấy tử hoả, nếu đem dùng thì quả thật là mất nhiều hơn được a". Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào chiếc bình đựng Tử tinh nguyên, nhíu máy thấp giọng nói.

"Bất quá tiểu tử này cũng không hấp thụ nhiều, nhưng khi phun tử hoả ra lại mạnh như súng phun lửa vậy?" Chậm rãi quay đầu đi, Tiêu Viêm nhìn Thôn thiên mãng, nghi hoặc nói.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thôn thiên mãng đang nằm trên giường. Sau một lúc lâu, Tiêu Viêm cau mày, qua một lúc quan sát, hắn phát hiện lúc mà Thôn Thiên Mãng sắp phun tử hoả thì mấy chiếc răng nanh của nó tựa hồ thẩm thấu ra một chút dịch thể. Mà tử hoả vốn rất nhỏ nhưng khi tiếp xúc với dịch thể thì thể tích tử hoả tăng vọt lên hơn mười lần.

"Là bởi vì có dịch thể này sao?". Thấp giọng lâm bâm nói, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay cuộn lại, một cái bình khác lại xuất hiện trong lòng bàn tay, chọt tùm tùm cười, chậm rãi hướng Thôn thiên mãng đi đến.

Trải qua một lúc đè ép tận lực mặc kệ ánh mắt u oán của Thôn thiên mãng, rốt cục Tiêu Viêm cũng lấy được non nửa bình dung dịch màu xanh nhạt. Đưa lên mũi ngửi thoảng có mùi vị nước bọt, Tiêu Viêm sắc mặt có chút cổ quái, lắc đầu, liếc mắt nhìn Thôn thiên mãng, trong lòng thầm nói:
"Tiểu gia hoả này chẳng lẽ là giống cái?"

Nhẹ nhàng cầm hai chiếc bình chứa hai loại chất lỏng, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, bỗng nhiên phát tay, từ trong nạp giới lấy ra một chiếc lô đỉnh đỏ sẫm. Sau khi đặt lên bàn, bấm tay búng mạnh vào lô đỉnh, thanh sắc hoả diễm từ tay của Tiên Viêm bắn ra, nhất thời bên trong dực đỉnh bốc lên nhiệt độ kinh người của hoả diễm.

Nhìn thấy bên trong dực đỉnh bốc lên hoả diễm, Tiêu Viêm đưa tay vượt nạp giới, lại lấy ra thêm vài cọng thảo dực toàn thân như nhuộm lửa đỏ, vừa nhìn đã có thể biết bên trong ẩn chứa hoả hệ năng lượng. Bàn tay vung lên, đem chúng ném vào trong dực đỉnh. Sau đó, không chế thanh sắc hoả diễm, trải qua quá trình tinh luyện lặp đi lặp lại, đem nó biến thành một nhúm bột phấn màu đỏ.

Đợi đến khi bột phấn màu đỏ xuất hiện, Tiêu Viêm dùng cả hai cái ống rộng, phân biệt hấp thụ một giọt dịch thể lấy trong miệng Thôn thiên măng và một giọt Tử tinh nguyên. Sau đó nhỏ vào trong dược đỉnh.

Nhìn bên trong dược đỉnh bốc lên ngọn lửa, Tiêu Viêm mỉm cười, mười ngón tay linh hoạt hẳn lên. Thanh sắc hoả diễm theo tâm niệm chớp động không gian, không ngừng tăng giảm nhiệt độ. Tuy rằng loại biến hoá ngọn lửa này là khảo nghiệm cực kỳ khó đối với các luyện dược sư trong khả năng khống chế lửa, nhưng trải qua việc luyện hoá và sử dụng Thanh liên địa tâm hoả, Tiêu Viêm đối với loại thao túng phức tạp này đã trở nên thành thạo.

Bên trong dược đỉnh, thanh sắc hoả diễm thật xinh đẹp đang nhảy múa, sau một lúc lâu, nhiệt độ dần dần rút đi, hoả diễm mãnh liệt cũng chậm rãi biến mất. Cuối cùng thông qua hoả khẩu hoá thành một đốm lửa nhỏ, chui vào ngón tay Tiêu Viêm.

"Tuy rằng luyện dược tiêu hao rất nhiều năng lượng, bất quá có thể thu về chút nào tốt chút ấy a". Nhìn thanh sắc hoả diễm đó tiến vào trong cơ thể, Tiêu Viêm cười cười. Bàn tay bám lại, một luồng kinh phong đem lô đỉnh lật ngược lại, trong lô đỉnh xuất hiện ra ba khoả đan dược màu đỏ, nhẹ nhàng bắn vào tay Tiêu Viêm.

Bắt lấy ba khoả đan dược nọ, Tiêu Viêm khoé miệng nhìn không được hiện lên một nụ cười. Loại này căn bản không thể gọi là đan dược, bởi vì chúng không có đặc tính của đan dược. Bởi vì thứ này chỉ cần nuốt vào bụng, không có sự chuẩn bị tốt ngược lại khiến cho mình có chút thê thảm.

Ngón tay khẽ lấy một khoả đan dược màu đỏ, đem nó chỏ vào miệng. Đợi đến khi cảm nhận được trong miệng có một cỗ nhiệt năng nóng bỏng, trong cơ thể đấu khí nhanh chóng vận chuyển, sau đó cùng với cỗ nhiệt năng kia va chạm.

Khi chúng va chạm, Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng, tử sắc hoả diễm với nhiệt lượng kinh khủng mạnh mẽ bốc lên, sau đó được đấu khí bao bọc lại trên bàn tay. Hoả diễm hùng hực thiêu đốt, uy lực có thừa.

Miệng nhẹ thở ra một ngum khí nóng, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn tử sắc hoả diễm đang bốc lên mạnh mẽ trên tay, lần này hàm tử hoả đã đạt tới tầm

của Thanh liên địa tâm hoả. Tiêu Viêm thoải mái hít một hơi, chỉ cần một giọt Tử tinh nguyên, một giọt nước bọt của Thôn thiên mãng, một ít thảo dược chứa hoả thuộc tính mà có thể đạt được hiệu quả như vậy, đã khiến hắn cảm thấy rất vừa lòng.

"*Hãy cứ tạm gọi nó là Tử hoả đan đi...*" Cầm trên tay hai viên đan dược, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, hiện tại hắn muốn dung hợp tử hoả và Thanh liên địa tâm hoả chế tạo ra Phạt nộ hoả liên, xem đến tốt cùng có bao nhiêu uy lực?"

"Tựa hồ cần một cái bia ngắm a..."

Tử hoả đan, nhìn nó khuôn mặt Tiêu Viêm dâng lên một nụ cười, xoay người đem Thôn thiên mãng một mẻ vì phun lửa đang gục đầu ngủ thu vào trong tay áo, sau đó cười tủm tỉm đi ra khỏi căn phòng vốn đã lung lay như muốn sập, đi tìm bia thịt để thí nghiệm xem uy lực của Phạt nộ hoả liên đến tốt cùng là ra sao...

Mặc Thiết dong binh đoàn.

Trên sân huấn luyện, lúc này chính là thời gian huấn luyện của mọi người trong đoàn, phần đông đoàn viên đều có mặt. Mặt trời đã lên đến đỉnh, mọi người mồ hôi đầm đìa đang tiến hành luận đàm thân thủ. Ở quảng trường, tại một nơi râm mát, Tiêu Đỉnh đoàn trưởng đang đứng tại nơi đó, ánh mắt thỉnh thoảng đảo quanh sân, khẽ gật đầu.

"La Bố tiên sinh, xem ra Sa chi dong binh đoàn huynh đệ mọi người cũng đều có thực lực không tệ lắm, trong khoảng thời gian này, thật là làm phiên người". *Nhìn ra giữa sân đang là thời gian ma hợp, các ngăn cách đã bị loại bỏ, nên nhiều dong binh đang đứng thành từng cặp, Tiêu Đỉnh quay đầu cười nói với La Bố bên cạnh.*

"Đều là do Tiêu Đỉnh đoàn trưởng có biện pháp hay, ta bất quá chỉ là chấp hành mà thôi". La Bố lắc đầu. Khoé mắt hàm chứa sự kính sợ khi nhìn sang phía Hải Ba Đông. Trong một lần tình cờ, hắn đã gặp qua Hải Ba Đông động thủ, chính vì vậy hắn phi thường rõ ràng, vị lão nhân này có thực lực cực kỳ khủng bố. Nhưng mà Tiêu Viêm lại có thể mời đến dong binh đoàn này thì trong lòng không khỏi có vài phần kiêng kị, nên khi nghe Tiêu Đỉnh nói, hắn vội vàng khách khí trả lời.

Tiêu Đỉnh tự nhiên biết được người phía sau mà hấn kiên kị, nên cũng chỉ chuyện trò dăm ba câu, sau đó nghiêng đầu nhìn sang, một bên dựa vào thân cây, thần tình có vẻ buồn chán nhìn Hải Ba Đông cười nói: "Ha Ha! Hải lão tiên sinh, hiệu thuốc bắc của Thạch Mạc Thành không có loại dược liệu mà người cần sao? Yên tâm đi, ta đã sai phái người đi các vùng phụ cận tìm giúp người rồi, nếu có tin tức hấn sẽ rất nhanh hồi báo thôi."

"Cũng là tiểu tử ngươi có tâm a! Tên tiểu tử Tiêu Viêm kia, sau khi tới nói cho ta biết tên dược liệu, lại chui vào trong phòng, không thấy ra nữa" *Hải Ba Đông trên khuôn mặt lộ nét cười, hướng Tiêu Đỉnh nói.*

"Sau lưng người khác nói vậy, có vẻ không tốt lắm a..." *Tiếng cười nhàn nhạt vang lên, từ phía sau mọi người truyền đến, âm thanh quen thuộc, làm mọi người quay đầu lại, thấy Tiêu Viêm đang cười tiến lại.*

"Thương thế của ngươi đã tốt hơn rồi?" *Nhìn khí thế và tinh thần của Tiêu Viêm so với trước tốt hơn, trên khuôn mặt già nua của Hải Ba Đông hiện lên một chút kinh ngạc, nói.*

"Ân!" *Tiêu Viêm cười gật đầu.*

"Ai! Quả nhiên là biến thái. Trọng thương như vậy mà không đến một tháng liền hoàn toàn bình phục..." *Nhìn Tiêu Viêm gật đầu, Hải Ba Đông nhất thời cười khổ, lắc đầu, đồng thời trong lòng cũng vì thủ đoạn của Tiêu Viêm mà kinh hãi.*

Cười lắc đầu, Tiêu Viêm cùng Tiêu Đỉnh mấy người trò chuyện một hồi. Sau đó, ánh mắt bỗng nhiên phiêu hốt dừng trên người La Bố, mỉm cười nhưng lại khiến cho La bố có chút sợ hãi. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chám com.

"Tiêu Viêm đoàn trưởng". *Nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi đi tới, La Bố vội vàng chào.*

"La Bố tiên sinh, ở Mạc Thiết dong binh đoàn đã quen chưa?" *Tiêu Viêm tủm tỉm cười hỏi.*

Nhìn vẻ tươi cười của Tiêu Viêm, La Bố muốn chạy trốn ngay. Hiện giờ tin tức Mạc gia đại trưởng lão đã chết cơ hồ đã truyền khắp Gia Mã đế quốc – Đông tinh. Tuy rằng mọi người đều không rõ là ai ra tay, nhưng La Bố

trong lòng đã rõ ràng, người ra tay tuyệt đối chính là thiếu niên có vẻ vô hại trước mặt mình.

"La Bố tiên sinh. Nhân rồi vô sự có thể giúp ta thực nghiệm một chút đồ vật được không?" Tiêu Viêm cười nói. Rồi không đợi La Bố gật đầu nhắc chân bước ra ngoài bóng râm. Tuy rằng thực lực đã trở về cấp bậc đấu sư, nhưng Tiêu Viêm rất rõ ràng, đối với người như La Bố thái độ bằng phẳng ôn hoà thì mới có thể khiến hắn luôn e dè, nghi hoặc, sợ hãi.

Nghe được Tiêu Viêm nói vậy, La Bố sững sốt, sau đó chỉ biết cười khô, gật đầu nhắc chân bước theo.

Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ mấy người nhìn thấy hành động có vẻ quái dị đó, tùy ý liếc nhìn nhau rồi cũng tò mò đi theo xem.

Chậm rãi tiến đến một góc sân huấn luyện rồi ngừng lại, Tiêu Viêm hướng tới La Bố đang đứng với vẻ không yên, lộ vẻ cười nói: "Người hãy đem hết khả năng phòng ngự của bản thân bộc lộ ra đi, ta muốn thử xem uy lực của thứ mà ta mới cải tạo ra.

"Ách?" Nghe vậy, La Bố khoé miệng nhất thời run lên, sắc mặt thoáng có chút co rút, nguyên lai chính mình làm bìa ngấm a.

Tiêu Đỉnh và mấy người đều là cao tầng trong Mặc Thiết dong binh đoàn, nên khi thấy bọn họ tập trung ở đây, nhất thời các đoàn viên trên sân huấn luyện cũng xúm lại, tò mò nhìn Tiêu Viêm cùng La Bố.

"Coi chừng một chút"

Đối với sắc mặt xanh tím của La Bố, sau khi nhắc nhở một tiếng, ngón tay Tiêu Viêm nhoáng lên, một quả đan dược màu đỏ hiện ra, sau đó bỏ vào miệng, một lát sau, khoé miệng khẽ nhếch lên, tử sắc hoả diễm bốc lên trên bàn tay Tiêu Viêm có đầu khí cách lý.

Nhẹ nhàng thao túng tử sắc hoả diễm, tay phải bình thần đưa ra, thanh sắc hoả diễm chậm rãi bốc lên...

Nhìn hai tay đang thao túng hai ngọn lửa bất đồng màu sắc, Hải Ba Đông hơi ngần người, chột sắc mặt đại biến, lẩm bẩm nói: "Bà nội nó, tiểu tử này chẳng lẽ muốn sử dụng chiêu thức kia?"

Trong mắt Hải Ba Đông dần dần nổi lên tia sợ hãi. Lúc này trong sân, Tiêu Viêm đã bắt đầu đem song chưởng từ từ hợp lại...

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông sắc mặt rốt cục thì hoàn toàn thay đổi, bàn chân mạnh mẽ đạp xuống, thân hình trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, như một tia chớp bắn thẳng lên trời, giọng the thé nói: "Tiêu Viêm, ngươi là thằng điên, lần trước đã suýt chết mà lần này còn muốn nữa sao?"

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, Hải Ba Đông đang nộ hoả đùng đùng, hẳn không nghĩ tới lão gia hoả này thế nào lại e ngại Phật nộ hoả liên của mình...

-----oOo-----

Chương 267: Sơn Trại Phật Nộ Hỏa Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kinh ngạc nhìn Hải Ba Đông đang nháo nhác trên bầu trời, một lúc sau, Tiêu Viêm dở khóc dở cười lắc đầu, gơ bàn tay có hai ngọn hoả diễm lên, cười nói: "*Hải lão, lấy trạng thái hiện tại của ta, cũng không thể phát ra được bạo trảng như ngày trước đâu... Hiện tại ta đã thay đổi Phật nộ hoả liên rồi, sẽ không thể xuất hiện tình trạng không khống chế được.*" Hải Ba Đông quan sát tử hoả trong tay Tiêu Viêm, phát hiện ra đó không phải là dị hoả, tuy nhiệt độ có cao, nhưng so với sâm bạch hoả diễm mà Tiêu Viêm thao tác lần trước thì kém rất nhiều.

"Người này rốt cục ẩn tàng bao nhiêu thứ đây? Một hồi thanh hoả, một hồi bạch hoả rồi hiện tại lại xuất ra tử hoả, thật sự khiến người khác nhìn không thấu a". Trong lòng dâng lên ý nghĩ, thoáng thờ dài, Hải Ba Đông nhìn về phía Tiêu Viêm, lắc đầu cắn răng nói: "*Ngươi vốn dĩ là kẻ điên, ta lười không quản ngươi có cải tiến gì, muốn chơi tự ngươi chơi đi, ta vẫn tưởng tượng lần trước bị ngươi đùa suýt chết a."*

Nói xong đôi cánh hàn băng sau lưng Hải Ba Đông khẽ rung lên, thân hình trong mắt mọi người thoáng chốc chỉ còn là một điểm đen, rồi mới dừng lại, quay xuống nhìn. Trải qua lần trước Tiêu Viêm sử dụng Phật nộ hoả

liên gậy nổ mạnh, khiến cho vị trước đây từng liệt danh Băng Hoàng nảy sinh tâm lý sợ hãi, nếu không cũng sẽ ở trước mặt nhiều người như vậy lựa chọn né tránh.

Bất đắc dĩ nhìn Hải Ba Đông bay đi xa, Tiêu Viêm cúi đầu, liếc mắt nhìn xung quanh thấy tất cả mọi ánh mắt của bọn Tiêu Đỉnh đều cổ quái nhìn mình, buông tay xuống nói: *"Lão nhân gia đường như lá gan hơi nhỏ..."*

"Khu...", Nghe vậy Tiêu Đỉnh cùng với Tiêu Lệ đều ho khan vài tiếng. Tuy nói tuổi của Hải Ba Đông khá lớn, thực lực có chút khủng bố, nhìn thấy biểu hiện lúc trước bọn họ trong lòng cũng thoáng có chút không yên, nhìn nhau liếc mắt một cái, chợt cười gượng nói với Tiêu Viêm: *"Tiêu viêm tử, ngươi đến tột cùng là muốn thí nghiệm cái gì?"*

"Chính là nghiên cứu ra một thứ, muốn thử xem có thành công hay thôi mà, lần trước đã thất bại, kết quả thiếu chút nữa đem ta và lão đầu tử nổ chết... Nên đến giờ hẳn tựa hồ có chút sợ hãi. Nhưng các ngươi không cần lo lắng, lần này ta đã cố ý cắt giảm uy lực, cho dù cuối cùng có thất bại cũng không như lần trước gây ra lực phá hoại lớn." Tiêu Viêm lắc đầu tùy ý nói.

Nghe được ngữ khí của Tiêu Viêm, trong giọng nói thoáng có chút không xác định, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ trên trán nhất thời xuất hiện mồ hôi lạnh. Tuy rằng cả hai cùng không biết chính xác thực lực của Hải Ba Đông nhưng hẳn có thể ngưng tụ đấu khí thành cánh thì thực lực chắc chắn không thấp hơn đấu vương. Có thể đem loại cường giả này thiếu chút nổ chết thì không hiểu Tiêu Viêm kia đã sử dụng cái loại khủng bố biến thái gì?

Hai người nhìn nhau một cái, rồi không hẹn mà cùng hướng lên bầu trời nhìn vào điểm đen, cước bộ chậm rãi lùi ra phía sau vài bước, giả làm cười mà nói: *"Ta xem có khi bọn ta nên lùi lại một chút để ngươi có hoàn cảnh rộng rãi..."* Nói xong, hai người cực kỳ ăn ý, đồng thời tháo lui đến quảng trường bên cạnh mới dừng lại.

Nhìn thấy hai vị đoàn trưởng đều có cử chỉ này, những thành viên khác của Mặc Thiết dong binh đoàn đang vây quanh cũng xuất hiện chút sợ hãi trong lòng, cân nhắc giữa an toàn và sự tò mò, rồi một đám người đều vội vàng lùi lại. Vốn sân huấn luyện đang đông đúc chợt trở nên trống trơn, quang đấng.

Nhìn sân rộng trong thoáng chốc trở nên trống không, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, quay lại tùm tùm nhìn về phía khuôn mặt của La Bố đang tái nhợt.

"Tiêu... Tiêu Viêm đoàn trưởng, ta xem hay là thôi đi, ngày đôi người đi!"

Gót chân như nhũn ra, hai chân run run, La Bố thật sự bị hành động thất thố của Hải Ba Đông làm cho run sợ, Hải Ba Đông thực lực là cái gì? Chính là đầu hoàng cường giả a. Cho dù là cả Gia Mã đế quốc cũng được xếp hạng cực mạnh trong cường giả. Có thực lực khủng bố như thế mà vẫn bị cái thứ sáng tạo của Tiêu Viêm làm cho nảy sinh hành động thất thố. Khó có thể tưởng tượng cái thứ đó đến tột cùng biến thái thế nào. La Bố hoài nghi, có phải hay không đoạn thời gian qua có chỗ nào làm cho Tiêu Viêm không hài lòng, nên lúc này mới tìm hấn tính sổ...

"La Bố tiên sinh. Yên tâm đi, hiện giờ Phật ngộ hoá liên uy lực kém xa so với lần trước. Lấy thực lực của ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì." Nhìn thấy La Bố bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, an ủi nói.

Nhìn bộ dạng hoàn toàn vô hại à khuôn mặt thanh tú kia, La Bố muốn khóc mà không ra nước mắt. Vì sao loại việc này lại tìm đến mình chứ?

Trong lòng than thở cho vận khí của chính mình đến hơn nửa ngày. Hấn cũng chỉ biết cười khổ gật đầu. Trong cơ thể đầu khí hung mãnh khởi động, sáu đó mãnh liệt tràn ra, rồi hình thành bên ngoài thân thể một sa y đầu khí vô cùng cứng rắn màu vàng đất.

Vừa ra tay đã triệu hồi ngay kỹ năng đặc thù của đại đấu sư. Sa y đầu khí, xem ra La Bố tâm lý thực sự là có chút cảnh giác.

Nhìn bộ dạng giống như đang lâm đại địch, đem Sa y đầu khí triệu hồi ra của La Bố, Tiêu Viêm bất đắc dĩ gật đầu, song chưởng đưa lên phía trên, thanh sắc cùng với tử sắc hoả diễm cùng đồng thời bốc lên, song chưởng hướng vào nhau, chậm rãi từ từ tiến đến gần nhau.

Theo đó, hai cỗ hoả diễm chậm rãi tiếp xúc với nhau, năng lượng ba động kịch liệt. Lần này cũng giống như lần trước, quanh thân của Tiêu Viêm không khí bỗng nhiên nhộn nhạo, từng đạo sấm nổ vang trong lòng bàn tay của Tiêu Viêm. Bất quá còn may là lần này lực nổ không khủng bố như lần

trước nên phòng ngự trên tay của Tiêu Viêm vẫn có thể kiên trì không chế được.

Hết sức chăm chú điều khiển hai luồng hoả diễm từ từ dung hợp, Tiêu Viêm cố gắng khiến cho bản thân mình nhớ lại cảm giác huyền diệu khi tiến vào thời khắc cuối cùng như lần trước. Con người đen nhánh nhìn chăm chăm vào chỗ mà hoả diễm đang giao hoà. Nơi đó xanh, tím nhị sắc hoả diễm giống như một dòng điện bén nhọn, bay nhanh.

Xa xa trên trời cao, Hải Ba Đông nhíu mày nhìn năng lượng quanh thân của Tiêu Viêm đang dao động kịch liệt, thấp giọng nói: "*Lần này dao động so với lần trước nhỏ hơn nhiều, xem ra, lần này người có thay đổi một ít, bất quá thứ này một khi không chế không tốt mà nổ mạnh thì lực phá hoại cũng sẽ không nhỏ. Dù sao thanh sắc hoả diễm cũng là dị hoả.*"

"Ai! Tên điên cuồng, luôn nghĩ ra những trò quái dị a!"

Hải Ba Đông cười khò lắc đầu, bất quá, dù nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn có chút hâm mộ dũng khí của Tiêu Viêm dám tiến hành thí nghiệm. Năm đó, khi còn trẻ, tại Xuất Vân đế quốc, hắn đã từng gặp một vị đồng dạng là cường giả có thể thao tác điều khiển dị hoả, nhưng vị cường giả này thái độ đối với dị hoả giống như đối với tổ tông mình vậy (ý nói sợ hãi chứ không phải cung kính đâu nha). Không thể tưởng tượng Tiêu Viêm như vậy lại muốn dùng dị hoả dung hợp với hoả diễm khác. Đối với rất nhiều cường giả, hành động này cơ hồ là đi tìm chết...

Bên trong sân, ánh mắt của Tiêu Viêm gắt gao dừng ở chỗ hoả diễm bị áp súc thành xanh tím hoả diễm giống như một viên cầu, sau một lát, con người đen láy bỗng trợn trừng, mười ngón tay thon nhẹ không ngừng khua động ở phía đầu.

Lần đầu tiên ở trạng thái thanh tĩnh không chế hoả đoàn, Tiêu Viêm rất cục hiểu được, nhìn thì như có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng đột quyết đấu khí tiêu tốn qua thực khủng bố. Mười đầu ngón tay chuyển động có bầy tám lần mà đấu khí bên trong xoáy tụ chỉ còn có một nửa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cố gắng nhớ lại biến hoá khi Phạt nộ hoả liên hình thành trước kia, trong con mắt đen láy của Tiêu Viêm hai màu xanh, tím hoả diễm lượn lờ, qua một khắc, bàn tay chợt bất động, linh hồn lực hoá thành một đường chỉ

mỏng, cong chui vào bên trong hảo điểm cuồng bạo.

Sau khi linh hồn lực xâm nhập, bên trong xanh tím hoả điểm ẩn chứa năng lượng cuồng bạo cũng bắt đầu từ từ biến mất. Gần như trong nháy mắt, những tia lửa như những chiếc gai nhím vốn trước kia không ngừng bắn ra nay hoàn toàn im lặng.

Gắt gao nhìn chăm chăm vào xanh tím hoả điểm trên bàn tay đã nguyện ý bình tĩnh xuống, Tiêu Viêm trong lòng thở ra nhẹ nhõm, hai tay nâng hoả điểm, đôi mắt khép hờ, linh hồn lực lượng xâm nhập bên trong hoả điểm bắt đầu chậm rãi thay đổi hình dạng của hoả điểm.

Theo linh hồn lực lượng từ từ khởi động, hoả điểm giống như một quả bóng bằng cao su, bắt đầu chậm rãi mấp máy, thể tích vốn lớn bắt đầu cấp tốc thu nhỏ lại. Một lúc sau, một hình thù nguyên bản của nhị sen mơ hồ xuất hiện trong xanh tím hoả điểm đang không ngừng thay đổi mau sắc.

Qua thêm một khoảnh khắc, xanh tím hào quang chậm rãi tiêu tán, một đoá nhị sen xanh tím hình thành, phiêu phù trôi nổi trên bàn tay của Tiêu Viêm.

Trên không trung, nhìn xanh tím nhị sen hình thành trên tay Tiêu Viêm, Hải Ba Đông đôi mắt híp lại, lẩm bẫm:

- Hẳn quả nhiên không chế lực càng ngày càng thuần thực, nếu như lần trước hẳn có thể đem Phật nộ hoả liên không chế được thành hình dạng như thế này, chỉ sợ... Bát cực hắc xà hoàng phải bị nổ chết tại đương trường.

- Ngày sau, nếu như hẳn lần thứ hai sử dụng hai loại dị hoả dung hợp, lại có thêm lực không chế như vậy, ta nghĩ trong tầng lớp đấu hoàng cường giả, trừ một số ít cực kỳ biến thái, còn không thì chắc là không ai có thể trực tiếp chịu đựng sức nổ khủng bố như thế.

Nhẹ thở một hơi khí lạnh, Hải Ba Đông sắc mặt phức tạp nhìn chăm chăm vào mặt hắc sam thiếu niên đang đứng trên mặt đất, thấp giọng nói.

Nơi sân thượng, Tiêu Viêm cầm trong tay nhị sen xanh tím, ngẩng đầu nhìn La Bố đang được bao bọc kín trong lớp Sa y đấu khí, khuôn mặt thoảng có chút tái nhợt khẽ điểm một nụ cười, bấm tay bắn khế nhị sen.

Nhất thời nhị sen hoá thành một đệp lưu quang giống như tia chớp hung hăng bắn vào La BỐ.

Lẳng lẳng nhìn khoảng cách giữa La BỐ và Phạt nộ hoa liên ngày càng gần, Tiêm Viêm chậm rãi vươn tay, sau đó nắm chặt lại, quát khê một tiếng:

- Bạo!

Tiếng quát vừa dứt, nhị sen xanh tím đang bay giữa không trung chợt bành trướng, ầm ầm nổ mạnh...

"ẦM! OANH"

Tiếnh nổ đing tai nhức óc, ầm ầm, trên sân huấn luyện, một cái khe thật lớn xuất hiện tại chỗ vụ nổ xảy ra, rồi nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

- Hoàn mỹ thao tác...

Trên bầu trời, Hải Ba Đông chậm rãi nhắm mắt, thấp giọng nói. Cùng lúc đó, trong lòng cũng có chút rung động, tim đập mạnh hơn một chút...

-----oOo-----

Chương 268: Giải Quyết Ân Hoạn Trước Khi Ra Đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên sân huấn luyện vang lên một tiếng nổ mạnh khiến mọi người không tự chủ được ôm lấy tai. Sau một lúc, mới hồi phục về sợ hãi trong lòng, liếc nhìn nhau, rồi mới đem ánh mắt hướng về phía sân đầy trời tro bụi.

Trên sân, Tiêu Viêm chậm rãi, bình ổn, nhưng hô hấp có phần gấp rút. Sắc mặt thoáng có chút tái nhợt. Lần này, Phạt nộ hoá liên ở sơn trại đối với linh hồn lực lượng và đấu khí yêu cầu có kém hơn lần trước nhiều, nhưng đồng dạng cũng không thể coi thường được.

- Với yêu cầu như vậy, chỉ sợ cũng chỉ đủ dùng ba lần là có thể đem đấu khí trong cơ thể tiêu hao sạch.

Cảm thụ được đầu khi cùng linh hồn lực lượng giảm mạnh, Tiêu Viêm thấp giọng thì thào. Chợt ngẩng đầu nhìn tro bụi lượn lơ bay, tay áo khẽ phất, một cỗ kính phong mãnh liệt xuất hiện, thổi bay hết bụi đất.

Sau khi tan hết, nhất thời trong mắt mọi người hiện ra một cái hố sâu khổng lồ. Ngay lập tức cặp mắt mọi người trên sân huấn luyện không khỏi mở lớn.

Hố sâu đạt đến bốn, năm thước, diện tích cũng không nhỏ chút nào, bên cạnh cái hố có nhiều khe nứt lớn, giống như mạng nhện, không ngừng lan tràn ra, cơ hồ trải rộng khắp quảng trường.

- Người đâu?

Ánh mắt của Tiêu Viêm quét qua xung quanh, nhưng vẫn chưa thấy thân ảnh của La Bố đâu, ngạc nhiên hỏi.

"*Khu...Khu*" Ngay khi Tiêu Viêm vừa kinh ngạc hỏi, bỗng nhiên có một tràng ho khan kịch liệt từ hố sâu vọng ra, rồi một bàn tay chậm rãi đưa lên. Cuối cùng một thân người đen cháy chật vật đứng dậy, đi ra. Dựa vào thân thể có thể đoán đó chính là La Bố.

Lúc này La Bố không chỉ toàn thân cháy đen, hơn nữa đầu khí áo giáp chắc chắn bảo vệ thân thể mà hãn triệu hồi ra lúc đầu cũng khẽ run run. Đầu khí áo giáp đã đến trạng thái cực hạn, rốt cục phát ra một tràng âm thanh răng rắc trầm đục, rất nhỏ, sau đó chậm chậm thoát ly thân thể của La Bố, lộ ra khuôn mặt trắng bệch còn hằn lên nét hoảng sợ.

Nhìn bóng dáng toàn thân giống như vừa lăn quan than đen, Tiêu Viêm thăm dò hỏi:

- La Bố tiên sinh! Không có việc gì chứ?

Nghe được Tiêu Viêm hỏi, La Bố chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu niên trước mặt, thân thể không nhịn được run bắn lên, khuôn mặt trắng bệch hiện lên nụ cười cực kỳ khó coi:

- Tiêu Viêm đoàn trưởng. Cái công kích kia của người nếu gần hơn chút nữa, hiện tại ta chỉ sợ là thi cốt vô tồn rồi!

Nhìn cả người hơi thở trầm thấp của La BỐ, Tiêu Viêm trong lòng rõ ràng, mặc dù có đầu khí áo giáp phòng ngự, bất quá hắn không lựa chọn tránh né, như một cây cọc gỗ đứng yên để tùy ý cho hỏa liên đánh vào. Sau đó nổ mạnh ở trước người, hành động quả thật có chút ngu ngốc khiến cho thân thể phải chịu sức nổ mạnh cực kỳ khủng bố. Bởi vậy, cho dù lúc này Tiêu Viêm thực lực mới chỉ lực tinh đấu sư nhưng đã khiến cho La BỐ là tứ tinh đại đấu sư vì chịu vụ nổ mà trọng thương, mất khả năng chiến đấu.

Khoé mắt hạ xuống nhìn vào đôi bàn tay đang tươm máu của La BỐ, Tiêu Viêm đôi mắt vốn thâm sâu không lường được chợt xuất hiện một tia nhu hoà, chậm rãi tiến đến, vỗ vai hắn, mỉm cười nói:

- Thật sự có lỗi, lần đầu tiên cải tạo nên xuống tay không cân nặng nhẹ. Ha ha. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có vấn đề gì đâu.

Làm đoàn trưởng một dong binh đoàn đã mười mấy năm, La BỐ cũng có những mẫn cảm của mình, cảm nhận thấy Tiêu Viêm lộ ra một chút nhu hoà, lập tức trong lòng hắn không khỏi vui mừng, kích động. Từ lần trước Sa Chi dong binh đoàn đối đầu với Mặc Thiết dong binh đoàn đã thiếu chút nữa bị hoạ diệt đoàn. Vị thiếu niên nhìn vẻ hiền lành này đối với mình vẫn có vài phần địch ý, thậm chí là sát ý.

Đồng thời La BỐ trong lòng còn rõ ràng hơn, nếu không phải Tiêu Viêm muốn trong một thời gian ngắn mở rộng Mặc Thiết dong binh đoàn thì có lẽ Sa Chi dong binh đoàn đã bị hoạ diệt đoàn. Tận mắt chứng kiến thiếu niên này sắc mặt không chút thay đổi khi biến người khác thành băng, La BỐ hoàn toàn không hoài nghi về độ tàn nhẫn trong lòng củavị thiếu niên không lớn tuổi này.

Tuy rằng hiện giờ, Sa Chi dong binh đoàn nhập vào Mặc Thiết dong binh đoàn, nhưng La BỐ cảm giác được sự hoài nghi của Tiêu Viêm đối với hắn cũng không giảm bớt. La BỐ cũng chỉ biết cười khổ mà thôi. Một tháng qua tại Mặc Thiết dong binh đoàn, hắn càng hiểu rõ bản lĩnh của Tiêu Viêm. Tại đây, ngày càng tiếp xúc thân mật, dưới thực lực khủng bố áp bách, một chút ý nghĩ phản bội vốn có trong lòng La BỐ như một đám bụi đã bị đánh tan. Giờ đây, có thể nói La BỐ đã dần dần coi mình chính là một thành viên của Mặc Thiết dong binh đoàn chứ không phải đoàn trưởng của Sa Chi dong binh đoàn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhưng mặc dù như vậy Tiêu Viêm đối với hắn vẫn không hề giảm ý định phòng ngừa, đối với điều này La Bố chỉ biết bất đắc dĩ trong lòng, Tuy nhiên hắn phi thường hiểu rõ đó chính là chuyện thường tình không thể trách được ai.

Nhưng mà hôm nay, khi sự phòng ngừa của Tiêu Viêm đối với hắn giảm xuống, khi mà trong ánh mắt của Tiêu Viêm lộ ra một tia nhu hoà thì cũng khiến cho hắn có một chút kích động trong lòng. Hắn biết hành động mạo hiểm tính mạng làm bia ngắm cho cú đánh vừa rồi đã khiến cho sự giới bị của Tiêu Viêm đối với hắn giảm xuống rất nhiều.

"Đáng giá, rất đáng giá..." trong lòng La Bố không ngừng lên tiếng. Trên khuôn mặt vốn trắng bệch, chợt ửng đỏ hai bên gò má bởi kích động.

Bàn tay vỗ nhẹ lên vai La Bố, rồi lấy từ trong nạp giới ra một bình cao cấp chữa thương, đưa cho hắn, cười nói:

- Trước tiên đem thương thế trị liệu cho tốt. Sau khi hoàn hảo hãy nói. Từ bây giờ ngươi chính là thành viên nòng cốt của Mạc Thiết dong binh đoàn, với thực lực của ngươi còn phải gánh trách nhiệm không hề nhỏ. Mạc Thiết dong binh đoàn đang trong thời kỳ phát triển, sau này sẽ phải nhờ đến ngươi nhiều.

Tiêu Viêm nói như vậy không thể nghi ngờ là đã có tín nhiệm đối với La Bố.

Cho nên nghe được nhưng lời này, La Bố tiếp lấy thuốc chữa thương mà cả người run sợ. Người khác tín nhiệm, hắn không quá mức để ý, nhưng với cường giả thì lại khác a. Với thực lực của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông mà tín nhiệm thì La Bố cảm thấy rất vinh hạnh.

- Đoàn trưởng xin yên tâm. Ta sẽ khiến cho đoàn viên Sa Chi dong binh đoàn chân chính trở thành người của Mạc Thiết dong binh đoàn.

Gắt gao nắm chặt lấy bình ngọc, thân thể La Bố hơi khom lại, có chút kích động nói.

- Chỉ cần ngươi mang tâm tư để trên Mạc Thiết dong binh đoàn, tin tưởng ở ta thì sau này ngươi sẽ có được những thứ mà bản thân ngươi cũng không tin được.

Nhìn vẻ kích động, trung thành của La Bố Tiêu Viêm cười cười, trong giọng nói có chút tâm ý.

Nghe được ngữ khí của Tiêu Viêm có vẻ thần bí, La Bố sửng sốt, chột cung thanh xác nhận.

- Ha ha, người mau chóng đem thương thế bồi dưỡng cho tốt. Ngày mai ta cùng Hải lão sẽ rời khỏi Thạch Mạc Thành. Người ở Mạc Thiết có thực lực cực mạnh, cho nên trong khoảng thời gian ta rời đi, có lẽ cần người chiếu cố nhiều hơn cho Mạc Thiết.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

- Rời đi?

Nghe thấy vậy, La Bố kinh ngạc hỏi.

- Đến đề đô, nơi đó có một số việc chờ ta đi làm.

Tiêu Viêm tùy ý cười cười. Nhìn bóng dáng trầm ổn của hắc sam thiếu niên, La Bố ho khan vài tiếng, bình ổn tâm tình kích động, gạt đầu.

Ở quảng trường bên cạnh, từng đạo ánh mắt kinh sợ vẫn ngẩn ra. Đi tới bên hai người Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ vẫn còn thần sắc sợ hãi thảm hại, cười nói:

- Còn không hoàn hồn?

- Tiểu tử kia, nguyên bản người chọn La Bố là cố ý chứ không phải là tùy ý. Không nghĩ tới người vừa mới đem mối nguy hiểm tiềm tàng phá giải.

Tiêu Đỉnh nhìn lướt qua La Bố ở giữa sân, hướng Tiêu Viêm thấp giọng nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không phủ nhận dụng ý của mình, ngẩng đầu nhìn Hải Ba Đông đang chậm rãi hạ xuống từ trên bầu trời, nhẹ giọng:

- Không có biện pháp, ngày mai ta cùng Hải lão phải rời khỏi Thạch Mạc thành. Không giải quyết đi mầm họa quả thật trong lòng không yên.

- Ngày mai rời đi? Nhanh như vậy sao?

Nghe thấy vậy, Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ sững sốt, nhú mào hỏi.

- Đúng vậy, nguyên bản một tháng trước đã định đến để đó, cũng bởi vì thương thân nên kéo dài lâu như vậy. Hiện tại cũng không thể tiếp tục ở lại.

Tiêu Viêm mỉm cười nói.

- Một tháng sau, thực sự định đến Vân Lam Tông?

Nhìn Tiêu Viêm đang cười, Tiêu Đỉnh bỗng nhiên thanh âm có chút trầm xuống, hỏi.

- Ân! Nơi đó phải đi!

Tiêu Viêm nhếch miệng, có chút gật đầu, chậm rãi nói, kiên định không chút dao động.

- Vân Lam Tông, đó chính là một đại gia hoả khó đối phó a... Sau khi Mặc gia đại trưởng lão chết trong tay ngươi, tuy rằng lúc đó ngươi ẩn giấu thân phận, bất quá nếu như ngươi xuất hiện tại Vân Lam Tông thì thân phận sẽ bại lộ. Đến lúc đó, cho dù ngươi đánh bại Nạp Lan Yên Nhiên thì chỉ sợ mấy lão bất tử tại Vân Lam Tông cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.

Tiêu Đỉnh lo lắng nói.

- Nếu đến lúc đó bọn họ thực sự muốn như vậy, đến cùng cũng chỉ là cá chết lưới rách mà thôi...

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười, ngẩng đầu nhìn Hải Ba Đông nhún vai cười nói:

- Hải lão, người nói có đúng không?

- Đại ca ngươi nói đúng, Vân Lam Tông cũng không dễ đối phó đâu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhìn mình, Hải Ba Đông cười khở nói:

-Ai, tùy ngươi đi, một năm bảo tiêu. Ai xem ra ngươi đã sớm tính kế với ta rồi.

- Ha, ha! Đến nhờ đấu hoàng cường giả, nếu tùy ý đưa ra một đề nghị nhỏ, tựa hồ ta có tội lớn a?

Nhìn thấy sắc mặt bất đắc dĩ của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm vui đùa nói.

Nghe vậy, Hải Ba Đông cũng chỉ biết lắc đầu cười khở.

Tiêu Viêm đưa tay lấy ra một nhánh cây, hái vài lá cho vào miệng nhai, nhâm nhi mùi vị nhàn nhạt ở trong miệng, quay đầu nhìn về phía phương Bắc xa xôi, nơi đó toạ lạc thế lực không lò của đế quốc, Vân Lam Tông.

- Đến lúc đó hãy xem. Nếu bọn họ thực muốn bức người quá đáng. Cho dù phải liều mạng lần thứ hai trọng thương cũng muốn ngay tại Vân Lam Tông tạo ra một đoá Phật nộ hoả liên a.

Nghe thanh âm bình thản, thì thào của thiếu niên bên cạnh, Hải Ba Đông khuôn mặt nổi lên một cỗ bất đắc dĩ, cười khở lắc đầu, thở dài nói:

- Thật sự là kẻ điên. Chọc phải ngươi cho dù là Vân Lam Tông thực lực cũng phải trả giá thật lớn a.

-----oOo-----

Chương 269: Đến Đế Đô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đêm tối dần buông xuống, bóng đêm bao phủ khắp mặt đất, phía trên không trung, bầu ngân nguyệt treo cao tỏa ra ánh trắng loãng nhàn nhạt, đem một ít hắc ám còn sót lại, chậm rãi xua tan đi.

Trong sân một mảnh tịch mịch, ba huynh đệ trên người đều vận bộ nhuyễn y mềm mại thoải mái, ngẩng đầu nhìn sao trời ở trên cao kia, chọt bung chén rượu ở bên cạnh lên, cùng nâng lên uống.

Cầm chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn hai vị huynh trưởng có chút men say, sau đó chậm rãi đứng dậy, từ trong nấp giới lấy ra hai quyển trục trên mặt bìa có chút phong cách cổ xưa, sau đó đem nó nhẹ nhàng đặt bên cạnh tiểu bàn làm bằng trúc ở trước mặt hai người Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ. Nhìn ánh mắt nghi hoặc kia của bọn họ, hần mỉm cười nói: *"Đây là hai quyển huyền giai trung cấp công pháp, Một mộc một lôi, thuộc tính rất phù hợp với hai vị huynh trưởng, ở bên trong nó còn có nguyên một bộ công pháp huyền giai cao cấp đấu kỹ nổi danh, hai loại gộp lại rất xứng đôi, uy lực không thể lường được"*. Nghe thấy lời nói ấy, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đang có men say đột nhiên tỉnh ra, bốn cặp mắt đồng thời sáng hẳn ra rồi đứng lên, nó gần như là một loại Huyền giai cao cấp công pháp ở bên trong Gia Mã đế quốc, đó là thuộc về bảo bối nếu không có nhìn kỹ không thấy được giá trị a, hưởng chi còn có nguyên bộ đấu kỹ, như vậy tính ra, giá trị loại công pháp này so với cái cao cấp công pháp là ngang nhau, mặt khác không thể nghi ngờ phải có vẻ trân quý hơn.

Tại ở bên chiếc bàn Tiểu trúc có hai quyển trục quá hấp dẫn thật là đồ vật quý hiếm, cho dù lúc này đây Tiêu Đỉnh bình tĩnh, trên khuôn mặt cũng là hiện lên một chút khát vọng, mà một bên Tiêu Lệ, thì tại lúc Tiêu Viêm nháy mắt vừa dứt lời, một tay vội vàng bắt lấy quyển trục màu bạc kia, sau đó yêu thích không buông tay ngắm nghía. lẩm bẫm: *"Hai thứ này, nếu như cầm đi bán đấu giá mà nói, nếu không được giá ba trăm vạn kim tệ, chỉ sợ thật đúng là hạ thấp thân phận của chủ nhân a"*. Tiếp nhận lục sắc quyển trục còn lại, Tiêu Đỉnh nhẹ nhàng vuốt ve, sự mềm dẻo làm cho người ta không khỏi nảy sinh cái loại cảm giác cực kỳ thoải mái, do thường xuyên tiếp xúc cùng ma thú Tiêu Đỉnh rất rõ ràng: *"Loại chất liệu như gỗ này, ít nhất cũng là da lông của con thú giai ma thú trở lên"*, lập tức nhin không được sợ hãi than nói.

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, đồng thời xuất ra hai bộ đấu kỹ huyền giai cao cấp công pháp, loại bút tích này ở bên trong Gia Mã đế quốc, có thể sở hữu được hẳn là người có thể lực, mà chắc chắn sẽ không đến mười người. Mà Tiêu Viêm, nếu không bởi vì hắn có được một sư phụ như Dược lão tựa một cái kho báu sống, cũng căn bản không có lực xuất ra được chúng nó như vậy. *"Lần trước tính đem công pháp cho các huynh, bất quá bởi vì ra đi vội vàng, cho nên đệ đã quên đi mất"*. Tiêu Viêm cười nói. Ở lần đi tới Xà nhân tộc, Tiêu Viêm bắt đầu từ Dược lão kết quả thu hoạch ra hai loại công pháp này, bất quá bởi vì hành trình hấp thu dị hỏa của hắn đến cực nhanh, bởi vậy đến bây giờ mới có thời gian nhớ lại việc này.

"Tuy rằng công pháp này cực kỳ hi hữu. Bất quá nếu là người lấy ra tặng cho chúng ta, chúng ta đây cũng không làm cái việc đổi trả chổi từ. Nếu không, ngược lại là làm người mất hứng a". Tiêu Đỉnh hiểu rất rõ tính tình của Tiêu Viêm, sau một thoáng trầm ngâm, vẫn không có cự tuyệt món lễ vật này, cười cười gật đầu, không nói lời khách sáo nữa, đem quyền trực cẩn thận thu vào trong lòng.

Nhìn hai người đem thu công pháp vào, Tiêu Viêm mỉm cười, ngửa đầu nhìn sao trời. Nhẹ giọng nói: *"Sự tình đều đã an bài thỏa đáng, đệ đây ngày mai cũng có thể an tâm mà đi rồi a".*

Tiêu Đỉnh khẽ gật gật đầu, đem chén rượu ở một bên rót đầy. Đứng dậy, hướng về phía Tiêu Viêm, cười nói: *"Tiểu tử kia, đại ca cùng với nhị ca, ở tại chỗ này chờ người một tháng sau danh chấn Gia Mã đế quốc! Cạn!"*

Nhìn một cỗ hào tình tráng chí của Tiêu Đỉnh đột nhiên trở nên dừng khởi, Tiêu Viêm trong lòng nảy lên một chút lo lắng. Tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Hắn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tiêu Đỉnh, nếu như thật sự có thể đả bại Nạp Lan Yên Nhiên, hơn nữa thuận lợi rời khỏi Vân Lam Tông. Như vậy Tiêu Viêm hắn, chỉ sợ sẽ trong một đêm, oanh động cả Gia Mã đế quốc.

"Đương nhiên! Tiểu viêm tử, nếu người không có đi tới Vân Lam Tông, ta cùng với đại ca, sẽ không có lập tức báo thù cho người, bất quá chúng ta sẽ ân hận, cắn răng gặt gao ân hận. Tới khi nào nắm giữ đủ thực lực ở trong tay, thì có thể lưu lại cho Vân Lam Tông một vết cắn, mãi đến tận xương cốt mới thôi!". Tiêu Lệ vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, tuy trên khuôn mặt mỉm cười, cũng lộ ra một cỗ khí thế âm trầm như sấm khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Ở trong sa mạc có một lý lẽ, mãnh thú giương nanh múa vuốt cũng không có đáng sợ. Đáng sợ nhất lại thuộc về loại độc xà ẩn núp ở bên dưới lớp cát vàng kia, chúng nó sẽ không dễ dàng triển lộ răng nanh, nhưng mà một khi thời cơ tới, với một kích trí mạng, sẽ nháy mắt lao ra cát vàng... ..

Tiêu gia tam huynh đệ. Tiêu Đỉnh thì bình tĩnh cơ trí, Tiêu Lệ lại âm ngoan cay độc, Tiêu Viêm lại thâm bất khả trắc. Ba người tính tình không giống nhau, lại đều là có thể làm cho đối thủ của bọn họ cảm thấy bất an cùng tâm lãnh.

Nhìn vẻ mặt âm lệ của Tiêu lệ, Tiêu Viêm vút hết mọi lo lắng ở trong lòng, có chút gật gật đầu tán thưởng, lại cùng một ly uống cạn làm cho yết hầu nóng rát mùi liệt tửu. Ba người nhìn nhau cười to.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông không có kinh động bất luận kẻ nào tại Mặc thiết dong binh đoàn, giống như mỗi lần rời đi trước vậy, đều là lặng yên không từ mà biệt". *Phía trên không trung xanh thẳm, lưỡng đạo lưu quang bỗng nhiên từ xa chợt đến gần, bám theo sau đó là một cỗ cuồng phong. Một lát sau, như thiếu điện lưu minh biến mất tại cuối đường chân trời. Chỉ lưu lại khu vực trên đường với rất nhiều thần tình hâm mộ của những người qua đường.*

"Tiêu Viêm, chúng ta trực tiếp bay đi để đô không phải là nhanh hơn ngồi trên Phi hành thú sao? Cái tốc độ kia mà cũng so với chúng ta thì phi hành chậm hơn rất nhiều". Cặp Hàn băng song dực sau lưng có chút chấn động, Hải Ba Đông ánh mắt trôi nổi liếc một cái xuống phía dưới, cảnh vật bay nhanh lui về phía sau lảo. Quay đầu đi, đầu khí hỗn loạn nổi lên một chút sóng âm, nghe thoáng như có chút bất mãn truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

Trên đoạn đường dài thiên lý tất cả có chút ảnh hưởng đến sức lực ở bên trong của Tiêu Viêm, nghe được lời này của Hải Ba Đông, trong lòng không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: "Từ nơi này đến Đế đô kia, chính là mấy ngàn dặm lộ trình, trước kia nếu như có lực lượng của Dược lão trợ giúp. Có thể gắng sức còn miễn cưỡng chống đỡ được, hiện tại Dược lão đã say ngủ. Bằng vào lực tinh Đấu sư thực lực của ta, làm sao có thể kiên trì mà bay không ngừng nghỉ chút nào ư?. Đến lúc đó, chỉ sợ khó tránh khỏi sẽ bị lão nhìn ra cái sơ hở".

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, Tiêu Viêm ngoài miệng tự nhiên cũng không có khả năng như vậy trả lời. Sau lưng Tử Vân Dực rung động, tốc độ hơi giảm, cười nói: "Ha hả, chính là muốn thừa dịp ở phía trên di chuyển như Phi hành thú, ở giữa đoạn đường dài này tiết kiệm được chút ít thời gian rồi, nghiên cứu một chút dị hỏa mà thôi. Còn nữa, Hải lão không phải cũng muốn tìm kiếm dược liệu để luyện chế Tử linh đan kia sao?. Ở một ít thành thị lớn dừng lại tìm kiếm một chút, cơ hội sở hữu số dược vật cũng càng nhiều hơn một ít a". Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe thấy lời nói, Hải Ba Đông sắc mặt lúc này mới hoãn xuống, gật đầu bất đắc dĩ. Nhớ tới chính mình còn thiếu rất nhiều những dược liệu danh

tiếng cùng quý hiếm, cũng chỉ còn nước không dám phàn nàn nữa.

Nhìn thấy Hải Ba Đông không còn có ý gì nữa với mình, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Sau lưng cặp Tử Vân dục bỗng nhiên vỗ lên. Tốc độ nhất thời tăng vọt, thân hình hóa thành một điểm lưu quang, biến mất ở cuối đường chân trời.

Đi từ sáng sớm, mãi đến thời khắc buổi chiều tà. Hình dáng của thành thị nơi kia, mới vừa ẩn hiện tại ở trong tầm mắt hai người. Bay vòng ở ngoài thành rồi hạ xuống, hai người mang dáng vẻ phong trần mệt mỏi sau đó đi vào trong thành.

Lúc này Tiêu Viêm, đã lần thứ hai đem kiện nhị phẩm luyện dược sư Hắc sắc trường bào mặc ở trên người, tuy rằng Huyền trọng xích thật cao lớn ở phía sau lưng kia ước chừng làm cho hắn nhìn thoáng có chút vẻ quái dị, bất quá thành vệ binh sĩ, cũng vẫn chưa có lá gan tiến ra ngăn lại một gã luyện dược sư. Bởi vậy, hai người thật thuận lợi không bị ai ngăn trở mau chóng tiến nhập vào chỗ thành thị có diện tích không nhỏ này. Sau khi đã tiến vào thành, Bọn Tiêu Viêm hai người đều là lần lượt nhìn qua một gian dược điểm quy mô không nhỏ, tìm tòi kĩ qua. Hải Ba Đông mục tiêu hẳn là mới dược liệu có thể luyện chế ra Tử Linh đan, mà Tiêu Viêm. Lại là đang âm thầm quan sát có hay không cái loại dược liệu, có thể có công hiệu rất nhanh phục hồi lực lượng linh hồn.

Nhưng mà hai người tuy rằng mệt mỏi không ít công sức tìm tòi bên trong gian dược điểm trong thành, đều là cau mày nhìn kỹ, chỉ là hiếm thấy có cái loại dược phẩm cấp bậc như vậy. Lập tức, đều chỉ phải thất vọng mà rời đi

Lần theo ở bên trong gian dược điểm cuối cùng. Một lúc sau, chưa từ bỏ ý định hai người lại ở giữa phòng đấu giá trong thành dạo qua một vòng nữa. Đáng tiếc, đồng dạng là không thu hoạch được gì.

Đứng ở trên đường cái, hai người ngơ ngác nhìn ta ta lại nhìn người, đều là bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, chỉ đành phải buông tha tìm tòi, chạy tới trung tâm Phi hành vận chuyển ma thú trong thành.

Bằng vào cái thân phận luyện dược sư nổi danh kia, hai người không có xảy ra bất ngờ gì, thuận lợi đi lên hai cỗ Phi hành ma thú xa hoa chuyên dụng để phục vụ giới luyện dược sư di chuyển. Sau đó một thời gian

không lâu bắt đầu di dời đi khỏi thành.

Phi hành trên đường, quả có chút buồn tẻ. Bất quá cũng may hai người không phải là loại người có tính tình nôn nóng, đều ở trên giường tọa thiền, sau đó tiến nhập trạng thái tu luyện. Chậm rãi chờ đến nơi cần tới.

Phi hành một lúc, Tiêu Viêm cũng vẫn chưa cùng một gã luyện dược sư đồng hành nào khác tiến hành giao tiếp. Bất quá ở thời điểm ngẫu nhiên gặp mặt, hẳn trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hẳn phát hiện, lần trước đó đi đến Đế đô Luyện dược sư, thậm chí xem bộ dáng của những gã luyện dược sư Gia Mã đế quốc, nhìn kỹ có một chút kiêu căng hống hách.

Đương nhiên, ở Tiêu Viêm lúc này làm cho những gã luyện dược sư kinh ngạc bởi nhìn thấy ở hẳn tướng mạo còn rất trẻ tuổi, cùng với ở phía trên ngực ảnh huy của chiếc huy chương luyện dược sư nhị giai phẩm. Làm cho bọn họ chịu không ít đã kích.

Có trải qua một lần kinh nghiệm trước kia phi hành không thoải mái, bởi vậy Tiêu Viêm ở trong lòng có chút bài xích ở phía trên phi hành thú không cùng người khác "trao đổi" (Muốn biết trao đổi gì thì hãy đọc các chương trước.), cho nên dù nhìn thấy những gã luyện dược sư này trò chuyện với nhau không khí rất rôm rã, nhưng hẳn lại như cũ không có tham gia vào.

Bất quá ở một lần ngẫu nhiên nghe được này một gã luyện dược sư nhắc tới cái Luyện dược sư đại hội gì gì đó, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng giật mình nhớ lại lần trước ở Hắc Nham thành. Phân hội trưởng luyện dược sư Áo Thác đại sư phụ đối chính mình có lời mời tham gia. "Nguyên lai những gã luyện dược sư này cũng đều là tham gia Luyện dược sư đại hội". *Có chút gật gật đầu, Tiêu Viêm lúc này mới hiểu được, vì sao lần Luyện dược sư đại hội quy mô như thế này lại được tổ chức tại ở trong biên giới của Gia Mã Đế quốc.*

"Nếu là Luyện dược sư đại hội!. Nói như vậy sẽ có rất nhiều luyện dược sư tụ hội, chẳng phải mỗi gã đều nắm ở trong tay rõ rệt là có một ít thiên tài địa bảo sao?". Trong lòng cứ như vậy nổi lên một trận lo lắng, Tiêu Viêm ánh mắt từ từ sáng lên. Nếu như có thể ở trước khi tới Vân Lam Tông, trước tiên đi đến Luyện dược sư Đại hội kia tìm kiếm lượng kỳ bảo có công hiệu phục hồi linh hồn lực, đem Dược lão cứu tỉnh lại. Như vậy hành trình lần này đến Vân Lam Tông, Tiêu Viêm cũng là chân chính có thể an

tâm.

Có ý niệm này trong đầu, Tiêu Viêm tâm tư trở nên khẩn trương lên. Mà ở hẳn khẩn trương chờ đợi ở bên trong phi hành thú kia gần bảy ngày thời gian phi hành, thì mới từ xa thấy một tòa thành thị to lớn Đế đô Gia Mã đế quốc, Gia Mã thánh thành!

Đứng ở trên Phi hành thú, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn thấy mây mù hiện ra dưới tòa thành to lớn. Chậm rãi thở ra một hơi, ba năm thời gian... ba năm khổ luyện... hẳn rốt cục cũng đã tới nơi này... ..

Theo Phi hành thú chậm rãi hạ xuống. Ánh mắt Tiêu Viêm, bỗng nhiên chột đời mặt đi hướng về phía phương hướng phía bắc đế đô. Nơi đó, một dãy núi có thể nói là to lớn khổng lồ, giống như cự long nổi danh lại rõ rệt bình thường, ẩn giấu linh khí như sấm động đến tận trời.

Nói đó, chính là Gia Mã đế quốc đại quái vật. Nơi có Vân Lam Tông tọa trấn!

"Vân Lam Tông... .. Nạp Lan Yên Nhiên, năm đó phé vật, đúng hẹn đến đây!, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm về nơi ngọn núi hùng vĩ bị che dấu bởi nhàn nhạt mây mù ở bên trong. Tiêu Viêm thân thể ở giờ khắc này, kịch liệt run rẩy đứng lên.

-----oOo-----

Chương 270: Phòng Đấu Giá Thước Đặc Nhĩ - Cố Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Đáng chết, sau này ta sẽ không bao giờ ngồi lên cái đồ vật này nữa, lấy tốc độ chậm rề rề như vậy, thật sự là làm cho người ta khó có thể chịu được." Đi ra khỏi dòng người chật chội từ trên phi hành thú vận chuyển xuống, Hải Ba Đông hít thật sâu vài ngụm không khí tươi mát, thấp giọng mắng.

Nhìn sắc mặt Hải Ba Đông xem ra không được tốt lắm, Tiêu Viêm cười cười, ngẩng đầu, ánh mắt ở trên tòa đế đô hung vĩ này đảo qua, không nhìn

được than thở một tiếng, quy mô khổng lồ như thế, trong các thành thị mà Tiêu Viêm chứng kiến qua, nói về hùng vĩ cùng diện tích, Gia Mã thánh thành này đứng ở vị trí đệ nhất.

" Không hổ là đế đô Gia Mã Đế Quốc a, thật sự là khí phách tuyệt luân."
Trong miệng phát ra thanh âm tâm tác than thở, Tiêu Viêm cười nói.

Hải Ba Đông không có hứng thú xem kiến trúc nhàm chán này, tầm mắt tại chung quanh đảo qua, đột nhiên hỏi nói: *" Người chừng nào thì đi Vân Lam Tông?"*

" Sau nửa tháng nữa." Tiêu Viêm trầm ngâm như muốn quên đi thời gian ba năm chỉ ước một chút khoảng cách, nói.

" Còn có lâu như vậy? Chúng ta hiện tại đi đâu?" Nghe vậy, Hải Ba Đông nhíu mày, chợt bắt đắ dĩ nói.

" Uh..... Đi tới phòng đấu giá của đế đô xem một chút trước, nơi đó vốn là nơi giao dịch lớn nhất của Gia Mã Đế Quốc, hẳn là có một ít thứ gì đó chúng ta muốn, sau đó... Lại đi tổng bộ luyện dược sư công hội một chuyến." Tiêu Viêm ve cằm, mỉm cười nói: *" Đại hội luyện dược sư lần này sẽ tổ chức ở nơi nào, ta nghĩ tới xem qua một chút... Còn nữa, luyện dược sư thích nhất thu thập các loại dược liệu quý, nói không chừng, ở nơi nào đó, người có thể tìm kiếm được tài liệu của Phục Linh Tử Đan."*

Luyện dược sư đại hội chính là một hội đại thịnh hội hiếm có của Gia Mã Đế Quốc. Bỏ lỡ ta cũng đáng tiếc..." *Đối với an bài của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông vẫn chưa có điều gì phản đối, vuốt chòm râu hoa râm, rất có hứng thú cười nói: " Bất quá luyện dược sư đại hội này, người chính thật ra rất đáng giá nhìn tới. Đối với một gã luyện dược sư mà nói, bỏ qua một bên việc có thể cùng đồng hành trao đổi ở ngoài, đồng thời cũng có chút ý nghĩa không giống người thường, chỉ cần ai có thể ở nơi này triển lộ đầu giác, thì tiền đồ thật đúng là khó có thể ước lượng....."*

" Mỗi lần luyện dược sư đại hội đều khiến cho rất nhiều thế lực to lớn chú ý, mà luyện dược sư có luyện dược thuật tốt, lại là đối tượng cho các thế lực tranh tiên cướp đoạt hoan nghênh, đái ngộ kia, quả thực vốn là xúc động làm cho người ta đỏ mắt."

Nghe được Hải Ba Đông nói lời nói hơi khoa trương này, Tiêu Viêm cười cười, nhưng là có chút lắc đầu, nói: " Luyện dược sư vốn chính là một cái

nghề nghiệp đặc thù đi tới chỗ nào đều được hoan nghênh, mặc dù có lẽ được các thế lực to lớn thu nạp với được đãi ngộ cực kỳ tốt, nhưng dù sao cũng là có chút hạn chế tự do, không quá có lời..."

"Không có lời? Sao có thể? Người có biết Cổ Hà không?" Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi nói.

"Đan Vương Cổ Hà, tại Gia Mã Đế Quốc này sợ rằng thật đúng là không ai không biết." Tiêu Viêm nhún vai. Lãnh đạm cười nói, hắn không chỉ có biết, nhưng lại đã cùng hắn gián tiếp giao thủ.

"Hắn chính là một ngựa ô điển hình nhất trong lịch sử luyện dược sư đại hội, tại trước đó, tên Cổ Hà này, cũng không có bao nhiêu người biết, mà từ lúc tại trong đại hội hắn tiệm lộ đầu giác rồi là được thái thượng tông chủ của Vân Lam Tông nhìn trúng, sau đó cho hắn thành trưởng lão Vân Lam Tông... Ngay lúc đó, Cổ Hà chỉ là tứ phẩm luyện dược sư. Nhưng sau một vài năm, dưới sự ủng hộ tài lực khổng lồ của Vân Lam Tông, nhưng là tăng lên hai phẩm. Hơn nữa danh tiếng cũng là từ năm đó khắp nơi lan truyền, trở thành Đan Vương mỗi người đều kính sợ ngày hôm nay." Hải Ba Đông hắc hắc cười nói: "Cho nên, nếu không có duyên cớ vốn là Vân Lam Tông, hắn muốn có được thực lực như hôm nay, sợ rằng ít nhất cũng phải mất hai mươi năm nữa."

Tiêu Viêm nhíu mày gạt đi cảm giác kinh ngạc, không nghĩ tới Cổ Hà kia, lại có thể cũng là xuất đầu như vậy.

"Luyện dược sư đích thật là một loại nghề nghiệp hi hữu, bất quá đồng dạng bọn họ cũng là một loại nghề nghiệp cực kỳ đột tiên, mặc dù luyện dược thuật cực kỳ chú ý thiên phú, nhưng nếu là không có được sự ủng hộ cuộn cuộn không ngừng về dược liệu, thiên phú dù cao tới đâu, cũng khó nhanh chóng tăng lên cấp bậc luyện dược thuật được... Nhưng nếu là sau lưng có được một cái thế lực khổng lồ có thể cung cấp dược liệu cuộn cuộn không ngừng, bọn họ còn lại là có thể tĩnh tâm, không mất thời gian đi chung quanh bôn ba, tìm kiếm dược liệu, dưới sự chuyên tâm như vậy, lấy được thành quả, tự nhiên là so với luyện dược sư tự do phải càng tốt hơn một ít... Bởi vậy, cũng có rất nhiều luyện dược sư, đều là nghĩ muốn ở luyện dược sư đại hội này, tìm được một tài chủ có thể cung cấp cho bọn họ." Hai người chậm rãi hành tẩu đến giữa ngã tư đường, hai tay Hải Ba Đông cắm ở trong túi áo, miễn cưỡng nói.

" Có lẽ, bất quá ta đối với đồ vật kia, không hứng thú gì." Tiêu Viêm nhún vai, có vị sư phụ Dược Lão kinh nghiệm cực kỳ này ở một bên chỉ đạo, Tiêu Viêm đi đường quanh co, không thể nghi ngờ vốn là cực nhỏ, bởi vậy, hắn mới có thể tại trong ba năm ngắn ngủn, từ một gã ngay cả dược phẩm cây cỏ cũng không thể nhận biết thành thực, trở thành một gã nhị phẩm luyện dược sư tuổi còn trẻ, mà cũng vì là như thế này, cho nên hắn cũng không rõ ràng, bình thường luyện dược sư tự do, muốn rất nhanh tăng lên thực lực, có khó khăn ra sao, dù sao, không phải mỗi người đều có may mắn như hắn vậy.

" Đương nhiên, lấy luyện dược thuật của ngươi, ở Gia Mã Đế Quốc này, coi như là Vân Lam Tông, cũng không có tư cách đến cam kết ngươi." Hải Ba Đông lắc đầu, cười nói, một gã cao cấp luyện dược sư có thể luyện chế lục phẩm đan dược, đừng nói là ở Gia Mã Đế Quốc này, coi như là phóng mắt tới trên cả Đấu Khí đại lục, cũng là có thể vỗ ngực tự hào.

Tiêu Viêm khẽ cười cười, vẫn chưa tiếp nhận lời nói đầu, bài trừ duyên cớ vì Dược Lão, thân mình cấp bậc của hắn, gần như chỉ là nhị phẩm luyện dược sư, đương nhiên, trải qua gần một năm tại đại mạc khổ tu, hôm nay hắn có được Thanh Liên Tâm Hỏa, mặc dù tự tin nếu là luyện dược thuật, sẽ không kém hơn một gã tam phẩm luyện dược sư, bất quá hắn cũng rõ ràng, cho dù là một gã tam phẩm luyện dược sư chính thức, có thể đối với Hải Ba Đông loại đấu hoàng cường giả này sinh ra lực hấp dẫn, lại vẫn như cũ vốn là cực kỳ bé nhỏ.

Hải Ba Đông có thể vẫn đi theo bên cạnh Tiêu Viêm, hơn nữa cam tâm tự hạ thấp thân phận làm bảo tiêu, đó là bởi vì hắn tự cho là Tiêu Viêm có thể luyện chế lục phẩm đan dược, bởi vậy mới có thể tàn nhẫn quyết tâm, đáp ứng từ phía sau hộ vệ hắn an toàn khi tới Vân Lam Tông.

Nếu như ngày sau Hải Ba Đông biết sự thật rồi, hơn nữa lúc ấy Dược Lão lại còn chưa thức tỉnh, phần nộ rời đi là nhỏ, nếu là một cái luẩn quẩn trong lòng, nói không chừng còn có thể mạnh mẽ uy hiếp hắn đem tàn đồ thần bí trả lại trở về, dù sao, hợp tác, một mực đều là thành lập tại trên điều kiện tiên quyết là song phương thực lực kém không xa.... Mà Tiêu Viêm- một gã đấu sư cùng với nhị phẩm luyện dược sư, rõ ràng không có tư cách cùng đấu hoàng cường giả hợp tác.

" Ôi, xem ra việc làm cho sư phụ thức tỉnh phải tận lực đề nhanh a, nếu không một khi Hải Ba Đông kiếm đủ dược liệu, đến lúc đó ta làm như thế

nào luyện chế ngũ phẩm đan dược kia?" Trong lòng thở dài một hơi. Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện. Không có Dược Lão bên người, hiện tại hẳn lại bị vây trong giai đoạn yếu ớt, dĩ nhiên là bị quản chế đủ đường.

Dù sao, cường giả mà Tiêu Viêm tiếp xúc, thật sự là có chút xa xa cao hơn thực lực thật sự của hắn có khả năng tiếp xúc quá nhiều. Ai có thể tưởng tượng, một gã đấu sư, lại có thể ở trong tầng lớp đấu hoàng cường giả này, cường hãn được như thế?

Nếu là đối thành thường nhân, bằng vào đấu sư thực lực, muốn làm cho một gã đấu hoàng cường giả xa lạ đi theo bên cạnh làm bảo tiêu. Cái này không thể nghi ngờ vốn là một chuyện kẻ khác nghĩ muốn khó hơn lên trời, nhưng mà Tiêu Viêm có được Dược Lão trợ trợ, chính là có thể khai mở cái điều khó khăn đối trá này, dẫn đầu tiếp xúc đến tới siêu cấp cường giả. Nhưng đúng là bởi vì đối mặt loại siêu cấp cường giả này, Tiêu Viêm không có thực lực chân thật quá mạnh mẽ, đều phải tùy thời cẩn cẩn thận thận, hơn nữa mạnh mẽ giả bộ thông dong ứng phó, không dám lộ ra chút chân tướng nào.

" Ôi. Thực lực hả... Chỉ cần ta có thể đạt tới cấp độ đấu vương, vậy liền có thể đuổi theo cước bộ của Dược Lão, đến lúc đó, cũng không nhất định làm chuyện cáo mượn oai hùm này..." *Trong lòng nhẹ nhàng nở nụ cười khổ, tiếng cười của Hải Ba Đông, nhưng là đột nhiên đem trầm ngâm của Tiêu Viêm cắt đứt đi.* " Hắc, tới phòng đấu giá rồi....."

Nghe vậy, cước bộ Tiêu Viêm chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu nhìn khối kiến trúc không lồ cùng với dấu hiệu đặc thù xuất hiện tại cuối ngã tư đường kia, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc, lắc đầu, thở dài nói: " Không hổ là tổng bộ của Thước Đặc Nhĩ gia tộc a, quy mô như vậy quả thực không phải phân hội tại Ô Thản Thành có thể so sánh."

" Hắc hắc, Thước Đặc Nhĩ gia tộc chính là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã Đế Quốc, lịch sử đã lâu, tài lực hùng hậu, cho dù là Mặc gia tại Diêm thành, cùng bọn chúng so với, không thể nghi ngờ chỉ là một cái phụ gia mới bộc phát mà thôi." Hải Ba Đông cười nói, trong giọng nói đối với Mặc gia kia muốn xưng bá các tỉnh Đông Bắc của đế quốc, cảm thấy khinh thường, một cái gia tộc, cường giả mạnh nhất chỉ là một gã đấu linh cấp bậc, loại thực lực này, còn muốn mưu toan xưng bá, quả nhiên là không biết tự lượng sức mình, nếu không có là có Vân Lam Tông làm hậu thuẫn, Mặc gia kia, đã sớm bị một ít cường giả xem không vừa mắt âm thầm giải

quyết.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm nhìn khối kiến trúc giống như một cái động không đáy kia, như một con quái vật lớn đem dòng người cuộn cuộn không ngừng này cắn nuốt vào, hai tay nhẹ nhàng cắm vào trong tay áo bào, nghiêng đầu đối với Hải Ba Đông nhẹ giọng nói: "Đi thôi, đi vào nhìn phòng đấu giá đệ nhất của đế quốc, đến tận cùng có cái chỗ hay gì, hy vọng có thể tìm được cái gì đó mà chúng ta muốn."

Dứt lời, Tiêu Viêm dẫn đầu hướng tới tảng đá phô nhân tiện mà thành tại cuối ngã tư đường rộng mở chậm rãi bước đi, sau đó, Hải Ba Đông gắt gao theo sau.

Từ từ đi tới gần phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ khổng lồ kia, sự kinh ngạc trên khuôn mặt Tiêu Viêm, cũng là càng thêm nồng nặc, thân thể giống như người cá thuận lợi tại trong dòng người chật chội xuyên toa mà qua.

Mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi tại trong đám người xuyên qua, ngẫu nhiên tay áo bào nhẹ phất, nhất thời, tay áo bào mềm mại, đó là bị đấu khí hơi mỏng bao trùm, chột hung hăng ném tới trên bàn tay quý dị duỗi tới từ trong đám người kia đối với nẹp giới trên ngón tay của mình.

Mỗi một lần tay áo bào huy hạ, trên bàn tay này, đều đã trong giây lát thành một mảnh màu đỏ.

Thản nhiên liếc nhìn người kia ôm bàn tay đau đến toát mồ hôi lạnh, khóe miệng Tiêu Viêm nổi lên một nụ cười lạnh, loại kỹ xảo này, lúc đầu tại trong phường thị của mình quản lý tại Ô Thản Thành, hẳn đã là nhìn quá quen.

Chưa từng có để ý tới con ruồi này, thân hình Tiêu Viêm di động, rốt cục thì đi xuyên qua cánh cửa chật chội kia, tại bên cạnh đại môn dưới ánh mắt giống như ung thú độc ác của thủ vệ, thông dong đi vào.

Tiến vào phòng đấu giá, ánh mắt nhu hòa nhẹ xuống, tiếng huyền não ở ngoại giới, tựa hồ cũng là ở thời khắc này bị ngăn cách như nhau, ngăn ngùn vài thước khoảng cách, nhưng là giống như hai cực thiên địa cách xa nhau.

Chậm rãi dừng lại cước bộ, ánh mắt Tiêu Viêm quét tảo chung quanh, nhất

thời miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt kinh dị nhìn đại sảnh không lồ giống như một cái thành thị thủy tinh kia.

Đi bộ tại trong đại sảnh, mặt không chút thay đổi, hộ vệ võ trang hạng nặng tùy ý có thể thấy được, trên ngực hộ vệ này cũng đeo huy chương của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, hiển nhiên, bọn họ vốn là lực lượng tinh nhuệ của Thước Đặc Nhĩ gia tộc.

Lúc Tiêu Viêm tiến vào đại sảnh, hẳn rõ ràng cảm giác được, có không hề ít hơn hai mươi đạo ánh mắt bén nhọn, từ trên từng bộ vị của thân thể mình đảo qua, sau một lúc lâu, các ánh mắt bén nhọn mà độc ác, mới chậm rãi thu liễm mà quay về.

" Không hổ là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã Đế Quốc, thủ bút này, thật đúng là không nhỏ..." Cảm thán một tiếng. Tiêu Viêm có chút quay đầu, nhìn Hải Ba Đông giống như quỷ mị vẫn một mực theo sát ở sau người, lúc này mới chậm rãi tiến lên vào trung tâm trong đại sảnh.

Tại trong đại sảnh, dòng người không ngừng dao động giữa vô số lòng thủy tinh.. Tại trong lòng, dao động bày đặt vô số các loại kỳ vật gây ngạc nhiên, mà ở dưới các vật phẩm này..., còn lại có mã số ghi giá cả mã, bất quá trong mỗi một loại giá cả này, cũng ít nhất là trên ba tam vạn kim tệ, giá cả sang quý này, đủ để cho rất nhiều người ngưỡng vọng mà ngừng bước.

" Nơi này chỉ là khu vực bên ngoài, các đồ vật bán ra, cũng cũng không tính là quá mức trân quý... Tại tổng bộ của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, phòng đấu giá cũng là giống như công pháp cấp bậc một bực như nhau. Bị nghiêm khắc chia làm bốn cái cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng, trong đó Thiên là cấp cao nhất, bất quá phòng đấu giá cấp Thiên đó, sợ rằng có đôi khi cho dù là một hai năm, cũng khó được mở ra một lần, bất quá một khi nói mở ra, như vậy đại biểu cho, phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ sắp sửa đấu giá vật gì đó, tuyệt đối là cấp cực kỳ quan trọng. Khi đó, cơ hồ hơn phân nửa cường giả cùng thủ lĩnh các thế lực của Gia Mã Đế Quốc, đều đã phong cầm mà đến... Uh, ta nhớ kỹ ta năm đó cũng tham gia qua một lần, lúc ấy phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ đấu giá vật gì đó, tựa hồ là một quả trứng của lực giai Hỏa Lân Ngạc Giao."

" Nghe nói chỉ cần thành công ấp quả trứng Hỏa Lân Ngạc Giao kia đi ra, đó là đấu vương cường giả trời sanh, hơn nữa chỉ cần nuôi dưỡng thích

đáng, sớm muộn có thể tiến vào đấu hoàng cấp bậc...", trên khuôn mặt Tiêu Viêm xẹt qua một mặt kinh dị. Một khi áp trúng đó là thực lực ngũ giai đấu vương. Quả nhiên là kinh khủng, người nào chỉ cần chiếm được đồ vật kia. Chẳng phải là liền có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, có được một vị đủ để cùng thập đại cường giả của Gia Mã Đế Quốc chống đỡ sao

" Phòng đấu giá Địa cấp, cũng rất ít mở ra, huyền bậc dường như phổ biến, hoàng bậc, còn lại là toàn bộ mở ra." Nhìn thấy thân sắc rung động của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông cười cười, tiếp tục giới thiệu, hiển nhiên trước kia hẳn là khách quen của nơi này, cho nên lên tiếng nói về quy củ của nơi này, chính thật ra đạo lý rõ ràng.

" Có chút ý tứ..." Phân chia cấp bậc như vậy, làm cho Tiêu Viêm cảm thấy hứng thú cười nói.

" Muốn tiến vào phòng đấu giá ba cái cấp bậc Thiên Địa Huyền, liền muốn thân mình có nhận định về giá cả, bỏ một ít ngoài ý muốn, muốn tiến vào phòng đấu giá Huyền cấp, ít nhất là muốn có được trăm vạn, ách, được rồi... Trên người người có tiền đủ như vậy không?" Làm như nhớ tới cái gì, Hải Ba Đông đột nhiên hỏi nói.

" Ách... Tựa hồ có hai ba mươi vạn." Tiêu Viêm xoa xoa đầu, ngượng ngùng cười nói.

"..... Này tựa hồ chỉ có tư cách tiến vào phòng đấu giá Hoàng cấp." Hải Ba Đông đảo cặp mắt trắng dã, hẳn tưởng rằng tới loại cấp bậc luyện dược sư này như Tiêu Viêm, ít nhất cũng là phải tùy thân mang theo tài sản di động trên trăm vạn.

Đối với lời này của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm đành phải bắt đắc dĩ nhún vai, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đột nhiên đối với đại sảnh nhất giác dò đi.

Nơi này vốn là một địa phương dành cho nhân viên cao tầng bên trong phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ xuất nhập, lúc trước trên nơi này là một mảnh bình tĩnh, xem ra tựa hồ là có cái đại nhân vật gì địa vị không thấp từ nơi này sắp đi ra rồi.

Nhìn lên đám người tao động nơi này, Tiêu Viêm nghi hoặc trừng mắt

nhìn, lệch đầu, ánh mắt xuyên thấu qua đầu đám nam nhân đột nhiên trở nên hung phấn giống như phát tình sắc lang một bụi như nhau, sau đó, mơ hồ thấy chút mảnh màu đỏ sáng cùng với thân thể mềm mại uyển chuyển mơ hồ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Dưới ánh mắt đó, Tiêu Viêm nhìn thấy một đôi giày bó màu đỏ, giày bó gót chân thoáng có chút bén nhọn, từng bước từng bước gõ lên trên mặt đất lát đá trơn bóng, phát ra từng đợt tiếng vang thanh thúy dễ nghe, giống như một loại âm phù tuyết vời, ánh mắt thoáng hướng lên một điểm, một đôi đùi đẹp thon dài tuyết trắng có chút kích thích ánh mắt xuất hiện ở tại trong tầm mắt.

" Thật không sai..." Trong lòng đánh giá như vậy, bất quá định lực của Tiêu Viêm đích, tự nhiên là so với đám nam tử chung quanh đại sảnh có chút vẻ mặt thèm thuồng chính là hơn một ít, trên khuôn mặt vẫn như cũ duy trì nụ cười bình thản, ánh mắt hơi vài phần thương thức, từ từ dời đi, cuối cùng xuyên thấu qua khe hở, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp quyến rũ động lòng người hé ra, lập tức, một vẻ kinh ngạc, chậm rãi hiện lên trên mặt, thấp giọng lầm bầm nói:" Như thế nào lại là nàng?"

Trong đám người, theo tiếng đặt chân thanh thúy xé gió đến gần, dáng người nữ nhân xinh đẹp mơ hồ kia, rút cục thì chậm rãi đi ra.

Thân thể cô gái này mặc một bộ cẩm bào màu đỏ tươi bó sát người, cẩm bào cao quý do thợ khéo hoa lệ tinh tế làm ra, vừa vặn vốn là đem đường cong hoàn mỹ tuyệt vời của nữ tử kia phô bày ra, dưới cẩm bào là một đôi chân dài tuyết trắng chói mắt, tại chỗ trong suốt mảnh mai kia có vẻ vô cùng mềm mại, làm cho nội tâm nam nhân dậy lên cỗ lửa nóng xúc động.

Người đàn bà này, cả người lộ ra quyến rũ xinh đẹp, tại nơi đôi mắt đẹp hẹp dài như hoa đào kia nhìn chăm chú, người có lẽ sẽ ở không tự chủ được, đem kim tệ chủ động móc ra đến mua sắm một ít vật phẩm giá cao mà người căn bản không cần.

Nàng đối với rất nhiều nam nhân đến mà nói, đều là một vu vật, cả người tràn ngập hấp dẫn, câu hồn rất nhiều tâm trí của nam nhân.

Tại trong đám người, cô gái mặc thân cẩm bào màu đỏ hoa lệ. Cước bộ ưu nhã đi tới trong đại sảnh. Trên mặt thoáng cười yếu ớt, vẫn một vẻ xinh đẹp, thân thể mềm mại đầy đặn thành thực, giống như nước mật đào chín

mộng, làm cho có chút nam nhân trong đại sảnh. Thân thể hạ bộ mơ hồ có xu thế ngẩng đầu lên, lập tức, trong đại sảnh đó là có một ít người sắc mặt xấu hổ, cần cần thận thận co rút bụng lại.

Quan hệ ngoại giao của mỹ nhân xinh đẹp tựa hồ rất tốt, từ lúc đi ra tới hiện tại, không ngừng có người hướng nàng cười chào hỏi. Có lẽ tiếng bắt chuyện có chút vốn là hướng về phía xinh đẹp của nàng đi, bất quá càng nhiều hơn, rõ ràng là kính sợ thân phận.

Nữ nhân vận cẩm bào ưu nhã thông dong ứng phó khách nhân chung quanh, chỉ cười yếu ớt, đoạn tuyệt người nhằm chán muốn mạnh mẽ sửa bậy, một đôi mắt đẹp giống như hoa đào vốn là mưa xuân nhường tạo ra, tùy ý tại trong đại sảnh đảo qua, tất cả hễ là sau khi tiếp xúc với con người mơ hồ ẩn chứa quyền rũ hấp dẫn kia, yết hầu đều là không tự chủ được có chút co quắp một chút. Ngọn lửa nóng cháy, tại ở chỗ sâu trong đôi mắt thiêu đốt bốc lên, xem ra, những người này khi trở về nhà, chỉ sợ lão bà hoặc là thị nữ của họ, sẽ bị ảo tưởng thành nữ nhân tràn ngập hấp dẫn xinh đẹp kia, mà hung hăng chinh phạt(bọn này tự sướng).

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp, chậm rãi đảo qua đại sảnh, tại lúc vừa muốn thu hồi ánh mắt, tầm mắt mãnh liệt cứng đờ lại. Cước bộ hành tẩu cũng là trở nên dừng lại. Ánh mắt chăm chăm trên người thiếu niên vận hắc sam lung đeo hắc thước thật lớn đứng ở cạnh lồng thủ tinh cách đó không xa. Lập tức, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ khó có thể tin.

Làm nhân vật tiêu điểm trong đại sảnh, cử động của cẩm bào nữ nhân, không thể nghi ngờ là làm cho được mọi người đem ánh mắt di động đi theo, bất quá khi bọn hắn nhìn thấy hắc sam thiếu niên thanh tú, đồng dạng vốn là cảm giác ngây người, lại nhìn tâm tình khác thường cực kỳ hiếm thấy của cẩm bào nữ nhân kia, trong lòng cũng không phát hiện thăng xuất chút ghen ghét đối với thiếu niên kia.

Không thèm nhìn tới ánh mắt chung quanh bén nhọn như đao kiếm, Tiêu Viêm đối với cẩm bào nữ nhân đang nhìn chăm chăm hắn khẽ cười cười, tươi cười nhu hòa, con người đen nhánh, lờ mờ vẫn như là trong suốt như ba năm trước đây vậy.

Nhìn vẻ bình tĩnh tươi cười cùng ba năm trước đây không có sai biệt, cẩm bào nữ nhân rốt cục thì tin tưởng, hắc sam thiếu niên trước mặt kia, đích đích xác xác đó là nam hài Tiêu Gia lúc đầu trong Ô Thản Thành giả vờ thần

bí kia.

Tiếng vang đập chân thanh thúy vang lên, cảm bào nữ nhân chậm rãi đi hướng Tiêu Viêm, một lát sau, dừng đứng ở trước mặt hắn, hôm nay gần gũi tiếp xúc, nàng mới vừa rồi phát hiện, nam hài lúc đầu chỉ cao tới gần ngực mình kia, giờ dĩ nhiên đã có thể cùng chính mình ngang hàng đôi mắt.

" Tiêu Viêm đê đê, ba năm không gặp, ngay cả ta đều không thể nhanh chóng nhận ra người." *Cười dài nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt, cảm bào nữ nhân nhẹ hít một hơi, bộ ngực đầy đặn, dưới sự bao bọc của cảm bào, có vẻ mượt mà cố gắng ngẩng cao, cực kỳ mê người, mặt cười có chút lơ lửng, mím cười nói.*

" Nhã Phi tỷ cũng là càng ngày càng quyến rũ động lòng người, chỉ là đáng tiếc, người rời đi Ô Thần Thành, không biết có bao nhiêu người bị thương tâm a." Mũi Tiêu Viêm nhẹ hít người mùi thơm của cơ thể mê người từ trước người truyền, trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại lần đầu tiên tiến vào phòng đấu giá năm đó, như nhìn thấy lại một loạt len lén hành động xấu xa với nàng lúc cuối cùng, cười khẽ trêu đùa.

Vị cảm bào nữ nhân xinh đẹp trước mặt này, bất ngờ đó là đấu giá sư cấp cao nhất tại phân hội đấu giá Thước Đặc Nhĩ Ô Thần thành lúc đầu, Nhã Phi.

"Rời khỏi gia tộc đi lịch lãm xong, tự nhiên là muốn trở về tiếp quản một số sự tình, bất quá ta có thể trở về, thật đúng là ít nhiều nhờ người, ba năm này người vẫn chưa trở về, cho nên ta cũng không cơ hội hướng người cảm tạ, hôm nay ở chỗ này gặp, tỷ tỷ ở chỗ này nói tiếng cảm ơn người." Nhã Phi ngóng nhìn cặp con người đen nhánh trong suốt kia giống như ba năm trước đây như vậy, vốn nhìn quen hai tròng mắt ngày thường trong mắt cát dầu đục hỏa cùng chiếm đoạt, nàng phát hiện, chính mình tựa hồ đối với hai con người trong suốt này lại càng thích, môi cong hồng nhuận, hai tay để ở sau người, thân thể có chút cúi tới trước, đối với Tiêu Viêm cười yếu ớt nói.

Lấy góc độ của hai người, lễ tiết cử chỉ mang tính chất cảm tạ này của Nhã Phi, nhưng là làm cho được cảm bào thoáng hạ xuống, nhất thời, một khoảng tuyết trắng hãm sâu tràn ngập câu tuyến chói mắt làm cho người ta điên cuồng, đó là xuất hiện ở tại trước con người Tiêu Viêm, sắc mặt hắn từ từ có chút hồng nhuận lên.

-----oOo-----

Chương 271: Ác Độc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Nhã Phi ngẩng đầu lên thì thoáng thấy khuôn mặt của Tiêu Viêm thoáng có chút hồng, lập tức khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ buồn cười cùng kinh ngạc, lập tức che miệng cười duyên nói.

"Tiêu Viêm đê đê, không nghĩ rằng ba năm không gặp, ngươi không chỉ có thành thực mà còn là thên thùng rất nhiều a, Ba năm trước đây ngươi không phải như vậy, Chẳng lẽ Tiêu Viêm đê quên? Lúc trước thời điểm ta nhận thức ngươi thì ngươi rất là thô bạo nga."

Khuôn mặt Nhã Phi xẹt qua ý cười nhỏ miệng nói.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang cười duyên của Nhã Phi, Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ, trải qua ba năm không gặp lại, Mỹ nữ thành thực này tựa hồ càng ngày càng mê người, có lẽ hiện tại do thân phận bất đồng cho nên những sự cẩn thận trước kia cũng từ từ biến mất, ngược lại giống như bạn cũ gặp nhau, quan hệ trở nên có chút thân thiết.

"Ngươi lần này đến Gia Mã thánh thành ...Là bởi vì cái ước định lúc trước?"

Gương mặt chứa ý cười dần dần thu liễm, Nhã Phi đi đến trước mặt Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Viêm cười cười khẽ gật đầu, Nói: *"Vì ba năm ước định, ba năm này ta đã ăn không ít khổ a."*

Nhìn khuôn mặt ba năm trước còn có chút ngây ngô bây giờ lại có mấy phần thành thực, Nhã Phi khẽ thở dài một hơi, tuy Tiêu Viêm không có nói thời gian trải qua ba năm gần đây, Nhưng Nàng biết ba năm này hẳn đã chịu không ít khổ cực.

"Tiêu Viêm đê đê. Trải qua ba năm lịch lãm chắc ngươi cũng biết sự mãnh mẽ của Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc chứ?" Nhã Phi khẽ nhú

mày thấp giọng nói.

" Ta biết, Chỉ cần 1 ngón tay của họ cũng có thể tiêu diệt Tiêu gia." Tiêu Viêm bình tĩnh cười nói.

" Ai.' Nhìn khuôn mặt không có chút ba động của hắn, Nhã Phi bất đắc dĩ lắc đầu nói:" Người yên tâm, lấy thân phận và địa vị của Vân Lam tông cho dù người thắng thì cũng sẽ không đụng đến Tiêu gia, Các lão già cao ngạo của Vân Lam Tông cũng sẽ không làm như thế."

" Nếu bọn họ giám động đến Tiêu gia, Ta liền mất tích mười năm. Sau đó đi ra đem mọi người của Vân Lam tông giết hết." Tiêu Viêm mỉm cười nói, nụ cười có pha chút lãnh lẽo. Bị nụ cười lãnh lẽo cùng sát ý của Tiêu Viêm ảnh hưởng, Nhã Phi không tự chủ được rùng mình một cái, Cử động sợ hãi của Nàng liền làm cho mọi người muốn ôm nàng vào lòng mà an ủi yêu thương.

" Thật có lỗi, Ta quên tử không thích tu luyện." Phục hồi lại tinh thần, Tiêu Viêm nhìn bộ dạng yếu nhược của Nhã Phi, khẽ nhẹ giọng nói.

" Ai nói ta không thích tu luyện? Ta cũng là một người cấp bậc Đấu giả? Nhưng người người này trải qua ba năm lịch lãm hơi thở sát phạt càng ngày càng mạnh, quả thật là có thể so với những người thường giết chóc trên chiến trường."

Nghe lời này, Nhã Phi nhất thời liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, bất mãn nói.

" Di? Quần áo của ngươi, Ngươi đã trở thành Nhị phẩm luyện dược sư?"

Ánh mắt di động vào chỗ huy chương luyện dược sư trước ngực Tiêu Viêm, Nhã Phi không khỏi kinh ngạc thất thanh nói.

" Khà ...Khà.. May mắn mà thôi." Tiêu Viêm tùy ý cười nói.

" May mắn? Ai, Người bình thường muốn trở thành một gã nhị phẩm luyện dược sư nếu không có thời gian năm sau năm thì không thể với tới được, mà ngươi ba năm lại được như thế này sợ rằng không phải chỉ có may mắn duyên có a."

Nhìn thiếu niên trong ba năm phát triển làm cho người ta khiếp sợ, Nhã

phi bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Lắc đầu cười, Tiêu Viêm không muốn dây dưa vấn đề này, tâm mắt đảo qua đài sảnh, nhìn mình tựa hồ giống như tiêu điểm tại chỗ này, lập tức thấp giọng nói: "Tỷ hiện tại đang quản lý phòng đấu giá này?"

"Lời này của ngươi thật đúng là đả kích ta..." Nghe vậy, Nhã Phi có chút buồn bực hít một hơi cười khổ nói: "Quyền lợi ở phòng đấu giá này toàn bộ đều là mấy lão già trong gia tộc quản lý, đây chính là mệnh của bọn họ như thế nào lại giao cho ta, ta hiện tại chỉ làm cái chức vụ trưởng lão giám sát thôi." Ngay sau lại đỏ lại mỉm cười nói: "Tuy nơi này không phải do ta chưởng quản, nhưng cũng có chút quyền lợi. Ngươi lần này tới chắc tìm thứ gì? Tìm thứ gì vậy?"

"Tìm cái địa phương yên lặng nói chuyện?" Tiêu Viêm cảm thấy trong đám người có người muốn nghe lén, bắt đắc dĩ nói.

"Được, đi theo ta."

Gật đầu cười, Nhã Phi xoay người, ánh mắt bỗng nhiên nhìn vào Hải Ba Đông đang nhàm chán đang đứng ở quầy thủy tinh, chân chờ một chút rồi nói: "Vị tiên sinh này cùng đi với ngươi phải không?"

"Như thế nào? Ta tưởng nói chuyện tình cảm lại đem lão nhân ta quên rồi?"

Thanh âm Nhã Phi tuy cực thấp, chẳng qua lại bị Hải Ba Đông nghe lọt vào trong tai, xoay người lại hắc hắc cười nói.

Bị Hải Ba Đông trêu đùa, khuôn mặt của Nhã Phi hiện lên một mạt đỏ ửng, chẳng qua cũng là người từng trải cho nên lập tức ngọt ngào cười nói: "Lão tiên sinh, Chúng ta mở cửa buôn bán tự nhiên là muốn có nhiều sinh ý, mà những chỗ lão tiên sinh ghé qua đều là những thứ tốt nhất, ta lại không phải là Nữ nhân ngu xuẩn cho nên không muốn làm phiền lão tiên sinh.."

Nghe vậy Hải Ba Đông cười rộ lên.

Nhã Phi trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, chẳng qua gương mặt lại bảo trì mỉm cười tuy không nhìn thấu được thực lực, nhưng cũng không thể đại

biểu nhãn lực của Nàng không nhìn thấu được chi tiết của Hải Ba Đông, Nàng có thể mơ hồ nhận biết lão nhân trước mặt cũng không phải đơn giản là đủ rồi.

"Dọc đường đi lão có chút nhàm chán, đừng để ý đến lão." Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Nhã Phi cười cười xoay người hướng về phía cầu thang chỗ đại sảnh đi tới.

Ánh mắt đảo qua bóng dáng mê người, Tiêu Viêm thậm nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhanh chóng bước theo sau.

"Vị lão tiên sinh kia chắc không phải là vị thần bí lão nhân năm đó phải không?"

Nhã Phi sánh vai cùng với Tiêu Viêm, khuôn mặt mang theo nét cười ghé đầu nhẹ giọng hỏi.

"Không phải." Tiêu Viêm cười cười lắc đầu nói.

"Nga." Nghe vậy, Nhã Phi thoáng có chút gật đầu, cũng không tiếp tục nói chuyện chậm rãi hướng về phía cửa có mấy tên thủ vệ đang đứng.

Nhìn Tiêu Viêm cùng với Hải Ba Đông đi theo phía sau Nhã Phi, mấy tên thủ vệ liền liếc mắt. Dựa theo quy củ không phải thành viên tộc nhân thì bình thường không được tiến vào bên trong, nhưng hôm nay Nhã Phi là trưởng lão giám sát quyền lợi không nhỏ cho nên mấy tên thủ vệ không dám ra mặt cản trở, đợi đến khi ba người chuẩn bị tiến vào thì một gã thủ vệ liền tiến lên định mở miệng nói, Nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhã Phi đã nhàn nhạt cắt ngang lời của tên thủ vệ nói: "Bọn họ là bằng hữu của ta, có việc gì ta chịu trách nhiệm gánh vác."

Nhàn nhạt nói một câu, Nhã Phi nhanh chóng mang hai người đi đến cầu thang, Nhưng tại cầu thang bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân làm cho lông mày Nàng khẽ cau lại.

Trên tầng lầu liền chậm rãi xuất hiện vài thân ảnh. Một vị nam tử nhìn qua thì cùng tuổi với Nhã Phi, khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt rõ ràng sắc dục quá nhiều, tuy nhiên thân hình người này lại lộ ra một cỗ ẩn tàng hơi

thở của một Đẩu sư cấp bậc.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt ánh mắt có chút khát vọng cùng với tham lam nhìn những đường cong gợi cảm vô cùng hoàn mỹ của Nhã Phi, đột nhiên hơi thở có chút dồn dập.

Thanh niên đột nhiên mở miệng hỏi:" Tầng phía trên là cấm địa của gia tộc, ngoại nhân không thể tiến vào, Người thân là Trưởng lão giám sát sao lại cố ý không biết?"

Nhận thấy ánh mắt của thanh niên có chút biến hóa, Khuôn mặt đang cười của Nhã Phi thoáng có chút khó coi, cùng với sự chán ghét.

Thấy ánh mắt chán ghét của Nhã Phi, khuôn mặt thanh niên nhất thời âm trầm đi rất nhiều, lấy thiên phú tu luyện của hắn cũng xem như là một kỳ tài trong Thước Đặc gia tộc, làm cho các nữ nhân khác đối với hắn rất là hâm mộ, nhưng Nhã Phi thấy hắn như thấy một con vi trùng kinh tởm, điều này làm cho lòng kiêu ngạo của hắn thật sự là một đả kích lớn.

" Ta nói rồi, Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm. mời người tránh ra."

Thanh âm Nhã Phi lạnh lùng nói, không cấp cho đối phương một chút mặt mũi, bàn tay cầm chặt lấy tay của Tiêu Viêm sau đó hướng về cầu thang tiến đến.

Nhìn Nhã Phi không cấp cho mình một chút mặt mũi, sắc mặt thanh niên tái nhợt thoáng có chút run rẩy, đặc biệt khi bàn tay Nhã Phi nắm lấy bàn tay của Tiêu Viêm thì một cỗ ghen tỵ không hiểu nổi lên. Nhìn qua khuôn mặt của Nhã Phi đang cười đầy mặt, thanh niên nam tử có một cỗ lửa giận, chẳng qua hắn cũng biết, trong lòng Nhã Phi rất bài xích nam nhân, chủ động nắm tay một gã nam tử thì lại càng không có.

" Hắc, Ta nói ngày thường đối với ta lạnh băng, nguyên lai người thích loại ngây ngô thiếu niên a, khẩu vị thật là lạ, chẳng qua không biết hắn có hay không thỏa mãn người?"

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm, thanh niên nhin không được cười nói.

Khuôn mặt Nhã Phi không có chút thay đổi, tựa hồ như không nghe thấy

những lời dâm uế của thanh niên, chẳng qua Tiêu Viêm cảm giác được, móng tay của nàng đã bấm sâu vào da thịt của bàn tay hắn.

Tiêu Viêm bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của thanh niên, sắc mặt không có chút cảm xúc nào.

" Tiểu tử, ngươi muốn chết?"

Ánh mắt của Tiêu Viêm làm cho hắn cực kỳ không thích, thanh niên nhất thời giận giữ hét lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm dừng bước chân lại, bàn tay nắm lại, nhưng thấy Nhã Phi có chút lắc đầu, ý bảo hắn không cần để ý. Hắn đang đọc truyện được lấy tại chám cơm.

Thấy vậy, Tiêu Viêm thở dài lắc đầu, cuối cùng không nói gì..

" Nhã Phi ....Ngươi tìm nam nhân cũng không cần tìm loại này chứ?"

Thấy Nhã Phi nhĩn nhĩn, thanh niên càng thêm hưng phấn, nhếch miệng ác độc cười nói.

Bước chân cuối cùng dừng lại, Tiêu Viêm khẽ tách bàn tay Nhã Phi ra, nhìn đường cong thân thể của Nhã Phi nhàn nhạt nói:" Tỷ còn muốn nữa?"

Thân thể Nhã Phi cứng ngắc, vẫn không trả lời, bóng dáng kiêu nhợc(Yếu ớt) nhìn qua có chút mệt mỏi.

" Thật có lỗi, ta không thể ..."

Bàn tay Tiêu Viêm nắm lại xoay người hướng về khuôn mặt âm trầm thanh niên đang cười to.

" Cảm thận, hắn là Nhất tinh đầu sư...."

Cảm nhận được hành động của Tiêu Viêm, Nhã Phi vội vàng xoay người lại thanh âm còn chưa kịp nói hết thì cầu thang đột nhiên oanh động, làm cho khuôn mặt của Nàng hiện lên sự kinh ngạc.

" Con mẹ mày đồ tạp chủng, Ngươi ăn phân mà lớn lên à?"

Theo tiếng năng lượng bạo tạc thì thanh âm ác độc của Tiêu Viêm vang lên.

-----oOo-----

Chương 272: Tâm Dục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên hành lang thoáng có chút rộng rãi, Tiêu Viêm cơ hồ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt người thanh niên kia, nắm tay bỗng nhiên nắm chặt, mang theo cỗ kinh khí hung hăng đánh mạnh vào người của thanh niên kia.

Thân thể người thanh niên tái nhợt tuy không bư hãn, bất quá thực lực cũng không kém, trong khi Tiêu Viêm phát động tấn công, hắn đã kịp phát hiện, khuôn mặt hiện lên một cỗ âm hàn, hai tay giao nhau, đấu khí trong cơ thể hung mãnh bạo phát ra, trong nháy mắt hình thành đấu khí sa y.

Mặc dù không kịp phòng ngự, nhưng thanh niên kia đối với thực lực của mình rất là tin, hơn nữa khuôn mặt Tiêu Viêm nhìn còn rất trẻ, hắn tin tưởng rằng lực công kích của đối phương không thể phá vỡ phòng ngự của mình.

" Tiểu tạp chủng, hôm nay cho dù có Nhã Phi che chở ngươi, thì cũng đừng mong ra khỏi phòng đấu giá này."

Trong chốc lát đánh giá, trong lòng thanh niên hiện lên một tia sát ý, song ý niệm còn chưa hạ xuống thì nắm tay chứa kinh khí áp bức chân thật đánh thẳng vào người. Nhất thời vang lên một tiếng " Rắc" rất nhỏ, người thanh niên sắc mặt cuồn biến, một ngụm máu tươi trong yết hầu không kịp hãm được phun ra, thân hình cũng bị kinh khí mạnh mẽ đánh văng vào góc tường, lập tức một ngụm máu nữa lại phun ra, thân thể không ngừng co quắp lại.

Tại một khắc thanh niên hộc máu, Nhã Phi vừa xoay người, tiếng kêu cần thận vừa thốt lên thì chứng kiến một cảnh tượng kinh hãi, gương mặt nhất

thời bị một mảng kính ngọc bao trùm.

Tới lúc này, mấy tên thủ hạ ở bên cạnh kia thanh niên mới phục hồi lại tinh thần, nhìn chủ tử bộ dáng thê thảm, khuôn mặt cả kính chột giận dữ quây quanh Tiêu Viêm lại.

"Lui ra cho ta!" Nhã Phi đang ở trên thang lầu nhìn cử chỉ của mấy tên hộ vệ rớt cuộc không thể nhìn được nữa bộc phát ra. Mắt hạnh trừng lên quát.

Nghe được tiếng quát của Nhã Phi, vài tên hộ vệ nhất thời lộ vẻ chần chừ. Chủ tử bọn họ dám đắc tội Nhã Phi nhưng bọn họ không có cái can đảm này.

"Các người còn dám đi tới một bước, từ nay về sau đừng nghĩ còn xuất hiện tại phòng đấu giá, mặc dù các người không phải thuộc hạ của ta, bắt quá ta nghĩ bằng vào thân phận giám sát trưởng lão, loại bỏ vài người cần bả không phải quá mức khó khăn?" Nhã Phi lạnh như băng đảo một cái lộ ra phong thái uy nghiêm.

Nhìn Nhã Phi mặt cười hàm chứa sát ý, khuôn mặt mấy tên hộ vệ hiện lên vẻ sợ hãi, bốn mắt nhìn nhau không cam lòng lui xuống.

"Mang theo chủ tử các người lăn trở về!" Ngón tay chỉ hướng cửa cầu thang, Nhã Phi lạnh lùng nói.

"Tốt! Nhã Phi, người dĩ nhiên giúp đỡ ngoại nhân, người đợi đấy!" Được kẻ dưới nâng dậy, thanh niên bước chân có chút lảo đảo, chùi đi vết máu trên mép, giận dữ nhìn Nhã Phi. Chột ánh mắt âm lãnh gắt gao chuyển hướng sang Tiêu Viêm, hô hấp dồn dập nói:

"Được, được lắm! tiểu tạp chủng có gan chờ ta xem"

Sau khi ngoan độc đe dọa, thanh niên hung hăng tát một phát tên bên cạnh, cả giận nói *"Ngu xuẩn, đi!"*

Đứng tại thang lầu, Tiêu Viêm con mắt híp lại quan sát mấy tên hộ vệ nâng đỡ thanh niên ở dưới chậm rãi đi ra, nắm tay trong ống tay áo buông xuống có chút mở ra, ngọn lửa màu xanh tại đầu ngón tay bốc lên.

"Đối với người như thế người còn có thể nương tay? Làm thật luôn không"

phải tốt hơn sao? Miễn cho từ nay về sau khỏi bị đau đầu" Nghiêng người dựa vào thang lầu, Hải Ba Đông lãnh đạm cười nói.

"Nơi này dù sao cũng là địa bàn của người khác" Tiêu Viêm cười cười. Ngẩng đầu nhìn Nhã Phi, nhún vai nói:

"Thật có lỗi, có chút xúc động, bất quá tâm địa tên kia quả thật rất xấu!"

Lắc lắc đầu, Nhã Phi khẽ thở dài một hơi, cười khỏ nói:

"Ta nghĩ hôm nào đó chúng ta bàn lại sự tình này, tên kia sau khi trở về khẳng định sẽ hướng ông nội hấn khóc lóc tố cáo. Đến lúc đó lão già cực kỳ bao che con cháu kia nhất định sẽ tìm đến ngươi mà gây phiền hà đó!"

"Không quan hệ." Tiêu Viêm lắc đầu mỉm cười nói:

"Chúng ta cần một ít đồ vật, bây giờ nói đi. Còn cái phiền toái kia để chúng ta tự mình xử lý."

"Ôi trời, cái tên quật cường... quên đi, đến lúc đó ta tận lực bảo hộ ngươi, nhưng mà lão gia hỏa kia luôn luôn mục hạ vô nhân có lẽ ngay cả ta còn bị hấn quất lại không chừng.

Nói xong, khẽ gật gật đầu Nhã Phi xoay người bước lên trên lầu, tại chỗ rẽ để lại cho ánh bóng lưng động lòng người. Cùng Hải Ba Đông hai mắt nhìn nhau, một mạch đi theo Nhã Phi phía trên.

Một đường đi theo Nhã Phi lên trên mấy lầu, cuối cùng ngừng lại trước một cánh cửa lớn, xem bộ dáng của nàng hiển nhiên đây là nơi thường lui tới.

Bên cạnh cánh cửa đứng vài tên thủ vệ, mặc dù ánh mắt bọn họ nhìn hai người Tiêu Viêm đầy nghi hoặc, nhưng vẫn chưa mở miệng ngăn trở, y như cọc gỗ đứng đó.

Đẩy cửa phòng, lộ ra căn phòng rộng lớn, bên trong dựng đứng từng hàng giá sách chỉnh tề, trên đó để dày đặc đủ loại sách. Nhã Phi xuyên qua giá sách cuối cùng đi tới trước bàn làm việc, xoay người lại, mỉm cười nhìn Tiêu Viêm hai người, chỉ vào một bên ghế dựa, nói:

"Ngồi đi, bây giờ có thể nói rồi, đến tột cùng là có chuyện gì chứ?"

Cười gật gật đầu, Tiêu Viêm thuận tay lấy một cái ghế ngồi xuống, thoáng trầm ngâm một chút, bỗng nhìn chăm chăm Nhã Phi nói:

"Lúc này có phải hay không ta gây cho tỷ phiền toái? Xin lỗi ..."

"Ta biết ngươi là vì ta mới ra tay, không cần xin lỗi." *Khoát tay áo, Nhã Phi khẽ gật gật ngồi xuống, đôi môi đỏ mọng mỉm cười nói:*

"Tên kia là Lôi Lạc, cũng là thành viên trong Đặc Thước gia tộc chúng ta, hơi có chút cường ngạnh, bình thường ta cũng không muốn đắc tội hắn, bởi vậy chỉ có thể lựa chọn không nhìn không thấy mà thôi."

"Bất quá tên kia tựa hồ đối với ta có một ít ý niệm ác tâm trong đầu, ta không nhìn hắn ngược lại làm cho hắn thẹn quá hóa giận suốt ngày gây cho ta phiền phức, ông nội hắn trong gia tộc là một trong các nguyên lão, lời nói có chút trọng lượng, cho nên đối với tên da mặt dày đến cực điểm này ta thật là bất đắc dĩ." *Nhã Phi vuốt qua mái tóc xanh trên trán có chút mệt mỏi nói. Xem ra tên thanh niên Lôi Lạc kia đúng là cấp cho nàng rất lớn phiền toái.*

"Tỷ biết đối với người như thế, Tỷ càng như vậy hắn càng được thể làm tới." *Tiêu Viêm lắc lắc đầu nói.*

"Haha, ta tự nhiên là biết, nhưng mà ngươi chẳng qua xem trọng lòng dạ ta quá, ta là một nữ nhân, thế nào lại có được lòng dạ cái loại này... thánh nhân. Ta bây giờ thật ra không muốn đụng tới hắn, nhưng có một ngày ta có cơ hội cầm quyền, người này sẽ là nhóm đầu tiên bị ta đập ra, cái loại rác rưởi này đến lúc đó ta trả thù sẽ cho hắn cảm giác được không nên sinh ra trên đời... Ngươi cần phải biết, đàn bà vĩnh viễn là sinh vật mang đầy thù hận, nếu không làm sao có câu "*tối độc phụ nhân tâm*". Nhã Phi thản nhiên cười nói, bây giờ chính nàng mới hiển lộ ra dã tâm cùng cường thế.

Nghe được lời này của Nhã Phi, Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông trên khuôn mặt nhất thời hiện ra vẻ vô cùng kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới một nữ nhân cực kỳ nhu hòa thế nhưng tồn tại như vậy khả năng ẩn nhẫn.

"Được rồi, đừng nói hắn nữa, rất mệt hứng." Lắc lắc đầu, Nhã Phi gương mặt xinh đẹp lại lộ ra vẻ dịu dàng như nước. Mỉm cười nhìn chăm chăm

Tiêu Viêm nói:

"Các ngươi cần vật gì? Nói ta nghe một chút, ta giúp các ngươi tra."

Tiêu Viêm cười gật đầu, từ trong nhẫn hé ra tờ giấy trắng mặt trên viết dược liệu để luyện chế phục linh đan, sau đó Hải Ba Đông, đưa cho Nhã Phi cười nói:

"Giúp ta nhìn xem, Tỳ thu thập được bao nhiêu dược tài ở mặt trên?"

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, khuôn mặt già nua Hải Ba Đông ý cười càng lúc càng đậm, lúc Tiêu Viêm phía xuất ra tờ giấy trắng, hấn búng vào ánh mắt sắc xảo nhìn quét qua một lần, đây là cùng với dược liệu Tiêu Viêm hứa với hấn đồng dạng, cho hấn thấy Tiêu Viêm vì sự tình của hấn mà ghi tạc trong lòng."

"Ta chỉ biết, không có việc gì, ngươi tuyệt đối không đến phòng đấu giá loại địa phương này..." Tiếp nhận tờ giấy trắng, Nhã Phi lắc lắc đầu, chọt cúi đầu nhìn sơ qua dược liệu trên tờ giấy, trên gương mặt đang cười không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc. Ngang đầu nhìn Tiêu Viêm nói:

"Mấy cái dược liệu này, hình như không phải vật bình thường nha. Trong đó có một ít ngay cả ta cũng chỉ nghe qua tên mà thôi."

"Ừ!" Tiêu Viêm gật nhẹ đầu nói:

"Nơi này có khả năng thu thập mấy cái dược tài này chứ?"

Nghe vậy, Hải Ba Đông đôi mắt cũng chờ mong nhìn chăm chăm Nhã Phi đang trầm tư, đây chính là sự tình trọng đại có quan hệ đến hấn có hay không hồi phục được đỉnh thực lực.

Tay nắn cằm, trầm tư một lát, Nhã Phi lắc đầu, áy náy nói:

"Thật có lỗi, muốn lấy về có lẽ cực kỳ khó khăn, dù sao mấy cái dược liệu này thật sự quá mức quý trọng, cơ hồ mỗi một loại đặt ở trong thành thị chỉ ít đấu giá ra hơn hai mươi vạn. Thậm chí là vô giá."

Nhã Phi lời này nói ra, Hải Ba Đông nhất thời trầm mặc, mà Tiêu Viêm ở một bên khẽ thở dài một hơi, trong lòng cũng biết đây là điều tất yếu, chưa

hắn là buồn bã.

"Đem về quả thật có chút khó khăn, nhưng ta nghĩ một nửa dược tài ở trên hắn là không có vấn đề." *Nhã Phi trầm ngâm nói.*

"Một nửa cũng tốt, dù sao cũng đỡ hơn cái gì cũng không có." *Tiêu Viêm gật đầu, than thở.*

Nghe vậy, Nhã Phi khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra nét cười nhu hòa nói:

"Dựa theo ta nhớ, chúng ta Đặc Thước phòng đấu giá có thể xuất ra bốn loại dược liệu mà trong đó mỗi một phân giá cả đều từ hai mươi lăm vạn trở lên. Bốn loại dược liệu này sợ rằng tổng số phải trên một trăm vạn kim tệ, Tiêu Viêm đệ đệ...nhiều đó tiền người có thể xuất ra?"

"Ách..." *con người trùng lên, phe phẩy đầu: "Tựa hồ không thể."*

Tiêu Viêm vừa nói ra lời này khuôn mặt Nhã Phi ý cười càng đậm thêm vài phần, các ngón tay thon dài đan chéo nhau, làm như có chút tiếc hận nói:

"Tiêu Viêm đệ đệ, bây giờ cũng không phải ở Ô Thành thành, ở chỗ này tỷ tỷ cho dù có tâm giúp người khả dĩ cũng không đủ lực, đã vượt qua quyền hạn quản lý của ta."

Tiêu Viêm khuôn mặt xám xịt đầy biểu cảm, nói:

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Aa, một trăm vạn kim tệ mặc dù không phải số lượng nhỏ, nhưng mà tỷ tỷ thấy người có một chỗ tự tin nha. Vừa lúc phòng đấu giá Đặc Thước gia tộc chúng ta đang cần thu lăm lăm luyện dược sư, nếu Tiêu Viêm đệ đệ có hứng thú thì có khả năng trả nợ. Một viên nhị phẩm đan dược là có thể bán ra với giá cả trên trời rồi. Ta nghĩ với bốn sự của Tiêu Viêm đệ đệ chỉ cần xuất ra vài viên là vấn đề này xong rồi."

Nhã Phi đôi mắt hoa đào cong lên mang ý cười, y như hồ ly tinh mê người.

Chương 273: Ngăn Trở

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ách ... Bán thân?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, liền cười khở lắc đầu, quay đầu lại, nhìn Hải Ba Đông, than thở nói: "*Người chính mình lo liệu đi, ta chỉ phụ trách luyện đan, chuyện được tài, chính là người đi quan tâm đi.*"

Thấy thế, Hải Ba Đông bắt đắ dĩ lắc đầu, đứng dậy, từ trong Nạp giới móc ra tạp phiến tím bầm cực kỳ tinh xảo, tùy ý dích đặt ở trên bàn, nói: "*Tiểu nữ oa, nhanh kiếm các loại dược tài đem đến đây cho ta đi, hơn trăm vạn kim tệ này của người, đã nghĩ đem Tiêu Viêm ở tại chỗ này, vậy chính là quá xem thường giá trị của hắn đó.*"

Ngạc nhiên nhìn trưng tạp phiến tím bầm trên mặt bàn mặt ngoài có bảy đạo sóng gợn màu bạc, trên gương mặt Nhã Phi hiện lên một vẻ khiếp sợ, nàng thường xuyên cùng vô số cường giả giao tiếp, tự nhiên là cực kỳ rõ ràng, loại tạp phiến tím bầm này, ít nhất thị phải có được thực lực cấp bậc Đấu vương, mới có tư cách sử dụng, chẳng lẽ, lão giả nhìn như không mở nổi mắt này lại có thể là một gã đấu vương cường giả?

Trên mặt ý cười từ từ thu liễm, ánh mắt Nhã Phi phức tạp nhìn Tiêu Viêm ngồi ở trên ghế buồn chán nghịch móng tay kia, tiểu tử này, ba năm nay tựa hồ bản lĩnh không sai a, dĩ nhiên là có thể cùng loại cường giả này có giao tiếp, phải biết rằng, cường giả cấp bậc Đấu vương, cho dù là tới như Thước Đặc Nhĩ gia tộc, cũng tuyệt đối là không dám chậm trễ mời ngồi a.

Cẩn thận nắm tạp phiến tím bầm, ngọc thủ của Nhã Phi ở trên mặt trước chậm rãi vuốt ve qua, cảm giác đặc thù, giúp nàng nhanh chóng phân biệt thật giả, sau đó tay vờ nhẹ xuống một cái, một thị nữ bộ dáng xinh xắn nhanh chóng từ ngoài cửa đi đến: "*Đi lo cho ổn thỏa, sau đó mau lại đây, nhanh lên một chút.*" Đem chỉ phiến đưa cho ả thị nữ này, Nhã Phi ngưng trọng phân phó nói.

"Vâng." Thị nữ cung kính lên tiếng, sau đó bước nhanh lui đi ra ngoài.

"Lão tiên sinh, mời ngài chờ chốc lát, dược tài lập tức liền tới tay cầm." Nhìn thị nữ kia lui đi ra ngoài, Nhã Phi quay về Hải Ba Đông cung kính

nói.

Có chút gật đầu, Hải Ba Đông đó là lại ngồi trên cái ghế, bung chén trà, cũng không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng cùng đợi.

Đột nhiên phát hiện vị lão nhân mắt không dậy nổi này, lại có thể có thân phận kinh khủng như thế, Nhã Phi cũng không dám tùy ý trêu chọc Tiêu Viêm tựa hồ cùng người này quan hệ không cạn kia, an tĩnh ngồi ở ghế, không dám tùy ý lên tiếng, ánh mắt ngẫu nhiên thoáng có chút kỳ dị, lại nhìn qua thiếu niên đang nhàm chán kia.

Theo ba người trầm mặc, hào khí trong phòng, đó là từ từ trầm muộn xuống, theo thời gian trôi đi, Tiêu Viêm cuối cùng ó chút nhú nhú mày, vừa muốn mở miệng nói chuyện, thị nữ kia đã ở trước cửa có chút bối rối vội vã đi vào, cũng là đem hào khí trầm muộn đánh vỡ.

"Được tài đâu?" Nghe được tiếng bước chân vội vã, Nhã Phi ngẩng đầu lên. Nhìn hai tay thị nữ trống trơn, lông mi hơi nhú, trầm giọng nói.

"Nhã Phi tiểu thư. Được tài ... Được tài bị Lô Âu trưởng lão mạnh mẽ gạt đi. Hắn nói được tài này sớm đã bị người ta mua được rồi. Không thể lại chuyển nhượng cho người khác." Trên gương mặt thị nữ kia mang theo chút kinh hoảng, khiếp đảm nói.

"Ba!" Vẻ mặt chợt âm trầm xuống. Ngọc thủ nặng nề nện ở trên mặt bàn. Cắn răng nói: *"Lão gia hỏa này. Được tài này đặt ở giữa thương khó đã có mấy tháng có thừa. Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua sớm đã bị người mua trước rồi?"*

"Chuyện gì xảy ra?" Nhìn biến cố đột nhiên này, Tiêu Viêm nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

Chậm rãi hít một hơi, bộ ngực đầy đặn mướt mà có chút phập phồng. Ngọc thủ của Nhã Phi xoa huyết Thái Dương. Cười khở nói: *"Lão gia hỏa Lô Âu này. Chính là ông nội của tên Lô Âu bị người lúc trước đánh cho học máu. Cũng là một vị trưởng lão có quyền lực không nhỏ trong Thước Đặc Nhĩ gia tộc."*

"Công báo thù riêng?" Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, thản nhiên cười nói.

Hải Ba Đông ở một bên, chậm rãi nhấp nháp nước trà. Lòng mày trắng có chút nhú động, không nói gì. Chỉ bất quá, nước trà đang song sánh tại trong chén trà giữa hai tay chính là hàn khí đang chuyển trong nháy mắt, đã bị đông lại thành băng.

"Ai. Lão già này, lần này đích xác là có chút quá phận, lại có thể làm ra loại chuyện này." Đứng dậy, mặt Nhã Phi thoáng có chút âm trầm, quay về thị nữ nói: *"Dẫn đường, ta tự mình cùng hấn lý luận."*

Nghe vậy, tên thị nữ kia vâng vâng dạ dạ gật đầu, vừa mới xoay người, một đạo tiếng nói già nua hừ lạnh, bắt đầu từ ngoài cửa truyền vào: *"Tìm ta lý luận? Hừ, hảo a, ta cũng đang muốn nhìn, là người phương nào, cũng dám ở chỗ này đả thương cháu ta."*

Nghe được tiếng hừ lạnh này, vẻ băng hàn trên mặt Nhã Phi càng ngày càng đậm, hai tay chống mặt bàn, lạnh lùng nhìn người từ cửa kia, là một vị lão giả hoa bào trên khuôn mặt thoáng có chút âm ngoan, đứng phía sau hấn, là gã thanh niên có sắc mặt tái nhợt kia cùng với vài tên hộ vệ đi theo, lúc này, gã thanh niên kia, chánh đang lấy ánh mắt oán độc, hung hăng liếc nhìn Tiêu Viêm đang ngồi ở trên ghế.

"Lôi Âu trưởng lão, ngươi đây là cái ý tứ gì? Mặc dù ngươi là trưởng lão của gia tộc, nhưng ngươi từ khi nào đã có tư cách nhúng tay vào chuyện của phòng đấu giá? Còn huống chi, ngươi lại có thể dám chặn lại được tài mà khách nhân muốn mua, ngươi đây là muốn cho phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ chúng ta mất mặt a?" Mặt cười tràn ngập hàn ý, Nhã Phi cảm tức hướng lão giả kia chụp mũ quy kết, hung hăng nói xuống tới.

Tại đây, dưới không khí nặng nề có chút làm cho người ta khó có thể hít thở bị chụp mũ quy kết, lão giả tên là Lôi Âu kia, khuôn mặt cũng không khỏi có chút biến đổi, bất quá nhyas mắt, hấn đã là cười lạnh nói: *"Hắc, quan uy thật lớn a, Nhã Phi, ngươi đừng nghĩ ngươi hôm nay đã là một trưởng lão chánh thức rồi, lúc nào chờ ngươi đem cái chữ "giám sát" (thử nghiệm đó) trong giám sát trưởng lão kia bỏ đi, trở lại mới có thể cùng ta nói như thế."*

"Bất quá ta nghĩ, ngươi có lẽ cũng không có cái loại cơ hội này, ngươi thân là giám sát trưởng lão của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ, nhưng lại tự tiện mang ngoại nhân tiến vào trọng địa gia tộc, hơn nữa còn tự tiện đả thương tộc nhân, vài loại vi phạm tộc quy này đã quá đủ rồi, Hội nghị Nguyên lão

viện tiếp theo mở ra thì ta sẽ trình trọng hương về phía các đại trưởng lão khác đưa ra yêu cầu bãi miễn chức vị của ngươi!"

Sau khi đi vào qua cửa, ánh mắt Lôi Âu âm ngoan đảo qua trên người Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông, Tiêu Viêm tuổi còn trẻ, vẫn chưa làm hẳn quá mức chú ý, chỉ là huy chương nhị phẩm luyện dược sư trên ngực, cũng là khiến trong lòng hắn hơi chút kinh hãi, với thân phận của hắn, tiếp xúc với nhị phẩm luyện dược sư, thật sự là nhiều lắm, cho nên đại bộ phận tầm mắt của hắn, vẫn còn dừng lại trên thân thể Hải Ba Đông đang mặt không chút thay đổi kia, bất quá với nhãn lực của hắn, tự nhiên là không có khả năng nhìn ra nông sâu của Hải Ba Đông, lập tức trong lòng không biết đó là biến thành không sợ, ngược lại ít đi vài phần kiêng kỵ.

Nếu nói đối phương là đấu linh hoặc là đấu vương cấp bậc, vậy hẳn hẳn là có thể nhận thấy được một ít năng lượng ba động, mà bây giờ, trong cảm giác của Lôi Âu, quanh thân Hải Ba Đông quanh thân cũng là không có một chút dấu vết của năng lượng lưu chuyển, có hiện tượng như vậy, chỉ có hai loại nguyên nhân, thứ nhất là đối phương là một gã siêu việt Đấu vương tức Đấu hoàng cường giả, hai là thực lực đối phương thấp kém đến mức làm cho người ta khó có thể cảm ứng đấu khí tồn tại trong cơ thể. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Đấu hoàng cường giả bên trong Gia Mã đế quốc, Lôi Âu mặc dù không có tư cách cùng bọn họ kết giao, bất quá cũng còn thấy qua mặt, đáng tiếc, mấy vị Đấu hoàng cường giả, đều không phải Hải Ba Đông trước mặt kia, vậy, còn lại, dễ dàng đoán chỉ có một nguyên nhân cuối cùng.

"Lôi Âu trưởng lão, ngươi có lẽ là quên một ít quy củ tiềm ẩn của phòng đấu giá, có chút khách hàng lớn, là có tư cách tiến vào nơi này, còn chuyện của Lôi Lạc, vậy thuận túy là hắn tự tìm, trách không được người khác ra tay giáo huấn." *Nhã Phi với âm thanh lạnh lùng nói.*

"Nha đầu mỗ nhon này, khách hàng lớn? Hắc, hảo, ngươi tới cùng nói cho ta một chút, thân phận hai người này ra sao? Làm cho ta phán đoán một chút, bọn họ đến tốt cùng có bao tuổi rồi? Có hay không đạt tới tư cách theo như điều kiện ngươi nói." Lôi Âu bĩu môi, lãnh thanh nói, nhân mạch của hắn, đang tại Gia Mã Thánh Thành, cũng là có chút không sai, một ít thế lực lớn nhỏ, về phần một ít thế lực bá chủ hùng phách phân tỉnh, thành thị ở ngoài Gia Mã Thánh Thành, hẳn đồng dạng là nhận thức không ít, nhưng lại cho tới bây giờ chưa thấy qua hai người Tiêu Viêm.

Nghe được lời này của Lôi Âu, Nhã Phi ghen lại, hấn chỉ biết là thân phận của Tiêu Viêm, bất quá một Tiêu gia, còn xa lẩn không có khả năng khiến cho Lôi Âu ở trong gia tộc nổi danh kiêu ngạo này có điều kiêng kỵ, mặt khác Hải Ba Đông, nàng cũng là không biết chi tiết chút nào.

Nhìn Nhã Phi không có lời nói, trên khuôn mặt Lôi Âu hiện lên một vẻ đắc ý, âm trầm nói: "Xem ra chất nữ cũng là không rõ ràng lắm thân phận của người ta a, thế mà dám đem người xa lạ về trong trọng địa của gia tộc như vậy, xem ra người thật là không thích hợp với chức vụ này."

Bị Lôi Âu mĩa mai, trên mặt Nhã Phi nhất thời thoáng có chút hăng giọng đứng lên, cắn răng nói: "Ta không cùng người cãi cọ, dược tài này, là bọn hấn đặt mua trước, hôm nay tiền cũng đã giao, người lại nửa đường ngăn cản, nếu việc này truyền đi ra ngoài, tổn hại danh tiếng của phòng đấu giá Thuộc Đặc Nhĩ, ta xem người như thế nào hướng Đại trưởng lão bọn họ ăn nói!"

Ba chữ Đại trưởng lão lọt vào tai, sắc mặt Lôi Âu rõ ràng biến đổi, hiển nhiên tên này đối với hấn là cực kỳ có lực chấn nhiếp, bất quá khi hấn nghiêng đầu nhìn đĩa châu bảo bối của mình sắc mặt tái nhợt, một cỗ tức giận dâng lên, cười lạnh nói: "Dược tài này, sớm đã bị người đặt mua trước, ta chỉ bất quá là không muốn ngày sau người ta đến, người không có tìm ra đồ vật để ăn nói mà thôi."

"Người ... Người thú lắm!" Trên mặt giận dữ, bị hấn cưỡng từ đoạt lý, bàn tay Nhã Phi nện mạnh ở trên mặt bàn, dĩ nhiên là bị tức giận đến mức trực tiếp bạo tay. Có người dự định mua đại lượng dược liệu như vậy, ta như thế nào có thể không biết? Lôi Âu trưởng lão, người làm việc như vậy, thật sự là có chút hạ thấp thân phận trưởng lão này của người! "Nhã Phi phần nộ nói: "Việc này ta nhất định đi gặp Đại trưởng lão tự mình bẩm báo!"

Nói rồi, Nhã Phi đó là phần nộ đứng dậy, nhìn cử chỉ của nàng như vậy, Tiêu Viêm vẫn duy trì trầm mặc, cuối cùng chậm rãi thở dài một hơi, đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, lôi kéo Nhã Phi, sau đó đem nàng lại trên ghế, vỗ vỗ đầu nàng, mỉm cười nói: "Việc này, rõ ràng là lý nói không thông, để cho ta tới đi ....."

"Người đừng làm loạn, lão gia này chính là Đấu linh cường giả, người có

biến thái như thế nào, cũng tuyệt đối đánh không lại hẳn." Cử động than mặt của Tiêu Viêm như vậy, làm mặt Nhã Phi có chút ửng đỏ hồng, có chút từ chối giãy dụa một chút, nhưng không có chút phản ứng nào, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú mỉm cười, nàng thoáng có chút lo lắng nói.

"Ta đích xác sẽ không ra tay ..." Tiêu Viêm cười cười, xoay người lại, nhìn Hải Ba Đông trên ghế, thản nhiên nói: *"Hải lão, Nhã tỷ là vì sự việc của ngươi mới biến thành như vậy, |ngươi cũng đừng giả ngốc ngồi xem nữa, bây giờ nên làm cái gì, ngươi tự lo liệu đi ....."*

-----oOo-----

Chương 274: Hèn Nhát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Nhã Phi sau đó cũng là đình chỉ từ chối, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lão nhân vẫn một mực thưởng ngoạn chén trà kia, nhớ tới trương tạp phiến tím bầm lúc trước, nàng cũng là chậm rãi bình tĩnh, yên lặng xuống.

Đối diện, sau khi lời này của Tiêu Viêm ra khỏi miệng, Lôi Âu cũng là đem ánh mắt hướng về Hải Ba Đông, nhìn vẻ mặt đăm đăm của hắn, nhãn đồng hơi co lại, trong lòng thoáng có chút bất an, trầm thấp nói: *"Các hạ..."*

Chậm rãi lắc đầu, Hải Ba Đông ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn đăm đăm giống như một khối hàn băng ngàn năm, tùy ý liếc qua Lôi Âu, chột cúi đầu nhìn chén trà đã kết băng, trầm mặc một lát, nói: *"Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn, tên phé vật kia bây giờ còn sống không?"*

Thanh âm bình thản đăm đăm kia, không thể nghi ngờ là một tiếng sấm sét, hung hăng vang lên mãnh liệt bên tai tất cả người đang ở trong phòng, ngoại trừ hai người Tiêu Viêm ra, tất cả bọn họ đều bị chấn kinh đến giống như tượng gỗ bình thường ngốc trệ hồi lâu.

"Trời ạ, hắn ... hắn lại có thể nói Đại trưởng lão như vậy? Đại trưởng lão chính là một trong Thập Đại Cường Giả của Gia Mã Đế Quốc a, Tiêu Viêm đệ đệ, vị lão tiên sinh này, đến tột cùng là có thân phận gì a?" Hé cái

miệng nhỏ nhắn hồng nhuận ra, Nhã Phi ngậy ngốc nhìn chăm chăm Hải Ba Đông ngời ở ghé kia, Đại trưởng lão trong gia tộc được tôn kính như thần minh, tới trong miệng hắn, lại có thể là trực tiếp thành phế vật ..... Lời này nếu truyền tới trong Thước Đặc Nhĩ gia tộc, sợ rằng sẽ trực tiếp khiến cho họ bạo nộ đi?

Đối diện, Lôi Âu cùng với Lôi Lạc ở bên cạnh, đồng dạng nghe Hải Ba Đông nói câu này xong đều trợn mắt há hốc mồm lên, khóe miệng có chút co quắp, hiển nhiên, những lời này cho bọn hắn sự đả kích thật sự là quá lớn.

"Cô ..." Ngốc trệ hồi lâu Lôi Âu mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, yết hầu không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt kinh nghi nhìn chăm chăm Hải Ba Đông, khi nói chuyện rõ ràng khách khí hơn rất nhiều: "*Các hạ ...*"

"Người không đủ tư cách xưng hô với ta như vậy." Nhẹ nhàng quay về chén trà bị kết băng khế thổi một hơi, con mắt Hải Ba Đông chớp cũng không chớp, thản nhiên nói.

Lời nói này có chút khắc bạc, khiến cho Lôi Âu sùng sốt, nét mặt già nua chợt nổi lên một trận nhăn nhúm. Từ sau khi trở thành trưởng lão nhiều năm qua như vậy, còn chưa bao giờ có người dám nói chuyện với hắn như vậy.

"Trong một chung thời gian, được tài lúc trước nữ oa tử kia đã phân phó, phải xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không, ta không ngại khiến cho Thước Đặc Nhĩ gia tộc ít đi một trưởng lão." Hải Ba Đông không để ý đến vậy sắc mặt cau có của Lôi Âu, ngữ khí vẫn như cũ đăm đăm như lúc ban đầu, đồng thời, không có cấp cho đối phương chút thể diện nào.

"Người ... Khẩu khí người thật cũng quá lớn đi! Người biết ông nội của ta là ai không?"

Nhìn Lôi Âu bị coi thường như thế. Lôi Lạc ở một bên chưa bao giờ gặp qua có người dám nói với ông nội mình như vậy. Trên khuôn mặt tái nhợt dâng lên một vẻ tức giận, hơn nữa tức giận lúc trước Hải Ba Đông nói khiến hắn chấn động, nhin không được lên tiếng cười lạnh nói.

Lôi Lạc vừa mới nói xong. Trên khuôn mặt Tiêu Viêm đó là hiện lên một

nét cười lạnh. Thấp giọng nói: "*Không biết sống chết ...*"

Trong tay chén trà vốn có chút di chuyển chậm rãi đình trệ, Hải Ba Đông ngẩng đầu. Ánh mắt băng hàn đâm vào sắc mặt một mảnh trắng bệch của Lôi Lạc. Dưới sự nhìn chăm chú của mọi người, hắn vừa định ngang ngạnh tiếp tục nói chuyện. Nhưng là đột nhiên phát hiện, thân thể Hải Ba Đông thoáng có chút rung động

"Cẩn thận!"

Trong chớp mắt thân thể Hải Ba Đông rung động, con ngươi của Lôi Âu chợt co rút lại. Một tiếng quát chói tai, thân thể hoành không nhanh chóng chắn ngang trước mặt Lôi Lạc. Sau đó đầu khí trong cơ thể bắt đầu điên cuồng khởi động. Mênh mông đầu khí, phá thể ra đem thân thể hắn bao phủ trong đó.

Lúc mà Lôi Âu vừa mới gọi đầu khí ra cũng là lúc, một đạo bóng trắng giống như trong nháy mắt di động đã xuất hiện tại trước mặt hắn. Cổ tốc độ kinh khủng kia khiến cho con ngươi hắn hơi co lại.

Bóng người đứng thẳng, bàn tay nhẹ phiêu uẩn hàm chứa kinh khí lạnh thấu xương như băng giá tùy ý vỗ tại trên ngực Lôi Âu vốn đang bắt đầu khởi động chân khí.

"Khách khách!"

Nhìn như tùy ý vỗ nhẹ, nhưng là khiến cho sắc mặt Lôi Âu trong nháy mắt trở nên trắng bệch, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, chợt đang ở giữa không trung, đó là bị ngưng tụ thành một khúc băng màu đỏ vang lên thanh thúy khi rơi xuống đất.

Kình lực hung mãnh, khiến cho thân thể Lôi Âu bắn ngược ra. Nhất thời, hắn cùng với Lôi Lạc đó là nặng nề nện ở trên vách tường, lập tức, hai người đều là phát ra một trận rên rỉ thống khổ.

Mấy vị hộ vệ đi theo sau Lôi Âu kia, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn gần nhất chiêm như vậy, đó là khiến cho Lôi Âu trọng thương ngã xuống đất, bàn tay nắm vũ khí sợ hãi run rẩy trứ, dĩ nhiên là quên luôn cả chức trách hộ chủ của bọn họ.

"Ông nội! Người không sao chứ?" Bởi vì có Lôi Âu chặn phòng hộ, cho nên Lôi Lạc bị thương cũng không tính là rất nghiêm trọng, gian nan đứng dậy lại, nhìn thấy sắc mặt Lôi Âu lại có thể so với hắn còn muốn trắng bệch hơn, lập tức cuống quýt kêu lên.

"Đấu ... Đấu hoàng cường giả?" Hàn khí trong cơ thể, lại có thể khiến cả tóc của Lôi Âu cũng đều là kết ra thành miếng băng mỏng, môi run run, hoảng sợ nhìn vậy Hải Ba Đông phía trước, kinh hãi nói, cường giả mà có thể khiến cho chính mình cả đến bóng người đều nhìn không rõ, một chiêu đánh trọng thương mình, trong lòng Lôi Âu rõ ràng, chỉ có Đấu hoàng cường giả, mới có thể làm được.

Nghe mấy cái chữ này, cả người Lôi Lạc rung lên mãnh liệt một trận run rẩy dữ dội, mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn Hải Ba Đông, hắn không nghĩ tới, lão nhân mắt nhìn không dậy nổi này, lại có thể là một gã Đấu hoàng cường giả.

"Thời gian một chung đã bắt đầu rồi, ta đã nói thì tuyệt đối sẽ không thu hồi, sau khi hết một chung, được tài phải xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không, cho dù là Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn tới, hôm nay, người cũng phải chết!" Đậm mặc liếc hai người, Hải Ba Đông chậm rãi nói.

"Mau, mau, nhanh đi đem được tài cho người ta đưa đến đây đi!" Nghe vậy, trên mặt Lôi Âu hiện lên một vẻ sợ hãi, vội vàng quay về Lôi Lạc ở bên người dữ hét.

"Vâng, vâng ..." Đồng dạng là bị dọa kinh hồn, Lôi Lạc vội vàng đứng dậy, sau đó liền rút nhanh thoát ra khỏi phòng.

Nhìn Lôi Âu chuyển trong nháy mắt đó là trở nên cực kỳ hòa thuận, Nhã Phi cười khổ lắc đầu, lão già này, còn thật sự là tên hèn nhát a ...

"Ai, Đấu hoàng cường giả ... trời ơi, Tiêu Viêm này, lại có thể nhiên quen biết loại siêu cấp cường giả này, khó trách có gan tới để đô ..." Trong lòng thở dài một hơi, Nhã Phi nhìn bóng lưng to lớn trước người kia, càng hiểu được, người này thật sự là càng ngày càng làm cho người ta nhìn không thấu.

Từ ghế ngồi đứng lên, Nhã Phi cung kính nhìn Hải Ba Đông, khiếp sợ nói: "Tiên sinh quen biết Đại trưởng lão?"

"Tên phé vật đó, hấn còn chưa có chết à?" Hải Ba Đông chậm rãi ngồi lại trên cái ghế, lại là xuất ra một câu khiến cho thân thể Lôi Âu đang nằm trên mặt đất dâng lên một trận co quắp.

Lời nói bu ru hãn này của Hải Ba Đông, đồng dạng là khiến cho Nhã Phi có chút xấu hổ, thấp giọng nói: "*Đại trưởng lão hét thảy an hảo, không biết danh húy của lão tiên sinh là gì?*"

"*Nếu gặp phé vật kia, cùng hấn nói một tiếng đi, đã nói Hải Ba Đông ta còn chưa có chết, hấn tự nhiên sẽ biết.*" Hải Ba Đông thản nhiên nói.

"*Vâng.*" Nghe vậy, Nhã Phi chỉ đành cung kính đáp lời, hai tay giao động, có chút có vẻ không biết làm sao, khước mắt đột nhiên liếc qua tạp phiesn mặt ngoài tím bầm, vôi vàng cầm lấy, muốn đem trở lại, dựa theo quy củ của phòng đấu giá, đấu hoàng cường giả, cơ hồ có thể hưởng thụ đến một loại ưu đãi cực kỳ to lớn. "*Nhìn cử động của Nhã Phi, Tiêu Viêm mỉm cười đem ánh mắt chuyển hướng Hải Ba Đông, nói: "Là sao, hải lão?"*

"*Người này, tiểu nữ oa tử này cũng không phải tình nhân của ngươi, ngay cả điểm ấy cũng muốn thay nàng tính sao?*" *Bĩu môi, Hải Ba Đông bắt đắ dĩ nói.*

Lời này của Hải Ba Đông vừa ra khỏi miệng, mặt Nhã Phi có chút hồng nhuận một điểm, nắm tạp phiến tím bầm, chần chờ một chút, rồi gọi một vị thị nữ lại, phân phó nàng đem kim tệ trong trương tạp phiến lấy ra, chỉ bắt quá, lúc gần đi, đã dặn dò, đem giá hạ đi một nửa.

"*Hắc, tiểu nữ oa tử, ngược lại còn rất biết cách làm người a ...*" *Mặc dù thanh âm Nhã Phi phi thường nhỏ, bắt quá vẫn như cũ bị Hải Ba Đông thu vào trong tai, lập tức lộ ra một điểm, hiển nhiên đối với cử chỉ này của nàng hơi có chút hảo cảm.*

Tiêu Viêm cười cười, quay đầu nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Nhã Phi đang chăm chăm nhìn chính mình, đột nhiên hỏi: "Được rồi, ngươi có thể tra giúp ta, tại trong phòng đấu giá này, có vật gì có thể hồi phục linh hồn lực lượng hay không?"

"*Hồi phục linh hồn lực lượng?*" *Nghe vậy, Nhã Phi ngừng lại, chột nhịu mà nói: "Loại đồ vật này, tuyệt đối là kỳ vật a ... để ta tra xem."* *Nói rồi,*

nàng xoay người tiến đến một chỗ sau giá sách, sau đó tìm kiếm chỉ trong chốc lát, cuối cùng ôm một bộ nhiều quyển sách rồi đi ra, cẩn thận tra xét một hồi, lắc đầu, tiếc nuối nói: "Xin lỗi, có thể khôi phục linh hồn lực lượng đó, thật sự là quá mức hiếm thấy, ta tra qua khó tồn phòng đấu giá chúng ta trong một năm nay, cũng không có thu tập được cái loại bảo vật này.

Trên khuôn mặt hiện lên một vẻ thất vọng, Tiêu Viêm cười khổ gật đầu, vẻ mặt có chút ưu sầu ngồi lại trên cái ghế.

Nhìn bộ dáng thất vọng như vậy của Tiêu Viêm, Nhã Phi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng là lực bất tòng tâm.

Theo thời gian chậm rãi trôi đi, đúng lúc sắp hết chung cũng là lúc, cửa chọt mở, cái bong bóng thảm thương của Lôi Lạc, mới vọt tiến đến, liền đem đồ vật trong lòng mấy người kia, là cái hộp ngọc cẩn thận đặt ở trên mặt bàn, run rẩy nói: *"Đại nhân, tất cả dược tài ngài muốn, đều ở chỗ này, không có một chút hư hao ..."*

Nhìn hộp ngọc này, trên khuôn mặt Hải Ba Đông xẹt qua một tia hi ý, cẩn thận mở ra, sau đó tiếu mỉ cười đưa cho Tiêu Viêm, vội vàng nói: *"Kiểm tra một chút, nhìn xem có đúng loại dược tài này hay không?"* Đánh giá cẩn thận một phen, sau đó dưới ánh mắt nhìn kĩ khiếp đảm kinh hãi của hai tên Lôi Âu Lôi Lạc, có chút gật đầu: *"Ân, không thành vấn đề, dược tài bảo tồn rất tốt, niên phân cũng rất sung túc."*

"Vậy là tốt rồi ..." Nghe được Tiêu Viêm xác nhận, Hải Ba Đông thở dài một hơi, xoay người quay về Lôi Âu, âm thanh lạnh lùng nói: *"Cút đi, mặt khác ... ta xem nữ oa tử thấy rất thuận mắt, trở về cùng Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn phé vật kia nói một tiếng, một chữ đầu trong kiểm sát trưởng lão, có thể bỏ đi được rồi."*

Nghe vậy, khóe miệng Lôi Âu hiện lên một trận co quắp, cúi đầu, sau đó cùng Lôi Lạc chật vật chạy trốn đi ra ngoài.

"Đồ vật tới tay rồi, chúng ta cũng đi thôi?" Dem hộp ngọc thu hảo, Hải Ba Đông cười nói. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm có chút gật đầu, vừa muốn cùng Nhã Phi nói lời từ biệt, một gã thị nữ bước nhanh đi đến, quay về Nhã Phi cung kính nói: "Nhã Phi tiêu"

thư, Nạp Lan tiểu thư có việc muốn gặp người ..."

"Nạp Lan? Nạp Lan Yên Nhiên?" Hai chữ này cơ hồ thuộc về cảm từ trong lòng Tiêu Viêm, khiến hắn có chút sùng sốt, sắc mặt trong nháy mắt hắc ám xuống.

-----oOo-----

Chương 275: Thất Huyền Thanh Linh Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thị nữ thông báo, Nhã Phi cũng là có chút sùng sốt, chột quay đầu nhìn sắc mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt âm trầm xuống tới, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng dò hỏi: "*Nạp Lan Yên Nhiên?*"

"*Đúng vậy.*" Thị nữ cung kính trả lời.

"*Nàng tìm ta có chuyện gì?*" Nhã Phi hơi nhíu mày nhẹ giọng nỉ non, thờ dài một hơi, nhìn về phía Tiêu Viêm, áy áy nói: "*Xin lỗi...*"

"*Đi thôi, đây là công tác của ngươi, ta không có khả năng trách ngươi.*" Cười cười, vẻ âm trầm trên khuôn mặt Tiêu Viêm tán đi một ít, xua tay nói.

"*Ngươi có lẽ hiện tại cũng không muốn cùng nàng gặp mặt, vậy trước tiên ở nơi này chờ một chút, làm cho ta hỏi rõ ràng nàng đến có chuyện gì, rồi đem các ngươi đi ra ngoài.*" Đôi mắt đẹp của Nhã Phi tại trên người Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông lạnh nhạt không nói gì kia đảo qua, thử dò xét nói.

"*Cũng tốt...*" Thoáng trầm ngâm một chút, Tiêu Viêm có chút gật đầu, hiện tại hắn còn thật là không nghĩ cùng người phụ nữ kia gặp mặt quá sớm, cho nên nhất thời cũng không cự tuyệt đề nghị của Nhã Phi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng, Nhã Phi thờ dài một hơi, nói nhỏ bên tai thị nữ, làm cho nàng biết phải chiếu cố hai người sau đó, rồi bước nhanh đi ra khỏi phòng.

"*Ngươi cùng Nạp Lan Yên Nhiên có chút mâu thuẫn?*" Nhìn bóng lưng

biến mất tại phía sau cửa, Hải Ba Đông bụng chén trà đã biến thành băng kia lên, thoáng có chút kinh ngạc nói. Nguồn truyện:

" Uh." Tiêu Viêm gật đầu, chậm rãi ngồi ở ghế, sắc mặt cũng không đẹp mắt cho lắm.

" Chẳng lẽ ngươi lần này lên Vân Lam Tông, đó là cùng nàng có liên quan?" Liếc thấy sắc mặt Tiêu Viêm thoáng có chút khó coi, Hải Ba Đông ngẩn ra, chợt kinh ngạc nói.

Lần này Tiêu Viêm không có trả lời, bình tĩnh hớp nước trà, trong con ngươi híp lại, ánh mắt sắc nhọn thoáng lóe ra.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Viêm, đã biết chút ít đáp án Hải Ba Đông cũng không tiếp tục hỏi tới nữa, chậm rãi lắc đầu. Xem ra Tiêu Viêm cố ý muốn lên Vân Lam Tông. Hẳn là có chút rõ ràng. Bất quá sự tình vẫn như cũ làm cho hắn có chút mê hoặc. Người phụ nữ tên là Nạp Lan Yên Nhiên kia. Đối với Tiêu Viêm đến tột cùng làm cái gì lại có thể khiến tên có định lực bất phàm như hắn, thậm chí tình nguyện cùng loại đại quái vật như Vân Lam Tông này sinh ra quan hệ bất hòa. Rõ ràng tại Gia Mã Đế Quốc cùng Vân Lam Tông bất hòa dĩ nhiên vốn là chuyện rất ngu xuẩn.

" Ô. Được rồi. Ngươi tìm kiếm đồ vật hồi phục linh hồn lực lượng để làm cái gì? Linh hồn bị thương?" Không có ở trên vấn đề này tiếp tục dây dưa. Hải Ba Đông đột nhiên nhớ tới vật phẩm Tiêu Viêm lúc trước muốn mua, lập tức có chút nghi hoặc mà hỏi thăm.

Lông mày nhọn khe khẽ chớp động rất nhỏ như quyết định lựa chọn cái gì đó, Tiêu Viêm chậm rãi hớp nước trà. Trong lòng lại cấp tốc chuyển động một lát sau, bình tĩnh nói: "*Lần trước sau khi Phật Hộ Liên xuất ra để lại di chứng...*"

" Ô. Đồ vật kia quá kinh khủng. Có di chứng về sau chính thật ra cũng là chuyện trong dự đoán." Nghe được Tiêu Viêm nói như vậy. Hải Ba Đông không có chút nào hoài nghi. Dù sao uy lực của Phật Hộ Liên kia. Thật sự là có chút quá kinh khủng. Ánh mắt tại Tiêu Viêm bên cạnh quét tảo, khẽ cau mày, nói: "*Nghiêm trọng không?*"

Cố gắng làm cho được mình như giống như với ngày thường. Tiêu Viêm nghiêng mắt nhìn Hải Ba Đông một cái. Nói: "*Không phải là rất nghiêm*

trọng. Bất quá cũng không phải là thương thế bình thường. Bởi vậy ta mới muốn tìm kiếm kì vật có thể hồi phục linh hồn lực lượng. Nếu tìm được thì đối với ta rất nhanh khôi phục."

Nghe được câu trả lời này của Tiêu Viêm thoáng có chút mơ hồ. Hải Ba Đông nhướng mày. Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt thanh tú nhìn không ra bất cứ tâm tình khác kia. Mũi có chút mấp máy một chút. Bất quá chính là không nói ra cái gì nữa, có chút gật đầu. Rồi là cúi đầu nhìn chăm chăm chén trà, trầm mặc xuống tới.

Nhờ mặt nước của chén trà phản xạ, Tiêu Viêm rõ ràng nhìn thấy phản ứng của Hải Ba Đông, bàn tay nắm chắc chén trà kia có chút thư giãn, chậm rãi nhấp một miệng trà, thấm ướt yết hầu có chút khô khốc, thở ra một hơi thật dài.

Trong phòng, theo hai người trầm mặc, hào khí từ từ yên tĩnh xuống tới, thị nữ canh giữ ở một bên kia, cũng là nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng quấy rầy, ngay cả khi cấp cho hai người đổi lại trà, đều là cực kỳ cẩn thận, không dám làm ra nửa điểm tiếng vang.

Hào khí an tĩnh giăng co chừng gần nửa giờ, một trận tiếng bước chân dồn dập mà thanh thúy, từ ngoài cửa vang lên, chợt dáng người yếu điệu của Nhã Phi, cũng là xuất hiện ở tại tại trong tầm mắt của hai người.

" *Nàng đi rồi?*" Chén trà cầm trong tay chậm rãi đặt xuống, Tiêu Viêm thuận miệng hỏi.

" *Ừ.*" Đi vào phòng, Nhã Phi đối với Hải Ba Đông vẫn bung chén trà kia cung kính gật đầu, chợt đem ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng di chuyển tại trên mặt bàn, một lát sau, mới tại trong ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Viêm, cười nói: "*Tiêu Viêm đệ đệ, ngươi thật sự rất muốn cái loại kỳ bảo có thể khôi phục linh hồn lực lượng sao?*"

" *Ừ, rất muốn.*" Trong lòng nhảy lên, Tiêu Viêm ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Nhã Phi, nhẹ giọng nói: "*Trong phòng đấu giá có ư? Chỉ cần ngươi có thể lấy ra, ta có thể nỗ lực cho giá cả các ngươi hài lòng.*"

" *Kì vật có thể hồi phục linh hồn lực lượng, cực kỳ hiếm thấy, quanh quần phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ chúng ta đây với lượng trao đổi dù khổng*

lồ, cũng là cực nhỏ thu thập được cái loại vật phẩm này." Nhã Phi lắc đầu, bắt đầu nói.

"Vậy ý tứ của ngươi là...?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, nói.

"Phòng đầu giá Thước Đặc Nhĩ chúng ta, đích xác không có cái loại kì vật có thể khôi phục linh hồn lực lượng này, bất quá, theo ta được biết, một gia tộc trong Gia Mã Thánh Thành, có được một gốc cây thực vật kỳ dị tên là Thất Huyền Thanh Linh Tiên, loại rễ cây của thực vật này, có thể đề luyện ra một loại vật chất lỏng cực kỳ huyền ảo, mà loại vật chất này, đó là dược vật hồi phục linh hồn lực lượng tốt nhất." Nhã Phi cười khỏ nói.

"Ồ? Thật sự?" Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt nảy lên một vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, vội vàng nói: *"Gia tộc nào thế?"*

Trên mặt Nhã Phi hiện lên một vẻ cười khỏ, bộ dáng áp a áp úng nhìn qua có chút chần chờ.

Nghi hoặc nhìn thấy vẻ mặt Nhã Phi như vậy, Tiêu Viêm sừng sốt, chột làm như nhớ tới cái gì, lập tức sắc mặt từ từ âm trầm, nói: *"Ngươi sẽ không nói chính là Nạp Lan gia tộc đó chứ?"*

"Ừm, đích thật là bọn họ." Nhã Phi bắt đầu gật đầu.

"Cái loại bảo bối này, sợ rằng cho dù người nào đều phải hảo hảo cất kỹ, kể cả bỏ đi duyên cớ ta đối với bọn họ chán ghét, chẳng lẽ ngươi cho rằng Nạp Lan gia tộc, lại đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia bán ra cho ta sao?" Tiêu Viêm xoa cái trán, thấp giọng nói: *"Chẳng lẽ phải làm cho ta mạnh mẽ cướp đoạt? Bất quá, nếu thật sự là nói bắt đầu..."*

"Người nào cho phép ngươi cướp đoạt? Nạp Lan gia tộc chính là cùng Thước Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta nổi danh là một trong Tam Đại Gia Tộc đây, hơn nữa Nạp Lan gia tộc thật là mấy người tốt, đều là tại quân đội của đế quốc có địa vị rất cao, nói về khoản trình độ phòng vệ thâm nghiêm, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Thước Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta... Tuy nói ngươi có Hải Ba Đông lão tiên sinh tương trợ, có thể tưởng tượng phải từ trong sự phòng ngự của Nạp Lan gia tộc kia. Thuận lợi đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên bắt được tới tay, cũng sẽ không phải là chuyện dễ dàng." Liếc mắt nhìn vẻ mặt trắng không còn chút máu của Tiêu Viêm một cái, Nhã Phi sắc giọng: *"Nếu là cuối cùng một cái không tốt, bọn họ làm"*

thành cá chết trong lưới, đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên làm hồng, vậy người không phải làm không công sao. Ta lại muốn được Thất Huyền Thanh Linh Tiên hoàn hảo. Vậy người nói làm sao bây giờ?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, nói.

"Lão gia chủ của Nạp Lan gia tộc tại mấy năm trước, từng cùng một đầu ngũ giai ma thú tên là Lạc Thiết Độc Ấn Mãng kịch độc vô cùng chiến đấu qua, mặc dù cuối cùng đem nó đánh chết, bắt quá cũng bắt hạnh bị một cắn sau lưng đem một loại độc tố kinh hồn táng đảm, Lạc Độc, tập trung vào trong cơ thể... Người tinh thông luyện dược, nói vậy hẳn là biết sự lợi hại của loại độc tố này. Tại trong ghi chép ghi lại, cũng có không ít lục giai ma thú bị Lạc Thiết Độc Ấn Mãng vượt cấp độc chết, nếu không phải bởi vì số lượng thật sự là rất thưa thớt không cần nói đến. Sợ rằng trên đại lục rất nhiều cường giả đều đã ở dưới loại độc tố này, hoảng sợ biến sắc..." Nhã Phi cười cười, chính là đột nhiên lên tiếng về chuyện cùng Thất Huyền Thanh Linh Tiên không hề liên quan đến.

"Loại vật kia, đích xác rất độc... Bắt quá cái này tựa hồ cùng Thất Huyền Thanh Linh Tiên không có quan hệ quá lớn a?" Nghe được tên của Lạc Thiết Độc Ấn Mãng, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng là có chút biến đổi, chột phe phẩy đầu nói.

"Người hãy nghe ta nói hết đã được không?" Liếc mắt nhìn vẻ mặt trắng bệch của Tiêu Viêm một cái, Nhã Phi tiếp tục nói: "Mấy năm nay nhờ đầu khí mạnh mẽ, Nạp Lan lão gia tử mặc dù vẫn có thể áp chế độc tố. Bắt quá theo tuổi ngày càng tăng, độc tố bắn ngược lại càng là càng ngày mạnh mẽ. Tại nửa tháng trước, lạc độc vẫn ẩn núp tại trong cơ thể rốt cục thì hoàn toàn bộc phát, mà ở dưới loại bộc phát này, Nạp Lan lão gia tử có thực lực tại Đấu vương cấp bậc, cũng là hoàn toàn ngã xuống, hiện tại, cả Nạp Lan gia tộc đều là loạn thành một đoàn, chung quanh tìm kiếm luyện dược sư ra tay cứu viện."

"Tìm kiếm luyện dược sư? Lấy quan hệ của Nạp Lan Yên Nhiên, không phải có thể trực tiếp mời Đan vương Cổ Hà tới đây sao? Lấy luyện đan thuật của hắn, còn có cái độc gì không thể hóa giải?" Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Đã mời, nhưng ngay cả Cổ Hà cũng không có biện pháp thanh trừ lạc độc, cái loại độc tố này nhân tiện giống như tên của nó một bực như nhau, ẩn thật sâu tại trong kinh mạch thậm chí cốt tủy của người, bất cứ đan

được gì, cũng khó có thể đem nó thanh trừ." Lắc đầu, Nhã Phi cười khổ nói.

" Ngay cả Cổ Hà cũng không có biện pháp?" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời kinh dị nói.

" ừ." Gật đầu, Nhã Phi trầm ngâm nói:" Bất quá mặc dù Cổ Hà không thanh trừ được độc tố, nhưng lại nói có một biện pháp, đó là không chế ngọn lửa đi vào thân thể của Nạp Lan lão gia tử sau đó dùng nhiệt độ cao, đem lạc độc trong đóbài trừ, đáng tiếc... Việc này có một cái điều kiện tiên quyết trọng yếu đó là ngọn lửa phải là dị hỏa....."

" Cho nên hiện tại, Nạp Lan gia tộc cũng là ra giá tiền cực cao, khắp nơi chiêu dụ luyện dược sư có được dị hỏa, bất quá đáng tiếc, không có bất cứ thu hoạch gì, cho dù là bọn hắn đã mở ra phần thưởng khổng lồ làm cho dù là chúng ta Thước Đặc Nhĩ gia tộc cũng phải đổ mắt, được rồi... Tại trong phần thưởng khổng lồ đại giới đó, đó là có gốc Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia." Nhã Phi than thở.

" Ai có thể đem Nạp Lan lão gia tử chữa cho tốt, liền có thể có được gốc Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia, gần đây đã có rất nhiều luyện dược sư đi thử, đáng tiếc, đều là đều thất bại không có ngoại lệ."

" Lúc trước Nạp Lan Yên Nhiên tìm ta, đó là muốn cho phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ chúng ta hỗ trợ tuyên truyền một chút, xem một chút có thể tìm kiếm được luyện dược sư có dị hỏa hay không."

" Có lẽ, người có thể đi thử một chút, dù sao chuyện lúc đầu của người, cùng Nạp Lan lão gia tử cũng không có quan hệ quá lớn, thậm chí ở phía sau, còn lại là nỗi giận đem Nạp Lan Yên Nhiên đuổi ra khỏi cửa vài lần, mặc dù cái này cũng không phải mãi mãi..." Nhã Phi dừng ở Tiêu Viêm, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chau mày, ngón tay chậm rãi đánh gõ trên mặt bàn, trầm mặc không nói.....

-----oOo-----

Chương 276: Huân Nhi

Nhìn Tiêu Viêm đang lâm vào trầm tư bàn tay chậm rãi gõ nhịp trên mặt bàn, Nhã Phi cũng thoáng có chút khẩn trương. Nạp Lan lão gia tử là người đứng đầu Nạp Lan gia tộc, tại mấy năm nay khi hắn nắm quyền thì quan hệ với Thước Đặc gia tộc có chút tốt đẹp. Một khi lão chết đi sợ rằng sự hợp tác với Thước Đặc gia tộc sẽ lâm vào ngưng trệ. Loại tổn thất này chắc chắn là không nhỏ.

Đương nhiên, Nhã Phi tự nhiên không có khả năng mong đợi năng lực Tiêu Viêm có thể khu trục độc tố trong cơ thể Nạp Lan lão gia tử. Tuy nói hôm nay trải qua lịch lãm Tiêu Viêm đã khác xưa, nhưng dị hỏa hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Nhã Phi không cho rằng Tiêu Viêm có thể nắm trong tay.

Hắn như thế để xem phản ứng của Tiêu Viêm, hoặc là muốn ngấm mồi vị thần bí sư phụ kia của Tiêu Viêm ra tay. Đã kiến thức qua người kia lúc trước tại Ô Thần thành hiển lộ ra một chút khủng bố thực lực. Nhã Phi càng cảm giác được người kia thần bí và sâu không lường được. Dưới tình huống như vậy, nếu hắn bằng lòng ra tay giúp đỡ. Nạp Lan lão gia tử tuy còn chút hơi tàn, nói không chừng có thể cứu trở về.

"Mặc dù ta chưa từng thử qua, nhưng theo biện pháp kia của Cổ Hà. Ta nghĩ hắn là sự tình rất nguy hiểm? Đưa dị hỏa tiến vào cơ thể người khác, chỉ cần được sư khiến lửa có chút sát ý hay sơ sẩy có lẽ Nạp Lan lão gia kia chỉ trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tro bụi. Như vậy, ngươi còn đề nghị ta đi thử? Phải biết rằng ta cũng không nắm chắc với tình huống giữa chính mình với Nạp Lan Yên Nhiên, còn có thể kiềm chế được tâm tình của mình." Tiêu Viêm rút cuộc chậm rãi nói.

Nhã Phi cười khở gật đầu, nói: *"Đây đích thật là việc nguy hiểm, bất quá Nạp Lan gia tộc cũng không có biện pháp. Nạp Lan lão gia tử có lẽ không xong rồi."*

"Ngươi là muốn đi thử xem?" Dừng lại trên người Tiêu Viêm, con mắt Nhã Phi thoáng vui mừng. Chỉ cần Tiêu Viêm đáp ứng, như vậy vị thần bí sư phụ kia cho dù không ra mặt chữa trị chí ít cũng sẽ âm thầm chỉ điểm cho đồ đệ. Việc chữa khỏi cho Nạp Lan lão gia tử cơ hội sẽ lớn hơn nhiều.

"Ta cần phải có nhánh Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia!" Tiêu Viêm chép miệng. Một lát sau khẽ cau mày nhẹ giọng nói:

"Chẳng qua, người ở đây có cái đạo cụ nào có thể thay đổi dung mạo? Người biết ta cùng với Nạp Lan gia tộc có chút không ổn, nếu để cho bọn họ nhận ra thân phận. Chỉ sợ là không có khả năng cho ta làm cái việc cực kỳ nguy hiểm như khu độc với Nạp Lan lão gia tử. Ai, thật sự là phiền toái!"

Nhìn Tiêu Viêm cau mày có vẻ không thể kiên nhẫn, Nhã Phi suy nghĩ rất nhanh, sau đó gật gật đầu, cười nói: *"Đặc thù đạo cụ thay đổi dung mạo tuy hiếm thấy nhưng trường đấu giá chúng ta còn có tồn trữ một cái..."* Nói xong, phát phát tay vẫy thị nữ, nói nhỏ mấy câu vào tai.

Nghe được Nhã Phi phân phó, thị nữ cung kính gật đầu cấp tốc đẩy cửa đi ra ngoài. Sau vài phút tay cầm một cái hộp gỗ tinh xảo vội vàng tiến đến, nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn.

Tiếp nhận hộp gỗ, Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, nhất thời lộ ra bên trong đồ vật tựa như da mặt người. Trong thoáng vài phần kỳ dị, ngón tay Tiêu Viêm cẩn thận cầm nó đặt nhẹ lên lòng bàn tay. Một mảnh lạnh cóng, bạc như cánh ve, như là không có.

"Đây là một loại dùng băng tằm ti của Băng Sơn Tuyết Tằm chế thành, trải qua cao cấp tượng nhân cẩn thận điêu khắc tạo hình, tấm da mặt này đã được uớ m tác theo bộ mặt người. Chỉ cần bao trùm lên mặt là có thể che dấu dung mạo trước kia."

Nhã Phi mỉm cười nói tiếp: *"Cái da mặt băng tằm này, ở phòng đấu giá Thước Đặc chúng ta là hàng cao cấp. Nếu đem đấu giá tuyệt đối giá không dưới ba mươi vạn. Lần này, miễn phí tặng cho người, người cũng đừng vội vàng cự tuyệt. Nếu người có thể chữa cho tốt cho Nạp Lan lão gia tử, Thước Đặc phòng đấu giá chúng ta cũng đạt được chỗ tốt. Hơn xa so với ba mươi vạn, coi như là chúng ta ngầm đầu tư vậy."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, rồi gật gật đầu không có miệng cự tuyệt. Ngẩng đầu lên, bàn tay mở ra da mặt băng tằm. Sau đó nhẹ nhàng áp dán lên trên mặt. Ngay tức khắc một cỗ cảm giác lạnh lẽo chậm rãi chạy từ trên mặt truyền vào cơ thể. Tiêu Viêm thậm chí có thể cảm giác được chính mình ngũ quan lúc này có chút nhích động.

Đứng ở một bên, Nhã Phi nhìn khuôn mặt kia dần trở nên bình thường. Hé miệng cười khẽ lấy ra một gương thủy tinh đặt trước mặt Tiêu Viêm, cười nói: *"Hiệu quả cũng không tệ lắm chứ?"*

Mở mắt ra, Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt trong gương cùng trước kia gần như là hai người khác hẳn. Khẽ sững sờ mang theo vài phần kỳ dị, vừa lòng gật đầu.

"Tuy nói cường giả có thể cảm nhận được khí tức đối phương, chẳng qua người rất ít tiếp xúc với người Nạp Lan gia tộc. Năm đó Nạp Lan Yên Nhiên vội vàng từ biệt, ba năm sau hẳn cũng không thể nhận ra khí tức của người... Cho nên, có da mặt băng tằm này chỉ cần không bị đối phương cẩn thận dò xét, chắc chắn khó mà phát hiện người nguy trang." Nhã Phi cười cười nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Viêm gật gù đầu, bàn tay chậm chậm sờ sờ lớp da băng tằm trên khuôn mặt. Sau một lúc lâu, miễn cưỡng nói: *"Ta thử đến xem sao đã, nếu có thể đem độc tố khu trừ thì thuận tiện. Nhưng ta cũng nói rồi, đây là sự tình cực kỳ nguy hiểm, nếu có thời điểm nào đó, ta tâm tình không thuận, bàn tay run lên đem lão gia hỏa kia đốt thành tro tàn, ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm gì a!"*

Nghe được câu cuối cùng, Nhã Phi bắt đắc dĩ lắc lắc đầu nói: *"Ta giúp người viết một phong thư tiến cử. Có nó, khi người tới Nạp Lan gia tộc cũng giảm bớt vài phần thẩm tra gay gắt."*

"Án, phiền toái!" Tiêu Viêm cười gật gù đầu.

Xoay người lại mặt bàn, rút ra một trang giấy tinh xảo. Bàn tay Nhã Phi cầm ngọn bút, thân thể mềm mại khom người ép chặt thành đường cong mê người, mặt cười chăm chú tà tà viết lên trang giấy. Sau một lúc lâu, thoải mái thở ra một hơi, cầm phong thư tiến cử đưa cho Tiêu Viêm cười nói: *"Tiêu Viêm đệ đệ, đừng để cho tỷ tỷ mất mặt nha, đây là lần đầu tiên ta tiến cử người đó!"*

"Cứ hy vọng đi!" Tiêu Viêm âm ừ cười cười tiếp nhận phong thư, đáp lời Nhã Phi.

"Phiền toái người rồi, kế tiếp sự tình giao cho ta đi."

"*Án! Phòng đấu giá nhiều người nhiều mắt, vì giữ thân phận bí mật cho người ta không tiền người đi ra. Nếu cần hỗ trợ cái gì, cứ đến Thước Đặc phòng đấu giá tìm ta, ta sẽ hỗ trợ toàn lực.*" Nhã Phi mỉm cười nói.

Cười cười gật đầu, Tiêu Viêm không chân chừ, vừa giơ tay chào vừa quay người bước ra ngoài cửa

"*Tiểu nữ oa tử! Nếu tên phé tài Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn hỏi đến ta, người nói chờ ta có thời gian sẽ đi gặp hắn. Khởi phải khiến hắn như người điên tìm tông tích ta khắp nơi.*" Uể oải đứng dậy, Hải Ba Đông liếc mắt qua Nhã Phi nhàn nhạt nói.

"*Vâng! Lão tiên sinh.*" Nghe vậy, Nhã Phi sửng sốt. Chợt cười khỏ gật đầu. Không biết đối phương cùng đại trưởng lão đến tột cùng có quan hệ gì. Nàng cũng chỉ có thể nhận lời mà thôi.

Nhìn hai bóng dáng biến mất sau cửa, Nhã Phi trầm ngâm một chút. Sau đó tại cánh cửa khác đi ra ngoài.

Một gã đấu hoàng xuất hiện tại Đặc Thước phòng đấu giá, loại này đại sự. Phải báo cáo lại cho nội bộ gia tộc. Đương nhiên, trong bản báo cáo tên Lôi Âu gia tôn tự nhiên là không thể thiếu. Phải yêu cầu trách cứ một phen.

Tại cửa Thước Đặc phòng đấu giá, Tiêu Viêm đứng ở ngã tư đường nhìn dòng người đi qua đi lại chậm rãi thở ta một hơi. Ngẩng đầu nhìn vị trí trung tâm thành. Nơi đây là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc, trú địa của Nạp Lan gia tộc.

"*Đi thôi*" Hai tay thu vào trong tay áo, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Sắc mặt bình tĩnh hướng tới tòa nhà gia tộc khổng lồ trước kia có thể là nhà hắn, chậm rãi bước vào.

*****

Tọa lạc tại Gia Mã đế quốc cùng phụ cận biên cảnh hai đại đế quốc. Học viện thanh danh chấn động từ xưa, lẳng lẳng đứng sừng sững ở nơi này. Tản ra tang thương cùng phong cách cổ xưa, tuy vẻ bề ngoài học viện không đến nỗi chân nhiếp kẻ khác kinh sợ. Nhưng thanh danh cùng với

thực lực hùng hậu của nó, cho dù là tam đại đế quốc kia cũng phải nhường ba phần, không dám có chút bất kính.

Trong học viện từ xưa đến nay hội tụ đệ tử từ bốn phương tám hướng. Những người này tại gia tộc được cho là thiên phú. Người thường trong miệng gọi là thiên tài. Nhưng thiên tài, ở trong cái nơi chứa chấp thiên tài. Cho nên ở gia tộc có thể ngạo thị thiên phú, đến nơi may ra miễn cưỡng đủ tư cách mà thôi.

Tại thời gian nhận tân sinh, trong lễ nhập học, vị lão nhân nhìn qua có vẻ mệt mỏi ngái ngủ giống như lão nhân sắp tiến vào quan tài kia, có nói chỉ ngắn ngủn hai câu: *"Mặc kệ các ngươi trước kia là thân phận gì, tới nơi này các ngươi cũng chỉ là học viên của Già Nam học viện. Thân phận toàn bộ giống nhau, trong học viện đánh nhau hay quyết đấu, chỉ cần không tai nạn chết người, ta sẽ không quan tâm. Nhưng là ai dám mượn lực lượng gia tộc đến đây trả thù, đến bao nhiêu Già Nam học viện thu bấy nhiêu!"* Lão nhân kia đột nhiên thối phát khí thế, chỉ ngắn ngủn mấy câu nói đã khắc sâu vào trong tâm các đệ tử.

"Nơi này, là rông, ngươi phải cuộn, là hổ, ngươi phải nằm!"

Trên ngọn núi hẻo lánh, vắng vẻ của học viện. Vách núi dốc đen xì, thân ảnh thiếu nữ quần áo xanh nhạt, ưu nhã đứng đó, nghênh đón từng cơn gió nhẹ, một mảng sợi tóc đen tuyền buông xuống, theo chiều gió chậm rãi phất phới. Hình dáng của thiếu nữ ẩn ẩn lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Thiếu nữ con mắt xa xăm nhìn hướng đông bầu trời, trầm mặc không nói. Giống như một đóa hoa sen không nhiễm bụi trần.

Trầm mặc hồi lâu, thiếu nữ bỗng nhiên mở miệng, thanh âm cực kỳ dễ nghe, làm lòng người có cảm giác kỳ dị như được gột rửa: *"Ra đi."*

Theo thanh âm thiếu nữ, một thân ảnh xanh biếc quý dị từ phía sau một cây đại thụ bước ra. Cung kính nhìn thiếu nữ đang quay lưng về phía hắn, quỳ gối xuống nói: *"Tiểu thư."*

Thiếu nữ chậm rãi xoay người, lộ ra một bên mặt như ngọc tinh xảo tuyệt luân. Rõ ràng là Huân Nhi đang ở Già Nam học viện.

"Tiểu thư, Tiêu Viêm thiếu gia đã quay lại Gia Mã đế đô."

-----oOo-----

Chương 277: Âm thầm bảo vệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên vách núi xanh ngát cây lá. Thiếu nữ chậm rãi xoay người. Nhìn chăm chú lục sắc nhân ảnh đang quỳ gối. Sau một lúc lâu trên khuôn mặt thanh nhã hiện lên một chút dịu dàng. Mím cười nhẹ giọng nói: "*Đã hơn một năm rồi. Tiêu Viêm ca ca rốt cục đã đi tới đó a...*"

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp dịu dàng của thiếu nữ. Lục sắc nhân ảnh sáng suốt duy trì trầm lặng. Đợi đến sau một lúc lâu, tầm mắt người trước mặt lần thứ hai tập trung nhìn lại. Hắn mới chậm rãi đem đại khái khoảng thời gian lịch lãm của Tiêu Viêm kể ra.

Đứng ở bên bờ vách núi. Huân Nhi lắng lắng nghe từ miệng bóng người kể lại từng chuyện kinh tâm động phách. Nghe đến đoạn hắn cùng hai gã đầu hoàng cường giả chiến đấu rồi bị thương nặng, trong con người thu thủy dịu dàng. Chợt xẹt qua một ít yêu thương cùng kinh ngạc.

"*Xà linh giả lục man. Bát dực hắc xà hoàng. Thiên xà phủ địa nhân. Máy năm nay. Thật đúng là càng ngày càng bá đạo...*" ngón tay thon dài như ngọc nhẹ kẹp lấy từ phía trên đỉnh đầu hạ xuống một phiến lá cây. Huân Nhi bình thản nói. Không dấu được có chút ba động trong giọng nói, ẩn chứa một tia lạnh ý. Mặc kệ Lục Man hai người kia rốt cuộc là bởi vì sao mà động thủ. Nhưng bọn họ thiếu chút nữa khiến cho Tiêu Viêm trọng thương mà chết. Đây là sự thật.

"*Sự tình này. Ngày sau sẽ tìm bọn họ tính sổ..... Nhưng mà, chỉ là. Vị đầu hoàng cường giả đi theo bên cạnh Tiêu Viêm ca ca. Chi tiết có biết rõ không?*" Chiếc lá cây màu xanh biếc trôi nổi ở lòng bàn tay Huân Nhi. Chậm rãi quay cuồng. khi thì đảo theo gió, khi thì uốn khúc. Nàng khẽ liếc mắt về bóng người quỳ dưới đất. Cau mày nói.

"Đã điều tra. Người nọ tên là Hải Ba Đông. Từng là trong thập đại cường giả của Gia Mã quốc, được gọi là Băng hoàng. Thực lực ở đầu hoàng cấp bậc, tinh thông băng hệ đấu khí. Với lại dường như với Thước Đặc Nhĩ gia tộc có nguồn gốc sâu xa... vài chục năm trước tại đại sa mạc Tháp Qua Nhĩ

bị Mỹ Đỗ Toa nữ vương phong ấn. Sau đó ẩn cư ở Mạc thành. Cho đến khi Tiêu Viêm thiếu gia đến khoảng thời gian trước. Mới giúp hắn phá giải phong ấn. Sau đó, luôn luôn đi theo ở bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia. Động cơ... còn chưa rõ ràng." Lục sắc nhân ảnh cung kính nói.

"Động cơ không rõ?"

Mày liễu khê nhần. Thiếu nữ giống như có chút không hài lòng việc trả lời lầy lệ như vậy. Mặc kệ bất luận người kia có ý nghĩ thế nào vẫn làm trong lòng nàng có chút khẩn trương. Nàng như lập tức tưởng tượng ra cảnh một con hồ ly đang bảo hộ con bê non. Cực kỳ mẫn cảm khủng hoảng dâng lên. Nàng không để cho một nguy hiểm lớn như vậy, giống như một khối bom. Ẩn núp ở bên người Tiêu Viêm.

"Xin lỗi tiểu thư. Ngài cũng biết ở trong cơ thể Tiêu Viêm thiếu gia. Có một linh hồn thần bí cường giả. Đến nay chúng ta không có bất luận tình báo gì. Nhưng hắn, dường như lại là đối với chúng ta hiểu rất rõ... trong khoảng thời gian Lăng Sư đi theo Tiêu Viêm thiếu gia. Mặc dù ẩn nấp cực kỳ hoàn mỹ. Nhưng dựa theo tin tức Lăng Sư truyền lại. Lúc ở trong tôi bảo vệ Tiêu Viêm thiếu gia. Vị thần bí cường giả kia hình như đã phát hiện tung tích của hắn. Chỉ là đối phương không có động tĩnh gì mà thôi. Nghĩ ra, nhất định là nhìn ra dụng ý của Lăng Sư." Lục sắc nhân ảnh cười khổ nói.

"Ngay cả tung tích của Lăng Sư. cũng bị người nọ phát hiện?" Huân Nhi đôi mắt sáng hiện lên một tia kinh ngạc. Nhẹ giọng lầm bầm nói: *"Người nọ rốt cuộc thân phận ra sao? Lại có thể ngay cả Lăng Sư... Ôi. Nếu không phải Tiêu Viêm ca ca chán ghét người khác điều tra hắn. Nhất định phải đem thân phận thần bí nhân kia làm cho rõ ràng. Có thể có thực lực như vậy. Nói vậy trước kia cũng không phải hạng người vô danh?"*

"Mặc dù thần bí nhân kia phát hiện tung tích Lăng Sư. Nhưng mà, may mắn hắn vẫn chưa đem việc này báo cho Tiêu Viêm thiếu gia. Bởi vậy. Tiêu Viêm thiếu gia cũng không biết từ sau khi hắn rời Ô Thần Thành. Tiểu thư đã phái người âm thầm bảo vệ hắn. Nhưng việc này, cũng làm hắn không thể cảm nhận được tiểu thư đối với hắn một mảnh..." Lục sắc nhân ảnh cười nói. Nhưng lời còn chưa nói xong đã làm Huân Nhi xấu hổ, tức giận đem đám lá cây trong lòng bàn tay bấn ra ngăn trở.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của Huân Nhi có vẻ đỏ hồng. Lục sắc nhân ảnh

thức thời không dám nói tiếp.

"Nhớ kỹ. Nhất định không thể để Tiêu Viêm ca ca biết sự tình này. Ta cũng không muốn nói cho hắn biết chúng ta phải người giám thị. Hắn không thích mấy việc này." Trên khuôn mặt xinh đẹp, vẻ thẹn thùng hồng hào chậm rãi rút đi. Huân Nhi rất nhanh chính sắc nhắc nhở nói.

"Vâng."

Đối với cách suy nghĩ của nữ tử như Huân Nhi. Lục sắc nhân ảnh đương nhiên là cực kỳ rõ ràng. Lập tức cung kính gật đầu xác nhận. Đồng thời trong lòng có phần cảm thán. Đừng xem tiêu thư trên mặt thời khắc nào cũng có nụ cười. Nhưng tính tình của nàng, lục sắc nhân ảnh lại biết rõ ràng. Loại mỉm cười kín đáo rụt rè này. Có đôi khi, so với loại mặt lạnh càng khiến người khác khó có thể đến gần.

Đi vào Già Nam học viện đã hơn một năm. Lấy vẻ mặt kiêu diễm cùng tu luyện thiên phú của Huân Nhi. Không biết đã khiến cho bao nhiêu nam nhân có thể xưng là xuất chúng mê muội. Nhưng những người này. Mặc dù cho dù đặt ở vị trí thiên tài của Già Nam học viện, kê ra cũng có thể được liệt danh vào hàng cường giả. Nhưng mà, không có bất luận một người nào. Có thể chính thức cùng nàng nói chuyện.

"Ôi. Dường như quên mất một người a... Tên gia hỏa được xưng là thiên tài trong vòng trăm năm nay của Già Nam học viện... Miễn cưỡng mới là nam nhân khiến cho tiêu thư bỏ nguy trang xuống nói chuyện. Nhưng mà. Dường như. Cũng vẫn vẹn vẹn dừng lại đó mà thôi. Tên gia hỏa đáng thương. Đòi này có lẽ không trông đợi được gì." Nghĩ đến thanh niên xuất chúng kia ở Học viện khiến cho người khác cảm thấy rung động. Lục sắc nhân ảnh trong lòng âm thầm lắc đầu. Có phần thương hại, hắn làm sao thoát khỏi mê muội. Đóa thanh liên thoát trần kia, có lẽ chỉ có thể nở ra với một nam nhân tên Tiêu Viêm.....

Lục sắc nhân ảnh trong lòng rõ ràng. Chỉ cần một khi ở trước mặt tiêu thư nhắc tới tên Tiêu Viêm. Tính tình thanh nhã gần như có phần lạnh nhạt của Huân Nhi. Liên có thể đem nụ cười phòng hộ luôn cự tuyệt người khác rút đi. Chính thức trở thành một nữ nhân ở vào trạng thái yêu đương, dáng vẻ thẹn thùng cực kỳ hiếm thấy. Mà những... người kia. Tuyệt đối không có may mắn nhìn thấy được.

"Gã gia hỏa kia thật khiến người ta hâm mộ đến ghen ghét a... Thật sự không biết hắn như thế nào lấy được tâm hồn thiếu nữ của tiểu thư. Thật sự khó mà tin tưởng. Tiểu thư tính tình cao ngạo như vậy. Để có thể coi trọng một nam nhân nào đó..." Than thở lắc lắc đầu, lục sắc nhân ảnh hơi có phần khó hiểu. Nhưng mà nếu như hắn biết gã gia hỏa kia bởi vì khi còn bé đánh bậy đánh bạ chạy vào trong phòng tiểu cô nương Huân Nhi. Lấy lý do vun bồi căn cốt. Đem thân thể tiểu cô nương toàn thân cao thấp không...chút liêm sỉ sờ soạng khắp người. Lúc đó đã lấy đi tâm hồn của tiểu cô nương ngây thơ không hiểu chuyện. Hắn có lẽ sẽ sốc mà ngất tại chỗ.....

"Nữ nhân tên là Vân Chi Nàng là... Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận." Mơ hồ khuôn mặt có chút nóng lên, trong lòng đang miên man suy nghĩ cái gì đó. Huân Nhi liếc mắt nhìn bóng người quỳ dưới đất. Bỗng nhiên nhẹ giọng nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm.com.

"Ôi..."

Nghe vấn đề này, lục sắc nhân ảnh thoáng có chút kiềm hãm. Căn cứ tình báo. Hắn hiển nhiên là biết vị nữ nhân tên là Vân Chi và Tiêu Viêm quan hệ có phần không bình thường. Lập tức cười khổ gật gật đầu. Nói: "Đích thực là Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận."

Mặc dù trong lòng đã có đáp án. Nhưng mà sau khi nghe xác nhận. Huân Nhi vẫn như cũ không khỏi thở dài một hơi. Trên gương mặt ẩn hiện biểu tình phức tạp. Sau một lúc lâu. Phe phẩy đầu cười khổ nói: "Tiêu Viêm ca ca thật đúng là hồ đồ. Loại sự tình này. Chẳng lẽ còn không đoán được sao? Ngày sau chờ lên Vân Lam Tông. Ta nhìn người dự định xử lý mối quan hệ rắc rối này ra sao."

"Tiểu thư, nữ nhân kia dường như đối với Tiêu Viêm....." Âm thanh lục sắc nhân ảnh ấp úng còn chưa nói xong. Hắn phát hiện vẻ mặt thiếu nữ đối diện hơi trầm xuống. Lập tức thức thời vội vàng đem những chữ từ trong miệng nuốt xuống.

"Người cảm giác sai rồi..." Thiếu nữ âm thanh lạnh nhạt. Lại là mơ hồ có một phần oán hận trong lòng.

"Vâng. Vâng... Lau mồ hôi lạnh. Lục sắc nhân ảnh vội vàng gật gật đầu. Cũng không dám...nhắc tới sự tình này. Mặc dù hắn biết thân phận cô gái

đổi diện không tầm thường. Nhưng cho dù không tầm thường như thế nào đi nữa. Nàng cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ, chuyện ghen tuông... Đối với nữ nhân mà nói. Đó là thiên phú dị bẩm.

"Người truyền tin cho Lăng Sư đi. Khiến hắn khi Tiêu Viêm ca ca tới Vân Lam tông. Ngắm ngòm bảo vệ. Mặc gia đại trưởng lão bị giết, những... kẻ bảo thủ ở Vân Lam tông sẽ vì danh tiếng. Tất nhiên sẽ không dễ dàng để hắn rời đi." *Huân Nhi lông mày cau lại nói.*

"Còn cần chú ý đến Hải Ba Đông bên cạnh hắn. ta cảm thấy tên kia có phần khó có thể suy xét. Nếu như có biến cố gì. Lăng Sư....." Nói đến chỗ này. Huân Nhi cánh tay nhỏ nhẹ nhàng trước người làm một động tác. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

"*Vâng.*" Thấy thế. Lục sắc nhân ảnh vội vàng cung kính gật gật đầu.

"Được rồi. Dựa theo lời người. Tiêu Viêm ca ca bên người có thất thải Thôn Thiên Mãng. Hắn là Mỹ Đồ Toa Nữ Vương?" *Tay nhỏ khẽ vén mái tóc bay xuống ở trên trán, Huân Nhi nói.*

"*Ân.* Nhưng mà, chỉ là bây giờ Mỹ Đồ Toa nữ vương. Dường như linh hồn bị thất thải Thôn Thiên Mãng áp chế. Muốn chờ nàng một lần nữa phục hồi. Có lẽ còn phải chờ đợi một khoảng thời gian. Có điều, một khi Mỹ Đồ Toa nữ vương nắm trong tay thân thể của thất thải Thôn Thiên Mãng. Như vậy nàng liền sẽ trở thành Đấu Tông cường giả. Đến lúc đó. Nếu như là nàng nổi lên sát tâm với Tiêu Viêm. Vậy có chút phiền phức..." *Lục sắc nhân ảnh do dự nói.*

"*Ôi!* Không nghĩ tới Tiêu Viêm ca ca bên cạnh ả núp toàn những quả... bom kinh khủng. Thật sự là đau đầu a..." *Đàn hình chịu lắc lắc đầu. Huân Nhi xoa cái trán trơn bóng. Suy nghĩ một lúc lâu. Nói:* "Trong khoảng thời gian ngắn, có lẽ Mỹ Đồ Toa nữ vương không thể nắm được thân thể thất thải thôn thiên mãng. Ít hôm nữa, sau khi Tiêu Viêm ca ca đi tới Già Nam học viện. Đến lúc đó, nghĩ biện pháp đem mấy vấn đề này giải quyết hết một loạt..."

"*Vâng.*"

"Tốt lắm. Người trước tiên cứ rời Học viện đã. Đừng ở chỗ này lâu, nếu như bị phát hiện, đánh động đến cả lão viện trưởng một lần thôi cũng

không êm xuôi rồi.

Dặn dò mọi chuyện xong xuôi, sau đó Huân Nhi mới phát tay. Nhắc nhở nói: "*Ha ha. Lão gia hỏa kia thực lực rất mạnh. Chính diện giao chiến. Chỉ sợ là Lăng Sư cũng vẫn thua kém một chút. Nhưng mà, chỉ là nếu nói đến ẩn nấp. Ta ngược lại là có phần tin tưởng.*" Lúc sắc nhân ảnh cười gật đầu. Lần thứ hai hướng về Huân Nhi cung kính khom người hành lễ. Sau đó thả người vọt đi, biến mất bên một thân cây. Thân cây hơi lắc lư, rất nhanh rơi vào yên lặng.....

Nhìn bóng người tan biến. Huân Nhi chậm rãi xoay người. Nhìn chăm chú dưới dốc núi lượn lơ mây mù. Một lát sau. Ôn nhu mỉm cười. Nụ cười tuyệt diễm.

Tiêu Viêm ca ca. Một năm thời gian. Tiến bộ của người. Cho dù là Huân Nhi cũng cảm thấy kinh ngạc... Đi Vân Lam Tông xong. Người liền có thể đến Già Nam học viện rồi? Huân Nhi ở chỗ này. Rất cô đơn."

-----oOo-----

Chương 278: Ta thử xem

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi sắp tới Nạp Lan gia tộc, trước một ngã tư đường Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông phân ra. Lúc này mới chậm rãi hướng tới một viện phủ không lồ không xa đi tới.

Đến gần viện phủ khí thế cực kì hào hùng. Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn thấy, tại trước cửa, không ngờ vây quanh không ít người, hơn nữa những người này tất cả đều là thân mặc luyện dược sư bào phục. Trước lòng ngực vài hàng màu bạc gợn sóng sáng chói, biểu hiện kiêu ngạo thân phận cùng cấp bậc của bọn họ.

Mọi người đang đi trên đường phố. Hễ là người qua đường đi ngang qua chỗ đó, đều là hướng tới ánh mắt kính sợ cùng hâm mộ. Đám đông chen nhau xì xào bàn tán về các luyện dược sư, ở trong lòng bọn họ, luyện dược sư. Là một loại chức nghiệp quý tộc cao quý.

Mà đối với các luyện dược sư đông đúc kia, Nạp Lan gia tộc rõ ràng cũng không dám dễ dàng chậm trễ, nơi cửa, một ít hạ nhân cung cung kính kính chờ đợi bên ngoài hướng về đám luyện dược sư nói gì đó. Đợi đến khi phát hiện đối phương đích thật có thực lực tiến vào trong. Mới cho phép đi qua. Mà một vài luyện dược sư thực lực thật sự có chút vấn đề. Cũng vẫn đưa ra khuôn mặt tươi cười chỉ là tỏ ý cự tuyệt. Mặc dù loại cử chỉ này khiến cho luyện dược sư có chút bất mãn. Bất quá nghĩ tới thể lực của Nạp Lan gia tộc cùng với sự quan hệ của Nạp Lan Yên Nhiên cùng Vân Lam Tông, bọn họ cũng đành mang theo chút không vui, phát tay áo rời đi.

Tại nơi cửa, ánh mắt nhìn chăm chú một hồi. Tiêu Viêm phát hiện. Luyện dược sư có thể được phép tiến vào trong đó, tựa hồ đều là tam phẩm luyện dược sư, mà luyện dược sư bị cự tuyệt. Chỉ là nhị phẩm. Thậm chí còn có một ít nhất phẩm luyện dược sư đến đây góp vui...

Cúi đầu liếc mắt một trước lòng ngực nhị phẩm luyện dược sư huy chương, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc chân hướng đại môn Nạp Lan gia tộc phòng ngự thâm nghiêm đi tới.

Chen qua đám người, Tiêu Viêm tiến lên trước một bước, một vị lão nhân nhìn giống thân phận quản gia. Vội vã đi lên đón tiếp. Bất quá khi nhìn dung mạo còn trẻ tuổi của Tiêu Viêm cùng với trước lòng ngực nhị phẩm luyện dược sư huy chương. Trong đôi mắt già nua đục ngầu thoáng hiện lên vẻ thất vọng khó có thể phát hiện. Mặc dù đối phương tuổi tác làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc, bất quá cấp bậc này. Vẫn là chưa đạt tới yêu cầu.

Trong lòng tuy có chút thất vọng, bất quá tại Nạp Lan gia tộc đã mười mấy năm, lão nhân quản gia cũng không ngu ngốc đến nỗi biểu lộ ra khuôn mặt, lập tức thoáng lộ ra vẻ ôn hòa tươi cười, nói: "*Vị tiểu huynh đệ này, ta là quản gia của Nạp Lan gia tộc. Nói vậy ngươi cũng là tới thử xem có thể điều trị cho Nạp Lan Kiệt lão gia tử phải không?*"

Tiêu Viêm gật đầu. Không có mở miệng nói chuyện. dung mạo tầm thường lộ trên băng tâm da mặt, toát lên vẻ lạnh như băng.

Tiêu Viêm biểu tình lạnh lùng làm cho lão nhân hơi ngẩn người. Loại thái độ này, cùng với các luyện dược sư khác có chút bất đồng a, một lát sau, bất đắc dĩ nói: "*Xin lỗi. Tiểu huynh đệ, chúng ta lần này yêu cầu là cần phải tam phẩm hoặc là từ tam phẩm luyện dược sư trở lên, ngươi... Tựa hồ còn chưa có đạt tới yêu cầu?*"

"Cấp bậc cũng không đại biểu hết thảy." Thanh âm của Tiêu Viêm. Bị hấn áp chế tới mức hơi khàn khàn, ngữ khí bình tĩnh. Làm cho lão nhân khẽ cau mày.

Nhìn được khuôn mặt bất đắc dĩ của lão nhân nọ. Tiêu Viêm lắc đầu, từ nạp giới lấy ra thư tiễn cử của Nhã Phi đưa ra, sau đó hai tay lại rút vài trong tay áo, thấp giọng nói: "Không nên bởi vì do người mà làm mất đi cơ hội cuối cùng của lão gia tử bọn người. Cấp bậc. Cũng không đại biểu hết thảy, Đan vương Cổ Hà, cũng không phải đã từng không thể trị liệu được cho lão gia tử bọn người sao?"

Nghe Tiêu Viêm nói. Làm cho lão nhân sắc mặt hơi đổi. Tiếp nhận thư tiễn cử. Nhìn được tên người tiễn cử, không khỏi có chút kinh ngạc ngẩn đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái. Trầm ngâm một lúc lâu, cắn răng, lắc mình tránh ra. Hướng về thủ vệ nơi cửa quát khẽ nói: "Tránh ra!"

"Tiên sinh, thỉnh ngài qua. Hy vọng ngài thật sự có thể trị liệu cho lão gia tử chúng ta, nếu như là vậy. Ngài sẽ là bằng hữu vĩnh viễn của Nạp Lan gia tộc chúng ta." Hơi cúi đầu với Tiêu Viêm, lão nhân trong thanh âm. Bởi vì biểu hiện vừa rồi của Tiêu Viêm liền mang theo ngữ khí cung kính. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Gật đầu, Tiêu Viêm khuôn mặt vẫn y nguyên bộ dạng không chút thay đổi. Không có nói nhiều lời vô nghĩa. Chậm rãi đi vào đại môn. Sau đó biến mất trong tầm mắt ngạc nhiên của mọi người.

Tiến vào đại môn. Lập tức một thị nữ mỹ lệ vội vã từ một bên đi ra, sau đó hướng tới Tiêu Viêm ôn nhu nói vài câu, liền ở phía trước dẫn đường.

Không nhanh không chậm theo sát sau thị nữ, Tiêu Viêm ánh mắt ở trong phủ đệ xa hoa đảo qua, tòa nhà cao ngất khí thế. Khiến hấn âm thầm khẽ gật đầu. Cái khác không nói, Nạp Lan gia tộc này, đích xác không hổ là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc, tài lực như này, Tiêu gia tuyệt đối là theo không kịp.

Hành tẩu trên con đường nhỏ màu xanh đá vụn. Tiêu Viêm đôi mắt đột nhiên nhíu lại, hấn cảm ứng được, càng vào sâu phía trong Nạp Lan gia tộc, từng đạo ánh mắt không rõ ràng cùng với linh hồn cảm giác lực. Bắt đầu từ một vài góc bí ẩn bắn ra, nhất cử nhất động của Tiêu Viêm đều là thu

vào trong mắt.

Giữa lúc lơ đãng ngẩn đầu. Ánh mắt tùy ý quét qua một chỗ trên mái hiên. Nơi đó. Một vài bóng dáng đen kịt, ẩn giấu ở trong bóng tối. Từng đạo bóng đen, theo ánh mặt trời phản xạ ra những mũi tên sắc bén, chính là đang chậm rãi ở trong phủ đệ di động, bất cứ xuất hiện một điểm gió thổi cỏ lay. Điều sẽ làm cho bọn họ trong nháy mắt đưa tới công kích.

"Phòng ngự quả nhiên rất sâm nghiêm..." Tiêu Viêm nhíu mày, bắt đầu lắc đầu. Giương mắt nhìn tòa đại sảnh xa hoa xuất hiện ở chỗ cuối con đường nhỏ. Ánh mắt xuyên thấu đại môn khép hờ. Có thể mơ hồ nhìn thấy trong đó tựa hồ đứng không ít người.

Chậm rãi tiến vào đại sảnh. Trong đó truyền ra một ít âm thanh thấp giọng xì xào bàn tán. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra đến, trong đại sảnh thanh âm xì xào đột nhiên ngừng lại, sau đó từng đạo ánh mắt hướng về phía chỗ đại môn, ngay lúc mọi người ánh mắt liếc tới chỗ lồng ngực có gắn nhị phẩm luyện dược sư huy chương của Tiêu Viêm, đều không khỏi sửng sốt. Trong ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc. Hiển nhiên. Bọn họ đều cũng có chút kì quái. Tại sao một nhị phẩm luyện dược sư. Cũng có tư cách tiến vào nơi này.

Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi đảo qua trong đại sảnh, tại đại sảnh rộng lớn, ngồi tới mười vị thân bào phục luyện dược sư cùng màu, tại chỗ lồng ngực bọn họ, đều là tam phẩm luyện dược sư huy chương, bất quá tam phẩm luyện dược sư này, phần lớn đều là tại độ tuổi trung niên. Trong đó có hai vị. tóc đã hoa râm.

Không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc. Tiêu Viêm chậm rãi di động tầm mắt. Dừng lại ở một trung niên nam tử đang ngồi ở vị trí chủ vị, người này không mặc luyện dược sư trường bào, uy vệ ngồi ở trên ghế. Mắt hồ hơi khép hờ, hơi có chút khí thế không giận mà uy.

Tầm mắt dời qua người trung niên nam tử, cuối cùng nhíu mày dừng ở một vị nữ tử xinh đẹp thân thể mềm mại. Nữ nhân này Tiêu Viêm cũng không xa lạ. Làm cho hắn tại trong lòng chậm rãi thở ra một hơi.....

Tại bên cạnh trung niên nam tử. Thân nguyệt bào váy dài Nạp Lan Yên Nhiên ngồi lẳng lặng, đôi mắt đẹp hướng nhìn Tiêu Viêm đứng nơi cửa. Trên mặt cười đồng dạng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay lúc ánh mắt Tiêu Viêm nhìn vào vị trung niên nhân. Người này cũng đem tầm mắt dừng ở trên người hắn. Nhìn người trước mặt dung mạo còn trẻ tuổi. Hơi sừng sốt, chột đứng dậy. Nhìn Tiêu Viêm chấp tay cười nói: "*Vị tiểu huynh đệ này. Tại hạ Nạp Lan gia tộc. Nạp Lan Túc.*"

"*Nạp Lan Túc?*" Tên vừa vào tai, Tiêu Viêm hai tay trong tay áo bào khẽ run lên. Khóe mắt không tự chủ được hơi giật giật, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vị trung niên nhân lộ ra hào khí. Người này. Dĩ nhiên là phụ thân của Nạp Lan Yên Nhiên, cũng là người thiếu chút nữa trở thành nhạc phụ của Tiêu Viêm.....

"*Nham Kiêu...*" Tâm tình chậm rãi đè nén. Tiêu Viêm thanh âm có chút khàn khàn thấp giọng nói: "*Thước Đặc Nhĩ gia tộc Nhã Phi tiểu thư tiến cử ta lại đây thử xem có thể hay không thay Nạp Lan lão gia tử khu độc.*"

"*Nga, a a, nguyên lai là Nhã Phi điệt nữ đề cử a, mời ngồi.*" Nghe vậy. Nạp Lan Túc chột hiểu gật đầu. Cười lớn nói.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm dưới từng đạo kì dị ánh mắt đi tới vị trí cuối cùng. Sau đó an tĩnh ngồi xuống. Hắn tự nhiên là biết những ánh mắt kì dị này đại biểu cho ý gì, ngay cả đan vương Cổ Hà cũng không có thể giải quyết nan đề. Một nhị phẩm luyện dược sư. Có thể tới làm cái gì?

Ngồi ở ghế, Tiêu Viêm lâm vào trầm mặc, bất quá hắn vẫn như cũ có thể rõ ràng cảm giác được. Ánh mắt Nạp Lan Yên Nhiên. Tựa hồ dừng ở trên thân mình thời gian không ngắn. Lập tức nhú mày trong lòng thâm nghĩ: "*Bị nhận ra a? Như thế nào có thể.*"

"*Người này sao cảm giác làm cho ta có chút quen mắt?*" Đôi mắt đẹp liếc nhìn hắc sam nam tử ngồi ở trong góc. Nạp Lan Yên Nhiên lông mày kẻ đen cau lại, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói.

"*A a, nói vậy chư vị cũng minh bạch vấn đề của Nạp Lan gia tộc chúng ta. Gia phụ trước kia trúng phải thứ hung danh hiển hách "Lạc độc". Hiện giờ độc tính bộc phát. Rốt cuộc thì không thể chống đỡ được. Cổ Hà đại sư đã tới một lần, nhưng vẫn như cũ thúc thủ vô sách. Mặc dù hắn nói qua cần phải sử dụng dị hỏa. Mới có thể độc tố trong cơ thể lão gia tử trục xuất ra, bất quá luyện dược sư có được dị hỏa thật sự là quá mức thưa thớt, muốn tìm kiếm thật sự là quá mức khó khăn. Cho nên chỉ có thể thử xem*

cách ấy. Chư vị cũng là một số luyện đực đại sư trong hàng ngũ của Gia Mã đế quốc, riêng mỗi người cũng có bản lãnh đặc biệt. Cho nên, tại hạ muốn mời chư vị hỗ trợ thử xem, nhìn xem một chút có thể hay không có biện pháp khác?" Nạp Lan Túc nhìn quanh một vòng. Thanh âm có chút trầm thấp cười nói.

"Không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ cần chư vị có thể điều trị tốt cho lão gia tử, về phương diện thù lao. Tuyệt đối sẽ không làm cho các vị thất vọng!" Bàn tay vung lên, Nạp Lan Túc hướng về một lối cửa. nói: *"Lão gia tử ở bên trong. Vẫn thỉnh chư vị từng người thử xem."*

Nghe vậy, trong đại sảnh hơn mười vị luyện đực sư nhìn nhau liếc mắt một cái, một lát sau, một vị lão già tóc hoa râm, cười híp mắt đứng dậy. Dẫn đầu tiến vào lối cửa, song sau hơn mười phần chung. Lại lắc đầu đi ra. Ngồi trở lại ghé, hướng tới Nạp Lan Túc cười khỏ nói: *"Xin lỗi, Nạp Lan tộc trưởng, lực độc kia thật sự rất ngoan cố, ta phối chế hơn mười vị giải độc đan, tất cả đều không có hiệu quả."*

Nghe được lời này của lão già. Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh đều tỏ vẻ thất vọng thở dài một hơi. nhìn nhau liếc mắt một cái. Cười khỏ lắc đầu.

Sau lão nhân. mười vị luyện đực sư đều liên tiếp tiến vào, bất quá hơn mười phần chung, đều xấu hổ đi ra. Hiển nhiên, đối với cái loại kịch độc mà ngay cả Cổ Hà đều thúc thủ vô sách. Bọn họ đương nhiên cũng không có cái loại năng lực này.

Theo một đám luyện đực sư về mặt xấu hổ đi ra. Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên trên khuôn mặt vẻ thất vọng càng ngày càng đậm. Ngay lúc vị luyện đực sư cuối cùng từ đó đi ra, tâm tình rốt cuộc chậm rãi trầm xuống, ở một bên đôi mắt đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên cũng đã hơi có chút phớt hồng.

Trong đại sảnh, mười vị tam phẩm luyện đực sư đã không còn đặc ý cùng kiêu ngạo như lúc trước, mặt già xấu hổ. Vẫn duy trì trầm mặc.

Theo mọi người trầm mặc, trong đại sảnh bầu không khí cũng từ từ rơi vào tình trạng nặng nề, sau một lúc lâu. Nạp Lan Túc thở dài một hơi, miễn cưỡng cười nói: *"Đa tạ chư vị. Xem ra lão gia tử đích xác một kiếp này khó thoát khỏi số mệnh. Mặc dù thất bại. Bất quá tại hạ vẫn sẽ sai quản gia*

cấp chư vị một phần thù lao phong phú."

Nghe trong lời nói có ý tiền khách này, mọi người cười khở lắc đầu đứng dậy, chuẩn bị rời đi. bầu không khí kiêu này, bọn họ thật sự không còn mặt mũi nhận thù lao.

"Ta thử xem sao..."

Lời nói bình thản, đột nhiên từ trong góc truyền ra. Đánh vỡ bầu không khí trầm mặc. Vị nhị phẩm luyện dược sư tuổi trẻ, sắc mặt lạnh nhạt bước ra, thanh âm bình tĩnh, làm cho mọi người trong đại sảnh hơi nhướn mày.

-----oOo-----

Chương 279: Quạt cốt, cắn răng, nhẫn nhục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn luyện dược sư tuổi còn trẻ kia chậm rãi đi ra, trong đại sảnh mọi người đều ngẩn người, vài vị tam phẩm luyện dược sư vừa rời thúc thủ vô sách, trên khuôn mặt liền xuất hiện tia chế nhạo. Ngay cả tam phẩm luyện dược sư cũng không có biện pháp. Người một nhị phẩm luyện dược sư. Có bản lĩnh gì?

Nạp Lan Túc nhìn chăm chăm người tuổi trẻ đi ra, quay đầu cùng Nạp Lan Yên Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều là từ đối phương trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên, cử chỉ của thanh niên nhị phẩm luyện dược sư này, thật sự ngoài dự liệu của bọn họ, vừa rời vẫn thĩnh vào. Đó là cấp mặt mũi cho Nhã Phĩ. Nói thật ra, nhìn tướng mạo. Bọn họ vẫn không có cái gì chờ đợi ở vị luyện dược sư trẻ tuổi này.

Tuy nói người không thể dựa vào tướng mạo, có đúng hay không đôi phương dù sao cũng chỉ là một gã nhị phẩm luyện dược sư, loại... cấp bậc này, vẫn còn là giai đoạn ban đầu của luyện dược thuật, chẳng lẽ còn có thể trông cậy một sơ học giả. Liền có thể khu trục lạc độc mà ngay cả đan vương Cổ Hà đều không thể làm được sao?

"Vị tiểu huynh đệ này, ngươi ..." Đứng dậy, Nạp Lan Túc mặc dù trong lòng cũng không thể nào cho rằng người tuổi trẻ trước mặt có che dấu bản

lãnh. Chỉ vì thói quen cho phép. Hẳn thoáng có chút cẩn thận dò hỏi:
"Người có nắm chắc trị liệu được cho lão gia tử?"

Chậm rãi đứng ở trong đại sảnh, Tiêu Viêm liếc mắt Nạp Lan Túc. Đạm mạc nói: *"Vậy xin hỏi, đan vương Cổ Hà có nắm chắc trị liệu?"*

"Ách ..." Nghe vậy, Nạp Lan Túc liền ngắc ngư, tức thì xấu hổ lắc đầu:
"Nếu Cổ Hà đại sư có thể trị liệu, chúng ta đây cần gì phải phí tinh lực như vậy để mời người đến chữa bệnh."

"Nếu ngay cả đan vương cũng không có tuyệt đối nắm chắc, vậy Nạp Lan tộc trưởng nói lời này với ta, có đúng hay không có chút ..." Tiêu Viêm thanh âm khàn khàn thoáng có chút trào phúng, lạnh lùng nói.

Có chút ngượng miệng. Nạp Lan Túc dự định chỉ dò xét một chút người tuổi trẻ này, nhưng lại không nghĩ rằng hãn miệng lưỡi lợi hại như vậy. tức thì có chút ứng phó không kịp, trong lúc nhất thời, cũng không biết đáp lời như thế nào cho tốt.

"Các hạ hiểu lầm gia phụ rồi, hẳn cũng không phải là nhằm vào người. Chỉ là lão gia tử hôm nay tình huống càng ngày càng không ổn. Chúng ta cũng không còn bao nhiêu thời gian để tiêu hao, cho nên tự nhiên phải cẩn thận một chút, xin đừng để bụng." trong khi Nạp Lan Túc còn đang kinh ngạc, một bên Nạp Lan Yên Nhiên tĩnh tọa, ngọc thủ nhẹ nhàng giật nhẹ vạt áo Nạp Lan Túc, quay về phía Tiêu Viêm thông dong mỉm cười nói.

"Vừa rồi các người lãng phí thời gian. Vẫn còn chưa đủ sao?" Ánh mắt hướng trên người nữ nhân xinh đẹp Tiêu Viêm nắm tay trong ống tay áo không tự giác nắm chặt lại, thanh âm của hắn, vẫn như cũ không có chút gọn sảng, không chỉ bởi vì mỹ mạo đối phương mà buông lỏng, ngược lại phát ra từng tia lạnh như băng, không khó phát hiện.

Nghe lời này của Tiêu Viêm. Trong đại sảnh hơn mười luyện dược sư, sắc mặt không khỏi hiện lên vẻ khó coi. Lời này của Tiêu Viêm. Không thể nghi ngờ chính là lời nói lúc trước của bọn họ, lãng phí thời còn sót lại không nhiều của Nạp Lan lão gia tử. Lập tức. Một vị lão nhân đầu tóc hoa râm. Khuôn mặt đỏ lên nhin không được tiếng khiển trách thoát khỏi miệng quát: *"Đâu đến lượt mao đầu tiểu tử người có thể cuồng vọng như thế chứ. Người, một gã nhị phẩm luyện dược sư. Có tư cách gì cùng chúng ta nói loại...chuyện này?"*

Tiếng quát lão nhân vừa vang lên. Chung quanh vài tên luyện dược sư đều cảm phần gật đầu, cùng hướng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm hướng về phía thanh niên.

Nhìn thanh niên khuôn mặt đăm đăm giống như một khối băng. Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu cũng khẽ cau lại. Nếu hắn có bản lĩnh thật sự, nàng cũng không ngại cho hắn cuồng vọng một chút, nhưng nếu không năng lực chánh thức gì. Lại thích mạnh miệng hết lần này tới lần khác, người như thế, làm nàng đáy lòng chán ghét.

"Nghe ngữ khí của các hạ. Tựa hồ đối với bản lĩnh chính mình có một chút tin tưởng a ..." Nạp Lan Túc phục hồi tinh thần lại, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trầm giọng nói: *"Bất quá ngươi hẳn là biết, mặc kệ ngươi thiên phú kiệt xuất như thế nào. Nhưng hiện bây giờ ngươi. chỉ là nhị phẩm luyện ..."*

Nạp Lan Túc nói, vẫn chưa hoàn toàn nói ra, bỗng đột nhiên dừng lại, đồng thời, trong đại sảnh. Nhiệt độ chọt lên cao, những tam phẩm luyện dược sư nguyên bản còn muốn chậm chọc, giờ phút này cũng chậm rãi há hốc miệng. Không thể tin nhìn chằm chằm thanh niên trong đại sảnh ... trên lòng bàn tay đang bay lên hai luồng thanh sắc hỏa diễm.

Đứng bên cạnh. Nạp Lan Yên Nhiên nhìn thanh sắc hỏa diễm trong lòng bàn tay thanh niên, ngọc thủ chậm rãi trở nên hồng nhuận, khiếp sợ cùng vui mừng như điên, tại lúc đó làn thu thủy từ con ngươi lóe ra.

"Chư vị hẳn là nhận thức được?" Không để ý không khí yên tĩnh chung quanh. Tiêu Viêm cúi đầu nhìn hai luồng thanh sắc hỏa diễm như có linh tính. Nhàn nhạt nói.

"Dị hỏa?" Hít thở sâu một ngụm không khí nóng cháy. Cả ngày luôn tiếp xúc với lửa, mùi vị tam phẩm luyện dược sư kia trong nháy mắt đã nhận ra rõ ràng ngọn thanh sắc hỏa diễm, trên khuôn mặt, nổi khiếp sợ từ từ bao kín. Từng đạo ánh mắt cuồng nhiệt, gắt gao nhìn chằm chằm đoàn thanh sắc hỏa diễm đang bốc lên.

"Tiểu huynh đệ ... ngươi ... đây là dị hỏa?" Rung động trong mắt từ từ rút đi, Nạp Lan Túc khuôn mặt hiện lên vẻ mừng như điên, cơ hồ khó có thể che dấu.

"Bây giờ. Các ngươi có thể đình chỉ những lời vô vị này được chưa?"
Khuôn mặt thanh niên bình phàm, cúi đầu điều khiển thanh sắc ngọn lửa.
Ngữ khí đậm mạc.

Mặc dù bây giờ Tiêu Viêm ngữ khí vẫn như cũ giống như lúc trước không chút khách khí. Nhưng những tam phẩm luyện dược sư kia, trên khuôn mặt cũng không dám có một chút gì khinh thường cùng trào phúng, luyện dược sư có thể có được dị hỏa, tại luyện dược giới, tiền đồ cơ hồ là không thể hạn lượng. Ngay cả đan vương Cổ Hà, cũng chưa có dị hỏa của chính mình. Có tưởng tượng, mức độ trân quý của dị hỏa đến tột cùng là như thế nào. Muốn có dị hỏa, không chỉ phải có cơ duyên, lại còn phải có lực lượng khổng lồ sau lưng ủng hộ. Nói cách khác, phía sau vị thanh niên nhị phẩm luyện dược sư này, nhất định là có một vị sư phụ thực lực cực kỳ cường đại ...

"Các hạ. Ta thay mặt gia phụ vì sự chậm trễ vừa rồi hướng ngươi nói một tiếng xin lỗi, xin mời!" Đứng dậy, Nạp Lan Yên Nhiên hướng về Tiêu Viêm khom người..

Không có trả lời nàng. Tiêu Viêm liếc mắt cười nhìn Nạp Lan Túc một bên. Sau đó cùng Nạp Lan Yên Nhiên xoay người đi. Tiến vào căn phòng bên cạnh.

Trong khi Tiêu Viêm tiến vào phòng. Nạp Lan Túc quay sang mười vị tam phẩm luyện dược sư trong đại sảnh cười nói chút gì đó, rồi phát tay sai quản gia tiếp đãi, sau đó cùng Nạp Lan Yên Nhiên gấp rút theo vào.

Chậm rãi tiến vào căn phòng. Ngọn đèn nhân nhật nhu hòa tỏa ra, Tiêu Viêm nhẹ nhàng đẩy cửa. Không gian trong phòng rộng lớn. Tại vị trí trung ương. Trên một chiếc giường lớn, một vị lão nhân khô héo đang nằm trên đó. Tại chung quanh giường, mấy thị nữ đang vội vàng chạy đi chạy lại. Nghe âm thanh cửa phòng. Các nàng ánh mắt đều hướng về phía cửa, sau đó lại tiếp tục chăm sóc lão già đang hôn mê.

Chậm rãi đến gần giường, Tiêu Viêm ánh mắt tại giường quét qua. Phát hiện trên khuôn mặt lão nhân, ẩn ẩn hiện hiện một mảng hắc khí, trên khuôn mặt an tĩnh đang ngủ say, đã có chút khí tức tử vong.

"Quả nhiên rất nghiêm trọng ..." liếc lão nhân kia cơ hồ đã bước một

chân xuống mồ, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Đúng vậy. Loại Lạc độc này. Sợ rằng cho dù là một gã đấu hoàng cường giả, cũng không dám dễ dàng dính vào, lão gia tử có thể sống qua nhiều năm như vậy đã đạt đến cực hạn rồi." Theo sát phía sau Nạp Lan Túc thở dài lắc lắc đầu, sau đó cẩn thận nói: "Tiểu huynh đệ. Ngươi xem. Có hay không thể hay không chữa trị được?"

Một bên, Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, một đôi mắt sáng. Khẩn khẩn chăm chú nhìn dáng vóc cao cao của thanh niên bên cạnh.

Thanh niên vẫn sắc mặt đăm đăm nói: *"Ta cũng không biện pháp gì khác, cho nên chỉ có thể dựa theo biện pháp theo lời của đan vương Cổ Hà. Dụng dị hỏa tiến vào trong cơ thể lão gia tử. Sau đó chậm rãi khu độc." Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Bình tĩnh nói.*

"Nói như vậy. Nguy hiểm hẳn là rất lớn sao?" Nghe vậy. Nạp Lan Yên Nhiên thoáng có chút chần chờ thấp giọng nói.

"Không nắm chắc tới năm mươi phần trăm."

Tiêu Viêm tiếp tục nói. Liếc mắt Nạp Lan Yên Nhiên một bên khuôn mặt khê biến, cười lạnh nói: *"Bộ dạng lão gia tử như vậy, cũng khó có thể qua nổi hai ngày nữa, sẽ bị độc tố hành hạ đến chết. Có hay không liều mạng để ta cứu chữa, lựa chọn như thế nào. Các ngươi tự quyết định đi, cái này dù không có nắm chắc đi chăng nữa cũng chẳng có gì đáng chê cười, vẫn phải nói ra cho rõ ràng."*

Tiêu Viêm cười lạnh mang theo ngữ khí cao ngạo. Khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu cau lại. Nét mặt có chút không được tốt lắm, lấy thân phận của nàng, những năm gần đây, thực sự không ai dám cùng nàng nói chuyện như vậy.

"Nắm chặt thời gian đi, ta cũng không có dư thừa thời gian để tiêu hao." nhẹ phất tay áo. Tiêu Viêm không để ý đến thần sắc của Nạp Lan Yên Nhiên. Nhàn nhạt nói.

"Ai. Nếu nói như vậy, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào tiểu huynh đệ rồi, nếu ngươi thật sự có thể chữa trị tốt cho lão gia tử, Nạp Lan gia tộc chúng ta mãi mãi là bằng hữu của ngươi." Cẩn rặng trầm ngâm một hồi, Nạp Lan

Túc cuối cùng gật mạnh đầu. Trầm giọng nói.

"Tránh ra đi. Đừng quấy nhiễu ta." Tùy ý phát tay, Tiêu Viêm ngồi ở cạnh giường. Tay phải giương lên, thanh sắc hỏa diễm lượn lò xuất hiện, trong nháy mắt, khiến cho nhiệt độ căn phòng chợt tăng cao. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Nhìn Tiêu Viêm chuẩn bị động thủ. Nạp Lan Túc lôi kéo Nạp Lan Yên Nhiên lui lại mấy bước, đồng thời phát tay hướng thị nữ trong phòng. Toàn bộ đuổi ra ngoài.

Một tay đem Nạp Lan Kiệt trên giường dựng lên. Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt nhìn vị hảo bằng hữu của gia gia mình. Mặc dù trải qua độc tố ăn mòn lâu như vậy, lão nhân khuôn mặt khô héo, có vẻ giống một người tàn tật, vẫn như cũ vẫn toát ra nét kiêu ngạo như danh.

Tay trái nhẹ nhàng khiêu động vỗ vào bả vai Nạp Lan Kiệt. Một cỗ ám kính làm y bào trên thân thể lão nhân chấn thành bột phấn. Lộ ra thân thể khô gầy giống như một bộ xương.

Nhìn thân thể khô gầy này của lão nhân, với tính tình của Tiêu Viêm. Cũng nhìn không được lắc đầu, mà một bên Nạp Lan Yên Nhiên. Hốc mắt càng đỏ lên, làn sương mỏng cực kỳ hiếm thấy. quanh quẩn tại con người, khiến cho vị nữ nhân được yêu chiều này, lộ ra dáng vẻ nhu thuận đáng yêu.

Ngón giữa chậm rãi lộ ra, một đoàn thanh sắc hỏa diễm tại đầu ngón tay lượn lò, Tiêu Viêm nhìn chằm chằm đoàn thanh sắc hỏa diễm. Bình tĩnh nói: "Ta phải bắt đầu rồi. Như ta đã nói. Dụng dị hỏa tiến vào thân thể lão gia tử, sẽ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Cho nên, chớ kinh động làm phá hư tính toán của ta.

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Nạp Lan túc sắc mặt đều hơi đổi. Bất quá cũng chỉ có thể cười khỏ gật gật đầu.

Linh hồn lực lượng chậm rãi dò xét thân thể. Đến khi nhiệt độ của ngọn lửa cao đến một mức độ nhất định. Liền cố gắng áp chế nhiệt độ. Sau đó nhẹ nhàng hướng phía sau lưng Nạp Lan Kiệt điếm tới.

Ngón tay diễm lên, thanh sắc hỏa diễm phốc một tiếng. lập tức tiến vào

trong thân thể Nạp Lan Kiệt, mà vốn không hề hay biết, cũng tại một khắc. Thân thể đột nhiên run rẩy.

Ngón tay điểm tại sau lưng Nạp Lan Kiệt. Tiêu Viêm ánh mắt khép hờ, linh hồn lực lượng không chế đoàn thanh sắc hỏa diễm nhanh chóng xuyên qua một vài kinh mạch chủ chốt. Sau đó từ từ tiến lại gần bộ xương bị lạc độc bao phủ.

Dựa vào linh hồn lực lượng thi triển, tình trạng của Nạp Lan Kiệt xuất hiện trong óc Tiêu Viêm. Cảm ứng được bộ xương dường như đã trở nên thành màu đen thui. Tiêu Viêm lông mày từ từ nhíu lại, Nạp Lan Kiệt trúng độc sâu, đã ra vượt xa ngoài dự liệu của hắn.

"Xem ra muốn lập tức khu trừ hết độc tố là không có khả năng, vẫn là phải lựa chọn phương thức dùng lửa khu độc một cách từ từ..." Trong lòng thì thào một tiếng. Tiêu Viêm linh hồn lực lượng bao trùm lấy ngọn lửa màu xanh, sau đó chậm rãi tiếp cận dò xét những khớp xương đen kịt bị nhiễm độc tố, trong lúc tiếp cận, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm cũng bắt đầu từ từ thả lỏng, để nhiệt độ của thanh sắc hỏa diễm từ từ tăng cao.

Theo nhiệt độ tăng lên của thanh sắc hỏa diễm. Vốn thần tình chết lặng, Nạp Lan Kiệt trên khuôn mặt từ từ hiện lên vẻ đau đớn. Bàn tay khô héo, cũng gất gao nắm lại. Gân xanh nơi tay trên cánh tay nổi lên.

Thanh sắc hỏa diễm bị linh hồn lực lượng bao phủ. Ngay khi đạt tới một nhiệt độ nhất định, chợt liền đình chỉ. Tiêu Viêm chậm rãi hút một ngụm không khí có chút nóng cháy, chân chờ một lúc. Cẩn rằng, không chế thanh sắc hỏa diễm, bao trùm một đoạn xương màu đen..

"A ..." trên giường. Nạp Lan Kiệt hai mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, từ trong miệng phát ra tiếng hô đau nhức. Một cỗ khí thế hung hãn. Giống như hồi quang phản chiếu, thức tỉnh dậy.

"Lão gia tử ..." Lão nhân đột nhiên mở mắt, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Nạp Lan Túc vội vàng hô.

"Ta hiện tại đang tiến hành khu độc. nếu ngài có thể chịu được cỗ đau nhức này, lạc độc hẳn liền có khả năng khu trừ, bất quá nếu không thể. Ta đây cũng vô năng vô lực.." Liếc mắt nhìn Nạp Lan Kiệt trên mặt đầy mồ hôi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

Nghe được thanh âm sau lưng. Nạp Lan Kiệt quay đầu nhìn khuôn mặt thanh niên đăm đăm, không khỏi sửng sốt, lập tức cắn răng cười nói:
"Tiểu oa nhi. Là người cứu ta?"

"Chưa nhất định có khả năng cứu được, nói không chừng ta một phút thất thần, ngài sẽ chết trên tay ta."

"Ha ha, cái mạng của ta vốn là nhật trở về, tiểu oa nhi cứ thẳng tay đi. Có làm chết, cũng không ai dám trách người." *Khóe miệng co quắp nhẵn nại chịu đựng sự đau nhức trong cơ thể. Nạp Lan Kiệt phóng khoáng cười nói.*

"Gia gia. Người nói bậy gì vậy?" *Một bên. Nhìn Nạp Lan Kiệt từ hôn mê tỉnh lại, Nạp Lan Yên Nhiên thở dài một hơi. Nhịn không được sáng giọng.*

"Người, nha đầu chết tiệt kia. Người còn có mặt mũi trở về sao? Ba năm nay, nếu không phải bởi vì người lúc trước tùy tiện giải trừ hôn ước với Tiêu gia. Ta có thể tức giận đến nỗi không tu luyện được, bị lạc độc hành hạ đến như thế này?" *Tức giận trừng mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, Nạp Lan Kiệt rống giận thanh âm còn chưa hạ xuống. khóe miệng co quắp phát ra một trận gào khan. Quay đầu phía sau nhìn người thanh niên xa lạ, cười khỏ nói: "Tiểu oa nhi, như thế nào đột nhiên ..."*

"Im lặng." Thanh âm lạnh như băng thoáng có chút tức giận, khiến ba người trong phòng đều thoáng kinh ngạc. bất đắc dĩ trở nên an tĩnh

Nhìn sắc mặt người thanh niên lạnh lùng, Nạp Lan Yên Nhiên lặng lẽ thè lưỡi quay đầu nhìn Nạp Lan Kiệt thoáng có chút ý cười. Nhiều năm như vậy, dám nói chuyện với lão gia tử như thế, tựa hồ chỉ có một mình hắn.

Theo mấy người trầm mặc xuống. Bầu không khí trong phòng, lặng lẽ trở nên tĩnh lặng.

"Ai. Không nghĩ tới a, người tuổi còn trẻ như vậy, cũng có thể có dị hỏa, loại... này đồ vật mà ngay cả Cổ Hà đại sư cũng thèm thường ....." *không khí an tĩnh duy trì một hồi lâu. Nạp Lan Túc lôi kéo Nạp Lan Yên Nhiên lui về phía sau một chút, nhìn về phía bóng lưng vị thanh niên. Nhịn không được nghiêng đầu hướng Nạp Lan Yên Nhiên thấp giọng nói.*

"Ân. Đích xác rất không tồi. Xem hắn tuổi tác so với ta không sai biệt

nhiều lắm, nhưng cư nhiên chính mình có dị hỏa trong truyền thuyết ... ta nghe Cổ Hà trưởng lão nói qua về đồ vật kinh khủng kia, lần trước bọn họ tìm kiếm dị hỏa ở Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc, đáng tiếc điều động lực lượng không lò, vẫn tay không mà quay về. Bởi vậy có thể thấy được, đồ vật đó đến tột cùng có bao nhiêu hung hãn." Có chút gật đầu, Nạp Lan Yên Nhiên giữa đôi mắt đẹp xẹt qua một ít tán thưởng. Nàng vốn cũng là kiêu tử trong đám kiệt xuất. Tại Vân Lam Tông tu luyện nhiều năm như vậy. vẫn chưa bao giờ nhìn thấy đồng bạn cùng lứa tuổi siêu việt hơn mình, mà vị thanh niên tên là Nham Kiêu này. Cũng là người đầu tiên cùng lứa tuổi khiến cho tâm tình nàng tự sinh tán thưởng. Có lẽ là những vĩ nhân trong một lúc nào đó nảy sinh cảm phục lẫn nhau.

"Như thế nào? Nghĩ hẳn không tòi phải không?" *Liếc mắt nhìn thần sắc hài tử mình. Nạp Lan Túc hài hước nói.*

"Người nói hồ đồ gì vậy? Già mà chẳng nghiêm túc chút nào." *Trợn mắt nhìn Nạp Lan Túc. Nạp Lan Yên Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu.*

"Ai, nhắc mới nhớ. Tựa hồ khoảng cách người cùng Tiêu gia tiêu tử ba năm chi ước, chỉ còn không tới nửa tháng thời gian nữa thôi?" *Cười cười, Nạp Lan Túc nụ cười trên mặt đột nhiên thu liễm, thở dài nói.*

"....." *Nạp Lan Yên Nhiên trầm mặc. Một lát sau, có chút gật gật đầu. Nhẹ giọng nói: "Còn có mười ba ngày."*

"Ba năm thời gian, người cũng so với trước kia thành thực hơn rất nhiều, bây giờ người hẳn là có thể biết, hành động theo cảm tính của người lúc trước. Đối với Tiêu gia cùng với Tiêu Viêm đã mang lại bao nhiêu sỉ nhục, phiền toái rồi chứ?" *Nạp Lan Túc nhìn nhi nữ bên cạnh khuôn mặt trơn bóng xinh đẹp nói.*

Nạp Lan Yên Nhiên trầm mặc, đưa tay vuốt vài sợi tóc vương trên trán, sau một hồi, thấp giọng nói: "Nhi nữ biết lúc trước hành động đã mang đến rất nhiều phiền toái. Bất quá, nhi nữ biết, là đúng ... ba năm chi ước sắp tới. Ta. Chờ hẳn đến."

"Nghe nói từ một năm trước. Tiêu Viêm đã rời khỏi Ô Thản thành, bất quá. Theo ta được biết. trước khi ra đi. Người thanh niên bị gọi là phế vật. đã tái khôi phục tu luyện thiên phú lúc trước, ai ... một năm sau. Không biết hẳn đã phát triển tới bước nào." *Nạp Lan Túc cười khổ lắc đầu.*

Đứng ở bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, trầm mặc lúc lâu trầm thấp nói tiếp: "Người lần này. Tựa hồ thật sự nhìn lầm rồi a ..... lúc trước ta nói qua, người không nên coi thường thiếu gia phê vật của Tiêu gia. Trước mười ba tuổi, tốc độ tu luyện của hắn. Từng khiến vô số người cảm thấy rung động ..."

Nạp Lan Yên Nhiên bàn tay mềm mại nhẹ vuốt mái tóc trên đầu, trầm mặc một lát. Bình tĩnh nói: "Ba năm chi ước. Ta sẽ tuân thủ. Nếu là ta thắng, sự tình trước kia, liền xóa bỏ, còn nếu thua. Ta Nạp Lan Yên Nhiên cũng đã nói qua. Làm nô làm tỳ, tùy hắn xử trí."

Nạp Lan Yên Nhiên cắn nhẹ hồng bì môi hồng nhuận, chậm rãi ngược lên mặt cười, ánh mắt thoáng có chút mê ly, ba năm trước tại Tiêu gia đại sảnh, Thanh âm hùng hồn thiếu niên, lại hiện lên trong óc.

"Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, mạc khi thiếu niên cùng!"

"Khế ước này, không phải khế ước giải trừ hôn ước, mà là giấy chứng, bản thiếu gia trực xuất người ra khỏi Tiêu gia!"

"Từ nay về sau. Người--Nạp Lan Yên Nhiên. Cùng Tiêu gia ta, không có nửa phần quan hệ!"

Ba năm nay, thiếu niên phê vật. Dưới áp bách của con quái vật cự đại Vân Lam Tông. Vẫn như cũ quật cốt. Cắn răng, nhẫn nhục, cô độc chờ đợi, ngày phá kiến hóa điệp .....

-----oOo-----

Chương 280: Khu Độc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong phòng ốc tĩnh lặng. Nạp Lan phụ tử thấp giọng nói chuyện. Ánh mắt ngẫu nhiên hướng về hai người bên cạnh giường, theo thời gian trôi qua, nhìn lão nhân khuôn mặt mờ hôi đầm đìa cùng gân xanh trên tay nổi lên, Nạp Lan Yên Nhiên hai người thấp giọng nói chuyện cũng là từ từ đình chỉ, nhìn nhau liếc mắt, đều trong mắt nhìn ra sự lo lắng cùng bất an.

Không để ý đến hai người đang lo lắng trong phòng. Tiêu Viêm sắc mặt nguyên như cũ bình tĩnh, hai ngón tay run điềm nhẹ nhàng tại sau lưng Nạp Lan Kiệt. Thanh sắc hỏa diễm nhàn nhạt, không ngừng bị linh hồn lực lượng bao vây. Sau đó thật cẩn thận tiến vào trong cơ thể, sử dụng nhiệt độ cao để khu trục "*lạc độc*" đã vào trong xương cốt.

Thanh sắc hỏa diễm bao vây bên ngoài ô hắc cốt cách (bộ xương đen). Mặc dù hai người kề sát cùng một chỗ, chẳng qua dụng tâm thần xem xét, có thể phát hiện trong đó cũng cách một khe hở rất nhỏ, nhiệt độ dị hỏa thật sự là quá mức đáng sợ, nếu là trực tiếp cùng xương cốt Nạp Lan Kiệt tiếp xúc, cho dù đối phương là một vị Đấu vương cường giả. Cũng tuyệt đối sẽ ở trong khoảnh khắc trọng thương, thậm chí tử vong!

Nhiệt độ nóng chảy theo ngọn lửa thẩm thấu mà ra, sau đó chậm rãi thiêu đốt ô hắc cốt cách.

Theo thanh sắc hỏa diễm thiêu đốt kéo dài, một lũ sương mù màu đen. Lặng lẽ theo xương cốt phát ra mà ra, sau đó lần trốn, bị một đoàn thanh sắc hỏa diễm mãnh liệt, bao vây vào trong, lợi dụng nhiệt độ khủng bố, đuổi dần mấy cái cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng phải ngưng trọng đối đãi, đem sương mù "*Lạc độc*", hóa thành hư vô...

Nhưng mà. Tại Tiêu Viêm sử dụng dị hỏa thiêu đốt sương mù màu đen. Nhưng không phát hiện được. Lúc sương mù màu đen sắp bốc hơi trong chốc lát, màu đen không rõ là gì. Thế nhưng là chậm rãi cùng thanh sắc hỏa diễm chậm rãi hòa lẫn vào nhau. Nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Theo thời gian lặng yên trôi qua, một phần ô hắc cốt cách bị thanh sắc hỏa diễm của tiểu viêm bao vây. Thế nhưng bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ. Dần dần khôi phục vẻ bình thường.

Ngoại giới. Lúc này Nạp Lan Kiệt. Toàn thân cao thấp đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm. Khuôn mặt già nua, không ngừng run rẩy, thanh âm nhẹ nhàng hấp một ngụm lạnh khí. Từ trong hàm răng tiết lộ ra.

"*Tiểu... Tiểu huynh đệ, tốt. Tốt rồi phải không?*" Năm tay gắt gao nắm chặt. Điều điều gân xanh nơi cánh tay rung động, tựa như con rắn nhỏ, Nạp Lan Kiệt thanh âm có chút khàn khàn cùng run rẩy.

Phía sau. Tiêu Viêm trên trán cũng tràn đầy mồ hôi. thời gian sử dụng dị hỏa tiến hành thao tác chuẩn xác lâu như vậy. Đối hẳn linh hồn lực lượng tiêu hao, đồng dạng là một loại gánh nặng lớn, nghe được Nạp Lan Kiệt kia run rẩy vân lời. Hắn có chút khẽ gật đầu. Nhẹ giọng nói: "*Một khi người đã không thể tiếp tục kiên trì được nữa. quá trình khu độc, tiện thể đình chỉ ở chỗ này, người trúng độc quá sâu, vượt qua sở liệu của ta xa, muốn một lần đem lạc độc đuổi đi là không có khả năng, cho nên chỉ có thể lựa chọn chậm rãi mà làm...*"

"*Kia lạc độc, thực có thể toàn bộ đuổi đi?*" Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt nhìn không được kinh hỉ nói. Tuy nhiên lão nhân sống như nhiều năm như vậy. cùng tử vong sinh tồn trong lúc đó. Nếu là có thể lựa chọn, người nào cũng đều lựa chọn cái thứ hai.

"*Dựa theo tiến triển hiện tại. Tựa hồ không có vấn đề gì.*" Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

"*A a, không nghĩ tới tiểu huynh đệ nhỏ tuổi, thế nhưng có được bốn sự như vậy, thật không hiểu vị cao nhân lánh đời nào có thể bồi dưỡng ra loại đệ tử kiệt xuất này...*" Nạp Lan Kiệt vội vàng gật đầu, thanh âm khàn khàn cười nói: "*Vậy toàn dựa vào tiểu huynh đệ.*"

"*Đúng rồi, tiểu huynh tên gì?*"

"*Nham kiều... Đừng nói. Ta muốn triệt xuất dị hỏa.*" Nhíu mày, Tiêu Viêm ngón tay vi khúc. thanh sắc hỏa diễm lượn lờ ở bên ngoài bộ xương. Bắt đầu chậm rãi triệt li. Một tia cuối cùng bị thu về tiến Tiêu Viêm trong cơ thể.

Sau khi thanh sắc hỏa diễm tiến vào trong cơ thể. Tiêu Viêm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. lau mồ hôi lạnh trên trán, khuôn mặt bỗng nhiên có chút, khẽ đỏ. Chẳng qua ngay sau đó. lại hồi phục lại. giả vờ vô sự tiểu viêm liếc mắt về đầu ngón tay có chút biến thành màu đen. Mím miệng, không dấu tích đưa tay lùi về tay áo.

"*Nham kiều tiểu huynh đệ, như thế nào?*" Nhìn Tiểu Viêm tựa hồ đình chỉ khu độc, nạp lan tức vội vàng tiến lên hai bước. Hỏi.

"*Hôm nay trị liệu, sau này sẽ đến lại. Dựa theo tiến triển này. Nói vậy ít nhất cần bảy ngày thời gian mới có thể đem độc tố đuổi đi.*" Tiêu Viêm

liếc mắt nhìn Nạp Lan Kiệt sắc mặt so với lúc trước tốt hơn một ít. Trầm ngâm nói.

"Đa tạ tiểu huynh đệ. Chỉ cần ngài có thể đem lão gia tử chữa khỏi, phương diện thù lao, Nạp Lan gia tộc tuyệt đối sẽ không khiến người có bất kì thất vọng!" Nhìn Nạp Lan Kiệt thoáng khuôn mặt già nua có chút hào quang, tảng đá đặt trong lòng Nạp Lan túc, rốt cục, cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Nạp Lan Kiệt đối với Nạp Lan gia tộc tầm quan trọng. Giống như Mặc Thừa đối với mặc gia tầm quan trọng giống nhau. Mất đi trụ cột này, tuy nói nạp lan gia tộc không phải không gượng dậy nổi, chẳng qua cùng hai đại gia tộc chênh lệch. tất nhiên sẽ từng bước tăng lên.

"Ta ngày mai tiếp tục tới. Hôm nay trước hết cáo từ." Tiêu Viêm phiêu liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài. Quay đầu đối nạp Lan Kiệt trên giường nói.

"Tiểu huynh đệ, ta xem người dính không ít phiền toái. Không bằng ở lại Nạp Lan gia tộc đi?" Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt vội vàng nhiệt tình cười nói.

"Không cần, ta có sự tình của chính mình." Nhàn nhạt lắc đầu. Tiêu Viêm không hề lí tới ba người, nhắc chân hướng ra cửa ngoài bước tới.

"Ách... Một khi đã như vậy, nha đầu, người đi tiễn tiểu huynh đệ ba." trông Tiêu Viêm có chút ướt át bản thủ, Nạp Lan Kiệt sửng sốt. Tức thì bất đắc dĩ nói.

"Án." Có chút, khẽ gật đầu, Nạp Lan Yên Nhiên nhìn phía trước bóng dáng đan bạc, sau đó chậm rãi cùng tiếp tục.

.....

Chậm rãi đi trên con đường nhỏ rải đá vụn. Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi gương mặt về phía trước, tựa hồ vị công chúa nạp lan gia tộc bên cạnh như khôn tồn tại.

Cùng Tiêu Viêm sóng vai. Nạp Lan Yên Nhiên ngẫu nhiên ánh mắt hướng trực tiếp vô thanh niên không nhìn chính mình, mặt cười mặc dù bình tĩnh, chẳng qua trong lòng thật sự có chút kinh ngạc cùng buồn bực nho nhỏ. Mặc dù cũng không quá để ý, nhưng bị đối đãi coi thường như vậy, nhưng nhiều năm như vậy qua cũng là lần đầu, nàng vốn tưởng rằng chính mình

tính tình kiêu ngạo, không nghĩ tới, trước mặt người này. Tựa hồ hẳn càng kiêu ngạo hơn.

Nhưng Nạp Lan Yên Nhiên cũng rõ ràng, trước mặt này vị thanh niên tên là Nham Kiêu. Mặc dù kiêu ngạo. Nhưng lại có được tiền vốn, lấy tuổi tác như vậy, có thể nắm trong tay thứ mà ngay cả Đấu Hoàng cường giả cũng kiêng kỵ không thôi khủng bố dị hỏa. Đủ để cho hắn tiểu ngạo cùng những người đồng lứa, bởi vậy, cho dù là Nạp Lan Yên Nhiên, thoáng có chút biệt khuất đồng thời, cũng không khỏi cảm thấy vài phần thán phục. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

" Nham Kiêu, tuy nhiên ta cũng không rõ ràng luyện được sư như thế nào đuổi đi độc tố. Chẳng qua đem cái loại khủng bố dị hỏa tiến vào trong cơ thể. tất nhiên lực không chế phải cực kì tỉ mỉ? Người loại không chế lực này, tựa hồ so với ta chứng kiến, qua tựa hồ so với tam phẩm luyện được sư phải mạnh hơn nhiều." Rốt cục, cuối cùng thì chịu không được không khí trầm buồn, Nạp Lan Yên Nhiên trước tiên mở miệng nhẹ giọng dò hỏi.

" Có lẽ vậy." Tiêu Viêm mắt không chớp, thanh âm có chút lãnh đạm.

" người vì cái gì không đi khảo hạch tam phẩm luyện được sư?"

" Đem thực lực của chính mình. Loại hành động này... Ta còn không có như vậy xuẩn." Tiêu Viêm lại thanh thản phúng dao,, khễ nghiêng đầu. Phiêu liếc mắt Nạp Lan Yên Nhiên bộ ngực sữa bị nguyệt sắc quần bào gắt gao bao vây. lập tức rất nhanh thu hồi:*" Người cũng đồng dạng không đem cấp bậc huy chương xuất ra?"*

" Lão sư nói. cái gọi là cấp bậc huy chương, gần như chính là biểu hiện giả tạo mà thôi, hơn nữa. Thực lực của ta, ta chính mình không biết đến tốt cùng thuộc loại cấp bậc gì, tổng thể dao động quá lớn (Thượng hạ phù động thái đại)" Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười nói.

"Tổng thể dao động quá lớn? Có ý tứ gì?" Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng khễ nhúc nhích. Không dấu vết thấp giọng hỏi nói.

"... Thật có lỗi, đây là một ít cơ mật của Vân Lam Tông, không thể tiết lộ ra ngoài." Nạp Lan Yên Nhiên thoáng xin lỗi lắc đầu, vẫn chưa đem nguyên nhân tột cùng nói ra.

Khẽ cau mày. Lập tức giãn ra, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Cước bộ không vội không hoãn hành tẩu. Khóe mắt phiêu liếc mắt bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên kia hành tẩu bước đi pha nét thanh nhã, chân chờ một hồi. Linh hồn lực lượng bỗng nhiên chậm rãi lộ ra bên ngoài cơ thể. Sau đó lượn lờ bên cạnh, muốn thử xem có hay không dò xét xuất của nàng chân thực lực, tuy nhiên lúc trước được lão đã nói qua, tại Nạp Lan Yên Nhiên trên người có thứ gì đó có thể ngăn cản linh hồn lực lượng dò xét, chẳng qua Tiêu Viêm y nhiên như cũ muốn tự mình xác nhận một chút.

Linh hồn lực lượng tại Nạp Lan Yên Nhiên bên cạnh bồi hồi. Sau nửa ngày sau. Tiêu Viêm trong lòng thầm than một tiếng, tại hẳn cảm giác. Thân thể nàng biểu hiện tựa hồ bị bao trùm một tầng năng lượng mỏng. Khiến linh hồn lực lượng dò xét. Hoàn toàn ngăn cách.

Chậm rãi thu hồi linh hồn lực lượng, Tiêu Viêm lông mày bỗng nhiên khẽ nháy, quay đầu đến. nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang bình tĩnh nhìn chính mình, nắm tay dưới tụ bào khẽ nắm thật chặt. Nhàn nhạt nói: "*Làm sao vậy?*"

" Nham Kiều tiên sinh tựa hồ đối với thực lực của ta thật quan tâm a?" Nạp Lan Yên Nhiên giương mắt nhìn Tiêu Viêm. Có chút thâm ý cười nói: "*Tuy ta không phải là Luyện Dược Sư. Chẳng qua trời sinh đối linh hồn lực lượng rất là mẫn cảm...*"

" Đã sớm nghe nói qua nạp lan gia tộc địa Đại tiểu thư là người có sức mạnh cạnh tranh cho chức vị tông chủ vân lam tông, cho nên nhện không được muốn dò xét một chút mà thôi, không nghĩ tới cẩn thận như thế vẫn bị phát hiện. Thật sự bội phục." Bất đắc dĩ nhún vai, Tiêu Viêm cười nói.

" Ha ha. Thật không."

Khẽ cười, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt đẹp gắt gao giương mắt nhìn khuôn mặt bình phàm. Chẳng biết vì sao. Nàng trong lòng tựa hồ ần ần loại cảm giác kì dị, nhưng lại thủy chung không lý giải được loại cảm giác này rốt cuộc là gì. Lập tức mày liễu nhíu lại, thoáng có chút rối rắm.

" Tới rồi. Nạp Lan tiểu thư hay là không cần tiễn. Tại hạ tự trở về, cáo từ." Đi ra đại môn. Tiêu Viêm nghiêng đầu đối với Nạp Lan Yên Nhiên đang mày liễu nhíu lại chấp tay. Không đợi nàng đáp lời. Sau đó nhìn thấy hẳn tự mình tiến tới đại môn. tiến vào bên trong con đường dòng người đang

qua lại.

" *Người này, thật sự là một quái nhân tâm cao khí ngạo...*" Giương mắt nhìn chăm chăm bóng lưng người nọ như ẩn như hiện. Nạp Lan Yên Nhiên khẽ lắc đầu. Bất đắc dĩ thấp giọng nói, lập tức xoay người tiến vào Nạp Lan phủ đệ.

-----oOo-----

Chương 281: Ngoài ý Muốn - Hy Chỉ - Hắc Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi đi qua vài ngã tư đường, Tiêu Viêm ở phía ngoài một khách sạn chợt ngừng lại, sau đó đi vào, lên phía trên lầu hai, đứng ngoài một gian phòng, rồi gõ cửa, ngay lập tức đẩy cửa mà vào

Bên trong căn phòng, Hải Ba Đông đang ngồi xếp bằng tại trên ghế, khép hờ đôi mắt, quanh thân nhàn nhạt hàn khí màu trắng, theo chu kì hô hấp mà phun ra nuốt vào, hàn khí theo miệng mũi chui vào thân thể, sung doanh đích năng lượng, làm phía trên khuôn mặt già nua, ẩn lộ ra một tầng hào quang ôn ngọc

" *thật không hổ là đấu hoàng cường giả, mặc dù tuổi so với Nạp Lan Kiệt lớn hơn rất nhiều, nhìn vào khí thế của hắn, nếu là không có cái gì ngoài ý muốn, ít nhất còn có thể tiếp tục sống thêm năm mươi năm, nếu gặp vận tốt, còn có thể đột phá đấu tông cường giả, liền tiến vào cấp bậc của những lão yêu quái.*" Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Tiêu Viêm nhẹ nhàng tiến vào trong phòng, trên khuôn mặt Hải Ba Đông chợt sáng lên, cùng trước kia vòng quanh Nạp Lan Kiệt là tử vong hơi thở khó có thể so sánh được, không khỏi trong lòng thâm cảm thán.

Tuy nhiên Tiêu Viêm làm ra tiếng vang cực kỳ nhỏ, chẳng qua đối với Hải Ba Đông loại cường giả này mà nói, không thể nghi ngờ là giống như sét đánh bên tai, lập tức bên ngoài cơ thể hàn băng đấu khí nhanh chóng bị hấp thụ tiến vào trong thân thể, mở hai mắt, sau đó mang theo chút hàn ý nhanh chóng tại trong phòng tuần tra một vòng, đợi đến khi ánh mắt chuyển qua thân thể Tiêu Viêm, hàn khí mới vừa rồi dần dần thu liễm, đồng thời phía ngoài cơ thể hiện lên khí thế sắc bén, cũng là lạng lẽ thu

liền vào trong cơ thể, nhìn Tiêu Viêm với thần tình mệt mỏi, mở miệng hỏi nói: "Được không?"

"Nạp Lan Kiệt trúng độc thâm hậu, tuy nhiên hôm nay tạm thời giải được một chút độc tính, chẳng qua ít nhất cần bảy ngày thời gian, mới có thể hoàn toàn trừ đi" Lạc độc" Tiêu Viêm ngồi ở phía trên chiếc giường mềm mại, miễn cưỡng trả lời.

"Nga..." Gật gật đầu, Hải Ba Đông thoáng có chút kinh dị cười nói: "Xem ra người đối địch hỏa không chế thực đã nắm vững, mới có thể hoàn thành việc trị liệu khó khăn này, loại phương thức dùng dị hỏa tiến vào trong cơ thể người khác, cho dù một ít nội danh luyện dược đại sư, cũng không dám dễ dàng vận dụng" Thân là đấu hoàng cường giả, Hải Ba Đông tự nhiên là phi thường rõ ràng, dùng dị hỏa xâm nhập vào trong thân thể để khu độc, này cần mạo hiểm rất lớn.

"May mắn mà thôi." Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm biết chính mình có thể thuận thục thao tác thanh liên địa tâm hỏa như thế, duyên có phần lớn đều là bởi vì đoạn thời gian phục dùng địa hỏa hạt sen

Bỏ đi đôi hài, tại phía trên giường khép chân ngồi xuống, khuôn mặt mệt mỏi, Tiêu Viêm bàn tay duỗi ra ngoài tay áo, đôi mày cau lại nhìn đầu ngón tay thoáng chút biến thành màu đen, sau đó hai tay chậm rãi kết xuất thủ ấn, nhắm mắt lại.

Sau đó tiến vào trạng thái tu luyện, tâm thần Tiêu Viêm nhanh chóng tiến đến chỗ đan điền, ý nghĩ khẽ chuyển động, một ngọn lửa màu xanh theo nạp linh phún thổ mà ra, bị đấu khí bao vây, sau đó chậm rãi xoay quanh phía trên đan điền

Tâm thần nhìn chăm chú này ngọn lửa màu xanh không ngừng bốc lên, hồi lâu sau, dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, ngọn lửa màu xanh mãnh đích bốc lên, độ ấm chợt cao lên, mà theo độ ấm đích tăng cao, sương mù màu đen, thế nhưng xuất hiện tại trung tâm ngọn lửa.

"Đúng là một loại độc hung hãn, không chỉ có chống lại sức nóng của dị hỏa, còn có thể lặng yên dung hợp, nếu không phải ta đối với thanh liên địa tâm hỏa dung hợp cao, chỉ sợ cũng không thể phát hiện... Không hổ là kịch độc mà cả đấu hoàng cường giả cũng kiêng kỵ không thôi." Dùng ở này vùng sương mù màu đen, Tiêu Viêm trong lòng thấp giọng lầm bầm

nói.

"Thanh lọc chúng, bằng không, mấy cái kịch độc này ở lại trong cơ thể, chính là một quả bom không ôn định, không chừng một ngày nào bỗng nhiên nổ mạnh, hậu quả kia.." Trầm ngâm một hồi, Tiêu Viêm tâm thần khẽ động, ngọn lửa màu xanh lập tức bao vây sương mù màu đen, nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Khi khu độc cho Nạp Lan Kiệt, bởi vì sợ một khi không cẩn thận đem hẳn đốt thành tro, cho nên Tiêu Viêm điều khiển nhiệt độ dị hỏa gần như là ôn hòa, hiện tại trong cơ thể chính mình thanh lọc độc vụ, bởi vì lẫn nhau khế hợp duyên cớ, tự nhiên là không cần phải thật cẩn thận.

Theo nhiệt độ ngọn lửa màu xanh cấp tốc tăng cao, đoàn sương mù màu đen cũng là bắt đầu nhộn nhạo lên, chẳng qua loại độc này dù sao cũng không phải vật thường, cho dù là ở loại nhiệt độ cao này, lại y nhiên kiên đỉnh không có lập tức biến mất.

Dưới nhiệt độ cao, sương mù màu đen thể tích chậm rãi thu nhỏ lại, đợi đến một lát sau, này một lũ sương mù màu đen, thể nhưng lại bắt đầu dung hợp cùng nhau, tựa như một viên hạt châu màu đen bình thường, tại bên trong hạt châu, u quang lóe ra, tựa hồ ẩn chứa mệnh môn năng lượng

"Lạc độc" biến hóa kì dị này, làm Tiêu Viêm rất kinh ngạc, hạt châu màu đen đang ở bên trong ngọn lửa màu xanh, trong lòng dò xét, hẳn rõ ràng nhận thấy được, tại bên trong hạt châu màu đen, cư nhiên ẩn chứa năng lượng hung hồn?

"Sao lại thế này? Lạc độc không có khả năng có được loại năng lượng này..." Trong lòng nghi hoặc, Tiêu Viêm gắt gao đích giương mắt nhìn hạt châu màu đen, ngọn lửa màu xanh nhiệt độ đột nhiên lại tăng vọt, việc tiêu hao năng lượng này đột xuất này, cũng làm cho linh hồn lực lượng của hắn cũng thoáng có chút ăn không tiêu.

Theo nhiệt độ ngọn lửa màu xanh tăng lên, hạt châu màu đen rốt cục bắt đầu có động tĩnh, bắt đầu biểu hiện run rẩy, sương mù màu đen bên trong hạt châu thẩm thấu ra, sau đó ngọn lửa nóng chảy thanh lọc thành một mảnh hư vô.

Sương mù màu đen không ngừng từ bên trong hạt châu mà ra, mà bề ngoài

hạt châu, cũng đang nhạt dần.

Nhìn vẻ ngoài hạt châu chậm rãi trở nên nhạt dần, Tiêu Viêm trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời làm cho tốc độ thanh lọc nhanh hơn.

Khi sương mù màu đen từ hạt châu hoàn toàn ra hết, hạt châu màu đen chuyển biến thành một tiểu viên cầu lóe ra hào quang màu trắng nhàn nhạt, phía bên trong có một lớp sương mỏng trong suốt có thể thấy chất lỏng chứa năng lượng thuần khiết.

" Năng lượng thật thuần khiết..."

Ngạc nhiên nhìn tiểu cầu trong suốt nọ, được nửa ngày, Tiêu Viêm nhướn mày, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói: " Theo lý thuyết, lạc độc này là một loại độc tố, không có khả năng có được năng lượng thuần khiết như thế, chẳng lẽ... Mấy cái năng lượng này, là của người khác?"

" Là Nạp Lan Kiệt..."

Bỗng nhiên ý niệm này toát ra trong đầu, trong lòng tiểu viêm nhảy lên, sau nửa ngày đã trở lại bình tĩnh, trầm ngâm hồi lâu, đã dần dần cảm thấy thoải mái, mấy cái lạc độc ẩn núp trong cơ thể Nạp Lan Kiệt lâu như vậy, ngày thường ăn mòn thân thể hắn, ngẫu nhiên cũng sẽ lấy một ít đầu khí cắn nuốt, thời gian lâu như vậy, đã chứa đựng được một cỗ năng lượng khủng bố, nhưng mà đối với Nạp Lan Kiệt mà nói, sự tình này chẳng là gì, chẳng qua đối với việc ngoài ý muốn lạc độc tiến vào thân thể chính mình đối với Tiêu Viêm mà nói, không thể không nói là thiên tài địa bảo, bởi vì nhờ vào loại năng lượng thuần khiết này, hoàn toàn có thể bị Tiêu Viêm đề luyện, hấp thu.

Đối với tài bảo ngoài ý muốn này, Tiêu Viêm tại lãng nhiên lúc sau, trong lòng nổi lên chút ý cười, lấy tâm tính của hắn, tự nhiên là không có khả năng trả lại cho Nạp Lan Kiệt, cho nên, Đối với nguồn năng lượng này, bị hắn giữ lại. làm lợi tức.

Theo tâm trí chuyển động, ngọn lửa màu xanh ngưng tụ thành một ngọn lửa thật nhỏ chỉ bằng cây kim, sau đó nhắm vào phía trên hạt châu trong suốt, tức thì hạt châu bạo liệt, một dòng chất lỏng màu xanh chảy ra thoát ra khắp bốn phương tám hướng, sớm đã có chuẩn bị Tiêu Viêm mạnh mẽ không ché, dọc theo kinh mạch lộ tuyến bắt đầu vận chuyển.

Khi cô chất lỏng năng lượng tại hoàn thành một lần vận chuyển, màu lam nhan sắc, đã hoàn toàn bị loại bỏ ra, triệt để biến thành một nguồn năng lượng thuần khiết có thể cung cấp cho bất kỳ ai.

Mặc dù hiện tại cô năng lượng đã cực kỳ thuần khiết, chẳng qua Tiêu Viêm vẫn cẩn thận vận dụng dị hỏa tinh chế một lần nữa, trực tiếp cẩn thận thăm dò mới yên tâm tiến vào bên trong đan điền.

Cô chất lỏng năng lượng này khi tiến vào đan điền lúc sau, đó là nhanh chóng bị đồng hóa thành cùng chủng loại, sau đó bắt đầu chia lia, hóa thành một giọt nước có thể tích hoàn toàn giống nhau, nằm tại bên trong đan điền

Cảm thụ phía trong đan điền càng thêm cảm giác sung mãn, Tiêu Viêm nhin không được thâm nhủ lắc lắc đầu, tự trách chính mình, năng lượng một lần nữa quán chú, thế nhưng là ước chừng bên trong đan điền tăng thêm gần hai mươi chất lỏng năng lượng tinh thuần, dựa theo loại này hiệu suất, lại đến ba lượt, chỉ sợ hẳn tương sẽ ở không đến nửa tháng thời gian, nhảy đến bảy tinh đấu sư cấp bậc.

" Không hổ là đấu vương cường giả trong cơ thể ngưng tụ năng lượng a, chỉ là một phần nhỏ, mà đã khổng lồ như vậy..." *Trong lòng thâm than một tiếng, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi đích mở đôi mắt, thở ra một hơi.*

Bên trong phòng, Hải Ba Đông ánh mắt gắt gao đích nhìn chăm chú Tiêu Viêm, thấy hẳn mở mắt, không khỏi cười nói: " người tựa hồ mạnh lên rất nhiều a?"

Tuy nhiên biến hóa của Tiểu Viêm cũng không là quá mức kịch liệt, chẳng qua lấy Hải cảm giác năng lực của Hải ba đông, tự nhiên là cực kỳ dễ dàng nhận thấy được thay đổi.rất nhỏ của hẳn

" Ân." *khẽ gật gật đầu, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn ngón tay, khuôn mặt không khỏi đổi, chỉ thấy bên tay phải ở ngón giữa phía đầu ngón tay, cư nhiên biến thành màu đen.*

" Sao lại thế này? Không phải lạc độc đã hoàn toàn đuổi đi sao?" *Khuôn mặt thoáng có chút khó coi giương mắt nhìn đầu ngón tay đã biến thành màu đen, Tiêu Viêm thanh âm trầm thấp.*

"Làm sao vậy?" nhìn sắc mặt Tiêu Viêm, Hải Ba Đông ngán người, tiến đến, nhìn vào ngón tay biến thành màu đen, sắc mặt đồng dạng là khẽ biến, nhíu mày nói: "Đây là... Lạc độc? Như thế nào cho tới trên người người?"

"Không biết, không nghĩ tới này thứ thế nhưng có thể chống lại sức nóng của dị hỏa" *Không có khả năng, lạc độc bình thường, tuyệt đối không có khả năng chống cự dị hỏa, cho nên biến hóa hiện tại... Có lẽ là bởi vì lạc độc ẩn núp tại Nạp Lan Kiệt trong cơ thể lâu lắm, mà tạo thành dị biến...*"
khẽ cau mày, Hải Ba Đông trầm ngâm sau nửa ngày, chậm rãi hướng tới Tiêu Viêm nói: "Người thử xem thân thể có không có gì không hợp lý?"

Tiêu Viêm gật gật đầu, tay phải bắt đầu dò xét, màu xanh đầu khí đột nhiên xuất hiện, hai người ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú đầu khí.

Hai người nhìn chăm chú, màu xanh đầu khí xuất hiện sau nửa ngày, sau đó phát hiện ra một chút màu đen vẩn ngán.

"Sách sách, lạc độc đã xâm nhập vào trong đầu khí của người, không hổ là lạc độc a... Đáng sợ." Nhìn này màu đen vẩn ngán, Hải Ba Đông nhìn không được đích lắc lắc đầu, nói: "Người cảm giác như thế nào?"

"Tựa hồ không có gì khó chịu..."

Tiêu Viêm cau mày, thần tình khó hiểu, bàn tay khẽ động, đầu khí xuất hiện màu đen kia, cũng tùy theo chuyển động, nhưng không gây ra cho Tiêu Viêm đích thương tổn gì, ngược lại làm cho hắn thấy tựa hồ đầu khí sát thương lực trở nên càng mạnh.

"Ách... Ta cũng không biết đến tột cùng là sao lại thế này, chẳng xem qua tình huống hiện tại, tựa hồ này lạc độc đối với người không có hành động phản phệ, có lẽ... nó bị người luyện hóa cho mình?" Hải Ba Đông lắc lắc đầu, đạo.

Tiêu Viêm mím môi, ánh mắt gắt gao đích nhìn chăm chú vào đầu khí màu xanh nhuộm màu đen vẩn ngán, theo ý động, màu xanh đầu khí đột nhiên bốc lên, này tới đen đích vẩn ngán, toàn bộ bị hắn cưỡng bức tiến bên trong ngón giữa tay phải, xem bộ dáng hắn, tựa hồ thị tưởng yếu thí thí năng phủ tương chi bài xuất.

văn ngân tối đen tràn vào bên trong ngón giữa, một lát sau, toàn bộ các ngón tay, cứ nhiên trở thành màu đen, bộ dáng hết sức kì quái, lộ ra u mang, cực kỳ quỷ dị.

" *Độc dược thật lợi hại!*" Nhìn Tiêu Viêm ngón tay biến thành màu đen, Hải Ba Đông sắc mặt đại biến, thất thanh nói: " *Người không phải nói đã luyện hóa nó? Như thế nào còn có được độc tính kịch liệt như vậy?*"

Tiêu Viêm sắc mặt cũng không ngừng biến ảo, hẳn có thể nào nghĩ đến, chẳng qua khu độc mà thôi, cuối cùng cứ nhiên đem chính mình làm thành bộ dáng như vậy.

" *Nó tựa hồ được ta khống chế, thực không có nửa điểm phản phệ.*" Sau nửa ngày, không có nhận thấy Tiêu Viêm có chút gì không ổn, khẽ lắc lắc đầu, ngón giữa xuất ra, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hải Ba Đông.

" *Người làm gì?*" nhìn Tiêu Viêm ánh mắt quỷ dị, Hải Ba Đông vội vàng thối từng bước. Nguồn truyện:

" *Giúp ta thử xem thứ này có hiệu quả gì...*" Tiêu Viêm nhếch miệng cười cười, lập tức không đợi Hải Ba Đông hồi phát, ngón tay đã mãnh liệt hướng đến hắn.

" *Tiểu tử, đừng làm loạn, đây chính là lạc độc, ta trốn...*" Cước bộ liên tục thối, Hải Ba Đông nhìn tiêu viêm đang vọt tới rất nhanh, bắt đặc dĩ mắng một tiếng, hai tay tìm tòi trên thân, một khối huyền băng kính xuất hiện trước mặt.

Thân thể đẩy tới, ngón tay đối với băng kính không tránh không né vọt lại gần, trong lúc tiếp xúc, hắc khí nhẹ nhàng theo ngón tay Tiêu Viêm thấm thấu mà ra, mà bên kia băng kính đủ để phòng ngự một kích của đại đấu sư cường giả, cứ nhiên bị nhanh chóng hủ thực xuất hiện một động khẩu thật sâu, ngón tay kích xuyên băng kính, thành linh chuyển hướng, huyền băng kính cứng rắn thể nhưng bị cắt đứt...

Nhìn Tiêu Viêm dễ dàng làm cho băng kính phá khai, Hải Ba Đông sắc mặt biến đổi, thân thể khẽ lắc, đằng thượng hoành lương, cúi đầu phía Tiêu Viêm bắt đặc dĩ quát khẽ nói: " *Hỗn đản, cái việc này cũng làm được à? Kia chính, là lạc độc a, cho dù là lấy thực lực ta, triêm nhiễm thứ kia,*

cũng gặp phiền toái."

Tiêu Viêm hướng về phía Hải Ba Đông cười cười, cúi đầu nhìn ngón tay quý dị màu đen, đôi mắt có chút phân kích, này lạc độc có lực phá hoại, vượt qua dự kiến của hắn, mà này có phương thức công kích kì quái, làm cho Tiêu Viêm vui mừng, nhưng trong lòng cũng có chút kiêng kị.

mặc dù thứ này lực công kích không kém, thực sự làm cho Hải Ba Đông kiêng kị không thôi chính là lạc độc, tuy nhiên hiện tại lạc độc tựa hồ thực nghe Tiêu Viêm chỉ huy, khả năng như thế nào biết, ngày sau, cái thứ khủng bố này có thể hay không bỗng nhiên bùng nổ? Nhớ tới thực lực đấu vương của Nạp Lan Kiệt bị lạc độc biến thành thành bộ dạng thê thảm, Tiêu Viêm môi có chút khẽ run run.

Nhìn bộ dạng Tiêu Viêm, Hải Ba Đông tự nhiên cũng là rõ ràng hắn kiêng kị, tiến lai gần, nhưng cũng cùng Tiêu Viêm giữ chút khoảng cách, an ủi nói:" Người cũng đừng quá mức lo lắng, lạc độc trong cơ thể người, ta nghĩ nên là thuộc loại biến dị nào đó, bằng không sẽ không xuất hiện loại chuyện này... Chẳng qua mặc kệ như thế nào, người có dị hỏa phòng thân, cơ bản là sẽ không gặp kết cục như Nạp Lan Kiệt."

" A a, có lẽ người còn gặp được may mắn, nhìn vào lợi ích trước mắt, người đã có được một loại năng lực cực kỳ quý dị, ngày sau, hắc chỉ này, chỉ sợ thật sự sẽ làm cho nhiều người bị người nắm trong tay."

" Ai, hy vọng vậy..."

Hít một hơi, Tiêu Viêm cười khỏ gật gật đầu, ngón tay màu đen theo ý động, màu đen kia dần biến mất, một lát sau, hoàn toàn đích hồi phục về bình thường

-----oOo-----

Chương 282: Đào Bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại một ngã tư đường. Một tòa nhà cực kỳ khổng lồ, hơn nữa quanh năm được bao phủ bởi nhàn nhạt sương khói hương diễm, nơi tòa nhà vẫn đứng

sừng sững, cánh cổng cao lớn. Luyện dược sư công hội năm chữ to rồng bay phượng múa, lóe ra quang mang nhàn nhạt. Khiến cho người qua đường, nhìn không được hướng ánh mắt kính sợ. Đầu liễu quá khứ.

Là Gia Mã đế quốc đích luyện dược sư tổng bộ. Cho dù đế quốc hoàng thất đích đế vương đến đó, cũng có điểm khiêm nhường.

Dù sao tòa kiến trúc cũng là của luyện dược sư. Bọn họ có khả năng tạo thành sức mạnh. Đủ để làm cho cả đế quốc bị chấn động, bọn họ là chức nghiệp cao quý trên toàn đại lục đấu khí. Nguồn truyện:

Tại đó ngoài cửa lớn của luyện dược sư công hội, những luyện dược sư ngày thường khó nhìn thấy, đều là cước bộ vội vã, y phục luyện dược sư trên cơ thể cũng không giống nhau, kiêu ngạo biểu thị công khai đẳng cấp của bọn họ.

Đứng ở ngoài cổng, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn vào khí thế hào hùng của luyện dược sư tổng bộ. Nhìn không được than thở lắc lắc đầu, loại... khí thế này, không then là vị trí đứng đầu luyện dược sư của Gia Mã đế quốc

"Người định tham gia luyện dược sư đại hội?" Đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, Hải Ba Đông ngẩng đầu nhìn vào luyện dược sư công hội so với ngày xưa càng náo nhiệt hơn. Nghiêng đầu hỏi.

"Vào xem đã, nếu có khả năng dành được phần thưởng, có lẽ ta sẽ tham gia. Nếu không được..." Nói đến nơi này, Tiêu Viêm buông lỏng, hiển nhiên, nếu là không được, hẳn tự nhiên là không muốn nghĩ chuyện phiền toái này

"Tùy người. Loại... đại hội này, đối với các người luyện dược sư mà nói, cũng là thịnh hội không thể thiếu, rất nhiều luyện dược sư của các quốc gia khác, cũng chạy tới." Hải Ba Đông gật gật đầu. Toàn tức vỗ bả vai Tiêu Viêm. rồi nói: "Nếu như vậy. Người chính mình đi đến đó đi. Ta muốn đi làm chút chuyện. gặp lại bằng hữu xưa."

"Phải đi Mễ Đặc Nhĩ gia tộc sao?" Tiêu Viêm liếc mắt Hải Ba Đông, Cười nói.

Hải Ba Đông cười cười, không có trả lời, quay về Tiêu Viêm phất phất tay, sau đó xoay người đi về bên trái ngã tư đường chậm bước đi.

Nhìn vào bóng lưng già nua trong dòng người, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói: *"Xem ra hẳn cùng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có quan hệ không ít..."*

Thoáng suy nghĩ một hồi, Tiêu Viêm lắc lắc đầu. đem vấn đề này bỏ ra ngoài não. Mặc kệ Hải Ba Đông có hay không cùng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có giao hảo. điều này cùng hắn đều không nhiều lắm quan hệ. lần nữa liếc mắt nhìn đầu nhìn vào tám biển đầy khí thế. Nhắc chân quay về phía luyện dược sư công hội đi vào.

Bề ngoài Tiêu Viêm. Khuôn mặt vẫn như cũ vẻ mặt lạnh lùng, thân mặc một bộ hai phẩm luyện dược sư trường bào. bộ dáng bình phàm, thật không khiến người khác chú ý.

Bước vào đại môn luyện dược sư, một cỗ mùi hương nồng đậm phả vào mặt, khiến người nhìn không được hít một hơi tâm lý thoải mái đưa mắt nhìn bốn phía.

Luyện dược sư công hội diện tích cực kỳ rộng lớn. Đại khái chia làm đông nam tây ba khu vực. Tại mặt đông là đại sảnh, gồm nhiều bục đá dùng không ít nham thạch chế tạo thành, tại phía sau bục đá. Một ít luyện dược sư thân mang trường bào. Mà phía trên bục đặt không ít các loại dược tài khác nhau, cùng với bình ngọc. Quyển trục và nhiều thứ khác cũng xuất hiện, theo hình dạng này, nơi này tựa hồ là thuộc khu vực giao dịch

Phía nam đại sảnh. Còn có không ít lò đan đang thiêu đốt rừng rực, một ít luyện dược sư đang ở phía sau đan lò. Sắc mặt nghiêm túc không chế hỏa hậu, tại chung quanh bọn họ. gồm nhiều luyện dược sư cấp thấp đang chỉ trở. Thấp giọng trao đổi kinh nghiệm luyện đan

Phía tây đại sảnh thật khác xa với hai nơi còn lại, không thể nghi ngờ là im lặng hơn rất nhiều. Tại hành lang. Thậm chí còn có hộ vệ đứng nghiêm trang. Tựa hồ chỉ có loại cấp bậc đích luyện dược sư. Mới có tư cách tiến vào trong đó. Một ít cấp thấp luyện dược sư ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó. Đều hướng ánh mắt kính sợ vào nơi đó.

Đứng ở lối vào, Tiêu Viêm nhìn vào đại sảnh hết sức náo nhiệt. Nhìn không được ngậy người, sau nửa ngày sau. Mới từ từ phục hồi tinh thần lại. Cười khổ lắc lắc đầu.

Chậm rãi bước vào đại sảnh. Tiêu Viêm ánh mắt nhìn chung quanh, thoáng chần chờ một chút. Đó là nhắc chân quay về khu vực giao dịch bước đi. nhớ lúc trước tại thảo thành (Tanzania) trong lúc vô tình có được hấp chương đầu kỹ. Hắn đứng với việc lấy được bảo tàng trong đồng đồ vật phế liệu... này cảm thấy hứng thú.

Hành tiến khu vực phía đông, Tiêu Viêm chậm rãi đi bộ ở các địa phương. Ánh mắt hiếu kì đánh giá mấy cái dược tài cùng nhiều vật phẩm mà hắn cũng chưa bao giờ thấy qua.

Mặc dù nơi này tên là khu giao dịch bảo vật, nhưng mà nơi này cũng có người bán, nhưng không giống một số lái buôn thường cao giọng hét to, đang nhàn nhã ngồi trên ghế. ánh mắt ngẫu nhiên liếc về phía những người đang ở bục đá. Nếu là nghĩ thấy đối phương có điểm tiền tài. Một luyện dược sư buôn bán mới đứng dậy cùng nói chuyện với nhau, bất quá càng nhiều hơn. Những người ngồi yên trên ghế. Rất ít để ý tới những người đi xem. Loại bộ dáng nhàn nhã. không giống là thương nhân buôn bán bình thường. Đương nhiên, bọn họ đích xác không phải. Cũng không phải thương nhân thềm thường kim tệ tài vật. Mà là, lấy dịch vật.

Muốn từ trong tay bọn họ tìm được dược tài hoặc đan dược theo yêu cầu, vậy người liền phải lấy nhượng lại bọn họ kỳ trân dị bảo mà họ muốn

Một đường chậm rãi đi tới. Các loại dược tài cùng đan dược mới lạ, khiến cho Tiêu Viêm được mở rộng tầm mắt, tại nơi bán dược tài. Hắn thậm chí thấy dược tài liệu để luyện chế phục linh tử đan, lòng hiếu kỳ dâng lên, hắn tiến lên đến hỏi nghi vấn, ở chỗ lão nhân già, nhẹ nhẹ liếc mắt. đặt vào mắt là bốn phẩm đan dược. Vì vậy. Tiêu Viêm chỉ phải bất đắc dĩ lui lại. Tuy nói loại dược tài xác thực ngạc nhiên, bất quá muốn Tiêu Viêm xuất ra bốn phẩm đan dược trao đổi, rõ ràng là sự tình không có khả năng, dù sao mấy cái dược tài này. Hắn cũng không quá mức quan tâm. sau khi trở về, nói cho Hải Ba Đông. Để cho hắn chính mình nghĩ biện pháp.

Chậm hành tẩu tại khu vực bán đồ, Tiêu Viêm nhìn sang hai bên, thu hoạch được không nhỏ, mà tại khu giao dịch bảo vật chỗ náo nhiệt nhất, không thể nghi ngờ là một vị lão giả sắc mặt nhợt nhạt lấy ra một loại phấn hồng sắc hỏa diễm. Hỏa diễm được đựng trong bình ngọc trong suốt lông lẫy, hơi hơi bốc lên, lộ ra hứa chút ít hơi thở hồng phấn

Loại vật liệu này tên là đào hoa hỏa. chỉ sinh tồn rất thưa thớt trong cơ thể

của ngũ giai mộc hệ ma thú. có thể so sánh với tử hỏa của tử tinh dục sư vương. Cấp bậc có lẽ không sai biệt lắm. Bất quá cũng muốn dụ dàng rất nhiều. thuận phục cũng là dễ dàng hơn rất nhiều. Đương nhiên, nhiệt độ hỏa diễm cùng với lực phá hủy. Cũng phải kém cõi tử hỏa một bậc, nhưng mà cho dù là như thế này. Hoa đào hỏa loại hỏa diễm này. cũng làm cho một số ít luyện dục sư đỏ mắt không thôi. Một số người, đều là tiến lên hỏi mua, bất quá vị kia lão nhân tựa hồ muốn giá rất cao, cho nên đến nay không thể có người nào thuận lợi đem bình hoa đào hỏa hỏa diễm lấy tới tay.

Đứng ở ngoài đám người. Tiêu Viêm vượt cằm. Nhìn hoa đào hỏa diễm phía trên thạch đài. Cau mày trầm ngâm một chút. Hay là lựa chọn buông tha cho thứ này, hiện trên mặt đất loại hỏa diễm này. Đối với người có được Dị Hỏa cùng với tử hỏa Tiêu Viêm mà nói, đã không có cái gì tác dụng lớn, cho nên hẳn quyết định không đáng tổn hao số lớn tài bảo để đem tới tay.

Sau một hồi trầm ngâm, Tiêu Viêm cũng là bỏ đi ý niệm trong đầu. Đứng ở bên ngoài. xem nào nhiệt.

Sau khi có nhiều người giao dịch thất bại, rất nhiều người cũng minh bạch lựa chọn buông tha, bất quá nhưng chưa lập tức rời đi. Bọn họ vẫn như cũ là đứng ở tại chỗ. đôi mắt mở to nhìn kia đóa hồng sắc hỏa diễm xinh đẹp

Nhìn vào vẻ mặt tức cười của những người này, Tiêu Viêm không thể ngăn cơn tức cười, lắc lắc đầu. Vừa muốn xoay người rời đi, một đạo bóng người xinh đẹp màu bạc bỗng nhiên theo trong đám người đi ra. Tại ánh mắt mọi người. Rất nhanh đi đến thạch đài, mỹ mâu tỏa ánh sáng giương mắt nhìn phần hồng sắc hỏa diễm.

"Là nàng?" Nhìn kia mặc nữ nhân y bào màu bạc. Tiêu Viêm ngẩn người, thấp giọng nói: "*Nàng cũng là tới tham gia luyện dục sư đại hội sao?*"

Kia theo trong đám người đi ra là ngân bào nữ nhân, rõ ràng là lúc trước Tiêu Viêm tại hắc nham thành sở kiến là vị tên là nữ tử Tuyền Mị. Cũng đang là đệ tử thân truyền của hắc nham thành luyện dục sư phân hội hội trưởng Phát khắc lan.

Ngày thường nữ nhân lạnh băng, tựa hồ rất là thích đóa phần hồng sắc hỏa diễm. Ngọc tay cầm bình ngọc trong suốt, bộ dạng yêu thích không buông

tay, khiến Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. nữ nhân ngọc này. Hiện tại liền lộ ra bộ dáng này. Chẳng lẽ không phải mình bãi để cho người khác mở miệng kiếm lợi sao?

Quả nhiên. Nhìn vào bộ dáng Tuyết Mị. Vị lão nhân khuôn mặt xuất hiện chút ít ý cười. Thanh âm vẫn bình thản: "*Tiểu thư. Ngươi là muốn đổi lấy đóa hoa đào hỏa hỏa diễm sao?*"

"*Án, ngươi muốn cái gì vậy?*" Tuyết mị gật gật đầu, thuận miệng hỏi.

"*Một quyển phương thuốc linh hồn dấu vết bốn phẩm đan dược*" lão gia cười tùm tùm địa đạo.

"*Hắc ...*" Nghe được lời lão nhân này, Tiêu Viêm nhin không được lắc đầu, trong lòng mắng thầm. bốn phẩm đan dược phương thuốc đó so với này hoa đào hỏa còn trân quý hơn. đừng nói hẳn lại yêu cầu phương thuốc linh hồn dấu vết, phải biết rằng, mỗi một loại đan dược phương thuốc, đều là sử dụng linh hồn lực lượng để mô tả, mỗi lần đọc một lần, khi đó linh hồn dấu vết sẽ trở nên mơ hồ. Mà một quyển phương thuốc cơ bản. Chỉ cần bị duyệt đọc trên năm lần, sẽ dần trở nên mơ hồ. tại thời điểm tái đọc, phải bằng vào năng lực chính mình để suy ra một ít dấu vết. Như vậy. Không thể nghi ngờ lãng phí thời gian cùng tinh lực.

Mà chế tạo phương thuốc quyển trực. Kia yêu cầu bốn phẩm luyện dược sư thực lực. Hơn nữa. Thất bại xác suất cực cao, cho nên. Đan dược phương thuốc, đều không phải là cầm bút liền có khả năng tùy ý ghi lại. Trong đó một ít về nhiệt độ hỏa hậu nồng độ tinh chế tài liệu, miêu tả các loại tài liệu dung hợp lẫn nhau, vân vân..... Mấy cái này cơ hồ là giống như công thức hóa học thông thường, cực kỳ phức tạp. Phía trên trang giấy ghi lại cực kỳ phức tạp. Đủ để bất luận kẻ nào váng đầu hoa mắt, bởi vậy. Mấy cái phương thuốc này, đều là sử dụng linh hồn lực lượng đến mô tả. Chỉ cần ai tìm được phương thuốc. Chỉ cần sử dụng linh hồn lực lượng miêu tả một lần. có thể đem phương thuốc yêu cầu hết thảy mọi thứ, khắc sâu ở trong óc, giống như lạc ấn thông thường.

Nghe được yêu cầu lão nhân. Tuyết mị hai má rõ ràng biến đổi, hiển nhiên. yêu cầu Đối phương khiến nàng có chút khó xử. Bất quá nàng tựa hồ đối với loại chuyện này thực không am hiểu. Hơn nữa đối với phần hồng hỏa diễm quá mức yêu thích, cho nên tại trầm ngâm một hồi, dĩ nhiên lại khiến Tiêu Viêm ánh mắt kinh ngạc gật gật đầu.

"Đưa nữ nhân ngọc này. Bốn phẩm phương thuốc cũng có thể bỏ ra được? Ai. Phật khắc lan lân này có lẽ đau lòng muốn chết ..." Cười khò lắc lắc đầu. Tiêu Viêm đôi này nữ nhân ra tay hoang phí thật sự là có chút tấp lưởi

Nhìn thấy Tuyết Mị như thế dễ dàng gật đầu. Lão nhân cũng sừng sốt, bán tín bán nghi nói: "*Ngươi đáp ứng?*"

Tuyết Mị không thích nói nhảm nhiều. Thuận tay theo nạp giới xuất một quyển trục. hướng lão nhân, tiếp theo cầm bình ngọc trong suốt, nghiêm nhiên đã đưa thứ này trở thành của nàng

Luống cuống tay chân tiếp nhận quyển trục, lão nhân rất nhanh dò xét một chút, tiếp theo sử dụng linh hồn lực lượng bước đầu dò xét một chút, khuôn mặt già nua nhất thời mạnh xuất hiện ý cười.

Nhìn vẻ mặt hai người. Tiêu Viêm thở dài lắc lắc đầu, liếc liếc mắt nhìn tuyết mị ôm hoa đào hỏa yêu thích không buông tay, bĩu môi, cũng không có cái gì ý tứ chào hỏi, xoay người quay về khu vực bảo vật bước ra.

Sắp li khai khu vực bảo vật. Tiêu Viêm cước bộ bỗng nhiên tới gần một nơi chột ngừng lại, nghiêng đầu nhìn góc bãi đá chứa một đồng đồ phẩm. Hơi hơi nhíu nhíu mày. Chần chờ một chút, chậm rãi đi lên.

Tại phía sau bãi đá, là một khuôn mặt nam tử có chút gầy. Bởi vì phía trên mặt bàn đặt địa dược tài cũng không tính quá mức quý giá, bởi vậy thực ít có người đi tới xem, cho nên phía trên khuôn mặt thoáng có chút khở ý. Mà nhìn Tiêu Viêm chậm rãi đi tới. Đầu tiên là sừng sốt, ánh mắt liếc qua phía trên ngực hai phẩm luyện dược sư huy chương. Ánh mắt mới sáng lên rất nhiều, vội vàng đứng dậy. bộ dạng nịnh bợ nhìn Tiêu Viêm.

"Đại sư. Ngài cần vật phẩm gì?" Nhìn Tiêu Viêm đứng ở trước thạch đài, nam tử vội vàng hỏi.

Liếc liếc mắt nhìn nam tử trước mặt. Tiêu Viêm mỉm cười nói: "*Ngươi là một gã luyện dược sư học đồ sao?*"

Bị liếc mắt nhìn ra chi tiết, nam tử xấu hổ gật đầu. Có chút hâm mộ nhìn khuôn mặt tuổi trẻ của Tiêu Viêm. Cười khò nói: "*Là như vậy, ta*

*luyện được thiên phú không tốt. Tu luyện nhiều năm như vậy, vẫn như cũ
dừng lại tại luyện được sư học đồ."*

Tùy ý cười cười. Nhìn vào trung niên nam tử. Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút cảm xúc. Có được lão đích hộ trì, hẳn tại con đường luyện được sư. Đi cực kỳ thuận lợi. Cơ hồ cũng không có gặp phải suy sụp quá lớn. Bởi vì có kinh nghiệm tiền nhân, cho nên hẳn không phải đi nhiều đường quanh co. Mà bây giờ nhìn người trước mặt này. Tiêu Viêm mới rõ ràng, nguyên lai. Thăng cấp Luyện được sư, đều không phải theo hẳn tưởng tượng dễ dàng.

Cảm ứng được ánh mắt hâm mộ của nam tử kia, Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút may mắn thở dài một hơi, cúi đầu ánh mắt tại phía trên thạch đảo qua. phía trong bình ngọc. Nhìn qua được tài thậm chí có chút héo rũ, tự nhiên là không có khả năng lọt vào pháp nhãn của Tiêu Viêm. Cho nên được hẳn tự động bỏ qua, bàn tay chậm rãi di động trên vật phẩm tại thạch đài, làm nam tử gầy kia ánh mắt thoáng có chút thất vọng. Đứng ở một góc khuất ánh mắt chợt dừng lại ở một khối tàn phá ngọc phiến
.....

-----oOo-----

Chương 283: Lợi Ích Quán Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt lười nhác nhìn chằm chằm phiến tàn phá ngọc phiến màu đen, Tiêu Viêm tùy ý đem nó nắm trong tay, ngọc phiến vào tay, cũng không bóng loáng, ngược lại che kín khỏa lấp thật nhỏ, tựa hồ chất liệu gỗ cũng không tốt, hơn nữa tại phía trên ngọc phiến, còn có nhiều vết nứt, giữa các khe, tự nhiên còn dính đất cát

Thượng thức ngọc phiến, tiêu viêm nhíu mày, dựa vào trực giác, hẳn tựa hồ cảm thấy được thứ này thoáng có chút kỳ dị, nơi nào kỳ dị, nhưng lại không thể nói rõ, linh hồn lực lượng dò xét một vòng, cũng là không có gì động tĩnh, cũng không có tiếp thu tin tức gì

"*Chẳng lẽ cảm giác sai lầm?*" Trong lòng nghi hoặc thì thào một tiếng, tiêu viêm ngón tay chậm rãi ở phía trên ngọc phiến xẹt qua, muốn bỏ

xuống, nhưng trong lòng lại không muốn bỏ qua, sau một lúc lâu, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, ngẩng đầu liếc nhìn con mắt đang nhìn chằm chằm vào chính mình của nam tử, bàn tay tùy tiện ở phía trên bãi đá miễn cưỡng chọn lựa vài loại dược liệu, sau đó hướng về phía nam tử giơ lên, cười nói: *"Người là nghĩ muốn trao đổi vật phẩm, muốn trao đổi cái gì"*

"Đại sư, ta nghĩ đổi một loại tam phẩm đan dược." Nghe vậy, nam tử tinh thần rung lên, chợt ngưng ngừng cười nói, hắn trong lòng cũng biết, dược liệu này, tựa hồ còn không giá trị tam phẩm đan dược giới.

Thản nhiên liếc mắt một cái, dược liệu được tiêu viêm cầm trong tay được thu vào nạp giới bên trong, sau đó thuận tay lấy ra một lọ tam phẩm hồi khí đan, ném về phía nam tử, nói: *"Đây là tam phẩm đan dược hồi khí đan, có thể rất nhanh khôi phục đấu khí tiêu hao, bởi vì thuộc loại đan dược tiêu thụ khá phổ biến, cho người ba mai."*

Luống cuống tay chân tiếp nhận cái lọ, nam tử khuôn mặt thượng vui sướng khó có thể che dấu, ba mai hồi khí đan, luận về giá trị, sẽ không thấp hơn bốn vạn kim tệ, như vậy tính ra, hắn thật vẫn là buôn bán lời rất nhiều, lập tức vội vàng hướng về Tiêu Viêm khom người hành lễ.

Ly khai chỗ này, Tiêu viêm thuận thế hướng về đông khu, ngón tay ở nạp giới vuốt ve, khối tàn phá ngọc phiến màu đen lại lần nữa xuất hiện ở trong lòng bàn tay, khế cau mày ở trong tay ngắm nghía, một lát sau, lại vẫn như cũ là không có gì đầu mối, tiêu viêm thở dài một hơi, đem vật đó thu lại

Đứng ở trung ương đại sảnh, Tiêu viêm ngơ ngàng nhìn chung quanh, trầm ngâm một hồi, sau đó tiến đến một người nhìn như là thị nữ thanh tú, thấp giọng hỏi về chỗ của Hắc Nham Thành phân hội hội trưởng

Bỗng nhiên giữ chặt, vị thị nữ này tựa hồ có việc gấp nên có chút giận dữ, bất quá nhìn thấy trước ngực Tiêu Viêm đeo huy hiệu nhị phẩm luyện dược sư, khuôn mặt đang cười nhất thời toát ra chút kính sợ, chỉ chỉ hướng chỗ dòng người ở phía tây khu, ôn nhu nói: *"Nơi đó khu vực của các phân hội Luyện dược sư của đế quốc, bất quá chỉ có ngoài tam phẩm Luyện dược sư mới có tư cách tiến vào."*

"Khà khà, đa tạ." Nói một tiếng cảm tạ., Tiêu viêm bước đi hướng về tây khu an tĩnh, Dự định tiến vào, trước cửa đã bị hai gã hộ vệ ngăn cản.

"*Phiền toái giúp ta thông báo một tiếng hắc nham thành Phát Lan Khắc đại sư hoặc là Áo Thác đại sư, nói Tiêu Viêm tới gặp.*" Nhìn hai gã thủ vệ sắc mặt lạnh lùng, Tiêu Viêm cười nói.

Ánh mắt liếc qua tiêu viêm trước ngực nhị phẩm luyện dược sư, hai gã thủ vệ ánh mắt lộ ra hứa chút kinh dị, tuổi trẻ như thế đã là nhị phẩm luyện dược sư, thật đúng là hiếm thấy, lập tức trên khuôn mặt lạnh lùng cũng là dịu đi một chút, hơi hơi gật gật đầu, nói hắc chờ một lát, một người lui ra phía sau, sau đó nhanh chóng tiến lên lầu.

Hai tay tiến vào chỗ tay áo, Tiêu Viêm đứng ở cửa, khép hờ mi suy nghĩ, im lặng đợi chờ

Tại danh thủ vệ lên lầu không lâu sau, một âm thanh bước chân dồn dập rất nhanh vang lên, một lát sau, một thân ảnh già nua, dẫn đầu xuất hiện ở tầm mắt Tiêu Viêm, trên khuôn mặt thể hiện vẻ vui sướng.

Lão giả rất nhanh đi tới trước cửa, ánh mắt quét qua, nhưng không thấy người muốn gặp, trên khuôn mặt ý cười chợt cứng lại, khẽ cau mày đối với một thủ vệ trách mắng: "*Người đâu? Các người sẽ không đem người của ta đi rồi chứ?*"

"*Áo thác đại sư.*" Nghe được lão giả quát lớn, tiêu viêm cười cười, kêu lên

"*Ngươi.....*" Nghe được này âm thanh có chút quen thuộc, Áo Thác ngẩn người, ánh mắt nghi hoặc nhìn về người thanh niên xa lạ trước mặt, sau một lúc lâu, mới ngạc nhiên nói: "*Tiêu viêm? Ngươi như thế nào biến thành bộ dáng này?*"

Tiêu viêm cười lắc lắc đầu, hướng về phía hắc thấp giọng nói: "*nói với người sau, ở đây có nhiều cặp mắt.*"

"*Ách..... theo ta đi vào.*" Nghe vậy, Áo Thác ngẫm hiểu gật gật đầu, nghiêng đầu đối với hai gã thủ vệ hung dữ nói: "*Hai người các người cái gì cũng chưa nghe thấy, biết chưa?*"

Nhìn thấy áo thác bộ dạng hung thần ác sát, hai gã hộ vệ khuôn mặt lạnh lùng cười khổ một tiếng, chợt thông minh gật gật đầu, làm thủ vệ nhiều năm như vậy, bọn họ tự nhiên là biết một ít kiêng kị.

Hành động của Áo Thác, làm cho Tiêu Viêm hơi gật đầu, không hồ là có thể trở thành hắc nham thành chế thuốc sư phó hội trưởng, làm việc thật thật đúng là cẩn thận.

Đi phía sau áo Thác, tiêu viêm hai người chậm rãi đi lên lầu, đợi đến chung quanh dòng người thưa thớt dần, áo thác mới thấp giọng hỏi nói: *"Tiêu viêm a, ngươi như thế nào biến thành như vậy? Chẳng lẽ đấc tội với người ta? Nói ra cho ta nghe, tại Gia Mã thánh thành, ta Áo Thác nói chuyện nhưng thật ra có vài phần phân lượng."*

"Ha hả, đa tạ Áo Thác đại sư, một chút việc tư, không muốn bị nhận ra thân phận mà thôi." Tiêu viêm cười lắc lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Áo Thác.

"Như vậy sao? cũng tùy ngươi " Nghe ra tiêu viêm cự tuyệt, áo thác cũng không tái kiên trì, ánh mắt chậm rãi đảo qua Tiêu Viêm, sau một lúc lâu, trong thanh âm khó che dấu được sự kinh ngạc: *"Hảo tiểu tử a, một năm không thấy, thực lực tăng mạnh a? Hiện tại ngươi, chỉ sợ ít nhất thực lực năm sao đấu sư?"*

"May mắn mà thôi." Tiêu viêm lắc lắc đầu, mỉm cười nói.

"Sách sách, thật sự là cái tiểu tử không tồi a, thiên phú bực này, thật sự là làm cho người ta trợn mắt há mồm, không biết là lão gia nào, may mắn tìm được đệ tử tốt như vậy a." Áo thác khen không dứt miệng nói, thần tình tỏ ra hâm mộ.

Tiêu viêm mỉm cười, vẫn chưa vẫn không nói gì, cước bộ không vội cùng áo thác bảo trì ở cùng đường thẳng song song

"Tới rồi."

Cước bộ đi qua mấy gian đại ốc xa hoa, cuối cùng ở một căn phòng rộng lớn ở ngoài chột ngừng lại, nghe bên trong truyền ra tiếng mắng, áo thác đối với tiêu viêm cười nói: *"Đây là Phát lan khắc lão gia hỏa kia đang giáo huấn tuyệt mị nha đầu, nha đầu kia thế nhưng dùng hắc tứ phẩm phương thuốc đổi một cái hoa đào hỏa, làm hắc đầu lòng muốn chết....."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm không thể ngừng cười, hắn đã sớm biết Tuyết Mị trở về, khẳng định sẽ bị mắng một trận, tứ phẩm phương thuốc, kia cũng không phải là vật bình thường a.

Tiêu viêm bước vào trong căn phòng, ánh mắt nhìn khắp, cuối cùng đứng ở trung tâm căn phòng, nơi đó, một thân luyện dược sư bậc thầy phát lan khắc nước miếng tung bay, nét mặt già nua xanh mét giận giữ vồ mặt bàn, mà trước mặt hắn, Tuyết Mị hai tay nắm chặt hoa đào hỏa diễm, tùy ý phát khắc lan giận dữ như thế nào, đều vẫn duy trì trầm mặc.

Ở một góc khác của cái bàn, một nữ tử thân mặc một bộ quần áo màu đỏ, đang vui sướng khi người gặp họa chính là Tuyết Mị, nghe được âm thanh mở cửa, nàng nhanh chóng đem Ánh mắt dời đi, tầm mắt trên người tiêu viêm đảo qua, nhất thời khóe miệng nhất thời reo lên: "*Lão sư, đây là người ngài tự mình đi xuống tiếp à? mặt mũi thật lớn nga ~~*"

Nghe được của âm thanh của nàng, đang mắng to Phát lan khắc cũng tạm thời ngừng lại, ánh mắt chuyển hướng Tiêu viêm, nói: "*Lão Áo, đây là?*" Nhìn bộ dáng hắn, lúc trước thủ vệ thông báo, bọn họ cũng không biết được người tới là người phương nào.

Nhìn thấy kia từng đạo ánh mắt quái lạ, Tiêu viêm bàn tay ở chỗ di động, một lát sau, đem hé da mặt giả lột xuống, lộ ra gương mặt vốn dĩ thanh tú bạch khiết

"Phát lan khắc đại sư, một năm không gặp, càng ngày càng mạnh khỏe đúng là rừng càng già càng cay a." Tiêu viêm đem da mặt băng tầm thu vào nẹp giới, hướng về phía phát lan khắc cười dài nói.

"Tiêu viêm? Dĩ nhiên là tiểu gia hỏa này, ta còn nghĩ đến ngươi sẽ không đến đây." Nhìn hắn so với một năm trước khuôn mặt thiếu vài phần non nớt, phát lan khắc sững sốt, chột miệng rồi nói.

Tiêu viêm cười cười, chậm rãi đi lên, ánh mắt nhìn về phía một thân màu bạc váy bào, có vẻ lãnh diễm động lòng người Tuyết Mị, vừa lúc nàng cũng là đem ánh mắt tò mò hướng lại đây, hai ánh mắt đối diện nhau, lễ phép nhìn lẫn nhau cười.

"Phát lan khắc đại sư, loại này hoa đào hỏa tuy rằng cũng không tính là ngọn lửa mạnh mẽ, bất quá so với đấu khí bình thường thúc giục ngọn lửa,

không thể nghi ngờ là mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa loại ngọn lửa này so với nhiều ngọn lửa khác thiếu vài phần ngang ngạnh, hơn vài phần êm dịu, dùng để luyện đan, thật là cực kỳ thích hợp, tuy nói tứ phẩm phương thuốc rất là trân quý, bất quá đại sư khẳng định sớm đọc qua? Bằng thực lực của người, tiêu phí chút thời gian, hẳn là có thể làm lại một phần." Nhìn thoáng qua Tuyết Mị trong tay cầm phán hồng hỏa diễm, Tiêu Viêm hướng về phát lan khắc cười nói.

"Ai, cũng chỉ có thể như vậy, bất quá không có nửa năm thời gian, là không có khả năng một lần nữa chế tạo một phần tứ phẩm phương thuốc, chế tác đồ vật nọ, rất phiền toái." Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phát lan khắc cuối cùng là dừng tiếng mắng.

Nhìn thấy lão sư không hề mở miệng răn dạy, Tuyết Mị cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với tiêu viêm mỉm cười cảm tạ, khuôn mặt lãnh diễm xuất hiện nụ cười, có động lòng người.

"Người thế nhưng lại biện hộ cho Tuyết Mị? Có phải hay không thích nàng?"

Làm oan gia của Tuyết Mị, Lâm Phi tự nhiên là không vui nàng như vậy mà đào thoát, lập tức vội vàng nhảy ra, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn khuôn mặt thanh tú của Tiêu viêm, trong lòng nói thầm nói: *"Người này tựa hồ so với trước kia đẹp hơn rất nhiều?"*

Đối với tiểu mẫu miêu Lâm Phi, Tiêu Viêm vẫn chưa quá mức để ý, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thẳng đến khi nàng nhin không được hai má có chút ửng đỏ, mới cười lớn dời ánh mắt, lưu lại Lâm Phi mặt hồng đứng ở tại chỗ, giậm chân

"Ha ha, Tiêu viêm, người lần này đến thêm mã thánh thành (Gama holy city), nói vậy cũng là vì luyện dược sư đại hội mà tới?" Đem Lâm phi bỏ qua một bên, Áo thác ngồi trên ghế, cười nói.

Nghe lời này của áo thác, một bên Phát lan khắc ánh mắt cũng sáng lên, vội vàng đem ánh mắt hướng Tiêu viêm, hẳn tự nhiên là biết, này tiểu tử này thuộc loại kiệt xuất thiên phú, hẳn nếu tham gia luyện dược sư đại hội, nhất định là ứng viên của giải quán quân.

Tiêu viêm cười cười, ngón tay chậm rãi điếm một chút trên mặt bàn, cười

nói: *"Tham gia đại hội này có cái gì ưu đãi? Chẳng lẽ vì tranh một cái hư danh? Ta đối với việc đó cũng không cảm thấy hứng thú."*

"Ách?" Nghe vậy, áo thác cùng phát lan khắc sừng sốt, ngạc nhiên nói: *"Nếu là người có thể ở luyện dược sư đại hội trở hết tài năng, tiền đồ khẳng định là một con đường bằng phẳng a, đến lúc đó sẽ không ít thế lực cường đại sẽ đến mời người gia nhập..... Mà người danh vọng cùng địa vị, tại Gia mã đế quốc, cũng được đề cao a"*

"Người phải biết rằng, năm đó đan vương cổ hà, nhờ như vậy mà nổi lên."

"Thật có lỗi, ta không thích đầu nhập vào bất cứ thế lực gì." Tiêu viêm lắc đầu, đuổi người một cái, cười nói: *"Cho nên vẫn là nói cho ta nghe một chút, có cái gì chỗ tốt?"*

"Uy, người này, cũng quá thực tế đi?" Một bên, nghe được Tiêu viêm như thế trực tiếp, Lâm Phi nhíu lại lông mày, sảng giọng nói

Tiêu viêm buông tay, không đi để ý tới nàng.

"Ai, tiểu gia hỏa này..... Thật đúng là không thấy lợi là không làm a." Cười khổ cùng phát lan khắc nhìn nhau liếc mắt một cái, áo thác bắt đầu lắc đầu, chậm rãi nói: *"Dựa theo quy củ, mỗi một quán quân của luyện dược sư đại hội, đều sẽ trở thành trưởng lão vinh dự của luyện dược sư công hội, hưởng thụ cùng các nguyên lão đồng cấp khác phúc lợi cùng quyền lực, đến lúc đó, người còn có thể tới bất kỳ phân hội luyện dược sư ở Gia mã đế quốc, được sự trợ giúp trong khoảng quyền lực nắm giữ, hơn nữa, công hội chiếm giữ dược liệu quý giá, người có thể ưu tiên đòi lấy."*

"Đúng rồi, toàn bộ gia mã đế quốc, có tư cách hưởng thụ loại đãi ngộ này, sẽ không vượt qua mười lăm người, chỉ cần trở thành trưởng lão danh dự của luyện dược sư công hội, bất kỳ thế lực gì, trước mặt người cũng phải cân nhắc ba phần, kể cả hoàng thất, Vân lam tông! Luyện dược sư công hội hoàn toàn có tư cách nói lời này."

Ngón tay trên mặt bàn bỗng nhiên dừng lại, Tiêu viêm mím môi, cặp mắt lóe ra, trong lời nói Áo thác, hẳn trong lòng đã dần dần có chút hứng thú, hẳn biết chính mình sớm hay muộn cũng sẽ cùng Vân lam tông đứng ở vị trí đối lập, mà ở loại thời điểm này, nếu ở sau lưng có thế lực chống đỡ khiến cho Vân lam tông cũng kiêng kị, tự nhiên là có thể giúp Tiêu viêm

giảm đi nhiều phiền toái.

Nhìn kia rõ ràng Tiêu viêm đã động tâm, Áo thác trong lòng khẽ buông lỏng, cười đầu cuối cùng chỉ ra một loại hấp dẫn: *"Mặt khác, lần này phần thưởng của quán quân, là một quyển lục phẩm đan dược phương thuốc."*

"Lục phẩm đan dược phương thuốc?" Đồng tử trong mắt hơi co rụt lại, Tiêu viêm chậm rãi hút một ngụm lãnh khí, loại này cấp bậc phương thuốc, giá trị thậm chí sẽ không kém hơn địa giai đầu kĩ.

"Là phương thuốc gì? Có tác dụng gì?" Tiêu viêm cẩn thận dò hỏi, lục phẩm phương thuốc tuy rằng hiếm thấy, nhưng mà cũng phải nhìn vào hiệu quả đan dược, tỷ như đan dược lần trước của hải ba đông, giá trị nhiều lắm cũng chỉ xấp xỉ ngũ phẩm phương thuốc

"Dung linh đan, một loại đan dược có thể làm cho linh hồn cùng thân thể dung hợp, bất quá đối với linh hồn mà nói, cũng là một loại thuốc tuyệt hảo, nó không chỉ có thể khiến cho linh hồn lực lượng rất nhanh hồi phục, còn có thể đem linh hồn từng bị thương hoàn toàn chữa trị."

"Linh hồn thể? Khôi phục linh hồn lực lượng?" nghe rõ một số từ ngữ máu chột, trái tim tiêu viêm nhảy lên. kịch liệt

"Tiểu tử, đưa cho ta phương thuốc này, ngày sau, Ta sẽ không giết ngươi!"

Ngay khi nghe điều kiện này làm Tiêu Viêm động tâm, cánh tay trong tay áo bỗng nhiên lạnh lên, một đạo mang theo một mùi hương quyến rũ hương vị linh hồn tin tức mỏng manh, truyền vào trong óc.

Thình lình xuất hiện âm thanh quyến rũ, làm cho bàn tay trong tay áo đột nhiên nắm chặt, một ngụm lương khí nhanh chóng vòng quanh trước ngực, khiến cho cơ thể hắn cảm thấy lạnh lẽo, hắn đã minh bạch ra chủ nhân của âm thanh này, rõ ràng là Đỗ toa nữ vương trong cơ thể thôn thiên mãng

-----oOo-----

Chương 284: Tham gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm mỏng manh quyến rũ lạnh lẽo xuất hiện ở trong não, nhưng lại làm cho Tiêu Viêm toàn thân lạnh lẽo, bàn tay trong tay áo run lên nhẹ nhẹ, chậm rãi thở ra một hơi, cố gắng không cho sự kinh hãi xuất hiện trên khuôn mặt, cúi đầu xuống, sau một lúc lâu, rốt cuộc từ từ bình tĩnh trở lại, trong lòng bình tĩnh nói: "*Người muốn đan dược kia?*"

Sau khi Tiêu Viêm lên tiếng, lại là một mảnh trầm mặc, Mỹ Đỗ Toa nữ vương không có làm bất cứ gì đáp lại.

Lông mày chậm rãi nhả lại, Tiêu Viêm lần nữa tại trong lòng la lên vài tiếng, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ tâm hơi gì, thử dò xét mấy lần, đành phải lựa chọn buông tha, ngón tay lại điềm nhẹ nhẹ phía trên mặt bàn, trong lòng từ từ suy nghĩ đến vấn đề khác, hiệu quả của Dung Linh đan, là làm cho linh hồn cùng thân thể hòa hợp, Mỹ Đỗ Toa nữ vương để ý đến như vậy, tự nhiên cũng là bởi vì duyên cớ nàng đang bị phong ấn trong thôn thiên mãng, điềm ấy Tiêu Viêm thật ra cực kì minh bạch.

Bất quá..... Nếu như thật sự để Mỹ Đỗ Toa nữ vương chiếm được Dung Linh đan, vậy nàng chẳng phải là có thể nắm trong tay thân thể của thôn thiên mãng sao? Vậy đến lúc đó..... sẽ xuất hiện chính là một đầu tông cường giả trong truyền thuyết, có lẽ chỉ có dược lão hộ thân, Tiêu Viêm mới có thể có chút khả năng chạy trốn, mặc dù miệng nàng nói sẽ không giết, nhưng Tiêu Viêm lại là vẫn như cũ rất không tin tưởng.

Nhưng nếu không đáp ứng yêu cầu của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, quan hệ của nàng với Tiêu Viêm có lẽ sẽ càng thêm ác cảm, thời gian trước, thôn thiên mãng có lẽ còn có thể áp chế Mỹ Đỗ Toa nữ vương, nhưng Tiêu Viêm cũng không cho rằng, nó có thể áp chế nàng cả đời, mà một khi Mỹ Đỗ Toa nữ vương một lần nữa mạnh mẽ xuất hiện, như vậy tình cảnh của Tiêu Viêm, nhất định là sẽ cực kì không ổn.....

Đáp ứng hay không đáp ứng?

Mím môi, Tiêu Viêm ngón tay khỏ não xoa cái trán, trầm ngâm hồi lâu sau, ngón tay đột nhiên di động ở trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn phía Áo Thác ở trước mặt, thở dài một hơi, nói: "*Được rồi, ta tham gia.*"

Mặc kệ như thế nào, trước tiên cũng phải lấy được quyền trục, sau khi có quyền trục, bước tiếp theo tự nhiên là cần phải luyện chế ra đan dược, mà luyện chế, cũng chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Tiêu Viêm, cho nên, đến lúc

đó Tiêu Viêm liền có cùng Mỹ Đỗ Toa nữ vương thương lượng hay không, nói không chừng Tiêu Viêm có thể nhờ vào điểm trên, cùng Mỹ Đỗ Toa nữ vương đạt thành một vài điều kiện có lợi cho hắn..... Nói thật ra, Tiêu Viêm cũng không nghĩ đến nàng chỉ cần một khi thức tỉnh, liền sẽ trở thành đầu tống cấp bậc, chính là loại cường giả trong truyền thuyết, nếu có cơ hội cùng nàng hòa giải quan hệ, hắn tự nhiên là cực kì nguyện ý

Nghe được Tiêu Viêm đáp ứng, Áo Thác cùng Phát Lan Khắc đều là thở phào một hơi, Tiêu Viêm là phân hội bọn họ đăng ký, nếu như hắn đại biểu cho Hắc Nham thành phân hội tham gia luyện dược sư đại hội chiếm được thành tích, như vậy bọn họ Hắc Nham thành phân hội, cũng tự nhiên cũng sẽ giành được vinh quang, như vậy trong vòng một năm sẽ được bài danh thượng bảng, sẽ có bước tiến thật lớn

"Bất quá ta có điều kiện....." Nhìn vẻ mặt tươi cười của hai người, Tiêu Viêm đột nhiên lên tiếng nói.

"Ách? Nói ra nghe một chút....." Nghe vậy, Áo Thác hai người sừng sốt, chột cười nói

"Bởi vì một ít duyên cớ, cho nên ta tham gia đại hội, phải dùng cái dung mạo lúc trước các người chứng kiến, hơn nữa tên tham gia, cũng phiền toái hai vị giúp ta đem tên Tiêu Viêm, đổi thành Nham Kiêu, có thể không?" Tiêu Viêm vuốt vuốt khuôn mặt, cười nói.

"Này, tham gia thì tham gia, khiến không cho ai nhận ra người làm cái gì a?" Một bên, Lâm Phi nâng má hồng, trợn mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, bĩu môi nói.

Tiêu Viêm cười cười, không có trả lời nàng, chỉ là đưa ánh mắt nhìn chằm chằm Áo Thác cùng Phát Khắc Lan, đợi bọn họ trả lời.

"Đổi tên, chỉ là một vấn đề nhỏ....." Áo Thác gật đầu, nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Xem ra người tựa hồ dính phải chút phiền toái? Nếu chỗ nào cần sự trợ giúp của chúng ta, cứ nói, nếu có thể hỗ trợ được, chúng ta sẽ cố hết sức."*

Mỉm cười lắc đầu, Tiêu Viêm cũng không muốn dây dưa ở cái đề tài này, nói: *"A a, bất quá các người cũng đừng đặt quá kỳ vọng ở trên người của ta, Gia Mã đế quốc lớn như vậy, kì nhân dị sĩ không ít, ta chỉ là một tiểu"*

bồi, có khả năng miễn cưỡng lọt vào vòng trong, đã có thể coi là may mắn, năm đó đan vương Cổ Hà tham gia đại hội, đã có cấp bậc của một tứ phẩm luyện dược sư, ta đây chỉ là nhị phẩm luyện dược sư, có lẽ có chút khó khăn....."

Nghe Tiêu Viêm nói, Áo Thác cười lắc đầu, nói: "Năm đó Cổ Hà tham gia luyện dược sư đại hội, đã là gần ba mươi tuổi, người hiện tại được bao nhiêu tuổi? Hơn nữa chúng ta cũng không có hi vọng người tranh đoạt được đệ nhất, vị trí kia thật sự là quá mức khó khăn, theo ta được biết, lần này có vài luyện dược sư rất mạnh, đối với vị trí kia đều là như hổ rình mồi, đến lúc đó, chỉ cần người có thể tiến vào mười vị trí đứng đầu, là đã có thể làm cho nhiều người cảm thấy kinh ngạc."

"Đại hội không có hạn chế tuổi tác?" Tiêu Viêm có chút nghi vấn hỏi, nếu như không có hạn chế tuổi tác, vậy một ít lão gia chỉ cần ra mặt tham gia, bất kỳ người trẻ tuổi nào, có thể so sánh sao?

"A a, tự nhiên là có, loại đại hội chỉ mở ra đối với luyện dược sư tuổi tác từ ba mươi trở xuống, năm đó Cổ Hà thiếu chút nữa, đã tiến vào ba mươi, cho nên tại phương diện kinh nghiệm đã đứng hạng nhất, hắn chiếm không ít tiện nghi, bất quá hắn luyện dược thiên phú cũng đích xác hiếm thấy, một tay Không Hỏa Chi Thuật, kinh điểm toàn trường, quả nhiên là trở thành nhân vật sáng chói nhất trong đại hội." Phất Lan Khắc than thở nói, nhớ tới năm đó thanh niên Cổ Hà, hăng hái, tại trước mặt tất cả luyện dược sư của Gia Mã đế quốc, biểu diễn một màn điều khiển ngọn lửa vô cùng hoàn mỹ, khi đó Cổ Hà, cơ hồ trở thành đối tượng ngưỡng mộ vô số cô gái ở Gia Mã thánh thành.

Tiêu Viêm hơi hơi gật đầu, mỉm cười hỏi: *"Đại hội khi nào bắt đầu?"*

"Ba ngày sau."

"Ba ngày sau, ta sẽ tới nơi này tìm các người, làm thủ tục tham gia đại hội, phiên toái hai vị đại sư." Tiêu Viêm hướng về hai người cười nói.

"Án, đoạn thời gian này chúng ta một mực ở nơi này, nếu có chuyện, nhớ kĩ tới tìm chúng ta." Phất Khắc Lan cười gật đầu, nhắc nhở.

Tiêu Viêm cười cười, sau đó đứng dậy, lướt qua bốn người bên trong gian phòng khom người hành lễ, sau đó lấy băng tà mặt nạ áp lên khuôn mặt,

trực tiếp chậm rãi đi ra khỏi căn phòng rộng lớn

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm từ từ biến mất, Phật Khắc Lan thở dài nói: "*Không biết tiểu tử này có thể hay không lọt vào trong mười người đứng đầu?*"

"Trước đây mười người đứng đầu đều là tam phẩm luyện dược sư, hẳn tựa hồ còn đang là nhị phẩm? Có chút khó khăn nga, bất quá dựa theo tuổi tác của hắn, không chừng có thể tạo được danh tiếng, lần này..... Tựa hồ rất khó khăn a, mấy lão già biến thái đều cũng đã phái đồ đệ đến tham gia đại hội, lần này, thật đúng là long tranh hổ đấu a." Lâm Phi loay hoay chén rượu trên bàn, nói.

"Đích xác có điểm khó khăn, bất quá nhưng cũng không phải không có thể..... không nên xem thường Tiêu Viêm, một người không tới hai mươi tuổi đã là nhị phẩm luyện dược sư, loại thiên phú này, cho dù là Cổ Hà năm đó cũng không hơn được, tại trên người hắn phát sinh một ít kỳ tích, ta cũng không cho rằng là cái gì khó có khả năng." Áo Thác thản nhiên cười nói.

"Hy vọng vậy, nếu như thực sự xuất hiện kỳ tích, chúng ta Hắc Nham thành luyện dược sư phân hội cũng tự nhiên sẽ nổi danh đại chấn, hắc hắc, kinh phí sang năm, cũng có thể hướng tổng bộ há miệng lớn." Phật Khắc Lan hắc hắc cười nói.

"Còn có dược liệu quý hiếm..... Áo Thác âm hiểm cười nói."

"Hai lão này, chỉ biết lo nghĩ cho công hội gì đó của chính mình....." Nhìn hai lão già nọ lộ ra bộ dáng âm hiểm, Lâm Phi cùng Tuyết Mỹ bắt đầu dĩ lắc đầu, âm thầm lẩm bẩm.

.....

Một đường đi ra luyện dược sư công hội, Tiêu Viêm đứng ở trên đường cái nhìn chung quanh, thoáng trầm ngâm, cất bước về hướng Nạp Lan gia tộc, hôm nay khu độc, còn chưa có tiến hành, trải qua hôm qua phát hiện lạc độc dĩ nhiên lưu lại ở trong cơ thể chính mình, Tiêu Viêm hôm nay nghĩ đến lần nữa xác nhận một phen, thứ này, đến tột cùng là như thế nào lại xuất hiện? Nếu như mỗi một lần khu độc, đều đem lạc độc ít nhiều vào trong cơ thể, vậy vấn đề này, tựa hồ có điểm.....

Thở dài lắc đầu, Tiêu Viêm đập cước hòa mình vào đám người, sau đó chậm rãi biến mất trong dòng người.

.....

Thước Đặc Nhĩ gia tộc tổng bộ, ở phòng khách, ngày thường rất khó nhìn thấy bóng dáng vị lão gia này, nhưng lúc này hẳn lại là nơm nớp lo sợ ngồi ở ghế, cũng không để ý phía dưới một đám tiểu bối giương mắt kính ngạc nhìn, mà là hướng ánh mắt cung kính về phía vị hoa râu lão giả đang ngồi trên ghế thủ vị.

"Hải lão, không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn thấy ngài, lúc đầu ngài đi không trở về, ta cơ hồ vận dụng tất cả lực lượng, nhưng lại không có tìm được nửa điểm tung tích của ngài." *Ở dưới thủ vị, vị lão gia thân mặc hoa bào, vẻ mặt thoáng có chút kích động nói*

"Lúc đầu có chút chuyện, cho nên ẩn cư nhiều năm như vậy, bất quá hoàn hảo, hiện tại đã không có việc gì....." *Thủ vị lão nhân, bất ngờ đó là người lúc trước đã cùng Tiêu Viêm tách ra- Hải Ba Đông, lúc này hẳn đang cầm chén trà nóng ấm, liếc mắt nhìn vị lão giả đang kích động, khuôn mặt lạnh nhạt cũng là ôn hòa đi rất nhiều, mở miệng nói.*

"Đằng Sơn, nhiều năm như vậy không thấy, người cũng thành đầu vương cường giả a. Trông coi Thước Đặc Nhĩ gia tộc này là một khó khăn lớn, người cũng đã làm không tồi, sau này người cứ tiếp tục chưởng quản Thước Đặc Nhĩ gia tộc đi, ta hiện tại cũng không nghĩ tới sẽ nhúng tay, ta nghĩ, tin tức ta trở về, không bao lâu, sẽ bị lão yêu quái trong hoàng cung kia biết được." *Hơi hơi gật đầu, Hải Ba Đông nhẹ giọng nói.*

"A a, Hải lão trở về, tự nhiên là việc vui lớn nhất của Thước Đặc Nhĩ gia tộc. Được xưng là Đằng Sơn lão nhân, tự nhiên chính là người của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, đồng thời cũng là một trong Gia Mã đế quốc thập đại cường giả- Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn

Phía trong đại sảnh, vẫn đứng thẳng tắp không ít thanh niên kiệt xuất trong gia tộc, đó là những người có dòng máu chân chánh của Thước Đặc Nhĩ gia tộc. Lúc này nhìn đại trưởng lão ngày thường khuôn mặt không đổi, đối với mọi người cực kỳ nghiêm khắc, mà giờ đây tự nhiên lại lộ ra vẻ mặt cung kính, đều là vẻ mặt thù ra, trong lòng không ngừng phỏng đoán thân phận

vị hoa râm lão nhân.

Hải Ba Đông mười năm chưa từng trở lại Thước Đặc Nhĩ gia tộc, đủ để cho những người tuổi trẻ này quên đi sự tồn tại của hắn

"Lôi Âu, lăn ra đây!"

Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn đột nhiên xoay người, nhìn đám người bên trong quát to một tiếng,, một bóng dáng chật vật, vội vã đi ra, sau đó toàn thân run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, run giọng nói: *"Đại trưởng lão."*

"Đừng vào Hải lão, vốn nên trực tiếp trực xuất người khỏi gia tộc, bất quá niệm tình người từng đối với gia tộc có công, phé đi chức vị trưởng lão, phân phối đến biên cảnh thành thị quản lý phân hội, ở đó ba năm, không được quay về tổng bộ!" Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn ngữ khí lạnh nhạt nói

Nghe vậy, Lôi Âu khuôn mặt nhất thời vàng bệch như đất

Ngay lúc Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn lớn tiếng, trong đại sảnh lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người là không dám xen miệng, chỉ có thủ vị Hải Ba Đông, bình tĩnh nâng chung trà. Nguồn truyện:

"Nhã Phi."

Ánh mắt chuyên hướng một bên ghé, nhìn Nhã Phi lúc này đang đứng ngồi không yên, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn ngữ khí mới từ từ nhu hòa, mỉm cười nói: *"Lân này, người làm tốt lắm, sau này, người liền bắt đầu chính thức bắt tay vào làm quản lý phòng đấu giá Mễ Đặc Nhĩ tổng bộ."*

"Án! Đa tạ đại trưởng lão." Không nhìn đến những ánh mắt nóng cháy xung quanh, Nhã Phi cố gắng bình tĩnh gạt đầu, lúc này ngọc thủ ở trong tay áo, cũng đã gắt gao nắm chặt

"Hải lão, a a, ta xem ngài hay là về gia tộc đi? Căn phòng của ngài ta vẫn sai người thường xuyên quét dọn." Dem việc thưởng phạt trước mặt Hải Ba Đông làm xong, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn xoay người lại, nồng nhiệt nhìn hắn.

Hơi hơi lắc đầu, Hải Ba Đông cười nói: *"Trong khoảng thời gian ngắn còn không được, dựa theo ước định, ta còn phải đi theo, làm hộ vệ cho tên tiểu*

gia hỏa kia một đoạn thời gian."

"Hộ vệ?" Nghe vậy, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn sắc mặt khẽ biến, trong lòng âm thầm có chút nghi hoặc tự nhủ: *"Người nọ, có lẽ là thanh niên tên là Tiêu Viêm kia, cư nhiên có thể khiến Hải lão chấp nhận đi làm bảo tiêu cho hắn? Hắn có thể có năng lực lớn đến như vậy sao?"*

Lấy năng lực tình báo của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, Mễ Đặc Nhĩ đăng sơn đương nhiên biết chi tiết Tiêu Viêm, bất quá cũng vắn vện hạn chế từ lúc Tiêu Viêm ở bên trong Ô Thản Thành.

"Không nên xem thường hắn, người này không đơn giản, lúc đầu chính là ngay cả ta cũng đã hái nhiều lân cay đắng trên tay hắn..... Người như thế, thực lực ẩn giấu quá sâu, nếu có thể làm bằng hữu, tuyệt đối không nên cùng hắn là địch, nói cách khác, chỉ sợ sẽ là ta, cũng khó có thể bảo trụ Thước Đặc Nhĩ gia tộc." Hải Ba Đông sắc mặt ngưng trọng nói, hiện tại trong lòng hắn, chỉ cần nghĩ tới lúc Tiêu Viêm chế tạo ra Phạt Nộ hỏa liên, trong lòng đã có một trận khiếp sợ, cỗ lực lượng này, thật sự là quá mức kinh khủng.

Nhìn Hải Ba Đông thần sắc ngưng trọng hiem thấy, trong đại sảnh các trưởng lão cùng Thước Đặc Nhĩ đăng sơn trong lòng đều là không tự chủ được dâng lên chút kinh hãi, biết được tính tình của bọn họ, tự nhiên là minh bạch, cả Gia Mã đế quốc, có tư cách làm địch nhân của Hải Ba Đông cũng không có vượt qua năm người, nhưng những người đó, đều là một vài lão bất tử, mà kẻ thanh niên gọi là Tiêu Viêm kia, lại vắn vện không tới hai mươi tuổi a.....

"Yên tâm đi, Hải lão, ta sẽ nghiêm khắc phân phó người trong gia tộc, sẽ không bao giờ cùng hắn kết oán." Nặng nề gật đầu, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn lời nói ngưng trọng, ở loại đại sự trước mặt như thế này, hắn cũng không dám tùy ý.

"Án." Gật đầu, Hải Ba Đông đứng dậy, nói: *"Nếu là có thể, tận lực trợ giúp cho hắn, ngày sau, người sẽ vì sự lựa chọn hôm nay mà cảm thấy may mắn, ta phải đi về trước, nếu có chuyện gì, có thể cho người đến tìm ta, người hắn là biết ta ở chỗ nào."* Nói xong, Hải Ba Đông không hề dừng lại, trực tiếp đi ra đại sảnh, sau đó chậm rãi biến mất trong tầm mắt của mọi người

"Hô....." Nhìn Hải Ba Đông đi khỏi, Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn thở phào một hơi, ánh mắt nghiêm khắc tại trong đại sảnh quét qua một vòng, trầm giọng nói: *"Vừa rồi Hải lão nói, các ngươi cũng đã nghe rõ ràng, người thanh niên tên gọi Tiêu Viêm, các ngươi tuyệt đối không được trêu chọc, nếu không, Lô Âu chính là vết xe đổ!"*

Trong đại sảnh, mọi người nhanh chóng gật đầu.

Nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn, Nhã Phi mím môi đôi môi đỏ mọng, trong lòng gợn sóng lắc đầu, lầm bầm nói: *"Ai có thể biết, thiếu niên phé vật của ba năm trước đây, hiện giờ cư nhiên có thể làm cho Thước Đặc Nhĩ gia tộc một trong tam đại gia tộc của đế quốc kiêng kỵ không thôi..... Nạp Lan Yên Nhiên a, người chính xác là đã nhìn lầm rồi....."*

-----oOo-----

Chương 285: Liễu Linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sương phòng Tiêu Viêm nhú mày nhìn ngón tay đặt trên thân Nạp Lan Kiệt, thu hồi thanh sắc hỏa diễm, bởi vì có kinh nghiệm lần trước, hắn có thể cảm giác mình bạch được, một ít tạp chất trộn lẫn vào trong hỏa diễm, đã cùng bị thu vào trong cơ thể.

"Biến dị lạc độc, quả nhiên đáng sợ, lấy trình độ điều khiển dị hỏa hiện tại của ta, vẫn không có khả năng hoàn toàn luyện hóa nó, sợ rằng chỉ có Cốt Linh lãnh hỏa của sư phụ mới có thể khu trừ hết hoàn toàn." Chậm rãi thu hồi ngón tay, Tiêu Viêm lắc đầu, tại trong lòng thấp giọng thở dài.

"Lần này khu độc, thêm vài lần nữa, độc tố trong cơ thể có thể hoàn toàn được loại bỏ." Tiêu Viêm đưa tay vào trong tay áo bào, nhìn sắc mặt Nạp Lan Kiệt so với lần trước tốt hơn rất nhiều, nói.

"Đa tạ Nham Kiêu tiểu huynh đệ, ta cảm giác được, lạc độc trong cơ thể đang từ từ giảm bớt." Nạp Lan Kiệt lau mồ hôi trên trán, sự đau nhức sau mỗi một lần khu độc, đều làm cho hắn giống như đã trải qua một hồi cùng cường giả ngang cấp chiến đấu, cực kì chật vật, quay đầu hướng về phía

khuôn mặt có một tia mệt mỏi của Tiêu Viêm cảm tạ nói.

"Không cần cảm kích." Tiêu Viêm thản nhiên lắc đầu, thần ý tại trong cơ thể chính mình dò xét mấy lần, lông mày nhíu lại càng sâu, hần phát hiện, lạc độc trải qua nhiều lần khu trừ, tựa hồ càng lúc càng đậm.

"Ai... Thứ này, không biết là phúc hay họa a, nếu như có sự phụ tại đây thì tốt rồi, lấy kinh nghiệm của lão nhân gia, việc này, cũng không cần ta quan tâm..." Trầm thấp thờ dài một tiếng, Tiêu Viêm đành tại trong lòng cười khổ một tiếng.

"A a, Nham Kiêu tiểu huynh đệ, hai ngày này khổ cực người, người nếu cần luyện dược tài liệu hay đại loại gì gì đó, có thể nói ra, đó chỉ là việc nhỏ, toàn bộ hãy để chúng ta Nạp Lan gia tộc giúp người thực hiện, người chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt." Thấy Nạp Lan Kiệt sắc mặt càng thêm hồng nhuận, Nạp Lan Túc trên khuôn mặt vẻ hoan hỉ cũng càng ngày càng nhiều, tiến lên hai bước, hướng về Tiêu Viêm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi chân chừ, tiện tay từ nạp giới lấy ra giấy cùng bút, sau đó rất nhanh viết ra một ít dược liệu trân quý khó tìm, sau đó đưa cho Nạp Lan Túc, nếu đối phương là một con dê béo, như vậy sao không làm thịt, dù sao lấy tài lực của Nạp Lan gia tộc, điểm đồ vật này, còn không quá mức làm cho bọn họ đau lòng.

Tiếp nhận giấy, Nạp Lan Túc liếc mắt một cái, trên khuôn mặt cũng không bởi vì dược liệu trân quý mà biến sắc, dặn dò một tiếng, sai một thị nữ dựa theo trên giấy viết đến thương khổ của gia tộc lấy đồ vật mang tới, cả quá trình, Nạp Lan Túc đáp ứng không có nửa điểm chân chừ, nghiêm nhiên là một bộ dáng của một đại tài chủ.

"A a, Nham Kiêu huynh đệ, chúng ta đến phòng khách đợi một chút, lập tức đồ vật người cần sẽ được mang đến." Nhìn thị nữ lui ra ngoài, Nạp Lan Kiệt mặc lại quần áo hướng về Tiêu Viêm cười nói.

"Án." Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm cất bước đi theo Nạp Lan Kiệt hai người.

Ra cửa. Xuyên qua một hành lang u tĩnh. Ba người tiến vào một phòng khách xa hoa. vừa ngồi xuống. Một thị nữ đã nhanh chóng dâng trà thơm. Sau đó khom người trở ra.

"Nham Kiêu tiểu huynh đệ. Ta nghĩ người lần này đến để đồ. Hẳn là vì tham gia luyện được sư đại hội?" Nâng chung trà lên. Chậm rãi mân mê. Nạp Lan Kiệt cười hỏi.

"Án."

"A a.Đại hội lần này là quần hùng hội tụ a. Xem ra có trò hay để nhìn." Một bên Nạp Lan Túc cười nói.

"Ta bắt quá chỉ là đến xem một chút náo nhiệt mà thôi. Không bản lĩnh gì cùng người tranh đoạt." Tiêu Viêm cười cười. nói.

"Người thật khách khí. Có được dị hỏa,loại tuyệt kỹ như vậy. Người lần này không muốn tỏa sáng cũng không được a." Nạp Lan Kiệt lắc đầu. Chợt cười nói:"Trước khi đại hội diễn ra. không thể thiếu một ít luyện tập. Nham Kiêu tiểu huynh đệ nếu là cần tài liệu gì. Có thể thương lượng cùng ta. Chỉ cần Nạp Lan gia tộc có. Tuyệt đối sẽ không keo kiệt."

"Muốn thu phục ta sao..." Mân mê chung nước trà, Tiêu Viêm trong lòng nghĩ.

Một luyện được sư có được dị hỏa, tiền đồ như thế nào, Nạp Lan Kiệt thân là cường giả tự nhiên là rõ ràng nhất, cho nên hiện tại Tiêu Viêm mặc dù chỉ mới là nhị phẩm cấp bậc, bất quá hẳn vẫn như cũ là không tiếc giúp sức, nếu là Tiêu Viêm thật sự y như lời hắn nói, tùy ý nhận lấy tài liệu của Nạp Lan gia tộc, như vậy ngày sau nếu hắn muốn đối phương cam kết trở thành luyện được sư của Nạp Lan gia tộc,đến lúc đó thật người khó tiêu, muốn cự tuyệt, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Chờ ta khi cần sẽ trở lại tìm hai vị." Tiêu Viêm không trực tiếp cự tuyệt, chỉ bất quá hàm hồ nói,y tứ cũng không có cái gì đáp ứng

Nạp Lan Kiệt là một lão thành tinh, đương nhiên là có thể hiểu được ý tứ của Tiêu Viêm, cười cười, nét mặt vẫn không có thể hiện vẻ gì thất vọng. Híp mắt cười cười bỏ qua chủ đề này, ngược lại tùy ý hỏi thăm Tiêu Viêm một vài tin tức khác.

"A a, không biết sư phụ của Nham Kiêu tiểu huynh đệ là người phương nào? Gia Mã đế quốc luyện được sư nổi danh ta cũng có thể nhận thức

được hơn phân nửa, nhưng lại thật đúng là không có nghe nói qua ai có đệ tử tuổi tác như thế đã có được dị hỏa."

"Sư phụ không thích lộ diện, trước nay vẫn luôn ẩn cư, trước khi xuất môn, lão nhân gia ông ta đã dặn dò, không thể tiết lộ tin tức của ông."
Tiêu Viêm lắc đầu, nói.

"Như vậy a, ta đây cũng không làm khó tiểu huynh đệ." Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt cười gật đầu, trong lòng lại là lẩm bẫm: "Cường giả lánh đời sao? Lấy tuổi tác Nham Kiêu, tự nhiên là khó có khả năng một mình thu phục được dị hỏa, nói vậy trong việc này, sư phụ hẳn cũng giúp không ít, cường giả có thể thu phục dị hỏa, ít nhất cũng là đấu hoàng cường giả? Xem ra thế lực sau lưng tiểu tử này cũng không thể khinh thường a, người như thế, nếu có thể mượn sức của hắn, chỗ tốt tự nhiên nhiều hơn a..."

Tiêu Viêm hờ ơ không trả lời, thời gian chậm rãi đi qua, thị nữ đi lấy được tài vừa rồi bung theo một cái mâm bạc đáng người phát phơ tiến vào đại sảnh, cung kính đặt ở chiếc bàn bên cạnh Tiêu Viêm.

Liếc nhìn được liệu trong mâm được bảo tồn cực kì hoàn mỹ, Tiêu Viêm gật đầu, xem ra, Nạp Lan gia tộc cũng có người am hiểu được cách chăm sóc được liệu a.

Cẩn thận thu đám được liệu vào trong nạp giới, Tiêu Viêm cũng không có ý muốn lưu lại, lập tức đứng dậy cáo từ.

"A a, chúng ta đưa tiễn Nham Kiêu tiểu huynh đệ." Nhìn thấy Tiêu Viêm đứng dậy, Nạp Lan Kiệt cũng vội vã đứng dậy, sau đó cùng Nạp Lan Túc sóng vai đi ra đại sảnh.

Đi ra đại sảnh, hành tẩu trên con đường nhỏ, Nạp Lan gia tộc tộc nhân đều là nhanh chóng tiến tới hành lễ, đợi sau khi ba người đi qua, mới ngơ ngác nhìn nhau, lập tức đưa ánh mắt kinh ngạc hướng về phía Tiểu Viêm, ở Gia Mã thánh thành có tư cách để Nạp Lan gia tộc lão gia tử cùng tộc trưởng đồng thời cung tiễn, tựa hồ không vượt qua năm người, mà người này tựa hồ bất quá chỉ là một thanh niên mới hai mươi tuổi, cư nhiên cũng có tư cách hưởng thụ loại đãi ngộ như vậy là sao?

Bước đi dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc, ba người rút cuộc đi tới đại môn, Tiêu Viêm quay về Nạp Lan Kiệt hai người, hơi hạ thấp người, vừa muốn

rời đi, khoe mắt phiêu động đột nhiên đứng tại, nhìn hai bóng người chậm rãi hướng Nạp Lan gia tộc đi tới.

Hai bóng người, một nam một nữ, nữ tử thân mặc một bộ váy màu trắng tay áo buông lỏng, váy dài, xinh đẹp ưu nhã khiến cho người khác có chút mỹ cảm, nụ cười xinh đẹp làm động lòng các nam nhân đi qua tầm mắt. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Nam tử thân mặc bộ luyện dược sư trường bào, tuổi vẫn còn trẻ, vóc người cao ngất, nhìn qua bất quá chỉ khoảng hai mươi, khuôn mặt anh tuấn, đường nét tựa như đao sắc, lộ ra có chút cảm giác âm nhu, trên khuôn mặt thể hiện vẻ nhu hòa, cực dễ dàng đã động nội tâm nhiều nữ tử, bộ dáng người này, cùng Tiêu Viêm sau khi dịch dung, quả thực đúng là cách xa một trời một vực.

Đương nhiên, làm người khác chú ý nhất, vẫn là luyện dược sư huy chương được gắn trên lồng ngực của thanh niên kia, phía trên, ba đạo màu bạc gọn sóng, tại ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ quang mang chói mắt, vốn đang bởi vì đối phương có mỹ nhân như thế làm bạn, trong lòng những người đi đường đều có hơi chút tức giận, nhưng khi nhìn thấy ba đạo màu bạc gọn sóng, đầu tiên cảm giác thù ra, chợt trong ánh mắt xem thường, tự động chuyển đổi thành một loại kính sợ đối với cường giả.

Một nam một nữ, chậm rãi đi tới, trai tài gái sắc, tựa như là một đôi tình nhân hoàn mỹ, hấp dẫn ngã tư đường không ít tầm mắt chú ý, lập tức từng đạo ánh mắt kinh diễm hâm mộ đều là tập trung đến, hai người nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm trên đường.

Ánh mắt của Tiêu Viêm dừng thật lâu ở trên hai người, một bên Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc, cũng đã chú ý tới hai người đang lại đây, khi ánh mắt bọn họ đảo đến nam tử bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, mỗi người vẻ mặt có chút bất đồng.

Nhìn chằm chằm hai người chậm rãi đi tới, Tiêu Viêm cúi đầu, trong lòng không biết vì sao, mơ hồ xuất hiện sự tức giận, sau một lúc lâu, hẩn hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo, hẩn biết, tuy nói là nữ nhân đối diện trước mặt đã không còn tình cảm, nhưng mặc kệ như thế nào, nàng cũng từng thiếu chút nữa trở thành nữ nhân của mình, hiện giờ nhìn thấy nàng cùng nam tử khác cười nói cùng nhau, trong lòng tự nhiên là có một điểm cay đắng

Ngẩng đầu lên, tâm tình trong mắt Tiêu Viêm hoàn toàn thu liễm, bình tĩnh nhìn hai người đang đi tới trước mặt.

"Nham Kiêu tiên sinh, hôm nay lại phiên toái người." Đi tới chỗ đại môn, Nạp Lan Yên Nhiên đầu tiên là cùng Nạp Lan Kiệt hai người bắt chuyện, sau đó mỉm cười quay sang Tiêu Viêm, nói.

Tiêu Viêm vẫn chưa mở miệng đáp lời, chỉ là lắc đầu, khuôn mặt được băng tà da mặt bao trùm, giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

Cùng Tiêu Viêm ở chung một thời gian, Nạp Lan Yên Nhiên cũng biết tính tình lạnh nhạt của hắn, cũng không quá mức để ý, liền chỉ vào nam tử bên cạnh, cười nói: *"Nham Kiêu tiên sinh, đây là bằng hữu của ta, Liễu Linh, hắn cũng là một luyện dược sư."*

"Người hảo, Nham Kiêu tiên sinh." Tên nam tử anh tuấn vươn tay đến, nhìn Tiêu Viêm mỉm cười nói, nụ cười âm nhu, nhìn qua có vẻ có chút chân thành.

"Người hảo." Vươn tay đến nắm tay đối phương, Tiêu Viêm bình tĩnh nói, con người nhìn chăm chú vào Liễu Linh, từ sau khi ly khai Ô Thần Thành, người thanh niên trước mặt, lần đầu tiên khiến cho Tiêu Viêm trong lòng dâng lên sự coi trọng, tuổi tác như vậy, có thể trở thành tam phẩm luyện dược sư, thiên phú bậc này, so với Tiêu Viêm không yếu hơn bao nhiêu.

"Hắc, Liễu Linh tiểu tử, người không đi theo sư phụ người luyện tập luyện đan thuật, sao lại chạy tới đây?" Nạp Lan Kiệt liếc nhìn tên nam tử cực kỳ ưu tú này, trong lòng thở dài, Liễu Linh cơ hồ là thanh niên ưu tú nhất mà hắn gặp qua trong nhiều năm gần đây, bàn về thiên phú cùng thực lực, nam tử này cũng thật xứng đôi với cháu gái của mình, nhưng hắn cũng biết, cháu gái của chính mình cực kỳ cao ngạo, đối với vị thanh niên cùng tuổi nổi tiếng này, có lẽ cũng có một điểm hảo cảm, mặc dù tia hảo cảm này còn xa mới tiến tới tình cảm, nhưng mà, quen Liễu Linh nhiều năm như vậy, ít ra cũng làm cho nàng có một tình cảm khác giới so với những người cùng lứa tuổi.

Song liễu linh đích xác rất ưu tú, bất quá tại trong lòng Nạp Lan Kiệt, thủy chung nghĩ đến ước định năm đó cùng lão bằng hữu, nghĩ tới tên tiểu tử của Tiêu gia đã bị thối hôn kia, hắn trong lòng vẫn tràn đầy áy náy cùng bất đắc dĩ, cho nên đối với việc thân cận của Liễu Linh cùng Nạp Lan Yên

Nhiên, cũng có chút không muốn, hẳn tựa hồ như vẫn có ý muốn phục hồi lại cái búp bê đã bị phá tan thành từng mảnh nhỏ kia.

"Ngày đại hội bắt đầu sắp đến, đại hội này tụ tập vô số cường giả đế quốc luyện dược sư, núi cao còn có núi cao hơn, cho nên sư phụ để cho ta trước hết xuống núi kiến thức qua một chút, mặt khác, sư phụ cũng qua ta gửi lời hỏi thăm tới lão nhân gia." Liễu Linh hơi hạ thấp người, mỉm cười trả lời.

"Nham Kiêu tiên sinh, không nghĩ tới người tuổi tác như thế mà có khả năng giúp lão gia tử trực xuất lạc độc, quả nhiên là làm cho người ta kinh ngạc, lúc đầu sư phụ cũng đến xem quá, nhưng lại không có chút biện pháp nào, a a, nói vậy Nham Kiêu tiên sinh hẳn là có được dị hỏa trong truyền thuyết?" Liễu Linh đem ánh mắt chuyển hướng về phía Tiêu Viêm, lại cười nói.

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm nhìn Liễu Linh, hỏi: *"Sư phụ của người là?"*

"Gia sư Cổ Hà." Liễu Linh nhu hòa cười nói, khuôn mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo, mặc dù che giấu thâm sâu, nhưng vẫn như cũ là tiết lộ ra.

"Đan Vương Cổ Hà sao..." Trong lòng thấp giọng thì thào một tiếng, Tiêu Viêm hơi gật đầu, trên khuôn mặt lạnh nhạt, vẫn không bởi vì cái tên danh chấn Gia Mã đế quốc mà động dung..

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Tiêu Viêm, làm Liễu Linh ngẩn ra, có thể trở thành Đan Vương Cổ Hà thân truyền đệ tử, vẫn là chuyện hãn lấy làm kiêu hãnh nhất, nhưng tại trong mắt thanh niên trước mặt này, tựa hồ cũng không phải là cái chuyện gì quá lớn, lông mày lập tức hơi cau lại, nhưng rất nhanh giãn ra, nhìn Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Không biết tục danh của sư phụ Nham Kiêu tiên sinh?"*

"Sư phụ chỉ là người sơn dã mà thôi, không có thanh danh lớn như Đan Vương Cổ Hà, không nhắc đến cũng chẳng sao." Tiêu Viêm cười cười, thân nhiên nói, khí chất lãnh đạm, nhưng thật ra lại làm cho Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Yên Nhiên mấy người có chút nghi ngờ.

"Nham Kiêu tiên sinh thật là khiêm nhường, không nhắc đến dị hỏa, tuổi tác như vậy có thể trở thành nhị phẩm luyện dược sư, có thể dạy dỗ được đệ tử như vậy, bản lãnh của sư phụ tự nhiên không thấp." Một bên Nạp Lan Yên Nhiên che miệng khẽ cười nói.

"Không có biện pháp, cũng là bị người bức ra mà thôi..." Tiêu Viêm nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên, đột nhiên hạ thấp giọng thì thào.

Nạp Lan Yên Nhiên sững người ra, không biết vì sao, đôi phương nhìn mình bằng loại ánh mắt như vậy, khiến trong lòng nàng không kèm chế được có chút rung động, nhẹ lắc đầu, vừa định nói chút gì đó, Tiêu Viêm lại hướng về phía mọi người chấp tay, đăm đăm cười nói: "Xin lỗi, tại hạ còn có việc, không cùng chư vị tán gẫu, cáo từ."

Dứt lời, Tiêu Viêm trực tiếp hướng về ngã tư đường cất bước, theo tầm mắt của Nạp Lan Yên Nhiên, từ từ biến mất trong dòng người

"Yên Nhiên, hẳn thật sự có được dị hỏa?" Nhìn Tiêu Viêm biến mất, Liễu Linh không nhịn được hỏi lại lần nữa.

"Án, Nham Kiêu tiên sinh thực lực không tồi, không hỏa thuật sợ rằng không kém người, trên phương diện luyện đan là hạng nhất, nhiều năm như vậy, trong những người cùng lứa tuổi, ta thấy duy nhất hẳn có lẽ có thể vượt qua người." Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, đôi mắt đẹp nhìn về phía cuối ngã tư đường, tinh thần hơi có chút hoảng hốt, không biết vì sao, vị thanh niên lạnh lùng này, luôn luôn cho nàng có một loại cảm giác cực kỳ quý dị, loại cảm giác này, là nàng chưa bao giờ có được trên người Liễu Linh.

Khẽ cau mày nhìn bộ dáng thất thần của Nạp Lan Yên Nhiên vẫn chăm chăm về phía ngã tư đường, nắm tay Liễu Linh không tự giác được siết chặt, trong lòng tồn tại chút ý ghen tuông..

-----oOo-----

Chương 286: Tiềm tàng đối thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong căn phòng yên lặng, ngòai xếp bằng trên giường Tiêu Viêm chậm rãi mở con mắt màu đen, đúng lúc này tinh mang chợt hiện, một ngụm trọc khí theo yết hầu phun ra, Tiêu Viêm trên khuôn mặt mơ hồ tản ra hào

quang nhàn nhạt hiển nhiên, trải qua lần tu luyện này, trong cơ thể đấu khí cơ hồ lại tăng tiến.

"*Năng lượng ẩn chứa trong lạc độc này, thật sự là khổng lồ, cho dù bị ta nhiều lần luyện hóa như vậy, vẫn như cũ còn thừa lại lượng lớn.*" Cảm thụ được trong cơ thể đấu khí càng thêm hung hồn, Tiêu Viêm không nhịn được thấp giọng lầm bầm.

"*Bất quá có được loại năng lượng này, nhưng... cũng phải trả giá rất lớn à.*" Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm tay phải nhoáng lên, một đoàn hỏa diễm màu xanh bốc lên, bên ngoài hỏa diễm, mơ hồ ẩn hiện màu đen, cuối cùng bị Tiêu Viêm hoàn toàn áp súc về ngón giữa, nhất thời, ngón tay thon dài, trở nên đen kịt như mực, nhìn qua có chút quỷ dị.

"*Ai, lạc độc càng ngày càng đậm...*" Nhìn màu sắc trên ngón tay càng trở nên đậm hơn, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, ngón tay quay về phía chiếc giường điềm nhẹ, mộc trụ cứng rắn nhất thời bị ăn mòn hình thành một cái lỗ trống.

"*Quên đi chỉ cần đoạt được "Thất huyền thanh linh tiên" tới tay, có thể làm sư phụ thức tỉnh, đến lúc đó mấy cái vấn đề này, hẳn là có biện pháp giải quyết.*" Nhìn chằm chằm ngón tay thật lâu, Tiêu Viêm lầm bầm nói: "*Mặc dù thứ này rất nguy hiểm, nhưng này hai ngày nay năng lượng được hấp thu từ lạc độc cũng cho ta một cỡ lực lượng xa xỉ, dựa theo mức độ này, đợi đến lúc lạc độc trong cơ thể Nạp Lan Kiệt hoàn toàn hấp thu hết, sợ rằng đủ để cho ta từ lực tinh đấu sư đạt tới thất tinh đấu sư?"*

Hơi lắc đầu, ngón tay Tiêu Viêm thu lại, màu sắc đen kịt nhanh chóng rút đi, một lát sau, sau đó biến trở về vẻ bình thường.

"*Cót két.*"

Lúc Viêm thu hồi bàn tay cửa phòng đóng chặt nhẹ nhàng bị đẩy ra, Hải Ba Đông lười biếng đi tới, liếc mắt đảo qua người Tiêu Viêm, nhìn sắc mặt không được tốt của hắn, không khỏi cười nói: "*Như thế nào? Đi Nạp Lan gia tộc bị người ta khinh bỉ sao? Nếu không lần sau để ta cùng ngươi đi.*"

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm từ trên giường nhảy xuống, nói: "*Vẫn là cái chuyện về lạc độc, dị hỏa của ta, tựa hồ không làm gì được nó, mỗi lần giúp Nạp Lan Kiệt khu độc, lạc độc trong cơ thể ta, càng thêm nồng hậu.*"

"Càng ngày càng đậm sao?" Nghe vậy, Hải Ba Đông ngẩn ra, chột cau mày nói: "Nếu như vậy, đừng khu lạc độc cho hấn nữa? Ta cũng không tin tưởng ngươi là cái loại người tốt lành gì như thế, hơn nữa ngươi tựa hồ cùng Nạp Lan gia tộc Nạp Lan Yên Nhiên có chút ân oán.""

"Ta muốn Thất huyền thanh linh tiên, chẳng lẽ chúng ta đi cường đoạt?"
Tiêu Viêm nhún vai, thản nhiên nói.

"Việc này không thể làm được. Nạp Lan gia tộc bởi vì có Nạp Lan Yên Nhiên cho nên cùng Vân Lam Tông có quan hệ đặc biệt tốt. Hơn nữa gia tộc này tại đế quốc cũng cực kì có phân lượng. Nếu bọn họ gặp chuyện không may mà nói, lão yêu quái trong hoàng thất cũng sẽ ra tay. Ngươi cho rằng chúng ta có thực lực kháng cự hai đại thế lực này sao?" *Hải Ba Đông ngược ngược cười nói.*

"Việc đó thì chưa cần thiết. Hiện tại muốn có được Thất huyền thanh linh tiên. Cũng chỉ có cách chữa khỏi cho Nạp Lan Kiệt. Mặc dù lạc độc này rất nguy hiểm. nhưng ít nhất hiện tại tựa hồ đối với ta không có phát sinh thương tổn gì." *Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Trải qua phân tích của Hải Ba Đông. Trong lòng hấn thật sự xuất hiện vài phần ngưng trọng. Nạp Lan gia tộc không hổ là một trong đế quốc tam đại gia tộc, có rất nhiều thế lực cường đại sau lưng.*

"Tùy ngươi. Chỉ cần ngươi đừng đem chính mình vùi lấp. Ta còn chờ ngươi luyện chế Phục linh tử đan chứ." *Giang tay. Hải Ba Đông nói.*

"Yên tâm đi. Chỉ cần ngươi đem dược liệu thu thập đầy đủ hết. Ta sẽ thay ngươi luyện chế. Tuy nói duyên cớ là bởi Phật Nộ hỏa liên làm linh hồn lực có chút bị thương tổn. Bất quá luyện chế Phục linh đan hấn không phải là việc khó gì." *Tiêu Viêm chậm rãi đi tới bên cạnh bàn. Đem tạp vật trên bàn mở ra. Sau đó từ nạp giới lấy ra dược đỉnh, thuận miệng nói.*

"A a. Ta đối với ngươi tự nhiên là có lòng tin." *Cười gật đầu. Hải Ba Đông nhìn hành động của Tiêu Viêm. Có chút ngạc nhiên nói: "Ngươi đây là?"*

"Ta xem ngươi hay là tiếp tục đi ra ngoài dạo chơi đi. Ta muốn bắt đầu tu luyện Luyện dược thuật." *Tiêu Viêm từ nạp giới lấy ra từng dạng dược liệu khác nhau, hướng về phía Hải Ba Đông cười nói.*

"Ách... Ta mới vừa về không lâu." Nghe vậy, Hải Ba Đông cười khò lắc đầu, một lát sau, nhìn thấy Tiêu Viêm nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn, đành phải bất đắc dĩ bĩu môi, nói: "Quên đi, ngươi cứ luyện tập, ta đi ra ngoài một chút..."

Vừa nói, hắn xoay người mở cửa phòng, không tình nguyện bước đi ra ngoài, hắn cũng biết, trong quá trình luyện dược sư luyện chế đan dược, sẽ không thoải mái nếu chung quanh có người quấy rầy.

Nhìn cửa phòng chậm rãi đóng lại, Tiêu Viêm lúc này mới đem ánh mắt hướng về phía dược đình trước mặt, bàn tay chậm rãi cầm một ít dược liệu trên mặt bàn, khẽ cau mày trầm ngâm, trải qua gần thời gian một năm khổ tu ở sa mạc, đặc biệt gần nhất bởi vì dùng địa hỏa liên tâm, là duyên cớ khiến thanh liên địa tâm hỏa khế hợp tăng cao, hắn có lòng tin, muốn khảo hạch tam phẩm luyện dược sư, cũng không phải chuyện quá mức khó khăn, bởi vì tam phẩm luyện dược sư, chú trọng nhất, đó là năng lực điều khiển hỏa diễm, mà ở điểm này, Tiêu Viêm thậm chí có tự tin cùng tứ phẩm luyện dược sư so sánh.

"Ai, nhưng mà cho dù là như vậy, muốn thuận lợi lấy được vị trí quán quân trong luyện dược sư đại hội, cũng không phải chuyện dễ dàng a, đối thủ cũng đâu có phải là ngọn đèn cạn dầu....." Thở dài lắc đầu, Tiêu Viêm nhớ tới hôm nay gặp Liễu Linh, đệ tử của Cổ Hà, mặc dù vẫn chưa đích thân thấy qua đối phương ra tay, bất quá lấy bản lĩnh của Cổ Hà, đệ tử mà hắn dạy dỗ tự nhiên khó có khả năng là phế vật, hơn nữa tại lúc đối mặt, Tiêu Viêm cũng đích xác cảm nhận được đối trong lời nói của đối phương ẩn chứa một sự tin tưởng, luồng tin tưởng này cũng không phải giả tạo, đây là một người thực lực đích xác có chút tiền vốn, mới có khả năng sở hữu.

Bàn tay chà xát dược đỉnh lạnh lẽo, Tiêu Viêm đột nhiên nhún vai, khẽ cười nói: "Đương nhiên, ta cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, nếu là tại luyện dược đại hội bại bởi Liễu Linh, vậy chẳng phải nói là ngay cả sư phụ so với Cổ Hà cũng kém hơn sao?"

"Đây chính là không được..." Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm mím môi, sau một lúc lâu, thản nhiên cười cười, co ngón tay khẽ bấn tới dược đỉnh một luồng hỏa diễm, thanh sắc hỏa diễm nhanh chóng tiến vào, theo một đạo âm thanh rất nhỏ, thanh sắc hỏa diễm tại phía trên dược đỉnh bốc

lên.

"Trước thử luyện chế tam phẩm đan dược xem sao. Bàn tay đặt trên mặt bàn lướt qua các loại dược liệu, cuối cùng dừng lại vài cọng dược thảo, lòng bàn tay hơi khum lại, hấp lực rất nhỏ hút chúng vào trong lòng bàn tay, sau đó tùy ý bỏ vào trong dược đỉnh.

Nhìn chăm chú dược liệu bị màu xanh hỏa diễm tách ra bao quanh, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong óc tự động hiện ra phương thuốc của một cái loại tam phẩm đan dược, phương thuốc này, đều là tại lúc tu luyện, dược lão thỉnh thoảng lấy linh hồn lực lượng quán chú cấp cho Tiêu Viêm, hiện giờ muốn sử dụng, tự nhiên là cực kì đơn giản.

"Tinh thần đan, tam phẩm đan dược, có thể khiến cho dùng người tại trạng thái tu luyện, đối với cảm ứng thiên địa năng lượng từ ngoại giới càng thêm mãnh cảm, hấp thu năng lượng tốc độ, cũng sẽ tăng cao, tài liệu để luyện chế: Thanh Tâm Tam Diệp thảo ba mươi năm tuổi, Phật Tâm quả đã chín, Hấp Linh thụ mười tuổi... Tam giai ma hạch một miếng."

Trong đầu chậm rãi nghiên cứu ghi chép dược liệu trong phương thuốc, một hồi lâu sau, Tiêu Viêm mười ngón thon dài nhẹ nhàng di động, nhất thời, hỏa diễm trong dược đỉnh mãnh liệt thiêu bốc lên.

Theo Tiêu Viêm bắt đầu luyện dược, nhiệt độ cũng từ từ đề cao, sương khói nhàn nhạt từ dược đỉnh cuối cùng lượn lờ tại bên trong gian phòng, khiến cho mây mù lượn lờ.

Bởi vì lần đầu tiên luyện chế loại đan dược này, cho nên hai lần đầu, không có gì quá bất ngờ xảy ra khi Tiêu Viêm thiêu hủy hết toàn bộ dược liệu, bất quá vẫn không làm cho hắn thất vọng, dù sao luyện chế đan dược thất bại, ngay cả dược lão có đích thân ra tay, cũng là khó có thể tránh khỏi.

Cho nên khi dừng lửa, tổng kết kinh nghiệm thất bại, Tiêu Viêm nhanh chóng nắm giữ hỏa hầu đan dược, tại lần thứ ba luyện chế, một quả Tinh Thần đan tròn lộng lẫy, sau hơn hai giờ giằng co, rốt cuộc xuất hiện...

Nhìn bình Tinh Thần đan nằm an tĩnh, Tiêu Viêm lau mồ hôi trên trán một phen, hài lòng cười cười, sau đó lại khởi hỏa, tiếp tục luyện chế.....

Tiêu hao thời gian đến quá trưa, Tiêu Viêm luyện chế Tinh Thần đan xác xuất thành công cũng đã đạt được tốc độ ổn định khả quan, đồng dược liệu trên mặt bàn cũng không còn bao nhiêu, ba hoàn Tinh Thần đan đã nằm trong bình ngọc.

Cẩn thận thu chiếc bình có chứa ba hoàn Tinh Thần đan thu vào trong nạp giới, thần sắc mệt mỏi trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cơ hồ khó có thể che giấu, lau dọn sạch sẽ mặt bàn, sau đó là cất bước chân có chút uể oải đi về phía giường ngủ...

.....

Khi Tiêu Viêm tỉnh dậy từ giấc ngủ say, phát hiện đã là sáng sớm ngày hôm sau, có chút mệt mỏi từ trên giường đứng lên, Tiêu Viêm nhìn căn phòng trống rỗng, lắc đầu cười khổ, luyện chế đan dược quả nhiên là việc mệt mỏi, hao tổn đối với tinh thần thật sự là quá lớn.

Rời khỏi giường, Tiêu Viêm đơn giản rửa mặt mũi, đợi đến khi hoàn toàn hồi phục thanh tỉnh, mới xuất môn hướng Nạp Lan gia tộc đi tới, bắt đầu việc khu độ hôm nay cho Nạp Lan Kiệt.

Mặc dù một ngày thời gian không thấy Hải Ba Đông đến, bất quá Tiêu Viêm vẫn không có gì lo lắng, lấy thực lực của lão gia hỏa, ở Gia Mã đế quốc, trừ bỏ Vân Lam tông chủ, sợ rằng còn không có ai có thể tạo thành phiền toái quá lớn cho hắn.

..... Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Hôm nay khu độ, cùng lần trước đại khái giống nhau, vẫn chưa có sự kiện đặc thù gì phát sinh, đợi đến sau khi khu độ cho Nạp Lan Kiệt xong, Tiêu Viêm cũng theo yêu cầu ngồi ngoài phòng khách của gia tộc một hồi, đang ngồi nhàn nhã, Nạp Lan Yên Nhiên không biết vì sao có hứng thú, tiến lại gần hỏi Tiêu Viêm một ít về chuyện tình cảm của hắn, bất quá mấy vấn đề này, đều bị Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng cùng ngữ điệu hàm hồ chặn lại.

Đối với nữ nhân này, mặc dù hiện giờ nàng tựa hồ so với năm đó thay đổi rất nhiều, nhưng Tiêu Viêm thật sự là khó có thể đối với nàng sinh ra được cảm giác.

Nơi có Nạp Lan Yên Nhiên, tự nhiên là cũng có Liễu Linh theo sát, trong

lúc Nạp Lan Yên Nhiên cùng Tiêu Viêm nói chuyện trong lúc, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được khóe mắt của hắn lóe dư quang không ngừng quét đến, mặc dù khuôn mặt hắn vẫn như cũ là mỉm cười, nhưng Tiêu Viêm lại vẫn là nhận thấy được hắn tựa hồ có chút khó chịu, lộ ra nhàn nhạt địch ý đối với chính mình.

Bất quá hắn cũng chỉ nhún vai nghĩ: *"Người khó chịu, liên quan gì đến ta... dị hỏa mà Cổ Hà coi trọng, ta cũng dám đoạt, người chỉ là đồ đệ còn chưa xuất sư, có thể làm cho ta e ngại sao?"*

Ánh mắt của Liễu Linh càng lúc càng thêm băng lãnh, mà Tiêu Viêm ngồi ở phòng khách gần nửa giờ sau, mới đứng dậy cáo từ, bọn người Nạp Lan Kiệt đích thân tiễn ra khỏi đại môn Nạp Lan gia tộc, chậm rãi biến mất tại cuối tầm mắt mấy người.

Híp lại con ngươi nhìn về phía Tiêu Viêm biến mất, Liễu Linh nghiêng đầu chuyển hướng nhìn Nạp Lan Kiệt, đột nhiên mỉm cười nói: "Lão gia tử, không biết vị luyện dược sư tên Nham Kiêu này, các người có biết chút gì lai lịch?"

"Như thế nào?" Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt sửng sốt, chột cau mày nói: "Nham Kiêu tiên sinh là khách quý của Nạp Lan gia tộc chúng ta, ta chỉ quản hắn có thể đem lạc độc của ta trục xuất hết hay không, về phần hắn đến tột cùng có thân phận như thế nào, ta không quan tâm."

"Người tuổi trẻ lòng dạ phải rộng một chút, không nên vì một chút việc nhỏ mà xuất hiện địch ý, người mặc dù là Cổ Hà đệ tử, bất quá ta dám nói, vị sư phụ sau lưng Nham Kiêu kia, sợ rằng so với Cổ Hà không yếu hơn đâu, cùng với người như vậy là địch nhân, không phải chuyện tốt gì..." Nạp Lan Kiệt liếc mỉm cười nhìn Liễu Linh, ý vị thâm sâu thấp giọng nói, lấy ánh mắt cay độc của Liễu Linh, tự nhiên là có thể nhận thấy được, hắn đối với Tiêu Viêm có một ít tâm tư..

"A a, lão gia tử nói đùa, ta cùng với Nham Kiêu tiên sinh không nhận thức, như thế nào đối hắn ôm địch ý." Sắc mặt hơi thay đổi, bất quá Liễu Linh cũng không phải là thường nhân, nhanh chóng thu liễm sắc mặt, liếc mắt một cái nhìn Nạp Lan Yên Nhiên lông mày kẻ đen cũng hơi nhăn lại Nạp Lan Yên Nhiên, cười dài nói.

"Nếu như thật sự là như vậy, tự nhiên là tốt a, Nham Kiêu này, có lẽ hiện

tại so ra kém người, bất quá hẳn tiềm lực cực kì khổng lồ, nếu có cơ hội, ta thật ra rất muốn kéo hẳn tiến nhập Nạp Lan gia tộc." Nạp Lan Kiệt thân nhiên cười cười, không nhìn đến sắc mặt khó coi của Liễu Linh, xoay người bước vào bên trong đại môn.

Nạp Lan Yên Nhiên liếc mắt một cái bất đắc dĩ vỗ nhẹ vai Liễu Linh, nhẹ giọng nói: *"Người tốt nhất đừng làm xằng bậy, gia gia cũng đã nói, hẳn là khách quý của Nạp Lan gia tộc."* Nói xong, cánh tay nhỏ nhắn vuốt mái tóc trên trán, bước theo Nạp Lan Kiệt đang đi phía trước.

"Yên Nhiên, nhiều năm như vậy, người hẳn là biết ta đối với người..."

Nhìn bóng lưng mê người ưu nhã, Liễu Linh không nhịn được bật thốt ra, song lời còn chưa nói, Nạp Lan Yên Nhiên lưng vẫn quay về phía hẳn, cánh tay quơ lên đằng sau, tại ánh nắng chiếu rọi xuống, cánh tay giống như bạch ngọc trơn bóng, thờ dài nói: *"Người hẳn là biết, hiện tại ta cũng không nghĩ tới mấy cái chuyện này, người nhiều năm như vậy có thể trở thành bằng hữu của ta, có lẽ ngày sau người có thể làm ta động lòng, bất quá ít nhất, hiện tại, ta vẫn chỉ là coi người như bằng hữu bình thường, ta không phủ nhận người ưu tú, bất quá, vẫn là chưa đạt tới yêu cầu của ta. Nam nhân của Nạp Lan Yên Nhiên ta, không có thể là người tâm thường."* Dứt lời, nàng không dừng lại, bước một mạch thẳng vào đại môn.

"Ta biết người tâm cao, như vậy lần này, ta sẽ dùng quán quân đại hội chứng minh với người, ta Liễu Linh, có khả năng xướng với người." Nhìn bóng lưng mê người kia, Liễu Linh trong mắt hiện lên tia cuồng nhiệt, làm người kế thừa Vân Lam Tông, Nạp Lan Yên Nhiên tại Gia Mã đế quốc địa vị cơ hồ so với đế quốc công chúa còn cao quý hơn, lấy ngạo khí trong lòng Liễu Linh, tự nhiên là muốn chinh phục loại nữ nhân như vậy, điều đó càng có thể chứng minh sự ưu tú của hẳn.

"Chờ người lấy được quán quân rồi sẽ nói." Âm thanh êm tai, theo đại môn, chậm rãi truyền ra.

"Chờ xem..." Nhún vai, Liễu Linh xoay người lại, nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm bên mắt lúc trước, âm hiểm cười, thấp giọng lầm bầm: *"Ta sẽ tại đại hội làm cho người thấy rõ, đệ tử của đan vương, là kiệt xuất nhất ở Gia Mã đế quốc này."*

Chương 287: Tấn cấp thất tinh, trác nghiệm cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên giường, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng, lúc này trong phòng, năng lượng thiên địa ba động kịch liệt, bằng mắt thường có thể thấy được năng lượng rung động, đang từ trong cơ thể Tiêu Viêm phát ra, mà y bào của hắn, không gió mà tự động phình lên, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng, nhàn nhạt thanh mang như ẩn như hiện.

Theo chung quanh thiên địa năng lượng không ngừng quán chú tiến nhập bên trong thân thể Tiêu Viêm, trên khuôn mặt, tia thanh mang cũng càng ngày càng đậm, tới cuối cùng, màu xanh quang mang cơ hồ che phủ cả khuôn mặt hắn, mà trong cơ thể hắn, khí thể cũng đang từng bước tăng cao.

Đương lúc khí thể đang nâng cao, năng lượng ba động chung quanh, đúng lúc này chợt tĩnh lặng xuống, ngay khi năng lượng tĩnh xuống, y bào trên thân thể Tiêu Viêm đang phồng lên, lại cứng ngắc, không chút động đậy. tình trạng quỷ dị giằng co gần tới mười giây thời gian, hai mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, màu xanh hỏa diễm trong tức thì lan tràn, rồi chợt nhanh chóng rút đi, một cỗ tinh mang sắc bén trong con ngươi đen nhánh đột nhiên bắn mạnh.

Thân thể vẫn duy trì tư thế tu luyện, Tiêu Viêm miệng khẽ nhếch, một khẩu trọc khí màu đen, bị phun ra, hắc khí lượn lờ quanh quần, hễ nó chạm vào thứ gì đó, cư nhiên là toàn bộ bị ăn mòn, theo luồng khí bốc lên cao, nóc nhà cũng bị ăn mòn thành một cái lỗ lớn, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, từ từ hóa thành hư vô.

Phun ra trọc khí cuối cùng, Tiêu Viêm tinh mang sắc bén trong mắt cũng lặng yên rút đi, y bào cứng ngắc, lại mềm mại áp vào trên da, luồng khí thể lơ lửng trong căn phòng, cũng bị bắt quay về trong cơ thể.

"Thất tinh đấu sư rồi..."

Nắm tay hơi cầm chặt, trong cơ thể cảm giác tràn đầy lực lượng làm cho Tiêu Viêm có chút say mê, hắn mặc dù biết dựa theo tiến độ lúc trước,

sớm muộn gì cũng có thể tiến vào thất tinh cấp bậc, nhưng lại là vẫn như cũ không ngờ tới, lúc này mới vèn vện hấp thu ba lần lạc độc trong cơ thể Nạp Lan Kiệt, đã làm cho chính hắn tăng lên một cấp.

"Năng lượng trong cơ thể đấu vương cường giả quả nhiên là cuộn cuộn mênh mông a, bất quá hấp thu ba lần mà thôi, đã đủ để cho năng lượng của ta tăng lên một cấp bậc..." Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói, thân thể quý dị chuyển động, nghe từ trong thân thể từng đợt tiếng vang thanh thúy, không khỏi hài lòng cười cười: *"Cuộc mua bán này, tựa hồ vẫn rất có lời a."*

Song chưởng chống trên giường, hơi dùng sức, thân thể mạnh mẽ bắn ra, sau đó lẳng không quay tròn nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, Tiêu Viêm vỗ vỗ tay, nhìn quanh một vòng, cau mày lầm bầm: *"Như thế nào còn chưa có trở lại?"*

Cau mày trầm ngâm một hồi, không có kết quả, Tiêu Viêm đành lắc lắc đầu, sau đó mở ra cửa phòng đi ra ngoài, ngày mai luyện dược sư đại hội bắt đầu, hắn hiện tại cần phải đi công hội hỏi thăm một vài sự tình có liên quan đến đại hội, các loại trận đấu cùng với hình thức thi đấu.

Ra khỏi khách điếm. Tiêu Viêm đứng ở trên đường nhìn chung quanh. Sau đó cất bước hướng về phía luyện dược sư công hội cho dù là cách thật xa cũng có thể nhìn thấy mà đi tới.

Một đường đi đến. Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên. Phía trong thành thị, trên một số ngã tư đường. Cư nhiên xuất hiện lực lượng vũ trang hạng nặng tuần tra. Hiên nhiên. Duyên cớ bởi vì luyện dược sư đại hội sắp cử hành. Dù sao thịnh hội không lồ như vậy. Vạn nhất rối loạn lên. Đối với đế đô ảnh hưởng rất lớn. Cho nên hoàng thất tự nhiên là cần phải đề phòng trước khi xảy ra.

Chậm rãi đi qua mấy ngã tư đường rộng lớn. luyện dược sư công hội không lồ rớt cuộc đã xuất hiện ở trong tầm mắt. Nhìn ở trước đại môn so với hai ngày trước có vẻ càng thêm đông đúc. Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Xem ra rất nhiều luyện dược sư. Đều là nghĩ muốn tại đại hội lần này bộc lộ tài năng.

Hai tay chấp sau lưng. Tiêu Viêm chậm chậm bước tới gần công hội từ từ chen lẫn vào trong dòng người. Vừa muốn theo dòng người tiến vào công

hội. Phía sau nơi không xa lại đột nhiên rối loạn lên. Chung quanh từng đạo ánh mắt đều ném tới phía đó.

Phía trước dòng người đình chỉ tiến vào. Tiêu Viêm cũng bị dừng lại ở giữa. Khẽ thở dài một hơi cau mày quay người nhìn về phía ngọn nguồn gây ra rối loạn.

Ngọn nguồn rối loạn là một cỗ xe ngựa quý tộc. phía trước xe ngựa, hai con tuấn mã toàn thân lông trắng như tuyết không có pha lẫn một chút hỗn tạp đang an tĩnh đứng sừng sững. Chung quanh xe ngựa, rèm cửa màu hoàng kim vẽ một đầu dị thú phun ra lam sắc hỏa diễm. Dị thú hình thể không nhỏ. Tổng thể diện mạo lộ ra vẻ dữ tợn. Nhìn qua mơ hồ có cảm giác chấn nhiếp lòng người.

"Hoàng thất huy chương..." Nhìn chằm chằm huy chương dị thú không biết là gì, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói, làm người của Gia Mã đế quốc, đối với Gia Mã hoàng thất huy chương, hẳn cũng có một chút nhận thức.

Chung quanh xe ngựa, có tới mười gã hắc bào nhân, ánh mắt đảo qua những hắc bào nhân này, Tiêu Viêm nhãn đồng hơi co lại, tại cảm giác của hắn, mười gã hắc bào nhân, cư nhiên cho hắn xuất hiện một loại cảm giác nguy hiểm.

"Không hổ là Gia Mã đế quốc hoàng tộc a, thực lực quả nhiên không thể khinh thường." Trong lòng hơi kinh ngạc tán thán một phen, Tiêu Viêm đưa ánh mắt hướng về chỗ màn xe.

Một hắc bào nhân cất bước tiến lên, cung kính nhắc vén màn xe, khi hắc bào nhân vén bức màn xe lên, Tiêu Viêm cảm ứng minh bạch được, chung quanh các hắc bào nhân khác, di động rất nhỏ, đã rất nhanh mơ hồ kết thành vòng tròn nhỏ, đem xe ngựa hộ vệ ở chính giữa, đồng thời từng đạo ánh mắt lợi hại như chim ưng từ các hắc bào bắn ra, quét qua quét lại nhìn chung quanh đám người đông đúc.

Ở chung quanh mọi người nhìn kỹ, từ phía trong màn xe, một cánh tay trắng như tuyết như ngọc duỗi ra, ưu nhã nắm thành cửa xe, sau đó, một bóng hình xinh đẹp, từ từ đi ra, xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Người xuất hiện, một thân váy dài màu tím khảm hoa văn màu bạc, dung

mạo tinh xảo, không hổ là người thuộc hoàng thất gia tộc, mơ hồ lộ ra một tia khí chất cao quý, tại vòng eo nhỏ tinh tế buộc một dải đai màu tím, càng làm cho vòng eo thon nhỏ, lộ ra sự nhuần nhuyễn vô cùng, tuổi tác của nàng tựa hồ cũng không quá lớn, nhìn qua cùng với trước khi dịch dung của Tiêu Viêm cũng không sai biệt nhiều, trên mặt mỉm cười, pha vẻ ưu nhã cùng tĩnh lặng, bất quá lúc ánh mắt nàng quét nhìn chung quanh, Tiêu Viêm phát hiện ra, cô gái có vẻ thực nữ này, trong con người như thủy kia hiện lên một tia tiểu ý cổ quái, hiển nhiên, cũng không phải một người giống như mặt ngoài, thích an tĩnh.

"Nữ nhân quả nhiên không thể chỉ nhìn bên ngoài..." Cười nhả nhố lắc đầu, Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt, không còn nhìn về hướng cô gái tựa hồ thân phận rất không bình thường.

"Sách sách, thật là tiểu cô nương xinh đẹp..." Nhìn cô gái váy áo màu tím này, đám người chung quanh, nhất thời tuôn ra một trận âm thanh tán thưởng, từng đạo ánh mắt nóng như lửa phóng ra, mặc dù cô gái thân phận cao quý, bất quá thừa dịp nhiều người, ánh mắt làm càn một chút, tựa hồ cũng không có cái gì không ổn.

"Hắc hắc, đây chính là gia mã hoàng thất tiểu công chúa, nghe nói sự phụ của nàng chính là phó hội trưởng Thiết Mễ Nhĩ đại sư, lần này gặp phải nàng ở chỗ này, nói vậy cũng là hướng về phía luyện được sư đại hội mà tới." Trong đám người không thiếu hạng người biết nhiều hiểu rộng hạng người, nhìn thấy dung mạo của cô gái, đã phân biệt ra thân phận của nàng.

"Tuổi tác nàng tựa hồ cũng không lớn? Sao có thể đến tranh đoạt đại hội chứ?"

"Hừ! Tiểu công chúa tại luyện được thuật thiên phú cho dù là ngay cả hội trưởng đại nhân đều than thở không thôi, đừng nhìn tuổi tác của nàng nhỏ, nghe nói, nửa năm trước, nàng đã tiến nhập tam phẩm luyện được sư..."

"Ách..." Nghe vậy, đám người chung quanh, nhất thời xôn xao, một ít trung niên luyện được sư tuổi khá lớn, đều có chút đỏ mặt dựng thẳng cánh tay lên, xấu hổ che lấp cấp bậc huy chương trên lồng ngực của mình.

Lẫn tẩn trong đám người, lắng nghe mọi người nói chuyện, Tiêu Viêm trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt hướng tới thiếu nữ áo tím đang được bảo vệ đi vào công hội, trong lòng thầm nghĩ: *"Quả nhiên là núi"*

cao còn có núi cao hơn, không nghĩ tới cô gái thoạt nhìn nhu nhược như thế, cư nhiên là tam phẩm luyện dược sư..."

Song trong lòng mặc dù kinh ngạc tán thán, bất quá Tiêu Viêm thật ra vẫn chưa có quá nhiều ngoài ý muốn, lấy gia mã hoàng thất bên trong hung hậu như thế, chỉ cần tiểu công chúa có được thiên phú luyện dược cơ bản, như vậy bọn họ liền có thể sử dụng đồng tài liệu như núi, dễ dàng đem một người biến thành cao cấp luyện dược sư, càng huống chi hiện tại xem ra, vị tiểu công chúa này luyện dược thiên phú cực kì không tồi, cho nên có thành tựu bậc này, thật ra cũng trong dự tính.

Tại nơi đám người đông đúc, do có các hắc bào nhân hơi thở pha chút âm lãnh bảo vệ xung quanh, cô gái váy tím không chút trở ngại xuyên qua đám người, sau đó ngênh ngang bước vào luyện dược sư công hội.

Theo bóng lưng cô gái ưu nhã biến mất trong tầm mắt, Tiêu Viêm nhún vai, thân thể khẽ xoay, giống như một con cá chạch không dấu vết chen qua đám người chung quanh, nhanh chóng hướng về công hội đi tới.

Chen qua một tầng dòng người cuối cùng, chung quanh không gian rộng rãi thoáng rộng ra, nhìn đại sảnh to lớn, Tiêu Viêm thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán, do đã quen đường hướng nên trực tiếp tiến về đại sảnh phía tây khu cất bước

Tại cửa ở khu phía tây, vẫn như lần trước có hai gã thủ vệ, nhìn thấy Tiêu Viêm đến, bọn họ vẫn không chút ngăn trở, khom người hành lễ, đối với hắn tiến vào không còn để ý tới, nhìn tình huống này, chắc là duyên cớ do Áo Thác đặc biệt phân phó.

Nhìn thấy thủ vệ không ngăn trở, Tiêu Viêm cũng vui vẻ giảm đi một ít phiền toái, tiến lên hành lang, sau đó chậm rãi hướng thượng lầu đi tới, cuối cùng dừng lại ở ngoài căn phòng của Áo Thác, nhẹ gõ cửa phòng, đợi đến bên trong truyền ra thanh âm của Áo Thác, mới đẩy cửa mà vào.

Trong căn phòng, chỉ có một mình Áo Thác ngồi bên trong, lúc này hắn đang cười híp mắt nhìn Tiêu Viêm: "*Tiểu tử kia, rất đúng giờ.*"

Tiêu Viêm cười cười, ngồi xuống ghé bên cạnh Áo Thác, bưng chén trà nhấp một ngụm cười nói: "*A a, ta cũng không nhiều lời, lần này đến, chủ yếu là muốn hỏi một chút, đại khái đến tới cùng là có hình thức như thế*

nào? Là rút thăm trận đấu, hay là cái gì khác?"

"Tuyển thủ tham gia nhiều như vậy, nếu như dựa vào rút thăm, vậy đợi tới lúc nào?" Áo Thác cười lắc đầu, ngón tay tại trên mặt bàn tìm một cái khung vuông rất lớn, cười nói: "Tất cả luyện dược sư, đều sẽ trên một cái bình đài thật lớn đồng thời tham gia, điều kiện trận đấu, dần dần sẽ trở nên càng khó khăn, tới lúc đó, giống như cái rỏ lọc cát, nhanh chóng đem một số kẻ không đủ tư cách loại bỏ, có thể còn ở lại, đều là những người nổi bật, mà ai chỉ cần ở trong này bộc lộ tài năng, sẽ dành được thắng lợi cuối cùng."

"Nga..." Tiêu Viêm gật đầu, nghĩ tới hàng trăm nghìn luyện dược sư trên cùng bình đài khởi hỏa luyện dược, tình cảnh như vậy, chỉ sợ là cực kì đồ sộ.

"A a, rất muốn nhìn một chút cái loại tràng cảnh này? Đến lúc đó đừng bị dọa nga, năm đó ta lần đầu tiên tham gia, cũng bị dọa phát sợ." Đường như biết Tiêu Viêm trong lòng suy nghĩ gì, Áo Thác cười lớn nói.

"Được rồi, nơi này có một phân danh sách, ngươi xem một chút đi, đều là những tuyển thủ có thực lực trong đại hội." Áo Thác từ trên bàn lấy ra một quyển giấy, đem đưa cho Tiêu Viêm, chột bở sung nói: "Đây là văn kiện nội bộ, dựa theo quy củ không thể tiết lộ ra ngoài."

Có chút tò mò tiếp nhận quyển giấy, Tiêu Viêm cười gật đầu, chậm rãi mở ra, phía trên danh sách thật dài, ít nhất có hai ba mươi vị thực lực khá cao, ánh mắt quét qua, Tiêu Viêm lông mày đột nhiên giương lên, trước mắt hắn, cái tên Liễu Linh cũng là bài danh phía trên, hơn nữa còn cực kì sát vị trí ở đầu, xem ra truyền nhân của đan vương, cũng không phải là chỉ dựa vào khoác lác a.

"Tiểu công chúa, hẳn là vị hoàng thất kia sao?" Tiêu Viêm chỉ vào danh ngạch bài danh đệ ngũ của tiểu công chúa, nói.

"Án, ngươi đã gặp qua?"

"Mới vừa rồi tại cửa nhìn thấy một chút, không nghĩ tới nàng có khả năng gần phía trước như vậy." Tiêu Viêm cười cười, bài danh của nàng có chút ngoài ý muốn của hắn.

"Đừng xem thường nha đầu kia, nhờ vào thực lực hoàng thất ủng hộ, át chủ bài của nàng làm cho nhiều người sẽ hoa cả mắt đó." Áo Thác cười nhắc nhở nói.

Gật đầu, Tiêu Viêm đem tư liệu phía trên danh sách nhìn lại một lần, sau đó trả lại cho Áo Thác: *"Đối thủ quả nhiên rất mạnh, tam phẩm luyện dược sư, đã nhiều tới mười ba danh."*

"Có chút phiền toái a, bất quá này cũng chỉ có thể nhìn người dựa vào chính mình, ta có khả năng giúp, cũng chỉ như vậy." Gật đầu, Áo Thác bắt đầu nói.

Tiêu Viêm cũng cười gật đầu, hỏi tiếp: *"Đại hội ngày mai bắt đầu? Ta bây giờ còn cần phải làm cái gì?"*

"A a, đích xác còn cần làm chút chuyện, trước khi tham gia giải đấu phải thông qua khảo nghiệm, đối với ngoại nhân là một loại khảo nghiệm đầu tiên, bất quá đối với tuyển thủ do phân hội trưởng các nơi đề cử, đều là hạng nhất... Đây xem như một loại khảo nghiệm của công hội đối với các phân hội chúng ta, nếu là ngay cả khảo nghiệm này đều không thông qua, sợ là đề cử của chúng ta, phải mất đi hiệu lực." Áo Thác đứng dậy, cười nói: *"Đi theo ta, ở chỗ này, cho người nhìn một ít đối thủ tiềm lực."*

"Án." Gật đầu, Tiêu Viêm đứng dậy đi theo Áo Thác, hai người từ cửa phụ đi ra, dọc theo một hành lang an tĩnh chỉ chốc lát, đẩy ra một bên đại môn, chậm rãi đến gần.

Tiến vào đại môn, cường quang đột nhiên phóng tới, làm cho Tiêu Viêm không tự chủ được híp lại con ngươi, đợi đến khi thích ứng, mới mở mắt ra.

Xuất hiện tại trước mắt, là một gian nội sảnh rộng lớn bày biện theo lối cổ điển, lúc này trong nội sảnh, chính là một số người tùm năm tùm ba, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua những người này, có chút ngạc nhiên, này đó nhìn qua có vài người tuổi trẻ, cư nhiên cấp bậc đa số đều là tam phẩm luyện dược sư, ngay cả vừa rồi tại trước đại môn chứng kiến, đế quốc tiêu công chúa cũng đang ở trong đó, ánh mắt chuyển qua, cuối cùng lông mày gạt nhẹ dừng lại tại khuôn mặt anh tuấn của một thanh niên đang cười nói với vài tên tam phẩm luyện dược sư.

Liễu Linh...

Nghe được âm thanh mở cửa, trong đại sảnh mọi người đang xì xào bàn tán cũng đình chỉ nói chuyện, đem ánh mắt đầu hướng chỗ đại môn, sau nhìn thấy tiến vào cửa là Tiêu Viêm, tất cả đều là sững sốt, đợi đến ánh mắt hướng tới chỗ lồng ngực nhị phẩm huy chương, vẻ mặt mọi người lại có vẻ hơi có chút trêu trọc.

Dựa vào vách tường, vị tiểu công chúa đang được vài tên luyện dược sư vây quanh giống như "*chúng tinh củng nguyệt*"* cũng liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, bất quá nhìn thấy cấp bậc huy chương, hoàn toàn mất đi hứng thú, biếng nhác duỗi cái lưng mệt mỏi, lộ ra những đường cong động lòng người, dẫn động ánh mắt nam nhân chung quanh.

Ánh mắt ử oải nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, thấy hắn tiến vào cũng làm cho Liễu Linh hơi sững sốt, bất quá ngay sau đó, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười âm lãnh, tựa hồ có chút không hảo ý.

Nhiều ánh mắt sắc màu khác nhau trong đại sảnh nhìn vào, vẫn không làm cho Tiêu Viêm một chút động dung, hai tay buông xuống ở trong tay áo, khuôn mặt lạnh nhạt, giống như lão tăng nhập định, bất quá, tại trong tim hắn, lại lặng yên thoáng hiện một tia nhàn nhạt lãnh tiếu.

.....

-----oOo-----

Chương 288: Đề luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc, lão Áo, ngươi cũng dẫn người tới a?" Trong bầu không khí tĩnh lặng của đại sảnh, một tiếng cười già nua vang lên, liền đem nó đánh tan.

Theo thanh âm ánh mắt dời qua, Tiêu Viêm phát hiện, tại bên trái đại sảnh trên một bậc cao, một vài lão già thân mặc bào phục luyện dược sư, đang đứng ở đó cười híp mắt, thanh âm vừa rồi, đúng là của một lão nhân tóc trắng như tuyết trong đó phát ra.

"Đó là công hội phó hội trưởng, Thiết Mễ Nhĩ, cũng là sư phụ tiểu công chúa.

"Mỉm cười với lão nhân đang giơ tay lên, Áo Thác nghiêng đầu cùng Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Ân." Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Bất kể nhãn quang của những tên gia hỏa này như thế nào, có thể ở cái tuổi này trở thành tam phẩm luyện dược sư, hiển nhiên đều là hạng người thiên phú cực kì kiệt xuất, có chút ngạo khí cũng là tự nhiên, không có đạt tới cấp bậc như của bọn họ, bọn họ cũng không quá mức đến để ý tới, thanh niên có chút bản lãnh, phần lớn đều như vậy." *Áo Thác liếc mắt một cái nhìn những thanh niên trong trong đại sảnh, vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, an ủi nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không có nói gì.

"Theo ta đi gặp mấy lão già kia chứ, bọn họ ở trong Gia Mã đế quốc là những người có thể lực rất lớn a." *Áo Thác vừa nói, hướng tới trên đài cao đi tới, Tiêu Viêm chần chờ một hồi, cũng chỉ đành đi theo.*

Áo Thác bước nhanh đi tới thượng đài, cùng vài lão nhân tuổi tác không sai biệt lắm chen nhau cười nói một trận, mà Tiêu Viêm thì là an tĩnh đứng ở phía sau hẳn, không có ý gì chủ động tiến lên chào hỏi.

"Lão Áo, đó có phải là tuyên thủ của Hắc Nham thành các người lựa chọn không?" Sau khi cười nói, vị lão nhân tóc trắng như tuyết, cười dài nhìn Tiêu Viêm đang đứng một bên, hỏi.

Khẽ nâng ánh mắt, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua vị lão nhân có địa vị rõ ràng không thấp tại luyện dược sư công hội, một thân luyện dược sư trường bào cực kì tinh tế, trên khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn đang có chút tiêu ý, ánh mắt đục ngầu, bình tĩnh mà ôn hòa, liếc mắt nhìn qua, trừ bỏ trên thân thể mặc bộ trường bào đại biểu thân phận cùng với trước lồng ngực bốn đường màu bạc sóng gợn lóe ra quang mang kì dị, nghiêm nhiên chỉ là bộ dáng của một lão nhân bình thường, cũng không có khí thế quá mức đặc thù, song, chính là vị lão nhân bình thường này, lại nắm trong tay gần một nửa lực lượng của luyện dược sư công hội.

Trong lúc Tiêu Viêm đánh giá Thiết Mễ Nhĩ thì hắn cũng thầm tại trên dưới đánh giá Tiêu Viêm. Dung mạo tầm thường. Đồng dạng cũng không có cái gì đặc sắc. Duy nhất làm cho Thiết Mễ Nhĩ có chút kinh ngạc vẫn là đôi phương vẫn giữ thần sắc không đổi. Có thể trước ánh mắt dò xét của một tứ phẩm luyện dược sư mà vẫn duy trì được tỉnh táo không quan tâm hơn thua. Loại định lực này, ở người tuổi trẻ, vẫn là tương đối hiếm thấy.

"Ân. Hắn gọi là Nham Kiêu. Tiềm lực không tồi." *Áo Thác cười gật đầu. Sau đó quay đầu hướng Tiêu Viêm giới thiệu lần nữa:* "Vị này là công hội phó hội trưởng-- Thiết Mễ Nhĩ đại sư."

"Người hảo! Thiết Mễ Nhĩ phó hội trưởng." *Tiêu Viêm khẽ cười cười nhìn Thiết Mễ Nhĩ lễ phép khom người.*

"A a. Tiểu tử. Hy vọng người sẽ không làm cho đề cử của Áo Thác mất đi hiệu lực. Nếu không, thật sự là làm cho cái mặt già của hắn mất hết a." *Nhìn thoáng qua nhị phẩm huy chương nơi ngực Tiêu Viêm. Thiết Mễ Nhĩ hướng về phía Áo Thác ở một bên bắt đầu lắc đầu. Ở cái loại đại tài cấp bậc này. Nhị phẩm luyện dược sư, cho dù là trước hai mươi tuổi đạt tới đều khó có thể tiến vào a.*

"Ta tin tưởng ít nhất có khả năng qua đợt kiểm tra này." *Tiêu Viêm nhún vai, nói.*

"Có tự tin là tốt a. Bởi vì mỗi người do phân hội hội trưởng đề cử, thực lực đều là rất mạnh. Cho nên chúng ta bên trong kiểm tra. Cũng sẽ có chút khó khăn." *Thiết Mễ Nhĩ gật đầu. Cười nói.*

"Ta sẽ cố hết sức."

"A a, thời gian sắp tới rồi, ta cũng không nhiều lời, người trước đi xuống, trải nghiệm lập tức sẽ phải bắt đầu rồi." *Thiết Mễ Nhĩ mỉm cười nói.*

Gật đầu, Tiêu Viêm xoay người đi xuống đài, sau đó tại phía dưới trong đại sảnh một vòng những thanh niên tham gia, an tĩnh đi tới một góc, khoanh tay đứng.

"Ai, lão Áo a, Hắc Nham thành các người nói như thế nào cũng là một tòa đại thành thị? Khó có khả năng ngay cả một thanh niên tam phẩm luyện dược sư tìm cũng không ra chứ?" *Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm, Thiết Mễ*

Nhĩ hướng về phía Áo Thác đứng cạnh bất đắc dĩ, nói.

"Ta tin tưởng hẳn." Hai tay cắm ở tay áo bào rộng thùng thình, Áo Thác cười híp mắt nói.

"Ai, người lão gia hỏa này... Nếu như lần này các người không có ai tại đại hội biểu hiện kiệt xuất, vậy sang năm đừng trách kinh phí phải giảm nga, việc này, ta phải làm công tâm, quan hệ cho dù tốt cũng vô dụng." Lắc đầu, Thiết Mễ Nhĩ nói.

Áo Thác cười gật đầu, không có tiếp tục dây dưa đề tài này, nói: "Đã đến giờ, bắt đầu trắc nghiệm đi."

Nghe vậy, Thiết Mễ Nhĩ cũng không nói thêm, đem ánh mắt dò về phía dưới mọi người, ngón tay chỉ vào vị trí bên trái đại sảnh, nơi đó vách tường, hạ xuống rất nhiều tấm rèm màu đen: "Mỗi phía sau một cái rèm, đều có một cái phòng nhỏ dành cho một người, đó là trường thi của các người..."

"Mọi người đều biết, dược liệu đề luyện, là một bước rất quan trọng khi luyện chế đan dược, mà chúng ta lần này trắc nghiệm, chính là khảo cứu đối với đề luyện dược liệu..."

"ở trên bàn phía trong mỗi phòng, dược liệu cần để trắc nghiệm đã chuẩn bị đầy đủ, việc các người cần phải làm đó là tại thời gian nhất định ở bên trong, đem dược liệu đề luyện đến khả năng đạt đủ độ thuần cự hạn có thể."

"Khi đồng hồ cát hoàn toàn chảy hết, vẫn không hoàn thành đề luyện, cũng sẽ thất bại, hơn nữa, thành công, các lão gia hỏa chúng ta sẽ giám khảo, nếu như các người đề luyện ra dược liệu, vẫn chưa đạt tới yêu cầu của chúng ta, đồng dạng là sẽ nhận thất bại, mà kết cục thất bại, đó là mất đi tư cách tham gia thi đấu." Thiết Mễ Nhĩ chỉ vào đồng hồ cát trên bàn, liếc mắt nhìn những thanh niên phía trước, thản nhiên cười nói.

Nghe trừng phạt khi thất bại nghiêm khắc như thế, phía dưới người tuổi trẻ tham gia hai mặt nhìn nhau, trừ bỏ số ít người ở ngoài, sắc mặt đều hơi có chút biến hóa.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua phía dưới, Thiết Mễ Nhĩ ánh mắt đột nhiên

dùng ở trên người Tiêu Viêm đang khoanh tay đứng ở trong góc

Nhìn sắc mặt bình thản của hắn, không khỏi sửng người ra, trong lòng âm thầm lẩm bẩm: "Tiêu gia hỏa thật là có điểm bản lãnh?"

"Tốt lắm, bắt đầu đi, chú ý đồng hồ cát thời gian." *Vỗ vỗ tay, Thiết Mễ Nhĩ đem ánh mắt từ trên người Tiêu Viêm dời đi, cười nói.*

Nghe vậy, trong đại sảnh mọi người đang tùm nãm tùm ba, mỗi người đều hướng về bên trái đi đến, sau đó vén bức màn che màu đen, đi vào.

Tiêu Viêm cũng tìm một cửa màn che, vừa mới chuẩn bị đi vào, phía sau truyền đến tiếng cười, làm cho hắn ngừng bước, khuôn mặt bình tĩnh quay đầu nhìn lại.

"A a, không nghĩ tới Nham Kiêu huynh đệ cũng tham gia loại kiểm tra này, chúng ta thật đúng là có chút duyên phận a." *Liễu Linh đến gần Tiêu Viêm, mỉm cười nói, chỉ bất quá nụ cười âm lãnh, lại là làm cho Tiêu Viêm nhú mày.*

Tiêu Viêm nhìn nhạt thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: "Được người ta kéo đến mà thôi."

"Nham Kiêu huynh đệ nói thật buồn cười, mặc dù cấp bậc của ngươi không được, nhưng lại có được cái loại kì vật như dị hỏa kia, đề mà nói, thành tích sẽ không quá thấp." *Liễu Linh ánh mắt tại khuôn mặt Tiêu Viêm đảo một cái, nói thật ra, hắn đối với Tiêu Viêm có hay không có được dị hỏa vẫn duy trì hoài nghi rất lớn, dù sao chuyện kiêu này chỉ là phỏng đoán của hắn, mặc dù hắn lén cũng từng hỏi Nạp Lan Yên Nhiên, bất quá đối với loại có chút bí ẩn như vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không có nói cho hắn cái đáp án xác thực.*

Tiêu Viêm từ chối cho ý kiến nhún vai, vẫn chưa trả lời, thuận miệng ứng phó một câu sau đó vén bức màn đen đi vào, lưu lại Liễu Linh nhú mày đứng tại chỗ.

"Liễu đại ca, còn không đi vào?" *Âm thanh thanh thúy tại phía sau Liễu Linh vang lên, chính là tiểu công chúa mỹ lệ đang cười cười đi tới, nhìn liếc mắt Tiêu Viêm biến mất, thản nhiên cười nói.*

"Gặp người quen, tiểu công chúa nếu có hứng thú, có thể giới thiệu với người." *Hướng về phía tiểu công chúa đang nhu hòa cười cười, Liễu Linh nhẹ giọng nói.*

"Quên đi, một nhị phẩm luyện dược sư... Ta cũng không có tâm tình đề ý tới." *Tiểu công chúa miễn cưỡng lắc đầu, rõ ràng nàng đối Tiêu Viêm hứng thú cũng không giống với Liễu Linh đậm như vậy, dù sao mặc kệ thân phận, thực lực, dung mạo đại loại, Liễu Linh đều xa xa vượt quá xa người đó.*

"A a, tùy người thôi." *Liễu Linh khẽ cười cười, tiểu công chúa thái độ coi thường Tiêu Viêm như vậy, thật ra làm trong lòng hắn có chút khoái ý, tại Nạp Lan gia tộc, Nạp Lan lão gia tử đối với Tiêu Viêm coi trọng, làm cho thiên tài được tông sùng như Liễu Linh trong lòng cảm thấy bất bình.*

"Ta đi vào trước, Liễu đại ca cũng không nên bại bởi ta nga." *Hướng về phía Liễu Linh hai mắt đẹp để mở trừng, sau đó tiểu công chúa nhẹ nhàng tiến vào một bức màn che.*

Cười gật đầu, nhìn đại sảnh đã trở nên vắng vẻ, Liễu Linh cũng không trì hoãn, không nhanh không chậm vén một bức màn tiến vào, thái độ thông dong khiến trên đài cao Thiết Mễ Nhĩ than thở gật đầu.

"Lần này trắc nghiệm đề tài không tồi a, đề luyện dược tài không chỉ có là thi thố luyện dược, còn là khảo cứu năng lực khống chế hỏa, chỉ một cái khảo nghiệm này, đã có thể đại khái khảo nghiệm ra một ít năng lực của tiểu tử kia." *Nhìn đại sảnh trống rỗng, Áo Thác quay đầu hướng về Thiết Mễ Nhĩ cười nói.*

Thiết Mễ Nhĩ cười gật đầu, ngồi xuống ghé bưng chén trà nhấp một ngụm, cười híp mắt nói: "Kế tiếp, cho chúng ta nhìn một chút ai có thể đề luyện dược tài giỏi nhất a."

.....

Tiến vào sau bức màn, một cái phòng nhỏ xuất hiện ở trong tầm mắt Tiêu Viêm, căn phòng cũng không rộng lớn, bất quá được bài trí sạch sẽ, tại sát tường của căn phòng, có một thạch bàn, phía trên, bày đặt một cái đồng hồ cát, cùng với vài loại dược liệu chính tề.

Đi tới bên cạnh thạch bàn, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua một khối dược liệu màu đen, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên một nét thoáng kinh ngạc, thấp giọng lầm bầm nói: "Cư nhiên lại là một gốc Hắc thiết linh hiệp, thứ này đề luyện phải tiêu hao rất nhiều khí lực a, lão gia hỏa này, thật đúng là không có nhân tình."

Lắc đầu, Tiêu Viêm ngón tay nhẹ phẩy trên nạp giới, dược đỉnh màu đỏ liền xuất hiện, đặt trên thạch bàn, cầm lấy một gốc Hắc thiết linh hiệp trong tay, sau đó khẽ nhún mày, hẳn đang khổ não đến tột cùng có hay không vận dụng Thanh Liên địa tâm hỏa...

Trầm ngâm chỉ chốc lát, Tiêu Viêm lắc đầu, hẳn cũng không nghĩ đến ở loại trác nghiệm sơ bộ này, đã phải vận dụng đến con át chủ bài của mình, loại kiểm tra đơn giản này, sử dụng Thanh Liên địa tâm hỏa, không thể nghi ngờ là giết gà dùng dao mổ trâu.

Ngón tay khẽ bắn ra, một dược hoàn màu tím xuất hiện ở song chỉ, liền đó, Tiêu Viêm bỏ vào trong miệng, hơi hơi tước động, sau đó phun ra một ngụm, nhất thời, một đoàn Tử sắc hỏa diễm bạo dũng ra, sau đó bị Tiêu Viêm nắm tại lòng bàn tay.

Nắm Tử sắc hỏa diễm, Tiêu Viêm khẽ cười cười, bởi vì thôn phệ tử hỏa là đầu tiên, cho nên hiện tại đối với loại hỏa diễm này, hẳn đồng dạng cũng có thể khống chế cực kì thuần thực, mặc dù vẫn như cũ cường độ khống chế so ra kém hơn Thanh hỏa, nhưng để dùng luyện Hắc thiết linh hiệp, thật ra không có bao nhiêu vấn đề.

Linh hồn lực lượng chậm rãi lộ ra bên ngoài cơ thể, sau đó khống chế đoàn Tử sắc hỏa diễm, chậm rãi quán chú tiến nhập bên trong đỉnh lô, nhất thời, dược đỉnh lạnh lẽo, bắt đầu nóng dần lên, Tử sắc hỏa diễm cũng ở bên trong đó bốc lên lượn lờ.

Nhàn nhạt nhìn Tử sắc hỏa diễm sáng ngời, Tiêu Viêm bàn tay giương lên, Hắc thiết linh hiệp liền rời khỏi tay phóng vào trong dược đỉnh, Tử sắc hỏa diễm mãnh liệt dâng lên, đem nó bao vây vào trong bắt đầu mãnh liệt thiêu đốt.

Mười ngón linh hoạt ở trước người khiêu động, sau một lát, Tiêu Viêm khống chế càng thêm thuận tay, con mắt cũng từ từ nhắm lại, toàn bộ dựa vào cảm giác, khống chế nhiệt độ của hỏa diễm.....

Tại đề luyện lúc này, cát trong chiếc đồng hồ đặt trên thạch bàn, cũng đang dần dần giảm xuống.

-----oOo-----

Chương 289: Trắc nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại sảnh yên lặng. Trên đài cao Thiết Mễ Nhĩ đám người đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần trước mặt bàn. Cát trong đồng hồ từ từ giảm xuống.....

Bầu không khí yên lặng không biết giằng co sau bao lâu. Thiết Mễ Nhĩ dần dần mở mắt ra. Liếc mắt nhìn cát trong chiếc đồng hồ đã giảm đi gần hơn phân nửa. Thân thể giật giật. Ho nhẹ một tiếng.

Khi tiếng ho khan của Thiết Mễ Nhĩ vang lên. Áo Thác đám người cũng mở mắt ra. Ngược mắt trong đại sảnh dò xét một vòng. Cười nói: "*Xem ra lần trắc nghiệm này rất khó khăn a. Đến hiện tại vẫn chưa có người đi ra.*"

"Người có thực lực thì muốn tận khả năng đề cao đề luyện độ thuần. Mà thực lực kém một chút a. Thì vẫn khổ não nghĩ như thế nào mới có thể đem tài liệu trong thời gian quy định đề luyện. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn. Tự nhiên là không có ai đi ra." Thiết Mễ Nhĩ thân nhiên cười nói.

"Người cho rằng lần này ai có thể lấy được thành tích kiệt xuất nhất?" Áo Thác gật đầu. Bụng chén trà trước mặt nhộn nhạp một ngụm. Cười hỏi.

"Không thể nói trước..."

Thiết Mễ Nhĩ ngón tay khô héo nhẹ nhàng điểm lên trên lưng ghế. Hơi trầm ngâm nói: "*Bất quá ta xem xét. Liễu Linh tỉ lệ hẳn là lớn nhất. Hẳn thiên phú không tồi. Nhiều năm như vậy. Bản lãnh của Cổ Hà. Hẳn cũng học gần ba bốn phần. Đủ để hẳn đứng đầu so với những người cùng tuổi."*

"Ha ha. Tiểu công chúa cũng không yếu a, lấy nội tình hoàng thất cực kì

hùng hậu. Nếu như nói lần này nàng chưa chuẩn bị át chủ bài. Chúng ta không ai có thể tin tưởng a." Áo Thác cười nói.

"Mặc dù nàng thiên phú cũng không tệ. Bất quá về kinh nghiệm, nếu so với Liễu Linh vẫn có nhiều chỗ thua kém. Nếu như nàng vẫn không sử dụng át chủ bài mà nói. Hẳn vẫn thua kém Liễu Linh một chút. Lúc này dù sao cũng là sơ thí. Cho nên tỉ lệ nàng vận dụng át chủ bài là không lớn. Vì thế, cơ hội Liễu Linh lấy được thành tích tốt nhất là rất lớn..." Nhắc tới ái đồ. Thiết Mễ Nhĩ trên khuôn mặt cũng toát vẻ hài lòng, cười nói.

Áo Thác cười cười. Khóe mắt dư quang đảo qua bức màn chắn tiêu phòng của Tiêu Viêm. Trong lòng thở dài nói: *"Không biết tiểu tử Tiêu Viêm kia có thể lấy loại thành tích nào. Hy vọng sẽ không quá thấp. Hẳn thiên phú. So với Liễu Linh cùng tiêu công chúa. Cũng là không yếu hơn nhiều a."*

"Như thế nào? Lão Áo. Vẫn ôm hy vọng sao?" Cử chỉ Áo Thác mặc dù rất nhỏ. Bất quá vẫn không có tránh được ánh mắt của Thiết Mễ Nhĩ. Lập tức hẳn bắt đầu dĩ lạc đầu. Một nhị phẩm luyện dược sư. Cho dù luyện dược sư thiên phú có tốt. Cũng khó có thể cùng tam phẩm luyện dược sư phân tài cao thấp a.

"ha ha." Cười cười. Áo Thác không cùng Thiết Mễ Nhĩ tranh cãi. Hai tay áo xuyên vào nhau. Sau đó đặt ở trên đầu gối, nghiêng người ngồi trên ghế. An tĩnh cùng đợi kết quả trắc nghiệm.

Nhìn thấy Áo Thác trầm mặc. Thiết Mễ Nhĩ cũng không nói thêm gì. cúi đầu thở dài một tiếng sau. Đó lại đem ánh mắt quét về phía đại sảnh trống rỗng. Trong lòng lên xuống như muốn đếm từng hạt cát rơi xuống

.....

Ngay khi cát trong đồng hồ chảy xuống còn sót lại một phần tư. Một bức màn che mảnh khể động. Nhất thời. Trên đài cao vài đạo ánh mắt. trong nháy mắt phóng ra. Gắt gao nhìn chăm chú vào nơi đó.

Một cánh tay từ trong bức màn vươn ra, tiếp theo lộ ra khuôn mặt một thanh niên anh tuấn. Khuôn mặt hàm chứa tiểu ý âm nhu. Chậm rãi đi ra.....

"Quả nhiên là hắn..." Nhìn thân hình cao cao của thanh niên kia. Đám

người Áo Thác hơi sững sốt. Cùng thiết Mễ Nhĩ nhìn nhau liếc mắt một cái. Chợt thở dài lắc đầu. Cổ Hà dạy đệ tử, đích xác dưới tay không thể không là nhân tài.

Liễu Linh đi nhanh ra khỏi bức màn che. Sau đó đứng ở trung ương đại sảnh. Ngẩng đầu hướng về thiết Mễ Nhĩ đám người trên cao khẽ cười. Sau đó ưu nhã hơi khom người. Phong thái mang theo lễ tiết của giới quý tộc.

Ngay khi Liễu Linh đi ra không lâu sau. Một đạo bóng hình xinh đẹp nhẹ nhàng nhanh chóng từ bức màn đi ra. Đến khi nàng nhìn thấy trong đại sảnh Liễu Linh đã đứng đó từ trước, trên dung nhan tinh xảo nhất thời lộ một nét thoáng thất vọng. Chậm chậm đi tới đại sảnh trung ương. Lâm bầm nói: "*Liễu đại ca. Không nghĩ tới người tốc độ dĩ nhiên nhanh như vậy.*"

"*Ha ha. Tiểu công chúa cũng không chậm a.*" Liễu Linh cười nói.

"*Hừ. Mặc dù người so với ta sớm hơn. Bất quá người đề luyện dược liệu. Có thể nói không chừng độ thuần so với ta không cao hơn!*" Hướng về phía Liễu Linh giọng ngọc quyền trắng như tuyết. Tiểu công chúa hừ nhẹ nói.

Liễu Linh gật đầu. Mỉm cười không nói.

Khi tiểu công chúa đi ra ngăn ngui sau hai ba phút đồng hồ. Các bức màn còn lại đang an tĩnh, nhất thời giống như là nổi lên phản ứng dây chuyền. Một cái nổi tiếp một cái được vén ra. Từng đạo bóng người từ sau đi ra. Cuối cùng đứng sừng sững ở trong đại sảnh.

Trước hết từ trong màn đi ra mười ba người. Trên lòng ngực đều là huy chương tam phẩm luyện dược sư. Hiển nhiên. Bọn họ tại đề luyện cũng là hạng nhất. Vượt xa nhị phẩm luyện dược sư.

Sau khi mười ba người xuất hiện một lúc. Những bức màn còn lại đình chỉ động đậy. Thẳng đến mười phần chung thời gian sau. Mới có người lục tục từ phía sau rèm đi ra. Những người này không thể nghi ngờ. Đều là cấp bậc nhị phẩm luyện dược sư. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ngay khi nhị phẩm luyện dược sư nhìn thấy mười ba danh tam phẩm luyện

dược sư đang ngẩng đầu uốn ngực đứng ở đại sảnh trung ương. Đều cười khô lắc đầu. Tinh thần có chút sa sút đứng ở vị trí sắp xếp phía sau. Hiên nhiên. Trải qua này lần đầu kiểm tra. Bọn họ cũng đại khái biết chênh lệch so với những tuyển thủ hạt giống.

Theo những bức màn không ngừng động đậy. Cát trong đồng hồ cũng sắp hoàn toàn hết. Thế nhưng. Áo Thác lông mày vẫn gắt gao nhăn lại. Bởi vì hiện tại. Tiêu Viêm còn chưa đi ra...

"Tiểu gia hỏa này đang làm cái gì? Chẳng lẽ còn chưa đề luyện xong? Khó có khả năng a. Lấy thực lực của hắn cho dù thời gian đề luyện không đuổi kịp Liễu Linh. Cũng sẽ không đến nổi chậm như vậy a." Bàn tay nắm chặt lưng ghế. Áo Thác tại trong lòng lo lắng thì thào nói.

"ôì..." Một bên. Thiết Mễ Nhĩ nhìn lão hữu đang lo lắng. Không khỏi thờ dãi một hơi. Vỗ vỗ bờ vai hắn, coi như an ủi.

Đứng đầu đám người. Liễu Linh trên khuôn mặt nhàn nhạt nụ cười nhìn đại sảnh chung quanh. Vẫn chưa phát hiện bóng dáng Tiêu Viêm. Ở sâu trong con người. Nhất thời tuôn ra một cỗ cười lạnh ý châm chọc.

Theo thời gian trôi qua. Đại sảnh trống trải lại trở nên đông đúc. Bất quá mọi người vẫn như cũ duy trì an tĩnh. Từng đạo ánh mắt. Dĩ nhiên toàn bộ là không hẹn mà cùng hướng tới chỗ bức màn che mà Tiêu Viêm tiến vào. Thẳng đến giờ phút này. Người tham gia trắc nghiệm. chỉ còn duy nhất Tiêu Viêm còn chưa đi ra.....

Hạt cát trong đồng hồ cát chảy xuống ào ào. Lông mày Áo Thác cơ hồ là nhíu chặt thành một tuyến...

"Hắc. Liễu đại ca. Đó là bằng hữu của ngươi? Có vẻ như rất kém cỏi a." Nhìn liếc mắt trên đài cao Áo Thác sắc mặt khác thường. Tiểu công chúa nghiêng đầu hướng về Liễu Linh thấp giọng cười nói.

"Ha ha. Tiểu công chúa nói đùa. Ta cùng với hắn chỉ là từng có duyên gặp gỡ vài lần mà thôi. Còn xa mới có thể tính bằng hai chữ bằng hữu." Liễu Linh ôn nhu cười nói.

"Cũng đúng. Lấy bản lĩnh cùng ngạo khí của ngươi. Tựa hồ vẫn chưa từng kết giao bằng hữu không có năng lực gì." Tiểu công chúa khẽ cười.

Lời nói thật ra có chút bèn nhọn. Tại hoàng thất, các loại mưu tính tranh giành mà nàng xuất thân. Chỉ có làm nàng thấy được thực lực. Mới có tư cách khiến cho nàng coi là bằng hữu. Một nhị phẩm luyện dược sư. Còn chưa có năng lực làm cho nàng khuất thân tương giao.

Liễu Linh cười gật đầu. Ánh mắt lại liếc về phía bức màn vẫn không có động tĩnh. Trào phúng cười cười. Rốt cuộc không tiếp tục chú ý nữa. Dem ánh mắt dời trở về.

Trên đài cao. Cát trong đồng hồ đã chảy xuống hầu như không còn. Thấy vậy. Thiết Mễ Nhĩ bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn không nghĩ tới, tuyên thủ mà Áo Thác đề cử tới. Dĩ nhiên kém đến nỗi ngay cả lần đầu kiểm tra cũng không thông qua. Thở dài một hơi. Hắn đứng dậy. Muốn tuyên bố chấm dứt đề luyện.

Một bên Áo Thác. Cũng cảm nhận được cử động của Thiết Mễ Nhĩ. Bất quá sắc mặt có chút khổ sở của hắn. Lại không có bất cứ biện pháp ngăn trở gì. Chán chường lắc đầu. Dựa lưng vào ghế, mặt hướng lên trời. Thở dài một hơi.

"Tốt lắm! Ta tuyên bố. Thời gian..."

"Xin lỗi. Ta chậm..."

Ngay trước khi Thiết Mễ Nhĩ tuyên bố đề luyện chấm dứt. Thanh âm nhẹ nhàng đột nhiên từ trong bức màn cuối cùng còn sót lại truyền ra. Chợt. Một đạo bóng đen xóc bức màn, về mặt bình tĩnh từ từ đi ra. Nhìn trên đài cao đám người Thiết Mễ Nhĩ, hơi hạ thấp người.

"Hô..." Nghe lời nói thản nhiên bình thường. Áo Thác đột nhiên cúi đầu. Gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Viêm có chút vội vàng từ trong đi ra. Tảng đá lớn treo ở trong lòng. Rốt cuộc đã được gỡ bỏ.

"Sách sách. Không nghĩ tới vào thời điểm cuối cùng. Còn có thể đi ra. Thật đúng là may mắn a. bất quá vội vội vàng vàng hoàn thành đề luyện. Sợ rằng sản phẩm cũng không được tốt a?" Đây hăng hái nhìn Tiểu Viêm đi ra. Tiểu công chúa thấp giọng nói.

"Đào thải kẻ yếu là chuyện rất bình thường. Đại hội cái gì có thể thiếu. Nhưng là không thiếu người thi đấu tham gia..." Liễu Linh hí con

ngươi liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái. Lãnh đạm cười nói.

Đứng ở trên đài cao. Thiết Mễ Nhĩ liếc mắt nhìn Tiêu Viêm rớt cuộc đã đi ra. Nghiêng đầu nhìn Áo Thác thở phào một hơi. Trong lòng thầm nghĩ: "*Ai. Tuy có thể đi ra kịp thời, nhưng nhìn bộ dáng miễn cưỡng của hắn. Sợ rằng thành tích sẽ không lý tưởng a. Đáng thương lão Áo...*"

Quay đầu sang. Thiết Mễ Nhĩ vỗ tay. Đem ánh mắt kì dị trong đại sảnh đang nhìn chằm chằm Tiêu Viêm kéo lại. Ho nhẹ một tiếng. Trầm giọng nói: "*Nếu tất cả mọi người đều đi ra đúng lúc. Như vậy liền tiếp theo bắt đầu kiểm tra kết quả sản phẩm.*"

Vừa nói. Thiết Mễ Nhĩ tiến lên vài bước. Đem miếng vải đen ở một chỗ trên bình đài vén ra. Nhất thời lộ ra phía dưới bàn một thiết bị tinh vi lóe ra nhàn nhạt quang mang.

"Đây là chúng ta luyện dược sư công hội yêu cầu một số chú tào sư nổi tiếng chế tạo thành thiết bị đo độ thuần. Nó có thể chuẩn xác trắc nghiệm ra độ thuần của tài liệu các ngươi đề luyện ra." Thiết Mễ Nhĩ vuốt ve thiết bị ngăm đen. Chỉ vào một hố nhỏ lõm xuống nói: "*Chỗ này. Là chỗ để tài liệu trắc.*" Nói xong. Hắn lại chỉ vào một chỗ trên bức màn của thiết bị. Phía trên không ngừng lóe ra một ít ký tự: "*Mà trong này, là chỗ biểu hiện độ tinh khiết của tài liệu đã được đề luyện. Cao nhất là mười phần, thấp nhất là một phần. Bốn phần là đủ đạt tiêu chuẩn.*"

"Tốt lắm. Hiện tại. Đem Hắc thiết linh hiệp bọn ngươi đề luyện ra. Bỏ vào trong đó, nhớ, trước khi để vào. Các ngươi tốt nhất nói một tiếng. Các ngươi đề luyện mấy lần..."

Tài liệu đề luyện. Mỗi một lần đề luyện. Độ khó khăn đều sẽ tăng thêm vài phần. Tỉ như đề luyện hắc thiết linh hiệp. Nếu là lấy thực lực thiết Mễ Nhĩ. Cũng bất quá chỉ có thể lặp đi lặp lại đề luyện mười lần mà thôi. Làm thêm lần nữa. Thì là làm cũng vô dụng.

"Bắt đầu đi!"

Mễ Thiết Nhĩ vỗ nhẹ tay, những tứ phẩm luyện dược đại sư có liên can. Đều là từ trên ghế ngồi đứng lên. Sau đó đi tới khu trắc thí trước mặt. Hơi có chút tò mò cùng đợi khai mở thành tích.

Theo Mễ Thiết Nhĩ dứt lời. Trong đại sảnh mọi người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Một vị tam phẩm luyện dược sư xếp hạng ngay phía trước căn răng đi ra. Từ nạp giới lấy ra một cái bình ngọc đựng thiết mộc linh hiệp Sau đó bỏ vào trong hồ lồi trên thiết bị. Hướng về Thiết Mễ Nhĩ đám người phía trên cung kính nói:"Phó hội trưởng đại nhân. Năng lực của ta vền vẹn chỉ có thể đề luyện thiết mộc linh hiệp ba lần."

Thiết Mễ Nhĩ khẽ gật đầu. Có thể đem thiết mộc linh hiệp tiến hành ba lần đề luyện hữu hiệu. Vậy đã xem như thành tích không tồi. Dựa theo hẳn ước tính. Độ thuần vị thanh niên này đề ra luyện hẳn là có khoảng năm phần.

Không ngoài sở liệu của Thiết Mễ Nhĩ. Trên thiết bị quang mang lóe ra sau mấy lần. Trên màn hình. Nhất thời hiện ra một số năm thật to

"Năm phần. vượt qua kiểm tra trắc nghiệm. Chúc mừng người." Nhìn dòng chữ màu đỏ hiện lên.Thiết Mễ Thiết Nhĩ gật đầu. Cười nói.

"Kế tiếp..."

"Bốn phần... Vượt qua kiểm tra."

Một nhị phẩm luyện dược sư bị đẩy tới. Rất nhanh chuẩn bị tốt hết thủy. Sau một lát. Trên màn hình lóe ra bốn chữ. Làm cho hẳn cảm thấy may mắn thở ra một hơi. Sau đó vỗ lồng ngực đi sang một bên.

"Kế tiếp..."

"Năm phần. Vượt qua kiểm tra."

"Kế tiếp..."

"Ba phần. Thất bại."

Trải qua vài người thành công. Rốt cuộc có một nhị phẩm luyện dược sư bất hạnh. Sắc mặt bỗng suy sụp hẳn, lui xuống.

Theo thời gian trắc nghiệm trôi qua. Liễu Linh rốt cuộc dưới con mắt mọi người nhìn chăm chú. Thong dong đi tới trắc nghiệm. Sau đó từ nạp giới lấy ra một cái bình ngọc. Căn căn bỏ vào trong hồ. Ngẩng đầu hướng về

Thiết Mễ Nhĩ cười nói: "Vãn bối thực lực có hạn. Vèn vèn chỉ có thể đề luyện sáu lần."

Liễu Linh lời kia vừa thốt ra. Trong đại sảnh mọi người nhất thời sửng sốt. Chợt ồn ào. Không chỉ có người phía dưới. Chính là ngay cả Thiết Mễ Nhĩ đám người. Cũng không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau một cái. Có thể đem thiết mộc linh hiệp đề luyện năm lần thôi. Như vậy ít nhất là cần phải thực lực tam phẩm luyện dược sư đỉnh cao mới được a.

Cúi đầu đích thờ dài một tiếng. Thiết Mễ Nhĩ đem ánh mắt đầu hướng về chỗ màn hình. Nơi đó. Quang mang lóe ra sau một lát. Chạm rãi hiện ra bảy chữ thật lớn...

"Bảy phần. Chúc mừng ngươi... Vượt qua kiểm tra." Nhẹ thờ một hơi. Thiết Mễ Nhĩ mỉm cười nói.

Liễu Linh mỉm cười. Sau đó lắc mình đến một bên. Ánh mắt như có như không liếc về phía người đứng sau cùng. Chính là trên người Tiêu Viêm đang nhắm mắt dưỡng thần.

Có Liễu Linh tạo thành thành tích này, trắc nghiệm phía sau. Không thể nghi ngờ là cực kì bình thản. Ngày tùm năm tùm ba chỉ là hai ba lần đề luyện. Căn bản khó có thể làm Thiết Mễ Nhĩ đám người tâm động.

Bình thản thẳng đến tiêu công chúa xuất trận mới bị đánh vỡ. Một thiếu nữ độ tuổi nhỏ như thế. Cư nhiên cũng đem thiết mộc linh hiệp đề luyện năm lần. Bất quá có lẽ bởi vì kinh nghiệm duyên cớ mà làm cho điểm số so với Liễu Linh kém nửa phần.

Phía sau tiêu công chúa cũng có vài tên tuyển thủ hạt giống thực lực khá mạnh đạt tới sáu phần điểm số. Bất quá so với Liễu Linh. Vẫn như cũ kém một điểm. Theo loại tình huống này xem ra. Lần này thành tích tốt nhất. Tựa hồ không phải Liễu Linh là không được.

Theo trắc nghiệm trôi qua. Vị trí đại sảnh trung ương. từ từ vắng vẻ trở lại. Sau một lát. Rốt cuộc thì đến Tiêu Viêm một người đơn bạc đứng ở trong đó.

"Nham Kiêu. Tới phiên ngươi..." Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt giống như là đang ngủ. Thiết Mễ Nhĩ bất đắc dĩ mở miệng thúc giục nói.

Nghe được thanh âm thúc giục. Tiêu Viêm chậm rãi mở con mắt, biếng nhác nhìn phía trên quét một vòng. Cuối cùng dừng lại tại nơi Liễu Linh đang cười dài nhìn hắn, cũng thân nhiên nở nụ cười kì quái. Sau đó nhìn về phía Áo Thác đang lộ vẻ mặt khẩn trương, thể hiện cặp mắt an ủi.

Sải bước đi lên vài bậc thang lầu. Tiêu Viêm đứng ở chỗ thiết bị trắc nghiệm. Từ nắp giới lấy ra một bình ngọc đựng thiết mộc linh hiệp vừa được đề luyện, tiếp theo từ trong bình lấy ra một chút bột phấn. Sau đó trong ánh mắt vô thần nhìn đám người Thiết Mễ Nhĩ. Tùy ý bỏ vào trong hố lõm trên thiết bị.

"Tiểu tử kia. Người đề luyện mấy lần?" *Nhìn Tiêu Viêm cúi đầu tựa hồ không có ý tứ mở miệng nói chuyện. Thiết Mễ Nhĩ chủ động dò hỏi.*

"Mấy lần?" *Hơi hơi nhú mày. Tiêu Viêm chần chờ một lát. Có vẻ rất không xác định nói: "Hình như... Là tám lần."*

Yên tĩnh.

Đại sảnh ở một khắc này biến thành yên tĩnh giống như đã chết.

"Hừ. Tên ngu xuẩn. Thật đúng là lời như thế có thể tùy tiện loạn báo sao?" Đồng dạng là bị lời nói vừa thốt ra của Tiêu Viêm làm ghen một lần. Tiểu công chúa rút cuộc thì không nhìn được lên tiếng cười lạnh nói. Nàng cũng không tin tưởng một nhị phẩm luyện dược sư. Cư nhiên có năng lực đem thiết mộc linh hiệp đề luyện đến tám lần.

Song. Vẻ mặt đang cười lạnh của tiểu công chúa còn chưa hoàn toàn rút đi. Tại một khắc. Chợt trở nên cứng ngắc. Bởi vì. Trên màn hình trắc nghiệm. một chữ đỏ đậm cực lớn "Cửu". *Chậm rãi hiện ra.....*

"Chín phần..."

Nhìn chữ to đỏ đậm màu. Giờ phút này. Mễ Thiết Nhĩ đột nhiên cảm thấy. trái tim mình vào lúc này, co rút kịch liệt.....

Chương 290: Chấm dứt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yên tĩnh

Yên tĩnh như chết, vốn đại sảnh náo nhiệt, trong khoảnh khắc, lạnh ngắt như tờ, màu đỏ quang mang lóe ra trên màn hình trắc nghiệm, chiếu xạ trên khuôn mặt mọi người, làm ra tình trạng ngốc trệ có chút tức cười.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn dòng chữ lóe trên màn hình, Áo Thác vốn lúc trước bởi vì biểu hiện của Tiêu Viêm mà có chút bất đắc dĩ trong lòng, giờ phút này giống như phiên giang đảo hải. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đem thiết mộc linh hiệp đề luyện tám lần, loại năng lực này, cơ hồ cũng đủ cùng một số vừa tiến vào tứ phẩm luyện dược sư so sánh, phải biết rằng, lấy Áo Thác hiện tại đối với năng lực không chế hỏa diễm, cũng bất quá vẹn vẹn chỉ có thể đề luyện chín lần mà thôi...

Mà Tiêu Viêm, tại độ tuổi như thế, cư nhiên đạt tới tình trạng này, như vậy tu luyện thiên phú, sợ rằng chỉ có hai chữ có thể hình dung: Yêu quái!

Áo Thác chưa bao giờ đánh giá Tiêu Viêm đối với luyện đan thiên phú thấp, nhưng hôm nay Tiêu Viêm biểu hiện ra, lại vẫn như cũ làm cho hắn hiểu được, hắn đối Tiêu Viêm đánh giá, vẫn là còn quá thấp...

"Người này, hẳn phải là sớm khảo hạch tam phẩm luyện dược sư năng lực mới đúng chứ, ai, ẩn giấu đủ thâm a, làm hại một ông già như ta run như cây sậy như thế này..." Trong lòng thì trào một tiếng, Áo Thác nhìn khuôn mặt bình tĩnh của người thanh niên trước mặt, cười khổ lắc đầu.

Trong đại sảnh, bầu không khí yên tĩnh giằng co hồi lâu sau, rốt cuộc thì từ thư hoãn lại, từng đạo ánh mắt ẩn hàm kính sợ, tò mò, ghen ghét vân vân đủ loại, không ngừng hướng về bóng lưng đơn bạc vọt tới, hiện tại, rốt cuộc thì không còn bất luận kẻ nào, dám lộ ra ánh mắt lúc trước khi Tiêu Viêm tiến vào.

Tiểu công chúa hàm răng khể cắn đôi môi đỏ mọng, rung động trong đôi mắt chậm rãi rút đi, ánh mắt quét về phía Tiêu Viêm, nhớ tới thái độ lúc

trước, trong con ngươi hiện lên chút bất đắc dĩ cùng căm giận: "*Người này, có ý ẩn giấu thực lực làm cho người ta xem thường, có bệnh thích chịu ngược đãi a?*"

Đương nhiên, lấy thực lực hiện tại Tiêu Viêm thể hiện ra, tiểu công chúa những lời này tự nhiên là chỉ có thể nói trong lòng một chút, nàng cũng minh bạch thái độ lúc trước của chính mình, khẳng định cũng làm cho Tiêu Viêm trong lòng đối với nàng có vài phần ý ghét, cho nên nàng cũng chưa lựa chọn lập tức tiến lên nói lời xin lỗi, mặc dù có lẽ Tiêu Viêm là một người tuyên thủ hạt giống ẩn giấu thực lực, bất quá này cũng không thể làm cho nàng thân là hoàng thất tiểu công chúa, ăn nói khép nép muốn cùng hắn kết giao... Bất quá, nói thật ra, cùng một người ưu tú như thế không thể chi giao, điều này cũng làm cho tiểu công chúa trong lòng có chút hậm hực.

Tại tiểu công chúa lén lút nói thầm, một bên Liễu Linh, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên có chút âm tình bất định, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm điểm số màu đỏ lóe ra, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ rất hoài nghi tính chân thật của thiết bị trắc nghiệm, chín phân, trời ạ, đây chính là so với hắn cao hơn hai phân a! Này đối với tính tình cực kì cao ngạo của Liễu Linh, hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Trong đại sảnh mọi người, dưới thành tích chấn nhiếp này, vẻ mặt khác nhau, có chút đặc sắc.

Ho nhẹ một tiếng. Thiết Mễ Nhĩ đem mọi người đang thù ra bừng tỉnh lại. Ánh mắt phức tạp nhìn thanh niên dung mạo tầm thường trước mặt. Thật lâu sau. Khẽ thở dài một hơi. nói: "*Ai. Xem ra ta thật sự đã già. Cư nhiên thiếu chút nữa..... Nhưng mà Nham Kiêu tiểu hữu thật đúng là ẩn giấu đủ thâm a. Lấy năng lực của ngươi như vậy. cái nhị phẩm huy chương trước ngực của ngươi. thật là có chút không xứng với thân phận của ngươi a."*

Trải qua thành tích kinh khủng như vậy. cách nói chuyện của Thiết Mễ Nhĩ với hắn. Cũng không tự giác đã bắt đầu có chút biến hóa. Mặc kệ Tiêu Viêm thực lực xác thực như thế nào. Chỉ với đề luyện tài liệu như vậy, hắn không phải luyện dược sư bình thường có thể làm ra. Càng huống chi. Tiêu Viêm hiện tại tuổi tác cùng tiềm lực. Mới là nguyên nhân làm cho Thiết Mễ Nhĩ chính thức công nhận. Chỉ khoảng hai mươi tuổi mà có thể đem thiết mộc linh hiệp đề luyện tám lần. Cái này xem như năm đó, cho dù là Cổ Hà, chỉ sợ cũng khó có khả năng làm được?

Mà... trọng yếu nhất. Có thể dạy ra đệ tử kiệt xuất như thế. Như vậy sư phụ sau lưng hẳn. Sẽ là loại thực lực gì?

Cảm ứng tinh tường được trong giọng nói đối phương thái độ mơ hồ chuyển biến. Tiêu Viêm thật ra bình tĩnh cười: "*Phó hội trưởng đại nhân nói đùa. Ta cũng chỉ tại không hỏa này có điểm am hiểu mà thôi. Những cái khác. Không đáng nhắc tới.*"

Trải qua lần này chân nhiếp trắc nghiệm toàn trường. Thiết Mễ Nhĩ đám người tự nhiên là sẽ không còn tin tưởng những lời như thế của Tiêu Viêm. Phụ họa cười cười. Tưởng rằng hẳn còn muốn tiếp tục ẩn giấu thực lực.

"*Lão Áo. Ánh mắt rất không tòi a...*" Quay đầu đi. Thiết Mễ Nhĩ vỗ bả vai Áo Thác đang từ trong sự rung động hồi phục lại. Cười nói.

"*Việc này, cũng rất ngoài dự tính của ta, không nghĩ tới vẻn vẹn thời gian một năm mà thôi, tiểu gia hỏa này đó là đề thăng lên tới tình hình như vậy, lúc đầu hẳn tại công hội ta khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư, so với khoảng cách hiện tại, còn kém xa, tốc độ tiến bộ này, thật sự là làm cho người ta tặc lưỡi.*" Mặc dù chung quanh các ánh mắt cực kì hâm mộ của các lão già hướng tới làm cho Áo Thác phấn khích, bất quá hẳn vẫn ra vẻ cười khổ lắc đầu, thở dài nói.

"*Quên đi, bất kể thế nào, trước công bố kết quả trắc nghiệm đi.*" Vuốt ve chòm râu hoa râm, Áo Thác nhìn thấy Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh, cũng không tái tiếp tục dây dưa, nhắc nhở nói.

"*Này còn cần công bố cái gì? Nham Kiêu thành tích tự nhiên là tốt nhất, Liễu Linh tiếp theo, Nguyệt Nhi sắp xếp sau, trừ bỏ những người lúc trước không có đạt tới yêu cầu, mọi người khác không sai biệt lắm đều xem như thông qua.*" Thiết Mễ Nhĩ cười cười, chợt xoay người lại, hướng về đám người Tiêu Viêm, nghiêm mặt nói: "Trước tiên chúc mừng các người thông qua kiểm tra bên trong nội bộ công hội, ngày mai, là luyện dược sư đại hội bắt đầu... Các người hẳn là nên minh bạch, loại đại hội này, trừ bản đế quốc luyện dược sư ngoài ra còn có một ít các ưu tú luyện dược sư có thực lực của các đế quốc khác cũng sẽ tham gia, đồng dạng không thể khinh thường, các người cần phải tận dụng năng lực lớn nhất, chân áp bọn họ, nói cách khác, nếu là đại hội của đế quốc chúng ta, đừng để bị ngoại quốc

luyện được sư lấy được quán quân, như vậy quả thực có chút mất mặt a..."

"Vâng!"

Chụp cái mũ vì nước làm vẻ vang, nhất thời làm cho những thanh niên vừa mới bước chân ra đời có chút nhiệt huyết, hưng phấn ứng tiếng quát, chỉnh tề vang vọng trong đại sảnh.

Hai tay uể oải đích chọc vào trong tay áo, Tiêu Viêm thản nhiên nhìn liếc mắt nhìn chung quanh những thanh niên tâm tình tăng vọt, trong những người này, trừ bỏ bao gồm Liễu Linh số ít mấy người, còn lại, đều là khuôn mặt hoặc nhiều hoặc ít có chút kích động đỏ lên.

Khóe mắt nghiêng liếc Liễu Linh khuôn mặt hơi có chút âm trầm, Tiêu Viêm khóe miệng cũng khẽ nhếch, hiển nhiên, gia hỏa này tại trắc nghiệm bị đánh bại vẫn canh cánh trong lòng.

Ngón tay tùy ý ở trong tay áo lúc này khẽ bắn ra, Thiết Mễ Nhĩ lần này diễn thuyết tình cảm mãnh liệt, đối Tiêu Viêm là không có chút tác dụng nào, mặc dù hẳn hiện giờ tuổi tác vẫn còn trẻ, nhưng vào thời điểm này, tựa hồ tại Tiêu Viêm trên người rất khó tìm kiếm ra.....

Nếu không phải bởi vì quán quân khen thưởng của đại hội có vài phần hứng thú, sợ rằng lần này Tiêu Viêm, cũng sẽ không tới tham gia đại hội, về phần đến tốt cùng là ngoại quốc tuyển thủ hay vẫn là đế quốc tuyển thủ trở thành quán quân, nói không khách khí, hẳn hoàn toàn không quan tâm tới.

Đứng ở trên đài cao, Thiết Mễ Nhĩ chậm rãi quét nhìn phía dưới những tuyển thủ nhiệt tình tăng vọt, khi ánh mắt chuyển qua Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh lúc sau, hơi ngẩn người, toàn tức con người hư mị, trong lòng đối hẳn coi trọng, càng tăng lên rất nhiều.

"Cái tên tiểu tử kia, thật không đơn giản a..."

Nếu như nói là người đã lớn tuổi, có thể có bộ dáng trấn định như thế này, Thiết Mễ Nhĩ thật không có bất cứ gì cảm thấy không ổn, nhưng mà ở tuổi tác chỉ ở độ hai mươi, thanh niên ở độ tuổi này cuồn ngạo ra sao, sao hẳn lại có định lực giống như lão nhân giàu kinh nghiệm thế sự như vậy, đây chính là làm cho người ta không thể không đối đãi cẩn thận a.

Thiết Mễ Nhĩ đánh giá. Tiêu Viêm có thực lực, hơn nữa tâm tính cũng xuất sắc vượt qua kiểm tra, hai loại điều kiện trọng yếu nhất để trở thành cường giả, hẳn đều đã có, trở thành cường giả, chỉ là vấn đề thời gian.

"Chờ sau khi trở về, nhất định phải hảo hảo dặn dò lão Áo một chút về Nham Kiêu tiểu tử, tiểu gia hỏa này, nếu đào tạo tốt, nói không chừng sẽ lại là một đan vương Cổ Hà, thậm chí... Sợ rằng còn có thể siêu việt hơn." Thiết Mễ Nhĩ trong lòng thấp giọng thì thào.

"Nếu như hẳn thật sự có tiềm lực này mà nói, như vậy lúc này đây, thì nhất định không thể để người tài giỏi như thế một lần nữa, rơi vào thế lực trong tay Vân Lam Tông a..."

Trong lòng nghĩ như vậy, Thiết Mễ Nhĩ cũng không trì hoãn, phát phát tay, hướng về mọi người cười nói: *"Ha ha, tốt lắm, trắc nghiệm đã xong, các vị liền đi trở về trước đi thôi, nhớ kỹ thời gian ngày mai lúc đại hội khai mạc, nghìn vạn lần không nên vì lý do này nọ mà chậm trễ!"*

Nghe vậy, trong đại sảnh mọi người, hướng về nguyên lão công hội trên đài cao hành lễ sau đó, mỗi người đều tự rời đi.

"A a, Nham Kiêu tiên sinh, không nghĩ tới thật đúng là thâm tàng bất lộ a, Liễu Linh bội phục." Tiêu Viêm vừa định đi theo đám người rời khỏi đại sảnh, một tiếng cười sau lưng, làm cho hắn khẽ cau mày dừng cước bộ, quay đầu nhìn Liễu Linh đang mỉm cười, thản nhiên nói: *"Vận khí tốt thôi, không có cái gì thâm tàng bất lộ."*

"Nham Kiêu tiên sinh như vậy là tự hạ thấp mình a, ha ha, ta nghĩ, người tại trắc nghiệm, hẳn là vận dụng dị hỏa chứ?" Liễu Linh lại cười nói, chuyện tới hiện giờ, mặc dù sự thật xảy ra trước mắt, nhưng hắn vẫn như cũ là có chút không tin tưởng Tiêu Viêm hoàn toàn là bằng vào tự thân thực lực lấy được thành tích như vậy, hồi tưởng lại chuyện dị hỏa lúc đầu, hẳn thật ra đã bình thường trở lại rất nhiều, tại hắn suy nghĩ, lúc trắc nghiệm, Tiêu Viêm hẳn là vì lý do sử dụng dị hỏa, mới có thể lấy được thành tích ưu tú như vậy, nếu như vậy mà nói, hẳn còn ít chủ bài chưa vận dụng, cũng sẽ không kém Tiêu Viêm bao nhiêu.

Một người vẫn được xưng là thiên tài, tại một ngày đột nhiên gặp một người cùng lứa tuổi dĩ nhiên vượt qua hắn, ở vào tình cảnh như vậy, hẳn

luôn luôn sẽ tìm ra rất nhiều có, để cho thấy, chính mình cũng không so với đối phương kém hơn.

Tiêu Viêm nghiêng liếc vị thanh niên anh tuấn Liễu Linh ngày thường luôn được khoác một cái võ bọc sáng lạn, hẳn tự nhiên là mình bạch đới phương lời nói ý tứ ẩn hàm, lập tức hơi có chút ý tứ châm chọc hàm xúc cười cười, khẽ cười nói: "*Liễu Linh các hạ, người nói gì, chính là như thế, ta cũng không có bất cứ ý kiến gì...*"

Tiêu Viêm cũng không có ý tứ cùng Liễu Linh cãi cọ, bởi vì hẳn cảm giác được như vậy rất nhàm chán, đối phương đã có ý nghĩ trong đầu như vậy, liền tùy vào hẳn, sự thật cuối cùng, cũng sẽ vẫn thế mà thôi, hiện tại cùng hẳn nói bất cứ cái gì, hẳn cũng chỉ cho rằng mình đang che giấu, nếu như vậy, Tiêu Viêm còn có thể nói cái gì?

Nói xong, Tiêu Viêm khước miệng chứa ý cười có chút trêu tức, dưới ánh mắt lạnh lùng chăm chú của Liễu Linh, trực tiếp đi ra đại môn, sau đó biến mất trong tầm mắt của hẳn.

Ánh mắt chứa lãnh ý nhìn chằm chằm bóng lưng Tiêu Viêm biến mất, Liễu Linh mím môi lồm thành một vết dài, bàn tay hơi nắm chặt, thấp giọng cười lạnh: "*Có cái gì mà càn rỡ, trận đấu trong đại hội, không chỉ có khảo cứu riêng đối với đề luyện tài liệu mà thôi đâu, chờ ở trên đại hội, ta sẽ cho người biết, trừ bỏ dị hỏa ra, những cái khác của người, cơ bản chẳng là gì!*"

-----oOo-----

Chương 291: Hắc mã

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra khỏi đại sảnh khảo hạch, Áo Thác phía sau đuổi theo, cùng Tiêu Viêm hành tẩu, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn phía vị thanh niên vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười, ánh mắt có chút kì dị.

"*Nhìn chằm chằm vào ta làm gì?*" Đi được một đoạn, Tiêu Viêm thật sự không thể chịu đựng được ánh mắt Áo Thác, bắt đắ dĩ lắc đầu, nói.

"A a, ta là đang nhìn tiểu gia hỏa ngươi đến tột cùng ẩn tàng bao nhiêu thứ, dĩ nhiên có thể khiến ta bất ngờ như thế..." Áo Thác cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đành phải bất đắc dĩ nhún vai.

"Bất quá biểu hiện của ngươi lần này khiến nhiều người chú ý như vậy, ta nghĩ, sợ rằng không bao lâu sau Thiết Mễ Nhĩ lão gia hỏa kia sẽ tìm ta hỏi thăm thân phận về ngươi, mặc dù hẳn không biết thực lực thật sự của ngươi, nhưng tuổi gần hai mươi, có thể đem thiết mộc linh hiệp để luyện tới tám lần, đây chính là từ khi công hội thành lập tới nay, có thể đếm trên đầu ngón tay a." Áo Thác nói.

"Ta biết..." Tiêu Viêm chậm rãi hành tẩu, gật đầu, tại lúc đề luyện thiết mộc linh hiệp, hẳn cũng nghĩ tới điều đó, bất quá đại hội sắp bắt đầu, bại lộ thực lực là chuyện sớm hay muộn, cho nên hẳn cũng không có cần phải ở này người trước mắt cố ý biểu hiện quá yếu kém, mặc dù vô danh là rất tốt, có điều nếu vô danh quá, sẽ bị nhiều ánh mắt trào phúng nhìn vào, cũng sẽ làm cho nhiều việc không được thuận lợi.

"Về chuyện thân phận ta, phải phiền tới Áo Thác đại sư giúp ta che giấu." Tiêu Viêm mím môi, nhẹ giọng nói: *"Bởi vì một ít duyên cớ, bại lộ thân phận mà nói, chỉ sợ ta cũng không thể tham gia đại hội lần này, cho nên, đại sư nên tận lực hỗ trợ a."*

Nghe được hậu quả nghiêm trọng trong lời nói của Tiểu Viêm, Áo Thác sửng sốt, chột nhứ chặt lông mày, nếu như Tiêu Viêm rời khỏi trận đấu, như vậy lần này Hắc Nham thành luyện được sư công hội chẳng phải là mất đi một cơ hội lấy được thành tích tốt ư? Việc này đối với vị tử trước tới nay, chưa bao giờ từng có thành tích lớn như Áo Thác, thật sự là một uy hiếp rất có phân lượng.

Cau mày trầm ngâm một hồi lâu, Áo Thác gật đầu, cười khò nói: *"Được rồi, ta tận lực giúp ngươi giấu diếm, cũng may tư liệu thành viên còn chưa truyền tới, ta còn có khả năng tu sửa một chút."*

"Ha ha, như vậy đã tạ Áo Thác đại sư." Nghe vậy, Tiêu Viêm nhẹ thờ phào một hơi, cười nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Không có biện pháp. Ta cũng không muốn một tuyển thủ ưu tú mà ta thật vất vả mới tìm được, cứ như vậy mà bỏ đi." Áo Thác bất đắc dĩ nói.

Tiêu Viêm cười cười. Vừa muốn nói chuyện. Phát Lan Khắc tiếng cười. Đột nhiên ở phía trước vang lên: "*Hắc. Lão Áo. Thế nào? Trắc nghiệm kết thúc rồi sao? Tiểu gia hỏa này thế nào?*"

Lúc này Tiêu Viêm hai người đã đi ra hành lang. Do lộ khẩu đan xen. Nơi này dòng người không ít. Mà nghe được tiếng cười của Phát Lan Khắc. Nhất thời không ít nhân sĩ tò mò cước bộ chậm lại. Đem ánh mắt hướng về Tiêu Viêm cùng Áo Thác hành tẩu. Bởi vì lúc trước ở bên trong kiểm tra trắc thí. Cho nên những luyện dược sư này. Cũng không biết bên trong đích xác kết quả trận đấu Bất quá bọn họ cũng biết. Người có thể tham gia cái loại kiểm tra bên trong. Phần lớn đều là thuộc về tuyển thủ hạt giống của đại hội lần này. Thực lực cực kì bất phàm.

Nghe được tiếng cười. Tiêu Viêm ngẩng đầu lên. Nhìn Phát Lan Khắc cười bước nhanh lại đây. Tại bên cạnh hắn, một thân màu bạc váy dài. Có vẻ cực kì lãnh diễm Tuyết Mỹ cùng Lâm Phi cũng đi theo. Lúc này các nàng ánh mắt có chút tò mò. Đồng dạng đều phóng tới trên người Tiêu Viêm. Hiển nhiên. Các nàng cũng rất hiếu kì muốn biết, Tiêu Viêm có thể ở loại cấp bậc kiểm tra này lấy được loại thành tích gì.

"*Cũng tạm được. Xem như thông qua...*" Nhìn ba người đi tới trước mặt. Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Nghe vậy. Một bên Áo Thác đảo cặp mắt trắng dã, thành tích như vậy nếu như nói, chỉ xem như là tạm được. Như vậy những người khác. Chẳng phải là đều không đủ tư cách?

"*A a, thông qua? Vậy là tốt rồi a, vốn ta còn có điểm lo lắng tới, dù sao những người tham gia bên trong đều không phải là những ngọn đèn cạn dầu.*" Phát Lan Khắc cười nói.

"*Này, người lần này là đại biểu cho Hắc Nham thành chúng ta, mặc dù không trông cậy vào người vượt qua loại thiên tài như Liễu Linh, nhưng ở bên trong kiểm tra, ít nhất cũng phải nằm trong mười người đứng đầu, mới có khả năng trên đại hội lấy được một thành tích không tồi. Nếu như chỉ là miễn cưỡng thông qua, vậy thì không.....được*" Lâm Phi chua ngoa nói, hiển nhiên, nàng tựa hồ cho rằng, từ lời nói của Tiêu Viêm, "*tạm được*", nàng cho rằng, hắn là loại điểm số miễn cưỡng vượt qua kiểm tra.

"Liễu Linh chẳng những là thiên tài, mà còn là đệ tử của Đan vương, hơn nữa tuổi tác của hắn có thể so với Tiêu... Nham Kiêu lớn hơn một chút, có thể có thành tích như vậy, đã tính rất không tồi, ít nhất chúng ta ngay cả tư cách lấy được loại thành tích như hắn đều không thể mong chờ." Tựa hồ là xuất phát từ lần trước, bởi vì đào hoa hỏa, duyên có vì Tiêu Viêm giúp đỡ nói một chút lời tốt đẹp, Tuyết My liếc Lâm Phi liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Ta biết ngươi sùng bái Liễu Linh, bất quá Nham Kiêu là người của chúng ta, hắn nếu như thua, chúng ta Hắc Nham thành sắc mặt cũng rất khó coi a."

"Ta chỉ là vì hắn đứng ở vị trí đại biểu Hắc Nham thành, mới nói như vậy... Ta đâu có nói bất cứ cái gì đến Liễu Linh... như thế nào liên quan đến hắn." Lâm Phi hậm hực.

"Ai, tốt lắm, hai người các ngươi yên tĩnh một chút." Nhìn thấy đôi oan gia này, Áo Thác bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về Phất Lan Khắc cười nói: "Lúc này đây, ngươi sợ rằng sẽ phải kinh ngạc đến rớt cằm xuống."

"Nga? Làm sao vậy?" Phất Lan Khắc sững sốt, nghi hoặc nói.

Áo Thác cười hắc hắc, vừa muốn mở miệng, phía sau trong hành lang lại là một trận rối loạn, sớm có một vài người quay đầu lại nhìn, nguyên lai là đám tuyển thủ tham gia trắc thí lục tục đi ra, mà ở ngay phía trước hai người, là tiểu công chúa cùng với vị sắc mặt có chút âm trầm Liễu Linh.

"Đó chính là Liễu Linh sao? đệ tử Đan vương Cổ Hà đại sư? Khí thế quả nhiên là bất phàm a."

"Tuổi còn trẻ như thế đã là tam phẩm, ai, thật sự là làm cho người ta..."

"Nói vậy thành tích tốt nhất trong trắc nghiệm lần này, không phải hắn là không được."

"Ai nói người ta có sư phụ tốt như thế chứ... thật khiến người ta hâm mộ a." Nhìn đoàn người từ trong hành lang đi ra, người chung quanh nhất thời xì xào bàn tán.

Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn Liễu Linh chậm rãi đi tới, cười cười.

Sắc mặt âm trầm từ hành lang đi ra, Liễu Linh liếc mắt nhìn thấy bóng

lung quen thuộc kia, khoe miệng hơi co quắp một chút, chột hít sâu một hơi, nhất thời, trên khuôn mặt che giấu đi, nhanh chóng lãnh đạm, ẩn hiện nét tươi cười âm nhu.

"*Nham Kiêu tiên sinh, chúc mừng a.*" Đi lên phía trước, Liễu Linh đầu tiên là hướng về Áo Thác, Phát Lan Khắc hai người khom lưng hành lễ, sau đó quay đầu về phía Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm cười lắc đầu: "*May mắn.*"

"*Tại hạ còn có việc, không nhiều thời gian hàn huyên, Nham Kiêu tiên sinh, ngày mai chúng ta tại đại hội gặp lại.*" Liễu Linh lúc này rõ ràng cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm, sau khi đánh tiếng bắt chuyện, lại cất bước tránh Tiêu Viêm đám người, sau đó xuyên qua dòng người, biến mất ở ngoài tầm mắt của mọi người.

"*Nham Kiêu tiên sinh.*" Đi theo Liễu Linh tiến lên vài bước, tiểu công chúa đột nhiên ngừng cước bộ, chần chờ một chút, xoay người hướng về Tiêu Viêm mỉm cười nói: "*Buổi tối nay có một yến hội, rất nhiều luyện dược sư đều sẽ tham gia đại hội, ngươi...*"

"*A a, xin lỗi, buổi tối tại hạ còn có chuyện, sợ rằng không có thời gian...*" Đối với tiểu công chúa này đột nhiên đưa ra cảnh ô liu, Tiêu Viêm hơi sửng sốt, chột thư thái, lắc đầu, cười nói.

Tiêu Viêm cự tuyệt, vẫn chưa ngoài dự tính của tiểu công chúa, miệng nàng hơi giật giật, sau khi nhìn chăm chú Tiêu Viêm, mới cười dài nói: "*Đã như vậy, ta đây cũng không miễn cưỡng, ngày sau Nham tiên sinh muốn tìm địa phương hỗ trợ, có thể tới tìm ta, cáo từ.*"

Nhìn tiểu công chúa cuối cùng chậm rãi biến mất trong tầm mắt, Tiêu Viêm mím môi, nhớ tới thái độ của nàng đối với chính mình trước khi có kết quả trắc nghiệm, lại nhìn một chút hiện tại, trong lòng không khỏi cười khổ nói: "*Không hổ là người từ hoàng thất đi ra a, kẻ hữu dụng cùng kẻ vô dụng, trong mắt nàng, đã ngộ khác biệt không ngờ thật lớn a.*"

Trong con ngươi mang theo ngôi sao nhỏ nhìn Liễu Linh biến mất, Lâm Phi lúc này mới quay đầu, nhìn phía Tiêu Viêm, nghi hoặc nói: "*Được rồi, hẳn chúc mừng ngươi cái gì thế?*"

"Không có gì."

Tiêu Viêm cười, hẳn cũng không cho rằng thắng Liễu Linh là chuyện giỏi giang gì, đương nhiên hẳn là đệ tử Cổ Hà, nhưng chút điểm hư danh ấy, đối với Tiêu Viêm kẻ từng dám đem Cổ Hà cùng Mỹ Đố Toa nữ vương coi như tôm tép mà nói, xem chính mình là một người đánh cá, cơ hồ không có nửa điểm chân nhiếp.

"Các vị, ta cũng có chút chuyện, trước hết cáo từ, ngày mai đại hội gặp lại." Không cho Lâm Phi có cơ hội tiếp tục hỏi tới, Tiêu Viêm cười quay về Áo Thác mấy người chấp tay, sau đó là bước nhanh ra ngoài công hội.

"Mới vừa rồi bên trong kiểm tra, là đề luyện thiết mộc linh hiệp." Nhìn Tiêu Viêm vội vã đi ra bóng lưng, Áo Thác chòm râu hoa râm, một lát sau, đột nhiên nói.

"Đề luyện thiết mộc linh hiệp? rất khó khăn a, vật kia, cơ hồ trong đám tài liệu bậc trung là tài liệu đề luyện khó nhất, lấy ta thực lực bây giờ, cũng bất quá chỉ có thể đề luyện chín lần mà thôi." Nghe vậy, Phát Lan Khắc cả kinh, quay đầu nói.

"A a, đúng vậy." Áo Thác cười gật đầu, hướng về chỗ Liễu Linh biến mất nâng cằm lên nói: "Tiểu gia hỏa kia, đề luyện sáu lần."

"Sáu lần?" Nghe được Áo Thác nói thế, Phát Lan Khắc trên khuôn mặt nhất thời hiện ra đầy kinh ngạc, sách sách khen: "Rất giỏi a, tuổi tác như thế, dĩ nhiên đó là có thể đạt tới tình trạng này, không hổ là đệ tử Cổ Hà."

"Vật kia... Ta tựa hồ chỉ có thể đề luyện hai lần, Lâm Phi cũng giống ta không sai biệt lắm, Liễu Linh luyện được thiên phú, quả nhiên không giống kẻ bình thường." Một bên Tuyết Mỹ khẽ thở dài một hơi, nói.

"Hắc hắc, đó là tự nhiên, nhân tài kiệt xuất trong luyện dược sư thế hệ trẻ ở Gia Mã đế quốc, không phải hẳn là không được." Lâm Phi cười nói, nhìn bộ dáng của nàng, thật đúng là đối với Liễu Linh rất là sùng bái.

"A a, như vậy cũng không nhất định."

Áo Thác cười lớn lắc đầu, nhìn thấy Lâm Phi trợn trừng mắt, cười nói: "Mặc dù Liễu Linh cực kỳ ưu tú, nhưng Nham Kiêu, lại không chút nào

so với hẳn yếu hơn, mới vừa rồi kiểm tra, Liễu Linh đề luyện sáu lần, mà Nham Kiêu, lại là tám lần!"

Áo Thác lời này, không thể nghi ngờ tựa như sấm đánh bên tai, làm cho Phật Khắc Lan ba người trên khuôn mặt trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, tám lần? Đây chính phải là tứ phẩm luyện dược sư mới có thể đạt tới tình trạng này a, mà Tiêu Viêm một nhị phẩm luyện dược sư, cư nhiên cũng có thể làm được? Điều này như thế nào có thể?

"Lão... Sư phụ, ngài... Ngài là nói giỡn sao?" Từ trong lòng rung động phục hồi lại, Lâm Phỉ ngưng ngưng nói, nàng rất khó tin tưởng, Tiêu Viêm so với Liễu Linh còn như lần áp hơn.

Một bên, Tuyết My cũng là khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt lãnh diễm lúc này cũng có chút không tưởng, nàng mặc dù vẫn không nhìn thấp Tiêu Viêm, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, hẳn có thể lấy được thành tích chói mắt như vậy.

"Lão Áo, người nói chính sự thật?" Phật Khắc Lan gắt gao nhìn chăm chăm Áo Thác, mặt lộ vẻ mừng như điên, Tiêu Viêm biểu hiện càng xuất sắc, đối với Hắc Nham thành phân hội, chỗ tốt sẽ càng lớn.

"Tiểu gia hỏa này, ẩn giấu rất thâm a, ta hiện tại đột nhiên lúc này rất chờ mong ở đại hội." Cười nhìn chỗ Tiêu Viêm biến mất, Áo Thác cười dài nói: *"Lúc này trong đại hội, Nham Kiêu sợ rằng sẽ là một đệ nhất hắc mã!"*

-----oOo-----

Chương 292: Hội tụ, Mộc Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi từ luyện dược sư công hội đi ra. Tiêu Viêm trực tiếp về tới khách điểm. Ở trong đó điều tức mấy giờ. Thẳng đến khi trạng thái hồi phục đến đỉnh cao. Lúc này mới lại đi ra khách sạn. Sau đó một đường hướng Nạp Lan gia tộc đi tới. Bắt đầu liệu trình khu độc hôm nay.

Mặc dù biết rõ mỗi một lần thay Nạp Lan Kiệt khu độc. Chính mình trong cơ thể lạc độc càng lúc càng thêm đậm. Nhưng bởi vì trong lạc độc ẩn

chứa năng lượng hùng hồn cùng với Thất Huyền Thanh Linh tiên. Tiêu Viêm cũng chỉ tiếp tục làm như vậy. Bất quá mặc kệ lạc độ dị thường như thế nào. Hắn cũng không phải quá lo lắng. Dù sao có Thanh liên địa tâm hỏa hộ thể. Tự tính đến lúc lạc độ bạo phát. Tiêu Viêm cũng tin tưởng có thể chống lại.

Trải qua mấy ngày nay mỗi lần xuất môn do Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc tự mình đưa tiễn. Hiện tại cả Nạp Lan gia tộc mọi người đã nhận thức Tiêu Viêm người thanh niên khuôn mặt lạnh lùng này. Cho nên nhìn thân ảnh của hắn. Không những không có bất luận kẻ nào ngăn trở. Hơn nữa khi đi ngang qua hắn. Còn cung kính khom người hành lễ.

Lúc này sắc trời đã hôn ám. Nhưng mà trong Nạp Lan gia tộc. Lại vẫn như cũ là đèn dầu thấp sáng, tộc nhân lui tới trên đường không ngớt. Giống như một phiên chợ.

Tiêu sái đi qua vài con đường quen thuộc. Nạp Lan gia tộc đại sảnh rộng lớn xuất hiện ở trong tầm mắt. Tiêu Viêm chậm chậm bước gần. Từng đợt âm thanh ồn ào xen lẫn tiếng cười. Từ trong đại sảnh truyền ra. Động tĩnh lớn thế này làm cho Tiêu Viêm. Lông mày hơi cau lại.

Chậm rãi đến gần đại sảnh. Tiêu Viêm giương mắt liếc. Lại nhìn thấy trong đại sảnh rộng lớn không ít người ngồi trong đó. Cùng nhau nói cười lúc này. Giống hết một cuộc tụ họp rộn rã phô trương.

Đứng ở cạnh cửa. Tiêu Viêm ánh mắt trong đại sảnh đảo qua. Có chút kinh ngạc phát hiện. Không chỉ có Liễu Linh cùng với tiểu công chúa.. Chính là ngay cả Nhã Phi cũng ở trong đó. Giờ phút này nàng một thân một bộ sườn xám màu đỏ bó sát người. Một cái áo choàng lông chồn trắng như tuyết. Khiến nàng càng thêm vài phần tao nhã quý phái. Những đường cong đẹp mê người. Làm cho trong đại sảnh không ít tầm mắt nam nhân len lén phóng lại.

"Xem ra tựa hồ tới không đúng lúc..."

Nhìn đại sảnh náo nhiệt này. Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Vừa muốn xoay người trở về. Thanh âm nữ tử nhu hòa đột nhiên từ một bên truyền ra:*"Nham Kiêu tiên sinh. Nếu đã tới, xin mời vào đây nghỉ tạm một chút đi."*

Nghe được thanh âm nọ. Tiêu Viêm quay đầu lại. Nhìn nữ nhân quý phái đang mỉm cười đứng ở một bên cây cột. Khuôn mặt lạnh nhạt không tự chủ được hơi hoãn một chút. Bất quá ngay sau đó. Khuôn mặt đó lại hồi phục lạnh lùng. nói: "*Không cần. Nạp Lan tiểu thư. Ta là người không ưa náo nhiệt, không quá thích ở nơi như vậy.*"

Mỹ nhân đứng sát cạnh cây cột. Tự nhiên đó là viên minh châu của Nạp Lan gia tộc-Nạp Lan Yên Nhiên. Nàng lúc này cười đứng đó, trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân chứa chút tiểu ý nhu hòa. Trên thân thể là bộ quần áo mang một màu xanh đặc trưng của Vân Lam Tông đệ tử. Thỉnh thoảng lại nổi bật ra ở dưới những đường cong uyển chuyển. Trong các mỹ nhân mà so sánh. Nàng tựa hồ không chút nào so với Nhã Phi thua kém. Chỉ bất quá khí chất của hai người. Lại hoàn toàn bất đồng.

Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên hiện giờ. Tiêu Viêm không thể không thừa nhận. Ba năm này. Từ một cô gái ương bướng lúc đầu. Lộ xác thành một nữ nhân thành thực có khí chất thoát tục. Nữ nhân như vậy. nếu như nói nàng có thể làm cho hàng nghìn hàng vạn nam nhân lấy làm mục tiêu truy đuổi cũng không kì quái.

Bất quá mặc kệ Nạp Lan Yên Nhiên tái biến hóa như thế nào. nhưng giống như đã khắc sâu trong trí nhớ của Tiêu Viêm. Thủy chung vẫn là cô gái lúc đầu tại Tiêu gia cường hoành ép bức thối hôn. Hơn nữa cô gái hống hách đó còn khiến cho phụ thân của hắn cực kì khó xử. Cho nên. Tiêu Viêm đối với nàng. Vẫn khó có thể hiện ra sắc mặt tốt đẹp gì.

"Nham Kiêu tiên sinh. Nghe nói lần này luyện dược sư công hội nội bộ kiểm tra. Người thành tích rất không tồi thì phải." Qua mấy ngày gặp mặt. luôn nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Viêm. Cho nên Nạp Lan Yên Nhiên cũng không bởi vì vẻ mặt hắn hiện tại mà thối lui. Chậm rãi đi đến gần. Cười dài nói: "*Chúc mừng.*"

Ngửi làn gió thơm lượn lờ bên cạnh. Tiêu Viêm cước bộ không tự chủ tránh sang một bên. Đối với Nạp Lan Yên Nhiên vì sao có thể biết kết quả kiểm tra của nội bộ luyện dược sư công hội.. Hắn vẫn chưa cảm thấy kinh ngạc. Lấy thế lực Nạp Lan gia tộc tại Gia Mã thánh thành. nghĩ muốn lấy điểm ấy tình báo cũng không phải khó khăn. Huống hồ. Liễu Linh vì lấy lòng nàng cái gì mà chả nói...

"May mắn." Thản nhiên lắc đầu. Tiêu Viêm cộc lốc phun ra hai chữ, sau đó

lại bảo trì trầm mặc. Trong khi nói chuyện. Hấn ngay cả ánh mắt cũng không liếc về phía Nạp Lan Yên Nhiên.

Thái độ luôn lạnh lùng của Tiêu Viêm từ chối người từ ngoài ngàn dặm. Làm cho Nạp Lan Yên Nhiên có chút đau đầu. Nhiều năm như vậy, chỉ có thanh niên trước mặt là nam nhân đầu tiên đối với nàng lãnh đạm như thế. Cười khổ lắc đầu. Cũng không muốn nói chuyện nữa. Song vừa định lui về. Một đạo tiếng cười khế khiến nam nhân bấn rần. Đột nhiên tại phía sau hai người vang lên.

"Ha ha. Nạp Lan tiểu thư. Bên trong thật nhiều người đang chờ nàng. Thế nhưng nàng lại là nhân nhĩ ở chỗ này bồi tiếp người khác nói chuyện phiếm a."

Nghe đạo tiếng cười quen thuộc này. Tiêu Viêm lúc này mới quay đầu sang. Nhìn nữ nhân quyền rũ đang bung chén rượu hồng dựa người vào đại môn. Khuôn mặt lãnh đạm đã từ từ tan ra.

"Này. Nham Kiêu tiên sinh. Chúng ta lại gặp mặt nga." Cười dài bước lên. Nhã Phi hướng về phía Tiêu Viêm giờ ngọc thủ đang cầm chén rượu trong suốt, cặp mắt nhỏ hẹp. Lộ ra giống như hồ li tinh giáo hoạt.

"Như thế nào? Nham Kiêu tiên sinh hình như đối với Nhã Phi tiểu thư rất quen thuộc?" Nghe Nhã Phi bắt chuyện. Nạp Lan Yên Nhiên đôi lông mày không tự chủ giật giật. Mím cười hỏi.

"Ta cùng với Nham Kiêu nhận thức đã nhiều năm. Quan hệ còn rất không tồi." Nhã Phi thản nhiên cười nói. Sóng mắt lưu chuyển lúc này quét về phía Tiêu Viêm. Lại cười nói: *"Ngươi nói có phải không? Nham Kiêu tiên sinh?"*

Nhún vai. Tiêu Viêm thuận tay lấy chén rượu trong suốt trong tay Nhã Phi. Sau đó nét mặt bỗng có chút chuyển sang vẻ tươi cười, uống một hơi cạn sạch, cười nói: *"Ngươi như thế nào tới nơi này?"*

Một phen từ trong tay bị Tiêu Viêm đoạt được chén rượu. Nhã Phi mặt cười ửng đỏ sảng giọng: *"Ngươi, như thế này rất không lễ phép..."*

Tiêu Viêm cười híp mắt nhìn góc má hồng nhuận của Nhã Phi. phong tình mê người. Thật sự là làm cho người ta động tâm. Khó trách lúc đầu tại Ô

Thần Thành vì để nhìn thấy dung nhan của Nhã Phi, có bị đánh tét đầu cũng nhiều người chạy đến.

"Phụ thân lúc trước tựa hồ cũng có chút triệu chứng "trâu già gặm cỏ non" a. cũng không phải là hành vi tốt đẹp gì..." Bàn tay chậm rãi chà xát cằm. Trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên quái đản thâm nghĩ.

Nạp Lan Yên Nhiên đứng ở một bên. Nhìn hai người liếc mắt đưa tình. Trên gương mặt tinh xảo có chút không tự nhiên. Nàng vốn tưởng rằng Tiêu Viêm là tính cách lạnh lùng. Nhưng hôm nay nhìn hẳn cùng với Nhã Phi đàm tiếu ôn hòa. Hoàn toàn không có lạnh lùng như đối với chính mình

"Nham Kiêu tiên sinh. Nhã Phi tiểu thư. Các ngươi trò chuyện đi. Ta đi vào trước. Xin lỗi." Đối với hai người hơi hạ thấp người. Nạp Lan Yên Nhiên xoay người hướng vào trong đại sảnh. Lưu lại hai người một bóng lưng động lòng người.

Nhìn bóng lưng Nạp Lan Yên Nhiên rời đi. Tiêu Viêm không có chút ý tứ giữ lại. Mím môi. Cảm thụ được trong miệng lưu lại dư vị hồng tửu.

"Tiểu tử kia. Lá gan không nhỏ. Cũng dám ăn đậu hủ của tỷ tỷ ta a..." Nạp Lan Yên Nhiên vừa đi. Nhã Phi đã dựng thẳng mày liễu. Quay về Tiêu Viêm oán trách nói.

Ánh mắt trên gương mặt Nhã Phi đảo qua. Cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng mê người. nhớ tới lúc trước hai người cùng uống một chén rượu. Tiêu Viêm khước miệng lộ ra chút tiểu ý.

Bị Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào miệng mình. Nhã Phi thế nào không biết suy nghĩ của hắn. Lập tức mặt cười thoáng hiện nét đỏ bưng. Dậm chân sẵng giọng nói: *"Ngươi còn tác quái nữa. Như vậy đừng trách tỷ tỷ hồ tên thật của ngươi a."*

Nhìn vẻ mặt xấu hổ tức giận của nàng. Tiêu Viêm cười cười. Thu hồi ánh mắt: *"Ngươi tới nơi này làm cái gì?"*

"Nạp Lan lão gia tử bắt đầu khôi phục. Đây chính là đại sự Nạp Lan gia tộc. Làm đồng bọn hợp tác với Nạp Lan gia. Chúng ta Thước Đặc Nhĩ gia tộc. Tự nhiên là nhận lời mời tham dự." Nhã Phi đảo mắt nhìn một vòng

quanh đại sảnh, bàn tay ngọc vuốt cằm, cười nói: "Đương nhiên. Trừ bỏ chúng ta Thước Đặc Nhĩ gia tộc, người tham gia phần lớn đều là các thế lực rất có danh tiếng trong Gia Mã thánh thành."

". Lạc độc còn chưa hoàn toàn khu trừ đã bắt đầu ăn mừng sao? Không khỏi có điểm quá sớm?" Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu. Bĩu môi nói.

"Khách khách. Đây cũng là Nạp Lan lão gia tử tin tưởng bản lãnh của người a. Bất quá ta cũng không có nghĩ đến. Người dĩ nhiên thật đúng là có thể đem lạc độc từ trong cơ thể Nạp Lan lão gia tử trục xuất. Phải biết rằng. Đây chính là kịch độc mà ngay cả đan vương Cổ Hà đều đau đầu không thôi.. Hiện tại tại đế đô rất nhiều thế lực lúc này. Đều lưu truyền tin tức của người." Nhã Phi nhãn châu nhìn chăm chăm Tiêu Viêm. Có chút kinh ngạc nói.

Lúc đầu giới thiệu hẳn đến Nạp Lan gia tộc. Nàng cũng chỉ là đánh thử xem ý niệm trong đầu. Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến quá Tiêu Viêm cư nhiên thật sự có thể đem Nạp Lan lão gia tử chữa khỏi.

"Nếu không có bởi vì Thất huyễn thanh linh tiên. Ta sẽ không tới nơi này..." Tiêu Viêm ánh mắt tiến vào bên trong đại môn. Thản nhiên nói.

"Người cũng nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên. Bất quá người so với trong tưởng tượng của ta trấn định hơn rất nhiều a." Nhã Phi mỉm cười nói.

"Nhìn thấy nàng là Nham Kiêu không phải là Tiêu Viêm..." Tiêu Viêm mười ngón đan xen. Ánh mắt nhìn chăm chăm người nọ vừa tiến vào đại sảnh. Nữ nhân quý phái đó đã trở thành tiêu điểm. Nhãn châu đen kịt lúc này. có chút lãnh ý.

Thở dài lắc đầu. Nhã Phi không có ở vấn đề này tiếp tục hỏi. Cười nói: "Đi thôi. Vào gặp tộc trưởng chúng ta, đối với thanh niên tuấn kiệt người có thể làm cho Hải lão kiêng kị, rất muốn gặp mặt nga."

"Không có hứng thú..."

"Ta nhờ mà. Tiểu tử kia. Tỷ tỷ giúp người nhiều việc như vậy. Người không thể làm cho tỷ tỷ mất mặt chứ..." Nhìn Tiêu Viêm chuẩn bị rời đi. Nhã Phi cánh tay nhỏ tạo thành chữ thập, không ngừng lay động.

"Ai. Người đây là dân dụ người ta phạm tội a..." Rõ ràng khí chất sinh ra vốn đã quyền rũ. Làm ra bộ dáng nữ sinh như vậy. Loại đánh sâu vào thị giác, nhất thời làm cho Tiêu Viêm cười khò lắc đầu. Phất phất tay. Bất đắc dĩ nói: "Được rồi. Đi gặp đi gặp."

Thấy Tiêu Viêm đáp ứng. Nhã Phi trên khuôn mặt nhất thời hiện ra vẻ mừng rỡ. Trên gương mặt bộ dáng tiểu nữ sinh trong nháy mắt biến mất. Sau đó xoay người. Dáng vẻ ưu nhã ở trước dẫn đường. Mà nhìn nàng biến hóa nhanh chóng như vậy. Tiêu Viêm cười khò thở dài một hơi. sau đó đuổi theo.

Đi vào đại môn. Tiếng huyên náo bên trong. Làm cho Tiêu Viêm nhíu mày. Mà Nhã Phi cũng biết hẳn không thích náo nhiệt. Vội vàng vươn cánh tay kéo hẳn. Rất nhanh xuyên qua đám người.

Lấy dung mạo Nhã Phi. Tự nhiên là cực kì dễ dàng khiến người khác chú mục. Lập tức từng đạo ánh mắt bắn lại đây. đến khi ánh mắt nhìn thấy Nhã Phi cùng Tiêu Viêm tay trong tay. Đều sững sốt. Chợt ánh mắt kì dị nhìn chăm chăm tướng mạo bình thường của Tiêu Viêm. Hiện tại Nhã Phi. Tại Gia Mã thánh thành cũng có thể xem như danh nhân. Lấy tuổi như thế. liên chương quản tổng bộ phòng đấu giá của Thước Đặc Nhĩ gia tộc khổng lồ. Đây chính là lần đầu xảy ra ở Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Mà nàng đem phòng đấu giá quản lý gọn gàng ngăn nắp. Cũng làm cho vô số ánh mắt nhìn ngó vào ngậm miệng, không nói được gì..

Bất quá mặc dù Nhã Phi mặt ngoài nhiệt tình. Nhìn qua rất dễ dàng giao hảo. Nhưng người quen thuộc nàng thì biết. Vưu vật quyền rũ này đối với nam nhân. Lại tồn tại tính kháng cự nhất định. Làm bằng hữu bình thường rất dễ dàng. Có thể tưởng tượng muốn phát triển thêm một bước. Lại là khó khăn nặng nề. Cho nên.. khi bọn hắn nhìn nam nhân tướng mạo xấu xí hiện tại cư nhiên cùng Nhã Phi tay trong tay. Ánh mắt tự nhiên là có chút kì dị.

Đương nhiên. Lấy dung mạo cùng với khí chất của Nhã Phi. trong đại sảnh cũng không thiếu người ái mộ nàng. Mà những người này. Ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm. Thì tràn ngập ghen tuông cùng phẫn nộ.

Chung quanh đủ các ánh mắt. vẫn chưa khiến cho Tiêu Viêm khuôn mặt có bất cứ biến sắc gì. Tùy ý Nhã Phi lôi kéo. sắc mặt bình tĩnh chống cự lại

các ánh mắt nóng rực.

Xuyên qua đám người. Nhã Phi cước bộ đột nhiên đình chỉ. Tiêu Viêm ánh mắt nhìn qua vai nàng đến một góc an tĩnh của bữa tiệc. Nơi đó. Một vị lão nhân tóc hoa râm đang cùng người cười nói gì đó. Khuôn mặt già nua có chút nghiêm túc. Mơ hồ lộ ra chút uy nghiêm.

"Đó là tộc trưởng của Thước Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta-- Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn." Nhã Phi nhỏ giọng giới thiệu nói. sau đó dường như nhận thấy được cái gì, vội vã buông tay Tiêu Viêm, vuốt mái tóc trên trán. đứng ở phía sau. Tiêu Viêm có thể phát hiện, đôi tai nàng đỏ lên rất nhiều.

"Nga." Tùy ý gật đầu. Tiêu Viêm đi theo Nhã Phi. Chậm rãi lên cầu thang. Sau đó cước bộ dừng lại. Mà Nhã Phi thì bước nhanh tiến lên. Cúi xuống bên tai người đó thấp giọng nói cái gì.

Sau một lúc lâu. Lão nhân mỉm cười gật đầu. ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm. Đứng dậy. Cười dài nói: *"Nham Kiêu tiểu hữu. Sớm đã nghe nói a. Thật cao hứng khi nhìn thấy người. Ta là tộc trưởng Thước Đặc Nhĩ gia tộc. Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn."*

"Tiểu tử vô danh. Có chỗ nào giá trị khiến cho Đăng Sơn tộc trưởng để ý." Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"Người có thể làm cho Hải lão đối đãi như thế. Tại Gia Mã đế quốc cũng không có bao nhiêu. Tiểu hữu còn có thể gọi là vô danh sao?" Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười nói.

Tiêu Viêm cười mà không nói. Trong lòng lại nghĩ: *"Xem ra Hải Ba Đông cùng Thước Đặc Nhĩ gia tộc quan hệ thật đúng là không bình thường a. Chẳng lẽ lão gia hỏa kia. Cũng là người của Thước Đặc Nhĩ gia tộc?"*

"Ha ha. Nham Kiêu tiểu hữu. Mời ngồi." Cười chỉ vị trí ở một bên. Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn sau một lát nhìn Tiêu Viêm ngồi xuống. Cười nói: *"Nham Kiêu tiểu hữu. Lần này luyện được sư công hội kiểm tra. Thành tích rất không tồi a. Chúc mừng."*

"Ai. Luyện được sư công hội không biết có phải cố ý tiết lộ tin tức ra hay không. Như thế nào tất cả mọi người đều biết..." Nghe Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn nói. Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Lần nữa đối trá khách khí

một phen.

"Nham Kiêu tiểu hữu đoạn thời gian này tại Gia Mã thánh thành. Nếu là có cái gì cần hỗ trợ. Có thể trực tiếp đi tìm Nhã Phi. Dù sao người cùng nàng cũng là người quen cũ." Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười híp mắt nói. trong ngôn ngữ, có vẻ đem Tiêu Viêm cùng Nhã Phi quan hệ, nói ra có chút mập mờ..

Nghe vậy. Tiêu Viêm quay đầu lại. nhìn Nhã Phi đang ưu nhã thưởng thức hồng tửu. Nàng có lẽ cũng là nghe ra ý tứ trong lời của Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn. Khuôn mặt cười quyến rũ. Lúc này dưới hồng tửu chiếu xạ lên. Càng thêm hồng nhuận mê người.

Bất đắc dĩ lắc đầu. Tiêu Viêm cười phụ họa hai tiếng.

Trải qua lần trước Hải Ba Đông nhắc nhở. Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn hiện tại là muốn dùng tất cả biện pháp để lôi kéo quan hệ với Tiêu Viêm. Thần sắc nghiêm khắc ngày thường đã bị hấn rút đi. Thay thế bằng một nụ cười cực kì ôn hòa. Bộ dáng ôn hòa như vậy. Làm cho phụ cận cùng những người biết rõ Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn đều cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng âm thầm phỏng đoán thân phận Tiêu Viêm.

Làm tộc trưởng. Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn tự nhiên rất dẻo miệng. Hơn nữa bữa tiệc lúc này còn có Nhã Phi thỉnh thoảng mỉm cười nói chen vào. Bầu không khí nơi này. Nhìn qua tựa hồ cực kì hòa hợp..

.....

Một góc khác của đại sảnh. Nạp Lan Kiệt cùng lui tới cùng với khách nhân nói cười. Ngẫu nhiên ánh mắt phiêu động. Đột nhiên dừng phương hướng chỗ Tiêu Viêm ba người. Nhìn ba người nọ bộ dáng chuyện trò vui vẻ náo nhiệt. Khẽ cau mày. Cười đem khách nhân trước mặt cáo biệt. Sau đó lui ra phía sau vài bước. Đi tới bên cạnh Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên.

"Yên Nhiên. Nham Kiêu tiểu hữu cùng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn rất quen thuộc a?" Nạp Lan Kiệt thấp giọng dò hỏi.

Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt sáng lưu chuyển. Liếc mắt một cái nhìn chỗ Tiêu Viêm. Nhấp một ngụm hồng tửu trong tay. Lắc đầu. nói: *"Con nghĩ*

hắn không phải là cùng Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn quen biết. Mà là quen Nhã Phi. ngài chẳng lẽ quên. lúc đầu Nham Kiêu là do Nhã Phi giới thiệu lại đây sao."

"Ách..." Nhíu mày. Nạp Lan Kiệt thấp giọng mắng: *"Đằng Sơn lão gia hỏa kia dĩ nhiên sử dụng mỹ nhân kế? Thật đúng là vô sỉ..."*

"Ai. Lấy Nham Kiêu tiềm lực. Ngày sau tiền đồ khó có thể hạn lượng a. Người tài giỏi như thế nếu là bị Thước Đặc Nhĩ gia tộc lôi kéo. Như vậy thật sự khiến người ta đau lòng a."

"Ha ha. Bọn họ sử dụng mỹ nhân kế. Chúng ta nơi này cũng không phải có đại mỹ nhân sao..." Nạp Lan Túc vui đùa nói.

"Phụ thân. Người nói bậy bạ gì vậy!" Hung hăng liếc Nạp Lan Túc một cái. Nạp Lan Yên Nhiên sáng giọng.

"Thích,.. Nha đâu kia? Hay là thôi đi. Mấy ngày nay gặp mặt. Người ta Nham Kiêu căn bản là cấp cho người nửa điểm hòa nhã cũng không có, chẳng lẽ lại phải tự thân áp lại hắn sao?" Nạp Lan Kiệt bĩu môi. Khẽ nói.

"Người... Người già mà không nên nét! Còn dám nói hươu nói vượn. Đừng trách người ta không khách khí!" Nạp Lan Kiệt lời này. Lập tức làm cho Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười có chút mất tự nhiên, then quá hóa giận, mày liễu dựng lên. Ngọc thủ giờ giờ. Tựa hồ rất muốn đem bộ râu mép thật dài của hắn nhổ sạch.

"Khụ..." Một bên. Nạp Lan Túc ho khan vài tiếng. Nhắc nhở này hai người chú ý hoàn cảnh. Đợi sau khi hai người an tĩnh lại. Hắn đột nhiên nói: *"Bất quá Nhã Phi cô gái nhỏ mấy năm nay cũng càng ngày càng xinh đẹp. Thủ đoạn giao tiếp ngay cả thế hệ trước như chúng ta cũng phải thán phục. Điểm ấy. Yên Nhiên không thể bì kịp."*

"Gia tộc của nàng là buôn bán lập nghiệp. Tự nhiên am hiểu giao tiếp. Để cho ta cùng nàng ấy so sánh cái này như thế nào được? Huống hồ cho dù ta đồng ý, lão sư cũng sẽ không đáp ứng." Nhãn châu quét về phía bên góc. Nhìn Tiêu Viêm cùng Nhã Phi bộ dạng cười nói. Nạp Lan Yên Nhiên có chút bất đắc dĩ. Nàng tự tin dung mạo khí chất sẽ không kém hơn Nhã Phi. nhưng Nham Kiêu lại thủy chung chưa từng cho nàng sắc mặt tốt.

Mặc dù coi nàng thân phận căn bản không cần cố ý lấy lòng Nham Kiêu. Bất quá nội tâm cao ngạo của Nạp Lan Yên Nhiên. Nhưng lại không muốn chứng kiến chính mình nhan sắc bị một nam tử không thèm để ý. Ngược lại tại trước mặt một người phụ nữ khác. Mỉm cười nói chuyện. đây có lẽ là loại tâm lý ganh đua của mỗi nữ nhân

"Ai. Tận lực nghĩ biện pháp. đừng làm cho Nham Kiêu chạy đến Thước Đạc Nhĩ gia tộc. Ngẫm lại đan vương Cổ Hà nhiều năm như vậy cấp cho Vân Lam Tông bao nhiêu chỗ tốt. ta tin tưởng lấy tiềm lực Nham Kiêu. ngày sau thành tựu. cũng không so với Cổ Hà thấp hơn." Nạp Lan thờ dài nói.

"Vâng." Nạp Lan Túc khẽ gật đầu.

"Còn có. Yên Nhiên. Chú ý Liễu Linh một chút. Hấn tựa hồ bởi vì ngại. Đối Nham Kiêu ôm một ít địch ý. Tiểu tử này. Thiên phú mặc dù cũng không tệ, nhưng lòng dạ lại có một chút hẹp hòi. Nếu như hấn bỏ ra thế lực sau lưng cùng Tiêu Viêm là địch. Ta cũng không xem trọng hấn." Nạp Lan Kiệt liếc mắt nhìn mọi người cùng nhau vây quanh thành một vòng tròn trong đại sảnh. Trung ương vòng tròn. Chính là Liễu Linh cùng tiểu công chúa.

"Vâng. Con sẽ tận lực." Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu gật đầu. Nàng cùng Liễu Linh ở chung đã nhiều năm thời gian. tự nhiên là minh bạch tính tình của hấn. Người này tham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ.

"Được rồi. Vì sao người của Mộc gia còn chưa có đến? Ta nhớ đã mời bọn họ rồi?" Tầm mắt tại trong đại sảnh quét qua một vòng. Nạp Lan Kiệt cau mày nói.

Mộc gia. Một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc. Phần lớn đều là cuồng nhân chiến tranh. Rất có thế lực trong quân đội Gia Mã.

"Hôm nay ta nghe nói Mộc gia Mộc Chiến từ tây bắc biên cảnh trở về." Nạp Lan Yên Nhiên đột nhiên nói.

"Mộc Chiến? Cái tên nói đánh là đánh, nói giết thì giết hả. Còn đem Ca công tử ở đế đô giáo huấn ngoan ngoãn. Nghiễm nhiên trở thành cầm đầu của cả đám công tử?" Nghe vậy. Nạp Lan Kiệt sững sốt. nói.

"Vâng. Chính là cái tên man hán làm nhiều người đau đầu..."

"Ách... Ta nhớ rồi... Hẳn tựa hồ đôi Thước Đặc Nhĩ gia tộc Nhã Phi có điểm ý tứ thì phải? Lúc đầu rời khỏi Gia Mã thánh thành. Còn lớn tiếng cảnh cáo ai dám chạm Nhã Phi. Tự làm thịt người đó?" Nhớ tới lúc trước tại đế đô vì chuyện này mà xôn xao. Nạp Lan Túc khóc cười không được nói.

"Vâng. Không biết tên man hán này tại đế quốc biên cảnh lịch lãm thời gian hai năm hiện giờ biến thành như thế nào. hẳn là sẽ không giống như hai năm trước không nói đạo lý chứ?" Nạp Lan Yên Nhiên cười nói.

"Ách... Ta nghĩ buổi tối hôm nay tựa hồ sẽ xảy ra chút việc ngoài ý muốn phát sinh a." Nạp Lan Kiệt vuốt bộ râu mép đã hoa râu. Ánh mắt nhìn phía chỗ Nhã Phi ba người. Lắc đầu nói.

Nạp Lan Yên Nhiên cười híp đôi mắt đẹp. Khẽ cười nói: "Nhìn bộ dáng... hẳn là như vậy."

"Hy vọng đừng làm quá lớn. Nham Kiêu không phải giống như quý tộc thiếu gia lúc trước bị Mộc Chiến đánh tàn phế. Mặc dù tiếp xúc thời gian không dài. Nhưng mà chắc hẳn tiểu gia hỏa kia động nộ lên cũng rất đáng sợ a." Nạp Lan Kiệt trầm ngâm nói: "Hơn nữa có thể dạy ra loại đệ tử này. Sư phụ của Nham Kiêu hẳn cũng không phải là thường nhân. Tại trước mặt một cao cấp luyện dược sư có thể so sánh được với Cổ Hà. Mộc gia cũng không dám quá mức càn rỡ a."

"Đúng vậy.." Nạp Lan Yên Nhiên tràn đầy đồng cảm gật đầu. Tại Vân Lam Tông nhiều năm như vậy. Nàng minh bạch loại cấp bậc luyện dược sư như Cổ Hà có được loại nào năng lực.

"Ha ha. Ta sẽ làm cho người ta chú ý." Nạp Lan cười cười. sau đó tiến lại gần cùng một khách nhân chạm chén uống một hớp. Sau đó cùng nhau nói cười lên.

.....

"Liễu Linh đại ca. Đó chính là gia hỏa đã thắng nhà ngươi à? Nhìn qua rất bình thường." Ở đại sảnh trong một vòng tròn. Một người thanh niên thân hoa phục. Liếc mắt nhìn về phía chỗ Tiêu Viêm một cái. xem thường

bữa môi. nói.

"Ha ha. Tài nghệ không bằng người a. Không có biện pháp." Liễu Linh bưng chén rượu. Cười nói.

"Hắc. Nói không chừng là tên kia là dùng biện pháp gì chúng ta không biết. Liễu Linh đại ca là đệ tử của Cổ Hà đại sư. như thế nào có thể thất bại trước loại người vô danh này" Mặt khác một người thanh niên. Phụ họa cười lớn nói.

Liễu Linh mỉm cười, không có thay Tiêu Viêm giải thích cái gì.

"Bất quá tên kia điểm phúc không ít a. Dĩ nhiên có thể cùng Thước Đặc Nhĩ gia tộc Nhã Phi tiểu thư thân cận như vậy." Một nam tử từng có chủ ý với Nhã Phi. Nhìn bộ dáng hai người cười đùa. Không khỏi miệng đầy khí chua tức giận nói.

Tiểu công chúa nhợt nhạt nhấp một ngụm hồng tửu. ngón tay khẽ bắn tại chén thủy tinh. Phát ra tiếng vang thanh thúy. Nàng biếng nhác liếc nhìn Tiêu Viêm một cái. Khẽ cười nói: "Hôm nay buổi tối có lẽ sẽ phát sinh chút chuyện thú vị gì đó..."

"Là ý gì?" Nghe vậy. Liễu Linh sửng sốt.

"Hãy chờ xem..." Tiểu công chúa cười thần bí. Đem hồng tửu trong chén. Uống một hơi cạn sạch.

.....

Theo thời gian tụ hội chậm rãi trôi qua. Nạp Lan gia tộc chỗ đại môn. Trên ngã tư đường đèn dầu thấp sáng. Một huyết hồng đại mã đột nhiên từ mặt khác ngã tư đường một bên hung hăng xông tới. Dọc hai bên đường. Người qua đường đều kinh hoàng vội vã né tránh.

Bạo lực mà qua, huyết hồng đại mã sắp tới đại môn của Nạp Lan gia tộc. Lúc này đột nhiên tĩnh lặng. Một đạo thanh sắc nhân ảnh. Từ trên lưng ngựa mạnh mẽ nhảy xuống. Ngẩng đầu nhìn đại môn. Dưới ngọn đèn chiếu xuống. Lộ ra một khuôn mặt người tuổi trẻ cùng với nhãn châu lúc này. Ánh lên vẻ hung bạo giống như mãnh hổ.

Vị thanh niên này tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu. Không chút nào nhìn phía thủ vệ bên cạnh đại môn. Tiện tay lấy ra một cái thẻ bài. Sau đó đạp bước tiến vào Nạp Lan gia.

.....

Trong đại sảnh náo nhiệt phi thường, thanh y thanh niên mở rộng đại môn đi vào. Khoanh tay, trề môi nhìn những người bên trong. Miệng làm bầm vài tiếng. Nếu tiến lại gần thì có thể nghe thấy hắn nói: "*Một đám ngu ngốc.....*"

Ngay lúc thanh niên tiến vào đại sảnh. Có vài đạo ánh mắt. Lặng lẽ sáng lên...

Tầm mắt tại trong đại sảnh vội vàng đảo qua. Thanh niên tựa hồ là đang tìm tìm cái gì. sau một lát tầm mắt đọng lại. Khóe miệng nứt ra. trên khuôn mặt. nhất thời sát khí dày đặc.

.....

Trên bữa tiệc bữa tiệc an tĩnh. Tiêu Viêm cùng Nhã Phi cười đàm luận. Một lát sau, bưng chén rượu trên bàn nhấp một ngụm. Khuôn mặt đang cười đột nhiên cứng ngắc. Nhãn đồng an tĩnh. chợt co rút nhanh lên. Nguồn truyện:

Không có bất cứ cái gì báo hiệu. Thanh sắc đầu khí. Đột nhiên từ trong cơ thể Tiêu Viêm bạo dũng ra. Trong tay chén rượu "*Rắc*" một tiếng. Vỡ tan ra. Thân thể mạnh mẽ xoay chuyển, lòng bàn tay nắm chặt thành quyền tạo thành tiếng xé gió bén nhọn. Hung hăng hướng kinh khí phía sau đang hung mãnh đánh tới.

"*Ầm!*"

Một tiếng trầm đục. Năng lượng mạnh mẽ từ nắm tay Tiêu Viêm bắn mạnh ra mọi nơi. Những cái bàn chung quanh. Trong giây lát. Dưới luồng kinh phong răng rắc bạo liệt.

Chỗ nắm tay truyền đến kinh khí hung hãn. Làm cho Tiêu Viêm phải lui ra phía sau vài bước mới hóa giải hoàn toàn. Khuôn mặt đang mỉm cười từ từ âm trầm. Ngẩng đầu lên. Nhìn người vừa đánh đến một chuông. Tên thanh

niên vẻ mặt hung lệ đang hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Viêm. Trong nhãn châu đen kịt. Sát ý âm lãnh, cuộn cuộn tỏa ra.

-----oOo-----

Chương 293: Quyết đấu ngấn ngủi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh kinh khí hung mãnh đột nhiên bộc phát. Nhanh chóng khiến tầm mắt chung quanh hấp dẫn lại. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người thanh niên ánh mắt hung lệ. Đều sững sốt. Chợt đem tầm mắt tươi cười trên nỗi đau khổ của người khác. Chăm chú nhìn vào thanh niên hung hãn đang nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm. Hiển nhiên. Bọn họ đều nhận ra vị thanh niên này tại đế đô có được thanh danh cực lớn.

"Rốt cuộc đã tới sao..." Trong đại sảnh. Tiểu công chúa mỉm cười ngoe nguẩy chén rượu trong suốt màu hồng, nhẹ giọng nói.

"Ách... Đó là... Mộc Chiến?" Những thanh niên vây chung quanh tiểu công chúa phần lớn đều là quý tộc đệ tử. Bởi vậy liếc mắt một cái đã nhận ra người thanh niên vẻ mặt hung lệ kia. Lập tức sắc mặt khẽ biến thất thanh nói. Trong bọn họ nhiều người. Năm đó đều ăn thua thiệt dưới tay người này.

"Khó trách người nói đêm nay sẽ phát sinh chút chuyện thú vị. Nguyên lai là nói là về người này..." Nhìn Mộc Chiến một thân thanh y. Liễu Linh cũng ngấn người, chợt hiểu cười nhẹ nói.

"Đế đô rất nhiều người cũng biết Mộc Chiến đối Nhã Phi của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ái mộ như thế nào. Lúc đầu rời đi, hắn đã càn rỡ tuyền bố, ai dám chạm vào Nhã Phi liền làm thịt a..." Tiểu công chúa trên gương mặt lộ ra một nụ cười nhạt. Ánh mắt liếc hướng Tiêu Viêm lúc này bởi vì bị đánh lén trở tay không kịp, sắc mặt âm trầm nói: *"Hắn rất xui xẻo, vừa lúc Mộc Chiến trở về lại cùng Nhã Phi thân thiết..."*

"Lấy tính tình của Mộc Chiến. Buổi tối hôm nay Nham Kiêu có lẽ sẽ gặp phiền toái lớn không dễ chịu a. Lúc Mộc Chiến rời đế đô, đã là tam tinh đấu sư. Trải qua hai năm ở đế quốc biên cảnh trong quân doanh lịch lãm.

Sợ rằng thực lực đã đạt đấu sư đỉnh phong..."

"Không dễ chịu thì làm sao, trêu chọc nữ nhân của người khác. Tự nhiên là cần phải nỗ lực chút gì chứ. Cho đẹp đi cái kiểu bộ dáng đứng đưng ai cũng không để vào mắt của hắn." Liễu Linh cười lạnh nói. Hắn hiện tại là đang mong mà không được có người đi ra làm giám nhuệ khí của Tiêu Viêm.

"Bất quá nơi này là Nạp Lan gia tộc. Nạp Lan lão gia tử cũng sẽ không cho Mộc Chiến quá mức làm càn. Cho nên. Mộc Chiến nếu là muốn giáo huấn Nham Kiêu. Thì phải lựa chọn tốc độ nhanh nhất. Nếu không, Nạp Lan lão gia tử hoặc Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn vừa mới đi ra ngoài trở về. Hắn sẽ không còn cơ hội." Tiểu công chúa mỉm cười nói,

Hôm nay buổi chiều Tiêu Viêm cự tuyệt hảo ý của nàng. Rõ ràng cũng làm cho vị thiếu nữ bất phàm này có chút bất mãn. Cho nên lúc này. Nàng cũng không có ý đi ra giảng hòa.

Cười lạnh một tiếng. Liễu Linh thấp giọng nói: *"Bất quá Mộc Chiến đúng là loại người một khi động thủ cũng không nói nhảm với địch nhân. Xem đi. Rất nhanh lại động thủ kia..."* Đang nói chuyện. Ánh mắt của hắn. Đã hướng về phía chỗ hỗn loạn trong đại sảnh. Bạn đang đọc truyện được copy tại

.....

Tiêu Viêm – Lúc này nắm tay dựng lên duỗi ra duỗi vào lộp đi lộp lại mấy lần mới hoàn toàn khu trục cảm giác cứng ngắc ở cánh tay. Liếc mắt một cái thật sâu nhìn thanh niên hung lệ đối diện. Hít mạnh một hơi, âm thanh lạnh lùng nói: *"Đầu óc không bình thường hả?"*

Một kích vừa rồi Tiêu Viêm phi thường minh bạch. Người trước mặt này tuyệt đối không có nửa điểm hạ thủ lưu tình. Nếu đổi lại là một người phản ứng chậm một chút. Sẽ không thể tránh khỏi.. đương trường trọng thương. Cho nên đối với loại sát nhân không cần giải thích. Tiêu Viêm trong lòng cũng là tràn ngập nỗi giận..

Hướng về Tiêu Viêm nhếch miệng. Hàm răng trắng nhe ra dữ tợn. Thanh y thanh niên không có trả lời. Chỉ là đem ánh mắt nóng cháy hướng về Nhã Phi ở một bên, mặt cười chứa nét phần nộ, thanh âm cười lớn phát ra nói:

"Nhã Phi. Đã lâu không gặp, lại đẹp thêm a. Không hổ là lão bà tương lai của ta a..."

"Ngươi... Ngươi là đồ điên!"

Nhã Phi gò má bởi vì phần nộ có chút đỏ lên. Bộ ngực đầy đặn hơi nhấp nhô. Nàng không nghĩ tới. Hai năm không gặp. Người này vẫn trước sau như một, hống hách không nói lý. Không cần nói bất cứ cái gì. Đã trực tiếp hạ độc thủ người khác.

"Nham Kiêu. Ngươi không sao chứ?" Bước nhanh đi tới bên người Tiêu Viêm. Nhã Phi nhìn từ trên xuống dưới. Vội vàng dò hỏi.

Lắc đầu. Tiêu Viêm ánh mắt vẫn dừng lại trên người thanh y thanh niên trước mặt. Nhẹ giọng nói: *"Hắn là ai vậy?"*

"Mộc Chiến, người của Mộc gia một trong tam đại gia tộc. Một kẻ điên làm cho người ta đau đầu. Lúc đầu ta đi ra ngoài lịch lãm. Có vài phần nguyên nhân chính là né tránh hắn." Nhã Phi cười khổ nói.

"Xuống tay thật độc ác, rất tàn nhẫn." Tiêu Viêm nhẹ giọng cười. Trong nụ cười chứa đầy sát ý âm lãnh. Lại làm cho một bên Nhã Phi mặt đang nhăn nhó cười khế biến sắc.

"Đừng xúc động. Mộc Chiến là nhân tài kiệt xuất của Mộc gia. Hắn lúc rời để đô đã là đấu sư cường giả. Hiện giờ trải qua hai năm ở quân doanh vùng biên cảnh lịch lãm. Thực lực chắc chắn sẽ tiến vọt một bước lớn. Ngươi..." Nhã Phi biết tính tình của Tiêu Viêm. Biết lúc này hắn thật sự nổi giận. Nhưng mà đối diện, Mộc Chiến cũng không phải ngọn đèn cạn dầu. Nếu là động thủ. Ai thắng ai thua còn chưa chắc chắn. Lập tức vội vã khuyên can nói.

"Tiểu tử. Mới tới để đô a? Khó trách dám cùng Nhã Phi thân cận như vậy."

Nhã Phi đối với Tiêu Viêm quan tâm. Càng làm cho trên khuôn mặt Mộc Chiến vẻ hung lệ thịnh lên. Xoay xoay cái cổ, một trận răng rắc từ đầu khớp xương thanh thúy vang lên.

Tiêu Viêm giương mắt liếc vị thanh niên không chút che giấu sát ý trong

lòng. Mím môi. Khóe mắt tại trong đại sảnh nhanh chóng quét một vòng. Vài tên tộc nhân của Nạp Lan gia tộc đã bắt đầu lui về phía sau. Nhìn bộ dáng hẳn là muốn đi đem chuyện xảy ra báo cáo cho đám người Nạp Lan Kiệt.

Có lẽ Nhã Phi lời nói không phải là giả. Người thanh niên trước mặt cũng đích xác khiến cho Tiêu Viêm xuất hiện một loại cảm giác nguy hiểm. Song ngay cả như vậy. Hắn chẳng lẽ lại không dám ra tay

Nhã Phi phía sau, cho dù là đám người Nạp Lan Kiệt có đến... Lúc trước Mộc Chiến đánh lén khiến hắn thiếu chút nữa trọng thương. Đã làm cho trong lòng Tiêu Viêm áp lực một tháng chưa hề động thủ, lửa giận hoàn toàn bạo phát ra. Cho nên... Lúc này đây, hắn không tiếp tục nhẫn nại nữa.

Nhãn châu đen kịt nhìn chằm chằm Mộc Chiến. Khuyên bảo của Nhã Phi bị hắn bỏ qua. Tay phải mở ra, nhất thời một cỗ hấp lực liền đem một khúc gỗ bằng bắp đùi cách đó không xa hút vào trong tay. Nắm chặt nó.. Thân thể Tiêu Viêm lâm vào yên tĩnh. Trong nháy mắt, thanh sắc đấu khí bạo dũng phát ra. Thân thể nhanh chóng tránh xa Nhã Phi. Bàn chân vừa đập mặt đất. Theo một đạo năng lượng nổ vang, thân hình Tiêu Viêm cơ hồ hóa thành một đạo hắc tuyến. Như tia chớp bắn mạnh hướng về Mộc Chiến.

"Tiểu tử, khá lắm!"

Nhe răng cười nhìn Tiêu Viêm cư nhiên chủ động công kích. Trên thân thể Mộc Chiến thúy lục sắc đấu khí cũng mạnh mẽ thoát ra. Hai tay nắm chặt, toàn thân mơ hồ bao phủ một màu thúy lục của cây.

Lúc này thấy Tiêu Viêm không lựa chọn lui bước, ngược lại còn chủ động công kích, không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm của đại sảnh. Nhìn về phía Mộc Chiến, một số người minh bạch thực lực Mộc Chiến. Đều không khỏi âm thầm lắc đầu. Ở trong lòng bọn họ nghĩ. Nhất cử nhất động của Tiêu Viêm. Chỉ là muốn tại trước mặt Nhã Phi thể hiện bản lãnh mà thôi.

"Người này quả nhiên là tự mình chuốc khổ vào thân. An tĩnh đứng nguyên tại đó chờ đám người Nạp Lan lão gia tử tới không phải tốt hơn sao? Xông lên như vậy thật không biết tự lượng sức, để cho người ta vũ nhục." Nhìn cử động của Tiêu Viêm. Liễu Linh lắc đầu cười nói. Hắn cũng đã sớm nhận biết Mộc Chiến. Cho nên phi thường minh bạch, kẻ chiến đấu cuồng nhân này một khi động thủ, khiến người ta đau đầu như thế nào.

"Xem ra người dù xuất xác như thế nào. Tại trước mặt mỹ nhân. Vẫn như cũ tránh không được nhiệt huyết dâng lên a." Tiêu công chúa chén rượu trong suốt lắc lư. Nụ cười giống như tiểu ác ma. Bọn họ nhóm người hàng năm sinh hoạt tại đế đô. Đều không xem trọng chiến đấu của Tiêu Viêm cùng Mộc Chiến.

Mà tại mấy người nói chuyện lúc này. Tiêu Viêm cùng Mộc Chiến. Tại trước mắt bao người. Như tia chớp va chạm vào nhau.

Mặt trầm như nước, Tiêu Viêm băng lãnh nhìn chăm chú về mặt hung sát của Mộc Chiến. Lúc sắp tới trước người Mộc Chiến. Gót chân xoay tròn. Thân thể quý dị thoáng hiện bên tay trái Mộc Chiến. Hữu chưởng nắm chặt, khúc gỗ được thanh sắc đấu khí bao trùm tạo nên một cỗ kinh phong hung hãn không chút lưu tình hướng về đầu Mộc Chiến giáng xuống.

Nhận thấy được kinh khí phía trên đỉnh đầu. Mộc Chiến cười lạnh một tiếng. Nắm tay đột nhiên hướng lên trên, hung hãn ngạnh kháng.

"âm!"

Theo tiếng trầm đục vang lên. Khúc gỗ bằng bắp đùi bị nắm tay của Mộc Chiến ngạnh kháng bạo liệt vỡ tan tành. Chân nát khúc gỗ, nắm tay bao trùm kinh khí của Mộc Chiến như tia chớp tiếp tục xuyên qua đám gỗ vụn thẳng hướng Tiêu Viêm đánh tới.

Ý nghĩ khê chuyển, bị vụn gỗ bắn ra che lấp tầm mắt. Nắm tay Mộc Chiến đánh tới bả vai Tiêu Viêm mang theo quyền phong hung hãn khiến cả da mặt cảm giác nóng bỏng. Song điểm đau nhức nhỏ ấy vẫn không làm giảm nửa phần công kích của Tiêu Viêm. Ngay khi nắm tay Mộc Chiến vừa vụn đánh tới. Thân thể Tiêu Viêm quý dị trượt xuống, tại cùng thời gian, thân hình xoay đủ một vòng, hữu chưởng chống xuống mặt đất, lưng uốn cong lại, bàn chân giữa không trung cũng xoay theo nửa vòng hung hãn mang theo kinh khí bén nhọn. Cạnh bàn chân giống như lưỡi đao phạt ngang cổ Mộc Chiến. Bộ dáng như một đôi tiễn đao sắc bén.

"Hắc. không tồi..." Tiễn đao theo đường cong quý dị phạt tới trước cổ. Làm Mộc Chiến trong mắt nổi lên tia cuồng nhiệt. Song chưởng thu lại bảo hộ quanh cổ, màu sắc da dẻ trên cánh tay nhanh chóng hóa thành vàng khô. Nhìn qua giống như hai đoạn khô mộc cứng rắn.

"..."

Hai chân hung hăng nện ở trên cánh tay Mộc Chiến phát ra hai tiếng vang cổ quái. Trên bàn chân ẩn chứa kinh lực thật lớn khiến Mộc Chiến bật mạnh về phía sau một bước. Bất quá Mộc Chiến kinh nghiệm chiến đấu vượt xa dự tính của Tiêu Viêm. Cho dù là lúc đang lui về phía sau, vẫn xảo diệu vô cùng ổn định thân hình. Mũi chân hung hãn hướng đầu Tiêu Viêm đá tới.

Phản ứng của đôi phương. Làm cho Tiêu Viêm trong mắt thoáng hiện kinh ngạc., tay trái vận khởi toàn lực ổn định thân hình. Đột nhiên xoay tròn. Lúc này người ngoài nhìn vào không thể nào phát hiện. Một đoàn thanh sắc hỏa diễm không biết từ bao giờ dâng lên trong bàn tay Tiêu Viêm, cũng hung hăng kích tới ngăn chặn bàn chân Mộc Chiến.

"Oanh!" Kinh khí va chạm hung mãnh. Quyền cước hai người va chạm đúng lúc này nổ mạnh. Chỗ tay phải Tiêu Viêm chống xuống, vài đạo vết nứt thật nhỏ nhanh chóng lan tràn ra.

"Hừ..."

Giao nhau một kích lúc này đều khiến hai người phát ra một tiếng kêu rên. Tiêu Viêm tay phải vỗ nhẹ xuống mặt đá hoa cương. Thanh âm âm âm bao liệt, thân hình hắn cũng mượn luồng lực phản chấn bắn ngược lên. Sau đó nhẹ nhàng đáp xuống. Lui lại mấy bước, sau đó hóa giải hoàn toàn kinh lực. Sắc mặt có vẻ ngưng trọng nhìn ở đối diện, Mộc Chiến cũng đang bắn về phía sau, một cái bàn bị hắn va phải liền lập tức vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Ngẩn ngui trong một phút đồng hồ. Hai người đã trải qua một phen chiến đấu kinh tâm động phách. Giao phong vừa rồi, bất luận là ai cũng thoáng có chút thất thần. Hai bên đều không có chút nào lưu tình, công kích cự kì hiểm hóc.

-----oOo-----

Chương 294: Nạp Lan Yên Nhiên ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh, mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Bọn họ cũng không nghĩ đến. Vị thanh niên này nhìn qua tưởng chỉ là am hiểu luyện dược, không nghĩ tại chiến đấu phương diện không chút nào so với Mộc Chiến thua kém. Vừa rồi giao phong chỉ trong chớp mắt. Thời gian mặc dù ngắn. Nhưng người sáng suốt cũng biết hung hiểm trong đó.

Mộc Chiến tại đế đô trong thế hệ thiếu niên. Thiên phú chiến đấu cơ hồ có thể nói là đứng đầu. Mà trong Gia Mã thánh thành, vô cùng hiếm có đồng bạn cùng lứa tuổi nào có thể cùng hắn chiến đấu. Đặc biệt trải qua hai năm nay lịch lãm quân doanh. Hiện tại Mộc Chiến. Không thể nghi ngờ là so với trước kia càng thêm mạnh mẽ cùng hung hãn. Song tại vừa rồi trong lần giao chiến, hắn tựa hồ cũng không chiếm được bao nhiêu thượng phong..

Tuy nói lần chiến đấu này. Mộc Chiến vẫn chưa vận dụng toàn lực. Thậm chí ngay cả đấu kỹ cũng chưa từng thi triển. Song mọi người cũng sẽ không quên. Vị thanh niên tướng mạo tầm thường kia. Đồng dạng hoàn toàn chỉ bằng vào bản năng thân thể mà chiến đấu.

"Không nghĩ tới Nham Kiêu này lực chiến đấu không tồi như vậy..." Kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Tiểu công chúa kinh ngạc nói. Nàng minh bạch rõ ràng thiên phú phương diện chiến đấu của Mộc Chiến. Song mới vừa rồi. Hắn cũng không thể đánh cho Nham Kiêu vô lực hoàn thủ. Ngược lại hai người còn chưa phân cao thấp đã dừng trận.

Liễu Linh khóe miệng hơi giật giật. Không nhìn thấy được tràng cảnh Tiêu Viêm bị đánh cho hoa rơi nước chảy như trong tưởng tượng. Hắn lúc này tâm tình cũng không thể như thế nào tốt cho. Nghe tiểu công chúa trong giọng nói đầy kinh ngạc. Trong lòng hắn có chút không vui. Thản nhiên nói: *"Nếu như Mộc Chiến phóng khai tay chân dùng toàn lực chiến đấu. Ta dám nói. Nham Kiêu cũng không phải đối thủ!"*

"Ha ha. Có lẽ thế." Tiểu công chúa cũng không suy nghĩ cười cười. Với tính cách phụ nữ. Quan sát của nàng tự nhiên nếu so với Liễu Linh lòng mang khúc mắc đương nhiên cẩn thận hơn rất nhiều. Thời điểm Mộc Chiến lui ra phía sau. Nàng rõ ràng nhìn thấy, cước bộ người này lui về phía sau có điểm mất tự nhiên. Xem ra, một kích va chạm cũng khiến Mộc Chiến tựa hồ cũng bị chấn động.

"Nham Kiêu. Người không sao chứ?"

Nóng lòng nhìn Tiêu Viêm lui ra phía sau. Nhã Phi vội vàng tiến lên. Lo lắng hỏi. Đang nói chuyện đồng thời, cánh tay đã kéo ống tay áo của hắn lại. Hiển nhiên là không muốn hắn tiếp tục đấu.

"Không có việc gì." Tiêu Viêm khẽ cười cười. Tay áo bào hạ xuống. Năm tay lui tiến vào trong tay áo bào. Run nhẹ nhẹ. Đem luồng cảm giác đau đớn trên cự quyền chậm rãi trục xuất.

"Người này. Thực lực quả nhiên rất mạnh. Nhìn bộ dáng. hắc hắc là lúc này là bất tinh thậm chí cứu tinh đấu sư..." Cảm thụ được trên năm tay truyền đến cảm giác đau nhức. Tiêu Viêm trong lòng âm thầm phỏng đoán.

"Có điều... hắc lúc này cũng không phải dễ chịu... Hỏa khắc mộc. Thanh liên địa tâm hỏa nóng cháy cũng khiến hắc ăn phải một đòn âm ỉ." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn bàn chân Mộc Chiến một cái. Khóe miệng nhếch lên một nét cười lạnh.

Mộc Chiến vẻ mặt khí thế hung ác nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Bàn chân truyền đến đau nhức. Làm cho khóe miệng hắn không ngừng co quắp. Trong cơ thể đấu khí nhanh chóng lưu chuyển. Sau đó bao vây trên bàn chân. Phủ lên thành một màu nhàn nhạt lục sắc.

Mộc Chiến đấu khí. Là thuộc về mộc thuộc tính đấu khí. Loại đấu khí này có tác dụng chữa thương nhất định. Bởi vậy. Theo đấu khí bao phủ. Mộc Chiến bàn chân bị thương cũng không quá mức nghiêm trọng. Đã từ từ khôi phục lại.

"Tiểu tử. Rất không tồi... Không nghĩ tới người một, Luyện dược sư có loại sống an nhàn sung sướng, cư nhiên còn am hiểu phương thức chiến đấu sắc bén như thế." Mộc Chiến hướng về phía Tiêu Viêm nhếch miệng cười. Giống như một đầu mãnh hổ nhe răng múa vuốt. Khí thế hung ác lan tỏa. Người này. Nếu là đặt ở trên chiến trường, chắc chắn sẽ là một hung hãn mãnh tướng.

Tiêu Viêm cười lạnh không nói. Thanh sắc đấu khí vẫn như cũ lượn lờ tại bên ngoài thân thể. Không có chút nào buông lỏng.

"Bất quá.... Mặc kệ ngươi là ai. Đều không nên đụng đến nữ nhân ta thích!"

Trên khuôn mặt nét cười chột biến mất. Mộc Chiến rống to một tiếng. Đấu khí hùng hồn tự trong cơ thể bạo dũng phát ra. Đấu khí bốc lên lúc này. Một bộ đấu khí áo giáp có chút mơ hồ. Dĩ nhiên từ từ xuất hiện ở bên ngoài thân thể hắn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Nhìn Mộc Chiến đấu khí áo giáp bên ngoài thân thể. Tiêu Viêm nhăn đồng hơi co lại. Không nghĩ tới người này dĩ nhiên có thể triệu hồi ra đấu khí áo giáp mà chỉ có đại đấu sư mới có thể sở hữu. Mặc dù hắn hiện tại áo giáp vền vẹn chỉ là khối nguyên mẫu đơn sơ. Bất quá lực phòng ngự. Lại vượt qua xa đấu khí sa y của đấu sư.

"Người này muốn chính thức động thủ..." Trong lòng thì thảo một tiếng. Tiêu Viêm khuôn mặt từ từ ngưng trọng. Tâm thần vận chuyển, lữ lữ Thanh Liên địa tâm hỏa từ trong khí toàn chuyển động, sau đó ở tại kinh mạch phi tốc xuyên qua. Tùy thời chuẩn bị bộc phát năng lượng kinh khủng vốn có của nó.

"Mộc Chiến. Ngươi, đồ điên kia. Dừng tay!" Nhìn Mộc Chiến vẫn không chịu bỏ qua. Nhã Phi tức giận mặt xanh mét.

Không để ý đến tiếng hét của Nhã Phi. Mộc Chiến bên ngoài thân thể đấu khí càng ngày càng đậm. Một cỗ khí thế mạnh mẽ. Từ trong cơ thể tràn ra lan rộng. Đem trong đại sảnh một ít người thực lực hơi yếu. Áp bức đến nổi sắc mặt khê biến.

"Ta nói rồi. Ai dám chạm đến ngươi. Ta sẽ giết kẻ đó!"

Bàn chân hung hăng dậm mạnh xuống. Từng đạo vết nứt giống như mạng nhện lan rộng ra. Mộc Chiến thân thể hơi nghiêng tới trước. Sau đó "hưu" một tiếng. Hóa thành lục sắc ảo ảnh hướng về Tiêu Viêm bắn mạnh tới. Dọc đường nơi đi qua. Một đạo khe sâu chừng một thước. Theo một đường thẳng tấp lan tràn đuổi theo.

Cả đại sảnh. Ở giờ phút này biến thành một mảng hỗn độn.

Cảm nhận được khí thế hung hãn trên thân thể Mộc Chiến. Tiêu Viêm sắc

mặt ngưng trọng gạt Nhã Phĩ trước mặt lui ra phía sau người. Trong tay áo bào thanh sắc hỏa diễm bắt đầu quỹ dị phun ra...

Mộc Chiến tốc độ cực kì nhanh. Trong chớp mắt. Đã xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm không xa. Giơ cao quyền đầu. Trên quyền đầu bất ngờ hiện đầy lực sắc mộc thứ(mũi nhọn) bén nhọn. Nhìn qua lực công kích hẳn vô cùng mạnh bạo.

"Thanh mộc thứ!"

Một tiếng gầm nhẹ đầy áp lực.Lực sắc mộc thứ che kín quyền đầu Mộc Chiến xen lẫn một cỗ kinh khí bén nhọn. Hung hăng hướng về Tiêu Viêm đánh tới.

Nhãn châu đen kịt. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào quyền đầu càng lúc càng gần. Luồng kinh phong áp bức khiến y bào trên thân thể Tiêu Viêm dính sát vào da thịt.

Trong tay áo bào, Thanh sắc hỏa diễm lúc này cũng giải phóng áp bức bóc lên tựa như hoan hỉ. Năng lượng nóng cháy cấp tốc tăng cao...

Ngay khi Tiêu Viêm sắp sử dụng Thanh liên địa tâm hỏa phản kích.Lúc này lông mày đột nhiên có điều cảm ứng,hơi hơi cau lại. Chợt nghiêng thân thể tới trước, đình chỉ hành động. Cùng thời khắc đó. Một đạo thanh âm lạnh lùng tại trong đại sảnh vang lên.

"Mộc Chiến. Dừng tay lại cho ta!"

Theo tiếng quát hạ xuống. Một bóng dáng thân ảnh màu xanh nhạt như tia chớp cảm tưởng như tại khắp nơi góc ngách trong đại sảnh bắn đến.Một thân hình quỹ dị trôi tại giữa không trung. Đã là xuất hiện tại trước người Tiêu Viêm.

Khóe mắt dư quang liếc Nạp Lan Yên Nhiên thân pháp quỹ dị di động tại giữa không trung. Tiêu Viêm lông mày không tự chủ mấp máy. Nữ nhân này. Trong ba năm nay tiến bộ rất nhiều a...

"Thiên phong cương!"

Thoáng hiện tại trước người Tiêu Viêm. Nạp Lan Yên Nhiên mặt lạnh

lòng nhìn Mộc Chiến đang vẫn không có ý định chỉ công kích. Cánh tay trắng như tuyết từ trong tay áo bào rộng thùng thình vươn ra. Ngọc chỉ thon dài nhẹ nhàng phe phất. Năm tia Thiên phong cương hiển hiện trên đầu ngón tay tựa năm ngón tay bén nhọn mang theo màu xanh nhàn nhạt.

Ngũ đạo phong cương sắc bén điên cuồng xoay tròn giống như muốn đem không gian xé rách. Cương phong kinh khí hình xoắn ốc bạo xuất ra. Chợt hung hăng bắn trên lục sắc mộc thứ bao phủ trên quyền đấu của Mộc Chiến.

"*Ầm!*"

Theo một đạo tiếng vang bùng nổ. Mộc Chiến trên quyền đấu. Từng đợt vụn vỡ bắn mạnh ra. Trận gió mang theo kinh khí hung hãn. Trục tiếp khiến cho Mộc Chiến bạo lui lại mấy bước. Mỗi một bước đặt chân. Lưu lại trên mặt đất dấu ấn thật sâu

Đến bước lui lại cuối cùng. Mộc Chiến bả vai một trận run rẩy mãnh liệt. Một cỗ kinh khí vô hình. Từ trong cơ thể tràn ra. Để lại một dấu vết thật sâu ở trên cây cột ở phía sau thân..

"Nạp Lan Yên Nhiên? Hắc. Không nghĩ tới bất quá chỉ mới hai năm không gặp mà thôi. Ngươi dĩ nhiên mạnh lên nhiều như vậy. Xem ra Vân Vận tông chủ đối với ngươi dạy dỗ vô cùng dụng tâm a." Liếm máu tươi trên nắm tay. Không để ý đến điểm đau nhức ấy. Mộc Chiến kinh ngạc nói.

"Mộc Chiến. Nơi này là Nạp Lan gia tộc. Không phải là Mộc gia nhà ngươi. Nham Kiêu tiên sinh là khách nhân của Nạp Lan gia tộc. không thể để ngươi làm càn như thế!" Nạp Lan Yên Nhiên quát khế.

Mộc Chiến đôi mắt híp lại, nắm tay siết chặt. Ánh mắt tại trong đại sảnh quét qua. Sau đó hướng về Nạp Lan Kiệt, Nạp Lan túc hai người đang bước nhanh tới. Biết mất cơ hội động thủ với Tiêu Viêm hẳn bất đắc dĩ đành phải buông tay. Cầm khế nâng, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm: *"Hôm nay nể mặt Yên Nhiên. Sẽ không phé ngươi.. bất quá ngày sau. Xin khuyên ngươi cách Nhã Phi xa một chút! Nếu không..."*

"Tùy thời phụng bồi..." Tiêu Viêm cười lạnh nói. Trải qua lần giao phong lúc trước. Hẳn biết Mộc Chiến cấp bậc so với bản thân cao hơn một ít. Có điều nếu là đem ra con át chủ bài vận dụng. Ai thắng ai thua còn chưa biết.

"Có cốt khí! Không nghĩ tới mới vừa quay về đế đô. Đã gặp phải người có thể làm cho ta giải tỏa phiền muộn. Ta rất hưng phấn a..." Hương về phía Tiêu Viêm nhếch miệng cười. Mộc Chiến hàm răng trắng rợn. Có chút uy nghiêm

"Làm người giải tỏa phiền muộn cho người. Đúng là không biết tự lượng sức. Chưa dám lên được người khác. Ngược lại chỉ sợ chân người hồng trước....." Đối với cái loại thanh niên không chút che giấu khí chất càn rỡ ngang ngược. Tiêu Viêm vẫn không có chút cử chỉ mềm yếu. Bộ dáng gay gắt đáp lời. Làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

"Tốt lắm. Các người đều ít nói một chút. Hôm nay là Nạp Lan gia tộc tụ hội. Không nên nhiều loạn nhã hứng của mọi người." Nhìn hai người châm chọc lẫn nhau. Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu cau lại. Bất đắc dĩ quát lên.

Tiêu Viêm nhún vai. Ánh mắt từ trên người Mộc Chiến. Dời đi hướng về nữ nhân xinh đẹp lưng quay về chính mình. Đôi mắt híp lại. Ngón tay trong tay áo bào nhẹ nhàng di động. Lúc trước Nạp Lan Yên Nhiên ra tay. Tiêu Viêm liền nhận thức được cái gọi là ếch ngồi đáy giếng. Nàng một kích liền có thể bức lui Mộc Chiến cùng chính mình chiến đấu chẳng phân biệt cao thấp. Nữ nhân này. Trong ba năm. Thực lực tiến bộ cực nhanh. Tuy nói vừa rồi nàng thi triển đấu kỹ có lẽ cấp bậc không thấp. Bất quá nếu là không có thực lực hùng hậu duy trì. Đấu kỹ cấp bậc cao tới đâu. Ở trong chiến đấu, cấp bậc khác biệt không xa cũng không có tác dụng lớn...

"Vân Lam Tông bồi dưỡng nàng. Thật sự là không phải thừa a. Lần này ba năm ước hẹn, không phải trò chơi....." Ánh mắt dừng ở trên thân thể mềm mại đường nét đẹp đẽ của Nạp Lan Yên Nhiên. Tiêu Viêm trong lòng lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 295: Xong việc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Dừng tay cho ta!" Trong đại sảnh lúc này vô cùng hỗn loạn, Nạp Lan Kiệt chen qua đám người, bước nhanh đi tới, sắc mặt khó coi quát.

Cước bộ tại bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên dừng lại, Nạp Lan Kiệt đầu tiên là quay đầu về Tiêu Viêm hỏi: "*Nham Kiêu tiểu hữu, ngươi không sao chứ?*"

Tiêu Viêm lắc đầu, ra hiệu chính mình cũng không có gì đáng lo.

Nhìn thấy Tiêu Viêm vô sự, Nạp Lan Kiệt lúc này mới thở phào một hơi, nếu là hắn xảy ra chút chuyện gì, như vậy chính mình chính là gặp nạn a.

Ánh mắt quét qua khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm, Nạp Lan Kiệt trong lòng lại đối với hắn xem trọng thêm một bậc, tuy nói chiến đấu bên này vền vẹn chỉ giằng co ngăn ngừa một hồi, nhưng với thực lực Nạp Lan Kiệt, tự nhiên là lúc chiến đấu bộc phát một chốc, đã là sớm biết được, thế nhưng hắn lại như vậy chậm chạp đi tới, rõ ràng là đang muốn âm thầm quan sát một chút thực lực chiến đấu của Tiêu Viêm, dù sao, rất nhiều luyện dược sư, có lẽ tại luyện dược thuật cực kì tinh thông, nhưng tại phương diện chiến đấu, nói không chừng lại là tồi tệ hồ đồ, người như thế, Nạp Lan Kiệt cũng không phải là chưa từng gặp qua.

"*Tiểu gia hỏa này, không nghĩ tới không chỉ có luyện dược thiên phú kiệt xuất như thế, tại phương diện chiến đấu, cũng không kém a, nhìn hắn ra tay sắc bén, rõ ràng cũng là người đã trải qua sát phạt chính thức.*" Trong lòng âm thầm than thở một tiếng, Nạp Lan Kiệt đem tầm mắt hướng về phía Mộc Chiến đối diện, mặt già trầm xuống, quát: "*Mộc Chiến, không nghĩ tới hai năm lịch lãm, không chỉ không làm ngươi mất đi tính kiêu ngạo, ngược lại làm cho ngươi càng ngày càng càn rỡ, đây là Nạp Lan gia, không phải Mộc gia ngươi, ở chỗ này, cho dù là cái lão già Mộc Thần kia tới, cũng không dám chằng nể mặt mũi Nạp Lan Kiệt ta như thế!*"

"*Hắc hắc, Nạp Lan lão gia tử đừng giận, tiểu chất chỉ là muốn thử xem thân thủ vị bằng hữu kia mà thôi, vẫn chưa có tại Nạp Lan gia có ý tứ quấy rối, nơi này đồ vật hư hao, đợi tiểu chất lập tức gọi người toàn bộ chỉnh sửa lại.*" Mặc dù Mộc Chiến bản tính càn rỡ, bất quá ở trước mặt Nạp Lan Kiệt bói phận đủ để cùng gia gia hắn so sánh, cũng không dám quá mức làm càn, lập tức giảo biện cười nói.

"*Hừ, lời này của ngươi, chỉ lừa quỷ mà thôi.*"

Hừ lạnh một tiếng, Nạp Lan Kiệt ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm Mộc Chiến, trầm giọng nói: "*Mộc Chiến, hiện tại ở đây, ta cũng nói rõ cho ngươi, Nham Kiêu tiểu hữu là khách quý Nạp Lan gia tộc, ta không hy vọng hắn có bất cứ tổn thương gì, Mộc gia ngươi mặc dù cuồng nhân rất nhiều, nhưng Nạp Lan gia ta, cũng không phải chỉ ăn hại!*"

Nạp Lan Kiệt phi thường minh bạch tính tình Mộc Chiến, hôm nay cùng Tiêu Viêm động thủ thất bại, ngày sau nói không chừng sẽ kêu người trong gia tộc động thủ, vì cam đoan an toàn Tiêu Viêm cùng với nhờ đó lấy được hảo cảm của hắn đối với Nạp Lan gia tộc, cho nên Nạp Lan Kiệt trước mặt mọi người nói ra lời này làm cho rất nhiều người thâm biến sắc.

Nghe được Nạp Lan Kiệt không giống như nói giỡn. Mộc Chiến sắc mặt hơi thay đổi. Hắn cũng không nghĩ đến. Vì một nhị phẩm luyện dược sư. Nạp Lan Kiệt không ngò hạ lời khe khắt như vậy.

Ánh mắt kì dị. Nhìn Tiêu Viêm từ trên xuống dưới đứng ở phía sau Nạp Lan Yên Nhiên. Mộc Chiến trong lòng âm thầm buồn bực nói: "*Tiểu tử này đến tột cùng thân phận ra sao? Xem ra sau khi trở về. Phải cho người điều tra một phen.*"

"*Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?*" Thời khắc Mộc Chiến âm thầm đánh giá. Một âm thanh già nua ở ngoài đám đông vang lên. Một đạo bóng dáng đơn bạc quý dị chợt hiện giữa đám người. Rồi như quỷ mị xuất hiện tại bên cạnh Tiêu Viêm. Mọi người ánh mắt thoáng nhìn. Nguyên lai người vừa lên tiếng là Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn.

"*Mộc Chiến?*"

Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn con mắt quét qua đông hỗn độn đầy đất đá. Sau đó ánh mắt chuyển qua trên người Mộc Chiến đối diện. Đầu tiên là sừng sốt. Tái quay đầu lại nhìn Nhã Phi cùng Tiêu Viêm hai người đứng chung một chỗ. Trong giây lát đã hiểu được chân tướng. Lập tức khuôn mặt già giống như Nạp Lan Kiệt. Nhanh chóng trầm xuống. Cặp mắt hung hăng nhìn trừng trừng Mộc Chiến. Tức giận nói: "*Ngươi mới trở về đã gây chuyện thị phi. Ngươi có tin hay không ta bảo Mộc Thần lão bắt tử đuôi ngươi tiếp tục đi biên cảnh lịch lãm?*"

"*Ách... Đăng Sơn tộc trưởng... Ngài cũng đến nơi này à.*"

Nhìn thấy người đến. Mộc Chiến không sợ trời không sợ đất nhất thời cũng phát lạnh. Lúc đầu rời để đi biên cảnh. Nguyên nhân lớn nhất cũng là do Mộc Chiến can rỡ khiến Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn tức giận. Cuối cùng khiến cho Mộc gia không thể không đem cái tai họa đẩy tới để quốc biên cảnh. Cho nên hiện giờ vừa thấy Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn. Mộc Chiến liền có chút sợ hãi. Lập tức ngượng ngùng cười nói.

Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn khẽ hừ một tiếng, ánh mắt liếc Nạp Lan Kiệt một bên, chậm chậm nói: *"Ta cũng đề tỉnh với người, sau rời khỏi nơi này, không nên lại đi tìm Nham Kiêu tiểu hữu gây phiền toái, hắn là bằng hữu của Thước Đặc Nhĩ gia tộc ta, nếu như thật sự gặp phải chuyện gì, như vậy đừng trách lão nhân ta động nộ, đến lúc đó, cho dù là Mộc Thần, cũng không thể bảo vệ ngươi..."*

Mặc dù cũng không minh bạch thực lực cùng bối cảnh sau lưng Tiêu Viêm, bất quá Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn nói ra những lời này, lại không hề có nửa phần chần chừ, một đầu hoàng cường giả tính tình cao ngạo, lại có thể cam tâm đi theo bên cạnh Tiêu Viêm làm hộ vệ, đủ để nhìn ra thanh niên nhìn giống một người tầm thường này tốt cùng ẩn chứa thế lực như thế nào.

Ngắn ngủi hai phút đồng hồ, Mộc Chiến đã bị hai gia tộc trong tam đại gia tộc trình trọng cảnh cáo, loại cục diện này, không chỉ có Mộc Chiến bản thân trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả chung quanh mọi người vây xem, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nếu như nói Tiêu Viêm có thể thay Nạp Lan Kiệt khu trừ lạc độc, như vậy hết sức bảo vệ hắn, bọn họ cũng không phải quá mức ngoài dự liệu, dù sao thì tính mạng của mình cứu được hay không cũng nằm trong bàn tay của người ta. Nhưng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn mới cùng Tiêu Viêm quen biết không lâu, lại thốt ra lời khắt khe như vậy, điều này làm cho bọn họ kinh ngạc khó hiểu.

Phải biết rằng, sau lưng Mộc Chiến, là cả Mộc gia a, bọn họ thế lực, không chút nào so với Thước Đặc Nhĩ gia tộc nhỏ hơn bao nhiêu, hơn nữa nếu là so đầu số lượng cường giả, Mộc gia thậm chí còn vượt qua Thước Đặc Nhĩ gia tộc rất nhiều, dù sao Thước Đặc Nhĩ gia tộc là một gia tộc buôn bán, cũng không phải là gia tộc thượng võ như Mộc gia.

Đương nhiên, cường giả nói đây, chỉ về lực lượng, cũng không phải là cùng loại đỉnh phong lực lượng như Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn, dù sao loại cấp bậc này, cũng không phải là chỉ cần trông vào tinh thần thượng võ là có thể thành công

"*Híc, tiểu tử may mắn...*" Trong đám người, nhìn thấy hai vị quan trọng che chở cho Tiêu Viêm, Liễu Linh nhú mày, bĩu môi, cười lạnh nói.

Một bên, tiểu công chúa mày liễu cau lại, nhãn châu xuyên qua đám người, nhìn Tiêu Viêm, thấp giọng lầm bầm nói: "*Xem ra hắc hắc có cái gì làm cho hai đại gia tộc cực kì coi trọng? Nếu không mà nói, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn cùng Nạp Lan lão gia tử, tuyệt đối không bao giờ mạo hiểm thốt lời gần như bất chấp đối địch với Mộc gia bảo hộ cho hắc.*"

"*Thật sự là kẻ thần bí... Đáng tiếc.*" Tiếc hận lắc đầu, tiểu công chúa nhớ tới thái độ Tiêu Viêm đối với nàng, cười khổ một tiếng, không nghĩ tới mắt nhất thời vụng về, cư nhiên cùng người nổi tiếng bậc này, đánh mất mối quan hệ, việc này nếu là bị phụ hoàng hoặc là tỷ tỷ biết đến, sợ rằng bị răn dạy một trận.

Khóe miệng giật giật, Mộc Chiến trên khuôn mặt nhăn nhó cực kì khó coi, sau một lúc lâu, dưới ánh mắt của Nạp Lan Kiệt cùng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn, bất đắc dĩ giang tay, nói: "*Hai vị lão gia tử, ta nói hôm nay chỉ là hiểu lầm, được rồi, chỉ cần vị bằng hữu kia sau này không chọc đến ta, ta đây cũng sẽ không lại đi làm phiền hắc, cái này coi như cấp cho hai vị mặt mũi.*"

Nạp Lan Kiệt thân nhiên gạt đầu, quay đầu sang, nhìn đại sảnh, vỗ vỗ tay, cười nói: "Chư vị, thỉnh tiếp tục, tiêu bối lúc này chỉ hồ đồ mà thôi, mọi người coi như là xem màn biểu diễn đặc sắc đi, ha ha."

Nghe được Nạp Lan Kiệt lời này, mọi người vây xem cũng thức thời phụ họa cười cười, sau đó tự giác tản ra, thay nhau tìm kiếm đối tượng thuận mắt, tiếp tục uống rượu đàm tình. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"*Hắc hắc, lão già, người thật đúng là không tha bất cứ cơ hội lấy lấy lòng người a...*" Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn híp mắt cười cười ghé sát vào Nạp Lan Kiệt thấp giọng nói.

"Hừ, lão già kia, xem ra ngươi thật đúng là chuẩn bị cùng chúng ta cướp người?" *Nạp Lan Kiệt liếc Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn một cái, cười lạnh nói.*

"Nhân tài như thế, chạy đến nhà người khác, đây chính là chuyện khiến người ta đau đầu a..." *Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn cười nhẹ nói: "Ta tựa hồ cảm giác được Nhã Phi cùng Nham Kiêu tiểu hữu trò chuyện rất thân mật a? Ngươi nói có phải hay không? Bất quá Yên Nhiên chất nữ cũng muốn làm quen lôi kéo Tiêu Viêm a. Hắc hắc, dù sao thân phận không giống nhau, nhưng mà, như vậy, các ngươi không phải sẽ tổn hại rất nhiều đó sao?"*

Da mặt khô héo co quắp vài cái, Nạp Lan Kiệt khóe mắt dư quang đảo qua Nhã Phi đang lôi kéo Tiêu Viêm, trên dưới xem xét hẩn vira rồi chiến đấu có hay không bị thương, tiếp đến lại nhìn liếc mắt một cái đứng ở một bên cháu gái mình mặt cười lạnh lùng không có chút nào động tĩnh, đành phải lắc tay áo bào, hậm hực nói: "Ngươi thật đúng là bỏ không ít tiền vốn..."

"Không nhiều, không nhiều a" *Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn đắc ý cười cười, chung hồng tửu cầm trong tay, uống một hơi cạn sạch.*

.....

"Được rồi, ta thật sự không có việc gì, tên kia mặc dù khó chơi, chỉ với điểm ấy chiến đấu cũng không thể thương tổn được ta." *Bất đắc dĩ nhìn Nhã Phi đang không ngừng xem xét mình, Tiêu Viêm lắc đầu, cười khổ nói.*

Sau khi nghe được Tiêu Viêm thanh âm cũng không có dị thường, Nhã Phi lúc này mới thở phào một hơi, trong nhãn châu hiện đầy kinh ngạc đánh giá Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "Tiểu tử kia, ta nhớ kỹ ngươi lúc đầu rời đi Ô Thản Thành, mới vèn vèn chỉ là đột phá đấu giả không lâu? Lúc này mới bao lâu thời gian a... cư nhiên đó là có thể cùng Mộc Chiến chiến đấu không phân biệt cao thấp?"

Tiêu Viêm cười cười, đã nỗ lực trải qua tu hành nghiêm khắc, có thu hoạch như vậy, hẩn cho rằng, chỉ là chuyện cực kì bình thường mà thôi.

"Nạp Lan tiểu thư, đa tạ ngươi lúc trước ra tay..." *Nhã Phi tiến lên hai bước, đi tới bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, thay Tiêu Viêm mỉm cười cảm*

ta nói.

"Nham Kiêu tiên sinh là khách nhân Nạp Lan gia, ta tự nhiên là phải ra mặt, kì thật lấy thực lực Nham Kiêu tiên sinh, tựa hồ hành động của ta, có chút dư thừa..." *Nạp Lan Yên Nhiên liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, người này sau khi nhìn thấy nàng, ánh mắt lại từ từ chuyển biến lạnh lùng, loại này cùng Nhã Phi cơ hồ là hai đũa ngọ trái ngược, thật sự là làm cho Nạp Lan Yên Nhiên có chút không nói nên lời.*

"Nhã Phi, hai năm không gặp, nàng không nên coi thường ta như vậy?" *Một bên Mộc Chiến, nhìn thấy Nhã Phi ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lại đây, không khỏi cười khổ nói.*

"Mộc đại thiếu gia, ta nào dám a, chỉ là tính tình của người, Nhã Phi thật sự là vô phúc tiêu thụ, hy vọng người ngày sau, không nên nói những lời tổn hại thanh danh Nhã Phi, ta chưa bao giờ đáp ứng cái gì hôn ước, khi nào lại thành nữ nhân của người?" *Nhã Phi liếc mắt người này một cái, cười lạnh nói.*

Nói xong, Nhã Phi lại bước quay về bên người Tiêu Viêm, lôi kéo tay áo hắn, ôn nhu nói: "Chúng ta qua nơi khác đi..."

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua vẻ mặt ôn nhu Nhã Phi, tái nhìn Mộc Chiến sắc mặt bởi vì phần nộ mà có chút xanh mét, tùy ý Nhã Phi lôi kéo, hướng về mặt khác đại sảnh bước đi.

"Tiểu tử đáng chết..." *Nhãn đồng giận dữ trừng mắt nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, Mộc Chiến hung hăng phát tay, sau đó đem ánh mắt hướng Nạp Lan Yên Nhiên, nói: "Yên Nhiên, tiểu tử này đến tột cùng lai lịch ra sao? Đừng bảo trì trầm mặc với ta, chúng ta nói như thế nào khi còn bé đã ở cùng nhau trườn bò lăn lộn, chẳng lẽ ngay cả điểm ấy tin tức cũng không chịu tiết lộ?"*

Nhìn thấy Mộc chiến vẻ mặt hung lệ, Nạp Lan Yên Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Nói thật ra, ta cũng đích xác không rõ lắm chi tiết về Nham Kiêu, bất quá hắn luyện được thuật cực kì bất phàm, lạc độc trong cơ thể gia gia ta, ngay cả Cổ Hà trưởng lão cũng không có biện pháp, nhưng hắn, lại có thể đem trục xuất..."

"Ta chỉ biết như thế thôi, dù sao người ngày sau đừng đi tìm hắn gây phiền

toái, nếu không, ta nghĩ, ngươi cũng sẽ gặp phiền toái không nhỏ." *Nạp Lan Yên Nhiên* nhắc nhở một tiếng, sau đó xoay người chậm rãi đi vào đại sảnh, lưu lại *Mộc Chiến* một mình cắn răng không cam lòng đứng ở tại chỗ.

"Quản ngươi đến tột cùng có cái thân phận gì... Đừng cho ta có cơ hội tóm được." Cắn răng, *Mộc Chiến* hung tợn thấp giọng nói.

-----oOo-----

Chương 296: Khí Thế Đầu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cố ý cùng ta biểu hiện thân thiết như vậy là để cho ta làm tám chắn làm tên kia hiểu lầm?" Bên cạnh *Nhã Phi*, *Tiêu Viêm* đột nhiên thản nhiên cười nói..

"Xin lỗi..." Bị *Tiêu Viêm* nhìn thấu mục đích của mình. Khuôn mặt *Nhã Phi* ửng đỏ *Thấp giọng* nói khẽ nói: "Ta thật sự là sợ bị hấn quấy rầy, Đánh cũng không đi. Mắng cũng không nghe. Cho nên chỉ có thể như vậy..."

"Ngươi... Ngươi sẽ không tức giận chứ?" *Nhã Phi* nhìn *Tiêu Viêm* khẽ nói. Như vậy mặc dù nàng có thể giải thoát một điểm. Bất quá lại làm cho *Tiêu Viêm* bị *Mộc Chiến* bỗng dưng vô cớ oán hận.

"Dù sao cũng không phải lần đầu tiên trải qua chuyện này.." *Tiêu Viêm* cười khổ lắc đầu.

Nghe vậy. *Nhã Phi* nhẹ giọng cười cười. Nhưng lại vừa lại không dám nói lời nào. Vì vậy giữa hai người bầu không khí đó là như vậy trầm mặc xuống.

"Khụ... Ngươi trước chung quanh đi một chút. Còn ta đi thay *Nạp Lan* lão gia tử hoàn thành liệu trình khu độc hôm nay." Sau một lúc lâu, *Tiêu Viêm* ho nhẹ một tiếng. Thuận theo thị nữ bên cạnh đi qua thuận tay bung lên một chén rượu hồng. Thử ném một ngậm. Sau đó tùy ý bỏ vào trong tay *Nhã Phi*. Mỉm cười hướng cửa đại sảnh đi tới.

Đứng ở tại chỗ đưa mắt nhìn Tiêu Viêm biến mất. Nhã Phi nhẹ nhàng lắc chén rượu trong suốt rượu hồng đỏ sẫm. trong chén phản xạ lên nhan sắc. Khuôn mặt càng lộ vẻ hồng nhuận xinh đẹp.

Cầm chén rượu đi ra đại sảnh. Nhã Phi đứng ở cây cột bên cạnh. Nâng chén rượu. nhớ tới lúc trước Tiêu Viêm chiến đấu luồng sắc bén khí thế, thần sắc hơi có chút thất thần. Lúc này mới hơn một năm không gặp. Thấu niên bị người ta khinh thường bây giờ lại có tự tin đến như vậy.

"Nhã Phi. Đang suy nghĩ cái gì chứ?" Tiếng cười già nua đột nhiên ở sau người vang lên. Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười híp mắt cười nói.

"A? Không có gì." Bị quấy rầy suy nghĩ Nhã Phi cả kinh, Vội vã trả lời.

Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười cười. Chậm rãi đi lên đến đây, khuôn mặt có thâm ý nói: "Thấy Nham Kiêu tiểu gia hỏa kia như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm a." Nghe vậy. Nhã Phi lời này là thốt ra. Bất quá ngay sau đó. Phát hiện gì đó đích nằng vội vã ngừng miệng. Con người nhìn chằm chằm Đăng Sơn. Nhẹ giọng nói: "Đại trưởng lão. Người nói lời này có ý gì?"

"Khụ khụ. Ta cảm thấy rất hài lòng. Ta cũng không có chút phản đối a..." Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười nói.

Nghe đại trưởng lão nói như vậy. Hai gò má Nhã Phi nhất thời đỏ lên nhìn rất quên rũ. Nhã Phi vội vàng nói: "Đại trưởng lão. Ta đối với Nham Kiêu cũng không có cái loại cảm tình này. Chỉ là cùng hấn là bình thường bằng hữu mà thôi."

"Không cảm tình Có thể bồi dưỡng..." Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười cười.: "Người hấn là cũng biết, thân là người trong gia tộc cũng rất ít có hai bên tình nguyện, Nhưng nếu người cùng người đó hợp nhau vừa lại có lợi ích cho Gia tộc thì đó là chuyện rất hạnh phúc."

"Có thể nói khó nghe một chút?. Trước khi Nham Kiêu xuất hiện. bên trong gia tộc đã lựa chọn người thích hợp với người, đó là Mộc Chiến, Bởi vì, nếu hai người đám cưới thì Đối hai cái đại gia tộc mà nói thì đó là một kết cục rất tốt."

Nghe vậy.Chén rượu trong tay Nhã Phi hơi run lên.

"Ai" Nhìn phản ứng của Nhã Phi. Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn thở dài một tiếng. Vỗ vỗ bả vai của nàng. Đi trở về đại sảnh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng. Nhã Phi cúi đầu nhìn chén rượu hồng.Khuôn mặt cực kỳ quyến rũ động lòng người giờ phút này lại là chứa một nét thoáng hiện làm cho đích bởi vì chi tâm vỡ đích nhàn nhạt đau thương.

Nhã Phi biết theo như lời Đăng sơn nói không giả. Mặc dù ở trong Đại gia tộc như vậy cũng rất thuận lợi. Bất quá đồng thời. Cũng là mất đi rất nhiều thứ. Nàng cũng không có thiên phú cùng với vận may như Nạp Lan Yên Nhiên. bởi vì tại Vân Lam Tông thân phận. Có thể dễ dàng thoát khỏi trói buộc của gia tộc. Cho nên năm đó. Nàng có thể không kiêng nể gì đi vào Tiêu gia thối hôn. Mà Nhã Phi cũng biết. Chính mình cũng không có loại năng lực này.

Ngọc thủ hoàn tại trước ngực. Nhã Phi nhẹ nhàng ngồi ở trên thềm đá. Gió đêm lạnh lạnh. Làm cho nàng có chút ngượng lạnh trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời.Một lúc sau, cặp mắt mê người của Nhã Phi đột nhiên hơi hơi cong lên. Tựa như hồ ly nhãn. Lóe ra khôn khéo cùng hấp dẫn.

"Muôn không bị gia tộc nắm trong tay. Vậy... Cũng chỉ có nắm trong tay gia tộc..." *Nhẹ giọng nỉ non. Đôi mắt đẹp của Nhã Phi nhìn chăm chăm chén rượu hồng. Bên trong đó. Gò má quyến rũ động lòng người.*

"Ta không có thiên phú tu luyện như Nạp Lan Yên Nhiên, Nhưng Gia tộc ta chính là chuyên về buôn bán,Lấy năng lực của ta. Đi tới cái vị trí chưởng quản giả. Tựa hồ cũng không khó..." Khẽ lắc lắc ly rượu, có thể ở tuổi này mà có thể trở thành chưởng quản phòng đấu giá của gia tộc quả thật thiên phú của Nhã Phi không thể nghi ngờ.

Dù sao. Trên thế giới này. Cũng không thiếu người tay trái gà không chặt, nhưng Thủ hạ lại là tụ tập hàng nghìn hàng vạn trung thành cường giả.

Nghe tiếng vang thanh thúy. Nhã Phi khước miệng cong lên đường cong mờ. Mị hoặc thiên thành. Quyến rũ động lòng người. Giờ phút này nàng. So với lúc trước. Không thể nghi ngờ càng thêm xinh đẹp.

Trong lòng Nhã Phi một thứ gì đó đã mọc rễ nảy mầm. Từ phía sau nàng vang lên một âm thanh nhu hòa quen thuộc. Làm cho nhất thời trong lòng nữ nhân. Lặng lẽ đích xúc động một chút.

"Ngoài trời gió lạnh. Cũng không sợ ngã bệnh a..."

Đột nhiên quay lại. Nhã Phi ngậy ra nhìn gương mặt trong lớp dịch dung cực kì tâm thường. Giữa lúc hoảng hốt. Chóp mũi có chút phát ê ẩm.

Nhẹ nhàng sờ cái mũi. Nhã Phi hai tay lôi kéo hắc bào. Thân thể mềm mại hướng về bên trong. Cảm giác ấm áp nhàn nhạt.

Hàng mi thon dài chớp chớp. Nhã Phi khẽ cười nói: "Hoàn thành?"

Tiêu Viêm cười gật đầu. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt quyến rũ động lòng người, Có chút kinh ngạc. Không biết vì sao. Hấn phát hiện Nhã Phi hiện tại. So với mới vừa rồi tựa hồ thêm ra chút gì đó... Hơn nữa... Cũng càng làm cho người ta mê hoặc hơn.....

"Người không sao chứ?" *Tiêu Viêm nghi hoặc hỏi.*

"Ta không sao..." *Hướng về phía Tiêu Viêm đẹp đẽ mở tròng hai mắt. Nhã Phi cười dài nói.*

"Nga." *Gật đầu. Tiêu Viêm uể oải ngáp một cái. ánh mắt liếc qua đại sảnh vẫn như cũ náo nhiệt. Không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. Những người này. Cũng thật là vô công rồi việc...*

"Quên đi. Chịu không được. Ta phải đi về, người đi cùng ta chứ?" *Lần nữa ngáp. Tiêu Viêm đối với Nhã Phi thuận miệng hỏi.*

"Ân..." *Nghe vậy. Nhã Phi vừa định lắc đầu cự tuyệt. Song đương ngọc thủ nhẹ vỗ về trên hắc bào, chần chờ một chút. Dĩ nhiên là gật đầu đáp ứng.*

Đứng dậy. Hai người mới vừa là chuẩn bị rời đi nơi này. Sắc mặt Tiêu Viêm có chút ủ rũ. Lại chợt biến đổi. Chợt đột ngột quay đầu nhìn hướng

tây bắc để đó. Nơi đó. Hai cỗ kinh khủng đích khí thế. Đột nhiên phóng lên cao...

"Hải Ba Đông? Lão gia hỏa này. Mật tích hai ngày. Như thế nào cùng người khác lại tới? Nhìn một cỗ khí thế khác. Thực lực dĩ nhiên không thể so với hắn thấp hơn..." Cùng Hải Ba Đông từng liên thủ chiến đấu. Cho nên Tiêu Viêm đối với khí thế của Hải Ba Đông Ba cảm thấy quen thuộc. Lập tức phân biệt ra. Mà càng làm cho hắn sắc mặt khẽ biến. là mặt khác một cỗ kinh khủng khí thế cư nhiên không thể so với Hải Ba Đông yếu hơn.

Tại lúc Tiêu Viêm đang thì thào. Thì hai đạo hai đạo bóng dáng hung mãnh từ trong đại sảnh bên trong bắn ra. Chợt xuất hiện phía trước hai người Tiêu Viêm. Nguyên lai hai đạo bóng dáng này chính là Nạp Lan Kiệt cùng Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn.

Phía sau hai người Nạp Lan Kiệt là Mộc Chiến cùng với Nạp Lan Yên Nhiên Cũng là cùng nhau đi ra, Sắc mặt kinh ngạc nhìn phía phương hướng tây bắc.

"Đấu hoàng cường giả?" *Cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Nạp Lan Kiệt cùng Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn sắc mặt tràn đầy ngưng trọng.*

Nghe thanh âm hai người Nạp Lan Kiệt. Nạp Lan Yên Nhiên đám người sắc mặt đều là cả kinh. Đấu hoàng cường giả. Vậy cơ bản đều là đế quốc đỉnh cao cường giả. Không nghĩ tới tới nay hội đột nhiên xuất hiện hai vị.

"Đi xem một chút..."

Nạp Lan Kiệt cùng Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn không hẹn mà cùng nhau bắn lên không. Hoa mỹ đấu khí hai cánh ở sau lưng nhanh chóng ngưng kết.. Sau đó hóa thành hai đạo quang ảnh. Nhanh chóng bộc phát khí thế mà bay vút đi. Trong hoàng thành đột nhiên xuất hiện loại cường giả cấp bậc này. Nói sao bọn họ không cẩn thận đối đãi.

"Hắc hắc. Chúng ta cũng đi nhìn một cái. Đấu hoàng cường giả a...."

Mặt lộ cuồng nhiệt nhìn Nạp Lan Kiệt hai người biến mất đích thực phương. Mộc Chiến bàn chân tại đích mặt một bước. Thân thể nhanh chóng bắn về phía nóc nhà. Chợt giống như châu chấu bình thường. bắt đầu nhảy ra chạy nước rút Trên phòng ốc trong thành thị. Phía sau hắn. Nạp

Lan Yên Nhiên. Liễu linh đấm người. Cũng là cùng thi triển thần thông theo sát đi lên.

Đấu hoàng cường giả lúc này chiến đấu. Không phải muốn gặp là thấy a...

Tiêu Viêm khẽ cau mày. Hải Ba Đông là hộ thân phù của hắn lên Vân Lam Tông hộ. Cho nên lão tuyệt đối không thể ra sự cố. Nói cách khác. Làm cho Tiêu Viêm một mình một người đi đối mặt Vân Lam Tông đại quái vật kia. Thật sự làm cho người ta rất đau đầu.

"Người ở chỗ này. Cẩn thận một chút. Ta cũng qua nhìn một chút..." Trầm ngâm một hồi. Tiêu Viêm quay đầu đối với một bên Nhã Phi nói. Nhã Phi cũng biết phân biệt chuyện nặng nhẹ. Nhu thuận gật đầu. Không có ngăn trở.

Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất. Tiêu Viêm mạnh mẽ nhảy lên nóc nhà. Sau lưng khẽ rung lên. Sau đó là mọi người trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Viêm đang đem Tử Vân dự triệu hoá đi ra.

Khẽ nhếch môi đỏ mọng nhìn Tiêu Viêm hóa cánh bay lên. Trong đôi mắt đẹp của Nhã Phi. Hiện đây vẻ khó có thể tin...

Hai cánh vừa hiện Thân hình Tiêu Viêm trong nháy mắt hóa thành một đạo quang ảnh. Sau đó phóng đi hướng tây bắc bắn mạnh đi như truy tinh đuổi nguyệt.

"Hắn dựa vào!! Đấu khí hóa cánh?"

Đang ở đỉnh nhảy ra Mộc Chiến. Nghe phía sau vang lên tiếng xé gió. Vội vã quay đầu vừa nhìn. Chợt đó là ngáy ngốc nhìn Tiêu Viêm phe phẩy hai cánh nhanh chóng bay vút mà qua.

"Mẹ kiếp. Người này là đấu vương cường giả? Điều này sao có thể?!"

Giống như ngáy ngốc đứng ở trên nóc nhà. Mộc Chiến ngáy ra nhìn Tiêu Viêm biến mất. Một lát sau. Quay đầu sang. Nhìn thấy phía sau đích Nạp Lan Yên Nhiên đấm người. Cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

"Gặp quỷ..." Trong trời đêm đen kịt. Mấy người tuổi trẻ phát ra nghi hoặc cảm giận tiếng mắng.

-----oOo-----

Chương 297: Ma Bào Lão Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời đêm hai đạo thân ảnh bay vút qua như sao xẹt.

Nạp Lan Kiệt và Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn mặt trầm như nước, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú về phía tây bắc xa xôi. Nơi đó tựa hồ là khu lăng mộ của hoàng thất, ngày thường cực kỳ vắng vẻ, không ngờ đêm nay bỗng nhiên có thể gặp hai tên đầu hoàng cường giả.

Vừa hạ xuống quay đầu lại, nhìn người đang phi hành mà tới cách đó không xa ngạc nhiên nói:

- Đây là... Nham Kiều sao? Hấn sao lại có khả năng đấu khí hoá cánh như thế?

Lúc Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn quay đầu là lúc Nạp Lan Kiệt bên cạnh cảm thấy được chấn động trong không khí, vừa quay đầu lại nhìn, trên nét mặt già nua cũng hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên mặc dù trong lòng kinh dị, hai người dù sao cũng không phải tuổi còn trẻ như Mộc Chiến, bọn họ hiểu biết rộng rãi, cũng không đến nỗi thất thố. Mặc dù sau lưng Tiêu Viêm xuất hiện hai cánh nhưng khí tức của hấn cũng chỉ là tiếp cận với cấp bậc đấu sư mà thôi.

- Lão già, không biết ngươi có nhớ rằng có một loại đấu kỹ thất truyền hay không?

Tốc độ dần dần chậm lại, Đăng Sơn nhìn Tiêu Viêm đang đuổi theo rất nhanh, bỗng nhiên quay lại nói với Nạp Lan Kiệt.

- Ngươi nói chính là....Đây là một loại đấu kỹ phi hành sao?

Hơi sửng sốt một chút, Nạp Lan Kiệt chợt bừng tỉnh nói.

- Ừ, không nghĩ tới Nham Kiều tiểu hữu sau lưng lại cường đại như vậy, có

cả phi hành đấu kỹ đã thất truyền, lại có thể đùa giỡn như thế. Xem ra....
Su phụ sau lưng hẳn lực lượng rất là cường đại a!

Đặng Sơn nói một cách có thâm ý.

"Ừ!". Nạp Lan Kiệt gật gật đầu, bất giác lại càng xem trọng Tiêu Viêm hơn trước.

- Hai vị lão gia tử tốc độ chậm như vậy, qua một chút nữa chỉ sợ chiến đấu kết thúc mất rồi.

Hai cánh rung lên, Tiêu Viêm xuất hiện phía sau hai người cười dài nói.

- Không ngờ phi hành đấu kỹ thất truyền đã lâu hôm nay lại có thể thấy xuất hiện trên người Nham Kiều tiểu hữu, thật là làm cho người ta kinh ngạc.

Đặng Sơn cười nói.

Nghe Đặng Sơn nói ra lai lịch của hai cánh trên lưng mình, Tiêu Viêm hơi kinh ngạc một chút, nhưng rồi lại thấy thư thái. Máy lão gia hoả này đã sống hơn nửa đời người, những chuyện đã từng nghe thấy đương nhiên phải hơn xa so với loại tiểu bối như hắn, có nhận ra phi hành đấu kỹ cũng là bình thường.

- Tiểu tử chỉ ngẫu nhiên mà có thôi, toàn là nhờ vào vận may cả.

Tiêu Viêm cười cười, chợt nhìn về phía tây bắc nói: "*Hai vị, đi thôi.*"

Dứt lời, hắn liền vỗ mạnh hai cánh bay tới.

"Được được". Hai người bọn Nạp Lan Kiệt gật đầu, cánh sau lưng vừa động đã theo sát Tiêu Viêm.

Sau khi ba người Tiêu Viêm đi mất không lâu, phía sau bọn Mộc Chiến mới thở hắt hển mà xuất hiện. Nhìn ba đạo lưu quang mơ hồ cuối chân trời, bọn họ đều bất đắc dĩ lắc đầu, có tốc độ của đôi cánh quả nhiên làm cho người ta không thể theo kịp.

Khoảng cách khí tức càng ngày càng gần, Mễ Đặc Nhĩ Đặng Sơn chân

mày cau lại, sau một hồi, do dự nói với Tiêu Viêm:

- Có một cỗ khí tức.....Hình như có chút giống Hải lão?

Hải Ba Đông ẩn cư vài thập niên gần đây rồi mới trở lại đế đô, cho nên lúc trước vì khoảng cách quá xa, Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn mới không nhìn ra. Hiện tại khoảng cách gần hơn mới đột nhiên phát giác cỗ khí tức nọ có chút cảm giác quen thuộc.

- À, ừ, đích thật là Hải lão.

Tiêu Viêm cười gật đầu.

- Hải lão?

Nghe hai người nói chuyện, vẻ khô héo trên mặt Nạp Lan Kiệt co rút lại một chút, lát sau không nhịn được hỏi Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn:

- Lão già ngươi nhận biết một trong hai cỗ khí tức của đầu hoàng kia sao?

Nghe vậy, Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, nói một cách thần bí:

- Hắc hắc, đợi lát nữa ngươi sẽ biết thôi.....

Nói xong, hắn nhìn Tiêu Viêm cười cười, hai người tăng tốc, tiếp tục bay vọt tới, sau đó hướng về phía cỗ khí tức nọ đang bộc phát cách đó không xa.

Khẽ nhếch miệng nhìn hai người phía trước, Nạp Lan Kiệt chau mày lắm lắm:

- Tên này lại bày trò gì nữa đây? Chẳng lẽ hắn thật sự nhận biết chủ nhân của cỗ khí tức nọ hay sao?

Sau khi lắm lắm vài tiếng, nghĩ không ra, Nạp Lan Kiệt chỉ biết lắc đầu một cách bất đắc dĩ, rồi chấn động hai cánh vôi vã bay theo.

Càng đến gần nơi cỗ khí tức bộc phát, ba người Tiêu Viêm càng giảm tốc độ, sau khi liếc nhau một cái, cuối cùng ngừng lại trên không của lăng viên

thật lớn ấy, sắc mặt ngưng trọng nhìn hai vòng tròn lớn ở giữa lăng viên.

Hai vòng tròn ánh sáng chia ra hai màu trắng vàng, mà hai cỗ khí tức kinh khủng nọ chính là từ trong hai vòng sáng đó phát ra. Quảng sáng linh hoạt không ngừng bay qua bay lại, hai bóng người như ẩn như hiện.

Mỗi lần hai quảng sáng tiếp xúc với nhau, đều bộc phát ra một cỗ năng lượng rung động vô cùng mạnh mẽ. Tuy ba người Tiêu Viêm ở cách đó khá xa nhưng vẫn cảm thấy không nhìn được có chút tức ngực buồn nôn.

Bầu trời đêm đen kịt, nhưng trong khu vực trên không của lăng viên, cơ hồ sáng rõ như ban ngày.

Quảng ánh sáng màu trắng mang theo khí tức băng hàn, mỗi khi năng lượng ba động, hơi nước chung quanh quảng sáng trắng ấy đều ngưng kết lại thành băng cứng rắn.

Quảng sáng vàng thì khác hẳn. Mơ hồ có một cỗ khí tức dày đặc mà trầm ổn phóng ra, mặc dù quảng sáng trắng công kích cực kỳ mau lẹ nhưng toàn bộ đều bị nó né tránh được hết. Nhìn thấy nó di động liên tục, rõ ràng công kích của đôi phương không thể uy hiếp được nó.

- Ha ha, Hải lão đầu, không nghĩ tới chỉ vài thập niên không gặp lại, thực lực của ngươi không tiến mà lại lùi. Năm đó thể công Hàn Băng của ngươi, dù là ta cũng phải kiêng nể ba phần, nhưng hôm nay uy lực lại giảm đi a!

Vừa va chạm một lần hung mãnh, trong quảng sáng vàng phát ra một trận cười to, âm thanh có vẻ già nua.

- Hừ, lão yêu quái, ngươi trong mấy năm nay cũng không thấy tiến bộ chút nào. Theo như tuổi tác của ngươi, cũng là sắp tới hạn rồi, nếu không thể đột phá, e rằng đại hạn sẽ tới. Đến lúc đó không còn sự che chở của ngươi, Gia Mã hoàng thất không còn được an nhàn như trước nữa!

Trong quảng sáng trắng truyền ra tiếng hừ lạnh mà Tiêu Viêm quen thuộc.

- Hắc hắc... Lão phu ta mạng còn dài lắm...Làm sao dễ dàng bỏ mạng như vậy chứ?

Thanh âm già nua trong quãng sáng vàng thản nhiên nói. Thế nhưng trong lời nói bình thản ấy, bọn Tiêu Viêm không khó khăn phát giác hơi có chút trầm trọng.

- Lời này ngay cả người còn không tin được nữa là.....

- Băng Hoàng?

Nghe danh hiệu đã từng lừng lẫy một thời tại Gia Mã đế quốc, Nạp Lan Kiệt sùng sốt. Đột nhiên trừng mắt nhìn Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn đang mỉm cười kêu lên thất thanh:

- Băng Hoàng? Đó là Hải Ba Đông? Hắn đương nhiên còn sống sao?

- Hắc hắc, Hải lão làm sao lại dễ dàng bỏ mạng như vậy được? Chẳng qua là ẩn cư vài thập niên thôi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười híp mắt nói, bộ dáng khiếp sợ của Nạp Lan Kiệt làm cho hắn cảm thấy thư sướng.

Lời nói của Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn hiển nhiên là không phủ nhận, sắc mặt và tâm tình của Nạp Lan Kiệt chợt trở nên bất định. Hắn rất minh bạch Hải Ba Đông với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có mối quan hệ sâu xa đến mức nào. Khi xưa Mễ Đặc Nhĩ gia tộc đã trải qua một đoạn thời gian hỗn loạn rất dài, đều là nhờ có lão đứng ra quản lý gia tộc có lịch sử lâu đời này, nhờ vậy, gia tộc này mới tránh khỏi chuyện không có người lãnh đạo mà đi tới chỗ suy sụp.

Hiện tại ba đại gia tộc của đế quốc thực lực không chênh lệch với nhau nhiều, cho nên, sự xuất hiện của Hải Ba Đông, một cường giả cấp bậc đấu hoàng, đủ để làm cho thực lực của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần. Lúc ấy không chỉ vượt qua hai đại gia tộc kia cực kỳ dễ dàng, chỉ sợ là chính Gia Mã hoàng thất cũng sẽ cảm thấy có chút kinh hoảng.

Bởi vì Gia Mã đế quốc đã trải qua hơn một lần thay đổi chính quyền, lúc đó nhậm chức trong đế quốc là một người của một gia tộc cự phách. Cho nên, đối với những đại gia tộc bên trong đế quốc, hoàng thất vẫn âm thầm có chút đề phòng.

- Chuyện này có chút phiền phức a...

Cười khỏ mấy tiếng, Nạp Lan Kiệt thở dài một hơi, lại nhìn vào phía trong lăng viên. Mặc dù chuyện có chút phiền toái, thế nhưng Nạp Lan Kiệt cũng chưa đến nỗi quá mức rầu rĩ, rồi cũng sẽ có cách đối phó. Cho dù bây giờ Hải Ba Đông lại trở về Mễ Đặc Nhĩ gia tộc một lần nữa, thế nhưng Nạp Lan gia vì chuyện của Nạp Lan Yên Nhiên có quan hệ tốt với Vân Lam tông, nếu như có chuyện đối lập xảy ra, cho dù là Hải Ba Đông cũng không dám tùy tiện đắc tội với Nạp Lan gia và Vân Lam tông.

Mà chuyện này Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cũng hiểu được như vậy, cho nên hẳn cũng chỉ có thể biểu hiện một phen đắc ý mà thôi. Thật ra muốn đối phó với Nạp Lan gia, hẳn vẫn còn chưa có đủ lực lượng.

- Vậy người kia không lẽ chính là Gia lão của hoàng thất hay sao?

Nạp Lan Kiệt trầm ngâm nói.

- Ủ, ngoại trừ lão nhân gia người, bên trong đế đô còn ai dám nói với Hải lão những lời như vậy chứ!

Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười gật đầu.

- Mất nửa ngày, thì ra chỉ là luận bàn võ học với nhau mà thôi... Thật làm cho người ta lo lắng vô ích một trận.

Nhìn thấy hai bên cũng không phải là liều mạng với nhau, Tiêu Viêm thở phào một hơi, cười khỏ nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Hắc hắc, Hải lão có thể trở về, còn Nham Kiều tiểu huynh đệ nữa mà. Cho nên Nham Kiều tiểu hữu cũng là ân nhân của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta a!

Bên cạnh, Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười híp mắt nói tiếp, trong giọng nói cố ý cho thấy quan hệ giữa Tiêu Viêm và Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có chút thân mật.

Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt biến sắc, chỉ là ngay sau đó lập tức tự nhiên trở lại, cười phụ họa. Lão nhìn Tiêu Viêm càng cảm thấy người này quá thần bí, ngay cả đầu hoàng cường giả cũng có thể tiếp xúc, tiểu tử này rốt cục

có thân phận như thế nào đây?

Trong lúc ba người đàm luận, chiến trường trong lăng viên cũng đã gần kết thúc, mà bọn Mộc Chiến cũng đã thờ hớn hển xuất hiện bên ngoài lăng viên. Một đám y như khi vượn nhảy lên ngọn cây đại thụ, nhìn ba người Tiêu Viêm đứng giữa không trung một cách hâm mộ, sau đó nhìn về phía cuộc chiến trong lăng viên.

- Cổ khí tức nọ.... Hình như là thái gia gia....

Tiểu công chúa cau mày nhìn quang sáng vàng ngọc nhiên nói.

- Vậy thì cổ kia là ai? Đấu hoàng cường giả trong Gia Mã đế quốc có thể đếm trên đầu ngón tay, mà đấu hoàng cường giả trong phạm vi hoàng thành cũng chỉ có một mình Vân Vận tông chủ mà thôi!

Mộc Chiến cau mày nói.

- Người này không phải là sư phụ.

Nạp Lan Yên Nhiên hơi thờ đã bình thường lại, lắc đầu nói.

- Vậy là ai đây?

Mọi người nhìn nhau, hết sức mờ mịt. Cấp bậc cường giả như thế không thể có khả năng tự nhiên xuất hiện như vậy!

- Oanh.....

Bên trong lăng viên, hai luồng ánh sáng lại va chạm với nhau, sau khi chạm cứng, quang sáng trắng rõ ràng bị tổn hại không nhỏ, lui về phía sau thật xa mới ổn định thân hình.

- Ai, thôi đi, không đánh nữa, hiện tại quả thật không phải là đối thủ của ngươi rồi....

Trong quang sáng trắng, Hải Ba Đông có chút bất đắc dĩ lên tiếng nhận thua.

- A, Băng lão đầu, lần này thực lực của ngươi giảm sút rất nhiều...

Quầng sáng vàng run nhè nhẹ, quang mang chậm rãi thu liễm, cuối cùng hiện ra một lão nhân tóc bạc mặc một cái ma bào(áo vải xô) giản dị. Lão cười híp mắt nhìn Hải Ba Đông cũng đang thu liễm khí tức, nói.

Hải Ba Đông đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi nói:

- Chờ thêm một thời gian nữa thực lực ta sẽ khôi phục, ngươi không cần quan tâm... Còn nữa, ngươi cũng không cần lo lắng quá, lần này trở về, ta cũng không định tiếp tục quản lý Mễ Đặc Nhĩ gia tộc nữa, để cho bọn tiêu bồi tự thân lo lắng mọi chuyện đi!

- A, a, chúng ta đều già rồi, cần gì tham gia những chuyện đau đầu này nữa, khi rảnh rồi thì uống trà đạo chơi đây đó, thoả thích biết bao!

Nghe vậy, lão nhân áo vải nét mặt trở nên hoà hoãn rất nhiều, cười nói.

- Đừng nghĩ là ta không biết ngươi lo lắng chuyện gì...

Hải Ba Đông cười lạnh nói.

Hơi cười, lão nhân áo vải cũng không quan tâm, quay đầu nhìn về phía bọn Tiêu Viêm, cười nói:

- Xem ra tối hôm nay chúng ta cũng kinh động không ít người a!

Lão nhân áo vải quét nhìn qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên người tiêu công chúa đang lấp ló, không khỏi sửng sốt, bất đắc dĩ lắc đầu.

- A, Gia lão, không gặp đã vài năm, càng già lại càng khoẻ mạnh a!

Thấy lão nhân áo vải đang nhìn về phía này, Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn và Nạp Lan Kiệt vội vàng thi lễ.

- Không nghĩ tới cũng kinh động hai người các ngươi, thật là có lỗi, con người ta càng già cũng càng bướng bỉnh ...

Lão nhân áo vải cười gật đầu.

- Gia lão nói chơi rồi!

Nghe vậy Nạp Lan Kiệt vội vã cười bồi.

Lão nhân áo vải được gọi là Gia lão đảo mắt qua bọn họ, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm, ánh mắt mờ mịt nhìn thoáng qua đôi cánh sau lưng hắn, nhất thời sững sốt, nói:

- Đây là...Phi hành đấu kỹ...Tiểu gia hỏa này là ai?

- Hắc hắc, thật không tệ chút nào, tuổi trẻ như vậy mà đã có được đấu kỹ hiếm có. Tiểu tử kia xem ra không đơn giản a!

Gia lão ôn hoà cười nói.

- A, người cũng tới sao?

Bạch quang chợt loé, Hải Ba Đông đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, nhìn hắn cười nói.

- Người mất tích đã hai ngày, ta còn tưởng người đã trốn rồi chứ...

Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã nói.

- Hắc hắc, sao lại trốn chứ? Chỉ là gặp phải lão yêu quái này, lo lắng la sẽ làm những chuyện tổn hại đến an ninh của đế quốc, sau đó lôi ta lại muốn giáo huấn một phen.

Hải Ba Đông cười khẩy nói.

- Lão gia hỏa người....

Nghe những lời này, Gia lão chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

- Bằng lão đầu, tiểu bằng hữu này là đệ tử của người sao? Tựa hồ thiên phú không tồi a!

Ánh mắt cay độc nhìn Tiêu Viêm, nhìn cách nói chuyện của hai người lúc này, Gia lão cười hỏi.

Nghe vậy, không chỉ có bọn Mộc Chiến trong nháy mắt hết sức chăm chú

lắng nghe, ngay cả Nạp Lan Kiệt cũng đưa mắt nhìn qua. Lão cũng rất muốn biết, quan hệ giữa Tiêu Viêm và vị Băng Hoàng này rốt cục là như thế nào.

Nghe Gia lão nói, Hải Ba Đông sững sốt rồi bật cười to vỗ vỗ vai Tiêu Viêm. Lão vừa nói ra, đã làm cho mọi người bao gồm cả vị Gia lão kia về mặt đầy kinh ngạc.

- Đệ tử của ta? Ha ha. Thật ra ta cũng muốn như vậy lắm, đáng tiếc là không có tư cách ấy!

-----oOo-----

Chương 298: Thực Lực của Gia Lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên khuôn mặt già nua của Gia Lão nhất thời hiện ra vẻ ngạc nhiên. Nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt khó hiểu, lấy thực lực Đấu Hoàng của Hải Ba Đông mà vẫn không đủ tư cách làm sư phụ của tên tiểu gia hỏa này, đến cùng thì hẳn có bao nhiêu thực lực?

Dưới bầu trời đêm, đám người Nạp Lan Yên Nhiên sau một lúc chấn kinh vẫn không nói gì, chỉ lặng yên nhìn Hải Ba Đông.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng Hải Ba Đông đang nói đùa. Ở Gia Mã đế quốc này, một Đấu hoàng muốn thu nhận đệ tử sợ rằng không biết có bao nhiêu người dẫu là thiên phú kiệt xuất cũng phải tranh nhau xếp hàng. Trở thành đệ tử của Đấu Hoàng cường giả tượng trưng như một tấm vé thông hành trên con đường cường giả sau này.

"A a. Đây là Hải lão nói giỡn thôi, Gia lão đừng để ý làm gì. Chỉ là tiểu tử đã sớm bán sư nên không thể nhận hẳn làm sư phụ " Tiêu Viêm vừa lắc đầu vừa cười nói.

Bên cạnh Hải Ba Đông vẫn từ chối đưa ra ý kiến. Cho dù đã khôi phục lại Đấu Hoàng thực lực, nhưng Tiêu Viêm vẫn mang lại cho hắn một cảm giác cực kì nguy hiểm. Hơn nữa, sau khi cùng hai vị đấu hoàng thần bí cường giả thi triển ra kinh khủng cấp bậc Phạt Hoả Nộ Liên, lại càng làm

cho Hải Đông Ba sinh ra lòng úy kỵ đối với hắn.

Mặc dù hiện giờ thực lực Tiêu Viêm đã suy giảm sau khi thi triển Phạt Hoả Nộ Liên, nhưng trong lòng Hải Đông Ba đã thầm xem Tiêu Viêm là ngang hàng, thậm chí còn vượt qua cường giả như hắn nữa. Cho nên khi nghe Gia lão khuyên Tiêu Viêm nhận hắn làm sư phụ thì không khỏi bật cười.

Nghe vậy, Gia lão khẽ cười cười. Ánh mắt lặng lẽ đảo qua khuôn mặt của Hải Đông Ba, trong lòng càng cảm thấy kinh dị. Theo như nhận biết của Gia lão với Hải Đông Ba thì hắn ít khi nào lại vui đùa như hôm nay.

"Nham Kiêu tiểu hữu, không biết gia sư tước danh là gì? Có thể nói cho ta biết được không? Không chừng lão phu cũng từng gặp qua chăng?" Gia lão hỏi.

"Khu, xin lỗi Gia lão. Trước khi đi, gia sư đã dặn không nên tùy tiện nói ra danh tánh của người. Bất quá, gia sư là người vô danh, cả đời đều ở thâm sơn nên nói ra chắc Gia lão cũng không biết" Tiêu Viêm có hơi chút áy náy nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Một ít cường giả hắn nhiên tính tình đạ bạc." Gia lão cười lắc đầu, đối với lời Tiêu Viêm vẫn có vài phần nghi vấn. Có thể làm Hải Đông Ba thốt ra lời tôn trọng, đến ngay cả Gia lão cũng chưa từng được đối xử như vậy. Bởi vậy, sư phụ của Nham Kiêu hẳn là so với Hải Đông Ba còn muốn mạnh mẽ hơn .....

Bất quá, tại Gia Mã đế quốc rộng lớn này, chuyện cường giả ẩn cư tại thâm sơn cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Gia lão cũng biết một số ít ẩn sĩ cường giả nhưng không biết đích xác địa phương nào. Theo như Giả lão biết thì đây mới chính là cấp cường giả trong truyền thuyết

Nạp Lan kiệt cùng Mễ Nhĩ Đằng Sơn đứng yên trong trời đêm, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng phát giác lời nói của Hải Đông Ba không hề là câu nói đùa. Nếu là vậy, sư phụ đằng sau lưng Nham Kiêu đích thực kinh khủng cường giả a.

"Thật may là chưa cùng hắn đối địch ..." Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm có chút may mắn. Thân là chương quản của một gia tộc, bọn họ hiểu rõ nhất cái loại cấp bậc cường giả này có được loại nào kinh

khủng.

"Tốt lắm, tốt lắm. Thời gian không còn nhiều nên mỗi người trở về thôi "
Hải Đông Ba ngẩng đầu nhìn trời, rồi từ từ đưa ánh mắt nhìn qua ánh trăng ngập một cái, rồi vỗ tay nói.

"Án" Tiêu Viêm cười gật đầu. Danh tiếng Gia Lão hẳn đã nghe nhiều lần từ miệng của Hải Đông Ba. Thậm chí lúc tại Diêm Thành đối đầu cùng hai Đấu Hoàng thần bí, cũng nghe họ nhắc đến danh tự này. Ở Gia Mã đế quốc này, chỉ có duy nhất Gia lão có thể đối đầu cùng Mỹ đồ toa nữ vương cường giả. Hiện nay, không có Dược lão hộ thân, Tiêu Viêm đối với Gia lão cũng có chút kiêng kị. Cùng Gia lão nói chuyện hết sức khách khí.

Nhắc đến Mỹ đồ toa Nữ vương, bàn tay Tiêu Viêm không tự chủ vuốt vuốt. Thất thái thôn thiên Mãng vẫn an tĩnh thu liễm hơi thở ngủ say trong tay áo, nên cường giả như Hải Đông Ba và Gia lão cũng không thể phát hiện.

"Ai. Tiểu gia hỏa này cũng là khối nguy hiểm a..." Tiêu Viêm cười khò lắc đầu. Nghĩ tới bộ dáng lạnh lùng của Mỹ đồ toa Nữ vương mà vẫn có chút khiếp sợ. Nữ nhân này mặc dù có vẻ đẹp làm say lòng người nhưng lại xem việc giết người như giết gà. Nếu như không đáp ứng nàng việc cướp lấy phương thuốc Dung linh đan kia, sợ rằng lần thức tỉnh tiếp theo chính là lấy đi cái mạng nhỏ của hắn .....

"Không có sự phụ ở đây, thật đúng là gặp nhiều khó khăn a. Cần phải nhanh chóng lấy được Thất huyền thanh linh tiên của Nạp lan gia tộc."

Thật sự khó chịu a.. Tiêu Viêm cười khò lắc đầu. Khi không có Dược lão hẳn mới cảm nhận được bản thân mình luôn gặp nguy hiểm.

"A, ngày mai là trận đấu của tiểu tử kia, ta cũng phải đi dự mới được. Hải lão đầu khen không dứt miệng đến tột cùng có bao nhiêu thực lực "

Gia lão cười cười nghĩ

Sau đó đem ánh mắt hướng về

đại thụ chi đình thân nhiên nói: *"Tiểu Nguyệt nhi, đã trẻ thế này còn chưa chịu theo ta trở về. "*

"*ưc* " Nghe Gia lão nói, tiểu linh tinh mặc dù tính tình cổ quái cũng bắt đắ dĩ phải lên tiếng. Gia lão xuất một chiêu, một cỗ hấp lực đem xe tới bên cạnh, sau đó bất động giữa không trung.

"*Yên Nhiên chát nữ, Liễu Linh, cho lão phu gửi lời hỏi thăm đến sư phụ các người nhé nhé.*" Một tay dẫn theo Tiểu công chúa cười nói với Nạp Lan Yên Nhiên và Liễu Linh. Chợt đưa ánh mắt nhìn qua Mộc Chiến "*Mộc gia tiểu tử .....Nếu người cứ làm loạn như vậy thì ta sẽ cho người ở sa trường không trở về nữa.*"

Nghe vậy, Mộc Chiến chỉ còn biết gật đầu như gà mổ thóc. trước mặt lão yêu quái này, cho dù là Mộc Thần cũng phải cung kính hành lễ thì hấn làm sao dám có chút càn rỡ.

Vừa chuẩn bị giải tán, Tiêu Viêm vừa ngẩng đầu ôm quyền hướng tới Nạp Lan Kiệt. Sau đó quay sang nói với Hải Ba Đông "*Chúng ta cũng trở về thôi* "

"*Đi thôi* " Hải Ba Đông cũng uể oải gật đầu. Về phần Nạp Lan Kiệt hai người, hấn cũng không nói gì, chỉ quay sang nói với Gia lão. Sau lưng hàn băng đầu khí rung lên hiện ra hai cánh, nổi lên cơn gió lạnh rồi biến mất giữa không trung.

"*A a. Gia lão, cáo từ.*" Đối với Gia lão cười cười, Tiêu Viêm hai cánh sau lưng chân động hóa thành đạo lưu quang đuổi theo Hải Ba Đông.

Nhìn thấy hai người Tiêu Viêm đã rời đi, Gia lão cũng dẫn theo Tiểu công chúa, hai cánh đầu khí vàng nhạt sau lưng khẽ rung động, thân thể biến mất giữa không trung lưu lại tiếng cười nhàn nhạt.

Hai đạo lưu quang vẫn bay nhanh tốc trong bầu trời đêm.

"*Này, sao người không giữ cửa nhờ lộ tin tức của ta thì sao* " gắt gao đi theo Hải Ba Đông, Tiêu Viêm đột nhiên cau mày nói.

-----oOo-----

Chương 299: Pháp Mã, Yêu Dạ, đại hội bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, ánh mặt trời ấm áp mà không nóng bỏng, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua mang theo một chút âm thanh ồn ào từ thành thị, khiến cho con người không khỏi có chút cảm giác tâm hồn thư thả.

Hôm nay là ngày mà Gia Mã đế quốc có một sự kiện lớn diễn ra cứ mỗi tám năm một lần. Luyện dược sư đại hội ngày hôm nay chính thức khai mạc.

Từ khi tia mặt trời đầu tiên chiếu xuống mặt đất của ngôi thành đã có lịch sử từ rất lâu này, sự yên tĩnh trên những con đường bị phá tan với sự xuất hiện tùm nãm tùm ba của từng nhóm nhân ảnh thân mặc áo bào luyện dược sư.

Đây là chức nghiệp có thân phận cao quý nên ngày thường bình dân rất ít khi nhìn thấy, bởi vì bọn họ thật sự cường đại cùng với tầm quan trọng, cho nên luyện dược sư trong mắt thường nhân trở nên thần bí cũng như sự kính trọng, địa vị cao quý này cũng chỉ có luyện dược sư mới có được. Giống như một đàn kiến đông đúc, khắp nơi trong thành dần dần đều đông ngẹt những người là người, liên tục có người không ngừng chen chúc, mặc dù từ các hướng khác nhau mà đến, nhưng cái đích cuối cùng đều là hướng đến toà tháp đứng sừng sững trong thành với phong cách cổ xưa của luyện dược sư công hội.

Hôm nay là ngày mà toàn bộ cửa hàng trong thành đều mở cửa sớm hơn so với thường ngày, vô số người mang theo đồ ấm sau đó đứng ở cửa thành, nhìn những luyện dược sư vội vàng đi trên đường phố với ánh mắt tràn ngập sự hâm mộ cùng kính sợ. Sự chuẩn bị cho luyện dược sư đại hội khiến cho Gia Mã thành trở nên náo nhiệt, sôi động hẳn lên mà trong một năm qua chưa từng có.

Luyện dược sư, chức nghiệp mà ngày thường khó gặp nay cũng ùn ùn kéo đến với số lượng lớn, dịp may được thấy tràng cảnh như vậy cũng chỉ xuất hiện mỗi tám năm một lần khi luyện dược sư đại hội tổ chức mới có.

Như một thói quen hằng ngày, Tiêu Viêm đã sớm thức giấc, ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng điều tức khoảng một canh giờ, đợi đến bản thân đạt tới trạng thái đỉnh điểm mới chậm rãi mở mắt ra.

Uể oải hoạt động thân thể, nghe được bên trong cơ thể vang lên âm thanh răng rắc, Tiêu Viêm khẽ cười, xoay người đi xuống giường, ra đến nội sảnh, liếc mắt thấy Hải Ba Đông đang đứng bên cửa sổ.

"Đi thôi, hôm nay là ngày Gia Mã thánh thành khai mạc luyện dược sư đại hội, ta thấy số lượng luyện dược sư đã đạt tới một con số khủng bố, không hổ là luyện dược sư đại hội a, cũng chỉ có cái loại đại hội này mới khiến cho luyện dược sư bị hấp dẫn đến nhiều như vậy mà thôi." Hải Ba Đông ánh mắt nhìn lên đường cái, không ngừng cảm thán nói.

"Luyện dược sư cũng là người, tự nhiên cũng muốn hư vinh. Mà đại hội lại là vũ đài tốt nhất để thể hiện." Tiêu Viêm tự châm một chén trà nóng, nhấp một ngụm, nhàn nhạt cười nói.

Hải Ba Đông xoay người lại. Nhìn chằm chằm Tiêu Viêm cười nhẹ nói: *"Kỳ thực ta rất nghi hoặc, lấy bản lĩnh của ngươi có thể dễ dàng đạt được địa vị cao. Thế nhưng còn cố ý tới tham gia luyện dược sư đại hội, mặc dù loại đại hội như thế này rất khó gặp, bất quá nó tựa hồ cũng không phù hợp với thực lực của ngươi."*

Tiêu Viêm cũng cười cười, hai tay đang cầm chén trà, nói: *"Không có biện pháp a, mặc dù nhường cho người nào đó giành giải quán quân cũng không có gì, nhưng thứ kia khiến cho ta động tâm a... là phương thuốc Dung Linh đan, đối với ta rất hữu dụng...Ngươi mặc dù không phải là luyện dược sư, nhưng nhất định có thể tưởng tượng ra phương thuốc đối với một gã luyện dược sư mà nói có cái loại hấp dẫn lực như thế nào, huống chi còn là một phương thuốc của lục phẩm đan dược a... tại trong mắt ta thì lực hấp dẫn sẽ không thể thấp hơn so với một cái địa giai đấu kĩ."*

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hải Ba Đông bĩu môi nói: *"Lấy thực lực của ngươi đi tham gia đại hội, có khác gì là một đấu hoàng cường giả đi kiếm một đám người bình thường tỷ thí."*

"Ngươi cũng quá xem trọng ta a..." Có chút lắc lắc đầu, Tiêu Viêm cười nói: *"Nếu là ở trước khi thi triển Phật Nộ Hỏa Liên, muốn lấy được giải quán quân của đại hội tự nhiên là dễ như trở bàn tay. Nhưng hôm nay linh hồn lực lượng của ta đã bị thương nặng, thực lực chính thức đã không thể bằng lúc trước ... mà luyện chế đan dược thì tối trọng yếu đó là linh hồn"*

lực lượng, cho nên hôm nay tham gia đại hội, ta cũng không có nắm chắc."

"Ách... Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ? Một luyện dược đại sư có thể luyện chế lục phẩm đan dược nếu như cùng với đám tiểu bối tỷ thí mà lại thua, như vậy thì..." Hải Ba Đông sắc mặt cổ quái nhìn Tiêu Viêm nói.

"Như vậy mắt mắt phải không?" Vẫn cười cười, Tiêu Viêm đứng dậy nói tiếp: *"Nếu như ngay cả điểm ấy ý chí còn không có, như thế nào có thể theo đuổi con đường luyện dược sư xa xôi được cơ chứ."*

"Tốt lắm, thời gian cũng tới rồi, đi thôi..." Đặt chén trà xuống, Tiêu Viêm cười cười, xoay người đối diện với cửa phòng đi ra, phía sau Hải Ba Đông bất đắc dĩ lắc đầu đi theo.

Ra khỏi phòng, đi dọc theo hành lang xuống quán trọ, Tiêu Viêm trên người mặc đúng là bộ áo bào nhị phẩm luyện dược sư, hấp dẫn không ít ánh mắt, bất quá đối với mấy cái này Tiêu Viêm thật ra không để ý, ánh mắt tùy ý đảo qua vài tên luyện dược sư rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Đi ở trên đường cái, các loại ánh mắt kính sợ cùng hiếu kỳ không ngừng phóng tới, khiến cho khóe miệng không khỏi có chút tươi cười.

Hai bên đường phố rộng lớn, các thiếu nữ dáng vóc thướt tha yếu điệu, miệng cười e lệ, sự thẹn thùng cùng ánh mắt sùng bái hướng về phía đường phố, mang theo những ảo tưởng, mà đối tượng là những luyện dược sư thân bí, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Ở thời đại này, luyện dược sư, thậm chí có lúc còn được đem ra so sánh với những vương tử trong các câu chuyện thần thoại, càng dễ dàng khiến cho các thiếu nữ ngày đêm mong nhớ, bởi vậy có thể biết, luyện dược sư là một loại nghề nghiệp có địa vị cao quý đến cỡ nào.

Trong thành, tiếng ồn ào, náo nhiệt ở khắp nơi khiến cho vẻ trang nghiêm, cổ kính vốn có hàng ngày của đế đô dường như tăng thêm sức sống. Tiêu Viêm tâm tình vốn bình tĩnh, lúc này cũng lặng lẽ cảm nhận được, hẳn cho dù xuất sắc như thế nào đi nữa nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một thanh niên, một người trẻ tuổi, mà chỉ cần là một người trẻ tuổi, trong lòng đó là vài phần ham vui cùng bướng bỉnh, muốn người khác tán thưởng, đó là ý chí phần chân đến cùng, không thành công thì không buông bỏ, kiên trì

đến cùng.

Chậm rãi đi đến luyện đực sư đại hội, Tiêu Viêm thỉnh thoảng gặp phải một số luyện đực sư vượt qua, trong lòng âm thầm có chút ngạc nhiên nói: "*Xem ra đại hội lần này lực hấp dẫn thật lớn, không chỉ có luyện đực sư trong nước mà còn có quốc gia khác chạy tới không ít a, không biết đại hội lần này có thể hay không bỗng nhiên xuất hiện một con ngoại quốc hắc mã ....nếu là như vậy, chính là có chút kích thích a"*

Trong lòng ác ý, nhưng nét mặt Tiêu Viêm không biểu lộ nửa điểm, chậm rãi đi qua vài con đường, ngẩng đầu nhìn lên, tại kia đứng sừng sững trong tầm mắt đúng là luyện đực sư công hội với phong cách cổ xưa, thờ nhẹ ra một hơi, quay đầu nhìn thoáng qua Hải Ba Đông ở phía sau rồi bước vào.

Đến gần công hội mới thấy được cửa vào đông nghẹt người, Tiêu Viêm không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, quay lại Hải Ba Đông phía sau nhẹ giơ tay lên rồi lắc mình chen vào đám đông, thân thể giống như cá vào biển khơi, quỷ dị xuyên qua đám đông.

Tại Ma Thú sơn mạch trải qua sự huấn luyện của đực lão nên bây giờ cũng giúp Tiêu Viêm tránh đực không ít phiền toái. Thân thể như con thoi hướng về phía trước, Tiêu Viêm cuối cùng tiến nhập vào đại môn luyện đực sư công hội, lập tức thờ dài một hơi, quay đầu nhìn thấy Hải Ba Đông đang híp lại con mắt, như bình thường sát sao đi theo phía sau mình.

"*Không hổ là đầu hoàng cường giả, như vậy vẫn có thể theo sát mà mình không có nửa điểm phát hiện...*". Trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, Tiêu Viêm tiến vào luyện đực sư công hội, tại trong đại sảnh đi dạo một vòng, sau đó chuẩn bị tiến vào đông khu, nhưng mới vừa lên lầu, lại đúng lúc gặp đám mây người Áo Thác đang đi xuống, vừa nhìn thấy nhau, đều là sừng sốt, chột phá lên cười. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Đi theo ta tiểu tử, đại hội tổ chức cũng không phải tại đây...*" Áo Thác vỗ vỗ vai Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, bên cạnh, Phát Lan Khắc cùng Tuyết Mị hai nàng cũng đánh tiếng bắt chuyện.

" *Tiểu tử kia, lần này chúng ta Hắc Nham thành phân hội sẽ toàn lực giúp đỡ người nhưng ngàn vạn lần đừng để bại bởi bọn Liễu Linh a.*" Phất Lan Khắc mỉm cười nói, trải qua quá trình khảo nghiệm, bây giờ đối với Tiêu Viêm thật đúng là tràn đầy tin tưởng.

Bỗng nhiên ánh mắt Áo Thác kinh ngạc nhìn chằm chằm Hải Ba Đông phía sau. Tiêu Viêm liền mỉm cười, giới thiệu nói: "*Áo Thác đại sư, đây là bằng hữu của ta, Hải Ba Đông...*".

" *Nga, ngài hảo, ta là Hắc Nham thành Áo Thác cùng Phất Lan Khắc..*" Cười gật gật đầu, bởi vì Hải Ba Đông ẩn cư hơn mười năm, Áo Thác cùng với Phất Lan Khắc hai người đối với cái tên Hải Ba Đông cũng không phải quá mức quen thuộc, chỉ là mơ hồ cảm thấy cái tên này có chút phần quen tai. Mặc dù không biết đối phương chính xác là ai, nhưng Áo Thác, Phất Lan Khắc đều là đấu linh cường giả, hơn nữa vì là luyện dược sư, nên linh hồn lực lượng so với cường giả cùng cấp bậc mạnh hơn không ít, cho nên linh hồn cảm giác ần ần trước mặt là một cao thủ thâm sâu không lường, lập tức không dám quá mức chậm trễ.

" *Án.*" Đối với khách khí của hai người, Hải Ba Đông chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu, bộ dáng bình tĩnh làm cho hai người thoáng sửng sốt, trong mắt bao phủ một tầng bụi mù, còn Lâm Phi đôi mắt xinh xắn trừng lên phần nộ như sắp phát tác, lập tức bị bàn tay Áo Thác lạnh lẽo kéo gập lại.

" *Thật có lỗi, hai vị đại sư, Hải lão hấn tính tình là như vậy, không có ý gì đâu.*" Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm mỉm cười giảng hòa, mà cũng may Áo Thác hai người vẫn không để ý, tùy ý cười cười, thay đổi xoay sang chủ đề khác.

Đoàn người cười nói đi ra đại sảnh, tiếp đó Áo Thác dẫn mọi người theo hướng cửa sau đi ra, một đường hướng tới trung tâm phía nam thành thị.

" *Địa điểm tổ chức đại hội là ở sân hoàng thất, là nơi có diện tích lớn mới đủ để chứa trên vạn người, hoàn toàn có thể đáp ứng cho đại hội lần này, cũng chỉ có nơi này thôi*", vừa đi Áo Thác vừa cười giải thích nói tiếp: "*Trải qua sơ bộ, bước đầu thống kê được số luyện dược sư tham gia đại hội lần đã lên tới con số hai ngàn, chính là trước nay chưa từng có a.*"

" *Hai ngàn người...*" Con số này khiến Tiêu Viêm nhin không được có chút khô lưỡi, phải biết rằng muốn trở thành một luyện dược sư cần điều

kiện cực kỳ ngặt nghèo, ngàn người chỉ sợ cũng cũng không có một, mà bây giờ lại xuất hiện đến hai ngàn người, "*Chẳng lẽ Gia Mã đế quốc luyện được sư đã vượt qua hơn phân nửa tổng số trên?*".

"Đại hội lần này sẽ chia làm vài vòng khảo hạch, mỗi một khảo hạch đều sẽ có người bị loại, mà càng về sau mức độ khảo hạch càng khó, có thể nói người cuối cùng còn lưu lại sẽ đạt quán quân."

"*Án.*" Hơi hơi gật đầu, nhớ tới hai ngàn người cùng trên sân luyện đan, Tiêu Viêm có chút kích động, thật là một cảnh tượng hoành tráng, rung động lòng người.

Tại đang khi nói chuyện cùng Áo Thác, quảng trường hoàng gia từ từ xuất hiện trong tầm mắt, Tiêu Viêm tầm mắt nhìn bao quát tất cả, quả thật không lồ như một tòa băng sơn. Lúc này trên sân đang có quân đội duy trì trật tự, đại hội như thế này... tập trung người từ bốn phương tám hướng mà đến, một khi tạo phản tại đế đô, sẽ tạo nên một hồi tai họa, hoàng thất Gia Mã đế quốc chính là cực kì cẩn thận. Tại lối vào chính, có nhân viên kiểm tra của luyện dược sư công hội, chỉ có người của công hội cùng tham gia mới được tiến vào, còn người đến xem chỉ có thể vào bằng cửa khác.

Có Áo Thác dẫn đầu, bọn người Tiêu Viêm không chút trở ngại tiến vào quảng trường rộng lớn, đi qua một sườn núi đã được san thành con đường phẳng, tiếp đến là một cái sân rộng lớn, hoàn toàn được thu vào trong tầm mắt của Tiêu Viêm.

Đứng từ xa, Tiêu Viêm nhìn lắc đầu than thở. Sân rộng hình tròn, tại hai bên có vô số ghế ngồi dành cho người xem, mà người xem ở đây toàn là những khách quý, còn lại là những cao tầng cùng quý tộc ở đế đô. Ánh mắt đảo qua một vòng trên sân, Tiêu Viêm phát hiện, tất cả vị trí được sắp xếp một cách cực kì chỉnh tề, không chút sai lệch, như là một chi quân đội đang xếp hàng.

Ở giữa sân, có không ít luyện dược sư đang yên tĩnh ngồi trên ghế đá đợi đến giờ thi đấu, theo thời gian trôi đi, càng ngày có càng nhiều luyện dược sư đến, dựa theo số thẻ bài tìm đến vị trí của mình.

Áo Thác ngẩng đầu nhìn sắc trời, cười nói: "*Chúng ta đi đến bàn khách quý bên kia đi, khoảng cách đại hội bắt đầu còn có một đoạn thời gian, ở nơi này người có thể gặp được một vài nhân vật, sau này có lẽ sẽ có một*

chút hữu dụng với người."

" Ân "

Đêm qua ngay cả hoàng thất thủ hộ Gia Lão thần bí, Tiêu Viêm đều đã gặp qua, bởi vậy đại nhân vật trong miệng Áo Thác cũng không khiến hắn có chút động dung, bất quá lúc này còn sớm, cho nên hắn cũng tùy ý gật đầu.

Thấy không ai phản đối, Áo Thác cùng Phát Lan Đức mang theo mấy người hướng về khu khách quý đi tới, đợi sắp tiến vào khu khách quý, đột nhiên chuyển hướng. Phía kia có dãy người đều đang ngồi, trong đó có phó hội trưởng luyện dược sư công hội, bên cạnh là một lão nhân mặc trường bào luyện dược sư màu tím.

"Hắn chính là Gia Mã đế quốc luyện dược sư công hội hội trưởng, Pháp Mã đại nhân, lão nhân gia này ngày thường rất ít xuất hiện ở công hội, nghe nói hắn bây giờ sắp tiến vào lục phẩm luyện dược sư rồi, tại Gia Mã đế quốc là người rất có danh vọng, cho dù là đan vương Cổ Hà gặp phải cũng khách khí ba phần, lúc trước Cổ Hà từng được hắn chiếu cố không ít, nói là tri ngộ tri ân cũng không quá đáng..." Áo Thác thấp giọng nói.

"Hắc, không nghĩ tới lão gia hỏa này già như vậy rồi mà còn chưa chết a, thật đúng là yêu quái mà..." con mắt híp lại đang đứng bên cạnh Tiêu Viêm, Hải Ba Đông nghe được Áo Thác giới thiệu đột nhiên ngẩng đầu lên liếc mắt nói.

"Nga? " Có chút gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía lão nhân có khuôn mặt khô héo vô cây, tựa như đúc bởi tượng gỗ, nói như vậy, vị lão nhân này chính là thủ lĩnh của toàn bộ Gia Mã đế quốc luyện dược sư.

Như cảm nhận được ánh mắt nhìn đến, lão nhân đột nhiên quay đầu qua, cặp mắt đục ngầu mờ mịt nhìn về phía Tiêu Viêm, khuôn mặt khô héo nở ra nụ cười thận thiện.

Thấy lão nhân quay đầu nhìn lại, Áo Thác cùng Phát Lan Đức vội vàng khom người hành lễ, sau đó dọc theo hành lang cẩn thận đi về phía trước, cung kính nói: *"Pháp Mã đại nhân, mấy năm không gặp, ngài vẫn tráng kiện như xưa a."*

"A, là Hắc Nham thành Áo Thác cùng Phát Lan Đức đây sao? Các người cũng không tệ, mấy năm không gặp cũng trở thành tứ phẩm luyện dược sư rồi, tiến bộ rất nhanh a..." Pháp Mã khẽ liếc hai người khẽ cười nói.

"Đều nhờ lần trước Pháp Mã đại nhân chỉ điểm a" Áo Thác cung kính cười nói.

"Ta nói đó, cũng chỉ là một chút kinh nghiệm bản thân mà thôi, chủ yếu vẫn là tự bản thân các người..." Cười cười lắc đầu, Pháp Mã đột nhiên hướng ánh mắt xuống nhìn Tiêu Viêm đang đứng sau Áo Thác, ôn hoà nói: "Vị tiểu bằng hữu này, hẳn là người đạt được thành tích tốt nhất trong cuộc khảo hạch của công hội đây sao? Tên... tựa hồ gọi là Nham Kiêu?"

"Pháp Mã hội trưởng, tiểu tử là Nham Kiêu" Đối với vị này tại Gia Mã đế quốc có danh vọng thậm chí vượt qua cả Cổ Hà này, Tiêu Viêm không chút chậm trễ, có chút mỉm cười đáp.

"A a, thật là anh hùng xuất thiếu niên a, như thế này tuổi mà có thể đề luyện Thiết mộc linh hiệp tới tám lần, ta nhớ kỹ năm đó Cổ Hà tiểu tử cũng không có cái bản lĩnh này a..." Pháp Mã âm thanh, không nhanh không chậm, mặc dù có chút yếu ớt, bất quá lại làm cho người khác không khỏi có chút bị cuốn hút.

Tiêu Viêm bình tĩnh cười cười, không biết đối đáp tiếp như thế nào ở cái đề tài này.

Pháp Mã mỉm cười nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, ánh mắt có chút thâm ý, dừng lại một hồi.

Nhận thấy ánh mắt đó, Tiêu Viêm trong lòng cả kinh, hẳn ... chẳng lẽ nhìn thấu chính mình đang nguy trang.

Ngay khi Tiêu Viêm còn đang trong lòng còn miên man suy nghĩ, Pháp Mã dường như nhìn ra sự bất an của hắn, lập tức khẽ cười nói: "Tiểu bằng hữu, chỉ cần là không phải nhắm vào công hội, lão nhân ta sẽ không xen vào chuyện của người khác..."

Mặc dù tiếng cười của Pháp Mã khiến cho các công hội trưởng lão có chút kì quái, bất quá Tiêu Viêm có chút lặng lẽ thở ra một hơi, nhìn Pháp Mã bằng ánh mắt cảm tạ.

"*Lão bất tử, người thật là càng sống càng thích nhiều chuyện...*" Âm thanh cười lạnh nói, khiến cho mọi người trên hàng khách quý sắc mặt đại biến, ngồi kế bên Pháp Mã, Thiết Mễ Nhĩ sắc mặt trầm xuống khẽ quát:

"*Là ai?* ".

Ngay khi tiếng cười vang lên, trong lòng Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một hơi, loại... này ngoại trừ Hải Ba Đông đang ở phía sau thì còn ai vào đây không khách khí như vậy?

Tiếng cười lạnh đồng dạng làm Pháp Mã sững sốt một hồi, lập tức hướng ánh mắt xuống phía sau Tiêu Viêm, lẩm bẩm nói: "*Cổ hơi thờ... lạnh lẽo, băng hàn... chẳng lẽ là... Băng lão đầu?* " Nói tới cuối cùng, trên khuôn mặt hiện lên rõ ràng vài phần kinh dị.

"*Hắc hắc, Pháp lão đầu, không nghĩ tới ngươi lại nhớ kỹ ta như vậy, thật không dễ a...*" Bóng người phía sau Tiêu Viêm chợt lóe, khiến mấy người Áo Thác, Tuyết Mị trợn mắt há mồm, Hải Ba Đông chậm rãi tiến lên, ngồi xuống bên cạnh Pháp Mã nhếch miệng cười nói.

"*Ngươi, ngươi còn chưa chết sao? Ngươi không phải bị Mỹ Đỗ Toa nữ vương ... cái... kia rồi sao?* " Kinh ngạc nhìn Hải Ba Đông ngồi bên cạnh, Pháp Mã có vẻ không tin tưởng nói.

"*May mắn còn sống a...*" Hải Ba Đông chép miệng, ánh mắt hiện lên vẻ vẫn còn kinh sợ, thở dài nói.

"*Thật là cái tên sống dai... bất quá còn sống là tốt rồi a, ít nhất ... lão nhân ta cũng sẽ không cô đơn, ha ha...*" Pháp Mã da mặt giống như vỏ cây khô cử động, kích động cười nói.

Nghe được hai người nói chuyện, vốn bởi Hải Ba Đông vừa rồi thốt ra những lời khó nghe với hội trưởng, các trưởng lão của luyện dược sư công hội lời nói trong miệng định lớn tiếng phát tác ra vội nuốt trở lại. Trông thái độ của Pháp Mã, vị lão đầu này cũng là một đại nhân vật a.

Đứng phía sau Áo Thác, Tuyết Mị cùng Lâm Phi trợn mắt há mồm nhìn Pháp Mã nói chuyện với Hải Ba Đông, bây giờ các nàng đã hiểu, ẩn dấu dưới lột một lão đầu nhìn qua cực kỳ bình thường này, lại là một cương giả

thâm tàng bất lộ...

"Người này, những nhân vật kết giao...sao đều là những nhân vật cấp bậc biến thái đến như vậy a?" Hai người ánh mắt kì dị nhìn nhau rồi cùng hướng về phía Tiêu Viêm, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hải Ba Đông cùng Pháp Mã quen biết, làm cho Áo Thác cùng Phát Lan Khắc run sợ, một lát sau Áo Thác lấy lại tinh thần, sắc mặt khẽ biến, thấp giọng lầm bầm nói: *"Hải Ba Đông? Hải Ba Đông? Một trong thập đại cường giả của năm đó, Băng Hoàng...tựa hồ đúng là cái tên này?"* Trong lòng nghĩ vậy, Áo Thác cùng Phát Lan Đức liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia kinh hãi, không nghĩ tới loại nhân vật cấp bậc này cũng còn sống, hơn nữa lại cùng Tiêu Viêm có quan hệ không bình thường... *"Tiểu tử này, che dấu cũng thật sâu a..."* Cũng giống như Tuyết Mị cùng Lâm Phi, Áo Thác hai người cũng là ánh mắt kì dị nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong lòng nghi hoặc. Tại sao một thanh niên bước vào giới luyện dược sư không lâu, lại có thể cùng cái loại...nhân vật như vậy quen biết.

Tiêu Viêm đứng tại chỗ, bất đắc dĩ chịu từng đạo ánh mắt kì dị nhìn tới, bất quá chỉ chốc lát, đột nhiên phát hiện Hải Ba Đông đang nói cái gì cùng Pháp Mã, rồi cả hai hướng ánh mắt nhắm trên người mình, lúc này chỉ thấy Pháp Mã cau mày, ánh mắt chằm chằm trên người Tiêu Viêm đảo qua đảo lại, tựa hồ là tìm kiếm thứ gì đó.

"Làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng Pháp Mã, Hải Ba Đông kinh ngạc hỏi, hẳn chỉ nghĩ, bất quá Tiêu Viêm là một người có thiên phú vô cùng tốt mà thôi, lại không nghĩ rằng đối phương sẽ có như vậy phản ứng.

"A a, chẳng biết tại sao, ta tựa hồ tìm thấy một chút khí tức quen thuộc trên người Nham Kiêu tiểu bằng hữu..." Pháp Mã ho khan một tiếng, có chút nghi hoặc nói.

"Giống như đã từng quen biết?" Tiêu Viêm ánh mắt bình thường, nhưng trong lòng có chút biến sắc lầm bầm: *"Chẳng lẽ hẳn đã nhìn ra sự tồn tại của Mỹ Đổ Toa nữ vương?"*

"A a, có lẽ là cảm giác sai rồi, già rồi, cũng không còn như trước nữa..." Cảm ứng một hồi vẫn không được gì cả, Pháp Mã có chút thất vọng lắc đầu, tại trên ghế thoáng có chút thất thần, trí nhớ có phần hoảng hốt...

Năm đó Pháp Mã lúc còn trẻ, khi đang du lịch đại lục, từng ngẫu nhiên gặp được một lão nhân thực lực khôn sâu không lường, tại một chút cơ duyên run rủi, Pháp Mã cùng lão nhân đã ở cùng nhau khoảng ba ngày thời gian, trong ba ngày đó, lão nhân tùy hứng mà truyền thụ một chút, cũng đã giúp Pháp Mã tiến bộ không ít, mà sau khi lão nhân rời đi, khi trở lại Gia Mã đế quốc, vốn từ một người không có tiếng tăm, từng bước phát triển đến ngày hôm nay, mà càng về sau này Pháp Mã càng cảm giác được, năm đó, vị... thần bí lão nhân kia, thực lực thật sự kinh khủng... Mà lúc trước tại trên người Tiêu Viêm lại cảm ứng được một cỗ khí tức mơ hồ, chính là trên người của lão nhân năm đó ...cho nên, Pháp Mã mới đột nhiên có chút thất thố.

Bởi vì trong lòng có quý, cho nên Tiêu Viêm cũng không dám dây dưa quá nhiều, song vừa định nói sang chuyện khác, một tiếng cười già nua từ thông đạo truyền đến: "*A a, Hải lão đầu, Nham Kiêu tiểu bằng hữu, các ngươi tới đây thật sớm a.* "

Nghe được tiếng cười, mọi người quay đầu ại nhìn, đó là một lão nhân mặc áo bào màu trắng, có chút kinh ngạc thất sắc, trong lòng nghĩ thầm hôm nay đến tới cùng là cái ngày gì mà ngay cả lão quái vật này cũng chạy tới...

Người đến tự nhiên chính là Gia Lão đem qua mới gặp, mà phía sau lão là tiểu công chúa đi theo sát. Hôm nay nàng mặc một bộ áo bào luyện dược sư màu xanh nhạt, trên vòng cổ tay áo rộng kim tuyến được thêu thành hình liên hoa, nhìn qua thật thanh nhã, song Tiêu Viêm lại biết, cô gái nhìn bên ngoài có chút tao nhã kia lại là một thiếu nữ tinh quái.

Ánh mắt lướt qua tiểu công chúa, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, bên cạnh nàng cũng có một người mặc một bộ cẩm bào xa hoa, vóc người cao gầy, thiếu nữ này cùng tiểu công chúa có vài phần tương tự, bất quá cũng cùng loại như Tuyết Mị, không sai biệt lắm là một người băng lãnh, hơn nữa lại còn pha chút khí chất uy nghiêm của hoàng thất.

Cùng có bộ dáng đáng yêu như tiểu công chúa, vị nữ tử cả người trên dưới lộ ra một chút băng lạnh cùng với phong thái thành thực mê người, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt mắt đổ kị cùng say mê.

Ánh mắt đảo qua hai nàng, cuối cùng trở lại trên người Gia Lão, Tiêu

Viêm khom lưng hành lễ mỉm cười nói: *"Không nghĩ tới ba người chúng ta lại có cơ hội hội tụ cùng một chỗ, quả nhiên là duyên phận a."*

"Đích xác hữu duyên..." Pháp Mã cười cười nói: *"Lão yêu quái, không nghĩ tới hôm nay ngươi lại đến xem, hình như ngươi tựa hồ cũng không thích...loại trận đấu như thế này a"*.

"Ăn cư hơn mười năm rồi, đến xem một chút cũng tốt..." Gia Lão cười cười, quay đầu sang phía Tiêu Viêm chỉ vào nữ tử phía sau lưng mình nói: *"Tiểu tử kia, ngươi chắc cũng đã biết Nguyệt Nhi rồi, đây là tỷ tỷ của Nguyệt Nhi. Sự an toàn, trật tự lần này của đại hội do năm vạn quân đội duy trì, đều là một tay nàng nắm giữ nga."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng cả kinh, không nghĩ tới nữ tử trước mặt này lại còn có bản lĩnh như vậy, năm vạn quân đội, nếu là để cho hắn nắm giữ sợ là sẽ làm nháo nhào cả lên, mà lúc trước tại đại môn một chi quân đội chinh tề, hiển nhiên là nữ tử này rất giỏi trong việc lãnh đạo như này.

"Yêu Dạ, ngày đó ta nói với ngươi chính là Nham Kiêu tiểu băng hữu đây, thực lực cực kì bất phàm a, lần này đại hội sợ rằng người có khả năng đoạt giải quán quân... có thể sẽ là hắn a" Gia Lão lại chỉ vào Tiêu Viêm, quay lại nữ tử băng lãnh phía sau cười nói.

Nghe được Gia Lão đánh giá, một bên tiêu công chúa chu miệng ra, lặng lẽ nói thầm cái gì đó, có lẽ không phục lời Gia Lão nói.

"Ngươi hảo, Nham Kiêu tiên sinh." Băng lãnh nữ tử với đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, hào phóng quay về phía hắn vươn ngọc thủ, mỉm cười nói, làm cho chung quanh một ít quý tộc không khỏi thất thần, bọn họ ngày thường làm gì có cơ hội nhìn được một mỹ nữ như vậy a.

"Ngươi hảo,..Yêu Dạ công chúa..." Thái độ của đối phương, Tiêu Viêm không tìm được một chút sai sót nào, mỉm cười đưa tay đến, khi nắm được ngọc thủ, trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng, nhưng mặt ngoài vẫn bình thản, không có làm cho đối phương có một chút cảm giác nào không ổn.

"Hi vọng Nham Kiêu tiên sinh lần này lấy được thành tích cao nhất, lúc đó Yêu Dạ sẽ tự mình bồi tiếp, tiên sinh không cự tuyệt chứ." Yêu Dạ thu tay lại, nói.

"Nữ nhân này...thủ đoạn lấy lòng người thật sắc bén...ngày sau cần phải cẩn thận mới được" Nét mặt mỉm cười, gật gật đầu, Tiêu Viêm có chút kinh dị, với định lực của hắn hiện tại, khi tiếp xúc chỉ mới vài câu đã tiêu bớt vài phần sự đề phòng.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Yêu Dạ lúc này mới hài lòng lùi lại đứng ở sau Gia Lão, với tính khí của nàng, nếu không bởi vì thái gia gia của nàng đánh giá rất cao thanh niên trước mắt, nàng cũng sẽ không như vậy mà đến kết giao.

"Bất quá, nếu hắn thật sự có tiềm lực đúng như lời của thái gia gia, cũng không uổng công sức ta đích thân kết giao..." Mắt đẹp đảo qua khuôn mặt thủy chung không chút bối rối của Tiêu Viêm, Yêu Dạ đối với định lực của hắn đúng là hài lòng, có thể tại nhiều nhân vật phong vân của đế quốc cùng cường giả như vậy mà vẫn bảo trì bình tĩnh, quả thật có chút khó khăn. Ít nhất, tỉ như đám quý tộc đệ tử, bởi vì thân phận của nàng, e là không thể có được thái độ này.

Cùng Tiêu Viêm hàn huyên vài câu, Yêu Dạ quay về Pháp Mã cùng với Hải Ba Đông mấy người khom người hành lễ, đứng với lễ tiết, làm cho người khác không thể không vừa lòng.

Khuôn mặt mang theo lãnh ý cũng phải giảm bớt vài phần. Mọi người sau khi trò chuyện đều ngồi xuống tại hàng đầu tiên dành cho khách quý, mà chẳng biết cố ý hay vô tình, Yêu Dạ công chúa lại ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viêm, mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể từ một bên bay đến, làm cho người khác không khỏi có chút say mê.

Thân thể ngồi ngay ngắn, Tiêu Viêm ánh mắt trong sáng chăm chú nhìn sân rộng khổng lồ phía dưới, lúc này bởi vì thời gian trôi đi, đã bắt đầu có càng ngày càng nhiều luyện dược sư tiến vào, hơn nữa người xem đã lên tới con số kinh khủng, đâu người chen chúc, vô số cô gái tại trước quảng trường sùng bái hét lên chói tai. Tại đây hào khí đầy trời, Tiêu Viêm trong lòng cũng lặng lẽ dâng lên một tia cảm giác, nghĩ tới cảnh tượng hơn ngàn luyện dược sư bắt đầu luyện đan thật ngoạn mục, nhìn không được có chút mong đợi.

Theo mặt trời ngày càng lên cao, khách quý trên hang ghé ngồi đến cũng ngày càng nhiều, những người này phần lớn đều là tại đế đô có thế lực

hoặc bối cảnh, đối diện đến là người tới xem, từ sớm đã đến, tạo nên một khung cảnh tấp nập, như là hội tụ mọi người từ khắp nơi đến.

An tĩnh ngồi trên ghế, Tiêu Viêm mắt khép hờ, sau nửa ngày đột nhiên cảm nhận được chung quanh có chút xao động, lúc này mới hơi cau mày quay đầu lên nhìn về phía thông đạo.

Lần này những đội hình tiến vào khu khách quý đích thực có bối cảnh không nhỏ, đế quốc ba đại gia tộc đều xuất hiện, đội hình như vậy, sợ rằng bất cứ thế lực nào ở Gia Mã đế quốc đều không thể khinh thường. Theo đoàn người đang đi vào, đám đông vẫn có một chút hỗn loạn, nguyên nhân chính là Nạp Lan Yên Nhiên cùng với Nhã Phi, hai nàng khí chất không giống nhau, mà đều là mỹ nữ, lại ở cùng một chỗ, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt người khác, khó trách các đệ tử quý tộc tai sao lại kích động như vậy.

Đoàn người đi theo hành lang tới vị trí đã được sắp xếp, cùng mọi người chào hỏi.

Trong lúc mọi người còn đang chào hỏi. Tiêu Viêm quét ánh mắt qua một lão nhân xạ lạ đi phía sau Nạp Lan Kiệt cùng Thước Đặc Nhĩ Đằng Sơn, Mộc Chiến gắt gao đi theo bọn họ, nghe mọi người chào hỏi nhau, Tiêu Viêm liền rõ thân phận của lão nhân chính là Mộc gia Mộc Thần, cũng là một gã đầu vương cường giả...

Nhã Phi sau khi chào hỏi các trưởng bối, liền lặng lẽ đi tới bên cạnh Tiêu Viêm ngồi xuống, cười cười như hoa nói: *"Nham Kiêu đệ đệ, lần này nhất định phải lấy được thành tích tốt nha, mọi người đều nhìn sự biểu hiện của đệ đó..."*.

"Lấy thực lực Nham Kiêu tiên sinh, lần này đại hội hẳn là sẽ chắc chắn cầm được quán quân trong tay rồi." Ngồi bên cạnh Tiêu Viêm, Yêu Dạ nhìn Nhã Phi cùng Nạp Lan Yên Nhiên, hai người có sắc đẹp không kém mình cũng đều tiến đến bên cạnh Tiêu Viêm, nàng tự nhiên rõ ràng thân phận hai người này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, âm thầm nghĩ: *"Nham Kiêu này tưởng như bình thường, không nghĩ tới lại được nhiều nữ tử quan tâm... xem ra lời thái gia gia không phải là giả a, Nham Kiêu này, tiềm lực quả không phải bình thường, nếu không, lấy thân phận Nhã Phi cùng Nạp Lan Yên Nhiên quyết sẽ không quan tâm như vậy."*

Ba đại mỹ nhân, toàn bộ đều ngồi quanh Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ

khiến cho đám quý tộc đê tử ánh mắt như muốn phun lửa, nghiêng răng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, bộ dáng như có thù giết cha.

Thở dài vuốt trán, hương phong thoảng thoảng lượn lờ quanh chớp mũi khiến cho Tiêu Viêm có chút cười khô, sau lưng là từng đạo ánh mắt nóng cháy phóng đến như muốn ăn tươi nuốt sống, hẳn chính mình cũng không rõ tại sao ba người này đều súm lại ngồi quanh mình, chẳng lẽ những nữ nhân này nhàm chán đến mức muốn ganh đua tâm lý.

Trong lòng cười khô một tiếng, Tiêu Viêm như một lão tăng nhập định cực kì ngay ngắn ngồi ở trên ghế, an tĩnh chờ đợi thời gian đại hội khai mạc, sau một khắc đột nhiên cau mày quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Liễu Linh đang đứng phía sau, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nhìn đến, bộ dáng như một con độc xà đang nhìn con mồi.

Thấy Tiêu Viêm phát hiện ánh mắt của mình, có lẽ là do đại hội sắp bắt đầu, Liễu Linh cũng không chút che dấu, khoé miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, bàn tay dựng lên, ngón giữa hướng xuống, môi mấp máy nói: *"Ta muốn cho người ở trước mặt Yên Nhiên thua một cách thảm bại!"*.

Nhẹ nhàng cười cười, Tiêu Viêm môi khẽ nhúc nhích, sau đó quay đầu bước đi.

Âm lãnh nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, Liễu Linh chậm rãi hít một hơi, hẳn rõ ràng lời Tiêu Viêm vừa rồi nói.

"Ta đợi...".

***

Theo thời gian từ từ trôi qua, thời gian đại hội khai mạc cũng đã tới.

"Đương!"

Một đạo âm thanh thanh thúy vang lên, cũng là lúc âm thanh huyền ảo trên sân chấm dứt, tất cả đều yên lặng... Sau khi tất cả yên lặng, Pháp Mã đứng dậy, sau đó chậm rãi đi lên phía trước khu khách quý, ánh mắt đảo qua phía dưới nhìn một vòng hơn hai ngàn luyện dược sư đang ngồi trên ghế đá, lúc này tất cả luyện dược sư cũng ngược đầu lên, ánh mắt cung kính hướng về vị lão nhân có danh vọng cao nhất trong giới luyện dược sư

của Gia Mã đế quốc.

"Lấy danh nghĩa là luyện dược sư công hội hội trưởng, ta tuyên bố đại hội luyện dược sư lần thứ bảy, bắt đầu! "

"Oanh! "

Đám người đứng ngoài xem sôi trào, tiếng hoan hô, tiếng vui mừng hò hét chấn động chín tầng trời.

-----oO-----

Chương 300: Vòng thi đấu thứ nhất bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng ở trên khán đài dành cho khách quý, Pháp Mã nhìn lên quảng trường đang sôi sục, một lát sau khẽ cười nói: *"Hiện tại, mời tất cả những người tham gia tiến vào vị trí của mình"*.

Giờ phút này, âm thanh sôi trào trong quảng trường khiến cho mọi người ngay cả tiếng chim hót cũng khó có thể nghe được, thế nhưng tuy Pháp Mã chỉ là cười khẽ nhưng âm thanh lại vang vọng đến bên tai mỗi người. Bởi vậy mới có thể thấy được, vị lão nhân trông như cây khô này, thực lực bất phàm như thế nào.

Nghe Pháp Mã nói, trên hàng khách quý, nhất thời đứng dậy không ít luyện dược sư. Những luyện dược sư này phần lớn chính là do những thế lực lớn bồi dưỡng ra hoặc là lôi kéo về. Bởi sau lưng có thế lực duy trì và ủng hộ nên cấp bậc của những luyện dược sư này, xét về tổng thể, cao hơn so với những luyện dược sư tự do.

Đài cao hơn so với quảng trường là mấy chục thước, với độ cao như vậy, những người chỉ có thực lực đấu sư tự nhiên là không dám trực tiếp nhảy xuống. Cho nên tại hai bên đài có cầu thang đi xuống phía dưới quảng trường. Lúc này bọn họ đang chậm rãi theo thứ tự đi xuống trong ánh mắt chăm chú nhìn của vô số người.

"A! A! Liễu Linh, Tiểu Nhi, Nham Kiêu. Các người cũng nên tự mình đến

vị trí đi. Bởi vì ba người các người trong thí nghiệm đạt thành tích kiệt xuất nên vị trí tại nơi đây chính là tâm điểm chú ý của mọi người." Pháp Mã chỉ ngón tay về phí trung tâm quảng trường ở dưới. Tại nơi đó có đến mười mấy cái thạch bàn cực đại. Mỗi cái thạch bàn này không chỉ có bề mặt lớn hơn so với những cái khác mà chiều cao cũng cao hơn không ít. Đứng trên đó quả thật là giống tình huống hạc giữa bầy gà, quả nhiên là vị trí đặc thù, chính là tâm điểm chú ý của toàn trường.

Theo hướng mà Pháp Mã chỉ, ba người nhìn vị trí đặc thù của mình mà biểu tình có chút bất đồng. Liễu Linh trong sự kinh ngạc còn hàm chứa sự hưng phấn. Tiêu công chúa thì lại có một chút của sự mong chờ muốn thử. Tiêu Viêm thì có chút sững sốt, nhưng lại thoáng cau mày khó chịu, bản thân hẳn vốn không thích loại tình huống này.

Pháp Mã chậm rãi liếc mắt qua gương mặt của ba người, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm, như đoán được suy nghĩ của hắn, ôn hoà cười nói: "Người trẻ tuổi, khiêm tốn tự nhiên là chuyện tốt, bất quá có một số việc không thể khiêm nhường. Người một khi đã tới tham gia đại hội là có mong muốn đạt được thành tích tốt. Mà đã có thành tích tốt, hơn nữa từ hơn hai nghìn người mà nổi bật thì chắc chắn sẽ bại lộ ra thôi. Đến sớm hay đến muộn có điểm khác nhau sao? Tuổi trẻ chính là thời điểm mà có thể mặc kệ mọi chuyện để có cuồng vọng. Ngày sau nhớ lại sẽ cảm thấy thú vị a..." Pháp Mã cười nói.

"Pháp Mã hội trưởng nói rất đúng..." cười khô gật đầu, Tiêu Viêm cũng không tại vấn đề này nói thêm điều gì nữa.

"A!A! Các vị, đi xuống thôi..." Pháp Mã cười cười...

"Hai vị, ta đi trước một bước."

Liễu Linh lên tiếng, hướng Tiêu Viêm hai người cười to nói. Chợt điểm nhẹ chân nhảy lên bậc đài, nhìn liếc xuống quảng trường không lồ bên dưới, rồi trong tiếng hô kinh ngạc của vô số khách quý, thân hình trực tiếp nhảy xuống.

Thân thể rất nhanh rơi xuống, khi sắp chạm đất, từ hai chân phóng ra hai đạo khí trụ mà mắt thường cũng có thể thấy được. Mượn đầu khí trụ tá lực, bản thân hẳn không hề có một chút hao tổn nào, hạ xuống quảng trường. Sau đó, trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người trên quảng trường, mím

cười nhảy lên vị trí trung tâm của quảng trường.

"Người này thật đúng là màu mè. Chẳng qua tưởng rằng chỉ có hẳn có thể nhay a". Nhìn thấy một màn biểu diễn của Liễu Linh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Tiểu công chúa bĩu môi, thân thể mềm mại tung lên, trực tiếp loé ra đài cao. Thân thể giống như một chiếc lá, nhẹ nhàng rơi xuống. Vừa phiêu diêu nhẹ nhàng vừa tao nhã hạ xuống, tư thế quả thật xinh đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm.

"Hô, Hô..."

Tiểu công chúa biểu diễn một chiêu quá hay, không thể nghi ngờ là so với Liễu Linh lúc trước càng thêm động lòng người. Hơn nữa nàng lại là tiểu cô nương đáng yêu thật càng gây chấn động. Lần này không chỉ phía khách quý mà ngay cả phía người xem cũng cất tiếng hô đình tai nhức óc...

"A! Gia lão nhân! Không nghĩ tới người ngay cả thân pháp "Phi Như" của chính mình cũng truyền dạy cho tiểu cô nương đó. Ta trước kia có nói quá, thân pháp đấu kỹ của người quả thực rất thích hợp cho nữ nhân a". Nhìn Tiểu công chúa thân hình như không có trọng lực, nhẹ nhàng rơi xuống, Pháp Mã không khỏi quay đầu nhìn Gia lão gia cười nói.

"Thân pháp đấu kỹ này tiểu nha đầu mới chỉ học được vẻ bề ngoài. Chỉ được cái đẹp mắt, nếu là lúc đối địch chỉ có thể là bia ngắm cho địch nhân thôi." Gia lão lắc đầu cười. Song mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ ra hỷ ý. Rõ ràng đối với biểu hiện của Tiểu công chúa là rất hài lòng.

"Hắc. Tiểu tử kia, người cũng trực tiếp nhảy xuống đi. Ngay cả biểu hiện ban đầu này cũng không thể bại bởi bọn họ a...". Nhìn thấy bộ dạng đặc ý của Gia lão, Hải Ba Đông không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, hướng Tiêu Viêm thúc giục.

"...Ta còn đi xuống thôi.". Cảm thấy được mấy ánh mắt hội tụ trên thân mình, Tiêu Viêm lắc đầu, xoay người muốn theo hướng cầu thang đi xuống. Đột nhiên Hải Ba Đông vùng mạnh tay lên, một cỗ kinh khí vô hình phát động, đem thân hình vốn không được phòng bị của Tiêu Viêm ném ra ngoài đài.

"Ha!Ha! Ngươi đừng làm cho ta mất mặt. Đi xuống đi..."

"Ta... Ngươi.. lão hỗn đản..." Trục tiếp bị đánh bay ra ngoài, Tiêu Viêm bàn tay cấp tốc hoa lên, vừa mới mắng được một câu, thân thể đã rất nhanh rơi xuống quảng trường. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Bên tai tiếng gió vang lên ù ù. Bởi vì Hải Ba Đông mạnh mẽ đẩy hắn dờ đi nên thân thể hắn rơi xuống theo tư thế chổng ngược. Nghe tiếng gió kịch liệt vang lên bên tai, Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài, hai tay không nhúc nhích, tùy ý để thân thể thẳng tắp lao xuống.

Trên quảng trường, vô số đạo ánh mắt nhìn khoảng cách của hắn với mặt đất càng ngày càng gần. Nhưng Tiêu Viêm vẫn như cũ không hề có chút phản ứng. Một vài cô gái nhát gan đã vội dùng hai tay che mắt, sợ nhìn thấy một cảnh máu tanh sắp diễn ra.

Ngay lúc mọi người còn đang trợn tròn mắt nhìn, nghĩ tới cảnh một tên nhìn có vẻ có chút bản lĩnh nhưng vừa xuất trận đã biến thành đồng thịt vụn. Bỗng nhiên, hai tay vốn bất động của Tiêu Viêm đột nhiên chuyển động, nhắm mặt sàn quảng trường đánh tới. Một cỗ kinh khí hung hãn bạo dũng bắn ra, hung hãn nện lên bề mặt tảng đá cứng rắn, nhất thời một vết nứt hiện ra trên mặt đá rồi từ từ lan rộng.

Mượn phản lực đẩy ngược lại, tốc độ rơi xuống của Tiêu Viêm trở nên chậm rãi nhiều. Thân hình trong không trung giống như một chiếc đinh ốc không ngừng xoay tròn, càng ngày càng nhanh dần. Tại mỗi khi khí lưu như sắp biến mất thì bàn tay Tiêu Viêm đều tùy ý nắm được, mượn lực kinh khí tạo nên khí lưu quanh thân khiến cho thân thể cân bằng, triệt tiêu lực hạ xuống. Trong ánh mắt tất cả mọi người xung quanh quảng trường đều không khỏi toát ra nét kinh dị.

"Sách sách. Thật tinh diệu. Thao túng khí lưu trong tay. Tuổi trẻ như vậy mà có thể không dùng hai cánh di động trong không trung, đến ngay cả một số đấu vương cường giả cũng không làm được chuyện này a!". Nhìn một màn biểu hiện vừa rồi, Gia lão cùng với Pháp Mã trên khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, than thở nói.

"Hắc! Người này thật đúng là luôn làm ra những điều không tưởng. Vốn tưởng hắn sẽ sử dụng phi hành đấu kỹ, không nghĩ tới hắn còn có chiêu thức này..." Hải Ba Đông đồng dạng hiện lên vẻ kinh ngạc. Mặc dù hắn

biết tình huống này Tiêu Viêm có thể không cần dùng đến phi hành đấu kỹ, nhưng hiện tại biểu hiện hạ xuống của hắn. Không thể nghi ngờ đã làm cho nhiều người thất kinh.

Thân thể dưới ánh mắt kinh ngạc, há hốc mồm của mấy ngàn thí sinh tham gia thi đấu nhanh chóng tới vị trí trung ương, tốc độ xoay tròn từ từ giảm bớt, cước điểm nhẹ hư không, thân hình lửng không quay cuồng sau đó giống như chiếc bình lộn ngược, do nắm tay chống đỡ an ổn hạ xuống. Vô nhẹ trên bàn tay đầy bụi, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn những người đến xem đông nghịt không thấy cuối...

"Ba, ba..."

"Rất xuất sắc!"

"Hào dạng!"

Không khí thoáng có chút an tĩnh rồi sau đó như vỡ oà bởi những tiếng hoan hô, tiếng hét chói tai vang vọng cả trường. Đại hội còn chưa chính thức bắt đầu nhưng những người tuổi trẻ này đã khiến mọi người đại khai nhãn giới.

Một màn biểu hiện quá hoàn mỹ, không biết bao nhiêu cô gái đắm đuối nhìn vào một thân hắc bào thanh niên luyện dược sư.

Trên hàng khách quý. Nhã Phi nâng tay, gò má ửng hồng, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm vào vị trí trung tâm cao nhất ở quảng trường, nơi một thanh niên đang tiếp nhận hàng vạn ánh mắt nhìn vào. Nụ cười hiện trên khuôn mặt động lòng người, hơi thất thần, một tia sáng kì dị loé lên: "*Tiểu giá hoả này thực sự không còn là một thiếu niên non nớt trước đây nữa rồi...*"

"*Thật đúng là có bản lĩnh, khó trách thái gia gia lại sủng ái hắn như vậy...*" Nhìn thanh niên đang an tĩnh đứng thừa nhận những lời hoan hô, Yêu Dạ thấp giọng lầm bầm nói.

Thân thể lười biếng ngồi trên chiếc ghế mềm một cách thoải mái, Nạp Lan Yên Nhiên mặc một chiếc váy xanh nhạt rộng, bao trùm lên những đường nét gợi cảm, làm cho không ít những ánh mắt từ phía sau lén lút nhìn trộm. Lúc này nàng cũng đang đem ánh mắt nhìn chăm chú Tiêu Viêm đứng

dưới quảng trường. Quan sát Tiêu Viêm dưới những tiếng hoan hô vang dậy nhưng bộ dạng vẫn lạnh nhạt, trên mặt nàng thoáng có nét cười nhu hoà. Có lẽ trong lòng nàng coi sư phụ như thần nên đối với loại khí chất tương đồng cũng có vài phần hảo cảm.

Mộc Thần hí hóp cặp mắt lại, nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm trên sân, sau một lúc lâu, nghiêng đầu hướng Mộc Chiến nói: "*Hắn chính là tiểu tử mà ngươi đã nói sao?*"

"*Án. Người này dám cùng Nhã Phi thân cận, ngày hôm qua nếu không có Nap Lan Yên Nhiên ngăn cản, chắc chắn đã khiến hắn đẹp mặt!*" Mộc Chiến hung tợn nói.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên mu bàn tay kia, Mộc Thần hơi lắc đầu, chậm rãi nói: "*Sau này không nên trêu chọc hắn, nếu như ngươi thực sự thích Nhã Phi có thể dùng thủ đoạn bình thường theo đuổi. Nhưng với tên tiểu tử Nham Kiêu thì ngươi không nên đi khiêu khích. Nói không chừng nếu thật sự động thủ thì ngươi cũng không phải đối thủ của hắn.*"

"*Nhưng...*" Nghe vậy, Mộc Chiến quỳnh lên, vừa muốn nói tiếp nhưng nhìn lại khuôn mặt Mộc Thần, đầu vội rụt lại, bất đắc dĩ phải chấp thuận...

An tĩnh đứng trên mặt của thạch bàn, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua, phát hiện trên bàn dược tài đã sắp xếp chỉnh tề, trước mặt có một tờ giấy mỏng. Mặt khác, trên bàn vẫn khảm một ngọc kính toả ra thanh hồng quang mang yếu ớt.

Thuận tay cầm tờ giấy mỏng lên, ánh mắt quét qua, có chút ngạc nhiên khi phát hiện trong đó là một phương thuốc của một nhị phẩm đan dược. Nhưng cái khiến cho Tiêu Viêm ngạc nhiên chính là trong phương thuốc này chỉ ghi các loại dược liệu một cách rất tùy ý, quy cách và hình thức hoàn toàn không phù hợp với phương thuốc chế tạo chính thống.

Như đã nói qua, phương thuốc chính thống cần phải sử dụng linh hồn lực lượng duyệt qua, như vậy mới khiến người đọc trong thời gian ngắn nhất nắm bắt được phương pháp luyện chế và không cần chú ý đến bất cứ vấn đề gì. Nhưng trong tờ giấy này chỉ nói đại khái về phương pháp luyện chế, không hề có ghi chi tiết đầy đủ các loại. Điều này khiến luyện dược sư cần phải tự mình nắm chắc phương thức luyện dược. Điều này không nghi ngờ là làm cho tỷ lệ thất bại khi luyện dược tăng lên rất lớn.

Nhưng điều khiến Tiêu Viêm hoàn toàn không nói được gì chính là, được liệu bày trên bàn này rõ ràng chỉ đủ để tiến hành luyện chế hai lần mà thôi. Nói cách khác là chỉ được thất bại một lần, nếu như tiêu tốn hết dược tài mà vẫn không điều chế được đan dược thì có nghĩa là đã thất bại, kết quả là bị loại.

"Quả nhiên không hổ là đại hội tám năm mới tổ chức một lần a. Khó khăn quả là lớn a..." Nắm tờ giấy mỏng trong tay, Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu. Quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện rất nhiều luyện dược sư trên khuôn mặt đều có chút bất đắc dĩ. Nghiêng đầu nhìn Tiêu công chúa cùng Liễu Linh, thấy hai người bọn họ bình tĩnh hơn người khác nhiều. Hiện tại khe cau mày cẩn thận đọc những ghi chép trên tờ giấy, có thể đã hiểu được một chút vấn đề về dược tài.

Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm chính mình cũng bắt đầu chú mục đọc những ghi chép trên giấy. Loại khảo hạch kỳ quái này hẳn chưa bao giờ thử qua, bởi vậy trong lòng cũng có chút không yên.

Khi Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt thì cũng là lúc Liễu Linh quay sang nhìn hắn. Khi thấy được nét cười khổ còn hiện trên mặt hắn, không khỏi cúi đầu cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói *"Hừ! Đề luyện dược tài xuất sắc chính là như thế. Ta đã sớm nói qua, đại hội khảo hạch hoàn toàn không giống với tỷ thí bình thường. Kế tiếp ta muốn xem ngươi mất mặt trước Yên Nhiên... .."*

Tiếp nhận sự truyền thụ hết mình trực tiếp từ Cổ Hà, Liễu Linh đối với đại hội lần này có cực kỳ tự tin. Bởi vậy hắn muốn giành chức quán quân, khi đó sẽ có đủ tư cách theo đuổi nữ thần trong lòng, Nạp Lan Yên Nhiên...

Trên quảng trường cực lớn, tất cả thí sinh tham dự thi đấu đang cầm giấy, cẩn thận đọc sau đó các loại vẽ mặt hiện ra, nhất thời cả trường lạnh ngắt như tờ...

Không khí an tĩnh kéo dài gần năm phút, chợt một âm thanh thanh thúy vang vọng trên quảng trường. Tiếng chuông báo hiệu.

Khi tiếng chuông vang lên, tất cả các thí sinh đều không hẹn mà cùng buông vật đang cầm trong tay xuống, sau đó vung tay lên, chỉ một thoáng hơn ngàn lô đỉnh màu sắc và hình thái khác nhau đột ngột xuất hiện trên

các bàn đá.

Theo tiếng chuông vang lên, đôi mắt vốn khép hờ của Pháp Mã cũng mở ra. Ánh mắt đảo qua bên dưới, một thanh âm nhẹ nhàng, vang vọng đến tai mỗi cá nhân: "Như vậy là các người cũng đã nhận biết được những thứ trên bàn. Đây chính là vòng khảo hạch thứ nhất. Theo đó, các người cần tự mình theo phương thuốc không đầy đủ đó mà luyện chế ra thành phẩm đan dược. Các người có hai lần cơ hội. Sau hai lần đan dược chưa luyện chế thành công thì ngọc kính trên bàn đá của các người sẽ tự động phát ra hồng quang. Hồng quang chớp động chính là lúc các người đi ra khỏi khu vực thi đấu..."

"Tại trên vách tường đối diện có một đồng hồ cát lớn, đó chính là thời gian của khảo hạch. Khi cát trong đồng hồ đổ xuống hết vẫn chưa luyện chế được đan dược cũng đồng dạng là thất bại".

"Các người đã rõ ràng chưa?" Pháp Mã mỉm cười hỏi.

"Rõ!" Phía dưới quảng trường âm thanh như sấm rền vang lên.

"Đã như vậy, vòng khảo hạch thứ nhất hiện tại: Bắt đầu!"

Chậm rãi giơ tay lên, Pháp Mã mỉm cười, đột nhiên hạ xuống. Giờ khắc này, trên quảng trường hơn một ngàn đoá hoa diễm đột nhiên hiện ra. Một tràng cảnh đồ sộ xuất hiện làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

-----oOo-----

Chương 301: Kinh tâm động phách

Nguồn: EbookTruyen.Me

An tĩnh đứng trước thạch bàn, Tiêu Viêm đem lô đỉnh màu đỏ thẫm đẩy qua một bên. Hiện tại hẳn không giống với những người khác lập tức triệu hồi ra hoá diễm để tiến hành luyện chế, mà bình tĩnh cảm tờ giấy mỏng đó cẩn thận nghiên cứu những tư liệu rất ít trên đó.

Mài đao không uổng công đôn củi, đạo lý ấy Tiêu Viêm minh bạch hiểu được, cơ hội chỉ có hai lần, bất cứ một sơ sẩy nào đều sẽ tạo thành thất bại.

Lần khảo hạch này cần phải luyện chế ra được loại đan dược có tên Sinh Cốt đan. Đây chính là một nhị phẩm đan dược, tên như ý nghĩa, loại đan dược này chính là dùng để điều trị trọng thương. Đại khái thì nó cũng không tính là rất trân quý, loại đan dược này cũng chỉ có thể bán được mấy trăm hoặc hơn một ngàn kim tệ mà thôi. Đối với những loại đan dược có thể tăng thêm đầu khí hoặc có tác dụng khác mà nói thì giá trị có chút thấp kém.

Luyện chế Sinh Cốt đan tổng cộng cần có sáu loại dược liệu. Trong tất cả các loại nhị phẩm đan dược, nó cũng không tính là cực kỳ phức tạp, tuy nhiên loại Sinh Cốt đan này rõ ràng là công hội có ý sắp đặt loại dược liệu chữa thương mới, cho nên dù Tiêu Viêm đã thấy qua không ít đan dược chữa thương nhưng đối với loại Sinh cốt đan như thế này vẫn cảm thấy có chút xa lạ.

Nhưng cho dù đan dược chữa thương rất đa dạng, nhiều loại cực kỳ cổ quái, bất quá đều quy về một dạng, phương pháp luyện chế đan dược chữa thương cũng không có nhiều sai biệt, chỉ là trình độ phức tạp khác nhau mà thôi. Huống hồ loại đan dược này cũng không tính là quá phức tạp, chỉ cần luyện được sơ trình độ không kém vẫn có thể tìm hiểu nguồn gốc mà mò mẫm ra phương pháp luyện chế thành Sinh Cốt đan.

Cho nên, cho dù phương thuốc chỉ là cho biết khi luyện được đại khái cần chú ý điểm gì đó, nhưng chỉ cần cảm giác được, hẳn vẫn có thể thành công...

Đem tất cả tư liệu chi tiết trên tờ giấy ghi tạc trong đầu, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt, một lát sau mới từ từ mở ra, nhẹ thở một hơi, đem tờ giấy đặt trên bàn đá, quay đầu nhìn. Hiện tại Tiêu công chúa cùng với Liễu Linh đã thúc giục hoả diễm, bắt đầu tiến hành luyện chế.

Hoả diễm đang được thúc giục bên trong dược đỉnh của hai người đồng dạng giống nhau là thâm sắc. Đây hoàn toàn là dùng đầu khí hoá thành hoả diễm, bất quá Tiêu Viêm lại tin tưởng đây không phải là chân thực lực của bọn họ, có lẽ bọn họ đều giấu đi át chủ bài của mình, lấy thân phận của bọn họ có được át chủ bài là chuyện bình thường.

"Hai người này, mặc kệ tính tình như thế nào nhưng thực tế thì thực lực quả thật rất mạnh a..." Trong lòng khẽ thở dài một hơi, tự hiểu rằng bản

thân mới tiếp xúc với luyện dược thuật bất quá mới được ba năm. Mà Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh có lẽ ngay từ nhỏ đã có sự phụ bên người, tiếp nhận bồi dưỡng liên tục. Cho nên có nhiều phương diện Tiêu Viêm quả thật không bằng, dù sao cho dù hắn có là thiên tài thì cũng không thể trong thời gian ngắn đuổi theo người khác đã thành tựu vài chục năm.

Mà cũng vì lý do này cho nên cho dù là Tiểu công chúa tuy nhỏ tuổi mà đã đạt tới tam phẩm cấp bậc, đối với Tiêu Viêm cũng không có cảm giác đã kích. Đối phương thiên phú vốn không kém, lại tiếp xúc với luyện dược thuật nhiều năm, có được thành tựu như vậy cũng không phải là quá mức ngoài dự đoán.

Lúc này, thời gian khảo hạch đã qua hơn mười phút. Trong thời gian ngắn ngủi mười phút này, trên quảng trường rộng lớn thỉnh thoảng lại xuất hiện hồng quang loé lên. Hồng quang loé lên tiêu biểu cho một thí sinh đã thất bại. Các luyện dược sư thất bại cũng chỉ có thể đỏ mặt, tinh thần sa sút rời khỏi đài. Đối với các luyện dược sư mà luyện dược thuật chỉ rập khuôn theo truyền thống mà nói, loại khảo hạch phải suy luận như thế này, cơ hồ là muốn lấy mạng của bọn họ.

Thần nhiên liếc mắt một cái về phía trước, thấy ngay được vẻ mặt như muốn khóc của một luyện dược sư đã bị loại. Tiêu Viêm lắc đầu, không để ý nữa, đem toàn bộ tâm thần hoàn toàn tập trung, chuẩn bị luyện chế.

Đem lô đỉnh đỏ sẫm đặt trước mặt mình, Tiêu Viêm xoa tay, từ ngón tay một viên dược hoàn màu tím xuất hiện.

Ngón tay khẽ búng, viên dược hoàn màu tím trực tiếp bắn vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, một lát sau miệng hé ra, một đoàn Tử sắc hoả diễm phun ra, bị Tiêu Viêm khống chế trong lòng bàn tay.

"Oa? Tử sắc hoả diễm?" Bởi đang đứng tại vị trí mà toàn trường đều có thể nhìn thấy, hơn nữa với phong cách xuất trận như vậy nên hầu hết khách quý hay người xem đều chú ý đến nhất cử nhất động của Tiêu Viêm. Nhìn thấy hắn đột nhiên phun ra Tử sắc hoả diễm, lập tức từng trận kinh hô vang lên.

Mặc dù trên quảng trường rộng lớn này, có không ít những người sử dụng những ngọn lửa có màu sắc quái dị, nhưng Tiêu Viêm lại dùng miệng phun ra hoả diễm mới khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

"Tử sắc hoả diễm?" Nhìn đoàn tử sắc hoả diễm trên tay của Tiêu Viêm, Pháp Mã hơi ngần người, chợt khẽ cười nói: "*Tiểu gia hoả này quả nhiên là có bản sự a*"

Nghe vậy, Hải Ba Đông đứng một bên bĩu môi. Cùng với Tiêu Viêm ở chung đã lâu, hẳn cực kỳ minh bạch những bản sự của Tiêu Viêm, loại Tử sắc hoả diễm này thực sự chỉ là ngọn lửa yếu nhất mà Tiêu Viêm nắm trong tay mà thôi. Còn ngọn lửa âm lãnh bạch sắc và ngọn lửa nhẹ nhàng thanh sắc mới là dị hoả mà ngay cả Hải Ba Đông cũng phải kiêng kị.

Tử sắc hoả diễm trên bàn tay Tiêu Viêm giống như những linh tinh nhảy múa linh hoạt. Một lát sau, Tiêu Viêm vung nhẹ bàn tay, Tử sắc hoả diễm trực tiếp bay thẳng đến hoả khẩu của lô đỉnh, nhất thời tử hoả mãnh liệt bên trong được đỉnh bốc lên, thiêu đốt lô đỉnh đang lạnh lẽo, lô đỉnh nhanh chóng nóng lên...

Đến khi nhiệt độ bên trong lô đỉnh đã đến một giới hạn, Tiêu Viêm bàn tay áp vào miệng lô đỉnh, chậm rãi nhắm mắt, linh hồn lực lượng dò xét nhẹ toả ra, từ từ khống chế tử hoả đang bốc lên.

Đối với khống chế tử hoả, sự nhạy bén tinh tế cảm giác còn xa mới có thể bằng Thanh liên địa tâm hoả, cho nên Tiêu Viêm chỉ có thể trực tiếp dùng tay tiếp xúc với lô đỉnh mới có thể khống chế chính xác tử hoả. Nếu không như vậy mà dùng phương pháp như Thanh hoả thì sợ rằng tỷ lệ thất bại sẽ cực cao. Đối với loại khảo hạch chỉ có hai lần thực nghiệm này, Tiêu Viêm thực sự không dám mạo hiểm như vậy.

Tử sắc hoả diễm dưới sự khống chế của linh hồn lực lượng, được áp chế nhiệt độ cực kỳ thuận lợi, không hề có chút phản kháng. Chỉ một lát sau, bàn tay của Tiêu Viêm phát lên, một góc dược liệu trên thạch bàn đã bị hút vào tay hắn, nhẹ nhàng bẻ rời sau đó bỏ vào bên trong dược đỉnh, nhất thời tử hoả bùng lên, nhanh chóng bao vây lấy dược thảo...

Nhắm mắt lại, Tiêu Viêm khẽ cau mày, sử dụng linh hồn cảm giác lực, chậm rãi luyện chế dược liệu. Trong luyện chế đan dược, luyện chế dược liệu chính là đề luyện, phải đạt tới một độ tinh thuần nhất định, có đôi khi mức độ tinh thuần cao hơn một điểm hoặc thấp hơn một điểm đều dẫn đến việc luyện đan thất bại. Chính vì vậy mà phương thuốc chính thống mới thật sự là trọng yếu, bởi vì phần lớn các phương thuốc chính thống đều có

ghi chép rất chi tiết, trong đó dược liệu được luyện chế đến độ tinh thuần như thế nào.

Đáng tiếc hiện tại Tiêu Viêm cũng không có được phương thuốc chính thống, cho nên hết thảy đều phải dựa vào chính bản thân hắn sử dụng cảm giác lực, để chậm rãi thăm dò mà thôi...

Một gốc hạ cấp dược liệu, tiêu hao của Tiêu Viêm hơn mười phút đồng hồ mới đạt đến tình trạng mà bản thân hắn cảm nhận được. Sau đó hắn mới cẩn thận mang dược liệu thứ hai đưa vào dược đỉnh.

Khi cho dược liệu vào dược đỉnh, Tiêu Viêm khẽ liếc mắt nhìn sang phía Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh, mặc dù bọn họ đồng dạng lộ thân sắc ngưng trọng, nhưng tay chân đều không bối rối, sắc mặt không hề lộ tâm tình lo lắng, cho thấy quá trình luyện chế đều nằm trong sự khống chế của bọn họ.

"Thịch!"

Ngay Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt, lúc này phía trước không xa, trên một bàn đá, một lò đỉnh lửa cháy hùng hực, lò đỉnh không chống đỡ được nhiệt độ, trong giây lát nổ mạnh, khi lò đỉnh nổ lập tức nghiền nát đan dược đang được luyện chế trong đó, vì vậy quang mang chói mắt sáng rực lên.

Lò đỉnh nổ, khuôn mặt cháy đen, luyện dược sư ngây ngốc nhìn hồng quang sáng lên, sau một lúc lâu mới hùng hổ xuống đài, nghiêng răng nghiền lợi trước vô số ánh mắt nhìn, hướng bên ngoài quảng trường bước đi. Khi đi ngang qua trước mặt, Tiêu Viêm có một chút kinh ngạc, vì đây là một tam phẩm luyện dược sư người ngoại quốc..

"Thật đáng thương..." Trong lòng có chút cười hả hê, Tiêu Viêm sau đó cũng loại trừ tạm niệm, tiếp tục đem dược liệu, từng gốc cẩn thận đưa vào trong lò đỉnh, tiếp tục kiên nhẫn thử thăm dò để luyện đến độ thuần thích hợp. Những thất bại của người khác hiện tại càng khiến Tiêu Viêm thêm cẩn thận.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, trên quảng trường lớn, hồng quang không ngừng loé sáng, những luyện dược sư sắc mặt hoặc xanh mét hoặc đỏ bừng bất đắc dĩ rời khỏi bàn khảo hạch, dưới vô vàn những ánh mắt tiếc hận trên khán đài, hậm hực rời khỏi đấu trường nơi làm cho bọn họ thương tâm

không ít.

Bất quá, mặc dù khảo hạch lần này tương đối khó khăn, nhưng đến tham dự đại hội lần này cũng có không ít người có thực lực, vì nhiều nguyên nhân mà thất bại, hiện tại vẫn còn hơn phân nửa luyện dược sư đang cùng với Tiêu Viêm bình tĩnh, cẩn thận thăm dò độ thuần đề luyện dược liệu.

Đến khi đồng hồ cát trên bức tường đá chảy xuống gần một nửa, Tiêu Viêm đối với độ thuần của dược liệu qua thăm dò rốt cục đã hoàn thành, trừ bỏ hai phần dược liệu thất bại trong lúc đề luyện thì thành quả của Tiêu Viêm vẫn được tính là rất tốt.

Kế tiếp chính là dung hợp các loại dược liệu đã được đề luyện, chính thức hình thành Sinh Cốt đan.

Bước này so với đề luyện thì càng thêm phức tạp. Trong quá trình này nếu thoáng có chút phân tâm, sợ rằng sẽ khiến dược liệu hoàn toàn bị huỷ, mà nếu như dược liệu bị tiêu hao hết, với bước khảo hạch kế tiếp, Tiêu Viêm cũng có thể trực tiếp bị loại bỏ. Nguồn truyện:

Hiểu rõ quá trình này là mấu chốt cho nên Tiêu Viêm sớm có chuẩn bị, đem đầu khí hình thành một vách ngăn mỏng bên tai, đem tiếng ồn ngoại giới tách ra.

Theo những âm thanh bên ngoài nhạt xuống, tâm thần của Tiêu Viêm từ từ yên tĩnh, thở ra một hơi trọc khí, hai mắt nhắm lại, bàn tay nhanh chóng cầm lấy một bình ngọc trên bàn đá, trong bình là một gốc dược liệu vừa rồi được Tiêu Viêm đề luyện tới bộ phận tinh hoa, thoáng có chút đình trệ, ngay sau đó dốc nghiêng bình đổ vào miệng lô đỉnh, tiếp theo sau đó, nhanh chóng lấy ra dược liệu vừa đã được đề luyện đựng trong hai bình khác quăng vào trong lô đỉnh.

Linh hồn lực lượng cẩn thận không chế tử hỏa, chậm rãi thiêu đốt, khói bốc nhẹ qua lỗ thông, dược liệu đã bị nung thành bột phấn, từ từ dung hợp rất chậm rãi. Sự dung hợp này thông qua tử hỏa, theo linh hồn lực lượng nhanh chóng truyền về trong não của Tiêu Viêm, sau đó hẳn có thể dùng thông tin này để phân biệt phương hướng dung hợp tiếp theo, phân biệt sự dung hợp này có chính xác hay không.

Loại phân tích này cực kỳ tiêu hao tinh thần, nhưng đối với Tiêu Viêm lúc

này sự phân tích này là cực kỳ cần thiết. Cũng may nó chỉ là nhị phẩm đan dược, nếu đổi lại là tam phẩm hoặc tứ phẩm đan dược thì đừng nói hấn là một tam phẩm luyện dược sư, sợ rằng tứ phẩm hay ngũ phẩm luyện dược sư cũng cơ bản khó có khả năng phân tích. Dù sao nêu là phân tích đơn thuốc thì quả thật không đơn giản.

"Thịch"

Khẽ cau mày, cẩn thận cảm ứng dược liệu đang dung hợp từng loại một.

Tiêu Viêm sắc mặt đột nhiên khẽ biến, bên trong dược đỉnh, tử hoả mãnh liệt bốc lên, một âm thanh trầm thấp bên trong dược đỉnh truyền ra, ba loại dược liệu dung hợp hơn phân nửa trong khoảnh khắc biến thành tro đen kịt, mà tử hoả sau khi huỷ đi dược liệu cũng hoàn toàn tiêu thất.

Híp hai mắt lại nhìn dược liệu biến thành tro bụi, Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng, ảo não vô đầu, bởi vì tinh thần quá tập trung nên hấn quên mất tử hoả không có tiếp tế duy trì nên chỉ có thể sử dụng chừng một giờ mà thôi.

Âm thanh bên trong dược đỉnh cũng không phải quá nhỏ, bởi vậy khi âm thanh vang lên, Tiểu công chúa cùng Liễu Linh cách đó không xa đều hướng ánh mắt về phía Tiêu Viêm, thấy bên trong dược đỉnh không còn hoả diễm đều sừng sốt, sau khi nhìn thấy vẻ lực bất tòng tâm của Tiêu Viêm, khoé miệng chợt nở nụ cười trên sự đau khổ của người khác, lại là một loại cảm giác thỏa mãn.

Trên đài cao, nhìn ngọn lửa trong lô đỉnh của Tiêu Viêm đột nhiên bị tiêu thất, cả đám Pháp Mã cùng sừng sốt, nhưng chưa nói điều gì, chỉ bình tĩnh đợi. Mặc dù hoả diễm bị tắt, hơn nữa thời gian cũng sắp hết nhưng trên mặt bàn của Tiêu Viêm, dược liệu vẫn còn đủ một phần, bởi vậy hấn vẫn còn cơ hội, đương nhiên ... điều kiện tiên quyết là hấn phải nắm chặt thời gian, bởi vì cát trong đồng hồ trên tường chỉ còn lại một phần ba.

Khẽ hít một hơi khí nóng, Tiêu Viêm ngược nhìn vào lô đỉnh, sau đó khép hờ đôi mắt rồi chậm rãi mở ra, đột nhiên cười nhẹ một cái, mặc dù lần này thất bại nhưng phương pháp luyện chế Sinh Cốt đan đã được hấn đại khái nắm được, kế tiếp luyện chế hấn là sẽ như nước chảy mây trôi.

Từ trong nạp giới, một lần nữa lấy ra một viên đan dược màu tím, bỏ vào miệng, chậm rãi nuốt xuống, thừa dịp thời gian ngắn ngủi liếc mắt xung

quanh. Hiện giờ bên trong đan đỉnh trước mặt Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh một hoàn đan dược sơ khai đã bắt đầu ngưng tụ, hiển nhiên chỉ một lát nữa sẽ hình thành đan dược.

"Tốc độ không tồi... Quả nhiên có thực lực."

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm nhếch miệng, một đoàn tử sắc hoá diễm lại phun ra, sau đó tiến vào lô đỉnh, hai tay yên lặng một lát rồi chợt động, chỉ thấy hai tay múa lên, cả sáu bình ngọc đựng dược liệu đã qua đề luyện cùng lúc đổ hết vào trong dược đỉnh...

"Quả nhiên muốn đồng loạt dung hợp cả sáu loại dược liệu? Như vậy mặc dù có thể tiết kiệm thời gian, nhưng nếu linh hồn lực lượng không đủ mạnh, vạn nhất sử dụng quá mức, trên cơ bản là tự tìm chết..." Nhìn Tiêu Viêm phía dưới, Pháp Mã cũng với Áo Thác với kinh nghiệm phong phú cùng thấp giọng lầm bầm.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hoá diễm bốc lên trong lô đỉnh, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm điều khiển tử hoá đem tất cả ngăn cách của các dược liệu mở ra, sau đó chậm rãi thiêu đốt, đưa các loại dược liệu tiến gần nhau, tất cả rốt cục đã có xu hướng dung hợp...

Trên bức tường lớn, cát trong đồng hồ vẫn nhanh chóng đổ xuống.

"Đang!"

Mỗi một khắc, âm thanh thanh thúy khi mở nắp dược đỉnh lại vang lên trên quảng trường.

Liễu Linh là người đầu tiên mở nắp dược đỉnh, khi nắp dược đỉnh mở ra, một hoàn đan dược bắn lên, Liễu Linh tung mình nhảy theo, bắt lấy đan dược, trên khuôn mặt sự đặc ý không thể che dấu hiện lên.

"Đang!" lại một âm thanh vang lên, Tiểu công chúa cánh tay cũng vung lên thu lấy đan dược bay ra khỏi lô đỉnh.

"Đang, đang, đang..."

Sau đó trên quảng trường lớn, như có phản ứng dây truyền, một loạt nắp lô đỉnh bật ra, rồi vài trăm viên đan dược hình thù không đồng nhất bắn vào

không trung, sau đó đều được chủ nhân của chúng hưng phấn thu hồi.

"Thời gian sắp hết..." Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vị trí trung ương. Tiêu Viêm vẫn như cũ khép hờ hai mắt. Nhìn lại vào đồng hồ cát, Áo Thác hai bàn tay đột nhiên nắm chặt. Người này, mỗi lần khảo hạch, đều khiến người ta lo lắng.

Quảng trường, vô số ánh mắt đang chậm rãi nhìn về vị trí trung ương, nơi Tiêu Viêm đang đứng, rồi lại nhìn về phía đồng hồ cát đang chảy sắp hết. Ai cũng muốn biết thanh niên đang đứng ở vị trí trung ương kia cuối cùng có thể hoàn thành khảo nghiệm này hay không...

Cát trong đồng hồ quả thật còn rất ít, vẫn lặng yên rơi xuống. Chính vào lúc những hạt cuối cùng sắp rơi xuống thì vô luận là khách quý hay người xem đều như muốn vang lên một tiếng thở dài tiếc nuối thì...

"Đang!.."

Đôi mắt đang khép hờ của thanh niên đột nhiên mở ra, bàn tay vỗ nhẹ lên lô đỉnh, nắp đỉnh bay vụt ra, một viên đan dược, trong một khắc cuối cùng bắn ra, ánh sáng chói lóa làm hoa mắt người nhìn.

-----oOo-----

Chương 302: Trắc nghiệm, người áo xám thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngẩng đầu nhìn hoàn đan dược bay ra, Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh, bàn tay vung lên, một cỗ hấp lực hút ngay nó vào tay.

Khi đan dược vào đến tay thì những hạt cát cuối cùng trong đồng hồ cũng đổ xuống, nhất thời trên quảng trường hơn một trăm đạo hồng quang bùng lên, những luyện dược sư chưa luyện chế xong đan dược thì quang kính trên mặt bàn đá bùng phát ánh sáng.

Thất vọng nhìn quang mang màu hồng loé lên, những luyện dược sư này đành cười khổ lắc đầu, sau đó mỗi người thu hồi dược đỉnh, vẻ mặt buồn bã hướng ngoài quảng trường đi ra.

Đứng ở sau bàn, Tiêu Viêm nhìn những luyện dược sư lục tục rời khỏi khu vực thi đấu, ánh mắt lướt qua chung quanh, có chút kinh ngạc hiện lên, đây mới là vòng đầu tiên mà đã khiến hơn một phần ba thí sinh bị loại, điều này không khỏi khiến hắn có chút cảm thán, đại hội quả thật vô cùng hà khắc a.

Nhìn viên đan dược vừa luyện chế trong tay, Tiêu Viêm quay đầu một vòng, đem ánh mắt hướng về phía Liễu Linh. Lúc này Liễu Linh cũng đang cười híp mắt, nhìn vào viên đan dược trong tay, thần tình đặc ý, nhìn sang thấy Tiêu Viêm đang nhìn, hắn cầm chặt lấy viên đan dược, hướng về phía Tiêu Viêm cười dài nói *"Nham Kiêu tiên sinh, vận khí không tồi a, tại thời khắc cuối cùng cũng luyện chế ra đan dược... Ngươi là người có thành tích tốt nhất trong kiểm tra, nếu ngay cả cửa này cũng không qua thì thật đúng là trò đùa lớn a."*

Nhìn bộ dạng đắc thắng của Liễu Linh, Tiêu Viêm thản nhiên cười cười nói *"Dù sao lần này cũng chỉ cần luyện chế ra được đan dược là vượt qua, khắc đầu tiên hay khắc cuối cùng cũng không có gì khác biệt..."*

"Nham Kiêu tiên sinh, lời này nói ra là có chút lừa mình a. Tại đây có vô số luyện dược sư ưu tú tham gia, có thể bằng tốc độ nhanh nhất luyện chế ra đan dược, vậy cũng là một cách thể hiện bản lĩnh a". Liễu Linh cười nói, hắn tự nhiên không muốn chỉ bằng một câu nói của Tiêu Viêm mà làm giảm đi thành tích của hắn.

"A, a! Có lẽ vậy..." Nhún vai, Tiêu Viêm không cùng hắn tốn công nói nhiều, quay đầu nhìn về phía Tiểu công chúa chấp tay cười, sau đó ngẩng đầu nhìn lên phía khán đài khách quý, chờ Pháp Mã lên tiếng.

"Hô..."

Trên đài khách quý, Áo Thác nặng nề thở ra một hơi, dùng tay áo bào lau mồ hôi lạnh trên trán. Hướng về phía Phát Lan Khắc cũng đồng dạng mồ hôi lạnh đầy mặt, cười khỏ nói *"Người này, mặc kệ chuyện gì cũng làm cho người khác kinh hiểm vạn phần. Hắn chẳng lẽ không biết suy nghĩ giùm cho mấy lão già chúng ta một chút sao? Loại chuyện kinh tâm động phách này, chúng ta không có được tâm trạng tốt như hắn a."*

Phát Lan Khắc đồng dạng cũng lộ vẻ cười khỏ. Đương nhiên, cười khỏ là

còn may mắn a *"Bất quá hoàn hảo, tại một khắc cuối cùng cũng hoàn thành khảo nghiệm. Nếu không, vừa đoạt thành tích tốt nhất trong kiểm tra mà cửa đầu tiên đã không qua thì quả thật là quá mất mặt a..."*

Nghe vậy, Áo Thác cũng tràn đầy đồng cảm, gật đầu. Nếu thật sự như vậy, hẳn chẳng phải trực tiếp quay về Hắc Nham thành sao...

Pháp Mã đứng ở vị trí tiếp tân, từ trên nhìn xuống bao quát cả quảng trường lớn, ánh mắt hơi động đã thấy được hơn một phần ba thí sinh thi đấu đã bị loại. Cười khẽ rồi gật đầu, hai tay hơi đưa lên, huyền não nhất thời từ từ an tĩnh xuống.

"Chúc mừng những người còn ở lại quảng trường thành công thông qua vòng khảo hạch thứ nhất. Bất quá, khảo hạch vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt..." Pháp Mã mỉm cười nói tiếp "Mọi người cũng biết, có một vài tiểu tử giao hoạt, đưa ra một chút đồ vật không thể giải thích được. Bọn họ có lẽ luyện chế thành công ra hình một viên đan dược nhưng loại đan dược này lại không có tác dụng chữa thương. Trên cơ bản, cũng có thể cùng với hai chữ đan dược hoàn toàn không có chút liên quan... Cho nên, kế tiếp chúng ta cần trải nghiệm những Sinh Cốt đan mà các người luyện chế ra, để xem đến cuối cùng có đạt tới yêu cầu của phương thuốc hay không..."

Thanh âm hơi có chút khàn khàn của Pháp Mã, chậm rãi vang lên bên tai mỗi cá nhân *"Hiện tại, thỉnh chư vị tham gia thi đấu tìm cái nút màu xanh bên trái của bàn đá của mình, sau đó ấn xuống"*

Nghe vậy, ánh mắt của Tiêu Viêm quét qua bên trái của bàn đá, cuối cùng dừng lại tại một góc khuất khiến người khác ít chú ý. Ở chỗ này nguyên có bố trí mấy cái nút màu sắc khác nhau, ngón tay theo lời dừng lại trên nút màu xanh biếc, nhẹ nhàng đè xuống.

Khi cái nút bị đè xuống, cả bàn đá tròn bóng đột nhiên rung động nhẹ, trên mặt thạch bàn một cái thạch bàn nhỏ khác chậm rãi hiện ra, rồi nâng lên cao chừng nửa thước, trên đó có một lỗ nhỏ.

"Đây là một bàn trải nghiệm cơ, đem Sinh cốt đan mà các người luyện chế bỏ vào trong lỗ đó, nếu là đạt yêu cầu thì ngọc kính trên bàn hiện lên lục quang, còn nếu không đạt thì hiện lên hồng quang. Mặt khác, lục quang càng thịnh thì chứng tỏ người luyện chế ra Sinh Cốt đan càng phù hợp với phương thuốc đặc hiệu đã đề ra, ngược lại hồng quang càng thịnh chứng tỏ

người luyện chế ra căn bản không phải Sinh cốt đan mà là một loại thuốc không có nửa điểm công dụng, đương nhiên nếu như nó có khả năng chống đói thì cũng vẫn là có công dụng khác..."

Nghe được lời nói hài hước này, trên quảng trường cũng như trên khán đài khách quý vang lên một trận tiếng cười, nhưng trong quảng trường lại có không ít luyện dược sư sắc mặt đột nhiên biến đổi...

"A, a! Tốt lắm, chớ vị, bắt đầu đi..."

Ngón tay nhẹ nhàng cầm viên đan dược tròn xoe, Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn miệng lỗ nhỏ rắc nghiệm, vẫn chưa vội vã thả vào, ngược lại quét ánh mắt nhìn bốn phía. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lúc này đã bắt đầu có luyện dược sư đem vật cầm trong tay bỏ vào lỗ rắc nghiệm. Không lâu sau, trên quảng trường lớn bất ngờ hiện lên sắc thái rực rỡ của hai màu xanh, đỏ lúc thịnh lúc nhạt đan xen vào nhau rất hợp với những âm thanh mừng rỡ hoặc âm trầm...

"Mẹ kiếp rắc nghiệm cơ..." Một nhị phẩm luyện dược sư sắc mặt âm trầm, cảm tức nhìn hồng quang loé lên tại ngọc kính, cơ hồ cả quảng trường như đỏ đậm tại chỗ đó, bởi vậy vô số ánh mắt kinh ngạc đều nhìn vào thanh niên sắc mặt đang sầm xuống này.

Nắm tay hung hăng nện vào mặt bàn đá, tên luyện dược sư thu lấy đan đỉnh vào nạp giới, sau đó dưới vô số ánh mắt kỳ lạ hùng hổ xuống đài, mặt tái xanh nghiêng răng nghiêng lợi đi ra ngoài quảng trường.

"Lừa người, đề khảo hạch chẳng ra một cái dạng gì.. đúng quy cách luyện chế đan dược, muốn chết người sao? Một đám lão bất tử... ta hao tổn tâm cơ đem dược tài dung hợp, các người lại đem ra cái rắc nghiệm. Mẹ kiếp... đưa ra phương thuốc mà chỉ có tên ở ngoài, tin tức khác đều không có, luyện cái quỷ a..."

Ánh mắt nhìn theo tên nhị phẩm luyện dược sư, nghe được câu mắng từ miệng hắn, Tiêu Viêm không nhìn được nét mặt có chút dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới, có thể thông qua khảo hạch vừa rồi, cũng làm cho người khác kinh tâm động phách đến như vậy.

Theo vòng rắc nghiệm vừa rồi có ít nhất gần trăm tên luyện dược sư mặt

xanh, mặt đỏ rời khỏi quảng trường.

"A, a! Nham Kiêu tiên sinh, cùng nhau tới a..." Tiêu công chúa hoa tay cầm viên đan dược, hướng Tiêu Viêm cười nói.

"Tuỳ tiện đi..." Tiêu Viêm nhún vai, nghiêng đầu nhìn sang bên kia, Liễu Linh cũng đang chăm chú nhìn mình, lúc này trong mắt đối phương ý tứ hàm xúc rất đậm...

Tiêu Viêm khẽ cười cười, đan dược trong tay ba người cơ hồ cùng lúc bỏ vào miệng lỗ trặc nghiệm.

Theo đan dược ba người tiến vào, nhất thời vô số đạo ánh mắt đều hướng đến vị trí khiến mọi người phải chú ý này, tất cả mọi người đều muốn biết, cả ba người được tính là hạt giống này, ai luyện chế ra được đan dược, hơn kém ...

"Thịch, thịch, thịch..."

Ngọc kính hơi yên tĩnh, trong nháy mắt rất nhanh vang động, ba đạo quang mang xanh biếc chói mắt dừng mãnh bùng lên. Cả ba đạo quang mang về độ dày so với những người trong quảng trường đều đậm hơn nhiều.

Ba đạo lục quang, trái có hơi mờ, phải có chút đậm hơn nhưng mà cột ở giữa chính là một đạo quang trụ xanh biếc như phi thủy, cực kỳ mê người.

"... Quả là đậm đặc a" Nhìn cột sáng màu phi thủy ở giữa, từ phía người xem từng đạo âm thanh kinh ngạc vang lên liên miên không dứt.

"A, A! Nham Kiêu tiên sinh quả nhiên đã tính trước, mặc dù thời gian tiêu hao lâu nhất, nhưng đan dược lại đặc hiệu, là tốt nhất a, Nguyên Nhi cam bái hạ phong!" Đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn cột sáng phi thủy trước mặt Tiêu Viêm, Tiêu công chúa lắc đầu thở dài nói.

"May mắn mà thôi"

Tiêu Viêm tùy ý cười cười, quay đầu đi, nhìn thấy Liễu Linh sắc mặt âm trầm, nhún vai khẽ cười nói "Xin lỗi, Liễu Linh tiên sinh".

Liễu Linh khoé miệng khẽ nhếch, hít một hơi, quay đầu sang, ánh mắt gắt

gao nhìn chăm chăm vào ngọc kính đang loé quang mang, trong lòng xuất hiện cảm giác muốn đập vỡ.

"A, a! quả nhiên vẫn là Nham Kiêu hơn một chút" Nhìn ba đạo quang mang sáng chói trên quảng trường, Pháp Mã khẽ cười nói.

"Lúc trước nếu không phải tử hoả của tiểu gia hoả kia đột nhiên biến mất, nói không chừng đã luyện chế ra đan dược trước Liễu Linh. Hắc, hắc, ta đã sớm nói, tiểu tử này bản lãnh luyện dược không phải mấy đứa con để chỏm có khả năng so sánh a" Hải Ba Đông đắc ý cười nói.

Pháp Mã cười cười, vừa muốn nói chuyện, sắc mặt lại đột nhiên khẽ biến, trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, ánh mắt chiếu xuống hội trường dừng lại tại một vị trí hơi khuất. Nơi đó, một người toàn thân trùm trong một tấm trường bào màu xám rộng đang đứng, tay cầm một viên đan dược chậm rãi đưa vào trán nghiệm khẩu.

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy phản ứng của Pháp Mã, Gia lão hơi sừng sốt, nghi hoặc hỏi.

"Người kia..." Lão híp mắt lại, khàn khàn nói, trong ánh mắt quang mang loé lên, Pháp Mã ngón tay nhẹ nhàng gõ trên vòng bảo hộ, thấp giọng nói "Tên kia ...tựa hồ.. có vẻ mạnh a..."

"Nga?" Nghe vậy, Hải Ba Đông cùng với Gia lão đều có chút kinh ngạc, ánh mắt ngay lập tức chú ý trên thân thể người áo bào xám, nghi hoặc nói "Không phát hiện ra điều gì không đúng a?"

"Các ngươi không phải luyện dược sư cho nên đối với linh hồn lực lượng cảm ứng không nhạy bén, nhưng tại cảm giác của ta, tên kia linh hồn lực lượng so với Liễu Linh, Nguyệt Nhi thậm chí Nham Kiêu đều mạnh hơn nhiều. Tại quảng trường này, linh hồn lực lượng của hắn là cực mạnh. Ta nhớ kỹ năm đó, Cổ Hà tham gia đại hội luyện dược sư, linh hồn lực lượng cũng không bằng được tên này..." Lắc đầu, Pháp Mã nhíu chặt lông mày, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm xuống dưới. Một lát sau, ngọc kính trước mặt người áo bào xám bùng lên quang mang xanh biếc, sáng chói, so với Tiêu Viêm còn có phần đậm hơn.

Đột nhiên có một cột sáng xanh biếc với cường độ mạnh như vậy đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người, thấy cột sáng đó xuất hiện tại một góc khuất

như vậy khiến mọi người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Sự việc xảy ra cũng đồng dạng đem ánh mắt của Tiêu Viêm ba người hướng qua, nhìn thấy quang mang thậm chí còn đậm hơn so với mình, Tiêu Viêm cũng hơi sửng sốt, khẽ cau mày, nhìn chăm chăm người áo bào xám thần bí. Hắn không nghĩ tới ở thời khắc này xuất hiện một ngư nhân không thể giải thích, hơn nữa nhìn thân hình hắn cùng với vị trí thì rõ ràng, hắn không nằm trong những người tham gia kiểm tra ngày hôm đó.

"Chẳng lẽ là luyện dược sư tự do?" Thấp giọng thì thào, Tiêu Viêm mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm người áo bào xám, trong cảm giác của hắn, thần bí nhân áo bào xám này chính là đối thủ khó giải quyết nhất tại đại hội lần này.

Dường như nhận ra ánh mắt của Tiêu Viêm phóng tới, người mặc áo bào xám hơi ngước đầu lên, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt, non nớt, dưới chiếc mũ che, quang mang từ đôi mắt màu lam nhạt lóe lên mang theo khí tức lạnh như băng, thản nhiên nhìn về phía trước.

"Người này là ai?" Ngạc nhiên nhìn đối thủ mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, Tiêu công chúa cùng Liễu Linh đều lộ vẻ kinh ngạc, cùng liếc nhìn nhau một cái, vẻ mặt mờ mịt.

"Thiết Nhĩ Tây, cho ta tư liệu về hắn..." Tại bàn khách quý, Pháp Mã đột nhiên quay đầu nhìn Thiết Nhĩ Tây trầm giọng nói.

Trước khi Pháp Mã kinh ngạc nói, Thiết Nhĩ Tây đã nhận ra có điểm không đúng, nhanh chóng xác định vị trí của người mặc áo bào xám, sau đó từ nấp giới lấy ra một kiện điệp văn, rất nhanh lẩm nhẩm, sau một lúc, từ từ đình chỉ, một tờ giấy mỏng ghi chép tư liệu hiện ra, phía trên có một bức họa, đó chính là thần bí nhân mặc áo bào xám. Chỉ bất quá, người mặc áo bào lộ hết toàn bộ khuôn mặt, đó là một thiếu niên có vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt màu lam nhạt lạnh như băng, nhìn qua tuổi tác tựa hồ chỉ mười sáu, mười bảy, toàn bộ có chút quý dị...

Đưa tư liệu cho Pháp Mã, sau khi cau mày cẩn thận đọc, biến sắc nói *"Là Xuất Vân đế quốc luyện dược sư?"*

Xuất Vân đế quốc cùng với Gia Mã đế quốc nói một cách nghiêm khắc thì là hai quốc gia thường xuyên đối địch. Hơn nữa nghề nghiệp rất được coi

trọng ở Xuất Vân đế quốc—Độc sư, lại là tử địch của luyện dược sư, trong khi đó, Gia Mã đế quốc lại rất coi trọng luyện dược sư. Chính vì vậy hảo cảm của bọn họ đương nhiên không tốt. Trọng yếu nhất, khi hai quốc gia giao chiến, độc sư không từ các thủ đoạn phóng thích các loại độc phân, độc dịch... khiến cho mỗi lần đại chiến, số chiến sỹ tử vong của Gia Mã đế quốc do độc công là rất lớn.

Mặt khác, tại Xuất Vân đế quốc, luyện dược sư lại không phản đối độc sư mà còn hợp tác lẫn nhau, chính điều này, luyện dược sư của Gia Mã đế quốc đối với những người phản bội lại tôn chỉ luyện dược, cảm thấy phẫn nộ và xem thường.

Cũng chính bởi vì vậy nên khi Pháp Mã nhìn thấy thân bí nhân áo xám xuất thân từ Xuất Vân đế quốc, sắc mặt liền lộ vẻ vô cùng khó coi.

"Như thế nào mới chỉ là nhị phẩm luyện dược sư? Lấy cảm ứng của ta về linh hồn lực lượng thì tên này ít nhất phải là tứ phẩm luyện dược sư!" Ánh mắt liếc nhìn tư liệu ghi chép về cấp bậc, Pháp Mã cau mày nói.

"Mười bảy tuổi, tứ phẩm luyện dược sư? Hội trưởng, ngài cho rằng điều này có thể sao? Mặc kệ hắn là thiên tài như thế nào, nhưng dù sao luyện dược thuật cũng cần phải có thời gian cùng kinh nghiệm tích lũy" Thiết Nhĩ Tây cười khổ nói.

"Cảm ứng của ta không thể sai lầm..." Pháp Mã lắc đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt non nớt, không biết vì sao hắn luôn cảm giác được khuôn mặt này hơi có chút quái dị.

"Chẳng lẽ hắn dịch dung? Nhìn hắn luyện chế đan dược thủ pháp cực kỳ thuần thực, không giống là một thiếu niên mười mấy tuổi, có khả năng là hắn sử dụng mặt nạ a." Pháp Mã thấp giọng thì thào.

"Dịch dung? Không có khả năng, làm sao khiến chúng ta không phát hiện." Gia lão thần nhiên cười cười, nói đến đây, đôi mắt khế liếc qua chỗ Tiêu Viêm ở dưới, hiển nhiên hắn đã biết Tiêu Viêm nguy trang, nhưng vì một điều gì đó nên hắn chưa bóc trần mà thôi.

"Nhưng tên kia còn ẩn tàng che dấu dưới cái mũ trùm đầu như vậy. Nếu giữa chừng chúng ta dừng đại hội để lột mũ, vạch mặt hắn thì người khác sẽ nói Gia Mã đế quốc Luyện dược sư công hội quá mức bá đạo" Nhìn

thẳng vào người mặc áo bào xám đang đội mũ che kín mặt, Pháp Mã bắt đầu nói.

"Hắn không chịu xúc lên, thì chúng ta sẽ giúp hắn một phen cũng được chứ sao?" Hải Ba Đông đứng dậy, đi tới bên cạnh Pháp Mã, thấp giọng cười nói.

"Người... Sẽ không bị người phát hiện chứ?" Nghe vậy, Pháp Mã thần sắc vừa động, chợt chân chừ nói.

"Hắc, hắc! Mặc dù hiện tại thực lực có thụt lùi một bước, nhưng nếu chỉ điều khiển hàn lưu bất tri bất giác đem mũ trùm đầu của hắn đóng băng biến thành bụi phấn, với bản lĩnh của ta vẫn có thể làm được..." Hải Ba Đông khẽ cười nói, hắn tự nhiên biết nếu để cho một luyện dược sư của Xuất Vân đế quốc tại đại hội luyện dược lấy được giải quán quân thì không biết đám người Pháp Mã sẽ mất mặt đến đâu.

"Làm được như thế cần có sự điều khiển tinh vi, Hải lão đầu chính là tu luyện băng hệ đấu khí, nên thích hợp nhất, đấu khí của ta thiên hướng quá bá đạo, khai sơn đoạn thạch không thể thích hợp làm chuyện này..." Gia lão lắc đầu nói.

"Cũng tốt... Vậy phải làm phiền người." Hơi trầm ngâm, rồi Pháp Mã cũng thấp giọng nói.

Cười cười, Hải Ba Đông đôi mắt từ từ hư mị, ngón tay khô héo trong áo bào khẽ bung, theo ngón tay bung ra, một cỗ ba động khẽ khàng, lặng lẽ truyền ra.

Khi Hải Ba Đông đang âm thầm điều khiển đấu khí thì Gia lão cùng Pháp Mã tiến lại gần nhau, nhìn như đang thương lượng điều gì nhưng thực chất là đang muốn ngăn trở tầm mắt của mọi người.

"Xem ra đại hội lần này tựa hồ có chút biến cố a..." Đôi mắt của Nhã Phi đầy thâm ý nhìn về ba người Hải Ba Đông ở phía trước, thấp giọng nói, nhiều năm như vậy rèn luyện nhãn lực quả thật tiến bộ nhiều. Từ lúc cột sáng màu xanh biếc hiện ra, sắc mặt Pháp Mã có chút khó coi, hơn nữa phía sau Thiết Nhĩ Tây đem văn kiện đưa ra, cũng chứng thực là có điểm bất thường.

"*Án... Thần bí nhân mặc áo bào xám có vẻ như đã phá vỡ trật tự của đại hội a*" Yêu Dạ cùng Nạp Lan Yên Nhiên hơi gật đầu, các nàng cũng không phải là những đoá hoa cảnh, Nhã Phi có khả năng phát hiện thì hai người bọn họ cũng không hồ đồ.

"*Thần bí nhân mặc áo bào xám luyện chế ra Sinh cốt đan tựa hồ so với Nham Kiêu ba người còn muốn tốt hơn a... Vốn tưởng rằng đại hội lần này là do ba người bọn họ tranh đoạt quán quân, không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một hắc mã..."* Nhã Phi cau chặt đôi lông mày, trong lòng bất đắc dĩ nói.

Hàn lưu nhạt, lặng lẽ xuyên trong không khí, một lát sau, lượn lờ trên đầu thần bí nhân mặc áo bào xám không để lại dấu vết gì, mắt thường không thể nhận biết băng xà đang lặng yên xuất hiện.

Lúc này, người mặc áo bào xám đang chậm rãi thù thập đồ vật trên thạch bàn, khi hắn đang di động bàn tay, đột nhiên như cứng đờ lại, cặp mắt xanh nhạt dưới chiếc mũ chột co rút lại, bàn chân nặng nề nhấc lên, thân thể định lùi lại.

"*Hừ, chạy đi đâu?*" Nhìn thấy người mặc áo bào xám dường như đã phát hiện ra hàn lưu, Hải Ba Đông hơi có chút kinh ngạc, chột cười lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên nắm chặt

"*Phá!*".

"*Thịch!*"

Theo bàn tay Hải Ba Đông nắm lại, thân hình của người mặc áo bào xám đang muốn di động, trên đầu chiếc mũ đột ngột hoá thành bụi phấn, sau đó rớt xuống.

Chiếc mũ biến mất, khuôn mặt non nớt được che giấu đột nhiên hiện ra dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú, lập tức từ bàn khách quý cùng với người xem liên tục vang lên những đạo âm thanh kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới người đạt thành tích tốt nhất trong vòng khảo hạch đầu tiên lại là một thiếu niên trẻ như vậy...

Thiếu niên có cặp mắt màu lam nhạt vuốt vuốt tay, một lát sau đem ánh mắt băng lạnh bắn về phía bàn tiếp tân khách quý nơi ba người Hải Ba

Đông.

"Người này tuyệt đối không đơn giản, không chỉ có thể phát hiện ra hàn lưu của ta mà còn có thể thấy được phương vị của ta..." Híp con mắt lại nhìn thiếu niên áo bào xám, Hải Ba Đông vuốt cằm, cười lạnh nói *"Mặc dù không biết tại sao hắn có khuôn mặt non nớt như vậy, nhưng nếu hắn thực sự như tư liệu ghi chép là mười bảy tuổi thì Hải Ba Đông ta quả thật không cần xông pha ngoài đời nữa, trực tiếp thoái ẩn, sống lay lắt tới hết đời..."*

Pháp Mã cùng với Gia lão đôi mắt hư mị, chậm rãi gật đầu.

"Đại hội lần này, xem ra có chút thú vị a..."

-----oOo-----

Chương 303: Quá mức đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiếc mũ đội đầu của thiếu niên mặc áo bào xám đột nhiên biến mất, mặc dù làm nhiều người có chút kỳ quái, nhưng cũng không có ai hoài nghi đám người Hải Ba Đông giờ trò. Lúc này phần lớn ánh mắt người xem đang bị khuôn mặt non nớt của thiếu niên hấp dẫn, trong nhiều luyện dược sư ở đây sợ rằng thiếu niên này tuổi tác là ít nhất.

Thiếu niên mặc áo bào xám vỗ nhẹ lên vai phải những mảnh băng vỡ, ngẩng đầu nhìn lên phía bàn khách quý, hướng Hải Ba Đông trên mặt thoáng có vẻ cười lạnh, mồm khẽ máy động. Đám người Pháp Mã có thể minh bạch theo như hắn nói *"Đại hội lần này ta phải là quán quân"*

"Thế nào? Nhìn ra hắn là không nguy trang sao?" Ngón tay khẽ gõ vào vòng đai bảo hộ, Pháp Mã thân nhiên hỏi.

Hải Ba Đông cùng Gia lão nhìn nhau một cái, chột hơi lắc đầu, trầm giọng nói *"Không thấy dấu tích dịch dung..."*

"Vậy theo ý các người... người này thực sự chỉ có chừng ấy tuổi? Nếu thật sự là như vậy, ta thấy cái gì mà nói chân chính thiên tài như bọn Liễu"

Lĩnh, Nham Kiêu, nếu đứng cạnh hắn thì thiên phú trở nên cực kỳ bình thường". Pháp Mã cau mày nói.

"Mặc dù nhìn không ra hắn đến tột cùng có nguy trang hay không, nhưng tuổi của hắn tuyệt không thể như trên tư liệu..." Hải Ba Đông lắc đầu nói "Nhìn hắn đối mặt với nguy hiểm phản ứng miễn cảm, điều này một thiếu niên mười bảy tuổi thật không có khả năng làm được, ngược lại đó chính là kinh nghiệm sát phạt của một chiến sỹ. Hơn nữa hắn có thể đem thực lực ẩn dấu đến bây giờ mới lộ ra, có thể thấy được định lực cùng tâm ý của hắn cao thế nào, ta thật sự khó có thể tưởng tượng một thiếu niên mười bảy tuổi có thể hoàn mỹ được như vậy".

"Trên thế giới này, cũng không chỉ có dịch dung mới có thể biến đổi dung mạo... Người thân là luyện được sư hắn so với chúng ta rõ ràng hơn nhiều, có loại dược liệu cổ quái nào có hiệu quả tương tự không?" Gia lão thấp giọng nói.

"Đích xác có một số loại đan dược có thể biến đổi khuôn mặt trẻ trung hơn, bất quá đan dược này dược liệu điều chế quả thực quá hiếm, hơn nữa còn rất khó luyện chế... nhưng nếu thực sự có được nó, trừ bản thân tự mình nói chính xác tuổi tác, còn ngoại nhân khó có thể phân biệt được..." Pháp Mã gật đầu, trầm ngâm nói.

"Nếu như cái lão già kia có được loại đan dược này thì có thể đem dung mạo trở lại tuổi trẻ, có thể giấu diếm tuổi tác tham dự đại hội lần này? Khi đó... còn có người trẻ tuổi nào thực sự có thể so sánh đây? Như vậy, đại hội của các người quả thật vẫn còn sơ hở a" Hải Ba Đông cau mày nói.

"Người thật là... người nghĩ loại đan dược này dễ dàng luyện chế thế sao? Hơn nữa, những người thuộc thế hệ trước chẳng lẽ bỏ đi mặt mũi để phá bình đại hội như vậy sao? Vạn nhất bị vạch trần, thì điều gì xảy ra chắc người biết chứ?" Pháp Mã bắt đầu nói.

"Nga. Phía dưới đã có một người làm rồi đó... Ta khẳng định cái vẻ mặt non nớt này chỉ là bề ngoài, bên trong tuyệt đối là một linh hồn già nua" Hải Ba Đông giang tay, hướng thiếu niên mặc áo bào xám nói.

"Người có thể khẳng định, nhưng mà có thể làm được cái gì? Không thể bằng một câu nói của người mà trước mặt bao người tùy tiện đuổi hắn ra ngoài được. Đại hội luyện dược sư này mở ra là dành cho tất cả luyện

được sư, bao gồm kể cả là luyện được sư của Xuất Vân đến quốc..." Pháp Mã cười khổ nói.

"Vậy ngươi hiện tại chuẩn bị làm như thế nào? Nếu để một người của Xuất Vân để quốc đoạt được giải quán quân thì thanh danh của Luyện được sư công hội các ngươi bị đả kích không nhỏ a" Gia lão cau mày nói.

"Còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể tiếp tục tiến hành đại hội thôi. Nếu như hấn thành công thì coi như chúng ta chịu khổ một chút. Hơn nữa... Nham Kiêu mấy tên tiểu tử kia cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu. Vạn nhất thắng tên kia thì sao?" Pháp Mã giang tay nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Theo tình huống này thì tựa hồ có chút khó khăn" Gia lão lắc đầu nói.

"Nói như vậy cũng không hoàn toàn..." Hải Ba Đông đột nhiên nhếch miệng cười cười, Ánh mắt quét về phía giữa sân chỗ Tiêu Viêm, cười nói "Nói không chừng thật sự là có điểm ngạc nhiên thú vị a..."

"Hy vọng là như vậy!"

Thở dài một hơi, Pháp Mã mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không đặt nhiều hi vọng. Nham Kiêu mặc dù có thể tính là người giỏi trong đám trẻ tuổi, nhưng thiếu niên áo bào xám kia hiển nhiên không thuộc về đẳng cấp của những thanh niên.

"Trước hãy quan sát một chút đã, vạn nhất thật sự không được... chờ khảo hạch hôm nay chấm dứt, tìm một cơ hội cấp cho tên kia..." Hải Ba Đông vỗ vỗ vai Pháp Mã tùy ý phát tay, khuôn mặt già nua hiện lên một cỗ sát ý nhàn nhạt.

Pháp Mã đưa con mắt đục ngầu híp lại, sau một lúc lắc đầu, thở dài nói *"Hay là quên đi, vạn nhất chuyện bại lộ, thanh danh của Gia Mã đế quốc Luyện được sư công hội chắc chắn tiêu tan, cái được không bằng cái mất. Cho nên không thể mạo hiểm làm vậy."*

"Tùy ngươi thôi" Nhún vai, Hải Ba Đông không nhắc lại, lùi về phía sau vài bước, miễn cưỡng ngồi xuống ghế, chờ đợi đại hội tiếp tục.

Gia lão cũng vỗ vai Pháp Mã, lùi về ghế ngồi.

"Cái tên kia... quả thật là quá trẻ?" Tiêu Viêm ba người đồng dạng có chút khiếp sợ nhìn khuôn mặt non nớt của thiếu niên áo bào xám. Bọn họ không có được nhãn lực như bọn Pháp Mã nên khi nhìn thấy dung mạo đôi phương đều rung động không nói nên lời.

"Tên kia là người Xuất Vân đế quốc?" Tiểu công chúa sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn vào huy chương mà thiếu niên đó đeo trên ngực, trên huy chương một vòng diệp nhật bên trên bình nguyên, chính là dấu hiệu của Xuất Vân đế quốc.

"Xuất Vân đế quốc?" Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi sửng sốt, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Tiểu Y Tiên một thân quần trắng phát phơ, nàng tựa hồ cũng là xuất thân từ Xuất Vân đế quốc?

"Không ngờ là người của Xuất Vân đế quốc? Như vậy là cuộc chơi thú vị..." Liễu Linh đồng dạng ngẩn ra, chợt lẩm bầm nói, thân là đệ tử của Đan Vương, hẳn tự nhiên hiểu được những liên hệ giữa Gia Mã đế quốc và Xuất Vân đế quốc.

"Nhất định không thể để cho hắn lấy được vị trí quán quân!" Liễu Linh nhìn về phía Tiêu Viêm cùng Tiểu công chúa, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm không nói gì nhún vai, cũng bởi không ai nói cho hắn về tư tưởng đối địch với Xuất Vân đế quốc, cho nên hắn đối với người của Xuất Vân đế quốc không có nhiều ý tưởng đối địch. Ngược lại Tiểu công chúa lại là người trong hoàng thất nên trịnh trọng gật đầu.

Trên bàn tiếp tân khách quý, Pháp Mã chậm rãi thở một hơi, con mắt đục ngầu mang theo hàn ý, chăm chăm nhìn xuống quảng trường nơi thiếu niên áo bào xám đang đứng, một lát sau âm thanh bình tĩnh vang khắp quảng trường.

"Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đã hoàn thành trải nghiệm, vậy thì khảo hạch lần thứ hai tiếp tục... Các người hãy ấn tay vào chiếc nút màu đỏ ở bên trái thạch bàn."

Nghe được âm thanh vang vọng bên tai, Tiêu Viêm liền đem thiếu niên áo bào xám bỏ ra khỏi suy nghĩ, đưa ngón tay về phía chiếc nút màu đỏ, ấn xuống.

Theo chiếc nút ấn xuống, bàn đá lớn có một chút động đậy, trắc nghiệm cơ lúc trước cũng rút trở về, trên thạch bàn một đồng lớn được liệu cùng phương thuốc chậm rãi được đưa ra.

"Đây chính là phương thuốc chính thống. Công hội chúng ta đã hao tổn mất mấy tháng thời gian, dốc hết nhân lực mới có thể có được. Lần khảo hạch thứ hai này, các người dựa vào phương thuốc luyện chế đan dược. Quy cũ vẫn như cũ, dược liệu đủ để các người tiến hành luyện chế hai lần. Hao tổn hết dược liệu cũng đồng dạng các người thất bại..."

"Ách?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, nhú mày *"Dựa theo phương thuốc để luyện chế đan dược? Loại khảo hạch này... có phải hay không là quá đơn giản? Loại này so với vòng khảo hạch đầu tiên đơn giản hơn nhiều... Đại hội như thế này, như thế nào lại đưa ra khảo hạch đơn giản như vậy?"*

Nghi hoặc lắc đầu, Tiêu Viêm nhẹ nhàng cầm lấy quyển trục ghi phương thuốc, chậm rãi mở ra, sau đó khép hờ con mắt, linh hồn lực lượng tràn ra để dò xét, từ từ quét qua phương thuốc, bao hàm toàn bộ tư liệu ghi chép.

Theo linh hồn lực lượng quét qua, từng mục số liệu tỷ mỉ nhanh chóng tiến vào trong đầu Tiêu Viêm, các loại luyện chế cần phải chú ý cũng rất nhanh rõ ràng trong trí nhớ của Tiêu Viêm, đó chính là chỗ tốt của phương thuốc chính thống.

Đúng lúc tư liệu tiến vào trong đầu của Tiêu Viêm, hắn có thể cảm giác được linh hồn dự trữ tư liệu trong quyển trục đang nhanh chóng biến mất.

"Phong Hành đan, tam phẩm đan dược, hiệu quả: có thể khiến cho người dùng trong khoảng thời gian ngắn cảm ứng đối với phong thuộc tính trong thiên địa tăng lên, có thể tăng tốc độ di chuyển."

"Đan dược rất thực dụng... Luyện dược sư công hội thủ bút thật hào phóng, loại phương thuốc này không có mùi vạn kim tệ thì khó có thể có được, thế mà bọn họ dám đưa ra." Cảm thán lắc đầu, đan dược có thể tăng tốc độ di chuyển quả thật làm cho Tiêu Viêm có chút kinh ngạc.

"Dựa theo những tư liệu này, luyện chế Phong Hành đan cần phải có chín loại dược liệu dung hợp. Mặc dù không tính là nhiều, nhưng cũng không hề ít..." Ánh mắt chậm rãi đảo qua chín loại dược liệu trên bàn, Tiêu Viêm

lắm bầm "Loại đan dược này chỉ cần đạt tới tam phẩm luyện dược sư, lại có được phương thuốc chính thống, luyện chế ra cũng không phải khó khăn, khảo hạch này quả thật đơn giản a, chẳng lẽ lúc trước đã quá khắt khe nên lần này muốn làm cho người khác thuận lợi thông qua?"

Cười khở lắc đầu, Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn chung quanh, hiện tại Tiêu công chúa, Liễu Linh cả đám người đang cau mày, bọn họ đối với sự đơn giản của khảo hạch này trong lòng cũng rất hoài nghi.

"Quản làm gì nguyên nhân, cứ động thủ để thuận lợi thông qua đã, đó cũng là chuyện tốt, bớt đi phiền toái." Tiêu Viêm thấp giọng thì thào, đem đan hoàn màu tím bỏ vào miệng, sau đó phun tử hỏa tiên vào trong dược đỉnh.

Trên quảng trường, trong góc khuất, thiếu niên áo bào xám thân nhiên nhìn quyền trục trên tay, khoé miệng hiện ra một nụ cười châm chọc, lắm bầm "Trò trẻ con... Luyện dược sư công hội của Gia Mã đế quốc cũng chỉ có năng lực như này thôi sao?"

Trên khu khách quý, Pháp Mã từ trên nhìn xuống vị trí trung ương, khi thấy Tiêu Viêm phun hỏa diễm vào dược đỉnh, khẽ thấp giọng nói "Tiểu tử, mọi việc cần phải thật cẩn thận a, loại đại hội này, không phải chỉ tỉ thí bình thường, các khảo hạch chỉ cần không để ý là mang kết cục thảm bại ngay a".

-----oOo-----

Chương 304: Có vấn đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên quảng trường rộng lớn, sau khi xem xong phương thuốc, đại đa số luyện dược sư đều có dáng vẻ vui mừng vì khảo hạch quá đơn giản. Rất nhanh phóng ra hỏa diễm, sau đó tiến hành bắt đầu luyện chế đan dược.

Đương nhiên, trong nhiều luyện dược sư như vậy, có không ít người cẩn thận, lần này bỗng nhiên là khảo hạch đơn giản, cũng khiến họ hoài nghi, bất quá nhìn phương thuốc, chần chừ một hồi không phát hiện điều gì bất thường, bọn họ cũng đành bắt đầu lắc đầu, sau đó cẩn thận phóng ra hỏa

diễm...

Tiêu Viêm ánh mắt chăm chú nhìn tử sắc hoả diễm bốc lên từ trong lò đỉnh, đợi đến lúc mà nhiệt độ của hoả diễm đã lên cao, lúc này mới chậm rãi lấy một gốc dược liệu đưa vào trong, sau đó khép hờ con mắt, từ từ tiến hành tinh luyện.

Khi Tiêu Viêm tiến hành luyện chế không lâu thì hai người Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh cũng bắt đầu phóng hoả diễm tiến hành luyện chế. Có phương thuốc chính thống, với thực lực của bọn họ chỉ cần cẩn thận trong quá trình luyện chế thì việc luyện chế ra Phong Hành đan là chuyện không quá khó khăn. Đương nhiên, cũng phải trừ đi những điều bất khả kháng, dù sao thì trong quá trình luyện chế cũng khó có khả năng một trăm phần trăm xác xuất thành công.

Theo các luyện dược sư tiến hành khảo nghiệm lần thứ hai, thì những tiếng ồn xung quanh cũng dần dần lắng xuống. Những ánh mắt tập trung vào các luyện dược sư, nhìn họ giơ tay, nhắc chân phóng xuất ra những cỗ hoả diễm với vẻ ao ước.

Trên bàn khách quý, Pháp Mã chấp tay đứng, ánh mắt tập trung vào góc khuất nơi thiếu niên áo bào xám đang luyện chế đan dược. Nhìn đối phương thao tác luyện chế, với thực lực là Hội trưởng Luyện dược sư công hội của hắn làm sao không nhận ra thực lực của đối phương. Pháp Mã cau mày, nhỏ giọng lầm bầm *"Với thủ pháp này, nếu không có vài chục năm thực hành thì không thể có khả năng có được... Người này quả nhiên là thần bí! Vì sao mà chưa từng nghe từ Xuất Vân đế quốc xuất hiện một cao cấp luyện dược sư như vậy? Chẳng lẽ là mới xuất hiện?"*

"Trước tiên xem hắn có thể qua được vòng này không đã..." Thở một hơi dài, Pháp Mã lần thứ hai hướng đến Tiêu Viêm ba người nhẹ giọng nói *"Mong rằng ba tên tiểu tử có thể thông qua... Nghìn vạn lần đừng có sơ xuất xảy a"*

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên quảng trường thực lực mọi người đều đã thể hiện ra, những người có thực lực đã bắt đầu tinh luyện xong dược liệu, thoáng có chút do dự rồi cũng cắn răng đem những dược thảo đã tinh luyện hoà trộn để bắt đầu bước tới hậu của luyện chế.

Tiêu Viêm ánh mắt chăm chú nhìn tử hoả đang tinh luyện một gốc dược

liệu. Vì có chút lo lắng đột nhiên có vấn đề, nên lúc này hắn tinh luyện một cách chậm rãi. Ngay cả khi có một số người đã hoàn thành quá trình tinh luyện mà hắn vẫn không vội vã, cẩn thận tiến hành tinh luyện.

"Tựa hồ không có vấn đề gì..." Một lần nữa quan sát tử hỏa đang bùng bùng nung đốt dược liệu thành bột phấn, thì thào một tiếng mở nắp đỉnh, đem bột phấn đó đựng vào trong bình ngọc.

Ánh mắt chậm rãi nhìn qua chín chiếc bình ngọc trên bàn, những tài liệu để luyện chế Phong Hành đan đã được hắn hoàn toàn tinh luyện, kế tiếp chính là bước tối hậu, dung hợp tài liệu.

Bàn tay chậm rãi vuốt ve mặt ngoài lạnh lạnh của bình ngọc, Tiêu Viêm trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục không hề chần chừ, bàn tay vung lên, định đem tài liệu trong bình cho vào dược đỉnh thì đúng lúc đó... Một đạo âm thanh nhỏ, trầm muện vang lên cách đó không xa. Tiêu Viêm ngược mắt lên nhìn, thấy một luyện dược sư ánh mắt ngậy ngốc đang nhìn chằm chằm vào bên dưới dược đỉnh của mình, lúc này dược tài đã biến thành một đồng tro đen xám, rất rõ ràng là luyện chế thất bại...

"Sao lại có thể như thế? Ta không phải là đã hoàn toàn dựa theo phương thuốc mà tiến hành sao? Như thế nào lại thất bại?" Luyện dược sư đó thấp giọng nghi hoặc lầm bầm nói. Một lát sau cũng không có đáp án cho lần thất bại vừa rồi. Quy kết tại việc khống chế hỏa hầu không tốt, vì vậy nên hắn nhanh chóng hất đi đám tro đó, cầm lấy dược tài còn lại, đưa vào trong lò đỉnh, tiến hành luyện chế lại.

Híp hai mắt nhìn cử động của tên luyện dược sư, Tiêu Viêm bàn tay cầm bình ngọc bất giác đình chỉ. Ánh mắt chăm chú nhìn mọi cử động của luyện dược sư đó. Tên luyện dược sư này hắn đã gặp qua trong phần kiểm tra, chính là tam phẩm luyện dược sư. Dựa theo lẽ thường thì khi luyện chế tam phẩm đan dược thì hắn không thể gặp chuyện khống chế hỏa hầu sai lệch. Nhưng mà đó là nói vậy, việc xảy ra trước mắt đã chứng thực điều đó, hắn luyện chế thất bại.

"Có điểm không đúng a..." thấp giọng thì thào, Tiêu Viêm nỗ lực điều chỉnh tâm trạng, ánh mắt hướng hai bên, phát hiện Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh đã bắt đầu quá trình dung hợp dược tài.

Theo thời gian trôi đi, trên quảng trường từng đạo âm thanh trầm muện

vang lên, một người rồi tiếp một người những âm thanh vang ra từ các lô đỉnh. Các luyện dược sư thất bại đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn dưới đáy lô đỉnh là đồng tro xám, nhãn thần mờ mịt đủ để mọi người hiểu được, ngay chính cả bọn họ cũng không biết, chính thức vấn đề nảy sinh ở chỗ nào...

Nhìn chuyện xảy ra trên sân rộng và khuôn mặt ngây ngốc của các luyện dược sư, từ chỗ khán giả cũng truyền đến những tiếng đàm luận khẽ khẽ...

"Thịch, thịch..."

Hai đạo âm thanh từ hai bên của Tiêu Viêm truyền đến, hấn quay đầu nhìn sang, Liễu Linh cùng Tiểu công chúa sắc mặt khó coi đang chậm rãi thờ dài.

"Tựa hồ có điểm không thích hợp a?" Trên bàn khách quý, Nhã Phi ngạc nhiên nhìn xuống sân rộng, hầu như toàn bộ luyện dược sư đều hiện lên vẻ ngây ngốc, nhẹ giọng nói.

"Đích xác sai... Tuy rằng ta không phải là luyện dược sư, nhưng cũng có thể biết được, dự theo phương thuốc mà luyện chế, không thể nghi ngờ là tiếp tục thất bại"

Quan sát những người phía dưới, bao quát cả Liễu Linh cùng Tiểu công chúa... *"Hấn cũng thất bại..."* Nạp Lan yên Nhiên cau mày nói

"Đề ra... tựa hồ có chút mê hoặc a" Yêu Dạ ở bên phải ngóng cổ nhìn bầu không khí quái dị trên quảng trường, nói.

"Thịch, thịch..."

Một đạo âm thanh trầm muộn vang lên, truyền đến tai Tiêu Viêm. Tên tam phẩm luyện dược sư thất bại lúc trước, lần này dung hợp cũng vẫn như cũ, tiếp tục thất bại. Vẻ mặt hấn khó coi, nhìn chăm chăm vào đồng tro tàn bên dưới đan đỉnh.

Đúng lúc thanh âm vang lên thì miếng ngọc kính trên bàn của tam phẩm luyện dược sư cũng hiện lên hồng quang. Hiển nhiên bởi vì hấn đã dùng hết dược tài nên không còn cơ hội sửa sai nữa. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Trên quảng trường, từng đạo ánh mắt nhìn về phía tên luyện dược sư thất bại đầu tiên. Vốn trên sân một số luyện dược sư định tiếp tục luyện chế lại, ngay lập tức đình chỉ hành động, yên tĩnh lại tâm thần, không dám tùy ý lãng phí phần dược liệu cuối cùng.

Cả người tên luyện dược sư run lên, thu hồi dược đỉnh sau đó mang theo đôi mắt tràn ngập lửa giận, quay đầu bước ra ngoài. Khi hắn đi ngang qua trước mặt, Tiêu Viêm nghe rõ hắn nói mà không cam lòng "*Hỗn đản. Như thế nào lại thất bại? Ta rõ ràng nắm rất chắc không chế hoá hầu, vì sao nó không chịu dung hợp chứ?*"

Nhìn theo tên luyện dược sư ly khai, Tiêu Viêm nhẹ nhàng vỗ bình ngọc, híp đôi mắt lại. Sau một lúc, bỗng nhiên đổ dược tài trong bình vào trong dược đỉnh. Cần chính mình cảm thụ lại một chút, đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho tất cả những người tham dự không thể luyện chế thành công đan dược.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào tử sắc hoá diễm, Tiêu Viêm đem chín chiếc bình ngọc để trước mặt, chậm rãi đưa từng loại vào đan đỉnh, sau đó không chế tử hoá, tiến hành bước tối hậu, hít một hơi, cực kỳ cẩn thận tiến hành dung hợp...

Bởi vì có nhiều người thất bại, nên khi Tiêu Viêm tiến hành luyện chế hầu như các bước đều cẩn thận, tỉ mỉ. Linh hồn lực mạnh mẽ làn tràn bao trùm lấy các loại dược liệu cùng tử hoá, giám sát và không ngừng truyền về não hải của hắn tình huống xảy ra.

Khi Tiêu Viêm tiến hành quá trình dung hợp, cả Liễu Linh, Tiểu công chúa cùng một số luyện dược sư đều quán chú ánh mắt quan sát. Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể chờ tên thanh niên đạt thành tích tốt nhất trong phần kiểm tra xem có thể phá giải nan đề này hay không...

Không để ý đến mọi ánh mắt, Tiêu Viêm hết sức chăm chú không chế tử hoá. Mà lúc này dưới sự thiêu đốt của tử hoá, một loại dược liệu từ từ thuận lợi dung hợp.

"Tam vĩ phong diệp... Dung hợp thuận lợi."

"Vân thảo... Dung hợp thuận lợi."

"Ly Thổ quả... Dung hợp thuận lợi."

...

Mỗi loại dược liệu theo linh hồn lực lượng cảm ứng của Tiêu Viêm phát hiện đều thuận lợi dung hợp không chút phản kháng.

"Hậu thổ chi..." Tiêu Viêm chợt cau mày, sắc mặt biến đổi, bên trong dược đỉnh hoá diễm kịch liệt bốc lên, rồi một đạo âm thanh trầm muện vang lên, từ đó truyền ra, hắc sắc tro tàn rơi xuống.

"Ai..." Những âm thanh thờ dài tiếc nuối của người xung quanh vang lên.

Chậm rãi mở hai mắt ra, Tiêu Viêm nhìn đống tro tàn đen xám, thoáng trầm mặc một chút, ngón tay chạm một chút tro tàn, nhẹ nhàng xoa xoa, trong đầu khoảng khắc dung hợp dược tài hiện ra, qua linh hồn lực lượng truyền tổng tới, ba động không bình thường khi đó.

Trầm mặc một lát, hai ngón tay đang chà sát chợt cứng đờ. Mực quang dừng lại trên quyển trục ghi phương thuốc, đôi môi nhếch lên, bàn tay chăm chú nhẹ giọng lầm bầm "*Chết tiệt... Phương thuốc có vấn đề...*"

"Hắc. Đúng là một đám tài trí tầm thường..." Trên sân đang an tĩnh bỗng một đạo âm thanh châm chích nhẹ nhàng vang lên kèm theo một tiếng cười khiến mọi người trợn mắt.

Ánh mắt theo hướng âm thanh nhìn lại, Tiêu Viêm phát hiện người vừa nói chính là thiếu niên mặc áo bào xám ở góc khuất. Trước mặt hắn trên bàn đá cũng có một đám tro đen, xem ra hắn lần đầu tiên luyện chế cũng thất bại.

Thiếu niên mặc áo bào xám vẫn không để ý tới những ánh mắt tức giận đang nhìn hắn, khoé miệng lộ ra một vẻ cười nhạt. Bỗng nhiên đem toàn bộ phần dược liệu trên bàn cho hết vào đan đỉnh. Cười nhạt một tiếng, thanh âm vang vọng trong quảng trường "*Xem qua một vòng, ta tựa hồ đã lĩnh giáo, luyện dược sư của Gia Mã đế quốc cũng không có gì hay a...*".

Trong lúc thiếu niên áo bào xám nói, tốc độ thao tác của hắn vẫn không giảm nửa điểm, một gốc dược liệu đỏ trong hoá diễm cấp tốc bị luyện hoá. Tựa hồ đã nắm được vấn đề dẫn đến thất bại trong quá trình luyện chế.

Nhúu mày nhìn vẻ cuồng vọng không giấu diếm của thiếu niên áo bào xám, Tiêu Viêm bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, thanh âm bình thản vang lên trên quảng trường "*Cũng không nhất định như vậy...*"

Nghe được thanh âm đó, thiếu niên áo bào xám bỗng nhiên ngừng tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu lam nhạt băng lãnh nhìn về phía Tiêu Viêm, trên khoé mắt nhất thời lộ vẻ trào phúng.

Không để ý đến ánh mắt của thiếu niên áo bào xám, Tiêu Viêm bỗng nhiên xoay người, bàn tay vung lên, tất cả dược liệu còn trên bàn bị hất toàn bộ cho vào dược đỉnh. Hữu chưởng chậm rãi đưa lên, một thoáng yên lặng, một đạo thanh sắc hoả diễm phiêu dật xuất trần, dưới vô số ánh mắt chấn động, chậm rãi bốc lên...

-----oOo-----

Chương 305: Ngăn cơn sóng dữ, đại hội tạm dừng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thanh sắc hoả diễm?"

"Trời ạ, hẳn như thế nào lại có hai loại hoả diễm?" Nhìn thanh sắc hoả diễm bốc lên trên tay của Tiêu Viêm, những tiếng xôn xao kinh dị từ trên khán đài vang lên từng đợt. Tuy ở nơi này có nhiều người không phải là luyện dược sư, nhưng đối với hoả diễm vẫn có chút hiểu biết, Tiêu Viêm trước mặt đã đánh đổ tri thức của bọn họ về hoả diễm.

So với sự kinh ngạc của khán giả, luyện dược sư trên quảng trường còn rung động hơn nhiều. Bởi vì thân là luyện dược sư, bọn họ so với bất cứ kẻ nào hiểu rất rõ, hai loại hoả diễm xuất hiện trên cùng một người là một chuyện nguy hiểm như thế nào. Phải biết rằng hoả diễm chính là thứ cuồng bạo, hai loại cuồng bạo hợp chung một chỗ, chỉ cần nhiệt độ của nó cũng đủ để đem chủ nhân đốt thành tro tàn.

Bởi vậy, khi bọn họ nhìn thấy Tiêu Viêm một lần nữa triệu hồi ra một loại hoả diễm mà so với tử hoả còn cường mãnh hơn thì không ai không khỏi kinh ngạc.

"Thanh sắc hoả diễm, hắc quả nhiên còn có bài tẩy a" Nhìn thanh sắc hoả diễm trên tay Tiêu Viêm, Tiêu công chúa nhãn thần loé lên, thấp giọng lầm bầm.

"Đây chính là dị hoả mà hắc sở hữu sao? Không nghĩ tới đó lại là sự thật" Chậm rãi hít một khẩu nhiệt khí đang nóng dần lên lan rộng ra do thanh sắc hoả diễm xuất hiện, Liễu Linh trong lòng âm trầm thì thào.

"Đó là..." Trên bàn khách quý, Pháp Mã kinh ngạc nhìn thanh sắc hoả diễm phiêu dật, sau một lúc, đồng tử co lại, thấp giọng nói "Đó là dị hoả? Tiểu gia hoả này thế nào lại có được đồ vật này?"

"Hắc hắc. Ta lúc trước có nói qua, không cần quá để ý, hắc còn có con bài chưa lật, chính là có thể làm cho mọi người trợn mắt há mồm." Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Pháp Mã, Hải Ba Đông cười dài nói.

"Không đơn giản a, tuổi nhỏ như vậy mà đã thu phục được đồ vật mà ngay cả bọn Pháp Mã, Cổ Hà cũng thềm nhỏ dãi, thật sự làm cho người khác kinh ngạc a" Thanh hoả xuất ra, đồng dạng làm cho Gia lão lộ vẻ kinh dị, thân là đấu hoàng cường giả, hắc tự nhiên hiểu rõ. Loại loại thiên nhiên kỳ vật này có lực lượng khủng bố như thế nào. Nhớ khi xưa hắc từng cùng một người có dị hoả cường đấu, tuy rằng đối phương thực lực kém xa, nhưng uy lực của dị hoả lại khiến lão chịu đau khổ không ít.

"Hô" Pháp Mã chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, đem ánh mắt hướng đến thiếu niên áo bào xám, mỉm cười nói "Xem ra vòng khảo hạch này, tên kia muốn đạt thành tích tốt nhất cũng có chút khó khăn a".

"Thanh sắc hoả diễm" Hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, Nhã Phi thờ dài lắc đầu. Nàng thật sự có chút mơ màng trong lòng. Ngán ngủi không đến hai năm, lúc trước chỉ là một thiếu niên non nớt, đến tột cùng đã trải qua những điều gì, khiến cho hắc bay vọt lên trưởng thành mà ngay cả đến đấu hoàng cường giả cũng sợ hãi than thảm, không thấu được nông sâu.

"Chẳng lẽ đều bởi vì nàng ta sao?" Hơi nghiêng đầu, Nhã Phi nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Yên Nhiên, trong lòng lầm bầm nói.

"Khó trách thái gia gia coi trọng hắc như vậy. Nguyên lai còn có thực lực ẩn dấu khiến người khác phải khiếp sợ." Đặt tay lên đùi phải, cặp mắt khê

chớp lên, Yêu Dạ trên mặt thoáng có thoải mái.

Thanh niên đó lúc này cơ hồ là tâm điểm chú ý của toàn trường. Không thể nghi ngờ bây giờ chỉ có mình hắn mới có thể cùng vị thiếu niên áo bào xám kia tranh đấu. Lấy thực lực bản thân ngăn cơn sóng giữ, loại cảm giác hào hùng này chỉ có thể có được ở đẳng đại trượng phu, đại anh hùng. Nạp Lan Yên Nhiên xoa nhẹ đôi môi mọng, trong lòng suy nghĩ như vậy, sau đó yên lặng giật mình.

Mọi ánh mắt ngoại giới lúc này không làm cho Tiêu Viêm động dung, lúc này hắn đang dồn hết tâm sức chăm chú nhìn đực đỉnh. Bên trong đực đỉnh, tử sắc hoả diễm gần như đã hoàn toàn biến mất, thủ chương đưa ra, thanh sắc hoả diễm phiêu dật đang dâng lên.

Bàn tay rất nhanh vung lên bàn đá, tám loại đực liệu bị hắn toàn bộ cho vào trong đực đỉnh, bất quá loại đực liệu cuối cùng ghi trên phương thuốc là Hậu thổ chi bị hắn để bên ngoài. Theo cảm giác của lần luyện chế thất bại trước đây, Tiêu Viêm đã hoàn toàn hiểu đực vấn đề bên trong khảo hạch đã khiến cho toàn bộ luyện đực sư thất bại khi ngưng tụ đực đực, vấn đề hoàn toàn là do đực liệu Hậu thổ chi, căn bản đây chính là đực liệu thừa, không có trong thành phần đực đực.

Nghi ngờ phương thuốc, muốn thành công cần có một ít dũng khí quyết đoán. Một số luyện đực sư quá tin vào phương thuốc chính thống, bởi vậy vô luận như thất bại như thế nào đều không quy kết nguyên nhân là do phương thuốc, bọn họ chỉ cho rằng đó chính là hoả hầu hoặc tinh luyện sai chỗ nào đó. Nếu cứ giữ tư tưởng đó thì trong vòng khảo hạch này nhất định sẽ thất bại thảm hại.

Tiêu Viêm cũng không thiếu dũng khí cùng quyết đoán, cho nên hắn đã tìm ra vấn đề ở phương thuốc. Chính vì vậy hắn mới nắm chắc thời gian cùng với thiếu niên áo bào xám tranh cao thấp, còn những người khác như Tiểu công chúa, thậm chí là Liễu Linh giờ này cũng chỉ là quần chúng mà thôi.

Trên quảng trường lớn, chỉ có hai đực đỉnh hoả diễm đang bốc cao, tất cả mọi ánh mắt trên sân đều dồn vào đó. Tiêu Viêm cùng với thiếu niên áo bào xám đang tập trung tinh thần, giành giật từng giây để tinh luyện vài loại đực tài còn lại.

Bàn tay của Tiêu Viêm lúc này đã hoàn toàn thoát ly dục đỉnh, cách dục đỉnh hơn một thước. Mười ngón tay thon dài như đang khiêu vũ, linh hoạt uyển chuyển, bằng vào năng lực không chế Thanh liên địa tâm hoá, hẳn có thể đạt tới trình độ cách không không chế nhiệt độ. Nếu trong quá trình luyện chế có khâu chầm điếm cho ai có động tác tao nhã hơn, tràn đầy mị lực, thì không thể nghi ngờ lúc này Tiêu Viêm đang làm rất tốt.

"Nhanh lên một chút, mau một chút" Ánh mắt quét qua tốc độ luyện chế của hai bên, Tiểu công chúa trong lòng hướng đến Tiêu Viêm không ngừng thúc giục. Thân là người trong hoàng thất, nàng tự nhiên không hy vọng một người ngoại quốc tại Gia Mã đế quốc lấy được thành tích cao nhất, nếu quả thực như vậy thì Gia Mã đế quốc lần này tại đại hội luyện dục sư, bị một cái tát khá nặng.

"Tên kia tốc độ tinh luyện quá nhanh, tuy hoá điếm của hắn kém xa so với Nham Kiêu, nhưng tựa hồ kinh nghiệm cực kỳ lão luyện, không hề lãng phí một giây nào, cùng so sánh với nhau thì Nham Kiêu trong phương diện này quả thực còn kém hắn quá xa, may mà có dị hoá trợ giúp nếu không chắc đã bị bỏ lại phía sau rồi" Liễu Linh ánh mắt gắt gao nhìn chằm chú vào cử động của thiếu niên áo bào xám và Tiêu Viêm, nhíu mày nói. Hắn tuy rằng thái độ làm người và lòng dạ không phải quá rộng rãi, nhưng dù sao cũng là người Gia Mã đế quốc, vào thời khắc khó khăn hẳn hiểu rõ nếu để thiếu niên áo bào xám đoạt được thành tích tốt nhất thì đối với những luyện dục sư tham dự sẽ là một sự trào phúng lớn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Tiêu Viêm hai người giờ phút này không thể nghi ngờ đã thành tiêu điếm của mọi người.

"Thịch, thịch"

Theo bàn tay vỗ xuống bàn đá của thiếu niên áo bào xám, một nụ cười lạnh xuất hiện trên môi, bàn tay cuộn lại, tám màu sắc bất đồng gồm cả bột phấn và chất lỏng từ trong đan đỉnh bắn ra, chính tề rót vào bên trong bình ngọc.

Chính vào lúc đó, Tiêu Viêm cũng mạnh mẽ vỗ vào bàn đá, theo tiếng động vang lên, tám ngọn thanh sắc hoá điếm từ trong dục đỉnh bùng lên, tay áo khẽ phất, ngọn lửa tiến tới trước miệng bình đột nhiên biến mất, một chùm màu sắc bất đồng của bột phấn và chất lỏng rơi vào trong bình.

Lợi dùng thời khắc làm lạnh được liệu sau khi tinh luyện, Tiêu Viêm quay đầu hướng thiếu niên áo bào xám nhìn tới.

Cảm ứng được ánh mắt của Tiêu Viêm, thiếu niên áo bào xám ngẩng mặt, lộ ra nụ cười châm chọc, lạnh lùng *"Hắc! Ngươi chậm. Có hoá điễm tốt. Còn có năng lực gì nữa không?"*

Mặt không chút thay đổi, thu hồi tầm mắt, Tiêu Viêm không biểu lộ cảm xúc gì, thoáng một chút yên lặng, tay áo một lần nữa huy động, tám bình ngọc trước mặt đột nhiên bắn lên, tất cả tài liệu tinh luyện một lần nữa bắn lên không trung, sau đó tiến vào trong đan đỉnh, nhất thời thanh sắc hoá điễm đột nhiên bốc lên, quá trình cuối cùng đã bắt đầu, dung hợp được tài.

Lúc Tiêu Viêm tiến hành thì thiếu niên áo bào xám đã trước một bước, đổ hết được tài tinh luyện vào bên trong được đỉnh.

Hỏa điễm trong hai cái đỉnh lộ bốc lên, tám loại được liệu ở bên trong hoá điễm chậm rãi dung hợp, đợi phút cuối cùng thành đan.

"Hảo, một hồi giành giật từng giây, long tranh hổ đấu a" Nhìn hai người kia gian nan chên nhau không quá năm giây thời gian, Pháp Mã nhin không được, lắc đầu thờ dài, trừ việc thiếu niên áo bào xám xuất hiện tạo thành một trận xôn xao ở ngoài ra thì trận đấu này không thể nghi ngờ đã làm cho mọi người quan khán nhiệt huyết sôi trào.

"Pháp lão đầu, ngươi nói ai sẽ ngưng tụ thành đan nhanh hơn?" Lúc này, Hải Ba Đông cũng bị trận đấu kịch liệt hấp dẫn nên đã đứng dậy, mỉm cười hỏi.

"Khó mà nói trước, tuy rằng Nham Kiêu có ưu thế dị hoá, nhưng vì tuổi còn trẻ, kinh nghiệm trên phương diện luyện được còn kém hơn tên quái dị kia, đem hai cái triệt tiêu cho nhau, ai thắng, ai thua thật khó có thể đoán định" Pháp Mã lắc đầu, thờ dài nói.

"Tên kia cũng thật khó chơi a" Nghe vậy, Hải Ba Đông lắc đầu, trong lòng thầm nói *"Bất quá Nham Kiêu tiêu tử không thể nào thua đâu? Cho dù hiện giờ linh hồn lực lượng tổn hao nhiều nhưng dù sao hắn đã từng luyện chế ra lục phẩm đan được, là cấp bậc đại sư a, không thể thua như vậy a?"*

Trên quảng trường, Tiêu Viêm hai người đều chăm chú nhìn vào lô đỉnh, hai ngọn lửa mang màu sắc khác nhau khiến cho hai khuôn mặt cũng biến thành xanh, vàng hai màu.

"Mau một chút, mau một chút, cố lên, cố lên" Ngọc thủ xoắn vào nhau, Tiểu công chúa mắt không ngừng đảo qua hai người, với nhãn lực của mình, nàng có thể nhìn thấy trong lô đỉnh, đan dược đang chậm rãi thành hình.

"Đan dược đã thành hình" Bỗng nhiên một mùi thơm nhẹ bốc lên từ đan đỉnh, tràn ngập vào mũi mỗi người, làm cho Liễu Linh cùng mọi người tinh thần càng thêm căng thẳng.

Vô số người lúc này như muốn nhảy dựng lên, tim đập nhanh, nuốt nước bọt.

"Nham Kiêu mau thành"

Pháp Mã bàn tay khô héo nắm chặt lấy lan can, nhíu mày trầm giọng nói *"Bát quá đối phương cũng theo sát phía sau, tùy thời đều có thể vượt qua a"*.

Gắt gao liếm mép, trong con mắt đen láy của Tiêu Viêm thanh sắc hoả diễm nhảy múa, phản xạ theo ánh lửa, một khoả đan dược đang quay tròn trong đó.

"Cứ như vậy thì khó có thể kéo dài được khoảng cách." Đôi mắt hư mị, một khắc, Tiêu Viêm bỗng nhiên bàn tay đập mạnh vào phía trên dược đỉnh, nhất thời, dược liệu còn chưa hoàn toàn được luyện chế cẩn thận, bị một đoàn thanh sắc hoả diễm bạo nộ, phá lô đỉnh bắn vọt ra.

"Lỗ mãng! Tuy rằng là bước cuối cùng, nhưng làm sao có thể để dược liệu xuất lô trước rồi mới dung hợp với đan dược, nếu khi tiếp xúc không khí mà trên đan dược còn đọng lại thành phân dược tài, nói không chừng có thể thất bại a!" Nhìn Tiêu Viêm bất thành linh hành động, Pháp Mã nắm chặt lấy lan can, đột nhiên bạo liệt, tức giận nói.

"Tên điên lỗ mãng!" Hành động vừa rồi của Tiêu Viêm đồng dạng làm Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh đám người há hốc mồm, một lát sau

không nhìn được quát âm lên.

Không để ý đến ánh mắt xung quanh, Tiêu Viêm bàn chân dậm mạnh, thân thể bắn vọt, bàn tay hoa lên, thanh sắc hỏa diễm bao trùm lấy hoàn đan dược. Khi đan dược đã nằm trong tay thì một cỗ thanh sắc hỏa diễm vô cùng hung mãnh đột nhiên từ lòng bàn tay của Tiêu Viêm từng chút, từng chút tiến hành tiếp tục luyện chế, làm cho đan dược còn chưa được tinh chế bước cuối cùng, nháy mắt được củng cố hoàn toàn.

Thân thể rất nhanh rơi xuống, Tiêu Viêm búng mạng ngón tay, hoàn đan dược hoá thành một đạo quang ảnh bắn vào trong bình ngọc. Ngọc kính trước mặt Tiêu Viêm bắn lên một đạo quang mang xanh biếc, phẫn chấn lòng người.

"Tên điên!"

Ở góc khuất của quảng trường, thiếu niên áo bào xám trên khuôn mặt vốn luôn có nụ cười lạnh nay sắc mặt trở nên xanh mét. Hắn tuyệt không thể nghĩ tới Tiêu Viêm lại điên cuồng như vậy, dám đem đan dược chưa được củng cố hoàn toàn bắn ra ngoài. Nếu như là hắn thì khi tiếp xúc với không khí như vậy, toàn bộ công lao của hắn sẽ thành hư ảo. Loại người gan lớn, hành động điên cuồng như vậy, đã làm hắn đang bám đuôi sát phía sau, lùi xa một khoảng cách.

Xanh mặt, lửa giận bốc lên, thiếu niên áo bào xám vung tay lên, bình ngọc trước mặt biến thành mặt phấn, sau một lúc lâu mới trở lại sắc mặt âm trầm, tay chụp vào lô đỉnh, đan dược đã được luyện chế xong bắn ra, vào trong một chiếc bình ngọc khác. Tuy nhiên khoảng cách so với Tiêu Viêm đã chậm hơn một phút thời gian.

Không khí trên quảng trường bởi vì cuộc đấu giằng co và hành động điên cuồng của Tiêu Viêm, đang im lặng bỗng đột nhiên âm âm tiếng hoan hô không khác nào bàn sơn đào hải, khiến cho quảng trường chấn động.

Nắm chặt bình ngọc, Tiêu Viêm chậm rãi thở dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn về hai phía khán giả đang sôi sục, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười tươi nhưng nhẹ nhàng.

"Ha, ha! Tiểu tử kia, quá tốt!" Trên đài cao, Pháp Mã vượt ngục thở ra một hơi thật dài, tuy rằng vừa rồi bị hành động điên cuồng của Tiêu Viêm

khiến cho tức giận vô cùng, bất quá, mặc kệ quá trình thế nào kết quả mới là quan trọng, cuối cùng Tiêu Viêm cũng giành được chiến thắng, hơn nữa là vượt xa đối thủ, ngay lập tức Pháp Mã không nhận được hung phấn, nhìn Tiêu Viêm ở dưới quảng trường mà cười to nói.

"Thật sự là một kẻ điên cuồng" Nhã Phi cùng với Yêu Dạ liếc nhìn nhau một cái, đối với tính cách đánh bạc của Tiêu Viêm, cười khổ không thôi.

"Tuy rằng hơi điên cuồng nhưng cũng dựa vào một bầu nhiệt huyết a, tại thời điểm đó chỉ sợ là hấn đã nắm chắc thành công mới dám có hành động như vậy" Nhìn thanh niên tiêu sái, thông dong thân nhiên cười giữa tiếng hoan hô vang dội toàn trường, Nạp Lan Yên Nhiên ôn nhu cười nói. Tuy rằng chỉ mới là đợt khảo hạch thứ hai nhưng hấn đã dẫn động không khí vượt xa cảnh giới cuối cùng rồi.

"Nham Kiêu tiên sinh, xin chúc mừng, bất quá về sau đừng làm nên những hành động như vừa rồi, vạn nhất thất thất thủ..." Hương Tiêu Viêm chấp tay, Tiêu công chúa nói.

"Lúc này đây, ngươi thực sự xuất sắc, bất quá vòng cuối cùng ta sẽ không giữ lại bất cứ thứ gì" Liễu Linh hương Tiêu Viêm nhún vai, vẻ mặt của hấn tỏ rõ sự thân mật miễn cưỡng.

Cười cười, Tiêu Viêm vẫn không dám lời, quay đầu đem ánh mắt hướng đến thiếu niên áo bào xám, một ngón cái dựng thẳng lên.

Vẻ bình tĩnh, khí chất ôn hoà những cuối cùng cũng lộ ra sự cuồng ngạo.

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, thiếu niên áo bào xám mặt càng xanh nhợt, hừ lạnh một tiếng, môi mấp máy *"Đừng đắc ý, đến cuối cùng chúng ta sẽ tranh tài cao thấp. Đến lúc đó, ta sẽ không có chút lưu thủ!"*

Đối với sự uy hiếp của hấn, Tiêu Viêm không quản, buông tay, thu hồi ánh mắt, nhìn chung quanh các luyện dược sư, thoáng chân chờ một hồi, chợt yên lặng cầm lấy gốc Hậu thổ chỉ còn lưu lại trên bàn đá, sau đó tùy ý vung tay vứt đi.

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, các luyện dược sư đều sửng sốt, sau một lúc, suy nghĩ cẩn thận vấn đề, mọi người dần dần lộ vẻ mừng như điên, ánh mắt cảm kích nhìn Tiêu Viêm, sau đó nắm chặt thời gian tiến hành

luyện chế.

Nhìn thấy các luyện dược sư hấp tấp tiến hành luyện dược lại, Tiêu Viêm khoé mắt đột nhiên liếc nhìn về đồng hồ cát trên tường đã sắp hết, cúi đầu sửa sang lại những vật phẩm trên bàn đá, về phần các luyện dược sư có thể hoàn thành luyện chế Phong Hành đan hay không, đối với hắn không có liên quan.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, trên quảng trường tiếng hoan hô đã lắng xuống, sau một hồi hưng phấn, khán giả lại đem ánh mắt hướng về các luyện dược sư đang tiến hành luyện chế đan dược. Đương nhiên trong số đó vẫn có nhiều cô gái vẫn hướng ánh mắt về phía Tiêu Viêm lúc này đang cúi đầu sửa soạn lại những đồ vật trên bàn đá. Biểu hiện vừa rồi của hắn không thể nghi ngờ đã động đến xuân tâm của các cô gái, cho dù Tiêu Viêm đã dịch dung khiến cho gương mặt trở nên bình thường, nhưng hiện giờ đã trở thành quá hoàn hảo.

Nửa giờ sau, trước mặt Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh lục quang bùng lên, hai người tiến hành đem đan dược đưa vào trong bình ngọc, nhìn nhau thở dài nhẹ nhõm.

Tiếp sau hai người, cùng lục tục bắt đầu có những ánh lục quang bùng lên, bất quá cũng không nhiều, mà chủ yếu là hồng quang đại thịnh. Lúc Tiêu Viêm đề tỉnh thì chỉ một số luyện dược sư tiến gần đến cực hạn và một số người vận khí tốt đứng cạnh hắn mới có thể hiểu được vấn đề khảo hạch mà thôi, còn lại đa phần các luyện dược sư khác vẫn chăm chăm nhìn tài liệu trên bàn đá, không hiểu được vấn đề. Bọn họ tiếp tục luyện chế và cho cả Hậu thổ chi vào, kết cục cuối cùng vẫn là thất bại.

Hơn nữa, trừ nguyên nhân trên, dù sao thì Phong Hành đan cũng chính là tam phẩm đan dược, bởi vậy chỉ một vài nhị phẩm luyện dược sư may mắn thông qua, ngay cả một số tam phẩm luyện dược sư mới tiến giai không lâu cũng đồng dạng khó có thể luyện chế.

Đại hội lần này điều kiện quả thật hà khắc, lúc bắt đầu có hơn ngàn người tham gia, mà bây giờ còn không đến ba trăm, hơn nữa xem ra tình huống này còn tiếp tục nảy sinh cái mới.

Khi đồng hồ cát trên tường rơi hạt cuối cùng xuống thì trên quảng trường rộng lớn chỉ còn hơn trăm người lưu lại, những người khác sau hai đợt, đã

hoàn toàn bị loại ra ngoài.

Khi trên quảng trường vang lên tiếng cười của Pháp Mã là lúc Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu lên, đem ánh mắt hướng đến vị trí thủ tịch của mấy lão nhân, Pháp Mã hướng tới Tiêu Viêm lộ ra một nụ cười hiền lành.

Sau khi kết thúc khảo hạch, kế tiếp vẫn là tiến hành trắc nghiệm. Lần này, do có dị hoá hỗ trợ nên hiệu quả, đan dược của Tiêu Viêm là tốt nhất, kế đến là thiếu niên áo bào xám, sau đó là Tiểu công chúa, Liễu Linh cùng với một số tam phẩm luyện dược sư thực lực khá.

Sau khi tiến hành trắc nghiệm xong, sắc trời đã dần tối. Ánh nguyệt quang đã bắt đầu hiện lộ phía chân trời, ánh sáng của ngọn minh đăng để độ, bắt đầu chiếu rọi.

"Các vị, hôm nay đại hội dừng lại ở đây, thỉnh chư vị thí sinh nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiến hành vòng khảo hạch cuối cùng, quyết định quán quân vị trí. Cho nên các vị ngàn vạn lần không nên vì các loại sự tình mà không thể tham dự ngày mai, đừng để nuối tiếc cả đời" Pháp Mã cười vang nói.

Nghe Pháp Mã tuyên bố khảo hạch hôm nay chấm dứt, mọi người dưới quảng trường thở dài nhẹ nhõm. Hai đợt khảo hạch quả thật khiến người có chút mệt mỏi.

Dem dược đỉnh thu hồi vào trong nạp giới, Tiêu Viêm bỗng nhiên ngẩng đầu ánh mắt phiêu phiêu quét qua một vòng. Chỉ thấy sau khi Pháp Mã dứt lời, thiếu niên áo bào xám liền thu thập đồ đạc, bước ra ngoài, nhưng không quên hướng Tiêu Viêm quét qua một ánh mắt lạnh băng.

Thản nhiên nhìn thiếu niên áo bào xám chậm rãi đi ra khỏi quảng trường, Tiêu Viêm nhăn trán, đem đồ vật thu thập xong cũng theo đám người dự thi ra khỏi quảng trường.

Ra khỏi quảng trường, Tiêu Viêm ngẩng đầu hít một ngụm không khí sáng khoái, tinh thần thoáng trũng xuống, cúi đầu nhìn quanh, thấy một vài thiếu nữ đang nhìn mình chăm chú, cười khổ lắc đầu. Chân vừa muốn bước đi thì một âm thanh ôn nhu bỗng nhiên từ phía sau truyền đến *"Nham Kiêu tiên sinh, chúc mừng."*

Quay đầu lại, Tiêu Viêm nhìn vài người mạnh dạn tiến ra khỏi đám người, đó chính là Nạp Lan Yên Nhiên, Nhã Phi cùng Yêu Dạ ba người, họ đang cùng nhau cười cười trò chuyện.

Liếc mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên cười tươi như hoa, Tiêu Viêm lắc đầu, nói "*Vận khí tốt thôi*".

Đối với sự "*khiêm tốn*" của Tiêu Viêm, trong khoảng thời gian gần đây Nạp Lan Yên Nhiên đã quá quen thuộc, không thể trách, khẽ cười cười, nàng lôi kéo Nhã Phi cùng Yêu Dạ hướng về phía Tiêu Viêm cười nói "*Yêu Dạ công chúa nói tối nay muốn mời người cùng Liễu Linh, Tiểu công chúa uống rượu ăn mừng, không biết...*"

Đám Nạp Lan Yên Nhiên, tam nữ tuyệt đỉnh, ở toàn bộ đế đô đều được xếp hạng cao nhất, hiện giờ ba người đứng chung một chỗ, duyên dáng tôn thêm vẻ đẹp của nhau, quả nhiên có thể so với hoa kiêu, bởi vậy lúc này ở cửa quảng trường có không ít ánh mắt nhìn chăm chú.

Nghe vậy, Tiêu Viêm sừng sốt, chột lắc đầu tỏ vẻ xin lỗi, nói "*Thật có lỗi, Yêu Dạ công chúa, hôm nay thực sự quá mệt mỏi, ngày mai còn có vòng khảo hạch cuối cùng, cho nên sợ rằng không thể dự tiệc rượu, tâm ý của công chúa tại hạ xin tâm lĩnh, cáo từ!*"

Nói xong, Tiêu Viêm hướng Yêu Dạ công chúa chấp tay, không đợi nàng đáp lời, xoay người đi nhanh đến ngã tư đường, bỏ lại sau lưng ba nữ nhân bị cự tuyệt nét kinh ngạc vẫn lộ trong ánh mắt, chen vào dòng người biến mất không thấy đâu.

-----oOo-----

Chương 306: Quỷ bí hắc bào nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo ngã tư đường, Tiêu Viêm một đường hướng chỗ khách sạn đang ở đi tới, trên dọc đường đi, chung quanh ánh mắt sung bái chỉ chỉ tỏ tỏ làm cho hắn có chút đau đầu, bất đắc dĩ nên cước bộ có phần nhanh hơn, chuyển qua mấy con phố cuối cùng lủi vào khách sạn, đi thẳng đến phòng mình.

Đẩy cửa vào phòng, Tiêu Viêm liền đóng chặt cửa, dựa lưng vào cánh cửa. Lúc này mới thở dài một hơi, vuốt vuốt trán, trên khuôn mặt hơi có chút mệt mỏi, hai đợt khảo hạch, mặc dù nhìn như đơn giản nhưng huyền cơ ẩn giấu trong đó lại làm cho Tiêu Viêm rất hao tổn tinh thần. Hơn nữa cuối cùng cùng với thiếu niên áo bào xám so đấu về tốc độ, lại làm cho mệt mỏi sâu thêm một chút. Không chế dị hỏa, vốn chính là việc làm cho tinh thần hao tổn vô cùng.

Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm tiến vào phòng, phát một ít nước lạnh lên mặt, làm cho chính mình thanh tỉnh hơn rất nhiều, sau đó bước nhanh tiến vào nội sảnh, tại trên giường xếp bằng ngòi xuống, cố nén cơn buồn ngủ đang tới, hai mắt khép hờ, hai tay kết ấn tu luyện, hít sâu mấy hơi, cố gắng làm cho hơi thở chính mình ổn định, dần dần chìm vào trạng thái tu luyện.

Trải qua mấy năm lịch lãm, Tiêu Viêm sớm đã rõ ràng, lúc tinh thần mệt mỏi mà tiến hành tu luyện thì có thể tăng thêm nửa phần công hiệu, mặc dù loại trạng thái này cũng không hiếm, cũng mặc kệ thiên phú có siêu phàm như thế nào đi nữa, nhưng muốn trở thành cường giả, thì đều phải trải qua ngày tháng tích lũy, được lão đã từng nói "*Chỉ có dày công tích lũy mới có thể bộc phát, đây mới là con đường chân chính của cường giả*". Mà đối với điều này, Tiêu Viêm cũng đã thâm chấp nhận.

Theo Tiêu Viêm từ từ tiến vào trạng thái tu luyện. Làn ngực hơi phập phồng cũng lặng lẽ an tĩnh xuống. Một hồi sau đó, mới hơi có một chút nhấp nhô, mà lúc này, xung quanh thoáng từng đợt ba động khí lưu năng lượng mắt thường có thể thấy được theo sự hô hấp của Tiêu Viêm quán chú nhập thể, cuối cùng qua luyện hóa, năng lượng hóa tinh thuần, xâm nhập vào bên trong kinh mạch, xương cốt, tế bào.

Tại lúc năng lượng xâm nhập, Tiêu Viêm có thể rõ ràng nhận thấy được tinh thần mệt mỏi như thủy triều đang giảm đi.

Tu luyện liên tục sau hai canh giờ ngòi trên giường giống như cọc gỗ. Tiêu Viêm ngón tay đột nhiên nhẹ run rẩy. Con mắt chậm rãi mở, trong nhãn châu đen kịt đúng lúc này tinh quang chợt hiện.

Miệng khẽ nhếch, một làn hắc khí phun ra, thoáng ẩn chứa mùi vị cay mũi nhàn nhạt. Tiêu Viêm xoay xoay cổ, cúi đầu nhìn ngón giữa của bàn tay trái mơ hồ biến thành màu đen, lông mày hơi cau lại, thấp giọng nói: "*Cái*

gì đây chứ. Quả thực giống như giò trong xương. Lân khu độc này. Không biết đến tột cùng là buồn bán lờ, hay là lỗ nữa?"

Mặc dù Tiêu Viêm có dị hỏa hộ thể, nhưng bất kể là ai trong cơ thể tồn tại loại độc dược trí mạng này, cơ hồ đều có thể bị mất mạng bất cứ lúc nào. Có nghĩ đến, nhưng cũng không thể làm được điều gì để ngăn chặn từng bước phát triển của nó.

"Ai, chỉ có thể đợi sau khi sự phụ tinh lại, có lẽ mới có thể có biện pháp giải quyết thứ này". Lắc đầu cười khổ, Tiêu Viêm nằm trên giường âm áp lại tiếp tục thì thào: *"Chờ ngày mai đại hội chấm dứt.. mà Nạp Lan Kiệt cũng chỉ còn một lân khu độc cuối cùng nữa là khỏi hẳn, đến lúc đó....."*

"Đến lúc đó cũng là đến thời điểm ước hẹn ba năm rồi" Nhẹ mím môi Tiêu Viêm bỗng nhiên thở dài một hơi. Ba năm thời gian. Lúc trước, thiếu nữ bông bột kia, bây giờ đã lột sát thành thực hơn rất nhiều.

Trước kia, Tiêu Viêm vốn tưởng rằng chờ mình lần nữa nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên, tất nhiên sẽ phần nộ khó có thể che giấu cảm xúc của chính mình. Nhưng lúc gặp nàng, có lẽ duyên cớ là bởi vì giờ phút này đang sử dụng thân phận Nham Kiều. Hắn phát hiện chính mình không ngờ lại tỉnh táo, cơ hồ bình thường như chưa bao giờ cùng nàng gặp mặt. Trong khoảng thời gian này, hắn cũng giống người dung nước lã, cử chỉ ăn nói với nàng đều là thờ ơ lạnh nhạt.

Ba năm thời gian, đồng dạng cũng từ thiếu niên non nớt ban đầu trở nên thành thực chững chạc lên. Năm đó Tiêu gia bị thôi hôn một trận khô hài, bây giờ hắn xem ra quả thực cảm thấy rất tức cười. Nhưng hết lần này đến lần khác, lại không còn được bao nhiêu phần phần nộ như năm đó.

Thiếu niên lúc đầu đã có phản ứng kịch liệt như vậy. Có lẽ là bởi vì duyên cớ đang mang một khối tâm tình mãi cảm là một tên phế vật. Ở trong gia tộc chịu đủ trào phúng cùng xem thường, mà Nạp Lan Yên Nhiên lại cường thế bức thôi hôn. Có khác gì, chém một đao vào cái tâm linh mãi cảm yếu đuối khi đó. Ở dưới cái cường độ dày xéo chà đạp cao đến như vậy, thiếu niên năm đó nhẫn nại không nổi nữa, rốt cuộc cũng bạo phát. Vì vậy, mới có mấy năm nay, cố sự như thế này.

Chí ít Tiêu Viêm hiện tại đang nghĩ, nếu như lúc đầu hắn vẫn như cũ, vẫn còn thiên phú, không có bị ngăn trở trải nghiệm qua cảm giác biến thành

phế vật. Vậy ngày đó cho dù Nạp Lan Yên Nhiên đến thối hôn, hắn cũng sẽ không cảm thấy có bao nhiêu phần nộ.

Bất quá, hắn cũng đồng dạng có thể khẳng định một điểm, nếu là không có trải qua kinh lịch mấy năm là phế vật cùng với hành động thối hôn của Nạp Lan Yên Nhiên. Hắn Tiêu Viêm, tuyệt đối cũng có thể ở cái tuổi hai mươi. Từng bước đi tới được ngày hôm nay, làm cho vô số người nhìn bằng con mắt khác hẳn.

Nghĩ tới chút chuyện cơ hồ có thể thay đổi hướng đi ngày sau. Tiêu Viêm hơi có chút thất thần, chợt cười khổ lắc đầu. Giả thiết thủy chung chỉ là giả thiết. Cho nên, mặc kệ hiện giờ hắn đối với Nạp Lan Yên Nhiên là loại thái độ gì. Nhưng mà Vân Lam Tông kia, bắt buộc phải đến.

Mặc dù hắn hiện tại đối với Nạp Lan Yên Nhiên cũng đã không có quá nhiều tâm tư phần nộ. Mà khi đó năng cường thế thối hôn. Lại làm cho Tiêu gia cùng phụ thân có địa vị cực cao trong lòng hắn, mặt mũi không còn sót lại chút gì. Loại chuyện này tại trong xã hội của Gia Mã đế quốc, có khác gì trên mặt bị vô số người hung hăng bạt tai, điều này đối với một gia tộc mà nói. Có thể xưng là xỉ nhục!

Tuy nhiên từ sau khi thối hôn, vì sợ làm kích động Tiêu Viêm, cho nên Tiêu Chiến cũng không có nói ra chuyện này. Nhưng Tiêu Viêm cũng minh bạch. Bất kể ra sao, trong lòng Tiêu Chiến thủy chung đều cũng có khúc mắc. Tiêu gia qua nhiều năm như vậy, hắn là người thứ nhất bị người khác mạnh mẽ ép tới cửa, hơn nữa lấy ngữ khí cường thế không thể cự tuyệt, hủy bỏ hôn ước năm đó do chính phụ thân mình và tộc trưởng đã ưng thuận. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Hơn nữa, năm đó tại đại sảnh Tiêu gia. Tên thiếu niên, đã quật cường không làm khó phụ thân. Bình tĩnh ưng thuận nhận sỉ nhục!

Vì nhận cái này, thiếu niên bắt đầu khổ tu, thậm chí cuối cùng đi khỏi gia tộc, giống như khổ hành giả du lịch khắp đế quốc, mà trong khi tuổi còn non nớt.

Rời nhà trong gần hai năm, Tiêu Viêm đã đi gần hơn phân nửa Gia Mã đế quốc. Sau đó cuối cùng đi loanh quanh qua các thành thị nhỏ, đúng ba năm. Hắn hiện tại đối với việc trả thù năng hứng thú đã không còn lớn, hắn thậm chí, chỉ cần là tháo bỏ cái khúc mắc trong lòng phụ thân... sau đó

cười nói: *"Lần này, là ta chính thức từ bỏ nàng không ai có thể hoài nghi."*

Do đó, Vân Lam Tông kia, vô luận như thế nào, cũng phải đi là đương nhiên. Nếu như tại trong ba năm ước hẹn chiến thắng nàng, Tiêu Viêm cũng tưởng tượng ra cái cảnh, chính mình tùy ý trước mặt nàng cao cao tại thượng. Về mặt xem thường nàng nói một câu: *"Ánh mắt của ngươi còn kém lắm."*

Đó là điều mà Tiêu Viêm cho nàng một chút trả thù cuối cùng.

Ba năm thời gian, Tiêu Viêm đã có nhiều thay đổi, bất quá nói tóm lại, loại biến hóa này là tốt.

"Hô"

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm hai tay gói sau ót. Ánh mắt mơ màng thất thần, lúc này, một hình dáng thiếu nữ thanh nhã như u liên lại đột nhiên từ trong đầu hiện ra, nụ cười của nàng làm cho khuôn mặt đang lạnh lùng của Tiêu Viêm không tự chủ được, hiện ra một chút tươi cười.

Đối với nữ nhân thiếu chút nữa đã trở thành thê tử chính mình, Tiêu Viêm hiện tại vẫn chưa có cảm giác nhiều lắm. Trước kia không có, có lẽ sau này cũng sẽ không có. Nếu như ương ngạnh nói có, thì chỉ có một vài nữ nhân thân phận cao quý đã chinh phục qua hai năm lịch lãm vừa rồi, trong hần đột nhiên cảm nhận được sự cô độc, nguyên lòng mình, tại trong lúc bất tri bất giác bị một cô gái lạnh lẽo chiếm cứ.

Rõ ràng mà một minh châu sáng chói trong gia tộc. Nhưng lại hết lần này tới lần khác chỉ thích trốn ở bên cạnh chính mình. Làm bộ thương cảm, bộ dáng không ai thương, rất đáng yêu động lòng người.

Rõ ràng bối cảnh cực kỳ không lộ thần bí. Nhưng lại điềm tĩnh mỉm cười đối với một tên phế vật, ngoan ngoãn nghe lời.

Cô gái ôn nhu giống như một làn thu thủy, tại trong lúc này Tiêu Viêm chính bản thân cũng không phát hiện ra, đã lạnh lẽo thấm thấu vào tim hần.

Mặc dù còn nhỏ, nhưng nàng thông minh, lại hết sức minh bạch, muốn bắt được trái tim không an phận kia, chỉ có thể chậm rãi sưởi ấm, tại một ngày

nào đó, đột nhiên ngoảnh lại, hẳn sẽ minh bạch điều đó.

"Huân nhi. Chờ chuyện nơi đây xong hết rồi, huynh liền có thể đi tìm muội". Nhớ tới khuôn mặt thanh nhã nhỏ nhắn động lòng người, trong lòng Tiêu Viêm như có luồng khí nóng, lăm bẫm nói.

"Khách?"

Tiêu Viêm đang thì thảo thì đúng lúc này, một thanh âm nhỏ, đột nhiên ở phía trên nóc phòng vang lên.

"Ai?"

Tiếng vang mặc dù rất nhỏ, nhưng thính giác của Tiêu Viêm xuất sắc liền có thể nghe được, không thể nghi ngờ là một tiếng vang buồn bực. Lập tức biến sắc, lên tiếng quát.

Trong lúc tiếng quát vang lên, Tiêu Viêm thủ chương chống xuống giường, thân hình mạnh mẽ bắn mạnh ra khỏi cửa sổ, mũi chân điểm nhẹ trên hòn đá, thân thể giống như đại bàng, chợt hiện trên nóc nhà. Ánh mắt băng hàn đảo qua xung quanh.

Trên bầu trời, ngân nguyệt treo cao, nguyệt hoa đỏ xuống nhàn nhạt, chiếu rọi cả tòa thành thị, mượn ánh nguyệt quang, Tiêu Viêm nhìn trên nóc nhà, cũng không có dù là một bóng người.

Con mắt híp lại, ánh mắt ở chung quanh quét qua một lần. Chung quanh cho dù ở ngoài trăm thước, Tiêu Viêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng lại vẫn như cũ vẫn không có phát hiện nửa bóng nhân ảnh.

Cau mày, Tiêu Viêm thông thả bước trên nóc nhà, một lát sau, đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn một khối ngói trên mái bị nghiền nát, nhãn đồng hơi co lại, nơi mái ngói rạn nứt, hoa văn rõ ràng có thể thấy được, rõ ràng là nứt gãy không lâu.

Bàn tay đào lên mái ngói, có chút ngọn đèn từ bên dưới hắt lên, vừa tại là trong phòng Tiêu Viêm

"Giám thị?"

Khuôn mặt âm hàn, mảnh ngói trong tay Tiêu Viêm nháy mắt hóa thành một đống bột phấn. sau một lúc lâu, vỗ vỗ tay, đứng dậy, tại trong lòng thầm nói: *"Có thể tại trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà biến mất, sợ rằng đối phương thực lực ít nhất cũng là ở đầu vương cấp bậc? Ở Gia Mã thánh thành này, gia tộc có đầu vương cường giả rất ít, có được cũng chỉ như đếm trên đầu ngón tay, được mấy nhà đầu chứ? Nạp Lan gia? Mộc gia? Thước Nhĩ Đặc gia tộc? Hoàng thất?"*

"Lăn ra đây cho ta, giấu đầu lộ đuôi, tính cái gì điều nhân?" Trong lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, bỗng nhiên đột ngột quay đầu, hướng tới một địa phương quất lạnh.

Tiếng quất quanh quẩn tại trên nóc nhà, sau một lát, mới chậm rãi tiêu tán, nhưng chung quanh, cũng lại vẫn như cũ không có nửa điểm động tĩnh.

"Không có sao." Nhìn hành động thất bại. Tiêu Viêm nhún vai, bất đắc dĩ thở dài một hơi, ánh mắt lần nữa ở chung quanh đảo qua một vòng, cuối cùng nhảy xuống khỏi nóc nhà.

Theo Tiêu Viêm nhảy xuống, trên nóc nhà, lần nữa lại lâm vào yên tĩnh.

Song yên tĩnh vẫn chưa duy trì được trong vài phần chung, thì thân ảnh Tiêu Viêm đột ngột chột hiện lên, nhìn vẫn như cũ không có một bóng người. Cười khổ một tiếng, rút cuộc nhận định người theo dõi nọ đã sớm rời đi. Lắc đầu thờ dài. Không thể không vứt bỏ hy vọng, liền trở về gian phòng của mình.

Từ lúc Tiêu Viêm rời khỏi nóc phòng, yên tĩnh duy trì trong nửa canh giờ. Một khối ánh trắng phản chiếu lên vách tường một bóng ma đen kịt, bỗng nhiên qui dị di động, chỉ chốc lát thời gian, bóng ma trở mình hiện lên, cuối cùng cư nhiên đọng lại hình thành bộ dáng một người.

Nhân ảnh cả người được bao phủ trong áo choàng đen kịt, tùy ý liếc mắt nhìn theo phương hướng Tiêu Viêm bỏ đi. Hơi ngẩn đầu để lộ ra một khuôn mặt ngăm đen già nua.

"Hắc. Tiểu gia hỏa này thật đúng là mẫn cảm". Hắc bào nhân thân nhiên cười thấp giọng nói: *"Nếu không phải bởi vì đột nhiên nghe thấy tên tiểu thư, cũng không thể bị xuất hiện loại sai lầm nhỏ nhặt như vậy. Nếu như làm cho người khác biết được ta dĩ nhiên bị một tiểu oa nhi cấp bậc đầu*

sự phát hiện ra hành tung, chẳng phải là mất mặt lắm sao."

"Tiểu tử này đối với tiểu thư có một chút ý tứ a" hắc bào lão nhân nhíu mày khổ não nói: "Để cho người ta đau đầu hơn nữa là tiểu thư đối với người này có tình ý, điều này cũng không thể a, mặc dù Tiêu Viêm thiên phú không tồi nhưng vẫn còn xa mới đạt tới yêu cầu. Hơn nữa Gia Mã đế quốc là một khối không ổn định. Có thể có bao nhiêu tiền đồ. Cứ như vậy sớm muộn gì cũng sẽ lạc vào một kết cục thảm thương ảm đạm. Người tuổi trẻ a. Người thật đúng là được một nữ nhi tốt theo đuổi".

Một tiếng thở dài. Hắc bào nhân lẩm nhẩm: *"Bất quá chung quanh tiểu gia hỏa này, ngược lại cũng có mấy người thực lực cũng không kém a. Cái tên được xưng là Gia lão đầu thiếu chút nữa phát hiện ra hơi thở của ta, sắp bước vào đấu tông cường giả, quả thực không giống nhau a."*

"Ai quên đi. Cũng may tiểu gia hỏa này sắp đi Vân Lam Tông. Chờ làm xong hết chuyện nơi đây, ta đã có thể trở về gặp tiểu thư". Đang rộng cánh tay xoay xoay thân thể, Hắc bào lão nhân thể run lên. Hắc bào từ từ mờ hồ cuối cùng hóa thành một đạo nhân ảnh đen kịt, bắn vào bóng tối như tia chớp. Cuối cùng hoàn toàn yên lặng.

Tiêu Viêm trở lại căn phòng, ngồi ở bên cạnh bàn. Ngắn đầu gất gao nhìn chằm chằm nóc nhà, mãi cho đến khi cổ có chút ê ẩm lúc này mới bắt đầu cúi đầu xuống, xoa cổ.

"Dát"

Trong lúc Tiêu Viêm đắm bả vai, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hải Ba Đông cười híp mắt, chậm rãi đi đến, thấy Tiêu Viêm còn chưa ngủ, mỉm cười đi đến bên cạnh bàn. Đặt mông ngồi xuống, bưng chén trà uống một ngụm: *"Gia hỏa, hôm nay rất có bản lĩnh, ha ha. Dĩ nhiên ngay cả Pháp lão gia hỏa kia cũng đều bị làm cho giật mình không thôi"*

Nhìn Hải Ba Đông, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, vuốt vuốt cằm, chân chò chóc lát, đột nhiên nói: *"Hải lão, không biết gần nhất có hay không cảm giác được có người nào giám thị chúng ta không?"*

"Giám thị?" Nghe vậy, Hải Ba Đông sừng sốt, chột lác đầu: *"Nhu thế nào có thể, Gia Mã đế quốc này còn chưa có người nào có thể giám thị mà chúng ta không hay biết chứ, chính lão yêu quái kia cũng không thể "*

Khẽ cau mày, Tiêu Viêm liêm liêm môi, chậm rãi đem chuyện vừa rồi, sơ lược nói qua một lần.

"*Thực sự?*" Nhìn thần sắc Tiêu Viêm không giống như đang nói giỡn, khuôn mặt Hải Ba Đông cũng từ từ ngưng trọng lên. Ngón tay khô héo nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, một hồi lâu, hần dưng như nhớ tới cái gì, thấp giọng nói: "*Tiểu tử kia, nói cho ngươi một chuyện, bất quá việc này ta cũng không dám quá mức xác thực.*"

Nhìn Hải Ba Đông với bộ dáng thần bí như vậy, Tiêu Viêm sửng sốt. Nghi hoặc nói: "*Cái gì?*"

"*Biết lúc trước chúng ta tại Diêm thành thời điểm cùng hai vị cường giả đấu hoàng thần bí chiến đấu chứ? "* Hải Ba Đông vuốt vuốt chòm râu, cau mày nói nhỏ: "*Lúc đó, ta từng mơ hồ cảm ứng được có một đạo khí tức khác cực kỳ mạnh mẽ tồn tại. Bất quá trong tình huống khẩn cấp như vậy, ta cũng cảm ứng không chính xác. Nhưng từ đó trở đi, ta từng có nhiều lần từng cảm ứng. cũng có đồng dạng cực kỳ mơ hồ như ngươi vừa nói tới hôm nay. Ta phỏng đoán tựa hồ có một vị thần bí nhân, đi theo phía sau chúng ra đã lâu rồi. "*

Hải Ba Đông thấp giọng, làm cho Tiêu Viêm đột nhiên kinh hoàng sồn tóc gáy. Nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "*Ngay cả ngươi cũng cảm ứng không được? Điều này như thế nào có thể? Chẳng lẽ thần bí nhân nọ là đấu tông cường giả sao? "*

"*Ách*", Hải Ba Đông cười khò lắc đầu, thở dài nói: "*Ta đã sớm nói, đây là ta phỏng đoán. Đến tột cùng thật sự có một người khác hay không, hay là chúng ta tinh thần quá mẫn cảm vẫn chưa minh bạch"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười khò một tiếng, cau mày suy nghĩ một chút, thật sự là nghĩ không ra hần lúc nào tiếp xúc hoặc chọc giận một đấu tông cấp bậc cường giả.

"*Tốt lắm, cũng đừng khổ não, chuyện kiểu này, thuận theo tự nhiên đi. Nếu thật sự có người theo dõi chúng ta. Vậy khẳng định là có mục đích. Đã như vậy, ta nghĩ, cũng sẽ phải hiện thân thôi.*" Hải Ba Đông vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, an ủi nói.

Cười khở gật đầu, Tiêu Viêm hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

"A a. Buổi tối hôm nay có hứng thú theo ta ra ngoài cầu một chút hảo sự không? Pháp Mã hai cái lão gia hỏa này, đều có mặt a" Hải Ba Đông đột nhiên cười nói.

"Ách? Ba người các người đều đi. Muốn làm gì?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt. Chợt ngạc nhiên nói. Ba gã đầu hoàng cùng nhau hành động. Bọn họ là chuẩn bị đi gặp ai đó sao?

"Hắc hắc"

"Chẳng lẽ là vị thiếu niên áo bào xám nọ?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, một lát sau, lông mày nhíu lại, nói.

"Chính là tên đó. Pháp Mã chung quy đều cảm giác hắn có gì đó không đúng, cho nên muốn đi dò xét. Người cũng biết, nếu là Gia Mã đế quốc đại hội bị người của Xuất Vân đế quốc đoạt được quán quân, điều này đối với danh vọng công hội tạo thành có bao nhiêu đả kích?" Hải Ba Đông cười nói.

"Các người cũng không phải muốn...." Tiêu Viêm bàn tay vung lên. Thấp giọng nói.

"Xem tình huống, không bài trừ loại tình huống này. Lần này giúp Pháp Mã lão gia hỏa kia. Hắn lại thiếu chúng ta một món nợ nhân tình. Ha ha." Hải Ba Đông cười híp mắt.

"Các người thật tàn nhẫn" Tiêu Viêm kéo kéo khóe miệng. Màn phía sau đại hội này cũng quá mức hắc ám.

"Đừng nhiều lời, muốn nhìn một chút nội tình tên kia thì đi theo chúng ta."

Hải Ba Đông đứng dậy, từ từ đi ra ngoài phòng. Phía sau, Tiêu Viêm sau khi chân chờ cũng cần rảnh đi theo. Hắn cũng muốn nhìn một chút, cái tên kia, thật sự tuổi trẻ mà có bản lĩnh như vậy, hay là bởi vì có nguyên nhân nào khác?

Chương 307: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới bầu trời đêm, hai đạo nhân ảnh nhanh nhẹn như con thoi lướt trên nóc nhà, tại giữa những phòng ốc lúc này xuất hiện một khoảng không, phía trước là một ngã tư đường rộng rãi, mặc dù bây giờ đã là đêm khuya, nhưng phía trên ngã tư đường, dòng người vẫn náo nhiệt như cũ, bất quá cũng may giữa không trung, nhân ảnh với tốc độ cực kỳ mau lẹ, cho dù ngẫu nhiên có người nào đó ngẩng đầu, cũng vền vẹn chỉ có thể nhìn thấy hai đạo hắc tuyến chọt lóe qua.

Gắt gao theo sát phái sau Hải Ba Đông, trong cơ thể Tiêu Viêm, đầu khí chậm rãi vận chuyển, làm cho thân thể cơ bắp tạo ra một cỗ năng lượng phảng phất như không bao giờ cạn kiệt, mũi chân nhẹ điểm trên nóc nhà, thân hình bạo xuất về phía trước. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Tới"

Sau khi Hải Ba Đông dẫn đầu vọt mạnh đáp xuống phía trước bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm gật đầu, thân thể hơi cong nghiêng lại, cước chưởng thu lại, song chưởng cũng nhẹ nhàng dán tại trên mái ngói, hoàn mỹ rơi xuống đất, ngoại trừ có một tiếng vang rất nhỏ ra, mái ngói mỏng manh cũng không có chút rạn nứt.

Vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm đứng dậy, đối với chính mình rơi xuống đất, cũng có chút cảm thấy bất mãn, nếu phía dưới có một cường giả cấp bậc đấu linh mà nói, sợ rằng cũng bởi vì tiếng vang nhỏ sẽ phát hiện ra hắn.

Ngẩng đầu lên, Tiêu Viêm nhìn Pháp Mã cùng Gia lão hai người đang ngồi thoải mái trên mái nhà rộng lớn đối diện, hiển nhiên, bọn họ sớm đã đến nơi này, lúc này, hai người đang cười dài nhìn Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông lướt tới.

Xẹt qua đỉnh phòng, Tiêu Viêm hai người xuất hiện bên cạnh hai người Pháp Mã, bốn đôi mắt nhìn nhau, đều thu giọng mỉm cười.

"Ta cũng đoán người sẽ theo tới." Cười híp mắt nhìn Tiêu Viêm, Pháp Mã nói.

"Ta đối với tên kia cũng cảm thấy hứng thú, tuổi như vậy, thực lực lại khủng bố, loại thiên phú này, quả thực có thể nói là biến thái a." Tiêu Viêm thờ dài nói. Nếu như tên kia thật sự chỉ nói về tuổi tác bên ngoài, vậy cũng thật sự là có chút đả kích người, nhìn lúc hắn luyện dược lưu loát, có lẽ chân thật cấp bậc nên là tứ phẩm luyện dược sư mới đúng? Một tứ phẩm luyện dược sư mười bảy tuổi, nhớ lại năm đó thời điểm mà Cổ Hà đạt tới tứ phẩm, cũng đã là gần ba mươi tuổi, mà người này so với hắn nhỏ cũng gần gấp đôi. Nếu như số tuổi hắn là thực sự như vậy đợi đến tương lai sau này, sẽ thành một người khủng bố như thế nào? Thất phẩm? Hoặc là bát phẩm? Loại cấp bậc này, cơ hồ sẽ là sừng sững trên đỉnh của đấu khí đại lục!

Cho dù Tiêu Viêm bây giờ, cũng bắt quá chỉ mới vừa bước vào cấp bậc tam phẩm luyện dược sư. Hơn nữa, nhờ có cơ duyên nên mới có được Thanh liên địa tâm hỏa, so sánh tương đối mà nói, chênh lệch to lớn này, quả thực làm cho người ta trợn mắt há mồm.

"Không có khả năng" Nhìn Tiêu Viêm thần sắc sợ hãi than, Pháp Mã lắc đầu, trầm ngâm nói: "Xuất Vân đế quốc nếu xuất ra loại thiên tài này. Ta nghĩ có lẽ đã sớm huyền náo um lên rồi, không có khả năng nữa điểm phong thanh cũng không có. Dù sao, mười bảy tuổi mà đã là tứ phẩm luyện dược sư, tin tức này thật sự là quá mức kinh bạo."

"Này, ở đây đoán mò làm gì. Hay là nhanh khởi hành đi dò xét một phen xem sao. Người đó, nếu thật sự không yên lòng mà nói, vậy....." Một bên Gia Lão thần nhiên cười cười, thủ chương vung lên chém ngang, tại trong mắt loại cường giả này, giết người, hầu như không có một chút dao động tình cảm lộ ra, quả nhiên là giết người như giết gà. Cảnh giới cao thâm làm cho Tiêu Viêm cười khổ không thôi.

"A a. Đi thôi." Cười gật gật đầu. Pháp Mã không có phản đối. Rõ ràng là cam chịu, loại hành động này, không phải là không có khả năng xảy ra. Quay về phía Hải Ba Đông cùng Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó trước tiên nhích người, hướng phía khách sạn xa hoa phía nam thành thị lướt đi.

Nhìn ba đạo nhân ảnh ẩn hiện phía trước, Tiêu Viêm hơi do dự, sau đó bám sát theo. Tên kia cùng hắn một chút quan hệ đều không có, bị làm thịt

thì sao, dù sao hắn cũng không cần quan tâm. Hắn mặc dù không phải là cái gì cùng hung cực ác. Bất quá người không phạm ta, ta không phạm người. Người đôi với mình không có quan hệ. Tiêu Viêm ngược lại cũng có thể làm được bộ dạng lạnh lùng.

Lần này lướt đi, liên tục duy trì mấy phần chung, rồi Pháp Mã huy động thủ thế, dừng lại.

"Tên kia đúng là ở nơi này" Pháp Mã đáp xuống nóc nhà không mang theo một chút âm thanh, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm đang lướt tới, bỗng nhiên phẩy tay áo một cái, một cỗ kính khí mềm mại bao trùm Tiêu Viêm từ từ đặt chân xuống, lần này không làm phát ra dù là một tiếng vang nhỏ.

Quay về phía Pháp Mã gât đầu cảm kích, Tiêu Viêm yên lặng đứng ở bên người Hải Ba Bông, hắn biết, trong trường hợp này, hắn chỉ cần làm một người xem là tốt rồi.

"Hắc, người này nguyên lai còn có đề phòng nữa a" Gia lão bỗng nhiên cười lạnh nói, lúc này, phía trước bàn chân một khoảng, một sợi hắc tuyến mảnh khảnh được kéo căng dài ra hai bên, Tiêu Viêm nhìn theo, chỉ thấy ở hai đầu sợi hắc tuyến lộ ra hai quả chuông nhỏ màu đen.

"Chút tài mọn." Bàn tay vung lên, một cỗ hung hãn kính khí lặng yên không một tiếng động tan vào không khí, hai quả hắc sắc tiểu linh đột nhiên tiêu thất, cả nửa điểm thanh âm cũng không có phát ra, là do đã bị chân thành hư vô.

"Hãy để cho ta." Hải Ba Bông cười cười, bàn tay khô héo nhe củi khô chậm rãi lộ ra dưới ống tay áo, giữa lòng bàn tay, bạch sắc vụ khí lượn lờ lãnh đạm, một cỗ hàn khí lạnh lẽo, làm cho chung quanh trong nháy mắt độ ẩm giảm mạnh.

Song chương nhẹ nhàng đè xuống, bạch sắc vụ khí, bao trùm tại phía trên mái ngói, cuối cùng nhanh chóng khuếch tán ra, trong thời gian nháy mắt, đã bao phủ cả mái nhà.

"Băng kính!" Nhìn bạch sắc vụ khí bao trùm, Hải Ba Đông quát thật khê một tiếng, vụ khí nhanh chóng ngưng kết, cuối cùng hóa thành một màng băng mỏng, đông kết toàn bộ mái nhà.

"Hiện!" quát nhẹ lần nữa, Tiêu Viêm bỗng nhiên phát hiện một màn kì dị, một mảnh sáng băng tầng trắng mênh mông đột nhiên bắt đầu hư ảo, trong chốc lát sau một căn phòng rộng rãi, bị phản chiếu lên trên miếng băng mỏng, giống như là đang đặt một chiếc máy chiếu, đem tất cả vật thể trong đó, đều rõ ràng biểu lộ chiếu lên trên mảng băng tầng.

Làm xong hết thấy, Hải Ba Đông vỗ vỗ tay, nhìn Tiêu Viêm thần tình đang kinh dị, không khỏi đặc ý cười giải thích nói: *"Một chút trò hề mà thôi, dụng hàn khí xâm nhập bên trong phòng, tiếp theo ngưng kết thành toái băng để không bị phát hiện, cuối cùng lần nữa là hình ảnh phản xạ từ toái băng đem chiếu lên."*

"Thủ pháp không chế băng thật cao minh." Tiêu Viêm tán thưởng nói.

"Trò hề nhỏ mà thôi, cũng chỉ có hiệu quả ở đêm ấy, không đáng nhắc tới." Cười khoát tay áo, mặt dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Hải Ba Đông trên mặt đặc ý, cũng không có che dấu.

Mỉm cười, Tiêu Viêm đem ánh mắt nhìn vào mảng băng tầng dưới chân. Trong phòng lúc này không có một bóng người, xem ra, thiếu niên áo bào xám còn chưa trở về.

"Chờ một chút vậy." Nói xong, Pháp Mã xếp bằng ngòi xuống trên băng tầng, nhắm mắt dưỡng thần.

Cười khổ gập gật đầu, Tiêu Viêm cũng chỉ biết ngòi xuống, vượt lớp băng tầng, nhưng không cảm giác được chút hàn khí, nghĩ đến nhiệt độ cực thấp phía trên đã bị Hải Ba Đông áp chế, lập tức trong lòng hấn đối với thuật không chế băng có tầm nhìn cao hơn rất nhiều.

Theo Tiêu Viêm mấy người rơi vào trầm mặc, trên nóc nhà liền lâm vào một mảng yên tĩnh, yên tĩnh được duy trì trong gần nửa canh giờ, sau đó, cửa phòng trong băng kính bỗng nhiên động đậy, Hải Ba Đông hai tròng mắt đang đóng chặt, cảm ứng trước tiên mở ra hai mắt, quay về một bên đồng dạng cũng phát hiện Pháp Mã hai người đang đề áp thủ, cúi đầu nhìn chăm chăm vào băng kính.

Khi cửa phòng giật mở ra, một thân áo bào xám chậm rãi đi vào, thiếu niên gương mặt non nớt, đúng là con hắc mã hôm nay trên đại hội đã làm cho kẻ khác rung động.

Nhìn thiếu niên áo bào xám, Tiêu Viêm không tự chủ được áp chế hơi thở, thân thể không dám có chút nhúc nhích, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của đối phương.

Thiếu niên áo bào xám sau khi vào nhà, cũng không có cử động gì quái dị, sau khi đóng thật kĩ cửa phòng, tùy ý rửa mặt một chút, rồi xếp bằng ngồi trên giường điều tức.

Khẽ cau mày nhìn cử động bình thường của hắn, Tiêu Viêm liêm liêm môi, quay đầu nhìn Hải Ba Đông ba người vẫn như cũ im lặng chờ đợi. Chỉ có thể đem ánh mắt nhìn xuống, kiên nhẫn cùng đợi.

Một canh giờ sau, lúc này đã là đêm dài yên tĩnh, thiếu niên áo bào xám trong lúc điều tức bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt âm lãnh chậm rãi quét quanh căn phòng, tiếp theo bước xuống giường, nhẹ nhàng đóng chặt hết cửa sổ, cuối cùng hai tay chấp lại đưa ra phía sau, lắc lắc đầu, ánh mắt lần nữa cẩn thận quét một lượt quanh căn phòng.

Đứng ở phía trên nóc nhà, Tiêu Viêm nhìn thiếu niên áo bào xám ngẩng đầu quan sát căn phòng, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, bởi vì nhờ băng tầng nên có thể nhìn thấy bên trong, cho nên, nhìn thấy thiếu niên áo bào bên trong như vậy, thật giống như hắn đang âm lãnh giương mắt nhìn đám người bên mình.

Bất quá cũng may chỉ là Tiêu Viêm ảo tưởng, Hải Ba Đông bố trí toái băng ở vị trí cực kì bí mật, cho nên sau khi nhìn quét qua một vòng, thiếu niên áo bào xám mới nhẹ thở dài một hơi.

"Hừ, đại hội chó má, chờ ta lần này giành được quán quân, nhìn xem Gia Mã đế quốc luyện dược công hội có còn chút danh dự nào hay không, một công hội mất đi tín nhiệm của luyện dược sư, vậy cũng nên chấm dứt đi!" Xoay xoay cổ, thiếu niên áo bào xám bỗng nhiên cười lạnh nói.

Bàn tay vuốt khuôn mặt, thiếu niên áo bào xám cau mày, thấp giọng nói thêm vài câu, bàn tay vừa lật, một hoàn đan dược màu đỏ nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Phục Dung đan đáng chết, mặc dù có thể làm cho người ta khuôn mặt trở lại thiếu niên, nhưng vền vền chỉ là bề ngoài, ai, nếu không phải muốn làm

cho danh dự của Gia Mã đế quốc luyện đực sư công hội ở trong quốc gia bọn họ giảm đi, công hội chúng ta cũng không đến nỗi tổn hao đại lượng tinh lực như vậy, lại đi làm chuyện luyện chế không công này, hơn nữa muốn khôi phục dung mạo trước kia, còn phải ăn đan đực chỉ định đặc biệt, loại tiêu hao này, thật là khổng lồ a" Thấp giọng lắm bầm, thiếu niên áo bào xám đem đan đực màu đỏ nhạt trong tay nhét vào miệng, nhẹ nhàng nhai, cuối cùng nuốt xuống bụng.

Trong phòng, sau khi ăn vào đan đực đỏ nhạt không lâu, thiếu niên áo bào xám khuôn mặt non nớt, bỗng nhiên run rẩy khủng bố, hơn nữa cùng lúc đó, thân hình cũng cao lên không ít, vền vền chỉ trong chốc lát thời gian, thiếu niên khuôn mặt non nớt mười bảy tuổi ấy đã làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, biến thành một trung niên đại hán với sắc mặt âm lãnh.

"Người này quả nhiên có quý" Nhìn một màn phát sinh trong phòng, Tiêu Viêm ánh mắt nhìn chăm chú vào băng tầng, chậm rãi trợn to lên.

-----oOo-----

Chương 308: Viêm Lợi

Nguồn: EbookTruyen.Me

" Sách sách, nguyên lai là hần", Nhìn đại hán trong phòng, Pháp Mã bỗng nhiên thấp giọng cười lạnh nói.

"Pháp lão nhận thức hần?". Nghe vậy, Tiêu Viêm nhẹ giọng dò hỏi

"Hắc hắc, nhận thức,hần là phó hội trưởng luyện đực sư công hội của Xuất Vân đế quốc, tên hình như gọi là Viêm Lợi, năm đó cùng hần gặp qua một lần, gia hỏa này tại Xuất Vân đế quốc có được danh vọng không nhỏ, mặc khác, gia hỏa này bởi vì chủ trương phi thường muốn đem luyện đực sư cùng độc sư kết hợp, cho nên rất được đám độc sư ở Xuất Vân đế quốc tín nhiệm, bởi vậy hần là người có khả năng kế thừa chức hội trưởng Xuất Vân đế quốc tương lai." Pháp Mã nói.

"Chỉ là không nghĩ tới, gia hỏa này cũng dám đơn độc tới Gia Mã đế quốc, quả nhiên là tài cao lớn mật a. " Pháp Mã nhàn nhạt cười nói.

"Kế tiếp làm gì bây giờ?" Hải Ba Đông thuận miệng hỏi.

"Trước nhìn một chút". Thoáng trầm ngâm, Pháp Mã ra hiệu cho mấy người an tâm, chớ vội nóng nảy.

Nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm không hề mở miệng, cúi đầu đem ánh mắt gắt gao chăm chú vào trên người đại hán bên trong phòng, lúc này trong lòng hắn, cũng lặng lẽ thở dài một hơi, hoàn hảo, người này cũng không phải là chỉ mới mười bảy tuổi, nhìn bộ dáng hắn, có lẽ là ba mươi bảy cũng không chừng, loại thiên phú này, mặc dù cũng có thể đủ tính là trên ưu tú, bất quá lúc này giá trị tiềm lực so với lúc trước tại trong lòng Tiêu Viêm, chợt giảm xuống vài lần.

Trong phòng, từ một từ một thiếu niên non nớt biến thành trung niên đại hán, một cỗ hơi thở hùng hồn, cũng theo trong cơ thể bành trướng tràn ra ngoài, luồng khí thể mạnh mẽ này mơ hồ ẩn chứa uy thế của đấu vương cường giả cấp bậc, xem ra cấp bậc của trung niên đại hán này, ít nhất cũng có thể ở khoảng chừng thất bát tinh đấu linh.

"Hô, biến trở về dung mạo vẫn là thoải mái hơn một chút, ít nhất là có thể phát huy được trăm phần trăm thực lực của chính mình." Cảm thụ được bên trong cơ thể lực lượng mệnh môn lưu chuyển, trung niên đại hán hài lòng mỉm cười, thản nhiên nói.

Thủ chương sờ sờ khuôn mặt, trung niên đại hán làm như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên bước nhanh đi tới bên cạnh giường, từ cái màn sau giường, tìm ra một đầu sợi hắc tuyến, sau đó nhẹ nhàng lay động.

Trên nóc phòng, nhìn thấy trung niên đại hán lay động sợi hắc tuyến, Tiêu Viêm sắc mặt khế biến, đột nhiên di động tầm mắt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ hai cái chuông mà lúc trước bị Gia lão chấn thành bụi phấn. Nơi đó, sợi hắc tuyến đột nhiên hơi giật giật, tiếng chuông không chỉ không vang lên, hơn nữa sợi hắc tuyến còn trực tiếp bị giật xuống.

"Nguy rồi". Trong lòng thì thảo như vậy. Bên trong phòng đang an tĩnh trong nháy mắt, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên: "Ai ở phía trên? "

"Động thủ". Nghe được tiếng quát, Gia lão cười lạnh một tiếng, bàn tay

vung lên, thân thể chợt biến mất. Một màn tốc độ kinh khủng như vậy, làm cho Tiêu Viêm nhăn đồng hơi co lại.

Kế sau là Gia lão, Hải Ba Đông hai người thân thể cũng trong nháy mắt hóa thành một trận thanh phong, biến mất tại trên nóc nhà.

Bên trong căn phòng, trung niên đại hán nhìn phía cuối sợi hắc tuyến trống không, đầu tiên là sửng sốt, sau đó quát lên, tại lúc đồng thời quát lên chói tai, hấn bàn chân mãnh liệt đạp trên mặt đất, thân thể hóa thành một trận cuồng phong, hướng cửa sổ vọt đi.

Khi còn cách cửa sổ vài thước, trung niên đại hán sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân hình đang lao tới trước chợt dừng lại, hung hăng vỗ phách vào cột trụ phòng, mượn phản lực đẩy ngược, thân thể hấn trong nháy mắt lướt ngang vài thước.

"Thịch!" Cửa sổ ở giờ phút này, âm âm bạo liệt, ẩn chứa hơi thở bá đạo, kinh khí từ cửa sổ bắn mạnh vào, sau đó nện thật mạnh lên phòng trụ, nhất thời, từng đạo vết nứt giống như mạng nhện bình thường, lan tràn trên cây cột.

"Ai?" Nhìn cây cột hiện đầy vết nứt, đại hán nhăn đồng hơi co lại, quát lên.

Không hề để ý đến tiếng quát của hấn, bóng dáng ở ngoài cửa sổ chợt hiện, tay áo phất lên, kinh khí cuồng mãnh xen lẫn âm thanh bạo liệt, tựa như sấm rền cuốn sạch căn phòng, lúc này dưới tiếng sấm rền, các đồ vật làm bằng thủy tinh đều âm âm vỡ vụn.

Sắc mặt âm trầm nhìn bóng người mơ hồ bất ngờ tập kích, đại hán tay phải hơi dựng thẳng, hỏa diễm màu vàng sẫm, từ trong lòng bàn tay bốc ra, tay phải hơi nghiêng, tay giống hình lưỡi đao, hung hăng hướng bóng người vừa đến chém xuống.

"Hừ!" Nhìn thấy đại hán không biết tự lượng sức mình cứ nhiên muốn ngạnh kháng, bóng người không khỏi cười lạnh một tiếng châm chọc, bàn tay như ứng trả co lại đột nhiên lộ ra, trong không khí, từng vòng kinh khí rung động cực kỳ bá đạo trong khoảng phụ cận bàn tay khuếch tán ra, âm bạo như tiếng sấm vang, chấn vào hai tai đại hán.

Ứng trả cùng thủ đao của đại hán trong nháy mắt tiếp xúc, sau đó trong

nháy mắt lại tách ra, đúng lúc tách ra, đại hán sắc mặt đột nhiên nảy lên một tia đỏ bừng, một khẩu máu tươi không nhìn được phun ra, bàn chân chà xát trên mặt đất, để lại từng đạo vết rãnh thật sâu.

"Pháp Mã, ta biết là các ngươi! Viêm Lợi ta đã dám đến Gia Mã để quốc các ngươi, cũng sẽ không sợ các ngươi giết ta, bất quá sau khi giết ta, luyện được sư công hội các ngươi cũng sẽ không xong đâu!" Lau vết máu ở khóe miệng, đại hán nhìn bóng người vừa lại muốn mạnh mẽ tấn công mình lần nữa, sắc mặt không khỏi dữ tợn quát.

Đại hán quát lên chói tai, làm cho thể công của bóng người chợt dừng lại, bất quá ngay sau đó, sát khí âm lãnh bốc lên vọt ra, lúc này ung trào lao tới, rõ ràng là muốn lấy mạng đại hán.

"Gia lão đầu, chờ đã!" Ngay vừa lúc bóng người muốn giải quyết, tiếng quát âm trầm của Pháp Mã bất thành linh vang lên.

Nghe vậy, bóng người sững sốt, chợt bắt đắc dĩ lui lại, thân hình chớp động, lúc này đã xuất hiện tại bên cạnh chiếc bàn, đôi mắt âm lãnh liếc mắt nhìn Viêm Lợi đang co quắp tê liệt ngồi dưới đất.

"Hảo tàn nhẫn". Trên nóc nhà, Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn Gia lão ra tay không chút nào lưu tình, nếu tên Viêm Lợi này không có phản ứng lúc này, sợ rằng khi mới vừa giao thủ, đã có một vị đầu linh sắp tiến vào đấu vương cấp bậc, phải chết non ở đây.

"Pháp Mã, quả nhiên là các ngươi!" Ói ra một ngụm máu tươi xen lẫn nước bọt, Viêm Lợi âm độc nói.

Trong căn phòng, gió nhẹ thoảng qua, chợt bóng dáng Hải Ba Đông cùng Pháp Mã liền xuất hiện bên trong căn phòng, ánh mắt băng hàn nhìn Viêm Lợi.

"Pháp lão đầu, trực tiếp giết hẳn đi không phải tốt hơn sao?" Gia lão cau mày. Đừng xem lão một thân ma bào, tươi cười ôn hòa, nhưng một khi xuất thủ, lại không có chút nào quản chính mình cùng đối phương thân phận hay cấp bậc chênh lệch, vừa ra tay, đó là trực tiếp tính lấy tính mạng đối phương.

Pháp Mã lắc lắc đầu, nếu như theo lời Viêm Lợi nói, làm phó hội trưởng

của Xuất Vân đế quốc luyện dược sư công hội, hấn dám một mình mạnh mẽ đến đế đô của Gia Mã đế quốc, vậy là đã sớm chuẩn bị tâm lý bị vạch trần, cho nên, hấn khó có khả năng sẽ không có chuẩn bị, nếu thật sự ở chỗ này giải quyết hấn, sợ rằng sẽ rơi vào trong bẫy.

"Hắc hắc, vẫn là Pháp Mã hội trưởng nhìn xa trông rộng, chỉ cần các người động thủ giết ta, ngày mai, Gia Mã đế quốc luyện dược sư công hội vì thao túng giải quán quân đại hội, tin tức tùy ý sát hại người tham gia thi đấu, nhanh chóng sẽ khuếch tán ra các đế quốc xung quanh, đến lúc đó, ta xem công hội này của người, còn có thể duy trì bao lâu?". Đứng dậy có chút lắc lư lung lay, Viêm Lợi cười lạnh nói: "Lời này của ta, người tin cũng tốt, không tin cũng được, nếu là người nguyện ý cầm danh dự luyện dược sư công hội làm tiền đặt cược, vậy người cứ thử xem sao. "

"Viêm Lợi người nguy trạng thân phận tham gia đại hội luyện dược sư công hội tại Gia Mã đế quốc ta, là đã làm trái điều kiện tham gia thi đấu của đại hội, dựa theo quy định, công hội chúng ta có quyền xử trí người." Pháp Mã thần nhiên nói.

"Nguy trạng? Ha ha, người nói nguy trạng thì là nguy trạng sao?" Viêm Lợi bỗng nhiên ngửa đầu cười lớn một trận, bàn tay vừa lật, ba quả đan dược màu đỏ nhạt xuất hiện tại đầu ngón tay, thâm hoàng sắc hỏa diễm bốc lên, trong giây lát đem đan dược đốt thành hư vô.

"Pháp Mã, lấy kiến thức của người, chắc hấn cũng nghe nói qua cái tên Phục Dung đan chứ. Không sai! Ta biến thành được bộ dáng thiếu niên, đúng là do nó." Viêm Lợi đắc ý cười nói: "Đan dược màu đỏ nhạt này, là công hội chúng ta đặc biệt luyện chế, có thể để cho ta tại trong vòng mười phần chung, biến trở về dung mạo trước kia, mười phần chung sau, đem dung mạo lần nữa hồi phục lại bộ dáng thiếu niên, hiện tại còn sót lại ba quả, đã bị ta phá hủy, người cho rằng, lấy bộ dáng thiếu niên như vậy, đến lúc đó, ai sẽ tin ta là Xuất Vân đế quốc phó hội trưởng luyện dược sư công hội? Mọi người cũng chỉ biết là, Pháp Mã sợ hãi ta, sợ hãi một người của Xuất Vân đế quốc đạt được giải quán quân sẽ khiến cho công hội các người mất thể diện, đã âm thầm hạ sát thủ!"

Pháp Mã sắc mặt âm trầm, trong nhãn đồng đục ngầu, hàn quang liên tục lóe lên.

Cười lạnh nhìn sắc mặt âm tình bất định của Pháp Mã, Viêm Lợi trong

lòng cũng một trận bất an, đối phương là ba gã đầu hoàng cấp bậc cường giả, loại đội ngũ này, nếu như muốn đánh chết hẳn, cơ hồ là dễ như trở bàn tay, mặc dù đích xác cũng như lời vừa rồi hẳn nói, chỉ cần hẳn chết đi, người của bọn họ sẽ bắt đầu chế ra đại lượng lời đồn, đạt được mục đích đánh sập Gia Mã đế quốc luyện được sư công hội. Có người nào mà không sợ chết, hẳn Viêm Lợi cũng không phải cái gì phần tử nhiệt huyết, nếu không phải là vị trí hội trưởng của Xuất Vân đế quốc luyện được sư công hội sắp tới sẽ bầu mới, hơn nữa còn có mấy đối thủ có cường lực cạnh tranh, hẳn cũng không đáng mạo hiểm lớn như vậy, làm loại chuyện cử tử nhất sanh này để tăng lên danh vọng chính mình tại giới luyện được sư trong nước.

"Chỉ cần lần này có thể thành công trở về, vị trí hội trưởng công hội, chắc chắn phải thuộc về ta, không có nỗ lực, lấy đâu hồi báo, càng huống chi, Pháp Mã thực lực mặc dù mạnh mẽ, nhưng lại quan tâm quá mức đến công hội, bởi vậy chắc hẳn sẽ không gặp phải nguy hiểm quá mức." Trước lúc đến đây, hẳn đã phân tích rất chi tiết về tính tình của Pháp Mã, nhưng phân tích là phân tích, vạn nhất xuất hiện một điểm biến cố gì, vậy thì hẳn, chỉ có thể coi như xong đời.

"Hô" Tại bầu không khí áp chế trong phòng, Pháp Mã sắc mặt âm tình bất định đột nhiên thở ra một hơi: *"Hảo, hiện tại không giết ngươi, bất quá bằng ngươi muốn lấy được quán quân đại hội, sợ rằng còn không dễ dàng như vậy!"*

"Hắc hắc, cái này không cần ngươi quan tâm, lần đại hội này, ngoại trừ thanh niên gọi là Nham Kiêu ra, những tên còn lại, vẫn chưa có cái gì gọi là có chỗ thân kỳ. Nhưng nếu ngay cả bọn tiểu bối này mà tranh không lại, ta còn như thế nào đi tranh đoạt chức vị hội trưởng công hội đây chứ? " Trong lòng lặng lẽ thở phào một hơi, Viêm Lợi cười lạnh nói.

"Vậy thì chờ xem". Pháp Mã khước miệng khẽ nhếch, thanh âm lạnh như băng không có chút độ ấm: *"Mặt khác, hy vọng ngươi cuối cùng có thể thuận lợi trở lại Xuất Vân đế quốc tranh đoạt vị trí hội trưởng. "*

"Đi." Tay áo bào nhẹ phất, Pháp Mã quát khẽ một tiếng, thân thể tại trước vẻ mặt khó coi của Viêm Lợi, hóa thành bóng đen lướt ra khỏi căn phòng, sau đó, Hải Ba Đông cùng Gia lão, đành phải bắt đắc dĩ đuổi theo.

"Mẹ nó, lão già này, cũng dám uy hiếp ta, chỉ cần ta lấy được chức quán

quân, được bao người chú ý để mắt đến, ta cũng không tin, đến lúc đó người dám ra tay với ta". Cẩn rằng, Viêm Lợi gần giọng, bung chén trà húp một ngụm, thực sự hiện giờ, cánh tay của hắn có chút run rẩy khó có thể che dấu, tựa hồ là vì sợ hãi một lý do nào đó.

Nếu như lấy không được quán quân, bị ba gã đầu hoàng cường giả đuổi giết, thì hắn sẽ lên trời không được, xuống đất không xong.

-----oOo-----

Chương 309: Tiền từ trên trời rơi xuống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới bầu trời đêm, bốn bóng nhân ảnh an tĩnh chợt hiện ra, bầu không khí trầm mặc lơ lửng quanh mấy người.

"Hắc, Pháp lão đầu. Ta đã lãng phí thời gian cả đêm. Cứ như vậy tay không trở về sao?". Mũi chân điểm nhẹ trên nóc nhà, Hải Ba Đông rút cuộc cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Gia lão ở một bên cũng gật gật đầu, lấy tính tình của hắn, đối với chuyện này, quả thật không muốn tay không quay về. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tay không là thế nào? Chúng ta không phải đã biết thân phận chân thật của tên kia sao? Hiện tại chỉ ít trong lòng cũng có một chút ngọn nguồn." Minh bạch Hải Ba Đông hai người tâm tình có chút khó chịu, Pháp Mã bắt đầu lắc đầu, nói.

"Biết được điều này thì có tác dụng gì? Hắn ngày mai không tham gia đại tái sao? Lấy thực lực của hắn như vậy, hơn nữa kinh nghiệm luyện đan nhiều năm, đoạt được quán quân sẽ không quá khó khăn." Gia lão nhíu mày nói.

"A a. Chúng ta không phải còn có đám tiểu gia hỏa Nham Kiêu hay sao? Ba người bọn chúng ai lại không có con át chủ bài? Nói không chừng ngày mai có phát sinh ngoài ý muốn ấy chứ." Pháp Mã nhìn thoáng qua Tiêu Viêm phía sau, cười nói.

"Người ít giả bộ hồ đồ thôi, cái đám ba tên tiêu gia hỏa Nham Kiêu này, thiên phú mặc dù không kém, nhưng tên kia dù sao cũng là Xuất Vân đế quốc phó hội trưởng công hội a, hơn nữa lần này còn là chuẩn bị mà đến, bọn chúng ba người thủ thắng, tỉ lệ rất nhỏ." Gia lão trầm giọng nói tiếp: "Nếu một khi tên kia đoạt được quán quân vào tay, không chỉ có công hội các người danh vọng sẽ bị phá tan tành, hơn nữa ngay tiếp theo là Gia Mã đế quốc, ở trên đại lục chỉ sợ cũng sẽ bị mọi người cười nhạo một trận "

"Trọng yếu nhất vẫn là, khi trở thành quán quân, tên kia sẽ được nhiều người để ý đến, đến lúc đó người có tư tính muốn trên đường chặn giết hắn, cũng sẽ bó tay bó chân". Hải Ba Đông cũng bổ sung.

Rơi ở cuối cùng, Tiêu Viêm an tĩnh nghe phía trước ba người cãi cọ, hắn minh bạch, những lúc như thế này, vẫn là không nói xen vào là thỏa đáng nhất.

"Tiểu cô nương Nguyệt nhi thực lực như thế nào, ta còn không rõ ràng lắm sao? Mặc dù có thể lấy được một trong ba vị trí đứng đầu không phải khó, nhưng muốn đoạt vị trí quán quân, cho dù không có tên kia đột ngột xuất hiện, cũng rất khó khăn. Về phần Liễu Linh, Cô Hà đích xác là dạy hắn rất nhiều thứ, nhưng hắn bị khuyết điểm là tuổi trẻ, kinh nghiệm căn bản kém xa so với Viêm Lợi." Gia lão cau mày phân tích: "Tại trong ba người bọn họ, cũng chỉ Nham Kiêu là có thể cùng tên kia chống đỡ một chút. Bất quá ta có thể khẳng định, hôm nay, Viêm Lợi ẩn tàng rất nhiều thực lực. Ngày mai một vòng trận đấu cuối cùng, Nham Kiêu chỉ sợ cũng sẽ rơi xuống hạ phong "

Pháp Mã trầm mặt. Khuôn mặt không có một chút biểu lộ, nhưng trong nhãn đồng không ngừng lóe sáng.

"Ai. Pháp lão đầu. Người cũng nên nghĩ ra chút biện pháp a. Tên kia tham gia thi đấu, vốn cũng đã làm trái quy định rồi. Cho nên người cũng không cần kiêng kỵ cái thứ quy củ cứng nhắc làm gì. Làm điểm gì, giữ điểm gì, chỉ cần đừng làm cho tên kia đoạt được quán quân là tốt rồi." Hải Ba Đông thờ dài nói.

"

"Hô". Hít một ngụm không khí có chút lạnh lẽo của bầu trời đêm, Pháp

Mã chợt hiện tốc độ đột nhiên chậm lại, khẽ gạt đầu, nhẹ giọng nói:
"Đúng vậy, là muốn làm một chút gì đó a. Gia Mã đế quốc luyện được sư
công hội truyền thừa nhiều năm như vậy. Cũng không thể tại trong tay
ta, danh dự bị mất hết

"Hắc hắc, người biết là tốt rồi." Nhìn thấy hấn rút cuộc cũng mở miệng,
Hải Ba Đông cùng Gia lão đều thở phào một hơi, cười nói.

Pháp Mã nhú mày trầm ngâm chốc lát đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía
Tiêu Viêm, mỉm cười nói: "*Tiêu tử kia, xem ra thực lực của ngươi hôm
nay hiển lộ, cũng không phải là giới hạn phải không?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Pháp Mã đang cười híp
mắt, chần chừ nói: "Pháp lão vì sao lại hỏi như vậy? Cái đó....quả thật có
một chút ẩn tàng."

"Ha ha. Ta chỉ biết những thanh niên hiện tại, tên nào cũng đều sử dụng
cái chiêu thức cổ truyền ấy mà?" Cười lớn hai tiếng, Pháp Mã có chút lạc
hậu, vỗ vai Tiêu Viêm, cười nói tiếp: "Đại hội lần này, cùng Viêm Lợi
tranh đoạt quán quân, chỉ sợ cũng phải dựa vào ngươi."

"Pháp lão nói đùa, ta cũng muốn uy phong hơn người khác, nhưng ngươi
cũng biết, tên kia, lại là phó hội trưởng công hội, ta đây tiểu tử mới ra đời,
muốn tranh với hấn, khó khăn a." Tiêu Viêm lắc đầu, thở dài nói.

"*Tự nhiên là khó có khả năng toàn bộ dựa vào ngươi, nhưng bởi tên kia đã
phá hư quy cũ trước, vậy cũng không thể trách ta.*" Pháp Mã thần nhiên
cười nói. Chợt đem ánh mắt hướng về phía Hải Ba Đông hai người: "*Hai
người các ngươi trở về trước đi, ta mang Nham Kiêu tiểu hữu quay về
công hội một chuyến, có một số việc, phải cùng hấn nói chuyện.*"

Nghe Pháp Mã nói, Hải Ba Đông cùng Gia lão sửng sốt, chợt liếc mắt nhìn
nhau một cái, hơi gạt đầu, hướng Pháp Mã chấp tay, hai người một đồng
một tây chợt lóe lên, trong chớp mắt liền biến mất trong tầm mắt Tiêu
Viêm.

Nhìn hai người biến mất, Tiêu Viêm đem ánh mắt chuyển hướng nhìn
Pháp Mã, nghi hoặc nói: "Pháp lão, Ngươi đây là?"

"A a. Đi theo ta." Mỉm cười, Pháp Mã triển động thân hình, hướng vị trí

luyện được sư công hội ở trung ương thành thị lướt đi, Tiêu Viêm sau một thoáng do dự cũng theo sau.

Hai người một trước một sau, rất nhanh lướt trên khoảng không thành thị, sau hơn mười phần chung, đứng ở bên ngoài luyện được sư công hội, không một chút kinh động đến bất cứ người nào.

"Đi". Quay về phía Tiêu Viêm nói một tiếng, Pháp Mã lập tức hướng cửa luyện được sư công hội đi vào.

Mặc dù lúc này đã là đêm khuya, nhưng luyện được sư công hội vẫn như cũ nhiều ngọn đèn tỏa sáng giống như ban ngày, nơi cửa công hội, thủ vệ sắc mặt lạnh lùng, vẫn đang không biết mệt mỏi giám thị mọi người nơi cửa ra vào. Ánh mắt bọn hắn đúng lúc đảo qua lão già đang hướng cửa công hội đi nhanh tới, đầu tiên là ngẩn ra, chợt thân hình đột nhiên thẳng đứng, mắt lộ vẻ tôn sùng cùng kính sợ nhìn Pháp Mã chậm rãi đi tới.

Hướng thủ vệ mỉm cười, Pháp Mã quay đầu hướng Tiêu Viêm thúc giục. Sau đó nhắc chân đi vào công hội.

Nghe Pháp Mã sốt ruột thúc giục, Tiêu Viêm bắt đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt thủ vệ tại cửa lại kinh ngạc lần nữa nhìn thanh niên đi phía sau Pháp Mã, từ khi bọn họ ở chỗ này thủ vệ tới nay, chưa bao giờ gặp qua Pháp Mã đối đái với một thanh niên nào như vậy.

Tiến vào công hội, một đường đi theo Pháp Mã như con thoi rất nhanh qua mấy khu vực không lồ, trong lúc này một ít luyện được sư thấy Pháp Mã đi tới, đều lộ vẻ mặt kính sợ khom người thối lui sang một bên, mà đi theo bên người Pháp Mã, Tiêu Viêm ngược lại cũng cáo mượn oai hùm, hưởng thụ một phen đái ngộ bậc này.

Lúc hai người đã lên lầu trên, luyện được sư trong đại sảnh nhất thời nổi lên xì xào bàn tán.

"Thanh niên kia hình như là Nham Kiêu, chính là trên đại hội hôm nay phải không?"

"Xem ra hẳn rất được hội trưởng coi trọng a."

"Nói nhảm, hẳn chính là một trong số ít người có thể cùng thiếu niên áo

bào xám tranh đoạt, có thể không coi trọng sao?"

"Nếu như lần này hấn đoạt được quán quân, sợ rằng sẽ trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất Gia Mã đế quốc luyện được sư công hội chúng ta đó? "

"Ai. Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên a, lão già ta đây tại công hội lăn lộn cả đời, cũng mới chỉ gần tới cấp bậc chấp sự a."

***

Đi theo Pháp Mã một mạch tới tầng cao nhất của công hội, sau đó dừng lại ở ngoài một căn phòng, Pháp Mã đẩy cửa vào, Tiêu Viêm cũng liền lập tức đi vào, ánh mắt đảo qua, hơi có chút kinh ngạc, căn phòng rộng lớn cực kỳ rộng rãi nhưng lại hơi mang chút phong cách cổ xưa, vài giá sách được sắp xếp dựa vào tường, lộ ra cái bàn cũng mang đậm vẻ cổ phác, cô độc đứng sừng sững trong căn phòng.

"Ngồi đi." Sau khi ngồi xuống cạnh bàn, Pháp Mã hướng Tiêu Viêm cười nói.

"Án", gật đầu. Tiêu Viêm tùy ý kéo ghế ngồi xuống, an tĩnh nhìn Pháp Mã mỉm cười, sau một lúc lâu, mới khẽ cười nói: "Pháp lão, có việc gì nói đi, nếu là trong phạm vi thực lực, Nham Kiêu hấn sẽ không cự tuyệt."

"A a, nói như vậy ngươi cũng có thể đoán được, cho ngươi theo ta, chủ yếu là bởi vì chuyện muốn cho ngươi lấy được vị trí quán quân." Pháp Mã cười nói.

"Ta cũng muốn có được vị trí quán quân, nhưng...." Tiêu Viêm dang tay cười khò.

"Ta biết." Gật gật đầu, Pháp Mã vỗ về chòm râu, trầm ngâm nói: "Vòng đấu ngày mai, đề thi cũng không có huyền cơ quá lớn, cơ bản là cần phải dựa vào bản lĩnh thực sự cùng với át chủ bài riêng của mỗi người."

"Vậy vòng đấu ngày mai, toàn bộ là bằng tự do phát huy, tất cả đồ vật, bao gồm tài liệu, đều phải tự có được, nói cách khác, khảo hạch ngày mai, công hội sẽ không xuất ra bất kỳ phương thuốc nào nữa, vậy phải xem các ngươi có hay không có cất giữ phương thuốc thích hợp với năng lực cực hạn của chính mình, đồng thời khi sở hữu phương thuốc, điều kiện tiên

quyết là trong bao của ngươi phải đủ tài liệu để luyện chế loại một loại đan dược., nếu như không có đủ, vậy chỉ có thể tính ngươi xui xẻo." Pháp Mã dang tay, trêu tức cười nói.

"*Thật là.....*" Miệng chậm rãi mở ra, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm không nhìn được mắng một tiếng. Nếu như hôm nay Pháp Mã không có sớm tiết lộ cho mình, vậy ngày mai khảo hạch, hẳn khó có khả năng luyện chế phương thuốc cấp bậc cao nhất, cũng là dược lão thỉnh thoảng truyền ra một ít tam phẩm phương thuốc, nhưng loại phương thuốc cấp bậc này, rõ ràng là rất khó thắng được mấy người như Viêm Lợi, Tiêu công chúa, Liễu Linh, chắc hẳn họ sẽ mang theo dược liệu vô cùng phong phú.

"*Mặc dù loại khảo hạch này có chút thiên hướng về nhân tố vận khí, bất quá vận khí cũng là một loại thực lực, cho nên*" Pháp Mã cười nói tiếp: "Dựa theo phỏng đoán của ta, Viêm Lợi nọ hẳn là có cất giấu phương thuốc tứ phẩm, lấy hẳn thân là thân phận phó hội trưởng, tài liệu cũng rất có thể có được đầy đủ."

"Tứ phẩm? Lấy thực lực của hắn, hẳn là có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược chứ?" Tiêu Viêm nhíu mày nói.

"Có thể là có khả năng. Bất quá, phần trăm thất bại lại rất cao, cho nên rõ ràng là không thích hợp dùng cho loại trận đấu này."

"Đã có thể tính là tứ phẩm ta có lẽ cũng không có biện pháp, không sợ ngài cười ta nghèo nàn. Ta hiện tại trên người, thực lực chỉ có thể luyện chế phương thuốc trong phạm vi cao nhất cũng chỉ là tam phẩm, hơn nữa rất nhiều tài liệu vẫn không đầy đủ." Tiêu Viêm thở dài nói.

"*A a, ta đây có thể đoán được*". Pháp Mã cười gật đầu, nhìn Tiêu Viêm: "Gọi ngươi đến, tự nhiên là muốn ngươi thắng Viêm Lợi, cho nên vấn đề phương thuốc cùng tài liệu, ta có thể giúp ngươi giải quyết, bất quá điều kiện tiên quyết là, ngươi nhất định cần phải có nắm chắc luyện chế được nó "

"Ta cần phải nhìn đại khái một chút về phương thuốc, là gì cấp bậc cùng yêu cầu cái gì." Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng hơi có chút mừng thầm, lấy tài lực của luyện dược sư công hội, lấy ra phương thuốc, nhất định không phải là thứ bình thường, có thể được học miễn phí, vậy tự nhiên là tiền từ trên trời rơi xuống rồi.

"Phương thuốc tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng, phương thuốc quyền trục này, mặc dù chỉ là tứ phẩm, nhưng bàn về giá trị mà nói, tuyệt đối sẽ không thấp hơn so với phương thuốc ngũ phẩm, thậm chí còn có thể hơn." Pháp Mã thân nhiên cười, đứng dậy đi về phía sau giá sách, phải qua một hồi lâu, trong tay cầm một quyển trục đen như mực, chậm rãi đi ra.

"Nha. Nhìn một chút đi. Ta nghĩ người hẳn là sẽ thích." Vuốt ve mặt ngoài quyển trục cổ phác, Pháp Mã mỉm cười đưa tới.

Hai tay tiếp nhận quyển trục, Tiêu Viêm cẩn thận đem mở ra, ánh mắt chậm rãi quét qua tin tức ghi trên quyển trục, sau một lúc lâu, khẽ hít một ngụm lương khí.

"Rất quý giá".

-----oOo-----

Chương 310: Tam văn thanh linh đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tam văn thanh linh đan, tứ phẩm đan dược, tam văn thanh linh đan ở đệ nhất giai có thể trợ giúp đấu sư cường giả đột phá cực hạn tiến vào đại đấu sư. Nếu là cường giả cấp bậc đại đấu sư dùng, lại có thể có một chút tỉ lệ đề thăng cho người sử dụng tiến thêm một tinh cấp bậc mà không bị cản trở. "

"Tam văn thanh linh đan phân làm ba loại phẩm giai. Mỗi một loại phẩm giai, ở trên hoàn đan dược đều sẽ hình thành một vòng đan vân, nếu là có thể hình thành ba vòng đan vân, sẽ là tam văn thanh linh đan tối phẩm giai tối cao. Loại đan dược có giai tối cao này, người dưới đại đấu sư đều rất thận trọng sử dụng! Nếu là đại đấu sư dùng, thì có tỷ lệ tại trong thời gian ngắn đề thăng ba tinh thực lực, cũng có một số người nhất định bị dược hiệu phản phê, người bị phản phê, thực lực có lẽ chỉ tăng thêm một tinh tới hai tinh, bất quá, không có ảnh hưởng gì đến an nguy tính mệnh."

"Muốn đem tam văn thanh linh đan đề thăng tới tối cao phẩm giai, thì phải có ba loại hỏa diễm không giống nhau, ba loại hỏa diễm đồng thời

chuyển hóa trong đó, phải đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, bằng không, xác suất thất bại, cực cao, không đạt đủ điền kiện, không nên làm!"

"Đại đấu sư cường giả, ở trong giai này, chỉ có một lần cơ hội dùng Tam văn thanh linh đan, nếu tái dùng, thì sẽ bởi vì dược thể kháng tính, làm cho nỗ lực cuối cùng, lãng phí vô ích mà nếu ngày sau lại tấn giai đấu linh cường giả, thì còn có một lần sử dụng nữa, bất quá, cho dù lần này thành công, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể tăng thêm hai tinh cấp bậc, đồng thời, xác suất thất bại cũng đề thăng gấp đôi. "

"Luyện chế Tam văn thanh linh đan yêu cần tài liệu: Thanh diễm thảo, hắc thiên ma...."

Ánh mắt chậm rãi đảo qua tư liệu ghi trên quyền trục, Tiêu Viêm nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, mọi người đều biết, trong các đan dược, quý trọng nhất tự nhiên là các loại đan dược có thể trực tiếp đề thăng đẳng cấp thực lực người dùng, lúc đầu, "*Tụ khí tán*" chỉ có thể khiến cho người dùng vượt qua ngưng tụ khí, mà đã làm mấy trưởng lão Tiêu Gia thềm nhỏ giải không ngót, bởi vậy có thể thấy được, loại đan dược này trình độ quý trọng tới cỡ nào.

Mà "*Tụ khí tán*" nọ, vẫn chỉ là thuộc về loại đan dược nằm trong đẳng cấp thấp, hiện tại trong tay Tiêu Viêm đang có "*Tam văn thanh linh đan*", mới là chân chính đan dược quý trọng có thể làm cho đại đấu sư, đấu linh cấp bậc cường giả đỏ mắt nổi điên.

Một hoàn tam văn thanh linh đan phẩm giai tối cao, đó là có tỷ lệ đề thăng một gã đại đấu sư lên khoảng ba tinh cấp bậc, ngẫm lại xem, một gã đại đấu sư thiên phú tu luyện không tồi, nếu là chỉ dựa vào chính mình tu luyện, không có một chút kỳ ngộ gì, muốn đề thăng ba tinh thực lực, không có một vài năm thời gian, chỉ sợ là rất khó làm được.

Mà một vài năm thời gian ấy, bây giờ chỉ dùng một hoàn đan dược nho nhỏ, như vậy liền có thể triệt để giải quyết, có thể tưởng tượng, vật nhỏ này, sẽ làm cho những cường giả đại đấu sư cấp bậc, lâm vào điên cuồng như thế nào.

Hai tay gắt gao nắm chặt quyền trục đen kịt, Tiêu Viêm có áp chế xung động lập tức sử dụng linh hồn lực lượng quét lại tin tức luyện chế ẩn chứa bên trong, ngẩng đầu nhìn Pháp Ma đang mỉm cười, trong con ngươi đen

lấy, che giấu không được sự thèm muốn yêu thích của bản thân đối với thứ này.

"Thích không?" Trông biểu tình của Tiêu Viêm, Pháp Mã không khỏi cười nói.

"Án ân!" Tiêu Viêm liên tục gật đầu.

"Quyển phương thuốc này. Nếu là đặt ở trên thị trường, ta nghĩ, sợ rằng sẽ có không ít người cam nguyện dùng huyền giai cao cấp công pháp, thậm chí địa giai đấu kỹ để đổi lấy." Pháp Mã cười nói.

"Án." Tiêu Viêm gật đầu, Tam văn thanh linh đan tuyệt đối có giá trị này.

"Tam văn thanh linh đan này, là bảo bối được luyện được sư công hội chúng ta cất giữ đã lâu rồi. Người cầm trên tay một phần này, chỉ là bản sao chép, bất quá, quyển sao chép này đã tiêu hao của ta năm năm thời gian. Tại nội bộ công hội, ngoại trừ quyển phương thuốc chính đã được cất kỹ ra, cũng chỉ còn một phần trên tay người." Pháp Mã nói tiếp: "Bởi vì là bối quyển, cho nên nó chỉ có thể xem được một lần, chờ xem xong, linh hồn lực lượng còn sót lại ở mặt trên, cũng sẽ tiêu hao hầu như không còn."

"Nga." Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng thoải mái. Loại đồ vật quý trọng này, xem ta chỉ có một phần duy nhất, nói vậy Pháp Mã đã thực sự có chút không nở lấy ra.

"Tam văn thanh linh đan này, cho dù đặt ở trong tất cả tứ phẩm dược phương, cũng có thể xem như là nổi tiếng, ngày mai người nếu có thể đem nó thành công luyện chế, ta nghĩ nhất định tài năng có thể áp chế quần hùng." Pháp Mã cười cười nói: "Viêm Lợi tuy rằng thực lực cũng không tồi, nhưng lại thua ở chỗ ngày mai không biết chúng ra khảo đề là cái gì, bởi vậy, chỉ cần người có thể thành công luyện chế, cơ hội thắng lợi, sẽ rất lớn."

"Được rồi." Thoáng dừng lại, Pháp Mã ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng nói: "Người có tự tin luyện chế thành công không? Tam văn thanh linh đan này đối với điều khiển hỏa diễm, gần như phải đạt tới mức hà khắc, hơi vô ý là liền sẽ gặp thất bại!"

Mím môi, Tiêu Viêm bàn tay chậm rãi vuốt ve quyền trục đen kịt, cảm giác thỏa mái, làm cho hắn có chút không nở dòi, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm trầm ngâm ngẩng đầu lên, chăm chú nói: *"Nếu như ta nói nhất định có thể luyện chế thành công, chỉ sợ người cho rằng ta chỉ biết đùa, luyện chế đan dược, chưa bao giờ tuyệt đối thành công, cho nên, ta chỉ có thể nói, nếu là người có khả năng lựa chọn thêm vài người nữa, để cho ta cùng bọn họ luyện chế, xác suất thành công hẳn là tối cao."*

"Rất cao sao?" Pháp Mã nhẹ giọng nói.

"Không đến năm thành" Tiêu Viêm buông lỏng tay, thẳng thắn nói. Lấy thực lực của hắn hôm nay, luyện chế tứ phẩm đan dược là cực kỳ miễn cưỡng, nếu không phải Pháp Mã đã nói, đan dược này cần thuật khống hỏa thuật cực kỳ cao thâm, Tiêu Viêm đúng là không dám đáp ứng, dù sao, hắn cái khác có thể làm không tới, nhưng dùng năng lực khống chế Thanh liên địa tâm hỏa, hẳn lại còn có chỗ có thể tin tưởng.

"Ai! Quả nhiên là không cao lắm a." Thở dài một hơi, Pháp Mã cười khò lắc lắc đầu, xoa xoa huyệt thái dương, thở dài nói: *"Đích xác ta có đủ khả năng tìm thêm được người, cũng giống người, Liễu Linh, Nguyệt nhi, thực lực bọn nó cũng có thể chống chọi với Viêm Lợi, nhưng ở trong ba người các người, ta lại xem trọng người nhất, cho nên, mới quyết định âm thầm trợ giúp."*

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, cầm trong tay quyền trục đen nhẹ nhàng đặt lên bàn, nhìn chăm chăm Pháp Mã, nói: *"Xác suất thành công theo như lời ta nói, là ở ta có chút điểm máu chốt, đến tốt cùng cuối cùng lựa chọn như thế nào, vẫn là ý tứ thái độ của lão."*

"Người bỏ được?" Liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, Pháp Mã lãnh đạm cười nói.

"Đương nhiên không nở nếu Pháp lão không cho, lẽ nào ta còn có thể cưỡng cầu phải không?" Cười cười, Tiêu Viêm châm chọc nói.

Pháp Mã trầm mặc, ngón tay khô héo, điểm nhẹ trên mặt bàn, ốc chao âm hưởng rất nhỏ, tại trong phòng an tĩnh rộng rãi, vang lên rất có tiết tấu.

"Ai." Sau khi trầm mặc thật lâu, Pháp Mã bỗng nhiên thở dài một hơi, vươn tay đến, Tiêu Viêm ánh mắt thoáng có chút thất vọng, hắc sắc quyền trục chậm rãi cầm trở lại trên tay Pháp Mã.

Hắc sắc quyền trục tại trên bàn tay Pháp Mã xoay tròn, Pháp Mã con mắt nửa nhắm nửa mở, sau một lúc lâu, chợt đình chỉ xoay tròn, đột nhiên đứng dậy, một tay nắm quyền trục, sau đó đưa đến trước mặt Tiêu Viêm, trông ánh mắt vô cùng kinh ngạc Tiêu Viêm, hắn cười khỏ nói: *"Đến lúc này, ta đã không có nhiều thời giờ để đi tìm một khác, một người có thể so với ngươi có vận tốt hơn. Cho nên, nó là của ngươi."*

Ngẩn người, Tiêu Viêm trên khuôn mặt, hiện lên một nụ cười, vươn hai tay tiếp nhận quyền trục, vuốt ve một trận yêu thích không buông tay, mới quay sang Pháp Mã trịnh trọng nói: *"Ta sẽ hết sức!"*

Mỉm cười, Pháp Mã vuốt vuốt đôi mắt, thở dài nói: *"Tiểu tử kia a, lần này, tất cả hy vọng của ta đều đặt ở trên người ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho ta thất vọng a."*

"Ngài cũng đừng tăng áp lực cho ta, dù sao ta cũng sẽ toàn lực ứng phó, nhưng về phần kết quả như thế nào, bây giờ, ai có thể kết luận?" Một trọng trách đè xuống lớn như vậy, nhất thời làm cho Tiêu Viêm khuôn mặt đang đầy vẻ hớn hỡ cũng trở nên khỏ sở rất nhiều.

"A a, Hảo." Cười gật đầu, Pháp Mã nhắc nhở nói: *"Ngươi trước tiên ở nơi này sử dụng linh hồn lực mở ra đọc đi, thứ này quá mức quý trọng, vạn nhất ngươi trên đường trở về làm thất lạc, không những khỏ cho ngươi mà còn khỏ cho cả ta..."*

"Án" Gật gật đầu, Tiêu Viêm lần nữa chậm rãi mở ra quyền trục, con ngươi khép hờ, linh hồn lực từ mi tâm khuếch tán ra, cuối cùng xâm nhập vào trong quyền trục, nhanh chóng ghi nhớ các tư liệu cực kỳ phức tạp.

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt chìm vào trong ký ức, Pháp Mã khẽ gật đầu, đứng dậy, ra khỏi phòng, gọi tới một gã thị vệ, phân phó hắn đi đến nhà kho đem dược liệu luyện chế Tam văn thanh linh đan mang tới.

Lúc này, Tiêu Viêm từ trong quyền trục thu hồi linh hồn lực, đầu óc hãy còn có chút âm đạm, lần đầu tiếp xúc với tứ phẩm dược phương, tư liệu không lồ như vậy, thật sự là có chút phức tạp ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, thảo nào lấy thực lực của Pháp Mã, muốn sao chép nó, đã dùng nhiều năm thời gian như thế. Nguồn truyện:

Mở mắt ra, hai tay đặt trên quyền trục đen kịt, giò đã lạng lẽ biến thành một đồng hắc sắc bột phấn, vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, cũng phát hiện, nguyên bản trên mặt bàn ngăn nắp sạch sẽ, lúc này đã chất đầy một đồng dược liệu, những dược liệu này được bảo tồn cực kỳ hoàn mỹ, có một ít, thậm chí còn dính giọt sương mai.

"Nơi này là ba phần dược liệu để luyện chế Tam văn thanh linh đan, đừng nói ta không cấp nhiều hơn, cái loại thi đấu này, người nếu luyện chế ba lần đều thất bại, hẳn lúc đó thời gian có thể đã hết rồi, nếu xảy ra loại tình huống này, rõ ràng là nên tự động đầu hàng chịu thua cho xong." Pháp Mã chỉ vào tài liệu trên bàn, cười nói.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm cẩn thận đem dược liệu trên bàn thu vào trong nạp giới, đợi đến khi đem tất cả đồ vật thu hết, mới thở dài một hơi.

"Ta có thể làm, cũng chỉ có bao nhiêu đó, ngày mai trông chờ vào người." Vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, Pháp Mã mỉm cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, gật mạnh đầu, hướng Pháp Mã nói: *"Yên tâm, ta sẽ toàn lực ứng phó!"*

"Vậy mong người đạt được thành tích tốt, mặc khác, nếu như ngày sau có cơ hội, có thể cho ta xem diện mạo thực của người." Pháp Mã khẽ cười nói.

Vẻ mặt tươi cười, Tiêu Viêm khẽ gật đầu: *"Sẽ có cơ hội."*

"Tốt lắm, Thời gian không còn sớm, Pháp lão, ta cáo từ trước, ngày mai, đại hội gặp lại." Không ở nơi này tiếp tục dây dưa, Tiêu Viêm hướng Pháp Mã chấp tay, sau đó xoay người, hướng đại môn chậm rãi đi ra.

Nhìn Tiêu Viêm bóng lưng từ từ tiêu thất, Pháp Mã khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: *"Tiểu tử kia, mong người có thể thắng lợi, nói cách khác, cái vốn ta bỏ ra, cũng có cái giá tương xứng"*

-----oOo-----

Chương 311: Vòng cuối cùng! Bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau. Khi sắc trời vừa mới tờ mờ sáng. trong thành thị phồn hoa. Đã bắt đầu giống như một cỗ máy khổng lồ được lên dây cót. Mà dòng người đi lại đông đúc trong thành thị. Chính là năng lượng của cỗ máy.

Trong thành thị. Hôm nay nơi nào là náo nhiệt nhất. Tất nhiên không cần phải hỏi. Nơi đó đương nhiên chính là quảng trường hoàng gia. Ở trận đấu ngày hôm qua. Trải qua truyền bá của những người tận mắt chứng kiến. Lại càng có nhiều người vì đại hội luyện đan kia hấp dẫn. Bởi vậy. Mặc dù hiện tại sắc trời vẫn còn sớm. nhưng tại quảng trường hoàng gia, Đã sớm có người đông như núi. Đầu người đông nghịt không thể nhận thấy đâu là điểm cuối.

Theo thời gian trôi qua. Chân trời một cỗ ánh sáng chói lọi. Đột phá trôi buộc của các tầng mây. Chiếu sáng khắp thành thị rộng lớn. Khi thái dương dâng lên là lúc quảng trường hoàng gia đang đóng chặt. Đại môn cũng chậm rãi mở ra. Nhất thời Đám đông náo nhiệt ở bên ngoài giống như thủy triều tràn vào

Ở ngoài Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông đi tới quảng trường. Nhìn nhân long (so sánh đoàn người dài như rồng) thật dài nơi cửa. Đều sừng sốt. bắt đầu dĩ lạc đầu. Nghĩ đến người xem hôm nay So với ngày hôm qua còn muốn điên cuồng hơn.

"*Đi theo ta.*" Hải Ba Đông ánh mắt quét một vòng. Hướng Tiêu Viêm nói một tiếng. Sau đó quay đầu từ mặt khác của quảng trường đi tới. Đi một khoảng cách phía sau Hải Ba Đông thì thanh âm huyền ảo Cũng từ từ tiêu giảm rất nhiều. Chuyển qua một khúc ngoặt. Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện, Nguyên lai phía sau quảng trường. Cũng có một thiên môn(chắc là cửa riêng cho vip). Chỉ bất quá ở ngoài thiên môn có trên trăm danh binh lính vũ trang hạng nặng đem đại môn khóa chặt

Không để ý đến đám binh lính đó. Hải Ba Đông dẫn Tiêu Viêm đi vào, đám binh lính này tựa hồ cũng biết thân phận hai người bọn họ. Bởi vậy cũng không có người nào đi ra ngăn trở.

Tiến vào đại môn. Đi trước một khoảng cách Tâm mắt đột nhiên trông trái. Tiêu Viêm giương mắt nhìn. Lại phát hiện Liễu Linh cùng với Tiểu công chúa, đám người dĩ nhiên lúc này sớm đã đi tới bên cạnh bọn họ. Lúc này

còn có không ít người tham gia thi đấu đã thông qua hai đợt khảo hạch ngày hôm qua. Đám người tuổi trẻ này. Chính đang chen nhau cười nói.

Sau khi Tiêu Viêm hai người tiến vào sau. Mọi người đang bàn luận bỗng dừng hạ thấp đi rất nhiều. Mặc dù hiện tại hắn vẫn như cũ mặc một bộ bảo phục nhị phẩm luyện dược sư. nhưng những người ở đây đã không ngu xuẩn đến mức còn tưởng rằng đó là thực lực chân thật của hắn. Ngày hôm qua trường đấu kinh tâm động phách. bày ra thực lực chân chính của Tiêu Viêm. Làm cho tất cả mọi người hiện tại lòng tràn đầy kinh sợ đối với hắn. Ở trong những người tham gia thi đấu này. Không thể nghi ngờ nằm ở vị trí dẫn đầu. Cho dù là Liễu Linh cùng với Tiểu công chúa cũng khó có thể so sánh. Dù sao. Ngày hôm qua Viêm Lợi trào phúng. Gần như là toàn bộ các danh tham gia thi đấu của đế quốc tiến hành đả kích, mà Tiêu Viêm lại từng dùng thực lực đem sự trào phúng của hắn bản ngược trở về.

Mặc kệ ở đâu. Người có bản lĩnh cùng thực lực vĩnh viễn cũng có thể dễ dàng lấy được sự kính sợ và tôn trọng của mọi người. Điều này cho dù là đặt ở giới luyện dược. Đồng dạng cũng không khác biệt.

"Ha ha. Nham Kiêu tiên sinh. Đến thật sớm a." Nhìn Tiêu Viêm. Tiểu công chúa xoay người đi lên đón tiếp. Cười dài nói.

"Tiểu công chúa cũng không trễ a."

"Mặc dù cũng không muốn chào hỏi tiểu công chúa. nhưng nàng dù sao cũng là hậu bối của lão yêu quái mà ngay cả Hải Ba Đông cũng kiêng kị. Bởi vậy Tiêu Viêm thật cũng không biểu hiện quá mức lạnh lùng. Gật đầu. Thuận miệng nói."

"Hôm nay khảo hạch. Cũng là vòng cuối cùng. Nham Kiêu tiên sinh. Chúng ta cũng không thể bại bởi cái tên kia nga." Vẫn không để ý Tiêu Viêm có trả lời hay không. Tiểu công chúa khẽ cười nói."

"Tận lực thôi. Tên kia cũng không phải kẻ đơn giản." Tiêu Viêm gật đầu nói."

"Nham Kiêu tiên sinh. Ở thời khắc này.... Ta còn chờ cùng ngươi phân tài cao thấp đây chứ." Liễu Linh đi tới. cười nói. hai đợt khảo hạch ngày hôm qua tuy Liễu Linh cũng đã vượt qua, nhưng vẫn còn thua Tiêu Viêm một bậc, Điều này đối với tính tình luôn luôn cao ngạo của Liễu Linh mà nói."

Thật sự là có chút đả kích.

Tùy ý gật đầu. Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu. trên lầu hai. Pháp Mã cùng công hội cao tầng đang chậm rãi đi ra. Nhìn Tiêu Viêm trông lại. Pháp Mã hướng hẳn cười cười ôn hòa. Sau đó mang theo mọi người phía sau đi tiếp rồi cùng đám người bắt chuyện.

Sau khi bọn hắn đi xuống thang lầu. Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện. Gia lão dĩ nhiên là chậm chậm đi theo phía sau. Lúc này hẳn đang cùng mấy vị công hội trưởng lão bên cạnh thảo luận cười nói.

Cùng Pháp Mã. Gia lão mỉm cười hàn huyên vài câu. Tiêu Viêm đột nhiên có điều cảm giác quay về phía sau. Chỉ thấy ở chỗ lúc trước tiến vào. Một thiếu niên thân áo bào xám. Chính là đang chậm rãi tiến vào.

Theo áo bào xám thiếu niên tiến vào. Vốn đại sảnh náo nhiệt. Nhất thời biến thành an tĩnh. Từng đạo ánh mắt tràn ngập các loại thần sắc khác nhau. Dừng lại phía trước trên người thiếu niên.

"Người này lời đem qua quả nhiên không giả. Hôm nay hồi phục cái loại dung mạo này" *dung mạo này cùng ngày hôm qua giống nhau như một. Tiểu Viêm lắc đầu. cái gọi là "Phục dung đan"* Thật sự có hiệu quả thần kỳ như vậy sao? Mà ngay cả đấu hoàng cường giả cũng không phân ra thật giả.

Mắt lạnh nhìn vào thiếu niên. Pháp Lão cùng Gia lão hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, cười nhạt một tiếng. Trong nụ cười nhưng lại ẩn chứa chút sát ý băng lạnh. Thân là Gia Mã đế quốc đỉnh cấp cường giả. Viêm Lợi loại này Cử chỉ diệu võ dương oai này lúc trước. Không thể nghi ngờ là ngại bản thân sống quá lâu. bởi vì danh vọng của công hội loại trường hợp này thật sự không thể động thủ. Nếu không sợ rằng ba vị đấu hoàng cường giả. Đương trường khiến hắn mất mạng trong nháy mắt

Áo bào xám thiếu niên. Hay nên xưng là Viêm Lợi. Hẳn lúc này trên khuôn mặt non nớt. chứa chút ý cười. Ánh mắt không thèm quan tâm trên mặt ba người Pháp Mã đảo qua. Cuối cùng nghênh ngang đích hướng vào đại sảnh đi thông tới quảng trường. Ngay lúc đi ngang qua Tiêu Viêm. Cước bộ mới dừng một chút. Cười nói."Các ngươi trong ba người. Tuy là chiếm số đông Nhưng mà. Vận may của ngươi. Hôm nay cũng nên dừng ở đây. vòng cuối cùng này. Ta cũng sẽ không lưu thủ chút nào. Ha ha!"

Nhìn Viêm Lợi cười lớn. Tiêu Viêm cũng chỉ bình tĩnh nhún vai. Tiểu công chúa mặt cười có chút âm trầm. Mà Liễu Linh vẻ mặt xanh mét. Thân là đệ tử đan vương. Hắn vẫn là lần đầu tiên bị người ta xem thường như vậy.

"Quên đi. Cũng đừng nên nổi giận. Đợi lát nữa phân tài cao thấp đi."
Chậm rãi thở ra một hơi. Tiêu Viêm lạnh lùng nói. Sau đó cũng xoay người hướng vào trong quảng trường đi tới. Sau đó. Tiểu công chúa bắt đầu đi theo. Liễu Linh nhưng thật ra ở nguyên vị trí hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Viêm Lợi một phen sau đó. Mới rời đại sảnh.

Nhìn người tham gia thi đấu tùm năm tùm ba trong đại sảnh. Gia lão lông mày hơi cau lại. Nhìn phía Pháp lão Thấp giọng nói:"Xem ra người hắn là đem hi vọng đặt ở trên Nham Kiêu đúng không? Bất quá hắn có thể thắng được Viêm Lợi tên kia sao?"

"Ai,ta cũng không rõ lắm. Dù sao điều ta có khả năng làm được. toàn bộ đều đã làm. Kế tiếp. chỉ có thể toàn bộ dựa vào Nham Kiêu " Pháp lão lắc đầu. Thở dài nói. Nói thật ra Lão cũng không có hi vọng quá lớn. Mặc dù Nham Kiêu thiên phú không kém. nhưng dù sao vẫn còn yếu điểm về tuổi tác.

Nghe vậy. Gia lão cũng chỉ bắt đầu gật đầu. Hắn vẫn chưa hỏi Pháp Mã đến tột cùng cho Tiêu Viêm loại viện trợ nào. Đây dù sao cũng là chuyện bên trong công hội của người ta.

Chậm rãi đi ra hành lang. Ánh sáng chói lợi hiện ra. Trước tầm mắt chợt trông trái. Tiếng hoan hô kinh thiên động địa. Cũng giống như thủy triều. nhất nhất hướng tới lỗ tai mà xâm nhập.

Bàn tay che mắt. Đem ánh mặt trời che đi. Viêm ngẩng đầu nhìn đám đông xem đại hội vào ra tấp nập. Không khỏi âm thầm có chút táp lưởi. Nghiêng đầu cùng tiểu công chúa bên cạnh khẽ cười cười. hướng tới vị trí của mình ở quảng trường trung ương.

Đám đông trên khán đài. Một số người sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm xuất trận. Nhất thời huyên náo lên. Vô số người hướng về nhau xì xào bàn tán.

"Hắc. Nhìn người kia chính là ngày hôm qua lấy được thành tích tốt nhất. Cũng rất trẻ đây chứ"

"Nghe nói tên hấn gọi là Nham Kiêu? Nhìn khuôn mặt hấn. Cũng không quá hai mươi tuổi đâu? Thật sự là làm cho người ta hâm mộ a."

"khảo hạch Lúc này đây. hấn có thể cùng áo bào xám thiếu niên của Xuất Vân đế quốc chống lại đây chứ. Ngày hôm qua nếu không có hấn ra tay. vậy người lấy thành tích tốt nhất. Chỉ sợ cũng muốn vào tay kẻ đến từ Xuất Vân đế quốc kia."

"Hôm nay mới là tỉ thí mấu chốt. Hy vọng hấn có khả năng đánh bại cái tên Xuất Vân đế quốc kia. Nếu không. Luyện dược sư công hội lần này chính là mất mặt a"

"Đúng vậy"

Không để ý lời bàn tán của đám đông trên khán đài. Tiêu Viêm an tĩnh đi tới vị trí ngày hôm qua của chính mình. Sau đó ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn. Nhìn giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Kì thực là không ngừng lật xem trong đầu thực phương "Tam vân thanh linh đan" các loại luyện chế thủ pháp cùng với đặc biệt cần phải chú ý.

Theo thời gian chậm rãi đi qua. Càng ngày càng nhiều người tham gia thi đấu tiến vào quảng trường. Hễ là người tham gia thi đấu tiến vào Cũng đều giống như Tiêu Viêm. Ngồi xếp bằng điều chỉnh trạng thái của bản thân. Có thể kiên trì đến lúc này. Phần lớn thực lực cùng định lực đều không yếu. Ai cũng không muốn ở trong vòng khảo hạch này cuối cùng. Bởi vì một điểm sai lầm nhỏ mà thất bại ảm đạm.

Quảng trường trên khán đài hai bên. Sớm đã bị đám người đông nghịt chiếm đoạt hết.

"Đông!" một khắc. tiếng chung thanh thúy Vang vọng. Dài to rõ ở trên không trung.. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tại tiếng chuông vang lên trong chốc lát. Tiêu Viêm hai mắt đóng chặt. Chậm rãi mở ra. Nhẹ thở ra một khẩu trọc khí ở trong lòng ngực. Đứng dậy. Ngẩng đầu. Nhìn phía về phía vị trí của Pháp mã trên khán đài.

"Khụ"

Trên đài cao. Pháp lão ho nhẹ một tiếng. ánh mắt nhìn kỹ toàn trường. Sau một lúc lâu. đích thanh âm huyền ảo giữa sân từ từ an tĩnh lại. Giọng nói già nua nhẹ nhàng. Vang vọng ở bên tai mỗi một cá nhân: "Các vị. khảo hạch hôm nay. Sẽ là vòng đại hội trọng yếu. Quyết định người chiến thắng cuối cùng. Chính là quán quân của đại hội lần này. Cho nên. các người phải hết sức cố gắng. Hôm nay. Hãy toàn lực ứng phó đi!"

"Rống rống rống!" Pháp lời vừa xuất ra. Đám đông trên khán đài. Đám người đã chờ đợi từ lâu. Nhất thời kích động cùng rống to. Tiếng hô đình tại nhưc óc. Thăng hướng tận trời.

Vuốt vuốt lỗ tai bị tiếng hô làm kinh động. Tiêu Viêm quay đầu đi. Nhìn Viêm Lợi phía không xa khóe miệng cười lạnh. Nhẹ giọng lâm bảm nói: "Rốt cuộc đã bắt đầu rồi a. Kế tiếp. Chuẩn bị dốc sức đi"

-----oOo-----

Chương 312: Các Lộ Thần Thông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt chậm rãi đảo qua toàn trường, Pháp Mã hai tay giơ lên, tiếng ồn ào đình tại nhưc óc, theo đó từ từ hạ thấp, cao giọng hùng hồn, trên không trung quảng trường vang vọng không ngừng.

" vòng khảo hạch thứ ba này, công hội sẽ không trợ giúp bất cứ gì cho người tham gia thi đấu, hết thảy, đều toàn bộ dựa vào chính mình, bao gồm phương thuốc, dược liệu các loại, nói cách khác, trong thời gian quy định, các người phải thành công luyện chế ra một loại đan dược trong phạm vi năng lực bản thân, mà người thắng cuối cùng, đương nhiên là phải xem hẳn luyện chế ra đan dược cấp bậc cùng với giá trị thực dụng!"

Nghe được âm thanh vang vọng bên tai, trong quảng trường người tham gia thi đấu, phần lớn đều là bị khảo hạch đề bài bất ngờ làm cho sững sốt, sau một lúc lâu, đầu tiên có một vài người tham gia thi đấu sắc mặt trắng bệch, rất rõ ràng, những người này cũng không có chuẩn bị phương thuốc hoặc là dược liệu thích hợp, ở loại ở cái loại đề thi này, không đạt hai loại điều kiện này, như vậy kết quả rất rõ ràng, tỉ lệ bị thua, sẽ trở nên cực lớn

Mặc dù đã sớm biết đề bài khảo hạch, bất quá Tiêu Viêm lại vẫn như cũ giả bộ nghiêm mặt biến sắc, dù sao ở loại đề thi cực kì ngoài dự đoán mọi người mà vẫn như cũ duy trì thần sắc bình tĩnh, khó tránh khỏi sẽ làm người ta hoài nghi.

Tại lúc không chế thần sắc biến hóa của chính mình, Tiêu Viêm ánh mắt cũng rất nhanh quét tảo chung quanh, hần phát hiện, mặc dù Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh lúc mới bắt đầu nghe thấy đề thi này sau có chút sửng người, bất quá ngay sau đó, thần sắc lại rất nhanh trở lại bình thường, nét mặt trên khuôn mặt, cũng không coi là quá khó nhìn.

"Quả nhiên thật sự có nội tình a, xem sắc mặt bọn họ, loại đề thi này đối bọn họ mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng tựa hồ nhưng lại không hề e ngại a"

Trong lòng nhẹ giọng thì thào, Tiêu Viêm lại đem ánh mắt quét về phía Viêm Lợi cách đó không xa.

Sau khi nghe, lông mày cũng nhíu chặt, một lát sau, cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói: *"Mặc kệ các người cho ra cái loại đề thi ngạc nhiên cỡ quái gì, quán quân lần này chắc chắn phải là ta!"*

"Nếu tất cả mọi người đã quen thuộc khảo hạch quy củ." Trên đài cao, Pháp Mã bàn tay chậm rãi giơ lên, sau đó lặng yên hạ xuống, thanh âm thanh nhiên, vang vọng khắp quảng trường: *"Vòng thứ ba khảo hạch, hiện tại, bắt đầu!"*

Theo âm thanh của Pháp Mã, vốn quảng trường đang xì xào bàn tán, trong nháy mắt đã từ từ an tĩnh, người xem trên khán đài, vô số đạo ánh mắt, gắt gao nhìn chăm chăm một trăm người tham gia thi đấu phía dưới quảng trường thật lớn, chờ đợi màn trình diễn đặc sắc của bọn họ hôm nay.

Trên Quảng trường. Sau thanh âm Pháp Mã. Tất cả người tham gia thi đấu đều chưa có bất kỳ động tác nào. Ngược lại không hện mà cùng duy trì trầm mặc. mỗi người đều tự cau mày trầm ngâm. Tự hỏi phương pháp ứng phó lần khảo hạch này. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đương mười phần chung trầm mặc giằng co sau một lúc. Tiểu công chúa cùng Liễu Linh. Dẫn đầu đánh vỡ. Hai người chậm rãi đến gần bãi đá. Tay vung lên thì thanh hồng đỉnh lô lại ẩn chứa khí thế thâm trầm nhàn nhạt.

Xuất hiện ở trên bãi đá.

Nghe được thanh âm đỉnh lô rơi trên bãi đá. Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn. Nhíu mày. Hai người này sử dụng đỉnh lô.. Nhìn đỉnh lô phát ra luồng thâm trầm khí thế. Phẩm chất đã vượt xa Âm hồng đỉnh lô của Tiêu Viêm sử.

"Sách sách. Gia lão đầu. Các ngươi hoàng thất quả nhiên đại thủ bút a. Dĩ nhiên đem thanh viêm đỉnh cũng có thể lấy ra. Đây chính là ngũ giai dược đỉnh a. Ta nhớ kỹ năm đó có vài vị tứ phẩm luyện dược sư vì nó dốc vốn ra tay. Không nghĩ tới cuối cùng rơi vào trong tay các ngươi." Nhìn Tiêu công chúa viện xuất ra thanh sắc đỉnh lô. Pháp Mã có chút kinh ngạc cười nói.

"A a. Ta cũng không rõ lắm. Hơn phân nửa là tiểu nha đầu nọ hao phí nước bọt không nhẹo với phụ hoàng nàng mới lấy ra được." Gia lão lắc đầu cười nói: *"Cổ Hà ra tay cũng không bình thường a. Liễu Linh nọ hồng sắc dược đỉnh. Tựa hồ là năm đó là bảo bối thành danh của Cổ Hà."* Hỏa Sơn Diễm Lô" sao? Cũng là một ngũ giai dược đỉnh nga."

Tại luyện dược giới. một dược đỉnh tốt đối với luyện dược sư có trợ giúp cực lớn. Tại luyện chế đan dược. Cũng có thể rõ rệt tăng xác suất thành công. Hơn nữa một dược đỉnh có phẩm cấp thấp. năng lực Thừa nhận nhiệt độ cũng sẽ không cao. Mà điều này. Thì khiến cho lúc luyện đan nói không chừng lại đột nhiên bạo nổ(nổ lò) bởi vậy. Dược đỉnh cũng có phân chia cấp bậc. Nhất giai đến bát giai. từ thấp đến cao. Mà trên bát giai. Như lúc đầu theo lời dược lão nói qua chính là *"Thiên đỉnh băng"*. Loại dược đỉnh cấp bậc này. Tồn đến trên đời. Tựa hồ cũng mới vắn vắn mười ba cái. Từ đó có thể biết. thứ này giá trị đến tột cùng có bao nhiêu trân quý. Mà Tiêu Viêm thường xuyên sử dụng âm hồng đỉnh lô. Cũng bất quá vừa mới đạt tới cấp hai mà thôi. Cơ bản không bao nhiêu hiệu quả.

Đương nhiên, có trợ giúp của dược đỉnh, cũng chỉ là ngoại vật phụ trợ, trọng yếu nhất, vẫn là thực lực bản thân, cho nên cho dù trước kia dược lão mặc dù qua loa đề cập qua một chút *"Thiên đỉnh băng"*, nhưng lúc đó lại vẫn chưa nói quá mức chi tiết cho Tiêu Viêm về cấp bậc dược đỉnh.

Luyện dược sư đại sư Chính thức, lấy chương tâm làm đỉnh, luyện đan lúc ấy tùy tâm sử dụng, không có bất cứ cái gì hạn chế, phong thái như vậy, mới chính thức có được phong phạm đại sư.

"*Án, đích thật là "Hỏa Sơn Diễm Đình"'*" Pháp Mã gật đầu, cười nói: "*Năm đó Cổ Hà đó là sử dụng nó nhất cử đoạt quán quân đại hội, hẳn có khả năng đem đỉnh này cấp cho Liễu Linh tham gia đại hội, xem ra đối với hậu nhân thật đúng là có không ít mong mỏi a."*

"*Bất quá đáng tiếc, nếu như lần này không có cái tên kia hoặc là Nham Kiêu mà nói, Liễu Linh lấy được quán quân thật cũng không phải là không thể, nhưng hiện tại mà nói thì khó khăn không nhỏ a."* Hải Ba Đông lắc đầu, hơi có chút hả hê cười nói.

Pháp Mã cười cười, không có trả lời, đem ánh mắt hướng vào trong quảng trường.

Trên Quảng trường, Tiêu Viêm mặc dù đối Liễu Linh hai người nọ được đỉnh không thấp có chút kinh ngạc, bất quá lại không có vẻ mặt hâm mộ, thủy chung cho rằng, Thứ nọ chẳng qua chỉ là vật ngoại thân mà thôi, cho nên tức khắc đã thu hồi ánh mắt, bàn tay giương lên, thứ nọ cùng Liễu Linh hai người ngũ giai được đỉnh so sánh có chút khó coi ám hồng đỉnh lô, bị hắn tùy ý triệu ra.

Ám hồng đỉnh lô vừa xuất ra, đã rước lấy nhiều ánh mắt kinh ngạc chung quanh, rất nhiều người đều tưởng rằng Tiêu Viêm cũng giống Tiểu công chúa đám người, đem thứ tốt nhất trong vòng cuối cùng, nhưng lại không nghĩ tới, hiện tại, hắn vẫn như cũ vẽn vẹn lấy cái thứ cũ kỹ này đem ra.

Vẫn không quá mức để ý tới ánh mắt chung quanh, Tiêu Viêm nhắm mắt trầm tư một hồi, khuất chỉ khe bắn ra, một phân tài liệu luyện chế "*Tam Vân Thanh Linh đan*", đã xuất hiện ở trên bãi đá, nhiều vô số nhìn qua sợ rằng có hơn hai mươi loại, đan dược luyện chế do nhiều tài liệu luyện thành như vậy, vẫn là Tiêu Viêm học luyện được thuật nhiều năm như vậy lần đầu làm.

"*Ai, tứ phẩm đan dược a độ khó khăn không nhỏ đây."* Thấp giọng thờ dài một hơi, Tiêu Viêm ngẩng đầu quét qua chung quanh, phát hiện không ít người tham gia thi đấu, hiện tại đều đã bắt đầu nhóm lửa, chuẩn bị đề luyện dược tài.

"*Này Tam vân thanh linh đan, mặc dù cũng là bài danh đan dược thuộc nhóm tứ phẩm, nhưng nếu dùng nghệ áp đảo quần hùng, ta nghĩ, ít nhất*

cũng phải hình thành hai vòng đan vân mới có thể được, nếu như chỉ nhất vân thanh linh đan bình thường, lấy được quán quân, hẳn là có chút khó khăn a" Tiêu Viêm khẽ cau mày, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói.

"Hoa, dĩ nhiên là lam sắc hỏa diễm?" Ngay Tiêu Viêm sắp bắt đầu nhóm lửa cùng lúc, người xem trên khán đài, lại đột nhiên dâng lên một trận ồn ào kinh ngạc.

Có chút nghi hoặc ngẩng đầu, Tiêu Viêm quay đầu, nhất thời sửng sốt, chỉ thấy một bên Tiểu công chúa, lúc này trên cánh tay nhỏ nhắn, chính đang bốc lên một trận lam sắc hỏa diễm, hỏa diễm bốc lên chung quanh, thế nhưng tựa như một trận sóng nước rung động kì dị nổi lên, nhìn qua cực kì thần kỳ.

"Đây là cái loại hỏa diễm gì?" Ngạc nhiên nhìn lam sắc hỏa diễm, Tiêu Viêm có chút mờ mịt.

"Bất quá tựa hồ thoạt nhìn rất quen mắt a?" Khẽ cau mày, Tiêu Viêm mím môi trầm tư một hồi, lông mày mảnh khảnh khẽ nhíu lại, rốt cuộc nghĩ tới: *"lam sắc hỏa diễm này, hình như ngày đó tại hoàng thất đồ án trên xe ngựa nàng ngời nọ, đã từng xuất hiện"*

Hoàng thất huy chương, là một đầu dị thú khổng lồ đang ngưỡng mặt rộng dài, mà trên thân thể dị thú nọ, đó là lượn lờ loại hỏa diễm kì dị này đồng dạng cũng có hỏa diễm gợn sóng chung quanh.

Theo truyền thuyết dân gian, tại lúc đầu Gia Mã đế quốc khai quốc, Gia Mã hoàng thất có được một đầu thần thú thực lực cực kì cường đại, nó từng mấy lần cứu giúp Gia Mã hoàng thất, bất quá tin tức từ dân gian, đa phần đều là tin đồn, bởi vậy cũng không có nhiều người quá mức tin tưởng chuyện này, đương nhiên, trừ bỏ vài người biết rõ tin tức.

"Di? Đây hỏa diễm chẳng lẽ là kiến lam thủy viêm của kinh đào long thú?" Trên đài cao, nhìn Tiểu công chúa triệu hoán ra lam sắc hỏa diễm, Pháp Mã cùng Hải Ba Đông đều sửng sốt, sau một lúc lâu, dường như nhớ tới cái gì, quay đầu kinh ngạc nói.

"Ha ha." Gia lão cười cười, nhưng lại chưa mở miệng nói bất cứ gì liên quan đến kinh đào long thú.

"Thật sự là nha đầu vận tốt, bất quá không nghĩ tới, cái tên không biết ngủ bao nhiêu năm, dĩ nhiên còn sống" Nhìn bộ dáng gia lão, Pháp Mã cùng Hải Ba Đông bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là nhìn ra tứ trong mắt đối phương ý tứ, kiên lam thủy viêm mặc dù so ra kém dị hỏa cái loại thiên địa kì vật này, nhưng tại cái gọi là *"Thú hỏa"* Trong, lại tuyệt đối có thể đứng đầu, hơn nữa loại hỏa diễm này, thiên hướng âm nhu, nếu là lấy xử nữ thân để sử dụng nó luyện đan, trình độ lợi hại của hỏa diễm, lại sẽ tăng lên không ít.

Tại Tiêu công chúa triệu hồi ra kiên lam hỏa diễm không lâu sau, người xem trên khán đài, liên tiếp phát ra hai ba tiếng kinh ngạc ca thán, nguyên lai liễu Linh n, cư nhiên cũng là vào lúc này ngoài dự đoán mọi người triệu hồi ra một loại hạt sắc (màu nâu) hỏa diễm, mà mặt khác một đạo kinh ngạc, bởi vì Viêm Lợi phát ra, bởi vì hãn triệu hồi ra hỏa diễm, hình dáng cũng không phải là hoàng sắc bình thường, mà là một loại nhan sắc hỏa diễm đen kịt

Nhìn trên quảng trường hỏa diễm đủ các loại màu sắc, người xem trên khán đài, mọi người tâm tình đều có chút kích động, nhìn bộ dáng này, rõ ràng rất nhiều người đều trong khảo hạch ngày hôm qua đều chưa dùng đến con át chủ bài, buổi khảo hạch này không thể nghi ngờ sẽ khiến cho ngày hôm nay trở nên càng thêm kịch tính.

"Quả nhiên đều cũng có lưu thủ a" Nhìn đủ loại hỏa diễm nhan sắc bất đồng, Tiêu Viêm đột nhiên cười khẽ một tiếng, bàn tay chậm rãi dựng thẳng lên, khuất chỉ khẽ bắn ra, thanh sắc hỏa diễm phiêu dật, đột nhiên lấp lóe dựng lên, trong nháy mắt, nhiệt độ trên quảng trường, chợt tăng hẳn lên, mà lúc này, Tiêu công chúa đám người trong tay các loại hỏa diễm nguyên bản reo hò, lại không biết vì sao, trở nên yếu ớt đi rất nhiều.

Trên Quảng trường, một trận gió nhẹ đột nhiên thổi qua, các loại hỏa diễm nhan sắc cô quái này, đột nhiên hơi nghiêng, mà càng làm cho chúng nhân ngạc nhiên, vị trí hỏa diễm nghiêng đến, dĩ nhiên toàn bộ hướng về phía Tiêu Viêm ở giữa sân, chuẩn xác mà nói, hẳn là thanh sắc hỏa diễm phiêu dật xuất trần trên tay hắn

Cảnh quan kì dị này, giống như thần tử bá quân vương.

"Dị hỏa hiện, vạn hỏa thần phục, nói thế thật sự là không giả a" Nhìn kỳ cảnh trong sân, trên đài cao, Pháp Mã khẽ thở dài một tiếng, loại tràng

cảnh hùng tráng này, lúc tuổi trẻ, hắn cũng từng gặp qua một lần, không nghĩ tới, ở vào thời khắc này, cư nhiên còn có thể gặp lại

-----oOo-----

Chương 313: Thất Bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên sân đấu đột nhiên xuất hiện một màn kỳ dị, cũng là ngoài ý muốn của Tiêu Viêm, nhìn từng đạo ánh mắt đối với chính mình phóng tới, Tiêu Viêm cũng chỉ bất đắc dĩ đích nhún vai, bàn tay nhoáng lên, màu xanh hỏa diễm bị đưa vào trong dực đỉnh, đến tận đây, hỏa diễm trên tay tham gia thi đấu giả, mới hồi phục bình thường.

"Người này" Thấp giọng lầm bầm một tiếng, tiểu công chúa có chút buồn bực, nàng vẫn chưa chính mắt thấy qua sự mạnh mẽ của dị hỏa, cho nên vẫn tưởng rằng chính mình "*Kiên lam thủy viêm*" cũng không yếu hơn bao nhiêu, nhưng lúc trước chính mình hỏa diễm lần nọ kỳ dị biểu hiện, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, nó xa xa so ra kém dị hỏa, nếu không, nói cách khác, cũng sẽ không xuất hiện loại này ... thần phục bộ dáng.

So sánh với sự buồn bực của tiểu công chúa, sắc mặt Liễu Linh thì là hơi có chút khó coi, màu nâu hỏa diễm, là của hắn sự phụ mời không ít cường giả mới có thể từ một đầu có thể so với loài người đầu vương cấp bậc cường giả ngũ giai ma thú trong cơ thể lấy đi, không nghĩ tới hôm nay vừa mới thi triển ra, còn chưa lộ ra cái gì danh tiếng, lại còn đối với người khác hỏa diễm bá lạng, này thật sự là làm cho hắn không còn gì để nói.

"*Hừ. Chỉ có hỏa diễm tốt lại có tác dụng gì? Nếu không thể thao túng nó. Cuối cùng kết quả lại là đùa với lửa mà thôi.*" Dem cầm trong tay màu đen hỏa diễm quán vào trong dực đỉnh. Viêm Lợi thấp giọng cười lạnh nói.

Trên sân đấu, theo kì dị tràng cảnh biến mất, các vị tham gia thi đấu giả cũng là từ từ đem tâm thần trở về tới chính mình sắp gặp phải đề thi trên. Trong tay hỏa diễm. Quán vào trong dực đỉnh. Sau đó từ riêng mỗi người đều từ nạp giới lấy ra dực liệu. Bắt đầu chế đan dực bước đầu tiên: Đề luyện!

Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao chăm chú vào trong đực đỉnh thỉnh thoảng bàn tay huy động đem trên bãi đá một hai chu đực liệu tiến vào trong đực đỉnh. Sau đó không chế hỏa diễm nhiệt độ. Dựa theo trong phương thuốc ghi chép đích tư liệu. Chậm rãi đề luyện luyện chế đan đực cần có một phân tinh hoa.

Mặc dù trong đầu có phương thuốc cực kì tinh tế, nhưng Tiêu Viêm lại là không chút nào dám qua loa khinh thường, lần này chuẩn bị tài liệu chỉ có ba phân, mặc kệ bởi vì sai lầm mà ít đi một phần đực liệu, vậy đều sẽ nghiêm trọng đề cao luyện chế phần trăm thất bại. Việc này đối với Tiêu Viêm mà nói, là chuyện tuyệt đối không thể chịu đựng, cho nên cho dù lấy của hắn điều khiển Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hỏa năng lực, nhưng lại vẫn như cũ không dám như ong vỡ tổ đích đem đực liệu toàn bộ luyện hóa một lúc, mà là lựa chọn mỗi lần đề luyện hai chu đực liệu loại này bảo hiểm phương thức.

Cùng Tiêu Viêm ô loại nghĩ này số người cũng không ít, bao gồm tiêu công chúa, Liễu Linh, thậm chí là vẫn còn rõ cuồng vọng Viêm Lợi, ở giờ phút này cũng là mặt ngưng trọng cẩn thận đề luyện mỗi một chu đực liệu. Tất cả mọi người minh bạch, ở loại thời khắc này, tổn thất một gốc đực liệu, sẽ đến cỡ nào làm cho người ta đau lòng.

Trên sân thi đấu. Toàn bộ tham gia thi đấu giả đều vẫn duy trì yên tĩnh chỉ có hỏa diễm đề luyện đực liệu thì phát ra tiếng lộp bộp nhẹ nhàng. Tại trong quảng trường ngân nga.

Ở loại này an tĩnh không khí cảm nhiễm. Vốn nguyên bản có chút huyền não trên ghế ngồi hai bên sân cũng là từ từ nhỏ giọng xuống. Tất cả ánh mắt. Đều là bồi hồi tại phía dưới trong sân thi đấu trên người các luyện đực sư.

"Quả nhiên đều là lưu lại thủ đoạn a. Quả thật là đủ thâm a" Trên khu khách quý, Nạp Lan Kiệt nhìn phía dưới sân thi đấu bay lên hỏa diễm, không nhịn được cười nói: *"Bất quá nhìn mới vừa rồi cái loại này... dị tràng cảnh, vẫn là Nham Kiêu tiểu hữu dị hỏa càng sâu một bậc a."*

"Dị hỏa, ngay cả Cổ trưởng lão đều chưa bao giờ có đực kì vật. Năng lượng tự nhiên là hơn xa tiểu công chúa các nàng cái loại này từ ma thú trên người lấy đực hỏa diễm có thể so sánh với." Một bên Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười nói.

"A a. Đúng vậy." Gật đầu. Nạp Lan Kiệt đột nhiên chuyển hướng Nạp Lan Yên Nhiên. Cau mày nói: "Hôm nay giữa trưa người từ Vân Lam Tông tới. Là thúc giục người trở về sao?"

"Án." Nạp Lan Yên Nhiên khẽ gật đầu.

"Ai" thở dài một hơi. Nạp Lan Kiệt thanh âm có chút trầm thấp: "Là bởi vì ba năm ước hẹn tới rồi sao?"

Nghe vậy. Nạp Lan Yên Nhiên bàn tay đang muốn gạt tóc trên trán hơi cứng đờ, mân đôi môi đỏ mọng. Nhẹ giọng nói: "Hắn là duyên có này đi."

"Tiêu Viêm đã biến mất gần hai năm thời gian, ta cũng đã nói với người, tại lúc hắn rời đi Ô Thản Thành, liền đã ngưng khí xoáy tụ, trở thành một đấu giả, mà này chỉ là không tới một năm thời gian, người cũng có thể minh bạch, trước đấu giả giai đoạn, đấu khí tăng lên là loại gì gian nan, mà hắn lại là tại không tới thời gian một năm đó là như tia chớp lại quật khởi, nói cách khác, trước kia hắn quý dị biến mất tu luyện thiên phú, đã hồi phục" Nạp Lan Kiệt thở dài ra một hơi. Trầm giọng nói: "Trong khoảng hai năm thời gian, không có bất cứ cái gì tình báo về hắn, nhưng theo ta nghĩ, dựa theo hắn tu luyện thiên phú, có lẽ ít nhất đã ở đấu sư cấp bậc. "

Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu.

"Ai. Ta cũng không nghĩ đến muốn nói thêm cái gì. Nói người cũng sẽ không nghe. Bất quá ta hy vọng. Mặc kệ lần này ba năm ước hẹn các người ai thắng ai thua. Người có thể chuyển tới hắn nói lời xin lỗi." Nạp Lan Kiệt xoa cái trán. Có chút mệt mỏi nói.

"Xin lỗi?" Nghe vậy. Nạp Lan Yên Nhiên lông mày cau lại. Chợt có chút quật cường nhìn chăm chăm Nạp Lan Kiệt: "Ta không sai! Tại sao xin lỗi?"

"Người rõ ràng có thể lén đi vào Tiêu gia. Lựa lời cùng Tiêu Chiến nói có thể hay không thôi đi hôn ước. Có lẽ cũng sẽ không xảy ra việc này nhưng người lại hết lần này tới lần khác mượn Vân Lam Tông thế lực đi mạnh mẽ áp bức Tiêu gia thôi hôn. Người kì thật cũng minh bạch, việc này đối với Tiêu gia thanh danh, tạo thành bao nhiêu thương tổn, chỉ là mấy năm nay, bởi vì người thân phận càng thêm hiển hách, cho nên không muốn cũng

không nghĩ đến mở miệng nói xin lỗi." Nạp Lan Kiệt thản nhiên nhìn cháu gái mình nói: *"Nhưng người biết, như vậy duy trì liên tục đi xuống sẽ đào sâu thêm Tiêu Viêm cùng người trong lúc đó khoảng cách."*

"Cho dù khoảng cách càng sâu, ta cùng với hắn, cũng không có thể ở cùng một chỗ, nếu không có khả năng, vậy khoảng cách càng sâu cũng không sao cả." Nạp Lan Yên Nhiên cau đôi mi phất tay ngăn trở Nạp Lan Kiệt tiếp tục. Nhẹ giọng nói: *"Gia gia, chuyện của ta, ngài cũng đừng quản, dù sao chờ lần này ba năm ước hẹn sau, ta cùng với hắn cũng vĩnh viễn sẽ không đồng thời xuất hiện. Cháu gái người cũng không phải không ai muốn, cần gì luôn luôn nhớ kỹ hắn? Tốt lắm, ngài cũng đừng nói, an tâm nhìn trận đấu đi."*

Nói xong, Nạp Lan Yên Nhiên liền quay đầu đem ánh mắt hướng lên trên sân thi đấu nhìn nhặt đích đấu khí chuyển đến song nhĩ. Rõ ràng là không muốn lại nghe Nạp Lan Kiệt lảm bảm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Coi của nàng bộ dáng Nạp Lan Kiệt mặc dù có chút tức giận, nhưng lại không biết làm sao hơn, hơn nữa đây chính là khu vực công chúng, cho nên hắn cũng chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó bắt đầu nhìn phía trong sân thi đấu.

Lúc này, khoảng cách khảo hạch bắt đầu đã qua đi gần nửa canh giờ, trên sân thi đấu, một ít đề luyện tài liệu ít luyện được sư, đã đem được liệu đề luyện xong. Hơn nữa bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị bước tiếp theo.

Không để ý đến những đề luyện xong tham gia thi đấu giả, Tiêu Viêm không chớp mắt nhìn được đỉnh, tay trái thỉnh thoảng đưa vào một góc cây được liệu, tay phải lại là nhanh chóng đem trong được đỉnh một phần đề luyện tốt tài liệu hấp thụ ra, sau đó cất vào trong bình ngọc.

Bởi vì bận rộn như vậy. Tiêu Viêm trên cái trán mồ hôi cũng là từ từ chảy ra, chẳng màng lau đi, đem trên bãi đá cuối cùng một góc cây được liệu cũng đưa vào trong được đỉnh, mười phút đồng hồ sau, cẩn thận đem phần đề luyện tài liệu cuối cùng hấp thụ ra, cất vào bình ngọc.

Đề luyện quá trình thuận lợi như vậy, Tiêu Viêm rốt cuộc thở phào một hơi, quay đầu nhìn, có chút kinh ngạc phát hiện tiểu công chúa, Liễu Linh còn có Viêm Lợi ba người dĩ nhiên là còn chưa đề luyện xong.

"Sách sách. Xem ra bọn họ lần này muốn luyện chế đan dược phẩm bậc cũng không thấp a, tuy nói đề luyện dược tài số lượng cũng không thể đại biểu đan dược phẩm bậc, nhưng nói đại khái, cần phải đề luyện tài liệu càng nhiều càng phức tạp, phẩm bậc hẳn là cũng sẽ không thấp" Hơi hơi lắc đầu, Tiêu Viêm hơi nghỉ tạm một hồi, sau đó sắc mặt ngưng trọng bắt đầu bước tiếp theo dung đan bước.

Màu xanh hỏa diễm chậm rãi trong dược đỉnh bốc lên, con ngươi của Tiêu Viêm chăm chú nhìn từ từ sáng lên ngọn lửa. Một lát sau, hai tay đột nhiên vũ động lên, một lọ bình lúc trước đề luyện tốt tinh hoa tài liệu, được hắn đưa tiến vào trong dược đỉnh, ngọn lửa nhất thời bùng lên, đem tài liệu trong nháy mắt bao vây lại.

Đôi mắt khép hờ, mãnh liệt hồn lực lượng từ mi tâm Tiêu Viêm khuếch tán ra, giờ phút này, linh hồn lực lượng cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng, trong dược đỉnh mỗi một chỗ tài liệu dung hợp đích rất nhỏ phản ứng đều sẽ trong nháy mắt đưa đến trong não hải, sau đó dùng cực nhanh tốc độ so sánh cùng trên phương thuốc ghi lại miêu tả, để phán đoán luyện đan hướng đi có hay không chính xác.

Tại Tiêu Viêm bắt đầu dung đan là lúc, tiểu công chúa cùng với Liễu Linh, Viêm Lợi ba người, cũng là trước sau kết thúc tài liệu đề luyện, không có nghỉ tạm cùng với rời rã, bọn họ ngay sau đó liền là đem đã đề luyện xong tài liệu bỏ vào trong dược đỉnh, sau đó đồng dạng bắt đầu rồi dung đan bước.

Trên sân thi đấu, thường xuyên có rất nhỏ tiếng buồn bực vang lên, dạng này thanh âm, luyện dược sư rất quen thuộc, bởi vì mỗi một lần chế đan dược thất bại thì đó là loại... này làm cho người ta cực kì tức giận mà theo đó thanh âm vang lên, thường xuyên có sắc mặt sa sút tinh thần tham gia thi đấu giả ảm đạm ly khai sân đấu, mà bởi vậy, sân đấu có hơn một trăm danh tham gia thi đấu giả, đang từng bước giảm bớt.

Này đại hội, giống như có một cái sàng lớn, đem này thể tích nhỏ, thực lực nhược tuyển thủ, loại ra, có thể có tư cách trải qua vài vòng sàng lọc mà lưu lại tới nhân vật, tự nhiên đều là trẻ tuổi người xuất sắc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên sân thi đấu, một ít vốn sắc mặt bình tĩnh tham gia thi đấu giả, cũng là bắt đầu hơi có chút thở hổn hển, như vậy cao

gánh nặng tiêu hao, thật sự là cực kì làm cho người ta sinh ra uể oải.

"Có thể nhìn ra bọn họ luyện chế đan dược, người nào có phẩm giai càng cao một ít sao?" Hải Ba Đông chậm rãi đi tới phía sau Pháp Mã, nhìn trên sân thi đấu, thấp giọng hỏi.

"Bây giờ còn chưa được" Lắc đầu, Pháp Mã trầm ngâm nói: *"Bất quá tại đan dược sắp hoàn thành, cũng có thể nhìn ra một ít mảnh khoe, tứ phẩm đan dược, tại trước khi thành hình, sẽ sinh ra một loại không giống nhau đan hương, đan hương mùi thơm vị càng dày đặc, thì nói rõ hẳn luyện chế đan dược, phẩm bậc càng cao, mà ngũ phẩm đan dược, tại lúc thành hình, bởi vì ẩn chứa năng lượng quá lớn, mà không khí sinh ra năng lượng ba động."*

Hải Ba Đông có chút gật gật đầu, không hỏi thêm, hai tay thả lỏng phía sau, an tĩnh cùng đợi trận đấu chấm dứt.

Đúng lúc này tại vô số người chờ đợi, đi qua nửa giờ là lúc, trên đài cao Pháp Mã thân sắc đột nhiên vừa động, trên khuôn mặt già nua thoáng hiện ra một nét mừng rỡ, ánh mắt nhìn phía chỗ Tiêu Viêm đứng phương hướng, nơi đó, tại trong màu đỏ sậm đỉnh lô, một cỗ nhàn nhạt đan hương, chậm rãi tràn ngập ra.

"Tiểu gia hỏa này, nhanh như vậy liền muốn thành đan? Dị hỏa quả nhiên không giống bình thường a"

Trong dược đỉnh của Tiêu Viêm thẩm thấu ra nhàn nhạt dược hương, đồng dạng là bên cạnh hẳn nơi không xa Tiểu Công Chúa, Liễu Linh cùng với Viêm Lợi nhận ra, phía trước hai người nhưng thật ra cảm thấy kinh dị, nhưng Viêm Lợi sau khi ngửi vài khẩu đan hương, lại là xem thường cười lạnh một tiếng, dựa theo loại này đan hương nồng độ, căn bản vẫn so ra kém hẳn lần này luyện chế đan dược, nếu như đây là tên kia giới hạn mà nói, như vậy lúc này đây chức quán quân, tuyệt không thể thoát khỏi tay Viêm Lợi hẳn.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trong dược đỉnh đang quay cuồng màu xanh đan dược, Tiêu Viêm cũng là ngửi một ngụm tỏa ra đan hương, hơi hơi lắc đầu, cỗ này bình thường đích tam vân thanh linh đan, muốn chiến thắng còn rất khó khăn

"Chỉ có thể liều mạng a" trầm thấp thở dài một tiếng, Tiêu Viêm đột nhiên hít sâu một ngụm mang theo có chút đan hương thơm mát không khí, tay phải rất nhanh từ trong nạp giới lấy ra một quả tử đan hoàn, sau đó nhét vào trong miệng, hơi hơi tước động, cùng lúc đó đang thao túng màu xanh hỏa diễm đích linh hồn lực lượng đột nhiên quay về, theo linh hồn lực lượng lùi về, vốn cuộn trào mãnh liệt màu xanh hỏa diễm, cũng là "Phốc" một tiếng, lặng yên nhỏ đi, mà ngay lúc màu xanh hỏa diễm sắp biến mất, Tiêu Viêm hé miệng ra, một đoàn màu tím hỏa diễm, bắn ra, cuối cùng xông vào trong dục đỉnh.

"Tiểu gia hỏa này dĩ nhiên là muốn luyện chế nhị văn đi sao?" nhìn cử động của Tiêu Viêm, mới vừa thở phào một hơi Pháp Mã trái tim vừa là nắm chặt lên, hấn biết, Tiêu Viêm nếu như muốn thủ thắng, bằng vào bình thường tam vân thanh linh đan là tuyệt đối khó có khả năng, nhưng luyện chế Tam Vân Thanh linh đan, mỗi một lần hỏa diễm chuyển đổi, sẽ là khó nắm chắc nhất, phải biết rằng, cho dù là hấn tại lần đầu luyện chế, cũng từng thất bại hai ba lần, rồi mới thành công, mà Tiêu Viêm, nhưng lại mới vền vền bắt được phương thuốc một cái buổi tối, còn có rất nhiều chỗ mâu chốt, căn bản không có dò xét thấu triệt, dù sao cho dù hấn tái có thiên phú, cũng không có thể tại như vậy trong thời gian ngắn ngủi, đem tứ phẩm phương thuốc, nghiên cứu tới thấu triệt.

"Tiểu tử kia chính mình phải chú ý a, cơ hội không nhiều lắm a."

Thấp giọng nỉ non, ở trong một khắc Pháp Mã sắc mặt đột nhiên biến đổi, hấn đột nhiên nhận thấy được, Tiêu Viêm trong dục đỉnh, vốn bình thân hỏa diễm, đột nhiên rối loạn lên, đây là lúc chuyển đổi hỏa diễm, dễ dàng xuất hiện nhất cũng là khó nhất để tránh cho khỏi sai lầm.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm sâu đấu trung ương, nơi đó, tại dục đỉnh màu tím hỏa diễm, cơ hồ muốn lao ra dục đỉnh trói buộc, không khí tại bãi đá chung quanh, đều là bị nung bốc khói có chút hư ảo bốc lên.

Làm ra lớn như vậy động tĩnh, người xem thi đấu lập tức có vô số đạo ánh mắt bắn lại đây, khi bọn hấn thấy được Tiêu Viêm mồ hôi đầm đìa mặt đỏ bừng sau, đều là thấp giọng sợ hãi kêu lên.

"Ai thất bại" Cảm thụ được vậy càng thêm cuồng bạo ba động, một hồi lâu, Pháp Mã khẽ thở dài một hơi, trên gương mặt già nua, có hơi chút khổ sở.

Khi thanh âm Pháp Mã hạ xuống không lâu, một đạo buồn bực thanh âm, đột nhiên chói tai từ trong đước đỉnh trước mặt Tiêu Viêm truyền ra, màu tím hỏa diễm, lặng yên hủy diệt, nhàn nhạt màu đen tro bụi, từ bên trong đước đỉnh bốc ra.

"Ai" nghe đước đạo vang dội thanh, người xem thi đấu hai bên sân, đều là vang lên liên tiếp tiếng hận thở dài ra tiếng.

-----oOo-----

Chương 314: Quán Quân Là Ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy thanh âm chói tai kia, tiểu công chúa, Liễu Linh cùng với Viêm Lợi ba người, cũng thoáng sững sốt. Toàn bộ ánh mắt, nhất thời hướng về chỗ của Tiêu Viêm. Khi nhìn từ trong đước đỉnh của hắc đồ ra tro tàn, trên khuôn mặt của mỗi người cũng lộ ra nhiều vẻ khác nhau.

"Ai." Tiểu công chúa thở dài một tiếng. Tiêu Viêm vốn là người duy nhất có thể cạnh tranh đước với thiếu niên áo bào tro của Xuất Vân đế quốc, nhưng nhìn tình huống hiện tại tựa hồ...

"Nếu người không làm đước, vậy hãy xem ta đi. Ta sẽ đại biểu cho luyện đước sư của Gia Mã đế quốc thắng tên kia. Ta muốn cho tất cả mọi người biết, cho dù không có người, tên kia cũng không thể đước đước vị trí quán quân!" Liễu Linh gắt gao nhìn Tiêu Viêm, tay nắm chặt. Trong lòng hắc mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng phần lớn lại là vui mừng. Từ lúc gặp Tiêu Viêm, cùng với thiếu niên áo bào tro thần bí nọ lên đài, không thể nghi ngờ đó là vì mục tiêu cao nhất của đại hội này, vị trí quán quân. Nhưng những lần trước, Tiêu Viêm biểu hiện quá xuất sắc, khiến mọi người đều hy vọng hắc có thể đước chức quán quân. Điều này đối với Liễu Linh vốn cực kỳ cao ngạo mà nói, đích xác là có chút cảm thấy phẫn nộ, bất bình.

"Hắc, tiểu tử đầu hồ đuôi rắn*, nếu người đã thất bại, vậy đại hội này, không người nào có thể chiến thắng ta! Chức quán quân này, chắc chắn sẽ thuộc về ta!" Khóe miệng nở một nụ cười lạnh, bàn tay Viêm Lợi vung lên. Ngọn lửa màu đen trong đước đỉnh bùng lên một cách mãnh liệt, các

loại tài liệu, từ trong được đỉnh lần lượt từ từ dung hợp vào nhau.

"*Thất bại?*" Trên đài cao, Hải Ba Đông sắc mặt cũng có chút thay đổi, quay đầu nhìn Pháp Mã, thấp giọng nói.

"*Án.*" Gật đầu, Pháp Mã thở dài một hơi, vừa tức, vừa tinh táo cười nói:
"*Bất quá, điều đó không quan hệ. Hắn vẫn còn cơ hội.*"

Mặc dù nói như vậy, nhưng tâm tình Pháp Mã lại là một mảng trầm thấp cùng đau khổ. Thân là một luyện dược đại sư kinh nghiệm cực kỳ phong phú, hẳn phi thường hiểu được, ở loại tràng cảnh này, Tiêu Viêm nếu muốn thủ thắng, sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn. Từ lúc hắn sử dụng thủ pháp chuyển đổi ngọn lửa ở lúc trước, rõ ràng là chuyển đổi sử dụng hai loại ngọn lửa khác nhau, hẳn là cảm giác có vẻ cực kỳ lạ lẫm. Nếu đó là cực hạn của hắn, vậy hai lần cơ hội ở phía sau sợ rằng kết quả cũng không khác là bao.

Một phần, bởi vì chỉ có ba lần cơ hội, cho nên áp lực mà Tiêu Viêm phải thừa nhận vốn đã không nhỏ. Hơn nữa, thất bại ngày hôm nay, áp lực ở trên lưng hắn không thể nghi ngờ lại tăng lên gấp bội. Dưới loại áp lực này, cho dù là một số ít luyện dược sư cao cấp, trong thời gian ngắn cũng khó có thể hồi phục trạng thái bình tĩnh.

Song, đây là trận đấu, cũng không phải chỉ là đơn thuần luyện đan, thời gian lúc này cực kỳ quý giá, căn bản khó có thể lãng phí. Cho nên, nếu như Tiêu Viêm trầm luân trong thất bại thời gian dài, vậy cũng đại biểu, hắn sẽ không còn đủ thời gian luyện đan được, vị trí quán quân lúc đó e rằng...

Bởi vậy, trong lòng Pháp Mã cũng chỉ có thể cầu khẩn, thanh niên này có thể thể hiện ra năng lực hơn người, đả kích người xem. Nếu hắn có thể rất nhanh từ trong thất bại mà khôi phục trạng thái bình thường, vậy cơ hội của hắn cũng sẽ không hoàn toàn biến mất. Ít nhất, nếu có trời cao phù hộ, nói không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh. Mặc dù tỷ lệ này là rất nhỏ, nhưng ít nhất có thể giống như ngọn lửa dù nhỏ nhoi yếu ớt trong đêm tối mịt mù, nhưng vẫn khiến cho người ta chờ đợi cùng hy vọng.

"*Ai. Tiểu tử kia, bây giờ hoàn toàn phải phụ thuộc vào chính ngươi a. Hơn nữa, đây cũng là một bức tường trên con đường luyện đan của ngươi. Đột phá nó, đối với ngươi thì chỗ tốt ngày sau khó có thể ước lượng. Nếu như*

không phá được, năm tháng sau này nói không chừng ngươi sẽ vĩnh viễn dừng ở đây a." Ánh mắt nhìn thanh niên mặc hắc bào trên sàn đấu, Pháp Mã thấp giọng lầm bầm nói.

"Đột phá để biến đổi, hay là mãi mãi trầm luân trong vực sâu. Thiên đường địa ngục, tất cả đều phụ thuộc vào ngươi a."

Ánh mắt toàn trường ở thời khắc này đều nhìn phía phía người thanh niên đang bất động. Sau một hồi lâu, hắn vẫn như cũ không có chút động tĩnh, tựa hồ vị... thanh niên này, người có hy vọng lớn nhất có thể chiến thắng thần bí nhân của Xuất Vân đế quốc, giờ phút này... đã hãm sâu vào trong thất bại. Mà bởi vậy, ở phía người xem không ít người vang lên tiếng tiếc nuối, tiếng thở dài.

"Xem ra thất bại lần này đối với hắn đã kích không nhẹ a. Ai, bất quá, cũng khó trách, người tuổi trẻ mà." Nghe được thanh âm vang lên ở xung quanh, Nạp Lan Kiệt lắc đầu, thấp giọng than thở.

Nạp Lan Yên Nhiên cau mày, một lát sau, nhẹ giọng nói: *"Từ biểu hiện ngày thường của hắn mà nói, đó không giống là một người có tâm lý không ổn định. Hắn có lẽ là có ý định khác sao?"* Nạp Lan Yên Nhiên lời này nói ra, rõ ràng ngay cả nàng tự mình cũng là có chút không dám xác định, bởi vậy ngay cả từ *"dám chắc"* cũng không dám dùng tới.

"Nếu đó là sự thật, ta cũng rất muốn hy vọng!" Nạp Lan Kiệt vuốt vuốt chòm râu, cười khò một tiếng, nhưng cũng không nói hết lời.

Thân thể Tiêu Viêm cứng ngắc đứng ở thạch thai* trước mặt, nhìn chằm chằm đám tro tàn, trong đôi mắt vốn yên lặng bình tĩnh lúc này cũng thoáng có chút mờ mịt. Từ sau khi mất đi dược lão, đây là nan đề đầu tiên làm cho hắn ứng phó không kịp. Hắn không nghĩ tới, nguyên lai hai ngọn lửa khi chuyển đổi cư nhiên khó nắm giữ như vậy. Trước kia, hắn thực sự có chút tự cao về năng lực của chính mình, nhưng giờ này...

"Lần này phiền toái khá lớn, lại không có sự phụ, ta nên làm như thế nào bây giờ?" Môi run rẩy một chút, thanh âm trầm thấp mang theo sự mờ mịt từ trong miệng Tiêu Viêm đang cúi đầu vang lên.

Đáng tiếc, dược lão lúc này đang lâm vào ngủ say, Tiêu Viêm lại phải gặp...mấy cái nan đề mà hắn cũng không biết cách làm thế nào. Cho nên,

hết thấy cũng đều giống như lời của Pháp Mã, đó chính là Tiêu Viêm buộc phải dựa vào chính mình.

Thuế biên? Hay là trăm luân?

Mặc dù khoảng thời gian Tiêu Viêm trăm mặc có thể kéo dài vài tiếng đồng hồ, nhưng cũng không vì hấn mà cuộc thì bị hoãn lại.

Ở chỗ không xa, sự tranh đấu giữa Viêm Lợi, tiểu công chúa, và Liễu Linh ba người cũng từ từ tiến vào giai đoạn gay cấn. Từ trong dục đỉnh, một mùi hương thơm kéo tới cũng làm những ánh mắt của người xem vốn đang nhìn Tiêu Viêm, quay về phía đó.

Đương khi thời gian trận đấu đã đi qua được hơn phân nửa, là lúc bên trong dục đỉnh của tiểu công chúa, Liễu Linh và Viêm Lợi ba người, hình thái đan dục đã từ từ cô đọng lại. Qua một hồi lâu, một cỗ dục hương... từ trong dục đỉnh của tiểu công chúa phát tán ra. Mà khi ngửi được mùi hương nồng nặc này, công hội luyện dục sư ở phía sau sân rộng nhất thời xuất ra một trận kinh hô: "*Tứ phẩm đan dục?*"

Nghe được tiếng kinh hô vang lên ở xung quanh, trên mặt cười của tiểu công chúa nhin không được có chút đắc ý. Đan dục ở trong lô là loại tứ phẩm duy nhất mà nàng nắm chắc luyện chế được, nhưng bình thường cũng thất bại khá nhiều lần. Bất quá, cũng may nàng hôm nay vận khí không tồi, cũng có được một lần thành công. Luận về may mắn, nàng tựa hồ so với Tiêu Viêm tốt hơn không ít.

Song, tiếng kinh hô vẫn chưa duy trì được bao lâu, ở bên cạnh, trong dục đỉnh Liễu Linh, ngay sau đó đã truyền ra một cỗ đan hương mê người càng thêm nồng nặc hơn một bậc. Hai cỗ đan hương đều từ trong dục đỉnh bốc ra, cuối cùng ở trên sân rộng dung hòa, khó phân lẫn nhau.

Song, một ít luyện dục sư có cảm giác lực không kém, liếc mắt một cái liền có thể phân biệt ra hai loại đan hương. Đan dục mà Liễu Linh luyện chế, trên phẩm giai tựa hồ so với đan dục của tiểu công chúa cao hơn một chút.

"*Người này...*" Tiểu công chúa cảm giác lực không thấp, đồng dạng cũng nhận ra cao thấp giữa hai loại đan dục, lập tức nhíu mày liễu, hung hăng liếc mắt nhìn Liễu Linh đang mỉm cười với nàng.

"A a, Nguyệt nhi, thật có lỗi, hôm nay để cho ta vượt lên dẫn đầu đi." Đối với ánh mắt buồn bực của tiểu công chúa, Liễu Linh chấp tay, cười tủm tỉm nói.

"Hai người đều làm ra tứ phẩm đan dược, tiểu tử kia cũng không tệ lắm a." Trên đài cao, cảm thụ đan hương từ dược đỉnh của tiểu công chúa và Liễu Linh tỏa ra, Pháp Mã vốn đang trầm trọng, lúc này mới thoáng khởi sắc hơn một chút, khẽ gật gật đầu nói.

"Dát dát. Hai tên tiểu tử còn hỉ mũi chưa sạch đó cũng xứng đáng sao? Có đúng hay không còn quá sớm?" Một tiếng cười quái dị đột nhiên vang lên ở một bên, nhanh chóng làm ánh mắt tức giận của tiểu công chúa cùng Liễu Linh lôi kéo qua. Chỉ thấy, trong đỉnh lô của Viêm Lợi, ngọn lửa đang hùng hùng thiêu đốt. Qua một lúc lâu sau, một cỗ hương thơm màu tím giống như sương khói, lặng yên bốc lên.

"Hữu sắc đan hương?" Nhìn đan hương màu tím nọ, trên sân rộng cơ hồ tất cả luyện dược sư biết thứ này đại biểu ý tứ gì, đều thất thanh kêu lên.

"Không ngờ cũng có thể luyện chế ra đan dược có hữu sắc đan hương. Tên hỗn đản, quả nhiên là đã có chuẩn bị a." Khuôn mặt Pháp Mã vừa mới hiện lên một chút tươi cười, khi đan hương mang màu tím bay ra, trong nháy mắt lại trở nên âm trầm.

"Cái gì là hữu sắc đan hương?" Trên đài cao, Hải Ba Đông nhìn Pháp Mã sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, vội vàng hỏi.

"Chính là đan dược vừa có sắc vừa có hương, bình thường chỉ có ngũ phẩm đan dược mới có thể sinh ra. Đương nhiên, một ít tứ phẩm đan dược cao cấp nhất cũng có thể có. Nhìn độ dày đan hương của hắc, ta nghĩ đan dược mà hắc luyện chế, hắc là cái thứ hai." Pháp Mã âm trầm nghiêm mặt, chậm rãi nói: "Cùng hắc so sánh, tứ phẩm đan dược mà Nguyệt nhi cùng Liễu Linh luyện chế, không thể nghi ngờ là kém hơn một bậc."

"Lần này, sợ rằng là sẽ thua. "

Trên sân rộng, tiểu công chúa cùng Liễu Linh ngốc trệ nhìn chằm chằm hữu sắc đan hương từ trong dược đỉnh của Viêm Lợi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cười khổ. Trước mặt ưu thế tuyệt đối, giải thích gì

cũng vô dụng.

"Kia cũng không nhất định!" Một tiếng cười nhàn nhạt, trong trẻo của một thanh niên vang lên.

Tiếng cười lãnh đạm thình lình xảy ra, làm tiểu công chúa cùng Liễu Linh sửng sờ, lập tức quay đầu. Chỉ thấy, Tiêu Viêm giống như cọc gỗ bình thường, chẳng biết khi nào đã lần thứ hai ngẩng đầu lên. Khuôn mặt vốn ngày thường có vẻ có chút lạnh lùng, giờ phút này cực kì hiếm hoi lộ ra một nụ cười.

Tiểu công chúa hai người nhìn chăm chăm Tiêu Viêm. Không biết vì sao, họ cảm giác được Tiêu Viêm vốn lúc trước có chút hoảng hốt, tựa hồ bây giờ đã hoàn toàn biến thành một người khác, phải chăng là khí chất cùng sự tự tin?

"Thật xin lỗi." Pháp Mã hội trường xoay người lại, Tiêu Viêm nhìn về phía Pháp Mã đang ở trên đài cao, có chút khom người, môi nhúc nhích. Với thực lực của lão, tất nhiên đã biết hắn nói cái gì.

"A a. Hồi phục lại là tốt rồi a." Nhìn nụ cười ôn hòa của thanh niên ở phía dưới, Pháp Mã thoáng sửng sốt, sau đó vui mừng gật đầu.

Cười khẽ một tiếng, sau đó xoay người, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn gương mặt lạnh lẽo của Viêm Lợi, mỉm cười giơ ngón tay cái lên. Sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, ngón cái quay 180 độ, chỉ xuống dưới đất!

"Quán quân, là của ta!"

-----

*đầu hồ đuôi rắn: trước thì thành công, sau thì thất bại.

*thạch thai: bãi đá

-----oOo-----

Chương 315: Tái Độ - Quật Khởi

"Hắc, Người nghĩ có thể tạo ra đan dược hơn ta khi chỉ còn sót lại một nửa thời gian thôi. Ha ha, ta nghĩ người nên xem lại thực lực của mình, nếu không chỉ làm trò cười thôi. " Viêm Lợi cười mỉa mai nói.

Tiêu Viêm khẽ cười, không để ý tới lời nói trào phúng của hắn. Khẽ phát cánh tay áo, một cỗ kính khí bắn về phía mặt thạch trên đài. Đồng thời thò tay vào nạp giới lấy dược tài bày ra trên mặt bàn.

Đứng trước bàn đá, Tiêu Viêm chậm rãi hít một hơi dài, vươn tay ra, một tia hỏa khí màu xanh từ cơ thể hắn đi ra. Sau đó bao phủ lấy toàn thân hắn. Tia lửa xanh xuất hiện không bao lâu, từng đoàn lửa không ngừng từ trong người hắn bạo xuất. Đến cuối cùng mạnh mẽ thiêu đốt, biến hắn thành một hỏa nhân.

Cái này là dị hỏa sao? Có thể khống chế được nhiều dị hỏa như vậy, Phải là kinh khủng lực lượng linh hồn a?

Trên sân rộng, các luyện dược sư tròn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Viêm đang biến thành hỏa nhân, bất giác nhìn không được hít một ngụm lương khí.

Khi thân thể Tiêu Viêm bay trên khối thanh hỏa, Tiểu công chúa cùng Liễu Linh đang chuẩn bị thu đan dược cùng bị làm cho sững sốt. Viêm Lợi đứng bên cạnh mặc dù cố gắng không để lộ ra trên khuôn mặt, nhưng trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Tên này còn trẻ như vậy, tại sao có thể triệu hồi được loại năng lượng làm người ta phải kinh khủng.

"Linh hồn lực lượng của tiểu tử nọ tựa hồ còn cường bạo hơn so với lúc trước a " trên khán đài cao, Pháp Mã kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm đang bị vây trong ngọn lửa, âm thanh có chút vui mừng: *"Hắn ..... trong áp lực, có thể gạt hai và đột phá loại này linh hồn lực lượng, cho tại công hội cũng khó có các trưởng lão có thể so bì với hắn. Lần này thu hoạch không nhỏ a! "*

Phải biết rằng linh hồn lực lượng của luyện dược sư không thể chủ động tu luyện mà chỉ gia tăng mạnh mẽ cùng với thời gian. Đương nhiên, mọi sự đều không phải là tuyệt đối, cũng có những ngoại lệ. Tại đấu khí đại lục

rộng lớn này, những người gặp cơ duyên như vậy chỉ là một số ít. Những người vận khí tốt sở đắc linh hồn lực lượng có thể đột phá mạnh mẽ. Bây giờ Tiêu Viêm biểu hiện ra loại này, ngay cả Pháp Mã luyện đan đại sư cũng không khỏi có chút hâm mộ.

"*Bây giờ hẳn còn cơ hội thắng sao?*" Hai Ba Đông cười hỏi.

"*Không biết*" Pháp Mã có chút thờ dãi, lắc đầu nói.

"*Hắn muốn bắt đầu luyện chế*" Hai Ba Đông chợt sang mắt lên nhìn vào trong sân. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Trên sân rộng, toàn thân Tiêu Viêm được bao phủ trong ngọn lửa, bàn tay chậm rãi

Giơ lên, Một cỗ thanh sắc hỏa diễm từ ngón tay bạo dũng xuất ra, tiến vào trong dực đỉnh. Mãnh liệt bốc lên trong nháy mắt.

Ngưng trọng nhìn ngọn lửa trong dực đỉnh, Tiêu Viêm búng nhẹ ngón tay, vài cọng dực tài được hắn khéo léo bắn vào bên trong. Thanh sắc hỏa diễm bùng lên, bao phủ dực tài rồi bắt đầu điên cuồng luyện hóa chúng.

Lần này, tốc độ luyện hóa rõ ràng nhanh hơn lúc này rất nhiều. Hơn nữa, thao tác điều khiển ngọn lửa cũng thuần thục hơn nhiều. Một cử động giơ tay nhắc chân cũng hết sức thông dong. Loại khí chất này chỉ có ở những luyện dực sư dày dặn kinh nghiệm như Pháp Mã.

Bỏ thêm một cọng dực tài, một tay không chế dực đỉnh, từ từ luyện hóa ra dòng chất lỏng. Tiêu Viêm thận trọng trút vào bình ngọc, hai tay sử dụng linh hồn lực lượng ....Nhanh chóng luyện hóa thành Tam văn thanh linh đan.

Trên sân rộng, Tiêu Viêm lại bắt đầu luyện đan làm bùng lên tia hy vọng cho những ai đã ký thác niềm tin vào Liễu Linh cùng Tiêu công chúa. Vừa rồi đã thua Viêm Lợi một bậc, mọi người tưởng chừng như phải trở mắt nhìn ngôi quán quân về tay đối phương. Trong lúc vô vọng, Tiêu Viêm vùng dậy lần thứ hai, chính xác đã làm mọi người ngậm thở một hơi dài nhẹ nhõm. Bởi vậy toàn trường vô số ánh mắt tập trung vào bóng người bị bao vây bởi thanh sắc hỏa diễm ở giữa sân, cùng vang lên tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc vang vọng khắp sân rộng.

Trong tiếng hoan hô làm huyên náo trên sân, Viêm Lợi âm lãnh liếc nhìn về phía Tiêu Viêm đang luyện chế như nước chảy mây trôi. Trong ánh mắt thoáng qua một tia kinh dị cùng ngưng trọng. Nhìn Đồi phương đột nhiên xuất ra cường đại linh hồn lực lượng, cùng khí độ thông dong, Viêm Lợi hiểu rõ rằng tiểu tử kia không hề bị thất bại đã kích đến không gượng dậy nổi, ngược lại đang từ trong khó khăn đột phá mạnh mẽ, loại này định lực thật có chút đáng sợ a.

"Cái tên này kể cũng có chút bản lĩnh. Không biết đến tột cùng là lão gia nào có thể đào tạo được loại này đệ tử? Nhìn biểu hiện của hắn, rõ ràng trội hơn hẳn đệ tử của Cổ Hà. Hắc, đệ tử xuất sắc do Đan vương Cổ Hà tốn công đào luyện so với người khác còn kém xa " trong lòng cười lạnh một tiếng, Viêm lợi chuyển ánh mắt sang ngọn lửa đang bốc lên trong đực đỉnh, xuyên qua bề mặt đực đỉnh hắn có thể thấy một vật hình tròn đang lưu chuyển trên ngọn lửa trong đực đỉnh.

"Nhanh, sắp thành công rồi " Nhìn quả đan đực sắp thành hình, Viêm Lợi tinh thần hơi bị rung lên, trên gương mặt thoáng hiện chút mặt ý. Đối với tay nghề luyện đực của bản thân hắn tuyệt đối tin tưởng.

Hai tay hoạt động liên tục, cùng ngọn lửa bao vây trong đực đỉnh, đực tai trên bàn giảm đi nhanh chóng. Ngược lại, những giọt nước trong bình ngọc càng ngày càng nhiều lên.

Lúc này thì đan đực do tiêu công chúa và Liễu Linh luyện chế đã hình thành. Thò tay lấy viên đan đực từ trong đực đỉnh cho vào bình ngọc. Rồi nhìn qua Viêm Lợi, từng làn hương thơm thẩm thấu từ trong đỉnh ra càng làm hai người có chút buồn bực, không nén đực tiếng thở dài. Ánh mắt lại hướng qua chỗ Tiêu Viêm, bây giờ duy nhất chỉ có hắn còn cơ hội vượt qua đực Viêm Lợi mà thôi.

Gia Mã đế quốc luyện đực sư quán quân lần này đến tột cùng là ai, chỉ còn xem biểu hiện của Tiêu Viêm như thế nào.

Khi mọi người nhìn qua Tiêu Viêm đang bị vây trong thanh sắc hỏa diễm đều không khỏi ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm. Lúc này, hắn hai mắt nhắm lại, hoàn toàn tiến vào trạng thái vong ngã. Song mặc dù không mở mắt nhìn, Tiêu Viêm vẫn cảm nhận đực mọi cử động ở bên ngoài, cơ hồ còn rõ ràng hơn so với chính mắt nhìn thấy. Bên trong đực đỉnh, dựa vào

linh hồn lực lượng, hẳn có thể nhìn thấy dược tài đang bị ngọn lửa luyện hóa nhỏ dần rồi chuyển thành giọt tinh chất.

Chậm rãi thở nhẹ trong lòng, Tiêu Viêm hiểu rằng, luyện đan dược không chỉ cần có dược tài, mà điều kiện tiên quyết chính là dựa vào năng lực của bản thân.

Tại lần luyện đan này, Tiêu Viêm cảm thấy mình có khả năng cùng ngũ phẩm luyện dược sư phân tranh cao thấp.

Lúc này dược tài bên trong đỉnh hoàn toàn luân chuyển theo tâm ý của hắn cùng nhiệt độ của ngọn lửa.

"Đã luyện xong "

Cuối cùng Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt ra, đồng thời hơi chậm thân thể xuống, khẽ phát tay áo. Một cỗ vô hình cương khí nhắm tới bình ngọc trước mặt âm âm bạo liệt, đem toàn bộ tinh hoa tài liệu bên trong quán trú vào dược đỉnh. Nhất thời, ngọn lửa lại bùng lên một cách mãnh liệt.

Thời gian luyện dược lần thứ hai chỉ tốn bằng nửa thời gian luyện lần đầu. Thanh sắc hỏa diễm bùng lên phối hợp cùng linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm, chậm rãi từng thốn, từng thốn đem hai mươi mấy chủng loại tinh hoa dược tài dung hợp lại.

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua. Khoảng cách trận đấu chấm dứt cũng sắp hết. Từ bên trong dược đỉnh thâm thấu ra hữu sắc đan hương càng ngày càng đậm. Chứng tỏ rằng đan dược hắn luyện chế sắp thành hình rồi.

"Tam văn thanh linh đan. Thành công rồi."

Khẩn trương nhìn chằm chằm vừa khẽ thì thào. Bất quá ngoài vẻ mặt vẫn không có biểu hiện gì, vì hắn biết chắc rằng Tam văn thanh linh đan sẽ vượt hẳn Viêm Lợi.

Giữa sân, thanh sắc hỏa diễm đang ba động trong dược đỉnh đột nhiên dừng lại. Một cỗ đan hương chậm rãi phiêu tán bày ra một viên đan dược giống như phi thủy không ngừng xoay tròn trên dược đỉnh.

Theo đan dược xoay tròn, ngọn lửa bao vây bên ngoài Tiêu Viêm cũng dần

hạ xuống rồi như thủy triều xuống, ản vào trong cơ thể. Thanh sắc hỏa diễm bên trong được đỉnh cũng sắp hoàn toàn tiêu thất. Tiêu Viêm khẽ hé miệng, phun ra một tia tử sắc hỏa diễm, một lần nữa điên cuồng quán trú vào trong được đỉnh.

Trái tim Pháp Mã cơ hồ nhảy ra ngoài khi nhìn tử sắc hỏa diễm một lần nữa được phun ra. Con mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía Tiêu Viêm.

Lúc này, nếu một lần nữa thất bại thì ngôi vị quán quân xem như không có duyên phận với Tiêu Viêm. Mà ngay cả danh tiếng của Luyện Dược sư công hội cũng bị đại hao tổn.

-----oOo-----

Chương 316: Tử Tâm Phá Chương Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tử sắc hỏa diễm, trong giây lát mạnh mẽ tiến nhập vào trong được đỉnh, sắc mặt của Tiêu Viêm trong khoảnh khắc này trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai tay nhanh chóng áp vào hỏa khẩu được đỉnh lần thứ hai, lực lượng linh hồn cơ hồ không giữ lại mảy may mạnh mẽ xuất ra. Hắn hiện tại phải khống chế hai loại hỏa diễm chuyển đổi qua lại một cách hoàn mỹ, nếu như nói không được, thất bại giống như lần trước sẽ lại xuất hiện.

Chỉ còn không đầy một giờ nữa là hết giờ, nếu như lại thất bại nữa, thì kết cục Viêm Lợi sẽ đoạt giải quán quân, vậy thì thật sự là kỳ thi này không có phát sinh kỳ tích rồi!

Trên trán hắn, mồ hôi lạnh hiện ra dày đặc, sau đó chảy xuống thành một dòng vào trong con mắt đen mở to gây ra cảm giác chua xót thế nhưng Tiêu Viêm không dám nhúc nhích chút nào.

Lực lượng linh hồn không hề giữ lại tuôn ra mạnh mẽ vào trong được đỉnh như đê vỡ, hỗn loạn gầm lên một tiếng, thanh sắc hỏa diễm lúc trước, dưới sự áp chế dẫn đạo bằng linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm, không phát sinh tiếp xúc mảy may nào với tử sắc hỏa diễm. Hơn nữa nhiệt độ cao mà cả hai ngọn lửa sinh ra cũng bị linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm bao vây cách ly mà trừ khử đi.

Trong đực đỉnh cực diện tựa như chia làm hai loại đứng cách con sông, thanh và tử hoả diễm mỗi loại một bên, linh hồn lực lượng của hắn thì chắn ngang ở giữa. Viên đan đực màu xanh vẫn chậm rãi xoay tròn. Vào lúc này, nếu như xuất ra lực lượng linh hồn áp chế độ âm của ngọn lửa, lại làm cho va chạm lẫn nhau, dù cho sinh ra khí kinh ở đó, cũng không gọi là quá mức cường đại. Nhưng là, để huỷ diệt đan đực còn yếu ớt chưa thành hình thì cũng còn dư. Tiêu Viêm lần trước thất bại, chính là bởi vì duyên có này.

Khắc sâu kinh nghiệm lần trước, giờ phút này Tiêu Viêm tâm phân tam dụng. Một mặt dùng sức áp chế tử hoả, mặt khác dẫn đạo thanh hoả chạy nhanh về một bên rời khỏi hoả khẩu. Mà tối trọng yếu là, hắn còn phải phóng xuất một cỗ nhiệt độ phù hợp ở nơi tiếp giáp của hai loại lửa, để có thể duy trì đủ nhiệt lượng cần thiết cho đan đực, nếu không, luyện chế cuối cùng cũng chuốc lấy thất bại mà thôi.

Tâm phân tam dụng, nếu không phải là nhờ vào trạng thái kỳ dị lần trước đưa đến tình trạng cực kỳ tốt đẹp như bây giờ, Tiêu Viêm lúc này căn bản không thể nào hoàn thành loại thao tác mà cho đến ngũ phẩm luyện đực sư cũng cảm thấy cực kỳ khó thực hiện. Dù cho bây giờ hắn miễn cưỡng hoàn thành, trên hai gò má đầy đặn không chảy xuống một giọt mồ hôi, cũng chỉ là bề ngoài. Phương pháp phân tâm không chế này, tiêu hao lực lượng linh hồn thật sự quá khổng lồ.

"Ra ngoài!" Giằng co trong đực đỉnh gần mười giây, bàn tay Tiêu Viêm chấn mạnh vào mặt ngoài đực đỉnh, một hồi tiếng thanh thúy vang lên, thanh sắc hoả diễm trong đực đỉnh rốt cục hoàn toàn theo hoả khẩu gào thét mà ra.

Chưa kịp rảnh rồi để thu lại thanh sắc hoả diễm, sau khi thanh sắc hoả diễm rời khỏi một chút, tử sắc hoả diễm chờ đợi đã lâu, lập tức y như mãnh hổ hạ sơn, hướng về đan đực điên cuồng nhào tới.

"Áp chế! Áp chế! Áp chế! Đáng chết, hạ xuống cho ta!" Trợn mắt lên nhìn chăm chăm vào tử sắc hoả diễm tràn về phía đan đực, trong mắt Tiêu Viêm thậm chí nổi lên vài sợi tơ máu. Thần kinh căng thẳng không ngừng gặm nhẹ, mà lực lượng linh hồn của hắn trong lúc này điên cuồng áp chế nhiệt độ tử hoả.

Chuyển hoá hoả diễm xong mới chỉ là bước đầu, phải giữ cho nhiệt độ sau đó duy trì tương đồng như trước khi ly khai. Nếu không, nhiệt độ bỗng nhiên lên cao hay xuống thấp, cuối cùng chỉ có một kết cục, đó là thất bại.

Đây là một phương pháp cực kỳ tinh tế để khảo cứu sự khống chế nhiệt độ hoả diễm trong tay người luyện đan, chỉ cần sai biệt nửa điểm, kết cục sẽ là bi kịch.

Dưới sự áp chế của lực lượng linh hồn, một bên rút vào, một bên áp chế, mặc dù khoảng cách của tử hoả và đan dược chỉ có hơn hai phân, nhưng tới khoảng cách này, nhiệt độ của tử hoả cũng đang hạ xuống! Tiếp tục hạ xuống, điên cuồng hạ xuống!

Khi tử hoả hạ xuống đến nhiệt độ mà Tiêu Viêm cần, chỉ lát sau, ngọn lửa không ngừng quay cuồng rút cục tiếp xúc với viên đan dược màu xanh, ngay lập tức, tử hoả bao trùm phía dưới.

"*Hắn đang làm gì vậy?*" Vô số ánh mắt toàn trường mang theo nghi hoặc nhìn Tiêu Viêm đang mồ hôi đầy đầu, thở hào hển, không phải nói là đan dược đã luyện chế thành công rồi chứ?

"*Người này đến tột cùng là luyện chế cái gì? Cứ nhiên dám chuyển đổi hoả diễm? Chuyện này ngay cả sư phụ cũng không tuyệt đối nắm chắc a!*" Tiêu công chúa lấy tay vỗ vỗ trước ngực. Tiêu Viêm lúc này mắt đỏ mặt xanh bộ dáng điên cuồng, thật sự làm cho người ta có chút sợ hãi. Bất quá cũng may xem tình huống hiện tại, đã thành công vượt qua thời khắc tối nguy hiểm.

"*Không biết được, bất quá phẩm chất đan dược sẽ không thấp hơn so với chúng ta đâu.*" Sắc mặt Liễu Linh thoáng chút đỏ lên, khi hắn hồi phục mới phát hiện, vừa rồi chính mình khi quan sát Tiêu Viêm kia chuyển đổi ngọn lửa kinh tâm động phách, đến quên cả hô hấp.

Pháp Mã này giờ nín thở trên đài cao, ruột gan chạy lên đến cổ, rút cục lúc này thở ra một hơi thật dài. Trong cảm giác của hắn, trong dược đỉnh trước mặt Tiêu Viêm, ngọn lửa đã hoàn toàn an ổn hạ xuống, không xuất hiện vụ nổ như lần trước nữa. Theo tình huống này, khoảng cách thành công với nhĩ văn thanh linh đan của Tiêu Viêm đã không còn bao xa nữa.

"*Tiềm lực của hắn thật sự đáng sợ, hiện tại là vì lý do đang trong trạng*

thái kỳ giai,sau khi thất bại một lần,lại có thể rất nhanh nắm được bí quyết chuyển đổi ngọn lửa.Thiên phú như vậy,thật sự là làm cho người ta kinh hãi,"

Pháp Mã nhìn về phụ trợ đan thủ trên thạch đài giữa quảng trường,thanh niên kia vừa khống chế ngọn lửa,vừa thở hỗn hển kịch kiệt,đột nhiên quay đầu nhìn Hải Ba Đông,cười nhẹ nói:"*Gia hỏa này nếu cho hẳn đủ thời gian,thành tựu của hẳn sẽ vượt xa mấy lão già chúng ta,Gia Mã đế quốc đã lâu không xuất hiện cường giả có thể ghi vào sử sách của đại lục rồi."*

"Ta chưa từng hoài nghi qua" Hải Ba Đông cười đưa tay ra.Hắn đối với Tiêu Viêm nhận thức được,vượt xa Pháp Mã,đến Phệ Hoả Nộ Liên cơ hồ làm trọng thương đấu hoàng cường giả cũng có thể sáng tạo ra,còn có chuyện gì làm không được?

Hơn nữa,Hải Ba Đông vĩnh viễn sẽ không quên,dưới khuôn mặt nguy trang như thanh niên bình thường này,kỳ thực là một vị thiếu niên năm nay chính thức chưa đến hai mươi.

*"Kế tiếp,yên tĩnh chờ đợi coi sao."*Mục quang Pháp Mã liếc về phía Viêm Lợi đang buồn bực ở đầu kia của trường luyện đan,ánh mắt như trước lại thêm phần sầu lo.Cho dù Tiêu Viêm chỉ có thể luyện chế ra nhị văn thanh linh đan,nghĩ vẫn còn hơn Viêm Lợi kia tạm thời còn không biết chi tiết đan dược,còn thêm vài phần không biết nguy hiểm.Nhưng hẳn bây giờ cũng biết,Tiêu Viêm đã thật sự toàn lực ứng phó,cho nên bây giờ chỉ có thể tận nhân lực tri thiên mệnh a!

*"Suy sụp như vậy vẫn không bị trầm luân,ngược lại tìm kiếm đột phá trong tuyệt cảnh,ai,tâm tính thật là đáng sợ.Nếu có thời gian,người như vậy chắc chắn là quang mang đại phóng."*Nạp Lan Kiệt khẽ vuốt cằm râu,nhìn Tiêu Viêm giữa sân đang trở nên càng mạnh mẽ,sợ hãi nhẹ giọng than.Vốn mỗi lần nghĩ rằng hẳn đã tới cực hạn,thì hẳn lại làm cho người ta chấn động. Nguồn truyện:

*"Đích xác rất mạnh."*Nạp Lan Yên Nhiên gật gật đầu,từ trước tới nay,đây là lần đầu vì chúng bạn cùng lứa sinh ra tâm tình bội phục.Nàng từng nghĩ tới,gặp phải hoàn cảnh như thế này mà vẫn không sa sút,có thể tượng tượng loại người dưới trạng thái tâm linh xuất hiện cảm giác vô lực,phá phủ trầm chu mà đột phá,chỉ có một chữKhó!

Mắt sáng lên nhìn qua phụ trợ thạch đài giữa quảng trường, mặc dù thờ hồng học, nhưng thanh niên kia vượt qua áp lực vẫn như trước lưng thẳng tắp như cây bút, con người của Nạp Lan Yên Nhiên trong suốt như nước, bỗng như điềm thêm một chút gì.

Trên quảng trường, Viêm Lợi sắc mặt ngưng trọng đứng trước thạch đài, ánh mắt nhìn chăm chú vào trong dục đỉnh. Lúc này động tĩnh của Tiêu Viêm bên kia đã bị hắn phát hiện. Mặc dù hắn cũng cảm thấy kinh hãi đối với phương pháp chuyển đổi ngọn lửa của Tiêu Viêm, cũng gần như thế, hắn đích xác không biết Tiêu Viêm chuyển đổi ngọn lửa đến tột cùng là muốn chế tạo loại đan dục nào. Bất quá hắn đối với viên đan dục mà mình luyện chế, tuyệt đối tin tưởng.

"Mặc kệ người giãy giụa như thế nào, quán quân, là của ta! Người không chịu được thất bại, ta cũng đồng dạng không thể bại!" Tay đột nhiên nắm chặt, Viêm Lợi thấp giọng quát lên trong lòng. Lúc này một mình mạo hiểm tánh mạng tiến đến Gia Mã đế quốc, chỉ cần hắn có thể lấy được quán quân, lại thêm đá kích trọng đại của danh vọng Gia Mã luyện dục sư công hội, vậy sau khi trở về, chức hội trưởng công hội bản quốc, đã mở rộng vòng tay mà chờ đón hắn. Đến lúc đó, địa vị hắn ở Xuất Vân đế quốc, sẽ bay thẳng lên cao!

"Hết thấy vì quyền lực! Xuất hiện đi! Kiệt tác của ta!"

Đột nhiên ngừng đầu phát ra một tiếng gầm nhẹ, bàn tay mạnh mẽ của Viêm Lợi chụp vào phía trên dục đỉnh, nắp đỉnh bắn lên, một đám lửa đen phô thiên cái địa từ trong dục đỉnh chen nhau mà ra. Trung tâm đám lửa đen kia, quang mang màu tím phóng ra mạnh mẽ, chỉ một thoáng, phá tan đám lửa màu đen.

Theo quang mang bắn ra, một cỗ tử sắc đan hương nồng đậm chậm rãi bốc lên cao. cuối cùng giống như một đám sương mù có linh tính hình thành một đám mây màu tím tại khoảng không trên đầu Viêm Lợi.

"Đan hương có màu thật là nồng đậm!" Nhìn phiến tử sắc đan hương che phủ thạch đài, luyện dục sư trong trường thi miệng run rẩy lắm bả nói.

Sắc mặt âm trầm nhìn phiến tử sắc đan hương kia, tiểu công chúa cùng Liễu Linh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có chút bất an. Xem độ dày đan hương như vậy, nói hắn luyện chế đan dục, tuyệt đối là tứ phẩm đan

được, bây giờ Nham Kiêu muốn thắng hẳn, tựa hồ cực kỳ khó khăn.

"Ha ha ha ha!" Giữa không trung, hắc hỏa diễm từ từ tàn lụi, một viên tử sắc đan dược to như mắt rồng, xuất hiện xoay tròn dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Viêm Lợi phẩy tay một cái, tử sắc đan dược đó bay vào lòng bàn tay hắn. Năm viên đan dược, hắn không nhìn được bật lên tiếng cười cuồng ngạo.

"Ha ha, Tử Tâm Phá Chướng Đan, rốt cục luyện thành rồi. Đây chính là đan dược đủ sức so sánh với ngũ phẩm đan dược, các người tranh với ta thế nào được? Ha ha."

Trên bầu trời rộng của trường thi, tiếng cười của Viêm Lợi vang vang, làm cho chỗ ngồi của khách quý hai bên im lặng trong thời gian ngắn. Sau một lát, từng ánh mắt trở nên nóng cháy, gắt gao chăm chú nhìn vào viên tử sắc đan dược trong tay Viêm Lợi trên đài.

"Tử Tâm Phá Chướng Đan, tứ phẩm đỉnh phong đan dược, tương đồng với tam văn thanh linh đan. Đây cũng thuộc loại đan dược có thể trực tiếp khiến thực lực của người ta tăng lên, chỉ có điều, hiệu quả của nó chỉ có thể tác dụng với cấp bậc đại đấu sư mà thôi. Người có cấp bậc này nếu như uống Tử Tâm Phá Chướng Đan, liền có thể tăng lên hơn một tinh thực lực. Tồi trọng yếu là, một người ở cấp bậc đó, có thể dùng liên tiếp hai viên, mà không bị sinh ra kháng tính quá lớn. Nói cách khác, chỉ cần người có thể kiếm được hai viên Tử Tâm Phá Chướng Đan, vậy có thể vững vàng đề thăng lên hai tinh thực lực." Pháp Mã con người hí lại, thấp giọng chậm rãi nói. Đây có thể nói là loại đan dược có thanh danh không nhỏ trong giới luyện dược sư.

"Không nghĩ tới a! Không nghĩ tới tên Viêm Lợi này cũng có quyết đoán như vậy, luyện chế Tử Tâm Phá Chướng Đan khả năng thất bại sẽ không thấp hơn so với tam văn thanh linh đan bao nhiêu. Nếu như hắn cũng thật sự dám luyện chế trong trường hợp này, hắn phải biết nếu như thất bại, hắn tuyệt đối không chạy khỏi Gia Mã đế quốc." Pháp Mã lắc lắc đầu, nhẹ giọng thở dài. Tới bước này rồi, hắn cơ hồ có chút tâm tàn ý lạnh, bởi vì bây giờ, cho dù Tiêu Viêm chế luyện thành công ra nhị văn thanh linh đan, cũng khó có thể so với Tử Tâm Phá Chướng Đan của Viêm Lợi.

Mặc dù nhị văn thanh linh đan cũng có thể tăng lên cho người dùng hai tinh thực lực, nhưng có hiệu quả là có một ít tỷ lệ cản trở, cũng đủ dọa lui

rất nhiều người. Bởi vậy, trong hai loại đan dược này, nếu như lựa chọn, rất nhiều người sẽ chọn Tử Tâm Phá Chướng Đan mà không chọn nhị văn thanh linh đan.

"Trừ phi..."

Nghĩ đến khả năng kia, Pháp Mã bỗng nhiên lắc lắc đầu tự giễu. Nhìn bộ dáng của hắn, Hải Ba Đông vẫn đứng bên cạnh khẽ nhủ mà dò hỏi tiếp: *"Trừ phi cái gì?"*

Thở một hơi thật dài, Pháp Mã giương mắt liếc liếc nhìn Hải Ba Đông: *"Trừ phi hẳn có thể luyện ra tam văn thanh linh đan tối cao phẩm giai. Nói cách khác, hẳn phải có loại hoá diễm thứ ba!"*

"Một người có được ba loại hoá diễm? Đây có thể sao?" Pháp Mã trong lòng khổ sáp lắm bậm nói.

"Ba loại hoá diễm sao?" Khẽ giọng nỉ non, Hải Ba Đông ngẩng đầu thở ra một hơi, trong đầu dần hiện ra loại hoá diễm màu trắng đậm vừa nóng vừa lạnh mà Tiêu Viêm sử dụng khi trước. Hắn vẫn nhớ rõ Phật Hoả Nộ Liên khi trước là từ thanh sắc dị hoá cùng dị hoá màu trắng đậm dung hợp mà ra. Nói cách khác, trong cơ thể Tiêu Viêm vẫn còn ẩn giấu một loại dị hoá vẫn chưa xuất ra so với thanh sắc hoá diễm càng thêm khủng bố.

"Có lẽ là hoàn toàn không có hy vọng" Hải Ba Đông có chút nhún vai, nhìn thanh niên trong trường thi, nhẹ giọng nói.

Pháp Mã đầu khổ lắc lắc đầu, hẳn cho rằng Hải Ba Đông nói những lời này là an ủi hắn.

Trong trường thi, Tiêu Viêm giương mắt nhìn viên tử sắc đan dược tươi nhuận trong dược đỉnh. Bây giờ ở phía trên thân đan, đã xuất hiện hai màu đan văn một xanh một tím, nói cách khác, hẳn đã chế tạo thành công nhị văn thanh linh đan.

"Tử Tâm Phá Chướng Đan sao?" Chậm rãi quay đầu đi, nhìn Viêm Lợi đang trong cơn cuồng tiếu, Tiêu Viêm có thể nhận thấy ánh mắt của bọn tiểu công chúa nhìn qua, nghĩ đến bọn họ cho rằng người đã sớm không có cơ hội nào.

"Ai, đại hội chết tiệt này, thật sự là ép người a!" Thở dài một hơi, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn vào tử sắc hoả diễm trong đỉnh, bỗng nhiên có chút ngây người. Sau gần nửa ngày, ngón tay này nhẹ nề vỗ về hắc sắc giới chỉ cổ xưa trên tay trái, trong ấy chứa "*Cốt Linh Lãnh Hoả*" của Dược lão đang ngủ say.

"*Sư phụ, quá rầy người!*" Chậm rãi khom người, sau đó đứng thẳng lên, hắc sắc giới chỉ của Tiêu Viêm đặt nhẹ trên hoả khẩu của dược đỉnh, khép hờ đôi mắt, nhẹ giọng nói: "*Xuất hiện đi, Cốt Linh Lãnh Hoả.*"

-----oOo-----

Chương 317: Nổ Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tiếng Tiêu Viêm nhẹ giọng nỉ non, hắc sắc giới chỉ trên ngón tay yên lặng hồi lâu. Lát sau, hắc sắc giới chỉ đột nhiên nhẹ nhàng, run rẩy khởi lên, cảm giác nhàn nhạt mà băng lãnh bắt đầu thoáng động đập ở đầu ngón tay Tiêu Viêm, nơi đốt xương hơi có chút trắng bệch.

Tựa hồ nhận ra điều gì, tử sắc hoả diễm trong dược đỉnh cũng có chút bất an nhảy nhót lên. Bất quá dưới áp chế tuyệt đối của lực lượng linh hồn Tiêu Viêm, nên dù chúng nhảy nhót bất an nhưng cũng chưa tạo thành cử động gì quá mức.

Trên quảng trường, lúc này giọng cuồng tiếu của Viêm Lợi từ từ hạ xuống. Ánh mắt chăm chú nhìn vào Tử Tâm Phá Chương Đan đã nhìn qua chỗ Tiêu Viêm. Lúc này toàn trường cũng chỉ còn mình hắn luyện chế thôi, những luyện dược sư khác đều lựa chọn nhận thua hoặc đã lui xuống khỏi tràng. Dù sao, do Viêm Lợi luyện chế ra viên tứ phẩm đan dược trước mặt, bọn họ cũng không có thực lực nghịch thiên như vậy để làm ra thành tích khiến cho mọi người đều khiếp sợ.

Đình chỉ dao động của viên Tử Tâm Phá Chương Đan trong tay, Viêm Lợi khoanh hai tay trước ngực cười lạnh nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa: "*Ai, người sắp chết giãy giụa!*"

Trên đài cao, Pháp Mã vốn sắc mặt thoáng chút xám xịt đột nhiên nhú

mày,ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Viêm.Là luyện dược sư đẳng cấp tối cao trong quảng trường,hắn tự nhiên có thể cực kỳ nhanh chóng nhận thấy sự biến hoá của hoả diễm ở khu vực của Tiêu Viêm.

*"Đã phát sinh chuyện gì vậy?Tại sao hoả diễm trong đỉnh bắt đầu dao động bất an?"*Mờ mịt thì thào một tiếng.Trong khoảnh khắc,sắc mặt Pháp Mã đột nhiên đại biến.Ánh mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào dược đỉnh trước mặt Tiêu Viêm,chợt co rút nhanh.Lúc này,hắn tựa như mơ hồ nhìn thấy một chút gì đó màu trắng,hơn nữa,đó là một cỗ hàn khí.Dĩ nhiên,cũng từ nơi thâm thấu của dược đỉnh chậm chậm xuất ra.

*"Hàn khí?"*Nhận thấy nhiệt độ đột nhiên hạ thấp,trên quảng trường sắc mặt Pháp Mã lại biến hoá.Như hắn bây giờ cũng bị tình huống bất thành linh làm cho có chút không hiểu ra sao.

*"Nơi này nhiệt độ hạ thấp lại nồng nặc hàn khí.Dĩ nhiên,có thể ảnh hưởng trên phạm vi rộng như vậy,chẳng lẽ là Băng lão ra tay?"*Gia lão cũng không biết,đi tới bên cạnh Pháp Mã,quái dị nhìn thoáng qua Hải Ba Đông ở một bên nói.

*"Nếu vậy chỉ sợ ta đã sớm thành cường giả rồi."*Hải Ba Đông tròn mắt,tự nhiên hắn trong lòng đã biết.Cỗ hàn khí này ứng với hành động của Tiêu Viêm lúc này,chắc là loại dị hoả màu trắng đậm rồi.Khi trước hắn đã giao thủ với loại hoả diễm này,rõ ràng loại này là phi thường kinh khủng.Trong cực lạnh hàm chứa cực nóng,làm cho người ta ứng phó cực kỳ đau đầu.

*"Không phải,dường như hàn khí tựa hồ là từ trong dược đỉnh của Tiêu Viêm truyền ra."*Pháp Mã lắc đầu,trầm giọng nói.

*"Hắn đang làm cái gì?Trong lúc luyện đan lại chế tạo ra hàn khí?Hắn không sợ làm tắt lửa trong đỉnh sao?Không lẽ định phá bình quảng xuống đất sao?(ý nói phá huỷ hết tất cả)"*Gia lão nhíu mày nói.

*"Sẽ không đâu.Với tính của hắn,không có khả năng làm chuyện nhàm chán như vậy.Hắn chắc chắn có ý định riêng của mình."*Pháp Mã lắc đầu,dĩ nhiên,theo nhận thức của hắn với Tiêu Viêm,không có khả năng là hắn tự bạo tự khí. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

*"Tiểu tử kia,ngươi đến tột cùng là muốn làm cái gì đây?"*Thở nhẹ một

hơi, Pháp Mã nhìn chăm chăm vào thanh niên giữa tràng, thấp giọng nói.

Hắc sắc giới chỉ đang run rẩy. Lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm càng ngày càng tăng lên theo giới chỉ run rẩy kịch liệt, cũng lại dốc toàn bộ lực lượng tùy thời không chế tử hoả trong đực đỉnh hạ xuống. Đương nhiên, bởi vì hai loại hoả diễm đều không thật sự thuộc về chính mình, cho nên lúc này muốn chuyển đổi, lại càng khó khăn hơn lúc trước. Bất quá, lại không có một lần kinh nghiệm thành công nào. Đực cái bây giờ đang ở tột đỉnh trạng thái kỳ giai, Tiêu Viêm đối với mình có đực tin tưởng không ít.

"Sự phụ, thay ta cầu nguyện đi" Chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay Tiêu Viêm tại hoả khẩu của đực đỉnh đang cong mềm mại bỗng nhiên duỗi thẳng. Hắc sắc giới chỉ một lần nữa run lên, hoả diễm màu trắng đậm mạnh mẽ xuất ra. Trong giây lát, nhiệt độ của Tiêu Viêm chợt hạ xuống. một lần nữa.

"Lui về." Quát khẽ một tiếng trong lòng, khi hoả diễm màu trắng đậm tiến vào bên trong đực đỉnh thì tử sắc hoả diễm nhanh chóng đực dẫn đạo. Tử hoả gọn gàng ngăn nắp theo một hướng khác của hoả khẩu mà thoát ra ngoài, từ từ tiêu tán.

"Ám lên nào!" lực lượng linh hồn nhanh như tia chớp bao vây lấy hoả diễm màu trắng đậm đang tiến mạnh vào trong đực đỉnh, hai chân Tiêu Viêm giậm mạnh. Vài khe nứt từ dưới bàn chân lan ra. Mồ hôi trên trán tuôn xuống như mưa. Không ngừng tuôn xuống. Trường bào luyện đực sư của hắn đã trở nên nặng nề vì trong nháy mắt đã ướt hết. Bất quá công nghệ chế tạo trường bào cực kỳ hoàn mỹ, vải lót bên trong có tác dụng hút mồ hôi, hoàn toàn hấp thụ hết mồ hôi trên áo và trên da thịt, nhờ vậy, trông bề ngoài Tiêu Viêm không đến nỗi quá mức chật vật.

Dưới sự khống chế của lực lượng linh hồn của hắn xuất ra ào ạt, nhiệt độ của hoả diễm màu trắng đậm nhanh chóng đề thẳng. Sau khoảnh khắc, ánh mắt Tiêu Viêm dường như trút đực một gánh nặng, đã bao phủ viên thanh sắc đan đực.

Nhưng, mặc dù Tiêu Viêm cố gắng tăng nhiệt độ đám lãnh hoả kia để bao phủ lấy đan đực, vẫn không tăng lên đực chút nào, không ngừng phát tán hàn khí băng lãnh. Bất quá, may là Tiêu Viêm đã dùng cách tăng nhiệt độ ngọn lửa mà bao phủ đan đực, cho nên lãnh hoả bốc lên cũng không mang đến nhiều phiền toái cho hắn. Đồng thời, gần như theo Cốt Linh Lãnh Hoả

bốc lên trong đực đỉnh, một tia hàn khí màu trắng chậm rãi từ trong đực đỉnh thấm ra ngoài, cuối cùng mờ hồ che phủ toàn đực đỉnh.

"*Hắn đang làm gì vậy?*" Nhìn hàn khí dần khuếch tán, vẻ mặt của tiểu công chúa, Liễu Linh cùng những người đang có mặt đều mờ mịt. Bởi vì khi Tiêu Viêm phóng xuất Cốt Linh Lạnh Hoả thì đưa tay vào trong hoả khẩu, sau đó hàn khí mới phun ra. Cho nên, dù khoảng cách của đám người tiểu công chúa không xa Tiêu Viêm vẫn không thể nào biết được, trong cái ám hồng đỉnh lô bình thường đó đã chuyển qua loại hoả diễm thứ ba rồi.

"*Đúng là một cỗ hàn khí cổ quái lạnh như băng, vì sao dùng linh hồn cảm giác dò xét, nhưng lại giống như một khối hoả diễm nóng chảy?*" Năm Tử Tâm Phá Chương Đan trong tay, Viêm Lợi nhìn đạo hàn khí thấp giọng nói. Không biết tại sao, trong lòng hắn khởi lên một chút bất an.

"*Không cần lo lắng. Ta tin rằng, tên gia hoả này không thể làm được cái gì đó trong nửa canh giờ còn lại.*" Viêm Lợi vỗ về Tử Tâm Phá Chương Đan trong tay. Bây giờ, cũng chỉ có vật này mới có thể làm cho hắn có chút cảm giác kiên định.

"*Vù vù.*" Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào bên trong đực đỉnh, viên đan đực nằm giữa khối hoả diễm màu trắng đậm kêu lên những âm thanh kỳ dị, làm cho hắn ngẩn người ra.

Ánh mắt nhìn đảo đảo trên thạch đài, cuối cùng dừng trên ám hồng đực đỉnh, thì ra thanh âm vù vù là từ trên đỉnh phát ra.

Khẽ nhíu mày, ngay cả Tiêu Viêm cũng có chút mờ mịt không biết là gì. Một tiếng răng rắc nhỏ vang lên, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống. Ánh mắt hắn dừng ở thân trên màu đỏ sậm của đỉnh, chợt ánh lên vẻ giễu cợt. Chỉ thấy cái đỉnh bóng loáng xuất hiện một khe nứt thật nhỏ, đang lan ra thật chậm.

"*Sắp nổ đỉnh rồi!*" Nhìn khe nứt nho nhỏ kia nói, Tiêu Viêm khẽ nuốt nước miếng, bỗng thấy miệng khô đắng. Trải qua ba lần chuyển đổi hoả diễm, đỉnh lô đã đạt tới mức chịu đựng cực hạn của nó, sắp sửa nổ tung. Tiêu Viêm trước đây coi thường chuyện tìm một cái đỉnh tốt, rốt cục, đây là lần đầu tiên nhận thấy đực, một cái đực đỉnh tốt đối với luyện đực sư mà nói, cũng không phải là một vật không thể tìm đực như tưởng tượng của hắn.

"*Phiền phức rồi!*" Mồ hôi lạnh lại chảy xuống trên hai gò má hấn, Tiêu Viêm không nghĩ tới, vào giây phút quyết định cuối cùng, lại xuất hiện một màn kịch vui như thế này.

Không lâu sau khi tiếng rãg rắc thứ nhất vang lên, tiếng thứ hai đã tới liền. Tiếng thứ ba thứ tư vang lên gần như cùng một lúc, nguyên là được đỉnh rất kín giờ đây xuất hiện rất nhiều khe nứt. Thậm chí Tiêu Viêm còn có thể nhìn thấy hoả diễm bên trong xuyên qua những khe nứt đó.

"*Trời ơi!*" Do ở cách Tiêu Viêm không xa, nên khi tiếng rãg rắc đầu tiên vừa phát ra, bọn tiểu công chúa đã biết. Nhìn mồ hôi lạnh tuôn ra đầy mặt Tiêu Viêm, tất cả mọi người thầm kinh hô: "*Ai có thể ngờ được? Gia hoả này lại có thể làm cho được đỉnh bùng nổ chứ?*"

Trên đài cao, miệng Pháp Mã giật giật liên tục. Hấn đã tưởng tượng rất nhiều cách thức mà Tiêu Viêm sẽ bị thua, nhưng lại không nghĩ rằng, hấn lại bởi vì một cách làm cho người ta không thể nói nên lời chính là nổ lò mà thất bại.

Sau một lúc lâu, Pháp Mã đau khổ lắc lắc đầu, trầm giọng khẽ nói: "*Ôi, kết cục là tiểu gia hoả này cuối cùng muốn làm cái gì đây? Lúc trước được đỉnh đã chịu đựng nhiệt độ cao, bây giờ lại làm cho lạnh đi như vậy. Hơn nữa chất lượng của được đỉnh lại thấp như vậy, không nổ mới là chuyện lạ đó.*"

Hải Ba Đông cũng khẽ nhíu mày, thật ra so với Pháp Mã hấn hiểu rõ sự tình hơn. Chắc hấn là Tiêu Viêm muốn sử dụng ngọn lửa màu trắng đậm kia để luyện chế thanh linh đan thành phẩm chất tam văn. Nhưng vì hấn không cẩn thận đã sinh ra một vấn đề nhỏ. Tuy chỉ là một vấn đề nhỏ, nhưng trong lúc này, lại là quyết định ngôi quán quân của đại hội a!

"*Ha ha. Được đỉnh đã như vậy, ta xem người làm sao luyện tiếp đây?*" Kinh ngạc nhìn vết nứt chằng chịt trên được đỉnh, Viêm Lợi sau khi sửng sốt một hồi, nhin không được vỗ vào thạch đài cười thất thanh. Nhìn bộ dạng thất thố của hấn, rõ ràng là khi nầy bị động tác cổ quái của Tiêu Viêm hù dọa không ít.

Không rảnh để chú ý tới ánh mắt và thanh âm bên ngoài, Tiêu Viêm đầu đầy mồ hôi nỗ lực duy trì được đỉnh đang rạn nứt. Đáng tiếc là hấn không

phải chú tạo sự(thợ rèn),cũng không phải là thợ đúc,cho nên,sau một thời gian vẫn y nguyên,chẳng những vậy,trên đực đỉnh những khe nứt ngày càng rộng thêm.

Đến khi những khe nứt trên đực đỉnh mở rộng đến một độ cực hạn,thì tốc độ mở rộng dần dần chấm dứt.Yên lặng trong khoảnh khắc,bạch sắc hàn khí mạnh mẽ theo khe nứt trên đực đỉnh mà tràn ra ngoài,bao phủ toàn bộ thạch đài.

Trong khoảnh khắc hàn khí xuất hiện,đực đỉnh bắt đầu bành trướng lên.Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào đực đỉnh ngày càng nở to ra,trong chốc lát trước khi nó nổ,đột nhiên ánh mắt đỏ ngầu lên hung hăng thò tay vỗ một cái vào đáy đực đỉnh!

"*Ầm.*"Vốn dĩ đực đỉnh đã đạt tới cực hạn rồi,dưới một chưởng của Tiêu Viêm,rất cực nổ mạnh ra tạo thành một tiếng rền vang.Trên quảng trường,vô số mảnh vỡ của đực đỉnh bắn ra tứ phía,làm cho các luyện đực sư vội vã thoái lui.

"*Ha ha ha ha,ta nói,quán quân là ta!*"Nhìn bạch sắc hàn khí bao phủ trọn thạch đài,Viêm Lợi rất cực hoàn toàn nhẹ nhõm,cười lớn nói.

Khắp quảng trường lúc này vẫn còn dư âm tiếng nổ cùng giọng cười của Viêm Lợi.Những người còn lại đều trầm mặc.Hiện tại thất bại,đã là chuyện đương nhiên!

-----oOo-----

Chương 318: Người Thắng Cuối Cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở phía trên quảng trường là một mảnh trầm mặc,mãi một lúc sau mới thốt ra những tiếng cảm thán tiếc hận.

"*Ai*" bàn tay nhẹ nhàng phủ đi tro bụi vương trên áo bào,ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm ở phía bên kia lớp sương mù,lắc lắc đầu trầm nghĩ đại hội lần này vốn là Nham Kiêu cùng với thân bí thiếu niên kia so tài cao thấp,nhưng cuối cùng Nham Kiêu lại thất bại a. Bạn đang đọc truyện tại -

<https://truyenfull.vn>

"Lần này chúng ta quá mất mặt a."

"Ha, ha. Pháp Mã hội trưởng, Nham Kiêu đã thất bại ngài hãy nhanh chóng tuyên bố kết quả cuối cùng của đại hội đi a." Viêm Lợi điên cuồng cười lớn, trong lòng âm thầm vui sướng, ngẩng đầu nhìn mấy người Pháp Mã ngồi phía trên nói lớn.

"Làm sao bây giờ." Hải Ba Đông nhíu mày, trên mặt xuất hiện một chút sát ý, lạnh lung liếc nhìn Viêm Lợi ở phía dưới, thấp giọng nói.

"Còn có thể làm được gì chứ? Không lẽ chúng ta trước mặt bao nhiêu người liền hợp sức đánh chết hắn hay sao." Pháp lão bất đắc dĩ nói, nhưng lúc này hắn cũng không hề có biện pháp gì.

"Sớm biết như vậy hôm qua nên bắt hắn lại." Pháp lão lạnh lùng nói.

"Ai, giết cũng phiền toái a, tên đó biết chúng ta không có biện pháp làm hắn bại lộ thân phận nên rất ngông cuồng a." Lắc lắc đầu, Pháp lão cười khổ nói: *"Xem ra chỉ có thể để hắn đạt được vị trí quán quân trước mặt mọi người a."*

Nghe vậy, Hải Ba Đông cùng Gia lão cùng liếc nhìn nhau, nhưng lại không có biện pháp nên đành phải gật đầu đồng ý.

Chậm rãi tiến lên, Pháp lão ánh mắt đảo qua một lượt tất cả mọi người trong quảng trường, bất đắc dĩ nói: *"Dựa theo qui định của đại hội, ai có thể điều chế ra đan dược có phẩm giai cao nhất sẽ trở thành người thắng cuộc. Liễu Linh tuy luyện chế được tứ phẩm đan dược nhưng ở phẩm giai cùng trình độ đều kém hơn tử tâm phá chướng đan do Viêm Lợi luyện chế. Vì vậy....."*

Toàn bộ mọi người đều im lặng, Chỉ có âm thanh bất đắc dĩ của Pháp lão chậm rãi vang lên.

"Vì vậy người thắng cuộc trong Luyện dược sư đại hội của Gia Mã đế quốc lần này là...."

Song chưởng ôm trước ngực, khuôn mặt Viêm Lợi tím tím cười nhìn

khuôn mặt đang âm trầm trên đài cao của ba người Pháp lão, hẳn bây giờ có thể nghĩ đến, khi hẳn trở về Xuất vân đế quốc thì vị trí hội trưởng sẽ không có người nào tranh được với hẳn.

"*Người thắng là Viêm...*" Pháp lão nghiêng răng nghiêng lợi rớt cuộc cũng nói được vài từ.

"*Đợi đã.*"

Một thanh âm thành linh vang lên, ngăn lời nói của Pháp lão lại. Vô số ánh mắt trên quảng trường đều đổ dồn về bãi đá bị bao vây bởi hàn khí nơi phát ra thanh âm.

Một lúc sau, sương mù bao phủ chung quanh bãi đá nhạt dần, cảnh tượng bên trong bãi đá dần hiện lên trước mắt mọi người.

Ở trên tảng đá cứng rắn, bởi vì lúc trước dực đỉnh nổ mạnh. phía trên bãi đá cũng là một mảnh hỗn độn, nhìn lên trên tảng đá một chút là một thanh niên quần áo có chút bị tàn phá, tay đang cầm giữ lấy tảng đá, phía ngoài thân thể còn ẩn có chút máu, chắc là nguyên do bị nổ đỉnh.

Nhận thấy được sương mù chung quanh đã tan hết, khuôn mặt có chút tái nhợt của Tiêu Viêm ngẩng lên nhìn Pháp lão trên đài cao, thanh âm khàn khan nói: "*Pháp Mã hội trưởng, trận đấu vẫn còn hơn mười phút phải không?*"

"*Án, còn mười bốn phút.*" Nhìn Tiêu Viêm đã gằn như kiệt sức, Pháp lão gật đầu trả lời.

"*Nham Kiêu, dực đỉnh của ngươi đã vỡ tan, cho dù còn lại hơn mười phút thì ngươi sẽ làm được gì chứ? Không lẽ, lại đối lấy dực đỉnh mới sau đó luyện chế lại từ đầu sao? Ha Ha, ta khuyên ngươi nên trực tiếp nhận thua đi.*" Nhìn Tiêu Viêm, Viêm Lợi nhin không được châm chọc cười nói.

"*Có thể tái chiến nhưng lại chọn lùi bước, như vậy mới không phải điều mà một nam nhân nên làm.*" Thản nhiên cười cười, khóe miệng Tiêu Viêm Hiện lên vẻ đùa cợt, lạnh lùng nói "*Còn nữa, ai nói cho ngươi ta cần phải luyện chế một lần nữa.*"

"*Người nói vậy là sao?*" Nhìn bộ dáng thần thần bí bí của Tiêu Viêm, nụ cười trên mặt Viêm Lợi dần thu lại, có chút bất an quát to.

Không trả lời lại câu hỏi của Viêm Lợi, trước ánh mắt chăm chú của mọi người trong quảng trường, Tiêu Viêm chậm rãi giơ tay phải lên, một cỗ hấp lực đột nhiên hướng tới không trung bạo dũng mà ra.

Theo lòng bàn tay của Tiêu Viêm hướng lên thì một đóa hoa màu trắng hỏa diễm.

Bởi vì màu sắc của hỏa diễm giống với tầng mây chung quanh cho nên nếu không cẩn thận quan sát thì sẽ không phát hiện được đó là một ngọn hỏa diễm màu trắng. Ngọn hỏa diễm màu trắng này là lúc trước khi được đỉnh nổ tung, Tiêu Viêm đã nhanh chóng đem Tam văn thanh linh đan dùng cốt linh lãnh hỏa bao lấy, rồi đẩy lên không trung khiến cho đan dược tránh bị ảnh hưởng khi được đỉnh nổ tung. Tại giây phút khẩn cấp có thể nghĩ ra được biện pháp biến nguy thành an như vậy, ngay cả Tiêu Viêm cũng cảm thấy bội phục chính bản thân mình. Điều đó rõ ràng làm cho cục diện của đại hội thay đổi.

"*Đây là...*" Ngạc nhiên nhìn ngọn hỏa diễm màu trắng kia, Pháp lão có thể nhận thấy được xung quanh ngọn hỏa diễm này ẩn chứa một loại hàn khí vô cùng băng lãnh, tuy nhiên bên trong ngọn hỏa diễm đó lại ẩn hiện một quả đan dược màu xanh.

"*Ha, Ha, lúc này nói đến thắng bại còn hơi sớm a. Kỳ tích, vĩnh viễn đều xuất hiện ở thời khắc cuối cùng hướng hồ tên đó là người luôn khiến người khác phải ngạc nhiên a.*" Nhìn ngọn hỏa diễm màu trắng, Hải Ba Đông trong lòng thở dài nhẹ nhõm, hắn chỉ biết muốn đánh bại tên tiểu yêu quái Tiêu Viêm kia, bằng vào thực lực của Viêm Lợi tựa hồ không thể.

"*Hảo tiểu tử, ta quả nhiên là đã đánh giá thấp hửn. Chỉ có điều, vì cái gì mà mỗi lần hửn phải đem đến cho mọi người nhiều bất ngờ như vậy?*" Gia lão vỗ tay, cười tán thưởng nói.

Pháp lão cũng gật gật đầu đồng ý, xem trận đấu của người này nếu không có một thần kinh cường hãn, chỉ sợ sẽ bị ngạc nhiên mà chết, Trong trận đấu này Tiêu Viêm đã làm cho nhiều người thấp thỏm bất an.

"*Tiểu tử khùng bố này, trong thời khắc cuối cùng còn có thể nghĩ được*

biện pháp như vậy để bảo toàn đan dược, thật vô cùng ghê gớm a." Nạp Lan Kiệt vuốt râu cười cười nói, khen không dứt miệng.

Bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng phập phồng, Nạp Lan Yên Nhiên thở dài như chút được gánh nặng, hơi hơi gật đầu, chọt bàn tay trắng nõn nhanh chóng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, không nghĩ tới kết cục trận đấu đã định nay lại có chuyển biến.

"Đây là cái gì vậy?" Sắc mặt âm trầm nhìn ngọn hỏa diễm trắng trên trời, cảm giác bất an trong lòng Viêm Lợi ngày càng gia tăng.

Trong quảng trường, trên bầu trời màu trắng hỏa diễm, sau khi được Tiêu Viêm hấp lực cũng bắt đầu nhanh chóng sa xuống. Theo đó, bề ngoài của ngọn hỏa diễm trắng nhanh chóng tiêu tán mà viên đan dược màu xanh ngày càng hiện rõ.

Khi đan dược cách bàn tay của Tiêu Viêm nửa thước, hỏa diễm hoàn toàn tiêu tán, viên đan dược màu xanh đã chuẩn xác lọt vào lòng bàn tay của Tiêu Viêm. Rút tay lại, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn viên đan dược màu xanh vừa trải qua biến đổi bất ngờ đồng thời thuận lợi ra khỏi dược đỉnh, nhin không được ngửa đầu hít một hơi khí lạnh.

Đan dược màu thanh sắc, giống như một hạt long nhãn, bao phủ phía ngoài là một Thanh một Tử một Bạch ba đạo giới văn xếp hàng có thứ tự, nắm đan dược trong tay, Tiêu Viêm có thể nhận thấy trong đó ẩn chứa một năng lượng khổng lồ.

"Rốt cuộc cũng thành công a." Trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười vui mừng. Kể từ khi học luyện dược, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm hao tổn nhiều tinh thần và thể lực để luyện chế một loại đan dược đến vậy.

"Thành công sao? Là cái gì phẩm giai a?" Nhìn thấy nụ cười của Tiêu Viêm, mấy người tiểu công chúa bên cạnh nhin không được mở miệng dò hỏi. Bởi vì hàn khí mà mùi hương của Tam văn thanh linh đan không tỏa ra ngoài, đó là bị hàn khí làm đông cứng lại. Vì vậy, đám người tiểu công chúa dù ở gần cũng không biết chính xác Tiêu Viêm là luyện đan dược gì. Đương nhiên cho dù không có mùi vị của đan hương tiêu tán ra, nhưng bọn họ có dùng đầu gối nghĩ cũng biết phẩm giai của Đan dược này không thấp.

Tiêu Viêm khẽ cười, ánh mắt khẽ lướt qua cách đó không xa về mặt âm trầm hơn nữa còn có chút bất an của Viêm Lợi, tay cầm đan dược giơ lên cao, ánh mắt dừng lại trên đài cao mỉm cười nhìn Pháp Mã mấy người, khẽ quát. "*Tứ phẩm đan dược, Tam văn thanh linh đan.*"

"*Ha, Ha,...*"

Nhìn đan dược trên tay thanh niên phía dưới, Pháp lão rớt cuộc nhìn không được sự hưng phấn trong lòng, vui mừng cười to.

"*Tam văn thanh linh đan.*"

Bên tai vang lên thanh âm tựa như sấm sét vang lên trong lòng Viêm Lợi, khuôn mặt đang đắc ý trong nháy mắt trở nên ảm đạm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào viên đan dược trong tay Tiêu Viêm, chân tay mềm nhũn ngồi trên đất.

Tử tâm phá chướng đan tuy mạnh nhưng Viêm Lợi cũng rõ ràng Tam văn thanh linh đan tuyệt đối hơn rất nhiều.

Ngôi vị quán quân sắp tới tay, trong năm phút ngắn ngủn lại lần nữa để tuột mất.

Đó là kỳ tích!

Người thanh niên chưa tới hai mươi tuổi này đã sáng tạo ra kỳ tích.

-----oOo-----

Chương 319: Đánh Giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quảng trường thật lớn, ngoại trừ tiếng cười của Tiêu Viêm thoáng có chút suy yếu, không có tạp âm nào khác, tất cả người nghe nói qua "*Tam văn thanh linh đan*" hàng đầu này, đều là về mặt kinh ngạc nhìn thanh niên trong sân, ai có thể nghĩ đến, cuối cùng tại đây, thanh niên ngoại hình bình phàm trước mặt, bằng vào thực lực bản thân, đem chức quán quân sắp lọt vào tay người ngoại quốc, nhanh chóng đoạt lại!

"Lão thiên a, dĩ nhiên là luyện chế tam văn thanh linh đan, khó trách phải chuyển đổi hỏa diễm vài lần", tiểu công chúa không tự chủ được thốt lên, trong thanh âm, bộc lộ sự kinh hãi khó có thể che dấu, thân là một người luyện dược sư, nâng so những người xem khác càng thêm hiểu rõ, xác suất thất bại cùng với mức độ khó khăn khi luyện chế của vật này, đến tột cùng có bao nhiêu kinh khủng.

"Người kia cư nhiên sở hữu ba loại hỏa diễm?" Liễu linh khóe miệng co quắp, không thể che dấu được khiếp sợ trong ánh mắt, muốn luyện chế ra tam văn thanh linh đan, phải có ba loại hỏa diễm bất đồng, mà lúc trước Tiêu Viêm sở sử dụng hỏa diễm, lại chỉ có thanh sắc cùng với tử sắc hỏa diễm, rất rõ ràng, thực lực tiềm ẩn từng bước được phơi bày ra

Chuyện đột nhiên phong hồi lộ chuyển tới bước này, bọn người tiểu công chúa cũng hoàn toàn rõ ràng, nếu đan dược trong tay Tiêu Viêm thật sự là tam văn thanh linh đan, vậy quán quân của đại hội này, tuyệt đối nắm chắc trong tay hắn, dù sao, mặc dù tử tâm phá chướng đan có thể liên tiếp phục dụng hai lần, nhưng loại tam văn thanh linh đan này có thể tăng lên ba tinh, sức hấp dẫn mãnh liệt này, có thể khiến bất kỳ ai cũng đều nguyện ý mạo hiểm một phen!

Nhị văn thanh linh đan, nếu cùng tử tâm phá chướng đan so sánh, sợ rằng rất nhiều người chọn tử tâm phá chướng đan vì đều tăng lên 2 tinh giống nhau, nhưng cái giá phải trả bất đồng, nhưng đổi thành tam văn thanh linh đan, vậy kết quả sau cùng lại không giống như vậy, vì sức hấp dẫn của việc tăng lên 3 tinh, rất nhiều người lựa chọn mạo hiểm thử một lần!

Mặc dù 2 loại chỉ chênh lệch một tinh, nhưng phải biết rằng, tam văn thanh linh đan, đối với đấu linh cường giả, vẫn hữu hiệu! Mà tử tâm phá chướng đan, là chỉ có thể tác dụng với đại đấu sư, bởi vậy, tại điểm này, nó thua tam văn thanh linh đan một bậc, cho nên, so sánh hai loại đan dược này, không thể nghi ngờ tương sẽ là tam văn thanh linh đan lấy được thắng lợi!

Bởi vậy, quán quân lần này, thắng lợi cuối cùng sẽ lọt vào tay Tiêu Viêm!

Trên đài cao, Pháp Mã híp mắt nhìn, bất kỳ người nào đều có thể nhìn ra nét vui mừng không thể che dấu trên đôi mắt mà ngày thường luôn bao phủ vẻ lạnh nhạt, mở miệng cười to vài tiếng, ánh mắt Pháp Mã quét qua

giữa sân 1 lần nữa, liếc liếc mắt nhìn Viêm Lợi sắc mặt trắng bệch đặt mông ngồi trên mặt đất, cười dài nói: *"Tam văn thanh linh đan cùng tử tâm phá chướng đan, nói chung các vị hẳn là nghe qua, vậy về chúng nó ai hơn ai kém, ta cũng không cần nói thêm chứ?"*

"Ha ha, đã như vậy, vậy ta liền tuyên bố, chức quán quân lần này của gia mã đế quốc luyện dược sư đại hội"

"Chờ một chút" 1 tiếng chói tai vang lên. Đột nhiên, Viêm Lợi sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu kêu lên.

Bị cắt đứt lời nói, Pháp Mã nhíu mày. Nhàn nhạt nhìn Viêm Lợi sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ đậm nọ. Âm thanh lạnh lùng nói: *"Người có chuyện gì?"*

"Ta không tin hẳn luyện chế ra được địa tam văn thanh linh đan thật sự. Ta muốn tự mình kiểm tra!" Ngón tay chỉ hướng Tiêu Viêm, Viêm Lợi quát to.

"Xin lỗi. Dựa theo quy củ đại hội, người cũng không có quyền kiểm tra đan dược luyện chế ra." Lắc đầu. Pháp Mã đạm mạc nói.

"Hắc. Vạn nhất hẳn tùy tiện xuất ra một viên đan dược có bề ngoài không sai biệt lắm so với tam văn thanh linh đan, rồi đem trao đi, chẳng lẽ hẳn cũng có thể trở thành quán quân? Hừ. Ta xem người bởi vì ta cũng không phải là người của gia mã đế quốc, nên mới làm khó dễ như vậy. Bất quá, hôm nay ở đây có nhiều người như vậy, ta nghĩ không bao lâu sau, việc gia mã luyện dược sư công hội ý vào quyền lợi ban tổ chức, cấm kiểm tra đan dược, cũng sẽ được truyền khắp đại lục rồi. Đến lúc đó..." Viêm Lợi cười lạnh nói.

Viêm lợi địa vừa mới nói xong, người xem chung quanh, cũng nhỏ to bàn tán với nhau. Dựa theo lẽ thường mà nói, yêu cầu này của Viêm Lợi, cũng không tính là quá phận. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nghe được chung quanh truyền tiếng xì xầm, Pháp Mã sắc mặt hơi trầm xuống, hẳn không nghĩ tới gia hỏa kia tới lúc này rồi vẫn còn cứng đầu như vậy.

"Chờ sau khi đại hội chấm dứt, tốt nhất vừa ra đế đô, tìm một cơ hội, đem

tên cận bã này..." Gia Lão hai tay lồng vào ống tay áo, thấp giọng lầm bầm nói.

"Hắn nếu có thể còn sống rồi đi gia mã đế quốc, ta cũng không cần làm hội trưởng nữa." Pháp Mã mấp máy môi, trong tiếng thì thầm, tràn ngập 1 cỗ sát ý khó có thể che dấu, có thể khiến cho Pháp Mã vẫn luôn ôn hòa trở nên như vậy, xem ra hắn bị Viêm Lợi chọc giận thật sự rồi." *bây giờ làm sao? Thật kiểm tra sao? Vạn nhất đan dược có chút vấn đề, cho dù tỷ lệ rất nhỏ, nhưng cục diện bây giờ, không thể có nửa điểm sai lầm a"* Gia Lão chần chờ hỏi.

Pháp Mã trầm mặc, mặc dù hắn đối Tiêu Viêm có một chút tin tưởng, nhưng vừa rồi lúc dược đỉnh nổ mạnh, ai có thể dám chắc vụ nổ có hay không gây ra tổn hại với đan dược bên trong?

"Pháp Mã hội trưởng, nếu hắn nói phải kiểm tra, vậy cứ cho hắn kiểm. Nếu không, có vẻ chúng ta không công bằng." Tiêu Viêm đột nhiên hướng về bọn người Pháp Mã đang chần chừ không quyết mỉm cười nói.

Nghe được Tiêu Viêm nói, Pháp Mã sững sốt nhìn gương mặt đang tươi cười, thoáng trầm ngâm một chút, rồi bất đắc dĩ nói: "*Được rồi, vậy kiểm tra một chút, bất quá, bản thân Viêm Lợi cũng không có quyền tham gia kiểm tra, dựa theo văn bản quy định của đại hội, đều là người tham dự thi đấu, cũng không có tư cách và quyền lực, đi kiểm tra thành quả luyện đan của người khác."*

"Trình tự kiểm tra, thì từ trong công hội trưởng lão lấy ra vài vị, đương nhiên, người kiểm tra toàn bộ do công hội sở chúng ta tạo thành, tự nhiên là có chút không ổn, cho nên, chúng ta sẽ chọn ra vài vị đại sư trong những tự do luyện dược sư có danh tiếng tại đế quốc, để cho bọn họ tại đây, dưới sự chứng kiến của công chúng, cùng đến kiểm tra thành quả luyện đan của bọn họ, các vị, hẳn là có thể tin tưởng chứ?"

Nghe vậy, Viêm Lợi sắc mặt hơi trầm xuống, mặc dù muốn tiếp tục nói chuyện,, nhưng cũng mạnh mẽ nhin xuống, hắn bây giờ, cũng chỉ nhờ vào những người xem chung quanh cùng gây áp lực, mới khiến cho Pháp Mã phái người thành lập đoàn kiểm tra, nếu tiếp tục làm khó dễ nữa, vậy mọi người chung quanh, sợ rằng có thể nhìn ra hoa chiêu của hắn, đến lúc đó, đều kích động, người gặp nạn lại là chính mình.

"Ta cũng không tin, đã trải qua chuyện dược đỉnh nổ mạnh, đan dược của ngươi, lại không có nửa điểm tổn hại!" Cẩn rằng, Viêm Lợi hung hăng nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa chằm chằm, bộ dáng giống như một con sói đói liều mạng.

Sau khi đem quy củ kiểm tra quy củ định ra, không lâu sau đó, một đội kiểm tra bảy người, bắt đầu từ trên đài cao đi xuống, bảy người này, phần lớn đều là luyện dược đại sư có danh danh tiếng không nhỏ tại gia mã đế quốc, cấp bậc cơ bản đều khoảng tứ phẩm, bởi vậy, bọn họ làm kiểm tra viên, cũng không bao nhiêu người dị nghị.

Dưới vô số ánh mắt, bảy người chậm rãi đến gần quảng trường, Tiêu Viêm ánh mắt quét qua, có chút kinh ngạc, người đầu lĩnh, chính là Áo Thác.

Tổ kiểm tra đầu tiên là đi tới bên cạnh Viêm Lợi, lấy tương tử tâm phá chướng đan từ trong tay hắn ra, sau đó làm thành một đoàn, sử dụng linh hồn cảm giác lực bản thân, dò xét phẩm giai của đan dược & có khuyết hãm hay không.

Kiểm tra liên tục gần năm phân chung, Áo Thác lấy lại đan dược, đem trả lại cho Viêm Lợi, sau đó ngẩng đầu quay về dãy ghế hai bên, nhàn nhạt nói: *"Tử tâm phá chướng đan, thành công, vẫn chưa khuyết hãm!"*

"Hừ, việc này còn cần các ngươi nói nhảm sao, nhanh lên, đi tới kiểm tra tam văn thanh linh đan của tên kia!" Năm đan dược, Viêm Lợi nôn nóng thúc giục nói.

Áo thác lạnh lùng liếc hắn một cái, khóe mắt lướt qua tử tâm phá chướng đan đang trong tay hắn, khóe miệng đột nhiên nhếch lên 1 hồ độ quý dị không thể phát hiện.

Tại lúc kiểm tra xong đan dược của Viêm Lợi, bọn người Áo Thác theo thứ tự kiểm nghiệm qua 1 chút đan dược của những người tham tái nào nguyện ý xuất ra, trong đó cũng có cả tiểu công chúa cùng với liễu linh, đan dược của bọn họ, ngoại trừ màu sắc bên ngoài có chút không tinh thuần ra, vẫn chưa có vấn đề lớn nào.

Đem đan dược của tiểu công chúa kiểm tra xong. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cuối cùng đội kiểm tra cũng đi tới trước bệ đá của Tiêu Viêm.

Hướng về Áo Thác đang mỉm cười, Tiêu Viêm đưa tay tam văn thanh linh đan trong tay tới. Hắn liền hai tay tiếp nhận, thấp giọng nói: *"Tốt, tiểu gia hỏa, làm rất tốt!"*

Sau khi tiếp nhận đan dược, áo thác bảy người, liền làm thành 1 vòng tròn nhỏ, dưới ánh mắt chăm chú của công chúng, cẩn thận xam xét, vẻ mặt thoảng có chút ngưng trọng.

"Mạc lão, lần này, do người tuyên bố đi." Lúc đan dược truyền lại một vòng, 1 lần trở lại trong tay Áo Thác, sau đó mỉm cười với lão giả đầu tóc trắng như tuyết nói.

Vị này được xưng là Mạc lão, mặc dù cũng không thuộc về luyện dược sư công hội, nhưng danh tiếng tại gia mã đế quốc, cũng là có chút vang dội, bởi vì hắn cũng đã từng đạt được chức quán quân của luyện dược sư đại hội một lần.

"Ai không bội phục không được a, nhìn nhiều đại hội như vậy, lần này là làm cho người ta kinh tâm động phách nhất a." Bạch lão thở dài lắc lắc đầu, sau đó hướng phía người xem, hơi trầm mặc một hồi, rồi khẽ cười nói: *"Kiểm tra đã xong, mặc dù nói ra có chút mất mặt, bất quá, đối với ta cũng không sao, tam văn thanh linh đan do vị Nham Kiêu này luyện ra, cho dù là ta, cũng căn bản không thể nào luyện chế hoàn mỹ như hắn"*
"Tiểu tử kia mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng tiềm lực vô hạn, ta nghĩ, ngày sau, vượt qua Cổ Hà, chỉ trong tâm tay!"

Bạch lão này đột nhiên bình luận như vậy, trực tiếp làm cho cả quảng trường trong nháy mắt trở nên không 1 tiếng động, tất cả mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm vẻ mặt lẳng nhiên vì đánh giá của lão giả, đan vương Cổ Hà, địa vị tại gia mã đế quốc đích, cơ hồ là đứng đầu, trong mắt vô số sư luyện dược sư mới ra đời, đó là một tòa núi cao không thể vượt qua!

Mà bây giờ, cư nhiên trước mắt vạn người diện, trình trọng tuyên bố một người, 1 thanh niên khoảng 20 tuổi, tương lai sẽ vượt qua ngọn núi cao sừng sững không thể vượt qua đó!

Bất kể nguyên nhân như thế nào, cái tên Nham Kiêu, đến nay sau này, sợ rằng tương lai chánh thức danh chấn cả gia mã đế quốc!

-----oOo-----

Chương 320: Đại Hội Kết Thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sân rộng an tĩnh, giảng co hồi lâu, mới từ từ lắng xuống, vị Mạc lão này tại gia mã đế quốc thành danh sớm hơn cổ hà rất nhiều, đánh giá của hắn, tự nhiên là rất có trọng lượng, bởi vậy, ngoại trừ một người ngoài, vẫn không có nhiều người nghĩ hắn ăn nói bừa bãi.

Viêm lợi sắc mặt hăng giọng, Mạc lão phiên đánh giá như vậy, không thể nghi ngờ là gián tiếp khẳng định rằng Tiêu Viêm luyện chế tam văn thanh linh đan không có chút vấn đề, mà nói như vậy, lần này, hắn thua triệt để.

Cắn răng, Viêm Lợi vung tay áo bào lên, hương dược đỉnh trên bàn đá thu vào trong nạp giới, sau đó dưới vô số ánh mắt chăm chú, không 1 chút chân chờ xoay người ra ngoài vội vã đi, trên đài cao, 3 người Pháp Mã trong mắt bắn ra tia âm lãnh, hắn minh bạch, nếu như lúc này không nhân cơ hội nhanh chóng rời đi, một lát Pháp Mã ba người xong chuyện ở đây, chỉ sợ chính mình không may rồi.

Trên đài cao, 2 tay Pháp Mã cầm ở trong tay áo, đăm đăm nhìn Viêm Lợi vội vã đi ra, không khỏi cười nhạt một tiếng, nói: *"Bây giờ mới nhớ việc rời đi? Có phải là chậm không?"*

"Cần đuổi theo hắn không? Dù sao ở đây cũng không cần chúng ta." Hải Ba Đông cười hỏi.

"Không cần." Hơi lắc đầu, Pháp Mã nhàn nhạt cười nói: *"Vừa ta đã phân phó Áo Thác trong lúc kiểm nghiệm đan dược của hắn, trên đan dược để lại 1 chút linh hồn ấn ký, hắn không chạy thoát được đâu."*

"Xuất vân đế quốc luyện dược công hội lần này lỗ vốn nặng rồi, một gã tư phẩm luyện dược đại sư, bồi dưỡng cũng không phải dễ dàng gì a." Gia lão cười dài nói, dáng tươi cười nhìn có chút hả hê.

"Nếu đã tới, tự nhiên là phải có chuẩn bị cho những việc như vậy."

Cười cười, Pháp Mã nhìn phía giữa sân, ho nhẹ một tiếng, đợi sau khi mọi ánh mắt tập trung lại, mới tươi cười cất cao giọng nói: "*Nếu kiểm tra đã hoàn tất, như vậy hiện tại, ta tuyên bố, quán quân lần này của đại hội.*"

Bàn tay lộ ra khỏi tay áo. Ngón tay chỉ về thanh niên thân hình đơn bạc, sắc mặt có tái nhợt: "Đó chính là... Nham Kiêu!"

Pháp Mã thanh âm vừa dứt. Khắp thính phòng bỗng nhiên vang lên những tiếng hoan hô đình tai nhức óc. Vô số người hâm mộ kích động đến đỏ mặt đứng dậy khỏi ghế. Quor lấy bất cứ thứ gì trong tầm tay. Trong lúc nhất thời. Toàn bộ khoảnh sân rộng ngập chìm trong 1 biển reo vang kích động.

Không trách được khán giả trở nên hưng phấn và cuồng dã như vậy. Lúc này đây sự cạnh tranh không giống như những lần trước. Những đại hội trước, đều là sự tranh đoạt chức quán quân giữa những luyện dược sư của bốn quốc. Bởi vậy khán giả cũng không quá mức hưng phấn như vậy. Nhưng mà lúc này đây, thay đổi hoàn toàn. Đồng thời chức quán quân thiếu chút nữa đã lọt vào tay Viêm Lợi. Không một người Gia Mã đế quốc nào muốn như vậy. Khi người của quốc gia mình đoạt được quán quân, tâm tình của họ hoàn toàn bộc phát ra. Dù sao, ai cũng không muốn thấy đại hội do chính quốc gia mình tổ chức, mà cuối cùng, vinh dự lại thuộc về người của 1 nước khác.

Bởi vì nếu bọn họ đoạt được vinh dự đó. Những thành thị tại khắp gia mã đế quốc sợ rằng không tránh khỏi nhục nhã!

Mà trong lúc Viêm Lợi gần đoạt được quán quân, Tiêu Viêm lần thứ hai xuất hiện. Đem chức quán quân sắp chạy ra nước ngoài mạnh mẽ đoạt trở về. 1 hành động này, đối với toàn bộ khán giả mà nói. Không thể nghi ngờ là ở trong lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên lại đạt được mong muốn. Bởi vậy, những người thuộc gia mã đế quốc ở trong sân, có tâm tình kích động như vậy, cũng là lẽ thường.

Đương nhiên, theo dân tâm, việc Tiêu Viêm đánh bại Viêm Lợi, đoạt được quán quân, tự nhiên là thu được sự chú ý cùng tôn kính của vô số người 1 cách cực kỳ dễ dàng. Ngày sau, cái tên Nham Kiêu, sẽ vang vọng khắp toàn đế quốc!

Từ đó mà nói, Tiêu Viêm có thể đạt được danh dự ngoài dự liệu như vậy, Viêm Lợi, không thể không có công, không có hấn bỗng nhiên xuất hiện,

vậy cho dù Tiêu Viêm đoạt được chức quán quân, nhưng trong lòng mọi người, nhiều lắm chỉ là một quán quân bình thường của đại hội tám năm một lần, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, với tuổi thọ của mọi người, trong cuộc đời gặp bảy tám lần, cũng là bình thường, cho nên, việc có và không có Viêm Lợi, ý nghĩa hai việc này, tuyệt nhiên bất đồng. Nguồn truyện:

Viêm lợi dự thi thất bại, thành toàn cho danh tiếng Tiêu Viêm, tuy rằng, có thể người sau đối với danh tiếng cũng không phải quá mức lưu ý, nhưng chí ít, ngày sau khi mọi người nói về luyện dược sư đại hội, trong đầu mọi người, hình ảnh người đã từng ngăn cơn sóng dữ, một thanh niên tên là Nham Kiêu, sẽ xuất hiện đầu tiên cùng với những ý nghĩa tôn kính.

"Ha ha, ta đã biết, tên tiểu gia hỏa này cuối cùng sẽ là người chiến thắng!"
Nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân, dưới vô số ánh mắt kính nể, sùng bái, thậm chí một ít ái mộ, không để ý ai thu thập một ít dược liệu còn lưu lại trên bàn đá, Nạp Lan Kiệt nhin không được cười to nói.

"Ân." *Nạp Lan Yên Nhiên hơi gật đầu, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thân thể đơn bạc giữa sân, 1 thanh niên toát ra vẻ già dặn, không nhin được nét tươi cười có chút khác thường: "Hắn thực sự rất xuất sắc"*

"Đâu chỉ xuất sắc thôi" *Nạp Lan Kiệt tiếp lời: "Từ hôm nay trở đi, sợ rằng bất cứ thế lực nào chỉ cần hơi có thực lực, đều sẽ bắt đầu mời chào, lôi kéo tên tiểu gia hỏa này, đánh giá của mạc lão đầu lúc này, thực sự rất có giá trị trong lòng nhiều người a."*

"Theo như lời hắn cũng không sai, tuy rằng không dám khẳng định Nham Kiêu ngày sau phát triển như thế nào, nhưng vào độ tuổi này, có thể luyện chế ra tam văn thanh linh đan, cho dù cổ hà trưởng lão lúc trước,.."
Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ giọng nói, đôi mắt sáng lưu chuyển, bỗng nhiên cười dài nói: "Nếu có thể để hắn gia nhập vân lam tông, chỉ sợ ngày sau thành tựu của hắn sẽ tốt hơn so với cổ hà trưởng lão!"

"Hắc, thế nào? Hiện tại lại dự định thay vân lam tông nạp người?" *Nghe vậy, Nạp Lan Kiệt đảo cặp mắt trắng dã, nói: "Đừng nói không nhắc nhờ người, tên tiểu gia hỏa này tựa hồ cùng Nhã Phi của mẽ đặc nhĩ gia tộc quan hệ có chút đặc biệt, cái kia cô nàng cũng là người có thể làm cho nam nhân vì nàng mà lên núi đao xuống biển lửa, người muốn lôi kéo Nham Kiêu từ tay nàng, tựa hồ rất khó khăn a, hơn nữa, đừng quên Nham Kiêu*

đối với người có thái độ gì"

Nghe được lời này của Nạp Lan Kiệt, Nạp Lan Yên Nhiên hơi nhíu lại mày liễu, thoáng có chút khó não cùng nghi hoặc: "Ai, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, hẳn tựa hồ đối với ta rất có thành kiến, thấy ta thì xa cách, lãnh đạm, nhưng lúc cùng nhã phi, thậm chí cùng yêu dạ một chỗ, hẳn đều có thể cười nói vài câu, chỉ khi nào ta đi tới, hẳn lại biến thành khối băng"

Nạp Lan Yên Nhiên đích xác là có chút phiền muộn, luận thân phận, nàng so với nhã phi thậm chí yêu dạ đều phải cao hơn không ít, nói khuôn mặt đẹp, nàng cũng tự tin không có chỗ thua kém hai nữ, nhưng hết lần này tới lần khác, Nham Kiêu đối nàng lại hờ hững, trong những người theo đuổi Nạp Lan Yên Nhiên, cũng có người cố ý làm bộ lạnh lùng đối với của nàng, đáng tiếc, những người này giả bộ lạnh lùng, toàn bộ đều bởi vì không chiếm được, mà bị Nạp Lan Yên Nhiên xếp vào sổ đen, bởi vậy, Nạp Lan Yên Nhiên đối với người lạnh lùng, có vài phần kinh nghiệm ứng phó, nhưng đối mặt Tiêu Viêm, nàng cảm thụ được trong giọng nói của đối phương 1 cỗ lạnh lùng thật sự, thậm chí chán ghét.

"Chán ghét ta?" Nhớ tới cái này, Nạp Lan Yên Nhiên trên mặt cười lại hiện lên một thần sắc cổ quái, việc này đối với thiên chi kiêu nữ như nàng mà nói, đích thật là quá mức đã kích.

"Ai, ta không đắc tội với hắn mà?" Cười khổ lắc đầu, Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng nói thầm: "Quên đi, việc này để tông môn trưởng lão hoặc là lão sư lo liệu đi, người kia, nếu như thật đắc tội với người, người phải nói ra chứ

"Ta cũng không biết hắn vì sao đối với người như vậy, bắt quá ngày sau cùng hắn tiếp xúc, người tận lực hạ thấp tư thái đi, đặc biệt thân phận vân lam tông thiếu tông chủ làm cho nam tử chút có bản lĩnh đồng thời tính cách quật cường, đối với nữ nhân như người, luôn luôn là kính nhi viễn chi." Nạp Lan Kiệt lắc đầu, nói.

"Ta lấy thân phận thiếu tông chủ đối xử với hắn khi nào chứ?" Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên không khỏi có chút ủy khuất, tựa hồ từ lúc vừa gặp mặt tại Nạp Lan gia tộc, nàng đối với người này trước sau vẫn duy trì thái độ khách khí mà?

"*Ta làm sao biết*" bất đắc dĩ lắc đầu, Nạp Lan Kiệt cũng không dây dưa vấn đề này nữa, ánh mắt chuyển hướng thanh niên đang đứng giữa sân tiếp thu sự tán thưởng của mọi người.

Bàn tay đặt trên bàn đá, bên tai truyền đến tiếng hoan hô như sấm, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn Pháp Mã trên đài cao, hướng về phía hắn cười cười.

"*Nham kiều tiên sinh, chúc mừng.*" Tiểu công chúa mỉm cười đi tới, hướng Tiêu Viêm cười dài nói.

"*Vận may mà thôi.*" Tiêu Viêm mỉm cười nói, hắn cũng không biết phải nói gì.

"*Không phải vận may, đây chính là thực lực chân chính của ngươi, hi hi, nói thật, hiện tại ta cùng với Liễu đại ca, đều rất là bội phục ngươi nha.*" Tiểu công chúa khẽ cười nói.

Ánh mắt vừa nhắc, Tiêu Viêm nhìn lướt qua Liễu Linh cách đó không xa, lúc này, cũng đang nhìn chăm chăm bên này, thấy được Tiêu Viêm nhìn qua, hắn ngậy ra một lúc, chợt trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng rất khó coi, đồng thời hướng Tiêu Viêm chấp tay chi lễ một cách cứng nhắc, đối với Liễu Linh từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo mà nói, có thể hướng người cùng lứa tuổi làm lễ như vậy, cũng là chân chính công nhận thực lực của Tiêu Viêm.

"*Lần này đích xác thua không oan, sau lần này, ta sẽ theo lão sư an tâm tu luyện, trước đây, ta quả thật quá cuồng vọng, mong muốn ngày sau còn có thể có cơ hội cùng Nham tiên sinh giao thủ.*" Chậm rãi đi về hướng Tiêu Viêm, Liễu Linh thấp giọng nói, trải qua đại hội lần này, tính tình hắn, tựa hồ thu liễm đi một ít.

"*Hắn là sẽ có, ở đây quá náo nhiệt, ta trước hết cáo từ vậy, ngày sau có cơ hội, tái kiến.*"

Khẽ cười, ánh mắt Tiêu Viêm quét tảo qua phiến sân rộng đã trải qua một trận thi đấu kinh tâm động phách, sau đó cùng tiểu công chúa, hai người nói chuyện, sau đó băng qua sân rộng mà đi, đại hội đã kết thúc, vậy ở tại chỗ này tiếp thu vô số lời hoan hô, cũng không có tác dụng, hắn vội vã đi tìm Pháp Mã đòi phần thưởng dành cho chức quán quân, được phương

"Dung linh đan".

"Ai, chúng ta cũng đi thôi" nhìn bóng lưng Tiêu Viêm chậm rãi tiêu thất tại thông đạo, Liễu Linh cười khô lắc đầu, hướng tiêu công chúa nói một tiếng, rồi cũng chậm rãi rời đi.

Theo ba người lần lượt đi ra, luyện dược sư đại hội được để đó chú ý trong nhiều ngày qua, rốt cục cũng chậm hạ màn

-----oOo-----

Chương 321: Lĩnh Thưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi về phía hành lang, Tiêu Viêm cũng vừa vặn chạm mặt với đám người Áo Thác đang vừa trò chuyện vừa đứng đợi. Khi đó, Tuyết Mị bỗng phát hiện ra Tiêu Viêm đang đi tới, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, thoáng có chút kỳ dị. Mà Lâm Phi cũng lắp bắp không nói nên lời, mỗi khi ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía này. Bọn họ có chút đỏ mặt đối với những biểu hiện lúc trước của Tiêu Viêm. Điều này làm trong lòng cô gái kinh sợ không thôi, hơn nữa nguyên bản thân tượng Liễu Linh trong lòng, cũng là lạng lẽ sụp đổ. Trong lòng chỉ còn hình bóng thanh niên đơn bạc này thôi.

Cùng Tuyết Mị mấy người trò chuyện không bao lâu, Áo Thác mạnh mẽ chấm dứt cuộc trò chuyện này. Sau đó đem Tiêu Viêm cùng tới quảng trường, rất nhanh trở lại nghiệp đoàn, rồi an bài cho hắn một tĩnh thất, để hắn có thể điều dưỡng một chút. Bởi vì sắc mặt Tiêu Viêm đang tái nhợt, thật sự là suy yếu có chút dọa người.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể lắc đầu. Như một ảo thuật gia trong tay Áo Thác chợt xuất hiện một khóa đan dược màu xanh biếc. Theo màu ánh sáng đan dược xem ra, ít nhất cũng là tam phẩm cấp bậc. Xem ra thắng lợi của Tiêu Viêm vừa xong, đích thật là làm cho Áo Thác cực kỳ vui mừng, loại cấp bậc đích đan dược này, với hắn mà nói, cũng có thể tính làm trân quý, hiện giờ cũng tùy tay đưa tới.

Ngồi xếp bằng ở trên chiếc giường mềm mại, Tiêu Viêm cầm trong tay khóa đan dược nhét vào trong miệng, cảm nhận được kia cỗ năng lượng ở

trong cơ thể nhanh chóng hóa thành năng lượng tinh thuần, chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu điều dưỡng tinh thần chính mình.

Tuy rằng lúc trước vẫn cố gắng chống đỡ, nhưng lúc khảo hạch này, thật sự là đã hao phí tất cả tinh lực Tiêu Viêm. Ba loại ngọn lửa chuyển hoá, cần tiêu hao lực lượng linh hồn, thật sự là quá mức khổng lồ. Nếu không phải lúc trước ở trạng thái vô cùng tốt, chỉ sợ ba lượt ngọn lửa còn chưa chuyển hoá xong, Tiêu Viêm bởi vì linh hồn lực lượng kiệt quệ mà hôn mê.

Điều dưỡng thời gian, nhoáng lên một cái đó là năm giờ, khi Tiêu Viêm từ trong tu luyện thức tỉnh lại, liếc mắt một cái qua khe hở cửa sổ, cũng phát hiện, thái dương ở trên cao đã muốn hạ xuống đường chân trời, không khí ẩm áp cũng dần trở nên lạnh lạnh.

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm xoa xoa trán, cảm thụ trong đầu cảm giác mỗi một đã rút đi không còn dấu vết, thoáng có chút kinh ngạc, nguyên bản hẳn nghĩ đến muốn khôi phục hơn phân nửa tinh lực ít nhất cần một ngày thời gian, không nghĩ tới lúc này mới năm giờ, mà đã gần hoàn toàn khôi phục, hẳn là tác dụng của mai đan dược mà Áo Thác đã đưa.

Hai tay chống trên giường, dùng chút lực, thân thể Tiêu Viêm phóng ra, sau đó vững vàng đứng trên mặt đất, phỉ tay nhẹ nhẹ, vỗ nhẹ nhẹ thủ, đối với tốc độ khôi phục chính mình cảm thấy vừa lòng.

"Hắt xì"

Khi Tiêu Viêm xuống giường không lâu, cửa phòng bỗng nhiên bị nhẹ nhàng đẩy ra. Tiêu Viêm ngẩng đầu vừa nhìn. Cũng nhìn thấy một cô gái thanh tú mặc Luyện Dược Sư học đồ bào, đang bưng một chậu nước nóng, thật cẩn thận đi vào.

"Nham tiên sinh. Áo Thác đại sư phân phó ta ở nơi này chiếu cố ngài" cô gái tuổi có lẽ mới bắt quá mười bốn, mười năm tuổi. Dáng người nhỏ xinh, bắt quá bộ quần áo bó sát người, lại lộ rõ chiếc eo nhỏ tinh tế, cùng bộ ngực hơi lớn lộ hẳn ra. Tuy rằng ngây ngô, nhưng lại có hương vị khác.

Lúc này trên địa khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú bạch khiết này có thoáng chút ngượng ngùng ửng đỏ. Mà trong ánh mắt sáng ngời đang nhìn Tiêu

Viêm này cũng lóe ra một cổ nóng cháy. Lúc trước vụng trộm khoảng không, nàng cũng lặng lẽ đi ra ngoài nhìn trận đấu đại hội. Mà Tiêu Viêm đánh bại Viêm Lợi. Ngăn cơn sóng dữ xoay chuyển cả cục diện đại hội cuối cùng. Tự nhiên cũng là bị nàng tinh tường nhìn thấy. Tại đây trong lòng loại tuổi những cô gái vào lứa tuổi như nàng, Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là anh hùng cùng với thần tượng trong lòng các nàng. Cho dù trước kia nhìn qua rất là bình thường mặt đất không. Hiện tại xem ra, cũng là tràn ngập mị lực.

Lúc trước bỗng nhiên bị Áo Thác gọi tới thủ nơi này. Trong lòng cô gái cũng nhảy nhót một phen. Đặc biệt nhớ tới ánh mắt mấy đồng bọn hâm mộ kia. Một lần nữa cổ nhiệt hỏa trong mắt cô gái lại cháy sáng lên.

"*Khu!*" Bỗng bị ánh mắt của một cái cô gái chăm chăm như vậy, Tiêu Viêm ho khan một tiếng. Rất nhanh thanh tĩnh lại, mỉm cười tiếp nhận chậu nước: "*Cám ơn. Hãy để tự ta làm.*"

"*Nga.*" Tuy rằng trong lòng thoáng có chút tiếc hận, nhưng cô gái cũng không dám cự tuyệt, ngoan ngoãn đem thủy bồn giao cho, sau đó đứng ở một bên, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Tiêu Viêm.

Bị người nhìn chăm chăm lúc rửa mặt thì thật không được tự nhiên, cho nên Tiêu Viêm lau lung tung ở trên mặt mấy cái, đó là có chút bất đắc dĩ hỏi: "*Tiểu cô nương!*"

"*Ta gọi là Tuân Nhi.*" Cô gái mặt đỏ hồng nói.

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm chỉ phải nói: "*Tuân Nhi tiểu thư, có thể mang ta đi gặp Pháp Mã hội trưởng sao?*"

"*Án, xin theo ta đến.*" Một tiếng trả lời giòn tan, cô gái đã cảm thấy mỹ mãn, mới xoay người đi trước dẫn đường.

Ra phòng, Tiêu Viêm theo sát ở cô gái phía sau, chung quanh ngẫu nhiên đi ngang qua nghiệp đoàn Luyện Dược Sư, đều là hội dưng bước đối với người trước mặt tươi cười hiền lành, có đôi khi thang lâu chật chội đầy người, phần lớn Luyện Dược Sư còn chủ động tránh ra đường, mà bị đối đãi khách khí như thế này, làm cho Tiêu Viêm có chút không được tự nhiên.

"Nham Kiêu tiên sinh, thể diện ngài ghê gớm thật, ngày thường bọn họ nhìn thấy chúng ta đều là mặt mày cay có, chứ đâu còn có thể nhường đường" cô gái phía trước khẽ cười nói.

Đối với cô gái này có chút cười khẽ trong lời nói, Tiêu Viêm cười cười, thể giới đều là sự thật, tôn kính cùng kính sợ, vĩnh viễn đều là lưu cho có thực lực người hưởng thụ. Khi hắn mới đến Luyện Dược Sư nghiệp đoàn, không phải cũng gặp loại đãi ngộ này sao?

Đi theo cô gái chuyên quá mấy cái hành lang, cuối cùng rốt cục thì ở một chỗ rộng mở phòng ở ngoài ngừng lại, cô gái thấp giọng nói: *"Nơi này đó là thư phòng hội trưởng, hắn hiện tại vẫn là còn tại bên trong, ngài chính mình vào đi thôi, Nham Kiêu tiên sinh."*

"Đa tạ Tuân Nhi tiểu thư." Tiêu Viêm gật gật đầu, cười nói.

Ngọt ngào cười, cô gái xoay người đi rồi vài bước, bỗng nhiên xoay người cười dài dích nói: *"Nham Kiêu tiên sinh, hôm nay ngài thật sự đẹp trai (DG: chả nhẽ bình thường ta không có đẹp trai ah) hì hì, tái kiến."*

Nhìn cô gái giống như nai con nhảy bắn biến mất ở cuối chỗ hành lang, Tiêu Viêm ngẩn người, chợt bật cười lắc lắc đầu, xem ra lần đại hội này, thật đúng là ở hắn có khí chất mà dù ở khuôn mặt bình thường cũng khiến cho tiểu cô nương phải động lòng xuân, nhưng là đáng tiếc thân phận cùng tên này là giả.

Thu hồi ánh mắt cùng suy nghĩ, Tiêu Viêm nhẹ gõ cửa phòng, đợi đến bên trong truyền đến thanh âm Pháp Mã, mới đẩy cửa mà vào. Nguồn truyện:

Tiến vào trong phòng, nhìn quanh chiếc bàn thấy Pháp Mã, Hải Ba Đông cùng Gia Lão ba người đang ngồi xung quanh, thấy Tiêu Viêm đi đến đều không khỏi nở nụ cười.

"Tiểu tử kia, chúc mừng a." Nhìn thấy Tiêu Viêm, Pháp Mã ba người đối với hắn cười chấp tay nói.

"Các người cũng đừng coi trọng ta." Tiêu Viêm chậm rãi tiến lên, cười khổ nói: *"Lần này chút nữa cái mạng nhỏ này không còn."*

"*Ha hả.*" Pháp Mã cười khẽ cười, cũng không nói lời vô nghĩa, bàn tay ở nạp giới phía trên môn trớn, chợt một quyển tử màu bạc xuất hiện ở tại trong lòng bàn tay. Bàn tay chậm rãi vuốt ve dọc thân, mỉm cười nói: "*Có trả giá, tự nhiên là có thu hoạch, đây là phương thuốc lục phẩm đan dược "Dung linh đan", tiểu tử kia, từ nay về sau, nó là người."*

Nói xong, Pháp Mã bấm tay khinh đan ở cuốn thân phía trên, quyển trục hóa thành một đạo màu bạc bóng dáng, bay vụt hướng Tiêu Viêm.

Có chút kích động khi tiếp nhận quyển trục, Tiêu Viêm nhìn không được muốn được thưởng thức một chút quyển màu bạc này. Nắm trong tay, thoáng có chút cảm giác lạnh lẽo, ở mặt ngoài quyển trục trơn bóng, còn vẽ một ít văn lộ cùng với ấn ký phong cách cổ xưa. Nhìn qua, có loại cảm giác duy mỹ, thật cẩn thận nắm lấy quyển trục, Tiêu Viêm chậm rãi đem chi mở ra, thô sơ giản lược đích nhìn một chút tin tức trên quyển trục thượng, phát hiện này ra những lời trong này cùng lời Áo Thác lúc trước có vẻ không giống, mới vừa rồi trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"*Ta khuyên người tốt nhất hiện tại không cần dùng linh hồn lực lượng đọc bên trong phương thuốc. Người sẽ hôn mê ngay nếu đọc lục phẩm phương thuốc này, cho dù là ta sau khi đọc thì cũng phải hôn mê một đoạn thời gian.*" Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm kích động kia, Pháp Mã cười nhắc nhở nói.

"*Khà khà, đã biết.*" Cười gật gật đầu, Tiêu Viêm đem phương thuốc "*Dung linh đan*" cẩn thận thu vào trong nạp giới, ngẩng đầu nhìn thấy Pháp Mã đem một khối màu tím kim chúc bài đưa tới, không khỏi có chút nghi hoặc.

"*Đây là lệnh bài vinh dự trưởng lão công hội, cũng là lệnh bài quán quân. Người cầm này lệnh bài, có thể ở Gia Mã đế quốc ở bất kỳ địa phương nào có phân hội, đều được trợ giúp.*" Pháp Mã cười cười, nói: "*Ta biết người không thích bị cái gì chức vị ước thúc, cái gọi là vinh dự trưởng lão này, cũng cũng không cần người trả giá cái gì, chính là chút hư danh mà thôi, chỉ cần người nghĩ muốn, có thể không nghe điều khiển của bất luận kẻ nào, kể cả chính là ta.*"

Hơi hơi gật gật đầu, Tiêu Viêm lúc này mới thuận tay, nhận lấy quân lệnh bài.

"Tốt lắm, tiểu tử kia, thưởng cho cũng tới tay, kế tiếp, ngươi có thể ở nghiệp đoàn hoặc là để đồ mua sắm, tuy rằng đại hội đã chấm dứt, nhưng đồ đồ cũng còn có thể náo nhiệt một đoạn thời gian. Hiện tại ngươi cũng là một cái đại nhân vật, đi ra ngoài nghĩ muốn nhận thức người của ngươi, chỉ sợ đều phải xếp hàng, ha ha." Pháp Mã trêu ghẹo nói.

Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, ánh mắt đảo qua ba người, bỗng nhiên nói: "Các người cũng phải đi làm việc thôi?"

"Ha hả" Hải Ba Đông cười cười, cùng Pháp Mã hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cười dài nói: "Kế tiếp tính toán đi tìm vị bằng hữu Viêm Lợi kia nói chuyện vi phạm quy củ đại giới đại hội."

"Đáng thương cho tên này, nhất định trở về không được." Tiêu Viêm cũng không cho rằng, Viêm Lợi kia có thể ở trong tay Pháp Mã ba người mà còn có thể chạy thoát.

"Các người đã có việc, ta đây cũng sẽ không kéo dài thời gian các người, ta cũng đang còn một số việc, cáo từ " đối với ba người chấp tay, Tiêu Viêm không hề dừng lại, xoay người đó là đi ra phòng.

"Ha hả, đi thôi! Hai ngày này, ta sắp bị tên kia làm cho tức giận đến hộc máu rồi, hiện tại là nên trả nợ." Nhìn Tiêu Viêm bóng dáng biến mất, Pháp Mã đứng lên, cười lạnh nói.

Hải Ba Đông cười cười, đứng dậy, ba người nhìn nhau liếc mắt một cái, thân thể run rẩy gian, cuồng phong đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, trang sách bị thổi bay đầy trời vang lên phần phật, đợi đến rơi xuống là lúc, ba người trong phòng tung tích tiêu thất.

-----oOo-----

Chương 322: Thất Huyền Thanh Linh Tiên Tới Tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới những ánh mắt hàm súc đủ mọi ý tứ, Tiêu Viêm chậm rãi đi ra Luyện Dược Sư nghiệp đoàn, đứng ở đại môn, nhìn sắc trời, Tiêu Viêm thoáng có chút ngây người, đại hội này chấm dứt, hấn toàn thân đột nhiên

thoải mái rất nhiều, đã không còn chịu áp lực phải đoạt giải quán quân, hẳn mới có thể chân chính thở một hơi.

"Ai, thứ này, thật sự là rất dụ người " cười khở một tiếng, nếu không phải lúc trước Mĩ Đổ Toa nữ vương bỗng nhiên nói một câu như vậy, Tiêu Viêm cũng không muốn liều sống liều chết tham gia đại hội này.

Nhớ tới Mĩ Đổ Toa nữ vương, bàn tay Tiêu Viêm không khỏi lặng lẽ sờ sờ thất thải Thôn Thiên Mãng đang cuộn người ngủ say trong tay áo, không biết có phải vì lực lượng của Mĩ Đổ Toa nữ vương càng ngày càng cường đại, mà hiện tại nó thường xuyên lâm vào ngủ say, có đôi khi trong lúc tu luyện, khi đó cảm quan tối mẫn của Tiêu Viêm có thể ngẫu nhiên nhận thấy được trong thân thể nhỏ bé này, hai cái linh hồn áp chế lẫn nhau cùng tranh đoạt.

"Ai, nơi nơi đều là phiền toái a" khẽ thở dài một hơi, hẳn không có thực lực trợ giúp thất thải Thôn Thiên Mãng, cho nên chỉ có thể ngồi xem các nàng tranh đấu, tuy rằng cuộc tranh đấu này, người thắng cuối cùng tuyệt đối chính là Mĩ Đổ Toa nữ vương, nhưng ít nhất, hiện tại thất thải Thôn Thiên Mãng có thể giúp Tiêu Viêm có được một ít tư cách cùng Mĩ Đổ Toa nữ vương đàm phán điều kiện.

Nghĩ tới Mĩ Đổ Toa nữ vương lần trước bỗng nhiên nói "*Dung linh đan*" này đối với nàng hẳn là cực kỳ trọng yếu, mà hiện tại phương thuốc tới tay, có thể tưởng tượng đến khi luyện ra đan dược, cái này còn phải dựa vào Tiêu Viêm, cho nên hẳn hiện tại không cần lo lắng rằng 1 ngày nào đó nữ vương bệ hạ bỗng nhiên thức tỉnh đem chính mình ra làm thịt.

Hút một ngụm không khí lạnh lẽo, Tiêu Viêm đem những chuyện lung tung trong đầu bỏ qua 1 bên, đứng ở ngã tư đường thoáng do dự một chút, sau đó nhắc chân hướng nơi Nạp Lan gia tộc bước đi, việc khu độc cho Nạp Lan Kiệt hôm nay là 1 lần cuối cùng, nếu hết thấy thuận lợi, tối nay hẳn là có thể đem "*Thất Huyền Thanh Linh Tiên*" kia thu vào tay, mà đến lúc đó có thể thử xem đồ vật này đến tột cùng có thể làm được lão tinh lại hay không.

Nếu có thể tỉnh lại, lần này lên Vân Lam tông, sẽ có được sự bảo hộ an toàn nhất, mà nếu việc này lại thất bại, cũng chỉ có thể kiên trì, đã tới thời điểm này Tiêu Viêm sẽ vì bất cứ lý do gì mà chấp nhận buông tay!

"Ngày mai là ngày cuối cùng còn có thể rảnh rỗi, đáng tiếc, thứ này cũng có tỷ lệ phản phê, hơn nữa ta luyện chế thành tam văn dành cho cấp bậc đấu sư dùng, hậu quả phản phê lớn hơn nữa, nếu trong thời điểm này thực lực lại giảm xuống thì thật đáng buồn, ngón tay Tiêu Viêm khẽ sờ nấp giới, ở nơi đó có một quả Tam văn thanh linh đan mới xuất lò chưa đến nửa ngày.

Tuy rằng Tiêu Viêm không phát hiện ra thực lực chính thức của Nạp Lan Yên Nhiên, bất quá xem khí thế sắc bén nàng bỗng nhiên xuất ra vào tối hôm đó, vậy thực lực của nàng sẽ không thấp hơn Mộc Chiến, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

Mộc Chiến là chín tinh đấu sư. Nếu là Nạp Lan Yên Nhiên còn có thể vượt qua hắn. Như vậy. Nàng hẳn là cấp bậc đại đấu sư

"Ba năm trước. Nàng gần chính là ba sao đấu giả. Lúc này mới hơn ba năm thời gian. Nàng cư nhiên tấn giai đại đấu sư? Nếu phán đoán ko sai lầm, vậy ba năm thời gian. Nàng hẳn là dùng qua loại đan dược nào đó có thể trực tiếp tăng lên thực lực đi. Lấy Vân Lam tông tài lực hùng hậu và tích trữ. Hơn nữa có đan vương Cổ Hà hiệp trợ. Tuy rằng loại đan dược này cực kỳ khó luyện chế ra. Nhưng cũng không phải là không có khả năng. Bằng không mà nói cho dù nàng có thiên phú thực vĩ đại. Cũng không có khả năng vượt xa ta nhiều như vậy Tiêu Viêm cúi đầu trầm tư.

"Tuy rằng lão sư có năng lực bí hiểm. Bất quá luyện chế đan dược này cần các loại dược liệu quý hiếm. Bằng năng lực của ta, rất khó thu thập những dược liệu đó. Mà đã không đủ dược liệu cho dù cho lão sư cường hãn hơn nữa, trong mấy năm này cũng không thể luyện chế ra đan dược. Hắn hẳn là sử dụng loại đan dược có thể tăng thực lực này. Tỷ như vật ở trên người kia. Cực kỳ đau đớn. Nhưng loại chất lỏng có thể kích phát tiềm năng con người giống như loại đan dược trực tiếp tăng thực lực lên này. Lão sư cũng chưa từng dùng qua"

Tổng hợp lại, với điều kiện của song phương. Thực lực Nạp Lan Yên Nhiên kia đột nhiên tăng mạnh, cũng làm cho tâm tình Tiêu Viêm bình thường trở lại.

"Ai. Đến lúc đó lại tỉnh tiếp. Nếu lão sư có thể tỉnh lại, thì không cần mạo hiểm dùng Tam văn thanh linh đan. Mà nếu ko thể tỉnh lại" hít " một tiếng. Tiêu Viêm lẩm bẩm nói: "Vậy chỉ có thể liều mạng thử một lần a. Vì ngày

này ta đã chuẩn bị ba năm thời gian. Tuyệt đối không thể dễ dàng chấp nhận thất bại như vậy.

Lắc đầu. Đem những sự tình phiền não này tạm thời áp chế. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái. Ở cuối tầm mắt Nạp Lan gia tộc địa phủ đã như ẩn như hiện.

Chậm rãi đi vào cửa Nạp Lan gia tộc, đã nhiều lần đến thay Nạp Lan Kiệt khu độc làm cho Tiêu Viêm cũng thành khách quen ở đây, bởi vậy hộ vệ canh giữ ở 2 bên đại môn, cũng ko đui mù mà ngăn cản, hướng về phía hắn khiêm tốn cười cười vòng tay cung kính dẫn đi vào.

Theo đường nhỏ rãi đá vụn chậm rãi đi trước một khoảng cách, ở trong đại sảnh Nạp Lan Kiệt đã chờ đợi từ sớm, nhìn thấy người, Nạp Lan Kiệt cười tủm tỉm đứng dậy hướng hắn chấp tay cười nói: *"Chúc mừng, hiện tại ngươi, chính là nhân vật phong vân ở đế đô, có thể nói là không ai không nghe không ai không biết."*

Cười cười, Tiêu Viêm đảo mắt quét tảo, cũng có chút kỳ dị phát hiện không có bóng dáng của người kia.

"Ha ha, Yên Nhiên quay về tông môn rồi, hôm nay người của Vân Lam tông tới thúc giục nàng trở về." Làm như hiểu được nghi hoặc của Tiêu Viêm, Nạp Lan Kiệt cười giải thích.

"Nga." Trên mặt mỉm cười gật gật đầu, Tiêu Viêm trong lòng cũng nổi lên một mặt cười lạnh: *"Ba năm chi ước tới rồi, nàng tự nhiên là cần trở về."*

"Nạp Lan lão gia tử, chúng ta bắt đầu khu độc đi, đây là một lần cuối cùng, qua đêm nay, lạc độc kia, có thể hoàn toàn rời khỏi thân thể của ngươi."

"Khà khà, tốt, lần này nhờ Nham Kiêu tiểu hữu a, về sau nếu có gì cần hỗ trợ cứ việc tới Nạp Lan gia tìm ta, chỉ cần ta còn ở đây một ngày tuyệt đối sẽ không cự tuyệt." Nạp Lan Kiệt cảm kích cười nói.

"Chỉ là việc nhỏ mà thôi." cười lắc lắc đầu, Tiêu Viêm đi theo sau Nạp Lan Kiệt, hướng 1 gian sương phòng sau đó bắt đầu lần khu độc cuối cùng này

Lần khu độc cuối cùng này, có chút thoải mái hơn dự kiến của Tiêu Viêm, đương nhiên, hắn cũng rõ ràng, bởi vì linh hồn lực lượng tăng vọt sau khi

tham gia đại hội, trải qua khảo nghiệm này hiện giờ hẳn không chế thành liên địa tâm hỏa không thể nghi ngờ lại thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều.

Tay áo bào quệt đi một giọt mồ hôi lạnh trên trán, ngón tay Tiêu Viêm rời khỏi lưng Nạp Lan Kiệt, nhìn khuôn mặt hắn đột nhiên trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều khẽ gật đầu, cười nói: "Chúc mừng người Nạp Lan lão gia tử, lạc độc kia đã hoàn toàn rời khỏi thân thể của người"

Khi nói đến đây, miệng Tiêu Viêm thoáng có chút chua xót, lạc độc đích thật đã rời khỏi thân thể hắn, nhưng cuối cùng lại tiến vào trong thân thể mình.

"Hô" Nạp Lan Kiệt phun ra một ngụm trọc khí thật dài, lần này trong trọc khí không còn những điểm đen như lúc trước quả thật đúng như lời Tiêu Viêm nói, lạc độc kia đã bị khu trừ hoàn toàn.

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, lão phu ta biết Nham Kiêu tiểu hữu vì muốn "*Thất Huyền Thanh Linh Tiên*" kia mà tới, đối với người cứu mệnh, cũng không phải khóa cây cỏ kia có thể so sánh được, ta Nạp Lan Kiệt hướng người cảm tạ, ngày sau nếu có cơ hội, tất báo ân này!" *Chậm rãi đứng dậy, Nạp Lan Kiệt đối với Tiêu Viêm trầm giọng nói, xem bộ dáng đó dĩ nhiên thật sự chân thành.*

Cười cười, Tiêu Viêm không có ý kiến gì.

"Ba ba!" Nạp Lan Kiệt bỗng nhiên vỗ vỗ hai tay, một lát sau cửa phòng đang đóng chặt bị mở ra, một thị nữ tay bưng một loại thực vật được đặt trong một chậu hoa làm bằng ngọc đi đến.

Khi thực vật xuất hiện, bên trong căn phòng lập tức tràn ngập một mùi thơm lạ lùng làm cho tâm thần yên ổn, thảo nhiên lạ thường.

Nghe mùi thơm lạ lùng, tầm mắt Tiêu Viêm trong nháy mắt tạm dừng trên chậu thực vật trong tay nàng, này chậu thực vật chính thể thành màu xanh, nhìn qua tựa như một khối thanh ngọc tốt nhất điều khắc mà thành, ở đỉnh thực vật một đóa hoa có bảy thứ màu sắc đang từ từ nở rộ, mà theo đóa hoa nở ra, Tiêu Viêm có chút kinh dị phát hiện, bảy màu sắc cũng dần chuyển hoá nhìn qua cực kỳ huyền lệ

"Nham Kiêu tiểu hữu, đó là "*Thất Huyền Thanh Linh Tiên*", nghe nói dùng

hỏa diễm của Luyện Dược Sư tinh luyện thành chất lỏng, có thể khiến cho linh hồn suy kiệt rất nhanh hồi phục, năm đó vì muốn có nó, ta cũng phải mất không ít khí lực, trúng phải lạc độc kia cũng chính vì hái thứ này "

Nạp Lan Kiệt cười nói.

Cố nén kích động trong nội tâm, Tiêu Viêm khẽ gật đầu liếm liếm môi, không để hình dáng mình trở nên quá mức khác thường.

"Ha hả, nham tiểu hữu, ngươi đã trị liệu cho ta khỏi hẳn, như vậy, thứ này liền thuộc về ngươi." *Tuy rằng nhân rất khá nhưng vẫn như cũ ko giấu diếm được loại cáo già này, Nạp Lan Kiệt cười dài nói.*

"Đa tạ." *Hướng Nạp Lan Kiệt cảm kích chấp tay, Tiêu Viêm không hề nhân nại tiến lên hai bước nhận lấy vật trong tay thị nữ, ánh mắt kích động nhìn từ trên xuống dưới.*

"Này Thất Huyền Thanh Linh Tiên tuy rằng có thể đặt trong nạp giới, bắt quá mỗi ngày ngươi đều phải cho nó phơi nắng một giờ, nếu không nó sẽ tự động héo rũ, ngươi cần phải nhớ lấy." *Nạp Lan Kiệt nhắc nhở nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

"Ân." Nghe vậy, Tiêu Viêm gật gật đầu, lúc này mới dám đem "Thất Huyền Thanh Linh Tiên" cất vào nạp giới, xoay người lại, hướng Nạp Lan Kiệt nói: "Nạp Lan lão gia tử, tối nay ta còn có một số việc gấp, việc nơi này đã xong, tại hạ xin cáo từ."

"Ách? Nhanh như vậy?" *Nạp Lan Kiệt sửng sốt, muốn giữ lại một chút, nhưng thấy sự vội vàng trong ánh mắt Tiêu Viêm, đành phải nuốt lại lời nói, cười gật gật đầu, nói: "Về sau có chỗ nào cần hỗ trợ, cứ việc tới tìm ta."*

"Ha hả, nhất định." Cười cười, Tiêu Viêm đang nôn nóng giúp Dược Lão tỉnh lại, hướng Nạp Lan Kiệt chấp tay, sau đó xoay người, vội vã tiêu sái ra khỏi phòng.

Trong phòng, nhìn Tiêu Viêm kia lòng như lửa đốt, Nạp Lan Kiệt cũng tiếc nuối lắc đầu, hẳn còn tính mở tiệc chiêu đãi đối phương 1 chút, khiến quan hệ song phương tốt đẹp hơn.

Chương 323: Dược Lão Thức Tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường hấp tấp ly khai Nạp Lan gia tộc, Tiêu Viêm vừa muốn quay về lữ quán bỗng nhiên dừng bước tiến. Muốn đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên luyện chế thành dịch thể tự nhiên là cần dược đỉnh mà dược đỉnh của hắn trong đại hội đã sớm bạo tạc.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm do dự một chút liền vội vã bước về hướng Mễ Đặc Nhĩ phòng đấu giá. Bởi sợ gặp Nhã Phi chậm trễ thời gian cho nên Tiêu Viêm chỉ tại vòng ngoài phòng đấu giá mua một dược đỉnh không khác lắm dược đỉnh lúc trước, rồi không dừng lại cấp tốc chạy về lữ quán.

Sau khi về tới lữ quán bước vào trong phòng, Tiêu Viêm trở cẩn thận đóng cửa phòng, bước nhanh vào phòng trong thở hổn hển vài ngụm khí rồi mới lấy Thất Huyền Thanh Linh Tiên đặt ở trên mặt bàn.

Ngồi ở bên mặt bàn, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm cây thực vật xa hoa kia. Sau một lúc lâu mới thở ra một hơi thật dài, mất bao công lao mới đem dược nó tới tay, cũng không biết tốt cùng đối với lão sư có hữu dụng hay không.

Chậm rãi bình phục tâm tình kích động, Tiêu Viêm cẩn thận quan sát cửa sổ rồi đi tới bên cạnh bàn, ngưng thần nhìn Thất Huyền Thanh Linh Tiên không ngừng biến ảo màu sắc bàn tay huy động, một dược đỉnh hồng sắc xuất hiện ngay trên mặt bàn.

Bàn tay nhẹ nhàng trình trọng cầm ngọc bôn Thất Huyền Thanh Linh Tiên, kinh khí ẩn trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bỗng phun ra, nghe được "răng rắc" một tiếng ở mặt ngoài ngọc bôn vết nứt như mạng nhện cấp tốc lan tràn ra. Bàn tay ấn trên cái khe, nhất thời ngọc bôn triệt để vỡ tan lộ ra rễ cây Thất Huyền Thanh Linh Tiên bị bùn đất bao vây bên trong.

Nhìn bùn đất ướt át Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, bàn tay lần thứ 2 đưa tới, nhàn nhạt ngọn lửa thanh sắc phóng xuất ra cỗ khí nóng cháy hơi bùn đất ướt át kia cho khô ráo, lúc này bàn tay vỗ nhẹ một chút đem bùn đất

bên ngoài Thất tự động rơi xuống lộ ra rễ cây bên dưới không tổn hao gì.
Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Lòng bàn tay gập lại, một cỗ rất nhỏ hấp lực đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên bay lên sau đó dè dặt đưa vào trong dực đỉnh. Bàn tay ổn định ngọn lửa thanh sắc tụ lại lòng bàn tay, bấm tay bắn ra ngọn lửa nhanh chóng tiến vào dực đỉnh bay vòng vo quanh Thất Huyền Thanh Linh Tiên.

Theo lúc ngọn lửa thanh sắc xuất hiện mang theo khí lưu nóng cháy, Thất Huyền Thanh Linh Tiên vốn như ngọc bích nhanh chóng héo rũ. Nhưng mà tuy rằng cành lá ngày càng héo rũ thì đóa hoa thất sắc lại ngày càng tiên diễm. Khi cành lá hoàn toàn héo rũ tán thành tro thì vẻ đẹp của nó khiến cho con mắt thoáng mơ màng, đồng thời một cỗ mùi thơm tựa hảo tửu cửu mai đại địa chậm rãi thẩm thấu từ dực đỉnh lan ra.

Hít vào một hơi mùi thơm đậm đặc kia, Tiêu Viêm cả người giật mình một cái kinh ngạc phát hiện tuy rằng ban ngày đã qua tỉnh dưỡng nhưng vẫn như cũ có chút di chứng mệt mỏi. Dĩ nhiên lại hoàn toàn tiêu tán.

"Khà ...khà! đích xác là thứ tốt. Chỉ là mùi hoa vậy mà có thể so với hiệu quả của tam phẩm đan dực. Như vậy đối với linh hồn suy kiệt hẳn là phải có chút ít tác dụng." thầm nhủ một tiếng, Tiêu Viêm đưa ánh mắt vào trong dực đỉnh, ngón tay khẽ nhúc nhích, ngọn lửa thanh sắc lượn lờ bên ngoài đóa hoa thất sắc bỗng nhiên bạo dũng đi lên, bao vây lại rồi mãnh liệt đốt cháy.

Theo hỏa diễm bốc lên, Tiêu Viêm ánh mắt chăm chú vào trong dực đỉnh bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng. Hắn phát hiện, tại lúc hỏa diễm đem Thất Huyền Thanh Linh Tiên nung khô, thất thái quang mang không ngừng biến ảo dĩ nhiên có thể cùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đối kháng, ý đồ bảo toàn chính mình trong hỏa diễm thiêu đốt.

"Hắc, thứ này quả nhiên không phải vật tầm thường. Tự nhiên ở trong dị hỏa nhiệt độ này có thể chống đỡ lâu như vậy. Bất quá không thể hơn." Nhẹ giọng cười cười Tiêu Viêm cũng phát hiện, theo Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không ngừng bốc lên thất thái quang mang đang chống lại từ từ yếu bớt đi. Xem ra thất thái quang mang có khả năng sử dụng địa năng lực cũng là có giới hạn.

Bàn tay dơ nhẹ, một đoàn thanh sắc hỏa diễm phun mạnh vào trong dực

đỉnh nhất thời làm nhiệt độ hỏa diễm lần thứ 2 tăng vọt, qua chốc lát liền đem thất thải quang mang đang chống cự nhanh chóng thôn phệ. Lúc thất thải quang mang biến mất, đóa hoa thất sắc nhu nhược bất kham kia phía trong ngọn lửa, cánh hoa cấp tốc héo rũ. Một giọt sương nhỏ bảy màu từ cánh hoa thâm thấu ra lóe lên ánh sáng kỳ dị bóng loáng.

Theo lúc đóa hóa thất sắc héo rũ một giọt hạt sương thật nhỏ cũng chậm rãi dung hợp lại cùng nhau giống như viên minh châu tỏa ra thất thải quang mang huyền lệ mê người.

"*Hẳn đúng là như thế này?!*" lẩm bẩm một tiếng, Tiêu Viêm tại lúc giọt sương bảy màu hình thành không lâu thu hồi hỏa diễm, bàn tay nhất chiêu phát động giọt sương bảy màu bắn ra giữa không trung tỏa ra một vòng cung bảy màu. Hạt sương bay vọt đến chậm rãi lơ lửng trên lòng bàn tay Tiêu Viêm, ánh hào quang bảy màu từ từ rút lui.

"*Cái này sao sử dụng?*" con người nghi hoặc trờng lên, Tiêu Viêm dùng linh hồn lực lượng nhìn qua 1 lần phát hiện trng giọt sương bảy màu này thực sự ẩn chứa một loại năng lượng kỳ dị có thể khiến cho linh hồn sáng khoái, nhưng mà phải làm thế nào để được lão hấp thu được?

Đem giọt sương bảy màu đang lơ lửng đến gần chiếc nhẫn đen kịt trên tay trái, Tiêu Viêm cũng biết cái nhẫn đen kịt này có cùng công năng chứa đựng như nạp giới nhưng thứ này chỉ nghe mệnh lệnh của dược lão, Tiêu Viêm linh hồn lực lượng căn bản là vào không được.

Nhúu mày khổ não một lát vẫn không có nửa điễm manh mối, Tiêu Viêm đành dè dặt đem giọt sương bảy màu lại gần chiếc nhẫn. Theo hai thứ cự ly ngày càng gần Tiêu Viêm bỗng phát hiện chiếc nhẫn đen kịt phong cách cổ xưa kia dĩ nhiên hơi sáng lên một lúc.

"*Quả nhiên hữu dụng, lại có hiện tượng này.*" Tiêu Viêm trong lòng mừng rỡ không chần chừ, bàn tay di động trong giây lát đưa giọt sương bảy màu dí sát chiếc nhẫn.

Hai vật dính vào nhau, giọt sương bảy màu lúc đó không chảy xuống, mà lại dính tại mặt trên chiếc nhẫn một cách kỳ dị. Trong lúc nhất thời, chiếc nhẫn đen kịt như bị chuyển hoá thành màu sắc cầu vồng.

Theo hào quang bảy màu phóng ra, từ sâu trong chiếc nhẫn đen kịt từ từ

tản mát ra hắc sắc quang mang. Tại hắc sắc chiếu rọi xuống, hào quang bảy màu giống như bị thôn phệ bắt đầu trở nên yếu ớt với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được. Mà theo hào quang bảy màu biến yếu, hắc sắc quang mang càng ngày càng đậm.

Nhìn giới chỉ phát sinh một màn kỳ dị, khuôn mặt Tiêu Viêm nảy lên mừng như điên. Hắn có cảm giác không rõ ràng, một cỗ linh hồn quen thuộc đang chậm rãi hồi phục.

Hắc sắc giới chỉ quang mang đen kịt càng ngày càng đậm. Tới cuối cùng gần như lỗ đen tối om không thấy được. Đến một lúc, chiếc nhẫn bỗng từ ngón tay Tiêu Viêm bay ra chậm rãi phiêu phù ở trước mặt, đen kịt quang mang vừa thu vừa phát tuần hoàn không ngừng.

"*Lão sư, ngài thức tỉnh chưa?*" nhìn chiếc nhẫn đen kịt trước mặt, Tiêu Viêm nhin không được có chút kích động.

Câu hỏi của Tiêu Viêm không có trả lời, chiếc nhẫn cứ như vậy phiêu phiêu đặng đặng, lại cũng không có thân ảnh được lão xuất hiện như trong tưởng tượng của Tiêu Viêm.

"*Chuyện gì xảy ra?*" giương mắt lên, Tiêu Viêm có chút mờ mịt, vừa muốn đưa tay thu hồi chiếc nhẫn, nó đang an tĩnh bỗng nhiên run lên một đạo kinh khủng linh hồn lực lượng rung động đột khởi lấy nhẫn làm trung tâm âm âm bạo khai.

Chợt xuất hiện linh hồn bạo tạc năng lượng, Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, cỗ kinh khủng linh hồn xung kích này nếu là bắn trúng hắn, sợ rằng có thể đem linh hồn hắn nháy mắt đánh nát.

Đồng tử co rút nhìn chăm chăm linh hồn lực lượng đang rung động khuếch tán, Tiêu Viêm mạnh mẽ kìm hãm nội tâm đang kinh hoảng. Loại này phạm vi công kích hắn căn bản là có thể chạy trốn được, nhưng, hắn cũng tin tưởng được lão sẽ không tổn thương hắn.

Linh hồn lực lượng rung động bạo phát như điện xẹt, mà ngay khi gần tiếp xúc với thân thể Tiêu Viêm thì một cỗ rung động cột xuất hiện sau đó nháy mắt biến mất.

Linh hồn xung kích bay vọt qua Tiêu Viêm quay lên đỉnh, hung hăng bạo

dừng đi tới.

"..."

Không có một bóng người trên đỉnh, linh hồn ba động hư huyền không có phá hủy vật thể gì, nhưng mà tại nơi có bóng ma hắc ám, một đạo nhân ảnh đột nhiên từ trong bóng tối bị bắn đi ra ngoài. Một dòng tiên huyết nhịn không được phun tới, ánh trăng chiếu, hiện ra khuôn mặt già nua có chút ngăm đen.

"Khôn khiếp, tên kia tỉnh lại sau này không thể tiếp cận gần như thế này, hồn đần này biết rõ ta không có ác ý dĩ nhiên ra tay nặng như vậy." bóng đen xóa đi vết máu trên khóe miệng, hùng hùng hổ hổ một tiếng, đầu ngón chân điểm nhẹ hư không thân thể lóe lên tiêu thất tại bóng tối xa xa.

Một chỗ đường nhỏ hẻo lánh cách đế đô hơn mười dặm, Hải Ba Đông đạm mạc nhìn một hình người điêu khắc bằng băng, tiện tay huy động phiến băng như lá rụng, phiêu đảng chậm rãi hạ xuống.

"Đi thôi." Hải Ba Đông ngẩng đầu, cười nói với hai bóng người trên cành cây.

"Ừ!" Pháp Mã cùng Gia lão hơi gật đầu, vừa muốn nhích người thì hai sắc mặt chợt biến đổi quay đầu lại, hướng ánh mắt về phía đế đô xa xa.

"Linh hồn thật cường đại!" Một tiếng kinh hô, từ miệng hai người không hẹn mà cùng phát, chợt hai người nhìn nhau đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra một mảng ngưng trọng.

"Đế đô sao bỗng nhiên toát ra cường giả bậc này? Vì sao chúng ta không nghe được nửa điểm tăm hơi?" Gia lão trầm thấp nói, làm người thủ hộ hoàng thất, bất luận cường giả nào xuất hiện tại đế đô hẳn đều biết được trước tiên.

"Không biết, linh hồn này quá cường đại, hơn ta xa." Pháp Mã cúi đầu, trong thanh âm mơ hồ có một mảnh hoảng sợ.

Mặt khác, Hải Ba Đông cũng quay đầu nhìn phương hướng đế đô, Há mồm, trong mắt từ từ toát ra một tia kinh hãi:

"Linh hồn lực lượng này, hình như là trong cơ thể Tiêu Viêm tiểu gia hỏa? Thực lực hẳn hồi phục?"

"Đi thôi, quay về xem!" Hải Ba Đông con mắt nheo lại, vẫn chưa nói cho Pháp Mã hai người lai lịch cỗ linh hồn lực lượng này, thuận miệng nói một tiếng, sau đó lách mình bay vút đi về đế đô.

"Ừ!" Pháp Mã hai người gạt đầu, vọt người theo sát mà lên.

Theo ba người tiêu thất, một chiếc lá rụng phiêu phiêu đặng đặng chậm rãi rơi trên phiến băng, nhất thời theo một tiếng răng rắc thanh thúy, tảng băng hình người bỗng nhiên bạo liệt khắp bầu trời, tại ánh trăng chiếu rọi xuống từ từ tiêu tán.

-----oOo-----

Chương 324: Dạ Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong phòng, Tiêu Viêm nhìn trước mặt một lúc lâu. Khóe mắt nhìn ánh sáng vừa bắn qua khe hở cánh tay. Nhìn chiếc nhẫn đen trước mặt không có phản ứng. Lúc này mới đưa cánh tay thả xuống, sau đó sờ sờ thân thể tựa hồ có chỗ nào không trọn vẹn.

Lúc này chiếc áo trên thân thể Tiêu Viêm bị linh hồn dao động thổi bay lên mới chậm rãi hạ xuống. Cảm thụ được thân thể vẫn chưa truyền đến cái gì cảm giác không khỏe, lúc này mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ngẩng đầu nhìn nhẫn tối đen trước mặt lại vẫn như cũ không nhìn thấy được thân ảnh dục lão.

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" cau mày nghi hoặc thì thào một tiếng, Tiêu Viêm lần thứ hai kêu gọi vài cái. Mà chiến nhẫn tối đen kia lại tản ra hắc sắc quang mang thâm trầm không có gì đáp lại. Cũng không có một tia linh hồn động tĩnh im lặng như nước.

"Chẳng lẽ thất bại? khả năng cỗ linh hồn dao động lúc trước, chính thật là lão sư!" Chờ đợi hồi lâu, không thấy có phản ứng, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng mờ mịt thất vọng. Nếu dục lão thật sự thức tỉnh, việc thứ nhất sẽ

đáp lời hắn.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, ít nhất Tiêu Viêm có thể theo hào quang chiếc nhẫn mà xem, giọt Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia không phải là không có tác dụng.

Ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc nhẫn lơ lửng trước mặt hồi lâu, Viêm thở ra một hơi dài, vươn tay đến đem nhẫn vào trong tay rồi đeo lên trên ngón. Lúc này đây, chiếc nhẫn không phát ra cái gì phản kháng, hào quang màu đen tiếp tục tỏa ra một lúc sau mới hoàn toàn thu liễm bình thường như trước kia. Không có gì thu hút ánh mắt người.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve chiếc nhẫn đã an tĩnh, Tiêu Viêm xoa trán một lúc lâu, cười khỏ một tiếng. Nhẹ giọng thì thào:

"Lão sư, yên tâm đi. Ta sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp làm cho ngài khôi phục."

Lại thở dài một hơi, Tiêu Viêm vừa muốn điều tức tu luyện, đột nhiên ánh mắt bỗng quét về phía chỗ cửa sổ. Một tiếng gió phá không mang theo hàn khí đem cửa sổ mạnh mẽ đẩy ra. Thân hình Hải Ba Đông cũng xuất hiện trong phòng, nhìn Tiêu Viêm hắn có chút vui mừng hỏi:

"Khôi phục?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt thì cảm thấy thoải mái. Duyên có nói vậy là bởi vì cỗ kinh khủng linh hồn dao động kia. Hải Ba Đông cường giả bậc này đối với linh hồn dao động cường đại cảm giác rất là mãn tuệ sâu sắc.

"Lấy được Thất Huyền Thanh Linh Tiên, vừa rồi ăn vào linh hồn lực lượng đột nhiên khôi phục. Bất quá đáng tiếc không biết vì sao, sau lại yên lặng giam xuống." Tiêu Viêm lắc đầu nửa thật nửa giả nói.

"Ách?" Hải Ba Đông ngân ra. Sau một lúc cười khỏ nói:

"Vậy ý tứ ngươi là vẫn không có khôi phục lại? chẳng lẽ Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia cũng chưa hiệu quả?"

"Ta cũng không rõ ràng, nhưng mà ít nhất hiện tại ta có thể cảm nhận được cỗ linh hồn lực lượng đoạn thời gian trước kia. Thất Huyền Thanh"

Linh Tiên vẫn là có một ít hiệu quả." Tiêu Viêm làm như có chút bất đắc dĩ nói"

"Tựa hồ chỉ có thể tìm phương pháp khác phục hồi linh hồn lực lượng a."

"Ai. Làm ta một hồi cao hứng." Hải Ba Đông thất vọng lắc đầu, ngồi trên ghế nói.

"Người nếu là theo lời nói khôi phục thực lực. Như vậy lần này lên Vân Lam Tông hệ số an toàn thật ra có thể tăng lên nhiều. Sự thật, cho dù có ta bảo vệ cũng thật nguy hiểm a. Vân Lam Tông truyền thừa nhiều năm như vậy, chút lực các trưởng lão đã là mạnh mẽ thái quá. Hơn nữa người Vân Lam Tông am hiểu nhất là đấu kỹ, như vậy chông lên một đồng cho dù là ta cũng không thể không tạm lánh mũi nhọn a."

"Haha, có đấu hoàng cường giả như người cho dù đánh không lại, chạy luôn không ai có thể ngăn chứ?" Tiêu Viêm vui đùa nói.

"Người thật ra nghĩ muôn đơn giản." Hải Ba Đông lắc lắc đầu. Trầm mặc một hồi, bỗng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm trầm thấp nói:

"Tiểu tử kia, tiếp một nửa liền lên Vân Lam Tông. Ta nghĩ có một số việc cùng người trước đó rõ ràng."

Nhìn Hải Ba Đông khuôn mặt ngưng trọng, Tiêu Viêm nao nao lặng yên gật đầu: "Người nói."

"Lúc trước ta cũng nói. Độc tận lực bảo vệ an toàn của người. Nhưng điều kiện đầu tiên là không gây thù oán gì với Vân Lam Tông. Người cũng có thể biết ta cùng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc quan hệ sâu xa. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Cho nên hành động của ta đều liên lụy đến Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Tuy rằng bọn họ ở Gia Mã đế quốc cũng thuộc loại tam đại gia tộc, nhìn qua cũng thể lực có cân lượng, nhưng ở Gia Mã đế quốc luận thực lực hùng hậu thì Vân Lam Tông đương chiếm đầu bảng. Nay trăm ngàn năm truyền thừa dù là Gia Mã hoàng thất so sánh cũng không thể hơn.

Đương nhiên, đây là cách nói bài trừ thể "Thế", mặc kệ nói như thế nào Gia Mã hoàng thất còn thống trị đế quốc, nhưng thực lực che dấu của tông

môn xa xưa này ở Gia Mã đế quốc này cũng không phải là mặt ngoài đơn giản vậy."

"Người cũng rõ ràng tuy rằng người sống lâu là có hạn, nếu là trong vòng thọ hạn tấn cấp đó là có thể đem thọ hạn kéo dài rất nhiều. Vân Lam Tông tông chủ Vân Sơn đời trước lúc đem ngôi tông chủ truyền cho Vân Vận là tám tinh đấu hoàng thực lực.

Mà lúc này, khoảng cách thọ hạn của hắn còn có không ít thời gian. Mấy năm nay, rất ít người nghe qua tung tích của hắn, bất quá chưa từng nghe qua cũng không đại biểu cho hắn đã chết." *Hải Ba Đông chậm rãi nói.*

"Ý của ngươi là Vân Lam Tông tông chủ đời trước còn sống?" *Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.*

Tuy rằng không dám khẳng định, mà loại này tỷ lệ cũng không nhỏ. Nếu hắn còn sống hắn đã muốn đột phá đấu hoàng chi bích. Lại nói:

"Cho nên nếu có thể tận lực không cần cùng Vân Lam Tông làm to chuyện ra. Nếu không đến lúc đó, cho dù ngươi cùng Pháp Mã thêm Gia Hình Thiên lão già kia có một loại giao tình. Mà vì đại cục, bọn họ cũng không thể vì ngươi mà đụng chạm Vân Lam Tông."

Tiêu Viêm khuôn mặt bình tĩnh, không có vì lời hắn nói mà có chút động dung. Hắn chưa bao giờ từng có ý nghĩ sâu xa này, hắn cùng Pháp Mã quen biết không đến nửa tháng. Nếu muốn cho người ta vì hắn cùng thế lực cường đại nhất Gia Mã đế quốc đối địch. Không khỏi cũng quá kỳ lạ."

"Nếu thực đi đến bước hai bên là địch kia. Nói vậy, Hải lão cũng sẽ lựa chọn bứt ra?" Tiêu Viêm bỗng nhiên thấp giọng nói, hắn rõ ràng hắn cùng với Hải Ba Đông kỳ thật cũng là quan hệ giao dịch. Nếu không có bởi vì Phục Linh Tử Đan chỉ sợ hai người đã sớm mỗi người một ngã.

Hải Ba Đông trầm mặc. Giương mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh thanh niên kia, sau một lúc lâu nói:

"Chỉ cần Vân Sơn không hiện ra." Ngụ ý rất sáng rõ ràng, nếu là Vân Lam Tông tông chủ Vân Sơn xuất hiện như đã nói, như vậy hắn Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mà suy nghĩ. Không thể nhúng tay vào chuyện Vân Lam Tông và Tiêu Viêm.

"Ai. Tiểu tử kia! Người tuổi trẻ, lấy thiên phú của người ngày sau tiềm lực vô hạn. Trước khi chưa thành chân chính cường giả người cần nhẫn nại.

Cứng rắn quá, đối chính mình cũng không có chỗ tốt. Chờ người khi nào có thể tự do khống chế cỡ lực lượng cường đại trong cơ thể kia. Khi đó sẽ cùng Vân Lam Tông ganh đua cao thấp cũng không chậm." Hải Ba Đông vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, lời nói thâm thúy.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Nếu là dứt bỏ lực lượng dược lão, hẳn bất quá mới gần một đấu sư cấp bậc mà thôi. Này so với cường giả như mây trong Vân Lam Tông chỉ sợ một quyền là xong. Nhưng cũng như Hải Ba Đông nói, hẳn còn trẻ. Đây là tiền vốn lớn nhất của hắn.

"Haha, tốt lắm. Nói chút cũng chỉ là muốn nhắc nhở người mà thôi, chờ khi người ở Vân Lam Tông tận lực cẩn thận một chút. Cười cười. Hải Ba Đông đứng dậy. Tiêu Viêm cười nói:

"Không còn sớm người nghỉ ngơi đi. Ngày mai nghỉ một ngày sau đó liền lên Vân Lam Tông."

Tiêu Viêm hơi hơi gật gật đầu tiễn Hải Ba Đông đi ra khỏi phòng. Sau đó một lúc lâu, thở một hơi thật dài. Lời Hải Ba Đông chính làm hắn thanh tỉnh rất nhiều. Tuy rằng nhìn như Pháp Mã, Gia lão cường giả đế quốc bậc này đối với hắn cực kỳ hiền lành. Nhưng chút này lại phần lớn đều là không rõ chi tiết Tiêu Viêm cùng với điều kiện không biết phía sau kia tồn tại thân bí lão sư. Một khi xuất hiện loại hắn cùng Vân Lam Tông đối địch đủ để đưa bọn họ kéo vào vòng xoáy, bọn họ tuyệt không bởi vì Tiêu Viêm mà đối địch Vân Lam Tông.

Sự thật luôn tàn khốc a.

Nằm ngã trên giường mềm mại, Tiêu Viêm gác tay sau ót thù người nhìn chăm chăm mặt trên màn giường. Cũng không có nửa phần ý né tránh quái vật to lớn kia. Nói hắn nghe con không sợ cọp cũng tốt, cuồng vọng tự đại cũng tốt. Hắn sớm nói qua, lần này hành trình Vân Lam Tông sẽ không bởi vì chuyện gì mà lựa chọn buông tha. Đừng nói Vân Lam Tông có một đấu tông cường giả, cho dù là đấu thánh hắn cũng tuyệt đối đúng hẹn tới.

"Người phụ ta, ta phụ người." môi gắt gao mím chặt thành một đường,

chấp nhất mà quật cường, nếu Vân Lam Tông thực tính toán ý thế hiệp người. Tiêu Viêm hẳn cũng có thể nắm quyền nói cho bọn họ, hẳn không phải là thỏ tử.

"Mặc kệ như thế nào. Lần này ba năm ước hẹn, phải thắng lợi. Bởi vì ta cần nó để chứng minh ba năm khổ tu giá trị. Nếu thất bại, ba năm tu hành xuôi theo dòng nước, vô ích!" *nắm tay đột nhiên nắm chặt, Viêm hít sâu một hơi. Thất lưng dựng thân đứng lên ngồi xếp bằng trên giường.*

"Nạp Lan Yên Nhiên. Chờ xem."

Trong lòng nhẹ nhàng thốt một câu. Tiêu Viêm hai tay kết ấn tu luyện. Thân thể khẽ run đem tâm tình kích động bình phục xuống. Sau đó nhanh chóng tiến nhập trạng thái tu luyện.

Nếu dược lão vẫn chưa xuất hiện như trong tưởng tượng, hẳn đã quyết định tối nay đem trạng thái điều chỉnh tốt nhất. Ngày mai dùng Tam Văn Thanh Linh Đan đột phá đầu sư rào cản, hướng đại đầu sư xuất phát.

Lúc này đây, hẳn tuyệt đối không được thất bại.

-----oOo-----

Chương 325: Phục Dụng Tam Văn Thanh Linh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm ngày hôm sau, khi những tia nắng ấm áp chui qua những vết nứt trên khung cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, rọi trên nền nhà trong phòng trọ, các tia nắng chậm rãi mở rộng ra, lan tràn cho đến khi có một tia nắng bò lên được trên giường, cuối cùng chiếu sáng rọi lên trên khuôn mặt của thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên giường.

Cảm thụ được chút cảm giác ấm áp truyền đến từ bên ngoài, kia thiếu niên khuôn mặt vẫn bình thản không có chút cử động, một lúc sau, hai mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra hiện rõ con ngươi đen nhánh, lạnh lùng nhưng bình thản.

Khẽ xoay mình nhúc nhích thân thể, Tiêu viêm từ trên giường dứt khoát

nhảy xuống, mở cửa phòng ra nhìn thấy trong phòng không có một bóng người hơi chút giật mình, thầm nói Hải Đông Ba không lẽ có việc gì phải rời khỏi sao, bất quá như vậy cũng tốt, sẽ không có gì quấy nhiễu đến mình.

Tại thính phòng bên trong tùy tiện đi rửa mặt một chút, Tiêu Viêm đem cái thẻ bài với 2 mặt màu hồng và xanh đem treo trước cửa phòng, mặt thẻ bài màu hồng hướng ra ngoài, đây chính là dấu hiệu yêu cầu không muốn bị làm phiền.

Làm xong việc này, Tiêu Viêm xem xét thấy đã yên tâm liền trở lại phòng của mình, mở hai cánh cửa sổ đứng yên tùy ý cho ánh nắng sáng sớm ấm áp nhẹ nhàng chiếu khắp trên thân thể, đắm chìm trong cảm giác ấm áp đem cơ thể từ từ thả lỏng, cùng lúc tâm cảnh của Tiêu Viêm dần dần tĩnh lặng không hề xao động.

Im lặng đứng như thế bên cửa sổ sau hơn nửa ngày, Tiêu Viêm mới chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn không lộ ra một chút nào vui, giận tâm tình, bàn tay chậm rãi đưa lên, từ trong nhãn một tia sáng màu xanh đột nhiên hiện ra chậm chậm bay lên, tia sáng màu xanh nhanh chóng mở rộng ra, trong chớp mắt biến hóa thành một đóa hoa sen lớn màu xanh tỏa ra hào quang xanh nhạt, bay lơ lửng trôi nổi nhẹ nhàng tại trước mặt Tiêu Viêm.

Mũi chân điểm nhẹ mặt đất, Tiêu Viêm phóng người bay lên, thân thể không chút trì hoãn rơi xuống trên hoa sen, xếp bằng ngồi xuống.

Tại lúc thân thể tiếp xúc với hoa sen, Tiêu Viêm đó là có thể rõ ràng nhận thấy được, cảm ứng của bản thân đối với năng lượng thiên địa ở xung quanh trở nên nhạy cảm rất nhiều, không hổ là bảo vật sản sinh ra cùng với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa a.

Tiêu Viêm ngón tay khẽ động. một khóa đan dược với ba sọc màu xanh vờn quanh thân tức thì xuất hiện ngay giữa hai ngón tay. Cúi đầu nhìn khóa đan dược chính mình gần như hao hết khí lực mới luyện chế thành công Tiêu viêm khẽ trầm mặc một lúc, thấp giọng nói:

"Lần này tuyệt đối không thể thất bại a, bằng không không còn gì để nói."

Khẽ lắc đầu. Tiêu Viêm thở mạnh ra một hơi. Đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

Hai tay cũng là kết xuất thành kết ấn tu luyện, thanh âm phập phồng trong ngực cũng dần dần bình ổn.

Tiêu Viêm nhắm mắt không lâu thì không gian bình lặng chung quanh giống như mặt hồ yên lặng bỗng nhiên bị tảng đá rơi xuống đánh vỡ. Từ lặng yên dao động lên nhiều luồng khí năng lượng mà mắt thường có thể thấy được theo trong hư không thâm thấu mà ra. Ở Thanh liên chung quanh xoay một trận. Sau đó hóa thành hàng ngàn hàng vạn tia năng lượng con nhắm vào Tiêu Viêm mạnh mẽ tiến tới. Sau khi đi qua màn hào quang khí màu xanh do thanh liên phát lại là nhanh chóng bị thanh lọc một lần. Sau đó mang theo một chút tinh thuần lực lượng từ thân mình thanh liên. Theo từng nhịp Tiêu Viêm hô hấp tiến vào trong cơ thể.

Đoàn năng lượng này vừa vào cơ thể đều là dễ dàng bị tâm thần Tiêu Viêm dựa theo công pháp lộ tuyến nắm trong tay vận chuyển một vòng. Trong đó còn chút ít tạp chất năng lượng là hoàn toàn bị tinh lọc. Sau cùng còn lại chỉ là một chút tinh thuần năng lượng mới được nhập vào bên trong khí toàn.

Chậm rãi hấp thu năng lượng từ ngoại giới. Sau một lúc lâu mãi đến khi hết thấy bình thường. Tiêu Viêm miệng hơi hé ra, ngón tay đột nhiên búng nhẹ, khóa tam văn thanh linh đan đang được giữ ở trong hai ngón tay theo cổ xảo kinh bắn ra bay vào bên trong miệng.

Tam văn thanh linh đan vừa vào trong miệng. Ở ngay lúc Tiêu Viêm còn chưa kịp phản ứng đó là nhanh chóng hóa thành ba cổ cường đại càng vô cùng tinh thuần năng lượng. Giống như dòng chảy của con sông theo yết hầu, một đường mãnh liệt ập xuống. Sau đó cuồn cuộn rít gào tiến nhập vào bên trong kinh mạch.

Ngay tức thì khi ba cổ năng lượng tiến vào kinh mạch. Bàn tay Tiêu Viêm vẫn duy trì kết ấn tu luyện đột nhiên run lên. Hấn phát hiện. Ba cổ năng lượng vào giờ khắc này. Có hai cổ trong giây lát phong xuất ra độ ẩm có thể so với ngọn lửa đang nóng cháy. Mà mặt khác một cổ năng lượng màu trắng còn lại là bỗng nhiên thay đổi thành lạnh như băng giống như khối băng bình thường. Nơi luồng khí lạnh đi qua, trên vách kinh mạch tự nhiên là xuất hiện một lớp băng sương mỏng manh.

Như vậy đột nhiên xảy ra lúc lạnh lúc nóng. Trực tiếp là làm Tiêu Viêm trở tay không kịp, thiếu chút nữa làm cho trạng thái tu luyện phải dừng lại.

Bất quá cũng may hấn phản ứng rất nhanh. Vội vàng ổn định lại tâm thần cần rằng chịu đựng cổ đau đớn quái dị này. Mà cảm thụ kia nhiệt độ không đồng nhất của ba cỗ năng lượng. Hấn cũng là mơ hồ hiểu được một ít. ba loại năng lượng này đích thực không phải là chính mình ngày đó khi luyện chế đan dược đã sử dụng ba loại ngọn lửa sao?

"Chẳng lẽ này cái gọi là tam thanh linh đan. Đó là đem ngọn lửa lực lượng hấp thụ truyền vào, Sau đó tương tự đem năng lượng ẩn chứa trong bản thân mô phỏng như bản thân người chế sao?" Trong lòng thoáng có chút giật mình. Tiêu Viêm tâm thần nhanh chóng chìm tiến vào trong cơ thể, Tâm niệm vừa động, bên trong khí toàn cỗ đầu khí mãnh liệt màu xanh theo kinh mạch phóng mạnh ra. Cuối cùng tại một chỗ ở trong kinh mạch cùng tam văn thanh linh đan năng lượng hung hăng va chạm lẫn nhau.

"Thình thịch"

Trong cơ thể truyền ra kia âm thanh rất nhỏ trầm đục. yết hầu Tiêu Viêm lúc này cũng rên một tiếng. Trên mặt hiện lên một cỗ màu đỏ. Thủ ấn thay đổi. Tinh thần bắt đầu mở đường ba cỗ năng lượng bị đầu khí phóng đi. Theo công pháp lộ tuyến bắt đầu cấp tốc vận chuyển.

Trong lúc đang vận chuyển. Ba cỗ năng lượng một lạnh hai nóng. Lẫn nhau dây dưa cư nhiên là trong một lúc khó có thể cực kỳ hòa hợp dung hợp lại cùng một chỗ. Hơn nữa còn thường thường phóng xuất ra lãnh nhiệt bất đồng độ ẩm cú lặp đi lặp lại. Nguồn truyện:

Nếu là sớm biết rằng dùng đan dược tình trạng ảnh hưởng một phần vào ngọn lửa lúc ấy dùng luyện chế. Kia hấn cũng sẽ không sử dụng cốt linh lãnh hỏa. Cũng sẽ không như vậy rõ ràng hiện tại chịu nhiều đau khổ, tuy nhiên nhờ chủ động lúc đầu phóng ra đầu khí cũng đã làm tam văn thanh linh đan dược lực thu liễm một chút. Bất quá làm ba cỗ năng lượng ở dọc theo công pháp lộ tuyến vận chuyển được một lúc rồi lại là lại lần nữa hoàn mỹ dung hợp thành một cỗ có được ba loại nhan sắc năng lượng. Theo dung hợp. Năng lượng đột nhiên tăng vọt nhiều. Nguyên bản năng lượng có chút hư ảo. Hiện tại tự nhiên đã là hoàn toàn chuyển hoá thành chất lỏng với ba màu.

Thể tích bành trướng. Tiêu Viêm thậm chí đều có thể mơ hồ cảm thấy năng lượng bên trong truyền tới tiếng gầm gừ hung phấn. Nhưng mà còn chưa kịp có động tác gì. Trong kinh mạch đoàn năng lượng ba màu trong

khoảnh khắc giống như lưu tinh bay nhanh qua. Ở trong kinh mạch mạnh mẽ vận chuyển đứng lên. Ngay tại lúc viêm kinh hải đang chuẩn bị toàn lực không chế, ba màu năng lượng lại là đột nhiên run lên. Chỉ thấy vô số cỗ năng lượng thật nhỏ từ trong đó phân hoá mà ra. Cuối cùng trong khi Tiêu Viêm kia đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú. Thì bốn phương tám hướng dọc theo kinh mạch trong cơ thể mãnh liệt mà đi. Thậm chí, một ít kinh mạch Tiêu Viêm trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua cũng là bị đạo năng lượng này lung tung va chạm bất chấp mạnh mẽ tiến vào.

Trên trán chậm rãi nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh. Khóe miệng Tiêu Viêm đột nhiên vừa giật. Khuôn mặt cũng biến đổi. Ngay lúc này tức thì vận vọt lên, hơi lạnh từ trong hàm răng thấu đi ra.

Trong cơ thể. Vô số cỗ năng lượng lấy một loại thanh thế như chẻ tre, đã man vọt vào một ít kinh mạch nhỏ bé của Tiêu Viêm. Năng lượng như con sông tại khúc quanh co gào thét cổ vượt qua kinh mạch lúc này cấp tốc khuếch trương. Một tia cực kỳ nhỏ vết rạn xuất hiện ở phía trên kinh mạch. Trong các vết rạn xuất ra hàng loạt tia quang mang. Điềm báo đây là kinh mạch chịu không được mãnh lực khuếch trương mà sắp nứt ra.

Vết rạn trong kinh mạch dần dần mở lớn là lúc theo ba màu năng lượng gào thét phóng qua, thật nhỏ năng lượng tại cái đuôi lại là một dải vô số màu trắng chất lỏng. chất lỏng mang theo hàn khí nhanh chóng bám vào phía trên kinh mạch sắp bị công phá. Sau đó thẩm thấu mà vào. Mà theo hàn khí chất lỏng thẩm thấu vết rạn tự nhiên là bắt đầu dần chậm rãi thu nhỏ lại. Sau một lát vết rạn trên kinh mạch hoàn toàn biến mất. Chỉ là, trước kia thật nhỏ kinh mạch vốn chỉ có thể cho một chút năng lượng lưu thông qua đã hoàn toàn biến dạng.

Nhìn thấy một màn này. Tâm thần Tiêu Viêm đang chìm đắm trong cơ thể. Tuy rằng đau nhức đến mức làm Tiêu Viêm trước mắt cơ hồ tối đen. Nhưng chứng kiến kinh mạch nhanh chóng dần thay đổi rộng lớn cứng cỏi lên thì càng làm cho hắn hiểu được, kiên trì qua được sẽ đem lại thật lớn vô số lợi ích. Chỉ cần kinh mạch một khi đã thông. Như vậy ngày sau hắn tốc độ điều khiển đầu khí không thể nghi ngờ sẽ tăng nhanh chóng. Mà ở trong chiến đấu. Nếu như cánh tay có thể chỉ huy đầu khí tùy ý thì so với đối phương sẽ chiếm rất lớn ưu thế.

Khi năng lượng phân hoá ra. Sau khi đem một kinh mạch đã thông lại tiếp tục vọt tới trước. Chỉ nghe một đạo lại một đạo âm hưởng tiếng vang. Tại

bên ngoài Tiêu Viêm thân thể, bên trong lỗ chân lông khoát nhiên phun ra một cỗ vô cùng nhỏ ba màu năng lượng trụ.

Sau một đạo tiếng vang cuối cùng không lâu, thân thể Tiêu Viêm bỗng nhiên liên tục run rẩy dần lên. Bên ngoài thân thể vô số cỗ ba màu năng lượng giống như suối bình thường phun ra. Đây trong cơ thể cũng hung hăng mạnh mẽ bùng lên. Trong lúc nhất thời làm cho Tiêu Viêm nhìn qua giống như có vô số lỗ hồng.

Phún xuất mạnh mẽ vền vền liên tục chỉ vài giây thời gian sau đó là hoàn toàn biến mất. Mà ở năng lượng sau khi biến mất. Đây các lỗ phun ra thật nhỏ năng lượng lại là chậm rãi thấm thấu ra có chút máu tươi. Máu tươi tích tụ thấm xuống đem Tiêu Viêm nửa thân thể đều làm ướt đi.

Lỗ chân lông chậm rãi bắt đầu dần hồi phục bình thường. Nhưng mà, Tiêu Viêm lại là có thể cảm giác được rõ ràng mỗi khi hắn thay đổi thành tu luyện kết ấn những lỗ chân lông bị đả thông cùng kinh mạch liền kết nối lại, nhìn đó là giống như một loại ống thông gió. Lấy một loại mạnh hơn không chỉ mười lần so với trước kia tốc độ điên cuồng hấp thu năng lượng từ bên ngoài.

Những kinh mạch li ti bên trong cơ thể dần dần đình chỉ đau nhức, Làm cho Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rốt cục có thể không hề phân tâm. Đem tâm thần hoàn toàn chú ý đến cái kia một cỗ ba màu năng lượng lớn nhất vẫn còn theo công pháp lộ tuyến tiếp tục phóng chạy đi.

Tâm thần nhìn chăm chú vào này cỗ ba màu năng lượng giống như không biết mệt mỏi. Tiêu Viêm thoáng có chút đau đầu. Hắn không nghĩ tới tam văn thanh linh đan năng lượng thế nhưng như vậy khổng lồ. Lúc trước chính là từ trong chủ thể phân hoá ra một phần năng lượng, đem một ít thật nhỏ tiểu kinh mạch trực tiếp đả thông liên tiếp cho tới tận lỗ chân lông ở làn da tại mặt ngoài. Mà này bản thể. Trải qua nhiều lần công pháp tuần hoàn lại vẫn như cũ vền vền chỉ bị luyện hóa chỉ có một chút ít. Dựa theo loại này tốc độ. Muốn đem tất cả hoàn toàn luyện hóa. Thật sự cần tới khi nào đây?

"Ai" Nhẹ một hơi. Tiêu Viêm trong lòng thấp giọng âm thầm nói: "*Chỉ có thể sử dụng thanh liên địa tâm hoá thôi*".

Theo thanh âm hạ xuống. Tiêu Viêm tâm thần vừa động. Khí toàn bên trong giống như một cái tiểu hồ bạc đầy chất lỏng năng lượng đang quay chung quanh trung tâm bắt đầu xoay tròn, Một ngọn lửa màu xanh từ giữa phun ra, dưới sự khống chế của Tiêu Viêm. Nhắm vào cái kia ba màu năng lượng hung hăng đánh vào từ phía sau

Hai cái vừa chọt tiếp xúc, ba màu năng lượng trông như nồi nước đang sôi. Đột nhiên mạnh mẽ dao động lên.

-----oOo-----

Chương 326: Tấn Giai Đại Đấu Sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Xuy"

Ngọn lửa màu xanh cùng ba màu năng lượng tại trong kinh mạch hung hãn va chạm. Hàng loạt tiếng xuy xuy liên tục không dứt vang lên. Chỉ thoáng chốc, ba màu năng lượng sục sôi dày đặc gợn sóng năng lượng từ ngay giữa nơi va chạm lan rộng ra, đánh mạnh vào kinh mạch, khé miệng Tiêu Viêm một hồi run rẩy. Bất quá kinh mạch cực kỳ cứng cõi bền vững, vì thế ngoại trừ gây ra vài cơn đau nhức thì cũng không có bất kỳ trở ngại nào khác.

Cố nén đau đớn. Tiêu Viêm điều khiển thanh liên địa tâm hỏa đem ba màu năng lượng bao bọc lại. Tiếp theo sau mạnh mẽ cầm mang theo lại lần nữa thuận theo lộ tuyến công pháp vận chuyển.

Ngọn lửa màu xanh bao bọc ba màu năng lượng rít lên, theo lộ tuyến công pháp đi qua các kinh mạch. Dưới sự quan sát của tâm thần có thể mơ hồ nhìn thấy tại bên trong ngọn lửa, ba màu năng lượng đang nhanh chóng sôi sùng sục lên.

Thanh liên địa tâm hỏa không ngừng thiêu đốt. Ba màu năng lượng dưới sự nung luyện thúc ép hoàn toàn dung hợp thành một cỗ dịch thể màu xanh có chút là màu xám năng lượng. khi nhiệt độ cao đốt dần xuống. Bọn chúng dần dung hợp này sản sinh ra năng lượng so với lúc trước to lớn hơn nhiều.

Chỉ có điều dù cho năng lượng biến đổi lần thứ hai có lớn thế nào, một khi gặp phải thanh liên địa tâm hỏa lại là không có quá lớn năng lực chống cự. Ngay khi Tiêu Viêm từ trong nạp linh điều ra thêm một đoàn lửa xanh thì sự phản kháng của các đoàn năng lượng màu xám cũng từ từ yếu dần. Theo sự vận chuyển, từng sợi năng lượng màu nâu dưới sự thiêu đốt mất đi đã tính chậm rãi thoát ra khỏi chủ thể. Cuối cùng bị thanh liên địa tâm hỏa hoàn toàn chuyển hóa thành dạng chất lỏng năng lượng màu xanh tinh thuần rót vào trong xoáy tụ khí.

Tại lúc này, dưới sự tiến vào liên tục của các đoàn năng lượng, chất lỏng năng lượng trong xoáy tụ khí, cơ hồ dùng một cái tốc độ kinh người mạnh mẽ nhanh đầy lên.

"Không hổ là tam văn thanh linh đan. Dược lực dĩ nhiên hùng hậu như thế" Nhìn một màn, trong lòng Tiêu Viêm vô cùng mừng rỡ. Hắn có thể cảm nhận được thực lực lúc này của bản thân đã sắp đột phá tám tinh giai tầng. Dù từ tám tinh đến chín tinh thậm chí đột phá đại đấu sư chương ngại lại càng cần thêm một lượng khổng lồ năng lượng, mà này dược lực của tam văn thanh linh đan hiện vẫn còn hơn phân nửa mà.

"Hắn là vậy là đủ rồi". Trong lòng tính toán một chút, Tiêu Viêm lại tập trung tinh thần. Không ngừng tiêu hao đấu khí đem thanh liên địa tâm hỏa từ bên trong thả ra, cuối cùng tập trung nhằm vào các luồng năng lượng màu nâu không ngừng nung đốt.

Mặc dù điều khiến thanh liên địa tâm hỏa làm đấu khí tiêu hao. Chỉ là lượng tiêu hao này đối với cái kia năng lượng do tam văn thanh linh đan đang liên tục không ngừng bổ sung nếu đem ra cùng so sánh thì không đáng để nhắc tới.

Ngọn lửa màu xanh, bao vây lấy các đoàn màu nâu năng lượng. Ở trong kinh mạch nhanh chóng tuần hoàn đi qua – lượt tuần hoàn thứ nhất hoàn tất đem một cỗ năng lượng thật lớn luyện hóa hoàn toàn thành tinh thuần năng lượng. Đều tập trung vào trong xoáy tụ khí. Mỗi một lần như vậy, thể tích của xoáy tụ khí tự nhiên tăng lên rất nhiều.

Xoáy tụ khí lúc ban đầu tích trữ chất lỏng năng lượng màu xanh chỉ gần phân nửa thể tích. Mà hiện tại lượng chất lỏng đã chiếm gần ba phần tư thể tích. Cứ theo tốc độ này, một khi xoáy tụ khí tràn đầy cũng là lúc đạt đến

cực hạn của cấp bậc đấu sư này.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua. Bên ngoài của Tiêu Viêm. Toàn thân đã bị vô số gợn sóng nhàn nhạt màu xanh bao phủ, các gợn sóng màu xanh trên thân thể dần liên kết hình thành bộ dạng một đầu khí sa y. Mà lúc này gợn sóng màu xanh lại là đang không ngừng vận vẹo. Tựa như đang cấu tạo cùng thăm dò cái gì đó. Mơ hồ lúc ẩn lúc hiện. Lúc này Đầu khí khí sa y nguyên bản vốn thuộc về hư ảo lại có thể xuất hiện các đặc thù giống như vật chất thực tế.

Tiêu viêm lúc này tự nhiên không cảm giác được các biến hóa bên ngoài. Có được hỗ trợ từ khả năng an thân của thanh liên. Hắn có thể tại bất cứ lúc nào vẫn có thể tùy ý duy trì không chế đối với tâm thần luôn ở mức lớn nhất. Toàn bộ lực chú ý lúc này đã hoàn toàn đặt tại xoáy tụ khí sắp tràn đầy đầu khí ở bên trong cơ thể. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trong cơ thể. Xoáy tụ khí chậm rãi xoay tròn, ở bên trong chất lỏng năng lượng màu xanh giống như nước sắp tràn bờ. bỗng bành trôi giạt. Tựa hồ tùy thời đều có thể từ trong cái kia đạt đến cực hạn xoáy tụ khí tràn ra ngoài.

Tâm thần của Tiêu viêm không dám có chút buông lỏng chăm chú nhìn vào xoáy tụ khí đang tràn đầy. Phía trong kinh mạch phần dược lực của tam văn thanh linh đan mặc dù đã được luyện hóa ba phần tư. Phần dược lực thừa ra còn lại vẫn thật sự là một cỗ năng lượng không nhỏ. Tuy nhiên xoáy tụ khí lúc này đã không có khả năng thu nạp thêm dù chỉ một tia năng lượng. Dung lượng của nó hiện tại đã đạt đến mức cực hạn, Nếu vẫn cưỡng chế thu nạp thêm. Xoáy tụ khí sẽ gặp phải tình trạng quá căng vỡ ra, hậu quả khó lường.

Ứ đọng lâu sẽ xảy ra chuyện. Cho nên hiện tại Tiêu viêm nhất định phải tìm ra biện pháp giải quyết. Nhằm tránh cho bản thân rơi vào cái loại này kết cục. Vượt qua được đó là thực lực răng vọt lên. Không vượt qua được. Một khi xoáy tụ khí vỡ ra. Đầu khí phiêu tán xem như trở thành phế vật. Từng hương thụ qua rồi loại này đãi ngộ. tiêu Viêm tự nhiên sẽ tuyệt đối không cho phép có khả năng lần nữa tái cảm thụ.

Chậm rãi thở ra một hơi dài. Tiêu Viêm bàn tay kết ấn lặng yên thay đổi. Tại đây chuẩn bị trước khi sắp đột phá. Mỗi một gã đấu sư đều để cho bản

năng nhằm lựa chọn tốt nhất chính xác hành động. Đây là từng có vô số tiên nhân hành động áp dụng thành công chứng minh. Đơn thuần chính là áp súc.

Năng lượng trạng thái khí có thể bị áp súc thành cao cấp thể lỏng năng lượng. Đối với chất lỏng đồng dạng có thể bị cô đọng lại thành dạng năng lượng cao hơn một bậc. Mà này cái gọi là thể rắn năng lượng cũng là biểu thị cho đại đấu sự cường giả, giải thích cho bí mật triệu hồi ra như thực chất đấu khí khái giáp.

Theo bàn tay Tiêu Viêm kết ấn thay đổi, xoáy tụ khí trong cơ thể trước tiên chỉ trong nháy mắt tĩnh lặng lại. Sau đó một vòng sóng gợn đột nhiên chập chờn xuất hiện tại mặt ngoài khối đấu khí rồi dao động nhanh dần. Sự dao động càng lúc càng tăng. Đến sau cùng hầu như đó là sôi trào sùng sục như nước sôi thông thường, xì xào đầy bọt khí từ trung tâm của xoáy tụ khí không ngừng thẩm thấu ra.

Chỉ một lúc sau khi sóng gợn năng lượng liên tục chấn động. Nguyên bản xoáy tụ khí đang chậm rãi xoay chuyển cũng bắt đầu có vẻ tăng tốc độ. Gia tốc chỉ trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi. Vèn vèn không tới mười giây thời gian, vốn vẫn ổn định xoay tròn xoáy tụ khí giờ là biến thành một cái điên cuồng quay tròn xoáy tụ hình cầu. Bởi vì tốc độ cao xoay tròn dẫn tới xung quanh thân xoáy tụ khí xuất hiện thêm một vòng hình cầu màu xanh, xoay tròn làm phát ra âm thanh u...u... tại trong thân thể chậm rãi phát ra. Những âm thanh này bên trong dường như có chứa chút tiết tấu thần kì. Xuyên qua kinh mạch, xuyên qua xương cốt, qua từng tế bào. Cuối cùng đi qua da ra bên ngoài. Truyền vào trong đấu khí sa y đang bao bọc bên ngoài thân thể của Tiêu Viêm

Tại sau khi âm thanh truyền vào trong đấu khí sa y. Đấu khí sa y đang biến động vẩn vơ chợt chậm rãi đình chỉ xuống tới. trong nháy mắt Quang mang màu xanh đột nhiên lóe ra. Đấu khí màu xanh nhanh chóng dung hợp lại. Hội tụ, sau cùng cả hai loại quang mang hòa lẫn vào nhau. Một bộ khái giáp màu xanh với hoa văn hình ngọn lửa ở ngực dần hiện ra, mờ nhạt xuất hiện bao bên ngoài thân thể Tiêu viêm. Xem kiện khái giáp màu xanh dù gần như mới chỉ là hình thức đơn giản, tuy vậy thâm thúy với vô số hào quang xanh nhạt tùy thời mỗi lúc tỏa ra năng lượng mạnh mẽ hùng hồn. Thật sự làm cho người xem hiểu rõ nó vốn cơ bản không phải như trước kia đấu khí sa y có thể so sánh cùng.

Tại lúc đầu khí khái giáp đang hình thành hình dạng cơ bản Tiêu Viêm vẫn không hề phát hiện ra. Tiêu viêm ở trong cơ thể lúc này đang trải qua biến hóa kinh tâm động phách.

Bởi vì dùng tâm thần không chế xoáy tụ khí làm nó xoay tròn tốc độ cao mà vừa phải bảo đảm nó sẽ không siêu xuất quá nào đó cực hạn mà đem lại cái gì thương tổn cho thân thể. Cho nên Tiêu Viêm phải luôn nghiêm túc chú tâm theo dõi không dám có chút nào buông lỏng. Đương nhiên, tại đây hắn vẫn đang cố gắng tận lực trì hoãn được lực tam văn thanh linh đan đi vào.

Giờ khắc này xoáy tụ khí đã tới cực hạn. Đã không cần bắt nó tiếp tục hấp thu. Cho nên Tiêu Viêm phải phân tâm đem không chế trì hoãn thanh liên địa tâm hỏa lại.

Tuy là có thể đem thanh liên địa tâm hỏa dời đi, đình chỉ luyện hóa thì sẽ không có năng lượng tiếp tục nạp thêm vào xoáy tụ khí. Bất qua tiêu Viêm cũng không xác định được nếu dời đi hỏa diễm tối hậu có thể hay không năng lượng đột nhiên phân hóa trở lại như cũ. Nếu một khi bị phân hóa sẽ có đám chưa tinh lọc năng lượng xông vào xoáy tụ khí. Như vậy không phải là đem toàn bộ xoáy tụ khí mà Tiêu viêm thật khó khăn mới duy trì được bình ổn phá tan đi sao?

Tưởng tượng tới hậu quả một khi bình hành bị phá vỡ. Tiêu viêm trong lòng đó là rung mình một cái, loại này trải nghiệm hẳn đúng là không dám thử. Hẳn một bên không ngừng thúc dục xoáy tụ khí duy trì tốc độ xoay tròn, một bên còn lại là đem được lực của tam văn thanh linh đan gắt gao vây giữ lại không cho nó hoàn thành tuần hoàn.

Hiện thời tại bên trong cơ thể Tiêu viêm. Không thể nghi ngờ từng giây từng phút đang tiến hành tranh đoạt. Trong xoáy tụ khí đã tràn đầy chất lỏng năng lượng. Tiêu viêm phải tại trước khi một luồng năng lượng đi đến đem nó cô đọng lại thành cố định trạng thái. Cũng chỉ có thể làm như vậy mới tạm thời ngăn chặn được nguy cơ xoáy tụ khí bạo phá.

Xoáy tụ khí liên tục điên cuồng xoay tròn đã biến thành một cái bóng mờ hồ màu xanh. Mà theo tốc độ xoay tròn. Chất lỏng năng lượng trong xoáy tụ khí dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ quỹ dị đang giảm bớt dần, song năng lượng mặc dù giảm bớt đi. Nhưng là tâm thần Tiêu Viêm cũng có thể cảm nhận được. Ở thật sâu trong xoáy tụ khí một loại vật chất

chứa khổng lồ năng lượng đang chậm rãi hình thành.

"Rất nhanh" Cảm ứng được năng lượng thể dạng vật chất đang nhanh chóng hình thành. Tiêu viêm tâm tình đang khẩn trương cũng thoải mái một chút. Tiếp tục không ngừng thúc dục.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Áp suất tại khối năng lượng thể lỏng trong xoáy tụ khí cũng nhanh chóng giảm bớt. Toàn bộ dường như là đang trở về theo lộ tuyến vận hành tốt nhất.

Bên trong xoáy tụ khí đang điên cuồng u..u.. xoay tròn, từ từ nhìn thấy đáy của khối dịch thể năng lượng. Một cái tinh thể hình trụ kích thước chỉ gần bằng ngón tay cái. Đột nhiên tại tâm thần Tiêu viêm đang quan sát. Chậm rãi bay lên đến vị trí trung tâm của xoáy tụ khí rồi yên tĩnh bất động, phía trên thân thể chợt phát ra vô số hào quang. Biểu hiện như thông báo cho biết sự ra đời của tinh thể này.

Tâm thần có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào lăng trụ tinh thể màu xanh đang đứng yên tại trung tâm giống như mắt bão, trong chốc lát khi mảnh tinh thể xuất hiện. Hắn có thể cảm giác được từ sâu trong linh hồn phát ra sự vui sướng. Vật nhỏ bé này, là vật mấu chốt nhất cho việc trở thành đại đấu sư. Đại đấu sư cường giả bình thường còn có danh hiệu là *"Đấu tinh"*.

Ở trong mắt rất nhiều cường giả. Chỉ đến khi có được đấu tinh cấp bậc mới được xem như chính thức bước chân vào con đường tu luyện đấu khí. Cái vật này mặc dù rất nhỏ. Nhưng chính là kết tinh toàn bộ đấu khí của một người. Ắn chứa làm cho người ta không thể tưởng tượng vô cùng khổng lồ năng lượng.

Tâm thần có chút mê say nhìn miếng lăng trụ tinh thể màu xanh vừa mới sinh ra. Song Tiêu viêm còn chưa kịp thở nhẹ một hơi. Trong kinh mạch bỗng nhiên truyền ra nhiều tiếng vang làm cho trái tim giật nảy lên. Tâm thần vừa động. Cấp tốc kiểm tra khắp một lượt toàn kinh mạch, khuôn mặt chợt đại biến.

Trong kinh mạch. Vốn tam văn thanh linh đan dược lực cực kỳ kháng cự thanh liên địa tâm hỏa. Không biết vì sao, đột nhiên lại là lựa chọn hoàn toàn buông tha không chống cự, mặc cho thanh liên địa tâm hỏa đem toàn bộ dược lực còn dư hoàn toàn luyện hóa. Sau đó hỏa diễm mang theo đầy

ấp năng lượng từ vô số đường gầm rú nhắm xoáy tụ khí quay trở về.

Sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chú vào đạo năng lượng giống như một con hồng thủy vô pháp ngăn cản. Tiêu Viêm trong lòng nổi lên một trận hoảng sợ. nếu là để tùy ý cho cỗ năng lượng này tiến thẳng vào trong xoáy tụ khí. Đâu tinh yếu ớt mới vừa sinh ra không lâu sợ rằng sẽ bị phá hủy thành một đồng nát vụn. Một khi đâu tinh bị phá vỡ. Tiêu viêm không chỉ không có khả năng tấn giai đại đấu sư. Đồng thời thực lực bởi vì năng lượng bị thiếu hụt mà lùi lại một khoảng lớn.

Tất cả truyện này đều là di chứng tai nạn của việc sử dụng đan dược để tăng cấp bậc. Nếu như là dựa vào chính bản thân lực lượng. Đề thăng đến khi ổn định rồi mới kích phá đại đấu sư. Tất nhiên sẽ không có khả năng xảy ra tình huống nguy hiểm như thế này. Dựa vào ngoại vật. Thủy chung đều có tiềm ẩn một số nguy hiểm có thể hủy diệt chính mình.

Đương nhiên. Tiêu Viêm ngay lúc này đã không có cái tâm tình gì mà đề ý tới những hệ quả của việc "*dựa vào ngoại vật*". Hắn hiện tại chính là đang toàn lực vận chuyển tâm thần không chế thanh liên địa tâm hỏa đem này khôi năng lượng bao vây lại. Tưởng muốn đem này cỗ năng lượng tổng trở về. Đáng tiếc lần năng lượng xông vào này quá mức khổng lồ. Hơn nữa bởi vì do đã được luyện hóa. Hiện tại những cỗ tinh thuần năng lượng này xem như đã được gắn ký hiệu xác định thuộc về Tiêu Viêm, cho nên thanh liên địa tâm hỏa nhiệt độ cao nung đốt đối với chúng nó đã mất đi hiệu quả.

Thử nghiệm nhiều loại biện pháp mà không có hiệu quả. Tiêu viêm chỉ có thể kinh hoàng đứng nhìn cự li giữa cỗ năng lượng khổng lồ và xoáy tụ khí càng lúc càng gần. Trong lòng thoáng có chút bi ai. Hắn thật không nghĩ đến. Bản thân còn chưa lên Vân Lam Tông, còn chưa đánh bại Nạp Lang Yên Nhiên thì đã tự hủy diệt chính mình.

Trong phảng phất. Trong đầu lại lần nữa hiện lên những hình ảnh. Mơ hồ như trở lại năm đó tại giữa đại sảnh của Tiêu gia. Đối mặt với một thiếu nữ thân hình duyên dáng với vẻ mặt không lộ chút biểu tình. Mà trong đại sảnh, mỗi người mỗi vẻ bất đồng. Có tiếng cười nhạt, châm chọc, rồi thì tiếc nuối, giận dữ đủ mọi loại vẻ mặt. cuối cùng đều hướng về một phía. Tập trung lên người của một trung niên với sắc mặt đang giận dữ mặt giận dữ đỏ bừng.

"*Ta tin tưởng con trai ta sẽ không cả đời là phế vật*" năm đó. Tiêu Chiến cố nén nội tâm đang phần nộ do bị mạnh mẽ thối hôn. Cứ như thế quay lại, đối với thiếu niên đang quỳ trước mặt nhẹ giọng nói.

Tiếng cười ôn hòa, âm áp. Chậm rãi vang lên. Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng ở trên thanh liên khẽ cúi đầu.

"Cha, cảm ơn người"

Thấp giọng nói ra xong. Tiêu Viêm cố hống lên phát ra một tiếng giống như khốn thú đang giận dữ rống to. Linh hồn lực lượng ngay lúc này hung mãnh bùng phát ra.

Tại chốc lát khi linh hồn lực bạo động. Trong xoáy tụ khí. Ngọn lửa màu xanh đột nhiên giống như núi lửa, mạnh mẽ bùng phát lên!

"Biến ra ngoài cho ta"

Như từ trong núi lửa phun trào ra, ngọn lửa màu xanh hung hăng tiến đến, tại lúc cỗ năng lượng khổng lồ kia sắp tiến vào xoáy tụ khí thì mạnh mẽ một đường, trực tiếp đem chúng từ bên rìa ranh giới quay trở lại kinh mạch. Cuối cùng một đường liên tục theo các đường kinh mạch bị đả thông lúc trước đem này lũ hung hăng gây ác ném ra ngoài.

"Xuy.. Xuy".

Xuy..xuy tiếng vang lại lần nữa vang lên trong phòng, thân thể Tiêu Viêm rung mạnh một cái. Hơn mười đạo cột sáng năng lượng từ trong lỗ chân lông bắn ra ngoài. Tức thời cả căn phòng mạnh mẽ bị bao phủ bởi hào quang.

"Đinh" theo này những tinh thể năng lượng gây hại rời khỏi cơ thể. Xoáy tụ khí đang điên cuồng xoay tròn trong cơ thể Tiêu Viêm cũng chậm rãi đình chỉ. Thanh lẳng trụ tinh thể năng lượng màu xanh bên trong đột nhiên phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Bên trong phòng. Tiêu viêm đôi mắt đột nhiên mở ra. Các tia sáng màu xanh từ trong mắt bắn mạnh ra. Hai chân điểm nhẹ. Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt. Nhìn qua ánh mắt, khí thế so với ngày hôm qua đã như hai người khác nhau!

"Thành công rồi". Thở mạnh ra một hơi thật dài. Cảm ứng được trong lòng một cỗ xúc cảm chưa bao giờ có. Tiêu Viêm thấp giọng nói một tiếng. Trên mặt không che dấu được lộ ra vẻ mừng như điên. Như đã trút được gánh nặng cười thật to. Tiếng cười tại trong phòng không ngừng vang lên.

Tại trong tiếng cười, tựa hồ như có một đạo già nua tiếng vui mừng. Nhẹ nhàng vang lên rồi chợt biến mất.

-----oOo-----

Chương 327: Phó Thác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng. Tiếng cười to chậm rãi tiêu tán, Cảm ứng trong cơ thể một cỗ lực lượng vô cùng bao la. Tiêu Viêm khước miệng khẽ nhếch lên một cái như biểu hiện của nụ cười hài lòng. Quyền đầu chậm rãi nắm chặt nồng đậm Thanh mang. Nhanh chóng bao trùm ở mặt ngoài nắm tay. Thanh mang u ám sâu xa. Phong mang như mũi nhọn dần dần hiện rõ ra.

Hai chân hơi mở ra. Tiêu Viêm bàn chân bất thành linh đạp một cái về phía trước mặt. Thân thể giống như một loại Di hình hoán vị (đổi hình chuyển chỗ). Trong Nháy mắt xuất hiện cách vị trí phía bên trái khoảng một thước. Quyền đầu xen lẫn một cỗ kinh khí cường hãn khiến cho người ta hít thở không thông. Hung hăng nện ở trước mặt một căn phòng hình trụ thật lớn.

"Thình thịch!" Lớn tiếng vang lên. Vụn gỗ bay tứ tung, Tiêu Viêm khẽ nghiêng đầu. Nhìn thẳng ở giữa căn phòng hình trụ rõ ràng trực tiếp bị quyền đầu kia chọc thủng xuyên qua. Nhẹ giọng cười cười chậm rãi rút cánh tay về. Để lại một lỗ trống rỗng cùng với vết nứt thật sâu ở phía trên căn phòng hình trụ.

Bàn tay thoáng khom lại. Tiêu Viêm ngón tay uốn cong. Nhàn nhạt Thanh mang ở chỗ đầu ngón tay khuếch tán, một lát sau ngón tay nhẹ bắn ra. Thanh sắc kinh khí như một mũi tên nhọn từ ngón tay thoát ra đem một cái bình hoa ở trên mặt bàn đánh cho nát bầy.

"*Đấu khí ngoại phóng*" nhìn vào bình hoa bể tan tành. Tiêu Viêm cười khê thốt. Tới cấp bậc Đại đấu sư này rồi. Đấu khí rốt cục có thể đi ra khỏi cơ thể không còn bị giới hạn ràng buộc về thể chất. Cùng người khác chiến đấu lại là một lợi thế lớn hơn.

Ánh mắt chậm rãi ở trong phòng quét xung quanh một vòng. Tiêu Viêm bàn tay phát lên một cái. Đem Thanh Liên tọa thu về trong nạp giới. Bàn tay vung lên. Một cỗ kính khí đem cửa sổ mở ra, nhìn thấy ở bên ngoài kia sắc trời đã sắp tới gần buổi chiều tà. Hắn thoáng có chút kinh ngạc, không nghĩ tiêu hao thời gian lâu như vậy.

Đứng bên cửa sổ, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi. Vừa muốn định đi ra ngoài. Thì ở ngoài cửa chính cũng là truyền đến tiếng cười của Hải Ba Đông: "*Xong rồi chứ*".

Nghe vậy. Tiêu Viêm cười đáp lại. Lấy thực lực của Hải Ba Đông. Hiển nhiên có thể rõ ràng cảm giác được ở trong phòng năng lượng dao động đã dần dần hồi phục.

Tiêu Viêm sau khi lên tiếng trả lời thì cửa phòng bị đẩy ra từ phía Hải Ba Đông, Lão cười tùm tùm nhìn xung quanh rất nhanh dừng lại ở trên người Tiêu Viêm. Ánh mắt có một chút ngạc nhiên, Nói: "*Xem khí tức của ngươi dường như tiếp cận tới Đại đấu sư?*".

Tiêu Viêm khê gật đầu. Hắn khi vừa mới thăng cấp xong khí tức thu liễm còn đơn giản có chút không hoàn mỹ. Vì vậy ở trong mắt của loại cường giả như Hải Ba Đông hiển nhiên là liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra thực lực nông sâu.

Hải Ba Đông vuốt vuốt chòm râu nhìn kỹ ánh sáng xuyên qua xuyên lại trên người Tiêu Viêm. Ánh mắt bỗng nhiên biến thành có chút quái dị thỉnh thoảng giữa đôi lông mày nhíu chặt lại. Sau một lát như vậy. Lão mới chậm rãi nói: "*Xem ra đây mới là sức mạnh thực sự của ngươi phải không? "*

Trong lòng khê đập mạnh. Đôi mắt hư nhược không tự chủ được chớp một cái. Tiêu Viêm nhìn chòng chọc Hải Ba Đông. Cũng không trả lời.

"*Ha ha. Ta liên tục cảm thấy có chút kỳ quái bởi vì ngươi không đến hai mươi tuổi. Cho dù là từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện. Cũng không có*

khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn có thể kháng cự lại Đấu Hoàng cường giả a". Hải Ba Đông khoát tay áo một cái, như ra hiệu cho Tiêu Viêm không cần phải khẩn trương. Lão nói tiếp: "Ta nghĩ, trong cơ thể của người có thể là tồn tại lực lượng cực kỳ cường đại bị phong ấn thì phải? Đó hẳn là lý do tại sao người lại có thể cùng Đấu Hoàng cường giả chiến đấu, chính xác là người phụ thuộc cỗ lực lượng này?".

"Người không cần phải lo lắng. Chính là mỗi lần người biểu hiện thực lực ra bên ngoài ta đều cảm thấy từng bước tăng trưởng cho nên mới có cái loại suy đoán này. Ha hả. Bất quá hiện tại xem ra ta đoán có vẻ như là có chút chính xác ". Hải Ba Đông hướng về phía Tiêu Viêm cười cười: "Mặc dù, không phải là lực lượng thực sự thuộc về người, nhưng mà người lại có thể khống chế sử dụng nó như vậy. Cho dù là Đấu Hoàng cường giả, cũng sẽ đối với người phát sinh kiêng kỵ. Trong thế giới này. Miễn là người có sức mạnh thì có thể giành được sự tôn trọng và đối xử bình đẳng. Không ai bận tâm về điều đó sẽ bị coi là loại vũ lực đến tột cùng là đến từ nơi nào hay cho dù nó thuộc về người. Tất cả mọi người. Chỉ tập chung vào một điểm. Đó là người đến tột cùng thực sự có hay không năng lực".

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Mặc kệ lực lượng này thuộc về ai. Cũng có thể dùng được miễn là ai đó có thể đủ sức khống chế nó. Như vậy, hẳn sẽ là chủ nhân của các lực lượng đó!. Mà Hải Ba Đông cũng phi thường hiểu rõ điểm này. Cho nên. Cũng chẳng quan tâm truy rõ nguồn gốc cỗ lực lượng của Tiêu Viêm, Lão đề ý chính là. Tiêu Viêm ở lúc sinh tồn sẽ sử dụng cỗ lực lượng kia có thể cùng lão chống đỡ không chênh lệch.

"Ha hả. Vừa rồi đi ra ngoài. Thu được cái đồ vật này đây". Nhìn về mặt của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông khôn khéo đem điều này làm chủ đề mới làm cho chuyện lúc này thành quá khứ. Bất tình linh từ trong lòng lấy ra một Tín Hàm vân khí màu trắng được làm bằng phong cách kỹ thuật rất cổ xưa ở mặt ngoài Tín hàm vẽ một đám mây trắng, Một thanh trường kiếm chặn ngang Đang xuyên vào bên trong đám mây kiếm khí ác liệt.

"Vân Lam Tông?" Nhìn đồ án đặc thù kia. Tiêu Viêm nhướng đầu nhọn lông mày lên kinh ngạc nói.

Hải Ba Đông gật gật đầu. Bắt đầu đang giương cao Tín hàm. Nói: "Là Vân Lam Tông mời một ít thế lực ở Đé đô cùng với một ít vị cường giả".

" Mời?".

"Người hẳn là có thể đoán được. Đây là bởi vì ngày mai người và Nạp Lan Yên Nhiên gặp nhau, những điều mà họ gọi là kết thúc duyên phận ba năm chi ước. Vân Lam Tông hiện tại đang mời người có danh vọng ngày mai đến Vân Lam Tông. Ta nghĩ. Đây chỉ sợ là điều vì Nạp Lan Yên Nhiên Thiếu Tông chủ trương lai này mà phô trương ra thanh thế, nếu nàng ấy thắng,

không chỉ có ở Vân Lam Tông, cho dù là đối với ở bên ngoài. Danh vọng sẽ được tăng lên đáng kể". Hải Ba Đông cười tít mắt nói.

"Vân Lam Tông cũng không tránh khỏi quá mức kiêu ngạo đi? Nếu là Nạp Lan Yên Nhiên thua? Mất mặt chính là ai? Vậy Vân Vận bộ óc chắc là bị đánh cắp?". Tiêu Viêm cười lạnh nói.

"Có lẽ không thể nào dập tắt chuyện thú vị lúc này đâu. Theo như ta được biết, Vân Vận lúc này chỉ sợ cũng không có mặt ở Vân Lam Tông, hết thấy mọi sự. Điều là do các trưởng lão của Vân Lam Tông chủ trì". Hải lão đưa xong Tín hàm rồi buông tay. Nói.

"Không ở Vân Lam Tông? Ba năm chi ước này đối với Nạp Lan Yên Nhiên mà nói có thể được xem là một thỏa thuận rất quan trọng. Vào những lúc như vậy, Nàng là lão sư lại có thể vắng mặt?. Nghe vậy, Tiêu Viêm sừng sốt. Ngạc nhiên hỏi.

"Hình như kể từ lần trước chúng ta ở tại Diêm Thành, sau khi gặp phải hai gã thần bí Đấu Hoàng cường giả kia. Vân Vận cùng Gia lão đầu đã từng đuổi theo. Dựa theo như lời lão già dịch đó kể lại. Lúc đó nàng ở tại chỗ chúng ta chiến đấu, đích xác giống như tìm được một đồ vật gì đó. Hẳn là cùng hai vị thần bí Đấu Hoàng cường giả kia có liên quan thì phải. Cũng chỉ có loại cường giả này, mới có thể làm cho Vân Vận để ý như thế". Hải Ba Đông trầm ngâm nói.

Có chút gật gật đầu. Tiêu Viêm trong lòng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu Vân Vận không hề ở Vân Lam Tông, vậy mỗi nguy hiểm của chuyến đi này đương nhiên giảm bớt rất nhiều.

"Bất quá theo như ta suy đoán, nàng hẳn là quay lại sớm. Chỉ sợ cũng khoảng thời gian hai ngày, sẽ trở lại Vân Lam Tông. Dù sao nàng ta đối với Nạp Lan Yên Nhiên cũng rất là coi trọng. Cho nên người sau khi hoàn

thành cái ước định kia. Không nên lưu lại quá lâu ở Vân Lam Tông. Nếu không thì tới thêm một nàng Vân Vận Sợ là sẽ nảy sinh bất ngờ". Hải Ba Đông nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm hơi hơi gật gật đầu. Xoay người ngắm nhìn sắc trời hoàng hôn dần buông xuống ngoài cửa sổ. Trầm mặc một lúc lâu, sau đó hướng về Hải Ba Đông chào hỏi một tiếng một mình đi ra khỏi quán trọ. Đứng trên đường phố ở cuối dòng người cuộn trào mãnh liệt, thở ra một hơi chậm rãi theo dòng người, hướng về Phòng Đấu Giá Mễ Đặc Nhĩ bước vào.

Ở giữa phòng đấu giá. Vừa khéo gặp Nhã Phi đang đi tuần tra trong đại sảnh. Hai người gặp mặt nhau không khỏi cười cười. Người trước không ngại cởi bỏ trường y bên ngoài ra. Lại đi theo cùng Tiêu Viêm kia làm thu hút ánh mắt toàn trường quan tâm đến một thân ảnh hấp dẫn mê người. Cuối cùng ở phòng đấu giá tại lầu hai dựa vào cửa sổ giữa một phòng yên tĩnh. Nhàn nhã cùng ngồi xuống.

Từ trong tay thị nữ đỡ lấy ấm trà, sau đó đem ả đuôi ra ngoài. Nhã Phi tự mình rót đầy một ly trà cho Tiêu Viêm, sau đó tựa vào bên trên chiếc tràng kỷ mềm mại ngồi xuống. Hai cánh tay đuôi cao. Nhịn không được giãn ra thân thể một chút. Ở giữa vòng eo thắt lại tinh xảo ung dung cảm bào nhô ra lộ rõ bộ ngực sung mãn kia.

"Ngày mai liền phải đi Vân Lam Tông à?". *Ngọc thủ nâng chiếc cầm thom ngát, Nhã Phi ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt. Nhìn người qua kẻ lại phía dưới phòng đấu giá. Thuận miệng nói.*

Dem chén trà nhấp nhẹ một ngụm Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Ai. Ba năm thời gian chẳng mấy chốc liền đi qua, tiểu tử trước đây. Cũng trưởng thành rồi a". *Nhã Phi quay đầu đi đến. Nhìn chăm chú khuôn mặt bình thường còn trẻ kia, một lát sau trên khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ bỗng nhiên lộ ra vẻ ửng hồng e thẹn nói: "Ta có thể tạm thời gỡ nó xuống được không?"*

Tiêu Viêm sửng sốt. Thoáng một chút do dự, ngón tay điểm vào trong chén nước trà. Ở chỗ cái cổ hơi hơi di chuyển lướt nhẹ qua. Chợt đem hé ra tấm da mặt nhẹ nhàng tháo xuống.

Tấm da mặt nạ bóc ra. Bộ mặt bình thường biến mất không thấy, thay vào

đó là hé ra một khuôn mặt tuấn tú ở giữa lộ ra vài phần khí chất nhã nhặn. Tại ở trên khuôn mặt tuấn tú, Nhã Phi còn có thể mơ hồ nhìn thấy một phần hình dáng thiếu niên non nớt kia lúc trước.

Đôi mắt đẹp chớp cũng không nháy (*) của nàng nhìn chăm chú thẳng vào đôi con ngươi đen như mực kia. Cho dù trải qua ba năm khổ hạnh, lại vẫn trong suốt y nguyên như cũ.

"Bây giờ là đẹp trai hơn một chút" *Thân thể hơi nghiêng về phía trước. Nhã Phi ngọc thủ mười ngón tay giao nhau, cánh tay đặt lên bàn. Cầm dãn sát ở đến giao lộ của các ngón tay, đối diện với Tiêu Viêm cười dài nói.*

Cười khẽ mò mẫm diện mạo vốn che giấu đã lâu. Lúc này Tiêu Viêm cũng là thoáng có chút cảm xúc.

"Sau khi kết thúc chuyện tình cảm ở Vân Lam Tông, ngươi có dự định đi đâu chưa? Quay về Tiêu gia à?". *Nhã Phi mỉm cười hỏi dò.*

"Phải quay trở lại một chuyến. tiếp sau thì, sẽ đi đến Già Nam Học Viện".

"Già Nam Học Viện sao" *Nghe vậy. Nhã Phi sững sốt. Dường như chợt nhớ tới cái gì đó, nhẹ giọng hỏi: "Là tìm Huân Nhi, phải không?"*

"Những cái này đều có nguyên nhân" *Tiêu Viêm cười cười. Hắn cúi đầu uống một ngụm nước trà. Vẫn chưa nhìn thấy vẻ thất vọng của Nhã Phi thì trên mặt nụ cười đã lóe lên làm mất hẳn.*

"Ngươi hiện giờ cũng là người nắm thực quyền của Mễ Đặc Nhĩ Gia tộc. Ta nghĩ, nếu như đến lúc ta rời đi. Còn muốn phiên toái ngươi trông nom hỗ trợ một chút cho Tiêu gia. Cái ân tình này ngày sau ta sẽ báo đáp". *Tiêu Viêm đang cầm chén trà, nghi hoặc một chút. Mới đem mục đích lần này tới tìm Nhã Phi nói ra. Mặc dù ở giữa Đế đô những người được công nhận không thiếu người có thực lực đủ để so với Nhã Phi. Bất quá. Hắn duy nhất có thể tin nhiệm vẫn là chỉ có Nhã Phi.*

"Hồi báo? Như thế nào hồi báo?" *Nhã Phi con mắt sáng lưu chuyển. Cười dài nói.*

"Ách! Ta van ngươi, sự tình còn chưa có bắt đầu đấy, ngươi đã muốn yêu

cầu hỏi báo rồi?". *Tiêu Viêm khóc cười cũng chẳng xong nói.*

Hơi hơi bĩu môi. Nhã Phi quay trở lại dựa lưng vào chiếc ghế tràng kỷ mềm mại. Cặp đùi thon dài bắc chéo với nhau. Lộ ra một đoạn trắng như tuyết đường cong mê người, nói: "Ai biết người lần này rời đi biết khi nào rời trở về? Lần trước đó đi một cái là gần hai năm. Lần đi này chỉ sợ sẽ phải càng lâu hơn".

Tiêu Viêm cười cười. Vẫn chưa có phủ nhận. Mang chuyện này ra thành đầu đề câu chuyện tán gẫu để xóa bỏ đi khoảng cách. Dù sao từ đó đã mang lại cho Nhã Phi một chút khó khăn, nhưng Tiêu Viêm biết rằng nữ nhân thông minh này sẽ giúp mình.

Hai người lại lần nữa ngồi ở cùng một chỗ rất lâu. Thẳng đến khi ánh trăng đang chậm chạp bò lên trên phiên gác đêm tại bầu trời. Tiêu Viêm mới chuyển thân đứng dậy cáo từ mà đi.

Trong một căn phòng yên tĩnh trống rỗng. Một gã nam tử đã từng được tôn trọng ngồi trên mặt bàn hình chữ thập. Thanh thoảng ánh mắt rực cháy ẩn chứa vẻ hiểm ác. Vẹo đầu hướng về nữ nhân quyền rũ đang dựa vào cửa sổ thủy tinh kia một lát. Hắn cực kỳ ghen ghét lúc trước vị kia diện mạo bình thường trẻ tuổi thiếu niên. Bởi vì tên tiểu tử nọ có thể có được như vậy thân mật với trái tim của lòng hắn nói chuyện với nhau.

Dựa vào cửa sổ. Nhã Phi nhìn xuống phía dưới đó chậm rãi đi ra một thân ảnh cao ngất. Một lâu sau đó. Khẽ thở dài một hơi. Mặt cười đẹp đẽ. Mơ hồ có chút âm đạm.

" Hy vọng người có thể thắng lợi ".

Hôm sau. vàng thái dương hiện lên. Đột phá bình tuyến trời buộc nhảy ra ngoài. Trong nháy mắt Âm áp dương quang chiếu khắp cả đại địa rộng lớn.

Bên trong phòng. Gã thanh niên chậm rãi đem tấm da mặt phía trên khuôn mặt kéo xuống dưới, đem nó bỏ vào trong nẹp giới. Từ nay về sau. Thân phận Nham Kiêu này tạm thời có thể thu hồi. Hắn hiện tại. Đã gọi là Tiêu Viêm!.

Cởi ra Luyện Dược Sư Trường Bào ở phía trên thân thể. Một kiện bào

phục màu đen thâm thúy khiến cho Tiêu Viêm cái loại khuôn mặt tuấn tú này có một cảm giác bí ẩn nhiều hơn nữa.

Dùng nước lạnh rửa qua khuôn mặt. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn xem trong gương kia lộ rõ gương mặt trắng nõn tuấn tú nhã nhặn. Hắn thản nhiên cười cười, Tay phải phảng phiu thò ra ngoài. Nạp giới hào quang lóe ra Huyền Trọng Xích thật lớn chiều cao như Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện!.

Bàn tay nắm lấy cán thước, thân thước lật mặt quay vòng. Kinh khí mạnh mẽ áp bách nổi lên một trận gió nhẹ ở trong phòng. Cùng với một đạo tiếng vang rất nhỏ. Hắc thước to lớn, đã bị cắm chéo lệch trở lại phía sau lưng hắn.

Vỗ nhẹ bàn tay. Tiêu Viêm đẩy cửa đi ra khỏi quán trọ. Sau đó không có kinh động bất luận kẻ nào. Qua bước chân không nhanh không chậm theo một hướng nhai đạo ra khỏi cửa thành. Đứng ở cửa thành hướng về ở trên một sườn núi cao.

Ngẩng đầu. Nhìn chăm chú ở chỗ xa xôi. Đỉnh núi tuyết trắng vĩ đại. Sừng sững mà đứng. Mờ mờ ảo ảo phát ra âm thanh Kiếm minh. Phóng lên tận trời.

-----oOo-----

Chương 328: Tiêu Gia - Tiêu Viêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vân Lam Tông ở Gia Mã Đế Quốc có thế lực cường đại. Mỗi một thế hệ truyền thừa thay thế không hề bị gián đoạn. Đã khiến cho tông phái rất cổ xưa này sừng sững đứng ở trên đỉnh tại Gia Mã Đế Quốc. Nếu không vì các phe phái trong Tông giáo không thể lấy đi quyền khống chế của Hoàng đế thì chỉ trong một vài lần thay đổi Hoàng triều tại đế quốc. Vân Lam Tông có thể kiểm soát hoàn toàn đế chế của toàn bộ Gia Mã.

Mà cũng vì nguyên nhân này, cho nên những người trị vì đế quốc Gia Mã đều đối với con quái vật khổng lồ gần gũi trong gang tấc này cực kỳ kiêng kị. Đến khi hoàng thất Gia Mã cai quản hiện tại liền gia tăng thêm câu nói: Người thủ hộ, cũng như bảo vệ các loại dị thú huyền bí vậy!?. Một thế hệ

hoàng thất này ngay sau đó thực hiện một số sức mạnh cho phép làm cho Vân Lam Tông cũng nể nang một chút. Đó là lý do mà Gia Mã hoàng thất phải thêm một nhánh quân đoàn tinh nhuệ thân kinh bách chiến đóng tại dưới chân núi Vân Lam Sơn thì mới vô sự sống yên ổn với nhau.

Hoàng thất Quân đoàn Tướng quân đi đến đóng quân ở trong này rất nhiều năm. Mục đích của nó cơ hồ là bất luận kẻ nào cũng hiểu rõ, Bọn họ đang đề phòng Vân Lam Tông.

Đối phó với loại hoàng thất nổi dậy này. Vân Lam Tông thật vẫn chưa có quá mức kịch liệt phản ứng, Ngoại trừ sự khởi đầu của một số các môn đồ trẻ bên trong tông phái thỉnh thoảng quấy rối ở quân doanh. Tông nội cao tầng đối với việc này cũng vẫn là duy trì im lặng. Bởi vì bọn họ cũng biết rõ một đạo lý "*Bên cạnh giường. Há lại dung nạp kẻ khác ngủ*" [1]. Gia đình Đế vương nhiều nghi kỵ. Cái này bọn họ sớm cũng đã tập mãi thành thói quen, Chỉ cần Vân Lam Tông một ngày chưa sụp đổ. Như vậy mặc kệ cái quân đoàn đóng ở dưới chân núi kia vĩnh viễn cũng không dám có chút dị động.

Không có bất luận một cái triều đại nào tại Gia Mã Đế Quốc dám chân chính ra tay chống lại Vân Lam Tông. Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ ràng. Cái siêu cấp tổ ong vò vẽ này. Chọc vào một cái chính là cơ hội để bọn họ lật đổ.

Vân Lam Tông được xây dựng ở phía trên Vân Lam Sơn. Mà Vân Lam Sơn lại cách Đế đô ven ven có mấy chục dặm lộ trình. Hai cái ở gần kề lại như xa cách. Giống như hai con quái vật lớn đối địch với nhau.

Tuy rằng vì ngày này Tiêu Viêm đã chờ đợi ba năm thời gian, nhưng hẳn cũng không có sử dụng Tử Vân Dực vội vã chạy đi. Ngược lại là không nhanh không chậm điều hành các bước. Hướng tầm mắt về tận chỗ ngọn núi tuyết trắng, vươn thẳng chọc vào trong đám mây mà bước đi, Một kiện Hắc bào, Thân xác Cự xích. Giống hệt như một người khổ hạnh.

Phía trên con đường lớn thông suốt một thanh niên thân vận hắc bào chậm rãi hành tẩu. Hắc thước to lớn sau lưng gã rõ ràng làm người khác cực kỳ chú ý. Ở giữa đường thỉnh thoảng xe ngựa qua lại phía trên. Cũng đều xâm xì bàn tán cùng ngoái đầu nhìn xuống tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, mà đối với những đôi mắt này Tiêu Viêm cũng là phớt lờ giống như không nghe thấy.

Hắn bước không nhanh không chậm. Dù cho trọng lượng của Huyền Trọng Xích đủ để người nào đó vừa tiếp xúc lần đầu, cũng đều cảm thấy hoảng sợ. Nhưng cái này trải qua hai năm tiếp xúc Tiêu Viêm đối với trọng lượng của nó đã hết sức quen thuộc rồi. Vì vậy, khi vác nó đi đường cơ hồ không có nửa điểm bị trì hoãn. Đặt chân xuống, cũng chỉ là lưu lại một dấu chân nhợt nhạt không có mấy may như một cái trảng cảnh bàn chân lang sói năm đó, vừa hạ xuống đã thành một cái hố thật sâu.

Từng bước, từng bước một. Không nhanh cũng không chậm. Mặc dù thân ảnh đơn bạc, nhưng lại khiến cho người bên cạnh thấu triệt vẻ ung dung cùng tiêu sái.

Loại đạo hạnh một cách tĩnh tâm này đối với Tiêu Viêm. Đều không phải là không có công hiệu. Lúc mới ra cửa thành kia, bởi vì nguyên do vừa mới đột phá lên đẳng cấp Đại đấu sư. Khí tức nhẹ nhàng như tơ tằm luôn tràn ra khỏi cơ thể. Khiến chung quanh người qua đường không tự chủ được rời xa bên cạnh Tiêu Viêm, Cổ hơi thở áp bách kia cũng không phải là những người qua đường thậm chí ngay cả Đấu Giả cũng khó có thể chống cự được.

Dọc theo con đường đi tới. Đến lúc này khí tức tràn đầy bên ngoài cơ thể Tiêu Viêm đã một ít xâm nhập vào ở chỗ sâu trong thân thể. Lần thứ hai nhìn lại. Không kể Hắc Thước to lớn ở sau lưng ra. Hiện đã không còn bất kỳ khác thường nào, mà trở lại là một người bình thường.

Khi vàng thái dương kia đột phá bình tuyến trời buộc chậm rãi leo lên trời cao. Tiêu Viêm rút cục thì đỉnh chỉ cước bộ. Đứng ở một chỗ trên sườn dốc. Tầm mắt nhìn về chỗ tận cùng dưới chân núi không lồ nọ. Tại chỗ vị trí chân núi, Doanh trại quân đội to lớn vĩ đại kéo dài nhấp nhô hiện rõ ra ở trên một vùng bằng phẳng sơn dã. Ánh mắt xuyên thấu qua lều trại màu trắng này. Ẩn ẩn có thể thấy được một ít binh lính đang thao luyện.

"Quả nhiên giống như người khác đã nói. Gia Mã Hoàng Thất ở dưới Vân Lam Sơn đồn trú Quân đoàn tinh nhuệ" Thu hồi ánh mắt. Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Đi xuống dưới sườn dốc. Theo đường lớn chậm rãi tiếp cận chân núi. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Tuy rằng nơi quân doanh này. Phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, Bất quá đối với những người qua đường muốn đi lên trên núi lại không có xuất hiện ngăn trở. Cho nên Tiêu Viêm chỉ bị vài tên lính gác bên đường, sau khi

dùng ánh mắt tùy ý quét nhìn qua một chút. Liền cực kỳ dễ dàng theo đường lớn đi lên trên núi.

Với vẻ xanh ngát bắt đầu hiện ra tại hai bên. Bên tai âm thanh binh lính đang thao luyện cũng là dần dần tiêu tán. Hơi hơi ngẩng đầu. Hiện rõ ra trước mặt Tiêu Viêm rõ ràng là cỏ mọc lan tràn đến cuối tầm mắt chỗ thêm đá màu xanh. Liếc mắt nhìn lại một cái. Tựa như Thông Chi Thê (cái thang thông suốt liền nối nhau- A Sì chú).

Đứng ở dưới chân núi. Tiêu Viêm ngẩng đầu chăm chú nhìn thêm đá này không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng xưa cổ. Trên đôi mắt trì hoãn mờ mờ ảo ảo vào lúc này tựa hồ có tiếng động kiếm minh rất nhỏ. Từ cuối thêm đá. Lạnh lạnh truyền xuống giữa núi rừng rộng lớn im phăng phắt. Lại giống như chuông ngân. Làm tâm trí con người ta say đắm.

Trầm mặc duy trì liên tục sau một lúc lâu. Tiêu Viêm mới mở mắt ra. Vỗ nhẹ nhẹ Huyền Trọng Xích ở sau lưng. Cước bộ nhẹ đạp rớt cục thì cái nhân quả đã sơ lược kết trái đó đã ở ngay sau thêm đá cổ kính. Giờ khắc ba năm ước hẹn này. Chính thức đến!

Bước chân hạ xuống một lúc. Tiêu Viêm có thể cảm nhận được tận sâu trong linh hồn mình tựa hồ đều là giờ phút này nhả ra một ngụm hơi thở áp lực ba năm.

Ba năm trước. Ai được tính với một loại người nhìn qua có vẻ rất lỗ mãng cùng ấu trĩ, cảm thấy nhục nhã và oán hận Niên thiếu rời nhà. Tiến vào núi sâu. Xông xáo tại Sa mạc lớn. Giữa kiếm đao máu lửa như con nhộng bình thường nhanh chóng chuyển đổi lột xác. Ba năm tuế nguyệt. Phai mờ đi vẻ mặt non nớt cũng là nhân chứng cho sự trưởng thành. Nhưng mà hết thảy mọi trả giá này. Đều là vì ước định của ngày hôm nay!.

Trong lòng tràn ngập một cỗ tâm tình không tên. Tiêu Viêm cước bộ lại vẫn như cũ duy trì tốc độ đều đặn. Ánh mắt vươn thẳng tập trung ở từng tiếng lộp cộp đạp qua từ cuối thêm đá. Nhìn kỹ giống như là xuyên thấu qua không gian trở ngại. Bắn tới bên mình nữ tử đang ngồi xếp bằng phía trên đỉnh núi ấy.

"*Nạp Lan Yên Nhiên*" miệng khẽ động đậy. Bình tĩnh mà mang theo một cái tên đầy cảm xúc. Nhẹ nhàng từ trong miệng Tiêu Viêm. Phun ra.

Dài đằng đằng tận cùng bậc thềm đá. Phía sau lớp mây mù lượn lờ. Là quảng trường vĩ đại. Quảng trường hoàn toàn do tảng đá cùng một màu sắc trải liền mà thành. Lộ ra một vẻ rất cổ xưa. Ở vị trí trung ương quảng trường. Có một tấm bia đá thật lớn sừng sững dựng đứng. Phía trên Tấm bia đá. Ghi lại tên tuổi các vị Tông chủ nhiệm kỳ trước của Vân Lam Tông, cùng với những người có công trạng lớn lao đối với Tông phái.

Nhìn chung quanh quảng trường. Lúc này đây ở phía trên. Ước chừng mỗi người gần kề đều ngồi xếp bằng trong đó. Những người này hợp thành hình bán nguyệt. Bọn họ không có một tiền lệ nào. Toàn bộ quần áo trên người đều cùng sắc màu xanh nhạt. Ở chỗ cổ tay áo, áng mây trường kiếm theo gió phiêu lãng giống như một loại đồ vật sống động. Mơ hồ ẩn chứa một chút kiếm ý sát phạt.

Ở vị trí cuối cùng nơi quảng trường. Phàm là hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp làm nảy sinh một số bậc thang Thạch tọa cao ngất, Bậc thang dần dần hướng về phía trước. Đại khái là càng lên cao thì số năm tuổi của đá càng lớn. Lúc này, tầng cao nhất của đài đá đang trống rỗng, không có một ai ngồi ở chính giữa, Theo đó đang có hơn mười người vắt chéo chân ngồi xếp bằng, Trong số đó có một Bạch bào lão giả đang nhắm mắt dưỡng thần. Lão giả này tuy rằng nhìn không ra ở mặt ngoài có chút gì đặc sắc nhưng thân thể vừa vặn của lão giống như một thứ sắt thép mặc cho gió thổi như thế nào đều là không có nửa điểm lay động đến quần áo. Cũng là khiến cho trong lòng mỗi người đều hiểu rõ. Lão giả này thật không đơn giản!

Lúc này ngoài Bạch bào Lão giả lại xuất hiện. Một người dáng mỏng manh chiếm một vị trí tại thềm đá. Trên thân thể nữ tử mặc quần áo màu thiên thanh. Đôi mắt đang khép hờ. Gió nhẹ đưa đến làm Y bào kề sát thân thể mềm mại lộ ra những đường cong hoàn mỹ của dáng người nàng. Cái gương soi bằng đồng dờn về phía nữ tử kia bày ra yên tĩnh lạnh nhạt hai má mỹ lệ. Rõ ràng đó là Nạp Lan Yên Nhiên!.

Tuy rằng phía trên quảng trường. Có đầy đủ xấp xỉ một ngàn người. Mà trung tâm quảng trường cũng là lặng ngắt như tờ, ngoại trừ tiếng gió thổi vù vù ở bên ngoài ra lại không có mấy may một âm thanh bất thường nào vang lên.

Ngẫu nhiên trong một cơn gió hơi hơi thổi qua quảng trường. Nhất thời. Hiện cả ra trước mắt những người ở bên trong. Áo bào trắng lay động theo

chiều gió tựa như phía chân trời đám mây vui vẻ cùng đáp xuống. Cảnh tượng như vậy liếc mắt nhìn lại một cái hơi có chút chấn động lòng người.

Thỉnh thoảng giữa không trung bỗng nhiên vang lên từng cái âm thanh như xé gió. Ngay lập tức bóng người xuất hiện ở tại phía trên ngọn cây cao ngất kia. Cái gương soi bằng đồng mờ đi một lúc. Lúc này mới phát hiện ra ở chung quanh quảng trường bên trên một ít cây đại thụ. Thế nhưng đứng sừng sững không ít nhân ảnh. Không chỉ có Hải Ba Đông ở đây, Thậm chí là Pháp Mã, Gia Hình Thiên. Ngay cả Nạp Lan Kiệt cùng với mấy Thủ lĩnh Gia tộc khác và lớp văn bối. Tỷ như lần trước Tiêu Viêm từng có xung đột gây chiến với cả đám người này. Hiện tất cả đều ở chỗ này. Xem ra lúc này đây. Vân Lam Tông mời khách nhân cũng đích thật là không ít.

Bóng người tới quả thật gấp rút. Lại cũng không có lỗ mãng bật ra âm thanh phá vỡ bầu không khí im lặng trong quảng trường. Tuy rằng một ít đệ tử Vân Lam Tông lúc này phát hiện một vài vị khách nhân vừa tới thực lực mạnh mẽ. Nhưng lại vẫn chưa có nửa điểm phản ứng gì. Thực tại yên tĩnh lượn quanh. Nhìn qua dường như bọn họ đã từ lâu sớm nhận được lệnh.

Đứng thẳng ở phía trên ngọn cây. Hải Ba Đông ánh mắt chậm rãi đảo qua quảng trường yên lặng kia. Sắc mặt thoảng có chút ngưng trọng, Ở trong mắt loại cường giả như hắn nhìn qua. Tự nhiên là có thể phát hiện một ít tình tiết mà kẻ khác khó có thể nhận ra được. Trong cảm ứng của mình điều này là gần một nghìn Vân Lam Tông đệ tử hô hấp tiết tấu đã thực sự chính xác cùng một nhịp thở. Mỗi hơi thở tương hỗ lẫn nhau cùng hành động đối phó với bất kỳ một vấn đề gì liên quan. Tất cả sẽ đón nhận giống như bạo vũ tổng công kích liên miên rất mãnh liệt. Tại bên trên cái quảng trường này. Gần một ngàn người. Cơ hồ tựa như là một khối chuyên nhất. Vào lúc động thủ đánh nhau. Ngàn người nhất tề cùng ra tay. Cho dù là Đấu Hoàng Cường Giả cũng phải tạm lánh xa mũi nhọn này a.

" Không hổ là Vân Lam Tông". Trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Hải Ba Đông không khỏi khen ngợi khâm phục. Muốn đem giữa các đệ tử này phối hợp điều hòa ăn ý như thế vậy có bao nhiêu khó khăn?.

Quay đầu đi đến. Hải Ba Đông cùng Pháp Mã, Gia Lão hai người liếc mắt nhìn nhau một cái. Đều là từ trong mắt của đối phương nhìn ra vẻ mặt ngưng trọng. Hiển nhiên Vân Lam Tông hợp thể đại trận này. Trong lòng

bọn họ cũng là có chút kiêng kị.

Trên quảng trường rộng lớn im lặng không một tiếng động. Thời gian cũng đang tĩnh mịch lặng yên xẹt qua.

Phía trên không trung. Mặt trời từ từ leo lên một đỉnh núi lớn. Âm áp dương quang từ từ chiếu xuống tràn ngập toàn bộ đỉnh núi.

Tại một phút chốc nào đó âm thanh tinh tế của bàn chân đột nhiên từ bên ngoài bậc thang màu xanh lặng lẽ vang lên theo các bước. Thanh âm khe khẽ từ từ đi vào làm cho người ở giữa quảng trường trọn vẹn một khối khí tức hơi hơi nổi lên nhiều điểm biến hóa.

Ở giữa. Tất cả đệ tử của Vân Lam Tông đều là mở to đôi mắt. Tầm mắt tập trung ở tiếng bước chân không nhanh không chậm chỗ bậc thang màu xanh. Đúng là từ chỗ đó truyền đến.

Bên trên đài đá. Nạp Lan Yên Nhiên cũng là dần dần mở to cặp mắt phát sáng ánh mắt nhìn một cái về phương hướng kia. Không biết vì cái gì cặp nhãn châu vốn rất lạnh nhạt cũng là bỗng nhiên có chút rối loạn nhảy lên vài cái.

Tiếng bước chân. Càng ngày càng gần, càng ngày càng vang dội. Thế cho nên bên trên đài đá hơn mười vị Bạch Bào Lão Giả cũng là mở mắt ra. Ánh mắt cùng hướng về một phía.

Xa xa phía trên bầu trời. Đột nhiên Dương quang tỏa ra ánh sáng. Xuyên thấu qua tầng mây mờ ảo che lấp. Vừa vặn là bắn ở tại thềm đá cuối cùng. Nơi đó. Một thân ảnh đơn bạc cao ngất rớt cục thì chậm rãi hiện ra tại vô số tầm mắt bên trong.

Ở phía trên quảng trường gần ngàn đạo ánh mắt đang nhìn chăm chú. Hắc bào thanh niên trên lưng đeo hắc thước thật lớn cước bộ từng bước nâng lên. Đi hết đến bậc thang sau cùng.

Gã thanh niên ánh mắt không vui không buồn đảo qua tại giữa quảng trường thật lớn cuối cùng dừng lại ở phía trên đài đá, đồng dạng đem một đôi con ngươi sáng ngời phóng đến trên người nữ nhân mỹ lệ kia.

Cước bộ khẽ nâng. Sau đó phóng đến ba bước tiến tới. Chỉ có tiếng bước

chân trầm thấp tại giữa quăng trường yên tĩnh nhẹ nhàng lay động theo chiều gió phiêu đảng.

Ba bước hạ xuống. Gã thanh niên ngẩng cao đầu. Chăm chú nhìn nữ tử nọ. Lạnh nhạt mở miệng.

"Tiêu gia. Tiêu Viêm!".

(1) [Nguyên văn] - 卧榻之旁. 岂容他人睡 - Ngọa Tháp Chi Bàng. Khởi Dung Tha Nhân Thụy

[Giải thích] Chính mình giường biên, như thế nào có thể để cho người khác vù vù ngủ ngon? so sánh chính mình thế lực phạm vi hoặc ích lợi không để cho hứa người khác xâm chiếm.

[Thành ngữ] -【AD 960, Triệu Khuông Dẫn thành lập nhà Tống, ông áp dụng chiến lược tiêu diệt từng bộ phận, trước sau công diệt Nam Bình, Hồ Nam Thục và các nước khác. Năm 974, Ông ta triệu Hậu chủ Nam Đường là Lý Dục đến Biện Kinh cầu kiến. Lý Dục sợ bị giam giữ, liền phái Từ Huyền đến biện kinh cầu hòa. Tống thái tổ trực tiếp nói: "*Chiếc ghế bên cạnh, thế nào chúng ta có thể cho phép người khác Hán Thủy?*".

-----oOo-----

Chương 329: Ba Năm ước Hẹn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lời nói đơn giản tầm thường, chậm rãi phiêu đảng ở trên quảng trường to lớn, Làm cho người ở giữa quảng trường trọn vẹn một khối khí tức kia hơi hơi xao động và rối loạn.

Ở giữa sân, vô số Vân Lam Tông đệ tử đều là ánh mắt với nhiều cảm xúc khác nhau nhìn về phía thềm đá chỗ Hắc bào thanh niên nọ. Đối với người trẻ tuổi tên là Tiêu Viêm này, bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ gì. Mỗi quan hệ "*ngọt ngào*" của Hắc cùng với Nạp Lan Yên Nhiên, khiến cho hắn trở thành chủ đề đàm tiếu thường ngày ưa thích của rất nhiều đệ tử Vân Lam Tông. Đương nhiên, mỗi khi nhắc tới cái tên này thì, đại đa số mọi người đều mang theo một chút rất khinh thường cùng châm chọc. Một cái

tiểu Gia tộc lại muốn phải lấy một người là tông chủ kế nhiệm của Vân Lam Tông, giống như một cô công chúa cao quý chính là Nạp Lan Yên Nhiên. Cái này ở trong mắt bọn họ không thể nghi ngờ đúng là có vẻ không biết tự lượng sức mình. Đặc biệt là vụ ước hẹn ba năm ấy ở tại Tông nội sau khi lưu hành lan rộng thì loại giọng châm chọc này càng thêm tỏ ra nồng đậm hơn rất nhiều. Đương nhiên, cái loại châm chọc này, nguyên nhân tự nhiên không ngoài sự ghen tị nào đó. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Với tư cách Thiếu Tông Chủ Vân Lam Tông cao quý nên khó mà trèo cao kết thân được, vô số Vân Lam đệ tử coi người đó là Nữ Thần ở trong lòng mình. Thường ngày gặp mặt từ đầu đến cuối có đôi mắt thì nàng vẫn duy trì bày ra hai má lạnh nhạt đẹp để xuất trần, bất luận người nào hy vọng tiến thêm một bước tiếp xúc, đều phải đem lấy thất bại mà về. Mà Tiêu Viêm này thiếu chút nữa đã trở thành trượng phu của Nạp Lan Yên Nhiên tự nhiên là rất dễ bị người ta có phần ghen ghét dị thường.

Vì lòng ghen tị nên còn có một vài tin đồn thổi nào đó, những Vân Lam Tông đệ tử này, tự nhiên là đối với Tiêu Viêm trước kia chưa bao giờ gặp mặt, ấn tượng cực kém, Trong lúc nói chuyện với nhau phần lớn họ đều là đánh giá thấp lại còn chê bai tài năng, tựa hồ không đem Tiêu Viêm giới thiệu thành không đáng một đồng thì cùng thề không bỏ qua vậy.

Nhưng mà, ngày hôm nay. Nhìn gã thanh niên ấy cho dù đang đối mặt với hợp thể khí thể của gần một ngàn đệ tử Vân Lam Tông, lại vẫn như cũ duy trì vẻ bình thản cùng ung dung. Một vài đệ tử đầu óc thông minh lạnh lợi sau khi vứt bỏ tâm tình phản đối thì trong lòng đúng là cảm thấy sợ hãi. Trạng thái thản nhiên như vậy cũng không giống như là thường ngày trong miệng các sư huynh đệ cái Tiêu gia phế vật ấy mà lại có khả năng thi triển ra đây a.

Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt sáng gắt gao nhìn chăm chú lên thân thể gã thanh niên ở cách đó không xa hơi lộ rõ vẻ đơn bạc, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuần tú nọ. Tại ở đó, nàng có thể mơ hồ nhận rõ hình dáng thiếu niên trước đây. Chỉ bất quá, ba năm tuế nguyệt phai mờ đi không còn vẻ thiếu niên non nớt và ấu trĩ. Hiện tại thanh niên phía trước mặt, lại tiếp tục tái hiện thiên tài Tiêu Gia năm đó, trong đại sảnh đột nhiên bạo phát một cỗ phong mang nhuệ khí. Thay vào đó (*), quả là thâm thúy nội liễm.

" *Hắn đã thay đổi.* " Trong đầu lặng lẽ thốt ra một câu. Nạp Lan Yên Nhiên

trong ánh mắt thoáng có chút phức tạp, nàng chưa từng có suy nghĩ qua, cái phé vật năm đó rõ ràng thật sự có thể không hề sợ hãi đi tới Vân Lam Tông, hơn nữa tại khi đối mặt với gần một ngàn đệ tử vẫn cứ lãnh đạm xem như gió thoảng qua chưa hề có vẻ khấn trương và đôi sắc mặt.

"Nạp Lan Gia. Nạp Lan Yên Nhiên."

Chậm rãi đứng lên, Nạp Lan Yên Nhiên thân thể mềm mại cao ngất giống như một đóa tuyết liên, cặp mắt sáng nhìn Tiêu Viêm chăm chú. Trong thanh âm cũng giống như người sau khi bình tĩnh trở lại bình thường vậy.

"Đó là Tiêu gia cái tên Tiêu gia hỏa ấy? Không phải đều nói là phé vật tự mình không thể chứa đựng đấu khí sao?" Phía trên cây Đại thụ, Gia Hình Thiên nhìn về phía Tiêu Viêm, trong mắt có tới vài tia kinh ngạc, khẽ cười nói: *"Ha hả, hãy nhìn hẳn lúc này đây chính hiệu khí phách. Cũng không giống ngoài mạnh trong yếu giả vờ mạnh mẽ mà đến, hơn nữa, ngay cả khi giả vờ mà có thể đứng ở giữa cái Lão gia hỏa Vân Lam Tông này cố ý đặc biệt kết hợp chính thể khí thể mà vẫn duy trì bình tĩnh như vậy. Đây không phải là trên người bình thường có thể làm được a."*

Cách Gia Hình Thiên không xa Pháp Mã có chút gật gật đầu, ánh mắt già dặn kinh nghiệm chậm rãi đảo qua Tiêu Viêm. Một lát sau, dừng lại ở trên gương mặt gã hậu sinh. Giữa đôi lông mày đột nhiên hơi nhíu lại, thốt ra nói: *"Không biết tại sao tựa hồ đối với hẳn ta có loại cảm giác khá quen thuộc."*

"Ha hả, người cũng có cảm giác nghe rộng nhớ dai như vậy sao, Gia Hình Thiên cười nhẹ một tiếng. Mắt lộ ra thâm ý nhìn chòng chọc Tiêu Viêm, nói: "Xem ra nói không chừng là chúng ta gặp qua ở đâu rồi thì phải".

Làm sâu thêm một ít nếp nhăn ở trên đôi lông mày lão Pháp Mã, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nhưng lại vẫn chưa nói cái gì nữa.

"Hắc, cái Lão gia hỏa Nạp Lan này, Tiêu gia tiểu tử đây chính là thiếu chút nữa trở thành con rể Nạp Lan gia tộc đây mà?. Tựa hồ nhìn qua cũng không giống như lời đồn đãi là cái thứ phé vật a, khí phách cùng tâm tính như vậy Ta đã từng nhìn qua trong những người trẻ tuổi, cũng không có mấy người a". Mộc Thần quay đầu đối diện với Nạp Lan Kiệt cười nói, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Tiêu Viêm trong dáng tươi cười thoáng có phần giống như cười trên nỗi đau của người khác vậy. Một gã tiểu tử đã

được xác định là phế vật mà bị vứt bỏ đi thân phận con rử. Bây giờ biểu hiện ra ngoài, cũng được biết đến như là một thiên tài so với một số trong những người xuất sắc. Mặc dù Nạp Lan Kiệt sẽ không vì vậy mà xuất hiện cái loại tâm trạng hồi hận đau đớn - đến mức muốn chết mà không được nhưng có thể hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có mấy phần ảo não.

Nạp Lan Kiệt sắc mặt khó coi hung hăng liếc mắt qua Mộc Thần một cái, hiếm khi được cùng hắn nói một vài lời vô nghĩa. Cười lạnh một tiếng, thuận tiện tiếp tục đem ánh mắt nhìn kỹ ở trên người gã thanh niên tuấn tú đơn độc, trong lòng suy nghĩ quay cuồng.

Tuy rằng Nạp Lan Kiệt đã sớm biết được Tiêu Viêm thoát khỏi cái danh tiếng phế vật cứ bám dai mãi, nhưng hôm nay kẻ hậu sinh đó biểu hiện ra ngoài tâm trí cùng với định lực lại vẫn như cũ đều là làm cho lão trong lòng cảm thấy kinh ngạc, kinh ngạc rất nhiều. Cũng chỉ có thể thương tiếc thở dài một tiếng sự tình đã đến nông nỗi này nói bất cứ điều gì cũng đều vô ích, lão chỉ có thể hy vọng. Đợi sau khi kết thúc cái gọi là ba năm ước hẹn này, Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên trong lúc đó mọi khúc mắc có thể hòa tan, nếu có thể tái hòa nhập quay về tốt lành như thế, vậy có lẽ là cái suy nghĩ quá đáng. Thậm chí là đồng ý cho hai người hậu sinh tài năng lấy nhau, nhưng nếu không thể cũng đủ để khiến cho Tiêu Viêm không hề đối với Nạp Lan Gia có áp ủ trong lòng mối hận thù. Vậy cũng có thể khiến Nạp Lan Kiệt thoáng dễ chịu một chút, dù sao cái tên thanh niên Tiểu gia hỏa này bây giờ theo Nạp Lan Kiệt xem ra, về cơ bản đã có đầy đủ các điều kiện để trở thành cường giả...

Tâm trí định lực xuất sắc. Thiên phú tu luyện ưu tú cũng vì một cái ước định đó, hắn nghị lực kiên trì phấn đấu ba năm, có vài thứ đồ vật này nợ Tiêu Viêm con đường dẫn đến cường giả, sẽ giúp đỡ thuận lợi thông suốt hơn rất nhiều. Bị một gã thanh niên mà tiềm lực không biết căn nguyên giới hạn này ghi hận, Nạp Lan Kiệt cũng không cho rằng đây là sự tình làm cho người ta vui sướng gì.

" Xem ra, phải phái người cùng Tiêu Gia tiếp xúc giao thiệp một chút a". Trong lòng thở dài một tiếng, Nạp Lan Kiệt lắc lắc đầu mang tâm trạng u ám ném vào giữa sân. Lão hiện tại cũng chỉ có thể chờ đợi sắp bắt đầu ba năm ước hẹn kia vậy.

Ở giữa sân, Nạp Lan Yên Nhiên sau khi đứng lên, phía trên bọn họ hơn mười vị Bạch Bào Lão Giả, rốt cục thì cũng chậm rãi mở to đôi mắt. Ánh

mắt nhìn về Hắc bào thanh niên đứng ở chỗ thềm đá kia liếc mắt với nhau một cái. Đều là hơi cảm thấy kinh dị, cả đám người trong lòng cùng nghi hoặc giống hệt Nạp Lan Kiệt. Tiêu Viêm hiện tại vô luận từ chỗ nào để xem xét đánh giá đều nhìn không ra đây là kẻ năm đó bị nhạo báng là Tiêu gia phế vật.

"Người, đúng là Tiêu gia Tiêu Viêm?". Một Vị tại chỗ trung tâm Bạch Bào Lão Giả, giương mắt ngắm Tiêu Viêm, sau một lúc lâu, chậm rãi mở miệng hỏi.

Tâm mắt Bạch Bào Lão Giả đang đảo qua trên người, Tiêu Viêm phát hiện Lão già này hẳn là tại Vân Lam Tông địa vị không thấp, bởi vì kể từ sau khi lão mở miệng chung quanh những lão già mặc quần áo đồng dạng đều là giữ nguyên trầm mặc.

"Ta là Vân Lam Tông Đại Trưởng Lão, Vân Lăng."

Tiêu Viêm còn chưa có tiếp lời, lão già ấy tự nhiên lại chẳng đoái hoài gì nói tiếp: "Hôm nay tông chủ chưa trở về, bởi vậy lần ba năm ước hẹn này. Là do lão phu chủ trì, lân tỷ thí này cốt ý để luận bàn, điểm đến...".

"Sống chết, đều bởi mệnh trời." Thanh âm nhẹ nhàng, bỗng nhiên vang lên, cắt ngang lời nói Vân Lăng.

Mọi ánh mắt trong quảng trường, theo thanh âm di động, cuối cùng dừng lại trên người Hắc bào thanh niên ở tại kia, từng người vẻ mặt hơi khác nhau. Rất nhiều người đều không nghĩ tới Tiêu Viêm sẽ nói ra những lời như vậy. Phải biết rằng đối thủ của hắn chính là trọng điểm bồi dưỡng của Vân Lam Tông người kế tục chức Tông chủ a.

"Ha hả, tiểu tử này có khí phách". Phía trên cây đại thụ, một ít Lão gia hỏa tính nết cổ quái, cũng đều là nhin không được bật cười to. Lại thêm có người còn đối với Tiêu Viêm giơ ngón tay cái lên.

Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt khẽ nâng, nhìn chăm chú Hắc bào thanh niên bên kia, trong con ngươi đen nhánh, tựa hồ đang nhảy lên một ít dao động khó có thể che dấu là oán giận a.

Sau một lúc lâu, nàng hơi hơi gật gật đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tùy người".

Nghe được Nạp Lan Yên Nhiên đáp lời, Vân Lăng có chút cau mày, Tiêu Viêm bỗng nhiên cắt ngang lời khiến cho vị Đại Trưởng Lão thân phận không thấp ở Vân Lam Tông này có chút cảm thấy không vui, lão cũng biết Tiêu Viêm sớm đã thoát khỏi cái thanh danh phế vật. Nhưng Nạp Lan Yên Nhiên thiên phú đồng dạng không thấp, hơn nữa thêm vào được Vân Lam Tông bồi dưỡng, kỳ thật năng lực tiến triển quả thực có thể nói là thần tốc, thật là nếu như xảy ra đối chiến, Vân Lăng cũng không hề xem trọng Tiêu Viêm.

"Người trẻ tuổi, phạm bất cứ việc gì cũng nên giữ lại một cái hậu chước. Bất quá người đã yêu cầu phải như vậy, vậy cứ theo như lời người nói đi. Sống chết, đều bởi mệnh trời". Phát phát tay, Vân Lăng thản nhiên nói.

Khóe miệng khẽ nhếch lên một chút, Tiêu Viêm trong lòng nhin không được có chút nhớ lại chuyện xưa cũ mà cười lạnh. Làm bất cứ việc gì cũng nên giữ lại một cái hậu chước, năm đó. Nạp Lan Yên Nhiên tạo thành đoạn tuyệt quan hệ như vậy, nàng có thể là loại người cho phép lưu lại một đường lui sao?.

Bàn tay chậm rãi nắm chuỗi thước, đột nhiên mạnh mẽ rút ra, Huyền Trọng Xích mang theo một cỗ phong thanh áp bức, chỉ xéo lên mặt đất, kinh phong từ thân thước đem bụi bặm trên mặt đất thổi dựng lên. Nhân nhật Thanh sắc Đấu khí lượn lờ tại bên ngoài thân thể, Tiêu Viêm chăm chăm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên thốt: "Ba năm chi ước, ta tới đúng hẹn. Hôm nay, giải quyết mọi ân oán trong quá khứ đi, năm đó người cấp cho Tiêu Gia điều si nhục. Hôm nay ta trả lại báo đáp".

Ngọc thủ vươn ra, phía trên ngón tay một cái Nạp giới màu ngọc bích hào quang chớp động, một thanh trường kiếm thon dài màu xanh nhạt, trong nháy mắt xuất hiện, mũi kiếm nghiêng nghiêng. Ánh mặt trời tỏa chiếu vào phản xạ phát ra một mảnh lạnh lẽo.

Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt đẹp nhìn đối diện với cặp mắt đen nhánh kia, thoáng có chút tiếc hận thở dài một tiếng, thản nhiên nói: "Chuyện hôn nhân đại sự, phải tự mình ta làm chủ cho dù bây giờ ba năm đã trôi qua nhưng đối với người ta không thừa nhận năm đó đã làm gì sai cả. Ta có quyền lựa chọn số phận của chính mình có lẽ tại trong lúc lựa chọn, bởi vì một số cách cư xử không đúng. Nhưng nếu thời gian có quay ngược trở lại, ta nghĩ, ta vẫn như cũ hài lòng với lựa chọn như vậy".

"Cư xử không thỏa đáng, Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng. Một câu nói nhẹ nhàng thoả mái cư xử không thỏa đáng là muốn trốn tránh thái độ ngang như cua vậy sao? Điều này nghe ra có vẻ quá đơn giản nhỉ?".

Nét mặt dần dần khôi phục vẻ lãnh đạm, Tiêu Viêm bàn tay nắm chuỗi thước càng ngày càng gấp, một lát sau. Bàn chân đột nhiên tiến lên bước đi một bộ (Một bộ bằng 5 thước, đơn vị đo độ dài xưa - A Sĩ chú). Tại lối ra, phiến đá màu xanh cứng rắn rõ ràng đến mức ở lòng bàn chân rồi lan tràn đến các nơi làm nảy sinh vài đạo vết nứt. Cuộn trào mãnh liệt mệnh mông Thanh sắc Đấu khí, xen lẫn với một số ngọn lửa màu xanh từ bên ngoài thân thể Tiêu Viêm hung bạo tàn khốc bộc dụng lên.

" Bắt đầu đi.."

Chú thích:

Nguyên văn: Thủ Nhi Đại Chi = Thay vào đó (*).

-----oOo-----

Chương 330: Nạp Lan Yên Nhiên Bại?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được cường hãn đấu khí từ thân thể Tiêu Viêm bộc dụng lên. Nạp Lan Yên Nhiên giữa con người hiện lên từng điều một rất ngạc nhiên. Thiếu niên này năm đó ở tại Tiêu Gia từng bị nàng châm biếm và xem bằng nửa con mắt. Hiện giờ thật đúng là hoàn toàn khác nhau a.

Ngọc thủ nắm chặt trường kiếm màu xanh nhạt. Thanh sắc nhàn nhạt Tiêu Phong Quyển ở trên thân kiếm quay cuồng phiêu đảng. Bên trong phong quyển. Phong nhận sắc bén co duỗi phun hiện. Ngẫu nhiên mãnh liệt mà đột ngột phát ra, tại trên phiến đá màu xanh cứng rắn, tạo thành một vết cắt không cạn không sâu. Thân kiếm từng bước di chuyển lên, trở về hướng Tiêu Viêm nơi xa xa. Kiếm phong sắc bén do ánh dương quang phản chiếu. Tỏa ra ánh sáng dày đặt hào hùng.

Theo khí thể bộc lên phía trên thân thể hai người. Bầu không khí trên

quảng trường to lớn, trong nháy mắt bắt đầu trở nên ngưng kết. Xung quanh lại lần nữa trở nên yên tĩnh. Tất cả ánh mắt. Điều tập chung ở thân mình hai người. Rất nhiều người đều muốn biết, trải qua ba năm tu luyện. Năm đó tên phế vật thiếu niên ấy, rốt cuộc tài năng đã đạt đến mức nào?.

Đứng giữa sân. Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại. Trong chốc lát thở ra một hơi thật dài, đột nhiên mở to mắt ra. Giữa con ngươi đen kịt. Thanh Sắc Hỏa Diễm xuất hiện một cách đột ngột. Đầu khí phía trên thân thể hắn. Cũng tại thời khắc này lại lần nữa biến đổi trở nên thâm thúy hơn rất nhiều.

Bàn tay nắm chặt chuôi thước. Bị cảm giác nặng trĩu kia không ngừng truyền đến. Tiêu Viêm nâng mắt. Chăm chú nhìn nữ tử dáng người yếu điệu phía trước. Giữa không trung. Bốn mắt đối nhau. Hai người ánh mắt đều có chút phức tạp.

"Ba năm ước hẹn đã tới. Lấy ân oán của các ngươi. Hôm nay phải giải quyết triệt để đi. Hy vọng từ nay về sau. Hết thấy mọi sự hiểu lầm rắc rối có thể..." Phía trên đài đá. Vân Lăng nhìn về hai người đã trở thành hình thể tự nhiên như lúa mạch và cỏ gai, như luồng khí lạnh gặp luồng khí nóng. Ho nhẹ một tiếng. Tuy nhiên lời nói của lão còn chưa kịp nói ra hết, thì sắc mặt lại lần nữa xấu xí có chút khó coi. Bởi vì lúc này đây ở giữa sân Tiêu Viêm, đã tại thời điểm vô số đạo ánh mắt đang nhìn hắn chăm chú. Bỏ qua lời nói của lão ta. Dẫn đầu phá vỡ khí thế giằng co. Trọng thước huy động. Thân thể đột nhiên hóa thành một cái bóng. Hung hăng hướng về Nạp Lan Yên Nhiên mà liêu lĩnh xông tới.

"Chiến đi! Nạp Lan Yên Nhiên! Ba năm kết thúc đi!". Giữa bóng dáng liêu lĩnh xông tới. Áp lực ba năm nhịn không được từ trong cổ họng tiếng gầm nhẹ. Nổi lên.

Hắc ảnh bên trên quảng trường dưới ánh mắt của mọi người. Cũng như một đầu ma thú phần nộ giống nhau. Huyền Trọng Xích nhẹ nhàng dán sát trên mặt đất. Dọc theo một đường thẳng phía trên những tảng đá màu xanh. Sinh ra một đường kẻ hoa lửa thật dài cùng với vết tích thật sâu.

Nạp Lan Yên Nhiên khuôn mặt bình tĩnh nhìn thẳng về Hắc ảnh đang xông tới, người đó dùng Địa Công pháp chính xác thuộc về Phong thuộc tính. Bởi vậy tốc độ thân pháp thư thái linh hoạt. Là một sở trường gì đó của nàng. Tại lúc Tiêu Viêm sẽ ngay lập tức tiếp cận ngoài châu thân phạm vi

mười thước là lúc. Nạp Lan Yên Nhiên cuối cùng xuất hiện động tác. Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất. Thân thể giống như một loại cuồng phong lạc diệp phiêu đảng lập lòe. Trong nháy mắt liền cùng dữ dội xông đến bóng người màu đen rồi đan vào nhau.

Đan vào nhau chốc lát. Trường kiếm trong tay Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ tự nhiên chém ngang ra. Nhờ vào Thân pháp trợ giúp trùng kích. Vài đạo phong nhận thật nhỏ. Đã thuận theo từ thanh kiếm xuất ra. Nhắm vào ngay cổ Tiêu Viêm mà bổ xuống một nhát.

Tốc độ trùng kích vào thân hình đột nhiên bị ngừng lại. Hắc thước cự đại hơi hơi hất nảy lên. Theo tiếng leng keng cùng với một ít hoa lửa thật nhỏ. Vài đạo phong nhận kia. Từ đầu đến cuối ngay cả nửa điểm công kích Tiêu Viêm thậm chí chưa từng bị ngăn trở, cũng liền hoàn toàn tiêu tán.

Đem phong nhận ngăn lại sau đó. Tiêu Viêm hơi hơi nâng con ngươi lãnh đạm, nghiêng đầu liếc mắt nhìn qua dáng người xinh xắn. Cánh tay huy động. Huyền Trọng Xích mang theo một cỗ kinh khí hung hãn, nện ngang phía sau người nàng. Kinh khí áp bách đem quần áo trên người Nạp Lan Yên Nhiên, gắt gao dính sát ở bên trên làn da. Phác họa tạc khắc lộ ra vòng eo hết sức thon thả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Cảm nhận được phía sau người kinh khí áp bách vù vù rung động, Nạp Lan Yên Nhiên đôi hàng mi xanh sẫm chớp nhẹ. Tựa như làm cho đôi phương có chút bất ngờ, trường kiếm trong tay cảm giác nhạy bén lôi đình đâm ra. Trường kiếm màu xanh nhạt tại hư vô trong không khí lưu lại một đạo ảo ảnh hình cung màu xanh. Mũi kiếm sắc bén. Tựa hồ xuyên thấu qua không khí trống rỗng trở ngại. Theo "*Đinh!*" một đạo âm hưởng lạnh lạnh. Mũi kiếm thẳng tắp điểm ngang đánh tới phía trên Huyền Trọng Xích. Hai cái chạm nhau. Ở trên Cự thước này bao hàm kinh lực cứng cõi mãnh liệt. Khiến cho trường kiếm thon dài kia. Dĩ nhiên là bị ép thành một cái cung độ cực kỳ kinh tâm động phách. Bộ dáng phó hiệu (1) trông mạo hiểm như sắp bị chặt đứt làm hai mảnh. Làm cho xung quanh một ít đệ tử Vân Lam Tông. Trên khuôn mặt lại hiện ra biểu thị mức độ rất đổi ngạc nhiên. Thân kiếm đã trải qua sự tập chung rót vào đầu khí. Đủ để chịu đựng trọng lực cực kỳ khổng lồ. Mà lúc này không ngờ mới lần đầu chạm trán. Kiếm. Đơn giản là bị áp chế uốn cong. Bởi vậy có thể thấy được trên Hắc sắc Cự Thước kia đến tột cùng bao hàm kinh khí khủng bố cỡ nào.

Mặc dù trường kiếm tuy rằng uốn lượn biến thành cung độ nguy hiểm như

vậy. Nhưng vẫn trước sau chính chỗ ấy không hề bị bẻ gãy. Khi mũi kiếm kề sát sắp chạm đến cánh tay ngọc là lúc. Bàn chân phía sau khễ dậm trên mặt đất. Phía trên trường kiếm thanh mang tăng vọt. Lực lượng cũng đột nhiên tăng vọt. Một tiếng "Đinh" liền đem trọng thước đánh bung ra. Nhờ vào lực đàn hồi của song phương. Nạp Lan Yên Nhiên nhảy vọt lên lướt qua giữa không trung. Khuôn mặt xinh đẹp ngưng trọng. Kiếm trong tay bỗng nhiên cấp tốc run rẩy. Xoay chuyển lên chậm rãi di động tới. Mà mỗi khi trường kiếm di động tới một phân. Liền lưu lại một kiếm hình tàn ảnh giống như thực chất vậy.

"Phong Linh Phân Hình Kiếm!?".

"Không nghĩ tới Nạp Lan sư tỷ ngay cả Phong Linh Phân Hình Kiếm loại này ở vào Huyền Giai Trung Cấp Đấu kỹ cũng đã tu luyện thành công. Thật sự là làm cho người ta bội phục a".

"Nghe nói Phong Linh Phân Hình Kiếm này Nạp Lan sư tỷ vừa vặn tốn một năm thời gian tu luyện đã có thể phân ra mức độ năm đạo kiếm hình. Than ôi. Ta tu luyện gần hai năm. Cũng bắt quá mới có bốn đạo".

"Lúc này Nạp Lan sư tỷ mới vừa vặn phát động sử dụng loại đẳng cấp đấu kỹ này. Chỉ sợ là muốn tốc chiến tốc thắng thì phải? Tiêu gia tiểu tử ấy. Quả thực là xui xẻo".

Ở tại thời điểm Nạp Lan Yên Nhiên thi triển ra Đấu kỹ kỳ dị ấy là lúc. Phía dưới những đệ tử Vân Lam Tông. Đều không khỏi kinh ngạc khe khẽ rĩ tai nói riêng với nhau. Nhìn bộ dáng hấn lúc này. Chắc chắn bọn họ đều là nhận ra nữ tử kia thi triển Đấu kỹ đạt đến tinh vi. Thế cho nên không chỉ những tên đệ tử đó. Mà ngay cả ở trên đài đá hơn mười vị Bạch Bào Lão Giả. Trong đó có vài vị. Cũng là có chút gật gật đầu.

Trọng thước cắm xuyên vào mặt đất. Tiêu Viêm ngẩng đầu đôi đồng tử co lại nhìn vào trường kiếm Nạp Lan Yên Nhiên đang di động. Chậm rãi mà lại xuất hiện vài đạo năng lượng tàn ảnh. Dựa vào năng lực cảm ứng sắc khí. Hắn có thể nhận thấy được vài đạo tàn ảnh bên trong ngầm chứa lực lượng hùng mạnh.

"Không hổ là Thiếu Tông Chủ Vân Lam Tông. Đấu kỹ mạnh mẽ như vậy. Thấy có ích thì sử dụng" Bàn tay nắm chặt chuôi thước Huyền Trọng Xích. Tiêu Viêm đem bàn chân thông thả trên mặt đất xoay nửa vòng. Rất

nhanh liền đập thật mạnh. Âm thanh năng lượng nổ vang. Ở trong bàn chân. Mãnh liệt mà đột ngột dựng lên. Lôi kéo vượt quá giới hạn toàn bộ tầm mắt tại quang trường.

Cùng với tiếng nổ vang. Tiêu Viêm nhờ vào phản lực năng lượng nổ mạnh. Thân thể đột nhiên nhả vào Nạp Lan Yên Nhiên ở giữa không trung mà hung bạo xông lên, ở trên Huyền Trọng Xích. Thanh sắc Đấu khí cuộn trào mãnh liệt vượt ra ngoài. Nhè nhẹ ngọn lửa quý dị quán quanh ở thân thước. Chẳng qua do Thanh sắc Đấu khí che lấp đi. Nếu không cẩn thận xem kỹ cũng khó có thể phát hiện được.

Liếc qua bản thân Tiêu Viêm từ phía dưới dữ dội bắn đến. Nạp Lan Yên Nhiên đôi hàng mi xanh sẫm chớp nhẹ. Trường kiếm trong tay di động lại không vì vậy mà đình chỉ. Bàn chân khễ đậm tại hư không. Thanh sắc Đấu khí màu xanh nhạt từ bàn chân phụt ra.

Đơn giản là hình thành một mảng lớn phong nhận sắc bén. Hung hăng tàn nhẫn nhằm vào Tiêu Viêm bổ cắt xuống.

Cảm nhận được trên đỉnh đầu đang truyền lại tiếng vang phong nhận xé gió. Tiêu Viêm giương bàn tay lên. Thoáng tinh mịch. Lực đẩy Phô thiên cái địa (2) từ trong lòng bàn tay mãnh liệt mà đột ngột phát ra. Mà mảng phong nhận to lớn kia còn chưa kịp tiếp cận Tiêu Viêm. Liền bị cỗ lực đẩy này. Thối âm âm tiêu tan.

Bởi nguyên do vì lực đẩy. Họ Tiêu thân hình hung bạo xông lên cũng là hơi hơi bị trì hoãn. Tiêu Viêm lại lần nữa ở giữa không trung khéo léo mượn một chút năng lượng chuẩn bị ngăn cản Nạp Lan Yên Nhiên Đấu kỹ ngưng tụ thành công, là lúc. Trên đỉnh đầu cách đó không xa. Tiếng quát lạnh ngắt. Cũng là không sai vang lên.

"Phong Linh Kiếm!"

Tiếng quát vừa hạ xuống. Trường kiếm trong tay rộng mở trở về hướng Tiêu Viêm ở bên dưới, Nạp Lan Yên Nhiên mũi chân điểm nhẹ lên hư không. Một cỗ gió nhẹ lờ mờ nảy sinh dưới chân. Nhờ vào cỗ gió nhẹ này. Nạp Lan Yên Nhiên cấp tốc lui về phía sau né tránh. Mà giữa không trung năm đạo năng lượng tàn kiếm hư ảo còn lại ở đằng sau. Cũng là thoáng run lên phần chân. Xoay chuyển tức thì nhằm vào Tiêu Viêm ở bên dưới. Đầu đuôi nối tiếp lẫn nhau mãnh liệt mà đột ngột bắn qua.

Năng lượng tàn kiếm cắt qua khoảng không. Giống như xé rách không gian hết thấy. Năng lượng màu xanh nhạt hình cung từ mũi kiếm phân luồng di động phát động năm đạo kiếm hình đầu đuôi nối tiếp lẫn nhau. Phẳng phát giống như một đạo lưu tinh (3) từ trên trời giáng xuống đất.

Giữa đôi lông mày cau rúm lại. Bàn tay Tiêu Viêm giống như cái bè đánh ra một cỗ kinh khí tiếp theo. Nhờ vào lực đẩy kinh khí. Thân thể vội thối lui. Năm đạo năng lượng tàn kiếm vừa vắn bén sát phía ngoài cơ thể khỏe mạnh. Cỗ kinh phong bén nhọn gọt qua làn da làm cho Tiêu Viêm có chút đau đớn.

Thân thể mềm mại ở giữa không trung xoay tròn nửa vòng. Giống như một đóa hoa sen màu trắng thừ thái - linh hoạt rơi trở lại mặt đất. Nạp Lan Yên Nhiên ngọc thủ vung ngang xuất ra rồi thuận theo bàn tay nàng huy động. Năm đạo năng lượng tàn kiếm vốn đã công kích thất bại. Ấy vậy mà đầu thừa đuôi theo. Lần thứ hai nhằm vào thân thể Tiêu Viêm giữa không trung lực lượng rất hung bạo mà đâm qua.

Nhìn về năng lượng tàn kiếm lại đâm tới. Tiêu Viêm thoáng giật mình. Chợt khẽ cau mày. Xung quanh khoe mắt mập mờ huyền ảo. Thân ở giữa không trung. Trừ phi sử dụng đến Tử Vân Dực. Nếu không thật đúng là khó có thể né tránh làn năng lượng tàn kiếm công kích nhanh chóng nhưng mãnh liệt này.

"Thế này tránh không nổi. Vậy ngạnh tiếp thôi". Trong lòng suy nghĩ giống như lần đầu bị hạ thấp thân phận. Trọng thương trong tay Tiêu Viêm Thanh sắc Đẩu khí đột nhiên tăng vọt. Rồi đột nhiên phóng thích ra năng lượng khổng lồ. Làm cho phía dưới vô số người thần tình kinh ngạc.

Thanh sắc Hỏa diễm trong nháy mắt phát ra. Trọng thương huy động. Mang theo kinh khí hùng hồn. Trong ánh mắt sừng sốt của những người ở bên dưới. Hung hăng đánh vào phía trên năng lượng tàn kiếm.

"Thình thịch!".

Hai người chạm trán. Năng lượng mãnh liệt làm nổ tung ở trên hư không vang lên. Thanh quang (4) hùng hực. Khiến cho nhiều người chịu đựng không được phải nhắm mắt lại.

Nạp Lan Yên Nhiên yên tĩnh đứng tại chỗ. Ngẩng đầu nhìn lên không trung. Thanh quang chói sáng kia tựa hồ đối với nàng vẫn chưa tạo thành cái gì trở ngại. Hai mắt sáng rực. Chăm chú nhìn tới điểm nổ tung. Phong Linh Phân Hình Kiếm uy lực như thế nào. Nàng rất là hiểu rõ hơn hết. Một kích trước kia. Cho dù là cấp bậc Thất tinh Đấu sư muốn chống đỡ đều có chút khó khăn. Mà một kích này. Nếu Tiêu Viêm có thể dễ dàng chống đỡ. Như vậy Nạp Lan Yên Nhiên cũng có thể đủ đại khái phân tích ra thời gian ba năm này. Hẳn nhất định là che dấu chu đáo đến mức nào.

Phía trên bầu trời. Thanh quang dần dần tiêu giảm. Một cái bóng màu đen. Bất thành linh nhằm vào Nạp Lan Yên Nhiên đứng ở trên mặt đất hung bạo mà bắn đến. Tiếng gió mãnh liệt áp bức. Khiến cho màng tai mỗi người phát sinh đau đớn.

Bóng dáng màu đen tốc độ tập kích như lôi đình mà đến. Khiến Nạp Lan Yên Nhiên sắc mặt xinh đẹp khế biến. Mũi chân điểm một cái trên mặt đất. Thân thể giống như chuyển động theo quán tính. Trong khoảng thời gian ngắn lui về phía sau gần mười thước.

"Oanh!" Cái bóng màu đen hung hăng rơi xuống đất. Nặng nề nện vào chỗ Nạp Lan Yên Nhiên đặt chân lúc trước. Nhất thời. Một đạo âm thanh dữ dội. Ở phía trên quảng trường vang lên. Cát bay đá chạy (5). Trong không gian từng đạo vết nứt. Tiếp theo đó tro bụi đang tràn ngập kéo dài khuếch tán ra.

Thân mình Nạp Lan Yên Nhiên trượt lùi từ từ dừng lại. Nhìn về địa phương nhấp nhô mù mịt tro bụi. Tốc độ công kích như vậy. Đối với người tu luyện công pháp Phong thuộc tính mà nói. Muốn tạo thành môi đe dọa quá lớn. Vẫn là không có khả năng.

Tụ bào (6) phòng ra vẫy nhẹ. Một cỗ kính phong trống rỗng hiển hiện. Lướt nhẹ qua quảng trường. Đem tro bụi xốc lên xóa bỏ không còn. Tro bụi xốc lên trước sân một lát. Nạp Lan Yên Nhiên đồng tử trong mắt hơi co lại. Khấp người đầu khí bỗng nhiên tăng vọt. Thân thể nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời. Trường kiếm trong tay liên tục huy động. Từng đạo kiếm ảnh phong nhận. Xuất Hiện ở trước con đường lui ra phía sau của nàng.

"Xuy". Cho dù Nạp Lan Yên Nhiên lui nhanh ra phía sau, thế nhưng trong phút chốc. Bên trong lớp tro bụi. Bóng đen đột nhiên lần thứ hai dữ dội mà

bắn qua. Lúc này đây. Hấn..., so sánh với lúc trước. Hầu như là trong nháy mắt thực lực tăng lên gấp mấy lần. Tốc độ kinh khủng làm cho bóng đen giống như một thứ ánh sáng nhấp nháy. Vài cái bóng hư ảo hiển hiện. Đơn giản nhanh chóng tiếp cận Nạp Lan Yên Nhiên. Mà nàng bố trí mấy đạo phong nhận phong tỏa kia. Cũng là bị gã dùng kiểu thô bạo nhất. Toàn bộ đánh tan thành phân mạt.

"Tốc độ rất không tồi. Như thế nào bỗng nhiên gia tăng nhiều như vậy?"
Trên khuôn mặt xinh đẹp. Để lộ ra một chút ngưng trọng cùng một ít nghi hoặc. Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng thầm lẩm bẩm nói. Ánh mắt liếc qua hướng bóng đen đánh liên tiếp thế như chẻ tre mà đến. Vừa định lấy công đối công. Một cổ Hàn Ý. Cũng là chọt tuôn ra trên làn da. Đột nhiên nghiêng đầu. Một cái bóng đen. Giống như quỷ mỵ xuất hiện ở sau lưng nàng.

Bóng đen ngẩng đầu. Lộ ra khuôn mặt lãnh đạm của Tiêu Viêm. Lúc này hấn. Hai tay nắm chặt thành quyền. Mà Huyền Trọng Xích màu đen thật lớn lúc này đã biến mất không thấy tung tích. Quyền đầu (7) nhò vào một nửa vòng lực lượng cơ thể. Một cô kính phong hỗn loạn kinh khủng. Hung hăng đánh về phía sau lưng Nạp Lan Yên Nhiên. Quyền đầu lướt qua. Lại có thể sinh ra âm thanh *"Ừng oàng"* chói tai. Một cái công kích. Lại có thể cường hãn như vậy.

"Bát Cực Băng".

Trong lòng vang lên tiếng gầm nhẹ - bên trên bao hàm kinh khí lại lần nữa tăng vọt. Cuối cùng ở trong ánh mắt hoảng sợ của những đệ tử Vân Lam Tông xung quanh. Kết rắn chắc như thật nện vào phía sau lưng của Nạp Lan Yên Nhiên.

Kình phong khủng bố. Trực tiếp làm cho Nạp Lan Yên Nhiên giống như điều bị đứt dây ấy. Thân thể mềm mại bị ném tung lên trên giữa không trung. Cũng hết như gặp phải một cơn cuồng phong, một lòng thăm viếng vơ vét đóa hoa yếu ớt vậy.

Chậm rãi thở ra một hơi. Quyền đầu của Tiêu Viêm dần dần mở ra. Bàn tay dùng một chiêu. Vừa rồi phương pháp bóng đen bắn vọt đi nhằm vào Nạp Lan Yên Nhiên đơn giản chỉ là đòn gió phối hợp, lúc này lại trở về. Xoay chuyển lên thật mạnh trước người hấn rồi cắm xuyên vào phía trên phiến đá màu xanh. Bóng dáng rộng lớn. Té ra trước kia thu hút sự chú ý

của Nạp Lan Yên Nhiên. Đứng lại là Huyền Trọng Xích này đây.

" *Nạp Lan sư tỷ thất bại rồi?* ".

Vô số người trợn mắt há hốc mồm nhìn về Nạp Lan Yên Nhiên giống như theo đuôi con bướm giữa không trung rụng xuống mà mất đi. Chính xác về mặt đều không thể tin được. Đây Vân Lam Tông đích thực Thiếu Tông Chủ. Lại bị đánh bại dễ dàng như vậy sao?.

Bên trên đài đá. Vân Lăng Nhất đẳng Trưởng lão lại là nghĩa phụ của cô ấy. Lại bình tĩnh nhìn hướng về Nạp Lan Yên Nhiên đang chậm rãi rơi xuống. Nếu như nó thật sự dễ dàng bị đánh bại như vậy. Vậy tên này cũng không tránh khỏi quá coi thường sự bồi dưỡng của Vân Lam Tông chắc?.

A Sì chú:

(1) phó hiệu: Nghĩa là cùng một thứ đồ mà hơi kém

(2) Thành ngữ áp đảo

(3) Sao Băng

(4) Ánh sáng màu xanh

(5) Nguyên văn Toái Thạch Phi Xạ

(6) Tay áo của áo dài chấm gót

(7) Năm đấm.

-----oOo-----

Chương 331: Thực Lực Chân Chính Của Song Phương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên quảng trường mọi ánh mắt đổ dồn về nơi Nạp Lan Yên Nhiên đang chậm rãi hạ xuống với nụ cười kiêu diễm, một loạt các loại biểu tình phong

phú đây đó hiện lên làm cho khuôn mặt của mọi người không khỏi ngỡ ngơ.

" *Tiểu tử này tựa hồ không sai a*" Phía trên đại thụ Gia Hình Thiên nhìn Tiêu Viêm toàn lực lắc đầu nói: " *Bất quá đáng tiếc, lần công kích này nhìn tuy dũng mãnh nhưng không thể thương tổn Nạp Lan Yên nhiên, Đấu kỹ của Vân Lam Tông quả nhiên danh bất hư truyền.*"

Mà ở một bên lão già Pháp Mã khẽ gật đầu, ánh mắt gắt gao khóa chặt thân ảnh xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên, cười nhẹ: " *Nha đầu Nạp Lan gia tộc cũng không tệ. Xem ra 3 năm nay Vân Vận đối với việc đào tạo nàng ta cũng tận lực bỏ không ít vốn liếng a...*"

Hải Ba Đông đang nhíu mắt nhìn chằm chằm Nạp Lan Yên Nhiên bỗng nhướng mày thốt lên: " *Năng lượng trong cơ thể nàng đang không ngừng đề thăng nhanh chóng. Hơn nữa lại mơ hồ đột phá cảnh giới đấu sư. Ẩn tàng thật là giỏi a... Ngay cả ta cũng chưa từng phát hiện qua. Bí thuật của Vân Lam tông thật sự không tầm thường a!*"

Gia lão và Pháp Mã chỉ cười cười không nói gì. Nạp Lan Yên Nhiên dù sao cũng là Vân Lam tông trọng điểm đào tạo để kế thừa tông chủ, đệ tử phổ thông tự nhiên không thể so sánh. Hơn nữa Vân Lam tông tự thân tài phú hùng hậu lại thêm Đan vương Cổ Hà hỗ trợ. Từ đó xem ra dù tuổi tác Nạp Lan Yên Nhiên không lớn nhưng có thể đạt tới cảnh giới đại đấu sư cũng không không có gì khác thường cho lắm.

" *Xem ra lần chiến đấu này sẽ quyết liệt không ít ... Tiểu tử kia cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, mà trọng xích màu đen trong tay hắn cũng tựa hồ không đơn giản!*". Pháp Mã nhìn đăm đăm huyền trọng xích trong tay Tiêu Viêm nói.

" *Nhìn hai chân hắn khi di động tạo ra khí lưu mạnh mẽ như vậy thì dường như cây thước đó rất có cân lượng a... Không biết các ngươi có nhận thấy khi cây thước đó rời khỏi tay thì tiểu tử này không chỉ tốc độ mà thậm chí cả đấu khí cũng tăng lên rất nhiều.*" Gia lão không hổ là cường giả đến Hải Ba Đông cũng phải kiêng kị, từng chi tiết dù là nhỏ nhất đến đâu của Tiêu Viêm đều bị hắn theo dõi rõ ràng.

Nghe Gia lão nói vậy, Pháp Mã khẽ gật đầu dường như hắn cũng nhận ra được biến hóa này.

"Hiện tại trận này mặc dù tuyên bố là tỉ thí nhưng xem ra đôi bên không nhận được chơi thật rồi. Bất quá khiến cho ta nghi hoặc chính là tiểu tử kia rốt cuộc làm thế nào mà chỉ dùng có 3 năm thời gian lại có thể từ một tên phế vật nổi tiếng lại có thể đuổi kịp nha đầu Nạp Lan Yên Nhiên cũng là trọng điểm bồi dưỡng của Vân Lam tông chứ?". Thanh âm nghi hoặc của Gia lão vang lên.

"Không biết, Luyện dược sư công hội chúng ta cùng hắn từng giao dịch nên không tiện điều tra lai lịch của hắn." Pháp Mã lắc đầu bỗng chuyển ánh mắt về phía sân đấu thốt lên: "Nha đầu Nạp Lan gia tộc muốn chơi thật rồi."

Tại sân đấu, Nạp Lan Yên Nhiên đang chậm rãi hạ xuống khi còn cách mặt đất nửa thước thì lại quỷ dị huyền phù giữa không trung. Ngọc thủ khê động, thân thể đang lơ lửng giữa không trung nhẹ nhàng lộn về phía sau thoải mái đáp xuống trên một tảng đá.

Chứng kiến động tác đáp xuống tuyệt mỹ của Nạp Lan Yên Nhiên cả sân đấu không khỏi vang lên một trận reo hò vang dội

Trong đôi mắt đẹp hiện vẻ ngưng trọng, Nạp Lan Yên Nhiên vẫn giữ được vẻ bình thản nhẹ nhàng thốt lên với Tiêu Viêm: "Ngươi thật sự là cấp cho ta một cái bất ngờ a... Không thể không thừa nhận ngươi đã không còn là cái tên phế vật của Tiêu gia năm nào nữa."

Đối với sự cảm thán của Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm vẫn bình đạm không trả lời, chỉ có ánh mắt sắc bén thản nhiên đảo qua nàng một cái. Cảm nhận đạm thanh sắc (màu xanh nhạt) đấu khí trong cơ thể chậm rãi dâng lên, Tiêu Viêm chỉ hừ nhẹ: "Rốt cuộc cũng đem thực lực ra rồi chứ?"

"Cũng là ta năm đó tuổi trẻ không chín chắn nên hành động có chút không phải." Nạp Lan Yên Nhiên cũng chấm dứt sự hồi tưởng, cánh tay chậm rãi giơ lên. Trên cây kiếm màu xanh nhạt của nàng ánh sáng xanh càng lúc càng nồng, ánh mắt gắt gao hướng đến Tiêu Viêm: "Bất quá hiện giờ thân là đại biểu cho cả Vân Lam tông cho nên ta sẽ không lưu tình chút nào đâu."

Nạp Lan Yên Nhiên tiêu sái hạ xuống, một thân y phục cùng mái tóc đen dài không có gió mà nhẹ nhàng tung bay, đấu khí sung mãn tỏa ra xung

quanh.Loại khí thế uy mãnh này khiến đám đệ tử Vân Lam tông xung quanh cũng không kìm được ngạc nhiên mở miệng thán phục:" *Nạp Lan tử tử không ngờ đã tiến nhập cảnh giới đại đấu sư a!*"

Biểu hiện của đám đệ tử Vân Lam tông cũng làm cho người ngoài nhận thức rõ ràng thậm chí ngay cả bọn họ ngày thường cũng không có nhận thức rõ ràng về thực lực chân chính của Nạp Lan Yên Nhiên.

*"Không tưởng được Nạp Lan tử tử tuổi tác như vậy mà đã là đại đấu sư... Thật là làm cho người ta ngưỡng mộ!"*Mộc Chiến nhận tình không chút nào che giấu vẻ hâm mộ nhìn cổ khí thế mạnh mẽ của Nạp Lan Yên Nhiên ở giữa sân cười nói,hiển nhiên trong tiếng cười lại pha chút thèm muốn.Tuy hẳn giờ cũng đã tới 9 tinh đấu sư,bề ngoài cũng chỉ kém đại đấu sư 1 chút nhưng hơn ai hết Mộc Chiến càng rõ ràng một chút này nếu không có cơ duyên thì muốn bước qua là chuyện vô cùng không dễ dàng gì.

*"Ha ha Mộc Chiến chất tử cũng không yếu a..."*Nạp Lan Kiệt cười khách sáo,nhìn cháu gái mình đột nhiên triển hiện thực lực cũng làm hắn không nhận được thở dài 1 hơi.Mặc kệ thế nào nàng cũng là người của Nạp Lan gia tộc,nếu hôm nay thua ở trận tỉ thí này không những Vân Lam tông mặt mũi khó coi mà thể diện Nạp Lan gia tộc cũng chẳng đẹp đẽ gì hơn,huống chi Nạp Lan Yên Nhiên khi xưa còn có chút sức nổi mạnh mẽ tuyên bố nếu thua sẽ cam chịu làm nô tì cho Tiêu Viêm.Nếu đường đường là đại tiểu thư của Nạp Lan gia tộc,sau này còn có thể kế thừa Vân Lam tông lại đi làm nữ tì cho người khác thì cái mặt mũi của Nạp Lan Kiệt hẳn cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai được nữa

*"Nha đầu này..."*Chậm rãi thở ra một hơi,Nạp Lan Kiệt lặng nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang đối diện Tiêu Viêm ở giữa sân trầm giọng nói: Tiêu Viêm chất tử,thật sự xin lỗi...Yên Nhiên nó lần này tỉ thí vấn đề thật sự liên quan tới quá nhiều thứ,có lẽ phải ủy khuất cho người vậy.Sau này ta nhất định dặn dò gia tộc hướng Tiêu gia làm ra một chút bồi thường vậy..."

Nghe hẳn lắm bầm tịt hồ lần này đối với Tiêu Viêm cũng là có chút cân nhắc lợi hại.Cũng khó trách,Tiêu Viêm còn chưa tới 20 tuổi mà một thân thực lực đã cường hãn đến bậc này có thể tưởng tượng những gian khổ mà hắn trải qua như thế nào.Nói đi nói lại hẳn cũng không có những thể lực kiểu như Vân Lam tông hậu thuẫn a...

Hiển nhiên nếu như không có loại bảo bối như Tam văn thanh linh đan hẳn Tiêu Viêm cũng còn chưa thể bước qua ngưỡng cửa đại đấu sư. Không may cho Nạp Lan Yên Nhiên là tình huống của Tiêu Viêm cũng không phải tầm thường, bởi vậy Nạp Lan Kiệt đối với loại tình huống hiển tại này cũng không có chút nào nắm chắc.

Ánh mặt trời âm áp lan tỏa xua tan những gợn sương mù quanh sân đấu, nhảy múa trên thân thể mọi người đem lại một cảm giác âm áp dễ chịu.

Tụ tập quanh nửa vòng ngoài của sân đấu là chỗ ngồi của gần 1000 Vân Lam tông đệ tử. Bọn họ ngồi như đóng đinh tại chỗ, chìm trong những tia nắng rực rỡ họ vẫn ngồi bất động như vậy từ đầu, tính nhẫn nại đó khiến Tiêu Viêm cũng không khỏi thán phục với phương thức đào tạo của Vân Lam tông. Có thể đem gần ngàn tính cách khác nhau dạy dỗ hoàn hảo như vậy, ai dám nói Vân Lam tông từng sống ở Gia Mã đế quốc nhiều năm chỉ có hư danh đây...

Trên thạch đài ở giữa trung tâm sân đấu có hơn mười vị lão giả áo bào trắng đang nhìn chăm chú vào hai người, thỉnh thoảng họ lại chụm đầu thì thầm bàn luận với nhau.

"Đại trưởng lão! Tỉ thí mặc dù mới chỉ bắt đầu mà Yên Nhiên đã bị ép sử ra thực lực chân chính, mà cái tên tiểu tử của Tiêu gia tựa hồ vẫn còn ung dung a..." *Một gã áo bào trắng ngoảnh đầu về phía Vân Lăng thấp giọng lo âu nói.*

"Tâm tính quả nhiên không tệ." *Tay phủi nhẹ chút bụi trên áo bào, Vân Lăng hơi hợt nói:* "Chỉ có điều loại tỉ thí này cũng không chỉ hoàn toàn dựa vào tâm tính. Sự tiến bộ của Yên Nhiên mấy năm gần đây cũng làm cho mấy lão già chúng ta phải kinh ngạc không thôi mà dường như tông chủ còn truyền cho nàng 1 ít bí pháp của tông phái. Cho dù tiểu tử kia thiên phú có kinh khủng đi chăng nữa thì hiển tại muốn đuổi kịp Yên Nhiên cũng hầu như không có khả năng. Các ngươi cũng không cần lo lắng nhiều đi."

"Nếu Yên Nhiên đã hiển lộ thực lực vậy trận tỉ thí này cũng nên nhanh chóng kết thúc đi thôi, đem tên tiểu tử Tiêu gia đuổi đi a... Cũng làm ta bớt đi 1 mối lo." *Vân Lăng làm bầm.*

Nghe vậy vị lão giả áo bào trắng cũng không nói gì thêm chỉ gật đầu, ánh

mắt đảo 1 vòng đột nhiên dừng lại trên lối lên thạch đài hốt nhiên thốt lên: "Cát Hiệp! Người làm sao vậy?"

Câu hỏi của hắn là nhắm vào vị trí bậc thang thứ hai nơi một gã áo bào trắng cũng đang quay đầu lại. Nhìn diện mạo có thể nhận ra người này chính là kẻ năm đó cùng Nạp Lan Yên Nhiên đi Tiêu gia thoái hôn Cát Hiệp, lúc này sắc mặt hắn có chút cổ quái nguyên nhân dường như là sự xuất hiện lần này của Tiêu Viêm.

Từ lần đầu tiên Tiêu Viêm xuất hiện sắc mặt Cát Hiệp hắn đã trở nên như vậy, bởi vì hắn nhận ra thanh niên trước mắt mơ hồ cung với vị hắc bào nhân thân bí lúc trước gặp ở Mặc gia Diêm thành có vài phần khí chất tương đồng.

"Không thể a... Hắc bào nhân đó chính là đấu hoàng cường giả. Lấy tuổi tác của Tiêu Viêm hắn, dù cho có là kì tài ngút trời cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới thực lực như vậy." *Cát Hiệp mạnh mẽ lắc đầu đem ý nghĩ hoang đường nọ trục xuất nhưng khuôn mặt lại hiện rõ vẻ nghi hoặc. Nhưng khi hắn cẩn trọng xem xét lại không thể bác bỏ được những nét tương đồng hiện ra khiến cả người không kịp được run lên, thở hổn hển nhìn lại phát hiện chính bản thân cùng y bào đã bị mờ hôi làm ướt nhẹp.*

"Người làm sao vậy?". *Trên thạch đài hơn mười vị Vân Lam tông trưởng lão có không ít người tỏ vẻ khó hiểu nhìn Cát Hiệp mờ hôi đầm đìa cau mày dò hỏi.*

"Không có gì." *Nuốt một ngụm nước miếng làm giảm đi cảm giác khô khốc nơi họng, Cát Hiệp sau 1 thoáng do dự lại vẫn lắc đầu không đem nghi vấn trong lòng nói ra. Dù khuôn mặt vô cùng giống nhau nhưng hắn vẫn như cũ không thể tin được hắc bào nhân năm đó là Tiêu Viêm. Rõ ràng nếu hắn có loại thực lực này còn cần đến đây cực khổ chiến đấu cùng Nạp Lan Yên Nhiên sao chứ?*

"Nhất định là ảo giác. Nhìn bề ngoài hắn chỉ là đấu sư cấp bậc, cho dù thế nào đi nữa cũng không thể có chút gì liên hệ đến hắc bào nhân thân bí đó được." *Nghiến răng tự nhủ, Cát Hiệp lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu tiếp tục đem ánh mắt đưa đến sân đấu.*

Trên sân, Nạp Lan Yên Nhiên khi đấu khí trong cơ thể đạt tới trạng thái

đại đấu sư cũng chậm rãi lắng lại. Trường kiếm thon dài trong tay nàng vang lên 1 tiếng ngân thanh thúy.

Mũi kiếm khẽ động chỉ về phía Tiêu Viêm, trong nháy mắt một trận gió lớn vô thanh vô tức xuất hiện

Nhìn cỗ khí thể đối diện trầm lại, Tiêu Viêm nhếch miệng lẩm bẫm: "Quả nhiên là nhị tinh đại đấu sư, không uổng là có sự tài bồi của các cao thủ Vân Lam tông."

"Bắt đầu đi."

Xoay cổ, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, bàn tay đang nắm chặt huyền trọng xích chợt mạnh mẽ cắm xuống đài. Cùng lúc đấu khí màu xanh như 1 ngọn lửa bình thường đột nhiên bạo dũng bốc lên sau đó một lúc mới tiêu tán lộ rõ 1 chiếc áo giáp.

"Đấu khí khai giáp...! Tên này cũng là đại đấu sư a!"

Từng đợt thâm thì vang lên khi khai giáp của Tiêu Viêm xuất hiện.

-----oOo-----

Chương 332: Chiến Đấu Ác Liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được quảng trường đột nhiên im lặng, Gia Hình Thiên nhìn đấu khí khai giáp trên thân thể Tiêu Viêm phóng thích thanh sắc quang mang, trên khuôn mặt lộ ra chút sợ hãi, thầm than cùng ngạc nhiên, mặc kệ áo giáp này chỉ ở hình thức ban đầu nhưng có thể đem nó triệu hồi như vậy đã là đặt chân lên đẳng cấp đại đấu sư!

Từ điểm có thể thấy được sự chênh lệch thực lực giữa Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên không phải quá lớn. Điều mà làm cho Gia Hình Thiên ngạc nhiên chính người không có bối cảnh như Tiêu Gia công tử không ngờ có thể trong vòng ngắn ngủi ba năm, tốc độ tu luyện có thể theo kịp Nạp Lan Yên Nhiên nhanh như vậy. Phải biết rằng Nạp Lan Yên Nhiên sau lưng chính là có có đại tông môn như Vân Lam tông bồi dưỡng cùng

duy trì.

"Tên tiểu tử này không đơn giản a" Gia Hình Thiên cùng Pháp Mã đưa mắt nhau một cái, đều nhìn thấy trong mắt đối phương cùng loại cảm xúc.

Mặt khác bên kia, vốn vừa mới nhẹ nhõm không được bao lâu Nạp Lan Kiệt, lại rỗi lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm khái giáp của Tiêu Viêm (muốn lòi mắt ra vậy đó). Sau một lúc lâu, thở dài một hơi ánh mắt chằm rãi nhắm lại khuôn mặt thể hiện ra chút chua xót.

Lúc này đây, Nạp Lan Kiệt đã cảm thấy rõ ràng một loại hối hận. Hối hận năm đó vì cái gì không ngăn cản Nạp Lan Yên Nhiên, nếu Nạp Lan Yên Nhiên không muốn từ hôn thì như vậy dựa vào thực lực bản thân trong ba năm ngắn ngủn từ một phế vật trở thành cường giả cũng sẽ là con rể của Nạp Lan gia tộc rồi.

Trước kia Nạp Lan Kiệt từ hành động từ hôn của Nạp Lan Yên Nhiên cảm thấy phẫn nộ, lúc đó bởi vì mặt mũi cùng thái độ làm người của hắn, năm đó cùng gia gia Tiêu Viêm hạ ước định, hắn lẽ nào hạ mặt đi xé bỏ. Nếu không phải vì thế ai nguyện ý cháu gái xuất sắc của mình đi gả cho một cái phế vật của Tiêu gia đây?

Nhưng mà hiện tại, phế vật kia bộc lộ tài năng cũng làm cho Nạp Lan Kiệt rõ ràng từ trên người gã thấy được tiềm ẩn vô hạn tiềm lực, loại này tiềm lực có khả năng tiên đoán ranh giới, hắn rõ ràng, Tiêu Viêm sau lưng cũng không có giống như Vân Lam tông khổng lồ thể lực duy trì, cho dù mất loại này hậu viên duy trì nhưng hắn lại vẫn như cũ có thể trong ba năm thời gian, tốc độ tu luyện vượt qua Nạp Lan Yên Nhiên tu luyện thiên phú cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ "*Khủng bố*"!

Bởi vậy, lúc này, Nạp Lan Kiệt mới chân chính cảm nhận được, Nạp Lan Yên Nhiên năm đó xúc động cử chỉ, khiến cho Nạp Lan gia tộc thừa nhận rất nhiều tổn thất. Một đại đấu sư chưa tới 20 tuổi, ai có thể cam đoan, một vài năm nữa, hắn sẽ cường đại đến loại nào?

Một đấu vương cường giả. Đó là có thể khởi động toàn bộ Nạp Lan gia tộc. Nếu Là ngày sau Tiêu Viêm đạt tới cấp bậc này. Không ai có thể nói trước được. Thực lực Tiêu gia sẽ không lớn mạnh hơn một tầng? Thậm chí uy hiếp tam đại gia tộc?

Cực kỳ nghiêm trọng hậu quả. Nạp Lan Kiệt và mặt chua xót càng thêm nồng đậm. Sau một lúc lâu. Mở con mắt ra, lại thở dài một hơi. Nhìn qua như già đi rất nhiều.

"Tiêu Lâm a. Người có đứa cháu thật tốt "

Một bên. Mộc Thần cùng vài thế lực thủ lĩnh khác nhìn kia sắc mặt chua xót của Nạp Lan Kiệt. Tuy rằng đều là người sáng suốt không có đi đụng chạm tới vết thương của đối phương. Nhưng trong lòng lại đều không nén nổi có chút vui sướng khi người kia gặp họa. Nạp Lan gia tộc bởi vì Nạp Lan Yên Nhiên cùng Vân Lam Tông quan hệ ngày càng chặt chẽ. Việc này làm cho đề đo rất nhiều thế lực nổi lên lòng kiêng kị. Có thể làm cho bọn họ rất vui mừng.

"Đại trưởng lão " một gã áo bào trắng lão già. Nhíu mày thấp giọng nói.

"Trước nhìn xem đi" Vân Lăng sắc mặt chưa có biến hóa gì lớn cả. Nhẹ nhàng phát tay đem giọng nói vị trưởng lão lo lắng đè ép đi xuống, ánh mắt dừng ở giữa sân bóng dáng cô độc thanh niên, chậm rãi nói: *"Tuy rằng thực lực của hắn có chút ngoài dự kiến của ta, bất quá cùng Yên Nhiên so sánh, vẫn là có một ít chênh lệch, hơn nữa Yên Nhiên danh tu luyện đấu kỹ đều là Vân Lam tông cao thâm phương pháp thì chắc chắn trên tên vô danh tiểu tử đó một bậc"*

"Im lặng xem đi" Tầm mắt dừng lại ở trung tâm, Vân Lăng khuôn mặt bình tĩnh nhưng mà bàn tay trong áo bào cũng đang gắt gao nắm lại. Lão tựa hồ cũng cảm nhận được sự bất an.

Giữa sân, Nạp Lan Yên Nhiên ánh mắt đảo qua thân thể Tiêu Viêm, nở nụ cười lạnh nhạt (Cười để lấy dũng khí ấy mà: DG), Đây cũng là cách cuối cùng để che dấu đi sự ngạc nhiên trong quá khứ. Trước đây, Nàng chưa bao giờ xem thường Tiêu Viêm tu luyện thiên phú, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến không tới 3 năm, Tiêu Viêm cự nhiên có thể từ một cái đầu giả cũng chưa đạt tới trực tiếp trở thành đại đấu sư! Loại thiên phú tu luyện này cho dù là Nạp Lan Yên Nhiên có Vân Lam Tông cùng với đan vương Cô Hà trợ giúp cũng là không thể không lâm vào cảm thấy lú lũi.

Chậm rãi hút một ngụm hàn khí, Nạp Lan Yên Nhiên trên gương mặt lạnh nhạt dần dần rút đi, khuôn mặt lộ ra sự ngưng trọng, xem ra bây giờ nàng chính thức mới xem trọng Tiêu Viêm.

Ngọc thủ nắm chặt trường kiếm, Nạp Lan Yên Nhiên không nói lời vô nghĩa. Trước mặt thanh niên từng bị nàng coi là phế vật này, đã muốn phải làm cho nàng hầu như phải đem toàn lực mới có thể đảm bảo thắng lợi.

Trường kiếm run lên, thanh thúy kiếm minh vang lên, theo kiếm minh vang lên, màu xanh nhạt đầu khí phía trên thân thể Nạp Lan Yên Nhiên cũng đột nhiên tăng vọt, nháy mắt lúc sau, đầu khí biến mất, một bộ mảnh khảnh màu xanh nhạt đầu khí áo giáp, bao trùm ở phía trên thân thể cảm xúc lả lướt mềm mại (loài động vật không xương: DG).

Nạp Lan Yên Nhiên triệu hồi áo giáp đầu khí so với áo giáp đầy khí chất cổ xưa của Tiêu Viêm thì lại có vẻ tao nhã hơn rất nhiều, bên ngoài thân thể được sáo giáp bó sát lộ ra vẻ đẹp anh khí làm cho toàn trường đang chú ý càng lôi cuốn ánh mắt nhiều người hơn (ta đoán trong trường chắc toàn nam hok: DG).

Áo giáp của hai người tuy nhìn từ bên ngoài vào thì có chút giống nhau nhưng về bề ngoài mà xét thì của Nạp Lan Yên Nhiên tinh xảo rất nhiều, mà của Tiêu Viêm thì lại có vẻ thô ráp một ít, bởi vậy cũng có thể nhìn ra, hai người tuy cùng là đẳng cấp Đại Đấu Sư nhưng xét về thực lực thì vẫn có một chút chênh lệch.

Đầu khí ở kinh mạch chảy cuộn cuộn như con sông bình thường, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt khẽ mở thân thể thoáng chậm lại, chột mũi chân đột nhiên điểm mặt đất, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng. Ở trước mặt mọi người bắt đầu triển khai cuộc chiến với Tiêu Viêm!

Khoảng cách lúc đó giữa 2 người bất quá hơn mười thước mà thôi. Lấy tốc độ của Nạp Lan Yên Nhiên mà nói, bất quá chỉ vài giây. Thân hình chột lóe lên giữa phạm vi công kích. Thân kiếm ngăn tựa như độc xà mang sỡ kiếm cương sắc bén, xảo quyết tàn nhẫn đâm tới ngực Tiêu Viêm.

Bình tĩnh nhìn trước mắt dạt dào ngàn ngàn mũi kiếm, Tiêu Viêm bàn tay hoàn toàn thoát khỏi sự kiềm kẹp của huyền trọng thước, cũng vì thế mà đầu khí trong cơ thể bộc lên một cách gào rít trong kinh mạch, toàn cơ thể có thể cảm nhận được lực lượng.

Vào lúc thanh kiếm được bao bởi màu xanh nhạt tiểu phong sắp tới trước ngực nửa thước thì Tiêu Viêm rốt cục động, một cước đá vào huyền trọng

thước bên cạnh cắm trên mặt đất, thân thể chột sang trái nửa thước, nhẹ né tránh công kích của Nạp Lan Yên Nhiên.

"Thiên phong!"

Thấy được Tiêu Viêm tránh né công kích của bản thân, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không có gì ngoài ý nghĩ, ngọc chưởng thật nhanh xoay chuyển, năm luồng phong thuộc tính đấu khí ngưng tụ thành xoắn ốc kiếm cương, ở đầu ngón tay bắn ra, cùng nhau quấn lại và biến thành một sợi chỉ màu xanh, kéo theo bén nhọn tiếng phá gió vang lên thành một tia chớp bắn tới Tiêu Viêm.

Năm đạo sắc bén xoắn ốc kiếm cương mặc lực cản của không khí, cơ hồ chỉ chột lóe và đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Quang mang màu xanh đột nhiên run lên, chột năm đạo xoắn ốc kiếm cương từ trung tâm ly khai nhắm vào năm bộ vị yếu hại trên cơ thể của Tiêu Viêm bắn tới mang theo hung hãn kinh phong làm cho Tiêu Viêm nhú mắt.

"Kiếm cương này tốc độ thật nhanh" Cho dù là Tiêu Viêm cũng cảm thấy ngạc nhiên, khoảng cách ngắn như vậy muốn hoàn toàn tránh né, rõ ràng là không có khả năng, bởi tranh thủ chút thời gian, Tiêu Viêm bắn ra 3 ngọn lửa màu xanh từ đầu ngón tay vừa vạn hóa giải đạo kiếm cương, hơn nữa là đốt hết.

Tuy ngăn cản được 3 đạo kiếm cương, vẫn còn 2 đạo đang hung hãn bắn tới hai bên tay của Tiêu Viêm, kiếm cương đâm trúng đấu khí khái giáp tiếp xúc, phát ra một trận nảy lửa cùng với âm thanh ma sát chói tai. Sau một lát, bởi vì năng lượng hầu như không còn kiếm cương cũng chậm rãi tiêu tán, mà đấu khí khái giáp trên người Tiêu Viêm cũng thoáng bị thủng 2 lỗ không nhỏ tuy rằng lỗ thủng đang dần được đấu khí chữa trị nhưng lỗ thủng kia vẫn còn có thể thấy được nhàn nhạt vết máu, xem ra công kích vừa rồi Tiêu Viêm cũng có trầy xước chút xíu.

Đương nhiên, đối với Tiêu Viêm mà nói, vết thương ngoài da như vậy tự nhiên không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn. Bởi vậy, khi đối phương đem thể công sắc bén đánh vào thì bàn chân trái của Tiêu Viêm cũng hunh hăng đá lên, tiếp theo là một tiếng oanh động. Thân thể của Tiêu Viêm hóa thành một đạo màu đen ảnh tuyến, cơ hồ dán mặt đất lóe ra bàn tiếp cận Nạp Lan Yên Nhiên, song chưởng chống đỡ, 2 chân ẩn chứa hung mãnh kinh khí, hung hãn hướng cổ nàng đạp tới. Có thể nghe trong

không khí tiếng vù vù, cho thấy Tiêu Viêm sử dụng kinh lực, không lưu tình (có tình gì đâu mà lưu).

Cảm nhận được cái thế kia sẽ nhanh tiếp cận lấy mình, Nạp Lan Yên Nhiên đại mi hơi nhíu lại, chợt vòng eo uốn éo, nhất thời thân thể giống như cuồng phong bay phát phơ, tuy rằng chỉ lui ra nửa thước nhưng lại là vừa đủ tránh khỏi Tiêu Viêm công kích phạm vi. Không có gì chần chờ, sau khi tránh né đối phương công kích, Nạp Lan Yên Nhiên trường kiếm chấn động hóa thành một đạo thanh ảnh. Như một tia chớp hướng tới hai chân của Tiêu Viêm (chơi đòn này hiểm à nha:dg).

Khi chân mình đến kiếm khí, Tiêu Viêm tay phải đột nhiên mở ra phía trước hung hãn vô hình kinh khí bạo dũng thoát ra thật nhanh oanh kích lên ngực của Nạp Lan Yên Nhiên (Chiêu này được nè khuyến khích các bạn nam nên học...).

Thình lình xuất hiện ra kinh khí công kích, đã làm cho Nạp Lan Yên Nhiên trở tay không kịp đành lùi về phía sau vài bước. Bất quá do có đầu khí khái giáp bảo hộ nên Tiêu Viêm lần này phản công ngoại trừ phá giả đối phương thế công cũng chưa bị thu thương.

Đối với điểm ấy trong lòng của Tiêu Viêm cũng rõ ràng, hắn vốn không trông cậy vào sát định nhất kích. Bởi vậy, lúc Nạp Lan Yên Nhiên lùi ra phía sau thì bàn tay vỗ mạnh vào đất, hung hãn kinh khí làm cho tảng đá cứng rắn vỡ ra từng cái khe nứt, thân thể nhảy thẳng lên, tựa quý mị đến gần thân thể Nạp Lan Yên Nhiên, chợt giống như núi lửa phun trào, bắt đầu bạo phát bắt đầu bắn tới.

Tiêu Viêm sở trường am hiểu cận chiến, bởi vậy, lúc này cánh tay, khử tay, chân, bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể đều trở vũ khí giết người lợi hại. Khử tay cánh tay múa máy, lực lượng vô cùng khủng bố làm cho chung quanh trong hư không vang lên tiếng âm bạo không ngừng, mỗi một lần kinh khí đánh trượt đều sẽ lưu lại trên đá một vết sâu hãm.

Đối mặt công kích hung hãn của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không có chút yếu thế, tuy rằng bị áp sát người nhưng ý vào thân pháp đấu kỹ kỳ dị có thể tránh thoát công kích nhiều lần, trường kiếm huy động, kiếm khí nghiêm nghị, kiếm quang lóe ra hàng trên mặt đất vô số đạo thiết ngân.

Phía trên quảng trường hai người chiến đấu dần tiến vào giai đoạn gay cấn, cường đại đấu khí cơ hồ phún dũng từ trong cơ thể hai người bắn ra, khi đấu khí va chạm mãnh liệt những tiếng nổ vang không ngừng tăng lên.

Trong sân thanh quang lóe lên, đấu khí nóng chảy cùng với sắc bén kiếm cương không ngừng bắn ra mà hai đạo thân ảnh không ngừng di động, kiếm minh thanh thúy cùng với đấu khí va chạm từ hai đạo thân ảnh truyền ra, hơn nữa công kích của hai người càng ngày càng tăng lên, càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng làm cho người ta lú lẫm.

Nhìn giữa sân hai đạo thân ảnh không ngừng lóe ra mờ hồ thân ảnh, Đệ tử Vân Lam Tông xung quanh đều như ngây dại, trước khi chiến đấu xảy ra bọn họ nghĩ Nạp Lan Yên Nhiên ít nhất thì triển ra ba loại huyền giai đấu kỹ thì có thể đả bại những người có thực lực cao hơn nàng vài tinh, nhưng bây giờ toàn bộ đã bị Tiêu Viêm hóa giải, đệ tử Vân Lam Tông mới hiểu được, ngày thường nghe các sư huynh đệ trong môn phái nói Tiêu Viêm phế vật không biết tự lượng sức mình là lời đồn cớ nào ngu xuẩn.

Có thể cùng với đệ tử kiệt xuất nhất Vân Lam Tông Nạp Lan Yên Nhiên đối chiến lâu như vậy mà chưa biểu hiện nửa điểm thất bại thì dùng mong cũng hiểu, thanh niên thanh tú kia không phải là con lợn cho Người ta làm thịt

-----oOo-----

Chương 333: Gió Nổi Lên - Thái Dương Lặn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tảng đá khổng lồ trên quảng trường bị đấu khí mạnh mẽ cùng kiếm cương sắc bén từ giữa sân không ngừng bạo xuất ra chung quanh mạnh mẽ in lại từng vết xước rõ nét.

Mọi người vào giờ phút này đều nín thở đem ánh mắt căng ra theo dõi hai đạo nhân ảnh đang di động như thiểm điện. Chiến đấu càng lúc càng gay cấn và kịch liệt khiến rất nhiều người quan sát trái tim đều như muốn vọt ra ngoài. Nhìn biểu hiện ác liệt của song phương khi chiến đấu, tưởng tượng ban đầu của bọn họ vốn tưởng là Tiêu Viêm không chịu nổi một kích thì nay hẳn lại chưa có nửa điểm hạ phong nào. Hơn nữa bằng vào lối đánh

cận chiến cực kỳ hung hãn hãn còn đang ở thế tấn công, vậy mà mơ hồ có chút dấu hiệu trên tay Nạp Lan Yên Nhiên. Diễn biến hiện tại khiến nhiều Vân Lam tông đệ tử vẫn tin tưởng việc nắm chắc phần thắng trọn mắt há mồm

Đương nhiên không chỉ có đệ tử phổ thông Vân Lam tông có ảo tưởng như vậy, mà khi Nạp Lan Yên Nhiên liên tiếp sử xuất vài loại huyền giai đấu kỹ lại vẫn như cũ đều bị dị hỏa của Tiêu Viêm âm thầm ngăn cản thì trên thạch đài các trưởng lão của Vân Lam tông sắc mặt cũng thoáng bắt đầu có nét không tự nhiên xuất hiện. Những loại đấu kỹ Nạp Lan Yên Nhiên vừa thi triển kia thậm chí ở trong Vân Lam tông cũng thuộc loại khá cao cấp hơn nữa khó khăn khi tu luyện cũng không ít, hiển nhiên là có uy lực không nhỏ.

Bằng vào thực lực của Nạp Lan Yên Nhiên thi triển ra vài loại đấu kỹ này thì cho dù đối phương là một gã cường giả hơn nàng hai ba tinh cũng vô pháp có thể nhẹ nhàng đem ngăn cản như vậy. Nhưng mà sự thật trước mắt lại hiển nhiên chứng minh cho bọn Vân Lãng thấy những đấu kỹ uy lực không kém này toàn bộ lại bị Tiêu Viêm – một kẻ thực lực kém hơn Nạp Lan Yên Nhiên một chút tựa như không tốn chút sức lực gì hóa giải.

"Đại trưởng lão! Tiểu tử Tiêu Viêm kia tựa hồ có chút cổ quái. Mỗi một lần đấu kỹ của Yên Nhiên sắp công kích đến thân thể hắn là tự nhiên sẽ xuất hiện một cỗ năng lượng cực kỳ cường đại quý dị. Chính cỗ năng lượng quý dị này mới vừa rồi làm đấu kỹ của Yên Nhiên không tranh thủ được chút thực chất hiệu quả nào." Một vị lão giả áo bào trắng ánh mắt đang gắt gao chăm chú theo dõi diễn biến giữa sân rốt cục cũng nhin không nổi quay đầu đem sắc mặt ngưng trọng hướng Vân Lãng thấp giọng nói.

Nghe được, vài vị lão giả ngồi quanh Vân Lãng đều khẽ gật đầu. Bằng thực lực của bọn họ tự nhiên cũng là cảm giác được cỗ năng lượng mang theo nhiệt độ quý dị kia. Bất quá bởi vì Tiêu Viêm thi triển dị hỏa ở tốc độ cao hơn nữa thủ pháp cực kỳ thần thực bởi vậy ngay cả đám người Vân Lãng cũng chỉ là ngờ ngợ, nhưng bằng cảm giác siêu cường lại cũng nhận ra Tiêu Viêm đến tột cùng là sử dụng cái gì.

"Không cần hoảng, cần thận cảm giác một chút" Vân Lãng sắc mặt có chút âm trầm khoát tay áo, con mắt chậm rãi nhắm lại. Dem đấu khí trong cơ thể cùng năng lượng ngoại giới liên kết, bắt đầu giám thị toàn bộ động tĩnh của Tiêu Viêm.

Nghe Vân Lăng phân phó, mấy trưởng lão liền nhìn nhau liếc mắt một cái rồi cũng tiếp tục trầm mặc đem ánh mắt đưa đến tràng chiến đấu kịch liệt ở giữa sân.

Không lâu sau, không trung bỗng nhiên vang lên hai tiếng rít xé gió, hai cái nhân ảnh đột ngột hiện rõ trên một cây đại thụ chọc trời bên rìa quảng trường. Ánh mắt đảo qua cuộc chiến không nhân nhượng phía dưới, thần sắc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hai cái nhân ảnh xuất hiện trên đại thụ chính là đám người Gia Hình Thiên. Chúng nhân tại trường đều đem ánh mắt và nụ cười nồng nhiệt tập trung tại thân ảnh bào phục xanh nhạt, khuôn mặt mang nét anh tuấn mặc dù đã trung niên. Xem ra người này ở Gia Mã Đế Quốc địa vị đủ khiến đám Gia Hình Thiên, Pháp Mã biểu hiện chút khách khí.

Người tới chính là Gia Mã đế quốc đỉnh đỉnh đại danh Đan vương Cổ Hà. Theo sau hắn là đồ đệ Liễu Linh giờ phút này cũng thu liễm khá nhiều vẻ kiêu ngạo khi còn ở đế đô lúc trước, chỉ im lặng theo sát sự phụ, mỉm cười đáp lễ sự tiếp đón của các nhân vật thế hệ trước Nạp Lan Yên Nhiên. Nhìn bộ dáng hắn lúc này tựa hồ bởi vì thất bại tại luyện dược sư đại hội nên thái độ hòa hảo hơn không ít.

"Ha ha. Không nghĩ tới hai vị lại đến đây a. Bất quá hôm nay tông chủ vắng mặt khiến sự tiếp đón có chút sơ sài. Thật có lỗi." Cổ Hà hướng hai người chấp tay khách cười nói. Đối với hai vị cường giả danh vọng không nhỏ ở Gia Mã quốc này hắn đồng dạng cũng không dám có chút chậm trễ nào.

"Vị này là...?" Ánh mắt bỗng dừng Hải Ba Đông bên cạnh, Cổ Hà trên mặt thoáng hiện lên chút chần chừ. Bỗng vào linh hồn cảm giác lực mạnh mẽ hẳn tự nhiên có thể nhận thấy được người này trên thân thể ẩn hiện 1 cỗ khí thế hùng mạnh.

"Hải Ba Đông."

Hải Ba Đông hướng Cổ Hà chấp tay. Khuôn mặt luôn lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm lại phá lệ lộ ra một nét tươi cười hơi mang vẻ cứng ngắc. Tuy rằng luận bối phận Hải Ba Đông so với Cổ Hà cao hơn rất nhiều nhưng trên cái thế giới cường giả vi tôn này, ai có nắm tay cứng người ấy

hiển nhiên sẽ được trọng thị. Mà Cổ Hà chẳng những là một vị đấu vương cường giả hơn nữa lại còn là luyện dược sư ưu tú nhất Gia Mã Đế Quốc, thế nên cho dù là đấu hoàng cường giả cùng hấn gặp mặt cũng chỉ có thể đối đãi ngang hàng. Bởi vì hiển nhiên bất luận kẻ nào cũng biết một vị lục phẩm luyện dược sư có được lực hiệu triệu khổng lồ thế nào.

"Băng hoàng Hải Ba Đông?" Nghe Hải Ba Đông tự báo danh tánh. Cổ Hà ngẩn ra, thần sắc có chút kinh ngạc. Sau một lúc lâu sắc mặt mới khôi phục được vẻ bình thường hướng Hải Ba Đông khách khí cười nói: *"Năm đó khi Cổ Hà còn tại giai đoạn lịch lãm đã hâm mộ thanh danh Hải lão, Hôm nay được gặp quả nhiên là uy phong năm đó không giảm chút nào a."*

Hải Ba Đông cười cười. Đối phương khách khí như thế hấn tự nhiên cũng không thất lễ. Đợi hai người khách khí với nhau xong Cổ Hà lúc này mới đưa ánh mắt hướng tới giữa sân nhìn cuộc chiến đấu đang hồi gay cấn, đôi lông mày nhất thời nhướng lên kinh ngạc nói: *"Người nọ hấn là Tiêu gia Tiêu Viêm a?"*

"Ha ha. Đúng vậy. Xem ra cũng không phải là phé vật như lời đồn." Tiếng cười ở một bên vang lên, Cổ Hà nhìn lại nguyên lai là Nạp Lan Kiệt đang góp lời

Cổ Hà gật gật đầu. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm đang hóa thành một đạo bóng đen ở giữa sân kia. Trong lòng không khỏi kinh ngạc. Cái danh phé vật kia tự nhiên là không có chút thực tế. Hấn rất rõ ràng, ba năm trước người kia bất quá ngay cả một cái đấu giả đều chưa đạt được nhưng chỉ sau ba năm dĩ nhiên lại có thể đạt tới cấp bậc đủ để cùng Nạp Lan Yên Nhiên tranh phong.

Phải biết rằng trong ba năm này Vân Vận cũng nhờ hấn vì Nạp Lan Yên Nhiên mà luyện chế không ít đan dược có thể gia tăng thực lực. Nhưng mà đó là do Vân Lam tông tài lực hùng hậu ủng hộ, còn cái gã Tiêu Viêm kia có thể đạt tới đẳng cấp này thì cần thế lực to lớn cùng với thiên phú tu luyện kinh khủng cỡ nào chứ?

Trên khuôn mặt tươi cười điểm thêm một phần ngưng trọng, Cổ Hà khẽ cau mày, linh hồn lực lượng từ mi tâm phóng thích ra như tia chớp lượn lơ trên quảng trường. Tốc độ di động của Tiêu Viêm đang nhanh như tia chớp đối với hấn lại như thông thả chậm rãi, trong tâm trí hấn hiện lên rõ ràng. Hiển nhiên nhất cử nhất động của Tiêu Viêm trong lúc này đều bị Cổ Hà giám

sát gắt gao.

Dưới sự giám thị của các vị cường giả, hai đạo thân ảnh ở giữa sân trong mắt Vân Lam tông đệ tử chỉ là 1 mảng mơ hồ lại hiện lên cực kỳ rõ ràng.

Giữa sân hai đạo thân ảnh vẫn qua lại như thoi đưa chọt một lần nữa va chạm với nhau văng ra. Tiếng nổ mạnh kèm theo năng lượng bạo phát hung hăng đem cả hai chấn lui tới hơn mười bước.

Trận chiến đấu rớt cuộc xuất hiện khoảng lặng, thân ảnh của Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên cuối cùng cũng hiện lên rõ ràng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người. Nhìn bộ dáng hai người đều sừng sốt không ít.

Áo giáp trên thân thể Tiêu Viêm loang lổ vết kiếm. Ở dưới vết kiếm thật sâu lại có thể mơ hồ nhìn thấy máu tươi đỏ sẫm rỉ ra. Tại lần cận thân chiến đấu điên cuồng vừa rồi hẳn cũng từ Nạp Lan Yên Nhiên ăn phải không ít đau khổ.

Tiêu Viêm bộ dáng chật vật, Nạp Lan Yên Nhiên. đồng dạng cũng không khá hơn chút nào. Nguyệt bào vốn sạch sẽ giờ phút này lại có chút xộc xệch cộng thêm một cái dấu chân rành rành nơi bụng. Mái tóc đẹp rồi bởi xõa xuống cái trán phủ mờ hôi trơn bóng, hàm răng cắn chặt. Hô hấp của nàng cũng hơi có chút dồn dập.

Qua bộ dáng hai người, xem ra lần chiến đấu kịch liệt này đã có chút phân cao thấp.

Lúc hai người hiện thân trên quảng trường vốn đang vang lên những tiếng xì xầm lại lần nữa chìm vào im lặng. Tất cả mọi người giờ phút này bị cỗ khí thế đối chọi gay gắt giữa hai người cuốn hút liền không dám lên tiếng đem tình thế vi diệu này phá vỡ.

Gió nhẹ thổi qua, lá khô xào xạc chung quanh hai người.

Tĩnh lặng ngự trị qua một lúc lâu, Nạp Lan Yên Nhiên rớt cục cũng động. Con ngươi lạnh lợi mang theo chút cảm xúc phức tạp ẩn sâu nhìn thanh niên đối diện sắc mặt lạnh lùng. Ngọc thủ chậm rãi rút đi dải băng buộc tóc màu thiên thanh. Khẽ nghiêng đầu đem mái tóc đen giống như ánh trăng lung linh nhẹ nhàng đổ xuống bờ vai ngọc mảnh khảnh

Trước đến nay, nữ tử cởi bỏ dây cột tóc, tơ lụa vương vấn rơi đi không ngờ lại có khí chất xuất thần động lòng người như vậy. Vô số người vốn là ô mấp 1 mảng ái mộ lại tim đập tình thích

"*Nàng muốn dùng vật kia?*" Nhìn hành động này của Nạp Lan Yên Nhiên, đám người Vân Lăng trên bãi đá ngẩn ra, lẩm bẩm tự nói.

"*Xem ra tỷ thí hẳn là sắp kết thúc, bắt quá đem Yên Nhiên bức đến bước này. Cái tên tiểu tử Tiêu gia kia thật sự rất mạnh a*" Một gã trưởng lão áo bào trắng thở dài nói.

"*Muốn xuất ra con bài tẩy? Nha đầu kia thế mà cũng bị bức đến một bước này*" Cổ Hà khuôn mặt hiện lên một nét kinh ngạc nhẹ giọng nói.

Đám người Gia Hình Thiên chung quanh nghe được lời này của Cổ Hà đều dấy lên cảm giác ngạc nhiên đem ánh mắt chăm chú vào giữa sân

Trên tràng đấu theo mái tóc đen xõa xuống, đôi mắt Nạp Lan Yên Nhiên cũng chậm rãi nhắm lại. Sau một lát, chợt mở. Tóc đen không gió mà tự động dựng lên bay phất phới. Mà thân thể nàng cùng với mái tóc đen đang bay múa lại không có dùng ra chút cử động mượn lực hay hóa cánh nào, bắt đầu qui dị bốc lên cao.

Theo Nạp Lan Yên Nhiên thân hình chậm rãi bốc lên, năng lượng quanh người nàng cũng giống như nước sôi sôi trào bạo phát ra. Một vòng năng lượng gọn sóng màu xanh nhạt đậm đặc như thực chất từ trong cơ thể không ngừng khuếch tán mà ra.

Trường kiếm chậm rãi nâng lên chỉ xéo về phía Tiêu Viêm bên dưới quảng trường. Mỗi một khắc trường kiếm lại khẽ rung, ánh nắng đang lan tỏa khắp không trung trong giây lát lại như hướng tới trường kiếm phương hướng ngưng tụ lại. Vền vền trong chốc lát thời gian trên thân kiếm hào quang đại phát. Quang mang chói mắt tựa như trên bầu trời xuất hiện một mặt trời thứ hai vậy.

"*Tiêu Viêm. Chúng ta phân thắng bại đi thôi!*"

Gương mặt trắng ngần phảng phất nét cười bị hào quang phản chiếu tựa như trong suốt, Nạp Lan Yên Nhiên hướng Tiêu Viêm lần đầu tiên từ khi gặp lại hô lên cái tên đã bị nàng chán ghét một thời gian dài.

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn quang mang chói mắt kia. Trong hào quang này hẳn cũng cảm nhận được 1 cỗ năng lượng khủng bố đang điên cuồng tích tụ.

"Rốt cục cũng sử dụng con bài tẩy sao?"

Đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thanh niên rấn ròi phía dưới, Nạp Lan Yên Nhiên hít sâu một ngụm không khí. Ngọc thủ trầm trọng nắm chặt trường kiếm, thông thả làm cho người ta cơ hồ không cảm giác được chút di động nào chậm rãi tiến tới. Mà theo cử động của trường kiếm, năng lượng gợn sóng cũng khuếch tán càng lúc càng kịch liệt.

Thản nhiên nhìn khoảng không phía trước, Tiêu Viêm tay phải nhẹ nhàng vươn ra. Một ngọn lửa màu xanh, phù một tiếng đột nhiên xuất hiện ở dưới cái nhìn chăm chú của toàn trường. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đây là" Tại khi ngọn lửa màu xanh xuất hiện, một ít Vân Lam tông đệ tử bình thường cũng không cảm giác được điều gì khác thường nhưng các trưởng lão cùng với đám cường giả trên cây đồng tử mắt lại trợn to. Đặc biệt đám người Gia lão cổ cảm giác ngờ ngợ trong lòng trước kia càng trở nên mãnh liệt.

Trên không trung, trường kiếm đang di động chợt tạm dừng. Nạp Lan Yên Nhiên hàm răng cắn chặt. Hai tay gắt gao nắm chắc trường kiếm đang không ngừng toát ra năng lượng khủng bố, cục diện lúc này ngay cả nàng cũng không khỏi khó có thể nắm chắc.

Phút chốc, năng lượng trên trường kiếm đã đạt đến trạng thái đỉnh, Nạp Lan Yên Nhiên rốt cục cũng không còn áp xúc nữa, mặt cười ngưng trọng quát lên một tiếng thanh thúy. Trường kiếm phía trên vốn vẫn là tỏa nắng chói mắt lại lần nữa đột nhiên tăng vọt. Trong nhất thời, ánh sáng mạnh mẽ trên thân kiếm cứ nhiên lại có thể lấn át ánh dương quang trên bầu trời cao rộng

"Phong khởi, lạc nhật diêu."

Trên bầu trời vang lên tiếng ngân lạnh lóát. Năng lượng khủng bố đang dao động rốt cục cũng bạo phát. Một cỗ kiếm khí sắc bén xuất hiện trên bầu trời

phủ xuống,phô thiên cái địa(bao phủ đất trời) hướng Tiêu Viêm hung mãnh đánh tới.Sàn đấu cứng rắn là thế mà tại sự áp bách của cỗ kiếm khí sắc bén kia lại vỡ tung tóe ra từng đạo khe nứt sâu hoắm.

Cảm nhận được cỗ kiếm khí khủng bố trên bầu trời kia.Đám đệ tử Vân Lam tông vội vàng thủ thế,đấu khí bên trong cơ thể của bọn họ nhanh chóng bạo phát,cuối cùng ngưng tụ thành một cái lồng năng lượng thật lớn cơ hồ bao phủ hơn phân nửa cái quảng trường.Như vậy mới vừa vạn thoát khỏi sự uy hiếp mà kiếm khí trên bầu trời tạo thành.

*"Cư nhiên lại là Phong chi cực a.Không nghĩ đến Vân Vân ngay cả cái này cũng dạy cho nàng.Bất quá uy lực lần này lại không phát huy ra được đến 3/10 a."*Ngẩng đầu nhìn kiếm khí kia giống như một vàng dương đánh xuống.Gia Hình Thiên lâm bảm nói.

*"Thế này tiểu tử kia có lẽ phải chịu ..."*Mắt chuyển hướng tới Tiêu Viêm trong sân,Gia Hình Thiên lời nói còn chưa dứt thì đồng tử hấn chợt co lại.Chỉ thấy Tiêu Viêm giữa sân bỗng nhiên theo từ nạp giới lấy ra một quả viên thuốc tím đậm cho vào miệng nhai nhẹ.Chợt há miệng phun ra một đoàn tử hỏa dừng lại ở trên tay trái.

"Trạng thái này..." Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm miệng phun tử hỏa.Gia Hình Thiên con mắt cơ hồ híp lại thành một cái đường thẳng.Ngày ấy trên quảng trường hoàng gia,tên thanh niên Nham Kiêu kia cũng có chiêu như vậy a.

Quay đầu trao đổi cùng Pháp Mã một cái liếc mắt.Hai người đều lộ ra biểu tình cực kỳ quái dị cùng phân kích.Xem ra cuối cùng cũng xác định được một chút về gã Nham Kiêu kia,chính là Tiêu Viêm a..."

Đương nhiên,cử động này của Tiêu Viêm cũng không phải là chỉ có Pháp Mã,Gia Hình Thiên mới thấy rõ.Nạp Lan Kiệt,Mộc Thần đám người này trên đại thụ cũng đồng dạng trợn mắt há hốc mồm.

Kỳ thật trọng yếu nhất cũng không phải là mấy người này mà chính là Nạp Lan Yên Nhiên đang huyền phù trên không trung,vừa mới phóng xuất ra đấu kỹ khủng bố kia.

Chương 334: bộc lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, Nạp Lan Yên Nhiên kinh ngạc nhìn phía dưới Tiêu Viêm, vừa rồi hành động phun ngọn lửa tím từ miệng kia của hắn cùng với ngọn lửa màu xanh trên bàn tay, khiến cho trong đầu nàng lại chậm rãi hiện lên hình ảnh đã tạo thành ấn tượng sâu đậm chính là gã thanh niên tên Nham Kiêu kia.

Cả hai bóng dáng gây yếu đồng thời hiện lên ở trong đầu dần dần tiếp xúc nhau, rất nhanh chóng hoàn toàn dung hợp vào làm một.

Ngoại trừ gương mặt ra, giờ phút này Tiêu Viêm bất kể khí chất hay vẻ mặt, so với ngày ấy trên quảng trường hoàng gia, lấy lực lượng bản thân phần đầu đánh bại thanh niên luyện dược sư đến từ Xuất Vân Đế Quốc không hề khác biệt.

"*Nham Kiêu - Viêm, Nham Kiêu - Viêm*" Tiếng lầm bầm khẽ từ trong miệng truyền ra, vào giờ khắc này Nạp Lan Yên Nhiên tựa như tỉnh ngộ, trong giây lát hiểu được một vài điều, vị trẻ tuổi kia nhờ vào luyện dược sư đại hội trở thành nhân tài kiệt xuất trong Gia Mã Đế Quốc, cho dù là ngay cả nàng - Nạp Lan Yên Nhiên - tính tình vốn cao ngạo như vậy cũng nhìn không được trong lòng sinh ra bất phục vị thần bí thanh niên này, kẻ ba năm trước từng bị coi là thiếu niên phế vật!

Nạp Lan Yên Nhiên hàm răng cắn cắn vào môi đỏ mọng, trên khuôn mặt xinh đẹp vẻ mặt không ngừng biến đổi, ngọc thủ che miệng thân thể cứng nhắc hết như bị sấm sét bổ trúng, tê tê gần như không thể không chế được, cái cảm giác đột nhiên phát hiện ra này, khiến cho đầu óc bình tĩnh của Nạp Lan Yên Nhiên trong nháy mắt biến thành tương hồ, vẻ mặt xinh đẹp vốn luôn luôn hờ hững, giờ phút này trở thành trắng bệch.

Dù sao, người cùng tuổi khác phái đầu tiên khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên tâm sinh bất phục và háo hức khác thường, lại là gã thiếu niên năm đó bị nàng gần như coi là phế vật, dẫm đạp lên tôn nghiêm!

Cái này gần như là hai tầng trời chênh lệch khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên có cảm giác thoáng như đang trải qua một giấc mộng.

"Hắn là Nham Kiêu."

Trên ngọn cây, sự việc thình lình xảy ra, cũng khiến cho đám Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Nạp Lan Kiệt rơi vào đờ đẫn. Có lẽ trước đó hai người sớm đã mơ hồ có một chút cảm giác, nhưng sau khi sự thực xuất hiện ở trước mắt. Bọn họ vẫn có chút cảm giác hoang đường.

"Nham Kiêu- Tiêu Viêm. Chúng ta thực sự là lão hồ đồ rồi." Pháp Mã lắc đầu than thở một tiếng, nhìn thanh niên có thân hình gầy yếu ở giữa sân, cười khò nói: *"Không nghĩ tới a. Tên tiểu gia hỏa này không chỉ ở trên phương diện luyện đan thiên phú xuất chúng như vậy. Thậm chí ngay cả thiên phú tu luyện cũng khủng bố đến mức này. Ôi. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a."*

"Đích thực gã thanh niên này tiềm tàng khả năng phi thường. Nạp Lan Gia và Vân Lam Tông lần này xem ra như là chọn sai đối tượng áp bức rồi." Tôn thất nặng nề nhất chính là Gia Hình Thiên, trên khuôn mặt biểu tình hơi cổ quái có chút. Từng xem Tiêu Viêm ở luyện dược sư trên đại hội biểu hiện. Hắn tự nhiên hiểu rất rõ gã thanh niên này rốt cuộc có khả năng tiềm tàng khổng lồ như thế nào. Chỉ cần dành cho hắn đủ thời gian. Gia Hình Thiên tin tưởng. Cho dù là thực lực của Vân Lam Tông e rằng đối với hắn cũng phải có chút kiêng kị.

"Nạp Lan Gia lần này quả thật là muốn hối hận đến tận xương tủy." Phía trên cây đại thụ, Mộc Thần cùng với đám Mễ Đặc Nhĩ Sơn, trên khuôn mặt đồng dạng đều che kín, sau một lát bọn họ quét ánh mắt về phía Nạp Lan Kiệt đang hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm, trên khuôn mặt nhin không được tràn đầy ra thừa nhận một chút đồng tình.

"Hô." Thở ra một hơi thật sâu, rồi rất nhanh lại ra sức hít vào trong bụng. Cứ như thế lặp đi lặp lại vài lần. Nạp Lan Kiệt rốt cuộc cũng đem trên khuôn mặt đờ đẫn tức cười kia thả lỏng xuống. Bàn tay cố gắng bình tĩnh không run rẩy, nhưng mà chỗ để chân lại không ngừng run rẩy cùng với ngọn cây và cành lá, khiến cho sự bối rối cùng lúng túng hoàn toàn hiển lộ ra ngoài.

"Tiêu Viêm lại là Nham Kiêu?!" Nạp Lan Kiệt ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn thanh niên đứng giữa sân. Trong đầu hiện ra bóng lưng khoác chiếc áo bào luyện dược sư dần dần bao trùm mà lên nhau cuối cùng hoàn hảo

dung hợp làm một.

Khóe miệng nhin không được hơi run run, trên khuôn mặt Nạp Lan Kiệt vẻ mặt lúc này có cảm giác như nói không nên lời, nếu như nói với thực lực Tiêu Viêm hiện ra trước kia đã khiến cho Nạp Lan Kiệt có một ít cảm thấy khổ sáp mà nói, mà hiện tại lại xuất hiện dưới một thân phận khác, điều này thật sự khiến cho trái tim Nạp Lan Kiệt mãnh liệt đập thành thịch.

Một thanh niên không chỉ có thiên phú tu luyện xuất sắc, hơn nữa về phương diện luyện đan cũng có thiên phú xuất sắc, sự việc khủng bố này làm cho người khác khen không dứt miệng, người như thế, gần như là bất luận thế lực nào cũng muốn tiên phong tranh cướp đoạt nhân tài. Ai có hấn gần như là lập tức có một tên siêu cấp cường giả trong tương lai. Nạp Lan Gia của hấn vậy mà lại đem thanh niên có khả năng tiềm tàng cực kỳ khủng bố này đẩy ra khỏi cửa chính.

Trong khoảng thời gian Tiêu Viêm hóa thân làm Nham Kiêu, Nạp Lan Kiệt cùng hấn tiếp xúc cũng coi như quen thuộc, cũng chính là vì thế, hấn mới có thể càng hiểu rõ ràng, nhận ra được người thanh niên xuất sắc này, trong số người trẻ tuổi nhiều năm qua như vậy là không tìm thấy, bất luận khả năng tiềm tàng hay tâm trí, người này tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất, mà có cả hai thứ này, Nạp Lan Kiệt cũng không nghi ngờ tương lai người thanh niên này có khả năng đạt tới cấp bậc vượt qua rất nhiều đỉnh phong cường giả ở Gia Mã đế quốc.

Mà một người vốn cần thiết đối với chống đỡ tương lai cho Nạp Lan Gia, hơn nữa khả năng tiềm tàng vô hạn cường giả, năm đó lại bị Nạp Lan Yên Nhiên, lấy một loại phương thức tổn thương người nhất, đẩy đi khỏi phe cánh Nạp Lan Gia tộc, tạo nên hoàn cảnh bây giờ đao kiếm gập gờ. Hai loại hoàn cảnh hoàn toàn bất đồng khiến cho trái tim Nạp Lan Kiệt truyền đến từng đợt cảm giác co rút đau đớn.

"Ôi." Thở một hơi thật dài, Nạp Lan Kiệt giờ này khắc này cũng không biết nói cái gì hơn. Với khúc mắc của Tiêu Viêm đối với Nạp Lan Yên Nhiên, chẳng lẽ Nạp Lan Kiệt còn có thể cho rằng bằng vào một đôi lời của mình, liền có thể làm cho hấn cùng với Nạp Lan Yên Nhiên quay về hòa hợp? Vì cái ba năm ước định này, Tiêu Viêm khổ tu ba năm, cho dù Nạp Lan Kiệt cũng không biết ba năm này tin tức của Tiêu Viêm xác thật hay không, nhưng mặc cho ai nghĩ gì thì nghĩ, muốn thực lực tăng lên mãnh liệt như vậy, cho dù bản thân thiên phú tuyệt hảo, không thể không

có trả giá mà người thường khó có thể kiên trì được. Nguồn truyện:

Đơn độc khổ tu, cũng là tuyệt đối không có thể đạt được hiện tại tình trạng!

Ho dữ dội một tiếng, khuôn mặt Nạp Lan Kiệt vốn hồng hào không tự giác trở nên u ám một ít, bởi vì nỗi lòng phức tạp, hần lúc này nhìn qua đường như đột nhiên già yếu đi rất nhiều, bộ dáng mệt mỏi, khiến cho người chung quanh hiểu được, đả kích lần này đối với người chèo chống Nạp Lan Gia tộc thật sự là quá lớn. Dù sao, bất kỳ ai thấy một tên con rể phế vật vốn bị gia tộc vứt bỏ, bỗng nhiên biến hóa nhanh chóng, trở thành như thế kia, thân phận đủ để cho mọi người giương mắt mà nhìn, ai có thể bảo trì yên lặng đây? Đặc biệt vẫn là khi con rể, vốn ban đầu có thể trở thành tám chấn dày bảo hộ Nạp Lan Gia tộc, nhưng vì bọn họ diễn tấu ngăn cản tạo thành mưa to gió dữ, nên hiện tại tám chấn kia, lại biến thành trường mâu sắc bén chĩa vào bọn họ, một mũi trường mâu đáng sợ uy nghiêm, khiến cho Nạp Lan Kiệt cảm thấy lạnh cả người.

"Nham Kiêu là Tiêu Viêm, Tiêu Viêm là Nham Kiêu?" Ngoài ra còn có Liễu Linh cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân, thất thanh nói.

"Thanh niên kia là người đạt được quán quân luyện dược sư đại hội lần này?" Nghe vậy, Cổ Hà nhíu mày, quay đầu hỏi.

"Án" Liễu Linh gật gật đầu, cười khổ nói: *"Không nghĩ tới hần lại là Tiêu Viêm, chúng ta tất cả mọi người bị hần qua mặt che dấu."* Vừa nói chuyện, Liễu Linh trong lòng trái lại vừa nặng nề thở dài một hơi, Nham Kiêu chính là Tiêu Viêm, như vậy hần đối với Nạp Lan Yên Nhiên chắc hẳn không có cảm giác gì, đã như vậy, đối thủ ban đầu bị hần coi là cực mạnh này, trái lại hư không biến mất, điều này đối với Liễu Linh mà nói không thể nghi ngờ là một việc vui.

"Căn cứ ta nói biết, ba năm trước đây Tiêu Viêm, cũng không biết luyện dược thuật, như thế mới ba năm thời gian, lại có thể luyện chế ra Tam Hoa Văn linh đan màu xanh, loại đan dược cấp bậc tứ phẩm, nếu đây là thực sự, vậy thì thiên phú luyện dược của hần cũng thật là đáng sợ." Cổ Hà trầm giọng nói.

"Mặc dù nói ra có một ít dọa người, nhưng trong số người trẻ tuổi, hần lại

là người mà ta duy nhất bại phục, hấn trên thiên phú luyện đan, thực sự rất khủng bố." Liễu Linh nghiêm túc nói.

"Người cũng có thể nhận thua người khác? Xem ra lần này đại hội thất bại đối với người cũng có lợi không ít a, ít nhất sẽ không tiếp tục bừa bãi như trước kia nữa." Hơi có một chút kinh ngạc liếc liếc mắt nhìn Liễu Linh, Cổ Hà nói, lấy nhận biết của hấn đối với chính đệ tử của mình, tự nhiên là rõ ràng sự kiêu ngạo trong lòng hấn, không nghĩ tới hấn lại có thể đối với cái tên Tiêu Viêm này rõ ràng so với hấn còn muốn nhỏ hơn một vài tuổi cảm thấy tâm phục.

Nghe vậy, Liễu Linh ngượng ngập cười cười, không dám tiếp tục câu chuyện, hấn cũng biết thói kiêu ngạo trước kia của chính mình đã khiến cho Cổ Hà phải chịu không ít đau đầu.

"Ngọn lửa màu xanh trong tay hấn, xác nhận là một loại dị hỏa, còn ngọn lửa màu tím kia thì hình như là một loại thú hỏa, chắc là từ trên người ma thú bậc cao giai nào đó thu được." Cổ Hà không hổ là luyện dược đại sư, liếc mắt liền là nhìn ra chi tiết Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng với ngọn lửa màu tím trong tay Tiêu Viêm.

"Có thể đem hai loại ngọn lửa không thuần thực như vậy, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm không kém a, cũng khó trách ngay cả người cũng có thể bại trong tay hấn, đồng thời để không chế hai loại ngọn lửa, này cho dù là một vài tứ phẩm luyện dược sư, cũng khó làm được." Cái gọi là ngoại hình xem nào nhiệt, trong nghề trông cửa nói, vền vền là sơ lược đảo qua, Cổ Hà liền nhìn ra một ít chỗ đặc biệt của Tiêu Viêm.

Liễu Linh vội vàng gật đầu.

"Nhưng mà ngọn lửa màu xanh này, sao khiến cho ta có một ít cảm giác quen thuộc?" Giữa đôi lông mày bỗng nhiên cau, Cổ Hà nghi hoặc thấp giọng nói.

"Ngọn lửa màu xanh dị hỏa" Trong miệng chậm rãi lẩm bầm, Cổ Hà sắc mặt cũng là bỗng nhiên biến đổi lúc sáng lúc tối, hấn bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước hấn ở trong đại sa mạc Tháp Qua Nhĩ hao hết trăm cay nghìn đắng không tiếc xông thẳng vào sâu trong sa mạc cùng Mỹ Đồ Toa Nữ Vương gây xung đột, cuối cùng không phải là vì một loại Dị Hỏa màu xanh sao?

Sau khi từ sa mạc trở về, Cổ Hà cũng là hiểu rõ một vài thứ, hành trình sa mạc đoạt lửa của bọn họ lần này dường như hoàn toàn nằm trong kế hoạch của người khác, đoàn người cố gắng cuối cùng đều làm của hội môn giúp cho thần bí nhân kia.

Con mắt chậm rãi hư híp, Cổ Hà ánh mắt nhìn chăm chú gương mặt Tiêu Viêm, không biết vì sao, hắn luôn luôn cảm thấy này gương mặt, giống như đã từng quen biết, chau mày một lúc, Cổ Hà con ngươi mắt chợt co rụt lại, hắn cuối cùng đã nghĩ ra!

Lúc trước ở trong sa mạc, bọn họ trong lúc vô tình thấy từ trong tay vị thủ lĩnh kia tha cho một người trẻ tuổi

Chính là Tiêu Viêm!

Trong đầu ý nghĩ như tia chớp vận chuyển, lúc trước từng cái nghi hoặc, cũng là vào thời gian này giống như nước chảy thành sông bị đả thông đi qua, khó trách đoàn người hành tung bị người nắm chắc rành mạch, khó trách ở bọn họ cùng Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương kéo dài thì có người dẫn đầu lén lút chạy vào trong thành đạt được dị hỏa

Từng chút bí ẩn, kết hợp với nhau, cuối cùng bất ngờ hiện ra gương mặt xinh đẹp của thanh niên kia!

"Hô "

Sâu thở ra một hơi, Cổ Hà cuối cùng giật mình hiểu ra, lúc trước kia, nhờ có bọn họ làm phiền Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương, ngồi làm ngư ông đắc lợi, cho dù không phải Tiêu Viêm tự mình làm, nhưng việc này cũng tuyệt đối với hắn không thể trốn tránh quan hệ!

"Hảo tiểu tử a, lại đem chúng ta đều cho vui đùa sao." Vừa bẻ bẻ hai tay giấu trong tay áo, Cổ Hà vừa híp mắt nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác dở khóc dở cười, chính mình dẫn đầu một đội hình ở Gia Mã đế quốc có thể đi nghênh ngang, nhưng mà cuối cùng đem đồ vật đặt vào trong tay một gã thiếu niên còn chưa đủ hai mươi tuổi.

"Mặc dù không biết ngươi làm thế nào, nhưng mà hiện tại, cứ phải giải quyết khó khăn trước mắt đi. Phong Chi Cực của Yên Nhiên, cũng không

phải là có thể dễ dàng coi thường a."

-----oOo-----

Chương 335: Tiểu Hình Phạt Nộ Hỏa Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gió mát thổi qua bầu trời làm cho Nạp Lan Yên Nhiên đang kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, khi lấy lại tinh thần, ngọc thủ Nạp Lan Yên Nhiên vung lên cơ hồ là theo phản xạ muốn kéo lại kiếm quang trở về, song lấy thực lực của nàng hôm nay cỡ thể thi triển phong cực lạc cũng đã rất miễn cưỡng, cho nên muốn thu hồi lại càng không có khả năng, bởi vậy nàng cũng chỉ có trơ mắt mà nhìn trường kiếm có uy thế hủy diệt thiên địa giống như ánh mặt trời hung hăng đánh mạnh về phía Tiêu Viêm đang đứng giữa quảng trường.

Khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt nhìn trường kiếm, trong lòng Nạp Lan Yên Nhiên bây giờ giống như ma loạn, trong lòng nàng cũng rõ ràng, trong lòng nàng đối với cái ... tên Nham Kiêu kia, mặc dù hắn có khuôn mặt rất bình phàm nhưng lại sở hữu thực lực khiến cho nàng phải hâm mộ mà có chút phức tạp cảm tình.

Đúng vậy, người này làm làm cho tâm tình nàng rất phức tạp.

Mặc dù Nàng cùng với " *Nham Kiêu* " tiếp xúc không lâu, nhưng khi Tiêu viêm sử dụng thân phận này cũng không kiêng kỵ gì mà lại làm cho người ta cảm thấy rung động vì thực lực của hắn, trong tay cầm dị hỏa trị liệu lạc độc cho Nạp lan Kiệt mà ngay cả đan vương Cổ Hà cũng không chữa được, tham gia luyện dược sư đại hội, hơn nữa lại một mình ngăn cơn sóng dữ, vì Luyện dược sư công hội của đế quốc đoạt được vinh dự mà tưởng chừng như đã mất đi ..... Một màn ấy làm cho lòng người thú huyết sôi trào, làm cho không biết bao nhiêu thiếu nữ đánh mất trái tim, Những thành tích hiển hách ấy cho dù là nạp Lan Yên Nhiên là một nữ tử xuất sắc cũng phải cảm thấy hoa mắt, người nữ tử nào lại không muốn người nam nhân mà mình thích được vạn chúng ủng hộ?

Tất nhiên là Anh hùng luôn sánh với Mỹ Nhân, đồng dạng Mỹ nhân cũng thích Anh hùng, " *Nham Kiêu* " ngày đó hành động ở đại hội luyện dược

sư tại Gia mã đế quốc cũng không thẹn có hai chữ anh hùng, Nạp Lan Yên Nhiên cho dù cao ngạo đến đâu thì cũng là một nữ nhân, hơn nữa dưới thời khắc vạn chúng tung hô đích xác làm cho người ta mê mẩn ...

Bởi vậy trong lòng như có loạn ma vây quanh, nạp lan yên Nhiên theo phản xạ muốn đem trường kiếm thu trở về, bất quá cuối cùng nàng cũng an tĩnh xuống, hàm răng cắn lấy làn môi đỏ mọng nhìn chằm chằm Tiêu viêm đang đứng phía dưới, tâm tình trong mắt mang theo trăm mối phức tạp ....

Ngẩng đầu nhìn quang mang không ngừng phóng đại, Tiêu Viêm cũng đồng dạng phải có sơ hiện, bất quá hắn vẫn không quá mức để ý đến thân phận bị bại lộ mà hắn nghĩ cũng không cần phải che giấu.

Hai tay giơ lên, Thanh sắc cùng với tử sắc chậm rãi hiện lên, hai đoàn thanh sắc từ trên tay Tiêu viêm bắt đầu bùng lên, khí thế không một chút yếu thế đối với "*Phong cực lạc*".

Hai tay giơ lên, hai cỗ hỏa diễm đột nhiên kịch liệt ba động, hỏa diễm điên cuồng, độ âm nóng chảy không ngừng nâng cao.

"*Hắn muốn làm gì?*" Nhìn cử động cổ quái của Tiêu Viêm, trên đại thụ đám người Cổ Hà, Pháp Mã nhất thời sửng sốt, khuôn mặt hiện lên vẻ mờ mịt.

"*Người này muốn dung hợp hai loại dị hỏa lại với nhau?*" Không hổ là Lục phẩm luyện dược sư, Cổ Hà suy nghĩ một lát liền hiểu được mục đích của Tiêu viêm, vẻ mặt lập tức kinh ngạc: "*Hắn điên rồi? bất đồng dị hỏa muốn dung hợp một chỗ? Chẳng lẽ hắn không sợ hỏa diễm cản trở?*"

Thân là Lục phẩm luyện dược sư, cổ Hà tất nhiên rất rõ ràng, muốn dung hợp hai loại dị hỏa không cùng dung tính thì cái này .... rất khó khăn, cơ hồ là không thể, tất nhiên Cổ Hà dám khẳng định mình không có can đảm để dung hợp dị hỏa cũng chưa từng ném thử qua, dù sao Cổ Hà cũng không phải cái loại... Tiêu Viêm này liều mạng dung hợp, hỏa diễm cản trở đối với luyện dược sư mà nói quả thật là một chuyện kinh khủng.

Pháp Mã cùng Gia Hình Thiên liếc nhìn nhau, khuôn mặt có chút nghi hoặc, bất quá lúc trước ở Luyện dược sư đại hội, Tiêu viêm đã tạo nên kỳ tích cho nên đối với Tiêu Viêm dung hợp dị hỏa cũng có chút chờ mong...

" *Thật sự muốn sử dụng sao?*" Nhìn cử chỉ của Tiêu Viêm. Khuôn mặt của Hải Ba Đông nhìn không được cũng trở nên có chút không được tự nhiên... Mặc dù biết loại dung hợp này đối với thực lực của lão cũng không có sự uy hiếp, bất quá nhớ đến lần trước Tiêu Viêm dung hợp nỗ lực làm cho Hải Ba Đông cũng suýt chết cho nên trong tâm lý của lão vẫn cứ tồn tại một bóng ma, bởi vậy khi nhìn thấy Tiêu Viêm muốn dung hợp dị hỏa thì nhìn không được có một loại muốn tránh xa...

Bất quá hoàn hảo, lúc này Hải Ba Đông vẫn chưa làm ra việc gì thất thố, mãnh mẽ đè ép hít thở trong lòng xuống, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào giữa sân.

Hai cỗ Thanh Tử hỏa diễm càng ngày càng gần, một cỗ năng lượng hung mãnh không ngừng từ hai cỗ hỏa diễm bạo dũng mà ra làm cho những người xem ở quảng trường hiện lên một mảnh kinh ngạc.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn hai đoàn hỏa diễm biến hóa, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, hai cánh tay đột nhiên vỗ mạnh ra.

"*Thình thịch*"

Hai đạo hỏa diễm hung hăng va chạm vào nhau, từng đạo tiếng vang không ngừng từ trong bàn tay Tiêu Viêm truyền ra, sau đó Tiêu Viêm cũng không để ý, hai tay có chút di động, linh hồn lực lượng nhanh chóng khuếch tán bao vây lấy hai luồng hỏa diễm, dựa theo kinh nghiệm dần dần thao túng nó.

Hai tay Tiêu Viêm tốc độ càng ngày càng nhanh, quang mang nhàn nhạt đột nhiên giống như tiếng sấm từ lòng bàn tay khuếch tán ra, chỉ trong chốc lát Tiêu Viêm thở ra một hơi, song chưởng từ từ buông ....Ra, Thanh tử hai đạo quang mang đột nhiên quang mang đại thịnh.

Quang mang đại thịnh từ từ yếu bớt, ánh mắt mọi người nhìn về hướng Tiêu Viêm, tất cả về mặt mọi người kinh ngạc nhìn trên bàn tay Của Tiêu Viêm là một đóa "*Thanh Tử hỏa Liên*" chậm rãi đang xoay tròn.

" *Đây là ....*" Cổ Hà kinh dị nhìn Thanh Tử hỏa liên đang xoay trên bàn tay Tiêu Viêm khuếch tán linh hồn cả quảng trường trong thoáng chốc nhàn đồng đột nhiên co rụt lại.

"Thật tốt cũng táo bạo, năng lượng dị hỏa quả nhiên dung hợp, nhìn chúng nó đối lập mà sinh ra sự nổ mạnh, người này dĩ nhiên có thể làm được..." Là lục phẩm luyện dược sư, Cổ Hà cũng rõ ràng, hai cỗ dị hỏa nếu dung hợp thì sẽ sinh ra năng lượng cực kỳ khổng lồ, Nhưng muốn dung hợp hai loại dị hỏa mà lại muốn khống chế nó thì hai loại dị hỏa phải bình hành trong tay, mà một khi có một cỗ dị hỏa chỉ thấp hơn một chút thì sẽ tạo ra nổ mạnh, như vậy thì không thể đả thương địch nhân trái lại chính là đả thương mình.

Cổ Hà cũng không biết rằng bằng vào lực lượng của bản thân của hắn có thể hay không hoàn mỹ dung hợp hai loại hỏa diễm, bởi vì hắn cũng chưa từng thử qua, bất quá dựa vào nhiều năm kinh nghiệm mà xem thì ...Loại dung hợp này cực kỳ khó khăn, tứ phẩm hoặc Ngũ phẩm luyện dược sư cũng chưa chắc làm được nhưng người thanh niên kia dung hợp tựa hồ cũng có chút dễ dàng, điều này sao không làm cho Cổ Hà cảm thấy kinh dị.

"Ngươi thua cho hắn cũng không oan a" Thở dài một hơi, Cổ Hà quay về phía Liễu Linh nói.

Liễu linh sắc mặt ngưng trong gập đầu, mặc dù cảm giác của hắn không bằng Cổ Hà nhưng vẫn mơ hồ nhận thấy năng lượng khổng lồ của lưỡng sắc hỏa liên.

"Tỷ thí lúc này ai thắng, ai thua cũng không thể nói trước." Cổ Hà lầm bầm nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hắn làm ra vật gì thế?" Phía trên thạch đài, nhìn Thanh tử hỏa liên trên tay Tiêu Viêm, Vân Lăng nhíu mày nói.

"Không biết..." Bên cạnh mấy vị trưởng lão nhìn nhau mờ mịt lắc đầu.

Khẽ cau mày, bàn tay Vân Lăng nắm chặt, Không biết vì sao trong lòng lại có diễm bất an.

Tất cả ánh mắt ở quảng trường đều chăm chăm nhìn vào vật ở bàn tay Tiêu Viêm, mặc dù không biết uy lực của Thanh tử hỏa diễm, bất quá đệ tử của Vân Lam Tông cũng cảm giác được, một số đệ tử đã bắt đầu ngừng tụ đầu khí để bảo vệ bản thân.

" Năng lượng rất cường đại, người này càng ngày làm cho người ta nhìn không thấu." Ánh mắt Pháp Mã dời Thanh tử hỏa liên nhìn qua Gia Hình Thiên đều cười khỏ, trong lòng có chút thở dài, từ khi nhận thức Tiêu Viêm bọn họ đã chứng kiến trên người hắn bao nhiêu là sự kinh ngạc.

Bàn tay không ngừng di động lên xuống, mà đóa huyền phù Thanh tử hỏa liên cũng theo bàn tay không ngừng cao thấp di động, ngửa đầu lên nhìn cổ kiếm khí sắc bén nóng chảy mang theo áp lực cơ hồ làm cho thân thể của Tiêu Viêm thoáng có chút run rẩy.

Hai chân khẽ di động, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong nháy mắt đột nhiên nhìn đóa Thanh tử hỏa liên nhẹ giọng lầm bầm nói: " *Đi thôi, Phật nộ liên.*"

Thanh âm vừa hạ xuống, Thanh tử hỏa liên đột nhiên rời khỏi bàn tay Tiêu viêm nhanh như chớp hóa thành một đạo lưu quang giống như Lưu tinh hướng về phía Thiên kiếm quang bay tới.

Trên quảng trường vô số đạo ánh mắt nhìn về đạo lưu quang đang bầy như tia chớp tại không trung, cuối cùng giống như vãn thạch va chạm vào nhau cùng hung mãnh chạm vào nhau.

" OOOOOOOOANH!"

Một thanh âm vang vọng khắp cả Vân Lam Sơn

-----oOo-----

Chương 336: Kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng nổ như sấm vang lên khắp quảng trường. Giống như lửa giận của lôi thần, làm tâm thần người ta nhin không được có chút run rẩy.

Tiếng nổ qua đi, tiếp theo là vụ va chạm như núi lửa bộc phát của năng lượng. Hai luồng năng lượng hung hãn tiếp xúc trên không trung. Đều điên cuồng phóng xuất ra năng lượng ẩn chứa trong chúng. Nhất thời, một cơn cuồng phong trống rỗng xuất hiện trên không của quảng trường. Ngay cả

không khí vô hình cũng bị năng lượng va chạm làm vụn vẹo mơ hồ.

Cuồng phong gào thét mà qua, luồng sóng năng lượng xung kích trên không trung tựa như thiên hỏa hàng lâm cuốn về phía Nạp Lan Yên Nhiên.

"Phốc xuy"

"Phốc xuy"

Luồng sóng năng lượng xung kích tiếp xúc một chút với phòng ngự tráo của đệ tử Vân Lam Tông thiết lập ra. Nhưng họ vẫn đánh giá quá thấp kinh đạo kinh khủng của hai luồng năng lượng sinh ra khi va chạm. Lập tức, chiếc phòng ngự tráo yếu ớt này bị phá vỡ hoàn toàn. Một số đệ tử Vân Lam Tông thực lực hơi yếu đều sắc mặt trắng bệch, miệng phun máu tươi.

"Gia tăng phòng ngự tráo." Nhìn thấy luồng năng lượng xung kích đây ngã một đám Vân Lam Tông đệ tử. Vân Lăng vội vàng quát to.

"Dạ." Nghe Vân Lăng quát, gần một nghìn đệ tử Vân Lam Tông ở đây đều hét lên ứng thanh. Tiếng hét chính tề vang thẳng lên trời, đem cả tiếng nổ trên không trung cũng tạm thời át chế.

"Hây."

Theo tiếng hét chính tề vang lên. Nhất thời từng đạo đầu khí hào quang màu sắc khác nhau bạo phát ra từ thân thể các đệ tử Vân Lam Tông. Những luồng đầu khí này nhanh chóng xoay quanh người họ rồi nhanh chóng tiếp xúc, dung hợp. Chỉ trong nháy mắt đã hình thành một phòng ngự tráo đủ mọi màu sắc bao quát hơn nửa quảng trường.

"Oanh."

Khi phòng ngự tráo vừa hoàn thành, cỗ năng lượng kinh khủng trên không trung cũng hung hăng bạo phát, nện vào vào phòng ngự tráo như một tảng đá lớn bị ném vào hồ nước. Từng đạo khí lãn không ngừng lan rộng ra. Dù vậy, phòng ngự tráo mà đệ tử Vân Lam Tông thiết lập lần này cũng không gặp phải nguy cơ bị công phá.

Khi năng lượng va chạm trên bầu trời. Trên các khán đài cao của quảng trường, ngoại trừ Pháp Mã, Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông cùng với Cổ Hà

mấy người. Những người còn lại vì bảo đảm an toàn, đều phát tay triệu hồi ra năng lượng hộ tráo đồng thời lùi về phía sau một đoạn khoảng cách. Tuy Nạp Lan yên Nhiên cùng Tiêu Viêm thực lực mới chỉ là đại đấu sư, nhưng đòn công kích của hai người sau khi va chạm bạo phát ra năng lượng cho dù là một vị đấu linh cường giả cũng không dám bị cuốn vào khi không có chuẩn bị.

Trên quảng trường cứng rắn, dưới sự trùng kích của năng lượng không ngừng rung chuyển, từng vết nứt chậm rãi hiện lên, cuối cùng lan tràn rộng ra phía ngoài.

Tiêu Viêm ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng nhìn cỗ năng lượng giống như một tia chớp đang lao đến kia. Cảm thụ khí tức khủng bố ẩn chứa trong đó. Vùng lưng khê động, tử vân dục dài hơn một thước mọc ra từ bả vai, mũi chân khê điểm trên mặt đất, thân hình như trượt cấp tốc lùi về phía sau. Mà cỗ năng lượng xung kích kia cũng như một cơn sóng dữ gào thét theo sát phía sau. Những nơi đi qua, quảng trường đều bị phá huỷ thành một đồng hồn độn.

Ánh mắt gắt gao nhìn cỗ sóng năng lượng xung kích đang bám sát theo kia, lúc đang cấp tốc lui về phía sau, đôi mắt Tiêu Viêm hơi liếc, khóe miệng cong lên. Bàn chân xoay lại, thân thể lộn lại một vòng, mà theo thân thể hấn chuyển biến. Cỗ sóng năng lượng xung kích kia, cũng mang theo đá vụn tiếp tục lao đến

Nhìn cỗ năng lượng xung kích như có linh tính kia, Tiêu Viêm cũng không quá bất ngờ. Bởi khi phóng ra phật nộ hỏa liên, hấn đã đưa vào đây một chút linh hồn lực lượng, vì vậy sau khi va chạm, năng lượng còn lại bên trong sẽ đi theo những linh hồn lực lượng này tìm kiếm đến mục tiêu cần công kích. Tuy không trung bị cường quang che phủ, Tiêu Viêm cũng không biết tình huống bây giờ của Nạp Lan Yên Nhiên, dù vậy, năng hấn cũng bị năng lượng cực kỳ kịch liệt trùng kích.

Thân thể đang nhanh chóng lui về phía sau chợt nhún mạnh một cái, lưu lại chên mặt đất cứng rắn một dấu chân sâu đến nửa tấc, hai cánh sau lưng mạnh mẽ rung lên. Lúc thân thể Tiêu Viêm vọt lên không trung, phía sau cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc của các trưởng lão Vân Lam Tông.

Do quán tính, cỗ năng lượng xung kích còn chưa kịp đổi hướng, rất hung hấn lao về phía đám người Vân Lăng đứng trên bục đá.

"*Giảo hoạt tiểu tử.*" Sau khi kinh ngạc, Lăng Vân nhanh chóng hồi phục lại tinh thần. Lập tức mắng một câu. Song chưởng đột nhiên hợp vào. Quát: "*Trọng nham bích.*"

Theo tiếng quát, trước mặt Vân Lăng đột nhiên rung chuyển, chợt nổ oanh một tiếng, thạch bích (tường đá) khổng lồ phá đất mà ra. Như một con quái vật lớn đem đám người Vân Lăng bảo vệ tại phía sau.

"*Oanh.*" Sóng năng lượng xung kích gào thét mà đến, hung hăng va vào thạch bích. Va chạm mãnh liệt làm cho đệ tử Vân Lam Tông đều nhin không được bịt kín tai lại.

Đá vụn không ngừng rơi xuống từ thạch bích, những vết nứt nhỏ cũng bắt đầu lan tràn. Bất quá Vân Lăng cũng không có chút gáp gáp. Sau khi đem thạch bích triệu hồi ra, liền ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm trên không trung, kinh ngạc nói: "*Đấu khí chi lực? Không đúng, chẳng lẽ là phi hành đấu kỹ? Hừ, khá lắm, ngay cả thứ hiếm thấy như vậy cũng có.*"

"*Tên tiểu tử giảo hoạt kia lại dám bức chúng ta ra tay hóa giải cỗ sóng năng lượng xung kích đó.*" Một vị trưởng lão phui phui bụi trên người, có chút bất đắc dĩ tức giận nói.

"*Tình trạng của Yên Nhiên cũng không quá tốt, hơn nữa tên Tiêu Viêm kia lại có phi hành đấu kỹ. Tuy Yên Nhiên dựa vào thân pháp và đấu kỹ tạm thời chống trả, nhưng nếu tác chiến trên không, sẽ không được linh hoạt như Tiêu Viêm, rất thiệt thòi.*" Một vị trưởng lão khác ngẩng đầu nhìn không trung nhíu mày nói. Ánh mặt trời chói mắt đối với hắn dường như không có chút trở ngại

"*Đại trưởng lão, mọi việc hiện nay dường như nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Tên Tiêu Viêm kia thật sự rất mạnh.*"

Vân Lăng cau mày, bàn tay chậm rãi vuốt râu một lúc, thanh âm trầm thấp nói: "*Xem tình hình trước đã. Có hết sức không để Yên Nhiên thua. Nói cách khác, trước mặt bao nhiêu cường giả như vậy, thể diện của Vân Lam Tông ta vứt đi đâu?*"

"*Ý của đại trưởng lão là?*" Vài vị bạch bào trưởng lão xung quanh đều sững sờ, sau đó đều nhíu mày lại.

"Xem tình hình thế nào đã." Phát phát tay, Vân Lăng không nói gì thêm. Ngẩng đầu nhìn không trung, sắc mặt khẽ biến: "Yên Nhiên bị thương."

"Phốc xuy."

Bị cường quang cách ly trên không trung, thân thể Nạp Lan Yên Nhiên như một chiếc lá phát phơ giữa cuồng phong. Mượn những cơn gió rất nhỏ, thân thể không ngừng di chuyển tránh né từng trận sóng năng lượng xung kích gào thét mà đến. Bất quá, năng lượng xung kích thật sự quá nhiều, sau khi tránh né mười đợt trùng kích, Nạp Lan Yên Nhiên rốt cuộc cũng kiệt sức, thân thể hơi chậm trễ, bị một đợt năng lượng xung kích mạnh mẽ va vào thân thể, nhất thời sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

Một tay ôm ngực, Nạp Lan Yên Nhiên cố nhịn đau. Vừa muốn lướt lên không trung. Con người đột nhiên co lại. Chỉ thấy cách đó không xa. Hắc bào thanh niên đang đứng khoanh tay, đôi cánh màu tím chậm rãi phiêu động, con người đen nhánh đang lạnh lùng nhìn nàng.

Hai mắt đối thị nhau giữa không trung, Nạp Lan Yên Nhiên cắn chặt môi, ngọc thủ đột nhiên đẩy về phía Tiêu Viêm. Nhất thời, một đạo phong nhận lớn màu xanh trống rỗng xuất hiện, quét về phía Tiêu Viêm.

Mượn lực phản chấn, thân thể Nạp Lan Yên Nhiên cấp tốc rơi xuống mặt đất. Nàng cũng hiểu, nếu đối chiến trên không trung, sẽ bị Tiêu Viêm chiếm hết lợi thế, đặc biệt là dưới tình huống nàng đang bị thương không nhẹ như vậy.

Lúc Nạp Lan Yên Nhiên vừa có hành động, Tiêu Viêm cũng bắt đầu ra tay. Hai cánh sau lưng vỗ mạnh, thân thể lao xuống, hơi nghiêng người, vừa vặn hiểm hóc tránh được mảnh phong nhận. Tốc độ lại đột nhiên bạo tăng, thân hình chớp động, như quỷ mị hiện ra khoảng không trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên, cúi đầu lạnh lùng nhìn nàng.

"Kết thúc rồi."

Quát to một tiếng, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp đẽ kia, thanh âm đột nhiên có chút khàn khàn. Ba năm khổ tu, thừa nhận mồ hôi và máu tôi luyện, chỉ có một mục tiêu duy nhất là đem cô gái mang đến sĩ

nhục cho hắn ở Tiêu gia đại sảnh năm đó đánh bại.

Nhìn khuôn mặt thanh tú trước mặt kia, Nạp Lan Yên Nhiên vẫn có thể tìm thấy hình ảnh quật cường của thiếu niên năm đó. Đôi mắt có chút mờ hồ, thân ảnh bình phàm mặc luyện được sư trưởng bảo, lại chậm rãi xuất hiện trong đầu Nạp Lan Yên Nhiên, trên mặt nhin không được hiện lên một chút tự giễu.

"Đây là sự trả thù của ngươi, xây dựng ra một nhân vật không có thật làm ta lâm vào mê mang, sau đó đem nó đánh nát. Để cho ta biết, phế vật ta khinh thường năm đó cũng có thể làm Nạp Lan Yên Nhiên ta kính trọng. Viêm, quả thật năm đó ta đánh giá thấp ngươi vì thực lực của ngươi. Điểm này, sự thật đã chứng minh, ánh mắt của ta quả thực rất thiếu căn."

Đột nhiên ngẩng mặt, Nạp Lan Yên Nhiên nhìn thẳng vào Tiêu Viêm đang muốn vung tay đánh tới. Căn chặt răng, khuôn mặt quật cường cùng Tiêu Viêm năm đó gần như không khác nhau chút nào.

"Dù vậy, từ đầu ta đã nói, cho dù thời gian quay lại. Ta vẫn sẽ đến Tiêu gia từ hôn, hôn nhân của ta không cần bọn họ làm chủ. Sống cùng một người xa lạ suốt cả cuộc đời, ta không làm được."

Thản nhiên nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, trong con mắt đen nhánh của Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút chần chừ. Thân thể đột nhiên hạ xuống, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, môi như dán vào tai nàng, giống như đang nói một mình, chậm rãi nói ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ta chưa từng nói ngươi từ hôn là sai, chỉ là phương pháp mà ngươi làm quá sai lầm. Đáng tiếc, người cao ngạo như ngươi, chưa từng nghĩ đến việc này."

"Nhưng việc đã đến nước này, đúng sai đã không có ý nghĩa gì. Sau này chúng ta sẽ không có gì qua lại, ngươi tiếp tục làm Vân Lam Tông tông chủ, ta tiếp tục làm khổ hành tu sĩ."

"Ước định ba năm, kết thúc. Nạp Lan Yên Nhiên."

Tiếng nói chậm rãi dừng lại, kinh khí thềm vận chuyển trong bàn tay của Tiêu chợt bùng nổ.

Những lời nói của Tiêu Viêm, làm khuôn mặt Nạp Lan Yên Nhiên hiện lên một mảnh tái nhợt.

"Tiêu Viêm, hi vọng ngươi xem tại thể diện của Vân Lam Tông, nhường Yên Nhiên vài phần. Sau này Vân Lam Tông sẽ cho ngươi vừa lòng đền bù."

Ngay trước khi Tiêu Viêm động thủ, một tiếng quát như có như không bỗng nhiên truyền vào tai hắn.

Khóe miệng nhếch lên một tia cười nhạt, Tiêu Viêm nghe ra chủ nhân của lời nói này. Vân Lam Tông đại trưởng lão Vân Lăng truyền âm nói với hắn việc này cũng quá mức ngây thơ đi?

Nhẹ giọng cười cười. Tiêu Viêm cúi đầu nhìn giữa sân, không có chút chân chò, bàn tay đột nhiên chấn động. Kinh khí ẩn chứa trong đó bạo phát ra như núi lửa phun trào

-----oOo-----

Chương 337: Phong Ba Tái Khởi

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phốc xuy!"

Kinh khí mãnh liệt phun ra từ tay Tiêu Viêm, cổ họng Nạp Lan Yên Nhiên truyền ra một tiếng kêu mang theo đau đớn, một ngụm máu tươi chảy ra từ khóe miệng, màu đỏ của máu vương trên khóe môi hồng nhuận, thê mỹ mà xinh đẹp.

Mỹ mâu ẩn chứa một chút cảm xúc phức tạp, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ kia, đôi mắt Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi nhắm lại, hai tay buông xuống, thân thể giống như hoa tàn trong bão, vô lực ngã xuống mặt đất.

Giờ phút này, toàn trường yên tĩnh!

Tất cả ánh mắt đều dừng ở thân ảnh xinh đẹp ngã xuống kia, trên mặt tất

cả Vân Lam Tông đệ tử đều che kín không thể tin.

Nạp Lan Yên Nhiên, đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất Vân Lam Tông, mười ba tuổi ngưng tụ đầu khí toàn, thành công tấn thăng đấu giả, mười sáu tuổi đạt tới đấu sư, hai mươi tuổi bước vào cánh cửa của đại đấu sư.

Một đại đấu sư hai mươi tuổi, tốc độ tu luyện như vậy, tuy không phải là xuất sắc nhất trong những năm qua, nhưng vẫn nằm trong mười người đứng đầu, nhưng một người xuất sắc như vậy, lại bại trong tay phế vật của Tiêu gia năm đó, điều này giáng vào trong lòng những đệ tử Vân Lam Tông một cảm giác thất bại nặng nề.

Nghĩ đến tốc độ tu luyện của Nạp Lan Yên Nhiên, một số người đều không tự chủ được liên tưởng đến Tiêu Viêm, những người có đầu óc khôn khéo đều tự tính toán tuổi tác và tốc độ tu luyện của Tiêu Viêm, trong lòng đều dâng lên một nỗi hoảng sợ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Ba năm trước, Tiêu Viêm còn không phải là một đấu giả, ba năm sau, thực lực của hắn đã đuổi kịp Nạp Lan Yên Nhiên, tăng lên tới đại đấu sư cấp bậc.

Ba năm, vượt qua giới hạn của đấu giả, đấu sư, bước vào cảnh giới đại đấu sư, nếu nói tốc độ tu luyện của Nạp Lan Yên Nhiên làm cho người ta kinh ngạc, thì tốc độ của Tiêu Viêm lại làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn thoáng qua gương mặt trải qua rèn luyện của Tiêu Viêm, một số người lại không khỏi run lên, tới bây giờ họ mới nhớ đến, ba năm trước Tiêu Viêm mới mười bốn tuổi, ba năm sau là mười bảy.

Tiêu Viêm biểu hiện ra thành thực và bình tĩnh, đã làm rất nhiều người đoán sai tuổi của hắn.

Rất nhiều người đến tuổi này mới đạt đến đấu giả mà thôi, nhưng người đã từng là phế vật như Tiêu Viêm lại từng bước từng bước đi lên con đường của cường giả chân chính!

Mười bảy tuổi – đại đấu sư

Người sáng lập ra Vân Lam Tông năm đó, vị kỳ tài kinh diễm cả đại lục

cũng là mười bảy tuổi bước vào cảnh giới đại đấu sư.

Nhớ tới những việc này, một số người đều nuốt nước bọt, trên mặt đầy kinh hãi và mồ hôi lạnh.

Đương nhiên, tốc độ tu luyện của Tiêu Viêm cũng nhờ vào lão giúp đỡ, nhưng nếu không phải năm đó được lão hấp thu đấu khí của Tiêu Viêm, mất đi thời kỳ hoàng kim để tu luyện, ai có thể biết, Tiêu Viêm có tiến vào cảnh giới đại đấu sư sớm hơn hay không? Dù vậy, nếu không có ba năm làm phế vật đó rèn luyện, ai có thể khẳng định, bây giờ hắn có thể làm cho rất nhiều người của thế hệ đi trước nhìn với con mắt khác.

Tái ông thất mã, an tri họa phúc(*)

"Ài."

Trên đại thụ, sắc mặt của Nạp Lan Kiệt bây giờ càng thêm u ám, thân thể cũng có chút ủ rũ, thở dài một tiếng, đầu tiên là việc tốt, không nghĩ đến bây giờ, không chỉ mất đi một đứa cháu rể mà bất cứ ai đều phải ghen tị, hơn nữa còn mất cả thể diện, đúng là tiền mất tật mang a.

Nghe được tiếng thở dài của Nạp Lan Kiệt, mấy người Mộc Thần bên cạnh cũng chỉ có thể nhìn nhau cười khổ lắc đầu, biểu hiện của Tiêu Viêm cũng vượt xa dự liệu của họ, tên tiểu tử dường như vẫn một mình tu hành kia, lại đánh bại Nạp Lan Yên Nhiên – trọng điểm bồi dưỡng của Vân Lam Tông. Sự phát triển trong ba năm của hắn, cho dù là bọn họ cũng phải trợn mắt há mồm.

"*Tiểu tử này không đơn giản a!*" Pháp Mã khẽ thở dài một hơi, tuy nhờ vào phi hành đấu kỹ mà có được lợi thế, nhưng ý thức chiến đấu nhạy bén kia, rõ ràng đã trải qua máu và mồ hôi rèn luyện, hơn xa những người sống an nhàn sung sướng, tu luyện cẩn thận như Nạp Lan Yên Nhiên.

"*Đích xác không đơn giản, nếu cho hắn thêm thời gian, sau này tất thành cường giả!*" Gia Hình Thiên gật đầu, thản nhiên đánh giá, qua nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn đánh giá một thanh niên như vậy.

Ánh mắt ngưng thị nhìn không trung, tronh lonhg Hải Ba Đông cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, lại khẩn trương lên, vì hắn nhận ra, hành trình Vân Lam Tông lần này, nguy hiểm nhất không phải chiến đấu cùng

Nạp Lan Yên Nhiên, mà là đám trưởng lão của Vân Lam Tông.

Liếc nhìn đám trưởng lão của Vân Lam Tông đứng trên bục đá, đặc biệt là khi đảo qua Vân Lăng sắc mặt xanh mét, Hải Ba Đông cũng hơi nhíu mày, bàn tay trong áo bào nắm lại, một chút hàn khí chậm rãi sinh ra trong tay, tùy thời chuẩn bị ứng phó sự cố bất ngờ.

"Tiểu tử chết tiệt!"

Bàn tay mang theo vài phần tức giận, đâm thật mạnh vào trụ đá bên cạnh, Vân Lăng sắc mặt xanh mét, hắn không nghĩ tới, Tiêu Viêm không chút nể nang, lời nhắc nhở của hắn trước đó không có một chút tác dụng.

"Đại trưởng lão, tiếp theo phải làm gì bây giờ? Không ngờ Yên Nhiên lại thua." Một vị Vân Lam Tông trưởng lão cười khỏ nói.

Vân Lăng sắc mặt biến ảo không ngừng, Nạp Lan Yên Nhiên là đại biểu cho toàn bộ Vân Lam Tông, bây giờ nàng thua, sẽ làm mất rất nhiều danh vọng của Vân Lam Tông. Tông chủ vắng mặt, hắn là đại trưởng lão, tất nhiên sẽ phải nghĩ mọi biện pháp đền bù tổn thất.

"Nhưng ở đây có nhiều thế lực thủ lĩnh như vậy, không có một cái có thích hợp, sao có thể giữ hắn lại? Nếu dùng vũ lực, chẳng phải Vân Lam Tông ta cũng giống như một lũ giặc cướp sao?" Các ý nghĩ không ngừng xoay chuyển trong đầu Vân Lăng.

Trong lòng có chút rối rắm, ánh mắt Vân Lăng bỗng nhiên đảo qua Cát Diệp sắc mặt trắng nhợt, bộ dáng như thấy quỷ nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm trên không trung, bộ dáng hoảng sợ, làm cho Vân Lăng vốn đang khó chịu lại nổi lên lửa giận, quát khê: *"Cát Diệp, chú ý hình tượng của ngươi, đừng quên ngươi là nghi trượng của Tông."*

Nghe được tiếng quát của Vân Lăng, cả người Cát Diệp run lên, rốt cuộc cũng thanh tỉnh, quay đầu lại, khóe miệng giật giật, ngón tay run rẩy chỉ hướng Tiêu Viêm trên không trung, thanh âm không nén được sự sợ hãi: *"Đại trưởng lão, hắn chính là người giết Mặc Thừa!"*

Lời của Cát Diệp vừa nói ra, long trời lở đất!

Trên bục đá, sắc mặt của tất cả các trưởng lão Vân Lam Tông đều đại

biến!

Tiêu Viêm thân nhiên nhìn thân ảnh xinh đẹp kia rơi xuống, nhớ lại vẻ mặt khổ sở cùng buồn bã của Nạp Lan Yên Nhiên, trong mắt hắn cũng xuất hiện một chút mệt mỏi, vì cái gọi là ước định ba năm này, hắn phải tách rời khỏi gia tộc, tách rời khỏi cô bé đáng yêu mà hắn luôn quan tâm, bây giờ ước định đã kết thúc, thân thể, thậm chí linh hồn hắn đều như trút được một gánh nặng đã đè ép lâu nay.

"Cuối cùng cũng kết thúc a." Khẽ thở dài một tiếng, hai cánh khẽ động, thân hình cũng theo lộ tuyến của Nạp Lan Yên Nhiên, chậm rãi hạ xuống. Trước khi rơi xuống đất, một cái bóng màu trắng đột nhiên bay ra từ tay Nạp Lan Yên Nhiên, thuận theo gió bay tới trước mặt Tiêu Viêm.

Thuận tay bắt lấy bóng trắng, ánh mắt Tiêu Viêm liếc qua, thân thể đột nhiên cứng ngắc lại.

Bóng trắng, chỉ là một tờ giấy được gấp rất cẩn thận, có lẽ do nó được đọc đi đọc lại nhiều lần, nên trên các góc tờ giấy đã xuất hiện vài lỗ thủng. Tờ giấy này, Tiêu Viêm rất quen mắt... Bởi vì, tại Tiêu gia đại sảnh năm đó, tờ giấy này do chính tay hắn viết ra, nội dung của nó làm cho mọi người đều trợn mắt há mồm.

Chậm rãi mở tờ giấy ra, nhìn bút tích có chút non nớt và dấu điểm chỉ bằng máu kia, dưới ánh mặt trời, lại trở nên chói mắt như vậy.

Nhìn chằm chằm vào tờ giấy một lát, Tiêu Viêm mới nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đã sắp rơi xuống đất, tay áo vung lên, một đạo kinh khí trống rỗng xuất hiện, đem thân thể của nàng đỡ lấy, chậm rãi đặt xuống quảng trường.

"Khu." Ôm ngực ho khan vài tiếng, máu tươi tràn ra từ khóe miệng, Nạp Lan Yên Nhiên quật cường ngẩng đầu, nhìn Tiêu Viêm cùng tờ giấy trong tay hắn, sắc mặt biến ảo một trận, sau một lúc mới bình thường trở lại như đã thâm hạ một quyết định nào đó.

Trước mặt bao người, Nạp Lan Yên Nhiên có chút gian nan đứng dậy, thanh âm khàn khàn, không thể che dấu khổ sở trong đó: *"Tiêu Viêm, người thắng, dựa theo ước định năm đó, nếu thua, Nạp Lan Yên Nhiên ta sẽ phải làm nô tỳ cho người."*

"Nhưng vì thanh danh của tông môn, thứ lỗi cho ta không thể làm theo ước định, dù sao trong lòng người cũng cho rằng ta là một người không nói lý lẽ, vậy hôm nay để ta nói thỏa thích một lần đi."

"Bây giờ nghĩ lại, việc năm đó tại Tiêu gia, cách ta làm thật sự không ổn, cho nên, sau này xin thay ta nói một tiếng xin lỗi với Tiêu thúc thúc."

Lời nói vừa dứt, ngọc thủ của Nạp Lan Yên Nhiên đột nhiên nâng lên, trường kiếm của một đệ tử Vân Lam Tông cách đó không xa bị một cỗ hấp lực hút đến.

Tay nắm trường kiếm, Nạp Lan Yên Nhiên cắn răng, ngọc thủ vung lên, lưỡi kiếm sắc bén, hung hăng chém đến vùng cổ trắng nõn.

"A!"

Hành động bất ngờ của Nạp Lan Yên Nhiên, làm cho tất cả các đệ tử và trưởng lão của Vân Lam Tông đều sắc mặt đại biến. Bọn họ không nghĩ đến Nạp Lan Yên Nhiên sẽ vì tỷ thí thua mà tự sát, nhưng dường như nàng cũng không định nói đùa, trường kiếm vũ động, chém thẳng đến cổ.

Lúc này, một số trưởng lão định giúp đỡ, nhưng vì khoảng cách, cũng chỉ có thể đứng nhìn trường kiếm sắc bén càng ngày càng đến gần cổ của Nạp Lan Yên Nhiên.

"Đinh!"

Trường kiếm mang theo kiếm khí lạnh lẽo, cắt qua không khí, nhưng ngay trước khi chạm đến da thịt trắng nõn, song chỉ thon dài lại trống rỗng xuất hiện, theo thanh âm thanh thúy, trường kiếm đình trệ, kiếm khí sắc bén lưu lại một vết máu trên vùng cổ trắng mịn.

Trường kiếm bị ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên đột ngột ngừng đầu, lại nhìn thấy con người đen nhánh kia.

"Ta không có hứng thú với việc thu người làm nô tỳ, cho nên người cũng không cần làm vậy để bảo toàn danh dự của Vân Lam Tông." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Tuy hẳn thắng, nhưng cũng không có nghĩa rằng hẳn có thể thu nàng làm nô tỳ, bất

kể thế nào, Nạp Lan Yên Nhiên vẫn là thiếu tông chủ của Vân Lam Tông, các trưởng lão của Vân Lam Tông chắc chắn sẽ không để một việc làm tổn hại lớn đến danh dự của Vân Lam Tông thế này xảy ra.

Vả lại, nếu Nạp Lan Yên Nhiên tự sát bây giờ, chỉ sợ Vân Lam Tông sẽ lập tức nổi giận, quan hệ của hai bên sẽ trở thành đối địch! Đó là điều mà Tiêu Viêm không muốn trông thấy.

"Ước định ba năm đã kết thúc, sau này chúng ta sẽ không có gì vướng mắc, thất bại hôm nay của ngươi, chứng tỏ cách làm ba năm trước của ngươi sai lầm." Tiêu Viêm thản nhiên nói, hai ngón tay đang kẹp vào trường kiếm đột nhiên thả ra, bàn tay vung lên, trường kiếm bắn ra từ tay Tiêu Viêm, hung hăng cắm xuống khoảng đất trước mặt tên đệ tử Vân Lam Tông kia, chuôi kiếm không người đứng đưa.

"Ngươi cũng biết, loại ước định trên giấy này, cũng không có bao nhiêu giá trị."

Nhẹ nhàng vẩy vẩy tờ giấy trong tay, ngón tay khẽ búng, ngọn lửa màu xanh đột nhiên xuất hiện, đem tờ giấy đốt thành một đồng tro tàn trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên.

"Lời nói ba năm trước, ta nhắc muốn nhắc lại một lần." Tiêu Viêm mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng, chậm rãi vang lên trong quảng trường yên tĩnh.

"Nạp Lan Yên Nhiên, sau này, ngươi cùng Tiêu gia ta không có nửa phần quan hệ, chúc mừng ngươi tự do."

Nhìn thiếu niên, vẻ mặt Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ phức tạp, thứ nàng muốn, cuối cùng cũng đạt được, nhưng tại sao trong lòng nàng lại là một mảnh trống rỗng?

"Các vị, việc đã xong, cũng nên trở về thôi."

Tiêu Viêm ngẩng đầu cười nói với những người trên đại thụ, chột xoay người đi vài bước đem huyền trọng xích rút ra, tiện tay đeo trên lưng, sau đó đi ra quảng trường dưới vô số ánh mắt.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng kia có vẻ cô độc, nhưng lúc này, lại có vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

Khi sắp bước xuống bậc thềm, thanh âm đột ngột làm trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống, cuối cùng cũng vang lên.

"Tiêu Viêm tiên sinh, xin tạm thời ở lại một chút, Vân Lam Tông ta có chút việc, cần chính ngươi xác nhận một chút..."

-----oOo-----

Chương 338: Trốn Không Khỏi Phiền Toái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm vang vọng khắp quảng trường. Tiêu Viêm sắp bước xuống đài, cước bộ đột nhiên đình trệ. Đưa lưng về phía quảng trường. Ngửa đầu hút một hơi không khí thật dài. Nắm tay trong tay áo bào khẽ xiết chặt.

Trên cây, lông mày Hải Ba Đông cũng nhíu lại. Ánh mắt quét về phía giữa quảng trường. Nơi đó, sắc mặt đám người Vân Lăng, tựa hồ có chút quái dị.

"Chết tiệt. Chẳng lẽ bị nhận ra?" Hải Ba Đông cúi đầu thì thào một tiếng. Trong cơ thể đấu khí hùng hậu lặng lẽ vận chuyển.

Trên quảng trường, theo thanh âm của Vân Lăng, từng đạo ánh mắt. Lại bắt đầu chú ý tới bóng dáng gầy gò của thanh niên sắp bước xuống bậc thềm. Nạp Lan Yên Nhiên lau vết máu trên khóe miệng. Ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng dáng Tiêu Viêm. Chợt hướng đám người Vân Lăng nói: *"Đại trưởng lão, hôm nay tỷ thí, đích xác Yên Nhiên tài nghệ không bằng người"*.

"Yên Nhiên, việc này không phải là vì tỷ thí. Người tạm thời lui ra một bên, Vân Lăng khoát tay áo. Ngoài sự dự đoán của mọi người sắc mặt trở nên nghiêm túc."

Nhìn sắc mặt của Vân Lăng, Nạp Lan Yên Nhiên sững sờ chần chờ một chút, rồi cũng gật đầu, kéo lê thân thể bị thương, chậm rãi lui xuống một bên. Nơi đó, vài vị đệ tử Vân Lam Tông vội vàng đứng dậy nhường cho nàng một chỗ."

"Làm sao vậy?" Trên đại thụ, đám người Pháp Mã cũng vì biến cố xảy ra mà có chút mờ mịt. Liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Chẳng lẽ Vân Lăng vì tỷ thí thua trận, muốn cưỡng bức người ta lưu lại?" Gia Hình Thiên cười nói.

"Hắn cũng không dám làm loại chuyện ngu xuẩn gây ảnh hưởng xấu cho thanh danh của Vân Lam Tông như vậy." Pháp Mã lắc lắc đầu. Bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng mặt Hải Ba Đông phía sau, nghi hoặc hỏi: "Hải lão nhân, người làm sao vậy?"

Bởi vì Pháp Mã thân là dược sư, có linh hồn cảm giác lực so với Gia Hình Thiên mạnh hơn không ít, cho nên hắn cực kỳ mẫn cảm, có thể thấy được đấu khí trong cơ thể Hải Ba Đông bỗng nhiên mãnh liệt lên.

"Không có gì." Lắc đầu, Hải Ba Đông trả lời một câu, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Tiêu Viêm. Nếu hôm nay thân phận của hắn bại lộ, như vậy thật sự có chút phiền toái a.

Giữa sân, sau khi Vân Lăng dứt lời, toàn bộ lâm vào một mảnh trầm mặc. Chỉ có vô số đạo ánh mắt nghi hoặc, chăm chú nhìn vào bóng lưng vẫn không hề nhúc nhích kia.

Vân Lăng nhìn chăm chăm bóng dáng đơn bạc kia, đấu khí cũng bắt đầu chuyển động, từ nơi bàn tay nổi lên, chỉ cần Tiêu Viêm có hành động gì muốn bỏ trốn, như vậy hắn sẽ lập tức ngăn trở.

Khắp quảng trường im lặng, bầu không khí vô cùng quỷ dị.

sau một lúc im lặng, bóng dáng giống như thạch điêu kia rốt cục cũng thoáng rung động. Mà theo thân ảnh này, ánh mắt Vân Lăng chớp động, chậm rãi nheo lại, thân thể khẽ chồm lên phía trước, giống như điều hâu sắp hạ cánh vào con mồi.

"Vân Lăng trưởng lão, chuyện gì?" Thanh âm đột ngột vang lên. Rốt cục xóa tan sự im lặng ở quảng trường, cũng làm cho thân thể Vân Lăng đang muốn phóng tới trước thoáng cứng đờ.

Giữa sân, vô số đạo ánh mắt lại dời đi. Bất quá toàn bộ là chuyển đến trên

người Vân Lăng. Trừ một ít đệ tử Vân Lam Tông ở ngoài, tất cả đều muốn biết trong thời điểm này, vì lý do gì mà Vân Lăng bỗng nhiên cất tiếng ngăn cản. Nguồn truyện:

Ở trước mắt bao người, Vân Lăng chậm rãi đứng lên. Ánh mắt âm lệ nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Trầm giọng nói: "Không biết Tiêu Viêm tiên sinh có nghe qua tin, mấy tháng trước, ngoại môn của Vân Lam tông, Mặc gia Mặc Thừa nghi trọng đã chết?".

Lời này của Vân Lăng vừa nói ra. Trên quảng trường nhất thời vang lên một ít tiếng xầm xì to nhỏ. Mặc Thừa ở Vân Lam Tông vị trí cũng không thấp. Hơn nữa, vì có thủ đoạn giao tế xuất sắc, nên ở tông nội quan hệ cũng coi như không tệ. Lúc trước vì cái chết của hắn, ở tông nội dấy lên một trận xôn xao. Chấp pháp đội cũng đặc biệt đến Diêm Thành điều tra qua. Bất quá manh mối quá nhỏ. Chỉ biết là xuất hiện hai thần bí nhân thực lực rất mạnh, sau đó đem Mặc Thừa đánh chết. Nhưng tin tức về hai thần bí nhân, Vân Lam Tông cũng không có nhiều. Bởi vậy, cái chết của Mặc Thừa, vẫn như 1 cái "dằm trong tim" những kẻ có quan hệ không tồi với hắn.

Nhưng vào thời điểm này, Vân Lăng bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, không thể nghi ngờ có chút ám chỉ bóng gió. Chẳng lẽ hắn cho rằng, người đánh chết Mặc Thừa là Tiêu Viêm sao?

Trong đầu đều hiện lên ý niệm này, nhưng mọi người đều biết rằng, Mặc thừa tiến vào đấu linh cường giả đã nhiều năm. Tiêu Viêm nhiều lắm là một đại đấu sư mà thôi. Sự chênh lệch giữa hai người, tựa như khoảng cách giữa trời và đất, Tiêu Viêm làm sao có thể quan hệ đến chuyện này?

Không để ý đến thanh âm xôn xao bàn tán trên quảng trường, Vân Lăng gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, đợi câu trả lời của hắn.

Trong tay áo bào, bàn tay khẽ run lên. Tiêu Viêm nhếch miệng. Trong lòng hít sâu một hơi. Áp chế nhịp tim tăng lên, chậm rãi xoay người lại. Hướng mắt về phía quảng trường quảng trường không lồ với vô số đệ tử Vân Lam Tông. Một thanh âm lạnh lùng, vang vọng quảng trường: "Vân Lăng trưởng lão, lời này có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Mặc Thừa là do ta giết chết phải không?".

"Không phải sao?" *Nở 1 nụ cười một, Vân Lăng chỉ hướng Cát Diệp bên*

cạnh. Thanh âm trầm thấp vang vọng: "Yên Nhiên cùng Cát Diệp lúc trước vừa vặn tham gia sinh nhật Mặc Thừa, cho nên cũng có mặt ở hiện trường. Trong đó Cát Diệp, đã tự mình cùng tên thần bí nhân kia giao thủ. Trong quá trình giao thủ, hắn đã thấy được diện mạo. Bất quá, vì vội vàng nhìn thoáng qua, cho nên có chút mơ hồ. Cho đến vừa rồi, hắn mới dám xác định, thần bí nhân kia".

"Chính là người. Tiêu Viêm..". Vân Lăng chột quắc mắt lên, lớn tiếng nói.

Yên tĩnh.

Phi thường yên tĩnh.

Quảng trường không lồ, giờ phút này không khí dường như đọng lại. Vào lúc này, biểu tình trên khuôn mặt mọi người đều cứng đờ, ánh mắt đại ra, ngây ngốc đích nhìn thần tình âm lệ của Vân Lăng.

Trên cây, Pháp Mã cùng Gia Hình Thiên đồng dạng cũng bị lời nói của Vân Lăng làm chân động sừng sờ một hồi. Lúc trước việc ở Diêm Thành, Gia Hình Thiên cũng từng có mặt. Cho nên, hắn biết, thần bí nhân đánh chết Mặc Thừa kia, tất nhiên thực lực sẽ không yếu hơn so với mình. Nếu nói, Tiêu Viêm là người đánh chết Mặc Thừa, vậy chẳng phải là thực lực đích thật của hắn đã cùng một đẳng cấp với bọn họ?

Tiểu tử chưa đến 20 tuổi kia là đấu hoàng cường giả? Cho dù hắn tu luyện từ lúc còn trong bụng mẹ cũng tuyệt đối không có khả năng a.

Hai người liếc nhau, mày nhíu chặt. Tuy rằng nói Tiêu Viêm chính là thần bí nhân kia rất là buồn cười, bất quá bọn hắn biết địa vị Vân Lăng vượt xa những đệ tử Vân Lam Tông ở nơi này. Lần này Vân Lăng nói như vậy, mới nghe qua thì cực kỳ buồn cười. Nhưng mà, lấy thân phận của hắn, có thể vô duyên vô cớ nói ra những lời cực kỳ hoang đường này sao? Hoặc là nói, đó có thể là sự thật. Chứng minh rằng Tiêu Viêm chính là người đánh chết Mặc Thừa?

Nếu lời kia là thật, tên tiểu gia hỏa của Tiêu gia quả thật quá khủng bố a?

Phía sau, Pháp Mã cùng Gia Hình Thiên lòng tràn đầy nghi hoặc. Nạp Lan Kiệt cùng với đám người Mộc Thần cũng đồng dạng lâm vào trạng thái ngây dại. Vân Lăng lần này nói như vậy, đối với bọn họ thật sự là 1 đả

kích quá lớn. Nếu thật sự theo lời hắn nói, như vậy, chẳng phải là chứng minh, thực lực Tiêu Viêm vừa bày ra, vẹn vẹn chỉ như phần nổi của một tảng băng?

Ở trên quảng trường. Tiêu Viêm ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi quét qua khắp quảng trường. Đập vào trong mắt là vẻ ngậy đại trên gương mặt của mọi người. Sau một lúc lâu, ánh mắt dừng lại trên gương mặt mỉm cười tràn đầy kinh ngạc của Nạp Lan Yên Nhiên. Hắn bỗng nhiên khẽ cười. Chuyển mắt hướng Vân Lăng: "Vân Lăng trưởng lão, đối với cái chết của Mặc Thừa nghi trọng của quý tông, ta cũng vô cùng tiếc nuối. Bất quá, không có nghĩa là các người có thể tùy ý nói xấu, nghi oan cho người khác. Ai cũng biết, Mặc Thừa là đầu linh cường giả. Lúc trước, thần bí nhân kia đánh chết hắn, từ đó có thể thấy rõ ràng, sợ rằng người đó thực lực ít nhất đã ở cấp bậc đấu vương, chẳng lẽ người cho rằng ta có thực lực đó? Nếu nói vậy không phải là quá đề cao tại hạ ư?"

"Mà căn cứ chính xác theo như lời của người, vẹn vẹn chỉ là lời nói phiến diện của Cát Diệp. Chỉ có như vậy đã đem ta phán thành người giết Mặc Thừa, vậy không phải rất đáng buồn cười sao?"

Lạnh lùng nhìn nụ cười của Tiêu Viêm. Vân Lăng cũng biết hắn nhất định phải nói như vậy. Nói thật ra, nếu không phải Cát Diệp liều mạng cam đoan, ngay cả chính hắn cũng không dám khẳng định. Tiêu Viêm thật sự là thần bí nhân kia. Dù sao, khác biệt giữa hai người trên cơ bản là một trời một vực. Làm sao có thể liên quan chứ?

Trong lòng thở dài một hơi. Nhớ tới bộ dáng vô cùng sợ hãi vừa rồi của Cát Diệp, trong lòng hắn lại yên ổn một chút. Ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh, trầm giọng nói: "Yên Nhiên. Ngày đó người đã ở hiện trường. Tuy rằng người vẫn chưa gặp qua dung mạo của đối phương. Nhưng thân hình hai người, hoặc là một ít điểm đặc thù, người hẳn là nhận ra một chút chứ?"

Lời nói của Vân Lăng, nhất thời khiến cho ánh mắt toàn trường đổ về hướng Nạp Lan Yên Nhiên, trên mặt cười thoáng có chút tái nhợt. Chính là đứng ở bên sân nhìn Tiêu Viêm.

Đầu óc đang bị vây trong một mảnh mơ hồ, bất thành linh bị hỏi, Nạp Lan Yên Nhiên giật mình. Chậm rãi quay đầu. Con người dừng ở lại trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Viêm. Chợt tầm mắt di chuyển xuống dưới

thân thể, cẩn thận chuyển động.

Theo ánh mắt Nạp Lan Yên Nhiên, mọi người phía trên quảng trường, trái tim cũng đập mạnh. Tại thời điểm này, lời nói của Nạp Lan Yên Nhiên, tuy không dám nói là có tác dụng quyết định, nhưng chắc chắn sẽ khiến cho sự hoài nghi về Tiêu Viêm thêm rõ ràng hơn.

Trên quảng trường, Không khí một lần nữa chìm vào im lặng. Sau một lúc, Nạp Lan Yên Nhiên thu hồi ánh mắt, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Đại trưởng lão. Ngày đó thần bí nhân kia, thân khoác bào phục rộng thùng thình, che thân hình thực tế. Cho nên, ta cũng không có thể phân rõ thân phận của hắn".

Nghे vậy, trong lòng Tiêu Viêm lặng yên thở dài nhẹ nhõm, mà đám người Vân Lăng, sắc mặt lại có chút khó coi. "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, lúc trước khi thần bí nhân kia đánh chết Mặc Thừa, từng thi triển một loại Bạch Sắc Hỏa Diễm cực kỳ khủng bố." Một thanh âm chói tai vang lên. Bỗng nhiên Cát Diệp đỏ bừng mặt, hô lớn.

Nghе tiếng la của Cát Diệp, chột đám người Gia Hình Thiên, Nạp Lan Kiệt sắc mặt đại biến. Bọn họ đột nhiên nhớ lại, khi ở luyện dược sư đại hội, Tiêu Viêm cũng từng vận dụng một loại Bạch Sắc Hỏa Diễm cực độ thần bí.

Giờ khắc này. Như có một cái lồng vô hình bao phủ nội tâm mỗi người.

Giờ khắc này. Tiêu Viêm sắc mặt dần trở nên âm trầm

-----oOo-----

Chương 339: Hết Sức Căng Thẳng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào giờ khắc này trên quảng trường không khí lại một lần nữa lặng ngắt, từng đạo ánh mắt kinh hãi như tựa hồ cảm ứng được điều gì đó chăm chăm tập trung về phía Tiêu Viêm.

"Tiểu tử kia chẳng lẽ đúng là kẻ thần bí lúc trước đánh chết Mặc

Thừa?". Gia Hình Thiên thì thảo, khuôn mặt luôn tươi cười lúc này cũng không tự chủ nghiêm trọng hẳn lại.

"Không ai chắc được, bất quá thời điểm luyện được sư đại hội hẳn thật sự có sử dụng qua một loại ngọn lửa màu trắng, tuy rằng ngọn lửa kia chỉ vền vện chọt lóe lên, bất quá ta dám khẳng định, đó hẳn cũng là một loại dị hỏa!" Pháp Mã cúi đầu, trong thanh âm khó có thể che dấu sự hoảng sợ, hai loại dị hỏa, cùng tồn tại một lúc? Trời ạ, cái này cũng quá điên cuồng đi a?"

"Ai, quả nhiên là để lại một ít sơ hở a." Hải Ba Đông trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ánh mắt chuyển hướng tới Tiêu Viêm trong sân. Hiện tại, cùng Vân Lam tông đến tột cùng là chiến hay là xử lý như thế nào, cũng do biểu hiện của hắn quyết định a.

Không khí chết chóc bao phủ trên quảng trường, Tiêu Viêm trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên mạnh mẽ đạp từng bước đến trước, một bước này lập tức làm cho Vân Lam tông các trưởng lão toàn thân căng thẳng lên, đấu khí như ẩn như hiện bắt đầu lượn lờ mà ra.

"Thật có lỗi, ta cũng không biết Cát Hiệp nghi trọng đang nói về chuyện gì. "

Chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt qua Vân Lam tông các vị trưởng lão đang tùy thời chuẩn bị động thủ, Tiêu Viêm nhíu mày, thân thể căng thẳng thoáng thư giãn ra một chút, thanh âm bình hòa nói chuyện, nói thật ra, hắn cũng không muốn cùng Vân Lam tông này trở mặt, thế lực to lớn này sừng sững ở Gia Mã Đế Quốc nhiều năm như vậy, lực lượng này cho dù là Tiêu Viêm gan lớn cỡ nào, cũng không tránh được lòng tràn đầy kiêng kị, cho nên, không đến lúc cuối cùng, hắn không nghĩ đến việc hoàn toàn trở mặt

"Hừ, không biết?" Nghe vậy, Vân Lăng khuôn mặt thoáng một nét cười lạnh, lớn tiếng quát: "Tiêu Viêm, lúc tham gia luyện được sư đại hội lấy được quán quân là tiêu tử Nham Kiêu, cũng là người nguy trang phải không, về điểm này, ta có thể tìm ra không dưới mười người làm chứng, người có thể nói gì đây?"

Tiêu Viêm trầm mặc, lúc trước tham gia luyện được sư đại hội vì tranh giành chức quán quân, hắn đã bại lộ nhiều con bài chưa lật, mà lấy Vân

Lăng ở Vân Lam tông thân phận là đại trưởng lão, tình báo thu thập tự nhiên là xa xa vượt qua tính toán của hắn lúc trước, bởi vậy, nếu nói hắn có thể tìm ra đầy đủ chứng cứ, Tiêu Viêm thật cũng không cảm thấy ngoài dự liệu.

Đối với biểu tình trầm mặc của Tiêu Viêm đại biểu cho sự cam chịu, Vân Lăng khòe miệng nở ra một chút đắc ý lại nói thêm: "Ồ luyện dược sư đại hội ngươi từng sử dụng ra một loại Bạch Sắc Hỏa Diễm, hơn nữa uy lực rất lớn. Đây là vô số người tận mắt nhìn thấy nói vậy cũng là giả sao chứ?"

"Trong thiên hạ người có thể sử dụng Bạch Sắc Hỏa Diễm nhiều như mây. Chẳng lẽ những người này đều là hung thủ giết Mặc Thừa sao?" *Tiêu Viêm bĩu môi cười lạnh nói.*

Vân Lăng lạnh lùng thốt: "Người khác có được Bạch Sắc Hỏa Diễm cũng đích xác là không chứng minh được điều gì. Bất quá dựa theo lời Cát Hiệp kể rõ lúc trước, ngươi vốn đó là tình nghi lớn nhất. Hơn nữa hiện giờ ngươi cùng thần bí nhân kia có được hỏa diễm giống nhau. Nếu như những điều này là do trùng hợp thì cũng không khỏi là sự trùng hợp có chút quá mức sao?"

Tranh cãi gay gắt khiến cho hai người nháy mắt trở thành tâm điểm trên quảng trường. Từng đạo ánh mắt đọng ở trên người Tiêu Viêm. Rất nhiều Vân Lam tông đệ tử trong ánh mắt đều là trộn lẫn cảm xúc kinh hãi cùng kinh ngạc. Bọn họ cũng là thật khó mà tin được thanh niên này tuổi tác cũng không so với bọn hắn hơn kém bao nhiêu có thể là thần bí cường giả đường trường đem Mặc Thừa dễ dàng đánh chết.

"Gã Tiêu Viêm này quả thực có nội tình thần bí a." Cổ hà sờ sờ cảm nhìn chăm chăm Tiêu Viêm chậm rãi nói. Nghe hai người tranh chấp giữa sân, lái liên tưởng đến ngọn lửa màu xanh kia khiến trong lòng hắn thật ra lại sáng tỏ thêm rất nhiều. Nếu như lời Vân Lăng là thật như vậy lần ở trong sa mạc rộng lớn kia kẻ thần bí nhân ngồi không mà ngư ông thủ lợi chỉ sợ sẽ là tiểu tử tuổi tựa hồ chưa quá hai mươi tuổi này.

Một đấu hoàng cường giả không đến hai mươi tuổi? Nghĩ tới đây Cổ Hà không khỏi nảy ra một loại cảm giác hoang đường. Khi nào thì đấu hoàng cường giả cư nhiên có thể đạt tới dễ dàng như thế chứ? Cho dù hắn mỗi ngày đều ăn cao cấp đan dược cũng là tuyệt đối không có khả năng ở ngần ngụi chưa đến hai mươi năm trở thành một gã đấu hoàng cường giả a.

Cạnh đó, Liễu Linh cũng là cười khở lắc lắc đầu, tới hiện tại, hấn mới vừa nhận ra, hấn cùng với Tiêu Viêm đến tột cùng tồn tại bao nhiêu chênh lệch, mỗi lần ngay tại khi hấn nghĩ đến đối phương sắp đạt tới cực hạn là đối phương lại trong giây lát tựa như lộ ra một góc che dấu trong cả tòa núi. Làm cho Liễu Linh dù có tâm đuổi theo, nhưng lại không tránh khỏi cảm giác vô lực.

Không khí đối chọi gay gắt giăng co giữa sân diễn ra được một lúc, Tiêu Viêm giương mắt nhìn Vân Lăng, hấn tựa hồ cũng là hiểu được lão gia hỏa này hôm nay là quyết định chủ ý sẽ không để cho hấn rời đi, lập tức trong lòng cũng là thoáng dấy lên chút không kiên nhẫn, phát tay áo âm thanh lạnh lùng nói: "Vân Lăng trưởng lão, ta cũng không muốn cùng ngươi đấu võ mồm, nếu như ngươi không có căn cứ chính xác mà vẫn kiên trì định tội cho ta, tuy rằng Vân Lam tông thế lực cường đại, nhưng việc này lan truyền ra ngoài, cũng không quá tốt, hơn nữa chân mọc trên người của ta, đi hay ở cũng không tới phiên ngươi thay ta làm chủ!"

Nói xong, Tiêu Viêm xoay người hướng tới thêm đá bên ngoài bước xuống.

"Thật xin lỗi, khi nào chúng ta chưa điều tra rõ đến tột cùng là ai giết Mặc Thừa khi trước, Tiêu Viêm tiên sinh có lẽ nên tạm thời ở tại Vân Lam tông một thời gian ngắn vậy." *Vân Lăng bàn tay vung lên, quát lạnh nói:* "Chấp pháp đội, giữ hấn lại!"

Vân lăng tiếng quát vừa dứt, trên quảng trường nơi gần ngàn Vân Lam tông đệ tử trong giây lát vụt bắn ra hơn mười đạo bóng trắng, đầu khí tuôn ra, thân hình thoáng di động nháy mắt đem Tiêu Viêm vây quanh trong đó, không có...nói vô nghĩa chút nào, chỉ có những khuôn mặt sắc lạnh của chấp pháp đội Vân Lam tông, hai tay huy động, trường kiếm lóe sáng, thân kiếm vũ lộng đem hơn mười đạo bóng kiếm bao vây Tiêu Viêm vào giữa.

Vân lam tông chấp pháp đội, là từ bên trong tông môn các trưởng lão theo thực lực mà tuyển lựa ra. Chọn lựa rồi tập hợp huấn luyện khiến cho bọn họ luận thực lực cũng có thể xếp hạng cao thủ, hơn nữa phối hợp ăn ý cùng nhau, bình thường mười mấy người ra tay, cho dù đối thủ thực lực vượt qua bọn họ một chút cũng là có chút khó có thể ngăn cản. Lúc này đây ra tay ngăn lại Tiêu Viêm là hơn mười vị chấp pháp đội đệ tử, xem thân thể bọn hấn phía trên bao trùm là đầu khí sa y, thực lực rõ ràng là ở cấp bậc đấu sư.

"Cút!"

Nhìn bóng kiếm liên miên theo bốn phương tám hướng phô thiên cái địa đánh úp lại, Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng, quát lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên cầm chuôi thước trên vai, cánh tay huy động, huyền trọng xích thật lớn lại lần nữa thoát ly phía sau lưng, mũi chân điểm nhẹ, thân thể nhất thời giống như kia con quay bình thường, nháy mắt tốc độ xoay tròn tăng lên, huyền trọng xích mang theo một cỗ kinh khí cường hãn khuếch tán mà ra.

"Đinh, đinh, đinh" Kinh phong gào thét va chạm, từng đạo tiếng vang thanh thúy của kim thiết tương giao không ngừng truyền ra.

"Thành thạch..." theo một tiếng trầm đục rất nhỏ, hơn mười đạo bạch ảnh mạnh mẽ từ chỗ thủ bạo lui mà ra, bàn chân chấm đất rê đất ra gần hơn mười thước mới chậm rãi dừng lại, cúi đầu nhìn trường kiếm gãy đoạn, bọn chấp pháp đệ tử sắc mặt đều có chút biến hóa, người này có thể đả bại Nạp Lan sư tử quả nhiên cũng không phải là dựa vào vận khí.

Một kích đánh lui hơn mười người chấp pháp đệ tử, Tiêu Viêm sắc mặt cũng dần dần âm trầm xuống, xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Lăng: "Vân Lăng trưởng lão, đây là ý gì chứ?"

"Tiêu Viêm tiên sinh, không ngại nói với ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không thể rời Vân Lam tông lúc này, cho nên, vẫn xin nghe theo lão phu nói vậy, an tâm ở Vân Lam tông làm khách một thời gian ngắn đi, chờ tông chủ trở về, chúng ta cùng hoàn hảo điều tra việc này." Vân Lăng thần nhiên nói

Tiêu Viêm con mắt híp lại, hàn quang ở trong mắt chột lóe, ánh mắt chậm rãi đảo qua toàn cục, chột dừng ở trên người Vân Lăng, bàn tay nắm chuôi xích thoáng nắm thật chặt, thở ra một hơi thật dài, thân thể cũng dần dần thả lỏng xuống.

Nhận thấy được Tiêu Viêm thân thể thả lỏng, Vân Lăng cũng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà ngay khi hắn nghĩ đến Tiêu Viêm tính toán buông bỏ việc chống cự cũng là lúc người kia chân bỗng nhiên dậm mạnh xuống mặt đất, một đạo tiếng động của năng lượng nổ vang đem thân thể đột nhiên hóa thành một đạo bóng đen, hướng quảng trường ở ngoài bắn đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ngăn hẳn lại!" hành động bất thành linh của Tiêu Viêm làm cho Vân Lăng sắc mặt phát lạnh, lớn tiếng quát.

Theo tiếng quát của Vân Lăng, Cát Hiệp dĩ nhiên lại có động tác trước hết, đầu khí trong cơ thể tuôn ra, bàn chân đạp đất, thân thể nhất thời giống như tên rời cung, nháy mắt xẹt qua hơn phân nửa cái quảng trường, bàn tay gầy guộc một gấp một mở, vài đạo kinh phong bén nhọn uy mãnh bắn ra, kinh phong bay lượn cư nhiên mơ hồ phong tỏa đường lui Tiêu Viêm, tốc độ nhanh, thủ đoạn sắc bén của lão không chút nào hổ là cường giả đấu linh cấp bậc.

Phía sau kinh khí bén nhọn phá không mà đến làm cho Tiêu Viêm lông mày nhăn lại, trong tay huyền trọng xích đột nhiên cắm xuống, thân hình đang vọt tới trước cũng khựng lại, hai chân khẽ nhún chột phóng lên cao, bả vai run lên, tử vân cánh hiện ra không có...chút nào trì hoãn triển động, vẫn nhằm phía ngoài Vân Lam sơn điên cuồng phóng tới.

"Tiêu Viêm, lưu lại cho ta!"

Nhìn Tiêu Viêm phóng lên cao, Vân Lăng quát một tiếng chói tai, bàn tay vung lên. Trên thạch đài, ba vị áo bào trắng lão giả tuổi lớn nhất thân thể khẽ run chậm rãi biến mất, khi xuất hiện lại đã hình thành thành thế tam giác đem đường lui của Tiêu Viêm hoàn toàn ngăn trở, ba cổ đầu khí mênh mông từ trong cơ thể ba người hùng hậu phát ra, uy áp cường đại chặt chẽ tập trung vào Tiêu Viêm.

Trên không trung, ba vị lão giả áo bào trắng, sau lưng đầu khí hóa cánh chậm rãi phe phẩy, bởi vì lượng đầu khí khổng lồ tràn ngập mà khiến cho không gian chung quanh thoáng có chút hư ảo.

"Thực lực ba vị Vân Lam tông đầu vương cường giả đích quả nhiên khủng bố." *Nhìn đối diện ba vị lão giả áo bào trắng đầu khí hóa cánh phía sau, Tiêu Viêm sắc mặt nhất thời có chút khó coi.*

"Tiêu Viêm, ngươi nếu là không phải có tật giật mình, cần gì vội vã rời đi như vậy?" *Vân Lăng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, chột ánh mắt nhìn quanh một vòng mọi người trên đại thụ, trầm giọng nói:* "Các vị, nhìn biểu hiện của Tiêu Viêm chỉ sợ là thực sự cùng cái chết của Mặc Thừa không khỏi có quan hệ, cho nên trước khi tông chủ trở về, chúng ta cũng

không thể để hắn rời đi, việc này sự tình trọng đại, vẫn xin chư vị cân nhắc."

Vân Lăng lần này lời nói mơ hồ mang theo vài phần nghiêm trọng, làm cho đám người Pháp Mã nhú mày, nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là tạm thời địa lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nhìn thấy vẫn chưa có người ra mặt ngăn trở, Vân Lăng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng về Tiêu Viêm, chậm rãi giơ tay định hạ lệnh đem hắn bắt lại.

"Đại trưởng lão, việc này có hay không có chút hiểu lầm? Ta lúc trước cùng hắn đã giao thủ qua, nếu như hắn thật là kẻ giết Mặc Thừa thì không có khả năng cùng ta khổ chiến như vậy a." *Ngay tại khi Vân Lăng sắp hạ lệnh Nạp Lan Yên Nhiên đã im lặng một hồi rốt cục cũng nhịn không được mở miệng nói.*

"Yên Nhiên, việc này ngươi trước hết tạm thời đừng tham gia, bất kể như thế nào, ít nhất cũng phải làm cho hắn lưu lại đến khi tông chủ trở về mới được, đến lúc đó nếu quả thực hắn chịu oan uổng, ta Vân Lăng sẽ hướng hắn giải thích." *Vân Lăng khoát tay áo, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm trong không trung, bàn tay đột nhiên ra hiệu.*

"Bắt hắn!"

Theo thanh âm Vân Lăng hạ lệnh, ba vị lão giả áo bào trắng đang ngăn ở trước mặt Tiêu Viêm cả người khí thế đột nhiên đại tăng, một cỗ khí áp bàng bạc giống như lôi đình phong bạo sắp tới bao phủ toàn bộ quảng trường!

Đại chiến, hết sức căng thẳng!

-----oOo-----

Chương 340: Ba Gã Đấu Vương Cường Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí thế hùng hực ngập tràn quảng trường, trực tiếp làm thân hình Tiêu

Viêm rơi nhanh xuống mười mấy mét, mới hóa giải được cảm giác bức bách nơi ngực, ngẩng đầu ngưng trọng nhìn ba lão nhân mặc bạch bào, trong lòng thấy hết sức khó giải quyết. Ba cường giả đấu vương đích thân xuất thủ với hắn, đây cũng thật quá coi trọng một tiểu tử vô danh như hắn rồi à.

Trên quảng trường, tất cả đệ tử Lam Vân tông đều ngẩng đầu lên nhìn chiến cục trên không. Đối với việc phải xuất động ba vị cường giả đấu vương để chặn lại Tiêu Viêm, bọn họ đều hơi cảm thấy quá là chuyện nhỏ làm lớn rồi. Phải biết rằng, với thực lực của ba vị trưởng lão trong thiên không kia, cho dù là chặn lại cường giả đấu hoàng, thì cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì à.

Đương nhiên, ôm cách nghĩ này cũng không phải chỉ có bọn họ. Đến chính nhóm người Mộc Thần trên cây lớn, cũng còn có chút cảm thấy không thể ngờ được.

Bởi vì duyên cớ đặc thù của Vân Lam tông, cho nên một số cường giả trong tông rất ít tham gia cái gọi là xếp hạng cường giả đế quốc. Nếu không thì một loạt các lão giả này há chẳng phải sẽ chiếm đến hơn nửa thứ tự tên rồi sao? Mà loại hành động này, không ngờ gì sẽ làm một số cường giả trong lòng có chút bất mãn. Đây không phải chuyện mà Lam Vân tông mong muốn trông thấy, bởi vậy, tuy trên bảng xếp hạng thập đại cường giả của đế quốc, trừ tông chủ Vân Vận ra, lại cũng không có tên của ba lão nhân này

Song, nếu đơn luận về thực lực, bọn họ có lẽ không so nổi với hai vị đứng đầu trong thập đại cường giả đế quốc lần trước đã đi sa mạc- nhóm người Phong Hành Giả Phong Lê. Nhưng nếu liên thủ, thì dựa vào công pháp đặc thù của Lam Vân tông cùng hợp kích đấu kỹ, cho dù là cường giả đấu hoàng, nhất thời cũng khó mà hạ được bọn họ. Lần này, để bắt Tiêu Viêm, ba người lại có thể cùng xuất thủ, cũng khó trách mọi người trong quảng trường đều có chút cảm thấy hết nói.

"Tên nhóc này gặp phiền phức rồi à. Ba lão già này xuất thủ, cho dù là ta cũng còn bị kéo dài ra một trận. Nếu hắn lấy không ra thứ thực lực hôm đã giết chết Mặc Thừa, chắc hắn cũng chỉ có thể lưu lại Vân Lam tông thôi à." Gia Hình Thiên nhìn chiến cục trên không, nhàn nhạt nói.

Pháp Mã khẽ nhú mày, gật gật đầu.

"Pháp lão đầu, ngươi không định xuất thủ một chút? Hắc hắc. Nói thế nào thì Tiêu Viêm cũng là trưởng lão danh dự của công hội luyện dược sư các ngươi." Gia Hình Thiên bỗng nhiên quay đầu cười nói với Pháp Mã.

"Xem tình hình hiện tại, Vân Lăng đó đã định ý phải lưu Tiêu Viêm lại rồi. Ta ra mặt sợ rằng hắn cũng sẽ không thay đổi chủ ý." Pháp Mã lắc lắc đầu, đáp. "Ngươi cũng biết thực lực của Vân Lam tông. Ta là hội trưởng của công hội luyện dược sư, đại biểu cho lợi ích của cả công hội. Nếu ta trực tiếp xuất thủ trợ giúp Tiêu Viêm, thì sẽ tổn hại đến quan hệ song phương. Cho nên ta cũng chỉ có thể tìm cơ hội thay hắn nói sự tình thôi. Chỉ cần hắn không phải hung thủ đã giết Mặc Thừa, chắc hẳn Vân Vận vẫn sẽ cho ta một lần thể diện này."

Gia Hình Thiên hắc hắc cười, tự nhiên cũng biết Pháp Mã không thể vào lúc này xuất thủ giải quyết nguy cơ thay Tiêu Viêm. Bọn họ tuy thực lực bất phàm, nhưng sau lưng đều có Gia tộc liên lụy, làm việc không thể quá tùy tiện theo ý muốn.

Hải Ba Đông ở phía sau hai người nghe bọn họ nói chuyện, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Không ngờ rằng việc không muốn thấy nhất lại phát sinh rồi. Song vì phục tử linh đan có thể hồi phục thực lực, cho dù trước mặt là ngọn núi lớn Vân Lam Tông này, thì cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà đâm lên thôi à.

"Tiêu Viêm, từ bỏ việc phản kháng đi. Trước khi chưa tra rõ chân tướng sự tình, chúng ta sẽ không gây thương hại đến ngươi. Chỉ cần mời ngươi cư trú ở Vân Lam tông một khoảng thời gian mà thôi." Vân Lăng song thủ chấp ở phía sau, ngẩng đầu nhìn trời, lớn tiếng nói.

Tiêu Viêm khước miệng hơi nhếch lên, cười lạnh một tiếng, mục quang chậm chậm quét qua bốn phía, tìm kiếm cơ hội tốt đột phá. Song sau một lát, hắn đã thất vọng từ bỏ hy vọng xa vời này. Ba vị lão nhân đối diện bất luận là về thực lực, hay về kinh nghiệm chiến đấu, đều vượt quá xa hắn. Việc phòng hộ cơ hồ không có chút sơ hở, khí thế tràn ngập quang trường càng là bức chế tốc độ phi hành của hắn đến dưới một giới hạn, nếu tiếp tục tăng lên, thì khí thế liên hợp của ba cường giả đấu vương này lại đã đủ để khiến Tiêu Viêm hộc máu mà lui ngay tại trận.

Nhìn Tiêu Viêm không có nửa phần để ý đến lời nói của mình, mặt Vân

Lăng run run lên, từ từ thở ra một hơi. Tức thì không phí lời tiếp nữa, bàn tay đột nhiên vẫy xuống, trầm giọng quát: "*Bắt lấy hắn.*"

Tiếng quát của Vân Lăng vừa phát ra, Tiêu Viêm ở trên không đột nhiên xông mạnh xuống đệ tử Vân Lam tông đang ngồi xếp bằng trên quảng trường. Tình hình này, hắn chỉ có thể tạo ta hỗn loạn thì mới có khả năng chạy thoát.

"Hừ. Tiểu tử. Đừng có dựa vào chỗ hiểm yếu mà kháng cự nữa."

Đáng tiếc, ý đồ của Tiêu Viêm lại không thoát khỏi con mắt của ba vị trưởng lão Vân Lam tông đó. Một vị lão giả tóc bạc trắng trong đó, đôi cánh sau lưng vừa động, thì liền hóa thành một trận cuồng phong. Lúc lần nữa xuất hiện, lại đã ở trên lộ tuyến mà Tiêu Viêm đang bỏ xuống rồi.

"Con mẹ mày" Cau mày nhìn lão nhân tóc trắng đã ngăn cản lộ tuyến, Tiêu Viêm thấp giọng mắng một câu, cai cánh chấn động, thân thể xoay mạnh. Mà thân vừa chuyển, một lão nhân bạch bào lại quỷ dị lóe lên chỗ cách mình không xa, nhàn nhạt quát: "*Phong trời.*"

Theo tiếng nói phát ra, cùng phong che lấp đất trời từ trong lòng bàn tay bạo dâng lên, rồi chợt hóa thành những sợi như dây thừng, như chớp quán quanh Tiêu Viêm.

Dây gió tốc độ cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt đã thâm tóm toàn bộ phạm vi quanh thân Tiêu Viêm. Ba lão nhân bàn tay đột nhiên nắm lại, dây gió co rút lại cực nhanh, bắt chợt giống như một con tầm nhộng, bao vây Tiêu Viêm vào trong nó

Trên quảng trường, mấy đệ tử Vân Lam tông há hốc miệng nhìn bạch bào trưởng lão cơ hồ là một trận thế, lại đã bắt lại Tiêu Viêm, đều nhin không được sự kinh ngạc thán phục. Không ngờ cường giả đầu vương lại mạnh đến trình độ này. Tiêu Viêm mà Nạp Lan sư tỷ cũng không phải đối thủ đó, lại chỉ vì một trận thế mà đã bị bắt lại. Khoảng cách giữa hai người, quả nhiên lớn đến lên trời.

Trên không trung, vị bạch bào trưởng lão thi triển phong trời đó vừa định thu hồi gió, sắc mặt lại hơi đột biến.

"Phốc."

Một tiếng nhỏ nhẹ vang lên, phóng vào tầm nhộng của phong trói. Trong giây lát lại bắn vọt ra một đạo nhân ảnh thanh sắc. Chỗ nhân ảnh đã qua, chông đỡ đủ gió công kích toàn lực của đại đấu sư, nhưng lại chốc lát hóa thành một mảnh hư vô.

"Dị hỏa sao? Quả nhiên rất kỳ dị."

Nhìn nhân ảnh xông ra khỏi gió đó, ba vị trưởng lão Vân Lam tông ngẩn người ra, chột nhứ chặt mày, mắt nhìn nhau một cái, thân hình ba người lần nữa triển động. Tức thời, chỉ nghe thân ảnh ba người trên không trung tiếng gió từng trận, hầu như khó mà nhìn rõ được. Mọi người chỉ có thể nhìn thấy Tiêu Viêm bị bao vây trong hỏa diễm thanh sắc đó đang không ngừng chạy trốn bốn phía, tránh né sự quần quanh của ba người. Nhìn có vẻ hơi có chút chật vật.

Sau khi duy trì trốn chạy gần năm phút, ba trưởng lão Vân Lam tông cuối cùng bắt đầu hơi có chút mất kiên nhẫn. Tức thì cũng không vì dị hỏa trên thân thể Tiêu Viêm mà cẩn thận từng chút một nữa. Khi thân hình ba người đồng loạt chớp lóe hiện ra lần nữa, lại đã thành trạng thái ba góc đem Tiêu Viêm vây khốn vào trong một hình tam giác phạm vi diện tích không đến năm mét.

"Phong hỏa mộc bích."

Ba người quát nhỏ một tiếng, bàn tay cùng đối lập, trong lòng, ba loại đấu khí màu sắc không tương đồng dâng mạnh lên, chột theo trạng thái màng ánh sáng chớp lóe như cũ mà ra, chỉ vền vện trong nháy mắt đã tương giao tại vị trí trung tâm. Giữa ba người, lại đã hình thành một lớp màng ánh sáng năng lượng hình ba góc, mà trong màng ánh sáng này chính là Tiêu Viêm.

Mắt nhìn trùng trùng vào màng ánh sáng đã bao phủ hết mọi phương hướng, bàn tay Tiêu Viêm huy động, một làn hỏa diễm thanh sắc dâng mạnh lên, bám chặt lên trên vách năng lượng. Nhiệt độ cao nóng rực khiến màng ánh sáng nơi đó có chút run rẩy, song, lúc màng ánh sáng bị thiêu đốt đi rất nhiều rồi lại lập tức dâng lên một dòng năng lượng càng lớn hơn, đem nó tu bổ càng thêm dày chắc.

Tuy sở hữu lợi về dị hỏa, nhưng thực lực hai bên thực tế cách biệt quá lớn,

đôi phương lại còn là ba cường giả đấu vương đồng thời xuất thủ. Nếu không phải nhờ đôi phương có chút kiêng kỵ đối với dị hỏa, thì Tiêu Viêm sớm đã bị bắt lại rồi.

"*Chết tiệt.*" Nhìn nhà tù năng lượng không thể phá hủy đó, Tiêu Viêm cắn chặt răng mắng thầm một câu.

Bên ngoài nhà tù năng lượng, năng lượng trong lòng bàn tay ba vị trưởng lão Vân Lam tông chậm chậm thúc động, mà theo sự rung động của năng lượng, lao tù năng lượng hình tam giác đó lại bắt đầu từ từ rút nhỏ lại.

Nhìn lao tù năng lượng đang chậm chậm đè ép vào mình, sắc mặt Tiêu Viêm đại biến, hai cánh triển động, nhanh chóng lóe lên trước vách năng lượng, một đạo hỏa diễm thanh sắc trong lòng bàn tay dâng mạnh lên, hung hăng đập vào vách năng lượng, muốn mượn lực dị hỏa tiếp trợ đem nó phá vỡ. Vậy mà cách nghĩ ruy hay, đáng tiếc, vách năng lượng do ba cường giả đấu vương liên thủ dựng nên, dựa vào thực lực của hắn, làm sao có thể phá vỡ nổi nó?

Quyền đánh trúng vách năng lượng, có từng vòng vòng gợn sóng không ngừng lan tràn ra, nhưng lại không có chút lay động đến căn cơ của vách năng lượng.

Tiêu Viêm lúc này giống như chim trong lồng, bất luận vỗ cánh thế nào thì thủy chung cũng vẫn thoát không nổi thiên la địa võng.

Trong sự chú mục của vô số người phía dưới, vách năng lượng tam giác càng lúc càng nhỏ. Lúc này, diện tích vốn dài gần mấy trượng, giờ lại chỉ cách thân Tiêu Viêm trên dưới hai ba mét

Đối với Tiêu Viêm sắp bị trói đó, mọi người trên cây lớn đều quay mặt nhìn nhau, nhưng lại chưa có ai xuất thủ. Duy có Nạp Lan đó thân hơi động, chân nhảy lên trước một bước, nhưng rồi thủy chung lại không đạp xuống, bước chân giữ cứng đờ giữa không trung, sắc mặt biến đổi không ngừng, một hồi lâu sau thở dài một tiếng, chậm chậm co chân về.

Trong vách năng lượng tam giác, như thể biết rằng tháo chạy là vô vọng, Tiêu Viêm cũng đã dừng lại sự kháng cự vô vị. Trên thân thể, hỏa diễm thanh sắc dần dần thu về nội thể, lãnh đạm liếc nhìn ba vị trưởng lão bên ngoài vách năng lượng, chậm rãi nhắm mắt lại.

"*Từ bỏ rồi sao?*"

Trong Tiêu Viêm nhắm mắt lại đó, ba vị trưởng lão Vân Lam tông chợt nhún mày lên, bàn tay huy động, vách năng lượng đang không ngừng thu nhỏ đó lần nữa bỗng nhiên thu mạnh

Vách năng lượng tam giác trong sự chú mục của vô số người càng lúc càng nhỏ. Vậy mà, chính tại lúc tất cả đều cho rằng Tiêu Viêm chắc chắn khó mà thoát khỏi, biến cố đột nhiên xảy ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"....."

Tiếng than thở nhàn nhạt có chút bất đắc dĩ, đột nhiên chậm chậm vang vọng trong không trung. Theo tiếng than thở phát ra, một dòng hàn khí băng lạnh khiến độ ẩm áp của quảng trường nhanh chóng hạ xuống.

Cảm thụ được độ ẩm đột ngột hạ thấp, ba vị trưởng lão Vân Lam tông đó chợt ngẩn ra, sắc mặt bỗng biến đổi điên cuồng, mục quang nhanh lẹ quét về hướng vách năng lượng, chỉ thấy trong nó, một bóng dáng già lão giống như quỷ mị, chậm chậm hiện lên.

Sau khi thân ảnh già nua đó xuất hiện, trong vách năng lượng, hàn khí tăng mạnh. Vách năng lượng đang nhanh chóng thu nhỏ, giống như gặp phải trở ngại gì không thể kháng cự được, không những không thu nhỏ lại thêm chút nào nữa, ngược lại còn bị luồng hàn khí khủng khiếp đó tăng lên bành trướng cực nhanh.

Nhìn vách năng lượng càng lúc càng ... đó, sắc mặt ba trưởng lão phút chốc trở nên cực kì khó coi, gấp rút quát: "*Cẩn thận. Lui.*"

Tiếng quát vừa phát, một luồng hàn khí kinh khủng đột nhiên lần nữa dâng mạnh. Lập tức, vách năng lượng sắp đạt đến cực hạn đó, cuối cùng chịu không nổi gánh nặng khổng lồ này, theo một tiếng nổ lớn vang vọng không trung, vách năng lượng do ba vị cường giả đấu vương ngưng tụ thành đó, đột nhiên bị chấn vỡ tan tành.

Vô số đạo mục quang ngơ ngác nhìn lên ba vị trưởng lão đang vội vàng thoái lui trên không. Một lát sau, tầm nhìn trong nháy mắt đều di chuyển ra

bên ngoài vách năng lượng vừa nổ. Nơi đó, hai đạo nhân ảnh như ẩn như hiện.

Phía dưới, sắc mặt của Vân Lăng trong thời khắc này biến thành cực kỳ khó coi.

-----oOo-----

Chương 341: Đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn biến cố bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời kia, tất cả mọi người trên sân chột ngẩn ra, bóng người già nua chậm rãi hiện ra trong ánh mắt mọi người, sắc mặt của nhiều người nhất thời có chút biến hóa.

" *Hải lão nhân? Thế nào hấn lại ra tay?*" Gia Hình Thiên thần tình đầy kinh ngạc nói.

Sắc mặt của Pháp Mã tương tự có chút ngạc nhiên, hấn cũng không nghĩ tới Hải Ba Đông lại mạo hiểm xung đột cùng với Vân Lam tông, lao lên giúp đỡ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Hai người hai mặt nhìn nhau, đều cảm giác có chút kỳ quái, theo như tính tình của Hải Ba Đông cũng không phải là loại người lỗ mạng để làm ra sự tình thế này.

" *Xem ra Tiêu Viêm đối với lão nhân này có sức hấp dẫn rất lớn a, thậm chí có thể lớn đến mức khiến hấn can nguyện ra tay ngăn cản bước tiến của Vân Lam tông, tiểu tử này thực sự khiến cho ta càng ngày càng tò mò a.*" Gia Hình Thiên lắc lắc đầu, trong giọng nói có chút sợ hãi than thở khó có thể che giấu. Hấn đối với tính tình của Hải Ba Đông hiểu rất rõ, nếu như không phải có cái gì có thể đã động đến lợi ích của hấn, khối băng này cũng sẽ giống y như tên, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra những sự tình như thế này, nhưng một tên tiểu tử không đến hai mươi tuổi, cuối cùng đã có ma lực gì mà có thể đã động đến một Đấu hoàng cường giả chứ?

Pháp Mã hơi hơi gật đầu, ánh mắt quét về phía không trung, thấp giọng nói: " *Hiện tại cứ xem tình huống tiếp theo đi, ài, thật sự là cực diện hay*

biến đổi a."

Hải Ba Đông bỗng nhiên ra tay, nhất thời khiến cho cục diện biến chuyển có chút quái dị, sức mạnh ẩn chứa của một vị cường giả cấp bậc Đâu Hoàng không có bất kỳ kẻ nào dám dễ dàng xem thường, kể cả Vân Lam Tông.

Nhìn Hải Ba Đông ra tay, rõ ràng là ở phe Tiêu Viêm, hiện tại như vậy lời nói của Vân Lam tông muốn dễ dàng động đến Tiêu Viêm lại phải đánh giá cẩn thận lại một phen, chỉ cần một điều không tốt trong lời nói liền không chừng sẽ thực sự tạo ra một hồi đại chiến kinh thiên động địa.

Giữa sân, những người có thể nhận diện Hải Ba Đông cũng vền vền có vài người, hầu hết những đệ tử của Vân Lam tông đối với cường giả đã mai danh ẩn tích như hắn suốt vài chục năm cũng không có ấn tượng quá lớn, bởi vậy khi bọn họ thấy diện mạo của lão già xấu xí này không ngờ tùy ý lại có thể phá vỡ bức tường năng lượng do ba vị trưởng lão liên kết tạo ra, trên khuôn mặt trong nháy mắt liền xuất hiện vẻ rung động khó tin.

Ba gã trưởng lão trên bầu trời như một tia chớp lùì lại, chân động cánh ổn định thân hình nhìn thân ảnh già nua đứng cạnh Tiêu Viêm kia, trên khuôn mặt không nhìn được một nét ngưng trọng, ánh mắt cẩn thận chậm rãi đảo qua trên người Hải Ba Đông. Một lúc lâu sau một gã trưởng lão Vân Lam tông lớn tuổi nhất, tựa như nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đột nhiên đại biến, thất thanh kêu lên: "*Hải Ba Đông? Bãg hoàng Hải Ba Đông? Người thế nào vẫn còn sống?*"

Nghe tiếng kêu của hắn, hai lão già còn lại cũng nhớ lại cái tên lúc trước danh chấn Mã Gia Đế quốc kia, lập tức trên khuôn mặt đều có biến đổi, đầu khí hùng hồn trong cơ thể không tự chủ được liền tự động vận lên. Lấy tuổi tác của bọn họ so sánh với tương đồng với Hải Ba Đông, chẳng qua khi Hải Ba Đông đã danh chấn cường giả Mã Gia Đế quốc thì bọn họ khi đó vền vền cũng chỉ là một nghi trượng của Vân Lam tông mà thôi, bởi vậy khi thấy hắn xuất hiện, trong lòng liền cảnh giới lên.

Liếc mắt nhìn ba người một cái, Hải Ba Đông quay đầu nhìn Tiêu Viêm hỏi: "*Không việc gì chứ?*"

"*Nếu người không kịp ra tay, hắn là có việc rồi.*" Tiêu Viêm gờ gờ Trọng Huyền thước lên, cười khỏ nói.

" *Ài, phiền toái hôm nay một mình ta cũng không thể kháng cự hết bọn họ a.*" Hải Ba Đông thấp giọng nói.

" *Đừng cùng bọn họ cứng rắn đối chiến, chỉ cần đủ để rời khỏi nơi này là được rồi.*" Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua bốn phía, sắc mặt hơi trầm xuống, phát hiện trong lúc trước cùng ba người kia dây dưa một lúc, chung quanh cây đại thụ không biết từ khi nào đã xuất hiện chừng trăm tên đệ tử Vân Lam Tông trung niên, xem qua bọn hắn cùng với đệ tử bình thường của Vân Lam tông trang phục không giống nhau, bên ngoài thân tràn đầy đấu khí, hiển nhiên thực lực cũng không yếu.

" *Ta muốn rời đi thực sự cũng chẳng có gì, bất quá nếu mang theo người lại có chút phiền toái, đối phương của cũng không phải là đèn sắp cạn dầu, bất quá may mắn là Vân Vận không có ở chỗ này, bằng không muốn rời đi cũng không có cách nào mất.*" Hải Ba Đông ánh mắt tùy tiện đảo qua khắp nơi, hiển nhiên thực lực mạnh mẽ hắn cũng không e ngại.

" *Vậy kính nhờ Hải lão rồi.*" Tiêu Viêm gật gật đầu cười nói.

" *Làm hết sức nào.*" Trên khuôn mặt Hải Ba Đông cũng xuất hiện một ít nét tươi cười, lấy thực lực bản thân đối kháng với đông đảo cao thủ của Vân Lam tông, cho dù hắn là cấp bậc Đấu Hoàng thì cũng không phải dễ dàng gì.

" *Hải Ba Đông, năm đó từ biệt không ngờ bây giờ còn có thể gặp lại, thực sự làm cho người ta có chút ngoài ý muốn a.*" Sắc mặt khó coi của Vân Lăng chậm rãi hồi phục khá nhiều, ngẩng đầu nhìn Hải Ba Đông lơ lửng trên không. Sau khi lão nhân này tiến vào đế đô không lâu, hắn đã biết tin tức đó là sự thực, cho nên lúc này thấy Hải Ba Đông hắn cũng không có thần sắc kinh ngạc quá lớn, chỉ là không hề nghĩ tới người này lại ra tay trợ giúp Tiêu Viêm.

" *Hắc hắc, Vân Lăng, người bây giờ thật là oai phong a. Năm đó người bất quá hình như mới chỉ gia nhập vào Trường lão viện của Vân Lam tông mà thôi, không nghĩ bây giờ đã trở thành Thủ tịch trưởng lão.*" Hải Ba Đông thân nhiên cười nói.

" *Ha ha, chẳng qua là Tông chủ tín nhiệm bộ xương già ta đây thôi.*" Vân Lăng cười nói, chợt sắc mặt có vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm Hải Ba

Đông nói: " *Ôn lại chuyện cũ hãy để ngày sau nói đi, ngươi hẳn là biết mục đích của Vân Lam tông ta phải lưu lại Tiêu Viêm này, sự tình này liên quan đến thanh danh của Vân Lam Tông, cho nên hy vọng ngươi không nên tùy tiện ra tay, tổn hại đến quan hệ giữa Vân Lam tông cùng Thước Nhĩ Đặc gia tộc a.*"

Đối với lời nói ẩn chứa chút cảnh cáo này của Vân Lăng, Hải Ba Đông lại đăm cười cười, chậm rãi nói: " *Thật có lỗi, vì một chút duyên cớ nên hôm nay ta phải bảo toàn sự an toàn của Tiêu Viêm, cho nên phiền ngươi có thể cho ta chút mặt mũi mà nhường hẳn rồi đi, Hải Ba Đông ta sau này sẽ không quên phần nhân tình này của ngươi.*"

Nghe vậy, Vân Lăng nhất thời nhíu chặt mày lại, trầm giọng nói: " *Hải Ba Đông, ngươi có biết đây là tuyệt đối không có khả năng được, Mặc Thừa là người của Vân Lam tông ta, mấy năm nay cống hiến đối với nội Tông tất cả mọi người đều chứng kiến được, loại công thần này nếu như cứ chết một cách không minh bạch như vậy được mà chúng ta lại không có động tĩnh gì thì sao chúng đệ tử có thể an tâm được?*"

" *Ài, chính bản thân ta cũng khó xử a.*" Hải Ba Đông lắc lắc đầu nói, biểu hiện lần này của Lăng Vân chứng tỏ nếu mình chỉ muốn dựa vào mấy lời nói mà muốn dẫn người đi hiển nhiên là chuyện không có khả năng. Lập tức hẳn cũng không nói thêm gì vô nghĩa nữa, ánh mắt đảo chung quanh một vòng, rồi đột nhiên tập trung trên người Tiêu Viêm, nhưng vẫn chưa có động tác gì. Vân Lăng đột nhiên quát lớn: " *Vân Lục, ba người các ngươi chặn hẳn lại, Vân Lam Tông nghi trọng nghe lệnh, kết Vân Lam Vụ Trận.*"

Tiếng Vân Lăng vừa quát lên, thân hình của ba gã trưởng lão trên không trung lập tức triển khai, ba người tạo thành hình cánh cung nửa vòng tròn, đem Hải Ba Đông gắt gao vây chặn lại, mà hơn một trăm tên Vân Lam Tông nghi trọng ở dưới cây đại thụ ngoài quảng trường kia cũng đồng thời hét lớn một tiếng, đầu khí hùng hồn trong cơ thể bạo phát ra, một đạo năng lượng tựa như thác nước sương mù màu trắng theo lòng bàn tay bắn ra, hơn một trăm đạo sương mù quấn quanh nhau, sau đó lập tức lan tràn ra xung quanh, rồi tạo thành một cái lồng năng lượng, vừa vặn đem toàn bộ quảng trường bao bọc trong cái lồng năng lượng đó.

" *Thình thịch thình thịch.*"

Khi cái lồng năng lượng hình thành trong chốc lát, Hải Ba Đông một tay che chở Tiêu Viêm, dụng một phong thái cực kỳ ngạo mạn hung hăng phá màn phòng hộ của ba gã trưởng lão kia, như một tia chớp lao đến phía vào bảo hộ, bàn tay vung mạnh lên, một cỗ năng lượng băng hàn khổng lồ chừng một trượng điên cuồng bắn ra, đập thật mạnh phía trên màn bảo hộ, bất quá nó không hề bị tan vỡ mà chỉ bị lay động một trận, ương ngành tồn tại.

" Chết tiệt, cái xác rùa này cứng quá."

Thấp giọng mắng một câu, Hải Ba Đông vừa muốn tiếp tục phá vỡ cái lồng năng lượng thì từ phía sau truyền lại ba đạo khí kinh hung mãnh. Ba đạo khí kinh kia trong quá trình bay không ngờ lại dần dung hợp lẫn nhau, khiến cho thanh thể tăng vọt, vì thế Hải Ba Đông ở trên không trung xoay người lại, huy động bàn tay, rất nhanh đem đầu khí trong người ngưng tụ thành một khối hàn băng kính ở trước mặt, chuẩn bị chống đỡ.

" Người trước tiên lui lại đã, tự mình cẩn thận một chút, cho ta mười phút thời gian." Hải Ba Đông vung bàn tay lên, một cỗ xảo kinh đưa Tiêu Viêm từ phía sau ra khỏi vòng chiến đấu, trầm giọng nói.

Sau khi đem Tiêu Viêm đẩy đi, sắc mặt Hải Ba Đông chợt biến đổi, Hàn băng đầu khí theo cơ thể liền dâng lên, nhất thời chỉ thấy hơi nước ẩn chứa trong không khí quanh thân thể trong khoảng khắc liền bị đông cứng thành vô số mảnh băng cứng rắn, bàn tay khê phẩy, ngàn vạn mảnh băng kèm theo tiếng gió rít hung hãn hướng về phía ba vị trưởng lão Vân Lam Tông bắn tới.

Đối với người từng là Băng Hoàng này, ba vị kia không dám có chút khinh thường, đầu khí trong cơ thể đồng thời tuôn ra, ba loại thuộc tính không giống nhau nhưng lại dung hợp lẫn nhau, hình thành một thể phòng ngự không thể phá vỡ.

Xa xa phía trên không trung, bóng dáng Hải Ba Đông chớp động mang theo hàn khí cực lãnh, còn ba vị trưởng lão từ bốn phía đồng thời phát động tấn công liên miên không dứt, tuy rằng ba người có thể dung hợp đầu khí để phòng thủ, nhưng cũng không lại dưới sự tấn công hung hãn của Hải Ba Đông, liền liên tục bại lui. Nếu như không phải ba người phối hợp ần ý đến mức không cần lời nói thì sớm đã có người bị đánh ngã xuống rồi.

Bị màn năng lượng màu trắng bao phủ ở không trung phía trên, từng trận gió lạnh, những tiếng nổ mạnh do năng lượng va chạm vang lên không dứt, cuộc chiến đấu kia nóng đến cực điểm, khiến cho tất cả những đệ tử Vân Lam Tông ở phía dưới đều trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Híp con người nhìn ba vị trưởng lão liên tục bị Hải Ba Đông đánh lui kia, Vân Lăng lại liếc mắt hướng đến chỗ Tiêu Viêm đang lơ lửng ở chỗ khác, không khỏi cười lạnh lên một tiếng, bả vai khẽ run lên, một đôi cánh đấu khí chậm rãi hiện ra.

Hai cánh chấn động, ở trước mặt tất cả mọi người, thân thể Vân Lăng nhanh chóng lao lên không trung, sau đó thẳng hướng về phía Tiêu Viêm lao tới.

Từ phía dưới truyền đến tiếng phá gió, Tiêu Viêm vội vàng cúi đầu, chợt biến sắc, hai cánh sau lưng liền rung lên, thân hình vội vàng lùi về phía sau.

"Hắc, còn muốn chạy sao? Không cần biết Hải Ba Đông vì cái gì mà bảo vệ người, bất quá chỉ cần bắt sống người trước đã thì hẳn cũng sẽ không dám làm chuyện gì quá nữa." Nhìn Tiêu Viêm nhanh chóng lùi lại, Vân Lăng thấp giọng cười lạnh nói, mũi chân điểm nhẹ trong không trung, tốc độ lại bạo tăng, chỉ trong thời gian nháy mắt liền tiếp cận với Tiêu Viêm.

Nhìn Vân Lăng tiếp cận, Tiêu Viêm cũng vội vàng đập cánh chạy trốn.

Phía trên không trung, hai bóng người một chạy một đuổi, bất quá thân ảnh ở phía sau lại nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hai bên, sau một khắc rốt cuộc cũng vào phạm vi công kích. Bàn chân Vân Lăng đột nhiên hăng đập trong hư không một bước, thân ảnh như một đạo tia chớp liền hóa thành hư ảo, khi hiện ra không ngờ thân thể đã chắn trước lộ tuyến chạy trốn của Tiêu Viêm rồi. Bàn tay khô héo giống như ung trào kèm theo một cỗ khí kinh sắc bén hung hãn khiến cho làn da Tiêu Viêm phải đau đớn phóng tới.

Tốc độ ra tay của Vân Lăng nhanh như chớp, khiến cho Tiêu Viêm vừa mới kịp phản xạ thì trào thủ này không ngờ chỉ còn cách trước mặt vùn vùn không đến nửa thước.

Bên trong đồng tử tối đen, khí kinh sắc bén cũng nhanh chóng hiện lớn dần lên.

Trảo thủ mang theo khí kinh sắc bén, cắt qua hư không, đánh thẳng đến Tiêu Viêm.

Xa xa, Hải Ba Đông cũng phát hiện ra tình trạng bên này, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng muốn cướp đường để sang cứu viện, nhưng lúc này ba gã trưởng lão Vân Lam Tông lại tựa như nổi điên, mạo hiểm bất chấp cả nguy hiểm trọng thương, liều mạng thi triển hợp đấu kỹ, gắt gao bám lấy Hải Ba Đông, khiến hắn không có nửa điểm rảnh rỗi.

Ánh mắt của tất cả mọi người lúc này đều dừng ở trên hai người Tiêu Viêm và Vân Lăng, nếu là Tiêu Viêm bị bắt thì cuộc đại chiến này cũng có thể hoàn toàn ngừng lại.

"Xem ra cũng xong rồi, chỉ một người khó có thể thuận lợi đem Tiêu Viêm rời khỏi Vân Lam Tông." Gia Hình Thiên thờ dãi nói.

Pháp Mã gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt chuyển đến phương hướng của Tiêu Viêm, *"Không đúng, hình như còn có đồ vật gì đó?"*

Lúc này tại chỗ giao chiến, biến cố một lần nữa xảy ra.

-----oOo-----

Chương 342: Thất Thái Thôn Thiên Mãng Xuất Trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xa xa trên không trung, tưởng chừng Vân Lăng sắp bắt được Tiêu Viêm, bỗng nhiên sau tay áo bào đột nhiên chấn động, chợt một bóng ánh bắn ra, hung hăng đánh lên bàn tay Vân Lăng, lực lượng khủng bố đến mức ép không khí chấn động tạo ra thanh âm bén nhọn.

Trong khoảng khắc bóng thất thái xuất hiện, Vân Lăng cũng đã phát hiện, lập tức sắc mặt chợt biến, nhưng không chờ hắn kịp rút tay lại, bóng thất

thải kia đã đánh lên bàn tay của hắn, nhất thời, khuôn mặt hắn có một chút ửng hồng, một tiếng kêu trầm đục từ yết hầu cùng lúc phát ra, thân thể giống như quả bóng cao su bị đá bay, rất nhanh lui về phía sau.

Trên không trung bỗng nhiên xuất hiện biến cố, làm cho Hải Ba Đông cùng với ba vị trưởng lão Vân Lam Tông đang chiến đấu kịch liệt ở giữa sân không tự chủ được đều dừng công kích, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm. Hải Ba Đông tốt hơn một chút, những người khác không biết rõ Tiêu Viêm lắm, kinh ngạc đến nỗi thiếu chút nữa rút hai cặp mắt xuống đất, thực lực của Vân Lăng trong Vân Lam Tông, ngoài Vân Vận, không ai có thể hơn hắn, nhưng vừa rồi hắn lại bị Tiêu Viêm chỉ với cấp bậc đại đấu sư cấp đây lui?

"Vừa rồi là cái gì?" Ở trên đại thụ, Gia Hình Thiên miệng há hốc, khuôn mặt thoáng có chút ngưng trọng và mờ mịt hỏi, bởi vì bóng ảnh công kích tốc độ thật sự quá mức khủng bố, bởi vậy ngay cả thị lực của hắn cũng có chút nhìn không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhận thấy có cái gì đó từ trong tay áo Tiêu Viêm bắn ra ngoài, mà Vân Lăng đúng là bị vật kia đánh lui.

"Dường như là đuôi của một con vật" Pháp Mã chân trừ một chút, có chút không xác định nói.

"Cái đuôi?" Nghe vậy, Gia Hình Thiên sửng sốt, chau mày nhìn chằm chằm Tiêu Viêm trên bầu trời: *"Lại là một con bài chưa lật? Người này xem ra e là cường giả thần bí lúc trước giết chết Mặc Thừa?"*

Đôi với Tiêu Viêm, càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy rung động với những con bài chưa lật, Gia Hình Thiên trong lòng cũng không khỏi có chút dao động, ánh mắt nhìn về bóng dáng Tiêu Viêm ở giữa không trung, bắt đầu tính toán hơn thua.

"Tiểu tử, trong tay áo ngươi là cái gì vậy?!" Trên không trung, đì đánh lùì gần mấy chục thước, Vân Lăng rốt cục cũng hóa giải hết kinh đạo khủng bố truyền trên cánh tay, hai tay buông thõng xuống, thoáng có chút run rẩy rất nhỏ, sắc mặt khó coi nhìn Tiêu Viêm xa xa, quát to.

Biến cố thành linh xảy ra, đồng thời cũng làm cho Tiêu Viêm giật mình. Bất quá ngay sau đó, dường như hiểu được điều gì, trên khuôn mặt hắn nhanh chóng xuất hiện vẻ mừng như điên, chưa kịp lên tiếng, tay áo bào vẩy động, quang ảnh thất thải lao ra, mang theo một tiếng vang thanh thúy,

một con rắn nhỏ bảy màu vui vẻ bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mặt trời chiếu lên thân thể nhỏ xinh, phản xạ ra quang mang bảy màu hết sức rực rỡ, liếc mắt nhìn lại có chút xinh đẹp.

Một con rắn nhỏ bảy màu, tất nhiên đó là Thất Thái Thôn Thiên Mãng vẫn ngủ say trong tay áo. Không nghĩ tới đúng vào thời khắc Tiêu Viêm khẩn cấp nhất, không ngờ tiểu tử này lại thức tỉnh, thay hẳn hóa giải một kiếp.

Sau khi Thất Thái Thôn Thiên Mãng xuất hiện. Vẫn nhìn chăm chăm phía bên này, sắc mặt Vân Lăng đột nhiên có chút âm trầm hơn. Xem ra hẳn cũng nhận thức được con vật lúc trước đánh lui hẳn chính là con vật nhìn toàn thân xinh đẹp vô hại kia.

"Ngũ giai ma thú. Không nghĩ tới ngươi còn ẩn tàng chiêu này" Vân Lăng xoay cổ tay lúc trước bị cự lực đánh trúng, cười lạnh nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hẳn. Không thèm để ý, bàn tay ôn nhu vuốt ve thân thể mát lạnh giống như ôn ngọc của Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Nhìn con người của nó mơ hồ đem lại cảm giác tinh thần phấn chấn, trong lòng hẳn không khỏi run lên. Con vật nhỏ này, tựa hồ càng ngày càng phát ra khí chất giống như khí chất của Mỹ Đô Toa Nữ Vương. Chẳng lẽ lúc này hai linh hồn bắt đầu đồng hóa?

Tiêu Viêm vuốt ve, còn Thất Thái Thôn Thiên Mãng thì đang cực kỳ hưởng thụ. Không ngừng dùng cái đầu nhỏ cọ vào bàn tay của Tiêu Viêm. Chợt cái lưỡi rắn của nó không ngừng liến lên ngón tay của Tiêu Viêm. Trong con người đẹp đẽ nhỏ nhắn lần nữa xuất hiện ánh mắt quen thuộc, chính là vẻ thèm thuồng nhìn Tiêu Viêm.

Nhìn cử chỉ tham ăn của nó, lúc này trong lòng Tiêu Viêm mới nhẹ thở dài một hơi. Ngón tay bắn ra, một lọ Tử tinh phối nguyên xuất hiện trong lòng bàn tay. Ngón tay nhúng nhẹ vào trong đó, nhẹ nhàng quét lên. Ngón tay dính hai giọt, sau đó thật cẩn thận để cho thất thái thôn thiên mãng liếm sạch sẽ.

Ăn hai giọt Tử tinh phối nguyên mỹ vị, Thất Thái Thôn Thiên Mãng lúc này mới có chút hưởng thụ khép hờ hai mắt, cảm thụ cỗ năng lượng nóng cháy lưu chuyển bên trong thân thể, truyền đến luồng cảm giác ấm áp.

"Hắc", nhìn con vật nhỏ ăn Tử tinh phối nguyên ngón tay vuốt nhẹ nhẹ

đầu Thất Thái Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm tím tím cười bộ dáng giống như một đại thúc tà ác dụ dỗ cô gái vị thành niên phạm sai lầm.

"Đã bại hẳn, cho ngươi nhiều hơn, thế nào?" Tiêu Viêm đem tử tinh phối nguyên đặt ở trước mặt Thất Thái Thôn Thiên Mãng ve vẩy, chợt chỉ Vân Lăng phía đối diện cười nói.

Có lẽ là bởi vì Mĩ Đễ Toa Nữ Vương duyên cớ, trong khoảng thời gian này, cho dù Thất Thái Thôn Thiên Mãng luôn luôn ngủ say, nhưng Tiêu Viêm vẫn là có thể cảm giác được thực lực của con vật nhỏ này đang trở nên càng ngày càng mạnh, xem nó lúc trước đánh lui Vân Lăng chỉ là thoáng thể hiện chút lực lượng mà thôi, như vậy nó sẽ không yếu hơn ngũ giai ma thú, cấp độ mạnh như vậy có thể tương đương với một gã đấu vương cường giả.

Tại thời khắc này, một trợ giúp có thể ngăn cản đấu vương cường giả, đối với Tiêu Viêm đang bị truy đuổi đến sứt đầu mẻ trán mà nói chẳng khác gì được thần trợ giúp a.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, con người Thất Thái Thôn Thiên Mãng nháy nháy cân nhắc một hồi, lấy linh trí của nó hiện giờ, tất nhiên là có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tiêu Viêm, thoáng chần chờ một chút, rốt cục cũng chịu không nổi sự hấp dẫn của phối tử tinh nguyên, lắc lư cái đuôi xoay người lại, mắt nhìn chằm chằm Vân Lăng phía xa xa. Trong giây lát trên thân thể thất thái quang mang đại trướng. Theo hào quang nở rộ, thân thể Thất Thái Thôn Thiên Mãng giống như khí cầu khi được bơm khí, bắt đầu nhanh chóng bành trướng.

Nơi đây tập trung vô số ánh mắt mang theo vẻ rung động, nguyên lúc trước Thất Thái Thôn Thiên Mãng dài không tới một thước, vền vẹn sau một lát đã biến ảo thành một quái vật thân dài gần mười trượng.

Thất thái cự xà bay trên không trung, vẩy rắn phản xạ quang mang bảy màu, nếu lúc này dưới thân rắn còn có vuốt mà nói quả thực chính là một con thần long sống động.

Theo thân thể lớn dần, một cỗ năng lượng hùng hồn cũng chậm rãi từ trong cơ thể Thất Thái Thôn Thiên Mãng tràn ra, làm cho không gian quanh thân thoáng gọn giống như sóng nước. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cự xà chuyên động trên không trung, thân thể to lớn đó không chỉ làm cho mọi người ở phía dưới mà ngay cả bản thân Tiểu Viên cũng có chút cảm thấy trọn mắt há hốc mồm. Không nghĩ tới con vật mê người thường ở trong túi, thân lại có thể biến lớn cực kỳ kích thích đến như vậy.

Bỗng nhiên Thất Thái Thôn Thiên Mãng biến ảo ra bộ dáng khổng lồ như vậy cũng làm cho Vân Lăng kinh hãi hít một ngụm lương khí, khuôn mặt dần dần trở lên ngưng trọng, nhìn qua mấy người xa xa đang chiến đấu với Hải Ba Đông quát to: "*Vân Lục, các ngươi tạm thời ngăn Hải Ba Đông lại, thứ này giao cho ta đối phó! Vân Lam Tông nghi trượng nghe lệnh, tìm mọi biện pháp bắt bằng được Tiêu Viêm!*"

Qua lần tiếp xúc lúc trước, Vân Lăng cũng mơ hồ đoán được một ít thực lực của Thất Thái Thôn Thiên Mãng, tuy rằng cũng có thể xem như ngũ giai ma thú, bất quá nếu thật sự chiến đấu, Vân Lăng đối với bản thân rất tin tưởng, hẳn tu luyện chính là cao giai đấu kỹ, đủ làm cho con ma thú quý quái này ăn đau khổ.

"Hắc, không nghĩ tới Tiêu Viêm ngươi như thế mà vẫn còn ẩn dấu một cao giai sủng vật như vậy, thế nhưng ta vẫn không khỏi cảm kích ngươi a." Ánh mắt rung động chậm rãi rời khỏi thân thể Thất Thái Thôn Thiên Mãng, Hải Ba Đông nhìn không được chặc lưỡi tán thưởng.

"Vân Lăng, ngươi hôm nay trước mặt vẫn bối cũng đừng lật thuyền trong muong a, nói cách khác, đừng để mất mặt a." Ánh mắt lại nhìn qua Vân Lăng sắc mặt ngưng trọng, Hải Ba Đông cười to một tiếng, chột hai cánh hàn băng sau lưng chấn động, mặt trở lên nghiêm nghị bay đến chỗ ba gã trưởng lão Vân Lam Tông, cười lạnh nói: "*Hắc hắc, không cần phải lo lắng chuyện bên kia nữa, vậy thì kế tiếp, thử xem dung hợp đấu kỹ của các ngươi mạnh mẽ, hay là hàn băng đấu khí của lão phu mạnh a."*

Khóe mắt Hải Ba Đông phiêu liếc nhìn mấy người trưởng lão sắc bén tựa như đá va chạm vào nhau. Vân Lăng cũng nhanh chóng chuyển ánh mắt sang Thất Thái Thôn Thiên Mãng phía xa xa, sắc mặt ngưng trọng, song chưởng chậm rãi giơ lên, một cỗ đấu khí thoáng có chút xám trắng, dần dần xuất hiện, cuối cùng bao trùm cả cánh tay, liếc mắt nhìn qua, canh tay tựa như đá, cực kỳ cứng rắn.

"Tê tê".

Lưỡi răng phun ra thụt vào, sau khi thân thể biến lớn, đôi mắt của Thất Thái Thôn Thiên Mãng nguyên lúc trước có chút đẹp đẽ, mà bây giờ rốt cục ít nhiều lại thể hiện ra một ít hung tính của nó, bên trong miệng lớn răng nọc lần lượt thay đổi, phát ra hàn quang lạnh lạnh.

Trên không trung, hai cỗ hơi thở cường đại chậm rãi phát ra từ trong cơ thể của một người và một thú, cùng phối hợp với khí thể sắc bén từ vòng chiến chỗ Hải Ba Đông, trên toàn bộ quảng trường, các đệ tử Vân Lam Tông khuôn mặt đều nhin không được có chút run rẩy, ai có thể nghĩ được chỉ vì bắt một tên tiểu tử cấp bậc đại đấu sư, lại gặp phải một cường giả cấp bậc đấu hoàng cùng với một con ngũ giai ma thú có thể chống đỡ được một đấu vương cường giả?

Ánh mắt nhìn một người một thú kia đã bắt đầu khí thể áp bách, hai cánh sau lưng Tiêu Viêm chấn động, thân hình vội vàng lui về phía sau một khoảng, lặng lẽ thở dài một hơi trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, sự xuất hiện của Thất Thái Thôn Thiên Mãng, cũng đồng thời hóa giải quần cảnh của hắn, xem ra với tình huống hiện tại trong Vân Lam Tông hắn sẽ không xuất hiện thêm gã đấu vương cường giả nào nữa? Như vậy chỉ cần hắn cẩn thận không chế phi hành trên cao, bằng lực lượng của những người khác đừng mong đến việc bắt giữ hắn. Đến lúc đó chỉ cần chờ Hải Ba Đông giải quyết ba vị trưởng lão Vân Lam Tông. Như vậy, khốn cảnh hôm nay, cũng có thể hoàn toàn giải thoát rồi.

Trên không trung, một người một thú xa xa đối diện nhau, khí thể kinh người, tựa như sắp đi vào cuồng phong bạo vũ!

Mỗi một khắc, khí thể tràn ngập trên không trung đột nhiên bị kiềm hãm, hai tay Vân Lăng đang mở ra bỗng nhiên hợp lại, cự kiếm chứa năng lượng màu xám trắng dài một trượng từ trong lòng bàn tay lan tràn ra, hai cánh sau lưng vẫy động một trận, thân thể xuyên qua hư không, ở trên bầu trời lưu lại một đạo hoa ngân thật lớn!

Tại khoảng khắc Vân Lăng nhích động, Thất Thái Thôn Thiên Mãng cũng đột nhiên ngừng đầu gầm vang, thân thể to lớn lao đi với tốc độ khủng bố, làm cho tất cả mọi người lâm vào rung động!

Một người một thú hoa phá trường không, trong nháy mắt trước tầm mắt của mọi người đang chăm chú phía dưới bỗng âm âm chớp động!

-----oOo-----

Chương 343: Bi Kịch Của Vân Lăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên không trung, hai đạo quang ảnh trong nháy mắt hiện lên phía chân trời, dưới sự chứng kiến của vô số đạo ánh mắt đang nhìn chăm chú đột nhiên va chạm!

Chạm vào nhau chốc lát, một tiếng nổ "Oanh" vang lên vọng khắp không trung, làm cho một số người ở phía dưới nhìn không được bưng kín cái lỗ tai, thần tình kinh ngạc nhìn trằng đầu kia.

Có lẽ là bởi vì công pháp thuộc tính quá mạnh mẽ, bởi vậy khi Vân Lăng cùng Thất Thái Thôn Thiên Mãng vừa tiếp xúc, đó là áp dụng chiêu thức mạnh mẽ mà điên cuồng tấn công. Đại kiếm trong tay giống như nham thạch, đang lúc huy động không ngừng vang lên từng tiếng xé gió bén nhọn. Mượn thân hình nhanh nhẹn, Vân Lăng không ngừng tàn nhẫn công kích vào những chỗ yếu hại và mỏng manh của Thất Thái Thôn Thiên Mãng như mắt, mũi.

Tuy thân pháp của Vân Lăng nhanh nhẹn, nhưng Thất Thái Thôn Thiên Mãng cũng không chậm. Thân thể cao lớn, không chút nào khiến tốc độ của nó chậm đi, ngược lại khiến nó có một lực lượng cực kỳ khổng lồ. Cái đuôi cự đại linh hoạt không ngừng lay động, lực lượng khủng bố cơ hồ có thể phá vỡ thanh thế của biển và không gian hư vô trong thiên địa. Từng tiếng nổ "Ầm, ầm..." vang lên, khiến không khí xung quanh như bị vỡ vụn ra.

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ lại bộc phát ra khí thế và lực lượng khủng bố.

Sắc mặt Vân Lăng ngưng trọng, nắm chặt thạch kiếm trong tay, hai cánh sau lưng không ngừng chấn động, thân thể không dừng lại ở một chỗ vượt qua ba giây. Mỗi một lần thân thể di động, là lúc thạch kiếm trong tay mang theo kinh khí hung hãn, hoa lên một mảnh tàn ảnh làm người ta hoa cả mắt, chém thật mạnh vào thân thể Thôn Thiên Mãng. Bất quá, đáng tiếc là trải qua tiếp xúc vài lần, Vân Lăng đã phát hiện, con Thất Thái ma thú

không biết tên này, lực lượng cùng với sự nhanh nhẹn, thậm chí năng lực phán đoán nguy hiểm không kém gì một gã Đấu Vương cường giả bình thường. Mỗi một lần khi hắn thi triển đấu kỹ, trong nháy mắt con Thất thải ma thú này đã lui hoặc cuốn lại thân thể, tránh được nó sẽ tránh, nếu không thể tránh thì bằng vào xà lân vô cùng cứng rắn để ngượng kháng.

Bởi vậy, cho dù thể công của Vân Lăng giống như sóng biển liên miên không dứt, nhưng lại không tạo thành thương tổn gì quá lớn cho nó. Hơn nữa, khiến cho lòng Vân Lăng hơi trầm xuống, chính là trí tuệ của con Thất Thải ma thú này. Trí tuệ của nó cơ hồ còn hơn rất nhiều so với một con ngũ giai ma thú bình thường. Đối với việc nắm chắc thời cơ, nó tựa hồ giống như một cường giả đã chinh chiến qua rất nhiều trận đấu. Kinh nghiệm chiến đấu tựa hồ cũng gần như tương đương với hắn.

Trong đầu cấp tốc như bàn tính ra một quyết định. Ngay lập tức, làn da của Vân Lăng đột nhiên căng thẳng, thân thể gần như phản xạ có điều kiện dời sang trái một khoảng cách, thanh thạch kiếm trong tay do năng lượng ngưng tụ mà thành, nhanh như chớp đâm mạnh về phía trước!

"Xuy..."

Khi thạch kiếm đâm tới, ở phía chính diện, một đoàn chất lỏng bảy màu cũng ngay lập tức từ trong miệng Thôn Thiên Mãng ào ra. Thạch kiếm tiếp xúc với chất lỏng, ngay lập tức liền phát ra một âm thanh *"Xuy, xuy"*. Thạch kiếm vốn cứng rắn đến mức đủ để chống cự một kích toàn lực của đấu linh cường giả lại giống như bọt biển gặp ngọn lửa, cấp tốc bị thiêu đốt và ăn mòn. Chỉ trong giây lát, thạch kiếm vụn vụn chỉ còn lại một nửa.

"Hảo liệt độc"

Hắn chau mày nhìn thạch kiếm đang dần bị ăn mòn. Tựa như còn chưa đủ, chất lỏng bảy màu còn rất nhanh lan tràn đến bàn tay của Vân Lăng, Vân Lăng ngay lập tức liền quyết định từ bỏ thạch kiếm. Mà mất đi đấu khí trong cơ thể duy trì, thanh thạch kiếm kia liền nhanh chóng trở nên hư ảo, cuối cùng chậm rãi biến mất.

Thạch kiếm rời tay, Vân Lăng còn chưa kịp có hành động gì, một tiếng nổ trầm thấp đã vang lên ở trên đỉnh đầu hắn. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy một bóng ma to lớn, mang theo lực lượng khủng bố không gì so sánh nổi đang dần ụp xuống người hắn.

"Huyền Nham thuận."

Hai tay rất nhanh kết ấn, đầu khí trong cơ thể cấp tốc huy động. Giữa không gian, những năng lượng thuộc tính giống với đầu khí của Vân Lăng trong nháy mắt hội tụ lại. Vài tiếng nhỏ chọt vang lên, một tấm chắn nham thạch lớn, dày chừng mấy thước trống rỗng xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn.

"Thình thịch!"

Cái đuôi không lồ hung hăng nện xuống, *"Oanh"* một tiếng liên dừng ở phía trên thạch thuận. Lực lượng cực kỳ hung hãn âm xuống, trực tiếp làm cho thạch thuận dần dần hiện ra những vết nứt. Cái đuôi lại đột nhiên nện xuống một lần nữa, thạch thuận nhìn như cứng rắn lại âm âm nổ tung!

Cả bầu trời chi chít những mảnh đá vụn. Đang lúc đó, một đạo bóng dáng mạnh mẽ từ trong đó bắn ra, trong giây lát liền xuất hiện trên đỉnh đầu Thôn Thiên Mãng. Một tiếng quát chói tai chọt vang lên, một luồng quang mang màu xám trắng từ trong nắm tay bóng dáng đó đột nhiên lớn dần. Trong nháy mắt, một đạo thạch quyền chừng hơn một thước chụp lên cánh tay Vân Lăng. Mang theo ánh mắt giận giữ, một quyền này liền nện xuống đỉnh đầu Thôn Thiên Mãng đang còn chưa kịp tránh né.

"Oanh!"

Một kích trong cơn giận giữ của Vân Lăng, ngay lập tức đã khiến tầng vảy bảy màu rốt cục bị văng tung tóe, máu tươi dần từ trong đó thẩm thấu ra.

"Tê!"

Trên đầu truyền đến đau đớn làm cho đôi mắt Thôn Thiên Mãng trở nên đỏ rực, hung tính giấu bấy lâu rốt cục hoàn toàn bạo phát. Cái đuôi lớn của nó đột nhiên bung ra, lại một lần nữa nhanh như chớp đập vào người Vân Lăng.

Bóng ma trong nháy mắt liền tới. Lui ra phía sau cũng không còn kịp, Vân Lăng chỉ có thể vội vàng nâng lên hai cánh tay, giao nhau ở phía trước. Trong nháy mắt, cái đuôi đột nhiên giáng xuống cánh tay hắn, lực lượng khổng lồ liền trực tiếp đem Vân Lăng nện xuống mặt đất. Một tiếng âm âm lớn vang lên, hai chân Vân Lăng giống như trường thương, thẳng tắp cắm

vào trong mặt đất cứng rắn của quảng trường. Dưới sự trợn mắt há hốc mồm của mọi người, từng cái khe từ chỗ hai chân hần dần lan tràn ra.

"Lực lượng kia thật là khủng khiếp. Nó cơ hồ đã tạo thành những cái khe kéo dài đến cuối quảng trường." Một ít đệ tử Vân Lam Tông nuốt một ngụm nước miếng, kinh hãi lâm bảm nói.

Hai chân run lên, Vân Lăng liền nhảy lên khỏi mặt đất, sau đó hai cánh hần chấn động, lại một lần nữa trôi nổi giữa không trung, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt. Tới bây giờ hần mới phát hiện, mình thực sự xem thường con ma thú hình rắn này. Nguyên bản, hần muốn dựa vào vào đấu kỹ cùng tốc cực nhanh để đánh lui nó là chuyện không thể thực hiện được nữa. Ánh mắt hần đảo qua vòng chiến bên Hải Ba Đông và đám người mình.

Những trưởng lão khác đã bị Hải Ba Đông áp chế tới cảnh chỉ còn cách co đầu rút cổ để tự bảo vệ. Chỉ không lâu nữa, ba người chắc chắn sẽ bị thua.

Chau mày, Hải Ba Đông lại một lần nữa quét về phía một chỗ khác trên bầu trời. Ở nơi đó, Tiêu Viêm đang huy động hai cánh, tựa hồ đang quan khán xem bọn họ chiến đấu.

"Phải bắt hần. Bất quá, bây giờ người có thể thi triển ra đấu khí cánh cũng đã bị cường giả bên đối phương quán chặt. Ngoài bọn hần ra, có một số người tuy rằng thực lực tuy là hơn xa so với Tiêu Viêm, nhưng lại chịu thiệt là không thể phi hành. Vân Lăng mặt nhăn mày nhí, thấp giọng lâm bảm: "Chỉ có thể thử nhờ vài trưởng lão tu hành công pháp phong thuộc tính. Chỉ cần bắt được Tiêu Viêm, chiến đấu này tự nhiên sẽ có thể dừng lại!"

Nghĩ đến đây, Vân Lăng cúi đầu nhìn về phía vài vị trưởng lão đang ở trên bãi đá kia làm ra dấu hiệu, sau đó lại một lần nữa xoay người, lao về phía Thôn Thiên Mãng.

Nhìn Vân Lăng ra dấu, hơn mười vị trưởng lão áo bào trắng trên đài cao nao nao, liếc mắt nhìn nhau một cái. Bốn lão giả gật gật đầu, sau đó liền đứng dậy. Đấu khí màu xanh nhạt từ trong cơ thể lượn lờ ra, gió nhẹ đột ngột hiện lên xung quanh cơ thể những người đó, khiến y bào của họ chậm rãi phát phơ.

Mượn làn gió nhẹ, bốn gã trưởng lão áo bào trắng từ từ bay lên không,

chợt phân tán ra một cách cực kỳ ăn ý, xông tới vây quanh Tiêu Viêm.

Lúc bốn vị áo bào trắng trưởng lão bay lên không trung, Tiêu Viêm cũng đã phát hiện ra, hai cánh lập tức vội vàng chấn động, thật cẩn thận duy trì khoảng cách an toàn với bốn gã trưởng lão này. Tuy rằng bốn người này không đi ngăn trở Hải Ba Đông đang đối chiến với ba vị trưởng lão. Bất quá, xem hơi thở hùng hồn của bọn họ, những người đó ít nhất cũng là Đấu Linh cường giả. Tiêu Viêm đương nhiên cũng sẽ không ngu mà trực tiếp cùng bọn họ giao thủ.

Nhìn Tiêu Viêm lui về phía sau, bốn gã trưởng lão vẫn chưa sót ruột, vẫn chậm rãi bay lên không trung. Bốn người hình thành một hình tứ giác, xu thế mơ hồ đem phong tỏa Tiêu Viêm vào giữa.

Thân thể trôi nổi giữa không trung, ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn bốn vị trưởng lão áo bào trắng. Bởi vì lúc trước thiếu chút nữa bị ba người kia vây sát, nên hiện tại hắn cực kỳ lưu tâm đến vị trí của bọn người kia. Bởi vậy, nhìn thấy vị trí của bọn họ có chút quỷ dị, Tiêu Viêm liền động thân hình, nhanh chóng ly khai vòng vây của bốn người đó. Hơn nữa, hắn còn không ngừng ở trên không trung bay loạn xạ, để không cho bốn người hình thành những vị trí có trật tự.

Đối với hành động giao hoạt của Tiêu Viêm, bốn vị trưởng lão cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Không có đấu khí chi cánh duy trì, về phương diện tốc độ phi hành, bọn họ căn bản không có khả năng vượt qua Tiêu Viêm. Bởi vậy, họ chỉ có thể thật cẩn thận tiếp cận, cùng đợi khi đối phương lộ ra sơ hở, sau đó đồng loạt xông ra.

Nhưng bốn người bọn họ đã quá xem thường trình độ cẩn thận của Tiêu Viêm. Cho dù hắn liều mạng không ngừng tiêu hao đấu khí, cũng sẽ không cùng bốn người này tiếp xúc. Trải qua sự giằng co truy đuổi một cách vô ích, bốn vị trưởng lão rốt cục đã có chút không kiên nhẫn được. Nhất thời, trên hư không, từng đạo phong nhận liên miên không dứt điên cuồng bắn về phía Tiêu Viêm, ý đồ muốn tìm ra sơ hở của hắn, sau đó tiến hành vây bắt.

Bất quá, đáng tiếc là Tiêu Viêm có dị hỏa hộ thể, chưa quá mức để ý đến những đạo phong nhận này. Sau khi đem đấu khí áo giáp triệu hồi ra, cho dù một ít phong nhận xuyên qua phòng hộ của thanh hỏa, cũng chỉ vền vện chỉ có thể lưu lại trên áo giáp những vết màu trắng mà thôi.

Thân hình không ngừng né tránh, mượn chút thời gian rảnh rỗi, khước mắt Tiêu Viêm nhìn khắp xung quanh. Phía Hải Ba Đông, đối phương gồm ba gã đầu vương cường giả cơ hồ đã không còn lực hoàn thủ. Phòng hộ do ba người dung hợp dưới công kích gần như điên cuồng của Hải Ba Đông, càng ngày càng bạc nhược. Nếu cứ như vậy, ba người này hẳn là sẽ kiên trì không được bao lâu nữa.

Ở một phía khác, luận đơn độc thực lực mà nói, Vân Lăng rõ ràng vượt qua rất xa ba vị trưởng lão kia. Bởi vậy, tuy thực lực của Thôn Thiên Mãng rất mạnh, nhưng muốn đánh bại hẳn lại có chút khó khăn. Hiện tại, song phương đang lâm vào khổ chiến, ai cũng không làm gì được ai.

Híp lại con ngươi, liếc mắt nhìn Thôn Thiên Mãng đang khổ chiến cùng Vân Lăng, Tiêu Viêm nắm thật chặt trọng thương trong tay, lắc mình lại một lần nữa tránh thoát một đợt phong nhận, bắt đầu cùng đợi cơ hội.

Chiến đấu kịch liệt lại giằng co trên hư không vài phút đồng hồ. Rốt cục, một đạo năng lượng kịch liệt nổ uỳnh lên, ba đạo nhân ảnh cực kỳ chặt vật từ không trung dần rớt xuống mặt đất. Cuối cùng khi hạ xuống, ở sân thượng cứng rắn lưu lại ba cái hố thật sâu.

Ánh mắt mọi người vội vàng đảo qua, liền phát hiện, ba người rớt xuống kia, cư nhiên đó là ba vị Đầu Vương cường giả ngăn trở Hải Ba Đông. Lúc này, sắc mặt ba người bị đông lạnh mà có chút xanh mét, hàn khí từ trên đỉnh đầu dần thấm thấu ra, thân thể không ngừng run rẩy.

"Trong cơ thể các ngươi chính là Hàn Băng Kinh của ta. Nếu các ngươi yên tĩnh tu luyện một giờ, nó sẽ biến mất. Bất quá, nếu trong đoạn thời gian này tiếp tục vận dụng đấu khí, như vậy hàn khí sẽ ăn mòn kinh mạch. Đến lúc đó, nội thương chỉ sợ cũng không phải mười ngày nửa tháng có thể chữa trị được." *Trên bầu trời, Hải Ba Đông chậm rãi thở ra một hơi, liếc nhìn ba người, thản nhiên nói.*

Nghe vậy, ba vị trưởng lão Vân Lam Tông liền biến sắc, liếc nhìn nhau, lộ ra nét oán hận rồi vội vàng ngồi xếp bằng, vận chuyển đấu khí, bắt đầu đuổi đi hàn khí trong cơ thể.

"Chậc chậc, băng kinh của Hải lão có vẻ khủng bố hơn so với năm đó a." *Nhìn thấy chỉ trong mười thời thần, Hải Ba Đông đã khiến ba gã Đầu*

Vương cường giả tạm thời mất đi sức chiến đấu, Gia Hình Thiên mỉm cười nói.

"Đúng vậy, ba tên kia thực lực cũng bất quá chỉ mới khoảng tam tinh Đấu Vương mà thôi. Tuy mượn dùng dung hợp đấu kỹ chi hiệu, cầm cự được với Hải lão một thời gian ngắn, bất quá cũng không thể kéo dài." *Pháp Mã khẽ gật đầu, ánh mắt quét về phía Thôn Thiên Mãng, cau mày nói: "Giống ma thú này ở đâu? Vì sao ta chưa bao giờ nghe nói qua? Thực lực cũng không tồi, có thể giằng co với Vân Lăng."*

Khuôn mặt Gia Hình Thiên đồng dạng là có thêm vài phần mờ mịt, ánh mắt nhìn chằm chằm thân thể hình xà khổng lồ, lẩm bẫm nói: "Chẳng biết tại sao, ta luôn cảm thấy nó có chút quen thuộc. Nhưng tinh tế nghĩ lại, ta cũng chưa bao giờ gặp qua loại ma thú hình rắn bảy màu này."

Pháp Mã thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy Tiêu Viêm ngày càng thần bí. Ma thú vừa kỳ lạ vừa cường đại này, thật không biết hẳn ở chỗ nào đoạt được.

Phía trên không trung, sau khi Hải Ba Đông đánh lui ba gã trưởng lão Vân Lam Tông, thân hình trong nháy mắt triển động, rất nhanh liền xuất hiện ở chỗ bên cạnh cái lồng có năng lượng rất lớn kia. Song chưởng của lão đột nhiên huy động, một cỗ năng lượng hàn khí vô cùng hùng hồn bùng nổ ra, không ngừng oanh kích cái lồng năng lượng ở phía trên. Mỗi một lần oanh kích, đều khiến sắc mặt của hai tên chấp pháp giữa gần trăm tên Vân Lam Tông ở ngoài vòng bảo hộ trong nháy mắt trắng bệch, thân thể lung lay như sắp đổ.

Dưới sự công kích mạnh mẽ của Hải Ba Đông, cái lồng năng lượng màu trắng lầy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, dần không ngừng trở nên hư ảo.

"Hải Ba Đông, ngươi hơi quá đáng rồi đó!" *Ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ nhìn cái lồng năng lượng đang trở nên lung lay sắp đổ, Vân Lăng vốn đang bị Thôn Thiên Mãng dây dưa không dứt phẫn nộ quát.*

Tiếng hét phẫn nộ vừa mới hạ xuống, Vân Lăng liền biến sắc. Chỉ thấy, Thôn Thiên Mãng thừa lúc hắn phân tâm, một đoàn chất lỏng bảy màu đột nhiên lại một lần nữa từ trong miệng nó phun về phía hắn.

"Chết tiệt!" Thấp giọng mắng một câu, Vân Lăng vội vàng lui về phía sau, hai tay vũ động. Một vách tường nham thạch dày, không ngừng xuất hiện ở phía sau và phía trên.

Chất lỏng bảy màu mang theo tính ăn mòn bay qua, Vách tường nham thạch cứng rắn cơ hồ cũng không có hiệu quả gì lớn. Nhưng đúng lúc thoáng có chút bối rối lui về phía sau, Vân Lăng lại không phát hiện, lúc này khoảng cách giữa hắn và Tiêu Viêm đã càng ngày càng gần!

"Có cơ hội phải đánh lui Vân Lăng, như vậy Vân Lam Tông sẽ thấy không còn người nào có thể ngăn trở ta rời đi!" Bởi vì kiềm chế của bốn gã trưởng lão căn bản không làm tâm thần Tiêu Viêm phân tâm bao nhiêu, nên những cuộc chiến trên bầu trời vẫn bị hắn chú ý. Khi Vân Lăng vì lui ra phía sau mà đến gần hắn, cũng đồng dạng là bị hắn phát hiện.

Bàn tay đột nhiên nắm chặt chuôi Huyền Trọng Xích, Tiêu Viêm xoay người một cái. Dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú, cư nhiên thẳng tắp bay nhanh về phía Vân Lăng.

"Người này tự chui đầu vô lưới sao?" Nhìn hành động của Tiêu Viêm, cơ hồ tất cả mọi người đều ngạc nhiên, lẩm bẩm nói.

Không để ý đến những ánh mắt khó hiểu này, hai tay Tiêu Viêm nắm chặt chuôi thước, chậm rãi giơ lên, sau đó hít sâu một hơi. Đấu khí trong cơ thể hắn vào giờ phút này giống như nước sôi đang sôi trào, đột nhiên dao động. Mà khi đấu khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, trên thân thanh thước kia đột ngột trở nên đỏ rực giống như than hồng.

Khi Huyền Trọng thước đổi màu, khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt cũng đỏ lên. "Đấu Tinh" *Thể hình thoi trong cơ thể run rẩy một chút, liền phóng xuất ra một cỗ đấu khí năng lượng cực kỳ khổng lồ, sau đó theo kinh mạch, hoàn toàn quán chú tiến nhập Huyền Trọng thước!*

"Đại trưởng lão, cẩn thận!" *Nhìn trọng thước trên tay Tiêu Viêm bỗng nhiên trở nên đỏ rực, bốn gã trưởng lão vẫn đang truy đuổi Tiêu Viêm trên bầu trời liền vội vàng nhắc nhở. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)*

"Hừ, tiểu tử không biết trời cao đất rộng!"

Lúc Tiêu Viêm bay xẹt thẳng tới, Vân Lăng đã phát hiện ra. Bất quá, phần lớn lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người Thôn Thiên Mãng đang đuổi giết phía đối diện. Đối với công kích của Tiêu Viêm, hắn chỉ tùy tay vẩy một chút, một khối vách tường nham thạch nửa thước liền hiện ra. Hắn cho rằng, lấy thực lực của Tiêu Viêm, khối thạch bích này hẳn là đủ để ngăn cản công kích mãnh liệt của Tiêu Viêm.

Nhìn khối thạch bích kia cũng không quá dày, khoe miệng Tiêu Viêm hiện lên một chút cười lạnh. Trong cơ thể, đầu khí cuộn cuộn không ngừng quán chú tiến vào Huyền Trọng xích. Mà theo đầu khí quán chú, độ ẩm cũng là càng ngày càng nóng dần lên, cuối cùng thậm chí làm cho không khí xung quanh thân thể hắn trở nên có chút hư ảo.

Trong phút chốc, Vân Lăng vốn đang hết sức chăm chú nhìn Thôn Thiên Mãng sắp đột phá phòng ngự cuối cùng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, liền xoay người lại. Nhìn thước trong tay Tiêu Viêm phóng xuất ra một cỗ hồng mang mãnh liệt, đồng tử hắn chợt co rút lại! Thước có khả năng ẩn chứa được năng lượng, đã xa xa vượt qua dự đoán của hắn!

"Vân Lăng lão nhi, thử đỡ chiêu này xem!"

Ánh mắt lạnh như băng nhìn khuôn mặt Vân Lăng rớt cục hiện lên một chút kích động, khoe miệng Tiêu Viêm nhất thời hé ra. Trọng xích trong tay tựa như một mặt trời lặn về phía Tây, âm âm nện xuống!

"Diễm phân phê lãg xích!"

Trong khoảnh khắc, thạch bích kia, nháy mắt bạo liệt!

Dưới vô số đạo ánh mắt rung động đang nhìn chăm chú, đại thước màu đỏ bị hỏa sóng nóng cháy bám vào, hung hăng nện xuống đầu Vân Lăng!

Giờ khắc này, toàn trường im lặng không một tiếng động!

Trong quảng trường, Nạp Lan Yên Nhiên giờ phút này đang rất kinh ngạc cùng khiếp sợ. Nàng thật không nghĩ tới, Tiêu Viêm còn có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ như vậy. Vậy xem ra, lúc trước khi cùng nàng tỷ thí, hắn vẫn còn ẩn tàng thực lực?!

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi hơi giương lên, một lúc lâu sau, Nạp

Lan Yên Nhiên rút cục nản lòng cúi đầu. Thế công mạnh mẽ này của Tiêu Viêm, nàng tự nhận là đỡ không nổi!

"Thật là một tên đáng sợ."

Nàng thấp giọng thì thào một tiếng, mặt cười thoáng có chút chua xót. Năm đó phế vật kia, hiện giờ lại là một... mà... nữa. Hơn nữa, ở trước mặt nàng bày ra kỳ tích, loại đả kích này khiến cho lòng Nạp Lan Yên Nhiên có cảm giác đau đớn.

-----oOo-----

Chương 344: Vân Yên Phúc Nhật Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, một đạo ánh sáng màu lửa đỏ như ráng chiều tà đột nhiên xuất hiện, trong chốc lát, ánh sáng màu lửa đỏ ấy đã xua tan ánh nắng trên quảng trường, hơi lửa nóng hừng hực làm cho mọi người có cảm giác như rơi vào lò lửa.

Ánh lửa đỏ dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú, đột nhiên giáng xuống đỉnh đầu Vân Lăng nhanh như sét đánh, dường như có tiếng sấm trầm đục vang vọng trên không.

Thịch!

Ánh lửa đỏ hung hăng giáng vào sau gáy Vân Lăng, kinh khí vô cùng hung hãn trong khoảnh khắc bạo phát ra, Vân Lăng chỉ cảm thấy trong đầu nổi đau đớn kịch liệt như muốn xé toạc đầu mình.

A!

Từ trên trời, tay Vân Lăng ôm lấy vết thương trên đầu không ngừng chảy máu, thét lên một tiếng thê lương, rồi sau đó như chim gãy cánh mà rơi thẳng xuống đất.

Thân thể rơi nhanh xuống, khi còn cách mặt đất khoảng chừng mười thước, Vân Lăng đập mạnh hai cánh giúp cho thân thể bình ổn mà đáp

xuống. Ánh sáng màu xám trắng từ trong cơ thể mạnh mẽ xuất ra, trong nháy mắt, luồng sáng ấy mang theo sự giận dữ lấy thế áp bức không gì có thể ngăn cản được đã áp chế ánh lửa đỏ kia, nháy mắt đã mạnh mẽ đánh tan.

Đấu vương cường giả nổi giận mà phản kích, có thể bình thường hay sao?

Ánh lửa đỏ dần dần tiêu tan, đạo ánh sáng màu xám trắng của Vân Lăng cũng đã cấp tốc thu lại vào trong cơ thể. Ánh sáng tiêu tan, lúc này Vân Lăng một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng lần này là với hình ảnh của một kẻ yếu thế. Trên quảng trường trong nháy mắt trở nên im lặng như tờ, một lúc sau, tiếng hít thở tức giận liên tiếp vang lên. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Giữa không trung, hai cánh sau lưng Vân Lăng chậm chạp phe phẩy, lồng ngực phập phồng không ngớt, hai tay ôm đầu, máu tươi đỏ sẫm thấm qua kẽ ngón tay chảy ra, từng giọt rơi xuống làm cho khuôn mặt nhất thời nhuốm đỏ.

Hai tay chậm rãi buông đầu ra, tức thì lộ ra một vết thương sâu cả thốn kéo dài từ thái dương tới gần cạnh mang tai phải, vết thương sâu đến mức có thể thấy được xương trắng bên trong. Với thương thế kinh khủng như vậy, nếu như lúc này Vân Lăng phản ứng chậm một chút, có lẽ đã bị một kích của Tiêu Viêm đánh bay đầu.

Vốn là thực lực của Tiêu Viêm cho dù có thi triển Địa giai đấu kỹ, cũng không thể nào gây ra cho Vân Lăng vết thương kinh khủng như vậy. Nhưng Vân Lăng thật sự đã quá khinh địch, nếu như lúc này hắn tạo ra một tầng năng lượng bao phủ đỉnh đầu, một kích kia của Tiêu Viêm nhiều nhất chỉ có thể làm cho hắn bị thương hơi nghiêm trọng một chút mà thôi, vết thương chí mạng như hiện tại tuyệt đối không thể nào xuất hiện được.

Bàn tay chậm rãi run run, lồng ngực không ngớt phập phồng, Vân Lăng nén chịu đau ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt già nua lúc này biến thành cực kỳ đanh ác, hai mắt lộ vẻ oán độc trợn lên nhìn Tiêu Viêm đang ở trên không, hận không thể xé xác đối phương thành muôn mảnh.

- Giỏi, giỏi cho tiểu tử! Lão già ta coi thường ngươi rồi!

Nghiến răng cười lạnh, trên đầu truyền đến từng cơn đau nhức kịch liệt

làm cho Vân Lăng có chút mê muội, cơn giận dữ suýt nữa làm mờ đi lý trí. Tại Vân Lam tông trước mắt gần ngàn đệ tử, lại bị một tên tiểu tử chưa đến hai mươi tuổi suýt nữa lấy mạng, đây thật là hết sức mất mặt rồi!

Từ trong nạp giới nhanh chóng lấy ra một bình thuốc chữa thương, sau đó rắc toàn bộ lên miệng vết thương, cảm thấy mát mẻ dễ chịu dần dần lan ra, lúc này Vân Lăng mới cảm thấy bớt đau đớn một chút, ánh mắt oán độc của hắn nhìn Tiêu Viêm, hít một hơi rồi nói:

- Tiêu Viêm, hôm nay, ngươi có nằm mơ mới có thể an toàn rời khỏi Vân Lam tông!

Tiêu Viêm lạnh nhạt liếc nhìn Vân Lăng đầu chảy đầy máu, trong lòng cảm thấy tiếc nuối. Sau khi hắn thi triển ra Địa giai đấu kỹ, thế nhưng Vân Lăng chỉ bị thương nghiêm trọng mà thôi, vốn là Tiêu Viêm đã nghĩ một xích ấy đã có thể giải quyết tên khốn này rồi.

- Đấu khí mà Tiêu Viêm thi triển khi này là Địa giai đấu kỹ hay sao?

Trên cây đại thụ, Gia Hình Thiên nheo mắt nhìn Vân Lăng đầu đầy máu, rồi nhìn qua Tiêu Viêm, thấp giọng lầm bầm.

- Hừm, bằng vào thực lực đại đấu sư của hắn, nếu muốn làm thương tổn được Vân Lăng, cấp bậc của đấu kỹ ấy cũng không thể thấp hơn Địa giai!

Pháp Mã gật gật đầu, kinh ngạc nói:

- Không ngờ hắn vẫn còn ẩn tàng thực lực như thế, xem ra lúc thi đấu với Nạp Lan Yên Nhiên, cho dù là không lợi dụng sự khéo léo, muốn thắng cũng không phải là chuyện khó khăn gì!

Gia Hình Thiên thở ra một hơi, chau mày nói:

- Tên này tìm đâu ra đủ thứ như vậy chứ? Đầu tiên là dị hoả, kế đến là sủng vật cấp bậc đấu vương, bây giờ là Địa giai đấu kỹ. Không lẽ sau lưng hắn có một thế lực cường đại mà ta không biết đỡ đầu cho hắn hay sao?

Pháp Mã lắc lắc đầu, hắn cũng cảm thấy Tiêu Viêm có thể làm ra những chuyện như vậy, tức là vẫn còn những lá bài chưa lật làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc đúng thật là quá quý dị. Ít nhất với thực lực luyện

được sự công hội của hắn, quyết không thể nào tùy tiện kiếm ra một loại di hoạ cùng một súng vật cấp bậc đấu vương.

- Chẳng lẽ là Tiêu gia?

Lời vừa thốt ra, Pháp Mã đã lắc đầu tự giễu. Bằng vào thực lực của Tiêu gia, có thể xuất ra một Huyền giai đấu kỹ đã không dễ dàng gì, muốn có được Địa giai đấu kỹ, vậy phải chờ mặt trời mọc hướng Tây!

Hai người nhìn nhau, đồng thời chau mày thở dài một hơi. Với lực lượng tình báo mà họ đang nắm trong tay, không có một điểm tin tức nào chỉ ra chút manh mối gì cả!

So Tiêu Viêm lúc này với tin tức của ba năm trước, lúc đó khi Nạp Lan Yên Nhiên tới Tiêu gia để từ hôn hắn vẫn còn là phế vật, bây giờ lại đột nhiên quật khởi, không lẽ nói có quan hệ với chuyện từ hôn với Nạp Lan Yên Nhiên đả kích hắn hay sao?

Hai người cùng cười khở một tiếng, nếu đúng thật như vậy, tức là Nạp Lan Yên Nhiên tự mình gây nên tội nghiệt rồi sao?

Trên không trung, thân thể Vân Lăng toát ra khí tức vô cùng dữ tợn, cho dù là đệ tử Vân Lam tông ở phía dưới cũng có thể phát hiện, lập tức nhìn nhau không dám phát ra thanh âm, sợ rằng sẽ chọc giận Vân Lăng đang trong tình trạng như quả bom sắp nổ.

- Tên gia hoả Tiêu Viêm này cũng thật là tàn nhẫn a!

Ở mép lòng năng lượng, Hải Ba Đông bị biến cố trong quảng trường kinh động nên quay đầu lại xem. Thấy Vân Lăng kia bị đánh đến chảy máu đầu, lão cũng không khỏi lắc đầu thầm cười nói.

- Hải lão, khẩn trương phá cái lòng đi, nơi này không thể ở lâu được!

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về phía Hải Ba Đông, mở miệng thúc giục.

- Chỉ cần ba phút thôi!

Gật gật đầu, Hải Ba Đông cũng không nói lời thừa, liền quay lại bắt đầu đập phá điên cuồng cái lòng năng lượng kia. Mà lòng năng lượng này do

hơn trăm tên chấp sự Vân Lam tông liên thủ tạo nên cũng thật là kiên cố, tuy rằng năng lượng không ngừng khuếch tán ra, nhưng thủy chung vẫn không bị phá vỡ.

- Hải Ba Đông, nếu người không cho Vân Lam tông chút thể diện, ta cũng không nể mặt Băng Hoàng người đâu!

Giận dữ nhìn về phía cái lồng đang bị rung động mạnh, Vân Lăng tức tối quát to.

Không thèm để ý đến tiếng quát của Vân Lăng, Hải Ba Đông vẫn tiếp tục phát động công kích hung mãnh lên lồng năng lượng. Hiện tại việc đã đến nước này, mặc kệ tất cả, sau rồi hãy nói, hắn cũng không tin Vân Lam tông thực sự dám làm chuyện gì với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Dù sao, một đấu hoàng điên cuồng báo thù cũng đủ để cho bất luận kẻ nào kinh sợ.

Khẩn trương nắm chặt tay, Vân Lăng vốn đang phần nộ đột nhiên bình tĩnh trở lại. Hắn cúi đầu, giọng lạnh lùng quát to với đệ tử Vân Lam tông ở toàn trường:

- Đệ tử Vân Lam tông nghe lệnh!

- Kết Vân Yên Phúc Nhật trận!

- Tên gia hỏa này không ngờ lại mang hộ tông đại trận ra dùng, quả thực đã bị Tiêu Viêm làm cho phát điên rồi!

Nghe tiếng quát của Vân Lăng, Cổ Hà ngăn người ra, nhíu mày lắc đầu trầm giọng nói.

Nghe tiếng quát, vô số đệ tử Vân Lam tông sững sốt, thoáng chần chừ một chút, sau đó cũng quát vang, chậm rãi nhắm mắt lại. Chốc lát sau, từng luồng năng lượng màu trắng từ đỉnh đầu bọn đệ tử Vân Lam tông xuất ra.

Năng lượng màu trắng cuộn cuộn bay lên không ngừng, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả bầu trời. Thoáng nhìn qua như là một biển mây, mà Vân Lăng là trung tâm của biển mây đó.

- Các vị trưởng lão, giúp ta một tay!

Nhìn mây mù tràn ngập chung quanh, Vân Lăng quát lên một lần nữa. Vết máu trên gương mặt lúc này đã khô cứng lại, trông thật là kinh khủng.

Theo tiếng quát của Vân Lăng, trên đài đá mười vị trưởng lão áo bào trắng chậm rãi đứng lên một lượt. Vừa chuyển thân đã chia nhau ra vọt tới những cây đại thụ xung quanh quảng trường. Kết ấn trong tay đồng thời phát động, theo động tác của tay họ, biển mây bao phủ không trung cũng đột nhiên ba động, năng lượng của mây bắt đầu cấp tốc ngưng tụ ở chỗ Vân Lăng đang đứng, trong nháy mắt, không ngờ trước mặt Vân Lăng đã hình thành một quả cầu năng lượng màu trắng to chừng một trượng.

Thét lên một tiếng, chậm chậm giơ tay phải lên, không chế quả cầu, trong mắt Vân Lăng thoáng hiện vẻ hung hăng, ống tay áo phát mạnh một cái, đã ngưng tụ một phần lực lượng của đệ tử Vân Lam tông vào trong quả cầu, với một tốc độ kinh khủng hướng về phía Tiêu Viêm mà bắn quả cầu ra.

Tốc độ quả cầu nhanh kinh khủng, những nơi nó đi qua cơ hồ xuất hiện một vùng chân không dài chừng một trượng, tại nơi đó, mọi thứ đều bị cỗ năng lượng cường đại kia đè ép thành hư vô.

- Tiêu Viêm, cẩn thận!

Khi đại trận vừa hình thành, Hải Ba Đông cũng đã phát giác ra, nhìn thấy quả cầu bắn về phía Tiêu Viêm liền hét lên. Quả cầu chứa năng lượng kinh khủng như vậy, Tiêu Viêm thân là một đấu sư không thể nào chống nổi.

- Muộn rồi, với tốc độ của hần, không tránh kịp đâu, ha ha!

Vân Lăng cười nói. Tay áo lại đột nhiên huy động, quả cầu loé lên đã tới trước khuôn mặt biến sắc của Tiêu Viêm, kinh khí vô cùng kinh khủng hung hăng ập tới.

Sắc mặt khó coi nhìn năng lượng không lồ bắn tới, trong lòng Tiêu Viêm có chút kinh hoảng, Loại năng lượng này, tựa hồ vượt qua khả năng của một gã đấu vương cường giả có thể phát ra. Hơn nữa, với tốc độ công kích này, căn bản là không thể nào tránh được.

Đôi mắt chăm chú nhìn quả cầu năng lượng càng ngày càng gần, Tiêu Viêm nghiêng răng muốn liều mạng một phen, đột nhiên thấy ánh sáng bảy màu loé lên, một cái bóng không lồ từ trên trời hạ xuống. Thân thể không

lò của Thôn Thiên Mãng trong nháy mắt đã tới, cái đuôi quét qua một phát, cuốn tròn bao lấy thân thể Tiêu Viêm lại mà bảo vệ bên trong.

Thịch!

Như có tiếng sấm vừa nổ vang trên không, mà tiếng rần kêu thê thảm cũng cùng lúc vang lên!

-----oOo-----

Chương 345: Thần Bí Đấu Hoàng Xuất Trương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới vô số ánh mắt khẩn trương, năng lượng còn lại dần dần khuếch tán, lộ ra Thất Thủ Thôn Thiên Mãng bị đánh trúng.

Lúc này Thôn Thiên Mãng trông bộ dạng thật là thê thảm, vảy của nó nguyên là có bảy màu đẹp đẽ lóng lánh, nhưng bị đạo công kích kinh khủng kia đã bị tróc hết hơn một nửa. Máu tươi đỏ sẫm thấm ra bên ngoài lớp vảy nát bét, chảy ra từng giọt tí tách rơi xuống như mưa.

Thân thể to lớn khẽ động, mang theo Tiêu Viêm bình an vô sự phóng ra.

Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn quang mang ảm đạm trong đôi mắt rần, máu tươi nhỏ ra vẫn còn hơi ấm ấm.

-Tê...

Thôn Thiên Mãng thè lưỡi với Tiêu Viêm, trong mắt rần có vẻ quan tâm giống như người vậy, hiện giờ Thôn Thiên Mãng đã tiến vào ngũ giai, đã có trí khôn không kém con người. Nếu không phải vì lý do linh hồn lực lượng của Mỹ Đồ Toa nữ vương bị áp chế thì đã sớm có thể nói tiếng người được rồi.

Thôn Thiên Mãng từ sau khi ra đời thì người đầu tiên nhìn thấy chính là Tiêu Viêm, tuy là loài vật, nhưng đối với Tiêu Viêm hình như đã sớm có tình cảm thân thiết.

Nghiến chặt răng, Tiêu Viêm gỡ những chiếc vảy rớt ra trên mình Thôn Thiên Mãng, từ sau khi thấy trong mắt Thôn Thiên Mãng một vẻ quan tâm giống như người, một cơn giận dữ cơ hồ làm mất đi lý trí của hắn. Thế nhưng cũng may là cuối cùng lý trí đã đè nén được lửa giận, hắn chỉ lạnh lùng liếc qua Vân Lãng đang ở phía dưới rồi nhanh chóng lấy từ trong nạp giới ra một bình thuốc trị thương, sau đó đập lên thân của Thôn Thiên Mãng.

Cái bình vừa đập lên lớp vảy đã lập tức vỡ ra, nước thuốc mát mẻ chậm rãi chảy ra trên miệng vết thương, làm cho Thôn Thiên Mãng cảm thấy đỡ đau một chút.

- Tên gia hỏa coi như may mắn! Một lần thì súc sinh ngươi còn thoát được, thế nhưng lần này nữa thì sao?

Lạnh lùng nhìn về phía Thôn Thiên Mãng đang bị thương không nhẹ, một tay Vân Lãng giơ lên, năng lượng xoáy hình cầu thật lớn trong mây một lần nữa ngưng tụ lại, mặt ngoài hình cầu ngập tràn năng lượng, kinh khí kinh khủng khiến cho không khí xung quanh bị chấn động biến thành hư không.

- Xuống địa ngục đi thôi!

Trên mặt hiện ra vẻ nanh ác, song chưởng Vân Lãng đột nhiên đẩy mạnh quả cầu năng lượng khổng lồ, lại một lần nữa tiếng gió áp bức gào thét từ phía chân trời bắn mạnh về phía Tiêu Viêm.

Đôi mắt trợn lên nhìn chăm chú vào quả cầu năng lượng, Tiêu Viêm nghiến răng nắm chặt Huyền Trọng Xích, điên cuồng vận chuyển đấu khí trong cơ thể.

- Hắc, Vân Lãng, với thân phận trưởng lão Vân Lam tông của ngươi mà đi hạ độc thủ với một tiểu bối như vậy, ngươi thật ra có ý gì đây?

Lúc quả cầu năng lượng bắn về phía Tiêu Viêm, cuối cùng thì thanh âm lạnh lẽo của Hải Ba Đông đã vang lên.

- Vạn Hoa Băng Kính!

Theo tiếng quát vang, một cái lồng bằng băng kính không lồ che phủ cả

không trung trong vòng mấy trượng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, trên mặt kính xuất hiện vô số mặt cắt nhỏ, dưới ánh sáng mặt trời trông như là một khối dương quang ngưng tụ lại mà thành mặt kính ấy.

- Âm!

Quả cầu năng lượng đánh vào băng kính, năng lượng khổng lồ ngay lập tức bị vô số mặt cắt nhỏ phân tán ra hết. Sau khi quả cầu năng lượng tiêu tan, băng kính tuy rằng đã bị tổn thương nhưng vẫn như cũ duy trì chung quanh. Sau khi năng lượng của vân khí tan đi hết, lúc này mới nổ rắc một tiếng hoá thành hoa tuyết bay khắp trời rồi chậm rãi rơi xuống.

- Hắc, không sao chứ?

Nhân ảnh chớp động, Hải Ba Đông xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm quay lưng về phía hắn.

- Vẫn không sao!

Tiêu Viêm lắc lắc đầu nắm chặt thước trầm giọng đáp.

- Cái này hơi phiền phức đây! Không nghĩ tên khốn này lại sinh lòng ác độc đương nhiên phát động Vân Yên Phúc Nhật trận ra đùa giỡn. Đây là đại trận bảo vệ của Lam Vân tông, khi phát động thì hao tổn không nhỏ, trong những năm qua đã không biết bao nhiêu lần trợ giúp Vân Lam tông vượt qua những cửa ải khó khăn.

Hải Ba Đông ánh mắt chậm rãi nhìn biên mây bên dưới đang nhanh chóng chuyển động, cười khỏ nói:

- Chỉ cần đệ tử Vân Lam tông vẫn còn năng lượng trong cơ thể, coi như chúng ta phải chiến đấu với trên dưới cả ngàn đệ tử Vân Lam tông. Cho dù là cường giả đấu hoàng, cũng không thể nào hoàn toàn chống lại a!

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi khấn trương, trầm giọng hỏi:

- Như vậy chúng ta phải làm sao?

Hải Ba Đông ngẩng đầu liếc nhìn lồng năng lượng bao phủ quảng trường rồi nói:

- Trừ phi có thể phá vỡ lòng năng lượng này, chỉ cần vừa phá là ta có thể mang người rời khỏi nơi đây. Thế nhưng bây giờ phải bảo vệ người nên ta không thể phân tâm được!

Nói đến đây, hắn liếc nhìn Thôn Thiên Mãng không lồ ở phía sau Tiêu Viêm, nói:

- Lòng năng lượng này do hơn trăm tên chấp sự của Vân Lam tông làm nên, bằng vào thực lực cấp bậc đấu vương của nó muốn đánh phá, chỉ sợ rất là mất thời gian. Mà hiện tại cái mà chúng ta thiếu nhất, chính là thời gian!

- Ta và Thôn Thiên Mãng đi xem thử, Hải lão giúp chúng ta phòng ngự công kích phía sau!

Tiêu Viêm trầm tư giây lát rồi quyết định thật nhanh, hiện tại bọn họ không còn nhiều thời gian nữa rồi.

- Ai, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi! Vân Yên Phúc Nhật trận này phải là một tên cường giả đấu hoàng mới có thể miễn cưỡng chống lại. May mắn là Vân Vận không có tại đây, nếu không, lấy thực lực đấu hoàng của Nàng chủ trì đại trận, cho dù là cường giả đấu tông cũng phải kiêng sợ!

Tuy biết bằng vào thực lực của Tiêu Viêm muốn phá lòng năng lượng rất là khó, nhưng tới nước này rồi, Hải Ba Đông cũng không còn biện pháp gì khác. Nếu như không phá lòng năng lượng, vậy bọn họ chỉ còn cách tử chiến với cả ngàn đệ tử của Vân Lam tông mà thôi!

Lấy một chống lại cả ngàn đối với đấu hoàng cường giả cũng không khó khăn gì, đáng tiếc là dưới sự ngưng tụ của Vân Yên Phúc Nhật trận, lại được bồi dưỡng gần mười năm, thậm chí có vài chục năm ăn ý, lại thêm thực lực của cả ngàn đệ tử Vân Lam tông hậu như toàn bộ chồng chất lên người của Vân Lăng đang giữ mắt trận. Dưới sự chênh lệch như vậy, cho dù là Hải Ba Đông cũng phải tạm thời tránh né mũi nhọn mà thôi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Hải Ba Đông, nếu như người vẫn chấp mê bất ngộ, vậy lão phu cũng không cần phải niệm tình bạn cũ nữa rồi!

Lạnh lùng nhìn Hải Ba Đông trên không, Vân Lăng cũng đã không nhìn được nữa, lại một lần nữa triệu tập từ trong biển mây ra một quả cầu mây, thể tích quả cầu này so với lần trước cơ hồ là lớn hơn gấp đôi.

Nhìn quả cầu năng lượng to chừng bốn, năm trượng, vẻ mặt Hải Ba Đông thoáng chút nghiêm trọng, trong hai tay bắt đầu xuất hiện khí lạnh lượn lờ, thân thể đang ở trên không cũng có vô số hoa tuyết li ti chậm rãi xuất hiện.

- Ôi, sự tình xem ra lớn chuyện rồi!

Thấy hai bên thật sự sắp sửa nổ ra một trường đại chiến, Gia Hình Thiên thở dài lắc lắc đầu:

- Chỉ là một tên Mặc Thừa mà thôi, cũng làm cho một tên cường giả đấu hoàng cùng một tên cường giả có tiềm lực kinh khủng trong tương lai náo loạn như thế này, có đáng hay không?

- Cũng không phải vì Mặc Thừa kia, hẳn chỉ là một chấp sự ngoại môn, còn chưa có năng lực lớn đến như vậy!

Pháp Mã lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Vân Lam tông muốn bảo vệ thanh danh, bắt quá chuyện náo nhiệt đến mức này, đúng là có chút quá đáng. Một kích trước đó của Tiêu Viêm đã làm mất hết thể diện cho Vân Lăng, vì thế, mới xuất động hộ tông đại trận, nói đúng ra, hẳn đã động lòng riêng rồi!

- Ôi!

Thở dài một cái, Gia Hình Thiên lại cười khổ một tiếng. Đến nước này rồi, cho dù là ai muốn đứng ra hoà giải cũng không được nữa.

- Thịch...

Huyền trọng xích phát ra kinh khí cường hãn hung hăng nện vào lồng, chỉ tạo ra được một rung động thật nhỏ như sóng gợn lăn tăn, ngoài ra, không hề suy sụp chút nào.

Sắc mặt âm trầm nhìn Thôn Thiên Mãng không ngừng công kích vào lồng năng lượng, Tiêu Viêm để ý thấy công kích của nó mỗi lần đều khuếch tán

ra gọn sóng rung động, ngược lại thật là có chút thanh thế, thế nhưng muốn phá hủy được lòng năng lượng thì còn rất xa vời.

- Tên hỗn đản này!

Tiêu Viêm quay đầu nhìn về phía Hải Ba Đông và Lăng Vân lúc này bộc phát ra khí thế kinh khủng sắp sửa đại chiến, thấp giọng mắng một câu.

" Ta không tin phá không được cái đồ chết tiệt này! "

Hô hấp dần dần tăng lên, ánh mắt Tiêu Viêm đã trở nên đỏ ngầu, nắm chặt trọng xích, đầu khí trong cơ thể dũng mãnh xuất ra, hung hăng thét lớn nện vào lòng năng lượng cứng rắn vô kể kia.

- Thịch!

Theo cú nện của Tiêu Viêm, tiếng vang thật lớn đột nhiên phát ra, vô số người ngẩng đầu với nét mặt ngạc nhiên nhìn về phía khe nứt cơ hồ trong nháy mắt lan ra trên lòng năng lượng. Sau khi ngạc nhiên một chút, lại nhìn thấy Tiêu Viêm cũng đang cầm trọng xích trợn mắt há mồm. Ngay cả một đấu vương cường giả cũng phải cần một thời gian nhất định mới có thể phá lòng năng lượng này, sao có thể bị một xích tùy tiện của hắn mà vỡ như thế được?

- Không thể nào!

Trong biển mây, Vân Lăng cũng ngây người nhìn về phía khe nứt của lòng năng lượng, chột hồn hèn quát lên.

- Không nghĩ tới Phúc Nhật trận danh chấn Gia Mã đế quốc của Vân Lam tông, lại thêm cả ngàn người trong tông môn, thế nhưng liên thủ đối phó với một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi. Thật là đã làm mất hết thể diện của Vân Phá Thiên năm xưa đã gây dựng vì Vân Lam tông trên đại lục a!

Đang lúc mọi người ngờ ngác trong giây lát, có tiếng cười to khàn khàn đột ngột vang lên trên không.

- Là ai? Lại dĩ nhiên dám làm nhục đến tiền bối Vân Lam tông của ta! Giấu đầu hở đuôi thì hay ho gì, nếu có bản lĩnh thì hiện thân cho lão phu xem nào!

Sắc mặt chợt biến, Vân Lăng ngẩng đầu quát to.

- Ha ha, hiện thân thì hiện thân chứ, người khác sợ Vân Lam tông chớ ta đây không sợ chút nào!

Tiếng cười to lại vang lên, theo tiếng cười hạ xuống, cái lồng kia vốn đã sắp hỏng, cuối cùng nổ ầm một tiếng, hoá thành năng lượng vỡ nát đầy trời, rồi chậm chậm tan biến trong hư không.

Phù..

Phù phù...

Lồng năng lượng vừa phá vỡ, trên cây đại thụ xung quanh, những tên chấp sự Vân Lam tông sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, đồng loạt phun ra một vòi máu tươi.

Không thềm để ý đến bọn chấp sự đang thổ huyết, Vân Lăng ngẩng đầu tập trung nhìn vào một chỗ trong không trung, trong khoảnh khắc, không khí nơi đó đột nhiên chuyển động một cách quỷ dị, ngay sau đó, một bóng đen chậm rãi hiện ra, chỉ trong nháy mắt, một người áo đen từ hư không mà xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy người áo đen vừa xuất hiện, sắc mặt Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Vân Lăng cơ hồ đồng thời trong nháy mắt đột nhiên đại biến.

- Lại là một tên đầu hoàng cường giả?

Gia Hình Thiên chậm rãi hít một hơi, trong lời nói không giấu được vẻ kinh hãi.

- Thoạt nhìn thì có vẻ người kia đến trợ giúp tên gia hoả Tiêu Viêm a. Không ngờ sau lưng hắn lại có một thế lực khổng lồ như vậy!

Sắc mặt Pháp Mã cực kỳ ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Chỉ sợ lần này Vân Lam tông gặp xui xẻo rồi!

Chương 346: Đấu Hoàng Lăng Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả quảng trường đều theo việc hắc bào nhân ra mặt mà rơi vào một trường tĩnh lặng. Tuy một vài đệ tử Vân Lam tông bình thường không rõ thực lực của hắc bào nhân thần bí này, nhưng từ trên mấy gương mặt đột ngột trở nên cực kỳ ngưng trọng của các trưởng lão kia có thể nhìn ra, hắc bào nhân thần bí này thực lực hẳn cường đại đến có chút kinh khủng, nếu không thì sẽ không thể làm bọn họ chấn động như vậy.

"Người là ai?"

Mắt nhìn trừng trừng vào hắc bào nhân trên không trung, đấu khí mạnh mẽ từ nội thể đối phương tràn ra đó làm đầu ngón tay Vân Lăng không nhịn được run rẩy lên một chút, miệng hùm gan sứa quát hỏi.

"Người có thể gọi ta là Lăng Ảnh." Hắc bào nhân hơi cúi đầu xuống, lộ ra một gương mặt già nua, cười đáp.

"Người không phải người của Gia Mã đế quốc?" Ánh mắt Vân Lăng cẩn thận quét trên thân hắc bào nhân tự xưng Lăng Ảnh này, lập tức như đã phát giác ra điều gì, kinh dị hét lên.

"Ta tất nhiên không phải là người của Gia Mã đế quốc. Song ai đã quy định, không phải người Gia Mã thì không thể tiến vào quốc gia này?" Hắc bào nhân tự xưng Lăng Ảnh cười hắc hắc đáp.

Mày nhíu chặt, Vân Lăng hít một hơi, nén lại nỗi kinh hoàng trong lòng, nắm quyền trầm giọng nói với Lăng Ảnh trên không trung: "Vị bằng hữu này, Gia Mã đế quốc không ngăn cản bất cứ người nào tiến vào quốc gia này, song việc ngày hôm nay là việc của nội tông Vân Lam tông ta. Vẫn xin mời các hạ đừng nên cố ý nhúng tay vào. Xong việc, Vân Lam tông ta nhất định sẽ xem các hạ đối đãi như thượng khách. Tuy Vân Lam tông ta đã có thời gian lâu dài không bước ra khỏi đế quốc, nhưng đối với cường giả đại lục đến Gia Mã đế quốc, lại vẫn luôn hết sức hoan nghênh."

"Ha ha. Người đúng là biết ăn nói." Cười cười, Lăng Ảnh lắc lắc đầu,

xoay đầu lại liếc một cái Tiêu Viêm đang ở cùng Hải Ba Đông, thờ dài nói: *"Song đáng tiếc, lão phu chịu ơn người, tên tiểu tử gọi là Tiêu Viêm này hôm nay ta lại phải đem hấn không chút tổn hại đi."*

Nghe vậy, sắc mặt Vân Lăng từ từ âm trầm lại, khóe miệng giật giật, trong mắt lóe qua một vẻ nanh ác.

"Bằng hữu, tuy không biết người rút cuộc nhân vật gì, song, đắc tội với Vân Lam tông ta thế này, không phải hành vi sáng suốt à." Vân Lăng trầm giọng nói.

"Ha ha. Vân Lam tông đáng nể lắm sao? Tuy ở Gia Mã đế quốc lời nói có mấy phần trọng lượng, nhưng nếu như đặt trên Đấu Khí đại lục, thì lại cũng chẳng qua mới là thế lực nhị lưu mà thôi. Người có tư cách gì nói chuyện với ta? Mấy năm nay chưa từng tìm hiểu tin tức ngoại giới. Không ngờ Vân Lam tông này lại bồi dưỡng ra mấy con ếch ngồi đáy giếng như các người. Ha ha. Danh tiếng năm đó Vân Phá Thiên tận trăm ngàn gian khổ mới tạo dựng được được sợ rằng sẽ bị bại trên tay các người à!" Lăng Ảnh cười lớn nói. Sự giễu cợt trong tiếng cười làm sắc mặt Vân Lăng xanh xám lại, song lại ngại đối phương thực lực ngang tàn cùng nội tình mơ hồ không rõ ràng, bởi vậy cũng có chút không dám trực tiếp động thủ.

"Hóa ra là cường giả đến từ đại lục." Hơi nheo mắt lại nhìn về hướng Lăng Ảnh trong không trung, Gia Hình Thiên nhẹ giọng nói: *"Tuy mấy năm nay hoàng thất trên đại lục cũng đã phái ra không ít người, nhưng người tên Lăng Ảnh này, ta lại vẫn không có chút ấn tượng nào cả. Có lẽ hẳn là người luôn đóng cửa tu luyện à. Song, Tiêu Viêm sao lại có thể gây dựng được quan hệ với loại cường giả trên đại lục này chứ? Với thực lực của hấn, căn bản còn chưa có tư cách tiếp xúc với tầng lớp này?"*

Pháp Mã cười khổ lắc lắc đầu. Sự tình hiện giờ mới đúng thật là càng ngày càng loạn rồi. Sau lưng Tiêu Viêm càng lúc càng thần bí.

"Ôi như vậy xem ra bên Tiêu Viêm đó, Hải Ba Đông cùng với Lăng Ảnh này rõ ràng là đã có hai vị cường giả đấu hoàng rồi, nếu lại thêm vào ma thú thần bí đó nữa, trận này, trước khi Vân Vận chưa về kịp, Vân Lam tông gần như căn bản không lưu lại nổi Tiêu Viêm rồi." Gia Hình Thiên chậm rãi vuốt chòm râu ngắn ngủi, nói.

"Sự tình phát triển đến bước này, Vân Lăng cũng nên cẩn thận suy xét một

chút được mắt a. Chỉ vì một Mặc Thừa mà đắcc tội với kẻ đỡ đầu của Tiêu Viêm, thì quả thực chính là b được không bằng mắt." Pháp Mã nói.

"Hiện giờ phải xem tính toán của tự bản thân Vân Lăng rồi. Nếu hẳn có thể buông bỏ sự sĩ nhục Tiêu Viêm đã gây cho hẳn, mà để đối phương bình yên rời đi, vậy cũng không việc gì. Nhưng nếu buông không được, cố chấp lưu lại người, thế thì đại chiến khó tránh."

Gia Hình Thiên nhè nhẹ gạt đầu, ngẩng đầu trông thấy Vân Lăng sắc mặt xanh xám, quyền nắm chặt, lầm bầm nói: *"Hy vọng hẳn sẽ không cố chấp quá."*

Trong quang trường, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung. Nạp Lan Yên Nhiên răng cắn nhẹ vào môi, tâm tình cơ hồ phức tạp đến mức giống như trộn lẫn ngũ vị vậy. Nàng chưa từng ngờ rằng, sự tình hôm nay lại có thể kéo ra cả hai vị cường giả đấu hoàng, mà thực lực hai vị cường giả này cơ hồ không dưới sự ph ụ của nàng, lại còn toàn bộ đều lấy Tiêu Viêm làm trung tâm, toàn lực trợ giúp hẳn an toàn rời đi.

Khóe miệng Nạp Lan Yên Nhiên tràn ra một vẻ cay đắng. Phế vật Tiêu gia năm đó kia đến nay lại gần như đã đem Vân Lam tông xói tung lên đến đất trời đảo lộn. Mà hết thảy này, đều là vì cử chỉ từ hôn năm đó. Có lẽ, cũng chính lần đả kích đó của mình, mới thật sự đã làm thiếu gia Tiêu gia vốn phải là phế vật này triệt để lột xác a.

"Nếu năm đó không...." khẽ lắm nhảm một tiếng, Nạp Lan Yên Nhiên đột ngột kinh tỉnh, ngọc thủ nắm chặt, sự hồi hận trong lòng không biết dâng lên từ lúc nào đó làm nàng có chút sợ hãi, bàn tay giữ trước ngực, hít sâu không khí lạnh giá.

So với sự cay đắng của Nạp Lan Yên Nhiên, Nạp Lan Kiệt trên cây to kia cũng sa sút tinh thần thờ dài một hơi. Cùng với việc càng lúc càng có nhiều cường giả ra mặt lấy Tiêu Viêm làm mục đích, hẳn cũng dần dần cảm thấy lực lượng khủng khiếp ẩn tàng sau lưng thanh niên niên kỷ chỉ mới mười bảy này. Vốn dĩ, đây nói không chừng tương lai sẽ trở thành thanh niên mạnh nhất Gia Mã đế quốc, có thể trở thành người của Nạp Lan gia của hẳn, và đưa gia tộc này lên một con đường cường thịnh trước chưa từng có. Song, hành vi kích động năm đó đã triệt để đập tan kỳ vọng này rồi.

Vào thời điểm này, Nạp Lan Kiệt cuối cùng đã cảm giác được thế nào mới gọi là hối hận thật sự, mà sau hối hận, trong lòng hắn cũng cuộn lên một chút xấu hổ. Nếu trước đó khi Vân Lăng xuất thủ với Tiêu Viêm hắn có thể đứng ra thay Tiêu Viêm nói vài câu, thì cũng là tốt à. Huống hồ gì, sau khi biết rõ ràng Tiêu Viêm chính là Nham Kiêu lúc trước đã cứu hắn một mạng đó, hắn lại vẫn không đứng ra, dường như trong tiềm thức nào đó, hắn cũng chẳng muốn nhìn thấy người có lẽ còn ôm địch ý với Nạp Lan gia như Tiêu Viêm thuận lợi li rời khỏi Vân Lam tông.

Nhớ lại khả năng này, trên trán Nạp Lan Kiệt phút chốc ướt đẫm mồ hôi lạnh, tay chân cũng một mảng hàn băng. Hành vi này cử chỉ này, so với vong ân phụ nghĩa có gì khác biệt? May mắn là hắn trước đây còn từng thề chân thành rằng, có việc gì cứ đến tìm ta.

Nạp Lan Kiệt lòng tràn ngập hổ thẹn, vẫn chưa làm Tiêu Viêm trong quảng trường chú mục qua. Lúc này, tầm nhìn của hắn đã hoàn toàn đặt lên trên thân thể Lăng Ảnh vừa xuất hiện.

Hải Ba Đông nhìn Lăng Ảnh xuất hiện đó, tâm mảy đột nhiên nhú nhú lại, một lát sau, nhẹ thở ra một hơi, trầm giọng nói: "*Là hắn.*"

"*Ai? Hải lão quen biết hắn?*" Nghe nói, Tiêu Viêm lập tức hỏi. Người trợ giúp cấp bậc đấu hoàng đột nhiên xuất hiện này cũng làm hắn đầu óc mờ mịt, hắn thực không nhớ ra bản thân lúc nào đã quen biết qua người này.

"*Khi người ở đế đô, không phải đã nói từng cảm thấy có người đang theo dõi sao? Ta ban đầu cũng từng nói bản thân cũng có qua loại cảm giác này, song cảm giác đó quá hư ảo, cho nên ta cũng không dám xác nhận. Mãi đến sau khi người này xuất hiện, ta mới có thể khẳng định, Đấu khí trên người hắn, cùng với vị đã theo dõi chúng ta đó, hoàn toàn tương đồng.*" Hải Ba Đông trầm giọng đáp.

Tiêu Viêm mảy hơi nhú lại, thấp giọng nói: "*Hắn vì sao phải theo dõi chúng ta?*"

"*Ta sao biết được.*" Hải Ba Đông buông lỏng tay, ngấm Tiêu Viêm nói: "*Xem dáng vẻ xuất thủ, rõ ràng là xông đến giúp người. Người nên tự hỏi mình đi, lúc nào đã lại kết giao được một cường giả như vậy?*"

"*Ta cũng đang đầu óc mù mịt đây. Ta có thể khẳng định, người này ta lần*

đầu tiên gặp được. Còn về hẳn vì sao phải giúp ta, ta vẫn thật sự không biết nguyên nhân." Tiêu Viêm cười khổ đáp. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hắc, vậy thì quái thật. Trên thế giới này còn thật có loại người ngốc trên đường thấy chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp?" Mày nhướn lên, Hải Ba Đông như cười như không nói.

"Được rồi. Cũng đừng để ý thân phận hẳn nữa. Hiện tại lòng năng lượng đã bị phá, rút thôi." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, coi như chưa nghe ra trò trêu chọc trong lời nói của Hải Ba Đông, liền thúc giục.

Hải Ba Đông gật gật đầu, đôi cánh sau lưng hai người rung động, đối diện với chính Vân Lăng, bắt đầu chậm chậm lùi sau.

Hai người vừa có động tác, Vân Lăng liền có phát giác, mục quang chợt chuyển, lạnh lẽo lườm Tiêu Viêm. Sự đau đớn kịch liệt từ não bộ truyền đến khiến trên mặt hẳn không khỏi hiện ra một chút dữ tợn, bàn tay run rẩy, phút chốc trong mắt bỗng dâng lên một dòng đỏ đen, lạnh quát lên: *"Tiêu Viêm. Đi đâu? Hôm nay nếu không lưu nội người, Vân Lăng ta còn trợ giúp sao được tông chủ quản lý đại tông môn?"*

"Đi." Không để tâm đến tiếng quát dữ tợn của Vân Lăng, Tiêu Viêm sắc mặt không đổi, thân thể tiếp tục lui sau.

"Khốn kiếp. Dừng lại cho ta."

Gương mặt dần dần trở thành màu đỏ, Vân Lăng trong cơn tức giận song thủ bỗng huy động, vân hải quanh thân đảo lộn một trận. Sau một lúc, trong vân hải lại đã ngưng tụ ra một vân cung kích thước cực lớn dài đến hơn một trượng, bàn tay vừa vung lên, trên vân cung tự động tích tụ năng lượng, năng lượng vân sắc nhanh chóng hội tụ, thoáng một cái lại đã hóa thành một cây vân tiễn cực lớn dài đến hai mét.

"Chết đi." Oán độc trùng trùng Tiêu Viêm, trên đầu Vân Lăng chậm chậm hiện lên một ít mồ hôi lạnh, có thể thấy chiêu gọi ra vân cung vân tiễn này cần tiêu hóa cực lớn, đến nỗi với thực lực của cấp bậc đấu vương cũng đều có chút khó chống đỡ.

"Đi." Trong miệng một tiếng quát nhỏ, vân tiễn bỗng bắn vọt ra, trong

chốc lát, giống như xạ nhật tiễn vậy, xuyên qua mọi chướng ngại, bắn thẳng về phía Tiêu Viêm

"*Cẩn thận.*" Do hai người đều đang đối diện Vân Lăng, nên người sau mới có có động tác. Hải Ba Đông phát hiện trước tiên, quát lớn một tiếng, một tay đem Tiêu Viêm kéo về sau người, song thủ nhanh chóng huy động, hàn khí bạo dâng

"*Đem Tiêu Viêm đi. Ta đến ngăn cản.*" Chính vào lúc Hải Ba Đông chuẩn bị chống lại mũi tên này, thì một đạo hắc ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt, lưng đối diện với hai người, quay đầu cười nói

Hơi ngẩn ra, Hải Ba Đông khẽ nheo mắt lại đánh giá Lăng Ảnh một chút, cũng không nói gì, kéo Tiêu Viêm chậm chậm thối lui. Song lúc lùi sau, người hết sức cẩn thận như hắn, không chỉ đang phòng bị công kích của Vân Lăng, mà cũng đang cẩn thận cảnh giác Lăng Ảnh. Đối với kẻ đột nhiên xuất hiện này, tự nhiên là không thể tin nhiệm nhanh chóng như vậy được.

Trông thấy Hải Ba Đông lùi về phía sau, Lăng Ảnh lúc này mới quay người lại, lạnh lùng nhìn vân tiễn kinh khủng như đang xé nát không khí bắn tới kia, cánh tay áo nhẹ phất, những bóng ảnh màu đen rợp đất trời đột nhiên từ sau lưng bạo dâng lên. Trong chốc lát, hắc ảnh xông lên trời, cơ hồ đã che lấp đi cả bầu trời. Thanh thế khổng lồ như vậy, lập tức khiến một vài đệ tử Vân Lam tông phía dưới sợ hãi đến mặt mày tái nhợt.

Thân thể hắc bào lão nhân trôi nổi giữa trung tâm màn đen do cả trời, hắc ảnh hình thành giống như thiên ma giáng thế vậy, buông tiếng cười điên cuồng. Trong tiếng cười, có một sự kiêu ngạo khó che giấu.

"*Ha ha. Hôm nay ta phải xem xem, người mà tiểu thư nhà ta muốn bảo hộ, ai dám gây tổn thương đến một sợi tóc?*"

-----oOo-----

Chương 347: Con Bài Chưa Lật Của Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên không mênh mông cuộn cuộn. Bóng đen che lấp mặt trời. Dĩ nhiên là ngay cả ánh nắng đang chiếu xuống kia. Điều khó có thể xuyên thấu mà vào. Lúc này quảng trường hoàn toàn lâm vào một mảnh âm u. Mọi người chỉ có thể đem đầu khí bao trùm bên ngoài thân mình. Rồi mượn ánh sáng nhân nhật xem xét tình hình chiến đấu trên bầu trời.

Ở hắc ám che lấp phía chân trời. Xuyên thấu hư không tới thật lớn vân tiên. Cũng là đột nhiên bạo xạ tới. Vân tiên ẩn chứa kinh khí khủng bố trực tiếp là làm cho không gian chung quanh xuất hiện vòng vòng nước gợn sóng. Bén nhọn âm bạo tiếng động. Không ngừng nổ vang.

"Vạn ảnh phục."

Thân thể giống như hoàn toàn dung hợp vào đây trời màu đen âm u. Lăng Ảnh dẫu tay đột nhiên kết động. Tấm màn đen tràn ngập phía chân trời chợt động. Phô thiên cái địa màu đen thất luyện tự trong đó dâng lên mà ra. Tương hỗ quấn lấy nhau. Cũng là đối với bạo xạ mà đến đích vân tiên đi lên.

Một trận tối sầm. Lưỡng đạo màu sắc hoàn toàn bất đồng nhưng lại đồng dạng ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố. Hoa phá trường không. Dưới đấu trường mấy đạo ánh mắt nhìn chăm chú vào trận đấu. Âm âm va chạm. Chỉ một thoáng. Chỉ nghe không trung một tiếng nổ tựa như sấm sét. Trong nháy mắt Năng lượng khí kinh khổng lồ. Tại chỗ hai người nổ mạnh. Mãnh liệt mà ra. Khí kinh khủng bố. Cự nhiên là đem tấm màn đen tràn ngập không trung cũng tách ra rất nhiều. Ánh mặt trời theo khe hở tấm màn đen mà vào.

"Người này thực lực không kém a." Gia Hình Thiên ngẩng đầu nhìn khoảng không trên kia, ở trong tấm màn đen như ẩn như hiện hắc bào nhân. Thần tình ngưng trọng nói: "Xem lúc trước ra tay. Thực lực chỉ sợ ít nhất đã ở thất tinh đấu hoàng."

"Đích xác rất mạnh. Hơn nữa thuộc tính công pháp tựa hồ là có chút thiên về Hắc ám hệ. Loại thuộc tính này cũng không thông thường a." Pháp Mã gật gật đầu. Ánh mắt nhìn chung quanh một vòng bỗng nhiên nói: "Nếu còn tiếp tục như vậy nháo đi xuống. Chúng ta cần ra tay chứ? Bất kể nói như thế nào. Vân Lam Tông cũng là thế lực Gia Mã đế quốc chúng ta."

Gia Hình Thiên cau mày. Một hồi nói: *"Trước tạm thời nhìn xem. Cái thần*

bí đấu hoàng tịa hồ cũng không phải là cố ý đại náo Vân Lam Tông. Chỉ cần Tiêu Viêm có thể an toàn rời đi thì hắn cũng sẽ không ở lâu hơn nữa. Chúng ta hiện tại cũng không rõ sau lưng hắn, có hay không có thế lực khác. Cho nên vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ".

Hắn nói như vậy. Pháp Mã hơi gật đầu, không nói gì.

"Ha ha... Thật có vài phần năng lực. Khó trách điên cuồng như thế".
Khoảng không phía trên. Lăng Ảnh chậm rãi từ giữa tấm màn đen hiện ra nhìn phía dưới Vân Lãng khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt, cười to nói.

Vân Lãng cắn răng. Ánh mắt qua khe hở tấm màn đen. Nhìn Tiêu Viêm sắp rời khỏi quảng trường khóe miệng một trận run rẩy. Não hải phía trên truyền đến kịch liệt đau đớn. Làm trong lòng hắn lửa giận không ngừng ăn mòn tâm trí.

"Lưu lại cho ta."

Cúi đầu gầm lên giận dữ. Vân Lãng sắc mặt tái nhợt lúc này lại lần nữa có chút ửng hồng. Mệnh môn đấu khí chậm rãi tự này trong cơ thể tràn đầy mà ra. Vân hải tràn ngập không gian quanh thân không ngừng rung chuyển.

"Hừ ngu xuẩn không biết tốt xấu, người nghĩ lão phu không dám hạ sát thủ." Thấy Vân Lãng còn không chịu buông tha. Lăng Ảnh khuôn mặt cũng là dần dần hiện lên một chút âm trầm, bàn tay chậm rãi tìm trong tay áo bào. Năng lượng vụ khí đen khịt. Ở trong lòng bàn tay cấp tốc ngưng tụ. Giấy lát ngưng tụ thành hắc sắc trường thương dài đến hai thước. mặt ngoài Trường thương, văn đường màu đen dày đặc này. Năng lượng tựa như nước gợn bình thường. Không ngừng chảy xuôi. Hắc khí lượn lờ dâng lên thêm vài phần âm trầm hơi thở..

Bàn tay nắm chặt hắc sắc trường thương. Lăng Ảnh phiêu phiêu liếc mắt một cái Vân Lãng phía dưới. Khóe miệng nhếch lên một cái. Đột nhiên nắm chặt. Chân phải lui ra phía sau nửa bước. Tay phải nắm trường thương. Thân thể thoáng yên lặng chột thân thể vắn vẹo. trường thương trong tay bám một cỗ không lò thất luyện hướng với Vân Lãng phía dưới mà đánh tới.

"Ma xà phê."

Hắc sắc trường thương. Giống như Lưu Tinh đen kịt. Cắt qua phía chân trời. Hắc khí lượn lờ. Lại mơ hồ hội tụ thành hình màu đen cự xà. Cự xà ngửa mặt lên trời tê rống. Không gian chấn động.

Cảm thụ khủng bố kinh khí từ không trung bắn xuống. Vân Lăng sắc mặt đột nhiên đại biến. Hắn có thể nhận thấy được. Lúc này đây. Đối phương là thật không có nửa điểm lưu thủ đả đo.

Trong lòng dâng lên một chút hoảng sợ. Vân Lăng hai tay vội vàng vũ động. Bỗng nhiên vân hải trong nháy mắt dao động. Một cỗ cỗ vân lượng bốc lên. Ở trên đỉnh đầu không ngừng lượn lờ. Vền vền là trong nháy mắt thời gian. Cấu trúc thành một tấm chắn vân màu dài ba thước tả hữu. tấm chắn Vân màu mặt ngoài hào quang như ẩn như hiện. Nhìn qua tựa như thực chất. Cực kỳ chắc chắn.

Tại sau khi vân màu tấm chắn té ra. Chung quanh vân hải. Cũng là mỏng rất nhiều. Hiện nhiên vân thuẫn này tiêu hao không ít năng lượng.

Hắc sắc trường thương thất luyện không có bởi vì vân thuẫn xuất hiện mà có chút nào đình trệ. Vẫn là mang theo khí thế hung hãn chưa từng có. Mọi người tâm trạng run rẩy chăm chú nhìn lại. Hung hăng oanh ở tại phía trên vân thuẫn. Chỉ một thoáng. Tiếng động kinh thiên động. Nổ vang dựng lên, phía dưới Vân Lam Tông đệ tử đều không nhìn được bung kín cái lỗ tai.

Màu đen quang mang cùng vân màu. Ở không trung phía trên trộn lẫn với nhau. Tại chỗ giao tiếp. Không gian đều là xuất hiện vụn vụn đích cảm giác. Lăng Ảnh một kích kia, cường hãn như vậy. Thật không hổ là đấu hoàng cường giả.

"*Ta phá.*" Hai màu năng lượng giằng co không phân cao thấp. Lăng Ảnh hai tay chậm rãi kết ấn. Sau một lát. Yết hầu đột nhiên phát ra một đạo tiếng hô.

Theo tiếng hô Lăng Ảnh hạ xuống.- hắc sắc trường thương phía trên. Hắc mang tăng vọt. Một cái chùng bảy tám trượng lớn màu đen năng lượng cự xà tự thân thượng nâng thân dựng lên. Miệng lớn bị bám huyết tinh âm trầm. Hung hãn đại trương. Sau đó Tại Vân Lăng trừng khẩu ngọc nhìn chăm chú tràng cảnh phía dưới. Dĩ nhiên là một ngưng đem vân màu tấm chắn cấp nuốt đi xuống.

Tuy rằng bởi vì nuốt vân thuẩn. Làm cho màu đen trường thương trở nên mỏng rất nhiều. Nhưng này đối với Vân Lăng đã mất đi lớn nhất phòng hộ mà nói. Không thể nghi ngờ là Sợ đến hồn bay phách tán.

Song. Hắc sắc trường thương chưa bởi vì hấn mà có điểm dừng lại. Trường thương trực tiếp hung hăng nhằm thẳng tâm tạng bạo xạ tới.

Mũi thương ở trong đồng tử không ngừng phóng đại. Tối hậu. Vân Lăng cũng chỉ cắn răng. Đấu khí bao trùm hai tay. Liễu mạng dùng hai tay. Một tay đem trường thương gắt gao bắt lấy. Cùng lúc đó thân thể cấp tốc uốn éo.

"....."

Hai tay vừa mới tiếp xúc đến hắc sắc trường thương trên thân ẩn chứa khủng bố kinh khí làm cho Vân Lăng một ngụm máu tươi cuồn phun ra. Thân thể cũng là bị cỗ khổng lồ lực lượng. Chấn rơi thẳng xuống.

Vân Lăng vừa ly khai, vân hải tràn ngập phía chân trời dần dần mỏng manh. Đến cuối cùng đã hoàn toàn hóa thành hư vô.

Mà theo vân hải tiêu tán, ở bốn góc quảng trường các vị trưởng lão sắc mặt cũng là hiện lên một chút tái nhợt. Bàn tay ôm lấy ngực. Ẩn chứa âm thanh đau đớn kêu rên. Từ trong yết hầu truyền ra.

Cùng các vị trưởng lão sắc mặt so sánh thì Vân Lam Tông đệ tử lại là càng thê thảm hơn một chút. Không ít đệ tử thực lực yếu kém. Đương trường phun ra một ngụm máu tươi. Chợt sắc mặt trắng bệch ngất lịm đi. Một ít thực lực khá hơn tuy có thể mạnh mẽ kháng lại nhưng thần sắc uể oải. Vân hải bị phá bụn họ cũng là bị liên lụy thật lớn.

Dưới một kích của Lăng Ảnh toàn bộ Vân Lam Tông lâm vào một loại tê liệt trạng thái, đấu hoàng cường giả cư nhiên lại cường hấn khủng bố đến như vậy.

"Oanh."

Trên bầu trời. Hắc sắc trường thương mang theo lực lượng trực tiếp đem Vân Lăng hung hăng oanh hạ không trung. Sau đó nện thật mạnh ở phía

trên quảng trường. Nhất thời thạch tiết bay vút từng đạo thật lớn cái khe lớn mở ra. Thậm chí Vân Lam Tông đệ tử không thể khởi thân tránh né. Bởi vậy có thể nhìn ra Lăng Ảnh lần này công kích là khủng bố như thế nào.

Đứng tại thiên không, Lăng Ảnh thản nhiên nhìn quảng trường hỗn độn. Bàn tay huy động. Đầy trời hắc ảnh lại một lần nữa dừng tiến vào trong cơ thể. Mà theo hắc ảnh lùi bước. Âm áp dương quang lại lần nữa hiện ra. Cảm giác âm áp làm cả người lạnh lẽo đích Vân Lam Tông các đệ tử thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, cả quảng trường ánh mắt đều là vội vàng chú ý tới chỗ Vân Lăng rơi xuống. Nơi đó xuất hiện một hố sâu lõm, khiến cho Vân Lam Tông đệ tử đều không nhìn được nuốt một khẩu nước miếng.

"*Còn chưa có chết*" Gia Hình Thiên nhìn hố sâu đen thui. Khẽ thở dài một hơi. Hiện tại cục diện. Chính là phát triển đến càng ngày càng khó khống chế.

Theo thanh âm Gia Hình Thiên vừa hạ xuống. Trong hố sâu đen thui truyền ra tiếng ho khan kịch liệt. Một đạo bóng người chậm rãi từ trong đó đi ra. Bộ dáng chật vật nào còn có nửa phần Vân Lam Tông đại trưởng lão uy phong?

Lúc này Vân Lăng. Không chỉ có quần áo bị phá nát vẻ mặt không còn chút máu. Hơn nữa vị trí bên hông máu tươi chính là không ngừng tuôn ra. (Cơ hồ làm ướt mặt đất). Hiển nhiên. Trước đó tuy rằng hắn mạnh mẽ bắt được hắc sắc trường thương cùng với tránh cho bộ vị yếu hại. Nhưng vẫn bị bén nhọn kinh khí ẩn chứa bên trong làm trọng thương.

Nhìn đại trưởng lão chật vật giống như chó nhà có tang. Vân Lam Tông mọi người đều là cúi đầu thở dài một hơi.

Từ trong hố sâu đi ra. Vân Lăng sắc mặt ngoài dự đoán mọi người không có nửa điểm tức giận. Ngược lại bình tĩnh như mặt nước. Lạnh lùng phiêu phiêu liếc mắt một cái bên hông máu tươi đang chảy. Lại nhẹ tay sờ một chút vết thương dữ tợn bị Tiêu Viêm lưu lại. Bỗng nhiên nhẹ nhàng cười cười. Trong tiếng cười khó có thể che dấu vẻ điên cuồng.

"*Người thật sự rất mạnh*" Ngẩng đầu lên. Vân Lăng đối với Lăng Ảnh

lạnh lạnh cười nói.

Lăng Ảnh nhíu mày, tay chậm rãi vặn vẹo. Hắc khí lượn lờ. Thanh âm đăm đăm: *"Mạng người cũng đích xác thực lớn. Nếu là ngại sống lâu thì Lão phu có thể giúp người một phen."*

"Ha ha" Ảnh mắt nhìn chằm chằm Lăng Ảnh. Vân Lăng bỗng nhiên phá lên cười. Tiếng cười tác động đến thương thế. Hắc lại lần nữa khụ ra mấy ngụm máu tươi. Lau vết máu khóe miệng. Hắc bỗng nhiên ngẩng đầu. Ảnh mắt dữ tợn như dã thú.

"Ta mặc kệ người đến tốt cùng là ai. Bất quá trải qua nhiều năm như vậy. Người là kẻ đầu tiên làm cho Vân Lam Tông ta mất mặt (không chịu nổi) như thế. Hôm nay nếu để các người an toàn rời đi. Chỉ sợ ngày sau, Vân Lam Tông ở Gia Mã đế quốc sẽ không thể ngẩng mặt nhìn người. Cho nên vì danh dự tông môn. Hôm nay. Các người đừng nghĩ muốn rời đi....."

"Bằng vào bốn sự của người" Lăng Ảnh cười nhạt nói.

"Ta thật là không có cái bốn sự này" Âm thanh cười. Vân Lăng trước mắt bao người. Bỗng nhiên từ trong nạp giới lấy ra một đoạn sáo màu mây trắng. Ghé vào bên miệng. Hung hăng nhất thổi. Nhất thời. Một cỗ kỳ dị bén nhọn âm thanh. Đột nhiên từ trong cây sáo truyền ra. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiếng sáo bén nhọn. Lượn lờ ở cả tòa Vân Lam sơn. Kéo dài không thôi.

Trên quảng trường. Tất cả mọi người bởi vì cử chỉ Vân Lăng mà yên tĩnh trở lại. Trong lúc nhất thời. Chỉ có thể nghe thấy tiếng sáo kia không ngừng lan truyền.

Gia Hình Thiên con người híp lại. Pháp Mã nhìn nhau liếc mắt một cái. Trong giây lát. Làm như nhớ ra cái gì đó. Đồng tử mắt đột nhiên co rút lại.

"Cái lão gia hoá đó. Hắc quả nhiên còn chưa có chết."

Theo Gia Hình Thiên cùng Pháp Mã thất thanh hạ xuống chỗ sâu trong. Vân Lam Sơn một cỗ mênh mông cuộn cuộn bàng bạc khí thế. Giống như cự long từ viễn cổ thức tỉnh. Mang theo không thể địch nổi uy áp giáng lâm.

Tại đây cỗ bồng bạc khí thể thức tỉnh là lúc xa xa vài trăm dặm ở ngoài Vân Lam Tông trên bầu trời. Một đạo màu trắng lưu quang chột dừng lại. Ở giữa không trung hiện ra một đạo thân ảnh xinh đẹp. Lúc này nàng chính nhìn về phía xa xôi phương hướng Vân Lam Tông. Trên khuôn mặt nụ cười lạnh nhạt thoát trần giờ lại che kín bằng sự khiếp sợ.

-----oOo-----

Chương 348: Tiền Nhiệm Tông Chủ Vân Lam Tông- Đấu Tông Vân Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giống như cự long vừa thức tỉnh, một cỗ khí thể mạnh mẽ xuất hiện, nháy mắt đã bao phủ toàn Vân Lam Sơn. Từ trước đến giờ Tiêu Viêm chưa bao giờ phải chịu đựng qua loại uy áp cường đại đến như vậy. Từ sâu trong Vân Lam Sơn, cỗ uy áp lan tràn rộng ra chẳng mấy chốc đã lan ra toàn bộ quảng trường. Nhất thời, toàn bộ Vân Lam Tông đệ tử đều không nhìn được kính sợ trong lòng. Đối với cỗ khí thể này, bọn họ không tự chủ được, hai chân quỳ xuống. Mà Vân Lăng cùng với các vị trưởng lão khác, tuy chưa quỳ xuống nhưng cũng cúi đầu xuống rất cung kính.

"*Luồng khí thể này*" Nạp Lan Yên Nhiên mỹ mâu nhìn chăm chăm vào sâu trong Vân Lam Sơn, trên khuôn mặt nở ra nụ cười cùng một chút rung động không che dấu. Nàng cũng không nghĩ tới, việc ngày hôm nay đã làm cho vị sư tổ đang bế quan kinh động phải đi ra.

"*Nguy rồi lão quái vật này sao còn chưa chết*". Đối với cỗ khí thể vừa thức tỉnh này, sắc mặt Hải Ba Đông trở nên thay đổi, cúi đầu nói trong thanh âm không che dấu được sự khiếp sợ.

"*Hắn chính là Vân Lam Tông tông chủ tiền nhiệm Vân Sơn?*" Về mặt Tiêu Viêm trở nên âm trầm hơn rất nhiều. Nhớ tới lời nói của Hải Ba Đông đêm đó, hắn nhíu mày hỏi.

"*Án*" Hải Ba Đông gật đầu rồi âm trầm nói tiếp "*Nhìn cỗ khí thể này ta nghĩ hắn đã đột phá được đấu hoàng bí chướng và tiến vào cấp bậc đấu tông.*"

"Đấu tông cường giả" bàn tay Tiêu Viêm hơi run một chút. Từ trước đến nay, kẻ mạnh nhất hắn gặp cũng chỉ là mỹ đồ toa nữ vương cùng Gia Hình Thiên mà thôi. Tuy rằng đấu hoàng cùng với đấu tông chỉ kém nhau một giai nhưng thực lực chênh lệch rất là lớn. Lúc trước Hải Ba Đông có thể bằng thực lực bản thân đem ba gã đấu vương cường giả đánh bại trong nháy mắt. Mà đấu tông cường giả muốn đánh bại ba gã đấu hoàng cũng không khó khăn cho lắm.

"Chết tiệt, như thế này thật là phiền toái." Trong lòng Tiêu Viêm cũng bị sự cố bất ngờ này làm cho thiếu kiên nhẫn. Mỗi lần nghĩ đến lúc có thể rời đi, nhưng luôn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"Hải lão, nếu Vân Sơn thực sự đi ra hay là ngươi hãy đi đi" Trong giây lát nhớ về lời nói của Hải Ba Đông đêm hôm đó, Tiêu Viêm thấp giọng thờ dãi.

Nghe vậy, Hải Ba Đông sừng sốt. Sau một lát đắn đo suy nghĩ hắn cắn chặt răng nói " tuy ta không phải chính nhân quân tử, nhưng việc ta làm nhất định phải đến nơi đến chốn. Hôm nay, cho dù Vân Sơn muốn ngăn trở ta cũng sẽ cố gắng hết sức mang ngươi xuống Vân Lam Sơn.

Nhìn Hải Ba Đông đang cắn răng, trong lòng Tiêu Viêm chợt ám lại. Tuy nói thời điểm này Hải Ba Đông có thể quay đi nhưng hắn lại không làm vậy. Điều này có liên quan đến tử linh đan. Bất quá, hắn vẫn còn nguyện ý trợ giúp mình thoát ra khỏi đây. Phần tình nghĩa này vượt xa tưởng tượng của Tiêu Viêm.

"Đa tạ, Hải lão. Hôm nay tương trợ, Tiêu Viêm ghi nhớ sâu trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp" Tiêu Viêm hít sâu một ngụm nói. Tiếp đó hương tới Hải Ba Đông chấp tay với vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Chuyện ngày sau để sau hãy nói, bây giờ là lúc thoát khỏi lão già kia rồi rời khỏi Vân Lam Tông." Hiện tại nơi này đã hoàn toàn bị bao trùm bởi khí tràng, bây giờ cho dù muốn chạy cũng không phải dễ dàng." Hải Ba Đông cười khô nói. Sau đó nhìn về phía thôn thiên mặng phía sau Tiêu Viêm rồi liếc mắt nhìn về phía Lăng Ảnh. Trong đầu không ngừng tính toán thực lực của song phương.

Trong lúc hai người đang thấp giọng bàn bạc, sâu trong Vân Lam Sơn, cỗ

khí thể mạnh mẽ kia càng ngày càng đậm lại. Đến cuối cùng xuất hiện một thân ảnh xé gió bay lên, tất cả ánh mắt đều tập trung vào đó. Một bóng trắng từ sâu trong Vân Lam Sơn hiện ra. Chân đạp hư không hướng tới Vân Lam Tông quảng trường bay đến.

Bóng trắng vẫn chưa tung ra đấu khí hóa cánh, nhưng ở trên không bước đi không hề chậm hơn so với đám người Hải Ba Đông. Mỗi một bước chân hư không lại xuất hiện dao động. Khi gọn song vừa tiêu tan thì bóng người đã cách đó hơn ba mươi trượng, cực kỳ huyền diệu.

Như thế chỉ sau vài lần cất bước, bóng người đó đã xuất hiện tại bia đá ngay chính giữa quảng trường. Thản nhiên dung ánh mắt đảo qua tràng hỗn độn này. Đôi mày hơi nhăn lại, uy áp bao quanh quảng trường bỗng đậm hơn rất nhiều.

Ở trên cao, Tiêu Viêm nhìn về phía bóng trắng, cẩn thận đánh giá vị Vân Lam Tông tiền nhiệm tông chủ này.

Bóng trắng thân khoác một cái nho sĩ trường bào đang phát phơ trong gió. Cả người xuất ra một loại hơi thở phiêu dật, khuôn mặt lão không có đến một nếp nhăn mà ngược lại làn da như một khối ngọc trơn nhẵn. Nếu không phải mái tóc dài màu bạc kia, Tiêu Viêm khó có thể tưởng tượng rằng đây là một cường giả cùng thời với Hải Ba Đông. Nhưng nhìn ánh mắt cung kính của Vân Lam Tông đệ tử, người này đích thị là sư tổ của Vân Lam Tông, Vân Sơn chưa không sai.

"Hắc, lão gia hỏa này sau khi đột phá đấu tông dĩ nhiên cũng trẻ hơn không ít. Xem ra sau khi đột phá trở ngại kia cũng nhận được không ít ích lợi a."

Hải Ba Đông nhìn không được chép môi trong giọng đầy sự hâm mộ. Nhưng đối với tu vi của Vân Sơn đích xác thế nào chưa ai biết được.

"Vân Lăng, hãy giải thích cho ta đi, người biết rằng ta đã từng nói nếu không phải chuyện gì quan trọng thì đừng quấy rầy ta tĩnh tu "*Vân Sơn hướng về phía Vân Lăng nói.*

"Lão tông chủ, ngài cần phải xuất hiện a. Nếu trẻ hơn nữa, chỉ sợ Vân Lam Tông sẽ bị người ta phá hoại." *Vân Sơn hướng mắt nhìn hắn. Bất chợt làm cổ chân Vân Lăng mềm nhũn, hai đầu gối bắt giắc quỳ xuống. Nét mặt già nua trên môi còn dính máu làm hắn bây giờ đặc biệt thâm trầm.*

"Vân Vận đâu?" *Vân Sơn nhíu mày hỏi*

"Tông chủ còn đang ở bên ngoài, chưa trở về " *Vân Lăng vội vàng đáp.*

"Hãy nói qua sự tình ở đây đi. Từ lúc lập môn đến giờ đây là lần đầu tiên Vân Lam Tông của ta bị người ta đập phá đến mức này."

Nghe vậy, tinh thần Vân Lăng rung động, hướng tay về phía Tiêu Viêm lớn tiếng nói: "Lão tông chủ, việc hôm nay đều từ hãn mà ra cả."

Nói xong Vân Lăng vội vàng đem chuyện của Tiêu Viêm và Mặc Thừa kể ra. Dĩ nhiên khi Vân Lăng đã là Đại trưởng lão, hãn cũng không thiếu khả năng xử lý công việc. Nên khi nói về những hành động cưỡng ép đối với Tiêu Viêm hãn đã uyển chuyển biến chuyện đó thành muốn Tiêu Viêm nghỉ tạm vài ngày ở Vân Lam Sơn đến khi tất cả mọi chuyện được làm sang tỏ. Những lời này, Vân Lăng đã từng nói qua, nhưng khẩu khí khi hãn nói với Vân Sơn so với Tiêu Viêm là hoàn toàn khác biệt. Vì vậy, khi hãn nói những lời này, không ai có thể phản bác. Sau đó Tiêu Viêm phản kháng, những cường giả sau lưng hãn lần lượt xuất hiện, khiến Vân Lăng không địch lại được. Vì duy trì danh dự của tông môn, hãn bắt buộc phải sử dụng đến cây sáo để thỉnh Vân Sơn đi ra.

Những lời nói của Vân Lăng đa số là sự thật, nhưng cũng thêm thắt không ít lời để tất cả trách nhiệm đều đổ lên đầu của Tiêu Viêm.

Toàn trường đều im lặng, chỉ có thanh âm phẫn nộ của Vân Lăng không ngừng vang lên.

Sau khi đem tất cả mọi việc nói ra, Vân Lăng bi thống nói: "Lão tông chủ, tuy rằng Mặc Thừa chỉ là tông nội nghi trọng. Nhưng trong mấy năm nay đối với chúng ta cũng có cống hiến rất lớn. Nếu hãn bị người ta đánh chết mà không truy cứu, về sau ai dám vì Lam Vân Tông chúng ta mà tận sức nữa, đây không phải là làm mất lòng người sao?".

Vân Lam Tông cũng không phải tùy tiện, chỉ là muốn Tiêu Viêm ở lại đây một đoạn thời gian để điều tra, đợi sự tình làm sang tỏ, nếu hãn oan uổng chúng ta sẽ hướng đến nhận lỗi. Nhưng hãn ý đằng sau có chỗ dựa không thềm để ý đề nghị của ta vào trong mắt. Hãn tuy thực lực không bằng ta nhưng lại được nhiều người giúp đỡ, ta không thể mạo hiểm nên thỉnh ngài

đi ra.

Ở trên cao, Tiêu Viêm hai tay ôm trước ngực. Lạnh lùng nhìn Vân Lăng đang không ngừng kể ra tội trạng của chính mình, và hắn cũng không muốn giải thích gì cả. Hắn biết việc này cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, bởi Vân Sơn có thể giúp hắn được sao?

Nghe Vân Lăng kể xong, trên khuôn mặt Vân Sơn cũng hiện lên một ít biểu tình hoà hoãn ngẩng đầu lên Ánh mắt đảo qua bốn phía quảng trường. Lãnh đạm cười nói: "Không nghĩ tới chuyện ngày hôm nay thật là nào nhiệt a. Ngay cả Hình Thiên, Pháp Mã hai cái lão già này cũng lại đây."

Hình Thiên cùng Pháp Mã liếc mắt một cái cười cười, hướng không trung nói: "Nơi đó còn có một."

"Ta biết. Hải Ba Đông chứ gì. Khi vừa đi ra ta đã cảm nhận được hơi thở của hắn. Chẳng qua ta cũng không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy. Hắn vẫn có thể còn sống. Ta vốn tưởng rằng hắn đã bị mỹ đồ toa nữ vương đánh chết." *Vân Sơn ngẩng đầu nhìn Hải Ba Đông nói.*

"Hắc hắc. Lão già nguoi cũng như vậy thôi." *Hải ba đông mở miệng cười nói. Chân bước về phía trước, vừa vặn là đem Tiêu Viêm chắn ở phía sau.*

"Hắn chính là Tiêu Viêm đi?" *Vân Sơn nhìn Tiêu Viêm ở phía sau Hải Ba Đông.*

"Tiểu tử Tiêu Viêm. Ra mắt Sơn tông chủ." *Tiêu Viêm nhìn Vân Sơn đang tản mát cỗ khí thế áp bức kia, không kiêu ngạo, không siểm nịnh cười nói.*

"Khí phách thật ra cũng không tồi, tiếc là quá kiêu ngạo " *Vân Sơn thản nhiên nói.*

". Vân Sơn, lúc nguoi mười tuổi đừng nói đấu tông cho dù thấy đấu vương cường giả. Cũng kích động như thế thôi." *Hải ba đông bữu môi nói.*

"Mười bảy tuổi đại đấu sư" *Vẻ mặt lãnh đạm của Vân Sơn cũng lộ ra một chút kinh ngạc. Lắc lắc đầu, Vân Sơn ngẩng đầu nói: "Lúc trước lời của Vân Lăng. các nguoi cũng không phản bác gì?"*

"Ha ha. Nếu Vân Sơn tông chủ tin tưởng lời nói đó, cần gì phải hỏi nhiều

thế này?" *Tiêu Viêm mỉm cười nói.*

"Trong lời nói của Vân Lăng ta chỉ tin một nửa. Tính tình của hắn ta hiểu rất rõ". *Điều này thật là ngoài dự kiến của Tiêu Viêm. Vân Sơn cũng là lắc đầu nói: "bất quá mặc kệ việc này đến tột cùng ai đúng ai sai. Đem Vân Lam Tông của ta biến thành bộ dạng như vậy. Các người cũng phải chịu một chút trách nhiệm."*

"Vậy theo Vân Sơn tông chủ phải làm như thế nào?"

"Ta cũng không nói những lời kia nữa hy vọng lưu các người lại đây làm khách để trao đổi học vấn. Hôm nay các người trận này đại náo đối Vân Lam Tông danh dự tổn hại cũng không nhỏ. Danh dự lần này phải vấn hồi. Nhóm người các người có thể đem Vân Lam Tông của ta thành đống hỗn độn như thế này. Vậy cho các người cơ hội, ta cùng với vài vị luận bàn một chút đi." *Vân Sơn nhàn nhạt nói với bọn người Hải Ba Đông, Lăng ảnh cùng với thôn thiên mãng khổng lồ trên bầu trời. Bàn tay chậm rãi từ áo bào lộ ra.*

"Các người có thể cùng nhau lên." *Vân Sơn vẫy vẫy tay tùy ý thêm một câu.*

"Hắc. Không nghĩ tới Vân Lam Tông cũng có một cái đầu tông cường giả. Hiện giờ cũng có thể miễn cưỡng chen vào một trong những thế lực mạnh của đại lục. Đáng tiếc hình như so với Vân Phá Thiên tựa hồ vẫn là kém không ít" *Lăng Ảnh thân hình chớp động. Hiện ra trước mặt Tiêu Viêm hướng xuống dưới hắc hắc cười nói.*

"Người là cường giả trên đại lục? Không biết thuộc thế lực nào? Tuy nói ta bé quan đã lâu nhưng đối với các thế lực trên đại lục cũng biết một phần." *Cánh tay hơi dừng lại, Vân Sơn ngắc đầu nói.*

"Cái này thì không thể lộ ra" *Lăng Ảnh buông tay. Chợt sắc mặt hiện vẻ ngưng trọng. Trầm giọng nói: "Bất quá lúc này nhắc nhở người một tiếng, chớ có cho là trở thành đầu tông cường giả liền có thể muốn làm gì thì làm, tiểu tử kia xin khuyên người tốt nhất không nên động đến hắn. Nếu không sau người tuyệt đối sẽ hối hận."*

"Trên đại lục này, có năng lực hủy diệt Vân Lam Tông của người cũng không ít."

Vân Sơn mắt hơi nhắm lại, nhìn phía lăng ảnh: "Đây là uy hiếp?"

"Người cũng có thể cho rằng như vậy. Không cần hoài nghi theo như lời ta nói." *Lăng ảnh nhìn chăm chăm Vân Sơn, trầm thấp nói.*

"Các người cùng nhau khiến Vân Lam Tông trở thành như vậy. Danh dự của Vân Lam Tông không thể dưới tay ta mà trở thành như vậy, bất quá nếu là các người có thể từ trong tay ta rời Vân Lam Sơn. Như vậy hôm nay việc cũng liền xóa bỏ.

Thở dài một hơi. Vân Sơn không thềm nhắc lại. Thân thể từ từ bay chậm lên không trung tản ra năng lượng mênh mông làm không gian chung quanh đều có thoáng chấn động.

Ngưng trọng ngược nhìn Vân Sơn. Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh đứng đối diện liếc mắt một cái, cùng tiến lên trước.

Hải Ba Đông trầm giọng nói: "Bảo đại xà của người che chở người đi. Ta cùng với hắn tiến lên."

"Hai người cẩn thận." Tiêu Viêm chân chờ một chút, rồi gật gật đầu. Sau đó ánh mắt chuyển về phía Lăng Ảnh. Nói: "Vị lão tiên sinh này hình như ta không biết ngài"

"Đừng hỏi về chuyện của ta, chờ người ly khai Vân Lam Tông. Ta cũng sẽ rời khỏi Gia Mã Đế Quốc. Khi thời cơ tới, người tự sẽ biết." Phất phất tay, Lăng Ảnh phớt lờ câu hỏi của Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, cười khổ rồi gật gật đầu thối lui.

"Ai! Không nghĩ tới lại kinh động Vân Sơn lão gia hỏa này." Nhìn cục diện trên bầu trời. Pháp Mã lắc lắc đầu, thở dài.

"Đấu tông a. Người kia thật sự đã thành công." ia Hình Thiên nói. Trên khuôn mặt không che dấu được sự hâm mộ. Hắn hiện giờ đã là đấu hoàng đỉnh, Chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể tiến vào cảnh giới kia. Đáng tiếc, tuy chỉ thiếu một bước, nhưng Gia Hình Thiên tu luyện nhiều năm vẫn đứng nguyên ở đó.

"Kế tiếp, nên làm gì, phải chăng nên đứng ra dàn xếp một chút?" Pháp Mã nhú mày nói.

"Vô dụng" Gia Hình Thiên lắc đầu. Ánh mắt nhìn về phía Vân Lam Tông đệ tử ở quảng trường rạn nứt kia, cười khỏ nói: "Lần này. Tiêu Viêm bọn họ làm cho Vân Lam tông một vố thật đau, Vì vẫn hồi danh dự. Vân Sơn phải làm trò trước mặt mọi người, phải đả bại bọn họ. Đương nhiên, hẳn cũng sẽ không làm khó đến Tiêu Viêm. Dù sao thế lực thần bí sau lưng Tiêu Viêm cũng làm cho hẳn có chút kiêng kị. Cho nên, khi chưa làm rõ được thế lực sau lưng Tiêu Viêm hẳn cũng không tùy ý động đến hẳn."

"Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh kia liệu có thể đánh với Vân Sơn không?" Pháp Mã hơi hơi gật gật đầu rồi Chợt hỏi lại.

"Rất khó."

Trên quảng trường, Vân Lăng nhìn lên trên cao hướng về Tiêu Viêm đang đứng xa xa. Trong mắt xẹt qua một chút âm ngoan cùng ý cười lạnh rất khó phát hiện.

"Hải ba đông, Niệm tình quan hệ trước đây. Người nếu lúc này thối lui. Ta có thể không so đo với những hành động trước đây" nhìn Hải Ba Đông và Lăng Ảnh song song đứng trên bầu trời. Vân Sơn thản nhiên nói.

"Ai. Động thủ đi. Lúc này đã muộn rồi." Hải ba đông lắc đầu thờ dài. Song chương xoay chuyên gian. Tự này trong cơ thể tràn hơi thở băng hàn. Nhất thời, chung quanh không khí chợt lạnh đi.

"Để cho ta nhìn xem sau khi tiến vào đấu tông người so với năm đó đến tột cùng mạnh hơn bao nhiêu?" Hải ba đông thở ra một hơi. Song chương đột nhiên uốn éo. Xung quanh nửa trượng bỗng xuất hiện mười bông tuyết trắng. Tốc độ xoay tròn càng ngày càng nhanh, Tàn ảnh xuất hiện không ngừng. Hơn nữa còn phát ra từng tiếng ô ô.

Ở bên cạnh, sắc mặt Lăng Ảnh cũng dần dần trở nên ngưng trọng. Áo bào mở ra. Bóng dáng kỳ lạ màu đen không ngừng từ dưới bàn chân chui lên. Bàn tay nắm lại. Hơi thở màu đen cấp tốc ngưng tụ, Giây lát sau, chiếc thương dài hai ba trượng màu đen đã xuất hiện. Nơi mũi thương xuất hiện làm cho không khí ở đó nhộn nhạo một trận.

"*Tiêu Viêm. Đi.*" Trầm hét lên một tiếng. Hải Ba Đông đẩy tay ra. Kia hơn mười băng nhận hình tròn phá không bay tời hướng tới Vân Sơn bắn đến.

Khi Hải Ba Đông công kích, Lăng Ảnh cảm hắc thương, thân thể uốn éo rồi hung hăng ném tới.

Băng nhận cùng với trường thương. Làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, hướng tới Vân Sơn cách đó không xa bay tới. Trên không trung xuất hiện hai vệt sáng thật dài.

Lúc hai người phát động công kích là lúc Tiêu Viêm xâm nhập vào đầu của thôn thiên mãng, thúc dục một tiếng, ngay lập tức, thôn thiên mãng xoay người lại, bắn đi với tốc độ rất nhanh.

Nhìn Hải Ba Đông hai người. Vân Sơn lắc lắc đầu. Hai tay chậm rãi giơ lên nhắm ngay băng nhận hình tròn và hắc sắc trường thương bắn tới miệng khẽ hô: "*Phong vách tường.*"

Thanh âm Vân Sơn vừa vang lên. Trên bầu trời cuồng phong đột nhiên đại chấn một đạo phong tường màu xanh liền xuất hiện trước mặt hắn, khiến cho vô số người đều trở thành ngây ngốc.

"*Thình thịch.*"

Băng nhận hình tròn cùng với hắc sắc trường thương nháy mắt lao tới phong vách tường. Hai nguồn năng lượng đó chạm vào nhau xuất hiện một tiếng nổ kèm theo những song năng lượng trên không trung. Nhìn vào vừa va chạm dường như phong nhận kia không có chút lay động. Hải Ba Đông cùng với Lăng Ảnh liên hợp công kích tựa hồ đối với Vân Sơn không có tạo thành uy hiếp.

Nhìn phong tường trên không trung. Sắc mặt của Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh có chút biến hóa.

Khóe mắt nhìn về hướng về phía thôn thiên mãng, tay phải rung lên hướng theo phi hành lộ tuyến của nó. Tiếng xé gió rít lên, một đạo phong vách tường đột nhiên nuốt lấy thôn thiên mãng phía trước. Thôn thiên mãng vội vàng cất cao thân hình, tránh khỏi nguy hiểm.

"*Vạn phong triển phước.*"

Sau khi ngăn trở lộ tuyến của thôn thiên xà. Bàn tay Vân Sơn đột nhiên hướng tới Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh nắm chặt lại. Cuồng phong chợt ép lại hóa thành hình một con rắn bình thường. Trên cao, sau một ít thời gian. Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh đó là mạnh mẽ phát hiện. Chính mình không ngờ đã từ lúc nào bị trói buộc. Hai người lập tức đem đầu khí trong cơ thể phát ra. Đáng tiếc lại không thể phá được sự trói buộc đó.

"Hô, không hổ là đầu tông cường giả. Sử dụng phương thức công kích cũng không tính là đặc thù mà có thể khiến hai gã đầu hoàng không có lực hoàn thủ. Đây là chênh lệch giữa hai giai sao?" Nhìn Vân Sơn đang trói buộc Hải Ba Đông cùng Lăng Ảnh trên cao, đám người Gia Hình Thiên không khỏi lên giọng cảm thán.

"Xem ra. Tiêu Viêm bọn họ lần này là hoàn toàn gặp rắc rối a"

Lăng Ảnh Hải Ba Đông hai người tạm thời bị trói buộc. Vân Sơn ánh mắt hướng về phía phía đường lui của thôn thiên mãng, bước một đã đến trước mặt thôn thiên mãng.

Mở to xà đồng thôn thiên mãng nhìn Vân Sơn vừa thoáng hiện ra. Lớn miệng phun ra thất sắc kịch độc.

Bàn tay huy động, phong tường lại xuất hiện trước mặt Vân Sơn. Thất sắc độc dịch nhanh chóng ăn mòn phong tường vừa được thực thể hóa. Nhưng khi thôn thiên mãng chuẩn bị thừa cơ tấn công tiếp. Nhưng một trận đau từ đuôi truyền đến, khiến nó quay đầu lại. Chỉ thấy Vân Sơn vốn ở trước mặt nó đã đứng trên cái đuôi của nó từ lúc nào

"Đi xuống đi." Bàn chân khế dậm lên chiếc đuôi của thôn thiên mãng. Khổng lồ lực lượng làm cho thôn thiên mãng phát ra một tiếng kêu thê lương. Thân hình lập tức bị bắn xuống.

"Thành thịch." Thôn thiên mãng bị nện thật mạnh xuống quảng trường. Nhất thời, quảng trường cứng rắn bị thân hình nó đè xuống, làm đất cát văng tung tóe.

"Phốc xuy."

Lúc trước Vân Thiên ở phát ám là lúc Tiêu Viêm ở thôn thiên mãng thân

thể phía trên. Bởi vậy, Cũng là bị một chút ăn mòn. Bằng thực lực đại đấu sư của hắn, mặc dù có Đấu khí nh ưng vẫn bị trúng một chút ám kinh vẫn khiến khuôn mặt hắn tái nhợt và phun ra một ngụm máu tươi.

Trượt xuống khỏi thôn thiên mãng. Tiêu Viêm xóa đi vết máu nơi khóe miệng. Nghiêng đầu nhìn kia xà đồng âm đậm nuốt thôn thiên mãng, hắn ngiên răng lại.

"*Các ngươi thua*" gió nhẹ thổi qua. Vân Sơn quỵ mị hiện trước mặt Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Khóe miệng hơi hơi run rẩy, Tiêu Viêm lấy ra huyền trọng thước. Hướng tới Vân Sơn, một hơi phun hết máu trong miệng ra rồi nói "*Còn có ta.*"

Vân Sơn chậm rãi hạ sau đó tiền dần dần đến Tiêu Viêm.

"*Tê.*"

Khi Vân Sơn vừa tiếp cận lại, thôn thiên mãng trong miệng phát ra vài đạo bén nhọn tê mình. Nhưng Vân Sơn vẫn không ngừng lại. Đợi khi Vân Sơn càng ngày càng gần. Đuôi của thôn thiên mãng chọt vung ra hướng tới Vân Sơn đập xuống

Khi chiếc đuôi hạ xuống vẫn không khiến cho vẻ mặt của Vân Sơn thay đổi. Lơ đãng vẫy tay phát ra dấu tay màu xanh dài khoảng bảy tám trượng, chụp tới cái đuôi của thôn thiên mãng. Sau đó ném nó trực tiếp sang hướng khác, làm gãy hơn mười gốc đại thụ.

"*Tê*" cái đuôi truyền đến một trận đau nhức. Lại lần nữa thôn thiên xà phát ra tiếng kêu. Trong tiếng kêu còn ẩn chứa sự đau đớn khó mà che dấu.

Thản nhiên nhìn thoáng qua hình thể khổng lồ của thôn thiên mãng. Vân Sơn hơi cau mày nghĩ. Đại gia hỏa này kháng lực thật là mạnh hơn so với ngũ giai ma thú.

Xà đồng hóa thành màu đỏ đậm, gắt gao nhìn Vân Sơn đang tiền dần đến. Thôn thiên mãng há to miệng ra, thất sắc độc một lần nữa được phun ra. Bất quá, lúc này đây, Vân Sơn cũng là không có nửa điểm né tránh. Chất độc xuyên qua thân thể nhưng cũng không có gì tổn hao cả.

Chậm rãi bước đến trước, Vân Sơn thản nhiên nhìn Tiêu Viêm. Bàn tay nâng lên khế hướng về phía Tiêu Viêm hạ xuống.

Gắt gao nhìn chăm chăm nhìn về phía bàn tay đang tiến gần kia. Sắc mặt Tiêu Viêm chợt đỏ lên, bởi vì hắn phát hiện, bây giờ muốn nhúc nhích cũng không có khả năng.

"Đừng phản kháng. Ở Vân Lam Tông dài năm thời gian đi. Ta cũng không sẽ làm thương tổn ngươi. Bất quá, hành động lỗ mãng của ngươi cần phải có sự trả giá." Nhìn Tiêu Viêm đang dấy dựa, Vân Sơn thản nhiên nói.

"Tê." Thôn thiên mãng hung hăng lao tới Vân Sơn cắn một miếng. Đáng tiếc, lại bị hắn tát một cái bay ra hướng khác.

Bàn tay trước mặt Tiêu Viêm hơi dừng lại. Tiêu Viêm nắm chặt huyền trọng xích, bàn tay càng ngày càng run rẩy. Trong tâm trí chỉ còn một khoảng trống rỗng, chỉ có tiếng tim đập không ngừng vang lên.

Yên lặng giữa thế giới, dường như có một loại năng lượng đang mãnh liệt trào ra.

Nhưng mà cỗ lực lượng khủng bố này dường như đang chuẩn bị trào ra bỗng nhiên bị kìm hãm, như một tia chớp lui trở về. Dường như chưa từng xuất hiện.

Khi cỗ năng lượng kia trở về, trạng thái yên lặng của Tiêu Viêm cũng bị phá vỡ, ngẩng đầu lên Tiêu Viêm nhìn thấy bàn tay của Vân Sơn chỉ cách vai hắn vài li. Nhất thời cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm lấy đầu óc hắn.

Trong lúc nguy cấp, thôn thiên mãng phía sau Tiêu Viêm bỗng kêu lớn một tiếng. Luồng sáng chói mắt từ thôn thiên mãng phát ra.

Thôn thiên mãng bỗng phát sinh dị biến. Lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt toàn trường, trong đó có cả Vân Sơn. Hắn nhíu mày nhìn chăm chăm luồng sáng mãnh liệt kia, sắc mặt chợt đại biến.

Ánh sáng phía sau Tiêu Viêm lộ ra một cánh tay thon dài mềm mại. Vừa vặn hướng tới bàn tay của Vân Sơn.

Hai bàn tay chạm nhau, lực lượng khủng bố tràn ra, xuất hiện vài cái khe

hở trên mặt đất.

"Lão gia này. Vừa rồi đánh đã tay chứ?"

Âm thanh thập phần trong trẻo nhưng ẩn trong đó lại rất lạnh lùng. Nếu người nào định lực không đủ thì mặt đỏ lên là chuyện bình thường.

Vô số ánh mắt hướng về phía âm thanh đó. Khi nhìn thấy bộ dáng quyền rũ đang đứng phía sau Tiêu Viêm, đều ngừng thở. Nhưng đối với Hải Ba Đông lại hiện lên vẻ mặt thất kinh.

Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vào ánh mắt của mỹ nữ quyền rũ đang cười kia.

-----oOo-----

Chương 349: Xuống Núi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo cái bóng xinh đẹp vừa xuất hiện trên quảng trường. ngấn ngủi tạo ra cho người ta cái cảm giác hít thở không thông.

Sự yên tĩnh giăng co một hồi lâu, cảm giác ấy rốt cuộc bị một giọng hoảng sợ thất thanh phá tan: *"Mỹ đồ toa nữ vương?"*

Chỉ năm từ ngấn ngủn bật ra khỏi miệng, nhưng đột nhiên lại khiến cho tất cả mọi người ở trên Quảng trường đều không khỏi cảm giác rùng mình một cái. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Cái tên này cơ hồ đại đa số mọi người tại Gia mã đế quốc đều là biết đến danh tiếng của nàng. Cái sắc đẹp lãnh diễm mà lòng dạ lại sâu độc. Tại lúc trước kia trong cuộc chiến giữa Xà Tộc với Gia mã đế quốc, dựa vào một thân chém giết rất nhiều người mà thành danh a. Trong Gia mã đế quốc cũng có một số cường giả nhưng liệu có thể đếm được mấy người có đủ thực lực có thể đánh ngang tay cùng yêu nữ này.

Nữ vương Mỹ Đồ Toa này tuy rằng sử dụng rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn lúc giao tranh, tạo ra lực chấn nhiếp tại vùng phụ cận của tháp qua nhĩ đại

sa mạc, nhưng đám Gia mã đế quốc lại không dám dễ dàng phát động chiến tranh.

Đối với nàng rất nhiều người chỉ dùng một từ "*đáng sợ*" để hình dung.

Ở trên bầu trời, Hải Ba Đông sắc mặt vốn ngưng trọng. Giờ phút này hoàn toàn chuyển đổi thành hoảng sợ, hẳn có lẽ tại trước mặt mỹ đồ toa nữ vương có thể bảo trì trấn định. Nhưng là thủy chung khó che dấu được nội tâm cực kỳ sợ hãi, bởi trảng cảnh cuộc chiến đấu năm đó tại sa mạc đến nay khiến trong lòng hẳn không thể nào quên được.

Mà quả thật hậu quả hẳn hưởng được từ hơn mười năm sống trong sự phong ấn lại càng làm cho Hải Ba Đông đối với Mỹ đồ toa nữ vương càng thêm sợ như xà hạt.

Tại cơn hoảng sợ chưa hết hẳn. Hẳn đột nhiên sợ run cả người khi nhìn thấy đạo đạo cường quang quen thuộc từ trước người nàng tỏa ra. Rõ ràng là Thất thái đại xà, đó cũng chính là Mỹ đồ toa nữ vương hóa thân. Mà nghĩ lại mình thì có một thời gian không có phát hiện ra trảng cảnh kinh khủng cùng với nữ nhân này ở cùng một chỗ không biết bao lâu thời gian. Hải Ba Đông sau lưng nổi lên một mảnh lạnh lẽo.

"Tiêu Viêm hồn dân! Mang theo quả bom nổ chậm Mỹ đồ toa nữ vương ở trong người. Có thật là hẳn muốn hại chết ta phải không!?" Hải Ba Đông trong lòng thoáng có chút tức giận mắng thầm.

"Sách Sách" Mỹ đồ toa nữ vương cười.

"Này tiểu tử kia không uổng bỏn tiểu thư ta xem trọng ngươi a. Mặc dù thực lực không ra sao cả nhưng lại có được hộ thân cường giả thật quả là biến thái, Lần đi tới Vân Lam Tông này, sợ rằng cho dù nếu không có ta. Nói vậy thì hẳn là ngươi cũng có thể thuận lợi rời đi". Một thân Lăng ảnh đang than thở lắc đầu lúc này bởi sự xuất hiện của Mỹ đồ toa nữ vương cũng đồng làm cho hẳn cực kỳ kinh ngạc.

Lúc bấy giờ, Gia Thiên cùng Pháp Mã sắc mặt biến thành cực kỳ ngưng trọng rồi đứng lên. Hai người người nhìn ta ta nhìn người đều là hít thật sâu một hơi dưỡng khí. Nhưng là cũng... nửa câu nói không thốt nên lời bởi lúc này đây thật là có điểm đã kích quá lớn.

"Mỹ đồ toa nữ vương! Nàng không phải tấn cấp thất bại rồi sao?" Đan vương Cổ Hà lặng nhiên nhìn vẻ đẹp đẽ mỹ nhân kia. Trong khi ánh mắt lại chậm rãi quét về phía Tiêu Viêm. Mày khẽ cau, thấp giọng nói: "Xem ra cũng không phải là thất bại rồi, mà là ở lúc tấn cấp đó hẳn là bị Tiêu Viêm thần không hay quỷ không biết mang đi mất làm cho mọi người không biết đường nào mà tìm? Nữ nhân này nếu mà đến đây đột nhiên nổi cơn hứng thú muốn giết người thì đến gà chó cũng khó thoát, thật là phiền toái a. Con a này thật là tốt vận, dĩ nhiên còn có thể sống đến bây giờ".

Sau đó lão cười khổ thâm nghĩ, Tiêu Viêm triển hiện ra thực lực rõ ràng đã khác hẳn so với những người cùng lứa tuổi. Cho dù ngay chính bản thân lão hy vọng đuổi còn không kịp a.

Ngay bên cạnh Cổ Hà, một bên Nạp Lan Kiệt cùng Mộc Thần cả đám người đều là gương mặt trông về phía vị Mỹ đồ toa nữ vương hung danh lẫm lẫm, bọn họ đồng dạng là không dám xuất ra một tiếng động nào y hệt như câm lặng.

Tiêu Viêm yết hầu chuyển động lên xuống một chập, thân thể không động đậy, chỉ có một điểm sáng từ đôi ánh mắt chiếu trên phần thân ảnh phía sau của Mỹ nhân Mỹ Đồ Toa. Tuy đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nhưng trong lòng hắn vẫn như cũ là không khỏi tắc lưỡi thầm khen một tiếng vì dung mạo xinh đẹp của nàng.

Tại lúc này chỉ thấy trên thân thể của Mỹ đồ toa nữ vương khoác trên người một cái đạ tử cảm bào. ở trên đầu thanh ti theo bờ vai buông xuống tới tận đỉnh kiêu đồn (Tóc dài tới mông ấy ^__^). Ngực cao mông nảy nở thật là vóc người thành thực làm cho người ta dễ rơi vào mê hoặc giống như một quả táo đang đến độ chín mùi vậy thật là làm cho con người ta khó lòng cưỡng lại muốn ăn nó vậy. Ánh mắt của Tiêu Viêm lần đi xuống phía hạ thân của Mỹ đồ toa nữ vương chợt có chút kinh ngạc hiện lên trong lòng hắn, nàng lúc trước vốn vậy là đuôi rắn, không biết khi nào đã dĩ nhiên hóa thành hai chân người thon dài trắng nõn. Đôi bàn chân trắng tựa tuyết cách nhau nửa tấc sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào.

"Mỹ đồ toa nữ vương thật không nghĩ tới a! Ngươi dĩ nhiên chính là cô quái đại xà, khó trách ta có chút cảm giác đánh giá không đúng". Bàn tay nhẹ nhàng chấn động, một cỗ năng lượng rung động trong chưởng tâm khuếch tán ra ngoài rồi Vân Sơn mượn thể thân thể lui ra phía sau vài bước, trên khuôn mặt luôn thản nhiên của lão lần đầu tiên xuất hiện chút

ngung trọng.

Ngọc thủ thon dài ưu nhã nhẹ nhàng khuếch tán mà năng lượng rung động tự nhiên tiêu tán. Mỹ đồ toa nữ vương chậm rãi đi tới trước từng bước, vừa vặn đứng song song với Tiêu Viêm, cặp hồ nhãn mị hoặc quét nhìn lão Vân Sơn một cái, nhàn nhạt bảo: *"Ta cũng không nghĩ tới! Ngươi dĩ nhiên thành công đột phá Đấu hoàng chương ngại, tiến vào Đấu tông cấp bậc rồi a"*.

"Ngươi lúc đó chẳng phải cũng tiến hóa thành công rồi sao" Vân Sơn cười cười. Ánh mắt chiếu về hướng Tiêu Viêm, nói: *"Chỉ là ta còn thật sự là không ngờ, lấy tính tình của ngươi há lại chịu trợ giúp một nhân loại a"*.

"Người nếu là không động đến Thôn thiên mãng thì ta tự sẽ không có đi ra. chuyện sinh tử của hắn ta cũng mặc không quản đến". Mỹ đồ toa nữ vương khẽ liếc sang Tiêu Viêm một cái, nhẹ giọng đáp.

Tiêu Viêm thâm kêu khổ trong lòng, hai bàn tay nắm thật chặt. Trong cơ thể đấu khí rất nhanh chóng vận chuyển. Tùy thời chuẩn bị nếu Mỹ đồ toa nữ vương mà trở mặt liền dễ nhanh chóng lui lại. Đối với cá tính quý dị khó lường của nữ nhân này, hắn đồng dạng trong lòng rất cảnh giác.

"Vậy hiện tại ngươi đi ra rồi, định như thế nào?" Vân Sơn sau lưng bạch sắc trường bào theo gió phiêu đảng. Đột nhiên hắn hỏi.

"Dẫn hắn rời đi!" Mỹ đồ toa nữ vương đem đầu ngón tay nhỏ ngọc ngà tinh tế ngắm nhìn, khinh miêu đạm tả nói.

Lúc này giao thủ chớp nhoáng, hắn rõ ràng. Mỹ đồ toa nữ vương đang đứng trước mặt thực lực cũng không chênh lệch nhau. Nếu là thật sự đánh một trận với nàng, ai thắng ai thua hoàn cũng chưa biết được.

"Ta nếu là không mang theo hắn rời đi. Vậy tiểu tử kia sẽ bạo động, ta có thể đi ra, còn là bởi vì hắn gặp phải nguy cơ. Đối với ta hắn quả thật có chút áp chế" Mỹ đồ toa nữ vương tiêm chỉ khẽ xoa cái trán trắng sáng. Giữa hàng mi vũ có nhàn nhạt bất đắc dĩ. Hiện nhiên ba cái chuyện làm cho nàng ta đi ra cứu Tiêu Viêm rõ ràng có điểm không quá tình nguyện cho lắm.

Đối với câu nói không đầu không đuôi của Mỹ đồ toa nữ vương này, Vân

Sơn nghe mà thâm hiểu được nguyên do. Lập tức trên cái trán thêm một nếp nhăn thâm, rồi một điểm quang ảnh chậm rãi tại chung quanh tạo thì một vòng. Sắc mặt biến ảo rõ rệt, cũng không biết là lão suy nghĩ cái gì.

Trên quảng trường, Theo Vân Sơn trầm mặc. Cũng trở lại thành một mảnh an tĩnh. Tại đây hai vị Cường giả đứng đầu nói chuyện với nhau. Những người khác tạm thời không có tư cách chen vào để nói.

Xát hai bàn tay vào nhau, Vân Lăng nhìn tình cảnh như vậy chột ngắc đầu lên nhìn tới Vân Sơn, trong lòng nhất thời có chút nóng nảy đứng lên. Hẳn tự nhiên là không hy vọng mình đã hao hết bao nhiêu khí lực lớn như vậy mà vẫn như cũ làm cho Tiêu Viêm thuận lợi rời đi khỏi Vân Lam Tông. Chạm nhẹ vào vết thương ở phía trên bàn tay. Lúc này, mặc dù vết thương đã kết rồi huyết ba nhưng cái đau nhức lại vẫn như cũ xoay quanh tại trong đầu hẳn làm cho Vân Lăng nộ hỏa trong tâm cũng là càng lúc càng thịnh.

"Lão tông chủ! Nếu là cứ như vậy mặc cho Tiêu Viêm rời đi. Vậy nhất định Vân lam Tông ta thua trận mất a!" Lửa giận nung theo cơn đau nhức nổi lên, không ngừng ăn mòn lý trí Vân Lăng. Mỗi một khắc đối với hẳn cuối cùng là có chút nhìn không được, lên tiếng quát.

Đôi mày liễu như tranh có chút cau lại. Mỹ đồ toa nữ vương quay đầu, con ngươi đẹp để nhìn kỹ Vân Lăng rồi hét lớn. yêu dị quang mang đại thịnh.

Nhìn Mỹ đồ toa nữ vương chiếu đôi con ngươi yêu dị quang mang. Vân Lăng trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn. Vừa định lui nhanh, song ở trong đầu chỉ thấy một trận mê muội. Cúi đầu vừa nhìn xuống, nhưng là hoảng sợ chỉ thấy hôi bạch tầng tầng nham thạch xuất hiện, đột nhiên theo hai chân lan tràn rồi đi lên.

"Dừng tay!"

Theo tiếng quát to vang lên, Vân Sơn thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ngay bên cạnh Vân Lăng một cước hung hăng chích ở phía sau cổ chân hẳn. Một cỗ mệnh môn lực lượng xuyên thấu ra. Cổ chất lỏng đặc cứ như vậy lang tràn dựng lên tầng nham thạch trực tiếp chấn thành một mảnh phấn mạt.

Nham thạch hóa thành phấn mạt, Vân Lăng thân hình lúc đó mới thoát ly

khỏi trời buộc trên. Mồ hôi lạnh đổ ra khắp khuôn mặt, vôi vàng lui về sau vài bước. Trón biệt ở sau lưng Vân Sơn, đến nỗi không dám ... nói nửa lời nào nữa.

"Dẫn hẳn đi thôi!" Vân sơn nhẹ thở ra một hơi. Gắt gao nhìn rõ Mỹ đồ toa nữ vương. Đột nhiên phát phát tay. Trầm giọng nói.

Nghe lão Vân Sơn nói thế, trên quảng trường nhất thời vang lên từng đạo tiếng xầm xì. Hôm nay sự việc này, thật sự là lớn chuyện a. Bọn họ đều là hy vọng nhanh giải quyết xong việc, nếu là cứ tiếp tục như vậy âm ỉ lên không biết liệu có một ít cường giả còn có thể yên ổn mà rời đi ra.

"Lão tông chủ" Vân Lăng có chút không cam lòng lên tiếng.

"Người cùng Yên Nhiên có ba năm chi ước, ta cũng nghe Vân Vận nói qua. Việc này thật là nằng xúc động không phân biệt nặng nhẹ rồi. Bất quá hôm nay ước định đã chấm dứt. Ngày sau, các người tự không có gì như ốc mượn hồn rồi. Hôm nay chuyện các người đại náo Vân Lam Tông, ta cũng không có truy cứu. Bất quá ta hy vọng đây chỉ là duy nhất một lần. Ngày sau, nếu là tái diễn. Vậy cho dù có Mỹ đồ toa nữ vương nổi danh che chở cho người. Ta đây Vân Lam Tông cũng muốn, phải hảo hảo mà đánh dạy người!!"

"Thỉnh Vân Sơn tông chủ yên tâm, đến nơi này một lần cũng là đủ rồi" Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm quay về Vân Sơn rồi chấp tay. Nhàn nhạt cười nói.

"Đi thôi." Phát phát tay Vân sơn cử chỉ có chút không... đẹp mắt lắm.

Mỹ đồ toa nữ vương liếc Tiêu Viêm một cái, cũng không nói thêm cái gì sau đó là xoay người quay về quảng trường phía ngoài đi lên thạch thảm bước đi. Tiêu Viêm tay dắt Huyền trọng xích lên vai, mặt quay về đám người Vân Sơn sau đó chuyển thân đi vài bước. Sau đó ánh mắt quét sang đám người Nạp Lan Yên Nhiên. Vừa đúng lúc nàng cũng là vừa vặn giống như vậy dùng ánh mắt phức tạp nhìn lại đây.

Lưỡng mục đối nhau. Cuối cùng thì gặp lại, nhưng là hoàn toàn hai tâm tình bất đồng.

Thu hồi tầm mắt, Tiêu Viêm sau đó tại vô số đạo ánh mắt chú hạ, xoay người đuổi kịp Mỹ đồ toa nữ vương.

Trên bầu trời về mặt Hải Ba Đông đôi con người bắt định nhìn Mỹ đồ toa nữ vương một hồi lâu. Rồi mới chấn động hai cánh xa xa tại trên bầu trời. Bất quá nhưng là vô luận thế nào cũng không chịu bay xuống đến nơi ở bên dưới.

Tại Vân Lam Tông mọi người chứng kiến Tiêu Viêm cùng Mỹ đồ toa nữ vương bóng lưng chậm rãi biến mất tại mây mù ở bên trong vô tận thạch khê.

"Ai cuối cùng kết thúc a"

Nhìn thân ảnh hai người cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt trên đường trường các vị cường giả đều là thở dài một hơi, giống nhau cùng cười khổ. Ai có thể nghĩ đến, chỉ là việc hai đứa tiểu bối ước định tỷ thí với nhau mà thôi. Đến cuối cùng lại thành ra thế này. Nếu là trở mặt bọn hắn cũng hơi bị thiệt thòi kinh khủng.

"Chư vị! hôm nay chuyện như vậy kết thúc đi, thật sự là xin lỗi rồi, thật là làm cho mọi người xem một hồi tiểu bối nháo kịch". Ngẩng đầu nhìn hết một vòng, Vân Sơn mỉm cười nói.

"A a. Vân Sơn tông chủ nói đùa, nếu chuyện đã xong. Vậy ta cũng không tiện ở lại, vắng mặt đã lâu rồi. Ngày sau nếu có thời gian, nhất định lại đến Vân Lam Tông làm khách". Chúng nhân tự nhiên có thể nghe ra ẩn ý trong lời nói của Vân Sơn lệnh trực khách. Lập tức cũng biết tại trường hợp này ở lâu thì bất hảo, vì vậy cả đám khách khí một hai câu, đều là mang theo cả người của mình, như thiểm điện hạ ngọn cây, quay về chân núi bay vút đi.

"Lão Tông chủ, chúng ta hay là đang nuôi dưỡng cái dạng thăm viếng như của Tiểu Viêm, Hãn giống như biến Vân Lam Tông thành bộ dáng rom rạ vậy". Nhìn mọi người rời đi. Vân Lăng về mặt không cam lòng nhìn thoáng qua về phương hướng Tiêu Viêm rời đi. Cuối cùng thái độ nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Vậy ngươi còn muốn làm sao bây giờ?" Vân Sơn nhàn nhạt liếc hắn. nói tiếp:

"Vậy mỹ đồ toa nữ vương. Cho dù là ta. Chưa từng đem đánh bại nàng."

Hơn nữa đối phương còn có hai gã đầu hoàng cường giả. Như vậy đừng trận. Phải, muốn đem Tiêu Viêm lưu lại vậy phải nỗ lực đại đại giới?"

Căn răng. Vân Lăng nói: "Nhưng hôm nay rõ ràng là Tiêu Viêm không để cho Vân Lam Tông ta một chút mặt mũi a. Nếu là không tìm ra cơ hội vẫn hồi, chờ việc này truyền đi ra ngoài, vậy không phải người ta cười vào mũi mình rồi sao?"

Nhú mày. Vân Sơn nói: "Người nghĩ như thế nào?"

"Xem hôm nay Tiêu Viêm sau lưng có bộ thủ trợ giúp, ta dám khẳng định. Mặc Thừa đến chết tuyệt đối cùng hãn thoát không được có mối quan hệ. Nếu hãn không chịu ở lại Vân Lam Tông, bất quá chúng ta có lẽ có thể đi Ô thần thành nhỏ cỏ như loại bỏ vảy ở vết thương đi. Vân Lăng thấp giọng nói.

"Hồ đồ!" Sắc mặt trầm xuống. Vân Sơn thấp giọng trách mắng: "Ta xem người thật sự là lão hồ đồ rồi. Nếu người biết Tiêu Viêm sau lưng có rất ít trợ thủ. Vậy lại đi đeo vào người Mặc thừa cái tội ấy? Trị sao? Việc này đến tận đây là kết thúc. Ngày sau, đừng có nhắc lại!"

Xong lời, Vân Sơn tụ bào vung lên xoay người quay về quảng trường trung ường bước đi. Bắt đầu an bài người đi thu thập hậu sự.

Sắc mặt một trận thanh bạch nhìn cái phát tay áo của Vân Sơn, Vân Lăng chậm rãi vuốt vết thương đáng sợ ở trên bàn tay, nét mặt Già nua rồi rầm. Thái độ biến thành dữ tợn rồi đứng lên nhìn về phía Tiêu Viêm biến mất, trong hốc mắt, tràn ngập nỗi oán độc cùng âm ngoan.

Ở đây bên trong tình thế cô đặc khổ não đó chợt dừng lại, không lâu. Trên bầu trời, phá tiếng gió vang vọng đi, xoáy tới gần một đạo ưu nhã thiển ảnh. Đột ngột thoáng hiện trên không gian của quảng trường. Mỹ mâu quét nhìn tràng cảnh đầy đất vụn rã. Mặt cười không khỏi chợt trầm xuống.

"Su phụ"

Giữa sân, Nạp Lan Yến Nhiên là người đầu tiên chạy đến trước mặt ung dung mỹ nhân. Nao nao, mỹ mâu nhất thời biến thành đỏ bừng. Rất nhanh những chuyện quá khứ, đi tới. Sau đó mái đầu nàng áp vào trong lòng của su phụ. Nổi ủy khuất ở trong lòng, cuối cùng hóa thành tiếng khóc đi ra.

"Tông chủ. Tông chủ đã trở về rồi!"

Trên quảng trường, nhìn thấy nguyệt bào nữ nhân xuất hiện. Tất cả Vân Lam Tông đệ tử đều là kích động rồi quỳ phục xuống.

"Được rồi. Được rồi. Yên Nhiên. Đừng khóc nữa mau nói cho sư phụ hay. Sanh chuyện gì rồi?"

Nguyệt bào nữ nhân ôn nhu vỗ về Nạp Lan Yên Nhiên một hồi lâu chậm rãi ngẩng đầu lên. Giương lên một dung nhan xinh đẹp cao quý, rõ ràng dĩ nhiên là năm đó tại ma Thú sơn mạch từng cùng Tiêu Viêm có một khoảng thời gian sống chung với nhau rất mập mờ - Vân Chi.

-----oOo-----

Chương 350: Phân Biệt Cùng Giao Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng râm xanh um của cành cây ven con đường nhỏ nơi có lưỡng đạo nhân ảnh một nam một nữ, một trước một sau, chậm rãi hành tẩu. Bầu không khí im lặng lượn lờ chen vào giữa hai người họ.

Tại không trung phía trên đỉnh đầu của hai người bọn họ, lưỡng đạo bóng dáng khác cũng là từ rất xa chậm rãi bám theo.

Trải qua khoảng một khắc thời gian, nữ nhân dẫn đầu ở phía trước chợt ngừng bước. Bàn tay mềm nhẹ vuốt những sợi tóc đen vương ở trên trán. Thanh âm lạnh lẽo, theo đôi bờ môi mọng đỏ mê người phun ra: "*Ở trên kia, có hai con chim bay tới bay lui không phiền muện sao?*".

Tuy rằng thanh âm của nàng cũng không có vang dội. Nhưng mà trên bầu trời lưỡng đạo nhân ảnh, không hẹn nhau lại cùng một lúc ngừng lại, bốn mắt nhìn nhau một cái sau đó chậm rãi dừng ở phía Tiêu Viêm lúc này đang ở phía sau một cây đại thụ. "*Hỏi môn*" Tiêu Viêm thật cẩn thận lui ra phía sau từng bước, ánh mắt chuyển sang Hải Ba Đông, Hối.

Nghe vậy. Hải Ba Đông ngẩn ra, đầu mày hơi nhíu mặt nhăn nhúm. Tâm

mắt có chút cố kị quét về phía thân ảnh lúc này đang tựa vào thân cây hết như không chút để ý tới mọi việc, đang thần nhiên thưởng thức một mảnh lá rụng, nhìn Mỹ đồ toa nữ vương. Trầm ngâm một hồi. Lão cười khổ nói: *"Tiểu tử kia, người đã thuận lợi ly khai Vân Lam Tông. Như vậy ngày sau, có lẽ ta cũng sẽ không tiếp tục đi theo bên cạnh người nữa. Vụ phục Tử Linh đan kia, người ngày sau nếu là tìm kiếm được đủ dược liệu, có thể giúp ta luyện chế. Sau đó tìm một người đáng tin cậy nhờ cậy hẳn mang đến tặng cho ta là được. Về sau, ta hẳn là ở luôn tại đế đô."*

Mím chặt môi miệng. Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu. Quay về phía Hải Ba Đông ở trên cây, trịnh trọng khom người hành lễ. Trầm giọng nói: *"Hải lão! Bất kể là như thế nào, trợ giúp tại nơi ấy hôm nay của người. Tiêu Viêm ghi nhớ trong lòng. Ngày sau Hải lão nếu là có gì cần nhân thủ cùng với việc khó khăn gì. Nội đủ trong khả năng, Tiểu tử chắc chắn sẽ tương trợ!"*

"Ha hả! Một khi đã như vậy liền trước tiên ở nơi này tạm biệt. Ngày sau nếu có phương nào mà người đi tới phải cần ta giúp. Có thể trực tiếp đến đế đô Mễ Đặc Nhĩ gia tộc." Cười gật gật đầu Hải Ba Đông nói.

"Bất kể như thế nào. Đối với nàng phải thật đề phòng, sự tàn nhẫn nữ nhân này vượt xa dự kiến của người đó". Hải Ba Đông khước mắt lại liếc liếc một cái về phía trước Mỹ đồ toa nữ vương miệng hơi động, thanh âm không thể nghe thấy vì bị đầu khí bao vây lấy. Lặng lẽ truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm thâm gật đầu.

"Tiểu tử kia. Cáo từ!" Đối với Tiêu Viêm một lần nữa chấp tay. Hải Ba Đông nhìn thoáng qua bên cạnh Lăng Ảnh. Cũng là hướng về phía hẳn hiền lành cười cười. Cặp cánh sau lưng chấn động, trong giây lát phóng lên cao, sau đó biến mất ở phía trên không trung xanh thẳm.

"Vị lão tiên sinh này" nhìn theo Hải Ba Đông rời đi. Tiêu Viêm lại một lần nữa đem ánh mắt hướng về hướng kia cười tủm tỉm. Lăng Ảnh cất giọng nói:

"Ha hả! Dựa theo ước định. Người ly khai Vân Lam Tông, thì nhiệm vụ của ta cũng là hoàn thành cho nên. Ta cũng nên trở về rồi." Lăng Ảnh cười cười hướng về phía Tiêu Viêm dựng thẳng ngón cái lên: *"Tiểu tử kia lần*

này không tệ a. Có quyết đoán".

"Lão tiên sinh cứ khen ngợi tiểu tử quá rồi, chỉ là bởi vì có hai vị làm chỗ dựa mới có thêm can đảm vậy. Nói cách khác cho ta mượn thêm vài quả mật, cũng không dám đi lên Vân Lam Tông mà buông thả.". Tiêu Viêm cười nói.

Lăng Ảnh thoải mái cười to nói: *"Ngươi tính tình thật ra đối với ta rất hợp, bất quá ta trên người còn có nhiệm vụ khác. Cũng không thể tiếp tục ở lâu, ngay tại nơi này cáo từ đi. Ngày sau khi tái kiến, lão phu mời ngươi uống một phen."*

"Đa tạ" Nhìn cái thân ảnh chậm rãi rời đi của Lăng Ảnh. Tiêu Viêm cười gật gật đầu.

"Mặt khác. Xem ra giữa ta và ngươi chưa thể giống như phó chức. Ta vẫn cho người một vài lời." Hai cánh bồng nhiên dừng lại. Lăng Ảnh nhìn Tiêu Viêm, thật sự nói: *"Đấu khí đại lục rất rộng lớn. Ngươi phải mau chóng thay đổi chính mình tự cường mà đứng lên. Nếu không ngay cả cái quyền lợi lựa chọn người mà mình thích cũng đừng có mơ tưởng đến nữa!".*

"Tốt lắm. Có người nhắc nhở lời nói đến tận đây. Có người mong ngóng ngươi không thôi. Ngày sau, ngươi tự khắc sẽ biết ý tứ câu nói này của ta." Khoát tay áo, Lăng Ảnh thân thể cấp tốc bay lên không cùng với một tiếng âm thanh phá gió. Thân thể hóa thành một vệt đen. Nhanh chóng tiêu thất ở bên phía chân trời rồi.

"Ai. Đều đi rồi a".

Đứng ở tại chỗ. Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, chột khẻ cau mày nhìn về hướng ở phía chân trời nơi Lăng Ảnh biến mất. Hắn chột đâm ra có chút nghi hoặc.

"Tốt lắm. Cáo biệt xong rồi sao?". Tiêu Viêm ngậy người hết sức, âm thanh thanh nhiên đó đã đưa hắn từ tâm trạng thất thần kinh ngạc mà trở về bình thường.

Xoay người lại. Tiêu Viêm trông ra đích thị một đôi yêu dị mỹ nhân nhìn mình chằm chằm Mỹ đồ toa nữ vương. Khóe miệng giật giật, lộ ra một nụ cười tươi hơi bị khó coi. Ngượng ngùng nói: *"Cái kia... Nữ vương bệ hạ"*

ngài...ngài như thế nào biến trở về đi?"

"Biến trở về đi?" Đuôi lông mày nhướng lên, Mỹ đồ toa nữ vương tựa tiêu phi tiêu nhìn chăm chăm Tiêu Viêm: *"Ai nói ta muốn biến trở về?"*

"Người sẽ không đem Thôn thiên mang linh cấp đồng hóa chứ?" Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến. Ở bên trong áo bào hai nắm tay đột nhiên nắm chặt lên. Thản nhiên liếc mắt qua Tiêu Viêm, thân thể của hắn tuy biến hóa rất nhỏ. Vẫn chưa thể giấu diếm được Mỹ đồ toa nữ vương. Nàng đem thân thể đứng thẳng lên lộ ra cái thắt lưng với đường cong mê người, cực kỳ kích thích. Bất quá lúc này Tiêu Viêm cũng không dám đem ánh mắt làm càn mà dừng lại tại cái bộ vị mê người kia. Cái này cho dù ngay cả lão Vân Sơn cái loại cường giả cũng phải kiêng kị a. Hắn chỉ cần hơi có chút tỏ rõ ra bên ngoài...bằng hành động. Đối phương chính là có thể nháy mắt lấy đi tính mạng.

"Lần này cứu người. Nàng than thở. Tiểu gia trong vòng ba ngày không thể tới." Mỹ đồ toa nữ vương khóe môi cười có chút thản nhiên. Hiên nhiên, lần này giao dịch, nàng có chút vừa lòng.

"Nga" Trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Tiêu Viêm con mắt vòng vo cười nói: *"Nữ Vương bề hạ, ba ngày thời gian này là định dùng hình dáng nào ở bên cạnh ta?"*

"Đừng có tốn tâm tư. Đây chính là rất dễ toi mạng " Mỹ đồ toa nữ vương bước chân khẽ dời. Một cỗ hỏa hương mùi thơm khác thường bám theo làn gió đi tới trước mặt Tiêu Viêm. Cười dài.

Tiêu Viêm toàn thân cứng ngắc.

Ngọc thủ trắng tựa tuyết bỗng nhiên duỗi ra trước mặt của Tiêu Viêm. Không có đánh hắn, cánh tay non mềm nhỏ bé mềm mại thật đáng yêu, dễ làm người ta nảy ra xúc động muốn cắn xuống một miếng.

"Cái gì vậy?" Đồi lại là Tiêu Viêm vẻ mặt mờ mịt.

"Dung Linh đan dược phương." Mỹ đồ toa nữ vương chậm rãi nói. Tự ý thay Tiêu Viêm giải trừ sự mờ mịt của hắn.

Kinh sợ tại trong nạp giới lấy ra, Kia cái Dung linh đan dược phương

không biết đã hao hết nhiều ít khí lực của hấn mới có được. Cứ như vậy nhẹ đưa đến trong tay đối phương.

Bàn tay mềm nắm Dung linh đan dược phương. Mỹ đồ toa nữ vương quỳn rũ trên gương mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ khản trương hai tay nhanh chóng nâng phương thuốc lên. Đôi mắt đẹp tinh tế đọc Dung linh đan công hiệu được ghi lại trên mặt quỳn dược phương. Sau một lúc lâu sau thở ra một hơi thật dài. Khép phương thuốc lại, ngón tay nhỏ đong đưa. Phương thuốc kia nhất thời ở trên tay nàng giương lên xoay tròn. Tiêu Viêm ở bên nói thầm vài tiếng, nàng cũng vẫn chỉ duy trì im lặng.

"Ba!" phương thuốc Xoay tròn. Bỗng nhiên nhẹ nhàng đánh vào ở phía trên bàn tay. Mỹ đồ toa nữ vương thu về dược phương đẹp đẽ kia ánh mắt đẹp nhìn không được vẫn trầm mê ở trong đó. Nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nàng hướng về phía hấn giờ giờ lên trong tay phương thuốc nói: "*Ngươi hấn là cũng nhìn đi?*".

"*Ân*" Tiêu Viêm thành thật gật gật đầu.

Phát hiện ra. Người ở trước mặt hô hấp lặng lẽ dồn dập một chút.

Xuyên qua tiếng cười hấn buông tay. Nhưng mà nói không nói chuyện, đó là bị đối diện với một tiếng cười lạnh.

"Tuy rằng ta trong lúc bị Thôn thiên mãng linh hồn áp chế. Nhưng có một ít chuyện của ngươi, ta cũng có thể mơ hồ nhận ra được. Lúc trước kia ngươi cấp chế phá giải phong ấn của ta với Hải Ba Đông, đan dược lúc đó chẳng phải lực phẩm giai sao?.Tuy rằng cũng không rất rõ ràng vì cái gì bởi có đôi khi thấy thực lực của ngươi trước sau rõ ràng là không hòa hợp. Ngươi lại có thể luyện chế lực phẩm đan dược!".

"Ngươi có thể luyện chế lực phẩm đan dược kia hấn là có cách chế ra phương thuốc của ta. Nếu là thực sự không thể, trong lời nói ta đây cũng không ngại, ngay tại nơi này..." Ngọc thủ nhẹ nhàng tiêu biến rất đúng tìm ngay cổ Tiêu Viêm, hấn nhất thời cảm thấy cổ chợt lạnh một chút. Hoảng sợ phát hiện một cổ trùng độc, xuất hiện từng tí máu tươi đỏ sẫm.

"Lời Hải lão quả nhiên không sai! Nữ nhân này thật đúng là tàn nhẫn".

Nuốt nhất khẩu thóa mạ trở vào ở trong bụng. Tiêu Viêm trong lòng ân

thầm mắng một tiếng. Nhịn một hồi, lại không che dấu, nhìn thẳng Mỹ đồ toa nữ vương thốt: "*Hảo. Ta giúp người luyện Dung linh đan, bất quá ta có được ưu đãi gì đây?*".

Mỹ đồ toa nữ vương thân nhiên không trả lời.

"Vậy người đi tìm người khác luyện đi. Ta cũng không hứng thú". Tiêu Viêm khước miệng nhếch lên, cười lạnh nói.

Mắt đẹp híp lại, sát ý lạnh như băng chậm rãi lượn lờ. Mỹ đồ toa nữ vương ở phía trên bàn tay mềm, thất thải năng lượng bỗng nhiên giống như mặt nước bình thường không chút gợn sóng, dừng mãnh mà phá ra. Nàng dừng thất thải sóng gợn kia lại, khẽ cười nói: "*Người có tư cách cùng ta bàn bạc điều kiện sao?*".

"Người nếu thật sự là muốn giết ta. Chỉ sợ là trong nháy mắt linh hồn Thôn thiên mãng cũng sẽ cản trở ngược trở lại? Tiêu Viêm lui ra phía sau từng bước. Bao phủ ở phía trong áo bào ở trên đôi bàn tay hắt, Thanh liên địa tâm hỏa lặng lẽ hiện lên.

Lượn lờ sát khí bỗng nhiên biến mất. Mỹ đồ toa nữ vương nhíu đôi hàng mi lại. Nói: "Người thật ra có vài phần thông minh, dựa vào đó có thể nhận ra Thôn thiên mãng cùng với ta có quan hệ áp chế a".

Thấy thế. Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Xem bộ dáng này, tựa hồ Thôn thiên mãng đối với Mỹ đồ toa nữ vương thật đúng là có một ít tác dụng áp chế thật.

"Ta là người luôn luôn không phải Khẩu tâm bất nhất (miệng nói và trong lòng nghĩ không giống nhau – A Si) há mồm tựa đại kim sư. Bất quả nữ vương bệ hạ thật nhìn chung mà nói cũng là không quá phúc hậu a. Luyện chế lục phẩm đan dược ngoài điều kiện cực kỳ rườm rà ra cũng là chuyện hao tổn tâm sức, mà người khinh miêu đàm tả - chỉ nói nhẹ nhàng băng quơ một câu. Là muốn ta liều mạng đi luyện chế ra. Trên đời này nào có loại hảo sự như vậy!? Ngài nói đi ta phải đi hay sao. Nữ vương bệ hạ??. Tiêu Viêm làm như có chút không hiểu nói.

"Đừng có ở đó miệng lưỡi tron tru. Nói ra điều kiện của người đi". Mỹ đồ toa nữ vương thân nhiên nói.

"Hiện tại Hải Lão cùng vị Lăng Ảnh tiên sinh kia đều đi cả rồi. Ta lập tức không có cảm giác an toàn gì". Tiêu Viêm lắc đầu, cười mỉa nói: "Chỉ cần Nữ vương bệ hạ đồng ý đáp ứng bảo hộ tiểu tử ba năm thời gian. Ta đây nói cái gì, cũng sẽ giúp người đem Dung linh đan chế ra".

"Chắc chắc! Bảo hộ ba năm?". Ở phía trên đôi hàm tiểu quyền rũ, nhất thời hiện lên vẻ tươi cười. Mỹ đồ toa nữ vương ngọc thủ nhẹ nhàng khoát lên trên vai Tiêu Viêm. Bộ dáng cực kỳ động lòng người nói: "Ta đây còn không bằng mạo hiểm bị Thôn thiên mãng áp chế mặc dù là có chút phiêu lưu, không bằng đem người giết quách đi, thì có phải là hơn không?". Tiêu Viêm lùi về đem cái tay quen thuộc kia ở trên vai gạt ra.

"Tốt lắm. Người cũng không phải không có cái ý niệm thiết thực ở trong đầu. Ta không phải như cái lão ngu xuẩn Hải Ba Đông kia. Ta cho người một năm thời gian, trong một năm thời gian này ; không làm cái gì hết một vệt sứt ; sẽ chỉ ở bên cạnh người một số thời điểm ; Ra tay giúp người thoát khỏi phiền toái. Hẳn là ở thời điểm nếu tâm tình của ta hảo, có lẽ xảy ra xuống tay. Đương nhiên, trong vòng một năm. Người nếu là lấy không ra Dung Linh Đan kia cũng đừng cảm thấy kỳ lạ nếu bốn vương nhân tâm trở mặt. Loại điều kiện giao dịch này. Người là đáp ứng hay không đáp ứng?". Mỹ đồ toa nữ vương hơi có chút không kiên nhẫn nói.

Tiêu Viêm khẽ nhú mày, một lúc sau mới khen "Hảo". Xong rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy khuôn mặt cười đã ẩn chứa nhiều sát ý như băng lãnh của Mỹ đồ toa nữ vương. Còn có điểm không tình nguyện gật đầu.

"Được rồi."

Nghe vậy. Mỹ đồ toa nữ vương trên mặt cười tuy vẫn còn sát ý. Nhất thời đã chuyển hóa sắc mặt trở lại thành nhu hòa bình thường rồi mở miệng cười, thật là quyết rũ động lòng người.

-----oOo-----

Chương 351: Đường Về Nhà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn một cỗ sát ý đang dần thu liễm kia của Mỹ Đổ Toa nữ vương. Tiêu Viêm cũng chỉ cười khở một tiếng. Nữ nhân này có thể khiến chúng cường giả tại Gia Mã đế quốc đều là đối với nàng kiêng kị không thôi. Hẳn nhiên đều là dựa thực lực chứ không ỷ vào cái danh hảo.

"Kế tiếp ngươi tính toán đến đâu rồi?" mỹ đổ toa nữ vương cầm trong tay Dung linh đan dược phương ném về phía Tiêu Viêm. Thuận miệng hỏi.

Cẩn thận tiếp nhận phương thuốc. Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi. Nói: *"Ta nghĩ trước tiên về lại Ô Thần thành một chuyến. Sau đó, có lẽ phải rời đi Gia Mã đế quốc một thời gian ngắn"*.

"Rời khỏi Gia Mã đế quốc". Nghe vậy, Mỹ đổ toa nữ vương đại mi nhíu lại. Chợt khẽ gật đầu. Lại nói: *"Tùy ngươi vậy! Dù sao trong Xà nhân tộc, có một vài thủ lĩnh thuộc hạ bọn họ tạm thời có thể đóng giả làm thể thân của ta. Ngươi lo luyện chế ra Dung Linh đan trước. Ta sẽ vẫn đi theo ngươi"*. Nhìn thấy nàng vẫn chưa có hủy bỏ cái ước hẹn một năm. Tiêu Viêm trong lòng khẽ buông lỏng một hơi, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ Huyền trọng xích to lớn ở sau lưng. Cười nói: *"Một khi đã như vậy, chúng ta liền rời đi"*.

"Vân Lam Tông tình cảm kinh động đã xong. Ngươi bây giờ hẳn là cũng không vội chứ? Đường đi tới Ô Thần thành này, trên đường phải đi qua vài cái thành trấn lớn. Dừng lại một chút, cho ta tìm kiếm một chút dược liệu luyện chế Dung Linh đan dược". Mỹ đổ toa nữ vương thần nhiên nói. Tuy rằng nhìn như ngữ khí thương lượng, lại là không để cho Tiêu Viêm cự tuyệt.

Đối với lời đề nghị bắt đắc dĩ này Tiêu chỉ chỉ còn nước gật đầu đồng ý. Ánh mắt liếc liếc một cái nhìn rõ hai má quầng rử xinh đẹp kia của Mỹ đổ toa nữ vương. Nhún vai nói: *"Ta đề nghị ngươi ở thời điểm đi vào trong thành, có thể đem dung mạo che khuất đi. Nói cách khác, một ít việc phiền toái không cần thiết, rất làm cho người ta đau đầu"*.

Chỉ chỉ một cái vào đầu hẳn. Mỹ đổ toa nữ vương xoay người quay về phía bên rìa mảnh rừng rậm cạnh con đường nhỏ chậm rãi bước vào. Tiêu Viêm quan sát cái dáng ảnh lượn lờ mê người kia. Ánh mắt nhìn về phía tảng đá như thể kiếm tìm một hình bóng quen thuộc, ánh mắt như ẩn như hiện đồng thời vẫn không có di dời. Cuối cùng dừng lại ở mây mù phía trên ngọn núi. Trầm mặc một lát, khẽ thở dài một hơi. Ba năm ước định trời

buộc hẳn rốt cục hoàn toàn bị tháo cỡi rồi. Mà ở lúc cố gắng phấn đấu sau ba năm, rốt cuộc mục tiêu chân chính của hẳn. Trong lòng có chút mờ mịt bỗng nhiên hiện rõ lên ở trong đầu, hình ảnh thiếu nữ tươi cười thanh nhã, khuôn mặt hẳn chợt nổi lên một chút âm áp.

"Huân nhi! Người ở nơi nào? Có khỏe không!? Hãy chờ ta". Thấp giọng thì thào, cái suy nghĩ đã hai năm trời đặng đặng không gặp lại người con gái kia, Tiêu Viêm trong lòng dâng lên một đoàn lửa nóng.

Xoay người lại. Tiêu Viêm ánh mắt liếc qua bóng dáng đã đi ra hướng rừng rậm. Cười cười vội vàng đuổi theo.

Rời đi Vân Lam sơn một lúc sau. Tiêu Viêm một lần nữa không trở lại Đê đô. Mà là cùng Mỹ đồ toa nữ vương trực tiếp thay đổi lộ tuyến, hướng về Ô Thần thành bay vút tới.

Khoảng cách từ Đê đô tới Ô Thần thành. Cơ hồ phải ngang bằng phân nửa so với chuyến đi tới Gia Mã đế quốc. Lãnh thổ quốc gia một Đế quốc to lớn như vậy. Cho dù lúc này đây bọn Tiêu Viêm hai người phi hành tốc độ, ít nhất cũng cần khoảng thời gian hai ba ngày mới có thể đến nơi. Và lại bởi vì Mỹ đồ toa nữ vương cưỡng bức tại dọc đường đi ngang qua Đại thành lớn thì bắt Tiêu Viêm liên tục mà ở lại, Chờ đợi cái dịp mua bán ở Phòng đấu giá mở ra. Kể từ đó, khoảng thời gian hành trình, lại thêm kéo dài trì hoãn. Bất quá cũng may giờ đây ba năm chi ước đã kết thúc. Tiêu Viêm cũng là thoát ly khỏi cái loại trước đây thường ở giữa cuộc sống rất là chuẩn mực. Một mạch cảm xúc ủa đến, đã không còn ước hẹn cùng với gánh nặng tư tưởng. Thông dong lác lự, cũng là nhẹ nhàng tự tại. Mà cái loại cuộc sống nhân nhã thông dong này, Tiêu Viêm là từ lúc bắt đầu ba năm chi ước kia, thì không có thật sự hưởng thụ qua.

Tại đường đi về nhà ba ngày thời gian đã trôi qua. Tuy rằng hai người tại một số Đại thành phải tốn chút thời gian để dừng lại. Đáng tiếc, làm cho Mỹ đồ toa nữ vương có chút quả là thất vọng. Dược liệu luyện chế Dung linh đan hiếm thấy kia, rốt cuộc là ngay cả một gốc cũng không có kiếm ra được. Đối với việc này, nàng cũng là đành chịu. Nói cho cùng nếu như mớ tài liệu luyện chế lục phẩm đan dược mà dễ tìm kiếm, vậy giá trị của nó. Cũng không như vậy mà đắt đỏ.

Hai người dọc đường cứ một đi một chút lại ngưng lại. Giống như đang cười ngửa xem hoa. Nhưng mà khiến Tiêu Viêm có chút vô cùng kinh ngạc

chính là, Mỹ đồ toa nữ vương theo như rõ ràng khoảng thời gian ba ngày mua bán đôi chác đã qua, mà nàng vẫn chưa có biến thành hình dáng Thôn thiên mãng. Đối với cái này, cô ta chỉ giải thích là lén cùng linh hồn của Thôn thiên mãng bỗng chốc đạt thành thương nghị. Bởi vậy mới trì hoãn không còn biến hóa trở lại.

Đối với cái giải thích này, Tiêu Viêm mặc dù có chút ngạc nhiên. Bất quá cũng không có cách nào, lẽ nào nàng ta không quay về. Tự mình vẫn còn có bản lĩnh ép buộc nàng ta quay về sao? Đến lúc đó một động tác vẩy qua đây. Thổ huyết trọng thương cũng là chuyện khó tránh.

Theo thời gian im lặng trôi qua. Tiêu Viêm cùng Mỹ đồ toa nữ vương hai người cũng là càng ngày càng sắp đến đích xác phạm vi Ô Thản thành. Bởi trong lúc tìm kiếm dược liệu trì hoãn lại, thế cho nên ban đầu hành trình chỉ có hai ba ngày, nhưng dĩ nhiên là nhanh chóng tăng thời gian lên năm ngày.

Hắc Diễm thành. Tỉnh thành nằm ở phương bắc của Đế quốc có phần nào giống một tòa Đại thành thị. Ở đây, khoảng cách tới Ô Thản thành đã không còn xa. Bởi vì hai người Tiêu Viêm tốc độ, khoảng thời gian được nửa ngày, cũng có thể đến nơi. Bất quá bởi lúc này Tỉnh thành tại phương bắc này từ trước tới nay luôn có danh tiếng là Dược liệu chi thành. Bởi vậy Mỹ đồ toa nữ vương còn chưa trưng cầu ý kiến của Tiêu Viêm, thân hình liền nhanh chóng đáp xuống. Tại khu vực ngoại thành đem khuôn mặt che giấu phía sau một vuông lụa mỏng màu đen. Lúc này như vậy mới hướng về Hắc Diễm thành mà bước vào. Sau đó, Tiêu Viêm cũng chỉ dẫn lòng được gác lại cái cảm giác thiết tha quay về nhà. Bất đắc dĩ đi theo phía sau nàng.

Hai người an nhàn lững thững tiêu sái vào thành. Trong lúc không có bất luận cái gì ngăn trở. Tuy rằng Thủ vệ thành binh ánh mắt bản thân có chút mắt không chế, liên tục ở Mỹ đồ toa nữ vương thân thể thành thực đầy đặn kia mà đảo mắt quét qua. Nhưng có lẽ bởi vì người đi theo ở phía sau bức ra một cỗ khí thế to lớn. Thế cho nên mấy gã binh lính có chút rục rịch, mắt giọng cũng là không dám tiến lên vặn hỏi.

Sau khi đi vào thành thị. Tiêu Viêm bèn dẫn đường thuận theo nhai đạo (là đường xá ấy – A Si) đi tới một đoạn. Sau đó hòa vào dòng người đông đúc đến một cái tửu lâu nhỏ. Bởi vì phương bắc Đế quốc dân phong bừa hãn, bởi vậy loại rượu tại tửu quán này, chỉ có tại Tỉnh bắc bộ Đế quốc mới có

thể thường xuyên thấy được. tương tự đẳng cấp loại rượu xa xỉ nơi Đế đô, nhưng gộp lại rất là phổ biến.

Trong Tử quán bây giờ. Tam giáo cửu lưu tụ tập(Đủ mọi loại người). Tin tức thông tin trong dân gian Đế quốc. Rất nhiều đều tại cái loại địa phương này mở đầu rồi truyền đi. Bởi vậy, việc ấy rất nhanh chóng có thể trợ giúp làm Tiêu Viêm biết. Tìm kiếm cái dược liệu này trong phạm vi nơi Thành đó, mới tối hảo hay nhất.

Hai người đi lên trên tử lâu. Tại tầng một, tiếp cận hướng cửa sổ rồi cùng ngồi xuống. Mỹ đồ toa nữ vương ngọc thủ nâng má thơm mát. Đôi mắt đẹp nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Một bộ dáng phớt tình biểu lộ tình cảm bất cần. Sự tình mấy ngày nay, những chuyện nghe ngóng thông tin tình hình kia. Toàn bộ đều là do Tiêu Viêm phải ra mặt.

Trông thấy được dáng điệu bộ mặt của nàng ta lúc này. Tiêu Viêm cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, phát tay gọi một ả thị nữ kêu món ăn đến. Chọn một vài Thủy hậu tịnh liệt tửu. Sau đó đứng lên, đối đáp với một ít người xung quanh khác giúp đỡ hẳn hiểu biết từng địa phương, hao tổn cả nửa ngày thời gian sau. Mới mang một đầu đầy mồ hôi bứt ra lui trở về bàn, nhằm về thủ đoạn uống rượu của Mỹ đồ toa nữ vương. Hẳn không khỏi phiền muộn thờ dài một hơi. Nữ nhân này thuộc tuýp người rất ba phải lại tự cao tự đại a.

"Thế nào? Tra hỏi rõ ràng rồi sao?". Đôi mắt đẹp nhẹ liếc Tiêu Viêm một cái, Mỹ đồ toa nữ vương nhẹ giọng nói.

"Có người nói bản thành có một cái Dược điện rất có danh tiếng. rất nhiều dược liệu quý giá. Nơi nào vì xuất hiện tích trữ bất quá cũng chính là giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ". Tiêu Viêm bưng chén rượu uống một ngụm. lên tiếng nói.

"Nghỉ ngơi một chút đi. Đợi lát nữa đi tới chỗ Dược điện thử xem". Gật đầu có chút cảm động. Mỹ đồ toa nữ vương lại cười nói.

Đảo cặp mắt trắng dã. Tiêu Viêm vỗ nhẹ nhẹ Huyền trọng xích ở sau lưng, liền có người nói:

"Hắc, hẳn các ngươi đã nghe nói chuyện Vân Lam Tông chứ?".

Bọn hai người Tiêu Viêm đang yên tĩnh nghỉ ngơi thì, bên cạnh cái bàn cách đó không xa bỗng nhiên vang lên âm thanh hễ hễ, nhưng lại khiến cho Tiêu Viêm đem ánh mắt ném qua.

"Ta Kháo, Người nói việc ấy chính là Tiêu Viêm người tuổi còn trẻ mà đại náo Vân Lam Tông sao?. Một gã nam tử hướng về mặt về phía của gã đồng bạn thân bí cũng khinh thường bĩu môi.

"*Ách, người đều đã biết?*" Lúc trước người nói chuyện nọ. Nhất thời ngẩn ra, lúng túng nói:

"Cái này là chuyện đại sự. Từ lúc hai ngày trước thì đã xuất hiện. Gã Tiêu Viêm ấy, đúng là tại chính thức so tài ở trên Vân Lam Tông, tại trường đấu đem Thiếu tông chủ Nạp Lan Yên Nhiên làm... cho bại trận. Nghe nói hình như là bởi vì năm đó Nạp Lan Yên Nhiên hủy bỏ hôn ước đi. Hiện tại xem ra, thật đúng là có vài phần đáng tin cậy a. Ngày nay Tiêu Viêm thể hiện ra ngoài thực lực cùng với thiên phú. Xứng đáng cho nàng Nạp Lan Yên Nhiên vớ lấy a.

"*Ách, xảy ra sự tình như vậy à?*"

"Sau lại có người nói Vân Lam Tông hình như muốn không cho Tiêu Viêm rời đi. Hắc hắc. Bất quá tuy rằng người ta tuổi còn trẻ. Thế nhưng phía sau đúng là cường giả. Chính xác khủng bố khiến người ta lú lỏi không nói nên lời. Nghe người ta nói. Lúc đấu trận tranh đấu đó. Sau cùng không chỉ có làm cho xuất hiện ra hai Đấu hoàng cường giả. Thậm chí là ngay cả vị Xà nhân tộc Mỹ đồ toa nữ vương kia. Đều là hiện thân, tuy rằng Vân Lam Tông đem dốc hết toàn lực. Nhưng lại vẫn như cũ không ngờ khiến Tiêu Viêm giữ cho toàn vẹn mà trở ra".

"*Mỹ đồ toa nữ vương?*" Tên này vừa ra khỏi miệng. Chung quanh mỗi người đều là kinh hãi lên.

"*Hắc hắc, tin tức triệt để có thể tin được. Tiêu Viêm thật ghê gớm, có lẽ lần Luyện dược sư đại hội này hẳn sẽ đoạt giải quán quân". Xung quanh kia hiện lên từng đạo ánh mắt kinh ngạc. Tên nam tử nọ "khiêm tốn" nở to ra. Tiếng cười hắc hắc, đột nhiên phải lần thứ hai mà nổi lên.*

"*Quán quân luyện dược sư đại hội đều không phải gọi là Nham Kiêu sao?". Một đạo âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên.*

"Nham Kiêu" Tiêu Viêm. Xê dịch cách đọc không phải đúng sao. Ha ha!".
Gã nam tử thích trí trước ý nghĩ này cười nói.

"Ách" Xung quanh cả đám người sững sốt. Tức thì bỗng nhiên tỉnh ngộ. Mặc dù lúc này thanh danh Quán quân bị đem ra phá hỏng liền không đáng giá bằng một xu. Thật là người bình thường. Ai có khả năng cũng phải mất công sức cả đời, để đi độc chiếm cái danh tiếng độc tôn Quán quân kia?

"Ai?. Người này có thể được a. Với niên kỷ như vậy. Đó là làm ra loại chuyện này có năng lực vượt quá sự tình, đích thực là kinh thiên động địa. Ngày sau trưởng thành, vậy hãy còn...?. Nam tử hung hăng trút một ngụm Liệt mạch tửu. Có chút cực kỳ hâm mộ mà than thở. Nam nhân nào, ở trong lòng chưa từng có theo đuổi một chút mộng tưởng nhiệt huyết đại sự. Chỉ bất quá bởi vì năng lực có hạn. Rất nhiều người, thế nào cũng chỉ có thể suy nghĩ viễn vông mà thôi.

Có phần ngạc nhiên khi nghe thấy những cuộc trò chuyện kia. Tiêu Viêm không khỏi cười khò mà lắc đầu. Hắn không nghĩ tới. Lúc này mới bất quá vài ngày thời gian. Chuyện tại Vân Lam Tông kia, vậy mà liền truyền bá tới Đế quốc. Xảy ra ngay một bên cạnh.

"Người hiện tại cũng là một người có tiếng tăm rồi a". Mỹ đồ toa nữ vương bắt tay lắc chén rượu. Giọng khôi hài nói.

Buông tay vuốt. Tiêu Viêm cười nhạt nói: "Ta đối với thứ này lại không có hứng thú. Được rồi... đi xem Dược điện nọ có hay không mở dược liệu mà chúng ta cần.

"Án."

Đứng dậy. Tiêu Viêm cùng Mỹ đồ toa nữ vương vừa định ly khai nơi này. Một bên bàn kia lại lần thứ hai truyền đến giọng trò chuyện. Làm cho hắn sắc mặt hơi đổi.

"Tiêu Viêm nọ. Hình như là người của Tiêu Gia tại Ô Thản thành nhỉ?"

"Đúng vậy. Tiêu gia lần này quả là nở mày nở mặt a. Cái Tộc nhân rối tinh rối mù này sợ rằng. Ngày sau tại phương bắc Tỉnh. Còn ai đối với Tiêu

Gia bất kính?".

"Hắc hắc. Vậy không nhất định đúng vậy. Ta vừa khéo từ người họ hàng thân thích ở Ô Thản thành qua đây không lâu sau. Nghe nói, Tiêu gia lúc hai ngày này cũng là gặp một ít phiền phức".

"Ách? Lúc này. Như vậy còn có người dám tìm Tiêu gia gây phiền phức?"

"Ta cũng thật không biết. Bề trên của Tiêu gia giữ bí mật rất nghiêm. Ta cũng không biết chính xác tin tức" tên nam tử kia lắc đầu. Cúi đầu xuống uống một ngụm liệt mạch tửu. Cũng bất thành linh sừng sốt. Chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhìn xuất hiện tại trước mặt một vị hắc bào thanh niên. Ở trên người lượn lờ khí thế hùng vĩ. Nhìn vắn vắn trên người hai ngôi sao, hấn ực một ngụm nước bọt. Cẩn thận từng li từng tí nói: "Vị Đại nhân này. Ngài có chuyện gì?"

"Người vừa mới nói. Tiêu gia xảy ra chuyện gì?". Tiêu Viêm trầm giọng hỏi.

"Ách! Tiểu nhân hết sức thất lễ rồi. Chỉ là nghe nói hai ngày trước tại Tiêu Gia hình như nổ ra chiến đấu kịch liệt. Sau đó Tiêu gia cự tuyệt bất luận ngoại nhân nào đi vào. Hơn nữa, phía sau kia. Vốn Tiêu Chiến tộc trưởng thường lộ mặt. Cũng không có như thế mà xuất hiện. Có lẽ là đang thu xếp chuyện ba năm ước hẹn Gia tộc rồi. Nam tử lo lắng nói.

Sắc mặt dần dần u ám. Tiêu Viêm trong lòng bỗng nhiên có chút bất an nổi lên. Quay về phía gã nam tử cảm ơn một tiếng. Sau đó xoay người cùng Mỹ đồ toa nữ vương vội vàng đi xuống thang lầu.

"Cái người này vũ khí phía sau lưng đúng là cổ quái a!". *Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm biến mất tại thang lầu. Một người bỗng nhiên thấp giọng nói.*

"Vũ khí? Xích thước?". *Vị nam tử trước kia ngăn ra. Trong giây lát, dường như kêu lên: "Cái gì!?". Khuôn mặt dần dần hiện lên một chút kinh hãi. Thất thanh nói: "Hắn chính là Tiêu Viêm?. Đã vậy còn quá trẻ tuổi?"*

Tiêu Viêm lúc này. Tự nhiên không quan tâm tới xôn xao ở trên Tỉu lầu. Ở lúc đi xuống lầu. Dừng lại ở trên nhai đạo, nhú chặt mày. Nhìn Mỹ đồ toa nữ vương, nói: "Ta không thể ở lại, ta cần về trước Ô Thản thành".

Nghe vậy, Mỹ đồ toa nữ vương nhẹ chầu mày. Lãnh đạm nói: "Xem dược điểm ở đây trước. Vạn nhất xuất hiện mớ dược liệu ta cần thì sao?"

"Ta nói. Ta hiện tại sẽ quay về ô thân thành!" Tiêu Viêm ánh mắt sắc bén nhìn chòng chọc mỹ đồ toa nữ vương. Một chữ cũng không ngừng lại trầm giọng nói.

Tiêu Viêm bỗng nhiên thay đổi thái độ cương quyết. Làm Mỹ đồ toa nữ vương giật mình. Mấy ngày nay sự tình xảy ra. Tiêu Viêm đối xử với nàng đúng là theo như lời nói. Chưa hề có một chút trái ý không tuân theo. Không nghĩ tới, bây giờ lại có thể trực tiếp chống đối nàng. Điều này làm cho dòng máu sinh mệnh Hoàng tộc cao quý của Mỹ đồ toa nữ vương hơi có chút giận tái mặt đi.

"Bỏn vương phải tìm dược liệu". Hai con mắt đẹp đẽ lạnh như tiền nhìn chòng chọc Tiêu Viêm. Mỹ đồ toa nữ vương chậm rãi nói.

Hai con người gắt gao nhìn chòng chọc tiếp xúc cặp mắt của nam nhân kia. Tiêu Viêm bỗng nhiên vươn tay tới. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Mỹ đồ toa nữ vương. Một tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương của nàng nắm chặt ở trong tay. Ở phía sau bất ngờ tiếp xúc với người đó. Hắn lạnh giọng nói: "Muôn Dung Linh đan. Vậy đừng chuyển biến mình ra oai gì đó về kiêu ngạo Nữ vương. Lúc trước mời người. Là giám hộ, tại người giúp ta thoát ra khỏi vây hãm. Mà bây giờ lại cần quấy. Thô bạo chẳng lý lẽ. Đừng có trách ta cũng không lưu giữ lại cái quái gì tình cảm cho người "

"Đi!"

Lời nói xong. Tiêu Viêm lôi kéo nàng một cái. Nhanh chóng hướng về ngoài thành chạy nhanh đi. Mà Mỹ đồ toa nữ vương. Tựa hồ cũng là bị Tiêu Viêm đột nhiên phát tác làm dữ, khoảng thời điểm trước khác biệt rõ ràng là sắc giọng kinh sợ. Lập tức dĩ nhiên là không có phản kháng. Chỉ là cặp song nhãn hồ mị hiện ra một ít tán dương ngạc nhiên nhìn chăm chú người ở phía trước. Nàng từ trước đến nay không có nghĩ qua. Bằng thân phận mình. Dĩ nhiên còn chưa có người nào dám...như vậy hung dữ giương giương miệng gào lên với nàng.

Trong một lúc. Mỹ đồ toa nữ vương trong lòng chột mọt lên một ít khóc cười không hiểu rõ tình cảm của mình. Bản thân nhiều năm không có bị cư

xử như vậy? Hơn nữa. Người này còn mới chỉ là trình độ Đại đấu sư, nàng chỉ cần một chút nhất tay là có thể kích bay. Thực sự là hấn ngại mệnh dài quá sao?.

Lôi kéo mỹ đồ toa nữ vương vọt - ra khỏi thành. Tiêu Viêm cấp tốc triệu hồi ra cặp song dực. Sau đó nhanh chóng hướng về Ô Thần thành bay đi.

Ở cái loại gần như cực hạn gấp rút lên đường. Vẽn vẹn đúng hai canh giờ thời gian. Một tòa thành như ẩn như hiện, hình dáng. Đó là mơ hồ xuất hiện ở tại trong tầm mắt Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 352: Biến Cố Tiêu Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người ở bên ngoài Ô Thần Thành cách đó không xa hạ xuống. Sau khi dừng lại. Tiêu Viêm lại chẳng hề để ý đến Mỹ đồ toa nữ vương bên cạnh. Về mặt hơi u ám hướng về công thành mở rộng kia bước nhanh vào.

Tới gần công thành, Tiêu Viêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên phía trên ba chữ to đùng 'Ô Thần Thành', không khỏi dừng bước. Nhìn theo một hướng thông đạo sau cửa thành âm ỷ truyền đến tiếng người huyên náo. Gã thờ phào nhẹ nhõm, lẩm bẫm nói một mình: "*Ô Thần Thành! Tiêu Viêm ta rốt cục đã trở lại.*"

Bước vào công thành, băng qua một đoạn thông đạo có chút tối tăm, tiếp đó trước mắt ánh mặt trời bỗng nhiên sáng rõ. Tiêu Viêm hơi ngẩng đầu, đường phố đan xen ấy lộ ra một chút thân thiết và quen thuộc, hiện tại xuất hiện ở trong tầm mắt.

"*Hai năm, cũng không thay đổi gì nhiều a.*" Nhẹ giọng cười cười. Trở về nhà hâm nóng cổ tình cảm lạnh nhạt, làm cho vẻ u ám ở trên khuôn mặt Tiêu Viêm phai nhạt đi một ít. Lại nhìn Mỹ đồ toa nữ vương không nhanh không chậm đi theo ở phía sau một cái, Nhắc đôi chân đã từng qua lại trên đường phố đó mười mấy năm, bước nhanh đi.

Bởi vì trong lòng thấp thỏm Gia tộc đã xảy ra chuyện, lúc này Tiêu Viêm

trên đường không có dừng lại, một mạch đối chiếu đường xá trong trí nhớ vội vã bước nhanh đi. Trong lúc tạt qua tại vại cửa hiệu phường thị ngày trước của Tiêu gia, thoáng ngừng bước một chút, nhìn phường thị có phần không có sinh khí. Gã khẽ cau mày, nhịp chân cũng là dần dần nhanh hơn.

Hơn mười phút sau, Tiêu Viêm ngựa quen đường cũ đi xuyên qua đường phố ngấn nắng, sau đó cước bộ bỗng nhiên dừng lại. Ngẩng đầu hướng về một tòa Đại viện nằm ở cuối con đường, hai chữ 'Tiêu Gia' thật to phía trên cổng, khiến gã chậm rãi thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đứng ở cửa nhà mình, Tiêu Viêm cũng là bình tĩnh hơn, ánh mắt đảo qua chung quanh Tiêu gia. Năm đó hắn rời nhà đi thì, nơi này cơ hồ đông như là trảy hội, mà giờ đây biểu hiện lại rất lạnh lẽo buồn tẻ. Ngày xưa cửa đại môn chính tề đứng thẳng, đủ cả môn vệ (1) uy thế, nhưng bây giờ, dĩ nhiên là một tên cũng không thấy.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chau mày, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mỹ đồ toa nữ vương phía sau. Trầm mặc một chút, Bồng nhiên nhẹ giọng nói: *"Có thể đáp ứng ta một chuyện này không?"*

"Không được." Nữ nhân này dường như đối với thái độ lúc trước của hắn vẫn canh cánh trong lòng. Do đó, ả ta nói từ chối cực kỳ nhanh nhẹn.

"Chi phí là một gốc dược liệu quan trọng dùng luyện chế ra Dung Linh Đan đấy." Tiêu Viêm hồ hững nói.

"Người có?" Nghe vậy, cặp mắt Mỹ đồ toa nữ vương liền sáng lên một chút.

"Có một gốc Bát Lăng Ma Châm Quả." Vào lúc trước mở ra Ma Thú sơn mạch, giữa cái tiểu sơn cốc Tiêu Viêm mang theo về không ít dược liệu, mà luyện chế Dung Linh Đan cần Bát Lăng Ma Châm Quả, đúng lúc hắn đang giữ cái đó.

"Cái gì nào."

"Hôm nay, nghe ta bảo."

"Giết người sao." Mỹ đồ toa nữ vương vừa vặn do dự không đến hai giây liền gật đầu, trong lòng ả. Giết người, theo thông lệ của nó, từ đông sang

tây ở bất kỳ đâu, đều phải từ lợi ích thực tế.

Cười cười xong, Tiêu Viêm xoay người đi tới đại môn gần đấy. Nhưng mà cước bộ vừa bước vào, một thanh âm có chút non nớt phần nộ, từ phía sau cửa vang lên: *"Ngươi là ai? Thực khi để Tiêu gia ta không có người chắc?"*

Thanh âm làm cho Tiêu Viêm cước bộ không khỏi ngừng lại một chút, quay đầu đi đến. Nhìn về phía âm thanh vang lên, ở sau đại môn phía trong. Một tiểu cô nương xinh đẹp chỉ chừng mười hai – mười ba tuổi (2), đang lờm hẩn bằng ánh mắt giận dữ.

"Ngươi!" Ánh mắt đang chậm rãi đảo qua trên người tiểu cô nương đó, nhớ lại vài năm trước. Từ sâu trong tâm trí tìm kiếm qua, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng nhu hòa một chút, khẽ cười nói: *"Ta nhớ đích xác, Ngươi hẳn gọi là Tiêu Thanh? Biểu muội (3) của Tiêu Mị muội muội đây mà. Hai năm không gặp, vậy mà đã lớn dữ a."*

Tiêu Viêm một hơi liền gọi ra tên cô ta. Tiểu cô nương rõ ràng giật mình. con ngươi linh động vốn là dừng lại trên người Mỹ đồ toa nữ vương một hồi. Mặc dù hiện nay tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng nàng lại y nguyên quả là nữ nhân rất xinh đẹp lộng lẫy, lúc này gương mặt che sau vương lụa mỏng lại bị bất ngờ. Bất ngờ trong phút chốc, ánh mắt đó dừng lại trên khuôn mặt Tiêu Viêm. Nhìn trộm gương mặt ấy thay đổi lại có điểm quen thuộc, hàng mi bé mảnh khảnh của tiểu cô nương này cau lại, đang khổ sở suy tư.

Cau mày trầm tư rất lâu, Tiêu Thanh trong giây lát rốt cục nhớ tới cái gì đó, nhìn Tiêu Viêm chằm chằm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt thay đổi đỏ lên, trong con ngươi linh động, nhảy lên ngạc nhiên mừng rỡ cùng xúc động. Một lát sau, Nhị không được xúc động tiểu cô nương bỗng nhiên nhào đầu qua phía Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm biểu ca! Thật là anh, anh cuối cùng quay về nhà rồi nhỉ."

Nhảy tới một bước, đỡ lấy tiểu cô nương đó. Tiêu Viêm mỉm cười vuốt tóc Tiêu Thanh, thanh âm dịu dàng nói: *"Tiểu ny tử (4), hai năm không gặp. Đều mau chóng vượt qua tỷ tỷ ngươi a, sau này khẳng định cũng là một nhân tài lớn."*

"Biểu ca. Ô ô, người đã trở về, trong tộc này sinh đại sự rồi. Những tên

gia hỏa xấu xa ấy, muốn nhân lúc cháy nhà - đến hôi của (5), tự nhiên đều đến Tiêu gia, nghe mẫu thân nói, những kẻ đó muốn cướp đoạt phùng thị của chúng ta, hại chúng ta gần đây ngay cả ra khỏi nhà cũng không dám." Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước ngực gã ngẩng lên khóc ào hiem thấy, Tiêu Thanh đôi mắt đỏ hoe, khóc thút thít nói.

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười vỗ lưng Tiêu Thanh, thấp giọng nói: *"Được rồi. Tiểu ny tử, không cần sợ hãi, những việc này. Cứ giao cho biểu ca đi, dẫn ta đi vào nhìn xem nào."*

"Đạ được." Tiêu Thanh vội vàng suy nghĩ lại một chút, do lúc trước có Tiêu Viêm giúp.

Tiêu gia nổi dậy trở thành một thế lực lớn nhất Ô Thản thành, bởi vậy, uy tín của Tiêu Viêm, tại một thế hệ tiểu bối trong Tiêu gia, cực kỳ lớn. Hơn nữa thời gian hai năm này, bởi vì nguyên do một mớ Liệu thương được hấn để lại. Tiêu gia thế lực, cũng là từng bước mở rộng. Cho nên, tại trong lòng những tiểu gia hỏa này, việc Tiêu Viêm biểu ca đơn độc rời nhà rèn luyện, cơ hồ là tôn xưng như một loại Thần thánh bản lĩnh cao cường.

Thân thể thẳng đứng, Tiêu Viêm nhìn Tiêu Thanh phía trước tâm tình hớn hờ đang nhảy nhót trên con đường mòn, khuôn mặt gã cũng trở lại âm trầm, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ Hắc thước sau lưng. Luồng sát khí âm lãnh bỗng nhiên từ trong cơ thể bốc dựng lên, làm cho Mỹ đồ toa nữ vương bên cạnh, cũng cảm thấy rất ngạc nhiên nhú mày lại.

Đi theo phía sau Tiêu Thanh, Tiêu Viêm cước bộ bước đi nhẹ nhàng ở trên con đường mòn bằng sỏi, cảnh vật chung quanh quen thuộc đã xa cách hai năm. Làm cho ký ức thời trẻ thơ, cũng chậm rãi từ trong đầu Tiêu Viêm thẩm thấu mà ra.

Một mạch đi theo Tiêu Thanh xuyên qua mấy con đường mòn, một tòa Đại sảnh khá rộng rãi, dần dần hiện ra ở cuối tầm mắt.

"Những tên bại hoại đó đã ở bên trong. Đại trưởng lão bọn họ cũng ở bên trong, bất quá trên người bọn họ đều có tổn thương, bằng không dám gia hỏa ấy cũng không dám làm càn đến như vậy." *Tiêu Thanh giờ giờ tiêu quyền đầu lên về phía đại sảnh, cắn phẫn nói.*

"Có thương tích? Trong tộc quả nhiên đã xảy ra chuyện a." Nhếch môi.

Tiêu Viêm bước lên bậc thang đá, Sau đó đứng ngoài đại môn bị phong bế, lắng nghe âm thanh ở bên trong, Khóe môi dần dần nhấc lên một nụ cười lạnh.

Đại sảnh rộng lớn, tia sáng mờ mờ lộ rõ bầu không khí cũng là có chút âm u. Ở trong đại sảnh, đám đông chen chúc ít nhất hơn trăm người, chia làm hai phe, đối địch với nhau. Giữa hai bên như hổ đói rình mồi (6), nhìn qua thực là có chút mùi vị sắp bạo động.

Trước hai phương nhân mã, đều có vài người ngồi phía trước, ở trong đám người nhà họ Tiêu, là ba vị Tiêu gia trưởng lão. Chẳng qua lúc này ba người sắc mặt hơi tái nhợt, từ vẻ ngoài của họ có chút an nhàn, thể nhưng che giấu không được dấu khí chảy ra phía ngoài nhiều quá, bộ dáng nhìn đến, rõ ràng là bị nội thương không nhẹ.

Ở phía đối diện với tộc nhân Tiêu gia, là một đám đại hán với vẻ mặt kiêu ngạo, đám người thủ lĩnh đang ngồi ở trên ghế Thái sư (7), ba người này, một kẻ trong số đó. Rõ ràng đã từng bị Tiêu Viêm làm cho nguyên khí đại thương đúng là Gia Liệt gia tộc, tộc trưởng Gia Liệt Tất.

Ngoài ra Tiêu Viêm nhận biết thêm một người, năm đó ngang hàng với Tiêu gia, một trong tam đại gia tộc tại Ô Thản Thành Áo Ba gia tộc, tộc trưởng Áo Ba Mạt Đốn.

Còn người thứ ba, lại tương đối xa lạ. Kẻ này trên người mặc một bộ trường bào Luyện dược sư, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tuổi tác khoảng chừng trên dưới năm mươi. Hấp dẫn nhất cũng là trường bào nơi ngực lão vẽ một cái huy hiệu đỉnh lô, ở trên huy hiệu. Ba vạch ngân sắc gọn sóng, giống như một thứ đồ vật sống động, nhẹ nhàng vắn vẹo.

Tam phẩm Luyện dược sư.

Tại trong phạm vi Ô Thản Thành này cũng không có Luyện dược sư công hội, nên một tên tam phẩm Luyện dược sư, hầu như có thể khiến bất cứ thế lực nào đều cảm thấy lo sợ. Lão tam phẩm Luyện dược sư xa lạ này, cũng đang là người mà ba vị trưởng lão Tiêu gia kiêng kỵ nhất lúc này.

"Hai vị tộc trưởng. Tuy rằng Tiêu gia ta gần đây gặp phải một vài phiền toái, nhưng hai vị dường như thực sự tưởng rằng Tiêu gia ta đều là một nhúm đất sét phải không? Ô Thản Thành phường thị này Tiêu gia ta vất vả

dốc sức ra làm mới có được, các người ra giá thấp như vậy, lại muốn thu mua. Nằm mơ giữa ban ngày sao?" *Nhị trưởng lão sắc mặt âm u như nước. Ánh mắt đảo qua phía đối diện một đám người tàn bạo như lang hổ (8), lạnh lùng nói.*

"Cáp cáp (9). Nhị trưởng lão nói đùa à, hai năm nay Tiêu gia các người cơ hồ độc chiếm Ô Thần Thành, tiền tài sung túc tự mình buôn bán có lãi hết sạch, nếu như cứ tiếp tục mãi như vậy. Chúng ta ngoài cách rời khỏi nơi này ra, chỉ sợ không có con đường thứ hai để đi rồi, nơi này là căn cơ của chúng ta. Rời khỏi, muốn tại địa phương khác dừng lại bèn rẽ, cũng không phải là chuyện dễ dàng a. Hừ! Vì sinh tồn, chúng ta cũng là cưỡng bức bắt đắc dĩ a. Mong rằng ba vị trưởng lão thông cảm vậy, chỉ cần các người có thể đáp ứng điều kiện chúng ta đưa ra, để giữ gìn tình cảm và thể diện ở ngày xưa. Sau này, chúng ta cũng sẽ không quá khó với Tiêu gia. Có tiền mọi người cùng nhau kiếm, thế không phải quá tốt sao?" *Áo Ba Mạt Đốn cười châm biếm nói.*

"Con mẹ nó! Tám vạn kim tệ một tòa phường thị, người là cái đồ vương bát đản (10) cướp đoạt hả?" *Hai mắt đỏ rực trợn trừng nhìn Áo Ba Mạt Đốn, tính tình Tam trưởng lão vẫn nóng nảy nhin không được đập bàn một cái. Chỉ vào Áo Ba Mạt Đốn nổi giận mắng.*

"Lão Tam!" *Đại trưởng lão một tay chặn ngang người Tam trưởng lão một tay giữ chặt, quát khê: "Không được lộn xộn."*

"Con mẹ nó!" *Căm tức ngồi xuống. Tam lão bàn tay cầm ấm trà nặn nặn làm vang lên tiếng kũ kị.*

"Ha hả! Tam trưởng lão không ngờ nộ khí trước sau như một, bực bội quá dễ tổn hại sức khỏe a." *Gia Liệt Tất từ nãy giờ lặng im, đột nhiên cười cười, cất giọng nói: "Nhưng tiếc là, hôm nay việc này, không tới phiên các người được quyền lựa chọn gì. Ngoài việc bán đứt phường thị này cho chúng ta. Không muốn bán. Cũng phải bán!"*

"Gia Liệt Tất, xưa kia bọn ta nghĩ người thật như chó nhà có tang ấy (11). Đã tha cho người một con đường sống." *Đại trưởng lão âm trầm nói.*

"Thật có lỗi quá. Trên đời này không có bán loại thuốc hối hận a."

Gia Liệt Tất cười gằn, trên khuôn mặt có phần thâm độc hung ác làm cho

người ta phát lạnh: "Hai năm trước Gia Liệt Gia tộc bị làm tổn thương. Hôm nay, Gia Liệt Tất ta muốn hoàn trả lại toàn bộ cả vốn lẫn lãi cho Tiêu gia các ngươi đây."

"Nếu các ngươi thật muốn cưỡng bức cướp đoạt, Tiêu gia ta đây cũng chỉ có thể liều mạng cá chết lưới rách." Nhìn Gia Liệt Tất giống như một thứ độc xà. Đại trưởng lão trầm mặc một chút, chợt điềm nhiên nói. Hiện tại lão chỉ có thể kỳ vọng đối phương không liều lĩnh đánh bừa, mà lại chọn kỹ thời điểm.

"Ha ha. Lão vương bát đản, ngươi bây giờ còn có tư cách cùng chúng ta liều mạng hả? Có bôn sự hãy mời Tiêu Chiến ra đây đi chứ? Ba lão gia hòa các ngươi đáng vẻ bây giờ kém cỏi, một mình ta là có thể hoàn toàn giải quyết." Gia Liệt Tất cười lạnh nói.

Khóe mắt hơi hơi co giật. Đại trưởng lão phát tay ra dấu, đem đám tộc nhân Tiêu gia sắp nối liền kia ngăn lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Gia Liệt Tất chòng chọc. Lạnh giọng nói: "Chỉ cần ngươi dám động đến Tiêu gia, con cháu Tiêu gia chúng ta. Tuyệt đối sẽ làm cho các ngươi ăn không ngon ngủ không yên đâu, chỉ cần nó trở về. Ngươi đợi mà tiếp nhận sự trả thù điên cuồng đi."

"Hắn?" Khóe mắt bỗng nhiên nhảy dựng, chẳng biết vì sao. Không chỉ có Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt Đốn trầm mặc lại, ngay cả tên Luyện dược sư xa lạ bên cạnh, bàn tay đang đặt ở trên ghế thái sư, cũng là nhin không được nảy bật lên một cái. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trong đầu mọi người chậm rãi hiện rõ hình bóng một người tuổi còn trẻ. Hai năm trước, chính gã thiếu niên mới mười tám tuổi này, đem Gia Liệt Gia tộc như mặt trời giữa lúc chính ngọ, Đánh hạ xuống vực sâu vạn trượng.

Hai năm sau, cũng gã thiếu niên ấy, đã trực tiếp chống lại Vân Lam Tông, không ngờ lại bảo toàn sinh mệnh trở ra.

Phải biết rằng, ở trong mắt tất cả bọn họ, thế lực của Vân Lam Tông cơ hồ giống như một thứ thần linh vậy. Chỉ cần bên trong Vân Lam Tông tùy tiện xuất ra một người, đơn giản có thể đem thực lực càn quét sạch sẽ Ô Thản Thành.

Ở lần đầu tiên nghe thấy tin đồn Tiêu gia tiểu tử ấy đại chiến Vân Lam Tông là lúc, dường như toàn bộ mỗi người tại Ô Thảo Thành, đều hơi bị ngơ ngác trong phút chốc. Mà những thế lực vì ủng hộ Tiêu gia lại thêm từ trong xương cốt tản mát ra thấy lạnh cả người.

Nếu không có vị thần bí cường giả kia lên nói cho Gia Liệt Tất thì lão cũng không biết. Tin tức nói Tiêu Viêm đã bị Vân Lam Tông lên lút đánh chết, lúc này chỉ sợ cho Gia Liệt Tất thêm mười lá gan, cũng không dám đến Tiêu gia nhân lúc cháy nhà – mà đến hôi của. Cho dù lão đã tìm được một tên tam phẩm Luyện dược sư làm chỗ dựa.

"Hắc! Vậy ngươi cứ chờ đi, chờ ngươi chết xong. E rằng có thể được gặp mặt cái tên Tiêu Viêm tiểu hồn đản ấy đấy." *Gia Liệt Tất cười lạnh một tiếng nói. Ý đồ lợi dụng việc này che dấu sự sợ hãi của mọi người.*

"Áo lão ca không cần trì hoãn nữa, nếu bọn họ không chịu đáp ứng. Vậy trực tiếp động thủ đi, Tiêu gia mấy năm nay độc quyền, cũng...có điểm làm cho chúng ta phả sản a. Không cần phải khách khí nữa." *Gia Liệt Tất quay đầu hướng về Áo Ba Mạt Đôn nói.*

"Ai! Ba vị Trưởng lão đã không thức thời như vậy, cũng đừng trách ta chẳng coi trọng tình cảm và thể diện a." *Áo Ba Mạt Đôn thương tiếc thở dài một hơi phát phát tay. Nhất thời, mấy chục tên đại hán ở phía sau lưng. "Xoạt" một tiếng rút ra vũ khí sắc bén ở bên hông, vẻ mặt đờ đờ sạt ý nhìn chằm chằm tộc nhân Tiêu gia phía đối diện.*

"Con mẹ nó! Các ngươi đã đuổi tận giết tuyệt. Tiêu gia ta đây cũng quyết liều mạng, chỉ cần còn một người, cũng muốn các ngươi phải chịu khổ sở." *Bàn tay đập thật mạnh ở trên mặt bàn, đại trưởng lão vốn liên tục kiểm chế, cuối cùng thì bùng nổ ra đây. Đột nhiên đứng dậy, gầm lên giận dữ.*

"Đại trưởng lão. Tiêu gia dù như trứng mỏng chết cũng không lùi bước, cùng bọn chúng liều mạng." *Sau đó, mấy chục tên tộc nhân Tiêu gia, sắc mặt bởi vì phẫn nộ lộ ra vẻ đờ bưng.*

"Chỉ cần chúng ta có thể chịu đựng được, về sau này Tiêu Viêm tiểu tộc trưởng trở về, đến lúc đó. Oán hận của ngày hôm nay, nhất định sẽ hướng về bọn chúng dốc lòng báo thù cho chúng ta." *Đại trưởng lão thở hỗn hển, nghiến răng quát.*

Tiêu tộc trưởng, cái danh xưng này. Được vị Trưởng lão tiêu biểu đáp lời đồng ý trở thành người kế tục chức tộc trưởng Gia tộc trong mai sau, vậy theo tin tức loan truyền Tiêu Viêm đánh tới Vân Lam Tông, khiến mỗi một tộc nhân Tiêu gia. Đối với người tên gọi là Tiêu Viêm, đều cảm thấy tự hào. Bao gồm, ba vị trưởng lão năm đó khinh thường hẳn.

"Thật có lỗi quá. Các ngươi không có một chút cơ hội để tồn tại, ngày xưa Tiêu Viêm hại chết đệ tử của ta. Ngày hôm nay, tiện thể mời Tiêu gia các ngươi bồi táng theo nó đi." *Lão luyện dược sư vẫn trầm mặc kia, chợt đứng lên. Giọng khàn khàn nói.*

Chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt lão đảo qua mọi người Tiêu gia, thân nhiên nói: "Quên nói cho các ngươi hay, đệ tử của ta chính là người chế ra liệu thương dược cho Gia Liệt gia tộc năm đó, Liễu Tịch."

Theo lời nói của lão chậm rãi hạ xuống, một cỗ khí thế lớn mạnh đạt đến Lục tinh Đại đấu sư, từ trong cơ thể đột nhiên dữ dội bốc lên, do cỗ khí thế đang áp bức đó, đám người đại trưởng lão vốn chịu nội thương không nhẹ, vội vàng lui về phía sau vài bước, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Giết sạch chúng, một tên cũng không lưu." *Gia Liệt Tất cười lạnh nhìn tộc nhân Tiêu gia cho đã con mắt, rất thâm độc nói.*

"Hôm nay ông trời thực muốn Tiêu gia ta diệt vong a." *Nhìn đám người kia cười ác độc nhằm vào bọn họ vậy chặt, Đại trưởng lão khóe miệng bỗng tràn ra một dòng máu tươi, sắc mặt có chút ảm đạm tuyệt vọng.*

"Cột kẹt."

Ngay khi mọi người Tiêu gia đang định liều chết đánh, ấy là lúc. Thanh âm tiếng đẩy cửa trong trẻo, bất thành linh phá vỡ bầu không khí giết chóc sắp bắt đầu.

Cửa phòng từ từ mở ra. Ánh sáng mặt trời theo kẽ hở cánh cửa tràn đến, cuối cùng vươn thẳng khắp đại sảnh ngoại trừ một điểm.

Mọi người trong đại sảnh ngoảnh đầu nhìn lại phía đại môn, nơi đó. Hình dáng một gã thanh niên gầy tong, đang thong thả đi vào.

"Thật có lỗi quá. Ta về hơi muộn."

Thanh âm gã thanh niên thản nhiên, lại vang dội đến.

Thanh âm này mơ hồ có chút quen thuộc. Đại trưởng lão đầu tiên là ngân ra, chột găng gượng thân thể hết như sắp ngã xuống. Hai giọt lệ đục xúc động, chảy dài rơi xuống khuôn mặt già nua.

A Sĩ chú:

(1) Người gác cổng

(2) Nguyên văn: 二三左右, tuổi trên dưới 23, bó tay lão Thổ luôn, ta phải chỉnh lại cho nó chuẩn 1 tí.

(3) em gái con cô, cậu hoặc dì nhỏ tuổi hơn người nói

(4) Cô bé con

(5) Nguyên văn Sấn hỏa đả kiếp

(6) Nguyên văn (虎视眈眈) - Hồ Thị Đam Đam - Giải thích: quyết liệt như một con hổ nhìn chăm chăm vào. 形容心怀不善, 伺机攫取。 Cảnh mô tả đúng, chờ một cơ hội để tiếp cận.

(7) Xem hình dưới

(8) Nguyên văn Như Hồ Tụ Lang, giải thích: Con chó sói, Tính tàn ác như hổ, cho nên gọi các kẻ tàn bạo là lang hổ 狼虎.

(9) tiếng cười hàng hặc, khanh khách.

(10) Nguyên văn "***", ta thêm vào Vương bát đản, nghĩa là: Thằng khốn nạn.

(11) Nguyên văn: Tang Gia Chi Khuyển- Giải thích: những người có thời gian để chăm sóc chó tang lễ, do đó, con chó nhìn quanh và trái không cần giám sát, Vì vậy nó đã rất thất vọng. Xuất xứ từ 《 sử ký · Khổng Tử thế

gia »: "Cửa Đông môn có 1 người, cái trán của nó giống như vua Nghiêu, mắt như Cao Đào, vai như Tử Sản, nhưng mà bản thân không bì kịp thấp hơn vua Vũ ba tấc, râu rĩ như tang gia chi cầu."

-----oOo-----

Chương 353: Một Tên Không Lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh sáng mặt trời phía ngoài thông đạo theo khe cửa lan tràn đến, thân hình gã thanh niên gầy tong đó, đang thong thả đi vào. Thái độ mục hạ vô nhân (1) đi xuyên qua đám đại hán đang lăm lăm vũ khí trong tay, từ vẻ mặt đờ đẫn của Gia Liệt Tất, Áo Ba Mạt Đốn hai người bên cạnh, từ từ đi qua.

Bên trong đại sảnh, bầu không khí yên ổn chợt lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng hô hấp dồn dập ấy đang xâm chiếm lấy.

Trước toàn bộ ánh mắt đang nhìn chăm chú, gã thanh niên chậm rãi đi tới chỗ đám người Tiêu gia. Cúi đầu nhìn lão nhân ấy một thời tung hoành ngang dọc, nay đôi mắt già đăm lẹ vì xúc động. Gã vội nhẹ nhàng khom lưng.

"*Tiêu...Tiêu Viêm.*" Dưới sự diu đỡ của tộc nhân phía sau. Đại trưởng lão kích động nhìn gã thanh niên trước mặt, so với vẻ non nớt hai năm trước, trên khuôn mặt ngoài đường nét tuấn tú đã thêm vài phần cương nghị. Thanh âm lão nhịn không được, có chút run rẩy nói: "*Thật là người?*"

Ngẩng đầu nhìn vị trưởng lão nét mặt già nua, nghĩ lại năm ấy từng chà đạp hẳn dưới chân. Tiêu Viêm cười khẽ gật gật đầu, trong lòng, lại có chút cảm khái, trải qua hai năm rèn luyện. Gã đã trở nên chín chắn hơn rất nhiều, những oán giận của năm đó, đã theo dòng thời gian cuộn trôi, phai nhạt đi rất nhiều. Bất kể nói như thế nào, bản thân gã cũng là người trong Gia tộc, khó mà xóa bỏ quan hệ huyết thống ấy được.

"*Đại trưởng lão! Đích xác là Tiêu Viêm thiếu gia rồi.*"

"*Tiêu Viêm thiếu gia về rồi! Tiêu gia chúng ta có người rồi!?*" Đám tộc

nhân Tiêu gia kia đang diu đỡ đại trưởng lão, nét mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết. Cơ hồ kích động có phần miệng nói mồm chẳng chọn lời (2).

Đường nét khuôn mặt có thể hai năm trôi qua, lại có phần mang máng quen thuộc, bây giờ mọi người Tiêu gia hai ngày nay tinh thần cực kỳ căng thẳng. Liền như trút được gánh nặng (3) thở ra một hơi, ngay tức khắc một bầu không khí vui mừng, thay thế cho sự tuyệt vọng trước đó. Một vài người định lực kém một chút, đều thậm chí nhin không được phát ra thanh âm 'Ồ ô' vui sướng.

Nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão nhìn nhau trong lòng lặng lẽ thở ra một hơi, cười tủm tỉm ánh mắt lên trên khuôn mặt tuân tú lãnh đạm ấy, vui mừng gật gật đầu, trải qua hai năm rèn luyện. Trước đây bộc lộ tài năng (4) sớm nên gã có phần hay kích động người khác. Gia tộc văn bối u mê này, rốt cục dường như bứt phóng tung khí lực của mình lại.

Cứng quá rất dễ gãy, bộc lộ tài năng quá mức, đều hoàn toàn không phải là chuyện tốt. Bảo kiếm phải ở trong vỏ, kiếm khí mới che đậy súc tích. Đó mới thật là con đường Chính đạo a.

Đem so với mọi người Tiêu gia đang reo hò, lúc này phía đối diện cả đám người Gia Liệt Tất vốn khí thế hung hăng, cũng là nháy mắt như hỏa pháo bị tịt ngòi. Mỗi người đều ngơ ngác nhìn nhau, bàn tay nắm chặt vũ khí, lại nhin không được có chút run rẩy lên. Mấy ngày này hầu như ngay cả người bình thường tại Ô Thần Thành, đều nghe nói không dưới mười phiên bản bất đồng của sự kiện chấn động, Tiêu Viêm đại chiến Vân Lam Tông. Mà mọi người đối với loại nhân vật giống như chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, trong tâm tư đều hoàn toàn kính sợ. Đến nay kẻ đó xuất hiện sờ sờ ngay trước mặt bọn họ, cũng khó trách đám gia hỏa lăm sát khí kiêu ngạo, cũng đều cảm thấy hoảng sợ đến vậy.

"Mẹ kiếp! Gia Liệt Tất. Ngươi là cái đồ hỗn đản, ngươi không phải nói Tiêu Viêm đã bị Vân Lam Tông lén lút đánh chết rồi ư? Sao bây giờ hắn vẫn còn sống?" Mắt nhìn chòng chọc hình bóng gầy tong ấy đưa lưng về phía bọn họ, Áo Ba Mạt Đôn trong mắt khó có thể che giấu nỗi kinh hoàng. Sắc mặt lão tái mét xoay người lại, túm lấy cổ áo Gia Liệt Tất, giận dữ thấp giọng quát. Trong tiếng thét, có điểm run rẩy.

Tầm mắt giống như bị đóng dính phía trên tấm lưng ấy vậy, Gia Liệt Tất khóe miệng không ngừng run run, hai chân lúc này như muốn nhũn ra. Lão

khôn khổ miệng nuốt một ngụm nước bọt, khuôn mặt vốn thâm độc hung ác, lúc này lại có chút than khóc thảm thiết lên: *"Ta... làm sao mà biết được. Người đó rõ ràng nói Tiêu Viêm đã bị đánh chết, với thực lực của hắn, không cần thiết phải lừa gạt một cái tiểu gia tộc như ta chứ?"*

"Vậy người trước mặt này, người nói là từ chỗ địa ngục a tỳ bò ra đây chắc?" Áo Ba Mạt Đồn nghiêng răng cả giận nói, lão đáp ứng lời Gia Liệt Tất du thuyết, đều đồng cảnh ngộ bị thiệt hại nặng vì họ Tiêu, tuy nói một phần nguyên nhân hai năm này, quả thật bị Tiêu gia áp chế rất mạnh mẽ. Bất quá lão là người từng trải có thừa, vẫn là theo như lời Gia Liệt Tất nói. Tiêu Viêm đã bị võ giả Vân Lam Tông âm thầm đánh chết, do đó. Lão ta mới dám gạt đầu liều mạng đánh một phen.

Phải biết rằng, khi lão vừa nghe nói cái tên tiểu tử Tiêu gia kia, vậy mà đại chiến cùng Vân Lam Tông cái con quái vật lớn ấy, sau đó lại toàn thân trở ra, trong lòng lão hết sức kinh hãi.

Chính vì nguyên nhân đó, cho nên khi ấy Gia Liệt Tất phát thệ cực kỳ ác độc, lão mới nửa tin nửa ngờ gạt đầu đáp ứng.

Sau khi đáp ứng, bởi do Tiêu Viêm chậm chạp chưa về đến. Áo Ba Mạt Đồn lại càng thêm dỗi với lời nói của Gia Liệt Tất tin tưởng thêm vài phần, nhưng vào lúc đồ vật mà lão tưởng rằng sắp tới tay thì, chiếu theo như lời Gia Liệt Tất, vốn Tiêu Viêm đã bị đánh chết, lại xuất hiện sò sò ở trước mặt lão. Loại đả kích này cùng với bóng người ấy mang đến sợ hãi, làm cho Áo Ba Mạt Đồn lọt vào trạng thái nổi giận và hoảng sợ.

Gia Liệt Tất sắc mặt trắng bệch, giờ phút này, ngay toàn thân lão cũng lâm vào trạng thái lạnh cóng, mắt nhìn Tiêu Viêm gắt gao. Tên tam phẩm Luyện dược sư kia yét hầu chuyển động lên xuống một chút, trên khuôn mặt tâm tình bất định, cổ khí thể mạnh mẽ bộc phát ra trước đó, cũng hạ xuống rất nhiều.

"Ba vị trưởng lão. Không việc gì chứ ạ?" Khom lưng hướng về ba vị trưởng lão về mặt không giống nhau, nhưng sắc mặt cùng trắng bệch, Tiêu Viêm vội hành lễ, lời nói 'Không việc gì chứ ạ.' khiến Đại trưởng lão ngo ngoay đứng thẳng người lên, đầu lão đảo. Chợt khuôn mặt trang nghiêm hướng về Tiêu Viêm chậm rãi khom người lại, nhưng mà thân thể đang hạ khom một nửa là lúc, một cánh tay đem người lão đỡ lên. Lão ngẩng đầu, gương mặt gã thanh niên đang hé ra nụ cười nhu hòa, lão nhìn không được

liền cảm thấy cay cay ở khóe mắt.

"Đại trưởng lão! Người là trưởng bối, có thể đừng đối xử với tiểu đệet như vậy a, bằng không. Phụ thân thấy được, chỉ sợ người lại trách cứ cháu." Tiêu Viêm mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Trước kia là mấy lão gia hỏa chúng ta phân biệt đối xử. Sau này, những chuyện như vậy, ta lấy thân phận đại trưởng lão cam đoan. Sẽ không bao giờ tái diễn." Đại trưởng lão nghiêng đầu lau một chút ướat át trên khóe mắt, đối diện với Tiêu Viêm thờ dài nói.

"Ha hả. Thời niên thiếu tiểu đệet chẳng ưa bị người dân dất, với lại chuyện đã thành quá khứ rồi. Tiểu đệet là loại người, rất chóng quên." Tiêu Viêm nhún nhún vai cười, ở lần thứ hai bước vào Gia tộc là lúc, gã hiểu rõ dù bất kể như thế nào, huyết mạch đang chảy trong người mình, thuộc về Gia tộc. Ít nhất, tại xưa kia trước khi biến thành phế vật, gia tộc giúp cho thời thơ ấu của gã rất hoàn mỹ.

Tiêu Viêm lướt nhanh ánh mắt ở trên gương mặt ba vị trưởng bối quen thuộc, mỉm cười nói: *"Bất quá bây giờ, đợi tiểu đệet đem phiên toái ở đây giải quyết sạch, lại tiếp chuyện cùng chư vị thúc bá."*

"Hài tử! Cẩn thận một chút, Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt Đốn thực lực đều là Ngũ tinh Đại Đấu Sư rồi đấy." Đại trưởng lão gật gật đầu, thẳm nhắc nhắc nói.

Mỉm cười gật đầu. Tiêu Viêm chậm rãi xoay người lại, quét mắt nhìn về phía đám người Gia Liệt Tất, nụ cười ở trên khuôn mặt, cũng dần dần biến thành âm lạnh.

"Gia Liệt Tất! Hai năm không gặp, hùng phong của ngươi vẫn y nguyên năm đó, không giảm chút nào a." Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi đảo qua đám người đối phương, cuối cùng dừng lại ở trên người Gia Liệt Tất. Cười nói.

Ánh mắt chét chóc kia mơ hồ cũng xuất hiện trên người gã thiếu niên hai năm trước.

Trên khuôn mặt Gia Liệt Tất nhin không được run lên cầm cập, Nuốt một ngụm nước bọt, lão nói: *"A! Viêm nhi. Không nghĩ tới có thể gặp lại ngươi"*

a."

Tiêu Viêm hơi cười cười, gã tiện tay rút Huyền trọng xích từ phía sau ra, sau đó quay mặt hướng về đám người kia, rất kích động ngồi xuống. Tay cầm Hắc thước, trọng thước vừa rút ra kinh khí đột nhiên hung hãn tiến tới phiến đá cứng rắn, nhất thời từng vết nhỏ rạn nứt, từ chỗ Hắc thước, lan tràn ra ngoài.

"Áo Ba tộc trưởng. Không nghĩ tới ngay cả ngài cũng ở đây a."

Ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng lên trên người Áo Ba Mạt Đôn, lúc này vẻ mặt lão đang biến đổi thất thường. Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"À há! Úi chà chà! Hai năm không gặp. Tiêu Viêm diệt nhi phong thái cũng là càng ngày càng bất phàm a, quả nhiên là hổ phụ bất sinh khuyển tử (5). Tiêu Chiến lão ca thấy được, nhất định cao hứng mà cười toe toe a." Nghe thanh âm của Tiêu Viêm. Áo Ba Mạt Đôn cả người run lên, vội vàng cười xòa nói như vậy.

"Lão nuốt lời vô nghĩa trở lại đi." Thản nhiên liếc nhìn lão một cái, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi vuốt ve Huyền Trọng Xích ở bên cạnh, thanh âm đột nhiên đổi thành uy nghiêm đáng sợ: *"Ta chỉ muốn biết. Hai vị hôm nay dẫn người đến Tiêu gia ta, rốt cuộc là muốn làm gì?"*

"A? Việc ấy...việc ấy, hà! Tiêu diệt nhi, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi. Chúng ta qua đây, bởi nghe nói Tiêu gia gặp phải một ít phiền toái, cho nên đặc biệt đến xem. Người cũng biết, chúng ta cùng với Tiêu gia cũng có không ít hợp tác ở phường thị mà. Như hiện giờ Tiêu gia gặp chuyện không may, chúng ta tự nhiên là phải đến quan tâm một chút." Nghe trong thanh âm Tiêu Viêm ngầm chứa sát khí lạnh lẽo, sắc mặt Áo Ba Mạt Đôn lại lần nữa trắng bệch ra, vội vàng cười nói.

Ở bên cạnh, vẻ mặt Gia Liệt Tất cũng là lúc xanh lúc trắng.

"Sao?"

Tiêu Viêm cúi đầu xuống cười gằn một tiếng, đầu gã đột nhiên ngẩng lên. Đôi con ngươi đen như mực lại giống như một mũi nhọn sắc bén, lạnh lùng nhìn chòng chọc hai người Áo Ba - Gia Liệt. Giữa bầu không khí yên tĩnh, một tiếng trầm đục rất nhỏ, bỗng nhiên vang lên, rất nhanh trước mắt.

Thanh sắc Hỏa diễm nóng rực, không có dấu hiệu báo trước từ trong cơ thể Tiêu Viêm mãnh liệt mà đột ngột phát ra. Tại thời khắc này, trong đại sảnh nhiệt độ chợt tăng cao, tộc nhân Tiêu gia khoảng cách rất gần với Tiêu Viêm, vội vàng thối lui về phía sau.

"Hôm nay, nếu chủ ý của hai vị là tới đánh Tiêu gia ta, vậy thì bắt đầu đi nào." Thanh sắc Hỏa diễm lượn lờ toàn thân. Thanh âm của gã, vô cùng lạnh lẽo.

Thanh sắc Hỏa diễm từ trong cơ thể Tiêu Viêm bốc dựng lên khiến mồm miệng đầm ra khô đắng. Áo Ba Mạt Đồn, Gia Liệt Tất cùng với vị tam phẩm Luyện dược sư nọ, trên vẻ mặt đều hiện rõ sự sợ hãi, lui về phía sau hai bước.

"Viêm nhi! Không cần phải động thủ. Ta cũng không có nửa phần ý nghĩ muốn đối phó với Tiêu gia, chuyện hôm nay, Chính là sự hiểu lầm, nếu diệt nhi đã không thích thì ta lập tức dẫn người rời đi vậy." Áo Ba Mạt Đồn nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm của lão bởi vì quá sợ hãi, lại trở nên có chút the thé khó nghe.

Lời chưa kịp nói ra hết, lão liền vội vàng vung tay lên, đem mấy chục tên cao thủ đại hán cầm vũ khí, vội vã hướng về phía lão áp sát lại, sau đó xếp một hàng, cẩn thận từng li từng tí hướng về bên ngoài đại sảnh thối lui.

"Thiếu Tộc trưởng? Không thể thả bọn chúng đi a, hai ngày nay, tộc nhân chúng ta bị bọn hắc làm cho tổn thương không ít. Có một số thậm chí..." Nhìn Áo Ba Mạt Đồn định rời khỏi đại sảnh, tính tình Tam trưởng lão nhin không được vội vàng nóng nảy nói, nhưng mà lời tam lão còn chưa nói xong, lại bị Tiêu Viêm phát tay ngăn lại. Ngay lập tức, tam lão cũng đành nuốt câu nói còn dang dở xuống trong bụng, lui về. Nhìn bộ dáng lão như vậy, rõ ràng bây giờ đã chân chính đem Tiêu Viêm, trở thành trụ cột chống đỡ cho cái Gia tộc này rồi.

"Ngươi." Trông trộm Áo Ba Đồn ấy vậy mà lúc này sắp rời khỏi. Gia Liệt Tất ngẩn ra, khuôn mặt hơi hơi co giật, thân thể cứng ngắc của lão trong nháy mắt, cũng là vội vàng xoay người lại. Hướng về Tiêu Viêm yên lặng ngồi ở trên ghế, vẻ mặt cười nhin nói: *"Tiêu Viêm diệt nhi, chuyện hôm nay, quả thật là hiểu lầm a. Ngày sau ta tất nhiên sẽ đích thân đến nhà tạ tội, bây giờ trong tộc có việc, xin cáo từ!"*

Nói xong. Lão cũng vội vàng vung tay, dẫn đám thủ hạ. Xoay người định rời đi lập tức.

Nhìn về hai người Gia Liệt Tất - Áo Ba Mạt Đôn dẫn theo thủ hạ, nhếch nhác lui ra ngoài. Vị tam phẩm Luyện dược sư kia sắc mặt tái mét, tuy rằng trong lòng lão cũng vì tiếng tăm Tiêu Viêm mà có chút phát lạnh, nhưng với thân phận Luyện dược sư cao ngạo, không cho phép lão giống như chó nhà có tang mà rời đi. Lập tức lão cắn răng, lớn tiếng quát: "*Các người đứng lại cho ta! Tiêu gia hiện giờ nguyên khí đại thương, một tên mao đầu tiểu tử đã đem bọn người dọa thành bộ dáng như vậy. Ngày sau còn gì là thể diện mà đứng ở cái Ô Thảo Thành này?*"

Nghe tiếng quát của tên Luyện dược sư. Gia Liệt Tất và Áo Ba Mạt Đôn cước bộ đều dừng lại, nhưng mà, ngay tại lúc tư tưởng bọn họ vừa mới do dự trong phút chốc. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, ở trong đại sảnh vang lên. Hai người nhìn không được quay đầu lại nhìn, lại cùng hoảng sợ chứng kiến, vị tam phẩm Luyện dược sư kia lúc này đây, đang bị bao bọc ở bên trong một thứ màng mỏng năng lượng màu sắc thất thải. Hơn nữa, trên đỉnh màng mỏng năng lượng đó, vậy mà hãy còn đang không ngừng rơi vãi thất thải đơn thể trút xuống hết, chất lỏng thất thải tựa hồ sẵn có tính ăn mòn cực ác. Mỗi một giọt chất lỏng ở trên thân thể gã Luyện dược sư rơi xuống, đều kèm theo đó một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"*Phanh!*" Màng mỏng năng lượng bỗng nhiên bạo liệt lan rộng. Chất lỏng thất thải mỏng manh bắn phụt ra, cuối cùng dưới sự nhìn kỹ của mọi người. Chậm rãi dung hợp thành một thân hình thon thả - mềm mại. Khắc sau (6), một mỹ nhân đẹp mỹ miều, suýt nữa giống như là một loại phép thuật biến thân, xuất hiện bên trong đại sảnh. Đôi mắt đẹp yêu dị khẽ nâng lên, ở trong đó uy nghiêm đáng sợ. Lại khiến cho mỗi người khi tiếp xúc với ánh mắt đó, đều cảm thấy lạnh lẽo.

Hai hàm răng run cầm cập nhìn về phía mỹ nhân đẹp mỹ miều kia. Giờ phút này, tên một đại nhân vật làm cho người ta hầu như tê liệt, từ trong lòng Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt Đôn hiện rõ ra.

"*Mỹ... Mỹ đồ toa nữ vương?*"

"*Tiêu... Tiêu nhi! Xin cáo từ, chuyện hôm nay. Tuyệt đối là hiểu lầm a.*"
Hương về Tiêu Viêm ngồi ở trên ghế như cọc gỗ vậy, run rẩy chấp tay vái gã một cái. Gia Liệt Tất cùng Áo Ba Mạt Đôn rút cục thì dần sự sợ hãi ở

trong lòng xuống. Mang đám thủ hạ thảm hại chen chúc vượt ra ngoài, Bọn họ đã ngầm quyết định, chỉ cần ly khai cái nơi quý quái này. Lập tức thu thập đồ đạc, rời xa khỏi Ô Thần Thành.

Lãnh đạm nhim đám người Gia Liệt Tất đang chật vật vượt ra ngoài đại môn. Tiêu Viêm tự náy giờ vẫn lặng im, lúc này gã mới nhẹ nhàng phát tay. Thanh âm tầm thường, lại làm cho tất cả tộc nhân Tiêu gia, như hả lòng hả dạ vì kích động.

"Một tên không lưu."

Cùng với thanh âm Tiêu Viêm vừa hạ xuống. Chính giữa đại sảnh, thân ảnh Mỹ đồ toa nữ vương, chậm rãi biến thành hư ảo. Đại môn kia, cùng là loảng xoảng một tiếng, dâng lên đóng lại chật chẽ. Ngay lập tức, ở ngoài đại môn. Tiếng kêu thảm thiết, liên tiếp vang lên.

A Sĩ chú:

(1)Thành ngữ 旁若无人 - Bàng Nhược Vô Nhân - Không coi ai ra gì: giải thích: hình dung thái độ ngạo mạn, không đem người khác để vào mắt.

Xuất xứ từ《 sử ký · thích khách liệt truyện 》: Kinh Kha ham rượu, mỗi ngày giết chó đợi Cao Tiệm Ly đến, uống với nhau, uống rượu say thì nhớ chuyện ngày xưa, Cao Tiệm Ly đánh đàn trúc, Kinh Kha cùng hòa vào hát giữa chợ, âm nhạc cũng hỗ tương, không lâu sau cùng bật khóc, không coi ai ra gì cả.

(2) Nguyên văn: 口不择言 - Khẩu Bất Trạch Ngôn, đây là một câu thành ngữ ý nghĩa của nó là: Khi có nghĩa là tuyệt vọng để diễn tả những từ ngữ không thể đúng hoặc nói chuyện tình cờ.

【 Xuất Xứ】: 《 Bắc Sử · Ngụy Ngã Lăng Bá Tử Hoa Truyện 》:"Sex rất là nóng bỏng, đang lúc gấp rút, Khẩu Bất Trạch Ngôn, tự tay mình đâm mạnh."

(3) Nguyên văn: 如释重负 - Như Thích Trọng Phụ: Đây là một câu thành ngữ chỉ sự Thuyên giảm.

Giải thích: 释:放下;重负:重担子。Release: xuống; gánh nặng: gánh nặng của trẻ. 象放下重担那样轻松。Dễ dàng như đê nằm xuống gánh nặng của họ. 形容紧张心情过去以后的的轻松愉快? ? ? ? Miêu tả tâm trạng trong quá khứ sau một thoải mái và vui vẻ.

(4) Nguyên văn: 锋芒毕露 - Phong Mang Tất Lộ - 【Giải thích】: bộc lộ hết, hiển lộ hoàn toàn. Khí lực và tài năng tất cả đều hiển lộ ra, chỉ người rất biểu hiện mình quá mức.

(5) Nguyên văn: 虎父无犬子 - Cha là hổ thì không sinh con là chó

(6) 15 phút

-----oOo-----

Chương 354: Hấn phải chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh rộng lớn không khí lạnh ngắt như tờ. Nghe bên ngoài cửa vang lên từng hồi tiếng kêu thảm thiết. Tất cả Tiêu gia tộc nhân đều nắm chặt lấy bàn tay. Trên khuôn mặt hiện lên một loại cảm giác thống khoái. Trong những ngày Tiêu gia biến cố đã khiến bọn họ trong lòng nghẹn đầy khó chịu. Hiện giờ Tiêu Viêm trở về, nâng tay cứu cánh gia tộc đang sắp rơi vào ngõ cụt. Những uất ức đè nén trong mấy ngày qua, giờ khắc này, cũng là theo những tiếng kêu rên thảm thiết ngoài cửa kia, giảm đi rất nhiều.

Bên ngoài cửa, tiếng kêu thảm thiết giăng co vển vển không đến một khắc thời gian, sau đó dần dần lắng xuống. Theo những tiếng kêu thảm thiết kết thúc. Trong đại sảnh. Từng đạo ánh mắt lại lần nữa nhìn về nhân hình đang ngồi trên ghế quay lưng về phía bọn họ. Bóng dáng của Tiêu Viêm. Giờ phút này. Trong ánh mắt tất cả tộc nhân đều không dấu nổi những tia cuồng nhiệt tôn sùng.

"Thiếu tộc trưởng." Đại trưởng lão kích động tiến lên từng bước. Đánh vỡ sự trầm mặc trong đại sảnh.

"Đại trưởng lão cứ gọi tên Tiêu Viêm đi. Thiếu tộc trưởng. Ta thật ra không gánh nổi." Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy. Xoay người khẽ cười nói.

Nhìn khuôn mặt đang mỉm cười khác hẳn vừa rồi còn tràn đầy sát khí khắc nghiệt. Đại trưởng lão nao nao. Chợt mỉm cười nói: *"Hiện giờ gia tộc này. Lời của ngươi. Chính là có thể đại biểu thay cho mệnh lệnh của tộc trưởng."*

"Phụ thân sao có thể đồng ý cơ chứ." Cười nhẹ lắc lắc đầu. Tiêu Viêm ngón tay búng nhẹ, tức thì mười chiếc bình ngọc nhỏ xuất hiện trên mặt bàn: *"Nơi này có chút đan dược trị liệu nội thương. Trước hết, hãy cấp cho tộc nhân bị thương dùng đi."*

Nghe vậy. Đại trưởng lão vội gật đầu. Bàn tay vung lên. Hai gã tộc nhân bước nhanh tiến lên nhận lấy bình ngọc, sau đó theo thứ tự phân phát cho mọi người.

Trong lúc mọi người phục dụng đan dược. Tiêu Viêm một tay nắm huyền trọng thước tùy ý cắm sau lưng, sau đó bước ra ngoài đại sảnh.

"Chi" Cánh cửa đại sảnh hé ra, ánh mặt trời theo đó chiếu vào. Âm áp dương quang xua tan đi hết bầu không khí còn chút âm u trong đại sảnh.

Bước qua cánh cửa. Tiêu Viêm đứng ở đại môn ánh mắt quét nhìn chung quanh, cảnh tượng thi thê rải rác khắp sân không hề tồn tại. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, vền vền chỉ có Mĩ Đổ Toa nữ vương đang dựa vào một gốc cây. Bàn tay mềm mại tùy ý đùa nghịch chiếc lá màu xanh biếc. Duyên dáng đường cong thân ảnh hiện vào trong đáy mắt. Hơi hơi dao động. Cực kỳ mê người.

Tiêu Viêm bước ra. Mĩ Đổ Toa nữ vương ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái. Thản nhiên nói: *"Thi cốt vô tồn. Một tên không lưu. Nhớ, gốc Bát lãng ma châm quả là của ta."*

"Nữ nhân này quả nhiên đủ tàn nhẫn" Trong lòng thở dài một tiếng. Tiêu Viêm gật gật đầu, quay đầu lại nhìn nhóm Tiêu gia tộc nhân cũng đang đi ra từ phía sau. Lúc này bọn họ cũng đang kinh ngạc, ánh mắt đảo qua đảo lại trên khoảng sân trống không. Bất quá còn e ngại mỹ nhân khủng bố đang đứng cách đó không xa. Cho dù là ngay cả tam vị trưởng lão. Cũng đều không dám chủ động mở miệng hỏi.

"Ngày sau Ô Thản Thành. Đã không còn Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc." Nghe thanh âm của Tiêu Viêm. Trong lòng các Tiêu gia tộc nhân đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đúng rồi." Bỗng nhiên như nhớ tới cái gì. Tiêu Viêm nhượng mày quay sang hỏi: "Đại trưởng lão. Người trong tộc đâu hết cả rồi? Tiêu gia chẳng lẽ chỉ có từng đấng người thôi sao?"

"Ha hả. Không cần lo lắng, nếu Tiêu gia chỉ còn chừng này người. Ta đây còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông." Cười lắc đầu. Đại trưởng lão giải thích: "Sớm đoán được sẽ có người nhân lúc cháy nhà hôi của. Cho nên ta đã trước tiên đem toàn bộ gia quyến trong gia tộc an bài tới hậu sơn. Ở nơi đó còn có không ít tộc nhân có thực lực thủ hộ."

Nghe vậy. Tiêu Viêm lúc này mới thoải mái một hơi. Ngẩng đầu ánh mắt nhìn qua các tộc nhân. Lúc này, một tiểu cô nương xinh xắn mái tóc trát thành hai bím dài. Trong đôi mắt long lanh xinh đẹp đang gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, không hề che dấu một tia sùng bái.

"Tiểu cô nương. Đến hậu sơn gọi tất cả tộc nhân trở về thôi. Biểu ca đã trở lại. Tiêu gia sẽ không có việc gì nữa đâu." Tiêu Viêm nhìn Tiêu Thanh vậy vậy tay nói.

Nghe Tiêu Viêm phân phó. Tiêu Thanh vội vàng chạy ra khỏi đám người. Giọng già lên tiếng. Sau đó hô một tiếng nhảy bắn hướng Tiêu gia hậu viện chạy đi. Ven đường. Còn không ngừng truyền ra tiếng cười vui mừng hỉ hả của tiểu cô nương. Trong lòng nàng, vị biểu ca kia đã không hề làm cho nàng thất vọng. Cho dù là ngay cả nạn đề mà các trưởng lão trong tộc đều thúc thủ vô sách, không biện pháp. Nhưng với hắn, không đến một giờ. Lại là dễ dàng giải quyết.

Thật dài thở ra một hơi. Tiêu Viêm quay đầu. Ánh mắt dừng ở đại trưởng lão: *"Hiện tại. Đại trưởng lão có thể đem những chuyện đã phát sinh gần đây của Tiêu gia tỉ mỉ nói cho ta nghe đi chứ?"*

Nghe Tiêu Viêm hỏi. Đại trưởng lão vốn đang cười cười, khuôn mặt nhất thời lại lộ ra chua xót. Khẽ thở dài một tiếng. Xoay người phát phát tay. Sai khiến tộc nhân tự đi dọn dẹp đồng hồ độn rải rác khắp nơi. Sau đó lúc này mới xoay người nhìn Tiêu Viêm nói: *"Trước tiên hãy vào trong rồi"*

nói."

Thấy đại trưởng lão dẫn đầu xoay người tiến vào đại sảnh. Nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đưa mắt nhìn nhau. Cũng mặt âm trầm theo sát theo sau.

Nhìn ba người bộ dáng. Tiêu Viêm ngón tay run rẩy. Nhấc chân vội vã đi theo.

Bốn người đi vào đại sảnh. Những đồng hồ độn đã được Tiêu gia tộc nhân rất nhanh dọn dẹp sạch sẽ. Bốn người theo thứ tự mà ngồi. Một bên, tộc nhân vội vàng bưng lên trà nóng.

Hai tay cầm chén trà, cảm nhận độ ấm thấm thấu tiến qua tay. Liếc mắt nhìn sắc mặt trầm thấp của đại trưởng lão. Nhẹ giọng nói: "*Nói đi, đã xảy ra những chuyện gì?*"

Đại trưởng lão gật gật đầu. Vừa định mở miệng, nhất thời lại như nghẹn lại. Ánh mắt nhìn sang bên cạnh Tiêu Viêm. Những người theo sau cũng đưa mắt nhìn theo, liền phát hiện, Mĩ Đỗ Toa nữ vương không biết từ khi nào đã an nhiên ngồi nơi đó.

"Không cần chú ý tới nàng. Cứ nói đi." Lắc đầu. Tiêu Viêm nói.

Cười khò gật gật đầu. Trưởng lão trầm mặc một hồi. Thở dài nói: "Từ sau khi người rời đi Ô Thản Thành. Tiêu gia đều nhờ vào rất nhiều chữa thương dược người lưu lại. Thế lực ở Ô Thản Thành cũng là dần dần tăng cường. Tuy rằng lúc đó Gia Liệt gia tộc và Áo Ba gia tộc từng nghĩ tới liên thủ chèn ép. Nhưng may mắn vẫn là có Nhã Phi tiểu thư duy trì, vì vậy Tiêu gia chúng ta vẫn an nhiên đứng vững. Bất quá bởi vì hai năm này, Tiêu gia do có chữa thương dược mà thu hoạch lợi nhuận thật sự quá mức lớn. Làm cho Gia Liệt gia tộc, Áo ba gia tộc cùng chúng ta xung đột càng thêm kịch liệt. Ba tháng trước, bọn họ rốt cục nhịn không được đã vận dụng vũ lực. Bất quá hoàn hảo. Hai năm qua Tiêu gia thế lực đã rất mạnh. Ở phương diện vũ lực. Cho dù hai nhà bọn chúng liên thủ, cũng vẫn chưa đạt được hiệu quả gì. Có điều....." Nói đến vậy. Đại trưởng lão sắc mặt bỗng nhiên vô cùng khó coi. Bàn tay nắm chặt. Thở mạnh một hơi. Khiến Tiêu Viêm cảm thấy như có điều gì đó không ổn. Lúc này. Trong lòng hắn đã bắt đầu âm ỉ phần nộ.

"Ba ngày trước. Tiêu gia gặp phải đả kích thảm thiết nhất....."

Khóe mắt nhảy dựng. Tiêu Viêm chậm chạp nhấp một ngụm nước trà.

".....Đó là đêm khuya. Chính là lúc Tiêu gia phòng thủ tối bạc nhược. Ba thần bí hắc bào nhân bỗng nhiên như từ trên trời giáng xuống ngoài dự liệu của mọi người. Tuy rằng bọn họ không có chủ động đả thương người. Nhưng lại đem Tiêu gia phá hư đến rối tinh rối mù. Bọn họ phá phách làm kinh động toàn bộ Tiêu gia. Tộc trưởng giận dữ xuất động toàn bộ thực lực Tiêu gia ngăn trở. Nhưng mà. Đối phương thực lực thật sự là quá mức khủng bố. Chúng ta ba người. Tại trên tay của tên đầu lĩnh hắc bào nhân...không qua nổi một chiêu, liền đã trọng thương. Chúng ta cũng biết. Người kia vẫn còn lưu thủ. Nói cách khác. Một chiêu kia. Thẳng cẳng ra. Chúng ta ba người tuyệt đối không sống được đến bây giờ." Đại trưởng lão thân thể run rẩy. Cúi đầu nói.

"Rắc... rắc"

Thanh thúy âm thanh đột nhiên vang lên. Đám người đại trưởng lão vội vàng ngừng đầu. Thấy được sắc mặt Tiêu Viêm biến đổi cực khó coi. Trong tay của hắn. Chén trà đã bị bóp nát thành bột phấn. Bột phấn hòa lẫn cùng nước trà. Theo khe hở ngón tay, chảy xuống thành dòng.

"Phụ thân đâu?" Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ba vị trưởng lão. Hô hấp dồn dập. Thanh âm cũng có chút khàn khàn.

"....."

Sắc mặt đại trưởng lão ba người một mảnh u ám. Chua sót lắc đầu.

"Phụ thân không có ở hậu sơn sao?" Tiêu Viêm sắc mặt vô cùng đáng sợ, nhìn thần tình chua sót của ba vị đại trưởng lão. Hắn đột nhiên đứng bật dậy. Tiếng hô từ yết hầu rít lên: *"Nói mau cho ta!"*

"Khi ba thần bí nhân đó đi về hướng tộc trưởng. Tộc trưởng tựa hồ cũng hiểu được ý đồ của bọn họ. Cho nên. Vì không muốn tộc nhân thương vong. Tộc trưởng một mình tự nguyện để ba tên thần bí nhân dẫn đi, đến nay... đến nay chưa quay về." Đại trưởng lão cắn chặt răng. Cười khổ nói.

"....."

Hung hãn khí thế. Đột nhiên trong đại sảnh âm âm phát ra. Chiếc bàn bên cạnh tức thì trực tiếp âm âm bạo liệt văng tung tóe. Trong đại sảnh. Các tộc nhân đang đi qua lại dọn dẹp ở các góc, thân thể liền cứng ngắc nhìn lại, lúc này, sắc mặt Tiêu Viêm vô cùng đáng sợ.

"Có tin tức gì về ba tên thần bí nhân kia không?" Thân thể bao trùm trong thanh sắc hỏa diễm nóng cháy. Thanh âm của Tiêu Viêm giờ phút này giống như từ dưới Cửu U truyền đến. Băng lãnh điên cuồng không chút ẩn giấu sát ý.

"Không" Cẩn rặng nhìn chăm chăm khuôn mặt đang điên cuồng giận dữ. Đại trưởng lão chua sót lắc lắc đầu.

"Bất quá tuy rằng cũng không biết tình huống xác thực của tộc trưởng. Nhưng chúng ta vẫn có thể xác định. Hẳn hiện tại. Ít nhất không có nguy hiểm đến tánh mạng." Đại lão bỗng nhiên từ trong lòng, thật cẩn thận lấy ra một chiếc hộp nhỏ phong cách rất cổ xưa. Mở hộp. Một mảnh ngọc phiến xanh biếc lồ lộ nằm bên trong. Lúc này vị trí trung tâm của ngọc phiến. Một điểm quang mang nho nhỏ đang chậm rãi lưu động, tựa hồ như có linh tính.

Cẩn thận cầm lấy mảnh ngọc phiến. Đại trưởng lão cẩn thận đánh giá một hồi. Sau đó thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thấp giọng nói: *"Mảnh ngọc phiến này là Tiêu gia tổ tông lưu lại. Mỗi một đời tộc trưởng. Đều lưu lại trong đó một điểm linh hồn lực lượng. Chỉ cần tộc trưởng thân tử. Như vậy quang điểm lưu động này sẽ lập tức tiêu tán theo. Hiện tại điểm linh hồn lực mà tộc trưởng lưu lại vẫn như cũ cường thịnh. Cho thấy, cũng chưa có xảy ra chuyện gì bất ổn."*

Theo lời nói của đại trưởng lão. Trái tim tựa như núi lửa sắp phun trào của Tiêu Viêm rốt cục cũng lắng xuống phần nào. Vội vàng từ trong tay đại trưởng lão tiếp nhận mảnh ngọc phiến, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Nó có thể cho ta biết vị trí hiện tại của phụ thân không?" Tiêu Viêm thanh âm lãnh đạm hỏi.

"Không thể" Đại trưởng lão đau khổ.

Tiêu Viêm thật sâu hít một hơi không khí lạnh lẽo. Chậm rãi nhắm lại con

ngươi đang tràn ngập sát ý. Cổ sát ý điên cuồng đã đánh sâu tới tận cực hạn lý trí trong hẳn.

"Trong cơ thể ba người bọn họ có lưu lại năng lượng dấu vết thuộc về Vân Lam tông." Tỉnh tọa một bên, Mĩ Đổ Toa nữ vương bỗng nhiên liếc nhìn Tiêu Viêm, thân nhiên nói tiếp: "Có một chút là của tên Thủ tịch trưởng lão Vân Lam tông".

Đôi mắt đang nhắm chặt. Chợt mở. Theo từng âm thanh của Mĩ Đổ Toa nữ vương, hung hãn sát ý từ thân thể Tiêu Viêm bao trùm đại sảnh. Hơi hơi ngẩng đầu ngược lên khuôn mặt thanh tú. Giờ phút này, không một chút che dấu dữ tợn cùng điên cuồng.

"Lần này. Hẳn phải chết. Ai ngăn. Kẻ đó cũng phải chết."

-----oOo-----

Chương 355: Dàn xếp Tiêu gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại sảnh, điên cuồng sát ý từ trong cơ thể Tiêu Viêm lan tỏa làm tất cả mọi người kinh hãi dừng lại mọi động tác trong tay, nhìn khuôn mặt dữ tợn của hẳn không dám phát ra nửa điểm tiếng vang.

"Thiếu tộc trưởng, ba gã thân bí nhân là người của Vân Lam Tông?" Đại trưởng lão sắc mặt thoáng có chút khó coi thấp giọng nói.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm mạnh mẽ áp súc sát ý trong lòng, khẽ gật đầu, thanh âm băng lãnh nói: *"Nếu nàng đã nói trong cơ thể bọn chúng có lưu lại năng lượng dấu vết của Vân Lam tông, như vậy tự nhiên là không giả, hơn nữa, ta vừa từ Vân Lam tông trở xuống, gia tộc liền gặp loại cường giả như thế này tập kích, Vân Lam Tông kia, làm sao có thể thoát khỏi can hệ!"*.

"Vậy! Thiếu tộc trưởng, chúng ta phải tính toán làm sao bây giờ?" Cười khở một tiếng, trước mặt, thể lực Vân Lam Tông cường đại như vậy, đại trưởng lão chân tay cũng đến phát luống cuống.

"Ta nói rồi, hấn, lần này, phải tử!" Tiêu Viêm điềm nhiên nói.

"Ai" Thở dài một tiếng, nhìn thần tình sát ý của Tiêu Viêm, đại trưởng lão trầm mặc một hồi, nói: "Thiếu tộc trưởng, tuy rằng không biết thân bí nhân kia có địa vị như thế nào ở Vân Lam Tông, bất quá theo thực lực của hấn mà nói, xem ra cũng không phải là thấp?".

"Ngoại trừ tông chủ và một vài người thân phận đặc biệt, hấn ở Vân Lam Tông, địa vị hấn là cao nhất."

"Quả nhiên a!" Lắc lắc đầu, đại trưởng lão trầm ngâm nói tiếp: "Lúc trước thiếu tộc trưởng đại chiến Vân Lam Tông, là bởi vì ba năm ước hẹn, hơn nữa cũng chưa cấp cho cao tầng của Vân Lam Tông có gì quá lớn nguy hại, cho nên, Vân Lam Tông đối với ngươi cũng không phải quá mức hận ý, nếu lần này, ngươi giết chết thân bí cường giả kia, e rằng song phương quan hệ sẽ hoàn toàn khó giải a."

"Ý của đại trưởng lão là ta phải bỏ mặc sự sinh tử của phụ thân chăng?" Tiêu Viêm nhướng mày, thanh âm hơi có chút âm trầm.

"Thiếu tộc trưởng hiểu lầm ý tứ của ta rồi." Cười khở một tiếng. Đại trưởng lão thở dài: "Ta chỉ là muốn nói với thiếu tộc trưởng. Nếu ngươi thực sự giết chết thân bí nhân kia. Như vậy. Quan hệ của Tiêu gia và Vân Lam Tông chắc chắn sẽ hoàn toàn chuyển biến rất xấu. "

"Lần trước, bởi vì ngươi cùng với Nạp Lan Yên Nhiên có ước hẹn ba năm. Bọn họ không có lý do gì, bởi vậy cũng không động đến Tiêu gia chúng ta. Tuy nhiên. Sự việc về ba thân bí cường giả của Vân Lam Tông lại đúng là ngoài dự kiến của mọi người. Lúc này đây. Ngươi giết vị thân bí cường giả kia, mà hấn lại có địa vị không thấp ở Vân Lam Tông. Chỉ sợ. Vân Lam Tông sẽ chân chính phái người đến Tiêu gia.

"Ta nói như vậy cũng không phải là muốn ngăn cản thiếu tộc trưởng giải cứu tộc trưởng. Chỉ là muốn thiếu tộc trưởng lúc này có thể tạm thời đảm nhiệm vị trí tộc trưởng gia tộc. Sau đó nghĩ ra phương pháp chu toàn, tránh cho lúc cứu viện tộc trưởng. Cùng Vân Lam tông không thể né tránh xung đột mà vẫn có thể giữ lại được huyết mạch cho Tiêu gia. Vì gia tộc này. Tộc trưởng đã trả rất nhiều tâm huyết. Vì vậy, thiếu tộc trưởng chắc cũng không muốn làm cho nó điêu linh đi xuống phải không?".

Trên khuôn mặt, vẻ âm trầm dần dần nhạt bớt đi. Tiêu Viêm gật gật đầu. Những lời của đại trưởng lão không phải không có lý. Lúc này, thế lực của Tiêu gia cùng Vân Lam Tông căn bản không phải cùng một cấp bậc. Đối phương muốn hủy diệt Tiêu gia. Cực kỳ đơn giản. Mình nếu giết Vân Lãng. Tất nhiên sẽ khiến cho Vân Lam Tông thịnh nộ. Đến lúc đó. Tiêu gia cũng sẽ khó thoát khỏi liên lụy. Cho nên. Nếu hắn muốn đi Vân Lam Tông tìm phụ thân. Trước đó, phải nghĩ cho Tiêu gia một con đường lui.

Im lặng ngồi trở lại ghế. Tiêu Viêm khép hờ con ngươi. Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Nhìn Tiêu Viêm rơi vào trầm mặc. Trong đại sảnh, mọi người cũng chủ động bảo trì im lặng. Từng đạo ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú hắc bào thanh niên. Lúc này. Nhất cử nhất động của hắn. Đều là tác động đến an nguy của toàn bộ gia tộc.

Ngón tay đột nhiên hơi chút xao động, Tiêu Viêm ánh mắt chợt mở, chậm rãi đảo qua một vài tộc nhân đang đứng xung quanh, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt ba vị trưởng lão, ngữ khí kiên quyết: "Bất luận như thế nào, phụ thân, ta là tuyệt đối phải cứu trở về, cho dù là trả giá bằng sự thịnh nộ của Vân Lam Tông."

Ba vị trưởng lão nhìn nhau liếc mắt, sau đó nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói: "Còn Tiêu gia?"

"Tiêu gia là tâm huyết của phụ thân cùng với các đời tổ tiên, ta cũng sẽ không để phải chịu điều linh." *Tiêu Viêm đôi mắt hư híp, bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm ba vị trưởng lão, trầm giọng nói: "Không biết hiện tại ở Tiêu gia, lời nói của ta, có ý nghĩa hay không?"*

"Có!" Khuôn mặt ngẩn ra, ba vị trưởng lão sắc mặt nghiêm túc cùng đứng lên nói, giờ này khắc này, tuyệt cảnh trước mắt của Tiêu gia, cũng chỉ có Tiêu Viêm mới có đủ năng lực lôi nó lên từ vũng bùn lầy.

"Các ngươi đâu?" Tiêu Viêm xoay người, nhìn các tộc nhân đang đứng ngay gần cửa, hô lớn.

"Xin nghe theo sự phân phó của thiếu tộc trưởng."

Mới vừa rồi lãnh huyết thủ đoạn diệt sát đám người Gia Liệt Tất, đã hoàn

toàn làm cho Tiêu Viêm tuy vừa trở về không lâu, ở Tiêu gia thành lập một địa vị không thể lay động, lập tức, nghe được tiếng hô của hắn, các tộc nhân cơ hồ sắc mặt bừng lên rống lớn đáp lại, bọn họ đồng dạng cũng biết, sự sống chết trước mắt, thanh niên vốn từng là phế vật của Tiêu gia kia, là cứu tinh duy nhất của bọn họ!

"Hào!".

Gật đầu trầm quát một tiếng, Tiêu Viêm xoay người đi lên vị trí của tộc trưởng, phất áo ngồi xuống, ánh mắt nhìn chung quanh toàn trường, chậm rãi lớn tiếng nói: "Ta tính đem Tiêu gia ngày hôm nay ly khai Ô Thần Thành!"

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh nhất thời xôn xao, Tiêu gia ở Ô Thần Thành, có không dưới mười tòa phường thị, giá trị của các tòa phường thị này gộp lại, tài chính tính ra phải đến một con số xa xỉ, nếu cứ như vậy rời đi, đây không phải là tổn thất vô cùng lớn sao?

Bàn tay phất nhẹ, tiếng xôn xao trong đại sảnh liền lắng xuống, Tiêu Viêm trầm giọng nói: "Các vị cũng phải biết, việc tộc trưởng mất tích cùng Vân Lam Tông khó thoát khỏi can hệ, tuy nói Vân Lam Tông thế lực to lớn, nhưng chẳng lẽ dòng máu nam nhân của Tiêu gia ta cứ để chúng như vậy mà khi dễ sao? Việc này truyền ra ngoài, chẳng phải là sẽ bị người người chỉ vào mũi, cười nhạo chúng ta không có cốt khí?"

"Nói cho ta biết, cứu viện tộc trưởng, đặc tội Vân Lam Tông, hay là giống như con rùa chui rúc ở Ô Thần Thành để người người chỉ vào phỉ nhổ, các người muốn chọn cái gì?!" *Tiêu Viêm ánh mắt trừng lớn, quát lên.*

"Cứu tộc trưởng! Tiêu gia chúng ta không phải là con rùa!" Thanh âm ngây ngô non nớt từ góc đại sảnh vang lên, Tiêu Thanh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn từ một góc đại sảnh đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng kích động, nắm chặt nắm tay nhỏ, lớn tiếng nói.

"Đúng, cứu tộc trưởng, chúng ta không làm con rùa!" Lại là vài thanh âm non nớt vang lên, đám người đứng gần cửa đại sảnh bắt đầu khởi động, hơn mười tiểu hài tử tuổi bất quá khoảng mười hai mười ba tuổi đồng loạt tiến vào, la lớn.

"Mẹ nó, Vân Lam Tông thì thế nào? Tiêu gia ta chưa bao giờ trêu chọc

bọn họ, nhưng bọn họ lại phá hư gia tộc bọn ta đến bộ dáng như thế này, còn kém một điếm diệt tộc mà thôi, thiếu tộc trưởng, ta nghe lời ngươi!" *Một gã tộc nhân dáng người cường tráng, trong lòng tràn đầy căm phẫn, nhiệt huyết tuôn ra, nhin không được đạp từng bước lên phía trước, khuôn mặt đỏ bừng quát to.*

"Nói đúng, thiếu tộc trưởng, chúng ta tất cả nghe theo ngươi!" Có một người lên tiếng, tiếp theo đó là giống như nổi lên phản ứng dây chuyền, một đám Tiêu gia hán tử sắc mặt đỏ bừng huy động nắm tay quát lớn, trong khoảng thời gian này liên tiếp phải chịu nghẹn khuất, thật sự đã làm cho bọn họ không thể chịu nổi, hiện giờ Tiêu gia rốt cục có người đứng ra, bọn họ không bao giờ nữa.... muốn lặp lại khuất nhục như vậy, cho dù có phải trả một cái giá lớn là chọc giận đệ nhất cường đại thế lực của Gia Mã đến quốc!

"Ha hả, thiếu tộc trưởng, nếu tộc nhân đều nguyện ý nghe theo lời ngươi, như vậy, ngươi hãy đem kế hoạch nói ra đi." *Nhìn này sắc mặt kích động của đám tộc nhân, đại trưởng lão quay đầu nhìn Tiêu Viêm vui mừng cười nói.*

"Ta tính để tộc nhân phân thành từng nhóm rời khỏi Ô Thản Thành, để bọn họ tự đi về phía đông tỉnh của đế quốc, nơi đó, thế lực của Vân Lam Tông tương đối bạc nhược, hơn nữa, hai vị huynh trưởng Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ ở đó cũng đang vô cùng phát triển, ta nghĩ, toàn bộ tộc nhân bí mật tới nơi đó, như vậy, chính là có thể đủ thoát khỏi uy hiếp của Vân Lam Tông đối với Tiêu gia chúng ta." *Tiêu Viêm chậm rãi nói.*

"Đi tới phía đông của đế quốc?" *Nghe vậy, đại trưởng lão sừng sốt, cố bình tĩnh chậm rãi nói: "Xa như vậy sao?"*

"Phía đông của đế quốc gần sa mạc Tháp Qua Nhĩ, chỉ có nơi đó, thế lực của Vân Lam Tông mới có vẻ bạc nhược một ít, địa phương khác, thực dễ dàng bại lộ, ngày sau, quan hệ của chúng ta cùng Vân Lam Tông chỉ sợ sẽ cực gắt gao, cho nên, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng." *Tiêu Viêm nói.*

"Hiện tại bắt đầu, đại trưởng lão, ngươi bắt đầu xem xét hết thảy sự vật trong Tiêu gia. Tất cả tài vật nếu có thể mang đi, toàn bộ mang đi, về phần hơn mười tòa phường thị kia, ta sẽ nhờ Thước Đặc Nhĩ phòng đấu giá để ý hộ, lợi nhuận trong đó sẽ cùng bọn họ phân chia, lấy quan hệ của ta cùng với Thước Đặc Nhĩ gia tộc, không cần lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ hành tung

của chúng ta."

"Vâng!" Đại trưởng lão gật đầu lĩnh mệnh, chân chờ một chút, nói: "Khi nào bắt đầu rời đi?"

"Việc này không nên chậm trễ, tối nay liền bắt đầu từng nhóm rời đi, gia quyến trong tộc cùng với đám tiểu bối đi trước, ven đường phải phái theo những tộc nhân có thực lực khá đi kèm hộ tống, nhớ kỹ, địa điểm chúng ta tập hợp là Thạch Mạc thành phía đông của Gia Mã đế quốc, tới nơi đó rồi hãy đi tìm Mạc Thiết dong binh đoàn!" Tiêu Viêm quyết định thật nhanh nói.

"Mặt khác, hai ngày tới, ta sẽ dẫn người thanh trừ nốt tàn dư của Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc còn sót lại trong thành để đánh lạc hướng tầm mắt của mọi người trong thành, sự tình rời đi và phân bố các nhóm rời đi, phải làm phiền ba vị trưởng lão, sao cho thỏa đáng."

"Vâng!" Ba vị trưởng lão đồng thời đáp.

"Còn có....."

Bên trong đại sảnh, ngồi trên thủ vị, sắc mặt ngưng trọng, đầu vào đây tuyên bố mệnh lệnh, phong thái uy nghi mà thông dong, làm cho những tộc nhân còn đang độ tuổi thanh thiếu niên của Tiêu gia có chút hoảng hốt, đây chẳng lẽ là tiểu tử luôn trầm mặc trước kia sao?

Chẳng kém gì ý nghĩ của đám thanh thiếu niên Tiêu gia, Tiêu Thanh đứng trong nhóm thiếu niên thân tình vô cùng sùng bái nhìn Tiêu Viêm, dưới chỉ huy của hắn, vốn Tiêu gia đã lâm vào bối rối, cư nhiên là lại lần nữa phát huy sức sống cùng chiến ý. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Mĩ Đỗ Toa nữ vương im lặng ngồi ở ghế trên, bàn tay mềm đang cầm chén trà nóng, tùy ý nhấp nhấp từng ngụm, ngẫu nhiên ngoảnh nhìn Tiêu Viêm, trong mắt thoáng có chút kinh ngạc, lúc này mới không bao lâu thời gian, thế nhưng hắn đã hoàn toàn làm ổn định tâm trạng đang rối bời của cả gia tộc, không thể không nói, loại năng lực cùng tâm trí này, vượt xa thường nhân, khó trách lúc trước ở sa mạc, cho dù là đan vương Cổ Hà, cũng bị người kia một đường qua mặt.

Sau khi ra lệnh cho một gã tộc nhân cuối cùng lĩnh mệnh lui về phía sau,

Tiêu Viêm lần nữa nhìn lại đại sảnh đã trở nên trống rỗng, thật dài thờ một hơi, nâng chung trà uống một hơi cạn sạch, liền cảm thấy yết hầu đỡ khô ráo phần nào.

"Vân Lam Tông chờ xem, chỉ cần dàn xếp Tiêu gia xong, ta sẽ lại đến, lúc này đây, ta sẽ không có gì lưu thủ nữa đâu!" Nhẹ nhàng nắm chén trà, trên khuôn mặt Tiêu Viêm lại lần nữa xuất hiện vẻ dữ tợn, bàn tay chấn động, chén trà ầm ầm bạo liệt!

Sau khi Tiêu Viêm từng đạo mệnh lệnh phát ra, Tiêu gia cao thấp cũng đều bắt đầu hành động, đợi đến thời điểm bầu trời một khoảng tối đen, hơn mười đội ngũ lần lượt xuất hiện trên quảng trường rộng lớn, sau một hồi trải qua nghiêm khắc thẩm tra của Tiêu Viêm, hơn mười đội ngũ mỗi đội kèm theo một số tộc nhân có thực lực khá tốt, sau đó thừa dịp đêm dài người tĩnh, bắt đầu xé ra từng đám lặng lẽ rời khỏi Tiêu gia, bọn họ, sẽ ở ngoài thành tụ họp lại, sau đó lại bắt đầu tách ra thành từng đoàn, đi đến phía đông của đế quốc.

Cùng ngày, sắc trời cũng dần dần sáng, Tiêu gia gia quyến, đã rút lui khỏi gần hơn phân nửa. Sáng sớm, Tiêu Viêm đứng ở một chỗ lầu các, nhìn quanh toàn bộ đại viện, sau một lúc lâu, ngẩng đầu liếc mắt nhìn theo ánh rạng đông chiếu ra tại phía đường chân trời, trên khuôn mặt lãnh ý hiện ra, lập tức xoay người lại đi xuống lầu.

Đi xuống lầu các, lúc này tại trên quảng trường đã có mặt hơn trăm Tiêu gia hán tử nghiêm trang đứng thẳng cầm trong tay vũ khí, bọn họ tựa hồ cũng biết, hôm nay sẽ làm những cái gì, bởi vậy cả người hung hãn sát khí giống như mãnh hổ xuất sơn.

"Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc, tất cả thế lực còn sót lại, hôm nay toàn bộ hủy diệt!" Lưng đeo thật lớn huyền trọng thước, Tiêu Viêm chậm rãi bước vào quảng trường, thanh âm lạnh lùng khiến cho đám Tiêu gia tộc nhân đang đứng trên quảng trường máu huyết sôi trào, đã nhiều ngày, không biết có bao nhiêu tộc nhân bị Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc ám sát, hiện giờ, đúng là đã đến lúc báo thù!

Sự im lặng trong Ô Thản Thành thành linh bị một luồng sát khí làm cho khiếp sợ, những người qua lại trên các đường phố đều là thần tình ngạc nhiên, đám Tiêu gia tộc nhân giống như một cơn đại hồng thủy mãnh liệt tràn vào dòng người, hung hãn sát khí kia đúng là từ trên người bọn họ mà

ra.

Sát khí, làm cho tất cả mọi người cảm thấy như trong băng hàn.

"Tiêu gia đang tính làm gì vậy?" *Nhìn dòng người tràn ra trên đường, một vài người qua đường nhin không được lâm bảm nói.*

"Người đang dẫn đầu kia, bộ dáng của thanh niên này nhìn rất quen mắt." *Một vài người ở Ô Thản Thành đã không ít năm, có chút nghi hoặc nói.*

"Cái thước kia...lớn a." *Một non nót thanh âm bỗng nhiên vang lên, sau đó, đây đường cái, đều như lâm vào một mảng yên tĩnh.*

"Đó là Tiêu gia Tiêu Viêm?!" *Yên tĩnh giăng co một lát sau, rốt cục bị thanh âm kinh hãi hô lên đánh vỡ, trong khoảng thời gian này, chuyện về Tiêu Viêm đại chiến Vân Lam Tông, tất cả người ở Ô Thản Thành cơ hồ đều là được nghe đến lỗ tai hóa kén, mà Tiêu Viêm với thanh thước lớn, cũng đã trở thành dấu hiệu đặc trưng của hắn.*

"Lần này Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc thảm rồi. " Một số người am hiểu thế cục của Ô Thản Thành, cảm nhận được rung động, sau đó giật mình, chột trên mặt lộ vẻ thương hại, lắc lắc phe phẩy đầu.

Đúng như những suy nghĩ của đám người này, đám người Tiêu gia như một con nước lũ trực tiếp lao về hướng phường thị của hai nhà Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc, tất cả phòng vệ của hai nhà, đều là trong nháy mắt bị phá hủy, người có gan chống cự, nghênh đón bọn họ đều là những lưỡi dao sắc bén chói lợi!

Đám người Tiêu gia dưới sự thống lĩnh của Tiêu Viêm giống như một cơn đại hồng thủy, phường thị nào bị lướt qua đều là bị phá hu đến sạch sẽ, mà đám hộ vệ đội của Gia Liệt gia tộc cùng Áo Ba gia tộc trên cơ bản bị giết hại hầu như không còn một mảnh, nước lũ tràn qua, phường thị thoát phá, đồng hỗn độn rải rác đầy mặt đất, phương thức của Tiêu gia vô cùng tàn nhẫn, báo lại sự áp bức khuất nhục mà hai gia tộc đã dành cho bọn họ trong thời gian qua.

Đã không có tộc trưởng chỉ huy, hai gia tộc không hình thành được bất cứ chống cự nào hữu hiệu, bởi vậy, thời gian vắn vắn chỉ một buổi sáng, tất cả phường thị cùng với sông bạc..v.v của hai gia tộc ở Ô Thản Thành đã bị

đám người Tiêu gia hoàn toàn phá hủy, hai gia tộc, lúc này đây, mãi kiếp!

Toàn bộ Ô Thản Thành, đều là bị sự bùng nổ bất thành linh của Tiêu gia hấp dẫn toàn bộ tầm mắt, sát ý tràn ngập Ô Thản Thành làm cho bọn họ nhận ra, Tiêu gia, lúc này đây, đích xác đang bạo nộ.

Nhưng mà, song song với Tiêu gia chiến đội đang làm cả tất cả ánh mắt trong tòa thành thị không ngừng hội tụ, một mặt khác của Tiêu gia, gia quyến trong tộc không biết từ khi nào đã hoàn toàn rút lui khỏi Ô Thản thành.

Cơn đại hồng thủy tàn phá từ sáng sớm liên tục tới tận hoàng hôn, mọi người vì hành động của Tiêu gia lúc này đây mà trợn mắt há mồm, nhưng lại không hề phát hiện ra, nguyên bản hơn trăm người tham gia trong đội ngũ tàn phá, không biết khi nào, dần dần ít đi.

Đến lúc ánh thái dương đã sắp biến mất về phía tây, giằng co suốt một ngày tàn phá hoàn toàn chấm dứt, đội ngũ của Tiêu gia dính theo đây người nồng nặc máu huyết cuồn cuộn trở về đại viện, sau đó viện môn thật mạnh đóng lại, ngăn trở hết những tầm mắt tò mò.

Trên sân rộng, mấy chục Tiêu gia tộc nhân ngồi trên chiếu, cả người vẫn còn phát ra hung hãn chiến ý, lớn tiếng cười nói, hôm nay hoàn toàn được xả một hơi, chỉ sợ đã trở thành ngày khoái hoạt nhất trong cả cuộc đời, trước kia Tiêu gia tuy rằng thế lực không kém, nhưng tộc trưởng bởi vì cần lấy đại cục làm trọng, cho nên, không hề có loại quyết đoán như thế này, nhưng mà, loại quyết đoán này, lại là một trong những dấu hiệu tiêu biểu của Tiêu Viêm!

Tiếng bước chân chậm rãi từ ngoài quảng trường vang lên, đã thay một bộ bào phục sạch sẽ, Tiêu Viêm mỉm cười đi vào trong quảng trường.

"Thiếu tộc trưởng!" Thấy Tiêu Viêm xuất hiện, mấy chục danh Tiêu gia đại hán nhất thời nhất tề đứng lên, mắt lộ cuồn cuộn nhiệt huyết, hôm nay, cuồn cuộn đã thủ đoạn của Tiêu Viêm cơ hồ đã chinh phục tất cả Tiêu gia chiến sĩ.

Cười khẽ gật gật đầu, Tiêu Viêm đi lên một đài cao, ánh mắt chậm rãi đảo qua, lúc này Tiêu gia đèn đuốc sáng trưng, ngoại nhân ai cũng không biết, hiện tại trong Tiêu gia, kỳ thật đã chỉ còn lại có mấy chục người này.

"Thiếu tộc trưởng, trong tộc công pháp, đấu kỹ, tài vật vân vân, đã hoàn toàn thu xếp xong, ha hả, vì có thiếu tộc trưởng, Thuộc Đặc Nhĩ phòng đấu giá đã cho chúng ta mượn tám cái nạp giới, như thế, đã thay chúng ta giải quyết không nhỏ phiền toái." Đại trưởng lão cười nói.

"Ân." Vừa lòng gật gật đầu, Tiêu Viêm ánh mắt nhìn xuống đám Tiêu gia chiến sĩ đang đứng dưới quảng trường, khẽ cười nói: "Các vị, tối nay, các ngươi cũng bắt đầu phân tán ly khai Ô Thản Thành, sau đó ở địa điểm tập hợp đã quy định, đến lúc đó, kết bạn cùng nhau tiến đến Thạch Mạc thành, tới nơi đó rồi, Tiêu gia chúng ta sẽ có một bắt đầu mới."

"Thiếu tộc trưởng, vậy còn ngươi?" Đại trưởng lão bỗng nhiên cất tiếng nói.

Theo đại trưởng lão lời nói hạ xuống, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nhẹ giọng cười cười, trên thanh tú khuôn mặt mơ hồ lại hiện lên dữ tợn: "Ta? Ta sẽ đi thu cái mạng của lão tạp chủng kia!".

Cố kiềm hãm, đại trưởng lão nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm, thật lâu sau, khom người cảm lạnh, Ở xung quanh. Những Tiêu gia chiến sĩ vừa trải qua trận chiến trên thân vẫn còn loang lổ máu tươi cũng liền lập tức khom lưng: "Thiếu tộc trưởng, chúng ta ở Thạch Mạc thành chờ ngài!".

"Đã đến giờ, đi thôi!" Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ ảo, phát tay nói.

"Thiếu tộc trưởng, bảo trọng!".

Mấy chục Tiêu gia chiến sĩ, cùng hô lớn, xoay người, từng đám phân tán ẩn vào màn đêm hắc ám, dưới bầu trời đêm tối đen, bóng người ẩn hiện, giống như những con kiến càn, bốn phía lạng lẽ ly khai Ô Thản Thành.

Đứng ở trên đài cao, Tiêu Viêm nhìn khoảng sân đã trở nên im ắng, nhẹ thở một hơi, thấp giọng lầm bầm nói: "Vân Lăng a, Tiêu gia ta phải đến bước này, đây đều là do ngươi mà ra, cho dù là Vân Phá Thiên, cũng tuyệt đối không bảo mệnh được cho ngươi!".

Hai bàn tay chậm rãi từ trong tay áo bào đưa ra, trên những ngón tay thon dài đang chụm lại, Thanh sắc hỏa diễm chọt bùng lên, một lát sau, trên bàn tay còn lại, Bạch sâm hỏa diễm cũng lặng lẽ lan tràn.

Dưới bầu trời đêm, xanh trắng hai màu ngọn lửa, đan lồng vào nhau lập lòe tuyệt diễm.

-----oOo-----

Chương 356: Trở Lại Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên không trung xanh thẳm, ngàn dặm không một đám mây. Hai vệt đen nhỏ dừng lại trên bầu trời xa xa, trông xuống phía dưới tòa Ô Thản Thành tựa lưng vào núi mà xây dựng nên, đứng tại độ cao này, vừa vặn có thể đem Ma Thú sơn mạch ngay bên cạnh Ô Thản Thành, thu vào ở trong tầm mắt, phóng mắt nhìn lại, dãy núi trải dài liên miên bất tận, phong cảnh quả thật là hùng vĩ hoành tráng.

Tử Vân Dực sau lưng nhẹ nhàng rung động. Tiêu Viêm cúi đầu nhìn xuống phía dưới Ô Thản Thành, thật lâu sau đó, gã thở dài than thầm, *"Lần ly khai này, chỉ sợ sau này khó có cơ hội trở về a."*

"Tái kiến (1)." Thấp giọng líu ríu một câu. Quay đầu lại Tiêu Viêm nhìn người ở bên cạnh cách đó không xa, nơi đó. Mỹ đồ toa nữ vương như một thứ thất thái chân thật, thân thể có chút mơ hồ lay động.

"Lần này trở lại Vân Lam Tông, mục đích hết sức rõ ràng. Giết tên Vân Lăng! Tìm phụ thân ta, nói tóm lại. Lần này, song phương trở mặt thành thù thì chuyện giữ gìn hòa khí là việc dư thừa." Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Ta nói rồi, sinh tử của ngươi, ta sẽ giúp, trong vòng một năm." Mỹ đồ toa nữ vương liếc nhìn gã một cái, đôi hàng mi đột nhiên khẽ cau lại. Trong con ngươi yêu dị chọt hiện lên thất thái quang mang, một lát sau, nàng ta không biết vì sao lại thầm quát bản thân mình: *"Im lặng dùm ta một chút nào, hấn không phải là thân nhân của ngươi, vậy ngươi quan tâm để làm gì hả?"*

Trong con người yêu dị, thất thái quang mang lần thứ hai lóe ra, sau một lúc lâu, hai hàm răng Mỹ đồ toa nữ vương cắn chặt lại, ngừng đầu hướng về phía Tiêu Viêm lạnh giọng nói: "*Yên tâm đi! Người không chết đâu mà lo.*"

"*Đa tạ! Ở thời điểm 'Sinh tử quan đầu (2)' người giúp ta một phen, thì đủ rồi.*" Tiêu Viêm cười nhạt nói, gã đương nhiên biết rõ, mới vừa rồi Mỹ đồ toa nữ vương đang cùng Thôn thiên mãng linh hồn, nhất định nói chuyện gì với nhau rồi.

"*Người cứ phô trương đi, có lão Vân Sơn ở đó. Người lại muốn giết tên Vân Lăng, đâu có dễ dàng như vậy chứ.*" Mỹ đồ toa nữ vương cười lạnh nói, nàng ta dĩ nhiên đối với Tiêu Viêm có được hai loại Dị hỏa cảm thấy rất khiếp sợ. Nhưng dù sao gã hậu sinh này thực lực rất thấp, căn bản khó mà không chế triệt để hai loại Dị hỏa đó được, muốn mượn lực lượng chân chính ấy cùng một Đấu tông cường giả đối kháng, chắc chắn là không có khả năng.

"*Có lẽ vậy.*"

Lúc này Tiêu Viêm cũng không có tâm tình cùng nàng tranh luận, hẳn biết hành trình đến Vân Lam Tông lần này, là một việc cực kỳ nguy hiểm. Mức độ nguy hiểm của nó, thậm chí sẽ vượt xa hơn so với lần đầu tiên. Suy cho cùng, bây giờ hai bên đã chính thức kết thành tử địch. Bởi Vân Lăng đối phó với Tiêu gia và bắt cóc phụ thân gã, chuyện này chỉ có dùng mạng sống của lão ta, mới có thể đền bù nổi. Cho nên, đại trưởng lão Vân Lam Tông này, nhất định phải chết. Cho dù có thêm lão Vân Sơn bảo vệ đi chăng nữa.

Phật nộ hỏa liên là con át chủ bài cuối cùng của gã, đáng tiếc thứ uy lực này tuy rằng khủng bố, nhưng nó cũng để lại hậu quả thật sự rất đáng sợ, đây là điểm mấu chốt mà Tiêu Viêm lo lắng nhất.

"*Đi thôi.*"

Cúi đầu nhìn Ô thân thành một hồi lâu nữa. Tiêu Viêm hít một hơi thật sâu, bàn tay huy động, cặp song dực sau lưng rung lên mãnh liệt, gã chuyển thân hóa thành một đạo quang ảnh, nhằm về nơi Đé đô xa xôi ấy mà bay vụt đi.

Nhìn về phía Tiêu Viêm bỏ đi. Mỹ đồ toa nữ vương lẩm bẩm nói: "*Hắn rót cuộc tự chui đầu vào lưới sao? Hay là tự tin có thể địch nổi lão Vân Sơn?*" Khe khẽ lắc đầu, bàn chân nàng đạp một cái, trong không gian hư vô lan ra từng đợt sóng gợn. Thân thể chợt quý dị biến mất không thấy nữa.

Tiêu Viêm lần này trở lại Vân Lam Tông trên đường chưa hề - có bất luận cái gì dừng lại, một mạch lao đi như điên bỏ ăn bỏ ngủ (3) gấp rút lên đường. Lộ trình về phía Tây vốn mất ba ngày, lại sinh ra tiết kiệm được gần một nửa.

Rời khỏi Ô Thần Thành hai ngày sau, Tiêu Viêm nhanh chóng bị mỏi mệt, lại dần dần tiến vào phạm vi Đế đô. Đương nhiên, gã cũng chẳng hề dừng lại để vào trong thành, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, tiếp tục từ vùng trời thành đô nhanh như thiểm điện lướt qua, không lâu sau hướng về một dãy núi phẳng phiu hùng vĩ mà bay vọt đến.

Mặc dù Tiêu Viêm chẳng hề dừng lại ở Đế đô, nhưng việc gã từ trên không mở hết tốc lực vượt qua, lại y nguyên bị một ít cường giả đứng đầu nhận ra. Hơn nữa, những vị ấy còn cảm ứng được một cỗ khí tức kiên cường quen thuộc, đều có chút xôn xao đứng lên. Nguồn truyện:

Đế đô Hoàng cung. Ở sâu trong một phiến rừng trúc vắng vẻ, giữa lúc Gia Hình Thiên đang ngồi xếp bằng tu luyện, bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía không trung xa xôi, sau một lúc lâu, lão hoảng hốt nói: "*Đây là cỗ khí tức của Tiêu Viêm? Sao hắn lại trở về? Xem lộ tuyến hình như là tới Vân Lam Tông thì phải? Tiểu gia hỏa này! Đang làm cái quái gì ở đó a?*"

Đế đô Đông thành, tổng bộ Gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, tiếng cãi nhau bên trên hội nghị Trưởng lão rất là huyên náo. Hải Ba Đông khép hờ đôi mắt, thân thể nhẹ nhàng đong đưa theo chiếc ghế dựa. Ở chung quanh, các trưởng lão trong tộc môn, đang kịch liệt tranh luận một số sự vụ trong tộc, ngoài Hải Ba Đông ở bên cạnh ra. Nhã Phi cũng ngồi ở chỗ này, bất quá nàng vẫn không có xen vào tranh cãi của mọi người, bộ dáng yên tĩnh. Giống như không nghe không thấy loại tranh cãi âm ỉ khó chịu này vậy.

"*Hải lão.*" Hơi hơi nghiêng đầu. Nhã Phi mỉm cười đem cốc trà ngon vừa mới rót đưa cho Hải Ba Đông, ản sâu trong đôi mắt thâm thúy, lão gật gật đầu, nhận lấy cốc trà, uống một ngụm cạn sạch, hơi cười nói: "*Nhã nhi a. Có thể bước vào hàng ngũ Trưởng lão viện trong tộc, như vậy đại biểu là*

ngươi có thực quyền thực sự trong gia tộc. Hảo hảo nắm chắc a, tuổi còn trẻ mà giỏi như thế. Mễ Đặc Nhĩ Gia tộc chưa từng xuất hiện bao giờ nga."

"Lời Hải lão dạy. Phi nhi đương nhiên xin ghi nhớ." Ánh mắt Nhã Phi Yên Nhiên nhìn bốn phía chung quanh một cái, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Hải lão! Tiêu Viêm...hắn không sao chứ a?"

"Ha hả. Câu hỏi này mấy ngày nay, ngươi rõ ràng đã thăm hỏi bao nhiêu lần rồi a." Hải Ba Đông cười rung lên, lão liếc qua Nhã Phi hai má hơi ửng hồng xấu hổ, cười nói: "Yên tâm đi! Tiểu gia hỏa kia bản lĩnh rất lớn đấy, ngay cả Mỹ đồ toa nữ vương cấp bậc cường giả loại này, đều có thể đi theo bên người hắn. Vân Lam Tông gì cũng tóm hắn không được a."

Lặng lẽ thở ra một hơi. Nhã Phi vừa định đem ánh mắt chuyển hướng đến cái hội nghị tranh cãi kia, về mặt vốn an nhàn lười nhác của Hải Ba Đông, ấy vậy mà sắc mặt đột nhiên đại biến, thân thể từ trên ghế ngồi bật dậy. Ngẩng đầu ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Động tác bất thành linh của Hải Ba Đông, khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi nhảy dựng lên. Thanh âm Lợi Mã (4) đang tranh cãi lập tức yên ổn lại, cả một đám người dè dặt nhìn về phía Hải Ba Đông.

"Hải lão! Ngài bị sao vậy?" Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn vừa bị Hải Ba Đông làm cho sợ nhảy dựng, lập tức cẩn thận hỏi.

"Tiêu Viêm tiểu gia hỏa này, làm thế nào lại quay trở lại? Còn chạy đi Vân Lam Tông nữa? Hắn muốn làm cái quái gì vậy?" Sắc mặt ngạc nhiên nhìn về phía trần nhà. Hải Ba Đông lảm bảm nói.

"A? Nghe vậy. Nhã Phi nhất thời thét lên một tiếng kinh hãi, ngay cả Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn ở bên cạnh sắc mặt cũng có chút thay đổi.

"Ta phải đi nhìn xem! Đăng Sơn. Lập tức tập hợp 'Ánh vệ'. Lần này, chắc là có chuyện, ta xem bộ dáng Tiêu Viêm như vậy. Chỉ sợ là xảy ra việc hệ trọng rồi." Hải Ba Đông bước nhanh đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa phân phó nói.

"Ách? Triệu tập 'Ánh vệ'?" Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn sửng sốt nhìn về phía Hải Ba Đông sắp ra ngoài, nhin không được hắn buột miệng nói: "Hải lão.

Vì một mình Tiêu Viêm lại dễ dàng để lộ ra 'Ảnh vệ'. Có thể hay không quyết định của ngài có chút không thỏa đáng?"

Vừa đi được vài bước cước bộ của lão đột nhiên ngừng lại. Hải Ba Đông ngoảnh đầu lạnh lùng liếc qua mọi người trong đại sảnh, trầm giọng nói: "Nói thật, ở trong mắt của ta, so với sự thay đổi của Tiêu Viêm đủ trở thành một lực lượng uy hiếp sau này. Các người nếu có cơ hội sẽ biết được quyết sách ngày hôm nay của ta, sẽ mang đến cho Mễ Đặc Nhĩ Gia tộc bao nhiêu là ích lợi to lớn kia chứ."

Nói xong. Hải Ba Đông xoay người đi liền ra đại môn, không mấy may để ý tới đám người kia đang trợn mắt há hốc mồm ra, các trưởng lão bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ qua, cái gã tên Tiêu Viêm này, ấy vậy mà lại ở trong lòng Hải Ba Đông có cân lượng ghê gớm như vậy.

Luyện Dược Sư Công Hội.

Mộc gia.

Nạp Lan gia.

Tại Đé đô khổng lồ. Máy phương thế lực to lớn, cũng vì tham gia loại sự kiện sinh tồn. Vốn theo Luyện dược sư Đại hội cùng với Ba năm ước hẹn ấy chấm dứt, để đô dần dần lọt vào trạng thái yên ổn. Lại một lần nữa do sự xuất hiện của Tiêu Viêm, như dòng chảy ngầm biến đổi dâng lên cuộn trào mãnh liệt.

Vân Lam Tông đại diện nghị sự, hơn mười bóng người ở cạnh cái bàn rộng bên trong đại điện. Những người này phần lớn đều một thân bạch bào, huy hiệu trên ngực rất đặc thù, khiến người ta hiểu, bọn họ ở Vân Lam Tông vị trí không hề thấp.

Ngoài ra ở đây còn có Đan Vương Cổ Hà tùy ý ngồi quay lưng ra bên ngoài, phía sau lão tên đệ tử Liễu Linh đang khom người lại, chỉ bắt quá ánh mắt hắn, luôn luôn liếc về một vị nguyệt bào nữ tử phía trước mặt, nhìn thật kỹ càng. Cô gái này nguyên là Nạp Lan Yên Nhiên.

Lúc này Nạp Lan Yên Nhiên, hai má so với mấy ngày trước đây, rõ ràng đã gầy đi nhiều. Một mình ngồi ở đây, con người vốn linh động, cũng là có chút ngẩn ngơ thất thần, không biết đang nghĩ tới cái gì. Bất quá nói tóm

lại, nàng hiện nay, đã mất đi vài phần khí thể lạnh nhạt, lại có điểm quá mức nhỏ bé và yếu ớt khiến người khác dễ động lòng thương cảm.

"Vân Lăng. Mấy ngày trước, ngươi cùng Vân Lô, Vân Thịnh rời khỏi tông môn làm gì?" *Giữa đại điện yên lặng. Nữ tử ẩn chứa nhân nhạt uy nghiêm thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên.*

"Tông chủ! Bởi vì bọn ta có chút chuyện riêng tư, cần ra ngoài một chuyến để giải quyết thôi." Nghe thanh âm nữ tử này, đang ngồi ở vị trí giành cho trưởng lão, lão Vân Lăng hơi hơi căng thẳng, chợt vội vàng cười nói.

Theo khoảng cách một tầm mắt Vân Lăng, chỉ thấy tại chỗ trung tâm cái bàn. Một nữ nhân trên người mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt đang ngồi ngay ngắn ở trên đó, trên gương mặt mỹ lệ bày ra vẻ ung dung mà lại ẩn chứa sự cao quý, lúc này đang ngậm có chút tức giận, nghe Vân Lăng xưng hô, người này rõ ràng đúng là đương nhiệm Tông chủ Vân Lam Tông. Vân Vận

"Các ngươi đi Ô Thản Thành thì phải." *Hừ lạnh một tiếng. Vân Vận nói.*

Vân Lăng sững sờ, ngẩng đầu liếc nhìn hai người khác trên bàn hội nghị một cái. Coi thần sắc vẻ mặt bọn họ cười khờ, lão hết hi vọng để kiếm có thoái thác, đành phải bắt đắc dĩ gật gật đầu.

"Tông chủ. Tiêu Viêm hại danh tiếng Vân Lam Tông ta tổn hao rất nhiều, nếu như dễ dàng buông tha cho hắn như vậy, chẳng phải ngày sau làm cho những kẻ khác tưởng rằng, ai cũng có thể ở trước mặt Vân Lam Tông ta mà chà đạp xỉ nhục sao? Hơn nữa cái chết của Mặc Thừa có liên quan tới hắn, theo lý mà nói. Dù cho đưa hắn liệt vào danh sách truy sát của Vân Lam Tông, Cũng không có gì là quá đáng a." *Vân Lăng giải bày nói.*

"Mối bất hòa trước đây với Tiêu Viêm, tại sau ba năm ước hẹn xong xuôi, đó là hoàn toàn chấm dứt. Ngươi tự mình dẫn người đi đến Tiêu gia như vậy, chắc chắn khiến cho người ta nói Vân Lam Tông ta, chỉ là loại tiểu nhân hẹp hòi mà thôi. Ngày sau. Còn ai chịu tin tưởng và nghe theo chúng ta chứ?" *Liếc qua từng người nổi danh đang dự thánh kia, sắc mặt Nạp Lan Yên Nhiên lại có chút mù mẫm đáng vẻ ưu buồn. Vân Vận bắt đắc dĩ lắc đầu, chợt trầm giọng nói: "Với lại ngươi cũng đừng cho là ta hồ đồ không rõ, hành động lần này của ngươi, lại càng quá đáng, toàn là sự thù hận của riêng ngươi thôi. Còn như cái chết của Mặc Thừa, e chỉ là cái có*

mà thôi, hấn họ Thừa, quan hệ gì với ngươi, cũng không tốt đẹp đến mức độ như vậy."

Bị Vân Vận khiến trách một chặp, lão Vân Lăng vốn mặt dày lại lúc xanh lúc trắng, nhưng cũng không dám nói chen vào. Lập tức đem ánh mắt cầu cứu hướng về trên người vị ngồi ở bên cạnh Vân Vận, đang nhắm mắt giống như ngủ say. Vân Sơn.

"Ngươi không cần nhìn ta. Chiếu theo quy củ của tông môn, Vân nhi hiện tại mới là Tông chủ, lời nó nói. Ngay cả ta cũng chỉ có thể nghe theo."
Mặc dù nhắm hai mắt, lại như là nhìn thấu suy nghĩ của Vân Lăng vậy, lão mở miệng thản nhiên nói. Nghe vậy. Vân Lăng cũng chỉ hết như câm lặng đi.

"Tông chủ. Đại trưởng lão cũng vì Tông môn thôi, vả lại hấn lần này tại Ô Thần Thành, vẫn chưa làm cho Tiêu gia tạo thành thương vong quá mức, chỉ làm hỏng một ít phòng ốc của tòa nhà mà thôi. Ha hả! Bất luận nói như thế nào, hấn cũng là đại trưởng lão của Vân Lam Tông ta. Nếu như để cho hấn khuất thân đi xin lỗi một cái tiêu gia tộc, há chẳng phải hạ thấp thanh danh Tông môn ta ư? Theo như ta thấy, dù sao Tiêu gia cũng không có ai nhận ra thân phận ẩn tàng của đại trưởng lão. Cho nên, chuyện này, tạm thời chúng ta cứ giả vờ không biết đi nhé. Sau này cấp cho Tiêu gia nhiều lợi ích là được rồi." *Một tên trưởng lão đứng dậy cười bênh vực.*

"Ngươi quên mất Tiêu Viêm sao? Trò cười mấy ngày trước đây trên Vân Lam Tông, các ngươi còn ngắm chưa đủ à? Tiêu Viêm đều không phải kẻ ngu xuẩn, trước sau gì hấn hoài nghi đến Vân Lam Tông mà thôi. Lấy tính khí của hấn, ngươi cho rằng, hấn sẽ nuốt giận à? Mỹ đồ toa nữ vương, có cái loại siêu cường này làm chỗ dựa. Dù cho Lão sư của ta, cũng không dám nói có thể tát thẳng cô ta nữa?" *Vân Vận hàng mi cau lại, cười lạnh nói.*

"Ách" *Nhìn sắc mặt lạnh lùng của Vân Vận, tên trưởng lão nọ cũng không dám nói thêm nữa. Chỉ biết rụt cổ lại rồi ngồi xuống.*

"Thế bây giờ Tông chủ định xử lý việc này ra sao? Chẳng lẽ đem ta giao nộp cho Tiêu Viêm, để hấn trút căm phẫn ư?" *Vân Lăng như bị một chút bức tức, lão nhịn không được nói.*

"Đem ngươi giao nộp? Chưa đến nỗi phải như vậy a, với lại cho dù giao

nộp. Tiêu gia cũng không có lá gan mà thu lấy, mà người cũng chớ vội mừng. Chuyện bị Tông nội trừng phạt người tránh không khỏi đâu." *Lạnh nhạt nhìn Vân Lăng. Vân Vân nói tiếp: "Cũng may người lần này còn không có gây ra đại sự gì lớn. Qua vài ngày nữa, ta sẽ phái người đi đến Tiêu gia phối hợp điều tra một chút. Chắc chắn Tiêu Viêm cho dù có Mỹ đồ toa nữ vương làm chỗ dựa, cũng không hy vọng ở Gia Mã Đế quốc mà đắc tội với Vân Lam Tông ta đâu."*

Nghe vậy. Vân Lăng lúc này mới lặng lẽ thở ra một hơi, tuy rằng trừng phạt của Tông môn rất nghiêm khắc. Bất quá với quan hệ và địa vị của lão ở Vân Lam Tông, chắc hẳn những người của Hình đường ấy, cũng không dám quá mạo phạm như thế.

"Chuyện này trước hết xử lý đến đó thôi." Phất tay. Vân Vân đứng dậy, ánh mắt bao hàm vẻ uy nghiêm nhìn khắp đại sảnh, nói: "Ta nhắc lại một lần nữa, tròng nháo kịch ngày đó, đã kết thúc. Làm cho Mặc Thừa bị chết, nếu ai còn gán tội cho một mình Tiêu Viêm. Sẽ bị nghiêm trị."

"Vâng".

Các vị trưởng lão nghe vậy, đều là gật đầu đáp lại.

Vân Vân thở nhẹ một hơi, vừa định để cho mọi người giải tán. Nhưng mà lão Vân Sơn ngay ở bên cạnh sắc mặt đột nhiên biến đổi, đôi mắt vốn khép kín bất thành linh mở to ra. Khí thế hùng hồn khủng bố, làm chấn động cả bên trong đại điện.

"Lão sư? Người bị sao vậy?" *Vân Vân lo lắng, vội vàng hỏi.*

"Tuy rằng chuyện này chúng ta định kết thúc như vậy, đáng tiếc là. Hẳn không chịu đáp ứng a." Sắc mặt hơi âm trầm, ánh mắt lão Vân Sơn nhìn về đại điện nơi không trung xa xa.

Vân Sơn lời vừa dứt không lâu sau đó. Khó mà che giấu một tiếng quát ẩn chứa vô cùng lạnh lẽo, lại như một thứ lôi điện phân nộ, từ trên không trung giáng phủ xuống. Nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ dãy núi.

"Vân Lăng lão cầu. Mau lặn ra đây mà nhận lấy cái chết!"

Chương 357: Dược Nham - Vân Chi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát lạnh lẽo. Lại như Lôi thần phẫn nộ. Quét sạch tất cả dãy núi.

Bên trong Vân Lam Tông, các đệ tử đều ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên trên bầu trời xanh thẳm. Nơi đó, hai đạo nhân ảnh đứng lơ lửng giữa trời, sát ý dày đặc ấy. Đó là do một hắc bào thanh niên dẫn đầu, từ trong cơ thể gã tràn ra ngoài.

"*Tiêu Viêm? Sao hắn lại tới nữa thế?*" Một số người trông trộm gã hắc bào thanh niên trên khuôn mặt lạnh lùng, cặp mắt sắc như gai nhọn. Nhất thời, tiếng kinh hô cùng nhau, ở bên trong Vân Lam Tông liên tiếp vang lên không ngừng, gã thanh niên này mấy ngày trước âm ỉ đến Vân Lam Tông trả thù. Khiến mỗi một tên đệ tử Vân Lam Tông, đều nhớ cái tên này rất kỹ.

Ánh mắt Tiêu Viêm âm u lạnh lẽo chậm chạp tại phía dưới khắp quảng trường Vân Lam Tông đảo qua, cuối cùng ngừng lại ở một chỗ trên đại điện, nơi đó. Một đạo bạch quang xen lẫn vẻ giận dữ, chọt dữ dội bắn đến, sau cùng huyền phù ở giữa bầu trời. Tiếng gầm phẫn nộ, vang vọng khắp không trung: "*Tiêu Viêm. Ngươi vô lễ như vậy, quả nhiên là muốn chết phải không?*"

Ánh mắt tử thần nhìn chòng chọc Vân Lăng huyền phù giữa không trung, lúc này vẻ mặt của lão đang xanh mét, tay phải của Tiêu Viêm dồn sức đem Huyền Trọng Xích ở sau lưng rút ra. Bất ngờ chỉ vào người lão, lạnh lạnh nói: "*Lão vương bát đản! Hôm nay cho dù có Vân Sơn bảo vệ cho ngươi, ta cũng phải nhất định lấy tính mệnh của ngươi.*"

"*Khẩu khí thật lớn a! Đúng lúc ta đang tìm ngươi đây. Ngày hôm nay. Ta xem ngươi có lễ để lại cái mạng ở Vân Lam Tông đi.*" Cười lạnh một tiếng. Vân Lăng nghiêng răng cả giận nói. Gã này xông vào trước Tông môn, vừa chỉ tên điếm họ lại còn chửi rửa uy hiếp một trận, quả thực là làm cho danh dự của lão ở trong Tông môn bị hủy hoại hết mà.

"*Vân Lăng. Im miệng.*" Tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng, bỗng nhiên

giữa không trung vang lên. Nghe tiếng quát này, các đệ tử Vân Lam Tông ở bên dưới, đều không hện mà cùng hơi hơi khom người lại. Ngay cả lão Vân Lăng, cũng chỉ biết oán hận phát tay, lui ra phía sau một bước.

Vài đạo bạch quang như thiểm điện ở phía chân trời. Liên tức khắc, mấy người rải rác xuất hiện ở phía trên không trung. Giữa trong đám người đó có một người, quần áo màu xanh nhạt bay phất theo làn gió nhẹ, tóc ở trên đầu được vấn thành hình dáng phượng hoàng, làm nổi bật dung mạo mỹ lệ cao quý của nàng, nhưng cũng khó có thể che giấu một chút uy nghiêm ở trong ánh mắt.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua trên thân thể mấy người vừa xuất hiện này, ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại chỗ Vân Sơn một lát, sau đó lại chuyển qua trên người một nữ nhân đứng ở giữa. Có thể tùy tiện khiển trách Vân Lăng thân phận là đại trưởng lão như thế, chắc hẳn thân phận của nàng ta tuyệt đối sẽ không thấp. Mà ở trong Vân Lam Tông, ngoại trừ lão Vân Sơn ở chỗ này ra. E rằng chỉ có đương nhiệm Tông chủ Vân Vận mới đủ tư cách làm như vậy thôi.

Cuối cùng tầm mắt di chuyển lên trên gương mặt mỹ lệ cao quý ấy. Bốn mắt nhìn nhau, đều hơi sững sốt, rất nhanh bỗng đờ đẫn.

Giờ phút này. Làn gió nhẹ như ủ rũ. Hiện rõ ra hai khuôn mặt đối diện nhau cùng đờ đẫn.

"Vân Chi?"

"Được nham?"

Giữa không trung yên lặng, hai thanh âm kinh ngạc, kèm theo ngỡ ngàng. Bỗng nhiên từ trong miệng Tiêu Viêm và Tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận cùng thốt ra.

Lời cùng thốt ra lúc sau hai người đều ngẩn ra. Ánh mắt nhìn một vòng chung quanh toàn bộ. Tựa hồ nhận thức được điều gì. Lập tức sắc mặt cả hai lại đều có chút thay đổi.

"Vân Chi."

Ánh mắt tử thần của gã nhìn chăm chú gương mặt mỹ lệ nhưng lại lộ rõ vẻ

hoảng loạn ấy, một lúc lâu sau. Tiêu Viêm dường như nghĩ thông suốt mọi thứ, bỗng nhiên gã hít sâu một ngụm lãnh khí, chẳng biết nên làm thế nào mới phải. Trong lòng đầy vẻ chán chường, trong thanh âm lặng lẽ có điểm phần nộ run rẩy: *"E rằng phải gọi ngươi là Tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận lại nghe hay chứ nhỉ?"*

"Ngươi!" Tại trước không trung trên đại điện con ngươi tròn trĩnh uy nghiêm ấy, lúc này lại có chút bối rối và mơ hồ cùng dâng lên. Vân Vận cười khổ nói: *"Ta thật không nghĩ tới, người tên là Tiêu Viêm trong miệng Yên Nhiên, vậy mà lại chính là ngươi."*

"Vận nhi! Ngươi và Tiêu Viêm quen nhau à?" Nghe hai người này nói chuyện có phần mập mờ không đầu không đuôi, cả đám người Vân Lăng xung quanh cũng là sững sốt, ngơ ngác nhìn nhau. Lão Vân Sơn ở bên cạnh nhướn mày, nhin không được nói chen vào.

"Án! Có...có duyên đã từng gặp vài lần. Chỉ có điều ngay cả tên họ thật hẳn cũng dấu đi. Đó là lí do mà đến giờ đồ nhi mới biết a" Vân Vận ánh mắt có chút trốn tránh, nói.

Nghe Vân Vận nói vậy, trong trái tim gã càng thêm nguội lạnh, tự cười giễu bản thân lắc lắc đầu, cười nhạt nói: *"Tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận là đại quý nhân. Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi. Sao lại có thể quen biết với nàng được? Ta chỉ có biết một người con gái, nàng ấy tên là Vân Chi. Chẳng phải tên Vân Vận."*

Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Vân Vận nhìn chăm chăm gương mặt gã thanh niên ấy đang tự cười nhạo chính mình, những lời nói của hắn. Khiến trong lòng Vân Vận lại thêm cảm thấy đau đớn âm ỷ, ngọc thủ bên trong tụ bào, cũng là nắm lại gắt gao. Mức độ mạnh mẽ của nó, dĩ nhiên làm cho xương cốt chỗ bàn tay ấy, đều có chút trắng bệch cả lên.

Ánh mắt đảo qua đảo lại ở trên sắc mặt của Tiêu Viêm và Vân Vận. Vân Sơn mặt mày lại càng thêm nhăn nhúm, lão có thể cảm thấy được, giữa hai đứa chúng nó. Tất nhiên là xảy ra chuyện gì rồi.

"Tiêu Viêm. Lần trước thả ngươi đi, tại sao lần này còn chạy đến Vân Lam Tông ta. Hơn nữa trước mặt mọi người còn buông lời khinh nhờn trưởng lão Tông môn ta, ngươi thật đúng là khi dễ Vân Lam Tông ta hay sao? Tuy ngươi có Mỹ đồ toa nữ vương chống đỡ. Lão phu vẫn y như cũ khuyên

ngươi một câu. Phàm làm việc gì, trước hết cũng phải giữ một đường lùi cho mình. Muốn tìm cây hồng yêu đuối mà co kéo. Ngươi tìm làm chỗ rồi đây." Vân Sơn liếc Mỹ đồ toa nữ vương ở phía sau Tiêu Viêm một cái. Trầm giọng quát, trong tiếng quát, ngầm có vẻ tức giận. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thản nhiên đem ánh mắt từ trên người Vân Vận chuyển qua lão Vân Sơn. Tiêu Viêm cười lạnh nói: "*Vân Sơn Tông chủ. Tại sao ta phải chạy đến Vân Lam Tông u. E rằng chuyện này. Ngươi nên hỏi đại trưởng lão Vân Lăng đi?*"

Sắc mặt khê biến. Vân Sơn hung hăng liếc mắt như muốn xử giáo Vân Lăng một cái, trầm giọng nói: "*Hành động lần này của Vân Lăng, cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi. Huống hồ, hẳn cũng chưa gây ra tổn hại gì quá lớn cho Tiêu gia ngươi, những thứ bị tổn hại. Vân Lam Tông của ta sẽ phái người bồi thường cho các ngươi là được. Hảo. Nếu ngươi đến vì chuyện này, vậy thì có thể rời khỏi được rồi đấy.*"

"*Ha ha! Ha ha!*" Nghe Vân Sơn nói thế. Tiêu Viêm đúng là ngẩn ra, gã bỗng cười rộ lên, trong tiếng cười, lại có vài phần sát dữ tợn. Ngay sau đó. Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú, sát ý cũng là che kín, chẳng chịu khuất phục nói: "Vân Sơn! Ta kính ngươi là tiền bối, mới nói chuyện khách khí như vậy. Bất quá ngươi thật không biết hay là giả không biết? Vân Lăng lão cầu kia đến Tiêu gia ta, ngươi vẫn cho rằng chẳng qua là phá hư một ít kiến trúc thôi sao? Bởi vì có hẳn đến 'chiêu cốt', mà Tiêu gia ta, thiếu chút nữa liền bị diệt vong, cái hậu quả này. Ngươi khinh miêu đậm tả - nhẹ nhàng bâng quơ một câu bồi thường, lại có thể hoàn toàn triệt tiêu ễ vậy sao?"

Nghe vậy, mọi người đều hơi biến sắc mặt. Vân Sơn cùng Vân Vận, nhìn sắc mặt đều giống như vậy. Bọn họ không nghĩ tới. Hai người Vân Lô - Vân Thịnh cả gan nói dối họ nhiều như vậy.

"*Chuyện này. Quả thực Vân Lăng đã làm quá đáng, ngươi muốn phải bồi thường như thế nào. Vân Lam Tông ta có khả năng sẽ tận lực đáp lại.*" Vân Sơn nghiêm minh nói, lời ẩn ý của lão, có lẽ bởi vì bên mình có vẻ không hợp đạo lý cho lắm, nên có chút dụi giọng lại.

"*Bồi thường! Lão Vương bát đản ngươi chỉ có biết bồi thường thôi.*" Tiêu Viêm nổi trận lôi đình thở gấp, đột nhiên từ trên khuôn mặt dữ tợn, gã

buộc miệng nóng nảy trút ra.

Gã tức giận mắng không chút khách khí, lúc này mọi người Vân Lam Tông, cho dù là bao gồm ngay bản thân lão Vân Sơn, đầu óc đều hơi có phần choáng váng cả mặt mày. Bởi vì nhiều năm qua như vậy, chưa khi nào lão nhận cái loại nhục mạ quá mức như vậy? Sau khi choáng váng mặt mày, cơn thịnh nộ lại dữ dội bốc lên. Sắc mặt lão Vân Sơn, trở thành âm trầm hẳn lại.

"Lão cậu Vân Lăng kia từ Tiêu gia đem cha ta đuổi giết, đến bây giờ người vẫn chưa quay về, sống chết còn chưa biết. Lão Vương bắt dẫn người hôm nay nếu không cấp cho ta một cái công đạo, ngay cả liều cái mạng này. Ta cũng phải khiến cho Vân Lam Tông nguyên khí đại thương." Vốn Tiêu Chiến mất tích, khiến cho Tiêu Viêm lòng tràn đầy sát ý cùng nổi giận. Đến hiện giờ bỗng nhiên phát hiện ra thân phận thật sự của Vân Chi, càng làm cho nội tâm của gã thêm vài phần buồn bực nóng nảy. Cộng thêm lão Vân Sơn kiêu ngạo miệng cứ toàn nói lời vô nghĩa, sát ý sục sôi dạt dào và hung ác ấy của Tiêu Viêm, rốt cục thì tại thời khắc này, giống như một ngọn núi lửa. Bùng nổ thức dậy.

"Phụ thân ngươi? Vân Lăng cũng không có nói qua, hẳn từng đã thương phụ thân ngươi à." Nhìn qua vẻ hung bạo của Tiêu Viêm. Vân Vận nhin không được hỏi.

"Vậy ý của ngươi là Tiêu gia chúng ta già trẻ mấy trăm người, tận mắt nhìn thấy chuyện này. Là bịa đặt phải không? Vì ba tên lão cậu Vân Lăng bắt dẫn đi, cha ta một mình tháo chạy khỏi Ô Thản Thành. Mà bọn chúng chính là một mạch đuổi theo phía sau cha ta đến mức như vậy, bắt đầu từ đó người chưa có trở về. Cái món nợ này ta không tìm Vân Lam Tông ngươi tính toán, vậy nên tìm ai? Tìm ai hả? Ngươi nói cho ta biết đi?" Tiêu Viêm sắc mặt dữ tợn nhằm vào Vân Vận nóng nảy thét lên.

Nhiều năm qua như vậy. Lần đầu tiên nàng bị người ta tức giận thét vào mặt như thế, lẽ ra Vân Vận phải lập tức giận tím mặt. Cũng không biết tại sao, đối với người trước mặt này. Nàng lại không sinh ra nửa điểm tức giận, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Sau một lúc lâu, trợn mắt nhìn về lão Vân Lăng. Tức giận nói: *"Vân Lăng. Đem sự tình nói rõ ràng cho ta biết. Bằng không, ta sẽ buộc ngươi phải giao ra chức vị đại trưởng lão."*

"Tông chủ. Ta không hề làm tổn thương đến phụ thân hẳn a." Trên đầu đờ

ra mồ hôi lạnh. Vân Lăng vội vàng nói: "Ngày đó chúng ta kiên định đuổi tới, đã có thể tại một mảnh rừng rậm sắp bắt được hắn thì, người đó lại đột nhiên biến mất. Sau khi tái mặt, chúng ta tuy rằng tìm tòi khắp vùng phụ cận. Nhưng vẫn y nguyên không tìm được tung tích của hắn a."

"Đột nhiên biến mất?" Đôi hàng mi khẽ cau lại. Vân Vận quát lên: "Tiêu Chiến thực lực chỉ ở cấp bậc Đại Đấu Sư, làm sao có thể trước mặt các ngươi một tên Đấu Hoàng, hai gã Đấu Linh mà biến mất? Ngươi nói dối ngay một điểm rất dễ mượn cớ cũng tìm không được nhỉ."

"Cái này...ta cũng không biết." Nhưng sự thật chính là như thế. Tông chủ nếu như là không tin lời ta nói, có thể hỏi hai người Vân Lô - Vân Thịnh xem. Bọn họ cũng là tận mắt nhìn thấy đấy, ta có thể lập thệ, việc này. Là sự thật không nửa lời giả dối." Vân Lăng cười khổ nói.

Vân Vận cùng Vân Sơn liếc mắt nhìn nhau, cũng đều chau mày, lời này cho dù bọn họ tin. Tiêu Viêm cũng tuyệt đối không có khả năng liền bỏ qua như vậy a, hai người ngẩng đầu. Quả nhiên là nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm dần dần hoàn toàn âm trầm lại.

Ánh mắt Tiêu Viêm hết như cối âm phủ lạnh lẽo dán chặt lấy lão Vân Lăng, lửa giận trong lòng hung bạo bốc dựng lên. Làm cho gã không nghe bất luận một câu vô nghĩa gì của đối phương, hít sâu một ngụm không khí giá lạnh. Song thủ phiên động. Huyền Trọng Xích to lớn biến mất ở giữa bàn tay, hữu thủ khẽ thò ra, ở ánh mắt mọi người đang nhìn kỹ. Thanh sắc Hỏa diễm, thanh thoát dâng lên.

"Hôm nay. Không giao người ra. Ta sẽ phá hủy nơi này đi vậy." *Tiêu Viêm nhìn chòng chọc. Thanh sắc Hỏa diễm giữa con ngươi đen kịt phản xạ ra thanh quang dữ tợn, giống như từ trong thanh âm lạnh nhằm bao hàm sát khí, lại khiến mọi người ở đây vẻ mặt hơi biến sắc.*

"Tiêu Viêm! Cho ta thời gian vài ngày. Ta có thể phái người giúp ngươi tìm kiếm, nếu thật theo như lời Vân Lăng nói, tánh mạng của phụ thân ngươi hẳn là không sao đâu." *Tiêu Viêm sắp bộc lộ điên cuồng. Vân Vận gấp giọng nói nhanh.*

"Không cần làm phiền người của Vân Lam Tông ngươi. Ta tin."

Tiêu Viêm khe khẽ lắc lắc đầu, cúi đầu xuống nhìn Thanh sắc Hỏa diễm

trên bàn tay nhẹ nhàng phiêu dăng: "Hôm nay. Cái mạng chó của Vân Lăng. Phải chết."

"Tiêu Viêm. Chuyện này quả thực là lỗi của Vân Lăng. Nhưng người chỉ bằng vào việc ấy mà muốn lấy đi tính mệnh của hắn. Không khỏi có phần quá mức thì phải?" *Vân Sơn trầm giọng nói: "Hơn nữa cho dù người có Mỹ đồ toa nữ vương giúp đỡ. Định hy vọng dựa vào lực lượng của chính người mà đánh với Vân Lăng. Chắc cũng là không có khả năng a? Chuyện ngày hôm nay. Ta có thể không so đo tính toán. Người đi đi."*

Tiêu Viêm nhìn về cái phát tay lão Vân Sơn ngụ ý trực khách. Khóe miệng lại héch lên cười mỉa mai, tả thủ cũng là chậm rãi nâng lên, trong lòng bàn tay nhoáng lên một cái. Bạch sắc Hỏa diễm dày đặc, bất thành linh hiện ra ở trong tầm mắt của mọi người.

"Đây là Di hỏa!" Hướng về Bạch sắc Hỏa diễm dày đặc, mọi người ở tại đây, đôi đồng tử đều là mãnh liệt co rút lại.

"Vân Sơn. Là người dồn ép ta a." Ngưng mắt nhìn hai loại màu sắc hỏa diễm khác biệt ở trên song thủ. Tiêu Viêm thấp giọng lầm nhảm.

Song thủ ngừng lại một chút. Ở ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm bắt đầu xoay chuyển. Chậm rãi tựa như tiếp xúc với nhau.

Ở bên ngoài Vân Lam Tông. Vài đạo quang ảnh đột nhiên xuất hiện đột ngột lướt đến, chợt dừng lại tại phía trên một cây đại thụ. Khi bọn hắn đem ánh mắt quét đến Tiêu Viêm, lúc này hai loại Di hỏa ở trong tay gã chậm rãi tựa như tiếp xúc với nhau. Cũng là nhìn không được hít vào một ngụm lương khí.

"Trời ạ! Tên gia hỏa này. Thực là điên rồi! Hắn muốn đem Vân Lam Tông hoàn toàn hủy diệt sao? Bọn đàn độn Vân Lam Tông này nữa. Sao lại trêu chọc hắn đến nông nổi này vậy?"

Thân hình Hải Ba Đông hiện ra ở trên ngọn một cây đại thụ. Trợn mắt há hốc mồm nhìn về Thanh Bạch Hỏa diễm ấy tiếp xúc với nhau. Lão gần như đờ đẫn líu ríu nói.

Chương 358: Đánh Chết Vân Lăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong Vân Lam Tông. Tất cả đều ngẩng đầu nhìn thanh bạch hỏa diễm trong hai tay Tiêu Viêm chậm rãi tiếp xúc. Cho dù là đệ tử thực lực thấp kém. Cũng bắt đầu cảm nhận được một chút bất an. Một cỗ xao động, từ bên trong Vân Lam Tông lan ra.

"Tiêu Viêm người muốn làm gì?" Thân là Đẩu Tông, Vân Sơn càng sớm cảm nhận được cỗ cảm giác bất an. Lập tức con mắt tròn trũng, lớn tiếng quát.

Không để ý đến tiếng quát của hắn. Con mắt Tiêu Viêm tràn ngập sát ý lạnh lạnh, gắt gao nhìn chằm chằm lưỡng sắc hỏa diễm. Theo lưỡng sắc hỏa diễm bắt đầu tiếp xúc, nhất thời, không gian giữa song chương lúc đó. Bất ngờ biến đổi vạn vạn. Từng đạo tiếng vang giống như sấm rền, từ bên trong truyền ra, chấn động lòng người.

Tại phía sau Tiêu Viêm. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương cũng là ngạc nhiên nhìn cử động phía trước. Bởi vì trước kia có Thôn Thiên Mang linh hồn áp chế, lấy hắn đối với Tiêu Viêm cũng biết được một số tình huống. Cũng là gần đây biết được một chút, nhưng Phật Nộ Hỏa Liên này!. Nàng lại vừa vạn có điểm không biết.

"Lưỡng chủng dị hỏa dung hợp?. Gia, cũng quá điên cuồng đi." Mỹ Đồ Toa Nữ Vương hơi nhíu mi. Nhớ ngày đó, chỉ gần một Thanh Liên Địa Tâm hỏa đã hành hạ nàng đến chết đi sống lại. Nay lưỡng chủng dị hỏa dung hợp sẽ sản sinh ra loại năng lượng kinh khủng cỡ nào?

"Ngăn hắn lại!"

Giữa song chương Tiêu Viêm truyền ra đợt yên tĩnh. Vân Sơn sắc mặt cũng là từ từ ngưng trọng. Hắn có thể nhận thấy được, lưỡng chủng dị hỏa kia nếu như dung hợp. Sẽ đáng sợ như thế nào, lập tức vung tay lên. Trầm giọng quát.

Nghe Vân Sơn hạ lệnh. Mấy người Vân Lăng từ lâu đã đứng chờ một bên. Sau lưng đấu khí song đực nhất thời rung lên. Lập tức thân thể hóa thành

quang ảnh. Quay về phía Tiêu Viêm bắt đi.

Nhìn mấy người Vân Lăng bao vây. Tiêu Viêm sau lưng tử vân dục khê động. Thân thể đột nhiên lộn ngược, lui ra phía sau. Lưỡng sắc hỏa diễm trên hai tay đã bắt đầu quấn vào nhau. Từng đạo thanh bạch hỏa diễm giống như điện bình thường. Không ngừng tiếp xúc với nhau, thỉnh thoảng từ trong đó bắn ra vài đạo hỏa diễm. Rơi một chút trên cây đại thụ. Nhất thời, đại thụ cao hơn mười thước giữa ánh mắt chấn kinh của nhiều người. Dĩ nhiên hóa thành tro bụi.

Trên bầu trời. Vài đạo nhân ảnh dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người bên dưới. Chợt hiện lên không ngừng truy đuổi, mặc dù tử vân dục của Tiêu Viêm tốc độ so ra kém đấu khí chi dục nhưng mượn sự linh hoạt tránh né cùng với đám người Vân Lăng có sự kiên ky đối với dị hỏa. Mỗi một lần sắp rơi vào vòng vây, đều bị hấn giáo hoạt chạy thoát.

Mà tại trong lúc truy đuổi lưỡng chủng dị hỏa trong tay Tiêu Viêm đã dung hợp hơn gần phân nửa. Thanh bạch hỏa diễm lượn lò không ngừng giống như những tia lửa điện.

"Hừ. Tiểu tử Tiêu Viêm này có thể tránh thoát liên tục đám người Vân Lăng đuổi bắt. Vân Sơn hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trước một bước. Thân thể cơ hồ giống như trong nháy mắt di động. Quý dị xuất hiện tại lộ tuyến Tiêu Viêm rút lui. Hữu chưởng lộ ra. Trong đó hấp lực bạo dưng.

Song ngay khi Vân Sơn định một chiêu bắt lấy Tiêu Viêm, thì trước mắt thân ảnh chớp động. Thân hình Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, cũng là che ở trước mặt hắn. Nhân nhật nói: "Vân Lam Tông cử toàn bộ tông lực đi bắt một đại đấu sư. Dĩ nhiên cuối cùng người còn muốn động thủ. Này có đúng hay không là có điểm quá mức mất mặt rồi?" *Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, đừng tưởng lão phu sợ ngươi. Ta chỉ không nghĩ đến cùng ngươi phát sinh xung đột mà thôi, hôm nay Tiêu Viêm rõ ràng là tới vì Vân Lam Tông ta. Mong rằng ngươi không xen vào việc của người khác! Nếu không. Ta Vân Lam Tông. Cũng không thể để mặc ngươi dẫm đạp trên đầu như vậy đâu."* Nhìn Mỹ Đồ Toa Nữ Vương ngăn cản trước mặt. Vân Sơn sắc mặt có chút âm trầm quát. *"Nếu ngươi đây có hứng thú, ta đây cũng muốn cùng ngươi thử xem. Từ lúc nắm trong tay thân thể này, ta còn chưa sử dụng qua hết toàn lực đâu."* Mỹ Đồ Toa Nữ Vương thản nhiên cười nói. Bên trong, dĩ nhiên có phần nóng lòng muốn thử. *thí.*

Khuông mặt có chút co quắp. Vân Sơn quay đầu về phía Vân Vận quát: "*Vận nhi. Ngăn dị hỏa trong tay Tiêu Viêm dung hợp. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương. Ta ngăn cản.!*"

"*A? Này*" nghe tiếng quát của Vân Sơn. Vân Vận ngẩn ra. Trên gương mặt hơi giãy dụa một phen. Dĩ nhiên là đứng ở không trung không có động tác gì.

"*Vận nhi. Người đang làm gì? Thứ đó trong tay Tiêu Viêm quá mức đáng sợ. Nếu hắt ném vào Vân Lam Tông. Ngọn núi này toàn bộ đều bị phá hủy. Đến lúc đó tông nội đệ tử, chắc chắn sẽ chết thảm trọng. Người như thế nào ngồi trên vị trí tông chủ.?*" Nhìn Vân Vận cư nhiên không hành động theo lời hắt nói. Vân Sơn lúc đầu cũng là ngẩn người. Chợt nghiêm khắc quát.

"*Vâng sư phụ*" gương mặt một trận biến ảo, dưới vô số cái nhìn kỹ của đệ tử bên dưới. Vân Vận cắn răng gật đầu, sau lưng hai cánh khê chấn. Thân thể hóa thành một đạo gió nhẹ, như tia chớp quay về phía Tiêu Viêm bay vút tới.

Nhìn thấy Vân Vận nhích người. Vân Sơn lúc này mới thở ra một hơi. Quay đầu lạnh lùng nhìn Mỹ Đồ Toa Nữ Vương. Nói: "*Cho dù không có ta động thủ. Tiêu Viêm cũng quyết không có khả năng thuận lợi dung hợp dị hỏa.*"

"*Ta chỉ là ngăn cản người mà thôi. Về phần hắt đến tột cùng có thể thành công hay không. Cũng chẳng phải là chuyện liên quan đến ta..*" Mỹ Đồ Toa Nữ Vương liếc mắt một cái nhìn Tiêu Viêm bị truy đuổi bay chung quanh. Lười biếng nói.

"*Hừ.*" Cười lạnh một tiếng. Vân Sơn quay đầu ánh mắt đặt tại cuộc truy đuổi trên bầu trời. Con mắt gắt gao nhìn chăm chăm giữa hai tay Tiêu Viêm. Nơi đó, theo lưng chừng dị hỏa dung hợp. Một cỗ cho dù là Vân Sơn cũng phải cẩn trọng đối đãi kinh khủng năng lượng, đang chậm rãi ngưng tụ.

Sau lưng hai cánh chấn động. Vừa né tránh công kích của Vân Lăng đánh tới. Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, khóe mắt bạch quang hiện lên, chỉ thấy Vân Vận chẳng khác gì quỷ mị xuất hiện trước mặt, trên cánh tay thon dài, lúc này xuất hiện dày đặc bạch quang.

Ngọc thủ hướng về phía hỏa cầu trong tay Tiêu Viêm đánh tới. Xem tình trạng này nếu bị đánh trúng. Hỏa cầu vắt vả dung hợp, chỉ sợ là sẽ bị đánh tan.

Hung hăng cắn răng. Tiêu viêm hai tay duy trì dị hỏa dung hợp lúc này đã mạnh mẽ hơn nhiều, sau đó hai cánh chân động, dĩ nhiên là tập trung hết toàn lực lên ngực. hướng về phía thủ chương Vân Vận bay tới.

Nhìn Tiêu Viêm không sợ chết dùng tính mạng ngăn cản. Vân Vận ngân ra. Lòng mày nhíu chặt, gắt gao nhìn chăm chăm vào con người đen nhánh. Lúc thủ chương sắp tiếp xúc đến ngực thì trong lòng không khỏi mềm nhũn, khẽ thở dài một hơi. Sau đó bàn tay dán chặt chỗ ngực Tiêu Viêm. Bay tới.

" Tiêu Viêm. Có việc gì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện mà. Có thể không đem sự việc giải quyết như vậy chẳng?" *Âm thanh rất nhỏ. Dĩ nhiên là hàm chứa một chút ý cầu khẩn, truyền vào trong tai Tiêu Viêm.*

"Không nói chuyện, là Vân Lam Tông người khinh người quá đáng! Nợ máu. Phải trả bằng máu! Mệnh Vân Lăng. Ta phải thu!" *Cắn răng. Tiêu Viêm cấp tốc lui về phía sau. Âm thanh lạnh lùng nói.*

"Nhưng Vân Lam Tông đệ tử vô can. Người cần gì đụng đến họ?" *Vân Vận cánh tay dán vào bả vai Tiêu Viêm đẩy tới, nhìn qua có điểm giống như cướp đoạt. Nhưng thật ra là nàng cố ý làm như thế.*

Vân Lăng xông vào Tiêu gia ta lại không có nghĩ. Nguyên nhân bởi vì hắn. Tiêu gia mấy trăm nhân khẩu, thiếu chút nữa toàn bộ bị giết? Chẳng lẽ họ không phải đều vô tội sao?" Tiêu Viêm thân thể thoáng có chút run rẩy phần nô quát.

"Ai" nhìn Tiêu Viêm cái loại này khuôn mặt xanh đen. Vân Vận tát vào miệng hắn một cái. Khẽ thở dài. Cười khở nói: *"Hiện tại tâm tình đang kích động chờ người tỉnh táo rồi chúng ta bàn lại đi. Bất quá. Đồ vật kia của người thật sự quá khinh khủng, ta không thể tiếp tục để người ngưng tụ nó. Xin lỗi người."*

Không khí phía sau Vân Vận chân động. tốc độ đột nhiên bạo tăng. Trong nháy mắt xuất hiện phía trước người Tiêu Viêm. nhất thời. một cỗ mùi

thơm nhàn nhạt mà Tiêu Viêm quen thuộc. bay vào trong mũi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Cùng một năm trước giống nhau" Nhìn dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc, ma xui quỷ khiến. Tiêu Viêm đột nhiên nói một câu.

Cánh tay nhỏ nhắn đưa ra. Giờ phút này chợt dừng lại. Vân Vận trên mặt thoáng cười, một cổ ửng đỏ, đột nhiên không hề dự đoán trước hiện ra.

Trong lúc đang nói. Tiêu Viêm hoàn hồn trở lại, lập tức thở dài. Thừa dịp thất thần trong nháy mắt, hai cánh chân động, cấp tốc rời xa phạm vi công kích của Vân Vận.

"Tên giáo hoạt" Lúc Tiêu Viêm lùi ra phía sau thì. Vân Vận cũng là hoàn hồn trở lại. Gương mặt dĩ nhiên mang theo một nét ửng hồng say lòng người, nhẹ nhất. ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm bay vút trở ra. Mặt cười cũng là từ từ hiện lên một mảng tái nhợt. Chỉ thấy trong bàn tay Tiêu Viêm. Lưỡng sắc hỏa diễm đã hoàn toàn dung hợp xong. Trong đó hỏa xà bắn ra bốn phía. Không ngừng chuyển động, giống như vật gì đó sắp phá ra.

"Người này dĩ nhiên còn làm ra chuyện này sao. Ai. Nhanh lên đi thôi. Lúc này đây, Vân Lam Tông phải tổn thất thảm trọng rồi." Cách đó không xa. Hải Ba Đông nhìn thanh bạch hỏa cầu trong tay Tiêu Viêm không ngừng di động. Không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Run giọng nói.

Tại vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Hỏa cầu trong tay Tiêu Viêm cấp tốc di động. Chỉ sau chốc lát thời gian. Hỏa cầu đột nhiên bạo liệt nổ ra. Hỏa quang đại thịnh. Hóa thành một đóa thanh bạch hỏa liên bằng bàn tay. Hỏa liên lơ lửng giữa không trung. Cuối cùng huyền phù trên hữu chưởng Tiêu Viêm.

"Vân Lăng tên hỗn đản này!"

Vân Sơn kinh ngạc nhìn thanh bạch hỏa liên, sau một lúc lâu, đột nhiên hung hăng mắng một tiếng. Hỏa liên trên không trung tản mát ra năng lượng, làm cho hắn có cảm giác xúc động muốn chết. Người không có việc gì như thế nào lại đi tìm loại địch nhân ngay cả ta cũng khó giải quyết này.?

"Người này dĩ nhiên dốc toàn lực?" Mỹ Đồ Toa Nữ Vương cũng là lộ vẻ mặt kinh ngạc lâm bâm nói.

Khuông mặt mang theo một tia cuồng nhiệt. nhãn quang gắt gao nhìn chăm chăm hỏa liên trong tay. Tiêu Viêm đầu óc một trận mê muội, cắn răng kiên trì. Mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt âm lãnh hướng xuống phía dưới.

Bị Tiêu Viêm trông lại. Vân Lăng trong lòng rung lên. Lúc này hẳn cũng cảm nhận rõ ràng hỏa liên kinh khủng kia. Lập tức mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng đổ. Thần sắc sợ hãi, hiện lên trên gương mặt.

"*Lão tạp chủng. Chết đi!*" Tiêu Viêm nhếch miệng nói. Con mắt đỏ thẫm rít gào. "*Tiêu Viêm. Ta thật không đã thương cha ngươi. Thật sự a! Là hẳn tự mình mất tích!*" Cảm nhận được sát ý Tiêu Viêm, Vân Lăng sắc mặt một trận trắng bệch, thân thể cấp tốc hạ xuống, thất thanh kêu lên.

"*Tiêu Viêm. Không được!*" Vân Vận mặt cười tái nhợt thất thanh ngăn trở.

Ánh mắt nhìn chăm chăm Vân Vận, cái loại mỹ lệ gương mặt này. Tiêu Viêm khước miệng cười nhẹ. Nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: "*Chậm*".

Bàn tay khẽ nâng. Thanh bạch hỏa liên chậm rãi nổi lên. Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi cánh tay khẽ động, thanh bạch hỏa liên. Trong nháy mắt hóa thành một đạo quang mang. Hướng về phía Vân Lăng đang chạy trốn phía dưới bắn tới.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Thanh bạch hỏa liên giống như thiên thạch trên trời. Mang theo khí tức hủy diệt xẹt qua bầu trời. Sau đó đuổi theo về mặt khinh khủng của Vân Lăng.

"*Uống!*" trong tay ấn kết bỗng nhiên di động. Khuôn mặt dữ tợn quát.

Tiếng quát hạ xuống. Thanh bạch hỏa liên, giữa từng đạo ánh mắt kinh hãi, âm âm nổ mạnh. Giờ khắc này. Tựa như thiên lôi oanh kích vang dội, tiếng vang vọng lan khắp phương viên Vân lam Tông vài trăm dặm!

-----oOo-----

Chương 359: Sinh tử chi cục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không trung ầm vang tiếng sấm nổ. Giờ phút này đỉnh Vân Lam sơn trong khoảnh khắc giống như biến thành một tòa núi lửa phun trào. Thanh bạch hỏa diễm nóng cháy khuếch tán hỏa sóng lan tỏa theo một hình vòng cung. Chỉ một thoáng Vân Lam sơn bắt đầu kịch liệt chấn động. Từng đường vết nứt theo chấn động xuất hiện trên vách núi lan tràn mở ra. Đất đá sụp đổ, cây cối đốt hủy. Cảnh tượng nghiêm nhiên như tận thế hủy diệt.

Mãnh liệt hỏa sóng lan tỏa thành hình một đóa hoa sen khổng lồ bao trùm toàn bộ Vân Lam sơn. Thậm chí phạm vi xung quanh trăm dặm đều có thể rõ ràng thấy được.

Trong phạm vi trăm dặm quanh Vân Lam Tông. Người người ngẩng đầu. Thần tình rung động nhìn đóa hoa sen nở rộ trên đỉnh Vân Lam. Cho dù khoảng cách rất xa. Vẫn làm cho mọi người cảm nhận được, không khí tựa hồ đột nhiên nóng lên rất nhiều.

Hoàn mỹ hình thái Phật Nộ Hỏa Liên. Lực phá hoại cư nhiên làm cho người ta phải kinh sợ.

Trên bầu trời, cách đỉnh Vân Lam sơn vài chục thước. Đám người Hải Ba Đông thân hình thoáng hiện ra. Vừa lúc nhìn thấy thật lớn hỏa liên đang nở rộ trên bầu trời. Cảm thụ được hỏa sóng nóng cháy vẫn đang không ngừng khuếch tán. Máy người đều nhin không nổi cảm thấy miệng lưỡi khô ran. Cổ lực lượng này thật sự là quá mức khủng bố.

"Ba Đông huynh. Tiêu Viêm..hắn đang thi triển....?" Gia Hình Thiên nuốt ngụm nước miếng. Vẻ rung động trên khuôn mặt khó có thể che dấu. Hắn trước nay vẫn luôn cực kỳ xem trọng Tiêu Viêm. Nhưng lại vẫn không nghĩ tới. Một đại đấu sư cư nhiên có thể có thực lực công kích khủng bố đến như vậy, cho dù là ngay cả hắn cũng cảm thấy trái tim đang đập loạn nhịp.

Ở bên cạnh Gia Hình Thiên. Pháp Mã miệng cười nhả nhó gật đầu. Mỗi một lần gặp mặt. Thanh niên tên Tiêu Viêm này tựa hồ đều làm cho bọn họ chấn động. Hiện giờ hắn thi triển ra thần bí hỏa liên tới mức này. Lại càng khiến bọn hắn chấn kinh thêm một phen nữa. Nghĩ đến đây. Pháp Mã trong lòng bỗng nhiên có chút tiếc hận cùng hối hận, dựa theo tiềm lực Tiêu Viêm thể hiện ra cho đến hiện giờ. So với Vân Lam Tông, giá trị của

tên tiểu quái vật này cũng chẳng kém là bao, nói cách khác. Cho dù vì Tiêu Viêm, đặc tội với Vân Lam Tông cũng không phải là hoàn toàn không có lỗi.

"Ai! Vẫn là lão gia hỏa Hải Ba Đông kia có con mắt sắc bén." Khẽ thở dài một hơi. Pháp Mã liếc mắt nhìn Hải Ba Đông đang cách đó không xa. Ở trong lòng thấp giọng thì thào: *"Chuyện ngày hôm nay đúng là thành chuyện lớn rồi. Vân Lam Tông đến tột cùng đã phạm phải điều gì? Dựa theo tính tình của Tiêu Viêm nếu không có bị đè nén quá mức, chắc chắn sẽ không hành động điên cuồng tới mức này."*

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đóa hỏa liên nở rộ. Hải Ba Đông sắc mặt cũng vô cùng khó coi. Hai tay xoa mạnh, lắc lắc đầu, *"Uy lực của Phật Hộ Hỏa Liên quả đáng sợ. Đánh chết Vân Lăng không khó. Nhưng chính yếu vẫn là Vân Sơn a"*. Hải Ba Đông rõ ràng. Đã một lần Tiêu Viêm sử dụng Phật Hộ Hỏa Liên. Nhưng là trực tiếp bị hôn mê. Nếu không có hấn xuất hiện kịp thời mà nói. Chỉ sợ ngay cả bản thân Tiêu Viêm cũng sẽ bị dư ba của Phật Hộ Hỏa Liên đánh chết. Nhưng hôm nay có Vân Sơn ở đây. Cho dù là hấn ra tay. Cũng chắc chắn không có khả năng thuận lợi mang Tiêu Viêm rời đi. Huống chi còn có một Vân Vận ở kia, khó khăn lại nhân lên mấy lần.

"Ai. Tiểu tử kia. Hành động lần này thật sự quá lỗ mãng rồi" Khẽ thở dài một tiếng. Ánh mắt Hải Ba Đông thoang thả hướng nhìn theo hỏa sóng vẫn lan tỏa tận phía trời xa.

Từng đạo ánh mắt trên đỉnh Vân Lam sơn kinh khủng nhìn đóa hỏa liên. Lực lượng hủy diệt khủng bố như thế này. Cho dù là một đấu hoàng cường giả cũng khó có thể chống cự nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Hỏa sóng bao phủ Vân Lam sơn rốt cục dần dần tiêu tán. Hiện ra trong tầm mắt của mọi người là một đồng hồ hỗn độn. Cũng đoán trước được điều này. Nhưng Hải Ba Đông vẫn nhìn không được cười khở lắc lắc đầu.

Bụi mù tiêu tán. Khắp quảng trường giống như vừa trải qua địa chấn. Ngang dọc bốn phương tám hướng những khe sâu, đường nứt lan tràn đan xen vào nhau. Tòa đại điện nguyên bản cao ngất cơ hồ cũng sụp đổ hơn phân nửa. Tấm bia đá sừng sững ở trung tâm quảng trường kia cũng bị oanh tạc chỉ còn lại không đến một nửa. Phần lớn kia đã bị lực lượng

khủng bố của hỏa liên phá tan thành phần mật.Ngoài quảng trường. Một vài phòng ốc cùng đại sảnh chung quanh cũng trực tiếp biến thành một mảnh phế tích.Trên quảng trường. Không ngừng vang lên tiếng kêu rên của đám Vân Lam Tông đệ tử.

Đương nhiên.Lực phá hoại của hoàn mỹ Phật Nộ Hỏa Liên không phải chỉ vụn vụn phá hủy mấy cái phòng ốc mà thôi.Nguyên nhân làm cho hỏa liên không thể phát huy hết trọn vẹn lực hủy diệt.Vẫn là giữ không trung kia.Một cái lồng năng lượng khổng lồ có dạng như hình một cái bát úp xuống đã ngăn cản phần lớn lực tàn phá.

Cự đại năng lượng tráo bao phủ trọn vẹn đỉnh Vân Lam sơn.Nhìn dư ba trên mặt lồng lưu chuyển. Có lẽ,cho dù đấu hoàng cường giả cũng khó có thể tạo ra được một chút lay động. Bất quá.Khi hỏa liên bùng nổ. Dư ba năng lượng phát ra vẫn làm cho cả Vân Lam sơn nghiêng ngả.

Hỏa sóng tiêu tán. Trên bầu trời thân hình Tiêu Viêm cũng lộ ra. Lúc này tình huống của hắn xem ra cũng không mấy vừa mắt. Sắc mặt tái nhợt. Hai bàn tay đều có một mảng cháy đen. Hô hấp dồn dập. Ánh mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm cự đại năng lượng phòng hộ tráo. Sắc mặt sau một hồi vẫn giữ vẻ âm trầm, huyền phù giữa không trung.

Một tay vẫn thủ kết ấn. Nhìn tư thế của Vân Sơn có thể nhìn được. Năng lượng phòng hộ tráo khổng lồ vừa rồi ngăn cản Phật Nộ Hỏa Liên. Hắn là kiệt tác của hắn.

Tuy nhiên. Tuy rằng thành công triệt tiêu phần lớn uy lực của Phật Nộ Hỏa Liên. Nhưng Vân Sơn tựa hồ cũng là tiêu hao không ít. Nguyên bản nhẹ nhàng hô hấp, bây giờ ngay cả thở ra cũng có chút nặng nhọc.

Nặng nhọc thở ra.Sắc mặt của Vân Sơn cũng âm trầm đến cực độ.Bất quá trong đôi con ngươi của hắn, tia điên cuồng phần nộ không thể che dấu.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua Vân Sơn, cuối cùng dừng lại trên một thân xác đang nằm trên tay trái hắn. Tiêu Viêm ngẩn ra. Chợt khước miệng cười lạnh. Nguyên lai người đang nằm trong lòng Vân Sơn. Rõ ràng chính là Vân Lăng vừa rồi đã bị hỏa liên đánh trúng. Bất quá nhìn hắn lúc này máu tươi nhuộm đỏ toàn thân cùng với hơi thở chỉ còn thoi thóp. Rõ ràng không còn nửa điểm đường sống. Trong đầu bỗng nhiên có chút mê muội rã rời tê liệt. Thân thể cố lay động vài cái cắn răng cố chịu đựng. Từ nấp

giới lấy ra một hoàn Hồi khí đan cho vào trong miệng. Sau đó hai cánh chân động. Thân thể cấp tốc lui về phía sau. Vân Lăng đã chết. Hấn cũng phải bảo trì tốc độ cao nhất rời khỏi nơi này.

"Tốt. Tốt....Khá lắm Tiêu Viêm. Đã nhiều năm như vậy. Ngươi là người thứ nhất có thể làm cho Vân Lam sơn thành bộ dáng này. Ta quả thật đã nhìn thấp ngươi a." Ánh mắt thông thả đảo qua đống hỗn độn rải rác khắp nơi. Vân Sơn bỗng nhiên nở nụ cười. Trong tiếng cười không có ý che dấu cơn thịnh nộ. Làm cho người ta nhận ra. Sự bình tĩnh này, là dấu hiệu một tòa núi lửa sắp phun trào.

Cúi đầu nhìn trong tay, rõ ràng nhìn được Vân Lăng đã không còn hy vọng sống Vân Sơn trong mắt nổi giận tái thịnh. Trầm mặc một hồi. Quay sang đám trưởng lão đang đứng bên cạnh, thân nhiên nói: *"Đi thỉnh Cổ Hà trưởng lão xuất thủ một chút. Xem có thể hay không bảo trụ được mạng của hấn"*.

Hai vị trưởng lão nhanh nhẹn tiếp nhận thi thể Vân Lăng. Sau đó vội vàng khom người lui về phía sau.

Bàn tay nhẹ giương lên. Cự đại năng lượng phòng hộ tráo chậm rãi tiêu tán, hít sâu một hơi. Thanh âm bình tĩnh ẩn chứa sát ý cùng nổi giận vang vọng trên đỉnh Vân Lam sơn bồi hồi không tiêu tan: *"Tiêu Viêm hủy tông môn giết trưởng lão. Ta, lấy mệnh lệnh của Vân Lam Tông đệ bát đại tông chủ tuyên bố. Từ nay. Tất cả, phạm là đệ tử của Vân Lam Tông đều phải tuyệt đối chấp hành. Cho dù phải chết. Nhục của tông môn. Phải lấy máu mà rửa."*

Thanh âm vang vọng giữa không trung hồi lâu vẫn không dứt. Mọi người nghe được lời này. Tinh thần đều sững sốt hồi lâu mới phục hồi. Khẽ thở dài một hơi. Sự việc tới mức này, quả nhiên không thể cải biến.

Giữa không trung. Nét mặt của Vân Vận cũng dần dần tái nhợt.

Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh lạnh lùng nhìn Vân Sơn. Khuôn mặt cũng không bởi vì mệnh lệnh đui giết mà có chút dao động. Sau lưng hai cánh chân động. Thân thể cấp tốc lui về phía sau.

"Ngươi đã dám đến Vân Lam Sơn cương cường đánh chết Vân Lăng. Như vậy tự nhiên cũng nên tính đến việc phải lưu lại, hôm nay cho dù là Mĩ Đồ Toa che chở ngươi. Lão phu cũng phải bắt ngươi vĩnh viễn ở lại Vân Lam"

Tông." *Ánh mắt đột nhiên mở to, Vân Sơn quát lớn.*

Theo tiếng quát. Thân hình Vân Sơn nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ngay khi thân hình Vân Sơn biến mất. Tiêu Viêm toàn thân lập tức cấp tốc toàn lực lui về phía sau. Bỗng nhiên chợt ngừng lại. Nhanh như chớp lướt ngang sang bên trái

":":

Tại chỗ thân hình Tiêu Viêm vừa rời đi. Một chướng ảnh khô héo tựa như trống rỗng xuất hiện hung hăng áp đến. Không hề năng lượng ẩn chứa theo chướng ảnh làm không gian vẫn vẹn hình thành một vòng năng lượng gọn sóng lan rộng ra.

"Cảm giác không tệ. Bất quá. Không thay đổi được điều gì." *Âm thanh thản nhiên giữa không trung vang lên.*

Tiêu Viêm sắc mặt chợt tái nhợt, đột nhiên ộc ra một ngụm máu tươi. Mạnh mẽ nghiêng đầu sang một bên. Nguyên lai, Vân Sơn không biết khi nào đã xuất hiện ở phía sau. Vừa rời đi, chỉ vền vẹn nhẹ phẩy ống tay áo. Liên lập tức chấn thương Tiêu Viêm.

"Lưu lại đi".

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm. Trảo thủ của Vân Sơn như tia chớp nhằm yết hầu chớp tới.

Ngay khi Vân Sơn sắp chớp được Tiêu Viêm. Một bóng hình xinh đẹp bỗng nhiên nhanh như chớp lướt tới. Một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc mềm mại ngăn cản trảo thủ của Vân Sơn. Song chưởng va chạm. Nhất thời. Một cỗ năng lượng kinh khí hung hãn bạo phát. Bị cỗ kinh khí này quét qua. Thân hình của Tiêu Viêm chấn động, vội vàng lui về phía sau.

"Ta nói rồi. Hôm nay cho dù Mĩ Đổ Toa có che chở ngươi. Cũng vô dụng." *Bả vai khẽ run triệt tiêu toàn bộ kinh lực tàn dư. Vân Sơn lạnh lẽo nhìn Mĩ Đổ Toa nữ vương đang che chắn trước Tiêu Viêm. Thân thể bỗng nhiên thoáng hơi run lên. Thân thể vừa run lên. Hai đạo tàn ảnh quỷ dị từ trong cơ thể Vân Sơn xuất ra.*

Tàn ảnh vừa ly thể. Lập tức theo một hình vòng cung lướt qua hai bên Mĩ Đổ Toa nữ vương, trực tiếp bắn tới Tiêu Viêm đang cách đó không xa.

"Bồn thể công lực biến thành sao?" Nhìn lưỡng đạo tàn ảnh. Mĩ Đổ Toa nữ vương đồng tử hơi co lại. Nàng có thể cảm giác được. Hai đạo tàn ảnh này đều có được năng lượng cực kỳ khổng lồ.

Nháy mắt xoay người. Mĩ Đổ Toa nữ vương ý muốn cản ngăn lưỡng đạo tàn ảnh. Nhưng bản thể Vân Sơn liền quý dị xuất hiện ngăn cản trước mặt.

Trong lúc hai người giằng co. Lưỡng đạo tàn ảnh đã như tia chớp bắn tới gần Tiêu Viêm. Từ hai bên áp lại. Khủng bố kinh khí như bạo lôi ập đến Tiêu Viêm.

"Huyền Băng kính." *Tiếng quát đột ngột vang lên. Cự đại băng kính như từ hư vô xuất hiện chắn trước mặt Tiêu Viêm.*

Khủng bố kinh khí giáng tới. Băng kính chỉ vền vện duy trì được khoảng một giây thời gian, sau đó âm âm bạo liệt.

"Tiêu Viêm. Đi mau." *Một bóng trắng hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Hải Ba Đông đỡ tiếp một chưởng đánh tới trước ngực Tiêu Viêm. Cảm nhận được một cỗ cường đại năng lượng đẩy bắn hắn lùi lại phía sau.*

"Hải Ba Đông. Người đã như thế. Vậy cũng đừng trách ta không nhớ tình bằng hữu cũ." Lưỡng đạo tàn ảnh tựa hồ cũng được sở hữu trí tuệ của Vân Sơn. Nhìn rõ người xuất hiện ngăn trở. Sắc mặt nhất thời phát lạnh lớn tiếng quát.

Cười khở một tiếng. Hải Ba Đông cũng không nói gì. Hai tay hàn khí cấp tốc ngưng tụ hóa thành hai mũi băng nhận sắc nhọn xoay tròn. Sau lưng, đầu khí hóa cánh chân động, vọt tới chắn lưỡng đạo tàn ảnh đang phóng tới.

Một đạo tàn ảnh băng lãnh gầm lên. Khủng bố khí thể từ trong cơ thể phát ra. Hai tay cấp tốc kết ấn. Một đạo năng lượng thủ ấn ước chừng khoảng mấy trượng vuông. Từ trên không trung hung hăng áp xuống đỉnh đầu Hải Ba Đông.

"Đại Phong Thủ Ấn."

Năng lượng thủ ấn giáng xuống. Hải Ba Đông cũng rất nhanh ngưng tụ băng thuẫn che chắn. Đáng tiếc. Năng lượng thủ ấn ẩn chứa kinh khí thật sự quá mức khủng bố. Bởi vậy. Một tiếng thanh thúy vang lên. Băng thuẫn tức thì âm âm bạo liệt. Năng lượng thủ ấn tiếp tục nện xuống thân thể Hải Ba Đông.

Yết hầu phát ra âm thanh đau đớn. Hải Ba Đông sắc mặt trắng nhợt. Khóe miệng dần dụa máu không ngừng rớt xuống. Hắn không nghĩ tới, lưỡng đạo quỷ dị tàn ảnh này mang theo lực lượng khủng khiếp đến như vậy.

Bởi kinh khí từ thủ ấn chấn động. Thân thể Hải Ba Đông trực tiếp bị đẩy bắn ra một khoảng. Ở không trung, lưỡng đạo tàn ảnh cũng chấn động thân hình. Lại lần nữa như tia chớp bắn theo hướng Tiêu Viêm đang bay đi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Tiểu tử kia. Ta đã tận lực a. Kế tiếp, chỉ có thể trông vào chính ngươi a" Nhìn lưỡng đạo tàn ảnh đuổi theo Tiêu Viêm. Hải Ba Đông chua xót lắc đầu.

Dưới vô số đạo ánh mắt nhìn đến. Lưỡng đạo tàn ảnh một trước một sau như tia chớp hiện ra trước mặt và sau lưng Tiêu Viêm. Từ hai mặt. Khủng bố kinh khí từ thủ ấn nổi lên. Theo một tiếng quát lớn. Một vòng năng lượng gọn sóng từ trước mặt và sau lưng Tiêu Viêm âm âm ép tới. Tình hình này. Kinh khí ép tới. Tiêu Viêm tất nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Cường đại kinh khí áp bách. Làm quần áo trên thân thể Tiêu Viêm dán sát trên da thịt. Thủ ấn phía trước mặt. Trong đôi mắt của hắn cũng dần dần phóng đại.

Hai cỗ kinh khí hình thành một lồng giam bao quanh Tiêu Viêm. Tựa như thiên la võng đang từ từ co lại. Không có nửa điểm phương pháp tránh né.

Cảm thụ được bị ép chặt trong một cỗ cường đại kinh khí. Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài một hơi. Trong đầu mê muội rã rời càng lúc càng mãnh liệt. Trong lòng hắn rõ ràng. Đây là di chứng sau khi thi triển Phật Nộ Hỏa Liên. Hai mắt từ từ nhắm lại. Cảm nhận được. Từ trong tối đen hắc ám, khủng bố kinh khí đang lạng lẽ áp chặt lên thân thể.

"Xem ra. Thật sự phải ở lại chỗ này. Lão sư... xin lỗi..." *Trong bóng tối.*

Tiêu Viêm hé nụ cười đau khổ, thấp giọng thì thào.

"Ha hả. Tiểu tử. Người đã làm rất tốt. Có thể bức Vân Lam Tông đến bộ dáng như thế này. Cũng là quá lớn ngoài dự liệu của ta."

Trong quanh quẩn hư vô bóng tối. Bỗng nhiên mơ hồ âm thanh già nua chậm rãi vang lên. Thanh âm quen thuộc ầm ập làm trái tim đã đóng băng tuyệt vọng của Tiêu Viêm trong giây lát như có ánh dương quang chiếu rọi. Tràn ngập sinh cơ cùng sức sống.

"Kế tiếp. Giao cho lão sư".

Trong hư vô bóng tối. Một cỗ năng lượng nhẹ nhàng nhen nhúm. Thoáng yên lặng, trong giây lát sau. Tựa như đèn từ hư vô ầm ầm bạo phát.

Giữa không trung. Tiêu Viêm hai mắt đang nhắm chặt. Chợt nhẹ nhẹ run lên. Nháy mắt sau. Hai mắt bất chợt mở ra. Nguyên bản con ngươi tối đen. Một xanh một trắng, vô cùng quý dị.

-----oOo-----

Chương 360: Sinh Tử môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xa xa trên bầu trời, dưới vô số ánh mắt chăm chú, hai đạo tàn ảnh của Vân Sơn huy động thủ ấn, cỗ kính khí hỗn loạn khủng bố làm cho người ta sờn tóc gáy hung hãn áp xuống đầu Tiêu Viêm.

Song ngay lúc mọi người tưởng rằng Tiêu Viêm khó thoát khỏi một kiếp. Bỗng nhiên trên bầu trời, một cỗ kính khí bàng bạc gợn sóng lấy Tiêu Viêm làm trung tâm bạo phát ra, chỉ thấy kính khí đi qua, ngay cả lưỡng đạo phân thân tàn ảnh mà Hai Ba Đông cũng không thể ngăn cản cũng đột nhiên dừng lại, rồi trong ánh mắt chợt ngây dại, sau đó một loạt thanh âm bạo liệt ầm ầm vang lên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Mọi người thần tình đờ đẫn nhìn lưỡng đạo tàn ảnh bị bạo tạc thành hư vô trên bầu trời, thậm chí chính ngay cả đám người Gia Hình Thiên ở cách đó không xa đều thoáng có chút thất thần, thân là đầu hoàng cường giả, bọn

họ có thể phát hiện rõ ràng, lưỡng đạo tàn ảnh cường đại này không phải là một loại ảnh tượng hư ảo, mà là Vân Sơn đã sử dụng một loại bí pháp nào đó để triệu hoán ra năng lượng thực thể, không khách khí mà nói, lưỡng đạo tàn ảnh này chỉ sợ cũng tương đương với hai gã đầu hoàng cường giả.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ nói theo mức độ hùng hồn của năng lượng, nếu thật sự để cho một đầu hoàng cường giả đối mặt với lưỡng đạo tàn ảnh, tuy rằng sẽ rất phiền toái, bất qua để giải quyết, cũng sẽ không khó khăn như là đối mặt với hai gã đầu hoàng cường giả chân chính, dù sao, tàn ảnh, thủy chung vẫn là tàn ảnh, kháng lực, khả năng thừa nhận đả kích, còn kém xa so với đầu hoàng cường giả chân chính. Vừa rồi, nếu Hải Ba Đông không phải ở dưới tình huống bất lợi trở tay không kịp, cũng sẽ không nhất định vừa đối mặt đã bị đánh lui.

"*Cổ lực lượng này...*", thân thể huyền phù giữa không trung, Hải Ba Đông ngạc nhiên nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, cảm thụ được cổ năng lượng bàng bạc từ trong cơ thể hấn bạo dũng phát ra, ngẩn ra một hồi, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia kinh hi: "*Gia hỏa này rốt cuộc có thể sử dụng lực lượng ẩn tàng kia rồi sao?*"

"*Chuyện gì xảy ra? Thực lực của Tiêu Viêm tựa hồ đột nhiên tăng vọt lên vài giai?*" Gia Hình Thiên quay đầu nhìn phía Pháp Mã, kinh hãi nói.

"*Cái này ta cũng không biết, khí thế từ trong cơ thể hấn phát ra so với ta còn mạnh hơn.*" Pháp Mã cười khổ lắc đầu, trên khuôn mặt cơ hồ thần tình gần như là chết lặng. Từ trên người một thanh niên không tới hai mươi tuổi, trong khoảng thời gian này Pháp Mã đã kiến thức quá nhiều sự kinh hãi, ngày hôm nay lại thêm một quả tạc đạn, càng làm cho hấn lâm vào trạng thái chết lặng.

Một chỗ phía trên đồng đồ nát, Vân Vận đôi con ngươi xinh đẹp nhìn chăm chăm phương vị Tiêu Viêm đang huyền phù trên bầu trời, con mắt loé lên, bàn tay nhỏ nhắn nhìn không được lặng lẽ chụm lên đôi môi đỏ mọng đang khẽ nhếch.

Trên quảng trường đất đá hỗn độn, đám đệ tử Vân Lam Tông cũng đang ngây ngốc nhìn lên bầu trời, tuy rằng lấy thực lực của bọn họ cũng không thể rõ ràng hai đạo tàn ảnh của Vân Sơn đến tột cùng là cường đại đến mức độ nào, bất quá, cứ nhìn lưỡng đạo tàn ảnh cùng Hải Ba Đông lúc trước như tia chớp va chạm trên không trung, tuy chưa thể nhìn ra hết toàn

cục, nhưng, tàn ảnh kia ngay cả một đấu hoàng cường giả cũng không thể chống đỡ, lại vền vện bị Tiêu Viêm, một gã chỉ là đại đấu sư chấn tan thành một mảnh hư vô. Điều này trực tiếp làm cho đám Vân Lam tông đệ tử trong lòng đối với Vân Sơn luôn coi là thần linh, thật sự là một đả kích.

Vân Lam tông toàn trường, đều là trong sự bạo phát của Tiêu Viêm, lâm vào ngậy đại cùng kinh hãi!

Tàn ảnh tiêu tán, bản thể Vân Sơn cũng liền có cảm ứng, lập tức nhanh chóng thoát khỏi giằng co với Mỹ Đỗ Toa nữ vương, sắc mặt ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa.

"Không nghĩ tới gia hỏa này vẫn còn ẩn tàng chiêu thức như vậy. Bất quá người đã có thể ứng phó, ta tự nhiên cũng sẽ không cần động thủ. Với linh hồn lực hiện tại của ta, xem ra cũng duy trì không được bao lâu." Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng bị cỗ bàng bạc khí thế bạo dũng phát ra kia làm cho kinh ngạc. Quay đầu nhìn Tiêu Viêm, thấp giọng nói.

Trên bầu trời, cỗ bàng bạc khí thế trong cơ thể "*Tiêu Viêm*" phát ra cũng dần dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn thu liễm vào trong thân thể, hơi hơi cúi đầu, đôi con ngươi lượn lờ hai màu xanh trắng của hoá diễm, lạnh lùng quét về phía Vân Sơn, thanh âm thản nhiên, lại tựa sấm rền âm ỉ tại phía chân trời vang lên: *"Vân Sơn tông chủ, bất quá là như thế này, hôm nay ta muốn rời đi, Vân Lam Tông người cũng không có thực lực ngăn cản ta."*

Sắc mặt thoáng âm trầm, một cỗ khí thế không thua gì vừa rồi "*Tiêu Viêm*" bạo phát, chậm rãi từ trong cơ thể Vân Sơn mạnh mẽ nổi lên, cước bộ nhẹ đập hư không, chỉ thoáng loé lên đã xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm, nhú mày trầm giọng nói: *"Thật đúng là đã xem thường người, không thể ngờ tới, trong cơ thể người lại có thể ẩn tàng lực lượng khủng bố như vậy, khó trách không có vẻ gì sợ hãi, bất quá ta nghĩ, cỗ lực lượng này, hẳn cũng không phải là chân chính thuộc về người?"*

Lấy kiến thức của Vân Sơn, tự nhiên là biết, bằng vào số tuổi của Tiêu Viêm, cho dù là hắn thiên phú cực tốt, phục dụng vô số đan dược cao giai, cũng tuyệt đối không có khả năng ở độ tuổi chưa đến hai mươi, thực lực có thể đủ cùng đấu tông cường giả so sánh, bởi vậy, hắn liền một hơi nói ra một ít manh mối lực lượng của Tiêu Viêm.

"Mặc kệ cỗ lực lượng này thuộc về ai, nhưng ít nhất có thể nghe ta chỉ

huy." "*Tiêu Viêm*" thủ chưởng nhẹ nâng lên. Bạch Sâm hỏa diễm bạo dừng mà ra, chợt giống như tinh linh bình thường, ở đầu ngón tay linh hoạt toát ra không ngớt.

"*Hừ, thực lực bằng vào ngoại vật tăng lên, đường cùng mà thôi, ta không tin, ngươi có thể bảo trì cỗ lực lượng này lâu dài.*" Vân Sơn cười lạnh nói tiếp: "*Mặc kệ ngươi đến tột cùng có thực lực như thế nào, nhưng giết trưởng lão tông môn ta, nếu để cho ngươi cứ như vậy thuận lợi rời đi, Vân Lam tông ta còn có mặt mũi gì đứng vững ở Gia Mã Đế Quốc?"*

"*Ngươi thử xem.*" Lạnh lùng vẫn bao trùm trên khuôn mặt, Tiêu Viêm cũng không bởi vì lời nói của Vân Sơn mà có chút dao động, gương mặt lên, bạch sắc hỏa diễm trong tay đột nhiên mạnh bạo phát ra.

"*Nhiều năm như vậy, người mà Vân Sơn ta muốn lưu lại, vẫn còn chưa có ai có thể rời đi!*" Ánh mắt lạnh như băng, Vân Sơn song thủ kết ấn. Theo trên tay kết động ấn kết, không gian quanh thân lại dâng lên một cỗ cuồng phong ngưng tụ, mà theo thanh sắc cuồng phong ngưng tụ, trên tay phải của Vân Sơn, từ đầu ngón tay bỗng nhiên quỷ dị xuất hiện một cỗ hào quang bạch sắc.

"*Hắc, ngươi khi dễ đệ tử của ta, hôm nay ta thật muốn coi, cho dù thực lực của ta không còn đủ được đến hai-ba phần mười, thử xem ngươi có năng lực lưu ta như thế nào? Nhìn bạch sắc hào quang ẩn hiện trên đầu ngón tay Vân Sơn. "*Tiêu Viêm*" giữa đôi lông mày khẽ nhíu, thấp giọng cười lạnh thầm nói.*

Dường như cảm nhận được một cuộc khủng bố đại chiến trên bầu trời sắp bùng nổ, đám Vân Lam tông đệ tử phía dưới vội vàng lui lại sau đám cự thạch, mà trên bầu trời, đám người Hải Ba Đông cũng cẩn thận cấp tốc lui về phía sau một khoảng, loại chiến đấu ở cấp bậc này, cho dù là dư ba cũng cực kỳ đáng sợ, cho dù là bị hơi chút liên lụy cũng chắc chắn không tốt lành gì.

Vân Vận ngẩng đầu nhìn hai người đang đối chọi nhau gay gắt, trên dung nhan mỹ lệ nhìn không được hiện lên vẻ lo âu, Tiêu Viêm chính là Dược Nham, sự thật này đã làm cho dĩ vãng đang yên tĩnh của nàng, trong một khoảnh khắc đánh nát tan tành, một cỗ tâm tình mê loạn quanh quẩn, lượn lờ trong đầu, thậm chí khiến cho nàng quên cả việc tổ chức chu toàn cho đám Vân Lam tông đệ tử.

"Su phụ người ....người biết Tiêu Viêm..?" Bỗng nhiên, một thanh âm trầm thấp bên cạnh vang lên, Vân Vận cả kinh, vội quay đầu nhìn lại, thấy Nạp Lan Yên Nhiên đang cắn môi, trong đôi mắt có chút ảm đạm, trực tiếp nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên lúc này, Vân Vận bỗng nhiên chẳng biết tại sao, ánh mắt nàng mơ hồ như muốn trốn tránh, bất quá dù sao cũng là người đứng đầu một tông môn, cho nên một ít cảm xúc trong lòng đang rối loạn cũng mạnh mẽ bị đè xuống, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Nạp Lan Yên Nhiên, nhẹ giọng nói: "Gặp qua vài lần, bất quá lúc ấy hẳn dùng tên khác, hơn nữa ta lại chưa bao giờ gặp qua hẳn, cho nên dĩ nhiên là không có nhận ra, mới vừa rồi lúc gặp mặt, mới cảm thấy cực kỳ kinh ngạc."

"Hẳn đích xác là rất thích dùng thân phận giả đi gạt người." Nạp Lan Yên Nhiên chua xót nói. Người đã làm cho nàng lần đầu tiên đối với những người đồng lứa sinh ra bội phục kèm theo một chút tình cảm nam nữ. Thế nhưng, người đó cũng là gã nam nhân kia giả danh, loại đả kích này, cơ hồ so với sự thất bại trong cuộc ba năm ước hẹn còn muốn đau khổ hơn nhiều.

Nghe vậy, Vân Vận gật gật đầu tràn đầy đồng cảm, khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên thấy Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng đầu ánh mắt chăm chăm nhìn Tiêu Viêm, hơi hơi sững sốt, dường như đã nhận ra điều gì, lập tức sắc mặt khẽ biến, thấp giọng hỏi: "Yên Nhiên, không phải con thích hẳn rồi đó chứ?"

Mặt cười ngẩn ra, Nạp Lan Yên Nhiên vội vàng lúng túng cúi đầu, ánh mắt trốn tránh, giọng cười nói: "Su phụ, điều này sao có thể? Con ghét nhất chính là hẳn."

Vân Vận nhìn chăm chăm gương mặt tuyệt diễm đang cố hé cười, cũng không nói gì.

Bị Vân Vận nhìn chăm chú một hồi, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt đẹp bỗng nhiên đỏ lên, nàng đột nhiên nhào vào trong lòng người trước mặt, ủy khuất trong lòng lâu nay, rốt cuộc cũng hóa thành tiếng khóc: "Hẳn trả thù quả nhiên rất tàn nhẫn, con hối hận rồi."

"Ai." Thở dài một tiếng, Vân Vận nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại

của Nạp Lan Yên Nhiên, cười khỏ nói: "Ta cũng có sai a, lúc đầu không nên chiều người, đáp ứng người đi từ hôn, nếu như thế, cũng sẽ không xảy ra sự việc đến mức này. "

"*Sư phụ, con hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ bộ dáng lộ vẻ khỏ sở động lòng người.*

Vân Vận ngẩn ra, chợt lần nữa cười khỏ, nàng hiện tại trong lòng cũng chính bởi vì chuyện của Tiêu Viêm mà rối loạn, huống hồ, lấy quan hệ Tiêu Viêm cùng Vân Lam tông hiện tại, trở thành đối địch là tất nhiên, hơn nữa, nàng cũng cùng một chỗ với Tiêu Viêm một đoạn thời gian, biết tính tình của hắn, cho nên, nàng rõ ràng, Tiêu Viêm đối với Yên Nhiên sợ rằng chỉ có thuận tụy là ác cảm, thậm chí là chán ghét, một lần từ hôn kia đã giống như một đạo phách thiên thần phủ, giữa hai người lúc này tồn tại một khoảng ngăn cách không thể vượt qua, muốn Tiêu Viêm đối với Yên Nhiên có cảm tình, sợ rằng khó hơn lên trời.

Nhìn vẻ mặt Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên như cũng hiểu được, tự giễu lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Ta quả nhiên là tạo nghiệp chường rồi."

"*Sư phụ, chờ chuyện nơi đây xong rồi, hãy để con tiến vào Sinh Tử môn."*
Trên gương mặt có chút nhàn nhạt u ám, Nạp Lan Yên Nhiên bỗng nhiên nói.

"*Người muốn đi vào Sinh Tử môn? Nhưng nơi đó, ít nhất phải là đầu linh cấp bậc mới có thể tiến vào a, tuy rằng người mặc dù có thể cùng Sinh Tử môn cộng minh, nhưng lúc này đi vào, quá nguy hiểm."* Nghe vậy, Vân Vận kinh ngạc nói.

"*Nơi đó là nơi mà các đời tông chủ của Vân Lam Tông yên giấc, con thân cũng là người Vân Lam Tông, chắc hẳn sẽ được bọn họ bảo hộ, sư phụ, đáp ứng con đi, trạng thái hiện tại của con, cũng không thích hợp tiếp tục an tĩnh tu luyện."* Nạp Lan Yên Nhiên lắc lắc đầu, nói.

"*Ai", nhìn Nạp Lan Yên Nhiên quật cường như vậy, Vân Vận trầm mặc hồi lâu, chỉ biết thở dài gật gật đầu, vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói: "Sinh Tử Môn vốn là một đạo khảo nghiệm cuối cùng dành cho người trước khi nối nghiệp chức vị tông chủ Vân Lam tông, bất quá người đã cố ý muốn đi vào, chuyện này, ta sẽ cùng với sư tổ người thương lượng vậy, sớm một chút tiếp xúc với Sinh Tử môn, chỗ tốt đối với người, đích xác*

cũng không nhỏ."

Thấy Vân Vận rút cuộc đáp ứng, Nạp Lan Yên Nhiên cũng thoáng nhẹ nhõm thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thanh niên kia đang cùng Vân Sơn đối chọi gay gắt, trong đôi mắt đẹp hiện lên đầy tâm tình phức tạp.

Mà ở trong lúc hai người nói chuyện, trên bầu trời, cuộc chiến đấu rút cuộc cũng bắt đầu, đối chiến của đỉnh phong cấp bậc cường giả!

Hai cường giả thực lực tương đương với đấu tông cấp bậc, cuộc chiến sắp triển khai đủ làm cho toàn bộ Gia Mã đế quốc phải chấn động!

-----oOo-----

Chương 361: Đấu tông cường giả đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo quanh thân từng đạo cuồng phong ngưng tụ, đạo bạch quang trên ngón tay Vân Sơn cũng càng lúc càng chói mắt, cuối cùng cơ hồ giống như một vòng ánh sáng mặt trời.

"Phong cực. Vẫn sát"

Lúc này, quanh thân Vân Sơn, không khí trong nháy mắt ngưng kết lại. Ngón tay đột nhiên chỉ thẳng hướng Tiêu Viêm, hét lớn một tiếng, chỗ ngón tay bạch quang bạo thiểm, một đạo quang tuyến cực kỳ mãnh khảm bạo bắn ra.

Quang tuyến tốc độ nhanh đến khủng bố, nơi nó đi qua, không gian đều chấn động, một vết tối đen di lưu trên bầu trời, nhói mắt vô cùng.

Đấu kỹ khủng bố này năm đó khi Vân Vận đối chiến với Tử Tinh dự sư vương cũng đã từng sử dụng qua. Lần công kích đó đã trực tiếp chặt đứt chiếc sừng cứng rắn nhất ở giữa trên thân thể của Tử Tinh dự sư vương thực lực tương đương đấu hoàng. Bởi vậy có thể thấy được, thần bí đấu kỹ này có lực xuyên thủng thuộc loại khủng bố như thế nào. Hơn nữa hiện giờ đấu kỹ này lại được Vân Sơn thi triển ra, bất luận là cường độ khí thế hay

kình khí đều vượt xa lúc trước Vân Vận thi triển.

"*Phong cực*" vừa xuất, ở cách đó xa xa đám người Gia Hình Thiên sắc mặt có hồ đều cùng khẽ biến, giống như chạy nạn, tức thì lui về phía sau một khoảng xa, xem ra, bọn họ tựa hồ đã sớm rõ sự khủng bố của loại đấu kỹ này, nói không chừng thân thể họ đã thể nghiệm qua.

Tại trên bầu trời, cũng chỉ có Tiêu Viêm cùng với Mĩ Đỗ Toa nữ vương nét mặt vẫn không đổi, như cũ đứng tại chỗ.

Thản nhiên nhìn quang tuyến bắn tới, thủ chương "*Tiêu Viêm*" khẽ nâng lên, Bạch Sâm hỏa diễm đang lượn lờ ở đầu ngón tay đột nhiên bốc mạnh lên, chớp mắt bao phủ khắp toàn thân, tay phải khẽ mở ra, huyền trọng thước lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, mạnh mẽ nắm chặt, từ thân thước tối đen, cường quang chói mắt bộc phát ra.

Cường quang từ thân thước phát ra càng lúc càng mạnh bạo, chỉ thoáng sau, cơ hồ giống như vòng thái dương tỏa sáng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt ngưng trọng, Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, trọng thước trong tay hướng Vân Sơn cách đó không xa hung hăng bổ xuống.

"Diễm phân phê lãng thước."

Tiếng quát vang vọng trên bầu trời, một đạo bạch sắc năng lượng hình một mũi loan nguyệt nhận bản rộng chừng ba trượng, từ Huyền trọng thước bắn ra.

Cự đại bạch sắc hỏa diễm năng lượng loan nguyệt nhận bắn về phía chân trời, một cỗ cảm giác nóng cháy lan tỏa ra, toàn trường, mọi người cơ hồ như đang ở bên trong hỏa sóng.

Loan nguyệt nhận phóng ra kèm theo từng đạo âm bạo phá trời, uy thế cường hãn xưa nay chưa từng có thậm chí như muốn đem không trung chém thành hai nửa.

Đồng dạng là thi triển cùng một loại đấu kỹ, nhưng lúc này đây "*Diễm phân phê lãng thước*" so với lúc trước Tiêu Viêm thi triển mạnh mẽ hơn gấp chục lần. Đó là chênh lệch thực lực của bản thân.

Loan nguyệt nhận hoa phá trường không, dưới vô số đạo ánh mắt, cuối cùng va chạm nổ âm cùng với đạo thiểm điện năng lượng bạch quang. Chỉ nghe được, tiếng sấm oanh tạc vang vọng trên bầu trời xanh thẳm, năng lượng sóng xung kích khủng bố tại chỗ va chạm bùng nổ phát ra xung quanh tạo nên cô áp lực khổng lồ, cư nhiên trực tiếp chấn ngã một vài người đang đứng xung quanh.

"Đây là thực lực của đấu tông cường giả sao? Quả nhiên không giống bình thường a". Cho dù là cách nhau khá xa nhưng dư ba năng lượng phả vào mặt lại vẫn làm cho Gia Hình Thiên sắc mặt khẽ biến lần nữa, lui ra phía sau một khoảng. Gia Hình Thiên ngẩng đầu ánh mắt nóng cháy nhìn chỗ hai người giao chiến, bất kể là nói như thế nào thì hẳn cũng được coi là đã đạp nữa bước chân vào đấu tông siêu cấp cường giả, nhưng ngay cả như vậy thì tại lúc chân chính đối diện với đấu tông cấp bậc, vẫn như cũ khó có thể vượt qua chênh lệch lớn như vậy.

"Tiêu Viêm lúc này, sợ là cũng có thực lực của đấu tông cấp bậc? Nếu không thì tuyệt đối không thể nào ngăn cản nổi *"Phong cực"* của Vân Sơn. Phải biết rằng, năm đó khi Vân Sơn còn là đấu hoàng, bằng vào chiêu thức này đã trực tiếp giết chết hai gã đấu hoàng cùng cấp của Xuất Vân đế quốc." Pháp Mã sắc mặt ngưng trọng nói.

"Không biết người có phát hiện, từ sau khi thực lực của Tiêu Viêm đột nhiên tăng lên, sử dụng dị hỏa vền vền chỉ là loại bạch sâm hỏa diễm còn thanh sắc hỏa diễm kia, không hề dùng đến " Pháp Mã bỗng nhiên nói. Hẳn thân là luyện dược sư, tự nhiên là chú ý tới hỏa diễm.

"Án, nhưng là hiện tại thủ pháp Tiêu Viêm không chế bạch sắc hỏa diễm so với lúc trước cao minh hơn không biết bao nhiêu lần a." Gia Hình Thiên gật gật đầu. nói.

"Người này. Thật sự là làm cho người ta suy xét không ra." Pháp Mã trầm tư một hồi. Cũng không tìm ra nửa điểm rõ ràng. Chỉ đành lắc đầu cười khổ nói.

Gia Hình Thiên tràn đầy đồng cảm, đầu chột ngẩng lên nhìn dư ba năng lượng đang dần dần tiêu tán, khi hẳn nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn trôi nổi giữa không trung bình yên vô sự, liền nói: *"Xem ra hôm nay Vân Sơn muốn lưu Tiêu Viêm lại. Thật đúng là tương đối khó khăn a. Hơn nữa, bên cạnh hẳn*

còn có Mĩ Đỗ Toa nữ vương cũng không hề kém Tiêu Viêm, đang như hổ rình mồi, nếu là hai người liên thủ, cho dù là Vân Sơn cũng chỉ có nước tạm lánh mũi nhọn a."

"Hiện tại Vân Sơn cũng là đâm lao thì phải theo lao a. Tông môn đại trưởng lão bị đánh chết tại trước mắt nhiều người như vậy, mặc kệ đối phương thực lực như thế nào, hẳn đều phải ra tay a, nói cách khác, chuyện này truyền ra ngoài, Vân Lam tông so với lần trước còn mất mặt lớn hơn rất nhiều." Pháp Mã thờ dài nói tiếp: "Hơn nữa, song phương đã kết thù oán, lấy tính tình Vân Sơn, quyết sẽ không để cho một địch nhân có tiềm lực khủng bố như vậy trong tương lai, thuận lợi rời đi."

"Việc này, cũng là Vân Lăng tự chuốc lấy a, không có việc gì sao lại chạy tới Ô Thản thành áp bức Tiêu gia. Đây không phải là bức Tiêu Viêm nổi điên sao? Hẳn tưởng rằng mượn tên tuổi Vân Lam tông liền muốn làm gì thì làm sao. Không nghĩ đến lần này lại gặp phải nhân vật tàn nhẫn như vậy." Gia Hình Thiên thần nhiên nói.

Pháp Mã cười khò lắc đầu, cũng không thể phát biểu ý kiến gì về việc này. Ngẩng đầu nhìn thân hình Tiêu Viêm cùng với Vân Sơn. Lắm bảm nói: "Ai. Hy vọng đừng tạo thêm thương vong nữa, nói cách khác, sự việc này đối với Gia Mã đế quốc sẽ tổn thất lớn a."

"Hắc, tông chủ của Vân Lam tông bất quá cũng thế thôi." Trên bầu trời, Tiêu Viêm tay áo bào khẽ phất đem năng lượng sóng xung kích đang khuếch tán tới trước mặt đánh tan, khuôn mặt thanh tú hiện lên một chút cười lạnh.

Vân Sơn sắc mặt băng hàn nhìn Tiêu Viêm một cọng lông cũng không tổn hại gì, sau một lúc lâu, chậm rãi hít một hơi, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngươi lúc này. Địch xác rất mạnh, bất quá ta tin tưởng, nguồn lực lượng kia sẽ cạn kiệt rất mau thôi, lực lượng của ta là thuộc chính bản thân ta, mà lực lượng của ngươi chỉ là mượn dùng hoặc có lẽ chỉ là bám trụ trên thân thể ngươi, tất sẽ phải hao kiệt cho đến hết, ta không tin ngươi có thể duy trì liên tục vĩnh cửu."

"Quan hệ giữa song phương chúng ta đã không thể còn con đường nào hoà hoãn, ta sẽ không để mặc cho một người ngày sau có thể thực sự trở thành đầu tông cường giả thuận lợi đào thoát. Sau đó mang mối cừu hận Vân lam tông trên lưng từ từ lớn dần. Cuối cùng, lại đến đảo điên Vân lam

tông ta." Trong lời nói của Vân Sơn, cư nhiên là bắt đầu lượn lờ dày đặc sát ý.

Đầy tràn một mảnh an tĩnh, lời này của Vân Sơn không thể nghi ngờ đã biểu lộ, hẳn đã có tâm muốn giết chết bằng đực Tiêu Viêm, bởi hẳn cũng rõ ràng, một khi Tiêu Viêm thuận lợi đào thoát, như vậy, tuyệt đối là thả hổ về rừng, ngày sau có lẽ Vân Lam tông sẽ phải trả cái giá cực kỳ khổng lồ.

"*Tiêu Viêm*" sắc mặt thoáng thay đổi, Vân Sơn nói không giả, tuy rằng Tiêu Viêm lúc này là do Dược Lão khống chế, nhưng dù sao cũng không thể chân chính hoàn toàn khống chế thân thể Tiêu Viêm. Hơn nữa, lúc trước Tiêu Viêm thi triển Phật Nộ Hỏa Liên, cũng đã tiêu hao không ít linh hồn lực của Dược Lão. Nếu không nhờ có gốc Thất Huyền thanh linh tiên, sợ rằng một cái Phật Nộ Hỏa Liên này lại sẽ làm Dược Lão tiếp tục rơi vào một suy nhược li bì.

Bất quá, cho dù hiện giờ vì có Thất Huyền thanh linh tiên trợ giúp, Dược Lão cũng chưa đến mức lâm vào quá suy nhược, nhưng dù sao cũng đúng như lời Vân Sơn. Không thể chân chính trong thời gian dài mượn dùng thân thể Tiêu Viêm để chiến đấu với Vân Sơn đến cùng đực. Đến khi đó, dược lão cũng chỉ còn cách thu hồi linh hồn lực. Mà thật sự khi mất đi che chở của dược lão thì Tiêu Viêm tất nhiên khó thoát khỏi cái chết.

"*Sự phụ trước hết rút lui đã, Vân Sơn hiện tại rất mạnh, chúng ta không thể chính diện đánh bại hẳn, hơn nữa, thời gian ngài xuất hiện cũng đã lâu rồi.*" Thanh âm yếu ớt đột nhiên trong đầu "*Tiêu Viêm*" vang lên.

"*Ha hả. Yên tâm đi. Tuy rằng hiện giờ thực lực đại giảm. Nhưng bằng Vân Sơn kia. Muốn lưu ta lại, vẫn chỉ là tưởng tượng mà thôi.*" Thanh âm già nua. Trấn an Tiêu Viêm.

"Bất quá, trận thế hôm nay, hẳn sẽ không đánh bừa. Trận pháp hợp kích của Vân Lam tông có vài phần kỳ diệu. Nếu là mở ra thì vẫn đực, còn muốn chạy, sẽ phiền toái hơn rất nhiều. Tuy rằng Mĩ Đồ Toa nữ vương nhìn như là đang trợ giúp người, nhưng bảo nàng liên thủ đánh chết Vân Sơn, nàng tất nhiên sẽ không tán thành. Một người là đầu tông cường giả lúc sắp chết phản kích cũng không phải vừa. Nàng không có khả năng vì người mà chịu mạo hiểm lớn như vậy." Hơi trầm ngâm một chút, Dược Lão nhẹ giọng nói.

"Cũng tốt. Hôm nay cũng đã cùng hấn dây dưa quá nhiều rồi. Rút lui thôi, Đến khi nào quay lại nơi này. Sư phụ nhất định sẽ giúp ngươi lấy lại công đạo."

"Ha ha. Lần này rời đi có lẽ một thời gian dài mới có thể trở lại Gia Mã đế quốc. Khi nào có thể quay trở lại đây, đến lúc đó chuyện phụ thân mất tích, sỉ nhục gia tộc bị ép đến phải rời đi, sẽ do đích thân đệ tử giải quyết. " Trong thanh âm yếu ớt thoáng chứa nhàn nhạt cừu hận. Phụ thân mất tích, đã làm Tiêu Viêm cừu hận cùng phần nộ, muốn cho nó hoàn toàn bùng nổ tại Vân lam tông. Nếu không bởi vì bọn họ, Tiêu Chiến cũng sẽ không bị ép chạy ra khỏi Ô Thần Thành. Như vậy tự nhiên cũng sẽ không mất tích bất ngờ như vậy, hơn nữa, khi đánh chết Vân Lăng, Vân Lam tông ngăn cản cùng bày ra sát ý lúc trước, cũng đã làm cho Tiêu Viêm đối với tông phái này hoàn toàn nổi lên lòng chán ghét.

"Ha ha, có sáng suốt như vậy mới là tốt nhất." Vui mừng cười cười, Dược Lão nói: "Một khi đã như thế. Vậy trước tiên rời đi, thời gian ta xuất hiện nơi này, cũng không còn nhiều."

Trên bầu trời, "Tiêu Viêm" chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt quét qua bốn phía một vòng, hướng Vân Sơn cười to nói: "Ta lúc trước đó đã nói qua. Ta nếu muốn ly khai, Vân Lam tông ngươi, vẫn không có người nào có thể cản ta. "

"Cần rõ. Ngươi thực tưởng Vân lam tông ta từng sững ở Gia Mã đế quốc nhiều năm như vậy, là dựa vào hư danh thôi sao?" Vân Sơn khòe miệng khê nhếch, bào đột nhiên huy động, vài đạo bạch mang từ tay áo bạo bắn ra. Những đạo bạch mang này rải rác ở chung quanh không trung, chỉ thoáng sau, bạch mang đại thịnh, vô số bạch ti lan tràn ra, vền vện trong nháy mắt thời gian, bạch ti liền dày đặc không trung, cuối cùng hình thành thiên la địa võng hé ra như ẩn như hiện che lấp toàn bộ không trung.

"Vân Lam tông chúng trưởng lão nghe lệnh. Kết Vân Yên Phúc Nhật trận."

Một tiếng quát chói tai. Trên quảng trường. Gần hai mươi đạo thân ảnh ửng thanh lướt tới. Chợt ánh sáng đại thịnh. Từng đạo bạch sắc vụ khí. Tại trong cơ thể các trưởng lão lan tràn ra. Cuối cùng lại lần nữa giống như một đoàn vụ hải quanh quẩn trên bầu trời, chỉ bất quá lúc này đây ở giữa vân hải là Vân Sơn.

Lần trước, Vân Lăng với cấp bậc đầu vương, bằng vào Vân Yên Phúc Nhật trận, làm cho Hải Ba Đông với thực lực đầu hoàng cũng phải đối phó chật vật, mà hiện giờ, người chủ trận đổi thành Vân Sơn thực lực đầu tông cấp bậc, không thể nghi ngờ, lần này đây, cái gọi là Vân Yên Phúc Nhật trận, sẽ thay đổi càng thêm khủng bố.

"Rút." Tại lúc Vân Yên Phúc Nhật trận còn chưa kết thành, Dược Lão đang khống chế thân thể Tiêu Viêm, như tia chớp xuất hiện tại chỗ bạch sắc năng lượng vồng, phía trên bàn tay, sâm bạch hỏa diễm bạo dũng phát ra, hung hăng nện lên bạch vồng.

"Thình thịch." Sâm bạch sắc hỏa diễm đập lên phía trên, thế nhưng một kích vẫn chưa phá vỡ được, ngược lại bị xúc cảm mềm mại phía trên chân bản ngược trở lại.

"Quả nhiên có vài phần quỷ dị". Khẽ di một tiếng, Dược Lão bàn tay huy động, lần nữa lại triệu hồi ra một đoàn sâm bạch sắc hỏa diễm, sau đó gắt gao dính chặt trên bạch vồng, lần này hỏa diễm không bị bản ngược trở lại, nhiệt độ nóng cháy, làm cho bạch vồng thoáng có chút hư ảo.

"Còn muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy." Ngay lúc bạch vồng sắp bị đốt cháy. Sau lưng lại vang lên tiếng quát lạnh của Vân Sơn. Theo tiếng quát lạnh, một đạo âm bạo chi thanh xen lẫn bành bạc kinh khí âm âm lao đến.

Trong nháy mắt xoay người lại, Dược Lão nhìn đạo bạch sắc năng lượng bản đến, tay áo bào huy động, đoàn sâm bạch sắc hỏa diễm từ trong tay áo phát ra càng thêm dày đặc, cuối cùng đọng lại thành khối giống như một tấm băng kính. Bất quá ở phía trên băng kính vẫn lượn lờ một ít bạch sắc hỏa diễm, băng hỏa tương dung, lưu chuyển qua lại. Nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

"Oanh."

Bạch ti năng lượng nện mạnh phía trên băng kính. Tại nơi va chạm, bạch sắc hỏa diễm vọt lên, mà phạm là nơi bị bạch ti năng lượng bao phủ, đều trong nháy mắt bị đông kết thành thực chất băng khối. Bất quá tuy rằng bạch sắc hỏa diễm cực kỳ quỷ dị, nhưng kinh khí bên trong đạo bạch ti năng lượng ẩn chứa cũng vô cùng khổng lồ, bởi vậy, bạch sắc hỏa diễm

chỉ bốc lên được nửa chừng tức thì liền yếu dần, bạch ti năng lượng liên tiếp bắn tới trùng kích thành một mảnh hư vô.

Bạch ti năng lượng đánh tan bạch sắc hỏa diễm, tiếp theo tàn nhẫn nện phía trên băng kính, ở phía sau "*Tiêu Viêm*" cũng nghiêng ngã, từng đạo bạch ti liên tiếp bắn tới, trên băng kính xuất hiện vết nứt, cuối cùng răng rắc vỡ tan, hóa thành mảnh vụn đầy trời.

"Cho dù ngươi có dị hỏa hỗ trợ. Hôm nay, muốn rời đi, cũng không phải chuyện dễ." Thân thể huyền phù trong mây, chung quanh nồng đậm năng lượng, làm cho thân thể Vân Sơn tản ra hào quang nhàn nhạt. Hẩn lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, song thủ nhanh chóng xoay tròn, trên mặt vân khí, phía sau kia là nơi từng được Vân Lăng triệu hồi ra vân cung, lại lần nữa hiện lên, chẳng qua lần này thể tích cung so với lần trước, cơ hồ rộng hơn đến vài lần, liếc mắt nhìn lại liền giống như thanh cự cung Xạ Nhật chuyên dụng.

"Vân Yên Phúc Nhật trận này... đích xác có chút điểm phiền toái". Thoáng nhú mày nhìn cự đại vân cung, Dược lão đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên ở trong lòng Tiêu Viêm thầm nói.

Một lát sau, sau một hồi trao đổi, Dược lão thân hình bỗng nhiên run rẩy, chợt quỵ dị biến mất ở giữa không trung.

Dược Lão biến mất, cũng không làm Vân Sơn khuôn mặt có chút động dung, hơi nhắm mắt lại, hai tay giương cung, sau đó thân thể chậm rãi vặn vẹo, dựa vào cảm giác chính mình mà tìm kiếm mục tiêu công kích.

Trên bầu trời, đột ngột lâm vào một mảnh an tĩnh.

Thế nhưng an tĩnh vẫn chưa được bao lâu chợt bị phá vỡ, chỉ thấy Vân Sơn đôi mắt hơi nhắm lại đột nhiên mở ra. Thủ chương giương cung không hề do dự, ngón tay buông lỏng, trước mặt vân cung cự đại cũng là tùy thời mở ra. Trên cung đã lấp sẵn vân tiễn cự đại, xuy một tiếng, khai phá tầng mây, hướng nơi không gian trống rỗng bắn tới.

Vân tiễn hóa thành một đạo ánh sáng, trong nháy mắt vạch ngang phía chân trời, ngay sắp khi trúng vào chỗ hư không, sấm bạch sắc hỏa diễm bỗng nhiên cuộn quét ra, tựa như lửa từ trời giáng xuống, tạo thành rung động khuếch tán ra bốn phía.

"Oanh."

Song phương chạm nhau, lại là một tiếng nổ mạnh., bất quá lần này sâm bạch sắc hỏa diễm tựa hồ không tạo ra được hiệu quả lớn, vền vền chỉ ngăn được trong chốc lát, vân tiền khùng bố liền phá hỏa xuyên thẳng tới. Huru một tiếng, bắn thủng vào hư không, đáng tiếc, không có xuất hiện dù là nửa cái nhân ảnh, đồng dạng cũng không có máu huyết rơi ra.

Ánh mắt gắt gao nhìn chỗ vân tiền bắn thủng, nhìn vân tiền trống không, Vân Sơn ngẩn ra, chột mặt đột nhiên thay đổi, liền xoay người lại, hai tay vũ động, chung quanh vân khí cấp tốc lượn lờ sau đó đọng lại trước người hắn một cự đại bạch sắc vân thuẫn.

Ngay khi bạch sắc vân thuẫn thành hình, trong vân hải, một đạo ảo ảnh đột ngột hiện lên, lạnh lùng nhìn Vân Sơn phía sau vân thuẫn trong suốt, hai tay xoay chuyển, thanh sắc cùng bạch sắc hỏa diễm lại đồng thời xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhìn hai đạo hỏa diễm, Vân Sơn thân thể chấn động, mục quang nhìn thẳng vào con người của thanh niên, chỉ thấy nơi đó, nguyên bản vốn đang hai màu xanh trắng, cứ nhiên lại lần nữa biến thành đen nhánh, nhìn con người tối đen kia, chẳng biết tại sao, Vân Sơn bỗng nhiên có suy nghĩ, Tiêu Viêm hiện tại, có thể mới chân chính là chính hắn?

"Người đã muốn lưu người, vậy hãy thử lại mùi vị của hỏa liên xem sao."

Khóe miệng khẽ nhếch, Tiêu Viêm thanh âm cười lạnh nói. Lúc này, Dược Lão đã thâm thông tri cho hắn, tới gần phía sau người, rồi do hắn thi triển tới công kích cương mãnh, bởi vì chỉ có Tiêu Viêm mới có thể khống chế Phật Nộ Hỏa Liên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiếng cười vừa dứt, hai tay đột nhiên đan mạnh vào nhau, lần này có Dược Lão duy trì lực lượng, lưỡng sắc hỏa diễm dung hợp tốc độ cơ hồ so với lúc trước nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, tại giữa đạo sấm rền vang, một đóa thanh bạch hỏa liên khoảng nắm tay, nhanh chóng từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bốc dựng lên.

"Đi"

Khóe miệng nhếch lên, Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, hỏa liên nhất thời

bắn ra, cuối cùng dưới ánh mắt của Vân Sơn, nện thật mạnh lên phiến bạch sắc vân thuẫn.

"....."

Tuy rằng Phật Nộ Hỏa Liên lần này cũng không có khuynh lực không chế hoàn mỹ như lần trước, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cũng đã gia chú thêm lực lượng hùng hồn của Dược Lão, bởi vậy uy lực cũng sẽ không thể yếu hơn so với lúc trước Dược Lão tự mình thi triển "*Diễm phân phệ lãng thước*".

Theo tiếng sấm nổ vang vọng, đóa hỏa liên lại lần nữa ở trong vân hải nổ rộ, chung quanh, năng lượng vân đoàn hoàn toàn từ năng lượng cấu thành cũng bị chấn tan thành hư ảo.

Vân Sơn thân thể cấp tốc hạ xuống, sắc mặt tái nhợt, khoảng cách này hoá liên nổ mạnh, cơ hồ toàn bộ đều là nhắm vào hắn, cho nên cho dù là có thêm vân thuẫn bảo hộ, nhưng hắn như cũ vẫn bị chấn động bắn ra khỏi vân hải, mà thân thể sau khi bị chấn bay ra khỏi vân hải, đại trận cũng tự nhiên là không thể sử dụng.

Trên quảng trường, vô số đệ tử Vân Lam tông nhìn Vân Sơn bị Tiêu Viêm chấn bay khỏi vân hải, quay sang nhìn nhau không nói ra lời, chẳng biết tại sao, nhưng sâu trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý lạnh cả người.

"*Sư tổ.*"

Vân Sơn rơi xuống, Nạp Lan Yên Nhiên bàn tay mềm mại nhện không được che lại đôi môi đỏ mọng thất thanh nói.

"*Không hổ là đấu tông cường giả, hỏa liên nổ mạnh ở khoảng cách gần như vậy. Nếu đổi lại là chúng ta, sợ rằng ít nhất cũng ném đi cái mạng già rồi?*" Pháp Mã cười khổ nói.

"*Ta còn tưởng rằng Tiêu Viêm cũng không thể dùng lại thanh sắc hỏa diễm, nguyên lai vẫn là lưu trữ chuẩn bị đến lúc này.*" Gia Hình Thiên lắc lắc đầu, thờ dài nói.

Năng lượng trên cơ thể hắn, theo thời gian càng lúc càng yếu". *Pháp Mã nhú mày, thân là ngũ phẩm luyện dược sư, linh hồn cảm giác lực vượt xa*

đấu hoàng cường giả bình thường, bởi vậy, hắn liền nhận ra biến hóa của Tiêu Viêm lúc này.

Trên bầu trời, lúc chân bay Vân Sơn khỏi vân hải, Tiêu Viêm thoáng chân chờ, sau đó mạnh mẽ cắn răng, hai chân khẽ đạp hư không, thân thể đột nhiên hạ xuống, chợt thẳng hướng Vân Sơn lao tới.

"Hôm nay, phải thu lại chút điểm lợi tức chứ." Tay mở ra, lưỡng sắc hỏa diễm cấp tốc lượn lờ bốc lên, Tiêu Viêm nhanh chóng tiếp cận nơi Vân Sơn rơi xuống, lúc này đây, vẫn đang bị chấn trong dư ba bạo tạc khủng bố vừa rồi, trong cơ thể Vân Sơn đấu khí vẫn còn đang rối loạn, bởi vậy, tự nhiên chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Viêm lao tới gần.

"Lão gia hỏa, ngươi nếu đã hạ lệnh truy sát, ta đây trước hết giết chết ngươi cho xong." Một tiếng cười lạnh, Tiêu Viêm song chưởng hướng ngực Vân Sơn mạnh mẽ đánh tới.

Ngay tại lúc đánh tới sát ngực, một đạo thanh âm kinh hoàng vội vàng vang lên: "Tiêu Viêm, Không nên."

Thanh âm vang lên, một đạo kinh khí cũng cấp tốc bắn đến sau lưng Tiêu Viêm, hắn nhíu mày, xoay người, bàn tay khẽ huy động, một cỗ bạch sắc hỏa diễm bắn ra, liền tức thì đốt cháy đạo kiếm khí sắc bén thành hư vô, mắt lạnh nhìn Vân Vận cầm trường kiếm trong tay đang huyền phù giữa không trung, cười lạnh nói: "Ngươi cũng muốn ra tay với ta sao?"

"Ta là tông chủ Vân Lam tông. Danh dự Vân Lam tông, ta phải giữ. Hơn nữa, Vân Sơn là sư phụ của ta, ta không có khả năng nhìn người thương tổn đến người." Vân Vận cười nói.

"Ngươi cho rằng nếu như ngày nào đó ta rơi vào trong tay hắn, có thể còn sống sao?" Tiêu Viêm trào phúng nói.

Vân Vận trầm mặt, trên dung nhan xinh đẹp lộ vẻ đấu tranh.

Bàn tay khẽ run rẩy, Tiêu Viêm hít một hơi, xoay người lại, bàn tay huy động, định giáng xuống Vân Sơn một đạo hỏa diễm.

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, Vân Vận cắn răng, phong dực sau lưng rung lên, trường kiếm cầm trong tay hướng sau lưng Tiêu Viêm đâm tới.

Bất kể như thế nào, thân là tông chủ, nàng lúc nào cũng phải khắc khắc ghi nhớ danh dự của tông môn. Nàng không thể nhìn thanh danh bao đời của Vân Lam tông bị Tiêu Viêm hủy hết.

Sau lưng truyền đến hàn phong, làm cho Tiêu Viêm trong lòng chùn xuống. Có lẽ trong lòng nàng, mình so với Vân Lam tông, căn bản nhỏ bé không đáng kể chút gì.

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi lắc lắc đầu, buông tha giết chết Vân Sơn, xoay người lại lạnh lùng nhìn Vân Vận đang công kích đến.

"Cẩn thận."

Ngay tại lúc Tiêu Viêm xoay người, hai tiếng quát, mạnh mẽ vang lên, một tiếng là xuất phát từ miệng Vân Vận, một tiếng khác còn lại là của Dược Lão từ trong lòng lên tiếng đề tỉnh.

Khi tiếng quát vừa mới vang lên, Tiêu Viêm liền cảnh giác, vội vàng quay đầu lại, một đạo bạch ảnh hiện lên trong con ngươi, lộ ra một khuôn mặt băng lạnh, rõ ràng là Vân Sơn vừa rơi xuống.

"Kết thúc. Tiêu Viêm."

Quyền đầu xen lẫn âm hưởng bạo nộ, áp lực khổng lồ, trực tiếp làm không gian chung quanh xuất hiện từng đạo gợn sóng. Trên quyền đầu, năng lượng vân vụ ngưng tụ thành hình, con mắt Tiêu Viêm co rút lại, quyền đầu cơ hồ như một đạo phong lôi chớp giạt hung hăng nện trên lưng. Tiêu Viêm lúc này đã trở tay không kịp.

"Phốc"

Sau lưng cự lực truyền đến, Tiêu Viêm sắc mặt xanh ngắt, một ngụm máu tươi rớt cuốc nhện không được phun ra, mượn phản lực mạnh mẽ của cỗ cự lực đạo, thân thể bạo bắn về phía trước.

"Hoa."

Chỉ trong chớp mắt, trên bầu trời thế cục lại đột ngột xoay chuyển, biến cố như vậy làm cho tất cả mọi người phía dưới thần tình đều hết sức kinh ngạc.

"Vân Sơn! Lấy thân phận của ngươi, không ngờ lại ra tay đánh lén. Ngươi làm....khá lắm?" Sắc mặt khẽ biến nhìn Tiêu Viêm thổ huyết, Hải Ba Đông nhin không được phần nộ quát.

Một bên, đám người Gia Hình Thiên hơi nhíu mày, hiển nhiên là đối với hành động của Vân Sơn cũng không có một chút ủng hộ nào cả. Bất quá cũng không nói gì.

Vân Sơn khuôn mặt lạnh lùng không để ý đến Hải Ba Đông, hẳn rõ ràng được Tiêu Viêm có sẵn tiềm lực khủng bố như thế nào, nếu là buông tha Tiêu Viêm rời đi, ngày sau, Vân Sơn cũng sợ rằng sẽ chân chính bị hủy trong người này. Cho nên, cho dù ngày sau sau có bị bêu danh, hôm nay hẳn cũng phải đánh chết Tiêu Viêm.

Gió bên tai gào thét. Tiêu Viêm lau vết máu ở khóe miệng, nhãn tình băng lãnh nhìn Vân Vận vẻ mặt đang tái nhợt, bàn tay khẽ động, một kiện nội giáp xuất hiện trong tay, tay cầm nội giáp, lắc lắc đầu tự giễu, sau đó ném mạnh về phái trước.

"Mặc kệ ngươi là Vân Chi hay là Vân Vận, ngày sau giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa, thứ này, trả lại cho ngươi"

Lời nói dứt khoát được đầu khí bao lại, lạnh lùng truyền thẳng vào trong tai Vân Vận, nhất thời, sắc mặt nàng vốn đã tái nhợt lại càng tái trắng thêm.

Như phản xạ có điều kiện, duỗi tay tiếp nhận mảnh nội giáp màu lam nhạt đang phóng tới, Vân Vận hàm răng cắn chặt lên vành môi đỏ mọng, cúi đầu nhìn vết rách được che kín, nội giáp được lau chùi cực kỳ sạch sẽ, trong lúc nhất thời thần tình ngẩn ra tại chỗ.

Thân thể Tiêu Viêm mạnh mẽ lao thẳng tới bạch sắc năng lượng võng, thanh sắc hỏa diễm từ sau lưng mãnh liệt tràn ra, hai loại hỏa diễm đan vào nhau, bạch võng cấp tốc bị hòa tan, chợt Tiêu Viêm giống như một viên lưỡng sắc lưu tinh, biến mất trong núi non rừng rậm không thấy điếm cuối.

"Ha ha, Vân Sơn, một chương này, ta Tiêu Viêm ghi nhớ trong lòng, ngày sau, nhất định phải đòi lại gấp mười lần."

Thân hình rất nhanh biến mất bên trong thâm sơn. Tiếng cười lạnh của Tiêu Viêm vẫn quanh quẩn trên khoảng không của quảng trường, Trong tiếng cười hàm ẩn sát ý, làm cho một vài đệ tử của Vân Lam tông lạnh toát cả người.

Sắc mặt xang mét nhìn theo hướng Tiêu Viêm, Vân Sơn bàn tay vung lên, tiếng quát lạnh vang vọng toàn bộ tông môn. "Vân Lam tông cái vị chấp sự, trưởng lão nghe lệnh. Mang quân đội lập tức tiến vào thâm sơn, tìm cho ra Tiêu Viêm cho ta. Trong cơ thể hắn đã có lưu lại dấu hiệu đặc thù của ta. Tuyệt đối trốn không thoát."

"Bắt lấy hắn. Bất luận chết sống."

-----oOo-----

Chương 362: Đại đào vong bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rừng bạt ngàn trải dài tít tắp, tận cuối trời chỉ một màu xanh ngát trong mắt. Bỗng dưng cơn gió nhẹ từ đâu thoảng qua, khiến từng cơn sóng màu xanh lan tỏa mênh mông khắp tầm nhìn, quả thật có chút đồ sộ

Trên màu xanh của biển rừng kia là bầu trời xanh thăm bao la. Lúc này thỉnh thoảng có vài đạo nhân ảnh xẹt qua xẹt lại như chim ưng đang tìm mồi, cẩn thận dò xét từng khoảng rừng. Bất quá tìm kiếm trong biển rừng khổng lồ này chẳng khác gì mò kim đáy bể, hơn nữa những cơn sóng màu xanh liên miên không dứt lại càng khiến hy vọng tìm được mục tiêu trở nên vô vọng.

Hồi lâu tìm kiếm tại biển rừng không đạt được kết quả gì, những bóng người kia bắt đầu đã đưa mắt nhìn nhau như hy vọng vào đối phương, nhưng rất nhanh chỉ nhận được những cái lắc đầu. Sau đó lại rất nhanh tách ra, bay đi khắp tám hướng.

Phía dưới rừng rậm xanh ngát kia, một cây đại thụ nằm lẫn giữa không biết cơ man nào những cây đại thụ khác, hầu như không hề có điểm gì nổi bật. Trên cây đại thụ, có một cái chạc cây được che lấp bởi rậm rạp cành lá. Chỉ thoáng nhìn qua quả thật khó có thể nhận ra nó đang che giấu cái gì

Bỗng nhiên một tiếng hít thở nặng nề và một loạt tiếng cấn răng rất nhỏ vang lên trong đám lá cây. Một lát sau, đám lá khẽ được vạt ra, hé lộ dần một gương mặt đang ngược mắt cấn thận nhìn lên trời, tận tới khi những bóng người trên kia tách ra thì mới dám thở nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống tựa hẳn vào thân cây. Trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Sau khi thở dốc vài hơi, Tiêu Viêm vội vàng thấp giọng gọi khẽ trong lòng: "*Lão sư? Sao rồi?*"

"*Án*" Thanh âm già nua đây về một mỗi hồi lâu sau mới vang lên trong lòng Tiêu Viêm: "*Tiểu tử, tình huống lần này có một chút không ổn, hai lần liên tiếp sử dụng Phật Hộ Hỏa Liên khiến linh hồn lực của ta gần như kham không nổi. Nếu không phải là đã dùng qua Thất Huyền thanh linh tiên mà ngươi đưa, chỉ sợ ta lại tiếp tục phải ngủ say lần nữa.*"

Tiêu Viêm cười khổ một tiếng " Lần này thực sự là lỗ mãng, nhưng là do phụ thân mất tích làm ta.... "

"*Oài! Ta biết. Ngươi đối với tình phụ tử rất xem trọng. Bằng không với tính tình của ngươi cũng sẽ không lỗ mãng xông lên Vân Lam tông như vậy. Hơn nữa còn đánh chết Vân Lăng trước mặt mọi người*" *Dược lão cười nói tiếp: "Bất quá ngươi cũng không cần phải tự trách mình. Làm người thì phải có ham muốn, phải cần có cái gì đó để mà bảo hộ. Nếu không thì khác gì gỗ đá không đục không cầu, đâu còn là con người. Cho dù có trở thành cường giả, sự cô độc đơn côi đó, cũng dễ làm người ta trở nên điên khùng."*

Tiêu Viêm nhẹ thở một hơi, nhẹ giọng cảm kích nói: " Cảm ơn lão sư "

"*Ha hả...`. Giữa sư đồ chúng ta mà còn phải nói hai tiếng "cảm tạ" vô nghĩa đó sao?"* *Dược lão cười cười. Thanh âm chợt ngưng trọng: " Tiểu tử. Chúng ta vẫn đang nằm trong phạm vi thể lực của Vân Lam tông, chỉ bằng nhanh chóng li khai nơi này. Tiếp cả hai đạo Phật Hộ Hỏa Liên, Vân Sơn bị thương ắt cũng không nhẹ, nhưng Vân Lam tông và mấy tên trưởng lão, nghi trọng kia cũng không phải lũ ăn chay đâu. Hơn nữa còn một Vân Vận thực lực đấu hoàng nữa kia. Cũng bởi hai lần sử dụng Phật Hộ Hỏa Liên đã làm tiêu hao quá nhiều linh hồn lực của ta. Ít nhất hiện tại không thể cung cấp cho ngươi sử dụng như trước được. Còn nữa, khi ngươi trúng một chưởng của Vân Sơn, đã lưu lại trong cơ thể một ít năng*

lượng ẩn kín. Hiện tại với khả năng của ta chỉ có thể tận lực đè nén nó xuống mà thôi, nếu cường hoành phá hủy nó, ắt sẽ bị Vân Sơn cảm ứng được."

Tiêu Viêm im lặng gật đầu. Năm tay khẽ siết chặt lại, ngẩng đầu qua đám lá dày đặc nhìn lên bầu trời xanh thẳm kia. Hắn biết Vân Sơn đã nổi sát ý với mình. Bây giờ chỉ sợ Vân Lam tông đã xuất toàn bộ tông lực để truy sát. Lây thực lực của hắn lúc này nhiều nhất cũng chỉ có thể ứng phó với một ít đệ tử Vân Lam Tông mà thôi. Nếu bị đám chấp sự, thậm chí là trưởng lão của Vân Lam tông bắt gặp, dù có thể chống cự được nhưng nếu để đối phương cầm chân đến khi tiếp viện của Vân Lam tông kéo tới, chỉ sợ Tiêu Viêm hắn sẽ phải vùi thân tại trong biển rừng vô tận này.

" Trước hết hãy cứ đi sâu vào một chút, tránh bị Vân Lam tông phát hiện. Đệ tử hiện bị thương cũng không nhẹ, nếu không nhanh chóng dưỡng thương chỉ sợ đến trốn cũng không nổi nữa." *Khẽ gạt vết máu trên khóe môi, Tiêu Viêm thấp giọng nói.*

" Ân, vậy cũng tốt, bất quá đã là luyện dược sư thì cũng không cần phải lo về cái gì thương thế. Tuy người lần này thụ thương rất nặng nhưng lão sư ta đã không thức tỉnh thì thôi, bằng không sẽ rất nhanh khiến người khôi phục lại" *Dược lão cười cười.*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đối với luyện dược thuật của dược lão hắn tuyệt đối tin tưởng, lập tức chống tay vào thân cây, chậm rãi đứng dậy

" Lúc này ba mặt đông, nam, bắc đều có đám Vân Lam tông đệ tử đang lùng sục nên người chỉ có thể hướng phía tây mà chạy" *Dược lão nhắc nhở nói tiếp:* " Hơn nữa còn phải chú ý những thân ảnh trên không trung kia nữa, phần lớn đều là những trưởng lão cấp bậc đấu hoàng của Vân Lam tông. Nếu bị bắt gặp thì sẽ rất là phiền toái đó "

" Vâng...." Tiêu Viêm cẩn thận vén lá cây, ánh mắt nhẹ nhìn quanh, tới khi xác định không còn gì nguy hiểm, hai tay liền ôm thân cây, như con khỉ nhanh chóng trượt xuống.

Khi tới mặt đất chỉ còn mấy thước, Tiêu Viêm buông lỏng tay, chân đạp mạnh vào thân cây, quay một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất bằng cả tứ chi. Âm thanh có thể so với tiếng lá rơi, khó mà nghe được

Đưa mắt nhìn đánh giá nhanh bốn phía, Tiêu Viêm lập tức tiến vào đám cây cối rậm rạp. Đột nhiên một đạo thất thải quang ảnh vụt qua trong nháy mắt khiến Tiêu Viêm toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội dừng bước, ánh mắt vội vàng đảo xung quanh, bỗng nhiên con người sáng lên không tìm được mùng rở, hóa ra chính là thôn thiên mãng. Kẻ khác khó có thể tìm được Tiêu Viêm nhưng con rắn nhỏ này thì khác. Nó đã theo Tiêu Viêm một thời gian khá dài, chỉ cần trong không khí lưu lại một tia khí tức, nó cũng dễ dàng tìm được như có biển báo lộ trình.

" Hắc, tiểu tử kia, người đã trở lại rồi?" *Xòe bàn tay đón lấy thôn thiên mãng đang xuy xuy vẩy đuôi ôn nhu tiến tới*

" Hắc hắc, vậy là tốt rồi" Nhìn thấy hành động của thôn thiên mãng, Tiêu Viêm khẽ nở nụ cười, hưng phấn nhất thời khó có thể che giấu. Tuy rằng thực lực của thôn thiên mãng đúng là không bằng được vị nữ vương khủng bố kia, nhưng lại vô cùng dễ thương. Chỉ cần Tiêu Viêm cho nó ăn đủ, bảo nó liều mạng nó cũng sẽ xông lên. Còn Mỹ Đỗ Toa nữ vương kia, khi hấn đại chiến cùng Vân Sơn thì chỉ biết đứng khoanh tay nhìn. Lúc ấy Tiêu Viêm tức giận nghiền đến phát mẻ răng.

Lấy ra lọ Tử tinh phối nguyên từ không gian giới chỉ, Tiêu Viêm dùng nút ngọc của lọ hứng vài giọt cho vào trong miệng thôn thiên mãng. Tiểu tử này lập tức vui vẻ hẳn lên, quay xung quanh Tiêu Viêm vài vòng rồi chui thẳng vào tay áo của hắn.

"Hô, hoàn hảo, cuối cùng cũng có được cái bùa hộ mệnh" *Vỗ nhẹ tay áo, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi. Có thôn thiên mãng ở bên cạnh hẳn cũng không cần phải để ý tới việc lỡ như xui xẻo bị trưởng lão Vân Lam tông bắt gặp, cầm chân.*

"Đi nhanh đi, hình như có người sắp tới. Hiện tại với thân thể người, không nên cùng kẻ khác động thủ. Ta thấy hơi thở của người không ổn định, mạch đập nhanh chậm không ổn định, nhưng lại có dấu hiệu của sự đột phá. Xem ra trong lần đại chiến này người cũng thu được không ít chỗ tốt. không bằng bây giờ nhanh tìm nơi nào yên tĩnh mà vừa dưỡng thương vừa củng cố thực lực. Như vậy mới không lãng phí" Giọng nói trầm trầm của dược lão khẽ vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra rồi rất nhanh gật gật đầu đầy mừng rỡ. Tin tức này quả thật quá tốt. Dưới tình huống như hiện tại, tin tức tốt quả

thật không nhiều. Tình huống lúc này, tứ phía đều có người đuổi giết, thực lực có thể tăng lên bao nhiêu, cơ hội bảo mệnh, tự nhiên cũng là có thể gia tăng bấy nhiêu.

Hơi nghiêng đầu liếc nhìn về khoảng rừng rậm phía sau lưng, Tiêu Viêm nhếch miệng cười lạnh, thấp giọng tự nhủ: " Vân Lam tông, Vân Sơn, chúng ta quả thật đã kết oán rồi, hy vọng ngày sau các người đừng hối hận! Nếu các người nghĩ Tiêu Viêm ta chỉ là một kẻ nhu nhược hèn nhát, chỉ sợ là đã sai lầm rồi"

Chỉ một câu ba năm ước hẹn, đã khiến Tiêu Viêm không ngần ngại khổ luyện ba năm trời có dư. Thời gian trôi qua, Tiêu Viêm lúc này càng trở nên cứng cõi hơn, giống như một con sói trên thảo nguyên bị thương bởi con người, tạm ẩn nấp sau đó lại gắt gao bám theo, chờ đợi cơ hội mà tung một đòn báo thù chí mệnh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Thanh âm lãnh khốc vô tình ấy vừa dứt, Tiêu Viêm nhanh chóng hóa thành một đạo hắc ảnh, lao vút vào rừng sâu.

Tại nơi tiêu viêm vừa rời đi, không gian chưa kịp yên tĩnh trở lại, đã thấy xuất hiện khoảng chục người cầm trường kiếm từ đâu lao tới, sắc mặt ngưng trọng dò xét xung quanh đến khi không phát hiện được động tĩnh gì thì nhất thời thở dài nhẹ nhõm, nhìn nhau khẽ lắc đầu cười khổ. Tay phải liền nhét đạn tín hiệu trở lại trong áo. Một kẻ mà ngay đến lão tông chủ cũng có thể đánh lui, thì với bọn họ, cực chẳng đã mới phải vuốt râu hùm.

Một gã đầu lĩnh Vân Lam tông chậm rãi khẽ xoay trường kiếm, ánh chớp lóe lên, một cái kí hiệu bí ẩn đã được khắc trên một gốc cây đại thụ. Làm xong, hắn quay đầu lại, nói: " Nơi đây đã tiến hành tìm kiếm xong, nếu vào sâu hơn nữa thì chính là mặt tây bắc của Ma Thú sơn mạch. Tại đó cấp bậc của ma thú không hề thấp, tìm kiếm cũng vô cùng gian khổ, xem ra phải báo cáo lên các vị trưởng lão để Phi hành đội xuất kích vậy.

Nói xong, hắn rất nhanh rút ra một cây sáo trúc nhỏ đưa lên miệng thổi, một đạo sóng âm rất nhỏ truyền ra, rồi dần dần hóa thành muôn ngàn gợn sóng, nhanh chóng khuếch tán trong biển rừng rậm mênh mông.

Chương 363: Dưỡng thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sâm lâm rậm rạp, cành lá nóng cháy bởi dương quang che lấp xuống, ngẫu nhiên có một ít vết lõm đốm khe hở hắt xuống mặt đất tạo thành một bức thiên nhiên với nhiều vết lõm đốm đồ án xinh đẹp.

Trong rừng, một mảnh im lặng, ngẫu nhiên có một đạo xa xưa, không biết là loại ma thú nào phát ra tiếng gầm nhẹ xuyên qua rừng rậm rồi tiêu tan.

"Toa".

Rừng rậm đang lúc im lặng. Một chỗ cây cối, chợt một đạo bóng đen bắn ra. Hai chân điềm nhẹ một chỗ lướt ngang qua các nhánh cây. Sau đó vọt người nhảy lên một cành cây cổ thụ. Ánh mắt lợi hại như ưng cảnh thận đảo qua mọi phương hướng. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi lại có chút nghi hoặc thấp giọng lầm bầm nói: "*Vân Lam sơn phía sau trùng trùng điệp điệp núi non mà thôi. Hiện tại ta đang ở Ma Thú sơn mạch a? Nhưng sao cho đến bây giờ không có gặp ma thú nào ngăn trở?*".

"*Đó là người trong tay áo có Thôn Thiên Mãng a*" Già nua tiếng cười ở Tiêu Viêm trong lòng vang lên: "*Thôn Thiên Mãng là thượng cổ dị thú. Ma thú gửi được mùi của nó là từ tâm mà sợ hãi. Huống chi hiện tại Thôn Thiên Mãng cũng là đấu vương cấp bậc thực lực. Bình thường ma thú, sao dám hiện thân trước mặt chứ?*".

"*Nguyên lai là phúc khí từ tiểu gia hỏa này.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới thoải mái, vỗ nhẹ nhẹ tay áo, cười nói.

"*Bất quá vẫn còn Vân Lam Tông đội ngũ truy tìm người, không có vận may như thế. Tinh thần lực của ta cảm giác vền vền đoạn thời gian, bọn họ đó không dưới tam bị ba ma thú tập kích. Tuy rằng không có tạo thành cái gì thương tổn cho bọn họ. Nhưng truy kích tốc độ, lại trì hoãn rất nhiều.*"

Dược lão vui sướng cười nói.

Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, ánh mắt lại lần nữa tỏa ra bốn phía. Lại vẫn như cũ vẫn chưa phát hiện điềm nào có thể ẩn núp tốt nhất. Lập tức nhíu mày bắt đầu dĩ lắc đầu, rồi mũi chân điềm nhẹ vào thân cây. Thân thể giống như triển khai thành cánh dơi lớn, xuyên qua nhánh cây ngang dọc trong

rừng rậm. Tiếp tục hướng phía trước chạy trốn, hơn nữa tìm kiếm địa điểm ẩn núp.

Đây là Ma Thú sơn mạch, muốn tìm kiếm được một chỗ ẩn núp không bị quấy rầy. Không thể nghi ngờ là có chút khó khăn. Bất quá Tiêu Viêm coi như là vận may từ trên trời ngậm hạ qua. Hết cuối cùng là tìm được một chỗ tốt địa phương.

Xuyên qua tầng rừng xuất hiện một khe núi bề rộng chừng gần hơn mười thước hiem ác từ từ hiện trong ra tầm mắt Tiêu Viêm. Giảm tốc độ, Tiêu Viêm chậm rãi đi vào khe núi, cúi đầu nhìn liếc mắt một cái xem phía dưới cơ hồ không thấy đáy. Chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt bất ngờ dừng lại trên vách núi đá đối diện. Đó là một sơn động nhìn qua cũng không giống là do người tạo ra. Ngược lại càng giống có sắc nhọn nanh vuốt ma thú mạnh mẽ đào ra.

"Địa phương này thật là tuyệt diệu có sương mù che lấp. Cho dù là trên bầu trời có người bay qua, cũng rất khó nhìn ra." Tiêu Viêm vui mừng nhìn hắc động. Tại đây cùng loại này hắc động kỳ thật cũng không ít. Chẳng qua chỉ có kia hắc động này, vị trí tuyệt diệu nhất của cả khe núi. Phải nhìn thật kỹ mới có thể quan sát được mà lại có đám sương mù che lấp.

Ánh mắt đảo qua phía sau, Tử Vân dự nhất thời xuất hiện. Thân hình nhảy lên một cái, bên tai cuồng phong thổi qua. Hai cánh chân thu, Tiêu Viêm nhanh chóng đi vào sơn động kia. Thân ảnh từ từ tiến, Ma Thú sơn mạch này nguy hiểm vô cùng. Nơi nào cũng ẩn ẩn nguy cơ. Nếu là không cẩn thận mà nói, chết như thế nào chỉ sợ cũng không biết.

Tay áo bào nhẹ nâng, Thôn Thiên Mãng từ từ bò ra. Ngón tay Tiêu Viêm chỉ về phía trong sơn động. Thôn Thiên Mãng nhất thời sáng tỏ, một trận tê mình. Sau đó hóa thành một đạo thất thải tia chớp, lập tức chiếu sáng vào sơn động.

Thôn Thiên Mãng như tia chớp bay vào sơn động. Tiêu Viêm cũng là vội lui ra phía sau một đoạn. Sau đó im lặng chờ.

Chờ đợi vền vẹn duy trì gần không đến một phút đồng hồ. Trong sơn động một bóng đen chợt thật lớn bạo bắn mà ra. Một đầu diện mạo hung ác phi hành ma thú, hoảng sợ bay vút phát ra thanh âm vang rộ rồi cuối cùng

biến mất ở phía chân trời.

"Hô cừ thật. Dĩ nhiên là đầu sư thú. Đây chính là tam giai ma thú có thể cùng đại đầu sư chống đỡ " Ngạc nhiên nhìn chân trời, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, cười nói: *"Hoàn hảo có Thôn Thiên Mãng trợ giúp. Nói cách khác, bằng hiện tại của ta lúc này muốn đuổi nó đi, sợ rằng tiêu hao thật lớn khi lực."*

Sau khi sư thú chạy trốn. Thôn Thiên Mãng bắt đầu từ trong sơn động bắn ra. Xoay quanh ở trước mặt Tiêu Viêm, nhìn hắn cái lưỡi rắn thò ra thụt vào.

Đưa tay đem Thôn Thiên Mãng thu vào tay áo bào. Tiêu Viêm mới yên tâm rung cánh bay vào núi trong động, cước bộ dừng ở trên núi đá cứng rắn, sắc mặt nảy lên một chút tái nhợt, kịch liệt ho khan vài tiếng. Theo tiếng ho khan, sau lưng Tử Vân dục cũng tự động hóa thành hình xăm rút về phía sau lưng.

"Quả nhiên bị thương không nhẹ a. Lúc này mới vèn vèn sử dụng Tử Vân dục vài phút mà thôi, đã trở thành bộ dáng này." Lau khước miệng với một tia vết máu, Tiêu Viêm nhẹ giọng cười khổ nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Chậm rãi tiếng vào bên trong, sơn động có chút rộng mở. Tuy rằng còn mơ hồ lưu lại mùi tanh hôi, làm cho Tiêu Viêm nhú mày. Bất quá lúc này bị bốn phía bao vây tiền trừ, tự nhiên không dư thừa để ý tới việc nhỏ này. Chỉ lấy ra mấy viên Nguyệt Quang Thạch từ nạp giới, rồi vững vàng đứng ở vách núi khe hở. Nhất thời hào quang xuất hiện đem cả sơn động chiếu sáng.

Trong động Tiêu Viêm lại liếc mắt một cái ra, bên ngoài đã hoàn toàn ảm đạm sắc trời chậm chạp tối dần. Trầm ngâm một hồi rồi đi vào cái động khẩu. Dùng sức đem một khối tảng đá lớn đẩy tới, vừa vặn đem cái động khẩu lấp hơn phân nửa. Như vậy cũng không vì có Nguyệt Quang Thạch trong động khẩu mà bên ngoài có thể thấy được.

Đem mọi việc hết thảy làm xong, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi. Hôm nay quả là một ngày dài và mệt mỏi. Dĩ nhiên là làm cho mắt của hắn có chút trầm trọng lên. *"Hiện tại cũng không phải là thời điểm nghỉ ngơi."*

Ngay tại khi Tiêu Viêm nhìn không được phải nhắm mắt chìm vào giấc ngủ thì Dược lão bỗng quát nhẹ, đem Tiêu Viêm dọa một cái giật mình. Mí mắt vội vàng mở ra, nở một nụ cười, vội vàng lui ra phía sau hai bước, tìm bãi đá sạch sẽ rồi ngồi xếp bằng.

Ngay khi Tiêu Viêm vừa ngồi xuống, giới chỉ trên tay rung lên nhẹ nhẹ. Dược lão hư ảo, chậm rãi phiêu đảng mà ra.

"*Lão sư*" Dược lão xuất hiện. Ngượng ngùng Tiêu Viêm cười nói.

"Người trước điều trị một chút hỗn loạn trong cơ thể. Ta luyện một chút liệu nội thương đan dược cho người. Người phải bằng nhanh nhất khôi phục lại. Nói cách khác, nơi này thật sự quá nguy hiểm a." Dược lão linh hồn lực lượng đảo qua nạp giới phân phó nói.

Gật đầu, Tiêu Viêm cũng không nói thêm. Trong người kết xuất ẩn kết tu luyện, đôi mắt chậm rãi nhắm lại. Nguyên bản có chút dồn dập hô hấp, cũng dần dần vững vàng.

Rất nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện. Dược lão cảm thấy vừa lòng gật gật đầu. Bám nhẹ nạp giới, nhất thời một gốc cây Chu dược liệu xuất hiện t. Cuối cùng xuất hiện trên tay Dược lão thân.

"Tiểu gia hỏa này cũng có không ít dược liệu tốt a. Ta đỡ phải phiền toái tìm dược liệu." Nhìn dược liệu trong tay Dược lão khẽ gật đầu. Bàn tay lay động, nhất thời Bạch Hỏa diễm nháy mắt dựng lên. Ngón tay huy động một gốc cây Chu dược nhanh chóng quăng vào. Cùng Tiêu Viêm trước kia luyện chế đan dược, thủ pháp không thể so sánh cùng. Dược lão như mây bay nước chảy lưu loát sinh động làm cho người rõ ràng hiểu được, đó là luyện dược tông sư.

Im lặng trong động, chỉ có dược liệu ở trong hỏa diễm văng tung tóe, phát ra những âm thanh rất nhỏ trong động

Tu luyện gần ba giờ đôi mắt Tiêu Viêm nhắm chặt lúc này mới thoáng run rẩy lông mi rồi chậm rãi mở mắt. Trải qua điều trị, nguyên bản sắc mặt tái nhợt cũng là xuất hiện chút đại biểu sức sống hồng nhật.

Thật dài phun ra một ngụm không khí, con ngươi Tiêu Viêm càng phát ra sáng loáng một chút. Ngẩng đầu nhìn ra, Dược lão sớm đã luyện chế xong.

Lúc này đang đứng ở ngoài động khẩu. Nhìn Dược lão chăm chú quan sát động tĩnh, khẽ cười nói:

"Tuy rằng bị thương không nhẹ, trong cơ thể hỗn loạn thế cục. Nhưng thật ra bị áp chế xuống dưới. Lão sư nói lời không giả. Hiện tại trong cơ thể khí huyết di động không chùng. Đích thật là thực lực tăng lên a."

Dược lão cười gật đầu. Xoay người bấm tay búng nhẹ, một quả giống như Phi Thúy đan dược. Đối với Tiêu Viêm bản đem tới. Sau đó ôm đồm nói

"Bắt nó và ăn luôn đi. Thương thế trong cơ thể hẳn là chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Người đoạn thời gian trước dùng tam văn thanh linh đan kia. Dược hiệu quá mạnh mẽ, người lại căn bản không có khả năng hoàn toàn hấp thu ngược lại lắng đọng lại ở trong cơ thể. Như vậy trầm tích đi xuống trong thân thể cũng không tốt. Đan dược này ta trộn lẫn Cốt linh lãnh hỏa. Ăn vào đi có lẽ sẽ có chút đau đớn bất quá lại có thể đem người trầm tích dược lực trong cơ thể bốc hơi đi ra. Lúc này đây, người liền mượn cơ hội hấp thu a. Về phần thực lực thăng nhiều ít phải nhờ vào duyên cơ của người."

Dược lão lắc đầu, nói tiếp: *"Trong khoảng thời gian ta ngủ không ngờ người có nhiều sự tình a. Lạc độc kia cũng phải cẩn thận. Chờ người trước đem thương dưỡng tốt. Ta sẽ tìm biện pháp giúp người giải quyết a."*

Dược lão này nói liên miên cần nhẫn nhất đại đoạn nói. Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy lo lắng, khẽ gật đầu. Có lão sư tại bên người, hẳn rất cục thì có thể yên tâm rất nhiều giống như một cái hài đồng tìm được một chỗ dựa.

Đan dược nhét vào trong miệng, Tiêu Viêm lại lần nữa nhắm mắt. Tâm thần chìm vào trong cơ thể. Bắt đầu lúc này đây quá trình đột phá.

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt lại lần nữa tu luyện. Dược lão cũng là cười gật đầu rồi ngồi xuống. Ngón tay tùy ý phát động kia khẽ gõ xuống nẹp giới trên tay Tiêu Viêm. Sau một lúc lâu, ngón tay đột nhiên run lên một chút. Trong miệng phát ra một đạo thấp nhẹ di thanh.

"A".

Nẹp giới bắn ra một khối ngọc phiến tàn phá màu đen rồi xuất hiện ở tay

Dược lão. Bàn tay chậm rãi vuốt ve khối tàn ngọc phiến này, Dược lão có chút run nhẹ.

-----oOo-----

Chương 364: Làn lượt đề thăng ! Thăng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như ở giữa lò lửa, đây là cảm thụ duy nhất lúc này của Tiêu Viêm sau khi đem quả đan dược kia nuốt xuống từ tiểu phúc bạo phát lên. Chợt hóa thành từng đạo nhiệt phân tán mãnh liệt tiến vào từng cái từng cái trong kinh mạch. Bởi vì nhiệt lưu ấm dĩ nhiên làm cho trong kinh mạch xuất hiện chút nhàn nhạt uân khí.

Nhiệt lưu độ ấm theo vận chuyển tốc độ tăng lên cũng là dần dần nóng cháy. Thế nên mỗi khi vận chuyển một vòng, Tiêu Viêm khóe miệng lại nhịn không được nhẹ nhàng co rút lại. Theo lời Dược lão quả nhiên không giả, ngọn lửa ngọn lửa này mang lại cho hắn không ít thống khổ. Bất quá nhiệt lưu tuy rằng làm Tiêu Viêm có chút khổ sở nhưng hiệu quả mang lại cũng là cực kỳ rõ rệt. Từng tia uân khí từ từ thẩm thấu vào kinh mạch. Cuối cùng xoay quanh tại trong cơ thể, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng. Trong cơ thể có chút thay đổi, một cỗ cường đại năng lượng che dấu, giống như bị nóng cháy hòa tan. Cuối cùng hiển lộ ra như lời Dược lão nói. Đúng là dược lực tồn tại trong cơ thể.

Lượng dược lực này nóng cháy rồi hóa thành năng lượng sương mù, chậm rãi từ từ bốc lên. Trên đường gặp được kinh mạch sẽ lặng lẽ hòa tan mà vào. Theo kinh mạch lưu chuyển một vòng cuối cùng hóa thành một đạo tinh thuần năng lượng bị chú khí xoáy tụ vào bất quy tắc hình thoi trạng thái năng lượng tinh thể. Nguyên bản bởi vì quá độ tiêu hao mà có chút ảm đạm tinh thể. Lại lần nữa tràn đem khí xoáy tụ trong vòng, chiếu thông thấu. Đối với loại này tinh thuần đến cực điểm năng lượng. Trong cơ thể cốt cách cùng với tế bào tựa hồ cũng là biến đổi rất nhiều. Lấy một loại mắt thường không thể nhận ra tốc độ này nhanh chóng thôn phệ cắn nuốt năng lượng khí vụ. Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, trải qua một hồi đại chiến làm tổn thương nghiêm trọng cơ thể đang rất nhanh chữa trị.

Cảm thụ được dần dần tràn đầy đầu tinh, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài một

hơi. Rồi đem hết toàn lực không chế năng lượng khí vụ đang tràn đầy trong cơ thể, đem chúng thu nạp vào cùng một chỗ. Cuối cùng hội tụ thành một cỗ mãnh liệt năng lượng lưu tại trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng tiến về khí xoáy tụ trong vòng tinh thể quán chú mà vào. Mà đối với không ngừng năng lượng này đầu tinh giống như là động không đáy, toàn bộ tùy ý năng lượng không lồ thu thập. Đúng là đan dược của Dược lão. Có lẽ cũng không phải gì cao giai, nhưng lại có tác dụng to lớn đem trầm tích dược lực trong cơ thể Tiêu Viêm thời gian qua toàn bộ kích hoạt. Sau đó mượn cỗ không lồ năng lượng này từ từ đem chữa trị thương thế của Tiêu Viêm. Nếu không có phương thức này chỉ sợ cũng khó có thể này dễ dàng như vậy.

Làm một cái chính thống "*Bình*", Tiêu Viêm đã ăn vào đủ loại đan dược. Cơ hồ khó có thể đếm, đan dược rất nhiều cũng không có thể hoàn toàn bị hấp thu. Như vậy tồn tại trầm tích lại. Cỗ năng lượng này tự nhiên là có chút không lồ, hiện giờ trải qua có mai đan dược kia, trầm tích dược lực rốt cục hoàn toàn kích hoạt. Năng lượng không lồ này cả Dược lão cũng không đoán trước.

Trong cơ thể có một thể vụ cuộn cuộn không ngừng thân thể các nơi bốc lên. Nếu lúc này ai có thể đủ xuyên thấu qua làn da nhìn Tiêu Viêm trong cơ thể chỉ sợ thấy đầy khí vụ thậm chí cả trong nội tạng đều là bị nồng đậm năng lượng khí vụ hoàn che đi xuống.

Tuy nhiên không lồ khí vụ này, Tiêu Viêm tự nhiên không có khả năng thu thập được hết. Bởi vậy có một chút chạy thoát, tại trong cơ thể chạy lung tung. Ngược lại Tiêu Viêm dùng phương thức điên cuồng nhất. Đem phiêu đảng năng lượng khí vụ này trực tiếp cắn nuốt mà vào.

Tuy rằng cắn nuốt sẽ làm cho Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được thân thể càng thêm mạnh mẽ. Bất quá phải trải qua khổ tu mới có thể dùng được, nhưng thủy chung vẫn có giới hạn. Một khi hấp thu vượt qua cái giới hạn kia, chỉ sợ sẽ sinh ra kết cục không mong muốn. Chỉ cần tưởng tượng trong cơ thể bỗng nhiên răng rắc một tiếng nứt ra ra vài đạo cái khe hậu quả, Tiêu Viêm có chút không rét mà run.

Bởi vậy, hắn cũng tự nhiên không dám tùy ý không kiêng nể gì cắn nuốt năng lượng. Lập tức cũng là chạy nhanh lớn đối khí vụ không chế trong cơ thể. Bất quá cho dù là như thế, Tiêu Viêm lại vẫn như cũ, mơ hồ cảm giác được chính mình đang truyền ra một trận nóng cháy đau đớn. Hắn nhận ra

đó là năng lượng khí vụ đã ăn mòn tới làn da ở mặt ngoài gây ra.

Trong sơn động. Dược lão hơi hơi nhìn Tiêu Viêm kia thấp giọng lầm bầm nói: "*Tiểu gia hỏa này trong cơ thể như thế nào lại trầm tích nhiều như vậy dược lực?*" Thoáng trầm ngâm, Dược lão cầm trong tay khối ngọc phiến tàn phá rồi bám tay nẹp giới. Nhất thời một chút gió tăng vọt. Cuối cùng hóa thành một đóa thanh liên chậm rãi hiện ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Liếc mắt một cái Thanh liên xuất hiện. Dược lão đối với Tiêu Viêm huy động, một cổ xảo kính, đem thân thể dựng lên rồi an ổn dừng ở trên Thanh liên.

Sau khi Tiêu Viêm lọt vào Thanh liên, một ôn nhu màu xanh biếc chậm rãi bốc lên. Theo đó, làn da Tiêu Viêm nhất thời trở thành nhạt dần. Đau đớn trên khuôn mặt cũng rút cục trì hoãn xuống. Bên ngoài cơ thể truyền đến ôn lạnh cảm cũng là bị Tiêu Viêm phát hiện. Lập tức trong lòng cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Cười khổ lầm bầm: "*Tử trong cơ thể thương thế cơ hồ đã hoàn toàn khôi phục, năng lượng này như thế nào còn nhiều như vậy a?*".

Mảng một câu sau, Tiêu Viêm cũng dần dần quay về bình tĩnh. Thoáng cân nhắc một chút: "*Đã có ngoại lực trợ giúp. Ta liền đột phá lúc này thời cơ đúng là tốt nhất.*".

Hạ chủ ý Tiêu Viêm không hề có chút kéo dài. Tâm thần ngưng định. Nhất thời, trong cơ thể năng lượng khí vụ tràn đầy kia chợt dẫn động lên. Một cổ khí vụ, giống như đã bị năng lượng nào đó dấy phát cấp tốc bùng phát.

Theo đó năng lượng khí vụ càng càng tiếp cận khí xoáy tụ. Chúng nó thể tích lại là biến càng ngày càng nhỏ. Bất quá tuy rằng thể tích biến nhỏ, nhưng khí vụ kia lại bắt đầu xuất hiện không bình thường. Đương không lồ khí vụ tiến vào đến kinh mạch không ngờ đã hoàn toàn biến mất. Thay thế là một đoàn tinh thuần chất lỏng năng lượng. Thậm chí, tại kia chút chất lỏng năng lượng trong còn kèm theo những tinh thể rắn.

"*Đột phá hay không?*".

Nhìn chăm chú vào đoàn không lồ năng lượng, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhàng nỉ non một tiếng. Tâm thần vừa động, nhất thời ngăn trở tại khí xoáy

tụ chi khẩu nháy mắt biến mất, rồi mênh mông năng lượng hỗn loạn kia âm âm vọt vào khí xoáy tụ.

Cổ khổng lồ năng lượng mạnh mẽ tiến vào khí xoáy tụ. Chợt một đầu đối với khí xoáy tụ trung tâm hình thoi đầu tinh hung hăng đụng phải đi vào.

Năng lượng nổ vang một tiếng động, vang vọng trong đầu Tiêu Viêm. Tới thiếu chút nữa ngay cả trạng thái tu thái tu luyện không cầm giữ không được.

Mãnh liệt năng lượng ngày nguyên không ngừng quán chú vào đầu tinh trong vòng. Rồi sau đó tại tiếp thu này thể tích không ngờ cũng bắt đầu chậm rãi tăng trưởng. Theo đầu tinh thể tích tăng trưởng, Tiêu Viêm kia hẳn cảm linh hồn cảm giác lực có thể rõ ràng nhận thấy được. Thực lực của chính mình đang từ từ tăng.

Ngoại giới. Trong sơn động. Dược Lão nhìn sắc mặt kia bỗng nhiên giống như ngọc bàn sáng bóng. Vỗ về chòm râu hơi hơi gật gật đầu. Lấy thực lực của Dược lão tự nhiên là có thể cảm giác được Tiêu Viêm kia sắp có đột phá.

"Đinh"

Trong sơn động, một đạo tiếng động ngâm khẽ từ trong cơ thể Tiêu Viêm lặng yên vang lên. Mà theo này đạo ngâm khẽ tiếng vang này, Tiêu Viêm thân khí thể đột nhiên đại trưởng.

"Đột phá đến nhị tinh đại đấu sư a? Không ngờ so với ta đoán trước còn muốn mau. Tiểu gia hỏa này trong cơ thể trầm tích dược lực không ngờ nhiều đến như vậy?" Lấy Dược lão thực lực, đạo rất nhỏ ngâm khẽ không chạy khỏi chú ý. Lập tức trong mắt hiện lên một chút kinh dị, kinh đạo âm thanh nói.

Nguyên bản lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ, muốn thăng một cấp bậc, nếu là bình thường tu luyện trong lời nói. Chỉ sợ ít nhất hai ba tháng thời gian mới vừa rồi có thể tăng lên một tinh thực lực. Bất quá chuyển lên Vân Lam Tông này ba bốn lần đột phá cực hạn chiến đấu rồi rơi vào tuyệt cảnh, Tiêu Viêm cũng tìm được chỗ tốt ngay cả Dược lão cũng không có thể hoàn toàn dự toán.

Chiến đấu thủy chung là cách nhanh nhất tăng lên thực lực. Trong khoảng thời gian này Tiêu Viêm cực hạn chiến đấu. Cơ hồ giống như đem một thủy cừ mô hình chú kiến đi ra. Mà hiện giờ không hề được lực lại đúng là giống như thủy bình thường. Quán chú trong đó nước chảy thành sông. Quả thực là một lần hoàn mỹ vượt qua, Tiêu Viêm thực lực tấn chức.

Tại Dược Lão kinh hô thanh âm hạ xuống không lâu. Bỗng nhiên lại là một đạo âm khê từ Tiêu Viêm trong cơ thể truyền ra nhẹ nhàng quanh quần tại sơn động bên trong.

Vỗ về chòm râu, bàn tay chậm rãi tạm dừng lần này ngay cả Dược Lão cũng không bảo trì được bình tĩnh. Miệng khê nhếch, sau một lúc lâu mới dài thở ra một hơi. Cười nói

"Hắc. Quả nhiên là một tên gia hỏa tràn ngập chuyện ngoài ý muốn. Hôm nay ta thật muốn nhìn xem. Gia hỏa này đến tột cùng có thể mang cho ta bao nhiêu sự ngạc nhiên a?"

-----oOo-----

Chương 365: Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sơn động, sau khi liên tiếp hai đạo âm hưởng khê rung lên, vượt quá dự tính của Dược Lão, vốn thực lực Tiêu Viêm còn có thể thăng lên một tinh nữa, nhưng lúc này không nhân vào cơ hội này, tiếp tục thăng tới một đường. Trái lại cổ khí tức đang chậm rãi ổn định lại, bắt đầu tiến hành tiêu hóa hoàn toàn năng lượng dồi dào ra mảnh liệt ấy. Thu lại. Biến hóa.

Bàn tay vuốt chòm râu. Dược Lão nhìn lên khuôn mặt ôn hòa như ngọc của gã thanh niên đang nhắm mắt lại ấy, hơi trầm ngâm một lát, chợt giật mình, vui mừng gật gật đầu, cười nói: *"Lực lượng tôn tại ở trước mặt, vẫn có thể không chế tâm tư của mình, không tham lam kiêu ngạo, tự cho là đủ liền trở ra. Không tệ! Không tệ a."*

Liên tiếp hai câu 'Không tệ', đủ để nhìn ra Dược Lão đối với biểu hiện lần này của Tiêu Viêm rất tán thưởng, tuy nói rằng lúc này Tiêu Viêm căn bản còn có thể thừa cơ hội đó, mà trực tiếp trùng kích đến mức độ tứ tinh Đại

Đấu Sư, mà nếu như tu luyện, trước sau gì cũng không có khả năng một lần là xong được. Hôm nay thực lực liên tiếp thăng lên hai tinh, trạng thái thân thể của Tiêu Viêm có phần khó mà chắc chắn thành công được, nếu như còn muốn tăng lên một lần nữa, e rằng tình trạng hư nhược yếu ớt trong cơ thể gã, sẽ trở thành cái loại thăng cấp trở ngại lớn nhất rồi!

Một cái thân thể bên trong hư nhược yếu ớt, nếu là người khác phân phối lực lượng không cẩn thận, luôn luôn kém hơn gã chỉ một lần là ngưng tụ thành công trong cơ thể, đối với điểm này. Tiêu Viêm cực kỳ hiểu rõ, thời còn là phế vật ba năm trước đây do kiên trì tu luyện, đã bồi dưỡng cho gã một nền tảng cơ sở tu luyện cực kỳ vững chắc, có cái nền tảng vững như bàn thạch này. Tiêu Viêm mới có thể thực hiện được tại lần thăng cấp này, thực lực tăng cao hơn làm người ta chấn động. Cho nên, gã không thể vì lợi ích trong nhất thời, mà hủy đi cái nền tảng vững như bàn thạch của mình a!

Giữa hai cái đó, cái nào nặng cái nào nhẹ, đương nhiên không cần thiết phải nhiều lời biện bạch, vì vậy vứt bỏ nó đi. Tiêu Viêm lại rất là dứt khoát.

Ngồi xếp bằng ở trên thanh liên, khuôn mặt Tiêu Viêm giống như một khối ngọc ôn hòa, tỏa ra hào quang nhàn nhạt, sau một lúc lâu, hào quang mới chậm rãi biến mất, đôi mày kiếm khẽ run run, đột nhiên gã mở to mắt ra, như ánh sao màu xanh nhạt lấp lánh lướt qua, rất nhanh chóng liền ẩn tàng.

Cùng với ánh sao ẩn tàng, khí thế hùng hồn lượn lờ ở bên ngoài thân thể Tiêu Viêm, cũng từ từ thu liễm lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất hẳn.

"Ha ha! Không tệ, một lần liệu thương tu luyện, thực lực ước chừng lại tăng lên hai tinh. Chỉ đáng tiếc là, loại cơ duyên tốt như vậy, cũng không phải nói gặp là liền có thể gặp a." Nhìn Tiêu Viêm thoát khỏi trạng thái tu luyện. Dược Lão khẽ cười nói.

Vừa thở ra một ngụm trọc khí. Tiêu Viêm xoay xoay cái cổ, chỉ nghe tiếng xương cốt va chạm thanh thúy vang lên, cảm nhận được đấu khí trong cơ thể như con sông cuộn cuộn chảy, trên khuôn mặt gã nhin không được để lộ ra một chút vui sướng, song chưởng vỗ nhẹ lên thanh liên, thân thể cường tráng hạ xuống đất, song quyền đột nhiên đánh ra, quyền phong vù vù, rất là ác liệt.

"Được a! Bây giờ năng lực của ta, bỗng nhiên tăng vọt hai tinh thực lực nhưng cũng có thể không chế hoàn thiện. Nếu như lại tiếp tục tăng quá mức, mặc dù nhìn tựa như quãng thời gian lực lượng tăng lên là chuyện tốt, nhưng về lâu dài mà xem xét, đối với ta không được tốt cho lắm a." Thong thả thu quyền đứng thẳng. Tiêu Viêm cười nói.

Dược Lão mỉm cười gật gật đầu, vẫy bàn tay hướng về tòa thanh liên, đem nó thu về trong nạp giới. Sau đó bàn tay nhoáng lên một cái, mảnh tàn phá ngọc phiến lúc trước lại xuất hiện ở trong tay, lão đem nó nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau khi thực lực đề thăng, thương thế trong cơ thể cũng hoàn toàn bình phục. Trên khuôn mặt Tiêu Viêm khôi phục lại vẻ hồng hào, gã ngẩng đầu nhìn động tác của Dược Lão, lại liếc mắt nhìn mảnh tàn phá ngọc phiến ấy, hơi hơi sững sốt, trong lòng chột kinh động một lúc. Tiến lên hai bước, gã hỏi dò: *"Su phụ biết thứ này à?"*

"Ừ! Đã từng gặp qua cái vật kỳ dị này ở trong một cái trữ tồn khí (1)." Dược Lão gật gật đầu nói.

"Trữ tồn khí? Cái này bên trong đúng là có thể chứa đựng đồ đặc sao? Chẳng lẽ nó là loại đấu kỹ công pháp?" Tiêu Viêm trước tiên là ngẩn ra, gã chột giật mình hỏi.

"Ha hã! Ừ! Nếu không ngoài dự liệu của ta, cái loại ngọc phiến trữ tồn khí này, hẳn là kiệt tác của 'Phân Viêm Cốc' trên đấu khí đại lục, bởi chỉ có họ mới có tài nghệ sở trường về loại ngọc phiến trữ tồn này mà thôi. Hơn nữa ngọc phiến này, ta sờ lâu như vậy, lại có cảm giác nóng rực âm ý, đây hẳn là ký hiệu ở trên đồ vật do Phân Viêm Cốc chế tạo ra đó." Dược Lão cười nói.

"Phân Viêm Cốc? Đó là cái gì thế ạ?" Nghe cái tên xa lạ này. Tiêu Viêm không khỏi có chút mù mờ, do gã chưa bao giờ đi ra ngoài Gia Mã Đế quốc nên đầu óc rất non nớt (2), đương nhiên chưa từng nghe qua những tên tuổi đó rồi.

"Đó là một phương thế lực trên đấu khí đại lục, nếu luận về thực lực mà nói, e là Vân Lam Tông yếu nhược kia không thể so bì với nó được, bọn họ tu luyện công pháp hỏa thuộc tính nổi danh nơi đại lục, theo đường lối

chuyên công kích cuồng bạo, bởi vậy ở trên đại lục cũng xem như lập riêng thành một phái." Dưộc Lão thần nhiên nói.

"Vân Lam Tông yếu nhược không thể so bì?" Khóe miệng gã hơi hơi run rẩy, sau một lúc lâu. Tiêu Viêm nhin không được cười khổ một tiếng, không nghĩ tới Vân Lam Tông ở Gia Mã Đế quốc xung vương xung bá, thả vào đấu khí đại lục, lại bất quá chỉ có vậy.

"Ha hả, đừng có đánh giá Vân Lam Tông cao như thế, như đã nói người tên là Lăng Ảnh không tệ. Vân Lam Tông nếu sống ở đấu khí đại lục, bất quá cũng chỉ là thế lực nhị lưu mà thôi, tuy rằng ngày nay có một tên Đấu tông cường giả, vậy cũng chỉ có thể xem là tâm đem lót chân ở trong mắt các thế lực nhất lưu mà thôi." Dưộc Lão bĩu môi, dường như có chút khinh thường.

"Đương nhiên, dù là như vậy, ở trước mặt một gã Đại Đấu Sư nhỏ nhỏ như ngươi, họ tự nhiên cũng xem như là một con quái vật lớn rồi." Nhìn về sắc mặt cười khổ của Tiêu Viêm. Dưộc Lão cười to nói: "Tiêu gia hỏa, đấu khí đại lục này cực kỳ rộng lớn, cường giả như mây, tương lai ngươi mà nhìn thấy thế giới này, nó chỉ là một cái xó xỉnh nhỏ bé tại cái đại lục này mà thôi. Chờ khi ngươi đặt chân đến đại lục, ta tin rằng, ngươi sẽ thích cái thế giới vô cùng tuyệt vời này cho mà xem, chỉ có điều ngươi nên hiểu rõ rằng. Bất cứ ở đâu, muốn được người ta kính sợ, thực lực của ngươi, mới là quan trọng nhất!"

"Kẻ hèn yếu sẽ bị người hùng mạnh tiêu diệt! Khắp thiên hạ đều chung một quy luật này a." Tiêu Viêm hơi gật đầu, khẽ cười nói.

"Ngươi hiểu được như vậy, đương nhiên là rất tốt." Dưộc Lão cười cười, tung hứng mảnh tàn phá ngọc phiến trong tay, nói: *"Trở lại chuyện chính đi, ngươi muốn biết ở trong đó có gì sao?"*

"Đương nhiên a." Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, nếu thứ đồ vật này có xuất sứ từ tay nghề của Phần Viêm Cốc, có thể so sánh với vụ Vân Lam Tông, nói như vậy đồ vật ở trong đó cũng không phải là thứ tầm thường nhỉ?

"Dùng hỏa diễm đốt nó." Dưộc Lão đem ngọc phiến cùng cái nẹp giới ném cho Tiêu Viêm, cười dài nói: *"Vật của Phần Viêm Cốc cổ quái như vậy đó, phải dùng hỏa diễm đốt cháy, mới có thể nhìn được vật ở bên trong nó, theo lẽ thường mà nói. Phần Viêm Cốc tạo ra vật này, chịu nổi sự thiêu*

đốt mà không tan ra, chứng tỏ là vật bên trong nó càng trân quý."

Cẩn thận từng ly từng tí tiếp nhận mảnh ngọc phiến. Tiêu Viêm lật xem từ trên xuống dưới, thật sự có phần khó mà tin được cái ngọc phiến nhìn như yếu ớt này, mà lại có thể chống cự được hỏa diễm đốt cháy, chỉ có điều đối với lời nói của Dược Lão, gã vẫn chưa bao giờ từng có lo nghĩ gì, lập tức từ trong nạp giới lấy ra một quả dược hoàn màu tím, sau đó ném vào trong miệng, hơi hơi nhai lại, miệng hé ra, một cỗ hỏa diễm màu tím phụt ra, rất nhanh huyền phù ở trước mặt gã. BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN ĐƯỢC COPY TẠI

Tiêu Viêm cong ngón tay lại khẽ bắn tới ngọc phiến, nó liền hóa thành một đạo quang ảnh, hỏa diễm màu tím xông vào bên trong hỏa cầu.

Nhìn hỏa diễm tiến vào ngọc phiến. Tiêu Viêm vội vàng đem hai mắt gắt gao nhìn chăm chú tại giữa hỏa cầu, quan sát tất cả mọi biến hóa của ngọc phiến.

Nhìn tàn phá ngọc phiến như yếu ớt dễ vỡ, hỏa diễm vừa xông vào bên trong, hỏa diễm màu tím tại mặt ngoài của ngọc phiến bạo phát ra hỏa diễm nhàn nhạt, nhưng khiến cho Tiêu Viêm và Dược Lão hơi kinh ngạc là, mặc cho tử hỏa đang đốt cháy. Ngọc phiến, lại không có chút động tĩnh gì cả!

"Cái này." Tiêu Viêm mắt tròn mắt dẹt, hơi lấy làm lạ nhìn Dược Lão, mặc kệ nói như thế nào, tử hỏa này đây cũng là một loại hỏa diễm nhiệt độ không thấp, so với hỏa diễm đầu khí bình thường, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần a. Nhưng ngọc phiến đó, lại có thể hoàn toàn không hề động tĩnh gì, nếu dựa theo như lời Dược Lão trước đó, càng chịu nỗi sự thiêu đốt, vật trong đó càng trân quý, như vậy thì..."

"Hắc! Ta vốn còn tưởng rằng cái vật nhỏ này chỉ là thứ bình thường, không nghĩ tới dường như gặp phải một con cá lớn a." Nhìn ngọc phiến ở trong hỏa diễm mà vẫn bình yên vô sự, trên khuôn mặt Dược Lão cũng hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức nhin không được cười lớn, hướng về Tiêu Viêm dương dương tự đắc vãn vãn cầm, nói: "Tiểu gia hỏa, xem ra vận khí của ngươi quả thực rất kém a. Bây giờ đổi lại dùng Thanh liên địa tâm hỏa thử xem nào."

Nghe vậy. Tiêu Viêm ngẩn ra, ngẩng đầu liếc nhìn Dược Lão một cái, lại từ trong mắt vị sư phụ này nhìn ra một chút vui sướng, thì trong lòng gã

cũng hơi hiểu rõ. Có thể khiến cho Dược Lão đánh giá là vật không tồi, e rằng lần này gã thật sự gặp phải đồ vật tốt rồi.

Trong trái tim yên ắng của gã nhảy lên đập rộn rã. Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước bọt, gắng sức chà xát cặp song thủ. Nhất thời, một cỗ thanh sắc hỏa diễm, bắt đầu từ giữa thủ chỉ 'Phốc' hiện rõ ra.

Bàn tay huy động, tử hỏa trước mặt hỏa cầu liền tiêu tán mất, bàn tay lại vẫy ra, ngọc phiến vừa rơi xuống, lại bị thanh sắc hỏa diễm tại thủ chỉ của Tiêu Viêm dâng lên bao bọc lại.

Tàn phá ngọc phiến màu đen, lọt vào trong thanh sắc hỏa diễm. Lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, chỉ có điều Tiêu Viêm lại không vội, chậm rãi tăng nhiệt độ của hỏa diễm lên.

Bên trong sơn động chẳng biết lúc nào đã trở nên nóng rực lên, ngọc phiến từ trong yên tĩnh, rốt cục đã có động tĩnh. Chỉ thấy mặt ngoài mảnh tàn phá ngọc phiến vốn nhẵn bóng ấy, lại bỗng nhiên bắt đầu như một thứ phong ba sóng gió nổi lên, bộ dáng đó, giống như sắp bị hòa tan vậy.

"Không việc gì đâu, tiếp tục tăng nhiệt độ đi." Nhìn ngọc phiến sắp bị hòa tan, nhưng Dược Lão không có hoang mang gì cả, thản nhiên cười nói.

Trông trộm phong thái bình tĩnh của Dược Lão. Tiêu Viêm cũng vững tâm hơn, gã gật gật đầu, hít sâu một hơi, đấu khí trong cơ thể chuyển động nhanh chóng nhưng mãnh liệt. Nhất thời, nhiệt độ của Thanh liên địa tâm hỏa, lại đột nhiên nâng cao hơn nữa!

Cùng với nhiệt độ hỏa diễm càng lúc càng cao, mảnh tàn phá ngọc phiến đen kịt, rốt cục hoàn toàn hòa tan. Ngọc phiến sau khi hòa tan, đã không còn là màu đen, trái lại thay đổi thành một bãi dịch thể màu xanh biếc óng ánh. Dịch thể ở giữa thanh sắc hỏa diễm chậm rãi lưu động, hết như một vật sống động, rất là kỳ dị.

Mỗi một khắc, dịch thể lưu động chợt ngừng lại, tại mặt ngoài dịch thể như bị cỗ động khuyến khích, giống như có cái gì sắp phá ra ngoài vậy.

"Thứ tốt phải nhìn từ động tĩnh dịch thể đi ra đây." Dược Lão mỉm cười nói.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm càng thêm căng thẳng, ánh mắt gã chăm chú nhìn hỏa diễm, cơ hồ là chớp cũng không nháy một chút nào,

Dịch thể màu xanh biếc bị cổ động khuyến khích, duy trì liên tục hơn mười giây sau. Mỗi một khắc, lực quang chói mắt từ trong đó phát ra dữ dội. Chỉ một thoáng, cơ hồ như che lấp tất cả ánh sáng ở trong sơn động.

Song lực quang tuy là chói mắt, chỉ có điều lại chưa khiến cho hai mắt Tiêu Viêm nhắm chặt lại. Bởi vì tại lúc lực quang sáng lên trong nháy mắt, vô số văn tự tin tức di động, bỗng nhiên từ trong dịch thể dữ dội tuôn ra ngoài. Chợt nó tự động sắp xếp theo thứ tự giữa không trung ở trong sơn động, tạo thành một bức tranh ngôn ngữ đặc thù.

Ánh mắt đảo qua chỗ quảng sáng giữa không trung, cuối cùng dừng lại ở phía trên vài thể chữ cực đại, khóe miệng của Tiêu Viêm hơi hơi mấp máy, thanh âm vãn vẹo, từ giữa hàm răng gã, nhanh chóng phát ra đầy đủ.

"Thiên hỏa tam huyền biến?"

Ở bên cạnh, nghe được cái tên này. Dược Lão chấn động toàn thân, tinh quang trong mắt chợt đại thịnh!

Ghi chú:

(1)Loại khí cụ dùng để chứa đựng

(2) Nguyên văn Thái điều: nghĩa là chỉ những newbie hoặc những người còn non nớt.

-----oOo-----

Chương 366: Bí pháp diệu dụng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn động mênh mang quảng sáng, lơ lửng huyền phù giữa không trung dày đặc những hàng chữ chính tề, hơn nữa, ở bên cạnh những hàng

chữ, còn có một bộ nhân ảnh đồ hình hết sức rõ nét do từng đạo ánh sáng phức tạp đan xen vào nhau liên tiếp, tạo thành một bộ những lộ tuyến hết sức quý dị.

Tiêu Viêm ánh mắt hơi vài phần mờ mịt đảo qua quang sáng, chợt quay đầu nhìn thấy trong ánh mắt tinh quang đại thịnh của Dược Lão, trong lòng không nhìn được, thấp giọng nói:

"Lão sư nhận ra thứ này?"

"*Án.*" Tinh quang trong ánh mắt chậm rãi rút đi, Dược Lão cười gật đầu, miệng có chút cảm thán nói: *"Lần này người thật đích thật là nhất được bảo bối. Thiên hỏa tam huyền biến là một loại bí pháp cao cấp huyền bí"*.

"Bí pháp?" Nghe được từ này, Tiêu Viêm giữa đôi lông mày nhất thời giương lên.

"Ha ha! Ngoài công pháp cùng với đấu kỹ, trên đại lục còn tồn tại một ít đặc thù bí pháp. Công hiệu của nó phi thường làm cho người ta đổ mắt thèm thòng, thậm chí có thể trực tiếp tăng lên thực lực của bản thân. Năm đó, ban đêm ở Ô Thần Thành kia, cô bạn nhỏ của người cũng từng sử dụng một loại cao thâm bí pháp, làm cho chính mình trong khoảng thời gian ngắn đem thực lực tăng lên tới đại đấu sư cấp bậc." Dược Lão cười nói.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm trong đầu hiện lên hình cảnh đêm đó Huân Nhi ẩn vào Gia Liệt gia tộc đánh chết Liễu Tịch. Lúc ấy nàng vốn thực lực chỉ là đấu giả, lại có thể trong giây lát tăng lên tới đại đấu sư cường giả. Loại bí pháp này thật sự là cường đại, có chút đáng sợ.

"Theo ta được biết "Thiên Hỏa Tam Huyền Biến" này là một trong những vật trấn cốc chi bảo của "Phân Viêm Cốc" tuy rằng có người nói nó cơ hồ chỉ là một bí pháp vô dụng. Nhưng thật ra, đối với những người có được kỳ dị hỏa diễm, nó lại là bảo vật ngàn vàng không thể đổi."

"Nga?" Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng rung động. Có được kỳ dị hỏa diễm? Trên thế giới này, còn có loại kỳ dị hỏa diễm nào có thể so sánh với dị hỏa?

"Muốn tu luyện loại công pháp này, thứ nhất yêu cầu, người tu luyện phải

là hỏa thuộc tính. Thứ hai, đó là phải có được ít nhất một loại kỳ dị hỏa diễm, nói đến kỳ dị hỏa diễm này, cũng bao quát tỷ như loại Tử hỏa của người vậy, đương nhiên, dị hỏa tự nhiên vẫn là tốt nhất, ha hả, bất quá trên đời này dị hỏa nào có dễ tìm, bởi vậy, cho dù là "Phân viêm cốc", tựa hồ ta cũng chỉ nghe nói qua, cốc chủ của bọn họ có được một loại dị hỏa mà thôi." Dược Lão mỉm cười nói.

"Nếu tu luyện giả có đủ điều kiện để tu luyện "Thiên Hỏa Tam Huyền Biến". Vậy có phải hay không cũng có thể trong thời gian ngắn làm thực lực của chính mình tăng lên?" Tiêu Viêm con mắt vòng vo xoay chuyển, vội vàng hỏi.

"Tất nhiên." Dược Lão vuốt chòm râu, liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn của Tiêu Viêm cười cười nói tiếp: Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này kỳ thật là dựa vào một loại phương thức đặc thù kích thích kỳ dị hỏa diễm trong cơ thể, cuối cùng bộc phát ra một loại năng lượng cực mạnh, từ đó tạo ra hiệu quả đê chấn địch. "

"Huân Nhi năm đó cũng thi triển loại bí pháp mạnh như mẽ như này sao?" Tiêu Viêm bỗng nhiên ngắt lời hỏi.

Nghe vậy, đôi mi già của Dược Lão hơi nhíu. Hơi trầm ngâm, chợt lắc đầu nói: "Năm đó ta xem tiêu cô nương kia sau khi sử dụng bí pháp xong thì ngày hôm sau khí sắc thậm chí vẫn hồng nhuận như trước. E rằng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này so với bí pháp tiêu cô nương kia thi triển, khoảng cách vẫn có chút chênh lệch. Dù sao tất cả bí pháp phần lớn đều là lấy phương thức ngưng tụ hoặc là cô đọng lại để thúc đẩy lực lượng. Tuy rằng sẽ giúp lực lượng ở trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt, nhưng sau đó thân thể lại là xuất hiện không nhỏ tổn thương. Ví dụ như Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Nghe nói mỗi một lần sử dụng, lực lượng cuồng bạo của hỏa diễm sẽ làm người sử dụng bị tổn thương rất lớn. Mà cô gái kia, ngày thứ hai nhìn từ vẻ ngoài lại là vẫn chưa có hao tổn gì quá lớn. Từ đó có thể phân ra ưu khuyết của hai loại bí pháp này. "

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm thở dài lắc đầu. Trong lòng đối bối cảnh thần bí sau lưng Huân Nhi càng thêm tò mò. Dựa theo tuổi của nàng. Có được bí pháp mà ngay cả Dược Lão đều khen không dứt lời. Sau lưng thế lực đến tột cùng cường đại đến mức nào

"Ha hả. Người cũng không nên nản lòng. "Thiên Hỏa Tam Huyền Biến"

này kỳ thật cũng không kém. Theo ta được biết loại bí pháp này nếu là có được ba loại hỏa diễm chính là có thể đủ khiến cho người sử dụng liên tiếp ba lần thực lực tăng vọt. Mà thực lực của mỗi lần tăng phúc lại có liên quan đến độ mạnh yếu tùy theo hỏa diễm trong tay người sử dụng. Năm đó "*Phân Viêm Cốc*" cốc chủ có được một loại dị hỏa cùng với hai loại thú hỏa lấy ra từ trong cơ thể ma thú, lúc đó hẳn thực lực là Ngũ giai đầu tông. Vậy mà sau khi sử dụng "*Thiên Hỏa Tam Huyền Biến*" lại có thể đủ để cùng với một gã đầu tông chống đỡ a!" Nhìn biểu tình Tiêu Viêm, Dược lão nói cười an ủi nói.

"Nga? có thể vượt cấp khiêu chiến?" Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng có chút động dung.

Như Hải Ba Đông lúc trước, một kích của Vân Sơn phân thân liền bị đánh lui, có thể rõ ràng nhận ra sau khi tiến thăng đến cấp bậc đầu hoàng, mỗi một giai chênh lệch là cỡ nào khó vượt qua, mà này "*Thiên Hỏa Tam Huyền Biến*", lại có thể làm cho người dùng có thể vượt cấp khiêu chiến, như vậy xem ra, đích thật là như lời Dược Lão. Thật là đồ vật vô cùng tốt.

"Ha hả, đối với tiêu tử ngươi, tuy vắn vắn chỉ có được một loại dị hỏa, nhưng vì ngươi tu luyện "*Phân quyết*" nên cùng người khác cũng không giống nhau. Tu luyện đến đại thành, ngươi căn bản không cần lo lắng đến việc trong cơ thể hỏa diễm bùng lên xung đột. Bởi vậy, chỉ cần cho ngươi đủ thời gian cùng cơ duyên, nếu là thu thập đủ ba loại dị hỏa, khi đó sẽ bắt đầu nghiên cứu "*Thiên Hỏa Tam Huyền Biến*". Mở ra tam trọng biến hóa, cường độ tăng phúc kia chỉ sợ cho dù là vị tiền bối sáng lập ra bí pháp kia, cũng không lường trước được. Dù sao, hẳn không có khả năng cũng tu luyện qua "*Phân quyết*". Dược Lão khẽ cười nói.

Nghe được lời này của Dược Lão, Tiêu Viêm tâm huyết nhịn không được có chút sôi trào, khuôn mặt hồng lên, lại lần nữa nhìn về phía quang sáng kia, ánh mắt lại hơn vài phần nóng cháy.

"Tiêu tử ngươi hãy đưa tay vào tinh thể màu xanh biếc đi, như vậy ngươi chính là có thể thấu hiểu hoàn toàn được "*Thiên Hỏa Tam Huyền Biến*". Dược Lão nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng gạt đầu, ngón tay chạm vào màn tinh thể ấm áp vẫn đang huyền phù ở trước mặt, nhất thời huyền phù giữa không trung quang sáng một trận run rẩy, tựa như có linh tính, cấp tốc vắn vẹo

lên, một lát sau, vô số tin tức hóa thành một khí lưu, lập tức hướng thẳng đình đầu Tiêu Viêm quán nhập vào.

Không lộ tin tức cường mãnh liên miên quán nhập trong đầu, khuôn mặt Tiêu Viêm lập tức run lên vài cái, cố nén cảm giác đau đớn, vội vàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt tiêu hóa tin tức ẩn chứa bí pháp tu luyện này.

Trong sơn động, lại lâm vào một mảnh im lặng Dược Lão chậm rãi vuốt ve chòm râu, nhìn Tiêu Viêm đang nhắm mắt, bỗng nhiên vui sướng khẽ cười thì thào: "Không nghĩ tới trấn cốc bí pháp của Phần Viêm cốc lại lừa lạc đến Gia Mã Đế Quốc, hơn nữa bị tiểu tử kia thu nạp được. Hắc hắc, lão gia hỏa cổ hủ kia, năm đó lão phu muốn mượn đọc một chút cũng không chịu, hiện giờ còn không phải rơi vào tay đệ tử của ta, hơn nữa còn là không tốn sức chút nào, nếu là hẳn biết chỉ sợ lại nổi trận lôi đình a, ha ha".

Tiếng cười ở trong sơn động vang vọng, sau một hồi khá lâu mới chậm rãi tiêu tán, mà hai mắt Tiêu Viêm nhắm chặt cũng là dần dần mở ra, nhẹ thở một hơi, ánh mắt lóe ra.

"*Thiên Hỏa Tam Huyền Biến*" phương thức tu luyện thật đúng là cổ quái, thật không biết vị tiền bối cổ quái nào mới có thể sáng tạo ra." Lắc đầu, Tiêu Viêm sợ hãi than. Vừa rồi trong lúc tiêu hóa cỗ tin tức kia, hẳn đơn giản dò xét một chút phương thức tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, đích xác là có thể nói quỷ dị tuyệt luân.

"*Trên thế giới này bí pháp vốn hiếm thấy, thậm chí đủ để có thể so sánh với một số địa giai cao cấp công pháp.*" Dược Lão cười gật đầu, hỏi: "Nhu thế nào? Vừa lòng chứ?".

"Cực kỳ vừa lòng." Tiêu Viêm nhếch miệng cười, bất quá ngay sau đó, lại nhíu mày nói: "*Bất quá đệ tử vừa rồi mơ hồ nhìn một lần. Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này đích xác là có thể đạt được tam trọng biến hóa, đáng tiếc ngọc phiến này chỉ ẩn chứa tin tức vển vển ghi lại thứ nhất công pháp biến hóa, hai phần công pháp còn lại không có nửa điểm nhắc tới.*"

"*Nga? Công pháp chỉ có phần biến hóa lần thứ nhất sao?*" Nghe vậy, Dược Lão mi già đầu nhíu lại, Sau một lúc lâu, bắt đắ dĩ lắc đầu, nói: "Có lẽ là "*Phần Viêm Cốc*" sử dụng một ít thủ đoạn a, như vậy cho dù bí pháp này bị người khác may mắn đoạt được, cũng khó có thể tu luyện hoàn toàn."

"Bất quá không sao, hiện với thực lực bây giờ trong cơ thể cũng liền vừa vặn có một loại dị hỏa, tu luyện nhất công pháp biến hóa vừa đủ." Tiêu Viêm vuốt tay, thong thả nói.

"*Ân, cũng trước hết tạm thời tu luyện đã, sau này tìm kiếm được loại dị hỏa nữa mà nói, có thể sẽ tìm biện pháp đi vào "Phản viêm cốc" kiếm phần công pháp còn lại.*" Dược Lão gật đầu, nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu.

"*Thương thế của ngươi đã hoàn toàn khôi phục, kế tiếp có tính toán gì không?*" Dược Lão đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, trầm ngâm một hồi, nắm chặt nắm tay nói: "*Đệ tử muốn tìm kiếm phụ thân! Ngày đó Vân Lăng trước khi chết vẫn một mực khẳng định không có hạ sát thủ, xem ra đó đúng là sự thật.*"

Nói đến đây, Tiêu Viêm giữa đôi lông mày lại là nhíu lại, cười khổ nói: "*Nếu theo như lời Vân Lăng nói là thật, bằng thực lực đại đấu sư của phụ thân đệ tử, làm sao có thể trước mắt một gã đấu vương cường giả hư không tiêu thất cơ chứ?*"

Ngón tay Dược Lão chỉ nhẹ nhàng ve vẩy, sau một lúc lâu đôi mắt híp lại, thấp giọng nói: "*Phụ thân ngươi thực lực là đại đấu sư, cho nên không thể bằng vào thực lực bản thân mà bỗng dưng biến mất, nói cách khác là có người ngoài ra tay mang hắn đi.*"

"*Ngoại nhân?*" Hơi hơi sững sốt, Tiêu Viêm sắc mặt khinh biến, nói: "*Nếu thật sự là ngoại nhân ra tay, như vậy thần không biết quỷ không hay ở trước mặt Vân Lăng mang đi, chỉ sợ thực lực đôi phương ít nhất cũng là ở đấu hoàng cấp bậc. Người của Tiêu gia, trừ đệ tử ra, tựa hồ cũng không có ai kết giao với loại cường giả như vậy?*"

"*Lấy bối cảnh Tiêu gia đích thật là khó có thể kết giao với loại cường giả này, bất quá thế lực sau lưng tiểu cô nương bạn gái của ngươi kia, không lẽ lại không có sao.*" Dược Lão thản nhiên nói.

"*Ý lão sư là người của Huân Nhi phái đến giúp đỡ?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm thần tình kinh ngạc nói.

"Tiểu cô nương kia tuy rằng cũng thiên tư trí tuệ, nhưng tuổi vẫn còn quá trẻ, như vậy đưa mắt nhìn xa hơn, thì khó có thể phòng bị được đến nước này. Có lẽ... có quan hệ tới thế lực sau lưng của nàng ta." Dược Lão lắc đầu, nói tiếp: "Tiêu gia người cùng bọn chúng cũng có chút ít liên quan, bất quá cũng không thể nói là quan hệ tốt. Về phương diện này, mức độ quan hệ quá phức tạp, liên lụy nhiều lắm, ta là ngoại nhân cũng không rõ ràng, chờ người lần sau gặp tiểu cô nương kia, hỏi nàng chắc cũng hiểu được một ít bí ẩn."

Nhìn thấy thần sắc Dược Lão, Tiêu Viêm cũng không hỏi nhiều nữa, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Cũng tốt, dù sao gia tộc cũng đã an bài, ta cũng có thể an tâm rời đi, lần này, liền trực tiếp tiến đến Già Nam Học Viện."

"Án."

Tiêu Viêm xoay người chậm rãi đi chỗ cửa động, ánh mắt nhìn về phía tối đen bầu trời đêm, hư híp mắt con người xẹt qua một chút lãnh lẽo quang mang, thản nhiên nói: "Chẳng qua, muốn thuận lợi rời khỏi Già Mã đế quốc, chỉ sợ cũng không thể thiếu một phen gian khổ chém giết a, lấy tính tình Vân Sơn, là tuyệt đối sẽ không dễ dàng để chúng ta rời đi khỏi đế quốc".

Dược lão gật đầu.

"Hắc, nếu muốn lưu ta lại, vậy liền chuẩn bị thương cân động cốt đi, ta Tiêu Viêm cũng không phải người nhân từ nương tay!" Đầu ngón tay thon dài, đột nhiên bùng lên thanh sắc hỏa diễm, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lạnh thấp giọng chậm rãi quanh quẩn trong sơn động.

-----oOo-----

Chương 367: Huyết tanh trả thù!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Màn đêm theo thời gian trôi qua chậm rãi tan dần. Những tia sáng rạng đông đầu tiên tại chân trời xa xôi dần hiện lên. Một đêm yên tĩnh tại Ma Thú sơn mạch rốt cuộc cũng tỏa ra sức sống. Trong rừng rậm, vô số các

loại chim thú cùng kêu vang: "Tê", kéo dài không dứt..

Tại một khe núi, một tảng cự thạch bỗng nhiên lăn xuống, giữa đường phát nổ, khiến các loài chim thú phụ cận hoảng hốt bỏ chạy.

Sau khi cự thạch ngã nhào, một động khẩu đen tối lộ ra. Chợt một thân hắc bào thân ảnh chậm rãi bước ra, híp lại thành một đôi mắt hẹp dài, liếc nhìn vào màn sương ẩn nét xanh thắm của bầu trời, thở nhẹ một hơi, thấp giọng nói: "*Sư phụ, gần đây có thể có thể có dấu vết của đám Vân Lam Tông đệ tử không?*".

Trong lòng Tiêu Viêm, một âm thanh vang lên rất nhanh: "Cách mấy trăm thước đối diện khe núi, có không ít hơi thở cường độ không đồng nhất. Về mặt bọn chúng, cũng là một vấn đề phiền phức. Vân Sơn lưu lại trên cơ thể người một đạo ấn ký năng lượng, mặc dù nói ấn ký bị ta áp chế đến cực thấp, nhưng bọn họ vẫn có thể đại khái cảm giác được một chút, cũng đủ để thăm dò được sơ lược phương vị của người. Có điều phạm vi quá lớn, họ cũng phải cẩn thận tìm tòi mới có thể xác định được. Có thể nói, đêm qua họ đã tìm tới nơi này."

"*Hắc. Quả nhiên là không tha a. Xem ra Vân Lam Tông trong lòng nhất quyết phải giết ta a.*" Tiêu viêm cười lạnh nói.

"*Người hiện tại không thể bị bọn chúng bám theo. Một khi Vân Lam Tông trưởng lão đuổi tới, vậy người liền gặp phiền toái. Mà linh hồn lực của ta ít nhất cần nửa tháng nữa mới có thể khôi phục. Cho nên trong vòng nửa tháng này, muốn chạy thoát khỏi vòng vây của Vân Lam Tông, cần phải nhờ vào chính người.*" Dược Lão trịnh trọng nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu. Dược Lão lần trước ngủ say cũng muốn hấn tự lực cánh sinh như thế. Hiện giờ tuy rằng Dược Lão không thể trực tiếp ra tay trợ giúp hắn, nhưng kinh nghiệm tích lũy qua năm tháng cũng trợ giúp hắn rất nhiều. Cho nên, tuy rằng lần này có chút nguy hiểm, nhưng hắn vẫn như cũ không có nửa điểm khiếp đảm.

"*Hiện tại ba mặt bị vây. Chúng ta tức chỉ có thể tiếp tục xâm nhập Ma Thú Sơn Mạch. Sau đó lại nhân cơ hội đi theo đường vòng, chỉ cần có thể cắt đuôi đám truy binh lại phía sau, sau đó che dấu thân phận, đệ tử nghĩ rời đi khỏi Gia Mã Đế Quốc cũng không khó.*" Tiêu viêm thấp giọng nói.

"Ân. Hết thầy tùy người. Ta chỉ có thể giúp người chú ý truy binh chung quanh." Âm thanh trầm thấp của Dược Lão lập tức hoàn toàn tiêu tán.

Hơi hơi gật đầu. Tiêu Viêm bả vai đảo nhẹ. Tử Vân Dục liền giang rộng ra. Hai cánh rung lên. Thân thể giống như một đầu cự điều vút lên hướng thẳng trời cao.

Ngay khi thân thể sắp va chạm với hai vách song song của khe núi, Tiêu Viêm thân hình tiếp tục xoay chuyển, vũng vàng hạ xuống ở khe núi đối diện, Tử Vân Dục chậm rãi thu lại, quay đầu liếc mắt một cái, cơ hồ cảm nhận được động tĩnh gì đó. Mà rừng rậm bắt đầu ần ần xôn xao. Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành một đạo hắc tuyến, lập tức vọt vào sâu trong rừng rậm, chớp mắt đó, biến mất dưới sự che chở rậm rạp của cây lá.

Tiêu Viêm sau khi biến mất không lâu, khe núi đối diện rừng cây, nhánh cây bỗng nhiên một trận lay động. Chợt, hơn mười đạo thân ảnh liên tiếp lướt tới, trường kiếm chói lọi trong tay. Dưới ánh nắng chiếu rọi, phản xạ lạnh lẽo, sáng bóng.

"Không có ai? Trước đó nhị sư huynh đích thật cảm thấy không khí có chút chấn động sao?"

"Có lẽ là loại ma thú gì đó đi qua. Bất quá khe núi này quá rộng. Xem ra chỉ có thể để cho các sư huynh đệ tinh thông phong thuộc tính công pháp đi qua trước thôi."

"Ân "

"Nhớ kỹ mệnh lệnh các trưởng lão. Một khi gặp Tiêu Viêm, phải tránh không thể cùng hắn lấy cứng chọi cứng. Chỉ cần đem hết toàn lực bám trụ hắn là được."

"... "

Tiếng hô chỉnh tề ở bên cạnh khe núi vang lên. Lập tức, vài đạo bóng dáng đột nhiên lao ra, mượn một cỗ gió nhẹ, thân hình phiêu đảng giữa không trung. Chợt giống như một đám tơ liễu trong gió, rất nhẹ nhàng, hướng về phía khe núi đối diện hạ dần xuống. Sau khi hạ xuống, mấy người liếc nhau, sau đó cực có ăn ý cùng bí mật, tiến vào rừng rậm.

Trong núi rừng rậm rạp, một đạo nhân ảnh theo sự lay động của cành cây mà lướt nhanh qua. Mỗi lần mũi chân điểm nhẹ trên thân cây, thân thể lại mượn dùng cổ lực bật mạnh mẽ kia đẩy đi một khoảng cách lớn. Tuy rằng ngẫu nhiên tại chỗ bóng người hiện lên, đôi khi có xuất hiện một vài ma thú toàn thân toát ra hung khí nguy hiểm, bất quá những ma thú đó không có đến nửa điểm ý nghĩ ngăn trở. Ngược lại, khi bóng người sắp tới, liền phủ phục tại chỗ cả người run rẩy, thu liễm toàn thân khí tức, giống như gặp phải một tràng đáng sợ gì đó.

"Truy binh phía sau đã càng ngày càng xa. Bọn họ tựa hồ cũng đã nhận ra tung tích nhân ảnh đang di động của ngươi. Hiện tại đang có rất nhiều Vân Lam Tông đệ tử từ bốn phương tám hướng đuổi tới. Bất quá cũng may ven đường có ma thú ngăn trở tốc độ truy kích. Chạng vạng phía trước. Ngươi hẳn là có thể hoàn toàn thoát khỏi bọn họ." Dục Lão thanh âm bỗng nhiên gấp rút lướt qua trong lòng Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu viêm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật gật đầu. Ngẩng đầu liếc mắt nhìn ánh sáng phía trước cách đó không xa. Mũi chân lại lần nữa điểm nhẹ. Sau đó lại lần nữa giống như một mũi tên bạo phát rời dây cung bắn đi.

Thân hình ngày càng tiếp cận luồng ánh sáng đậm, Tiêu Viêm cũng cau mày lại. Một cỗ cảm giác trực tiếp làm lòng hắn nổi lên bất an. Nhưng mà đối với ngọn nguồn bất an, hắn lại tìm không được nửa điểm tồn tại. Hơn nữa Dục Lão cũng đã lên tiếng nói chuyện, bởi vậy, hắn cũng chỉ mạnh mẽ áp chế cảm giác kia trong lòng. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chỗ ánh sáng phát ra, thủ chương lại lần nữa phát lực, rồi hóa thành một đạo bóng đen, xông thẳng ra ngoài.

"Cẩn thận." Khi thân thể ra khỏi những mảng cây cối kia một chút, Dục Lão đột nhiên quát vang lên chói tai. Nguồn truyện:

" "

Chợt ánh mặt trời đại thánh làm chói mắt, đôi mắt Tiêu Viêm theo thói quen hơi nhắm lại một chút. Bất quá, ngay sau tiếng quát ở trong lòng của Dục Lão, trong không khí truyền đến âm thanh như bị xé rách, làm cho lòng người phát lạnh. Theo phản xạ, thân thể Tiêu Viêm mạnh mẽ uốn éo trong không trung hạ xuống. Thân thể trên thảm cỏ cấp tốc quay cuồng vài

vòng, lặn xuống theo soái dốc núi, sau đó nắp xung quanh một cây tùng nhỏ gần nhất. Thoáng ngẩng đầu một cái, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, đồng tử chột co lại. Chỉ thấy lúc này, trên bầu trời mở rộng kia, năm đầu cự ung ma thú chậm rãi xoay quanh. Mà làm cho Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến chính là vài bóng người trên lưng năm đầu phi hành ma thú này. Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng Tiêu Viêm lại từ trên bào phục nhận ra thân phận của bọn chúng.

"Vân Lam Tông."

"Chết tiệt! Không nghĩ tới Vân Lam tông lại có loại đại quy mô phi hành điều thú này." Tiêu Viêm cắn răng thấp giọng mắng. Lúc trước đánh lén, nếu không bởi vì thực lực hắn đột ngột tăng mạnh, thân thủ cũng từ đó lạng lẹ hơn, chỉ sợ đã phải thụ thương.

"Thật có lỗi, đã ngoài dự kiến của ta. Vốn ta nghĩ, những người có thể phi hành của Vân Lam Tông chỉ có vài vị Đấu Vương kia, Do đó, sự chú ý trên bầu trời bị phân tán một ít. Kết quả lại không nghĩ tới bọn họ còn mấy đầu phi hành ma thú dành cho cả đám đệ tử như thế này. Bọn chúng, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là một tên nhị tinh đại đấu sư. Như vậy khi phi hành trên cao, hơi thở lại yếu, không ngờ do đó lại tránh được cảm giác của ta. Ai! Sợ ý." Tiếng Dược Lão cười khổ vang lên trong lòng Tiêu Viêm..

"Lão sư cũng không cần tự trách, ta cũng sớm đoán được lần này rồi đi tất sẽ không quá mức thuận lợi." Tiêu Viêm cười cười ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hiện lên chút âm trầm, nói: *"Bằng mấy kẻ này, muốn ngăn ta lại sợ còn hơi ít a."*

"Cẩn thận một chút. Tận lực không để bị bọn họ bám trụ. Nếu không, một khi truy binh phía sau tới sẽ rất phiền toái." Nghe sát ý trong âm thanh Tiêu Viêm, Dược Lão lại lần nữa nhắc nhở nói.

"Án." Tiêu Viêm gật gật đầu, bàn tay chậm rãi vuốt ve tay áo bào, khuôn mặt hiện lên một chút lạnh lạnh tiếu ý.

Trên bầu trời, năm đầu phi hành ma thú bị phiến rừng rậm cách ly, lại đang xoay quanh trên không. Trên lưng mỗi đầu ma thú đứng vững hai gã Vân Lam Tông đệ tử, lúc này mục quang hai mắt khăn trương, đang gắt gao nhìn chăm chú vào phiến cây cối nhỏ mà Tiêu Viêm đang ẩn thân.

"Mạch Lôi đại nhân! Người phía dưới hẳn không thể nghi ngờ là Tiêu Viêm, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Trên lưng một đầu phi hành ma thú, một vị Vân Lam tông đệ tử nhìn một vị trung niên đại hán che mặt, cung thanh nói.

"Trước phóng đạn tín hiệu." Ánh mắt trung niên đại hán gắt gao nhìn chăm chú phiến cây cối nhỏ, lạnh giọng phân phó: "Trước khi các trưởng lão đến, bất luận thế nào đều phải tiệt hạ Tiêu Viêm. Lão tông chủ nói qua, Tiêu Viêm bị thương không nhẹ, cho dù còn có thể miễn cưỡng chạy trốn, thực lực chỉ sợ cũng là giảm đi. Chỉ cần bám trụ chờ các trưởng lão đã đến, hẳn tất nhiên khó thoát khỏi cái chết."

"Lão tông chủ còn nói, ai bắt được Tiêu Viêm, bất luận chết sống, đều sẽ được đặc biệt tấn chức thành nghi trượng. Hơn nữa, còn có thể tự do lựa chọn một quyển huyền giai cao cấp công pháp cùng đấu kỹ." Lời trung niên nhân này vừa nói ra, chín tên Vân Lam Tông đệ tử trẻ tuổi hô hấp nhất thời biến thành dồn dập, ánh mắt nhìn chăm chăm chỗ cây tùng nhỏ, lộ ra thêm một chút tham lam cùng dữ tợn.

"Thình thịch."

Một gã Vân Lam Tông đệ tử thông minh, sau khi trung niên đại hán dứt lời. Nhanh tay từ trong lòng lấy ra đạn tín hiệu, sau đó dùng sức bắn một phát. Nhất thời, theo một đạo tiếng vang thanh thúy. Trên bầu trời phía xa, một đám mây yên vụ kiếm hình chậm rãi thành hình. Tại thời điểm tên Vân Lam Tông đệ tử đó phát ra đạn tín hiệu, những người khác, ánh mắt lại vẫn như cũ là gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ cây tùng nhỏ kia. Trường kiếm sát bén trong tay phản xạ lại ánh sáng lạnh lạnh, đấu khí mờ mờ ở mũi kiếm phát tán vô chừng.

Sau khi thanh âm đạn tín hiệu tiêu tán. Không trung lại lần nữa lâm vào một mảng im lặng. Trong đám cây cối nhỏ nhỏ kia, cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm gốc cây tùng nhỏ kia. Hoàn cảnh yên tĩnh quỷ dị xung quanh làm trung niên đại hán sắc giọng, sắc mặt thoáng có chút biến. Một lúc lâu sau, trên trán nhịn không được hiện ra chút mồ hôi lạnh. Dựa theo lẽ thường, Tiêu Viêm hẳn là biết, thời gian càng kéo dài, đối với hắn là đó là càng bất lợi. Vậy, vì cái gì hiện tại...

Ngay tại thời điểm đại hán đang suy nghĩ, gốc tùng nhỏ phía dưới bất ngờ nổi lên đột biến. Chỉ thấy lá cây đột nhiên bạo xuất đầy trời, một đạo hắc ảnh ầm nập dưới đám lá cây đang tung tán, bất ngờ bạo xuất.

"*Hừ. Chạy đi đâu?*" Ngay khi đám cây xao động, trung niên đại hán lập tức có điều phát hiện. Ánh mắt âm lãnh trực tiếp không nhìn vào màn lá cây che khuất tầm mắt, trường kiếm trong tay cấp tốc vũ động. Tốc độ bạt trường kiếm cực kỳ mau lẹ, cuối cùng, lưu lại vài đạo tàn ảnh trước mặt.

Theo trường kiếm vũ động, hơn mười đạo kiếm cương sắc bén từ mũi kiếm bạo xuất, chọt cực kỳ xảo quyết chính xác đâm vào đạo hắc ảnh kia.

Điểm dừng của kiếm cương cực kỳ biến ảo, vừa vặn phong kín trước mặt hắc ảnh. Nếu kiếm cương mạnh hơn hướng đến hắc ảnh, chỉ sợ đủ để tạo ra thương tổn.

Hắc ảnh rõ ràng không muốn bị thương, mũi chân đột nhiên đạp thẳng lên cây cỏ, mượn lực đàn hồi, cấp tốc lui thân thể về phía sau. Rồi chọt lẳng không quay cuồng, một lần nữa bị buộc trở về chỗ cây tùng nhỏ.

"*Hắc hắc. Tên này quả nhiên bị thương không nhẹ.*" Xem Tiêu Viêm bị bức trở về gốc tùng nhỏ, trung niên đại hán khước miệng nhin không được hiện lên một chút tiếu ý. Nhưng tiếu ý còn chưa hoàn toàn biểu hiện, khước mắt bỗng hiện lên một chút thất thải hào quang, nụ cười hắc chọt cứng lại. "*Cẩn thận.*", Nhất thời thông suốt, trung niên đại hán rống to, ngòi bệt xuống.

"*A*" Âm thanh hắc vừa mới hạ xuống, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Trung niên đại hán vừa nhắc đầu, sắc mặt đại biến, phát hiện cách hắc không xa, một đầu phi hành ma thú lúc này đang bị một đoàn chất lỏng thất sắc bao quanh. Mà hai người bên trong, nhờ có đầu khí ngăn trở trong thời gian ngắn, nhưng liền sau đó là bị chất lỏng thất sắc ăn mòn thành hai đôi bạch cốt.

Tử trạng thê thảm của đồng bọn làm cho sắc mặt đám Vân Lam Tông đệ tử còn lại xung quanh trắng bệch vội vàng không chế ma thú hạ xuống mắt đất.

"*Ngủ xuẩn. Không cần hạ xuống. Tiêu Viêm đang ở dưới mặt đất.*" Nhìn hành động của đám Vân Lam Tông đệ tử kia, trung niên đại hán vội gầm

lên.

"*Hắc hắc. Chậm!*" Tiếng cười lạnh âm trầm bỗng nhiên vang lên. Chỉ thấy một thân ảnh bạo xuất từ góc tùng nhỏ, sau lưng, Tử Vân Dục nhất động, nháy mắt đã xuất hiện ở cạnh ba đầu phi hành ma thú. Trọng thước trong tay nhanh như tia chớp, xé gió liền ba đường. Nhất thời, ba đạo âm thanh trầm muộn vang lên, đầy trời máu tươi rơi rụng. Ba đầu ma thú, từ bầu trời rơi xuống.

Phi hành ma thú đương trường bị đánh chết, sáu gã Vân Lam Tông đệ tử trên lưng ma thú sắc mặt trắng bệch, tiếng thét sợ hãi phát ra chói tai, cấp tốc rơi xuống rất nhanh. Tiếng gió vù vù, cuồng phong đem tiếng thét chói tai muồn vang ra trở ngược yết hầu.

Chém giết ba đầu phi hành ma thú, Tiêu Viêm cũng không hề ngó đến đám Vân Lam Tông đệ tử đang rơi xuống. Từ độ cao như thế rơi xuống, bằng thực lực những kẻ đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thân thể huyền phù giữa không trung. Tiêu Viêm liếc nhìn đầu phi hành ma thú duy nhất trên bầu trời, không hành động vô nghĩa, đôi cánh phía sau rung lên, cấp tốc phóng tới.

"*Đi mau.*" Sắc mặt tái nhợt nhìn Tiêu Viêm đang phi tới gần, tên trung niên đại hán kia trong miệng vội vàng phát ra tiếng quát thúc dục phi ưng. Nhất thời, đầu phi hành ma thú vội vàng bay lên muồn thoát đi.

"*Tê*"

Ma thú vừa mới lên cao, một đạo thất thái quang ảnh lại lần nữa hiện lên, như một mũi tên bén nhọn, trực tiếp lướt qua bên cạnh tên đại hán lúc này vốn vì năm tên đồng bọn Vân Lam Tông đệ tử bên cạnh tử trận đang bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thẳng ngược xuyên qua.

Dòng máu tươi nóng bỏng tuôn ra xối xả từ vết thương của ma thú ở phía sau phun thẳng vào cổ trung niên đại hán, dòng máu vốn nóng hổi nhưng làm cho hắn cảm giác từ tim, cái lạnh lan cả người và hối hận. Hắn hối hận, vì cái gì mà chính mình phải tham công, tự ý dẫn người cố tình truy kích?

"*Đã đến rồi, cần gì phải đi?*" Trước mặt trống rỗng, một đạo hắc ảnh đột nhiên bay thẳng lên. Cuối cùng tựa như ma thần, cầm trong tay trọng

thước, mũi chân điểm nhẹ phía trên đầu ma thú, khuôn mặt mỉm cười, trong mắt trung niên đại hán, lại tựa như một ác ma.

"*Muốn ta chết? Ngươi còn muốn sống tốt sao?*" Lui không thể lui, trung niên đại hán hung hăng cắn răng một cái, nắm chặt trường kiếm, nhe răng cười một tiếng. Cả người đầu khí bạo dũng mang theo khí thế mạnh mẽ hướng Tiêu Viêm bạo phát bắn tới.

Đạm mạc nhìn về hướng trung niên đại hán, trọng thước trong tay Tiêu Viêm khẽ nâng. Mũi chân đạp nhẹ đầu ma thú. Thân thể bắn mạnh về phía trước. Theo lưỡng đạo kim thiết giao kích vang lên, hai đạo thân ảnh đã hoán đổi vị trí.

.....

Bàn tay nắm huyền trọng thước, Tiêu Viêm lật tay đem nó cắm vào phía sau. Giữa không trung huýt một hơi, một đạo thất thải quang ảnh tiến vào trong tay áo. Sau lưng song dục chấn động, quay đầu liếc mắt một cái, phía chân trời xa xôi bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều chấm đen. Khóe miệng nhấc lên cười lạnh một tiếng, thân thể cấp tốc hạ xuống mặt đất. Chợt, rất nhanh biến mất trong rừng rậm âm u. Khi thu trọng thước rời đi, hán cũng không liếc mắt nhìn lại vị trung niên đại hán kia vẫn đang duy trì với tư thế rút kiếm.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất không lâu, những chấm đen xa xôi phía chân trời rốt cục dần dần phóng đại, mang theo đầy trời cuồng phong. Đến nơi vừa trải qua một tràng đại chiến này.

Điểm đen phóng đại, rõ ràng là không dưới ba mươi đầu phi hành ma thú bộ dáng giống nhau. Lúc này, đầu lĩnh của phi hành đội là ba gã sau lưng kèm theo đầu khí hóa cánh.

"*Mạch Lô, Tiêu Viêm ở nơi nào? Các đội viên khác trong tiểu đội của ngươi đâu?*" Ba lão giả này rõ ràng là ba gã Vân Lam Tông trưởng lão, ngày đó lúc Tiêu Viêm lần đầu tiên lên Vân Lam Tông đã ra tay ngăn cản Hải Ba Đông. Lúc này, một trong ba trưởng lão liếc mắt nhìn tên trung niên đại hán đang cúi đầu trầm mặc đứng trên lưng ma thú. Quát to.

Đối với sự quát hỏi của hán. Trung niên đại hán tên Mạch Lô kia vẫn không hề đáp lại.

"*Không đúng.*" Nhìn tư thế đứng của Mạch Lôi, một gã trưởng lão sắc mặt bỗng nhiên khẽ biến, quát nói.

Theo tiếng quát hấn hạ xuống. Mạch Lôi đang đứng trên lưng ma thú kia, thân thể chợt run lên. Chợt giống như là một quả bom, ở trên khoảng không, giữa gần trăm ánh mắt kinh hãi của đám Vân Lam Tông đệ tử, ầm ầm nổ tung. Nhất thời, máu tươi văng khắp nơi bao trùm một khoảng không trung.

"*Tê*" Nháy mắt sau khi thân thể mạch lôi nổ tung. Đầu ma thú kia bỗng nhiên phát ra một đạo thông khổ tê minh. Thân hình kịch liệt run rẩy. Một lát sau, ầm ầm một tiếng. Lại lần nữa nổ tung

Trên bầu trời, máu tươi cùng với thịt nát rơi xuống. Cây cỏ xanh biếc phía dưới cơ hồ đều nhuộm thành một địa ngục ngập máu.

Nhìn thảm kịch xuất hiện trước mặt, gần trăm tên đệ tử Vân Lam Tông sắc mặt đều trắng bệch lâm vào một trận yên tĩnh quỷ dị. Một ít người thông minh tựa hồ có thể từ trong màn thảm kịch này nghĩ đến một vài điều.

Trả thù.

Đây là Tiêu Viêm đối với lệnh truy sát vô chừng mực kia của Vân Lam Tông tiến hành trả thù.

Một con sói đói bị buộc vào đường cùng, nó trả thù, sẽ làm cho người ta từ tâm mà sinh ra hàn ý.

Sắc mặt xanh mét nhìn lên máu tươi cùng với tàn tích. Tên trưởng lão già nhất sắc mặt trở nên xanh mét, nắm chặt nắm tay đột nhiên cúi đầu, rồi ngẩng lên nhìn tòa núi lớn ẩn hiện trong rậm rạp thâm u rừng rậm trước mặt, oán độc rít gào thật lớn, nói: "*Tiêu Viêm. Cho dù là đuổi giết ngàn dặm, lão phu cũng muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn, Rút gân đoạn cốt.*"

Tiếng gầm gừ được đầu khí mang theo chậm rãi khuếch tán khắp cả tòa núi lớn. Thật lâu vẫn không tiêu tan.

Trong rừng rậm xa xôi, thân hình hắc ảnh đang cấp tốc lướt đi như chớp

chợt hơi ngừng lại. Đạm mặc liếc mắt nhìn về chân trời phía sau. Cúi đầu, một tiếng cười lạnh chậm rãi truyền ra. Tức thì mũi chân đạp nhẹ lên nhánh cây, cấp tốc lướt vào rừng rậm. Tiêu tán không thấy.

-----oOo-----

Chương 368: Vây giết trong Ma thú sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mờ mịt rừng rậm, xanh um cây cối, che lấp gần nửa không trung. Bất quá ngẫu nhiên lúc đó theo khe hở lá cây, nhìn trên bầu trời vang dội những âm thanh không ngừng gào thét cùng với sát ý đậm đặc tỏa ra từ phi hành ma thú cùng với đám người kia.

Thật lớn biển rừng trên không, mấy chục đầu phi hành ma thú phân tán thành hình tròn đem một khối thật lớn rừng rậm vây quanh rồi cùng lúc chậm rãi đối với vị trí trung tâm co rút lại mà tiến.

Sau một đám rậm rạp cây cối một đôi mắt lạng lẽ lộ ra nhìn khoảng không trên bầu trời bị một số bóng ma bay vút mà qua từng đạo thật lớn thân ảnh. Giữa đôi lông mày nhin không được nhíu chặt lên, tuy rằng lúc trước hẳn đã bỏ qua một đoạn khá xa truy kích đội ngũ phía sau, nhưng dù sao hai chân chạy bất quá kém xa một đôi cánh. Bởi vậy, một giờ sau Tiêu Viêm đã bị bắt kịp. Bất quá với khả năng ẩn nấp siêu việt cùng sự che phủ của rừng rậm nên đôi phương không nhận ra phương vị đích xác, trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm ra hắn.

"Xem ra ba cái lão bắt tử kia thật đúng là điên cuồng rồi a, thế nhưng muốn bắt được ta thì cũng phải bỏ nhiều công sức đó." Tiêu Viêm lùi về ở phía tàng cây, thấp giọng lầm bầm nói.

"Ba vị Vân Lam Tông trưởng lão này thực lực không tệ, bởi vậy đối với người trong cơ thể còn có năng lượng tàn dấu vết phát ra mặc dù rất nhỏ dao động. Mặc dù vẫn như cũ không thể xác thực phương vị của người, nhưng lại là có thể đủ cảm ứng được đại khái vị trí." Dược Lão trầm giọng nói: "Hiện tại bọn họ bắt đầu tạo thành vòng tròn đem đại khái phương vị vây quanh sau đó từ xa từng bước từng bước tiến lại. Tuy rằng loại biện pháp này ngu dốt, bất quá không thể không nói tình huống hiện tại đây là

biện pháp duy nhất có thể rất nhanh tìm ra người. Hơn nữa khu vực này cũng không có quá nhiều cao cấp ma thú, bởi vậy ba vị Vân Lam Tông trưởng lão khí thế áp đảo làm các loại ma thú cũng không dám tạo thành uy hiếp quá lớn cho bọn họ."

"Vậy làm sao bây giờ? Vòng vây hiện tại càng ngày càng nhỏ, nếu tiếp tục chần chừ thì sớm hay muộn bọn họ cũng tìm tới chẳng khác gì cá chậu chim lồng." Tiêu Viêm khẽ nhíu mày ở trong lòng hỏi.

"Phạm vi ở đây dù sao cũng quá rộng lớn hơn nữa bọn họ cũng chỉ có hơn năm mươi đầu phi hành ma thú mà thôi, khoảng cách giữa mỗi đầu ma thú khá lớn chỉ cần người tránh vị trí ba cái lão già nọ lại mượn rừng rậm che dấu thì Vân Lam Tông đệ tử khác thật khó có thể phát hiện ra người." Dược Lão trầm ngâm nói: *"Bất quá người trong cơ thể vẫn còn đạo năng lượng dấu vết kia thủy chung vẫn là vô cùng phiền toái. Chỉ cần thứ này một ngày chưa diệt, bọn họ vẫn có thể tìm ra người."*

"Chẳng lẽ không có biện pháp tận diệt?" Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Có thể là có thể. Bất quá như ta đã nói qua. Năng lượng dấu vết này trong khoảng thời gian một cái chớp mắt bộc phát ra mãnh liệt sóng giao động trên mặt đất hơn nữa cỗ dao động này còn có thể liên tục duy trì một thời gian ngắn. Đến lúc đó phương vị của người sẽ hoàn toàn bị bại lộ. Cho nên muốn tận diệt năng lượng dấu vết này ít nhất cần phải đem truy binh phía sau bỏ xa xa một đoạn. Bằng không một cái vô ý thì người sẽ gặp phiền toái lớn đó." Dược Lão bất đắc dĩ nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Ngẩng đầu ánh mắt xuyên thấu qua khe hở lá cây, ước lượng khoảng cách chính mình với một con phi hành ma thú gần nhất nhẹ giọng nói: *"Một khi đã như vậy trước hết cần phải chờ đợi. Chờ khi bầu trời tối đen tầm nhìn của bọn họ sẽ bị hạn chế làm khó khăn trong việc tìm kiếm. Tới thời điểm đó ta liền nhân cơ hội xông ra vòng vây bọn họ. Sau đó liền cần lão sư ra tay hoàn toàn đem năng lượng dấu vết trong cơ thể mà Vân Sơn đã lưu lại hoàn toàn triệt thoái. Nếu không trường đuổi giết ngày sẽ vĩnh viễn không kết thúc a."*

"Án. Cũng tốt."

"Hắc. Hiện tại liền cùng với đám người kia vui đùa một chút trò chơi." Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, hai tay ôm thân cây, nhanh nhẹn hạ xuống

gốc cây đại thụ. Sau đó đối với một chỗ vị trí rất nhanh chạy trốn mà đi.

Sau khi Tiêu Viêm rời đi một lúc sau tại vị trí đó trên khoảng không xuất hiện một gã Vân Lam Tông trưởng lão. Giữa đôi lông mày đang nhíu mặt cùng bên cạnh hai người nhìn nhau liếc mắt một cái lão trầm giọng nói: "*Đạo năng lượng dấu vết của lão tông chủ càng ngày càng xa. Xem ra Tiêu Viêm đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta. Bắt đầu chạy trốn rồi.*"

"*Hừ. Còn muốn chạy. Nào có thể dễ dàng như vậy!*" Lão già còn lại cười lạnh một tiếng. Đôi mắt khép hờ một lát sau chợt mở. Tầm mắt thẳng tắp quét về phía rừng rậm phía nam lão có thể cảm ứng được năng lượng dấu vết kia đang phát ra. Đúng là cái đại khái phương vị ở đó rồi.

"*"Ứng bộ" Nghe lệnh, bảo trì trận hình chuyển hướng về phía nam một chút mà tìm kiếm, lưu ý tất cả những vật trong rừng rậm di chuyển với tốc độ cao giống như chạy trốn gì đó.*" Lão già ngón tay trở nên chỉ hướng địa phương Tiêu Viêm chạy trốn chỉ đạo.

"*Là!*" Trên bầu trời, vang lên chính tề từng tiếng động, chợt một trận ung đề mây chục đầu thật lớn phi hành ma thú chuyên động thân hình, từng đạo bóng dáng bay nhanh qua biển rừng phía trên vút vút mà lướt.

Trong rừng rậm, cấp tốc chạy trốn Tiêu Viêm cũng đồng dạng nhận ra sự thay đổi của đối phương. Một tiếng cười lạnh, cước bộ đột nhiên dừng lại, thân thể mạnh mẽ uốn éo rồi thay đổi phương vị chạy trốn.

"*Chết tiệt cái tên giao hoạt này lại thay đổi vị trí!*" Tiêu Viêm vừa mới chuyển quá vị trí không bao lâu, Vân Lam Tông ba vị trưởng lão dẫn đầu đã phát hiện, lập tức sắc mặt xanh mét nổi giận mắng.

Một lão tóc bạc tuổi rõ ràng trong ba người là lớn nhất sắc mặt âm lãnh, khóe miệng hơi hơi run rẩy, hít sâu một hơi, điềm nhiên nói: "*Tiếp tục truy bắt, ta cũng không tin, với thân thể bị thương của hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu! Người muốn chạy, ta đây sẽ hảo hảo bồi tiếp!*"

Theo thanh âm hạ xuống, xa xa tiểu đội phi hành ma thú nhất thời cực kỳ ă ý vận chuyển, lại lần nữa đối với chuyển biến địa phương vị của Tiêu Viêm bay vút mà đi.

Nhưng mà lúc này đây cũng đồng dạng Tiêu Viêm không tiếp tục bảo trì

phương vị mà lại là cấp tốc chuyển biến vị trí.

"*Đuổi theo!*" Trên bầu trời, đầu bạc trắng lão xanh mặt, âm trầm quát.

Thật lớn phía trên biển rừng, tựa như mở ra một hồi biểu diễn của tiểu đội phi hành ma thú, chỉ thấy mấy chục đầu phi hành ma thú không ngừng chuyển biến phương vị phi hành. Nếu tinh tế nhìn lại thì mới có thể phát hiện, vị trí phi hành của chúng thủy chung vẫn xoay quay một mảnh khu vực vòng tròn nhất định.

Điều này giống như một trò đùa khôi hài, ước chừng từ dưới ngọ liên tục đến mặt trời lặn thời gian, song phương bởi vì kiệt lực mới bắt đầu hòa hoãn đều là bảo trì yên lặng.

"Hô.

Một chỗ cây cối rậm rạp, Tiêu Viêm dựa vào thân cây, dồn dập thở phì phò, mồ hôi theo khuôn mặt chảy dài, ngực cấp tốc phập phồng. Như vậy sau một khoảng thời gian không gián đoạn chạy trốn với tốc độ cao, nếu không có thêm đan dược trợ giúp, cho dù là một gã đại đấu sư, cũng căn bản khó có thể chống đỡ được. Bất quá hoàn hảo, trải qua đoạn thời gian này, phi hành ma thú của Vân Lam Tông cũng bị hấn vất kiệt sức, tình trạng cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

"Sắc trời rớt cục cũng đã tới rồi a." Ngẩng đầu liếc mắt một cái mặt trời đã hạ xuống đường chân trời hơn phân nửa, Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật cẩn thận đem ánh mắt ném về hướng đội quân phi hành ma thú ở xa xôi trên bầu trời, khẽ nhíu mày. Cho dù là tình trạng kiệt sức, bọn họ cũng không có ý dừng lại, vẫn tiếp tục truy tìm Tiêu Viêm. Không có nửa điểm ý nghĩ buông tha cho.

"Mặc kệ các ngươi đến tột cùng là muốn như thế nào, dù sao chỉ cần sắc trời hoàn toàn hạ xuống, ta xem các ngươi còn như thế nào truy tìm nữa không." Cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm từ giới chỉ lấy ra một quả hồi khí đan, nhét vào trong miệng. Sau đó khép hờ con ngươi, cảm thụ được trong cơ thể kia dần dần xuất hiện sự ấm áp của dược lực lan tràn khắp trong cơ thể. Tựa hồ vào thời khắc này Tiêu Viêm đang thư giãn một chút.

Xa xôi phía chân trời, từng ánh tà dương chậm rãi biến mất rồi cuối cùng rớt cục như Tiêu Viêm chờ đợi hoàn toàn biến mất.

Tà dương hoàn toàn hạ xuống dãy núi, nhất thời lúc này khắp Ma Thú sơn mạch là một màu hắc ám bao phủ.

Tiêu Viêm cũng là chậm rãi mở ra đôi mắt, đứng dậy ngẩng đầu nhìn về phía không trung. Không có bất kì động tĩnh gì của tiểu đội phi hành ma thú, giữa đôi lông mày không khỏi vừa nhíu chột cười lạnh một tiếng, nhảy xuống từ trên cây cao, sau đó nhắm một phương vị nhất định tận lực chạy trốn.

Tiêu Viêm vừa mới có động tĩnh, trên bầu trời tiểu đội phi hành ma thú lại nổi lên một trận rất nhỏ xôn xao. Hiển nhiên, bọn họ đều đã nhận ra nơi phát ra đạo năng lượng dấu vết kia đang dao động về phía rất xa.

"Trưởng lão?" *Một gã Vân Lam Tông đệ tử hướng ba vị trưởng lão vội vàng nói.*

"Bảo trì vây quanh trận thế, tất cả mọi người không nên cử động." *Đầu bạc trưởng lão vung tay lên, lạnh lùng nói:* "Lúc này đây, ta xem hẳn như thế nào trốn!".

"Là."

Thân hình cấp tốc chạy trốn. Một lát sau, Tiêu Viêm nhìn không được quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái về không trung nơi đó, một số lớn bóng dáng tối đen vẫn như cũ huyền phù, thế nhưng không có...chút nào động tĩnh.

"Bọn người kia, đến tột cùng muốn làm gì?" *Giữa đôi lông mày nhíu lại, Tiêu Viêm nhẹ thở một hơi, vừa định không đi quan tâm đến động thái của bọn họ, sắc mặt lại mạnh mẽ biến đổi, cước bộ trở nên đình chỉ, ánh mắt gắt gao nhìn về bầu trời tối đêm kia đang có một đạo lưu quang giống như Lưu Tinh rất nhanh lao tới.*

"Hóa ra là vậy, bọn người kia nguyên lai là đang chờ đợi viện binh." Trong lúc nhất thời, Tiêu Viêm nhanh chóng hiểu được chuyện mới phát sinh, lập tức một tiếng tức giận mắng, thân thể chột lóe. Sau đó quẹo vào một chỗ hắc ám bóng tối, cả người hơi thở thu liễm đến mức tận cùng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm đạo lưu quang đang bay tới.

Lưu quang nháy mắt xẹt qua phía chân trời, cuối cùng trước mặt ba vị Vân

Lam Tông kia chợt dừng lại, cường quang dần dần đậm đi hiện ra một vị dáng người ung dung cao quý chính là xinh đẹp nữ nhân.

"Tông chủ!".

Nàng vừa xuất hiện, chúng nhân chung quanh bao gồm cả ba vị trưởng lão đều vội vàng khom người.

Tông chủ, nghe được được xưng hô này tự nhiên là làm cho Tiêu Viêm hiểu được, người tới rõ ràng là Vân Lam Tông đương nhiệm tông chủ, Vân Vân!

"Ân."

Thản nhiên lên tiếng, Vân Vân chậm rãi đảo qua phía dưới bóng đêm rừng rậm, mặt cười lạnh hiện lên một chút phức tạp thần sắc, trong đầu cái vẻ mặt lạnh lùng thanh tú thiếu niên kia lại lần nữa hiện lên.

"Nguyên lai là đang đợi nàng" Trong bóng đêm, Tiêu Viêm nắm tay chậm rãi nắm chặt, cười lạnh thấp giọng nói.

"Tông chủ, Tiêu Viêm giết rất nhiều Vân Lam Tông đệ tử, tội không thể tha. Trên người hắn đạo năng lượng dấu vết kia mặc cho hắn đã mạnh mẽ áp chế căn bản khó thoát khỏi sự truy bắt của chúng ta. Đạo năng lượng đó cùng với tông chủ là nhất mạch nên thỉnh tông chủ ra tay đem đạo năng lượng dấu vết kia hoàn toàn dụ dỗ đi ra!" Vị kia tóc tuyết trắng Vân Lam Tông trưởng lão, tiến lên từng bước, trầm giọng nói.

Thân thể mềm mại rất nhỏ run rẩy một chút, Vân Vân trầm mặc một lát, chợt mắt đẹp chậm rãi nhắm lại. Theo Vân Vân trầm mặc đương trường đều lâm vào sự yên tĩnh, tất cả tầm mắt, đều là chặt chẽ tập trung ở trên người nàng. Lúc này đây, Tiêu Viêm bại lộ hay không, cơ hồ hoàn toàn quyết định bởi một ý niệm nữ nhân này!

-----oOo-----

Chương 369: Đột ngột xuất hiện viện binh !

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong rừng rậm, Tiêu Viêm cắn răng gắt gao nhìn Vân Vận đang ở trên không mới xuất hiện, hắn cũng biết trước mặt cô ta sợ rằng đã hoàn toàn bại lộ, chẳng qua không biết, nữ nhân đã từng cùng hắn có chút qua lại này, có hay không làm việc đó.

Trên bầu trời, đôi mắt Vân Vận nhắm chặt dần dần mở ra, ngón tay chậm rãi nâng lên, cuối cùng mang theo vài phần giãy dụa cùng run rẩy, chỉ hướng về phía phương hướng Tiêu Viêm. Mà theo tay nàng chỉ chỗ, một đạo bạch quang bỗng nhiên trong bóng đêm trào ra, tuy rằng bạch quang cũng không cường thịnh, nhưng tại đây trải rộng bóng tối giống như ngọc đèn sáng dần đường bình thường.

Cúi đầu nhìn bạch quang tự trong cơ thể phát sáng, Tiêu Viêm nhếch mép như lâm vào hầm băng, nhẹ nhàng cười cười, ngẩng đầu ánh mắt lạnh lùng nhìn liếc mắt một cái trên bầu trời về phía nữ nhân tuyệt sắc, sau đó xoay người liền chạy.

Trên bầu trời, nhờ chút ánh sáng bạch quang, Vân Vận cũng rõ ràng nhìn thấy hắn lạnh lùng không chút tình cảm nào hiện ra, lập tức tâm quận đau, khuôn mặt càng trở nên tái nhợt.

"Đuổi theo!"

Nhìn thấy trong bóng đêm xuất hiện lên đạo bạch quang, ba vị trưởng lão trên khuôn mặt hiện lên một chút vui sướng, một tiếng quát chói tai, nhất thời, trên bầu trời cuồng phong đại thịnh, mấy chục đạo thật lớn bóng dáng, đối với đạo bạch quang trong rừng rậm đích, xông thẳng đến!

Thân thể huyền phù ở giữa không trung, Vân Vận nhìn thủ hạ phi hành đuổi theo bạch quang trong rừng rậm, ngọc thủ chậm rãi nắm chặt, thon dài đầu ngón tay thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay, hiện ra đỏ sẫm vết máu theo những ngón tay ngọc chảy xuống.

Nàng tự giễu cười, nàng rõ ràng biết, chính mình lúc trước làm như vậy, đã làm cho Tiêu Viêm đối với nàng chết lặng. Cho dù việc này nàng hoàn toàn không muốn, nhưng thân là nhất tông chủ đứng đầu thân phận luôn luôn nhắc nhở nghĩa vụ của nàng. Mặc kệ thời khắc nào, ích lợi tông môn mới là trọng yếu nhất! Nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Vân Lam Tông tư tưởng giáo huấn nhiều năm đã ăn sâu như vậy, muốn thay đổi, nói dễ vậy sao?

Trong rừng rậm. Tiêu Viêm sắc mặt xanh mét liếc mắt một cái nhìn trong cơ thể không chế phát ra bạch quang. Trên bầu trời cấp tốc truyền đến tiếng gió làm cho khóe miệng hắn vừa kéo. Bả vai run lên, Tử Vân cánh đột nhiên bắn ra. Mũi chân điềm trên thân cây, thân thể vọt lên không trung. Sau đó mũi chân một chút biến rừng. Thân thể hóa thành một đạo bạch mũi nhọn giống như truy tinh đuổi nguyệt cấp tốc xẹt qua.

Trước kia không sử dụng Tử Vân dự là sợ bị phát hiện hành tung. Bất quá lúc này đã hoàn toàn bại lộ, việc che dấu mà nói cũng là không làm nữa.

Tuy rằng đã đem tốc độ triển khai tới cực hạn. Nhưng sau lưng ba cỗ cường đại áp lực lại vẫn không có...chút nào yếu bớt ngược lại còn có tăng mạnh mẽ. Tử Vân dự tuy rằng có thể cấp cho Tiêu Viêm khả năng bay lượn nhưng ở tốc độ lại thủy chung so ra kém đấu khí hóa cánh chân chính a.

"Hừ. Tiêu Viêm tiểu tử. Tối nay là lúc ngươi táng thân! Giết nhiều tông môn đệ tử còn muốn đào thoát?" Một tiếng quát chứa sát ý lạnh lẽ vang lên. Từ phía sau mà ra, phá không mà đến vang vọng tại giữa phiến núi.

Đối với phía sau truyền đến địa tiếng quát, Tiêu Viêm vẫn chưa có chút để ý tới. Sau lưng Tử Vân dự cấp tốc chấn động. Thân thể giống như một đạo lưu tinh theo biển rừng phía trên bay vút mà qua. Bởi vì tốc độ cao nơi tạo thành phong áp trực tiếp ở ven đường biển rừng thượng lưu tạo thành một đạo thật dài dấu vết.

"Tận lực duy trì tốc độ. Ngươi trong cơ thể có một đạo năng lượng dấu vết bị Vân Vân dự đã được bạo phát ra. Cho ta một chút thời gian liền có thể áp chế nó." Tiêu Viêm đang buồn rầu điên cuồng trốn chạy thì thanh âm Dược Lão ở kỳ tâm trung vang lên.

Chỉ khẽ gật đầu, Tiêu Viêm khóe mắt liếc mắt một cái phía sau, ba đạo lưu quang càng thêm tiếp cận, khóe mắt nhìn không được nhảy dựng, hung hăng cắn răng một cái, trong cơ thể khí xoáy tụ bên trong, tản ra ánh sáng ngọc hào quang đấu tinh nhẹ nhàng run rẩy. Một cỗ cỗ chất lỏng tinh thuần lực lượng từ giữa chảy xuôi mà ra, sau đó theo kinh mạch cấp tốc vận chuyển, cuối cùng quán chú tiến vào sau lưng Tử Vân dự.

Nhận cỗ xa xỉ năng lượng duy trì mới này Tử Vân dự dần dần tản mát ra đậm tử quang ánh sáng, kỳ dị đường vân cũng là ở cánh phía trên hiện lên,

hai cánh chân động đang lúc, cư nhiên mơ hồ có tiếng sấm nổ mạnh, thanh thể có chút làm cho người ta sợ hãi.

Sau khi Tử Vân dực biến hóa, tốc độ cũng đột nhiên tăng vọt rất nhiều, dĩ nhiên là ở trong khoảng thời gian ngắn, đem Tiêu Viêm cùng ba vị Vân Lam Tông trưởng lão phía sau khoảng cách nói rộng ra một chút.

"Di, người này tốc độ đột nhiên tăng rất nhiều?" Lúc sau, một vị Vân Lam Tông trưởng lão nhìn thấy trong giây lát tốc độ Tiêu Viêm tăng lên, khuôn mặt khẽ biến, nhin không được nói.

"Hơn nữa thân thể của hắn nơi phát ra bạch quang cũng là càng ngày càng yếu, xem ra hắn đang cố gắng áp chế cố năng lượng dao động kia. Vân Khắc, Vân Chung không cần bảo lưu nữa, nếu để hắn trong tay chúng ta đào thoát, còn có mặt mũi gì của trưởng lão?" Lão già kia xem tuổi tác thì già nhất, sắc mặt lạnh như băng trầm giọng quát.

"Là." Nghe vậy, mặt khác hai người cùng kêu lên lên tiếng, theo thanh âm hạ xuống, ba cỗ hùng hồn khí thể đột nhiên từ ba người trong cơ thể bạo dũng mà ra, nhất thời đấu khí hóa cánh lúc đầu vốn đang vền vền bán kính một trượng dài trở nên mở rộng tới rồi hơn một trượng rưỡi chiều dài.

Hai cánh chân động chỉ nghe giữa không trung một đạo sấm gió động tĩnh, chợt ba đạo thân ảnh giống như nháy mắt di động bình thường, quý dị biến mất tại chỗ, khi xuất hiện thì đã là ở mấy chục thước có hơn.

"Nguy rồi " Phía sau truyền đến chói tai phong âm tiếng động, làm cho Tiêu Viêm biến sắc, khước mắt vội vàng liếc phía sau một cái, kinh hãi phát hiện, ba đạo quý mị quanh co thân ảnh cùng khoảng cách với hắn hi có không đến hai mươi thước!

Trong lòng nổi lên vài biện pháp chạy trốn nhưng cuối cùng toàn bộ lại bị nhất nhất phủ quyết. Nháy mắt sau, Tiêu Viêm hung hăng cắn răng một cái, hai chân nặng dẫm lên biển rừng, chợt thân thể đó như thẳng tắp trong rừng rậm rơi xuống.

"Phốc, phốc". Rậm rạp cành lá che khuất thân hình, làm cho Tiêu Viêm hút nhẹ vài hơi lương khí, nhưng mà ngay tại khi mũi chân vừa mới rơi xuống đất khi, đồng tử mắt chợt co rụt lại, chợt phát hiện, chỗ rừng rậm rơi xuống này mơ hồ đang lúc có hơi thở.

"Trúng kế?" Trong lòng hiện lên một đạo hoảng sợ ý niệm trong đầu, một đạo bóng dáng bỗng nhiên từ một bên đập, sau đó một bàn tay nhanh chóng kín như bưng che miệng Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm đệ đệ là ta, đừng hoảng hốt!" Ngay khi Tiêu Viêm trong cơ thể đấu khí sắp phun ra, đem địch nhân đánh văng ra khi, một đạo tê dại âm thanh nhẹ giọng, bỗng nhiên vang lên.

Nghe được đạo quen thuộc thanh âm này, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm sắp phun ra lặng yên kiềm hãm lại, nghiêng đầu nhìn thấy thân hình hoàn toàn quyền rũ nhưng có vài phần hỗn loạn khẩn trương.

"Nhã Phi tử?" Quen thuộc thân ảnh làm cho Tiêu Viêm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng kinh dị nói: "Ngươi.. ngươi tới đây làm gì? Nhanh ... nhanh rời đi!"

"Hu, không cần lo lắng, Vân Lam Tông ba vị trưởng lão tạm thời bị Hải lão bám trụ, đây là một bản đồ Ma Thú sơn mạch, ngươi có thể dùng nó để rời đi Gia Mã Đế Quốc, đi nhanh đi, từ nơi này ra phía nam chỉ cần ra khỏi rừng rậm này rồi trà trộn vào thành thị, Vân Lam Tông muốn bắt ngươi khó khăn rất nhiều!" Nhã Phi rất nhanh từ trong nạp giới lấy ra một quyển bản đồ, nhét vào trong tay Tiêu Viêm, thanh âm vội vàng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái không trung bị rậm rạp nhánh cây nơi đây che lấp. Nơi đó trong trời đêm, đích xác là tản mát ra từng đạo hung mãnh năng lượng dao động.

"Các ngươi.." Nắm chặt trong tay bản đồ, Tiêu Viêm nhìn tình huống phát sinh đột nhiên, yết hầu có chút bế tắc. Tiêu Viêm đối quái vật lớn Vân Lam Tông này tuyên chiến vậy mà Nhã Phi cùng Hải lão đối với mình thủy chung vẫn viện trợ. Hắn cũng tinh tường biết Mễ Đặc Nhĩ gia tộc lần này hành động, sẽ tạo nên rất nhiều phiền toái cho bọn họ. Dù sao bất kể như thế nào, Vân Lam Tông đều là Gia Mã Đế Quốc thế lực cường đại nhất.

"Nhã Phi, Tiêu Viêm...ta...tri ân này không báo đích súc sinh, ngươi cùng Hải lão hôm nay ... loại tình cảm, Tiêu Viêm đến chết cũng không quên, ngày sau Tiêu Viêm nếu quay lại Gia Mã Đế Quốc, chuyện này tất nhiên sẽ gặp trăm lần hồi đáp!" Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

"Ha hả, tỷ tỷ tin tưởng người khi trở về sẽ trở thành cường giả chân chính, điểm này ba năm trước đây, ta rất là tin tưởng." Nhã Phi mỉm cười nói, bàn tay mềm ôn nhu vuốt trước mặt thanh tú khuôn mặt thanh niên, nhẹ giọng nói.

"Tốt lắm, đi nhanh đi, đám người phi hành Vân Lam Tông cũng sắp chạy tới, hơn nữa phía sau còn có Vân Vận!"

"Án." Gật gật đầu, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn hai má trăn ngáp quỵên rũ kia, bỗng nhiên song chưởng duỗi ra, hung hăng đem nàng kéo vào trong lòng, khuôn mặt áp vào đầu mềm mại tóc dài kia, hít sâu làm người ta vui vẻ thoải mái thấp giọng nói: "Nhã Phi, nếu là lần sau gặp lại, người có yêu cầu gì chỉ cần Tiêu Viêm có thể làm được, tuyệt đối sẽ không mở miệng nói một chữ không!"

Bị Tiêu Viêm bỗng nhiên hơi có vẻ thô lỗ ôm sát trong lòng, Nhã Phi đầu tiên là ngẩn ra, chột quỵên rũ trên gương mặt hiện lên một chút say lòng người ửng đỏ, mà làm nàng nghe được Tiêu Viêm câu nói kia sau, hoa đào đích mắt đẹp, nhất thời xẹt qua một chút trêu tức, ôn nhu nói: "Tiểu tử kia, đây chính là người nói đích nga, nam nhân đại trượng phu, không thể quỵt nợ."

"Chỉ cần ta có thể làm đến, người muốn làm nữ vương, Tiêu Viêm cũng tự sẽ không cự tuyệt." Buông eo nhỏ nhắn mềm mại không xương ra Tiêu Viêm dừng cảm cười nói.

"Nữ vương, tỷ tỷ nhưng thật ra không có hứng thú." Nhã Phi che miệng cười khẽ một tiếng, chột nghĩ đến giờ phút này thời gian cấp bách, vội vàng oán trách vỗ lên đầu Tiêu Viêm, thúc giục nói: "Đi mau!"

"Nhã Phi cáo từ, giúp ta hướng Hải lão nói một tiếng, hôm nay ân tình này Tiêu Viêm thề sống chết không quên!" Thật mạnh gật đầu, Tiêu Viêm cũng không kéo dài, đối với Nhã Phi liền ôm quỵên, chột đó xoay người thân thể như tia chớp vọt vào hắc ám trong rừng cây.

Đứng ở tại chỗ, Nhã Phi nhìn bóng dáng kia dần dần biến mất hạt lâu sau sau, thất thần đích khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Tiểu tử kia, tỷ tỷ chờ ngày người trở về. Ba năm trước đây ta đã biết, Gia Mã Đế Quốc nhỏ này lưu không được người. Lấy thiên phú của người, đại lục mới là sân

khẩu chính thức để người bày ra thực lực."

"Tỷ tỷ chờ người trở về, đến lúc đó ta tin tưởng, cho dù là Vân Lam Tông cũng chỉ có thể ở dưới chân người phủ phục run rẩy!"

"Phi hành nhân, ngăn Tiêu Viêm lại cho ta!" Trên bầu trời, một đạo găm lên, đột nhiên vang lên.

Theo tiếng quát vang lên, nhất thời, trong trời đêm hắc ám, mấy chục đầu phi hành ma thú trên bầu trời bạo tăng tốc độ gia nhập trường truy đuổi trong rừng rậm kia, càng ngày càng yếu bạch quang, đánh sát mà đi.

Trong rừng rậm, Nhã Phi ngẩng đầu lạnh lùng nhìn đối với bên này bay vút mà đến, đích thật số lượng lớn phi hành thú, ngọc thủ vung lên quát lạnh nói: *"Anh vệ nghe lệnh, chặn bọn họ lại!"*

Nhã Phi thanh âm vừa mới hạ xuống, chung quanh rừng rậm hắc ám, mấy chục đạo bóng dáng chọt bạo bắn mà ra, chọt đầu khí bạo dũng, cơ hồ đem này phiến rừng cây hắc ám đều đuổi đi.

Nghe được xa xa phía sau truyền đến từng trận rối loạn tiếng vang, Tiêu Viêm nắm chặt nắm tay, đem bản đồ thu vào nạp giới, lúc này trong cơ thể phát ra đích bạch quang, cũng là ở Dược Lão đích áp chế hạ lại lần nữa hoàn toàn tiêu tán.

Ánh mắt bay nhanh đảo qua bốn phía, Tiêu Viêm ở nhận thức chuẩn phương hướng sau, mũi chân một chút mặt đất, thân thể đó là giống như rời cung tiễn chi bình thường, bạo liền xông ra ngoài.

Tốc độ chọt bạo phát xẹt qua gần trăm mét khoảng cách, đột nhiên, Tiêu Viêm sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, mũi chân chạm nhẹ một chỗ thân cây, thân thể liền như vậy thẳng tắp đảo xuống, một cái ba trăm sáu mươi độ xoay tròn, thân thể uốn éo, vững vàng dừng lại ở thân cây.

Đứng ở trên thân cây, Tiêu Viêm ánh mắt băng hàn nhìn cách đó không xa về phía cuối rừng rậm. Nơi đó, quần áo nguyệt sắc váy bào nhẹ nhàng phiêu đảng, hé ra xinh đẹp dung nhan, có thể nói phong hoa tuyết đại.

Lạnh lùng ánh mắt đảo dung nhan kia, nắm tay Tiêu Viêm đột nhiên nắm chặt, người xuất hiện cuối cùng chặn đường, rõ ràng đó là, Vân Vận!

-----oOo-----

Chương 370: Chạy thoát !

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể lẳng lặng đứng sừng sững ở phía trên thân cây, Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn Vân Vận, bàn tay nhóang lên một cái, thật lớn Huyền Trọng Thước thoáng hiện mà ra. Trọng Thước huy động xé rách không khí chính là áp bách tiếng vang, nhắm thẳng vào hướng xinh đẹp thiên hạ kia.

Chậm rãi ngẩng đầu, Vân Vận mắt đẹp nhìn chăm chăm trên thân cây hắc bào thanh niên, trên gương mặt hiện lên một chút phức tạp thần sắc, thấp giọng nói: "*Ngươi không sao chứ?*".

"Nhờ phúc của ngươi, thiếu chút nữa táng thân ở trong này." Tiêu Viêm khẽ cười cười, nhưng mà kia theo trong miệng phun ra lời nói, lại là băng hàn đặc không có...chút nào độ ấm.

"Ta cũng vậy bị bắt đắ dĩ, làm Vân Lam Tông tông chủ, ta phải nhận một ít trách nhiệm." Vân Vận cười khỏ, tựa hồ là muốn giải thích cái gì.

Tiêu Viêm đạm mạc liếc mắt một cái, nói: "*Ngươi là muốn bắt ta trở về? Sau đó nhượng Vân Sơn đem ta trước mặt mọi người chém giết?*".

Mặt cười vi bạch, Vân Vận lẩm bẫm nói: "*Lão sư sẽ không giết của ngươi.*".

"Ha ha, có lẽ đích xác thật không giết, bắt quá Vân Lam Tông thủ đoạn đông đảo, tùy tiện dùng một cái phong ấn, sau đó cả đời ta bị nhốt tại Vân Lam Tông. Hình phạt này so với chết còn muốn làm cho người ta điên cuồng hơn!" Tiêu Viêm châm chọc cười nói.

"Sẽ không, chỉ cần ngươi theo ta trở về, ta sẽ lực toàn bảo tính mệnh của ngươi! Được không? Tiêu Viêm, chúng ta không cần gây nên sự tình bất nháo nữa." Vân Vận tiến lên từng bước, gấp giọng đạo, trong thanh âm mơ hồ có cầu xin ý tứ.

"Ta cùng với Vân Lam Tông lúc này còn có nửa điểm điều hòa được sao?"

Ngươi là nhất tông đứng đầu, mà ngay cả điểm sự thật này không nhận thức rõ sao? Ta trở lại Vân Lam Tông chỉ có một cái đường có thể đi, tử! Tuyệt đối không có con đường khác có thể lựa chọn!" Tiêu Viêm cười lạnh nói: *"Chẳng lẽ ngươi còn có thể thay đổi quyết định của Vân Sơn?"*.

Vân Vận môi đỏ mọng khẽ nhếch. Muốn nói điểm cái gì nhưng lại không thể nói lên lời. Coi trí tuệ nàng tự nhiên cũng là có thể mơ hồ đoán đến một kết cục khi Tiêu Viêm rơi vào trong tay Vân Lam Tông sau lần này. Bất quá, trong thâm tâm nàng lại vẫn như cũ chút khờ dại chờ đợi có kỳ tích sinh ra.

"Không cần nhiều lời. Động thủ đi. Ngươi nếu có ý muốn cản ta lại như vậy ..." Tiêu Viêm nặng thước nghiêng thân nhiên nói: *"... chỉ có thể mang thi thể của ta trở về."*

Vân Vận hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng dùng sức lắc đầu. Thanh âm hơi có chút khàn khàn nói: *"Ngươi có biết. Ta là không có khả năng đối với ngươi hạ sát thủ."*

Tiêu Viêm lạnh lùng như một tờ giấy mặt. Nhảy xuống thân cây, cầm trong tay Huyền Thước, bước từng bước một đối với Vân Vận chậm rãi đi đến. Mạnh mẽ đấu khí phá thể mà ra tại thân thể mặt ngoài hình thành một bức ngọn lửa áo giáp.

Mắt đẹp nhìn chăm chăm kia hắc bào thanh niên chậm rãi đi tới, Vân Vận thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy. Nàng đối ngày thường tràn ngập uy nghiêm giờ phút này lại là che kín giấy dựa. Ống tay áo trong ngọc thủ, hơi hơi nắm chặt chột lại buông ra. Như thế lặp lại không ngừng cho thấy nàng trong lòng gian nan lựa chọn không dứt.

Cước bộ đạp ở trên cỏ xanh, tạo ra rất nhỏ sần sật tiếng vang, Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vân Vận, bàn tay nắm chặt Huyền Trọng Thước, trong cơ thể đấu khí giống như con sông bình thường, dâng chảy xuôi tùy thời chuẩn bị bạo.

Hai người trong lúc đó khoảng cách chậm rãi tiếp cận, một cổ quỷ dị không khí, bao phủ phiến rừng cây nhỏ này.

"Sần sật rất nhỏ tiếng vang trung, Tiêu Viêm rút cục tiến tới Vân Vận trước mặt năm thước chỗ.

Buông xuống nghiêm mặt, thân thể mềm mại không ngừng rất nhỏ run rẩy Vân Vân, lại là chột im lặng xuống dưới, một cỗ khung bồ khí thể, chậm rãi tự trong cơ thể bốc lên dựng lên, chỉ một thoáng, cơ hồ là làm cho này phiến rừng cây nhỏ địa không gian đọng lại lên.

Khóe mắt rất nhỏ nhảy lên một chút, bàn tay Tiêu Viêm nắm Huyền Trọng Thước chậm rãi chặt hơn. Trong lòng hắn biết, nếu như hiện tại Vân Vân thật sự là muốn bắt lấy thực lực của hắn căn bản là không có hoàn thủ.

Cước bộ nhẹ nhàng hạ, Tiêu Viêm rốt cục đã đứng ở trước người Vân Vân, thân nhiên khinh người ngửi một ngum mùi thơm ngát theo trên thân thể đối phương tán ra, đạm mạc nói: "Chuẩn bị ra tay?". *Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

Nghe được Tiêu Viêm mở miệng, Vân Vân thân thể mềm mại lại một trận nữa run rẩy, chậm rãi chưa sót cười, ánh mắt dừng ở thanh tú gương mặt thanh niên kia, thấp giọng nói: "Thật sự không theo ta trở về sao?".

"Người có thể mang thi thể của ta trở về."

Tiêu Viêm cười lạnh lập lại một lần lúc trước lời nói, chột không hề có chút trì hoãn, thân thể vừa chuyển, đó là tránh ra Vân Vân, đi nhanh đối với rừng rậm ở ngoài bước vào.

Hai chân vừa mới đi được vài bước, phía sau kia cỗ kính khung khí thể lại lần nữa tăng vọt, chột một cỗ kính khí đối với Tiêu Viêm phía sau lưng bao tập mà đi.

Cảm thụ được phía sau kia nhanh như tia chớp tập kích, Tiêu Viêm trong tâm nhất thời như ở hàm băng, cả cơ thể phát lạnh tự giễu lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên vẫn là ra tay a."

Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm dĩ nhiên là chậm rãi nhắm hai mắt lại, bàn tay khinh vuốt tay áo, trong lòng hắn rõ ràng, nếu là Vân Vân cố ý muốn giết hắn, bằng hắn hiện tại căn bản không có nửa điểm năng lực phản kháng, cũng chỉ có Thốn Thiên Mãng mới có thể ngăn trở một chút.

Kình khí trong nháy mắt thời gian tới gần thân thể Tiêu Viêm, nhưng mà ngay khi hắn sắp chuẩn bị phóng thích Thốn Thiên Mãng ra thì kình khí

kia lại bất chợt chuyển biến thành một cỗ nhu lục, phiêu du ở phía sau lưng Tiêu Viêm nhẹ nhàng đẩy đi ra ngoài.

Bầu trời đầy sao lạ, thanh niên thoảng có chút ngạc nhiên mở to mắt, sau khi cỗ kinh khí đánh trúng thân thể sau, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, nơi di lưu ở trong cơ thể có đạo năng lượng dấu vết Vân Sơn, dĩ nhiên là lạng yên bị hòa tan đi.

Xoay người lại, Tiêu Viêm nhìn lại Vân Vận toàn thân vô lực tựa vào trên thân cây, yết hầu hơi hơi lặn lộn một chút: "Ngươi là có ý tứ gì?".

"Đi thôi, rời khỏi Gia Mã Đế Quốc, ngày sau không cần đã trở lại. Nói cách khác, lão sư sẽ không bỏ qua ngươi, Vân Lam Tông cũng sẽ không buông tha ngươi." Vân Vận phát phát tay, cúi đầu trong thanh âm khó có thể che dấu mỗi một, hỗn loạn. Tại đây song phương tình huống ngày hôm nay, thật sự là làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Tiêu Viêm hít thật sâu.

Nhìn đường cong tao nhã nữ nhân kia, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "*Đa tạ khi trở về, nhất định sẽ gặp ngươi!*".

Ngươi mà liễu nhỏ dựng thẳng, Vân Vận nhìn Tiêu Viêm gian ngoan có chút cảm thấy phẫn nộ, phẫn nhiên phát tay áo nói: "Lần sau gặp mặt, ta tất nhiên sẽ không buông tha ngươi! Sống hay chết của ngươi, ta không quản!".

"Lần sau gặp mặt, có lẽ ngươi không có cơ hội buông tha ta đâu, bởi vì ta cũng không biết lần sau trở về sẽ là bao giờ." Tiêu Viêm nhún vai, nhìn Vân Vận kia phẫn nộ mặt cười, chẳng biết tại sao vốn đã lạnh như băng tâm, dĩ nhiên là lại lần nữa nổi lên chút độ ấm, có lẽ năm đó tại trong sơn động "*Vân Chi*", cũng không có chân chính biến mất.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm trong lòng bỗng nhiên một chút khó có thể nói rõ, xoay người đi trở về vài bước, đứng ở trước mặt Vân Vận, lưỡng mắt đối diện.

"Ngươi còn không đi?" Bị kia con ngươi tối đen gắt gao nhìn thẳng, Vân Vận ánh mắt có điều không tự chủ được trốn tránh, giận dữ nói. Giờ phút này nàng dường như không hiểu chính mình cơ hồ giống như bị tâm ma

thao túng. Lý trí nói cho nàng biết với thực lực của hắn bây giờ vậy mà hắn vẫn có lá gan khiêu chiến Vân Lam Tông thì sau này khi trở về sẽ khùng khiep như thế nào. Nhưng thủy chung tình cảm kỳ dị kia lại ngăn trở sát tâm của nàng bởi vậy, lúc trước một chương phát ra nửa đường thay đổi mục đích.

"Ta tin tưởng, người bây giờ mới giống Vân Chi năm đó ở trong sơn động." Nhìn Vân Vận không còn vẻ che kín cao quý ung dung, giờ phút này lại như có chút giống tiêu cô nương hai má đỏ hồng bối rối xinh đẹp, năm đó trong sơn động kia thân ảnh kiều diễm mà âm áp này lại một lần nữa hiện ra Tiêu Viêm bỗng nhiên vang lên, nguyên bản âm thanh lạnh lùng, trở nên mềm nhẹ rất nhiều.

Nghe vậy, Vân Vận ngẩn ra, chợt trong lòng một trận dòn dập nhảy lên, cố nén nội tâm như một cỗ nai con nhảy loạn cảm giác, ra vẻ lạnh nhạt nói: "Vân Vận đó là Vân Chi, Vân Chi đó là Vân Vận, ngươi hẳn là sớm nhận ra, hơn nữa ở Vân Lam sơn kia, ngươi không phải nói, từ nay về sau, mặc kệ Vân Vận hay Vân Chi, đều cùng người không có bất cứ quan hệ nào sao?".

"Ta đối Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận không hảo cảm, có đúng không Vân Chi?" Tiêu Viêm lại một lần nữa hảo cảm tăng lên, cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên vươn song chưởng, trước thái độ kinh ngạc ở Vân Vận, chậm rãi ôm cầm bào tông chủ.

Bị Tiêu Viêm ôm, Vân Vận hai má lúc đó chốc lát trở nên giống như lửa đốt vân bình thường, thậm chí là ngay cả mềm mại nhĩ tiêm, đều là trở nên đỏ bừng lên, coi hắn địa thực lực, kỳ thật chỉ cần thoáng phóng thích điểm khí thể, kia Tiêu Viêm đó là sẽ bị chấn đặc hộc máu trở ra, nhưng mà lúc này, nàng lại là cả người tê dại, đề không dậy nổi nửa điểm đấu khí, giống như một cái bị tình nhân kéo vào [trong lòng, ngực] mối tình đầu cô gái quanh co, mờ mịt mà lại tham lam hấp thụ kia phân xa lạ thả làm cho lòng người sững đặc thù cảm giác.

Tuy rằng ôn hương nhuỷ ngọc trong ngực, khả Tiêu Viêm trong mắt nhưng không có nửa điểm **, tối đen con ngươi trung, trong suốt nếu như u tuyến, ôm Vân Vận nửa phần chung sau, hắn buông tay ra, chậm rãi lui về phía sau.

"Kỳ thật ta còn rất hối hận, hối hận năm đó tại kia trong sơn động, vì cái

gì mạnh hơn chịu đựng đi làm không muốn vô cầu địa thánh nhân, ta nghĩ, nếu khi đó phạm điểm cái gì lui ra phía sau khi, Tiêu Viêm bỗng nhiên cười cười, tươi cười trung có chút trêu tức.

"Vậy người sẽ bị ta đương trường giết, nói vậy, cũng đỡ phải hôm nay lớn như vậy phiền toái." Theo Tiêu Viêm lui ra phía sau, Vân Vận trên gương mặt địa ửng đỏ cũng là chậm rãi rút đi, mà nghe được tiền lời này, nàng đôi mắt đẹp nhất thời nhất hoành, sáng giọng.

"Ha ha, cáo biệt nghi thức xong.

Nở nụ cười một tiếng, Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, đối với Vân Vận chấp tay, nói: "Ta chuyển cáo Vân Sơn, ta Tiêu Viêm, còn có thể trở về! Đến lúc đó, hôm nay địa trưởng, một số bút thường còn cho hắn!"

Nói xong lời này, Tiêu Viêm rút cục thì không hề có điều dừng lại, trở nên xoay người, đi nhanh đối với xa xa bước vào, sau một lúc lâu lúc sau, chậm rãi biến mất ở trong bóng tối.

Đứng ở tại chỗ, Vân Vận nhìn kia dần dần bóng lưng biến mất, trên gương mặt kia một chút tươi cười chậm rãi tiêu tán, một chút chua xót, leo lên lên mặt giáp, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Tuy rằng trong lòng phỉếm đau, đối với người thật vẫn là hy vọng người không cần rồi trở về, thời gian, hội hòa tan hết thấy cừ hận, chẳng qua, có lẽ thực đắc ấn lão sư theo như lời, ta phải cô độc một thân a".

"Bất quá người đã đã rời đi, như vậy cái kia vì người mới vừa rời tồn tại Vân Chi thân phận, đó là phải hoàn toàn tiêu thất a, về sau ta, sẽ là Vân Lam Tông tông chủ Vân Vận, này tư tình, tựa hồ vốn là nên thuộc loại ta, lúc này đây, coi như là tùy hứng một hồi đi.

Ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên kia biên trời cao, Vân Vận sâu kín thở dài một hơi, trên gương mặt nhu nhược nhanh chóng biến mất, thay thế, là kia nắm trong tay thêm mã đế quốc thế lực lớn nhất lãnh ngạo cùng uy nghiêm, thân thể hơi hơi chóp lên, chột giống như quý mị quanh co, chậm rãi biến mất.

"Tiểu tử kia, nhớ kỹ lời của ta, nếu ly khai, vậy thật sự không cần rồi trở về" Sâu kín thanh âm, ở rừng rậm bên trong, lặng yên bồi hồi, thật lâu không tiêu tan.

-----oOo-----

Chương 371: Đại Lĩnh thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại Lĩnh thành, nằm ở tây bắc tỉnh của Gia Mã đế quốc, quy mô này tuy rằng so ra không thể sánh bằng thành trì ở đế đô, nhưng so với Ô Thản Thành lại vẫn lớn hơn không ít, hơn nữa bởi vì ở lân cận có Ma Thú sơn mạch cơ hồ kéo dài qua hơn phân nửa đế quốc, bởi vậy, vô số người mạo hiểm cùng với những thương đoàn thường lui tới nơi này, làm cho nhân khí cuồn cuộn không ngừng đổ vào thành thị.

Tại mặt bắc cửa thành của Đại Lĩnh thành, dòng người lui tới cơ hồ làm tắc nghẽn cửa thành, cách ngoài cửa bắc không xa là nhìn như vô tận Ma Thú sơn mạch, tốp năm tốp ba đội ngũ lính đánh thuê với những đội hình không đồng nhất, giống như đàn kiến chuyên nhà không ngừng ra vào, ngẫu nhiên mà có đội ngũ dùng xe ngựa chở thi thể ma thú từ trong rừng rậm mang theo luồng bụi vàng trên đường ra, đó là sẽ hấp dẫn chung quanh vô số đạo ánh mắt hâm mộ. Muốn ở trong Ma Thú sơn mạch săn giết được con mồi vừa lòng, không phải là một chuyện đơn giản.

"Phi, hôm nay thực mẹ nó xui, cùng hai huynh đệ mới vừa rồi vất vả giết một đầu cấp hai ma thú, kết quả lại là một đầu trứng đá ma thú không bảo tàng." Từ một chỗ ven bìa rừng, bảy tám đại hán cả người loang lổ vết máu thất thểu đi ra, trên xe ngựa ở phía sau bọn họ có một thi thể ma thú không nhỏ, bất quá xem cái đầu bị bỏ đôi của thi thể, bên trong ngoại trừ óc và máu tươi tung tóe lại không hề có một thứ trân quý nhất: Ma hạch, từ giọng nói vừa rồi vang lên trong đội lính đánh thuê, loại ma thú không có ma hạch như thế này, được gọi là trứng đá không bảo tàng.

"Nếu trong cơ thể con thú chết tiệt này có một mai cấp hai ma hạch mà nói, chúng ta đây đã có thể đủ tiền đến đấu giá hội mua một quyển hoàng giai cao cấp công pháp." Một đại hán vẻ không cam lòng nói.

"Hoàng giai cao cấp, con mẹ nó, loại công pháp này phải có đến mười một vạn kim tệ, quả thực đúng là quý hút máu." Một hán tử nhìn có vẻ như đầu lĩnh cả đội, nhỏ một bãi nước miếng, mắng.

"Hắc hắc, Vân Lam Tông đang phát ra lệnh truy nã đó, chỉ cần người nào cung cấp được manh mối, liền có thể lập tức nhận một bộ huyền giai công pháp, thậm chí còn có thể được Vân Lam Tông thu làm môn hạ, chúng ta cũng nên đi thử thời vận chút chẳng, như vậy cũng có khác gì săn giết ma thú lấy tiền mua công pháp." Một nam tử hơi gầy gò đưa tay lau vết máu trên mặt hắc hắc cười nói, khi hắn nói đến huyền giai công pháp, tia tham lam trong mắt lộ ra khó có thể che dấu.

"Khi óm, ngươi cười lên mình nữ nhân nhiều đến phát ngu rồi hả?" Đầu lĩnh hán tử lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, bữu môi nói: "Ngươi chẳng lẽ không biết người đang bị Vân Lam Tông đuổi giết là ai hả? Tiêu Viêm! Cũng chính là cái người đã nặc danh lấy được quán quân ở Luyện dược sư đại hội, hai lần xông lên Vân Lam Tông, đương trường đánh chết đấu vương cấp bậc Vân Lăng, hơn nữa từ trong tay cường giả đáng sợ đấu tông cấp bậc Vân Sơn toàn thân trở ra, cái loại cao thủ như thế, những người như chúng ta có thể chọc vào được sao?".

"Hắc hắc, ta cũng chỉ nói chơi mà thôi, loại người như thế, làm sao chúng ta có thể gặp được." Gầy gò nam tử ngược ngược nói: "Bất quá nghe nói Vân Lam Tông đã đem lệnh truy nã tuyên bố khắp cả nước, điều kiện mê người như vậy, thật sự là làm động lòng người, ta nghĩ, Tiêu Viêm kia cho dù có đào thoát khỏi sự đuổi giết của Vân Lam Tông, nhưng ở trong Gia Mã đế quốc cũng sẽ nửa bước khó đi."

"Việc này với chúng ta có nửa xu quan hệ hả? Đừng có cả ngày khờ dại mộng tưởng hảo huyền nữa, cho dù ngươi gặp được thì sao, chẳng lẽ ngươi có thể mang phá đao của ngươi ngăn được người ta?" Đầu lĩnh hán tử cười lạnh nói: "Đừng có mài đầu vào nữa, nhanh trở về thành ngay cho lão tử, nghỉ ngơi một ngày, ngày mốt còn phải tiếp tục bán mạng, nói thẳng ra, chỉ dựa vào hoàng giai trung cấp công pháp của chúng ta hiện tại, muốn đột phá đấu sư cấp bậc, phải mất khá nhiều năm?".

Theo tiếng quát của đầu lĩnh hán tử, vài nam tử vết máu vẫn loang lổ đầy người cũng đành phải bất đắc dĩ cắn môi, đồng loạt thét to vài tiếng, thẳng bước hướng phía cửa thành trong tầm mắt.

Từ nơi đám hán tử vừa đi qua. Trong sâu thẳm rừng rậm bỗng nhiên chậm rãi đi ra một nhân ảnh toàn thân chìm trong hắc bào. Ánh mắt nhìn lướt qua phía trước. Chột hơi hơi cúi đầu. Áo choàng kéo lên trùm kín hơn phân nửa khuôn mặt.

"Bắt đầu truy nã khắp cả nước sao? Vân Sơn thật đúng là hoang phí tiền vốn a." Cười lạnh một tiếng. Hắc bào nhân hơi hơi ngẩng đầu. Lộ ra còn lại nửa khuôn mặt khá thanh tú. Nhìn hình dáng quen thuộc này. Rõ ràng chính là Tiêu Viêm ngày đó đã thoát khỏi Vân Lam Tông đuổi giết!

Từ ngày đó, sau khi Vân Vận mở lối cho Tiêu Viêm rời đi. Hắn liền dùng bản đồ do Nhã Phi đưa cho. Theo một đường vòng lớn, Tiêu Viêm mất mười ngày mới hoàn toàn tránh thoát khỏi truy binh. Sau một ngày nghỉ ngơi, liền theo chỉ dẫn trong bản đồ từ trong Ma Thú sơn mạch một đường đi tới biên cảnh tây bắc đế quốc. Lại liên tiếp bốn hành mất bảy tám ngày. Lúc này mới tới được Đại Lãnh thành gần biên cảnh tây bắc đế quốc.

Dựa theo bản đồ. Chỉ cần xuyên qua Đại Lãnh thành và vài trạm kiểm soát là sẽ tới đường biên cảnh của Gia Mã đế quốc. Đến lúc đó chỉ cần ra khỏi phạm vi của Gia Mã đế quốc. Lệnh truy sát của Vân Lam Tông đối với Tiêu Viêm sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Ở nước ngoài. Vân Lam Tông tuy rằng vẫn có một chút lực chấn nhiếp. Nhưng danh vọng lại còn xa mới bằng được ở trong Gia Mã đế quốc. Thế lực đặt tại đây, cũng tự nhiên là sẽ không quản cái gì tông môn truy sát lệnh. Mấy năm nay Vân Lam Tông vẫn cố thủ tại trong Gia Mã đế quốc. Cục lực bài xích ngoại lai thế lực. Bởi vậy cũng tạo cho chi nhánh Vân Lam Tông ở nước ngoài chịu không ít hậu quả ngược đãi.

Gần một tháng bốn hành trong Ma Thú sơn mạch. Tiêu Viêm cũng nhận được vô vàn gian khổ. Tuy rằng bởi vì khí tức của thôn thiên mãng làm cho những bình thường ma thú không dám trực tiếp ngăn trở. Nhưng Ma Thú sơn mạch rộng lớn như vậy. Trong đó tự nhiên cũng không thiếu một vài loại dị thú có thực lực khủng bố. Những loại ma thú yếu hơn một chút cho dù có phần nào kiêng dè thôn thiên mãng. Nhưng nếu có đàn chỉ cần đến vài con là chúng cũng bắt chấp sợ hãi. Bởi vậy, trên đường đi, cho dù đã thoát khỏi truy binh của Vân Lam Tông. Nhưng Tiêu Viêm lại vẫn bị đuổi giết đến gà bay chó sủa.

Tuy rằng khoảng thời gian này làm cho Tiêu Viêm phải nuốt hết đau khổ, bất quá cũng mang lại không ít hưng phấn cho hắn, sau khi trải qua gần nửa tháng điều dưỡng, linh hồn bị hao tổn của dược lão rốt cục cũng khôi phục, trước cho đến lúc đó, Tiêu Viêm thủy chung vẫn còn run như cây sậy.

Rốt cục là chút được nổi lo âu, bất kể như thế nào, có được lão ở bên, ít nhất hẳn còn con chủ bài chưa lật để bảo mệnh.

Lại nữa, trong một tháng dài bôn hành, có lẽ duyên cớ là bởi vì trong cơ thể còn sót lại một chút được lực, cho nên sau lần trước đột phá, thực lực của Tiêu Viêm cứ nhiên lại lần nữa mơ hồ như ẩn như hiện tăng lên. Sau một lần Tiêu Viêm từ trong miệng một đầu đầu vương cấp bậc ma thú thoát ra, bất tri bất giác tăng vọt rõ rệt, thực lực của Tiêu Viêm đã hoàn toàn đạt tới Tứ tinh đại đấu sư!

Nếu tính từ lúc trong sơn động được được vật kích phát, như vậy trong một tháng này, thực lực của Tiêu Viêm đã trực tiếp tăng một mạch liền ba tinh, tốc độ như vậy, tuyệt đối có thể hình dung bằng hai chữ đáng sợ, tuy rằng điều đó có liên quan rất lớn đến khoảng thời gian này Tiêu Viêm phải trải qua sinh tử chận giết cùng với được lực tiềm ẩn trong cơ thể, nhưng lại vẫn che dấu không được tu luyện thiên phú của Tiêu Viêm, cho dù là được lão cũng phải tán thưởng không thôi.

Đương nhiên, trừ điều này ra, để cho trong lòng Tiêu Viêm tràn đầy hào hứng vẫn là "*Thiên hỏa tam huyền biến*" bí pháp được gọi là trấn cốc chi bảo của "*Phân Viêm cốc*", trải qua thời gian một tháng nghiên tập, hơn nữa một bên được lão chỉ đạo, ở ba ngày trước, Tiêu Viêm rốt cục đã thăm dò được một chút phương pháp của bí pháp này, tuy rằng trong lúc thực nghiệm vài lần đều thất bại, nhưng từ những lần thất bại đó, hẳn vẫn có thể cảm nhận được thực lực tăng tiến rất nhiều, Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được sự huyền diệu của bí pháp, hẳn có tin tưởng, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hẳn có thể chân chính tu luyện thành công "*Thiên hỏa tam huyền biến*", tới lúc đó, thông qua bí pháp làm thực lực tăng lên, chỉ sợ trong hàng ngũ đại đấu sư cấp bậc, khó có thể tìm được đối thủ!

Tổng quát mà nói, trong một tháng chạy trốn này, Tiêu Viêm thu hoạch được rất nhiều chỗ tốt, cơ hồ làm cho hắn cười nứt cả miệng.

"*Hắc hắc*" Nghĩ đến những thu hoạch được trong tháng vừa qua, Tiêu Viêm nhin không được nở nụ cười. Thoáng có một vài ánh mắt khác thường quét qua, liền kéo áo choàng trùm kín lên che dấu toàn bộ khuôn mặt, tầm mắt nhìn lướt qua cách đó không xa người đến người đi ra vào cửa thành, chậm rãi cất bước. Với tình trạng hiện tại của hắn, vẫn là nhanh chóng rời khỏi Gia Mã đế quốc, hôm nay các món nợ đó, Tiêu Viêm hiện

tại vẫn chưa đủ tư cách đi đòi lại, bất quá hoàn hảo, hấn cũng không vội, bởi vì hấn biết, hấn có ưu thế rất lớn, hấn còn trẻ, cái hấn có chính là thời gian rất nhiều.

Đi gần cửa thành, sau khi Tiêu Viêm đứng xếp hàng chờ đợi, ánh mắt quét một vòng chung quanh, bỗng nhiên nhíu mày, vách tường thành trước mặt dán một tờ giấy trắng dễ dàng nhìn thấy, lúc này, trên tờ giấy trắng kia, vẽ hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua liền phát hiện, hai khuôn mặt kia, một chính là khuôn mặt hiện thời của hấn, còn một, chính khuôn mặt lúc trước hấn đã cải biến để tham gia Luyện dược sư đại hội, khuôn mặt mà hấn đã dùng cái tên Nham Kiêu, hiển nhiên, đây là Vân Lam Tông sợ Tiêu Viêm lại sử dụng thân phận Nham Kiêu, mưu đồ mượn cơ hội thoát ra khỏi Gia Mã đế quốc.

"Vì bắt ta, Vân Sơn tiêu phí không ít tâm tư a" Cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm ánh mắt nhìn về hướng cửa thành, phát hiện nơi đó thủ thành vệ binh cư nhiên còn tại ven đường kiểm tra thân phận những người vào thành, mỗi một người đi vào, đều bị hai gã vệ binh cầm bức họa ngó nghiêng một hồi lâu, sau đó mới cho phép tiến vào. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Gia Mã hoàng thất đã âm thầm trợ giúp Vân Lam Tông sao?" Hơi hơi nhíu mày, Tiêu Viêm lẩm bẩm nói: *"Lấy tâm cơ của Gia Hình Thiên, hấn là cũng biết lúc này đối phó ta, một khi để cho ta đào tẩu được mà nói, sẽ làm cho Gia Mã hoàng thất ngày sau có nhiều địch nhân a? Hơn nữa Gia Mã hoàng thất cùng Vân Lam Tông, cũng không có bao nhiêu hữu hảo a."*

"Tên Mộ Tang chết tiệt, không phải chỉ là một thành thủ mà thôi sao, mẹ nó, kiêu ngạo đến như vậy, hấn cho là Đại Lĩnh thành chỉ do một mình hấn định đoạt hả? Không sợ thật sự gặp được Tiêu Viêm, người ta trực tiếp một thước bổ chết hấn hay sao." Ngay khi Tiêu Viêm có chút nghi hoặc, phía trước một vị nam tử đợi hồi lâu, bỗng nhiên không kiên nhẫn mắng.

"Hu, nhỏ giọng chút, tuy rằng truy nã Tiêu Viêm cũng không có liên quan gì đến Gia Mã đế quốc hoàng thất, nhưng Mộ Tang lại là xuất thân từ Vân Lam Tông, hiện giờ nhận được lệnh truy nã của tông môn, để biểu hiện cho tốt, tự nhiên là phải lấy việc công làm việc tư." Một gã nhìn như đồng bạn của nam tử vừa mắng, vội vàng kéo hấn, thấp giọng nói.

"Cáo mượn oai hùm." Nhỏ một bãi nước miếng, nam tử khinh thường

mắng một tiếng, bất quá cũng không có tiếp tục nhục mạ thêm gì nữa, hiển nhiên, đối với người có tên Mộ Tang kia, hẳn vẫn có chút e ngại.

"Nguyên lai là xuất thân từ Vân Lam Tông" Nghe được hai người đối đáp, Tiêu Viêm lúc này mới hơi có chút giật mình, đệ tử của Vân Lam Tông trải rộng khắp Gia Mã đế quốc, lấy năng lực của bọn họ, trong đó cư nhiên có người làm quan chức địa vị cao trong đế quốc, hiện giờ nhận được lệnh truy nã của tông môn, bọn họ chỉ cần thoáng vận dụng một chút quyền lợi trong tay, chính là có thể đủ thao túng toàn bộ trạm kiểm soát ở Gia Mã đế quốc, mà hiện tại, Tiêu Viêm mới mơ hồ nhận thấy được, Vân Lam Tông ở Gia Mã đế quốc đến tột cùng có được năng lực không lồ đến cỡ nào, cũng khó trách, ngay cả nắm trong tay toàn bộ đế quốc, Gia Mã hoàng thất đối với bọn họ vẫn còn đôi điều kiêng kỵ.

Trong lòng hơi trầm ngâm, Tiêu Viêm từ từ lui dần khỏi đội ngũ đang xếp hàng vào thành, sau đó quẹo vào một góc tường thành hẻo lánh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, trên tường thành lúc này tên tuần tra binh đang đứng gật gù buồn ngủ, Tử Vân dự chậm rãi bắn ra, hai chân hơi gập lại, sau lưng hai cánh rung lên, thân thể đột nhiên vút lên cao, mũi chân là trên mặt vách tường thành, hóa thành một đạo bóng đen, như tia chớp vọt lên trên mặt thành, vừa lúc tên tuần tra binh quay đầu sang hướng khác, nhảy xuống tường thành bên kia.

Hai chân vừa mới dán mặt đất, Tiêu Viêm vội vàng lướt nhanh vào góc một khu phòng ốc, vỗ vỗ tay, thu hồi Tử Vân dự, lúc này mới thông dong tiêu sái đi vào. Trước khi rời khỏi Gia Mã đế quốc, nơi này là một trong không nhiều lắm vài toà thành thị, hẳn cần phải đi qua, lúc này hẳn cần phải biết một ít tin tức tình báo về Vân Lam Tông.

-----oOo-----

Chương 372: Chuẩn bị trước khi rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi đi vào thành thị, Tiêu Viêm xuyên qua dòng người mảnh liệt trên đường phố, ánh mắt quét một vòng, lông mày hơi nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện, tại mỗi cây cột trên đường phố, đều được dán lên lệnh truy nã của Vân Lam Tông phát ra, trên mỗi tờ giấy trắng, dung mạo của hắn được

họa cực kỳ rõ ràng, mà thù lao ghi phía dưới tờ lệnh truy nã là huyền giai công pháp, dẫn tới không ít người qua lại dừng mắt nhìn chăm chú, không tránh khỏi trong mắt hiện lộ chút tham lam. Huyền giai công pháp, đối với rất nhiều người mà nói, đều là thuộc loại ngộ nhưng không thể cầu.

"Xem ra thật đúng là có chút phiền phức a." Tiêu Viêm cẩn thận giấu kín khuôn mặt dưới lớp áo choàng, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói.

"Nhanh chóng rời khỏi Gia Mã đế quốc a, ở trong này, thế lực của Vân Lam Tông đích xác quá cường đại, lấy thực lực của ngươi bây giờ, căn bản không đủ chống lại bọn họ." Thanh âm của dược lão bỗng nhiên vang lên.

Tiêu Viêm cười khở gật gật đầu khẽ thở dài một hơi, loại cảm giác này như chó nhà có tang bị đuổi ra ngoài, thật là có chút không dễ chịu chút nào, tuy rằng luôn miệng nói sớm hay muộn sẽ quay trở lại, nhưng đại đầu sư tới đâu tông cấp bậc, đây chính là một con đường thật dài phải đi qua.

"Tiểu tử, sao đã chán nản như vậy rồi? Ngươi lấy thực lực bản thân, khiêu chiến toàn bộ Vân Lam Tông, hơn nữa cuối cùng còn toàn thân trở ra, chiến tích như vậy, đừng nói đưa mắt nhìn khắp Gia Mã đế quốc, cho dù là trên toàn Đấu Khí đại lục, e rằng cũng có thể làm cho nhiều người tròn mắt cứng lưỡi, còn nữa, ta nghĩ, cả kẻ là trong Gia Mã đế quốc, chỉ sợ cũng có không ít người cảm thấy kính phục đối với sự hào hùng của ngươi, dù sao, cho dù là một vài đầu hoàng cường giả, sự quyết đoán so ra cũng còn kém tiểu oa nhi mười tám tuổi như ngươi." Làm như cảm nhận được suy nghĩ của Tiêu Viêm, dược lão bất đắc dĩ an ủi.

"Hắc hắc" Cười nhẹ thở một hơi, nghe được thanh âm có chút già nua của dược lão, Tiêu Viêm chợt nhớ tới ba năm trước đây, tính toán của dược lão trước khi dạy cho mình thần bí công pháp "*Phần quyết*", trong lòng không khỏi nhẹ giọng hỏi: "*Lão sư, ta nhớ rõ, lúc trước người tựa hồ có nói, chỉ cần ta cố gắng thu thập dị hỏa, chính là có thể thay ngươi luyện chế ra hoàn mỹ thân thể để dung nạp linh hồn? Điều này, nói cách khác là một phương thức sống lại sao?*".

Ngay khi Tiêu Viêm nói những lời liên quan đến luyện chế thân thể, hắn cảm giác được rõ ràng, linh hồn của dược lão trong giây lát kịch liệt chấn động, lập tức thoáng có chút kinh ngạc, từ khi hắn nhận thức dược lão tới nay, vị thần bí lão sư này, tựa hồ luôn luôn duy trì điềm đạm hiền hoà, linh

hồn dao động mạnh mẽ như lúc này đây, cũng là lần đầu tiên Tiêu Viêm cảm nhận được.

"Xem ra lão sư đối với chuyện này thực sự rất quan tâm!" Tiêu Viêm lông mi chớp chớp, trong lòng bỗng nhiên có chút xấu hổ, ba năm thời gian này, được lão sư trợ giúp hẳn mạnh mẽ lên, đã trả giá vô số tâm huyết, mà hẳn chỉ vì một cái gọi là ba năm ước hẹn, lại thiếu chút nữa quên bém việc của lão sư đến không còn một mảnh.

Chấn động linh hồn sau khi giằng co gần nửa phần chung mới dần dần lắng xuống, được lão sư đè nén cảm xúc, cười nói: "Ân, lại nói tiếp, lúc trước sau khi nhận thức ngươi, hơn nữa quyết định đem *"Phần quyết"* mà ta thiên tâm vạn khổ mới có được dạy cho ngươi, mục đích chính yếu đó là muốn chờ ngươi ngày sau tu luyện thành công, có thể sử dụng dung hợp hỏa diễm, thay ta luyện chế ra thân thể có thể dung nạp cát chứa linh hồn".

"Dù sao trong giới chỉ cũng giống như bị nhốt vào bóng tối vô tận. Thật sự là rất tra tấn người a. Hơn nữa cũng có một việc, còn cần ta đi giải quyết." Nói đến cuối cùng. Thanh âm của được lão sư không khỏi có chút run rẩy, chậm rãi trầm thấp cùng bi thương. Chắc là nhớ đến đoạn thời gian bị ngũ say trong vô tận hắc ám.

Ngón tay chậm rãi mài nhẹ vào hắc sắc giới chỉ trong tay áo bào. Tiêu Viêm nhẹ thở một hơi. Thoáng trầm mặc. Trên khuôn mặt thần tình bỗng nhiên lóe ra sáng lạn tươi cười. Ôn nhu nói: *"Ba năm nay, cảm ơn lão sư"*.

"Ha hả. Ngươi! Đứa nhỏ này. Như thế nào đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm vậy chứ? Không giống ngươi chút nào cả." Thanh âm nhu hòa của Tiêu Viêm làm được lão sư sửng sốt. Cũng cảm động bật cười nói.

"Lão sư trả giá vì ta nhiều như vậy. Ta đây làm đệ tử. Tự nhiên là phải hiểu được, tri ân hồi báo." Tiêu Viêm thanh âm có chút khàn khàn khẽ cười cười, quả quyết nói: *"Yên tâm đi. Lão sư, việc sống lại của người. Đệ tử từ nay sẽ chặt chẽ ghi tạc trong lòng."*

"Ngươi có tâm như vậy. Ta đã thỏa mãn vô cùng. Có thể trong lúc rủi ro, lại dạy dỗ được một học trò xuất sắc như ngươi. Ta thật ra đã mãn một phần tâm nguyện." Được lão sư cười nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua hai bên đường phố, trong lòng đột

nhiên hỏi: "Đúng rồi, lão sư, luyện chế thân thể, ít nhất là cần mấy loại dị hỏa cùng dung hợp?"

"Điều này! Hẳn là ba loại a, ta cũng không rõ ràng cho lắm, công pháp Phân quyết kia thật sự quá mức quý dị thân bí, ta đối với nó cũng am hiểu không sâu, lúc trước có được nó....." Khi nói tới đây, dược lão bỗng nhiên ngừng câu chuyện, đột ngột trầm mặc.

"Ba loại sao" Cũng không có để ý đến dược lão bỗng dung trầm mặc, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, trầm ngâm nói: "Hiện giờ ta nắm trong tay Thanh liên địa tâm hỏa, hơn nữa còn có thể phối hợp cùng Cốt linh lãnh hỏa của lão sư, đó chẳng phải là, nếu ta thu thập thêm một loại dị hỏa nữa.... là đã có thể thay ngài luyện chế thân thể?"

"Hẳn là có thể" Trầm mặc một hồi, thanh âm của dược lão đột nhiên kích động.

Tiêu Viêm mở trừng hai mắt, nhẹ giọng cười nói: "Ta rất ngạc nhiên, sau khi lão sư sống lại, thực lực có hay không có thể đạt tới trạng thái đỉnh cao như trước kia?"

"Khởi đầu có lẽ sẽ có chút trắc trở, bất quá chỉ cần hoàn toàn quen thuộc thân thể mới, e rằng, so với trước kia còn cao hơn một bậc." Dược lão nhàn nhạt cười nói, sự tự tin biểu hiện trong thanh âm, dù sao, trong mấy năm nay, tuy rằng không thể tu luyện đấu khí, nhưng linh hồn của dược lão, so với trước kia lại cường đại hơn rất nhiều.

"Sẽ đạt tới tình trạng như thế nào?" Tiêu Viêm hỏi dồn.

"Ha ha, trong mười hiệp, đánh bại Vân Sơn, không cần tốn nhiều sức." Dược lão mỉm cười nói, trong tiếng cười không hề che dấu ngạo khí của bậc đỉnh cao cường giả.

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm khóe miệng nhợt nhạt cắn môi. Vân Sơn lúc này là đấu tông cường giả, tuy nói vẻn vẻn chỉ là nhất tinh, nhưng cho dù là cửu tinh đấu tông, chỉ sợ cũng không dám nói trong mười hiệp đánh bại hắn? Như vậy mà nói, nếu dược lão hồi phục thực lực, ít nhất cũng là đấu tôn cường giả!

Chậm rãi đè nén rung động trong lòng ngực, đấu tôn cường giả? Cơ hồ là

có thể đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp khắp đại lục a.

Tiêu Viêm mười ngón ở trong tay áo giao nhau, nhẹ giọng nói: *"Thực lực tăng trưởng thật mê người a, nhớ rõ lão sư trước kia đã từng nói, ở Già Nam học viện có tung tích của một loại dị hỏa? Ngọn lửa đó gọi là gì?"*.

"Vẫn Lạc Tâm Viêm!" Dược lão cười nhắc nhở nói.

"Ha hả, Vẫn Lạc Tâm Viêm sao" Cười gật gật đầu, Tiêu Viêm lại cười nói: *"Xem ra lần này đến Già Nam học viện, ta lại có thêm một nhiệm vụ quan trọng a."*

"Một khi đã như vậy, liền không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở Gia Mã đế quốc nữa, có thể nhanh chóng rời đi, liền không cần kéo dài a?" Tiêu Viêm nhẹ thở một hơi, dò hỏi.

"Già Nam học viện tọa lạc tại giao giới của mấy đại đế quốc, khu vực xung quanh cũng cực kỳ mở mang, mặc dù tồn tại một phạm vi xung quanh Già Nam học viện là khu vực hòa bình, bất quá ở ngoài khu vực này, lại giống như vật cực tất phản, sự hỗn loạn làm cho người ta tấp lưởi, vô số thế lực lần lượt thay đổi từng ngày, mỗi lần Già Nam học viện chiêu sinh, cũng đều là có đạo sư một đường hộ tống, hơn nữa khi đến khu vực đế quốc biên cảnh, học viện hộ vệ đội còn phải tăng cường bảo hộ, nói cách khác, các tân sinh, thật đúng là không dễ dàng bình yên vô sự đi đến học viện." Dược lão bỗng nhiên nói.

"Cho dù ly khai Gia Mã đế quốc, trước hết người cũng phải chuẩn bị chu toàn một số thứ cần mang theo, sau đó mới có thể tiến vào cái khu vực hỗn loạn kia, nói cách khác, chỉ một cái vô ý, bị người ám toán là sẽ không hay ho chút nào."

"Ta vừa rồi có coi qua nạp giới của người, phát hiện trong đó các loại đan dược cũng không còn đầy đủ, thậm chí Hồi khí đan, loại đan dược cần thiết này, khi còn ở trong Ma Thú sơn mạch sớm đã sử dụng hầu như không còn, nếu không chuẩn bị trước một ít, về sau một khi xảy ra chuyện, muốn luyện chế, sẽ lại phải chậm trễ thời gian." Dược lão nhắc nhở nói.

"Ách!" Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới nhớ tới, trong một tháng chạy trốn vừa rồi, nguyên bản các loại đan dược dự trữ phong phú lúc trước, đích xác bị hắn sử dụng đến gần như cạn kiệt.

"Vậy trước hết đi tới phòng đấu giá mua một ít dược liệu a, sau đó hỏi thăm một chút lộ tuyến, thuận tiện xem ra cũng phải hỏi luôn xem trên lộ tuyến phải đi qua, đến tốt cùng là có nhiều ít để quốc quan viên xuất thân từ Vân Lam Tông, như vậy, sẽ có sự chuẩn bị chu toàn hơn." *Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói.*

"Ân! Lưu ý, ngàn vạn lần đừng để bại lộ thân phận." Nghe vậy, dược lão lúc này mới gật gật đầu, sau đó dần dần rơi vào trầm mặc.

Phân rõ việc cần làm, Tiêu Viêm cũng không chần chừ, xoay người tiến vào một con phố, sau đó rất nhanh đi dọc đến cuối đường. Một khu phòng đấu giá xuất hiện trong tầm mắt, nhìn dấu hiệu gắn ở phía trên, rõ ràng đây là một chi nhánh của Thước Đặc Nhĩ gia tộc.

Tiến gần khu phòng đấu giá, ánh mắt Tiêu Viêm quét một vòng chung quanh, cuối cùng dừng lại ở phía có một bức màn che, phía trên bức màn màu đen có ghi rõ chỉ tiếp đãi những khách quý đặc biệt của gia tộc, trầm ngâm một hồi, bàn tay nhoáng lên một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thủy tinh tạp phiến, tạp phiến này là loại tạp phiến cao cấp nhất của Thước Đặc Nhĩ gia tộc dành cho những khách quý đặc biệt, lúc trước ở đế đô, bởi vì quan hệ với Hải Ba Đông, Thước Đặc Nhĩ gia tộc mới âm thầm tặng Tiêu Viêm, nghe nói tạp phiến này, có thể đặc quyền cho hắn ở bất kỳ phân hội nào của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, có được trăm phần trăm trợ giúp.

Cầm tạp phiến trong tay, Tiêu Viêm bước nhanh tiến vào khách quý thất.

Khoảng vài giờ sau khi Tiêu Viêm tiến vào khách quý thất, bức màn đen rốt cục lại được vén lên, toàn thân vẫn chìm trong hắc bào không nhanh không chậm đi ra, trên khuôn mặt dưới hắc bào lộ vẻ vừa lòng, rời khỏi phòng đấu giá, lúc này Tiêu Viêm đã thuận lợi nắm được đại bộ phận dược liệu cùng với tình báo tin tức, Thước Đặc Nhĩ gia tộc tặng hắn khách quý tạp, chỗ tốt thật sự là nằm ngoài dự liệu.

Sau khi chuẩn bị hết đầy đủ mọi thứ cần thiết, Tiêu Viêm cũng không có tìm chỗ luyện chế đan dược ngay tại trong thành thị, mà là lặng lẽ đi về tường thành phía nam, sau đó không chút kinh động bất luận kẻ nào, bay vút ra ngoài.

Ra khỏi Đại Lãnh thành, Tiêu Viêm liền tìm một chỗ hẻo lánh trong rừng

rậm, ở trong đó, bắt đầu bắt tay vào luyện chế nhiều loại đan dược, những đan dược này, đều là những loại bảo mệnh đan dược cho hẳn những ngày sắp tới.

-----oOo-----

Chương 373: Hắc Giác vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba ngày sau. Từ một chỗ bí mật trong rừng rậm bên ngoài Đại Lĩnh thành. Thân ảnh chầm trong hắc bào chậm rãi đi ra. Ngẩng đầu nhìn trên đường lớn ngẫu nhiên người người qua lại. Sau khi xác định phương hướng, liền cất bước đi về đại lộ phía nam.

Cước bộ của hắc bào nhân cũng không phải mau lẹ cho lắm. Nhưng nếu có người cẩn thận quan sát, lập tức là có thể phát hiện. Mỗi một lần hắc bào nhân bước chân hạ xuống. Thân hình như có chút quỷ dị lướt đi một khoảng gần trượng về phía trước. Tình cảnh đó cứ như thế cho đến khi thân ảnh dần dần xa khuất, vô cùng kỳ dị.

Hắc bào nhân từ trong rừng rậm đi ra, tự nhiên đó chính là Tiêu Viêm đã ẩn lánh ở trong rừng rậm để luyện chế đan dược. Trong thời gian ba ngày qua. Dưới sự hiệp trợ của dược lão. Các loại đan dược có tính năng hồi phục với chữa thương đã cạn kiệt lại lần nữa được chất đầy nạp giới. Có số đan dược dự trữ sung túc này làm cho Tiêu Viêm cảm thấy an tâm không ít. Tại trên Đấu Khí đại lục. Người xuất môn ra bên ngoài. Người nào mà chẳng cần phải chuẩn bị một số đan dược bảo mệnh phòng khi cần thiết? Dù sao. Mấy thứ này đều là vô cùng hiệu dụng để cứu mạng.

"Con đường này nối thẳng tới biên ngoại. Bất quá ở ven đường có đến ba tòa thành quân sự trọng yếu. Hai tòa đầu cũng không phải lo lắng cho lắm. Nhưng tòa thành cuối cùng nghe nói số trọng binh đóng quân ở đó lên tới ba vạn. Hơn nữa, vị phó thống lĩnh chân thủ ở đó lại là một vị trưởng lão trước kia của Vân Lam Tông. Nghe người của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ nói, hình như hẳn tên là Mông Lục, thực lực ở vào đấu linh cấp bậc, nếu lệnh truy nã của Vân Lam Tông đã tới được Đại Lĩnh thành. Nói vậy, vị Vân Lam Tông trưởng lão này cũng đã nhận được rồi."

Tiêu Viêm cước bộ nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, thân thể quý dị chớp động trên đại lộ. Nhưng trong lòng lại không ngừng tính toán, như thế nào mới có thể thuận lợi rời khỏi Gia Mã đế quốc.

"Hiện giờ ta ở Gia Mã đế quốc cơ hồ là nửa bước khó đi. Chỉ sợ Vân Sơn cũng có thể đoán được ta sẽ tìm cách thoát khỏi đế quốc. Như vậy. Trạm kiểm soát cuối cùng ở biên cảnh như thế này. Hẳn tự nhiên là cực kỳ lưu tâm, nói không chừng. Mông Lục kia. Đã sớm được Vân Sơn đặc biệt truyền lời, xem ra muốn thoát mái rời đi, chỉ sợ sẽ có rất nhiều khó khăn!"

Khuôn mặt hoàn toàn được che phủ dưới lớp hắc bào. Như nhớ tới điều gì, Tiêu Viêm nhíu mày suy nghĩ: "Chắn ngang biên cảnh, địa hình cơ hồ toàn là tường thành với đồi núi, trong đó khẳng định có vô số điểm ẩn núp tinh thông tiên thủ cùng với phòng hộ tráo(1) đặc biệt có thể cảm ứng được năng lượng. Trấn thủ biên cương như thế này, tất yếu là có thêm phòng ngự cho cả những trường hợp bay qua trên không trung, nói cách khác. Một khi xảy ra chiến tranh. Cường giả của nước đối địch muốn bay qua trạm kiểm soát cuối cùng này của biên cảnh để xâm nhập vào đế quốc như ta đã từng dễ dàng bay qua tường thành của Đại Lĩnh thành, chỉ sợ là không có khả năng." Hơi có chút buồn rầu lắc lắc đầu Tiêu Viêm thấp giọng thở dài.

Gia Mã đế quốc đã có quân lệnh. Trên khoảng không bầu trời gần những điểm quân sự ở biên cảnh. Nghiêm cấm bất luận kẻ nào phi hành. Nếu không một khi bị phát hiện, tất phải xác tan thịt nát.

"Chỉ có thể đi bước nào xem bước ấy. Nếu thật sự không còn cách nào, cũng chỉ có thể mạo hiểm xông vào a" Lắc lắc đầu. Tiêu Viêm cũng không hao phí tinh lực suy nghĩ gì nữa. Hoàn toàn chú tâm đặt vào cước bộ, tiếp tục lướt đi.

Khoảng cách từ Đại Lĩnh thành đến biên cảnh của Gia Mã đế quốc cũng không phải là ngắn, tương đối được xem là khá dài, nếu để cho thường nhân hành tẩu đi hết vài trăm dặm này. Không có mười ngày nửa tháng chắc chắn là không thể tới nơi, cho dù là lấy tốc độ của Tiêu Viêm. Hơn nữa còn nhiều lúc lạng lẽ sử dụng Tử Vân dực phi hành một thời gian ngắn, cũng phải mất đến ba ngày thời gian, mới vừa đủ để qua được hai tòa thành tất yếu nằm trên con đường thông tới biên cảnh.

Đúng như Tiêu Viêm dự liệu. Cao tầng thủ lĩnh của hai tòa thành đầu này, bởi vì không có người của Vân Lam Tông. Cho nên lệnh truy nã cũng

không có tiến hành quá mức gắt gao. Khác hẳn với Đại Lĩnh thành nơi nơi đều tuyên bố và kiểm soát. Quân đội đóng tại hai tòa thành cũng không có quá nhiều lưu tâm tới cái lệnh truy nã này. Điều này cũng làm cho Tiêu Viêm hiềm thuận lợi xuyên qua.

Tuy rằng vừa mới thuận lợi qua được hai tòa thành, bất quá tâm tình của Tiêu Viêm cũng không có thoải mái thêm bao nhiêu. Bởi vì hắn biết, phiền toái nhất vẫn là tòa thành tên gọi "*Trấn Quỷ quan*" cuối cùng kia. Điểm quân sự tất yếu có thể làm các thế lực ngoại quốc kiêng dè. Phòng ngự ở nơi này. Dùng thiên la địa võng để hình dung tựa hồ còn không đủ. Quân đội đóng ở nơi đây. Đều là đã được trải qua chân chính chém giết trên chiến trường. Khác xa hẳn với những quân đội ở bên trong đế quốc, bị cuộc sống xa hoa làm nhụt hết huyết chí phương cường.

Tòa thành quân sự trọng yếu này. Tiêu Viêm như thế nào có thể mở được cho mình một con đường cuối cùng rời khỏi Gia Mã đế quốc.

Chỉ có thoát khỏi điểm tất yếu cuối cùng này. Tiêu Viêm chân chính là "*long du đại hải, vng liệng cửu thiên*"(2). Không gì nữa có thể trói buộc hắn. Bởi vậy, xông qua một cửa này, trọng yếu vô cùng.

Xuyên qua tòa thành thứ hai. Ngày hôm sau, một tòa thành khổng lồ như cự thú đứng sừng sững ở đế quốc biên cảnh xa xa, rất cục xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm.

Đứng một chỗ trên sườn núi. Tiêu Viêm đưa mắt nhìn bức tường thành khổng lồ kéo dài không thấy điểm cuối cùng trước mặt. Cảm thụ được từ trong thành mơ hồ vang lên âm thanh thao luyện chính tề. Nhịn không được nhẹ thở một hơi. Máy vạn quân nhân phóng ra hung hãn khí thế như kia. Chỉ sợ cho dù là muốn so sánh với cả Vân Lam Tông cũng sẽ không kém hơn chút nào.

Rộng về biển rộng, tự do ngay tại phía bên kia tường thành nhưng Tiêu Viêm lại cảm thấy không hề dễ dàng chút nào. Tòa thành khổng lồ này, giống như một pho tượng mãnh hổ chặn ngang cái đích cuối cùng của hắn.

"Mạnh mẽ bay vọt qua chỉ sợ là không thể được. Xem ra. Chỉ có thể thử trà trộn đi vào xem sao" Ánh mắt quét xuống con đường đang nhiều người đi lại trước cửa thành, những đội ngũ xe ngựa đang xuôi ngược không ngớt. Thoáng chần chờ một chút. Thân thể chậm rãi lui về phía sau. Cuối

cùng biến mất trong đám cây cối rậm rạp.

Phía trên con đường cái đất vàng, một đại đội ngũ nhân số khoảng chừng trăm người đang chậm rãi trên đường lọt vào cuối tầm mắt. Ven đường âm vang tiếng quát tháo. Những người này ăn mặc theo thống nhất một bộ trang phục, xem ra tựa hồ là thuộc cùng một dong binh đoàn. Dong binh đoàn với nhân số như thế này, ở Gia Mã đế quốc cũng có thể tính thuộc vào loại quy mô cỡ trung.

Bởi vì "*Trần quý quan*" tại biên cảnh là nơi bầu không khí luôn luôn hỗn loạn cho nên rất được các dong binh đoàn yêu thích. Bọn họ cũng không phải chỉ đến đây để săn giết ma thú. Ngược lại hầu hết là gia nhập các chiến tranh dong binh đoàn. Cũng chính là ở trong chiến tranh, trợ giúp cho một chi nhánh quân đội nào đó. Những vụ mua bán như thế này được trả thù lao vô cùng lớn.

Tuy rằng loại thù lao này rất xa xỉ. Bất quá độ nguy hiểm cũng là cực cao. Dù sao. Tại trên chiến trường đầy xéo thịt da. Đội ngũ vài trăm người chỉ một cái vô ý, cũng có thể bị tiêu diệt toàn bộ. Đó cũng là chuyện tầm thường.

Thẳng con đường này đi thêm vài trăm dặm. Ven đường xuyên qua một vài tiểu bộ lạc. Chính là đã có thể tiến vào khu vực đặc thù vô cùng nổi tiếng trên khắp đại lục--Hắc Giác vực.

Ở trong này. Bởi vì có địa hình đặc thù nên cơ hồ là khu vực hỗn loạn nhất trên Đầu Khí đại lục. Vô số các cường giả chạy trốn ở các quốc gia, rủi ro gặp nhau ở chốn này, từ đó gây ra những hành động vô cùng dã man. Mặt khác. Nơi này hội tụ ngoài nhân loại trên đại lục còn có đủ loại chủng tộc. Nghiễm nhiên hình thành một khối đại lục được thu nhỏ.

Ở Hắc Giác vực. Không có pháp luật. Nếu có. Chỉ có một luật duy nhất. Luật rừng. Nói cách khác. Đó là luật của kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Ở trong này. Không có quyền lợi.

Đây là một khu vực vô cùng thuần túy. Mặc kệ người muốn làm gì. Cho dù ngay cả người khi hiệp nữ nhân, cũng không có ai ngăn trở. Đương nhiên. Điều kiện tiên quyết là người phải xem xét thật kỹ đối tượng mà người ra tay. Nếu không mà nói. Kết cục chỉ sợ sẽ tương đối thê thảm. Ở "*Hắc Giác vực*". Nữ nhân. Có đôi khi còn đáng sợ hơn cả nam nhân.

Nguyên nhân chỉ có một. Đó là lý do các nàng có thể ở nơi này sinh tồn. Mặt khác. "*Hắc Giác vực*" cũng là nơi tập trung mua bán tin tức tình báo. Mỗi ngày có vô số tình báo từ trong này truyền lưu ra. Và cũng có vô số tình báo từ bên ngoài lưu chuyển vào.

Ân. Trắng ra mà nói, nếu ngươi muốn nổi danh. Muốn danh dương đại lục. Hắc Giác vực là nơi có thể mang đến cho ngươi con đường nhanh nhất. Đương nhiên. Điều kiện tiên quyết là ngươi phải có đủ thực lực cùng tiền vốn. Nếu không mà nói. Danh chưa có. Mạng cũng không còn.

Đại lục đệ nhất hỗn loạn vực--Hắc Giác vực, ở nơi này, tử vong là một điều gì đó rất tầm thường. Nơi này mỗi ngày đều có cường giả chết đi. Mỗi ngày cũng đều có cường giả từ bên ngoài đi vào. Khu vực này. Tràn ngập tử vong. Cũng tràn ngập khiêu chiến cùng hấp dẫn. Ở trong này có thể dễ dàng nhìn thấy các loại cao cấp công pháp mà bình thường mơ cũng chẳng gặp. Đấu kỹ cùng với các loại thần binh, dược đỉnh, dược liệu, cao cấp đan dược..v.v.. làm người ta hoa cả mắt. Thậm chí. Nghe nói ở "*Hắc Giác vực*" phòng đấu giá. Từng còn có hai lần xuất hiện địa giai công pháp.

Đương nhiên. Muốn lấy được. Ngươi cần phải trả cái giá trên trời. Có thể là tiền tài, cũng có thể là sản phẩm nào đó thay thế. Nói ngắn lại. Ở "*Hắc Giác vực*". Tuyệt không có bánh nướng từ trên trời rơi xuống cho ngươi.

Yêu thích hỗn loạn. Thiên hướng hắc ám. Tựa hồ là một ước số bất định. Tuy rằng biết rõ khu vực kia luôn luôn tràn ngập nguy hiểm lượn lờ. Nhưng vẫn là có vô số người, tre già măng mọc dũng mãnh vào trong đó. Vì... hoặc là có thể rất nhanh có con đường danh chấn đại lục. Hoặc là vì có thể tại phiên hỗn loạn vực này lấy được cao cấp công pháp, kỹ pháp, đan dược. Hoặc là được khổng lồ tài phú không gì so sánh nổi..... Bất quá bất kể như thế nào. Nơi này liên tục có người đi vào. Làm cho phiên "*Hắc Giác vực*", nhân khí rót vào cuồn cuộn không ngừng.

Đúng rồi. Quên nói. Cũng có thể là vì "*vật cực tất phản*". Tại vị trí trung tâm của Hắc Giác vực từ lâu sừng sững một tòa học viện danh chấn Đấu Khí đại lục--Già Nam học viện.

Chẳng qua. Trong một phạm vi nhất định xung quanh Già Nam học viện lại là một khu vực hòa bình. Bất kể là nhân vật nào trong Hắc Giác vực có ý xông vào nơi đây gây nhiễu loạn. Tức thì ngày hôm sau trở thành một cỗ thi thể vất trên một gốc đại thụ chỗ giao tuyến của Già Nam học viện cùng

Hắc Giác vực. Qua nhiều năm như vậy. Tựa hồ chưa bao giờ có ngoại lệ.

Nghe nói. Gốc đại thụ kia được gọi là Tử Linh thụ. Trên Tử Linh thụ này từng vắt ngang thi thể hai gã đầu vương một gã đầu hoàng.

.....

(1). Phòng hộ tráo: Lòng phòng hộ

(2). Long du đại hải, ứng liệng cửu thiên: Rồng ngao du biển lớn, chim ứng bay liệng chín tầng trời.

-----oOo-----

Chương 374: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đội nhân mã gào thét mà qua, trên đường bám theo luồng bụi vàng, dọc ven đường, tiếng vui cười quát mắng không dứt bên tai.

Đi phía cuối đội nhân mã là một vài gã phụ xe cùng với vài người khuân vác, bọn họ không có phục sức đồng dạng như đám dong binh phía trước, bởi vì, bọn họ vền vẹn là những hạ nhân phụ trách giặt quần áo, nấu cơm, đáp lều trại trong đội ngũ của dong binh mà thôi, lúc này một tên hạ nhân đầu đội mũ kéo xuống che kín khuôn mặt đang phụ giúp đoàn xe ngựa, chiếc mũ rách nát trên đỉnh đầu khẽ kéo lên, khuôn mặt theo đó hơi ngược lên, trên khuôn mặt lem luốc, trừ bỏ một đôi mắt đen nhánh hiếm hoi phát ra chút quang mang kì dị, còn lại, toàn thân hấn đều phủ đầy đám bụi đường, liếc mắt nhìn lại, cơ hồ cùng với sắc mặt đờ đẫn của đám nô bộc không có gì khác biệt.

"Không hổ là trấn thủ biên quan trọng yếu a, quy mô này, thật sự làm cho người ta phải táp đầu lười, so ra hơn xa những thành thị bên trong đế quốc." Nhìn theo khoảng cách tiếp cận càng gần, tường thành càng thêm cao ngất không lồ, hấn bỗng nhiên cúi đầu thờ dài một tiếng, nghe thanh âm, dĩ nhiên là Tiêu Viêm, nhìn tình huống này, hấn tựa hồ tính toán, muốn nương theo đám dong binh đoàn, sau đó nhân hỗn loạn để đi qua tòa thành cuối cùng.

Dưới luồng bụi vàng, đội ngũ càng thêm tiếp cận tường thành, ngay khi sắp tiếp cận không lồ cửa thành khoảng mấy trăm thước, Tiêu Viêm ánh mắt híp lại liếc mắt quét nhìn trên đầu tường thành, ở chỗ nào cũng tựa hồ, mơ hồ có nhiều điểm vô hình năng lượng dao động.

"Quả nhiên là có năng lượng cảm ứng a, hoàn hảo đã không có mạnh mẽ bay vọt qua, nói cách khác, với năng lượng cảm ứng nhìn không thấy này, chỉ sợ sẽ lập tức bại lộ thân hình, mà một khi bị phát hiện, lấy loại đặc thù cường nổ khí giới được trang bị cho quân sự trong tòa thành, thật sự là đã trở thành cái bia ngắm." Tiêu Viêm hơi hơi nhíu mày, tuy rằng nếu mượn dùng lực lượng của dược lão, bình thường kiếm nổ khó có thể thương tổn được hắn, nhưng cái loại cường nổ làm bằng kim chúc đặc thù này được chế tạo rất thừa thớt, lại vẫn có thể làm cho hắn trở tay không kịp. Điều này Tiêu Viêm rất kiêng kị, dù sao, năng lượng của dược lão, có thể làm cho Tiêu Viêm phát huy cường đại lực lượng, nhưng lại cũng không có thể làm hắn mạnh mẽ đến mức có thể cùng cường nổ đánh bừa, hơn nữa, là một đế quốc không lồ như vậy, nếu nói không có trang bị đặc thù để đối phó với vài một vài cao giai cường giả, thật là khó làm cho người ta tin tưởng. Vài loại vũ khí hàng đầu như *"Phá khí tam cự nổ, Thần hỏa cung, Mặc hồn tiễn.... vân vân"*, Tiêu Viêm cũng từng nghe nói qua. Chẳng qua kì binh như vậy, việc chế tạo rèn luyện rất khó khăn, bởi vậy, cũng chỉ có số ít quân đội được trang bị mà thôi.

Theo khoảng cách với cửa thành càng lúc càng gần, Tiêu Viêm ánh mắt dừng lại chỗ cao ngất nơi cửa thành, ngay khi nhìn thấy chỗ kia nơi cửa thành phòng vệ cơ hồ có thể được gọi là vô cùng thâm nghiêm, lông mày lại gắt gao nhăn lại.

Khi còn cách tường thành khoảng trăm mét, đại đội nhân mã rốt cục chậm rãi ngừng lại, từ trong dòng binh đoàn đi phía trước hai gã nam tử đi vọt lên đầu, sau khi phát tay ra hiệu cho toàn đội dừng lại, sau đó bước đến chỗ cửa thành.

Hai gã nam tử tựa hồ là đầu lĩnh của dòng binh đoàn này, nhìn bộ dáng hai người cùng đám thủ vệ chuyện trò vui cười, vẻ như cùng bọn chúng có chút quen thuộc, hẳn là không phải lần đầu tiên đi tới Trấn Quỷ quan.

Sau một lúc hai người cùng đám thủ vệ nói chuyện, bàn tay một gã thủ vệ có sắc mặt lạnh lùng hơi giật giật, tựa hồ là vị đầu lĩnh dòng binh đoàn ra

hiệu ngầm ý gì đó, tên thủ vệ hơi có chút chần chờ rồi sau đó gật gật đầu, quay về phía sau ra dấu, cửa thành khổng lồ phía trước từ từ hé mở ra.

"Hô..!" Nhìn thấy đám thủ vệ không có điều tra đội ngũ. Tiêu Viêm nhìn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thân thể đang căng thẳng cũng thả lỏng rất nhiều. Lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi cũng hơi nắm lại. Sau đó chạy nhanh cúi đầu. Phụ giúp kéo chiếc xe, đi theo đội ngũ thẳng cửa thành bước vào.

Nhưng mà ngay tại khi đội ngũ sắp tiến vào cửa thành. Một tiếng quát lạnh lùng chói tai đột nhiên vang lên. Đám đội ngũ đi phía trước sợ hãi, vội vàng dừng lại.

"Là ai để cho bọn họ tùy tiện vào thành?"

Theo tiếng quát vang lên. Chỉ thấy từ phía trong cửa thành. Bỗng nhiên vang lên từng đợt âm thanh rền vang của tiếng áo giáp va chạm. Sau một lát. Mấy chục tinh duệ binh lính được trang bị võ trang đầy đủ. Cầm trong tay trường thương chặn đứng toàn bộ cửa thành. Một thanh niên sắc mặt âm trầm chậm rãi đi ra. Âm lãnh ánh mắt liếc đội ngũ dong binh đoàn.

"Ha hả. Nguyên lai là Mông Lạt thiếu gia. Mấy tháng không thấy. Quả nhiên là càng ngày khí vũ càng hiên ngang." Nhìn thấy đội ngũ bị ngăn lại. Vị đội trưởng dong binh đoàn vội vàng đi ra. Khi hắn nhìn thấy sắc mặt âm trầm của thanh niên kia. Trên khuôn mặt nhanh nhẹn tươi cười. Nịnh nọt nói.

"Ba Nỗ. Ít nói nhảm. Trước kia cho người đi qua thật ra không có vấn đề gì. Nhưng hôm nay không được. Gia phụ nói. Muốn tiến vào Trấn quý quan. Bất cứ người nào cũng phải nghiêm khắc kiểm tra." Thanh niên cười lạnh một tiếng. Chợt từ trong lòng lấy ra một bức bạch sắc tuyên chỉ đưa sang cho gã thủ vệ. Âm trầm nói: *"Mỗi người đều kiểm tra một lần cho ta. Một khi phát hiện ra người trên bức họa. Giết ngay tại chỗ!"*

Tên thủ vệ thật cẩn thận tiếp nhận đạo tuyên chỉ, quay sang nhìn vị Ba Nỗ đội trưởng, bắt đầu dĩ cười cười, sau đó vung tay lên, nhất thời, gần trăm tên hộ vệ đang đứng chắn cửa thành, đều cử trường thương trong tay, sau đó bắt đầu dọc theo kiểm tra đội ngũ dong binh đoàn.

"Nguy rồi!" Ngay khi tên thanh niên vừa xuất hiện, Tiêu Viêm trong lòng

đã thẳm mắng một tiếng, không nghĩ tới đúng như dự liệu của hắn, lệnh truy nã của Vân Lam Tông đã tới được biên cảnh đế quốc..

Ở phía trước đội ngũ, đám thủ vệ dần dần điều tra lại gân, cảm bức họa đối chiếu một lúc lâu, sau đó mới cho đi, tuy rằng đám dong binh bị cử chỉ của bọn chúng khiến cho phát căm tức, nhưng lúc này cũng không dám giương oai, bọn họ cũng rõ ràng, nếu là chọc giận vị thanh niên kia, dong binh đoàn của bọn họ chỉ sợ cả đám đều sẽ không qua nổi, mấy vạn trọng binh kia chỉ nhất tề một cái xung phong xông tới, cho dù là đầu vương cường giả cũng chỉ có nước tạm lánh mũi nhọn a, có thể lấy một địch hàng vạn, cũng chỉ vền vền là một số ít hiểm hoi cường giả trong truyền thuyết.

Thanh niên tên Mông Lạt niên kỉ còn khá nhỏ, hai tay chấp phía sau, ánh mắt âm lãnh như độc xà, bước chân chậm rãi đi theo sau đám lính thủ vệ, đột nhiên, cước bộ hơi dừng lại, ánh mắt đảo qua đám hạ nhân trên người phát ra một cỗ mùi vị khó ưa, hơn nữa khuôn mặt còn bị đất bụi vàng phủ thành lớp, âm thanh lạnh lùng nói: "*Bắt bọn chúng lau mặt sạch sẽ!*".

"Thanh niên kia tâm cơ quả thâm trầm, không có chút nào giống đám công tử thiếu gia yếu ớt ở đế đô." Nhìn thấy Mông Lạt không có chút nề hà thân phận trực tiếp tiến gần tới đám nô bộc, Tiêu Viêm lông mày nhin không được nhíu lại, trong lòng cảm thấy vô cùng phiền toái, sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ, tại đây trước đối phương bại lộ thân hình, hậu quả kia quả không khó có thể tượng tượng được ra.

Nghe được tiếng quát của Mông Lạt, đám nô bộc chất phác sắc mặt vội vàng sợ hãi rụt rè cúi đầu, sau đó dùng tay áo lau đi lau lại hai ba lần lớp bụi vàng bám trên khuôn mặt.

Ánh mắt âm lãnh của Mông Lạt chậm rãi đảo qua khuôn mặt đám nô bộc, một lát sau, hơi có chút thất vọng lắc lắc đầu, vừa định thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên ngưng lại, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào thân hình gã nô bộc mặc áo bào tro đang cúi đầu đứng xếp hàng ở cuối cùng, quát lạnh nói: "*Người, ngẩng đầu lên.*".

Nghe được tiếng quát của hắn, người ở chung quanh cửa thành tất cả phóng ánh mắt nhìn lại, đám dong binh cũng ngạc nhiên quay đầu hướng ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ thân hình tên nô bộc có thân hình thấp hèn.

Gã nô bộc mặc áo bào tro khế thở dài một hơi ngẩng đầu ngược lên, kia, trên khuôn mặt bị đám đất cát che kín hầu hết ngũ quan, lộ ra một đôi con ngươi đen nhánh lạnh lùng.

Ánh mắt cùng con ngươi đen nhánh vừa tiếp xúc, Mông Lạt đầu tiên thoáng sửng sốt, đôi mắt đen của người được vẽ trên bức họa như tia chớp xoẹt qua trong đầu, nhất thời sắc mặt đột biến. Hàng năm trên chiến trường chém giết đã cho có được thần kinh vô cùng nhạy bén, bởi vậy, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, mũi chân chạm khế mặt đất, thân thể theo đó mạnh mẽ lui về phía sau, trong lúc thân hình bấn lại phía sau, một thanh âm bén nhọn chói tai cũng liền theo miệng hấn rống ra:

"Bắt lấy hấn cho ta, hấn chính là Tiêu Viêm!".

Nhưng phản ứng của hấn tuy rằng có chút miễn tuệ-sâu sắc, nhưng dù sao thực lực chỉ gần ở đấu sư cấp bậc, bởi vậy thân thể của hấn vừa mới có thoáng lui về phía sau, một tiếng cười lạnh vang lên, thân thể Tiêu Viêm cũng quỷ mị nhoáng lên một cái.

Trước mặt Mông Lạt, một bàn tay tựa ung trảo như tia chớp đập tới trước ngực, nhất thời, một ngụm máu tươi từ trong miệng Mông Lạt ộc ra, khuôn mặt cũng trở thành trắng bệch.

Một kích không thể lấy được tánh mạng đối phương, Tiêu Viêm vừa lại muốn công kích thêm lần nữa, Mông Lạt đã vội vàng lách mình tới phía sau đám binh lính, một đấu sư có được thân thủ nhanh nhẹn như vậy, thật đúng là không tồi.

"Xuy, xuy".

Hơn chục cây sắc bén trường thương mang theo quang mang đấu khí hung hăng đâm tới Tiêu Viêm, lộ tuyến từ các phía hợp lại, tràn ngập sát phạt hơi thở, không hồ là những chiến sĩ từ trên chiến trường trải qua chém giết, chỉ với khí thế như vậy, thật sự không phải đám bình thường chiến sĩ có thể so sánh.

Hơi nghiêng đầu, tuy rằng né tránh được trường thương đâm tới, nhưng thế công của Tiêu Viêm lại bị cản trở, nhìn thấy vô số binh lính âm âm tụ tập hướng chạy lại, đành phải nhú mày lui về phía sau một đoạn.

Ở cửa thành, nhất mọi người trợn mắt há mồm nhìn điện quang hỏa thạch chớp chớp biến hóa, đặc biệt khi nhìn thấy Mông Lạt kia vốn ở Trấn Quỷ quan được xưng là nổi tiếng nhất trong thế hệ tuổi trẻ, chỉ sau một chiêu đã trọng thương, biểu tình trên khuôn mặt lập tức biến hóa đến ngây dại.

"Tiêu Viêm?! Hẳn chính là Tiêu Viêm? Là người đã đánh chết Vân Lăng đấu vương cường giả của Vân Lam Tông?" Đột nhiên, trong đám dong binh bỗng nhiên có người hô to một tiếng, theo đó liền bị một vài ánh mắt nóng như lửa phóng tới, nghe được tiếng hô này, nhưng lại không có gọi nhiều lòng tham cho đám dong binh, ngược lại hỗn loạn trong đám dong binh, không thể dấu nổi một vài tia mắt kèm theo sự sùng bái.

Theo tiếng hô của tên dong binh vừa hạ xuống, nhất thời chung quanh ồ lên một tiếng, từng đạo ánh mắt tràn ngập đủ loại cảm xúc gắt gao chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm, sự kiện gần đây nhất tới chấn động Gia Mã đế quốc tự nhiên đó là sự việc Tiêu Viêm xông vào Vân Lam Tông, mà cũng từ đó lệnh truy nã của Vân Lam Tông được truyền ra. Cơ hồ tất cả mọi người của Gia Mã đế quốc đều biết, ai nếu cung cấp tin tức hành tung của Tiêu Viêm cho Vân Lam Tông, chính là có thể nhận được Huyền giai đấu khí tu luyện công pháp, loại công pháp cấp bậc này, ở các phòng đấu giá chính là tương đương với hàng chục vạn kim tệ, hơn nữa nếu có được ở đó cũng bị vô số tầm mắt thèm thuồng nhìn vào.

Lợi nhuận cao đến như vậy, đủ để làm cho rất nhiều người bí quá hoá liều.

"Tiêu Viêm, Trấn Quỷ quan này mấy vạn trọng binh, ngươi đi không nổi đâu!" Khuôn mặt đánh lại, Mông Lạt hung tợn nhìn Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn nói.

"Mông Lạt thiếu gia, theo ta được biết, trọng binh ở Trấn Quỷ quan rõ ràng là thuộc cai quản và phục vụ cho hoàng gia đế quốc, từ khi nào trở thành nô cấu làm việc cho Vân Lam Tông? Ta nghĩ, việc này nếu là rơi vào tay Gia Mã hoàng thất, để biết được, chỉ sợ ngay cả phụ thân của ngươi cũng phải chịu trọng phạt đó?" Tiêu Viêm một tay lau lớp bụi trên khuôn mặt, ánh mắt đảo qua hơn trăm tên binh lính tinh nhuệ đang đứng ở cửa thành, cười lạnh nói.

Nghe Tiêu Viêm lạnh lùng nói, đám binh lính cũng ngẩn ra, chợt có chút xôn xao, cũng đúng mà nói, bọn họ đích thật là thuộc quân đội của hoàng gia, sao lại phải quản cái chuyện của Vân Lam Tông, mà cái lệnh truy nã

kia, cũng chưa được sự tán thành từ phía hoàng thất, nếu vậy ngăn chặn Tiêu Viêm, căn bản là việc không hợp pháp.

"Ha ha, khá lắm, tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn lắm!" Ngay tại lúc đám binh lính đang xôn xao, một tiếng cười âm lãnh đột nhiên vang lên từ phía bên trong cửa thành, chợt, một vị trung niên nhân thân phục khải giáp bước ra, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Tiêu Viêm, quát: *"Ta Mông Lục, là phó thống lĩnh của Trấn Quỷ quan, ngươi ngang nhiên xông vào trọng thành, chiếu theo để pháp, vốn nên bắt ngươi giam giữ, khuyên ngươi nhanh chóng thúc thủ chịu trời, miễn cho tự mình chuốc lấy cực khổ."* Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Ngươi chính là Mông Lục? Nó câu của Vân Lam Tông?" Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua trên người Mông Lục, mơ hồ cảm thụ được khí tức từ trong cơ thể hắn, trong lòng lẩm bẫm nói: *"Xem hơi thở như thế này, hẳn là khoảng nhị-tam tinh đấu linh a?"*

"Bắt hắn!" Sắc mặt thoáng âm trầm, Mông Lục âm hiểm cười lạnh, cũng không tái vô nghĩa, trực tiếp quát.

Nghe được mệnh lệnh của Mông Lục, ở thông đạo tối đen hướng cửa thành, nhất thời lại lần nữa trào ra mấy trăm binh lính tinh nhuệ võ trang đầy đủ tiến đến vây quanh Tiêu Viêm, trong tay sắc bén trường thương, ở dưới ánh nắng chiếu rọi lóe ra lạnh ngắt hàn quang.

"Lên vào thất bại, vậy chỉ đành phải xông vào". Chung quanh nồng nặc sát phạt hơi thở làm cho sắc mặt Tiêu Viêm dần dần băng lãnh, hai tay vừa động, cự đại huyền trọng thước thoáng hiện ra, trọng thước huy động mang theo tiếng gió cuốn âm âm.

"Sát!"

Nhìn Tiêu Viêm xuất ra vũ khí, Mông Lục âm trầm cười lạnh một tiếng, mấy ngày trước, hắn nhận được truyền thư của Vân Sơn, theo như lời của Vân Sơn, hiện tại Tiêu Viêm, nhân ngày đó đại chiến ở Vân Lam Tông đã bị trọng thương, sẽ không có thể thi triển ra khủng bố thực lực như khi cùng hắn chiến đấu, cho nên Mông Lục mới dám đáp ứng chặn giết, nói cách khác, có cho hắn vài lá gan, cũng không dám ngăn trở Tiêu Viêm nếu không bị hề hấn gì, dù sao, một người có thể cùng ngang nhiên cùng đấu với đấu tông cường giả, cho dù là tất cả chiến sĩ binh lính hiện ở đây gộp

lại, cũng không có thể giữ nổi.

"Dừng tay cho ta!"

Ngay khi những binh lính huyết khí đầy người sắp triển khai xông tới, một tiếng quát chói tai bỗng nhiên vang vọng toàn trường, chợt một đạo bóng dáng giống như thiết tháp từ trên trời giáng xuống, thật mạnh hạ lên mặt đất làm chấn động một mảnh hiện trường, ánh mắt của hắn nhìn quét bốn phía, chợt đứng ở trên người Mông Lục, cười lạnh nói: *"Mông Lục, Ngân giáp quân của cũng không phải là người của Vân Lam Tông người, người muốn lấy lòng Vân Lam Tông, vậy tự mình động thủ đi, không nên vọng tưởng dùng người của ta để làm bàn đạp cho người."*

"Mộc Thiết, người!" Nhìn thấy người vạm vỡ xuất hiện, Mông Lục sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, phần nộ quát.

"Hừ, Ngân giáp quân, lui ra cho ta!" Không để ý đến Mông Lục, Mộc Thiết xoay thân hình vạm vỡ nhìn đám chiến sĩ tinh nhuệ đang vây quanh Tiêu Viêm quát lớn.

"Tuân lệnh! Thống lĩnh đại nhân!" Nghe được tiếng quát của Mộc Thiết, đám chiến sĩ không có chút nào chậm chạp, đồng hô một tiếng thu lại trường thương, không có nửa điểm tạp âm, sau đó im lặng lui về phía thông đạo cửa thành, giống như cọc gỗ không chút nhúc nhích, xem biểu hiện của đám chiến sĩ, rõ ràng vị Mộc Thiết này danh vọng hơn xa Mông Lục.

"Người là Tiêu Viêm? Ha ha, tiểu tử, có đảm lược, qua nhiều năm như vậy, người vẫn là người thứ nhất làm cho Vân Lam Tông khó nuốt trôi như vậy, nếu không phải vì thân phận không cho phép, ta thật ra muốn mời người cùng uống vài chén a." Tựa như thiết tháp, đại hán cất tiếng cười to như sấm, nhìn Tiêu Viêm nói.

"Đa tạ Mộc Thiết thống lĩnh." Đột nhiên tình thế biến chuyển làm cho Tiêu Viêm thoáng ngẩn ra, nhìn khuôn mặt Mộc Thiết kia vẫn không có ẩn chứa chút gì ác ý, lập tức mỉm cười, khách khí trả lời.

"Cũng không cần cảm tạ ta, ta chỉ là làm cho rõ ràng chuyện trong nội bộ mà thôi, nếu lệnh truy nã của Vân Lam Tông kia được từ phía hoàng gia thừa nhận, ta đây cũng chỉ có thể bắt người, bắt quá hoàn hảo..." Mộc

Thiết khoát tay áo, tà tà liếc mắt nhìn sắc mặt đang xanh mét của Mông Lực, cười nói: "*Chỉ cần người có thể từ trong tay hấn rời đi, như vậy, Trấn Quỷ quan này sẽ không ngăn lối của người.*"

"*Vậy! đa tạ!*" Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiêu Viêm không khỏi tràn đầy băng lãnh, quay đầu nhìn Mông Lực, khẽ cười nói: "*Mông Lực phó thống lĩnh, muốn lấy đầu của ta tới Vân Lam Tông lĩnh thưởng, liền đành phải mời đích thân ngài động thủ a.*"

"*Tiểu hồn đản, khẩu khí thật lớn, ta hôm nay không tin, ta còn không thu thập nổi tên thân thể đã bị trọng thương như người!*"

Khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, Mông Lực không nghĩ tới lần này chính hấn lại bị chụp đầu, nói thật ra, trong lòng hấn có điểm e ngại thủ đoạn của Tiêu Viêm. Dù sao ngay cả loại cường giả như Vân Lăng cũng bị táng tử trong tay Tiêu Viêm, nhưng thời điểm này, nếu ngữ khí của hấn chỉ cần hơi mềm mà nói, chỉ sợ nơi Trấn Quỷ quan này thanh danh của hấn sẽ bị trầm xuống tận đáy cốc, bởi vậy, cho dù trong lòng không yên, hấn cũng đành phải tận lực kiên trì.

-----oOo-----

Chương 375: Rời khỏi Gia Mã đế quốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi cửa thành. Dòng người ùn ùn xúm lại. Từng đạo ánh mắt hỗn loạn ẩn chứa một chút chờ đợi cùng tò mò nhìn chăm chú vào hai người. Trong khoảng thời gian này, cơ hồ tất cả mọi người ở Gia Mã đế quốc đều biết đến danh tiếng của Tiêu Viêm. Đối với nhân vật truyền kỳ dám can đảm lấy lực lượng bản thân chống lại toàn bộ Vân Lam Tông. Sự việc này người nào cũng được nghe đi nghe lại nhiều lần. Mà hiện giờ may mắn chính mắt nhìn thấy hấn xuất thủ. Lập tức đều háo hức chờ mong. Bọn họ thực muốn biết. Tin tức lưu truyền ồn ào rầm rộ kia. Đến tột cùng có phải là thật hay không? Thanh niên còn quá trẻ tuổi này. Thật sự là có thể đánh chết được loại cường giả thực lực đấu vương cấp bậc hay không?

Mộc Thiết hai tay khoanh trước ngực. Im lặng sừng sững như một pho hắc tháp đúc từ sắt thép. Không giận mà uy, từ trên người tản mát ra một cỗ

khí thể áp bách làm da đầu người ta phát run. Nhìn hấn lo lắng mà phát ra khí thể kinh người như vậy. Kỳ thật lực rõ ràng vượt qua xa Mông Lục. Tiêu Viêm đoán. Vị này trung niên đại hán này chỉ sợ đã đạt tới đỉnh phong đấu linh cấp bậc, lấy tuổi của hấn. Cho dù tu luyện thiên phú không tồi cũng phải làm cho người ta táp lưởi. Đương nhiên. Bên trong, hấn là không thể thiếu nguyên nhân do hàng năm huyết chiến sa trường. Chiến trường sinh tử chiến đấu thủy chung đều thôi thúc người ta phát triển một cách nhanh chóng.

Lúc này Mộc Thiết cũng nhìn chăm chú cự đại huyền trọng thước trong tay Tiêu Viêm. Thanh vũ khí đặc thù này hiện giờ cơ hồ thành dấu hiệu riêng của đám thanh niên. Bởi vì hiện tại, ở Gia Mã Đế Quốc đã có không ít những người trẻ tuổi đều bắt đầu lưu hành sử dụng loại vũ khí tương tự như thế này. Đương nhiên. Lấy ánh mắt của Mộc Thiết tự nhiên sẽ không cho rằng. Mấy cái thanh hắc thước giả hiệu của đám thanh niên có thể so sánh cùng với thanh hắc thước cổ quái của Tiêu Viêm. Bởi vì. Vừa rồi hắc thước vừa xuất hiện. Mộc Thiết rõ ràng cảm ứng được thân thể của Tiêu Viêm thoáng trầm xuống một chút. Hiên nhiên. Sức nặng nặng của thanh hắc thước kia. Không thể khinh thường.

"Nếu Mông Lục phó thống lĩnh định tự mình ra tay. Ta là thủ lĩnh cao nhất hiện tại của Trấn Quỷ quan, các người ở địa bàn của ta tự thi tự nhiên cũng cần phải tuân theo một vài quy của của ở đây " Liếc mắt một cái nhìn Mông Lục đang từ trong nạp giới rút ra một thanh Hồng sắc đại đao. Mộc Thiết cười cười, bàn chân mạnh mẽ chấn lên mặt đất. Nhất thời. Làm mặt đất phía dưới chân hấn xuất hiện hai đường vết nứt lan tràn vòng ra. Cuối cùng rất nhanh hình thành một vòng tròn lớn hoàn hảo bao tròn hai người Mông Lục Tiêu Viêm,nói:

"Các vị thực lực không kém, ta sợ sẽ làm cho xung quanh đây gặp phải tổn thất, e rằng rất phiền phức. Dù sao tu sửa lại bất cứ cái gì cũng cần phải được cấp trên duyệt qua kinh phí. Cho nên cứ lấy cái vòng tròn này làm giới hạn. Ai bị bức ra khỏi vòng,người đó coi như thua. Bất quá trước đó nhắc nhở chút ít. Đây không phải là cái gì sinh tử đại chiến. Cho nên cũng không tất yếu phải đánh đến người chết ta sống. Nói cách khác, chẳng may Mông Lục phó thống lĩnh bất hạnh bị Tiêu Viêm phé đi. Ta trong khoảng thời gian ngắn biết đi đâu tìm một vị phó thống khác cơ chứ? Ha ha."

Nghe tiếng cười trào phúng của Mộc Thiết. Mông Lục khóe miệng hơi hơi run rẩy. Hấn cũng biết. Ở Trấn Quỷ quan. Mộc Thiết cùng hấn tựa hồ như

thủy hỏa bất dung. Nhưng vẫn không nghĩ rằng, hấn tại trước mặt công chúng giễu cợt mình chẳng chút nề tình như thế.

"Hừ." Lạnh một tiếng. Mông Lực ánh mắt lạnh lùng chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm, hồng sắc đại đao hơi chéch lên. Một cỗ đấu khí màu vàng sẫm nhanh chóng hình thành. Nhất thời từ trên thân đao tràn ngập tản ra.

Không chút để ý tới nét mặt giận dữ của Mông Lực. Mộc Thiết lãnh đạm cười nói: *"Bất quá Tiêu Viêm người cũng không nên quá coi thường nga. Mông Lực phó thống lĩnh tu luyện chính là thổ thuộc tính công pháp hơn nữa còn là Huyền Giai cấp thấp Huyết sát đao đấu kỹ. Ngay cả là ta cũng phải cẩn thận đó."*

"Mộc Thiết. Không cần nhiều lời!" Nghe Mộc Thiết ba hoa lời hết ruột gan của mình ra nói. Mông Lực sắc mặt xanh mét, nổi giận nói.

"Ha ha. Tốt. Không nói. Ta không nói." Tùm tùm cười, gật gật đầu. Mộc Thiết hướng về phía Tiêu Viêm nhún vai. Chợt vung tay lên, hô:

"Bắt đầu đi."

Thở sâu một hơi. Tiêu Viêm nắm chặt chuôi huyền trọng thước. Chăm chú nhìn phía đối diện trên khuôn mặt Mông Lực tràn đầy sát ý. Cánh tay vừa động. Bỗng nhiên trong tâm trí vang lên thanh âm của dược lão: *"Để cho ta tới đi. Không cần tái lãng phí thời gian. Nhanh chóng phải rời khỏi Gia Mã đế quốc. Đờ đờ dài lắm mộng."*

"Ách! Dược rời." Bất đắc dĩ thở ra. Tiêu Viêm chỉ là vừa nghĩ trong đầu, đã đánh mất cơ hội sử dụng *"Thiên hỏa tam huyền biến"*. Ở chung quanh dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người. Đôi mắt từ từ nhắm lại.

"Hắc hắc. Khá lắm...tên cuồng vọng!"

Trạng thái này của Tiêu Viêm làm Mông Lực nhất thời giận dữ. Lấy thân phận của hấn. Khi nào chịu quá bị khinh thị như vậy? Cười lạnh một tiếng. Hùng hồn đấu khí màu vàng sẫm từ trong cơ thể bạo phát. Nhất thời. Nơi cửa thành. Cát vàng bắt đầu bốc lên. Từ trong đám cát vàng bốc ra hung hãn hơi thở làm cho chung quanh mấy chục gã dong binh vội vàng lui về phía sau vài bước kèm theo ánh mắt không dấu nổi tia hâm mộ. Đấu linh cấp bậc. Đây chính là cảnh giới vô số người tha thiết ước mơ a.

Cát vàng dần dần tản đi. Ẩn dưới luồng cát bụi màu vàng, thân hình bao quanh đầu khí khái giáp, Mông Lục dần dần xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người. Hồng sắc đại đao sắc bén trong tay bạo xuất đao cương cư nhiên lưu lại từng đường rãnh sâu trên mặt đất.

Trong tay huyết đao bọc quanh đầu khí lóe ra quang mang sát phạt. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm vẫn đang nhắm mắt. Thân hình Mông Lục đang đứng yên, bỗng hét to một tiếng đánh vỡ bầu không khí chết chóc xung quanh. Bàn chân chấn lên mặt đất như một viên đạn pháo vọt thẳng tới trước mặt Tiêu Viêm. Trong tay huyết đao mang theo huyết tinh sát khí tựa như từ trên trời thẳng tắp bổ xuống!

"Người này huyết đao đấu kỹ thật sự là đã đạt tới lô hỏa thuần thanh. Xem thanh thế này, cho dù là những bình thường Tứ tinh đấu linh cũng khó có thể tiếp được a." Cảm thụ được đao thế áp bách của Mông Lục. Mộc Thiết lông mày nhíu chặt lại. Chợt ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Tiêu Viêm vẫn đang yên lặng bình tĩnh nhắm mắt. Lâm bảm nói: *"Hắn đang làm cái gì vậy chứ? Ta xem khí tức của hắn. Tựa hồ cũng chỉ là ở vào khoảng cấp bậc của đại đấu sư. Chẳng lẽ đó không phải là chân thực lực của hắn?"*

Bén nhọn kinh khí xé gió áp bách xuống đỉnh đầu. Tiêu Viêm đôi mắt chậm rãi mở ra. Nhất thời, trong con ngươi đen nhánh. Một xanh một trắng hai màu hỏa diễm kỳ dị lóe ra.

Thấy được hai con ngươi kì dị trong mắt Tiêu Viêm. Sát khí trên khuôn mặt Mông Lục nhất thời bị kiềm hãm. Nhưng trong tay vẫn không một chút chần chừ. Đại đao vẫn như cũ hung hăng công kích, bổ xuống đầu Tiêu Viêm.

"Đang!"

Bàn tay khê động. Cự đại huyền trọng thước nhoáng lên. Cùng huyết đao ẩn chứa hung hãn kinh khí va chạm. Nhất thời điện quang lóe ra. Một cỗ năng lượng ba động mắt thường có thể thấy được từ chỗ hai người tiếp xúc khuếch tán ra nhắc lên một luồng cát bụi mịn mờ.

Tiêu Viêm một tay nắm Huyền trọng thước. Huyết đao của Mông Lục như dính chặt vào thân thước. Nhưng mà mặc kệ hắn gắng sức đến đỏ bồng cả

khuôn mặt. Trọng thước kia tựa như mọc rễ giữa không trung. Không chút sút mẻ.

Sắc mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập của Mông Lực so sánh với sắc mặt bình thản, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không có nửa điểm hỗn loạn hiện tại của Tiêu Viêm. Cơ hồ là hai thái cực.

"Sách!! Khủng bố năng lượng đột nhiên trào ra thế này? Phương pháp che dấu thực lực của Tiêu Viêm kia thực kỳ lạ a. Nếu cứ xem hơi thở mà nói. Có ai cho rằng gã không phải chỉ là một đại đấu sư." Nhìn vẻ mặt thông dong bất loạn của Tiêu Viêm. Mộc Thiết hai hàng lông mày nhin không được nhướng lên. Thở dài lâm bẫm.

Chung quanh cửa thành, đám dong binh cùng với binh lính vây quanh kinh ngạc nhìn một màn. Thế công hung hãn của Mông Lực bị Tiêu Viêm tùy ý ngăn trở. Phải biết rằng. Tại Trấn Quỷ Quan này. Thực lực của Mông Lực có thể được liệt vào một trong năm nhân vật đứng đầu. Ngày thường trên sa trường chém giết. Huyết đao kia đã không biết trực tiếp chém rơi rụng bao nhiêu đầu tướng mãnh. Nhưng hôm nay thanh huyết đao đáng sợ kia. Lại bị một thanh niên ngăn trở nhẹ nhàng thông dong.

"Lăn đi! Điểm ấy thực lực. Còn muốn bêu xấu sao?" Chậm rãi. Hai màu ngọn lửa trong đôi mắt Tiêu Viêm thoáng nhảy lên. Khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, tay trái giống như hái hoa bắt bướm. Như chớp ấn lên chỗ trái tim trên lồng ngực của Mông Lực. Kinh khí đột nhiên bạo phun.

" "

Ngực như bị ngàn cân cự thạch đập vào. Thân thể Mông Lực bắn ngược về phía sau kèm theo một luồng máu tươi điên cuồng phun ra, cuối cùng thật mạnh nện lên vách tường thành. Sau đó trong hàng ngàn ánh mắt tập trung nhìn lại, thân thể từ trên tường rơi xuống, máu tươi vẫn không ngừng từ khóe miệng trào ra. Thân trên trần như nhộng! Đấu khí áo giáp trên người cũng trực tiếp bị một kích kia chấn nát tan tành.

Bàn tay gian nan lau vết máu nơi khóe miệng. Trên khuôn mặt Mông Lực vẫn còn nguyên vẻ không tin, thống khổ: *"Lão tông chủ không phải nói người kia đã trọng thương thực lực giảm sút hầu hết rồi sao? Vì cái gì? ... Vì cái gì còn cường hãn đến như vậy?"*

Yên tĩnh!

Nơi cửa thành. Thủ ấn nhẹ nhàng kia đã làm cho Mông Lục bắn ra khỏi vòng. Tất cả mọi người cũng đều lâm vào trầm mặc. Sau một lúc lâu mới có người cúi đầu than thở. Đấu linh cấp bậc cường giả. Chỉ có chạm khẽ một cái, lại như vậy trực tiếp hộc máu bại trận. Thanh niên nhìn không quá hai mươi tuổi kia. Sao khủng bố đến như vậy?

Lúc này đây. Một vài người vốn trước có tâm dao động với thù lao của Vân Lam tông. Rốt cục hoàn toàn tiêu tán hết tâm tư. Xem người kia ra tay tàn nhẫn như vậy. Chỉ sợ chuyện hấn địch thân đánh chết đấu vương cấp bậc Vân Lăng hấn là không giả. Một người có thể đánh chết cường giả đấu vương cấp bậc. Cho dù là có dốc hết toàn lực đám dong binh ở đây. Chỉ sợ cũng không đủ cho người ta giơ tay chém vài cái.

"Hô! Quả nhiên rất mạnh. Khó trách tộc trưởng truyền tin lại cho ta. Nếu có cơ hội phải nhân cơ hội cấp Tiêu Viêm một cái nhân tình. Thực lực này. Tương lai giá trị là vô giá!" Mộc Thiết chậm rãi thở ra một hơi. Nhìn Tiêu Viêm lúc này đang thu chưởng mà đứng. Không nhìn được trong lòng lẩm bẩm nói.

Tiêu Viêm quay đầu. Trong mắt, hỏa diễm hai màu xanh trắng cấp tốc tiêu tán. Ngay tại lúc hấn vừa mới phục hồi quyền không chế thân thể. Trong tâm trí thanh âm của dược lão tức thời vang lên: *"Tiêu Viêm. Chạy nhanh rời nơi này. Không cần kéo dài! Chạy nhanh!"*

Thanh âm của dược lão làm Tiêu Viêm đầu tiên là ngẩn ra. Sắc mặt tức thì biến đổi. Trái tim cũng là chột tảng tốc. Trong lời nói của Dược Lão. Hấn rõ ràng nghe ra được một tia kinh hoàng?

Yết hầu hơi động. Tiêu Viêm trên trán toát mồ hôi lạnh. Ý niệm trong đầu cấp tốc quay cuồng. Lúc trước cho dù là ở đối mặt Đấu Tông cường giả Vân Sơn. Dược Lão cũng đều không có chút gì khiếp đảm. Mà hiện giờ lại như thế nào xuất hiện cảm xúc như vậy? Rốt cuộc là cái gì vậy?

Trong miệng bỗng nhiên có chút khô khốc. Tiêu Viêm cũng không dám hỏi nhiều vào lúc này. Trong tay trọng thước rất nhanh thu vào nạp giới. Quay đầu nhìn Mộc Thiết nói: *"Mộc Thiết đại thống lĩnh. Không biết lúc này ta là đã có thể rời đi chưa?"*

"Ha hả. Tự nhiên. Ta đã nói. Chỉ cần người có thể đả bại cái chướng ngại đó. Như vậy Trấn Quỷ Quan này tùy ý người ra vào." Mộc Thiết cười to nói.

"Đa tạ."

Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng. Dưới ánh mắt của nhiều người. Lập tức bước vào trong thành. Lúc sắp đi tới cuối thông đạo nơi cửa thành. Cước bộ bỗng nhiên ngừng lại.

Theo cước bộ bỗng dừng lại của Tiêu Viêm, những tiếng xôn xao xung quanh nhất thời im lặng. Từng đạo ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm vào thân hình có chút hơi cao gầy của người thanh niên. Một vài nữ tử, trong con ngươi tràn đầy những tia sùng bái ái mộ làm cho người ta không thể thốt lên lời.

"Mộc Thiết thống lĩnh. Phần ân tình này. Ngày sau, ta sẽ đáp trả Mộc gia." Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn nét mặt vẫn đơng thoáng ngạc nhiên của Mộc Thiết, trầm giọng nói.

Thoáng sững sờ. Mộc Thiết cười cười. Cùng người thông minh nói chuyện. Đích xác không cần nói nhiều.

"Mặt khác. Mông Lục phó thống lĩnh....." Ánh mắt chuyển hướng nhìn Mông Lạc sắc mặt đang xanh mét chẫn trước người Mông Lục. Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua đám người nơi cửa thành. Trầm mặc một hồi. Sau đó thoáng xoay người, thân thể tiêu sái thông dong biến mất trong bóng tối. Nhàn nhạt thanh âm cũng vang vọng truyền lại:

"Nhờ người giúp ta chuyển cáo đến Vân Sơn. Nhanh thì hai năm. Chậm thì năm năm. Ta Tiêu Viêm sẽ trở về. Đến lúc đó. Thỉnh hấn rửa cổ. Tiêu Viêm ta tự tay lấy tính mệnh của hấn! Chấm dứt ân oán này."

Nhàn nhạt thanh âm chậm rãi vang vọng. Nơi cửa thành. Cho dù là Mộc Thiết khuôn mặt cũng đại ra.

Muốn một Đấu Tông cường giả phải rửa cổ. Hào khí này, tại trong Gia Mã Đế Quốc. Chỉ sợ duy nhất có một thanh niên này!

Chương 376: Thần Bí Thế Lực - Hồn Điện?

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Trần quý quan*" Công thành phía Đông, có một tên thanh niên vận áo bào màu xám đang chậm chậm đi ra, dừng lại ở bên ngoài con sông hào hộ thành, gã nhìn dãy núi trùng trùng điệp điệp ở phía xa xa, sau đó quay đầu hướng về một tòa thành tận cùng nơi biên cảnh Gia Mã Đế quốc, từ nơi này đi ra phía bên ngoài, đó mới chân chính là trời cao biển rộng để gã như cánh chim thỏa sức vẫy vùng. Thế giới bên ngoài, tất nhiên so với Đế quốc này lại càng thêm tuyệt vời.

Hít sâu một hơi, gã rút cục chẳng còn gì để lưu luyến, sải bước hướng về nơi xa xăm ấy mà bước đi, hình bóng cao gầy, thông thả biến mất ở tận cuối con đường thênh thang rộng lớn.

Vào lúc gã thanh niên áo xám biến mất khoảng nửa giờ sau, trên bầu trời "*Trần quý quan*", bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hắc khí quỷ dị khuếch tán ra, những hắc khí này lượn lờ ở trên bầu trời, nó như một loại có linh tính trí tuệ, lại hết như quỷ mị.

Hắc khí ở "*Trần quý quan*" trước hướng đi của Tiêu Viêm, ở trên không trung sau một hồi lưỡng lự tranh đấu, bỗng nhiên hướng về địa phương Tiêu Viêm vừa ly khai ấy, lay động theo chiều gió mà lướt đi, nơi dọc đường lướt qua, lưu lại một vệt màu đen như ẩn như hiện.

Trong mảnh rừng xanh ngát bên trên con đường thênh thang rộng lớn, im lặng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng chim chóc ở trên nhánh cây ríu ra ríu rít, làm cho đoạn đường dài mênh mông ấy, lại tăng thêm một ít sinh khí.

"*Sư phụ! Ngài mới vừa rồi bị sao thế ạ?*" Im lặng đi một hồi lâu. Tiêu Viêm rút cục nhìn không được nghi hoặc ở trong lòng, thấp giọng hỏi một câu.

Gã buộc miệng hỏi chừng hai phút sau, mới có một tiếng thở dài trầm thấp vang lên. Dược Lão cười khổ lắm bả nói: "*Ài, không nghĩ tới ở vùng phụ cận Gia Mã Đế quốc, cũng có sự tồn tại của đám gia hỏa này, bọn chúng*

rất ít khi tới nơi này a, vì sao bây giờ lại đến nhỉ?"

Tiếng lẩm nhảm trầm thấp của Dược Lão khiến trong đầu Tiêu Viêm hoàn toàn mờ mịt, gã liền dè dặt hỏi: *" Sư phụ nói 'đám gia hỏa gì đó' là ai thế a?"*

Nghe được câu hỏi của Tiêu Viêm. Dược Lão lại rơi vào trạng thái trầm mặc, nhìn thấy bộ dáng Dược Lão như vậy, gã ngẩn mặt ra, cũng không có tiếp tục truy hỏi, xéch ngược đôi mày kiếm, tiếp tục theo chỉ dẫn nơi bản đồ. Lúc này thuận lợi như ý một đường đi đến 'Hắc giác vực' kia, nhưng mà trong lòng gã lại dâng lên một chút bất an.

"Tiểu gia hỏa! Có chuyện này. Vốn định đợi đến lúc ngươi trở thành cường giả, thì sẽ nói cho ngươi biết. Nhưng hôm nay không ngờ chúng lại tìm ra được vết tích của ta, nguyên bản kế hoạch của ta cũng là bị phá vỡ, quả nhiên đúng như ta suy đoán. Ta đây chỉ có thể nói cho ngươi biết trước thời hạn vậy." Dược Lão trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: *"Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi trước một chuyện, phía sau chuyện này thật sự dính dáng đến thế lực cực lớn. Khác xa cái loại Tông phái Vân Lam Tông có thể so sánh với nó được. Thậm chí, ngay cả ta cũng thấy cực kỳ khó giải quyết. Ngươi, bây giờ xác định vẫn còn muốn biết hay không?"*

Tiêu Viêm bàn tay không kiểm soát được run lẩy bẩy, cổ họng chậm rãi chuyển động lên xuống nuốt vào một ngụm nước bọt, gã nhip bước đi đi lại lại, cũng là từ từ dừng lại. Yên lặng đứng im một chỗ, gã có loại linh cảm, những chuyện Dược Lão kể tiếp theo, e rằng sẽ khiến cái loại tâm tình điềm tĩnh không vội vàng không chậm trễ thường ngày của gã, trong nháy mắt sẽ mất đi hẳn.

Để tùy gã trầm mặc. Dược Lão cũng là không nói tiếp nữa, chỉ có điều Tiêu Viêm dường như lại mơ hồ cảm thấy một tâm tình thất vọng, từ bên trong giới chỉ trên tay thâm thấu vượt ra ngoài.

Trầm mặc duy trì liên tục khoảng gần năm sáu phút. Tiêu Viêm bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, ngẩng đầu lên. Ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở lá cây, hướng về bầu trời xanh thẳm ấy, ngón tay gã cọ sát cái giới chỉ màu đen, thanh âm dục dàng nói: *"Người nói đi. Sư phụ. Mặc dù cũng không biết dính dáng tới thế lực rốt cuộc cường đại đến mức nào. Nhưng mà. Đồ nhi chỉ muốn nói một câu. Là đệ tử của người. Một thân bản lĩnh này của đồ nhi. Là do người ban cho đệ tử."*

"Ha ha. Hảo. Hảo! Hai con mắt của Dược Trần ta đây. Cuối cùng cũng không có đui mù lần thứ hai nữa! Ha Hả!"

Tại sau khi thanh âm Tiêu Viêm dừng lại. Dược Lão lại rơi vào trạng thái trầm mặc, sau một lúc lâu sau đó, liền một mạch hai cái hảo tự (1), kèm theo giọng nói cực kỳ run rẩy, ở trong lòng vang lên. Bởi vì tâm tình của Tiêu Viêm quả thật rất kích động, người ấy lần đầu tiên ở trước mặt gã, nói ra một cái tên, đã từng danh chấn toàn bộ Đấu khí Đại lục!

Tiêu Viêm mặc dù bình thường lạnh nhạt như thế, nhưng vừa rồi một câu nói phát ra từ nội tâm của gã, lại khiến cho Dược Lão vốn luôn xem 'Đời như áng mây, danh nghĩa vụt bay (2)', cơ hồ đôi mắt già một thời tung hoành ngang dọc đắm lệt vì xúc động, bị người tín nhiệm nhất phản bội, lão đã từng trải qua, cái loại đau đớn này, cơ hồ phải đau tới tận xương tủy. Bất quá cũng may, lúc này đây, mắt lão từng xét đoán sai một lần, rốt cục thì chưa giẫm lên vết xe đổ thêm một lần nữa!

"Dược Trần đã từng là tên của Lão sư à." Trong đầu nhắc tới cái tên bở ngỡ kia, nhưng sự chú ý của Tiêu Viêm, lại dừng ở trước một câu nói khác của Dược Lão: "Ngay cả không có bị mù ở lần thứ hai thì chắc cũng từng mù một lần. Chao ôi! Xem ra quá khứ dĩ vãng của Sư phụ từng rất long đong, lận đận đến khổ a."

"Tiểu gia hỏa, trước đây ta đã nói với ngươi, đấu khí đại lục cực kỳ rộng lớn, cường giả ở đó nhiều như mây, cho dù người được coi là mạnh nhất tại Gia Mã Đế quốc: Vân Sơn, nếu hắn mà đến đại lục, cũng phải thu lại cái thói kiêu ngạo ấy, bởi vì ở chỗ này, người mạnh hơn so với hắn rất là nhiều." Trong âm điệu của Dược Lão kéo dài, thoáng có phần thê lương, thu hút tinh thần của Tiêu Viêm không dám có chút phân tán.

"Bởi vì cương vực lãnh thổ không lồ, đó là lí do mà nó bồi dưỡng ra rất nhiều thế lực cổ quái vậy, mà trong đó, lại có một thế lực thần bí tên là 'Hồn Điện', tuy rằng thế lực này cơ hồ phân bố gần một nửa đại lục, hơn nữa tương tự như Gia Mã Đế quốc, khoảng cách giữa các quốc gia này với đại lục trung tâm là khá xa, mới vừa rồi lại xuất hiện một ít bóng dáng của bọn chúng, cũng đủ hiểu được sự tồn tại của đám người này, rất nhiều...không hề ít."

"Hồn Điện?" Trong miệng lẩm nhẩm cái tên này. Tiêu Viêm thấp giọng

nói: *"Lúc trước ở 'Trần quý quan', thì ra sư phụ phát hiện được dấu vết hoạt động của bọn chúng ư?"*

"Ừ." Dược Lão cười khò gật gật đầu, nói: "Cái 'Hồn Điện' này lực lượng cực kỳ hùng mạnh và thần bí, hơn nữa phương thức hành động cũng rất là quái dị, ngay cả ta đối với bọn chúng hiểu biết đều rất hạn hẹp, có điều là bọn họ thông thường chẳng hề xuất thủ nhằm vào người bình thường. Mục tiêu của chúng, là vong linh của những người đã chết, nhưng linh hồn phải thật là đặc biệt cường đại, đáng để biến thành 'Hoạt hồn' Luyện dược sư. Người cũng có thể biết, một khi lực lượng linh hồn sau khi đạt đến giới hạn cường đại nào đó, cho dù thân thể có bị phá hủy đi chẳng nữa, nhưng linh hồn, lại y nguyên sống sót, có thể tìm kiếm cơ hội để phục sinh. Mà đối với loại linh hồn này, bọn họ gọi là: 'Hoạt hồn'!"

"Nói vậy Sư phụ đúng là loại ấy thì phải?" Tiêu Viêm hé miệng, nhẹ giọng nói.

"Ừ." Dược Lão ừ một tiếng, không lâu trong thanh âm bất ngờ sinh ra phần nộ và buồn bả: "Bọn chúng giống như những người phu quét đường - chỉ chuyên quét linh hồn trên đại lục này vậy, gặp cường đại linh hồn từ bất luận người nào, nếu đã bị chúng cảm ứng phát hiện được, thì khó mà thoát khỏi bị họ phái người thần bí giết sạch. Ta không biết rốt cuộc vì sao bọn chúng chỉ tìm linh hồn đặc biệt, dùng bản lĩnh mà hạ thủ giam cầm, năm đó thân thể của ta sau khi bị tổn thương, không lâu sau đó, liền bị bọn chúng vây giết. Tuy rằng cuối cùng ta đánh giết thuận lợi chạy thoát ra ngoài, nhưng cũng vì vậy mà bị thương rất nặng. Bất quá hoàn hảo, năm đó ta ở lúc giúp người khác luyện chế ra đan dược, may mắn nhận được thù lao là một ít 'Ồn hồn nạp linh' cực kỳ khan hiếm, sau cùng ta đem thứ này thỉnh cầu người ta luyện thành cái giới chỉ màu đen trên tay người ấy, mà nguyên nhân chính là bởi vì cái giới chỉ này, ta mới thoát khỏi sự truy sát của bọn họ, cái giới chỉ đi quanh quẩn một hồi, lại rơi vào trong tay mẫu thân người. Cuối cùng mới truyền cho người đó."

Tiêu Viêm hít sâu một ngụm lương khí, lấy thực lực của Dược Lão, bị truy sát khắp nơi mà cũng chỉ có thể bỏ chạy thực mạng, cái 'Hồn Điện' Thần bí kia, đến tột cùng cường đại đến cỡ nào?.

"'Hồn Điện' dùng thủ đoạn đặc thù để đối phó với linh hồn, bởi vậy cho dù là ta, cũng khó lòng chỉ bằng vào linh hồn đơn độc mà chiến đấu với bọn chúng được." Dược Lão trầm giọng nói: *"Ta sợ dĩ định mau chóng*

sống lại, thực ra chính là kiêng kỵ bọn họ. Hơn nữa, ta cũng có một số chuyện tình cảm cùng ân oán. Nhất định phải gộp lại giải quyết rõ ràng!"

Tiêu Viêm lặng lẽ gật gật đầu.

"Tiểu gia hỏa, người khỏi cần nghĩ phải giúp đỡ cái gì cho ta đâu, người bây giờ quá yếu. Ta xem tiềm lực của người rất khả quan, chỉ cần cho người đủ thời gian, tất nhiên có thể chính thức trở thành cường giả đỉnh cao, chỉ bất quá bây giờ, người nhất định phải mạnh mẽ mà thay đổi đi! Bằng không một khi những tên gia hỏa đó tìm đến, e rằng ngay cả tính mệnh của người cũng khó mà giữ nổi!" Dược Lão chậm rãi nói.

Khuôn mặt Tiêu Viêm dần dần ngưng trọng, quyền đầu nắm thật chặt, trầm giọng nói: *"Sự phụ, con sẽ cố gắng nhanh chóng đạt được 'Vãn lạc Tâm viêm' ấy, sau đó giúp người luyện chế ra thể xác, không còn bị 'Hồn Điện' kia uy hiếp nữa."*

"Ai, đều chỉ có thể trông cậy vào người a! Dược Lão khẽ thở dài một hơi, chợt trầm ngâm nói: "Lúc trước may mà ta lui về giới chỉ thật nhanh, bằng không thì, e rằng đã bị bọn chúng xác định được vị trí rồi, bất quá bây giờ bọn họ đã phát sinh cảm ứng rồi, ta nghĩ ngày sau cái 'Hồn Điện' này còn từng bước gia tăng người hơn nhiều đó. Cho nên từ nay về sau, có lẽ rất nhiều vấn đề nan giải, phải dựa vào chính người thôi, nếu không một khi ta thò mặt ra, bị bọn chúng tập trung đến, tính mạng hai người chúng ta đều nguy hiểm a."

"Ân." Tiêu Viêm gật gật đầu thật mạnh, trước kia bởi vì rời khỏi Gia Mã Đế quốc mà gã phát sinh tư tưởng lơ lửng, rồi đột nhiên vào lúc này đây căng thẳng lại nổi dậy. Hiện giờ tuy rằng không còn sự uy hiếp của Vân Lam Tông, nhưng lại tới một cái đại gia hỏa càng thêm khủng bố không thể chấp nhận được, gã lại ở cái thế tương đối vô tư lự, hơn nữa theo như lời Dược Lão nói, gã bây giờ, thật sự là quá yếu, với chút thực lực ấy, đừng nói gì bảo vệ Dược Lão không bị 'Hồn Điện' bắt đi, dù cho cả một cái Vân Lam Tông, đều có thể thoải mái đuổi gã đi như chó nhà có tang vậy.

"Không có thực lực, đơn giản là không có lực lượng, làm cái gì cũng đều không được a." Tiêu Viêm nói ra ngữ khí rẻ rúng, quyền đầu nắm chặt, giờ phút này, gã một lần nữa cảm nhận được ba năm trước đây, tại trong đại sảnh Tiêu gia, lúc không có lực lượng đối mặt với Nạp Lan Yên Nhiên, làm

cho gã ao ước có được một cỗ lực lượng!

"Lực lượng! Ta cần lực lượng!"

Trong lòng hung hăng gầm lên một tiếng, do được 'Hòn Điện' Thân bí ấy áp bức. Tiêu Viêm đối diện với nhu cầu bản thân gã giờ phút này rất cấp bách!

"Một khi đã như vậy, thì trực tiếp bay đi Già Nam Học viện thôi, ở dọc đường, không được phép dừng lại nữa a." Từ trong nạp giới lấy ra một tấm bản đồ. Tiêu Viêm xem tỉ mỉ sau một lúc lâu, ngón tay di chuyển theo một hướng lộ tuyến màu đỏ, sau đó ở trên một điểm tròn trặn hắc ám chỗ bản đồ dừng lại một chút, cuối cùng ngón tay lại xuyên qua vùng hắc ám đó, dừng lại ở vị trí trung tâm nơi đặt một khóa ngôi sao màu lam.

Hai vai khẽ run, Tử Vân Dực chậm rãi từ sau lưng tung bay xuất hiện, cặp song dực rung động, thân thể lao vút lên không trung, vị trí phân biệt rõ ràng, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chân trời phía Đông.

Cùng với sự biến mất của Tiêu Viêm, lúc này đây trên bầu trời, lại rơi vào trạng thái tịch mịch, khoảng chừng hai ba giờ sau, một mảng sương mù màu đen bỗng nhiên từ trên không trung xa xa, lay động theo chiều gió mà đến, cuối cùng quanh quẩn ở nơi Tiêu Viêm đã từng đứng dừng lại, cùng cúi đầu nghi hoặc một tiếng "Di" khẽ, từ trong hắc vụ truyền ra, nó rề rề bỗng chốc rất nhanh, hướng ngược lại phía Tiêu Viêm mà bay xẹt qua.

(1) tên tự rất nổi tiếng

(2) Nguyên văn Phong khinh Vân đạm – câu thay thế ở trên lấy từ bài hát "Đừng vì danh, Phụ nghĩa quên tình" của ca sĩ Nguyên Vũ.

-----oOo-----

Chương 377: Già Nam Học Viện - Tiêu Gia Có Một Thiếu Nữ Trưởng Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Già Nam Học viện, cái học viện cổ kính này tọa lạc tại vị trí trung tâm của đại lục. Trải qua hàng trăm ngàn năm nay, rất nhiều cường giả từ nơi này đi ra. Bất cứ lúc nào - bất cứ ở đâu trên đại lục đều có được uy danh hiển hách, hơn nữa danh chấn một phương.

Già Nam Học viện, nơi này cái đáng sợ nhất chẳng phải nó có bao nhiêu lực lượng hùng hậu Giáo thụ (1), mà chính là hàng ngàn hàng vạn cường giả mà học viện đã sản sinh ra. Nếu như một ngày nào đó Già Nam Học viện lâm vào nguy cơ bị hủy diệt, nếu đem những cường giả phía bên ngoài đó mà triệu tập về học viện, khó mà tưởng tượng ra, cô lực lượng này hợp lại, khủng bố đến cỡ nào a.

Mặc dù ở trên đại lục loại học viện như vậy cơ hồ khó mà đếm hết được, nhưng danh tiếng của Già Nam Học viện. Tự cổ chí kim (2) chưa từng bị vượt qua, từ đó có thể thấy rằng, học viện lượn lờ khí tức cổ kính này, căn nguyên nội lực của nó đến tột cùng vững chắc ở cấp độ như thế nào.

Trên đại lục, bất kể chủng tộc nào, rất nhiều người đều lấy mục tiêu có thể đi vào học viện cổ kính này, rồi sẽ dẫn tới con đường vinh quang. Chỉ tiếc là, điều kiện chiêu sinh của học viện gần như khắc nghiệt, khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy lực bất tòng tâm.

Già Nam Học viện, phía sau là những đỉnh núi cao cây cối xanh tươi. Một thiếu nữ trên người mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, duyên dáng yêu kiều, nơi vòng eo nhỏ nhắn, một cái thắt lưng bản nhỏ màu tím, thắt lại ngang vòng eo, vẻ bề ngoài cực kỳ dụ nhân.

Nàng quay mặt hướng về làn sương trắng mênh mông sau đỉnh núi, những sợi tóc mềm mại chạy dài xuống đôi bờ vai, mãi cho đến tận vòng eo mảnh mai ấy, mới thôi kéo dài.

Thiếu nữ khoanh tay đứng thẳng, dáng người thon thả ở dưới làn sương trắng mờ ảo, hệt như đóa sen trắng nở rộ tại hồng trần thế tục, thoát tục mà lại đủ cả linh khí.

Nữ tử này đây, giống như được thiên địa linh khí tập chung thai nghén ra vậy, nhan sắc mỹ miều có thể khiến cho người ta phải bàng hoàng ngỡ ngàng mê mẩn tâm thần (3).

"Đỉnh đỉnh!"

Đột nhiên. Tiếng chuông thanh thúy nhưng linh hoạt kỳ ảo, vang lên trên đỉnh núi yên tĩnh. Nếu nhìn thật kỹ, thì ra ở trên cổ tay trắng nõn của Thanh Y thiếu nữ, đeo hai cái chuông thật nhỏ màu xanh biếc.

Cùng với tiếng chuông nhẹ - vang lên, ở phía sau thiếu nữ một cái bóng mờ bỗng nhiên nhuyển động (4) một hồi. Cái bóng già nua chợt hiện ra. Lão già hướng về thiếu nữ cung kính khom lưng, mỉm cười nói: "*Tiểu thư.*"

"*Lăng lão! Cuối cùng ngươi trở về rồi a.*" Thiếu nữ chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp siêu phàm thoát tục nở nụ cười thanh nhã, nụ cười làm trăm hoa thất sắc, mọi sắc màu trong khu rừng, cũng dường như hoàn toàn ngưng tụ ở trên người nàng. Khiến cho ánh mắt người ta, khó mà dời đi được.

"*Ha hả! Không có cách nào a. Tiểu thư đã giao nhiệm vụ, nếu như lão đầu ta không có hoàn thành xong mà chạy về, há chẳng phải sẽ bị tiểu thư oán trách đến chết sao?*" Lão già ngẩng đầu lên, cười nói. Khuôn mặt già ấy rõ ràng ngày đó ở Vân Lam Tông, từng xuất thủ giúp Tiêu Viêm một tay. Lăng Ảnh!

Thiếu nữ hé miệng cười tủm tỉm. Hình bóng gã thiếu niên hiện lên trong tâm trí khiến nỗi nhớ ở trong lòng nàng da diết, thanh âm trở nên dịu dàng rất nhiều. Nàng liếc nhìn Lăng Ảnh một cái, hai má chợt ửng hồng e thẹn nhất định sẽ làm toàn bộ Già Nam Học viện rơi vào điên cuồng mất. Ôn nhu nói: "*Lăng lão. Hẳn thế nào rồi a?*"

"*Ý của tiểu thư muốn nói là Tiêu Viêm thiếu gia sao?*" Lăng Ảnh biết rất rõ lại cố tình vòng vo một câu, nhìn thấy thiếu nữ trên đôi má càng thêm ửng đỏ, lão nhin không được cười lớn một tiếng, có thể khiến cho tiểu thư khí chất thanh nhã như đóa hoa sen thoát tục trở lại thành một nữ hài bình thường, dường như cái gã Tiểu gia hỏa tên là Tiêu Viêm này thật là có phúc khí và ma lực a.

"*Tại trước khi ta rời đi. Tiêu Viêm thiếu gia vẫn không gặp trở ngại gì, mà ước hẹn ba năm của hắn và Nạp Lan Yên Nhiên, cũng không ngoài dự kiến bởi vì hắn thắng lợi mà kết thúc, nhưng mà...*" Lăng Ảnh hơi rề rà một chút, vẫn là đem sự việc phát sinh ở trên Vân Lam Tông lúc ấy, kể lại kỹ càng tỉ mỉ. Ở trong đó, đương nhiên bao gồm cả Vân Sơn xuất thủ, cùng

với quá trình Tiêu Viêm trải qua một phen thoát hiểm khỏi chốn ấy thật là kinh tâm động phách.

"Ha hả! May mắn thay, tuy nhiên thủ đoạn sâu xa của Tiêu Viêm thiếu gia vượt quá dự đoán của ta, mặc dù Vân Sơn xuất hiện phá vỡ kế hoạch của hắn, chính là hắn bức bách Mỹ đồ toa nữ vương đến, làm cho Vân Sơn khiếp sợ không dám ra tay, cuối cùng lại chẳng bị ngăn cản mà rời khỏi vân lam sơn." Lăng Ảnh liền nói thêm vào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Mỹ đồ toa nữ vương? Hi hi! Tiêu Viêm ca ca rất khá a, ngay cả loại Đấu tông cường giả này lại có thể triệu tập đến." Ngón tay thon dài vuốt mấy sợi tóc mai lòa xòa trước trán, trong đôi mắt trong sáng của thiếu nữ chợt hiện lên một chút ngạc nhiên, chợt cười nhạt, nhẹ giọng nói: *"Vân Lam Tông đầu óc bảo thủ (5), có sống có chết để giữ lấy Gia Mã Đế quốc, từ thời Vân Phá Thiên trở về sau, thì không có sinh ra một hậu bối nào kinh tài tuyệt diệu (6) nữa, nếu cứ như vậy mãi, trước sau gì cũng bị kẻ khác thay thế thôi."*

"Tiêu Viêm ca ca có khỏe không a?" Thiếu nữ đôi mắt trong sáng khẽ chớp chớp, lại hỏi thêm một lần nữa, khi nhắc đến tên gã, hai má trắng trẻo mịn màng, lại ửng hồng e thẹn trông thật hấp dẫn.

"Ha hả! Khỏe." Lăng Ảnh cười gật gật đầu, ngẩng đầu dường như có thâm ý nói: *"Trước đây lão đầu ta vẫn không thể lý giải được, tại sao tiểu thư lại giữ gìn vì hắn như vậy. Bất quá sau khi trải qua lần này cùng hắn liên thủ một phen, thì ta hiểu rõ thêm một chút, ánh mắt của tiểu thư, quả thật không tồi. Tên tiểu gia hỏa kia, ta nghĩ, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, e rằng ngay cả Chủ nhân người, cũng không dám tùy tiện mà từ chối hắn a."*

Nghe lời tán thưởng của người ngoài cuộc như Lăng Ảnh, thiếu nữ hai má hơi phồng lên một chút khó mà nhận ra. Lời tán thưởng, nàng nghe không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi khi nghe người ta tán thưởng Tiêu Viêm, thì trong lòng nàng lại nhin không được có phần giống như một tiểu nữ hài nhảy nhót tung tăng lên vậy.

"Bất quá người cũng biết, đó là do ta tự cấp cho hắn đủ điều kiện tiên quyết là thời gian đó thôi. Gia tộc chúng ta tung hoành ngang dọc tại đại lục, bọn họ đã từng gặp qua không ít kẻ hậu bối kinh tài tuyệt diệu. Đáng tiếc, cuối cùng có thể chân chính trở thành nhân tài đỉnh phong, lại lác đác

có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho nên, người trong gia tộc ta hiện nay, họ chỉ nhìn hiện tại, chẳng ai nguyện ý quan tâm đến loại người mà giá trị chỉ ở mức khả năng tiềm tàng. Bởi vì nó, thật sự hơi mờ ảo, ai có thể biết được đây."

"*Án.*" Lăng Ảnh hơi gật gật đầu, nàng giải thích đích thị là sự thật. Thiên tài, trên thế giới này từ trước đến nay đều có không ít khiếm khuyết.

"Cho nên mới nói, hiện tại Tiêu Viêm ca ca, hãy còn đoạn đường rất dài phải đi a." Thiếu nữ hơi trầm mặc, ngay lập tức cười di dỏm, thấp giọng nói: *"Chỉ có điều, mặc kệ lâu hay mau, ta cũng nguyện ý chờ hắn. Cho tới khi hắn trở thành chân chính đỉnh phong cường giả."*

"*Ài!* Tiểu gia hỏa Tiêu Viêm à, cho dù tiểu thư nguyện ý chờ người. Nhưng nếu người không thể thay đổi mạnh mẽ, nói như vậy, duyên phận của người và tiểu thư, đơn giản là sắp gặp phải vô số lộn độn a. Với nhan sắc khuynh thành của tiểu thư, cùng thế lực đại diện sau lưng nàng, đối thủ cạnh tranh của người, nhất định sẽ khiến cho người trợn mắt há hốc mồm hơn, đến lúc đó dù có tiểu thư bảo hộ cho người. Người vốn kiêu hãnh, có thể nguyện nhẫn nhục mà trốn ở sau lưng tiểu thư sao?" Nhìn ánh sáng của nữ thần rạng đông chiếu sáng rực rỡ, thiếu nữ giống hệt như tiên tử thoát trần. Lăng Ảnh im lặng giữ nguyên vẻ trầm mặc, song ở trong lòng lão, lại tự lẩm nhảm nói khẽ.

Xưa kia vì một lời từ hôn nhục nhã này, có thể khiến gã thiếu niên nghiên răng nhai nai khổ tu ba năm, trải qua trăm điều khổ sở, mà hành động ấy, chính là phong thái của một cường giả tài năng. Bây giờ lại xuất hiện cái việc từng giày xéo tôn nghiêm của hắn trước mặt nữ nhân ấy, nếu như hắn nhún nhường trốn ở sau lưng nàng, xem nữ nhân của mình vì hắn mà ngăn trở khó khăn, e là so với cái chết, hắn càng thêm khó chịu hơn ấy chứ?

"Lăng lão, bây giờ thực lực Tiêu Viêm ca ca ở cấp nào a?" Bỗng nhiên hình như nhớ ra cái gì đó, thiếu nữ có chút tò mò hỏi.

"Tại thời điểm ta rời đi, thực lực Tiêu Viêm thiếu gia chỉ khoảng nhất tinh Đại Đấu Sư." Lăng Ảnh cười nói.

"Nhất tinh Đại Đấu Sư sao? Hai mắt trong sáng cong lại như trăng non đầu tháng, thiếu nữ khẽ cười nói: "Thời gian hai năm, từ một Đấu giả phổ thông trở thành Đại Đấu Sư, một năm một cấp. Hi hi! Tốc độ này đây, cơ

hồ là ở Già Nam Học viện, cũng có thể chen vào hàng ngũ năm người đứng đầu, xem ra hai năm này Tiêu Viêm ca ca tu luyện, rất khổ thân a."

"Không trải qua tôi luyện, làm sao có thể giỏi được? Tiêu Viêm thiếu gia giống như một khối ngọc chưa mài, trước kia bị Nạp Lan Yên Nhiên chèn ép, đã đem khối ngọc thô ấy mài giũa đi, làm tài năng ẩn giấu trong người hắn càng bộc lộ thêm. Bảo kiếm phải ở trong vỏ, kiếm khí mới che đậy súc tích, hạng người như vậy, tài năng tất thành." *Lăng Ảnh vuốt chòm râu, cười nói.*

"Lăng lão, sao ngươi đi một chuyến Gia Mã Đế quốc về, lại đem Tiêu Viêm ca ca khoe thành bộ dáng này? Trước đây ta rất ít khi thấy ngươi nói về người khác như vậy nga." *Thiếu nữ che miệng cười nói, trong mắt ngập tràn hạnh phúc.*

"Tên tiểu gia hỏa ấy đáng được đánh giá như thế mà, ta ngược lại không có trợn mắt tư tình gì a." *Lăng Ảnh cười cười, chợt nói:* "Ta nghĩ, có lẽ khoảng một hai tháng nữa. Tiêu Viêm thiếu gia sẽ chạy đến Già Nam Học viện, đến lúc đó, cũng có thể giải trừ nỗi khổ tương tư của tiểu thư thôi."

Thiếu nữ nơi khóe miệng nở nụ cười ôn nhu, hơi hơi ngẩng đầu, hình bóng gã thiếu niên cao gầy, chậm rãi hiển hiện ở trong tâm trí nàng, hai năm dài đằng đẵng, cuối cùng có thể gặp lại nhau a.

Trong lòng thấy vui vui và ấm áp lạ lùng, rất lâu sau, thiếu nữ mới cúi đầu, liếc mắt nhìn Lăng Ảnh ở trước mặt một cái, kim liên khẽ dờn (7), hướng về chân núi bước đi.

"Lăng lão, trong khoảng thời gian này. Ngươi trước tiên ở bên ngoài Già Nam Học viện tìm một chỗ mà nghỉ ngơi đi, nếu như không có chuyện gì khẩn cấp, vậy khỏi phải ngằm tiến vào học viện. Bằng không mà nói, bị những lão gia hỏa đó biết được, e rằng lại gây ra phiền toái cho ta, cả đám bọn họ đều là lão phong tử (8). Tuy rằng họ dốc sức cũng vì thể diện gia tộc chúng ta, nhưng lại đối xử với ta rất quy củ, rất cứng rắn. Ở trên học viện này đi đứng một điểm cũng phải quy củ, ở trên cái đại lục này, người có thể khiến cho họ nhượng bộ, thì cơ hồ ít ỏi có thể đếm được mấy người đây." *Thiếu nữ thân hình ẩn lờ mờ giữa đám lá cây, thanh âm, lại vẫn như cũ xoay quanh ở đó.*

"Ha hả! Hào! Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, tiểu thư chỉ cần thổi lên sáo

trúc, lão đầu Ngã Lợi Mã sẽ chạy tới ngay." *Cười gật gật đầu. Lãng Ảnh thân thể vắn vẹo, liền hóa thành một cái bóng mờ, cùng bóng dáng một cây đại thụ dung hợp cùng một chỗ, cuối cùng từ từ biến mất hẳn.*

Thiếu nữ chậm rãi đi xuống phía sau núi, bóng lưng màu xanh nhạt, do ánh nắng chiếu rọi xuống, hiện rõ ra một thân ảnh trông thật mê người.

"A a! Huân Nhi học muội, trùng hợp ngẫu nhiên a. Người cũng vừa tu luyện ở trên núi xuống ấy nhỉ?" Thiếu nữ đang đi lặng lẽ, một giọng nói êm dịu, bỗng nhiên từ bên cạnh vang lên. Thiếu nữ dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy ở cách đó không xa dưới chân núi. Một thanh niên tuấn tú trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, đứng thẳng đang mỉm cười, nụ cười tao nhã. Gương mặt không tầm thường như vậy, lại thêm tươi cười nhã nhặn, cho dù là nữ hài xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, đều nhìn không được một phần cảnh giác ở trong lòng.

"*Án.*" Nhìn thấy Bạch y thanh niên dáng người cao ráo. Khuôn mặt Huân Nhi lại không bởi vì tướng mạo đẹp đẽ bên ngoài của đối phương, mà tỏ ra quá mức dịu dàng. Mặc dù nàng cũng biết rõ, thanh niên này cũng không phải là cái loại, chỉ dựa vào cái mã bên ngoài cực đẹp mà kiếm ăn. Thực lực của hắn, ở Già Nam Học viện, cũng cực kỳ có triển vọng, nếu chọn ra ở trong tất cả đệ tử ưu tú có khả năng bộc lộ hết tài năng. Hắn được đánh giá cao, là một nhân vật làm mưa làm gió trong thế hệ trẻ của Già Nam Học viện.

Nghe giọng Huân Nhi chào hỏi nhạt nhẽo, vẫn chưa làm cho sắc mặt tên bạch y thanh niên có gì biến hóa, hắn khẽ cười một tiếng, tiến lên hai bước, vừa định tiếp cận để nói chuyện với nhau, thì thiếu nữ phía trước đã mở lời nói: "Bạch Sơn học trưởng! Huân Nhi tạm thời có chuyện, thật không tiện cùng huynh tán gẫu được, gặp lại sau nhé."

Thiếu nữ mỉm cười, cho dù rất nhanh xoay người hướng về con đường mòn nhỏ khác mà bước vào, song còn chưa kịp đi được vài bước, một thanh âm khác lại vang lên.

"Huân Nhi! Người quả nhiên lại chạy đến chỗ này." Nghe âm thanh êm ái như tiếng mưa rơi, gương mặt Huân Nhi lúc này mới lộ ra một chút tươi cười nhu hòa, quay đầu về phía một nữ nhân thành thực từ con đường mòn nhỏ đó đi tới, cười nói: "Nhược Lâm đạo sư! Người tìm ta à?"

Nghe cái tên này, thì ra là sứ giả hai năm trước tiến đến Ô Thản Thành để tiên hành chiêu sinh - Nhượng Lâm đạo sư. Tại thời điểm này nàng ta, hai năm tuế nguyệt đã trôi qua, mà trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn chưa để lại dấu vết gì, trái lại cuốn theo dòng thời gian, có vẻ so với hai năm trước, càng thành thực quyến rũ hơn nữa.

Nhượng Lâm đạo sư đến gần Huân Nhi, bắt đặc dĩ vỹ vỹ sau đầu thiếu nữ, nói: "Năm tháng sau, là lần đại tái(9) tân cấp của học viện, ngươi nên biết rằng, chỉ cần thông qua đại tái tỷ thí này, đó là có tư cách gia nhập vào nội viện mà học tập và rèn luyện. Danh ngạch hằng năm chỉ có năm mươi người, vốn năm ngoái ngươi thừa khả năng tham gia, nhưng sao ngươi lại cự tuyệt bỏ qua quyền lợi này a."

"Năm ngoái Huân Nhi vừa mới đến, làm sao dám đi tranh đoạt cùng các vị học trưởng - học tỷ cơ chứ?" *Huân Nhi cười dí dỏm nói.*

"Tiểu nha đầu! Trong lòng ngươi nghĩ cái gì ta còn không biết sao? Không phải ngươi định chờ đợi cùng đi với cái tên gia hỏa ấy à?" *Nói tới đây, Nhượng Lâm đạo sư bỗng nhiên cắn hàm răng trắng ngà, gương mặt dịu dàng lại hiện ra một chút tức tối bất bình giận dữ, hơn nữa miệng còn phát ra ngôn từ thô lỗ: "Tiêu Viêm cái tên tiểu hỗn đản! Dám đem lão nương ra làm trò tiêu khiển, hấn xin nghỉ một năm, ta chính là chịu rất nhiều áp lực mới tạm dàn xếp được. Nhưng hôm nay đã quá một năm rồi, cũng không thấy bóng dáng của hấn đâu cả! Tức chết ta mà! Nếu không phải tiểu nha đầu ngươi quân rịt lấy ta cả ngày mà phân giải, ta dứt khoát đem tên họ của hấn loại bỏ ra khỏi kế hoạch rồi!"*

"Nhượng Lâm đạo sư! Người yên tâm đi, năm nay Tiêu Viêm ca ca chắc chắn sẽ trở về gặp mà." *Nghe vậy, Huân Nhi vội nói.*

"Dù hấn đến thì có ích lợi gì? Hấn vắng mặt hai năm không học tập và rèn luyện trong học viện, chẳng lẽ ở bên ngoài tốc độ tu luyện, còn có thể so với chư vị tiền bối ở học viện đã từng kinh qua đánh giá đủ kiểu tu luyện khuôn mẫu, mà lại nhanh hơn sao?" *Nhượng Lâm đạo sư bắt đặc dĩ nói: "Muôn thành công thu được danh ngạch đó, chí ít thực lực phải là Đại Đấu Sư, bây giờ hoặc là do vận khí của hấn rất may mắn, phát sinh sự biến đổi ngoài dự kiến, đó là điều kiện tiên quyết ta cho hấn thi đấu."*

"Nhượng Lâm đạo sư, người không được phép xem thường năng lực của Tiêu Viêm ca ca nga! Năm đó hấn bằng vào thực lực Đấu giả, nhưng lại ở

trong tay người chịu được hai mươi hiệp nga." *Huân Nhi hai con mắt trong sáng chớp chớp lại, cười tủm tủm nói.*

"Hi vọng ư? Lần đại tái tấn cấp này, không phải đơn giản giống như là lần trước a. Toàn bộ học viện người có tư cách tranh đoạt, gần hơn ba trăm người, nếu như muốn từ đó xông ra, gã chưa từng phân hạng là hạt giống, thật đúng là rất khó khăn." *Nhược Lâm đạo sư bữu môi nói, nàng đối với cái tên đệ tử lại dám phóng túng buông thả này, từ đầu đến cuối có chút canh cánh ở trong lòng.*

"Vậy con thỉnh đạo sư, bây giờ đem tên của Tiêu Viêm ca ca viết lên nhé." *Huân Nhi kéo cánh tay Nhược Lâm đạo sư, cười duyên làm nũng nói.*

"Hừ! Ngươi rõ là bắt chẹt ta không còn biện pháp nào mà, hai năm rồi, cái miệng cả ngày đều nhắc mãi cái tên gia hỏa kia, nam tử rất xuất sắc ở Già Nam Học viện này so với hắn cũng không thiếu, chẳng hạn như..." *Nói tới đây. Nhược Lâm đạo sư khòe mắt bỗng nhiên liếc nghiêng Bạch Sơn đứng ở bên cạnh một cái.*

Huân Nhi cười chúm chím, lại làm bộ như không nghe thấy.

"Ta biết ngươi sẽ không để ý tới mà, quả nhiên chẳng có công hiệu." *Nhược Lâm đạo sư cũng đem lời nói đùa thu hồi, thấp giọng nói: "Đi thôi, sắp tới giờ học sáng sớm rồi, theo ta trở về. Ta nghĩ rằng, ngươi cũng không muốn ở chỗ này bị Bạch Sơn quấy rầy chứ?"*

Cười gật gật đầu. Huân Nhi kéo Nhược Lâm đạo sư, hai người thâm bàn tán gì đó với nhau, chậm rãi hướng về con đường mòn nhỏ bên cạnh bước vào.

Bạch y thanh niên, vẫn yên lặng đứng thẳng tại bên cạnh con đường mòn nhỏ, vẻ mặt tươi cười nhìn về hướng hai người đi xa dần, sau một lúc lâu sau. Trên khuôn mặt hắn rốt cục lạnh nhạt hơn một chút, ngón tay thon dài tùy ý kẹp lấy một mảnh lá khô màu vàng từ trên một ngọn đại thụ rơi xuống, thần nhiên nói: "Tiêu Viêm? Chính là cái tên tân sinh đã xin nghỉ ước chừng thời gian hai năm sao? Hảo, đúng lúc thật! Ta muốn xem xem, ngươi đến tột cùng có cái tư cách gì khiến cho Huân Nhi học muội đối với ngươi bận tâm như vậy? Nữ hài ưu tú như thế, người tầm thường, không có tư cách có được."

Nói xong. Bạch Sơn chậm rãi xoay người, ngón út đột nhiên nhẹ bắn ra phiến lá. Nhất thời, hoàng ảnh dữ dội phát ra, như thiểm điện xuyên vào trên một khối cự thạch ở đằng xa, nhìn phiến lá tựa như mỏng manh, nhưng mà gần một nửa cắm sâu vào giữa cự thạch cứng rắn.

Ghi chú:

(1) Thầy giáo, Giáo viên, Giáo sư

(2) Nguyên văn Khước Thị Chí Kim

(3) Nguyên văn Mục Huyền Thân Mê

(4) Chuyển động nhịp nhàng theo lối lượn sóng

(5) Duy trì cái cũ sẵn có, không chịu thay đổi, không chịu đổi mới.

(6) Giải thích: mô tả các tài năng tuyệt vời, ngữ pháp tráng lệ.

(7) Con gái bó chân thon thon nên gọi là kim liên 金蓮. Đông Hôn Hầu 東昏侯 chiêu vợ, xây vàng làm hoa sen ở sân cho Phan Phi 潘妃 đi lên rồi nói rằng mỗi bước nẩy một đóa hoa sen. Vì thế nên gọi chân đàn bà là kim liên 金蓮.

(8) người bị bệnh điên, người điên.

(9) trận thi đấu lớn; giải thi đấu.

-----oOo-----

Chương 378: Hắc vực đại bình nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Hắc Giác Vực*", một khối bởi vì hỗn loạn mà tạo nên một đặc thù địa vực bao quanh Già Nam học viện, mặc dù trên đại lục rất nhiều người không hiểu vì cái gì Già Nam học viện vẫn như cũ sừng sững tồn tại trong khu vực hỗn loạn này, cứ như vậy, sự khác biệt hoàn toàn giữa bầu không khí an tĩnh trong học viện và hỗn loạn ngoài học viện làm cho người ta cảm

thấy nghi hoặc, bất quá bất kể như thế nào, tồn tại đó là chân lý.

Tuy rằng nhiều năm trôi qua, trải qua đủ loại áp chế, "*Hắc Giác Vực*" vẫn như cũ phát triển với tốc độ làm cho người ta trợn mắt há mồm, dần dần ngày càng hình thành và hoàn thiện một siêu cường đặc tính riêng biệt, điều này cũng làm cho rất nhiều thế lực có tâm muốn áp chế nơi này đều cảm thấy vô lực.

Phạm vi của "*Hắc Giác Vực*" ngày càng lan rộng, hơn nữa trải qua mấy năm gần đây khuếch trương, cơ hồ nghiễm nhiên trở thành một tiểu quốc gia phân biệt, chẳng qua cùng với đế quốc có một chỗ duy nhất khác nhau. Đế quốc thì có tầng lớp lãnh đạo cai trị, còn ở nơi này đều là mạnh ai người đó chiến lĩnh một lãnh địa riêng, đủ loại thế lực đều là vì tự thân tự lợi, không ngừng tranh đoạt, giết chóc hỗn loạn, năm bè bảy mảng, bất quá cũng bởi vì như thế mà "*Hắc Giác Vực*" mới có thể tồn tại ở nơi vị trí trung tâm của cả đại lục phát triển lớn mạnh, nói cách khác, chỉ sợ không có bất cứ thế lực nào có đủ thực lực cường đại để có thể tạo thành uy hiếp đối với nơi này.

Bất quá tuy rằng "*Hắc Giác Vực*" hỗn loạn nổi tiếng đại lục, nhưng từ nơi này luôn có các loại cao giai công pháp, đấu kỹ, đan dược cùng vô số kì vật, những thứ này đã hấp dẫn rất nhiều cường giả trên đại lục tìm tới, dù sao bất kể như thế nào, những loại đồ vật như thế cũng đều làm cho bất kỳ ai thèm đồ con mắt, nếu có thể có được một quyển cao cấp công pháp so với công pháp của bản thân đang tu luyện cao hơn, đó chính là có thể làm cho bọn họ tiến thêm rất xa trên con đường cường giả, cho dù là tiến thêm một bước, đối với cường giả mà nói, sự hấp dẫn vẫn là trí mạng.

Bởi vậy, "*Hắc Giác Vực*" giống như là một bảo tàng không đáy, vô số kỳ bảo trải qua các con đường đều đổ về đây, sau đó được đấu giá với những cái giá trên trời, khiến cho vô số người cạnh tranh cướp đoạt.

Bởi vì bỗng nhiên xuất hiện một tổ chức vô cùng thần bí, làm cho trái tim Tiêu Viêm nguyên bản có chút rã rời, lại lần nữa trở lên căng thẳng, tuy rằng hiện giờ hắn còn chưa bị thần bí tổ chức kia phát rõ ràng hành tích, nhưng chỉ nghĩ tới ngay cả loại cường giả như Dược lão cũng bị bọn họ bức bách đến không dám tùy ý hiện thân, Tiêu Viêm cũng đã cảm thấy hàn ý lạnh toát sống lưng.

Miên man suy nghĩ hồi lâu Tiêu Viêm rốt cục cũng hiểu được, cuộc sống

nhân nhã bình thản, đối với mình mà nói, thật sự là quá mức xa xỉ, hiện giờ trên đôi vai hắn đã gánh quá nặng, phụ thân mất tích, thần bí tổ chức đuổi giết Dược lão, những việc mật mờ bí ẩn như vậy, đều giống như một tấm màn đen bao trùm hắn, làm cho Tiêu Viêm không còn dám có nửa điểm phân tâm ngơi nghỉ.

Muốn đánh tan những bí ẩn này, như vậy hắn cần phải có thực lực cường đại, mà Tiêu Viêm cũng rõ ràng, ngọn nguồn thực lực của hắn thực sự không phải là bình thường tu luyện mà có, mà là do sự kết hợp thần kỳ của thiên địa dị hỏa mang đến, tuy rằng loại hành động này có chút nguy hiểm điên cuồng, nhưng có được "*Phân quyết*" như Tiêu Viêm mà nói, không thể nghi ngờ đó là con đường ngắn nhất có thể trở thành cường giả.

Vì mau tăng cường thực lực của chính mình, hơn nữa để có đủ thực lực có thể đối kháng được với thần bí tổ chức kia, như vậy Tiêu Viêm cần phải bằng tốc độ nhanh nhất, đến Già Nam học viện bằng mọi giá thu vào tay "*Vấn lạc tâm viêm*"!

"*Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!*" Thoáng trên bầu trời. Một đạo nhân ảnh như tia chớp bay vút qua. Tiêu Viêm cúi đầu liếc mắt nhìn phía dưới liền cấp tốc lui về phía sau đám cây cối. Cười khổ lắm bậm nói.

Từ khi Dược lão cho biết một chút sự tình về thần bí tổ chức kia. Tiêu Viêm đành phải gạt đi ý tưởng thông thả lịch lãm trên con đường tới Già Nam học viện. Trục tiếp mở ra Tử Vân vực. Sau đó ngày đêm kiên trì dọc theo lộ tuyến trên bản đồ thẳng hướng bay tới Hắc Giác vực.

Khoảng cách giữa Gia Mã đế quốc cùng "*Hắc Giác Vực*" vô cùng lớn. Phải đi qua một vài tiểu quốc gia sau đó mới có thể tới phạm vi của Hắc Giác Vực. Khoảng cách xa xôi như vậy. Nếu người đi bộ hoặc cỡi ngựa mà nói, không có ba tháng thậm chí là nửa năm thời gian chỉ sợ không thể nào tới nơi. Hơn nữa còn phải là xuôi một đường không có gì cản trở. Dù sao lĩnh vực của những tiểu quốc gia cũng không có khả năng yên ổn giống như Gia Mã đế quốc. Có thể là vì địa thế hoặc là thực lực của một nước, đủ loại nguyên nhân. Những tiểu quốc gia này, cơ hồ mỗi ngày đều có tranh đấu. Các loại dong binh đoàn vì ích lợi mà sinh ra đại hỗn chiến. Hơn nữa có khi không kiếm đủ tiền tài đáp ứng nhu cầu cần thiết. Một vài dong binh đoàn còn có thể trực tiếp biến thành những đám cường đạo. Phàm là những thương đội bị bọn họ gặp phải. Chỉ cần lực lượng hộ vệ của thương đội đó không đủ mạnh. E rằng trực tiếp sẽ bị cướp đoạt hết tài

vật cả kể nữ nhân. Cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thê thảm.

Tiêu Viêm sử dụng Tử Vân dục tuy rằng đối với đấu khí tiêu hao cực kỳ khổng lồ. Bất quá cũng may, lúc trước có luyện chế khá nhiều hồi khí đan đủ để duy trì. Hơn nữa Phần Quyết đã tiến hóa thành huyền giai trung cấp công pháp. Hai cái đó hợp lại miễn cưỡng đủ để Tiêu Viêm duy trì quãng đường dài phi hành. Chẳng qua cách mỗi hai ngày thời gian hẳn cần phải hạ xuống mặt đất tiến hành tu luyện để phục hồi khí lực. Trải qua mỗi hai ngày thời gian phi hành như vậy cũng phải có thời gian làm tuôn hoàn một vài bộ vị tê cứng trên người.

Nếu như đi bộ, cho dù dùng hết toàn lực. Ít nhất là cần nửa năm thời gian thậm chí còn lâu hơn mới có thể tới được "*Hắc Giác Vực*". Nhưng sử dụng Tử Vân dục, Tiêu Viêm rút ngắn được hơn chục lần thời gian.

Tiêu Viêm sử dụng Tử Vân dục phi hành khoảng gần mười ngày thời gian, phía dưới một dãy núi hùng vĩ liên miên xuất hiện trong tầm nhìn, thoáng ngẩn người, chợt ngừng đầu ánh mắt quét về phương xa trước mặt, hiển hiện tại cuối tầm mắt một dải bình nguyên màu tối đen, giống như một đạo hắc tuyến ngăn cách với thế giới bên ngoài, hoàn toàn phân biệt rõ ràng.

"*Đây là Hắc Vực đại bình nguyên?*" Nhìn đại hắc tuyến lớn dần trong tầm mắt, khuôn mặt phong trần của Tiêu Viêm vốn tràn đầy mệt mỏi trong giây lát bùng bùng phấn chấn, như trút được gánh nặng nở ra nụ cười trên khoé miệng, dựa theo bản đồ chỉ dẫn, "*Hắc Vực đại bình nguyên*" đó chính là cánh cửa của "*Hắc Giác Vực*".

Bước vào nơi này, như vậy đó là tiến nhập vào một thế giới khác hẳn bên ngoài.

"*Cuối cùng đã tới*" Dùng sức mở to hai mắt, Tiêu Viêm chậm rãi hạ xuống, tuy rằng "*Hắc Giác Vực*" gần ngay trước mắt, nhưng hẳn cũng không lập tức lựa chọn tiến vào, nếu ngay cả Dược lão cũng phải lặp đi lặp lại cường điệu địa phương hỗn loạn này, vậy hẳn cảm thấy được, lấy trạng thái đang mệt mỏi của mình bây giờ tiến vào trong đó là hoàn toàn vô cùng nguy hiểm, tựa hồ không phải là thượng sách.

"*Trước hết hãy phục hồi khí lực chút đã, tuy rằng mười ngày nay phi hành cực kỳ vất vả, bất quá điều này đối với người cũng có lợi không nhỏ, trong cơ thể đấu khí đúng là không ngừng tiêu hao, nhưng như thế mới có thể*

rất nhanh tăng cường." Thanh âm của dược lão lúc này trong tâm trí Tiêu Viêm vang lên.

"*Án.*" Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, thân thể chậm rãi đáp xuống một chỗ giữa núi rừng, nhanh chóng dò xét, không phát hiện ra xung quanh có bất luận khí tức nào khác lạ, liền yên lòng tìm một chỗ khá bí mật, sau khi xếp bằng, lấy ra một hoàn hồi khí đan nhét vào miệng, thủ ấn kết động, đôi mắt chậm rãi khép hờ.

Ngay khi Tiêu Viêm tiến vào tu luyện trạng thái, nhàn nhạt năng lượng dao động bắt đầu từ trong cơ thể thẩm thấu lan tràn ra, một cỗ hấp lực như ẩn như hiện hấp thu tất cả năng lượng trong không gian xung quanh vào trong cơ thể, sau đó trải qua luyện hóa tiến vào bên trong khí toàn. Lúc này mới nhìn rõ, những điểm đầu tinh ở bên trong khí toàn do bởi đầu khí tiêu hao, thoáng có chút biến thành âm đạm.

Im lặng tu luyện, thời gian gần nửa buổi chiều trôi qua, dao động năng lượng nhàn nhạt quanh thân Tiêu Viêm mới yếu dần, rồi hoàn toàn tiêu tán.

Đôi lông mi đang nhắm chặt, chột chậm rãi mở ra, trong con ngươi đen nhánh thanh sắc hỏa diễm chột lóe rồi biến mất, miệng khẽ nhếch, một ngụm hắc sắc trọc khí phun ra, đám trọc khí màu đen chậm rãi lượn lờ bay tản lên, phàm là lá cây bị trọc khí quét qua đều trong khoảnh khắc lập tức bị ăn mòn thành hư vô.

Vẻ mặt mỗi bao chùm trên khuôn mặt Tiêu Viêm sau khi vừa phun ra ngụm trọc khí lập tức hoàn toàn biến mất, thay thế là một luồng hào quang nhàn nhạt như ôn ngọc ẩn ẩn hiện hiện.

Tiêu Viêm nhíu mày nhìn làn hắc khí đang lượn lờ bốc lên, đôi mắt híp lại, bỗng nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua ngón giữa trên bàn tay phải, chỉ thấy ngón tay màu sắc vốn bình thường, lại lần nữa trở nên tối đen như mực, cực kỳ quỷ dị.

"Lạc độc này? Còn tưởng rằng nó tự động tiêu tán không ngờ luôn luôn ẩn núp trong cơ thể." Nhìn thấy ngón tay đã thật lâu không còn màu đen như này, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ một tiếng.

"Thứ này nếu là được giải quyết tốt, nó sẽ mang cho ngươi lợi ích không

nhỏ, ngược lại, nếu là xử lý không tốt, nó cũng là một đại phiền toái, loại độc tố này sau khi trải qua biến dị, kháng tính đối với tất cả mọi loại thuốc giải rất cao, mà lực phá hoại lại vô cùng kinh người." Trong thanh âm của dược lão có chút ngưng trọng.

Tiêu Viêm bắt đắ dĩ gậ đầu, ngón tay khẽ co lại, màu đen trên ngón tay nhanh chóng nhạt dần, một lát sau liền hoàn toàn biến mất, nhìn bộ dáng như đã ấn núp vào một nơi bí mật không thể phát hiện bên trong thân thể Tiêu Viêm.

"Nếu không phải vì cần có Thất Huyền thanh linh tiên trợ giúp linh hồn lão sư thức tỉnh, ta cũng không muốn đi giúp lão già kia, đúng là cả đám giống nhau, hắc hắc, quả nhiên là một lão gian ngoan." Tiêu Viêm đứng dậy, bỗng nhiên cười lạnh nói, lúc hắ thay Nạp Lan Kiệt khu trục hoàn toàn độc tố, lão già hỏa kia bộ dáng còn rất ra vẻ mang ơn, nhưng sau đó? Mắt thấy hắ bị Vân Lam Tông đuổi giết, lại không hề có nửa điểm động tĩnh.

"Vù, nói đến lão già kia mất cả hứng, lão sư, chúng ta bây giờ tiến vào Hắc Giác Vực sao?" Tiêu Viêm đứng trên đỉnh núi nhìn xa xa hắc sắc đại bình nguyên, nói.

"Án." Dược lão gậ gậ đầu, chột nhắc nhở nói: "Tại trong Hắc Giác Vực, cố gắng ít sử dụng Tử Vân dược, phi hành đấu kỹ là hàng hiếm của lạ, tất sẽ bị người khác nhòm ngó, nếu là gặp phải đám cường giả nổi lòng tham, có thể sẽ giết người cướp của."

"Ách?" Tiêu Viêm sừng sốt, sau một lúc lâu, mới cười khỏ nói: "Xem ra địa phương chết tiệt này thật đúng là hỗn loạn không nhỏ, ít nhất là ở Gia Mã đế quốc, đám cường giả cũng còn có một chút ngạo khí, việc động thủ cướp đoạt rất ít khi nhìn thấy, nhưng trong này có vẻ chẳng khác gì ăn cơm bữa."

"Ha ha, không như vậy, Hắc Giác Vực sao có tư cách được gọi là khu vực hỗn loạn nhất trên đại lục chứ?" Dược lão cười to nói: "Tốt lắm, tiểu tử, đi thôi, tuy rằng nơi này nguy hiểm hỗn loạn, nhưng ở đây cũng tồn tại những loại đồ vật vô cùng quý hiếm làm cho người ta hoa cả mắt, người không phải muốn thay Hải Ba Đông thu thập dược liệu để luyện chế Phục Tử Linh Đan cho hắ sao? Ở nơi này, tuyệt đối là có thể tìm được."

"*Thế thì tốt quá.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhẹ cười tươi, ân tình tương trợ to lớn của Hải Ba Đông ở Gia Mã đế quốc, hẳn vẫn ghi nhớ trong lòng, đối với tài liệu để luyện chế Phục Tử Linh Đan vẫn là một việc canh cánh trong lòng Tiêu Viêm, hiện giờ có thể tìm được tài liệu, điều này làm cho hắn nhẹ nhõm thở ra một hơi. Nguồn truyện:

Cẩn thận xem xét lại toàn bộ đồ vật trên mình, cự đại Huyền Trọng Thước cắm ở sau lưng, Tiêu Viêm xoay đầu, bàn chân mạnh mẽ dậm mạnh trên mặt đất, theo một đạo năng lượng nổ vang từ lòng bàn chân truyền ra, thân hình của Tiêu Viêm giống như xạ tiễn rời cung hóa thành một đạo hắc ảnh bắn thẳng hướng hắc sắc đại bình nguyên..

"*Hắc Giác Vực, ta muốn nhìn xem, nơi thật có thể loạn đến bộ dáng nào?*"

-----oOo-----

Chương 379: Không cần từ bi ở hỗn loạn vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mênh mông vô bờ bình nguyên, phóng nhãn nhìn lại chỉ thấy một màu đen đơn điệu. Trên bầu trời hôn ám, không khí trên bình nguyên như có một cỗ áp lực làm cho tâm tình người ta phát buồn bực. Tại cái địa phương quỷ dị này, khó trách phát sinh ra những quy tắc hỗn loạn.

Trên bình nguyên yên tĩnh. Một đạo hắc sắc thân ảnh như xạ tiễn từ xa bắn đến. Bóng đen lướt đến với tốc độ cực kỳ mau lẹ tựa thuấn di. Mỗi một lần đặt chân đều kèm theo những tiếng sấm nổ rền vang, tạo ra ba động lan toả khuếch tán ra không gian trên mảnh bình nguyên. Thoáng chớp mắt đã khuất dạng.

Đang lướt đi với tốc độ cao. Bóng người bỗng hơi ngược đầu nhìn lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú còn rất trẻ. Chính là Tiêu Viêm đã phong trần bôn ba từ ngoài ngàn dặm. Lúc này hắn đang cau mày nhìn dải bình nguyên trống trải thấp giọng lầm bầm nói: "*Địa phương chết tiệt này thật sự là làm cho người ta cảm giác áp lực. Bất quá vì cái gì tiến vào bình nguyên lâu như vậy cũng không nhìn thấy nửa bóng nhân ảnh?*"

"Cứ tiếp tục tiến về phía trước. Ta nghĩ Hải Ba Đông cũng chưa từng tới nơi này. Bởi vậy bản đồ mà hắc tra cho ngươi cũng không có đích xác lộ tuyến của Hắc vực đại bình nguyên. Hiện tại chỉ có thể ghé qua một vài thị trấn nhỏ trên đường. Sau đó tìm mua cho được bản đồ chi tiết về nơi này." Dục lão cũng không quá xác định nói. Dục lão đúng là cũng không quá quen thuộc khu vực này. Chỉ là nghe nói qua một chút mà thôi.

Gật gật đầu. Tiêu Viêm tiếp tục chớp động thân hình lướt về phía trước.

"Đúng rồi. Tiểu tử. Nhắc nhở ngươi một chút. Tại Hắc Giác vực này. Không nên có quá nhiều tâm lòng từ bi. Phàm đã tiến vào trong này, coi như là ngươi đã bị cuốn vào một cuộc chơi. Sẽ không hề có nửa điểm ưu đãi dành cho ngươi. Ngược lại nó có thể kéo ngươi xuống tận bùn lầy!" Dục lão bỗng nhiên lại lần nữa cất tiếng nhắc nhở.

"Giết gà dọa khỉ. Biện pháp này là hữu hiệu nhất." Tiêu Viêm thân nhiên cười, nói: "Lão sư, đệ tử cũng không phải là người có tâm lòng tốt lành gì. Không phải là cái gì gì lấy từ bi làm thánh nhân. Cái loại trách nhiệm vĩ đại cứu vớt thiên hạ thoát cực khổ cũng không có tới phiên ta đi làm, đệ tử chỉ muốn bản thân cường đại hơn để bảo hộ chính mình và những người thân, còn với người ngoài ta cũng không tư cách quản."

"Đó chính là tính cách tốt nhất để có thể ở trong Hắc Giác vực sinh tồn" Nghe Tiêu Viêm nói, dục lão liền cười cười thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lão cũng hy vọng đệ tử của mình không phải là cái loại thánh nhân luôn luôn mềm lòng từ bi. Bởi vì lão biết. Người như vậy. Là tuyệt đối không thể sống lâu.

Nhẹ thở một hơi Tiêu Viêm lại lần nữa tiếp tục lướt nhanh về phía trước. Gần nửa giờ sau. Trong tầm mắt rốt cục mơ hồ xuất hiện một cái tiểu hắc điểm càng lúc càng rõ ràng. Tiểu hắc điểm trong tầm mắt dần dần mở rộng cùng với xung quanh nhiều lều trại với đủ mọi màu sắc. Nguyên lai là một bộ lạc nho nhỏ.

Nghe mơ hồ có tiếng người truyền ra từ trong đám lều trại. Tiêu Viêm trong lòng thở ra nhẹ nhõm một hơi. Bàn chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình như một tia chớp đen lướt về phía đám lều trại.

Khoảng hai-ba phần chung sau bộ lạc rốt cục hoàn toàn xuất hiện trước mặt, Tiêu Viêm từ từ thu hồi thân ảnh. Sau đó chậm rãi đi tới trước đại

môn của tiểu bộ lạc. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đi tới gần đại môn. Tiêu Viêm đưa mắt quét nhìn xung quanh một vòng. Phát hiện bộ lạc này kỳ thật cũng không nhỏ. Trong đó các đỉnh lều liên miên lồi liền nhau. Tối thiểu cũng có gần trăm đỉnh. Từ trong lều không ngừng vang lên tiếng huyên náo, xem ra bên trong nhân khí không ít.

Đang chậm rãi tiến đến gần lối vào chính của bộ lạc Tiêu Viêm sắc mặt bỗng nhiên khẽ biến, cước bộ mạnh mẽ lui về phía sau. Một mũi xạ tiễn bỗng nhiên phá không bắn tới cắm lên đám cỏ trên mặt đất trước mặt. Nhìn đuôi mũi tên vẫn không ngừng đong đưa liền có thể thấy được. Người bắn mũi tên này không có ý muốn lưu cho hắn một con đường sống.

Ngay khi Tiêu Viêm tránh thoát mũi tên. Cách đó không xa, từ phía trong hàng rào của bộ lạc vang lên một đạo thanh âm kinh dị.

"Tại hạ đi ngang qua chỗ này. Muốn vào tìm một chút đồ để chuẩn bị tiếp tục hành trình. Không hiểu các hạ đây là có ý tứ gì?" Tiêu Viêm lạnh lùng liếc mắt về phía hàng rào. Quát lạnh nói.

"Chẳng lẽ ngươi là thái điều(1) mới tiến vào Hắc Giác vực? Muốn tiến vào trước hết phải nộp tiền. Trước tiên phải ở ngoài trăm mét nộp phí qua cổng hiểu không?" Một bóng người nhảy lên hàng rào. Nghe thấy câu hỏi của Tiêu Viêm. Đầu tiên là sững sờ rồi giống như hiểu được điều gì đó. Mày nhướng lên. Trong mắt rất nhanh hiện lên một tia thần sắc quỷ dị.

Tiêu Viêm nhướng mày, *"Phí qua cổng?"*

"Năm trăm kim tệ. Nhanh lên, đừng nhăn nhó nhó nữa. Lãng phí thời gian của đại gia. Đừng có nói với đại gia ngay cả phí qua cổng cũng không có đấy nhé?" Thấy bộ dáng chần chờ của Tiêu Viêm. Tia quỷ dị trong mắt tên nam tử lại tăng lên. Thanh âm cố tình chậm lại, thúc giục nói.

"Thật sự là quy củ kỳ quái." Trong lòng thở một hơi. Tiêu Viêm lật bàn tay, một túi kim tệ liền xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó quẳng về phái nam tử.

Gã nam tử vội vàng tiếp nhận, sau khi đếm tỉ mỉ một lần liền vung tay.

Thanh âm khô cằn quát: "*Mở cửa.*".

Thanh âm vừa phát ra. Cánh cổng gỗ trước lối vào bộ lạc nhất thời cọt kẹt mở ra. Lộ ra bên trong là dòng người đang lui tới trên đường.

"*Vào đi tên thái điểu.*" Nhếch miệng cười một tiếng. Tên gầy gò nam tử cười tủm tỉm nói.

Lông mày hơi cau lại. Quả nhiên đúng như lời của dược lão. Hắc Giác vực này quả không có nhiều người bình thường. Bàn tay nhẹ nắm chuôi trọng thước trên bả vai. Trong lòng cũng cẩn thận cảnh giác chậm rãi từng bước từng bước đi vào trong cánh cổng.

Tiến vào trong bộ lạc. Những lều trại dọc ven đường phố xuất hiện trong ánh mắt. Ở ngoài lều trại là đủ loại quán xá bày bán không thiếu các loại đồ vật cổ quái. Lúc này tại phía cuối đường có không ít người trong tay cầm binh khí đang lắc lư chậm rãi đi lại.

"*Trước hết tìm xem nơi đây có bán bản đồ hay không đã.*" Tâm niệm lẩm bẩm một câu. Tiêu Viêm vừa muốn cất bước bỗng trước mặt bóng người lóe lên, liền thấy ba nam tử mỗi người cầm trong tay thanh đao chói lọi, vẻ mặt âm trầm nhếch miệng cười ngăn cản lối đi.

"*Hắc. Ta nói người tên tiêu thái điểu vừa mới tiến vào Hắc Giác vực nghe cho rõ. Hôm nay ta sẽ dạy người một chút quy củ của Hắc Giác vực. Đó là không nên dễ dàng để cho người ta nhìn ra người là thái điểu mới tiến vào nơi này.*" Tiếng cười nói khó nghe ở sau lưng vang lên. Tiêu Viêm quay đầu nhìn lại. Chính là tên gầy gò nam tử vừa rồi. Trong tay hắn đang giương thanh cung, mũi tên nhọn chỉ đúng vào thân thể Tiêu Viêm.

"*Đem hết đồ vật của người giao ra đây, cả kể là binh khí. Bất kể là cái gì cũng mang hết ra, vạn nhất tâm tình ta dễ chịu. Có lẽ sẽ để lại người một cánh tay, cho người hiểu rõ cái giá của nó.*" Gầy gò nam tử nhếch miệng cười nói.

"*Không hổ là Hắc Giác vực, chẳng qua đáng tiếc. Một đám châu chấu có muốn đá thê nào, cũng không thể lật được xe.*" Tiêu Viêm ánh mắt quét nhìn trên đường phố. Lúc này trên đường nhiều người cũng đã phát hiện sự việc đang xảy ra. Bất quá chẳng ai đi ra thay Tiêu Viêm giải vây. Ngược lại một đám còn khoanh tay đứng nhìn giống như xem diễn.

"Tiểu tử, tự nghiệm một chút cuối cùng minh bạch chưa. Tên kia nói rất đúng. Ở Hắc Giác vực. Đừng cho bất luận kẻ nào nhìn ra được lai lịch của ngươi. Ở trong này không có người nào tốt cả, cho nên cũng đừng trông cậy vào sẽ có người trợ giúp ngươi. Bọn họ không bỏ đá xuống giếng chém thêm ngươi mấy đao đã xem như may mắn cho ngươi lắm rồi." Thanh âm của dược lão trong tâm trí Tiêu Viêm vang lên.

Tiêu Viêm gật gật đầu. Bàn tay chậm rãi nắm lấy chuỗi Huyền trọng thước.

Cử động của Tiêu Viêm làm sắc mặt ba tên đang đứng trước mặt hắn nhất thời phát lạnh, cũng không nói thêm gì vô nghĩa. Ba lưỡi đao sắc bén trong tay hung hăng tàn nhẫn chém thẳng hướng cổ Tiêu Viêm.

"Thình thịch. Thình thịch".

Lưỡi đao còn chưa tới mục tiêu. Một đạo bóng đen chợt loé. Ba người sắc mặt nháy mắt trắng bệch ra. Thân thể giống như bị một thanh búa lớn đập thẳng vào. Máu tươi trên mặt văng tung toé bám lên vách lều trướng làm hoen đỏ cả một mảng trướng lớn.

"Hồn đản."

Như ánh lửa chớp lên. Ba gã đồng bạn lập tức bị thương nặng làm tên gầy gò nam tử trong mắt hiện lên một chút hoảng sợ cùng ý nghĩ tàn nhẫn. Trong tay dây cung vừa muốn buông lỏng. Một đạo bóng đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hắn. Thanh âm lạnh lạnh nhẹ nhàng vang lên: *"Về sau trước khi động thủ. Tốt nhất phải minh bạch rõ ràng thực lực chênh lệch của song phương. Bất quá, ta nói thế nhưng có lẽ cũng không có lần sau"*.

"Phốc xuy." Tiếng nói chưa dứt. Huyền trọng thước đã nện trên lưng tên nam tử. "... " Một ngụm máu tươi bị cự lực chân áp phun trào ra.

Sắc mặt lạnh nhạt nhìn thân thể vô lực ngã xuống. Tiêu Viêm quay ngược tay đem Huyền trọng thước cắm lên lưng. Sau đó chậm rãi bước trên đường. Mà thấy hắn cất bước. Nguyên bản đám người thần tình vẫn còn động vẻ trên tức. Lúc này mới thoáng đại ra một cái, thần tình không khỏi hiện lên chút cổ quái. Nhìn theo đạo nhân ảnh kia mang theo mùi máu tươi

mà đi kèm theo vẻ mặt lạnh lùng không đổi.

Ngay khi Tiêu Viêm chậm rãi biến mất ở ngã rẽ cuối đường, trong đám người lúc này mới vang lên tiếng xì xào bàn tán. Vài người cười cười liếc mắt nhìn cỗ thi thể nằm trước đại môn. Trong mắt cũng không có gì thương hại. Còn chặc chặc tán thưởng nói: "*Hắc. Thanh niên nhân này thủ đoạn thật sự là đủ tàn nhẫn. Xuống tay rõ ràng dứt khoát. Giết người không có nửa điểm chần chờ. Thực lực và tính cách như hắc ở Hắc Giác vực này sống cũng ung dung nhàn nhã.*"

Lúc này Tiêu Viêm tự nhiên là không biết thủ đoạn tàn nhẫn vừa rồi của hắc đã được đánh giá cao thế nào. Xem ra, Lời dượng lão nói, Quả nhiên không giả.

Tiêu Viêm dọc theo mấy con đường tìm kiếm cuối cùng thất vọng phát hiện ra. Tiểu bộ lạc này không hề có cửa hàng nào bán bản đồ. Buồn bực lắc lắc đầu. Ngay khi hắc tính toán muốn tìm người hỏi thăm lộ tuyến. Một dáng người thân hình khá mập mạp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắc trên mặt kèm theo vẻ tươi cười.

"*Vị tiên sinh này muốn tìm mua bản đồ phải không? Vừa rồi ta thấy người dọc đường đều có hỏi!*" Mập mạp trước khuôn mặt đang nhú lại của Tiêu Viêm. Cười tùm tùm nói.

"*Người có?*" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn gã mập. Thản nhiên nói.

"*Ta là thương nhân đi lại ở hắc vực đại bình nguyên. Tự nhiên là phải mang theo bản đồ chính xác nhất.*" Mập mạp cười nói.

"*Giá cả?*" Thanh âm của Tiêu Viêm vẫn không có nửa điểm dao động. Tại Hắc Giác vực này. Không có cơm trưa miễn phí.

"*Ha ha. Nói thật với tiên sinh. Ở hắc vực đại bình nguyên. Cho dù người có được đồ cũng khó tìm được chính xác mục tiêu. Bởi vì trên bình nguyên thường thường có xuất hiện gió lốc đen che lấp mặt trời. Vào thời điểm đó, có bản đồ cũng vô dụng. Chỉ có những người có kinh nghiệm già dặn mới có thể thuận lợi đi ra khỏi gió lốc đen. Có điều tiên sinh là người mới đến. Hắc là cũng không có kinh nghiệm như vậy?*"

Mập mạp lắc lắc đầu, cười nói tiếp: "*Ta cũng không cùng ngài quanh co*

lòng vòng. Vừa rời tại đại môn của bộ lạc, thấy thực lực của ngài không tòi. Bởi vậy muốn mời ngài tham gia đội hộ vệ bảo hộ cho thương đội của ta. Nếu mục đích của ngài chỉ là muốn xuyên qua hắc vực đại bình nguyên. Vậy trên đường đi chúng ta có thể cùng đồng hành. Bất quá. Vì dân ngài đi ra khỏi đại bình nguyên. Thù lao lại, chỉ cần khi thương đội của ta gặp phiền toái sẽ cần ngài xuất ra một chút sức lực. Như thế nào?".

Nghe vậy. Tiêu Viêm nhíu mày. Ở trong lòng cẩn thận hỏi: "*Lão sư. Đúng như lời hắn nói sao?*".

"Ách! Hắc vực đại bình nguyên đích thật nổi danh là có gió lốc đen. Bất kể là cường giả như thế nào cũng sẽ bị lạc phương hướng trong đó. Nghe nói năm đó có một tên xấu số chạy loạn trong gió lốc đen. Kết quả bị cuốn bay vòng quanh đại bình nguyên hơn nửa vòng rồi kiệt lực mà chết." Dược lão chần chờ một chút. Nói tiếp: "*Đi qua hắc vực đại bình nguyên. Nếu đồng hành cùng thương đội có kinh nghiệm phong phú, thật ra đích xác có thể giảm đi rất nhiều phiền toái."*

"Ha ha. Nơi thương đội chúng ta muốn đi tới chính là Hắc Án thành bên trong Hắc Giác vực. Nơi đó ngày một có cử hành đại hội bán đấu giá cứ một năm một lần. Ta cần phải tăng mạnh lực lượng hộ vệ để nắm chặt thời gian tới cho kịp. Nói cách khác. Nếu không phải thế, ta cũng sẽ không tìm một người chưa quen biết như vậy." Mập mập cười cười, giải thích hành động liều lĩnh tự đến mời Tiêu Viêm của mình.

"Bán đấu giá đại hội?" Nghe câu này. Tiêu Viêm trong lòng thoáng động. Trong Hắc Giác vực. Hấp dẫn người ta nhất. Đó là những kì vật làm người ta lú lẫm. Mỗi một lần đấu giá hội đều hấp dẫn vô số người đến cạnh tranh đoạt vật.

Trong lòng lại lần nữa trầm ngâm một hồi. Tiêu Viêm cũng không chần chờ gì thêm. Gật gật đầu.

"Hợp tác rất nhanh. Người có thể gọi ta Đa Mã." Thấy Tiêu Viêm gật đầu. Mập mập nhất thời thở nhẹ nhõm một hơi. Túm túm cười chìa bàn tay về phía Tiêu Viêm.

"Dược Nham" Nhẹ bắt tay mập mập. Tiêu Viêm thản nhiên nói.

.....

(1). Thái điều = Trainee

(còn có nghĩa là đồ mới, đồ ăn của chim câu, kẻ mới đến, người tập sự)

-----oOo-----

Chương 380: Hắc băng, hắc phong bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bình nguyên tối đen rộng lớn, một đoàn xe bị phủ trên mình lớp bụi vàng vôi vĩa lướt đi trên đường, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Bên trong xe có chút xóc nảy, Tiêu Viêm đang khoanh chân ngồi, ở trước mặt hắn chính là vị chủ sự thương đội Đa Mã, nhóm hộ vệ của thương đội này cũng quả thực giống như hắn nhận xét cũng không phải là rất mạnh, trong đó người mạnh nhất thực lực cũng chẳng qua chỉ khoảng độ ngũ tinh đấu sư. Đương nhiên kẻ nọ vì có thực lực như vậy nên vốn là được Đa Mã cam kết thuê làm hộ vệ lâu dài, mà bọn chúng đối với Tiêu Viêm tự nhiên gia nhập ngang xương có chút không hài lòng cho lắm, bất quá trong một lần trên đường đi bị Tiêu Viêm "*không cần thận*" một chương bản cho văng ra sau xe ngựa hắn mới trở nên an phận hơn rất nhiều. Hơn nữa cũng bởi vì một chương kia, Đa Mã đối với Tiêu Viêm đã nhiệt tình lại càng trở nên tha thiết hơn rất nhiều, thế cho nên sau đó thậm chí còn trực tiếp mời hắn ngồi cùng xe ngựa đặc biệt khoản đãi, dù sao tại loại địa phương luôn bị đám cướp nguy hiểm rình rập này trong đoàn có thêm một gã cường giả tọa trấn mà nói quả thật rõ ràng khiến cho kẻ làm quản sự như hắn an tâm hơn không ít.

Lúc này Đa Mã đang lấy ra một bức bản đồ đã hơi ố vàng từ trong lòng, chậm rãi mở ra ở trên bàn phía trước mặt, ngón tay chỉ vào một điểm đỏ, cười tủm tỉm nói: "*Nơi này là điểm đến của chúng ta, Hắc Ấn thành, dựa theo tốc độ này hắn là có thể tới nơi vào buổi chiều ngày mai.*"

Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao chăm chú vào bản đồ ố vàng nọ, ánh mắt tại điểm nhỏ Hắc Ấn thành kia dừng lại một chút, sau đó rà theo một lộ tuyến định trước chậm rãi tìm lên, cuối cùng nhận thấy một vị trí được đánh dấu bởi một ngôi sao màu xanh nước biển.

"Nơi này hẳn là Già Nam học viện a?" Ánh mắt liếc liếc ngôi sao kia, Tiêu Viêm khuôn mặt điềm nhiên tùy ý hỏi.

"Án, đó chính là Già Nam học viện nổi tiếng trên toàn đấu khí đại lục, nữ nhi của ta chính là ở trong đó đó, ha ha." Đa Mã gật gật đầu, nhắc tới nữ nhi của mình khiến khuôn mặt mập mạp của hắn toát lên chút tự hào.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, đem cái lộ tuyến kia cẩn thận ghi tạc trong lòng, sau đó ánh mắt lại lần nữa quét về phía một khu vực màu đen bên ngoài Già Nam học viện. Khu vực màu đen này trên bản đồ bị chia thành nhiều khối lớn nhỏ không đồng nhất.

"Hiện tại "Hắc Giác vực" trên cơ bản đã bị một ít thế lực mạnh chia chác xong, tuy rằng hiện tại vẫn như trước kia vì tranh đoạt địa bàn mà không ngừng chém giết lẫn nhau, nhưng trong một thời gian ngắn sắp tới biến hóa hẳn là không lớn." Nhìn theo ánh mắt Tiêu Viêm, thân là thương nhân Đa Mã tự nhiên là hiểu được một ít nghi hoặc của hắn. Tuy rằng Đa Mã cũng có thể lờ mờ đoán được Tiêu Viêm hẳn là mới tiến vào Hắc Giác vực không lâu, nhưng hắn lại là khôn khéo không nói ra chút nào, ngược lại chỉ mỉm cười giải thích nói.

"Chúng ta sở dĩ muốn đi "Hắc Án thành" bởi vì đó là thuộc quản hạt của "Bát Phiến môn". "Bát Phiến môn" này là thế lực có uy tín lâu đời trong Hắc Giác vực, thực lực rất mạnh, nghe nói thủ lĩnh Viên Y của bọn họ, thực lực có thể xếp vào mười cao thủ đứng đầu Hắc bảng trong Hắc Giác vực, mà lần đại hội bán đấu giá này tại Hắc Án thành lại do "Bát Phiến môn" bọn họ chủ trì." Đa Mã ngón tay rê vòng tròn quanh Hắc Án thành, cười nói.

"Hắc bảng?" Danh từ xa lạ này làm Tiêu Viêm thoáng ngẩn người, thấp giọng lầm bầm nói.

"Ha ha. Hắc bảng này cùng với cường giả bảng của một đế quốc không có gì khác nhau. Chẳng qua Hắc bảng này lực cạnh tranh lại xa xa vượt qua cường giả bảng của đế quốc. Bởi vì vên vện trong không đến hai năm thời gian ba vị đứng cuối của Hắc bảng này đã trực tiếp bị thay thế mất. Nghe nói ba vị bị thay thế kia cũng là cường giả đấu vương cấp bậc a." Đa Mã lắc lắc đầu sợ hãi than.

"Nga?" Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút động dung. Phải biết rằng mười đại cường giả ở Gia Mã đế quốc kia cơ hồ ít nhất là phải gần mười năm mới có thể xuất hiện thay đổi. Mà ở nơi này cho dù là đấu vương cường giả cũng bị đào thải nhanh như thế, không khó có thể tưởng tượng lực cạnh tranh ở đây tàn khốc đến thế nào.

"Bài danh đầu trên Hắc bảng kia là những người nào? Thực lực ra sao?" Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm hơi có chút tò mò.

"Hai người bài danh ở vị trí thứ nhất, thứ nhì thật ra bởi vì quá mức thần bí nên rất ít người gặp qua. Cho nên ta cũng biết không nhiều, bất quá vị trí ba đã là cường giả khó lường, nghe nói thực lực sớm đã đạt tới đấu hoàng đỉnh phong, hơn nữa còn cực kỳ tinh thông luyện dược thuật. Có thể nói là luyện dược sư đệ nhất ở Hắc Giác vực được phần lớn mọi người tôn kính xưng là "Dược hoàng" Đa Mã trầm ngâm nói.

"Dược hoàng? Ngoại hiệu này cũng là thật sự có phân lượng." Tiêu Viêm thản nhiên cười cười hỏi thêm: "Hắn tên thật gọi là gì?".

"Ân, ta nghĩ hình như là tên là Hàn Phong a" Đa Mã ngúc ngắc đầu cười nói. *Bạn đang đọc truyện được copy tại*

"Xuy!".

Ngay khi Đa Mã nói dứt lời, ngón tay Tiêu Viêm giấu trong tay áo đột nhiên run rẩy kịch liệt, nấp giới màu đen trên ngón tay vậy mà lại nhin không được bộc phát ra ngọn lửa trắng sẫm, cuối cùng làm cho phần xe nơi ngón tay đặt vào trực tiếp bị đốt nóng hiện ra một cái lỗ nhỏ.

Nhấn đột nhiên biến hóa cũng là làm cho Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến, bất quá cũng may có tay áo che lấp, bởi vậy Đa Mã đối diện cũng không có phát hiện biến cố này.

"Lão sư, ngài làm sao vậy?" Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hắc sắc nhẫn, trong lòng thấp giọng nói, dị động lúc trước rõ ràng bởi vì Dược lão trong đó cảm xúc chợt xao động mạnh mẽ.

Câu hỏi của Tiêu Viêm cũng không nhận được câu trả lời, lúc này Dược lão giống như hoàn toàn lặng yên lại.

Cảm thụ được Dược lão hoàn toàn yên lặng, Tiêu Viêm cũng sáng suốt không có truy vấn thêm, chẳng qua trong lòng hắn lại đem cái tên Hàn Phong kia cẩn thận ghi nhớ, người này có lẽ cùng Dược lão trước kia có liên hệ khá lớn.

"Dược Nham tiên sinh, ngươi không sao chứ?" *Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm bỗng nhiên biến hóa, Đa Mã ở đối diện không khỏi có chút không yên nói.*

"Không có việc gì." *Cười cười, Tiêu Viêm vừa muốn nói chuyện, lại là chợt phát hiện bên ngoài xe ngựa xôn xao hẳn lên, từng đạo tiếng kinh hô truyền vào xe ngựa: "Mọi người chú ý, gió lốc đen chuân bị đánh tới, mau chuẩn bị dừng xe! Cẩn trọng không được phân tán để tránh khỏi lạc mất phương hướng."*

"Lốc đen? Thật sự là không tốt, dĩ nhiên lại gặp." *Nghe được tiếng kinh hô bên ngoài, Đa Mã sắc mặt khẽ biến, bất quá cũng không phải là cực kỳ khủng hoảng, hướng Tiêu Viêm nói: "Dược Nham tiên sinh, chúng ta trước tiên hãy xuống xe a, chỉ cần làm tốt công việc phòng hộ, nếu loại lốc đen này cũng không quá mạnh thì thật không đến mức sẽ tạo thành nhiều nguy hiểm."*

Gật gật đầu, Tiêu Viêm vén màn xe nhảy xuống, ngẩng đầu nhìn liền phát hiện bầu trời vẫn trong xanh hơn mười phút trước hiện tại lại bị mây đen quỷ dị che lấp toàn bộ tận đến chân trời, thậm chí tầm mắt hướng ra phía trước cũng bị trở ngại lớn. Hiện tại hẳn mới hiểu vì cái gì Đa Mã từng nói nếu gặp phải gió lốc đen thế này cho dù là có bản đồ cũng không làm gì nổi.

"Ha ha, Dược Nham tiên sinh, không cần lo lắng, ta đã cảm nhận qua một chút hướng gió, cũng không phải là rất lớn, đây cũng coi là may mắn trong bất hạnh đi a." *Đa Mã ở bên cạnh Tiêu Viêm cười nói: "Lốc đen này mặc dù là hắc vực đại bình nguyên tối là cái khiến người ta buồn bực nhất, bất quá cùng hắc phi tàn bạo mà so sánh lại đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất, gặp gió lốc đen nếu vận khí tốt còn có thể giữ được tánh mạng, nhưng gặp phải đại quân hắc phi lên đến ngàn vạn tên kia chỉ sợ cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết a."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, vừa muốn nói điểm cái gì thì lại chợt phát hiện sắc trời vốn đang có chút hôn ám chỉ qua một thoáng, hoàn toàn không có nửa

điểm báo trước lại trở nên tối mịt, không lâu sau cuồng phong gào thét đột nhiên từ không trung thổi quét xuống. Nhất thời, một vài người hình thể hơi yếu, thân thể liền bị cuồng phong thổi đến đung đưa, bọn họ sợ hãi chạy nhanh đến ôm lấy hết thảy vật thể bên cạnh.

Cuồng phong màu đen từ trên bầu trời thổi quét xuống, giống như miệng ác ma hung hăng mở lớn cắn nuốt hết thảy những gì gặp phải.

Cả đoàn xe được buộc chắc nối đuôi nhau tạo thành một vòng tròn. Mọi người tránh ở trong đó, vũ khí trong tay cắm sâu xuống mặt đất đem thân thể của chính mình giống như cái đinh cố định xuống.

Bóng tối đến nỗi không nhìn thấy cả ngón tay bao phủ mọi người, ở trong tiếng gió gào thét ai cũng không khỏi cảm giác bên cạnh chính mình không có người nào khác tồn tại.

Nửa quỳ trên mặt đất, Tiêu Viêm đem huyền trọng thước hung hăng cắm vào mặt đất, sau đó thân thể tránh ở phía sau bản thước rộng, nghe được cuồng phong thổi đập vào thước vang lên thanh âm bùm bùm, hấn sắc mặt cũng phải thoáng có chút biến hóa, không nghĩ tới này cái gọi là gió lốc đen lại mạnh đến vậy. Mà đây vẫn là theo như lời Đa Mã nói chỉ là gió lốc loại nhỏ, nếu là gặp khi mạnh nhất thì chẳng phải là có thể trực tiếp đem người cuốn đi luôn hay sao?

Hắc ám cùng cuồng phong không biết giằng co qua bao lâu thời gian thì mơ hồ lúc này trong bóng đêm Tiêu Viêm bỗng nhiên nhú mây, quay đầu đem tầm mắt gắt gao hướng tới một cái phương hướng mờ mịt. Nơi đó tựa hồ có chút quỹ dị ánh sáng đỏ chớp động, hơn nữa lại còn ần ần có âm thanh mơ hồ truyền lại.

Mở trừng hai mắt, cảm thụ được cuồng phong chung quanh tựa hồ có xu hướng yếu bớt, Tiêu Viêm sau một lúc bỗng nhiên khom khom thân mình lặng lẽ dời tới vị trí phát ra ánh sáng đỏ mờ mờ kia.

Di chuyển trong bóng đêm chừng vài phút đồng hồ, ánh sáng đỏ quỹ dị kia rốt cục đã xuất hiện ở trong tầm mắt Tiêu Viêm, qua ánh sáng đỏ mờ ảo nọ Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên phát hiện, hào quang màu đỏ kia vậy mà lại là một hình người có chút hư ảo, chẳng qua xem bộ dáng phiêu đảng như vậy lại cùng với Dược lão khi xuất hiện có chút không sai biệt lắm?

"Di? Người kia cũng là một cái linh hồn thể? Chẳng qua tựa hồ còn kém, đầu linh cấp bậc, không đúng! Có cái gì đó giấu ở trong bóng đêm, ngàn vạn lần không nên cử động!" *Bỗng nhiên Dược lão vốn vẫn yên lặng làm như phát hiện ra chuyện gì đó vội vàng hô.*

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, thân thể ngoan ngoãn ngã sấp trên đất, ngay cả khí tức cũng thu liễm lại.

"Các người đến tột cùng là ai? Vì cái gì đuổi giết ta? Ta tựa hồ chưa từng cùng các người từng kết thù kết oán!" *Linh hồn thể màu đỏ ở trong cuồng phong hoảng hốt nói, lúc này trước mặt hẳn là một mảng hắc ám, trên khuôn mặt hẳn có chút vận vẹo cùng sợ hãi.*

"Khắc khắc."

Trong bóng đêm, bỗng nhiên vang lên một trận cười khiến người ta lông tóc dựng ngược lên, chợt một đạo xiềng xích màu đen mạnh mẽ tự trong bóng đêm bắn mạnh ra, giống như một con rắn đen vô cùng linh hoạt trườn lên linh hồn thể màu đỏ.

"Đạo kia tựa như là từ một loại năng lượng cực kỳ quý dị ngưng tụ mà thành năng lượng xiềng xích vừa mới dính vào linh hồn thể màu đỏ thì từng đợt khói trắng bắt đầu từ trong cơ thể nọ bốc lên, tiếng kêu thảm thiết thể lương vang vọng. Bất quá mặc kệ hẳn giãy dụa như thế nào, cuối cùng thậm chí còn triệu hồi ra một ngọn lửa màu đỏ nhưng vẫn không có nửa điểm biện pháp đối với xiềng xích màu đen nọ, thế cho nên người kia cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nhìn linh hồn mình càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng bị xiềng xích phun ra một đạo hắc quang, bao vây lại.

"Khắc khắc, không quản người khi còn sống có bao nhiêu cường đại, nhưng chỉ cần trở thành linh hồn thể, liền trở thành mục tiêu đi săn của "Hồn điện" bọn ta. Tiếng cười khó nghe, dần dần rời xa trong bóng đêm, cho đến cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Trong bụi cỏ tối Tiêu Viêm cơ hồ hoàn toàn phong bế hô hấp, mồ hôi lạnh ướt quần áo, hẳn không nghĩ tới, tại trong gió lốc đen này vậy mà lại gặp được thần bí tổ chức vẫn đuổi giết Dược lão. Hơn nữa khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy rung động là thần bí nhân vừa rời ngay cả thân hình cũng không cần lộ ra, lại dễ dàng bắt gọn một linh hồn thể cấp bậc đầu linh không có chút nào lực phản kháng. Loại lực lượng này không khỏi vô

cùng khùng bố!

-----oOo-----

Chương 381: Hắc Ẩn thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ghé vào trong bụi cỏ, bốn phía cuồng phong gào thét rung động, trong bóng tối Tiêu Viêm không dám di động nửa điểm thân thể, sợ ấn núp trong bóng tối kia, thần bí nhân còn chưa đi xa, bỗng nhiên bạo nộ lên giết người.

Trong bóng tối, không có khái niệm về thời gian, ngay tại khi Tiêu Viêm trong lòng thoáng nổi lên một tia bồn chồn buồn bực, một luồng mỏng manh dương quang bỗng nhiên chiếu xạ vào, cảnh tượng trước mặt liền giống như một quả trứng nứt vỏ nhẹ nhàng vỡ tan ra, ánh dương quang ầm ập xua tan đi màn đêm hắc ám.

Ánh mặt trời vừa xuất hiện, từng luồng dương quang bắt đầu chiếu vào, cuồng phong đang bạo động cũng chậm rãi yếu bớt, cho đến cuối cùng tiêu tán.

Nhìn ánh sáng phát ra trên bầu trời, Tiêu Viêm lúc này mới thở ra nhẹ nhõm một hơi, thật cẩn thận bò người lên, ánh mắt quét một vòng chung quanh, chợt ở ngoài xa mấy trăm thước nhóm người của thương đội đang chinh đồn lại hàng hoá, lập tức vội vàng cất bước tiến lại gần.

Ngay khi Tiêu Viêm tới gần thương đội, đã thấy Đa Mã trên khuôn mặt không dấu nổi vẻ mừng rỡ.

"Được Nham tiên sinh, ngươi không sao chứ? Vừa rồi không thấy ngươi đâu cả làm ta vô cùng lo lắng." Đa Mã bước nhanh đón chào, thở một hơi cả giận nói.

"Không có việc gì, vừa rồi vô ý bị cuồng phong quét đi một đoạn." Nhìn thấy vẻ mừng rỡ trên khuôn mặt Đa Mã, Tiêu Viêm mỉm cười lắc lắc đầu, tuy rằng mập mạp này bởi vì thực lực của hắn mới lo âu như vậy, nhưng ít nhất so với đám người trong Hắc Giác vực, hắn tính ra cũng là một người

có tâm.

"Bị quét đi sao? Dược Nham tiên sinh thật đúng còn may mắn, nếu đôi là vận xấu đến, tất đã bị cuốn vòng quanh bình nguyên." Đa Mã tỏ vẻ nhận được cảm giác may mắn cười nói tiếp: "Dược Nham tiên sinh trước hết cứ tiến lên xe ngựa, ta sửa sang lại một chút hàng hóa bị thổi tán, sau đó sẽ tiếp tục khởi hành."

Gật gật đầu, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn đám người của thương đội đang chinh đôn hàng hoá, cũng không nói gì thêm, chui vào bên trong xe ngựa sau đó khoanh chân ngồi, trong lòng thật dài thở ra một hơi, đôi mắt hơi nhắm lại, một chút rung động vẫn như cũ còn sót lại, trong lòng lẩm bẫm nói: *"Đó là thực lực của Hồn điện sao? Quả nhiên đáng sợ."*

"Ăn cũng không là hoàn toàn như người chúng kiến. Ta lần trước có nói qua, "Hồn điện" có thủ đoạn chuyên môn đối phó với linh hồn thể. Hơn nữa linh hồn thể cũng không thể sử dụng đấu khí. Một một số người có được kì hoả, đem ngọn lửa đó biến thành bản mạng của linh hồn thể. Lúc trước gặp người của "Hồn điện". Ta đã bằng vào Cốt linh lãnh hỏa mới có thể thuận lợi đào thoát. Nếu không mà nói, chỉ sợ kết cục cũng chẳng khác gì với tên mà người vừa rồi chúng kiến". Dược lão âm thanh thoảng run rẩy vang lên.

"Bọn chúng sử dụng phương thức công kích cảm giác tựa hồ như đấu kĩ. Có thể cũng thuộc phạm trù đấu khí?" Nhớ tới đạo qui dị hắc xích kia. Tiêu Viêm thoảng có chút ngập ngừng nói. Bởi hắn cũng biết. Linh hồn thể tuy rằng không thể sử dụng đấu khí nhưng đồng dạng đấu khí cũng có chút tương đối hơi mất tác dụng đối với bọn họ. Nhưng vừa rồi nhìn thấy đạo hắc xích kia quán lên linh hồn thể màu đỏ, giống như lửa nóng gặp khối băng. Phản ứng kịch liệt làm người ta lú lười.

"Ăn. Lúc trước cùng bọn chúng tiếp xúc. Ta cũng có loại cảm giác này. Bất quá không có cơ hội nghiên cứu kĩ. Bây giờ nghĩ lại. Phương thức công kích của bọn chúng xác thực cùng thường nhân có chút bất đồng. Ta nghĩ. Chỉ sợ đó cũng là vì linh hồn thể ở trong tay bọn họ giống như đứa trẻ con, rốt cục là sẽ không có bao nhiêu phản kháng lực." Dược lão trầm ngâm nói.

"Bất quá hiện tại người cũng không cần hao phí tâm tư cho việc này. Chỉ cần ta ít xuất hiện. Bọn họ trong khoảng thời gian ngắn hẳn là tìm không

ra chúng ta. Mà hiện tại ngươi cần phải làm. Đó là trước khi bọn chúng phát hiện ra chúng ta, ngươi phải hết sức tăng cường thực lực của mình! Bằng không. Kết cục sẽ rơi vào vết xe đổ như kẻ vừa rồi." Dược lão ngưng trọng nói.

"Án." Trải qua vô tình gặp phải gió lốc đen lần này. Tiêu Viêm cũng là cảm thấy gấp gấp mãnh liệt rất nhiều. Hơn nữa những phương thức công kích quý dị của thần bí nhân kia cũng là làm cho hắn lo lắng. Dù sao. Những cái gì mà ta không biết mới là đáng sợ nhất.

"Bất quá chúng ta có lẽ phải dừng lại Hắc Án thành một ngày, nơi đó đấu giá hội, hẳn là sẽ có thứ ngươi cần, hơn nữa đại hội đấu giá ở Hắc Giác vực cũng không phải như ở Gia Mã đế quốc có thể so sánh, đến thì sẽ biết, nhưng có điều giá cả cũng đều là những cái giá trên trời, tiền mang theo trên người ngươi có đủ không? Ở Hắc Giác vực, không có tiền cơ hồ là sẽ nửa bước khó đi." Dược lão cười nói.

"Ách! Tựa hồ còn có hơn mười vạn kim tệ, số tiền này lúc trước ở Ô Thần Thành bán chữa thương dược mà có" Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt, nói.

"Hơn mười vạn!" Dược lão không nói gì, trầm ngâm một hồi bất đắc dĩ nói: *"Vừa vặn có thể để ngươi chi tiêu ở Hắc Giác vực, bất quá với số tiền này mà muốn đi đấu giá hội, quên đi."*

Xấu hổ xoa xoa đầu, Tiêu Viêm cười khò nói: *"Thật sự không được sao? Hay mua chút dược liệu rồi luyện chế đan dược xong sẽ đi bán đấu giá, đệ tử cũng chưa nghe nói qua là có Luyện dược sư nào lại thiếu tiền cả."*

"Cũng có thể bán đấu giá một chút Tử Tinh phối nguyên, hoặc là Địa hỏa liên tâm, thứ này ở Hắc Giác vực cũng có thể khiến cho một ít oanh động, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có vô số cường giả tu luyện hỏa thuộc tính công pháp bám riết không tha tranh đoạt". Dược lão cười nói.

"Làm sao có thể, Tử tinh phối nguyên kia đồ ăn yêu thích nhất của Thôn thiên mãng, không có Tử Tinh phối nguyên, chỉ sợ Thôn thiên mãng sẽ không nghe lời, ta làm sao bây giờ? Địa hỏa liên tâm, lúc trước đệ tử đã ăn một viên, chính mình cũng còn ngại không đủ, bây giờ cầm bán đấu giá?" Đảo cặp mắt trắng dã, Tiêu Viêm cắn môi nói.

"Hay là luyện chế đan dược bán đấu giá, hiện tại đệ tử tốt xấu cũng là"

Luyện dược sư có thể luyện chế ra tứ phẩm đan dược, ta nghĩ, cho dù là tại trong Hắc Giác vực này, tứ phẩm Luyện dược sư cũng sẽ không phải rẻ mạt như rau cải trắng tùm một cái là có một bó to?" Tiêu Viêm bĩu môi nói.

"Rau cải trắng? Cũng mệt! Người nghĩ đến cái thân phận tứ phẩm Luyện dược sư cũng không tôi, chỉ cần tùy tiện gia nhập vào thế lực một phương nào đó, đều sẽ có thể được đối đãi như thượng tôn, hơn nữa đãi ngộ tuyệt đối không thấp hơn so với đấu vương cường giả." Dược lão cười nhạo nói.

"Hắc hắc, sao được chứ!" Cười một tiếng, Tiêu Viêm bỗng nghe tiếng bước chân ngoài cửa xe, cũng đành chỉ cùng dược lão nói chuyện, đôi mắt nhắm chặt mắt, giống như lão tăng nhập định. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Từ khi trải qua trận gió lốc đen, đoàn xe của Đa Mã một đường thẳng tiến không gặp phiền toái gì, ngày hôm sau thời gian vào khoảng giữa trưa, đơn điệu một mảnh bình nguyên màu đen rớt cục đã dần dần xuất hiện màu xanh biếc, nhìn thấy điểm điểm vài nơi màu xanh biếc, đám hộ vệ có kinh nghiệm phong phú đều nhin không được thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần ra khỏi đại bình nguyên, như vậy sự an toàn tăng lên rất nhiều, dù sao hiện giờ trong thành thị, phần mỗi nơi đều có thế lực độc bá riêng, chỉ cần giao đủ tiền phí để đi vào, cũng sẽ không còn bị rơi vào những kết cục bị thảm cướp bóc hàng hoá như trên đại bình nguyên, mấy cái chuyện mổ gà lấy trứng, các thế lực cũng sẽ không đại dột làm.

Đương nhiên, sự tình cũng không có gì là tuyệt đối, nói cách khác, vì Hắc Giác vực này liền kề với bình nguyên hỗn loạn kia nên sự hỗn loạn cũng không thể nào đoán trước.

Bên trong xe ngựa, Tiêu Viêm kéo tấm màn xe, ngược đầu nhìn đám người của thương đội, cũng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Ha hả, lần này không có gặp bọn tàn bạo hắc phi, hàng hóa của ta cuối cùng cũng được an toàn đến nơi, không có thành viên nào thương vong, thật ra đã giảm đi được rất nhiều tiền bồi thường." Trên khuôn mặt béo úc của Đa Mã tươi cười như trút được gánh nặng, vận chuyển hàng hóa ở hắc vực đại bình nguyên, cơ hồ như là đánh đố với số phận, chỉ một chút vận khí không tốt, kết cục đó là rơi vào cái chết, dù sao ở Hắc Giác vực, muốn kiếm tiền không phải dễ dàng.

"Đúng rồi, Dược Nham tiên sinh, đây là chút thù lao của người, mặc dù nó không thể so với giá trị công sức của một đại đấu sư " Đa Mã từ trong lòng lấy ra túi kim tệ, đưa cho Tiêu Viêm, cười khỏ nói.

"Không, nếu không có Đa Mã tiên sinh dẫn đường, ta cho dù có đi mười ngày cũng khó đi ra khỏi hắc vực đại bình nguyên, số tiền này là tốt rồi." Tiêu Viêm cũng không cự tuyệt, tiếp lấy túi tiền liền mở ra, nhìn số phân lượng bên trong hẳn là khoảng năm nghìn kim tệ.

"Đa tạ Dược Nham tiên sinh." Đa Mã cảm tạ gật gật đầu, chọt từ trong lòng lấy ra mảnh tinh tế bản đồ, thấp giọng nói: "Ta nghĩ, đối với người mới tiến vào Hắc Giác vực, đồ vật này mới là trân quý nhất."

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, chậm rãi gật gật đầu, cũng không có chối từ.

"Ha hả, Dược Nham tiên sinh, ta xem tuổi của người cũng không phải lớn mà thực lực đã rất mạnh mẽ, nói vậy tu luyện thiên phú cực kỳ không kém, bất quá hành tẩu ở Hắc Giác vực, mọi sự đều phải lưu tâm, tốt nhất đừng cho người ta dễ dàng nhìn ra người là người mới tới, bằng không sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết." Đa Mã khẽ cười nói.

"Thụ giáo!"

Đoàn xe ra khỏi hắc vực đại bình nguyên, sau đó dần dần chậm lại tốc độ, ven đường chạy thêm gần hai cái giờ, rốt cục tầm buổi trưa đã qua một ngọn sơn lĩnh. Tại bên kia chân của ngọn sơn lĩnh, một tòa không lồ thành thị tối đen mơ hồ hình dáng như ẩn như hiện hiện ra, tại bốn phía nơi cổng của thành thị còn có thể mơ hồ thấy chen chúc rất nhiều tiểu hắc điểm, giống như những con kiến đang chui vào cái họng đang há to một màu đen tối.

"Ha hả, Dược Nham tiên sinh, đó chính là Hắc Ấn thành, bởi vì hai ngày này có bán đấu giá đại hội, bởi vậy rất nhiều thế lực ở phụ cận cùng với cường giả đều đã chạy tới, dù sao mỗi một năm một lần bán đấu giá đại hội đều sẽ có xuất hiện nhiều kì vật, nghe nói, năm trước bán đấu giá đại hội có cả một quyển địa giai cấp thấp đấu kĩ, lúc ấy thế lực khắp nơi vì vật kia mà thiếu chút nữa trực tiếp ra tay ngay trong phòng đấu giá, cuối cùng nếu không có thế lực cường đại của hậu chủ, chỉ sợ cũng trực tiếp biến thành một trường hỗn loạn chém giết cướp đoạt." Đứng ở trên xe, Đa Mã

nhìn toà thành thị dưới chân núi, cười nhìn Tiêu Viêm nói.

"*Địa giai đấu kĩ*" Nghe được đấu kĩ cấp bậc này, Tiêu Viêm khóe miệng nhìn không được hơi há hốc ra, quả nhiên không hổ là trung tâm lưu chuyển các loại bảo vật trên đại lục, loại cấp bậc đấu kĩ như vậy, ở trong Gia Mã đế quốc, cơ bản không có thể nhìn thấy.

"*Đi thôi.*" Đa Mã vung tay lên, đoàn xe lập tức lao xuống dốc, ven đường bám theo một luồng bụi vàng nhắm thẳng toà thành thị khổng lồ dưới chân núi hướng tới.

"*Hy vọng sẽ không để ta phải thất vọng*" Nhìn toà thành thị lớn dần trong tầm mắt, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói, trong lòng hơi có chút tò mò cùng chờ đợi.

-----oOo-----

Chương 382: Kinh tế Tiêu Viêm quần bách

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đoàn xe từ đỉnh núi đang vùn vụt đi xuống, hơn mười phút sau, liền tiếp cận cổng thành đen kịt kia, tốc độ mới từ từ chậm lại, sau đó từng người một xếp thành hàng, im lặng đợi theo đội ngũ để đi vào thành.

Tại trạm xe ngựa ở phía trước. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về phía thành lũy to lớn tối đen như mực kia, ánh mắt đảo qua ở chính giữa cổng thành ba chữ 'Hắc Án Thành' to đùng, tầm mắt chậm chạp dời đi, cuối cùng dừng lại trên người mười tên nam tử toàn thân y phục màu đen, bọn họ tựa hồ cũng như thành binh thủ vệ tại khu vực ngoại giới giống hệt nhau. Chỉ bất quá ở đây, bất luận người nào tiến vào trong đó, đều nhất định phải hướng về bọn họ nộp một khoản tiền lớn gọi là phí tồn nhập thành. Phải biết rằng, cái loại phí nhập thành này nếu là đặt giữa hoàn cảnh tại Gia Mã Đế quốc, e là trực tiếp sẽ dẫn tới bạo động ngay. Ấy vậy mà tại giữa cái Hắc giác vực này đây, nó có vẻ như là một chuyện quá đổi bình thường mà thôi.

"*Cút ngay cho ta! Ở trước mặt bốn đại gia mà định lúi mắt à.*" Ngay lúc Tiêu Viêm đang quan sát tòa thành thị tại Hắc giác vực vốn có phong cách đặc thù này thì, một giọng chửi gắt gỏng sung mãn, bỗng nhiên ở đằng

trước cách gã một đoạn không xa vang lên. Tiêu Viêm dờn ánh mắt qua, hóa ra một tên đại hán đầu bóng lưỡng, có lẽ là hạng người thiếu kiên nhẫn, một cái tát đem một tên nam tử ốm yếu trước mặt hắn xóc lên.

"Á!" Tên đại hán câu nói vừa dừng lại, nam tử ốm yếu bị hắn xóc lên đó đột nhiên chuyển thân, một thanh chủy thủ trong tay bào rất nhanh vạch xuống, chủy thủ vạch lên một đạo hàn mang, hung ác nhằm ngay yết hầu tên đại hán đầu bóng lưỡng đâm qua. Song may mà tên đại hán phản ứng nhanh nhen, vội vàng rút cổ lại, chủy thủ bị xô dịch một chút, đâm vào chỗ yết hầu cách nửa thốn(*). Nhất thời, tiên huyết phụt ra dữ dội, một tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trong miệng tên đại hán đầu bóng lưỡng vang lên.

Sau một kích đánh trọng thương tên đại hán đầu bóng lưỡng, nam tử gây yếu thân thể như cá chạch lắc lư, cơ thể như luyện xúc cốt công cơ rút lại tuốt ra khỏi y phục, ngay sau đó hắn lặn vào trong một bụi cây bên cạnh, biến mất không thấy nữa.

"*Tap chung! Đại gia phải xé xác người!*" Hai mắt đỏ ngầu đem thanh chủy thủ rút ra, tên đại hán đầu bóng lưỡng tuy đã mất đi lý trí cũng cầm đầu nhảy vọt vào bụi cây, sau một hồi lâu, một tiếng thét thê lương thảm thiết giống như lúc trước, từ trong bụi cây truyền ra. Mãi một lúc lâu sau mới dần dần tiêu tán.

Ở trước trạm xe. Tiêu Viêm hơi trợn mắt há hốc mồm hướng về phía bụi cây, nghe tiếng thét thảm thiết sau cùng đó. Gã biết, tên đại hán đầu bóng lưỡng kia e là khó giữ nổi tính mệnh. Chẳng qua khiến cho gã có chút kinh ngạc bởi thực lực tên đại hán hắn là nhị tinh Đấu sư, mà nam tử gây yếu ấy, đẳng cấp chỉ là Đấu giả thôi, chênh lệch giữa hai người lớn như vậy, lại bị nam tử gây yếu thừa cơ hội mà hạ độc thủ.

Sự quả quyết đáng ngạc nhiên như vậy thậm chí không hề có chút do dự, loại tâm ngoan thủ lạt đó quả thực khiến cho người ta lú lờ sợ hãi. Có thể sinh tồn được tại Hắc Giác Vực, người này quả nhiên không phải là hạng bình thường, đối với chuyện này mà nói Tiêu Viêm thật sự phải tiếp thu mới được.

"Ha ha! Được nham tiên sinh, sống ở Hắc Giác Vực, ngàn vạn lần đừng trông mặt mà bắt hình dong thực lực của thù nhân, bởi vì nguyên nhân đó mà hằng năm số người bị chết ở trong Hắc Giác Vực. Cơ hồ phải đem một

tòa thành mới có thể chát hết thi thể a." Đa Mã thấp giọng cười nói.

"Ừ!" Tiêu Viêm hơi gật gật đầu, tận mắt nhìn thấy một màn này, khiến gã hiểu được quy luật của Hắc Giác Vực triệt để.

Cảnh hai người chém giết lúc trước, giống như một chuyện cón con xen vào giữa, chỉ khiến mọi người xếp hàng ở đây có một số là theo dõi mà thôi, nhưng cũng không có bao nhiêu người đối với chuyện này mà phát ra lời cảm thán gì cả.

Đội ngũ chậm rãi tiến về phía trước, sau khi đợi gần nửa giờ, rốt cục đã đến lượt xa đội của Đa Mã, lúc xa đội đi vào cổng thành, gã vốn lạnh tay lẹ mắt đem một túi kim tệ thật lớn đưa qua. Tiêu Viêm mặt hơi biến sắc, thấy rõ ràng ràng, túi kim tệ thật lớn của gã lúc này đây, không ngờ vẫn còn ản một cái túi nhỏ ở trong tay.

Tên hắc y nam tử kia vẻ mặt lạnh nhạt, thu lấy kim tệ, tùy ý ước chừng trọng lượng, sắc mặt hẳn nhu hòa một chút, cũng không nói lời gì vô nghĩa. Khua tay lên, bèn mặc cho thương đội của Đa Mã tiến vào trong thành.

"Ha hả! Được nham tiên sinh, tiếp theo người định đi đâu vậy?" Tiến vào trong thành. Đa Mã cho xa đội dừng lại, cười hỏi.

"Ta định ở trong thành đi dạo trước đã. Đúng rồi! Không biết tại Hắc Ẩn Thành này chỗ nào nhiều được liệu nhất nhỉ?" Tiêu Viêm nhảy xuống xe ngựa, ngẩng đầu hỏi.

"Được liệu sao? Thế đương nhiên là 'Thiên Dược Phòng' rồi, chỉ cần người có đủ tiền, liền có thể mua được những dược liệu quý hiếm, mà ở bên ngoài vốn khó mà nhìn thấy được." Đa Mã cười nói.

"Ừ! Đa tạ, nếu đã như vậy, nhân tiện ở chỗ này cáo biệt người luôn nhé, ngày sau nếu có cơ hội gặp lại chúng ta tán gẫu tiếp." Chắp tay hướng về phía Đa Mã. Tiêu Viêm cũng không chờ hẳn đáp lại lời gì khách khí, gã liền chuyển thân chen vào giữa dòng người, sau đó rất nhanh biến mất không thấy nữa.

"Ai! Hy vọng có thể gặp lại thật ư, bất quá tại Hắc Giác Vực nhân số bị tử vong hằng năm, thì nhân vật mới tỉ lệ tử vong cao nhất a, đặc biệt là những

thanh niên có thực lực, tuổi trẻ khí thịnh, lại không biết thu liễm tài năng, tỏ rõ một bộ dạng đoản mệnh a. Chỉ có điều tên Tiêu gia hỏa này ngược lại cầu tiến hơn nhiều, nếu thủ đoạn lại tàn nhẫn hơn nữa, nói không chừng thật đúng là tài năng đứng đầu ở Hắc Giác Vực hỗn loạn này nhỉ." Nhìn hình bóng Tiêu Viêm biến mất. Đa Mã cười khở một tiếng, sau đó vung tay lên, đem xa đội hướng về một nhai đạo khác mà đi đến.

Chậm rãi đi xuôi theo nhai đạo, ánh mắt Tiêu Viêm không ngừng đảo qua những cửa hàng ở hai bên. Chẳng qua gã hơi im lặng, chính vì cái nhai đạo không đến trăm mét ngắn ngủn này, hãy còn thấy được không dưới mười cuộc đấu đả, thậm chí cả chuyện rút đao liều mạng huyết chiến, đối với loại chuyện này đây ở tòa thành này, cơ hồ chỉ có thể dùng một chữ để hình dung về nó, đó là: Loạn!

Trên đường tránh đi mấy cuộc liều mạng huyết chiến. Tiêu Viêm vòng qua hai góc đường, đi chừng hơn hai mươi phút sau, gã dời ánh mắt lướt qua, rốt cục dừng lại trên tấm biển của một cửa hàng chiếm một diện tích đất rất rộng, ở trên tấm biển màu hồng, viết "*Thiên Dược Phường*" ba chữ thật to phong cách cổ xưa.

"*Hắn chính là ở đây rồi?*" Trong lòng lẩm bẫm một câu. Tiêu Viêm phóng nhanh cước bộ, sau đó đi vào gian dược phường khí thế bất phàm này. Nhất thời, một mùi thuốc hỗn loạn trên trăm loại, liền phả vào mặt, khiến gã nhin không được muốn hắt hơi vì bị kích thích.

Bên trong dược phường, diện tích cực rộng, đồ vật bố trí ngang dọc trong tủ bày hàng bằng thủy tinh đều được xếp đặt rất chỉnh tề ngăn nắp, bên trong tủ bày hàng trong suốt, đặt đủ loại dược liệu. Lúc này, tại một vài tủ bày hàng ở phía trước, có không ít người đang bu lại, tiếng nói chuyện âm ỹ với nhau, không ngừng quanh quẩn ở chỗ đó.

Cước bộ thông thả bước qua phía tủ bày hàng thủy tinh, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua ở trong đó, trong mắt gã chợt hiện lên một chút kinh ngạc, quả thật đúng như lời Đa Mã nói, dược liệu bên trong cái "*Thiên Dược Phường*" này, xác thực tại ngoại giới rất khó tìm được, thật không hiểu ở nơi nào họ tìm ra cả mớ dược liệu hiếm lạ quy mô lại lớn như vậy.

Lắc lắc đầu kinh ngạc tán thán, tầm mắt Tiêu Viêm từ trên giá cả niêm yết ở bên dưới một góc dược liệu đảo qua, gã lại nhin không được kinh ngạc một hồi nữa. Một góc cao giai "*Mộc linh tam châm hoa*" tại ngoại giới tuy

là hiếm lạ, có thể bán ra nhiều nhất giá tiền chỉ chừng năm vạn kim tệ mà thôi, nhưng ở đây ước chừng tăng lên gần gấp ba lần a.

"Mười bảy vạn một gốc gia hỏa, ta trực tiếp đi cướp lấy là được rồi." Tiêu Viêm á khẩu lắc lắc đầu, dựa theo thân thể hiện tại của gã, có vẻ ngay cả một gốc *"Mộc linh tam châm hoa"* như vậy cũng mua không nổi.

Cười khở một tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm lại từ trên tủ bày hàng thủy tinh từ từ đảo qua tiếp, sau một lúc lâu sau, gã dừng lại chỗ sau cùng của tủ bày hàng đó, vẻ mặt hơi chết lặng, do xét kỹ lúc trước đây, gã thật đã đem một gốc dược liệu *"Phục tử linh đan"* được tìm thấy mà luyện chế toàn bộ, chỉ có điều trải qua tính toán của gã, nếu đem toàn bộ mớ dược liệu này mà mua lại, chí ít phải chừng tám mươi bảy vạn kim tệ a. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

"Hắc điếm! Hắc điếm a! Ví bằng Hải lão thì tốt rồi, lão thân là Thái thượng trưởng lão của Thước Đặc Nhĩ Gia tộc, xuất ra chừng này tiền khẳng định là không thành vấn đề." Trong miệng gã rì rả rầm rầm. Tiêu Viêm bỗng nhiên có chút quần bách, trước đây gã chẳng bao giờ để ý đến những chuyện tiền bạc này. Bây giờ vừa tiến vào Hắc Giác Vực, rốt cuộc lại vì tiền mà nổi lên khổ não.

"Sự phụ! Làm sao bây giờ?" Rơi vào đường cùng, trong lòng gã đành phải cười khở hỏi.

"Hắc hắc! Ta đã nói, sống giữa Hắc Giác Vực, kẻ không tiền nữa bước khó đi mà." Dược Lão nói đùa dí dỏm: *"Còn có thể làm sao bây giờ? Người nếu như không muốn lấy vật đổi vật, thế thì xoay chuyển chủ ý mua Phục Tử Linh Đan vậy, lấy tiền thừa lại đem mua hai bộ dược liệu mà luyện chế 'Tam văn thanh linh đan' đi, sau đó mang đan dược tới phòng đấu giá để bán. Bằng không mà nói, những dược liệu kia người nhất định phải suy nghĩ tìm cách đoạt tới tay thôi."*

"Ai, chỉ đành thế thôi." Thở dài một lúc. Tiêu Viêm lại bắt đầu quay đầu tìm mớ dược liệu để luyện chế ra Tam văn thanh linh đan đó, bất quá không tồi. Tam văn thanh linh đan chỉ thuộc loại tứ phẩm đan dược, cho nên yêu cầu dược liệu của nó, giá thấp hơn xa so với yêu cầu khi luyện chế Phục Tử Linh Đan.

"Đúng rồi! Thiếu chút nữa quên nói cho người hay một chuyện quan"

trọng, mặc dù chuyện này sẽ làm cho người vốn kinh tế không dư dả gì càng thêm đã rết vì tuyệt lại giá vì sương." Dược Lão giọng cười trên nỗi đau của kẻ khác, làm cho Tiêu Viêm hơi lo lắng.

"Chủ ý của người là muốn lấy 'Vãn lạc Tâm viêm' đúng không? Như vậy lại giống khi xưa thôn phệ Thanh liên địa tâm hỏa giống nhau thôi, cần phải tìm cách chuẩn bị tất cả đầy đủ." Dược Lão cười tít mắt nói: *"Thôn phệ Thanh liên địa tâm hỏa, là nhờ vào Huyết Liên Đan bảo hộ, mới khiến cho xác xuất thành công của người đại tăng. Bất quá do Vãn lạc Tâm viêm bài danh thứ mười bốn trên Địa hỏa bảng, hung hãn dữ dần hơn rất rất nhiều so với Thanh liên địa tâm hỏa bài danh thứ mười chín a. Cho nên, bây giờ người chuẩn bị, càng phải chu đáo hơn nữa."*

"Ách! Ta thiếu chút nữa quên mất chuyện hệ trọng này rồi." Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt bừng tỉnh. Ở lần đầu tiên gã thôn phệ Thanh liên địa tâm hỏa, nếu như không có Huyết Liên Đan trợ giúp, cuối cùng kết cục có thành công hay không, e cũng là lời nói suông vậy.

"Bây giờ chúng ta cần chuẩn bị những điểm quan trọng gì ạ?" Tiêu Viêm thấp thỏm hỏi.

"Lục phẩm đan dược! Linh đan tài liệu của nó trái lại không nhiều lắm, chỉ có bốn loại thôi: Tâm Hỏa Chi, Long Tu Băng Hỏa Quả, Thanh Mộc Tiên Đăng, còn có Ma hạch cao giai thủy thuộc tính một quả."

Câu nói thản nhiên, lại khiến cho Tiêu Viêm cước bộ đang đi đi lại lại chợt cứng đờ ra, khớp miệng hơi hơi run rẩy, không đề cập tới ba loại đầu đến cả cái tên dược liệu gã cũng chưa từng nghe qua, chỉ có một cái cuối cùng, nhất định khiến cho gã phát sinh loại kích động thờ hồn hèn. Lục giai ma hạch? Chẳng lẽ bảo gã đi giết một đầu lục giai siêu cấp ma thú có thể địch nổi cùng Đấu hoàng cường giả sao? Nếu muốn đâm đầu vào chỗ chết cũng không phải tìm cái loại biện pháp này chứ?

.....

Ghi chú

(*) tác (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tác, 10 tác là 1 thước TQ)

Chương 383: Luyện đan thoát bản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ Thiên Dược Phường đi ra, ngửa đầu nhìn lên không trung về mặt Tiêu Viêm có phần âm trầm, thở ra một hơi thật dài, từ giờ trở đi. Gã chính thức trở thành nghèo rớt mồng tơi a, bốn loại dược liệu để luyện chế Tam văn Thanh linh đan, không chỉ lấy toàn bộ mười ba vạn kim tệ trên người gã tiêu hao hầu như hết sạch. Hơn nữa cuối cùng còn xuất ra trọn ba bình – gồm hai mươi bảy viên Hồi khí đan, mới thuận lợi đem mớ dược liệu này từ về mặt kính ngạc của người bán hàng mà đoạt tới tay gã. Nên biết rằng, dựa theo giá thị trường, một viên Hồi khí đan có thể mua vào nhiều lắm chỉ có năm ngàn kim tệ một quả, mà bán tổng cộng hai mươi bảy viên. Cho dù bỏ đi con số lẻ, vậy cũng phải thiếu hơn hàng chục ngàn...

"Bản cùng sinh đạo tặc a! Hy vọng đừng có thất bại, bằng không thì. E là chỉ có thể đem bán tử tinh nguyên thôi." Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, mặc dù đã mua được bốn loại dược liệu để luyện chế Tam văn Thanh linh đan, nhưng với thực lực hiện tại của gã, vốn không có khả năng đạt tới xác suất thành công một trăm phần trăm. Thậm chí, nếu giữa bốn lần, có hai lần luyện chế thành công, vậy bảy giờ buôn bán cũng có thể kiếm được một khoản tiền rồi. Nhưng máu chột là gã căn bản không dám khẳng định mình có thể giữ nguyên xác suất thành công như vậy a, xưa kia tại Luyện dược sư đại hội ở Gia Mã Đế quốc, nếu không nhờ một chút may mắn. E rằng gã còn luyện chế không được loại Tam văn Thanh linh đan cao giai kia rồi, song ai có thể dám khẳng định, cái loại vận may này. Sẽ luôn luôn kết bạn ở bên người mình mãi chứ?

Quay đầu liếc nhìn tám bình dược phường một cái. Tiêu Viêm nghiên răng nghiên lợi sau khi mắng một câu *"Hắc điếm!"* nữa. Gã mới phát tay áo tiến lên nhai đạo, bắt đầu tìm kiếm một chỗ yên ổn có thể tạo điều kiện cho gã luyện đan.

Theo một hướng nhai đạo thông thả đi gần hơn mười phút sau. Tiêu Viêm dừng bước ở bên ngoài một quán trọ, sau một thoáng nghi hoặc, gã liền đi vào bên trong.

Trong một căn phòng nhỏ yên tĩnh. Tiêu Viêm mang mớ dược liệu mua

lúc này đặt ở trên bàn, vừa lấy ra gã vừa thấp giọng nói: *"May mắn thay vừa rồi Đa Mã đưa thù lao thì ta không có cự tuyệt mà thu lấy, bằng không bây giờ ngay cả tiền trọ phòng cũng không có mà trả. Việc này. Chắc chắc! Quả thật là mất mặt."*

Đem hết mớ dược liệu ra đây. Tiêu Viêm lại lấy một cỗ dược đỉnh cũng xem là rất cao cấp ra, làm xong hết thầy gã phủ tay, cười khỏ nói: *"Cứ xem như một phen rèn luyện cho thạo tay nghề đi nhĩ."*

Thủ chỉ bắn nhẹ ra, một tia Thanh sắc Hỏa diễm từ đầu ngón tay lại hiện ra, hỏa diễm rất nhanh bị bắn vào trong miệng dược đỉnh. Nhất thời, thanh sắc Hỏa diễm hóa thành hỏa diễm rần rần, bùng cháy lên ở trong dược đỉnh.

Nhìn Thanh sắc Hỏa diễm bốc dựng lên. Tiêu Viêm hít vào một hơi, đem mọi cảm xúc trong lòng kiềm chế xuống, tiếp đó thủ chỉ thon dài của gã dùng thủ pháp phi hoa trích diệp, như thiểm điện lướt qua ở trên bàn, một góc dược liệu vẽ lên thành một đường cong bị ném vào trong dược đỉnh, trong khoảnh khắc. Liền hóa thành bột phấn.

Trong căn phòng yên lặng Thanh sắc Hỏa diễm ở trong dược đỉnh nhảy múa lay động, bóng hoa lửa ở trên tường, nhe nanh múa vuốt, rất có thanh thế.

Góc dược liệu đó bị ném vào trong dược đỉnh, đủ loại dược phấn sáng bóng khác nhau, chậm rãi hội tụ, sau đó do dược hỏa diễm nóng rực tra khảo nó bắt đầu xuất hiện xu thế dung hợp.

Một giờ sau.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao như dán vào khóa đan dược dạng nguyên mẫu trong dược đỉnh, thủ chỉ từ trong nạp giới lấy ra một khóa dược hoàn màu tím, rất nhanh nhét vào trong miệng hơi hơi nhai lại nuốt xuống, thủ ấn đột nhiên thay đổi, chỉ thấy phía trong dược đỉnh. Thanh sắc hỏa diễm trong nháy mắt bị triệt tiêu, đồng thời miệng gã hé ra, tử sắc hỏa diễm phụt ra, mạnh mẽ tiến vào dược đỉnh.

"Thình thịch." Tử hỏa vừa tiến vào dược đỉnh, khuôn mặt Tiêu Viêm lại hơi biến sắc, chợt một tiếng bí hơi vang lên rất nhỏ. Một đồng tro màu đen theo đáy dược đỉnh chảy ra ngoài.

"Thất bại rồi." Nhìn đồng tro màu đen đỏ. Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Khi dung hợp đan dược. Quá hấp tấp nóng nảy. Chuyển đổi Hỏa diễm thì kém. Tâm tư không ổn định - tinh thần lại xao động. Luyện dược như vậy. Xác suất thành công mười phần cũng chẳng đạt đến hai - ba phần đâu." Dược Lão thanh âm thản nhiên, trong giới chỉ vang lên. Mang những sai lầm mà Tiêu Viêm mắc phải trong lúc luyện chế nói toạc móng heo ra (1).

Lặng lẽ gật gật đầu. Tiêu Viêm cũng không tìm lời gì để giải thích, im lặng đứng trước dược đỉnh hai phút sau, hít sâu vào một hơi, trong nháy mắt đem cảm giác bị thất bại lúc nãy hoàn toàn trục xuất ra khỏi đầu. Khuôn mặt gã không vui không buồn, bàn tay lay động, một tia thanh sắc hỏa diễm như bão táp lại bắn vào phía trong dược đỉnh.

Tâm tư gã tĩnh mịch, thanh sắc hỏa diễm giữa đôi đồng tử đen kịt đang nhảy múa lay động, bàn tay Tiêu Viêm ở phía trên bàn di chuyển, sau đó đột nhiên khế động. Nhất thời, một gốc dược liệu, lại bị quét vào phía trong dược đỉnh.

Luyện chế. Ở trong căn phòng yên tĩnh, tiếp tục lặng yên tiến hành, gần một giờ sau, con người trông rỗng hư mị của Tiêu Viêm bỗng mở to, thủ chương kết ấn như hồ điệp phi vũ (2), màu sắc rất rực rỡ đẹp đẽ. Miệng gã bỗng nhiên hé ra, tử hỏa bắn ra, thanh hỏa lặng lẽ tan biến.

Bên trong dược đỉnh, một khỏa đan dược màu xanh nhạt mượt mà, xoay tròn ở phía trên tử hỏa. Tử sắc và Lục sắc hoa văn đan xen mỹ lệ, chậm chạp hiển hiện ở phía ngoài đan dược.

"Hô!"

Quệt đi mồ hôi lạnh trên trán. Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, gã ngay cả Cốt linh Lãnh hỏa của Dược Lão cũng không có mạo hiểm mà gọi ra. Tuy rằng nếu như thành công mà nói, liền có thể khiến cho Thanh linh đan chính thức có đầy đủ ba thứ hoa văn, do đó giá trị của nó cũng tăng lên cực cao. Bất quá bây giờ, gã thật sự không dám khẳng định có năng lực để tăng lên một hoa văn giống như ở lần Luyện dược sư đại hội hay không, một lần nhanh chóng thành công, thời cơ lúc này của gã, phát tài hay làm giàu gì cũng phải dựa vào hai cái hoa văn "*Thanh linh đan*" này đây, nếu như

chỉ một chút bất cần, làm cho nó hỏng đi, thật đúng là khiến người ta phải á khẩu. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Giá trị khóa nhị văn Thanh linh đan này, có thể bán đâu giá khoảng bốn mươi vạn. Mà Tam văn Thanh linh đan, chính là có thể đạt tới sáu mươi vạn. Giá cả rất cao, đúng là tăng lên gần gấp đôi nga." Tiếng cười của Dược Lão, rất cảm dỗ vang lên.

"Bốn mươi vạn! Vậy ta có thể kiếm được một khoản lời kha khá rồi nhỉ." Khóe mắt nhảy nháy lên. Tiêu Viêm cố chống lại sự cảm dỗ, đem khóa đan dược cất vào trong bình ngọc, gãi duỗi chân nghỉ ngơi ở trên giường nửa giờ. Sau đó lại đứng dậy, đi tới cái bàn, bắt đầu tiếp tục luyện chế.

Trong khoảng thời gian suốt một buổi chiều. Tiêu Viêm đều ở tiết trong căn phòng nhỏ, luyện chế thêm mớ dược liệu còn thừa, vào lúc sắc trời dần dần âm đạm lại, dược liệu phía trên bàn. Rốt cục hoàn toàn bị luyện chế hết sạch, mà ở trên bàn, trong hai cái bình ngọc nhỏ, mỗi cái đựng một khóa đan dược tròn trĩnh màu xanh nhạt, hương thơm nhàn nhạt, mơ hồ thâm thấu ra phía ngoài. Khiến cho người ta thân thanh khí sáng (3).

Bên trong dược đỉnh, tử sắc hỏa diễm bốc cháy hùng hực, cuối cùng một khóa đan dược màu xanh, do ở giữa tử hỏa dược sẵn sóc ân cần, đã xuất hiện một đạo hoa văn màu tím nhạt. Bốn loại dược liệu thứ kém, lại có thể luyện chế ra ba khóa Nhị văn Thanh linh đan, xác xuất thành công cao như vậy, khiến cho người bị cứng lưỡi mà. Đương nhiên nếu không có kinh nghiệm phong phú của Dược Lão ở bên cạnh chỉ bảo, lại thêm công hiệu của Di hỏa. E là với luyện dược thuật của Tiêu Viêm có thiên phú đến cỡ nào, cũng không có khả năng đạt được cái loại xác xuất thành công sẽ làm người ta đỏ mặt tím tai vì ngưỡng mộ và đố kỵ a.

Tử sắc hỏa diễm đang chăm chú chậm rãi nhảy múa, con ngươi Tiêu Viêm cứ như nhìn dán vào khóa Thanh linh đan ấy do nhiệt độ bồi dưỡng đã dần dần hoàn thành, gãi khẽ liếm liếm môi, khóe mắt liếc qua hai khóa Nhị văn Thanh linh đan ở trên bàn. Đột nhiên, trong con ngươi đen kịt có chút rực cháy.

"Hắc! Ta biết ý nghĩ đen tối của ngươi rồi, còn không dần lòng dược định luyện chế Tam văn Thanh linh đan à." Dường như hiểu rõ Tiêu Viêm suy nghĩ cái gì, giọng cười giễu cợt của Dược lão, ở trong giới chỉ vang ra.

"Hắc hắc! Dù sao đã chế ra hai khóa Nhị văn Thanh linh đan, bây giờ cho dù thất bại một khóa cũng là có lãi rồi. Làm người mà không có tính mạo hiểm quả là đáng chán." Tiêu Viêm khòe miệng cười cười, ngón tay đeo giới chỉ màu đen khẽ bắn ra. Nhất thời, bạch sắc hỏa diễm dày đặc, chậm chạp bốc dựng lên.

Bạch sắc hỏa diễm dày đặc vừa xuất hiện, trong căn phòng nhỏ vốn nóng rực, nhiệt độ liền giảm xuống rất nhiều, sắc mặt Tiêu Viêm chậm rãi ngưng trọng. Gã tập chung linh hồn lực bao quanh Thanh sắc hỏa diễm, sau đó cẩn thận từng li từng tí đưa vào bên trong dược đỉnh. Mà tử sắc hỏa diễm ở trong đó, tại thời điểm Tiêu Viêm dùng một cỗ linh hồn lực ngoại trừ bị lừa ra khỏi dược đỉnh, nó cũng lạng lẽ tiêu tán mất.

Bạch sắc hỏa diễm tiến vào. Tử sắc hỏa diễm lui ra, gã nắm bắt thao tác rất ăn ý. Cả hai đều bị tinh thần lực của Tiêu Viêm hoàn toàn tập trung khống chế không sai một chút nào. Thậm chí là Dược lão, cũng phải phát ra một tiếng "Hả!" khe khẽ.

Bạch sắc hỏa diễm tiến vào trong dược đỉnh, do nhiệt độ đột ngột hạ thấp, dược đỉnh hơi run rẩy vài cái, vết nứt thật nhỏ, lạng lẽ lan tràn.

"Lãnh - Nhiệt luân phiên. Quả nhiên làm tổn hại đến độ bền. Hừ! Xem ra ta phải kiểm một cái dược đỉnh thật tốt, bằng không sau này luyện dược, lúc nào cũng phải phòng lo sợ a." Khóe mắt liếc qua những vết nứt nhỏ xíu kia. Tiêu Viêm than thở khẽ lắc lắc đầu, bất quá lúc này gã không có biến sắc mặt gì cả. Không chế hỏa diễm trong tay đang là điều kiện tiên quyết, bây giờ dược đỉnh vẫn còn có thể chống đỡ dược, cho tới khi gã đem khóa đan dược đó hoàn toàn luyện chế xong.

Phía trong dược đỉnh. Bạch sắc hỏa diễm dày đặc giống như một đám Tiểu Bạch xà, đang lượn lờ xung quanh đan dược. Từng đợt từng đợt nhiệt độ kỳ dị, cứ cách một khoảng thời gian lại mỗi khác đi, nó chậm rãi thẩm thấu vào bên trong đan dược. Sau đó, một cái hoa văn màu trắng rất nhỏ, bắt đầu dần dần lan tràn tại mặt ngoài khóa đan dược.

"Hảo! Lần này không chế hỏa diễm, so với lần trước tốt hơn rất nhiều." Nhìn động tác chế ngự Bạch sắc hỏa diễm tinh tế. Dược Lão gật gật đầu, có chút tán thưởng nói. Lúc này sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng nhất, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống, cho dù nói như thế nào. Cốt linh Lãnh hỏa cũng không phải là hỏa diễm thuộc về gã, vậy không chế được

nó, cực kỳ hao tâm tổn sức. Vì vậy gã lúc này, vốn không dám tùy ý trả lời với Dược Lão, gã rất sợ bị phân tán tinh thần lực. Nhiệt độ Hỏa diễm chỉ cần tăng lên một chút thôi, liền khiến cho khóa Thanh linh đan này biến thành phế liệu triệt để.

Cuối cùng do nhiệt độ bồi dưỡng, ước chừng duy trì liên tục gần nửa giờ sau, nhìn màu xanh nhạt phía trên đan dược đã bị hoa vãn màu trắng lan tràn được trọn một vòng. Tiêu Viêm lúc này mới thở ra một hơi, tâm trí vừa động. Linh hồn lực bao quanh Thanh sắc hỏa diễm dày đặc, nhanh chóng từ miệng dược đỉnh rút ra ngoài. Thủ chỉ vẫy lên một cái, hỏa diễm liền rút lại quay vào trong cái giới chỉ màu đen.

Bàn tay lay động, một cái bình ngọc lại hiện ra. Một khóa đan dược màu xanh lục từ trong dược đỉnh bắn ra, cuối cùng huyền phù ở trước mặt Tiêu Viêm. Bị gã yên yên ỏn ỏn thu vào trong bình.

"Hai khóa Nhị văn Thanh linh đan. Một khóa Tam văn Thanh linh đan. Ta nhất định phát tài giàu có rồi a." Lau mồ hôi lạnh ở trên trán. Tiêu Viêm nhìn ba cái bình ngọc, thu hoạch lớn làm trong đầu gã vốn tràn đầy mệt mỏi, giảm bớt đi rất nhiều. Tiến vào trong Hắc Giác Vực, gã mới biết được, bản thân mình hóa ra lại thiếu hụt tiền bạc nhiều như vậy. Luyện chế Phục Tử Linh Đan, phải có một khoản tiền lớn. Luyện chế cái gọi là Linh đan kia, càng cần rất nhiều tiền, lúc bấy giờ nợ nần càng thêm chồng chất. Trực tiếp khiến cho Tiêu Viêm hơi đau đầu nhức óc.

"Ca!" Đem bình ngọc thu vào trong nạp giới, tiếng vang rất nhỏ bỗng nhiên nổi lên ở trước mặt. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn một cái, thì ra những vết nứt trên dược đỉnh đã dần dần mở rộng, rốt cục thì sau một tiếng vang thanh thúy, đã sụp đổ xuống. Hóa thành những mảnh vỡ ở trên bàn.

"..." Nhìn dược đỉnh vỡ vụn. Tiêu Viêm hơi á khẩu, gã cười khổ nói: *"Lại một lần nữa tổn tiền mua dược đỉnh rồi."*

"Ai! Bây giờ. Trước tiên đi tới phòng đấu giá thôi."

Ghi chú

(1) Nguyên văn Nhất châm kiến huyết: Nói chính xác hạch tâm vấn đề

(2) Bướm bay múa

(3) Đồng tử trong suốt như pha lê, lòng đen trong trắng rõ ràng, thuần khiết không mờ đục, không có tia máu xâm phạm được coi là thần thanh, khí sáng – Theo tử vi tướng số trực tuyến

-----oOo-----

Chương 384: Phòng đấu giá Hắc Án

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chợ đấu giá Hắc Án

Đứng ở đầu con phố đông đúc người qua lại, Tiêu Viêm ngẩn đầu nhìn chợ đấu giá khổng lồ trước mặt, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng khâm phục. Lúc trước, khi thấy tổng hội đấu giá của gia tộc Mê Đặc Nhĩ ở đế đô của Gia Mã đế quốc, hắn còn vì quy mô của nó mà thấy hoảng hồn. Không nghĩ tới hôm nay tới Hắc Án thành mới biết được, chợ đấu giá của gia tộc Mê Đặc Nhĩ so với chợ đấu giá Hắc Án này không khác gà so với phượng.

Nơi cửa chính của chợ đấu giá Hắc Án, mấy chục nam tử mặc hắc y sắc mặt lạnh lùng, hông đeo vũ khí sắc bén, ánh mắt bén nhọn như ưng không ngừng quét qua dòng người qua lại. Chỉ từ khí tức ngấm ngấm thoát ra từ trên người những nam tử này, không ngờ có đến năm người đạt đến đấu sư, những người còn lại đều đến đỉnh của đấu giả.

Tùy tùy tiện tiện chọn ra vài người giữ cửa đều đã là đấu sư cấp bậc, xem ra thật lực của "*Bát Phiến Môn*" cực kỳ mạnh mẽ. Ít nhất Mê Đặc Nhĩ gia tộc không dám dùng đấu sư cường giả để canh cửa.

Quần chặt hắc bào to lớn quanh người, Tiêu Viêm hơi cúi đầu, bóng tối của vành mũ che kín khuôn mặt. Tại Hắc Giác Vực, nơi vô cùng hỗn loạn này, hắn hoàn toàn không cho rằng tùy ý để lộ thân hình của mình là một quyết định khôn ngoan.

Theo dòng người, Tiêu Viêm chậm rãi tiến vào chợ đấu giá, không gian

không lộ bên trong khiến hắn trong khoảnh khắc lại hơi có chút thất thần, lập tức ngay sau đó liền phục hồi lại, bước về phía đại sảnh ở trung tâm.

Trong chợ bán đấu giá này bốn phía có treo những màn ảnh cực lớn, danh sách những vật phẩm tham gia đấu giá cuộn dọc màn hình. Tiêu Viêm nhìn lướt qua một chút nhưng không phát hiện ra những thứ gì quá hiếm. Xem ra những kỳ vật kia vì để bảo trì tính thần bí nên không được trưng bày ra. Đương nhiên, một vài thế lực không nhỏ có thể thông qua một vài đường dây khác để thăm dò những bảo vật được giữ kín kia.

Ánh mắt sau khi quét qua một vòng dừng lại nơi cửa một phòng giám định bảo vật, Tiêu Viêm hơi ngần ngừ một chút rồi mới bước vào.

Bước vào nơi gọi là giám định này, Tiêu Viêm ngạc nhiên phát hiện, trong gian phòng không nhỏ này lại được chia thành hơn trăm mật thất. Chắc là để bảo vật không bị bại lộ nên mới xây thành như vậy.

Tiêu Viêm vừa bước vào phòng giám định bảo vật liền có một thị nữ ăn mặc cực kỳ nóng bỏng bước tới, âm thanh nũng nịu "*Tiên sinh, ngài lại giám định? Hay là định giá để bán?*"

"*Định giá*" Tiêu Viêm gắng ép giọng thành khàn khàn.

"*Mời theo ta*" Thị nữ cười thật quyến rũ, sau đó xoay người, hông eo ngúng nguẩy như rắn phò ra đường cong mê người, nhìn lâu khiến trong bụng người ta nổi lên tà hỏa. Xem ra, thị nữ nơi đây có vẻ đều được chuyên môn huấn luyện qua làm thế nào để mình hấp dẫn nhất trong mắt nam nhân.

Ánh mắt thu vào dưới vành nón, Tiêu Viêm không để ý đến thân hình đang uốn ẹo kia. Ở nơi vô cùng hỗn loạn như Hắc Giác Vực này, dù là nữ nhân sức trời gà không chặt cũng có thể khiến cho người ta ngã lộn ngửa. Cho nên Tiêu Viêm không dám cũng không muốn dính dáng gì tới nữ nhân nơi đây.

Đi theo sau được vài chục mét, thị nữ đến trước một mật thất nhỏ, cúi người cung kính, cười nói với Tiêu Viêm "*Tiên sinh, chỉ cần ngài đưa vật cần bán đấu giá cho đại sư trong kia đánh giá xem xét, sau đó có thể chiếu theo đẳng cấp và độ trân quý của vật cần bán sẽ có chỗ ngồi thích hợp*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đẩy nhẹ cửa gỗ màu đen đi vào, sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Trong mật thất rất sáng, một lão già đầu đã điểm bạc đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Viêm. Nhưng vì hấn dầu mình sau tấm áo choàng đen cho nên lão già cũng khó nhìn ra được gì.

"Mời ngồi" tùy ý chỉ vào một ghế trước bàn, lão già sửa sang lại một ít dụng cụ dùng để thẩm định xong, cúi đầu hờ hững nói "*Lấy vật người cần bán đấu giá ra*"

Tiêu Viêm vẫn bảo trì trầm mặc, không nói lời nào, bàn tay nhoáng lên, ba bình ngọc nhỏ xuất hiện trên bàn.

"Đan dược?"

Nghe được tiếng bình ngọc chạm vào mặt bàn, lão già hơi sững người, ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại nơi ba bình ngọc, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, mang vào một găng tay mỏng trong suốt, cẩn thận cầm lấy một bình, sau đó đổ viên đan dược màu xanh nhạt tròn tròn vào lòng bàn tay, đưa lên mũi ngửi mấy cái, ánh mắt dừng lại ở hai vằn xanh tím của đan dược, trầm ngâm một hồi, sắc mặt dần dần có chút biến hóa, kinh ngạc nói "*Đây là nhị văn thanh linh đan?*"

"Ừm" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, âm thanh vẫn khàn khàn như trước "*Vì người đã nghe qua tên của Nhị văn thanh linh đan, chắc cũng đã biết công hiệu của nó, giúp ta tính toán giá ban đầu để đấu giá đi*"

"*Ta phải kiểm nghiệm trước một chút*" Lão già lắc đầu, sau đó lấy ra những dụng cụ kỳ quái, loay hoay với đan dược cả nửa ngày mới ngừng lại, ánh mắt thắm thoáng thêm vẻ kì dị, như có thâm ý nói "*Đây là Nhị văn thanh linh đan, hơn nữa phẩm chất khá cao, dù là tứ phẩm luyện dược sư bình thường cũng khó luyện ra được*"

"*Theo cách tính của Hắc Giác Vực, viên Nhị văn thanh linh đan này giá thấp nhất khoảng ba mươi vạn. Dem ra bán đấu giá nếu gặp được vài thế lực giàu có tranh nhau, bán được năm mươi mấy vạn cũng không phải việc khó*"

"*Vậy coi cái này xem*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, giá này đã cao như hấn dự

kiến, cho nên liền đẩy bình đựng Tam văn thanh linh đan trước mặt qua.

"A?" Hơi giật mình, lão già cầm lấy bình, sau đó đổ một viên đan dược như phí thúy ra, ánh mắt quét qua ba vắn quán trên đan dược, gương mặt vốn bình đạm rốt cuộc cũng xuất hiện vẻ ngưng trọng. Nhị văn thanh linh đan tuy chỉ kém Tam văn thanh linh đan một vắn, nhưng giá trị của chúng lại cách biệt một trời một vực.

Nhị văn thanh linh đan tuy cũng có công hiệu giúp đấu sư đột phá trở ngại tiến giai, nhưng chỉ giúp thực lực tăng lên một hoặc hai tinh, hơn nữa tỷ lệ cản trở khá lớn. Còn Tam văn thanh linh đan, một khi dùng xong không chỉ có thể phá vỡ trở ngại, thực lực lập tức tăng lên ba tinh. Đương nhiên ngoại trừ trường hợp bản thân cố ý áp chế không cho thực lực tăng mạnh. Khi trước, lúc Tiêu Viêm dùng Tam văn thanh linh đan bởi vì lo lắng thực lực tăng quá nhanh khiến cho bản thân mất đi sự khống chế chính xác đối với cơ thể nên mới tích trữ những dược lực kia trong cơ thể, sau đó dược lực tiếp tục kích hoạt lại khiến thực lực hắn tăng mạnh. Từ những điều này có thể nhìn ra chênh lệch rõ ràng giữa Tam văn và nhị văn.

Đối với điểm này, lão già đã nhìn qua vô số bảo vật đương nhiên cũng biết, cho nên sắc mặt hắn mới thêm một phần kinh ngạc và ngưng trọng.

"*Tam văn thanh linh đan?*" giờ lên lật xuống viên đan dược màu xanh, lão già thấp giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ừ" Tiêu Viêm hờ hững gật đầu.

"*Hàng tốt*" lão già chép miệng. Hắn dù đã quen nhìn bảo vật cũng cho ra bình luận như vậy, chân chờ một chút, nói "*Tam văn thanh linh đan này giá ban đầu có thể là khoảng bảy mươi vạn kim tệ, sau khi đấu giá ta nghĩ có thể bán được khoảng chín mươi vạn kim tệ*"

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, thầm thở phào một hơi. Ba viên Tam văn thanh linh đan cộng lại giá trị đã gần hai trăm vạn, khoảng tiền này thật là kinh khủng, khó trách luyện dược sư là một nghề không thiếu tiền. Loại nghề một vốn vạn lời này đích xác khiến cho những nghề khác phải thềm thuồng.

Đương nhiên Tiêu Viêm cũng hiểu rõ loại một vốn vạn lời này điều kiện đầu tiên là cần phải có tỷ lệ thành công cao. Một vài luyện dược sư luyện

ché đan dược có khi mười lần mới thành công một lần. Mà giá của nguyên liệu để luyện chế Tam Văn thanh linh đan đã gần sáu bảy vạn kim tệ, lúc đó coi như tỷ lệ thành công là một phần mười, e rằng cũng chỉ vừa đủ giá vốn mà thôi. Dù sao không phải tất cả luyện dược sư trên thế giới này đều có sự trợ giúp thật lớn của Dược lão với kinh nghiệm vô cùng phong phú cùng dị hỏa kết hợp với nhau.

"Hai viên Nhị văn thanh linh đan, một viên Tam văn thanh linh đan. Tiên sinh, giá trị chỗ vật phẩm ngài muốn bán đã đạt tới mức khách quý cấp hai của chợ đấu giá Hắc Ấn chúng ta. Đây là số ghế của ngài. Chiều nay hội đấu giá chính thức bắt đầu, lúc đó xin mời đến ngồi đúng chỗ" Lão già cẩn thận bỏ đan dược xuống, sau đó lấy ra một tấm thẻ chế tạo từ ngọc Phi thúy đưa cho Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm gật đầu nhận tấm thẻ phi thúy, nói *"Hiện tại ta có thể đi chưa?"*

"A a, xin tiên sinh tùy ý" cất kỹ ba viên thanh linh đan, lão già cười nói, có lẽ là vì chúng mà thái độ của lão già đã tốt hơn một ít.

Nghe vậy Tiêu Viêm không nói gì thêm, đi ra đến cửa, mở cửa bước ra ngoài.

Nhìn cửa phòng chậm chậm đóng lại, rồi lại nghe bước chân dần dần đi xa, ngón tay lão già gõ nhẹ trên mặt bàn, một lúc sau, cúi nhìn ba viên Thanh linh đan, trong đôi mắt đục mờ lóe lên thần sắc kì dị.

"Người này trước kia chưa từng gặp mặt, một lần có thể lấy ra ba viên Thanh linh đan, có lẽ hẳn là một luyện dược sư, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp" Bàn tay vỗ vào một chỗ trên mặt bàn, vách tường mật thất đột nhiên chậm chậm lộ ra một hốc đen ngòm. Lão già cầm lấy ba viên Thanh linh đan, quay người đi vào trong đó, tiếng lẩm bẩm khe khẽ quanh quẩn trong mật thất yên ắng.

"Loại luyện dược sư có thể luyện chế ra Tam văn thanh linh đan ở Hắc Giác Vực này cũng không thấy nhiều. Loại người này, có thể Môn chủ sẽ cảm thấy hứng thú"

Chương 385: Đấu giá hội bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nào mình cùng lên xe buýt, nào mình cùng đi chơi nhé ^^

Ra khỏi phòng đấu giá Hắc Ấn, Tiêu Viêm lập tức trở về khách sạn, ở trong phòng nghỉ ngơi một lúc. Mãi cho đến khi đấu giá hội sắp bắt đầu mới định chỉ trạng thái tu luyện, mặc hắc bào vào, không nhanh không chậm rời khỏi khách sạn, một lần nữa hướng phòng đấu giá đi tới.

Khi Tiêu Viêm lại xuất hiện ở cửa phòng đấu giá, chứng kiến dòng người tập nập trước mặt với âm thanh tranh luận, chửi nhau âm ỹ, hấn thoáng có chút đại ra. Không nghĩ tới đấu giá đại hội thế nhưng lại hấp dẫn nhiều người như vậy. Quả nhiên không hổ là việc trọng đại của Hắc Giác vực a.

Thử thăm dò chen lấn giữa dòng người, Tiêu Viêm thoáng có chút bất đắc dĩ lui lại. Hắc Giác vực này cũng không phải là đế quốc, chen ngang liền bị mấy chục nắm đấm đánh bật lại ngay, dù sao, ở Hắc Giác vực, cũng không có kẻ nào ôn hòa với người ngoài cả, một lời không hợp, rút đao tử chiến là chuyện thường tình.

Rời khỏi dòng người ồn ào, ánh mắt Tiêu Viêm quét một vòng chung quanh, chợt dừng lại ở một đại môn khác của phòng đấu giá: Thông đạo. Thông đạo bên đó so với bên này là hai cảnh tượng hoàn toàn bất đồng. Thông đạo rộng mở, trên mặt đất trải một tấm thảm màu đỏ, chung quanh là mấy chục tên hắc y nam tử sắc mặt lạnh lùng. Trên người bọn họ mơ hồ phát ra hơi thở âm trầm và bạo ngược, khiến mọi người xung quanh kinh sợ không dám đụng vào. Thế nên bên thông đạo này mới hình thành một không gian trống không như vậy.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua, vừa lúc nhìn thấy một đám nhân ảnh đi vào thông đạo trải thảm đỏ kia. Ánh mắt đảo qua đám người kia, cuối cùng dừng lại trên người một vị thanh niên anh tuấn sắc mặt tái nhợt ở trung tâm. Theo dáng vẻ bề ngoài mà nói, tuổi của hắn có lẽ chỉ khoảng hai bốn, hai lăm, bất quá theo dao động rất nhỏ của những tia năng lượng ngẫu nhiên thẩm thấu ra không khí mà xét, chỉ sợ thực sự ít nhất đã là đấu linh cấp bậc.

"Người này thật không yếu a, hơn nữa còn trẻ như vậy? Xem ra trong Hắc

Giác vực này, quả nhiên là nơi ngoạ hổ tàng long a." Có một chút kinh ngạc nhìn thanh niên sắc mặt tái nhợt kia, Tiêu Viêm lẩm bẩm trong lòng.

"Quả nhiên là một đám biến thái, người nọ hẳn là Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng a? Hắc hắc. Nghe nói cách đây không lâu, một vị trưởng lão Bát Phiến môn mất tích có chút quan hệ với hắn a."

"Toàn thân huyết dịch khô héo, hoàn toàn bị người ta hút đi, loại sự tình này, hẳn chỉ có Huyết Tông là có hứng thú. Chỉ là không ngờ tới, hắn còn dám tới hang ổ của Bát Phiến môn."

"Hắn có cái gì mà không dám" Cha của hắn bài danh thứ năm trong Hắc bảng. Khoảng cách giữa Viên Y với hắn còn thật xa a, hưởng hồ, thế lực Huyết Tông so với Bát Phiến môn cũng mạnh hơn, bọn họ dám ở đây động vào Phạm Lăng ư? Không sợ cha hắn giận dữ, dẫn người huyết tẩy Hắc Ấn thành sao?"

Những lời khe khẽ của người nọ truyền tới làm trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút giật mình. Ánh mắt lại một lần nữa nhìn thanh niên sắc mặt tái nhợt kia, đem Huyết Tông thế lực ghi tạc trong lòng.

Như nhận thấy được một đạo ánh mắt nhìn chăm chú, thanh niên sắp tiến vào phòng đầu giá bỗng nhiên dừng lại một chút, hơi hơi nghiêng đầu lạnh lùng, ánh mắt không chút tình cảm liếc nhìn Tiêu Viêm đang ẩn thân dưới hắc bào cách đó không xa kia. Nhất thời chân mày hơi nhíu lại, chần chờ một chút, ánh mắt mang chút nghi hoặc, quay đi tiếp tục tiến nhập phòng đầu giá.

"Hắc Giác vực này quả nhiên không có nhiều người bình thường." Ánh mắt lạnh lùng âm trầm của thanh niên kia làm cho Tiêu Viêm có loại cảm giác giống như ở trong bóng tối bị một con dơi hút máu vậy, trong lòng cười khổ nói.

Sau khi đám Huyết Tông kia tiến nhập phòng đầu giá, những nhóm người khác liên tiếp tiến vào trong đó. Mà những nhóm người này, từ lời bàn luận của những người chung quanh, đều không một ngoại lệ, toàn bộ là thế lực mạnh mẽ một phương. Việc này làm cho Tiêu Viêm có chút mở rộng tầm mắt.

Nhìn thông đạo thăm dò thoáng đặng mà yên tĩnh kia, lại nhìn đại môn

chật như nêm bên này, quả thật có chút...

"Mẹ nó. Không phải là có khách quý tạt thôi sao, phong cách cái rắm a. Bát Phiến môn này thấy tiền sáng mắt, lão tử bán đấu giá hơn năm mươi vạn cũng không cấp cho một cái." Ngay lúc ánh mắt Tiêu Viêm quét về phía thông đạo thăm dò kia, một vị gầy gò nam tử cũng bị người ta chen lấn ra, hắn nhìn thoáng qua thông đạo thăm dò kia, nhin không được thấp giọng mắng một câu. Bất quá nhìn trong ánh mắt của hắn, rõ ràng là có một chút ghen tị.

Hướng về thông đạo, từ trong tay áo lấy ra nạp giới, hé ra Phi Thúy tạt phiến. Tiêu Viêm nhớ ở giám bảo thất kia, lão nhân kia nói thứ này là nhị cấp khách quý tạt a!

"Mẹ nó, nhìn cái gì vậy, muốn chết a!" Cảm giác được ánh mắt của Tiêu Viêm toàn thân được bao phủ bởi hắc bào nhìn qua một chút, gầy gò nam tử vẻ mặt hung tợn nói.

Không để ý đến tên thần kinh này, ở trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Tiêu Viêm lập tức hướng thông đạo thăm dò đi tới.

"...Người này" Nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, tên gầy gò nam tử kia nhất thời bĩu môi, lúc trước hắn cũng nhìn thấy Tiêu Viêm bị người ta xô đẩy ra, bởi vậy sẽ không cho rằng tên gia hỏa này lại có thể có được khách quý tạt của phòng đấu giá Hắc Ấn được. Dù sao, cái trưng tạt kia, ngoại trừ một ít người thực lực không kém có tư cách sở hữu, ngoài ra, cần phải bán đấu giá vật phẩm trên hai trăm vạn mới có thể miễn cưỡng được cấp cho tam cấp tạt phiến.

Hai trăm vạn. Cái giá này đối với đại đa số mọi người ở Hắc Giác vực mà nói, đều là một con số trong mơ. Điểm này từ việc Tiêu Viêm một đường hộ tống Đa Mã chỉ lấy đến năm nghìn kim tệ có thể nhìn ra. Một đại đấu sư còn như thế, càng không nói đến những kẻ khác. Trên thế giới này, tiền cũng không phải dễ kiếm. Bất quá trong Hắc Giác Vực, đại đấu sư, đấu linh, thậm chí đấu vương cũng không phải là hiếm thấy. Chức nghiệp mà đại đa số mọi người thèm thuồng là luyện dược sư a. Dù sao điều kiện ban đầu để trở thành Luyện dược sư kia, đã hạn chế gần chín phần mười số người hy vọng với nó.

Mà cũng vì những lý do đó, hán tử gầy gò kia mới vừa rồi âm thầm có

chút châm chọc với hành động của Tiêu Viêm. Nhưng cũng không được bao lâu, biểu tình trên khuôn mặt hung tợn kia lâm vào cứng ngắc. Bởi vì Tiêu Viêm vền vền dừng lại ở trước thông đạo một lúc, sau đó ngêng ngang tiêu sái đi vào. Bạn đang đọc truyện được lấy tại châm com.

"Mẹ nó, có tân tạp cũng tới chen lấn, có bệnh a?" Ánh mắt có chút ghen tị, mà sau đó lại có chút đỏ bừng bởi khi Tiêu Viêm tiến nhập phòng đấu giá, đầu còn quay lại phía sau, nhìn gầy gò nam tử một cái, nam tử này giậm điên đầu, hẳn cảm giác được dưới hắc bào là một đôi mắt trêu tức.

Tiến vào thông đạo, ánh sáng có chút ảm đạm, đến cuối hành lang sau đó rẽ ngang, lập tức tiếp nhập phòng đấu giá lớn vô cùng. Sự khổng lồ của phòng đấu giá hiện lên trước mặt Tiêu Viêm, làm cho hắn không khỏi hít nhẹ một hơi lương khí.

Phòng đấu giá này, so với những phòng đấu giá Tiêu Viêm thấy qua đều lớn hơn rất nhiều. Vô số chỗ ngồi đàng, còn ánh sáng từ bàn đấu giá cơ hồ là được làm bằng ngọc thủy tinh làm cho người ta có chút hoa mắt.

Một thị nữ tú lệ nhanh chóng bước tới, cung kính chào.

Tiêu Viêm không trả lời, trực tiếp đem Phi Thúy tạp phiến đưa ra. Vị thị nữ kia nhìn thấy nhan sắc của tạp phiến trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, thái độ cũng cung kính hơn rất nhiều. Hơi hơi khom người, ôn nhu nói: "*Tiên sinh là khách quý nhị cấp. Xin mời theo ta.*"

Nói xong, thị nữ này vội vàng mang Tiêu Viêm đi xuyên qua cái sân lớn gần hết mười phút, cuối cùng dừng lại ở một nơi gần đài đấu giá, mỉm cười chỉ một ghế ngồi với Tiêu Viêm. Sau đó khom người trở ra.

Tiêu Viêm đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung to lớn và mềm mại được chế tác tinh xảo, cảm giác mềm mại làm cho thân thể hắn cơ hồ có một loại cảm giác muốn cuộn mình vào vậy. Không khỏi lại thở dài, đây chính là đặc quyền a, từ tiền mà có quyền, từ việc đơn giản cũng biến thành phức tạp a.

Ngồi ở trên ghế, mày Tiêu Viêm bỗng nhướng lên, ngẩng đầu lên, ánh mắt quét về một loạt ghế cách đó không xa ở đằng trước. Lập tức nhìn thấy Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng khi nãy nhìn thấy ở trước cửa. Về mặt hắn có một chút kỳ dị đang nhìn mình.

Bên dưới hắc bào, lông mi của Tiêu Viêm thoáng cau lại, không để ý tới hẳn nữa, lập tức nhắm mắt im lặng đợi đến thời gian khai mở đấu giá hội.

"*Thiếu tông chủ, sao vậy?*" Thanh niên sắc mặt tái nhợt kia chậm rãi thu hồi ánh mắt. Bên cạnh hắn, một lão giả đồng dạng cũng mang khuôn mặt tái nhợt thấp giọng hỏi.

"*Không có gì, chỉ là cảm giác tên kia có chút kỳ quái, hơn nữa nhìn qua, trong lòng ta lại có loại cảm giác kiêng kỵ kỳ quái.*" Nói tới đây, Phạm Lăng tự cười nhạo chính mình lắc lắc đầu.

"*Ha hả. Thiếu tông chủ hẳn là nhìn sai rồi a. Tuy rằng công pháp Huyết tông của chúng ta cực kỳ âm hàn, trời sinh đối với một số cực hạn ngọn lửa rất úy kỵ, bất quá cái loại ngọn lửa cấp bậc này, toàn bộ Hắc Giác vực không vài người có được đâu.*" Lão giả cười nói

Cường giả trong khu vực, gã hắc bào nhân này, rõ ràng không ở trong số này, hẳn cũng không suy nghĩ nữa, ánh mắt hướng đến cái bàn thủy tinh kia, thấp giọng lầm bầm nói: "*Không biết cái tin tức kia thật hay không, nếu đúng là như vậy, phụ thân nói, mặc kệ phải trả giá lớn đến chừng nào, cũng phải đoạt tới tay!*"

"*Hắc hắc thiếu tông chủ cứ an tâm, tông chủ đại nhân đã có chuẩn bị trước. Cho dù vật kia rơi vào tay người khác, người kia cũng tuyệt không thể đi ra ngoài Hắc Ấn thành mười dặm!*" Lão giả cười cười nói.

"*Vậy thì tốt.*" Khóe miệng gợn lên một chút âm lãnh, thanh niên cũng dần dần nhắm mắt, im lặng chờ đấu giá hội bắt đầu. Lúc Phạm Lăng nhắm mắt cũng là lúc cách họ không xa, một vài thế lực lớn cũng âm thầm to nhỏ, nếu có thể nghe thấy được chuyện tất cả bọn họ nói với nhau, sẽ phát hiện một điểm giống nhau, đó là chuyện các thế lực này nói đến đều dính dáng đến một kiện đồ vật, mà kiện đồ vật này có lẽ là vật đấu giá cuối cùng của đấu giá hội này!

Hơn nửa canh giờ từ lúc Tiêu Viêm nhắm mắt, một tiếng chuông ngân thanh thúy chậm rãi vang lên. Nghe được tiếng chuông này, Tiêu Viêm cũng dứt ra khỏi trạng thái tu luyện, nhất thời, âm thanh âm ỹ giống như ma âm qua não bị thổi bay đi hết, làm cho bọn người kia hung hăng lắc lắc đầu rồi dần bình tĩnh xuống, ngẩng đầu nhìn thủy tinh đài. Lúc này, trên đó

đã có một vị đấu giá sư đầu bạc lão nhân đứng lặng cười tủm tỉm.

"Rốt cục cũng bắt đầu rồi!" Nhìn hội trường chật ních, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói. Trong con ngươi tối đen có chút chờ mong.

-----oOo-----

Chương 386: Phi hành đấu kĩ-Lôi bức thiên dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng chuông trong trẻo chọt vang vọng quanh phòng đấu giá đem sự huyền ảo đến hỗn loạn lúc này từ từ áp chế lắng xuống. Vô số ánh mắt cuồng nhiệt đều bắt đầu hướng lên trên đài thủy tinh.

"A a. Chư vị, đã khiến các vị chờ lâu rồi! Đã như vậy ta cũng không dám nói vòng vo nữa để khỏi khiến các vị nóng ruột thêm."

Một vị... lão giả tóc bạc trang phục chỉnh tề đem ánh mắt lão luyện đảo một vòng qua toàn trường dày đặc những người là người, cuối cùng tập trung về phía những thế lực ngồi trên hàng ghế đầu mà đồng dục hô, thanh âm hùng hậu vang vọng. Là một gã chủ sự bán đấu giá kinh nghiệm phong phú, hẳn rất rõ ràng những người phía dưới lúc này đang cần cái gì. Cho nên, nghi thức khai mạc gồm những lời giới thiệu vô nghĩa trực tiếp bị hắn vất đi. Bất quá quả thật chiêu thức ấy của lão nhân đúng là mang đầy đủ vị cay của gừng già, hiệu quả khiến cả sảnh đường ào ào ủng hộ. Ít nhất là ngay cả vị Huyết tông thiếu tông chủ kia bình thường lạnh lùng như một tảng băng cũng khẽ gật gật đầu.

"Là một đại hội bán đấu giá do Bát Phiến môn chúng ta chủ trì, tất nhiên cũng sẽ không làm cho mọi người phải thất vọng." Lão nhân vỗ vỗ tay cất cao giọng nói: "Ta tuyên bố. Hắc Án thành đấu giá hội. Hiện tại bắt đầu!"

Giọng nói vừa dứt thì đài thủy tinh thật lớn lúc này đột nhiên bùng lên một đợt ánh sáng chói mắt. Qua một lúc lâu khi ánh sáng dịu xuống, trên đài thủy tinh ngay phía trước mặt lão nhân đầu bạc chủ sự bán đấu giá hiện rõ một thanh trường kiếm màu xanh đậm. Thanh kiếm này dưới ánh sáng của những ngọn đèn lại ánh lên nét sáng bóng rục rờ. Qua dấu vết năng lượng

lưu chuyển quang thân thì hiển nhiên đây là một thanh ma hạch vũ khí đã được danh sư tỉ mỉ rèn luyện.

"Kiếm tên Hàn Phong. Do sắt rèn thành, có thể nói là chém sắt như bùn (sắt chém sắt...lão tác giả dở hơi...). Hơn nữa để hoàn mỹ lại được khảm thêm một quả tam phẩm băng hệ ma hạch. Nếu người sử dụng tu luyện thủy thuộc tính cùng băng thuộc tính thì uy lực tất nhiên là cao thêm một bậc, không thua kém thần binh lợi khí. Mặc dù chỉ là một vật phòng thân nhưng chừ vị nếu là có hứng thú cũng không nên tiếc rẻ chút tiền trong túi a. Tiền tài cố nhiên là đáng quý, nhưng trước tiên cũng phải còn mạng mới có điều kiện để mà hưởng thụ phải không? Hà hà..." Lão nhân tay cầm lên cây kiếm. Thân kiếm khẽ rung động bốc lên hàn khí nhàn nhạt, hình thành nên một màn sương trắng mờ mịn như có như không. Hắn quay đầu nhìn xuống phía phòng đấu giá mỉm cười nói: "*Giá khởi điểm là mười vạn. Chừ vị! Mời!*".

"*Ma hạch vũ khí sao?*". Tiêu Viêm lâm bẫm một tiếng, đối với thanh kiếm kia hắn cũng không có hứng thú lắm. Hiện tại hắn đã quen dùng huyền trọng thước, loại vũ khí này hình thể hùng vĩ khiến cho khi công kích mang lại uy thế áp đảo đối thủ, nếu đổi lại để cho sử dụng loại vũ khí dài mảnh mang tính phiêu dật như trường kiếm thật sự là có chút không thích nghi nổi. Bởi vậy hắn cũng không có ý tham gia nâng giá. Dù sao hắn cũng biết tổng hàng tốt chân chính còn ở phía sau kia.

Đương nhiên Tiêu Viêm không có hứng thú không có nghĩa là người khác cũng không có hứng thú. Lấy chiến sĩ mà nói, có một thanh vũ khí vừa tay cũng quan trọng như được đỉnh đối với luyện dược sư bình thường vậy. Đó là công cụ kiếm cơm. Bởi vậy, lão giả tóc bạc vừa dứt lời là cả phòng đấu liên tiếp vang lên không ít thanh âm ra giá.

Vật phẩm đầu tiên này chỉ qua vài lần nâng giá liền bị một gã nam tử gầy yếu thần tình hưng phấn lấy mười lăm vạn kim tệ thành công mua về.

Sau đợt đấu giá đầu tiên thuận lợi hoàn hảo, kế tiếp trên đài lại xuất hiện thêm nhiều loại bảo vật khiến mọi người phải đổ mắt thèm thòm. Bảo giáp, đấu kĩ, công pháp, dược liệu lần lượt xuất hiện. Thậm chí có một lần Tiêu Viêm còn có chút ngạc nhiên nhìn một vị tiểu mỹ nhân bị đem ra trình diện. Nàng tuổi cũng không lớn, nhìn qua có lẽ chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi nhưng thân thể nảy nở gợi cảm khiến người khác phải lú lỏi. Có thể nói là một Lolita tiêu chuẩn. Gương mặt lại tràn ngập vẻ khiếp

đảm nhất thời liền khiến lũ nam nhân cả ngày chỉ biết sát phạt trong sảnh kích động ra mặt, cả đám như phát cuồng này cuối cùng lại đem giá cả nâng đến tận gần mười ba vạn. Làm cho vị chủ trì tóc bạc trên đài cười cầu tài đến như rách cả miệng. Tiêu Viêm ngồi trên ghế mềm thản nhiên quan sát diễn biến của trò hề này. Mắt khẽ nheo nheo cố đợi xem có thứ gì có thể làm cho hắn động tâm không.

Đến tận bây giờ đợt đấu giá này cũng không có xuất hiện vật gì có khả năng làm không khí toàn trường sôi sục. Hơn nữa những thế lực tai to mặt lớn, tiềm lực tài chính mạnh mẽ ngồi trên hàng ghế đầu đến tận giờ phút này cũng không có đến một lần ra giá.

"Đinh"

Lại là một đạo tiếng chuông thanh thúy từ trên đài thủy tinh truyền xuống. Lão giả đầu bạc chủ trì lúc này thần tình tươi cười tiếp nhận một cái khay bạc nhỏ nhắn từ trên tay một vị thị nữ. Trên khay bạc có hai cái bình ngọc nhỏ trong suốt. Trong mỗi bình ngọc đều có chứa một quả đan dược xanh nhạt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đan dược vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít ánh mắt. Dù sao ở trên đấu khí đại lục này, đan dược chính là thứ có thể cùng công pháp so kè ngang ngửa về tầm quan trọng. Thậm chí một ít đan dược có tác dụng trực tiếp đề cao thực lực lại càng làm cho vô số người đỏ mắt thèm khát.

"Ha ha. Viên này gọi là "Thanh linh đan". Danh tiếng của nó cũng là thuộc loại hàng đầu trong các loại đan dược. Nó có thể trợ giúp đấu sư dừng lại ở bình cảnh đột phá chướng ngại thăng cấp. Hơn nữa, Thanh linh đan này là loại có hai vãn. Sau khi dùng nếu vận khí tốt không chừng còn có thể mãnh liệt tiến thêm hai tinh thực lực." Lão giả đầu bạc chỉ vào trong bình đan dược cười dài nói.

Bán đấu giá sư nói xong lại khiến cả phòng đấu giá nổi lên từng chập xôn xao. Vô số người đem ánh mắt nóng bỏng dán vào bình ngọc trên khay bạc nọ. Loại đan dược có thể trợ giúp đánh vỡ vách tường giai cấp này cho dù là ở Hắc Giác vực cũng là thuộc loại không phải cứ muốn là gặp được. Đấu sư cùng đại đấu sư tuy rằng chỉ hơn kém nhau có một chữ nhưng với những người tu luyện mà nói, con đường tu luyện gian khổ luôn phải khắc khổ tiến dần từng bước một so với loại tăng vọt gần như biến chất này thì chẳng khác gì bánh mì khô so với ma túy cả. Có không ít người cả đời

cũng vẫn dậm chân tại cảnh giới đấu sư đỉnh phong mà không tiến thêm được một bước này nữa.

Nhưng vấn đề có khi mang tính cả đời này vậy mà chỉ cần một quả thanh linh đan lại có thể dễ dàng giải quyết. Vì vậy, đan dược này xuất hiện cũng thu hút cả sự chú ý của những thế lực lớn ở hàng đầu. Dù sao, chỉ một quả Thanh linh đan là có thể bồi dưỡng ra một gã đại đấu sư nếu xem xét vấn đề trên góc độ lâu dài mà nói không thể phủ nhận là một vụ mua bán có lời. Dầu sao mặc dù ở Hắc Giác vực này cường giả đỉnh cấp mới là chúa tể thật sự nhưng đại đấu sư vẫn là lực lượng trụ cột của rất nhiều thế lực trung bình. Có thể có nhiều thêm vài tên vẫn là tốt nhất.

"Đương nhiên. Nếu chư vị đã nghe danh tiếng của Thanh linh đan như vậy một ít tác dụng phụ của nó cũng hẳn là đã biết." Lão giả chủ trì cười cười, trong mắt ánh lên một tia狡 hoạt. Hắn cũng không đem tác dụng phụ của Thanh linh đan này nói rõ ràng mà chỉ lập lờ nói cho có như vậy liền vung tay tuyên bố: *"Giá khởi điểm. Ba mươi ba vạn!"*

"Ba mươi bốn vạn!" Lời ra giá còn chưa dứt đã có kẻ cao giọng hô theo.

"Ba mươi lăm vạn!" Đối với loại Thanh linh đan hai vạn này hứng thú của mọi người rõ ràng không ít. Bởi vậy không đến một gần phút đồng hồ giá khởi điểm đã bị bỏ lại xa lác lờ.

Tiêu Viêm bình thần dựa vào lưng ghế, mười ngón đan lại nhàn nhã nghe tiếng nâng giá không ngừng vang lên bên tai. Khuôn mặt sau hắc bào không khỏi hiện lên vẻ tươi cười thần nhiên. Thanh linh đan ở Hắc Giác vực này dựa theo tình huống lúc này mà nói đã được hoan nghênh vượt xa dự đoán của hắn lúc trước. Dược liệu của Phục tử linh đan sau này ít nhất bản thân cũng có đủ tiền mua về hoàn chỉnh.

Tiếng hô hào ở phòng đấu giá liên tiếp nối nhau vang lên. Qua thời gian gần mười chén trà thì một quả Thanh linh đan giá cả đã từ ba mươi lăm vạn leo lên tới bốn mươi tám vạn rồi sự náo nhiệt mới dần giảm bớt. Dù sao một quả bốn mươi tám vạn, như vậy hai quả cộng lại là gần trăm vạn. Loại giá cả này đối với rất nhiều người mà nói thì quả là quá mức khổng lồ.

"Năm mươi lăm vạn."

Khi giá cả dừng ở bốn mươi chín vạn thì rốt cục một thanh âm lười biếng thoảng có chút lạnh lùng từ hàng ghế đầu vang lên.

Một hơi tăng lên sáu vạn khiến Tiêu Viêm hơi hơi ngẩng đầu đem ánh mắt kinh ngạc dừng tại trên người vị Huyết tông Thiếu tông chủ kia, trong lòng tự nhủ: "*Hắn vậy mà lại cảm thấy hứng thú với Thanh linh đan?*"

Huyết tông Thiếu tông chủ hô giá sắc nhọn làm cho tiếng ồn ào trong phòng đấu giá im lặng đi rất nhiều. Một vài thế lực vốn còn tính toán đề nâng giá lần nữa lại nhìn nhau liếc mắt một cái rồi không cam lòng ngồi xuống. Tuy rằng bọn họ cũng có chút tài chính nhưng muốn đem so cùng Huyết tông hiển nhiên không thể nghi ngờ là không biết tự lượng sức mình. Một khi đã rõ ràng như thế thì tốt nhất là buông tay ra vậy.

"Năm mươi sáu vạn."

Nhưng mà ngay lúc Tiêu Viêm chắc chắn giá cả đã đứng lại tại mức năm mươi lăm vạn thì một thanh âm thản nhiên cũng đột ngột vang lên.

Mọi ánh mắt lại lần nữa đổ dồn về hàng ghế đầu, cuối cùng dừng lại trên người một vị trung niên nhân mặc áo bào tro có hình bộ xương khô. Không ít đôi lông mày nhướng lên lắm bả: "*Người của Hắc khô mộ*".

Hắc khô mộ. Cũng là một thế lực không nhỏ trong Hắc Giác vực. Nghe nói công pháp tu luyện cũng có chút quý dị, hơn nữa thuộc tính còn có thiên hướng về hắc ám thuộc tính hiếm thấy. Bởi vậy tuy rằng trong mộ số người không nhiều nhưng lại không có người nào không phải là hảo thủ. Ngày thường vẫn cùng Huyết tông xung đột không ngừng, bất quá bởi vì có thủ lĩnh hai bên áp chế cho nên vẫn còn chưa chân chính phát sinh đụng độ.

Có người khiêu khích, Huyết tông Thiếu tông chủ ánh mắt nhất thời âm lãnh hẳn lại. Nghiêng nhẹ đầu liếc mắt một cái qua trung niên nhân thần tình đờ đẫn kia cười lạnh một tiếng nói: "*Năm mươi tám vạn."*

"Năm mươi chín vạn." Trung niên nhân vẻ mặt khô cứng vẫn như cũ, không nhanh không chậm hô theo.

Toàn tràng ánh mắt đều là hội tụ trên người hai người này. Một ít thế lực ngang hàng cũng không có tham gia vào vụ này mà chỉ hào hứng quan sát

xem hai người này đến tột cùng có thể đem giá cả đội lên tới cỡ nào.

"Thiếu tông chủ. Một quả Thanh linh đan hai vạn. Năm mươi vạn đã là giá trần rồi. Nếu tăng giá thêm thật là không thỏa đáng. Hơn nữa chúng ta nên lưu lại tài chính để còn tranh đoạt màn cuối a." Thấy như Huyết tông Thiếu tông chủ còn muốn tăng giá, lão giả bên cạnh vội vàng thấp giọng nói.

"Sáu mươi vạn." Huyết tông Thiếu tông chủ nhíu mày, thoáng trầm ngâm một hồi rồi cao giọng báo ra cái giá cuối cùng. Hắn đã hạ quyết tâm nếu đối phương còn nâng giá tiếp thì sẽ buông tha cho lần cạnh tranh này.

Nhưng mà ngoài dự đoán của nhiều người khi Huyết tông Thiếu tông chủ hô lên giá này thì trung niên nhân vẻ mặt khô cứng kia cũng không có mở miệng theo mà ngả người về ghế dựa. Trên khuôn mặt cứng ngắc hiện lên một nét châm chọc nhàn nhạt.

Hành động của trung niên nhân khiến cho Huyết tông Thiếu tông chủ Phạm Lăng sững sốt. Chợt như hiểu ra cái gì khóe miệng hắn khẽ nhếch lên âm trầm, trầm giọng nói: *"Được lắm. Nếu lần này phụ thân muốn động thủ thì gã Ma Nhĩ Hãn này để cho ta giải quyết đi. Ta phải khiến hắn ném sự khổ sở khi máu bị rút từng chút một."*

"Ha ha. Phạm Lăng thiếu tông chủ ra giá sáu mươi vạn kim tệ một quả. Còn ai nâng giá không nào? Nếu không cứ như vậy hai khóa Thanh linh đan hai vạn này là thuộc về thiếu tông chủ." Lão giả đầu bạc đối với giá cả này hiển nhiên rất hài lòng ha ha cười hỏi.

Không khí trong phòng vẫn yên lặng. Rốt cục thì búa lệnh của đợt đấu giá này cũng gõ lên đủ ba tiếng.

"Một trăm hai mươi vạn, giá cả này quả là không tồi. Quả thật coi tiền như rác." Dưới hắc bào bật lên một thanh âm vui vẻ. Một trăm hai mươi vạn kim tệ này hiển nhiên đã khiến Tiêu Viêm phải chào từ biệt cảnh tiền khô cháy túi.

Sau khi đem hai quả thanh linh đan xuống, vài loại đồ vật này nọ tiếp theo cũng không có làm ra được không khí đặc biệt gì cả. Có mấy thứ thậm chí còn gần như chỉ bị nói ra một lần giá cả đã bị người thành công đem đi. Tình hình như vậy khiến lão giả chủ trì đấu giá trên đài quả có chút đau

khô bởi việc này có quan hệ trực tiếp tới tiền công của hắn a.

Bất quá cũng còn may tình hình như vậy sau hơn mười đợt đồ vật rốt cục lại thay đổi. Thậm chí là ngay cả Tiêu Viêm cũng vì vật đấu giá này mà nảy sinh chút cảm giác kinh ngạc.

Trên thủy tinh đài, lão giả chủ trì bán đấu giá cẩn thận đích một quyền trực chế tạo từ cỏ ngọc mà thành nâng lên. Cảnh này đối với toàn tràng quả là thần bí.

"Các vị. Vật phẩm cần bán đấu giá kế tiếp chỉ sợ hiện nay đã không có mấy người được gặp qua. Đây cũng chỉ là một loại đấu kỹ bất quá từ phương pháp chế tác hiếm có mà nói thì hiện giờ đã là cực kỳ hiếm thấy."

Nghe được lời giới thiệu, Tiêu Viêm trong lòng mơ hồ như đã linh cảm ra điều gì đó.

"Phi hành đấu kỹ: Lô bức thiên dục!"

Lão giả chủ trì bán đấu giá bàn tay run lên. Quyền trực đột nhiên được thả một đầu trượt xuống lộ ra một đôi cánh dơi đã được thu nhỏ lại, hơn nữa nhìn qua ẩn hiện vài phần quý khí tối đen dày đặc.

"Quả nhiên..." Trợn mắt nhìn đôi cánh dơi nọ Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài. Trong lòng lâm bầm thâm nhủ.

-----oOo-----

Chương 387: Lô Bức Thiên Dục đích tranh đoạt cùng tàn phá địa đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai cánh dơi đen nhánh mơ hồ lại lộ ra chút ánh lô(sét) màu tím nhạt quanh co lượn lờ. Nhìn qua tựa hồ quả thực có ẩn chứa điện năng bình thường. Vật này quả là có chút đặc biệt.

Lô Bức Thiên Cánh xuất hiện một hồi khiến không khí huyền ảo của phòng có chút lắng xuống. Một số người không sành sỏi thì thoáng có chút

mờ mịt. Mà phần còn lại khi nghe nói đến phi hành đấu kỹ tử như Huyết Tông, Hắc Khô Mộ ở hàng ghé phía trước lại có chút nhấp nhô. Hiên nhiên cái gọi là Lôi Bức Thiên Dực này có thể khiến bọn họ động tâm, dù sao nếu có được đồ vật này là có thể phi hành giống như đầu vương cường giả, muốn giết người hay thoát thân đều tiện lợi a!

"Thứ này thú vị., ta thích!" Gã thiếu tông chủ ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cánh dơi quý dị kia đang run rẩy giống như muốn thoát ly khỏi ngọc giản, thấp giọng lầm bầm.

"Thiếu tông chủ. Phi hành đấu kỹ giá cả chỉ sợ sẽ không thấp hơn trăm vạn. Nếu lại lần nữa bỏ ra số tiền lớn như vậy thì thứ đồ vật cuối cùng gì đó kia chúng ta chỉ sợ muốn tranh cũng không nổi a." Nghe Phạm Lăng lầm bầm như vậy lão già bên cạnh sắc mặt tái nhợt, không khỏi thấp giọng lo lắng khuyên can.

"Lo gì chứ?" Liếc lão già một cái, Phạm Lăng cười lạnh nói: *"Nếu phụ thân sớm đã có chuẩn bị. Như vậy mặc kệ đồ vật này nọ kia ai đấu giá được thì cũng sẽ rơi vào trong tay chúng ta. Bởi vậy chúng ta cũng còn có thể trả một cái giá kha khá nữa a."*

"Nhưng như vậy sẽ có chút manh động a, mà vạn nhất tin tức bại lộ... Vậy thì có chút phiền phức a." Lão già chần chờ.

"Ta tự có chủ trương. La trưởng lão không cần nhiều lời." Phạm Lăng ánh mắt liếc qua đám người Hắc Khô Mộ cách đó không xa thản nhiên nói.

"Ai" Lão già gọi là La trưởng lão kia cũng chỉ bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, lắc lắc đầu không thềm nói thêm gì nữa.

Trên đài lão đầu bạc chủ trì nước miếng tung bay đem công hiệu của phi hành đấu kỹ nói qua một lần. Mà vài người lúc này nguyên bản còn mờ mịt giờ nghe thấy thứ này có thể làm cho người chưa đạt tới cấp bậc đầu vương sở hữu năng lực phi hành liền đỏ mắt thềm thuồng.

"Ha ha. Nói qua như vậy chứ vị cũng rõ ràng hiện giờ phi hành đấu kỹ là vô cùng hiếm thấy. Cho nên trải qua chúng ta định giá cuốn "Lôi Bức Thiên Dực" này nếu là dựa theo cấp bậc thuần túy mà xếp hạng thì chỉ có thể tính là huyền giai cấp thấp phi hành đấu kỹ cho nên giá khởi điểm chỉ là một trăm vạn mà thôi. Hiện tại, đấu giá bắt đầu." Lão già đầu bạc cười

túm tùm đích nói.

"*Ách cắt cổ a.*" Nghe cái giá trăm vạn kia, Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Hắn cũng có thể cảm nhận được sau khi cái giá này được báo ra thì rất nhiều ánh mắt nóng rực đã giảm nhiệt đi rất nhiều.

"*Ha ha. Đích xác là đắt. Bất quá phi hành đấu kỹ có giá trị này cũng là hợp lý thôi. Bất quá lúc trước khi ngươi ở trong sơn động đạt được Tử Vân dược thì ngay cả ta cũng phải ghen tị với vận may của ngươi. Ít nhất tại Gia Mã đế quốc chỉ sợ ngươi là người duy nhất có được phi hành đấu kỹ a.*" Dược lão cười cười trong lòng Tiêu Viêm.

"*Hắc. Đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy phi hành đấu kỹ khác Tử vân cánh đấy. Lão sư, Lôi Bức Thiên dược này cùng Tử vân dược của ta nếu so sánh thì cái nào nhanh hơn vậy?*" Tiêu Viêm cười cười, trong lòng tò mò hỏi.

"*Tử vân dược của ngươi là huyền giai trung cấp, mà đây chỉ là huyền giai cấp thấp. Tự nhiên là Tử vân dược của ngươi phải nhanh hơn một ít. Bất quá Lôi Bức Thiên dược này bởi vì được chế tác bằng lôi bức nên ở trong điều kiện thời tiết giông tố tốc độ có thể tăng lên tới cực hạn, còn tại các thời tiết khác chỉ có thể tính là bình thường.*" Dược lão cười nói.

Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, Tiêu Viêm đem ánh mắt thu hồi. Hắn hiện giờ đã có Tử vân dược cho nên Lôi Bức Thiên Dược tuy rằng cũng là rất đáng giá nhưng cũng chưa thể khiến cho hắn động tâm muốn chiếm về.

Bất quá hắn không muốn cũng không có nghĩa những người khác cũng không muốn. Sau khi lão giả đầu bạc nói xong thì Huyết tông Thiếu tông chủ Phạm Lăng liền chậm rãi đứng dậy đem ánh mắt âm lãnh nhìn quanh bốn phía. Bất cứ kẻ nào tiếp xúc cùng với ánh mắt hắn đều không tự chủ được phải đem ánh mắt lảng ra chỗ khác. Chỉ có những thế lực không kém mới có thể bảo trì thái độ bình thường.

"*Một trăm ba mươi vạn!*"

Thu hồi ánh mắt. Phạm Lăng lạnh lùng báo ra một cái giá làm cho cả phòng đấu giá vang lên một trận xôn xao. Trực tiếp tăng liền lên một lúc ba mươi vạn, xem ra hắn rõ ràng là muốn hướng mọi người tuyên bố một sự thật hiển nhiên: Phi hành đấu kỹ này, bốn thiếu gia nhất định phải có!

Dưới cái giá này cả phòng đấu giá thoáng im lặng một hồi. Bỗng một tràng cười quyến rũ đến tận tâm can khanh khách vang lên: "*Phạm Lãng Thiếu tông chủ thật đúng là oai vệ. Bất quá Lôì Bức Thiên dực này, "Thiên Xà Phủ" chúng ta cũng vô cùng hứng thú. Cho nên thật sự xin lỗi. Một trăm bốn mươi vạn"*

Nghe được thanh âm quyến rũ này, Phạm Lãng sắc mặt vốn tái nhợt không khỏi khẽ động, ánh mắt âm lãnh dừng tại một chỗ trong phòng đấu giá. Nơi đó có vài dáng người sexy, thân hình thon dài cuộn mình dựa trên nhung, tứ chi mềm mại mê người tựa như rắn nước.

"*Hắc hắc. Nguyên lai là Thanh trưởng lão của Xà phủ. Không nghĩ tới lần đấu giá hội này các người cũng tham gia náo nhiệt a.*" Phạm Lãng nét cười chỉ lên đến mặt nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"*Không có biện pháp a. Có vài đồ vật nọ kia khiến chúng ta nhịn không nổi a. Người nói có phải không? Thiếu tông chủ?"* Vị nữ nhân quyến rũ được xưng là Thanh trưởng lão kia ngân nga nói. Vóc dáng tuyệt mỹ kia khiến trong phòng đấu giá có không ít nam tử tà hỏa trong lòng bốc lên tận cổ. Thân hình mềm mại như rắn nọ nếu đem lên giường, lại có thể khiến cho cái miệng nhỏ nhắn hồng tươi kia thốt ra từng tràng uyển chuyển rên rỉ, vậy chính là làm cho nam nhân điên cuồng a!

"*Thiên xà phủ?"* Nghe từ này, Tiêu Viêm không khỏi sừng sốt.

"*Hắc hắc. Tiểu tử kia. Người lúc trước còn cùng người của "Thiên xà phủ" giao thủ qua. Chẳng lẽ đã quên?"* Dực lão cười nói.

"*Đã giao thủ?"* Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi ngẩn ra. Chợt như nhớ tới chuyện gì, khuôn mặt dưới hắc bào chợt đại biến: "*Là thần bí nữ nhân kia cùng với Bất dực hắc xà hoàng?"*

"*Án. Bọn họ chính là người của Thiên xà phủ.*"

"*Thanh Lân hiện nằm trong tay bọn họ!"* Tiêu Viêm sắc mặt thoáng có chút âm trầm.

"*Ha hả. Không cần quá mức lo lắng cho tiểu cô nương kia. Cuộc sống của nàng ở Thiên xà phủ kỳ thật so với ở bên ngoài là tốt hơn nhiều. Cặp nhãn*

đồng kì dị kia sẽ khiến Thiên xà phủ cực lực bồi dưỡng nàng. Nói không chừng sau này gặp lại ngươi sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc vì thực lực của nàng đó." Dược lão an ủi nói.

"Hy vọng là vậy, sau này nếu có cơ hội ta sẽ đi gặp nàng. Nếu đúng như lời lão thì cũng thôi đi, còn nếu Thiên xà phủ kia lại cũng biến thái giống như Mặc gia nọ thì nhất định ta sẽ không để cho nàng chịu khổ đâu." Tiêu Viêm trong lòng trầm giọng nói, đối với thân thể thê thảm của tiểu cô nương kia hẳn quả thật vô cùng thông cảm, hơn nữa người là ở trong tay hắn bị cướp đi khiến hắn cũng có điểm áy náy.

"Án" Dược lão lên tiếng sau đó lần thứ hai lâm vào im lặng.

Trong khi Dược lão cùng với Tiêu Viêm nói chuyện thì cuộc tranh đoạt trong phòng đấu giá đã bắt đầu làm cho mọi người kinh hãi đến nhảy dựng lên. Lúc Phạm Lăng cùng vị Thanh trưởng lão kia cạnh tranh thì những thế lực khác cũng tùy lúc ngẫu nhiên châm thêm ngòi cho hai quả pháo này nổ to thêm. Qua một hồi thời gian giá khởi điểm một trăm vạn của Lôi Bức Thiên dược đã tăng lên tới một trăm bảy mươi mấy vạn. Tuy vậy xem ra vẫn chưa có khả năng thỏa mãn hai cái đầu nóng nộ.

"Một trăm chín mươi vạn!" Hít sâu một hơi, Phạm Lăng trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một thoáng hồng nhuận, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vị trưởng lão quyền rũ động lòng người kia.

"Phạm Lăng Thiếu tông chủ thật đúng là sáng khoái. Một trăm chín mươi vạn. Hy vọng ngươi cuối cùng còn có thể có đủ tài chính đến tận màn cuối đi a." Khi Phạm Lăng đưa ra cái giá cuối cùng nọ thì Thanh trưởng lão sắc mặt cũng thoáng chút biến hóa. Mục đích của các nàng lần này cũng không phải là phi hành đấu kĩ kia, lúc này nếu quá lãng phí tài chính rõ ràng là có chút không khôn ngoan. Cho nên lập tức nàng cũng chỉ đành buông tha cho lần tranh đoạt này, nhún vai mà bĩu môi nói.

"Hừ." Cười lạnh một tiếng, Phạm Lăng quay đầu đem ánh mắt hướng lên trên đài thủy tinh đối với vị chủ trì đang sừng sờ kia quát lạnh: *"Còn ngần ra đó làm gì?"*

"A. Thiếu tông chủ chó giận." Giật mình bưng tỉnh, lão giả đầu bạc chủ trì vội vàng cười nói. Sau đó theo quy định hỏi ba tiếng đối với toàn tràng rồi búa đấu giá trong tay rút cục cũng gõ xuống giòn giã.

Mà theo tiếng búa đấu giá gõ xuống, quyền phi hành đấu kỹ này lại đã hoàn toàn thuộc về Phạm Lăng.

"Chắc chắc. Không hổ là đại tài chủ, quả là không chút chùn tay a. Một trăm chín mươi vạn, số tiền như vậy toàn Tiêu gia ta cũng phải mấy năm mới kiếm được." Nhìn kia Phạm Lăng kia chậm rãi ngồi xuống, Tiêu Viêm nhin không được chép miệng, thấp giọng cười nói.

Lôi Bức Thiên dực này rõ ràng là cơn sốt lớn nhất từ lúc bắt đầu hội bán đấu giá đến giờ, sau nó lại diễn ra một khoảng lặng yên ả. Các vật phẩm được đem ra đấu giá sau này tuy rằng vẫn như cũ được ra giá không ngừng nhưng quả thật nếu đem so sánh với Nhị văn thanh linh đan hay Phi hành đấu kỹ lúc trước thì không thể nghi ngờ là khó có thể làm cho người ta sinh ra chút cảm giác hưng phấn nào.

Ngồi dựa lưng thoải mái, Tiêu Viêm nhẹ gõ gõ ngón tay vào cạnh ghế. Ánh mắt tựa như ngẫu nhiên đảo qua đám người *"Thiên xà phủ"* phía xa, khuôn mặt dưới hắc bào không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Ha ha. Vật phẩm kế tiếp thật ra thoáng có chút kỳ quái. Bởi vì ngay cả chúng ta cũng không rõ ràng vật này đến tột cùng là có tác dụng gì. Bất quá trải qua sự suy đoán khá cẩn thận của đấu giá hội chúng ta, dù thế nào đi nữa vật này cũng không phải là một tấm bản đồ cất giấu vật gì tầm thường." Lão giả đầu bạc chủ trì bán đấu giá khom người lấy ra một cái khay bạc, sau đó thật cẩn thận vén tấm vải nhưng đang che phủ lên. Liền đó hiện ra một mảnh da cũ nát đập vào trong mắt mọi người.

"U u u u"

Mảnh bản đồ cũ nát vừa xuất hiện, cả phòng đấu giá liền dậy lên một tràng âm thanh phản ứng lại.

Tràng âm thanh này rõ ràng mang tính chế giễu khiến lão giả đầu bạc chủ trì bán đấu giá vẻ tươi cười trên mặt cũng thoáng qua chút ngưng ngung. Trải qua nghiên cứu của bọn họ, mảnh bản đồ cũ nát này hẳn là là một phần của một tấm bản đồ hoàn chỉnh. Cái này từ lộ tuyến cùng dấu hiệu trên đó là có thể nhận ra. Bất quá trừ cái đó ra bọn họ cũng không có thêm được kết luận gì.

Khóe mắt liếc một chút mảnh tàn đồ nọ, lão giả chủ trì bán đấu giá dùng hai ngón tay kẹp lấy nó rồi giơ lên trên cao để mọi người nhìn rõ ràng. Rồi lão chỉ vào bên mép chỗ gần như chỉ có một nửa của đồ án nào đó, cười nói: *"Nếu đúng như dự liệu bản đồ này gồm năm phần nhỏ. Tuy rằng cũng không rõ ràng nó chỉ dẫn đến cái gì nhưng nhiều khả năng là một loại cổ vật không tầm thường. Trong cuộc sống luôn phải dựa vào may mắn a, nếu giả sử có ai đó có được đầy đủ tám bản đồ, vận khí lại tốt một chút đi, nói không chừng trong đó lại chỉ ra một thứ óc thể khiến cả đại lục chấn động đó!"*

Đối với lời này của hắn, đa số mọi người trong phòng cũng chỉ bĩu môi cười nhạt.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy. Ít nhất Tiêu Viêm lúc này hai mắt trong giây lát đã trợn trừng lên.

Ánh mắt mang theo chút run rẩy nhìn chằm chằm đồ án nằm bên mép tấm tàn đồ kia, Tiêu Viêm trong lòng hít sâu một ngụm lương khí cố gắng đem hàng loạt ý niệm trong đầu áp chế xuống. Cái này chắc chắn là cùng loại với hai phần tàn đồ khác đang nằm trong nẹp giới của hắn.

Mà đồ án chỉ có một phần kia cũng không phải là lộ tuyến(đường đi) gì đó, mà là vật đứng hàng thứ ba trên dị hỏa bảng - *"Tĩnh liên yêu hỏa"*!

Tĩnh liên yêu hỏa, ngay cả dược lão cũng chưa bao giờ gặp qua loại dị hỏa khủng bố như vậy. Nghe nói, dưới ảnh hưởng của loại yêu hỏa như thế này cho dù là đấu tông thậm chí cả đấu tôn cường giả cũng chỉ biết run rẩy sợ hãi. Nếu có thể có nó, Tiêu Viêm thậm chí hoài nghi Đột quyết của bản thân có hay không trực tiếp tiến hóa thành Thiên giai công pháp truyền thuyết? Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng không dám khẳng định đáp án này. Hắn hiện tại duy nhất có thể khẳng định là. Vì tám tàn đồ này. Cái gì cũng không tiếc!

-----oOo-----

Chương 388: Biến cố tràn lan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên thủy tinh đài, đấu giá sư đầu bạc nước miếng tung tóe giới thiệu tấm vải cũ rách nát này thần bí như thế nào thế nào, tóm lại hấn hao hết tất cả khí lực muốn cho tấm vải cũ này tăng giá lên một ít, đáng tiếc hiệu quả tựa hồ không lớn, bởi vì dưới sự giới thiệu của hấn, có một số người có chút không kiên nhẫn được, tính tình nóng nảy, trực tiếp mắng lên.

Nghe được ở dưới kia vẫn không có nhiều nhiệt tình, đấu giá sư cũng bắt đầu lắc lắc đầu, nuốt một ngụm nước miếng thấm ướt yết hầu khô khốc, cười khổ nói: "*Dựa theo giá đặt ra, tấm vải rách nát này giá thấp nhất là mười vạn kim tệ, bắt đầu đấu giá đi.*"

Theo đấu giá sư đầu bạc âm thanh hạ xuống, đấu giá hội tràng nhất thời im lặng, một số người quét ánh mắt về phía đài, ánh mắt như ngu ngốc, ai sẽ tiêu phí mười vạn kim tệ đi mua một cái tàn phá vật mà ngay cả thật giả cũng không biết? Hơn nữa cho dù là có tiền, cũng không nên phung phí như vậy a?

Dưới hắc báo, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tấm vải cũ kia, nếu không có thêm lớp áo choàng che lấp, chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn ra khuôn mặt kia đang vô cùng kích động. Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm mạnh mẽ đè nén nội tâm đang kích động, lý trí nói cho hấn biết, hiện tại cũng không phải là cơ hội ra giá tốt nhất, một khi bởi vì hành động của hấn mà khiến cho các thế lực lớn chú ý, chỉ sợ thứ này sẽ rơi vào tay kẻ khác, ít nhất, trong lòng Tiêu Viêm vô cùng rõ ràng, lấy tài lực của hấn lúc này, căn bản không có khả năng cùng những thế lực này chống đỡ.

Nhìn trong sân yên tĩnh cùng với vô số ánh mắt trào phúng, tên đấu giá sư đầu bạc kia không khỏi bắt đầu lắc lắc đầu, trong lòng không ngừng phi bang tên đánh giá giá cả, tuy rằng tấm vải này có niên đại xa xưa, nhưng dù sao cũng trong tình trạng bị tàn phá, hơn nữa từ tin tức bày ra, căn bản không đủ làm cho người khác biết đến tốt cùng là cất dấu thứ gì, dưới tình huống không xác định này, cho dù chính bản thân hấn, cũng không tin rằng có thể thuận lợi bán ra mười vạn.

Sự im lặng trong phòng đấu giá giằng co gần năm phút đồng hồ, đấu giá sư đầu bạc rốt cục thở dài một hơi, vừa muốn tuyên cáo lần bán đấu giá này thất bại, một đạo âm thanh vang lên làm cho hấn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm

"Mười một vạn"

Thanh âm nhàn nhạt phá tan sự im lặng trong tròng, nhất thời, vô số đạo ánh mắt theo thanh âm nhìn lại, dừng trên người một vị hắc bào nhân, còn nghe được vài thanh âm chép miệng vang lên.

"Người này đầu óc có vấn đề à? Tiêu phí mười một vạn mua một món đồ hư hỏng không biết cách sử dụng?"

Không chỉ có mấy tên này, thậm chí đến một ít thể lực hàng đầu cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt hướng về Tiêu Viêm toàn thân trùm trong hắc bào kia.

Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm. Đôi mày cau lại, không biết vì sao đối với thần bí nhân này, trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác phi thường mãnh liệt. Hiện giờ lại thấy lần đầu tiên hắn ra giá lại là tấm vải cũ rách nát không ai biết công dụng này. Một cỗ cảm giác kỳ dị quán quanh trong lòng, xua đi không được.

Lắc đầu, Phạm Lăng thoáng trầm ngâm một chút, con ngươi híp lại nhìn tấm vải cũ hơi hơi đong đưa trong tay đấu giá sư kia, ánh mắt lóe sáng.

Rót cục cũng có người ra giá, đấu giá sư trên thủy tinh đài kia lẳng lẽ thờ ra một hơi, đầu hướng đến nơi Tiêu Viêm ngồi: *"Vị đại nhân này ra giá mười một vạn, còn ai muốn tăng giá chăng?"*

Nghe lời nói của đấu giá sư, lập tức vô số người ra vẻ xem thường, người tưởng kẻ ngu ngốc trên thế giới này nhiều như vậy sao?

Đấu giá sư cũng hiểu câu hỏi này có như không, tự cười mỉa một tiếng, nâng cây búa bán đấu giá lên chuẩn bị nện xuống

"Chậm đã."

Thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên vang lên, làm cho cây búa cứng ngắt lại, ánh mắt mê hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh, lại nhìn thấy Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng đứng dậy, lập tức ngăn ra, cười nói: *"Thiếu tông chủ muốn?"*

Không để ý đến hắn, ở trước mặt mọi người, Phạm Lăng xoay người, ánh mắt âm lãnh dừng ở hắc bào nhân đang ngồi im không nhúc nhích trên kia,

đột nhiên nở nụ cười nói: *"Không có gì, chỉ là đột nhiên cũng có điểm hứng thú với thứ này, mười ba vạn."*

Bên dưới hắc bào, ánh mắt nguyên bản có chút kích động bỗng nhiên trở nên lợi hại, nắm tay siết chặt bên trong ống tay áo, hắc bào hơi run run, tầm mắt Tiêu Viêm xuyên qua vành nón, lạnh lạnh nhìn thanh niên mang vẻ mặt tái nhợt kia, đấu giá nhàn nhạt không nén được, ở bên trong kính mạch như đang rít gào muốn bộc phát ra vậy.

"Không nên kích động, hiện tại người kích động không có chỗ nào tốt cả!" Ngay khi đấu khí trong cơ thể nhịn không được dâng trào ra, thanh âm quát nhẹ của Dược lão lại như tiếng sấm mùa xuân, đem Tiêu Viêm đang phần nộ kia bừng tỉnh lại.

Hít sâu một hơi, trước vô số ánh mắt chăm chú đang nhìn mình, Tiêu Viêm nhìn như lười nhác, tựa vào lưng ghế dựa mềm mại kia, ngữ khí bình thản, giống như là rảnh rỗi tùy ý cùng người tranh đoạt vậy: *"Mười lăm vạn."*

Tiêu Viêm tăng giá, làm cho đuôi lông mày của Phạm Lăng nhếch lên một chút, tại phòng đấu giá này, trừ bỏ những người đồng dạng có thể

Lực lớn sau lưng, Tiêu Viêm là kẻ đầu tiên dám cùng hắn đơn độc cạnh tranh giá cả.

"Hai mươi vạn." Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm thật lâu, Huyết tông thiếu tông chủ bàn tay vung lên, lại bỏ thêm năm vạn vào bảng giá.

"Thiếu tông chủ" Nhìn thấy hành động của Phạm Lăng, lão giả bên cạnh nhịn không được đứng dậy, lúc trước nếu nói là mua cái phi hành đấu kỹ kia tổn thật tiền tài thật lớn thì không sao, nhưng hiện tại lại cùng người ta tranh hơi mà phung phí tiền tài, đây thật sự là không hợp với tính nết của Phạm Lăng a.

"Ngồi xuống cho ta!" Phạm Lăng sắc mặt lạnh lùng, hướng về phía lão giả quát lạnh, trên khuôn mặt lệ khí lóe lên, làm cho trong lòng lão giả phát lạnh, đành phải rụt trở về.

Tràng cạnh tranh có chút mặc danh kì diệu này nhất thời làm cho mọi người trong phòng kính ngạc lên, ai cũng không biết thiếu tông chủ này vì

sao phát điên, nhưng đột nhiên dùng tiền tranh hơi với một người không quen biết, loại chuyện tình tổn hại người khác mà cũng không có lợi cho mình, quả nhiên cũng có chút kì quái.

Đương nhiên, trừ bỏ những người không hiểu kia, giữa sân, phía trên thủy tinh đài, bị đấu giá sư kia lại đang cười đến nứt cả miệng, không nghĩ rằng cái vật đã bị nhận định là không có nhiều tác dụng lắm, lại dẫn đến sự tranh tranh của hai người, hơn nữa trong đó có một vị Huyết tông thiếu tông chủ tài đại khí thô nữa.

Nắm tay bên trong áo bào siết mạnh, Tiêu Viêm hết sức làm cho chính mình hồi phục bình tĩnh.

"Đừng đôi co với hắn nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ bị những thế lực khác cũng nhìn ra một ít manh mối, hiện tại Phạm Lăng này, hắn là vì một chút hoài nghi nên thử tăng giá, bất quá người nếu cùng hắn tranh đoạt, chỉ sợ sẽ bại lộ một ít giá trị của thần bí tàn phá địa đồ, đến lúc đó, rất khó có thể khẳng định các thế lực khác không tham gia một chân, lấy thực lực kinh tế, người căn bản không thể địch lại những kẻ trải qua nhiều năm cất giữ của cải được. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Ngay khi Tiêu Viêm không cam lòng định nâng giá một lần nữa, bỗng nhiên thanh âm trầm giọng của Dược lão vang lên.

"Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ trơ mắt ra nhìn người ta đoạt mất?"
Tiêu Viêm cắn răng nói.

"Tịnh liên yêu hỏa" này nhất định chúng ta phải đoạt được, bởi vậy, bản đồ kia cũng phải tới tay. Bất quá về chuyện tịnh liên yêu hỏa kia, không thể tiết lộ nửa điểm ra ngoài, cho nên, trước mặt công chúng này, tốt nhất không nên làm cho tàn phá bản đồ này khiến nhiều người chú ý. Nếu không, tuy rằng trên kia chỉ có nửa tấm bản đồ, nhưng nếu gặp người có kiến thức rộng rãi, từng bước một phân tích ra, vậy hắn là phiền toái lớn a. Dược Lão chậm rãi nói.

"Ý lão sư là, cứ để cho Phạm Lăng kia đắc thủ tấm bản đồ kia?" *Tiêu Viêm cau mày nói.*

"Nếu hắn muốn, tạm thời cấp cho hắn đi, bất quá cũng phải nói qua, vật kia, phải là của chúng ta." *Thanh âm của dược lão thoáng có chút băng*

hàn.

"Lão sư muốn... âm thầm động thủ cướp đoạt sau?" Trong con người tối đen hiện lên một luồng ánh sáng, Tiêu Viêm ở trong lòng thấp giọng nói.

"Đúng như người nói, tấm bản đồ tàn khuyết kia, chúng ta phải bằng mọi giá lấy về, cho dù hẳn là Huyết tông thiếu tông chủ, việc này cũng không thể thay đổi." Được lão cười lạnh nói: "Người này nếu muốn, thì trước tiên cứ để cho hắn đi, người không cần biểu hiện quá mức chú ý với thứ này, miễn cho người ta chú ý."

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu, đem ý niệm cuộn cuộn trong đầu mạnh mẽ đè nén xuống, dưới tấm áo choàng, ánh mắt âm trầm hướng về phía Phạm Lăng, thân thể dựa vào ghế, không hề mở miệng.

Nhìn thấy hành động như vậy của Tiêu Viêm, Phạm Lăng nhất thời nhíu mày, chẳng lẽ cảm giác vừa rồi là sai? Người kia đấu giá thứ này chỉ là tùy ý?

Trong lòng nghĩ như vậy, sắc mặt Phạm Lăng có chút khó coi, hơn nữa những ánh mắt bắn về phía này giống như nhìn thấy một kẻ điên ngu ngốc, làm cho miệng hắn run rẩy một chút, hừ lạnh một tiếng, xoay người đặt móng ngòai trở lại ghế, khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ.

"A a, Phạm Lăng thiếu tông chủ trả hai mươi vạn kim tệ cho tấm bản đồ này, còn có ai trả cao hơn không?" Đấu giá sư cười tủm tỉm hỏi một câu, nhưng cũng không ai trả lời hẳn nữa, bởi vậy, hắn cũng nhanh chóng đem búa đấu giá đập xuống.

Thân thể an tĩnh ngồi trên ghế, trên đài đấu qua mấy cái đấu giá vật phẩm cũng không hấp dẫn ánh mắt của Tiêu Viêm, tầm mắt của hắn, như có như không dừng lại ở sau lưng Phạm Lăng, khuôn mặt dưới hắc bào nhe răng cười nhẹ mang theo một chút lạnh lẽo, càng thêm đậm

Phạm Lăng kia nghĩ rằng một lần tùy ý ra tay có thể có được một tảng bảo đồ có giá trị chân chính, đáng tiếc, tảng bảo đồ quả thật đến tận tay, nhưng lại mở giấy thông hành tử vong...

Đối với mảnh tàn phá bản đồ kia, tình thế của Tiêu Viêm là bắt buộc phải

đoạt được, hơn nữa là không từ thủ đoạn! Mặc kệ sau này Phạm Lăng có thể chạy đến đâu cũng sẽ chịu sự tập sát trí mạng ẩn trong bóng tối!

-----oOo-----

Chương 389: Địa giai thân pháp đấu kĩ: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bán đấu giá vẫn chậm rãi trôi qua trong sự chờ mong của vô số người. Sau khi trải qua đấu giá thần bí tàn phá đồ phiến kia. Toàn trường cũng có một chút không khí náo nhiệt lên. Mà vừa vặn lúc này lại đấu giá ba viên Thanh Linh Đan của Tiêu Viêm. Lúc này lại dấy lên một trận phong ba, người người tranh giành.

Là Thanh Linh Đan đẳng cấp cao nhất, cho dù là ở Hắc Giác vực cũng rất ít người đã từng thấy qua. Dù sao, loại đan dược này cần phải trải qua ba loại hỏa diễm khác nhau luyện chế thành, điều kiện thật sự có chút hà khắc. Cho nên, khi Tam Văn Thanh Linh Đan xuất trường, cho dù là cao cao tại thượng như Huyết Tông, Thiên Xà Phủ, Hắc Khô Mộ cũng đều biến sắc.

Cuối cùng, viên "*Tam Văn Thanh Linh Đan*" lại không lọt vào tay của thiếu tông chủ Huyết Tông tài đại khí thô mà lại rơi vào tay của Thiên Xà Phủ Thanh trưởng lão với cái giá trên trời – một trăm năm mươi vạn. Cơ hồ làm cho toàn trường đều cảm thấy lú lẫm bởi sự quyết đoán của nữ nhân này. Mà với cái giá trên trời kia cũng làm cho Huyết Tông thiếu tông chủ Phạm Lăng xanh mặt thờ đốc. Cuối cùng vẫn bị thanh thế vị Thanh trưởng lão kia áp chế, dù cực kỳ không cam lòng cũng phải bỏ đi ý định tranh đoạt.

Nhìn vị Thanh trưởng lão kia cười dài quay lại chỗ ngồi. Tiêu Viêm nhin không được lắc lắc đầu, trong lòng lẩm bầm: "*Thật là một nữ nhân đáng sợ. Không rat ay thì thôi, vừa ra tay liền làm cho người khác không có nửa điểm phản kháng. Giống như trong sa mạc kia luôn làm người ta khiếp đảm – Độc Dược Cát Xà vậy.*"

Tam Văn Thanh Linh Đan dấy lên cao trào một lúc lâu, không khí cũng

chậm rãi bình ổn lại. Mà một lúc sau, nguyên bản không có việc gì làm đang dựa vào trên ghế, Tiêu Viêm bỗng nhiên bị hấp dẫn bởi một góc dược liệu được đấu giá sư đem ra.

Gốc dược liệu này đỏ như lửa, như tẩm máu tươi mà thành. Chính thể ước chừng một bàn tay, liếc mắt nhìn qua thì có vẻ giống như cỏ Linh Chi. Gốc thảo dược này vừa xuất tràng đã mang theo một cỗ mùi hương thơm ngát thanh đậm lan ra hội trường, làm cho những người ngồi gần bàn đấu giá tinh thần thư thái.

"Đây là Tâm Hỏa Chi? Chắc chắc, vận khí của người cũng khá a. Đến cả loại kì dược hiếm thấy này cũng có thể gặp trong đấu giá hội này. Quả nhiên là thứ tốt a." Khi cỏ Linh Chi màu đỏ kia vừa mới xuất tràng, thanh âm kinh dị của Dược Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm, còn mang theo một chút kinh ngạc.

"Tâm Hỏa Chi?" Tiêu Viêm ngân ra. Trên mặt cũng hiện lên sự vui mừng khó có thể che dấu: *"Đây là một trong bốn loại dược liệu cần chuẩn bị theo phương thuốc luyện chế linh đan kia của lão sư – Tâm Hỏa Chi?"*

"Án, Tâm Hỏa Chi vắn vắn chỉ sinh tồn tại đáy núi lửa. Hấp thu hỏa năng lượng và hỏa chi tâm mà lớn dần. Thương nhân muốn thu thập thì quả là cực kỳ khó khăn. Hơn nữa loại địa phương như núi lửa này, cho dù là một ít Đấu Hoàng cường giả, thậm chí Đấu Tông cũng không dám khinh thường mà lao vào a." Dược Lão cười nói.

Tiêu Viêm hơi hơi điềm đầu, chột lằm bằm nói: *"Thứ này cũng không thể buông tha a. Ta thật muốn nhìn xem tên kia có còn ngăn cản ta nữa không."*

Trong lúc Tiêu Viêm và Dược Lão trao đổi, trên thủy tinh đài kia, đấu giá sư cũng đem tác dụng và lai lịch của Tâm Hỏa Chi nói ra. Mà kết quả thu được cũng không tệ lắm, xem ra cũng có rất nhiều người có hứng thú với Tâm Hỏa Chi này.

"A a. Dựa theo đánh giá, gốc Tâm Hỏa Chi này quy định giá khởi điểm là bảy mươi vạn. Chư vị, bắt đầu đi." Bạch phát đấu giá sư đem giá cả báo ra, sau đó híp mắt nhìn về bốn phía hội trường. Sau khi hấn báo giá ra, nguyên bản có nhiều kẻ hứng thú nhất thời nản lòng. Bọn họ cũng không phải xuất không ra được bảy mươi vạn, nhưng mà trong đấu giá tranh đoạt,

đồ vật chết tiệt này cho dù trở mình gấp hai lần giá khởi điểm thì cũng là chuyện bình thường. Tài chính bọn họ cũng không sung túc, loại tranh chấp cạnh tranh giá cả này, tự nhiên là tùy theo khả năng mà làm.

"*Bảy mươi hai vạn.*" Đương nhiên, ngoại trừ những kẻ này, những người có tâm muốn tranh đoạt thứ này cũng không ít.

"*Bảy mươi*"

Tiêu Viêm im lặng ngồi ở ghế, nghe giá cả không ngừng tăng lên kia, không vội vã ra tay tranh đoạt.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, các phương cạnh tranh cũng dần dần vơi đi bởi giá cả ngày một cao. Đến cuối cùng chỉ còn lại hai người đang tranh đoạt, mà lúc này, giá đã được nâng lên đến một trăm lẻ bảy vạn.

"*Một trăm hai mươi vạn.*" Ngay khi hai bên còn đang nóng mặt đỏ mào nâng giá, rốt cục một thanh âm mang vẻ lười biếng vang lên. Vô số ánh mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra, cuối cùng dừng lại trên người hắc bào nhân đang chậm rãi đứng dậy kia.

Vừa lên tiếng đã làm giá cả bạo tăng, cũng làm cho mọi người kinh ngạc nhìn qua. Khi Phạm Lăng nghe được thanh âm hô giá của hắc bào nhân kia, không khỏi nhíu mày lại.

Một trăm hai mươi vạn. Cuối cùng làm cho hai phương tranh đoạt giả đều bị đè ép xuống. Đối với những ánh mắt chung quanh phóng tới, Tiêu Viêm vẫn không thèm để ý tới. Hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt dưới hắc bào phóng tới trên khuôn mặt Phạm Lăng, trong đó mơ hồ mang theo một chút khiêu khích.

Như cảm nhận được sự khiêu khích từ ánh mắt của Tiêu Viêm, Phạm Lăng kia cười nhạt một tiếng. Tuy rằng Tâm Hỏa Chi cực kì trân quý, nhưng với hắn mà nói, lại không có nửa điểm tác dụng. Hơn nữa, lần trước bị một chút thiệt thòi, lấy hai mươi vạn mua một cái tàn phá đồ phiến không biết rõ là thứ gì. Hắn tự nhiên sẽ không lại muốn tranh đoạt nữa.

Nâng con ngươi lên, nhàn nhạt liếc mắt qua Tiêu Viêm một cái, Phạm Lăng mới miễn cưỡng dời mắt đi, không hề dây dưa vô vị thêm nữa. Tiêu Viêm bĩu môi, ngẩng đầu hướng ánh mắt về phía thủy tinh đài, nói: "*Có*

thể chuy sao?"

Tiêu Viêm nhắc nhở làm đấu giá sư vội vàng gật gật đầu, sau khi hỏi ba tiếng, đấu giá chuy trong tay đập thật mạnh xuống bàn. Tiêu Viêm lúc này mới thở một hơi thật dài, chậm rãi ngồi trở về.

Sau khi Tâm Hỏa Chi xuất tràng, phòng đấu giá tựa hồ cũng dần tiến vào kết thúc. Bởi vì trong thời gian kế tiếp, một số vật phẩm có thể chân chính xưng là bảo vật liên tiếp xuất hiện, đủ loại công pháp, đấu kỹ, thậm chí là phương thuốc. Làm người tham gia có chút hoa mắt, thanh âm kích động không ngừng vang lên. Có một lần, hai thế lực vì tranh đoạt một bộ huyền giai công pháp và đấu kỹ, tranh đoạt đến đỏ mặt tía tai. Đến cuối cùng, lại có một người nhin không nổi trực tiếp rút đao ra, định động thủ.

Bất quá ngay tại lúc nam tử kia sắp động thủ, một đạo thanh âm phá gió đột nhiên vang lên giữa không trung phòng đấu giá. Một mũi tên đen dài, quỹ dị từ trên trời giáng xuống, cuối cùng hung hăng cắm trước mặt nam tử kia. Tiên chi mạnh mẽ đến nỗi có một nửa mũi tên đã tiến vào trong nền đá cứng rắn, đuôi tên vì tốc độ quá cao còn đang lắc lư cực độ, phát ra tiếng vang chói tai.

Từ trên trời giáng xuống một mũi tên dài, làm cho một số phương thế lực mất đi bình tĩnh đều thanh tĩnh một ít, ánh mắt kiêng kỵ đảo qua bốn phía phòng đấu giá, cuối cùng oán hận rút về vị trí. Ánh mắt chậm rãi thu hồi. Tầm mắt của Tiêu Viêm theo vành nón nhìn vào một góc tối trên lầu hai phòng đấu giá. Vừa rồi, hắc tiễn bắn ra từ nơi đó, đến ngay cả hắc cũng cảm thấy tim đập nhanh lên.

"Bát Phiến môn này có đảm lượng tổ chức đấu giá hội, quả nhiên thực lực cũng không kém a." Tiêu Viêm lẩm bẩm nói. Máy cảnh tranh đoạt này, hắc cũng không tham gia, bởi vì Phần Quyết, công pháp đối với hắc không có lực hấp dẫn quá cao. Đấu kỹ bình thường hắc cũng không đặt vào mắt. Cho nên trừ bỏ tiêu phí bốn mươi vạn, mua một dược đỉnh mang tên *"Bát Phương Minh Hỏa"* ra, hắc cũng không mua thêm cái gì.

Dưới một tiếng hống đình tai nhức óc, cơ hồ sắp phá thiên mà đi. Đấu giá hội cũng đi đến hồi kết. Rốt cục xuất hiện một kiện đấu giá phẩm chân chính có sức nặng. Đó là nhất kỹ. Chuẩn xác mà nói, đó là một quyền thân pháp đấu kỹ.

"Tam Thiên Lô Động. Thân pháp đấu kỹ. Cấp bậc: Thấp."

Thanh âm nhẹ nhàng của đấu giá sư làm cho toàn bộ hội trường vốn đang huyên náo lập tức lâm vào yên tĩnh. Vô số ánh mắt đỏ đậm hướng về phía quầy trực màu bạc trên thủy tinh đài kia. Tiếng hít thở dồn dập vang lên khắp nơi. Nguồn truyện:

"Địa giai đấu kỹ" Tiêu Viêm hít sâu một ngụm lương khí. Cho dù là hẳn, lúc này cũng không tránh được trái tim đập nhanh lên. Trong ánh mắt tràn ngập rung động. Quả thật có người đem loại đấu kỹ cấp bậc này đem ra đấu giá. Quả thực là một kẻ bại gia a.

Loại cấp bậc đấu kỹ này, sợ là những thế lực được gọi là nhất lưu trên đại lục này cũng là vật được hết sức bảo vệ a. Mà hiện giờ lại có kẻ đem nó ra bán.

"Không cần phải ngạc nhiên. Trong những tròng đấu giá của Hắc Giác vực, phần lớn đều là hàng lậu thông qua một ít thủ đoạn bất chính. Lại sợ bị người khác phát hiện. Bởi vậy cũng không dám sử dụng, cho nên phải đem đi đấu giá." Dược Lão chậm rãi nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới hiểu ra.

"Theo ta được biết, "Tam Thiên Lô Động" này là đại lục Phong Lô các cao cấp thân pháp đấu kỹ. Chỉ cần tập luyện, thân hình sẽ chuyển hoá như sấm điện thiểm động, nhanh đến có một chút khủng bố. Nếu là một gã đại đấu sư học được thứ này, cho dù là gặp được một gã đấu linh cường giả, cũng đã ở thế bất bại. Bảo vật của Phong Lô các này lại lạc đến nơi này. Ta nghĩ, chỉ sợ những tên trong Phong Lô các kia, lúc này đã chân chính nổi trận lôi đình a." Dược Lão nhàn nhạt cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Nhìn về phía Huyết Tông, không khỏi cười khổ nói: *"Tuy rằng đối với Tam Thiên Lô Động này cảm thấy rất hứng thú. Bất quá thực rõ ràng, còn không đến lượt ta cạnh tranh tới."*

"Án. Bọn họ sẽ không bỏ qua loại đồ vật này." Dược Lão cười cười, trong tiếng cười có chút mong đợi: *"Ta nghĩ, địa giai đấu kỹ này chỉ vển vển là vật ẩn giấu thứ hai, như vậy, vật chân chính ẩn giấu, sẽ là kỳ bảo kinh thiên động địa gì đây?"*

Tiêu Viêm ngẩn ra. Chợt trong lòng nảy lên một chút khiếp sợ. So với địa giai đấu kĩ còn trân quý hơn? Đồ vật kia đến tột cùng là thứ gì?

-----oOo-----

Chương 390: Trọng đầu hí: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Tam Thiên Lôi Động*" vừa lên sàn đấu giá. Bầu không khí của Phòng đấu giá liền đi vào sôi động nhất, đoạn thời gian, xu thế chung trước mặt này, cũng khiến cho vô số người bắt đầu phải trợn mắt há hốc mồm, trước cái cảnh mình trần - cái kinh mà cạnh tranh giá cả với nhau ngay sau đó.

"*Tam Thiên Lôi Động*". Đều có đề lên giá gốc ban đầu, chẳng qua do tên Phách Mạì Sur (2) vừa dùng Phách Mạì Chuy (3) ở trong tay gõ xuống một lúc. Giá tiền - liền đột nhiên tăng thêm hai trăm vạn, cái loại tăng tốc khủng bố này đây, cơ hồ là từ khi Tiêu Viêm ra đời cho đến nay nhiều năm như thế. Gã mới lần đầu tiên nhìn thấy. Nguồn truyện:

Vung tiền như rác. Hào khí và khí phách như thế, chỉ có ở các phương thế lực mà thôi. Lúc này đây, họ đang bị Đấu kĩ Thân pháp ở trước mặt đó mê hoặc. Nó được thể hiện ra vô cùng sinh động.

Giá cả liên tiếp tăng vọt, bầu không khí trong Phòng đấu giá vẫn duy trì những tiếng hét to kích động, không có dừng lại một giây phút nào cả. Mà đang nhanh chóng tăng gấp đôi giá như trên trời dưới đất ấy, cho dù chủ ý của rất nhiều người đều hiểu rõ bản thân không có tư cách mua thứ đồ vật đó. Nhưng có thể tận mắt nhìn thấy sự cạnh tranh tiền bạc kinh tâm động phách như vậy, trái lại đều khiến cho bọn họ, cảm thấy đã không phải uổng công đi một chuyến đến đây.

Giá cả nhanh chóng tăng cao, duy trì gần nửa giờ sau màn tranh đoạt tàn khốc đó, rốt cục dần dần đi đến phần kết thúc. Tới lúc này giá của "*Tam Thiên Lôi Động*", đã tăng lên tới tám trăm hai mươi bảy vạn, thật khiến cho người ta chép miệng tắc lưỡi thán thán mà.

Khoản tiền hơn tám trăm vạn này rất kếp sù, chính xác nó tương đương với tổng thu nhập vài năm của Thước Đặc Nhĩ Gia tộc tại Gia Mã Đế quốc

a. Khoản tiền ketch sù như vậy, chắc hẳn dù ở trong Hắc Giác Vực, e là không có một phương thế lực nào dám phớt lờ mà tùy ý xuất ra. Giá cả đến thời điểm này, bởi sẽ có một thế lực ganh đua không bằng người ta liền bắt đầu bị bỏ rơi, mà giá cả lại không ngừng tăng lên, như vậy họ liền bị đào thải ngay. Mười phút sau, một vị trung niên mặc áo bào màu tro, thuộc về thế lực Hắc Khô Mộ, sắc mặt lão co rúm lại rút cục báo ra một cái giá trên trời - 'Một ngàn lẻ hai vạn' (4). Khiến toàn bộ phòng đấu giá, rung động lặng ngắt như tờ.

Địa giai Đấu kỹ giá trị một ngàn vạn!

Im ắng tịch mịch tại Phòng đấu giá duy trì gần vài phút sau, rút cục thì dần dần hồi phục, từng ánh mắt đối diện nhìn lẫn nhau, đều bị cái giá khủng bố như trên trời mà rung động toàn thân, cảm thấy cung kính cùng bầu nhiệt huyết dâng trào. Một ngàn vạn a! Số lượng khổng lồ như vậy, một thế lực phải tích lũy trong bao lâu đây?

Hắc Khô Mộ lại ra giá cao như vậy, rõ ràng khiến cho ngay cả Huyết Tông. Thiên Xà Phủ hai phương thế lực đỉnh cao ngang nhau đều cảm thấy trở tay không kịp, hai phe ngơ ngác nhìn lẫn nhau. Sắc mặt quả là khó coi, đều rút lại giá tiền vừa định hô lên trở lại trong miệng.

Ánh mắt nham hiểm của Thiếu Tông chủ Huyết Tông Phạm Lăng đang lờm trung niên nhân áo bào tro ở trên vẽ một bộ xương khô, bàn tay nhẹ nhàng lắc vài cái cúi đầu xuống, trong đôi mắt hắc chợt hiện lên một chút dữ tợn và sát ý.

Cùng với Huyết Tông. Thiên Xà Phủ hai phương thế lực ngang nhau rút lui, đương nhiên những người khác còn không có tư cách cạnh tranh với Hắc Khô Mộ. Và như vậy, quyền Địa giai Đấu kỹ Thân pháp cấp thấp, ở thời điểm vô số người đang nhìn chăm chú, rơi vào túi Hắc Khô Mộ.

*"Hô! Bây giờ mới thật sự là chém giết lẫn nhau. Một ngàn vạn a." Thong thả nhìn sự cạnh tranh tàn khốc đã hạ màn. Tiêu Viêm nhin không được lắc lắc đầu, trong lòng cười khở, chợt cảm thấy nghi hoặc gã liền hỏi:
"Loại Địa giai Đấu kỹ như vậy, thực sự có thể dùng tiền để đánh giá nó sao?"*

"Ách! Lúc này ngươi còn lo chuyện bao đồng, sao không lo mua dược liệu luyện chế đan dược quan trọng đi, nếu không dựa vào một mình ngươi.

Muốn thu thập đủ hết các loại kỳ dược phân bố rải rác tại khắp đại lục này, tiêu tốn bao nhiêu tinh lực và thời gian hả? Ví dụ như người muốn luyện chế linh đan, tổng giá trị bốn loại tài liệu sẽ không thấp hơn năm trăm vạn, người không cần tiền à? Hơn nữa thế lực Huyết Tông này rất lớn, nuôi dưỡng nhiều thủ hạ như vậy mua chuộc nhân tâm, bồi dưỡng cường giả, thứ gì mà không cần tiền? Người chẳng phải là quản gia nên chẳng biết vất vả a." Tiêu Viêm nghe lời khiển trách của Dược Lão, gã liền nghĩ không thông, lúc này bơ vơ rất ít khi vì tiền mà buồn rầu, như đóa hoa trong nhà kín làm sao hiểu rõ hàm ý đó được.

Nghe thanh âm bất đắc dĩ của Dược Lão. Tiêu Viêm cũng ngưng ngưng cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn về bực thủy tinh, coi thần tình sáng sủa của tên Phách mại sư sắc mặt bỗng nhiên rất trang nghiêm. Gã không khỏi ngớ ra, chợt thấp giọng nói: *"Xem áp lực khi hấn mở đồ vật ở đáy rương. Vật quang trọng sắp sửa lên sàn đấu giá rồi a."*

Sắc mặt tên Phách Mại Sư biến hóa có không ít người, bọn họ tựa hồ cũng phát hiện ra điều gì đó, trong miệng đang thì thầm nói chuyện riêng với nhau lập tức tự động chấm dứt, mọi cặp mắt, nhìn đăm đăm chờ đợi lần Đấu giá hội Trọng Đầu Hí này lên sàn đấu giá.

"Cuối cùng nó sắp xuất hiện a." Trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên một chút hồng hào. Huyết Tông Thiếu Tông chủ Phạm Lăng trong ánh mắt quang mang kỳ lạ lóe ra. Lắm bẫm nói.

Ngoài ra Thiên Xà Phủ. Hắc Khô Mộ ở bên cạnh, tại thời điểm này nụ cười trên khuôn mặt cũng thu lại, ánh mắt vốn lười nhác, thay đổi giống như loài chim ưng sắc sảo, đứng bật lên.

"Ba ba!"

Trên bực thủy tinh, tên Phách Mại Sư sắc mặt nghiêm túc vỗ vỗ hai tay. Mà cùng với tiếng vỗ tay vang lên, ở bên cạnh bực thủy tinh, bỗng nhiên phát sinh một trận âm thanh *"Ca. Ca!"* Chợt một vòng hàng rào bằng kim chúc (5) đen nhánh, chậm chạp dâng lên, cuối cùng hoàn thành chu vi hình tròn đem cái bực bao quanh ở trong đó. Thậm chí, ngay cả khoảng không trên bực thủy tinh, cũng do mảnh kim chúc kéo dài ra tạo thành một cái lọng chật chẽ phủ xuống bên dưới.

"Ha hả! Xin chư vị đừng quá lưu tâm lo ngại. Bây giờ, chúng tôi chỉ vì bảo

vệ an toàn cho vật phẩm bán đấu giá, nên sử dụng một chút biện pháp mà thôi." Nhìn nó như một thứ chuông giam vừa xây xong, tên Phách Mạ Su hướng về phía mọi người cười cười. Hấn giải thích thêm.

"Cái lao tù này là do Hàn thiết đúc ra. Cho dù là Đấu hoàng cường giả, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà phá bỏ được." Trong lúc nói chuyện, cặp mắt tên Phách Mạ Su, đảo qua Huyết Tông - Thiên Xà Phủ nơi ghé thủ tịch cũng có thái độ dự tính với hai phương thế lực này. Ý tứ trong ngôn ngữ, không cần nói cũng biết, đối với họ hấn đặc biệt vạch rõ. Những người đại diện cho thế lực đó cũng chỉ thản nhiên cười cười, không có để ý quá mức. Trong Đấu giá hội năm ngoái, chuyện ra tay cướp đoạt vật phẩm bán đấu giá đều không phải là không có xuất hiện qua. Cho nên. Bát Phiến Môn phải cẩn thận như vậy, cũng là lẽ thường tình, nếu không thì. Ở chính địa bàn của mình mà bị người ta đem đồ vật bức hiếp cướp đi, còn gì là thể diện mà đứng ở tại Hắc Giác Vực này sao? Lúc này đối với hành động quá mức cẩn thận của Bát Phiến Môn. Tiêu Viêm cũng giật mình một chút, bất quá gã nhanh chóng tiếp thu liền khôi phục lại. Ở tại Hắc Giác Vực này đây, phát sinh chuyện gì không hợp thói thường, cũng không cần phải cảm thấy quá ngạc nhiên.

"Chặc chặc! Trong Phòng đấu giá sao bỗng nhiên sinh ra nhiều khí tức ẩn tàng thế nhỉ. Ở một nơi nào đó trên tầng hai, thậm chí có một... không... So với khí tức của Hải Ba Đông thì kém hơn. Chắc hẳn phải là Môn chủ Bát Phiến Môn thì phải. Hắc! Xem ra bọn họ cũng lo lắng dữ a." Giọng nói đùa dí dỏm của Dược Lão, đột nhiên vang lên trong tâm trí Tiêu Viêm.

"Ách?" Nghe vậy. Tiêu Viêm sửng sốt, ánh mắt đảo qua một số bóng mờ hắc bào ẩn từ bốn phía Phòng đấu giá. Đôi mắt từng nhờ hỏa diễm tẩy lễ qua, đủ giúp gã nhìn thấy ở trong đó một ít hàn mang đen kịt mờ mờ ảo ảo.

"Cái kết cục của Trọng Đầu Hí là như vậy sao? Lại có thể khiến cho Bát Phiến Môn đối xử thận trọng như thế. Thậm chí ngay cả Môn chủ cũng tự thân xuất mã tọa trấn?" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, trong lòng kinh ngạc nói.

"Ha hã! Xem thêm đi. Sẽ không khiến cho ngươi thất vọng đâu." Dược Lão cười lắc đầu, trả lời.

Hơi gật gật đầu. Ánh mắt Tiêu Viêm tiếp tục nhìn lên trên bức thủy tinh, lúc này tên Phách Mạ Su ấy, giữa lúc hấn khom người cẩn thận từng li từng tí từ trong tủ lấy ra một cái khay tử kim cỡ nửa xích (6), tại trung tâm

cái khay tử kim đó. Ba bàn tay cao thấp tại hộp nhỏ hàn ngọc, ngay ngắn vươn cao ở trong đó.

Cái hộp có sẵn màu trắng nhạt, tuy rằng đứng cách đó khá xa. Nhưng mọi người phía dưới vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng, từ trên hộp hàn ngọc phát ra bạch sắc hàn khí nhàn nhạt. Đây chính là hàn ngọc thượng đẳng nhất, mới đầy đủ hàn khí có công hiệu bảo tồn.

"Là đan dược?" Nhìn thể tích của cái hộp nhỏ, lại nhìn cái loại phương thức bảo tồn chẳng hề xa lạ này. Tiêu Viêm trước tiên ngăn người ra, trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh hoàng. Giá trị có thể siêu việt hơn hẳn Địa giai Đấu kỹ, loại vật phẩm này đẳng cấp sẽ ra sao?

Chậm rãi hít một ngụm lãnh khí, trong lòng Tiêu Viêm hiểu rõ, vật phẩm cấp bậc đó ít nhất là đan dược. Mới có thể như vậy a!

Thất phẩm?! Từ trước đến nay, loại đẳng cấp đan dược này, cho dù là Tiêu Viêm, cũng chưa bao giờ từng gặp qua.

"Quả nhiên là hảo chủ nhân. Chỉ bất quá, ta đối với nó có cảm giác gì đó nhĩ." Trong thanh âm Dược Lão, rất ngưng trọng cùng một chút nghi hoặc. Thất phẩm đan dược, luyện chế loại vật phẩm đẳng cấp này, thật sự là quá mức khó khăn. Nên hiểu rằng, chính xác ngũ phẩm đan dược sinh ra, liền có thể khiến một mảnh nhỏ Thiên địa năng lượng rung chuyển. Mà hồi tưởng lại năm đó, chính mình vào lúc luyện chế thành công loại Thất phẩm đan dược này. Thiên địa dị tượng xuất hiện, cơ hồ giống như đi tới ngày tận thế vậy. Cực kỳ khủng khiếp.

Ở trên đấu khí đại lục. Luyện dược sư có khả năng - tư cách luyện chế thành công thất phẩm đan dược, nếu có tồn tại thì cơ hồ như Phượng mao Lân giác. Những người này. Bây giờ đều là Nhất Đại Tông sư cả.

Cùng với sự xuất hiện của cái hộp hàn ngọc, tất cả các phương thể lực tại Đấu giá hội, thân thể đều đột nhiên đứng thẳng, hơn nữa trong ánh mắt không buồn che giấu sự tham lam. Gắt gao nhìn chòng chọc cái hộp hàn ngọc.

Không để ý đến ánh mắt tham lam ở ngoài thiết lao. Bàn tay tên Phách Mai Sư đầu bạc có phần run rẩy, mang khay tử kim nhẹ nhàng đặt ở trên bục bán đấu giá, ngón tay nhăn nheo cẩn thận từng li từng tí đem nắp hộp

mở ra. Nhất thời, một cỗ kim quang đột nhiên dữ dội phát ra ngoài.

Kim quang đó vừa ra, đem toàn bộ Phòng đấu giá đều chiếu sáng lên rực rỡ, một số người trở tay không kịp. Đều thay đổi thói quen không khép hai mắt lại.

Tiêu Viêm vẫn chưa bị kim quang làm ảnh hưởng đến hai mắt, ánh mắt gã xuyên qua vành nón, tập trung chặt chẽ tại cái bóng trong hộp ngọc trên bục thủy tinh. Nơi đó, một khóa đan dược màu vàng cỡ như Long nhãn, nằm ngay ngắn yên ổn ở trong đó. Mặt ngoài khóa đan dược cực kỳ mượt mà, hai dòng khí lưu màu vàng như tơ tằm ở bên trong đan dược lưu chuyển bất định, thỉnh thoảng đột nhiên bỏ nhào ra. Nếu tinh tế nhìn kỹ qua, dòng khí lưu màu vàng lại có thể hội tụ biến thành hai con Kim sắc Thần long nhỏ bé, đan xen lẫn nhau. Tiếng Long ngâm rất nhỏ, chấn động xuyên qua không khí, chậm rãi khuếch tán ra ngoài. Long uy khiến linh hồn kẻ nào nghe được, đều không tự chủ được cảm thấy cỗ sinh mệnh như đang run rẩy.

Nhìn đan khí ngưng tụ tạo thành Long hình bên trong đan dược, thân thể Tiêu Viêm nhịn không được hơi run rẩy đứng lên, khuôn mặt gã dưới chiếc nón rộng vành, khó mà che giấu vẻ chấn động.

Đan khí ngưng tụ thành Linh hồn, chỉ có Thất phẩm và cao giai đan dược mới có dị tượng thay đổi!

Toàn bộ phòng đấu giá, đều ở trong tiếng Long ngâm như ẩn như hiện, rơi vào trạng thái tĩnh mịch như chết.

"Âm Dương Huyền Long Đan!?"

Bên trong tĩnh mịch, tiếng lẩm nhẩm trầm thấp của Dược Lão, bỗng nhiên vang lên ở trong đầu Tiêu Viêm. Chẳng qua, trong tiếng thì ào đó. Tiêu Viêm như thể nghe được đều có cực điểm âm trầm và giận dữ.

Ghi chú:

(1) Kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng

- (2) Chuyên gia bán đấu giá
- (3) Búa dùng trong bán đấu giá
- (4) 10.020.000 kim tệ
- (5) Kim loại
- (6) Xích; thước Trung Quốc (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét)

-----oOo-----

Chương 391: Thất Phẩm Đan Dược - Âm Dương Huyền Long Đan!: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong giọng nói Dược Lão còn ẩn chứa âm trầm và giận dữ, đương nhiên không thoát khỏi sự cảm ứng của Tiêu Viêm, gã không khỏi sừng sốt ở trong lòng, dè dặt hỏi: "*Sư phụ. Người sao vậy?*"

Hít thật sâu một hơi mạnh mẽ kiềm nén tình cảm đang trỗi dậy ở trong lòng, chột thanh âm lời nói Dược Lão thản nhiên truyền ra: "*Không có gì. Người nhìn xem trước đi, có một số chuyện, sau này có lẽ ta sẽ nói cho người hay. Nói ra bây giờ, hơi sớm.*"

Sau khi nói ra lời này. Dược Lão lại rơi vào trầm mặc, mà ở phía đối diện. Tiêu Viêm hơi ngơ ngác, lặng lẽ gật gật đầu, không hề mở miệng hỏi thêm cái gì nữa, gã ngẩng đầu đem ánh mắt nhìn về phía Thất phẩm đan dược Dược Lão xưng là "*Âm dương Huyền long đan*" đó.

Giữa hội tràng rất nhiều người, mặc dù ngay cả chi tiết chính xác của khóa đan dược đó, cũng không có hiểu biết rõ ràng lắm, bất quá do xem qua đạo đạo kim quang trước đó, thì họ có thể mơ hồ hiểu được nó không phải là thứ tầm thường. Bởi vậy, trên khuôn mặt đều không khỏi lộ ra vẻ thèm muốn lộ liễu.

Đối với đan dược đó ngoại nhân không thể hiểu rõ ràng tác dụng của nó được, chỉ có loại thế lực như Huyết Tông trước mặt, tại thời điểm này đột

ngột kích động đứng lên, có lẽ một vài tên cường giả. Thậm chí đều bởi vì cảm xúc không ổn định, đã khiến cho đầu khí trong cơ thể không thể không chế được tràn cả ra ngoài.

Trên bục thủy tinh, ánh mắt tên Phách Mạ Su thong thả đảo qua trên toàn bộ khuôn mặt chấn động ở hội tràng, lúc này hắn mới thỏa mãn, ngón tay chỉ vào khóa đan dược màu vàng ấy, cười dài nói: *"Chư vị! Đây là Trọng Đâu Hí đứng đầu tại lần Đấu giá hội này của chúng tôi - Thất phẩm đan dược. Âm dương Huyền long đan!"*

Xôn xao!

Tên Phách Mạ Su lời vừa dứt, toàn tràng không một tiếng động, chốc lát tiếng ồ lên đỉnh tai nhưc óc cùng với âm thanh hoảng sợ hít vào lương khí, đem vùng trời phòng đấu giá nhất thời bao phủ.

Tùng đạo ánh mắt đỏ thẫm kèm theo hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chăm chú vào khóa đan dược màu vàng kim. Thất phẩm đan dược? Loại cấp bậc đan dược này đây, ở đây cơ hồ vượt quá hơn phân nửa số người, suốt đời đều không có tư cách nhìn thấy. Mà bây giờ, cao giai đan dược tiếng tăm đó, lại đang xuất hiện ở trong mắt. Há không thể khiến cho bọn họ có cử chỉ thất lễ kích động như vậy?

"Có lẽ rất nhiều người đều chưa từng nghe qua tên tuổi của loại đan dược này a."

Nhìn một số người trong ánh mắt mù mờ tên Phách mạ su cười dài nói: *"Âm dương Huyền long đan đứng hàng Thất phẩm, nghe nói muốn luyện chế nó. Đầu tiên là cần ma hạch của hai đầu ma thú Thiên Long, thời gian tử vong không vượt quá bảy ngày. Hơn nữa, cấp bậc ma hạch ít nhất phải là Lục giai."*

Một câu nói này của tên Phách Mạ Su, liền khiến cho một số người trong ánh mắt mù mờ trong chớp mắt liền run sợ. Hai lục giai ma hạch thời gian tử vong không vượt quá bảy ngày, thế chẳng phải tương đương với hai tên Đấu Hoàng cường giả sao?

"Nghe nói lúc đan dược này luyện thành. Thiên địa hiển hiện dị tượng, hai đạo Long Hồn một âm một dương từ trong lô đỉnh vờn thẳng tới tận trời, quán quanh lẫn nhau. Cuối cùng ngưng tụ trở thành sinh mệnh của đan"

được." Tên Phách Mạì Sur hơi mỉm cười giải thích rất nhiều, thậm chí ngay cả trong mắt hần cũng xuất hiện vẻ tán dương cuồng nhiệt: "Tác dụng của Âm dương Huyền long đan, cũng không phải trực tiếp ảnh hưởng khiến cho người ta nâng cao thực lực, mà chính là Phá xong rồi Lập!"

"Phá xong rồi Lập?" Tiêu Viêm ngân ra. Cau mày.

"Nếu ai dùng khóa Âm dương Huyền long đan này, nếu ngày sau trọng thương hoặc lúc tính mệnh lưu lại một chút thì. Nếu vận khí tốt, thứ này, liền có thể trao cho người đó cơ hội Phá xong rồi Lập. Cái gọi là Phá xong rồi Lập, đơn giản chính là phá tan sự gò bó trời buộc trong dĩ vãng, khiến người ta giống như một thứ lột xác. Vô luận là thân thể, linh hồn hay thậm chí đấu khí, đều có thể nâng cao một bước a!" Tên Phách Mạì Sur cười nói: *"Nói chính xác là, chỉ cần ai ăn nó, thì ngày sau thân thể cho dù bị thiệt hại nghiêm trọng trí mạng, cũng không cần phải vì mạng sống mà lo lắng sầu muộn. Bởi vì nói không chừng, đó lại là một cơ hội để người đó hoàn toàn lột xác!"*

"Có lẽ rất nhiều người đối với giới hạn hoàn toàn lột xác có phần mơ hồ, vậy để ta nói kỹ càng tỉ mỉ về vị Đại gia này vậy." Tên Phách Mạì Sur khẽ cười một tiếng, chợt nói: *"Chắc chắn thanh danh của Phong Tôn Giả - Cổ Linh, hẳn là các vị đã từng nghe qua chứ?"*

"Ái chà! Đó chính là cường giả đỉnh phong nổi tiếng khắp đại lục, đường đường cấp bậc Đấu Tôn cường giả. Năm đó lấy thực lực bản thân, trong vòng ba ngày, tiêu diệt tám phương nhất lưu thế lực tại đại lục, loại chiến tích kinh hoàng khủng bố đại lục này, các ngươi chưa từng nghe qua đại danh của người ấy sao?" Tên Phách Mạì Sur hỏi một câu, cũng là quanh co trên chốc hơi khinh bỉ.

"Phong Tôn Giả - Cổ Linh?" Nghe được cái tên rất lạ, lại nghe tiếng thờ than vang lên ở xung quanh. Tiêu Viêm lặng lẽ đem tên người đó ghi tạc trong lòng, cái loại cấp bậc Đấu Tôn cường giả này, hiện tại đối với gã mà nói, quả thực là quá cách xa.

"Nhưng mà chư vị cũng đã biết thanh danh của Phong Tôn Giả, vậy hẳn là cũng biết trước khi thành tựu đạt đến cấp Đấu Tôn. Cổ Linh đại nhân cùng với một vị Túc Địch đại chiến kinh thế hãi nhân nhỉ? Trong trận chiến đó, không ngờ Ngũ tinh Đấu Tông Cổ Linh đại nhân tuy rằng thành công đánh bại đối thủ, nhưng bản thân cũng bị trọng thương rơi vào trạng thái tán

công. Dựa theo lẽ thường, cho dù người ấy còn có thể sống sót, thực lực vẫn sẽ giảm mạnh, sự thật thì sao? Ở khoảng cách bảy năm sau trận đại chiến đó. Cổ Linh đại nhân vốn mất tích đã lâu lại lần nữa xuất hiện ở trên đại lục, mà thực lực lúc này. Đã là cấp bậc Đấu Tôn." Tên Phách Mạ Su thân nhiên cười nói.

Toàn tràng lặng ngắt như tờ, khuôn mặt rất nhiều người đều lộ ra run sợ như nhau. Trong bảy năm, không chỉ khôi phục trọng thương, hơn nữa thực lực còn đại tăng, từ Đấu Tông trực tiếp tấn cấp trở thành Đấu Tôn, tốc độ thật đáng sợ!

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút chấn động, một lát sau, chấn động sút giảm, trong lòng khẽ động, ánh mắt chuyển hướng về phía đan dược màu vàng kim ấy, gã đột nhiên tựa như cảm nhận được cái gì đấy, không khỏi hít sâu vào một ngụm lãnh khí.

"Chắc hẳn một ít người cũng đoán được hả? Đúng vậy. Cổ Linh đại nhân vào thời điểm đó, cũng may mắn có được một khóa Âm dương Huyền long đan, hơn nữa ăn vào, rồi cổ dược lực đó, ở giữa năm tháng dài đằng đằng, vẫn luôn ẩn núp tại trong cơ thể của mình. Cho đến phút chốc bị trọng thương, đã khởi động hiệu quả đặc biệt của Âm dương Huyền long đan: Phá xong rồi Lập!"

"Cho nên trong khoảng thời gian năm xưa đó, người ấy từ Đấu Tông cường giả, nháy vọt biến thành Đấu Tôn!"

"Tê"

Trong phòng đấu giá to lớn, sự yên tĩnh duy trì liên tục một lát sau, âm thanh hít vào lương khí cơ hồ liên tục - thành một phiến, vô số người lại lần nữa nhìn về phía kim sắc đan dược ở trong tù lao kia. Trong mắt vẻ thèm muốn lộ liễu, đã hoàn toàn thay đổi biến thành tham lam.

"Đáng sợ thật. Phá xong rồi Lập." Bàn tay đầy mồ hôi của Tiêu Viêm xiết chặt, gã thấp giọng lầm bầm nói.

"Người cũng không cần phải cố thở than mà nghe hẳn phán quyết như vậy. Âm dương Huyền long đan tuy rằng xác thực có hiệu quả Phá xong rồi Lập, đồng ý người đang lúc bị trọng thương, dù khởi động loại công hiệu vận may của đan dược này, cũng chưa chắc có thể chân chính hoàn thành

Phá xong rồi Lập. Hơn nữa, cơ hội Phá xong rồi Lập, chỉ có một lần mà thôi." Thanh âm Dục Lão thản nhiên, bỗng nhiên lại vang lên một lần nữa: "Còn nữa, khởi động Phá xong rồi Lập quyết định bởi một khắc thôi, lúc này ngay cả thân thể cũng không thuộc về chính mình nữa. Nếu như có thể từ trong cái loại tra tấn phi nhân tính này mà sống sót, vậy đương nhiên mới chân chính phá kén thành bướm. Nếu không. Phá là phá, mà Lập lại chẳng nói."

"Lấy Cổ Linh cho dù là người cứng cỏi, năm đó cũng thiếu chút nữa chống chọi chẳng được cái loại tra tấn này, có thể khiến cho một tên Đấu Tông cường giả cũng chịu đựng không nổi, người có thể tưởng tượng ra đó là loại thông khô cỡ nào?"

"Ách." Tiêu Viêm ngẩn ra, nhãn châu xoay chuyển, gã đột nhiên hỏi: "Sự phụ cùng Phong Tôn Giả Cổ Linh đó rất quen à?"

"Xem như là vậy đi." Tùy ý trả lời một câu. Dục Lão thoát phục hồi lại tinh thần, đành phải bất đắc dĩ nói: "Người chó có suy đoán đến lời nói của ta, chuyện này mai sau, có dịp ta sẽ nói cho người. Bất quá bây giờ người, quá yếu, biết được quá nhiều, đối với người cũng không tốt."

Nghe vậy. Tiêu Viêm cười khổ một hồi, hiện tại gã chẳng qua là Đại Đấu Sư, chính xác khó có thể chen vào cái vị diện của Dục Lão bọn họ a. Tốc độ tu luyện như hiện giờ, muốn hi vọng tiến vào cảnh giới Đấu Vương thậm chí là Đấu Hoàng, vậy cần thời gian bao lâu đây?

"Tiểu gia hỏa, chó tự coi nhẹ mình. Người tu luyện 'Phân Quyết', ta để cho người sáng tạo ra nền tảng kỳ tích. Tin tưởng chính mình đi, kẻ khác cần những năm tháng tu luyện để tích lũy thực lực. Nhưng người, chỉ cần tìm được Dịch hỏa là đủ, hơn nữa thành công thôn phệ chúng, như vậy thành tựu cuối cùng, thậm chí siêu việt hơn hẳn Cổ Linh, đều dễ dàng như cắt tay vậy." Cảm nhận được ý nghĩ của Tiêu Viêm. Dục Lão không khỏi nhẹ giọng nói.

"Hô." Thở nhẹ ra một hơi. Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cười nói: "Hy vọng thế nhỉ."

Trên bục thủy tinh, nhìn thấy Âm dương Huyền long đan tạo ra bầu không khí quá độ như vậy, tên Phách Mạ Sư lúc này mới vừa lòng cười cười, chuyển ánh mắt hướng về các phương thế lực ngồi ở dãy ghế trước, hẳn

hiểu rõ, chỉ những người này mới đủ sức là kẻ tranh đoạt Âm dương Huyền long đan.

"Đừng nói nhảm nữa, báo giá đi." Nghe ngôn ngữ La Lợi (*) của tên Phách Mạì Sur xúi bậy. Huyết Tông Thiếu Tông chủ Phạm Lăng hơi mất kiên nhẫn cau mày nhăn nhó, giọng âm lãnh quát.

"Ha ha." Cười gật gật đầu, tên Phách Mạì Sur giọng bỗng chốc rõ ràng, nghiêm mặt nói: *"Giá trị của Âm dương Huyền long đan này, chắc hẳn chư vị cũng có thể hiểu rõ, đơn thuần lấy hết tiền bạc, đã không đủ để so sánh với giá trị phẩm chất của nó rồi. Cho nên, chủ nhân bán khóa đan dược này đã nói. Bất kể cuối cùng đan dược này bị ai đấu giá thành công, cũng nhất thiết phải đáp ứng vô điều kiện vì người ấy làm hai việc!"*

"Làm hai việc?"

Nghe vậy, phía dưới các thế lực ngang nhau như Huyết Tông, Hắc Khô Mộ, Thiên Xà Phủ đều sững sốt, chột sắc mặt khẽ biến, vị Thanh trưởng lão của Thiên Xà Phủ càng nhin không được cười lạnh nói: *"Lời người mới nói xong quả là nực cười, nếu người đó bảo chúng ta dốc hết tất cả thực lực, để đổi phó cái loại cường giả hoặc thế lực khó mà chiến thắng được, vậy chúng ta cũng phải nghe theo hẳn sao?"*

"A a! Đương nhiên không có khả năng đó rồi, trong hai việc này, thì nhất định ở trong giới hạn tận lực của các vị. Chỉ có điều trong việc đó cũng nhắc nhở trước, nếu có khả năng xuất ra khóa Âm dương Huyền long đan này. Thì thân phận chủ nhân của nó chắc hẳn thực lực cũng không kém, mà người ấy cần người làm việc, quá nửa sẽ không đơn giản lắm. Cho nên, chư vị đối với khóa đan dược này nếu có hứng thú, có lẽ nên cân nhắc một chút. Bằng không mà nói, ngược lại cãi nhau đều không phải là vui vẻ gì." Tên Phách Mạì Sur khẽ cười nói.

Nghe được lời nói của tên Phách Mạì Sur, rất nhiều người ở phía dưới vốn có chủ ý mua Âm dương Huyền long đan, ánh mắt đều thoáng có chút lóe lên.

"Lời chủ bán nói, ta đã dẫn đầy đủ. Nếu các vị vẫn còn có hứng thú, vậy thì bắt đầu cuộc đấu giá này đi. Y nguyên Địa giai Đấu kỹ trước đó cũng thế, khóa Âm dương Huyền long đan này, không có giá gốc ban đầu." Hơi hơi khom người, tên Phách Mạì Sur hướng về phía dưới mỉm cười nói.

"Đi thôi! Tròng đấu giá hội này đã không còn gì hay để xem rồi. Âm dương Huyền long đan còn không tới phiên ngươi tranh đoạt." Dược Lão thần nhiên nói.

Ngón tay chậm rãi vân vê cái trán. Tiêu Viêm hơi gật gật đầu, cho dù đã mở mang kiến thức màn cuối cùng của Trọng Đâu Hí, thì không cần phải lưu lại nữa, nghiêng mắt liếc các phương thế lực đang rục rịch góc đầu dãy, gã đứng lên, âm thầm rời khỏi hội tròng.

Ghi chú:

(* Giọng Raleigh (thủ phủ bang North Carolina, Mỹ)

-----oOo-----

Chương 392: Theo đuôi: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bước chậm rời khỏi phòng đấu giá. Tiêu Viêm dừng lại ở chỗ cửa, ngẩng đầu nhìn về bầu trời hơi hôn ám, gã thở ra một hơi thật dài, sau đó chuyển thân hướng về phòng tiếp khách của phòng đấu giá bước vào.

"Có lẽ trước tiên đem bán đấu giá kiếm tiền và đấu giá mua một số thứ nắm chắc trong tay đi." Tiêu Viêm vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tiến vào phòng tiếp khách. Tiêu Viêm đem thẻ nhị cấp khách quý giao cho một vị thị nữ, sau khi nói rõ ý đồ, liền được ả cung kính mời vào.

"Đại nhân, thỉnh ngài chờ cho một khắc, ngay khi đấu giá hội chấm dứt, đến lúc đó người chủ sự, có thể giúp đại nhân thanh lý vật bán đấu giá ngay." ả thị nữ mang một ly trà nóng đặt ở trên bàn bên cạnh Tiêu Viêm, sau đó lại mỉm cười lui ra ngoài.

Hơi gật gật đầu. Tiêu Viêm nâng ly trà ở trong tay, hấp thụ bớt một ít độ nóng, nhưng gã cũng không có uống vào. Sống tại Hắc Giác Vực, cẩn thận

một chút, cũng không có hại gì. Đặc biệt trong này có vẻ công khai yên ổn, nhưng nó lại là ám địa hắc ám rối tinh rối mù tại nơi phòng đấu giá.

Con người khép hờ, ngón tay Tiêu Viêm chậm rãi gõ gõ ở trên mặt bàn, cứ như thế một lúc lâu sau, bỗng nhiên vài tiếng bước chân từ xa đến gần truyền vào phòng khách, ngón tay dần dần dừng lại. Tiêu Viêm mở to mắt ra, nhìn về phía tấm rèm bị vén lên. Nơi đó, có một lão già thấp bé gầy đét đang dẫn hai ả thị nữ, cười tít mắt đi vào.

"Ha hả! Tiên sinh hẳn là người bán đấu giá ba khóa Thanh linh đan ư? Ta là chủ sự ở đây, cứ gọi là Hồ Quản sự cũng được." Nhìn thấy hắc bào che bọc toàn thân Tiêu Viêm, lão già tiến tới, cười nói.

"Dược Nham." Thản nhiên gật gật đầu. Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Hồ Quản sự, đấu giá hội chấm dứt rồi sao?"*

"Ha hả! Kết thúc viên mãn." Hồ quản sự cười gật gật đầu, ánh mắt ngằm đảo qua ở trên người Tiêu Viêm, không bỏ sót bất luận cái gì nhưng chẳng thể nhìn ra thân phận của người này. Lão vẫy vẫy tay, một ả thị nữ phía sau vội vàng cầm cái khay bạc trong tay đưa lên, tại giữa khay bạc, có bày ra một tấm Tử kim Tạp phiến (1), bên trên vẽ năm đạo sóng gợn màu sắc bất đồng.

Ngũ văn Tử kim Tạp (2), cái này ở đấu khí đại lục, chỉ có Đấu Linh cường giả mới có tư cách mở và mang theo nó. Đương nhiên, vạn sự không có gì là tuyệt đối cả, dựa theo lẽ thường mà nói, một vị Tam phẩm Luyện dược sư, cũng đủ loại tư cách này.

"Dược Nham tiên sinh. Ba khóa Thanh linh đan của người bán đấu giá tổng giá trị là hai trăm bảy mươi vạn, khấu trừ đi 10% chi phí thủ tục của đấu giá hội. Thì vẫn còn thừa lại hai trăm bốn mươi ba vạn." (3) Hồ Quản sự con mắt ti hí giống như một cái khe hở, cười nói: *"Linh chi Chu tâm hỏa đó tốn một trăm hai mươi vạn. Đỉnh lô Bát phương Minh hỏa, tốn bốn mươi vạn. Vậy cuối cùng người còn thừa lại số tiền là tám mươi ba vạn tại trương mục trong Tử Kim Tạp này đây, những thứ mà người đấu giá mua ấy, chính là ở trong cái nạp giới kia."*

Hồ Quản sự phát tay, ả thị nữ liền mang khay bạc đưa tới trước mặt Tiêu Viêm, giữa khay bạc. Có bày ra Ngũ văn Tử kim Tạp và một cái nạp giới bình thường.

"*Hắc! Hảo chi phí thủ tục.*" Trong lòng có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Tiêu Viêm không nghĩ tới bận rộn cả nửa ngày, vậy mà cuối cùng tài chính cũng chỉ thừa lại không đến trăm vạn.

Chìa tay đem tạp phiến và nạp giới thu lấy. Tiêu Viêm sau khi tinh tế kiểm tra một chút Linh chi Chu tâm hỏa và Đỉnh lô Bát phương Minh hỏa ở trong nạp giới, gã mới lấy hai thứ đó ra, bỏ vào lại trong nạp giới của mình.

"*Đúng rồi! Hồ Quản sự, đấu giá hội sau cùng là Âm dương Huyền long đan, bị phương thế lực nào đấu giá thành công mua được vậy?*" Đem đồ đạc thu xếp xong. Tiêu Viêm bỗng có vẻ như ngẫu nhiên tò mò hỏi.

"*Ha hả, vật đó cuối cùng bị người của Thiên Xà Phủ đấu giá mua đi rồi.*" Nghe được câu hỏi của Tiêu Viêm. Hồ Quản sự cũng không có rề rà, nói thẳng ra. Dẫu sao cuộc đấu giá đó chính là vô số người chính mắt - nhìn thấy mà, cho dù lão không nói, e là chỉ thoáng một buổi chiều thôi, tin tức đó liền truyền khắp hơn phân nửa cái Hắc Giác Vực này rồi.

"*Thiên Xà Phủ sao?*" Bóng mờ hắc bào khế cau mày chọn lựa, trong lòng Tiêu Viêm thì trào một tiếng.

"*Nếu thứ đồ của tại hạ đã tới tay, vậy không dám làm phiền đến túc hạ nữa. Xin kiếu.*" Sau khi nhận được đáp án Tiêu Viêm cũng không do dự nữa, chấp tay hướng về Hồ Quản sự muốn rời khỏi.

"*Ha hả. Duyệt nham tiên sinh đợi một chút nào. Môn chủ của ta đối với tiên sinh cảm thấy rất có hứng thú, nếu như tiên sinh không ngại, có thể cùng môn chủ của ta gặp mặt tâm sự một ngày hay không?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn đi, tên Hồ Quản sự ấy lại bỗng nhiên cười nói.

Hắc bào đang nhíu mày. Tiêu Viêm thản nhiên nói: "*Thôi nào! Ta chỉ bán đấu giá một ít đồ vật, có gì mà khiến quý môn chủ phải cảm thấy hứng thú kia chứ? Xin lỗi, tại hạ còn bận một ít việc, không tiện lưu lại nhiều. Ngày sau nếu còn cần bán đấu giá thứ gì, tất nhiên tiếp tục tìm đến Hồ Quản sự. Cáo từ.*"

Nói xong. Tiêu Viêm không đợi Hồ Quản sự mở miệng đáp lại, gã liền bước nhanh đi ra ngoài phòng khách

Đứng ở trong phòng khách. Hồ Quân sự con mắt ti hí nhìn Tiêu Viêm dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, nhin không được mặt mày cau rúm lại.

"Nhu thế nào rồi? Nhìn ra thân phận của hắn sao?"

Thanh âm lạnh nhạt, bỗng nhiên vang lên ở trong phòng khách. Hồ Quân sự vừa quay đầu nhìn lại, thì thấy một tên nam tử trung niên lưng hùm vai gấu, đang ngồi ở trên cái ghế lúc nãy Tiêu Viêm vừa ngồi. Tên nam tử này vừa xuất hiện, bầu không khí trong phòng khách tựa hồ thoát thay đổi như một thứ áp bách vốn sẵn có vậy.

"Môn chủ." Trông thấy vị nam tử trung niên này. Hồ Quân sự mặt hơi trắng bệch, vội vàng cung kính nói: "Tạm thời vẫn nhìn không ra, người này che dấu quá sâu kín, hắn có thể một lần xuất ra ba khóa Thanh linh đan, bản thân hắn có quá nửa xác suất là một tên Luyện dược sư. Cho dù là Tứ phẩm Luyện dược sư bình thường, cũng khá khó khăn để luyện ra nó, thuộc hạ suy đoán chỉ có khả năng là cao giai Luyện dược sư, mới tương xứng với người này nhất."

Mặt mày nhăn nhúm, nam tử trung niên hơi "Ừ." một tiếng, trong thanh âm nhàn nhạt, lại ẩn chứa sát ý âm lãnh khó mà che giấu được: "Phải người bí mật theo dõi hắn, ta muốn nắm được chi tiết về hắn. Một gã Luyện dược sư có thể luyện chế ra cao giai Thanh linh đan, vậy phải rất hiếm có, hi vọng dùng hết mọi biện pháp sẽ khiến cho hắn quả thực vì Bát Phiến Môn ta mà đem sức lực ra phục vụ. Nếu không được, để bảo đảm tình huống vạn vô nhất nhất, người được phép trừ khử hắn. Ta không thể sử dụng, đương nhiên cũng không để tiện nghi đó cho kẻ khác. Bằng không, sớm hay muộn gì cũng lo sợ cái mối họa này."

"Chí phải." Hồ Quân sự vội vàng lên tiếng đáp lại.

"Hừ! Người hãy lo liệu đi, kiếm người tương đối tinh thông thuật ẩn nấp thân hình ấy. Ta còn phải đích thân đi xử lý giao nhận thủ tục Âm dương Huyền long đan với người của Thiên Xà Phủ, thứ đồ này rất quý giá. Cái gì muốn nắm được trong tay cũng có đạo lý của nó hết." Đứng dậy, nam tử trung niên bĩu môi, hướng về phía sau phòng khách bước đi, hơi có chút không cam lòng cười lạnh nói.

Hồ Quân sự gật đầu lia lịa, đợi sau khi trung niên nhân biến mất, mới thờ

phào một hơi nhẹ nhõm, lặng lẽ rời khỏi phòng khách.

Ra khỏi phòng đấu giá. Tiêu Viêm đầu tiên là đi một chuyến tới 'Thiên Dược Phường', đem mớ tài liệu luyện chế Phục Tử Linh Đan mua đầy đủ hết. Hơn tám mươi vạn trong Tử Kim Tạp, liền co lại lần nữa chỉ còn có hai mươi mấy vạn.

Ngắm nghía Tử kim Tạp phiến trong tay. Tiêu Viêm nhin không được cười khổ một tiếng, không nghĩ ra kiếm nửa buổi, thực lực kinh tế vẫn y nguyên giảm chân tại chỗ.

"Ai. Không tưởng tượng được người nghèo ở giữa phòng đấu giá không có hi vọng, còn những tên Gia hỏa thì vung tiền như rác." Tiêu Viêm bèn không khỏi cảm thấy vì khoảng cách chênh lệch này mà lặng thinh.

"Cẩn thận một chút, có người đang theo dõi người đó. Ta nghĩ chắc hẳn là người của Bát Phiến Môn." Ngay tại lúc Tiêu Viêm vòng qua một góc đường, thanh âm Dược Lão thản nhiên, bỗng vang lên ở trong đầu gã.

Tiêu Viêm cước bộ thoáng dừng lại một chút, gã lại tiếp tục không nhanh không chậm đi về phía trước, trong lòng cười lạnh nói: *"Không hô danh là Hắc Giác Vực a. Những tên Gia hỏa này mà liêm khiết thành tín ư? Ấy vậy mà thậm chí lại có người có thể yên tâm đem vật phẩm để cho bọn chúng bán đấu giá. Cái này nếu như đặt tại Gia Mã Đế quốc, sớm muộn gì cũng phải đóng cửa thôi."*

"Không có biện pháp, ở trong Hắc Giác Vực, loại thế lực đấu giá hội có thực lực - tổ chức như thế, thực cũng không nhiều. Dầu sao nơi này quả thực rất là loạn." Dược Lão cười nói: *"Bất quá tạm thời người không cần phải quan tâm đến chúng. Bây giờ chúng ta không cần thiết phải xung đột với bọn họ."*

"Án." Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Thoát khỏi tên Gia hỏa canh giữ ở phía sau người. Song rồi mới dò la ra nơi cư trú của tên Thiếu Tông chủ Huyết Tông Phạm Lăng đi. Vật khác, chúng ta có thể không cần, nhưng bức Tàn Phá Đồ này, người nhất định phải đoạt tới tay." Dược Lão trầm ngâm nói.

Gã liền gật đầu, bức đồ đó chính là quan hệ đến chỗ tồn tại *"Tịnh Liên Yêu*

Hỏa". Tiêu Viêm đương nhiên rất là lưu tâm, khước mắt ngằm liếc nhìn dòng người hỗn loạn nơi nhai đạo, thân hình gã đột nhiên lóe lên, như quỷ my lùi vào trong một con đường nhỏ.

Tiêu Viêm vừa lách vào con đường nhỏ không lâu sau, ở cửa ra vào con đường nhỏ, mấy đạo nhân ảnh cũng vội vàng xuất hiện, ánh mắt đảo qua bên trong, nhưng không thấy bất luận bóng người nào. Họ lập tức ngẩn ra, vung tay lên, bóng người vội vã phân tán ra xung quanh, tìm kiếm mục tiêu vừa mất tích.

"Loại người này cũng có thể theo dõi được ta sao?"

Dễ dàng vứt bỏ sự theo dõi ở phía sau, trong lòng Tiêu Viêm cười một tiếng khinh bỉ, thay đổi bộ quần áo, do mua sắm ở trên đường. Tiêu tốn một ít kim tệ, liền nhận được tin tức tình báo đúng như gã suy đoán. Bởi nguyên do vì thân phận, cho nên Phạm Lăng cũng không có che giấu tung tích gì cả, mà công khai ở trọ trong tửu điếm xa hoa nhất tại Hắc Ấn Thành. Bởi vậy, muốn có được tin tức về nơi ở của hắn, cũng không khó.

Vì phải tùy thời theo dõi nhất cử nhất động của Phạm Lăng, cho nên Tiêu Viêm vứt bỏ gian phòng ở cái lữ quán kia, mà ở bên ngoài vùng phụ cận tìm một nơi ở khác, thường xuyên bí mật quan sát Phạm Lăng.

Sau khi đấu giá hội ngày hôm đó kết thúc, đám người Phạm Lăng vẫn không có lập tức rời khỏi Hắc Ấn Thành, mà đều nán lại nghỉ ngơi sau một đêm, đến thời gian giữa trưa ngày hôm sau, đoàn người mới huênh hoang khoác lác ra tửu điếm, hò hét xông ra khỏi Hắc Ấn Thành.

Vào lúc cả đám người Phạm Lăng vượt ra ngoài Hắc Ấn Thành, một bóng đen cũng bám theo sau, giống như một thứ băng huyết ở trong xương cốt, vô luận như thế nào, đều vút người đó không xong.

"Hắc! Thật có lỗi quá, vật của ta, không ai được phép cướp đi, bất kể người là Thiếu Tông chủ gì." Bóng đen xẹt qua rừng cây, tiếng cười lạnh nhạt, đang chậm rãi truyền lại.

Ghi chú:

(1) Tám Card thanh toán tiền như thời bây giờ ý.

(2) Card màu tím có 5 loại hoa văn.

(3) Nguyên văn lão Thổ đề là Nhị Bách Ngũ Thập Tam Vạn = 2,53 tr. 2tr7 – 10% chi phí thì còn lại 2,43 tr. Cái này ta phải sửa lại.

-----oOo-----

Chương 393: Mai phục chặn giết: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đám cây cối rậm rạp, một đạo bóng đen bỗng ẩn hiện bên trong, ánh mắt xuyên thấu nhìn qua khe hở của nhánh cây, nhìn về bên dưới một cây đại thụ cách chừng trăm mét, hơi đó đang có hơn mười đạo nhân ảnh đang nghỉ ngơi.

Trong đám cây, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời hơi tối, hô hấp vẫn vững vàng không chút cấp bách. Tuy mục tiêu đang ở trước mặt nhưng hắn vẫn ần ần, không vội ra tay. Chưa đề cập đến bản thân Phạm Lăng là một gã đấu linh cường giả mà hai lão giả bên cạnh hắn, thực lực cũng ở cấp bậc đấu linh rồi, ngoài ra còn có một ít hộ vệ thực lực không kém, cho dù có Dược Lão hỗ trợ, trong thời gian ngắn cũng không thể thu thập hoàn toàn được, cho nên, hắn phải tìm được thời cơ ra tay tốt nhất. Nói cách khác, một khi bại lộ, chỉ sợ cũng có một chút phiền phức, dù sao, thế lực Huyết Tông, cho dù là xét trong toàn bộ Hắc Giác vực cũng là một thế lực cường hãn.

Tầm mắt Tiêu Viêm tập trung vào đám người Phạm Lăng. Nghỉ ngơi qua gần mười phút, rốt cục đám người cũng bật dậy, bắt đầu ngay lúc Tiêu Viêm nghĩ bọn họ sẽ tiếp tục tiến theo lộ tuyến lúc trước, đoàn người lại vòng một vòng cong lớn, trực tiếp hướng về phía tây Hắc Ấn thành mà tiến về.

Ách. Nhìn đám người Phạm Lăng bỗng nhiên thay đổi lộ tuyến, Tiêu Viêm ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến, chẳng lẽ bị phát hiện? Ý niệm này lập tức bị loại ra, trong đám người Phạm Lăng, thực lực cao nhất cũng chỉ là đấu linh cường giả, không có khả năng phát hiện hắn ẩn nấp. Huống hồ, cho dù

phát hiện, cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng thay đổi lộ trình, dù sao, một gã đại đấu sư còn chưa đáng làm bọn họ e ngại như vậy.

"*Bọn người kia định làm gì?*" Trong lòng hiện lên một chút nghi hoặc, mũi chân Tiêu Viêm điểm nhẹ trên thân cây, tựa như dơi đêm, phiêu phiêu hạ xuống dưới, sau đó lại bám theo đội ngũ phía trước. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hai nhóm người cách nhau khoảng trăm mét, hướng về phía tây Hắc Ấn thành mà nhanh chóng đi tới. Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, bỗng nhiên Dược Lão trầm giọng: "*Cẩn thận một chút, phía trước ẩn tàng không ít hơi thở mạnh mẽ, trong đó thậm chí có một gã đấu hoàng so với gã đấu hoàng trong phòng đấu giá còn mạnh hơn không ít, hơn nữa hơi thở lại âm hàn như băng, tương tự với Phạm Lăng kia.*"

Đang muốn vọt tới phía trước, dưới sự đề tỉnh bất thành linh của Dược Lão, Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, mạnh mẽ xoay thân mình, lùi về phía sau một thân cây, trong lòng kinh hãi nói: "*Chúng ta trúng kế sao?*"

"*Không giống.*" Dược Lão trầm ngâm nói: "*Nhìn thực lực của mấy kẻ ẩn nấp kia, chẳng lẽ chỉ vì đối phó với một đại đấu sư như người mà phải xuất ra đại giới vậy sao?*"

"*Mai phục?*" Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm, nhíu mày mê hoặc nói: "*Một gã đấu hoàng mang theo một đám người bí mật mai phục tại đây để làm gì?*"

Ánh mắt có chút sáng ra, quét về phía Hắc Ấn thành, đột nhiên như đoán được cái gì đấy, không khỏi hoảng sợ nói: "*Bọn người kia muốn cướp đoạt vật phẩm đấu giá à?*"

"*Ngô. Rất có khả năng. Mặc kệ là địa giai đấu kỹ hay Âm Dương Huyền Long Đan. Hai thứ này đều có tư cách làm cho Huyết tông tiêu phí một lượng tinh lực lớn như vậy. Hơn nữa, loại sự tình chặn đường cướp đoạt như vậy, ở trong Hắc Giác vực cũng là thường xuyên xảy ra.*" Nghe vậy, Dược Lão đầu tiên là ngăn người ra, sau cũng không phủ nhận suy đoán của Tiêu Viêm.

"*Bây giờ chúng ta phải làm sao? Phạm Lăng kia đã bắt đầu tiến vào phạm vi mai phục, xem nơi kia vẫn yên lặng như vậy, hẳn bên trong đều là người*

của Huyết tông. Nếu lão sư đã cảm ứng được bên trong có một cường giả còn mạnh hơn cả Bát Phiến môn môn chủ. Tàn phá bản đồ kia chẳng phải là càng khó chiếm được sao?" Tiêu Viêm chau mày. Bất đắc dĩ nói.

"Cái này cũng chưa hẳn. Trước tiên cứ yên lặng theo dõi kì biến đi." Dược Lão trầm giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, ánh mắt quét xung quanh một lát, sau đó đem hơi thở đè thấp đến hết mức, lén lút di chuyển đến trong một đám cây cối rậm rạp.

Thân thể ẩn tàng sau đám cây, mượn địa thế ở đây, Tiêu Viêm vẫn có thể thu được tình huống dưới sơn ao kia vào tầm mắt. Ánh mắt mịt mờ đảo qua phía rừng rậm yên lặng không chút tạp âm kia. Nếu không có lời nhắc nhở của Dược Lão, chỉ sợ Tiêu Viêm sẽ đi theo Phạm Lăng vọt vào trong đám rừng nhỏ kia, cũng sẽ không phát hiện trận địa mai phục này a.

Phía đông của đám rừng nhỏ này, là một con đường nhỏ uốn lượn, ánh mắt dọc theo phía tây nhìn theo, còn có thể thấy được hình dáng mơ hồ của Hắc Ấn thành. Xem ra đây là con đường tắt phải đi qua ở phía tây Hắc Ấn thành, cũng khó trách đám người Huyết tông kia lại chọn chỗ này để mai phục.

Thân thể giống như một khối thi thể, lẳng lặng ẩn vào trong đám cây. Hồ hấp của Tiêu Viêm từ trạng thái bình thường trực tiếp chuyển đến hai – ba phút một lần. Dù sao, tại bên trong khu rừng nhỏ kia có một vị đầu hoàng cường giả, nếu không có Dược Lão âm thầm hỗ trợ, bằng vào thực lực của Tiêu Viêm, căn bản không đủ để tránh khỏi sự phát hiện của đối phương.

Sau khi đám người Phạm Lăng tiến vào bên trong khu rừng nhỏ kia, con đường có chút hẻo lánh này lại lâm vào an tĩnh cực độ, thậm chí là phi điều, đều vì cảm ứng được sát ý từ trong rừng tràn ra mà phát run, thân thể lui vào trong tổ, không dám phát ra nửa tiếng kêu.

Không khí yên lặng đến quỷ dị lờ lờ tại khu vực này một hồi lâu không tiêu tán.

Tiêu Viêm hít con người lại, toàn bộ thân thể cơ hồ tiếp xúc với mặt đất, mỗi một khắc đều tập trung chút ý.

Đột nhiên mặt đất run rẩy một chút, đôi mắt Tiêu Viêm vụt mở, ngẩng đầu nhìn về con đường nhỏ kia, ở đó, mơ hồ có tiếng vó ngựa vang lên.

"*Tới rồi sao.*" Tiêu Viêm cúi đầu thì thào một tiếng, ánh mắt dần trở nên lợi hại hơn. Xa xa trên con đường nhỏ, một đám người cuời khoái mã tựa như truy tinh cản nguyệt chạy như bay đến, ven đường bụi mù bốc lên mù mịt.

"*Dát chi*" Theo tiếng vó ngựa dội lại, bên trong khu rừng nhỏ bỗng nhiên vang lên thanh âm dây cung rất nhỏ.

Dưới tầm mắt của Tiêu Viêm, đầu lĩnh là một nữ nhân áo xanh váy bào dần dần hiện ra trong tầm mắt. Ẩn nấp ở trong đám cây, Tiêu Viêm trong lòng nhin không được nhảy dựng lên, thầm nghĩ: "*Đám người Huyết Tông này, quả nhiên là đặt chủ ý tại Âm Dương Huyền Long Đan, chẳng lẽ bọn họ không sợ Thiên Xà Phủ trả thù sao? Nếu có thực lực tranh đoạt loại bảo vật này, hẳn thế lực Thiên Xà Phủ trên đại lục cũng không yếu a?*"

"*Án, còn chưa chắc.*" Dược Lão nhàn nhạt nói: "*Nói vậy hơi thờ ầu hoàng trong đám rừng kia hẳn là Huyết tông tông chủ a. Nếu ngay cả hắn cũng xuất động, tự nhiên là không thể để cho mấy người xà phủ này rời đi. Mà chỉ cần không còn ai sống sót trở về, cho dù là Xà phủ cũng chỉ có thể nổi trận lôi đình mà thôi, dù sao, trong Hắc Giác vực, loại chuyện nửa đường chặn giết như thế này cơ hồ ngày nào cũng có.*"

"*Một người không lưu? Đủ tàn nhẫn a.*" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhếch miệng lên, nhưng lại không có cảm giác ngoài ý muốn. Loại chuyện này, một khi để lộ ra ngoài, hẳn là gây nên tử chiến giữa thế lực hai bên, hơn nữa còn liên quan đến loại bảo vật như Âm Dương Huyền Long Đan, tất nhiên là không có nửa điểm thương lượng. Dù sao, tiêu phí một cái giá trên trời như vậy, Thiên Xà Phủ tuyệt đối không có khả năng mặc kệ.

Hơn mười đạo nhân ảnh trong nháy mắt tiến đến đoạn đường nhỏ kia, khu rừng nhỏ đã xuất hiện trong tầm nhìn của các nàng.

Đầu lĩnh của đám người Thiên Xà Phủ kia, tự nhiên là vị Thanh trưởng lão xinh đẹp đã từng nhìn thấy bên trong phòng đấu giá kia, nàng ngẩng đầu liếc mắt về phía tiểu rừng rậm kia, lông mày hơi nhíu lại, có thể trở thành Thiên Xà Phủ trưởng lão, thực lực cùng kinh nghiệm tự nhiên là hơn xa thường nhân, đạo lý gặp rừng thận trọng, nàng đương nhiên cũng biết, hơn

nữa, hiện tại còn mang theo Âm Dương Huyền Long Đan bên người, loại kỳ bảo này nhất định cần phải thận trọng thêm thận trọng!

Bàn tay dựng thẳng lên, Thanh trưởng lão làm ra một thủ thế, tốc độ dần chậm lại, bàn tay giương lên, không gian phía trước hơi hơi dao động, chợt một đạo năng lượng màu xanh biếc như con rắn nhỏ hiện ra, sau đó lọt vào trong bụi cỏ, với một tốc độ cực kỳ mau lẹ bơi vào bên trong khu rừng.

Năng lượng xà lạng yên không một tiếng động bơi vào rừng rậm, xà đồng xanh biếc vừa muốn lao lên, một âm thanh phá gió chợt vang lên, một mũi tên hung hăng cắm trên đầu rắn, giấy dựa một hồi liền hóa thành một mảnh năng lượng, dần dần hóa thành hư vô.

Trong một khắc con rắn nhỏ kia bị đánh chết, Thanh trưởng lão đang ở ngoài kia sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát: "*Cẩn thận! Bên trong có mai phục!*"

"*Ha ha, không hồ là Thiên Xà Phủ trưởng lão, thủ đoạn đấu khí ngưng xà này, quả nhiên là xuất thân nhập hóa a.*" Thanh trưởng lão vừa quát lên, trong rừng rậm cũng liền truyền đến một tiếng cười to, hơi thở hùng hồn chợt phóng ra, một đạo thân ảnh màu đỏ từ trong rừng bắn ra, cuối cùng đứng vững vàng trên đại thụ, ánh mắt lạnh nhạt quét về phía đoàn người Thanh trưởng lão ở bên ngoài khu rừng rậm.

"*Phạm Lao?*"

Nhìn thấy thân ảnh nam nhân cao lớn mang đại hồng bào kia, Thanh trưởng lão sắc mặt đại biến, chợt quát lớn: "*Ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ muốn hướng Thiên Xà Phủ chúng ta tuyên chiến?*"

"*Ha ha, tuyên chiến cũng không phải, bất quá ta cảm thấy có chút hứng thú với Âm Dương Huyền Long Đan trong tay Thanh trưởng lão!*" Hồng bào nam nhân cười cười, chẳng qua trong tiếng cười vô luận như thế nào cũng không dấu được sự lạnh nhạt.

"*Lui! Mọi người đều tự rút lui, chỉ cần có một người đào thoát, liền lập tức hướng phủ chủ đại nhân bẩm báo việc này!*" Nghe đối phương nhắc tới Âm Dương Huyền Long Đan, lòng Thanh trưởng lão chợt trầm xuống, biết việc này không thể nói lý được, lập tức không chân chờ, quát lớn, bàn chân dẫm mạnh lên lưng ngựa, thân thể hóa thành một đạo ảnh tử, phóng về

phía cây cối hai bên.

"Huu, huu, huu"

Người của Thiên Xà Phủ vừa phân tán vào bên trong rừng rậm, trong giây lát vang lên những âm thanh vút cao trong gió, vô số hàn quang mang theo kinh lực hung hãn bắn bạo bắn ra. Mà trong tình thế tên bay dày đặc như thế, đến cả Thanh trưởng lão kia cũng không tránh khỏi giảm tốc độ, thân thể chớp động tránh tên.

Nhân mã của Thiên Xà Phủ vừa bắn về bốn phía lại một lần nữa bị buộc lui lại giữa đường nhỏ, mà lúc này từ bốn phía rừng rậm hiện ra gần trăm tên Huyết tông chiến sĩ thân mặc hồng bào, cầm trong tay huyết đao.

Những Huyết tông chiến sĩ này sắc mặt đờ đẫn, nhìn qua như con rối, chẳng qua trong con mắt bọn họ cũng tràn ngập sự âm trầm cùng thô bạo như Phạm Lăng.

"Thanh trưởng lão, giao ra Âm Dương Huyền Long Đan, bốn tông chủ tha cho người một mạng! Còn không, tử!"

Trên ngọn cây, hồng bào nam nhân thân hình chớp động quý mị, nháy mắt xuất hiện ở trên khoảng không, âm trầm quát lên, thanh âm vang vọng mãi không tan.

-----oOo-----

Chương 394: Đại lộ chiến đấu kịch liệt: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sát!"

Đối với tiếng quát âm trầm của Phạm Lao, Thanh trưởng lão Thiên Xà phủ không có chút trì hoãn, sắc mặt âm trầm quát một tiếng chói tai, đầu khí hùng hồn tự trong cơ thể phát ra, mạnh mẽ tràn ra khắp xung quanh, trực tiếp khiến lá cây tạp vật trên mặt đất phụ cận, đều bị đẩy ra, xem khí thế như vậy, thực lực sợ rằng đã tới cấp bậc đấu vương.

Mà sau khi nghe tiếng quát, gần hai mươi mấy tên cường giả Thiên Xà phủ bên cạnh, cùng một lúc, rút vũ khí ra, đấu khí dũng mãnh, một lũ xà hình đấu khí màu sắc không giống nhau, chạy liên tục tại bên ngoài cơ thể, cuối cùng đột nhiên bộc phát ra kinh lực kinh khủng, quay về phía hồng bào chiến sĩ chung quanh trùng kích.

Hai cổ hồng lưu một lục một đỏ, giữa đường hung hăng đối đụng, từ nơi tiếp xúc, rung động một cỗ năng lượng, giống như ba lãng vậy, bạo thịnh mà khai.

Sắc mặt Huyết tông chiến sĩ chết chóc hung lệ, hung hăng nâng đao đâm chém, tràn ngập máu tanh sát khí, không có phát ra một chút tiếng vang, mà cường giả Thiên Xà phủ, cũng là âm trầm nghiêm mật, trong cơ thể đấu khí vận chuyển đến mức tận cùng, vũ khí bị đấu khí bao trùm, trong không gian tiếng vang tê tê, điều tàn mà ác độc hướng muốn hại toàn thân Huyết tông chiến sĩ.

Song phương cường giả cũng không phải là người vô dụng, thực lực mạnh mẽ, hơn nữa rõ ràng huấn đã luyện tốt, song phương trùng sát, tuy không có tiếng vang thật lớn, nhưng lại ám uẩn sanh tử huyết binh, thỉnh thoảng có tiếng rất nhỏ lợi khí đâm vào thân, tức thời máu tươi phun ra.

Thanh trưởng lão giờ phút này sắc lạnh như băng, cầm trong tay một thanh xà hình trường kiếm, mỗi một lần vung kiếm xoay tròn quỹ di, đều là lưu tại cổ một gã Huyết tông chiến sĩ một đường, sau đó máu tươi phun ra, mà nàng lúc máu tươi bay xuống, bay nhanh đi, giống như một mạn đà la sa xà kịch độc vậy, nhanh nhẹn mà ác độc.

Trên quan đạo, thi thể từ từ nhiều lên, trong đó đại đa số đều là người Huyết tông, tuy nhiên trong đó cũng cũng không ít người Thiên Xà phủ, song bất kể Thanh trưởng lão dẫn người trùng sát như thế nào, Huyết tông chiến sĩ vẫn cuộn cuộn không ngừng từ trong rừng rậm lao ra, đem ý niệm trong đầu muốn tiến vào trong rừng phá tan đi.

Mắt lạnh lùng một kiếm xuyên thủng ngực một gã Huyết tông chiến sĩ, Thanh trưởng lão ánh mắt nhanh chóng đảo qua bốn phía, trong lòng chùng xuống phát hiện, vốn gần hai mươi vị Thiên Xà phủ cường giả, giờ phút này, chỉ còn lại có tám người.

Xà kiếm trong tay quay về phía sau đâm mạnh, xuyên thủng yết hầu một Huyết tông chiến sĩ định đánh lên. Bả vai có chút chấn động. Một đôi cánh do lực sắc đấu khí ngưng tụ mà thành nhanh chóng hiện ra. Mũi chân đạp nhẹ mặt đất. Thanh trường lão phóng thẳng lên trời. Song lúc lão vừa muốn xoay người thoát đi thì một bóng đen bay nhanh qua. Tức thì một đạo âm hàn ngân sắc kinh khí. Tự bầu trời áp mạnh xuống. Bởi vì kinh khí vô cùng mạnh mẽ. Dĩ nhiên là khiến cho giữa không trung vang lên liên tiếp những tiếng nổ kinh trời.

Cảm nhận được ngân sắc kinh khí trên đỉnh đầu. Thanh trường lão sắc mặt khẽ biến. Song chưởng đưa lên. Trong lòng bàn tay lục quang đại thịnh phủ xuống. Đưa cả thân thể bao vây trong đó.

"*Ầm!*"

Ngân sắc kinh khí phủ xuống. Hung hăng nện lên màn lục sắc hào quang trên thân thể Thanh trường lão. Sau một trận run rẩy kịch liệt, chỉ chốc lát sau cuối cùng không chịu được oanh kích này, vang lên một tiếng nổ nhỏ tan rã. Mà trong đó Thanh trường lão phát ra hừ một tiếng. Sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều.

"Ha ha Thanh trường lão. Bốn tông nói qua. Hôm nay. Người nào cũng đừng nghĩ rời đi!" Trên bầu trời. Hồng ảnh chớp động. Phạm Lao sau lưng một đôi cánh đấu khí đỏ như máu tươi. Cực kỳ chói mắt. Hai cánh phiến lay động. Thậm chí thể mơ hồ nghe thấy được trong gió mùi máu tươi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Âm trầm cười. Phạm Lao không có cho Thanh trường lão cơ hội thở dốc. Sau lưng huyết dực chấn động. Thân thể đột nhiên đáp xuống. Tựa như một đầu hấp huyết biên bức nhìn thấy con mồi vậy.

Nhìn Phạm Lao đánh tới, Thanh trường lão sắc mặt tái nhợt cũng chỉ cắn răng hận hận, nâng kiếm nghênh đón, trong cơ thể đấu khí toàn tốc vận chuyển, đấu khí hung hãn vô cùng khiến không gian xung quanh phát ra những tiếng nổ nhỏ, xem ra, để có thể từ trong tay đấu hoàng Phạm Lao chạy trốn, Thanh trường lão, đã là đưa thực lực bản thân phát huy tới cực hạn.

Nhìn màn tử chiến tàn khốc phía dưới, sau đó cẩn thận nhìn thoáng qua trên bầu trời cơ hồ là thành một mặt đảo chiến thế, Tiêu Viêm ẩn ở trong

cây cối nhìn không được lắc đầu, lầm bầm nói: "Xem ra người Thiên Xà phủ hôm nay muốn chạy trốn cơ hội rất nhỏ".

"Án, Huyết tông có thể không có kinh động gì, đưa lực lượng lớn như vậy nằm mai phục ở chỗ này, tất nhiên là tổn hao không ít tâm cơ, cho dù Thiên Xà phủ cẩn thận như thế nào, hôm nay cũng khó chạy thoát." Dược lão gật đầu, nói.

"Tên Phạm Lăng cũng ở phía dưới, bắt quá hấn bên người luôn có hai gã đấu linh cường giả bảo vệ. Thật phiền toái a." Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua phía dưới chiến trường, nơi đó, Phạm Lăng chính cầm trong tay một thanh huyết đao, vẻ mặt dữ tợn chém một gã cường giả thành hai đoạn, mà tại bên cạnh hấn, hai gã lão giả bất kể như thế nào, đều không có rời đi quanh thân hấn một thước.

"Không được vội vã ra tay với Phạm Lăng, nếu không, một khi bị Phạm Lao phát hiện ra, liền có chút phiền toái, bởi vì nguyên nhân Hồn điện, ta đã không thể như trước kia không kiêng kỵ đưa linh hồn lực lượng giúp cùng người, vì thế, sau này gặp cường giả bậc này, cũng cần cẩn thận." Dược lão trầm giọng nhắc nhở.

Tiêu Viêm có chút gật đầu, nhẹ thở dài một hơi, trong lòng đè xuống chút nóng vội, an tĩnh chú ý phát triển thế cục phía dưới.

Huyết tông người nhiều, bắt quá người Thiên Xà phủ, rõ ràng thực lực muốn mạnh hơn, bởi vậy, mặc dù trên người đầy vết thương, nhưng dựa vào vào sự phối hợp ăn ý, nhìn như lung lay muốn ngã, nhưng lại thủy chung chi chông không bị đột phá, có thể đi theo Thanh trưởng lão đến đây Hắc giác vực khu vực hỗn loạn bậc này, quả nhiên cũng là khả năng nắm giữ sinh mạng.

Bất quá mặc dù trên mặt đất gắt gao kiên trì, nhưng trên bầu trời, Thanh trưởng lão lấy thực lực đấu vương cấp bậc, căn bản không có khả năng là đối thủ đấu hoàng cường giả Phạm Lao, hơn nữa Phạm Lao thân pháp mau lẹ có thể nói quỷ mị, gần mới giao chiến không tới mười hiệp, Thanh trưởng lão sắc mặt vốn tái nhợt, càng thêm trắng bệch.

"Ám!"

Lại tại giữa không trung bị Phạm Lao ngạnh kháng một chương, từ bàn tay

tiếp xúc kinh khí tới quá mạnh mẽ, trực tiếp làm cho Thanh trưởng lão phún ra một miệng máu tươi, thân thể lui nhanh, mà Phạm Lao càng thừa dịp người bệnh lấy mệnh, muốn đuổi sát.

Đang lui nhanh, Thanh trưởng lão đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt vốn xinh đẹp giờ phút này đầy vẻ dữ tợn, ngọc thủ thoáng một cái, một chiếc hộp hàn ngọc xuất hiện tại trong chưởng tâm, lớn tiếng quát: "*Phạm lão quý, người nếu còn dám lại đây, lão nương coi đem âm dương huyền long đan biến thành phần mạt!*"

"! " thân hình đứng sững lại, Phạm Lao âm trầm nhìn Thanh trưởng lão, chậm rãi nói: "*Nếu người hủy âm dương huyền long đan, bốn tông phái đấu khí người, sau đó đem người giam tại Huyết tông, trở thành heo chó tạt đường, chuyên môn hầu hạ Huyết tông nam nhân!*"

Ngôn ngữ, nhưng là ác độc khiến kẻ khác cả người phát lạnh.

Nhớ tới cái kết quả loại sóng không bằng chết này, định lực như Thanh trưởng lão, cũng không khỏi có chút biến sắc, bàn tay nắm hộp hàn ngọc, càng nhịn không được run rẩy.

Lúc Thanh trưởng lão bị câu nói ác độc Phạm Lao thoáng chút phân thần, Phạm Lao thân hình đột nhiên run lên, dĩ nhiên là trống rỗng biến mất.

Phạm Lao thân thể vừa mới biến mất, Thanh trưởng lão phát hiện, lập tức sắc mặt mãnh biến, song không còn kịp lui về phía sau, một đạo mơ hồ hồng ảnh hiện ra trước mặt, một bàn tay đỏ đậm như máu tươi bạo xạ ra, cuối cùng hung hăng chụp lấy chỗ cánh tay Thanh trưởng lão, nhất thời, một tiếng đầu khớp xương vỡ vụn, trống rỗng vang lên.

"A!"

Cánh tay truyền đến đau nhức, trực tiếp làm cho đắ Thanh trưởng lão không kịp phát ra một tiếng hét thê lương chói tai, bàn tay cầm hộp hàn ngọc, còn không kịp thu hồi, đã bị Phạm Lao như tia chớp cướp đi, sau đó cuồng tiếu lui nhanh.

Lui về phía sau, Phạm Lao cấp tốc mở hộp hàn ngọc, nhất thời một đạo kim quang bắn ra, thấy thế, trên khuôn mặt hắn đắc ý cùng mừng như điên càng thêm nồng nặc, rất nhanh khép lại nắp hộp, sau đó quay về phía dưới

Phạm Lăng, lớn tiếng đạo: "*Lăng nhi, mang theo nó về trước, Huyết tông huyết vệ, hộ tống thiếu tông chủ hồi Mộ Chi thành! Nơi này do bốn tông ở lại ngăn cản!*"

Nghe được tiếng quát, Phạm Lăng vội vàng chuyển thân, đưa tay đón lấy hộp hàn ngọc, cất nhanh vào trong nạp giới, cũng không chạm trễ, tay vung lên, nhất thời hơn mười danh huyết vệ bắt đầu từ trong vòng chiến thoát thân ra, đoàn người lấy Phạm Lăng làm đầu, quay về phương nam nhanh chóng rời đi.

"*A! Phạm tạp chủng, lão nương hôm nay quyết liều cái mạng này, cũng sẽ không cho người quá dễ!*" bị đoạt tối trọng yếu, Thanh trưởng lão nét mặt già nua háng giọng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, so với lúc trước hùng hồn gần hai gấp ba kinh khủng đấu khí, tự trong cơ thể mạnh mẽ trào ra, theo đấu khí cuồng dũng, dưới da tay Thanh trưởng lão, cư nhiên có chút máu tươi tràn ra.

Con mắt oán độc nhìn chằm chằm Phạm Lao đối diện có chút nhú mày, Thanh trưởng lão lao qua, nắm xà kiếm, sau lưng hai cánh chân động, thân hình hóa làm một mặt lưu quang, đầy trời có tiếng âm bạo bén nhọn, quay về Phạm Lao cuồng mãnh công tới.

"*Định liều mạng hả? Hắc, mặc người giã dựa như thế nào, cũng không phải đối thủ bốn tông.*" Nhìn thực lực Thanh trưởng lão đột nhiên tăng vọt, Phạm Lao cười lạnh một tiếng, hai tay gập lại, một trường đao cơ hồ do máu tươi ngưng cấu mà thành, tại trong chưởng tâm hiện lên ra, bàn tay nắm lấy trường đao, thân đao rung động, khí tức máu tanh mạnh mẽ tràn ra.

Nắm chặt huyết đao, Phạm Lao không hề lùi bước, cũng là lựa chọn phương thức lấy cứng chọi cứng, hóa thành một đạo huyết sắc ảnh tử, bao phủ bởi huyết khí, cùng Thanh trưởng lão, đồng thời hung hăng đánh vào.

Nhất thời, tiếng nổ mạnh, vang vọng phía chân trời!

Ngay lúc Phạm Lăng bắt được hộp hàn ngọc lui lại, Tiêu Viêm liền cũng là lặng lẽ rời nơi ẩn núp, giống như linh hầu vậy, xuyên rừng bám theo phía sau, đột nhiên nghe được tiếng nổ vang vọng tại bầu trời, hấn cước bộ dừng lại, ánh mắt chuyển hướng về bầu trời phía sau, nơi đó, một lục một đỏ lưỡng sắc quang mang, cơ hồ đều tự chiếm cứ một nửa bầu trời.

"Hy vọng người Thiên Xà phủ đừng chết hết đi"

Nhẹ thở dài một hơi, Tiêu Viêm không hề dừng lại, xoay người lại nhìn mục tiêu tập trung tại tâm mắt trên người một nhóm hồng ảnh, hẳn cùng với Thiên Xà phủ cũng không có cái gì quá sâu sâu xa, tự nhiên cũng không có khả năng ra tay cứu giúp, tại Hắc giác vực, đừng nói gặp chuyện bất bình ra tay, cho dù người giúp đem chuyện đó giải quyết, thì cũng đồng dạng đưa tới vô số khảm đao.

Hơn nữa, lúc này Tiêu Viêm tự thân đều khó có thể bảo toàn, xen vào việc của người khác nữa, rõ ràng là chuyện cực kỳ ngu xuẩn, sở dĩ, hẳn cũng chỉ có thể âm thầm tại trong lòng hô lên một tiếng mà thôi.

mục tiêu duy nhất của hắn bây giờ, đó là không từ thủ đoạn đoạt lại phân tàn đồ nọ trong tay Phạm Lăng!

-----oOo-----

Chương 395: Trai cò đánh nhau, Tiêu Viêm đắc lợi: Tam thiên lôi động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đám hồng ảnh tàn phá giống như một trận đại hồng thủy, theo núi rừng gào thét mà qua, một đám nồng đậm hơi thở huyết tinh, trực tiếp khiến cho một ít ma thú cấp thấp ra ngoài kiếm ăn không dám tiến vào, Chỉ dám đứng rất xa dùng ánh mắt úy kỵ nhìn đám người hồng ảnh kia chạy nhanh qua.

không lâu sau khi đám người kia lao nhanh qua, Tại nơi đó một đạo màu đen thoáng hiện ra, Hắc lặc mình dừng lại tại một chỗ trên thân cây, ngẩng đầu trông về đám bóng người màu đỏ vùi đầu chạy như điên phía xa, nhin không được nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: "*Cứ tiếp như vậy, có lẽ Phạm Lao đuổi tới kịp*".

Thoáng trầm ngâm trong nháy mắt, Tiêu Viêm cắn răng, thầm nói: "*Nếu là vậy, sẽ không có cơ hội xuống tay, vậy chỉ có thể mạnh mẽ động thủ.*"

Sau đó, mũi chân hấn lại đạp nhẹ, Thân thể nhẹ nhàng rơi xuống, tiếp tục bám theo đội ngũ phía trước.

Hai nhóm nhân số chênh lệch, một trước một sau trong núi rừng chạy nhanh qua, bất quá khoảng cách chỉ cách trăm mét.

Nhìn dán tại đội ngũ phía trước, Tiêu Viêm trong lòng đếm thời gian, Như thế sau khi vài phút đi qua, Hấn rút cục nhẫn nại không ngừng, Bàn chân mãnh một bước thân cây, tốc độ mới vừa cùng tiêu bản, Cũng là đột nhiên phát hiện, Phía trước đội ngũ bọn người Phạm Lăng, đúng là đột nhiên ngừng lại, lập tức tính toán, Tốc độ chậm lại, Lặng lẽ bay lên cây, Cận thận tiếp cận phía trước.

Tại một chỗ đất trống trong rừng rậm, Phạm Lăng phát tay ra lệnh đội ngũ dừng lại, nghiêm mật nhìn một vị huyết vệ phái ra đi dò đường trước mặt, Âm thanh lạnh lùng nói: "*Phía trước có động tĩnh?*"

"*Thiếu tông chủ, tại vùng núi vắng vẻ phía trước, có dấu vết bóng người, Trải qua dò xét, Tựa hồ là người Hắc Khô mộ.*" Tên huyết vệ kia quỳ một gối xuống đất, cung thanh báo.

"*Hắc Khô mộ?*" Nghe vậy, Phạm Lăng sắc mặt khẽ biến: "*Chúng ta cũng bị chặn lại? Bọn họ như thế nào biết hành tung chúng ta?*"

"*Thiếu tông chủ. Xem bộ dáng bọn hấn. Không giống như là mai phục chúng ta. Ngược lại giống đang tìm đường nhỏ vắng vẻ để chạy về Khô Lâu thành*" Tên huyết vệ kia phong phú kinh nghiệm thoáng phỏng đoán.

"*Nga? Hắc. Giành lấy địa giai đấu kỹ. Tìm kiếm đường nhỏ vắng vẻ lặng lẽ chạy về Khô Lâu thành. Cái này còn thật sự rất phù hợp tính tình tên này*" Ánh mắt híp lại. Nhớ tới cuốn "*Tam Thiên Lô Động*" Thân pháp đấu kỹ làm hấn thềm thường không thôi. Phạm Lăng trong lòng bỗng nhiên nổi lên một ý nghĩ khó có thể khắc chế, ánh mắt nóng bỏng đảo qua bốn phía. Đột nhiên hỏi: "*Bọn họ có bao nhiêu người?*"

"*mười người.*"

"*Tên tro khô kia cũng ở trong đó?*" Phạm Lăng ngay sau đó hỏi. Đúng là hôm qua tại đấu giá hội. Cùng hấn tranh đoạt "*Tam Thiên Lô Động*" là vị áo bào tro trung niên kia.

" Theo thuộc hạ phán đoán. Đối phương có hai gã đấu linh cường giả cùng với đại đấu sư, còn lại là đấu sư cấp bậc." Tên huyết kia vệt trầm giọng nói.

" Hai gã đấu linh. Hai gã đại đấu sư sao" Trong miệng tự lẩm bầm. Hồi lâu sau, Phạm Lăng híp lại trong mắt xẹt qua một ánh tham lam cùng nụ cười ác độc. Vung tay lên lạnh giọng nói: " Tăng tốc độ lên, đuổi theo người Hắc Khô mộ. Vốn thật cũng không định chủ ý đánh bọn họ. Có thể bọn họ lại hết lần này tới lần khác muốn chính mình đi như vậy đường nhỏ. Vậy cũng trách không được bọn thiếu hắc tâm."

" Thiếu tông chủ. Tông chủ nói, Chúng ta giờ phút này khẩn yếu nhất nhiệm vụ là đưa âm dương huyền long đan áp tải hồi mộ thành trước. Nếu phát sinh thêm chi tiết, Có lẽ chúng ta rất không lợi." Nhìn được Phạm Lăng định chặn lại Hắc người Khô mộ, vị lão giả vẫn đi theo bên cạnh, Không khỏi vội vàng khuyên can.

" La trưởng lão đừng lo lắng, Đối phương bất luận nhân số hay là toàn bộ thực lực cũng kém xa chúng ta, Vì một quyển địa giai đấu kỹ, Chúng ta đáng giá mạo hiểm như vậy." Khoát tay áo, Phạm Lăng nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, la trưởng lão cùng một lão già bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, nhìn được Phạm Lăng thần tình kiên quyết, bất đắc dĩ phải gật đầu.

" Đến lúc đó phiên toái hai vị trưởng lão ngăn chặn đấu linh cường giả của đối phương, Ta suất lĩnh huyết vệ giải quyết người Hắc Khô mộ, Lần này đồng dạng cùng lúc trước vây sát người Thiên xà phủ, tuyệt đối không thể để lọt nửa người!" Phạm Lăng âm thanh lạnh lùng nói, Sát phạt quyết đoán, Không có nửa điểm ngừng tay, cũng có thể được cho một nhân vật, chỉ có điều, đúng là có chút quá mức tham lam.

Theo lời Phạm Lăng nói, đám huyết kia vệt đều là yên lặng gật đầu, Không có phát ra một ý kiến khác.

Vừa lòng gật gật đầu, Phạm Lăng vung tay lên, dẫn đầu vọt vào trong rừng rậm.

Sau khi bọn người Phạm Lăng biến mất không lâu, thân hình Tiêu Viêm xuất hiện ở tại phía trên một đại thụ, nhìn địa phương bọn người biến mất,

trên mặt hiện lên một nụ cười quý dị, thấp giọng nói: " *Đúng là một tên tham lam, Nhìn thấy thứ tốt là muốn đi tới cướp, người nhất định trở thành kẻ bị đoạt.* "

Nhẹ nhàng cười, thân hình Tiêu Viêm nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó hóa thành một đạo bóng đen, lủi vào trong rừng rậm.

thân hình Tiêu Viêm lao nhanh trong rừng rậm, gần 10 đến phút sau, hắn bỗng nhiên tốc độ chậm lại, Thân thể giấu ở phía sau một gốc cây đại thụ, nghiêng đầu, đưa ánh mắt nhìn ra.

Lúc này, tại một bãi đất trống cách mấy mươi thước, mấy mươi huyết vệ hơi thở đầy người huyết tinh, làm thành vòng tròn, đưa vài vị bào phục màu đen có thêu hình khô lâu vây quanh ở trong đó, xem mặt đất hỗn độn cùng với vết thương trên thân thể bọn họ, rõ ràng trong thời gian ngắn ngủi, song phương đã giao chiến ác liệt.

Cách chỗ đó không xa, có hai vòng chiến nhỏ, bốn bóng người lần lượt thay đổi qua lại, vũ khí sắc bén trong tay mang theo kinh khí hung hãn, Hung hăng đâm chém, mỗi ánh đao kiếm khí chém ra, cựa thạch hoặc là đại thụ bên cạnh trực tiếp bị chặt đứt ngang, bởi vậy có thể nhìn ra, song phương chính thức tiến hành chiến đấu sinh tử, không có nửa điểm giao tình.

Ánh mắt lại đảo qua bãi đất trống hỗn độn, Tiêu Viêm liếc liếc mắt nơi hai tiểu vòng chiến, trong đó một vị trung niên thân áo bào tro, đó là người Hắc Khô mộ hôm qua tại phòng đấu giá. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

" *Người Hắc Khô mộ, không có sợ những người Thiên Xà phủ đó đánh a*".
Tiêu Viêm trong lòng nói thầm

Người đầy huyết khí huyết vệ đã lại lần nữa bắt đầu tiên công, xông vào mũi mũi huyết tinh cơ hồ àmkẻ khác buồn nôn, dưới sự vây đánh của mấy chục huyết vệ, tám người Hắc Khô mộ, ngoại trừ hai gã đại đấu sư vẫn như cũ cắn răng kiên trì ở ngoài, những người khác đều trực tiếp bị loạn đao chém chết, tử trạng thật là thê thảm.

" *Hừ!*"

Bỗng nhiên từ một bên, một mũi hắc lãnh tiễn bắn mạnh mang theo nồng đậm huyết khí, như tia chớp hung hăng cắm vào chỗ yết hầu một gã đại đấu sư, do hàm chứa lực lớn, trực tiếp làm cho được lãnh tiễn xuyên thấu yết hầu mà ra sau người, cuối cùng gắt gao cắm tại chỗ trên một thân cây làm nó lay động không ngừng.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét theo phương hướng lãnh tiễn bắn ra, hóa ra người ra tay, đó là Phạm Lăng đang cầm trong tay trường cung, lúc này, sau khi đánh chết một gã đại đấu sư, hắc lại lần nữa cử cung chỉ hướng một gã đại đấu sư khác.

Nhìn được Phạm Lăng hướng mũi tên đến, tên đại đấu sư sắc mặt đại biến, Trong cơ thể đấu khí cuồn cuộn, thoáng qua tại bên ngoài thân ngưng tụ ra một bộ khái giáp có chút thô ráp đấu khí, Theo đấu khí khái giáp này, thực lực vị đại đấu sư, chỉ sợ cũng ở hai tinh hoặc là ba tinh đại đấu sư.

" Hắc, nghĩ ngăn trở được huyết tiễn của ta bằng cái khái giáp đấu khí này?" Nhìn được cử động của đại đấu sư, Phạm Lăng không khỏi được cười lạnh một tiếng, cung kéo căng hết mức, ngón tay buông lỏng, bị huyết sắc năng lượng bao vây mũi tên bắn mạnh thành một tia huyết quang, Giống như tia chớp bình thường, hung hăng va chạm đấu khí khái giáp, lập tức một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Tiếng vang không kéo dài bao lâu đột nhiên ngừng lại bởi vì huyết tiễn đã trực tiếp xuyên qua đấu khí khái giáp thành ra một cái lỗ thủng thật nhỏ, phần còn lại theo lỗ thủng xuyên vào yết hầu tên đại đấu sư kia.

Đạm mạc nhìn tên đại đấu sư ngã vật xuống đất, Phạm Lăng liếc mắt nhìn đám huyết vệ bị hai gã đại đấu sư sắp chết phản công, đánh chết gần mười tên huyết vệ, trong lòng không khỏi được có chút đau lòng, mấy tên huyết vệ này bồi dưỡng ra thật không dễ a.

" Hoàn hảo có Tam Thiên Lô Động làm đèn bù tổn thất" Trong lòng lầm bầm một tiếng, Phạm Lăng lúc này mới dễ chịu một điểm, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn mặt khác nơi hai gã đấu linh cường giả Hắc Khô mộ bị hai gã trưởng lão đeo bám không thể động đậy, Nhân nhạ nói:" Ma Nhĩ Hãn, mau đem " Tam Thiên Lô Động " giao ra đây, ta cho ngươi chết toàn thân."

Sắc mặt âm trầm phát ra công kích đối thủ trước mặt, Ma Nhĩ Hãn trung niên nhân thanh âm khàn khàn nói: "*Phạm Lăng, các ngươi sẽ hối hận!*"

Lạnh giọng cười cười, mũi tên trong tay Phạm Lăng chỉ hướng mặt một gã đầu linh cường giả khác, đầu mũi tên ám đầy huyết khí, kéo căng cung, một khắc sau, rớt cục tìm ra lúc tên đầu linh cường giả kia bị đối phương bức ra sơ hở, Ngón tay buông lỏng, máu tươi bắn mạnh ra, trong nháy mắt, chỗ ngực tên đầu linh cường giả kia, bị một mũi tên dài hung hăng bắn vào.

" *Muốn chết cùng chết!*"

Tên hắc khô mộ đầu linh cường giả kia cũng hung hãn, bị lãnh tiễn Phạm Lăng bắn trọng thương, máu tươi trong miệng không ngừng nhỏ ra, ném vũ khí trong tay, Diên cuồng bị đối thủ một đao chém đứt cánh tay, một cánh tay khác, sau khi ôm chặt lấy, mặt dữ tợn quát to: "*Cốt bạo!*"

" *Hàn trưởng lão, mau lui lại!*" Nhìn thấy sắc mặt Hắc Khô mộ cường giả bỗng nhiên tím bầm quỷ dị, Phạm Lăng biến sắc, Vội vàng quát.

" *Băng!*"

Tiếng quát Phạm Lăng vừa mới hạ xuống, tên đầu linh cường giả kia âm âm nổ mạnh, năng lượng mạnh mẽ ba động, trực tiếp đem mặt đất phụ cận hất đi gần nửa thước bùn đất, mà tên Huyết tông đầu linh cường giả kia, cũng đứng bị ảnh hưởng theo quần áo tả tơi, da tróc thịt bong, sắc mặt trắng bệch được cơ hồ muốn đứt hơi.

" *Đáng chết!*" Nhìn được Hàn trưởng lão mặc dù nhặt được cái mệnh, nhưng lại tạm thời mất đi lực chiến đấu, Phạm Lăng tức giận mắng, Bàn tay vung lên, Âm lãnh nói: "*Huyết vệ nghe lệnh, vây giết Ma Nhĩ Hãn!*"

" *Rõ!*" Theo Phạm Lăng hạ lệnh, hai mươi mấy tên huyết vệ còn lại, trường đao trong tay vết máu chưa khô lại lần nữa dựng thẳng lên, sau đó người phủ đầy huyết tinh hơi thở, quay về vây giết Ma Nhĩ Hãn.

Vây sát cùng phản vây sát, trên phiến đất trống, cảnh chiến đấu tàn khốc hiện ra!

Mặt trước có một gã đầu linh cường giả kiềm chế, quanh thân còn có mấy

mười tên huyết vệ thực lực mạnh mẽ đánh lén, hơn nữa còn phải cẩn thận canh lãnh tiền Phạm Lăng bên ngoài, do cực kỳ phân tâm, Ma Nhĩ Hãn chỉ kéo dài được một lát bị vị La trưởng lão kia bức ra sơ hở, mặc dù vậy cũng liều mạng phản kích, làm cho La trưởng lão bị thương không nhẹ, sau khi hắn bị một chưởng vậy, bị ngắt đi.

" Phi "

Che ngực, tên La trưởng lão kia thở hổn hển mấy hơi thở dài, nhổ ra một ngụm máu tươi, nhìn thoáng qua chỉ còn lại có 10 đến tên huyết vệ cùng với Hàn trưởng lão đang trọng thương, không khỏi cười khổ lắc đầu, không nghĩ tới mấy cái này người Hắc Khô mộ cũng hung hãn không sợ chết như vậy, Một hồi khổ chiến a.

Nhìn được Ma Nhĩ Hãn rút cục hôn mê, Phạm Lăng từ đầu vẫn kéo dây cung lúc này mới thở dài một hơi, mũi tên trong tay tiện tay một ném đi, Bước nhanh đến, Tiện tay theo đoạt đao trong tay một gã huyết vệ, Sau đó thần tình dữ tợn chém vào trên cổ Ma Nhĩ Hãn, hoàn toàn đưa hắn cho kết liễu đi.

Đao nhọn nhẹ lách, đem nẹp giới trên ngón tay Ma Nhĩ Hãn lên, Phạm Lăng vội vàng tìm kiếm trong đó, sau nửa ngày, mặt dăng lên một tia mừng như điên khó có thể che dấu, bàn tay nhoáng lên, một cuốn quyển trục màu bạc phong cách cổ xưa, xuất hiện ở trong tay.

" Ha ha, Sấm dậy ba nghìn, Mẹ nó, Rút cục rơi xuống trong tay ta, chờ ta sau khi tập hội, coi như là đấu vương cường giả, như thế nào có năng lực lấy ta? Ha ha!" Nắm chặt cuốn trục, Phạm Lăng nhin không được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Ngay lúc Phạm Lăng thất thố cuồng tiếu, một cỗ hấp lực đột nhiên xuất hiện, cuốn trục màu bạc trong nháy mắt bay vút ra, cuối cùng bị một bàn tay thon dài tùy ý tiếp lấy.

" A a, đa tạ Phạm Lăng thiếu tông chủ một phen chăm chỉ, bất quá thứ này, Hay là để tại hạ giữ giùm."

Trên một thân cây, thoáng hiện hắc bào quý dị, trên tay hắn, cuốn địa giai đầu kỹ màu bạc, được ánh nắng chiếu rọi xuống, phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt.

Chương 396: Thiên hỏa tam huyền biến đệ nhất trọng: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ lúc ngân sắc quyền trục tới tay cho đến khi bị cướp đoạt đi, bất quá chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Sau khi nghe tiếng cười hài hước đó. Phạm Lăng cuối cùng từ bất ngờ vì biến cố khôi phục hồi tinh thần lại. Sắc mặt đột nhiên âm trầm. Chậm rãi ngẩng đầu. Ánh mắt thâm nghiêm nhìn hắc bào nhân trên thân cây. Sau khi nhìn thấy trang phục quen mắt tại phòng đấu giá, không khỏi ngẩn ra, âm lãnh nói: "*Là ngươi?*"

Tại lúc Phạm Lăng nói chuyện, mười mấy tên huyết vệ còn có lực chiến đấu giữa sân đều cực ăn ý nhanh chóng rời đi. Vừa vặn đem hắc bào nhân vây quanh trong đó. Mà tên La trưởng lão. Cũng là vẻ mặt âm lãnh. Một đôi băng nhãn lạnh như đồng. Trần ngập sát ý. Bất kể người đến tốt cùng là mục đích gì. Bất quá nếu hấn phá vỡ hành động bọn họ. Tuyệt đối không có thể để hấn còn sống rời đi.

"A a. Phạm Lăng thiếu tông chủ. Chúng ta lại thấy mặt." Trên khuôn mặt thanh tú hắc bào tươi cười. Tiêu Viêm xoay xoay ngân sắc quyền trục trong tay. Cũng không có để ý huyết vệ vây quanh tứ phía. Khẽ cười nói

"Giao ra quyền trục. Cho ngươi chết toàn thân." Trường đao trong tay chỉ hướng Tiêu Viêm. Phạm Lăng âm trầm nói có chứa đầy sát ý âm lãnh.

Tiêu Viêm nhún vai chẳng những không để ý đến. Ngược lại bàn tay vừa lộn. ngân sắc quyền trục đang xoay tròn trong tay, liền bị thu vào trong nạp giới.

"Hào. Hào."

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, khóe miệng Phạm Lăng co quắp một trận, sắc mặt tái nhợt hắng giọng tiếp liền hai chữ hảo sắc bén đầy sát ý.

Tại lúc Phạm Lăng vừa nói xong. mười mấy tên huyết vệ đang vây quanh Tiêu Viêm. Rồi đột nhiên cùng kêu lên một tiếng quát chói tai. trường đao

trong tay nâng lên. Âm trầm huyết sắc đấu khí tự trong cơ thể phát ra ra. Cuối cùng đưa huyết đao đều bao trong đó quay về hướng Tiêu Viêm chém tới.

Khóe mắt đảo qua đám huyết vệ đang vây công bốn phương tám hướng, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi lộ ra. Nhanh chóng nắm lấy huyền trọng xích giấu ở trong hắc bào sau lưng. Vị trí đôi mắt cảm thụ trở càng thêm đến gần thâm hàn khí kính. Một lát sau. Đôi mắt chợt mở. Một cỗ khí tức hùng hồn từ cơ thể phát ra. Tiêu Viêm tung cước đá xung quanh. Giống như một vòng tròn hắc sắc. Lấy Tiêu Viêm làm điểm trung tâm. Hung hăng khuếch tán ra.

"Đình đình. Đình"

Vòng tròn hắc sắc lướt qua. Ân chứa chấn lực mạnh mẽ khiến cho hầu hết huyết vệ vũ khí đều bị chấn bay. Chỉ có số ít mấy tên huyết vệ thực lực cường giả. Còn có thể miễn cưỡng cầm vũ khí. Bất quá hồ khẩu cũng bị vỡ tan máu chảy. Cước chương xoay tròn dừng lại. Vòng tròn hắc sắc tiêu tán. Mắt nhìn huyết vệ khoảng cách gần nửa thước mặt hung hãn vẫn như cũ. Tiêu Viêm khóe miệng cười lạnh. Chân đạp mạnh thân cây. Thân thể cơ hồ biến thành một bóng đen nhanh như thiểm điện xuyên qua thế công của mười mấy tên huyết vệ.

Giữa không trung lần lượt có tiếng "Ầm" vang lên, một lần vang lên là có một gã huyết vệ miệng phun máu tươi từ trong nhánh cây rậm rạp rơi xuống. Giãy dụa vài cái. Nhưng vẫn như cũ là vô lực té xuống.

Ngẩng đầu nhìn kịch chiến giữa không trung. Phạm Lăng sắc mặt vốn âm hàn. Lúc này đột nhiên bình tĩnh rất nhiều. Mũi chân đạp nhẹ, cầm lấy một thanh đao đầy máu, tiện tay xé rách quần áo. Chậm rãi đưa lên lau vết máu. Đạm mạc nói: *"Thực lực chỉ khoảng tứ tinh đại đấu sư. Dám tranh miếng ăn trong miệng ta. Có can đảm. Có hào khí"*

"La trưởng lão. đến đây đi. Ngươi một bên. Vạn nhất hẳn có ý định chạy trốn. Ngăn cản hẳn."

"Án. Thiếu tông chủ cẩn thận."

Mà tên trưởng lão kia có chút gật đầu. Đỡ hàn trưởng lão tạm thời mất đi lực chiến đấu lui ra phía sau vài bước. Khi Tiêu Viêm cùng huyết vệ ra

tay. Hắn cũng là đại khái thấy rõ thực lực. Mặc dù lực lượng cùng với nhanh nhẹn hắc bào nhân với hắc khô mộ đại đấu sư trước đó mạnh hơn không ít. Bất quá quả như thế nào cũng chỉ là đại đấu sư. Mà Phạm Lăng sớm là một gã đấu linh cường giả. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"*Ầm.*" Giữa không trung, gã huyết vệ cuối cùng cũng là ầm ầm dính chường. Trên mặt bị máu tươi che kín. Con mắt từ từ nhắm lại.

Sau khi gã huyết vệ cuối cùng bị thua, thân thể Tiêu Viêm từ từ hạ xuống. Trọng xích trong tay chỉ xéo. máu tươi từ từ rơi xuống.

"*Ta nghĩ. Người một đường theo dõi chúng ta. Nguyên nhân là vì tàn phá đồ?*" Lắc lắc thanh đao trong tay, Phạm Lăng đột nhiên nhàn nhạt nói.

Trọng xích khẽ run. Trên khuôn mặt thanh tú của hắc bào nhân toát ra vài phần lãnh ý.

"*Hắc hắc. Xem ra vận khí bốn thiếu tông thật sự không sai. Đánh đâu trúng đó. Đều có thể đoạt các bảo bối. Nếu người để ý thứ đó như thế này. Nói vậy nó cũng không phải vật vô dụng. Chờ sau khi trở về. Ta sẽ báo cha ta quan sát một chút. Lấy lịch duyệt của hắn. Hắn là có thể nhìn ra tàn phá đồ này.*" Cử chỉ Tiêu Viêm mặc dù cực kỳ nhỏ. Bất quá lại vẫn bị Phạm Lăng gắt gao chú ý phát hiện. Lập tức không khỏi cười lạnh nói.

"*Người có lẽ không có cơ hội*" Tiêu Viêm nói. Thanh âm bình tĩnh chậm rãi truyền ra. Thanh sắc đấu khí từ trong cơ thể cấp tốc thâm thấu ra. Cuối cùng đem bao vây cả thân thể.

"*Thật không? Loại người thấy bảo vật hoa mắt như người. Ta tại hắc giác vực thấy nhiều. Bất quá kết quả cuối cùng bọn họ cũng không có cái nào tốt.*" Phạm Lăng cười lạnh. Âm hàn huyết sắc đấu khí, cũng là chậm rãi từ trong cơ thể dũng xuất. Một cỗ mùi máu tươi trong phút chốc tràn ngập.

Theo huyết khí tràn ngập. Phạm Lăng lưng thoáng có chút chuẩn bị. Giống như một đầu mãnh thú phát hiện con mồi vậy. Trong đồng tử từ từ nổi lên tơ máu, nhìn qua giống khí tức một dã thú.

Chân đạp mạnh xuống đất, tự trong yết hầu đột nhiên gầm nhẹ. Thân hình giống một mũi huyết tiễn. Trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Tiêu Viêm. Thanh trường đao trong tay bị huyết sắc đấu khí bao vây xé rách

không gian hung hăng chém xuống.

Tại lúc Phạm Lăng chém xuống. Trong không khí vang lên âm thanh chói tai kéo dài.

Tiêu Viêm nâng thanh hắc trọng xích vốn đã được thanh sắc đấu khí phủ quanh lên mạnh mẽ đối kháng.

"Oanh."

Một tiếng nổ lớn vang lên. Năng lượng thanh sắc và hồng sắc đụng vào nhau. Khuếch tán ra, trực tiếp là đem đất đá xung quanh hai người bay gần nửa thước.

Đầy trời khói bụi mù mịt. Cảm thụ song chưởng gần như chết lặng, khuôn mặt Tiêu Viêm dưới hắc bào thoáng có chút biến hóa: không hổ là đấu linh. Thực lực không biết vượt qua đại đấu sư bao nhiêu. Chỉ là tại sao hỏa đấu khí này có cảm giác hư phù? Lấy thực lực Tiêu Viêm. Mặc dù có thể cùng đấu linh cường giả chống lại nhưng tiêu hao bành đại đấu khí. Lúc trước nhìn Phạm Lăng công kích hung hãn vô cùng. Nhưng Tiêu Viêm cũng không ngờ mạnh mẽ như vậy.

"Người này lực lượng thật mạnh " sau khi hai đao tiếp xúc, Phạm Lăng cùng Tiêu Viêm tung mấy đá như tia chớp. Sau đó lui ra phía sau vài bước. Cảm thụ chân còn nhàn nhạt đau đớn. Trong lòng không khỏi có chút kinh dị.

"Cha nói quả nhiên không giả. Huyết công pháp mặc dù bá đạo quý dị, tu luyện tiến triển nhanh. Nhưng quá mức ý lại ngoại lực. Lấy đấu khí trong cơ thể khó có thể đạt tới ngưng thật chi cảnh. Cùng người đối chiến. Tổng là có chút có hại. Cũng may chỉ là đại đấu sư thu thập cũng không khó." Trong lòng rất nhanh hiện lên một đạo ý niệm trong đầu. Khuôn mặt Phạm Lăng tái nhợt cùng đấu khí trong tay vũ khí, cũng là biến đổi quý dị. Mà cùng khuôn mặt biến hóa. Song chưởng nâng lên. Huyết sắc cấp tốc hiện ra. Cuối cùng một tia máu thấm thấu vào trong tâm chưởng. Gần nháy mắt thời gian. Một đôi huyết chưởng cùng lúc trước đánh chết Thanh trưởng lão thì giống nhau xuất hiện tại cánh tay Phạm Lăng.

"Bất kể ngươi đến tốt cùng là ai. Hôm nay, ngươi cũng không có cơ hội hối hận. Bất quá vì cảm tạ ngươi mang đến cho ta tàn phá đồ ẩn có bí mật

tin tức tốt. Chờ người sau khi người chết. Ta sẽ không cho lưu lại thi thể người."

Giữa song chưởng, mùi máu tươi không ngừng tán ra. Phạm Lăng giờ lên đầu. Hướng Tiêu Viêm cười lạnh. Cước chưởng âm âm phát ra. Thân thể hóa thành một trận huyết vụ. Hướng về Tiêu Viêm bạo xạ ra. Giữa lúc song chưởng huy động. Huyết vụ cơ hồ tràn ngập không gian.

"Hóa cốt huyết chưởng?"

Song chưởng Phạm Lăng quỷ dị biến giống như máu tươi. Phía ngoài hai gã Huyết tông trưởng lão. Không khỏi ngẩn ra. Nhìn nhau một cái, nói: *"Không nghĩ tới tông chủ đưa đấu kỹ này dạy cho thiếu tông chủ a. Hắc bào kia. Coi như là tự mình lấy trứng chọi đá"*

"Hắc. Hoạt cai. Tuyệt kỹ của Huyết tông ta. Nếu là đổi lại ta là ta. Biến hẳn thành cả người máu." Hàn trưởng lão đã mất đi lực chiến đấu âm u cười.

Đôi con ngươi đen nhánh của Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm huyết sắc vụ khí đang bạo xạ tới, tràn ngập mùi máu tanh. Xuất sắc linh hồn cảm giác lực. Làm cho Tiêu Viêm rõ ràng cảm ứng được huyết sắc vụ khí trung. Nộ đối huyết chưởng hung hãn uy lực.

"Tiểu tử kia. Cẩn thận một chút. Lấy thực lực người bây giờ. Nhưng cũng không phải đối thủ đấu linh cường giả." Dược lão nhắc nhở thanh âm. Tại Tiêu Viêm trong lòng vang lên. *"Không hẳn vậy."*

Nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt Tiêu Viêm chậm rãi nhắm lại. Trong cơ thể đấu khí nạp tại trung tâm. Một lữ lthanh sắc hỏa diễm giống như núi lửa phun mạnh ra. Cuối cùng dọc theo một lộ tuyến huyền dị. Tại trong cơ thể chuyển dựng lên cao.

"Người định?"

Theo thanh sắc hỏa diễm quỷ dị xoay tròn. Đột ngột, trong mắt Tiêu Viêm. Mơ hồ cảm nhận được một cỗ năng lượng tràn ngập hùng hồn cuồng bạo. Cùng lúc hỏa diễm vận chuyển. Cấp tốc từ thân thể thẩm thấu ra.

Huyết khí ngập trời lao đến. Trong huyết vụ chứa kinh khí âm hàn. Trong

nháy mắt xông đến thân thể.

Song ngay lúc huyết vụ bao vây thân thể Tiêu Viêm. Đôi mắt Tiêu Viêm đột nhiên mở ra. Thanh sắc hỏa diễm từ trong bạo xạ ra. Một cỗ khí tức hùng hồn khiến bất luận kẻ nào cũng khiếp sợ. Đột nhiên từ trong cơ thể Tiêu Viêm phát ra.

Song chưởng vung lên như tia chớp. Thanh sắc hỏa diễm phát ra. Trong lòng Tiêu Viêm đấu khí mạnh mẽ vận chuyển. Song chưởng đem khí tức bài sơn đảo hải quay về đánh huyết vụ trước người.

"Thiên hỏa tam huyền đệ nhất trọng: thanh liên biến."

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 397: Thu hoạch!: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm."

Trong huyết vụ, một đôi huyết chưởng cùng thanh sắc hỏa chưởng. Cùng giao chiến. Một cỗ kinh khủng đấu khí từ chưởng tâm hai người đột nhiên khuếch tán ra khiến hai gã Huyết tông trưởng lão đang đứng cạnh không thể không biến sắc mặt lui nhanh.

Huyết vụ trung. Song chưởng đối oanh sau. Yên lặng trong nháy mắt. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Phạm Lăng có chút hoảng sợ: *"Dị hỏa? Ngươi sở hữu dị hỏa?"*

Tiếng kêu thảm thiết vừa mới vang lên. Lại là một đạo nhiệt khí từ trong huyết vụ khuếch tán ra. Sau một lát, huyết vụ trong không gian trực tiếp bị cỗ nhiệt khí thôn tính đi rất nhiều.

"Phốc xuy"

Huyết vụ từ từ bị thôn tính. Đột nhiên vang lên thanh âm hộc máu tươi.

Ngay sau đó. Một đạo nhân ảnh từ trong huyết vụ trung bắn ra. Sau khi bắn ra chừng 10 thước, cuối cùng đánh mạnh vào một thân cây trên. Bả vai chấn động. Thân cây bị chấn thành hai đoạn.

Lung dựa vào thân cây. Bóng người mềm nhũn. Thân gập xuống. Song chưởng chống mặt. Máu tươi theo khoe miệng rơi xuống. Tiếng hít thở dồn dập, không ngừng.

"*Thiếu tông chủ?*" Ánh mắt quét về phía bóng người cực kỳ chật vật. Hai vị trưởng lão Huyết tông sắc mặt nhất thời đại biến. Hoảng sợ thất thanh. Bọn họ như thế nào cũng nghĩ không ra. Sau khi Phạm Lăng thi triển ra đấu kỹ hóa cốt huyết sát chưởng có thể nói âm độc quý dị bậc này, lại bị một gã thực lực đại đấu sư biến thành bộ dáng thê thảm như vậy.

Cả người run rẩy đứng lên. Phạm Lăng cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay bị cháy sém một mảnh. Trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một mảng kinh hãi. Ho khan kịch liệt vài tiếng. Ngẩng đầu lên đưa ánh mắt quét về phía đám huyết vụ từ từ tiêu tán.

Cùng với ba người yên lặng, không gian cũng là hãm vào một trận không khí an tĩnh. Bất quá chỉ trong chốc lát sau, trong đám huyết vụ đang mờ dần, vang lên tiếng bước chân chậm rãi. Nhưng làm cho ba người sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Tiếng bước chân từ từ trong huyết vụ lặng yên vang xa. Một bóng người toàn thân bị bao vây bởi thanh sắc hỏa diễm xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Nhìn bóng người toàn thân đều bị bao vây trong thanh hỏa, mơ hồ cảm thụ nhiệt khí thẩm thấu ra, hai gã Huyết tông trưởng lão đột nhiên có chút cảm thấy trong đầu khí cơ thể lưu chuyển trì trệ, lập tức hoảng sợ nói: "*Trên người hẳn chính là dị hỏa?*"

Huyết tông công pháp chuyên về âm hàn. Bởi vậy, cùng hỏa thuộc tính là tương sanh tương khắc. Đương nhiên tương khắc này, cũng chỉ là đối với hỏa thuộc tính đầu khí bình thường. Còn nếu là gặp cùng một loại cấp bậc thiên địa hỏa diễm thì sẽ giống như lão thử gặp miêu vậy. Loại tương khắc này. Là một loại áp chế tuyệt đối không có chút lực chống lại.

Trong Huyết tông môn quy, có viết rõ nếu gặp hỏa cường giả khác thường.

Mau lui. Bởi vậy có thể thấy được. Huyết tông công pháp đã bị dị hỏa khắc chế tới thê thảm. Thậm chí, cùng sở hữu dị hỏa cường giả giao chiến, người Huyết tông căn bản phát ra năm sáu phần mười thực lực.

Bất quá may mắn trên thế giới người sở hữu dị hỏa cũng không nhiều. Nên nhiều năm như vậy người Huyết tông cũng rất ít khi chính thức đụng thấy dị hỏa cường giả. Lúc này đây, đám người Phạm Lăng Nhất đúng là đen đui.

Tiêu giảm một chút thanh sắc hỏa diễm quanh thân thể, hiện ra khuôn mặt thanh tú, nhìn ba người kinh ngạc. Tiêu Viêm mỉm cười. Trong nụ cười ẩn chứa hàn khí.

"Người đến tốt cùng là ai? Vì sao gây hấn Huyết tông ta? Chỉ cần người lui bước. Ta lấy danh nghĩa thiếu tông chủ Huyết tông thề. Tuyệt sẽ không truy cứu sự việc." Thân thể đứng thẳng, Phạm Lăng giãy dụa cùng hai gã trưởng lão cùng quát.

"Muốn đợi Phạm Lao chạy tới?" Tiêu Viêm tươi cười sáng lạn nhưng ẩn chứa băng hàn. Một câu phá tan mục đích của Phạm Lăng.

Nghe vậy, Phạm Lăng sắc mặt khẻ biến. Con mắt gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt so với chính mình cũng còn muốn trẻ tuổi rất nhiều. Hấn khó có thể tưởng tượng. Đối phương tuổi chừng này như thế nào có khả năng sở hữu dị hỏa cho dù là ngay cả hấn cha cũng cực kỳ kinh khủng cùng với tâm trí không tầm thường.

"Thiếu tông chủ. Người đi trước đi. Để ta ở lại cản hấn. Lấy thực lực tông chủ, hấn là cũng nhanh giải quyết người Thiên Xà phủ. Chỉ cần kéo dài một chút thời gian. Liền có thể chống đỡ đến khi tông chủ đến." Tên La trưởng lão còn có lực chiến đấu, trong tay nắm trường đao. Mặc dù trong lòng cũng là tràn ngập hoảng sợ đối với dị hỏa. Nhưng giờ phút này, cũng chỉ có hấn còn lực có thể cùng đối phương đánh một trận.

Nghe La trưởng lão nói, Phạm Lăng cắn răng. Cũng không có một chút chần chừ. Kéo thân thể trọng thương. Quay đầu bỏ chạy.

Nhìn Phạm Lăng quay đầu chạy không có chút chần chừ. Tiêu Viêm đột nhiên cười cười. Nhưng thân thể không động tĩnh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Quay đầu chạy một đoạn, không cảm nhận được kịch chiến phía sau. Phạm Lăng nổi lên một cỗ nghi hoặc. Song nghi hoặc vừa mới hiện lên, nhưng là đột nhiên hiện lên một tia thất thải quang ảnh.

Trong tầm mắt chợt lóe thất thải quang ảnh, giờ phút này giống như kinh cung chi điều Phạm Lăng không kịp nhìn. Chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt quét qua xung quanh. Nhưng vẫn không phát hiện ra. Lập tức nhường mây. Vừa muốn tiếp tục chạy trốn. Ngực đột nhiên đau đớn mãnh liệt.

Cổ nén đau nhức, Phạm Lăng chậm rãi cúi đầu. Vừa vặn nhìn thấy một cái thất sắc từ phía sau lưng xuyên thấu ra.

Thất thải quang ảnh sau khi xuyên thấu thành một lỗ nhỏ mà Phạm Lăng không coi vào đâu, bỗng biến thành một thất thải tiểu xà lớn gần nửa thước. Con mắt gắt gao nhìn chăm chăm tiểu xà có một đôi mắt yêu dị. Phạm Lăng nghĩ không rõ. Lấy lực phòng ngự đấu linh cường giả. Bị nó xuyên trực tiếp qua như đậu hũ.

"*Lần này. Thật hảo*" từ ngực truyền đến đau nhức, làm cho ánh mắt Phạm Lăng từ từ mơ hồ. Tại lúc sắp ngã xuống. Hắn mạnh mẽ quay đầu. Ánh mắt xuyên thấu qua khe hở, vừa vặn nhìn thấy thanh sắc hỏa diễm chợt thịnh. Cùng với hai tiếng kêu thảm thiết. Vì bị dị hỏa khắc chế tuyệt đối hai gã trưởng lão một trọng thương một bị vết thương nhẹ căn bản không có khả năng sống sót trong tay Tiêu Viêm đột nhiên thực lực tăng vọt.

Thân thể từ từ ngã xuống, đôi mắt Phạm Lăng dần khép lại. Giữa lúc mơ hồ hắn nhìn thấy hắc bào nhân chậm rãi xuyên qua trong rừng, quay về hướng mình bước lại.

Theo bước tiến, thanh sắc hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm từ từ lui vào cơ thể. Mà khí tức có thể so với đấu linh cường giả cũng là lặng yên hồi sức.

Đi đến trước mặt Phạm Lăng, khí tức Tiêu Viêm hồi phục là đại đấu sư. Sắc mặt chút tái nhợt, ho khan kịch liệt vài tiếng. Mắt nhìn bàn tay bởi vì lực lượng quá độ cường đại xuất hiện vết sém. Hắn không khỏi nở nụ cười khổ một tiếng. Thấp giọng nói: "*Thiên hỏa tam huyền biến uy lực thật là không sai. Chỉ tiếc, đối thân thể tổn thương cũng không nhỏ*"

"Không nghĩ tới người thành công sử dụng thiên hỏa tam huyền biến đệ nhất trọng biến hóa. Chỉ bất quá hôm nay còn có chút không thuần thực. Nếu không, mặc dù hao tổn dám chắc sẽ có. Nhưng ít nhất không gặp phải loại thương thế này." Dược lão thanh âm có chút kinh ngạc. Tại trong lòng Tiêu Viêm vang lên. Xem ra, hẳn đối việc Tiêu Viêm trong một tháng học được cách sử dụng thiên hỏa tam huyền biến. Cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Tiêu Viêm có chút gạt đầu. Đưa thôn thiên mãng thu vào trong áo. Sau đó cúi người tháo nẹp giới trên ngón tay Phạm Lăng. Rất nhanh một trận lục lợi. Một hồi lâu sau, một hàn hộp ngọc bị hắn lấy ra.

Miệng có chút khô khốc nhìn hộp hàn ngọc kinh khủng trong tay. Với định lực của Tiêu Viêm, trái tim cũng là hung hăng đập mạnh.

Hít một hơi sâu, hẳn không có mở hộp hàn ngọc. Mà trực tiếp thu vào trong nẹp giới mình. Sau đó lục lợi tiếp. Một lúc sau hiện ra một khối cô tàn phá đồ.

Mở tàn phá đồ ra, xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm lộ tuyến quen thuộc giống như một nửa đồ án yêu dị.

"Cuối cùng cũng tới tay " nhìn tàn phá đồ, khuôn mặt Tiêu Viêm nảy lên một chút kích động. Cần thận đưa vào trong nẹp giới. Thở một hơi thật dài.

"Tiểu tử kia. Nhanh lên đi. Ta nhận thấy khí tức Phạm Lao." Vừa mới thu tàn phá đồ, thanh âm Dược lão vang lên vội vàng.

Trong lòng căng thẳng. Tiêu Viêm nhanh đứng dậy. Song ngay khi hắn định xoay người thì thân thể đột nhiên dừng lại. Sau đó cúi người, đánh một chưởng mạnh vào thiên linh cái Phạm Lăng. Tiếng khớp xương đầu vỡ vụn vang lên. Lúc này mới hoàn toàn yên tâm. Hóa thành một đạo bóng đen lao vào trong rừng rậm.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất tầm mười phút, một đạo hồng sắc ảnh tử từ bầu trời phóng nhanh qua. Một lát sau, thân hình đột nhiên cứng ngắc đóng tại một chỗ trên bầu trời.

Sắc mặt cực kỳ âm trầm nhìn các thi thể. Hồng ảnh phóng nhanh xuống.

Ánh mắt đảo qua trên thân thể huyết vệ. Cuối cùng đột nhiên nhãn đồng co rút nhanh dừng lại tại thi thể mười đạo bào phục thù khô lâu. Tay nắm chặt lại, tiếng dạt chi vang lên.

Đảo mắt qua các thi thể, nhưng không thấy cái hấn muốn tìm kiếm. Lập tức vội vàng quét qua chung quanh. Một lát sau, thân thể biến thành một hồng ảnh mơ hồ lao vào trong rừng rậm.

Trong rừng rậm, hồng ảnh đột nhiên dừng lại. Cả người run rẩy nhìn một cỗ thi thể. Trong giây lát. Sắc mặt tái nhợt ngửa đầu xuất một đạo âm thanh oán độc.

Tiếng hô vang một hồi lâu mới từ từ hạ xuống. Phạm Lao bước nhanh đến gần thi thể Phạm Lăng. giữa hai tay. Huyết quang đại thịnh. Gắn vào trên đầu Phạm Lăng. theo huyết quang chiếu rọi. Một giọt máu quý dị chậm rãi từ cái ót Phạm Lăng thấm thấu ra. Cuối cùng lơ lửng trước mặt Phạm Lao.

Khuôn mặt tràn ngập âm lãnh oán độc. Phạm Lao vung tay lên. Giọt máu đột nhiên bạo liệt. Hóa thành một tiểu huyết kính. Mà tại huyết kính hiện lên một bóng người thanh sắc hỏa diễm bao vây toàn thân. Như ẩn như hiện hiện lên. Chỉ bất quá giống như huyết kính thật sự quá mỏng. Ngay cả Phạm Lao cũng không thể thấy rõ bóng người.

"Âm" chỉ một lát huyết kính đột nhiên phát nổ.

"Hắc khô mộ tốt lắm"

Chậm rãi động thân. Phạm Lao ôm lấy thi thể Phạm Lăng. Sau đó đạ mạc đi nhanh ra khỏi rừng rậm. thanh âm oán độc khiến kẻ khác phát lạnh. Nhưng là từ từ quanh quẩn.

"Bất kể là ai. Chỉ cần bốn tông tra ra. Ta sẽ băm vằm thành vụn mảnh."

-----oOo-----

Chương 398: Nuốt phục Âm Dương Huyền Long Đan!: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong núi rừng rậm rạp, một đạo bóng đen đột nhiên vụt qua, ngẫu nhiên gặp phải những nhanh cây chĩa ra, lay động hắc bào một chút, lộ ra một khuôn mặt thanh tú tuổi trẻ, rõ ràng là kẻ đánh chết đám người Phạm Lăng kia, sau đó lấy được bảo vật chạy trốn – Tiêu Viêm.

Tựa như lo lắng lướt đi trên mặt đất sẽ để lại dấu chân, nên từ lúc Tiêu Viêm ly khai khỏi nơi đó, thân cây vẫn thiểm lược trên thân cây, cho dù ngẫu nhiên rơi xuống đất, hắc cũng thật cẩn thận đem dấu vết xóa đi.

Dù mượn rừng cây rậm rạp che dấu, trong lúc chạy trốn, Tiêu Viêm cũng cảm nhận được từng đợt sát ý âm hàn từ trên bầu trời vụt qua. Bất quá, cũng may có Dược Lão hỗ trợ ẩn nấp hơi thở, cho nên một đường liêu mạng chạy trốn cũng không bị Phạm Lao đang đùng đùng nổi giận kia phát hiện, thật sự là vạn hạnh.

Suốt một đêm chạy trốn bán mạng, làm cho Tiêu Viêm chạy ra rất xa so với Hắc Ấn thành. Mà lúc này, cho dù Phạm Lao kia có khả năng thông thiên cũng không thể ở ngoài vài trăm dặm này mà tìm ra được Tiêu Viêm.

Trên một sườn dốc nhai nhỏ, một bóng đen bỗng nhiên từ trong rừng rậm bắn ra, sau đó vũng vàng đứng trên một khối cự thạch. Bộ hắc bào trải qua cả ngày trốn chạy, thoáng có chút bản loạn, bàn tay xóc mũ choàng lên, hé lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi, đã khôi phục hoàn toàn lại tinh thần sau một đêm nghỉ ngơi.

Đứng ở bên cạnh vách núi, Tiêu Viêm hít một ngụm sâu không khí có chứa một chút sương sớm, một ít mỗi một còn sót lại rốt cục hoàn toàn tiêu tán. Ánh mắt nhìn con đường uốn lượn như giun bên dưới, khóe miệng không nhìn được gợn lên một chút, ngay sau đó hoàn toàn mở rộng, hóa thành một trận cười thống khoái, quanh quẩn thật lâu trên vách núi.

Làm hoàng tước, thu hoạch lúc này của Tiêu Viêm xa xa vượt qua hẳn đoán trước. Nguyên bản chỉ muốn đoạt được tàn phá bản đồ kia thôi, cũng không nghĩ đến đám người Phạm Lăng còn chủ động dâng lên Âm Dương Huyền Long Đan cùng Tam Thiên Lô Động cho hắn. Bạc kỳ bảo này, cho dù là bỏ vào bất cứ đâu trên Đâu Khí đại lục cũng có thể gợn lên một cơn sóng không nhỏ. Thế nhưng lại mang theo vài phần buồn cười lọt vào trong tay Tiêu Viêm. Loại bánh nướng từ trên trời rơi xuống này, làm cho Tiêu Viêm hiện tại còn có chút cảm giác như trong mơ.

Tiếng cười dần dần hạ xuống, bàn tay Tiêu Viêm nhoáng lên một cái, tàn phá bản đồ kia xuất hiện trong lòng bàn tay. Ngay sau đó bấm tay nhẹ vào nấp giới, một phần tàn phá bản đồ khác lấy được từ chỗ Hải Ba Đông hiện ra, bàn tay thật cẩn thận đem hai tấm bản đồ ghép lại. Tiêu Viêm không khỏi cười khê một tiếng, không nghĩ rằng mới chỉ vẽ vện ba năm, tàn phá bản đồ không biết phân tán nơi nào trên đại lục, cuối cùng lại xuất hiện trên tay mình, thật sự là quá may mắn.

"Hoàn hảo mảnh tàng bảo đồ đầu tiên ta đoạt được, bên trên có đồ án Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nếu không, chỉ sợ ngay cả lão sư cũng không thể từ phần tàn phá bản đồ này liên tưởng đến dị hỏa bằng bài danh đệ tam – Tịnh Liên Yêu Hỏa kia nếu chúng ta không biết chi tiết đích xác của tàng bảo đồ. Cho dù mảnh tàn phá bảo đồ này đặt ở nơi khác, muốn đoạt lên cũng không giống như bây giờ, bị một đấu hoàng cường giả cùng với một thế lực vô cùng to lớn đuổi giết bởi trên mảnh tàng bảo đồ mới được đấu giá kia, không có bất cứ thông tin nào có thể liên tưởng đến cả, tất nhiên nó sẽ không có nhiều giá trị tranh đoạt lắm. Để cướp được mảnh bảo đồ này, với Tiêu Viêm cũng thực sự nguy hiểm, Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Trong lòng thâm kêu may mắn, Tiêu Viêm lại cẩn thận đem bản đồ thu lại, bàn tay lại lật ra, một cái hàn ngọc hạp (ngọc hạp = hộp ngọc) màu trắng sương mù hiện ra.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào hàn ngọc hạp. Yết hầu Tiêu Viêm có cảm giác khó khăn nuốt một ngụm nước miếng. Tâm thần nguyên bản vừa bình tĩnh trở lại lại bắt đầu kích động kịch liệt. Tại kỳ bảo trước mặt này, định lực của Tiêu Viêm cũng suy yếu đi rất nhiều.

Bàn tay cẩn thận mở hộp nhọc ra, một luồng kim quang nhất thời bắn ra. Thấy thế, Tiêu Viêm vội vàng đóng lại, bộ dáng cẩn thận lại, sợ đưa tới cường giả nào đó thì khổ. Dù sao, dưới sự hấp dẫn của bậc bảo bối có cái giá trên trời này. Trừ bỏ một số rất ít cường giả cấp bậc đã đạt tới đẳng cấp nào đó, hoặc là không muốn động chạm người. Chỉ sợ đa số còn lại đều không thể che lấp được dã tâm và sự tham lam với nó, lập tức tiến tới sát nhân đoạt bảo. Mà hai loại người kia, tại trong Hắc Giác vực, tựa hồ không thiếu.

"Ăn nó đi, giữ lại trên người không an toàn." *Thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên trong lòng Tiêu Viêm.*

"Ách? Gì?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, trong lúc nhất thời cũng không hồi thần được.

"Ta nói, ngươi phục dụng khóa Âm Dương Huyền Long Đan này!" Nhìn thấy bộ dạng kia của Tiêu Viêm, Dược Lão bất đắc dĩ phải lập lại.

"Bây giờ? Tại đây?" Tiêu Viêm thần tình kinh ngạc, đây là thất phẩm đan dược a, liền ở cái nơi không an toàn này phục dụng? Trước kia, khi hắn dùng Tam Văn Thanh Linh Đan còn phải tìm một địa phương an toàn không người quấy rầy để hảo hảo luyện hóa dược lực đi.

"Đừng nói nhảm, ăn!" Dược Lão không kiên nhẫn thúc giục.

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm đành phải gật gật đầu, thật cẩn thận xóc lên hàn ngọc hộp, trong lúc hắn xóc nắp hộp lên, một tay hắn nhanh chóng bao trùm hộp ngọc, sau đó đầu khí màu xanh nhạt cũng dần bạo ra, đem tia kim quang sắp bạo phát lên bầu trời kia cản xuống.

Trong bàn tay nắm lấy Âm Dương Huyền Long Đan, kim quang lưu chuyển, hai con thần long màu vàng thật nhỏ, không ngừng xoay quanh đan nội, tản mát ra một cỗ thanh âm rỗng ngậm rất nhỏ và tinh tế, tựa hồ có một loại ma lực kỳ dị, có thể làm cho linh hồn con người có thể thất thần cùng run rẩy trong nháy mắt.

"Hô"

Dùng sức lắc đầu, Tiêu Viêm lại lần nữa nhìn khóa Âm Dương Huyền Long Đan kia, trong mắt không khỏi chứa thêm một chút kinh dị. Không hổ là thất phẩm đan dược, cư nhiên có lực lượng kì dị có thể ảnh hưởng đến linh hồn người khác. Từ lúc tu luyện đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn gặp được một thanh âm kỳ dị khiến cho linh hồn sinh ra mê huyền.

Bàn tay nắm chặt Âm Dương Huyền Long Đan, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ nhét vào miệng.

Còn chưa kịp làm gì khác, một cỗ nhiệt lưu đã theo yết hầu trôi xuống.

Nhiệt lưu mệnh môn như hồng thủy, phô thiên cái địa mạnh mẽ tiến vào trong thân thể, Tiêu Viêm cắn chặt hàm răng, vệt vàng khoan chân ngồi

xuống, cùng đợi dược lực bùng nổ.

Nhưng mà sau khi Tiêu Viêm ngồi xếp bằng không bao lâu, dược lực phát huy mà Tiêu Viêm đoán trước lại không xuất hiện, dòng nhiệt lưu tựa hồng thủy kia giống như dòng nước tiến vào trong biển sâu, chậm rãi lắng đọng lại rồi hoàn toàn biến mất.

Đôi mắt nguyên bản nhắm chặt dần dần mở, Tiêu Viêm nhìn thân thể không có nửa điểm khác lạ, miệng nhin không được run rẩy một chút, có một chút hờn hển nói: "Lão sư, Âm Dương Huyền Long Đan chết tiệt này không phải là hàng giả a? Sao đến nửa điểm phản ứng cũng không có?"

"Người muốn phản ứng gì? Một vật thể kim quang đại phóng? Giống như những đan dược khác người phục dụng trước nay, khiến cho người thống khổ?"

Tiêu Viêm mụ mẫm nói: "Ít nhất cũng phải cũng có tình huống bất bình thường xảy ra chứ, ăn Âm Dương Huyền Long Đan kia, kết quả ít ra cũng có một chút lợi ích a, dù sao nó cũng là thất phẩm đan dược."

"Ở đấu giá hội, đấu giá sư kia không phải nói qua sao, Âm Dương Huyền Long Đan cũng không phải là loại đan dược có tác dụng chính là tăng lên thực lực, là một cỗ dược lực phá xong rồi lập lại, giờ nó đang thẩm thấu trong thân thể người, đợi cho ngày sau nếu thật sự người tiến vào trong tình huống sống chết kia, nếu vận khí tốt, tự nhiên là có thể có được chỗ tốt khó tưởng tượng được, hiện tại coi như tiềm ẩn a." *Nhìn thấy sắc mặt buồn bực của Tiêu Viêm, Dược Lão không khỏi có chút buồn cười nói.*

"Cũng không có ưu đãi khác sao?" *Thoảng trở lại bình thường một chút, Tiêu Viêm từ dưới đất đứng lên, vẫn không cam lòng hỏi lại lần nữa.*

"Cũng chưa chắc."

Nghe vậy Dược Lão trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu nói: "Âm Dương Huyền Long Đan, đã đạt tới trình độ đan khí ngưng linh, hơn nữa nó được luyện chế từ hai khóa lục giai ma hạch tử vong không quá bảy ngày, nên một ít long khí vẫn ngấm vào trong đan dược, vì thế mới xuất hiện thanh âm rỗng ngậm, làm cho linh hồn người khác có loại cảm giác run rẩy."

"Phàm là kẻ dùng Âm Dương Huyền Long Đan, nếu may mắn, có thể có

một ít tỉ lệ đem số ít long khí này hấp thụ, bắt quá xác suất rất thấp. Phong Tôn Giả Cổ Linh kia cũng không được loại công năng này từ Âm Dương Huyền Long Đan. Dược Lão bỗng nhiên nói: *"Nếu người muốn, có thể thử xem, không ngừng vận chuyển đầu khí trong cơ thể, trong lúc đầu khí vận chuyển với tốc độ cao đấy, nếu có một loại năng lượng kỳ dị tách ra từ trong đầu khí, như vậy, số ít long khí bên trong Âm Dương Huyền Long Đan kia hẳn đã được người kế thừa."*

"Được một ít long khí kia thì có lợi ích gì?" Tiêu Viêm tò mò hỏi.

"Nếu người thật sự đoạt được một ít long khí kia, sau đó chỉ cần đạt được một quyền sóng âm công kích đầu kỹ cùng loại, như vậy, sau này cùng người khác đối chiến, đột nhiên hô một tiếng, đem linh hồn đối phương chấn đắc trong chốc lát, thất thần trong giây lát, vậy chẳng phải người đã chiếm hết tiện nghi sao? Cường giả đối chiến, thắng bại trong gang tấc. Với lại, sóng âm ẩn chứa long khí, đối với linh hồn cũng có một lực sát thương thật lớn, sau này nếu gặp linh hồn thể cường giả còn có thể đối phó với đòn sát thủ của bọn họ, tránh bị bó tay bó chân quá mức. Dù sao người cũng không có phương thức năng lượng công kích quý dị của *"Hồn Điện"* kia." Dược Lão nhàn nhạt nói.

Nghe được những lời này của Dược Lão, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn không được sáng lên, đứng bên cạnh vách núi, hít sâu một ngụm khí lạnh như băng, đôi mắt dần dần nhắm lại, đầu khí trong cơ thể toàn bộ phóng ra, phát ra một trận run rẩy nhỏ, một luồng thanh sắc đầu khí mạnh mẽ phun ra, cuối cùng giống như sóng dữ, theo kinh mạch gào thét chảy qua.

Theo tốc độ vận chuyển của đầu khí trong cơ thể ngày càng tăng nhanh, bên ngoài thân thể Tiêu Viêm, thanh sắc đầu khí hùng hồn đã hóa thành sương mù mỏng manh, đem thân thể hoàn toàn ẩn vào bên trong, mặc dù hẳn không động thủ không chế, nhưng đám năng lượng sương mù này mơ hồ có thể tự động ngưng tụ thành đầu khí áo giáp.

Đầu khí tựa như gió cuồng mãnh vận chuyển lên, đến tối hậu, cư nhiên path ra một ít tiếng vang bén nhọn khác thường, trong kinh mạch cũng truyền đến cảm giác co rút nhàn nhạt đau đớn, như có như không.

"Kiên gì một chút" Nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm có chút vận vẹo, Dược Lão vội vàng lên tiếng, thanh âm mang một chút ngưng trọng và chờ đợi.

Cắn chặt hàm răng, bàn tay Tiêu Viêm lúc này run rẩy nhẹ, sau một lúc lâu, cảm giác đau đớn co rút chợt tăng lên, linh hồn Tiêu Viêm run rẩy một chút, rốt cục sắp chịu không nổi nữa.

Nhưng ngay lúc Tiêu Viêm đạt đến cực hạn, đấu khí trong cơ thể lại vận chuyển nhanh lên, chợt có một nguồn năng lượng kì dị thoát ra ngoài.

Đoàn năng lượng kì dị này sau khi thoát ra khỏi kinh mạch, tựa như bị một lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, hướng đến yết hầu của Tiêu Viêm.

Cắn chặt khớp hàm, vào lúc này Tiêu Viêm bị một cỗ năng lượng kỳ dị mạnh mẽ đánh vào, một đạo sóng âm làm cho linh hồn người ta run rẩy từ trong miệng Tiêu Viêm cuộn cuộn phát ra!

"Hông!"

Dưới tiếng rống mang theo sóng âm kỳ dị kia, nguyên bản những tiếng kêu của ma thú chung quanh ngẫu nhiên phát ra, giờ hoàn toàn im bật, dây núi lâm vào yên lặng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ai, thật là một tên có vận khí tốt a, không nghĩ đến người có thể thừa hưởng được long khí kia, nếu Cổ Linh mà biết, chỉ sợ cũng không tránh khỏi ghen tị a." Cảm thụ được sóng âm kỳ dị từ trong miệng Tiêu Viêm khuếch tán ra, Dược lão gật gật đầu, thanh âm chậm rãi vang lên.

-----oOo-----

Chương 399: Hòa Bình trấn: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng rống mang theo dao động kỳ dị, ở bên trong dãy núi cuộn cuộn lan nhanh ra khắp nơi. Một lúc sau mới dần dần tiêu tán, dãy núi vừa lâm vào im lặng mới dần dần khôi phục lại một chút sinh khí.

Phía trên vách núi, Tiêu Viêm bỗng nhiên che cổ lại, kịch liệt ho khan vài tiếng, sau đó dùng sức nuốt mấy khẩu nước miếng, cảm giác như hỏa thiêu nơi yết hầu kia mới dần dần suy yếu một chút.

"Đây là phản ứng bình thường, không cần quá mức lo lắng." Nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Viêm, Dược Lão cười an ủi.

"Lão sư, ta kế thừa thành công sao?" Khuôn mặt Tiêu Viêm tuy có chút đỏ lên vì ho khan kịch liệt, nhưng vẫn mang theo một vẻ hung phấn, vội vàng hỏi tới.

"Ân, xem ra quả thật là thành công chiếm được linh hồn kỳ dị long khí đáng sợ kia, Dược Lão cười nói, trong tiếng cười có chút vui mừng.

Nghe vậy, hung phấn trên khuôn mặt Tiêu Viêm càng đậm, tuy rằng lúc này Âm Dương Huyền Long Đan không làm cho thực lực hắn lập tức tăng lên, bất quá cái gọi là long khí này lại làm cho hắn có thêm một loại thủ đoạn công kích nằm ngoài dự đoán của mọi người. Có thể tưởng tượng được, thứ này hắn sẽ mang đến sự trợ giúp thật lớn cho Tiêu Viêm.

"Bất quá hiện tại người mới chỉ kế thừa thành công long khí trong Âm Dương Huyền Long Đan, nếu chỉ đơn thuần dựa vào nó mà phát ra loại sóng âm này, đối với yết hầu người thương tổn quá lớn. Vạn nhất vô ý một chút, có thể trở thành câm điếc, tổn thất loại này quá lớn rồi." *Dược Lão trầm ngâm nói.*

"Cái gọi là long khí sóng âm này, cần phải có một loại sóng âm đấu kỹ cùng loại mới có thể sử dụng a" *Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, nghe được lời khuyên của Dược Lão, hắn không khỏi cười khổ: "Loại đấu kỹ này, quá khó gặp đi, muốn đoạt được tới tay, thật không đơn giản như nói a."*

"Chậm rãi a, năm đó thật rat a có một quyền sóng âm đấu kỹ huyền giai, nhưng bởi vì trải qua một ít biến cố, lại bị thất lạc, cho nên thứ này cũng chỉ có thể dựa vào chính người tìm ra a." *Dược Lão thở dài. Bạn đang đọc truyện được copy tại*

Nghe được lời của Dược Lão, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể nhún vai. Xem ra muốn từ hắn lấy ra một quyền sóng âm đấu kỹ là không có hy vọng a.

Thuận tay lấy một bình nước từ bên trong nạp giới ra, hung hăng uống vào một ngụm. Uống xong, Tiêu Viêm bỗng nhiên thuận miệng hỏi: "Lão sư tựa hồ đối với Âm Dương Huyền Long Đan này rất hiểu biết a, đến cả làm sao để bức đạo long khí ẩn giấu kia từ trong đan dược ra cũng biết rõ."

Lời Tiêu Viêm vừa thốt ra, Dược Lão chột lâm vào trầm mặc. Nhìn thấy cử chỉ của hắn, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, chột nhớ tới trong đấu giá hội, phản ứng kịch liệt của Dược Lão khi lần đầu tiên nhìn thấy Âm Dương Huyền Long Đan kia, không khỏi có một chút xấu hổ.

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, thanh âm nhàn nhạt của Dược Lão lại một lần nữa vang lên, chẳng qua những lời nói ra lại làm cho Tiêu Viêm có một chút kinh ngạc.

"Bởi vì phương thuốc của Âm Dương Huyền Long Đan kia là do ta tạo ra. Trên toàn đại lục này, có thể luyện chế ra nó cũng chỉ có hai người, một là ta, một là..." *Nói đến đây, thanh âm Dược Lão lại nhiều hơn một chút bi thương.*

Nhận thấy rõ ràng cảm xúc trong thanh âm của Dược Lão, Tiêu Viêm sáng suốt bảo trì trầm mặc, không có xen mồm vào.

"Một người là đệ tử kế thừa của ta, kẻ mà năm đó được ta coi là đệ kế thừa hoàn mỹ nhất, trên phương diện thiên phú về chế thuốc cũng không kém hơn người, mà tâm huyết của ta đặt trên người hắn cũng đồng dạng không ít hơn người. Lúc hắn vẫn còn là một đứa trẻ, ta đã đem hắn từ trong một phế tích băng lãnh ra ngoài, xem như con mình, hết lòng bồi dưỡng hắn, kẻ mà ta cho là người kế thừa hoàn mỹ nhất."

Dược Lão cười cười, thanh âm bình thản: "Chẳng qua sau đó, vì một vài đồ vật, hắn lựa chọn phản bội ta. Ha ha, có lẽ, ta biến thành bộ dạng này, ít nhiều cũng có một chút "phúc" của hắn.

"Hắn đáng chết."

Cảm thụ được vẻ thô lương bên trong thanh âm của Dược Lão, đó là một loại thương tổn do một người chí thân phản bội, hàn ý từ tận sâu trong đáy lòng lan ra. Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, tay nắm chặt lại, nhìn về phía trước, tựa như phía trước hắn là kẻ mà hắn chưa bao giờ đối mặt trong lời sư phụ nói vậy.

"Chúng ta không nên rời đi Hắc Án thành sớm như vậy, nếu Bát Phiến môn đã giúp hắn bán đấu giá vật này, nói vậy cũng đã gặp qua hắn, còn nữa, đồ vật quý trọng như vậy, chỉ sợ hắn cũng không tùy tiện đưa cho

người ta đem tới mà đích thân hộ tống.

"Ha ha, cho dù ở Hắc Án thành thực sự tìm được hắc rồi sao?" *Dược Lão nhàn nhạt nói:* "Ta nói rồi, thiên phú chế thuốc của hắc không yếu hơn người, dưới sự dốc lòng bồi dưỡng nhiều năm của ta, năm đó, hắc từng là một viên sao kim sáng chói nhất trong giới chế thuốc Đẩu Khí đại lục. Mà trải qua nhiều năm như vậy, chỉ sợ hắc cũng đã tiến xa, hơn nữa, hiện tại ta còn bị "Hồn Điện" kia kiềm chế, không thể tùy ý xuất hiện, bằng vào thực lực của người bây giờ, vô luận là trên phương diện chế thuốc hay tu luyện đẩu khí, còn xa xa không phải là đối thủ của hắc."

Tuy rằng lời Dược Lão nói ra thực bình thản, cũng vì vậy mà Tiêu Viêm lại nhận ra một luồng tức giận sâu đậm được che dấu, sự tức giận kia cũng giống như núi lửa bên dưới vỏ trái đất cứng rắn vậy, đè nén thật lâu để đợi một ngày nào đó hoàn toàn bùng nổ.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm trầm mặc một hồi, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm kia, thanh âm bỗng trở nên mềm nhẹ rất nhiều: "Lão sư, ta sẽ siêu việt hắc, mặc kệ là ở trên phương diện luyện đan hay thực lực đẩu khí. Sau đó, ta sẽ vì ngày mà thanh lý môn hộ, ta sẽ cho ngài thấy, ánh mắt của ngài, sẽ không nhìn sai một lần nữa!"

"Ha ha, hảo, hảo. Dược Trần này cũng tin tưởng đôi mắt già này, tuyệt không nhìn sai một lần nữa!" *Thanh âm nhẹ nhẹ của Tiêu Viêm, bỗng nhiên làm cho tận sâu trong linh hồn Dược Lão tràn ra một cỗ chua xót đến gần như rơi lệ. Năm đó bị phản bội, bị thương đó đối với hắc cũng thật sự quá lớn. Bất quá cũng may mắn, ông trời không làm cho hắc lâm vào hắc ám và tuyệt vọng vĩnh viễn này.*

Hai tay dùng sức quẹt cái mũi có chút hồng hồng, Tiêu Viêm nhếch miệng sáng lạn cười: "Xem ra, vù mau chóng tăng lên thực lực, bây giờ ta phải đến Già Nam học viện a, bất quá, trong thời gian này cũng cố gắng học được Tam Thiên Lô Động kia, như vậy, sau này cho dù gặp phải cường giả đánh không được, cũng có thể chạy trốn a."

"Tam thiên lô động là địa giai đấu kỹ, nào có thể học tập dễ dàng như vậy? Quên đi những gian khổ ngày trước người tập luyện Diễm Phân Phệ Lăng Xích rồi sao? Muốn học được Tam Thiên Lô Động này, cần phải trả giá bằng mồ hôi và máu so với khi trước cũng không ít đâu." *Đem cảm xúc nhất thời này vứt bỏ, Dược Lão cười nói với tiểu tử mang trong mình tâm*

huyết và chờ đợi này của hắn.

"Mấy năm nay ta ăn cực khổ còn ít sao?" *Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, thuận tay từ trong nạp giới lấy ra bản đồ Hắc Giác vực mà Đa Mã cấp cho mình khi còn ở Hắc Ấn thành. Cảnh thận quan sát một lúc lâu, mới thu hồi ánh mắt, hướng về phương bắc cười nói: "Đi thôi, từ giờ trở đi, thẳng tiến đến Già Nam học viện, dựa theo bản đồ, lấy tốc độ của ta, chỉ cần ba ngày hắn có thể đuổi tới!"*

"Ân, ở trong Già Nam học viện, chỉ sợ ngay cả Hồn Điện quý dị kia cũng không tiến vào trong đó. Dù sao, một ít lão gia hỏa trong học viện cũng không phải là người ngồi không. Với lại, người cũng đừng vọng tưởng ta sẽ cho người mượn linh hồn lực lượng làm cái việc gì. Những lão gia hỏa hồ ly kia, rất dễ dàng phát giác được hành tung của ta." *Dược Lão cười nói.*

"Ách, lão sư cũng quá xem thường ta a? Mấy năm nay vì người, tuy rằng vẫn không thể leo đến cấp bậc cường giả đối chiến, nhưng trong lúc không ngừng bị đánh ép cùng chạy trốn, ta có cần người ra tay giúp không?" *Nghe vậy Tiêu Viêm nhất thời đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi nói.*

"Hắc hắc, cũng chưa chắc, Già Nam học viện làm học viện lâu đời nhất tại Đẩu Khí đại lục, thiên tài bên trong tựa nhiều như mây, hơn nữa, ta nghe nói trong học viện còn có một cái nội viện. Đệ tử trong đó mới chân chính là một người trong vạn. Đem tiểu gia hỏa nhà người bỏ vào trong đó, chỉ sợ có một tràng cười cho thiên hạ thôi." *Dược Lão trêu tức.*

"Ta đây cũng thật mong chờ a." Vừa nói, Tử Vân dục trên vai cũng chậm rãi rung nhẹ lên, thân thể đột nhiên bay lên, vẽ một vạch ngang trên không trung, sau đó gào thét bay vút về phía chân trời phương bắc.

Trong lúc di chuyển, trừ bỏ những địa phương Tiêu Viêm sợ vì Tử Vân dục mà gây động tĩnh khiến người khác chú ý như những thành thị đông người đi ngang qua, những lúc khác, cơ hồ đều sử dụng Tử Vân dục bay đi. Tuy rằng di chuyển như vậy có chút tiêu hao đấu khí, bất quá, đối với người mang theo hơn mười bình hồi khí đan như Tiêu Viêm, cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Sau ba ngày không ngừng bay, Già Nam học viện trên cái bản đồ kia càng ngày càng gần với Tiêu Viêm.

Thêm một ngày nữa, vào lúc hoàng hôn, Tiêu Viêm với thần tình mệt mỏi bỗng nhiên tinh thần phấn chấn lên, nguyên nhân là những lời Dược Lão nói ra.

"Tiểu tử kia, sắp đến Già Nam học viện rồi, hạ xuống đi thôi. Ở trăm dặm quanh Già Nam học viện không nên mạnh mẽ bay đến, nếu không, hẳn sẽ bị công kích."

Nghe Dược Lão nói những lời này, Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, tốc độ phi hành chậm lại rất nhiều, sau đó thân hình chậm rãi hạ xuống, cuối cùng hai chân đứng trên một cái triền núi nhỏ. Đứng trên đỉnh triền núi nhỏ, ánh mắt Tiêu Viêm trông về phía xa, vừa vặn nhìn thấy bên dưới hai tòa cự sơn có một cái trấn nhỏ như ẩn như hiện.

Nhìn cái trấn nhỏ kia, Tiêu Viêm bắt chập cả người phong trần, lao nhanh xuống triền núi, sau đó nhanh chóng đi vào đường lớn dẫn đến cái trấn nhỏ kia.

Trên con đường lớn này, có không ít người đi đường, những người này rõ ràng là từ trong Hắc Giác vực đi tới, bất quá, làm cho Tiêu Viêm có chút kinh ngạc là, trong cơ thể những người này có chứa một chút khí tức hung lệ, bất quá trên khuôn mặt lại không có lấy nửa điểm sát khí. Loại sát khí ẩn nấp trong nội tâm này không phải tự nhiên hình thành, ngược lại là bị áp bức mạnh mẽ, bởi vậy, biểu tình của những người qua đường này có chút quái dị.

Như nhận thấy được ánh mắt nhìn chăm chú của Tiêu Viêm, những người này cũng chỉ hung tợn trợn mắt lên, điều này làm cho Tiêu Viêm có chút buồn cười, nếu trong Hắc Giác vực, chỉ sợ bọn người kia đã sớm rút đao chém người a.

"Xem ra quả nhiên giống như những lời lão sư nói, bất cứ ai đi đến nơi này cũng phải thu liễm khí tức lại. Già Nam học viện cũng đích xác rất cường hãn a, có thể đem mấy tên đao nhuốm đầy máu này áp chế đến dễ bảo." Nhìn thấy những người kia bị áp chế mạnh mẽ, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, thầm nói.

Theo con đường lớn hai bên cây cối xanh um này đi đến gần tòa trấn nhỏ kia, bầu không khí hỗn loạn trong Hắc Giác vực quả thật hoàn toàn bị ngăn

cách ra ngoài.

Khoảng mười phút sau, Tiêu Viêm đứng ở cửa trần nhỏ, ngẩng đầu liếc mắt đến tám biển trên công thôn, cái tên bình thường đến dân dã, nếu đặt ở bên trong Hắc Giác vực, hẳn ngày hôm sau đã bị san bằng.

"Hòa Bình trần", đây là cái trần nhỏ đầu tiên từ Hắc Giác vực tiến vào Già Nam học viện!

Đứng ở cửa trần nhỏ, Tiêu Viêm vừa muốn bước vào trong trần, bỗng nhiên cảm giác được thanh âm chung quanh chợt im lặng đi rất nhiều, có chút kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện một ít người từ Hắc Giác vực tới sắc mặt trắng bệch, chân tay run rẩy nhìn một cây đại thụ không xa ở bên phải cửa trần.

Đại thụ màu tối đen, tán cây vươn ra bốn phương tám hướng, giương nanh múa vuốt, ở dưới ánh trời chiều, lộ ra một chút âm lãnh nhàn nhạt, ánh mặt chậm rãi đảo qua trên cây, đồng tử Tiêu Viêm chợt co rút lại. Chỉ thấy trên nhánh cây kia có một ít thi thể xen kẽ bên trong, gió nhẹ lướt qua, lắc lắc lắc lắc, phát ra thanh âm làm người khác sờn tóc gáy.

"Đây là *"Tử Linh thụ"* sao!" Yết hầu Tiêu Viêm chậm rãi nuốt một khẩu nước miếng, mồ hôi lạnh từ trên trán lặng yên rơi xuống.

-----oOo-----

Chương 400: Già Nam học viện chấp pháp đội: Thanh liên biển

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơi thở âm trầm thâm thấu từ gốc Tử Linh thụ quỵ dị kia ra, làm cho những người chung quanh cửa trần nhỏ có chút phát lạnh. Ở trong Hắc Giác vực, thanh danh gốc Tử Linh thụ này, cơ hồ đã đạt đến tình trạng làm cho người khác nghe đến đã sợ mất mật, rất nhiều người lẫn lộn trong Hắc Giác vực hơi lâu một tí vĩnh viễn cũng không thể quên được một lần Hắc Giác vực cùng Già Nam học viện huyết chiến, nguyên nhân gây ra trường huyết chiến năm đó, đã không có nhiều người đi tìm hiểu lắm, mà họ chỉ biết, đó là sau trường huyết chiến kia, thi thể hai gã đầu vương cùng một

gã đầu hoàng, vĩnh viễn bị treo lên gốc Tử Linh thụ này.

Phạm vi chung quanh Già Nam học viện, là một mảnh đất yên tĩnh, không màng thế sự, không cường giả Hắc Giác vực nào dám mang theo thần tình sát khí xông vào nhỏ, cho dù ngẫu nhiên có vài lần rối loạn, những kẻ gây rối, không đến một giờ sau đã trở thành một khối thi thể bị cắm trên Tử Linh thụ.

Suốt những năm này, ác danh Tử Linh thụ cơ hồ lan tràn đến toàn bộ Hắc Giác vực, bởi vậy, cho dù là đám cùng hung cực ác cũng rất ít kẻ có đảm lượng tiến vào. Đối với bọn hắn, đây là phần một địa a.

Đứng ở cửa trấn nhỏ, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, đem hàn ý trong lòng đuổi ra, cũng không để ý đến đám người do dự không dám tiến vào trấn này nữa, cước bộ nhấc lên, bước vào trong "*Hòa bình trấn*" – nơi đại biểu cho nhập khẩu của Già Nam học viện.

Ngay lúc Tiêu Viêm đặt chân vào trong trấn, hắn nhận thấy được một đạo dao động kỳ dị quét qua người mình.

Không có quá mực để ý tới đạo dao động kỳ dị kia, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn ngã tư đường trấn nhỏ. Trên đường phố, có không ít người đi đường, hai bên đường phố xuất hiện các loại tiểu quán, một ít tiểu hài tử chạy qua chạy lại ở ngã tư đường đùa giỡn vui chơi. Một bầu không khí an tường hòa hợp này, cùng với Hắc Giác vực, cơ hồ là hai loại biểu hiện hoàn toàn bất đồng.

Ở ngã tư đường này, người đi đường tự nhiên cũng phát hiện ra Tiêu Viêm từ trấn môn đi vào, tuy trong mắt có một chút cảnh giác, bất quá cũng không có phản ứng hoảng sợ quá mức.

Ánh mắt đảo qua đường phố, Tiêu Viêm vừa muốn tiến lên, trong lòng bỗng nhiên vừa động, ngẩng đầu nhìn về hướng đỉnh của đồng phòng ốc ở trấn nhỏ, lại nhìn thấy hơn mười cái bóng, như vượn như hầu mạnh mẽ xẹt qua, hướng về phía trấn môn.

Sau một lát, hơn mười đạo nhân ảnh thoáng hiện tại đại môn của trấn nhỏ, ánh mắt đảo qua đám người Tiêu Viêm, trong đó một gã trung niên nhân đầu lĩnh nhàn nhạt nói: "Phàm là người tiến vào Hòa Bình trấn, phải khai báo ra thân phận, danh tính, nếu không sẽ trực tiếp bị đuổi ra ngoài."

Ánh mắt lướt qua người mười đạo nhân ảnh, Tiêu Viêm phát hiện, ngoại trừ vị trung niên nhân đầu lĩnh kia ra, còn có hơn mười vị, nam có, nữ có, bất quá đều có chút còn trẻ, xem diện mạo cũng vào khoảng hai mươi đến hai ba.

Những người trẻ tuổi này đều mặc một loại 1uần áo màu lam nhạt, tại trên ngực áo còn mang theo một quả huy chương xanh thẫm, trên huy chương có điêu khắc một thanh chủy thủ dính một chút máu đỏ.

Lúc này, hơn mười người trẻ tuổi với ánh mắt nhân nhạt mang vẻ bài xích, nhìn chằm chằm đám người Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Mặt khác, sau khi báo ra thân phận, tên tuổi, đem khóa đan dược này ăn vào a." *Trung niên nhân vung tay lên, một lọ đan dược màu đỏ nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn tùy ý nhìn sắc mặt đám người Hắc Giác vực có chút biến hóa, lạnh lùng nói: "Yên tâm, đây cũng không phải là độc dược gì, chính là một loại thuốc được học viện chế thuốc hệ luyện chế ra, là một loại đan dược có thể cảm ứng sát khí, nếu nội tâm các ngươi trong trần nhỏ có tồn tại sát khí, đan dược này sẽ theo người các ngươi mà tản mát ra hồng quang, chấp pháp đội chúng ta sẽ theo hồng quang mà tìm kiếm các ngươi. Mà các ngươi cũng biết Già Nam học viện chúng ta sẽ đối phó với những người đó như thế nào rồi đấy. Khi các ngươi định rời đi trần nhỏ, có thể đến trung tâm giải dược để lĩnh giải dược, bất quá khi giải dược đến tay, sẽ có một đội chấp pháp giám sát các ngươi rời đi trần nhỏ."*

Nghe được những lời này của trung niên nhân, mọi người ở cửa trần không khỏi sắc mặt khế biến, lấy cái loại lưỡi đao thường xuyên liếm máu, thần kinh mẫn cảm, làm sao có thể đi nuốt một ít loại đan dược không rõ đây. Đó chẳng phải là đem tính mệnh mình giao vào tay kẻ khác sao?

Nhưng ngay khi một ít kẻ kiêu ngạo nhin không được muốn lên tiếng phản đối, hơn mười người nam nữ phía sau trung niên nhân nhất thời hô một tiếng, chỉnh tề rút ra trường kiếm bên hông, nhan sắc đấu khí khác nhau từ cơ thể bọn họ thẫm thấu ra, cuối cùng mũi kiếm chỉ hướng cửa trần, một lời không hợp liền trực tiếp động thủ đuổi đi.

"Quy củ hòa bình trần luôn như thế, nếu không tuân theo, không cần vào a. Bằng không, trái với quy củ, không chừng trên Tử Linh thụ lại nhiều thêm

một vài thứ a." *Trung niên nhân khoanh tay đăm đăm nói, lời vừa dứt, một cỗ hơi thở mạnh mẽ chậm rãi từ trong cơ thể thẩm thấu ra.*

"Thực lực người này chỉ sợ ít nhất đã ngoài thất tinh đại đấu sư a..." Cảm ứng được cỗ khí thể hùng hồn của trung niên nhân kia, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

Nhìn thấy bộ dáng đối phương không chút buông lỏng, mọi người tại cửa trấn không nhịn được, trên khuôn mặt có chút khí thể hung ác, bất quá, khi khước mắt bọn hắn liếc về Tử Linh thụ phía sau, cả người rùng mình lên, khí thể hung ác vừa mới tụ lại đã tan thành mây khói, cắn chặt răng, một ít người tuy vẫn không cam lòng nhưng vẫn nuốt phết đan dược, còn lại bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Trừ những người thối lui, những người còn lại tuy không muốn, nhưng vẫn phải đi vào, sau đó hướng trung niên nhân báo danh tự, lĩnh một quả đan dược màu hồng, trước mặt chấp pháp nuốt xuống.

Nhìn những người này ngoan ngoãn nuốt đan dược vào, sắc mặt đăm đăm của trung niên nhân mới hơi hòa hoãn lại, bất quá tựa hồ như hắn không thích người Hắc Giác vực lắm, nên thủy chung cũng không lộ vẻ hòa nhã gì.

"Nếu là đệ tử, có thể không uống thứ này được không?" *Ngay khi trung niên nhân theo thói quen đem đan dược đưa đến trước mặt một người trẻ tuổi, người phía sau đột nhiên hỏi tới.*

"Ách?" *Nghe được lời này, hơn mười người chấp pháp đội chung quanh, nhất thời đem ánh mắt kinh ngạc nhìn lại đây, nhìn gương mặt trẻ tuổi thanh tú kia, trung niên nhân thần tình hoài nghi, nói: "Người nói người là đệ tử của bản viện?"*

"Lúc trước sau khi qua trắc thí chiêu sinh của học viện, ta xin phép nghỉ một thời gian ngắn, cho nên chỉ có thể tự mình đi tới." *Tiêu Viêm nhún vai, mỉm cười nói.*

"Người tự mình xuyên qua Hắc Giác vực đến đây?" Nghe vậy, trung niên nhân nhất thời sửng sốt, thần tình kinh ngạc. Phải biết rằng, học viên tân sinh, đều ở bên ngoài Hắc Giác vực, sau đó sẽ được người do học viện phái đến hộ tống lại đây. Dù sao, tại địa phương hỗn loạn chuyên ăn tươi

nuốt sống nhau kia, một tân sinh mới ra đời, chỉ sợ còn chưa đến được cả đại thảo nguyên Hắc Vực, đã bị vô số ám đao giải quyết.

Đôi với ánh mắt kinh ngạc của trung niên nhân này và hơn mười người nam nữ trẻ tuổi, Tiêu Viêm chỉ cười cười hạ cằm gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, kinh ngạc trong ánh mắt của trung niên nhân lại đậm hơn nhiều, ánh mắt đảo qua người Tiêu Viêm, nói: "Báo tên, tuổi, chiêu sinh đạo sư."

"Tiêu Viêm, mười tám tuổi, đạo sư..." *Ánh mắt chớp chớp, trong đầu Tiêu Viêm hiện lên hình ảnh nữ nhân thành thực dịu dàng như nhu thủy kia, không khỏi cười nói: "Nhược Lâm đạo sư."*

"Mười tám tuổi? Mười tám tuổi lại dám một mình đi ngang qua Hắc Giác vực, tiểu tử, mặc kệ lời của người nói là thật hay giả, sự quyết đoán của người, thật sự là lần đầu tiên ta thấy." *Trung niên nhân phát phát tay, vừa muốn phân phó mấy người ở sau tra hồ sơ, một gã thanh niên đang nhủ mày đau khổ suy tư cái gì đó, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi, thất thanh nói: "Tiêu Viêm? Chẳng lẽ người là cái tên Tiêu Viêm người Gia Mã đế quốc, xin phép nghỉ hai năm?"*

Thanh niên thất thanh làm cho mọi người chung quanh sửng sốt, chột thân tình đều giật mình, đem ánh mắt có chút quái dị hướng về phía Tiêu Viêm, kẻ còn chưa tiến vào trường học đã trực tiếp xin phép nghỉ hai năm, sớm đã làm cho toàn bộ học viện nghe đến thanh danh của hắn. Tất nhiên, thanh danh của Tiêu Viêm tại Già Nam học viện có thể "xâm nhập lòng người" như vậy, tự nhiên là không khỏi có ít nhiều can hệ đến Huân Nhi...

"Tiêu Viêm? Là Tiêu Viêm ca ca trong miệng của Huân Nhi học muội?" *Vài tên thanh niên ngẩn người ra, trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, đột nhiên toát ra thêm một chút ý tứ hàm xúc khó hiểu. Loại vẻ mặt này, trước kia ở Ô Thản Thành, Tiêu Viêm cũng từng chứng kiến qua từ vị Gia Liệt thiếu gia.*

"Hắc, cô gái này, ta còn chưa tới học viện, kết quả là đã xuất hiện một số tình địch không rõ a!" *Nhìn thấy thấy vẻ mặt của vài vị thanh niên kia, nhất thời Tiêu Viêm lâm vào một trận dở khóc dở cười lắc lắc đầu.*

"Nếu theo như lời các người, Tiêu Viêm tại Gia Mã đế quốc Ô Thản

Thành thì hẳn là ta."

Tiêu Viêm hướng về phía các vị trung niên nhân kia khoát tay, cười nói.

"Trước tiên người theo chúng ta đến phòng làm việc để tra hồ sơ đã, nếu lời người nói không sai, thì cũng không phải phục dụng thứ này. Đúng rồi, ta gọi là Hoắc Đức, là đội trưởng Già Nam học viện chấp pháp tiểu đội hai, cũng là một gã hoàng giai đạo sư của học viện." *Lúc Tiêu Viêm nói ra tên Ô Thần Thành, trung niên nhân cũng đã tin vài phần, bất quá vì để chắc chắn hơn, hẳn cũng mang theo Tiêu Viêm đến phòng làm việc của hắn trong trấn.*

"Hoắc Đức đạo sư." *Mỉm cười tiếp đón, nhìn thấy Hoắc Đức gật đầu, Tiêu Viêm từ giữa những ánh mắt khác thường của mười đội viên trong chấp pháp đội đi theo Hoắc Đức.*

"Hắc, người này thật sự là cái tên Tiêu Viêm kia sao?" *Không xa không gần thì theo phía sau Hoắc Đức, hơn mười học viện chấp pháp đội kia nhìn theo bóng dáng Tiêu Viêm, không khỏi trao đổi khe khẽ với nhau.*

"Thoạt nhìn hẳn cũng không giả a, nhưng cũng không phải rất tuấn tú a. Vì sao lại làm cho Huân Nhi học muội nhớ thương đến vậy? Thậm chí vì hắn còn trực tiếp cự tuyệt sự theo đuổi của chúng ta."

"Cũng đừng nhìn Tiêu Viêm nhỏ tuổi thế mà khinh, hẳn có thể một thân một mình xông vào Hắc Giác vực, hơn nữa an toàn tới đây, đủ để nói lên một số chuyện, ít nhất, hiện tại, nếu là chúng ta lưu lại trong Hắc Giác vực mười ngày nửa tháng, ta không dám cam đoan mình có thể lành lặn mà trở về." Một gã thanh niên bộ dáng bình thường, nhìn chăm chăm bóng dáng Tiêu Viêm, liếc mắt nhìn một đồng bạn, nhàn nhạt nói.

Vị thanh niên có khuôn mặt bình thường này tựa hồ trong chấp pháp đội có uy vọng không nhỏ, bởi vậy, vừa nghe thấy những lời này của hắn, những chấp pháp đội viên khác đều ngẩn ra, yên lặng gật gật đầu. Làm việc tại cái trấn đầu tiên tiếp xúc với Hắc Giác vực, ngày thường bọn họ có thể thấy được những kẻ điên trong Hắc Giác vực.

"Xin phép một lần liền hai năm, người kia cũng thật là kì lạ a, ta nghĩ, đoạn thời gian sau này trong học viện, có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện đáng xem a. Không biết có bao nhiêu người đang chờ đợi hắn để xem thử Tiêu

Viêm ca ca mà cô gái vĩ đại đến làm cho rất nhiều nam nhân cũng cảm thấy xấu hổ - Huân Nhi học muội, cả ngày nhắc tới đến tột cùng có thần thông gì." Ôm song chường trước ngực, thanh niên nhẹ giọng lầm bầm

-----oOo-----

Chương 401: Thời khắc máu chốt: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hắc, đúng thật là cái tên tân sinh xin phép được nghỉ học hai năm."

Trong một căn phòng rộng rãi, Hoắc Đức trong tay đang cầm một tập hồ sơ, ở phía trên hồ sơ, có tấm ảnh của Tiêu Viêm, tuy rằng tấm ảnh này đã có từ ba năm trước đây, trên khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn còn thoáng mang theo vài phần ngây ngô, bất quá hình dáng đại khái, cùng Tiêu Viêm trước mặt giống nhau như đúc.

Khép lại tập hồ sơ trên tay, trên khuôn mặt Hoắc Đức mới lộ ra một nụ cười chân tình, vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, có chút thâm ý cười nói: *"Tiểu tử kia, quả không đơn giản a, trong hồ sơ có nói tầm hơn hai năm trước, người vền vền chỉ là một tứ tinh đấu giả, nhưng hôm nay, chỉ sợ ít nhất cũng đã đạt tới cấp bậc đấu sư a?"*

Nghe được lời này của Hoắc Đức, các chấp pháp hội viên ở trong phòng này bỗng chốc ngẩn ra, đem những ánh mắt tràn đầy kinh ngạc hướng về phía Tiêu Viêm, hai năm thời gian, từ tứ tinh đấu giả tấn giai thành đấu sư, cái loại tốc độ thể này thực sự cũng là rất biến thái a.

Tiêu Viêm khẽ cười cười, không hề phủ nhận, cũng không thừa nhận.

"Người bây giờ đang tính vào trong học viện sao?" Hoắc Đức cười hỏi.

"Án." Tiêu Viêm gật đầu.

"Cầm theo nó, người mới có đủ tư cách tiến vào." Hoắc Đức từ trong nạp giới lấy ra một khối huy chương xanh thẫm, đưa cho Tiêu Viêm, sau đó giống như chợt nhớ ra cái gì, quay đầu hướng đến các chấp pháp đội viên ở trong phòng cười hỏi: *"Đúng rồi, ngày mai tựa hồ là ngày diễn ra nội viện tuyển bạt tái phái không?"*

"*Án, đúng vậy, Hoắc Đức phó đội trưởng.*" Một gã đội viên vội vàng trả lời.

"Vận khí của ngươi thật là may mắn, vừa mới tới học viện mà đã có thể tận mắt chứng kiến sự kiện trọng đại này, bất quá ta vẫn còn nhớ rõ, trong lần nội viện tuyển bạt tái năm ngoái cũng có tên của ngươi thì phải, chắc hẳn là do Nhược Lâm đạo sư sắp xếp báo danh tham dự cho ngươi, tiếc là, cuối cùng ngươi lại không có tới, điều này đã làm cho Nhược Lâm đạo sư cực kỳ tức giận, cho nên ta nghĩ, năm nay nàng hẳn sẽ không tiếp tục giúp ngươi báo danh đâu, dù sao tuyển bạt tái năm nay rất quan trọng, có quan hệ mật thiết tới việc nàng có thể hay không thăng cấp lên huyền giai đạo sư." Hoắc Đức tủm tỉm cười nói.

"*Ách.*" Tiêu Viêm ngẩn ra. Nhớ tới năm đó đã từng chứng kiến vẻ mặt giận dữ của nữ nhân có tính cách dịu dàng như nước này. Sau đó chỉ biết cười khổ một tiếng nói: "*Ta lúc đó đích xác là có chuyện quan trọng, không thể đến kịp a.*"

"*Hắc hắc. Chuyện này cũng không hề liên quan đến ta. Ngươi hãy tự đi tìm nàng mà giải thích đi.*" Hoắc Đức cười cười khi trông thấy Tiêu Viêm sắp gặp phải tai họa, ánh mắt liếc ra bên ngoài bầu trời đã dần dần tối sầm. Trầm ngâm nói: "*Hiện tại sắc trời cũng đã tối rồi. Bất quá ta thấy ngươi đang vội vã muốn tiến vào học viện. Nên ta cũng sẽ không giữ chân ngươi nữa. Bất quá ở bên ngoài Già Nam học viện. Còn có một mảng rừng rậm nguyên thủy rất lớn. Nơi đó có đông đảo cao giai ma thú. Ban đêm mà đi qua đó sẽ rất nguy hiểm, ta có thể cho phép ngươi cười sư thừa trực tiếp chạy tới Già Nam thành. Có được không?"*

"*Vậy thì thực đa tạ Hoắc Tác đạo sư.*" Nghe được lời này. Tiêu Viêm vui vẻ. Cảm kích nói. Bản đồ mà Đa Mã đã cho hắn. Vén vén chỉ là bản đồ phạm vi Hắc Giác vực. Cho nên sau khi hắn tiến nhập Hòa Bình trấn, đối với việc phải phi hành sang bên kia không hề hay biết. Hiện giờ có người tự nguyện dẫn đường. Hiển nhiên là hắn cầu còn không được.

"*Ha ha. Không có gì.*"

Hoắc Đức cười cười. Bộ dạng hiện tại của hắn so với bộ dạng lạnh lùng mà lúc trước hắn bày ra ở trước cửa trấn hoàn toàn không phù hợp. Hắn phát phát tay gọi một nam một nữ chấp pháp đội viên. Sau đó phân phó để

cho hai người đi ra ngoài chuẩn bị.

"Tiêu Viêm này. Trước khi ngươi đi ta cũng nên nhắc nhở ngươi một chút. Tuy rằng ngươi còn chưa có tiền vào học viện. Nhưng những đối thủ đang chờ ngươi xuất hiện trong Già Nam học viện. Chỉ sợ là không ít đâu. Ha ha. Nói thế chắc ngươi cũng hiểu nguyên nhân rồi, chính là bởi vì cái nữ hài tử vĩ đại có tên là Huân Nhi đó. Lực hấp dẫn của thiên chi kiêu tử như nàng với các nam học viên ở trong học viện thực sự quá lớn. Nàng mới chỉ có mặt tại học viện hơn hai năm thời gian. Vậy mà thanh danh đã đuổi kịp được tiểu yêu nữ thường xuyên làm cho người ta đau đầu kia. Cho nên, những tình địch đang chờ ngươi trong học viện. Đều không phải là những kẻ đơn giản đâu nha. Bất quá ta đề nghị ngươi nên ấn nhẫn một chút. Như vậy sẽ tốt hơn." Hoắc Đức tới bên cạnh Tiêu Viêm. Tốt bụng nhắc nhở.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ cười khẽ, tuy rằng hai năm nay không có mặt tại học viện, nhưng hắn có thể tin tưởng, sau hai năm mài dũa sinh tử, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với những kẻ được tiếp nhận sự dạy dỗ chính quy trong học viện, trong hai năm thời gian này, cho dù là đấu hoàng thậm chí cả đấu tông cường giả, hắn cũng không hề sợ hãi mà chiến đấu qua, chẳng lẽ hiện giờ lại còn có thể tại trong học viện, bị một số ít học viên đồng lứa dọa nạt được sao?

"Đa tạ Hoắc Đức đạo sư đã nhắc nhở, Tiêu Viêm sẽ ghi nhớ trong lòng." Hắn hướng về phía Hoắc Đức vừa cười vừa chấp tay, chợt nghe được ở bên ngoài vang lên tiếng gầm nhẹ của sư thú, Tiêu Viêm cũng không hề chần chừ, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy ở ngã tư đường đối diện đã có một con sư thú to lớn xuất hiện ở đó, lúc này, một nam một nữ ở trên lưng sư thú hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: *"Tiêu Viêm học đệ, lên đây đi, chúng ta sẽ hộ tống ngươi đến Già Nam thành."*

"Đa tạ hai vị." Tiêu Viêm cười cười, mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình mạnh mẽ nhảy lên, khi hai chân vừa chạm đến lưng sư thú thì chợt như được dính chặt lại trên đó, thân hình không nghiêng ngả một chút nào.
Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy Tiêu Viêm thân hình không hề lắc lư, hai người ở trên lưng sư thú khuôn mặt hiện lên một chút kinh ngạc, phải biết rằng, lông của sư thú ẩm ướt một cách kỳ dị, một số người lần đầu tiên cưỡi lên nó, chỉ có thể ngồi vào vị trí do con người tạo ra, mới có thể ổn định được thân hình, mà Tiêu Viêm, lại hoàn toàn dựa vào bản thân, đem thân thể bảo trì thăng

bằng, một chiêu đó cho dù là hai người bọn hắn cũng không có khả năng thực hiện một cách nhẹ nhàng như vậy.

"Phó đội trưởng nói quả nhiên không sai, Tiêu Viêm này, quả thực là có chút bốn sự." Hai người trong lòng than thở một tiếng. Hướng về phía đám người Hoắc Đức vừa đi ra khỏi phòng ốc vẫy vẫy tay, sau đó trong trong miệng kêu nhẹ một tiếng, nhất thời, sư thú đang phủ phục trên mặt đất đôi cánh rung lên, thân thể thật lớn lượng vòng bay lên.

Nhìn thành trấn nhanh trong trở lên nhỏ bé, Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, ngẩn đầu ánh mắt mông lung nhìn lên bầu trời xanh thẳm, trong đầu chậm rãi hiện lên, dung nhan thanh nhã tinh xảo của một thiếu nữ, đang mỉm cười với hắn. Đây chính là thiếu nữ mà hai năm qua hắn ngày đêm nhung nhớ.

"Huân Nhi, rốt cuộc cũng có thể gặp lại ngươi rồi."

Phi hành ước chừng gần một đêm, đương nhiên, đó cũng là đã tính thêm cả ba giờ nghỉ ngơi dưỡng sức ở trên đường, hôm sau khi sắc trời tờ mờ sáng, một tia sáng rạng đông, mọc lên từ cuối chân trời, đem màn đêm hắc ám xua đi

Lúc này, Tiêu Viêm đang nhắm mắt ngưng thần, bỗng nhiên cảm ứng mở mắt, nhìn về hướng về nơi xa xôi, ở đó hình dáng thành thị khổng lồ có thể làm cho người ta lú lủi, chậm rãi xuất hiện trong màn sương.

"Đó là Già Nam thành sao?"

Cho dù nhìn từ trên trời xuống, cũng vẫn không thể đem toàn bộ tòa thành thị này thu vào trong mắt, bởi vậy có thể thấy, diện tích tòa thành thị này, khổng lồ đến mức nào.

"Ha ha, Tiêu Viêm học đệ, đợi đến khi chúng ta hạ cánh xuống bãi đáp trong thành, đến lúc đó, ngươi phải tự mình đi đến học viện nha, bởi vì, nhân viên chấp pháp đội thường trực như chúng ta cũng không thể rời khỏi Hòa Bình trấn quá lâu." Nam nhân viên chấp pháp đội kia quay đầu, hướng Tiêu Viêm cười nói.

"Đa tạ hai vị học trưởng." Tiêu Viêm gật đầu, mỉm cười cảm tạ nói.

"*Không cần khách sáo.*" Nam nhân viên lại lần nữa phát ra một tiếng kêu khê, sư thứu nhất thời gầm nhẹ một tiếng, đôi cánh chân động, hướng thành thị khổng lồ kia đáp xuống.

Già Nam thành, tại nơi sư thứu đáp xuống, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn sư thứu đang chậm rãi bay lên bầu trời, thở ra một hơi, xoay người bước đi.

Rời khỏi bãi đáp, đường phố rộng rãi tràn ngập cửa hàng xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Viêm, dòng người đông đúc qua lại như mắc cửi ở ngã tư đường kia, làm cho Tiêu Viêm âm thầm lú lỏi, lượng người đông đến như vậy, cho dù so sánh với đế đô của Gia Mã đế quốc cũng chỉ có hơn chứ không có kém, không hổ là học viện có lịch sử lâu đời nhất đại lục a, chỉ riêng cái danh hiệu này, hẳn cũng đủ để hấp dẫn không ít người tới nơi đây.

Dừng lại ở ngã tư đường một lúc, sau đó Tiêu Viêm dựa theo lộ tuyến mà thành viên chấp pháp đội kia đã chỉ dẫn đi tới, sau khi đi dạo ở trong thành thị hơn nửa canh giờ, Tiêu Viêm rốt cuộc có chút bất đắc dĩ dừng cước bộ, nhìn trước mặt vẫn là đường phố nhìn không thấy điểm kết thúc, hẳn nhìn không được cười khổ nói: "*Chết tiệt thành thị gì mà lại lớn đến như vậy?*"

Thở dài một hơi, cuối cùng hẳn cũng không vội vàng, chậm rãi rảo bước đi về phía Già Nam học viện ở trung tâm của thành thị.

Chậm rãi hành tẩu qua các ngã tư đường, cảm thụ không khí bình thường của thành thị, Tiêu Viêm trong lòng thoải mái, nơi này thực sự khác xa Hắc Giác vực.

Lại đi qua một dãy phố, ở phía xa, Tiêu Viêm tựa hồ đã có thể thấy mơ hồ hình bóng của tòa học viện cổ kính.

"Ngăn tiểu tử kia lại cho ta!"

Tiêu Viêm vừa mới bước qua một chỗ rẽ, thì ở không xa phía trước bỗng truyền tới một tiếng quát, ở ngã tư đường trước mặt bỗng xông lên, một đám người nhanh chóng vây lại chỉ trở, bàn luận trận ẩu đả ở bên trong.

Ánh mắt tùy ý đảo qua chỗ náo nhiệt, Tiêu Viêm muốn nhìn cũng không thể nhìn rõ được, đành vỗ nhẹ lên huyền trọng thước ở sau lưng, cước

bộ không nhanh không chậm lách qua đám người.

Ngay khi Tiêu Viêm đang nhắm hướng học viện ở phía xa xa bước tới, thì trong đám người truyền ra thanh âm tức giận của một gã trẻ tuổi, khiến cho hắn nghe được đột nhiên dừng cước bộ.

"Mã Ngôn, đừng có phí tâm tư nữa, bằng vào thực lực của ngươi, còn muốn có chủ ý đánh với biểu muội của ta sao?"

"Tiểu tử, rượu mời của ta mà mi không chịu uống à? Không cần lấy mạng của hắn, nhưng bất quá ta muốn hắn phải đổ máu!" Sau khi thanh âm cười lạnh vang lên, lại có một đạo thanh âm có chút thẹn quá hóa giận ở trong đám người vang lên ngay sau đó, sau đó là một trận âm thanh đấm đá trầm đục.

Quay lưng về phía đám người, Tiêu Viêm trầm mặc một hồi, nghe được thanh âm đấm đá trầm đục ở bên trong vang lên, khẽ thở dài một hơi, chợt xoay người.

Trong đám người, một lam y thiếu niên tuổi chừng trên dưới mười bảy tuổi, đôi mắt tràn ngập lửa giận, cùng với vài tên nam tử ở xung quanh hung hăng chiến đấu, theo đấu khí thẩm thấu từ ra từ thân thể của thanh niên mà xem, tựa hồ đã đạt tới cấp bậc đấu sư, bất quá bốn gã nam tử đang vây công hắn thực lực xem ra cũng không hề yếu hơn hắn, bởi vậy, lam y thiếu niên vẫn bị vây xuống hạ phong, trên khuôn mặt ngẫu nhiên bị ai đó đánh một quyền, tiếp đó một vết máu theo khóe miệng của hắn chảy ra.

"Thình thịch!"

Lại là một trận hỗn chiến, một gã nam tử thình hình hung hăng đá một cước vào bụng lam y thiếu niên, nhất thời, thiếu niên đó cuộn người ngã xuống đất, mà nhìn thấy hắn không còn lực chống trả, bốn gã nam tử vẫn không có đình chỉ hành động, bốn chân nhất tề nhấc lên, tàn nhẫn nhằm vào thân thể lam y thiếu niên đá tới.

"Phanh, phanh, phanh"

Bàn chân ẩn chứa kinh lực hung mãnh, khi sắp sửa đá tới thân thể lam y thiếu niên, một đạo bóng đen đột nhiên xẹt qua, sau đó nện thật mạnh lên chân của bốn gã, nhất thời, bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên chói tai, bốn

người ôm đui thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Bóng đen sau khi đánh bại bốn người, sau đó hóa thành một thanh hắc thước thật lớn cắm ở trên nền đá cứng rắn, lam y thiếu niên ôm bụng gian nan đứng dậy, sắc mặt có chút tái nhợt, hướng hắc y thanh niên đang quay lưng về phía hắn chấp tay: "*Vị tiên sinh này, xin đa tạ.*"

"*Tiêu Ninh, hai năm không gặp, xem ra ngươi so với trước kia đã có thêm rất nhiều nhuệ khí a.*" Hắc bào thanh niên chậm rãi xoay người, nhìn thấy lam y thiếu niên kia bởi vì diện mạo của mình mà tròn mắt há mồm, nhàn nhạt cười nói.

Lam y thiếu niên này chính là Tiêu Ninh, kể lúc trước ở Tiêu gia đã từng có một chút ân oán với Tiêu Viêm!

"*Ngươi là Tiêu Viêm?*" Tiêu Ninh thần tình đại ra nhìn chăm chăm khuôn mặt đã hai năm không gặp, sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhưng hắn vẫn có chút khó tin.

"*Ta còn tưởng rằng ngươi không nhận ra ta.*" Tiêu Viêm cười khẽ, tuy rằng thiếu niên này ban đầu có chút khúc mắc với mình, nhưng hắn bây giờ đã không còn là tên tiểu hài tử thích hành động theo cảm tính năm đó nữa, hơn nữa, dù sao thì người đang đứng trước mặt này vẫn cùng mình có quan hệ huyết thống.

"*Làm sao ta có thể quên Tiêu Viêm biểu đệ được.*"

Tiêu Ninh cười khở một tiếng, nhìn Tiêu Viêm đang đứng ở trước mặt, trong lòng dấy lên một cảm xúc phức tạp, hắn và Tiêu Viêm đồng dạng lăn lộn ở bên ngoài hai năm thời gian, cũng không còn là tiểu hài tử nữa, ở thế giới bên ngoài tràn ngập đủ mọi loại người, hắn mới nhận thấy được, đoạn thời gian sống ở gia tộc, chính là kỉ niệm đáng nhớ nhất trong lòng, dù sao, thân nhân vẫn là những người quan trọng nhất đối với bản thân mình.

"*Tiêu Ninh biểu ca.*" Nhìn thấy Tiêu Ninh hướng về mình lộ ra một nụ cười mang dáng vẻ xin lỗi, Tiêu Viêm mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai hắn.

"*Bọn người kia?*" Tiêu Viêm quét mắt nhìn về phía bốn người trên mặt đất nói.

Là bởi vì Huân Nhi đó, bọn người kia biết rõ quan hệ của ta và nàng, nên muốn từ chỗ ta dò hỏi thêm thông tin về nàng, thực là phiền toái chết đi được, bất quá khi ở trong học viện bọn họ cũng không dám động thủ, hôm nay ta đi ra ngoài mua đồ xảo hợp bị đám người kia bắt gặp.

Tiêu Ninh có chút bất đắc dĩ nói, xem ra loại chuyện như thế này không phải là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ biết cười khổ, quả nhiên là hồng nhan họa thủy, cô gái nhỏ kia chỉ sợ đến giờ vẫn ngây ngô không biết gì a?

"Hắc hắc Huân Nhi hiện tại khó có thể lường được, nữ nhân mười tám càng ngày càng xinh đẹp, hai năm này biết bao nhiêu người say mê nàng, ta nghĩ cho dù là người khi gặp được nàng, cũng sẽ rất kinh ngạc." Tiêu Ninh cười hắc hắc nói.

"Tiểu cô nương đó thì có thể biến đổi thành cái dạng gì được?" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, khẽ cười nói, lời nói có vẻ già dặn, tựa như hắn đã quên rằng hắn bất quá mới có mười tám tuổi mà thôi.

"Lời này của người nếu nói ở trong học viện, đảm bảo mi sẽ bị đánh hội đồng đó." Rồi chợt như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt Tiêu Ninh bỗng nhiên biến đổi, nắm chặt tay Tiêu Viêm, hướng đại môn của học viện chạy tới: *"Chết tiệt, ta quên mất, hôm nay là ngày nội viện tuyển bạt tái, Nhược Lâm đạo sư lại nhịn không được Huân Nhi làm nũng, đã mạo hiểm đem tên của người báo danh tham dự, nếu như người lại một lần nữa vắng mặt như năm ngoái, thì Nhược Lâm đạo sư ba năm tới đừng nghĩ đến có cơ hội tấn giai lên huyền giai đạo sư."*

"Ách? Báo danh thay ta?" Tiêu Viêm kinh ngạc.

"Ài, bất quá cho dù người đã đến đây, nhưng chỉ sợ cũng không có tác dụng nhiều lắm, nội viện tuyển bạt tái này cũng không phải là tuyển bạt bình thường, những người có tư cách tham gia, không ai là không phải học viên ưu tú. Không có thực lực đã ngoài nhất tinh đấu sư, chỉ sợ vừa mới lên đài đã bị đánh bại." Tiêu Ninh cước bộ hơi chậm lại một chút, thờ dãi nói.

Tiêu Viêm ngẩn ra, há miệng thờ dộc, lời còn chưa kịp nói, Tiêu Ninh đã lại nói tiếp: *"Quên đi quên đi, có thể không vắng mặt cũng là tốt rồi, cho*

dù có bị đánh bại, Nhược Lâm đạo sư cũng chỉ là lúc này tấn giai thất bại mà thôi, năm sau vẫn còn có cơ hội."

Tiêu Ninh vừa nói vừa lôi kéo Tiêu Viêm hướng về phía học viện chạy nhanh tới.

Là sự kiện hàng năm lớn nhất của Già Nam học viện, cái gọi là tuyển bạt tái kia, hiển nhiên là được mọi người cực kỳ chú ý, hơn nữa, ở trong các lần tuyển bạt tái này, các nhân vật phong vân trong học viện, đều sẽ lộ diện, những người này hầu hết là những thần tượng ở trong lòng của các nam nữ học viên, dẫn đến tuyển bạt tái có một lực hấp dẫn cực lớn.

Bởi vậy, tuy rằng học viện đã sớm chuẩn bị một cái quảng trường lớn nhất trong học viện để sử dụng, nhưng trên khán đài vẫn đầy áp khán giả, vô số học viên của Già Nam học viện, đang ngồi trên ghế của khán đài, từ trên đài liếc mắt một cái có thể thấy, toàn bộ đều là đầu người đông nghìn nghịt cùng với tiếng ồn ào vang đến tận trời.

Quảng trường khổng lồ này có dạng hình tròn, ở xung quanh quảng trường là những dãy khán đài dày đặc, ở giữa quảng trường nổi lên một giác đấu tràng, biến khán giả ở trên khán đài xung quanh giác đấu trường, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng toàn bộ quảng trường.

Vào lúc này trên giác đấu tràng, hai đạo thân ảnh, một nam một nữ, vị trí lần lượt thay đổi, song chương tiếp xúc phát ra dao động đấu khí hung mãnh, làm cho khán đài xung quanh thường xuyên bộc phát ra những âm thanh sợ hãi, bất quá, hơn nửa ánh mắt trên khán đài, rõ ràng đều tập trung trên thân ảnh xinh đẹp mặc thanh y, thân thể mềm mại liên tục chớp động, nhẹ nhàng phiêu dật.

Hai đạo thân ảnh lại một lần nữa giao thủ rồi tách ra, thanh y thân ảnh xinh đẹp nhanh hơn một chút, song chương kim quang chọi đại thịnh, bắn ra một đạo ánh sáng, chuẩn xác bắn vào ngực của thanh niên đối thủ, kinh khí mạnh mẽ, trực tiếp đem người đó chấn văng ra khỏi vòng chiến.

"Học trưởng, đa tạ!" Thiếu nữ sau khi nhất kích lui địch mỉm cười, hướng về phía nam tử bộ dáng có chút anh tuấn kia khom người một cái theo đúng tiêu chuẩn lễ tiết.

"Huân Nhi học muội không hổ là đệ tử có tiềm lực nhất trong tuyển bạt tái

lần này, ta thua." Tuy rằng bị đánh bại, nhưng tên nam tử anh tuấn kia vẫn cười cười, ánh mắt nhìn thật sâu thanh y thiếu nữ xinh đẹp tựa như thanh liên làm cho lòng người mê đắm kia, rồi tiêu sái rời đi.

"Trận này Huân Nhi chiến thắng."

Nghe được tiếng quát của trọng tài vang lên, thanh y thiếu nữ lúc này mới xoay người, rời khỏi quyết đấu tràng.

"Huân Nhi, thật là giỏi!" Sau khi thanh y thiếu nữ xuống đài, ở một nơi trên khán đài, một nữ tử bỗng hướng về phía nàng phát phát tay, cười nói.

"Nhược Lâm đạo sư." Không hề chú ý đến những ánh mắt nóng bỏng đang phóng tới từ xung quanh, Huân Nhi tiến vào khán đài được an trí một cách đặc thù, cười dài hô lên một tiếng nhìn về phía một đám nữ tử ở bên cạnh khán đài, mỉm cười nói: *"Tiêu Ngọc biểu tỳ."*

"Tiểu ny tử thực sự là càng ngày càng lợi hại, đến ngay cả Mạc Văn cũng bị người đánh bại, xem ra lần này người nhất định có thể tiến vào nội viện." Một nữ tử xinh đẹp mặc bộ đồng phục tím nhạt, cười cười đi tới, khi nàng bước đi, rất nhiều ánh mắt nguyên bản đang tập trung trên người Huân Nhi, phải cấp tốc chuyển hướng sang cặp chân dài thon thả mượt mà bị bó sát trong ống quần của nàng. Đó quả thực là một đôi chân dài mê người đầy dụ hoặc.

"Hy vọng là như vậy." Huân Nhi khẽ cười, sau khi cùng Tiêu Ngọc và chúng nữ ở phía sau chào hỏi, liền kéo tay Tiêu Ngọc đến bên cạnh Nhược Lâm đạo sư ngồi xuống, thấp giọng nói cười.

"Tiêu Ngọc biểu tỳ, tại sao Tiêu Viêm ca ca còn chưa tới?" Huân Nhi liếc liếc mắt nhìn về phía Tiêu Ngọc hỏi. Tuy rằng nhìn nàng tựa như không có lo lắng gì, nhưng trong ánh mắt lại mơ hồ mang theo một chút lo âu.

"Án." Nghe vậy, Tiêu Ngọc cũng chỉ biết thở dài một tiếng, ngọc thủ nắm chặt, thấp giọng mắng một tiếng: *"Cũng không biết cái tên kia đến tột cùng là đang làm cái gì, lúc trước hắn chỉ xin nghỉ một năm, vậy mà hiện giờ đã hơn hai năm rồi mà vẫn chưa chịu tới."*

"Hắn hẳn là không lâu nữa sẽ tới." Huân Nhi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, nói.

"Ta cũng cũng hi vọng như vậy a. Bất quá hôm nay đã là ngày tuyển bạt tái bắt đầu, hẳn nếu vẫn tiếp tục vắng mặt, vậy thì đạo sư sẽ..." Tiêu Ngọc cười khò 1 tiếng.

Trong lúc hai người đang cúi đầu thì thảo, thì ở bên trong quảng trường, đã trải qua ba trận đấu, mà khi trận đấu thứ tư bắt đầu, một gã nam tử nhanh chóng lên đài, trường thương trong tay mạnh mẽ chống xuống đất, ánh mắt nóng bỏng ẩn chứa tính chất xâm chiếm, không chút nào che dấu quét tới chỗ Huân Nhi.

"Huyền giai tam ban Tiểu Băng, đấu với Hoàng giai nhị ban Tiêu Viêm."

Theo thanh âm trọng tài hô lên, nhất thời, quảng trường đang huyền ảo đột nhiên im lặng, vô số ánh mắt, đều hướng về phương vị của Hoàng giai ban hai, trong hai năm này, cái tên Tiêu Viêm này, sớm đã bị đệ tử, thậm chí cả đạo sư của Già Nam học viện ghi nhớ rất kỹ, dù sao, từ khi Già Nam học viện được sáng lập tới nay, lần đầu tiên mới gặp cái loại đệ tử trực tiếp xin nghỉ học hai năm như hắn.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác, chính là trong lần nội viện tuyển bạt tái năm ngoái, tên kia chính là người duy nhất vắng mặt, cho nên, hiện là lại nghe được cái tên này, tất cả mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Huân Nhi các nàng, bởi vì Huân Nhi ở trong học viện biểu hiện xuất sắc, làm cho nàng có một số lượng người theo đuổi cực kỳ đông đảo, nhưng mà hai năm nay, lại không có bất luận kẻ nào có thể khiến nàng rung động, duy nhất chỉ có một cái tên Tiêu Viêm ca ca là được nàng nhắc đến nhiều nhất, mà cái cách xung hô vô cùng thân thiết này của nàng, tự nhiên là khiến cho cái tên Tiêu Viêm chưa bao giờ lộ mặt này, trở thành công địch của tất cả mọi người.

Đối mặt với vô số đạo ánh mắt đang bắn tới kia, chiếc chán trơn bóng của Nhược Lâm đạo sư nhìn không được xuất ra một chút mồ hôi lạnh, hai bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt quét nhìn xung quanh, chờ đợi thân ảnh mà hai năm trước nàng cực kỳ coi trọng có thể giống như cứu thế chủ đột ngột xuất hiện.

Quảng trường an tĩnh lại, cũng làm cho Huân Nhi và Tiêu Ngọc khẩn trương hẳn lên, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương hiện ra một chút lo âu.

"Tiêu Viêm sao một chút can đảm mà cũng không có, không dám thò đầu ra, khiến cho một nữ hài tử phải thừa nhận những lời chỉ trích không cần thiết như vậy, tên này, thực sự không được. "

Ở một vị trí trên khán đài, một bạch y thanh niên, lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: *"Hắn không xứng với Huân Nhi."*

Bạch y thanh niên này, chính là người mà ngày đó Huân Nhi đã gặp ở dưới chân núi, hình như tên là Bạch Sơn, là nhân vật tuổi trẻ phong vân bậc nhất của Già Nam học viện, thực lực cũng không hề thua kém Huân Nhi.

"Đây chính là nam nhân làm cho Huân Nhi thường xuyên nhắc tới ư? Hắn là họ nhà rùa à? Đi theo cái loại nam nhân này, còn không bằng đi theo ta đây, cáo loại xú nam nhân này thì có cái gì tốt chứ? Toàn bộ là cái bọn đực rựa chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi." Ở một chỗ khác trên khán đài, một hồng y thiếu nữ, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào một ống sắt, những đường cong xinh đẹp của nàng, do dựa lưng vào ống sắt thẳng tắp mà hiện lộ ra cực kỳ mê người, lúc này nàng đang nhìn vào quyết đấu trắng ở trên quảng trường, không khỏi bĩu môi, khinh thường cười lạnh nói.

"Tiểu nữ, ngồi xuống cho ta, trước mặt mọi người, làm càn như vậy còn ra thể thống gì nữa?" Ở bên cạnh hồng y thiếu nữ, một lão giả râu tóc bạc trắng thấy tư thế đặc biệt và những lời nói của nàng, không khỏi tức giận nói.

Hồng y thiếu nữ này rõ ràng là ở Già Nam học viện có địa vị không thấp, không chút khách khí với lão nhân bên cạnh, hừ lạnh nói: *"Uống cho người là phó viện trưởng ngoại viện, nếu đổi lại là ta, đã sớm đem cái tên Tiêu Viêm kia đá ra khỏi học viện rồi, nghỉ học hai năm, hừ, thực là quá cao ngạo."*

"Không có biện pháp, tại vì Huân Nhi có tình bao che cho tiểu tử kia mà." Lão nhân bất đắc dĩ lắc đầu, chột trâm ngâm nói: *"Bất quá nếu như lúc này, hắn vẫn tiếp tục vắng mặt, vậy thì cũng không có biện pháp nào khác a, quy củ của Già Nam học viện không thể bị phá hủy được."*

"Chả lẽ người còn có thể nghĩ rằng trong vài phút đồng hồ cuối cùng này, cái tên Tiêu Viêm kia còn có thể xuất hiện sao?" Hồng y thiếu nữ liếc mắt

nhìn lão nhân, nói.

"Ta thực sự là hi vọng như vậy." Lão nhân thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt, chờ đợi trò khôi hài này chấm dứt.

Không khí yên lặng, kéo dài hơn hai phút trên quảng trường, sau đó một ít tiếng nói khe khẽ rớt cuộc cũng vang lên.

"Ài, cái tên hỗn đản này đúng là cái loại không biết giữ chữ tín." Nhìn khuôn mặt thất vọng của Nhược Lâm đạo sư ở bên cạnh, Tiêu Ngọc thở dài một hơi, thấp giọng mắng.

Huân Nhi cụp đầu xuống, kéo kéo tay áo của Nhược Lâm đạo sư, nhẹ giọng nói: *"Thực xin lỗi, đạo sư."*

"Ha ha, không cần tự trách mình, việc này đâu có liên quan đến ngươi." Nhược Lâm đạo sư vỗ vỗ bàn tay Huân Nhi, làm ra vẻ mạnh mẽ an ủi: *"Không sao đâu, cùng lắm thì ta đợi thêm ba năm nữa là được."*

"Đi thôi." Nhược Lâm đạo sư đứng lên, nhìn Tiêu Ngọc và Huân Nhi nói, có thể thấy mắt của nàng đã hơi ửng đỏ, xem ra thực sự không có bình tĩnh như những lời nói của nàng.

Một đám nam nữ trong ban cũng thất vọng thở dài đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi quảng trường, nhưng mà, khi Huân Nhi vừa mới đứng lên, thần hình mềm mại chợt cứng đờ, trên mặt đột nhiên mím cười, lẩm bẩm nói: *"Hắn đến rồi."*

"Ách? Cái gì?" Đám người Tiêu Ngọc ở bên cạnh ngẩn ra, không nghe được rõ ràng nên hỏi lại.

"Huu!"

Ngay lúc Tiêu Ngọc đang hỏi Huân Nhi, trên bầu trời của quảng trường, bỗng vang lên một tiếng xé gió chói tai, khiến cho ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

Theo âm thanh xé gió vang lên, một đạo bóng đen bỗng từ trên bầu trời bắn xuống, nện thật mạnh xuống quyết đầu tràng, khiến cho sàn đấu cứng rắn, trực tiếp bị chấn thành bột phấn, chỉ nghe phịch một tiếng, rồi sau đó

bụi mù bay lên che kín cả khu vực.

"Là ai?" Nhìn thấy bóng đen kia bắn xuống trên đài, tên thanh niên cảm thương tên là Tiết Băng kia, không khỏi quát lạnh hỏi.

Huân Nhi ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào khu vực bị bụi mù che phủ kia, trên khuôn mặt tươi cười dâng lên một chút kích động khó có thể che giấu: "*Hắn đến rồi!*"

Nghe được lời này của Huân Nhi, Nhược Lâm đạo sư cùng với đám người Tiêu Ngọc thân thể mềm mại đều run lên, ánh mắt vội vàng hướng về phía giữa sân.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, từ bên trong đám bụi mù, có tiếng bước chân rất nhỏ chọt vang lên, ở giữa quảng trường đang yên lặng như tờ, tiếng bước chân kia, giống như tiếng bước chân phát ra từ địa ngục, khiến cho tâm hồn con người run rẩy.

"*Đông, đông*" Tiếng bước chân ban đầu nhẹ nhàng vang lên, rồi dần dần vang dội, một hắc bào thanh niên lưng đeo hắc thước thật lớn, từ trong khói bụi như ẩn như hiện dần dần bước ra, một lát sau, rốt cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

"*Hoàng giai nhị ban, Tiêu Viêm!*"

Hắc bào thanh niên từng bước tiến lên, hơi ngẩng đầu, thanh âm nhàn nhạt, nhưng lại tựa như là tiếng sấm, âm âm vang lên bên tai mọi người ở đang có mặt trên quảng trường.

-----oOo-----

Chương 402: Nhất chiêu: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một thanh âm nhàn nhạt thình lình vang lên, trực tiếp làm cho quảng trường vừa mới xuất hiện một ít tiếng thì thầm khe khẽ, đột nhiên một lần nữa yên tĩnh trở lại, từng đạo ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc hướng về phía hắc bào thanh niên lưng đeo trọng thước thật lớn ở giữa

quảng trường, nhất thời toàn bộ quảng trường lặng ngắt như tờ.

"*Tiêu Viêm ca ca*" Huân Nhi nhìn lên quảng trường, thanh niên tóc đen tuy rằng so với hai năm trước đây đã cao lên không ít, nhưng đã gầy đi không ít.

Trên mặt nàng mang theo một nụ cười tinh xảo, toát ra một chút dáng vẻ thanh nhã nhất thời khiến cho các nam đệ tử ở xung quanh nhìn thấy trong lòng tràn ngập cảm giác thèm muốn.

"*Cái tên kia đúng là cái đồ hay khoe khoang, lần nào cũng đều phải làm ra động tĩnh lớn như vậy sao.*" Tiêu Ngọc gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng dáng đã hai năm không gặp kia. Trong lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi. Nhưng ngoài miệng lại vẫn có chút không buông tha nói.

"*Hì hì, Tiêu Ngọc tỷ tỷ, kia chính là Tiêu Viêm ca ca mà Huân Nhi hay nhắc tới sao? Không nghĩ tới vào thời khắc tối hậu lại kịp thời chạy được đến đây đâu.*" Mấy cô gái trẻ ở bên cạnh Tiêu Ngọc, tựa hồ là bạn đồng học của Huân Nhi, tất cả đều mở to đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang ở giữa sân, cười hì hì hỏi

"*Đúng vậy, đó đúng là tên hỗn tiểu tử đã làm cho Huân Nhi phải nóng ruột nóng gan đó, khiến các người thất vọng rồi có phải không? Tiêu Ngọc khẽ liếc mắt về phía Huân Nhi đang hé miệng cười khẽ, không khỏi nói.*

"*Hắc hắc, điều này còn phải xem thực lực của hắn như thế nào đã, bề ngoài đẹp đẽ mà thực lực tồi tệ, thì có ích lợi gì? "* Các thiếu nữ hi hi ha ha nói.

Già Nam học viện này cũng đồng dạng là một nơi lấy thực lực vi tôn, diện mạo của nam nhân như thế nào, không phải là điểm mấu chốt nhất.

Một nam nhân có thể ở trong trận đấu, dễ dàng đánh bại cường địch, sau đó tiêu sái rời đi, phong phạm bực này, mới xứng đáng trở thành nam nhân hoàn mỹ nhất trong lòng các nàng.

"*Bất quá cho dù hắn có kịp thời chạy lại đây, thì tình huống cũng không quá tốt a, Tiết Băng kia có thực lực cửu tinh đấu sư đó, hơn nữa công pháp mà hắn tu luyện, chính là huyền giai cấp thấp công pháp a. Thương pháp của hắn cũng đồng dạng sớm luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, hắn đã sử*

dụng bộ huyền giai trung cấp "Điệp Lãng" thương pháp đánh bại không ít đối thủ a". Một cô gái có bộ dáng tú lệ, bỗng nhiên hơi chút sợ hãi than.

Nghe vậy, đám người Tiêu Ngọc mày liễu đều hơi nhú lại, Huân Nhi vẫn đang trấn định tự nhiên chột liếc mắt về phía đám bạn gái, có chút không xác định nói: "Tên hỗn tiểu tử kia hẳn là có thể ứng phó a, ta cũng không tin rằng với tính tình của hắn, hai năm thời gian vừa rồi lại không hề có thành tựu gì".

Đôi mắt đẹp của Nhược Lâm đạo sư nhìn chăm chăm vào thanh niên đang đeo trọng thước ở giữa sân một hồi lâu, trong lòng nàng cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, nếu Tiêu Viêm đã kịp tới, như vậy cho dù hắn có thua trận, thì nàng cũng chỉ là mất đi một năm cơ hội tấn chức huyền giai đạo sư mà thôi. Sang năm lại có cơ hội, nàng vẫn có thể tiếp tục tranh đấu, dù sao, dựa theo tiềm lực mà Tiêu Viêm đã biểu hiện ra trong lần trắc thí chiêu sinh trước đây, nàng tin tưởng chỉ cần hắn có thể ở trong học viện tu luyện một năm, chắc chắn có thể bắt kịp tiến độ a.

"Tốt lắm. Tốt lắm. Đừng có ngây ngốc mà nhìn nữa. Nếu tiểu tử kia đã đến đây rồi. Vậy thì hãy lưu lại vì hắn trợ uy a. Mặc kệ hắn có thể kiên trì trong bao lâu, thì ít nhất hắn vẫn là thành viên của Hoàng giai nhị ban chúng ta." Quay đầu lại, liếc mắt về phía mấy cô gái. Nhược Lâm đạo sư bắt đầu nói. Bất quá nghe ý tứ trong lời nói của nàng, Rõ ràng cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng việc Tiêu Viêm có thể chiến thắng Tiết Băng.

"Hắn là cái tên Tiêu Viêm kia sao?" Ở một chỗ tập trung nhiều đệ tử áo trắng trên khán đài. Bạch Sơn dáng người cao ngất, ngọc thụ lâm phong đang tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía hắc bào thanh niên ở giữa quảng trường. Hắn không nghĩ tới vào thời khắc cuối cùng cái tên kia lại có thể đến kịp.

"Khí tức nhìn qua có vẻ rất trầm ổn. Có lẽ cũng có một ít bản sự. Nhưng cũng chỉ có thể thôi." Nhìn biểu tình của hắc bào thanh niên kia không hề có một chút động dung khi bị người ta tập nập vây quanh. Đuôi lông mày của Bạch Sơn hơi nhướng lên. Nhàn nhạt nói.

Đối với kẻ tình địch này. Với đôi mắt cực kỳ cao ngạo của hắn. Tiêu Viêm cũng không được hắn đánh giá quá cao.

"Đây là Tiêu Viêm ca ca trong miệng Huân Nhi sao? Rốt cuộc cũng chịu

xuất hiện a, bất quá đáng vẻ cũng không phải là rất tuấn tú a. Thật không biết nàng ấy vì cái gì mà lại nhớ thương hẳn đến như vậy." *Một hồng y thiếu nữ. Ánh mắt hứng thú đảo qua trên người Tiêu Viêm. Bất quá, chỉ một lúc sau chợt bĩu môi nói.*

"Bộ dạng đẹp đẽ thì có ích lợi gì? Có thể khiến trọng tài vì thế mà cho hẳn thêm điểm sao?" *Ở bên cạnh. Một lão nhân râu tóc bạc trắng chợt đảo đôi mắt trắng dã. Một đôi con ngươi đục ngầu dừng ở trên người Tiêu Viêm. Một lát sau. Hơi hơi cau mày. Trong mắt xẹt quá một chút kinh ngạc. Nhàn nhạt cười nói: "Một tên tiểu tử rất thú vị".*

"Hi vọng đừng có vừa mới lên tràng đã thua ở trong tay Tiết Băng. Bằng không, mặt mũi của Huân Nhi có thể thực sự bị mất hết a." *Hồng y thiếu nữ bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài màu hồng rủ xuống. Có chút bộ dạng vui sướng khi người ta gặp tai họa nói.*

"Hãy chờ xem." *Lão nhân cười cười, đem ánh mắt chuyển tới các trọng tài đang ở không xa phía trên đài, phát hiện vài tên lão hữu ở nơi đó trong mắt cũng lộ ra một chút kinh ngạc, xem ra cũng giống hẳn có thể nhìn thấu tên Tiêu Viêm tiểu tử kia hẳn là có một ít chỗ kỳ dị a.*

"Người chính là Tiêu Viêm?" *Trên quảng trường được vạn chúng chú mục, Tiết Băng sắc mặt lạnh lùng, trường thương trong tay chống thật mạnh xuống sàn nhà cứng rắn, ánh mắt nhìn thẳng về phía hắc bào thanh niên trước mặt, lạnh lùng nói.*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

"Người không xứng với nàng." *Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiết Băng khinh thường trực tiếp nói.*

"Có lẽ như vậy." *Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời có chút bất đắc dĩ, lại là một người theo đuổi Huân Nhi, cô nàng này xem ra ở tại Già Nam học viện thật đúng là phong sinh thủy khởi(có gió thì tạo sóng....) a. Nguồn truyện:*

"Già Nam học viện này có vô số người đang mong chờ người xuất hiện, từ sau hôm nay, phiên toái của người sẽ liên miên không dứt. Ta chính là người đầu tiên khiêu chiến người, nhưng cũng là sẽ là người cuối cùng." *Tiết Băng cười lạnh một tiếng, chợt vung trường thương lên, mũi thương*

chỉ thẳng vào Tiêu Viêm: "Ta sẽ đánh bại ngươi ngay trước mặt nàng, một cô gái vĩ đại như vậy, một kẻ tầm thường như ngươi, không có tư cách sở hữu."

"Quả nhiên là một đám hài tử vớ vẩn thích tranh giành tình cảm" nhìn về phía Tiết Băng vừa thấy mặt đã hướng mình tuyên chiến, Tiêu Viêm có chút không nói lên lời, thở dài một hơi, bàn tay chậm rãi nắm lấy chuỗi huyền trọng thước, hơi động thân thước, chỉ xéo xuống. Trọng thước huy động, mang theo một cỗ hơi thở cực kỳ áp bách, cùng với một âm thanh xé gió chọt vang lên.

"Ta cũng rất chán ghét những phiền toái không ngừng, cho nên, vì để ngăn chặn những phiền toái này, chỉ có thể để ngươi chịu ủy khuất một chút." Trọng thước tạo lên một cái bóng thật lớn trên mặt đất, Tiêu Viêm ngẩng đầu hướng về phía Tiết Băng khẽ cười nói.

"Nga? Muốn lấy ta ra để giết gà dọa khỉ?" Tiết Băng cũng không phải là đũa ngọc, nghe được Tiêu Viêm nói như thế, cũng hiểu được dụng ý của hắn, lập tức trên hiện lên một tầng nô ý, cười lạnh một tiếng, nói: "Cũng không sợ nói trước bước không qua sao."

"Có thể bắt đầu được chưa." Tiêu Viêm quay đầu đi không thèm nhìn Tiết Băng, ánh mắt hướng về phía bảy tám vị trọng tài tuổi tác khá lớn kia, mỉm cười hỏi.

"Ân." Thấy Tiêu Viêm nhìn đến, mấy lão già kia liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó khẽ gật đầu.

"Tiểu tử cuồng vọng!"

Nhìn thấy trọng tài gật đầu, Tiết Băng vẻ mặt lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt chuỗi trường thương, bàn chân đột nhiên đạp mạnh, trường thương chấn động, tạo thành một đạo kinh khí bén nhọn, bắn thẳng đến Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm vẫn bất động, đưa mắt nhìn Tiết Băng đang công tới, trọng thước trong tay hơi lật, theo như lời lúc trước đã nói, hắn biết rõ ràng, tại trong Già Nam học viện, có không ít người bởi vì Huân Nhi mà trong lòng mang địch ý với hắn, hiện giờ vừa mới đặt chân đến nơi này, nếu muốn ngăn chặn không bị người khác không ngừng khiêu chiến, vậy thì biện pháp duy nhất, chính là làm bọn chúng kinh sợ!

Hơn nữa, cho dù không nhắc đến cái lý do hấn chán ghét việc phiền toái liên tục cuộn cuộn không dứt tìm đến, thì Tiêu Viêm hấn cũng nhất thiết trong hôm nay thời điểm vừa mới bước vào Già Nam học viện, phải đoạt được một thắng lợi tuyệt đối!

Hấn muốn hướng mọi người chứng minh một sự kiện, đó là, Tiêu Viêm ca ca mà Huân Nhi luôn miệng nhắc tới, có thực lực để đứng ở trước mặt nàng ngăn cản tất cả phong ba.

Hấn muốn cho mọi người biết, người mà Huân Nhi lựa chọn, sẽ không để cho nàng thất vọng!

Năm đó hấn chỉ là một tên phế vật, cho nên Huân Nhi đã từng phải đứng trước mặt bảo vệ hấn, nhưng mà hiện giờ, hấn không hi vọng chuyện cũ sẽ lại tái diễn!

Cho nên, trận đấu này, hấn không muốn giằng co khổ chiến, hấn cần chính là, một thắng lợi tuyệt đối!

Cho nên lúc này hấn cần phải kiêu ngạo, cũng là để cấp cho người con gái đã khổ cực chờ đợi hấn hai năm nay một phần hồi báo!

Hấn muốn cho nàng biết được, hai năm vừa qua, hấn đã không sống uổng phí!

Ý niệm trong lòng dâng lên như thủy triều, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trọng thước trong tay cắm xuống mặt đất, dùng hai tay chậm rãi xắn tay áo lên.

Ở trong tình trạng thể công hung mãnh của đối phương sắp giáng đến, hấn lại không nhanh không chậm sửa sang lại tay áo, nhìn bộ dáng bình tĩnh của Tiêu Viêm, biển người người ở xung quanh quảng trường nhất thời im lặng, đối với biểu hiện của Tiêu Viêm lúc này, bọn họ chỉ có một từ ngữ để hình dung: Cuồng vọng!

Tiết Băng ánh mắt băng hàn nhìn hành động của Tiêu Viêm, tức giận trong lòng hấn càng dâng lên đến đỉnh điểm, theo ý niệm trong đầu điều động, đầu khí trong cơ thể nhất thời ào ạt tiến vào trong trường thương, mũi thương mang theo một đạo ánh sáng màu hồng, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt

cán thương, trường thương mạnh mẽ xuất ra, cơ hồ trong nháy mắt, nó đã đến trước yết hầu của Tiêu Viêm.

"A!"

Nhìn thấy thế công như chớp của Tiết Băng, Đám người Nhược Lâm đạo sư sắc mặt khê biến, chỉ có Huân Nhi, vẫn như cũ duy trì yên lặng, trong lòng nàng rõ ràng, Tiêu Viêm hiện tại, không còn là cái tên phế vật của Tiêu gia năm đó nữa, ngay cả Nạp Lan Yên Nhiên được Vân Lam tông hết lòng bồi dưỡng, cũng còn thua ở trong tay hắn, chỉ điều này cũng đủ để nhìn ra hiện giờ Tiêu Viêm kia thực sự cường hãn!

Dưới vô số những loại ánh mắt tràn ngập các loại cảm xúc đang chăm chú nhìn vào, thế công của Tiết Băng mang theo thanh thế cường đại, đang lúc trường thương như tia chớp đến gần yết hầu Tiêu Viêm.

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều nghĩ sẽ xuất hiện một màn huyết tinh, thì ngay lúc đầu thương còn cách yết hầu Tiêu Viêm vền vện không đến nửa tấc, thì đầu thương như bị vật gì cản lại ở trên không, đột nhiên cứng ngắc ngưng lại!

Vô số ánh mắt di động theo chiều dài của trường thương, từ mũi thương dần dần đi xuống, cuối cùng dừng lại ở chỗ cán thương. Nơi đó, một bàn tay trắng trẻo thon dài, đang gắt gao nắm lấy cán thương, mà một kích hung hãn vô cùng kia của Tiết Băng, thế nhưng lại có thể bị bàn tay kia, mạnh mẽ ngăn cản lại.

Ở giữa quảng trường, vô số ánh mắt lại tiếp tục theo bàn tay chậm rãi di động, cuối cùng dừng lại ở trên khuôn mặt bình thản của hắc bào thanh niên kia, nhất thời, toàn trường ò lên!

Chậm rãi ngẩng đầu, Tiêu Viêm hướng Tiết Băng vẻ mặt đang đại biến ở trước mặt, cười nhẹ, khóe miệng nhấc lên tạo thành một độ cong rất nhỏ, nhẹ giọng nói: "Nhất chiêu!"

Dứt lời, Tiêu Viêm thân hình nhoáng lên, nháy mắt biến thành một bóng đen mơ hồ, hữu quyền nắm chặt, kinh khí bén nhọn phát ra, nhất thời một âm thanh chói tai vang lên!

Cảm thụ được kinh khí khủng bố đột nhiên đánh tới, đồng tử Tiết Băng đột

ngọt co rút, trên khuôn mặt hiện lên một tia hoảng sợ!

-----oOo-----

Chương 403: Giết gà dọa khỉ: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên hiện lên trước mắt Tiết Băng là màu đen quyền ảnh mang theo kinh khủng kinh khí. Nơi nắm tay đi qua không gian đều là nổi lên chấn động rất nhỏ kèm theo âm thanh chói tai giống như tiếng sấm rền vang liên miên không dứt.

Tại một kích hung hãn như sấm sét của Tiêu Viêm chỉ thấy ngay cả sàn nhà cứng rắn đều là không ngừng phát ra âm thanh răng rắc. Trong vô số rung động ánh mắt của những người xung quanh thấy rằng từng khe nứt xuất phát từ ngoài bàn chân của Tiêu Viêm lan tỏa ra.

Tốc độ phát động công kích của Tiêu Viêm nhanh như tia chớp. Nhưng mà Tiết Băng thực sự cũng không phải là loại người chỉ biết dùng miệng lưỡi khoe khoang. Mặc dù trong lòng cũng cảm thấy hoảng sợ với đòn công kích của Tiêu Viêm nhưng phản ứng của hắn cũng không hề chậm. Tại năm đấm của Tiêu Viêm đánh gần tới mặt và đang bị đối phương kiềm chế hắn cũng không quên cây trường thương liền lùi về phía sau một bước nhỏ trong nháy mắt rút ra một cây trường thương toàn thân phủ một màu bạc được chế tạo bằng Tinh Cương.

Tiết Băng bị một đòn kinh khủng của Tiêu Viêm đánh lùi nhưng giờ trong tay có trường thương chiến ý liền dâng cao. Hắn hét lên một tiếng kèm theo đó đấu khí trong cơ thể hắn ở thời khắc này được vận chuyển tới cực hạn, đấu khí màu đỏ liền từ thân thể hắn phun mạnh ra tạo thành một lớp mỏng màu đỏ bao quanh thân thể hắn.

Vào lúc đấu khí trong cơ thể vận khởi, trường thương trong tay Tiết Băng mũi thương liền chấn động và phát ra mười mấy đạo tàn ảnh. Hắn điều chỉnh trường thương ngay lập tức các đạo tàn ảnh này đột nhiên hợp lại hóa thành một đạo màu hồng chói mắt đâm tới Tiêu Viêm.

"Diệp Lăng"

Tiết Băng khẽ gầm nhẹ cùng với khí thế hung hãn trường thương liền đâm tới nắm tay của Tiêu Viêm, cùng lúc thân thương chấn động từng đợt màu hồng chấn động nối tiếp nhau phát ra khí tức nóng bỏng như hỏa diễm phát ra.

Mấy người trên quảng trường nhìn kỹ thì thấy đạo chói mắt màu hồng bao phủ ngập trời. Với uy thế như vậy không ít người phát ra cá lời bàn tán xôn xao cảm thấy hồ thẹn cho tư cách tham gia thi đấu chọn người giỏi nhất trong viện của mình. Loại này công kích hung hãn sợ rằng có thể vượt qua người mới tiếp nhập cấp bậc Đại Đấu Sư rồi?

Bị màu đỏ chấn động cấp tốc phóng ra kèm theo kinh khí nóng cháy đập vào mặt, Tiêu Viêm sắc mặt vẫn như cũ như vậy bình thản. Hai năm qua, đối thủ cùng hãn khiêu chiến hầu như là các cường giả có thực lực mạnh hơn hãn và thể công còn gấp trăm lần thể này hãn cũng đã trải qua. Bởi vậy với chỉ thể công bực này mà muốn làm cho hãn lùi bước không thể nghĩ ngờ là người si nói mộng. Nhưng mà đối với độ nhạy cảm của đối thủ khi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi có thể thi triển ra toàn lực chống cự thì cũng làm cho Tiêu Viêm giật mình một chút.

Nắm tay khẽ run mãnh liệt đấu khí bắt đầu khởi động. Cuối cùng nhanh chóng hiện ra tại nắm tay. Ngưng tụ ra một tầng màu xanh đấu khí tầng tầng lớp lớp bao trùm nắm tay.

"Mặc kệ người đâm như thế nào. Cuối cùng cũng chỉ có một đường có thể đi!" Bị tầng tầng lớp lớp màu xanh đấu khí bao trùm nắm tay thì lực lượng cũng chợt bạo tăng. Tiêu Viêm khước miệng khẽ nhếch cánh tay phải lập tức di chuyển không một chút lưu tình tung ra một quyền đánh thẳng vào mũi thương của Tiết Băng.

"Oành"

"Bát Cực Băng!"

"Thình thịch!"

Chỉ một thoáng sau khi hai người tiếp xúc. Một tiếng vang lớn từ giữa sân phát ra. Âm âm một tiếng. Chỉ thấy ở chỗ nền sân ở vị trí hai người tiếp xúc bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ. Các khe nứt lan tỏa ra trông giống

như một cái mạng nhện

"Giết"

Bụi đất đá từ mặt đất bị hất tung lên. Mà ở một quyền và thương va chạm vào nhau một tiếng răng rắc của binh khí gãy vang lên từ chỗ giao chiến truyền ra. Ngay sau đó, một nhân ảnh từ trong bụi đất đá bắn ra đồng thời máu tươi từ trên thân thể người đó phun ra xối xả. Thân thể người đó rơi xuống bị văng ra ra hơn mười thước mới chậm rãi đình chỉ.

Vô số ánh mắt quét tới chỗ bóng người bị đánh ngã. Sau khi nhìn thấy người thua bị đánh bay trên quảng trường trong nháy mắt lâm vào yên tĩnh.

Chỗ rìa sân rộng, áo của Tiết Băng bị kinh khí va chạm biến thành mảnh nhỏ toàn thân bao phủ bởi đá vụn và máu ứ đọng, khóe miệng còn lưu lại vết máu trông rất thảm hại. Nhưng mà làm mọi người cảm thấy kinh hãi là hai tay của Tiết Băng cầm hai đoạn gãy của trường thương. Xem miệng chỗ gãy của trường thương rõ ràng cho thấy là bị cường lực trực tiếp đánh gãy.

Có thể trước một gã cửu tinh Đấu Sư chỉ bằng sau khi thi triển huyền giai đấu kỹ có thể dùng mạnh mẽ một quyền đánh nát tả toại trường thương chế tạo từ Tinh Cương. Chiêu thức ấy cho dù là một ít Đại Đấu Sư ở đây cũng khó có thể làm được. Song Tiết Băng cũng là người có danh khí không nhỏ trong Già Nam học viện vậy mà lại bị một tân sinh mới chân ướt chân ráo tới trực diện đánh bại.

Chỗ rìa sân rộng, Tiết Băng giãy dựa nghĩ muốn đứng lên nhưng cảm thấy rất khó khăn nhìn trường thương bị gãy chột cảm thấy lạnh cả người. Từ thực lực bộc lộ ra của Tiêu Viêm thực sự không phải là tầm thường cũng phải tương đương với thực lực của tân sinh nhập học được hai năm.

Trong quảng trường bụi đất đá chậm rãi rơi xuống hắc bào thanh niên chậm rãi đi ra y phục trên thân thể sạch sẽ không có một nếp nhăn nào. So với bộ dáng chật vật của Tiết băng nếu không phải là một kẻ quá cực đoan và ngu xuẩn thì đều có thể nhận thấy rõ ràng thực lực của Tiêu Viêm vượt xa Tiết Băng.

Thực lực của Tiết băng hiện là là cửu tinh Đấu Sư. Tiêu Viêm lại có thể

thắng được như vậy ít nhất thực lực cũng phải là một gã Đại Đấu Sư cường giả.

Nghĩ tới loại này khả năng, rất đông người trên khán đài nhất thời vang lên rồi một ít thanh âm. Lại nhìn về phía Tiêu Viêm, trong ánh mắt rõ ràng thêm một ít không hiểu ý tứ hàm xúc. Như vậy tuổi đã là Đại Đấu Sư thì cho dù là tại cả Già Nam học viện cũng có thể tính là một người nổi bật!

"Giỏi, giỏi, rất mạnh mẽ"

Trên khán đài đám người Tiêu Ngọc khẽ nhếch miệng về mặt kinh ngạc nhìn bóng lưng gầy gộc cao ngất giữa sân. Sau đó một cô gái không nhìn được mắt sáng lên thất thanh lâm bả nói. Không ai có thể nghĩ Tiết băng vốn là cửu tinh Đấu Sư đang thi triển cực mạnh chiêu thức mà lại bị một quyền đánh bại.

Nguyên là các nàng còn đang cùng nhau thảo luận xem Tiêu Viêm đến tột cùng có thể chống đỡ được mấy chiêu. Nhưng thảo luận còn chưa xong thì xuất hiện loại này kết cục làm cho các nàng trợn mắt há hốc mồm.

"Người này hai năm tiến bộ thực sự quá nhanh đi?" Tiêu ngọc cười khổ nói.

Nhược Lâm đại sự ở bên cạnh chậm rãi từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Nhìn bóng lưng thanh niên ở giữa sân tới bây giờ vẫn như cũ vẫn có chút khó mà tin được. Cái này đệ tử xin hoãn học hai năm tại học viện có thể đem người giỏi nhất của huyện giai ban cấp đánh bại. Hơn nữa phương thức đánh bại lại là loại cường hãn nhất và trực tiếp nhất.

Hồi tưởng lại lúc trước Tiêu Viêm một quyền tựa như sấm sét. Nhược Lâm đạo sư tự hỏi, nếu như đổi lại là mình chỉ sợ cũng khó có thể hoàn toàn ngăn cản được. Nhược Lâm đạo sư đột nhiên cười khổ một tiếng. Hai năm trước tại Ô Thản Thành tiểu tử kia phải hao hết sức lực mới tiếp được mình hai mươi chiêu. Vậy mà hôm nay lại có thể thi triển ra đòn công kích mà ngay cả chính mình cũng phải suy nghĩ một chút mới dám xác định có hay không tiếp chiến...tiến bộ tốc độ thật sự là đáng sợ.

"Khó trách có thể làm cho nữ hài tử Huân Nhi xuất sắc như vậy cũng nhớ mãi không quên, người này thật có tiền đồ a". Nghiêng đầu liếc mắt một cái nhìn Huân Nhi mặt mày rạng rỡ, Nhược Lâm đạo sư ở trong lòng lầm

bẩm nói.

Khán đài bên kia hắc bào thanh niên họ Bạch song chưởng vòng tại trước ngực, khẽ cau mày nhìn nọ vậy thân hình đứng thẳng tắp sừng sững ở trong quảng trường sau một lúc lâu, chậm rãi thở ra một hơi, thản nhiên địa cười nói: *"Không tề quả nhiên có vài phần bản lãnh ngươi bây giờ mới có tư cách có thể làm cho ta chú ý tới ngươi. Hy vọng ngươi có thể kiên trì mấy vòng nữa đi. Đến lúc đó nếu có cơ hội bản thân ta muốn chính mình đấu với ngươi "*

"Một kẻ kinh địch a nhưng mà nàng nhất định phải là của ta!" Ánh mắt chuyển hướng tới chỗ Huân Nhi, Bạch Sơn nhìn lãnh đạm cô gái một thân xanh nhạt quần áo bị chúng nữ vây chung quanh, giống như một đóa thanh liên nở rộ, thấp giọng nói.

"À quyền thế của tên kia thật mãnh liệt, dĩ nhiên ngay cả *"Diệp Lăng"* của Tiết Băng cũng đỡ không được. Sợ rằng thực lực của hắn hẳn là trên tam tinh Đại Đấu Sư đi". Hồng y thiếu nữ xinh đẹp vóc người như ma quỷ lộ ra một đôi mắt gian xảo nhìn Tiết Băng, không khỏi kinh ngạc nói.

"Án, quyền thế thực sự là rất sắc bén, hơn nữa còn biết được đem năng lượng bộ phận ngưng kết lại làm gia tăng lực công kích cùng lực phòng ngự. Nhưng muốn làm được thì cần phải nắm rõ được sự tinh diệu của đấu khí về điểm này hẳn cũng có thể so sánh cùng ngươi rồi." Lão nhân bên cạnh, khẽ gật đầu, trong thanh âm đồng dạng mang theo một chút kinh ngạc."

"Ha ha, bây giờ biết ánh mắt của tiểu tử Huân Nhi như thế nào rồi đi? Tiểu tử kia không có thể là một kẻ thường nhân như vậy. Ta nghĩ coi như là ngươi hoặc là Bạch Sơn chống lại hắn thắng bại vào tay ai sợ rằng cũng không thể biết trước a." *Lão nhân liếc bóng lưng gầy trong sân, rất có thâm ý nói.*

"Oh?" *Nghe vậy đôi lông mi còn của hồng y thiếu nữ nhất thời nhếch lên cười duyên nói: "Ta đây cũng muốn tìm một cơ hội cùng hắn so sánh, nếu là ta thắng rồi liền bắt Huân Nhi đem hắn tặng cho ta".*

"Ngươi ...ngươi cái nha đầu hồ đồ này, nam nhân ưu tú nhiều như vậy thích ngươi, ngươi không thích thì thôi, đi quấy rối Huân Nhi nhà ta làm gì? Ngươi muốn làm ta mất hết thể diện ngươi mới cam tâm a?" *Nghe lời*

này của hồng y thiếu nữ, lão nhân nhất thời thấp giọng cả giận nói.

"Này xú nam nhân có cái gì tốt, nếu không phải khoa trương bọn họ ai sẽ thềm đến theo đuổi?" Hồng y thiếu nữ bĩu môi, mặt làm bộ quỷ quái cười giảo hoạt, khinh thường nói.

Đối với cô gái vô pháp vô thiên này, lão nhân tức giận đến giận sôi lên, nhưng lại không làm sao được, lập tức đành phải vung ống tay áo, đem ánh mắt tiếp tục hướng tới giữa sân.

Lúc này trong sân thi đấu, Tiêu Viêm liếc liếc mắt nhìn Tiết Băng ở rìa chỗ sân rộng vô lực tái chiến một cái, sau đó mới quay đầu nhìn phía người trọng tài trận đấu, mỉm cười nói: "Không biết kết cục thế này có thể tính là ta thắng không?"

"Ha ha, tất nhiên là có thể rồi". Một gã hôi bào lão giả ngồi ở chỗ ngồi của trọng tài cười tủm tỉm nhìn Tiêu Viêm gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập không hiểu ý tứ hàm xúc. Nguồn truyện:

Nghe hẳn lên tiếng Tiêu Viêm có chút khom người, sau đó tại vạn người để ý, bàn tay thoáng một cái Huyền Trọng Xích cầm ở cách đó không xa tự động bay vụt lại. Hắn dùng tay cầm Huyền Trọng Xích ở phía sau lưng ngẩng đầu nhìn thanh y thiếu nữ cười dài ở chỗ khán đài, trong lòng nổi lên một chút tình cảm ấm áp, mũi chân điểm nhẹ, thân thể trực tiếp chột hiện nhảy xuống sân thi đấu, cuối cùng bay tới chỗ hoàng giai nhị ban vị trí.

"Xin lỗi, ta đã tới chậm"

Nhìn cô gái trước mặt duyên dáng yêu kiều xinh đẹp, dung nhan tươi tỉnh, hình bóng luôn khắc thật sâu ở tại sâu trong đáy lòng, Tiêu Viêm bất chấp rất nhiều nóng cháy ánh mắt chung quanh, có chút áy náy ôn nhu nói.

Ngẩng khuôn mặt tươi cười, Huân nhi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú đã bớt đi một chút ngây ngô non nớt mà thêm một ít thành thực cùng kiên nghị. Trên mặt đột nhiên lộ ra một cái xinh đẹp tươi cười làm điên đảo chúng sinh, chột làm ra một hành động làm tất cả mọi người ngây ra như phỗng.

Cô gái này tại trong học viện cho tới bây giờ không cùng bất cứ một người

nam nhân có cử chỉ vượt quá quan hệ bạn bè bình thường, lúc này hai tay có chút mở ra, sau đó nhào vào ngực của người cùng nòng xa cách đã hơn hai năm trời giờ mới gặp lại.

* Điệp Lăng: là tên một chiêu thức (có nghĩa là chông chập các chân động công kích)

-----oOo-----

Chương 404: Gặp gỡ trong đêm: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thanh y thiếu nữ nhào vào trong lòng Tiêu Viêm, toàn bộ quảng trường đều lâm vào yên tĩnh, mơ hồ trong lúc đó, tựa hồ có vô số âm thanh cõi lòng tan nát, cùng lúc vang lên.

Đám người Tiêu Ngọc và Nhược Lam đạo sư ở bên cạnh, cũng không thể nào dự đoán được thiếu nữ ngày thường luôn rụt rè, lạnh nhạt như Huân Nhi, lại dám ở trước mặt công chúng là ra hành động lớn mật đến như vậy, vẻ mặt ai nấy đều cực kỳ kinh ngạc, sau một lúc lâu, chỉ đành cười khổ một tiếng.

Nhìn Huân Nhi đang ở trong lòng Tiêu Viêm, rồi lại liếc mắt nhìn khuôn mặt đang ôn nhu tươi cười làm lòng người âm áp của Tiêu Viêm, trong lòng Tiêu Ngọc bỗng nhiên nổi lên một cỗ cảm giác không thoải mái khó hiểu.

Ở khán đài bên kia, vẻ mặt luôn nhàn nhạt mỉm cười của Bạch Sơn, thấy cảnh này rốt cục cũng phải trầm xuống.

"Huân Nhi này là gan tại sao tự nhiên lại biến lớn đến như vậy? Là vì tên nam nhân kia sao?" Hồng y thiếu nữ lúc này mày liễu cũng dựng thẳng lên, nếu như không có lão nhân ở một bên thấy thế liền ngăn lại, chỉ sợ nàng đã nhịn không được mà tiến lên mạnh mẽ đem hai kẻ đang đánh nhau như hồ kia tách ra rồi.

Cánh tay gắt gao ôm chặt vòng eo tinh tế, Tiêu Viêm cúi đầu hít nhẹ mái tóc đen thơm ngát của thiếu nữ, nếu như nàng đã có thể can đảm tại trước

công chúng ở đây, làm ra hành động lớn mật tựa như tuyên bố rõ ràng quan hệ của hai người này, thì hẳn thân là nam nhân, hiển nhiên là sẽ không lựa chọn lùi bước, cho dù những ánh mắt nóng cháy ở xung quanh đang phóng tới, làm cho hẳn có cảm giác như đang đứng ở bên trong lò lửa vậy.

"Khu hai người các ngươi đã ôm nhau gần một phút đồng hồ rồi đó", Nhược Lâm đạo sư ở bên cạnh rút cuộc cũng chịu không được những những ánh mắt nóng cháy ở xung quanh đang liên tiếp phóng tới, lập tức ho nhẹ một tiếng.

Nghe được tiếng ho khan của Nhược Lâm đạo sư, Huân Nhi đang như chim nhỏ nép vào trong lòng Tiêu Viêm kia, rút cục cũng hoàn toàn thanh tĩnh lại khỏi sự kích động và hạnh phúc khi gặp được người trong mộng mà nàng ngày đêm tưởng nhớ, nhất thời, khuôn mặt mang theo nụ cười thanh nhã của nàng hiện lên một chút ửng đỏ say đắm lòng người, lập tức vội vàng rời khỏi lòng Tiêu Viêm, sau đó mắc cỡ chạy đến trốn sau lưng Tiêu Ngọc.

Nhìn thấy Huân Nhi hiếm khi nào mới có thể xuất hiện được bộ dáng của một thiếu nữ then thùng, Tiêu Viêm cũng đành cười khẽ một tiếng, quay đầu lại đem ánh mắt hướng đến Nhược Lâm đạo sư, mỉm cười nói: *"Hắc hắc, thật là có lỗi Nhược Lâm đạo sư."*

"Ngươi còn nhớ ta là đạo sư của ngươi?" Nhược Lâm đạo sư liếc mắt một cái về phía Tiêu Viêm. Nhàn nhạt nói.

Nhìn thấy thái độ của nàng. Tiêu Viêm chỉ còn biết cười khổ một tiếng. Hẳn vốn biết lần này đích xác là đã chọc cho nữ nhân có tính cách dịu dàng như mặt nước này nổi giận. Bất quá bởi vì đuối lý. Cho nên hẳn không dám phản bác chỉ biết kiên trì thừa nhận lửa giận cùng những lời phê phán của nàng.

"Hừ. Đừng tưởng rằng im lặng sẽ vô sự. Bỏ hẳn một năm học. Ngươi cũng thực sự có bản lĩnh đó. Ngươi có biết một năm này bởi vì chuyện của ngươi. Mà ta đã phải bị học viện phê bình nhiều ít bao nhiêu không?" Nhược Lâm đạo sư bất bình cảm hận nói.

"Đạo sư đích xác là hỗn tiểu tử Tiêu Viêm này đã quá phạm. Bất quá hiện giờ hẳn cũng đã chạy về rồi, đã thế lại còn có thể đem Tiết Băng đả bại

nữa. Chỉ cần kế tiếp Huân nhi và hẳn có thể tiếp tục duy trì thế bất bại trong tuyển bạt đại tái, thì cũng đủ để ngài thăng cấp thành huyền giai đạo sư rồi. Nếu như ngài cảm thấy như thế vẫn chưa hết giận thì hãy chờ hẳn hoàn thành tuyển bạt đại tái đã. Sau đó tiếp tục xử phạt cũng không muộn a. Dù sao hiện giờ hẳn hẳn cũng đã đến học viện rồi. Chẳng lẽ ngài còn phải sợ hẳn chạy trốn sao?" Nhìn Tiêu Viêm đang bất đắc dĩ cười khổ. Tiêu Ngọc mặc dù trong lòng đang âm thầm than thở một tiếng xúng đáng. Nhưng những lời nói từ miệng nàng xuất ra. Lại là những lời thay Tiêu Viêm giải vây.

Nghe được những lời Tiêu Ngọc nói. Sắc mặt đang tức giận của Nhược Lâm đạo sư lúc này mới hòa hoãn đôi chút. Nhìn Tiêu Viêm nói: "*Được. Chờ sau khi tuyển bạt đại tái kết thúc. Ta sẽ tìm người tính sổ sau!*"

Thấy Nhược Lâm đạo sư rốt cục cũng tạm thời buông tha. Tiêu Viêm trong lòng thoải mái. Ngẩng đầu hướng về phía Tiêu Ngọc chuyển đến một đạo ánh mắt cảm kích. Bất quá Tiêu Ngọc sau khi thấy thế lại thưởng cho hẳn một cái xem thường rất lớn. Khẽ hừ một tiếng.

"*Hắc, Tiêu Ngọc biểu tở, hai năm không gặp, tở càng ngày càng đẹp a, có hay không đã có người theo đuổi vậy?*" cũng không thèm nhìn sắc mặt của Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm cười tùm tùm nói.

"*Người muốn quản ta sao!*" Nghe được ngữ khí của Tiêu Viêm cơ hồ không sai biệt lắm so với lúc cả hai còn bé, Tiêu Ngọc trong lòng nhất thời nổi lên một cỗ cảm giác kỳ dị, đồng thời, đôi chân thon dài mà khêu gợi của nàng, cơ hồ là theo một phản xạ có điều kiện mà hơi hơi giơ lên, làm bộ như có ý định đá tới.

"*Tốt lắm, đừng ở chỗ này liếc mắt đưa tình nữa, tuyển bạt đại tái hôm nay đã sắp kết thúc, hay theo ta trở về trước đi, hai ngày sau, sẽ có những trận quyết đấu càng thêm kịch liệt, muốn tiến vào nội viện, cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu.*" Nhược Lâm đạo sư phát phát tay, cũng không thèm để ý đến bởi vì ngữ ý trong lời nói của nàng, mà Tiêu Ngọc mặt cười một mảng đỏ ửng, vội xoay người rời xa quảng trường.

Sau đó, Tiêu Ngọc hung hăng với một loại ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa liếc về phía Tiêu Viêm, rồi lôi kéo Huân nhi bước nhanh theo mình.

Tiêu Viêm lưng đeo hắc thước thật lớn đi ở phía sau cùng của đội ngũ, trước lúc rời khỏi quảng trường, cước bộ của hắn bỗng nhiên dừng lại, sau đó khẽ cau mày quay lại..., đem ánh mắt nhìn về một bên khác của quảng trường, ở nơi đó, một vị bạch y thanh niên, sắc mặt âm trầm mang theo địch ý đang nhìn về phía hắn.

"Người kia là ai? Có vẻ khá mạnh" Thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm một chút, sau đó khẽ lắc đầu, giữa vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn lại, xoay người bước vội đuổi theo đám người Nhược Lâm đạo sư đã sắp ra khỏi quảng trường.

Một đường rời khỏi quảng trường ồn ào, Nhược Lâm đạo sư đem đám thiếu nữ đang vây quanh Tiêu Viêm tựa như quân tinh ứng nguyệt tách ra, sau đó mang theo Tiêu Viêm, Huân nhi, Tiêu Ngọc ba người, đi qua mấy con đường nhỏ, cuối cùng tiến nhập vào một khu lầu các thanh nhã hoàn toàn biệt lập. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiến vào phòng ốc, Nhược Lâm đạo sư để cho ba người tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, lúc này mới đem ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm, cười nói: *"Tiểu tử kia, thực sự là nhìn không ra, chỉ trong hai năm thời gian này, mà lại có thể tiến bộ nhanh đến như vậy."*

"May mắn mà thôi." Tiêu Viêm nhún vai, cười nói.

"Quên đi, không thèm cùng người tranh luận nữa, người hiện giờ đã đi vào học viện, hơn nữa ta lại đem tên người báo danh tham dự tuyển bạt tái lần này, cho nên, hai ngày sau, người cùng Huân nhi, phải kiên trì tiến vào năm mươi người đứng đầu, như vậy, chính là đã có thể đạt được cơ hội tính vào nội viện tu luyện, mà ta, cũng có thể nhờ đó mà từ hoàng giai đạo sư tấn giai lên huyền giai đạo sư." Nhược Lâm đạo sư phát phát tay nói.

"Tiến nội viện thì có nhưng ưu đãi gì?" Tiêu Viêm dựa lưng vào ghế, mười ngón tay đan ở trước mặt, ngẩng đầu hỏi.

Con người gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang mỉm cười của thanh niên trẻ tuổi, một lúc lâu sau, Nhược Lâm đạo sư bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: *"Xem ra để cho người nghỉ học hai năm, đối với người mà nói, đích thật là tốt nhất, người bây giờ, còn đâu cái dáng vẻ ngây ngô như năm đó ở Ô Thản Thành nữa chứ? Nếu như chỉ liếc mắt nhìn một cái, thì chẳng ai có thể tin được người vẹn vẹn chỉ là một thiếu niên mới mười tám"*

tuổi."

Tiêu Viêm mỉm cười, hai năm này hắn đích xác đã trải qua rất nhiều sự việc khiến cho hắn thay đổi rất nhanh, cũng khiến cho tâm lý trầm ổn đã được bồi dưỡng từ nhỏ của hắn, lại càng thêm kiên cố, hắn hiện tại đã hoàn toàn không còn một chút dáng vẻ trẻ con non nớt trước đây nữa.

"Già Nam học viện phân ra thành nội ngoại lưỡng viện, ngoại viện chính là chúng ta hiện giờ, các tân sinh từ khắp mọi nơi trên đại lục đều được tụ tập ở ngoại viện, cho tới khi thực lực của họ đạt tới một tình trạng nào đó, thì có thể đăng ký tham gia tuyển bạt tái diễn ra mỗi năm một lần của học viện, mà chỉ cần có thể tiến vào năm mươi người đứng đầu trong lần tuyển bạt tái đó là có thể có được tư cách tiến vào nội viện, nội viện cùng ngoại viện bất đồng, có thể không chút khách khí mà nói, ngoại viện của Già Nam học viện, vắn vắn chính là một cái địa phương để khảo nghiệm tân sinh, còn trung tâm của Già Nam học viện đích thực chính là ở bên trong nội viện!"

Nhược Lâm đạo sư thoáng sửa sang lại suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói.

"Ngoại viện của Già Nam học viện có phân ra huyện hoàng hai loại ban học, ban mà ta quản lý chính là hoàng giai, mà Tuyết Băng lúc trước cùng người giao chiến chính là thuộc ban huyện giai, dựa theo tên hai loại ban này là có thể biết, tổng thể thực lực của huyện giai ban, mạnh hơn hoàng giai ban, đương nhiên, cũng không phải là tuyệt đối, tỷ như Huân Nhi và người."

"Ta thấy thực lực của ngươi bây giờ, chỉ sợ đã ở vào cấp bậc đại đấu sư rồi a?" Nhược Lâm đạo sư bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, hỏi.

Nghe được câu hỏi của Nhược Lâm đạo sư, Tiêu Ngọc ở bên cạnh đem ánh mắt kinh ngạc hướng về phía Tiêu Viêm, nàng bây giờ, bắt quả mới có thực lực ngũ tinh đấu sư mà thôi, còn cái tên kia, say khi rời đi hai năm, khi trở về đã trở thành đại đấu sư rồi, tốc độ như vậy, liệu có khủng bố quá không?

"Ừh." Trong lúc Tiêu Ngọc còn đang kinh ngạc, Tiêu Viêm chỉ khẽ gật đầu.

"Quả nhiên là một tên quái thai, có thể so với cô nàng Huân Nhi này."
Nhược Lâm đạo sư nói thầm một tiếng, rồi tiếp tục nói: "Về chuyện của nội viện, dựa theo quy củ, ta cũng không thể tiết lộ quá nhiều, bất quá nếu nó đã được gọi là trung tâm đích thực của Già Nam học viện, như vậy cũng đủ là địa phương mà ngoại viện khó có thể so sánh được rồi, cho nên, nếu người có thể đi vào nội viện, đối với người chỉ có lợi."

"Được rồi, ta tận sẽ tận lực.", *Tiêu Viêm cười nói, trên đường đi, hắn đã được nghe Dược lão nói qua về cái nội viện kia, hiện giờ có thể có cơ hội tiến vào trong đó, hắn tự nhiên là sẽ không phản đối.*

"Lấy thực lực của người, ta nghĩ chỉ cần không gặp phải Bạch Sơn và cái tiểu yêu nữ kia, thì việc có mặt trong số năm mươi người đứng đầu, hẳn không phải là một vấn đề quá lớn." *Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu đồng ý, Nhược Lâm đạo sư cũng thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp.*

"Bạch Sơn? Tiểu yêu nữ? Hình như những cái tên này, hai năm trước ta đã được nghe đạo sư nhắc qua thì phải?" *Tiêu Viêm trong miệng nhắc lại một lần nữa hai cái tên này, cười nói.*

"Bạch Sơn kia trong hai năm này, chính là người chói sáng nhất trong số các đệ tử ngoại viện của Già Nam học viện, bộ dáng anh tuấn, thực lực lại mạnh mẽ, không biết đã làm bao nhiêu nữ đệ tử say đắm, ngoài ra, hắn cũng là một trong số những người theo đuổi Huân Nhi, cho dù ta có không nói với người, thì sớm hay muộn hắn cũng sẽ tìm tới người." *Nhược Lâm đạo sư che miệng cười duyên nói.*

Tiêu Viêm bắt đầu lắc đầu.

"Còn về phần tiểu yêu nữ, nàng chính là ngoại tôn của phó viện trưởng, về bối cảnh cũng không cần phải bàn, hơn nữa thiên phú tu luyện không hề thua kém kẻ biến thái như người lại còn được phó viện trưởng tự tay chỉ đạo, ta nghĩ thực lực của nàng chỉ sợ còn hơn Bạch Sơn một bậc, bởi vì nàng có một phong cách hành sự độc lập cùng với một dung mạo xinh đẹp, do đó, nàng ở trong học viện, đồng dạng cũng có không ít người theo đuổi, bất quá nàng có vẻ không có hứng thú quá lớn đối với nam nhân, ngược lại đối với nữ nhân lại rất yêu thích, mà lấy khí chất thiên phú của Huân Nhi, hiển nhiên cũng là đối tượng khiến nàng thêm nhỏ dãi, sự xuất hiện của người, chắc hẳn cũng khiến cho nàng đối với người ôm địch ý." *Ho nhẹ một tiếng, Nhược Lâm đạo sư hai má ửng đỏ nói.*

Nghe vậy, Tiêu Viêm sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Huân Nhi cũng đồng dạng đang mang vẻ mặt bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nói: "Nam nữ thông sát?"

Huân Nhi bắt chước bộ dáng của Tiêu Viêm, xua tay, tỏ vẻ việc này nàng cũng không có biện pháp, hai năm này, nàng cũng đã dùng đủ mọi loại biện pháp, thậm chí, vì chờ Tiêu Viêm, nàng đã bỏ qua một lần nội viện tuyển bạt tái.

"Ài đôi thủ ở khắp mọi nơi a.", Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, ngẩng đầu hướng về phía Nhược Lâm đạo sư cười nói: "Bất quá vì để Nhược Lâm đạo sư có thể tấn giai, ta sẽ tận lực tiến vào năm mươi người đứng đầu."

"Thế thì tốt, người hôm nay hãy cứ ở nơi này nghỉ ngơi trước đi, chỗ này là của ta, ngày thường Huân Nhi cùng Ngọc Nhi cũng là ở chỗ này, bắt đầu từ ngày mai, các cường giả trong kỳ tuyển bạt tái này sẽ toàn bộ hội diện, đến lúc đó, người cũng nên tìm hiểu một chút thực lực của những đôi thủ này." Nhược Lâm đạo sư đứng dậy, vung tay phân phó nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

Trong căn phòng yên lặng chập kín các giá sách, bảy tám lão nhân ngồi trên ghế trước bàn trong, trong đó, lão nhân lúc trước cùng hồng y thiếu nữ nói chuyện ở trên quảng trường, cũng có mặt ở trong này, theo hơi thở mà từng người trong bọn họ bộc lộ là có thể nhìn ra, thực lực và địa vị của bọn họ chỉ sợ không hề thấp, dù sao, lão nhân tầm thường, cũng không có tư cách được ngồi ở trong phòng họp để đưa ra quyết sách cho các sự vụ lớn nhỏ trong học viện này.

Lúc này, lão nhân được hồng y thiếu nữ gọi là phó viện trưởng, đang cầm trong tay một phần tư liệu chậm rãi mở ra, ánh mắt đảo qua mọi vòng những người xung quanh, rồi nhàn nhạt cười nói: "Chậc chậc, Tiêu Viêm này quả nhiên không đơn giản a, lấy sức lực một người chống lại Vân Lam Tông của Gia Mã đế quốc, hơn nữa ngay tại Vân Lam Tông đánh chết một gã đầu vương cường giả, cuối cùng còn thuận lợi đào thoát từ tay của một vị đầu tông cường giả, chiến tích như vậy, cho dù là những người tài năng ở trong nội viện, muốn làm được điều đó, chỉ sợ cũng có vài phần khó khăn a."

"Nga?" Nghe được những lời nói từ trong miệng lão nhân đó nói ra, vài lão giả khô héo ở xung quanh trên khuôn mặt già nua cũng hiện lên một chút kinh ngạc.

"Đây là tin tức tình bào về Tiêu Viêm, các người hãy tự mình xem đi a."

Phó viện trưởng vẫy tay bắn ra, phần tư liệu trước mặt tự động bay về phía các lão nhân ở phía dưới, ngón tay lại nhẹ nhàng gõ ở trên mặt bàn, một lúc lâu sau, mới nghe thấy thanh âm do các lão nhân sau khi xem xong phần tài liệu sợ hãi kêu lên, hấn mỉm cười nói: "Tiềm lực giá trị rất lớn, bất quá hấn cùng Vân Lam Tông đang có quan hệ rất xấu, trên cơ bản là khó có thể điều tiết

"Tiềm lực đích xác rất mạnh, hảo hảo bồi dưỡng, chỉ sợ sẽ lại là một gã cường giả đỉnh phong." Một hồi bào lão giả, nhẹ giọng nói: "Về phần Vân Lam Tông, thật không cần quá mức để ý, chỉ là một gã đầu tông, còn chưa đủ đảm lượng để đối đầu với Già Nam học viện chúng ta."

"Sau lưng Vân Lam Tông thực sự không có thế lực nào sao." Phó viện trưởng hơi hơi nhíu mày, vừa mới nói ra được một nửa, lại chợt im lặng, khuôn mặt hơi biến đổi, cuối cùng cũng không đem một ít sự tình cực kỳ bí ẩn nói ra, phát phát tay, nói: "Trước tiên hãy âm thầm quan sát Tiêu Viêm một chút, nếu thật sự hấn có giá trị để bồi dưỡng, chúng ta thực sự có thể thử một lần."

"Ân nghe vậy, mấy lão giả khác cũng không có gì dị nghị gật đầu, nhìn thấy phó viện trưởng chìm vào trầm mặc, bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, thân hình nhoáng lên, chợt quý dị biến mất ở trên ghế.

Đêm dài an tĩnh, ánh trăng nhàn nhạt dần dần hiện lên ở phía chân trời, tòa lầu các độc lập kia, ở dưới ánh trăng, có vẻ hết sức u tĩnh.

Trong đêm đen thanh vắng, một đạo bóng trắng như thiểm điện bỗng nhiên hiện ra, mũi chân điểm nhẹ lên một nhánh cây, thân thể phiêu dật bay đến bãi loạn thạch cách tòa lầu các không xa, ánh mắt bình thản, bắn thẳng đến một phòng nào đó ở trong tòa lầu các, ngân sắc đầu khí nhàn nhạt, như ẩn như hiện từ trong cơ thể hấn tản ra.

"Hưu

Chỉ trong chốc lát khi đấu khí trong cở thể bóng trắng hiện ra, ở trong lầu các, một đạo bóng đen như tia chớp bắn ra, cuối cùng lộn vài cái, vũng vàng hạ xuống trên một cự thạch cách bóng trắng không xa, chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua bạch y nam tử anh tuấn trước mặt.

Hai đạo ánh mắt chạm nhau trong đêm đen, không có một chút dấu hiệu nào báo trước, bắn ra nhưng tia lửa.

"Rời xa nàng đi." Thanh âm của nam tử áo trắng, bình thản mà mờ ảo chậm rãi truyền ra.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khẽ, hơi hơi ngừng đầu, khuôn mặt thanh tú của hắn, ở dưới ánh trăng chiếu rọi, có vẻ hết sức kiêu ngạo.

"Bằng vào ngươi?"

-----oOo-----

Chương 405: Lần đầu giao phong: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lời nói nhàn nhạt, trong bóng đêm vang vọng mãi không tan.

Bạch y nam tử ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm thanh niên có vẻ mặt kiêu ngạo kia, không thềm nói một lời, hai tay hơi xoắn lại, ngân sắc đấu khí nhàn nhạt nổi lên từ giữa lòng bàn tay, hơn nữa, từ tâm chưởng còn mơ hồ phát ra tiếng sấm trầm thấp rền vang.

"Lôi thuộc tính đấu khí?" Nghe được tiếng sấm rền vang trong ngân sắc đấu khí của bạch y thanh niên, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút kinh ngạc, không nghĩ tới tên kia, cư nhiên lại giống như nhị ca Tiêu Lệ của hắn đều có được đấu khí lôi thuộc tính hiếm thấy.

Bàn tay hắn khẽ động, đấu khí màu xanh nhạt cũng từ trong lòng bàn tay mạnh mẽ xuất ra, Tiêu Viêm sắc mặt vẫn bình thản chăm chú nhìn vào bạch y nam tử mà ban ngày hắn đã từng gặp qua, không một chút sợ hãi trước đấu khí lôi thuộc tính của hắn.

"Kẻ yếu, thì không có tư cách có được nàng!" Bạch y nam tử lạnh nhạt liếc mắt về phía Tiêu Viêm đang cứng cỏi không chịu lùi bước, cười lạnh một tiếng, mũi chân đột nhiên điểm nhẹ trên loạn thạch, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo ngân quang mơ hồ, xoẹt qua màn đêm, nhanh như một tia chớp bắn về phía Tiêu Viêm.

Trong bóng tối, bởi vì thế công sắc bén của bạch y nam tử, mà từ hư không bỗng mơ hồ vang lên một tiếng sấm vang rền.

Ngân quang trong màn đêm tối đen đang cấp tốc phóng đại, nhưng Tiêu Viêm sắc mặt vẫn bình thản như cũ, bàn tay chậm rãi nắm chặt, đầu khí màu xanh nhạt bao bọc trên nắm tay chậm rãi lưu động, tựa như một con rắn nhỏ đã uốn lượn.

"Bạch Sơn, ngươi muốn làm gì?!" Ngân quang lóe lên trong đêm tối, nhưng ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị không chút khách khí tiến hành phản kích, thì một đạo thanh âm mang theo đôi chút tức giận đột ngột vang lên, bỗng nhiên phá tan sự yên tĩnh của đêm tối.

Ngay sau đó, một đạo kim quang bạo xuất, cuối cùng ngay ở giữa không trung, ngăn chặn đạo ngân quang đang dũng mãnh tiến tới, hai loại năng lượng đột nhiên va chạm, tạo thành những cơn gió lốc năng lượng kịch liệt, đem những mảnh đá vụn ở trên mặt đất xung quanh thổi bay.

Lúc chứng kiến được điều đó, Tiêu Viêm chỉ còn biết bất đắc dĩ lắc đầu, bàn tay đang nắm chặt chậm rãi thả lỏng, ngẩng đầu nhìn bạch y nam tử sau khi bị đạo kim quang ngăn lại, liền lắc mình lui lại dừng ở một chỗ trên nhánh cây.

Thiếu nữ trường bào đạm thanh sắc. Nhanh chóng từ trên lầu đi xuống. Trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Viêm. Mà liễu nhíu lại. Bạch y nam tử trên nhánh cây khuôn mặt đang cười dần dần bởi vì giận dữ mà tái đi.

"Không có gì. Ta chỉ là muốn cùng Tiêu Viêm học đệ luận bàn một chút mà thôi." Từ lúc thanh y thiếu nữ xuất hiện. Ánh mắt của bạch y nam tử chung quy vẫn dừng tại trên người nàng. Lạnh lùng liếc liếc một cái về phía Tiêu Viêm ở bên cạnh rồi nhàn nhạt cười nói: *"Huân Nhi ngươi làm gì phải vội vã như vậy? Với bản lĩnh của Tiêu Viêm học đệ. Nếu như ngay cả một kích tùy ý của ta mà cũng ngăn không được, thì làm sao có thể có*

tư cách tham gia nội viện tuyển bạt tái chức?"

"Bạch Sơn học trưởng. Ta tôn trọng người là học trưởng. Nên vừa rồi đối với người vẫn còn một chút khách khí. Bất quá nếu như người vẫn muốn tiếp tục gây sự như vậy. Vậy thì cũng đừng trách ta không có nể mặt người." Huân Nhi tâm tình chậm rãi ổn định lại, nhưng thanh âm vẫn mang theo một chút tức giận nói.

Nghe vậy. Sắc mặt bình thản của Bạch Sơn cũng hơi biến đổi. Từ khi hắn quen biết Huân Nhi đến nay. Tuy rằng quang hệ giữa hai bên không thể nói là quá mức thân thiết. Nhưng có thể dựa theo suy nghĩ của hắn. Thì quan hệ của hai người ít nhất cũng có thể coi như là bằng hữu. Vậy mà bây giờ hắn lại nghe được Huân Nhi dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với hắn. Ngay lập tức, cho dù tâm tư hắn có thâm trầm đến như thế nào, cũng không thể đè nén được nội tâm dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ tức giận.

"Nếu như người là nam nhân. Vậy thì còn muốn đứng ở phía sau nữ nhân đến bao giờ." Chậm rãi hít sâu một hơi đem tức giận đang trào dâng trong lòng đè nén. Bạch Sơn lạnh lùng quét mắt nhìn về phía Tiêu Viêm. Cười lạnh rồi khinh thường nói.

"Bạch Sơn! Người đừng có quá đáng!" Huân Nhi khuôn mặt hơi trầm xuống. Bàn tay mềm mại nhoáng lên. Kim sắc năng lượng, cấp tốc ngưng tụ ở trong lòng bàn tay. Tên Bạch Sơn kia năm lần bảy lượt hướng Tiêu Viêm khiêu khích. Đã động chạm tới những cảm xúc ẩn dấu thật sâu trong cõi lòng của nàng.

"Tiểu ny tử, đừng có đàn mặt ra như thế, việc này, hãy để cho nam nhân chúng ta tự giải quyết đi." Một bàn tay bỗng vươn ra, nắm lấy cổ tay của Huân Nhi, nàng quay lại, lại thấy khuôn mặt Tiêu Viêm đang mang theo nụ cười nhàn nhạt, với sự hiểu biết của nàng đối với Tiêu Viêm, một khi hắn đã quyết định thì nàng muốn ngăn cản cũng không được, chỉ còn biết gật đầu, từng bước lui lại phía sau.

"Người thật sự muốn đánh?" Tiêu Viêm từng bước tiến lên phía trước, xoay xoay cổ, ngược lên nhìn Bạch Sơn đang ở trên nhánh cây, cười khẽ hỏi.

"Nếu như người đã muốn, thì ta cũng không có ý kiến." Bạch Sơn khoát tay, ngữ khí lạnh lùng nói.

Vừa nhìn thấy Huân Nhi bình thường vẫn luôn duy trì khoảng cách với mình, thế nhưng đối với Tiêu Viêm lại ngoan ngoãn nghe lời, cho dù hắn bình thường là một người trầm ổn, cũng không nhịn được trong lòng dâng lên một trận tà hỏa. Với bộ dáng, thực lực, thiên phú tu luyện của hắn, chẳng lẽ không thể so sánh được với cái tên Tiêu Viêm đang đứng ở trước mặt này sao? Vì cái gì mà nàng vẫn luôn hờ hững với hắn?

"Ta có ý kiến!"

Một tiếng quát lạnh bỗng dung từ trên lầu truyền ra, thân ảnh của Nhược Lâm chợt hiện ra, mang theo vẻ mặt khó coi nhìn về phía Bạch Sơn, trầm giọng nói: *"Bạch Sơn đồng học, người làm như vậy, chính là vi phạm quy củ của học viện, nếu như người thực sự muốn khiêu chiến, thì hãy chờ đến lúc thượng đài trong tuyển bạt tái mà ganh đua cao thấp, nửa đêm nửa hôm tiếm hành đến đây gây sự, hành động đó không chỉ là muốn gây sự, mà còn là hành vi của một kẻ chỉ biết suy nghĩ một cách thiếu cận."*

Nhìn thấy ngay cả Nhược Lâm đạo sư cũng bị kinh động mà xuất hiện, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hiểu rằng buổi tối hôm nay chỉ sợ là muốn đánh cũng không được, hắn liền đem đấu khí thu hồi vào trong cơ thể, rồi kéo tay Huân Nhi, xoay người chậm rãi đi về phía lầu các.

"Tiêu Viêm, hy vọng người sẽ không bị đào thải ở trong tuyển bạt đại tái lần này, kẻ yếu, thì không có quyền lợi đạt được bất cứ điều gì, đến lúc đó, cũng hy vọng người đừng có tiếp tục trốn tránh ở đằng sau nữ nhân nữa, nam nhân mà Huân Nhi lựa chọn, sẽ không phải là cái loại chuyên núp váy đàn bà chứ?"

Nhìn bóng dáng hai người Tiêu Viêm đang rời đi, Bạch Sơn nhàn nhạt nói.

"Hừ!"

Một tiếng xé gió chợt vang lên, một đạo kinh khí xoẹt qua trong màn đêm, hung hăng hung hăng hướng khuôn mặt của Bạch Sơn đánh tới.

Nhận thấy được luồng kinh khí đang hướng hắn xé gió mà tới, đôi mắt Bạch Sơn lóe lên hàn quang, bàn tay phát nhẹ, bắn ra một luồng ngân quang, cuối cùng va chạm với luồng kinh phong đang xé gió mà tới kia, đem vật trong đó chấn thành một đoàn bột phấn, định nhãn nhìn lại,

nguyên lai vật xé gió mà đến kia, lại chỉ là một khối đá vụn.

"Không cần thiết phải lăm mồm lăm miệng giống nữ nhân như vậy, người chính là Bạch Sơn phải không? Xem ra kẻ được gọi là nhân vật phong vân, cũng chỉ có vậy, chỉ là một kẻ chuyên đi tranh giành tình cảm ma thôi, nhưng hiện tại người cũng không cần phải sử dụng miệng lưỡi đâm chọc người khác như vậy đâu, hẹn gặp lại tại tuyển bạt tái a." giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng của Tiêu Viêm, chậm rãi vang lên.

"Nếu như là người bại, thì nàg?" Bạch Sơn cười lạnh.

"Người có đúng là Bạch Sơn thật không, sao lại có thể ngu ngốc đến vậy?" Tiêu Viêm đang sắp vào đến cửa cước bộ bỗng nhiên dừng lại một chút, quay đầu lại, ánh mắt mang theo một tia thương hại nhìn thoáng qua sắc mặt đang xanh mét của Bạch Sơn, sau đó lắc lắc đầu, vừa cười vừa kéo Huân Nhi đi vào trong lầu.

"Ài, người hãy về đi." Nhược Lâm đạo sư nghiêm mặt nhìn khuôn mặt đang xanh mét của Bạch Sơn, nhin không được hít sâu một hơi, tên này bình thường là một người cực kỳ trầm ổn, tại sao hôm nay ở trước mặt Tiêu Viêm, lại có thể trở lên bốc đồng như vậy? Xem ra ý niệm trong đầu của hắn đối với Huân Nhi đúng là rất sâu đậm a, nếu không thì, cũng đã không làm ra cái loại hành động rối loạn đến như vậy.

Nói xong lời này, Nhược Lâm đạo sư cũng xoay người tiến vào trong lầu, hiện trường hiện giờ chỉ còn Bạch Sơn lưu lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh đang đứng ở trên nhánh cây, hứng chịu những cơn gió lạnh của nửa đêm thổi qua.

Đứng ở đó một lúc, Bạch Sơn hít sâu một ngụm không khí lạnh lẽo, bàn tay chậm rãi nắm chặt, lăm bầm nói: *"Không nghĩ tới vì nàg, có thể làm cho mình loạn động thành cái bộ dáng này a, cho nên nàg nhất định phải là của ta a, cái tên Tiêu Viêm kia ta sẽ ở trong tuyển bạt tái đánh bại hắn, đến lúc đó nữ nhân mà Bạch Sơn ta nhìn trúng có thể chạy trốn được sao? Hơn nữa, nàg vĩ đại đến như vậy, thì cái tên Tiêu Viêm kia, có tư cách gì để xứng với nàg chứ?"*

Nói xong, sắc mặt Bạch Sơn lúc này mới dần dần bình ổn lại, lạnh lùng liếc mắt một cái về phía lầu các, mũi chân chợt điểm nhẹ lên nhánh cây, thân thể nhẹ nhàng bay xuống, chỉ sau vài lần chớp động, đã biến mất

trong bóng tối của màn đêm.

Bên cửa sổ trên lầu, Tiêu Viêm nhìn theo bóng trắng đang dần dần rời xa kia, đôi mắt híp lại, lóe lên một luồng lãnh ý rồi biến mất, hắn xoay người lại nhìn Huân Nhi đang ở phía sau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "*Tiểu Ny tử, hai năm qua ngươi có khỏe không?*"

"*Án.*" Bàn tay mềm mại của Huân Nhi đang nắm bàn tay của Tiêu Viêm, nàng ôn nhu gật đầu.

Đưa Huân Nhi ngồi xuống trước cửa, Tiêu Viêm ngửa đầu ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời, rồi bỗng nhiên cười khẽ nói: "*Muốn biết những chuyện ta đã trải qua trong hai năm vừa rồi sao?*"

"*Án.*" Huân Nhi lại ôn nhu gật đầu, làm cho bàn tay của Tiêu Viêm đang được nàng nắm lại, bỗng cảm thụ được một cỗ ấm áp nhàn nhạt.

Tiêu Viêm một tay chậm rãi vuốt ve mái tóc đen tuyền dài đến tận thắt lưng của Huân Nhi, thoáng yên lặng một chút, rồi mới đem những sự tình đã phát sinh, từ lúc hắn rời đi khỏi Ô Thản Thành, nhất nhất nói ra, đương nhiên, một số chuyện tình cần tuyệt đối giữ bí mật như dị hỏa và sự việc liên quan với một ít nữ tử khác, hắn cũng lựa chọn hàm hồ mà bỏ qua.

Rời khỏi Ô Thản Thành, sau đó tiến vào Ma Thú sơn mạch, xông vào sa mạc, đại náo Mặc gia, tiến vào đế đô, Luyện dược sư đại hội đem tài năng trấn áp quần hùng, lên Vân Lam Tông, đả bại Nạp Lan Yên Nhiên, lấy sức lực một người chống lại toàn bộ Vân Lam Tông, đánh chết đấu vương cường giả, cuối cùng chạy trốn từ trên tay của một đấu tông cường giả từng sự kiện hắn kể đều là một hồi kinh tâm động phách, mỗi sự kiện đều làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, mặc dù Tiêu Viêm dùng một giọng nói khàn khàn bình thản kể ra, nhưng mà lời nói của hắn tuy rằng bình thản, vẫn có thể cảm nhận được đủ loại hiểm cảnh ở trong đó, vẫn có thể khiến cho người nghe có một loại cảm giác nội tâm bỗng nhiên thất lại.

Bên cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt chậm rãi chiếu vào, chiếu rọi trên người đôi nam nữ, như vì bọn họ mà phủ thêm một tầng ngân sa mỏng manh.

Sau khi Tiêu Viêm kể xong một hồi lâu, Huân Nhi vẫn lâm vào sự trầm tư, đầu nàng nhẹ nhàng dựa vào vai Tiêu Viêm, cho dù đại bộ phận chuyện tình của Tiêu Viêm nàng đã sớm được biết từ trước, nhưng hôm nay được

nghe Tiêu Viêm kể lại, nội tâm của nàng vẫn xuất hiện một loại cảm giác đầy kích động, hai năm vừa qua, hẳn thực sự cũng rất khổ cực a.

"Tiêu Viêm ca ca, chờ khi ngươi trở lại Gia Mã đế quốc, ta tin tưởng, Vân Lam Tông sẽ không thể tiếp tục ngăn cản bước tiến của ngươi nữa." Một lúc lâu sau, Huân Nhi mới mỉm cười ôn nhu nói.

Tiêu Viêm chỉ cười một cách ảm đạm, rồi tiếp tục ngẩn đầu lên ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ở vách tường phía sau cách hai người không xa, Nhược Lâm đạo sư đang dựa lưng vào vách tường, bộ ngực đầy đặn chậm rãi phập phồng, vẻ mặt rung động.

-----oOo-----

Chương 406: Khó bề phân biệt: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Không nghĩ tới Vân Lam Tông vẫn còn một tên Vân Sơn còn sống ngoài dự liệu của ta a." Sắc mặt của Tiêu Viêm theo những lời trong miệng nhàn nhạt nói mà biến hóa, hồi lâu sau, Huân Nhi mày liễu nhíu lại, trong con ngươi như thu thủy của nàng, xẹt qua một chút lãnh ý, nhẹ giọng nói.

"Đích thực là phiên toái."

Tiêu Viêm cũng đành khẽ thở dài một hơi, nếu không phải là tại vì có Vân Sơn tồn tại, Vân Lam Tông cơ bản là không có khả năng đem hắn đuổi giết suốt một đường từ lúc hắn rời khỏi Vân Lam Tông đến lúc hắn rời khỏi Gia Mã đế quốc.

Tiêu Viêm khước mắt hơi liếc một cái về phía góc tường hắc ám ở phía sau, nghe được ở nơi đó truyền ra tiếng bước chân rất nhỏ đang dần dần rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn Huân Nhi, sắc mặt ngưng trọng nói: *"Huân Nhi, có một chuyện, ta cần ngươi nói rõ cho ta, bởi vì chuyện này phi thường trọng yếu!"*

"Nga?" Nghe vậy, Huân Nhi ngẩn ra, nhìn thấy vẻ mặt thật sự ngưng trọng

của Tiêu Viêm, lập tức khẽ gật đầu, nói: *"Tiêu Viêm ca ca muốn biết chuyện gì, nếu là chuyện Huân Nhi cũng biết, tự nhiên sẽ không dám giấu diếm."*

"Sau lần đầu tiên thuận lợi rời khỏi Vân Lam Tông, ta đã lo lắng Vân Lam Tông sẽ đem lửa giận trút xuống Tiêu gia, mà sự thật, cũng đích xác là như thế, khi ta trở lại Ô Thần Thành, Tiêu gia đã bị vị đại trưởng lão kia của Vân Lam Tông trả thù." Thanh âm của Tiêu Viêm, lúc này hơi có chút âm lãnh.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Huân Nhi sắc mặt biến đổi, đôi mày liễu dựng thẳng, trong con ngươi tràn ngập tức giận: *"Vân Lam Tông này không khỏi có điểm quá to gan a? Gia tộc có bị tổn thất nghiêm trọng không?"*

"Có chút tổn thất, nhưng cũng không tính là thực sự nghiêm trọng, bất quá, phụ thân của ta lại bị ba vị trưởng lão của Vân Lam Tông đuổi giết ra khỏi Ô Thần Thành, từ đó trở đi không rõ tung tích." Thanh âm của Tiêu Viêm tuy rằng cực kỳ bình thản nhưng hai bàn tay đang run rẩy đã làm bại lộ nội tâm đang kịch liệt tức giận của hắn.

"Không rõ tung tích?" Huân Nhi đầu tiên sửng sốt, sau đó sắc mặt cũng dần dần trở nên âm trầm, nàng phi thường rõ ràng địa vị của Tiêu Chiến ở trong lòng Tiêu Viêm, bởi vậy, nàng cuối cùng cũng giật mình hiểu ra, vì lý do gì mà Tiêu Viêm sau khi thuận lợi ly khai Vân Lam Tông, thế nhưng sau đó lại còn có thể một lần nữa mạo hiểm xông lên Vân Lam Tông. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tiêu Chiến thúc thúc hắn là đang bị Vân Lam Tông giữ trong tay a?" Huân Nhi trầm ngâm nói.

"Không có." Tiêu Viêm nhìn thẳng về phía Huân Nhi. Lắc đầu. Thấp giọng nói:

"Đại trưởng lão của Vân Lam Tông đuổi giết phụ thân ta, đã bị ta giết chết. Nhưng hắn nói. Khi hắn đang trên đường đuổi theo phụ thân, thì phụ thân đột nhiên quý dị tiêu thất."

"Tiêu thất?"

"Đúng vậy. Chính là ở ngay dưới mí mắt của Đại trưởng lão Vân Lam Tông đột ngột tiêu thất." *Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Huân Nhi, chậm rãi nói: "Theo dự đoán của ta. Phụ thân chỉ sợ không phải là tự dung tiêu thất. Mà là bị thân bí cường giả bắt đi!"*

"Thân bí cường giả?" *Nghe vậy. Huân Nhi đôi mày liễu càng thêm nhiều chột. Ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm, nói: "Vậy thì Tiêu Viêm ca ca muốn hỏi Huân Nhi cái gì?"*

"Huân Nhi ta biết. Người phải là người của Tiêu gia. Ta cũng không biết thế lực sau lưng người đến tột cùng có liên quan gì với Tiêu gia. Ta chỉ biết là bối cảnh của người cũng cực kỳ khổng lồ. Cho nên ta đoán. Việc phụ thân biến mất. Có lẽ có chút quan hệ với thế lực ở sau lưng người. Ta tin tưởng người. Chuyện này cùng người không có quan hệ gì. Ta chỉ muốn biết chút tung tích của phụ thân, muốn biết xem liệu người có được an toàn hay không. Nếu không, cuộc sống hàng ngày của ta sẽ khó có thể yên bình." *Tiêu Viêm cầm bàn tay nhỏ nhắn của Huân Nhi. Trầm giọng nói.*

Những lời của Tiêu Viêm. Làm cho khuôn mặt của Huân Nhi hơi chút biến đổi. Một lúc lâu sau. Nàng mới lắc lắc đầu. Cực kỳ bình tĩnh nói: "Không phải. Nhất định không phải là bọn họ động tay động chân. Bọn họ cùng Tiêu gia lúc trước đã có quy định. Cho nên tuyệt đối sẽ không làm ra cái cử chỉ mạnh mẽ bắt người đi như vậy! Lực ước thúc của loại quy định này. Không hề đơn giản như người tưởng tượng đâu. Cho nên, cho dù trong bọn họ có người đưa ra ý kiến muốn làm như vậy. Cũng sẽ bị phản đối kịch liệt. Còn nữa, nếu đã có thể thân không biết quỷ không hay ở trước mặt một gã đầu vương cường giả đem Tiêu Chiến bắt đi. Thực lực của người ra tay ít nhất cũng phải ở vào cấp bậc đầu hoàng. Nhưng trong đoạn thời gian này. Ta lại không hề nhận được một tin tức liên quan nào."

"Không phải? Tiêu gia ngoại trừ ta ra, thì chưa từng có ai có khả năng tiếp xúc với cường giả cấp bậc đầu hoàng, những cường giả khác tự dung mạo danh kỳ diệu bắt đi phụ thân ta thì có tác dụng gì? Chỉ có thế lực sau lưng người, mới có một ít liên hệ với Tiêu gia mà ta không biết, đồng thời, bọn họ cũng có đủ thực lực để thực hiện hành động này!" *Suy đoán trong lòng bị Huân Nhi phủ định, Tiêu Viêm đang nắm chặt bàn tay của Huân Nhi trong giây lát dùng sức rất nhiều, thanh âm cũng lộ ra một chút giận dữ.*

"Tiêu Viêm ca ca, Huân Nhi thực sự không có lừa người, thế lực sau lưng

ta đích xác cùng Tiêu gia có liên hệ, duyên cớ trong đó, lúc này muốn nói cũng không thể nói được, ngược lại nếu bây giờ mà biết đối với người cũng không tốt, bất quá về việc Tiêu Chiến thúc thúc, ta dám khẳng định với người, không phải là do bọn hắn gây nên!" *Nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng giận dữ, sắc mặt nguyên bản bình tĩnh của Huân Nhi nhất thời tan rã, nhin không được có chút ủy khuất nói.*

Nhìn khuôn mặt ủy khuất của Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng dần dần hồi phục một ít thanh tỉnh, đôi tay đang dùng sức nắm chặt, cũng dần dần thả lỏng, lẩm bẩm nói: "Xem ra trong Tiêu gia, còn có một ít bí mật mà ta không biết a, được rồi, người đã không muốn nói, thì ta cũng không miễn cưỡng người, nếu thực sự đúng như lời người nói, thực sự không phải là do thế lực đứng sau lưng người gây lên, vậy thì chỉ sợ Vân Lam Tông có điểm quỷ dị, có vẻ không đơn giản như ta nghĩ."

"Tốt lắm, người hãy đi trước nghỉ ngơi đi a, ngày mai còn phải tham dự tuyển bạt tái, về chuyện của phụ thân, trước mắt tạm thời bỏ qua một bên, tuy rằng hiện giờ không thể rõ ràng tình trạng của hắn, nhưng ít nhất tính mạng của hắn cũng không bị nguy hiểm, ài, ta phải mau chóng đề thăng thực lực a, nếu không, cho dù sau này có biết được tung tích của phụ thân, chỉ sợ cũng không có thực lực mà đem phụ thân đoạt lại." *Tiêu Viêm quay đầu nhìn Huân Nhi cười cười, vỗ vỗ đầu nàng, an ủi.*

"Ta sẽ hỗ trợ người điều tra việc này, nếu có manh mối, ta sẽ lập tức báo cho người biết."

Huân Nhi gật đầu, bàn tay mềm mại bỗng nhiên nắm chặt, đôi mắt sáng ngời nhìn Tiêu Viêm, có chút không yên tâm nói: "Tiêu Viêm ca ca, người sẽ không trách Huân Nhi vì không chịu nói cho người biết thế lực sau lưng ta cùng Tiêu gia có quan hệ gì chứ?"

"Người sẽ hại ta sao?" *Tiêu Viêm cười cười, xoa đầu Huân Nhi, hỏi ngược lại*

Trong lòng nao nao, khuôn mặt Huân Nhi hiện lên vẻ tươi cười, khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Sẽ không"

"Cho nên, ta tin tưởng người, cũng muộn rồi, hãy đi nghỉ ngơi sớm một chút đi a." *Tiêu Viêm vươn tay, đem thân thể mềm mại không xương của Huân Nhi ôm vào trong lòng một lúc, sau đó chọt buông ra, hướng nàng*

phát tay, sau đó hần xoay người hướng phòng mình bước đi.

"Ân." Nhìn theo bóng dáng Tiêu Viêm biến mất ở cửa phòng, Huân Nhi khẽ gật đầu, thoáng trầm ngâm một lúc, xoay người bước nhanh về phía gian phòng của mình, sau khi đem cửa phòng đóng kín, cánh tay khẽ vung lên, một luồng kim quang bắn về một góc của căn phòng, nhất thời một đạo bóng ma âm u hiện ra sau đó vạn vẹo hóa thành một bóng người tối đen, đang quỳ một gối hướng về phía Huân Nhi.

"Ngày mai bảo Lăng Sư đến ngọn núi ở phía sau học viện, mặt khác, phái người tìm hiểu một chút trong đoạn thời gian vừa qua, trong Gia Mã đế quốc có tung tích thân bí cường giả nào hay không, còn nữa, ta cần tất cả các tin tức tình báo về Vân Lam Tông!" Liếc nhìn bóng đen, Huân Nhi khuôn mặt lạnh lẽo, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng phân phó.

"Vâng, tiểu thư." Nghe được mệnh lệnh của Huân Nhi, bóng đen không hề phát ra một thanh âm phản kháng, cúi đầu sau đó một âm thanh vang lên, thân hình nhoáng lên một cái, lại một lần nữa biến thành bóng ma dung nhập vào trong bóng tối, cuối cùng hoàn toàn tiêu thất

Nhìn bóng đen kia biến mất, Huân Nhi lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, thanh âm thì thào, quanh quẩn ở trong phòng: "Chết tiệt, đến tột cùng là ai đã hạ thủ? Dám động chạm đến Tiêu Chiến thúc thúc."

Hôm sau, khi mặt trời âm áp chậm rãi mọc lên ở phía chân trời, báo hiệu một ngày mới lại tới, học viện đang chìm vào im lặng, rốt cuộc lại một lần nữa lại tràn ngập sức sống, vô số nam nữ thanh xuân dào dạt, từ khắp mọi nơi trong học viện không ngừng lục tục đi ra, đích đến của bọn họ chính là đại quảng trường ở phía trung tâm của học viện

Trong hai ngày nội viện tuyển bạt tái này, cơ hồ chính là một trong những sự kiện trọng đại nhất trong một năm của Già Nam học viện, có thể có tư cách tham gia tuyển bạt tái, không có ai không phải là loại người nổi tiếng trong các ban, trong lúc xem bọn họ cực lực tranh đấu, có thể thu được thu được rất nhiều điều bổ ích, hơn nữa, tuyển bạt tái năm nay, còn có Huân Nhi, Bạch Sơn, cùng với hồng y thiếu nữ cùng đồng dạng là nhân vật phong vân của học viện kia tham gia thi đấu, ba người bọn họ, cũng đủ để thu hút hơn nửa ánh mắt của khán giả.

Đương nhiên, ngoài ba người này ra, một số nhân vật đứng đầu trong lớp

thanh niên của Già Nam học viện hiển nhiên cũng có mặt, mà trong số này, kẻ mới đến Tiêu Viêm, lại có thể dùng thủ đoạn lôi đình đánh bại đối thủ, tự nhiên chính là kẻ được nhiều người chú mục nhất, hơn nữa, hắn lại còn có quan hệ vô cùng thân thiết như vậy với Huân Nhi, người được coi là tiên nữ trong lòng của vô số nam đệ tử trong học viện, càng làm cho vô số người nghiên răng nghiên lợi muốn đợi để nhìn xem hắn bị xấu mặt.

Sau khi ở trong lầu đơn giản rửa qua mặt một lần, Tiêu Viêm cùng với Nhược Lâm đạo sư, Huân Nhi, Tiêu Ngọc ba người rời khỏi lầu các, sau đó một đường hướng về phía quảng trường mà đi

Hiện tại hắn chính là nhân vật được mọi người tập trung bàn luận trong học viện, nên dọc theo đường đi, hai bên đường vô số những ánh mắt ẩn chứa đủ loại cảm xúc không ngừng bắn tới, khiến cho Tiêu Viêm da đầu run lên, mà Huân Nhi ở một bên nhìn thấy thần sắc bất đắc dĩ của hắn, cũng nhịn không được cười khẽ, nụ cười thanh nhã của nàng, trực tiếp khiến cho hai bên đường, vang lên một loạt những thanh âm nuốt nước miếng.

Ở dưới những ánh mắt tập trung nhìn chăm chú, đoàn người của Tiêu Viêm cố gắng tiến nhanh về phía trung tâm quảng trường đang tấp nập, sau đó hướng về phía ghé đã được quy định đi đến.

Có Huân Nhi và Tiêu Viêm hai nhân vật cực kỳ hấp dẫn những ánh mắt, nên những ánh mắt xung quanh, tự nhiên cũng đều tập trung tại nơi này.

Sau khi ngồi xuống trên ghé quy định, Tiêu Viêm đang cùng Huân Nhi nói chuyện lòng mày bỗng nhiên nhướng lên, có chút cảm ứng mà ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía khán đài đối diện, ở một vị trí thật tốt trên khán đài đó, Bạch Sơn một thân bạch y, đang khoanh tay đứng nhìn, thấy được ánh mắt Tiêu Viêm quét qua, miệng hắn nhàn nhạt nhếch lên một nụ cười lạnh, bàn tay giơ lên trước mặt, ngón tay hướng Tiêu Viêm làm ra một động tác cực kỳ khiêu khích.

Đôi mắt híp lại nhìn Bạch Sơn kia một thân bạch y, có vẻ ra dáng ngọc thụ lâm phong, cực kỳ đẹp trai, Tiêu Viêm cười nhạt, đôi mắt đen láy hạ xuống, trong mắt hiện lên một luồng hàn ý, hắn chưa bao giờ tự xưng mình là người tốt, nếu đối phương đã năm lần bảy lượt khiêu chiến, vậy thì, đành chiều theo ý hắn a.

-----oOo-----

Chương 407: Kinh địch: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đem ánh mắt đang nhìn vào Bạch Sơn ở phía đối diện thu hồi, Tiêu Viêm lại một lần nữa đem ánh mắt đảo qua bốn phía quảng trường, tại một vị trí ở trung tâm quảng trường, có một dãy ghế có tầm nhìn tốt nhất, tại đây trên dãy ghế, vẹn vẹn chỉ có bốn lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi, tuy rằng bốn người này khí tức so với những lão nhân bình thường không có gì khác nhau, bất quá trong tầm mắt của Tiêu Viêm, lại dừng lại trên người bọn họ đầu tiên, người khác có lẽ không cảm giác được cái gì từ bọn họ, chỉ có hấn do linh hồn cảm giác lực xuất chúng, có thể mơ hồ nhận thấy không gian xung quanh bốn lão nhân này mơ hồ dao động, loại không gian dao động này, chỉ có thể là do đấu khí cường đại trong cơ thể đã đến mức cực hạn, mới có thể cùng không gian ngoại giới sinh ra cộng minh.

Trong số những cường giả mà Tiêu Viêm có thể nhận thức, cho dù có là Hải Ba Đông, cũng không thể đạt tới loại tình trạng này được, chỉ có người đã sắp vượt ra khỏi cấp bậc Đấu Hoàng như Gia Hình Thiê hoặc Đấu Tông cường giả như Vân Sơn, mới có thể đạt tới.

Trong lúc Tiêu Viêm đang đánh giá bốn lão nhân quần áo có chút mộc mạc này, thì bốn người bỗng nhiên đều có cảm ứng, ánh mắt mờ mịt chợt nhắc lên, đôi mắt đục ngầu trực tiếp tiếp xúc với ánh mắt của Tiêu Viêm, chỉ vừa mới đối diện, đôi mắt Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy một trận đau đớn, trong cơ thể đấu khí vận chuyển, cuối cùng hóa thành một luồng thanh sắc hỏa diễm từ con ngươi đen thẫm của hấn thoát bắn ra, đem cỗ cảm giác đau đớn kia, dần dần giảm thiểu, trong lòng hấn cực kỳ chấn động, vội thu lại ánh mắt.

"Di?" Khi thấy được ở trong đôi mắt Tiêu Viêm lặng yên hiện ra một luồng thanh sắc hỏa diễm, bốn lão nhân đang ngồi trên ghế kia, đều không hện mà cùng cúi đầu phát ra một đạo thanh âm tràn ngập kinh dị, ba người trong đó nhìn nhau liếc mắt một cái, mở miệng nói: "*Đấu khí thật kỳ dị, quả thực giống như một ngọn lửa nóng cháy và linh động.*"

"Loại đấu khí như thế này, chính là loại hỏa diễm dùng để luyện đan được

tốt nhất, Tiêu Viêm này nếu như không trở thành Luyện dược sư, thì đúng là một tổn thất cực lớn." Lão giả ngồi trên chiếc ghế cuối cùng bên trái trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, chậm rãi nói.

"Ha hả, hỏa lão nhân, nghe nói Tiêu Viêm này từng đoạt được quán quân trong Luyện dược sư đại hội của Gia Mã đế quốc đó nha, thiên phú luyện dược thực sự không kém, nếu như có thể tiến vào luyện dược hệ của người, thì chỉ sợ thành tựu ngày sau của hắn có thể làm người khác liú lười đó." Một lão giả áo bào tro ngồi ở giữa, mỉm cười nói.

"Án, mới mười tám tuổi đã có được thành tựu phi phàm như vậy, quả là một nhân tài tiềm năng a, bất quá ta nghĩ hắn cũng đã có sự phụ của mình a, nói cách khác, nếu chỉ dựa vào thiên phú không thôi thì thực sự hắn không có khả năng với niên kỷ như vậy có thể đạt tới tình trạng này được." Lão giả được xưng là hỏa lão nhân, gật gật đầu nói.

"Cho dù hắn đã có sự phụ, thì sự khác biệt giữa lão sư tư nhân và lão sư của học viện, chính là một trời một vực a, hơn nữa luyện dược hệ của Già Nam học viện đã được sáng lập nhiều năm như vậy, nếu như hắn có thể có đủ điều kiện để tiến vào đó tu tập thì ưu đãi của hắn cũng nhiều hơn, dù sao mặc kệ lão sư của hắn có uyên bác đến thế nào, thì cũng không thể so sánh với luyện dược hệ đã được truyền thừa nhiều năm như vậy phải ko?"

"Luyện dược hệ hoàn toàn độc lập với nội viện và ngoại viện. Ngoài ra, cũng không hề có xung đột quá lớn với cả hai, nếu như Tiêu Viêm này có hứng thú qua luyện dược hệ, ta cũng không phải lo lắng tìm kiếm một đệ tử ưu tú nữa." Hỏa lão nhân liếc mắt về phía Tiêu Viêm ở xa xa, nhàn nhạt nói.

"Trong số bốn vị kia. Ba vị bên trái. Chính là phó viện trưởng của ngoại viện cùng với hai vị nguyên lão có danh vọng cực cao ở ngoại viện, có được quyền lực rất lớn. Hơn nữa thực lực của mỗi người cũng đều ở vào cấp độ Đấu hoàng đỉnh phong." Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Viêm. Nhược Lâm đạo sư ở bên cạnh thấp giọng giải thích: *"Mà vị lão giả trầm mặc ít nói ở ngoài cùng bên phải. Chính là hệ trưởng của luyện dược hệ. Trong tay chưởng quản mộ số lớn Luyện dược sư. Bởi vì luyện dược sư trên đại lục có địa vị đặc thù. Cho nên, luyện dược sư hệ hoàn toàn độc lập với nội viện và ngoại viện. Không có bất luận kẻ nào có thể nhúng tay vào công việc của bọn họ. Cho dù người đó có là phó viện trưởng cũng không được."*

"*Luyện đực hệ?*" Nghe được cái tên này. Tiêu Viêm trong lòng thoáng động. Cái đực gọi là luyện đực hệ này chỉ sở cũng có cùng một loại hình thức như Luyện đực sư công hội a?

"Trong ngoại viện thế lực phân bố cũng có chút hỗn loạn. Tuy rằng ta biết người đang ẩn giấu thực lực cường đại. Bất quá người hãy cẩn thận với hai phe thế lực này. Một phe là học viện chấp pháp đội. Nơi đó cường giả như mây. Hơn nữa do chức vụ đặc thù nên bọn họ cơ hồ có đặc quyền tự ý bắt người. Đắc tội với bọn họ. Là cực kỳ phiền toái. Tử Linh thụ mà năm đó trong tràng huyết đấu của Già Nam học viện và Hắc Vực khiến cho người ta sồn tóc gáy. Chính là một loại thủ đoạn khác của bọn họ. Phe còn lại chính là luyện đực hệ kia. Dù sao mặc kệ như thế nào. Luyện đực sư mặc kệ ở đâu. Đều có thể có đực địa vị cực kỳ đặc thù." Nhược Lâm đạo sư thở dài một hơi. Trong giọng nói có chút âm mộ. Tùy tiện một vị nhị phẩm Luyện đực sư trong luyện đực hệ kia cũng có đãi ngộ vượt xa một hoàng giai đạo sư như nàng.

"*Án.*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Đem những thế lực trong học viện nhớ kỹ ở trong lòng.

"*Mặt khác. Trong lần nội viện tuyển bạt tái này. Tuy rằng ngày hôm qua ta chỉ vẽ vẽ yêu cầu người tiến vào trong số năm mươi người đứng đầu. Bất quá ta nghĩ rằng. Với thực lực chân chính của người. Có lẽ có thể đủ khả năng tiến vào năm người đứng đầu.*" Nhược Lâm đạo sư mỉm cười nhìn Tiêu Viêm. Nàng cũng không có ý muốn giấu diếm chuyện mình đêm qua đã không cẩn thận nghe thấy toàn bộ sự tình của Tiêu Viêm.

"*Không phải đều giống nhau sao?*" Tiêu Viêm cười cười nói.

"*Không phải giống nhau đâu, nếu như có thể trong tuyển bạt tái tiến vào năm người đứng đầu, như vậy thì người sẽ có tư cách tiến nhập Tàng thư các.*"

Huân Nhi nghe được lời của hắn, mỉm cười nói

"*Tàng thư các? Nơi đó có cái gì hấp dẫn vậy?*" Tiêu Viêm ngẩn ra, nói.

"*Ta chỉ có thể nói, phàm là học viên tham gia tuyển bạt tái, chỉ sợ có hơn một nửa số học viên, bởi vì chủ ý muốn tiến vào Tàng thư các mà tham*

gia, trong số đó, cũng có đám người Huân Nhi vào Bạch Sơn đó." Huân Nhi ngồi ở bên cạnh Tiêu Viêm, hơi thở như lan, bộ dáng ôn nhu cười dài, làm cho những ánh mắt ở xung quanh đang chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm, đột ngột trở lên nóng rực hơn rất nhiều.

"Tàng thư các là cấm địa của ngoại viện Già Nam học viện, phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, bình thường ngoại trừ một số ít người có thể đếm được trên đầu ngón tay là có được tư cách tiến vào, còn lại phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái đóng cửa. Chỉ có hàng năm sau khi kết thúc tuyển bạt tái, mới có thể mở ra trong một thời gian ngắn." Huân Nhi ôn nhu nói: "Nếu là người may mắn, chỉ sợ có thể ở trong đó kiếm được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng."

"Nga?" Tiêu Viêm nhướn mày, với bối cảnh của Huân Nhi, mà còn có vài phần ý niệm với Tàng thư các thần bí kia, xem ra một số thứ ở trong đó, sẽ không làm cho người ta thất vọng a. Trong lòng nghĩ như vậy, hắn khẽ gật đầu, trong lòng cũng có vài phần hứng thú, cười nói: "Một khi đã như vậy, ta đây cũng sẽ cố hết sức a, bất quá ta báo trước, đừng có kỳ vọng quá lớn vào ta, dù sao tại Già Nam học viện này cao thủ cũng không ít a."

"Với thực lực của ngươi, ta nghĩ điều đó không phải là vấn đề quá lớn, trong tuyển bạt tái lần này, người mà ngươi cần phải chú ý, vắn vắn chỉ có năm người." Nhược Lâm đạo sư cười nói, trong tiếng cười mang theo một chút sợ hãi than: "Người thứ nhất, chính là tiểu yêu nữ kia, thiên phú tu luyện của nàng so với ngươi không kém hơn chút nào, hơn nữa đi theo bên cạnh cường giả như phó viện trưởng nhiều năm như vậy, mưa dầm thấm lâu, khiến cho kiến thức của nàng viển siêu những đồng bạn cùng lứa tuổi, cấp bậc công pháp đấu kỹ mà nàng tu luyện, đều là những công pháp khiến cho người khác mơ ước, hơn nữa tính cách của nàng quái dị, mềm rắn đều không chịu, tính cách quả thực đúng là của một Tiểu ma nữ a, bất quá cũng may là nàng đối với nam nhân không có nhiều hứng thú, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng bị nàng cuốn lấy, đương nhiên lấy quan hệ của ngươi với Huân Nhi, nàng không chừng sẽ giận cá chém thớt mà nhắm vào ngươi đó."

"Người thứ hai, chính là Bạch Sơn hôm qua ngươi đã được gặp, là nhân vật phong vân đứng đầu trong hai năm nay của học viện, thực lực của hắn cũng cực kỳ mạnh mẽ, còn kẻ địch mạnh mẽ thứ ba mà ngươi cần chú ý, thật ra ngươi cũng chưa từng gặp qua hắn, bất quá tên đó, lại là người

thuộc "Chấp pháp đội" mà lúc trước ta đã nói qua, hơn nữa địa vị của hắn ở trong đó cũng không thấp, được đương nhiệm đại thủ lĩnh của chấp pháp đội rất là tín nhiệm, hơn nữa bởi vì hắn là một cô nhi, chỉ sợ sẽ thường xuyên ở lại trong học viện, cho nên, ngày sau, nói không chừng còn có khả năng đem thế lực mạnh mẽ của chấp pháp đội nắm trong tay."

"Người thứ tư, tên là Lục Mục, là tinh anh của luyện dược hệ, không chỉ có luyện dược thuật kiệt xuất, hơn nữa trên con đường tu luyện đấu khí cũng đồng dạng không kém, cũng là một đối thủ không thể khinh thường, cần phải đặc biệt chú ý hắn, bởi vì dựa theo thứ tự sắp xếp, đối thủ của ngươi hôm nay, có thể sẽ là hắn." Nhược Lâm đạo sư nhắc nhở nói.

"Nga?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, dò hỏi: "Lục Mục kia thực lực đã đến cấp bậc gì?"

"Tam tinh đại đấu sư a, bất quá tên kia chỉ là một tên dược sư, đấu khí hư nhược, không đủ để gây cho người khác sợ hãi." Tiêu Ngọc ở một bên, bỗng nhiên bĩu môi, nói.

"Ha hả, Lục Mục kia cũng chính là người theo đuổi tiểu nha đầu Ngọc nhi đó, lúc trước khi mới nhập học, tên kia dám đeo chiếc lắc tay của Ngọc nhi giữa ban ngày ban mặt đi dạo lung tung trong học viện, sau đó bị Ngọc nhi phát hiện, trực tiếp tung một cước đá xuống ao, không ngờ sau khi tên đó bò lên, lại dám không ngừng kè cận Ngọc nhi, đáng tiếc mỗi lần đều bị nàng đánh cho cả người đầy thương tích, cũng thật mất mặt, hắn mang tiếng là một tên Luyện dược sư, vậy mà đến chữa thương dược cũng không đủ mà dùng." Nhược Lâm đạo sư che miệng cười duyên nói.

Nghe được lời của Nhược Lâm đạo sư, khuôn mặt đang tươi cười của Tiêu Ngọc chợt đỏ ửng, bất đắc dĩ nói: "Đừng có ở trước mặt ta nhắc đến chuyện này nữa, phiền chết đi được."

"Nha?" Nghe được lời nói của hai người, Tiêu Viêm ngẩn ra, đôi mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Ngọc, trêu chọc nói: "Chắc chắc, không nghĩ tới mị lực của Tiêu Ngọc biểu tỷ cũng không nhỏ a, bất quả lần này, xem ra khá hơn cái tên hai năm trước kia nhiều a?"

"Hừ, ngươi cho rằng ánh mắt của ai cũng giống như ngươi vậy sao? Bản tiểu thư cũng không phải là không có ai chú ý đâu." Dưới con mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc hừ một tiếng nói.

Tiêu Viêm cười cười, lại một lần nữa chuyển ánh mắt về hướng Nhược Lâm đạo sư, cười nói: *"Thế còn người cuối cùng là ai?"*

"Gần ngay trước mắt." Nhược Lâm đạo sư giảo hoạt cười nói.

"Ách?" Tiêu Viêm ánh mắt nao nao chuyển hướng về Huân Nhi đang ở bên cạnh, nhìn thấy nàng đang cười khẽ, không khỏi cười khổ nói: *"Quả nhiên là một kinh địch không thể không coi trọng."*

Không thể ngờ, người cuối cùng mà Nhược Lâm đạo sư muốn hẳn chú ý, chính là Huân Nhi có thiên phú tu luyện khủng bố, hơn nữa có bối cảnh thần bí khổng lồ.

Trong lúc mấy người đang thấp giọng cười đùa, trên khán đài của quảng trường, đã lại một lần nữa đầy ắp khán giả, tiếng nói ồn ào, vang động đến tận trời, ngày thứ hai của nội viện tuyển bạt tái, rốt cuộc đã bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 408: Đối chiến Lục Mục: Thanh liên biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc một gã trọng tài trung niên chậm rãi đi lên quảng trường, phía trên khán đài, nhất thời bộc phát một tràng hoan hô đỉnh tai nhức óc.

Tiếng hoan hô theo bàn tay áp chế của trọng tài dần dần giảm xuống, người trung niên trọng tài này nhìn quanh một vòng, sau đó cất cao giọng nói: *"Các vị đồng học, trải qua sự chọn lựa và đào thải ngày hôm qua, nguyên bản ba trăm tuyển thủ đăng ký dự tuyển, hôm nay chỉ còn sót lại một trăm bảy mươi tư người, dựa theo tốc độ này, trong hôm nay hẳn là chúng ta có thể biết được năm mươi người có thể giành được danh ngạch tiến vào nội viện."*

"Tốt lắm, đã đến giờ, hiện tại ta xin thông báo bắt đầu ngày thứ hai của tuyển bạt tái, phàm là tuyển thủ được gọi tên, xin mời mau chóng lên đài, một khi vượt quá thời gian quy định mà chưa có mặt, thì sẽ mất quyền tham gia thi đấu." Trung niên trọng tài cũng không có nói nhiều, lên tiếng

giới thiệu qua một lần quy tắc trận đấu, rồi sau đó chậm rãi lui xuống chỗ ngồi của trọng tài, mà lúc này, hai cái tên cũng được trọng tài xướng lên.

"Huyền giai ban ba, La Phù!"

"Huyền giai ban năm, Qua Lợi!"

Nghe thấy tên mình, lưỡng đạo thân ảnh đã chuẩn bị sẵn sàng nhất thời bắt đầu từ trên khán đài đi xuống, vững vàng dừng lại trên quyết đấu tràng, nhìn nhau tóe lửa, hai loại thuộc tính bất đồng từ trong cổ thể mỗi người mãnh liệt trào ra, đấu khí hùng hậu, bao bọc hai thân ảnh vào bên trong, hình thành một lớp đấu khí sa y hoàn mỹ.

Hai người đang ở trên đài, mặc dù trong học viện không thể so sánh cùng đám nhân vật phong vân như Bạch Sơn, nhưng ít nhất cũng có một chút danh khí, bởi vậy khi hai người vừa thượng tràng, trên khán đài vang lên từng đợt thanh âm trợ uy, có thể có tư cách tham gia tuyển bạt tái, hơn nữa kiên trì được đến ngày thứ hai, thì có thể khẳng định, ở trong ngoại viện của Già Nam học viện, ít nhất cũng có thực lực đủ để xếp vào tầng lớp cao cấp.

Hai người ở trong sân, đều thuộc ban Huyền giai, một người đấu phí phong hệ thuộc tính, nhanh nhẹn mà phiêu dật, một người là địa hệ thuộc tính, trầm ổn mà ngưng trọng. Một người chú trọng thân pháp nhanh nhẹn, một người chú trọng phòng ngự trầm ổn, thực lực cùng với thuộc tính đấu khí của hai người đều không hơn kém nhau là mấy, cho nên nhất định trận đấu này sẽ phải lâm vào trạng thái giằng co, mà sự thật diễn ra cũng đúng như vậy.

Từ khi trận đấu được bắt đầu, vị học viên phong hệ thuộc tính kia, hóa thành một đạo thanh ảnh, không ngừng lợi dụng sự nhanh nhẹn di chuyển xung quanh đối thủ, chương phong xảo quyết chuyên nhắm vào những chỗ yếu hại trên thân đối phương mà đánh tới, bất quá công kích của hắn tuy rằng sắc bén, nhưng đối thủ của hắn cũng không phải kẻ tầm thường, thân thể như bàn thạch vững vàng đứng trên mặt đất, y vào địa hệ đấu khí nổi tiếng về khả năng chiến đấu lâu dài mà đau khổ kiên trì, nếu như cẩn thận nhì kỹ có thể thấy hắn mặc dù thoát nhìn như đang ở thế hạ phong, nhưng lại có thể đem toàn bộ thương tổn do công kích sắc bén của đối phương, giảm đến mức thấp nhất.

Một công một thủ chiến đấu tàn nhẫn ở trên quyết đấu tràng, khiến cho đại bộ phận những cặp mắt của khán giả đều bị hấp dẫn, những tiếng hét trợ uy trên khán đài không ngừng truyền xuống, cuối cùng liên tục vang vọng khắp quảng trường.

"Xem ra La Phù có khả năng thắng cao hơn." Tiêu Viêm nhìn La Phù ở giữa sân không ngừng đem thiệt hại do công kích của đối phương giảm đến mức nhỏ nhất. Khẽ cười nói

"Hắn không phải đang bị Qua Lợi chiếm thế thượng phong sao?" Tiêu Ngọc nói thầm một tiếng.

"Qua Lợi kia tuy rằng nhìn như công kích có vẻ rất hung mãnh. Nhưng cứ tiếp tục điên cuồng công kích như thế, thì sau một thời gian nữa hắn sẽ kiệt sức. Xem màu sắc đấu khí của hắn, hắn là công pháp mà hắn tu luyện không quá mức cao cấp. Mà công pháp cấp thấp căn bản không đủ khả năng để chống đỡ quá lâu với mức tiêu hao như vậy của hắn đâu. Trái lại La Phù. Từ lúc bắt đầu quyết đấu đến giờ. Cước bộ chưa từng di chuyển quá lớn. Hơn nữa mỗi lần hứng chịu công kích của đối phương. Bàn chân của hắn đều hơi chút run rẩy. Đó là hành động đem kinh lực truyền xuống mặt đất. Tuy rằng phương pháp giảm bớt kinh lực này có chút ngu ngốc. Bất quá vẫn có thể tiết kiệm được rất nhiều đấu khí. Cho nên. Nếu Qua Lợi kia không có sát chiêu cực mạnh. Chỉ sợ không quá ba mươi chiêu nữa, công kích của hắn sẽ dần dần yếu bớt. Cuối cùng cũng sẽ thất bại mà thôi." Huân Nhi ở một bên, mỉm cười giải thích.

Nghe được Huân Nhi cẩn thận giải thích. Không chỉ Tiêu Ngọc gật gật đầu. Đến ngay cả Tiêu Viêm. Cũng cảm thấy kinh ngạc liếc mắt nhìn cô nàng một cái. Bởi vì ngay cả hắn. Cũng không thể phân tích rõ ràng đến như vậy.

"Không biết cô nàng này hai năm nay đã tu luyện đến loại cấp bậc nào. Bất quá chắc hắn sẽ không yếu hơn ta đâu." Trong lòng nói thầm một tiếng. Tiêu Viêm có chút bất đắc dĩ. Nguyên bản hắn cho rằng hai năm nay tốc độ tu luyện của bản thân đã cực kỳ khủng bố. Vậy mà, xem ra cô nàng này lại còn muốn biến thái hơn. Bất quá, ngấm lại thân bí thế lực sau lưng nàng có thực lực đến ngay cả Dược lão cũng phải kiêng kị. Thì tâm tình của hắn cũng trầm ổn lại vài phần. Dù sao. Thiên phú tu luyện của Huân Nhi không hề kém hơn hắn. Hơn nữa từ nhỏ đã được tu luyện cao giai công pháp. Rồi các loại đan dược quý hiếm vân vân. Cũng không hề thiếu.

Vì vậy, so với chính mình vất vả tìm kiếm các loại dược liệu để luyện dược còn tiện lợi hơn nhiều lắm.

Trong lúc Tiêu Viêm đang suy nghĩ miên man. Tình hình chiến đấu đang giằng co ở giữa sân rút cuộc cũng có biến đổi. Tên Qua Lợi kia tựa như cũng biết bản thân đã sắp đến lúc gặp phải phiền toái. Cho nên. Sau một lúc điên cuồng công kích. Rút cuộc tính toán làm chậm lại tốc độ công kích. Nhưng mà. Ngay khi tốc độ của hắn giảm xuống. La Phù vẫn bất động tựa như con rùa rút đầu kia. Lại đột nhiên phát động. Một chiêu đấu khí sắc bén hoàn toàn bất đồng với thiên tính phòng ngự của địa hệ đấu khí xuất ra. Một chưởng đó đem Qua Lợi chân văng ra vài chục bước. Phun ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên là trực tiếp mất đi sức chiến đấu.

"Tĩnh lặng tựa như núi, đã động thì tựa như sấm chớp, một chiêu đánh bại địch, chặc chặc, không hổ là Già Nam học viện, tố chất chiến đấu của đệ tử có thể cường hãn như vậy, cũng khó trách, năm xưa khi xin phép rời đi, Nhược Lâm đạo sư chỉ tiếc sắt không rèn được thành thép, một hệ thống đào tạo xuất sắc như vậy, nếu không có lão sư âm thầm chỉ đạo, chỉ tự mình mày mò tu luyện, thực đúng là khó có thể vượt qua nỗi tiến độ tu luyện điên cuồng của học viện." Nhìn thấy La Phù một chiêu dành chiến thắng, Tiêu Viêm không khỏi hoảng sợ lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Thầm thở dài, Tiêu Viêm tiếp tục đem tinh thần tập trung về phía sân đấu, ở giữa sân, sau khi trọng tài tuyên bố La Phù dành thắng lợi, hai người đang đứng trong tâm trạng hoàn toàn bất đồng dưới vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn xuống rời khỏi sân đấu, nhường khu vực lại cho trận đấu tiếp theo.

La Mật Cổ càng cảm thấy khản trương hơn.

Trận đấu không hề gián đoạn như vậy cũng khiến cho khán đài xung quanh trở nên âm ỹ vô cùng, tiếng cổ vũ hoan hô đinh tai nhức óc đập vào màng nhĩ mọi người vang xa.

Ánh mắt nhìn về phía sân đấu, tựa như một người cuỡi ngựa xem hoa, trong lòng Tiêu Viêm đối với Già Nam học viện này càng lúc càng trở nên tập trung hơn, lần thi đấu này, đại khái có thể đại biểu lớp cao thủ phía trên của ngoại viện, mà từ những kẻ tham gia thi đấu, Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhìn ra, Già Nam học viện này đối với việc dạy đệ tử, thực sự là rất có

phong cách, hơn xa những suy nghĩ trước kia của hắn. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú lão luyện, ánh mắt không chỉ có độc ác hơn, ra tay tàn nhẫn hơn, không có chút nào lưu tình, loại tỷ thí nguy hiểm này, đã vượt qua ranh giới luận bàn bình thường trong học viện rồi.

Chỉ có điều, nếu tự hình thành kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng với ánh mắt độc ác từ trong những trận chiến đấu bàn luận ôn hòa, căn bản chưa đủ để trở thành cường giả chân chính. Có thể xây dựng loại không khí này bên trong bên trong Già Nam học viện, thực sự cũng có chút bản lĩnh.

"Hàng năm học viện đều cử một số ít đệ tử tiến vào Hắc Giác vực để tiến hành lịch lãm, tuy rằng hành động này rất nguy hiểm, mỗi một lần lịch lãm đều tổn thất không ít đệ tử có tài, nhưng không thể không nói rằng, đệ tử nào có thể thành công trở về, đều tựa như đã trải qua một quá trình lột xác vậy. Sự lột xác này không chỉ biểu hiện về mặt thực lực, mà quan trọng hơn chính là sự chuyển biến về mặt khí chất." Âm thanh nhẹ nhàng từ một phía truyền đến, Tiêu Viêm quay đầu sang, nguyên lai là Nhược Lâm đạo sư.

"Ách?" Nghe thấy vậy, Tiêu Viêm không khỏi sửng người, sau đó mới gật gật đầu nói: "*Hắc Giác vực kia đích thật là một nơi lịch lãm vô cùng kinh hiểm, không nghĩ được rằng, lớp cao thủ của Già Nam học viện lại có thể quyết đoán đến như vậy, dám đến địa phương ăn tươi nuốt sống a.*"

"*Đệ tử tham gia lịch lãm có thể lựa chọn: đơn độc đi vào Hắc Giác vực, hoặc là đi theo đoàn thể. Rất ít người lựa chọn đơn độc, ngoại trừ những kẻ vô cùng tự tin vào thực lực của bản thân. Nếu tổ chức thành đoàn thể, học viện sẽ cử ra một gã nội viện đệ tử đi theo mỗi đoàn, đảm nhận chức đội trưởng để có thể dẫn dắt đệ tử đi rèn luyện ở Hắc Giác vực tàn khốc kia còn sống trở về.*" Ánh mắt Nhược Lâm đạo sư có chút kinh hãi, chậm rãi nói: "*Bạch Sơn, Lục Mục mấy tên kia, đều đã tiến vào Hắc Giác vực, hơn nữa lại là lựa chọn đơn độc tiến vào, cho nên, tuyệt đối không nên khinh thường bọn chúng.*"

Nhướng mày lên, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Bạch Sơn ở phía xa, không nghĩ tới tên kia cũng một mình đi qua Hắc Giác vực.

Trong khi Tiêu Viêm cùng với Nhược Lâm đạo sư thấp giọng nói chuyện, trận đấu trong sân cũng dần dần ngã ngũ, sau khi trọng tài tuyên bố thắng

lợi, hai gã tham gia thi đấu đều bị trọng thương, đều được người khác đỡ xuống.

"Vòng thứ ba, họ Lục thuộc hệ Luyện dược, đối chiến với hoàng giai nhị ban Tiêu Viêm."

Từ phía khu vực của nghỉ ngơi, một gã trọng tài chậm rãi đi tới, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng cất cao giọng nói.

Sau khi trọng tài dứt lời, quảng trường đang huyên náo bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, vô số ánh mắt lập tức dời đến trên người Tiêu Viêm, trong những ánh mắt này có đủ loại ý tứ hàm xúc, đương nhiên, ý xấu chiếm phần lớn.

"Xem ra rất nhiều người mong người mất mặt a. Dù sao thì gã Tiết Băng ngày hôm qua cũng không thể so sánh với tên Mục Lục này, thực lực của hắn, cho dù xếp trong toàn bộ ngoại viện, cũng có thể xếp vào top mười. Hơn nữa nghe nói bởi vì hắn là Luyện dược sư, cho nên hắn còn có thể không chế một ngọn lửa có sức sát thương không yếu chút nào, là một đối thủ khó xơi, người phải cẩn thận." Nhìn những ánh mắt không giấu nổi sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa, Nhược Lâm đạo sư nhẹ giọng nhắc nhở. Nguồn truyện:

"Hơn nữa, muốn hoàn toàn ngăn chặn loại phiền toái như Bạch Sơn ngày hôm qua gây ra, trận chiến ngày hôm nay của người thực sự vô cùng quan trọng."

"Tiêu Viêm ca ca, cố lên." Huân Nhi ngồi bên cạnh khẽ cười cổ vũ.

"Hỗn tiểu tử, đừng để mất mặt nha, nếu người bị bại bởi cái tên đáng ghét kia, ta sẽ khinh bỉ người." Tiêu Ngọc dứ dứ nắm đấm, cảnh cáo nói.

"Sẽ cố hết sức."

Tiêu Viêm mỉm cười, trước ánh mắt của bao người, chậm rãi đứng dậy, mũi chân điểm nhẹ lên khán đài, thân thể phiêu phiêu bay về phía quảng trường, thân hình cao lớn cùng với thanh Huyền trọng xích phía sau lưng, hình thành một bức tranh huyền dị.

Ngay sau khi Tiêu Viêm tiến vào sân đấu, một âm thanh lạnh lóát vang lên

ở phía ngoài quảng trường, chợt một đạo thân ảnh màu lam trong nháy mắt xẹt qua không trung, mũi chân điểm nhẹ lên cây cột dựng bên cạnh quảng trường, thân thể bay bay từ từ hạ xuống sân đấu.

Thân ảnh màu lam dần dần hiện rõ, trên khán đài xung quanh âm thanh cổ vũ chợt bùng nổ tựa như sóng thần, xem ra, trong Già Nam học viện, rất nhiều người đặt hy vọng vào tên Lục Mục này, nên mới có thể vừa xuất hiện đã tạo ra khí thế cường đại chèn ép Tiêu Viêm xuống a.

"Trận chiến này hẳn là có thể đủ để cho gã Tiêu Viêm kia bộc lộ toàn bộ a, tên Lục Mục kia cũng không phải là gã Tiết Băng ngày hôm qua a."

Nhìn hai người đứng giữa sân, khóe miệng Bạch Sơn nở một nụ cười lạnh: *"Ta thật muốn nhìn xem, Tiêu Viêm ngươi đến tột cùng là dựa vào cái gì mà có thể ở cùng một chỗ với Huân Nhi."*

"Đánh đi, đánh đi, tốt nhất cả hai người đều đánh đến tàn phế nửa người đi, Huân Nhi sẽ không bị tên Tiêu Viêm kia làm hư nữa, nói cách khác, đó sẽ là cơ hội để ta ra tay." Một góc khác trên khán đài, hồng y thiếu nữ chăm chú nhìn vào sân thi đấu, bĩu môi nói.

Trong khi mọi âm mưu nham hiểm đang hướng mũi nhọn về phía mình, thì đối với Tiêu Viêm mà nói, cuộc tỷ thí này chính là thời cơ để lập uy, rút cuộc cũng sắp bắt đầu rồi.

-----oOo-----

Chương 409: Ngoạn hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm là một thanh niên mặc áo lam, mái tóc rẽ xuống tùy ý, vẻ mặt lười nhác, thân hình cao ngất, bộ dáng tuy rằng không đẹp trai như Bạch Sơn nhưng lại có thể làm cho lòng người sinh ra cảm giác thỏa mái, khuôn mặt thân thiện thiện với mọi người, nhìn qua rất dễ làm cho người ta bỏ đi một ít đề phòng, cũng khó trách, lấy tính tình của Tiêu Ngọc, mà ngay lần đầu gặp mặt đã bị người này trêu chọc, Tiêu Viêm đã thấy hòa hợp rồi...

"Ngươi là Tiêu Viêm a? Biểu đệ của Ngọc nhi?"

Lúc Tiêu Viêm đang đánh giá thanh niên áo lam thì tên này cũng cười tủm tỉm nhìn hắn, nói.

"*Án*".

Nhìn thấy người này cũng không biểu hiện ra cái loại vẻ mặt như Bạch Sơn, lúc này Tiêu Viêm mới khẽ gật đầu, lên tiếng.

"Hắc hắc, người trong nhà a! Người nhà, yên tâm đi, Tiêu Viêm huynh đệ, đợi lát nữa tiến hành tỷ thí, ta sẽ nương tay, tuyệt đối sẽ không làm người có chút thương tổn nào, bằng không Ngọc nhi nổi giận, ta sẽ không hay ho gì."

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Lục Mục nhất thời cười hắc hắc, cực kỳ thân thiện nói.

"*Ách*" Nghe được lời này, Tiêu Viêm sặc cười, người này thật đúng là một kẻ tinh tướng a, mới gặp lần đầu mà cũng có thể đem quan hệ của hai người kéo đến mức này rồi, thật sự là một nhân tài.

"Một khi đã như vậy, tiện thể đa tạ Lục Mục học trưởng, thế nhưng ta đối với một trong năm vị trí đầu tiên cảm thấy hứng thú, Lục Mục học trưởng có thể nhường ta sao?"

Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"*Khụ! Tiêu Viêm huynh đệ à, phạm việc gì cũng phải nắm chắc không mạo hiểm mới tốt a, không nên nghĩ quá xa, năm vị trí đứng đầu kia chính là ngay cả ta cũng không có nhiều tin tưởng, tuy rằng người đánh bại Tiết Băng, nhưng cần phải biết, tên này trong bảng xếp hạng thực lực cũng chỉ xếp ở vị trí top giữa mà thôi."*

Nghe vậy, khuôn mặt Lục Mục đỏ lên, ho khan cười nói.

Trông biểu hiện này của Lục Mục, Tiêu Viêm không khỏi mỉm cười, người kia cũng khá ngay thẳng, không giống cái loại tính tình âm lãnh như Bạch Sơn.

"*Bắt đầu đi!*"

Ngay lúc này thì trên ghé trọng tài, một gã trung niên phát tay, cất cao giọng nói.

"Lục Mục học trưởng đánh bại Tiêu Viêm!"

"Cho hẳn biết sự lợi hại của Già Nam học viện!"

"Bắt đầu!"

Thanh âm của trung niên trọng tài vừa dứt, thì trên khán đài truyền ra từng đợt âm thanh trợ uy. Chẳng qua, những lời hô này chiếm đa số là của nam đệ tử, mà dường như theo sự phản ứng kịch liệt của đám nam đệ tử này, trái lại làm cho một số ít nữ đệ tử có thiện cảm không vui. Mặc kệ nói như thế nào, thực lực mà Tiêu Viêm đã thể hiện ra trong ngày hôm qua đủ để cho rất nhiều người cảm thấy rung động, hơn nữa dung mạo Tiêu Viêm cũng không kém. Dáng người cao lớn thêm vào khuôn mặt điển trai, cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của không ít nữ hài tử. Bởi vậy, khi nghe tiếng hô đánh bại Tiêu Viêm vang dội không lâu, thì từng đạo âm thanh trợ uy chinh tề thanh thúy của những thiếu nữ, liền thay Tiêu Viêm kéo lên thanh thế.

"Ha hả. Xem ra Tiêu Viêm cái tên gia hỏa này cũng dành được sự yêu thích của rất nhiều nữ hài tử a. Mới đến đây có thời gian một ngày thôi mà đã có người thay hẳn hò hét trợ uy rồi."

Nghe được những tiếng hét mê mại này, Nhược Lâm đạo sư không khỏi che miệng cười nói.

Huân nhi đứng bên cạnh cũng khẽ cười gật đầu.

"Tiêu Viêm, đánh bại cái bình sắc thuốc kia! "

Bị hai cỗ âm thanh trợ uy nổi lên trên quảng trường kích động, Tiêu Ngọc bỗng nhiên đặt hai tay ở bên miệng, la lớn.

Nghe được hai cỗ âm thanh hò hét triền miên không dứt ở trên quảng trường, Tiêu Viêm lắc lắc đầu không nói gì, ngẩng đầu nhìn Lục Mục phía trước mặt, nhún vai, bàn tay chậm rãi nắm lấy chuỗi huyền trọng thước trên lưng "Xuy" một tiếng, trọng thước cắt qua không khí chỉ mặt đất, một

cổ đấu khí màu xanh từ trong cơ thể chậm rãi nổi lên, cuối cùng đem thân thể Tiêu Viêm toàn bộ đều bao phủ trong đó, một cỗ hơi thở mạnh mẽ, lan tràn ra.

"Lục Mục học trưởng. Mời!"

Cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiêu Viêm nổi lên, Lục Mục ngẩn ra, chợt vẻ mặt lười nhác dần dần biến mất(thu liễm), hào quang từ nạp giới trên ngón tay lóe lên, một thanh thiết kiếm nhanh chóng hiện ra, mũi kiếm nhẹ nâng chỉ hướng Tiêu Viêm, nghiêm mặt nói:

"Nhìn cỗ hơi thở này của Tiêu Viêm học đệ, chỉ sợ cũng đã tiến vào cấp bậc đại đấu sư rồi a, khó trách hôm qua có thể đánh bại Tiết Băng, thiên phú tu luyện quả nhiên là xuất sắc. "

"Một trong năm vị trí đứng đầu kia, thực ra ta cũng cảm thấy hứng thú, sợ là không thể nhường, cho nên, ta cũng chỉ có thể xuất toàn lực!"

Lời nói của Lục Mục vừa dứt, theo đó một cỗ hơi thở mạnh mẽ không kém mấy Tiêu Viêm cũng từ trong cơ thể dũng mãnh tràn ra, cuối cùng hóa thành một đồng lửa đỏ, đem Lục Mục bao vây trong đó, từ xa nhìn lại, hào quang hỏa hồng lúc này giống như một ngọn lửa nóng cháy.

Hai người ở giữa sân lúc này hoàn toàn ngăn cách với ồn ào bên ngoài, ngưng thần tâm tĩnh, ánh mắt đối diện, đấu khí bao trùm trên thân thể giống như đang hô hấp, không ngừng thổ ra rụt vào.

Hai người ở giữa sân dường như cùng nhau bảo trì im lặng, gió nhẹ thổi qua quảng trường, gương cung bật kiếm!

Giống như nhận thấy được cuộc chiến ở giữa sân hết sức căng thẳng, trên khán đài chung quanh cũng thoáng chút im lặng hơn.

Bên trong quảng trường, hai cỗ hơi thở đều tự lượn lơ ở nửa bầu trời rồi đột nhiên ngưng lại, trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, hai đạo ánh sáng âm âm âm nhanh chóng lao vào nhau, chợt thanh âm của kim thiết cùng với hoa lửa, từ giữa sân nổ mạnh lóe lên.

Hầu như mọi người phía trên khán đài chỉ có thể nhìn được hai đạo bóng dáng một đen một lam mờ hồ cùng với tiếng vang lúc trọng xích huy động,

xé rách không khí, sau đó là nhìn thấy phiến đá giữa sân bởi vì đấu khí va chạm mà bị đánh nát tã tơi không ngừng xuất hiện khe hở, mà cho dù nhìn không thấy rõ ràng chiến đấu, nhưng có thể từ hai cổ khí thể khó phân cao thấp mà xem thì dường như không một ai có thể phủ nhận mức độ kịch liệt trong cuộc chiến đó.

Giữa sân, Tiêu Viêm cảm trọng thước tạt ra tạt vào mượn thân thước mở rộng mà mỗi lần huy động, đều muốn áp bách cả tiếng gió, có khi đấu khí tràn ngập thì thước thân chưa chạm đến mặt đất, kinh khí sắc bén đó đã đem sàn đấu đập vụn xé thành cái khe, từ điều này có thể nhìn ra khi Tiêu Viêm huy động trọng thước, lực lượng thật đáng sợ.

Cùng thể công của Tiêu Viêm hoàn toàn tương phản, thiết kiếm trong tay Lục Mục lại giống như một con nhuyễn xà xảo quyết, cũng không va chạm tiếp xúc cùng trọng thước của Tiêu Viêm, mà chỉ vừa chạm thì lập tức rút lại, chút cơ hội cũng không cho trọng thước truyền lực đạo qua.

Bóng người lóe lên giữa sân, đấu khí hung hăng nổ mạnh, từng đạo đấu khí thất luyện ngẫu nhiên theo lòng bàn tay hai người phụt ra, cuối cùng nổ mạnh cùng một chỗ, khuếch tán ra năng lượng gọn sóng, đem tạp vật trên quảng trường dọn dẹp sạch sẽ.

"Người này phòng ngự quá chắc chắn, với tốc độ xuất kiếm của ta, thế mà không chạm đến một chút thân thể của hắn."

Thiết kiếm trong tay đánh ra như tia chớp, từng đạo tàn ảnh mang theo đấu khí hỏa hồng xuất hiện trước mặt, cũng không luận Lục Mục công kích mau lẹ như thế nào, người kia đều đem thước tử rất lớn trong nháy mắt lướt ngang, mượn thước thân mở rộng với chất liệu cực kỳ cứng rắn, dễ dàng ngăn cản hơn mười đạo tàn ảnh kia lại.

Theo hai bên liên tục giao chiến, vẻ mặt lười nhác trên khuôn mặt của Lục Mục cũng dần dần tiêu tán, cho tới bây giờ, trên mặt của hắn, rốt cuộc đã hoàn toàn bị bao trùm bởi vẻ ngưng trọng, Tiêu Viêm bày ra thực lực đủ để có được sự thận trọng đối đãi.

"Hô" Thở ra một hơi thật dài, Lục Mục bỗng nhiên lui lại một bước nhỏ, thân thể lập tức nghiêng về trước, hỏa hồng đấu khí quanh thân bay nhanh vào thiết kiếm, trong nháy mắt, một thanh trường kiếm lờ lờ hàn quang, đã được chuyển hóa thành một thanh hỏa kiếm tản ra nhiệt độ nóng rực.

Khuôn mặt theo biến hóa của trường kiếm cũng nảy lên một chút hồng hào, cánh tay Lục Mục đột nhiên run lên, chỗ khớp xương vang lên một tiếng sét đánh thanh thúy mà hỏa kiếm trong tay cũng đâm mạnh ra, nhiệt độ nóng rực, cắt qua không khí, thậm chí còn bị bám theo một mùi cháy khét mơ hồ.

Chúng kiến trường kiếm của đối thủ biến hóa như vậy, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lên, hai tay nắm chặt trên chuôi huyền trọng thước, chọt quát khẽ một tiếng, một đạo bóng ma bám theo trọng xích như một bức tường thật lớn đứng sừng sững ở trước mặt.

"Đinh!"

Hỏa hồng kiếm đâm vào phía trên hắc sắc cự thước, theo một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, mũi kiếm đột nhiên cong xuống, trường kiếm dọc theo thước thân nhoáng lên một cái, xuất hiện tại phạm vi thấp nhất của hắc thước, hung hăng cắt lên, mũi nhọn bị bám một đạo sí nhiệt, hướng cánh tay đang nắm chuôi thước vạch tới.

Đối với trường kiếm của đối phương bỗng nhiên trở nên mềm mại như rắn, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, bàn tay nhanh chóng buông ra chuôi thước, thân thể không lui về sau mà ngược lại đột nhiên vọt mạnh tới trước.

Bàn tay ly khai huyền trọng thước, đầu khí Lợi Mã bị nén trong cơ thể Tiêu Viêm cuộn cuộn giống như hồng thủy chạy chồm lên, tốc độ tại thời khắc này cũng bạo tăng nhiều lần, thân hình hóa thành một đạo bóng đen như tia chớp vượt qua Lục Mục đang vô cùng kinh ngạc kia, trong sát na giao nhau, khuỷu tay Tiêu Viêm đột nhiên hung hăng đập xuống vừa vặn nện lên cổ tay, nhất thời hỏa hồng trường kiếm thoát ra rơi xuống, cổ tay của Lục Mục lúc này trở nên hoàn toàn tê cóng xuống.

"Đinh".

Trường kiếm rơi xuống đất, thân thể Lục Mục chật vật lăn một vòng trên mặt đất, tránh được một cước sắc bén đá ra từ phía sau của Tiêu Viêm.

Một kích không có kết quả, lúc này Tiêu Viêm mới chậm rãi xoay người lại, tựa cười mà như không cười nhìn về mặt kinh ngạc của Lục Mục đang lui về phía sau vài chục bước.

Giao phong như tia chớp, cuối cùng đột nhiên hóa thành chậm rãi, mà khi đám đệ tử trên khán đài nhìn thấy Lục Mục kia lặn vài vòng, cũng không nén khỏi ngạc.

"Tốc độ thật nhanh, lực lượng thật mạnh."

Tay trái nắm cổ tay, dùng sức giật mạnh, khóe miệng Lục Mục run run, sau đó tiếp tục, vẻ mặt sợ hãi than.

Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi đi đến huyền trọng thước bên cạnh, bắt quá cũng chưa cầm lên.

"Ai, thật sự là đã xem thường người a, xem ra không dùng bản lãnh thực sự là không được."

Lục Mục thở dài một hơi, hai tay chậm rãi đưa lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nói:

"Người hẳn là cũng biết một thân phận khác của ta, thứ mà luyện được sư am hiểu, cũng không phải là đấu khí, mà là lửa!"

Trên khuôn mặt xét qua một chút tự hào, hai tay Lục Mục chấn động, một ngọn lửa mà xanh đậm, trong nháy mắt thẩm thấu ra, rất nhanh đem hai tay bao bọc bên trong, nhiệt độ nóng rực, khiến cho khuôn mặt đầy đặn của hắn thoáng có chút hư ảo.

Nhìn bàn tay Lục Mục bốc lên ngọn lửa xanh thẫm, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút kinh ngạc, đây là một loại thú hỏa a, thế nhưng câu nói vừa rồi từ miệng Lục Mục, lại làm cho trong lòng hắn mạnh mẽ nổi lên chút cảm giác quái dị buồn cười.

Ngoạn hỏa?

Hắc, lấy năng lực không chế hỏa diễm hiện giờ của hắn, cho dù là tứ phẩm luyện được sư, cũng không dám ở trước mặt hắn nói cái gì ngoạn hỏa a.

"Tiêu Viêm huynh đệ, người nên cẩn thận rồi, lam tinh hỏa diễm này của ta, đã từng đem đấu linh cường giả đánh cho bị thương nga."

Ngẩng đầu tươi cười quý dị nhìn về tự hào trên mặt Lục Mục phía trước, Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt, bàn tay thon dài trắng nõn cũng chậm rãi trượt ra khỏi hắc bào, cuối cùng dưới ánh mắt nghi hoặc của Lục Mục, từ trong nạp giới lấy ra một quả dược hoàn màu tím nhét vào trong miệng, rồi khẽ nhai.

Nhai một lát, ngón cái cùng ngón giữa của Tiêu Viêm nhẹ búng, thanh âm thanh thúy, ở trong quảng trường vang lên.

Theo chuyển động của song chỉ, miệng Tiêu Viêm hé ra, nhất thời, một đoàn ngọn lửa màu tím rung động tròn mắt bị phun ra, ngọn lửa màu tím trôi nổi trên lòng bàn tay.

Nhìn ngọn lửa màu tím nhảy múa như tinh linh, Tiêu Viêm ngược mặt lên, lời nói vui vẻ, lại làm cho toàn trường hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, mà vẻ mặt vốn đặc ý của Lục Mục phía đối diện, giờ phút này cũng trở thành trợn mắt há hốc mồm lên.

"Ha ha, Lục Mục học trưởng, thật có lỗi, ta am hiểu nhất, cũng không phải là đầu khí, mà là ngoạn hỏa!"

-----oOo-----

Chương 410: Đan hỏa chi kĩ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên quảng trường rộng lớn, hai bóng người đối lập nhau, trên bàn tay hai người, đều tự lượn lò ngọn lửa màu xanh thẫm và màu tím, trong lúc ngọn lửa bốc lên, mang theo nhiệt độ nóng rực, làm cho không gian quanh thân hai người đều thoáng có chút vụn vụn hư ảo.

Nhìn hai màu ngọn lửa trong tay hai người, phía trên khán đài lâm vào một mảnh im lặng, hồi lâu sau, mới có người sợ hãi phát ra thanh âm khó có thể tin.

"Tiêu Viêm kia làm thế nào mà cũng có thể triệu hồi ra ngọn lửa thực chất? Đây không phải chỉ có luyện dược sư hoặc là cường giả đã ngoài cấp bậc đấu vương mới có thể làm được sao?"

"Chẳng lẽ người này cũng là một gã Luyện dược sư phải không?"

"Ngọn lửa màu tím, thật nổi bật."

Trên khán đài chung quanh quảng trường, từng tiếng than thở sợ hãi, hoặc là tiếng nghi ngờ, không ngừng vang lên.

"Tiểu tử hồn đăn này sao có được loại hỏa diễm này chứ?"

Nhìn thấy biến cố trong sân, Tiêu Ngọc cũng thoáng ngẩn ra, một lát sau, bỗng nhiên lâm bâm nói:

"Đúng rồi, nhớ lúc trước khi rời đi, hình như đã nghe nói qua tiểu tử kia có một sư phụ luyện dược sư thần bí, hiện tại xem ra, hắc hắc cũng là một gã luyện dược sư a? Khó trách có thể triệu hồi ra thực chất ngọn lửa có tính chất tương đồng so với Mộc Lục. "

Huân nhi một bên ánh mắt vẫn chăm chú vào trong sân, nhẹ gật đầu, trải qua hồi báo của Lăng Ảnh, trong lòng nàng rõ ràng, hiện tại Tiêu Viêm còn có con bài chưa lật, nếu là thi triệu toàn bộ ra mà nói, sợ rằng trong những học viên cường giả đồng cấp, thật đúng là không có vài người có thể chiến thắng hắn, Lục Mộc kia tuy rằng cũng có thể tính là một gã cường giả thiên phú hiếm có, nhưng so với Tiêu Viêm mà nói, vẫn như cũ không tạo được trở ngại quá lớn, Tiêu Viêm hiện giờ, đã hơn xa cái tên thiếu niên phế vật tại trong Tiêu gia nhận hết xem thường cùng trào phúng kia, hắn sở hữu thiên phú tu luyện, sẽ làm cho bất luận kẻ nào cũng đều cảm thấy rung động!

Tại một mặt khác của khán đài, Bạch Sơn sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm trước mặt triệu hồi ra ngọn lửa màu tím, thì thoáng âm trầm, một chút cũng không nghĩ tới, người này phía sau còn có được bậc này con bài chưa lật.

"Hắc hắc, Vân Sơn đại ca không cần lo lắng. Cho dù tên kia có được cái loại ngọn lửa cùng loại với Lục Mộc. Cũng đều không là đối thủ của ngươi. Lúc trước Lục Mộc bằng vào lam tinh hỏa của hắn, cũng không phải đã thua trong tay ngươi sao?"

Lúc sắc mặt Vân Sơn hơi trầm xuống thì một tiếng cười nói kèm vài phần

ninh nọt, từ một bên truyền ra, Vân Sơn nhìn lại, hóa ra là vài vị bạn cùng lớp ngày thường vẫn theo bên người, đối với loại lời nói sớm ngày lấy lòng này thì sắc mặt của hắn vẫn chưa xuất hiện vui sướng gì. Chỉ gật gật đầu, nhàn nhạt nói:

"Lam tinh hỏa kia của Lục Mục đích xác làm cho người ta kiêng kỵ, lúc trước ta chiến thắng hắn, cũng có một phần duyên cớ là nhờ vận khí. Thế nhưng cũng không biết, là lam tinh hỏa của hắn lợi hại hay là ngọn lửa màu tím kia của Tiêu Viêm càng sâu một bậc. "

"Mặc kệ bọn họ ai thắng, dù sao khi gặp Vân Sơn ca, đó là sẽ gặp tới kết quả bị loại bỏ. Tới thời điểm đó Huân nhi học muội tự nhiên sẽ biết sự vĩ đại của Vân Sơn đại ca. Xem nàng nhìn như lạnh nhạt thế kia nhưng kì thực tính tình cao ngạo. Tất nhiên sẽ không cùng với một tên thất bại ấy đi cùng một chỗ, mà đến lúc đó Vân Sơn đại ca sẽ như ý nguyện rồi a. "

Bạch Sơn khoe miệng khê nhếch, lời ngọt thì ai nghe đều cũng không chán. Huống hồ hắn hiện tại thích nhất người khác ở trước mặt hắn đánh giá thấp Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm hy vọng người có thể đánh bại Lục Mục a. Bằng không mà nói, ta đây chẳng phải là thiếu đi vài phần lạc thú hay sao? Ta sẽ ở trước mặt Huân nhi, đem người hoàn toàn đánh bại. Ta muốn cho người ngày sau không còn mặt mũi tiếp tục xuất hiện ở trước mặt Huân nhi! "

Trong lòng cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt tươi cười của Bạch Sơn lại dần dần trở nên âm áp. Hai tay ôm ở trước ngực, nhàn nhạt nhìn giữa sân.

ở một bên khác, Hồng y thiếu nữ đồng dạng cũng bởi vì Tiêu Viêm tạo ra tử hỏa mà thoáng chút kinh ngạc. Thế nhưng ngay sau đó liền hồi phục lại. Sau khi thầm nói một tiếng, lại đem tâm thần lần nữa chăm chú giữa sân. Suy đoán trước tràng tỷ thí ngày hôm nay, trận tỷ thí của Tiêu Viêm cùng Lục Mục, không nghi ngờ là nhiều người xem nhất, điểm này, cho dù là tính tình cao ngạo như nàng, cũng không phủ nhận.

"Hỏa lão đầu. Thế nào? Có thể nhìn ra ngọn lửa màu tím của Tiêu Viêm là gì sao? "

Tại vị trí ghế trung tâm. Phó viện trưởng cười tủm tủm nhìn lão nhân trầm mặc ít nói ngồi bên phải.

"Thấy lúc trước hấn ăn gì đó, hấn là một loại đan dược nhân tạo hoặc là giả dược hoàn ẩn chứa ngọn lửa cuồng bạo, không nghĩ tới hấn vậy mà có thể nghĩ ra loại biện pháp này, thế nhưng thứ này mặc dù nhìn như đơn giản, nhưng lại rất khó khống chế, tên Tiêu Viêm này nếu là nghĩ muốn dựa vào nó mà liền cùng lam tinh hỏa của Lục Mục chống lại mà nói, có lẽ sẽ có chút khó khăn."

Lão nhân được xưng là hỏa lão đầu, thoáng chút trầm ngâm, chậm rãi nói.

Tuy rằng đại bộ phận tình báo về Tiêu Viêm, đều bị cao tầng Già Nam học viện sớm biết, nhưng điều này cũng chỉ dừng lại ở những chiến tích lờ mờ thô sơ giản lược, tựa như chi tiết Tiêu Viêm có được cái loại hỏa diễm gì, lại là biết không sâu, cho dù Già Nam học viện có mạng lưới tình báo làm cho người ta lú lẫm, thì dù sao chúng cũng không có khả năng ở xa ngoài ngàn dặm đem bất cứ sự tình gì trong Gia Mã đế quốc đều nghe được, bởi vì duyên có thời gian khẩn cấp, nơi bọn họ phát ra tình về Tiêu Viêm, phần lớn cũng là do thủ hạ của chính mạng lưới tình báo ở Gia Mã đế quốc sưu tập được một ít tin tức trong dân gian, mà ở dân gian là cái nơi đồn nhảm đồn bậy, rất nhiều đồ vật trên người Tiêu Viêm, đều vẫn chưa bị khếch tán ra, cho nên, cho dù là lấy được một ít tình báo về Tiêu Viêm thì viện phương cao tầng cũng không biết rõ khống chế lực của Tiêu Viêm đối với hỏa diễm, đạt tới mức độ nào.

Mà điều này, hôm nay nhất định sẽ làm bọn họ cảm thấy rung động tự đáy lòng!

Phía trên quảng trường, Lục Mục cũng là chậm rãi theo ngọn lửa màu tím trong tay Tiêu mang đến khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn thật sâu thanh niên áo đen trước mặt một cái, hấn cười nói:

"Không nghĩ tới vậy mà gặp một người đồng nghiệp, ngươi hấn cũng là một gã luyện dược sư a?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cũng không có phủ nhận.

"Tuy rằng cũng không biết chính xác cấp bậc luyện dược sư của ngươi, bất quá chắc là khoảng nhị phẩm, thiên phú như vậy, thật sự là cho người ta sợ hãi than thở a."

Lục Mục khẽ thở dài một tiếng, chột ngọn lửa màu lam trong tay chậm rãi phiêu động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngọn lửa, một lát sau, một cổ chiến ý mênh mông, từ trong cơ thể thẩm thấu ra.

"Tiêu Viêm, dùng toàn lực đi, làm cho ta kiến thức một chút, ngươi am hiểu ngoạn hỏa, đến tột cùng tới mức độ nào!"

Lục Mục hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu, một tiếng quát chói tai, trong mắt tràn ngập chiến ý rực lửa, làm một gã luyện dược sư, hẳn có thể không quan tâm tại trên đấu khí thua sút người khác, nhưng tại trên hạng mục ngoạn hỏa, hẳn lại có thêm kê nại thuộc về mình!

Theo tiếng quát vừa hạ xuống, ngọn lửa trên lòng bàn tay Lục Mục đột nhiên mạnh mẽ dựng lên, cuối cùng hóa thành hai đạo lam sắc hình cung rất tròn, lửa hình cung quay chung quanh thân Lục Mục, tựa như hai con lam xà có linh tính, du tẩu trên dưới đem hẳn bảo vệ ở trong đó.

Mười ngón thon dài của Tiêu Viêm nhẹ nhàng chụm lại, chột mở ra, trong mười ngón, mười đạo ngọn lửa màu tím giống như cái roi thật nhỏ, quấn nhau lại, liền kết thành một hỏa diễm trường tiên màu tím rồi rầm linh hoạt, trường tiên chấn động, đánh lên phiến đá cứng rắn trên mặt đất nhất thời liền xuất hiện một dấu vết cháy đen.

Nhìn hai người ở giữa sân giống như biểu diễn một loại năng lực khổng lồ hỏa đặc ý, phía trên khán đài, vô số người phát ra tiếng than sợ hãi, một ít nữ hài tử thậm chí còn nhịn không được hai mắt sáng ngời, loại phương thức chiến đấu xinh đẹp tao nhã này đã làm các nàng đối với cái loại chức nghiệp luyện dược sư chính là cao quý, trong lòng vô cùng hâm mộ hướng tới.

Nhìn thấy roi lửa thật dài trong tay Tiêu Viêm kia, trong mắt Lục Mục thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, đối với năng lực khổng lồ chế hỏa diễm, có chút không đoán trước được, bất quá, nếu có thể tiếp cận thì lại là chuyện khác a.

Bàn chân hơi hơi vẩy, gót chân thoáng điểm lên, rồi trong nháy mắt đột nhiên hạ xuống, thân thể dường như là hóa thành một vệt sáng xanh, trực tiếp hướng Tiêu Viêm mạnh mẽ lao tới.

"Xuy!"

Nhìn Lục Mục chính diện vọt tới, Tiêu Viêm mày nhướng lên, cánh tay chân động hỏa trường tiên hóa thành một luồng gió màu tím mơ hồ bắn tới, nhiệt độ nóng cháy cắt qua không khí mang theo một tiếng vang giống như dầu sôi gặp băng tuyết.

Tử hỏa trường tiên công kích với tốc độ cực kỳ nhanh, nhưng mà ngay tại lúc muốn công kích tới thì hai đạo lam sắc hỏa hình cung quay quanh bên ngoài thân thể Lục Mục, lại đột nhiên gia tốc, cùng tử hỏa trường tiên va chạm (oanh kích) thật mạnh với nhau, chỉ một thoáng, lưỡng sắc hỏa diễm bộc phát ra vô số hỏa hoa.

Hỏa hoa giăng co trong nháy mắt, lam ảnh lại lần nữa bắn mạnh ra, thế là tử hỏa trường tiên của Tiêu Viêm hoàn toàn bị hỏa hình cung của Lục Mục ngăn cản lại!

Mũi chân Tiêu Viêm luồn vào ba thước quanh thân, khoe miệng Lục Mục khẽ nhếch, hai tay một sắp một ngửa, lam sắc hỏa diễm chợt hiện lên, chợt trong giây lát xoay tròn với tốc độ cao, trong thời gian rất ngắn, hình thành vền vền một loa toàn hỏa diễm trụ!

"Hắc hắc, Tiêu Viêm, đây chính là kỹ năng công kích độc hữu của luyện dược sư chúng ta, dĩ hỏa hóa khí, bùng nổ ra uy lực, có thể không yếu hơn chút nào so với đấu khí! Tại trong luyện dược hệ, chúng ta đem nó xưng là "Đan hỏa chi kĩ"!"

Loa toàn hỏa diễm trụ tại lòng bàn tay phát ra tiếng vang ô ô, Lục Mục nhếch miệng cười, bàn tay đột nhiên hướng ngực Tiêu Viêm ném tới.

Đầu loa toàn hỏa diễm trụ đâm thẳng tới Tiêu Viêm, ở phần đầu mũi nhọn, bởi nó xoay tròn với tốc độ cao, cuối cùng trực tiếp làm cho từng vòng phong văn màu lam, hóa thành hình lốc xoáy, xuất hiện tại chỗ mũi nhọn của hỏa diễm trụ.

"Đan hỏa chi kĩ? Luyện dược hệ này quả nhiên có chút tà đạo a, vậy mà có thể làm cho luyện dược sư sử dụng ngọn lửa như vậy! Khó trách ngay cả lão sư đều tôn sùng đối với Già Nam học viện như thế, đích thật là có chỗ đặc sắc a!"

Rõ ràng nhận thấy được loa toàn hỏa diễm trụ mạnh mẽ bắn đến được

thêm vào năng lượng khủng bố, trong lòng Tiêu Viêm nổi lên một chút kinh ngạc, tâm tùy ý động, trường tiên hỏa diễm màu tím trong tay nháy mắt rút trở lại thành một đoàn tử sắc hỏa diễm, ngọn lửa cấp tốc mấp máy, tại dưới linh hồn lực gần như biến thái của Tiêu Viêm, trong nháy mắt thời gian, đoàn hỏa diễm màu tím liền từ một phân thành hai, một phần lớn bị mạnh mẽ thao túng thành một khối hỏa mạc màu tím (bức tường lửa màu tím), mà mặc khác một phần nhỏ còn lại lặng lẽ theo cánh tay Tiêu Viêm trượt xuống, cuối cùng giống như tử xà rơi trên mặt đất, không làm cho bất luận kẻ nào chú ý.

Lúc này, loa toàn hỏa diễm trùy kia cũng mang theo âm thanh xé gió bén nhọn, mạnh mẽ nện phía trên hỏa mạc, nhất thời, một tiếng nổ mạnh kịch liệt, mang theo một vòng sóng lửa hai màu, từ chỗ trung tâm quảng trường nổ mạnh ra, chỉ một thoáng, sóng nhiệt quét qua quảng trường, đệ tử trên khán đài chung quanh, nhin không được nghiêng mặt tránh cổ nhiệt khí hiện ra thình lình này.

Trên sân, hỏa sóng bùng nổ ra, một đạo lam ảnh bỗng nhiên bắn trở lại, bàn chân chạm mặt đất trượt về sau mấy thước, mới ngẩng đầu nhìn về nơi sóng lửa kia dần dần biến mất, một lát sau, hỏa sóng hoàn toàn tiêu tán, mà trong đó, cũng không có nửa cái bóng người.

Nhìn thấy một màn này, Lục Mục nao nao, vừa muốn quan sát xung quanh, lại chợt phát hiện chỗ cánh tay cùng bàn chân, thoáng có chút cảm giác nóng rực, vội vàng cúi đầu, con ngươi rút lại chợt phát hiện, chỗ cánh tay mình cùng với bàn chân, vậy mà không biết khi nào bị hai đạo hỏa mang quấn quanh trên đó!

Hai nhánh hỏa mang vòng quanh cánh tay cùng bàn chân Lục Mục, liền giống như hai con rắn nhỏ, tản ra nóng rực nhàn nhạt.

"Không nên cử động, bằng không hỏa mang có thể sẽ trực tiếp nổ mạnh, đến lúc đó, tay cùng chân ngươi, đều không nguyên vẹn."

Thanh âm nhàn nhạt, bỗng nhiên từ sau lưng vang lên, làm cho Lục Mục vừa muốn phản kháng thì cả người cứng ngắc xuống.

Có chút gian nan quay đầu, Lục Mục nhìn thấy Tiêu Viêm này không biết khi nào xuất hiện ở phía sau, phát hiện tay phải của hắn lúc này đang khẽ nhếch lên, mà theo ngón tay này động đậy, Lục Mục có thể cảm giác được

rõ ràng, hỏa mang trên cánh tay cùng bàn chân, cũng nhảy lên rất nhỏ.

"Người kia vậy mà có thể đem ngọn lửa không chế đến mức tinh diệu như thế?!"

Nhìn Tiêu Viêm lúc này cách xa mình ước chừng hơn mười thước, thế nhưng còn đủ khả năng cách không không chế ngọn lửa ly thể, trong mắt Lục Mục, hiện lên một chút vẻ khiếp sợ, loại khoảng cách này, cho dù là luyện dược sư tứ phẩm, cũng làm không được a!

Trên quảng trường, Tiêu Viêm đứng cách Lục Mục hơn mười thước, còn Lục Mục kia cả người lại cứng ngắc đứng ở tại chỗ, tại trên thân thể hắn, vài đạo tử sắc hỏa diễm hình thành hỏa mang, chậm rãi lưu chuyển, giống như dây thừng, đem vây ở trong đó, không dám có chút giãy dụa.

Lúc này trên khán đài chung quanh, đám đệ tử vừa mới bởi vì hỏa sóng mà nghiêng đầu, khi đem ánh mắt hướng tới quảng trường, lại vừa vặn nhìn thấy một màn cảnh tượng quý dị, trên khuôn mặt lập tức đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Toàn bộ trên khán đài, có thể thấy rõ Lục Mục bị thua như thế nào, chỉ có thể đếm được mấy người, thậm chí ngay cả đám người Bạch Sơn kia, cũng không phát hiện, bởi vậy, hẳn lúc này cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

"Hảo tiểu tử, đem ngọn lửa một phân thành hai, một làm phòng ngự hấp dẫn sự chú ý của Lục Mục, một ẩn núp ở dưới, đặt xuống cái bẫy, chờ bản thân Lục Mục đặt chân lên, tuy rằng bẫy mai phục rất thô sơ, bất quá loại đối chiến chớp nhoáng này, hơn nữa được ngọn lửa che dấu, sao có thể phân nhiều tinh lực chú ý dưới chân, loại nhất tâm nhị dụng này, lại cần linh hồn lực xa xỉ mới có thể hoàn thành, tên Tiêu Viêm này, không hổ là người từng giành được quán quân luyện dược sư đại hội ở Gia Mã đế quốc a."

Vị trí trung ương trên khán đài, vị hỏa lão nhân kia chậm rãi thở ra một hơi, thần tình sợ hãi than.

"Ta thua rồi!"

Thân thể động đậy cũng không dám động, một lúc lâu sau, Lục Mục chỉ biết thở dài một hơi, quay đầu hướng Tiêu Viêm chua xót nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ cười, bàn tay vỗ nhẹ, ngọn lửa màu tím kia đang quán quanh tại bên ngoài thân thể Lục Mục, nhất thời hóa thành hư vô, bàn tay lộ ra lơ đãng, lại lần nữa làm cho Lục Mục cười khở một tiếng.

"Đan hỏa chi kỹ này của luyện dược hệ, cũng rất là cường hãn a, lúc trước nếu không có sử dụng đấu khí đọng lại thành bộ áo giáp đấu khí, bằng vào tử hỏa mạc, căn bản chắn không được loa toàn hỏa diễm trùy kia của Lục Mục a, xem ra ngày sau nếu có cơ hội, có thể nghiên cứu một chút đan hỏa chi kỹ kia a, nếu là ta có thể tập mà nói, ngày sau cùng người khác đối chiến, lại thêm một ít thủ đoạn."

Cúi đầu nhìn trên hắc bào bị đốt lũng một lỗ, trong lòng Tiêu Viêm lẩm bẩm nói.

"Trận này, hoàng giai nhị ban Tiêu Viêm thắng!"

Lúc này, trên ghế trọng tài, một tiếng nói lớn, lại lần nữa truyền xuống.

"Oanh!"

Theo tiếng trọng tài tuyên phán hạ xuống, phía trên khán đài, nhất thời vang lên phô thiên cái địa tiếng hoan hô, hôm nay trong trận này lúc luyện dược sư so đấu ngọn lửa, làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt!

Cái tên Tiêu Viêm, có lẽ bắt đầu từ trận chiến này sẽ được truyền bá trong toàn bộ học viện, cho tới bây giờ, các ánh mắt nghi ngờ đối với Huân nhi, mới bắt đầu tan thành mây khói, bất kể như thế nào, một người thiên phú nổi tiếng không chỉ trên tu luyện đấu khí, mà còn là người ở trên luyện dược thuật có thiên phú cực cao, cho dù là phóng mắt toàn bộ Già Nam học viện ngoại viện, cũng tìm không ra mấy người!

Hôm nay Tiêu Viêm, đích thật là chân chính một trận thành danh!

-----oOo-----

Chương 411: Chấp Pháp đội, Ngô Hạo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng hoan hô như sấm vang vọng chung quanh khán đài, Tiêu Viêm tới trước mặt Lục Mục đang chua sót, ôm quyền nói: *"Đa tạ Lục Mục học trưởng, đa tạ!"*

"Đa tạ cái rắm, đánh bại là đánh bại, làm cho cái gì, người đừng so ta với hạng tiểu nhân." Đảo cặp mắt trắng dã, Lục Mục chột cười khở nói: *"Bất quá, hảo tiểu tử, không nghĩ tới người lại che dấu thâm sâu như vậy, nói không chừng người thật đúng là có thể đi vào một trong 5 vị trí đứng đầu, ngày sau nếu là có cơ hội lại đến lĩnh giáo."*

Nói xong, Lục Mục hướng Tiêu Viêm chấp tay, cực kỳ mạch lạc xoay người bước ra ngoài quảng trường.

"Người này cũng thật đỉnh đạc, so với tên Bạch Sơn kia tốt hơn nhiều, nếu là có cơ hội nên kết giao một chút." Nhìn bóng dáng Lục Mục Tiêu Viêm cười cười, ngẩng đầu ánh mắt quét về phương hướng Bạch Sơn một cái, lại vừa vặn bắt gặp lãnh ý trong mắt đối phương, lập tức lòng đề phòng đối với tên này lại nồng đậm hơn rất nhiều.

Đem Huyền Trọng Xích vác lại trên vai, Tiêu Viêm xoay người đi xuống đấu tràng, sau đó tại dưới vô số ánh mắt rưng rục đang nhìn chăm chú, đi vào khu vực Hoàng giai-năm II, lại nhìn thấy một đám thiếu nữ hôm qua xuất hiện ở nơi này, đám thiếu nữ hoạt bát lúc nhìn thấy Tiêu Viêm trở về nhất thời hai mắt sáng ngời xúm lại vây quanh, âm thanh ríu ra ríu rít làm cho Tiêu Viêm vừa mới đại chiến một phen, bây giờ đầu óc lại có chút choáng váng.

"Tốt lắm tốt lắm, các người im lặng cho ta."

Nhìn thấy Tiêu Viêm bị đàn thiếu nữ xinh đẹp vây quanh Nhược Lâm đạo sư không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải lên tiếng đem mấy thiếu nữ sùng bái kia phục hồi tinh thần lại.

"Hi hi, khó trách Nhi tỷ tỷ tại học viện hai năm đối với nam nhân khác hồ hững, thì ra trong lòng có người ưu tú như thế." Một cô thiếu nữ nhảy đến bên cạnh, cười duyên trêu ghẹo.

Nghe vậy, hai gò má thanh nhã của Huân Nhi nổi lên chút sắc hồng mê người, trong chốc lát phong thái mê người đó, cho dù là Nhược Lâm đạo sư đứng sát bên cũng có một chút tâm động chứ đừng nói chi đến mấy tên

nam đệ tử chung quanh kia.

Tiêu Viêm khẽ cười cười, tiến lên hai bước, ngồi xuống bên cạnh người mùi thơm từ cơ thể cô gái truyền đến, lại tiếp tục cảm thụ đến từng đạo ánh mắt ghen tỵ cùng cực kỳ hâm mộ chung quanh. Không khỏi có chút hoảng hốt. Ban đầu ở Ô Thần thành, đoạn thời gian làm một kẻ phé nhân kia, Huân Nhi đi cùng một chỗ, lúc ấy chỉ có ánh mắt chung quanh lộ vẻ trào phúng, trong mắt người xung quanh lúc đó chỉ sợ suy nghĩ rằng cóc và thiên nga một chỗ. Chẳng lẽ cũng sẽ không cảm thấy tự xấu hổ sao?

Mà hiện giờ, trải qua hai năm khổ tu lại đi cùng Huân Nhi một chỗ, không ai dùng ánh mắt năm đó nhìn hắn. Bởi vì hiện tại Tiêu Viêm thể hiện ra thiên phú cùng thực lực, đã hoàn toàn đủ tư cách sánh cùng thiên chi kiêu nữ: Huân Nhi!. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mà, rõ ràng đó là đãi ngộ chênh lệch giữa có thực lực cùng không có thực lực.

Năm đó, tuy nói ngoài miệng là vì ước hẹn 3 năm mà nỗ lực. Ở sâu trong nội tâm cảm giác không lúc nào không tự động viên cố gắng tăng lên thực lực của chính mình. Làm cho ngày sau cùng Huân Nhi một chỗ, người người sẽ không tiếp tục lấy cái loại ánh mắt đó nhìn hắn?

Khoảng cách thời kỳ phé vật đã qua ba năm, trong ba năm này Tiêu Viêm dựa vào nỗ lực của mình hoàn thành xong nguyện vọng trong lòng, thành công đánh bại Nạp Lan Yên Nhiên, hơn nữa là làm cho chính mình có được tư cách và thực lực.

Thở ra một hơi thật dài, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn chằm chằm Huân Nhi đang tử thi giữa sân. Tại ánh mặt trời nhạt chiếu rọi xuống, lúc này Huân Nhi cơ hồ được vây bọc hoàn toàn trong vòng kim quang. Điềm tĩnh ôn nhu, hình dáng xinh đẹp này làm cho trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút tùy tâm cảm giác mê say. Hai năm cô độc lịch lãm làm cho hắn sâu sắc hiểu được, cô bé trước mặt này trong lòng chính mình vốn đã khắc một dấu vết rất sâu.

Dấu vết này, trước đây đã in sâu chặt chẽ, kỳ thật chung quy mà nói, Huân Nhi hỏi bé không hiểu gì, Tiêu Viêm xông vào gian phòng của nàng dùng cái đầu khí không thành thực ước chừng kiên trì vài năm săn sóc ân cần thân thể yếu ớt của nàng, mà lúc đó lại khiến nàng đem Tiêu Viêm triệt để

bỏ sâu trong nội tâm, mà cảm giác của nàng không tại thời điểm Tiêu Viêm khó khăn, vẫn như cũ duy trì hàng ngày ôn nhu tôn kính, khiến cho trong tâm trí phát triển hơn xa cùng lứa tuổi kia của Tiêu Viêm, tình cảm đối với cô gái lương thiện đáng yêu, hẳn còn không hoàn toàn hiểu thấu?

Bàn tay theo chậm rãi lân la, cuối cùng cảm bàn tay nhỏ bé mềm mại của không xương Huân Nhi, cảm thụ được lòng bàn tay mềm mại trắng mịn, trong lòng Tiêu Viêm nhẹ nhàng run rẩy.

Khi bị Tiêu Viêm bỗng nhiên cầm tay, thân thể Huân Nhi liền nhẹ nhàng run lên, đem ánh mắt hàm chứa của cô tất hốt hoảng nhìn Nhược Lâm đạo sư cùng đám người Tiêu Ngọc, nhìn thấy các nàng vẫn chưa phát hiện hành động vừa rồi của Tiêu Viêm, thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn Tiêu Viêm thấp giọng khẽ: "*Tiêu Viêm ca ca.*"

"Ngươi là của ta, mặc kệ thế lực sau lưng ngươi có bao nhiêu khổng lồ, đối với ngươi...ta tuyệt đối không buông tha!" Nắm bàn tay mềm mại kia thật chặt, Tiêu Viêm dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy chậm rãi nói, nhưng mà mặc dù thanh âm bằng phẳng lại không khó nghe ra trong đó ý vị kiên nghị cùng bá đạo.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Huân Nhi đầu tiên là chột ngẩn ra, khuôn mặt tuyết trắng tinh xảo đột nhiên hiện lên đám mây đỏ như máu, nàng không nghĩ tới ở phía sau, Tiêu Viêm cứ nhiên sẽ đem loại ám chỉ ý vị vô cùng kích tình này nói ra.

Khi Tiêu Viêm nói bất thành linh như thế này, lấy Huân Nhi vốn lạnh nhạt, cũng không bảo trì được vẻ bình thường như không có việc gì, một cái khuôn mặt nguyên bản không hề bận tâm thứ gì, lâu như vậy năm qua lần đầu tạo nên gợn sóng khó thể che dấu.

"Huân Nhi, ngươi làm sao vậy?" Sắc mặt dị thường của Huân Nhi không tránh được ánh mắt Nhược Lâm đạo sư, lập tức ngẩn ra, chột tầm mắt thoáng nhìn xuống cũng vừa vặn nhìn thấy Tiêu Viêm vội vàng rút bàn tay về, trên gương mặt cũng nảy lên chút hồng nhuận, bất đắc dĩ làm như lâu bầu nói: "*Người trẻ tuổi a, trước mặt công chúng cũng kiềm chế một chút a, mặc dù biết ngươi cùng Huân Nhi quan hệ vô cùng thân thiết, như vậy cũng không cần ở đây kích thích mấy tên nam đệ tử ôm ý niệm với Huân Nhi bên kia nha? Lỡ may làm ra cái bạo động nhìn ngươi có hay không lực lượng chống đỡ hơn ngàn người.*"

Tiêu Viêm ngưng cười, không dám chen vào vôi vàng đem ánh mắt quét về hướng cuộc chiến kịch liệt giữa sân.

Một bên, cũng rất nhanh thu liễm tâm cảnh đang dập dờn bỗng bênh, chột dạ nhìn thoáng qua Nhược Lâm đạo sư bên cạnh, sau đó cũng đem ánh mắt dời về trận đấu trong sân.

"Ai, cô nàng này, đối với người ngoài có thể lạnh nhạt như vậy, mà ở trước mặt Tiêu Viêm bày ra cùng một loại tiêu cô nương luyến ái không có gì khác nhau, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn a, thật không biết tên kia đến tột cùng là như thế nào đem tâm tư cô gái này mà câu đi. Nhìn thấy gương mặt kia vẫn như cũ còn sót lại một luồng sắc hồng, Nhược Lâm đạo sư lắc đầu trong lòng cười khổ thầm nói.

Trong sân, theo miệng trọng tài vang lên, bóng người không ngừng thiểm lược lên đài, sau khi trải qua một phen kịch liệt hoặc bình thản chiến đấu, người thắng hưng phấn, người bại vẻ mặt ảm đạm lui xuống sân.

Mà ở sau một vòng trận đấu, nguyên lai hơn 170 người đã muốn dần dần bị loại bỏ, còn sót lại sáu mươi mấy người, như vậy tiếp tục qua đi mấy vòng chỉ sợ có tư cách vào Nội viện danh ngạch rồi sẽ đủ như kế hoạch.

"số 41, Năm I, Nham Trình pháp đội, Ngô Hạo!"

Dương trên sân rộng, vòng đấu loại báo tên ra, bỗng nhiên không khí trở nên im lặng rất nhiều, tại dưới mỗi một cái tên uy danh áp bách, đệ tử trên khán đài đều là không tự chủ được đè thấp thanh âm.

"Chấp pháp đội Ngô Hạo!" *Chậm rãi lâm bảm một tiếng tên này, Tiêu Viêm tựa đầu hướng Nhược Lâm đạo sư nói: "Ta nghĩ đây là người mà đạo sư nhắc đến?"*

"Ừ." *Nhược Lâm đạo sư vẻ mặt ngưng đọng nói nhỏ: "Tại bên trong chấp pháp đội có được rất lớn danh vọng, trong hai năm qua người Hắc Giác Vực chết trong tay hắn chỉ sợ ít nhất cũng có trăm, thực lực của hắn đáng sợ."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu xem ra người này thật là một cái kinh địch.

"Mặt khác, nói cho người biết một chuyện đầu đầu, Ngô Hạo này cũng từng theo đuổi qua Huân Nhi, hơn nữa là ở trước công chúng tuyên bố, bắt quá sau này cũng bị cự tuyệt, nhưng người kia tựa hồ chưa từng buông tha." *Nhược Lâm đạo sư trên tức nói: "Khi người không có ở học viện, Ngô Hạo này bị Bạch Sơn coi là kẻ địch có lực cạnh tranh nhất, chẳng qua đáng tiếc hai tên được vô số người cho rằng có khả năng theo đuổi tên gia hỏa Huân Nhi, đều cũng bởi vì người xuất hiện mà thất bại."*

"Hồng nhan họa thủy a." Tiêu Viêm cười khò lắc lắc đầu, chợt đem ánh mắt hướng về bên trong quảng trường, lúc này nơi đó đã có một gã thanh niên đang đứng thẳng, bằng vào nhãn lực xuất sắc, Tiêu Viêm thấy rõ nét khổ sáp trên khuôn mặt người kia.

"Người còn chưa xuất hiện đã làm học viên sinh ra ý khiếp đảm, Ngô Hạo này..." Làm bầm một tiếng, Tiêu Viêm nhìn chằm chằm trong sân con người đột nhiên co rụt lại, chỉ thấy tại đối diện người thanh niên, nguyên bản phiến đá rộng tuếch đột nhiên như quỷ mị hiện lên, thân ảnh bao bọc trong áo bào đỏ.

"Tốc độ thật là khủng khiếp, người này rất mạnh!" ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng người màu đỏ, trên khuôn mặt Tiêu Viêm xẹt qua chút ngưng trọng ít có.

Bóng người áo bào đỏ như máu vừa hiện thân, quảng trường đang âm vang đủ loại tiếng động liền đột nhiên im lặng, một cỗ mùi vị huyết tinh chậm rãi tràn ngập quảng trường.

-----oOo-----

Chương 412: Khiêu Chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng động lớn làm oanh náo cả quảng trường, bóng đen từ từ xuất hiện, nhất thời cả quảng trường rơi vào trong im lặng. Mặt trời lên cao, nhưng đến khi mùi huyết tinh bắt đầu tràn vào trong mũi mọi người, một vài kẻ thực lực yếu kém lại thấy trong người lạnh lạnh!

"Chỉ sợ kẻ này mới vừa chấp hành nhiệm vụ trở về, một thân huyết khí như

thế so với những kẻ bên trong Hắc Giác Vực có lẽ còn nồng đậm hơn nhiều!" Nhìn bóng người bên trong sân đấu, hồng y nữ tử khẽ nhíu mày thấp giọng nói.

"Quả nhiên là trở về kịp!" khuôn mặt Bạch Sơn vốn luôn giữ được vẻ cười nhạt nhưng khi nhìn thấy bóng ảnh kia cũng không khỏi thoáng âm trầm một chút. Tại ngoại viện của Già Nam học Viện, người hấn e ngại nhất không phải là tiểu yêu nữ áo hồng kia, cũng không phải là Huân Nhi với thực lực khó lường, mà chính là nam tử mang đầy mùi huyết tinh trước mặt hấn.

Trong hai năm trở lại đây, tính cả trong tối và ngoài sáng, Bạch Sơn cùng Ngô Hạo cũng đã giao thủ với nhau không dưới mười lần...thế nhưng đáng tiếc rằng hấn vẫn chưa lần nào chiếm được thắng lợi trước Ngô Hạo, một kẻ mang đầy hơi thở giết chóc, thật sự là rất đáng sợ! Bạch Sơn có thể đoán được, nếu để cho người này có đủ thời gian phát triển, chỉ sợ thành tựu sau này của hấn sẽ vô cùng khủng bố. Trong mấy năm nay, trong vô số lần Già Nam Học Viện va chạm cùng người trong Hắc Giác Vực, nam tử này vẫn đều đều đi trên con đường đầm máu, bước qua vô số thi thể, hoàn toàn triệt để đem tiềm lực của mình kích hoạt đến tận cùng trong những trận chiến đấu sinh tử, từng bước từ một gã đội viên chấp pháp đội bình thường để rồi đi đến trình độ như bây giờ!

Trong Chấp Pháp đội, người ta truyền danh hấn là: "*Huyết Tu La*", hung danh mà hấn đã lấy vô số thi thể và máu để đổi lấy.

"Mùi huyết tinh thật nồng đậm!...Ai! Tên điên Ngô Thiên kia thật sự là muốn đào tạo Ngô Hạo trở thành một kẻ lấy việc giết người làm mục đích sống sao?" Một gã lão nhân mặc áo vàng nhạt ngồi giữa quảng trường nhíu mày nói: "*Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn gì Ngô hạo cũng bị sát khí nồng đậm của mình làm mất đi lý trí."*

"Ta nghĩ không phải vậy đâu! Tên Ngô Thiên kia tuy tính tình có phần quái gở, nhưng đối xử với Ngô Hạo vẫn rất tận tâm, lần này cho phép hấn đến cuộc thi tuyển của Nội Viện, điều này có nghĩa là hấn cũng muốn cho Ngô Hạo tạm thời rời khỏi Chấp Pháp đội. Ở Nội Viện, nơi mà quái tài tụ tập, ắt hấn sẽ có người áp chế được tính tình của Ngô Hạo." Phó viện trưởng suy nghĩ một lát, chậm rãi nói.

"Ngay cả viện trưởng lúc trước cũng từng nói qua, chỉ cần cho Ngô Hạo

thời gian 10 năm, nếu đến khi đó, hẳn vẫn còn chưa bị huyết khí ăn mòn lý trí, vậy thì e rằng thực lực của hẳn sẽ đạt đến một trình độ rất khủng bố." Người được xưng là Hỏa lão đầu cũng khẽ gật đầu đồng ý nói.

"Ha ha! Xem ra cuộc thi tuyển năm nay có vài mầm móng rất có tiềm lực a!" Phó viện trưởng cười tùm tùm nói: *"Bạch Sơn, Ngô Hạo, còn có Tiêu Viêm kia xuất thế ngang trời, biểu hiện xem ra so với mấy tên của năm trước còn mạnh hơn vài bậc!"*

"Người chẳng lẽ cũng quên tiểu nha đầu làm người ta đau đầu của người sao? ta hỏi, bên trong Ngoại Viện, có được mấy kẻ không sợ danh tiếng của nàng?" Lão nhân sát bên trợn mắt hỏi.

Phó viện trưởng nghe vậy cũng chỉ biết cười khỏ một tiếng, chuyển mắt về hướng hồng y thiếu nữ đang đứng tựa vào lan can, ánh mắt có chút vô thần nói: *"Đối với thiên phú của nàng, quả thực ta cũng rất hài lòng và tự hào, vốn định tìm một tiểu tử thật tốt để gả chồng nối dõi tông đường...nhưng ai biết đâu nàng lại lãnh cảm đối với nam nhân cơ chứ!"*

Nghe được hẳn nói, ba vị lão giả chung quanh không khỏi bật cười, mém té khỏi ghế.

"Mấy tên Bạch Sơn, Ngô Hạo, Lục Mục thậm chí Tiêu Viêm cũng đều là những thiên tài xuất chúng, đợi sau khi cuộc thi chấm dứt, dựa theo quy củ chúng sẽ đi vào nội viện, lúc đó sẽ có khảo hạch đặc thù. Như vậy chúng sẽ phải ở cạnh nhau một thời gian, ta nghĩ hẳn cũng sẽ xuất hiện một ít rung động đi!" Lão nhân bên cạnh phó viện trưởng cười tùm tùm an ủi. Mà Hồ Gia cũng chính là tên tự của Hồng Y thiếu nữ kia.

"Thiên phú của Bạch Sơn đúng là không tồi, thế nhưng tâm tính lại không được tốt cho lắm, Ngô Hạo thì chỉ để tâm vào chiến đấu, ngoại trừ việc có cảm giác đối với Huân Nhi, mấy năm nay cũng chưa từng thấy hẳn tỏ ra rung động trước bất kỳ nữ tử nào khác...Luc Mục ư! Sở thích của hẳn cũng không phải là kiểu nữ nhân như Hồ Gia, còn Tiêu Viêm thì càng không thể, có được cô bé tài sắc vẹn toàn như Huân Nhi như vậy lẽ nào lại đối với những nữ hài tử khác cảm thấy hứng thú??" Phó viện trưởng nhắc đến cũng phải lắc đầu cười khỏ.

Ba vị lão giả nghe vậy cũng chỉ có thể tỏ ra lực bất tòng tâm mà thôi.

Thở dài một tiếng, phó việc trưởng đem chuyện này bỏ qua một bên, đem tầm mắt chuyển về hướng bên trong sân đấu.

Trong sân, sau khi Ngô Hạo xuất hiện, trọng tài thoáng chân chờ một chút, sau đó cũng cho trận đấu bắt đầu.

Tiếng "*bắt đầu*" vừa ra, Đối thủ của Ngô Hạo ngay lập tức lùi về phía sau mấy chục bước, đầu khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển hình thành bên ngoài thân thể một màng đầu khí, nắm thật chặt vũ khí trong tay, ngay cả chớp mắt cũng không hề, nhìn chăm chăm Ngô Hạo đang đứng yên bất động phía trước. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Thấy như vậy, nhưng những đệ tử chung quanh khán đài cũng không hề phát ra những tiếng cười nhạo. Phải biết, thanh danh của Ngô Hạo trong mấy năm nay cũng không hề thua kém so với Huân Nhi cùng Hồ Gia, ngược lại hai từ Ngô Hạo lại có lực trấn áp lớn hơn nhiều so với họ.

Huyết bào khẽ lay động, một đôi mắt tràn ngập sát ý giống như ánh mắt khát máu của bầy sói trên thảo nguyên, ánh mắt không có chút tình cảm đó làm cho đối thủ hiện tại của hắn cảm thấy run sợ, lòng bàn tay ướt đẫm.

"*Không bỏ cuộc?!*" Âm thanh khàn khàn từ phía trong huyết bào chậm rãi vang lên.

Nghe như vậy, kẻ được gọi là Nham trình, đối thủ của Ngô Hạo sắc mặt liền trở nên khó coi, cắn chặt răng, nặn từng chữ nói: "*Cứ việc động thủ, ta cuối cùng là muốn xem thử Huyết Tu La mạnh mẽ đến cỡ nào!*"

Vừa dứt lời, Nham Trình có vẻ như sợ phải tiếp tục đối diện Ngô Hạo, nghĩ đến dù gì thì trước sau gì cũng mất, hai chân liền đạp thẳng, thân thể vọt lên phía trước, hướng phía Ngô Hạo mà trùng kích, vũ khí sắc bén trong tay xé rách không khí đâm tới

Nhìn thấy một kích bùng nổ của Nham Trình, huyết ảnh cũng không hề nhúc nhích, nhưng khi công kích sắp đến gần thân thể hắn, thân hình đột nhiên tiêu thất.

Một kích thất bại, đồng tử Nham Trình co lại, vũ khí trong tay không chút chậm trễ vòng ra phía sau đâm ngược.

"Đinh" Mũi kiếm được chế tạo từ tinh cương va chạm với nhau, trọng kiếm đỏ như máu dễ dàng đem công kích của Nham Trình gạt đi.

Từ âm thanh vọng lại, có thể phán đoán sức nặng của thanh trọng kiếm này cũng là không vừa chút nào.

Hai kiếm chạm nhau, liền phân biệt được hơn thua, trường kiếm trong tay Nham trình vụt bay ra khỏi tay, hồ khẩu tươm đầy máu tươi.

Chỉ mới một hiệp giao tranh, ngay lập tức cũ khí bị đánh bay, tràng cảnh như vậy làm cho Tiêu Viêm đứng trên khán đài cũng cảm thấy kinh ngạc, dù gì Nham Trình cũng là Đấu sư năm tinh a.

Khuôn mặt Nham Trình hiện lên vẻ khiếp sợ, bàn chân cấp tốc lui ra phía sau, nhưng chỉ mới bước được mười bước, liền cảm thấy sau lưng hàn khí dập dờn lạnh lẽo, quay lại thì đã thấy trên cổ một cảm giác ròn rợn tràn đến làm cho thân hình Nham trình trở nên cứng ngắc.

Chỉ cần hai hiệp, Nham Trình với thực lực Đấu Sư năm tinh đã phải chấp nhận thua cuộc, kết quả như vậy làm cho cả quảng trường trở nên huyên náo, mặc dù mọi người không ôm hy vọng Nham Trình có thể đánh bại Ngô Hạo, thế nhưng chỉ với hai hiệp đấu, hẳn đã bị đối phương đem kiếm kề cổ.

Sắc mặt Tiêu Viêm hiện lên nét ngưng trọng nhìn Ngô Hạo đang cầm huyết sắc trọng kiếm đứng phía sau Nham Trình nói: "*Tốc độ thật nhanh*"

"Ngô Hạo am hiểu nhất cũng chính là tốc độ, hơn nữa hẳn còn tu luyện một loại đấu kỹ thân pháp cao cấp Huyền giai: "Ảnh Huyết Thiểm", lúc trước hẳn vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Nham Trình chính là nhờ vào loại thân pháp này, hơn nữa lực lượng của hẳn cũng rất mạnh, từ việc hẳn có thể cầm trên tay Huyết trọng kiếm mùa may một cách nhẹ nhàng thì ta cũng có thể đoán được." Huân nhi đem một vài tin tức về Ngô Hạo nói ra, nàng cũng là có phần lo lắng vạn nhất Tiêu Viêm gặp phải Ngô Hạo mà chịu thiệt vì khuyết thiếu tin tức.

"Tốc độ cùng lực lượng đều là không tồi, chẳng phải cũng giống ta sao?" hai mi Tiêu Viêm nhướng lên, liếc mắt nhìn huyết trọng kiếm trong tay Ngô Hạo một cái, lại tiếp tục nhìn thoáng qua Huyền Trọng Xích sau lưng, hai người đều dùng vũ khí hạng nặng giống nhau, nếu là hai người cùng

nhau chiến đấu, chỉ sợ đây sẽ là một trận đấu mạo hiểm: "tốc độ đo tốc độ, lực lượng đè lực lượng".

"Người kia, xem ra so với Bạch Sơn, đối thủ này còn muốn khó chơi hơn nhiều, sau này phải càng cẩn thận với kẻ này a!"

"Không hổ là Già Nam Học Viện, cường giả trẻ tuổi ùn ùn nổi lên, nếu ta không có trải qua hai năm khổ tu, xem ra cũng thật khó khăn để vượt qua mấy tên gia hỏa biến thái này." Tiêu Viêm sợ hãi than, tại thời điểm lịch lãm ở Gia Mã Đế Quốc, trong lứa trẻ, ngoại trừ Nạp Lan Yên Nhiên mượn sức Vân Lam Tông, có thể cùng hắn đánh ngang sức, ngoài ra hẳn cũng rất ít gặp đối thủ, nhưng mà lúc này mới đến Già Nam Học Viện không được vài ngày, đối thủ ngang tài lại lần lượt xuất hiện, điều này không khỏi làm cho Tiêu Viêm có chút cảm thán, nơi này quả thật là nơi thiên tài tụ tập!

Bên trong đấu trường, tại thời điểm Ngô Hạo đem trọng kiếm đặt tại trên cổ đối thủ, một người trọng tài ngay lập tức hô trận đấu kết thúc, trong cuộc thi tuyển, có thể bị thương, nhưng mà lại không hy vọng thấy tình cảnh tử vong, cho nên, trận đấu có quy định, cũng không thể tại thời điểm đối phương không còn sức phản kháng hạ sát thủ, bằng không sẽ chịu phạt nặng, nhưng mà quy định này những người khác có lẽ tuân thủ, nhưng đối với Ngô Hạo, lại chỉ là thuận tay, vậy cho nên, trọng tài cũng không dám chậm trễ, sợ kêu chậm chỉ một giây, thì huyết trọng kiếm kia lại nhộm đỏ một lần nữa.

Nghe được tiếng la của trọng tài, huyết sắc trọng kiếm trong tay Ngô Hạo khẽ run rẩy, sau đó chậm rãi thu hồi, mà theo trọng kiếm rời khỏi cổ, Nham Trình kia toàn thân giống như hư thoát rồi thổng thọt xuống, không ngừng thở phì phò.

Không để ý đến Nham Trình, Ngô Hạo huyết bào hơi run run, đôi ngươi đạm mạc chậm rãi di động xuống khán đài, cuối cùng dừng lại tại vị trí Hoàng giai-Năm II.

Dưới vô số luồng ánh mắt *** mới của toàn trường, huyết sắc trọng kiếm trong tay hắn nâng lên, cuối cùng chỉ hướng Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn đạm mạc vang vọng lên.

"Người chính là Tiêu Viêm?"

"Có dám xuống đây chiến với ta một trận?"

Thanh âm đậm mạc, khàn khàn làm cho toàn bộ khán đài ngẩn ra, ngay lập tức vô số luồng ánh sáng đồng thời chuyển hướng hắc bào thanh niên đang đứng cách đó không xa!!!!

-----oOo-----

Chương 413: Miếng ngọc gia truyền!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm khàn khàn thản nhiên của Ngô Hạo, đem ánh mắt của mọi người toàn bộ ngưng tụ trên người hắc bào thanh niên, trong những ánh mắt này có khoái chí, có chờ đợi và đủ loại cảm xúc khác nhau, nhưng bất kể thế nào, một câu nói này của Ngô Hạo, lại một lần nữa khiến cho Tiêu Viêm trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Ánh mắt chăm chú nhìn huyết bào nhân ảnh, đôi mắt Tiêu Viêm hơi híp lại, dưới vô số con mắt theo dõi, chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt, không có chút lo sợ thực lực mạnh mẽ của đối phương.

Bốn con mắt gặp nhau giữa không trung, đấu khí hùng hồn không hện mà cùng trào ra từ cơ thể của hai người, những dòng năng lượng gọn sóng nhỏ bé, cũng từ từ khuếch tán ra, những sóng năng lượng này đều là do đấu khí trong cơ thể nhanh chóng chuyển động tạo thành.

Thấy hai người bắt đầu so đấu khí thế, các học viên xung quanh khán đài nhất thời cũng kích động lên, hai người này nếu đấu nhau, thì tất nhiên sẽ là một hồi long tranh hổ đấu a!

Huân Nhi bên cạnh Tiêu Viêm có chút nhú mày, há miệng thở ra, muốn nói lại thôi như muốn khuyên can Tiêu Viêm một chút, nhưng cuối cùng lại lo lắng nếu nàng nói ra, thì mấy tên học viên kia nhất định sẽ cho rằng Tiêu Viêm chỉ biết trốn sau lưng nữ nhân, vì vậy, lời nói đã ra đến miệng, nhưng cũng không thể nói được ra.

"Hắc hắc, đánh đi, tốt nhất là làm một cái lưỡng bại câu thương, cũng đỡ cho ta phải nhọc sức." Bên kia khán đài, Bạch Sơn cười lạnh nhìn hai

người đối thi trên khán đài.

"Muốn đánh thật sao, đáng tiếc, lão già kia chắc chắn sẽ không để việc này xảy ra." Hồng y thiếu nữ hai tay đặt trên lan can, ánh mắt đảo qua Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo, tiếc hận nói.

Mà cũng giống như suy nghĩ của nàng, ngay khi khí thế của Tiêu Viêm Ngô Hạo hai người tăng cao, một tiếng quát già nua đột nhiên vang lên, đem khí thế vất vả dựng lên của hai người, đánh thành hư vô.

"Hai người các ngươi, an phận một chút cho ta, trong thi tuyển, không phải nơi có thể tùy tiện khiêu chiến!"

Khí thế của mình bị mạnh mẽ phá vỡ, thân thể Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo đồng thời run rẩy một trận. Đầu lùi về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn về phía trung ương của khán đài, nơi thanh âm phát ra. Một vị lão nhân râu tóc bạc trắng, trên mặt mang theo giận dữ.

"Là phó viện trưởng Hồ Kiên, bên trong ngoại viện trừ ra viện trưởng, hẳn là người có quyền lợi lớn nhất, không nên chống đối lại hắn, nếu không để lại một ấn tượng xấu cũng không hay ho gì." Một thanh âm nhỏ bé, bỗng nhiên vang lên bên tai Tiêu Viêm

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Hạo một chút. Sau đó cúi đầu, chậm rãi ngồi xuống.

"Ngô Hạo, ngươi cũng lui xuống đi, mai chính là ngày cuối cùng của cuộc thi tuyển. Đến lúc đó sẽ có cơ hội để các ngươi đối chiến!" Nhìn thấy Tiêu Viêm lui về. Hồ Kiên đem ánh mắt chuyển sang huyết bào nhân ảnh đứng giữa khán đài. Quát nhỏ.

Nghe tiếng quát của Hồ Kiên, Ngô Hạo hơi cau mày. Ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm phía dưới khán đài. Mà Tiêu Viêm cũng mặt không đổi sắc đối thi với hắn. Tay hơn rung lên, thanh trọng kiếm kia được thu vào nạp giới. Thanh âm khàn khàn chậm rãi truyền ra:

"Hy vọng ngày mai ngươi sẽ không làm ta thất vọng. Ta không muốn thấy người mà Huân Nhi chờ đợi thật lâu, là một tên rác rưởi."

Tiêu Viêm cười nhạt không đáp, mà Ngô Hạo sau khi nói xong lời này

cũng không hề dừng lại, xoay người rời khỏi khán đài.

Nhìn thấy phó viện trưởng mạnh mẽ ngăn lại một hồi long tranh hồ đấu, các học viên dưới khán đài đều thất vọng lắc lắc đầu.

"Tốt lắm, trận đấu tiếp tục." Hồ Kiên vung tay lên, phân phó nói.

Theo thanh âm của hắn hạ xuống, trọng tài lại tiếp tục đem danh sách đọc tiếp.

Trong mười trận đấu tiếp theo, Tiêu Viêm cuối cùng cũng thấy Huân Nhi ra tay, dù vậy, sau khi quan sát một lúc, cũng bắt đầu dĩ lắc đầu, cô nàng này chỉ hiển lộ ra một phần thực lực chiến đấu cùng đối thủ, nhưng cho dù là vậy, sau mười mấy chiêu cũng giành được chiến thắng không ngoài dự kiến.

Nhìn vẻ mặt tươi cười khi trở lại của Huân Nhi, Tiêu Viêm tròn tròn mắt, hành động lần này của Huân Nhi, làm cho Tiêu Viêm hoàn toàn thất bại trong việc tính toán phân tích thực lực của nàng.

Mà không lâu sau đó, Bạch Sơn cùng Hồng y thiếu nữ kia cũng đều thượng đài một lần, hai người này không hồ là người mà Nhược Lâm đạo sư trình trọng nhắc nhở phải chú ý, hai tên đối thủ của họ, theo thứ tự là một lục tinh đấu sư và một thất tinh đấu sư. Lục tinh đấu sư đấu với Bạch Sơn còn tốt, đánh mười mấy hiệp cùng Bạch Sơn liền chủ động nhận thua, bình yên vô sự đi xuống.

Mà đối thủ của hồng y thiếu nữ thì lại thảm hơn nhiều, hai người hoàn thành lễ tiết cơ bản, sau đó thanh âm của vị trọng tài còn chưa dứt, hồng y thiếu nữ đã quý dị xuất hiện tại trước mặt người kia, một chương nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa kinh khí làm người khác phải biến sắc, chỉ một chiêu đem thất tinh đấu sư đã có đấu khí sa y hộ thể, hung hăng đánh văng xuống đài, cuối cùng còn lăn thêm hơn mười thước mới chật vật ngừng lại.

Tiêu Viêm ngồi trên khán đài, nhìn hành động hung hãn của hồng y thiếu nữ, không khỏi kinh ngạc ra mặt.

Theo Bạch Sơn cùng hồng y thiếu nữ lên đài, những trận đấu tiếp theo cũng không có gì đặc sắc lắm, sau khi quan sát vài trận, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi liền rời đi quảng trường ồn ào, hai người chậm rãi dạo quanh

học viện, hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp sau hơn hai năm xa cách.

Khi sắc trời dần tối lại, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi mới trở về lâu các lịch sự tao nhã của Nhược Lâm đạo sự, vừa trở lại, Tiêu Viêm cũng gặp được một người quen khắc sâu trong trí nhớ năm đó.

Bên trong phòng, một cô gái dáng người thon dài, duyên dáng yêu kiều, một bộ đơn y màu tím nhạt hơi ngấn, đem sự hoạt bát tinh nghịch của thiếu nữ triển lộ rõ ràng, khuôn mặt mang theo cả quyền rũ và thanh thuần từ khi còn bé, bây giờ lại tương đối mị hoặc, đôi mắt to trong veo như nước, linh động như thể biết nói.

Từ nụ cười trên khuôn mặt cô gái mà nói, dường như cuộc sống trong học viện của nàng cũng không tệ, đương nhiên, với dung mạo của nàng, cho dù đi đến đâu, đều có rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô gái ngày thường luôn cực kỳ bình tĩnh trước mặt các nam sinh kia, sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm đi vào, liền khẩn trương đứng lên, rụt rè kêu một tiếng Tiêu Viêm biểu ca.

Dừng lại trước mặt Tiêu Mị một lát, nhìn khuôn mặt càng mị hoặc hơn so với trước kia, Tiêu Viêm cười nhạt gật đầu, cũng không quá nhiệt tình. Năm đó sau khi mình biến thành phế vật, cô gái trước mặt đã lựa chọn xa lánh, làm hẳn khi còn bé hoàn toàn tổn thương, bởi vậy, điều này cũng làm cho Tiêu Viêm có chút kháng cự đối với nàng, mặc dù đã qua hai ba năm thời gian, sự kháng cự này đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng Tiêu Viêm cũng không biểu hiện ra một cử chỉ thân thiết nào, nói chuyện một lát với Huân Nhi và Tiêu Ngọc liền tùy ý tìm một cái cớ, đứng dậy trở về phòng của mình.

Cô gái ngồi trên ghế sofa mềm mại, nhìn bóng dáng chậm rãi đi lên lầu kia, đôi môi đỏ mọng mím chặt, bên trong con ngươi tràn ngập ảm đạm cùng hối hận, có một số việc khi đã sai lầm, thì sẽ không bao giờ có thể bù đắp lại được. Trước khi Tiêu Viêm trở thành phế vật, quan hệ của Tiêu Mị và Tiêu Viêm nếu không khách khí mà nói, thậm chí có thể so sánh với Huân Nhi lúc đó, nhưng khi thiên tài vẫn lạc, nàng lại chọn một con đường hoàn toàn khác Huân Nhi. Điều này tạo nên một giới hạn cực kỳ thương tâm giữa Tiêu Mị và Tiêu Viêm.

Mà cái giới hạn này vẫn đang tồn tại, cho dù nàng cố gắng sửa chữa đến thế nào thì vẫn có những cái khe chói mắt.

Nhìn sắc mặt ảm đạm của Tiêu Mị, Huân Nhi chỉ có thể duy trì im lặng, nàng hiểu rất rõ Tiêu Viêm. Nam nhân nhìn như ôn hòa này, trong lòng cũng vô cùng cao ngạo, Tiêu Mị năm đó làm hắn tổn thương, cho dù là cố ý hay vô tình, chủ động hay bị động, nàng đã vĩnh viễn mất đi cơ hội sửa chữa quan hệ giữa hai bên.

Người làm hắn thương tổn, bất kể sau này thế nào, hắn đều rất khó tiếp nhận, về điểm này, Tiêu Mị cũng thế, Nạp Lan Yên Nhiên kia cũng thế. Năm đó Tiêu Mị lựa chọn xa lánh Tiêu Viêm hay lúc Nạp Lan Yên Nhiên đến Tiêu gia hủy hôn, Huân Nhi đều đã từng nói một câu: *"Hy vọng sau này người sẽ không phải hối hận!"*

Đến nay, hai nữ nhân đã làm thương tổn Tiêu Viêm, đều đã hối hận, nhưng đã quá muộn, thứ đã từ bỏ, nam nhân có nội tâm kiêu ngạo này, cũng sẽ không chạm vào một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Huân Nhi bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nàng cảm thấy may mắn cho lựa chọn năm đó của mình, nếu không, bất kể mình vĩ đại đến mức nào, chỉ sợ cũng không thể tiến vào được trong lòng của nam nhân này.

Trong phòng yên tĩnh, ánh sáng nhạt chiếu từ cửa sổ vào, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường, không gian xung quanh hơi dao động, một luồng năng lượng theo hô hấp tiến vào cơ thể, sau đó được luyện hóa thành đấu khí, chứa đựng bên ở đấu tinh trong khí toàn.

Tu luyện liên tục hai giờ, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi mở mắt, một ngọn lửa màu xanh xẹt qua con ngươi đen nhánh, rồi biến mất rất nhanh.

"Đấu khí bên trong đấu tinh, ngày càng nhiều, dựa theo tiến độ bây giờ, chỉ cần cho ta thêm mười ngày, là có thể đạt tới lục tinh đại đấu sư đi." Bàn tay hơi nắm lại, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói.

"Ai, thực lực vẫn còn không đủ a." Cau mày, bàn tay Tiêu Viêm hơi rung, một miếng ngọc mang phong cách cổ xưa, xuất hiện trong lòng bàn tay, miếng ngọc màu xanh nhạt, bên trong có một đốm sáng chậm rãi lưu chuyển. Đốm sáng này, tượng trưng cho tính mạng của Tiêu Viêm phụ thân Tiêu Chiến, đốm sáng vẫn còn, chứng tỏ người vẫn còn sống, đốm sáng biến mất, vậy chính là thời điểm hồn phi phách tán.

Nắm chặt miếng ngọc cổ, Tiêu Viêm có chút hoảng hốt cùng thương cảm, khi còn bé, bất kể hẳn là thiên tài hay phé vật, phụ thân chưa bao giờ dùng một ánh mắt khác thường để nhìn hẳn. Lúc bị châm chọc coi thường trong gia tộc, phụ thân vẫn chiều chuộng yêu thương, mà khi còn bé, mỗi khi Tiêu Viêm bị thương, hẳn đều mỉm cười vỗ vai nói, nam tử hán phải kiên cường, nước mắt và suy sụp, sẽ không làm cho người ta trở thành cường giả.

Những việc này, làm cho người đã có một linh hồn thành thực khác như Tiêu Viêm nhận ra rằng. Trong lòng Tiêu Chiến, vị trí của mình rất quan trọng.

"Phụ thân, ta sẽ tìm được ngài." Nắm miếng ngọc cổ thật chặt, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi lạnh xuống, bất kể là thần thánh phương nào bắt đi phụ thân của mình, sau này, hẳn cũng phải trả một cái giá xứng đáng!

Theo cảm xúc trong lòng dao động, trong lòng bàn tay Tiêu Viêm chợt mọc lên một ngọn lửa màu xanh, ngọn lửa đột nhiên xuất hiện này làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến, trong lòng vừa động, ngọn lửa màu xanh nhanh chóng tiêu tan, vội vàng mở tay ra, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện, miếng ngọc cổ nhìn như cực kỳ yếu ớt này, có thể chống đỡ được sức nóng khủng khiếp của thanh liên địa tâm hỏa.

"Việc này..." Trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, lần đầu tiên Tiêu Viêm cẩn thận đánh giá lại khối ngọc truyền thừa mỗi đời của Tiêu gia, theo trưởng lão nói, miếng ngọc này chỉ có tộc trưởng mới có tư cách giữ, thậm chí ngay cả bọn họ, cũng không biết nhiều về thứ này.

Ánh mắt tỉ mỉ đánh giá miếng ngọc, mượn ánh trăng, Tiêu Viêm chợt phát hiện, khi ánh trăng chiếu xuống, trên miếng ngọc hiện lên một số văn tự cực kỳ bí ẩn, nhìn lâu còn có một loại cảm giác hoa mắt.

Lắc đầu, đem thứ cảm giác kia ném ra ngoài, cẩn thận quan sát như vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng càng ngày càng kinh dị. Miếng ngọc này, dường như không chỉ có một công hiệu là cất chứa một ít linh hồn của tộc trưởng. Ngón tay chậm rãi vuốt ve, một lát sau, ngón tay Tiêu Viêm đột nhiên cứng đờ, vuốt vuốt bên cạnh khối ngọc, bên này của miếng ngọc cùng những chỗ khác bất đồng, chỗ khác là hình thành tự nhiên, mà bên này dường như là một góc bị vỡ của một khối ngọc to.

"Cuối cùng là vật gì? Chắc chỉ có thể chờ đến khi trở về gia tộc, hỏi lại mấy vị trưởng lão một chút, Tiêu gia, hình như cũng có nhiều thứ mà đám tiểu bối chúng ta ko biết." Trong lòng dâng lên một chút nghi hoặc, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm khối ngọc cổ xưa này, cũng không có chút phát hiện nào thêm, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, cẩn thận đem miếng ngọc thu vào nạp giới.

Sau khi Tiêu Viêm cất khối ngọc đi không lâu, hắc sắc giới chỉ trên ngón tay cũng rung lên một chút, hư ảnh của Dược lão, chậm rãi bay ra ngoài.

Ta không cảm thấy khí tức của Dị hỏa trong Già Nam học viện." Vừa ra ngoài, Dược lão đã có chút bất đắc dĩ nói.

"A?" Tin tức xấu đột ngột xuất hiện, làm cho ánh mắt Tiêu Viêm biến đổi, nhíu mày thấp giọng nói: "Không phải sư phụ đã nói bên trong Già Nam học viện, có thể tìm được tin tức của Vắn Lạc Tâm Viêm sao?"

"Trước kia ta đã phát hiện khí tức của Dị hỏa gần Già Nam học viện, nhưng bây giờ lại không có cảm giác như vậy nữa." Dược lão cười khỏ nói.

"Chắng lẽ bị những người khác được mất rồi sao?" Sắc mặt Tiêu Viêm có chút khó coi, Vắn Lạc Tâm Viêm kia chính là máu chốt để hắnh tăng trưởng thực lực a.

"Hắnh là không phải, mặc dù không cảm giác được vị trí chính xác của Vắn Lạc Tâm Viêm, nhưng dựa vào cảm giác hấp dẫn giữa dị hỏa với nhau, ta có thể sử dụng Cốt Linh Lắnh hỏa mơ hồ nhận thấy được, trong phạm vi ngàn dặm của Già Nam học viện, còn sót một một ít khí tức mỏng manh của Vắn Lạc Tâm Viêm, nhưng lại không thể tìm ra phương hướng chính xác." Dược lão lắc đầu, trầm ngâm nói.

"Phạm vi ngàn dặm thì phải tìm đến khi nào?" Khỏe miệng Tiêu Viêm giắc giắc

"Ta nghĩ, lắy thực lực của mấy lão già trong Già Nam học viện này, không có khả năng không nhận ra sự tồn tại của Vắn Lạc Tâm Viêm, ta cảm thấy nội viện kia có chút liên quan đến việc này." Dược lão chậm rãi nói.

"Nội viện" Tiêu Viêm ngẩn ra.

"Ừm, nội viện mới là trung tâm của Già nam học viện, nếu người có thể tiến vào trong đó, ta nghĩ có thể sẽ tìm được một số tin tức liên quan đến Vẫn Lạc Tâm Viêm." Dược lão trầm mặc một lát, đề nghị nói.

"Ai, ta sẽ cố hết sức vậy." Khẽ thở dài một hơi, nếu đã tới Già Nam học viện, vậy hẳn tự nhiên sẽ không lựa chọn tay không mà về.

"Ừm, về sau ta sẽ ít xuất hiện hơn, bên cạnh cô bạn gái kia của người có cường giả ẩn thân, ta không có cách xuất hiện quá lâu, miễn cho bị phát hiện." Dược lão nói một câu với Tiêu Viêm xong, thân thể hơn rung động, liền chui vào bên trong hắc sắc giới chỉ.

Nhìn dược lão biến mất, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: "Nội Viện? Nơi đó có Vẫn Lạc Tâm Viêm thật sao?"

"Hy vọng sẽ không để ta thất vọng đi."

-----oOo-----

Chương 414: Cuộc thi tuyển cuối cùng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay, nhất định là một ngày náo nhiệt nhất trong năm nay của Già Nam học viện. Bởi vì tất cả ánh mắt các đệ tử đều dồn về cuộc thi tuyển của nội viện. Hôm nay tại đây sẽ làm người ta lâm vào cảm giác kích động đến cực điểm.

Hồ Gia, Bạch Sơn, Ngô Hạo, Huân Nhi, Tiêu Viêm trước trận đấu vòng trong đã hướng mọi người biểu hiện rõ thực lực mạnh mẽ, khiến người ta phải há miệng sợ hãi. Mà lần này lại là năm vị đệ tử cực mạnh của ngoại viện. Ất hẳn sẽ công hiến những trận đấu đẹp mắt.

Mà cũng chính bởi lý do này mà hôm nay trên khoảng sân tổ chức đại hội đã có rất nhiều người đến xem tất cả cũng không hoàn toàn là đệ tử của học viện, mà còn có rất nhiều người từ bên ngoài học viện nghe danh tìm

đến, sinh hoạt trong thành nhiều năm, bọn họ cũng đã rõ ràng hôm nay là ngày náo nhiệt nhất hàng năm của toàn bộ Già Nam Học viện, vì vậy đương nhiên họ sẽ không bỏ qua sự kiện náo nhiệt cỡ này.

Khi đám người Tiêu Viêm đi vào, quảng trường cũng đã chật ních người, cảm giác không khí có chút nóng không nên lời, cuối cùng cũng là nhờ Nhược Lâm đạo sư, mấy người mới có thể từ một lối vào được phòng thủ nghiêm mật để vào bên trong quảng trường.

Đi qua một thông đạo tối đen, sau đó tiến vào một động khẩu, dừng lại trước cửa ra vào một chốc, đủ loại tiếng động lớn nhỏ tràn vào bên tai, làm cho mọi người đang trong hoàn cảnh yên tĩnh bỗng cảm thấy choáng đầu hoa mắt. Sau một thời gian khá lâu mới dần dần hồi tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn "đàn" người rậm rạp xung quanh quảng trường, không khỏi nhìn nhau cười khở. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Đoàn người từ dưới quảng trường chậm chậm đi lên đứng lại tại vị trí mà hai ngày trước đã đứng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Trên ghế ngồi, Tiêu Viêm đang thấp giọng cười nói cùng Huân Nhi, đột nhiên đình chỉ nói chuyện mà chuyển tầm mắt hướng về một cái thông đạo đặc thù. Ở đó, một đám người đang tụ tập xung quanh Bạch Sơn, đối diện bên này trông lại. Nhìn thấy Tiêu Viêm, khuôn mặt anh tuấn của hắn không khỏi hiện lên nét cười lạnh, môi hơi mấp máy, mồm vẫn chưa nói ra lời nào, tuy nhiên Tiêu Viêm vẫn nhận ra lời của hắn.

"Ngày hôm nay, tôn nghiêm của người sẽ phải vứt vào sọt rác".

Đôi mắt thoáng chút lạnh đi, trên mặt Tiêu Viêm cũng xuất hiện vẻ cười nhạt. Hướng Bạch Sơn khiêu khích. Miệng cũng mấp máy: *"Ta chờ xem"*

"Tiêu Viêm ca ca. Nếu ca đối chiến cùng hắn, phải cẩn thận một chút. Mặc dù tính tình của hắn có làm người khác khó chịu. Thế nhưng có thể ở một địa phương như Già Nam học viện này nổi trội. Như vậy cũng đủ biết thiên phú tu luyện cùng khổ luyện của hắn khủng bố tới mức nào". Huân Nhi Vẫn chú ý đến chỗ ngồi của Tiêu Viêm. Tự nhiên cũng phát hiện ra hắn và Bạch Sơn đang ám chiến. Lập tức nhẹ giọng nhắc nhở.

"Uhm!" Tiêu Viêm cũng không phản bác mà chỉ khẽ gật đầu, trong lòng cẩn thận đề phòng Bạch Sơn không hề có chút tâm ý khinh thị. Lời Huân

Nhi nói không sai. Nếu là không có như vậy. Xem như người có đẹp trai đến độ kinh thiên động địa. Cũng tuyệt đối không có khả năng tại Già Nam Học Viện, nơi thực lực vi tôn trở thành nhân vật phong vân.

Theo phía sau Bạch sơn không lâu, Hồng Y thiếu nữ cũng từ từ đi vào quảng trường. Nhất thời cũng có không ít ánh mắt dõi theo nàng. Bất kể nói thế nào thì nàng cũng được tính là một mỹ nữ hiếm thấy. Hơn nữa làm động lòng người nhất là bối cảnh của nàng. Phó viện trưởng của Già nam học viện! Chức vụ quyền uy ngập trời này có thể so sánh với đầu lĩnh của một số thế lực nhất lưu trên đại lục. Hơn nữa cũng vì địa vị đặc thù của Già nam học Viện. Cho dù là một ít Đấu Tông cường giả tại trước mặt ông nội Hồ Gia là Hồ Kiên cũng không dám biểu hiện quá mức kiêu căng. Xem như không đề cập đến những cường giả đã đi ra từ Già Nam học viện. Chỉ bằng vào thế lực hiện tại của học viện. Cũng có thể khiến mấy thế lực nhất lưu kia e ngại mà không dám đắc tội.

Tại Già Nam học viện, ai cũng biết. Có thể tranh thủ được Hồ Gia. Không những có được mỹ nữ ôm trong lòng ngực, Còn có thể làm cho chính mình rút ngắn được mười năm cố gắng! Những lời này nói ra cũng không có bao nhiêu người nghi ngờ tính xác thực. Dù sao làm phó viện trưởng của Già Nam học viện, ông nội của Hồ Gia hoàn toàn có khả năng làm được việc này!

Bất quá, mặc dù cũng nhiều người đối với loại hấp dẫn này cũng có hứng thú, một ít tự xưng là người tài, cũng từng thử tiếp xúc với Hồ Gia, nhưng những người này không những không ôm được mỹ nhân về, ngược lại còn phải ôm một thân thể đầy thương tích trở về. Mỹ nữ áo hồng kia, dùng cử chỉ hung hãn để đuổi những kẻ phiền phức làm họ sợ đến nỗi không người nào dám tiếp tục tới tìm đầu khô. Bởi vậy từ trước đến nay, bên trong Già Nam học viện không có bất cứ một vị nam đệ tử nào có thể thành công đem trái tim tiểu nữ làm tù binh.

Nhìn Hồng Y nữ tử chậm rãi tiến vào từ khán đài phía đối diện, Tiêu Viêm chợt nhớ tới lời nói của Nhược Lâm đạo sư khi nói về nàng có một ít tâm tư đặc biệt, sắc mặt không khỏi có chút cổ quái, một lát sau, lắc lắc đầu, thàn thỉ: *"Quả nhiên không hổ danh là tiểu yêu nữ, ngay cả ham muốn cũng đều không giống người thường"*.

Khoảng gần nửa giờ sau khi Hồ Gia tiến tràng, lượng người trên khán đài chung quanh quảng trường, rốt cục cũng chật chội đến độ muốn nổ tung,

đám đông nhìn không tới cuối, âm thanh huyền ảo, hội tụ cùng một chỗ, như muốn đâm thẳng trời cao.

"*Đông!*"

Tại bầu trời xanh thẳm.

Thời điểm đã đến, tiếng chuông thanh thúy rớt cuộc vang lên, tiếng động lớn làm cả quảng trường thoáng chút im lặng, vô số ánh mắt theo tiếng chuông nhìn về phía khoảng sân cực kỳ rộng lớn trên quảng trường.

Tất cả các ánh mắt hội tụ về phía trung tâm quảng trường, phó viện trưởng Hồ Kiên chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn bốn phía chung quanh, thanh âm hùng hồn giống như sấm rền tại vang vọng: "cuộc thi tuyển ngày hôm qua, Nội viện chọn ra 50 vị, bọn họ đều có đủ tư cách đi vào Nội Viện, bất quá trong Nội Viện thứ bậc cũng được xác định phân minh, mà muốn ở bên trong Nội Viện có điều kiện tốt để tu hành, đó chính là phải tận dụng khả năng tại đây đạt được thành tích cuối cùng tốt nhất, mỗi một thứ bậc cao đều mang lại cho các người trợ giúp lớn, cho nên, hãy dốc toàn lực để có thể có được điều kiện tu hành cao nhất!"

Hồ Kiên liếc mắt các học viên đang có phần kích động kia, cười nói: "*Cuộc thi tuyển năm vừa rồi, đều là lựa chọn đấu theo hiệp, nhưng năm nay, qua hội nghị học viện thảo luận, hình thức trận đấu vòng cuối có một chút cải biến.*"

Nghe được lời này của Hồ Kiên, toàn trường đệ tử sững sốt, đem ánh mắt nghi hoặc nhìn ra giữa sân.

"Hiện tại mời toàn bộ 50 đệ tử được chọn ngày hôm qua tiến vào nội trường."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi cũng cảm thấy nao nao, toàn bộ 50 người cùng đứng trên sân?

Mặc dù rất nhiều người đối với Hồ Kiên có chút khó hiểu, thế nhưng khi hắn vừa dứt lời, toàn trường nhìn lên đài, hàng loạt nhân ảnh không ngừng xuất hiện trong quảng trường.

Bóng người xuất hiện trên khán đài càng ngày càng đông, không khí trên

khán đài cũng bị hâm nóng lên, Bạch sơn khoác lên bộ quần trắng áo trắng có vẻ thanh tao thoát trần, cho đến Hồng y nữ tử: Hồ Gia xuất hiện phía sau, không khí càng trở nên kích động, âm thanh trợ uy đồng loạt vang lên!

"Đi thôi." Nhìn bóng người rải khắp quảng trường, Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, hướng Huân Nhi nói.

"Cố lên!" Một bên, Nhược Lâm đạo sư cùng hai người giờ giờ nắm đấm khích lệ.

"Án." Mím cười gật đầu, hai người thân hình vọt một cái, mũi chân đặt lên phía trên lan can, thân hình như vẽ lên không trung hai đường cong nhẹ nhàng lọt vào giữa sân dưới vô số ánh mắt *** mồi.

Theo Tiêu Viêm và Huân Nhi tiến nhập, bầu không khí nóng bỏng dường như tăng thêm vài độ.

"Năm nay chúng ta không cần các hiệp đấu, mà là một tràng hỗn chiến mãnh liệt và giàu nhiệt huyết, ai có thể ở nơi này kiên trì càng lâu, thứ tự sẽ càng cao và ngược lại cũng vậy."

Nhìn mọi người lục tục tiến vào tràng dự thi, Hồ Kiên cười nói: *"Ở trong nội trường này, bất luận các người sử dụng loại thủ đoạn nào, thậm chí cùng người khác liên thủ tạo thành một đội cũng không sao. Chỉ cần các người đem hết khả năng ở trong tràng hỗn chiến này bảo toàn, như vậy có thể coi là đạt được thắng lợi."*

Hồ Kiên vừa dứt lời, ngay lập tức một ít tiếng nghị luận trong quảng trường khe khẽ vang lên, hiển nhiên, hình thức chiến đấu năm nay không giống so với năm ngoái, làm cho bọn họ có chút trở tay không kịp.

"Sau khi trận đấu bắt đầu, người rút ra ngoài, xem như thua, chúng ta có người chuyên môn đếm hết, bởi vậy chỉ cần người có thể kiên trì một hồi tại trong loạn chiến, nói không chừng, thứ tự của người sẽ lên cao, cho nên kiên trì là thắng lợi."

"Loại hình thức đào thải này có chút thú vị." Ánh mắt chậm rãi đảo qua những người dự thi trên sân, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đứng chung một chỗ, cuối cùng ánh mắt trêu tức dừng tại Bạch Sơn đang đứng cách đó

không xa, cười nói: *"Bất quá cứ như vậy, chúng ta có thể chiếm không ít tiện nghi a! Nếu có thể liên thủ, nha đầu kia, chúng ta trước hết đem những người khác đuổi ra ngoài đi."*

"Án." Đối với đề nghị của Tiêu Viêm, Huân nhi tự nhiên là không cự tuyệt, nhu thuận gật đầu, tầm mắt đảo qua giữa sân, chợt nói: *"kỳ thật loại hình thức trận đấu này đối với Bạch Sơn, Hồ Gia thậm chí Ngô Hạo đều có ưu đãi rất lớn, bọn họ tại học viện có danh vọng không nhỏ, ta nhìn qua có không ít người trong sân đấu này ngày thường cũng hay cùng ba người cùng xuất hiện, cho nên đợi khi hỗn chiến mở ra, nói không chừng bọn họ sẽ có thể liên hợp không ít người"*

"Ách!" ta xem người ở đây danh vọng cũng không nhỏ a, chẳng lẽ không thể thu nạp thêm người sao? "

Nghe vậy Huân Nhi cũng cười khẽ nói: "Nếu là trước đây mà nói, thật sự sẽ có không ít người làm "mộ hoa sứ giả", nhưng hôm nay đã là hoa có chủ, người khác còn đến làm chi"

"..." Tiêu Viêm mặt hơi cứng ngắc, chợt bất đắc dĩ gật đầu nói:

"Được rồi, nếu là như vậy, xem ra tràng đấu loại kia, liền dựa vào hai người chúng ta vậy, trừ khi tất cả những người dự thi trên đài này liên thủ công kích hai người chúng ta, nếu không ta phải xem coi kẻ nào có bản lĩnh đánh chúng ta rút ra bên ngoài?"

"Bạch Sơn? Ngô Hạo? Hay là Hồ Gia kia?"

Nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng hao gầy của người thanh niên đeo đai Hắc Thước, nhìn lên khuôn mặt thanh tú hiện rõ nét tự tin, Huân Nhi thản nhiên cười, nàng thích con người đầy tự tin này của hắn.

"Mặc kệ trước mặt sóng biển ngập trời, chúng ta cùng nhau mà xông vào." Đôi tay bé nhỏ bỗng cầm tay Tiêu Viêm, khẽ nói

-----oOo-----

Chương 415: Đại hỗn chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay sau khi tất cả đã tiến vào quảng trường, Hồ Kiên quét mắt một vòng, cao giọng hỏi:

"Các ngươi hiểu quy tắc trận đấu chứ?"

Nghe câu hỏi của Hồ Kiên, tất cả học viên bên trong trường đấu nhất thời chỉnh tề ửng thanh hô:

"Hiểu!"

Hồ Kiên bàn tay chậm rãi giơ lên, trước vô số ánh mắt nhìn chăm chú, từ từ nói:

"Tốt, nếu tất cả đều hiểu được, vậy ta tuyên bố: Vòng đấu loại cuối cùng chọn lựa vào nội viện. Bắt đầu!"

Àm!

Theo Hồ Kiên bàn tay hạ xuống, trường đấu vốn đang im lặng bỗng ầm 1 tiếng, mấy chục đạo đấu khí không đồng nhất về màu sắc trong giây lát bộc phát khiến người ta hoa cả mắt. Theo từng đạo từng đạo âm thanh trầm đục truyền ra, bóng người ở giữa sân nhanh chóng bay đi. Đại đa số mọi người đều thối lui bay về bên cạnh quảng trường, bởi vì bọn họ đều hiểu tại đây nếu đứng ở giữa sân thì sẽ trở thành địch nhân của tất cả mọi người và sẽ bị âm thầm loại ra khỏi tràng chiến.

Trên khán đài đã bắt đầu bùng nổ, từng đạo từng đạo âm thanh kích động, chói tai vang tận mây xanh, và cũng có rất nhiều người hét đến vỡ cả cổ họng để trợ uy cho những người dự thi. Trường hợp đại đối chiến không lồ này, so với những trận đấu luân lượt, tuần hoàn đơn thuần thì càng có thêm nhiều tính kích động.

"Haha, chủ ý của phó viện trưởng cũng không phải tồi, tuy rằng không phải là tuyệt đối công bằng nhưng trong tình huống phải phòng bị trường hợp âm thầm hạ thủ sẽ dễ dàng bồi dưỡng được tâm lý cẩn thận cho từng người. Hơn nữa liên thủ với nhau cũng sẽ dần hiểu được kỹ năng chiến đấu theo nhóm. Ý kiến này quả không tồi."

Nhìn tràng hỗn chiến bên trong, ở vị trí trung tâm bên trên khán đài, một lão nhân ngồi bên cạnh Hồ Kiên cười nói.

"Ta cũng là do xem những trận đấu trước đây đến phát chán, vì vậy muốn thay đổi cách thức thi đấu một chút thôi. Hiện giờ xem ra quả không tồi chút nào. Song có một ít đệ tử thường ngày ít giao tiếp, xung quanh đều là địch nhân, khó tin có người lại ở sau lưng hỗ trợ kia xem ra phải nỗ lực không ít." Hồ Kiên cười tùm tùm nói 1 tiếng, ánh mắt nhìn về phía tràng hỗn chiến.

Lúc này bên trong trường đấu, từng người đấu nhau. Nhưng rõ ràng rất nhiều người sợ bị người khác âm thầm hạ thủ ở sau lưng cho nên cùng người khác giao thủ, cũng chỉ vừa chạm vừa lui về phía sau mà không dám đấu lâu. Ánh mắt không ngừng nhìn về bốn phía, nếu lâm vào phạm vi công kích của người khác sẽ làm bọn họ có tâm lý tựa như chim sợ cành yếu, hoặc mau chóng rút lui hoặc là công kích đối phương.

Nhưng mà tuy rằng bên trong trận đấu đang vô cùng hỗn loạn nhưng khi đã có liên tiếp bảy, tám người bị luân phiên công kích đến hộc máu mà văng ra ngoài trường đấu thì đã có một số người thông minh hơn. Trong tràng đấu, có một vài người ngày thường biết nhau liền vội vàng nói tốt để mượn sức. Những người còn lại chỉ còn biết lui về sau để tìm kiếm những người cũng đơn độc như mình. Tuy rằng là loại tổ hợp tạm thời này có độ tín nhiệm không cao lắm nhưng dù sao đó cũng là biện pháp duy nhất bây giờ!

Nắm trong tay trọng thước, Tiêu Viêm cùng Huân nhi đứng bên cạnh nhau trên quảng trường. Kim sắc đấu khí cùng thanh sắc đấu khí từ trong cơ thể thẩm thấu ra phát ra hai cỗ khí tức hùng hồn đem hai người bao lấy. Khi bị hai cỗ khí tức hùng hồn này chấn nhiếp, người tham gia thi đấu cũng không dám tùy ý xông qua bên này.

Lúc này hai người cũng không xông vào bên trong trường hỗn chiến, họ biết trường hỗn chiến này cũng sẽ kéo dài không lâu lắm. Ngay khi mấy người Bạch Sơn liên thủ lại thì trường hỗn chiến sẽ lâm vào tình trạng chỉ còn mấy kẻ mạnh tồn tại, sự hỗn loạn sẽ bớt đi rất nhiều, và đó mới là lúc hai người bọn họ phải chiến đấu thật sự.

Bên trên, vô số tiếng hét to làm rung động khán đài. Bên trong trường đấu, tuyển thủ bị đánh văng ra ngoài không ngừng. Mà lúc này người ghi

chép trận đấu đã sớm xuất hiện ở xung quanh, đã nhanh chóng ghi tên những tuyển thủ vẫn còn ở trong trường đấu vào sổ.

Theo thời gian, tiếng la hét cũng chậm rãi trôi qua. Ở giữa sân, sự hỗn loạn cũng bắt đầu có xu thế chậm lại. Có bài học của những người bị văng ra khỏi đài sớm, một ít người đơn độc cũng đã biết cách tìm kiếm đồng bạn. Lúc này hỗn chiến đã giảm đi rất nhiều, càng ngày càng nhiều người rời những nhóm người tạo thành tiểu đoàn đội.

Theo những người đơn độc hỗn chiến chuyên thành đoàn đội chiến, Tiêu Viêm cùng Huân nhi cũng không thể bảo trì được trạng thái đơn độc. Ngay khi một đội bốn người vây công hai người không được, ngược lại bị đánh văng ra ngoài, Tiêu Viêm cũng liền từ bỏ cử chỉ yên lặng theo dõi. Bàn tay nắm chặt huyền trọng thước đập mạnh về phía trước. Thanh sắc đấu khí mạnh mẽ phát ra như thủy triều, lấy thực lực đại đấu sư quét qua toàn trường!

Không lâu sau khi Tiên Viêm phát ra khí tức của Đại đấu sư, bên trong hỗn loạn, năm cỗ khí tức đồng dạng cũng bạo ngược bộc phát mà phân biệt chiếm cứ 4 phía của quảng trường.

Ánh mắt Tiêu Viêm nương theo những cỗ khí tức bùng nổ đó hướng đến. Hắn thấy có ba cỗ là của Bạch Sơn, Ngô Hạo, Hồ Gia, còn lại là của hai nam tử mà hắn chưa từng gặp qua. Phía sau hai nam tử là bốn tên thực lực không thấp, trừ bỏ Bạch Sơn ba người, đây cũng là một nhánh đoàn đội có thực lực cực mạnh.

Lúc này bên trong trận đấu, thực lực các đoàn đội cũng đã được biểu hiện ra. Trong đó, hiển nhiên đoàn đội của Bạch Sơn, Ngô Hạo cùng Hồ Gia là ba đội mạnh nhất. Mà trong ba người này thì đoàn đội của Ngô Hạo là có khí thế sắc bén nhất. Trừ bọn họ còn có hai đoàn đội khác của hai vị đại đấu sư lúc trước. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Tình về đoàn đội thì năm phương đoàn đội này là thuộc dạng tối cường trong trường đấu. Ngoài năm phương thế lực này ra còn có một số đoàn đội chỉ có hai người thậm chí là chỉ có một người. Mà hai người Tiêu Viêm, Huân nhi chính là thuộc loại đoàn đội chỉ có hai người kia. Song tuy rằng chỉ có hai người, số lượng thua xa đoàn đội kia nhưng không một ai dám xem thường cái đội ngũ chỉ có hai người này. Bởi vì 2 người này là Tiêu Viêm cùng Huân nhi.

Trong hai người, tùy tiện là ai cũng có thể bằng thực lực mà chen vào đứng ở một trong năm vị trí đầu. Mà hiện giờ, hai người liên hợp nên cho dù mạnh như Bạch Sơn, Ngô Hạo, Hồ Gia đoàn đội cũng coi họ là đại địch cảm bước mình.

"Tiêu Viêm ca ca, bây giờ đánh được chưa?"

Nhìn giữa sân đã phân biệt rõ ràng phạm vi, Huân nhi nghiêng đầu cười nói.

"Chờ chút nữa. Hiện tại trong trường đấu ít nhất còn có ba mươi người, trong đó còn có cường giả như Bạch Sơn, Ngô Hạo. Chúng ta nếu mà không thi triển con bài cuối cùng chỉ sợ là không thể thắng toàn bộ. Cho nên giờ chỉ có thể chờ bọn họ tiêu hao lẫn nhau. Bạch Sơn, Ngô Hạo bọn họ có lẽ là cũng muốn đem chúng ta loại ra ngoài, nhưng lại lo lắng bị người ngoài ra tay đánh sau lưng, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn chúng ta không sợ bị công kích."

Tiêu Viêm đưa Huyền trọng thước trong tay lên ngang bả vai, cười nói.

Huân Nhi mỉm cười gật đầu, bàn tay khế đưa lên, kim quang chói mắt lúc ẩn lúc hiện. Kim quang ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, cho dù là Tiêu Viêm ở cạnh bên cũng thấy có chút chói mắt.

Đúng như Tiêu Viêm nói, tuy rằng Bạch Sơn ba người đem bọn họ làm đối thủ lớn nhất nhưng cũng ko dám ra tay lúc này. Ba bên liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi bất chợt đem mấy đoàn đội khác yếu hơn đuổi ra ngoài, chỉ có đem những đoàn đội này đuổi đi hoặc tiêu diệt những đoàn đội này thì bọn họ mới có thể triển khai trận chiến cuối cùng.

Dưới sự xua đuổi của những đoàn đội mạnh, thì trừ Tiêu Viêm cùng Huân nhi ra, những tiểu đoàn đội khác sau khi chạm trán đều hoàn toàn tan rã. Chỉ có một số may mắn là thoát được, còn lại đa số đều bị mạnh mẽ đuổi ra khỏi trường đấu.

Nhìn những tuyến thủ bị đuổi đi đang chạy về bốn phía, Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, chợt chăm chú nhìn họ, mạnh mẽ bước từng bước, trầm giọng quát:

"Người nào không có đội ngũ, nếu là không muốn bị mất thứ tự, có thể đến bên này!"

Nghe được Tiêm Viêm nói, những tuyến thủ cùng đường nhất thời mừng rỡ mà quay mắt nhìn về phía ba đoàn đội cực mạnh kia. Cho dù là 2 đoàn đội cực mạnh có Đại đầu sư tọa trấn cũng không dám giữ bọn họ lại nên hiện giờ nhìn thấy Tiêu Viêm xuất đầu, bọn họ giống như là chết đuối vớ được cọc vội vàng hướng Tiêu Viêm cùng Huân nhi chạy tới.

Tiêu Viêm nói một tiếng này, trực tiếp thu được bảy tên tuyến thủ cuối cùng ở giữa sân về dưới trướng, nhất thời tiểu đội chỉ có hai người bành trướng lên đủ để so sánh cùng với đám người Bạch Sơn. Đương nhiên là chỉ so sánh về số người mà thôi, còn xét về thực lực thì những người trong đoàn đội của Bạch Sơn rõ ràng là hơn những người vừa chạy đến dưới trướng Tiêu Viêm.

Đương nhiên Tiêm Viêm cũng chẳng vọng tưởng nghĩ tới việc dựa vào mấy người này để đánh bại đám người Bạch Sơn mà hắn chỉ cần những người này có thể tiêu hao một chút nhân thủ của đối phương là được rồi.

Hành động lần này của Tiêu Viêm tuy là thu được lòng người nhưng đã làm cho ba đoàn đội cực mạnh vô cùng bất mãn. Nhất là Bạch Sơn, hắn không nghĩ hành động của mình lại làm lợi cho người khác, hơn nữa hắn lại cực kỳ chán ghét Tiêu Viêm, bởi vậy lập tức sắc mặt hắn trở nên thâm trầm, bàn tay vung lên, bên cạnh có tám gã tuyến thủ thực lực không kém đi theo hắn, chậm rãi đi về hướng Tiêu Viêm, xem bộ dáng này, rõ ràng là muốn trực tiếp hướng Tiêu Viêm tuyên chiến.

"Xuy.."

Nhìn thấy đám người Bạch Sơn mang theo vẻ mặt thâm trầm đi đến, Tiêu Viêm khẽ nhướng mi mày, trong tay trọng thước trượt xuống bả vai, khẽ cười lạnh:

"Thế nào? Nhịn không được ư?"

Bên cạnh Huân Nhi cũng lạnh lẽo liếc nhìn đám người Bạch Sơn. Kim sắc đầu khí lượn lờ quanh thân thể càng thêm nồng đậm. Nàng đã sẵn sàng chiến đấu.

"Đi, bốn người đem đám người phía sau Tiêu Viêm đuổi ra khỏi trường đấu, bốn người còn lại đem Huân nhi học mọi ngăn lại, còn Tiêu Viêm để ta đối phó."

Bạch Sơn bàn tay nhoáng lên một cái, một thanh ngân sắc trường thương lóe lên rồi xuất hiện. Toàn thân trường thương có hào quang nhàn nhạt lưu chuyển, nhìn qua đã biết là vũ khí có khảm ma hạch. Còn hắn thì nhàn nhạt phân phó.

Nghe được lệnh của Bạch Sơn, tám người phía sau nhất thời phân tán, phân công mà đi.

"Huân nhi, chuẩn bị chiến đấu nào"

Nhìn đám người Bạch Sơn theo thế hình quạt mà đến, Tiêu Viêm nghiêng đầu cười nói.

"Được"

Huân nhi khẽ gạt đầu, kim quang lơ lửng xung quanh, cực kỳ mê người.

Ngay khi đám người Bạch Sơn bắt đầu triển khai tấn công Tiêu Viêm cũng là lúc Ngô Hạo cùng Hồ Gia triển khai tấn công, bắt đầu đuổi hai đoàn đội còn lại ra khỏi trường đấu.

Trận hỗn chiến khiến lòng người kích động ở giữa sân rốt cục cũng đã chính thức bắt đầu!

Giờ phút này, trên khán đàn, tiếng hò hét chói tai trợ uy tựa như tiếng sấm vang vọng!

-----oOo-----

Chương 416: Hám Lôi địa Hồ Bạo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người Bạch Sơn tốc độ càng lúc càng nhanh, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, bên trong cơ thể xoáy khí tụ lại, đấu tinh hình thoi run nhè nhẹ,

một dòng thanh sắc đầu khí ào ạt tuôn ra, dọc theo kinh mạch giống như cơn đại hồng thủy rít gào vuron cao, cuối cùng trào ra bên ngoài cơ thể, đem khí thể Tiêu Viêm đột nhiên thăng tới đỉnh!

Huyền trọng thước to lớn bị thanh sắc đầu khí bao bọc, đầu khí mạnh mẽ khiến cho không gian chung quanh trọng thước xuất hiện dao động rất nhỏ, Tiêu Viêm ngẩng đầu, bàn tay nắm chặt chuôi huyền trọng thước, nghiêng đầu nói với Huân Nhi một cách thản nhiên: "*Tốc chiến tốc thắng, đừng kéo dài thời gian.*"

"*Ba phút.*" Huân Nhi khẽ gạt đầu, kim sắc đầu khí từ trong cơ thể dừng mãnh bạo phát, kim quang chói mắt, làm cho nàng cơ hồ giống như một mặt trời nằm trên mặt đất, cực kỳ bắt mắt.

Cảm thụ được đầu khí hung hãn từ phía sau bạo phát, Tiêu Viêm gạt đầu, bàn chân hơi nâng lên, đậm mạnh xuống đất, dưới chân phát ra tiếng nổ mạnh, chợt hóa thành một vệt ảnh màu đen, như một cơn cuồng phong hung hãn, mãnh liệt bắn về phía Bạch Sơn về mặt lạnh như băng.

"*Hừ! Đừng tưởng rằng đánh bại Lục Mục thì có thể hoành hành không có kỵ ai, Già Nam học viện người mạnh hơn hẳn rất nhiều.*" Kinh phong mãnh liệt làm áo quần Bạch Sơn bám chặt vào cơ thể, hắn cũng không thềm né tránh, cười lạnh một tiếng, trường thương màu bạc đột nhiên chấn động, lóe ra lôi điện đầu khí màu bạc giống như một con rắn nhỏ, bao phủ toàn bộ cán thương, tay phải nắm chặt chuôi thương, quát một tiếng chói tai, trường thương hóa thành một điểm hào quang màu bạc, lao về phía cổ Tiêu Viêm một cách cực kỳ tàn nhẫn.

"*Đỉnh!*" Bóng đen khổng lồ đột nhiên khựng lại, điểm hào quang màu bạc thẳng tắp, ản đày kinh lực bắn lên thân Trọng Thước, chỉ khiến cho đầu cánh tay nắm trọng thước của Tiêu Viêm có chút thoáng run.

Một kích mãnh mẽ bị ngăn cản, sắc mặt Bạch Sơn không có chút nào biến hóa, cánh tay đột nhiên chấn động, mang theo Lôi điện đầu khí màu bạc bao quanh trường thương dừng mãnh bạo phát, cuối cùng hóa thành mây luồng thương ảnh màu bạc hư ảo, quỹ dị xuyên qua trọng thước, sau đó đầu thương đâm tới thẳng mặt Tiêu Viêm.

Thương ảnh xuyên qua không khí mang theo lôi đầu khí màu bạc, đầu khí lôi điện phát ra âm thanh xuy xuy. Năm đó, thời điểm Tiêu Viêm cùng nhị

ca Tiêu Lệ luận bàn có trải nghiệm qua, bởi vậy tự nhiên sẽ không dám coi thường, ngay khi mấy luồng thương ảnh màu bạc như cuồng phong gào rít lao tới, trong ánh mắt đang nhanh chóng phóng đại, thân hình Tiêu Viêm chấn động, đầu khí màu xanh hùng hồn bạo phát ra, trong nháy mắt tại vị trí đỉnh đầu tụ lại thành mũ giáp bằng năng lượng thực thể màu xanh, mũ giáp đem toàn bộ đầu Tiêu Viêm kín đáo bao lại bên trong, thương ảnh màu bạc tiếp xúc với mũ giáp nổ mạnh, nhưng vền vền chỉ có thể nhìn thấy ngân quang ở mặt giáp lưu lại vô số dấu vết nho nhỏ.

Thương ảnh biến mất, Tiêu Viêm đột nhiên đạp từng bước lao tới, trong nháy mắt mũ giáp cơ hồ cũng biến mất, trọng thước trong tay hung hăng chém tới, không khí như bị lực lượng cuồng bạo đó xé rách nhắm đầu Bạch Sơn chém xuống.

Lúc này trọng thước được phát động tạo ra lượng lớn khí kinh. Khóe mắt Bạch Sơn giật giật, cùng Tiêu Viêm đối chiến, bây giờ hẳn mới biết được người này lực lượng khủng bố đến mức nào.

Tại mũi bàn chân, hào quang màu bạc thoáng hiện ra, thân hình Bạch Sơn nhoáng lên. Xuy một, hào quang màu bạc nhòe đi, thân hình Bạch Sơn đã nhanh chóng thối lui gần năm sáu thước. Tốc độ đó làm người khác có chút lú lờ.

"Lực lượng tuy rằng mạnh mẽ. Nhưng người chẳng lẽ không biết lôi thuộc tính đầu khí không chỉ có lực công kích mạnh mẽ hơn nữa còn tính chất tăng phúc nhanh nhẹn sao?" Dùng không biết tên thân pháp đầu kĩ né tránh Tiêu Viêm công kích. Bạch Sơn cười lạnh nói.

"Đích xác rất nhanh."

Tùy ý huy động trọng thước một chút, Tiêu Viêm thân nhiên gạt đầu. Khóe mắt thoáng liếc qua chỗ Huân Nhi cùng mấy gã dự thi bắt đầu chiến đấu. Bốn gã đỉnh cấp đấu sư bị đánh cho chỉ thủ mà không thể công. Xem tình huống thì trong vòng ba phút là có thể đem bốn gã kia hoàn toàn trục xuất khỏi đấu tràng. Huống hồ tình huống bên này, lợi thế lại không nghiêng về phía Tiêu Viêm, nhân số tuy nhiều nhưng bảy người kia trước đây bị bức không còn khí thế. Hiện giờ tuy rằng đối diện có bốn người nhưng đánh chừng mười hiệp nữa là tan tác. Lúc này mới vền vền thời gian một phút đồng hồ, bảy tên thí sinh cùng phe bị đối phương chia làm từng phần nhỏ tiêu diệt mất ba người.

"Quả nhiên là một đám bù nhìn không có khí thế, sao có thể cùng người khác đối chiến?" Hơi nhíu mi lắc lắc đầu. Tiêu Viêm đem ánh mắt thu hồi. Chỉ cần hắn đem Bạch Sơn bám trụ. Huân nhi đó là có cũng đủ địa thời gian đem đối phương toàn bộ xử lý. Tới thời điểm, một khi Huân nhi có thể kết thúc xong bên này Bạch Sơn cũng cũng chỉ một đường thua mà thôi.

"Trước tiên đánh bại ngươi, đến lúc đó cho dù Huân nhi học muội ra tay, ta cũng có thể xem như thành công rút lui, ta bại dưới tay nàng nhưng thật ra không sao cả, bởi vì, ta muốn ở trước mặt toàn bộ học viện đệ tử, khiến Tiêu Viêm ngươi trở thành bại tướng dưới tay ta!" Dường như nhìn ra ý đồ của Tiêu Viêm, Bạch Sơn lạnh lùng cười, sắc bén trường thương hướng về phía Tiêu Viêm, đậm mạc nói.

"Ngươi dựa vào cái gì?" Trong tay Tiêu Viêm trọng thước cắm ở mặt đất, mỉm cười nói.

"Bằng vào thực lực ngũ tinh đại đấu sư của ta." Vừa nói xong, khóe miệng Bạch Sơn nhếch lên một chút lạnh lùng, hai tay nắm cán thương, mạnh mẽ xoay tròn, trong tức thời cây trường thương màu bạc cơ hồ biến thành phong luân (Bánh xe gió - DG), cuồng phong vù vù đem những phiến đá vỡ do chiến đấu hút vào, xoay quanh phong luân.

Bên ngoài cơ thể bỗng nhiên ngân quang rực sáng, một tia điện màu bạc giống như con rắn nhỏ trườn tới trườn lui, từ xa nhìn lại, lúc này Bạch Sơn cơ hồ là giống như một cái quang cầu màu bạc, hơn nữa ở mặt ngoài quang cầu, còn che kín vô số xúc giác màu bạc. (tựa như chân của bạch tuộc – BD)

Nhìn cuồng phong kịch liệt, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ híp lại, cảm thụ được trường thương trong tay Bạch Sơn ngưng tụ ra năng lượng mạnh mẽ, đó là một loại năng lượng tràn ngập cuồng bạo cực đoan, giống như tựa như sấm chớp vậy!

"Ngay từ đầu đã sử dụng đại đấu kỹ mạnh đến như vậy, định tốc chiến tốc thắng sao?" Nhìn trường thương trong tay Bạch Sơn năng lượng nhanh chóng tụ tập, Tiêu Viêm nhíu mày, lòng bàn tay hơi đảo, hỏa diễm màu xanh nhạt ẩn dưới thanh sắc đấu khí che lấp, như ẩn như hiện xuất ra.

"*Tiên Viêm, để cho ta tới nói cho ngươi biết, cái gì mới được gọi là chân chính thiên tài! Ngươi, không xứng với Huân nhi!*" Tiếng gió vù vù, mơ hồ còn có tiếng cười âm lãnh rất nhỏ của Bạch Sơn truyền đến. Ngay sau đó, tiếng gió đầy trời rồi đột nhiên đình trệ, ánh mắt Tiên Viêm nhìn sang, phát hiện trường thương màu bạc trong tay Bạch Sơn xoay chuyển giống như phong luân, đã yên lặng bất động dừng lại ở trong bàn tay hắn. Chẳng qua lúc này trường thương cơ hồ đã hoàn thành chuyển hóa thành một thanh lôi điện thương màu bạc, phía trên mũi thương lôi điện mờ nhạt, nhưng phảng phất bên trong đó truyền ra tiếng sấm, trường thương khẽ nhúc nhích, tản mát ra dao động năng lượng khủng bố không ngừng.

"*Chịu chết đi!*".

Trong mắt hiện lên một chút lãnh khốc, Bạch Sơn nắm chặt trường thương, hai chân đứng tắn, chậm rãi nâng cao trường thương ngang đỉnh đầu, trong nháy mắt, tiếng sấm vang lên hỗn loạn, âm âm nện lên trên sàn nhà cứng rắn, chỉ một thoáng, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, đem ánh mắt toàn trường hướng về phía này, đến khi mọi người nhìn thấy một vòng thái dương màu bạc Bạch Sơn, đồng thời cảm nhận được sở hữu uy lực khủng bố ẩn chứa bên trong thanh trường thương thì âm thanh ồ lên ở phía trên hai bên khán đài không ngừng vang lên.

"*Hám lôi địa hồ bạo!*".

Quát lên một tiếng lạnh lùng, quang ảnh màu bạc hiện ra dưới vô số ánh mắt rung động đang nhìn chăm chú, một tia lôi điện thô to từ trường thương phóng tới, nơi tia lôi điện đi qua, nền đá rắn chắc của sàn đấu đều bị hủy hoại.

Tia lôi điện giống như một con ngân xà không ngừng uốn lượn, tốc độ quá nhanh khiến cho người ta có chút phản ứng không kịp. Ngoài tràng đấu, mọi người vèn vện chỉ có thể nhìn ở giữa sân, ngân quang chợt lóe, trên sàn đấu xuất hiện một cái rãnh sâu mà trông qua tựa như bị tê giác cày xới. Ngay sau đó một tiếng nổ đỉnh tai nhức óc vang lên mà phương hướng chính là chỗ Tiên Viêm đang đứng.

Nhìn cái rãnh khổng lồ dưới đất do tia lôi điện gây ra, vô số người nuốt một ngụm nước miếng, công kích khủng bố cỡ này chỉ sợ ngay như thất tinh thậm chí bát tinh đại đấu sư bị đánh trúng cũng phải trọng thương tại chỗ a?

Bụi mù do tia lôi điện nổ mạnh lan tỏa ra, bên trong lớp tro bụi không có nửa điểm tiếng vang, người bên trong giống như dưới một kích khủng bố vừa rồi của Bạch Sơn mà tan thành tro bụi rồi.

Trường thương hạ xuống, trên mặt Bạch Sơn có chút tại nhọt, trên trán nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Chợt hít sâu một ngụm không khí, ngẩng đầu nhìn đám bụi mịn mù không chút động tĩnh kia, khước miệng nhếch lên một chút lạnh lạnh, này "*Hám lôi địa hồ bạo*" là huyền giai cao cấp đầu kỹ, là đầu kỹ cao cấp nhất hắn nắm giữ được. Năm đó khi ở Hắc Giác vực lịch lãm, hắn từng bằng vào một chiêu này, đánh trọng thương một gã đầu lĩnh cường giả không kịp phòng bị, sau đó lấy thủ cấp của đối phương. Hắn tin tưởng, cho dù thực lực của Tiêu Viêm có thể so sánh ngang ngửa với hắn, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng bảo trụ dưới chiêu này.

Giữa sân, bụi mù dần tan, một mảnh im lặng bao quanh quảng trường, vô số ánh mắt đều đang chăm chú nhìn vào sân đấu. Mọi người rất muốn biết gã Tiêu Viêm - giống như một viên lưu tinh nhanh chóng ở Già Nam học viện quật khởi - đến tột cùng có khả năng chống đỡ nổi phong vân do Bạch Sơn chân chính ra tay hay không?

Bụi mù từ từ trở thành nhạt nhòa, xuất hiện ở trước mắt mọi người là một thanh hắc thước thật lớn đang cắm trên mặt sàn cứng rắn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Một cơn gió mạnh thổi qua đem bụi mù hoàn toàn tiêu tán, dưới vô số ánh mắt chăm chú quan sát dần dần hiện ra một bóng người toàn thân bao bọc trong một vầng thanh sắc hỏa diễm!

Ánh mắt âm trầm đột nhiên co thắt, nhìn thấy bóng người toàn thân bốc lên thanh sắc hỏa diễm, sắc mặt Bạch Sơn khẽ biến. Ngọn lửa quý dị kia cho dù là khoảng cách xa nhau như vậy hắn cũng là có thể cảm nhận được một sức nóng khủng bố.

"*Đánh đã rồi chứ?*" Bóng người thanh sắc hỏa diễm hơi hơi ngẩng đầu, âm thanh thản nhiên truyền ra, ngọn lửa thoáng lộ một chút hé ra khuôn mặt đậm mạc thanh tú, rõ ràng đó là Tiêu Viêm!

Bạch Sơn khuôn mặt hơi hơi run run, bàn tay nắm chặt trường thương, hắn vừa rồi mới mơ hồ cảm giác được Tiêu Viêm đến tột cùng mạnh mẽ đến

như thế nào.

"Đánh xong rồi thì đến lượt ta a." Thấy Bạch Sơn không nói gì, bóng người thanh sắc hỏa diễm lại lâm bầm lều bầu thì thào một tiếng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tiêu Viêm, nghe thấy mấy lời này của hắn, Bạch Sơn vội lui lại phía sau. Nhưng vừa lui lại được mấy bước kéo dài khoảng cách, sau lưng lại truyền đến một cỗ nóng cháy. Vội vàng quay đầu lại, khóe mắt vừa vặn hiện lên một quang ảnh xanh nhạt, một nắm tay có lửa bao quanh, đôi mắt không khỏi trợn trừng!

-----oOo-----

Chương 417: Tấn cấp trong chiến đấu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nắm đấm mang theo ngọn lửa màu xanh nóng bỏng, dù chưa chạm vào người mà Bạch Sơn đã thấy da tay như bị thiêu đốt đến mức không chịu nổi, hắn cắn răng nhin đau, hai chân như điện, nhoáng một cái thân hình như quỷ mị nhanh chóng thối lui mấy thước.

Ngay khi Bạch Sơn vừa triệt thoái khỏi phạm vi công kích của Tiêu Viêm, còn chưa kịp gờ thương công kích thì đã thấy bóng xanh chớp động, Tiêu Viêm đã lạnh lùng xuất hiện ngay trước mặt hắn, song quyền như điên cuồng xuất ra hơn mười đạo tàn ảnh nhắm tới khắp các bộ vị trên thân thể Bạch Sơn, từng quyền từng quyền đánh tới, kéo theo hàng loạt âm thanh trầm đục, giòn giã vang lên trong đấu trường.

"Khốn kiếp! "

Từng trận đau đớn từ thân thể khiến Bạch Sơn trong lòng đại nộ, công kích của Tiêu Viêm toàn bộ đều là cận thân Đấu Kỹ, khoảng cách như vậy khiến hắn không thể thi triển được thương pháp. Mặc dù hắn thi triển thân pháp "*Phong lôi động*" có thể tạm thời kéo dài cự ly nhưng khi Tiêu Viêm đã còn không bị Huyền Trọng Xích trói buộc, tốc độ truy kích của hắn ngay lập tức tăng vọt. Bởi vậy, bất kể Bạch Sơn dùng "*Phong lôi động*" tìm mọi cách kéo dài khoảng cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Người lui hai thước, ta cũng lập tức tiến lên hai thước, Tiêu Viêm thủy chung đều thi triển cận thân đấu kỹ chiến đấu cùng Bạch Sơn, không cho hắn cơ hội thi triển thương thuật. Đối với Bạch Sơn, dưới tình huống không có sự trợ giúp của vũ khí mạnh nhất, tiến hành bác đấu cùng Tiêu Viêm quả là một hồi đại bị kịch.

Khi Tiêu Viêm cầm Huyền Trọng Xích thì cũng không đáng sợ, đáng sợ là sau khi hắn thoát ly trọng lượng cùng áp chế đấu khí của Huyền Trọng Xích. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Khi Tiêu Viêm cầm Huyền Trọng Xích, Bạch Sơn còn có thể dựa vào lôi điện đấu khí và thương thuật cao thâm cùng Tiêu Viêm đối chiến. Mà khi cận chiến, lựa chọn tốt nhất của Bạch Sơn chỉ có thể là kéo dài khoảng cách song phương, ngay cả điểm này cũng bị Tiêu Viêm hoàn toàn áp chế, cho nên chỉ cần nhất thời khinh suất, hắn sẽ ngay lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Tiêu Viêm dường như đã biến thành một cái bóng đen mờ ảo, không ngừng lượn quanh Bạch Sơn, nắm tay mang theo quyền phong hung hãn không ngừng giã thẳng lên lớp đấu khí màu bạch ngân đang bao bọc toàn thân Bạch Sơn. Lúc này, quyền, chưởng, khuỷu tay, chân, đầu gối, mỗi một chỗ bộ vị đều trở thành lợi khí công kích của Tiêu Viêm, cùng lúc song thủ không ngừng tạo thành quyền ảnh liên miên bất tuyệt.

Đối mặt với Tiêu Viêm điên cuồng công kích, trường thương trong tay Bạch Sơn đã coi như vứt đi, mặc dù hắn thi thoảng cũng có thể dụng quyền đón đỡ nhưng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bao bọc trên thân thể Tiêu Viêm lại chẳng phải là vật thường. Mỗi lần ngạnh kháng, quyền đầu Bạch Sơn đều sưng đỏ một mảng, nếu không nhờ có đấu khí phòng hộ, e rằng vừa mới tiếp xúc đã bị Thanh Liên Địa Tâm Hỏa biến thành cái chân giò nướng.

Lúc trước còn là một Bạch Sơn uy phong lẫm lẫm đứng giữa sân, giờ chợt biến thành cái bao cát mặc tình cho người ta luyện quyền, biến hóa nghiêng trời lệch đất này khiến cho vô số người ngồi quan khán chỉ biết há mồm trợn mắt. Cái gã Bạch Sơn đang bị Tiêu Viêm đuổi theo hành hung, lại còn không đủ lực hoàn thủ chính là thiên tài hô gió gọi mưa của học viện ư??

"Thật là một tên gia hỏa điên cuồng a" Nhược Lâm đạo sư và Tiêu Ngọc

đồng dạng cứng người ngậy ngốc nhìn Tiêu Viêm bên trong đấu trường. Không nghĩ đến tên gia hỏa bình thường bộ dáng ôn hòa nhưng lúc động chân hỏa cũng đáng sợ như vậy.

"Thanh sắc hỏa diễm trên thân Tiêu Viêm, phải chăng là dị hỏa?" giữa quảng trường, nhìn thanh sắc hỏa diễm lượn quanh thân thể Tiêu Viêm, lão giả được bọn Hồ Kiên gọi là Hỏa lão đầu vốn giữ nét mặt bình đạm rớt cục cũng hiện lên tia dị sắc.

"Án, hẳn là không giả, sức nóng có thể khiến chúng ta cảm thấy tim đập nhanh đích xác là Dị Hỏa. Bất quá cũng không biết là loại Dị Hỏa nào. Nếu thực lực của Tiêu Viêm có thể cường hãn hơn một chút, đến lúc đó hẳn thì triển loại Dị hỏa này cho dù là Đấu Vương cường giả bình thường cũng chưa chắc có thể dễ dàng tiếp được." Hồ Kiên gật gật đầu đáp.

"Tiêu Viêm này có phải muốn vào hệ luyện dược?" Hỏa lão đầu đang trầm ngâm chợt nhẹ giọng thốt.

"Ách, Hỏa lão đầu, thật ra hẳn muốn tiến nhập Nội viện a?" nghe vậy, Hồ Kiên ngần ra đáp.

"Tiến vào Nội viện hay hệ luyện dược thực ra cũng không có gì mâu thuẫn, Tiêu Viêm cũng là một gã luyện dược sư, tiến nhập khoa Luyện dược đối với hẳn cũng chỉ có lợi mà thôi, hơn nữa điều này cũng không trì hoãn cơ hội tiến nhập Nội viện tu hành của hẳn." Hỏa lão đầu thản nhiên nói.

"Chuyện đó thì tùy theo người đi, nếu người có thể khiến hẳn vào hệ luyện dược thì ta cũng không có ý kiến, dù sao có thể khiến hợp viện có thêm một gã Luyện dược sư xuất sắc, thực là chuyện ta cầu mà không được đó." Hồ Kiên lắc lắc đầu, cười đáp.

Hỏa lão đầu khẽ gật đầu, không hề đáp lời, tiếp tục dõng mắt vào sân đấu, cặp mắt già nua bình thản gắt gao nhìn chăm chặp vào thanh sắc hỏa diễm cháy rực trên người Tiêu Viêm một lúc, trong mắt chợt xẹt qua một tia âm mộ.

Tiếp tục một quyền hung hăng nện vào giữa ngực Bạch Sơn, nhất thời vang lên một tiếng "rắc" nhỏ, chợt Tiêu Viêm cười lạnh nhìn đấu khí khái giáp trên thân Bạch Sơn chậm chậm tan rã, một cước trầm trọng xuất ra nhắm thẳng vào bụng Bạch Sơn. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Lôi điện đấu

khí khái giập trên người Bạch Sơn đã bị công kích cường hoành của Tiêu Viêm oanh phá.

Một cước này của Tiêu Viêm lực công kích cực kỳ bàng đại, khiến Bạch Sơn văng ra xa đến mấy chục trượng mới từ từ dừng lại, nhin không được phun ra một búng máu tươi, sắc mặt trắng bệch, cắn răng run lấy bấy đứng dậy, oán độc nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó từ trong nạp giới lấy ra một khóa đan dược màu đen, một ngụm nhét vào trong miệng.

Lúc này Tiêu Viêm cũng không vội vã để ý đến Bạch Sơn,

Bởi vì ngay lúc đó hắn cảm thấy đầu khí trước đó vốn lưu chuyển tự nhiên trong cơ thể bắt đầu bạo trướng, nhất là đầu khí trong kinh mạch lại càng điên cuồng vận chuyển, mà tại không gian xung quanh Tiêu Viêm, từng dòng năng lượng tinh thuần cũng cấp tốc dao động, tạo thành một khí thế vô cùng mạnh mẽ tiến nhập cơ thể Tiêu Viêm. Xem bộ dáng rõ ràng là có dấu hiệu thăng cấp!

Tiêu Viêm trong lúc không hề suy tính cực lực triển khai công kích may mắn có được cơ hội đột phá, bởi thế đầu khí trong người tự động lưu chuyển, thực chất cũng giống như nước lớn chảy trong suối nhỏ dần dâng lên thành dòng sông lớn.

Chẳng qua cái tình huống thăng cấp này cũng có vẻ cực kỳ bất ổn.

Động tĩnh này của Tiêu Viêm, tự nhiên không thể qua mắt được vài người nhãn lực cao minh. Bởi vậy, ngay sau đó trên khán đài vang lên hàng loạt tiếng kinh hô "*Tiêu Viêm này thăng cấp ngay trong khi chiến đấu ư?*". Vô số người ngây ngốc nhìn thân ảnh giữa sân được bao bọc trong thanh sắc hỏa diễm, người này như thế nào lại làm ra chuyện khiến người ta phải trợn mắt há mồm như vậy? Hiện tại trong đấu trường đang là thời điểm máu chót mà hắn lại cứ nhiên thăng cấp, thật sự làm cho người bàng quan cảm thấy dở khóc dở cười cho vận khí của hắn.

Phải biết rằng tại thời điểm thăng cấp, không thể bị ngoại sự quấy nhiễu, nếu không nhẹ thì thụ thương mà nặng thì thậm chí có thể mất mạng. Nếu trong tình huống bình thường mà Tiêu Viêm gặp loại chuyện này sẽ khiến người ta cực kỳ hâm mộ nhưng bây giờ thì phải nói đây là địa phương thích hợp cho hắn thăng cấp ư?

"*Mẹ kiếp, không phải như vậy chứ?*" Tiêu Viêm lúc này cũng vì tình huống đặc biệt này mà không nhịn được buột mồm chửi đồng. Bản thân hắn cũng hiểu, trong lúc này muốn tĩnh tâm thăng cấp, căn bản là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Loại chuyện thăng cấp này căn bản chính là không cầu mà gặp, hoàn toàn không tuân theo ý chí của Tiêu Viêm; mà đây mới là cái khiến hắn dở khóc dở cười, ngày xưa tìm mọi cách mong cầu thì nó không đến, hiện tại không cần thì nó lại đến, hơn nữa lại còn như kẻ cướp phá cửa xông vào nhà.

"*Ha ha, Tiêu Viêm, xem ra lão Thiên cũng là ưu ái ta a!*", nuốt xong khóa đan dược, sắc mặt Bạch Sơn đang trắng bệch bỗng trở nên đỏ ửng, khí tức bạc nhược hốt nhiên bạo trướng, hắn nhìn Tiêu Viêm đang bất động đằng xa, lại thấy động tĩnh này đột nhiên minh bạch, nhất thời cất lên một tràng cuồng tiếu, đưa tay hướng tới ngân sắc trường thương ở phía xa, trường thương liền hóa thành một đạo hư ảnh, bay tới tay Bạch Sơn.

"*Tiêu Viêm ca ca, ngươi hoàn thành thăng cấp đi, ta giúp ngươi tạm thời ngăn bọn họ!*" một thân ảnh thanh đạm xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, Huân Nhi mỉm cười nói, lúc này thủ hạ của Bạch Sơn chính là tám gã thí sinh, đều đã bị nàng đều đuổi ra trường đấu.

"*Cho ta thời gian 10'.*"

Tiêu Viêm trì hoãn một chút, rồi cắn răng gật gật đầu, vội vàng ngồi xuống xếp bằng, ngưng thần khống chế mấy dòng năng lượng đang điên cuồng tiến vào cơ thể.

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt khống chế hỗn loạn trong cơ thể, Huân Nhi nghiêng đầu dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Bạch Sơn, ngọc thủ chợt hiện kim quang, thản nhiên nói: "*Ngươi nếu thấy thích thì cứ lại đây, bất quá đừng mong ta hạ thủ lưu tình*"

Nghe được ngữ khí lãnh đạm cực điểm của Huân Nhi, khuôn mặt Bạch Sơn chợt hiện nét dữ tợn, hít sâu một hơi, áp chế nộ hỏa trong lòng, bỗng nhiên chuyển hướng nhìn qua bên kia quảng trường. Bên đó, đội ngũ Ngô Hạo và Hồ Gia cũng vừa loại xong hai đội chỉ có ngũ cấp Đại Đấu Sư tọa trấn, hơn nữa, lúc này Ngô Hạo và Hồ Gia rõ ràng cũng đã nhận thấy dị động của Tiêu Viêm, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới Tiêu Viêm lại gặp cơ hội đột phá thăng cấp trong tình huống này.

"Ngô Hạo, Hồ Gia, thiết nghĩ chúng ta có thể trước tiên liên thủ đánh bại Tiêu Viêm cùng Huân Nhi, các người cũng đã biết thực lực của hai người bọn họ, hơn nữa Tiêu Viêm hiện đang trong gia đoạn đột phá, nếu nói hẳn tấn cấp thành công, nhất định thực lực đại trượng, đến lúc đó các người hai người đơn độc chiến đấu, liệu có thể ngăn cản hai người bọn họ không? Từ đó mà suy, chúng ta sớm hay muộn cũng đành cam bái hạ phong mà thôi!" Ngay khi Ngô Hạo và Hồ Gia đang ngây ngốc vì dị động của Tiêu Viêm, thanh âm Bạch Sơn bỗng nhẹ nhàng vang lên bên tai họ.

Nghe được lời Bạch Sơn, hai người bất chợt ngẩn người, khẽ nhíu mày.

"Hắc, hai người các người không phải cũng đều có ý tứ với Huân Nhi học muội hay sao? Nếu nói lúc này có thể loại Tiêu Viêm, như vậy hẳn sẽ mất đi Tiên ngũ danh tư cách (top 5 người đứng đầu), đến lúc đó chúng ta cùng ở một chỗ với Huân Nhi học muội, không có tên kỳ đà Tiêu Viêm kia, đến lúc liền có thể xem ai có thể làm động phương tâm của Huân Nhi học muội rồi." Thanh âm Bạch Sơn tiếp tục quanh quẩn bên tai hai người: "Hồ Gia, tại Già Nam Học Viện có thể tìm được nữ hài tử thứ hai nào có khí chất có thể so bì với Huân Nhi học muội ư? Còn Ngô Hạo, nhiều năm như vậy, Huân Nhi học muội là người duy nhất khiến cho người động tâm, nếu để Tiêu Viêm suốt ngày bên cạnh Huân Nhi, người còn có cơ hội sao? Cho nên, hẳn chính là địch nhân chung của chúng ta! Không cần do dự nữa, nếu để cho Tiêu Viêm thành công tấn cấp, đến lúc đó kẻ chiến bại, khẳng định là chúng ta!"

Lời Bạch Sơn, làm cho sắc mặt Ngô Hạo cùng Hồ Gia hơi có chút biến hóa, đây đích thực là một mối uy hiếp đối với bọn họ, sau một hồi khá lâu, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, trầm giọng nói: "*Hạo, trước tiên đem Tiêu Viêm đá ra ngoài đi!*"

-----oOo-----

Chương 418: Thực lực của Huân Nhi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ba người đạt thành hiệp nghị Ngô Hạo cùng Hồ Gia mỗi người liền mang theo bốn gã người dự thi còn lại chậm rãi bước đi tới chỗ Tiêu

Viêm cùng Huân Nhi.

Nhìn thấy hai người hành động Bạch Sơn trong mắt xẹt qua một tia hàn khí. Hấn quay đầu lại ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm đang nhắm mắt. Sau đó tầm mắt lại lần nữa dừng lại tại trên người cô gái yêu kiều duyên dáng trước mặt Tiêu Viêm. Trên khuôn mặt hấn hiện lên một chút mê say tay nắm chặt tháp giọng trầm trầm nói:

"Người là của ta!"

Bàn tay nắm thân trường thương Bạch Sơn sai bước bước tới chỗ hai người Tiêu Viêm. Hành động của mọi người giữa sân cũng không thoát được con mắt của Huân Nhi. Nhìn thấy tam phương thế lực thế lựa chọn đồng thời lại đây nàng dường như cũng đã hiểu được việc gì xấp xảy ra. Trên gương mặt thanh nhã tinh xảo của nàng lần đầu lộ ra nhàn nhạt hàn ý ống tay áo khẽ khua lên màu vàng đấu khí từ trong cơ thể cấp tốc trào ra cơ hồ khí thế không kém hơn thất tinh Đại Đấu Sư. Màu vàng đấu khí này tại trong lòng bàn tay ngưng tụ thành hai luồng kim quang giống như hai mặt trời nhỏ chói lọi cực kỳ thu hút ánh mắt của mọi người.

"Các người định liên thủ đối phó ta sao?" Huân Nhi nhìn mười một người càng ngày càng gần thản nhiên nói.

"Ha ha, Huân Nhi yên tâm ta không phải đối phó người, chỉ là cái tên kia ta phải đuổi hấn ra ngoài." Hồ Gia chỉ vào Tiêu Viêm đang nhắm mắt cười dài nói.

"Người cứ thử xem." Huân Nhi lạnh lùng nói. Cùng lúc đó trong lòng bàn tay kia hai luồng ánh sáng mạnh mẽ màu vàng càng thêm chói mắt. Bạch Sơn, Hồ Gia, Ngô Hạo, hơn nữa còn có tám gã dự thi ở cấp bậc Đấu Sư đỉnh phong, lực lượng đối phương mạnh như vậy đã đủ để làm cho nàng cảm thấy khó giải quyết hơn nữa nàng lại còn phải phân tâm bảo vệ Tiêu Viêm.

"Ai, Huân Nhi lòng của ta đối với người chẳng lẽ người còn không rõ sao? Tên nam nhân thối tha này thì có cái gì tốt chứ?" Hồ Gia tràn ngập vẻ giảo hoạt nói. Con mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào Huân Nhi thanh âm ôn nhu làm cho một bên Bạch Sơn sắc mặt hơi có chút không được tự nhiên. Kỳ thật những lời này để hấn nói tựa hồ mới là hợp lý đi?

Lắc lắc đầu, Huân Nhi không hề nói gì với Hồ Gia. Nàng lui về phía sau một bước chần ở trước người Tiêu Viêm đem hành động này nói cho Hồ Gia đám người quyết định của chính mình.

"Huân Nhi học muội. Hãy làm theo như lời Hồ Gia đi chúng ta cũng không thương tổn người nhưng mà người cũng đừng quấy nhiễu chúng ta." Bạch Sơn hướng về phía Huân Nhi mỉm cười nói.

Huân Nhi lạnh lùng nhìn hấn một cái cũng không buồn trả lời. Trước kia thật không cảm thấy được người này lại đáng ghét như vậy. Nhưng mà ngắn ngủn thời gian mấy ngày làm cho Huân Nhi cực kỳ chán ghét Bạch Sơn.

Mà ánh mắt lạnh như băng kia lại lần nữa làm cho khuôn mặt Bạch Sơn hơi hơi run run. Hít sâu một hơi cố gắng giả ra một bộ mặt tươi cười hướng hai người Hồ Gia nói: *"Động thủ đi không thể tiếp tục kéo dài bằng không Tiêu Viêm sẽ thăng cấp thành công."*

Nghe được lời thúc giục của Bạch Sơn hai người Hồ Gia đành phải gật gật đầu. Đấu khí chậm rãi từ trong cơ thể ba người dữ dội tuôn ra. Nhất thời không gian chỗ nơi thi đấu bị chia ra bởi các cỗ mạnh mẽ đấu khí.

Giữa sân bỗng nhiên xuất hiện biến cố làm cho những người xem trên khán đài cũng xì xào bán tán. Nhìn cử chỉ của đám người Bạch Sơn rõ ràng có thể nhận thấy là lấy ba đánh một. Phương thức lấy nhiều đánh ít này làm cho trên khán đài vang lên từng trận xôn xao. Nhưng mà khi những người này nhớ tới hình thức thi đấu lần này vốn dĩ đã không có công bằng tuyệt đối nên không biết làm sao cũng đành im lặng.

"Bọn người kia thật là quá đê tiện đi? Không biết xấu hổ lấy ba đánh một?" Tiêu Ngọc nhìn Huân Nhi ở giữa sân kia bị đám người kia vây quanh khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên phần nộ nói.

"Ai, lần này hình thức thi đấu cũng không có nói là dụng loại nào phương pháp cho nên chúng ta cũng không thể làm gì được a." Nhược Lâm đạo sư khẽ thở dài một hơi bàn tay trong áo bào bởi vì nắm chặt làm cho mấy ngón tay có chút trở nên trắng: *"Hy vọng Huân Nhi có thể chống cự được mười phút cho tới lúc Tiêu Viêm thăng cấp kết thúc là được."*

"Hồ Kiên, xem ra người là lần đầu ném thử đi ngay cả ba đánh một loại

chuyện này thế nhưng lại có thể xuất hiện." Nhìn bên trong đấu trường Hỏa lão đầu cau mày thản nhiên nói trong thanh âm hơi có chút châm chọc. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Lúc này Hồ Kiên sắc mặt xem cũng cũng không được tốt lắm tai nghe Hỏa lão đầu nói những lời này hắn cũng đành cười khổ một tiếng thở dài nói: "Loại này trận đấu đích xác thực loạn tại lúc mới bắt đầu trận đấu ta cũng đã nói qua. Bọn họ làm như vậy kỳ thật cũng không tính phạm quy người cũng đừng cho là ta là bởi vì Hồ Gia ở đây liền lựa chọn coi như không thấy. Lúc này đây là tự nàng lựa chọn quyết định ta cũng sẽ không nhúng tay can thiệp. Cũng như vậy nếu nàng thất bại hoặc là xảy ra chuyện khác ta cũng sẽ không can thiệp tất cả cũng đều là chuyện của người trẻ tuổi bon hắn ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào."

"Hy vọng là như vậy đi." Hỏa lão gật gật đầu rồi lẩn nữa đem ánh mắt hướng giữa sân thản nhiên nói.

Tại vô số ánh mắt *** mới tám gã ở vào cấp độ Đấu Sư đỉnh phong người dự thi dẫn đầu vây kín Huân Nhi. Tám đạo nhân ảnh trực tiếp mang theo hung hãn kinh khí đánh tới Tiêu Viêm sau lưng ở Huân Nhi.

"Thủ Hộ Quái Chương!"

Mặt lạnh lùng, Huân Nhi trong cơ thể kim quang sáng rực lên hai chân nàng cách mặt đất nửa tấc mái tóc dài tới thắt lưng mặc dù không có gió nhưng cũng tự động bay phấp phới. Trong lòng bàn tay của nàng kim quang phát ra mạnh mẽ phát ra bát chương đánh tới. Chỉ thấy tám đạo tàn ảnh hình bàn tay dừng lại giữa không trung rồi như chớp bắn ra đánh thẳng vào ngực của tám tên người dự thi. Tám người kia đều là tránh không cuối cùng đều phun ra một ngụm máu tươi và bị đánh bay ra. Một màn này làm cho người ta không khỏi kinh sợ.

"Một chiêu liền giải quyết tám gã cấp bậc Đấu Sư đỉnh phong. Trên khán đài vô số người hít một hơi lạnh vì tại Già Nam Học Viện Huân Nhi rất ít khi sử dụng chiêu thức này.

Hiện tại nàng ra tay nguyên nhân là bởi vì đám người Bạch Sơn hành động gây bất lợi đối với Tiêu Viêm nên khi ra tay nàng cũng không hề lưu thủ!

Kim quang trước mặt vừa mới tiêu tán thì một cỗ mùi máu tanh bỗng

nhiên đập vào mặt rồi một bóng người màu máu quý dị chợt lướt qua nàng. Ngô Hạo song chưởng mang theo sương mù màu máu khê giơ lên hướng Huân Nhi đánh tới.

"Thành thích, thành thích, thành thích!"

Huân Nhi xoay mặt mắt hướng thẳng thế công của Ngô Hạo khuôn mặt nàng không chút nào dao động. Kim quang lượn lờ quanh bàn tay nàng lựa chọn phương thức đánh trực diện đối chưởng với Ngô Hạo mỗi một lần song chưởng va vào nhau đều kèm theo một tiếng nổ vang.

Liên tiếp phát ra gần mười chưởng thân thể nàng hơi run nhẹ lui lại phía sau non nửa bước trái lại Ngô Hạo ước chừng lại lùi ra phía sau hơn ba bước.

Ngô Hạo vừa mới lui về phía sau thì một đạo tiên ảnh như sấm sét từ trên trời giáng xuống. Huân Nhi liền giơ tay lên một cỗ kim quang mạnh mẽ phát ra đánh bay trường tiên của Hồ Gia ra ngay lập tức mũi chân đột nhiên lui phía sau mạnh mẽ tung ra một cước đánh tới Bạch Sơn đang định lợi dụng cơ hội đánh lén Tiêu Viêm làm hấn chân động phải lùi lại mấy bước.

Vèn vèn không đến thời gian hai phút Huân Nhi chỉ bằng vào sức một người đánh lui tám gã Đấu Sư đỉnh phong. Hơn nữa còn đánh cho Bạch Sơn, Hồ Gia Ngô Hạo ba người có thực lực không kém nàng phải chân động lui về phía sau. Mặc dù ba người vẫn chưa dùng tới chân chính thực lực nhưng loại này thân thủ của nàng thật sự là làm cho người ta kinh hãi.

Sau lần giao thủ đầu tiên ba người Bạch Sơn đối với thực lực của Huân Nhi cũng là mơ hồ nắm được đôi chút. Lập tức trên cả ba khuôn mặt hiện lên một chút ngưng trọng rồi liếc nhau một cái. Đấu khí trong cơ thể ba người đồng thời khởi động ba đạo nhân ảnh trực tiếp đồng thời phát ra hung mãnh công kích đánh tới Huân Nhi.

Trong sân chỉ thấy được nhân ảnh chợt lướt qua đấu khí va chạm bạo phát ra tiếng nổ cùng với năng lượng ba động. Bạch Sơn ba người thi triển hết thảy thủ đoạn muốn công kích Tiêu Viêm song Huân Nhi nhưng là giống như một ngọn núi ngăn ở trước mặt ba người. Bất cứ công kích gì bắn về phía Tiêu Viêm đều bị nàng chặn lại một cách chuẩn xác. Đối phó với Huân Nhi có trực giác gần như biến thái Bạch Sơn ba người không khỏi

đau đầu.

"Thình thịch!"

Huân Nhi cùng hai người Bạch Sơn Hồ Gia đối chưởng âm một tiếng cả ba người đều là lui lại mấy bước vừa muốn lui ra phía sau bảo vệ Tiêu Viêm. Đột nhiên nàng nhận thấy bên phải có một cỗ mùi máu tanh quay đầu lại phát hiện ra Ngô Hạo không biết khi nào thừa dịp tại thời điểm nàng cùng Bạch Sơn hai người chiến đấu liền tiếp cận Tiêu Viêm.

Nhìn Ngô Hạo tiếp cận Tiêu Viêm. Huân Nhi khuôn mặt hiện lên một chút phần nộ. Mũi chân của nàng điềm nhẹ mặt đất thân thể nháy mắt liền xuất hiện tại trước mặt Ngô Hạo. Tay phải kim quang đại thịnh bộc phát mạnh mẽ kinh khí hướng ngực của Ngô Hạo đánh tới.

Đối với công kích Huân Nhi thì Ngô Hạo cũng không dám có chút chậm trễ lập tức nâng bàn tay lượn lờ màu máu nghênh tiếp.

"Ầm!" Song chưởng va chạm vào nhau nơi phiến đá Ngô Hạo dùng chân liền bị chấn động thành bột phấn.

"Xuy!" Mới vừa cùng Ngô Hạo đối chưởng trong giây lát phía sau nàng một đạo xé gió kinh khí đánh tới. Huân Nhi lông mày nhíu lại tay phải mang theo mãnh liệt kim quang.

"Thình thịch!" Kim quang bàn tay đánh ngược lại phía sau bị Hồ Gia chặn lại. Lúc này đây Huân Nhi chỉ bằng vào một tay lần lượt đối chưởng với hai cường địch mà chưa có chút nào thất thế thực lực như vậy có thể nói khủng bố.

"Hắc, huân Nhi học muội thật xin lỗi ngươi rồi hôm nay bọn ta nhất định phải loại bỏ người kia." Ngay lúc Huân Nhi bị Hồ Gia cùng Ngô Hạo cuốn lấy thì một tiếng cười lạnh bỗng nhiên ở sau người nàng vang lên. Huân Nhi vội vàng quay đầu lại nhìn thấy Bạch Sơn hung hăng tung một cước đá tới Tiêu Viêm đang nhắm mắt.

"Bạch Sơn, ngươi dám!" Trên khuôn mặt nàng nhiều năm như vậy lần đầu hiện lên sát ý lạnh như băng. Chỉ một thoáng kim quang từ Huân Nhi trong cơ thể tuôn ra mạnh mẽ song chưởng khê động. Nàng dốc toàn lực bằng một kích đem Ngô Hạo cùng Hồ Gia đẩy lui rồi thân hình chợt lóe liền

xuất hiện tại trước mặt Tiêu Viêm song chưởng duỗi ra đem Tiêu Viêm ôm vào trong lòng. Nhưng như vậy cũng là vừa vặn đem phía sau lưng lộ cho Bạch Sơn mà hẳn một cước kia cũng là giáng mạnh vào chỗ bả vai của Huân Nhi. Khuôn mặt nàng thoáng đỏ lên khoe miệng xuất hiện nhàn nhạt vết máu nhưng bị nàng rất nhanh lau đi.

"Bạch Sơn! Người dám đả thương nàng!" *Nhìn thấy Huân Nhi khoe miệng chợt xuất hiện vết máu Ngô Hạo đối với máu tươi cực kỳ miễn cảm không khỏi giận dữ xoay người đối với Bạch Sơn phẫn nộ quát. Mà Hồ Gia ở bên cạnh trên khuôn mặt cũng là hiện một chút tức giận.*

"Ta chỉ muốn Tiêu Viêm duỗi ra nhưng Huân Nhi học muội lấy chính mình che chở cho hắn mà bị thương điều này sao có thể trách ta được?" *Bạch Sơn lạnh lùng nói.*

"Bạch Sơn người không cần phải giả vờ giả vịt hôm nay người nếu là có thể đủ lông tóc không tổn hao gì ly khai khỏi đấu trường thì ta Huân Nhi cũng không cần tiếp tục ở lại Già Nam Học Viện." Thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên từ miệng nàng truyền ra rồi nàng chậm rãi đứng lên. Cùng lúc đó bên trong con người như thu thủy bỗng nhiên dần dần bị kim quang bao phủ mà theo kim quang xuất hiện trong mắt một cỗ rất mạnh năng lượng từ Huân Nhi trong cơ thể dần dần tỏa ra. Mà theo năng lượng tăng lên mái tóc dài tới thắt lưng Huân Nhi cũng là bắt đầu dài ra xem bộ dáng này của nàng tựa hồ là đang chuẩn bị khởi động bí pháp nào đó.

Nhưng mà ngay tại lúc mái tóc của Huân Nhi sắp dài qua kiêu môn một bàn tay trắng nõn chợt bỗng nhiên từ phía sau vươn ra cầm cánh tay của Huân Nhi. Nhàn nhạt thanh âm quen thuộc kia làm cho Huân Nhi tóc đang dài ra cấp tốc ngừng trở lại trên khuôn mặt lạnh như băng của nàng hiện lên một chút tươi cười.

"Tốt lắm chuyện kế tiếp hãy giao cho ta làm đi."

-----oOo-----

Chương 419: Lấy một địch ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhàn nhạt âm thanh vang vọng trên quảng trường. Sau đó hắc bào thanh niên tại vô số ánh mắt kéo Huân Nhi về phía sau mình. Hắc khế ngẩng đầu ánh mắt lạnh lẽo đứng ở trước mặt ba người Bạch Sơn.

"Người này rốt cục cũng tỉnh dậy" Nhìn thấy Tiêu Viêm tại thời khắc mấu chốt rốt cục cũng rời khỏi trạng thái tấn cấp. Nhược Lâm đạo sư Tiêu Ngọc ở trên khán đài lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả người Tiêu Viêm khí thế so với lúc trước mạnh mẽ rất nhiều. Ba người Bạch Sơn cũng là rõ ràng Tiêu Viêm bây giờ đã tấn cấp thành công trận chiến sắp tới sợ rằng sẽ thảm thiết hơn so với dự đoán mọi người.

Tiêu Viêm con người màu đen nhìn có vẻ không hề bận tâm gì. Song Huân Nhi đứng ở bên cạnh có thể cảm giác được rõ ràng từ trong cơ thể của Tiêu Viêm mơ hồ thấu ra sự tức giận. Hiển nhiên vừa rồi ba người Bạch Sơn liên thủ vây công Huân Nhi làm Tiêu Viêm thực sự tức giận.

"Huân Nhi muội trước tiên lui lại nghỉ một chút đi chuyện còn lại cứ để cho ta giải quyết." Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Tiêu Viêm ca ca. Ba người bọn họ thực lực đều chính là thất tinh Đại Đấu Sư tu tập công pháp cấp bậc cũng là không thấp hơn nữa còn có mạnh mẽ đấu kỹ. Lời của người." Huân Nhi hơi có chút chần chừ nói.

"Giao cho ta đi." Tiêu Viêm lần nữa lặp lại một câu nói với Huân Nhi. Thanh sắc hỏa diễm bắt đầu chậm rãi từ trong cơ thể hắc khế thâm thấu ra kèm theo nhiệt độ nóng cháy làm cho không khí bên ngoài xung quanh thân thể hắc khế có chút vận vẹo cùng hư ảo.

"Thôi được muội sẽ đứng ở ngoài xem cuộc chiến vậy. Nhưng mà nếu có biến cố gì thì Tiêu Viêm ca ca cũng không được trách cứ nếu Huân Nhi ra tay đó." Nghe Tiêu Viêm lần nữa lặp lại một câu nói Huân Nhi cũng đành gật đầu rồi chậm rãi lui về phía sau nhẹ giọng nói.

Khế gật đầu Tiêu Viêm quay lại ánh mắt dừng lại trên ba người Bạch Sơn sau đó chậm rãi nói: *"Hôm nay nếu các người có thể bình yên vô sự rời khỏi đài thi đấu ta Tiêu Viêm từ nay về sau cũng sẽ không bước vào Già Nam học viện nữa bước!"*

Tiêu Viêm nói làm cho sắc mặt ba người có chút biến hóa. Bọn họ có thể

cảm giác rõ ràng được trong lời nói ẩn tàng lạnh như băng cùng với nỗi giận.

Dựa vào thực lực như vậy giỏi lắm có thể chống lại một người trong chúng ta. Muốn lấy một địch ba ta nghĩ là người chỉ tự rước lấy nhục thôi!" *Bạch Sơn trường thương trong tay vung lên cười lạnh nói.*

"Chủ ý của ta cũng không phải là đả thương Huân Nhi. Chờ sau khi đem người đánh bại. Ta sẽ làm cho Bạch Sơn lúc trước tung ra một cước đánh Huân Nhi phải trả giá đắt." *Ngô Hạo toàn thân bị bao vây bởi một lớp đấu khí màu máu đứng trước Tiêu Viêm bình tĩnh nói.*

"Hi hi. Ta cũng sẽ đòi lại công bằng cho Huân Nhi." *Hổ Gia cười duyên nói.*

Nghe được những lời này của hai người khuôn mặt Bạch Sơn không khỏi biến sắc. Nhưng ngay lập tức hấn lại cười cười rồi nói: "Lúc trước ta ra tay làm bị thương Huân Nhi học muội thực ra trong lòng ta cực kỳ áy náy đợi lát nữa không cần các người động thủ chính ta sẽ chủ động rời khỏi hướng Huân Nhi học muội xin lỗi. Nhưng mà hiện tại việc quan trọng là phải đánh bại Tiêu Viêm trước."

Hai tay Bạch Sơn chậm rãi kết xuất kỳ dị ấn kết trước người. Thanh sắc hỏa diễm lượn lờ bên ngoài thân thể Tiêu Viêm viện địa chợt trở nên ngưng trọng sau đó nhanh chóng chui vào toàn bộ bên trong cơ thể.

Theo Thanh sắc hỏa diễm biến mất, hai tròng mắt đen nhánh của Tiêu Viêm từ từ nảy lên, Thanh sắc hỏa diễm vụt lên, con ngươi đen nhánh ngay lập tức được thay thế bằng cặp mắt tràn ngập ánh lửa.

Âm thanh bình thản chậm rãi tại trong lòng Tiêu Viêm vang lên. Mà đến khi chữ cuối cùng một nói ra, khí tức cả người Tiêu Viêm đột nhiên hoàn toàn thu liễm vào. Trong nháy mắt giống như núi lửa phun trào, ào ào phụt ra!

Đấu khí màu xanh từ trong cơ thể Tiêu Viêm cuống bạo ra ngoài, quét ngang giữa không trung. Ngọn lửa nóng cháy trực tiếp làm cho độ ẩm trên quảng trường cấp tốc tăng lên. Trên khuôn mặt một ít đê tử có thực lực thấp kém đã không nhìn được xuất hiện những giọt mồ hôi hột.

Lúc này, khí tức của Tiêu Viêm đã vượt qua xa cấp bậc Đại Đấu Sư mơ hồ có thể cùng Đấu Linh cường giả tranh cao thấp! Nhìn Tiêu Viêm đang đứng giữa sân đang bị đoàn Thanh sắc hỏa diễm bao vây. Lại tiếp tục cảm thụ luồng khí thể đột nhiên tăng vọt kia. Sân rộng trên khán đài, nhiều người cũng không khỏi thừ ra.

"Đấu Linh cường giả?" Mắt nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, sắc mặt Bạch Sơn không nhìn được có chút biến hóa. Mà ở bên cạnh hắn, trên khuôn mặt Hồ Gia cùng Ngô Hạo cũng đồng dạng hiện lên một nét ngưng trọng.

Âm thanh Bạch Sơn chưa phát ra. Từ trong hỏa diễm vang lên âm thanh một đạo năng lượng đang nổ vang, tiếng xé gió phát ra làm cho người ta chỉ cảm nhận được hai từ mạnh mẽ. Một bóng ảnh mơ hồ màu xanh cười nhạt một tiếng rồi xe rách không khí, chưa được một giây đã di chuyển hơn mười thước. Tốc độ kinh khủng như vậy làm cho ba người Bạch Sơn chỉ cảm thấy hoa mắt. Bóng người mang theo Thanh sắc hỏa diễm cao chừng ba thước. Sức nóng phả vào mặt.

Ngọn lửa trong nắm tay bùng nổ hóa thành ba đạo tàn ảnh. Đều mang theo ngọn lửa màu xanh cháy rực. Hung hăng hướng đầu ba người đập tới.

Tiêu Viêm sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Tốc độ cũng đã tăng lên tới trình độ mà ngay cả đấu linh cường giả cũng phải lú lẫm!

Bởi vậy, tại lúc quyền ảnh sắp đến trước mặt, sắc mặt ba người Bạch Sơn đại biến. Trong lúc gấp gáp, song chưởng vội vàng đan chéo trước đầu, Không ngừng ngưng tụ đấu khí nhằm tăng cường phòng ngự. "Ầm!" nắm tay mang theo Thanh sắc hỏa diễm rơi đúng vào điểm giao nhau trên cánh tay ba người. Nhất thời, ba đạo âm thanh trầm đục vang lên, xoay xoay qua chỉ thấy ba người Bạch Sơn hai chân cấp tốc lui về phía sau, khuôn mặt nổi lên một chút hồng.

Sau khi ba người lui về phía sau gần mười bước. Chân liền đạp mạnh kiềm lại, rốt cục cũng đem kinh khí hóa giải. Cảm thụ cánh tay bị Tiêu Viêm đánh cho gần như chết lặng. Trên khuôn mặt ba người hiện lên một chút khiếp sợ. Không nghĩ tới thực lực Tiêu Viêm dĩ nhiên tăng mạnh đến như vậy. Lấy một địch ba không nhưng không có hiện tượng thất bại. Ngược lại còn đem bọn họ đè cho tan nát "hoa tươi".

Bạch Sơn cắn răng, trường thương màu bạc trong tay vung lên, đấu khí

uốn éo như rắn vờn quanh trường thương kịch liệt run rẩy. Ngân sắc đầu khí bắt đầu ngưng tụ tại mũi thương. Hơn nữa phát ra tiếng vang rất nhỏ. Xem ra rõ ràng đang chuẩn bị cho một loại đầu kỹ có uy lực không tầm thường.

Tại một bên Bạch Sơn. Ngô Hạo cùng Hồ Gia hơi chần chờ một chút. Đầu khí trong cơ thể cũng bắt đầu rời cấp tốc vận chuyển. Láy danh tiếng của bọn họ tại Già Nam học viện. Phần ngạo khí trong họ không cho phép cả ba người cũng thua ở trên tay một kẻ mà tuoir của hắn cũng không kém mình là mấy. Đến nước này, bọn họ tự nhiên cũng không thể nào tiếp tục lưu thủ.

Theo ý niệm trong đầu dự định. Màu xanh biếc cùng huyết sắc khí. Bắt đầu từ Hồ Gia cùng Ngô Hạo trong cơ thể tuôn ra ra. Đầu khí bùng phát, công kích liên miên bất tuyệt. Trải qua tan tác lúc trước. Bọn hắn bây giờ. Bắt đầu liều mạng phản kích rồi!

Ngoài dự đoán mọi người, sau khi Tiêu Viêm một quyền đánh cho ba người tan tác vẫn chưa tiếp tục tiến công. Ngọn lửa quanh quần màu, sắc mặt hắn lạnh lùng, từ trong nạp giới lấy ra một quả dược hoàn màu tím nhét vào trong miệng. Sau đó nhai soap soap (DG: ngon ghê). Một ngọn lửa màu tím phun ra. Sau đó lưu lại tại trong lòng bàn tay.

Liếc liếc mắt hỏa diễm màu tím kia, tay phải Viêm vung lên. Ngọn lửa màu xanh lại tiếp tục hiện ra, Chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ba người Bạch Sơn chuẩn bị liều chết chí tử. Trên mắt Tiêu Viêm không có nửa diễm tình cảm. Hai tay từ từ hợp lại. Ngọn lửa màu xanh cùng màu tím từ từ bắt đầu quá trình dung hợp!

Xem bộ dạng này. Tiêu Viêm đúng là muốn triển khai tiểu hình Phật Hộ Hỏa Liên, xem ra cử động của ba người Bạch Sơn hôm nay thật sự đã làm cho địa Tiêu Viêm nổi giận.

" Tiêu Viêm kia sử ất hẳn đã sử dụng một loại bí pháp nào đó có thể tạm thời tăng lên thực lực đi? Nhưng không thể nào tăng lên nhiều như vậy a." Nhìn bóng người bất động trong Thanh sắc hỏa diễm. Lại tiếp tục phía đối diện nhìn đối diện ba người Bạch Sơn đang chuẩn bị bùng nổ đầu kỹ. Phó viện trưởng Hồ Kiên chậm rãi nói.

Họ thi triển đầu kỹ. Rõ ràng cũng thực sự không phải là bình thường. Dưới

sự hợp lực của ba người. Coi như là một gã Đẩu linh cường giả. Cũng không dám tùy ý nhẹ xem nhẹ. Nếu là Tiêu Viêm không có ý định để cho Huân Nhi tham gia mà nói. Sợ rằng có chút khó nói." một gã nguyên lão bên cạnh Hồ Kiên cười nói.

"Có chút khó nói?!" lời mờ địa âm thanh đột nhiên truyền ra. Hỏa lão đầu sát bên, ánh mắt nhìn chăm chăm đem màu xanh diễm bao vây Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Nếu như ta sở liệu không làm mà nói. Chính là một kích kia. Trận đấu cũng đã đến lúc kết thúc rồi."*

"Oh?" Nghe vậy. Chính là ngay cả Hồ Kiên cũng là thoáng cảm giác kinh ngạc. Đem ánh mắt hướng đến giữa sân. Sau một lát, đột nhiên nhận thấy được trong đó một luồng năng lượng ba động cực kỳ cuồng bạo. Lập tức sắc mặt khẽ biến. Ánh mắt bắn thẳng đến Thanh sắc hỏa diễm: *"Khá lắm. Tên Tiêu Viêm này đúng là đang thi triển đấu kỹ kinh khủng nào? Dĩ nhiên mạnh mẽ đến tình trạng như vậy?"*

Giữa sân yên tĩnh, hào khí giăng co không tới gần một phút đồng hồ. Rồi cũng âm âm đánh vỡ!

"Lôi Động Bát Hoang!"

"U Mộc Độc Xà Đằng!"

Ba người Bạch Sơn, hai tròng mắt đột nhiên trùng mạnh, đấu kỹ mạnh mẽ trong tay rốt cục cũng đi đến diễm cực hạn. Vũ khí oanh động. Nhất thời một cỗ năng lượng hung hãn vô cùng bạo dũng. Trong nháy mắt bắn ra. Nơi ba cỗ năng lượng đi qua. Sàn đá cứng rắn toàn bộ văng tung tóe. Một cái cái khe lan tràn đến cuối sân đấu rồi mới đình chỉ.

Dưới tình thế ba cỗ năng lượng hung hãn bạo ra. Bóng người trong ngọn lửa màu xanh đứng cách đó không xa cũng đồng thời bình thân bay nhẹ lên. Dưới vô số đạo ánh mắt nhìn kỹ, ba cỗ năng lượng. Âm âm va chạm!

Tại trong khoảnh khắc va chạm. Trong nháy mắt Bốn cỗ năng lượng chột bật tiếng, yên lặng. Sau đó một tiếng nổ kinh thiên động địa Âm âm vang lên!

Ngay sau đó, tro bụi nồng nặc địa từ trong quảng trường bốc lên. Cả sân rộng hoàn toàn biến thành một đồng đồ nát!

Nhìn nọ sân rộng cơ hồ biến thành đông đồ nát. Trên khán đài bỗng chốc cũng lâm vào trong yên lặng tử tịch!

-----oOo-----

Chương 420: Không lưu tình chút nào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước vô số ánh mắt đang nhìn gần như đại ra, bụi mù tràn ngập khắp quảng trường đang chậm rãi tiêu tán, xuất hiện trong tầm mắt mọi người là đông hỗn độn đầy đá vụn, trên đài vang lên từng trận âm thanh lạnh lẽo.

Lúc này, tảng đá lớn cứng rắn ở quảng trường đã hoàn toàn biến thành đá vụn, một cái hố sâu và lớn xuất hiện giữa bãi đá vụn, bên cạnh cái hố, quái thạch Lâm Lập kia bộ dáng, so với lúc trước trận đấu ở quảng trường, hoàn toàn là hai cái bộ dạng khác nhau, ai cũng không nghĩ tới, Tiêu Viêm cùng Bạch Sơn ba người đối chiến lại tạo thành lực phá hoại khủng bố như vậy.

"*Hắn thật sự là biến thái a.*" Tiêu Ngọc trừng mắt nhìn quảng trường biến thành phế tích sau trận đấu, một lúc sau mới thở hắt ra, cười khổ nói, cho dù nàng đã rất xem trọng gã biểu đệ từ nhỏ đã đặc biệt này, mà vẫn không dự đoán được, hắn chỉ vẹn vẹn hai năm thời gian không thấy hiện giờ đã mạnh mẽ đạt đến trình độ làm người ta phải xấu hổ như thế này.

Bên cạnh, Nhược Lâm đạo sư cũng gật gật đầu cùng cảm nhận, trong lòng trầm nghĩ, gã này hai năm nay rốt cuộc là tu luyện như thế nào? Lúc trước ở Ô Thần Thành, Tiêu Viêm mặc dù thiên phú bất phàm, dù dùng hết sức cũng chỉ ở trong tay nàng đỡ được 20 hiệp, mà bây giờ, nếu Nhược Lâm đạo sư cùng Tiêu Viêm đối chiến, chỉ sợ phần thắng không lớn.

Đông đồ nát ở quảng trường, nơi vô số luồng ánh mắt đang hội tụ, một đạo thân ảnh màu xanh xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện phía trước tảng cự thạch, ánh mắt quét quanh bãi phế tích, cuối cùng dừng lại ở cái hố sâu kia, mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của ba cỗ hơi thở suy yếu.

Màn tro bụi ở bên trong hố sâu cũng dần dần hạ xuống, tình cảnh bên trong rốt cục cũng hoàn toàn xuất hiện.

Trong hồ sâu, có một chỗ tương đối bằng phẳng, tại đây không có gì chỉ có thêm một tầng dày bột đá, hiển nhiên đây chỗ năng lượng song phương va chạm, năng lượng khủng bố nổ mạnh, đã đem đá vụn cũng chân thành bụi phấn, bởi vậy có thể thấy được đấu kỹ mà bốn người thi triển mạnh mẽ ra sao!

Bên trong hồ, ba đạo nhân ảnh tay vịn thạch bích phía sau mới có thể giúp cơ thể run run loạng choạng đứng thẳng. Lúc này Bạch Sơn ba người nhìn cực kỳ chật vật, tro bụi cũng che lấp hơn một nửa khuôn mặt, trên y phục cũng có không ít chỗ bị rách, khuôn mặt ba người trắng bệch, khóe miệng còn lưu lại vết máu như ả như hiện, hơi thở hỗn hển đã muốn mất đi sự trầm ổn lúc trước. Theo Tiêu Viêm nhớ, cho dù là Đấu Linh cường giả cũng không dám đón đỡ Phạt Nộ Hỏa Liên lúc nổ mạnh. Bạch Sơn ba người quả thực đã bị trọng thương. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Vô số ánh mắt dừng lại trên ba người với hình dáng chật vật, trong ánh mắt mơ hồ không thể tin, ba vị đệ tử đứng đầu, hô phong hoán vũ của ngoại viện Già Nam Học Viện, hôm nay lại bị thanh niên mới vền vẹn đi vào học viện không đến ba ngày thời gian đánh bại thành bộ dáng này?

"*Tiêu Viêm đâu?*" Lau vết máu ở khóe miệng, Bạch Sơn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chung quanh, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một chút hồng nhuận, khàn khàn nói: "*Xem ra hẳn là khi năng lượng nổ mạnh, hẳn bị chôn ở bên trong đồng đồ nát rồi. Lấy một địch ba, đúng là cuồng vọng, nhưng lại không có kết cục tốt.*"

Một bên, Hồ Gia cùng Ngô Hạo đều cũng không để ý tới hẳn, nuốt nước miếng, yết hầu khô khốc, sau một lúc lâu, Hồ Gia mới cắn răng nói: "*Chết tiệt, sớm biết vậy đã không nghe người kích động, Tiêu Viêm này căn bản không nên chọc vào!*"

"*Hắn rất mạnh, so với chúng ta đều mạnh hơn!*" Ngô Hạo ngẩng đầu, áo bào trên thân thể to lớn đã rách nát rất nhiều, để lộ ra gương mặt có chút trẻ măng so với tuổi, Ngô Hạo có thể nói là không quá đẹp trai, thậm chí chỉ có thể nói làm bình thường, nhưng từ kia bên trong đồng tử đôi lúc xẹt qua một chút huyết tinh dày đặc khiến người đối diện cũng cảm thấy lạnh cột sống. Nhưng lúc này, đồng tử vốn bình thường chứa đựng sát khí cũng hiện lên vẻ ngưng trọng cùng kiên ki.

"Mạnh hơn thì có năng lực như thế nào? Dưới một kích của ba người chúng ta liên thủ, nếu hấn có thể sống sót chỉ sợ ít nhất cũng phải gãy tay gãy chân!" Nghe được trong giọng nói của hai người đều có ý nâng cao Tiêu Viêm, Bạch Sơn mày nhện không được nhú mày, cười lạnh nói.

"Thình thịch

Bạch Sơn vừa mới nói xong thì ở hố sâu bên cạnh, tảng đá lớn cũng đột ngột nổ tung khiến ánh mắt toàn trường, cho đến Bạch Sơn ba người đang há miệng mở thờ dốc đều tập trung lại.

Tảng đá lớn nổ mạnh chỗ, tro bụi nhàn nhạt bay khắp nơi.

"Hấn còn chưa có chết! Ta có thể cảm nhận được hơi thở của hấn!" Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đám tro bụi, Ngô Hạo hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Một bên, Bạch Sơn khuôn mặt lập tức run rẩy, sắc mặt vốn trắng bệch giờ lại tăng thêm vài phần, dù được xưng là nhân vật phong vân, thiên tài đệ tử của ngoại viện Già Nam Học Viện, trải qua đại chiến kinh tâm động phách vừa rồi, trong lòng đã muốn mơ hồ đối với hắc bào thanh niên sinh một chút ý nghĩ né tránh mà chính hấn cũng không muốn thừa nhận.

Trước mắt mọi người, bên trong tro bụi, đột nhiên có tiếng bàn chân dẫm trên đá vụn ra rất nhỏ vang lên. Nghe được tiếng bước chân này, Hồ Gia Ngô Hạo hai người đều nhin không được mà biến sắc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Bạch Sơn ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào đám tro bụi. Một lát sau, đồng tử đột nhiên co lại, một thanh niên mặc hắc bào, quần áo vẫn sạch sẽ như trước khi chiến đấu, chậm rãi đi ra khỏi tro bụi, xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người!

Nhìn bộ áo choàng màu đen kia, hơn nữa sắc mặt của gã thanh niên lại vô cùng bình tĩnh giống như trước trận đấu vậy, toàn trường rồi đột nhiên tĩnh!

Ai có thể nghĩ được, đã trải qua lần khủng bố năng lượng nổ mạnh lúc trước, hấn không chỉ không có gãy tay gãy chân như Bạch Sơn suy đoán, hơn nữa hơi thở vẫn mạnh mẽ như cũ, hô hấp vẫn vững vàng như cũ, bề

ngoài vẫn sạch sẽ như cũ, biểu hiện như vậy so với dáng vẻ chật vật của Bạch Sơn ba người, quả thật là cách biệt như trời và đất!

Mà hình tượng khác nhau, chính là triết đề đem thắng lợi hiện lên rõ rệt nhất! Không nữa bất luận kẻ nào có thể cho rằng, Tiêu Viêm sau một trận chiến kịch liệt vẫn giữ nguyên hình ảnh bộ dáng như cũ, lại không có tư cách tham gia thi đấu tuyển chọn danh hiệu quán quân lần này!

Trải qua trận chiến đấu kịch liệt này, cuộc đấu chọn cường giả, rõ ràng đã dần dần sáng tỏ.

"Tiêu Viêm ca quả là mạnh mẽ, lúc trước phát ra hỏa liên kinh khủng kia, uy lực cơ hồ đã đạt đến Huyền Giai đấu kỹ đỉnh." Nhìn hắc bào thanh niên chậm rãi đi ra, Huân Nhi ngồi trên tảng đá lớn, mỉm cười thấp giọng nói, lúc này trên gương mặt, hiện rõ một chút vui mừng cùng tự hào, cũng không thềm để ý chính mình có hay không làm cho mọi người chú ý, thấy Tiêu Viêm có thể trong trường hợp này hiển lộ ra thực lực làm người ta sợ hãi than, liền cảm thấy vui sướng trong lòng.

Chậm rãi từ bên trong tro bụi bước ra, Tiêu Viêm sắc mặt như trước đăm đăm, tùy ý liếc nhìn ba người, rồi không hề báo trước, bên trong con người tối đen đột nhiên hiện lên một cỗ bạo ngược!

Cùng lúc đó, thân hình Tiêu Viêm vừa động liền hóa thành một đạo hắc ảnh, gần như chỉ trong tích tắc đã mang theo một cỗ hơi thở bén nhọn cùng áp bách ập đến, xuất hiện trước mặt Bạch Sơn ba người, làm cho ba người thấy khó thở.

"Tiêu Viêm, ngươi muốn làm gì?!" Ba người đều thấy hoa mắt, Bạch Sơn cũng hoảng sợ, ngay lúc đó Tiêu Viêm đã xuất hiện trước mặt, ánh mắt vừa cùng con người tối đen va chạm một cái, cũng đã nhìn thấy bạo ngược cùng sát ý trong đó, lập tức quát.

Nhưng mà tiếng quát của hắn còn chưa kết thúc bóng đen đã xẹt qua trước mắt, nơi bụng Bạch Sơn chợt truyền đến một trận đau nhức, một cỗ cự lực đem cơ thể chân mạnh sau đó trượt về sau, cuối cùng nện trên vách đá, tiếng xương cốt vỡ vụn rất nhỏ vang lên.

"Tiêu Viêm, ngươi ..." công kích đột nhiên tới làm cho Hồ Gia cùng Ngô Hạo ngẩn ra, rồi rất nhanh phản ứng, cả người nhanh chóng lui lại, trong

miệng liền quát.

"Một cước lúc trước, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?" Trong lúc Hồ Gia mau chóng lui lại, bóng đen vẫn như quỷ mỵ lao tới, một lời nói lạnh lùng nhàn nhạt vang lên.

"Tiêu Viêm, ngươi dám!" Lời nói lạnh lùng làm cho Hồ Gia trong lòng phát lạnh, âm thanh trở lên bén nhọn, từ nhỏ đến lớn, lấy thân phận bối cảnh, chưa từng bị người lăng nhục như vậy?

Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng, mặc kệ tiếng thét chói tai của Hồ Gia, không chút do dự, chân phải thoáng động mang theo một cỗ kinh khí cường hãn với âm thanh trầm thấp đá mạnh vào bụng Hồ Gia. Theo một tiếng vang nặng nề, cơ thể Hồ Gia rơi trên mặt đất, trượt dài tạo thành một vệt dài hơn mười thước, đập thật mạnh vào một chỗ trên tảng đá, lập tức liền phun ra một ngụm máu tươi.

Quay mắt về phía Tiêu Viêm gần như trả thù truy đuổi, Ngô Hạo không nhìn về phía hai người, cắn chặt hàm răng, huyết sắc đấu khí không còn nhiều lắm trong cơ thể đều xuất hiện mạnh mẽ bên ngoài thân, mà ở thời điểm đấu khí hiện lên, Ngô Hạo tốc độ rõ ràng cũng nhanh hơn không ít.

Nhưng mà, Ngô Hạo đang bị trọng thương, sao có thể cùng Tiêu Viêm so sánh, ngay sau khi Hồ Gia bị đánh bay, bóng đen liền như bóng với hình xuất hiện phía sau, một cỗ kinh khí hung hãn âm âm nện trên lưng Ngô Hạo.

"Cái này là cho Huân Nhi, nếu không phục tùy lúc có thể tìm ta. Trong ba người, cũng chỉ có ngươi là có thể đề cho Tiêu Viêm ta coi trọng."

"Àm!"

Đang lui về phía sau thì cơ thể đột nhiên bị kiềm hãm, sau lưng truyền đến một luồng lực đạo mạnh, trực tiếp làm cho thân thể Ngô Hạo trước sau đảo lộn, cuối cùng biến thành cái bầu hồ lô lăn hơn mười vòng ra sau, lúc này hắn mới khó khăn dừng lại, xóa đi vết máu ở khóe miệng, ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên nhìn ánh mắt đậm đặc của hắc bào thanh niên đã đình chỉ truy kích, hắn ói ra một ngụm máu, qua nhiều năm như vậy, hắn là lần đầu tiên bị đồng học đánh thành bộ dáng này.

Ánh mắt gắt gao dừng lại thân hình thanh niên có chút gầy gò, sau một lúc lâu, Ngô Hạo thanh âm khàn khàn từ trong miệng học ra một từ.

"Phục!"

-----oOo-----

Chương 421: Trận đấu kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở giữa sân, Tiêu Viêm bỗng nhiên bất ngờ tấn công, nằm ngoài sự suy đoán của mọi người, mà công kích lại chỉ hoàn thành chỉ trong nháy mắt, vì vậy phần lớn mọi người ngồi trên khán đài đều chỉ thấy một cái bóng đen lóe lên mà thôi, mặc dù định thần trở lại vẫn là nghe được ba đạo âm thanh trầm đục, cuối cùng cả bọn Bạch Sơn tất cả ba người mỗi người đều là học máu bật trở ra, nện thật mạnh ở trên nền đá.

Nhìn vào một đám người nằm ở trên nền đá, giãy giụa một cách gian nan như muốn đứng lên, đám người Bạch Sơn rốt cuộc cũng không có thành công, toàn trường rơi vào yên tĩnh, từng đạo ánh mắt ngậy đại nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao lớn đang đứng tại giữa sân, tại giờ phút này, trong tâm của vô số người bỗng nhiên thấy lạnh cả người, nhìn thấy tên kia cuối cùng vẫn là xuất hiện vài phần tươi cười, như vậy mới là đáng sợ nhất a.

Trên khán đài, Nhược Lâm đạo sư cùng với Tiêu Ngọc đều là há mồm trợn mắt, một lúc lâu sau, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, ba người Bạch Sơn theo trước mắt tình hình cho thấy chính là rơi vào bại cục, không nghĩ tới Tiêu Viêm tên gia hỏa này lại xuất ra một cú công kích hung hãn đến vậy, rất nhiều người trong đó kể cả hai người bọn họ đều là hiểu được, lúc này Tiêu Viêm đang vì Huân Nhi phải chịu một cước trước đó mà trả thù.

Tại trung ương quảng trường, trên đài chủ tịch, phó viện trưởng Hồ Kiên cùng những người khác vẻ mặt cũng là kinh ngạc, sau một lúc lâu, Hồ Kiên nhìn đang ở ngay kia vẻ mặt trắng bệch, khóe miệng mang theo vết máu Hồ Gia, trong lòng tuy là có đau một chút, nhưng cuối cùng cũng là thở dài không biết phải làm sao, lúc trước hắn đã từng nói qua, chuyện của người trẻ tuổi, hắn sẽ không nhúng tay, nếu như lúc trước đám người của Hồ Gia cùng nhau liên thủ tấn công Tiêu Viêm và Huân Nhi hắn đã không

nói lời nào, thì lúc này, sau khi Tiêu Viêm thực lực tăng lên, ở trước mặt mọi người đem ba người bọn họ đả bại, vậy hẳn càng thêm không có lý do gì để mở miệng trách mắng Tiêu Viêm, ba người Hồ Gia, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, bởi vậy, hẳn ngoại trừ lắc đầu thở dài cũng không còn phương pháp nào khác.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu tử này cũng thật ngoan tâm." Một bên, Hỏa lão đầu ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắc bào thanh niên đang ở trong sân, cũng không để ý đến sắc mặt của phó viện trưởng, gật gật đầu, nét mặt cứng nhắc, dần lộ ra một nụ cười khó coi.

"Phó viện trưởng, chuyện này tính Tiêu Viêm phạm quy sao?" Trên ghế trọng tài, một vị trọng tài trung niên nét mặt cười khô hướng về trên đài chủ tịch cẩn thận dò hỏi, nếu như là trong sân không có Hồ Gia mà nói, hẳn quả thật không có gì kiêng kị, nhưng đáng tiếc, rốt cuộc tiểu yêu nữ kia chính là đang ở tại trong đó, ở Già Nam học viện nhiều năm như vậy, thật đúng là lần đầu tiên mới thấy có người dám đem Hồ Gia đánh thành bộ dáng như vậy, không phải chỉ là vì gia cảnh của nàng, bản thân Hồ Gia lại là một nữ tử xinh đẹp, mặc dù tính tình như thiên mã hành không làm cho người ta khó mà nắm bắt, tóm lại là thiên sứ khuôn mặt ma quỷ đáng người, làm cho ở trong viện người thích nàng cũng không ít, một khi giao thủ với một nữ tử như thế này, rất nhiều người trong học viện, cho dù là có thể thắng lợi, cũng là nhượng bộ chút ít, không giống như Tiêu Viêm một phen đem nàng đánh thành như vậy, tuyệt không có một chút lưu tình.

"Trận đấu lần này từ đầu đã là không có tuyệt đối công bằng, cho nên Tiêu Viêm không tính là phạm quy, dù sao thì thực lực của tiểu tử này, chúng ta đều là nhìn thấy rõ ràng." Phó viện trưởng phát phát tay một cái, chợt đem ánh mắt nhìn về phía Hồ Gia đang ở trong sân mà nói: *"Nha đầu a, lần này, coi như là mua chút giáo huấn đi, mấy năm nay dưới sự che chở của ta, ngươi quả thật là thuận gió thuận nước không ít, có tiểu tử Tiêu Viêm này đến giáo huấn ngươi, đối với ngươi mà nói cũng là có chút chỗ tốt."*

Ở giữa sân, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, không quan tâm là lúc này toàn trường ánh mắt đều đang ngậy đại, nghiêng đầu đem tầm mắt cùng thanh y thiếu nữ đang ở trên đồng loạn thạch đối mắt với nhau, nét mặt lạnh lùng mang một chút nụ cười ôn thuận, thân hình vừa động, hóa thành một đạo bóng đen xuất hiện tại bên cạnh nàng, vươn tay ra một ít máu còn đọng trên miệng nàng, ôn nhu nói: *"Không có sao chứ?"*

"Chỉ là vết thương ở ngoài da thịt thôi." Huân Nhi cười nói, chột sóng mắt lưu chuyển tại trên người của Tiêu Viêm, mở miệng cười nói: "Không nghĩ tới Tiêu Viêm ca ca quả thật là ở ngay trong trận đấu tấn cấp, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc."

Nghe vậy. Tiêu Viêm có chút không bắt đắc dĩ lắc đầu. Vỗ vỗ đầu của Huân Nhi. Sau đó đem ánh mắt chuyển về hướng vị trọng tài. Cát cao giọng nói: *"Không biết cuộc thi đấu cuối cùng này. Hiện tại có tính kết thúc không? Nếu như là không tính. Ta còn có thể tiếp tục chơi đùa cùng bọn họ."*

"Tính. Tính. Trận đấu đã xong. Đã xong."

Nghe được thanh âm Tiêu Viêm vang lên. Vị trọng tài vội vàng lên tiếng. Lúc trước Tiêu Viêm ngoan tay hạ thủ một cách tàn nhẫn đã vượt xa khỏi ý nghĩ của bọn họ. Nếu là cho hắn tiếp tục đánh tiếp, đám Bạch Sơn rất cuộc có sóng sót rời khỏi đấu trường hay không cũng là một vấn đề. Ba người này sau lưng đều có gia thế không tầm thường, một khi xảy ra chuyện, thật sự là sinh ra phiền phức không nhỏ.

"Nội viện thi tuyển lần này, đến đây là kết thúc. Năm người đứng đầu sau một hồi kịch liệt chiến đấu cũng đã chọn lựa ra. Bọn họ là Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi, Ngô Hạo, Hồ Gia, Bạch Sơn!" Một gã trọng tài tuổi hơi cao chút, ánh mắt nhìn chung quanh quảng trường, chột lớn tiếng tuyên bố.

Thanh âm của hắn vừa mới hạ xuống, trên quảng trường, đột nhiên âm thanh ủng hộ vang lên như bài sơn đảo hải. Dưới một loại giống như tiếng sóng âm động đất, toàn bộ quảng trường như muốn run lên. Vô số người từ trên khán đài đứng dậy. Nhìn vào giữa sân một đôi nam nữ đang đứng trong đồng loạn thạch. Trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ cùng kính sợ. Tiêu Viêm bằng vào thực lực chân chính, hướng bọn họ tuyên bố ai mới là chính thức cường giả trong học viện lần này. Đồng thời cũng khiến cho bọn họ biết được, hắn, Tiêu Viêm, có tư cách xứng đôi cùng với Huân Nhi thiên chi kiêu nữ!

Còn cần phải nói, tất cả đều là tạo nên dựa trên thực lực cùng với nắm đấm. Tại cái thế giới cường giả vi tôn này, đây mới là cách tốt nhất làm cho người ta tin phục!

Nghe được những tiếng hoan hô cùng âm thanh ủng hộ đang ở vang vọng toàn bộ quảng trường, ở trung tâm đông loạn thạch, Bạch Sơn, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người dựa lưng vào vách đá, khuôn mặt thoáng có chút run rẩy, chính là đang biểu hiện tại bọn họ trong cơ thể truyền đến đau nhức, một kích lúc trước của Tiêu Viêm, không lưu tình một chút nào, ba người họ lúc này, đã là hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, hơn nữa thương thế nếu không có 7 hoặc 8 ngày tịnh dưỡng cũng sợ là khó có thể khỏi hẳn. Nguồn truyện:

Hơi thở hỗn hển có chút hỗn loạn, ba người ngẩng đầu, đem ánh mắt hướng về phía thanh niên cùng với cô gái đang đứng ở đông loạn thạch, hiện tại ngay tại quảng trường này, nhân vật chính quả thật là bọn họ.

"Tên hỗn đản này, xuống tay nặng như vậy, thật không phải là nam nhân!" Hồ Gia hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, con ngươi vốn là linh động giảo hoạt, lúc này lại xuất hiện như có như không một chút ủy khuất, qua nhiều năm như vậy, lúc này nàng tại trong tay một người nam nhân bị nhục, hơn nữa nam nhân này, cùng nàng tuổi căn bản còn không có khác biệt mấy, điều này làm cho người lòng mang kiêu ngạo như nàng, thật sự là có chút khó có thể thừa nhận.

"Tiêu Viêm, ngươi rất mạnh, bất quá ta tin tưởng, ta sẽ siêu việt hơn ngươi!" Ngô Hạo ôm ngực kịch liệt ho khan vài tiếng, khuôn mặt trắng bệch xuất hiện một chút hồng nhuận, đồng tử bên trong tràn ngập mong chờ, lúc trước phải chịu thương tổn, không chỉ có không thể làm cho hắn suy sụp, ngược lại là bởi vì Tiêu Viêm mạnh mẽ, kích khởi trong lòng hắn chiến ý, đối với loại người có tính tình càng gặp khôn khó thì càng mạnh, việc càng khó khăn, chướng ngại dường như là trở thành một máy gia tốc càng mạnh, cũng khó trách vị trưởng lão xuất hiện lúc trước, ngay cả vị thần bí viện trưởng, đều là nói, nếu cho Ngô Hạo mười năm thời gian, chỉ cần hắn không bị sát khí phản phê, tất sẽ trở nên rất mạnh mẽ!

"Việc này, còn chưa có kết thúc! Mọi sĩ nhục này, ta Bạch Sơn sẽ cho người bôi thường lại gấp trăm lần! Tiêu Viêm, ngươi chờ đó đi! Sớm hay muộn ta muốn ngươi quỳ gối dưới chân của ta!" Khép lại đôi đồng tử đang hiện lên một chút oán độc, Bạch Sơn nắm tay nắm chặt, lúc này phía sau lưng của hắn không nhúc nhích được nửa điếm, một đòn nghiêm trọng lúc trước của Tiêu Viêm, đã muốn làm cho hắn gãy vài cái xương cốt, nhưng mà, còn hơn nổi đau tại thể xác, tâm lý của hắn phải chịu trầm trọng đả kích, mới là chân chính làm cho Bạch Sơn khó có thể chịu được.

Trong hai năm qua, hấn tại vô số lời khen tặng trở thành ngoại viện rất được chú mục nhân vật phong vân, mà hôm nay, cái gọi là nhân vật phong vân danh hiệu dưới thế tấn công gần như là dùng từ đã man để miêu tả của Tiêu Viêm, bỗng nhiên tan thành mảnh nhỏ, sau này tại Già Nam Học Viện, mọi người tại nhắc tới hấn Bạch Sơn thời điểm, cũng đã không còn giống như trước kia, đều là tràn ngập ngưỡng mộ cùng kính sợ, bởi vì, tại trên đỉnh đầu của hấn, vĩnh viễn sẽ đứng vững một người, sự tồn tại của người kia mới là làm cho người ta kính sợ cùng ngưỡng mộ, mà cục diện này, đối với tính tình vô cùng cao ngạo Bạch Sơn mà nói, giống như là muốn lấy mạng của hấn càng làm cho hấn trở nên khó có thể thừa nhận.

Thường xuyên đứng trên đài danh vọng được mọi người ngưỡng mộ, một khi đi lên, tại thời điểm bị bức đi xuống, tâm lý sẽ nhận lấy thật lớn chênh lệch, rất nhiều người ở tình cảnh này bị suy sụp tinh thần, Tiêu Viêm năm đó, cũng thiếu chút như thế, hiện tại Bạch Sơn, cũng là như thế!

Tiêu Viêm lúc này, tự nhiên là không để ý đến ba người bọn họ trong lòng bất đồng tâm tình. Hiện giờ đã đủ tư cách để vào nội viện khoảng cách với Vẫn Lạc Tâm Viêm gần lại không ít, hấn thậm chí thậm chí đã bắt đầu chờ mong, nếu là sau khi chính mình hấp thu loại Dị Hỏa thứ hai, sẽ sinh ra biến hóa ngất trời nào? Dược Lão từng có nói qua, Phần Quyết cắn nuốt loại Dị Hỏa thứ nhất chỉ là trụ cột, tại lúc loại Dị Hỏa thứ hai bị hấn cắn nuốt, sau khi hai loại hỏa diễm dung hợp, tình huống này sẽ làm cho người ta thoát thai hoán cốt! Tiêu Viêm rất tò mò và chờ mong loại cảm giác này, bởi vì hấn mơ hồ biết được, lần thoát thai hoán cốt này sẽ chân chính giúp hấn trở thành cường giả!

Một cường giả có thực lực báo thù, hơn nữa còn có thực lực bảo vệ thân nhân mình! Mà không phải giống như hiện tại, chuyện gì cũng cần phải mượn đến lực lượng của Dược Lão!

"Vẫn Lạc Tâm Viêm, ngươi là thuộc về ta!" Quyền chậm rãi nắm chặt, Tiêu Viêm tâm tình có chút mông lung, chỉ cần vật kia vừa đến tay, như vậy hấn liền có đủ tư cách trở thành đại lực chân chính cường giả.

Theo trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc, liền thấy bốn phương mau chóng xuống tới một vài đệ tử thân mặc dược sư bào, bọn họ tiến vào giữa sân đỡ lên bọn người Bạch Sơn đang bị thương, sau đó cùng nhau rời đi.

"Hắc, Tiêu Viêm, tốt lắm, bằng vào thủ đoạn này, ta Lục Mục tính là phục người, bất quá người hôm nay mặc dù đạt được thắng lợi, chẳng qua chỉ sợ cũng đem ba người kia toàn bộ đắc tội, ngày sau có cơ hội, đến luyện dược hệ gia nhập, tại Già Nam Học Viện, người của luyện dược hệ chúng ta, cho dù là phó viện trưởng, chấp pháp đội cũng không dám làm cho quá mức." Một gã tuổi còn trẻ đang chỉ huy các luyện dược sư học viên đem người bị thương nâng đi, bỗng nhiên quay đầu, đem ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm mà nói, nguyên lai thì là hôm qua thua ở trong tay Tiêu Viêm, Lục Mục.

"Ha hả, có cơ hội ta tự nhiên cũng là muốn đi luyện dược hệ xem thử." Tiêu Viêm mỉm cười nói, bình thần bộ dáng, đâu có nhìn ra chút nào giống như lúc trước bộc phát ra hành động bạo ngược?

Lục Mục cười cười, xoay người theo luyện dược sư đội ngũ rời khỏi sân.

"Đi thôi, trận đấu đã xong, việc hiện tại là chờ thông báo của nội viện." Nhìn chung quanh một mảnh phế tích, Tiêu Viêm đối với Huân Nhi cười nói.

"Án." Huân Nhi mỉm cười gật đầu, hai người tại dưới vô số luồng ánh mắt *** mới, chậm rãi đi ra khỏi quảng trường đang bị âm thanh huyền ảo làm cho rung động.

Cuộc đấu tối long trọng một năm diễn ra một lần, cũng đã rốt cục theo hai người đi khỏi mà dần dần kết thúc.

-----oOo-----

Chương 422: Bình an sau giải đấu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi hành tẩu trên con đường rợp bóng cây sau học viện, Tiêu Viêm híp mắt lại, cũng không quá mức để ý những ánh mắt nóng bỏng chung quanh phóng tới. Từ sau lúc đoạt quán quân trong cuộc thi tuyển hai ngày trước, loại ánh mắt này liên liên tục dõi theo Tiêu Viêm. Lúc mới bắt đầu thật ra khiến hắn có chút phiền không chịu nổi, bất quá một thời gian sau, thật sự chỉ có thể lãnh đạm giả bộ không thấy, về mặt này, hắn cũng không

có cách nào khác, dù sao mắt cũng ở trên thân người khác.

Hôm nay cách ngày thi tuyển kết thúc đã hai ngày rồi, Tiêu Viêm không chỉ đem thương tích trong lúc thi đấu hoàn toàn khôi phục, mà thực lực cũng triệt để củng cố tại cấp bậc lục tinh Đại Đấu Sư, cơ hồ bất kỳ lúc nào đều ở trạng thái đỉnh phong, đấu khí trong cơ thể giống như hồng thủy lưu chuyển không ngừng, làm cho Tiêu Viêm toàn thân đều lộ ra một cỗ cảm giác thư sướng.

Dựa theo quy củ của học viện, trong vòng bảy ngày sau khi cuộc thi kết thúc, học viên thi tuyển từ hạng năm mươi trở về trước, liền được chuẩn bị tiến vào Nội Viện, mà Tiêu Viêm trong năm hạng đầu, thì có thể trong bảy ngày này, lựa chọn thời gian tiến vào tàng thư các của học viện, đạt được khen thưởng, bọn hắn có tư cách ở trong đó dựa vào vận khí, lựa chọn một ít thứ gì đó cho mình.

Đối với tàng thư các thần bí mọi người nhớ mãi không quên kia, Tiêu Viêm thực cũng có vài phần hứng thú, bất quá theo quy củ lúc vào trong, phải là năm người đứng đầu đồng thời đi vào, mà bây giờ Bạch Sơn, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người, đều còn nằm trong y sở. Theo lời Lục Mục, không có thời gian ba đến năm ngày, ba người bọn họ đừng mơ bước xuống đất. Lúc nói lời này, ánh mắt Lục Mục nhìn về phía Tiêu Viêm có chút quái dị cùng hoan hỉ, hiển nhiên, hắn nhớ lại thời điểm chiến đấu với Tiêu Viêm, tên gia hỏa này không có nổi điên đem mình đánh cũng thành bộ dạng thê thảm vậy. Làm người Luyện Dược Hệ vài ngày, đau khổ ba người Bạch Sơn phải chịu, hắn thật ra tận mắt thấy rõ ràng.

"Không biết trong tàng thư kia đến cuối cùng có những thứ gì. Hi vọng trong đó có thể được vài thứ thích hợp với bản thân." Ánh dương quang ấm áp xuyên qua giữa khe hở cành cây chiếu xạ trên thân thể, Tiêu Viêm trong lòng lẩm bẫm.

"Tiêu Viêm biểu ca."

Lúc Tiêu Viêm cước bộ không nhanh không chậm, một đạo âm thanh có chút sợ hãi, lại đột nhiên vang lên phía trước. Nghe được thanh âm, Tiêu Viêm dừng cước bộ, mở đôi mắt khép hờ, nhìn về phía trước, lại thấy một nhóm thiếu nữ hoạt bát tiểu lệ, mà bên trong nhóm thiếu nữ này, Tiêu Mị bị vây quanh giống như chúng tinh cùng nguyệt. Nói thật dung mạo Tiêu Mị, cho dù là trong cả học viện, cũng có thể tính là đứng đầu. Mà nàng lúc

này đang có chút câu thúc nhìn Tiêu Viêm, người thanh niên chỉ dùng vèn vèn không đến mười ngày thời gian liền đạt được đến đỉnh phong danh vọng trong học viện, nơi tập hợp vô số thiên tài.

"Oa, Tiêu Mị, quả nhiên là biểu ca người à?" Hắn đi tới bên cạnh Tiêu Mị, mấy thiếu nữ bên kia nhìn thấy Tiêu Viêm chậm rãi bước tới hai má nhanh chóng hiện nét đỏ ửng, nhìn Tiêu Mị có chút kích động thấp giọng kêu lên.

Danh vọng Tiêu Viêm có được trong ngoại viện ngày nay, cơ hồ vượt qua Bạch Sơn trước kia. Hành động lấy một địch ba khi trước, hiện tại bị vô số đệ tử nói đến say sưa, mà trong lúc không ngừng truyền qua lại, địa vị Tiêu Viêm trong lòng rất nhiều đệ tử cũng cấp tốc cất cao. Hơn nữa Tiêu Viêm mặc dù không tính là đẹp trai này nọ, nhưng khuôn mặt cũng thuộc loại thanh tú, hơn nữa trên mặt thường xuyên giữ nét tươi cười ôn hòa, cũng khiến cho trong hai ngày ngắn ngủi, không ít cô gái nhìn trộm hắn. Nam nhân có thực lực, luôn tràn ngập mị lực.

Danh vọng đề cao, đồng thời cũng khiến cho Tiêu Viêm nguyên bản bởi vì xin nghỉ hai năm kia mà bị truyền danh xấu đứng đầu, biến thành đại danh từ "*có cá tính*".

Người trẻ tuổi chính là như vậy. Thích thú hoặc kính sợ điều gì, mặc kệ trước kia hắn có thiếu sót điều gì, bọn họ lại đều nghĩ mọi biện pháp đem nó coi thường hoặc bù đắp, trong lòng cố gắng làm cho hắn trở thành hoàn mỹ nhất. Mà Tiêu Viêm bây giờ, chính mình không nói một lời giải thích nào, cái tiếng xấu trốn học hai năm kia, liền bị xoay thành ra đây cá tính.

Chậm rãi đến gần Tiêu Mị thấp thỏm, Tiêu Viêm nhẹ cười, hướng về phía nàng gật đầu. Dừng lại trước mặt nàng một hồi, tùy ý mỉm cười nói một đôi lời, sau đó liền từ bên cạnh người Tiêu Mị mà đi qua.

Mặc dù vẻ mặt Tiêu Viêm tươi cười ấm áp, bất quá Tiêu Mị lại vẫn cảm nhận được sự ghẻ lạnh bên trong. Nghe thấy thanh âm âm mộ của các thiếu nữ xung quanh, mũi nàng lại có chút chua xót, bên trong mắt tràn ngập ảm đạm. Đáng ra, bọn họ có thể đối với nhau vô cùng thân mật. Nàng không cần loại thăm hỏi có lệ này. Thật ra nàng thà chịu phần nộ của hắn, như vậy ít nhất còn có thể khiến nàng nhẹ nhõm. Có phần nộ, bởi vì có giá trị làm hắn giận. Mà bây giờ bộ dáng bình đạm này của Tiêu Viêm, lại làm cho Tiêu Mị cực kỳ đau lòng. Chán ghét một người, không phải là phần nộ với kẻ đó, mà là hoàn toàn coi thường hắn. Hiện tại Tiêu Viêm tựa hồ đã

đạt tới bước này rồi.

Mà hết thấy điều này, toàn bộ đều do thời điểm năm đó nàng còn là tiểu hài tử suy nghĩ sai lầm mà ra.

Nhìn theo thân hình Tiêu Viêm

Tiêu Mị sụt sịt, cố gắng không cho nước trong mắt ngưng tụ, tuy rằng nàng hận không thể ôm người khóc rống một hồi, nàng vẫn ngẩng mặt vui vẻ, quay về mấy thiếu nữ còn mang vẻ mặt hâm mộ bên cạnh cười cười một cách miễn cưỡng, sau đó xoay người rời đi. Nguồn truyện:

"Đúng rồi, có thể đi theo ta không? Ta muốn nói cho người biết vài chuyện." Ngay lúc Tiêu Mị buồn bã rời đi, tiếng cười nhẹ bỗng nhiên vang lên, khiến cho thân thể nàng đương trường cứng lại. Vội vàng quay đầu về, lại nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa kia của Tiêu Viêm, chợt giật mình vội vàng gật đầu, sau đó bất chấp chào hỏi các thiếu nữ bên cạnh, vội vàng từ trong ánh mắt hâm mộ của các thiếu nữ, bước nhanh đuổi kịp Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mang theo Tiêu Mị trong những ánh mắt kinh ngạc, chậm rãi đi đến một hồ nước yên tĩnh. Đứng trước hồ, hắn trầm mặc một hồi, đem chuyện phát sinh ở Tiêu gia cẩn thận kể một lần. Bất kể nói thế nào, Tiêu Mị cũng là một thành viên của Tiêu gia, nàng có tư cách biết gia tộc di dời. Hơn nữa việc di dời gia tộc này, Tiêu Viêm vẫn ôm áy náy. Nếu không bởi hắn xung đột cùng Vân Lam Tông, gia tộc cũng không nhất định bị liên lụy. Mặc dù lúc nhỏ đối với gia tộc cũng không có ấn tượng quá tốt, nhưng Tiêu gia thủy chung là tâm huyết của phụ thân cho đến các vị liệt tổ. Hiện giờ phụ thân mất tích, Tiêu Viêm hắn liền trở thành đại diện tộc trưởng Tiêu gia. Điểm này theo ba vị trưởng lão đem đồng tổ truyền xuống, hơn nữa còn đem ngọc phiến thần bí lưu giữ linh hồn tộc trưởng giao cho hắn, bởi vì khối ngọc phiến này là biểu tượng cho thân phận của lịch đại tộc trưởng.

"Gia tộc di dời sao?" Nghe được tin tức này, Tiêu Mị cũng cả kinh, đại mi nhíu lại, nhìn sắc mặt Tiêu Viêm, nàng thông minh trợn mắt, suy đoán nói:
"Là vì Vân Lam Tông sao?"

"Ừ." Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, thoáng trầm mặc, chợt ngữ khí đột nhiên trở nên băng lãnh hơn: *"Ta đã giết một tên trưởng lão của chúng, sau đó liền căng thẳng, việc này chờ lúc ta trở lại Gia Mã đế quốc, lại*

cùng bọn chúng tính toán. Mà trong lúc ta chưa trở về, người tận lực không nên quay về Gia Mã đế quốc, bằng không nếu bại lộ hành tung, người cùng gia tộc đều gặp đả kích mang tính hủy diệt."

Tiêu Mị ngoan ngoãn gật đầu, khóe mắt liếc Tiêu Viêm một chút, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Viêm biểu ca, yên tâm đi, việc này trong gia tộc không ai trách người đâu. Người có thể làm như vậy, chỉ sợ cho dù là nhóm đại trưởng lão đều cảm thấy có mặt mũi. Nhiều năm như vậy, người có đảm lượng cùng tư cách khiêu chiến Vân Lam Tông cũng không có bao nhiêu."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười cười, chột gật đầu nói: *"Hi vọng thế, Tiêu gia là tâm huyết của phụ thân bọn họ, ta sẽ cố gắng bảo toàn nó."*

"Hiện tại Tiêu Viêm biểu ca có thể làm được, năm đó..." Lời Tiêu Mị bỗng nhiên ngừng lại, mặt cười cũng tái nhợt một chút, bàn tay hận không thể néo miệng mình một cái. Thật vất vả mới có chút không khí hòa hoãn, nàng lại hết lần này tới lần khác phải nói tới mấy chuyện kia.

"Ài, chuyện năm đó, quá khứ đã trôi qua rồi, chung quy nhớ cũng chẳng để làm gì."

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại tại sóng gợn trên mặt hồ, chột quay đầu, nhìn bộ dạng rụt rè kia của Tiêu Mị, nói: *"Bất kể thế nào, người luôn là biểu muội của ta. Sau này có chuyện, liền tới tìm ta, mặc dù ta ở Gia Mã đế quốc còn chưa có thực lực bảo trụ vận mệnh gia tộc, nhưng trong Già Nam học viện này, lại có thể làm cho người Tiêu gia ta không chịu khi dễ."*

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lời này của Tiêu Viêm, làm cho trên mặt Tiêu Mị nhiều nét cười hơn, gật gật đầu.

"Tốt lắm, ta cũng phải về trước. Nhớ kỹ, có đến chỗ Nhược Lâm lão sư tìm ta." Tiêu Viêm cười cười, vỗ vỗ vai Tiêu Mị, xoay người về đường nhỏ bên ngoài bước đi.

Đứng tại chỗ, Tiêu Mị nhìn bóng dáng kia đi xa, bỗng nhoẻn miệng cười. Đây tựa hồ là cơ hội đánh vỡ cục diện bế tắc sao?

Năm ngày sau cuộc thi tuyển, đang lúc Tiêu Viêm trở về lâu các riêng của Nhược Lâm đạo sư, lại nhìn thấy đám người Nhược Lâm đạo sư, Huân Nhi, Tiêu Ngọc vừa lúc toàn bộ ở trong, mà trước mặt các nàng, một trung

niên nhân mặc bào phục đạo sư học viện.

"Ha ha, chuyện gì thế?" Tầm tầm tiến vào phòng khách, Tiêu Viêm ném ánh mắt đến Huân Nhi, mỉm cười nói.

"Tiêu Viêm ca ca, vị này là Khố Lô đạo sư." Huân Nhi cười nhẹ tiến lên đón, thuận tay tiếp nhận áo khoác của Tiêu Viêm, ôn nhu nói: "Ba người Bạch Sơn đã khôi phục, dựa theo quy củ, xế chiều hôm nay, là thời điểm chúng ta tiến vào Tàng Thư Các."

Cước bộ hơi tiến lên một chút, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cười tầm tầm gật đầu. Rốt cuộc cũng tới rồi, đối với cái gọi là Tàng Thư Các này, hắn cũng đã mong chờ đã lâu. Hiện tại, hi vọng nó sẽ không làm cho mình thất vọng.

-----oOo-----

Chương 423: Tàng Thư Các thần bí!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cánh cửa mở ra, một căn phòng sáng ngời xuất hiện. Trên tường đầy những giá sách được sắp xếp. Trên giá, những quyển sách mang đầy phong cách cổ xưa được bày ra. Tại trung ương căn phòng, có ba người đang đứng vững, tại trước mặt bọn họ, có một lão giả râu tóc bạc trắng đang lật xem tư liệu. Toàn bộ căn phòng, một bầu không khí yên tĩnh bao trùm.

Trong phòng ba người đứng thẳng, theo thứ tự là hai nam một nữ. Tinh tế nhìn kỹ, hóa ra là Bạch Sơn, người bị Tiêu Viêm đánh trọng thương. Ngô Hạo, Hồ Gia ba người. Lúc này, Bạch Sơn hai người đang buông mí mắt. Khuôn mặt mặc dù vẫn là có chút tái nhợt. Bất quá khí sắc so với lúc trước cũng đã khá hơn. Một bên Hồ Gia, cũng là trừng con mắt nhìn lão giả đang đọc sách. Sau một hồi quệt quệt miệng, vẻ mặt ủy khuất.

Không khí yên tĩnh kéo dài khoảng gần 10' sau. Phó viện trưởng Hồ Kiên rốt cuộc cũng dời ánh mắt ra khỏi cuốn sách, thản nhiên nói: "Đừng hy vọng ta cho người hết giận. Đây chính là người tự chuốc khổ. Nếu người có bản sự, có thể đi đánh Tiêu Viêm để hết giận. Bất quá dù ai đánh thắng,

ta cũng sẽ mặc kệ. Già Nam Học Viện, cũng không cấm loại luận bàn tỷ thí này. Chỉ cần người muốn. Lúc nào cũng có thể."

"Hừ. Ta sao lại không thể làm gì hắn. Ngày ấy ta bại, cũng là do trở tay không kịp. Con bài tử của ta còn chưa lật, sát chiêu còn chưa xuất ra, đến tột cùng ai thắng ai còn chưa biết đâu." Hồ Gia hừ một tiếng. Nói: "Ta chỉ là giận cái tên kia thế nhưng không một chút thương hương tiếc ngọc, tót xấu ta cũng là nữ hài tử. Hắn chẳng lẽ sẽ không có thể hạ thủ nhẹ một chút sao? Ta không giống hai người kia da dày thịt béo."

Nghe Hồ Gia nói, lão giả nhin không được bật cười nói: *"Thời điểm đó. Ai quản người cái gì là hương, là ngọc. Các người ba người công kích một mình người ta. Tiêu Viêm nếu là còn lưu thủ, ta quả thật cũng không còn gì để nói. Đương nhiên, hắn cuối cùng hành động. Làm cho ta cực kỳ ngoài ý muốn. Tiểu tử này cũng là một tên ngoan nhân."*

"Ba người các người, cũng đừng vì chuyện này mà kết thù với nhau, người trẻ tuổi phải rộng lượng một chút, không đáng giá vì chuyện nhỏ ấy. Tiềm lực của Tiêu Viêm rất lớn, nhớ kỹ cho ta, càng nhiều bạn bè so với nhiều địch nhân thì tốt hơn. Huống chi loại địch nhân này, lại làm người ta cảm thấy khủng bố." Hồ Kiên nhìn ba người trước mặt nói lời sâu sắc.

"Hừ! Nữ nhân chính là thù dai nhất...ta cũng đã nhớ kỹ một cước kia. Hắn đừng cho ta có được cơ hội." Hồ Gia bĩu môi nói. Nghe Hồ Gia nói như vậy, Hồ Kiên liền nở nụ cười, từ hiểu biết của hắn đối với Hồ Gia. Tự nhiên là biết nàng thật sự không có hận. Bất quá rõ ràng, Tiêu Viêm cũng đã làm cho Hồ Gia mang tâm oán hận. Tuy nói rằng ngày sau sẽ không đối địch, chỉ sợ ít nhất sắc mặt cũng sẽ không hòa nhã đối với đối phương.

"Ta sẽ không xem hắn là bạn, bất quá ta cũng chỉ xem hắn là đối thủ cần phải chiến thắng." Ngô Hạo bình tĩnh nói.

Hồ Kiên khẽ gật đầu. Ngô Hạo chính xác là kẻ cuồng nhân chiến đấu, thế nhưng cũng chỉ có những người như vậy mới có thể đi được xa hơn trên con đường trở thành cường giả. Khó trách ngay cả viện trưởng đều cũng cực kỳ xem trọng hắn.

"Ha ha. Tỷ thí luận bàn mà thôi, bị thương là chuyện cực kỳ bình thường. như thế nào Chúng ta lại mang thù với nhau?" Bạch Sơn mỉm cười nói. Trên khuôn mặt tràn đầy nét tươi cười. Nhìn không ra nửa điểm phần nộ.

Nhưng mà chính vì bộ dáng mỉm cười này của Bạch Sơn, làm Hồ Kiên mày không khỏi cau lại. Làm phó viện trưởng Già Nam Học Viện, hẳn sống nhiều năm như vậy, dựa vào vốn hiểu biết của hẳn, như thế nào lại nghe không ra lời này Bạch Sơn đến tột cùng là dối trá hay là chân thực.

Liếc mắt nhìn thật sâu Bạch Sơn đang mỉm cười. Hồ Kiên cũng không nói gì thêm. Hẳn rõ ràng. Con người này mấy năm nay trở nên nổi tiếng, được truy phủng. Hiện giờ bị Tiêu Viêm đánh cho tan danh tác tiếng. Trong lòng tất nhiên cực kỳ không cam lòng. Bất quá hy vọng hẳn sẽ không làm gì việc ngốc nghếch. Hồ Kiên cũng không cho rằng một người dám bằng lực lượng của bản thân tại Gia Mã Đế Quốc khiêu chiến một cái tông môn.

"Két."

Âm thanh cửa phòng mở ra lặng lẽ vang lên. Cùng lúc, một đạo thanh âm kèm theo cũng đi vào phòng *"Phó viện trưởng. Tiêu Viêm cùng Huân nhi đến."*

Lão giả nhìn hướng ba người Bạch Sơn. Nói: *"Các ngươi ngày sau đi vào Nội Viện. Nói không chừng còn muốn cùng nhau tranh đấu. Cho nên không cần phải tức giận hay làm gì các tân sinh khác. Nếu không đoàn kết, hậu quả cũng chẳng tốt. Bên trong Nội viện thực lực vi tôn. Nắm tay ai cứng hơn thì mới có thể đạt được đến điều kiện tu luyện tốt nhất. Ở nơi này, các ngươi có bối cảnh gì cũng vô dụng. Kể cả ta!"*

Thời điểm nói xong một câu cuối cùng. Hồ Kiên ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hồ Gia. Ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Hồ Gia mặc dù không nói nhưng cũng là gật gật đầu. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Không lâu sau khi Hồ Kiên nói xong. Nơi cửa phòng, hai bóng ảnh chậm rãi tiến lên. Ánh mắt quét mắt một vòng trong phòng. Cuối cùng dừng lại tại trên người Hồ Kiên. Hai người tiến lên hai bước. Khom người hành lễ.

Thoáng dừng lại một hồi trên khuôn mặt Tiêu Viêm. Thời gian gần mười ngày từ lúc Tiêu Viêm đi vào Gia Mã học viện. Đây là lần đầu tiên Hồ Kiên đối diện cùng đệ tử nổi tiếng nhất học viện ở cự ly gần như vậy.

Bình thản. Ôn nhã. Ấn tượng đầu tiên của Hồ Kiên là như vậy! Thế nhưng hần lại cười khở một tiếng, hai từ này cùng Tiêu Viêm tại thời điểm chiến đấu đã biểu hiện ra sự cuồng dã chính là hai cái khái niệm hoàn toàn đối nghịch.

Đôi con ngươi tối đen như mực của Hồ Kiên cẩn thận nhìn chăm chú Tiêu Viêm sau một lúc lâu, sắc bén ánh mắt của hần rốt cục cũng nhận ra trong đó ngoại trừ sự bình thản còn thêm một chút giống như hỏa diễm, táo bạo và bộc phát giống như một tòa núi lửa có thể bùng nổ ra một năng lượng khủng bố bất kì lúc nào.

"Xem ra, hần là liên quan với việc hần nắm giữ được Dịch Hỏa." Ánh mắt quét qua thân thể Tiêu Viêm một chút. Hồ Kiên thế nhưng cảm giác được tính chất đấu khí trong cơ thể đối phương, thủ đoạn như vậy không hổ là phó viện trưởng của ngoại viện Già Nam Học Viện.

"Các ngươi đều đã đến đây. Ta đây cũng không làm khó. Các ngươi cũng có thể biết mục đích các ngươi tới đây." Từ ghế đứng dậy. Hồ Kiên mỉm cười nói: *"Các ngươi là năm người đứng đầu trong cuộc thi tuyển lần này. Dựa theo quy củ. Có đủ tư cách tiến vào Tầng Thứ Các thử vận khí."*

Nói xong. Hồ Kiên đi vào phía sau vách tường. Bàn tay tùy ý vờ vại cái, một trận thanh âm trầm thấp vang lên. Chợt một thông đạo tối đen xuất hiện trước mặt năm người Tiêu Viêm.

"Đi theo ta." Hướng năm người ra lệnh, Hồ Kiên dẫn đầu đi vào thông đạo tối đen, sau đó Hồ Gia với vẻ mặt tò mò cũng không chút do dự đi theo. Tiếp theo là Ngô Hạo, Bạch Sơn, bọn họ đều cũng lần lượt tiến vào. Tiêu Viêm lôi kéo Huân Nhi. Thật cẩn thận đi vào thông đạo tối đen. Lịch lãm mấy năm nay tạo ra cho hần tính cẩn thận cực cao.

Sau khi đi vào thông đạo. Tiêu Viêm mới phát hiện. Trên vách tường khám một hạt dạ minh châu cực lớn. Ánh sáng chiếu xạ nhàn nhạt làm thông đạo trở nên có có phần mờ ảo. Bất quá bấy nhiêu ánh sáng đối với đám người Tiêu Viêm mà nói. Cũng là đã muốn đủ.

Trong thông đạo an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân vang lên. Tiêu Viêm ánh mắt quét quét tại trên người Hồ Kiên đang dẫn đường phía trước. Tay nắm Huân Nhi hơi siết chặt lại một chút. Là một người mới đến, đối với Già Nam Học Viện hần thật sự là không biết, vị phó viện trưởng kia tính tình

như thế nào.

Dường như nhận thấy được sự khần trương của Tiêu Viêm. Huân Nhi vỗ nhẹ bàn tay. Hướng về phía hắn lắc đầu mỉm cười.

Tiêu Viêm gật gật đầu, hít một hơi thật sâu dần dần khôi phục trấn định. Bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Hành tẩu trong thông đạo khoảng nửa giờ. Một chút ánh sáng rất cực thì xuất hiện tại cuối thông đạo. Trong thông đạo mấy người bước đi đều là nhanh hơn rất nhiều. Sau một lát, rốt cực thì từng bước đi ra bên ngoài.

Ánh sáng chói mắt từ phía chân trời rơi xuống. Theo quán tính đám người Tiêu Viêm nhắm chặt lại hai mắt, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở chột giật mình nhìn cảnh tượng xuất hiện tại trước mắt.

Lúc này trước mặt đám người Tiêu Viêm. Rõ ràng là một cốc rãnh. Vách tường kia một đường hướng về phía trên kéo dài ra. Cuối cùng cho đến cuối tầm mắt. Tại bên trong ba mặt vách đá. Vừa vặn có một khu đất trống cực rộng lớn. Tại đó, có một tòa lầu các khổng lồ mang đậm phong cách cổ xưa có chút làm người ta líu lười.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua, cuối cùng dừng lại tại trên một tấm biển có vẻ xa xưa ở phía ngoài lầu các. Như ẩn như hiện, ba chữ từ từ hiện ra:

Tàng Thư Các!

Chữ viết cổ xưa, mặc dù trải qua sự tàn phá của năm tháng mà đám người Tiêu Viêm lại vẫn có thể hoàn toàn nhận ra ý cảnh cổ xưa ở bên trong ba chữ kia. Không hổ là Tàng Thư Các thần bí của ngoại viện Già Nam Học Viện. Chỉ là tấm biển đồng này lập tức đem thân phận nó bày đi ra.

Hồ Kiên mang theo năm người chậm rãi đi hướng Tàng Thư Các. Khi đi vào khoảng cách hai mươi thước, đột nhiên dừng lại. Hướng phía Tàng Thư Các ôm quyền nói: "*Lần này năm người đứng đầu cuộc thi tuyển của Nội Viện đã có kết quả. Dựa theo quy củ, ta dẫn họ tới chỗ này. Mời chư lão mở cửa!*"

Lời nói của Hồ Kiên mang theo đấu khí không ngừng bồi hồi trong khe núi thật lâu không tiêu tan.

Lời nói của Hồ Kiên truyền ra không lâu, Tiêu Viêm gắt gao chăm chú vào tầng thư các, đồng tử đột nhiên co rụt lại. Ánh mắt mạnh mẽ di động. Cuối cùng dừng lại tại hai thân ảnh mặc áo bào màu tro đang ngồi xếp bằng trước cửa. Lúc trước, tại thời điểm tiến vào, hẳn rõ ràng nhìn thấy nơi này căn bản không có ai!

Mà bây giờ. Hai cái người mặc áo bào tro này lại giống như là vốn đã ngồi ở chỗ kia đã lâu. Cảnh tượng quỷ dị như vậy. Làm cho Tiêu Viêm trong lòng có chút lạnh lẽo cùng khiếp sợ. Chính vì vậy, hứng thú của hắn đối với Tầng Thư Các này cũng là càng ngày càng lớn. Có thể làm cho Già Nam Học Viện đối đãi trịnh trọng như vậy. Chỉ sợ bên trong cất chứa cũng không phải là vật bình thường rồi. "*Không hổ là Già Nam Học Viện tiềm lực sâu xa!*"

-----oOo-----

Chương 424: Thần bí thủ các nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thanh Hồ Kiên chậm rãi tiêu tán trong sơn cốc, hai vị áo bào tro lại không có chút động tĩnh nào. Giống như không hề nghe thấy.

Nhận thấy lời của mình nói không có phản hồi, Hồ Kiên cũng không lên tiếng lần nữa, vẫn duy trì tư thế ôm quyền, im lặng chờ đợi.

Phía sau Hồ Kiên, đám người Tiêu Viêm nhìn thấy một màn này, cùng liếc mắt nhìn nhau, ngay cả người tính tình vô pháp vô thiên như Hồ Gia, cũng thức thời vẫn duy trì nín lặng, nơi địa phương thần bí này, chưa ai từng đi tới, bất quá địa vị của Hồ Kiên tại ngoại viện của Già Nam Học Viện cũng không có bao nhiêu người có thể so sánh, thế mà bây giờ khi hắn đang quay mắt về phía vị áo bào tro, cũng là khách khí như vậy, từ đó đủ để nhìn ra vị áo bào tro thủ hộ "*Tầng Thư Các*" này đích thực là khủng bố, hẳn mặc dù vô pháp vô thiên, nhưng cũng không phải là người ngu xuẩn, biết cái gì có thể chọc vào, cái gì không thể chọc vào.

Trong im lặng, ngón tay Tiêu Viêm giấu trong tay áo lại nhẹ nhàng sờ chiếc nhẫn đen nhánh mang phong cách cổ xưa một chút, đôi lông mày

không nhìn được cau lại, hấn phát hiện, trước và sau khi hai gã thần bí áo bào tro xuất hiện, Dược Lão vẫn cùng mình luôn tồn tại mối liên hệ như ẩn như hiện, thế nhưng hiện tại lại vô tâm vô tích, loại tình cảnh này lần đầu tiên xuất hiện kể từ lúc cùng Dược Lão tiếp xúc!

Loại liên hệ này là cả hai đều đồng thời chủ động, nhưng mà Tiêu Viêm cũng không có chủ động đoạn tuyệt liên hệ, như vậy rất hiển nhiên, đây là do Dược Lão chủ động cắt đứt đi, đối với loại sự tình này, từ trước kia Dược Lão chưa bao giờ làm, mà bây giờ Tiêu Viêm mở tròng hai mắt, ánh mắt nhìn phía lầu các, chỗ hai gã áo bào tro, trong lòng lặng lẽ thả ra một hơi, có thể làm cho Dược Lão phải kiêng kị đem tất cả liên hệ cắt đứt đi, hai người này thật sự là đáng sợ a, không thẹn Già Nam Học Viện, tàng long ngọa hồ a.

Không khí yên tĩnh ở trong sơn cốc bảo trì trong vòng gần 10' sau, hai gã áo bào tro ngồi xếp bằng ở nơi cửa chính lầu các áo bào lúc này mới có chút động đậy, đôi mắt thản nhiên như của một vị lão sư từ từ nâng lên, theo thứ tự nhàn nhạt đảo qua ở trên người Hồ Kiên, cuối cùng bỗng nhiên dừng tại trên người Tiêu Viêm, áo bào có chút run lên, tiếng khàn khàn kinh dị rất nhỏ lặng yên truyền ra: "*Dị Hỏa?*"

Trong sơn cốc yên tĩnh thanh âm rất nhỏ chậm rãi vọng vào trong tai đám người Tiêu Viêm.

"Không biết tục danh của vị tiểu hữu này?" một vị áo bào tro, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong thanh âm khàn khàn, cũng là lộ ra vài phần tang thương của năm tháng.

Nghe vị áo bào tro lại bỏ qua Hồ Kiên mà hướng Tiêu Viêm đặt câu hỏi, mấy người trong cốc đều là ngẩn ra chột quay đầu đem ánh mắt khác thường ném về phía Tiêu Viêm, trước thái độ tôn kính mà Hồ Kiên đối đãi với hai vị áo bào tro, rõ ràng hai người này tại Già Nam Học Viện có địa vị phi phàm, mà Tiêu Viêm có thể làm cho hai người này đối với hắn sinh ra một chút hứng thú, loại đãi ngộ này, làm cho đám người Hồ Gia âm thầm đổ kị.

Đối với câu hỏi của vị áo bào tro Tiêu Viêm đồng dạng ngẩn ra. Chột vội ôm quyền cung thanh nói: "*Tiểu tử Tiêu Viêm ra mắt Nhị lão.*"

"Hỏa thiên thanh. Hỏa liên như núi lửa. Nếu lão phu nói không lầm, người

điều khiển chính là Di Hỏa, bài danh thứ mười chín Thanh Liên Địa Tâm Hỏa." Âm thanh già nua bồi hồi bên tai Tiêu Viêm. Làm cho hắn đang bình tĩnh bỗng trở nên căng thẳng. Trong ánh mắt nhìn về phía hai vị áo bào tro toát ra sự kinh hãi. Từ sau khi thu phục Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Vị thần bí áo bào tro này là người đầu tiên chỉ qua một cái liếc mắt đã khám phá ra mình có dị hỏa trong người ngay cả khi mình còn chưa thi triển ra Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Người này thật đáng sợ!

Yết hầu cuộn xuống. Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Ánh mắt nhìn sang đám người Huân Nhi bên cạnh. Phát hiện bọn họ giống như không có nghe thấy câu nói của vị áo bào tro. Không khỏi sửng sốt. Chợt trong lòng giật mình. Chỉ sợ hai vị thần bí áo bào tro đã giở thủ đoạn.

Nghe được lời này của vị áo bào tro. Hồ Kiên thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cười nói: *"Một khi đã như vậy. Vậy liền thỉnh Nhị lão giải bỏ không gian cấm chế."*

"Không gian cấm chế?" danh tự xa lạ. Làm cho đám người Tiêu Viêm sửng sốt.

"Tiêu Viêm ca ca, nhìn xem! phó viện trưởng Hồ Kiên ở phía trước." giọng Huân Nhi hạ xuống, bỗng nhiên truyền vào trong tai Tiêu Viêm, Tiêu Viêm vừa ngẩng đầu nhìn, mới bắt đầu trên khuôn mặt còn có chút nghi hoặc, một lát sau, dần dần tiêu tán, chuyển biến thành một mảnh ngưng trọng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm không gian trước mặt Hồ Kiên nửa thước, một lát sau, Tiêu Viêm phát hiện, không gian nơi đó, nếu nhìn kỹ, dĩ nhiên có thể phát hiện một ít sóng gợn cực nhẹ, sóng gợn đó giấu ở bên trong không gian, rất khó bị phát hiện, ánh mắt dõi theo sóng gợn di động như ẩn như hiện, cuối cùng hắn phát hiện rõ ràng, mảnh không gian gợn sóng dường như tạo thành một cái vách tường, đem toàn bộ Tàng Thư Các chắn tại phía sau nó!

"Kết giới không gian cấm chế, chỉ có cường giả Đấu Tôn tuyệt mạnh mới có năng lực bố trí, không gian cấm chế này là do một vị tiền bối trong học viện lưu lại mấy trăm năm trước, nếu như bên trong không có Nhị lão dùng thủ pháp đặc thù mở ra, cho dù là Đấu Tông cường giả, cũng không thể xông vào được." dường như biết được đám người Tiêu Viêm đang mờ mờ mịt, Hồ Kiên giải thích.

Đám người Tiêu Viêm giật mình giật đầu, nhưng trong lòng lại thoáng cảm giác hoảng sợ, ngay cả Đấu Tông cường giả đều cũng bất lực trước kết giới, điều này cũng thật sự là đáng sợ. Nguồn truyện:

Trên lầu, hai đôi bàn tay gầy guộc của hai vị áo bào tro chậm rãi lộ ra từ trong tay áo, chột ngón tay chậm rãi vung ra tạo thành thủ ấn, mà theo thủ ấn của bọn họ, đám người Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, hai cỗ dao động vô hình cực kỳ hùng hồn, đang ở từ bên trong bàn tay bọn họ truyền ra như sóng cuộn.

Dao động vô hình dần dần khuếch tán, cuối cùng thì cùng những sóng gợn không gian tiếp xúc cùng một chỗ, hai dao động vừa tiếp xúc, nhất thời không gian trước mặt đám người Tiêu Viêm ngay lập tức giống như được tạo thành từ một khối nước, không ngừng nổi lên từng vòng gợn sóng, một lát sau, gợn sóng đình chỉ, hình thành một cánh cửa, như bị bàn tay vô hình chậm rãi xé rách mà mở toang ra.

"*Đi thôi.*" nhìn thấy cánh cửa không gian, Hồ Kiên phát phát tay dẫn đầu đi vào. Sau đó, đám người Tiêu Viêm chậm rãi đuổi theo sau, cẩn thận tiến vào phiến cửa vô hình.

Một chân vừa bước ra từ cánh cửa vô hình, Tiêu Viêm lập tức phát hiện trước mắt trở nên sáng ngời, ánh mắt nhìn về phía lầu các, liền biết rằng, bọn họ thật sự đã tiến nhập vào trong vòng không gian cấm chế.

"*Ha ha, làm phiền Nhị lão.*" đứng ở phía ngoài lầu các, Hồ Kiên quay về phía hai vị áo bào tro ngồi xếp bằng dưới đất cười nói.

"*Nhiệm vụ mà thôi.*" thanh âm khàn khàn nhàn nhạt chậm rãi vang lên, thân thể hai vị lão nhân thần bí ngay cả một chút rung động cũng không có.

"Hiện tại các ngươi tự mình đi vào tầng các đi, nhớ kỹ, mặc kệ các ngươi muốn cái gì, cũng không được cưỡng cầu, bởi vì các vật bên trong đều được tăng thêm tầng năng lượng bảo hộ, nếu tay của ngươi có thể xuyên qua tầng năng lượng bảo hộ mà không hề trở ngại, như vậy chính là người có thể lấy đi đồ vật bên trong, đương nhiên, mặc kệ ngươi có thể cầm lấy bao nhiêu, đều có thể mang ra Tầng Thư Các, chỉ có một điều nhắc nhở, ngàn vạn không nên có lòng tham, nếu không kết quả là sẽ chỉ là công dã

tràng."

"Mà nếu các ngươi không thể xuyên thấu tầng năng lượng bảo hộ, vậy liền buông tha đi, chỉ bằng thực lực của các ngươi, vẫn chưa thể phá được chúng, mấy năm nay hàng năm đều có người đi vào Tàng Thư Các, mà cuối cùng tay không trở về cũng không phải là số ít, cho nên, hết thấy chỉ có thể tùy duyên, không chiếm được, cũng không được cưỡng cầu." Ngón tay hướng Tàng Thư Các, Hồ Kiên quay đầu đối với đám người Tiêu Viêm chỉ đạo.

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm gật gật đầu, cùng nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó chậm rãi nhấc chân hướng tới Tàng Thư Các bước vào.

Sự im lặng bao trùm, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Tiêu Viêm, Huân Nhi đi sau cùng, mấy người xuyên qua bãi cỏ trước mặt thư các, cuối cùng bước lên chiếc thang đá gồ ghề mang dấu vết tàn phá của năm tháng.

Trên thang đá phủ kín rêu xanh, bàn chân giẫm lên có chút trơn trượt, bất quá như vậy đối với đám người Tiêu Viêm mà nói cũng không có trở ngại gì, sau khi theo cầu thang đá đi lên, đi tới Tàng Thư Các trước mặt, ngừng đầu nhìn tám biển cổ xưa, một cỗ cảm giác hoang vắng, từ bên trong tám biển lan tràn ra, đọng lại ở trong lòng mọi người, thật lâu không tiêu tan.

"Khu"

Tiếng ho khan khàn khàn bỗng nhiên vang lên, đem năm người Tiêu Viêm từ bên trong trạng thái thất thần bừng tỉnh, năm người đều là sửng sốt, nhanh chóng chuyển dời tầm mắt khỏi tám biển.

"Thật là một tám biển quý dị, thậm chí có ma lực hấp dẫn tâm thần con người, Tàng Thư Các khắp nơi đều là lộ ra hơi thở thần bí như vậy?" Tiêu Viêm cúi đầu, ở trong lòng sợ hãi thâm.

"Vào đi thôi, cánh cửa chỉ có thể mở ra 1 giờ, một giờ sau, mặc kệ có đạt được vật cần thiết hay không, các ngươi đều cũng phải đi ra. "

Tại bên trái năm người, một vị áo bào tro, áo bào như bị gió nhẹ phát động, một tiếng kẽo kẹt chợt phát ra từ đại môn đang đóng chặt, cửa từ từ mở ra, lộ ra một thông đạo tối đen.

Đại môn rộng mở, một cỗ hơi thở thê lương từ xa xưa liền phủ trực diện vào mặt, làm cho đám người Tiêu Viêm vội vàng giữ vững tâm thần, không dám có chút ý niệm nào khác.

Đầu lĩnh là Hồ Gia, hít sâu một hơi, sau đó dẫn đầu trước tiên bước vào Tầng Thư Các, kế sau đó là Bạch Sơn cùng Ngô Hạo thoáng chân chờ một chút nhưng cũng theo sát phía sau.

"Đi thôi, Tiêu Viêm ca ca." Huân Nhi lôi kéo bàn tay Tiêu Viêm, nhìn ba người Hồ Gia biến mất vào bên trong thông đạo hắc ám, mỉm cười nói.

"Án, cẩn thận một chút." Tiêu Viêm gật gật đầu, khước mắt đảo qua hai vị áo bào tro thân bí hai bên, chợt lôi kéo Huân Nhi, đi vào Tầng Thư Các, cuối cùng chỉ còn tiếng bước chân rất nhỏ bên trong sau đó lặng yên biến mất.

Sau khi năm người toàn bộ đi vào Tầng Thư Các, đại môn đang rộng mở, lại tiếp tục kẽo kẹt chậm rãi khép lại hoàn toàn.

Nhìn lại đại môn đóng chặt lần nữa, Hồ Kiên khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, cười nói: *"Hy vọng những tiểu tử này có thể lấy được thứ thích đáng, có thể đi vào Tầng Thư Các của Già Nam Học Viện, đây chính là cơ duyên khó cầu a, không được bỏ qua a."*

-----oOo-----

Chương 425: Tranh Đoạt!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe tiếng đại môn phía sau đóng sập lại, bước chân Tiêu Viêm thoáng ngừng, quay đầu nhìn lại một chút rồi lại tiếp tục tiến về phía trước. Gần năm phút sau, đã thấy ánh đèn vàng nhạt cách đó không xa truyền tới, làm bước chân hai người không khỏi nhanh hơn một chút. Tiếp một hồi nữa, rốt cuộc cũng đã xuyên qua được thông đạo tối đen, ánh sáng rực rỡ bùng lên trước mắt, làm cho hai người không khỏi quay đầu tránh qua hướng khác.

Trước mắt hai người Tiêu Viêm hiện ra một gian phòng cực lớn, trên bốn

vách tường có gần mười cái năng lượng tráo đang tỏa ánh sáng lấp lánh, làm cho căn phòng được chiếu sáng như ban ngày.

Trong phòng, ba người Hồ Gia đã đến trước, nghe được tiếng bước chân, bọn họ thoáng quay đầu lại, nhìn qua hai người phía sau. Hồ Gia tiến lên, cười cười nói: *"Huân Nhi, về sau khi tiến vào nội viện, chúng ta nên liên kết thành một nhóm nga, mà cho dù không thể tiến vào Nội Viện, nhưng ông nội của ta có nói qua, ở đâu cũng vậy, muốn đạt được điều kiện tốt nhất để tu luyện, đều phải xem nắm đấm của ai cứng hơn, cho nên, nếu mà phân tán ra, chúng ta lúc này chỉ là người mới, khẳng định sẽ không tránh khỏi bị áp bức khi dễ."*

Ánh mắt Hồ Gia đảo qua trên người Tiêu Viêm, hiển nhiên nàng đối với Tiêu Viêm ra tay ngoan độc trong lòng vẫn còn khúc mắc.

"Ha hả, đúng vậy, người mới nếu mà không đoàn kết, quả thực là không tránh được bị khi dễ." Bạch Sơn cũng cười nói: *"Bất quá ta có một vị đại ca cùng tộc đã tiến vào nội viện từ hai năm trước, đến lúc đó, chỉ cần Huân Nhi học muội các người cùng với ta ở cùng một chỗ, có hẳn lo liệu mà nói, tất nhiên có thể dễ dàng vượt qua thời kỳ khó khăn của lính mới."*

"Ha hả, ý tốt của Bạch Sơn học trưởng ta xin nhận, việc này, dựa vào chính mình thì tốt hơn." Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, nhìn xung quanh, trong mắt chợt hiện lên vẻ ngạc nhiên, dường như gian phòng lớn này đã là tầng cuối của tàng thư các? Như thế nào vẫn chẳng có đồ vật gì?

Nghe được lời Tiêu Viêm, Bạch Sơn khóe miệng thoáng run rẩy, sắc diện nhin không được hiện lên chút âm lãnh, nhưng chợt nhanh chóng tiêu tán, trong lòng lạnh nhạt nói thầm: *"Rượu mời không uống, được rồi, người cứ cứng đầu đối với ta như vậy đi, hy vọng sau khi tiến vào nội viện người vẫn còn có thể ương ngạnh như vậy, đến lúc đó, xem ta làm thế nào thu thập người, khiến cho người phải bò mà ra khỏi nội viện!"*

"Đừng nhìn nữa, không hiểu có còn địa phương khác nữa không, nhìn mấy cái năng lượng tráo kỳ quái kia, chẳng lẽ chúng ta đi vào đó?" Nhìn Tiêu Viêm đang ngó quanh ngó quẩn, Hồ Gia bĩu môi nói.

Nghe vậy đôi lông mày Tiêu Viêm không khỏi cau lại. Thế này là sao đây?

Đang lúc mấy người Tiêu Viêm ngơ ngẩn ngẩn bồng nhiên trong gian

phòng vang lên tiếng gió cực nhỏ. Tuy rằng chỉ là một âm thanh cực nhỏ, nhưng lại giống như tiếng sấm rền vang bên tai bọn họ. Ánh mắt của mọi người lập tức nhìn về hướng di chuyển của âm thanh, dừng lại tại một chỗ bên trái cái năng lượng tráo.

"Nơi đó hình như vừa có cái gì đó bay ra?" Mọi người nhìn cái năng lượng tráo nghi hoặc nói.

"Bay ra?" Tiêu Viêm còn chưa kịp đáp lại. Trong lòng có chút khẩn trương. Còn chưa có hành động gì, đã thấy một đạo tử quang từ bên trong năng lượng tráo bay ra, hóa thành một đạo lưu tinh bắn mạnh về phía năm người.

"Cẩn thận" trông thấy tử quang phóng tới, Tiêu Viêm vội tránh qua một bên rồi nhanh chóng lui lại về phía sau trong lúc mấy người Bạch Sơn vẫn chưa hay biết gì, miệng không quên nhắc nhở đám người đang đứng ngây ngốc một chỗ kia.

Tiếng hô của Tiêu Viêm còn chưa dứt thì tử quang đột nhiên gia tốc, hung hăng bắn về phía Huân Nhi đang chăm chú nhìn vào đạo tử quang. Trong lúc Tiêu Viêm khẽ biến sắc vì lo lắng, ngọc thủ Huân Nhi đã đón lấy đạo tử quang bay thẳng đến.

"Xuy"

Dưới ánh mắt nhìn chăm chọc của mọi người trong phòng, ngọc thủ mềm mại nhắc lên đem tử quang thu vào lòng bàn tay. Sau đó, tử quang chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hiện ra một quyển trục bao phủ trong một tầng năng lượng màu tím.

"Huyền giai cao cấp công pháp, Tử lôi quyết?" Nắm lấy quyển trục màu tím, bàn tay Huân Nhi nhẹ nhàng tiến tới, hoàn toàn là không gặp bất kì ngăn trở xuyên qua tầng năng lượng này, liếc nhìn hàng chữ bên ngoài quyển trục, nhẹ giọng thốt.

"Công pháp?" Nghe được âm thanh của Huân Nhi, đám người Tiêu Viêm sửng sốt, chột hiệu ra, nguyên lai là cái đồ vật này từ trong cái năng lượng tráo tự động thoát ra.

Trong lúc đám người Tiêu Viêm còn đang hết sức bất ngờ, rất nhiều tiếng

rít phá không một lần nữa lại vang lên. Ngay sau đó, từng đoàn năng lượng với hình dạng màu sắc không giống nhau, ùn ùn từ trong năng lượng tráo phóng ra, mang theo hàng loạt âm thanh "ô ô" thật lớn bay loạn khắp trong phòng.

Liếc nhìn từng đoàn năng lượng mang theo thanh thế bất đồng, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ huân hoan, mũi chân điểm trên mặt đất, thân hình như đạn pháo bắn lên không trung, vung tay chớp tới, khi hạ xuống đất, trong lòng bàn tay đã có một đạo hào quang màu xanh nhạt.

Ánh mắt nhìn xuyên thấu qua hào quang màu xanh nhạt, Tiêu Viêm có thể phát hiện ra, trên trong quang cầu là một gốc dược liệu có màu giống như phi thúy, ánh mắt nhanh chóng đảo qua, cuối cùng dừng lại ở trái cây trông giống như viên ngọc trên ngọn dược thảo, trong lòng Tiêu Viêm chợt chấn động "*Thiên phi quả?*"

Thiên phi quả, theo như Tiêu Viêm được biết, nếu như dùng trực tiếp, có thể làm cho đầu khí trực tiếp tăng lên khoảng một tinh, mà nếu như có thể luyện chế nó thành đan dược, chỉ cần thành công, sẽ tạo ra một loại kì đan có thể khiến cho thực lực cường giả cấp bậc Đấu vương trực tiếp tăng lên, cái loại dược vật này.....

Cái loại dược thảo có giá trên trời, vô cùng quý hiếm, không nghĩ tới tại nơi này, lại có thể xuất ra một gốc, thật làm Tiêu Viêm chần chờ không thôi.

"Nhưng thật là đáng tiếc, tuy rằng quý hiếm, lại không phải là thứ mà ta đang cần." Cầm Thiên phi quả trong tay, Tiêu Viêm có chút không cam lòng mà thở dài một hơi, bàn tay buông lỏng, cái gốc cây này lại hóa thành một đạo quang hoa màu xanh nhạt bay lên, cuối cùng hòa vào đoàn hào quang ngập trời, biến mất không thấy đâu nữa.

"Nào, đoạt lấy đi chứ!" Nghiêng đầu quát to một tiếng, thân thể Tiêu Viêm tùy tâm chuyển động, vội vàng hướng tới một đạo hào quang khác chớp lấy.

Nghe tiếng hét của Tiêu Viêm, mấy người Bạch Sơn cũng lập tức phản ứng, thân hình mấy người nhất thời chớp động, hóa thành từng đạo tàn ảnh, ở trong phòng cấp tốc bay tới bay lui, bàn tay không ngừng chớp lấy quang cầu từ trong năng lượng tráo bắn ra.

Trong nhất thời trong phòng từng trận âm thanh cảm thán, mấy người Tiêu Viêm không ngừng nhìn trước ngó sau, cố bắt lấy quang đoàn, sau khi bắt được lại phát hiện không thích hợp với mình, liền nhanh chóng vứt bỏ, tiếp tục tranh thủ thời gian tranh đoạt bảo bối mà mình vẫn mơ ước.

"Ha ha địa giai đấu kỹ!" Lẫn trong tiếng huýt gió vang lên khắp phòng, bỗng vang lên một tràng cười rất hả hê, đám người Tiêu Viêm liền vội vàng quay đầu lại, vừa vặn trông thấy trên tay Bạch Sơn đang cầm lấy một ngân sắc quang cầu, từ trong quang mang mờ ảo, đám người Tiêu Viêm mơ hồ nhìn thấy một cái quyền trục.

Nhanh chóng nắm chặt lấy quang cầu, Bạch Sơn không ngừng hướng về phía Tiêu Viêm mà cười đắc ý, bàn tay rất nhanh muốn xuyên qua quang cầu, nhưng mà ngay khi bàn tay hắn mới tiếp xúc với bên trong quang cầu, một cỗ phản lực thật lớn đột nhiên xuất hiện, đem bàn tay của hắn mạnh mẽ chấn khai, chọt quang mang đại thịnh, mạnh mẽ giã thoát khỏi bàn tay của Bạch Sơn, hóa thành một lưu quang giạt ra, phóng vào một chỗ trong năng lượng tráo.

Nhìn kia ngân sắc quang đoàn đột nhiên biến mất, Bạch Sơn ngẩn ra, chọt sắc mặt đột nhiên trầm xuống, rống giận một tiếng, thân hình hóa thành một bóng trắng, lao thẳng về phía năng lượng tráo.

"Thành thịch!" Bạch Sơn đánh thật mạnh vào năng lượng tráo, không thể làm cho cái năng lượng tráo sút mẻ tí gì, mà thân thể còn bị bắn ngược lại, một ngụm máu tươi phun ra, nện thẳng vào một vách tường.

Cả đám Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn vào cái người lúc trước còn cuồng tiếu đắc ý, hiện tại đã bị chấn cho học máu là Bạch Sơn, ngoảnh mặt nhìn nhau, khóe miệng nhin không khỏi một chút run rẩy, đây chẳng phải là một điển hình "*nhạc cực sinh bi*" (vui quá hóa buồn) hay sao, người này chẳng lẽ quên, trước khi tiến vào, phó viện trưởng Hồ Kiên đã nói qua, tất cả đều tùy duyên sao?

"Khụ"... Tiêu Viêm kho khan một tiếng, tạm thời dừng tay, hướng về phía Bạch Sơn cười nói: "*Bạch Sơn học trưởng, không có làm sao chứ?*"

Sắc mặt xanh lét lồm cồm bò dậy, Bạch Sơn không nhìn đến Tiêu Viêm, lại lần nữa ngẩng đầu lên ánh mắt hướng tới vô số quang cầu đang gào thét

trên không trung, một lát sau, bàn chân đạp trên mặt đất, thân thể lần thứ hai phóng lên.

Nhún vai, Tiêu Viêm lui về sau hai bước, đến bên Huân Nhi, thấp giọng nói: *"Tuy rằng mấy thứ kia có tăng năng lượng ngăn cách, nếu cẩn thận quan sát mà nói, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một ít manh mối, nhớ kỹ, chuyên tâm tìm mấy quả cầu có năng lượng dao động lớn mà ra tay."*

"Án, được rồi." Nghe được lời Tiêu Viêm nhắc nhở, Huân Nhi khẽ gật đầu, cũng không làm cái hành vi vô ích cướp đoạt, lặng lẽ đứng im một chỗ, ánh mắt gắt gao tập trung vào quang cầu cuộn cuộn không ngừng bay ra từ trong cái năng lượng tráo.

Bên cạnh đó, Tiêu Viêm đứng khép hờ đôi mắt, ở cái địa phương này, linh hồn cảm giác lực mang lại cho hắn rất nhiều ưu thế, so với những người khác, hắn có thấy trước được độ mạnh yếu của năng lượng cầu sắp đi ra.

Linh hồn cảm giác lực lan tràn khắp gian phòng, thân thể Tiêu Viêm không hề có chút sút mẻ, cho dù có một ít năng lượng cầu ngẫu nhiên bay vút qua trước mặt hắn, hắn cũng không có chút phản ứng, mấy thứ này còn chưa đáng để hắn ra tay tranh đoạt.

Im lặng gần mười phút đồng hồ, Huân Nhi ở trong khoảng thời gian này cũng bắt được năm sáu năng lượng cầu, nhưng vẫn như trước đều không thể đạt đến cấp độ mà nàng mong muốn, bởi vậy toàn bộ đều là vất trả lại.

Ngay lúc này, Tiêu Viêm vốn chưa bị một chút thương tổn nào, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, đồng tử mở to, không một chút chần chừ, mũi chân hắn điểm trên mặt đất, thân thể hướng tới bên trái một cái năng lượng tráo phóng tới, mà ngay khi thân thể Tiêu Viêm vừa động, một đạo ánh sáng màu hỏa hồng, hừ một tiếng, từ trong cái năng lượng tráo bắn ra. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hào quang hỏa hồng vừa xuất hiện, độ nóng trong gian phòng chợt tăng lên một chút, ánh mắt mấy người Bạch Sơn đều vội vàng tập trung lại đây, nhìn thấy thanh thế mà hỏa quang hỏa hồng này phát ra, tất cả đều ngẩn ra, cùng lúc vô thức lao tới.

Nhưng mà khi thân hình một họ vừa động thì, Tiêu Viêm nhờ phát hiện ra cái quang cầu hỏa hồng này trước, đã hóa thành một đạo bóng đen đột

nhiên xuất hiện, một trảo thu lấy hỏa cầu, cảm nhận được sức nóng cháy tay, một tay tiến vào trong quang mang của hỏa cầu, chột thân thể bạo lui, mà Huân Nhi cũng cực kì thông minh nhanh như thiểm điện lao lên, cản trước mặt đám người Bạch Sơn.

"Hắc hắc." Hướng về phái đám người Bạch Sơn nhếch miệng cười cười, Tiêu Viêm cầm lấy hỏa cầu đi đến bên cạnh Huân Nhi, ánh mắt quét tới phía trong hào quang, chột ngăn ra, yết hầu chậm rãi giật giật.

"Không tồi, quả nhiên là đồ tốt!"

-----oOo-----

Chương 426: Thanh Ba Đấu Kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong hỏa cầu trên tay Tiêu Viêm là một quyển trục màu đỏ nhạt, tản ra nhiệt độ khiến xung quanh nóng rực. Xuyên qua vầng hào quang, chăm chú ngắm quyển trục màu đỏ nhạt ấy, mơ hồ có thể thấy trên mặt có một dòng chữ.

"*Cứu Trọng Phụng Hỏa Quyết, Địa Giai Trung Cấp*" (chả hiểu tay Thổ Tả này bị làm sao, trên thì đề cấp, dưới lại biến thành trung cấp)

Đơn giản chỉ một vài chữ nhưng lại làm cho Tiêu Viêm nuốt nước miếng đánh ực một cái. Địa Giai Trung Cấp, đây là loại công pháp cao nhất mà Tiêu Viêm từng gặp qua từ lúc sinh ra đến giờ. Loại công pháp này cho dù đặt bên trong nơi chuyên buôn bán hàng lậu như Hắc Giác Vực cũng tuyệt đối gây nên một trận oanh động. Vô số thế lực sẽ vì quyển trục công pháp này tranh đấu đến máu chảy đầu rơi. Vậy mà cuốn Địa Giai công pháp giá trị khó có thể ước lượng này lại rơi vào tay Tiêu Viêm một cách đơn giản như vậy, thực sự là có chút hài hước nha.

Khẽ tung hứng quyển trục, Tiêu Viêm cảm thấy nặng nặng trong tay. Ngày xưa những đồ vật này ngay cả lúc nằm mơ cũng khó tưởng tượng được có thể đạt được, vậy mà hiện giờ ở bên trong Tàng Thư Các thần bí này lại có thể tùy ý phun ra. Sự phong phú của những vật được cất giấu bên trong Già Nam Học Viện thực khiến Tiêu Viêm khiếp sợ không thôi.

Ánh mắt ba người bọn Bạch Sơn nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa hồng quang trong tay Tiêu Viêm. Quyển trục này là vật gây nên trận chấn động lớn nhất cho đến lúc này. Mặc dù họ không biết đích xác vật đó thế nào nhưng cũng mơ hồ đoán được phạm vi cấp bậc của nó.

"Hắc, ba vị, thế nào? Không tự giành được, định cướp từ tay ta sao?" khế tung đoàn hỏa hồng quang trong tay, Tiêu Viêm cười tủm tỉm nói. Mặc dù họ có ba người, thực lực cũng không yếu, nhưng bên phía Tiêu Viêm cũng có Huân Nhi giúp đỡ. Cho dù có khai chiến ngay bây giờ, đối phương cũng đừng mong chiếm được chút tiện nghi nào. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ha ha, để Tiêu Viêm học đệ chê cười rồi, bắt quả trước đó ngươi cũng từng nói, mấy thứ này đều phải nhờ vào duyên phận. Ngươi có thể bắt được nó là bản lĩnh của ngươi. Nhưng nếu ngươi may mắn có thể lấy vật đó từ trong quang đoàn ra thì mới coi như nắm bắt được nó, còn như không thì cũng như đi vào vết xe đổ của ta mà thôi." Bạch Sơn liếc mắt nhìn đoàn hỏa hồng quang trong tay Tiêu Viêm, cười nhạt: *"Ta cũng muốn xem thử Tiêu Viêm học đệ có thật có cái may mắn này không."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi nhíu đôi mày cùng Huân Nhi liếc nhau một cái, tay nắm chặt đoàn hỏa hồng quang. Tay trái chậm rãi vươn ra, sau đó khẽ chạm vào đoàn hỏa hồng quang.

Thấy hành động của Tiêu Viêm, thâm tâm Bạch Sơn như muốn nhảy lên, nhìn chăm chăm bàn tay Tiêu Viêm.

Quang hoa bị kích xạ tràn ra, từng đạo quang mang không ngừng bay lướt qua trước mặt năm người. Tuy nhiên mọi người lúc này vẫn chưa có tâm tình mà chặn lại mà đều hướng tầm mắt về phía Tiêu Viêm. Đối với loại đồ vật tốt này, rất nhiều người vẫn mang tâm tư nếu ta không đạt được thì cũng đừng ai mong đạt được. Bởi vậy, họ đều muốn nhìn thấy sự buồn bực khi thất bại của Tiêu Viêm theo cái kiểu *"vui trên nỗi khổ của kẻ khác"*.

Bàn tay từ từ chạm lên quang đoàn, một cảm giác nóng cháy từ lòng bàn tay bắt đầu khuếch tán. Bất quá, đối với kẻ chuyên chơi lửa như Tiêu Viêm thì nó cũng chỉ như là một món điểm tâm thôi. Bàn tay dần dần tiến vào dò xét quang đoàn. Một lát sau, rốt cuộc cũng cảm thấy một chút cản trở, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, cắn răng một cái, thủ chương đột nhiên ép

mạnh xuống, hỏa hồng quang bất giác phóng ra mạnh mẽ. Chợt vẻ mặt Tiêu Viêm bật lên một vẻ công hỉ, thủ chương nhanh như chớp tiến vào trong quang đoàn, đến khi rút ra thì trên bàn tay đã có thêm một quyền trực màu đỏ sậm.

"Ha ha, xem ra vận khí của ta cũng không tồi a." Nắm chặt quyền trực màu đỏ sậm, vẻ mặt Tiêu Viêm khó có thể giấu được vẻ hưng phấn, cười vang nói.

"Hừ" Nhìn Tiêu Viêm cứ thế khơi khơi thu được quyền trực, Bạch Sơn không khỏi tức tối, hừ lạnh một tiếng, rời ánh mắt khỏi Tiêu Viêm, bắt đầu tìm mục tiêu hạ thủ cho chính mình.

Hồ Gia cùng Ngô Hạo cũng dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn chằm chằm quyền trực màu đỏ sậm trong tay Tiêu Viêm. Một lát sau, họ cũng đành phải xoay đầu đi tìm vật săn cho mình.

"Ha ha, Chúc mừng Tiêu Viêm ca ca." Huân Nhi nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, tay khẽ vuốt ve quyền trực đỏ sậm. Một lát sau, lại đột nhiên lại ném quyền trực về phía Huân Nhi, mỉm cười nói: "*Ta cảm công pháp này cũng vô dụng, nếu Huân Nhi thích, ta tặng muội đấy. Dù gì bao nhiêu năm nay ta cũng chưa hề tặng cho muội vật quý gì.*"

"*Gia hỏa này thật là hào phóng mà, là Địa gia công pháp đó.*" Mặc dù đám ba người Bạch Sơn đều tập trung vào việc tìm kiếm mục tiêu nhưng việc Tiêu Viêm đem công pháp vứt cho Huân Nhi cũng lọt vào mắt họ. Đặc biệt khi nghe Tiêu Viêm nói mấy câu sau, họ không nhịn được sùng sốt, sắc mặt có chút cổ quái. Địa gia công pháp là vật vô giá, tên gia hỏa này cũng hào phóng quá đáng rồi?

"*Ách?*" Hơi kinh ngạc khi tiếp nhận quyền trực, Huân Nhi lại lắc đầu, ôn nhu nói: "*Trong cuộc thi tuyển, từ màu sắc và cường độ đấu khí khi chiến đấu của huynh, muội thấy chắc hẳn đấu khí công pháp mà huynh đang tu luyện cũng chẳng phải chỉ là Huyền Giai thôi sao?*"

"*Tạm thời đúng vậy.*" Tiêu Viêm bất đắc dĩ gật đầu. Đích xác Phần Quyết hiện tại mới chỉ tiến hóa đến Huyền giai.

"VẬY huynh còn tặng cho muội? Quyền công pháp này rõ ràng là Hỏa thuộc tính, rất thích hợp để huynh sử dụng mà." Huân Nhi sáng giọng.

"VÌ một vài duyên có ta không thể thay đổi công pháp, nên ngoài việc đưa cho muội ra, ta chẳng còn chỗ nào để dùng." Tiêu Viêm vuốt vuốt tay. Chuyện Phần Quyết hẳn không thể giải thích rõ ràng, bây giờ, để tránh Huân Nhi tiếp tục truy vấn đành phải nghiêm mặt nói: "Muốn thì nhận lấy, còn không thì vứt đi."

Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm, Huân Nhi hé miệng cười ngọt ngào, nói: "ĐƯỢC rồi, muội cũng đang cần một quyền quá độ công pháp. Vật này đúng lúc lại thích hợp."

"À, đúng rồi, Tiêu Viêm ca ca cần vật gì nè?"

"Muội giúp tìm xem sao". Huân Nhi thấp giọng nói

"TA cần một quyền thanh ba (sóng âm) đấu kỹ." Tiêu Viêm nhú mày, thờ dãi nói: "Không biết ở đây có hay không nữa."

"Thanh ba đấu kỹ?" Nghe thấy cái tên này, Huân Nhi ngẩn ra, chột trâm ngâm nói: "Loại đấu kỹ chuyên biệt này quả thật cực kỳ hiếm thấy. Cấp thấp thì có thể tìm được một số, nhưng Tiêu Viêm ca chắc chắn là xem thường. Cấp cao lại cực kỳ khó tìm, ai da, chỉ còn trông vào vận khí thôi."

"Ừm". Tiêu Viêm gật gật đầu, sau đó ngược đầu lên nhìn vào giữa khoảng không dày đặc quang đoàn trong phòng, nhin không được có chút tê dại da đầu. Bảo bối cất giấu trong Tàng Thư Các này lại đạt đến số lượng khổng lồ như thế, nếu để đám người trong Hắc Giác Vực biết được, sợ rằng sẽ phát điên cả mắt. Khó trách Tàng Thư Các lại được che dấu một cách bí mật, lại được hai lão giả áo bào màu tro, thực lực khủng bố như vậy trấn thủ.

Sau khi đem quyền Địa giai công pháp cho Huân Nhi, Tiêu Viêm lại lần nữa nhắm mắt lại, dựa vào linh hồn cảm giác lực để tìm hiểu mấy quang đoàn kia. Huân Nhi không có được linh hồn cảm giác lực xuất sắc nên chỉ có thể nhờ vào cảm giác để bắt lấy, xác xuất thu hoạch được thực sự quá thấp, thậm chí sau khi liên tục bắt lấy mười mấy quang đoàn cũng không tìm được thứ muốn tìm.

Ba kẻ còn lại trong Tàng Thư Các sau một lúc cố gắng cực lực cũng đạt được một số thứ có thể miễn cưỡng hài lòng.

Hơn nữa, Bạch Sơn có thể thuận lợi từ trong quang đoàn lấy ra một kiện Tầm Ti Giáp trong suốt. Vật này có lực phòng ngự kinh người. Nếu luận về trình độ phòng ngự có thể vượt qua cả kiện nội giáp có thể chống đỡ được công kích của Tử Tinh Dục Sư Vương mà Vân Vân từng tặng cho Tiêu Viêm tại Gia Mã Đế Quốc.

Trong tay Hồ Gia là một hoàn đan dược màu tím không biết có tác dụng gì. Về phần Ngô Hạo, tựa hồ chiếm được một quyền đấu kỹ. Sau khi vật đó đến tay, hắn cũng tiết lộ chút nào cấp độ của quyền đấu kỹ. Do đó, ngoại trừ chính hắn ra thì đám người còn lại cũng không rõ đấu kỹ đó có tác dụng gì.

Mà lúc này, khoảng thời gian một giờ tiến vào Tàng Thư Các đã trôi qua chỉ còn lại mười phút cuối cùng nhưng "Âm ba đấu kỹ" mà Tiêu Viêm vẫn chờ đợi vẫn chưa thấy xuất hiện.

Một đạo ánh sáng xanh nhạt từ giữa khoảng không chợt lướt xuống. Huân Nhi lau mồ hôi trên trán, giơ giơ đoàn quang mang trước mặt Tiêu Viêm, cười khỏ nói: "Ma hạch lục giai ma thú cũng là vật hiếm có, đáng tiếc, không phải thứ chúng ta cần."

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu. Thời gian trôi qua, linh hồn cảm giác lực càng ngày càng căng lên nghiêm trọng. Mỗi một giây, linh hồn lực của hắn căng đến mức cùng cực, tim đập mạnh, dùng linh hồn cảm giác bao kín căn phòng, nắm bắt bất kỳ một chấn động cực nhỏ rồi truyền về não.

Một cỗ chấn động khiến đôi mắt đang nhắm chợt bừng mở, thân hình Tiêu Viêm như một viên đạn pháo bắn thẳng về giữa khoảng không phía trước, thủ chương hung hăng chộp lấy một đoàn quang mang rồi vững vàng hạ xuống.

"Tiêu ca, đắc thủ rồi sao?" nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, Huân Nhi vui vàng hỏi.

Tiêu Viêm chậm rãi mở bàn tay có đoàn quang mang kia ra, ánh mắt dò xét xuyên qua. Đầu tiên là gạt gạt đầu, bắt chợt lại thất vọng thở dài một hơi: "đúng là nó, nhưng đáng tiếc chỉ là một quyền hoàng giai cao cấp

thanh ba đầu kỹ. So với tưởng tượng của ta, chênh lệch thật quá lớn a."

"Vậy làm sao bây giờ? Hay là tiếp tục đợi thêm chút nữa?" *Huân Nhi nói giọng trì hoãn.*

"Thời gian không đủ rồi." *Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về một góc phòng, vừa vịn nhìn thấy ánh mắt "cười trên đầu khỏ của kẻ khác" của Bạch Sơn. Lắc đầu, Tiêu Viêm bỏ mặc hấn, nói với Huân Nhi: "Quên đi, đi thôi, cấp bậc mặc dù thấp nhưng cứ tạm dùng trước vậy."*

Nói xong, hấn liền xoay người hướng về thông đạo mà đi.

"Hắc hắc, Tiêu Viêm học đệ, xem ra đệ là kẻ có vận khí tệ nhất a." *Phía sau, ba người Hồ Gia vì lý do thời gian nên cũng đã đi theo lên, Bạch Sơn nhìn sắc mặt buồn bực của Tiêu Viêm, trong lòng nhịn không được cảm giác sung sướng, miệng cười nói.*

"Xương cốt lại ngứa ngứa sao?" *cước bộ bỗng nhiên dừng lại, Tiêu Viêm nghiêng đầu cười lạnh nói.*

Sắc mặt hơi đổi, Bạch Sơn cười âm đạm, không dám nói tiếp. Nhưng trong lòng lại âm trầm thâm nói: "Bây giờ người cứ khoa trương đi, đợi đến khi vào Nội Viện rồi xem nhé."

Nhìn Bạch Sơn không dám đáp lại, Tiêu Viêm bĩu môi khinh thường, sau đó còn liếc mắt nhìn lại những năng lượng tráo đang phụt lên với tốc độ càng ngày càng chậm trong phòng. Trong lòng thở dài một hơi, xoay người muốn đi.

"uuuuu"

Ngay khi Tiêu Viêm vừa xoay người, ở giữa phòng, một năng lượng tráo đột nhiên quang mang đại thịnh. Trong phòng chợt vang lên một tràng tiếng rít sắc bén khác thường. Cổ dị thanh này xuyên qua không gian mà lan tỏa ra ngoài làm cho thần tình đám người Tiêu Viêm thoáng có chút hoảng hốt.

Thoáng hoảng hốt trong nháy mắt biến mất, Tiêu Viêm cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, đột ngột xoay người, tốc độ bản thân tăng đến tột cùng, hóa thành một đạo hắc ảnh, hướng về chỗ năng lượng tráo trong phòng mà

bùng phát ra.

Ngay lúc Tiêu Viêm hành động, bên trong năng lượng tráo đó có một cỗ năng lượng trong suốt bắn ra ngoài. Theo sự xuất hiện của nó, một tràng sóng âm sắc bén lan tỏa thành gợn sóng khuếch tán khắp căn phòng.

-----oOo-----

Chương 427: Sư Hồ "Toái Kim Ngâm"

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo đoàn năng lượng trong suốt bắn ra, một cỗ sóng âm sắc bén được thực chất hóa, lấy năng lượng đoàn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nhìn hành động bất ngờ của Tiêu Viêm, đám người Bạch Sơn đang ngần ra rất nhanh đã hiểu rõ. Sắc mặt bất đồng nhìn theo Tiêu Viêm đã hóa thành hắc ảnh bay như điên về hướng đoàn năng lượng đó.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm, đã thi triển tốc độ đến mức cực hạn, gần như chỉ trong hai cái chớp mắt đã xuất hiện trước đoàn năng lượng trong suốt ấy. Thủ chưởng co lại như ung trảo, nhanh như chớp chớp tới đoàn năng lượng đó.

Dường như nhận thấy hành động của Tiêu Viêm, năng lượng đoàn vốn đang bắn nhanh về phía trước đột nhiên hãm lại, nhoáng lên một cái, lùi hẳn về phía sau.

"Hừ." Cảm giác được cỗ năng lượng đoàn kia lại có loại phản xạ né tránh có điều kiện này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng. tay áo bào chấn động, cánh tay lúc này giống như được kéo dài một đoạn, thủ trảo chớp tới, lập tức đem quang đoàn kia nắm chặt trong lòng bàn tay.

Vật đã tới tay, thân hình Tiêu Viêm không chần chừ chút nào, nhanh như chớp lui về phía sau. Mà cũng trong lúc này, dàn năng lượng tráo trong phòng đột nhiên bộc phát một cỗ hấp lực rất lớn. Dưới tác dụng của cỗ hấp lực cự đại đó, quang hoa đầy trời đang xoay vòng quanh phòng lại cuộn cuộn bị hút ngược trở về. Nhất thời, nhìn xuyên qua đám quang hoa đầy

trời, vô số năng lượng tráo đã thổ cả quang đoàn ra. Ngoài những vật phẩm nằm trong tay đám người Bạch Sơn, toàn bộ đều bị hút ngược trở về.

Cảm thụ cỗ hấp lực bên trong năng lượng tráo, Tiêu Viêm biết thời gian sắp hết, thủ chương gắt gao nắm lấy quang đoàn trong suốt đang không ngừng chấn động, vật này hẳn cũng chịu ảnh hưởng của cỗ hấp lực kia, bắt đầu muốn thoát khỏi sự trói buộc của Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm ca ca, thử xem có thể lấy được vật trong đó không." Nhìn bàn tay Tiêu Viêm đang vung lên vì bị cỗ hấp lực kia hút lấy, Huân Nhi vội vàng nhắc nhở.

Nghe Huân Nhi nói, Tiêu Viêm chợt hồi tỉnh, tay phải bắt chặt quang đoàn, tay trái đột nhiên cầm vào.

"Thình thịch"

Dưới cái nhìn chăm chú của cả đám người, bàn tay Tiêu Viêm tiến vào trong quang đoàn. Chớp mắt, một cỗ cự lực trào ra ngoài, đột nhiên đem Tiêu Viêm bắn ngược ra ngoài. Hơn nữa cỗ phản kích lực này còn buộc Tiêu Viêm lùi về sau mấy bước mới có thể đem nó triệt tiêu.

"Thật đáng chết, thế mà không được!" Thủ chương bị ngăn trở, sắc mặt Tiêu Viêm trở nên khó coi. Mà lúc này cỗ hấp lực từ năng lượng tráo phóng ra càng ngày càng mạnh. Trong cả căn phòng, lượng quang đoàn xoay vòng đã càng ngày càng giảm.

Nhìn bàn tay Tiêu Viêm bị quang đoàn đẩy văng ra. Trên mặt Bạch Sơn nhin không được hiện lên nét vui sướng khi thấy người gặp họa, cười lạnh.

"Tiêu Viêm ca ca, giữ chặt lấy, để muội thử!" Bên cạnh có một đạo thanh sắc thân ảnh thiểm lược đến mà ngọc thủ cũng rất nhanh tra thám năng lượng đoàn.

Nhìn Huân Nhi ngày càng tiếp cận quang đoàn, tim Tiêu Viêm chợt nhảy lên. Nếu Huân Nhi cũng không làm được, chỉ sợ quyền thanh ba đấu kỹ này cũng chấp cánh mà bay thôi. Lúc đó, Tiêu Viêm chỉ đành sử dụng quyền Hoàng giai thanh ba đấu kỹ đã thu được lúc trước thôi.

Trong cái nhìn gắt gao, *** mới của đám người trong phòng, tay Huân Nhi

đột nhiên cắm vào bên trong quang đoàn. Chớp mắt sau đó, loại kháng cự giống như đối với Tiêu Viêm lúc trước còn chưa xuất hiện mà hai má lại hiện lên chút vui sướng. Bàn tay từ bên trong quang đoàn trong chớp mắt dừng lại, liền nhanh chóng rút về. Mà theo bàn tay rút về, lúc này, một quyền trục trong suốt như thủy tinh xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn quyền trục kia bị Huân Nhi thành công rút ra, tâm trạng đang căng thẳng của Tiêu Viêm mới nhẹ xuống được. Khuôn mặt nổi lên cái vẻ như trút được gánh nặng, tươi cười.

"*Tiêu Viêm ca ca.*" Huân Nhi lau mồ hôi đầy trên trán, Nàng cũng sợ chính mình sẽ thật bại làm cho Tiêu Viêm thất vọng. Thế nhưng hoàn hảo là sự việc xấu nhất như đã tiên đoán lại không xuất hiện. Nàng mỉm cười, đem quyền trục trong suốt trong tay đưa cho Tiêu Viêm.

"*Cũng là nhờ có muội cả.*" Tiếp nhận quyền trục, tim Tiêu Viêm vẫn còn đập nhanh, nói. Nếu như Huân Nhi không có ở đây, e rằng hôm nay hẳn chỉ có thể tro mắt nhìn vật đã đến tay bị hút ngược trở về. Liếm liếm môi, Tiêu Viêm đem ánh mắt hướng về dòng chữ viết trên quyền trục trong tay. Ban đầu chợt ngẩn ra, rồi nhanh chóng cảm thấy thỏa mãn, gật gật đầu.

"*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*", thanh ba đấu kỹ, cấp bậc: Huyền Giai Cao Cấp, Sư Hồ tè khiêu (kêu rống), vạn thú thần phục, có đại uy năng toái kim chấn hồn.

Dem chữ viết trên quyền trục xem qua một lần, Tiêu Viêm cảm thấy rất hài lòng. Hiện tại hẳn cần nhất chính là loại thanh ba đấu kỹ ở cấp bậc này. Quá thấp thì không để vào mắt được, còn quá cao cũng đồng nghĩa với việc rất khó tu luyện. Nếu không có thời gian trường kỳ, chỉ sợ không thể chân chính thể hiện ra uy lực. Dù sao đấu kỹ đẳng cấp càng cao, độ khó khi tu luyện cũng nâng cao bội phần.

"*Rốt cuộc cũng tới tay rồi*" Tiêu Viêm thở ra một hơi, đem cuốn Hoàng giai cao cấp thanh ba đấu kỹ lúc trước đạt được tùy ý vứt bỏ. Mà vật sau khi rời tay liền bị một đoàn quang mang bao bọc lại, sau đó bắn vào bên trong năng lượng tráo, tiêu thất trong nháy mắt.

"*Đi thôi*"

Dem cuốn Huyền giai cao cấp thanh ba đấu kỹ thu vào nạp giới, Tiêu

Viêm nói.

Phất phất tay, trong lúc xoay người quay lại thông đạo trong núi đã dùng để đến đây, cước bộ hẳn dừng lại một chút, hướng về phía Bạch Sơn cười nói: *"Xem ra lại khiến Bạch Sơn học trưởng phải thất vọng rồi, thứ mà ta cần cũng đã kiếm được rồi."*

Nói xong, hẳn không hề dừng lại, cùng Huân Nhi xoay người tiến vào trong thông đạo tối đen

"Hừ." Nhìn thấy thần sắc tùm tùm cười của Tiêu Viêm, Bạch Sơn hứ lạnh một tiếng, khuôn mặt âm trầm theo sau. Sau đó, hai người bọn Hồ Gia và Ngô Hạo cũng theo sát hai bên.

Sau khi năm người rời khỏi, những năng lượng tráo đang trong tình trạng xoay vòng trong căn phòng kích cỡ vĩ đại bắt đầu nhỏ lại. Chốc lát sau, năng lượng tráo biến thành một điểm nhỏ, rồi một tiếng răng rắc nhỏ vang lên, hoàn toàn biến mất. Lúc này, cả căn phòng vĩ đại trở nên trống rỗng. Ai cũng không thể nghĩ đến nơi này lúc trước đã từng tràn ngập vô số bảo bối đủ để gây nên một trận oanh động ở ngoại giới.

"Dát chi."

Cổ lão đại môn bị đóng chặt đột nhiên nhẹ nhàng bị mở ra. Ánh nắng ấm áp nghiêng nghiêng tràn qua khe cửa. Trong thông đạo tối tăm chợt hiện lên một vệt quang ngân thật dài, rồi kéo theo từng vệt làm sáng bừng thông đạo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đại môn đã mở, năm người bọn Tiêu Viêm lục tục bước ra. Đứng tại bậc thang, nhìn sơn cốc bao phủ một màu xanh ngắt, lòng không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi. Không khí bên trong Tàng Thư Các thật có chút quá mức trầm trọng.

"Địa bàn của Thư Các các bậc ngàn thế này, căn phòng cực lớn mà chúng ta đã tiến nhập e rằng chỉ là một góc nhỏ thôi. Nơi này quả thật chỗ nào cũng tràn ngập thần bí." Ra khỏi đại môn, khóe mắt Tiêu Viêm không một dấu vết đảo qua người hai gã áo bào tro trông như hai lão tăng đang ngồi nhập định ở hai bên, tự lẩm bẫm trong lòng.

Nghe được tiếng mở cửa, một gã áo bào tro đột nhiên nhúc nhích tay áo

bào. Đám người Tiêu Viêm bất chợt cảm giác được một cỗ năng lượng bàng bạc, vô hình quét ngang người họ. Cỗ năng lượng mạnh mẽ làm trong lòng họ dâng lên một nỗi hoảng sợ.

Năng lượng vô hình tựa hồ chỉ có tác dụng quét qua người cả bọn, do đó chỉ kéo dài chưa đến mười giây, rồi lại như thủy triều thoái lui cho đến khi hoàn toàn tiêu thất.

"Đã hết giờ rồi, đi cả đi, nhớ, việc xảy ra tại đây hôm nay, bao gồm cả tin tức bên trong Tàng Thư Các, các người không được tiết lộ nữa lời cho kẻ khác." Âm thanh khàn khàn có vẻ già nua chậm rãi vang lên tại khu vực cửa chính.

Nghe vậy, cả bọn Tiêu Viêm vội vàng cúi đầu.

"Ha ha, đều ra hết rồi sao?" Nhìn năm người vừa bước ra, Hồ Kiên lúc trước đứng như tòa lâu các chợt cười nói: *"Chắc không tay không mà về chứ?"*

Năm người bọn Tiêu Viêm đều gật đầu

"Vậy là tốt, không cần biết vật trong tay có hợp ý hay không, ít nhất cũng coi như có thu hoạch." Thấy thế, Hồ Kiên cười cười, hơi khom người trước hai gã áo bào tro trông như hai lão tặc đang đứng hai bên cửa, nói: *"Mấy tiểu gia hỏa này cũng đã ra hết rồi, vậy ta cũng không làm phiền hai vị tiếp tục khổ tu. Cáo từ."*

Hai gã áo bào tro vẫn không có phản ứng trước những lời nói của Hồ Kiên, mà Hồ Kiên cũng không để ý, quay sang đám người Tiêu Viêm phát phát tay nói: *"Theo ta đi thôi."*

Nghe được tiếng của Hồ Kiên, năm người Tiêu Viêm cũng khom người hành lễ với hai vị áo bào tro đang ngồi xếp bằng như cọc gỗ không thể di động, từ từ lui xuống phía bậc thang, xoay người đi về phía Hồ Kiên.

Ánh mắt Hồ Kiên quét qua năm người, sau khi nhận thấy họ đều không có thương tổn gì liền lần nữa ôm quyền hướng về hai vị áo bào tro. Xoay người hướng về chỗ khung cửa ẩn hình bị đang vô hình đại thủ vạch ra mà đi.

"Theo sát ta, không được chạm đến những nếp gấp không gian đó, bằng không ta cũng không cứu được các ngươi." Lúc chuẩn bị xuyên qua khung cửa ẩn hình, Hồ Kiên nghiêng đầu nhắc nhở một tiếng. Sau đó, nửa người trên duy trì bất động, cước bộ dang ra, một bước từ bên trong cánh cửa bước ra ngoài. Phía sau đám người Tiêu Viêm cũng cẩn thận đi theo, không dám có dị động gì.

An toàn xuyên qua cánh cửa ẩn hình đó. Một cỗ năng lượng ba động chậm rãi dựng lên, Tiêu Viêm quay đầu nhìn lại, thấy khung cửa ẩn hình đang nứt ra đã bắt đầu chậm rãi biến mất. Một lát sau, một bức tường nếp gấp không gian lại lần nữa xuất hiện, đang Tầng Thư Các phía sau bao phủ vào trong.

Ánh mắt bỏ qua những nếp gấp không gian khó phát hiện đó, hướng về phía đại môn Tầng Thư Các, khuôn mặt Tiêu viêm đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy trước đó hai đạo hôi sắc (màu tro) nhân ảnh vốn đang ngồi đã đột nhiên tiêu thất. Loại hình tích như u linh này làm Tiêu Viêm trong lòng tràn ngập hàn khí, mấy lão giả áo bào tro thủ hộ Tầng Thư Các đến tột cùng là loại người gì đây?

"Già Nam Học Viện này có thể tại Hắc Giác Vực nguy hiểm trùng trùng này mà đứng vững sống bao nhiêu năm nay quả nhiên là ẩn giấu thật sâu a." Lắc lắc đầu, trong lòng sợ hãi, Tiêu Viêm bước nhanh, đuổi kịp đám người Hồ Kiên phía trước. Sau đó lại chui vào cái sơn động lúc trước dùng để đến đây.

Lúc đám người Tiêu Viêm biến mất, tiểu sơn cốc không biết ở địa phương nào này lại lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó. Đợi thêm một năm, cho đến khi cuộc thi tuyển vào Nội Viện khác kết thúc mới lần nữa được mở ra.

-----oOo-----

Chương 428: Tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

bên trong thư phòng rộng rãi, Hồ Kiên nhìn bức tường thư phòng chậm chậm khép lại, sau đó mới xoay người về phía năm người bọn Tiêu Viêm

đang đứng trong phòng, cười nói: *"Được rồi, phần thưởng của các người cũng coi như đã đạt tới tay. Kế tiếp hãy nghỉ ngơi hai ngày đi. Hai ngày sau cũng là lúc các người phải vào nội viện. Đến lúc đó, các người sẽ ngậm đắng thỏa thích."*

Nhìn bộ dáng tùm tùm cười của Hồ Kiên, mấy người Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu.

"Đúng rồi, lại nhắc nhở các người một lần, lúc người mới vừa vào nội viện, muốn không bị đám học viên cũ hiếp đáp trừ phi quyền đầu của người cứng hơn họ. Đương nhiên, những học sinh có thể tiến nhập nội viện cơ bản đều là những thành phần ưu tú của ngoại viện. Thiên phú tu luyện của họ không tệ, lại thêm phương thức tu luyện đặc thù của nội viện, người mới các người muốn bắt kịp tiến độ của họ e rằng sẽ có chút khó khăn." Ánh mắt Hồ Kiên quét qua năm người nói: *"Do đó, xin khuyên các người, tận lực vượt qua mọi trở ngại, hợp tác với nhau, nếu không, hậu quả chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào."*

"Chẳng lẽ còn có thể bị những tên đó phé tay phé chân rồi thủ tiêu sao?" Hồ Gia đảo cặp mắt trắng dã, những kẻ khác cũng không phủ nhận. Có thể trở thành năm người đứng đầu của cuộc thi tuyển, ai mà không có một thân bản lĩnh?

"Không đến mức như thế, nơi này của chúng ta là học viện, không phải chiến trường. Nhưng cái cảm giác bị người ta dùng thực lực chà đạp chắc sẽ không dễ chịu lắm đâu nhỉ? Mấy tên các người, kẻ nào không phải tràn ngập ngạo khí hả?" Hồ Kiên lắc lắc đầu cười nói.

"Được rồi, nếu không có gì thì về trước đi. Hai ngày sau tập trung ở đây để báo danh. Lúc đó sẽ đưa các người vào nội viện." Lúc thấy miệng Hồ Gia bĩu môi như muốn nói gì đó, hấn nghiêm nét mặt, hướng về phía mấy người bọn Tiêu Viêm phát phát tay nói.

"Đa tạ Viện Phó nhắc nhở, bọn ta sẽ chú ý." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khom mình hành lễ với Hồ Kiên. Xoay lại cùng Huân Nhi lui ra ngoài. Ba người theo sau cũng từ từ rời khỏi.

"Những tiểu tử này thật chưa đâm đầu vào tường thì chưa biết đau mà. Đợi các người tiến nhập Nội Viện sẽ biết được nơi đó sinh tồn rất gian nan. Nơi đó chưa bao giờ thiếu hụt thiên tài." Nhìn mấy người vừa lui ra

ngoài, ngồi xuống ghế, ngón tay chậm rãi gõ lên mặt bàn, bắt đầu nói.

Sau khi tiến nhập Tàng Thư Các lấy được vật cần thiết, trong hai ngày tiếp theo, Tiêu Viêm tiến vào mảnh đất rộng ở hậu sơn của học viện, cố gắng tìm một chỗ hẻo lánh để tu luyện. bắt đầu nghiên cứu hai loại đấu kỹ trong tay.

Mặc dù Tiêu Viêm không để ý lắm đến lời nói của Hồ Kiên nhưng trong lòng lại có một dự cảm làm hắn mơ hồ xúc động thấy cần phải để cao thực lực bản thân mình lên. Nếu hắn chỉ có một mình, việc này cũng không sao. Nhưng hiện tại Huân Nhi lại muốn theo hắn tiến nhập Nội Viện, thân là một nam nhân, tự nhiên cũng phải bảo vệ nàng để nàng không phải chịu một chút ủy khuất nào. Lời Hồ Kiên nói cũng có chút đạo lý, có thể lọt vào nhóm 50 người đứng đầu Già Nam Học Viện hàng năm, có ai không phải là nhân vật thiên tài đến từ các nơi trên đại lục? Nếu nói không có bất cứ hậu chước nào, e rằng Tiêu Viêm cũng không dám chỉ dựa vào lực lượng bản thân mà tạo ra sóng gió tại cái Nội Viện chưa biết chi tiết ra sao ấy.

Cho nên, Tiêu Viêm hiện tại muốn nhanh chóng đề thăng thực lực. Mà trong một thời gian ngắn này khó có thể tiến bộ về mặt tu vi đấu khí. Bởi vậy, hắn hiện chỉ có thể ký thác vào hai loại đấu kỹ vừa tới tay.

"Tam Thiên Lô Động."

"Sư Hồ Toái Kim Ngâm."

Một là Địa giai cấp thấp, một là Huyền giai cao cấp. Một là thân pháp né tránh, một là công kích sóng âm. Một né tránh, một công kích. Nếu Tiêu Viêm có thể đem cả hai loại đấu kỹ này đều tập xong, thực lực sẽ bạo tăng trong thời gian ngắn. Nhưng mà, trong thời gian hai ngày, muốn đem cả hai thứ đều học hết, cho dù có được sự giúp đỡ của Dược Lão, đó cũng là một việc không có khả năng. Do đó, sau khi trải qua một phen đắn đo, Tiêu Viêm đem ánh mắt hướng về *"Sư Hồ Toái Kim Ngâm"*. Quyển Huyền giai cao cấp đấu kỹ này so với *"Tam Thiên Lô Động"* mà nói thì rõ ràng trình độ tu luyện cũng đơn giản hơn rất nhiều. Hơn nữa lại thêm tính chuyên biệt, sau này khi cũng kẻ khác đối chiến cũng đủ để đạt được hiệu quả bất ngờ.

Đương nhiên, tu luyện *"đơn giản hơn nhiều"* ở đây trên cơ sở là so với *"Tam Thiên Lô Động"*. Dù nói thế nào thì *"Sư Hồ Toái Kim Ngâm"* cũng

thuộc đẳng cấp Huyền giai cao cấp. Loại đấu kỹ ở cấp độ này, học viên bình thường nếu có thể đạt được một loại thôi liên có thể trở hết tài năng trong đám bạn cùng trang lứa. Do đó, độ khó khi tu luyện nó thực sự là cực kỳ gian nan. Đặc biệt đối với người lần đầu tiếp xúc với Sóng Âm đấu kỹ như Tiêu Viêm mà nói, khi bắt đầu tu luyện, độ khó càng tăng gấp bội.

Nơi này là vách núi với một thác nước nhỏ được một mảng rừng rậm xanh um bao quanh. Thác nước trông như một dãy ngân hà từ đỉnh vách núi đổ xuống, mang theo tiếng bùng nổ âm âm. Sau đó nện trên mặt sơn nham, làm hơi nước bốc lên đầy trời.

Tại một góc sơn nham phía dưới thác nước, một gã thanh niên vận hắc bào, mặt đỏ lỏm, mở to miệng phát ra tiếng rống nho nhỏ. Tiếng rống của hắn có chút quái dị, vừa giống tiếng hổ gầm lại giống tiếng sư ngâm. Tiếng hống trong tiểu sơn vang vọng không dứt, sau đó giao với âm thanh thác nước đổ xuống, tạo thành từng đợt sóng khuếch tán thành vòng trên mặt hồ.

"Hống... khu" lại vận sức đỏ mặt mà hống ra một đạo âm thanh, Tiêu Viêm cuối cùng nhin không được ho khan kịch liệt, dùng sức nuốt một ngụm nước miếng nóng rát.

cười khổ nói: "*Cái loại sóng âm đấu kỹ chết tiệt này thực khó tu luyện vậy sao?*" cả buổi trưa của ta, cô hống cũng gần câm rồi, vậy mà chỉ phát ra loại âm điệu không chút sức sống này. Cái này mà cũng có thể công kích sao?"

Nghe âm thanh của Tiêu Viêm lúc này so với hai ngày trước quả đã khàn đi rất nhiều. Xem ra vì tu luyện cái gọi là "*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*" này, hắn cũng chịu khổ không ít.

"Trong thời gian một ngày mà có thể miễn cưỡng bắt chước được tiếng hồ gầm sư ngâm, xem như đã không tồi rồi, chỉ cần chuyên cần tăng gia tập luyện, sớm muộn cũng có thể khống chế tốt lực độ của tiếng hống để không khiến yết hầu của mình bị thương." *Tiếng cười tùm tùm của Dược Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm*

"Ta thực muốn mô phỏng cả ngày lẫn đêm, nhưng lão sư không phải từng nói qua, tu luyện loại thanh ba đấu kỹ này, mỗi ngày đều hạn chế nghiêm khắc về thời gian sao? Cứ cho là ba tiếng đồng hồ đi, một khi vượt qua

giới hạn thời gian sẽ khiến cổ họng sản sinh ra gánh nặng cực đại, chỉ cần một chút vô ý, làm không tốt sẽ biến thành kẻ câm luôn." *Tay Tiêu Viêm bốp bốp lấy cổ họng đã bắt đầu cảm thấy đau, bắt đắ dĩ nói.*

"Điều đó đối với người thường mà nói, đích thật là vậy, nhưng có ta ở đây, ngươi còn lo sợ vấn đề nhỏ ấy sao?" *Dược Lão cười đắc ý.*

"Lão sư có biện pháp?" *nghe thấy thế, Tiêu Viêm chột ngẩn ra rồi vội vàng nói.*

"Những vật liệu bảo ngươi chuẩn bị đem qua đã đầy đủ hết chưa?"

"Đủ rồi, độ phong phú của dược liệu khổ trong cái thành này thế mà vượt xa cả Gia Mã Đế Quốc. Những thứ mà người cần, con đều nhờ Huân Nhi chuẩn bị xong hết rồi." *Tiêu Viêm gật gật đầu nói.*

"Đem tất cả dược liệu ra đi, sau đó tự mình động thủ luyện chế thứ này đi. Dược phương ta đã truyền vào não ngươi rồi." *Theo âm thanh dược lão lưu lại, não bộ Tiêu Viêm nhất thời trương mạnh, cảm giác được một đồng thứ đang cường hành nhét vào.*

"Băng Linh Hộ Hô Dịch, một loại dược phẩm phụ trợ, có thể hoãn lại các loại đau đớn, nóng rát, cũng có thể bảo vệ cổ họng tránh khỏi năng lượng nóng cháy đột nhiên xâm thực. Tài liệu luyện chế: Băng Linh Thảo, Tam Hoa Thảo, Thủy Hệ Ma Hạch."

"Đây là đồ chơi do trước đây không có việc gì làm nên nghiên cứu ra, có thể bảo hộ cổ họng ngươi. Sau khi phục dụng, ngươi sẽ không cần quan tâm đến cái giới hạn thời gian khi tu luyện thanh ba đấu kỹ nữa. Chỉ cần tinh thần người có thể trụ được, tùy ngươi muốn rống bao lâu cũng không biến thành câm điếc đâu."

Dược Lão cười nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm nhất thời hưng phấn, gật gật đầu. Người thường tu luyện thanh ba đấu kỹ, một ngày chỉ có thể tu luyện ba tiếng đồng hồ, sau khi hấn phục dụng loại "Băng Linh Hộ Hô Dịch" này liền có thể tu luyện vài ngày không dừng. Cái gọi là "cần cù bù thông minh, Tiêu Viêm vốn không tin. Nhưng hai ngày tu luyện này, hấn lại mò không ra cánh cửa đến "Su Hồ Toái Kim Ngâm". Lại nói Tiêu Viêm không thông

minh sao?

Cái gọi là "*Băng Linh Hộ Hâu Dịch*" trên cơ bản không được tính là một loại đan dược, tuy nhiên lúc luyện chế cần phải hết sức chú ý. Mà đối với loại linh hồn cảm giác dị thường cường đại của Tiêu Viêm mà nói, một khi luyện chế, cơ bản là cực kỳ thuận tay. Bởi vậy ngay sau khi lấy tất cả dược liệu dùng để luyện chế ra, hắn liền bắt tay vào luyện chế. Gần nửa giờ sau, toàn bộ số dược liệu trước mặt cũng đã biến thành chất lỏng được đựng trong hai bình ngọc nhỏ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Ân, cũng không tệ lắm, năng lực khống hỏa tiến bộ rất nhanh. Xem ra linh hồn lực xuất sắc là một ưu đãi không nhỏ a.*" Nhìn bình ngọc nhỏ trong tay Tiêu Viêm, Dược Lão gật gật đầu, có chút than sợ. Mặc dù cái gọi là "*Băng Linh Hộ Hâu Dịch*" luyện chế ra không hề khó khăn, nhưng đối với Tiêu Viêm lần đầu luyện chế, vốn chỉ có thể đảm bảo 70% xác suất thành công mà nói, đây đích thực có thể tính là một thành tích xuất sắc.

"*Cứ cách mỗi giờ nuốt một ngụm, sau đó có thể không cần e ngại mà tu luyện*" Sư Hồ Toái Kim Ngâm rồi. Trong đoạn thời gian cuối cùng này, nếu như vận khí người tốt cũng có thể sơ bộ nắm giữ được nó." Dược Lão cười tủm tủm nói: "*Còn về "Tam Thiên Lô Động" sao, tạm thời người đừng có chú ý với nó, thứ nhất là thời gian không đủ, thứ nhì là tu luyện Địa giai đấu kỹ không đơn giản như trong tưởng tượng của người. Cho nên chỉ có thể chờ sau khi người tiến nhập Nội Viện ta mới tìm cơ hội thiết trí trình tự tu luyện cho người.*"

"*Ân*"

Tiêu Viêm gật gật, đem một bình ngọc nhỏ cất kỹ, sau đó, đem ngọc bình còn lại trút vào miệng một ngụm. Băng Linh Hộ Hâu Dịch vừa vào miệng liền tan ra thành một cỗ lạnh lẽo. Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng chất lỏng lạnh lẽo này che phủ cả cổ họng. Mà sự nóng rát, đau đớn lúc trước vào lúc này cũng nhanh chóng biến mất.

"*Hắc hắc! Quả nhiên là đồ tốt, tranh thủ khoảng thời gian sau cùng này đem đấu kỹ "Sư Hồ Toái Kim Ngâm" này sơ bộ học thành đi.*"

Cảm giác được sự đau rát kia đang biến mất, Tiêu Viêm vì hiệu quả cấp kỳ của thứ này mà kinh ngạc, nhếch miệng cười, hít một hơi thật dài, cảm

giác bầu không khí có chút ẩm ướt. Một lát sau, tiếng hồng cổ quái kia lại một lần nữa từ miệng Tiêu Viêm bạo hồng mà ra. Sau đó hóa thành một vòng gợn sóng vô hình, lấy Tiêu Viêm làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Mặt hồ nổi lên từng đợt gợn sóng.

Dưới thác nước, tiếng hô cổ quái được bao bọc bên trong tiếng nổ âm âm do thác nước rơi xuống càng làm cho nó có thêm một cỗ uy áp sắc bén.

-----oOo-----

Chương 429: Hồ gầm chấn Sơn Lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trông về phía biển rừng mênh mông vô tận. Gió nhẹ thổi qua những nhánh cây rung rinh lay động tạo thành từng đợt từng đợt triều dâng màu xanh biếc lan tới tận cuối chân trời. Bên trong khu rừng rậm, ngẫu nhiên lại có một thác nước như dải ngân hà điểm tuyết. Ở nơi đó vang lên những âm thanh âm âm và cả hơi nước đầy trời. Dòng nước chảy rơi thẳng xuống phía dưới khiến hơi nước tràn ngập trên mặt hồ, trông tựa như một tiên cảnh đầy mông lung.

Trên một tảng đá lớn bên cạnh hồ, một hắc bào thanh niên ngồi xếp bằng ở đó. Hắn hai tay kết ấn tu luyện, mà không gian quanh thân thể của hắn đang nhẹ dao động. Một đám năng lượng nhàn nhạt thân nhiên xuất ra, sau đó chảy vào thể nội của thanh niên cuộn cuộn không dứt.

Hồ nước trong veo thấy cả đáy, tiếng thác nước gầm vang rồi cả màn hơi nước tràn ngập khắp nơi. Tất cả tạo thành một ý cảnh vô cùng đặc biệt. Dưới hoàn cảnh như vậy, năng lượng tràn ra từ bên trong không gian xung quanh thân thể thanh niên mặc hắc bào nọ càng ngày càng đậm, mà đối với loại năng lượng đó, thanh niên này lại không cự tuyệt, thân thể hắn giò như một cái hắc động đang bất mãn. Năng lượng đến bao nhiêu là thôn phệ, rồi luyện hóa hết bấy nhiêu.

Tu luyện tiếp tục kéo dài thêm một giờ, năng lượng quanh thân Tiêu Viêm mới từ từ nhạt bớt. Sau khi lông mi run run vài cái, từ từ giãn ra, con ngươi đen nhánh như ánh sao lướt nhanh qua rồi chợt cấp tốc phi thân, biến mất

"Nơi này dùng để tu luyện thực không tệ, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, đầu khí trong cơ thể đã tinh tiến lên khá nhiều. Theo như tốc độ này, chỉ cần hai tháng nữa là e rằng ta đã có thể tấn thăng Thất cấp Đại đấu sư rồi."

Thuấn kết tu luyện trên tay lại, Tiêu Viêm cảm thụ đầu khí mình đang sôi trào trong cơ thể nên có chút kinh ngạc mà thấp giọng nói.

"Nhưng đáng tiếc, khổ luyện hai ngày rồi, cho dù có Băng Linh Hộ Hồn Dịch trợ giúp cũng không thể lĩnh ngộ được bí quyết của "Sư Hồ Toái Kim Ngâm", chỉ miễn cưỡng phát ra một chút sóng âm nhưng lực công kích quá yếu, cơ bản không thể dùng khi đối địch."

Chậm rãi đứng dậy trên tảng đá lớn bên cạnh mặt hồ tĩnh lặng, Tiêu Viêm thở dài cười nói.

Thở nhẹ một hơi, Tiêu Viêm lắc đầu để đem nỗi bất lực trong lòng bỏ đi, tầm mắt dừng lại trên mặt hồ tĩnh lặng không một gợn sóng. Hồi lâu sau, đôi mắt hần từ từ nhắm lại, đầu hơi ngược lên đem linh hồn cảm giác lực phá thể mà ra, vô thanh vô tức lan tràn, sau đó bao vây toàn bộ mặt hồ.

Dưới sự bao bọc của linh hồn cảm giác lực, khí tức thanh tịnh được tiêu sơn cốc mang theo, trong nháy mắt tăng lên mấy mươi lần. Mà dưới tầm ảnh hưởng của khí tức yên lặng này, Tiêu Viêm vốn trong lòng có chút nỗi sóng cũng từ từ khôi phục sự an tĩnh.

Hắc bào thanh niên khoanh tay đứng trên tảng cứ thạch. Thân thể thẳng tắp như một cây trường thương phóng thích hàn khí sắc bán, khí thể bức nhân.

Không biết đứng yên như thế bao lâu. Tiếng ầm ầm do thác nước đổ xuống, dần dần nhỏ đi trong tai Tiêu Viêm. Vào lúc này, toàn bộ thế giới qua tai hần tựa hồ như lâm vào cảnh im lặng một cách quỷ dị mà ngắn ngủi. Hần hiện tại tựa như mượn khí tức yên tĩnh của mặt hồ, trong sự bất tri bất giác đó mà tiến nhập vào một trạng thái huyền diệu.

Bên trong trạng thái yên tĩnh của vạn vật, trong đầu Tiêu Viêm lúc này lại không thể tự chủ mà bay lướt qua từng tiếng từng tiếng rống quái dị. Những tiếng rống này là do Tiêu Viêm trong hai ngày nay khổ luyện "Sư Hồ Toái Kim Ngâm" mà phát ra. Lúc bình thường, hắn không hề phát hiện tiếng rống của mình có chút quái dị nhưng bây giờ, khi nhớ lại thì hần tựa

như một loại máy móc cực kỳ tinh vi, đem tiết tấu của những tiếng rống kia phân tích tới mức cực kỳ chi tiết.

Vô số những tiếng hồng đồng thời vang lên. Những chỗ không đúng trong từng đạo sóng âm quái dị đều bị phân tích ra, sau đó loại bỏ. Tiếng hồng vốn hỗn loạn, bắt đầu có xu thế hòa hợp lại, mà số lượng cũng bắt đầu từ vô số đạo mà giảm mạnh. Không, không thể nói là giảm mạnh mà là bởi vì được đồng bộ theo một tiết tấu mà bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Trong não hải, tiếng hồng hỗn loạn dưới quán tính của Tiêu Viêm bị phân tách và loại bỏ càng ngày càng ít, càng ngày hiếm hoi. Trong loại trạng thái kỳ dị này, Tiêu Viêm không có khái niệm thời gian. Điều hắn có thể làm dưới trạng thái mơ hồ này, giống như bản năng, đem phân tích toàn bộ ba động của những tiếng hồng đó cho đến khi hoàn mỹ.

Quá trình phân tích đó không biết đã kéo dài bao lâu, nhưng rồi Tiêu Viêm cũng dần dần thoát khỏi trạng thái này. Bởi vì sau khi vô số đạo tiếng hồng đó hoàn toàn nhất trí dung hợp thành một đạo thanh ba tiết tấu, lại không có tiền bộ gì thêm. Đương nhiên Tiêu Viêm cũng biết được, với đạo tiếng hồng này cũng xem như đã bước đầu nắm bắt được "*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*". Song hắn cảm giác trong tiếng hồng vẫn còn thiếu một thứ gì đó.

Thiếu cái gì đây? Ý niệm trong đầu vận chuyển như thiểm điện, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm được thứ cần tìm.

"*Hồng!*"

Khô nào mà suy tư không biết trong bao lâu, nhưng ngay khi Tiêu Viêm dự cảm trạng thái huyền dị kia chỉ trong chốc lát nữa sẽ tiêu tán thì đột nhiên trong sơn mạch bỗng vang lên một tiếng hồ gầm kinh thiên có thể chấn nhiếp vạn vật. Tiếng hồ gầm lan tràn ra toàn rừng rậm, cuối cùng từ từ lan đến chỗ hồ nước. uy áp ẩn chứa bên trong tiếng hồ gầm làm một ít dã thú xung quanh hồ nước triệt để tê liệt.

Tiếng hồ gầm không bị loại trạng thái kia của Tiêu Viêm ngăn cách. Do đó, tiếng ngâm ẩn chứa hồ uy kia lập tức truyền vào tai Tiêu Viêm.

Tiếng hồ gầm truyền đến tai,

Tiêu Viêm vừa trải qua việc dung hợp vô số đạo thành một đạo tiếng hồng

chợt chấn động hẳn lên. Trong thời khắc này, Tiêu Viêm sáng tỏ, trong tiếng gầm của mình thì ra đã thiếu sót một loại hồ uy chân chính. So với tiếng hồ gầm chân chính, tiếng gầm của mình chỉ giống về hình thức.

Trong lúc này đầu óc hẳn vô cùng tỉnh táo, tiếng hồ gầm trước đó tiến vào tai Tiêu Viêm lại hợp thành một đạo sóng gọn màu bạc, quanh quanh co co, cực kỳ uốn khúc rất thực chất. Lũ sóng gọn này dưới sự khống chế của Tiêu Viêm cùng với đạo tiếng hồng hoàn mỹ nhất, do trước đó hẳn đã phân tích ra, bắt đầu dung hợp

Hai đạo sóng âm giao thoa lẫn nhau, cuối cùng, vì không có tính mâu thuẫn quá lớn, đã dung hợp thành công.

Trong khoảnh khắc hai đạo sóng âm đột nhiên cùng tan ra, trạng thái huyền ảo của Tiêu Viêm rốt cục cũng ầm ầm vỡ tan. Đôi mắt đột nhiên bừng mở, tinh mang bùng nổ trong ánh mắt. Hít một hơi thật sâu, đầu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, một luồng long khí được kế thừa từ Âm Dương Huyền Long Đan cấp tốc dâng lên, sau đó hướng thẳng đến yết hầu.

"Rống!"

Miệng phồng lên khiến khuôn mặt Tiêu Viêm có chút đỏ bừng, đôi tay đột nhiên kết ấn, mồm chợt hé ra. Nhất thời, một loại sóng âm Hồ gầm giống như lôi đình cự hưởng từ trong trong miệng hẳn bạo hồng.

Sóng âm vô hình vừa rời khỏi miệng thì mảng không gian trước mặt Tiêu Viêm nổi lên một trận ba động kịch liệt. Tức thì, sóng âm như thiểm điện khuếch trương ra. Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang rất lớn, mặt hồ đang tĩnh lặng chợt như bị quăng một quả tạ đạn. Cột sóng cực lớn cao đến bảy tám trượng bị vụ nổ dựng lên, sau đó ầm ầm rút xuống. Bọt nước như sương mù, đem toàn bộ tiểu sơn cốc bao phủ bằng một mảng hơi nước mênh mêng.

Tiếng Hồ gầm dày đặc như tiếng sấm giận dữ bộc phát, lấy Tiêu Viêm làm trung tâm, cuồn cuộn thổi quét ra, và ngay cả âm thanh cực lớn do thác nước đổ xuống cũng bị tiếng Hồ gầm che lấp đi. Tới cả phương viên một dặm xung quanh đó cũng mơ hồ nghe thấy. Và những nơi sóng âm đi qua, bách thú phủ phục, thậm chí ngay cả một ít ma thú thực lực cường hoành cũng vì tiếng hồ gầm có pha tạp Long khí này mà linh hồn run rẩy dữ dội.

Một số đê giai ma thú thực lực yếu, cự lí cách mặt hồ không xa còn bị bị tiếng rống tựa như nộ lôi này chấn chết tươi!

Một hồng này của Tiêu Viêm không ngờ lại đáng sợ như vậy!

Ít lâu sau, tiếng Hồ gầm chậm chậm nhạt đi, sương mù bao quanh tiêu sơn cốc cũng dần tiêu tán. Trên tảng cự thạch, khuôn mặt của người thanh niên mặc hắc bào vừa hứng phấn lại vừa chấn động nhìn đờ đẫn hồn độn trên mặt đất chung quanh. Kịch liệt ho khan một tiếng, hắc sung sừng lâm bầm:

"Ta thành công rồi sao? Đây là uy lực của *"Sư Hồ Toái Kim Ngâm"* sao? Quả là rất mạnh!"

"Đúng là một tiểu tử được trời cao chiếu cố, nên mới có thể trong hai ngày ngắn ngủi nắm bắt được tiết tấu của tiếng hồ gầm. Nếu là người thường muốn đạt đến trình độ này, không khổ tu nửa năm chắc chắn không có khả năng đạt tới. Mặc dù ngươi là mượn lúc tiến nhập trạng thái yên tĩnh vừa rồi mới có thể đem tiếng hồ gầm dung hợp, tự mình sử dụng. Tuy nhiên, tốc độ đạt được thành tựu như vậy thực khiến người khác kinh thán không thôi."

Âm thanh Dục Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm. Xem ra đến ông cũng không thể không cảm thấy kinh ngạc khi vừa mới trải qua một màn kỳ dị của tên hậu bối này.

Nghe vậy thì Tiêu Viêm cũng chỉ cười hắc hắc. Hắn cũng không thể ngờ rằng bản thân trong lúc đánh bậy đánh bạ lại may mắn tiến nhập trạng thái như vậy.

"Nhưng ngươi cũng đừng vui quá sớm. Người hiện tại cũng sơ bộ nắm giữ được *"Sư Hồ Toái Kim Ngâm"* thôi, Uy lực thực sự của nó, miễn cưỡng chỉ có thể phát huy khoảng ba bốn phần. Muốn đạt đến đại thành, không có thời gian tôi luyện thì không thể đạt được. Mà loại tôi luyện này lại không hề có một đường tắt nào".

Dục Lão nhắc nhở nói.

"Dạ."

Tiêu Viêm gật gật đầu, xoay xoay cổ, nghe được tiếng xương cốt vang lên âm thanh va chạm thanh thúy. Thở dài một hơi, vốn hẳn không nghĩ chỉ trong hai ngày thời gian có thể đem "Su Hồ Toái Kim Ngâm" luyện đến mức đại thành. Bây giờ có thể đạt đến thành tựu này cũng đã vượt xa khỏi dự liệu của hẳn, cho nên hẳn cũng không hy vọng quá xa vời.

"Biết là tốt rồi, có người tới, ta lui về trước đây."

Dược Lão nói xong liền biến mất không chút động tĩnh nào.

Tay vỗ vào vết nước trên áo bào, Tiêu Viêm quay đầu, hướng ánh mắt về lối vào của tiểu sơn cốc. Nhánh cây nơi đó chợt động, một đạo thanh sắc thanh ảnh trông như hồ điệp, thiểm lược nhẹ nhàng mà đến. Cuối cùng bóng dáng nhỏ nhắn đó cũng dừng lại mà đứng trên một hòn đá nhỏ nhô lên mặt hồ. Tiếng cười tựa như tiếng chuông bạc vang lên trong u sơn làm cho tinh thần Tiêu Viêm được thả lỏng sau hai ngày hai đêm chưa từng được thả lỏng.

"Tiêu Viêm ca ca, đã qua hai ngày rồi. Hôm nay chúng ta sẽ tiến vào Nội Viện. Huynh chuẩn bị xong chưa?"

Thanh y thiếu nữ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, thanh nhã lên, nhìn vào người thanh niên đang đứng khoanh tay trên tảng cự thạch trông càng thêm cao vời vợi, ôn nhu cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu, khẽ cười, thủ chương vỗ vỗ vào Huyền Trọng Thước to lớn sau lưng, chân điềm vào mặt đá, thân thể hóa thành hắc ảnh thiểm lược, rồi xuất hiện tại lối ra của sơn cốc, phát phát tay ra hiệu cho Huân Nhi rồi chậm chậm rời khỏi tiểu sơn cốc.

"Nội Viện ư? Thật rất kỳ vọng nó sẽ không khiến ta phải thất vọng."

Bóng người dần biến mất trong rừng rậm, lưu lại âm thanh nhàn nhạt, chậm rãi bồi hồi.

-----oOo-----

Chương 430: Vị trí nội viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi hai người Tiêu Viêm và Huân Nhi đến trước thư phòng của phó viện trưởng Hồ Kiên, chỉ thấy trên khu đất trống phía trước cửa sớm đã đứng đầy không ít người, những người này phân tán vào những nhóm lớn nhỏ, thấp giọng cười nói với nhau, mà trong số những nhóm này, lại đều tự lấy Bạch Sơn, Ngô Hạo, Hồ Gia vây thành ba cái vòng tròn lớn nhất.

Tiêu Viêm cùng Huân Nhi xuất hiện, làm cho sự náo nhiệt trên khu đất trống thoáng im lặng một chút, ngoại trừ một số ít người, phần lớn ánh mắt nhìn về phía hai người đều là tràn ngập kính sợ, tại cuộc thi tuyển mấy ngày trước đây, Tiêu Viêm dùng chiến tích mạnh mẽ lấy một địch ba, đem tất cả âm thanh không phục toàn bộ chấn nhiếp xuống. Bởi vậy, mặc dù hẳn mới đến học viện thời gian không đầy một tháng, mà danh vọng gần như là đã vượt qua cả đám người Bạch Sơn, Ngô Hạo.

Hai người Tiêu Viêm và Huân Nhi lập tức xuyên qua đám người, đi vào khu đất trống phía trước rồi cùng Bạch Sơn ba người liếc mắt nhìn nhau một cái. Ngoại trừ Bạch Sơn ra, Hồ Gia cùng Ngô Hạo, ngược lại đều hướng về phía hắn gật gật đầu, thái độ so với trước kia rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Hiển nhiên là những lời hai ngày trước của Hồ Kiên đối với họ thực sự cũng hoàn toàn không phải là không có hiệu quả. Bởi vì khi lúc ban đầu đi vào Nội Viện, nơi tập trung rất nhiều cường giả này, nếu như không đoàn kết lại một chỗ thì chỉ sợ là sẽ ném một chút mùi vị đau khổ thực sự. Hai người họ mặc dù kêu ngạo, thế nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, những đau khổ vô vị, có thể không ăn, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Khu đất trống bên ngoài lúc này cũng đã vây đầy không ít những học viên khác. Trong lòng của tất cả đệ tử ngoại viện, có thể đi vào nội viện tu hành, điều này là một loại vinh quang làm cho người ta trông thấy mà thèm. Vô số người từ khi vừa tiến vào học viện liền lấy điều này làm phương hướng mà nỗ lực. Bởi vậy, mỗi năm vào thời điểm các đệ tử thông qua cuộc thi tuyển đi vào nội viện, đều sẽ có rất nhiều người đến tiễn đưa hoặc là vây quanh để xem.

Sau khi Tiêu Viêm hai người đứng ở đây chừng hơn mười phút, thư phòng đóng chặt rốt cuộc cũng được mở ra. Phó viện trưởng Hồ Kiên cùng vài lão giả chậm rãi đi ra, mà khi nhìn thấy bọn họ xuất hiện, toàn bộ những tiếng nói nhỏ khe khẽ trên khoảnh đất trống liền dần dần yên lặng, một lát sau, thì hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt Hồ Kiên chậm rãi đảo qua mấy chục tên học viên trên khu đất trống, sau khi thấy không có ai vắng mặt thì mới thỏa mãn gật gù đầu, tiến lên từng bước, cất cao giọng nói:

- Các vị đồng học, hôm nay làm thời điểm các người đi vào nội viện, ở chỗ này ta phải chúc mừng các người một chút vì sau một thời gian dài cố gắng rất cuộc các người đã đạt được hồi báo xứng đáng. Sau khi vào nội viện, các người có lẽ sẽ không thích ứng ngay được với phương thức tu luyện ở nơi đó. Thế nhưng có một điểm ta chắc chắn đó chính là, các người có thể ở nơi đó, kích phát tiềm lực của mình ở trình độ cao nhất. Ha ha! Cũng không phải là ta nói mạnh miệng, chỉ cần ở bên trong nội viện đợi hơn một năm thì sẽ có được biến hóa giống như thoát thai hoán cốt, trong số các người có lẽ cũng có người biết đệ tử bên trong nội viện bởi vì dù sao bọn họ ngẫu nhiên cũng sẽ có ngày từ nội viện đi ra. Các người hẳn là biết rõ đệ tử trước khi đi vào với đệ tử sau khi đi ra có chênh lệch lớn cỡ nào."

Nghe Hồ Kiên nói, giữa sân có một ít đệ tử khẽ gật đầu, hiển nhiên trong số bọn họ hẳn là có người đã từng cùng đệ tử bên trong nội viện đi ra trao đổi, mà nhiều người còn lại thần tình cũng rất trông mong và cũng vô cùng hưng phấn. Điều mà theo như lời của Hồ Kiên nói, cũng là điều mà bọn họ theo đuổi. Mục đích bọn họ đi vào nội viện, không phải là vì theo đuổi lực lượng càng mạnh sao? Bọn họ tin tưởng, mặc kệ phương thức tu luyện của nội viện có quái dị hay hà khắc tới mức nào đi chăng nữa thì bọn họ đều sẽ kiên trì tới cùng!

Có thể từ bên trong Già Nam học viện trở hết tài năng, điều này chứng minh rằng thiên phú cùng cố gắng của bọn họ. Người có thể đứng ở chỗ này, thực sự đều không phải cái loại người cho rằng lực lượng tự nhiên mà có.

- Nội viện, là hạt hạch tâm của Già Nam học viện, bởi vì tính chất bảo mật của nó, do đó đại đa số đệ tử ngoại viện kể cả đạo sư, cũng không biết phương vị chính xác của nó. Cho nên, chúng ta sẽ đem nhóm các người đưa đến một nơi nào đó.

Hồ Kiên cười cười, ngẩng đầu nhìn xa xa bầu trời. Ở nơi đó, mười bóng đen đang bay vút đến. Sau một lát, bóng đen dần dần trở nên to lớn, đó rõ ràng là mười đầu sư thú rất lớn.

Mười sư thú mang theo bóng đen thật lớn xẹt qua học viện. Cuối cùng ngừng ở phía trên đám người Tiêu Viêm, trong lúc vỗ cánh, cuồng phong bắt đầu khởi động, làm cho một số học viên phía dưới thân hình có chút lung lay đứng không vững.

- Sư Thú? Nói vậy từ nơi này đến nội viện cách một khoảng rất xa?

Nhìn sư thú trên đỉnh đầu, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một chút kinh ngạc.

Hỗ Kiên phát phát tay về phía sư thú trên bầu trời. Chợt, các bóng đen cùng hạ xuống, cuối cùng trong lúc cuồng phong quét qua, mười đầu sư thú dừng lại trên mặt đất trống cách đó không xa. Ánh mắt mọi người đảo qua, lại phát hiện ở trên lưng sư thú, tương ứng có hai người điều khiển chúng nó.

- Tốt rồi! Đã đến giờ, các vị đồng học lên đi, năm người một tổ.

Nhìn thấy sư thú đáp xuống, Hỗ Kiên vung một ngón tay, cười nói.

Nghe Hỗ Kiên nói, các học viên trên khu đất trống này nhất thời xoay người, chợt như ong vỡ tổ lướt đến khu đất trống, sau đó giống như loài bọ chét nhảy, chỉ nghe tiếng vang toa toa, những gia hỏa này khó dần nổi sự vội vàng liền leo lên phía sau lưng to lớn của sư thú. Nhưng mà đợi hai chân bọn họ vừa đặt lên lưng thì vũ mao của sư thú hơi có chút tron nhẵn, nhất thời làm cho bọn họ ăn phải đau khổ, một ít người chân đứng không vững, chân vừa trượt liền trực tiếp lăn xuống. Thân thể rơi vào trên phiến đá vang lên thành thịch, liên tiếp không ngừng mà vang lên.

- Ha ha, các tiểu tử đừng cậy mạnh, trên sư thú có trang bị tọa y, không cần vọng tưởng đứng ở trên lưng nó, đầu sư mới có năng lực đó.

Hỗ Kiên cười to một tiếng, chợt quay đầu hướng đám người Tiêu Viêm, nói:

- Top năm, năm người các người ở cùng một đội, lên đi.

- Ách?

Nghe vậy, năm người Tiêu Viêm đều ngẩn ra, hẳn không nghĩ tới Hồ Kiên lại an bài năm người bọn họ ở cùng một đội. Thoáng chần chờ một chút thì ngoại trừ Bạch Sơn còn đang nhíu mày ra, mấy người khác cũng vô tư gật đầu.

- Đi thôi.

Hướng tới Huân Nhi nói một tiếng, Tiêu Viêm thân hình chớp động, lập tức xuất hiện ở trên lưng của một đầu sư thú, hai chân vững vàng đứng sừng ở phía trên lông chim tron nhãn này, giống như thiết tháp, không một chút sụt mẻ, mà nhìn thấy thân pháp của hắn vững vàng như vậy, mấy tên học viên bên kia lúc trước từ trên sư thú ngã xuống, không khỏi hiện lên vẻ kính nể, bọn họ ném thử qua việc mạnh mẽ leo lên sư thú nên rất rõ ràng bộ lông chim chết tiệt đó khiến cho người ta khó có thể đứng thẳng tới cỡ nào.

Sau Tiêu Viêm một lúc, mấy người cũng đồng thời lướt lên. Bốn người đều không hề mượn ngoại vật gì khác mà có thể đứng thẳng tắp ở trên lưng sư thú, thực lực như vậy thật không hổ là năm vị trí đầu trong cuộc thi tuyển.

Nhìn thấy biểu hiện của năm người này, Hồ Kiên cùng với mấy vị lão giả ánh mắt nhìn chung quanh một vòng trên đất trống, khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đi lên sau sư thú, mới liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, rồi vung tay lên, Hồ Kiên cùng ba gã lão giả thân hình khẽ động, liền lóe lên chợt hiện giữa không trung, bả vai chấn động, bốn đôi cánh đầu khí hoa mỹ, bắt đầu từ sau lưng kéo dài ra, hai cánh hơi hơi chấn động, thân hình trôi nổi bất động dưới ánh mắt hâm mộ của đông đảo học viên trên mặt đất.

Có thể ngưng hóa ra đôi cánh đầu khí, tự do bay lượn, vĩnh viễn đều là giấc mộng trong lòng của rất nhiều tu luyện giả.

- Đoạn đường này, chúng ta sẽ đích thân hộ tống các ngươi.

Trên cao nhìn xuống phía dưới khu đất trống, Hồ Kiên cười cười, vung tay lên, phía dưới người điều khiển sư thú liền thổi một tiếng tiêu sắc nhọn, nhất thời, hai cánh sư thú đột nhiên chấn động, thân hình thật lớn liền lưu lại trên mặt đất cái bóng (âm ảnh), chậm rãi bay lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Tiêu Viêm, Huân Nhi, cố lên! Ở nội viện biểu hiện cho xuất sắc, là có thể có được ngày nghỉ nha.

Tại thời điểm sư thú bay lên bầu trời, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một giọng nói. Tiêu Viêm cùng Huân Nhi cúi đầu nhìn, hóa ra là Nhược Lâm đạo sư. Lúc này, ở bên cạnh nàng có Tiêu Ngọc, Tiêu Ninh, Tiêu Mị mấy người cũng đang ngẩng đầu nhìn một đám sư thú ngày càng lên cao, nhìn thấy Tiêu Viêm trông lại, bọn họ cũng liền hướng hẳn mỉm cười phát phát tay.

Theo sự chấn động của hai cánh sư thú, bóng người phía dưới càng ngày càng nhỏ, tới cuối cùng, cơ hồ giống như con kiến, mà ở trên trời cao như vậy nhìn xuống toàn bộ Già Nam học viện, dường như là có thể đem tất cả vị trí thu được vào trong mắt.

Phía trên bầu trời xanh lam, mười đầu sư thú to lớn vỗ cánh hướng phía hậu sơn kéo dài như vô chùng của học viện mà bay vút qua. Ở phía ngoài sư thú, Hồ Kiên cùng với ba lão giả, hình thành một tứ giác, vây toàn bộ đội hình sư thú vào trong đó. Đấu khí mạnh mẽ hiện lên ở bên ngoài cơ thể bọn họ, mặc cho cuồng phong hay bất kì cái gì trút giận tàn phá, cũng không làm thân hình bọn họ động đậy nửa điểm.

- Nguyên lai nội viện thật sự không ở bên trong Già Nam học viện, chẳng lẽ ở đây bên trong hậu sơn khôn cùng vô tận?

Nhìn Già Nam học viện biến mất cuối tầm mắt, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói.

- Nghe nói vị trí nội viện là một bí mật. Cho dù là một ít đệ tử từ nội viện đi ra ngoài, nếu không có sư thú chuyên dụng dẫn đường, cũng sẽ tìm không thấy phương vị nội viện.

Huân Nhi mỉm cười nói, kim quang nhàn nhạt từ trong cơ thể nàng thẩm thấu ra, trực tiếp đem cuồng phong đi qua chóng đờ hết.

- Các người biết nội viện có gì đặc biệt không?

Tiêu Viêm quay đầu lại đem ánh mắt hướng Hồ Gia ba người, dẫn đầu nói chuyện đánh vỡ không khí ngọt ngào. Nếu phó viện trưởng để cho bọn họ

cùng ở trên một đầu sư thú, như vậy nói cách khác, bọn họ cũng đã là một đội ngũ. Một khi đã như vậy, quan hệ với nhau thoáng dịu đi một chút, thế mới phải.

- Gia gia cũng không nhắc tới chuyện nội viện với ta, cho nên ta cũng không quá rõ ràng, thế nhưng dù sao mỗi lần ta thấy đệ tử từ nội viện đi ra, thực lực bọn họ đều so với trước kia mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hồ Gia liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái. Nàng đồng dạng cũng biết được ý tứ của Tiêu Viêm, nhớ tới Hồ Kiên liên tục nhắc nhở không được làm quan hệ âm ỉ cứng nhắc, mới vừa rồi mở miệng nói.

- Ta cũng không biết, ta thực ít để ý tới chuyện này.

Ngô Hạo cũng lắc lắc đầu. Hắn thân là chiến đấu cuồng nhân, nên phần lớn thời gian đều là đuổi giết mấy người của Hắc Giáp Vực xông lâm vào Già Nam học viện, nào có nhiều thời gian đâu mà để ý tới cái gì nội viện.

- Tới nơi đó rồi không phải tự nhiên sẽ biết sao.

Bạch Sơn thản nhiên nói. Hắn mặc dù biết một ít, nhưng lại cũng không nguyện ý đem mấy tin tức này cùng Tiêu Viêm chung hưởng. Hắn ước gì đối phương ăn nhiều đau khổ một chút ấy chứ.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn thật sâu Bạch Sơn hai tay đang ôm ngực một cái, nhưng không hỏi thêm cái gì nữa, chỉ là phòng bị trong lòng đối với người này, dày đặc hơn rất nhiều.

Đem ánh mắt từ trên người Bạch Sơn dời đi, Tiêu Viêm nhìn rừng rậm xanh um phía sau nhanh chóng lướt qua trong lòng thở ra một hơi thật dài:

"Nội Viện? Vẫn Lạc Tâm Viêm, thật sự ở nơi này sao?"

-----oOo-----

Chương 431: Cuộc săn hỏa năng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rừng rậm mịt mờ trải rộng với đủ loại ma thú. Cứ cách một đoạn thời gian là lại có khí tức hung hãn của ma thú tràn ngập từ bên trong cánh rừng bạo xuất rồi hướng về phía đội hình được tạo bởi những con Sư Thử trên bầu trời này mà phát ra những tiếng rống đầy giận dữ. Ngẫu nhiên còn có thể có một ít ma thú phi hành theo dấu mà đến, nhưng khi tiếp cận đội hình khoảng cách trăm mét liền bị khí thể đáng sợ từ cơ thể bốn người Hồ Kiên mạnh mẽ trào ra làm cho sợ hãi mà bỏ chạy.

Bất quá điều này cũng không phải là hoàn toàn, bên trong đại sơn mờ mịt, vô tận này; ma thú trải rộng dày đặc, tự nhiên sẽ không thiếu một ít ma thú thực lực khủng bố. Bởi vậy, sau nửa giờ phi hành bắt đầu có không ít ma thú thực lực cường hoành không để ý đến khí thể áp bách của bốn người Hồ Kiên mà mạnh mẽ đánh sâu vào đội hình. Mà lúc này, từ Hồ Kiên cho đến ba lão giả, bốn người phía sau bắt đầu biểu hiện ra thực lực làm người ta rung động không thôi. Chỉ một lần phát tay, năng lượng hùng hồn như lôi đình xẹt qua phía chân trời rồi bốn người Tiêu Viêm chỉ nghe thấy một âm thanh trầm muện và thế là bên kia đã có vài ma thú khổng lồ bị nổ tung, máu tươi bay đầy trời.

Một đường phi hành với đủ loại ma thú hung lệ xông tới nhưng vẫn tuyệt nhiên không có một đầu ma thú nào có thể xuyên qua vòng phong tỏa của bọn Hồ Kiên bốn người. Phía trên Sư Thử, đám người Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn những thân thể ma thú nổ tung, từ hơi thở của chúng mà nói, cơ hồ phần lớn ma thú đều có sức mạnh lấy một chống lại một người bên họ. Nhưng ngay cả như vậy, đám người Hồ Kiên tùy tiện giơ tay nhắc chân là hóa chúng thành huyết vụ, lực lượng như vậy thật sự là làm cho người ta thềm muôn không thôi.

"Khó trách cần phải hộ tống trên đường, không nghĩ tới ở sâu trong hậu sơn của học viện mà lại nguy hiểm đến thế. Nếu là xuyên qua rừng rậm thì lấy thực lực những học viên như chúng ta, chỉ sợ không vài người có thể còn sống mà đi qua."

Tại khoảng cách ước chừng 50m lại một lần nữa huyết vụ nổ tung, Tiêu Viêm nở nụ cười. Khi mà đội ngũ bay vút qua sơn mạch mờ mịt, băng vào linh lực xuất sắc, hẳn cảm giác được rõ ràng, bên trong sâm lâm rậm rạp phía dưới thậm chí có hơi thở ma thú cấp bậc ngũ giai Đấu Vương xuất hiện. Chỉ có điều, ma thú tới cấp bậc này là những ma thú đã có trí tuệ không kém gì nhân loại, cho nên chúng nó tự nhiên là không thể nào không nhìn ra thực lực khủng bố của đám người Hồ Kiên. Vì thế chúng sẽ

không giống như những loại ma thú chỉ có một chút thực lực mà không để ý tới tính mạng mà hướng vào đội hình Sư Thử công kích. Chúng ít nhiều cũng hiểu được thế nào là kiêng kỵ. Nói theo cách khác, cho dù là có bọn Hồ Kiên bốn gã cường giả Đấu Hoàng hộ tống, chỉ sợ đội ngũ Sư Thử bọn họ cũng không có khả năng không tổn hại mà đạt được mục đích.

Một đường phi hành, một đường huyết vụ, bọn Hồ Kiên bốn người như một loại mũi nhọn trực tiếp xuyên qua một trời ma thú, tạo ra một thông đạo. Thực lực Đấu Hoàng cường giả là mãnh mẽ như vậy đó.

Loại va chạm mãnh liệt như vậy kéo dài hơn một giờ sau, tốc độ phi hành của đội hình Sư Thử rốt cục dần chậm lại. Cảm nhận được tốc độ chậm lại, Tiêu Viêm đem ánh mắt đảo qua phía trước, liền thấy có điều nghi hoặc, dưới chân ngoại trừ có khe núi sâu không thấy đáy, địa phương khác vẫn là rừng cây vô tận, đừng nói cái gì Nội Viện, một bóng người cũng không thấy.

"Sao lại thế này?"

Đám người Huân Nhi hai mắt cùng dò xét, trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên một vẻ nghi hoặc.

"Đang hạ xuống!"

Ánh mắt sắc bén dần biến mất, mà khí thế mạnh mẽ trong cơ thể Hồ Kiên dâng lên lúc trước cũng lặng yên lùi về trong cơ thể. Hắn tửm tửm cười phát phát tay, mười đầu Sư Thử liền động cánh, chậm rãi hạ xuống khe núi phía đối diện ở dưới mà đi. Sư Thử như một bóng mờ mang theo cuồng phong yên ổn dừng trên mặt đất, đám người Tiêu Viêm quan sát trước sau, nhìn nhau ra hiệu liền lắc mình nhảy xuống Sư Thử. Thi nhau nhảy xuống đất, ánh mắt đám học viên nhìn chung quanh, khuôn mặt đầy vẻ khó hiểu.

"Đây là đâu? Chẳng lẽ Nội Viện là ở chỗ này?"

Hồ Gia rơi xuống sau, không nhìn được trước hết hướng Hồ Kiên hỏi, mà những người khác nghe được cũng đem ánh mắt toàn bộ hướng về phía Hồ Kiên, đương nhiên bọn họ cũng muốn biết được đáp án.

"Nội Viện không phải là cứ như vậy tiến vào.."

Hồ Kiên nhàn nhạt cười cười, tại ánh mắt *** mới của mọi người, chậm rãi tiến về phía trước mười bước, sau đó cước bộ dừng lại, bàn tay vung lên, một đạo năng lượng từ đó bạo xuất, cuối cùng vọt tới không gian trước mặt, chợt, một màn quỷ dị hiện lên, chỉ thấy tại thời điểm năng lượng kia bắn qua một chỗ không gian trống rỗng mang theo từng đợt nước gợn sóng, từng đợt này cấp tốc dao động, cuối cùng một cái đại môn đậm màu cao lớn chừng 7,8 trượng trống rỗng hiện lên.

Nhìn cái đại môn màu bạc kia quỷ dị xuất hiện, đám người Tiêu Viêm đều cả kinh, hiển nhiên bọn họ đều không nghĩ tới, địa phương nhìn như cực kỳ bình thường lại cất dấu điều ảo diệu như vậy.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đại môn màu bạc mang theo tiếng vang thanh thúy, từ từ mở ra, sau đại môn cũng là một sâm lâm rậm rạp. Nhìn cảnh vật trước mắt tựa hồ không có gì khác nhau mà đều là rừng rậm.

" Đi theo ta "

Phất phất tay, Hồ Kiên liền dẫn đầu bước vào bên trong đại môn. Sau đó, mấy chục học viên tò mò theo sát mà đi. Tiêu Viêm vẫn chưa đi lên mà hẩn đứng ở phía sau nhìn mấy người bên kia đi vào đại môn màu bạc, sau đó lại đem ánh mắt hướng về không gian phía ngoài đại môn quan sát. Mà mang theo sự kinh ngạc, hẩn thấy mấy người bên kia đi vào đại môn màu bạc, giống như tiến vào một không gian khác, rồi cứ như vậy tiêu thất trong hư không.

" Thật là kì dị "

Chứng kiến một màn này làm cho Tiêu Viêm lắc lắc đầu sợ hãi than, nghĩ tới Tàng Thư Các trước kia lại khiến hẩn thoáng chốc giật mình. Quả là thủ đoạn của siêu cấp cường giả, đích thực ở trình độ hiện tại, mình khó có khả năng giải thích. Trong lòng kinh thán, Tiêu Viêm lúc này mới cất bước đuổi kịp đội ngũ, sau đó xuyên qua đại môn, cũng là biến mất.

Lúc sau, mọi người kể cả mười đầu Sư Thử đều đã đi vào đại môn màu bạc, lúc này đại môn mới chậm rãi đóng lại, cuối cùng một vòng năng lượng gợn sóng khuếch tán ra, đại môn dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Bây giờ, khu vực này lại biến thành một sâm lâm cực kỳ

bình thường.

Cước bộ bước qua đại môn, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy tinh thần nhất thời hoảng hốt, hai chân liền đạp mạnh lên mặt đất, ánh mắt hướng phía trước đảo qua, ngay lập tức kinh ngạc bởi cảnh tượng trước mặt vẫn là rừng rậm cùng lúc trước giống nhau, chẳng qua lúc này, tại lối vào rừng rậm không biết khi nào đã xuất hiện hai lão giả cho đến vài tên trung niên đại hán, mặt khác tại phía sau họ còn đứng gần khoảng 20 người trẻ tuổi, Tiêu Viêm tầm mắt đảo qua trên người bọn họ, chỗ ngực đều đeo huy hiệu khắc giống như tháp trạng đồ văn.

"Haha, Hồ lão nhân, ngươi mỗi lần đều đúng giờ như vậy. Để ngươi hộ tống tân sinh quả là rất yên tâm. Năm nay tân sinh thế nào"

Lúc này một vị trong hai lão giả nhìn tới nhóm người, cười tủm tỉm hướng phía Hồ Kiên cười nói.

"Cũng không tệ lắm, So với năm trước còn tốt hơn một chút." Hồ Kiên cười cười nói:

"Không nghĩ rằng năm nay tới phiên hai lão đầu các ngươi thường trực, xem ra cũng mệt mỏi a."

"Không có biện pháp."

Hai lão giả bắt đầu dĩ lắc đầu.

"Năm người các ngươi lại đây"

Hồ Kiên xoay người nhìn nhóm đi vào phía sau rồi hướng phía năm người Tiêu Viêm vẫy vẫy tay, chỉ vào hai lão đạo:

"Đây là hai vị Nội Viện trưởng lão. Vị này chính là Tô trưởng lão, và vị này là Khánh trưởng lão. Các ngươi về sau ở bên trong viện, có việc gì thì cứ tìm họ. Ha ha! Năm tiểu tử này là năm người qua thi đấu tuyển chọn ra top 5 của năm nay. Thực lực cũng không tệ."

Câu nói sau cùng, tự nhiên là Hồ Kiên nói với Tô, Khánh nhị vị trưởng lão.

" Nga?"

Nghe vậy, vị trưởng lão ánh mắt đảo qua năm người hơi kinh ngạc, cuối cùng khẽ gật đầu: *"Như vậy, năm nay chính là có thể lấy được top 5, tiềm lực đích thực là so với lần trước tốt hơn rất nhiều."*

" Yêu, nữ hài tử xinh đẹp, xem ra mỹ nữ Nội Viện lại nhiều hơn hai người nữa rồi."

Lúc năm người Tiêu Viêm đi ra, phía sau vài tên trung niên nhất thời nhẫn tính sáng lên, huyết sáo cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Cảm miệng cho ta. Ai mà tiếp tục nhiều lời, khẩu trừ năm ngày tháp tu!"

Tô trưởng lão xoay người hét lên khiển trách, mấy người trẻ tuổi bên kia đang cọt nhả lợi mã liền ngừng lại, hiển nhiên việc khẩu trừ cái gọi là thời gian tháp tu làm cho bọn họ cực kỳ kiêng kị.

Đem đám người trẻ tuổi lăm miệng kia khiển trách, lúc này Tô trưởng lão mới quay đầu đối với Tiêu Viêm chậm rãi nói:

"Các ngươi đều là mới tới, ta hy vọng các ngươi có thể tận lực thích ứng nơi này, nói vậy, các ngươi đã đạt được ưu đãi rất lớn, nhìn xem những tên hồn đản này, năm rồi mặc dù bọn họ thông qua cuộc thi tuyển ngoại viện, nhưng là bài danh cuối cùng, mà nay vắn vắn một năm thời gian, ta dám nói thực lực của bọn họ, khi ngươi nhóm trong lúc đó tuyệt đối có thể đi vào top ten"

Nghe vậy, Tiêu Viêm nao nao, đem ánh mắt hướng mấy người trẻ tuổi bên kia, ánh mắt nhỏ ngưng, hẳn có thể cảm giác được, thanh niên đó đích xác rất mạnh, tại đám người bên kia hoàn toàn có thể thắng người của bọn họ, mà trong năm thi vừa rồi lại bài danh cuối cùng, từ điểm này có thể nhìn ra, thực lực những người này trong một năm qua đột ngột tăng mạnh như thế nào.

" Tốt lắm, cũng không nói nhảm nữa, mặc dù các ngươi đã thông qua cuộc thi tuyển, đạt được tư cách đi vào Nội Viện, nhưng mà như vậy là vẫn chưa xong"

Tô trưởng lão cười cười, bàn tay giương lên, một bó to tinh phiến màu tối đen xuất hiện trong tay, hần tùy tay nhất trích, tinh phiến bạo xuất, chợt giống như có mắt, trôi nổi trước mặt mọi người, đám người Tiêu Viêm đưa tay cầm lấy. Tinh phiến vào tay, đám người Tiêu Viêm nhất thời cảm giác được một cỗ nhiệt lượng kỳ dị từ giữa thâm thấu mà ra, ngay lúc đó bọn họ cúi xuống tinh tế đánh giá, tại phía trên tinh phiến có một cái mặt kính trong suốt, trên mặt kính ẩn một con số màu đỏ thật to: "Ngũ"!

"Đây là ý gì?"

Nhìn con số màu đỏ, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc, ánh mắt vừa nhắc lại là có chút kinh ngạc nhìn đám người trẻ tuổi ở phía sau đám trung niên, giờ này con người như phún hỏa đang nhìn tinh phiến tối đen trong tay đám người mình, trong ánh mắt thêm nhỏ dãi không chút nào che dấu.

"Bởi vì có giải thích cũng khá là phiền toái, mà về sau các ngươi sẽ tự hiểu được. Nhưng, bây giờ các ngươi chỉ cần biết là đem tinh phiến trong tay các ngươi bảo quản cho tốt, rồi chờ các ngươi đi vào Nội Viện, sẽ hiểu nó có tầm quan trọng như thế nào đối với các ngươi! Đương nhiên, các ngươi nhìn ánh mắt đám người kia có lẽ sẽ hiểu một chút."

Đến câu cuối cùng, ngón tay Tô trưởng lão chỉ đám người trẻ tuổi kia cười nói. Tiêu Viêm cùng Huân Nhi hai mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, tinh phiến trong tay nhoáng lên một cái liền tiến vào trong nạp giới.

"Kế tiếp các ngươi phải đi vào rừng rậm, sau đó tới điểm cuối của rừng rậm là thành công đến Nội Viện."

Tô trưởng lão ngón tay vẫn như cũ dừng lại ở đám người trẻ tuổi thân nhiên mà nói:

"Mà khi các ngươi xuyên qua mảnh rừng rậm này thì phải cẩn thận bọn họ. Chiếu theo quy củ của Nội Viện, ở mảnh rừng này họ có thể tùy tiện xuất thủ. Nói cách khác bọn họ có thể công kích các ngươi."

"Nhớ kỹ, cái con số mặt trên tinh phiến trong tay các ngươi, đối với bọn họ có sức dụ hoặc rất lớn, cho nên bọn họ ngoại trừ giết người ra, bọn họ có thể dùng hết mọi thủ đoạn để lấy được "Hỏa năng" trên mặt của tinh phiến trong tay các ngươi. Cái từ "Hỏa năng" này, về sau các ngươi sẽ thấy rất quen thuộc và rất đáng yêu, nhưng bây giờ các ngươi phải tránh

thoát bọn họ hoặc đánh bại họ, chỉ cần không bị họ bắt lấy, thuận lợi tới Nội Viện, như vậy các ngươi sẽ có thưởng. Càng tới sớm, phần thưởng càng phong phú."

Ngón tay Tô trưởng lão đột nhiên dờ về phía rừng rậm tối đen phía sau:

"Đối với việc cướp đoạt trong rừng rậm, Nội Viện chúng ta đem nó xưng là "Cuộc săn Hỏa Năng".

"Giờ ta tuyên bố, cuộc săn Hỏa Năng lần này chính thức bắt đầu. Các học trò, bắt đầu chạy trốn chết đi!"

-----oOo-----

Chương 432: Đội trưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khu rừng rậm rạp. Ánh mặt trời len lỏi từ khe hở lá cây chiếu xuống. Chiếu xạ thành nhiều điểm sáng lên trên đám lá khô đang phủ kín cả mặt đất. Làm cho toàn bộ khu rừng hiện lên vô vẻ mộng ảo.

Trong khu rừng tĩnh lặng, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, thanh âm từ xa đến gần, lát sau, năm đạo nhân ảnh chậm rãi xuất hiện, năm người trông có vẻ là một tiểu đội, nhưng lại không ngừng tranh cãi âm ỉ với nhau, âm thanh mắng nhiếc vang lên bén nhọn, quanh quẩn trong khu rừng

"Oạch, các vị thật là nhàn rỗi a, dĩ nhiên dưới loại tình huống này mà còn có tâm tình nhàn nhã để cãi nhau!". Một thanh âm trầm tức nhàn nhạt đột nhiên vang lên. Năm thân ảnh đang di chuyển đột nhiên cứng đờ lại, vội vã ngừng đầu, nhìn lên nhánh cây phía trên đầu họ, có năm người thanh niên đang đứng, trên ngực họ đều đeo một một loại huy chương giống nhau. Mà lúc này, năm người thanh niên mang theo vẻ mặt giễu cợt nhìn năm người phía dưới, giống như là mèo thấy chuột vậy. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Các người đến đây là để cướp cái gọi là Hỏa Năng?" trong nhóm năm người, một gã có thân hình cao lớn cười lạnh nói, hẳn có thể đứng vào danh sách 50 người trong ngoại viện của Già Nam Học Viện, tự nhiên thực

lực không kém, đối với những thanh niên đồng lứa hẳn không quá kiêng kỵ.

"*Thông minh*" trên nhánh cây, một người thanh niên có vết sẹo uôn éo trên mặt, chợt cười mỉm nói: "*Các người đã biết mục đích của chúng ta, vậy thì cũng không cần nhiều lời, giao ra Hỏa Năng, miễn cho da thịt chịu khổ, các người thấy thế nào?*"

"*Nằm mộng?*" một gã thanh niên gầy yếu nói, nhưng khi lời nói hẳn vừa dứt, một bóng người đột ngột phóng tới trước mặt hắn, bóng ảnh liền xuất hiện trước mặt hắn, một luồng kinh phong phá rách không khí đột nhiên xuất hiện, như là thiểm điện, đá một cước thật mạnh vào bụng của thanh niên gầy yếu, nhất thời, thân thể thanh niên gầy yếu bắn ra phía sau rồi nện vào thân cây, phun một ngụm máu tươi bắn ra, sau vài lần cố gắng thế như hắn vẫn không thể đứng lên!

"*Mẹ nó, lên!*" nhìn đồng bạn bị đánh, tên thanh niên có dáng người cao lớn giận dữ, gầm lên một tiếng, định động thủ, nhưng mà âm thanh của hắn vừa mới thoát ra khỏi miệng, lập tức nghe phía sau vang lên một loạt âm thanh trầm đục, vội vã nhìn lại thì đã nhìn thấy 3 vị đồng bạn đã biến thành một đồng bị thịt đang bị đá dồn vào một góc, tại bên cạnh bọn họ, ba gã thanh niên đang đứng khoanh tay, trên mặt mang đầy vẻ khinh thường.

"*Huynh đệ, ta mặc kệ người trước kia ở ngoại viện hung hăng như thế nào, nhưng khi tiến vào Nội Viện, là rồng thì người phải cuộn mình lại, là hổ thì người phải nằm xuống, những điều này là do học trưởng chúng ta trải qua vô số lần da thịt bị đau đớn mà tổng kết ra, hôm nay là ta miễn phí ban tặng cho người*" nở một nụ cười lạnh, bỗng bên tai thanh niên cao lớn đột khởi, một bóng ảnh giống như thiểm điện tiến đến, đại quyền vung lên, hung hăng nện lên khuôn mặt hắn, thanh niên kia liền ngã xuống đất, miệng phun đầy máu tươi

"*Không muốn tiếp tục bị đánh thì tự mình đem hỏa tinh tạp lấy ra*" tên có vết sẹo uôn éo trên mặt xoa xoa nắm tay, thản nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói. Năm tên tân sinh sắc mặt đều trở nên khó coi. Cẩn rắng, trong lòng thầm nghĩ hán không sợ cái thiệt trước mắt, đem cái gọi là hỏa tinh tạp lấy ra.

Tiếp nhận tạp phiến trong tay năm người. Trên khuôn mặt thanh niên hiện

lên một chút hưng phấn, hưng hăng hôn lên tạp phiến một cái. Sau đó vung tay lên phân phát bốn tấm còn lại cho bốn đồng bọn của mình. Tay hắn vừa lật. Một tạp phiến màu lam nhạt xuất hiện ở trong tay. Tinh tế nhìn kỹ. Phía trên tạp phiến màu lam dĩ nhiên xuất hiện con số 47 có màu hồng.

Một tay cầm tạp phiến đen nhánh. Một tay cầm tạp phiến màu lam nhạt. Sau đó thanh niên có vết sẹo đem chúng dí sát vào nhau. Dùng sức chà xát. Nhất thời, trên 2 tạp phiến lóa ra hào quang. Lát sau, hào quang mờ dần. Chẳng qua lúc này con số trên mặt tạp phiến màu lam đã biến thành 50. Trái lại trên tạp phiến màu đen kia cũng là từ 5 biến thành 2.

"Cái quy củ rườm rà chết tiệt! Còn phải lưu lại cho tân sinh "Hỏa Năng" trong hai ngày, thật là lãng phí" nhìn thấy con số còn sót lại trên tấm tạp phiến đen nhánh. Tên mặt sẹo nhất thời bĩu môi. Cực kỳ khó chịu nói.

"Đi thôi, Lâm Cách. Chúng ta phải nắm bắt thời gian tiếp tục tìm kiếm các đội ngũ khác. Vất vả lắm mới có tư cách tham gia "cuộc săn Hỏa Năng". Nếu không thể mang về "Hỏa Năng" dùng trong 6 ngày. Chúng ta lần này sẽ thua lỗ lớn a". Mặt khác, một gã thanh niên đem hỏa tinh tạp trong tay cất kỹ. Sau đó đem tấm tinh tạp đen nhánh trả lại cho tên tân sinh không may kia. Quay đầu nói với tên thanh niên mặt sẹo.

"Án. Đi thôi" tên thanh niên bị gọi là Lâm Cách gật gật đầu nói. Quay mặt về phía 5 tân sinh vừa cười vừa nói: *"Những tên nhóc đáng thương. Đây là hậu quả của việc không hiểu chuyện. Sau này nhớ lâu một chút. Sang năm các ngươi cũng có thể giống như vậy. Đến "cuộc săn Hỏa Năng" mà cướp đoạt của tân sinh nha".* Đừng ghi hận. Bởi vì đây là trải nghiệm đầu tiên mà tân sinh đi vào Nội Viện phải đi qua. Haha. Đi! "

Cười to một tiếng, Lâm Cách vung tay lên, năm người liền nhanh chóng phóng đi về phía đám cây, sau đó hướng sâu vào bên trong mà đi, lưu lại năm tên tân sinh ủ rũ, mặt mày xanh mét.

Sau khi đội học viên cũ ly khai, mấy tên tân sinh kia sau khi uể oải một lúc lâu, thì đều mang về mặt âm trầm cố gắng đứng dậy.

Liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi phân tán ra, mỗi người mỗi ngã.

Ở một nơi cây cối rậm rạp cách nơi này hơn vài chục mét, năm đạo nhân

ánh đang ẩn náo bên trong, nơi ánh mắt họ đang hướng đến, chính là địa phương mà năm tên tân sinh rời đi, hiển nhiên tràng cảnh trước đó của đội tân sinh cũng được họ chứng kiến rõ ràng.

"Xem ra hỏa năng ở bên trong tinh tạp có tác dụng cực kỳ trọng yếu, nếu không vị tất những tên kia sẽ không phải làm như thế" *chậm rãi thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm nhìn tám tinh tạp đen nhánh trong tay có số 5 thật lớn, thấp giọng nói.*

"Ân!"

"Mấy người Huân Nhi khê gật đầu, mục đích cướp đoạt của những tên kia cực kỳ rõ ràng, cái họ cần chỉ là Hỏa Năng"..

"Đi thôi, những tên kia đi rồi, chúng ta cũng ở đây được một khoảng thời gian rồi, chẳng phải Tô trưởng lão đã nói, tới đích càng sớm thì phần thưởng càng hậu hĩnh sao, không nên tiếp tục lãng phí thời gian nữa".
Bạch Sơn nhíu mày, thúc giục!

"Chờ một chút." *Tiêu Viêm vung tay lên ngăn cản mọi người lại, người phía sau nhướng mày, âm thanh lạnh lùng vang lên "Người lại làm sao vậy"*

Tiêu Viêm liếc liếc mắt một cái, chậm rãi nói: "Ta mặc kệ chúng ta có mâu thuẫn với nhau như thế nào, hiện tại chúng ta đã hợp lại thành một đội, do đó ta cho rằng, chúng ta cần phải biết đoàn kết tinh thần, nếu không, tiểu đội tân sinh lúc này chính là tấm gương sang cho chúng ta."

Hổ Gia gật gật đầu, đội học viên cũ kia từ lúc ra tay cho tới lúc phối hợp với nhau đều cực kỳ ăn ý, rõ ràng là họ thường xuyên ở cùng một chỗ, thực lực của họ cũng không kém đoàn người của mình bao nhiêu, nếu là đơn đả độc đấu mà nói, có lẽ năm người chúng ta có thể đạt được thắng lợi, mà nếu là đoàn chiến thì với sự ăn ý của họ, đối phó với đội ngũ rã rời của chúng ta, chỉ sợ cũng không quá khó khăn để đánh bại!

"Vậy người có ý kiến gì?" *Hổ Gia con người sáng ngời nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nhíu mày hỏi*

"Nếu là một đoàn đội, đương nhiên cần có một thủ lĩnh, đó là người chỉ huy và phân phối, ý của ta là trong năm người chúng ta chọn ra một người

chỉ huy, nếu không chi chúng ta chiến đấu riêng rẽ, năm bè bảy mảng, chỉ sợ rất khó mà thuận lợi đi ra khỏi nơi này từ bên trong vòng vây của những tên học viên cũ mạnh mẽ kia, Tiêu Viêm chậm rãi nói "

Nghe vậy, mấy người Hồ Gia đều ngẩn ra, ngấp ngừng trong chốc lát, sau đó đều gật đầu, lời nói của Tiêu Viêm cũng không sai, một đoàn đội có sự chỉ huy so với một đoàn đội rời rạc thì khả năng phát huy ra sức chiến đấu sẽ khác đi rất nhiều!

"Vậy chức vị Đội trưởng này sẽ do ai đảm đương?" Ngô Hạo, toàn thân bao bọc bên trong áo bào, trầm mặc một hồi lâu, sau đó đem nan đề lớn nhất hỏi ra.

Hắn vừa thốt lên xong, Tiêu Viêm mấy người đều lâm vào trầm mặc, sau một lát, Huân Nhi cước bộ khẽ nhúc nhích, đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, nằng nặng hành động biểu lộ lựa chọn của mình.

Nhìn thấy hành động của Huân Nhi, sắc mặt mấy người Bạch Sơn đều có chút biến hóa khác nhau, sau một lúc lâu, Hồ Gia nhíu chặt mày cũng lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nể mặt Huân Nhi, ta tin tưởng người một lần"

Nói xong cũng đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, đem ánh mắt hướng về mặt hai người khác.

"Thực lực của người ta phục, tạm thời nghe người chỉ huy, không ý kiến" Ngô Hạo thanh âm trầm thấp, chậm rãi vang lên, mà hắn cũng đi về phía Tiêu Viêm.

Sắc mặt có chút khó coi nhìn Tiêu Viêm đứng bên cạnh ba người, Bạch Sơn ánh mắt lóe lên không ngừng.

"Bạch Sơn, nếu là người không muốn, vậy thì bốn người chúng ta phải đi trước." Tiêu Viêm ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Sơn, thản nhiên nói.

"Người" nghe vậy, Bạch Sơn biến sắc, chỉ biết oán hận gật gật đầu, bước đi hướng Tiêu Viêm, âm thanh lạnh lùng nói: "Được rồi, người bây giờ, là đội trưởng của đội ngũ chúng ta, bất quá ta nói trước, đừng có lợi dụng chúng ta đi xung phong, chúng ta cũng không phải là những tên ngốc cầm cờ bị sai khiến đâu."

"Việc này là sự tình của cả đoàn đội chúng ta, tự nhiên ta sẽ không để một mình ai gánh vác" Tiêu Viêm nhìn thoáng qua bốn người, con ngươi đen nhánh bỗng lóe lên một chút tia sáng sắc bén, nhẹ giọng nói: "Nhưng! Hiện tại ta là đội trưởng, vậy chúng ta rời đi chỗ này đến khu rừng rậm phía trước, ta không hi vọng các người đối với ta hai lòng mà gây ra những chuyện bất lợi cho, đến lúc thì đừng trách Tiêu Viêm ta, chúng ta cũng không phải lần đầu tiếp xúc với nhau, tính tình ta thế nào, các người hẳn đã rõ, lúc trước có thể làm cho các người nằm ở phòng cứu thương 7 ngày, thì lúc này đây, ta vẫn có thể "

Nghe được trong ngôn ngữ Tiêu Viêm ẩn chứa lời cảnh cáo, Hồ Gia bữu môi, nhưng cũng không phản đối, Ngô Hạo gật gật đầu, mà Bạch Sơn thì khóe miệng khẽ run rẩy một hồi, sau một lúc khá lâu, mới từ từ nén được áp lực trong lòng mà hồi phục.

Nhưng mặc kệ ba người phản ứng như thế nào, ít nhất, hiện tại trên danh nghĩa Tiêu Viêm đã nắm được quyền chỉ huy, kế tiếp, mới là thực sự là hành động.

-----oOo-----

Chương 433: Phản thưởng (Cướp đoạt ngược lại)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc rừng rậm rậm rạp im lặng, bỗng nhiên lá cây hơi rung rung, vài nhân ảnh theo trên nhánh cây phóng ra, chợt thân hình như linh hầu điểu lên thân cây, thân thể lại lần nữa vọt tới trước, sau vài cái như thế, thân hình đã rất nhanh biến mất trong rừng cây.

"Dừng lại!" Trong lúc đang di chuyển, bàn tay nhân ảnh dẫn đầu bỗng nhiên chợt dựng thẳng, Sau đó mặt bốn đạo thân ảnh đó là cực kỳ nhanh nhẹn dừng ở trên thân cây, sau đó đem ánh mắt mê hoặc đầu nhìn về phía trước hướng người thanh niên áo đen.

"Làm sao vậy?" Hồ Gia ánh mắt đảo ở chung quanh, nhưng chưa phát hiện có động tĩnh gì, không khỏi có chút nghi hoặc thấp giọng nói.

"*Có người tới, trước ẩn thân.*" Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía bên trái, linh hồn lực xuất sắc cho phép hắn cảm giác được năng lượng sống vĩ đại của cây cối, người khác không thể cảm giác được động tĩnh, nhưng hắn lại là có thể phát hiện trước một bước, điểm này làm cho hắn ở giữa cuộc săn rất khó bị vây vào bị động

Nghe thấy lời nói của Tiêu Viêm, trừ bỏ Huân Nhi, Hồ Gia mấy người đều có chút ngạc nhiên, bọn họ vẫn chưa cảm giác được có hơi thở tiếp cận, bất quá nhìn Tiêu Viêm sắc mặt, thêm vào thân phận đội trưởng hiện tại của hắn, ba người cũng đành phải khẽ gật đầu, chợt năm người thân hình đồng thời di động, nhanh chóng xông vào đám cây cối rậm rạp phía dưới.

Ước chừng năm phút sau khi đám người Tiêu Viêm ẩn núp, ở khoảng rừng cách đó không xa, bỗng nhiên có tiếng gió rất nhỏ truyền đến, chợt năm đạo thân ảnh dần dần hiện lên, cuối cùng dừng lại cách chỗ nấp của đám Tiêu Viêm không xa, ánh mắt lợi hại chậm rãi quét qua cây cối im lặng xung quanh.

Ánh mắt xuyên thấu qua khe hở cây cối, Tiêu Viêm năm người tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào năm tên trung niên nội viện cách đó không xa. Xem xét hơi thở từ trên người bọn họ thẩm thấu ra, mấy người kia thậm chí đều là ở cấp bậc một sao đại đấu sư.

Những người này tuy rằng thực lực không thấp, nhưng so sánh với năm người Tiêu Viêm, lại vẫn là phải kém hơn một ít, hơn nữa đám người Tiêu Viêm cũng không phải chim non không hiểu chuyện, bởi vậy tự nhiên là sẽ không ở phía sau làm ra cái gì không cần thiết. Cho nên, sau khi tìm tòi một lát, năm tên trung niên đều phải bất đắc dĩ rời đi.

Sau khi năm người rời khỏi. thân thể Bạch Sơn nhúc nhích muốn đứng lên nhưng Tiêu Viêm lại khẽ biến sắc nói: "*Đừng nhúc nhích!*".

"*Người nhẩn cái gì? Mọi người đi rồi.*" Khó chịu trước sự khiển trách của Tiêu Viêm. Bạch Sơn nhịn không được trả lời. Nhưng mà ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, thân thể hắn lại không dám có cử động quá lớn.

Tiêu Viêm không để ý đến hắn mà đem ánh mắt hướng tới địa phương lúc trước năm người kia biến mất. Mà nhìn thấy hắn hành động như vậy đám người Bạch Sơn cũng là ngẩn ra.

Trong lúc không khí yên lặng lượn lờ ở rừng rậm, qua gần ba bốn phút sau, nhánh cây chỗ ánh mắt đám người Tiêu Viêm đang nhìn bỗng nhiên lại rung lên một trận. Chợt vài đạo nhân ảnh hiện ra. Xem diện mạo bọn hắn dĩ nhiên lại là đám người trước lúc đó bỏ đi. Lập tức sắc mặt Bạch Sơn khẽ biến. Có chút phần nộ.

"Làm gì có ai!?! Người thật đúng là nghi thần nghi quỷ, thời gian của chúng ta cũng không thể lãng phí như vậy." Một người trên nhánh cây nhìn cảnh vật xung quanh không một chút động tĩnh, lắc lắc đầu, xoay người đối một gã thanh niên thân thể gầy gò nói.

Thanh niên kia đành bất đắc dĩ gật đầu. Trì hoãn nói: *"Ta tu luyện chính là một thuộc tính đấu khí. Bởi vậy cảm giác của ta ở trong rừng rậm so với người bình thường phải nhạy cảm hơn rất nhiều. Lúc trước có lẽ thật sự là ảo giác a. Đi thôi."* Nói xong lời cuối cùng. Hắn cũng là có chút không quá xác định. Chỉ nói một tiếng. Sau đó xoay người hướng chỗ rừng rậm còn lại lao đi. Sau đó, Bốn đạo nhân ảnh gắt gao đi theo.

"Học viên trong nội viện đều quả là có điểm đặc sắc." nhìn năm người kia đi xa dần, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi từ giữa đám cây cối đứng lên, thở dài, nếu không phải mình có linh hồn cảm giác lực cường đại dò xét, chỉ sợ vừa rồi sẽ bị mấy tên gian xảo kia phát hiện.

Hồ Gia mấy người cũng trong đám cây cối, đều tự đứng lên, ánh mắt trước tiên nhìn nơi đám người kia rời đi rồi đều chuyển dời lên trên người Tiêu Viêm, Hồ Gia cùng Ngô Hạo, cho dù là Bạch Sơn, ko ít thì nhiều trong mắt đều là có một tia tin phục, ít nhất, lúc trước bọn họ không phát hiện ra tung tích đối phương, nhưng Tiêu Viêm khả năng phát hiện trước, hơn nữa cứu bọn họ ra khỏi tình thế bị bắt gặp, chỉ với điểm này, chức đội trưởng của Tiêu Viêm cũng là rất thành công rồi.

"Đi thôi, Trải qua một trận hỗn loạn, chúng ta hiện tại cũng không biết bị vây ở phương hướng nào, không thể cứ như vậy lung tung xông vào" Tiêu Viêm khẽ cau mày, chậm rãi nói.

"Ta cảm thấy chúng ta nên nghĩ biện pháp tìm chút tình báo về khu rừng rậm này cùng nhân số và thực lực của học viên khóa trước tham gia cuộc săn? Nói cách khác, cứ như thế một đường mạnh mẽ xông tới, khó tránh khỏi cuối cùng bởi vì thiếu thôn tin tức của đối phương, mà làm cho chính mình lâm vào cục diện bị bao vây, có lẽ chúng ta nên hướng mắt về phía

một đội ngũ học viên khóa trước có khi có thể lấy được thắng lợi, bất quá nếu trong chiến đấu vài đội nữa hấp dẫn đến, ta nghĩ, chúng ta chỉ sợ cũng không thể chiến thắng toàn bộ. Chẳng biết tại sao đám đệ tử nội viện này tựa hồ kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú " Huân nhi thoáng chần chờ một chút, bỗng nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm thoáng ngẩn ra, chột trâm ngâm một chút, gật gật đầu, theo như lời Huân nhi cũng ko sai, tại địa phương không quen này sinh hoạt, đi đứng lung tung, sớm hay muộn sẽ bởi vì gặp một ít đội ngũ có thực lực mạnh mẽ mà bị giảm tốc độ xuống.

"Người có tin tức tình báo tại địa phương này giương như cũng chỉ có đám học viên nội viện thôi? Chẳng lẽ lại kiếm được tình báo trong tay họ?"
Bạch Sơn cau mày nói.

Bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi vuốt vuốt cằm, qua một lát sau, mới trâm ngâm nói:*"Đi trước một đoạn nhìn xem, nếu có cơ hội xuống tay, chúng ta có lẽ có thể lựa chọn một đội ngũ học viên nội viện để xuống tay. Chúng ta cũng không phải đội ngũ bình thường có thể so sánh. Nên chỉ cần cẩn thận một chút, ko kéo hai đội đến là có thể "sục" được một đội."*

"Ách?" Nghe được lời này của Tiêu Viêm, mấy người Hồ Gia nhất thời vẻ mặt ngạc nhiên, các tân sinh khác nghĩ biện khác trốn đi còn không được, mà hôm nay Tiêu Viêm lại có chủ ý muốn đánh đám nội viện đệ tử?

"Việc này quá mạo hiểm đi." Bạch Sơn lắc lắc đầu, hơi có chút không đồng ý.

"Các vị, mài đao không uống công chặt củi, nếu để cho tự chúng ta tại khu rừng rậm này mài mò thì đến khi nào? Hơn nữa, các người cũng có thể nhìn thấy đám học viên nội viện đối với cái gọi là "Hỏa năng" này thêm nhỏ dãi ra sao, ta nghĩ, thứ này ở nội viện cũng là cực kỳ trọng yếu? Nếu bọn họ có thể cướp đoạt "Hỏa năng" của chúng ta, vì cái gì chúng ta không thể cướp đoạt lại của bọn họ? Đờ cho ngày sau phải hối hận, giờ mạo hiểm một chút cũng không mệt." Tiêu Viêm phát phát tinh tay nói.

Nghe vậy, Hồ Gia cùng Ngô Hạo khóe mắt lóe sáng một chút, thoáng có chút trâm ngâm, sau một lúc lâu hai người gật gật đầu thật mạnh: *"Có thể thử xem."*

Nhìn thấy hai người không có phản đối, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu đem ánh mắt hướng Bạch Sơn, mỉm cười nói: "*Còn người thì sao?*".

Sắc mặt hắn không ngừng biến ảo trước ánh mắt chăm chú của bốn người Tiêu Viêm, một lát sau, Bạch Sơn hung hăng cắn chặt răng: "*Được rồi, thử xem, bất quá ta đề nghị trước, nếu xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, đến lúc đó người là đội trưởng phải phụ trách chặn hậu đấy.*"

Cười tủm tỉm gật gật đầu, Tiêu Viêm còn không chớ Bạch Sơn nói xong đã vung tay lên nói: "*Nếu mọi người ý kiến đã thống nhất, như vậy đi thôi, bị người đánh cướp, không bằng đánh cướp lại người.*"

Tiêu Viêm dẫn đầu khẽ nhích thân hình, cả người hóa thành một đạo bóng đen xuyên qua, tiến vào trong đám cây cối rậm rạp. Phía sau, mấy người Huân nhi gât gao đi theo.

Để quyết định sách lược kế tiếp, lúc sau, đám người Tiêu Viêm bắt đầu đem lực chú ý đặt ở vài đội ngũ học viên khóa trên, trong khoảng một canh giờ, bọn họ lần lượt gặp ba đội, nhưng cuối cùng đều là bởi vì ba đội này khoảng cách gần nhau quá, nên không thể không buông tha cho cơ hội xuống tay này.

Trong cây cối rậm rạp, năm người Tiêu Viêm nhìn lại lần nữa một đội ngũ học viên nội viện đang bay qua đỉnh đầu. Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn có thể cảm giác được, ở phía Bắc cách bọn họ khoảng 100 mét, còn có một đội đang dừng lại, dao động chiến đấu ở nơi này khẳng định sẽ truyền tới đó, bởi vậy, vì đề bảo hiểm, chỉ có thể tiếp tục buông tha cho lần này.

Tiêu Viêm ra dấu với mấy người phía sau một cái, vì thế, đấu khí bắt đầu khởi động trong bốn người, lại phải lần nữa hóa thành yên lặng.

Không lâu sau khi đội ngũ học viên nội viện kia đi, Tiêu Viêm vừa muốn đứng dậy dẫn người rời đi, cước bộ lại dừng một chút, nghiêng đầu đem ánh mắt hướng phía Bắc nghe ngóng. Hắn cảm giác được, nơi đó có một đội ngũ đột nhiên ngừng lại.

"*Đi.*" Thoáng chần chờ một chút, Tiêu Viêm vung tay lên, chợt mang theo bốn người giống như chuột, xuyên qua cây cối rậm rạp hướng phía Bắc đi tới.

Năm phút đồng hồ sau, đám người Tiêu Viêm thân hình đột nhiên dừng lại, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở giữa cành lá rậm rạp, nhìn phía bên ngoài một chỗ đất trống.

Lúc này, trên khoảng đất trống, mười đạo bóng người đang không ngừng chớp hiện, mà cách một khoảng, có một gã trẻ tuổi học máu ngất, chỉ vèn vẹn sau hai, ba phút đồng hồ, năm người tân sinh ít tuổi hoàn toàn bị thua, bị vây thành một đồng giữa khu đất. Mà xung quanh bọn họ, năm tên nam trung niên, lười nhác đứng thẳng, đầu khí nhàn nhạt trên năm tay bọn họ co duỗi.

Nhìn nhìn cảnh tượng ở khu đất trống, Huân nhi Hồ Gia bốn người, đều đem ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm, hiển nhiên, bọn họ đang chờ hắn hạ quyết định. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Đôi mắt híp lại, linh hồn lực của Tiêu Viêm giờ phút này mở ra phạm vi lớn nhất, một lát sau, đôi mắt chậm rãi mở, chợt khẽ gật đầu.

"Chậc chậc, hôm nay thật sự là vận khí tốt, đã gặp hai ba đội tân sinh, ha ha, thu hoạch không tồi." Trên đất trống, một gã thanh niên áo lam đang nhìn trên tinh tạp của mình hơn ba thiên *"Hỏa năng"*, không khỏi liếm liếm miệng, cười nói.

"Các vị học đệ, đa tạ nhé, về sau nếu không phục, có thể ở nội viện tìm chúng ta, tùy thời chờ các người khiêu chiến, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người có đủ *"Hỏa năng"*, ha ha." Thanh niên áo lam hướng về phía năm tên tân sinh thân tình xanh mét phát phát tinh tạp trong tay, cười tùm tùm nói.

"Đi thôi, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp." Thanh niên áo lam vung tay lên, bốn gã đồng bạn của hắn tiếp đó là xoay người, đối với còn lại phương hướng định lao đi.

"Không cần đi đâu cả, chúng ta ở đây này."

Ngay tại lúc năm người thanh niên áo lam xoay người, bỗng tiếng cười nhàn nhạt ở nhánh cây vang lên, người trước vội vàng ngẩng đầu, lại nhìn thấy ở thân cây xung quanh đất trống, không biết khi nào đã xuất hiện ba nam hai nữ năm người trẻ tuổi đem bọn họ vây quanh ở tại trong đó.

Đoàn người thanh niên áo lam đều là bị năm vị tân sinh bỗng nhiên xuất hiện kinh ngạc một chút, hơi có chút thất thần, Đám tân sinh năm nay không phải giống như một đám chuột cùng nhau chạy trốn sao? Như thế nào mấy tên này thậm chí còn dám quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt bọn họ?

"Yêu, nữ hài tử thật xinh đẹp, các vị, lát xuống tay nên nhẹ nhàng, bằng không lưu lại ấn tượng xấu, ngày sau có thể mất cơ hội." Một lát sau, năm người thanh niên áo lam rốt cục phục hồi tinh thần lại, ánh mắt đảo qua mấy người trên thân cây, cuối cùng ánh mắt đặt ở chỗ hai cô gái đứng, nhất thời tiếng cười trêu tức vang lên.

"Còn ba tên kia thì sao?" Có một gã đồng bạn cười hỏi.

Nghe vậy, thanh niên áo lam khẽ cười cười, trong mắt hiện lên một chút khí thế hung ác, khoan tay có chút bất đắc dĩ nói: *"Nếu mà tân sinh kêu ngạo như thế, chúng ta làm học trưởng tự nhiên là phải dạy dỗ bọn họ tốt một chút để làm sao sinh tồn trong nội viện a? Cho nên, trước hết để cho bọn họ thấy máu một chút, phương thức này là cách hữu hiệu nhất giúp bọn họ nhận thức được mình và nên bảo trì thái độ như thế nào trong nội viện."*

"Hắc hắc." Nghe được lời của hắn, bốn gã trung niên học viên bên cạnh cười cười, chột ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập ác ý nhìn chằm chằm ba thanh niên trên thân cây.

"Thực lực miễn cưỡng ở hai sao đại đấu sư, một người một sao, không cần kéo dài, tốc chiến tốc thắng, nhớ kỹ, một tên cũng không để chạy trốn!" Nhân nhạ nhìn năm tên nam trung niên trên bãi đất trống, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn Huân nhi Bạch Sơn bốn người, nhắc nhở nói.

"Án." Bốn người khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn nhau một cái, thân thể bộc phát, đấu khí hùng hồn bạo dũng mà ra, chột thân hình động đậy, sau đó xuất hiện ở trên không nhanh như tia chớp

Khi đấu khí cường thịnh hùng hồn từ trong cơ thể đám người Huân nhi phóng ra, sắc mặt năm người thanh niên áo lam dưới đám đất trống rốt cục biến đổi, dựa vào hơi thở mà xem, năm tân sinh này thậm chí so với bọn hắn đều phải mạnh mẽ hơn rất nhiều!

"Mẹ nó, lần này đã phải cực sức rồi! Đám tân sinh này sao lại mạnh như vậy?" Một đạo ý niệm cực kỳ không ổn rất nhanh hiện lên trong đầu, thanh niên áo lam vung tay lên, chưa kịp kêu đồng bạn lui ra, một đạo bóng đen đột nhiên quỷ dị xuất hiện ở trước mặt hắn, trước nhân ảnh đó, đồng tử mắt hắn hơi co lại, nắm tay ẩn chứa đầu khí mạnh mẽ, không có trì hoãn chút nào hướng đầu bóng đen đánh tới.

Nháy mắt khi thanh niên áo lam ra quyền, thân hình bóng đen xoay chuyển, kinh khí bén nhọn, cư nhiên trực tiếp làm cho trong không khí truyền tiếng nổ nặng nề, nắm tay giống như tia chớp, bất luận tốc độ hay là lực lượng, đều hơn xa công kích của thanh niên áo lam!

"Lần này lật thuyền dưới mương a!" Cảm thụ được lực lượng cùng với tốc độ khi bóng đen ra quyền, thanh niên áo lam trong lòng đột nhiên nổi lên một chút kinh hãi, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú mang theo một chút lãnh ý, cùng với một đôi ngươi tối đen như mực.

-----oOo-----

Chương 434: Công dụng của hỏa năng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai nắm tay đều mang theo đầu khí mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt liền âm âm va chạm. Nhất thời, lá khô dưới chân hai người đồng loạt bị thổi bay lên.

"Phốc xuy."

Tại lúc hai quyền trực tiếp va chạm vào nhau, lam y thanh niên mới cảm nhận được lực lượng phát ra từ một quyền của Tiêu Viêm kinh khủng đến cỡ nào. Vừa mới tiếp xúc đã có một cỗ cảm giác chết lặng từ lan tràn từ cánh tay. Cuối cùng một cỗ kinh lực làm cho người khác biến sắc ào ào tuôn ra, từ điểm tiếp xúc trên nắm tay truyền vào trong cơ thể.

Vì vậy, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra từ trong miệng của hắn.

Mồm miệng phun máu, lam y thanh niên mau chóng lui lại hai bước.

Khuôn mặt hiện lên một mảnh hung quang, thân thể chấn động, đầu khí màu lam nhạt từ trong cơ thể mãnh liệt phun ra ra. Cuối cùng hình thành một bộ áo giáp màu lam ngay trên cơ thể Nhưng ngay tại lúc đầu khí áo giáp của hắn vừa mới thành hình, một bóng đen giống như quỷ mị hiện ra ngay trước mặt hắn, một tiếng cười lạnh vang lên, lập tức lam y thanh niên chỉ cảm thấy hoa cả mắt, một cơn đau đớn từ lồng ngực truyền tới. Cuối cùng hắn cảm giác được thân thể mình đột nhiên bị đánh bay đi, va mạnh vào một thân cây. Lại một ngụm máu tươi từ trong miệng trào ra. Gắng gượng cúi đầu nhìn, lại hoảng sợ nhận ra rằng, đầu khí áo giáp vừa mới tạo thành dưới một kích vừa rồi đã bị đánh cho tan tành.

Thân thể chợt rút lại giống như một con tôm, lam y thanh niên còn chưa kịp ngẩng đầu vài đạo thanh âm rất lớn đã vang lên bên tai. Mà bốn gã đồng bọn của hắn lúc này mặt mũi đầy máu lẫn đến bên cạnh, vẻ mặt của hắn lúc này lại là một mảnh kinh hoàng.

Đang ôm lấy ngực, một bàn chân ngay lúc này xuất hiện ở trước mặt của hắn. Một thanh âm bình thản vang lên: *"Nếu muốn tiếp tục bị đánh, vậy thì thử động đậy chút đi, ta cũng không ngại đá thêm mấy đá đâu"* Lời vừa nói ra, lam y thanh niên cả người đều run lên. Sau đó mang theo vài phần run rẩy mà ngẩng đầu lên. Nhìn vào hắc bào thanh niên cùng hai nam hai nữ đang đứng ở trước mặt, trong mắt dâng lên vài phần kinh sợ nói: *"Các người muốn làm gì?"*

"Ta hỏi, các người đáp." Tiêu Viêm nhìn xuống năm tên lão sinh đang hoảng sợ kia, bàn tay chậm rãi nắm Huyền Trọng Xích ở sau lưng, bất chợt một xích ảnh mang theo tiếng gió rít thật lớn, cắm vào mặt đất phía trước mặt lam y thanh niên, trọng xích kích cỡ to lớn, mang đến cho người ta cảm giác áp bức rất lớn.

"Người muốn hỏi cái gì?" Lam y thanh niên nuốt xuống một ngụm nước bọt, cũng là chậm rãi trấn định một chút, bất kể như thế nào thì theo như quy định, tại trong rừng rậm này không được phép ra tay giết người, nếu xảy ra chuyện như thế thì các vị trưởng lão đang từng giờ từng phút quan sát mọi động tĩnh sẽ lập tức xuất hiện, người vi phạm sẽ bị chiêu theo tình huống nặng nhẹ mà trừng phạt. Bởi vậy, hắn ngoại trừ lo lắng phải chịu nỗi đau đớn về da thịt ra, cũng không phải lo lắng đến chuyện mất mạng.

"Rừng rậm này có lớn không?" Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, đầu tiên là hỏi một vấn đề đơn giản nhất nhưng cũng lại là một vấn đề trọng yếu. Nếu

là rừng rậm lớn thì hẳn phải chuẩn bị cho việc phải chiến đấu trong một khoảng thời gian dài. Nếu là nhỏ thì có lẽ có thể thay đổi chiến lược, dùng sức mạnh mẽ xông qua.

"*Rất lớn*" Lam y thanh niên trả lời. Làm cho Tiêu Viêm không còn biết làm gì hơn là thở dài một hơi.

"*Có biết lối đi nào trong rừng không?*" Tiêu Viêm liếc nhìn lam y thanh niên một cái, bỗng nhiên đưa tay ngăn lại. Nghiêng đầu đối Huân Nhi bốn người nói: "*Các ngươi đều bắt một người đem đi thẩm vấn. Sau đó chúng ta lại đối chứng. Nếu là đáp án của người nào không khớp, vậy thì đừng trách chúng ta độc ác. Mặc dù nơi này không thể đánh chết người, nhưng mà nếu là lỡ tay đánh thành trọng thương chắc là cũng không tính là phạm quy đi.*"

Lời cuối cùng, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn về phía lam y thanh niên khẽ cười nói.

Lời nói của Tiêu Viêm làm cho năm người bọn lam y thanh niên sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Hành động đó gần như đã làm cho ý nghĩ muốn nói dối trong lòng của họ hoàn toàn tiêu tan.

Hổ Gia đám người theo như lời nói đều tự mang đi một vị lão sinh. Hướng một bên bước đi, lúc Ngô Hạo xoay người bước đi, nhin không được bỏ lại một câu: "*Hảo thủ đoạn.*"

Tiêu Viêm cười cười, xoay người lại nhìn vào trên người lam y thanh niên đang ở trước mặt, chậm rãi nói: "*Bây giờ thì trả lời đi.*"

"*Có bản đồ đại khái, nhưng không quá chi tiết, bản đồ này là tại lúc tham gia hỏa năng lập bộ tái thì mua ở trong nội viện, tốn của chúng ta một ngày "Hỏa Năng".*" Lam y thanh niên cười khở một tiếng, ngoan ngoãn lấy ra một tờ giấy thô ráp đưa cho Tiêu Viêm.

"*Các ngươi không phải rất xem trọng "Hỏa năng" sao? Thế nào mà lại bỏ ra một ngày "Hỏa Năng" đi mua mảnh giấy này?*" Tiếp được mảnh giấy, nhìn thấy phía trên vẽ loạn một đồng đường cong lớn màu đen, làm cho Tiêu Viêm khóe miệng thoáng co lại một chút, cái này cũng có thể tính là bản đồ sao?

"Không người nào chịu bỏ ra, nhưng đây là thứ nội viện cường chế phải mua, không mua không được." Nhắc tới điều này, lam y thanh niên khóe miệng run run mang theo vẻ mặt có chút đau lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, ban đầu tại mua cái vật không có mấy tác dụng này, tim hấn cũng là chảy máu a, nếu không vì tham gia cuộc săn có thể từ trong tay tân sinh cướp được "Hỏa Năng", có đánh chết hấn cũng không đem một ngày "Hỏa Năng" đi mua cái bản đồ chó má này, nội viện mấy tên vương bát đản kia đúng là quỷ hút máu a.

"Lão sinh tham gia cuộc săn, tổng cộng là có bao nhiêu người?" Tiêu Viêm đem bản đồ cất kỹ, nhíu mày hỏi.

"Có 50 người, 5 người 1 tổ, tổng cộng 10 tổ." Lam y thanh niên nhìn bốn phía một chút, cũng không biết làm sao nên thở dài ra một hơi, hấn không biết đồng bọn của hấn nói thật hay giả, nhưng cẩn thận suy nghĩ, hấn vẫn là lựa chọn nói thật.

"Thực lực như thế nào? Điều cùng các người thực lực không sai biệt lắm chứ?" Tiêu Viêm tiếp tục hỏi.

"Có 8 chi đội ngũ thực lực tương đương, chúng ta đều là năm trước đi vào nội viện, còn lại hai đội đều là lão sinh khóa trên, bọn họ thời gian ở trong nội viện so với chúng ta lâu hơn, cho nên thực lực cũng là mạnh hơn, ta nghĩ là cùng người không sai biệt lắm", lam y thanh niên có chút quái dị liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, giống như là đang tại nói thầm vì cái gì mà tân sinh lại mạnh như vậy, phải biết rằng năm trước bọn họ là tại thời điểm còn là tân sinh tiến vào nội viện, cho dù là 5 tên gia hỏa đứng đầu ở trong rừng rậm này cũng bị đoạt một lần, mặc dù bọn họ cũng có phản kháng nhưng là bởi vì phối hợp không tốt, cho nên khó có thể hình thành phản kích có quy mô, bởi vậy cuối cùng là bị chia nhỏ ra đánh bại, đâu có quỷ dị như năm nay, lão sinh lại tân sinh cướp?"

Nhớ tới việc này, lam y thanh niên có xúc động muốn mở miệng chửi to, cùng là tân sinh, tại sao lại khác biệt lại lớn như vậy.

"Cùng ta không sai biệt lắm?" Nghe vậy Tiêu Viêm cau mày lại, hai chi đội ngũ cùng mình không sai biệt lắm, vậy là có chút rắc rối a, xem ra lần này muốn dễ dàng xông qua "Hỏa Năng liệt bộ tái" cũng là có chút khó khăn.

"Hai đội kia rất dễ phân biệt, một đội mặc trang phục màu đen, một đội

toàn màu trắng, cuộc săn hàng năm đều có hai đội có thực lực cường hãn tham gia, bên trong nội viện gọi hai đội ngũ này là Hắc - Bạch quan sát, mười năm gần đây chưa nghe qua có đội ngũ tân sinh nào vượt qua sự ngăn cản của bọn họ." *Lam y thanh niên trong giọng nói có một chút kinh sợ.*

"Hắc-Bạch quan sát" *Tiêu Viêm khẽ gật đầu trong miệng nhắc lại cái tên này, quay lại liếc mắt nhìn mọi người, hỏi ra vấn đề trọng yếu nhất: "Cái gọi là "Hỏa Năng" kia, trong nội viện có tác dụng gì? Tại sao các người lại điên cuồng với nó như vậy?"*

" *"Hỏa Năng" là thứ trọng yếu nhất trong nội viện, cũng là bởi vì nó là nguyên nhân mà tất cả tân sinh sau khi đi vào nội viện tu luyện, thực lực liền tăng mạnh." Vấn đề này làm lam y thanh niên nghĩ ngợi một lát, cho đến khi tay của Tiêu Viêm nắm lấy chuôi của Huyền Trọng Xích, mới đành phải nói: " Ở bên trong nội viện có một tòa "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" ở sâu dưới lòng đất, ở bên trong tháp tu luyện, hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên hơn nửa, hơn nữa càng đi xuống dưới tu luyện, tốc độ tu luyện càng mau, đương nhiên phí dụng cũng cao hơn nhiều."*

"Mà muốn đi vào "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" cần phải có "Hỏa Năng" bên trong Hỏa Tinh Tạp làm chi phí, Hỏa Năng trong Hỏa Tinh Tạp của các người đủ để tu luyện 5 ngày trong tháp, mà năm ngày qua đi các người cũng chỉ có thể chính mình đi kiếm "Hỏa Năng", đương nhiên tại ngày đầu tiên của mỗi tháng, nội viện cũng phát cho mỗi người 7 ngày "Hỏa Năng", cứ cho đó là sinh hoạt phí đi." *Nói xong lời cuối cùng, lam y thanh niên sắc mặt cũng có một chút cổ quái.*

"Thì ra là muốn tu luyện, cần phải có "Hỏa Năng" làm chi phí, khó trách bọn thèm thường "hỏa năng" của chúng ta đến vậy" *Tiêu Viêm cười khở một tiếng, liếc mắt nhìn lam y thanh niên nhẹ giọng nói: "Như vậy nếu đem "Hỏa Năng" toàn bộ dùng hết, vậy phải làm sao kiếm được? Chẳng lẽ chỉ có thể đợi nội viện hàng tháng cấp cho sinh hoạt phí?"*

"Đương nhiên không phải, tại bên trong nội viện, người có thể có nhiều cách có được "Hỏa Năng", ví dụ như làm vệ sinh tháp, làm quyền trực v.v...đương nhiên, dựa vào việc này chỉ có thể đạt được một ít "Hỏa Năng", do đó, một ít đệ tử có thực lực, liền đi săn giết ma thú dùng ma hạch đổi lấy "Hỏa Năng", hoặc là tìm người khiêu chiến, chỉ cần đối phương đáp ứng liền có thể tại Cảnh Kỹ Tràng thi đấu, người thắng có thể

lấy bót "Hỏa Năng" của người thua, tóm lại kiếm "Hỏa Năng" biện pháp có nhiều nhưng với điều kiện đầu tiên là các người phải có đủ thực lực, nếu không thì không những không kiếm được "Hỏa Năng" ngược lại còn thua sạch."

Lam y thanh niên vuốt tay, chần chờ một chút lại nói: "Còn có một cách kiếm được "Hỏa Năng" đó là được xếp vào "Cường Bảng" của nội viện, tên cũng như ý nghĩa, đây là một Bảng dùng để đánh giá thực lực, cũng là một Bảng rất có giá trị trong nội viện, Bảng có 50 vị trí, chỉ cần người có thể chen chân vào là có thể mỗi tháng có được nội viện thưởng cho "Hỏa Năng", phần thưởng cũng là dựa theo thứ tự, càng xếp vị trí cao thì càng được thưởng nhiều hơn, chỉ cần người có thể được xếp vào "Cường Bảng", như vậy là có thể cả ngày ở tại "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" tu luyện, không cần lo lắng dùng hết "Hỏa Năng", cho nên, tất cả đệ tử trong nội viện đều lấy "Cường Bảng" làm mục tiêu mà phấn đấu cùng cố gắng, lực cạnh tranh của nó cũng là làm cho người ta phải há mồm trợn mắt, rất nhiều người đều là ngày hôm trước lên bảng, ngày hôm sau bị người liều mạng khiêu chiến đá đi xuống."

Thở ra một hơi thật sâu, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trên mặt mặc dù bình tĩnh, nhưng hẳn đã đối với cái thân bí nội viện này có chút chờ mong và hiếu kỳ, loại chế độ cực kỳ kỳ dị này, không hổ là cái nơi sinh ra cường giả a.

Ở trong ngoại viện rất khó có được loại tính cạnh tranh này, cho nên nơi đó mặc dù có không ít người thiên phú kiệt xuất, nhưng lại thủy chung không thể so sánh cùng với nội viện, bởi vì chế độ nơi này, cơ hồ chuyên môn là vì việc bồi dưỡng ra cường giả mà tạo nên.

"Hỏa Năng a, thật là một thứ làm cho người ta cực kỳ động tâm, hiện tại ngay cả ta, cũng phải thềm thuồng với nó." Tiêu Viêm nhẹ giọng cười cười, quay đầu nhìn về phía bốn người Huân Nhi, mà lúc này bọn họ cũng là đem ánh mắt nhìn lại đây, năm cặp mắt nhìn nhau, mỗi người trong mắt đều rực lửa, hiển nhiên, nội viện đã làm cho bọn họ động tâm, mà Hỏa Năng cũng đã được bọn họ nhớ kỹ trong lòng.

Ở trong nội viện, có được Hỏa Năng vậy có nghĩa là tượng trưng tốc độ tu luyện nhanh hơn, cũng là tượng trưng cho khoảng cách tiếp cận địa vị cường giả càng gần hơn.

"Hỏa Năng đúng là thứ tốt a!"

Trong lòng khẽ lẩm bẩm, Tiêu Viêm khóe miệng bỗng nhiên hiện lên một nét cười tà làm cho lam y thanh niên lạnh cả người, hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn lam y thanh niên mà cười dài, sau đó ôn tồn nói: "Đa tạ vị học trưởng này đã cho biết, nhưng mời người đưa Hỏa Tinh Tạp của người cho ta được không?"

Khẽ nhếch miệng nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiêu Viêm, lam y thanh niên sắc mặt đại biến, đầu khí đột nhiên bắt đầu khởi động, nhưng chưa kịp có động tác gì thì một cái bóng đen mang theo tiếng gió rít thật lớn đã nện xuống, dừng lại ở trước mặt hắn. Bàn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

Nhìn trọng xích kích thước to lớn, lam y thanh niên gian nan nuốt nước miếng một cái, sau một lúc lâu, sắc mặt u ám mà đặt mông ngồi xuống đất, bàn tay run run từ trong nạp giới đem ra một cái Lam Sắc Hỏa Tinh Tạp.

Túm tùm cười, sau khi nhìn thấy con số 28 màu đỏ trên hỏa tinh tạp, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm càng đậm hơn rất nhiều.

Tiêu Viêm cầm hai cái hắc sắc cùng lam sắc tinh tạp, sau đó đem chúng ấn vào nhau, ánh sáng chợt lóe lên, hắc sắc tinh tạp từ 5 biến thành 26, mà lam sắc tinh tạp từ 28 chuyển thành 7.

"Từ giờ trở đi, cuộc săn lần này thợ săn cùng con mồi sẽ đổi vị trí cho nhau, bởi vì con mồi hiện tại cũng cảm thấy hứng thú với thợ săn."

Nhìn hắc sắc tinh tạp hiện lên con số 26, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói lẩm bẩm

-----oOo-----

Chương 435: Thợ săn cùng con mồi đổi vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năm tên cả người đều bầm tím, khóe miệng thì chảy ra một vết máu. Song được cái cả năm vẫn còn sống! Năm người, năm đôi mắt trừng lên, ngây ngốc nhìn đám người Tiêu Viêm. Cho tới giờ khắc này, bọn họ mới hiểu

được chuyện gì đã xảy ra từ trong biển cổ đột ngột vừa rồi. Mấy tên gia hỏa kia không ngờ lại cướp đoạt "Hỏa Năng" của mấy ma cũ như mình?

Khóe miệng giật giật vài cái, năm tân sinh lúc trước không may bị đám thanh niên áo lam chặn đường cướp bóc, nhìn thoáng qua năm vị học viên cũ nội viện kia bị mấy người Tiêu Viêm sau khi đoạt hỏa năng, lại còn bị đánh cho bất tỉnh mà trên khuôn mặt bọn họ tràn đầy vẻ phẫn khích. Lúc trước bọn họ cũng đã giao thủ cùng đám học viên cũ này, nhưng mà chỉ qua mấy vài hiệp, là họ đã hoàn toàn thua bởi tay những lão sinh có thực lực mạnh mẽ cùng kinh nghiệm chiến đấu lão làng này. Song khi mấy vị học viên cũ lúc trước còn đang diêu vũ dương oai, thì lại rơi vào tay đám người Tiêu Viêm. Vèn vèn chỉ có hai ba phút, cả năm tên đã rơi vào kết cục bi thảm như bọn họ lúc trước. Sự chênh lệch lớn như vậy đã khiến cho đám tân sinh này có chút ngốc trệ.

"Không hổ là những người nổi trội, đứng đầu cuộc thi tuyển. Thực lực của bọn họ cũng thật mạnh mẽ quá đi!"

Là tân sinh, bọn họ tự nhiên là biết năm người Tiêu Viêm. Chỉ có điều, bọn họ cũng không ngờ rằng, khi năm tên này hợp lại thì ngay cả học viên cũ của nội viện cũng đều có thể chiến thắng. Đội ngũ này thật sự là mạnh mẽ.

"Chậc chậc. Thật sự không thể tưởng tượng được rằng nội viện lại độc đáo như vậy. Quả nhiên ở đây không có uông phí nổi chờ mong của ta a."

Hồ Gia thưởng thức hỏa tinh tạp trong tay, mắt liếc năm tên học viên cũ nội viện kia bị Tiêu Viêm trói lại trên thân cây, hơn nữa còn bị mạnh mẽ đánh ngất đi, nũng nịu cười nói. Lúc trước nàng từ trên người học viên cũ kia lấy được mười tám "Hỏa năng", bởi vậy hiện tại số lượng "Hỏa năng" trên hỏa tinh tạp đã từ năm biến thành hai mươi ba.

"Thật đáng tiếc mình không thể cướp sạch "Hỏa năng" của bọn chúng mà lại phải lưu lại bảy ngày "Hỏa năng" để làm gốc nữa.

Có chút tiếc hận liếc mắt một cái, Hồ Gia than thở nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Xem ra cái Thiên Phần Luyện Khí Tháp kia của nội viện hẳn là nguyên nhân vì sao đệ tử nội viện tu luyện có thể nhanh như vậy đi. Thật sự làm

người ta kinh ngạc."

Huân Nhi nhẹ giọng cười nói.

"Thật sự ngoài dự đoán mọi người."

Ngô Hạo chậm rãi gật gật đầu, nói:

"Nhưng so ra, ta đối với cái gọi là "*Cường Bạo*" kia càng cảm thấy hứng thú. Đợi sau khi đi vào nội viện, ta sẽ tìm cơ hội đi khiêu chiến bọn họ."

Trong thanh âm Ngô Hạo ẩn chứa chiến ý nóng bỏng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu "Tên chiến đấu cuồng nhân."

"Kế tiếp nên làm sao đây? "

Trên khuôn mặt luôn lạnh như băng của Bạch Sơn lúc này cũng đã có hơn một phần tươi cười. Nguyên nhân tự nhiên đó là từ trong tay gia hỏa không may kia cướp đoạt tới hai mươi ngày "*Hỏa Năng*".

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua năm tên học viên cũ đang hôn mê, khi xác định bọn họ thực sự không còn phản ứng sau đó mới ngẩng đầu lên, từ trong nạp giới móc ra lộ tuyến đồ cực kỳ đơn giản, nghiên cứu cả buổi trời, mới nhận biết được một chút nên có hơi chần chừ chỉ vào một địa phương nói:

"Diện tích của khu rừng rậm này quả vô cùng rộng lớn. Vị trí hiện giờ của chúng ta, hẳn là ở chỗ này. Nếu vẫn theo hướng con đường này mà đi thì có lẽ một ngày nữa là có thể thoát khỏi mảnh rừng rậm này."

"Vậy thì nhanh lên đi. Đừng lãng phí thời gian nữa."

Nghe vậy, Bạch Sơn vội vàng thúc giục nói.

Tiêu Viêm nhìn hẳn một cái nhưng cũng chẳng có động tĩnh gì. Tinh phiến đen nhánh ở đầu ngón tay cấp tốc xoay tròn, đôi mắt đen nhánh thoáng lóe lên, một lát sau, ngón tay hẳn khẽ động, đem tinh tạp chuẩn xác kẹp ở giữa ngón tay, mỉm cười nói:

"Các vị, nếu đã biết tầm quan trọng của "*Hỏa Năng*" này ở trong nội viện.

Vậy thì, các người muốn nhiều hơn một chút không?"

"Ai lại không muốn? Của ta còn chưa đủ để có thể ở bên trong cái gọi là "*Thiên Phần Luyện Khí tháp*" tu luyện một năm đâu."

Hồ Gia bữu môi, nói. Mà cả mấy người khác cũng khẽ gật đầu. Từ miệng mấy tên học viên cũ kia, bọn họ cũng đã hiểu rõ tầm quan trọng cùng sự cần thiết của hỏa năng ở bên trong nội viện.

"Vậy các người có nguyện ý vì "*Hỏa Năng*" này mà mạo hiểm không?"

Tiêu Viêm cười tủm tỉm nói.

"Người có ý tứ gì? "

Bạch Sơn khẽ nhú mày. Mày bỗng nhiên nhướng lên. Kinh ngạc nói:

" Chẳng lẽ người còn muốn đem chủ ý đánh tới đội ngũ học viên cũ khác sao? "

"Nếu bọn họ có thể cướp đoạt chúng ta, vậy tại sao chúng ta không thể cướp đoạt bọn họ?"

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười cười, nói:

"Hơn nữa dựa trên thực lực mà nói. Ngoại trừ hai đội gọi là Hắc - Bạch quan sát đội ra, những đội khác, chỉ cần không để cho bọn họ liên thủ công kích chúng ta, thì bất kỳ một đội ngũ nào, cũng không thể một mình chống lại chúng ta. Vậy nên điều này chính là cơ hội của chúng ta. Thế nào? Muốn thử một phen không?"

Lời nói của Tiêu Viêm, làm Hồ Gia ba người đều lâm vào trầm mặc, Huân Nhi cười nhẹ một tiếng, vẫn đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, nàng đã dùng hành động cho thấy lựa chọn của mình.

Sự trầm mặc kéo dài một lát, Ngô Hạo đầu tiên gật gật đầu, trầm giọng nói:

"Có mạo hiểm mới có thu hoạch, chỉ cần người dám làm, ta đây cũng không chịu lùi dù là nửa bước."

"Ai. Tên điên cuồng, Được rồi, được rồi. Ai bảo "*Hỏa Năng*" kia khiến cho ta thêm nhỏ dãi không thôi làm gì."

Hổ Gia vuốt vuốt bàn tay, bất đắc dĩ nói.

"Được rồi. Ta không có ý kiến. "

Thấy tất cả mọi người đã đáp ứng, Bạch Sơn lại tiếp tục liếc nhìn tinh tạp trong tay một cái, cắn cắn, nói: "Liều Mạng."

"Hảo. Nếu tất cả mọi người đồng ý. Vậy liền quyết định như thế đi."

Vỗ bàn tay, Tiêu Viêm cười, chợt thoáng chân chờ một chút, trầm giọng nói:

"Nhưng mà trước tiên, ta đây nói một chút, chúng ta có thành công hay không thì cũng cần phải nói trước, nếu sau này cướp được "*Hỏa Năng*" của đội ngũ khác, thì phải phân phối như thế nào đây? Ta không muốn đến lúc đó bởi vì nguyên nhân phân phối không đều, mà làm cho đoàn đội tan vỡ."

Nghe vậy, mấy người Bạch Sơn từng người, chợt gật gật đầu, vấn đề này nếu là làm không tốt, nói không chừng thật sự sẽ làm cho đoàn đội tan vỡ. Mà dưới loại tình huống này, nếu là đoàn đội tan vỡ, bất kỳ người nào trong số bọn họ, chỉ sợ cũng không thể bằng vào lực lượng của chính mình, rồi thuận lợi đi ra khỏi rừng. Vậy lúc này cần nhất là sự hợp tác trong đoàn đội mà không phải là sự dũng mãnh của một cá nhân.

"Phân phối bằng nhau đi, nếu không đủ để có thể hoàn toàn chia đều thì như vậy, lần sau sẽ ưu tiên bổ sung cho hấn. Thế nào hả?"

Huân Nhi im lặng một hồi, nói.

"Ta không ý kiến. "

Hổ Gia cùng Ngô Hạo gật đầu, Bạch Sơn cũng gật đầu.

"Một khi đã như vậy, thì lấy loại hình thức phân phối này đi."

Thấy vấn đề thực tế có thể dễ dàng khiến đội ngũ tan vỡ nhất đã được giải quyết, trong lòng Tiêu Viêm lúc này mới nhẽ nhỡm thở dài một hơi. Hắn xoay người nhìn thoáng qua năm tên tân sinh mặt tái mét cách đó không xa, vung tay lên, mấy bình ngọc ném qua:

"Một ít thuốc chữa thương, có thể giảm bớt ngoại thương cho các người."

Tay chân luống cuống tiếp nhận thuốc chữa thương, năm tên tân sinh sững sốt, trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua, hương Tiêu Viêm gập gập đầu thật mạnh, trong ánh mắt tràn ngập một loại cảm kích, tuyệt trung tông thán (đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi), vĩnh viễn là cử chỉ dễ dàng nhất để nắm bắt lòng người.

Tùy ý phát tay, Tiêu Viêm hướng về đám người Hồ Gia hô một tiếng, năm bóng người ngay lập tức xông vào trong rừng, cuối cùng là nhanh chóng biến mất.

Lúc này những con mồi đã bắt đầu đi tìm kiếm thợ săn để xuống tay.

Bên trong rừng rậm mịt mờ. Trên ngọn một đại thụ, vị lão nhân ngồi xếp bằng trên đó mà thân hình không chút động đậy. Gió nhẹ thổi qua, áo bào trên thân bọn họ cũng tựa như một loại sắt thép, không nhúc nhích, trông qua quả thật là kì dị.

Lúc này, hai gã lão giả đang nhắm mắt bỗng nhiên đôi mắt chậm rãi mở ra, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút kinh dị và cũng đôi chút buồn cười.

"Hắc hắc! Hảo! Hảo! Năm tân sinh này so với năm trước có ý tứ hơn nhiều."

Một gã lão giả áo xám mở miệng trước cười nói.

"Năm tên tiêu tử kia, hẳn là top năm của cuộc thi tuyển năm nay đây? Thực lực cũng không tệ, tiềm lực cũng không tầm thường, khó trách ngay cả đội ngũ lão sinh nội viện đều cũng có thể đánh bại."

Một gã lão giả khác thân mặc áo bào lam, cũng nhẹ gập đầu, tán thưởng nói.

"Tên tiểu tử đầu lĩnh kia gọi là Tiêu Viêm đúng không? Rất giỏi, đảm thức* không tồi. Ta thích."

*(đảm thức: gan dạ sáng suốt)

Lão giả áo xám vỗ về chòm râu cười nói, nghe bọn hắn trong lúc nói chuyện, giống như đem hành động của đám người Tiêu Viêm, đều thu vào trong mắt vậy.

"Ha ha, quả là rất không tồi. Vốn chi đội ngũ kia cũng không hài hòa, thế nhưng tên tiểu tử này cũng đã miễn cưỡng đưa bọn chúng chỉnh hợp lại với nhau. Mấy tên đệ tử bài danh top năm ở cuộc thi tuyển năm trước thì đều là một bọn thùng rỗng kêu to (nhất khang ngạo khí) nên ai cũng chẳng phục ai, cuối cùng bị lão sinh nội viện chia ra đánh bại. Nhưng lần này, có lẽ chi đội ngũ kia có thể làm cho nhiều người ngoài dự liệu."

Lão nhân áo bào lam cười nói.

"Bất quá hiện tại cũng không vội kết luận a. Năm nay Hắc – Bạch sát quan, chính là một đám gia hỏa từ trong Cảnh ký tràng chạy tới nên thực lực bọn chúng cũng không phải là đội ngũ bình thường có thể sánh bằng đâu. Cái đội ngũ kia của Tiêu Viêm nếu là gặp bọn họ, ai thắng ai bại, còn khó mà nói lắm đó."

Lão giả áo xám rất hứng thú nói,

"Ân. Những tên kia, mỗi người thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, phối hợp với nhau cũng rất ăn ý. Đội ngũ Tiêu Viêm gặp bọn chúng, sợ là có khổ chiến đây. Thế nhưng, ta vẫn rất chờ mong trận giao đấu mạnh mẽ này."

Lão nhân áo bào lam cười nhẹ một tiếng, trong tiếng cười, dường như có loại ý tứ chờ đợi.

"Kê tiếp, rốt cuộc không phải nhàm chán nữa rồi. Chờ xem kịch vui thôi."

Hai vị lão giả liếc mắt nhìn nhau một cái mà cười khẽ, rồi chợt lần nữa chậm rãi nhắm mắt lại.

Bên trong rừng cây rậm rạp, năm bóng người chậm rãi đi trên cành lá

khô, cước bộ giẫm lên lá khô, phát ra thanh âm sần sạt rất nhỏ, còn trên ngực của năm người này, đều đeo một quả huy chương có hình tháp.

"Mẹ nó, chúng ta cũng quá không may phải không? Từ lúc đi vào rừng rậm đến bây giờ, vậy mà ngay cả một chi đội ngũ tân sinh cũng chưa gặp? Cứ đi như vậy mà nói, ta ngay cả tiền vốn tham gia cuộc săn cũng không lấy lại được."

Giữa năm người, một gã thanh niên bỗng nhiên nhin không được lên tiếng mắng.

"Đừng ồn ào, tiếp tục tìm đi, có khoảng chừng năm mươi tân sinh đó. Gặp cái gì?"

Một vị nam tử đầu lĩnh nhíu mày, hướng về thanh niên khiển trách một tiếng.

"Mấy vị, là các người đang tìm chúng ta sao? "

Ngay lúc nam tử đầu lĩnh khiển trách, thì tiếng cười khẽ từ xa xa phía trước vang lên, năm tên học viên cũ nội viện này cả kinh, vội vàng ngẩng đầu, lại kinh ngạc phát hiện, ở cách bọn họ không xa, một chi đội tân sinh ba nam hai nữ, đang cười tủm tỉm đem tầm mắt hướng về bên này.

"Bắt lấy bọn họ. "

Trên khuôn mặt kinh ngạc dần dần được thay thế bởi vẻ mừng như điên, tên nam tử cầm đầu vội vàng quát một tiếng, chợt năm người đột nhiên hướng đội ngũ tân sinh cách đó không xa vây quanh lại.

"Quy tắc cũ, một chọi một, tinh tạp thu được, phân phối theo tập thể."

Nhìn năm người kia vậy mà chủ động tiến lên trước, trên khuôn mặt của thanh niên áo đen nổi lên ý cười nồng đậm hơn rất nhiều, nghiêng đầu hướng về bốn người phía sau khẽ cười nói.

"Ân. "

"Nếu rõ rồi, vậy lên đi, vì "Hỏa Năng" của chúng ta."

Thanh niên áo đen mỉm cười. Theo thời gian, năm cổ đầu khí mạnh mẽ, đột nhiên từ bên trong rừng bạo dưng.

-----oOo-----

Chương 436: Phối hợp nhanh chóng phát triển

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong rừng cây rậm rạp, đầu khí đột nhiên bạo phát, một lát sau, một đạo thân ảnh rơi xuống mặt đất rồi bắn ra, cuối cùng va mạnh vào một tảng đá trên mặt đất, khuôn mặt vặn vẹo, một vết máu từ trong khóe miệng tràn ra.

Sau lưng truyền đến cảm giác đau nhức làm cho vị hoàng y nam tử (nam tử áo vàng) này hiện lên một tia hung lệ trong mắt, nhưng khi hắn còn chưa có động tác gì, bóng đen trước mặt đột nhiên lao đến, một bóng mờ thật lớn mang theo tiếng không khí bị xé rách ập tới, đập mạnh về phía trước.

"*Không nên!*" bóng mờ chính diện lao đến, mang theo khủng bố kinh khí, rút cuộc làm cho hoàng y nam tử trong mắt hiện lên một mảnh kinh hãi, thất thanh kêu lên.

Khi tiếng kêu của hoàng y nam tử vang lên, bóng mờ đang lao tới đột nhiên dừng lại. Mặc dù dừng lại đúng lúc, nhưng kinh phong vẫn xuyên qua không khí hung hăng đập vào mặt hoàng y nam tử, làm cho khuôn mặt vặn vẹo như mặt nước gợn sóng, sau đó mới khôi phục bình thường.

Bóng mờ dần dần lùi lại, đại xích tử (thanh xích lớn) cầm thật mạnh trước mặt hoàng y nam tử. Hắc bào thanh niên từ trên cao nhìn xuống, thanh âm thản nhiên làm cho hắn run rẩy một trận: "*Giao hỏa tinh tạt ra đây.*"

"*Các người là tân sinh, các người cũng cần hỏa tinh tạt sao?*" Nuôi một ngụm nước bọt, hoàng y nam tử nhìn mấy trận chiến đấu kịch liệt khác trong rừng, con mắt đảo một vòng, mở miệng nói.

"*Tất nhiên là cần Hỏa năng*" Tiêu Viêm nhẹ giọng cười cười, bàn tay cầm Huyền Trọng Xích cũng nắm chặt thêm: "*Trong vòng mười giây giao ra hỏa tinh tạt, hoặc là ta động thủ đem người đánh ngất rồi tự lấy, người chọn cách nào.*"

Nhìn khuôn mặt tuấn tú tươi cười, hoàng y nam tử trong lòng cũng mọc lên một chút hàn ý, tên này thật đáng sợ. Nhận được trong giọng nói Tiêu Viêm mang theo hơi thở lạnh như băng, mặc dù trong lòng cực kì không muốn, nhưng cũng không dám kéo dài, khuôn mặt chua xót từ trong nạp giới lấy ra một cái tinh tạp màu lam, sau đó đưa về phía Tiêu Viêm

Cười tủm tỉm tiếp nhận tạp phiến, Tiêu Viêm liếc mắt thấy phía trên có số 32, trong lòng âm thầm gật đầu, không tồi, thu hoạch lớn, không nghĩ đến tên này so với mấy tên trước còn giàu có hơn.

Nắm tạp phiến, Tiêu Viêm khẽ động thân hình, chân phải không nặng không nhẹ đá vào thái dương hoàng y nam tử. Vừa vặn đem hấn đá ngắt mà không đến mức ảnh hưởng quá nặng.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm đem hoàng y nam tử giải quyết, những trận chiến xung quanh cũng đi vào hồi kết. Một lúc sau, bốn đạo thân ảnh nặng nề đáp xuống một chỗ trên mặt đất, chiến đấu rốt cuộc kết thúc.

"Năm cái hỏa tinh tạp. Trừ ra 7 ngày hỏa năng gốc, chúng ta có thể phân phối tổng cộng 125 ngày Hỏa năng, mỗi người vừa vặn có thể được phân được 25 ngày Hỏa năng, mọi người có ý kiến gì không?" từ Bạch Sơn bốn người tiếp nhận hỏa tinh tạp, Tiêu Viêm tính toán một lúc, sau đó cầm năm tấm tạp phiến, cười hỏi.

"Uh." Bốn người gật đầu. Bởi vì đã có hình thức phân phối từ ban đầu, nên bọn họ tự nhiên không có khả năng phản đối.

Nhìn thấy bốn người gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười, đem tạp phiến đưa cho bốn người: *"Tự lấy cho đủ, nếu thiếu thì lấy thêm từ một tấm khác."*

Năm người mỗi người cầm một cái tạp phiến, dùng sức ấn mạnh một cái, khi quang mang lóe lên, con số màu đỏ trên tinh tạp đen nhánh lại tăng thêm một ít.

Đem Hỏa năng cướp đoạt xong, Tiêu Viêm đem mấy chiếc màu lam tinh tạp trả về trên người mấy tên nội viện đệ tử đang bị buộc chặt trên thân cây không thể động đậy, cười cười nói: *"Đa tạ các vị học trưởng đã tặng hỏa năng, sau này lúc nào rảnh sẽ tới báo đáp, bây giờ thì xin cáo từ."*

"Đi nhanh lên, ta cảm thấy có đội ngũ khác đang đến đây." Xoay người, Tiêu Viêm đối với Hồ Gia bốn người nhẹ giọng nói, sau đó hất vung tay lên, liền nhanh chóng tiến vào rừng rậm, bốn người phía sau hưng phấn theo sát phía sau, hiện tại bọn họ nghĩ đến, lúc đầu đi theo Tiêu Viêm là một quyết định không sai, mới qua mấy giờ, bọn họ liền thành công chiếm được Hỏa năng của hai đội ngũ của nội viện. Thu hoạch to lớn như vậy không làm bọn họ không hưng phấn cũng không được.

Ngay sau khi Tiêu Viêm đám người biến mất khoảng năm, sáu phút, trên nhánh cây trong rừng bỗng nhiên rung rung vài cái, năm đạo bóng người nhanh chóng đáp xuống, sau khi bọn họ hiện thân, nhìn thấy năm tên năm lão sinh(học viên cũ) của nội viện bị trói trên cây, ngay cả miệng cũng bị bịt chặt lại, nhất thời kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau một cái. Một người trong đó cẩn thận đem dây thừng cắt đứt, nhất thời, thân thể của năm tên không may mềm nhũn rơi xuống, thở gấp dồn dập.

"Mẹ nó, lần này lại bị tân sinh cướp ngược lại!" hít vào vài hơi, tên hoàng y nam tử nhảy dựng lên, sắc mặt xanh mét mắng to.

Đội ngũ lão sinh vừa đến, nghe thấy hấn chửi mắng, nhất thời ngẩn ra, khuôn mặt cổ quái nhìn hoàng y nam tử năm người.

"Nhìn cái rắm, các ngươi mà gặp mấy tên kia nhất định cũng không khá hơn bọn ta chút nào! Năm nay, đám tân sinh này lại chui ra một đám biến thái!" Nhìn đối phương sắc mặt cổ quái, càng làm cho hoàng y nam tử quát to như sấm, cũng chẳng quản đối phương có hay không giải quyết bọn hắn, mở miệng mắng to lên, dù sao nơi này cũng là ở trong rừng rậm, bọn họ mặc dù có thể cướp đoạt tân sinh, nhưng lại không thể đối với các lão sinh ra tay.

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ không giống mấy tên phế vật nào đó, lại bị tân sinh cướp đoạt lại Hỏa năng, đây chính là sự kiện nổi bật nhất trong vòng mười năm nay, từ nay về sau, các ngươi tại nội viện xem như nổi danh rồi." Đầu lĩnh của chi đội ngũ kia bị Hoàng y nam tử nói cũng tức giận, cười lạnh châm chọc một câu.

Chẳng thềm nhìn lại, phát phát tay, liền mang theo đồng bọn lù nhanh vào trong rừng, biến mất không thấy.

"Mẹ nó, chờ các ngươi gặp xem có phải khóc hay không, bây giờ mạnh

miệng thì được cái rắm gì!" hướng về chi đội ngũ vừa rời đi, hung tợn vung vung nắm đấm, Hoàng y nam tử từ từ trong ngực lấy ra màu lam tinh tạp, nhìn con số bảy chói mắt phía trên, sắc mặt âm trầm như trời sắp nổi cơn mưa to, trông cực kì đáng sợ.

Sau khi Tiêu Viêm đoạt Hỏa năng của đội ngũ Hoàng y nam tử khoảng ba giờ, lúc trời bắt đầu tối, bọn họ lại gặp phải một đội ngũ lão sinh đơn độc.

Nhưng lúc này, tính toán của bọn họ hoàn toàn thất bại. Bởi vì lần này đội ngũ lão sinh kia phối hợp rất ăn ý, trình độ vượt xa so với mấy người Tiêu Viêm đoán trước, hai chi đội ngũ Nội viện lão sinh mà họ gặp lúc trước đều là bằng thực lực đơn thể xuất sắc, đem đôi phương mạnh mẽ chia nhỏ, sau đó diệt từng bộ phận một, nhưng lần này, bọn họ thực sự gặp phải một khối sắt cứng rắn.

Mặc dù chi đội ngũ này, lúc đầu bị năm người Tiêu Viêm đánh lên có chút bối rối, bất quá, chỉ trong một thời gian ngắn, bọn họ đã nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, năm người dựa lưng vào nhau giống như một khối sắt, bất kể năm người Tiêu Viêm tìm mọi cách dụ dỗ, bằng sự phối hợp ăn ý với nhau, hợp lực đem công kích hóa giải. Sau gần nửa giờ giằng co, Tiêu Viêm quyết định phát tay, dẫn mọi người rời đi thật nhanh. Lần này bọn họ không công mà về. Mà sau khi trải qua thất bại này, nhóm Tiêu Viêm mới nhận thức được rằng, trình độ phối hợp ăn ý của nhóm mình so sánh với đội ngũ nội viện lão sinh kia chênh lệch đến thế nào.

Sau khi nhận thức được nhược điểm của đội ngũ mình, nhóm năm người Tiêu Viêm cũng bắt đầu thử tính toán tiến hành phối hợp. Trải qua một đêm không ngủ luyện tập, độ phối hợp của năm người không dám nói là hoàn mỹ, nhưng nếu so sánh với hôm qua mà nói, cũng là có tiến bộ rất lớn, bởi vì bây giờ ít nhất bọn họ đã hiểu được liên thủ, mà không giống lúc đầu, hoàn toàn bằng vào lực lượng riêng rẽ của một cá nhân chiến đấu với năm người của đối phương.

Không thể không nói, việc phối hợp luyện tập cả đêm mang đến cho năm người Tiêu Viêm thật nhiều chỗ tốt. Bởi vì, buổi trưa ngày hôm sau, đám người Tiêu Viêm lại may mắn đụng phải đội ngũ đã làm bọn họ kinh ngạc hôm qua. Song phương chạm mặt, đầu tiên là ngẩn ra một lúc, sau đó lao vào nhau, lại một lần nữa chiến đấu ác liệt.

Trận chiến này, đám người Tiêu Viêm không bị bó tay bó chân như hôm

qua, mặc dù vẫn khó có thể đột phá đội hình cứng như sắt thép của đối phương, nhưng ít nhất, đã có xu thế phản kích lại được.

Mà đối với sự tiến bộ của đám người Tiêu Viêm, đội ngũ kia cũng có chút hoảng sợ, ngay lúc đó, theo thời gian song phương giằng co tăng lên, trình độ phối hợp của đám người Tiêu Viêm được tôi luyện trong chiến đấu dần dần thuần thực, cứ theo đà này, đợi đến thời điểm đối phương tiếp tục phối hợp thuần thực hơn nữa, chỉ sợ bên mình thật sự bị đánh bại.

Nhưng khi đám người Tiêu Viêm chiếm cứ được thượng phong không lâu, Tiêu Viêm bỗng nhiên biến sắc, hẳn có thể cảm giác được, chung quanh tựa hồ như có hai đội ngũ đang nhanh chóng đi tới chiến trường bên này, hiển nhiên là bị dao động chiến đấu bên này hấp dẫn lại, lập tức không dám chậm trễ, vung tay lên lạnh lùng nói: "*Rút mau!*"

Nghe được tiếng quát của Tiêu Viêm, vốn đang tập trung đánh nhau, đám người Bạch Sơn nhất thời sửng sốt, mặc dù trong lòng có hơi luyện tiếu tình thế đang tốt đẹp, nhưng mà bởi vì trong hai ngày trước, Tiêu Viêm báo động cực kì chuẩn xác, bọn họ cũng đành mạnh mẽ thu tay lại, sau đó cùng Tiêu Viêm bay nhanh vào rừng rậm, cuối cùng biến mất trong tầm mắt của đội ngũ Nội viện đang mờ mờ ảo ảo cả người.

"Khốn kiếp, bọn người kia phát triển quá nhanh, nếu lần sau gặp lại, phối hợp của chúng ta chỉ sợ sẽ không tạo thành quá lớn trở ngại cho chúng." Ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ đám người Tiêu Viêm biến mất, gã thanh niên đội trưởng đội ngũ này sắc mặt âm trầm, nhin không được thấp giọng mắng.

Kết cục trận chiến không phân biệt được cao thấp, đội ngũ nội viện lão sinh này lại cảm thấy trái tim có chút băng giá, đội ngũ tân sinh ba nam hai nữ kia dường như cố gắng giằng co với họ, chỉ cần phụ cận không có xuất hiện đội ngũ nội viện lão sinh nào khác, đội ngũ tân sinh này sẽ từ bất cứ góc ngách nào tấn công, làm bọn họ mệt mỏi muốn chết.

Ngắn ngủi một ngày thời gian, đội ngũ nội viện lão sinh này bị đám người Tiêu Viêm tập kích không dưới năm lần, mà trong năm lần đó, đám người Tiêu Viêm phối hợp càng ngày càng ăn ý, đến lúc này bọn họ mới hiểu, thì ra đội ngũ tân sinh kia lại đem bọn họ biến thành đá mài để mài luyện.

Nhưng khi bọn hắn nhận ra được sự thật thì cũng đã chậm, bởi vì lúc này

bọn họ đã bị năm người Tiêu Viêm như âm hồn không tiêu tan vây kín lại, lúc này Tiêu Viêm năm người thể hiện sự phối hợp ăn ý đã làm bọn họ lâm vào tuyệt vọng, tại một ngày trước còn làm cho Tiêu Viêm đám người thúc thủ vô sách(*) mà bây giờ không đến mười phút, đội ngũ này đã đã triệt để bị Tiêu Viêm đám người oanh kích tan vỡ, mà khi thất bại, Hỏa năng trong tay bọn họ tự nhiên sẽ trở thành chiến lợi phẩm, rơi vào trong tay đám người Tiêu Viêm.

Sau khi trải qua trận chiến này, tin tức có một đội ngũ tân sinh đang cướp đoạt Hỏa năng trong tay các đội ngũ nội viện lão sinh bắt đầu từ trong rừng rậm được truyền bá rộng rãi ra. Vì vậy một ít đội ngũ nội viện lão sinh bắt đầu khủng hoảng, toàn bộ cuộc săn Hỏa năng cũng bắt đầu loạn cả lên, trò hay dường như mới chính thức bắt đầu từ bây giờ.

(*) Thúc thủ vô sách: bó tay không có biện pháp

-----oOo-----

Chương 437: Sức chiến đấu sau khi hình thành chính thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hắc, nghe nói có đội ngũ tân sinh ở trong rừng săn ngược lại nội viện học viên cũ đó."

"Hả? Không thể nào? Ai can đảm đến thế? Dám chọc vào những tên kia sao?"

"Ha ha. Còn có thể là ai, đương nhiên là chi đội ngũ tân sinh mạnh nhất rồi. "

"Chi đội của bọn người Tiêu Viêm hả? "

"Mẹ nó. Hôm qua tân sinh chúng ta bị mấy cái tên vương bát đản kia khi dễ đủ điều, hiện tại cũng nên làm cho bọn chúng nếm thử tư vị bị cướp đoạt, rất tốt, thật hả giận."

"Ha ha, đi nhanh lên, nói không chừng vận khí tốt, còn có thể gặp bọn

người Tiêu Viêm trong rừng. Chỉ cần đi theo phía sau bọn họ, cũng không cần lo lắng mấy tên học viên cũ nội viện kia nữa."

Bên trong rừng, đồn đãi bắt đầu lan truyền ra, đến bây giờ, chuyện về đám người Tiêu Viêm đang săn đội ngũ học viên cũ gần như đã truyền khắp toàn bộ rừng rậm. Mặc kệ là đội ngũ học viên cũ hay là đội ngũ tân sinh, đều bị tin tức này làm cho sợ hãi trốn mất há hốc mồm.

Theo lời đồn đãi truyền ra không lâu, ngay khi có một ít người vẫn như cũ bảo trì thái độ hoài nghi, thì bốn chi đội ngũ nội viện học viên cũ sắc mặt âm trầm đáng sợ, mang theo tràn ngập buồn bực cùng tức giận, không nghe không để ý một đường trực tiếp hướng phía cuối rừng rậm đi đến. Cho dù là trên đường ngẫu nhiên có gặp một ít đội ngũ tân sinh thì bọn họ vẫn không ra tay, chỉ là mặt âm trầm rời khỏi rừng, đối với hành động của bọn họ, tân sinh có lẽ có một chút nghi hoặc, mà mấy cái đội ngũ quen thuộc cũng cực kỳ rõ ràng, dựa theo quy củ, nếu như đội ngũ học viên cũ ở trong rừng "*Hỏa Năng*" bị mất còn lại dưới mức "*Mười*", như vậy liền mất đi tư cách tiếp tục ở lại rừng rậm tham gia cuộc săn. Lúc này bọn họ cần tự động rời đi.

Rất hiển nhiên, bốn chi đội ngũ này hẳn là bởi vì "*Hỏa Năng*" có số lượng dưới "*Mười*" rồi. Thế nên chỉ có thể cực kỳ không tình nguyện rời khỏi địa phương làm cho bọn họ cảm giác sỉ nhục này.

Bên trong rừng, từng đôi mắt dõi theo bốn chi đội ngũ đang rời đi, chợt bắt đầu có chút yên lặng, sau một hồi, mấy ánh mắt vốn tràn ngập hoài nghi, rốt cuộc cũng dần dần biến mất, thay vào đó, là đọng lại một cỗ nhàn nhạt phần nộ.

Làm đội ngũ nội viện học viên cũ, trong mấy năm nay dường như chưa từng xuất hiện qua sự tình học viên cũ bị tân sinh cướp đoạt trở lại, mà hiện tại ở trong rừng bỗng nhiên xuất hiện chuyện này cũng giống như là hung hăng tát vào mặt mấy tên ma cũ kia. Hơn nữa cái tát này còn vang dội đến như thế.

"Mấy tên tân sinh không biết trời cao đất dày, các người sẽ vì kiêu ngạo mà phải trả cái giá đắt."

Ánh mắt của tất cả học viên cũ từ rừng rậm thu hết trở về, trong lòng hung tợn nói một câu, chợt trong rừng rậm từng bóng người bỗng nhiên lướt ra,

một ít đội ngũ tự cho mình hơn người, đã bắt đầu nhịn không được chủ động đi tìm kiếm chi đội ngũ của Tiêu Viêm – tân sinh năm một bị học viên cũ áp chế dường như đã trở thành chuyện thường tình, bởi vậy trong lòng bọn họ cực kỳ không muốn bị bất kỳ tân sinh nào phá vỡ một vòng mà bọn họ đã và đang tham gia này, cho nên, bây giờ bọn họ cần phải là đem chi đội ngũ tân sinh kiêu ngạo kia, hoàn toàn loại bỏ.

Kết quả là, mấy chi đội ngũ trong rừng rậm đều bắt đầu lúng lúng khắp cánh rừng. Song, bọn họ trải qua gần một ngày thời gian tìm tòi, lại không tìm được nửa điểm tung tích của đám người Tiêu Viêm, bọn họ cho rằng năm người Tiêu Viêm đã có thể bởi vì sợ hãi mà lẩn trốn đi rất xa.

Chi đội ngũ tân sinh kiêu ngạo kia, thế nhưng lại xuất hiện ngoài dự liệu của nhiều người.

Trên mặt rừng trống trải, một tầng lá vàng thật dày, tựa như tấm thảm màu vàng bình thường.

Vào lúc này trên mặt đất trống trải, năm tên tân sinh mặt bám đầy bụi bặm, đang dựa lưng vào nhau vây thành một vòng tròn nhỏ, mắt tràn ngập lửa giận nhìn năm tên trẻ tuổi chung quanh bọn họ, ở trên ngực năm tên trẻ tuổi này đều đeo một quả huy chương hình tháp.

"Đem *"Hỏa Năng"* giao ra đây, để khỏi chịu thêm đau khổ, như thế nào?"

Một gã thanh niên rõ ràng là nội viện học viên cũ, đôi mắt giương lên, tóc của hắn suông thẳng gần tới bả vai, liếc nhìn một cái, khí chất có một phần âm nhu. Lúc này, vị thanh niên tóc dài này đang nhìn năm tên tân sinh dựa vào thế hiểm yếu để chống lại, nhàn nhạt cười nói.

"Giao cái rắm. Muốn thì trực tiếp đến đây mà cướp đi, lão tử liều mạng dù bị đánh cũng muốn cắn ngược lại ngươi một cái."

Năm tên tân sinh bị bao vây tình hình cũng rất kiên cường, tay tùy úy lau đi vết máu ở khóe miệng, chột phun ra một ngụm máu loãng, nổi giận mắng.

"Ha ha. Cứng đầu lắm! "

Thanh niên tóc dài vỗ tay cười tủm tỉm, khẽ nói:

"Được rồi, các người đã không chịu phối hợp, thì cũng chỉ có thể đánh các người ngã xuống, tự mình chúng ta động thủ lấy đi thôi."

"Phi! Oai cái rắm. Các người đừng tưởng rằng là học viên cũ thì có thể hoành hành không úy kị sao, chờ sau khi các người gặp Tiêu Viêm học trưởng bọn họ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cầm "*Hỏa Năng*" giao ra thôi. Ha ha, ai nói tân sinh chúng ta vốn không có năng lực phản kháng nào?" Một gã tân sinh cười to nói, trong tiếng cười khó có thể che dấu sự châm chọc.

"Tiêu Viêm?" Nghe cái tên này, đuôi lông mày của thanh niên tóc dài nhướng lên, trên khuôn mặt tươi cười thoáng một chút lạnh nhạt, cười lạnh nói:

"Nguyên lai các người đem hy vọng kỳ thác vào trên người bọn chúng, thế nhưng thật đáng tiếc, trong hai ngày qua, chi đội ngũ này hoàn toàn mai danh ẩn tích. Ai biết bọn chúng đã trốn tới phương nào rồi, chờ đến khi bọn chúng xuất hiện lại, thì kết cục cùng các người cũng không tốt hơn là mấy đâu, cho nên, không cần lại tiếp tục theo đuổi cái mộng tưởng hảo huyền này nữa, ngoan ngoãn đem "*Hỏa Năng*" giao ra đây, để khỏi bị nổi khô da thịt."

Nói xong, thanh niên tóc dài vung tay lên, bốn gã đồng bạn của hắn chậm rãi tiến tới từng bước, đấu khí mạnh mẽ từ trong cơ thể của bọn họ bốc lên. Trong lúc đấu khí bắt đầu khởi động, đã làm cho rất nhiều lá cây khô vàng trên mặt đất tung bay lên.

"Ha hả, vị học trưởng này, là người đang nói chúng ta sao?"

Ngay lúc chi đội ngũ nội viện học viên cũ này chuẩn bị đánh đội ngũ tân sinh, thì tiếng cười khẽ bỗng nhiên ở phía rừng trống trải vang lên. Thanh âm thình lình vang lên làm cho đấu khí mới bắt đầu khởi động ở bên này thoáng bị kiềm hãm, tất cả ánh mắt đột nhiên dời theo phương hướng thanh âm vừa truyền đến, cuối cùng dừng lại trên một thân cây trống trải, ở nơi đó, không biết từ khi nào đã xuất hiện năm người, ba nam hai nữ trẻ tuổi, đang đứng sừng sững. Vị thanh niên cầm đầu mặc mặc áo bào đen, sau lưng đeo hắc xích rất lớn, đã đem thân phận của bọn họ biểu hiện ra rõ ràng.

"Tiêu Viêm học trưởng. "

Năm tên tân sinh bị vây khốn kia ánh mắt thoáng kinh ngạc dừng lại ở trên người thanh niên áo đen, sau đó một cỗ mừng như điên nhất thời nổi lên trên mặt. Thanh âm hưng phấn nhin không được hét lên, tại trong rừng rậm này tân sinh chỉ có chịu khi dễ, chi đội ngũ của Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là cọng cỏ cứu mạng ở trong lòng tất cả tân sinh. Bởi vì chỉ có nhóm của hắn mới chân chính thành công đánh bại đội ngũ học viên cũ.

"Người chính là Tiêu Viêm? Nói như vậy các người là đội ngũ săn bắt *"Hỏa Năng"* của học viên cũ khắp nơi đó sao?"

Nghe được tiếng hét, nét mặt thanh niên tóc dài hơi đổi, ánh mắt gắt gao chăm chú vào trên năm người Tiêu Viêm.

"Rất tốt. Không nghĩ tới người vậy mà vẫn còn có gan xuất hiện." Thấy Tiêu Viêm gật đầu, thanh niên tóc dài chậm rãi đi về phía trước từng bước, đầu khí mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn bạo phun ra. Bàn tay vung lên, bốn bóng người từ sau lưng lướt đến, chia ra đứng xung quanh thanh niên tóc dài, vị trí nhìn như tùy ý, nhưng là có chút xảo diệu. Trận hình như thế này của bọn họ có thể tùy thời ứng phó công kích đến từ bốn phương tám hướng.

"Đem *"Hỏa Năng"* giao ra? Hoặc là, tự chúng ta động thủ?"

Trận hình năm người hình thành, trong lòng thanh niên tóc dài sự tin tưởng tăng lên, ngẩng đầu hướng về phía Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"Lời này có thể nói sao?"

Tiêu Viêm nhẹ nhàng cười, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm nhìn thanh niên tóc dài. Trong con người đen nhánh lúc này cũng lóe lên một chút lãnh ý, thân hình khẽ rung giống như một tia chớp màu đen xuất hiện ở phía trước mặt cách vị trí thanh niên tóc dài hai thước, từ trong nắm tay thanh sắc đầu khí mạnh mẽ xuất hiện, cuối cùng đọng lại ở phía trên quyền đầu thành một lớp sừng màu xanh, theo năng lượng sừng xuất hiện, lực lượng trên quyền đầu của Tiêu Viêm cũng đột nhiên bạo tăng.

"Tiểu gia hỏa cuồng vọng!"

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm đơn độc đánh tới, thanh niên tóc dài cười lạnh,

hắn chưa mở miệng thì bốn tên đồng bạn bên cạnh hắn đã cùng lướt đến, khoảng cách ngắn ngủn vài bước, trong nháy mắt đã tới. Bốn đôi quyền cước mang theo thanh âm nặng nề xé rách không khí nổ vang, hung hăng cùng đánh tới Tiêu Viêm, bọn họ muốn mượn sự phối hợp ăn ý, hợp lực bốn người, một kích chấn thương Tiêu Viêm.

Thực lực của bốn gã học sinh khóa trên so với Tiêu Viêm không kém hơn nhiều, uy lực khi cùng ra tay như vậy, cho dù là Tiêu Viêm cũng sẽ rất khó cứng rắn tiếp được. Song thế nhưng hắn lại hết lần này tới lần khác tỏ vẻ thực sự không để ý đến công kích của bốn người. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm quyền ảnh thanh niên tóc dài phía sau kia, trên quyền đầu, đầu khí màu xanh ngưng tụ ngày càng nhiều.

Ngay khi quyền cước mang theo kinh khí hung hãn sắp chạm đến thân thể Tiêu Viêm, thì giữa không trung đột nhiên có tiếng xé gió bén nhọn vang lên, chột mắt mọi người hoa lên, liền thấy bốn bóng đen giống như thiết tháp, từ trên trời giáng xuống, cực kỳ chuẩn xác dừng ở bốn phía Tiêu Viêm. Sau đó, vang lên những tiếng nổ nặng nề liên tiếp phát ra từ chỗ trước mặt Tiêu Viêm, sóng năng lượng từ điểm tiếp xúc khuếch tán ra thổi cuộn lên thảm lá khô thật dày trên mặt đất tung lên cao, sau đó từ từ rơi xuống.

"Phốc xuy."

Quyền cước của bốn vị học viên cũ bị sự xuất hiện thành linh của Huân Nhi, Bạch Sơn, Ngô Hạo, Hồ Gia bốn người ngăn cản, đầu khí mạnh mẽ, làm cho những người phía trước run rẩy một trận, trong nháy mắt sau, rốt cuộc chống đỡ không được lực lượng mạnh mẽ truyền đến nhanh chóng, mặt đỏ lên, một ngụm máu tươi điên cuồng bắn ra, thân thể giống như lá vàng trong gió mùa thu, bắn lộn ngược trở lại, cuối cùng hai môn lún sâu vào đồng lá khô, vẻ mặt hoảng sợ.

Ngay khi thân thể bốn vị học viên cũ bắn ngược lại trong chốc lát thì một bóng đen cũng theo sát đến, một người thành linh lướt tới giống như là quỷ mỹ xuất hiện ở trước vẻ mặt đang đại biến của thanh niên tóc dài, hướng về hắn mỉm cười. Cánh tay chấn động, quyền đầu được bao bọc bởi một tầng sừng năng lượng màu xanh, nhanh như tia chớp xuyên qua phòng ngự của hai tay đang chéo nhau ở trước người thanh niên tóc dài, nện thật mạnh lên bả vai, ngay sau đó, kinh khí phun ra, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên thanh thúy. Thân thể thanh niên tóc dài bắn ngược về sau, hai

chân để lại trên mặt đất rãnh sâu thật dài, cuối cùng đánh lên thân cây, một tiếng kêu đau đớn vang lên, máu tươi từ khoe miệng của hắn chảy tràn ra, bàn tay gạt đi vết máu. Thanh niên tóc dài buông xuống trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy vẻ khó có thể tin, không phải nói chi đội ngũ tân sinh này mặc dù thực lực cá nhân rất mạnh mẽ, nhưng phối hợp với nhau cũng là cực kỳ rời rạc đến thảm thương sao? Nhưng tại sao lúc này mới ngăn ngừa có hai ngày thôi mà họ đã ăn ý với nhau đến như thế này rồi?

Mà năm tên tân sinh ở giữa vị trí trống trải, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hai chi đội ngũ kia chỉ trong nháy mắt đã phân thắng bại. Một lúc lâu sau đó mới hít một hơi lương khí, sợ hãi.

Năm người này, sau khi hình thành một chỉnh thể, đấu lực vậy mà mạnh mẽ đến mức độ này sao?

-----oOo-----

Chương 438: đại phản kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xuy! "

Nhìn hai tám hỏa tinh tạp gói lên nhau mà quang mang không ngừng lóe qua cho đến khi tối đen, trên tinh tạp số lượng lại lần nữa nhảy lên. Tiêu Viêm mỉm cười, hiện tại hỏa năng trên hỏa tinh tạp của hắn ước chừng đã chứa tới số lượng "74" rồi, như vậy tính ra, những hỏa năng này dường như cũng đủ cho hắn ở bên trong nơi gọi là "Thiên Phần Luyện Khí tháp" tu luyện thời gian hơn hai tháng, thu hoạch như thế này có thể nói là rất lớn.

"Thêm chi đội ngũ này nữa, thì đến thời điểm hiện tại hắn là có năm chi thua bởi trong tay chúng ta rồi."

Huân Nhi đem tinh tạp của mình cất kỹ, liếc mắt nhìn năm người bị Tiêu Viêm đánh bất tỉnh sau đó theo thường lệ cột lên thân cây, cười dài nói: "Trừ hai chi gọi là Hắc – Bạch song sát kia, chúng ta còn có thể tiếp tục cướp ba chi đội ngũ nữa."

"Bất quá rừng rậm quá lớn, muốn ở trong đây tìm được ba chi đội ngũ, thì thật có chút khó khăn a, mà một khi tin tức của chúng ta lộ ra, chỉ sợ mấy đội ngũ này cùng lúc chạy tới bao vây chúng ta, mặc dù trải qua hai ngày huấn luyện này, chúng ta phối hợp với nhau tuy rằng so với trước kia mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng đó cũng chỉ là đơn thuần ứng phó nhanh chóng với một chi đội ngũ, hai chi mà nói, đó đã là cực hạn, ba chi, thì tuyên đối là bại." *Hồ Gia trầm ngâm nói.*

Tiêu Viêm nhíu mày, một lúc sau, ánh mắt quét về phía năm tên tân sinh trong khu đất trống vẫn còn ở trong trạng thái trợn mắt há hốc mồm, tâm chột động, chậm rãi nói:

"Bây giờ đội ngũ học viên cũ còn có tư cách tiếp tục tham gia cuộc săn, trừ đi Hắc-Bạch song sát thì chỉ còn có ba đội, cũng chỉ là mười lăm người, mà tân sinh chúng ta thì không có hạn chế và bị mất đi tư cách nếu "*Hỏa Năng*" ít hơn "*Mười* ", cho nên ta nghĩ, bây giờ tân sinh còn đang lang thang trong rừng, hẳn là cũng không ít. Rừng rậm này quá lớn dù bọn họ có bản đồ lộ tuyến, cũng rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn ngủn như vậy, thành công rời đi."

"Người muốn làm gì?" *Nghe Tiêu Viêm nói, bốn người đều ngẩn ra, Bạch Sơn nhướng mày hỏi.*

"Tập hợp toàn bộ tân sinh lại, sau đó, tung ra tin đồn, hấp dẫn ba chi đội ngũ học viên cũ lại đây, hợp lực lượng của tất cả tân sinh kết thúc bọn họ, các người cho rằng như thế nào?" *Tiêu Viêm thản nhiên nói.*

"Đem bọn họ hấp dẫn lại đây? Vậy cũng là ba chi đội ngũ học viên cũ a, nhất là đến lúc đó những tân sinh khác ngăn không nổi bọn họ, chúng ta đây chẳng phải là dẽ vào miệng cọp sao?"

Nghe được đề nghị cực kỳ can đảm này của Tiêu Viêm, sắc mặt Bạch Sơn nhất thời có chút biến hóa, chỉ cần một chi đội ngũ thì bọn họ đã phải trải qua phối hợp ăn ý mới có thể chiến thắng, nếu như là ba chi mà nói, người thật khăng định là bọn họ, hẳn cũng không muốn đem "*Hỏa Năng*" thật vất vả mới cướp đoạt được, lại đưa cho người khác nữa.

"Điều đó không nhất thiết phải cần quá nhiều tân sinh, chúng ta cũng tuyệt đối có thể chiếm được thượng phong, không nên xem nhẹ những tân sinh mới này, bọn họ có thể lọt vào top năm mươi tên của cuộc thi tuyển thì

thực lực tự nhiên là sẽ không yếu, chỉ là bởi vì nguyên nhân phối hợp với nhau, mới bị đội ngũ học viên cũ một kích liền tan vỡ. " *Tiêu Viêm lắc đầu nói.*

"Hơn nữa lúc này chúng ta cũng không thể quay lại. Tìm cơ hội đưa bọn họ một lưới bắt hết, vậy sẽ có thể tiết kiệm không ít phiền toái. Chẳng lẽ các ngươi lại không muốn sớm đi tới nội viện, biết một chút về cái gọi là " *Thiên Phần Luyện Khí tháp*" sao?" *Tiêu Viêm dang tay nói. Nguồn truyện:*

"Ân! Chúng ta đã tiêu hao ba, bốn ngày trời ở trong rừng rậm rồi, vẫn tiếp tục chần chờ cũng không phải biện pháp." *Ngô Hạo gật gật đầu, thanh âm trầm thấp nói.*

"Ta không quan tâm, dù sao cùng lắm thì " *Hỏa Năng*" thu được lại tiếp tục trả cho bọn hắn cũng được." *Hồ Gia bữu môi, nhìn phía Tiêu Viêm tiếp tục nói:* "Hiện tại ngươi đã là đội trưởng, việc này, ngươi hạ quyết sách là được rồi. Đừng lè mè."

Nghe vậy, Tiêu Viêm lắc lắc đầu bất đắc dĩ, hành động này của hắn là trung cầu ý kiến đồng bạn, tới trong miệng nàng lại thành lè mè.

"Ai. Được rồi. Lại tiếp tục nghe ngươi một lần, hy vọng ngươi đừng thất bại."

Nhìn thấy Ngô Hạo, Hồ Gia cũng không ý kiến, Bạch Sơn cũng đành phải gật gật đầu. Hắn rõ ràng, trải qua mài dũa hai ngày liên tiếp, hiện tại ở trong đoàn đội này, uy tín của Tiêu Viêm đã làm cho Ngô Hạo, Hồ Gia ở trong lòng bọn họ có chút tin phục. Mà Huân Nhi vẫn đối với hắn là nói gì nghe nấy, bởi vậy, bên trong đoàn đội này, lời nói của Bạch Sơn, cơ bản là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ai làm theo kẻ có địa vị thấp chứ?

Nhìn thấy một lần nữa thông nhất ý kiến, lúc này Tiêu Viêm mới cười gật gật đầu, suy nghĩ một chút, thỉnh linh quay đầu đem ánh mắt ném về hướng năm tên tân sinh trên đất trống, chột cười đi tới, bàn tay vừa lật, mấy bình thuốc chữa thương xuất hiện ở trong tay, sau đó đem nó đưa qua: "Các ngươi không sao chứ? "

"Đa tạ Tiêu Viêm học trưởng đã ra tay, nếu không mà nói, hôm nay sợ

rằng lại không tránh khỏi một trận đòn."

Một gã thanh niên nhìn như đầu lĩnh của đội ngũ này, có chút kích động tiếp nhận thuốc chữa thương Tiêu Viêm đưa tới, vẻ mặt cảm kích nói.

"Ha hả, cùng là tân sinh, giúp đỡ lẫn nhau tự nhiên là việc nên làm." *Tiêu Viêm vô tư cười cười, ánh mắt nhìn bọn họ chăm chăm, đột nhiên nói:*
"Các người có muốn phản kháng những tên kia hay không?"

Nghe vậy, năm tên tân sinh sùng sốt, bọn họ đương nhiên hiểu được trong miệng Tiêu Viêm "bọn họ" đó là mấy tên học viên cũ của nội viện, thoáng chần chờ một chút, rồi cắn răng gật gật đầu, hai ngày qua, bọn họ chịu không ít uất khí của những tên kia, nhưng bởi vì thực lực chênh lệch, chỉ biết phẫn nộ mà không dám nói gì.

"Nếu như vậy, ta muốn mời các người giúp đỡ." *Tiêu Viêm mỉm cười nhẹ giọng nói.*

"Tiêu Viêm học trưởng đã cứu chúng ta một lần, có việc gì cứ sai bảo."

Nghe những lời của Tiêu Viêm, một gã thanh niên vội vàng vỗ ngực, xem như không có việc gì liền đáp ứng, mấy tên đồng bạn bên cạnh cũng kích động gật gật đầu.

Nhìn thấy mấy người này đáp ứng dứt khoát như vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, có lẽ là ngay cả chính hắn cũng không biết, hành động mang theo đội ngũ *phản sấn trở lại mấy tên ma cũ của hắn, đã lưu lại ấn tượng khắc sâu ở trong lòng tân sinh lần này, dường như có tuyệt đại đa số đem Tiêu Viêm coi như thần tượng sùng bái trong lòng, không vì lý do gì, đơn giản là hắn có thực lực và sáng suốt gan dạ, cùng đối kháng với mấy tên học viên cũ khi dễ bọn họ ở bên kia!

*Phản sấn: Sấn ngược trở lại.

"Ha hả, vậy đa tạ mọi người, ta muốn nhờ các vị phân tán ra, lấy hết khả năng ở trong rừng tìm kiếm những tân sinh khác, sau đó nói cho bọn họ biết, nếu muốn đem những tổn thất về "Hỏa Năng" lấy lại, cũng như tin tưởng lời của Tiêu Viêm ta nói, thì tất cả có thể tập hợp đến chỗ này, ta sẽ mang theo bọn họ, cùng mấy tên nội viện học viên cũ kiêu ngạo kia, làm một hồi hung hăng!"

Tiêu Viêm hướng về phía mấy người chấp tay, sau đó thấp giọng nói: "Không biết mấy vị có thể đáp ứng hay không?"

"Hảo! Vừa lúc chúng ta cùng với một số tân sinh có liên hệ, bọn họ bởi vì lo lắng bị học viên cũ bắt được, nên đều lẩn trốn."

Trên khuôn mặt nổi lên một chút nóng bỏng, năm tên tân sinh bị lời nói của Tiêu Viêm làm cho cảm động có chút nhiệt huyết sôi trào, bị ức hiếp nhiều ngày như vậy, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể phản kháng, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn cơ chứ?

"Ân, thỉnh các vị tranh thủ thời gian, mặt khác, nếu ở trên đường một mình gặp đội ngũ học viên cũ, trước hết cứ đem "Hỏa Năng" giao cho bọn họ, "Hỏa Năng" các người tổn thất, Tiêu Viêm ta sau này sẽ bồi thường lại cho các người." Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi, hướng năm người nhắc nhở nói.

Nghe vậy, năm tên tân sinh đều gật đầu, chợt hướng Tiêu Viêm chấp tay, nói: "Tiêu Viêm học trưởng xin chờ chúng ta mang theo những tân sinh khác lại đây đi, chỉ cần có người dẫn dắt, như vậy chúng ta cũng sẽ dám đi theo người bắt đầu phản kích mấy tên *hỗn đản này!"

*Hỗn đản: thằng khốn; khốn nạn; đốn mạt; thằng đêu; đồ vô lại (tiếng chửi)

Nói xong, năm người liền nhanh chóng phân tán ra, dưới sự quan sát của Tiêu Viêm, nhanh chóng hướng giữa rừng rậm lẩn đi, sau đó giữa lúc lá cây còn đang rung động, đã biến mất không thấy.

"Hắc hắc, thu phục xong, kế tiếp, tân sinh chúng ta hội tụ, sau khi tụ tập lại, vậy đại phản kích liền sẽ bắt đầu rồi!" Tiêu Viêm đứng dậy, xoay người hướng về phía bốn người cười tủm tỉm nói.

Có lẽ là bởi vì kỳ vọng có thể phản kháng nội viện học viên cũ, hiệu suất của năm tên tân sinh kia, xuất sắc đến nỗi làm cho Tiêu Viêm cũng có chút kinh ngạc, thời gian gần đến giữa trưa, đã có tân sinh bắt đầu lục tục thật cẩn thận xuất hiện ở xung quanh mảnh rừng trống trải này, sau khi bọn họ nhìn thấy Tiêu Viêm năm người xếp bằng nghỉ ngơi tại trong rừng, mới hoàn toàn tin tưởng, sau đó, trong rừng cây yên tĩnh, bóng người đã bắt

đầu kéo tới, mà đương nhiên khi ánh mắt của bọn họ quét đến năm tên học viên cũ trên thân cây, ác khí trong lòng trầm tích hai ba ngày, rốt cuộc cũng dễ chịu đôi chút.

Tân sinh từ các nơi hội tụ đến đây, đều cũng cực kỳ tự giác không có quấy rầy năm người Tiêu Viêm đang nhắm mắt tu luyện, một đám làm thành hình vòng trong, đem năm người Tiêu Viêm vây vào giữa.

Trên mặt đất trống trải, theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tân sinh từ trong rừng rậm lục đục lướt ra, ánh mắt của bọn họ, đều không tự chủ được mà hội tụ trên người của thanh niên áo bào đen ở chính giữa khu đất trống, trong ánh mắt, mơ hồ mang theo vài phần sùng bái nóng bỏng.

Lúc này, con mắt Tiêu Viêm nhắm chặt, rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra, nhìn tân sinh đang hứng thú ngồi xếp bằng ở chung quanh, hơn nữa ánh mắt sáng ngời, trên khuôn mặt hắc hiện lên một chút tươi cười vui mừng, số lượng này, đã không làm cho hắn thất vọng.

"Các vị, các ngươi muốn đem oán khí chịu đựng hai ngày nay đưa trả lại cho mấy tên học viên cũ nội viện luôn tự cho là đúng kia không?"

Khẩu khí Tiêu Viêm chậm rãi nói ra, thanh âm bỗng nhiên vang lên ở trong rừng.

"Muôn!" Thanh âm tức giận chình tề trầm thấp, đem lá cây trong rừng chấn cho run rẩy.

Nhìn âm ỉc nộ hỏa cùng oán hận dâng lên trên khuôn mặt mấy tân sinh bên kia, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn muốn, chính là loại tức giận từ phần nộ hội tụ lên!

Nhánh cây trong rừng bỗng nhiên dao động một trận, hai ba bóng người lướt ra, nháy mắt đảo qua mấy chục đạo ánh mắt giữa sân.

"Tiêu Viêm học trưởng, chúng ta đã chiếu theo lời ngươi, đem vị trí của chúng ta lộ ra cho ba chi đội ngũ nội viện học viên cũ kia, hiện tại bọn họ đang hướng bên này chạy tới!"

"Hảo. "

Bàn tay chém xuống một chỗ thật mạnh, Tiêu Viêm đột nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn chung quanh, tuy rằng mấy tân sinh bên kia hình tượng chật vật, nhưng trong mắt đều bị lửa giận tràn ngập, trầm giọng nói:

"Các vị, ấn núp thân hình cho tốt, hôm nay chúng ta sẽ cấp cho đám học viên cũ vênh váo tự đắc này một cái tát thật đau! "

Theo thanh âm Tiêu Viêm vừa dứt, gần bốn mươi mấy tân sinh giữa sân (tràng) nhất thời cực kỳ nhanh nhẹn xông vào bên trong đám cây cối rậm rạp chung quanh, gần như là trong nháy mắt, vốn trên khu đất trống đồng đúc người giờ lại trở thành trống rỗng.

"Mấy vị, chuẩn bị tốt đi, chúng ta sẽ nhờ cỏ, bứng gốc bọn chúng!" Tiêu Viêm hướng về phía Huân Nhi bốn người mỉm cười nói.

"Ân! "

Rừng cây rậm rạp, trên đỉnh đại thụ, hai gã lão giả ngồi xếp bằng lại mở hai mắt ra, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, tiếng cười nhẹ.

"Hắc hắc, náo nhiệt đây rồi!"

-----oOo-----

Chương 439: Cường giả đối chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên mảnh đất trống trải, năm người Tiêu Viêm ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần. Cả khu rừng lúc này đều lâm vào trạng thái yên tĩnh, nhưng mà trong không khí thoáng có chút áp lực báo hiệu bão sắp đến.

Một màn yên tĩnh này không biết kéo dài đã bao lâu. Lúc này, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra hướng về phía Bắc của khu rừng. Trong phạm vi linh hồn lực của Tiêu Viêm phát hiện hơn mười hơi thở cường giả tại nơi đó.

"Đến rồi". Nhẹ thở ra một hơi, Tiêu Viêm cử động thân thể, trong đan điền đầu khí lưu chuyển từ chậm rãi đến như thác lũ từ giữa đến các kinh mạch

trong cơ thể, khiến Tiêu Viêm cảm giác tràn đầy lực lượng. Trước trận đại chiến, Tiêu Viêm luôn muốn mình đạt trạng thái đỉnh cao.

Nghe được lời nhắc nhở của Tiêu Viêm, bốn người Huân Nhi ngồi một bên cũng mở mắt ra, khẽ gật đầu, đấu khí mang hào quang nhàn nhạt quanh thân họ như ẩn như hiện cùng Tiêu Viêm đợi một hồi đại chiến sắp tới.

Lời Tiêu Viêm vừa nói ra thì rừng cây phía xa bỗng nhiên rung động mạnh, hơn mười bóng người từ nơi đó như những cái bóng thiêm lược xuất hiện, những bàn chân cơ hồ như đồng thời đạp mạnh trên nền đất mang theo hơi thở mạnh mẽ như sóng cuộn hướng tới vị trí năm người Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng.

"*Ầm!*"

Ngay khi những hơi thở áp bách kia ập đến, năm thước chung quanh phạm vi năm người Tiêu Viêm chợt xuất hiện năm cỗ ánh sáng đấu khí bất đồng từ trong cơ thể năm người bạo phát ra tạo thành tấm màn đấu khí bao bọc cả mảnh đất trống lại chống đỡ với luồng hơi thở cường hãn kia.

"*Quả nhiên là có chút bản lĩnh, khó trách có thể kiêu ngạo như thế!*". Nhìn thấy khí thế áp bách như vậy mà không có nửa điểm tác dụng với năm người Tiêu Viêm, một vị thanh niên khuôn mặt tươi cười trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc khẽ cười nói.

Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt quét qua hơn mười người đứng đối diện trên bãi đất trống. Chính xác vừa vặn là mười lăm người. Như vậy, ngoại trừ đám Hắc – Bạch song sát ở ra thì ba chi đội ngũ tham gia cuộc săn toàn bộ đã tới đủ.

Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, miệng mang theo một chút ý cười nói: "*Rốt cuộc đã đến đông đủ*" – thanh âm quanh quẩn trên bãi đất trống.

"*Các người chớ kiêu ngạo, dừng lại ở đây đi, giao tình tap ra đây*" - một tên thanh niên da màu không biết vì duyên cớ gì mà sắc mặt có chút trở nên hơi trắng – liếc mắt nhìn năm người Tiêu Viêm nói: "*Dừng tưởng rằng mình có vài phần thực lực liền muốn đánh vỡ quy tắc. Đã nhiều năm nay, trong những "cuộc săn Hoả Nãng" có một quy tắc là để cho các học viên cũ tại khu rừng này hướng các tân sinh kiêu ngạo mà dạy chút quy cũ.*

Cái này đối với cuộc sống của các người trong học viện sau này sẽ tốt hơn. Cho nên cái quy tắc này mới có thể tồn tại nhiều năm như vậy mà không ai có thể đánh vỡ nó. Các người nếu muốn trở thành người đầu tiên ăn tiệc, chỉ sợ là nên chuẩn bị tâm lý để trả một cái giá rất đắt đó."

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay nắm Huyền Trọng Xích, chộp một bóng đen với hình dáng Huyền Trọng Xích hiện lên mang theo cỗ kính khí hướng mặt đất áp xuống khiến đám lá khô bị thổi bay tán loạn. Hắn liếc mắt về phía ba chi đội ngũ một cái rồi nói: *"Đừng nói với ta những thứ quy tắc cổ hủ gì gì đó. Các người đã có thể cướp "Hoả Năng" trong tay chúng ta, chúng ta vì cái gì mà không thể? Chỉ cần có thực lực, con môi và thợ săn tùy thời đều có thể thay đổi vị trí. Mà bây giờ, các người chính là con môi của chúng ta."*

"Thực cuồng vọng, bất quá người như thế trước đây ta đã gặp qua không ít. Nhưng những người đó cuối cùng ở trong học viện đều không được thoải mái cho lắm." một gã thanh niên thân hình cao lớn cười lạnh nói. Nhìn vị trí đứng của hắn, tựa hồ cũng là đầu lĩnh của một chi đội ngũ. Hắn có làn da xám trắng trông có chút quỷ dị, trông giống như pho tượng bằng nham thạch. Thân người hắn bề ngang so với người thường phải lớn hơn ước chừng hai bên là cả vòng cánh tay, mang lại cảm giác tràn đầy lực lượng.

"Ta thừa nhận các người địch xác rất mạnh. Bất quá vì thể diện của học viên cũ cho nên lúc này đây chúng ta cũng không có ý định công bình chiến đấu." Tên thanh niên khuôn mặt tươi cười hướng về phía Tiêu Viêm nhún vai, sau đó hướng hai gã thanh niên lúc này nói chuyện: *"Lăng Bạch, Tu Nham cùng nhau động thủ nào, chỉ với đội ngũ của ta muốn trong khoảng thời gian ngắn thu được thắng lợi e là có chút khó khăn."*

"Uhm"

Lăng Bạch, Tu Nham thoáng trì hoãn một chút liền gật đầu, cho dù phải mang tiếng là lấy nhiều đánh ít, bọn họ cũng phải cho đám tân sinh kiêu ngạo này một bài học. Nếu để chuyện đám tân sinh này cướp ngược trở lại bị truyền vào nội viện, như vậy những học viên khoá trên tham gia vào *"cuộc săn Hoả Năng"* lần này tại Nội Viện không thể ngóc đầu lên nổi.

Hai người vừa gật đầu, mười lăm cỗ hơi thở hùng hồn đột nhiên bạo phát tại giữa bãi đất trống. Những luồng hơi thở hình thành nên năng lượng dao

động trực tiếp cuốn những đám lá cây héo khô trên mặt đất bay đầy trời.
Nguồn truyện:

"Thật có lỗi, kỳ thật chúng ta cũng không có ý định công bình chiến đấu." neo mắt lại nhìn hào quang đầu khí chói mắt phía đối diện, Tiêu Viêm cười cười, chợt vung tay lên, một tiếng huyết sáo bén nhọn từ miệng hắn phát ra vang vọng khắp khu rừng.

Tiếng huyết sáo của Tiêu Viêm vừa hạ xuống, từ đám bụi rậm chung quanh, mấy chục bóng người đột nhiên phóng ra hình thành một vòng tròn đem mười lăm tên học viên cũ bao vây lại. Tại bên ngoài cơ thể bọn họ, đủ loại màu sắc đầu khí ngưng tụ lại, mặc dù tính thực lực riêng lẻ từng người bọn họ không thể so với đám học viên cũ này.

Mấy chục cỗ đầu khí đồng thời xuất hiện, tập trung thành một phần khí thể của bọn họ.

Khi mấy chục bóng người vừa xuất hiện, sắc mặt ba gã thanh niên đầu lĩnh liền trở nên khó coi. Lúc này, bọn họ rốt cuộc đã hiểu được, sắc mặt thoảng âm trầm nói: *"Những tin tức lúc trước, có phải các người cố ý tung ra?"*

Cảm thụ được 40 cỗ khí thể từ đám tân sinh kia, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ thở dài một hơi. Có đám tân sinh này hỗ trợ, hắn tin tưởng có thể đem ba chi đội ngũ này hoàn toàn tiêu diệt.

"Hảo thủ đoạn a, thật không nghĩ tới ngươi có thể quyết đoán như thế, đem toàn bộ tân sinh triệu tập đến đây." Tiêu Viêm điềm nhiên không trả lời. Thấy thế, tên thanh niên kia trong thanh âm không khỏi mang theo chút vẻ ngưng trọng và kinh dị.

Tại *"cuộc săn Hoả Năng"* năm trước, cũng có không ít tân sinh muốn hội tụ cả đám tân sinh cùng nhau hướng học viên cũ tranh đoạt. Nhưng phàm là những kẻ có thể thông qua cuộc thi tuyển vào Nội Viện, có kẻ nào không phải là kẻ có thực lực! Muốn bọn chúng nghe lời người khác chỉ huy, tự nhiên là chúng không muốn. Cho nên những cuộc đi săn Hoả Năng trước kia, rất hiếm có người nào có thể triệu tập tất cả tân sinh lại cùng nhau. Nhưng hiện tại, Tiêu Viêm lại làm được, khó trách hắn tự tin như vậy.

"*Quá khen.*" Tiêu Viêm cười nhạt, tay cầm Huyền trọng Xích chậm rãi nâng lên nói: "*Làm phiền đem "Hoả Năng" giao ra đây, đồng bạn tân sinh chúng ta có rất nhiều người bị các người đoạt lấy, cho nên bọn họ cần lấy lại đồ của mình a.*"

"*Haiz*" tên thanh niên kia thở dài một tiếng, nghiền đầu hướng Lăng Bạch và Tu Nham nói: "*Xem ra hôm nay chúng ta chỉ có thể liên thủ khổ chiến một trận rồi.*"

"*Uhm, ta cũng muốn thử xem năm người đứng đầu lần thi tuyển năm nay rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào!*" Tu Nham thân hình cao lớn chậm rãi siết chặt nắm tay, cơ bắp trên cánh tay nổi vòng lên trong như thép nguội, cơ thể kích thích phóng xuất lực lượng.

"*Bắt giặc trước bắt vua, đám tân sinh kia tuy nhiều, nhưng bọn họ so với tên Tiêu Viêm kia thật quá yếu. Đánh bại hắn, đội ngũ tân sinh tự nhiên tan rã. Tô Tiểu, xem ra chúng ta ba người lần này phải hợp tác thật rồi.*"

Lăng Bạch trong mắt loé lên một chút sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn ra nhược điểm trí mạng của đám tân sinh.

"*Được, lấy cứng đối cứng đi, mạnh mẽ xé rách tấm chắn của chúng.*"

Nghe vậy, Tô Tiểu mỉm cười gật đầu, cánh tay nhẹ nhàng hạ xuống, thanh âm chậm rãi truyền ra: "*Ta cùng Lăng Bạch, Tu Nham ngăn ba tên đối diện, những người khác ngăn đám tân sinh kia cùng hai vị nữ sinh xinh đẹp.*"

Nghe Tô Tiểu ra lệnh, mười hai tên nội viện học viên cũ đều gật đầu. Tân sinh mặc dù nhân số đông nhưng thực lực kém bọn hắn một chút, ngăn bọn chúng lại cũng không phải vấn đề lớn.

Thở ra một hơi, Tô Tiểu chậm rãi bước ra từng bước, Lăng Bạch và Tu Nham bên cạnh cũng đồng thời bước ra. Mỗi bước chân đều khiến mặt đất rung động, ba cỗ hơi thở ứ đọng chùng lục – thất tinh Đại Đấu Sư từ trong cơ thể ba người bạo phát quét ngang mặt đất trông trải.

"*Đây là một trận cứng đối cứng giữa nam nhân với nhau a. Người cùng Hồ Gia hỗ trợ đám tân sinh ngăn cản 12 tên học viên cũ kia đi.*" Sắc mặt ngưng trọng nhìn khí thế ba người Tô Tiểu, Tiêu Viêm nghiêng đầu nói

với Huân Nhi.

"Uhm, Tiêu Viêm ca ca cẩn thận." khẽ gật đầu, cùng Hồ Gia chậm rãi lui về sau, Huân Nhi thân hình chợt loé liền nhập vào đội ngũ đám tân sinh.

"Tên cao to kia, giao cho ta." Ngô Hạo đảo mắt qua ba người Tô Tiểu rồi dừng lại trên người tên da tay màu nham thạch, bình tĩnh nói. Hắc ám hiệu lực lượng cùng tốc độ, bởi vậy khi hắc chọn đối thủ tự nhiên là ưu tiên thiên hướng Lực Lượng.

"Tên mặt trắng kia, để cho ta đi." Bạch Sơn thoáng chân chờ một chút, ánh mắt dồn trên người Lăng Bạch nói.

"Đã vậy thì vị Tô Tiểu học trưởng để cho ta tới lĩnh giáo đi." Tiêu Viêm mỉm cười, huy động trọng xích trong tay mang theo tiếng gió, khiến đám lá khô trên mặt đất đều bị thổi bay.

"A, không nghĩ tới lại bị người ta sắp xếp lựa chọn." Thấy hành động của ba người Tiêu Viêm, Tô Tiểu cười cười, bàn tay chậm rãi giơ lên, rồi đột nhiên hạ xuống, trong tiếng cười thoáng có chút sát khí: "Tốc chiến tốc thắng! Nhớ kỹ, không được khinh thị, ba tên này đều rất mạnh!"

"Uhm"

Lăng Bạch cùng Tu Nham sắc mặt ngưng trọng gật đầu. Ba người hừ nhẹ một tiếng thân hình hoá thành ba đạo tàn ảnh, như ba tia chớp hướng ba người Tiêu Viêm mà tới.

Ba người Tô Tiểu thoáng động đậy, ba người Tiêu Viêm cũng hô to một tiếng, đồng thời biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện trở lại, sáu đạo nhân ảnh đã tới giữa mảnh đất trống mạnh mẽ đối chiến, trùng kích vào nhau

-----oOo-----

Chương 440: Đại chiến phát sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thành thịch!"

Trên khu đất, sáu đạo nhân ảnh nhanh như chớp xé nát mọi sự chướng ngại của không gian, ngay lập tức, tiếp xúc với nhau tại trung ương của khu đất. Trong lúc nhất thời, đầu khí giống như núi lửa phun trào, tràn ra giữa không trung, đầu khí va chạm vào nhau hình thành nên một trận *cuồng phong đầu khí mãnh liệt, đem tất cả lá khô trên mặt đất chấn thành tro bụi.

*Cuồng phong: trận gió lớn

Đối thủ của Tiêu Viêm, chính là thanh niên có tên gọi là Tô Tiểu, thể hình của hắn nhỏ nhất trong ba người đội trưởng, tuy nhiên dựa vào việc phân phó trước đó của hắn, tên này hẳn là mạnh hơn hai gã còn lại một ít, nếu không thì lấy ngạo khí phát ra trên nét mặt của Lăng Bạch và Tu Nham, căn bản là sẽ không để ý nhiều đến lời nói của hắn. Nhưng mà vừa rồi, tất cả đề nghị của Tô Tiểu, cả hai đều không có phản đối, hiển nhiên đã xem Tô Tiểu giống như thủ lĩnh.

"Xuy!"

Huyền Trọng Xích to lớn xé nát không gian mà đi, giống như thái sơn áp đỉnh, mang theo một đạo bóng đen mờ ảo cùng với luồng kinh phong dữ dội, trực tiếp đánh thẳng vào Tô Tiểu đang ở trước mắt.

Tại thời điểm đại xích cách đỉnh đầu của Tô Tiểu nửa thước, thân thể hắn giống như một chiếc lá bị một cơn gió nhẹ thổi bay, nhẹ nhàng thối lui một bước, mà đại xích mang theo kinh phong lại đang quét qua mặt hắn với khoảng cách chỉ có nửa tấc, kinh phong ẩn chứa trong đó, làm cho đầu của Tô Tiểu phải bật ngửa ra sau.

"*Lực lượng rất mạnh.*" Hiềm hiềm tránh thoát khỏi đòn công kích bằng trọng xích của Tiêu Viêm, Tô Tiểu cười một tiếng, chột mũi chân điềm xuống đất một chút, thân thể giống như không có trọng lượng, đột nhiên vọt tới trước, trong nháy mắt liền tiến sát Tiêu Viêm, tay áo bào khẽ chấn động, chỉ thấy hai thanh chủy thủ màu đen dài khoảng hai tấc từ trong tay áo bay vào trong tay của Tô Tiểu, bàn tay chột huy động giống như một cái bánh xe gió, chủy thủ không một tiếng động mang theo từng đạo bóng mờ đến khi lóc xoáy lượn lơ trên mũi chủy thủ, đồng thời trực tiếp hướng về phía Tiêu Viêm bay tới tạo ra một trận tàn ảnh làm cho người ta nhức đầu hoa mắt.

Tốc độ công kích của chủ thủ nhanh tới mức kinh người, Tiêu Viêm tự nhận không thể đạt được tốc độ đó, bất quá mặc dù không thể làm được nhưng nếu phòng ngự thì không phải quá mức khó khăn, Huyền Trọng Xích mặc dù thể tích lớn, trọng lượng của nó đồng dạng cũng là ưu thế khó có thể che giấu.

Trọng xích bay trở về, liền giống như một tấm chắn xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm, mà đợt tấn công bằng chủ thủ gần như liên miên bất tuyệt của Tô Tiểu, cũng đều dừng ở trên thân xích, lập tức liền nghe thấy những tiếng đing đưng cùng với tia lửa bắn ra liên tiếp, chỉ trong khoảng thời gian mấy đợt hô hấp, Tô Tiểu điên cuồng huy động được gần 23 lượt chủ thủ, nhưng mà thế công như sấm sét của chủ thủ vẫn bị Tiêu Viêm toàn bộ chặn lại bằng sức phòng ngự kiên cố của trọng xích.

Từ những đạo lốc xoáy lượn lờ tại quanh thân Tô Tiểu cho thấy, loại đấu khí mà hắn tu luyện, hẳn là thuộc loại nhanh nhẹn cùng linh động đấu khí, Phong đấu khí. Bởi vậy, tốc độ nhanh nhẹn của hắn, rất làm cho người ta kinh hãi.

Sau khi nhìn thấy một vòng công kích mãnh liệt không có hiệu quả, hắn vẫn không có lui lại. Ngược lại dựa vào thân pháp nhẹ nhàng giống như lá rơi của mình. Không ngừng tại quanh thân của Tiêu Viêm lượn lờ. Chủ thủ trong tay đôi lúc lại tạo nên từng đạo đường cong lạnh lùng. Nhắm vào những khe hở mà Tiêu Viêm tình cờ lộ ra. Lực sát thương của trọng xích trong tay Tiêu Viêm ở khoảng cách xa, đối với hắn mà nói là một loại uy hiếp cực lớn. Bởi vậy không thể để cho Tiêu Viêm có bất cứ cơ hội kéo gần khoảng cách nào!

Nếu đã đánh, thì cần phải áp bức cho đến khi đối phương không còn lực để phản kích! Ở trong nội viện những lúc cùng người chiến đấu, Tô Tiểu đều dựa vào thân pháp cùng tốc độ công kích mà mình tự hào. Làm cho không biết bao nhiêu kẻ khiêu chiến với hắn không thể phát huy ra được toàn bộ thực lực. Liền bị ép tới mức hoàn toàn rơi vào hạ phong.

"Học viên có cấp bậc lực tinh đại đấu sư của nội viện. Quả nhiên thực lực rất mạnh!" Thân thể đột nhiên chấn động rất nhỏ. Trọng xích trong tay của Tiêu Viêm giống như một tấm lá chắn, mau chóng chuyển động không ngừng chung quanh cơ thể. Dư quang trong ánh mắt không ngừng quan sát chung quanh. Mặc dù thân pháp cùng với tốc độ công kích của Tô Tiểu

vượt ngoài dự kiến, nhưng đối với người lấy linh hồn lực làm mất như Tiêu Viêm mà nói. Mặc kệ đối phương xuất thủ lúc nào, đều bị hấp thu vào trong lòng, sau đó liền bày ra phòng ngự. Bởi vậy, nhìn vào tình huống giống như là Tô Tiểu đang tiến hành mãnh liệt công kích. Nhưng đối với Tiêu Viêm lại không tạo ra được nửa điểm uy hiếp.

Mà dựa vào lần đầu tiên tiếp xúc. Tiêu Viêm cũng đã đại khái nắm được thực lực của Tô Tiểu. Trong lòng không khỏi sợ hãi than một tiếng. Tuổi của Tô Tiểu, có lẽ khoảng 25. Mặc dù tốc độ tu luyện như thế so với hắn vẫn còn có chút chênh lệch. Nhưng tuổi như vậy mà đã có thực lực như thế. Cũng là đã rất giỏi rồi. Nhớ lại ngày Tiêu Viêm còn ở Gia Mã đế quốc, những cường giả cấp bậc đại đấu sư mà hắn gặp được, ngoại trừ Nạp Lan Yên Nhiên có hoàn cảnh đặc thù ra. Đại đa số người có cấp bậc này đều ở vào tuổi trung niên. Hơn nữa, trong số đó, còn có phụ thân của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến. Bởi vậy có thể thấy được, lấy thực lực của Tô Tiểu mà đặt ở bất kỳ chỗ nào trong Gia Mã đế quốc. Chỉ sợ đều bị mọi người gọi là thiên tài. Tại nội viện, lại không tính là hiếm thấy.

"Không hổ là địa bàn nòng cốt của Già Nam học viện a. Nội Viện này, thật sự càng ngày càng làm cho người ta tò mò" Tiêu Viêm nói thầm trong lòng một chút. Cánh tay chấn động. Đại xích đột nhiên đánh về phía sau, cuối cùng đem hai thanh chủy thủ nhanh như tia chớp kia bắn ngược trở về.

Tại trong lúc Tiêu Viêm còn đang chiến đấu mãnh liệt, ở địa phương khác, cũng là đang âm thầm diễn ra những trận đấu làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Trong lúc nhất thời, *nguyên bản là một mảnh rừng yên tĩnh. Tiếng la hét, tiếng đao kiếm va chạm cùng với tiếng nổ của đấu khí vang lên không ngừng, tựa như là tiếng pháo nổ, quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

*Nguyên bản: Vốn dĩ.

Đối mặt với Lăng Bạch có thực lực xấp xỉ với mình, Bạch Sơn cũng không dám có một chút chậm trễ, ngân thương trong tay giống như lôi điện, trong lúc mãnh mẽ huy động, lôi điện cắt qua không khí mang theo từng đạo âm thanh "xuy,xuy"

Đối với thực lực mà Bạch Sơn phát ra, Lăng Bạch cũng có một chút cảm thấy ngoài ý muốn, sắc mặt dần dần ngưng trọng, trong tay một thanh đại

đao lấp lánh hàn quang, bổ mạnh, nâng lên, phía trên thân đao, hàn khí sắc lạnh, đao phong ngẫu nhiên xẹt qua áo bào của Bạch Sơn, liền làm cho trên da tay nổi lên một ít điểm hồng.

So sánh với cuộc chiến của Tiêu Viêm và Bạch Sơn, bên phía Ngô Hạo, cũng là làm cho người ta kinh hồn nhất, người thanh niên tên gọi là Tu Nham, vẫn chưa sử dụng vũ khí, chẳng qua trong lúc chiến đấu, toàn thân của hắn cũng đều lượn lờ một cỗ đấu khí màu xám trắng, mà ở trong sự bao trùm của cỗ đấu khí này, da tay vốn dĩ là xám trắng, trông càng giống như là một khối đá núi, cảm giác giống như là đang có một loại lực lượng mạnh bạo đập vào trong mắt, trong lúc song quyền huy động, nắm tay cực lớn đánh ra trông giống như một hòn đá đang bay tới, nếu là một người nhất gan sợ là cũng không dám cùng hắn đấu cứng.

Công kích của Tu Nham, hoàn toàn không có nửa điểm hoa mỹ thuần túy là dựa vào lực lượng, nếu như đổi lại là một người khác cùng hắn đối chiến, có lẽ sẽ chọn phương thức tránh né. Mà Ngô Hạo lại không giống như vậy, từ việc hắn sử dụng trọng kiếm có màu đỏ của máu với kích cỡ xấp xỉ trọng xích của Tiêu Viêm cho thấy, lực lượng của hắn đồng dạng cũng là có chút khủng bố, mà cũng đúng là như thế, đối mặt với sự công kích kiên cường của Tu Nham, hắn thủy chung vẫn không có thối lui nửa bước, huyết sắc đấu khí cuộn cuộn không ngừng từ trong cơ thể mạnh mẽ tuôn ra, chọt trọng quyền huy động, mang theo những tiếng nổ mạnh bạo không ngừng cùng Tu Nham lấy cứng đối cứng.

Mà cách đánh không tránh không né của hắn cũng làm cho Tu Nham càng đánh càng thấy sảng khoái. Tại bên trong nội viện, những lúc cùng người chiến đấu, rất ít người lại cùng hắn chiến đấu như vậy, lập tức không nhìn được vui sướng trong lòng, ngửa mặt lên trời cười to. Nhưng cười là cười, nắm tay của hắn vẫn không có nửa điểm chậm lại, ngược lại thế công càng thêm sắc bén, tiếng quyền phong vù vù vang lên, làm cho người ta đau cả màng nhĩ, trong vòng nửa thước quanh thân, phàm là lá khô bay lên dính vào nắm tay, liền bị chấn thành từng mảnh nhỏ.

Bên trên khu đất, chiến đấu không ngừng phát ra tiếng nổ kịch liệt của năng lượng, sáu đạo bóng người cuốn lấy nhau, đấu khí như đao, những lúc ngẫu nhiên bắn ra liền đem cây cối ở một bên chém thành hai đoạn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Ở bên ngoài của ba chỗ chiến trường, náo nhiệt nhất tự nhiên là phải thuộc

về trận loạn chiến của đám tân sinh cùng với 12 gã *lão sinh, đấu khí với đủ loại màu sắc đem chiến trường vẽ lên những màu sắc sặc sỡ, trông cực kỳ huyền lệ.

*Lão sinh: Học viên khóa trước của nội viện.

Tại trong vòng hỗn loạn, mặc dù tân sinh nhân số chiếm số lượng nhiều, nhưng lại chịu thiệt ở chỗ không có sự phối hợp ăn ý, mà trái lại là 12 tên lão sinh, không chỉ có thực lực cá nhân hơn xa tân sinh, hơn nữa có thêm sự phối hợp ăn ý, do vậy mà hơn xa đội ngũ tân sinh. Bởi vậy, sau khi trận đấu bắt đầu, đôi lúc liền có tân sinh bị đánh bay từ trong vòng chiến ra ngoài. Thế nhưng hoàn cảnh không tốt của tân sinh, ngay sau khi Huân Nhi cùng Hồ Gia gia nhập cũng là dần dần được xoay chuyển trở lại, bởi vì có người dẫn dắt, cho nên công kích của tân sinh dần dần trở nên quy cũ, cuối cùng Huân nhi cùng Hồ gia đều tự mình mang theo một đám tân sinh, tựa như hai thanh đao nhọn, trực tiếp xé rách vòng phòng ngự của 12 danh lão sinh, đem đội ngũ của 12 người phân ra, từ từ thu thập.

Không cần phải nói, Huân Nhi cùng Hồ Gia tác dụng quả thật cực kỳ trọng yếu, sau khi đem phòng ngự của đối phương đánh vỡ, đội ngũ của lão sinh có chút hoảng loạn cả lên, chỉ vùn vụt thời gian bảy tám phút, liền có thêm thân thể hai ba tên lão sinh đồng thời bị hơn 10 cú cả quyền lẫn cước mạnh mẽ đánh bay ra khỏi vòng chiến, sau đó là học máu rồi ngã xuống mặt đất.

Cả chiến trường, lúc này đều trở nên gay cấn, trình độ chiến đấu thảm thiết tới mức làm cho người ta có chút trợn mắt há mồm, ngoại trừ không có phát sinh tai nạn chết người, không ít người bởi vì đổ mắt mà đem đối thủ đánh thành trọng thương, ở trong đó có tân sinh cũng có cả lão sinh.

Tóm lại, "*Hỏa Năng cuộc săn*" năm nay, chỉ sợ là sẽ làm oanh động cả nội viện, bởi vì nguyên nhân chính là trong vòng gần mười năm nay, lần đầu tiên xuất hiện tân sinh đem lão sinh bức đến trình độ này.

Ở trong lúc chiến đấu đang tiến vào thời điểm gay cấn, trận chiến của Tiêu Viêm rốt cuộc đã xuất hiện biến cố.

Trải qua hơn mười phút giao thủ, Tiêu Viêm gần như đã hoàn toàn hiểu được phương thức công kích của Tô Tiểu, kế tiếp, thế công như cuồng phong bạo vũ của hắn có lẽ là cũng nên kết thúc.

Dùng bàn tay nắm chặt trọng xích, Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, thân thể giống như con quay xoay tròn không ngừng, từng đạo bóng đen to lớn mờ ảo mang theo kinh phong khủng bố, đem phạm vi hai thước xung quanh thân toàn bộ bao phủ.

"Đinh!" Tiêu Viêm đột nhiên thu lại công kích, cũng làm cho Tô Tiểu có chút ngoài ý muốn, thân hình mau chóng lui lại, chủ thủ tinh xảo trong tay điểm vào trên thân xích, hơi hơi mượn lực, thân thể liền nhảy lên không trung.

Nhìn thấy Tô Tiểu nhảy lên, Tiêu Viêm khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh, đột nhiên đem trọng xích trong tay cắm xuống đất, hai tay mau chóng kết ấn, chỉ nháy mắt sau, đầu hơi hơi ngửa ra phía sau, miệng hút vào một hơi, chợt đột ngột mở ra, ngay lúc đó, một đạo kỳ dị sóng âm ẩn chứa tiếng hổ gầm từ miệng Tiêu Viêm bạo rống mà ra.

Tiếng hô vừa mới từ trong miệng Tiêu Viêm rống ra, đem Tô Tiểu đang ở đối diện với hắn cảm giác như bị một đạo tiếng sấm mạnh mẽ tại trong đầu âm âm vang lên, trong nháy mắt, đầu óc Tô Tiểu dường như là rơi vào một loại trạng thái ngây ngất, mơ mơ màng màng.

Sư hổ toái kim ngâm! Tiêu Viêm tại trước khi đi vào nội viện, liền đã bước đầu tu luyện thành công loại đấu kỹ sóng âm này, hiện giờ đem ra thi triển, lấy được hiệu quả khả quan!

Mặc dù trạng thái ngẩn ngơ của Tô Tiểu chỉ kéo dài trong nháy mắt, nhưng trận chiến quyết liệt lần này, chỉ trong một cái chớp mắt, thắng bại liền đã phân biệt rõ ràng!

-----oOo-----

Chương 441: Thắng lợi bắt đầu xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảnh khắc thất thần trong chốc lát biến mất, Tô Tiểu nhất thời khôi phục lại một chút thanh tỉnh. Hắn rõ ràng dưới loại tình huống này mà xuất hiện một khắc thất thần ắt phải trả giá rất đắt.

Dự đoán của hắn không hề sai, sơ hở bậc này, lấy nhãn lực của Tiêu Viêm mà nói, sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn được, bởi vậy, ngay khi Tô Tiểu phục hồi thanh tỉnh được một chút, bàn chân hắn đạp một đạp trên mặt đất, năng lượng từ lòng bàn chân bạo phát, dư chấn trực tiếp đem mặt đất chấn một cái thành cái hố sâu cả nửa tấc, mà Tiêu Viêm, cũng nương theo cỗ lực bắn mạnh mẽ, thân hình nhoáng lên, thân pháp quý my, một cái hô hấp, liền xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Tô Tiểu, bàn tay nắm chặt, hoàn mỹ mang theo một lực lượng đấu khí vô cùng hùng hồn, hung hăng đánh xuống đỉnh đầu Tô Tiểu.

Giống như bàn tay của Cự Nhân, kinh khí ẩn chứa bộc phát trực tiếp xé rách không khí, tiếng xé gió bén nhọn tạo ra âm thanh trầm thấp, hội tụ lại cùng một chỗ, làm trong lòng nảy sinh cảm giác sợ hãi không thể chống cự

Trong chớp mắt, cảm giác sợ hãi trong Tô Tiểu tràn ngập, quay mắt nhìn về phía đòn thế như trời giáng kia của Tiêu Viêm đang đánh tới, trong khoảnh khắc, chỉ kịp cấp tốc vận chuyển đấu khí trong cơ thể, cuối cùng tại lúc quang mang đại thịnh, một lớp áo giáp đấu khí màu xanh nhạt, ngưng hiện tại phía trên thân thể mà bao bọc tránh đi những bộ vị yếu hại.

Kình phong đánh tới trước mặt Tô Tiểu, một kích ngay ngực, đấu khí yên lặng trong giây lát, sau chợt giống như một ngọn núi lửa bùng nổ phun trào, phóng xuất ra một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ!

"Bát Cực Băng!"

Trong lúc nhất thời, một cỗ năng lượng gọn sóng, đột nhiên từ một điểm tiếp xúc giữa hai người, hình thành một vòng tròn, mãnh liệt khuếch tán ra một bên rừng cây rậm rạp, năng lượng gọn sóng thổi quét qua, đại đa số đều cũng bị cắt đứt ngang thân, những chiếc lá cây xanh biếc bao phủ cả mảnh đất trống.

"Răng rắc"

Theo năng lượng gọn sóng khuếch tán phát ra, bỗng nhiên những âm thanh răng rắc thanh thúy mà chói tai ở giữa không trung vang lên. Đồng tử Tô Tiểu đang bị che khuất liền ánh lên tia kinh hãi thật sự. Từng đạo vết nứt đang nhanh chóng lan tràn trên toàn bộ lớp áo giáp đang được che kín. Đấu khí rất cực thì không chịu nổi gánh nặng. Răng rắc một tiếng. Những mảnh vụn từ trên người Tô Tiểu rơi xuống vỡ ra như những ánh sao băng

tung bay đầy trời. Lặng yên hóa thành một mảnh hư vô.

Không hoàn toàn hóa giải được kinh lực một quyền của Tiêu Viêm, cỗ kinh khí mạnh mẽ ăn mòn xuống. Khuôn mặt Tô Tiểu đột nhiên hiện lên một mảnh hồng nhuận, ngay tức thì một vết máu từ khóe miệng chảy xuống. Một lát sau, rớt cuộc cũng nhịn không được. Phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm. Thân thể như không hề có trọng lượng bốc lên không trung sau đó rơi xuống mặt đất một cách vô lực.

Ngụm máu tươi trong miệng Tô Tiểu phun ra khi còn cách thân thể Tiêu Viêm khoảng một thước liền bị khí lực cực nóng bốc hơi hóa thành hư vô. Mũi chân của Tiêu Viêm ở trên hư không điềm một cái. Thân thể lẳng không dừng ở trên Huyền Trọng Xích. Mà sau khi hấn rơi xuống đất. Sau lưng liền phát ra âm thanh như của một vật thể từ trên không nặng nề rơi xuống đất. Hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy Tô Tiểu sắc mặt tái nhợt đang nằm ở bên trong đống lá khô. Trong mắt của hấn có một tia hoảng sợ đọng lại.

Thực lực ước chừng lục-thất tinh Đại Đấu Sư. Sức mạnh của Tiêu Viêm là ngoài dự đoán của mọi người, dưới một chiêu "*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*" đối thủ đã lộ ra sơ hở trí mạng. Cuối cùng bị Tiêu Viêm bằng một chiêu công kích trời giáng. Đánh bại hấn một cách triệt để.

Lắc lắc nắm tay hơi có chút chết lặng. Bàn tay Tiêu viêm lại một lần nữa nắm chặt chuôi Huyền Trọng Xích. Ánh mắt mang theo một chút lạnh lẽo đảo qua mấy chỗ khác vẫn đang giằng co cực kỳ hỗn loạn. Tiếng quát lạnh như băng đột nhiên truyền ra: "*Tô Tiểu đã bị đánh bại. Các ngươi còn muốn tiếp tục không?*"

Đột ngột xuất hiện tiếng quát như vậy. Như tiếng sấm nổ vang lên bên tai mọi người. Giờ khắc này. Nhất thời trong chiến trường hỗn loạn bỗng trở nên yên tĩnh một cách lạ lùng. Âm thanh của các loại đao kiếm va chạm vang lên huyên não lúc này bỗng nhiên ngừng lại. Tất cả ánh mắt đều hướng về phía phát ra âm thanh kia nhìn. Cuối cùng dừng lại trên Huyền Trọng Xích đang cầm trong tay của Tiêu Viêm, sau đó dời mắt về hướng thân thể bất động của Tô Tiểu đang nằm trên mặt đất.

"Tô Tiểu dĩ nhiên cũng bị đánh bại?!"

Tất cả ánh mắt đều nhìn trên người Tô Tiểu chột dừng lại, khuôn mặt Lẳng

Bạch cùng Tu Nham liền tái nhợt như một tờ giấy trắng kia, phải biết rằng, trong ba người bọn họ, nếu là nếu bàn về thực lực cùng uy tín, thì Tô Tiểu chính là người xếp vị trí đầu lĩnh, mà bọn họ vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến, trận chiến lần này, thế nhưng hấn lại là người đầu tiên bị đánh bại, nhưng rõ ràng là bị đánh bại một cách chóng voáng như thế.

"Tên gia hỏa này, trên tay hấn thực chất là loại vũ khí gì?" ánh mắt cấp tốc chuyển từ trên người Tô Tiểu sang trên người Tiêu Viêm mà dừng lại, trên tay hấn đang cầm Huyền Trọng Xích, trong mắt hai người Lăng Bạch cùng Tu Nham, đều là xuất hiện một chút khiếp sợ mãnh liệt, hiện tại bọn họ mới hiểu được.

Tuổi so với đại đa số mọi người ở đây đều nhỏ hơn một chút, thế nhưng lại có thể tụ tập nhiều tân sinh cùng một chỗ, thực lực như thế, đừng nói là tân sinh, cho dù là một ít lão sinh ở bên trong nội viện, cũng chỉ sợ là đều không phải là đối thủ của hấn.

"Đội trưởng?! tiểu tử, ngươi xuống tay tàn nhẫn như vậy! Các huynh đệ, mẹ nó, liều mạng cùng bọn họ, nếu là bị một đám tân sinh đánh bại, sau này ở trong nội viện làm sao có thể sống yên ổn?" chợt không khí im lặng bao trùm giữa sân, bỗng nhiên có tiếng hét lên đầy phẫn nộ, chợt ba đạo thân ảnh bao trùm đấu khí, đột nhiên xuyên qua chiến trường đang hỗn loạn, nhắm thẳng hướng Tiêu Viêm đánh phủ xuống.

Đột ngột xuất hiện tiếng quát lớn, đánh tan sự yên lặng ở giữa sân, cũng là làm cho trong mắt những người kia nảy lên một chút hung ác, trong nội viện, thanh danh có một chút trọng yếu, bọn họ cũng không muốn danh tiếng mất đi, nói cách khác, cũng thật đúng như lời nọ, còn như thế nào mà sống yên ở trong Nội Viện?

Khí thế hung ác mạnh mẽ xuất hiện, đấu khí còn sót lại trong cơ thể những học viên cũ một lần nữa phát ra mạnh mẽ, sau đó hung hấn đánh tới đội ngũ tân sinh đang bị tổn thất nghiêm trọng, xuống tay lúc này, dĩ nhiên bị nhiều người cho là rất tàn nhẫn!.

Thật vất vả mượn oai danh đánh bại Tô Tiểu, chán nhiếp đám người kia, Tiêu Viêm cũng không nghĩ tới tại thời điểm này bị người tới quấy rầy hấn, lập tức trong lòng giận dữ, lạnh lùng nhìn về hướng mà ba đạo thân ảnh đang đến, đột nhiên bàn tay buông Huyền Trọng Xích, bàn chân bước tới một bước, thân thể không lùi mà tiến tới, thân hình nhoáng lên một cái,

chủ động vọt vào bên trong vòng vây của ba người, đồng thời trong lòng bàn tay, kinh khí vô hình bạo phát mà ra, đánh sâu vào trận hình của ba người bọn họ làm cho bọn họ lão đảo

"Bạch Sơn, Ngô Hạo, tốc chiến tốc thắng! không cần hạ thủ lưu tình!"

Đấu khí màu xanh hoàn toàn bao trùm lên toàn bộ thân thể, Tiêu Viêm trầm giọng quát, chợt thân hình lóe lên, thân pháp như quỷ dị liền xuất hiện ngay tại phía sau một gã học viên cũ, một chưởng nhanh như chớp oanh kích trên bả vai của hắn, kinh khí mạnh mẽ trực tiếp đem người kia lão đảo, cuối cùng giống như một cái bị bông bị đánh bay ra khoảng khá xa, đầu chạm mạnh vào thân cây, rớt xuống đất lập tức hôn mê.

Lúc này Tiêu Viêm, thoát ly khỏi sự trói buộc của Huyền Trọng Xích, tốc độ của hắn tăng lên không ít, mặt khác hai gã học viên cũ chỉ bằng dựa vào chân động không khí mới có thể phân biệt được phương hướng của Tiêu Viêm, bất quá loại bốn sự nghe gió đoán vị trí này, bọn họ rõ ràng không phải cực kỳ am hiểu, bởi vậy mất mấy phút thời gian, hai người liền trúng thêm vài quyền thật nặng, bọn họ lại tiếp tục kiên trì chịu đau khổ thêm khoảng bốn năm phút đồng hồ, rốt cục thì thân thể mềm nhũn nằm liệt xuống, tạm thời mất đi tri giác.

Thực lực ba người bọn họ, tại lúc đầu ước chừng lúc đầu đạt được Đại Đấu Sư cấp bậc, đối với tân sinh bình thường mà nói, có thể xem như là người nổi bật, nhưng đối với cấp bậc của Tiêu Viêm lúc này cùng với kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, giải quyết bọn họ thực sự không có một chút khó khăn, mà ba người bọn họ có thể bằng vào phối hợp đối phó với Tiêu Viêm kéo dài thời gian khoảng mười phút, cũng là cực kỳ bất phàm rồi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Dù sao, thực sự nhìn vẻ bên ngoài của Tiêu Viêm cũng chỉ là lục tinh Đại Đấu Sư mà thôi, bởi vì trên người hắn nhiều năm lưng đeo Huyền Trọng Xích rất nặng, tốc độ, lực lượng, thậm chí là sự chịu đựng, đều là vượt qua xa những Đại Đấu Sư bình thường, thậm chí, sau khi Tiêu Viêm thoát ly khỏi sự trói buộc của Huyền Trọng Xích, khi thi triển đấu kỹ thân pháp, tốc độ của hắn chỉ sợ có thể cùng Đại Đấu Sư cấp bậc thất tinh thậm chí là bát tinh mới có thể so sánh được.

Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng không có ý định tại thời điểm chiến đấu đều dùng thân pháp đấu kỹ tránh né, Tiêu Viêm đại đa số là bằng vào sự

nhanh nhẹn để tiến hành.

Cứ cho dù là như thế, Tiêu Viêm muốn đánh bại ba gã lão sinh vừa mới bước chân vào cấp bậc Đại Đấu Sư cũng không phí quá nhiều sức lực.

Tiêu Viêm cùng ba gã học viên cũ dây dưa trong khoảng thời gian 10 phút đồng hồ, ba trận chiến khác cũng đã đến hồi kết thúc

Lúc Bạch Sơn cùng Lăng Bạch đối chiến, thực lực của hai người bọn họ cũng không có khác biệt là mấy, bất quá người trước rõ ràng là tu luyện công pháp cùng đấu kỹ đều so với người sau cấp bậc cao hơn rất nhiều, bởi vậy, mặc dù song phương mới bắt đầu chiến đấu đều khó phân biệt cao thấp, chỉ khi nào trận chiến đấu càng kéo dài, chỗ tốt của công pháp cao cấp mới được phát huy tới đa, dần dần thể hiện được sự vượt trội, tại thời điểm đấu khí của Lăng Bạch bắt đầu thoáng có chút ảm đạm, Bạch Sơn lại như cũ đấu khí tràn đầy, kéo dài trong 10 phút thời gian như vậy, rốt cục hẳn thi triển ra toàn bộ công kích uy lực, đem Lăng Bạch sắc mặt tái xám chân bay về phía sau.

Lăng Bạch trong nháy mắt lùi bước, ngân bạc trường thương nhanh như chớp xuyên qua không khí, một tiếng xuy vang lên, đâm về phía yết hầu liền ngừng lại, toàn thân cứng ngắc đứng yên đồng thời giơ lên hai tay

Nhìn thấy Lăng Bạch lựa chọn nhận thua, trên khuôn mặt còn đọng lại một ít mồ hôi dẫn bình tĩnh trở lại, cho thấy chiến thắng này thực sự cũng không phải nhẹ nhàng như hẳn tưởng

-----oOo-----

Chương 442: Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trường thương dừng lại trước mặt Lăng Bạch không thu hồi. Nhìn khuôn mặt đối phương có chút cứng nhắc, Bạch Sơn khước miệng gợn lên chút đắc ý, hơi nghiêng đầu, gương mặt đem mục quang quét về hướng Tiêu Viêm, nhìn thấy bên cạnh gần đó Tô Tiểu cùng ba vị lão sinh Nội Viện ngã xuống, đắc ý nơi khước miệng không khỏi dần giảm đi, một chút lãnh ý cùng ghen tị không nhịn được lóe lên trong mắt. Hẳn tính tình cao ngạo,

cực kì không thích loại cảm giác bị người vững chãi đè đầu này. Trước kia ở Ngoại Viện, hắn hoàn toàn xứng đáng là nhân vật phong vân, nhận ánh mắt tôn sùng của tất cả học viên. Mà loại đãi ngộ này sau khi Tiêu Viêm xuất hiện liền âm âm tan vỡ. Cảnh này khiến hắn lòng dạ cũng không mấy rộng rãi, đối với Tiêu Viêm không có chút hảo cảm nào.

Mặc dù đi một đoạn đường này, hắn theo Tiêu Viêm đạt được không ít chỗ tốt, nhưng trong lòng hắn kiên trì cho rằng, đây gần như là có qua có lại mà thôi, Tiêu Viêm đơn giản là cũng muốn nhờ lực lượng của hắn, lão sinh nội viện thường chỉ dùng Hỏa Năng cho chính mình mà thôi. Trong lòng Bạch Sơn, chưa bao giờ thật sự xem hắn là đội trưởng gì đó. Đây chỉ là một màn giao dịch với nhau mà thôi.

"Mà người thắng lớn nhất trong giao dịch, chính là hắn." Ánh mắt đảo qua một vài tân sinh, Bạch Sơn từ trong mắt họ nhìn ra kính ý cùng sùng bái đối với Tiêu Viêm. Hiển nhiên, sự táo bạo của Tiêu Viêm dám cùng đội ngũ lão sinh đối cứng, thành công thu được sự ủng hộ từ trái tim họ.

"Những tên hôn đản này, hoàn toàn quên mất chúng ta. Chỉ dựa vào một mình Tiêu Viêm, có thể hoàn thành việc này sao chứ?" Hung hăng nghiêng rãnh, nộ ý của Bạch Sơn kia đè nén đã lâu nhìn không được dâng lên trong lòng. Theo sự gia tăng phần nộ trong lòng, ánh mắt Bạch Sơn đột nhiên trở nên lạnh lùng, trường thương nắm chặt, cước bộ về phía trước, trường thương ngay tức thì vung mạnh lên trên ngực Lăng Bạch vốn không còn muốn chiến đấu, hơn nữa không hề phòng ngự. Nhất thời, sắc mặt hắn đỏ lên phun ra mấy ngụm máu tươi, cấp tốc lui lại mấy bước, cuối cùng đặt mông ngồi trên mặt đất, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập bạo nộ.

"Nhìn cái gì? Không phục?" Nhìn bạo nộ trong mắt Lăng Bạch, Bạch Sơn cười lạnh một tiếng, cước bộ lại lần nữa từng bước hướng tới trước. Vừa muốn đến gần xả chút tức giận trong lòng nữa, bóng đen Tiêu Viêm bỗng nhiên vọt ra, thanh âm trầm thấp vang lên: *"Hắn đã nhận thua rồi, ngươi cần gì ra tay nữa? Đả thương một người không phòng ngự, vinh quang lắm sao?!"*

"Hừ." Sự ngăn trở của Tiêu Viêm làm cho trường thương trong tay Bạch Sơn thoáng run rẩy. Hít sâu một hơi ẩn tàng lửa giận trong lòng xuống, hừ một tiếng, cầm trường thương trong tay, xoay người lao vào trong vòng chiến đấu của tân sinh và lão sinh, trường thương trong tay mang theo tiếng vang vù vù, giống như cự xà màu bạc lạnh lẽo.

Hơi nhúu mày nhìn Bạch Sơn rời đi, Tiêu Viêm lại tiếp tục liếc mắt nhìn Ngô Hạo bên kia chiến đấu đồng dạng cũng đã đi vào kết thúc. Sau khi thấy được đã nắm chắc phần thắng, mới quay đầu lại, nhìn Lăng Bạch sắc mặt giận dữ, vung tay lên, đem một lọ thuốc chữa thương ném qua. Nguồn truyện:

Tiếp nhận bình thuốc, Lăng Bạch ngẩn ra, nộ hỏa trên mặt dần giảm đi nhưng chưa thối lui hoàn toàn, xé y phục đem dược dịch mát lạnh đổ lên trên miệng vết thương đang chảy máu tươi đầm đìa, lúc này mới chậm rãi thở dài một hơi, ngón tay khẽ gõ nạp giới, một luồng lam quang liên hướng Tiêu Viêm vọt tới.

Bàn tay chụp lấy lam quang, Tiêu Viêm vừa nhìn, lại là một khối hỏa tinh tạp lam nhạt. Con số trên hỏa tinh tạp, thế mà lại đạt đến số 86. Đây chính là cái hỏa tinh tạp có số lớn nhất mà Tiêu Viêm nhìn thấy trong đoạn thời gian này.

Nắm hỏa tinh tạp, Tiêu Viêm cũng không làm thánh nhân mà giao trả lại. Đây là chiến lợi phẩm của đoàn đội bọn hắn, không phải của mình hắn, bởi vậy, hắn chỉ là đến gần Lăng Bạch ôm quyền, xem như cảm tạ.

"Đội bọn kia của ngươi không được tốt lắm. Nhấn lại, một thương này hôm nay, ta sẽ trả lại." Ngửa đầu tựa vào thân cây, Lăng Bạch thản nhiên nói.

"Thật có lỗi." Tiêu Viêm thở dài một hơi. Việc này, Bạch Sơn kia có chút quá đáng. Nếu nói là trong chiến đấu đem Lăng Bạch đánh thành như vậy thì sẽ không ai nói gì. Thế nhưng hắn lại ở lúc đối phương đã muốn nhận thua, hơn nữa sau khi đã triệt bỏ tất cả phòng ngự, vẫn còn hạ trọng thủ, có chút không giảng quy củ.

"Các ngươi mặc dù mượn lực tân sinh, đã bại ba đội chúng ta, nhưng các ngươi không có khả năng thắng lợi về tới Nội Viện." Ánh mắt Lăng Bạch dừng lại trận chiến của Ngô Hạo và Tu Nham. Nơi đó, hai người cứng đối cứng âm âm, Tu Nham đã hiện ra thế kém.

"Ta biết, còn có hai chi gọi là Hắc-Bạch song sát." Tiêu Viêm nhún vai nói.

"Xem ra người biết được không ít." Nghe được lời Tiêu Viêm, chân mày Lăng Bạch cau lại, có hơi chút kinh ngạc.

"Lúc trước theo lời ta, thực sự không phải mạnh miệng, "Cuộc săn Hỏa Năng" là do Nội Viện chuyên môn bày ra. Bởi vì thời điểm tân sinh mới tới Nội Viện đều là ngạo khí mười phần, cho nên Nội Viện thiết trí cuộc săn này, mục đích là để cho lão sinh trong rừng rậm đem nhuệ khí tân sinh phá đi. Cho nên, muốn cường hành xông ra rừng rậm, nói dễ hơn làm!"

"Ta chỉ nghĩ chúng ta tiến vào Nội Viện mà không bị cướp sạch, hơn nữa, cái mà lão sinh bọn người gọi là thủ đoạn mài đi nhuệ khí tân sinh, không thể không nói là rất dễ làm người ta bị tác động ngược. Có lẽ bọn họ bởi vì trước kia cũng từng trải qua đải ngộ thế này, cho nên hôm nay muốn tặng ngược lại tân sinh sao. Bất quá, phương thức truyền đời này, thật sự là không được. Cho dù lần này chúng ta không phản kháng, sợ rằng ngày sau cũng sẽ có đội ngũ tân sinh dẫn đầu kháng nghị thôi." Tiêu Viêm chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Ngô Hạo bên kia rất cuộc một chương đem Tu Nham chân lui liên tiếp mười mấy bước, trong lòng biết rằng, cuộc chiến nơi đó thắng bại đã phân.

Lăng Bạch trầm mặc. Hắn cũng rõ ràng hiện tại mấy tên ma cũ tham gia "Cuộc săn Hỏa Năng" không chỉ là muốn đánh cướp hỏa năng, càng có một chút vì muốn phủ lấp bóng ma trong lòng mà tham gia.

"Tốt lắm, chiến cuộc xem như dừng tại đây." Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm đem tầm mắt ném ra chỗ vòng chiến hỗn loạn kia. Nơi đó bởi vì có Huân Nhi, Hồ Gia, Bạch Sơn ba người gia nhập, vài tên lão sinh Nội Viện đau khổ kiên trì rất cuộc không giữ được giằng co, sau khi liều mạng hung hăng đả thương vài tên tân sinh, liền bị triệt để chế phục.

"Ài, tổn thất thảm trọng. Lão sinh thực lực đích xác là cường hoành mà. Nội Viện quả nhiên là một nơi ma luyện người tốt nhất." Mục quang quét nơi sân trống trải một chút, Tiêu Viêm bắt đắ dĩ lắ đầu. Nguyên bản gần 40 tân sinh, sau khi đánh bại phối hợp của mười hai tên lão sinh, bây giờ còn có thể đứng lên chỉ không đến 15 người, còn lại, phần lớn đều cũng là bởi vì bị thương mà tạm thời mất đi sức chiến đấu nằm trên đất thờ đố.

Tại thời điểm một gã lão sinh cuối cùng ngã xuống, trên đất trống nhất thời vang lên một trận âm thanh hò hét đau đớn hỗn loạn. Mười tên tân sinh còn có thể đứng được đều không nhìn được kích động trong lòng, phát ra

tiếng cười thống khoái. Trong lúc nhất thời không khí nguyên bản căng thẳng nơi sân liền bị tầng hào khí vui sướng thay thế.

"Ha ha, các vị, trước tiên xem xem đồng bạn đi, đem thuốc chữa thương này cho bọn họ, những người khác, thu lấy hỏa tinh tạt trong tay lão sinh. Nếu đã được thắng lợi, chúng ta tự nhiên phải bắt đầu chia chác chứ." Nhìn thần tình hưng phấn của những tân sinh, Tiêu Viêm mỉm cười, chậm rãi tiến lên, từ trong nạp giới lấy ra đồng lớn thuốc chữa thương, đặt trên một tảng đá, quay về mọi người nói.

"Vâng!" Mọi người lúc này, sau trận chuyển mình lớn tất cả đều nghe lệnh Tiêu Viêm. Bởi vậy, nghe được tiếng hắn, đều đồng thanh kêu lên đáp ứng, nhanh chóng theo lời mà làm, trong lúc nhất thời trên đất lại lần nữa trở nên bận rộn.

"Không sao chứ?" Nhìn Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người đang hướng mình đi đến, Tiêu Viêm cười hỏi.

Ba người gật đầu, Huân Nhi cùng Hồ Gia thật hoàn hảo, Ngô Hạo cũng chỉ hơi hôn hên. Hiển nhiên lúc trước chiến đấu cứng đối cứng cùng Tu Nham cực kì tiêu hao đấu khí cùng thể lực.

Ngón tay Tiêu Viêm khẽ gõ trên nạp giới, một bình ngọc nhỏ hiện ra. Hơi nghiêng bình, đổ ra ba miếng hồi khí đan tròn xoe, đưa cho ba người Ngô Hạo: *"Cái này có thể giúp mọi người hồi phục đấu khí rất nhanh, ăn đi."*

Huân Nhi mỉm cười tiếp nhận đan dược, không có nửa điểm chần chừ, trực tiếp cho vào trong miệng.

Hồ Gia cùng Ngô Hạo thì thoáng dừng một chút, sau đó nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn thật nhỏ.

Tùy ý cười cười, Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn bãi đất trống bận rộn, không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Rốt cuộc thì đã hoàn toàn giải quyết xong, kế tiếp, chỉ cần để bọn họ tĩnh dưỡng một ngày thời gian, liền có thể trùng kích vào cái gọi là Hắc-Bạch song sát.

"Chậc chậc, quả nhiên có chút bổn sự, thật sự đem ba chi đội ngũ lão sinh bừng gốc." Rừng rậm mịt mờ, hai vị lão nhân chậm rãi mở mắt, liếc nhau một cái, đều lắc đầu, hơi có chút sợ hãi cười than.

"Tiểu tử gọi là Tiêu Viêm kia, thực lực có vẻ không tệ. Nếu ngay cả Tô Tiểu cũng có thể đánh bại nhanh như vậy, dù nói có kì hiệu của sóng âm đấu kĩ kia làm nguyên do, nhưng lại không có chút nào sơ sót trong công kích cùng với nhãn lực độc đáo, cho dù là mấy tên học viên khóa trên trong Nội Viện cũng chẳng có mấy người." Một vị lão nhân tán thưởng nói.

"Ha ha, đúng thế, có lẽ sau khi cuộc săn kết thúc, chúng ta hẳn sẽ khiến cho lão gia hỏa Hồ Kiên kia đưa một ít tin tình báo về tiểu tử này. Ta xem tiềm lực của hắn, sau khi trải qua tu luyện trong Nội Viện, có lẽ có thể chen vào mười hạng đầu trong "Cường Bảng". Một vị lão nhân khác gật đầu, cười nói.

"Ừ." Vị lão nhân nói chuyện lúc trước khẽ gật đầu, lười biếng duỗi lưng, nói: "Bất quá vận may của đám tân sinh này tiếp theo sẽ chầm dứt thôi, đám Hắc-Bạch song sát năm nay chính là một vài tên gia hỏa buru hẳn thường xuyên ở trường thi đấu lấy được Hỏa Năng đó. Ừ?"

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt lão nhân bỗng nhiên hơi đổi, thanh âm kinh dị phun ra từ trong miệng, quay đầu đi cùng một vị lão nhân khác liếc mắt một cái, kinh ngạc nói: "Năm cỡ hơi thở này thật khá, không nghĩ tới trai cò tranh chấp, mặt sau còn có ngư ông đi theo nhật tiện nghi, không hổ là lũ gia hỏa trà trộn trong trường thi đấu, thủ đoạn xảo trá thật."

Trong khu rừng trồng trái, Tiêu Viêm cười tủm tỉm nhìn 15 khối hỏa tinh tạp lam nhạt, trong lòng thở dài một hơi. Đây chính là đại thu hoạch!!

Ánh mắt nâng lên, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua trên mặt các tân sinh, tủm tỉm nói: "Kế tiếp, chúng ta liền bắt đầu chia chác đi."

Ngay sau lúc Tiêu Viêm vừa dứt lời, tiếng cười xa lạ nhàn nhạt cũng đột nhiên từ rừng rậm truyền ra, cuối cùng chậm rãi quanh quẩn giữa không trung trên khoảng đất trống, làm cho thân thể mọi người đều cứng lại.

"Sách, năm nay tân sinh quả nhiên không giống, vậy mà cũng có thể đem tám đội lão sinh đều đánh bại. Bất quá vậy cũng tốt, Hỏa Năng tới tay của các người, chúng ta liền một hơi thu hết đi."

Khuôn mặt đầy ý cười bỗng nhiên ngưng lại, trong con ngươi Tiêu Viêm

xẹt qua một chút lãnh ý, chậm rãi ngẩng đầu lên, đem ánh mắt ném về phía một chỗ rừng rậm. Nơi đó, lá cây bỗng nhiên run run một trận, chột năm đạo thân hình, trên thân mang theo hơi thở hung hãn như năm đầu nhân hình ma thú, chột lóe xuất hiện trên thân cây, từ trên cao nhìn xuống mọi người giữa sân.

-----oOo-----

Chương 443: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn năm bóng người xuất hiện ở trên thân cây, mọi người phía trên đất trông sắc mặt đều thay đổi. Năm người trên thân cây, y phục toàn thân một màu tối đen, từ xa nhìn lại giống năm cái bóng đen như mực tàu, tại chỗ năm người xuất hiện, tản mát ra hơi thở hung hãn không chút nào che dấu làm cho đám người Tiêu Viêm hơi biến sắc, một cỗ khí thế áp bức bao trùm bãi đất trống, làm cho mọi người có cảm giác không được thoải mái giống như bị dã thú trong rừng rậm nhìn chằm chặp.

"Sa Thiết? các ngươi như thế nào cũng đến đây!". Lúc năm bóng người xuất hiện, Lăng Bạch kia dựa lưng vào thân cây hỏi phục đầu khí sắc mặt khê biến, nhất là sau khi ánh mắt hắn đảo qua nam tử vóc dáng khổng lồ như tinh tinh đứng giữa, nhin không được thất thanh kêu lên.

"Ở trên đường gặp được mấy tân sinh, nên biết được chút tin tức." Bên trong năm bóng người, gã nam tử có thân hình cao lớn mang theo khí thế áp bách kinh người thản nhiên nói, chột ánh mắt liếc ba người Tô Tiểu bị thương, cười nói: *"hắc hắc, không nghĩ tới ngay cả ba người các ngươi đều là thua ở trong tay những tân sinh kia, thật không biết các ngươi tu hành cái kiểu gì ở nội viện."*

Lời nói của nam tử được Lăng Bạch gọi là Sa Thiết làm cho khuôn mặt ba người Lăng Bạch có chút thoáng hồng, một lát sau, hừ lạnh một tiếng, nói: *"những tân sinh năm nay cũng không phải là giống như những năm trước, bị thua có cái gì đáng ngạc nhiên chứ?"*

"Quên đi, không cùng các ngươi nói chuyện vô nghĩa nữa, việc kế tiếp, ta sẽ giải quyết, bất quá đừng có vọng tưởng sau này ta sẽ đem" Hỏa năng"

trả lại cho nhóm người, đó là do các người chính mình không có bốn sự bảo trợ được." phát phát tay, Sa Thiết ánh mắt dời đi, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm ở giữa sân trong tay cầm trọng thước, trong mắt hiện lên một nét kinh ngạc, nói: " người chính là Tiêu Viêm? nhỏ tuổi như vậy mà có thể đánh bại đám người Tô Tiểu, khó trách người có thể tập hợp tất cả tân sinh lại."

Thanh âm của Sa Thiết, khi nói chuyện, mạnh mẽ mười phần, chấn thẳng vào một số tân sinh khiến chúng không tự chủ được xoa cái lỗ tai.

" Các người hẳn là Hắc sát trong cái được gọi "Hắc - Bạch quan sát"?" Tiêu Viêm cùng Sa Thiết đối diện, trầm giọng nói, tầm mắt hẳn chậm rãi đảo trên người năm đạo bóng đen, tâm tình cũng trầm hẳn xuống. Hắc phát hiện, nhóm năm người này cơ bản đều có cùng thực lực với Lăng Bạch, Vị nam tử cường tráng gọi là Sa Thiết thì lại càng khủng bố, nếu cảm ứng Tiêu Viêm không sai, người kia chỉ sợ là một đỉnh giai Đại Đấu Sư cường giả!

" Người có thể gọi chúng ta là Hắc Sát đội, ta là đội trưởng, Sa Thiết." Sa Thiết nhếch miệng cười, lộ ra cái răng nanh trắng ngà mang theo ý vị lạnh lẽo âm thâm như dã thú, hẳn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nói: " trước tiên nói cho các người một cái tin tức tốt, mấy ngày nay trong rừng rậm phát sinh chuyện tân sinh cướp ngược lại lão sinh đã kinh động bên trong nội viện, hiện tại Tiêu Viêm người còn chưa đi vào nội viện, nhưng ở đó đã có thanh danh không nhỏ, lúc này bên ngoài rừng rậm, đã chạy tới không biết bao nhiêu nội viện đệ tử chờ các người đi ra ngoài, nếu các người thật có thể mang theo đầy đủ " Hỏa năng" đi ra bên ngoài rừng rậm này, như vậy đám tân sinh các người ở trong Nội viện, quả thật là danh nổi như cồn a."

Tiêu Viêm bảo trì trầm mặc, chưa đáp lời hẳn.

" Tuy nhiên, nhiệm vụ của hai chi đội lão sinh cuối cùng trong "Cuộc săn hỏa năng" chính là đem tất cả tân sinh toàn bộ đã bại, cho nên. nếu là các người muốn an ổn đi ra ngoài. Cũng được, giao ra hỏa tinh tạp cam đoan sẽ không có gì xảy ra. Như thế nào?" Sa Thiết hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

" Không có lựa chọn khác sao?" Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi nói.

" Không có. đây là lựa chọn duy nhất".

"Sa Thiết lắc lắc đầu cười ánh mắt quét một vòng qua đám tân sinh. nói: " nếu các người bây giờ còn có thể tụ tập bốn mươi tân sinh có sức chiến đấu đầy đủ chỉ bằng vào một mình Hắc Sát đội chúng ta thật đúng là khó có thể thắng,. bất quá đáng tiếc. trải qua chiến đấu tiêu hao với Tô Tiểu bọn họ. đội ngũ tân sinh của các người. đã cơ bản không còn lực uy hiếp. Chỉ cần đả bại các người. như vậy chuyện "*Săn Hỏa năng*" này cơ bản có thể kết thúc hoàn mỹ rồi."

Tiêu Viêm đôi mắt nhú lại. bàn tay nắm Huyền Trọng Xích. chậm rãi giơ lên, mà Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người cũng từng bước. theo sát phía sau Tiêu Viêm. Giữa sân, hơn mười tân sinh khí tức có chút suy yếu cũng cắn chặt răng. Can đảm tiến về phía Tiêu Viêm. Vào thời khắc này, bọn họ đều không chấp nhận lùi bước. dù sao. bọn họ cũng hiểu, nếu mấy người Tiêu Viêm bị đánh bại, bọn Sa Thiết sẽ lương thiện bỏ qua cho "*Hỏa năng*" trong tay mình.

Nếu không thể né tránh, thì phải hợp lại thôi!

"Như thế nào? tính liều chết phản kích?" nhìn thấy hành động này của đám tân sinh, Sa Thiết nhíu mày, khuôn mặt dăng lên chút ý cười lạnh lẽo:" xem ra các người vẫn là đối với thực lực của chính mình có vài phần tự tin, hắc hắc, cũng tốt, tại cái rừng rậm quý quái này chúng ta cũng có gần ba ngày không động qua tay chân, xương cốt cũng có chút ngứa ngáy."

"Chờ chút! "

Ngay lúc Sa Thiết vặn vẹo nắm tay, bỗng nhiên có một tiếng hô, mọi người khẽ cau mày, ánh mắt theo thanh âm nhìn lại, cũng nhìn thấy một thanh niên anh tuấn mang áo bào trắng, đảo qua khuôn mặt thanh niên, Sa Thiết thấy có chút quen quen.

Đại ca, không biết còn nhớ ta không? Lần trước người cùng đại ca ta Bạch Phong đi nghỉ, chúng ta cũng có gặp qua." Bạch Sơn trong tay cầm trường thương, chấp tay đối với Sa Thiết, cười nói.

"Bạch Phong? Người là Bạch Sơn?" nghe được tên Bạch Phong, Sa Thiết ngẩn ra, trong mắt xẹt qua một chút kiêng kị, chợt ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt Bạch Sơn, rốt cục cũng nhớ ra, liền có chút giật mình nói.

"Ha ha, chính thị." nhìn thấy Sa Thiết nhắc đúng tên mình, Bạch Sơn lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, cười trả lời. Nguồn truyện:

"Ngươi cũng là tân sinh?" ánh mắt liếc một Bạch Sơn, Sa Thiết cũng hiểu được chút ít, nên có chút thâm ý nói.

"Án." Bạch Sơn cười mỉm gật gật đầu, con mắt xoay quanh, nói: "Sa Thiết đại ca, không biết có thể nể mặt đường ca ta một chút được không?"

"Nể mặt Bạch Phong, ngươi tự nhiên là có thể rời đi, ta và hắn cũng có vài phần giao tình, đương nhiên sẽ không động thủ đối với ngươi." Bạch Sơn còn chưa nói xong, Sa Thiết đã vung tay, cười nói.

"Ách". bị cắt ngang lời, Bạch Sơn còn chưa nói xong, liền nghe tiếp câu thứ hai, mặt không khỏi có chút đờ ra, khóe mắt liền liếc qua đám người Tiêu Viêm, định nói gì đó, lại vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Sa Thiết có một chút lãnh ý, lập tức trong lòng rùng mình.

"Bạch Sơn, lo cho xong việc của mình đi đã, ta tuy rằng là đội trưởng Hắc Sát đội, nhưng ta còn phải có trách nhiệm với đồng đội của mình, có thể để ngươi rời đi, đã xem như không làm Bạch Phong thất vọng, ngươi chính là phải thu liễm một chút a." Sa Thiết chậm rãi nói, trong giọng nói mang ý nhắc nhở rất đậm.

Nghe vậy, mặt Bạch Sơn khẽ biến, chợt nhanh chóng khôi phục, hơi hơi gật gật đầu.

"Tốt lắm, ngươi nhanh nhanh rời khỏi nơi đây, những chuyện khác, không cần quản nhiều." Sa Thiết hướng Bạch Sơn phát phát tay, nói.

Nghe được ý của hắn, Bạch Sơn liền có chút chần chừ.

"Bạch Sơn, ngươi muốn lâm trận bỏ chạy?" Hồ Gia vẫn một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhất thời mày liễu dựng thẳng, lạnh giọng quát.

"Ta không có cùng các ngươi đồng lòng kháng địch, sao gọi là lâm trận bỏ chạy? Ngươi thật nghĩ đây đã là một cái đoàn đội hay sao? Chuyện này chẳng qua chỉ là một hội giao dịch với nhau mà thôi, hơn nữa, giao dịch này người thắng lớn nhất, vẫn là Tiêu Viêm, chúng ta mấy người liêu

mạng sống chết, nhưng mà tất cả chỗ tốt đều bị hấn chiếm." nghe được tiếng quát lạnh của Hồ Gia, Bạch Sơn liền giận dữ, rốt cuộc nhin không được oán hận cùng đố kỵ trong lòng, tức giận nói.

"Ngươi" bị Bạch Sơn phản bác, Hồ Gia cũng rất giận dữ: "Không có Tiêu Viêm chỉ huy, ngươi có thể đi đến nơi này? Chỉ bằng một mình ngươi, tùy tiện gặp được một đội ngũ lớp trên liền có thể đả bại ngươi, làm sao còn có thể giống như bây giờ, được đến gần trăm ngày "Hỏa năng"?"

"Không cần nói nhiều, nếu hấn muốn đi, thì để hấn đi, đội ngũ này vốn là mới hình thành, không có gì ước thúc, hết thảy tự do, nếu không có hấn, chúng ta cũng không nhất thiết sẽ bị thua." Tiêu Viêm, một bên giữ chặt Hồ Gia, thản nhiên nói. Hấn đã sớm biết Bạch Sơn đối với hấn cực kỳ không phục, cưỡng ép hấn ở lại bên trong đội ngũ, sớm hay muộn cũng thành mầm họa, hiện giờ hấn đã muốn rời đi, đỡ cho Tiêu Viêm phải phiền toái đề phòng hấn.

"Hừ." Hồ Gia lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Sơn một cái, trong lòng nhin không được có chút chán ghét, trước kia như thế nào lại không nhìn ra người kia dĩ nhiên là người như thế? Nàng khinh bỉ nhất, đó là cái loại người gặp cường địch phía trước mặt, liền lựa chọn né tránh vứt bỏ đồng bạn, cùng so với Bạch Sơn, Hồ Gia bỗng nhiên cảm thấy được Tiêu Viêm thuận mắt hơn rất nhiều. ít nhất, người này sẽ không trong lúc gặp nguy mà vứt bỏ đồng bạn.

Ngô Hạo khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Sơn, thoáng có một chút khinh thường.

"Tốt, các ngươi muốn đi theo hấn, ta cũng không bồi tiếp." chứng kiến trong mấy ánh mắt đồng dạng bắn ra một tia khinh thường, khuôn mặt Bạch Sơn hơi run rẩy, oán hận liếc Tiêu Viêm một cái, sau đó vung tay lên, thân thể nhảy lên, điểm lên thân cây, cuối cùng biến vào rừng mất dạng.

Nhìn Bạch Sơn biến mất ở trong rừng cây, Tiêu Viêm thản nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Sa Thiết, tuy rằng, Bạch Sơn rời đi làm cho chiến lực bọn họ tổn hao nhiều, nhưng cứ như vậy để hấn đem "Hỏa năng" giao ra, cũng là chuyện không thể.

"Lúc trước ta đã nói qua, đồng bạn kia của ngươi quá tệ đi." thanh âm có

một ít khinh thường của Lăng Bạch chậm rãi vang lên.

Tiêu Viêm nhún vai, đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì.

"Nhận thua đi, đội ngũ của Sa Thiết chúng ta cũng không có thể sánh bằng, hơn nữa hiện tại đồng bạn của ngươi cũng đã ly khai, các ngươi vốn là cửa thắng rất ít giờ lại suy giảm mạnh." Lăng Bạch thờ dài nói.

Đối với lời nói của Lăng Bạch, Tiêu Viêm tuy rằng biết đó là tình hình thực tế, nhưng vẫn không có buông lỏng, cười cười, ánh mắt nhìn thẳng Sa Thiết. Sau một lúc lâu, thanh âm bình thản lại vang lên, làm cho những tân sinh trong sân bởi vốn vì cường địch đến, mà có chút tâm lạnh lẽo, lại lần nữa tràn ngập nhiệt tâm cùng chiến ý.

"Một khi ta đã tập hợp bọn họ lại, tự nhiên là muốn dẫn bọn họ thành công vượt qua, mặc kệ đối thủ mạnh cỡ nào, Tiêu Viêm ta cũng sẽ không có nửa điểm lùi bước."

"Chiến thôi"

-----oOo-----

Chương 444: Trận chiến với Hắc Sát đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm Tiêu Viêm bình thản vang lên giữa không gian nhốn nháo của khu rừng cũng làm cho mấy tân sinh đứng sau nhiệt huyết dâng trào, chiến ý dâng lên mê mông trong lồng ngực. Mặc kệ thành hay bại, cứ chiến một trận đã, ít nhất như vậy cũng không thẹn với lương tâm. Dù sao "*Hỏa Năng*" trong tay họ cũng không nhiều, dù có bị cướp cũng chẳng sao, hướng chi, quy định của cuộc săn này là ko được làm chết người, cùng lắm là ăn đòn một bữa no, cũng chẳng phải tổn thất gì ghê gớm lắm.

Thầm nhủ trong lòng, mười lăm tên tân sinh khí tức yếu nhược cùng ngẩng cao đầu, hung hăng nhìn chăm chặp vào năm người Sa Thiết trên cây, không hề có chút e ngại nào

"Hắc hắc, có cốt khí, đã vậy thì để Hắc Sát đội bọn ta thử xem đám tân

sinh đã làm kinh động toàn bộ Nội Viện, đến tột cùng có điểm nào khó lường!" Nhìn Tiêu Viêm đối mặt với đội ngũ lão sinh thực lực mạnh mẽ mà vẫn như cũ không chút sợ hãi, ngược lại còn nâng cao sĩ khí của đồng đội, Sa Thiết trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, khẽ gật đầu. Dù sao, sự phản kháng của Tiêu Viêm sẽ mang đến cho hắn chút ít phiền toái. Là người quanh năm vật lộn trong trường đấu của Nội Viện, đối với thái độ cường ngạnh cốt khí này, hắn cũng cảm thấy bội phục tận đáy lòng. Ít nhất là nếu so sánh với loại người như Bạch Sơn lúc trước bỏ rơi đồng đội trốn đi một mình khiến hắn thấy có chút coi thường. Đương nhiên, những lời này chỉ là thâm nhủ trong lòng chứ hắn tuyệt không nói ra.

Khi lời Sa Thiết vừa dứt, năm luồng khí thể hùng hồn từ cơ thể năm người bạo xuất, tràn ngập bãi đất trống, uy áp mãnh liệt khiến cho đám tân sinh mới đây còn tràn ngập chiến ý tâm tư bỗng trầm xuống một chút

Cảm thụ được khí thể từ giữa không trung ép xuống, Tiêu Viêm thở ra một hơi dài, nghiêng đầu trầm giọng nói: *"Mọi người cẩn thận nha, gã Sa Thiết, để cho ta!"*

Tiêu Viêm ca ca, cái gã Sa Thiết kia e rằng đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Linh, nếu bình thường tỷ thí, cơ hội thủ thắng của huynh có lẽ cũng không lớn, mà lúc thi tuyển huynh cường hành đề thăng thực lực, đối với thân thể tổn thương chắc cũng không ít đâu." *Mày liễu khẽ chau, Huân Nhi lo lắng nói, nàng phi thường rõ ràng ngày đó sau khi Tiêu Viêm đem thực lực tăng lên đến mức đủ để chống lại cường giả Đấu Linh, cơ thể cũng đã phải chịu tổn thương. Nếu không phải ngay lúc đó hắn may mắn đột phá thì chỉ sợ phải mất tới nửa tháng thời gian, cơ thể mới có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong.*

"Ha ha, không sao, cho dù không đề thăng lực lượng, chỉ dựa bản sự của ta cũng có thể cũng hắn chiến một trận", *Tiêu Viêm khoát tay nói, hắn cũng rõ ràng "Thiên hỏa tam huyền biến" mặc dù có thể khiến cho thực lực của hắn tăng thời gian ngắn tăng lên ngăn ngừa cùng Đấu Linh cường giả, nhưng năng lượng cuồng bạo do sự bùng nổ trong chốc lát của Di Hỏa cũng làm thân thể tổn thương không nhỏ. Bởi vậy, khi nói là không cần, hắn mặc nhiên sẽ không sử dụng "Thiên hỏa tam huyền biến", mà hắn cũng tự tin sẽ không bại dưới tay Sa Thiết chỉ trong vài hiệp.*

"Vậy huynh cẩn thận một chút" *thấy Tiêu Viêm vẫn kiên trì, Huân Nhi khẽ gật đầu, nhìn lướt qua năm người trên cây, nhẹ giọng thốt: " Hồ Gia và*

Ngô Hạo trải qua trận chiến lúc trước đã có chút hư nhược rồi, hiện tại e rằng bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó được với một người, như vậy, đối phương vẫn còn dư một người nữa."

Ở bên nghe được lời Huân Nhi, hai người Hồ Gia cũng đành bất đắc dĩ gật gật đầu, dù sao lời nàng nói cũng đều là thật.

"Ta ước chừng lúc trước Ngô Hạo đánh cùng Tu Nham, hiện tại e cũng không còn bao nhiêu khí lực. Mặc dù có đan dược của Tiêu Viêm hỗ trợ nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn toàn hồi phục. Hơn nữa, mấy đối thủ lần này, so với Tu Nham cũng chẳng kém chút nào" *Hồ Gia thở dài một hơi.*

"Các người không cần quá lo lắng, muốn đả bại ta cũng phải qua ít nhất mười chung thời gian." *Ngô Hạo trầm giọng nói: "Người cuối cùng bên đối phương xem ra chỉ có thể để những tân sinh khác chặn đánh thôi"*

"Yên tâm, mặc dù bọn ta chẳng còn bao nhiêu đầu khí, nhưng người vẫn còn nhiều. Tên kia không thể trong thời gian ngắn đả bại được bọn ta đâu. Chỉ cần Tiêu Viêm bọn người có một người giải quyết sớm được một đối thủ thì trận này chúng ta có thể đảo ngược tình thế rồi." *Nghe được bọn Huân Nhi nghị luận, một gã tân sinh cười cười đáp.*

"Đúng vậy, chúng ta có thể tạm thời ngăn trở bọn họ một chút, nhưng quyết định thắng bại trận này đều phụ thuộc vào Tiêu Viêm học trưởng các người đó. Với tình trạng của bọn ta hiện nay, thật đúng là khó có thể đánh bại một gã ngũ, lục tinh Đại Đấu Sư; dù sao cũng gần mức đấu sư mà thôi" *mấy gã tân sinh khác cũng cười phụ họa.*

"Ừm" *Tiêu Viêm khẽ gật đầu cười nói: "Một khi đã như vậy, đành phải làm phiền chư vị rồi. Chỉ cần cố sức ngăn chặn người còn lại bên đối phương, chúng ta sẽ cố sức đánh bại đối thủ rồi đến trợ giúp các người."*

"Được, trên bãi đất trống, mười lăm tên tân sinh ngửa cổ hồng lên, mười lăm cỗ khí thể Đấu Sư nháy mắt tràn ra, coi bộ dáng cũng có chút khí thế,

"*Cố lên! Tiêu Viêm học trưởng, đánh bại bọn họ đi!*" hai bên bãi đất trống không ít tân sinh đã mất khả năng chiến đấu cũng cố gắng đứng dậy, lớn tiếng hô hào trợ uy cho đám Tiêu Viêm

Nhìn thấy phe ta sĩ khí tăng cao, khuôn mặt Tiêu Viêm tươi cười, bàn tay nắm chặt Huyền Trọng Xích khẽ nhìn bọn Huân Nhi, chột bốn người thân hình phân bốn hướng phóng vọt tới.

"Tiêu Viêm để cho ta, mỗi người chọn một tên, người còn lại nhanh chóng giải quyết đám tân sinh bên kia đi rồi còn chuyển sang mục tiêu khác"
Đúng lúc bốn người tách ra, Sa Thiết phát tay, trầm giọng quát

"Rõ!" bốn đạo âm thanh trầm thấp, chình tề vang lên, năm đạo thân ảnh cùng điem nhẹ lên thân cây, hóa thành mấy bóng đen giống như cánh dơi bắt mồi trong đêm tối lao vút xuống, chỉ hai nhịp hô hấp đã tách ra, xuất hiện ngay trước mặt bốn người Tiêu Viêm, người còn lại giống như hòn vẩn thạch đánh tới mười lăm tên tân sinh kia, đấu khí hung hãn bùng nổ trong nháy mắt.

Bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, hãm thân thể đang bắn tới lại, Tiêu Viêm nheo mắt nhìn Sa Thiết xuất hiện trước mắt. Đối thủ của hắn vóc dáng thô tráng mơ hồ tỏa ra khí tức áp bách khiến Tiêu Viêm nhíu mày, người này quả là một đối thủ khó nhằn.

"Khi đã khai chiến, ta sẽ không vì nguyên gì mà coi thường ngươi đâu, bởi trong tràng thi đấu thể thao của Nội Viện, cái loại người ôm tâm lý này căn bản không có hy vọng kiếm được *"Hỏa Năng"*. Cho nên, phạm những kẻ có thể tung hoành ở tràng đấu trên cơ bản đều hiểu được đại ý của câu "sự tử bất thổ". *Lắc nhẹ cổ, một cổ đấu khí có màu vàng lợt từ cơ thể Sa Thiết chậm rãi tỏa ra, cuối cùng phủ kín thân thể giống như một pho tượng kim cương nhìn vào có cảm giác vô cùng áp bách.*

"Kim hệ đấu khí? Người này thể nào lại luyện được loại đấu khí này nhỉ?" Nhìn ám kim đấu khí bên ngoài thân thể Sa Thiết, chân mày Tiêu Viêm cau lại, loại đấu khí này cũng thật hiếm thấy, ngoài ra lực công kích và phòng ngự đều cực kỳ mạnh mẽ. Nếu không phải bởi tu luyện loại đấu khí này làm giảm bớt sự nhanh nhẹn của cơ thể, thì nó đúng là loại đấu khí khiến cho mọi đối thủ phải đau đầu.

Sa Thiết tịnh không có vũ khí trong tay, thật rõ ràng sở trường của hắn là cận thân bác đấu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhận thức được hình thức công kích của đối phương, sắc mặt Tiêu Viêm hòa hoãn lại một chút, hắn cũng chuyên chiến đấu cận thân, nếu như đối

chiến như vậy, ngược lại hẳn có thể đem hình thức chiến đấu của bản thân phát huy đến mức tận cùng.

Dem Huyền Trọng Xích nặng nề trong tay cầm xuống đất, cảm thụ được đấu khí trong cơ thể như muốn nhảy chồm lên, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, cơ thể tản ra thanh sắc đấu khí kèm theo ngọn lửa nhàn nhạt, bất quá ngọn lửa này cứ lập lòe lúc ẩn lúc hiện, lại được che giấu bởi thanh sắc đấu khí nên rất khó phát hiện.

"Lục tinh Đại Đấu Sư, chẳng trách có thể đánh bại Tô Tiểu, thực lực cỡ này có thể so với mấy tên lão sinh đã tiến nhập Nội Viên một năm rồi"
cảm thụ khí thể trào ra từ cơ thể Tiêu Viêm, Sa Thiết có chút giật mình, bật thốt.

"Vói thực lực bậc này mà muốn đả bại ta, chỉ sợ khó khăn không nhỏ nha"
nhếch miệng cười nhìn Tiêu Viêm, song quyền Sa Thiết khẽ chạm, cứ thế mà phát ra tiếng vang thanh thúy như kim thiết va chạm

"Thử cái là biết ngay mà?" Tiêu Viêm lãnh đạm cười, bàn chân chậm rãi ma sát trên mặt đất, thân thể thoảng yên lặng chột như cánh cung kéo căng ra, gót chân vừa chạm đất, thanh sắc đấu khí nơi bàn chân bạo dũng phóng ra, mang theo một tiếng nổ vang, thân hình Tiêu Viêm hóa thành một đạo hắc ảnh mơ hồ trong chớp mắt lao thẳng vào Sa Thiết.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cũng sử dụng phương thức cận chiến, Sa Thiết chột cười lạnh, đại thủ gắt gao nắm chặt, khuỷu tay cong lại, ám kim đấu khí nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hung hăng đánh vào bóng đen vừa hiện ra bên cạnh, đầu cùi chỏ ẩn chứa kinh phong phát ra tiếng kêu xé gió, tạo thành vô hình kinh khí, ngay khi cách mặt đất mấy thước đã tạo ra hai cái hố sâu đến hai tấc.

Cảm giác được kinh phong sắc bén từ trên đầu truyền đến, Tiêu Viêm nét mặt không đổi cánh tay đột nhiên vung lên, trên nắm đấm thanh sắc năng lượng cấp tốc lan tràn sau cùng ngạnh kháng cùng cùi chỏ Sa Thiết.

"Bang!"

Âm thanh trầm thấp vang lên, tại chỗ giao kích, kinh khí mạnh mẽ đã đem nắm đấm cùng thân thể Tiêu Viêm ép xuống thấp, nhưng sắc mặt hắn vẫn lãnh đạm như cũ, tả thủ như chớp xuất ra, khi còn cách ngực Sa Thiết

khoảng một thước, một đạo vô hình kinh khí phô thiên cái địa chợt bùng phát.

Xuy Hoả Chương

Đấu kỹ này mấy năm trước Tiêu Viêm đã luyện xong mà với thực lực của hắn hiện nay, dùng Xuy Hỏa Chương phát động kinh khí đã có thể đả thương Đại Đấu Sư cường giả chứ không giống như trước kia chỉ như gió khiến người ta nghiêng đông ngã tây.

Vô hình kinh khí nhằm ngực Sa Thiết nổ mạnh, nhất thời thân thể hắn chộp lên vài cái, dưới sức ép của kinh khí cước bộ của hắn cũng phải bật lui về hai bước.

"Tầng tầng lớp lớp đấu kỹ cổ quái ly kỳ, Tiêu Viêm người đứng là càng lúc càng làm cho ta thấy hứng thú, bất quá, mấy cái thứ bàng môn tả đạo này đối với ta quả thật chả có bao nhiêu tác dụng, thế nên người hãy xuất chân bản lĩnh ra cho ta xem nào" *bàn tay vỗ ngực phát ra âm thanh kim thiết, Sa Thiết quát lạnh.*

Nhìn Sa Thiết hầu như chả hề hấn gì, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, sắc mặt dần ngưng trọng, song chưởng khẽ lật, sau một lát phóng xuất ra thanh sắc hỏa diễm.

Ngay khi thanh sắc hỏa diễm từ tay Tiêu Viêm phóng xuất, hai vị lão nhân đang ngồi xem kịch trong rừng bỗng mở bừng hai mắt, khiếp sợ thất thanh: "Dị Hỏa?"

-----oOo-----

Chương 445: Giành giật từng giây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thanh sắc hỏa diễm bốc cháy trên tay Tiêu Viêm, chỉ trong nháy mắt sau khi nó xuất hiện, Sa Thiết rõ ràng cảm giác được nhiệt độ trong rừng đột nhiên tăng mạnh, lập tức vẻ mặt ngưng trọng hơn nhiều, thoáng kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm, nói: "*Người là Luyện Dược Sư?"*

Ở Đâu Khí đại lục, có thể triệu hồi ra ngọn lửa thực chất, chỉ có hai khả năng, một loại đó là Luyện Dược Sư lấy được hỏa chủng từ trong cơ thể của các loại hỏa hệ ma thú hoặc trong trời đất, sau đó tế luyện để sử dụng.

Một loại khác, đó là tu luyện đấu khí thuộc tính hỏa mạnh mẽ, chẳng qua nếu chỉ dựa vào đấu khí ngưng hóa thành ngọn lửa thực chất, thì ít nhất phải là cấp bậc Đấu Vương mới có thể miễn cưỡng làm được, đương nhiên, không phải chuyện gì cũng là tuyệt đối cả(sự vô tuyệt đối), đã có một số người tu luyện đấu khí thuộc tính hỏa mà cũng không phải là luyện dược sư, nhưng có thể may mắn lấy được một ít kỳ dị hỏa diễm cho mình sử dụng, thế nhưng lại đồng dạng, cái này đối với thực lực cấp bậc yêu cầu có chút hà khắc, xem Tiêu Viêm hiện tại, rõ ràng là không thể đạt được yêu cầu sau, bởi vậy, Sa Thiết một lời liền lựa chọn khả năng đầu tiên.

Đối mặt với Sa Thiết còn đang kinh ngạc, Tiêu Viêm vẫn chưa trả lời, thanh sắc hỏa diễm từ bàn tay lan tràn lên phía trên, sau đó nhanh chóng bao trùm cả hai cánh tay, khẽ ngừng đầu, bên trong con ngươi đen nhánh thỉnh thoảng lại xẹt qua ngọn lửa màu xanh.

"Oanh! "

Bàn chân lại đạp mạnh xuống đất, chỉ nghe một âm thanh trầm đục thanh thúy, thân hình Tiêu Viêm liền hóa thành một đạo ảnh tử màu xanh nhạt, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, lập tức hướng Sa Thiết vọt mạnh tới.

Khí tức nóng cháy xô thẳng vào mặt, làm cho Sa Thiết phải chau mày, mặc dù hắn cũng không biết thanh sắc hỏa diễm mà Tiêu Viêm triệu hồi đến tốt cùng là cái dạng gì, nhưng từ nhiệt độ xung quanh đang dần tăng lên, hắn mơ hồ có thể đoán được bên trong, uy lực của ngọn lửa này tất nhiên sẽ không hề nhỏ.

Thân thể giống như thiết tháp đứng sừng sừng tại chỗ, Sa Thiết không có lựa chọn tránh né, Kim hệ đấu khí cấp cho hắn lực công kích cùng lực phòng ngự cường đại, nhưng lại tước đoạt của hắn sự linh hoạt, hắn biết, cho dù mình muốn né tránh, chắc chắn cũng chạy không thoát công kích của Tiêu Viêm, đã thế thì cần gì phải làm cái việc vô dụng này, chỉ tổ khiến cho mình lộ ra sơ hở?

Khi khí tức nóng cháy đến gần hơn thì hắn mở miệng quát lên một tiếng

chói tai, đầu khí màu vàng nhạt đột nhiên từ trong cơ thể bạo dũng, trong lúc kim quang bùng nổ, một bộ khải giáp đầu khí màu ám kim đem toàn bộ thân thể Sa Thiết trên dưới bất cứ bộ vị nào bao bọc vào, nhìn qua giống như là một gã kim nhân hoàn toàn được đúc bằng kim loại.

Sau khi khải giáp đầu khí xuất hiện thì khí tức nóng bỏng kia mới tiêu giảm đi một ít. Cự quyền (nắm tay thật lớn) giống như kim loại của Sa Thiết chậm rãi nắm chặt, cuối cùng không có nửa điểm hoa mỹ, cũng chẳng cần chiêu thức gì cứ thế trực tiếp đánh mạnh ra.

Quyền của Sa Thiết mặc dù không có chiêu thức biến hóa gì, nhưng trên đó lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng trực tiếp đè ép không gian xung quanh Tiêu Viêm, một quyền này thuần túy chỉ có lực lượng mà thôi.

Tiêu Viêm vẻ mặt căng thẳng, trong cơ thể đầu khí trong đầu tinh không ngừng rung động, một luồng đầu khí mạnh mẽ bắn ra sau đó nhanh chóng lưu chuyển trong kinh mạch, mang đến cho Tiêu Viêm sức chiến đấu tràn đầy.

Trên quyền đầu, ngọn lửa màu xanh cấp tốc bay múa, cuối cùng thành linh đánh ra, va chạm thật mạnh cùng với nắm đấm của Sa Thiết. Trong lúc nhất thời, một cỗ kinh khí gợn sóng từ giữa hai người lan tràn ra, những cây đại thụ gần chỗ hai người bị chấn động nứt ra vài cái khe, lung lay như muốn đổ.

Từ nắm tay truyền đến kinh khí hung mãnh, làm cho Tiêu Viêm cấp tốc lui lại hai bước, mà Sa Thiết thì ngược lại, thân thể chỉ đơn thuần là run rẩy vài cái. Nếu thuần túy so bì về lực lượng, Tiêu Viêm vẫn còn kém hơn Sa Thiết một chút.

Mặc dù Tiêu Viêm bị đẩy lui hai bước, nhưng Sa Thiết lúc này lại có cảm giác không tốt lắm, thanh sắc hỏa diễm trên nắm đấm của Tiêu Viêm làm cho hắn nếm nhiều đau khổ. Lúc trước va chạm nhau, nếu không có thêm khải giáp đầu khí ngăn cách, chỉ sợ nắm tay của hắn sẽ bị nướng chín, sưng tấy lên. Nhưng dù cho không bị như vậy, nắm tay Sa Thiết lúc này vẫn mơ hồ có cảm giác đau đón bỏng rát.

Ánh mắt mịt mờ đảo qua thanh sắc hỏa diễm trên tay Tiêu Viêm, trong lòng Sa Thiết xẹt qua một chút chấn kinh, ngọn lửa của Luyện Dược Sư, hắn trước kia không phải là chưa từng thấy qua, thậm chí khi thi đấu thể

thao tràng còn cùng một số đệ tử luyện dược hệ chiến đấu qua, nhưng ngọn lửa mà những học sinh kia triệu hồi ra, cơ bản không có khả năng xuyên thấu giáp đấu khí gây nửa điểm thương tổn cho hắn. Thế nhưng hiện giờ ngọn lửa kỳ dị kia trong tay Tiêu Viêm, lại có thêm công hiệu khủng bố như vậy, điều này không khỏi làm cho trong lòng Sa Thiết có thêm chút ngưng trọng.

Khi ý niệm trong đầu Sa Thiết còn đang cấp tốc xoay chuyển thì Tiêu Viêm cũng đã bật người đánh tới lần nữa, chẳng qua hiện tại, hắn đã từ bỏ lối đánh lay cứng đối cứng, mà là bắt đầu mượn sự lợi thế về nhanh nhẹn của mình, giống như quỷ mị, không ngừng lướt quanh thân thể Sa Thiết, thi thoảng song quyền mang theo thanh sắc hỏa diễm đánh mạnh ra, khiến cho thanh âm "*cheng cheng*" của kim thiết đụng nhau liên tục vang lên trong bãi đất trống giữa rừng.

Đối mặt công kích tựa hồ liên miên bất đoạn của Tiêu Viêm, Sa Thiết vẫn không có phản ứng gì lớn, tránh được thì tránh, không thể tránh thì ngạnh kháng, trọng quyền tùy ý huy động, khiến cho cảm giác lực lượng càng thêm trầm trọng, làm Tiêu Viêm không thể không bứt ra tránh né.

Trong khi Tiêu Viêm cùng Sa Thiết chiến đấu càng lúc càng thêm kịch liệt, thì ở những chỗ khác, cũng từng bước tiến vào giai đoạn gay cấn.

Có lẽ là do lúc trước đã chiến đấu một trận, bởi vậy khi trận chiến của Hồ Gia và Ngô Hạo diễn ra ước chừng gần sáu bảy phút thì đấu khí tràn ngập bên ngoài thân thể bọn họ rốt cuộc đã bắt đầu có chút ảm đạm, Hồ Gia thì còn đỡ hơn một chút, nhưng Ngô Hạo, thì bởi vì đấu khí đã suy yếu, khiến cho lực lượng, tốc độ, né tránh đều giảm trên diện rộng.

Do đó, hắn gần như đã bắt đầu bị tên đội viên kia của "*Hắc Sát đội*" hoàn toàn áp chế.

Nếu không phải công kích của Ngô Hạo lúc này có khí tức sát phạt quá nặng, còn tên đội viên kia của "*Hắc Sát đội*" có chút lo lắng sẽ thụ trọng thương mà nói, chỉ sợ Ngô Hạo chiến đấu, có khi còn gian nan hơn nhiều.

Cùng so sánh với tình huống hai người bên này đang ở thế hạ phong thì Huân Nhi thực sự hoàn toàn tương phản, giữa song chưởng kim quang bùng nổ, thân hình phiêu dật như một luồng khói nhẹ, tốc độ công kích mau lẹ mang theo từng đạo tàn ảnh, có lẽ nguyên nhân bởi vì nàng đã rõ

ràng Ngô Hạo cùng Hồ Gia cầm cự không được bao lâu, bởi vậy không hề có ý bảo tồn thực lực nữa, thỉnh thoảng thi triển ra đấu kỹ mạnh mẽ, đã đem đôi thủ rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, nếu không bởi vì có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà nói, chỉ sợ người đội viên không may mắn của "*Hắc Sát đội*" này sẽ là người thứ nhất bị thua.

Ngoài ba vòng chiến này, còn có một vòng chiến hỗn loạn nhất, đó là mười lăm tên tân sinh cùng chiến đấu với một gã thành viên cuối cùng của "*Hắc Sát đội*", mặc dù nhân số tân sinh chiếm ưu thế, nhưng bởi vì lúc trước cùng ba chi đội ngũ Tô Tiểu sống mái với nhau nên mười lăm người hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, hơn nữa hiện giờ lại gặp một gã cường giả thực lực ước chừng ở ngũ tinh Đại Đấu Sư, tự nhiên là không thể nào giành được thắng lợi.

Bởi vậy, lúc này mới chỉ không đến mười phút thời gian, tân sinh với mười lăm người, đã có năm người bị tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" đã thương rời khỏi vòng chiến, còn lại mười người cũng chỉ có thể bằng vào phối hợp miễn cưỡng chống đỡ, bất quá phối hợp giữa bọn họ rõ ràng chưa thể nói là ăn ý, bởi vậy, chỉ khoảng hai ba phút thời gian, sẽ bị đôi thủ tìm ra sơ hở rồi đã thương khiến tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Trên khắp bãi đất trống, bên trong vòng chiến, từ Ngô Hạo cho đến đám tân sinh ba chỗ, đều rơi vào thế bất lợi, Tiêu Viêm bằng vào dị hỏa, ngược lại có thể cùng Sa Thiết đối kháng một hồi, chẳng qua muốn nhất kích thủ thắng hiển nhiên là không có khả năng, như vậy trong năm vòng chiến chỉ có một chỗ Huân Nhi là hoàn toàn ở vào thượng phong

Chiến trường hiện tại phải xem bên nào có người rảnh tay trước, chỉ cần có một người có thể trước nửa phút đánh bại đối thủ, như vậy trận chiến đấu này, có lẽ sẽ nhanh chóng đem thắng lợi lệch về bên phía bọn họ!

Về điểm này, hầu hết mọi người trong đó kể cả mấy tên tân sinh không tham chiến bên kia đều hiểu được, bởi vậy, ánh mắt bọn họ đều gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Hạo cùng Huân Nhi, bởi vì nơi đó, là hai vòng chiến sẽ trước hết thắng lợi hoặc là trước hết thất bại.

Huyết sắc đấu khí quanh thân mỗi lúc lại ảm đạm hơn một ít, hiển nhiên, đấu khí của Ngô Hạo đã sắp sửa lâm vào tình trạng dầu hết đèn tắt. Lúc trước cùng Tu Nham chiến đấu, cũng đã tiêu hao gần hết khí lực của hắn, hiện tại lại gánh nặng chiến đấu như vậy, cho dù là vừa rồi đã dùng một

khóa hồi khí đan của Tiêu Viêm, cũng đã bắt đầu có chút chống đỡ không được. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Huyết sắc trọng kiếm trong tay hung hăng hướng đôi thủ bổ tới, chẳng qua với lực độ như vậy, cũng bị đôi phương thoải mái trực tiếp tránh đi, thân hình khẽ nghiêng, liền xuất hiện ở bên trái Ngô Hạo, thủ đao mang theo kinh khí bén nhọn bổ vào cổ tay Ngô Hạo, nhất thời, chân bay huyết sắc trọng kiếm, tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" đắc ý cười lạnh một tiếng, đầu khí lượn lờ trên song chưởng, chột hướng lồng ngực Ngô Hạo bổ mạnh, xem thanh thế này, nếu bị đánh trúng mà nói, chỉ sợ Ngô Hạo sẽ là người đầu tiên bị thua.

Dưới sự chăm chú lo lắng của mọi người, khoảng cách giữa nắm tay với Ngô Hạo ngày càng gần hơn, ngay khi nắm tay sắp bổ lên thân thể Ngô Hạo, khuôn mặt Ngô Hạo hơi có chút u ám bỗng trợn ngược đôi mắt, hai đao huyết lưu từ trong mũi chảy ra, một cỗ khí tức sát phạt đậm đặc từ trong cơ thể nổ mạnh(bạo dũng) ra giống như hồi quang phản chiếu, tiếng quát trầm thấp từ trong yết hầu vang lên, bàn tay nắm chặt, huyết sắc đầu khí trên song thủ vốn ảm đạm lại lần nữa trở nên đỏ sẫm, cuồng nộ phóng xuất.

"Bang! "

Song quyền giao kích, tiếng vang nặng nề quanh quần không ngớt, bả vai Ngô Hạo run rẩy dữ dội, mà tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" cũng rên rỉ một hồi, một ngụm máu tươi từ khóe miệng chảy tràn xuống, hai chân vừa chạm đất liền lui về sau mấy bước, rồi mới đem thân hình ổn định lại được, ngẩng đầu lên, giật mình kinh sợ nhìn Ngô Hạo sắc mặt đã tái nhợt đi rất nhiều, hiển nhiên, hẳn là lúc trước thi triển ra bí pháp nào đó nên lực lượng đã cạn kiệt, mới vừa rồi trong nháy mắt tuôn ra được bức này lực lượng.

Chẳng qua xem sắc mặt Ngô Hạo, dường như loại thấu chi bí pháp này, hiện tại hẳn căn bản không thể vận dụng lần thứ hai.

"Hừ! " tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" cũng nhìn ra Ngô Hạo đã là cường nỗ chi mạt(nỗ mạnh hết đà), lập tức hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đè nén thương thế trong cơ thể xuống, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, lại hướng Ngô Hạo phóng mạnh tới lần nữa.

"Bang! "

Ngay khi khoảng cách giữa hấn và Ngô Hạo vền vền không đến năm thước, thì một đạo hắc ảnh bỗng phóng tới, tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" cả kinh, thân ảnh vừa vọt tới trước, chợt vội vàng lui lại phía sau hai bước.

Vừa lúc hấn lui về phía sau, bóng đen cũng rơi mạnh xuống đất, tên thành viên kia của "*Hắc Sát đội*" nhìn thoáng qua, sắc mặt đã biến đổi, nguyên lai bóng đen này chính là gã đội viên lúc trước đối chiến với Huân Nhi.

Trong lòng xẹt qua một chút hoảng sợ, hấn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bên cạnh Ngô Hạo, đang đứng một thanh y thiếu nữ vẻ mặt lạnh lùng, trên tay kim quang bay múa như đâm vào mắt khiến hấn có cảm giác đau rát.

"Nguy rồi "

-----oOo-----

Chương 446: Xoay chuyển cục diện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh y thiếu nữ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ngô Hạo, nhất thời làm cho mấy tân sinh bị thương xung quanh sắc mặt mừng như điên lớn tiếng hoan hô.

Huân Nhi ở thời khắc mấu chốt đánh bại đối thủ, hơn nữa còn viện trợ cho Ngô Hạo, lập tức mang lại lợi thế lớn cho phe Tiêu Viêm trong cuộc chiến khó phân thắng bại này.

"*Không sao chứ?*" nhìn chăm chặp gã đội viên "*Hắc Sát đội*" phía đối diện, Huân Nhi thuận miệng hỏi.

"*Hoàn hảo*" Ngô hạo thân thể lão đảo, cắn chặt răng sắc mặt tái nhợt.

"*Hấn giao cho ta, ngươi nghỉ ngơi một chút đi*"

Nàng có thể nào không nhận ra lúc này Ngô Hạo đang cố chịu đựng, nhẹ giọng nói một tiếng, kim quang chói mắt trên tay càng thêm cường thịnh.

"Không cần, hẳn lúc trước bị một chương của ta cũng bị thương không nhẹ, ta và người liên thủ, dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại hẳn, bằng không Hồ Gia và đám tân sinh bên kia không chống đỡ được bao lâu nữa đâu".

Ngô Hạo hít sâu một hơi mặt tái nhợt bỗng có chút hồng nhuận, lời vừa nói xong hẳn liền không để cho Huân Nhi mở miệng, huy động số lượng đầu khí ít ỏi còn lại trong cơ thể, nhắm hướng tên thành viên "*Hắc Sát Đội*" hung tợn vọt tới.

"*Ài*" nhìn Ngô Hạo vẫn có dũng khí dẫn đầu tiến công Huân Nhi kinh hô một tiếng, thân hình chớp động, chỉ một nhịp hô hấp đã vượt qua Ngô Hạo, song chương kim quang đột nhiên bạo dũng, ảo hóa thành một cây roi bao phủ năng lượng màu vàng nhanh chóng kéo dài ra, cuối tiên thân vung vẩy tạo ra một loạt tiếng vang thanh thúy truyền trong không khí..

Trên kim sắc năng lượng trường tiên, tựa hồ như còn bao trùm một tầng kim sắc hỏa diễm nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện, nhanh như chớp quét thẳng vào đối thủ.

Gã thành viên "*Hắc Sát đội*" chỉ thấy kim quang chợt lóe lên trước mặt kèm theo kinh phong nóng cháy bắt đầu từ đỉnh đầu ép xuống, lập tức biến sắc, thân thể nhất thời chật vật lăn một vòng về phía sau.

Trường tiên màu vàng mang theo kinh phong nóng quét xuống mặt đất, mặt đất vốn có chút ướt át.lập tức trở nên khô héo với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy được.

Trong nháy mắt, một dải đất dài ước chừng nửa thước hiện lên đầy dấu vết đất đá bị hỏa nhiệt thiêu đốt.

Đưa mắt nhìn đất đá bị nướng chín gã thành viên "*Hắc Sát đội*" khoe miệng hơi run rẩy. Dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Nhưng mà hẳn còn chưa kịp đứng dậy, một đạo huyết ảnh đột nhiên từ bên cạnh chợt phóng nhanh tới tung một cước nặng nề vào trước ngực khiến hẳn không kịp phản ứng.

"Hư", bị ăn một cước giữa ngực, gã thành viên "Hắc Sát đội" sắc mặt có chút hồng lên, mạnh mẽ ép ngực máu tươi đang trào lên họng, cùng lúc phát ra một tiếng rên rỉ.

Không ngừng bị đả kích, rớt cuộc trong mắt hắn cũng hiện lên một tia lệ khí. Vận sức đè khí, thót bụng lại, hắn phun mạnh một hơi.

Cùng lúc phun ra luồng hơi, đầu khí toàn thân cũng ngưng tụ trên ngực hắn một cỗ năng lượng gợn sóng bạo xuất đánh mạnh vào bàn chân Ngô Hạo.

Ngô Hạo lúc này giống như nổ mạnh hết đà, lại chịu thêm dư chấn phản kích liền phun ra một búng máu tươi, thân thể bắn ngược về sau mấy trượng, mềm nhũn người nằm bẹp xuống đồng lá khô.

"Bang! "

Vừa mới đánh ngã được Ngô Hạo, gã thành viên "Hắc Sát đội" còn chưa kịp cao hứng thì một cái bóng màu xanh xinh đẹp đã lướt đến như quỷ mị, khuôn mặt khi cười thật thanh nhã tinh tế lúc này thoáng qua một chút hàn ý. Hữu chương quang mang đại thịnh. còn cách người nửa thước. đã xuất ra một đạo kim quang hình bàn tay nặng nề nện thẳng lên ngực hắn.

"....Phốc xuy!"

Ăn thêm một kích cực kỳ trầm trọng, gã thành viên "Hắc Sát đội" cuối cùng cũng đã không chống đỡ nổi, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, thân thể rơi xuống mặt đất nghe cái rầm, hai chân chắm đất ngã dúi về phía sau, rớt cục đâm mạnh vào một gốc cây to, làm thân cây hiên ra vài cái khe.

Toàn bộ cuộc chiến, từ lúc Ngô Hạo đột nhiên công kích đến khi cuối cùng khi gã thành viên "Hắc Sát đội" lạc bại, cơ hồ vẫn vẹn không đến một phút thời gian.

Rất nhiều học viên chỉ có thể nhìn thấy Ngô Hạo lao đến, sau đó bị đối phương chấn bay ra, cuối cùng là một chương cực mạnh của Huân Nhi.

Nhưng mà mặc kệ bọn họ có thấy rõ quá trình chiến đấu hay không, gã

thành viên "Hắc Sát đội kia bị thua chính là sự thực.

Bởi vậy, sau khi xác định được người này đã không còn lực tái chiến, tiếng hoan hô như điên loạn vang lên, rất nhiều tân sinh vô lực tham gia chiến đấu, lúc này kích động đến nổi mặt đỏ như gà chọi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hai người này bị thua khiến xác suất thắng lợi của phe Tiêu Viêm đã không còn quá thấp, thậm chí còn có thể phiên thân đảo ngược tình thế.

Hiện tại đối phương năm người đã bị loại hai người, mà trái lại đám người Tiêu Viêm lại chỉ có Ngô Hạo mất đi sức chiến đấu.

Như vậy xem ra, trận đấu này, dựa vào thực lực xuất sắc của Huân Nhi, bọn họ đã từ cục diện bất lợi chuyển thành thế cục có thể cùng "*Hắc Sát đội*" đàng hoàng phân cao thấp.

Điều này làm cho mấy tân sinh rốt cục cũng có thể thấy được một chút hi vọng thắng lợi.

Trên bãi đất trống dưới một gốc cây, Tô Tiểu, Lăng Bạch, Tu Nham ngồi dựa vào thân cây, nhìn chiến cục thay đổi.

Nhìn Huân Nhi một người nhưng có thể đả bại hai gã có thực lực không sai biệt lắm so với bọn hắn, nhin không nổi vẻ mặt kinh ngạc.

Tới lúc này, bọn họ đều ngưng trọng nhìn chăm chặp vào cô gái có khuôn mặt xinh xắn khiến người ta khó có thể rời mắt.

"Đội ngũ này của Tiêu Viêm thật sự rất mạnh, nếu người gọi là Huân Nhi kia cùng nữ hài tử Hồ Gia kia lựa chọn vây công chúng ta, chúng ta còn bị bại nhanh hơn" Tô Tiểu cười khở một tiếng thở dài nói.

Một bên Lăng Bạch cùng Tu Lăng cười khở gật đầu, nữ hài tử nhìn nhu nhược như thế mà lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, nhắc tới đội ngũ ước chừng 5 tinh đại đấu sư này, Lăng Bạch nhin không được trợn mắt há mồm.

Cái đội hình như thế này, cho dù ở trong Nội Viện ước chừng cũng có thể xếp vào đoàn đội hạng trung.

"Nếu gã Bạch Sơn kia không lâm trận mà bỏ chạy, bọn họ cùng Hắc Sát đội sống mái, ai thắng ai thua chỉ sợ khó mà nói được", Tu Nham nắm chặt tay, trầm giọng nói".

Nhắc đến Bạch Sơn trên khuôn mặt của hắn hiện lên vẻ khinh thường không chút che giấu.

Tính tình cùng đường lối tu luyện đấu khí của hắn giống nhau, đều thuộc loại một đường thẳng tiến, hắn cũng không hề che giấu cảm giác chán ghét đối với Bạch Sơn của mình.

"Cái tình thế suy yếu do việc tên Bạch Sơn kia bỏ đi, hiện tại đã bị nữ hài tử Huân Nhi xóa bỏ, hiện tại chỉ cần nàng có thể cùng mấy tên tân sinh liên thủ đem một gã thành viên "Hắc Sát đội đả bại" như vậy có thể chuyển bại thành thắng rồi".

Tô Tiểu chậm rãi nói, dứt lời ánh mắt quét về phía trận chiến hùng hực khí thế vẫn chưa phân thắng bại giữa Sa Thiết và Tiêu Viêm, trong mắt hiện lên chút sợ hãi than nhẹ, nói "Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Tiêu Viêm kia có thể ngăn cản Sa Thiết để nàng ta có thể đem đả bại thành viên còn lại của "Hắc Sát Đội", nếu không thì vẫn còn khó nói"

"Ừm"

Lăng Bạch cùng Tu Nham gật đầu, mặc dù trong sân cục diện nhìn như bắt đầu đã nghiêng về phe tân sinh, chỉ cần Tiêu Viêm xảy ra vấn đề, cục diện vừa vấp vả lắm mới có thể thay đổi cũng phải không có khả năng lần nữa nghịch chuyển!

Cho nên mặc dù hiện tại có vẻ Huân Nhi là người trọng yếu nhất trong chiến cuộc, kỳ thực, Tiêu Viêm mới chính là người quyết định trận đấu.

Tiêu Viêm bại, các thí sinh khác hoàn toàn không có hi vọng, mà Tiêu Viêm thuận lợi cầm chân Sa Thiết để các tân sinh đánh bại thành viên còn lại của "Hắc Sát Đội", như vậy phải nói đám người Tiêu Viêm sẽ sáng tạo kì tích từ trước đến nay chưa từng xảy ra trong "Cuộc săn hỏa năng"

Chưa có một đội ngũ tân sinh nào có thể đem hai chi Hắc-Bạch đội ngũ đánh bại. Tiêu Viêm cùng đám người này đang từng bước sáng tạo nên kỳ

tích.

Hai gã đội viên bên mình đã thua, Sa Thiết cũng đã nhận thức rõ ràng, lập tức sắc mặt thoáng có chút khó coi, trong lúc xuất thủ, công kích càng ngày càng sắc bén, quyền phong vù vù xẹt qua làm cho không khí phát ra nhưng tiếng nổ trầm thấp.

Nhưng mặc dù Sa Thiết công kích ngày càng mạnh, Tiêu Viêm cũng cắn chặt răng, thân hình dưới quyền ảnh mạnh mẽ kia giống như chiếc thuyền lá nhỏ phiêu đảng, vô luận sóng biển bạo ngược như thế nào, nhưng lại thủy chung ở trong tình trạng nguy hiểm tiếp nối nguy hiểm, đem thuyền nhỏ bảo trì không để kết cục bị lật úp.

Lúc nay Tiêu Viêm cũng đem thực lực bản thân phát huy tới tột đỉnh, hơn nữa hắn cũng rõ ràng, nhiệm vụ của mình bây giờ không phải là đánh bại Sa Thiết mà chỉ là bám trụ hắn.

Tình hình chiến đấu giữa sân càng thêm kịch liệt, đem tầm mắt mọi người hấp dẫn không chút di động, chỉ sợ trong lúc phân tâm có thể bỏ qua thời khắc máu chốt của trận đấu.

Nhìn những thân ảnh chợt ẩn chợt hiện trên sân, tất cả mọi người như đổ mồ hôi trong lòng, trận đấu này quá mức dai dẳng.

Thời gian như nước chảy qua kẽ tay, lặng yên chảy qua, ngay lúc Huân Nhi cùng Ngô Hạo liên thủ đánh bại một gã thành viên "*Hắc Sát Đội*" thì sau chừng năm phút, bên kia vẫn còn có ba tân sinh đang chiến đấu.

Gã thành viên "*Hắc Sát Đội*" cắn răng kiên trì liều mạng đánh bị thương nặng một gã tân sinh, vì thế liền bị lộ ra sơ hở, liền thấy kim quang bạo dũng, chỉ nghe một tiếng âm vang, một bóng đen bay lên ở giữa không trung vẽ lên một đường vòng cung, rơi xuống đất một cái rầm, từ miệng phun ra một búng máu tươi, làm đám lá khô nhuốm một màu đỏ thẫm.

"Đi!" lại một chương nữa đã bại đối thủ, Huân Nhi trong lúc này khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, không chút nào nghĩ ngợi, thấp giọng quát nhẹ ba gã tân sinh bên cạnh, rồi mau chóng gia nhập vào vòng chiến cùng Hồ Gia.

Lại năm phút đồng hồ trôi qua, xung quanh tân sinh viên lớn tiếng hô vang, bỏ qua Sa Thiết ở ngoài, cuối cùng gã thành viên "*Hắc Sát đội*" còn

lại cũng bị Huân Nhi và Hồ Gia cùng ba gã tân sinh liên thủ đánh cho mất sức chiến đấu!

Tới lúc này, trong sân cục diện thắng lợi đã nghiêng hẳn về phía Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 447: Sự bi phẫn của Sa Thiết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong bãi đất trống lớn nhón đất đá, Hồ Gia cùng ba gã tân sinh nhìn gã thành viên cuối cùng của Hắc Sát đội bại lui mà không khỏi thở dài nhẹ nhõm, chột hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất thở hào hển không ngừng.

Trên bãi đất trống sau khi gã thành viên cuối cùng của Hắc Sát đội chiến bại chỉ còn lại một mình Sa Thiết.

Đám tân sinh đang căng thẳng tới cùng rốt cuộc nhịn không được hưng phấn cùng mừng rỡ, bất chấp thương thế trên người nhảy dựng lên, công tiếu hô hào, nhất thời đủ loại thanh âm vui sướng lẫn gào khóc thảm thiết tràn ngập không gian.

Huân Nhi khẽ nâng bàn tay mềm mại lau mồ hôi trên trán, kim quang trên thân thể thoáng ảm đạm đi một ít, ba lần đi cứu viện cũng đã thật sự làm khó nàng, nếu không phải do tu tập công pháp cấp bậc không thấp, chỉ sợ nàng cũng y như Ngô Hạo kia, vì đấu khí tiêu hao quá độ mà làm suy giảm sức chiến đấu.

Một tay dựa vào thân cây, tranh thủ phút ngắn ngủi này cấp tốc phục hồi đấu khí, đưa mắt quét về phía Tiêu Viêm đang chiến đấu, nhìn thấy Tiêu Viêm mặc dù bị đối phương đẩy vào tình thế cực kỳ nguy hiểm nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không có dấu hiệu thất bại, khẽ thở dài nhẹ nhõm, trên gương mặt lại hé ra nét tươi cười khiến đám người Tô Tiểu cảm thấy vô cùng kinh diễm.

"Trận tranh đấu này, nhóm Tiêu Viêm đã chiếm được thượng phong rồi."

Nhìn vẻ mặt tươi cười diễm lệ như đóa phù dung của Huân Nhi, Tô Tiểu rốt cục hồi phục tinh thần, thở dài một hơi, trên khuôn mặt hiện lên biểu tình có chút phân khích.

Nhiều năm như vậy "*Cuộc săn Hỏa năng*" quy luật ma cũ bắt nạt ma mới vẫn không thay đổi, không nghĩ tới năm nay vào chính thời điểm mình tham gia lại có kinh biến khiến người ta trợn mắt há mồm này, thật sự làm cho Tô Tiểu có chút ghen lòi.

Hắn nguyên bản chính là tính toán gõ đầu đám tân sinh kiếm ít Hỏa Năng còn vào Thiên Phần luyện khí tháp tu luyện được một khoảng thời gian, kết quả hiện tại không chỉ Hỏa Năng không kiếm được mà còn phải đem của mình nộp ra, cái này quả thực là tiền mất tật mang nha.

Bên cạnh, Lăng Bạch cùng Tu Nham liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cười khổ trong lòng, gặp được loại tình huống này đích thật là cực kỳ bất hạnh.

"Tên gia hỏa này sau khi tiến nhập Nội Viện chỉ cần dốc lòng tại bên trong Thiên Phần luyện khí tháp tu luyện một thời gian, e rằng có thể chen chân vào "Cường Bảng"."

Tô Tiểu khẽ động thân thể, thoải mái tựa vào thân cây, ánh mắt chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm trên người bao trùm hỏa diễm đang chiến đấu cùng Sa Thiết, giọng nói khó có thể che dấu sự sợ hãi.

Mặc dù bọn hắn đã rất xem trọng Tiêu Viêm, nhưng vẫn không tưởng được, hắn chỉ dựa vào thực lực bản thân có thể cùng Sa Thiết kiên trì lâu như vậy.

Phải biết rằng Sa Thiết chính là thường xuyên lăn lộn bên trong viện thi đấu thể thao, thật sự là một kẻ lọc lõi trưởng thành trong chiến đấu.

Nói không ngoa, một vài Đấu linh sơ cấp cường giả mà non kinh nghiệm cũng khó có thể đả bại hắn, chỉ nội điểm này cũng cho thấy Sa Thiết có kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến mức nào.

Vậy mà với thực lực không chỉ hơn Tiêu Viêm mấy tinh, cộng với kinh nghiệm chiến đấu phải nói là phong phú đến mức dọa người vẫn mãi không thể khuất phục được đối thủ.

Một màn này khiến cho đám Tô Tiểu đối với sự ương ngạnh ngoan cường của Tiêu Viêm đều cảm thấy lú lủi.

Đương nhiên, bọn họ tự nhiên không biết nếu không nhờ thanh sắc hỏa diễm trên tay Tiêu Viêm đã làm cho Sa Thiết chịu nhiều đau khổ.

Chỉ e hấn bằng vào cấp bậc và thực lực của bản thân cũng thật khó có thể cùng Sa Thiết chống đỡ lâu như vậy mà không có dấu hiệu bại.

Nghe được lời Tô Tiểu, Lăng Bạch cùng Tu Nham yên lặng gật gật đầu. Biểu hiện của Tiêu Viêm vượt xa sở liệu của bọn họ, từng này tuổi đã đạt đến cấp bậc Lục tinh Đại đấu sư.

Tu luyện thiên phú bậc này thật sự có chút làm người ta nhìn vào mà lắc đầu. Nói hấn có thể tiến vào "*Cường bảng*" trong Nội viện hai người không có bất kỳ nghi ngờ gì.

Huân Nhi và đám người Hồ Gia sau khi nghỉ ngơi gần hai-ba phút đồng hồ, đều đã lại đứng lên, liếc mắt nhìn nhau một cái khẽ gật đầu.

Kim- lục hai màu đấu khí từ trong cơ thể hai người lại mạnh mẽ xuất hiện ra. Cuối cùng thân hình vừa động hình thành hai cánh giáp công đem chiến cuộc của Tiêu Viêm và Sa Thiết bao kín lại.

Trên song thủ đấu khí lập lòe ẩn hiện chăm chú tìm kiếm sơ hở hòng giáng cho Sa Thiết một đòn chí mạng.

Phía ngoài ba gã tân sinh có lẽ vì đấu khí khô kiệt, chỉ đành đứng nhìn Huân Nhi hai người hành động.

Bọn hấn hiện tại đã không còn nửa điễm khí lực để tiến đến viện thủ. Đương nhiên, cuộc chiến lần này, lấy thực lực bọn họ cũng đích xác không thể chen tay vào.

"Phanh!"

Quyền đầu bao bọc thanh sắc hỏa diễm lại lần nữa đánh mạnh vào áo giáp đấu khí ám kim của Sa Thiết, tạo thành tiếng thương thương thanh thúy đột nhiên vang vọng toàn toàn trường.

Cảm thụ được kinh lực cường mãnh từ chỗ nắm tay tiếp xúc truyền lại, bả vai Tiêu Viêm cấp tốc rung động một trận, cơ thể như một ngọn sóng nước dao động vài cái, hít sâu một hơi, bên trong con ngươi tối đen ngọn lửa xanh đột nhiên xuất hiện, tiếng quát trầm thấp từ yết hầu Tiêu Viêm truyền ra, trong cơ thể khí xoáy tụ tại đầu tinh run mạnh, một luồng lửa xanh ùn ùn từ nạp linh không gian bên trong nhanh chóng trào ra cuối cùng theo kinh mạch truyền tới cánh tay Tiêu Viêm.

"Phá!"

Tiếng quát vừa dứt, chỉ thấy trên cánh tay ngọn lửa xanh đột ngột phóng đại cuối cùng hóa thành một đoàn hỏa diễm to lớn, từ chỗ nắm tay tiếp xúc chỉ một thoáng liền thổi quét mạnh vào áo giáp đầu khí của Sa Thiết. Nhất thời, hàng loạt thanh âm chói tai không ngừng từ trên áo giáp truyền ra.

Cùng lúc đoàn lửa xanh trào ra, nét mặt Tiêu Viêm cũng bỗng nhiên có chút âm đạm, lần này chơi lớn điều động Di hỏa công kích không chỉ với đầu khí tiêu hao lớn mà với linh hồn lực lượng cũng gây ra tổn thất không nhỏ.

Bỗng nhiên bị ngọn lửa xanh dính vào thân thể, làm cho sắc mặt Sa Thiết dưới áo giáp đầu khí dị biến, nhiệt độ cực cao không ngừng từ ngoài giáp thấm thấu vào, thậm chí khiến da tay Sa Thiết nổi lên vết bỏng đỏ rát. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Chết tiệt! Cuối cùng đây là cái loại lửa gì?"

Trong lòng phần nộ găm lên, Sa Thiết bây giờ cực kỳ uất ức. Lúc trước chiến đấu mỗi lần tại thời điểm hấn sắp sắp gần thân Tiêu Viêm, ngọn lửa xanh kia sẽ chủ động ra mà đón đánh, đem bức hấn phải rút tay lùi về.

Bởi vậy, lần giao phong này dù đã kéo dài hơn mười phút thời gian nhưng hấn lại dĩ nhiên không có chút nào thu hoạch, ngược lại còn bị Tiêu Viêm kiềm chế không thể động đậy.

Vừa rồi khó khăn lắm mới tìm được cơ hội ép Tiêu Viêm ngạnh kháng một quyền nhưng lại bị ngọn lửa quỷ quái chết tiệt nọ dính lên, hấn sao có thể không giận?

Bất quá mặc dù trong lòng phần nộ, thân thể Sa Thiết vội vàng lui về sau, trong lúc lui lại phàm vật gì hấn chạm phải đều bị ngọn lửa xanh trong nháy mắt đốt thành tro bụi.

Lúc này Sa Thiết, trong mắt mọi người như biến thành một thanh sắc hỏa nhân không ngừng tránh lui loạn xạ.

Áo giáp trên thân thể Sa Thiết giống như mai rùa cứng rắn, thậm chí đã bắt đầu bị thanh hỏa đốt cháy nhạt dần đi, ngay tại thời điểm đầu khí áo giáp sắp biến mất, thanh sắc hỏa diễm ly khai khỏi không chế của Tiêu Viêm rốt cuộc thì hư một tiếng đột ngột biến mất.

Ngọn lửa đột nhiên biến mất làm cho Sa Thiết mồ hôi đầm đìa thở dài nhẹ nhõm, nếu lửa này tiếp tục lâu hơn chút nữa hấn cũng không dám chắc mình có thể chống đỡ thêm bao lâu.

Trong lòng nhẹ nhõm rồi, Sa Thiết cẩn rắng ngẩng đầu nhìn phía Tiêu Viêm thấy sắc mặt đối phương cũng có chút âm đạm, không khỏi cười lạnh một tiếng, nhưng mà tiếng cười còn chưa từ trong miệng truyền ra, khuôn mặt hấn đột nhiên cứng ngắc

Dưới ánh nhìn chăm chú của Sa Thiết, Tiêu Viêm sắc mặt vốn đang âm đạm kia vung tay lên. Một bình ngọc xuất hiện trong tay, nhanh chóng đổ ra 3 viên đan dược tròn trĩnh.

Sau đó trong lúc Sa Thiết còn đang ngây ra hấn đã nuốt ngay xuống bụng. Dược lực nhanh chóng phát huy, sắc mặt Tiêu Viêm dù vẫn chưa tiêu trừ hết vẻ âm đạm nhưng so với trước rõ ràng tốt hơn không ít.

Sau khi nuốt mớ đan dược y như ăn đậu phộng, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn Sa Thiết thoáng hiện nét cười, hai tay chân nhẹ, ngọn lửa xanh làm mặt Sa Thiết cứng ngắc kia lại hiện ra, chẳng qua lúc này đây, không có hung mãnh như lúc ban đầu, bất quá chỉ như thế này tự nhiên cũng khiến cho Sa Thiết khóe miệng run rẩy một trận.

Con mẹ nó! Tên trời đánh này cho dù là Luyện Dược Sư cũng không cần ăn vãi như vậy chứ? Đan dược không cần tiền sao"

Khuôn mặt hơi hơi xanh mét, Sa Thiết trong lòng vô cùng bị phần, mượn dùng ngọn lửa màu xanh quý dị đã là quá vô sỉ rồi, mà hấn lại lấy ra đan

được ăn như ăn lạc để khôi phục đầu khí tiêu hao, như vậy ... còn đánh cái rắm a?

"Hắc hắc!" nhìn sắc mặt Sa Thiết, Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt quét về phía Huân Nhi, Hồ Gia hai người.

Nhất thời ba người đồng thời lướt nhanh tới, công kích hung hãn đều nhắm hướng Sa Thiết đánh tới, lúc này, đầu khí áo giáp như mai rùa cứng rắn kia cơ hồ đã bị Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đốt cháy sạch gần như chẳng còn, bây giờ không đánh đợi đến bao giờ mới đánh?

"Chờ một chút!"

Nhìn ngọn lửa xanh trong con ngươi không ngừng phóng đại, hồi tưởng lại sự thống khổ khi bị đốt cháy lúc trước, nét mặt Sa Thiết run run, ánh mắt đảo qua bốn gã đồng bọn đã bị đánh bại, chột hít sâu một hơi, quát một tiếng vang như sấm trong rừng, làm tất cả mọi người giật mình.

Ba đạo công kích sắc bén chỉ còn cách Sa Thiết nửa thước đột nhiên đình chỉ, ba người chững lại, rồi cực kỳ nhanh chóng thối lui, Tiêu Viêm nhú mày, cười nói: "Sao đây?"

"Chúng ta thua "

Sa Thiết thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ nói, cục diện bây giờ hẳn cũng không cho rằng bọn họ còn có cửa phản kháng, đương nhiên nếu là không có ngọn lửa xanh trong tay Tiêu Viêm khắc chế hẳn mà nói, hẳn thật ra vẫn còn có lực lấy một địch mà liều mạng, đáng tiếc!

Thanh âm bất đắc dĩ từ miệng Sa Thiết truyền ra, chậm rãi vang trên bãi đất trống, khiến tất cả mọi người đột nhiên lặng đi. Việc tên gia hỏa này đột nhiên nhận thua đích thật là khiến người ta quá mức rung động.

Vừa mới lúc trước, Tiêu Viêm dường như là bị hắn áp chế a, nguyên bản mọi người còn tưởng lần đại chiến này còn càng thêm thảm thiết mà cuối cùng kết quả lại ra thế này.

Không khí trầm mặc kéo dài một lúc lâu sau, một ít tân sinh rốt cục bình tĩnh trở lại, nhất thời tiếng hoan hô như sấm vang lên khiến rừng cây chấn động mà vi vu run rẩy.

-----oOo-----

Chương 448: Chia phần và chữa thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong rừng trên mặt đất trống trải, Tiêu Viêm ngồi trên một mỏm đá, trước mặt hắn có một cái bàn gỗ giản dị, trên bàn lúc này là một đồng hỏa tinh tạp được đặt ngay ngắn, phần lớn đồng tinh tạp này trên mặt đều có một số giống nhau

"Hai"

Hiển nhiên, chủ nhân của những hỏa tinh tạp này đều không may gặp phải mấy tên ma cũ nên bị cướp mất Hỏa năng.

Phía trước bàn mấy chục tân sinh ngồi xếp bằng, mặc dù ngoại hình bọn họ cực kỳ chật vật ẻo lả, nhưng trong ánh mắt quả thật rất có tinh thần, từng đạo ánh mắt mang theo hưng phấn nhìn chăm chăm hỏa tinh tạp.

Ở phía khác bãi đất trống, đám người Sa Thiết, Tô Tiểu dựa vào thân cây có chút buồn bực nhìn về phía Tiêu Viêm ngồi trên tảng đá, trong ánh mắt tràn ngập u oán.

Đối với ánh mắt của bọn họ, Tiêu Viêm cũng không để ý tới, tay trái cầm lấy hỏa tinh tạp màu lam nhạt sau đó không ngừng quét qua một ít hỏa tinh tạp màu đen, hai tay chà xát, hào quang nở rộ, con ngươi đen nhánh nhìn con số trên hỏa tinh tạp không chỉ nhanh chóng hồi phục số lượng đến thời điểm vừa tiến vào rừng rậm mà lại nhiều hơn 2 ngày, số lượng trên tinh tạp bắt đầu biến từ 2 thành 7.

Hiện tại việc Tiêu Viêm chia phần tự nhiên là sự tình khiến người ta động tâm nhất, mấy tên kia nguyên bản bị cướp chỉ còn lại 2 ngày Hỏa năng, Tiêu Viêm không chỉ bổ khuyết cho bọn hắn nhưng lại cho thêm 2 ngày Hỏa năng.

Về phần một ít học viên may mắn tránh thoát nạn bị cướp đoạt hỏa tinh tạp, Tiêu Viêm cũng khăng khải cho bọn hắn nhiều hơn 5 ngày Hỏa năng, Tiêu Viêm rõ ràng, có thể nuốt được đội ngũ của Tô Tiểu cho đến đội ngũ

cực mạnh của Sa Thiết, nếu không có đám tân sinh dũng mãnh liều mạng này thì với mấy người bọn họ căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

Trên mặt bàn, hào quang không ngừng lóe sáng, hồi lâu sau Tiêu Viêm mới thở ra một hơi cuối cùng buông Hỏa tinh tạt màu đen xuống, nghiêng đầu nói với Huân Nhi và Hồ Gia:

"Đem chúng nó giao trả cho chủ nhân thôi!"

Nghe được lời này, hai người đều khẽ gật đầu, cầm lấy một nắm hỏa tinh tạt thân hình nhẹ nhàng đi đến đội ngũ tân sinh, dựa theo tiêu ký riêng hoàn trả cho mấy tên tân sinh đang hưng phấn.

"Ha ha, rốt cục đã thu hồi được Hỏa năng rồi."

Một ít tân sinh hai tay ôm hỏa tinh tạt xem số lượng của mình không khỏi cười rách cả mép.

Nhìn mấy tên tân sinh mặt mày hưng phấn cùng vui sướng, Tiêu Viêm đem ánh mắt quét về hướng Ngô Hạo. Ngay sau khi chiến cuộc kết thúc, hắn liền vội chạy đến cấp cho Ngô Hạo một khóa hồi khí đan.

Bởi vậy khí sắc và thương thế của Ngô Hạo lúc này đã tốt hơn nhiều so với khi trước. Thật may mắn là hắn chỉ bị ngoại thương chứ không thương tổn đến kinh mạch xương cốt. Bằng không mà nói chỉ sợ phải tu dưỡng mất một khoảng thời gian mới khôi phục được như vậy.

Từ trên tảng đá đứng dậy, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua mấy cái hỏa tinh tạt màu lam ở mặt bàn. Trải qua đợt phân chia lúc trước, Hỏa năng còn lại ước chừng gần hai trăm bảy mươi.

Phần hỏa năng này là phân cho 4 người, số lượng mỗi người có thể được chia đến hơn 60 ngày, thu hoạch cỡ này cũng coi như rất là to lớn

Đem Hỏa năng ở các tinh tạt màu lam nhạt tạm thời toàn bộ cho vào tinh tạt của mình. Tiêu Viêm lúc này mới cầm lấy chúng, cười tủm tỉm đi về phía mấy tên gia hỏa đang ôm bộ mặt u oán kia.

"Ha hả, thật có lỗi. Triệu tập nhiều tân sinh như vậy, không thể không cấp"

cho bọn họ chút ít thù lao, cho nên chỉ có thể tạm thời mượn của mấy vị dùng một chút."

Tiêu Viêm cười nói, chọt vung tay, Hỏa tinh tạt trong tay giống như có linh tính bắn về phía từng chủ nhân.

"Ai, mẹ nó, lần này lỗ vốn nghèo rách cả đít quần rồi" Một tay nắm hỏa tinh tạt, Sa Thiết liếc mắt một cái hàng đơn vị trên đó không khỏi khoe miệng run rẩy, ca ca cầm cầm nói.

Đây chính là thành quả gần hai tháng hấn phấn đấu tại tràng thi đấu thể thao nha, kết quả hiện tại bị Tiêu Viêm rút một phát tới chín phần, hấn há có thể không đau lòng.

"Ai." đám người Tô Tiểu ở bên cũng không biết làm sao thở dài một hơi, trong lòng trực tiếp giận mình thật tham quá, nếu không phải bọn họ muốn từ trong tay tân sinh cướp Hỏa năng thì đâu dễ dàng gặp Tiêu Viêm, tên gia hỏa so với cường đạo còn dã man hơn này.

"Ha ha, Sa Thiết học trưởng, ta muốn hỏi thăm ngươi một chút, được không?" Tiêu Viêm cũng không phải không để ý sắc mặt bọn họ, cười tùm tùm nói.

Sa Thiết đảo cặp mắt trắng dã, tâm tình cực kỳ khó chịu căn bản còn không muốn để ý tới Tiêu Viêm.

"20 ngày Hỏa năng, nói cho ta biết chút tin tức, thế nào?" Tiêu Viêm cho tay vào hỏa tinh tạt đen thấp giọng nói: *"Nếu ngươi không muốn trả lời ta có thể tìm Tô Tiểu học trưởng..."*

Khóe miệng hơi run rẩy, Sa Thiết cắn răng hung tợn nói: *"Ngươi!"*

Lúc đầu thì rất hung hăng nhưng chỉ mà một lúc sau Sa Thiết cũng hoàn toàn xìu xuống, hiện tại đã trở thành quỷ nghèo cho dù là 20 ngày Hỏa năng, với hấn mà nói cũng là một con số không nhỏ.

"Có thể nói cho ta biết tin tức về chi cuối cùng "Bạch Sát đội" chứ?"

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, hiện tại bọn họ thu hoạch đã rất lớn, làm cho hấn có loại cảm giác nặng nề, mà nếu hấn muốn đem chỗ thu hoạch này

thuận lợi tiến vào Nội viện như vậy thì phải đem chi Bạch Sát đội này đánh bại, còn không chỉ sợ mấy ngày khổ cực liều mạng cuối cùng cũng vì người khác mà có kết cục bị thảm.

"*Bạch Sát đội?*" đôi lông mày nhướng lên, Sa Thiết đương nhiên minh bạch ý tứ Tiêu Viêm

Ánh mắt đảo qua mấy tên tân sinh suy yếu, hắc hắc nói: "*Bạch Sát đội kia thực lực so với Hắc Sát đội chúng ta mạnh hơn một chút.*"

Sa Thiết nói câu đầu tiên liền làm Tiêu Viêm nhú mày, đánh bại Hắc Sát đội đã khiến cho cả nhóm đại thương nguyên khí, Bạch Sát đội lại còn so với bọn hắn còn mạnh hơn?

"Có lẽ đội viên thực lực không khác biệt lắm, nhưng tên đội trưởng chính là một gã Đấu linh cường giả chân chính, mặc dù hắn mới tiến vào cấp bậc Đấu linh không đến 2 tháng, nhưng chung quy so với ta chỉ mới bước một chân vào thì mạnh hơn rất nhiều."

Sa Thiết bĩu môi, nói: "*Không phải ta đã kích ngươi, bằng vào cái đội ngũ nguyên khí đại thương như các ngươi, cho dù toàn bộ tiến lên thì chỉ sợ cũng đều có vào mà không có ra.*"

Tiêu Viêm khẩn trương mím môi, sau một lúc nhẹ giọng nói: "*Nếu cho toàn bộ tân sinh đều khôi phục thì hắn là có thể chứ?"*

"*Nếu xét mấy người các ngươi, đội ngũ gần 50 tân sinh, cho dù là chi Bạch Sát đội kia mạnh mẽ như thế nào, cũng không có khả năng ngăn trở "song quyền nan địch tứ thủ".*"

Sa Thiết nhún vai nói tiếp: "*Bất quá đáng tiếc, bọn người kia bị thương không nhẹ, không có năm ba ngày thời gian chỉ sợ khó có thể khỏi hẳn, nhưng "Cuộc săn Hỏa năng" này tiến hành chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cho nên đợi không thể đợi được đến thời điểm bọn họ khỏi hẳn."*

"*Ha ha, hợp lực mọi người được là tốt rồi, giờ ta đi lo cho thương thế bọn hắn đã."* Tiêu Viêm hướng về Sa Thiết mỉm cười, nói: "*Chẳng lẽ ngươi quên thân phận ta sao? Trong mắt một gã Luyện dược sư như ta chút thương thế đó cũng không phải là thực sự nghiêm trọng."*

Nghe vậy, Sa Thiết ngay tức thì im lặng, hẳn thiếu chút nữa đã quên khuấy tên này có thể khống chế cái loại hỏa diễm cực kỳ khủng bố, nói vậy luyện dược thuật cũng phải tinh thông.

Nói không chừng thật đúng là hắn có khả năng trong thời gian ngắn đem toàn bộ đám tân sinh chữa khỏi đặng khôi phục thực lực đỉnh.

Đến lúc đó 50 tên tân sinh cùng nhau chung tay, xem như Đấu linh cường giả kia chỉ sợ cũng chỉ có thể trợn mắt há mồm mà đứng nhìn thôi.

Vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm đem hỏa tinh tạp đen cùng tinh tạp Sa Thiết đựng một chút, hào quang lóe ra, 20 ngày Hỏa năng chuyển qua.

Sau đó xoay người trở lại chỗ bàn ghế giản dị kia, hướng về phía mấy tên đang cầm hỏa tinh tạp về mặt hưng phấn, cười nói: "*Chư vị, lúc này đây "Cuộc săn Hỏa năng", còn có một cửa cuối cùng, chỉ cần chúng ta có thể thành công xông qua, như vậy Hỏa năng trong tay chúng ta mới có thể thuận lợi mang vào Nội viện. Còn nếu thất bại thì chỉ tiện nghi cho cái gọi là Bạch Sát đội kia thôi.*

"Mẹ nó, cùng bọn họ liều mạng!"

Nghe được lời Tiêu Viêm nói, các tân sinh trên bãi đất trống cảm xúc nhất thời kích động hẳn lên, Hỏa năng mất rồi lấy lại được, bọn họ hiện tại cũng hiểu được thứ này thực là quý giá khó có thể đem đánh đổi..

"A." Khẽ cười cười, Tiêu Viêm khẽ vỗ bàn tay, nhất thời tiếng động lớn làm thanh âm ồn ào lặng đi, ánh mắt quét một vòng giữa sân, cười nói:

"Nếu tất cả mọi người không lựa chọn buông tay, như vậy chúng ta cùng liên hợp lực lượng với nhau xông qua một cửa cuối cùng này."

Bất quá, trước tiên chúng ta cần phải dừng lại một ngày thời gian, sau khi ta chữa khỏi hẳn thương thế cho mọi người, đến lúc đó tân sinh chúng ta cùng chơi ván cuối!"

"Tiêu học trưởng, chúng ta nghe theo người!"

Có kinh nghiệm từ việc đánh bại Hắc Sát đội, ngay lúc này tân sinh đối với Tiêu Viêm đã hoàn toàn không có nửa điểm hoài nghi, bởi vậy theo lời hắn

từng tiếng đáp lời, âm điệu chinh tề vang lên khiến cả rừng cây run rẩy.

Bên cạnh đó, đám người Sa Thiết nhìn đám tân sinh kích động kia không khỏi thở dài một hơi, mặc dù những tân sinh này chỉ như một đàn sói con chưa đủ nanh vuốt, nhưng tại dưới tay con sư tử hung mãnh Tiêu Viêm lại phát ra sức chiến đấu vượt xa dự liệu của mọi người. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm lại lần nữa ngồi xếp bằng trên nham thạch, vung tay lên nhất thời rất nhiều đỉnh lô cùng dược liệu xuất hiện trên bàn, tay phải bắn ra ngọn lửa xanh tiến vào trong đỉnh thuốc.

Giữa rừng cây im ắng, ngọn lửa xanh ở bên trong đỉnh lô bùng lên, mỗi gốc dược liệu bị luyện hóa trong đó cuối cùng chỉ còn tinh hoa tụ lại.

Tiêu Viêm tiêu phí cả đêm thời gian luyện chế ra một ít đan dược trị liệu nội thương.

Hoàng hôn ngày hôm sau, trong lúc rừng cây đang rất yên tĩnh, mấy chục nhân ảnh ngồi xếp bằng trong giây lát đồng thời thức tỉnh ánh mắt như ẩn chứa tinh quang, khí thể hùng hồn từ trong cơ thể bọn họ lan ra, cuối cùng hội tụ thành một chỉnh thể tràn ngập cả mảnh rừng.

Thời điểm các tân sinh đột nhiên mở mắt, trên tảng đá từ Tiêu Viêm cho đến ba người Huân Nhi cũng chậm rãi mở mắt ra, trải qua một ngày tu dưỡng ba người dưới trợ giúp của đan dược đều lại lần nữa khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Từ trên tảng đá đứng dậy, Tiêu Viêm liếc mắt một cái qua đám Sa Thiết vẫn ở một bên kia, sau đó hướng về đám tân sinh vừa mới khôi phục thực lực, bàn tay chậm rãi giơ lên sau đó mạnh mẽ hạ xuống:

"Đi nào!"

Thanh âm Tiêu Viêm vừa dứt, mấy chục đạo thân ảnh đã lần lượt phóng lên, do bốn người Tiêu Viêm dẫn đầu nhắm hướng cửa rừng lướt tới

Trận quyết chiến cuối cùng phải bắt đầu thôi!

-----oOo-----

Chương 449: Bạch sát đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi này là một giải đất trống trải được che kín bởi loạn thạch, rừng rậm trải dài đến vành đai của bãi loạn thạch thì dừng lại, bởi vậy, khi dương quang trên bầu trời rơi xuống, không chịu chút trở ngại nào liền chiếu xiên trên mặt đất, nắng ấm làm cho người ta cảm thấy cả người ấm áp dào dạt.

Cách giải đất không xa, nổi lên một sườn núi, trên sườn núi này cũng nằm rải rác một ít núi đá không đồng nhất, mà lúc này, trên mặt những núi đá này đều có không ít người hoặc đứng hoặc ngồi, những người này tuổi cũng không lớn, ước chừng vào khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm, bất quá tuy rằng áo bào của bọn họ không giống nhau, nhưng nơi ngực bọn họ đều đeo một quả huy chương hình dạng không khác biệt lắm, hiển nhiên, những học viên này chắc hẳn đều là học viên cũ của Nội viện.

Tại mặt khác của sườn núi, có một đài cao được tạo ra bởi một đồng đá lớn xếp chồng lên nhau, ở trên đài cao này, có hai vị lão giả đang ngồi ở đó. Nguyên lai đó là Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão mà khi đám người Tiêu Viêm tiến vào rừng rậm đã thấy qua, ở chung quanh bọn họ, còn ngồi vài gã trung niên hơi thở trầm ổn, hiển nhiên, bọn họ hẳn đều là quản sự của Nội Viện. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyen FULL](http://www.TruyenFULL.com)

"Hắc hắc, nghe nói đám tân sinh này rất kiêu ngạo? Vậy mà có dũng khí cướp đoạt lại "Hỏa Năng" của học viên cũ?" Trên sườn núi, từng đạo ánh mắt đều nhìn về phía rừng rậm âm u, thỉnh thoảng lại có một ít thanh âm vui cười truyền ra.

"Án, nghe từ bên trong mấy đội ngũ học viên cũ truyền ra, giới tân sinh này có một đầu lĩnh đội ngũ gọi là Tiêu Viêm, có vẻ như thực lực rất mạnh."

"Xí! cũng chỉ là tìm cái cơ biện mình cho thất bại của mình mà thôi, bọn họ đâu gì cũng đã ở bên trong Nội viện hơn một năm thời gian, không nghĩ tới lại thua trong tay tân sinh, sách sách..."

"Hy vọng rằng Sa Thiết của Hắc Sát đội, cũng đã dẫn người tiến vào trong

rừng rậm rồi, không biết có đụng phải mấy tân sinh kia hay không?"

"Nga? Sa Thiết cũng đã đi vào? Vậy đám tân sinh này xem như xong đời rồi, Sa Thiết chính là cường giả sắp tiến vào cấp bậc Đấu linh a."

"Đúng vậy, vận may của bọn họ xem như đến đây là kết thúc."

Trong lúc những tiếng nói chuyện khe khẽ truyền ra, có vài bóng người giữa đám loạn thạch phía dưới, hơi hơi giật mình, chột chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đăm đăm đảo qua rừng rậm u ám.

Năm bóng người này đều ngồi xếp bằng ở trên loạn thạch, hô hấp kéo dài bình ổn nhưng bởi vì mấy thanh âm khe khẽ vang lên bên tai kia mà có chút rung động, năm người này đều mặc một bộ quần áo màu trắng, giống như khí chất lạnh lùng băng lãnh kia của bọn họ.

Trong năm người này, gã thanh niên sắc mặt trắng nõn ở vị trí trung ương là có cường độ hơi thở mạnh nhất, gã thanh niên trắng nõn trong năm người này vẫn như trước duy trì trạng thái nhắm mắt ngồi xếp bằng trên loạn thạch. Thân thể giống như một khối băng điều bình thường, hàn khí nhàn nhạt lượn lờ xung quanh, vậy mà cũng khiến cho một ít cỏ xanh bên cạnh loạn thạch bị bao trùm một tầng sương trắng.

Mặt trời theo thời gian chậm rãi trôi qua trên đỉnh đầu, ngay khi mấy tên đệ tử bên kia nghĩ rằng hôm nay lại chờ đợi uổng công nữa rồi thì bỗng có tiếng bước chân từ rừng rậm u ám vang lên, nhất thời có người tinh thần rung lên, Ánh mắt không hẹn mà cùng quét về phía con đường ra khỏi rừng rậm, những tiếng nói chuyện khe khẽ vốn đang huyền não cũng đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Tại giữa thạch đài trên sườn núi, Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão cũng hơi hơi ngẩng đầu lên, híp đôi mắt hướng về nơi tiếng bước chân truyền đến.

Theo bầu không khí yên tĩnh, tiếng bước chân từ trong rừng rậm u ám kia cũng càng thêm nặng nề, sau một lúc lâu, nơi cửa rừng rậm tối đen như mực kia, một đôi bàn chân bước ra trước, ngay sau đó, hai mươi đạo nhân ảnh cũng chậm rãi đi ra, người đầu lĩnh kia, thế nhưng lại là đám người Sa Thiết cùng Tô Tiểu.

"*Ách? Là bọn người Sa Thiết.*" Ánh mắt dừng lại trên người hai mươi đạo nhân ảnh từ trong rừng rậm đi ra, mọi người trên sườn núi đều ngẩn ra, kinh ngạc nói.

"*Chẳng lẽ đã đem tân sinh giải quyết rồi sao?*" Trong lòng mọi người xẹt qua một chút nghi hoặc, từng đạo ánh mắt đều dừng lại trên người Sa Thiết từ trong rừng rậm đi ra.

Hai mươi người Sa Thiết chậm rãi đến gần đóng loạn thạch, mà lúc này, tên thanh niên khuôn mặt trắng nõn kia cũng mở mắt, ánh mắt đảo qua lại trên người Sa Thiết, một lát sau, vẻ mặt hơi đổi, thanh âm đậm mạcuốc nhiều hơn một chút ngưng trọng.

"*Các ngươi vậy mà toàn bộ thất bại?*"

Âm thanh của hắn mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lại không nghi ngờ là như tiếng sét giữa trời quang, nhất thời đem mấy tên đệ tử Nội viện trên sườn núi chấn động trợn mắt há mồm, mặt đại ra, hai mươi vị học viên cũ thực lực mạnh mẽ, nếu là trực diện chiến đấu, đủ để quét ngang tất cả tân sinh, thế nhưng theo lời của thanh niên mặt trắng nõn kia, vậy mà toàn bộ đều thua ở trong tay đội ngũ tân sinh?

Song mặc dù trong lòng cực kỳ khiếp sợ, nhưng một số đệ tử Nội viện lại đối với gã thanh niên khuôn mặt trắng nõn kia cũng không có quá nhiều nghi ngờ, lấy bản lĩnh cùng nhãn lực của hắn, muốn nhìn ra điều này cũng không phải là quá khó.

Bởi vậy, giờ khắc này, tất cả đệ tử đều là nhin không được có chút hoảng hốt, tân sinh hiện nay, đã mạnh mẽ đến trình độ này rồi sao?

Bị gã thanh niên trắng nõn kia vừa liếc qua đã nhìn thấu chi tiết, Sa Thiết cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn, vuốt vuốt tay, bất đắc dĩ nói:
"Những tên kia rất mạnh, kinh nghiệm chiến đấu cũng đã hơn xa tân sinh bình thường không thể sánh bằng."

Lời nói của Sa Thiết, lại làm cho sườn núi vang lên từng đợt thanh âm nuốt nước miếng, một ít học viên cũ, dường như có đôi chút không che dấu được sự hoảng sợ trong lòng mà mạnh mẽ hút một ngụm lương khí, ngay cả Hắc Sát đội đều thua ở trong tay của mấy tên tân sinh kia, giới tân sinh này, thật biến thái như vậy sao?

"Chuyện kể tiếp, giao cho chúng ta đi, để cho ta đến nhìn xem, tân sinh này gần như làm kinh động toàn bộ Nội viện, đến tột cùng là có chỗ nào khác thường?" Thanh niên trắng nõn từ trên tảng đá chậm rãi đứng dậy, thân hình cao ngất đột nhiên tản ra hàn khí nhè nhẹ, thản nhiên nói.

Ánh mắt mang theo một phần quý dị nhìn hàn khí trên người thanh niên trắng nõn, khoe miệng Sa Thiết bỗng nhiên nổi lên một chút vui sướng khi người gặp họa, cùng mình cận thân chiến đấu nếu so với băng hệ đấu khí của gia hỏa này thì..., xem ra sẽ bị ngọn lửa màu xanh kinh khủng kia khắc chế càng nghiêm trọng.

"La Hâu, giới tân sinh năm nay đích xác rất mạnh, ta nghĩ có lẽ bằng chi đội ngũ cuối cùng này của các ngươi, hẳn là không cản được bọn họ." Sa Thiết vuốt tay, nói.

"Lui ra đi, các ngươi đã mất đi tư cách ở chỗ này." Thanh niên trắng nõn không để ý đến hắn, ngữ khí vẫn bình thản như cũ.

"Được rồi, ta tin tưởng ngươi lập tức cũng sẽ không có tư cách."

Sa Thiết cũng không tức giận, cười lạnh một tiếng, cùng đám người Tô Tiểu phía sau chậm rãi hướng trên sườn núi đi lên, khi bọn họ vừa mới đi lên sườn núi thì trong rừng rậm u ám, rất nhiều tiếng xé gió, đột nhiên vang lên!

Theo tiếng xé gió nổi lên, những ánh mắt ở bên kia đang chiếu trên người Sa Thiết cũng lần nữa dời đi hướng về phía cửa rừng rậm.

Ngay khi ánh mắt bọn họ dời qua, những nhánh cây trong rừng rậm cấp tốc rung động, chợt từng đạo nhân ảnh cấp tốc từ trong rừng rậm lướt ra, cuối cùng dừng lại dưới ánh mặt trời, bóng người nhân số đông đảo, cẩn thận đếm qua, với số lượng như vậy thì dĩ nhiên có không dưới 40 người, không chỉ có trên sườn núi chung quanh vang lên từng trận huyên não kinh ngạc, mà ngay cả thanh niên trắng nõn kia, vẻ mặt cũng hơi có chút biến hóa.

"Không nghĩ tới vậy mà có người đem tất cả tân sinh tụ hợp lại, bất quá người tài cao gan lớn này là ai chứ?" Nhìn mấy chục danh tân sinh xuất hiện, trên thạch đài, Tô trưởng lão sợ hãi than, trong "Hỏa năng liệt bộ

tái" khóa trước, cũng không thiếu người muốn đem tất cả tâm sinh tụ tập cùng nhau đứng lên chiến đấu, mà bởi vì sự kêu gọi của tâm sinh, có rất ít người có thể thành công làm được tới một bước này.

"Ta nghĩ hẳn là vị thanh niên gọi là Tiêu Viêm kia, Hồ lão gia hỏa cũng không phải đã nói qua sao, tên tiểu tử này tại cuộc thi tuyển bằng lực lượng bản thân đánh bại ba, bốn, năm tên tân sinh liên thủ." Khánh trưởng lão trầm ngâm nói.

Tô trưởng lão khẽ gật đầu trong lòng cũng tán thưởng một tiếng, Tiêu Viêm này quả đúng là khóa hạt giống tốt.

Phía trước loạn thạch, mấy tên tân sinh từ rừng rậm lướt ra, ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên đủ loại cảm xúc đảo qua trên người học viên cũ đang ở trên sườn núi, cuối cùng hướng hai bên tản ra, chừa ra ở giữa một lối đi nhỏ.

Tân sinh tránh ra, lối đi nhỏ kéo dài đến cửa rừng rậm u ám, ở nơi đó, vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, chợt, bốn đạo nhân ảnh từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, cuối cùng xuyên qua đám người đi tới phía trước tân sinh.

Đầu lĩnh là một vị hắc bào thanh niên lưng đeo cự xích dường như cao bằng thân thể hắn, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quanh toàn trường, cuối cùng dừng lại trên người năm tên thanh niên áo trắng giữa đồng loạn thạch, ôm quyền mỉm cười nói: "Mấy vị học trưởng hẳn là chi đội ngũ cuối cùng của *"Hỏa năng lập bộ tái"*, Bạch Sát đội phải không?"

"Bạch Sát đội, đội trưởng La Hâu." Ánh mắt Thanh niên mặt trắng từ từ đảo qua bốn người, mà sau khi dừng lại trên người Hồ Gia trong chớp mắt, liền gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm ở giữa, chậm rãi nói.

"Tân sinh, đầu lĩnh, Tiêu Viêm." Tiêu Viêm mỉm cười học theo ngữ điệu La Hâu, nhẹ giọng nói.

La Hâu gật đầu, hàn khí phía trên thân thể càng thêm nồng đậm, một cỗ khí thế cường đại từ trong cơ thể bốc lên, đem mảnh loạn thạch này đều bao vây ở trong đó, một ít tân sinh thực lực hơi yếu, nhìn không được có chút biến sắc dưới khí thế áp bách mạnh mẽ so với Sa Thiết còn mạnh hơn kia.

Cảm thụ được khí áp bách lạnh như băng lượn lò quanh thân, Tiêu Viêm sắc mặt có chút ngưng trọng, quả nhiên giống như lời Sa Thiết nói, người này, là một gã Đấu linh cường giả hàng thật giá thật.

Trong lòng nghĩ như vậy, Tiêu Viêm nghiêng đầu cùng ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, bốn người đồng thời bước ra phía trước một bước, chọt bốn cỗ khí thể mạnh mẽ, đột nhiên từ trong cơ thể vọt ra, bốn cỗ khí thể đan vào nhau ở giữa không trung, cuối cùng liên hợp lại cùng một chỗ, đem khí thể áp bách lạnh như băng tràn ngập quanh thân ngăn trở ép quay trở lại.

Theo Tiêu Viêm bốn người hành động, mấy chục danh tân sinh kia cũng bắt đầu phóng xuất ra một cỗ khí thể có cường độ không đồng nhất, mặc dù khí thể của bọn họ nếu luận theo đơn lẻ mà nói, so với Tiêu Viêm thì không là gì cả, nhưng sau khi số lượng này điệp gia lại, thì khí thể kia, cơ hồ lập tức liền trở thành cực mạnh ở nơi này!

Khi khí thể của tất cả tân sinh kể cả bốn người Tiêu Viêm điệp gia lên nhau, cái khí thể áp bách lạnh như băng kia của La Hâu, dường như vừa chạm vào liền vỡ tan, mà nhìn thấy đội trưởng bất lợi, bốn gã thành viên còn lại của Bạch Sát đội kia, cũng vội vàng phóng xuất ra khí thể, cuối cùng mới hợp lực đem khí thể áp bách ở phía đối diện mạnh mẽ chống đỡ lại.

Lần đầu giao phong, đám người Tiêu Viêm bằng vào số lượng, an ổn đè ép Bạch Sát đội một bậc, ưu thế của nhân số, vào lúc này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà lần thứ nhất khí thể giao phong đã thắng lợi, cũng làm cho lòng tin của tất cả tân sinh tăng lên, lúc trước bởi thực lực La Hâu mà khiến cho tâm lý có chút khiếp sợ nhất thời biến đi sạch sẽ.

Bước về phía trước một bước, đôi mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm La Hâu, âm quyền cất cao giọng nói: "*La Hâu học trưởng không biết có thể hay không cho chúng ta thông qua trạm kiểm soát cuối cùng này?*"

Thanh âm Tiêu Viêm chậm rãi quanh quẩn ở giữa đông loạn thạch, làm cho toàn bộ sườn núi đều yên tĩnh trở lại.

La Hâu khuôn mặt đạm mạc, ánh mắt đồng dạng là nhìn chằm chằm Tiêu

Viêm, hồi lâu sau, miệng hắn khẽ động, hai từ ngữ lạnh lùng phun ra:

"Không thể!"

Giờ phút này không khí đột nhiên đọng lại, gương cung bạt kiếm!

-----oOo-----

Chương 450: Trận đại chiến cuối cùng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo hai từ lạnh như băng từ miệng La Hâu thốt ra, cả mảnh loạn thạch cũng như trên sườn núi đều đột nhiên tĩnh lặng, từ bầu không khí gương cung bạt kiếm lúc này mà xem, trong lòng mọi người đều rõ ràng, sự việc ngày hôm nay, chỉ sợ cũng không thể hòa hoãn được nữa rồi, một trận đại chiến thảm thiết là khó có thể tránh khỏi.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm khuôn mặt La Hâu, sau một lúc mới khẽ gật đầu, thanh âm cũng đồng dạng đã thay đổi rất nhiều: *"Nếu La Hâu học trưởng không muốn cho đi qua, thế thì chỉ có thể đắc tội vậy."*

Bàn tay chậm rãi nắm lấy chuỗi Huyền Trọng Xích, chợt thành linh chém xuống, một bóng đen xé rách không khí, kinh phong mãnh liệt làm một ít đá vụn trên mặt đất tung lên, đầu Xích chỉ xéo mặt đất, đầu khí màu xanh từ trong cơ thể Tiêu Viêm dũng mãnh tuôn ra. Việc đã đến nước này thì bọn họ cũng đã không có khả năng bởi vì bất kỳ chuyện gì mà buông tha cả, cho nên chỉ có một con đường là chiến đấu!

Cùng với hành động của Tiêu Viêm, Huân Nhi ba người ở bên cạnh, trong cơ thể đầu khí cũng bắt đầu cấp tốc khởi động, một cỗ khí thế mạnh mẽ không ngừng bốc lên, cỗ khí tức từ xa khóa chặt La Hâu ở trung tâm. Cầm tặc tiên cầm vương (Bắt giặc trước bắt vua), chi Bạch Sát đội này người khó giải quyết nhất là La Hâu, chỉ cần đánh bại được hắn, thì những tên khác ngược lại không đáng phải lo.

"Bốn người Tiêu Viêm ta ngăn cản, Diệp Hàn, bốn người các ngươi ngăn mấy tên tân sinh bên kia, trong lúc chiến đấu không cần phân tán ra, tân sinh người tuy nhiều nhưng không hiểu phối hợp, chỉ cần cùng nhau cố

thủ, bằng vào lợi thế hòa hợp cùng hệ đấu khí của các người, phần thắng sẽ không nhỏ." Hàn khí màu trắng nhạt không ngừng từ trên người La Hầu thẩm thấu ra, hần liếc mắt nhìn bốn người Tiêu Viêm một cái, nghiêng đầu hướng một gã đội viên của Bạch Sát đội nói, ánh mắt lão lạt, liếc qua một cái liền nhìn thấu yếu điểm của tân sinh.

"Vâng!" Nghe vậy, bốn gã thành viên của Bạch Sát đội đều trầm giọng đáp, trong cơ thể đấu khí cũng bắt đầu khởi động, một luồng hàn khí cũng từ bên trong cơ thể bọn họ toát ra, xem bộ dáng này thì bên trong Bạch Sát đội thế mà toàn bộ đều là tu luyện băng hệ đấu khí.

Nhìn hàn khí lạnh như băng trên thân thể bốn người, Tiêu Viêm có chút động dung, cùng hệ đấu khí phối hợp với nhau, uy lực phát huy ra cũng có thể được tăng phúc không nhỏ, từ điểm này mà xem, chính thể thực lực của chi Bạch Sát đội này nếu so với Hắc Sát đội của Sa Thiết thì mạnh hơn vài phần, khó trách có thể trở thành đội trấn ải cuối cùng.

"La Hầu này dám một địch bốn như thế, người này nếu nói không phải cuồng vọng thì hẳn là có con bài chưa lật cùng với thực lực." Trong lòng ý niệm chuyên động một hồi, Tiêu Viêm trầm giọng nói khẽ với 3 người Huân Nhi: *"Trận chiến đấu này cũng không cần nhiệt thân, cho nên, các người cũng đừng có tiếp tục lưu thủ nữa: mau chóng đánh bại hắn, vậy thì đừng có lãng phí giây phút thời gian nào, kéo chậm sẽ sinh biến."*

"Án."

Ba người khẽ gật đầu, đấu khí trong cơ thể giống như hồng thủy mãnh liệt trào ra, nhanh chóng bay xuyên vào bên trong từng kinh mạch, nhất thời cảm giác tràn đầy lực lượng, tràn ngập quanh thân ba người, ở trạng thái này chỉ cần thân thể thoáng vừa động sẽ có mệnh mông đấu khí theo tâm ý mà triển khai thể công như sấm sét.

Trong mảnh loạn thạch, song phương đấu khí tương ứng đều tràn ngập thân thể, bầu không khí giương cung bạt kiếm kia ở mỗi bên đều mơ hồ có xu thế càng thêm bén nhọn.

Trên sườn núi, tất cả học viện cũ đều vẫn duy trì im lặng, chi Bạch Sát đội trên mặt đất kia là một cửa cuối cùng của *"Hỏa năng liệt bộ tái"*. Nếu là ngay cả bọn họ cũng không thể ngăn trở thể công của tân sinh mà nói, như vậy đám người Tiêu Viêm có lẽ sẽ phá vỡ trở chú về *"Hỏa năng liệt bộ"*

tái" đó là những ngày bi thảm nhất của tân sinh trước khi tiến vào Nội Viện.

"*Tiêu Viêm bọn họ có thể đánh bại Bạch Sát đội sao?*" Một chỗ trên sườn núi, Tô Tiểu nhìn hai phe đối chọi phía dưới, không khỏi thấp giọng hướng Sa Thiết ở bên cạnh hỏi.

"*Bất kể như thế nào, cuối cùng có được phần thắng là, mà thôi, ta cũng không tiện nói ra. Dù sao bất luận về thực lực cá nhân hoặc là chính thể thực lực thì Bạch Sát đội đều mạnh hơn so với Hắc Sát đội không ít. Tiêu Viêm bọn họ có thể đánh bại chúng ta, nhưng lại không nhất định khi đối mặt với Bạch Sát đội, cũng sẽ chiêm cứ thượng phong.*" Sa Thiết lắc lắc đầu, hẳn cũng đồng dạng không rõ ràng kết cục, chỉ có thể cho Tô Tiểu một cái đáp án có chút mơ hồ.

Đối với đáp án hàm hồ này, Tô Tiểu cũng đành cười trừ, quay đầu đem ánh mắt tiếp tục ném về hướng bên trong đồng loạn thạch nơi khí thể bén nhọn đang đối chọi nhau.

Tất cả ánh mắt đều hội tụ bên trong đồng loạn thạch, bầu không khí càng lúc càng khẩn trương, sắc mặt những người ở đây đều ngưng trọng hơn, bên ngoài thân thể hào quang đấu khí lập lòe giống như tâm tình lúc này của mọi người, khó mà bình tĩnh được.

"*Ca.*"

Gió nhẹ quét qua, một khối đá trên triền núi bỗng nhiên ngã nhào xuống, nện thật mạnh lên một mỏm đá khác, nhất thời vỡ vụn thành mảnh nhỏ.

Tiếng vang thanh thúy đột ngột xuất hiện, bất kể ở mặt hồ tĩnh lặng ném xuống một tảng đá lớn, thì ngay lập tức, sóng lớn quay cuồng sẽ nổi lên. Bên trong đồng loạn thạch, mấy chục cỗ đấu khí có màu sắc không giống nhau dũng mãnh trào ra, sắc thái sặc sỡ huyễn lệ, đấu khí tuôn ra trực tiếp làm cho áp lực ở giữa sân phóng đại, một ít cỏ xanh cao ngất trực tiếp bị lực áp bách mà đấu khí sinh ra này vụn đứt ngang thân.

"*Động thủ!*"

Giữa khí thể mênh mông, hai tiếng quát giống nhau, dường như không hẹn mà cùng từ trong miệng Tiêu Viêm và La Hưu truyền truyền ra, theo hai

đạo thanh âm hạ xuống, không khí căng thẳng bỗng vỡ tan!

Trong lúc bóng người lướt lên, tiếng gầm nhẹ ẩn chứa chiến ý hùng hực, ở bên trong đồng loạn thạch quanh quần không tiêu tán.

Tiếng quát vừa mới hạ xuống chốc lát, bàn tay Tiêu Viêm liền nắm chặt chuôi Xích, bàn chân hung hăng đạp mạnh mặt đất, năng lượng màu xanh tại lòng bàn chân nổ tung, năng lượng dao động mãnh liệt tạo thành phản lực, trực tiếp biến Tiêu Viêm thành một đạo hắc ảnh, thẳng hướng La Hầu ở vùng đất trung ương của đồng loạn thạch bắn tới.

Thân hình Tiêu Viêm vừa động, ba người Huân Nhi liền theo sát phía sau, khoảng cách giữa bốn người đều bảo trì ở trong phạm vi một thước, với khoảng cách này, bốn người có thể tùy thời tùy chỗ liên thủ ứng phó với công kích sắc bén đến từ bất kỳ hướng nào.

"Xông lên!"

Phía sau bốn người Tiêu Viêm, là một đại đội tân sinh gào thét xông lên, mặc dù bọn họ trận hình rải rác, nhưng bù lại bởi vì có nhiều người cho nên khí thế giữa sân ngược lại là một đám cực mạnh. Nguồn truyện:

Bốn gã thành viên Bạch Sát đội khuôn mặt đăm đăm, vẫn chưa bởi vì khí thế mạnh mẽ của đám người Tiêu Viêm mà có chút sợ hãi, hai tay run lên, bốn cây thiết côn màu trắng dài nửa trượng thoáng hiện ra, quát khẽ một tiếng, thiết côn chạm đất, bốn người mượn lực bắn tới, nhanh chóng bay lướt qua bốn người Tiêu Viêm, cuối cùng bốn cây thiết côn giống như lốc xoáy điên cuồng mãnh liệt múa lên, đồng loạt phát ra đem mấy chục tân sinh ở mặt sau toàn bộ ngăn lại.

Nghe được tiếng gió vù vù rung động ở phía sau, Tiêu Viêm cũng không quay đầu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm La Hầu thân thể đang im lặng đứng bất động trên tảng đá kia, trọng Xích trong tay đột nhiên nắm chặt, chột toàn lực bỏ xuống, nhất thời một đạo mũi nhọn đầu khí màu xanh sắc bén từ mũi xích bắn ra.

Đầu khí ngoại phóng, dấu hiệu tính chất phương thức công kích của Đại đầu sư, điều này cũng tương đương với tu luyện giả công kích tầm xa.

Phía sau mũi nhọn đầu khí màu xanh, ba người Huân Nhi cũng đánh ra ba

đạo mũi nhọn mạnh mẽ, bốn đạo mũi nhọn cắt qua không khí, mang theo kinh phong áp bách, hung hăng bay tới trước.

Khuôn mặt đăm đăm nhìn bốn đạo mũi nhọn đầu khí mãnh liệt phóng tới, bàn tay La Hâu khê run, ngay tức thì một vật thể giống như làm từ hàn băng, hàn thiết côn ước chừng dài gần một trượng thoáng hiện ra, hai tay nắm chặt thân côn, mũi côn bắn tới, nhất thời, chỉ thấy một mảnh côn ảnh liên miên bất đoạn xuất hiện ở giữa không trung. Mỗi đạo côn ảnh đều mạnh mẽ nện ở phía trên bốn đạo mũi nhọn kia, cứ như thể lặp lại vài lần thì bốn đạo mũi nhọn ẩn chứa kinh khí mạnh mẽ, vậy mà liền bị nổ tan, thực lực như vậy, làm cho người ta sợ hãi than không thôi.

"Không hổ là Đấu linh cường giả, công kích thật lẫm liệt."

Thế công lần này của La Hâu làm cho Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, từ động tác hóa giải bốn đạo mũi nhọn này mà xem, thực lực của tên La Hâu này cơ hồ so với gã Huyết Tông thiếu tông chủ bị Tiêu Viêm giết ở Hắc Giác Vực kia mạnh hơn không ít. Đương nhiên, lúc đó là do gã thiếu tông chủ kia dùng phương pháp tăng lên thực lực quá mức cực đoan mà tạo thành nguyên nhân đầu khí trong cơ thể hư phù. Nếu thực sự đánh nhau sống chết thì thực lực của gia hỏa kia nhiều lắm là ở Đại đấu sư đỉnh mà thôi.

Ý niệm hiện lên trong lòng nhanh chóng biến mất, khuôn mặt Tiêu Viêm ngưng đọng, Trọng Xích trong tay xuy một tiếng xé rách không khí, hóa thành một đạo hắc ảnh mang theo áp bách nặng nề, thân thể ở trạng thái nửa nhảy từ trên cao xuống, hung hăng hướng La Hâu bổ xuống.

"Xuy."

Sau Tiêu Viêm, bàn tay ẩn chứa một ít năng lượng kim sắc hỏa diễm, lục sắc trường tiên, huyết sắc trọng kiếm cũng đều tự mang theo kinh khí mạnh mẽ, tạo thành hình cánh quạt, đem không gian quanh thân La Hâu vây lại.

Nhìn thế công dày đặc của bốn người Tiêu Viêm phía dưới kia, một ít học viên cũ trên sườn núi nhìn không được có chút biến sắc, bởi vì trong lòng bọn họ rõ ràng, nếu đổi lại là bọn họ mà nói, e rằng chỉ với lần đầu tiếp xúc này, bọn họ đã thua rồi.

"Bốn gia hỏa này lại mạnh mẽ như vậy, nhất là cái tên thanh niên áo đen"

kia." Một ít học viên cũ nhin không được phát ra một tiếng thở dài, tận mắt chứng kiến tân sinh ra tay, bọn họ mới hiểu được, vì cái gì mà mấy tên ma cũ tham gia lần "*Hỏa năng lập bộ tái*" lại bị thảm bại như thế, tới lúc này, bọn họ mới cảm thấy giật mình, nguyên lai không phải học viên cũ tham gia "*Hỏa năng lập bộ tái*" thực lực yếu mà là tân sinh lần này thực lực quá mạnh mẽ.

Khi ý niệm trong lòng mọi người trên sườn núi còn đang cấp tốc chuyển động, thì La Hâu đứng bất động ở giữa sân kia, rốt cuộc đã có hành động, chỉ thấy song chưởng nắm chặt hàn thiết côn, một luồng hàn khí giống như sương mù từ trên thân thiết côn lượn lờ bay ra, một tiếng quát lạnh trầm thấp vang lên.

"Hồn Viêm Toàn Côn!"

Theo thanh âm La Hâu hạ xuống, chỉ thấy đám sương mù hàn khí lượn lờ phía trên hàn thiết côn nhất thời bốc lên, thiết côn xoay tròn tạo nên một đường cong huyền ảo, trong lúc hàn khí trên thiết côn cấp tốc xoay tròn, dường như là hình thành một thuẫn băng hình tròn, đem thân thể La Hâu hoàn toàn bao bọc lại.

"bang, bang...!"

Bốn đạo công kích mạnh mẽ từ trên xuống dưới, dừng lại ở phía trên thuẫn băng do hàn thiết côn xoay tròn với tốc độ cao mà thành kia, nhất thời, tiếng vang nặng nề vang vọng trên toàn bộ đồng loạn thạch.

Kình khí mạnh mẽ theo băng thuẫn lan truyền xuống, cuối cùng bị La Hâu mượn lực tá lực truyền lên nham thạch dưới chân, vì thế, bạo liệt ra từng vết rạn nứt, cuối cùng ầm một tiếng, nổ tung thành đá vụn.

"Cút!"

Thân thể thoáng gập lại, La Hâu quát lạnh một tiếng, hàn thiết côn đang xoay tròn với tốc độ cao đột nhiên ngưng tụ, chợt mũi côn cấp tốc điềm ra, lại hóa thành côn ánh đầy trời lần nữa, mạnh mẽ điềm lên phía trên vũ khí của bốn người Tiêu Viêm, kình lực đột nhiên bùng phát trực tiếp đem cả bốn người chấn lui hai bước.

Lấy một địch bốn, vẫn như cũ không có chút hiện tượng thất bại, chên

lệch giữa Đấu linh cường giả cùng Đại đấu sư, quả nhiên khó có thể đo đạc.

"Róng, tốt lắm, cấp cho đám tân sinh cường vọng này một chút giáo huấn đi!" Nhìn thấy Tiêu Viêm bốn người lần đầu công kích bị rơi vào thế bất lợi, trên sườn núi, nhất thời vang lên từng đạo âm thanh ủng hộ.

Thân thể lẳng không quay cuồng một vòng, chột hai chân dừng ở trên một mỏm đá, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về mặt lạnh lùng của La Hầu, chậm rãi thở ra một hơi, thực lực đối phương so với hắn dự đoán còn mạnh hơn, hơn nữa lại thêm bản thân côn am hiểu phòng ngự, bởi vậy cho dù bọn họ bốn người liên thủ, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ cũng rất khó thắng.

"Làm sao bây giờ?"

Ba người Huân Nhi cũng đồng dạng lui lại phía sau tới cạnh nhau, đều khẽ cau mày hỏi, phòng ngự của đối phương giống như ô quy bình thường làm cho bọn họ có cảm giác như lão hổ ăn nhím, vô pháp xuống tay.

Tiêu Viêm liếc nhìn vòng chiến hỗn loạn phía sau một cái, mày liền nhíu lại, bốn gã thành viên Bạch Sát đội kia thực lực cũng đồng dạng là ngoài dự liệu, cây thiết côn của bọn họ múa lên giống như thiết thuẫn ở bốn phía, tân sinh công kích vào không chỉ chưa lấy được hiệu quả, ngược lại còn bị kinh khí kỳ dị bao trùm ở trên mặt thiết thuẫn bắn ngược trở về.

Bởi vậy, trận chiến đấu này vẹn vẹn mới mở màn không đến năm phút thời gian, đã có thêm không dưới năm tên tân sinh bị đánh côn vào người, cuối cùng toàn thân mềm nhũn ra nằm xuống, xem tình huống này thì gần như mỗi một phút ước chừng sẽ có một tân sinh mất đi sức chiến đấu.

Chênh lệch giữa cấp bậc, vòng chiến ở chỗ này biểu hiện vô cùng rõ nét điều này, gần bốn mươi gã tân sinh cấp bậc đấu sư, thế nhưng cũng không làm gì được bốn gã học viện cũ cấp bậc Đại đấu sư, loại chênh lệch quá xa này làm cho kẻ biết dụng binh không thể không có chút cảm thán về sự chênh lệch giữa hai bên.

Vừa mới bắt đầu chiến đấu, cục diện đã bắt đầu có thiên hướng lệch về một phía, làm cho Tiêu Viêm sắc mặt thoáng có chút khó coi.

"Mấy tên tân sinh bên kia, đích thật là năm bè bảy mảng a, lần này, nếu

không có Tiêu Viêm người có lực hiệu triệu rất mạnh này, chỉ sợ cũng sẽ giống như năm vừa rồi, bị học viên cũ cướp đoạt sạch sẽ." Trên sườn núi Sa Thiết nhìn mấy chục người đánh bốn người, không chỉ chưa có chút thành quả gì mà còn không ngừng có tân sinh bị thương, không khỏi lắc đầu.

"*Án* "

Một bên, mấy người Tô Tiểu gật gật đầu, tổng thể thực lực cùng năm rồi không mạnh hơn bao nhiêu, bất quá năm rồi, chưa xuất hiện Tiêu Viêm loại nhân vật xuất sắc có quyết đoán đem toàn bộ tân sinh tụ tập lại này, bất quá cho dù là như thế, khi đối diện với chương ngại vật là Bạch Sát đội cực mạnh, thì bằng vào chi đội ngũ với số thành viên không trọn vẹn này, vẫn là có chút lực bất tòng tâm a.

"Trận chiến này, không thể dây dưa, dây dưa càng lâu, đối với Tiêu Viêm bọn họ càng thêm bất lợi, xem biểu hiện của mấy tên tân sinh bên kia, căn bản là không có khả năng đem Bạch Sát đội vây khốn, ngược lại cứ tiếp tục như thế, chậm thì khoảng chừng hai mươi phút, sẽ hoàn toàn giải quyết xong, mà đến lúc đó, một khi toàn bộ thành viên Bạch Sát đội ra tay, bọn Tiêu Viêm liền không còn cơ hội xoay chuyển tình thế nữa rồi."

Sa Thiết bất đắc dĩ nói, mặc dù hắn đánh giá rất cao ngọn lửa quý dị kia của Tiêu Viêm, cũng mặc kệ ngọn lửa kia như thế nào khắc chế bằng hệ đấu khí của La Hầu, nhưng với côn pháp xuất thần nhập hóa của tên kia, cũng đủ để đem chúng nó ngăn lại, xem ra ý nghĩ vui sướng khi người khác gặp họa lúc trước của hắn, xuất hiện có chút quá sớm.

Khi mấy người Sa Thiết đàm luận về hoàn cảnh xấu nhất mà đám người Tiêu Viêm sẽ gặp phải, thì Tiêu Viêm đồng dạng cũng phát hiện ra điểm này, hắn thở dài một, nhẹ giọng nói: "*Xem ra không thể kéo dài được nữa a.*"

"*Xuy!*"

Trọng Xích trong tay cắm mạnh vào khe hở trên nham thạch, Tiêu Viêm nghiêng đầu hướng Huân Nhi ba người trầm giọng nói: "*Ngăn hắn lại, cho ta một chút thời gian!*"

Dứt lời, Tiêu Viêm bấm tay bắn ra một quả dược hoàn màu tím bay vào

miệng, khẽ nhai nhai, liền ngay trước mắt bao người phun ra một đoàn tử sắc hỏa diễm, rơi vào trên bàn tay.

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên phun ra một đoàn tử sắc hỏa diễm thực chất, trên sườn núi nhất thời có chút ồ lên, đám người Sa Thiết vốn đang vì đám người Tiêu Viêm gặp hoàn cảnh xấu mà tiếc hận, cũng ngẩn ra, bọn họ không hề nghĩ tới, Tiêu Viêm ngoại trừ có thể sử dụng ngọn lửa xanh ra, vậy mà còn có một loại tử sắc hỏa diễm nữa.

Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão ở giữa thạch thai, lúc này cũng thoáng cảm thấy kinh ngạc, mày hơi nhíu lại.

Không để ý đến những tiếng ồ lên, Tiêu Viêm tay trái nắm chặt Tử Sắc Hỏa Diễm, tay phải nâng lên, ngón tay nhẹ nhàng chà xát, nhất thời, ngọn lửa màu xanh phiêu dật, lại lần nữa phốc lên một tiếng, hóa thành một đoàn lửa xanh, dừng lại trong tay phải.

Cùng với sự có mặt của ngọn lửa màu xanh, nhiệt độ trong khu vực cũng đột nhiên tăng lên.

Lưỡng sắc hỏa diễm bốc lên, chiếu rọi lên những gương mặt đang trợn mắt há hốc mồm, trông có vẻ hết sức buồn cười.

"Đây là..."

Giữa thạch thai, Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão dựa lưng vào ghế, trong khoảnh khắc ngọn lửa màu xanh xuất hiện thì sắc mặt liền thay đổi, thân thể đột nhiên ngồi thẳng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu xanh phiêu dật kia, một lát sau, cùng liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút khiếp sợ: "*Dị Hỏa?*"

Kiến thức của bọn họ, dĩ nhiên là hơn xa đám người Sa Thiết có thể sánh bằng, bởi vậy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa vừa mới xuất hiện là bị hai người nhận ra chi tiết.

"*Hồ Kiên lão chết tiệt này, vậy mà ngay cả loại tin tức như thế này cũng không có nói cho chúng ta biết, thật là một lão hồ đồ.*" Khiếp sợ như trước vẫn còn lưu lại trong mắt, Tô trưởng lão cùng Khách trưởng lão thấp giọng lầm bầm nói.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lưỡng sắc hỏa diễm trong tay Tiêu Viêm, vẻ mặt La Hầu vốn lạnh lùng rốt cuộc cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, bởi vì tu luyện chính là băng hệ đấu khí cho nên hắn rất miễn cảm đối với sự biến hóa của nhiệt độ, khi ngọn lửa màu xanh xuất hiện một chốc, hắn kinh hãi phát hiện dường như hàn băng đấu khí trong cơ thể mình, vậy mà trở nên bị trì hoãn đôi chút!

"Đây là ngọn lửa gì? Vậy mà có thể ảnh hưởng đến sự lưu chuyển của đấu khí trong cơ thể ta?"

Khuôn mặt La Hầu ngưng trọng rất nhiều, cũng nhiều hơn một chút khiếp sợ, bàn tay nắm chặt hàn thiết côn, dùng sức thúc dục đấu khí lưu chuyển, nỗ lực muốn thoát khỏi cái loại cảm giác bế tắc này.

Nhìn thấy lưỡng sắc hỏa diễm trong hai tay Tiêu Viêm, ba người Huân Nhi cũng hiểu ý tứ của hắn, đều gạt đầu, chột ba người tạo thành trận hình tam giác, trực tiếp hướng La Hầu bắn vọt tới, đấu khí tuôn ra lúc này, dĩ nhiên là đem đấu khí trong cơ thể phát huy tới cực hạn.

Quay mặt về phía công kích sắc bén kia của ba người Huân Nhi, La Hầu cũng không dám chậm trễ, mặc dù trong lòng cực kỳ kiêng kỵ Tiêu Viêm ở mặt sau kia, mà giờ phút này, cũng đành phải quơ hàn thiết côn trong tay, tiếp đón công kích của ba người, sau đó, tiến hành phản kích mạnh mẽ, muốn trong thời gian ngắn đánh bại ba người, đến lúc đó, Tiêu Viêm mất đi đồng bọn, lập tức chiến lực sẽ đại giảm.

Đương nhiên ý tưởng là rất tốt, mà ba người Huân Nhi lại thực sự không phải là mấy tên tân sinh bình thường kia, trải qua nhiều ngày phối hợp đối địch, trong lúc liên thủ đã có vài phần ăn ý, ba người liên thủ, mặc dù vẫn như cũ công kích không phá được thiết côn phòng ngự của La Hầu, thế nhưng cũng có thể làm cho hắn không thể phân tâm đi phá nhiều Tiêu Viêm.

Có đám Huân Nhi trì hoãn, hai tay Tiêu Viêm trước ánh mắt bao người đã dần dần tiếp xúc nhau, mà khi nhìn thấy hắn hành động như vậy, mấy tên học viên cũ ở bên kia mặc dù còn chưa có cảm giác được cái gì, nhưng Tô trưởng lão cùng Khánh trưởng lão ở giữa thạch thai sắc mặt lại đại biến, lấy hiểu biết của bọn họ, tự nhiên là phi thường hiểu được, loại ngọn lửa này trong lúc dung hợp sẽ sinh ra lực lượng khổng lồ cỡ nào, bọn họ lại càng rõ ràng, loại dung hợp này, là nguy hiểm như thế nào.

"*Máy Tiểu tử điên cuồng này, cần ra tay ngăn trở sao?*" Khánh trưởng lão làm bầm một tiếng, chợt quay đầu hướng Tô trưởng lão hỏi.

Tô trưởng lão nhíu chặt mày, mắt lom lom nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh thong dong kia của Tiêu Viêm, một lát sau khẽ lắc đầu nói: "*Hắn tựa hồ có nắm chắc.*"

"*Điều này sao có thể? Cho dù là Đấu hoàng cường giả cũng không dám làm loại chuyên này a, một khi ngọn lửa không khống chế được sẽ nổ tung, lực phá hoại kia có thể nói là khủng bố a.*" Khánh trưởng lão trầm giọng nói.

"*Hãy chờ xem.*" Tô trưởng lão ánh mắt không có nửa điểm dị động, thấp giọng nói một câu.

"*Ngươi...*" Thấy thế, Khánh trưởng lão cũng chỉ biết bất đắc dĩ thở dài một hơi, đầu khí bàng bạc trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, tùy thời chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ, dù sao nơi này còn có rất nhiều đệ tử đang xem cuộc chiến.

Dưới sự chăm chú của tất cả ánh mắt, ngọn lửa màu xanh cùng tử sắc hỏa diễm trong tay Tiêu Viêm rớt cuộc tiếp xúc với nhau, trong lúc nhất thời, một tia thanh tử hỏa miêu từ điểm tiếp xúc nhanh chóng lan tràn ra, chỗ hai ngọn lửa tiếp xúc, không gian đều bị cỗ lực lượng mạnh mẽ sinh ra này xé rách có chút vụn vụn.

Sắc mặt lạnh nhạt nhìn lưỡng sắc hỏa diễm đan vào nhau, Tiêu Viêm tựa như ngựa quen đường cũ hai tay vỗ thật mạnh, chợt, theo một đạo âm thanh thanh thúy trầm đục, lưỡng sắc hỏa diễm bị cường hành dung hợp thành một đoàn Thanh Tử Hỏa Diễm, linh hồn lực lượng từ vị trí mi tâm lũ lượt mà ra, đem nó duy trì ở trên một điểm cân bằng huyền ảo.

Thanh Tử hỏa Diễm không ngừng vụn vụn, chợt tại trong ánh mắt khiếp sợ của Tô trưởng lão cùng Khánh trưởng lão cấp tốc thu nhỏ lại, cuối cùng, thu nhỏ đến cỡ nắm tay mới chậm rãi dừng lại, ngọn lửa hơi hơi mấp máy, rồi từ từ vỡ tan ra, một đóa Thanh Tử Hỏa Liên hoàn mỹ phiêu đảng ở trước mặt Tiêu Viêm.

"*Huân Nhi, các người lui đi.*" Thanh Tử Hỏa Liên trôi nổi trên khoảng

không cách bàn tay Tiêu Viêm nửa tấc, Tiêu Viêm sắc mặt thoảng có chút tái nhợt, nhẹ giọng nói.

Theo thanh âm Tiêu Viêm hạ xuống, ba người Huân Nhi đang đau khổ giằng co với La Hài nhất thời lướt nhanh về sau, trong vài lần lóe lên liền xuất hiện ở phía sau Tiêu Viêm.

"Kết thúc thôi..."

Khẽ ngẩng đầu, Tiêu Viêm nhìn về mặt kính hã của La Hài, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng búng lên phía trên hỏa liên, nhất thời giống như sao băng xẹt qua bầu trời, dưới sự chăm chú của tất cả ánh mắt, mang theo một vệt sáng xanh tím hoàn mỹ, hướng La Hài bắn tới.

-----oOo-----

Chương 451: Thăng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xanh tím hai màu hỏa liên trong con ngươi của La Hài không ngừng lớn mạnh, năng lượng nóng cháy kinh khủng kia lan toả trong không khí bản thăng tới, làm cho trên trán hãn mồ hôi lạnh vừa mới toát ra, thoảng chớp mắt bốc hơi thành hư vô.

Trên mặt đất, chỗ hỏa liên xẹt qua, vùng cỏ xanh tươi tốt liền ngay lập tức biến thành khô héo, cuối cùng hóa thành một màu tro tan cuốn bay theo gió.

Cảm thụ được năng lượng hủy diệt kia bùng nổ mãnh liệt ập đến, trong lòng La Hài kính hã, một cảm giác vô lực kháng cự nổi lên trong lòng, cái loại lực lượng này thực sự là quá khổng lồ, hãn thậm chí cảm nhận được một loại cảm giác mơ hồ, nếu là bị cái hỏa liên xinh đẹp kia đánh trúng, thật sự, chỉ sợ hãn cũng sẽ giống như mấy đám cỏ xanh kia hóa thành tro bụi.

Hàm răng gắt gao cắn môi, một dòng máu từ bên môi chảy xuống, cảm giác đau đớn đã làm cho La Hài từ trong trạng thái vô lực khôi phục lại

một chút thanh tỉnh, hai tay nắm thật chặt Hàn thiết côn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đóa hỏa liên càng ngày càng gần, tốc độ như tia chớp bắn tới, làm cho hắn có muốn tránh cũng vô lực.

Phía trên Hàn thiết côn, hàn khí nhanh chóng lan toả ra, bất quá hàn khí vừa mới xuất hiện liền lập tức tiếp xúc với độ nóng, chỉ nghe "xuy xuy" vài tiếng, cuối cùng tạo thành một mảng mù sương, sương mù bao quanh đóng loạn thạch khiến cho tầm nhìn của mọi người có chút bị ngăn trở.

Hít một hơi thật sâu, La Hâu hai tay nắm thật chặt Hàn thiết côn hắt xì một tiếng. Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy vào mắt mang theo cảm giác chua xót trong lòng, làm cho La Hâu có một chút tức giận. Đường đường là một đấu linh cường giả, thế nhưng lại bị công kích của một gã đại đấu sư thiếu chút nữa không phòng ngự nổi. Loại tình huống này. Làm cho tâm tâm tính cao ngạo của hắn thật sự cảm thấy xấu hổ.

"Đến đây đi! Ta muốn nhìn xem, Tiêu Viêm ngươi đến tột cùng là mạnh đến mức độ nào?!" Một tiếng hô trầm thấp vang vọng trong lòng, cánh tay La Hâu vung lên, nhất thời dọc theo chiều dài của Hàn thiết côn liền xuất ra vài đạo côn ảnh, đấu khí trong cơ thể điên cuồng khởi động, cuối cùng cuộn cuộn không ngừng rót vào Hàn thiết côn phát ra.

Theo đấu khí cấp tốc quán nhập vào, chỉ thấy một tầng băng xuất hiện, phía trên thanh Hàn thiết côn bắt đầu nổi lên một tầng băng sương dày đặc, hơn nữa độ nóng vây quanh thân côn lúc này nhanh chóng giảm xuống, cuối cùng rốt cục thì miễn cưỡng ngăn cách được độ nóng từ hỏa liên.

Trong cơ thể đấu khí nhanh chóng tiêu hao, băng sương trên Hàn thiết côn cũng là càng ngày càng đậm, trong vài cái nháy mắt công phu. Nguyên bản độ dày của thanh Hàn thiết côn chỉ bằng cánh tay người lớn cũng tăng thêm những nửa thước nữa, lúc này nhìn giống như là một khối băng trụ thật lớn.

Song chưởng cầm Hàn thiết côn lúc này đã hoá thành khối băng dày, sắc mặt La Hâu đang tái nhợt cũng thoáng hồng nhuận trở lại, một tiếng quát chói tai từ trong miệng bạo rống phát ra, băng trụ trên tay phải chuyển thành chưởng đao, chọt ầm ầm giận dữ chém ra.

Băng trụ ẩn chứa kinh khí cực kỳ mạnh mẽ, bên trong cự ly ngắn, không khí liên miên không ngừng phát ra tiếng bạo chấn trầm thấp, theo tiếng

bạo chấn từ băng trụ phát ra lan trong không khí, lúc này, khối băng cách mặt đất mấy thước, hội tụ trên toàn thân lực lượng của La Hâu xuyên qua không khí, làm cho từng mảng nham thạch trên mặt đất chấn liệt ra thành vô số đường nứt, bởi vậy có thể thấy được, lần công kích này của La Hâu là liều mạng đánh cược, cũng là một kích quyết thắng bại.

Thanh tử hỏa liên xé rách không gian đánh thẳng tới La Hâu. Tại khoảng cách chỉ còn không đến hai ba thước nữa là tới, một bóng nhân ảnh như từ trên trời giáng xuống phát một kích nặng nề tại phía trên hỏa liên. Nhất thời, trong chớp mắt không gian đều là ngưng đọng. Ngay sau đó, giống như tiếng sấm lôi đình nổ âm âm bên trong đồng loạn thạch vang vọng lên. Một ít người không kịp phòng bị, thậm chí hai lỗ tai đều là bị tiếng nổ này làm cho chấn động kêu lên "ong ong".

Tiếng nổ lôi đình vang lên, một lúc sau, không giống như mọi người dự đoán, năng lượng va chạm sinh ra ba động cũng không có xuất hiện, tại nơi hỏa cùng băng va chạm tựa hồ bị một mảng sương trắng nhàn nhạt bao phủ mà tự triệt tiêu lẫn nhau, bên trong khu loạn thạch vẫn không hề có nửa điểm bạo lực chấn phá truyền ra, cảnh tượng này có vài phần quỷ dị làm cho rất nhiều người không tránh khỏi kinh ngạc, quay mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt mờ mịt.

Tại tầm mắt mọi người không thể nhìn thấy, bên trong màn sương trắng khuôn mặt La Hâu đỏ rực lên, song chưởng run rẩy cô nắm chết chặt Hàn thiết côn không thôi, lúc này lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ lớp băng sương đang tan rã. Mà bởi vì bàn tay tiếp xúc với thân côn cho nên La Hâu có thể cảm giác được một luồng nóng cháy cường đại đang ở bên trong màn sương trắng mờ lung, không ngừng ăn mòn dần dần Hàn thiết côn, La Hâu có thể tưởng tượng. Chỉ một chốc nữa, đầu khí để ngưng kết ra băng sương tiêu hao hết, luồng khí nóng kia hoàn toàn sẽ bùng nổ tức khắc!

Mặc dù trong lòng hiểu được điểm này, mà La Hâu lại không có một chút biện pháp, bởi vậy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn lớp băng trên Hàn thiết côn đang nhanh chóng tan rã, mà độ nóng từ trên chỗ đỉnh thiết côn truyền đến cũng là càng lúc càng tăng cao...

Lớp băng sương ở trên thân Hàn thiết côn chỉ duy trì được một thời gian không đến mười giây đồng hồ, liền hoàn toàn tan rã, theo lớp băng sương hoàn toàn tiêu tán, chỉ thấy toàn thân thanh Hàn thiết côn đỏ rực lên, lấy

một tốc độ cực kỳ mau lẹ những điểm trắng trên thân côn còn sót lại hoàn toàn chuyển thành màu rực lửa.

"Xuy..."

La Hầu song chưởng cố nắm thật chặt Hàn thiết côn, nhưng trong giây một luồng khói trắng đục bốc lên mang theo tiếng vang khác thường. Ngay sau đó, liền nghe được La Hầu bật kêu lên tiếng rên ản chứa đau đớn, nắm tay cũng vội vàng buông ra, Hàn thiết côn lúc này đã biến thành thanh than rực lửa đỏ...

Hàn thiết côn rơi xuống nện thật mạnh trên mỏm đá, trong lúc nhất thời đất đá bay vung tung tóe, màu lửa đỏ trên thân thiết côn dần dần biến mất, thiết côn trở về trạng thái bình thường, nhưng tại phía trên thân thiết côn hiện rõ vô số vết nứt lan tràn, hiển nhiên, lúc này giá trị của thanh Hàn thiết côn vốn được chế tạo xa xỉ đã hoàn toàn biến thành một đồng sắt vụn.

Lúc này La Hầu căn bản không kịp đau lòng về vũ khí của mình biến thành đồng sắt vụn, ứng với thanh Hàn thiết côn rời tay là một luồng tia chớp xoẹt qua trong mắt, hắn liền thấy rõ ràng. Một luồng lửa xanh tím hình thành như một mũi nhọn đột nhiên từ bên trong làn sương trắng mạnh mẽ bắn đến, khí thế mang theo luồng hơi nóng bỏng, đem màn sương trắng chung quanh đốt cháy thành hư vô.

Sương trắng bị đốt cháy tan đi một ít, La Hầu rốt cục cũng nhìn thấy hình dáng ánh lửa xanh tím kia, lập tức trong lòng không khỏi thoáng dâng một tia hoảng sợ, cùng lúc hắn phát hiện, chính mình vừa rời gần như vận dụng hết toàn lực hợp lại một kích, không ngờ cũng chỉ là làm cho đóa hỏa liên xinh đẹp kia ảm đạm đi một chút mà thôi, xem hình dáng lúc này, thực chất nó cũng không hề có một chút dao động!

"Cuối cùng cái này là đấu kỹ cấp bậc gì? Sao có thể có năng lượng cường đại đến thế này?" Trong lòng kinh hãi rất nhiều, căn bản không có thời gian tránh né, La Hầu đành cắn răng một cái, vội vàng điều động số lượng đấu khí còn sót lại trong cơ thể vốn không còn nhiều lắm, sau đó tại bên ngoài toàn thân ngưng tụ thành hộ thể đấu khí áo giáp đơn bạc, xem bộ dáng của hắn là tính chuẩn bị trực tiếp gánh kháng.

Ở bên ngoài đồng loạn thạch, khuôn mặt Tiêu Viêm đồng dạng cũng tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng nhìn khu vực bị làn sương trắng bao phủ kia, bàn

tay nâng lên, thoáng dừng lại, chợt đột nhiên nắm chặt, nhất thời khuôn mặt vốn tái nhợt lại tái thêm giống như một tờ giấy trắng, thân thể cũng nhin không được run rẩy một hồi, ngay tại khi bàn tay của Tiêu Viêm nắm chặt lại, bên trong bãi đá khuôn mặt của Tô trưởng lão cùng Khánh trưởng lão đồng thời biến sắc, Tô trưởng lão thoáng cái đã đứng dậy, thân hình run lên, chợt thân hình liền quỷ dị biến mất ở tại bên trong bãi đá.

"*Ầm!*"

Một tiếng nổ mạnh trầm thấp tại bên trong đồng loạn thạch vang lên, chợt một vòng năng lượng khủng bố hình dạng như sóng lan toả cuộn cuộn khuếch tán ra, những chỗ ba động đi qua, nham thạch văng lên tung tóe chấn nát thành phân bột, cảnh tượng như vậy làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, làm cho mấy tên lão sinh kia ở trên sườn núi cũng đại ra không ngớt trùng to mắt kinh hoàng. Chợt một tiếng hét kinh hoàng vang lên, cả đám giống như kẹo đường bị dốc ra trong hồ lô, cực kỳ chặt vật chen chúc từ sườn núi nhảy xuống, trong lúc nhất thời, toàn bộ khu vực trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Năng lượng gọn sóng đến cũng nhanh, đi cũng rất nhanh, khi tiếp xúc với sườn núi, lưu lại trên mặt một cái khe dài đến nửa tấc sau đó mới dần dần tiêu tán, cứ nhiều lần như thế, một lúc sau không còn nghe tiếng động tĩnh gì nữa, phía sau sườn núi kia những khuôn mặt mới cẩn thận ngó ra nhìn về phía giữa sân đã trở thành một mảnh đồng hỗn độn, không khỏi âm thầm hít một hơi thật mạnh.

Lúc này đồng loạn thạch... có lẽ không nên gọi là đồng loạn thạch, bởi vì hiện tại nơi này đã không còn là một khối nham thạch, có chăng, chỉ là bị phủ kín phía trên mặt đất dày đặc đất và bụi, lúc trước ở đó mấy cái tảng đá lớn tựa hồ cũng bị lực đạo hình sóng kia phá hoại đều biến thành bụi phấn.

"*Này... đây là do Tiêu Viêm tạo thành?*"

Ánh mắt vẫn mang theo vài phần ngây dại nhìn đồng loạn thạch bị biến thành hình dáng hoang tàn như vậy, đứng ở phía sườn núi Sa Thiết nhin không được nuốt nước miếng một cái lắm bầm nói, khuôn mặt đám người Tô Tiểu cũng cứng ngắc gục gặc đầu, ánh mắt quét về phía thân hình gầy yếu của thanh niên hắc bào đang đứng ở giữa sân, trong lòng nhin không được tưởng tượng, nếu ở trong rừng rậm kia, bọn họ trong lúc chiến đấu,

người kia đem ngọn lửa xanh tím đỏ trực tiếp nhắm vào bọn họ, như vậy đội ngũ ba người bọn họ còn có thể sống sót được mấy người?

Nghĩ đến đây, ba người bọn họ toàn thân liền không ngớt đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm giống như đang nhìn một loại quái vật nào đó, người này thực sự là cấp bậc đại đấu sư sao?

"Người này thực sự là cấp bậc đại đấu sư sao? Loại lực phá hoại này, ít nhất cũng phải là lục tinh, thất tinh cường giả của cấp bậc đấu linh..." Sa Thiết từ bên trong rung động dần hồi tỉnh thần lại, cười khổ chậm rãi nói, đem suy nghĩ trong lòng nói với ba người bọn Tô Tiểu.

Nghe vậy, bọn Tô Tiểu ba người cũng là tràn đầy cảm khái gật gật đầu.

"Đúng rồi, La Hầu đâu rồi?"

Đột nhiên có một đạo thanh âm ở trên sườn núi vang lên. Chợt tất cả ánh mắt đột nhiên đều nhìn về hướng màn sương trắng vẫn như cũ lượn lờ hỗn loạn ở mảnh đất khu vực giữa sân

Theo ánh mắt mọi người đều di chuyển đến, làn sương trắng ở khu vực kia lúc này cũng dần dần tiêu tán đi, cuối cùng, tại tất cả ánh mắt *** mới, thân hình La Hầu cũng xuất hiện ra... Lúc này La Hầu đang đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, bộ mặt vốn luôn lạnh lùng giờ phút này chỉ còn vẻ duy nhất cứng ngắc. Bất quá xem ra, vẫn là chưa bị thương tổn gì?

Nhìn thấy La Hầu không có chút gì thương tổn, trên sườn núi không ngớt vang lên tiếng xì xào bàn tán, vừa rồi năng lượng ba động khuếch tán ra có lực phá hoại đến mức độ như thế nào? Bằng vào thực lực La Hầu, cả lông tóc cũng không có tổn thất gì là sao?

Nhưng mà, ngay lúc trong lòng một số người còn đang tràn đầy nghi hoặc, màn sương trắng cũng hoàn toàn tiêu tán hết, theo sương trắng tan đi, chỉ thấy một thân ảnh già nua đã đứng phía trước La Hầu từ khi nào...

"Tô... Trương lão?" nhìn thân ảnh già nua kia, nhất thời trên sườn núi truyền đến từng tiếng kinh hô

Thân ảnh già nua kia chính là Tô trưởng lão, tư thế bàn tay vẫn còn giữ trạng thái đưa ra phía trước, mà phía trước mặt lão cũng lộ rõ một cái hố

to, có vẻ vừa rồi thể công của hỏa liên là bị lão ngăn trở lại, khó trách La Hầu không có nửa điểm tôn thương gì. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Thân hình Tô trưởng lão giống như cây cột gỗ đứng sững, một lúc sau, trên khuôn mặt lạnh nhạt khẽ động, thủ chương đưa ra cũng chậm rãi thu hồi, bàn tay thu về cũng lập tức thu vào trong tay áo bào, có chút không nhìn được khẽ run rẩy, trong con mắt đục ngầu xẹt qua một tia ngưng trọng.

Tô trưởng lão ngẩng đầu, ánh mắt quét nhìn khuôn mặt đang tái nhợt của Tiêu Viêm. Trầm mặt một lát, tại đồng đồ nát của bãi chiến trường sau trận chiến, thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

"Tiểu tử kia, năm nay "cuộc săn hỏa năng", coi như nhóm tân sinh của các ngươi thắng."

-----oOo-----

Chương 452: Khen thưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm nghe già nua của Tô trưởng lão chậm rãi vang vọng, tất cả các trận đấu đều lập tức dừng lại, ở trên sườn núi, tất cả cự học viên của nội viện mồm miệng há hốc như muốn nói cái gì, kết quả là muốn nói gì đó cũng đều không phun ra nổi.

"A!"

Bên ngoài bìa rừng không khí rơi vào trầm mặc, một lát sau tất cả các tân học viên rốt cuộc không nhìn được sự cuồng hỉ trong lòng, tiếng hoan hô nổi lên liên miên bất tuyệt, chiến đấu gian khổ gần 5 - 6 ngày nay, bây giờ rốt cuộc là có được hồi báo, việc này làm sao mà không khiến cho bọn họ vui mừng?

Nghe được tiếng hoan hô từ phía sau vang vọng mà đến. Tiêu Viêm tại trên khuôn mặt vốn dĩ là đang tái nhợt chợt hiện lên một chút nét cười. Ôm lấy ngực nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, quay đầu nhìn lại thấy được Huân

Nhi ba người cũng đồng dạng là sắc mặt một mảnh vui sướng, cười nói:

"Xem ra những vật đã tới tay, không cần phải giao ra nữa rồi"

"Tiêu Viêm ca ca, không có việc gì chứ?" Nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Viêm, Huân Nhi bước nhanh đi lên phía trước hai bước dìu hấn đi trên nét mặt mang theo một chút đau lòng mà hỏi dò.

"Không có gì, chỉ là hơi có chút mất sức mà thôi." Tiêu Viêm khoát khoát tay cười, Phật Nộ Hỏa Liên uy lực tất nhiên không nhỏ, nhưng đấu khí cùng với linh hồn lực lượng để sử dụng nó tiêu hao thật sự quá lớn, lấy thực lực của Tiêu Viêm bây giờ, cho dù ở vào trạng thái toàn thịnh thì cũng chỉ có thể thi triển một lần, nếu là cố sức vận dụng lần thứ hai mà nói, chỉ sợ cũng sẽ kiệt lực mà rơi vào trạng thái hôn mê.

"Không nghĩ tới người thật sự là còn có bản lĩnh như vậy, khó trách Huân Nhi đối với người nhớ mãi không quên, thật sự là đáng tiếc a ....." Hồ Gia vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm vài cái, cùng nhau chiến đấu đó là con đường tốt nhất bồi dưỡng nên quan hệ hữu nghị, trải qua nhiều ngày ở cạnh nhau, vốn dĩ là bởi vì trong cuộc thi tuyển Tiêu Viêm đã ra tay quá nặng làm nàng sinh ra oán khí, bây giờ ngược lại tiêu tán không còn, nói thật lòng là mọi mặt biểu hiện của Tiêu Viêm trong những ngày qua, quả thật đã khiến cho nàng nhìn hấn với một cặp mắt khác xưa.

"Huân Nhi ánh mắt đích xác không tệ, bất quá..... Ta sẽ cố gắng tu luyện để vượt qua người." Ngô Hạo ngẩng đầu hướng về phía Tiêu Viêm tạo nên một động tác cứng nhắc, hiển nhiên đối với một người tính tình khô khốc hơn nữa chỉ biết lo tu luyện, chiến đấu cuồng nhân như hấn mà nói, rất ít đối với người khác hiện ra một chút tươi cười.

Tiêu Viêm cười cười, khẽ nói: *"Đừng đem tất cả công lao đều ném hết lên người của ta, ta tự biết cân lượng của mình. Không có sự trợ giúp của các người, ta dù cho có mạnh mẽ như thế nào cũng không thể đi đến nơi đây, muốn làm anh hùng, cho dù có đảm lược, nhưng ở tại nơi này cũng không thể đi xa được như vậy, mà cũng không thích hợp trong tình huống này"*

Nghe vậy, Hồ Gia, Ngô Hạo yên lặng gật đầu. Có được một chút thành công nhưng lại không kiêu ngạo, người trẻ tuổi thường thường đều có đôi chút bốc đồng cuồng vọng, tựa hồ cùng thiếu niên lão thành này một điểm cũng không có quan hệ, bằng vào điểm này, thật sự là làm cho bọn

họ cảm thán không thôi.

"Ô trưởng lão, chúng ta còn không có thua!" Ngay tại lúc đám người của Tiêu Viêm đang nói chuyện thì, đột nhiên có một đạo âm thanh mang theo tâm trạng không cam lòng vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn lại, hóa ra là do La Hầu đang ngồi ở dưới đất phát ra, người này bây giờ khuôn mặt đang bị bao phủ bởi một màu đỏ bừng, hiển nhiên, hẳn bởi vì bị thua trên tay một đại đấu sư, cho nên tâm trạng buồn bực uất ức mà phát ra.

"Đúng, chúng ta còn không có thua, chúng ta đều còn có thể tiếp tục chiến đấu" Nghe được đội trưởng lên tiếng, bốn gã thành viên Bạch Sát đội còn lại đều lên tiếng phụ họa, lấy chiến đấu lúc trước mà xem, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, mấy tên tân sinh kia cơ hồ toàn bộ sẽ bị thua, cho nên, bọn họ bây giờ đều là không muốn thừa nhận kết cục thất bại như lời vị trưởng lão vừa tuyên bố.

"Tất cả im miệng cho ta!". Tô trưởng lão mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng quát.

Nhìn thấy Tô trưởng lão tức giận, tất cả mọi người cũng nhanh trí không dám hé mồm, không dám lên tiếng gì nữa, kể cả La Hầu.

"Lúc trước nếu như là không có ta ra tay, người thật còn có mạng đứng ở chỗ này sao?" Tô trưởng lão quay đầu, nhìn vẻ mặt không cam của La Hầu lạnh giọng nói.

La Hầu sắc mặt trắng nhợt, cắn răng, một lát sau, cũng là chậm rãi ngồi xuống, hẳn rõ ràng, lúc trước nếu như Tô trưởng lão không có ra tay mà nói, chỉ sợ ở trong nội viện, đã không còn có cái tên La Hầu nữa rồi.

"Bại chính là bại, sao còn tìm cớ quanh co?" Hừ lạnh một cái, Tô trưởng lão ánh mắt nhìn bốn phía, trầm giọng nói: *"Ta đã nói, lần "cuộc săn hoá năng" này đến đây kết thúc, các người nếu vẫn như cũ không phục, chờ tân học viên đi vào nội viện một tháng sau, có thể trực tiếp đưa ra lời khiêu chiến với bọn hắn, chỉ cần bọn hắn đáp ứng, nội viện thi đấu trường lúc nào cũng rộng mở, nhưng bây giờ, tất cả đều phải im miệng cho ta."*

"Hừ!" Liếc mắt về phía La Hầu đang ở phía sau một cái, Tô trưởng lão ánh mắt lại một lần nữa quét về phía đám người của Tiêu Viêm, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn: *" Trở thành người chiến thắng trong "cuộc săn hoá*

năng" lần này, tất cả tân sinh ở đây sẽ có được 20 ngày hỏa năng, mà Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo tất được thưởng thêm "Thanh hỏa tinh tạp" cộng thêm 30 ngày hỏa năng."

"Thanh hỏa tinh tạp?"

Nghe được lời nói cuối cùng của Tô trưởng lão phát ra. Trên sườn núi không khỏi có chút ồ lên, từng đạo ánh mắt hâm mộ quét về hướng bốn người bọn Tiêu Viêm đang ở trong sân.

"Thanh hỏa tinh tạp? Đây là vật gì?" Bốn người Tiêu Viêm tự nhiên là đối với cái gọi là "Thanh hỏa tinh tạp" có chút mờ mịt, mặt đối mặt liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều có một chút nghi hoặc.

"Ha ha, ở tại bên trong nội viện, hỏa tinh tạp phân biệt từ thấp đến cao, chia làm hắc, lam, thanh, xích, từ 5 loại màu sắc, hắc sắc tinh tạp trong tay các ngươi là tinh tạp cấp thấp nhất, loại tinh tạp này, chỉ có thể ở "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" tầng thứ nhất và tầng thứ hai tu luyện, mà lam sắc tinh tạp là ở tầng thứ ba và tầng thứ tư, cứ như vậy mà tính tới."

"Muốn thăng cấp cho tinh tạp, tại bên trong nội viện thì cần phải đem "Hỏa năng" đổi lấy, lấy một cái thí dụ, nếu muốn từ hắc sắc tinh tạp đổi thành lam sắc tinh tạp, cần phải nạp 100 ngày "Hỏa năng", mà từ lam sắc tinh tạp đổi thành thanh sắc tinh tạp, tất cần phải nạp 200 ngày "Hỏa năng", hiện tại các ngươi có được "Thanh sắc tinh tạp" phần thưởng, đó là tương đương với việc tiết kiệm được 300 ngày "Hỏa năng", đây cũng không phải là một con số nhỏ, tất cả cự học viên đang có mặt tại đây. Ngoại trừ La Hầu tại một thời gian trước đem lam sắc tinh tạp thăng cấp thành thanh sắc tinh tạp ra, phần lớn mọi người đều là sử dụng lam sắc tinh tạp." Nhìn thấy đám người Tiêu Viêm biểu lộ bộ dáng nghi hoặc, Tô trưởng lão cười cười giải thích.

"300 ngày "Hỏa năng"?" Nghe được số lượng này, bốn người Tiêu Viêm mới hiểu được vì sao đám người xung quanh lại có ánh mắt tràn ngập hâm mộ như vậy, bọn họ ở trong rừng rậm đoạt toàn bộ của cự học viên, hơn nữa lại thêm phần thưởng, mà vẫn không có một một cái tinh tạp của bất kỳ người nào vượt quá số 100, bởi vậy có thể nhìn ra. Trong nội viện tìm kiếm "Hỏa năng", hẳn là có một chút khó khăn.

Tô trưởng lão sau khi giải thích xong, tay nhoáng lên một cái, 4 cái thanh

sắc tinh tạp liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Búng tay bắn ra, tinh tạp liền bay về phía đám người Tiêu Viêm cuối cùng là dừng lại ở tại khoảng không trước mặt họ.

"Phần thưởng đã ở bên trong, các người đem hắc sắc tinh tạp lấy ra mà thay đổi, sau đó giao nó trả lại cho ta."

Nghe vậy, bọn người Tiêu Viêm vội vàng làm theo, một lát sau đem hắc sắc tinh tạp vốn đã trống không đưa cho Tô trưởng lão.

Quan sát hắc sắc tinh tạp, Tô trưởng lão khẽ gật đầu, tùm tùm cười nói: *"Tốt lắm, các người cũng đã thông qua "Hỏa năng cuộc săn". Như vậy đi theo ta đi vào nội viện đi thôi."* Dứt lời, hắn là dẫn đầu xoay người, hướng một chỗ cầu thang đầy đá vụn trên sườn núi chậm rãi bước vào.

"Rốt cuộc có thể đi vào nội viện rồi, thật sự là không dễ dàng!" Nhìn theo bóng dáng của Tô trưởng lão, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, để có thể đi vào nội viện, không biết đã phí của bọn hắn bao nhiêu là tinh lực, đầu tiên là cuộc thi tuyển, đến *"Hỏa năng cuộc săn"*, nội viện nơi này, ...đích xác là không có giống như tưởng tượng dễ vào như vậy.

"Đi thôi!"

Nhìn sang đám người Huân Nhi vẫy vẫy tay, Tiêu Viêm dẫn đầu, tại dưới tất cả mọi đạo ánh mắt ở trên sườn núi đang nhìn chăm chú vào đám người của mình, đi theo phía sau Tô trưởng lão hướng cầu thang cất bước đi lên.

Cầu thang này cũng không coi là cao, vùn vùn 1, 2 phút, đám người Tiêu Viêm đã lên đến tầng cuối cùng, sau đó thân thể nhích tới đứng ở trên sườn núi, ánh mắt hướng phía trước vừa nhìn, cảnh tượng xuất hiện trong tầm mắt, làm cho bọn họ chậm rãi hít vào một hơi lạnh khí.

"Đây là nội viện sao?" Giọng nói thì thào, vồn từ trong miệng của tân học viên đang đứng ở trên sườn núi phát ra.

Phía sau sườn núi, chính là một cái bồn địa bị lõm xuống có diện tích cực lớn, hình dạng của bồn địa này, liền giống như là bị một tảng thiên thạch thật lớn từ trên trời rơi xuống trực tiếp tạo thành.

Bên trong bồn địa, những kiến trúc cao lớn được dựng lên trong đó, từ trên

nhìn xuống, có thể nhìn thấy từng đạo bóng đen bất tận không ngừng từ vật kiến trúc phía trên thêm lược mà qua, trải rộng về phía trước, nhưng cũng là phát hiện ra được, diện tích của bồn địa rộng lớn tới nỗi có một chút thần kỳ, tầm mắt nhìn tới cuối, vẫn là như cũ chỉ có thể thấy được những kiến trúc cao ngất cùng với một màu cây xanh biếc.

Khó mà có thể tưởng tượng ra được, tại vô tận núi non ở phía sau của Già Nam học viện, cư nhiên lại có thể ẩn dấu được một khu vực thần kỳ đến như vậy.

"Ha ha, các tiểu tử, hoan nghênh các người đi vào khu vực trọng yếu của Già Nam học viện: Nội Viện!" Mím cười nhìn thấy vẻ mặt rung động hiện lên trên khuôn mặt của tất cả tân học viên, Tô trưởng lão vỗ vỗ đôi tay, cười nói.

"Cường giả ở nơi này, thật nhiều." Ngô Hạo khuôn mặt nổi lên một chút cuồng nhiệt thấp giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm là chỉ biết cười trừ, cái tên gia hỏa này thật không hồ là chiến đấu cuồng nhân.....

Chuyển ánh mắt lên, Tiêu Viêm chậm rãi từ thật lớn bồn địa đảo qua một vòng, một lát sau, cũng là hít vào một hơi thật sâu. Ở trong lòng lẩm bảm nói: "*Vẫn Lạc Tâm Viêm ..... Thật sự là có ở trong này sao? Hy vọng là không có làm cho ta thất vọng.*"

"Tốt lắm, nếu cuộc săn cũng đã kết thúc, như vậy tất cả tân học viên cũng theo ta tiến vào nội viện đi, trước hết cần phải thu xếp ổn thỏa cho các người, các người giờ đã trở thành một trong những thành viên của nội viện, tin ta đi, chỉ cần các người có thể ở trong này kiên trì đến cùng, đợi đến lúc các người đi ra ngoài, lúc đó các người sẽ cảm thấy tất cả nỗ lực của mình đều có cái giá xứng đáng của nó." Tô trưởng lão ánh mắt dừng lại ở trên đám người của Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

Tất cả tân học viên đều khẽ gật đầu, từ những vị cựu học viên trên người, bọn họ đã có thể phát hiện, tu luyện ở bên trong nội viện là có thể đạt được lợi ích thật lớn như thế nào!

"Đi! Tất cả mọi người đều theo ta mau!" Vung tay lên, Tô trưởng lão chợt hóa thành một đạo thân ảnh mờ ảo lao vút về phía bồn địa, ngay lập tức tất

cả tân học viên cũng đều chuyển động thân hình, cảnh tượng lúc này giống như đàn châu chấu bay theo, từ trên sườn núi đáp xuống, trong lúc nhất thời, từng đạo âm thanh hung phấn không ngớt vang vọng trên bầu trời thật lâu, mãi không tiêu tán.

-----oOo-----

Chương 453: Dàn xếp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Kẹt"

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra một cách chậm rãi. Ánh mắt trời theo khe cửa chiếu vào trong phòng, hắt trên mặt đất một vệt sáng thật dài.

Cánh cửa hoàn toàn mở ra, vệt sáng cũng trải rộng theo, những bóng nhân ảnh dài ngắn không đồng nhất do ánh mặt trời tạo nên cũng đồng loạt tiến vào bên trong, một lão già ánh mắt đảo qua căn tiểu lâu khá rộng rãi, cười nói: "*Tiêu Viêm, từ giờ trở đi nơi ở của các ngươi chính là nơi này.*"

"Bốn người?"

Nghe vậy, theo phía sau Hồ Gia không khỏi ngân ra, chột kinh ngạc nói: "*Tô trưởng lão chẳng lẽ ngài để cho ta và Huân Nhi hai nữ tử cùng với hai đại nam nhân bọn họ cùng ở một chỗ sao?*"

"*Ha ha, Hồ Gia nha đầu, lâu các này lớn như vậy, phòng cũng có không ít, lại cũng không kêu các ngươi ngủ cùng một giường, gấp gấp cái gì?*" Tô trưởng lão lắc lắc đầu cười, ánh mắt nhìn bốn người nói: "*Đúng rồi, các ngươi còn có một đội viên nữa đâu?*"

"*Ách...*" Nghe Tô trưởng lão hỏi như vậy. Tiêu Viêm nhất thời nhăn nhó, nhún vai, có chút không biết trả lời làm sao.

"*Bỏ chạy.... Hẳn thấy Hắc Sát Đội thực lực mạnh quá. Vì vậy liền bỏ rơi chúng ta.*" Hồ Gia vuốt vuốt tay cười lạnh nói, nàng không có cố kỵ như Tiêu Viêm cùng mấy người kia, khi nói chuyện chẳng hề chút nào lưu cho Bạch Sơn một chút mặt mũi. Hiên nhiên, hành động vứt bỏ đồng bọn tự

mình chạy trốn của Bạch Sơn đã làm cho nàng cực kỳ khinh thường.

"Bỏ chạy? Thật là một người có ánh mắt thiên cận." Tô trưởng lão cũng là ngân ra, chột lắc lắc đầu cười nhạt nói.

"Về sau các ngươi bốn người, đều là người của nội viện, nhắc nhở các ngươi một chút, ở bên trong nội viện này, trừ phi các ngươi thực lực cực kỳ mạnh mẽ, bằng không chỉ bằng một người thôi mà nói, thật sự không nên quá náo động. Bởi vì hoàn cảnh cho phép, cho nên bên trong nội viện các cựu học viên đều có thế lực và địa bàn riêng của chính mình, việc này, dù không nói ra thì cũng chẳng bao lâu các ngươi cũng có thể thấy được." Tô trưởng lão trầm ngâm nói.

"Trong Nội Viện còn có mấy chuyện này sao? Các vị cũng không có cảm?" Hồ Gia nhíu mày lại, hỏi.

"Ha ha, tại sao phải cảm? Loại cạnh tranh này, chính là thứ nội viện chúng ta cần có, muốn không bị người khi dễ, như vậy liền chỉ có thể đề cao thực lực của bản thân mình, nếu không, tất cả đều không phải bàn nữa. Cường giả vi tôn, vĩnh viễn đều là chủ đạo tại thế giới này. Chúng ta cũng không muốn để cho nội viện chỉ trở thành một cái tháp ngà voi vô tư vô lực, bởi vì với hoàn cảnh như vậy, không thể xuất ra cường giả chân chính." Tô trưởng lão thản nhiên nói.

Nghe được Tô trưởng lão giải thích, Hồ Gia chỉ quyết quyết miệng, Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo lại gật gật đầu. Bọn họ đều là trải qua chân chính tôi luyện, phi thường rõ ràng, giữa hoàn cảnh như vậy mới sinh ra cường giả thật sự.

"Cho nên, cho các ngươi ở cùng một chỗ, kỳ thật là muốn các ngươi hình thành một đoàn đội, lúc ở trong cuộc săn, các ngươi chắc là đã biết được một cái đoàn đội có khả năng sản sinh ra lực chiến đấu mạnh mẽ như thế nào?" Tô trưởng lão cười nói tiếp: *"Mà từ hôm nay trở đi, ta hy vọng bốn người các ngươi, đều là cùng chung đối diện với mọi khó khăn, hơn nữa phải là một cái đoàn đội không đổi không rời, nếu các ngươi có thể làm được điều này, cuộc sống của các ngươi trong nội viện cũng sẽ thoải mái rất nhiều. Lực lượng của một người, bất luận như thế nào so ra cũng vẫn kém với một đoàn đội?"*

"Ta cũng không phải không biết thực lực của Tiêu Viêm, ta không có dị

ngại." Ngô Hạo chần chờ một chút, khẽ gật đầu, thản nhiên nói.

Huân Nhi cười nhẹ một tiếng, có thể ở cùng một chỗ với Tiêu Viêm, nàng tự nhiên là không có phản đối.

"Ai, được rồi, ta cũng đi theo tên gia hỏa này, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đích thật là việc an toàn nhiều hơn một chút." Hồ Gia vuốt vuốt tay, bất đắc dĩ gật đầu mà nói.

"Các ngươi thật ra lại làm cho ta....." Nhìn thấy cử chỉ và lời nói của ba người, Tiêu Viêm không khỏi cười khở một tiếng, mặc dù trên mặt là biểu tình như vậy, kỳ thật trong lòng quả thật có một loại khác thường cảm giác. Gần ba năm thời gian lịch lãm, hắn đều là một mình một người. Có lẽ dưới tình hình tự nhiên, thói quen của hắn là tự mình đối mặt với khôn cảnh, có điều hiện tại có thêm bọn ba người Ngô Hạo như vậy, lại đem quyền chỉ huy của đoàn đội giao cho hắn, không nghi ngờ là một loại tín nhiệm cùng thừa nhận, loại cảm giác này trước đây tại thời điểm một mình riêng rẽ, Tiêu Viêm chưa bao giờ có.

"Ha hả, các ngươi quan hệ tốt như thế là được rồi" Nhìn thấy bốn người tạo thành một đội gắn kết nhau, Tô trưởng lão thỏa mãn gật đầu, khua tay nói: *"Tốt lắm, sắc trời không còn sớm nữa. Các ngươi hãy tự thu thập phòng ốc xong, sau đó nghỉ ngơi một đêm đi. Ngày mai bắt đầu, các ngươi có thể tùy tiện đi quanh nội viện tham quan, nói như thế nào đi nữa thì nơi này cũng không để cho các ngươi thất vọng đâu."*

"Không có khóa trình tu luyện sao?" Nghe vậy Hồ Gia vội vàng hỏi.

"Nội viện không cần loại này, chỉ cần các ngươi có đầy đủ hỏa năng là có thể đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, ở nơi đó tu luyện so với bất cứ khóa trình nào đều tốt hơn nhiều,.. ân, đúng rồi thiếu chút nữa quên, học viện cứ mỗi tuần là tập hợp đệ tử cho tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp một lần, nếu như là nói đến khóa trình, vậy coi như nó là khoá trình đi."

Tô trưởng lão khẽ cười nói tiếp: *"Mặt khác bên trong nội viện còn có Đấu Kỹ quán, Công Pháp các và một vài trụ sở, các ngươi muốn có được công pháp hoặc là đấu kỹ. Cũng có thể đi nơi đó nhìn xem, đương nhiên, với điều kiện tiên quyết là phải có đủ hỏa năng để đổi lấy, nếu so sánh với ngoại viện, kỳ thật nội viện còn tự do hơn."*

"Nếu cảm thấy hỏa năng không đủ lại cảm thấy ngứa tay mà nói, có thể đến Thi Đấu trường để thu lấy hỏa năng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi phải có đủ thực lực, nếu không thì chỉ có thể thua đến mắt trắng."

Tiêu Viêm bốn người khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

"Nếu như là không có vấn đề gì nói thêm, các ngươi liền nghỉ ngơi đi, nếu là có việc gì, có thể tới tìm ta." Phát phát tay về phía bốn người, Tô trưởng lão xoay người bước ra ngoài cửa, biến mất tại trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm.

Nhìn Tô trưởng lão rời đi Tiêu Viêm vỗ vỗ tay, hướng về phía Huân Nhi ba người nói: *"Thu thập phòng đi, về sau nơi này, sẽ là căn cứ địa lâu dài của chúng ta."*

"Án."

Huân Nhi ba người cười gật đầu, đồng thời chia nhau ra tự đi tìm phòng của mình.

*****

Đêm, âm điệu xa cao, nhàn nhạt ánh trăng từ phía chân trời hiện ra, bao phủ cả bốn phía bồn địa rộng lớn vào bên trong.

Bên trong căn phòng thanh tĩnh, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay kết ấn tu luyện, theo hô hấp tuần hoàn, một luồng năng lượng lấy mắt thường có thể nhìn thấy được từ trong không gian theo hô hấp quán nhập vào bên trong cơ thể.

Ở bên cạnh Tiêu Viêm, một con tiêu xà lấp lánh quang mang bảy màu xoay quanh giữa không trung, thân thể nhàn nhã vặn vẹo theo một tiết tấu dị kỳ, chung quanh không gian cũng là không ngừng nổi lên dao động, một cỗ năng lượng to lớn hơn thập bội so với cỗ năng lượng của Tiêu Viêm dũng mãnh quán nhập vào trong thân thể của tiêu xà, có điểm quái dị chính là, thân hình nho nhỏ này thôn phệ năng lượng lớn như vậy, vậy mà cũng không có một chút động tĩnh, điều này chẳng khác chi ném hòn đá xuống một cái động không đáy, hiển nhiên là không hề phát ra nửa điểm tiếng vang.

Tu luyện kéo dài khoảng một canh giờ, cỗ năng lượng kia mới dần dần chậm lại, Tiêu Viêm lông mi hơi hơi run, một lát sau, mở mắt ra, phun một ngụm trọc khí còn sót trong bụng trực ra bên ngoài.

"Rốt cuộc cũng khôi phục lại, Phạt Nộ Hỏa Liên tiêu hao năng lượng thật sự là quá lớn. Bất quá trải qua một vòng chiến đấu trong rừng, điểm tốt cũng có được không ít." Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm, lúc này nguyên bản sắc mặt của Tiêu Viêm vốn tái nhợt, cũng lại lần nữa khôi phục hồng nhuận, đôi con ngươi trong bóng đêm như được bao phủ một tầng ánh sáng ôn ngọc nhàn nhạt, có chút kỳ dị.

Tại Tiêu Viêm kết thúc tu luyện không lâu, Thất Thái Thôn Thiên măng cũng là đã xong một đêm tu luyện, hương Tiêu Viêm phát ra thanh âm tê tê, thấy thế, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, đành từ trong nạp giới xuất ra nửa bình Tử Tinh Nguyên, bắn vài giọt đi vào trong miệng nó, xong hết thấy nó mới là từ tốn lay động cái đuôi bay vào bên trong tay áo Tiêu Viêm.

"Tên tiểu tử tham ăn này ...." Bàn tay vuốt vuốt Thôn Thiên Măng đang quấn quanh cổ tay, Tiêu Viêm cười khở một tiếng, lời vừa nói xong, hắc sắc giới chỉ tại ngón tay bỗng nhiên lóe lên, thân ảnh hư ảo của Dược lão từ từ phiêu lãng bay ra.

"Lão sư, như thế nào? Có điều tra ra được Vân Lạc Tâm Viêm?" Nhìn thấy Dược lão hiện thân, Tiêu Viêm tinh thần nhất thời rung lên, hạ thấp giọng vội vàng hỏi.

"Vẫn chưa...." Dược Lão cười cười, nhìn thần sắc của Tiêu Viêm hiện lên vẻ thất vọng, cười nhẹ nói: *"Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, sau khi ngươi đi vào nội viện, ta cũng mơ hồ cảm nhận được một loại khí tức, bất quá nội viện là trụ sở trọng yếu của Già Nam học viện, cường giả đông đảo, cho nên ta cũng không dám tra xét tỉ mỉ."*

"Một loại khí tức dị thường?" Trong lòng nao nao, Tiêu Viêm kinh hi nói: *"Là liên quan đến dị hoá?"*

"Có lẽ không sai...bên trong nội viện này, quả thật là có thứ mà ngươi cần nhất" Dược Lão trầm ngâm một hồi, gật gật đầu nói: *"Căn cứ suy đoán của ta, khí tức phát ra tựa hồ là ở phương bắc, cho nên ngươi nếu có thời"*

gian. Có thể đi đến đó xem thử, không chừng có thể tìm được một chút manh mối."

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, chỉ cần có manh mối là tốt rồi, hẳn chỉ sợ là hao hết tâm trí đi vào nội viện này, kết quả lại không có được một chút tình báo nào về dị hỏa mà thôi.

"Tại bên trong nội viện rất nhiều chuyện có thể sẽ chỉ dựa vào chính người đi làm, nói cho cùng nếu như ta tiếp tục ra tay, chỉ sợ sẽ bị người phát hiện." Dược Lão thở dài.

"Án ân, lão sư không phải đã nói, trước kia ta không phải quá ỷ lại vào người sao, hiện tại trong hoàn cảnh như thế này. Thật ra đối với ta cũng không phải là một chuyện xấu." Tiêu Viêm cười nói.

"Người có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi.... Ở bên trong nội viện, có thể không cần phải lo lắng cái thế lực thần bí Hồn Điện kia truy lùng, cho nên, người ở chỗ này. Có thể an tâm tăng mà cường thực lực." Vui mừng gật gật đầu, Dược lão nói.

Nhắc tới thần bí Hồn điện. Tâm tình Tiêu Viêm thoáng trầm một chút, bọn họ thực lực quý dị, đến cả Dược lão mạnh mẽ như vậy mà đối với bọn họ cũng kiêng kị không thôi, thật là khó có thể đoán được thực lực của Hồn điện rốt cuộc là khủng bố đến mức độ nào.

"Án, lão sư yên tâm đi."

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Dược Lão thân hình nhoáng lên một cái, lại một lần nữa biến mất vào vào giới chỉ.

"Xem ra chỉ có thể nhanh chóng tìm được loại dị hỏa thứ hai, sau đó giúp lão sư dung nạp linh hồn thân thể, nếu không mà nói, Hồn điện mãi mãi sẽ là một con độc xà ẩn dấu ở ngay tại trong lòng, làm cho người ta khó có thể phòng bị" Nhìn Dược lão biến mất, ngón tay của Tiêu Viêm chậm rãi gõ ở trên mu bàn tay còn lại, rồi lại chấp sau lưng. Từ từ thở ra một hơi, lặng lẽ thì thầm trong lòng.

Chương 454: Tân sinh công nạp phí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng hôm sau, ngay thời điểm Tiêu Viêm vừa từ trong phòng bước ra liền nhìn thấy ngay tại đại sảnh, hai đạo bóng người đang như gió bay qua bay lại, đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể phát ra tạo thành từng đạo gọn sóng lan trong đại sảnh.

Trên một cái ghế bên trong đại sảnh, Huân Nhi đang cười hi hi nhìn vào hai bóng người, nghe được tiếng bước chân, đột nhiên quay đầu lại, nhìn vào Tiêu Viêm đang đi ở trên cầu thang lầu. Không khỏi vội vàng chạy đến, mỉm cười rồi dịu dàng nói: "*Tiêu Viêm ca ca tới rồi sao?*"

Tiêu Viêm gật gật đầu cười, hướng về hai người trong đại sảnh cười nói: "*Hai tên gia hỏa này đang làm gì vậy?*"

"Có lẽ nguyên nhân là vì cuộc săn vừa rồi, đêm qua nhân lúc tu luyện, Ngô Hạo và Hồ Gia tử cả hai trước sau đều thăng lên thất tinh đại đấu sư. Buổi sáng vừa thức dậy liền nói là muốn tử thí, vì vậy, ..." Huân Nhi che miệng lại cười.

"A thăng cấp rồi sao?"

Vừa nghe vậy, chân mày Tiêu Viêm liền nhướng lên, chột lắc lắc đầu mà sợ hãi than, hai người này không hổ là nhân vật nổi bật ở Già Nam ngoại viện, thiên phú như vậy, đã vượt xa người thường, thậm chí nếu chỉ là nói về tu luyện thiên phú, đều có thể cùng Tiêu Viêm bất phân cao thấp.

"Vậy Huân Nhi, ngươi thì sao? Bây giờ là cấp bậc gì?" Quay đầu qua, ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn vào Huân Nhi, cười nói, tu luyện thiên phú của cô gái này từ nhỏ đã làm hắn phải than thở không thôi, lúc hắn rời khỏi Ô Thản Thành, Huân Nhi chỉ là một đấu giả, mà hiện tại chỉ mới có hai năm thời gian, cũng đã trở thành một đại đấu sư, tốc độ như vậy, nếu như Tiêu Viêm không có Dược Lão trợ giúp, chỉ sợ là khó có thể theo kịp, huống hồ tuổi của Huân Nhi so với Tiêu Viêm còn nhỏ hơn.

"Ta? Cũng là thất tinh đại đấu sư cấp bậc à, bất quá trải qua "Hỏa Năng cuộc săn" lần này, ngược lại mơ hồ có cảm giác thăng cấp, chắc hẳn là trong vòng 3, 4 ngày tới là có thể thuận lợi thăng lên bát tinh đại đấu sư"

Huân Nhi cầm lên chén trà bên cạnh, nhấm nháp một ngụm, rồi hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

"*Chặc Chặc, đám người này, ...*" Tiêu Viêm cuối cùng nhìn không được phát ra tiếng than, cái tiểu đội chết bầm này, đều không phải là loại tầm thường, một đám không chỉ có thiên phú kinh người, tiềm lực lại còn thật lớn, hơn nữa Tiêu Viêm còn cả gan nói, ba người này, sợ là mỗi người đều tự có lá bài sát thủ của mình, nếu là gặp lúc nguy cơ, có lẽ là lực lượng phát ra của thứ đó, sẽ phải làm cho người ta rất kinh động, đối với việc ấy, thật ra thì hẳn cũng không có nhiều hoài nghi, dù sao ông nội của Hồ Gia cũng là phó viện trưởng của ngoại viện, thực lực cũng tiếp cận đầu hoàng đỉnh phong, đối với đứa cháu duy nhất chắc là không thể không dành riêng cho cái gì rồi.

Mà người chống lưng cho Ngô Hạo, nghe Nhược Lâm đạo sư nói, tựa hồ là thủ lĩnh của chấp pháp đội. Đội ngũ này không cần phải nói, bọn họ cũng giống như là lực lượng quân đội vũ trang của Già Nam học viện, thường ngày chuyên môn xử lý bọn người có phẩm chất xấu xa, bản tính hung tàn ở Hắc Giác Vực, có thể trở thành thủ lĩnh của đội ngũ này, có lẽ thực lực của hắn cũng không thấp hơn so với mấy vị trưởng lão.

Huân Nhi càng không phải nói, ngay cả Tiêu Viêm, hẳn còn không biết thế lực khổng lồ sau lưng của nàng. Đương nhiên, từ việc ngay cả Dược Lão trong lời nói cũng phải có chút kiêng kị, hẳn cũng có thể mơ hồ cảm giác được thực lực của thế lực này rất lớn. Lấy bối cảnh của ba người, những lá bài bí mật mà họ có, Tiêu Viêm cũng cho là không có ít hơn so với mình bao nhiêu.

Tự mình có thể dùng những bí pháp để đánh bại cường giả, hẳn là bọn họ cũng có?

"*Phanh, Phanh*"

Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm đang vì thực lực của chi tiểu đội mình mà than thở không thôi, đột nhiên một trận gõ cửa dồn dập không hợp thời vang lên. Ngẩng đầu lên mang theo một chút khó chịu, ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn về phía cửa chính, Huân Nhi nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi đi tới, mà ngay lúc vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, Ngô Hạo cùng Hồ Gia cũng dừng tởm, vừa lau lau một chút mồ hôi, vừa đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, uống một hơi cạn sạch nước trà để ở trên bàn.

"*Xảy ra chuyện gì rồi à?*" Uông nước xong, Ngô Hạo thanh âm có chút hàm hồ hỏi.

"*Nhìn xem sẽ biết*" Tiêu Viêm ngẩng đầu lên cười cười, quả thật nhìn thấy Huân Nhi sau khi mở cửa nói chuyện với người ở bên ngoài xong, đang mau chóng quay vào.

"*Như thế nào rồi? Huân Nhi*" Hồ Gia đeo một cái thắt lưng màu tím ở bên hông, làm cho phần eo vốn dĩ mảnh mai lại càng trở nên tinh tế, đối với Huân Nhi mỉm cười nói.

"*Bên ngoài có mười mấy tân sinh nói là muốn gặp Tiêu Viêm ca ca*" Huân Nhi nhú mày nói.

"*Tân sinh? Có chuyện gì sao? Thôi, để cho bọn họ tiến vào đi.*" Tiêu Viêm ngăn người một chút chợt nói.

"*Được rồi*" Nghe vậy, Huân Nhi khẽ gật đầu, hướng về phía cửa ngoắc tay, nhất thời mười mấy người chen chúc mà vào, cả bọn vây kín đám người của Tiêu Viêm, khuôn mặt không biết vì chuyện gì mà tức giận, đỏ rục cả lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Xin phép ra mắt học trưởng, cùng là tân sinh, ngài nhất định phải trợ giúp chúng ta, lão sinh ở trong nội viện, thật là khinh người quá đáng.*" Một gã thanh niên khuôn mặt có chút đỏ lên vì kích động, Tiêu Viêm nhớ mang máng, người thanh niên này tại trong cuộc săn vào lúc đối chiến cùng với Hắc Sát Đội, hẳn là một trong số tân sinh chiến đấu với thành viên của Hắc Sát Đội, là một trong ba tân sinh cuối trận đấu vẫn còn đứng vững, tên hình như kêu là A Thái.

"*Chuyện gì vậy? Nói cho rõ ràng đi.*" Tiêu Viêm nhú mày nói.

"*Từ sáng sớm hôm nay, đã có vài đội ngũ lão sinh đi vào khu vực tân sinh của chúng ta, la ó bảo là phải thu cái gì tân sinh công nạp phí, mỗi người 2 ngày hỏa năng, chúng ta cũng biết mới tới không cần phải hành động quá mức cứng rắn, nhẫn nại là được, cho nên cũng không có nói gì, đều đem hỏa năng giao nộp cho bọn họ, mà kết quả không nghĩ tới là, đuổi đi đám người kia xong, càng có nhiều đội ngũ lão sinh nối đuôi nhau không ngừng kéo vào khu vực tân sinh của chúng ta, ngăn ở trước cửa đòi chúng ta giao*

nộp nữa, đến bây giờ đã đến ba đợt, cứ như vậy, hỏa năng mà tân sinh chúng ta liền chết đi theo Tiêu Viêm học trưởng kiếm được, không bao lâu sẽ bị cướp đoạt hết."

"Bọn người kia cũng thật quá đáng." Hồ Gia mặt xám lại, xiết thật mạnh tay lên trên tay vịn của ghế ngồi.

Tiêu Viêm hai tay cầm chén trà, đôi mắt chuyển động, nhưng cũng chưa mở miệng nói gì.

"Tiêu Viêm học trưởng, chúng ta đi tìm ngài, cũng không phải muốn ngài giúp chúng ta tránh khỏi việc phiền toái này, chúng ta cũng là hiểu được, làm tân sinh của nội viện bị lão sinh ức hiếp là khó có thể tránh khỏi. Chúng ta cũng đã đi tìm bằng hữu hỏi qua, năm rồi tân sinh cũng phải nộp một ít cái gọi là tân sinh cống nạp phí, nhưng cũng không giống như chúng ta như vậy, đến đây hết đám này đến đám khác, mà ta nghe bằng hữu ta nói, năm nay quyết liệt như vậy là bởi vì biểu hiện của chúng ta tại hỏa năng cuộc săn làm cho lão sinh cảm thấy khó chịu, cho nên mới xuất hiện cục diện thế này." A Thái cười khổ nói.

"Ta nói như vậy, không phải là vì đổ trách nhiệm cho Tiêu Viêm học trưởng, ngài giúp chúng ta không bị lão sinh ức hiếp trong kỳ hỏa năng cuộc săn, tại trong tâm của tân sinh chúng ta, địa vị của Tiêu Viêm học trưởng ngài cao nhất, cho nên, gặp chuyện phiền toái cỡ này, chúng ta chỉ có thể nhờ ngài ra mặt, hy vọng có thể tránh khỏi tầng bóc lột này, nếu như không mà nói, chúng ta chi phí để đi vào "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" tu luyện cũng không đủ, còn dám ở chỗ nào trong nội viện tu luyện?" A Thái gât gao nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm nói tiếp: "Nếu như là không có thể làm được, chúng ta thà rằng đem cái gọi là "tân sinh nạp cống phí" nộp hết cho Tiêu Viêm học trưởng chứ không nộp cho mấy tên khốn kiếp kia."

"Nộp cống nạp phí cho ta? Việc này chẳng phải đánh đồng ta cùng với mấy tên lão sinh kia sao" Tiêu Viêm khẽ cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào trên chén trà, phát ra tiếng vang trong trẻo, trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu, mới ngẩng đầu hướng về phía A Thái nói nhỏ: "Nếu như đám lão sinh kia ngăn ở trước cửa thu cống nạp phí, như vậy chúng ta cũng không thể thoát khỏi, như vậy đi, bây giờ các người đem tất cả tân sinh tập hợp lại hết, chúng ta lập tức đi ra."

"Như vậy liền đa tạ Tiêu Viêm học trưởng, ngày sau nếu có chuyện gì, tất

cả tân sinh của chúng ta, đều làm theo Tiêu Viêm học trưởng!" Nghe vậy, A Thái cùng với mười mấy người cùng đến nhất thời tất cả đều sung sướng, vội vàng khom người hành lễ đối với Tiêu Viêm, sau đó dựa theo lời Tiêu Viêm mà nhanh chóng rời khỏi đại sảnh lâu.

Nhìn thấy đám tân sinh kia đi khỏi, Tiêu Viêm lúc này mới chuyển đầu, nhìn vào Huân Nhi ba người, nói: *"Các người nghĩ xem chuyện này như thế nào?"*

"Người là đội trưởng, người quyết định đi, cũng không thể không có phản kháng gì, để rồi khiến cho bọn họ khi dễ." Hồ Gia hơi nhíu mày nói tiếp: *"Hơn nữa nếu như không quan tâm, vậy danh vọng mà người thật vất vả mới có được ở tân sinh, có lẽ sẽ lập tức sụp đổ, lòng người cũng sẽ mất hết"*

"Hôm qua Tô trưởng lão đã nói qua, bên trong nội viện phân bố nhiều thế lực, về sau chúng ta còn muốn ở lâu trong này, bằng vào mấy người chúng ta có thể nói là thế cô lực mỏng, hiện tại,... Thật ra có thể là một cái cơ hội để lôi kéo mọi người, dựa vào danh vọng của người trong giới tân sinh, chỉ cần người dám lãnh đạo mọi người ngăn cản tất cả sóng gió, có lẽ giới tân sinh lần này có 8, 9 phần 10 là sẽ đi theo người" Huân Nhi trầm ngâm nói.

"Người là muốn ta tự mình kiến tạo thế lực?" Tiêu Viêm có một chút kinh ngạc nói.

"Rốt cuộc vẫn tốt hơn là so với gia nhập bất cứ thế lực nào... Cũng như lời nói lúc trước của người, chúng ta dù sao cũng không tránh được phải giao nộp cống phí, một khi đã như vậy, còn không bằng đem tất cả mọi người tập hợp lại, mặc dù lực lượng hiện tại của tân sinh hơi yếu, nhưng nếu hơn chục người hợp lại, một vài tiểu đoàn đội, ít nhất cũng không dám lại đây quấy rầy, bất kể nói như thế nào, phiền phức cũng là ít đi rất nhiều." Huân Nhi vuốt vuốt tay nói.

"Lời nói của Huân Nhi cũng có thể làm được, cùng với việc để cho tân sinh liên tục bị các thế lực khác thu tóm, không bằng đem tất cả bọn họ tập hợp lại, cho chúng ta sử dụng" Ngô Hạo khẽ gật đầu.

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, hai tay không ngừng di động ở trên chén trà, nhìn thấy bộ dáng trầm ngâm của hắn, ba người bọn Huân Nhi cũng không

có quấy rầy, chỉ là lẳng lặng chờ xem quyết định của hắn.

"Phù..." Trầm mặc cỡ vài phút, Tiêu Viêm rút cuộc thở ra một hơi thật dài, đứng dậy trầm giọng nói: "*Được! Y như lời của các ngươi! Bây giờ đúng là cơ hội tốt để lôi kéo tân sinh, nếu để mất đi, ngày sau nếu muốn lôi kéo trở lại có lẽ là khó khăn gấp mười lần.*"

"Đi!" Dứt lời Tiêu Viêm vung tay lên, liền hướng về bên ngoài cửa bước đi. Sau đó Huân Nhi ba người liếc mắt nhìn nhau, đều cười một tiếng bước nhanh đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 455: Kinh sợ cùng khách khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra ngoài lâu các vốn là một con đường lớn đầy cỏ xanh, mà ở hai bên đường là nơi ở của những tân sinh khác. Đương nhiên, so với lâu các của bốn người bọn Tiêu Viêm thì đơn sơ hơn nhiều, như vậy xem ra đãi ngộ dành cho mỗi người là khác nhau, không phải ai cũng đều có được.

Lúc này trên con đường tịnh không có bóng dáng tân sinh nào, hắn là tất cả đều tụ tập tới một chỗ tập trung, bốn người bọn Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ, mũi giày điềm nhẹ lên mặt đất, thân hình hóa thành một đường khói nhẹ lao về phía cuối đường.

Gần 4, 5 phút đồng hồ sau, bốn người bắt đầu dừng lại, cước bộ chậm rãi đi đến, ngẩng đầu nhìn về phía cuối đường, quả nhiên là nhìn thấy rất đông người tập trung ở chỗ này, tiếng chửi rủa xông xáo không dứt bên tai.

Hơi hơi phát tay, Tiêu Viêm mang theo ba người tiến đến phía đông người, một số tân sinh ở đây nhìn thấy Tiêu Viêm liền tỏ vẻ hoan hỉ, vừa định hoan hô nhưng là bị Tiêu Viêm đưa bàn tay cấp xuống, lập tức vội vàng ngậm miệng.

Cùng những tân sinh bắt tay đánh chuyện, Tiêu Viêm bốn người chen vào đám đông, ánh mắt xuyên qua kẽ hở giữa đám đông nhìn về phía đang phát ra tiếng tranh chấp. Lúc này ở chỗ phát ra tiếng tranh chấp, vài tên tân

sinh đang bị bảy - tám học viên cũ đeo huy chương hình tháp chặn lại, phía sau bọn họ còn rất nhiều học viên khóa trên. Hiển nhiên đối với sự kinh ngạc của các tân sinh bọn họ rất thích thú, vì năm đó cũng rất nhiều người bọn họ cũng phải đi qua một cửa này.

Đối diện với tám gã học viên cũ, những học viên mới đều hướng về phía Tiêu Viêm ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ, lúc này A Thái cùng một vài tân sinh sắc mặt xanh met vẫn cùng đám học viên cũ đôi co.

"Không cần nhiều lời nữa, tiểu tử! Tân sinh cống nạp phí là quy củ nhiều năm của học viện, chúng ta cũng không hà khắc đối với các ngươi, cho nên tốt nhất là ngoan ngoãn giao ra đây. Lỡ may có tai họa xảy ra, chẳng lẽ các ngươi còn không hiểu sao?" Một gã thanh niên tuổi ước chừng 25, cười tủm tủm đối mặt với đám người A Thái đang sắc mặt vốn đang xanh met, nói: *"Mỗi người hai ngày hỏa năng, các ngươi sẽ được bảo vệ an ổn ở bên trong học viện, chuyện mua bán này thực là có lời đó nha"*

"Hừ, đừng cho chúng ta là tân sinh nên không biết quy củ, tân sinh đúng là nên nộp cống phí cho học viên cũ, nhưng nội viện cũng có luật bất thành văn, tân sinh nhiều lắm chỉ có thể tiến cống hai phe thế lực mà thôi, mà sau khi giao nộp cho hai phe kia, thế lực khác muốn thu phải tìm đến hai phe kia nói chuyện, không liên quan đến chúng ta" A Thái hừ lạnh một tiếng, tức giận nói tiếp: *"Các ngươi hôm nay đến đây đã không dưới năm phe thế lực đòi cống phí, chúng ta chỉ còn có cái rắm sống cho các ngươi thôi."*

"Hắc hắc, đó là chuyện bình thường, mà tân sinh các ngươi vốn không phải rất mạnh sao? Nhiều năm như vậy còn chưa bao giờ nghe nói tân sinh đội ngũ tại hỏa năng cuộc săn, đi săn ngược lại đội ngũ học viên cũ. Chuyện hỏa năng các ngươi đã độc lập một mình như vậy, đối với các ngươi cũng nên có đặc thù quy củ mới được". Tên thanh niên kia nhếch miệng cười nói.

"Còn nữa, các ngươi bây giờ cũng không nghèo mạt như tân sinh bình thường, hỏa năng trên người các ngươi không chừng so với một vài học viên cũ còn sung túc hơn rất nhiều là khác."

"Ngươi thú lắm, chúng ta nói qua, sẽ không đưa cho dù là một cái hỏa năng, mặc kệ chúng ta có hay không có hỏa năng, ngươi cũng đừng vọng tưởng!" A Thái sắc mặt xanh met, nổi giận mắng, phía sau phần lớn tân

sinh cũng đề giận dữ, học viên cũ ba lần bốn lượt bóc lột họ đã khiến họ hoàn toàn nổi giận.

"Hắc, tốt, rất tốt... quả nhiên là cứng đầu." Nghe vậy, vị học viên cũ không khỏi cười lạnh một tiếng, giọng the thé nói: "Các tiêu tử, các ngươi đừng quên nơi này cũng không phải là ngoại viện, bên trong nội viện, ngoại trừ ở Thi đấu trường ra, những chỗ khác mặc dù không thể đa thương đến tính mạng, nhưng "luận bàn" thì cũng sẽ có chút đau đớn da thịt đó."

"Hôm nay các ngươi nếu thật sự là không giao nộp, ta đây cũng không dám khẳng định các ngươi ở đây, có thể hay không bị một ít đãi ngộ không công bằng nha. Người trẻ tuổi, cũng không nên hành động theo cảm tính."

"Ngươi..." Nhìn thấy vẻ mặt thâm hiểm của gã thanh niên, trong lòng chúng tân sinh lại một lần nữa bốc lên lửa giận bùng bùng, trong ánh mắt đều như muốn phun ra lửa.

"Không cần, ta khẳng định tân sinh sẽ không giao nộp dù là nửa ngày hỏa năng, vị học trưởng này, ngươi từ đâu đến xin mời trở về đi thôi". Tiếng cười lạnh nhàn nhạt đột nhiên vang lên từ trong đám tân sinh.

"Ai?" Sắc mặt bỗng trở nên thâm trầm, tên thanh niên kia lạnh lùng đảo ánh mắt qua đám tân sinh, nắm tay hơi vãn vẹo, âm thanh lạnh lùng nói: "Đám tân sinh các ngươi quả nhiên như lời người khác nói, có chút kiêu ngạo quá rồi. Xem ra chúng ta thân là học trưởng có nghĩa vụ cho các ngươi hiểu được không khí của nội viện a"

"Ha ha, cũng tốt, tại hạ liền lĩnh giáo một chút, xem học trưởng như thế nào làm cho ta hiểu được?" Tiếng cười lại một lần nữa vang lên, chợt đám người tự động phân ra thành một lối đi, bốn nhân ảnh chậm rãi đi ra.

"Là Tiêu Viêm học trưởng!"

Nhìn bốn người xuất hiện, chung quanh tân sinh nhất thời vang lên tiếng hoan hô âm ỉ, trải qua hỏa năng cuộc săn thành công, danh vọng của Tiêu Viêm trong đám tân sinh dĩ nhiên tăng lên rất cao.

"Tiêu Viêm? Hắc chính là người đánh bại La Hầu?" Nghe tiếng hô xung quanh, một ít học viên cũ đang vây ở xung quanh đường lớn xem náo nhiệt không khỏi kinh ngạc thốt ra tiếng, ánh mắt mang theo vài phần kỳ dị nhìn

chằm chằm vào hắc bào thanh niên.

"Người chính là Tiêu Viêm? Nhìn thấy đám tân sinh bên kia cảm xúc bỗng nhiên tăng vọt, vài tên lão sinh đang chặn lối đi của đám tân sinh cũng không khỏi sắc mặt biến hóa. Hiên nhiên, đối với danh tiếng của Tiêu Viêm bọn họ cũng có một chút kiêng kỵ, dù sao bên trong toàn bộ nội viện, La Hầu cũng là bài danh cường giả, thậm chí có một lần La Hầu đã từng được bài danh trên cả "*Cường bảng*", tuy nói là có một phần vận khí, hơn nữa chỉ trụ được có ba ngày, nhưng mà có thể bài danh Cường bảng tự nhiên là đại biểu cho thực lực của hắn. Thế nhưng mà ngay cả La Hầu cũng bại trong tay Tiêu Viêm, bởi vậy bên trong nội viện, một vài học viên cũ đối với Tiêu Viêm cũng có vài phân kiêng kỵ.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc nhìn sắc mặt biến ảo của gã thanh niên, khoanh tay trước ngực, cười nói: "Tiêu Viêm chính là ta, vị học trưởng này, không biết có gì chỉ giáo?"

"Người định làm chim đầu đàn? Mặc dù người đánh bại La Hầu, nhưng cũng nên biết trong nội viện này, người mạnh hơn La Hầu không ít." Tại trước mặt công chúng, tên thanh niên kia cũng không muốn lập tức thối bộ đánh mất mặt mũi, liền cứng rắn hừ lạnh nói.

"Chúng ta tân sinh cũng không có gì kiêu ngạo. Là bởi vì bên trong cuộc săn có một ít học viên cũ có hành vi quá mức quá đáng, chúng ta trong lòng rõ ràng, mới đến nên thu liễm nhuệ khí cho nên cũng không ngoại kê, theo quy củ giao nộp cống nạp phí, chúng ta giao nộp, nhưng là ngoài cái này ra, những cái khác chúng ta tuyệt sẽ không đáp ứng, nếu muốn mạnh mẽ làm tới, chúng ta 46 tân sinh ở đây cũng chỉ có thể toàn lực phụng bồi!" Tiêu Viêm ánh mắt lạnh lùng, nhìn chung quanh bốn phía, trầm giọng nói.

Ầm!

Tiêu Viêm nói xong, mấy chục tân sinh phía sau khuôn mặt nhất thời kích động, bàn chân hưng hăng dẫm lên mặt đất, đấu khí mênh mông phát ra, trong lúc nhất thời mấy chục cỗ đấu khí ngưng tụ một chỗ, khí thế uy áp làm cho mấy tên học viên cũ bị bức bách, vội vàng lui về sau mấy bước.

"Người... Tiêu Viêm, đừng tưởng rằng các người nhiều người là được phép kiêu ngạo. Chúng ta chính là người của Thanh Sơn, dám ở trong nội

viện đắ tội chúng ta..." Bị khí thế của một đám tân sinh bức lui, tên thanh niên kia không khỏi có chút khó coi, vội tức giận cảnh báo. Nhưng mà cảnh báo của hắn còn chưa hết lời chỉ nghe tiếng gió đột nhiên chồm tới, một bóng đen xẹt qua trước mắt, rồi bả vai đột nhiên trầm xuống, một thanh hắc thước thật lớn đã đặt ngay tại cổ.

"Nói lại lần nữa xem, nếu nói giao nộp, chúng ta tân sinh đã giao nộp, nếu còn nói là chưa giao nộp, từ nay về sau chúng ta sẽ không giao nộp dù chỉ một nửa hỏa năng, ta mặc kệ ngươi là người của ai, thế lực thế nào. Nếu tiếp tục nói nhảm lúc này thì cũng đừng có trách Tiêu Viêm ta hạ thủ độc ác..." Tiêu Viêm tay trái nắm hắc thước, con ngươi tối đen chăm chú nhìn thanh niên bị ép tới không ngừng, lạnh giọng nói.

Nhìn Tiêu Viêm trong mắt đầy hàn ý, tên học viên cũ hơi động đậy yết hầu, một giọt mồ hôi lạnh từ trán rơi xuống, hắn cảm giác được, bên trong lời nói của người nhỏ tuổi trước mặt rõ ràng có sát khí lạnh lẽo. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Xuy..."

Trọng thước khẽ rời đi mang theo tiếng gió rít vang, Tiêu Viêm chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng đứng trước mặt Huân nhi ba người.

"Bọn ngươi....!" Nhìn Tiêu Viêm lui về phía sau, tên học viên cũ kia sắc mặt lúc trắng lúc xanh, sau một lúc xấu hổ và giận dữ, xoay người, sau đó kéo theo cả đám lão sinh nhanh chóng bỏ đi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đẩy lui đám học viên cũ kia, đám tân sinh lại phát ra tiếng hoan hô, nhìn về phía Tiêu viêm ánh mắt vô cùng nóng bỏng. Hiển nhiên, lần này Tiêu Viêm thay họ xuất đầu hành động đã triệt để làm cho đám tân sinh thừa nhận địa vị của hắn.

"Chư vị học trưởng, chúng ta tân sinh cũng không có bản sự gì đặc biệt, cũng không có đặc thù quyền lợi. Về phần hỏa năng cuộc săn, lúc trước đã nói qua rồi, nguyên nhân chỉ bởi vì mấy học viên cũ kia quá đáng... Hiện giờ đi vào nội viện, là những người mới đến, chúng ta cũng không có ý kiêu ngạo. Chư vị đều cũng xem như là những vị học trưởng, mấy cái chuyện giao nộp gì đó, chúng ta tân sinh cũng không phải là từ chối, chư vị cũng không nên đối đãi bất bình thường với tân sinh chúng ta, Tiêu Viêm tạ ơn trước." Tiêu Viêm ngẩng cao đầu nhìn đám đồng học viên cũ,

hơi hơi chấp tay, có chút khách khí cất cao giọng nói.

Vừa mới lập được uy, bây giờ lại nói chuyện khách khí như vậy, Tiêu Viêm đã làm cho mấy học viên cũ ở hai bên liếc nhìn nhau, một lát sau, một ít học viên khóa trên không khỏi âm thầm gật đầu. Tiêu Viêm này đúng là người làm việc đúng mực.

Phía sau Tiêu Viêm, Huân nhi ba người cũng khẽ gật đầu, mặc kệ bọn họ mạnh mẽ như thế nào cũng không có khả năng làm địch của toàn bộ học viên cũ trong nội viện, nếu Tiêu Viêm sau khi lập uy hiện ra nửa phần đắc ý, việc này có lẽ sẽ đến tai không ít cường giả trong nội viện, đến lúc đó khó tránh khỏi có người làm khó dễ bọn họ, lần này chỉ là một ít học viên cũ thực lực hơi thấp, lần sau có khi sẽ là cường giả chân chính.

Bọn họ có thể đánh bại La Hầu, mà La Hầu bên trong nội viện, thực lực cũng chỉ bài danh vào hạng khá, bởi vậy bọn họ hiện tại không thể làm ra cái chuyện cao ngạo. việc tối trọng yếu là nhanh chóng đứng vững tại bên trong nội viện, cố gắng hết sức tu hành, nâng cao thực lực tổng thể mới là con đường lâu dài.

-----oOo-----

Chương 456: Bàn môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn mấy tên học viên khóa trên tản đi, trong lòng Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại nhìn mấy gã tân sinh hoan hô không thôi, không khỏi cười cười.

"Tiêu Viêm học trưởng, lần này mệt mỏi cho ngài rồi!" Thanh niên tên A Thái cười đi tới, nói lời cảm tạ với Tiêu Viêm.

"Mọi người cùng là tân sinh, tự nhiên là nên chung tay giúp nhau, chỉ là không nghĩ đến chúng ta thuận lợi vượt qua Hỏa Năng cuộc săn, thế nhưng cũng là làm cho chúng ta chọc vào phiền toái!" Tiêu Viêm lắc lắc đầu bất đắc dĩ nói.

"Ai, đúng vậy, mấy năm nay rất ít xuất hiện loại chuyện này, đại đa số học

viên khóa trên khi đi vào nội viện đều trải qua loại đải ngộ này, ta nghĩ lần này tuy mượn danh tiếng của Tiêu Viêm học trưởng đẩy lui được bọn người kia, nhưng sau này có lẽ cũng không khá hơn chút nào.." A Thái thở dài một hơi, nói.

Tiêu Viêm khẽ nhú mày, thấp giọng lầm bầm nói: *"Xem ra cũng không phải là biện pháp tốt a..."*

Hai người đứng gần nhau, Tiêu Viêm thì thảo những gì đương nhiên A Thái nghe được, lập tức ánh mắt thấp xuống, thoáng chần chừ, chậm rãi nói: *"Tiêu Viêm học trưởng, không biết... ngài có tính toán sáng tạo ra một thể lực tự bảo vệ mình?"*

"Sao?" Tiêu Viêm lông mày hơi nhướng lên, nhìn chằm chằm thanh niên có da tay ngăm ngăm đen vẻ mặt đang có chút mong chờ đứng trước mặt.

"Ha ha, Tiêu Viêm học trưởng có lẽ cũng nên biết, trong nội viện này có không ít thể lực lớn, nhỏ phân bố. Hơn nữa, nội viện cũng không cấm ai đó lập bè kéo phái, ngược lại còn cổ vũ chuyện này..." A Thái trầm ngâm nói.

"Nói như vậy, trừ khi có một thể lực mạnh bên trong nội viện, nếu không mà nói, chỉ đơn độc thì sẽ khó có thể tránh khỏi có chút phiền phức.. không nói chuyện khác, khi đi vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện để nhanh chóng tăng lên thực lực, đệ tử nội viện đều cực kỳ coi trọng chuyện này. Mà ở bên trong tháp, mỗi một tầng nội viện lại phân ra ba loại cấp bậc tu luyện, tại nơi tu luyện cao cấp, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn, không thể nghi ngờ sẽ thật nhanh vượt qua người khác."

"Vốn theo lẽ thường, chỉ cần ai có vận khí tiến nhập chỗ tu luyện cao cấp thì có thể tu luyện ở đó tu luyện, nhưng mà... Nội viện vẫn chưa quy định không được tư đấu bên trong tháp, bởi vậy, nếu muốn có điều kiện tu luyện tốt nhất là phải có được đoàn đội thực lực cường hãn.." Ánh mắt A Thái dừng lại trên mặt Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt lóe ra không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiêu Viêm học trưởng thực lực mạnh mẽ, hơn nữa lại có ba người Hồ Gia học tử cũng là một đoàn đội thực lực không thấp, chỉ là hơi quá ít người. cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ, thể lực khác nếu một lần đưa đến

mười mấy, hai mươi mấy người, có lẽ Tiêu Viêm học trưởng cũng sẽ lực bất tòng tâm." A Thái chậm rãi nói.

"Người là muốn ta mượn sức tân sinh, đứng lên sáng tạo một thế lực mới?" Tiêu Viêm dừng ở trước mặt A Thái, nhẹ giọng nói.

"Lấy danh vọng của Tiêu Viêm học trưởng trong lòng tân sinh, chuyện này hoàn toàn có thể hoàn thành!" A Thái trầm giọng nói.

Tiêu Viêm mười ngón tay giao nhau, chưa lập tức trả lời.

"Tiêu Viêm học trưởng, nếu là ngài có ý đó, phải nắm thật chặt thời cơ, vì mỗi khi có tân sinh đi vào nội viện đều sẽ có các thế lực khác đến lôi kéo bọn họ, lúc này là lúc danh vọng của Tiêu Viêm học trưởng lên cao nhất, nếu buông tha chỉ sợ khi khác có ý định đó thì người ta cũng đã bị những thế lực khác lôi kéo. Hơn nữa tân sinh chúng ta, nếu có thể chọn tất cả cùng đứng về một phe thì rất tốt, điều này không thể nghi ngờ, bởi vậy, chỉ cần học trưởng dám đứng ra, ta dám nói sẽ không có ai phải đối..." A Thái trình trọng nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Người tựa hồ đối với nội viện rất hiểu biết?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chợt có chút kinh ngạc nhìn A Thái, những điều người này vừa nói đã thể hiện vượt xa kiến thức của tân sinh bình thường.

"Hắc hắc, ta có vài bằng hữu bên trong học việc, cho nên đối với mấy chuyện này vẫn là có chút rõ ràng." A Thái cười hắc hắc nói. *"Thế nào? Tiêu Viêm học trưởng? Chỉ cần người đáp ứng, về phía tân sinh để ta nói, cam đoan không có vấn đề gì."*

"Gọi ta Tiêu Viêm là được rồi, người có biết bên trong nội viện đại khái có tổng cộng bao nhiêu đệ tử?" Tiêu Viêm cười cười, trầm ngâm cúi đầu hỏi.

"Hẳn là có gần một ngàn đi, con số chính xác thật ra chưa từng đếm." A Thái suy tư chốc lát, trả lời.

"Gần ngàn? Nhiều như vậy? Hàng năm đi vào nội viện cũng chỉ có năm mươi người mà, hơn nữa đệ tử cũng sẽ không ở lại chỗ này vĩnh viễn?" Tiêu Viêm nói.

"Ha ha, Nội viện có chế độ, đệ tử có thể ở đây tu luyện năm năm, sau đó đi

ra là chuyện đương nhiên, nếu là người có thiên phú tu luyện kiệt xuất, có thể xin ở lại thêm hai năm. Làm đệ tử ở lại, không ai không phải là nội viện cường giả, Cường bảng tồn tại. Tuy nói hàng năm có 50 chỉ tiêu cho cuộc thi tuyển vào nội viện, mà đó cũng không phải là toàn bộ nội viện, có đôi khi, một ít trưởng lão ra ngoài, gặp đệ tử có thiên phú kiệt xuất, chỉ cần có thể trải qua khảo hạch, cũng là có thể trở thành nội viện đệ tử. Mặt khác còn có khoa luyện dược, chấp pháp đội dựa vào một chút quan hệ đặc thù cũng có thể đi vào nội viện. Trải qua tích lũy, đệ tử nội viện cũng là gần một ngàn" A Thái nói.

"Uh.." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, xoa xoa hai tay nói: *"Như vậy xem ra chúng ta bốn mươi mấy tân sinh cũng không tính là quy mô rất lớn gì."*

"Ngay từ đầu, sao có thể nhiều hơn? Máy thế lực lâu đời kia chẳng phải cũng phải trải qua tích nạp thêm người mới mới mở rộng sao?" A Thái vuốt cằm, nói: *"Mượn lời mấy tên lúc trước nói, bọn họ là thuộc thế lực của Thanh Sơn, thế lực này tại nội viện cũng là có thể miễn cưỡng xếp vào vị trí hạng trung, nhân lực tựa hồ cũng có hai mươi mấy người, bất quá xét tổng thể, thực lực họ hơn tân sinh chúng ta không nhiều lắm. Ta tính nếu là đấu với nhau, ai thắng ai thua cũng không biết đâu."*

"Nhưng là chúng ta tân sinh nếu cùng nhau đứng lên, loại thế lực như Thanh Sơn chắc chắn sẽ không dám quá mức quá phận, dù sao nếu đánh nhau bọn họ cũng sẽ không dễ chịu."

Tiêu Viêm môi nhếch lên, hạ quyết định, hần độc lai độc vãng đã thành thói quen, hiện tại phải quản lý một cái thế lực mấy chục người, khá là phiền toái... Bất quá, nếu không tập trung tân sinh lại như lời A Thái, bằng vào bốn người bọn họ chỉ sợ là phiền toái lớn, mặc kệ thế nào, người nhiều thì lực lượng lớn hơn là tất yếu.

"Tiêu Viêm ca ca, lời A Thái nói cũng có đạo lý, lúc này nếu không quyết định chỉ sợ không được bao lâu, tân sinh sẽ bị mấy thế lực kia lôi kéo, đến lúc đó muốn có cơ hội như thế này sẽ khó khăn a." Huân nhi khẽ bước đến bên cạnh Tiêu Viêm, thấp giọng nói.

"Tiêu Viêm ca ca nếu sợ phiền toái, đến lúc đó giao cho ta cùng Hồ Gia tỷ tỷ quản lý là được, chúng ta đối với việc này có chút am hiểu.." Huân nhi làm như rõ ràng chỗ rắc rối của Tiêu Viêm, che miệng cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng.

"Tiêu Viêm học trưởng, chỉ cần người quyết định đứng đầu, chúng ta toàn bộ tân sinh đi theo người! Dù sao mấy học viên cũ kia cũng không vừa mắt chúng ta. Nếu lựa chọn, ai cũng nguyện ý đi theo người." Đột nhiên có tiếng nói vang lên, chợt rất nhiều âm thanh phụ họa. Tiêu Viêm ngẩng đầu, thấy đám tân sinh không biết từ khi nào đã xúm lại đây, vẻ mặt chờ đợi hẳn quyết định.

Trước ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm nắm chặt lòng bàn tay, cắn răng nói: *"Tốt, nếu mọi người tin tưởng, Tiêu Viêm ta sẽ đồng lòng cùng mọi người để tạo cuộc sống yên ổn trong nội viện, vì mình vì người chúng ta hãy hợp lực một lần, nếu không mà nói, bên trong nội viện đầy ngọa hổ tàng long, chúng ta cũng sẽ không được yên ổn!"*

Nghe Tiêu Viêm nói, vẻ mặt chờ đợi của mấy tân sinh có chút kích động vang lên, có tổ chức, cũng là có chút cảm giác an toàn hơn một ít.

Một bên Huân nhi mấy người, thấy Tiêu Viêm rõ rệt đồng ý, khẽ liếc mắt một cái, lẳng lẽ thở ra một hơi.

"Một khi đã sáng lập thế lực, đầu lĩnh, chúng ta cũng nên đặt cho thế lực tân sinh chúng ta một cái tên đi, nếu không làm thế nào tuyên bố ra ngoài?" A Thái cũng yên tâm trong lòng, cười nói với Tiêu Viêm, thay đổi xưng hô với Tiêu Viêm, chẳng qua xưng hô này cũng làm cho Tiêu Viêm có chút không được tự nhiên.

"Tên..? Nếu chúng ta có ý sống yên ổn ở trong nội viện, như vậy thì gọi là Bàn môn đi, hy vọng thế lực tân sinh chúng ta vững như thạch bàn, ổn định tại bên trong học viện cùng các cường giả như mây." Đối với cách đặt tên, Tiêu Viêm cũng không am hiểu nhiều, thoáng suy tư một chút, tùy ý nói.

"Bàn môn... cũng được, tên chỉ là mọi cái danh hiệu mà thôi" Nhắc một tiếng cuối cùng, A Thái cũng không phản đối, xoay người lại, nhìn xung quanh tân sinh cao giọng nói: *"Các vị, từ hôm nay trở đi, tân sinh thế lực chúng ta, đối ngoại liền gọi chung là Bàn môn! Tiêu Viêm học trưởng là người đứng đầu chúng ta! Ngày sau sống chết vì nó! Ai có vi phạm sẽ bị phi nhố!"*

"Tốt! Bàn môn!"

"Ai có vi phạm sẽ bị phạt nhỏ!"

Nghe A Thái hô to, đám tân sinh khuôn mặt đỏ lên, kích động, cao giọng hô, người trẻ tuổi, đều là tràn đầy nhiệt huyết!

Nhìn đám tân sinh cảm xúc tăng vọt, trong lòng Tiêu Viêm bỗng dâng lên một cảm giác khó tả, từ hôm nay trở đi, hẳn là mang theo Bàn môn cảm ỡ bên trong nội viện đông đảo cường giả!

"Hắc, cũng tốt, để cho Tiêu Viêm ta xem xem, nội viện đến tột cùng có chỗ nào khó lường!"

-----oOo-----

Chương 457: Bí ẩn hắc tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm, Bàn Môn vừa mới thành lập người liền nhanh chân bỏ chạy, ta tại chấp pháp đội nhiều năm như vậy là lần đầu tiên thấy loại đầu lĩnh không có trách nhiệm như người đó." Trên đường rộng rãi ngô Hạo bước nhanh theo Tiêu Viêm phía trước bất đắc dĩ nói. Trước đây sau khi tên kia xác nhận thành lập thế lực là phân phó ngay cho Huân nhi cùng Hồ Gia an bày tân sinh, chính mình tìm lấy cơ chạy đi.

"Các nàng có thể chuẩn bị tốt, ta cũng chỉ là có hiệu quả an tុ lòng người thôi, hiện tại người đã kéo xong, mấy cái chuyện tình rườm rà tự nhiên chỉ có thể dựa vào các nàng, mà nếu có người quấy rối, chúng ta lại ra mặt phụ trách cũng không muộn."

Tiêu Viêm đi chậm lại hướng về ngô Hạo cười một cái, sau đó quay đầu nhìn chung quanh con đường rộng rãi, lúc này trên lộ tuyến có lác đác nội viện học viên cũ lướt qua, nhưng mà không có ai chú ý đến hai người Tiêu Viêm, hiển nhiên cũng không phải tất cả học viên cũ đều nghe nói qua danh tiếng tân sinh như bọn họ.

Ngô Hạo chịu thua lắc đầu, nhìn con đường 4 phía thông suốt nói: "Người

lúc này muốn đi đâu?"

"*Đi phương bắc nhìn xem...*" Tiêu Viêm ngón tay chậm rãi vuốt ve chiếc nhẫn đen, ở hướng bắc đêm qua nghe Dược lão nói, có lẽ ở phương hướng đó có được chút ít manh mối về dị hỏa, hiện tại Tiêu Viêm cần nhất là phải tìm ra dị hỏa để mình có thể mau chóng tăng lên thực lực, cho nên hẳn dù chỉ một chút cũng không muốn chậm trễ.

"*Phương bắc?*" hơi sững sờ, Ngô Hạo cũng không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu, dù sao đó chỉ là con đường, tùy tiện đi đâu cũng được.

"*Đi thôi.*" Phát phát tay Tiêu Viêm bàn chân đột nhiên đạp một bước lên mặt đất, theo đạo năng lượng nổ vang thân hình hư một cái bắn đi ra ngoài, tốc độ như vậy thật là làm một ít học viên cũ đang lui tới lộ ra nét kinh ngạc.

"*Người này....*" Lắc đầu, hai chân Ngô Hạo bỗng nhiên hiện lên huyết sắc, đầu khí hơi hơi dao động, thân thể Ngô Hạo thoáng run lên rồi mờ đi quỷ dị biến mất ở tại chỗ, cùng thời điểm, hướng Tiêu Viêm cách hơn mười thước kia đuổi nhanh theo.

Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo bày ra thân pháp đấu kỹ, không nghi ngờ là người sau càng thêm mờ ảo hơn một ít, nếu là cùng người đối chiến, loại thân pháp như thế này sẽ càng làm cho đối thủ đau đầu.

"*Thật quỷ dị thân pháp đấu kỹ...*" Học sinh khóa trên lui tới trên đường đi nhìn đạo bóng ảnh biến mất, không kiếm được bật khen.

...

Nội viện diện tích lớn vượt ngoài dự kiến của Tiêu Viêm, hai người một đường triển khai thân pháp chạy như điên gần nửa giờ mà vẫn ở giới hạn nội viện, dọc theo đường lại thường xuyên thấy một vài đám luận bàn đánh đập nhau tóe lửa, vòng ngoài không ít người xem, lại không ít tên lắm mồm còn chen lẫn hô to sơ hở ngẫu nhiên của cặp chiến đấu. Kết quả hai người càng đánh càng run như cây sậy, cuối cùng chỉ có thể buồn bực thu tay bãi chiến.

"*Có thể đi vào nội viện của Già Nam học viện đều không phải những nhân vật tầm thường, đủ để cho đệ tử ngoại viện theo không kịp.*" Từ một chỗ

trong vòng chiến thu hồi tầm mắt, Tiêu Viêm có chút cảm thán.

"Học viên nơi này, đại bộ phận đều phải trải qua sà lọc chặt chẽ, tùy tiện một người bỏ vào trong đế quốc đại lục chỉ sợ đều được đối đãi ngang cấp thiên tài, có nhân lực cỡ này thật chẳng có gì lạ." Ngô Hạo cười nói: "Bất quá không khí nơi này thật ra có chút hung hãn, một lời không hợp là trực tiếp luận bàn tại chỗ."

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, ánh mắt quét qua bốn phía lại kinh ngạc phát hiện, chẳng biết tại sao, theo này hướng bắc càng ngày càng nhiều người vây quanh lại đây, một đám người tốc độ thi triển đến tận cùng, vì thế Tiêu Viêm hai người liền chỉ thấy hai bên rừng cây không ngừng có bóng người lướt qua, tiếng xé gió vang vù vù.

"Giống như bọn họ đều tiến về phương bắc? Bên kia đến tận cùng là cái gì?" Ngô Hạo đồng dạng phát hiện số học viên càng lúc càng đông, có chút kinh ngạc nói.

"Hắc, đi xem sẽ biết." Tiêu Viêm cười cười, bàn chân đạp mặt đất, thân hình lần nữa bắn đi, Ngô Hạo liền bám theo sát sau.

Lúc này đây chạy đi cực nhanh, ước chừng kéo dài hơn 20 phút, hai người Tiêu Viêm mới dần dần giảm tốc độ, bởi vì lúc này trước mặt bọn họ đã xuất hiện đông nghìn nghịt học viên đứng ở đây.

"Như thế nào nhiều người như vậy?" Nhìn đội nhân mã đông như kiến, Tiêu Viêm không khỏi lộ mặt ngạc nhiên.

"Không biết!" Ngô Hạo cũng là người mới, chỉ biết lắc đầu mà thôi.

Bàn tay vuốt phẳng nếp áo, Tiêu Viêm nhìn quanh một chút, sau đó bước nhanh đến dưới chỗ cây đại thụ, nói với Ngô Hạo: "Ta lên đi xem!" Nói xong, không đợi Ngô Hạo đáp lời đã nhảy lên một chỗ thân cây, thân hình giống như linh hầu cực kỳ nhanh nhẹn leo lên một nhánh cây, qua chốc lát thân hình vọt lên trên đỉnh đại thụ.

Đứng ở ngọn cây, Tiêu Viêm trên cao nhìn xuống khung cảnh phía dưới, ánh mắt chuyển qua đám đông, liền quét về phía trước, lập tức khuôn mặt ngẩn ra miệng hơi hơi mở ra: "Cái này?"

Xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm là một vùng lõm xuống, trong đó một tòa tháp đen cực kỳ khổng lồ chính là chôn sâu phía dưới, chỉ lộ ra trên bề mặt một đoạn đỉnh tháp tối đen.

"Tháp chôn dưới đất? loại cảnh tượng kỳ dị làm cho Tiêu Viêm khuôn mặt kinh ngạc càng thêm thịnh, một lúc sau mới dần hồi phục tinh thần lại, lẩm bầm nói: "Chẳng lẽ đây là cái gọi là Thiên Phần Luyện Khí tháp? Không nghĩ tới... thế mà chôn ở dưới đất, cái này cũng có thể đi vào tu luyện?"

Mắt cẩn thận đảo qua một tầng thân tháp, Tiêu Viêm bỗng nhiên như có cảm giác, hần phát hiện không gian quanh tháp mơ hồ có chút vặn vẹo, loại tình huống này hần từng kinh qua bên Tầng Thư Các ở ngoại viện.

"Cừ thật! Lại vẫn bố trí phòng ngự loại này..."

Theo giải thích lần trước của Hồ Kiên phó viện trưởng, Tiêu Viêm rõ ràng biết muốn tạo không gian phòng ngự loại này ít nhất là cấp bậc Đấu Tôn thực lực mới có thể.

"Đấu Tôn..." Cười khổ lắc đầu, loại cấp bậc cường giả này thật sự là quá mức khủng bố, dĩ nhiên ngay cả không gian mờ ảo vô hình gì đó, bọn họ đều có thể sử dụng, còn trên nữa là Đấu Thánh, thậm chí Đấu Đế lại là loại nào cảnh giới khủng bố?

"Xuy..."

Ngày tại lúc Tiêu Viêm vì sợ hãi Đấu Tôn thực lực than không thôi bỗng nhiên có rất nhiều tiếng xé gió từ phía sau không xa lướt tới, quay đầu lại cũng kinh ngạc phát hiện gần mấy chục đạo thân ảnh từ đằng xa lướt đến, tốc độ cực kỳ mau lẹ, chưa đến 10 giây, bóng người chằng chịt nhau rơi xuống gần Tiêu Viêm, thoáng hiện ở trên cành lá một bên thân cây đại thụ.

"Những người này thực lực mạnh nhất..." Cự ly gần quan sát những bóng người này, Tiêu Viêm phát hiện mấy chục danh nhân ảnh này nơi ngực đều đeo một loại huy chương như lá cây, xem ra những người này hẳn là cùng một phương thế lực.

"Ai, nội viện này quả nhiên thế lực nhiều a, chúng ta Bàn môn chỉ mới là khởi đầu." Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, ánh mắt chăm chú những bóng

người kia lại phát hiện bọn họ đang quan sát ở dưới phía sau, rồi riêng rẽ bay xuống, một nhóm lớn nhân ảnh từ trên cao đáp xuống cuối cùng mãnh liệt xông tới phía trước đội ngũ đông nghìn nghịt kia.

Những người này cử chỉ chen ngang mạnh mẽ, rõ ràng là có phạm nhiều người tức giận, bất qua khi mọi người thấy huy chương hình lá chổi ngực cũng chỉ phải căm giận đem lời nói nơi miệng nuốt trở vào.

"Chi thể lực này ở bên trong viên rất cao đây." *Đem biểu hiện mọi người thu vào trong mắt, Tiêu Viêm thấp giọng lẩm bẩm nói, chợt theo thân cây rất nhanh nhảy xuống.*

Hai chân rơi xuống đất, vội vàng hỏi Ngô Hạo một bên: "Đã điều tra rõ chưa?"

"Nơi này giống như cái gọi là Thiên Phần Luyện Khí Tháp!" *Tiêu Viêm vỗ vỗ tay chợt chen đẩy đám người, cười nói: "Đi thôi, cho chúng ta biết một chút về Thiên Phần Luyện Khí Tháp này đến cùng có tác dụng gì, thế nhưng có thể làm cho người ta đẩy nhanh tốc độ tu luyện."*

"Nơi này chính là Thiên Phần Luyện Khí Tháp?" Nghe vậy sắc mặt Ngô Hạo mừng rỡ, sau đó liềm mạng chen lấn trong đám người đẩy đi, hiển nhiên hẳn đối với thứ này cũng cảm thấy có hứng thú.

Ngay lúc hai người gian nan chen đẩy tới một chỗ giới hạn dòng người rất cuộc không thể tiến nữa, nguyên nhân không phải phía trước bị chận ních mà trái lại trước mặt bọn họ là một khu đất trống cực kỳ rộng rãi. Chỗ đối diện mấy chục mét đất trống là tòa tháp đen thẫm bí bị chôn sâu kia.

Lúc này, trên vùng đất trống rộng mở bị phân chia thành mấy khu vực, mỗi khu vực đều có một đoàn người ngồi nhắm mắt, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua những người này, phát hiện mấy tên vừa rời từ ngọn cây phóng xuống cũng ở trong đó. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Những người này hẳn là một ít thể lực tương đối cường đại, thật đúng là bá đạo. Không cần xếp hàng, trực tiếp chiếm cứ phương vị tốt nhất, chặc chặc, khó trách A Thái nói tại nội viện muốn đạt được điều kiện tu luyện tốt nhất chính là kiến tạo hoặc phải gia nhập thể lực cường đại." *Ngô Hạo một bên thấp giọng nói.*

"Thật sự bá đạo." Tiêu Viêm đồng tình, hắn nhìn thật sâu mấy thế lực bên kia, vẫn chưa làm náo động đến trong các khu vực đó, hắn hiểu được hiện tại Bàn Môn chưa có loại tư cách này. Đợi cho đến thời điểm hắn tiến vào cấp bậc Đấu Linh, có lẽ có thể đem thân vào đó, bây giờ, vẫn nên thu liễm một ít.

"Đồng..."

Khi hai người đang thấp giọng đàm luận, bỗng nhiên có tiếng chuông cổ xưa thông thả vang lên trong khu vực, theo tiếng chuông vang lên làm tất cả âm thanh hỗn tạp nhất thời ngưng lại.

"Mở tháp!"

Tiếng chuông vừa dứt một đạo thanh âm già nua tựa hồ từ bên trong tháp vang ra.

Thanh âm già nua hạ xuống không lâu, chỉ thấy cửa lớn tối đen đóng chặt kia liền xì xì từ từ mở ra, một cỗ hơi thở nóng cháy nhàn nhạt thẩm thấu mà ra, làm thoáng tăng độ nóng trong trời đất lên một ít.

Cảm thấy được độ nóng tăng lên, con người Tiêu Viêm đột nhiên co rụt lại, bàn tay lúc này khẩn trương nắm lại.

"Vào tháp!"

Thanh âm già nua lại lần nữa vang lên, chợt mọi người trên đất trông kia đều đột ngột mở mắt ra đứng dậy, chỉ nghe tiếng xé gió, từng đạo bóng người tràn ngập đất trời bắn tới cửa tháp.

"Đi, chúng ta cũng vào đi."

Sự kiềm chế trong lòng bỗng đột nhiên xao động, Tiêu Viêm vung tay với ngô Hạo, cũng lướt nhanh vào khu đất trống sau đó đi nhanh tới cửa vào của tòa tháp đen thần bí.

Theo khoảng cách lại gần, Tiêu Viêm mới cảm nhận được diện tích khổng lồ của tháp đen này, chỉ một tầng lộ ra mà thôi đã tương đương với một tòa lầu cao 2-3 tầng, tựa như một góc núi băng vậy. Khó tưởng tượng được, thân tháp phía dưới còn ra sao nữa?

Chân dừng lại trước mặt tháp đen mấy mét, Tiêu Viêm đứng hơi chéo cửa chính, ở một bên cẩn thận xem xét tòa hắc tháp cổ xưa này, nguyên liệu tháp không biết là làm từ vật gì mơ hồ sức nặng cùng băng khí?

"Thật là địa phương cổ quái, trong tháp rõ ràng tràn ngập lửa nhiệt, nhưng lại nguyên liệu chế tạo tháp lại chứa đầy hàn khí, này... cổ quái a." *Khẽ lắc đầu, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc, hoàn toàn trái ngược nguyên lý 2 vật cùng tồn tại một chỗ, một cái trấn áp một cái, thực hiện như thế nào a.*

"Đi thôi, Tiêu Viêm." *Thấy Tiêu Viêm đang chăm chú nhìn kiến trúc tòa tháp, Ngô Hạo ở một bên thúc giục.*

"Ừ." Mím cười gật đầu, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn cửa lớn tối như mực kia, chẳng biết tại sao trong cơ thể dường như lại hơi hơi tiếp xúc giật mình.

Càng thêm tiếp cận cánh cửa tháp, trái tim Tiêu Viêm nhảy lên càng thêm kịch liệt. Một lát sau khi hẳn đứng ở ngay cửa,, trong lòng bàn tay đã muốn tràn ngập mồ hôi.

Đứng ở tại cửa Tiêu Viêm hít sâu một hơi đem cảm xúc đè xuống, cắn răng một cái hạ quyết tâm, cất bước đi sâu vào lòng bóng tối trong cánh cửa.

Ánh sáng trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, nháy mắt sau Tiêu Viêm liền cảm giác được hai chân dẫm nát đá trên mặt đất, trong lòng chưa kịp thở ra sắc mặt Tiêu Viêm đã liền đại biến, khuôn mặt thanh tú liền trở nên đỏ bừng, tình cảnh như thế, vô cùng quý dị.

-----oOo-----

Chương 458: Máy gia tộc tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảnh khắc ngay sau khi hai chân Tiêu Viêm đặt lên mặt đất sau cửa tháp, thân thể hẳn bỗng khựng lại, khuôn mặt thanh tú giống như lửa than, hơn nữa một cỗ khí vụ nhàn nhạt màu trắng mang theo một loại âm thanh

xèo xèo như thịt nướng từ trong thân thể hắt phát ra.

Bên cạnh Tiêu Viêm, Ngô Hạo tiến vào trong tháp cùng lúc với hắn khuôn mặt cũng đang đồng dạng đỏ bừng, hiển nhiên một luồng bạch sắc khí vụ cũng từ trong cơ thể thoát ra.

Hai người đứng một chỗ nơi cửa tháp không nhúc nhích, một ít lão sinh phía sau vốn muốn hò hét chê bai, nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy tình hình hai người Tiêu Viêm, lại đem tiếng quát trách móc dừng lại, có chút vui sướng trước vẻ thống khổ của người khác cười hắc hắc nói: "*Xem ra là hai tân sinh mới tiến vào nội viện đây, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng dám không chút phòng bị, đáng kiếp...*"

"Nhanh đi thông tri trưởng lão trong tháp đi, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, nếu không có trưởng lão ra tay, chỉ sợ bọn chúng sẽ trực tiếp bị nướng khét từ trong ra ngoài."

Hiển nhiên lúc này hai người Tiêu Viêm tự nhiên là không nghe được lời bọn lão sinh nói. Hiện tại bọn hắn chính vì cảm nhận trong cơ thể bỗng nhiên xuất hiện tình hình quỷ dị mà cảm thấy hoảng sợ hãi hơn nữa hoang mang vô cùng.

Chết tiệt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lòng Tiêu Viêm mang theo vài phần kinh hãi nhìn đám hỏa diễm quỷ dị đột nhiên ù ù cạc cạc xuất hiện trong cơ thể kia, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt. Đám hỏa diễm quỷ dị này có chút khác thường, nguyên nhân chính là do chúng vô hình vô trạng, nếu không phải Tiêu Viêm tinh thông không hỏa, hiểu rõ hỏa diễm, chỉ sợ cũng sẽ không dám xem đám kì vật vô hình chỉ thoáng có chút vụn vẹo này là một loại hỏa diễm. Đám hỏa diễm vô hình này cũng không xem như là quá mức cường đại, nhưng nội thể con người thủy chung đều là địa phương yếu ớt nhất, ở chỗ đó, cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng không dám tùy ý để cho năng lượng không xác định xông vào. Chỉ cần bất kì bộ phận nội tạng nào xuất hiện một chút tổn thương cũng sẽ tạo thành tổn thất khó có thể ước lượng, thậm chí còn có thể để lại hậu quả vĩnh viễn.

Từ sau khi đám lửa vô hình này xuất hiện, chúng phát ra nhiệt độ cao khiến cho kinh mạch, cốt cách, cơ nhục cùng các khí quan trong cơ thể Tiêu Viêm bắt đầu xuất hiện một chút cảm giác đau đớn. Thường xuyên

khổng hỏa, Tiêu Viêm hiểu rằng đây là đặc điểm cảnh báo khi bị nhiệt độ cao tổn thương. Nếu còn tiếp tục duy trì, chỉ sợ không được bao lâu, kinh mạch các thứ trong cơ thể dưới ngọn lửa chết tiệt này sẽ mất đi tác dụng, mà một khi kinh mạch mất đi tác dụng vận chuyển, đối với người tu luyện đấu khí mà nói, không thể nghi ngờ liền là tuyên án kết cuộc sa đọa thành phế vật!

"Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Trong lòng hít sâu một hơi, Tiêu Viêm nỗ lực áp chế sự bối rối do tình huống bị tấn công bất ngờ này. Một lát sau, tâm thần vừa động, chỉ thấy trong nạp linh không gian ở vị trí trung ương khí toàn, thanh sắc hỏa diễm cực tốc trào ra, cuối cùng nghe theo chỉ huy của Tiêu Viêm, cấp tốc xuyên qua mỗi một kinh mạch, cuối cùng lấy khí thể vây giết phô thiên cái địa, đem cái đám hỏa diễm quý dị lai lịch bất minh kia bao vây bên trong.

Theo sự xuất hiện của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nhiệt độ cao thẩm thấu từ ngọn lửa vô hình kia mới hoàn toàn bị ngăn cách lại. Đến tận lúc này, Tiêu Viêm mới khẽ nhẹ nhõm thở dài một hơi, hoàn hảo có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể.

"Thứ chết dịch này làm cách nào mà vào trong cơ thể ta được?" Thoát khỏi nguy hiểm, Tiêu Viêm lúc này mới bắt đầu nghi hoặc. Sau khi hấn đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, không chạm đến đồ vật gì, hơn nữa bên trong kinh mạch còn không ngừng lưu chuyển đấu khí làm phòng hộ, đám hỏa diễm này không có khả năng vô thanh vô thức tiến vào thân thể mình được.

Nhưng mà cảnh tượng xuất hiện lúc trước của cỗ quý dị hỏa diễm này, thật giống như là trong thân thể đã sớm tồn tại, không giống như từ ngoại giới xông vào.

"Làm sao có thể tồn tại sẵn trong cơ thể? Trong cơ thể ta có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bảo hộ, hỏa diễm bình thường căn bản không có khả năng đi vào!" Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm đem ý niệm trong lòng kia cấp tốc bóp chết.

"Gì? Vô hình hỏa diễm?" Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm suy tư khó hiểu, đột nhiên âm thanh già nua mang sắc thái kinh ngạc từ trong lòng hấn truyền ra.

"*Lão sư?*" Nghe được thanh âm này, Tiêu Viêm nhất thời sung sướng.

"*Vô hình vô sắc, mượn tâm mà hiện, không có dấu vết để tìm kiếm... Đây là... là...*" Dược Lão thì thảo lẩm bẫm, một lát sau, trong âm thanh khiếp sợ xuất hiện vẻ cuồng hí.

"*Đúng là Vẫn Lạc Tâm Viêm?*"

"*Vẫn Lạc Tâm Viêm?*" Tâm thần đột nhiên chấn động, trong phút chốc, Tiêu Viêm cơ hồ khó có thể kiềm chế được cảm xúc kích động của mình, ngọn lửa màu xanh vây quanh vô hình hỏa diễm kia cũng kịch liệt bốc lên một trận, thậm chí thiếu chút nữa trực tiếp tiêu tán.

"*Không nên kích động... Không nên kích động... Ah?*"

Cảm nhận được sự kích động của Tiêu Viêm, Dược Lão vội vàng trấn an nói, đợi khi đã thấy ngọn lửa xanh bên trong cơ thể dần an ổn lại mới lần nữa đem lực chú ý tập trung đến đám hỏa diễm vô hình, một hồi sau bỗng nhiên phát ra một tiếng "*Sao?*" nghi hoặc.

"*Gì vậy, lão sư?*" Tâm thần gắt gao nhìn chăm chăm vào ngọn lửa vô hình, Tiêu Viêm nghe được tiếng kêu của Dược Lão, vội vàng hỏi.

"*Không đúng...*" Dược Lão nghi hoặc lẩm bẫm: "*Hình dáng và tính chất như vậy, đích thị là biểu hiện của Vẫn Lạc Tâm Viêm rồi, nhưng sẽ không yếu ớt như vậy chứ... Đúng rồi, đúng rồi!! Đám hỏa diễm này, tựa hồ cũng không phải bản thể của Vẫn Lạc Tâm Viêm, ngược lại giống như bởi vì tới gần bản thể của nó mà bị Phân Thể của nó xâm nhập.*"

"*Vậy là sao?*" Nghe lời của Dược Lão lần này, Tiêu Viêm lại càng thêm mờ mịt.

"*Lũ vô hình hỏa diễm này, thực sự không phải là Vẫn Lạc Tâm Viêm chân chính, chỉ giống như là Phân Thể do Vẫn Lạc Tâm Viêm phóng vào trong lòng người thôi. Thôn phệ đám Phân Thể này cũng không có khả năng đạt tới công hiệu tiến hóa của Phần Quyết.*" Dược Lão trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới hơi hiểu ra một chút, lập tức thất vọng.

"Thất vọng cái gì chứ? Nếu Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể xuất ra Phân Thể hỏa diễm trong nội tâm người, chính là nói khoảng cách của nó với người cũng không phải rất xa... Hơn nữa, hiện tại ta cũng có thể nói chính xác cho người biết, Vẫn Lạc Tâm Viêm người vẫn luôn theo đuổi, hẳn là bên trong tòa Thiên Phần Luyện Khí Tháp này! Thật không nghĩ tới, Già Nam học viện này thế mà lại giấu Di Hỏa ở loại địa phương này, trách không được khó tìm kiếm như vậy!" Dược Lão cười to nói, trong tiếng cười khó có thể che giấu sự vui sướng.

"*Vẫn Lạc Tâm Viêm hiện tại ở ngay bên trong tòa tháp này?*" Nghe được lời này, Tiêu Viêm mới vừa rồi còn có chút thất vọng nhất thời tinh thần lại lần nữa phấn chấn lên.

"*Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao Nội Viện đệ tử tu luyện bên trong tháp này lại có tốc độ nhanh như vậy.*" Dược Lão cười tủm tỉm nói.

"*Điều này và Vẫn Lạc Tâm Viêm có liên quan?*" Tiêu Viêm kinh ngạc nói.

"*Tự nhiên có liên quan. Người triệt hội Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, vận chuyển đấu khí, từ bên trong ngọn lửa vô hình này xuyên qua, thử xem có phản ứng gì không?*" Dược Lão phân phó nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng có chút chần chờ. Chợt cắn răng một cái, tâm thần vừa động, đem ngọn lửa màu xanh đang bao vây mạnh mẽ vô hình hỏa diễm phụt một tiếng nhanh chóng lui về bên trong nạp linh.

Theo sự li khai của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nhiệt độ cao lại lần nữa từ trong ngọn lửa vô hình lan tràn ra, khiến cho kinh mạch cốt cách trong cơ thể mơ hồ phát ra sự đau đớn. Cố chịu đựng cơn đau trong cơ thể, Tiêu Viêm tâm thần khê động, đấu tinh hình thoi to như ngón cái trong khí toàn kia khê run lên, một cỗ đấu khí màu xanh mạnh mẽ tràn ra, cuối cùng dưới không chế của hắn, xuyên qua mấy đạo kinh mạch, đi tới chỗ ngọn lửa vô hình đang chiếm cứ.

"*Phá xuyên qua.*"

Trong lòng mạnh mẽ hạ xuống một đạo mệnh lệnh, chỉ thấy đấu khí đột nhiên dâng trào, dưới sự chỉ đạo thông qua tinh thần của Tiêu Viêm, tiến vào bên trong đám lửa vô hình kia.

Diện tích của vô hình hỏa diễm cực nhỏ, bởi vậy ngay cả một giây thời gian cũng không tới, đầu khí màu xanh tiến vào trong ngọn lửa kia liền lần nữa từ mặt bên kia đi ra.

"Đây là..."

Tâm thần gắt gao không chế cỡ đầu khí màu xanh xuyên qua ngọn lửa vô hình, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện, nguyên bản một cỡ đầu khí có chút thô tráng, sau khi xuyên qua vô hình hỏa diễm, thế mà liên tục co rút lại gấp gấp đôi! Thế nhưng, mặc dù thể tích rút nhỏ gấp đôi, nhưng cỡ đầu khí màu xanh đã trở nên nhỏ lại rất nhiều kia cũng cho Tiêu Viêm một loại cảm giác vô cùng chân thực. Cái loại cảm giác này, giống như là thời điểm đầu khí đi qua ngọn lửa vô hình, bị nó liên tục đem đầu khí có chút hư tán chặt chẽ bện lại với nhau. Kể từ đó, thể tích cỡ đầu khí này nhỏ đi nhiều, lực lượng có thể bạo phát ra so với cỡ đầu khí hùng dũng lúc trước cũng tuyệt đối càng thêm khổng lồ!

Trong lòng rõ ràng nhận thấy được loại biến hóa này của đầu khí, Tiêu Viêm không khỏi mừng rỡ, vội vàng không chế một cỡ đầu khí cuộn cuộn không ngừng xuyên qua đám hỏa diễm vô hình. Thế nhưng, ngay khi cỡ đầu khí thứ năm đang xuyên qua, ngọn lửa vô hình cũng bắt đầu thoáng run rẩy. Ngay sau đó, ngọn lửa càng thêm hư ảo, nhiệt độ càng ngày càng thấp. Nửa đoạn sau, rốt cuộc giống như thời điểm xuất hiện, lần nữa vô thanh vô tức hoàn toàn tiêu tán. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Biến mất rồi sao?"

Đầu khí xuyên qua hư không, Tiêu Viêm không khỏi có chút ngạc nhiên. Hắn có thể cảm giác được, cỡ cảm giác thiêu đốt trong cơ thể đã bắt đầu giảm đi nhanh chóng.

"Đây chỉ là một đám phân thể cực kì nhỏ yếu, khả năng tịnh hóa năng lượng rất thấp cho nên chỉ có thể chống đỡ cho người tinh lọc nhiều đó đầu khí." Dược Lão bật cười giải đi nghi hoặc thay cho Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới giật mình, thoáng có chút tiếc hận lắc lắc đầu. Tâm thần vừa động, đem vài cỡ đầu khí đã tinh lọc lần nữa quán chú vào đầu tinh tại bên trong khí toàn.

Tâm thần nhìn đấu tinh hình thoi kia, Tiêu Viêm phát hiện, sau khi vài cỗ đấu khí tinh lọc này quán chú vào, đấu tinh cỡ ngón cái, tựa hồ ần ần trở nên lớn một chút.

"Vãn Lạc Tâm Viêm loại này công hiệu, đến gần liền ném ra một đám phân thể hỏa diễm nhỏ bé, liền khiến cho đấu khí của ta thoáng có chút tinh tiến. Nếu có thể đem bản thể đầy đủ kia thôn phệ, vậy thì..." Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm nuốt nước miếng một cái, trái tim cũng nhin không được kịch liệt đập mạnh. Vãn Lạc Tâm Viêm này, quả thực là có thể làm lợi khí gia tốc tu luyện cho con người. Nếu ai có thể có được nó, tốc độ tu luyện chỉ sợ sẽ đi vào một loại cảnh giới cực kì khủng bố!

"Thế nào, tiểu tử kia? Động tâm rồi sao?" Thanh âm trêu tức của Dược Lão vang lên. Tiêu Viêm cười cười, không chút che dấu lòng thèm muốn nhỏ dãi của mình.

"Lão sư, Vãn Lạc Tâm Viêm này, sự trợ giúp đối với ta chỉ sợ so với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa còn lớn hơn, cho nên... bất kể thế nào, ta nhất định phải đoạt được nó!"

-----oOo-----

Chương 459: Chấn động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn dầu bên trong cỗ tháp, một đám người vây quanh bên cạnh Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo vẫn đang nhắm chặt hai mắt, thì phàm và buông vài tiếng cười chế nhạo.

"Tránh ra, tránh ra, Liễu trưởng lão tới rồi.", bỗng nhiên có tiếng quát từ đám người phía ngoài vang lên, Những người phía trong liền dạt ra hai bên tạo thành một lối đi nhỏ. Trưởng lão là người có địa vị cao nhất, nếu ai dám trong này đắc tội bọn hắn đều chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, tùy tiện sử dụng quyền hạn một chút, tặng cho người vài phần rắc rối cũng làm người khóc không ra nước mắt a.

Theo đám người tách ra, một lão nhân áo quần mộc mạc tiến vào, tầm tầm

cười, ánh mắt dừng lại thân thể hai người đang bất động Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo cười nói: " *Thật sự là hai tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đi vào Thiên Phần luyện khí tháp thế nhưng cũng không thông báo trước, lần này chịu đau khổ cũng là có chút oan uổng.*

" Hắc hắc, hàng năm đều có tân sinh lỗ mãng, khó dần nổi đi vào Thiên Phần luyện khí tháp, xứng đáng chịu đau khổ..." *Trong đám người rộ lên vài tiếng cười cui sưng khi thấy người khác gặp họa. Bên trong tháp tốc độ tu luyện mặc dù tăng mau, nhưng dù sao cũng có chút buồn tẻ, hiện giờ thấy có người mới gặp họa, một số học viên cũ tự nhiên được xem chuyện vui*

" Tân sinh mới vào nội viện, tự nhiên không hiểu quy củ trong này, có gì đáng cười?"

Một thanh âm trong trẻo nhàn nhạt vang lên, ánh mắt mọi người hướng về phía phát ra thanh âm đó, một ngân y nữ tử, dáng người mảnh khảnh tiến vào, khuôn mặt có chút gương mặt có vẻ hơi gầy nhưng lại là một mỹ nhân hiếm thấy,, da thịt trắng nõn như tuyết, mi thanh mục tú, càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là ngân y nữ tử này sở hữu một mái tóc cũng màu bạch ngân dài đến tận thắt lưng, hai sắc bạc hòa vào nhau càng làm cho ngân y nữ tử này tỏa ra một loại khí chất lãnh đạm ngăn cản mọi người đến gần, làm cho người ta chỉ có thể nhìn ngắm từ xa mà không dám có chút kinh nhìn..

Mọi người hướng ánh mắt tới ngân y nữ tử vẫn đang bảo trì trầm mặc. Trong mắt đầu tiên là hiện lên một chút ái mộ của nam nhân đối với mỹ nhân, nhưng chung cuộc vẫn mang vào phần kiêng kị. Theo ngân y nữ tử mở Theo ngân y nữ tử lên tiếng, vài tiếng cười chế nhạo lập tức im bật! Bởi vậy có thể thấy được, nữ này bên trong nội viện đạt được danh vọng cùng thực lực không kém. Bởi vì, tại nơi cường giả vi tôn như trong nội viện này, chỉ có dung mạo xinh đẹp không thôi cũng không đủ để làm cho mọi người có điều cố kị.

"A a, hóa ra là Nguyệt nha đầu, lão phu cũng là coi như không thấy gì, đây đều là một đám gia hỏa rồi hơi, cùng bọn họ giảng giải làm gì." *Liễu trưởng lão nghe được thanh âm, ánh mắt cũng chuyển về phía ngân y nữ tử, nao nao một chút, chợt cười nói.*

" Liễu trưởng lão."

Đối với vị trưởng lão này, ngân y nữ tử chưa bao giờ bảo trì thái độ lãnh đạm, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười như hoa quỳnh hé nở, làm cho chung quanh học viên nhìn thấy có chút thất thần.

"Nguyệt nha đầu, lần này định đi vào tầng thứ mấy tu luyện?" Liễu trưởng lão liếc mắt về phía thân thể đang cứng ngắc của Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo, chợt quay lại phía ngân y nữ tử cười hỏi, rõ ràng thái độ đối với ngân y nữ tử so với các học viên khác thân thiện hơn rất nhiều.

"Tầng thứ sáu đi." Ngân y nữ tử thoáng chân chờ một chút rồi đáp.

"Tầng thứ sáu, đây không phải là nơi thực lực đạt lục linh Đấu linh mới có thể tiến vào sao, chẳng lẽ Hàn Nguyệt học tử đã đạt cấp bậc này rồi ư?" Ngân y nữ tử đáp lời nhất thời làm cho xung quanh phát ra vài tiếng kinh hô.

"Ách!" Liễu trưởng lão đối với câu trả lời của Ngân y nữ tử cũng có chút kinh ngạc, tinh quang trong mắt chậm rãi đảo qua trên người Ngân y nữ tử, một lát sau thở dài "Xem ra không đến vài năm, nha đầu người cũng có tư cách tranh cử chức vị trưởng lão nội viện rồi, thiên phú cùng tốc độ tu luyện của người thực là làm cho người ta sợ hãi mà!"

"Hoàn toàn là dựa vào Thiên Phần luyện khí tháp mà thôi, nếu chỉ dựa vào bản thân tu luyện mà nói, chỉ sợ hiện tại nhiều làm thì vừa vặn tiến vào cánh cửa Đấu linh mà thôi," Ngân y nữ tử lắc lắc đầu, đem ánh mắt chuyển đến Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo, khẽ nói:" Liễu trưởng lão, bây giờ trước hết để cho hai người bọn họ thoát ly tâm hỏa thiêu đốt đi, bằng không để muộn sợ rằng đối với thân thể tạo thành thương tổn cũng không nhỏ."

Nghe vậy Liễu trưởng lão cũng lắc lắc đầu cười nói:" Trước hết chờ một chút đã, nha đầu người năm đó lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp bị tâm hỏa thiêu đốt kiên trì bao lâu?"

Mày liễu nhíu lại, Hàn Nguyệt trầm ngâm một chút nói:" mười bảy phút, nhưng là trước khi đi vào tháp có người nhắc nhở ta."

"Lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp kỳ thật có thể đoán được tiềm lực của từng người như thế nào. Lần đầu tiên tâm hỏa thiêu đốt, bởi vì

tất cả các tân sinh đều không biết cách nào làm cho tâm hỏa tiêu tán, cho nên người nào kiên trì càng lâu càng chứng tỏ người đó đối với tâm hỏa kháng tính càng mạnh, về sau tại bên trong tháp tu luyện có ưu đãi rất lớn, đương nhiên không có gì là tuyệt đối, có thể coi như đại khái tính toán mà thôi."

Liễu trưởng lão lại cười nói: "Hiện tại hai tiểu tử này đã muốn kiên trì được tám phút? Ân. Cái này được tính là không tồi rồi."

"Liễu trưởng lão muốn thử xem cực hạn của bọn họ?"

"Ân, thử xem sao. Nếu ta đoán không sai, tên mặc hắc bào này hẳn là Tiêu Viêm, suất lĩnh giới tân sinh tại Hỏa Năng đại tái sẵn hội đem tất cả học viên cũ tính cả Hắc- Bạch Song Sát toàn bộ đánh bại, mấy lão già ta cũng có người thương xuyên nhắc đến hắn." *Liễu trưởng lão nhìn thoáng qua thanh Huyền Trọng Xích sau lưng Tiêu Viêm cười tủm tỉm.*

"Hắn chính là Tiêu Viêm?" Nghe thấy Liễu trưởng lão nói, không chỉ các học viên chung quanh phát ra từng tiếng kinh hô, mà ngay cả Hàn Nguyệt luôn bảo trì trầm mặc vẫn có vài phần kinh ngạc.

Liễu trưởng lão cười gật đầu, ánh mắt dừng ở hai người Tiêu Viêm, hai tay tay áo luôn vào nhau (ai coi phim tàu thấy mấy võ sư hay luôn hai tay áo vào nhau chắc tưởng được nhĩ-BT) cùng đợi cực hạn của bọn họ.

"Nguyệt nha đầu, nếu ngươi có việc cứ việc hạ tháp đi trước đi, nơi này có ta là được rồi," *Liễu trưởng lão sợ chậm trễ thời gian tu luyện của Hàn Nguyệt liền cười cùng nàng nói.*

"Không có việc gì, ta cũng muốn xem người này còn chưa đi vào nội viện thanh danh đã vang xa có thể kiên trì được bao lâu." Hàn Nguyệt khe khẽ lắc đầu, ánh mắt người trong treo nhưng lạnh lùng đảo qua trên người Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo, mấy hôm nay nàng cũng nghe được không ít tin tức của giới tân sinh, có thể tại hỏa năng đại tái sẵn hội, đem tất cả các đội ngũ học viên cũ đánh bại, những năm gần đây những chuyện như vậy còn chưa có xuất hiện qua, bởi vậy đối với người thủ lĩnh tân sinh chưa bao giờ gặp mặt này nàng cũng có một chút hứng thú.

Đương nhiên không chỉ riêng nàng có hứng thú. Nghe Liễu trưởng lão bộc lộ thân phận của Tiêu Viêm xong, chung quanh mấy học viên cũ đang định

thối lui cũng đồng dạng ngừng lại. Một loạt ánh mắt ẩn chứa nhiều loại cảm xúc tập trung lên trên hai người. Bọn họ đồng dạng muốn nhìn một chút xem thực lực của tên gia hỏa này có giống như lời đồn đại.

Vì nguyên nhân có người đem thân phận của Tiêu Viêm truyền bá ra ngoài, nên trong lúc này, các đội ngũ hội viên cũ không ngừng kéo đến. Bởi vậy vòng người xung quanh càng ngày càng lớn. Nếu không phải không gian bên trong tháp cực kì rộng rãi chỉ sợ đã tạo thành cục diện hỗn loạn.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ kinh dị trong ánh mắt của những người vây quanh càng thêm nồng đậm, bởi vì cho đến bây giờ hai người đã kiên trì được gần mười bốn phút, hơn nữa sắc mặt hai người mặc dù như than lửa nhưng tựa hồ còn chưa có đến cực hạn.

"Quả nhiên không tồi." Liễu trưởng lão vuốt vuốt râu gật gật đầu, trong mắt có một chút tán thưởng.

Thời gian tiếp tục trôi qua, tại thời điểm mười sáu phút, thân thể Ngô Hạo bỗng nhiên run rẩy nhẹ nhẹ. Nhìn thấy một màn này mọi người đều đoán Ngô Hạo sợ rằng đã đến cực hạn.

Nhìn thấy phản ứng của hắn, Liễu trưởng lão vươn cánh tay phải nhìn khô héo như ung trào cách không nhắm vào thân thể đã bắt đầu run rẩy của Ngô Hạo, tại đầu ngón tay, một luồng nhũ bạch sắc hỏa diễm chậm rãi hiện ra. Hỏa diễm ngưng tụ trên đầu ngón tay liên tục cuối cùng hình thành một đoàn hỏa không ngừng xoay tròn.

Nhẹ nhàng búng tay lên trên đoàn hỏa diễm, chỉ thấy đoàn hỏa diễm nhanh chóng bay ra, cuối cùng trôi nổi cách trái tim Ngô Hạo chừng một thước.

"Đi ra!"

Theo ngọn lửa vô hình đi ra, thân thể đang run rẩy của Ngô Hạo nhất thời dừng lại, hai chân mềm nhũn liền đặt mông ngồi trên mặt đất, khuôn mặt như than lửa cũng nhanh chóng lui tán, miệng thở hồng hộc như trâu rừng. Lúc này không chỉ có thân thể mà cả tinh thần cũng đều ở vào trạng thái mệt mỏi cực độ, mà hắn cũng chẳng có tâm tư quan tâm đến những người xem chung quanh.

" A, trong trạng thái không hề phòng bị lại có thể kiên trì tâm hỏa ăn mòn trong mười sáu phút, thành tích này xem như không tồi." *Nhìn Ngô Hạo vừa ngồi xuống, Liễu trưởng lão cười tán thưởng nói:* " Giới tân sinh năm nay tự hồ so với trước mạnh mẽ hơn một chút."

Bên cạnh, Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, sức chống cự tâm hỏa của tân sinh này chỉ sợ còn muốn vượt qua nàng. Mặc dù nàng kiên trì được mười bảy phút, nhưng mà thời điểm đi vào Thiên Phần luyện khí tháp từng có người bảo cho nàng phải làm thế nào mới có thể kiên trì được lâu nhất, như thế không tính là làm bừa nữa.

" Cái tên họ Tiêu kia... vẫn có thể kiên trì? Năng lực kháng hỏa như thế này, có thể cùng tên kia so sánh" *con người lại chuyển đến trên người Tiêu Viêm đang nhắm chặt hai mắt, Hàn Nguyệt kinh ngạc thấp giọng lầm bầm.*

" Khó trách có thể dẫn dắt tân sinh đánh bại đội ngũ học viên cũ, tên tiểu tử này quả nhiên có chút bản lĩnh."

Nhìn Tiêu Viêm vẫn kiên trì như cũ, hơn nữa chưa lộ ra cực hạn, Liễu trưởng lão cười cười, hai tay lại lần nữa cho vào trong áo nói: " Được lắm, hôm nay lão phu thật muốn nhìn người đến cùng có thể kiên trì đến khi nào."

Nhưng mà lời nói của Liễu trưởng lão vừa hạ xuống, mọi người liền nhìn thấy thân thể Tiêu Viêm run rẩy một chút, trong lòng lúc này mới yên lặng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo tên kia còn không có tiếp tục làm ra sự tình rung động cùng loại như suất lĩnh tân sinh đánh bại học viên cũ, nếu không cũng quá đã kích thành tích kiên trì không đến mười phút của bọn họ lúc trước.

" Ai..."

Thấy thế Liễu trưởng lão ngẩn ra, chợt lắc đầu có chút hơi thất vọng cay đắng nói: " Quả thật kì vọng có chút quá cao..."

" Liễu trưởng lão, ước chừng mười tám phút, sức chống cự tâm hỏa như vậy đã xem như rất tốt, thành tích này tại bên trong nội viện cũng tìm không được bao nhiêu người." *Nhìn thấy vẻ mặt của Liễu trưởng lão, Hàn Nguyệt không khỏi có chút bất đắc dĩ nói, hấn nói những lời này còn không cho những học viên khác tràn đầy xấu hổ trong lòng sao?*

" Hắc hắc, quả thật là rất tốt... " Liễu trưởng lão xấu hổ cười một tiếng, lại một đoàn nhũ bạch sắc hỏa diễm hiện ra, bùng tay bắn ra, đoàn hỏa diễm dừng lại tại chỗ gần trái tim Tiêu Viêm.

Đoàn nhũ bạch sắc hỏa diễm nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của Tiêu Viêm trông có chút kì dị.

"Đi ra!"

Lại là một tiếng quát nhẹ, đoàn hỏa diễm đột nhiên xoay tròn, nhưng mà đúng lúc này, chuyện làm mọi người trợn mắt há hốc mồm đột ngột xuất hiện!

Đoàn hỏa diễm xoay tròn, vô hình chi hỏa không thấy xuất hiện như mọi người dự kiến, ngược lại đoàn hỏa diễm trì trệ trong chốc lát, sau đó một cỗ ngọn lửa màu xanh to lớn đem đoàn nhũ bạch sắc hỏa diễm của Liễu trưởng lão cắn nuốt.

Đoàn bạch nhũ hỏa diễm không chỉ không thể đem ngọn lửa màu xanh mạnh mẽ xua đi như lúc trước, ngược lại bị cắn nuốt không chút phản kháng, màn quỷ dị này làm cho đệ tử chung quanh trợn mắt há mồm.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cắn nuốt nhũ Bạch sắc hỏa diễm xong cũng không có tiêu tán, tại thời điểm không có ai khống chế nó tựa hồ nổi nên tác dụng tự động hộ chủ. Bởi vậy sau khi thôn phệ đoàn nhũ bạch sắc hỏa diễm muốn uy hiếp Tiêu Viêm, lần theo hơi thở của người phát động công kích, trực tiếp quét về phía Liễu trưởng lão. Năng lượng thoáng chút bạo động, không chỉ làm cho đệ tử xung quanh sợ hãi, ngay cả chính Liễu trưởng lão cũng có chút động dung.

"Tản ra!"

Ngọn lửa màu xanh quét đến, cảm thụ được lực công kích của hỏa diễm, Liễu trưởng lão quát to.

Nghe được tiếng quát của Liễu trưởng lão, các học viên chung quanh vội vã lui về phía sau. Nhất thời không gian bên trong tháp loạn hết cả lên, một đám người vội vàng lui về phía sau, sợ bị ngọn lửa màu xanh không rõ lai lịch thổi vào người.

Nhìn ngọn lửa màu xanh bay đến, Liễu trưởng lão khuôn mặt ngưng trọng, hai tay huy động một cỗ nữ bạch sắc hỏa diễm từ trong tay bắn mạnh ra, với tốc độ cực nhanh hình thành một cái lồng, vung tay ném đi đem ngọn lửa màu xanh của Tiêu Viêm bao phủ lại.

Theo ngọn lửa màu xanh truy kích đến, trong cái nhìn của mọi người rốt cuộc hao luống hỏa diễm đồng thời va chạm.

"Ầm!"

Vừa tiếp xúc, năng lực cuồng bạo liền bộc phát, chân mạnh vào bạch sắc hỏa lồng khiến nó run rẩy một trận, tiếng nổ thật mạnh mang theo liệt hỏa hỗn loạn bao phủ, đem toàn bộ luyện khí tháp chấn động run rẩy.

Hàn Nguyệt trong lúc lui về phía sau, đầu khí nhanh chóng ngưng tụ ở bên ngoài thân thành một cái phòng hộ tráo, chịu âm ba năng lượng đánh sâu vào cái phòng hộ tráo không ngừng nhộn nhạo như sóng gợn, cũng may là đối với bản thân cũng không tạo thành thương tổn gì.

Thân hình cấp tốc lui lại phía sau mấy chục bước, nghe được tiếng nổ dần dần hạ xuống, Hàn Nguyệt vội vàng đem ánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng nổ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau, môi đỏ chợt khẽ nhếch, lòng tràn đầy khiếp sợ.

-----oOo-----

Chương 460: Làn đầu gặp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong cỗ tháp rộng mở, một mảnh sương đậm màu trắng lượn lờ. Chỗ bên cạnh sương trắng, một thân ảnh già nua vũng vàng đứng nơi đó nhưng lại mang theo vài phần hô hấp dồn dập.

Lúc này, thần sắc liễu trưởng lão cấp tốc biến ảo. Khi thì rung động, khi thì kinh hãi, nhìn qua có chút phân khích. Mà đạo bào trên thân thể cũng bị đốt cháy hơn phân nửa. Đầu tóc bù xù, mơ hồ bốc lên mùi xú khí. Nhìn từ trên xuống dưới, Liễu trưởng lão, một nhân vật có địa vị không hề thấp tại nội

viện, nhưng nhìn qua lại có phần chật vật.

Cùng lúc ấy bên trong đại sảnh, các nhóm học sinh cũ vì tránh né hỏa diễm chạy ra khỏi phạm vi hỏa diễm cũng đã hồi phục lại tin thần. Nhưng mà, vừa đem ánh mắt nhìn về hướng xảy ra vụ nổ, đập vào mắt họ là thân ảnh chật vật của Liễu trưởng lão, lập tức tinh thần vừa mới lấy lại liền trở nên ngốc trệ.

Có thể trở thành Nội viện thủ tịch trưởng lão, đối với thực lực bản thân có yêu cầu nghiêm khắc. Bởi vậy, các trưởng lão bên trong tháp, không ai là không có thực lực cực kì cường hãn.

Tại bên trong nội viện, mặc dù có một số ít người thiên tài tuyệt thế trải qua khổ tu, thực lực có thể cùng một số trưởng lão so sánh. Nhưng mà những người đó tuyệt đối là "*phượng mao lân giác*" (quý hiếm như sừng Lân, lông Phượng) tồn tại. Hơn nữa ai cũng có thâm niên ở bên trong tu luyện bốn, năm năm mới có được thành tựu như vậy. Vậy mà bây giờ, Liễu trưởng lão lại bị một gã tân sinh vừa vào nội viện không được ba ngày làm cho chật vật như thế. Một màn này, dường như so với lúc trước Tiêu Viêm đại lĩnh tân sinh phản kích trong "*cuộc săn hỏa năng*" càng làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên cùng khó có thể tin được.

Vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt Hàn Nguyệt kéo dài ước chừng một phút đồng hồ sau mới dần dần thu liễm lại. Con ngươi quét về hướng sương trắng đang lượn lờ. Nguyên lai ánh mắt lãnh đạm hiện thời còn mang thêm vài phần kì dị với tân sinh kia, quả thực có ý tứ.

"*Khụ*"

Cổ tháp đang trong vòng im lặng bị tiếng ho khan đánh vỡ. Liễu trưởng lão gắt gao nhìn chăm chăm vào mảng sương trắng đang lượn lờ, chợt cúi đầu vỗ vỗ bộ quần áo đã bị đốt rách rưới khẽ cười nói: "Khá lắm Tiêu Viêm, khó trách khi ngươi tới mấy lão gia hỏa kia luôn thần bí hề hề. Hóa ra là có thứ này. Thật là tên được trời cao chiếu cố. Loại vật này, các trưởng lão bên trong tháp không một ai là không thèm muốn.

Lời nói của Liễu trưởng lão, các học viên cũ bên trong tháp tất nhiên là nghe mà không hiểu gì. Bất quá có thể sở hữu một đồ vậy gì đó, Tên Tiêu Viêm này dường như có thứ đồ vật thần bí gì đó mà ngay cả các trưởng lão cũng muốn tìm.

Khẽ huy tay áo bào, Liễu trưởng lão đen mặt đất trần ngập sương trắng mờ mờ thổi tan. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ trong màn sương truyền ra. Điều này làm cho Liễu trưởng lão dừng lại động tác, ánh mắt chăm chú nhìn vào bên trong màn sương mờ.

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên quanh quần trong cổ tháp. Mọi người trước sau đem ánh mắt hướng về phía tiếng bước chân truyền ra. Bất kể như thế nào, lúc trước Tiêu Viêm bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ đã đủ để bọn họ đem thân phận tân sinh quên mất. Mặc dù bọn họ không biết được rằng, phần lực lượng này không phải tùy Tiêu Viêm điều khiển, mà là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ngẫu nhiên bùng phát khả năng hộ chủ. Nếu muốn Tiêu Viêm tự mình dẫn đạo Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bùng nổ ra lực lượng có thể bức Liễu trưởng lão thành bộ dáng chật vật như vậy tuyệt đối khả năng thất bại là chín phần mười.

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần đội truyền đến từ bên trong lớp sương trắng, một thân ảnh mơ hồ hiện ra. Bóng người một chân bước ra khỏi làn sương mờ, xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người.

Một thanh niên thân mang hắc bào, lưng đeo huyền trọng xích còn muốn cao hơn thân, tay trái mang theo Ngô Hạo tựa hồ đã muốn hôn mê. Nhíu mày, ánh mắt chậm rãi đảo qua đám người chung quanh. Mà mấy tên học viên cũ chạm đến ánh mắt kia, chỉ trừ một số ít người có thực lực không kém ra, phần lớn những người khác bị vụ nổ làm cho kinh sợ mà hơi có chút né tránh.

" Chậc chậc, dĩ nhiên là bằng vào lực lượng của mình tự có thể tỉnh lại từ trong tâm hỏa thiêu đốt. Tiêu Viêm, qua nhiều năm như vậy ngươi là đệ nhất nhân đó!" *Nhìn Tiêu Viêm trạng thái đã hồi phục lại, Liễu trưởng lão ngẩn ra, chợt thở dài nói.*

" Ngài là?" *Nhìn lão giả có hình tượng cực kì chật vật, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc mở miệng hỏi.*

" Ha haa, ta là thủ hộ trưởng lão của Thiên Phần Luyện Khí tháp tầng thứ nhất. Ngươi có thể gọi ta là Liễu trưởng lão." Liễu trưởng lão lại cười nói, trong lời nói hoàn toàn không có nghiêm khắc khiển trách như đối đãi với các học viên cũ. Tiêu Viêm được đãi ngộ như thế liền làm cho chung quanh các học viên cũ thán mắng. Tại Thiên Phần Luyện Khí tháp, thậm

chỉ là toàn bộ nội viện, các trưởng lão đều có thân phận cực cao. Ở trong này, lời nói của bọn họ không một học viên nào dám vi phạm. Đương nhiên là trừ một số ít học viên vĩ đại ở ngoài. Bởi vì, số ít học viên vĩ đại ấy cũng có cơ hội có được chức vị ngang hàng bọn họ. Bên trong nội viện này mặc dù bọn họ là trưởng lão nhưng sau này cũng phải mượn sức các cường giả vào cùng một trận doanh.

Dù sao, các trưởng lão bên trong nội viện cũng không thực sự cùng một phe phái. Địa phương nào thì cũng đều không thể thiếu được tranh đấu. Có lẽ vì quyền, có lẽ vì lợi, có lẽ vì một số đồ vật gì đó.

"A, ngài là Liễu trưởng lão?", *Tiêu Viêm nhìn hình tượng của Liễu trưởng lão không khỏi có chút kinh ngạc hỏi.*

"Ách"

"Không cẩn thận không chế hỏa diễm để xảy ra diễm sự cố." *Bị người khởi xướng vô tâm hỏi như vậy, Liễu trưởng lão lông mi không khỏi run run vài cái, chợt cười gượng lắc đầu. Lão thật ra cũng không hoài nghi Tiêu Viêm giả ngu. Lúc trước Tiêu Viêm bạo phát ra hỏa diễm khủng bố, mặc dù cực kì kinh khủng, nhưng trong con mắt của người cả đời chơi hỏa như lão cũng biết được "vật kia" là tự chủ phản kích mà thôi. Sự việc cũng không liên quan đến Tiêu Viêm.*

"Bằng hữu của ta là bị làm sao vậy?" *Tiêu Viêm chỉ Ngô Hạo lúc này đã rơi vào trạng thái hôn mê.*

"Không có việc gì. Chỉ là bị tâm hỏa thiêu đốt mà có chút sức cùng lực kiệt thôi. Nghỉ ngơi một đêm sẽ khỏe lại." *Liễu trưởng lão cười giải thích.*

"Tâm hỏa thiêu đốt?" *Từ ngữ xa lạ làm Tiêu Viêm một lần nữa cau mày.*

"Ha ha, người mới tới nội viện cho nên không biết một số quy củ của Thiên Phần Luyện Khí tháp. Nếu có thời gian có thể đến nghe ta nói một chút." *Liễu trưởng lão mỉm cười nói.*

"Vậy thì làm phiền Liễu trưởng lão." *Nghe vậy Tiêu Viêm có chút chần chờ rồi đồng ý. Lúc này, hẳn đúng là cần thiết phải hiểu biết được chỗ thần bí nhất bên trong nội viện này, các tân sinh mới có thể nhanh chóng lấy được phương pháp "Bàn Môn". Nhanh chóng tăng lên tổng thể lực*

lượng. Lúc đó mới có thể yên ổn sống được ở bên trong nội viện nơi mà toàn cường giả tụ tập.

"Không có việc gì. Đó cũng là trách nhiệm của ta." Liễu trưởng lão khoát tay, ánh mắt chuyển hướng đến các học viên đang vây xem chung quanh, khuôn mặt tươi cười trầm xuống, quát:" Còn đứng sờ sờ ở đây làm gì? Còn không mau đi tu luyện? Nếu là đã tu luyện đủ rồi đang rảnh rỗi, ta có thể giúp các ngươi thay đổi một vài vị trí."

Nghe tiếng quát của Liễu trưởng lão. Chung quanh học viên vội vàng lắc đầu sau đó nhanh chóng chạy về các hướng bên trong cổ tháp. Sợ là tới chậm thật sự sẽ bị người khác đem chỗ tốt mà mình vất vả mới có được đem cho người khác.

Nhìn mấy tên học viên cũ từng dương dương trước mặt tân sinh tại trong tay Liễu trưởng lão lại nghe lời giống như dê con, Tiêu Viêm không khỏi có chút buồn cười. Nhưng mà tuy rằng buồn cười, địa vị của Liễu trưởng lão trong lòng Tiêu Viêm cũng nặng thêm rất nhiều. Nếu không có nắm thực quyền trong nội viện, mấy học viên cũ kiêu ngạo chắc chắn không thể phục tùng như thế.

"Ha ha, mấy tên thổ tử đó đều rất có ngạo khí, không nghiêm khác một chút là căn bản không để ý tới ai." Đem đám người chung quanh đuổi đi, Liễu trưởng lão cười nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không có phát biểu cái gì.

"Đến đây, Tiêu Viêm, ta giới thiệu cho ngươi một người." Liễu trưởng lão đảo mắt qua bảo tháp, sau đó lôi một tay Tiêu Viêm tiến đến chỗ một vị nữ tử mang một thân ngân y. Xem bộ dáng đúng là Hàn Nguyệt, người có tư cách tiến vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tầng sáu.

"Vị này chính là Hàn Nguyệt, đi vào nội viện đã được ba năm. Tính ra chính là học tử của ngươi. Ha hả, nàng thực lực khỏi phải bàn. Hơn nữa ở bên trong nội viện còn tổ chức một chi thể lực có thực lực không kém tên là "Linh", tại bên trong nội viện cũng là có rất ít thể lực dám trêu chọc." Đi tới trước mặt Ngân y nữ tử, Liễu trưởng lão cười giới thiệu.

"A?"

Nghe Liễu trưởng lão giới thiệu, khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vài phần kinh ngạc. Ánh mắt đánh giá vị nữ tử tên Hàn Nguyệt lần đầu gặp mặt này. Người giống như băng tuyết mang theo một loại lãnh đạm khí chất làm hẳn có chút ấn tượng. Nhưng mà, làm cho Tiêu Viêm khiếp sợ chính là thực lực của nữ tử này. Mặc dù bằng mắt thường không thể nhìn ra hư thật của đối phương, nhưng nhờ linh hồn lực mạnh mẽ, Tiêu Viêm có thể mơ hồ cảm ứng được. Vị Ngân y ngân nữ tử này cư nhiên so với La Hầu còn mạnh hơn rất nhiều.

" Trong nội viện quả nhiên là "ngọa hổ tàng long". Chỉ là một thân nữ tử cũng có thực lực như vậy, xem địa phương này cũng không phải chỗ tốt lành gì!" Trong lòng cười khổ một tiếng nhưng trên mặt Tiêu Viêm không biểu hiện ra bất cứ cái gì. Mang Ngô Hạo ném lên trên mặt đất, vươn tay ra cười nói: " Xin chào! Hàn Nguyệt học tử."

Nhìn Tiêu Viêm đối với Hàn Nguyệt vươn tay ra Liễu trưởng lão ở một bên không khỏi cười khổ. Lão rõ ràng hiểu được tính tình của nàng. Cái này băng thanh ngọc khiết nữ tử, xưa nay đối với việc va chạm da thịt với nam nhân rất có điểm chán ghét. Ngay cả thời điểm cùng nam nhân chiến đấu cũng đều sử dụng đấu khí đem mình chặt chẽ bao bọc. Cũng làm cho người ta thực sự nói không nên lời.

Nhưng mà còn không đợi Liễu trưởng lão ngăn trở. Cái vị nữ tử gọi là Hàn Nguyệt kia chỉ thoáng chần chờ một chút. Một đoạn cổ tay như ngọc từ trong tay áo màu bạc đưa ra, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Liễu trưởng lão, nhẹ nhàng cùng bàn tay Tiêu Viêm nắm lại với nhau. Môi hồng hé mở, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết truyền ra.

" Xin chào!"

Bên trong cổ tháp, khi một số ánh mắt từ các nơi nhìn đến, thấy hai người bàn tay nắm cùng một chỗ đều là ngân ra. Trong mắt hiện ra một mảnh ghen tị nóng bỏng rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía hắc bào nam tử kia.

-----oOo-----

Chương 461: Hắc động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm vậy mà trong khoảnh khắc liền buông bàn tay thanh khiết của Hàn Nguyệt ra, Liễu trưởng lão bên cạnh cũng cảm thấy ngạc nhiên, một lát sau mới phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt một cái đầy thâm ý, chợt cười nói: "*Tiêu Viêm a, ở trong nội viện này, ngươi chính là một trong số ít các nam đệ tử được Nguyệt nha đầu bắt tay nha.*"

"*Vậy thật đúng là vinh hạnh a.*" Tiêu Viêm mỉm cười nói, mặc dù nắm bàn tay mềm mại như bạch ngọc cảm giác rất thoải mái, nhưng hắn cũng chỉ là lễ phép bắt tay sau đó liền buông ra ngay.

"*Tiêu Viêm học đệ, năm nay giới tân sinh dưới sự dẫn dắt của ngươi, xem ra hết sức nổi bật a.*" Hàn nguyệt cũng thu tay lại, nhẹ giọng nói.

"*Nếu sớm biết rằng sẽ có phiền toái thế này, thì danh tiếng kia không có cũng được.*" Tiêu Viêm thở dài một hơi. Cười khổ nói.

"*Xem ra đã có học viên cũ tìm tới các ngươi gây phiền toái rồi sao?*" Nghe vậy, Hàn nguyệt không khỏi có chút giật mình kinh ngạc, chợt gạt đầu, khóe miệng hiện ra một chút mỉm cười.

Tiêu Viêm bất đắc dĩ gạt đầu.

"*Tiêu Viêm học đệ nói vậy thì hẳn là đối với nội viện cũng biết một ít tình thế chứ? Vậy hẳn là cũng biết trong Nội viện có một số thế lực chiếm ưu thế? Không biết là có ý định gia nhập một phương thế lực nào không?*" Hàn Nguyệt con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, làm như thuận miệng hỏi.

"*Ách.*"

Nghe được lời này, Tiêu Viêm không khỏi dang hai tay ra, Cười khổ nói: "*Chỉ sợ ta không đi đâu được. Bởi vì tân sinh lần này đều dựa vào ta thành lập một thế lực mới tên là "Bàn Môn". Vì thế cho nên ý tốt của Hàn nguyệt học tỷ Tiêu Viêm chỉ có thể tâm lĩnh.*"

"*Ngươi tự thành lập một thế lực? Thành viên còn toàn bộ là tân sinh?*" Tiêu Viêm lời mới vừa dứt, không chỉ có Hàn nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, mà ngay cả Liễu trưởng lão ở bên cạnh cũng đang nhìn hắn bằng ánh mắt

cực kỳ kinh ngạc.

"*Án.* " Nhìn biểu tình của hai người, Tiêu Viêm gương cười gật gật đầu.

"*Tiêu Viêm học đệ, việc làm này của Ngươi có lẽ sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái đó.*" Hàn nguyệt mày liễu cấp tốc nhíu lại, một lát sau mới trầm giọng nói.

"*Ách? Hình như bên trong Nội viện cũng không có quy định không thể thành lập thế lực toàn là tân sinh mà?* " Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nhìn thần sắc ngưng trọng của Hàn nguyệt, không khỏi khẽ cau mày nói.

"*Ai, đích xác không có loại quy định này. Bất quá hàng năm tân sinh vào Nội Viện, Cơ hồ đó là chiếm tới gần 60% tân tiên huyết dịch toàn bộ Nội Viện. Bởi vậy, rất nhiều thế lực trong Nội Viện, hàng năm đều phải thu nạp một ít tân sinh. Lấy việc này để gia tăng thực lực, trải qua nhiều năm như vậy, gần như đã thành thông lệ rồi.* "

"*Mà bây giờ, ngươi lại đem tất cả tân sinh tụ tập lại với nhau, việc này sẽ làm cho những thế lực khác năm nay không cách nào tiếp tục hấp thu tân tiên huyết dịch. Hành động này, khẳng định sẽ làm cho rất nhiều thế lực bất mãn, mà dưới sự âm thầm đả tặc với nhiều thế lực như vậy, "Bàn Môn" kia của Ngươi chỉ sợ sẽ phải chịu ít nhiều xa lánh. Cho nên mới ta nói, ngươi sẽ có rất nhiều phiền toái a.*" Hàn nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, thay Tiêu Viêm giải thích.

Một bên, Liễu trưởng lão cũng khẽ gật đầu, ý bảo lời nói của Hàn Nguyệt không phải là giả.

Nghe được Hàn nguyệt giải thích, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng dần dần ngưng trọng hơn rất nhiều. Bởi vì đối với nội viện còn chưa quen thuộc, đã làm cho hắn quên mất điểm mấu chốt này, hiện tại Bàn Môn vừa mới chính thức thành lập, không nghĩ tới liền gần như đả tặc với hơn một nửa thế lực ở đây. Lấy thực lực hiện tại của "*Bàn Môn*", căn bản là không đủ để ứng phó với nhiều địch nhân như vậy.

"*Ai. Thật là lỗ mãng.* " Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, hướng về phía Hàn Nguyệt cười nói: "*Bất quá việc đến nước này rồi, ta cũng chẳng có biện pháp gì, chỉ có thể binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Nếu thật sự có thế lực muốn phá đổ "Bàn Môn", Tiêu Viêm ta cũng*

không thể khoan tay chịu chết. "

Hàn nguyệt thở dài gật gật đầu, nàng quả thật không nghĩ tới, Tiêu Viêm nhanh như vậy đã thành lập nên thế lực riêng của mình. Điều này làm cho nàng chỉ có thể đem ý niệm chiêu nạp nuốt trở lại trong lòng, Tiêu Viêm tiềm lực mặc dù không tồi, nhưng dù sao cũng mới vào nội viện, thực lực hiện tại bất quá cũng mới chỉ là cấp bậc Đại Đấu Sư, hành động như vậy, không nghi ngờ là sẽ tạo ra rất nhiều địch nhân. Nhưng hôm nay thế lực "Bàn Môn" này của bọn họ, lại căn bản là không đủ sức để ứng phó với đông đảo đối thủ như vậy được.

"Về sau nếu cần người hỗ trợ, có thể đến tìm ta, ta sẽ làm hết sức có thể." Sau một lúc lâu trầm mặc, Hàn Nguyệt gương mặt hướng Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"Ha ha. Vậy xin đa tạ Hàn Nguyệt học tỷ." Nghe vậy, Tiêu Viêm mỉm cười gật gật đầu, bất kể nói như thế nào thì "Bàn Môn" bọn họ cũng đang ở trong hoàn cảnh có thể nói là bị cô lập. Tuy rằng câu nói này của Hàn Nguyệt không biết có phải là tìm cơ cho có lệ hay không, nhưng ít nhất từ biểu hiện bên ngoài, nàng thực sự là người có thể kết giao.

"Đừng vội cảm tạ ta, điều mà ta có khả năng làm có lẽ cũng không nhiều. Hơn nữa tất cả đều phải xem tiềm lực của người thế nào đã." Hàn nguyệt lắc lắc đầu, thanh âm rõ ràng lạnh lùng nói.

"Hiểu rồi. Nếu ta chỉ là một tân sinh Nội Viện bình thường, chỉ sợ hai vị cũng sẽ không đối đãi khách khí như vậy." Tiêu Viêm nhàn nhạt cười cười. Hắn không phải kẻ ngu, có một số vấn đề, hắn phải tính toán thiệt hơn, nếu không phải là bởi vì thiên phú cùng tiềm lực của mình thì vị thân là Liễu trường lão này cùng với Hàn nguyệt thế lực không nhỏ bên trong nội viện, sẽ tuyệt đối không có khả năng đối với hắn có vài phần tôn trọng như vậy, đây là Nội Viện, thực lực vi tôn chính là quy tắc quyết định tất cả mọi chuyện.

Tiêu Viêm mặc dù lời nói thẳng thắn, nhưng Hàn Nguyệt cùng Liễu trường lão đều khẽ gật đầu. Tất cả mọi người đều hiểu được, nói chuyện mà giấu giấu điếm điếm ngược lại càng làm người ta không coi trọng.

"Tốt lắm. Tiêu Viêm học đệ, người trước hết cùng Liễu trường lão dạo qua Thiên Phần Luyện Khí tháp đi, ta còn phải đi tầng thứ sáu, sẽ không tiếp

tục ở lại được nữa. Ngày sau có cơ hội - gặp lại. " Hàn nguyệt hướng Tiêu Viêm khẽ khom người, sau đó xoay người hướng cửa cổ tháp chậm rãi bước vào.

Cười gật gật đầu, Tiêu Viêm nhìn theo hướng Hàn nguyệt rời đi, đợi đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất, mới thu hồi ánh mắt.

"Hắc hắc. Tiêu Viêm, cảm thấy Nguyệt nha đầu thế nào?" Một bên, Liễu trường lão cười đầy ý tứ nhìn Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt, cười hỏi.

"Không tồi a. Chắc hẳn người theo đuổi Hàn nguyệt học tử tại Nội Viện phải kết thành hàng dài ấy chứ." Tiêu Viêm trả lời, lấy dung mạo cùng với khí chất của Hàn Nguyệt, tất nhiên không có khả năng thiếu người theo đuổi được.

"Người theo đuổi đích xác không ít, bất quá số người có thể được nàng xem vào mắt là cực ít. Thái độ của nàng đối với người, có vẻ là sự bắt đầu không tồi nha. Lây thiên phú của người, hơn nữa nếu lại ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện, chỉ sợ trong thời gian một năm, liền có thể tiến vào cấp bậc Đấu Linh. Mà đến lúc đó, nói không chừng cũng có thể trở thành đối tượng để rất nhiều người theo đuổi nha. " Liễu trường lão trêu ghẹo nói.

"Ha ha, Hàn nguyệt học tử đích xác không tồi. Nhưng ta đối với nàng lại không có tâm tư đó." Tiêu Viêm cười lắc lắc đầu, nhìn Liễu trường lão thần sắc kinh ngạc, cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, cười lãng sang chuyện khác: *"Liễu trường lão còn chưa có giới thiệu cho học sinh "Thiên phần luyện khí tháp" này đâu a. "*

"Nha. Thiếu chút nữa quên, ha ha... Đi theo ta. " Bị Tiêu Viêm nhắc nhở, Liễu trường lão vội vàng vỗ đầu, cười cười xin lỗi, rồi chột xoay người ở phía trước dẫn đường, còn Tiêu Viêm theo sát phía sau.

Thiên Phần Luyện Khí tháp này chôn sâu dưới đất, chỉ lộ ra ở phía trên một đoạn đỉnh tháp. Diện tích bên trong tháp rất rộng lớn có chút ngoài dự kiến của Tiêu Viêm, tiêu sái đi theo đoạn đường này, Tiêu Viêm phát hiện, e rằng chỉ với không gian của tầng thứ nhất bên trong tháp, cũng đủ chỗ cho năm trăm người đồng thời tu luyện.

Không gian bên trong tháp phân bố thành hình tròn, dựng rất nhiều phòng

tu luyện lớn nhỏ không đồng nhất. Bất quá hiện tại những phòng tu luyện này, phần lớn cũng đã có người chiếm hết, hơn nữa phía trên cửa các phòng này, đều treo một tấm bài tử nhỏ màu hồng, thế nhưng các chữ ghi trên những tấm bài tử này lại không hoàn toàn giống nhau. Tiêu Viêm dừng bước nhìn một chút. Nguyên lai từ ngữ phía trên tiêu hồng bài tử đại biểu cho ba loại cấp bậc: cao cấp, trung cấp, đê cấp. Nhớ đến lời A Thái nói, bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp các phòng tu luyện đều phân chia theo đẳng cấp.

Chậm rãi đi về hướng nam, Tiêu Viêm phát hiện, tựa hồ tất cả phòng tu luyện cao cấp đều tiếp cận vị trí trung ương bên trong tháp, mà ở phía bên ngoài chúng nó là phân bố các phòng tu luyện trung cấp, cho đến bên ngoài cùng là các phòng tu luyện đê cấp.

"Ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp này, các phòng tu luyện: cao, trung, đê cấp đều dựa vào thực lực của chính mình để tranh đoạt, thực lực mạnh, thì có thể lấy được điều kiện tu luyện tốt nhất, thực lực kém, thì chỉ có thể đi vào phòng tu luyện đê cấp ở phía ngoài cùng để tu luyện." Chỉ vào một vị trí bài tử có ghi cao cấp phòng tu luyện, Liễu trường lão nhàn nhạt cười nói.

"Ở cùng một tầng bên trong tháp, mặc kệ phòng tu luyện cấp bậc như thế nào thì chi phí tu luyện của chúng nó đều là như nhau. Ví dụ như ở trong tầng thứ nhất này, phòng tu luyện đê cấp là một "Hỏa Năng" cho thời gian tu luyện là một ngày, mà phòng tu luyện cao cấp, cũng là như thế..."

"Tồn hao chi phí giống nhau, thu được hiệu quả lại cách biệt một trời một vực. Như vậy chẳng phải là sẽ tạo thành kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng khó có thể đuổi theo sao?" Tiêu Viêm nghi ngờ hỏi.

"Không gặp phải khốn cảnh, tiềm lực sẽ không hoàn toàn bùng nổ. Chúng ta cần nhất chính là loại áp lực đặc biệt này, chỉ cần đưa áp lực tới cực hạn, sẽ có một số đệ tử hoàn toàn bùng nổ, lấy tốc độ cực nhanh đuổi kịp các cường giả khác mà trước kia khó có thể chạm đến. Trong Nội Viện từ trước đến nay, loại chuyện này, cơ hồ hàng năm đều sẽ xuất hiện." Liễu trường lão lắc lắc đầu, cười nói.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm đang đi bỗng nhiên dừng lại. Từ vị trí của hắn nhìn lại, chợt phát hiện, bọn họ đã đi tới vị trí trung ương bên trong tháp...

"Đây là...? "

Tiêu Viêm có chút kinh ngạc khi thấy xuất hiện trước mặt là một hắc động sâu không thấy đáy, chậm rãi đi về phía trước hai bước, đi tới bên cạnh hắc động, thật cẩn thận nhìn xuống phía dưới, âm u tối đen như mực, lan tràn đến tận cuối tầm mắt, hắc ám quỷ dị gần như không có nửa điểm ánh sáng, làm đầu óc Tiêu Viêm hơi có chút cảm giác mê muội.

Cái hắc động này, tựa hồ xuyên qua cả tòa Thiên Phần Luyện Khí tháp. Nếu không có phần đỉnh tháp che đậy, cái động sâu hun hút tối như mực này có lẽ từ bầu trời chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ở nơi tối đen trong động sâu, nếu cảm ứng tinh tế mà nói, gần như có thể nhận thấy được không khí nơi này so với ở nơi khác phải nóng cháy hơn nhiều. Cái loại cảm giác này... Thật giống như ở sâu dưới đáy động có cái gì đó cuộn cuộn không ngừng tỏa ra nhiệt lượng cung cấp cho cả tòa thiên luyện khí tháp.

Xòe bàn tay ra bắt lấy một nắm không khí nóng bỏng, Tiêu Viêm cảm giác trong cơ thể như có vật gì đó, lại đột nhiên giật thót mình.

Yết hầu hơi hơi động đậy, Tiêu Viêm thò đầu hướng về phía trước dò xét một chút, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hắc động sâu thẳm. Một lúc lâu sau, trong cơ thể ngọn lửa màu xanh mãnh liệt hiện lên trên con ngươi. Trong khoảnh khắc này, hai đồng tử đen nhánh đã chuyển hóa thành đồng tử màu lửa xanh...

Cùng với ngọn lửa xanh hiện lên trên đồng tử, phía hắc ám vô tận kia cũng bắt đầu trở lên nhạt hơn, trông cực kỳ kỳ dị.

Song, khi hắc ám đang càng lúc càng mờ nhạt, thì lông tóc cả người Tiêu Viêm cũng đột nhiên bị dựng đứng lên.

Lúc con ngươi chứa ngọn lửa xanh nhìn chăm chú xuống bóng tối vô tận phía dưới, không gian bỗng nhiên bắt đầu có chút vặn vẹo. Ngay sau đó, không gian vặn vẹo này giống như một con mãng xà vô hình, với tốc độ cực kỳ khủng bố dọc theo động khẩu trường lên. Nguồn truyện:

"Tiêu Viêm. Lui lại! "

Ngay tại thời điểm không gian vặn vẹo sắp lên tới nơi, một tiếng quát mạnh mẽ vang lên bên tai Tiêu Viêm, chợt một bàn tay khô héo đặt lên bả vai hắn dùng sức kéo lại, lập tức đem hắn rời ra xa nơi cửa động tối đen đó.

Tiêu Viêm vừa mới rời khỏi cửa động không lâu, hắn liền cảm giác được nhiệt độ chung quanh nhanh chóng tăng lên cao. Sau đó, chỉ nghe một tiếng "Tê tê" cực kỳ bén nhọn từ sâu trong động truyền ra, khuôn mặt bỗng trở lên tái nhợt, môi run run, thanh âm khàn khàn, gian nan từ khe hở giữa hàm răng tràn đầy sợ hãi phát ra.

"Nó... Nó... Là cái gì... cái gì vậy? "

-----oOo-----

Chương 462: Hỏa Mãng vô hình bí ẩn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tê tê..."

Tiếng vang khác thường giống như chớp điện xẹt qua, không ngừng từ sâu bên trong động tối đen lan truyền ra, trong nháy mắt sau, không gian u ám bỗng sáng rực, nhiệt độ trong không khí cấp tốc tăng lên, một cỗ khí tức cổ lão cực kỳ khủng bố từ trong hắc động chậm rãi hiện lên, cuối cùng giống như tia chớp xé rách đêm đen, bóng tối sâu thẳm tuôn trào ra dường như mãi mãi không có điểm dừng.

Tiêu Viêm khuôn mặt cứng ngắc nhìn nơi cửa động kia, yết hầu nhin không được nuốt xuống một ngụm.

Lúc này, không gian phía trên cửa động khoảng hai thước, gần như đã chiếm vào một loại lối đi cực kỳ vặn vẹo, thế nhưng mặc dù không gian vặn vẹo đến cực độ, có thể làm cho mắt thường cũng nhìn không thấy bất cứ vật gì, ngoại trừ không gian vặn vẹo này cùng với tiếng vang "Tê tê" không lớn ra, thì cả khu vực, đều bởi vì tràng cảnh này mà hiện lên một chút quỷ dị.

Một bên, Liễu trưởng lão cũng ngưng trọng đến cực độ, không ngừng lời

kéo Tiêu Viêm lui về phía sau, khi ánh mắt nhìn mảnh không gian vặn vẹo kia, có một chút sợ hãi hiện lên trong đó, tuy rằng hắn cũng nhìn không thấy nơi đó đến tột cùng có cái gì, nhưng có thể ở bên trong tháp đảm đương chức vụ trưởng lão nhiều năm như vậy, hắn cũng mơ hồ nghe nói qua một số sự tình, bởi vậy cũng biết rõ ràng, cái vật trong bóng đêm sâu thẳm kia, đến tột cùng là có bao nhiêu khủng bố...

Mắt thường không cách nào có thể thấy được, thế nhưng con ngươi của Tiêu Viêm lại được bao bọc bởi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nên đã nhìn thấy rõ ràng vật khủng bố kia từ trong hắc động xông ra, ngay lúc này thì bị Liễu trưởng lão lôi kéo thân thể nên mới đột nhiên cố dừng lại.

Tại lúc con ngươi bắn ra thanh hỏa, Tiêu Viêm nhìn thấy từ trong bóng tối mạnh mẽ vọt ra, rõ ràng làm một đầu hỏa mãng trong suốt rất lớn to cỡ chừng hơn mười thước, thế nhưng không biết đến tột cùng là dài bao nhiêu...

Toàn thân hỏa mãng được bao bọc bởi ngọn lửa có chút vặn vẹo, miệng lớn mở rộng, lộ ra răng nanh dao động vặn vẹo to cỡ chừng bắp đùi tráng kiện của Tiêu Viêm, một đôi mắt tam giác thật lớn, từ trong đó không ngừng ngừng phun ra vô hình chi hỏa. Đối với ngọn lửa này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ, bởi vì lúc trước chính hắn cũng đã ném qua đau khổ của ngọn lửa này rồi, đương nhiên, luồng vô hình chi hỏa lúc trước xuất hiện trong người nếu đem so với hỏa diễm mà hỏa mãng ngưng tụ ra này, chẳng khác gì là chênh lệch giữa đom đóm với ánh trăng. Cảm thụ được cường độ ngọn lửa trên thân thể hỏa mãng, Tiêu Viêm không chút nào nghi ngờ, cho dù là Đấu Hoàng cường giả, bị thứ này đánh vào người, e rằng chỉ trong khoảnh khắc liền bị hóa thành tro tàn!

Hỏa mãng mang theo tức giận rít gào từ trong bóng tối thoát ra, nhưng mà ngay khi sắp tới khoảng không cách hắc động năm thước, thì không gian chung quanh bỗng nổi lên dao động mạnh mẽ, mượn sự hỗ trợ của Thanh Hỏa, Tiêu Viêm có thể mơ hồ phát hiện, dường như không gian chung quanh hắc động biến ảo vô cùng kỳ diệu hình thành nên không gian lao lung, mà hỏa mãng vô hình, mặc dù thanh thể to lớn, nhưng khi nó đánh lên không gian lao lung kia, thì không gian lao lung lại chỉ đơn thuần dao động vài cái, liền không còn tiếp tục hiệu quả gì nữa. Nguồn truyện:

Phát hiện vô vọng đột phá, hỏa mãng không khỏi có chút nổi lên điên cuồng, ngọn lửa vô hình từ trong cái miệng to lớn của nó phun ra đầy trời,

không ngừng đốt cháy không gian lao lung, nhưng thật đáng tiếc, mặc kệ nó đốt cháy như thế nào thì không gian lao lung kia vẫn vững vàng không lay chuyển.

Sau khi tranh đấu điên cuồng một hồi lâu, hỏa mãng vô hình kia rốt cục cũng đã có chút kiệt lực, ngựa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm gừ ẩn chứa tâm tình giận dữ, sau đó chỉ thấy không gian không ngừng vặn vẹo, hỏa mãng lần nữa hóa thành vô hình hướng sâu trong động tối đen chui trở về.

Cùng với sự biến mất của hỏa mãng, không gian lao lung cũng dần dần nhạt đi, cho đến cuối cùng thì biến mất.

Cảm thụ được nhiệt độ chung quanh đang giảm dần, Liễu trưởng lão lúc này mới thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm nói: *"Nguy hiểm thật, thế nhưng thứ này như thế nào đột nhiên tỉnh lại?"*

Bên cạnh, Tiêu Viêm cũng từ trong khiếp sợ dần dần phục hồi lại tinh thần, ngọn lửa màu xanh trong mắt nhanh chóng biến mất, thanh âm khàn khàn nói: *"Liễu trưởng lão, thứ đó... thứ đó là vật gì?"*

Bị câu hỏi kinh ngạc của Tiêu Viêm làm cho tinh thần phục hồi lại, Liễu trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng nhìn người phía trước, trầm giọng nói: *"Chuyện nơi đây, không nên nói cho bất cứ kẻ nào, vốn là không cho phép đệ tử tới gần bên trong trung tâm tháp này, hôm nay là ta thật sự có chút thất trách, hoàn hảo hôm nay đến phiên ta trực, bằng không khẳng định chẳng thể thiếu một chút phiền toái rồi!"*

Nhìn thấy sắc mặt Liễu trưởng lão ngưng trọng, Tiêu Viêm gật gật đầu như vô tội vuốt vuốt tay: *"Ta cái gì cũng đều chưa từng thấy a, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ nơi này tăng lên rất nhiều, mặt khác trong hắc động có vang lên một ít thanh âm."*

"Không có thấy vậy tự nhiên là tốt nhất, có nhiều thứ, không biết ngược lại mới là thỏa đáng, về sau ngươi cũng nên ít tới nơi này, nếu không bị phát hiện, kể cả trưởng lão trị ban chúng ta, cũng phải chịu liên lụy." Liễu trưởng lão buông lỏng một hơi, hướng về Tiêu Viêm nói. Thật sự cũng không có bao nhiêu hoài nghi, dù sao ngay cả chính hắn, cũng nhìn không thấy thứ đáng sợ kia, chỉ có thể đơn thuần dựa vào cảm ứng độ vặn vẹo của không gian mà phán đoán vật trong suốt kia đến tột cùng là có hình

dạng gì.

Nghe Liễu trưởng lão nói nghiêm trọng như vậy, Tiêu Viêm sắc mặt cũng nhin không được có chút thay đổi, lập tức vội vàng gật đầu.

"*Tốt lắm, đi thôi...!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Liễu trưởng lão sắc mặt hòa hoãn đôi chút, trong lòng dường như còn sợ hãi lại liếc mắt nhìn hắc động sâu thẳm như không đáy kia một cái, rồi mới xoay người hướng bên ngoài bước đi.

Tiêu Viêm gật đầu lần nữa, sau đó đi theo, khi sắp tới ngã rẽ, nghiêng đầu lại nhìn thoáng qua hắc động không đáy đã chìm vào yên tĩnh, trong lòng mơ hồ mang theo vài phần kinh hãi, thấp giọng lầm bầm nói: "*Thứ đó đến tốt cùng là vật gì? Cổ hơi thở quá cường hãn, mà không gian lao lung kia cũng thực biến thái a, dưới sự phá hủy kinh khủng của thứ kia, vậy mà không có nửa điểm phản ứng, "Thiên Phần Luyện Khí tháp" này, quả nhiên khắp nơi đều tràn ngập thần bí..."*

... ..

Ra khỏi khu vực trung ương, Liễu trưởng lão lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, lần nữa mang theo Tiêu Viêm cẩn thận đi dạo ở tầng thứ nhất bên trong tháp, trên dọc đường đi, không ngừng nói cho hắn nghe một ít quy củ bên trong tháp cùng với những địa phương khác cần phải chú ý, vài chuyện vụn vặt, tựa như một lão nhân bình thường.

Một đường đi qua, ngẫu nhiên có thể gặp một ít học viên, sau khi bọn hắn nhìn Tiêu Viêm cùng Liễu trưởng lão trò chuyện vui vẻ với nhau, đều có chút kinh ngạc, bởi vì thân phận cùng thực lực của thủ tháp trưởng lão này, hơn nữa ngày thường đối với người khác cũng rất nghiêm khắc, bởi vậy rất nhiều đệ tử đối với bọn họ vừa ngưỡng mộ lại vừa sợ, ngoại trừ một số ít học viên cũ thực lực cực kỳ cao ra, thì rất ít khi nhìn thấy có vị trưởng lão hội nào mà đối đãi khách khí với một gã tân sinh như vậy.

Mà đối với những ánh mắt kinh ngạc ở ven đường đó, ngược lại càng làm cho Tiêu Viêm hiểu được vị Liễu trưởng lão này có uy hiếp ở chỗ này, cái gọi là một người làm quan cả họ được nhờ, hiện giờ mới đến, có thể kết giao chút quan hệ, điều này tự nhiên là tốt nhất. Mặc kệ tiềm lực của chính mình có khổng lồ như thế nào, mà ít nhất hiện tại, chính mình cũng chỉ mới là cấp bậc Đại đấu sư mà thôi, loại thực lực này, ở trong mắt của Liễu

trưởng lão đã đạt tới cấp bậc Đấu Vương, thì thật sự là không có chỗ tốt gì đáng khen cả.

"Tiêu Viêm a, Bàn Môn mà ngươi vừa mới thành lập ấy, ta đề nghị các ngươi khi tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện, thì tạm thời không nên đi tranh đoạt phòng tu luyện cao cấp làm gì..." Đi đến một địa phương, nhìn người ở chung quanh qua lại ít hơn rất nhiều, Liễu trưởng lão bỗng điềm điềm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt khẽ gật đầu, mà hẳn thực ra cũng không có ý niệm như vậy, mới vừa tiến vào Nội Viện chút thời gian, muốn chiếm cứ nơi tu luyện tốt nhất, điều này không thể nghi ngờ sẽ càng làm cho nhiều người đối với Bàn Môn bọn họ ôm lòng bất mãn. Chỉ sợ đoàn người vừa tiến vào, ngay sau đó sẽ có người tới cường hành rồi, muốn cùng mấy cái thế lực lão làng bên kia so sánh, hiện tại "*Bàn Môn*", ngoại trừ Tiêu Viêm cùng với vài tên Đại đấu sư ra, những người khác đều không có cái loại thực lực cùng bọn chúng tranh đấu, mà loại chiến đấu giữa các thế lực như thế này, chỉ dựa vào vài người bọn họ, không thể nghi ngờ và cũng không thể làm được đảo ngược hiệu quả để xoay chuyển Càn Khôn.

"Bởi vì bên trong tháp có quy củ, thủ tháp trưởng lão chúng ta cũng không thể nhúng tay vào việc tranh đoạt tu luyện thất của đệ tử, cho nên chỉ cần không làm ra tai nạn chết người, phần lớn chúng ta sẽ không nhúng tay." Liễu trưởng lão trầm ngâm một hồi, cười nói: "*Chẳng qua chỉ cần Bàn Môn các ngươi có thể nhanh chóng xuất hiện một gã Đấu Linh cường giả, như vậy liền có tư cách tiến vào thế lực nhị lưu của Nội Viện, đến lúc đó, là có thể tham dự tranh đoạt tu luyện thất, ta nghĩ, lấy tiềm lực của ngươi, hẳn là sẽ rất nhanh thôi."*

"Có Đấu Linh cường giả mà chỉ là thế lực nhị lưu? Vậy nhất lưu, chẳng phải là phải có Đấu Vương cường giả tọa trấn sao?" Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

"Ha ha, điều này thật ra không hẳn là vậy, bình thường một cái thế lực có thể xuất hiện từ ba đến bốn gã Đấu Linh cường giả, chính là có thể đủ tính làm nhất lưu thế lực." Liễu trưởng lão cười lắc đầu, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy thiên phú của ba người Huân Nhi, tới Đấu Linh, có lẽ đồng dạng sẽ không

cần thời gian lâu lắm. Xem ra sau này "*Bàn Môn*" phải trầm lắng một thời gian thôi, chỉ cần đợi được bốn người bọn họ tiến vào Đâu Linh, như vậy hết thấy đều có thể tốt đẹp rồi, mà trước đó, cũng chỉ có thể im lặng cuộn mình.

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, hai người Tiêu Viêm đã lần nữa đi tới lối vào, mà ở chỗ này, Ngô Hạo cũng đã từ trong hôn mê tỉnh lại, đang mờ mịt đứng tại chỗ, nhìn thấy thân ảnh Tiêu Viêm, hẳn lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Nhìn Ngô Hạo bước nhanh tới, Tiêu Viêm hướng về phía Liễu trưởng lão cười cười, chấp tay nói: "*Đa tạ Liễu trưởng lão dạy bảo, hôm nay trước dừng ở đây đi, ngày sau có thời gian, lại đến thỉnh giáo.*"

"*Haha, hôm nay không có ý định ở trong này tu luyện một chút sao?*" Liễu trưởng lão tùm tùm hỏi.

"*Bàn Môn mới thành lập, còn cần ta trở về hiệp trợ quản lý một chút.*" Tiêu Viêm mỉm cười khéo léo từ chối ý tốt của Liễu trưởng lão.

"*Án, cũng phải, tân thế lực rất là yếu ớt, người thật sự phải bận rộn rồi.*" Cười gật đầu, Liễu trưởng lão cũng không kiên trì nữa, ánh mắt quét bốn phía một chút, cười nhẹ nói: "*Để lần sau người dẫn người đến tầng một tu luyện, ta sẽ tìm cho các người một trung cấp tu luyện thất tốt, ở nơi này tu luyện, so với cao cấp tu luyện thất không kém hơn bao nhiêu đâu.*"

"*Đông cấp tu luyện thất cũng có chia tốt xấu?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi có chút kinh ngạc.

"*Ha ha, điều này là tất nhiên, việc này đệ tử bình thường rất khó phát hiện, chỉ có những thủ tháp trưởng lão như chúng ta đây mới hiểu được.*" Liễu trưởng lão không khỏi có chút đắc ý cười nói.

"*Ra thế, vậy xin đa tạ Liễu trưởng lão...*" Kinh hỉ gật gật gật đầu, Tiêu Viêm lại hướng Liễu trưởng lão chấp tay, sau đó liền xoay người đón Ngô Hạo, đưa hắn bước ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người Tiêu Viêm biến mất ở cửa tháp, bàn tay Liễu trưởng lão vuốt nhẹ nhẹ chòm râu, lầm bầm nói: "*Dị Hỏa..., không nghĩ tới a, Nội viện quật khởi, đó là nhờ vào vật kia... Mà bây giờ, một tiểu gia*

hỏa tuổi không đến hai mươi kia, một mình đã có được bực này kỳ vật, ai, thật là một gia hỏa may mắn làm cho người ta nhịn không được có chút ghen tị a."

-----oOo-----

Chương 463: Chuyện phiền toái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ra khỏi thiên phần luyện khí tháp, Tiêu Viêm đứng ở cửa, quay đầu nhìn lại tòa tháp thần bí này vền vền chỉ lộ ra một đoạn đỉnh tháp trên mặt đất, nhịn không được thở dài một hơi, chẳng biết tại sao, hẳn rốt cuộc cảm thấy đỉnh tháp này có chút không đơn giản...

"Hô, không nghĩ tới a... Vậy mà có thể ngưng tụ ra hỏa linh có tình cảm cùng trí tuệ, chắc chắn, khó trách Nội Viện này lại thiết lập phòng vệ nghiêm ngặt như thế, thậm chí ngay cả Đấu Tôn cường giả cũng phải dưới toàn lực thi triển mới có thể bố trí ra "Không gian tù giam" ..." Ngay lúc Tiêu Viêm đang cảm thán, thanh âm kinh dị của Dược Lão bỗng nhiên vang lên trong đầu.

Nghe lời Dược Lão nói, Tiêu Viêm thấy nao nao, nhưng sắc mặt cũng không đổi nhìn quanh bốn phía một vòng, sau đó nhìn qua Ngô Hạo bên cạnh vẫn còn có chút mờ mịt như trước phát phát tay, xoay người hướng phía con đường lúc trước đến mà bước đi.

"Lão sư nói hỏa linh, là vật gì?" Không nhanh không chậm đi bộ trên con đường rợp đầy bóng cây, Tiêu Viêm lúc này mới âm thầm hỏi.

"Tùy theo độ thuần khiết hỏa diễm mà sinh ra các sinh mệnh đặc thù, con hỏa mãng vô hình lúc trước ngươi nhìn thấy kia, đó hẳn là từ trong Vãn Lạc Tâm Viêm mà sinh ra linh trí, thậm chí có thể nói, con hỏa mãng kia, chính là bản thể của Vãn Lạc Tâm Viêm!" Dược Lão chậm rãi nói.

"Cái gì? Con hỏa mãng kia chính là Vãn Lạc Tâm Viêm?" Cước bộ đang đi bỗng dừng lại, khuôn mặt Tiêu Viêm nhịn không được có chút biến hóa, ở trong lòng kinh hãi thất thanh nói.

"*Ân, cảm ứng của ta không thể sai... Một ít kỳ dị hỏa diễm trong thiên địa này, trải qua nhiều năm tích lũy, sẽ phát triển thành đủ loại hình thái kỳ dị, tỷ như người lần trước trong lòng dung nham gặp Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, loại liên hoa này tính trạng tương tự như thực vật, là do Địa Tâm hỏa diễm trải qua trăm ngàn năm áp súc, mới hình thành nên...*" Dược Lão trầm giọng nói.

"Đương nhiên, lần trước chúng ta gặp Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tuy rằng có hình thái thực vật, nhưng dù sao cũng không có sinh ra cảm xúc và linh trí, thế nhưng lúc trước... Con hỏa mãng kia, ta lại thực sự cảm giác được cảm xúc của nó, mà một loại hỏa diễm có được thân thể cùng trí tuệ của chính mình, thì chúng ta gọi đó là hỏa linh, linh trí này cũng có thể so sánh với một số siêu giai ma thú có thể huyền hóa thành hình dạng nhân loại."

"*Vậy.. Vậy loại hỏa linh này, xem như chiếm được, chúng ta sẽ luyện hóa như thế nào? Lúc trước ta cũng đã cảm nhận được hơi thở khủng bố của vật kia, chỉ sợ xem như đổi thành một gã Đấu Hoàng cường giả, cũng sẽ không phải là đối thủ của nó, chúng ta làm sao có thể cắn nuốt được nó?*" Lời nói của Dược Lão, làm cho Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hỏa diễm cũng có thể sinh ra ý thức của mình, bất quá hiện giờ hỏa diễm này đã có ý thức của mình, chắc chắn sẽ không cam nguyện bị người khác cắn nuốt luyện hóa, nhớ đến biểu hiện khủng bố của nó lần trước, Tiêu Viêm nhất thời liền cảm thấy uể oải.

"*Đích xác là rất khó khăn... Bất quá cũng không có cách nào khác a, đương nhiên, nếu là người nguyện ý buông tha cho Vẫn Lạc Tâm Viêm rồi đi tìm Dị Hỏa khác mà nói, vậy thì cũng không có vấn đề gì.*" Dược Lão thân nhiên cười nói.

"*Đùa giỡn sao... Dị Hỏa nào có dễ tìm kiếm như vậy? "*

Nghe vậy, Tiêu Viêm lập tức gào to trong lòng, hao phí vài năm thời gian, hấn dựa vào cơ duyên mới tìm được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, hiện giờ lại thật vất vả mới tìm ra vị trí của Vẫn Lạc Tâm Viêm, làm sao hấn có thể buông tha, như thế nào bỏ được?

"*Vậy thì chỉ có thể yên lặng mà theo dõi kỳ biến... Kỳ thật, trước tiên không đề cập tới làm thế nào để luyện hóa Vẫn Lạc Tâm Viêm, mà quan trọng là chúng ta làm sao đem nó thu vào tay, đây cũng đã là một khó khăn rất lớn.*" Trong thanh âm của Dược Lão cũng mang theo vài phần

đầu đầu: *"Trong nội viện này, cường giả như mây, trước đó bên trong tháp, ta có thể mơ hồ cảm ứng được, tại trong mấy tầng bên dưới, đều tồn tại hơi thở cực kỳ mỏng manh nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ, từ hơi thở mạnh mẽ đó, lấy linh hồn trạng thái của ta hiện tại, căn bản là không có khả năng chiếm nhiều tiện nghi trong tay bọn họ. "*

Tiêu Viêm cũng là mày nhíu mặt nhăn, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

"Hơn nữa ta bây giờ có thể khẳng định rằng, Nội Viện sở dĩ có thể làm cho tốc độ tu luyện của học viện nhanh hơn, gần như toàn bộ đều do nguyên nhân là Vẫn Lạc Tâm Viêm... Bọn họ đem Vẫn Lạc Tâm Viêm đã hình thành linh tính kia phong tỏa bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp, sau khi mượn cách tiếp cận nó, có thể tại lòng người dẫn động, xuất hiện Vẫn Lạc Tâm Viêm Phân Thể để đám đệ tử mượn đó mà rèn luyện tinh mạch, tinh luyện đầu khí..."

"Bọn họ... Đây là đang... Nuôi nhốt Vẫn Lạc Tâm Viêm!" Dược Lão chậm rãi thò ra một ngum lãnh khí, thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hai bàn tay cùng nhau mạnh mẽ run rẩy, Tiêu Viêm thậm chí lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng nghĩ Nội Viện này quả nhiên điên cuồng và can đảm làm người ta cảm thấy rung động không thôi, bọn người kia, cũng rất khủng bố, vậy mà có đảm lượng để nuôi nhốt loại lực lượng đủ để hủy diệt thiên địa này.

Trải qua giải thích của Dược Lão, Tiêu Viêm giờ mới hiểu được, nguyên lai Nội Viện là đem *"Vẫn Lạc Tâm Viêm"* nuôi nhốt thành một loại bò sữa, sau đó không ngừng từ trên thân nó đạt được lượng *"Sữa "* vô tận, cũng chỉ là phân chia nhỏ thân thể* Vẫn Lạc Tâm Viêm... Loại hành động này, đích xác có thể nói hai chữ điên cuồng.

(*nguyên văn: đầu xạ phân thể.)

"Quả nhiên là kẻ tài cao gan cũng lớn a, Nội Viện này, thực quá khủng bố..." Tiêu Viêm nuốt một ngum nước bọt, ở trong lòng lầm bầm nói.

"Hừ, gan lớn? Ta xem bọn hấn đó là đang dẫn lửa thiêu thân. " Dược Lão hừ lạnh một tiếng

"Nhu thế nào? Ta xem tựa hồ không có gì a." Tiêu Viêm kinh ngạc nói.

"Hắc, hiện tại bọn họ ý vào có không gian lao lung phong tỏa, đích thật là không có việc gì, nhưng đây chỉ là kế thích ứng tạm thời, bằng vào không gian lao lung kia, căn bản không có khả năng trực tiếp phong tỏa hoàn toàn Vẫn Lạc Tâm Viêm bên trong tháp."

Dược Lão cười hắc hắc nói: "Hỏa diễm khả sơ bất khả đồ**, Vẫn Lạc Tâm Viêm này chính là kỳ dị chi hỏa do thiên địa sinh ra, có đủ lực lượng hủy diệt chân chính, Nội Viện, đắp bức tường ngăn như vậy, giống như là xây hàng rào ở trên miệng núi lửa a, người có gặp qua có thể đem núi lửa ngăn lại sao? Hiện tại là lúc đè nén và tôn trữ lực lượng, đợi cho đến khi bùng nổ, thì Thiên Phần Luyện Khí tháp này, sẽ bị hủy diệt trong khoảng khắc!"

(* Hỏa diễm khả sơ bất khả đồ: đại ý là ngọn lửa chỉ có thể thông không thể ngăn ù)

Bất quá Vẫn Lạc Tâm Viêm mặc dù khủng bố, mà mấy cái lão gia hỏa trong Nội Viện này cũng không phải ngồi không, tại trong lúc bùng nổ, một bên xông ra một bên ngăn cản, song phương chung quy sẽ có chỗ tổn thương, mà đến lúc đó, có lẽ sẽ là cơ hội của chúng ta..."

"Ý của lão sư là? Chờ cho Vẫn Lạc Tâm Viêm tự mình bùng nổ?" Tiêu Viêm ngẩn ra, kinh ngạc nói.

"Ân, cũng chỉ có thể như thế, chúng ta thế đơn lực bạc, không còn cách nào khác tốt hơn." Dược Lão gật gật đầu, nói.

"Vậy chúng ta phải chờ tới khi nào?" Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã cười khổ nói.

"Xem tình hình phía trước thì Vẫn Lạc Tâm Viêm, lâu thì hai năm, chậm nhất là một năm, có lẽ sẽ có một lần biến cố." Dược Lão trầm ngâm hồi lâu, mới đề thấp thanh âm, tại trong lòng Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Đôi mắt sáng lập tức lóe lên, một lúc sau, Tiêu Viêm nhìn nhìn bốn phía thật cẩn thận, ngoại trừ Ngô Hạo không ngừng vỗ cái đầu đang choáng váng của mình ra, thì không có động tĩnh gì khác, theo lời của Dược Lão nói, đây chính là quan hệ đến đại sự tồn vong của Nội Viện.

" Những ngày kế tiếp, người tranh thủ thời gian ở bên trong tháp tu luyện, tốt nhất là trong nửa năm tăng lên tới cấp bậc Đấu Linh, nhưng thật ra có thêm Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, cùng với Diễm Phân Phệ Lăng Xích, so sánh với tài năng ở trong cấp bậc Đấu Linh thì đã là hoành hành vô kỵ rồi, nếu lại sử dụng Tử Hỏa cùng Thanh Hỏa dung hợp thành Phật Nộ Hỏa Liên, chỉ sợ đến Tô trưởng lão ở bên ngoài rừng rậm lúc trước, cũng không có lá gan dám một tay đón đỡ "

"Về phần dùng Cốt Linh Lãnh Hỏa cùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa dung hợp thành đại hình Phật Nộ Hỏa Liên, thì người phải tận lực hạn chế sử dụng, vật kia uy lực cố nhiên khủng bố, nhưng mà phản phệ quá lớn, có đôi khi, ngược lại là mất nhiều hơn được. "

"Còn có, Địa Giai thân pháp đấu kỹ" Tam Thiên Lôi Động " *kia cũng nên bắt tay vào tu luyện, chỉ cần đem đấu kỹ này tu luyện thành công, khi đối mặt với Đấu Linh cường giả, người đã có thể ở vào thế bất bại, thậm chí gặp Đấu Vương cường giả, cho dù đánh không lại cũng có thể có bốn sự để chạy trốn, hiện tại hẳn là phải đợi Vẫn Lạc Tâm Viêm ngưng tụ lực lượng để bạo phát "* Thanh âm của Dược Lão giống như là phóng ra viên đạn bình thường, nói một hơi dài làm cho Tiêu Viêm cười khổ không thôi, mãi một lúc sau, mới tiêu hóa hết. "*Tựa hồ còn có các loại tài liệu của địa linh đan nữa thì phải?"* Cẩn thận chậm rãi đem những lời nhắc nhở của Dược Lão tiêu hóa xong, Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, phát hiện ra là đã bỏ sót một chỗ, lập tức cười nói, những vật phẩm này phải chuẩn bị cho tốt, nếu không có mà nói, thì sau này xem như chiếm được Vẫn Lạc Tâm Viêm, chỉ sợ cũng không dám đụng đến.

"*Ách, chính xác, bất quá mấy loại tài liệu kia đều là vật cực kì hiếm có, người phải cẩn thận lưu ý chút"* Dược Lão ngắt ra, chột gật gật đầu nói.

Cười khổ gật gật đầu, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh thẳm kia, không khỏi thở ra một hơi thật dài, chuyện phiền toái này, cũng rất nhiều thì phải...

"*Sao phải than thở? Bởi vì chuyện của Bàn Môn?"*

Phía sau bỗng có thanh âm vang lên, Tiêu Viêm nhìn lại, hóa ra là Ngô Hạo, lúc này hẳn dường như từ bên trong tâm hỏa thiêu đốt mà hồi phục thanh tĩnh.

"Ha hả, không có gì. " cười nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm nói: "Đi thôi, đi về trước nhìn xem. " Dứt lời, hắn liền dẫn đầu bước nhanh hơn, hướng về con đường khi đến lao vút đi, Sau đó, Ngô Hạo theo sát phía sau.

Lại trải qua gần bốn đến năm mươi phút chạy đi, hai người Tiêu Viêm mới dần dần tiếp cận khu vực dừng chân cho tân sinh, chậm rãi đi vào khu vực dừng chân, đến chỗ con đường trống trải kia, lại khiến hai người ngẩn ra.

Ngay tại lúc hai người Tiêu Viêm cảm thấy có chút ngạc nhiên, bỗng có một bóng người thờ hỏn hên chạy từ khu vực dừng chân ra, nhìn thấy hai người Tiêu Viêm, trên khuôn mặt lo lắng nhất thời nảy lên vui sướng, vội chạy tới, trong miệng hô lớn: "Đầu lĩnh, đã xảy ra chuyện!"

"Làm sao vậy? " nghe được người tân sinh này hô to, Tiêu Viêm gấp gấp bước lên phía trước, hỏi.

"Có người muốn đến lôi kéo tân sinh đi, kết quả không ai đáp ứng, những tên kia đã muốn gây rối, hiện tại đang muốn ép Huân nhi cùng Hồ Gia học tử động thủ!"

"Người tới là ai? Có biết không?" Tiêu Viêm sắc mặt hơi trầm xuống, cước bộ vội vàng hướng vào bên trong đi đến, vừa chạy, vừa thuận miệng hỏi một câu.

Nghe Tiêu Viêm hỏi, tên tân sinh kia không khỏi có chút chần chờ, tình cảnh này, làm cho Tiêu Viêm cước bộ đột nhiên chậm lại, trầm giọng nói: "Nói! "

"Đầu lĩnh kia...Là Bạch Sơn." Bị quát lớn một tiếng, tân sinh kia chỉ biết cười khổ nói.

"Mẹ nó, hỏn đăn này thật quá đáng! "

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo trong nháy mắt liền trầm xuống.

-----oOo-----

Chương 464: Tiền đặt cược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên một bãi đất trống bên trong khu vực dừng chân của tân sinh, lúc này tụ tập lại một đám người đông nghìn nghịt, ở giữa đám người này, có hai phe nhân mã đang nhìn chăm chăm vào đôi phương, một phương nhân số rất đông, còn một phương kia chỉ đem có mười người tới, nhưng hiện tại tình thế ở giữa sân tựa hồ bên nhân số ít lại chiếm thượng phong.

"Huân Nhi, Hồ Gia, không nên cố chấp, ta nói rồi, "Bàn Môn" này của các ngươi tuyệt đối không thể nào phát triển được, tân sinh là tân tiên huyết dịch (nguồn máu mới) mà đa số các thế lực ở Nội Viện phải bỏ sung hàng năm, bọn họ không có khả năng ngồi nhìn các ngươi đem tất cả tân tiên huyết dịch đều nắm trong tay." Đầu lĩnh một phương nhân số ít chính là gã thanh niên áo sam trắng, bộ dáng anh tuấn cực dễ hấp dẫn gây hảo cảm với nữ sinh, thế nhưng Hồ Gia và Huân Nhi đối diện với hắn này giờ vẫn chưa hề sinh ra nửa phần hảo cảm nào, ngược lại sự khinh bỉ chán ghét ít nhiều lộ ra.

"Đây là vấn đề của chúng ta, không cần lo ngại người lâm trận bỏ rơi đồng bạn như người đến quan tâm." Hồ Gia cười lạnh nói.

"Ngươi nếu như không có chuyện gì khác, thì xin hãy đi đi cho, chúng ta và những tân sinh khác cũng không chào đón ngươi." Huân Nhi liếc Bạch Sơn một cái, thản nhiên nói.

Thái độ của hai người lần này làm cho khóe miệng Bạch Sơn nhin không được có đôi chút run rẩy, khuôn mặt vốn đang che kín tươi cười cũng đã lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Bạch Sơn, nói nhảm làm gì? Đối với bọn tân sinh này, trực tiếp động thủ trước tiên đem ngạo khí của bọn chúng đánh xuống, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người lựa chọn đi theo chúng." Bỗng nhiên tiếng cười từ một thanh niên dáng người to lớn bên cạnh Bạch Sơn truyền ra, lúc thanh niên này nói chuyện, ánh mắt đôi lúc quét qua những đường cong dịu dàng hồ mị của hai người Hồ Gia và Huân Nhi.

"Ha ha, Phó Ngạo đại ca nói rất đúng, bất quá đối với nữ hài tử mà vừa tới liền động thủ thì khó tránh khỏi bị người ta nói chúng ta không có khí

độ lắm thì phải?" Đối với vị thanh niên này, Bạch Sơn cũng có chút e dè, người này trong bang trừ đường ca của hắn ra thì chính là một trong ba vị Đẩu Linh cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên lập tức vội vàng cười nói.

"Hắc hắc, nói cũng phải." nghe Bạch Sơn nói vậy, Phó Ngao liền cười hắc hắc, ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng Huân Nhi, cười tủm tỉm đắc ý nói: *"Huân Nhi học muội, Tiêu Viêm kia mặc dù có bốn sự mang theo các người đạt được thắng lợi ở trong "Hỏa năng liệt bộ tái", đáng tiếc tại bên trong nội viện này, hắn lại thực sự không có tư cách này, người cũng đừng vọng tưởng hắn cái dừng cảm gì, nói không chừng chờ thêm một hai ngày nữa, khi hắn ném đầy đủ chuyện phiền phức thì cũng là lúc cái gọi là "Bàn Môn" này của các người phải giải tán."*

"Không cần người phí tâm tổn sức, chỉ cần Tiêu Viêm ca ca không mở miệng thì Bàn Môn này sẽ không sợ bất kỳ thế lực nào, người muốn mạnh mẽ hủy đi, vậy hãy thử xem!" Huân Nhi liếc hắn một cái, thanh âm lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Huân Nhi với khuôn mặt thanh nhã tinh xảo hiện tại đã phủ kín một tầng sương lạnh, trên khuôn mặt Phó Ngao ý cười lại càng thêm nồng đậm một chút, chặc chặc nói: *"Nữ hài tử hảo quật cường, bất quá thật đúng là khẩu vị của ta... Như vậy đi, nể mặt các người, chỉ cần hôm nay các người giao ra năm tên tân sinh thì "Bạch Bang" ta đây ngày sau sẽ không tìm tới các người gây phiền toái nữa, như thế nào?"*

"Phó đại ca, năm..." Nghe vậy, Bạch Sơn ở một bên sắc mặt khẽ biến, vội vàng mở miệng, hắn dẫn người tới chỗ này không phải là chỉ muốn có năm tên tân sinh thôi a.

Phó Ngao vung tay lên cắt đứt lời của Bạch Sơn, cười tủm tỉm nhìn Huân Nhi, nói: *"Tất nhiên, ở trong năm người này, phải có Huân Nhi học muội rồi."*

Phó Ngao vừa buông ra lời này, khuôn mặt Bạch Sơn không khỏi hơi trầm xuống, hiện tại hắn cũng nghe ra, tên kia vậy mà lại có chủ ý đối với Huân Nhi, lập tức trong mắt hắn xẹt qua một tia hàn ý.

Bởi vì ánh mắt này giờ vẫn gắt gao chăm chú vào trên người Huân Nhi, cho nên Phó Ngao không nhìn thấy tia hàn ý trong mắt Bạch Sơn.

"Bàn Môn sẽ không giao cho bất kỳ thế lực nào dù chỉ một người!" Ý đùa giỡn trong giọng nói của Phó Ngao tự nhiên Huân Nhi cũng nghe ra, con người linh động nhìn chăm chăm người phía trước. Hồi lâu sau, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt cũng bỗng nhiên biến mất hoàn toàn, thanh âm bình thản nói.

Nhìn khuôn mặt Huân Nhi lại lần nữa trở nên đăm đăm, Phó Ngao nhướng mày, hấn thế nhưng lại không thích nữ nhân lộ ra vẻ mặt như vậy, lập tức ý cười trên khuôn mặt dần dần thu liễm, cười lạnh nói: *"Một khi đã như vậy, xem ra chỉ có dùng phương pháp mạnh mẽ đem toàn bộ cường giả Bàn Môn của bọn người đánh bại, để ta xem các người còn có uy tín để lưu lại bọn họ?"*

"Vậy người tới thử xem?" Trên khuôn mặt Hồ Gia nổi lên vẻ lạnh lùng, cười lạnh nói, đầu khí màu xanh biếc từ trong cơ thể tuôn ra, một cỗ khí thế mạnh mẽ tràn ngập bãi đất trống.

Cùng với Hồ Gia bùng nổ khí thế, mấy chục tân sinh phía sau cũng nhất tề gầm lên giận dữ, từng đạo đầu khí màu sắc không giống nhau đồng thời trào ra, chỉ một thoáng, lá cây trên mặt đất đều bị đầu khí chấn động làm tung bay lên.

"Yêu? Đám tân sinh này quả nhiên giống như lời đồn, kiêu ngạo có chút không vừa..." Nhìn đạo đầu khí mạnh mẽ nổi lên ở trước mặt, Phó Ngao không khỏi cười châm chọc, cước bộ đạp xuống thật mạnh từng bước tiến tới, chỉ nghe một tiếng gầm rú trầm thấp vang lên, đầu khí màu xanh thẫm nháy mắt liền bao trùm thân thể, trong lúc đầu khí quay cuồng, sênh sếch giống như nước biển bình thường, ở quanh thân hắn bắt đầu quay cuồng khởi động.

Theo đầu khí Phó Ngao trào ra, một cỗ khí thế hùng hồn so với bất kì của kẻ nào ở đây đều không chỉ mạnh hơn gấp vài lần tràn ngập ra bãi đất trống, vậy mà chỉ bằng thực lực của một người, liền đem khí thế của đa số tân sinh áp chế xuống.

"Hôm nay sẽ cho các người nhìn một chút sự chênh lệch giữa tân sinh và học viên cũ!" Phó Ngao lưng thẳng lên, cười lạnh nói: *"Bạch Sơn, dẫn người động thủ, làm cho bọn tân sinh này hiểu được, ở Nội Viện, kẻ không chịu khuất phục thì sẽ không thể sinh tồn!"*

Bạch Sơn khẽ gật đầu, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Huân Nhi ở phía trước một cái, sau đó liền vung tay lên, trầm giọng nói: "Lên!".

Nghe được tiếng quát của Bạch Sơn, phía sau gần mười tên học viên cũ nhất thời quát nhẹ một tiếng, chột thân hình hóa thành một đạo ánh tử, như chớp hướng mọi người bắn tới.

"Ta ngăn cản Bạch Sơn lại, Huân Nhi, ngươi dẫn mọi người chặn những tên khác." Bàn tay mềm mại của Hồ Gia run lên, một cây trường tiên thon dài màu xanh biếc thoáng hiện ra, giày thoáng chân động, liền ở trong không khí vang lên một tiếng sét mơ hồ mang theo một cỗ khí tức dị thường.

"*Án!*" Huân Nhi khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn những bóng người bắn đến, tiểu thủ tựa như ngọc, hiện ra kim quang chói mắt.

Xuy!

Ngay khi chiến đấu sắp diễn ra, lúc bọn người Bạch Sơn sắp cùng đám người Huân Nhi giao phong, một bóng đen đột nhiên vẽ ngang bầu trời, chột mang theo tiếng vang bén nhọn xé rách không khí, âm âm bắn tới giữa hai bên, nhất thời, một tiếng nổ vang cùng tro bụi đem song phương tách rời ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhúu mày nhìn về chỗ tro bụi trên mặt đất, Phó Ngao tay áo vung lên, một cỗ cuồng phong bỗng nổi lên, đem tro bụi chỗ đó hoàn toàn đánh tan đi.

Theo tro bụi tan đi, một cây xích màu đen thật lớn đang cắm ở trên phiến đá cứng rắn, xuất hiện trong tầm mắt đám người Phó Ngao...

Sau khi ánh mắt dừng lại trên hắc xích một lúc thì liền di chuyển đến trên thân hai người đứng sau hắc xích.

"Tiêu Viêm, Ngô Hạo, ta còn nghĩ các ngươi sau khi nghe tin tức này xong liền trốn chạy chứ, không ngờ còn dám quay về đây?" Nhìn hai đạo nhân ảnh xuất hiện ở bên kia, Bạch Sơn sắc mặt khẽ biến, âm thanh lạnh lùng nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh như băng liếc nhìn hắn, sau đó nhảy qua hắn,

dừng lại trên người Phó Ngao. Hắn cảm ứng được người kia mới là người mạnh nhất ở nơi này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo xuất hiện, tân sinh nhất thời hoan hô lên, trải qua những sự tình phát sinh khoảng thời gian này, trong lòng bọn họ, Tiêu Viêm đã trở thành người đầu lĩnh chân chính, chỉ cần có hắn ở đây, bọn họ sẽ có can đảm cùng với bất kỳ kẻ nào chiến đấu.

"Hai tên gia hỏa các ngươi, cuối cùng cũng tới..." Nhìn bóng lưng gầy yếu phía trước, Hồ Gia lặng lẽ thở ra một hơi. Mặc kệ tính tình của nàng can đảm như thế nào thì với loại chuyện này, thủy chung đều cần nam nhân đứng ra giải quyết là tốt nhất.

"Tiêu Viêm ca ca, bọn họ ..." Ánh mắt Huân Nhi dừng lại trên bóng lưng Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói.

Phất phất tay cắt đứt lời nói của Huân Nhi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói: *"Án, ta đã biết rồi, chuyện kế tiếp cứ giao cho ta đi."*

Huân Nhi ôn nhu gật đầu, nhìn bóng lưng gầy yếu phía trước, nàng thích bộ dạng đối với bất cứ chuyện gì đều tràn ngập tự tin của hắn, tựa như lúc này vậy.

"Ngươi chính là Tiêu Viêm?" Nhìn Tiêu Viêm, lúc nhìn thoáng qua vẻ ôn nhu kia của Huân Nhi cùng với vẻ lãnh đạm lúc trước hoàn toàn bất đồng, Phó Ngao nhin không được nóng lên, cười lạnh nói.

"Hắn chính là Tiêu Viêm." Bạch Sơn nói.

"Bạch Sơn, không nghĩ tới da mặt ngươi lại dày đến trình độ như vậy, lúc trước ta thật đúng là có mắt như mù." Tiêu Viêm liếc nhìn Bạch Sơn, cười nói, trong tiếng cười không che dấu sự châm chọc.

Bị Tiêu Viêm châm chọc như vậy, trên khuôn mặt Bạch Sơn không khỏi nổi lên một chút tái xanh. Âm trầm liếc nhìn Tiêu Viêm, lạnh lùng nói: *"Ngươi cứ kiêu ngạo đi, ta đã sớm nói qua khi tới Nội Viện ta sẽ có biện pháp chinh ngươi."*

"Ngoại trừ dựa vào thế lực của người khác, ngươi còn có thể làm được cái gì?"

"Ngươi..."

"Được rồi, không cần tranh cãi." Phó Ngao vung tay lên cắt đứt lời trào phúng của hai người, ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm, bình thản nói: " Ta cũng không muốn cùng ngươi khua môi múa mép, giao cho "Bạch Bang" ta mười lăm tên tân sinh, chúng ta lập tức rời khỏi chỗ này."

"Nếu không giao thì sao đây?" Bàn tay Tiêu Viêm khoát lên hắc xích trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói.

"Vậy ta sẽ đánh ngươi trước mặt những tân sinh ở đây, khiến uy nghiêm của ngươi mất hết." Phó Ngao nhếch miệng cười, hàm răng trắng như tuyết lộ ra chút lãnh ý.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu xoay xoay cổ, chân vừa muốn bước lên chột Ngô Hạo đang ở một bên ngăn hẳn lại, nói: "Để cho ta lên đi?"

"Người này là Đấu Linh cường giả, ngươi hiện tại ứng phó có chút quá sức." Tiêu viêm mỉm cười lắc đầu, đẩy cánh tay Ngô Hạo ra, sau đó chậm rãi bước tới từng bước, ánh mắt dừng lại trên người Phó Ngao, khẽ cười nói: "Một đấu một, ngươi thắng, sẽ án theo lời ngươi vừa nói, còn nếu thua, "Bạch Bang" ngươi trong ba tháng không được tìm "Bàn Môn" ta gây phiền toái, như thế nào? Có dũng khí tiếp nhận không?"

Nghe vậy, ánh mắt Phó Ngao nhất thời ngẩn ra.

"Phó đại ca, đừng đáp ứng hẳn, tên kia trong tay có một ít con bài chưa lật, nếu sử dụng thì đủ để cùng Đấu Linh cường giả chống lại. Lần trước ngay cả La Hầu cũng thua ở trong tay hắn." Bạch Sơn ở một bên vội vàng nói: "Chúng ta mọi người cùng nhau tiến lên, bọn họ tân sinh tuy nhiều nhưng tuyệt đối chống đỡ không nổi!"

"Không cần, La Hầu kia bất quá chỉ vừa mới tiến vào cấp bậc Đấu Linh mà thôi, đánh bại hắn không coi là cái gì." Phó Ngao phất phất tay, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm, chột cười nói: "Đôi tiên đặt cược như thế nào, ta thắng thì ngươi giao cho "Bạch Bang" ta mười lăm người, trong đó có nàng, còn nếu ta thua, thì trong vòng nửa năm "Bạch Bang" không tìm các ngươi gây phiền toái, như thế nào?"

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm ý cười dần dần thu liễm, cho đến một lúc sau sự âm trầm cùng một chút dữ tợn không cách nào che dấu, Long có nghịch lân, nếu chạm vào sẽ chuốc lửa giận của nó, nghịch lân của Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ đó là cô gái mà từ nhỏ đến lớn toàn bộ tâm tư đều đặt trên người mình...

"*Tiêu Viêm ca ca, đấu với hấn!*" Thanh âm ôn nhu trong trẻo, bỗng nhiên vang lên phía sau Tiêu Viêm, chột bàn tay mềm mại như không xương nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay Tiêu Viêm.

Trong lòng hít sâu một hơi, Tiêu Viêm quay đầu nhìn nụ cười thanh nhã của thanh y thiếu nữ kia, sau một hồi, hơi hơi cúi người áp sát vào gần lỗ tai cô gái khuôn mặt đang ửng đỏ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, chậm rãi nói: "*Ny tử(cô bé), nửa năm sau, ta sẽ quét dọn Bạch Bang!*"

"*Án*" Huân Nhi thản nhiên cười, nụ cười ôn nhu động lòng người, làm cho người bên cạnh tim đập không thôi, đối với hấn, nàng chưa bao giờ có hoài nghi, dù là một chút xiu.

-----oOo-----

Chương 465: Chiến Phó Ngao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vỗ nhẹ nhẹ đầu Huân Nhi, Tiêu Viêm chậm rãi xoay đầu lại, vẻ âm trầm trên khuôn mặt nhanh chóng biến mất. Ánh mắt nhàn nhạt nhìn Phó Ngao phía đối diện, nhẹ giọng nói: "*Bắt đầu đi?*"

"*Hắc, có can đảm ...*"

Phó Ngao kêu một tiếng kinh ngạc, không ngờ Tiêu Viêm thực sự dám đứng ra ứng chiến, chột cười hắc hắc nói: "*Hảo, hôm nay ngươi hãy cho ta nhìn xem bản lĩnh của ngươi. Hiện tại bên trong Nội Viện đang huyền ảo, truyền tụng về thủ lĩnh của tân sinh, đến tột cùng là có cái loại mạnh mẽ như trong lời đồn hay không.*"

Nhìn đại chiến giữa sân sắp triển khai, đệ tử vây xem ở chung quanh liền

vội vàng lui về phía sau một bước. Đối với lời đồn về Tiêu Viêm, bọn họ cũng nghe được không ít, hiện giờ lại có thể tận mắt chứng kiến, bọn họ tự nhiên là rất vui.

"Không biết tên Tiêu Viêm kia có thể cùng Phó Ngao đấu một trận không, nếu như không mà nói, chỉ sợ thể diện lần này sẽ mất sạch a."

"Hắc hắc, nghe nói Phó Ngao kia tại tháng trước đã tiến vào cấp bậc tam tinh đấu linh rồi, Tiêu Viêm này tuy rằng có thể đánh bại La Hầu, nhưng muốn cùng hắn đối chiến, thì thật sự vẫn là rất gian nguy a."

"Nếu là bất cẩn để bị thua bởi Phó Ngao, cái này không chỉ là mất mặt, mà còn đến cả nữ nhân của mình cũng sẽ không giữ được... Vậy chuyện càng thêm vui a."

Tiêu Viêm không để ý đến những lời nói khe khẽ xung quanh. Chậm rãi bước về phía trước một bước, hai tay nhanh chóng kết xuất một số thủ ấn kỳ dị, cùng với kết động thủ ấn, bên trong khí xoáy tụ trong cơ thể, một luồng hỏa diễm màu xanh đột nhiên vọt ra, cuối cùng cấp tốc vận chuyển theo một đạo lộ tuyến có chút kì dị.

khi ngọn lửa màu xanh vận chuyển hoàn thành một vòng lộ tuyến kì dị, thì lửa xanh không khỏi có chút sôi trào lên, một cỗ năng lượng cuồng bạo từ đó tán phát ra, cuối cùng xâm nhập mọi chỗ bên trong cơ thể Tiêu Viêm.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến: Thanh Liên Biến!"

"Ấm! "

Thủ ấn bỗng cứng đờ, ngọn lửa màu xanh mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiêu Viêm cuồng bạo trào ra, đem thân thể bao bọc thành một hỏa nhân màu xanh.

Ngọn lửa chỉ bốc lên trong khoảnh khắc thời gian, liền nhanh chóng rút về bên trong cơ thể Tiêu Viêm. Mà theo ngọn lửa trở về bên trong cơ thể, mọi người nhận thấy được khí tức của Tiêu Viêm đang liên tiếp tăng lên, thậm chí sắp đạt tới trình độ Đấu Linh cường giả!

"Hóa ra chỉ là cường hành tăng lên thực lực, trách không được có thể đánh bại La Hầu, bất quá loại biện pháp này chung quy vẫn chỉ là tiểu

thừa, không kéo dài được lâu, ngược lại còn tạo thành thương tổn rất lớn cho thân thể, đây chính là con bài chưa lật của ngươi sao?" Thấy khí tức Tiêu Viêm đột nhiên càng thêm mạnh mẽ, đầu tiên Phó Ngao thoáng có chút giật mình, chợt lạnh nhạt nói.

Đối với việc Phó Ngao cười lạnh châm chọc, Tiêu Viêm vẫn không nói một lời, bàn tay nắm trên chuôi Huyền Trọng Xích, nghiêng đầu hướng Ngô Hạo thản nhiên nói: *"Trông chừng bọn Bạch Sơn"*.

"Yên tâm đi, lũ hỗn tạp đó cứ giao cho ta." Ngô Hạo gật gật đầu, thoáng chần chờ rồi thấp giọng nói: *"Ngươi nên cẩn thận một chút, tên Phó Ngao này so với La Hầu mạnh hơn."*

"Án "

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đem tầm mắt chuyển về phía Phó Ngao vẻ mặt đang cười lạnh ở đối diện, bàn chân chậm rãi nhấc lên, sau đó âm âm hạ xuống, nhất thời một đạo năng lượng nổ mạnh vang vọng dưới chân, thân thể Tiêu Viêm liền hóa thành một đạo hắc ảnh, trực tiếp hướng về người phía trước bắn thẳng tới.

"Hừ, hôm nay sẽ cho ngươi nhìn kỹ một chút, cái gì mới là Đấu Linh cường giả chân chính! Bàn môn tả đạo, thì cũng chẳng tính là thứ tốt đẹp gì!" Bên trong đồng tử, bóng đen cấp tốc phóng đại, Phó Ngao hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, lam quang lóe ra, một tay nắm lấy tam xoa kích màu lam dài gần nửa trượng, thoáng lóe lên.

Trong tay nắm chặt tam xoa kích, Phó Ngao hướng bóng đen phía trước trực tiếp đâm mạnh tới, ở chỗ xoa tiêm* lóe ra lam quang u ám, nơi nó đi qua, ngay cả không gian đều mờ hồ nhiễm chút lam sắc quang mang.

*(Xoa tiêm: 3 mũi nhọn của tam xoa kích.)

"Đinh!"

Bóng đen bỗng đứng lại, Hắc thước thật lớn trong tay vung mạnh đến, va chạm cùng một chỗ với tam xoa kích, lập tức vang lên thanh âm của kim thiết giao nhau cùng hoa lửa bắn tung tóe ra.

"Khí lực không nhỏ"

Thân thể khẽ chấn động, cước bộ lui về sau nửa bước, Phó Ngao nhìn về Tiêu Viêm ở phía trước cũng đã lui về sau hơn một bước kinh ngạc cười một tiếng, chột lần nữa vọt lên. Tam xoa kích trong tay nhuộm đầm đầu khí màu xanh thẫm, giống như một đầu cá mập hung ác trong biển đang vẫy đuôi, kinh khí lạnh lẽo ẩn chứa theo một cỗ hung sát chí khí.

Vẻ mặt căng thẳng nhìn thể công nhanh chóng vọt tới của tam xoa kích, Tiêu Viêm cánh tay khẽ chấn, không chút nào lùi bước, lại huy động trọng xích trực tiếp đón nhận công kích của Phó Ngao.

Bên trong sân, đầu khí màu lam cùng ngọn lửa màu xanh đều tự chiếm cứ một nửa bầu trời, chỗ tiếp xúc giữa hai người không ngừng bốc lên nhàn nhạt bạch sắc vụ khí (sương mù). Giữa vụ khí, hai bóng người quý bị như ẩn như hiện tấn công lẫn nhau, tốc độ như vậy, cho dù là người đang vây xem ở chung quanh cũng chỉ nghe được thanh âm của trọng xích và tam xoa kích va chạm nhau cùng với nhìn thấy một ít hoa lửa bắn tung tóe ra.

Trong khi đầu khí hùng hồn va chạm nhau, năng lượng bùng nổ, tạo ra sóng năng lượng không ngừng khuếch tán ra, làm cho người xem ở chung quanh chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

"Không biết Tiêu Viêm có thắng được tên kia không?" Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng người lóe lên bên trong sương trắng nhàn nhạt, ngọc thủ Hồ Gia không nhịn được nắm chặt lại, nói khẽ với Huân Nhi và Ngô Hạo ở bên cạnh.

"Không biết... bây giờ vẫn chưa nhìn ra được gì cả" Ngô Hạo lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

"Âm! "

Ngay khi lời Ngô Hạo vừa dứt, một tiếng nổ lớn làm màng nhĩ chấn động đau rát bỗng từ bên trong bạch vụ truyền ra, chột hai bóng phân biệt người từ trong bạch vụ bắn ra, hai chân kéo lê trên mặt đất khoảng mười thước mới ngừng lại.

" Hắc hắc, hảo, quả nhiên có chút bản sự, khó trách kiêu ngạo như thế." Tam xoa kích trong tay chống mạnh xuống đất, Phó Ngao thở hắt hắt kịch liệt mấy hơi, cười lạnh nói.

Trọng xích của Tiêu Viêm cắm vào bên trong khe hở sàn nhà, hô hấp có chút dồn dập, khi sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cường hành tăng lên thực lực, hẳn có thể cùng Phó Ngao chiến đấu chính diện ở thế bất bại, thậm chí, tại phương diện lực lượng, còn có thể áp chế được Phó Ngao một chút, bất quá, những điều này bị hạn chế bởi thời hạn quá ngắn. Một khi hiệu quả của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mất đi, đến lúc đó hẳn khó có thể tiếp tục tái chiến cùng với Phó Ngao.

Phó Ngao cũng nhìn rõ được nhược điểm của Tiêu Viêm, cười âm hiểm một tiếng, tam xoa kích trong tay bỗng nhiên chấn động một trận, chột đầu khí màu lam đột nhiên trở nên đại thịnh, mà theo đầu khí trên tam xoa kích trở nên nồng đậm, khuôn mặt của Phó Ngao cũng biến thành xanh thẫm quỷ dị.

Cảm nhận được tam xoa kích trên tay Phó Ngao đang cấp tốc ngưng tụ đầu khí, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi đổi, hẳn có thể cảm nhận được trình độ mạnh mẽ một kích này của Phó Ngao.

" Một chiêu giải quyết đi!"

Tam xoa kích trong tay mạnh mẽ xoay tròn, chột mũi nhọn chĩa thẳng về phía Tiêu Viêm, Phó Ngao nhếch miệng cười, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất, thân thể hóa thành một đạo lam quang bắn tới, mà theo thân hình bắn tới, phía trên tam xoa kích, đầu khí màu lam cấp tốc quay cuồng, tới cuối cùng, vậy mà mơ hồ hình thành một con cá mập năng lượng hoàn toàn là do đầu khí ngưng tụ thành.

Cá mập năng lượng màu lam phình to lên, răng nanh sắc bén bóng loáng dưới phản xạ của đầu khí màu lam làm nổi lên hàn quang lạnh lẽo, làm cho người ta không chút nghi ngờ rằng nếu như bị cái này cắn trúng mà nói, chắc chắn sẽ là vết thương trí mạng.

Đầu khí ngưng vật, đây chính là dấu hiệu của Đấu Linh cường giả, cũng giống như đầu khí sa y của Đấu sư, đầu khí khải giáp của Đại Đấu sư, độc quyền thuộc về Đấu Linh cùng với cấp bậc cường giả cao hơn, lực sát thương của loại đầu khí ngưng vật này, nếu phối hợp sử dụng với đấu kỹ mà nói, không thể nghi ngờ là sẽ sinh ra hiệu quả nghiền nát bẻ gãy mọi thứ.

Cá mập đầu khí dài cỡ một trượng hướng phía Tiêu Viêm bắn tới, ánh mắt nhìn xuyên qua cá mập đầu khí hơi có chút trong suốt, còn có thể thấy tam xoa kích sắc bén vô cùng kia được giấu ở trong bụng của nó.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con cá mập kia ở trong đồng tử đang cấp tốc phóng đại, tinh phong(gió tanh) đánh tới trước mặt làm cho vẻ mặt Tiêu Viêm càng thêm ngưng trọng, cánh tay hơi hơi chấn động, ngọn lửa màu xanh đang theo kinh mạch trào ra, cuối cùng đem toàn bộ hắc xích đều bao phủ ở trong đó. Hoàn thành một cử động này, song chưởng Tiêu Viêm nắm chặt chuỗi hắc xích, chậm rãi ngừng đầu, trong cơ thể đầu khí lúc này dường như là vận chuyển tới cực hạn!

"Phá!"

Con mắt đột nhiên co rút lại, tiếng quát đỉnh tai nhức óc từ trong yết hầu Tiêu Viêm hét to lên, chợt trọng xích bị bao phủ bởi ngọn lửa màu xanh đột nhiên giống như bồ đôi quả núi bình thường, chằm chỉ bồ xuống!

Theo trọng xích đánh xuống, chỉ thấy không gian chung quanh lúc này trở nên có chút vẩn vọ, nhiệt độ tăng lên rất cao, đem nước đọng trên mặt đất chung quanh bốc hơi hết!

Dưới sự chăm chú của mọi người ở chung quanh, trọng xích bị bao phủ bởi ngọn lửa màu xanh cùng với cá mập đầu khí kia trực tiếp va chạm nhau thật mạnh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Ầm!"

Hai người tiếp xúc, tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên trong khoảng khắc, từ điểm tiếp xúc hơi nước vọt ra đầy trời phát ra thanh âm tê tê, một cỗ sóng nước trộn lẫn bên trong một ít ngọn lửa màu xanh dao động hình thành trạng thái gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, ven đường nó đi qua, những tạp vật trên mặt đất đều bị cuốn đi hầu như không còn gì.

Bên trong đám hơi nước, Phó Ngao sắc mặt thoáng có chút khó coi nhìn tam xoa kích bị trọng xích bám chặt. Trên mặt bốc lên ngọn lửa màu xanh, không chỉ chưa bị năng lượng thủy sa dập tắt, mà ngược lại tại khoảnh khắc tiếp xúc, đem năng lượng thủy sa do đầu khí ngưng tụ thành trong nháy mắt lập tức bốc hơi lên làm hơi nước đầy trời, tình huống xảy ra đột ngột như vậy, thực sự Phó Ngao cũng chưa từng nghĩ tới.

Song chưởng ước đâm mồ hôi đang gắt gao nắm chặt tam xoa kích, cánh tay Phó Ngao run run, cổ lực lượng mạnh mẽ từ trên trọng xích truyền tới kia làm cho tim hắn đập nhanh hơn đôi chút.

Khuôn mặt Tiêu Viêm cũng đã ứng đỏ lên, đó là biểu hiện của việc thi triển lực lượng đến cực hạn, ánh mắt nhìn chăm chăm Phó Ngao đang cách nhau khoảng hai thước, khóe miệng bỗng nổi lên một nụ cười lạnh.

Yết hầu hơi hơi động, thanh âm kỳ dị không ngừng ở trong miệng Tiêu Viêm vang lên, mà cùng với thanh âm kia nổi lên, miệng Tiêu Viêm cũng có chút phồng lên, một lát sau, đầu ngưỡng cao, miệng đang ngậm chặt cũng mạnh mẽ mở to ra.

"Rống! "

Theo miệng Tiêu Viêm mở ra, giống như sấm sét nổ ra sóng âm lôi đình, chậm rãi vọt ra, làm cho màng nhĩ của những người đang vây xem ở chung quanh đau nhức vội vàng liếc nhìn che lỗ tai lại.

Những người vây xem còn cảm thấy màng tai bị chấn cho đau đớn, vậy Phó Ngao cách Tiêu Viêm không đến hai thước, thì lại càng chịu tổn thương lớn nhất rồi!

Tại lúc sóng âm còn chưa phát ra, mặc dù Phó Ngao cảm giác được nguy hiểm, nhưng lại vẫn chưa lập tức lùi bước, bởi vậy, khi Tiêu Viêm dùng "*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*" thì bị hấp thu trọn vẹn.

Song chưởng đang mãnh liệt run rẩy, ở dưới một tiếng hồng giống như sấm sét giữa trời quang này của Tiêu Viêm, chỗ hai lỗ tai của Phó Ngao, thậm chí ra một tia máu, bên trong đầu cũng giống như có ai nhảy loạn trong đó.

Tại khoảnh khắc Phó Ngao bị "*Sư Hồ Toái Kim Ngâm*" chấn cho thất thần, hai tay Tiêu Viêm mạnh mẽ buông ra trọng xích, thân thể xoay tròn, liền như quỷ mị xuất hiện bên trái Phó Ngao, vẻ mặt lạnh lùng, nắm tay nắm chặt hòa lẫn ngọn lửa màu xanh, đánh mạnh về phía trước, không khí nứt ra mang theo tiếng gió sắc nhọn, trước từng đạo ánh mắt kinh hãi ở chung quanh, bàn tay mạnh mẽ nện lên trên khuôn mặt Phó Ngao.

"Đông"

Quyền thịt đụng nhau, thanh âm trầm thấp vang lên khiến những người vây xem ở chung quanh trong lòng nhảy dựng lên, quay lại nhìn thấy Phó Ngao giống như điều đứt dây. Thân thể quay cuồng giữa không trung, rồi mới rơi thật mạnh trên mặt đất cách xa mấy thước, không biết sống chết ...

khi thân thể Phó Ngao rớt xuống mặt đất, xung quanh một mảnh lặng ngắt không một tiếng động.

-----oOo-----

Chương 466: Thực lực của Bạch Bang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bãi đất trống, bầu không khí tĩnh lặng như đọng lại, từng ánh mắt nhìn Phó Ngao không chút sứt mẻ nằm ở cách đó mấy chục mét, sự kinh hãi nổi lên trong ánh mắt khó có thể che dấu.

Đây chính là Tam Tinh Đấu Linh cường giả a, lấy thực lực của Phó Ngao, cho dù là trong toàn bộ nội viện, đó cũng có thể tiến vào bảy mươi người bài danh đứng đầu, thế nhưng hẫng lại bại dưới tay một tên tân sinh vừa mới tiến vào Nội Viện thời gian không quá năm ngày, hơn nữa, sự thất bại này... còn là thất bại thảm như thế, nhớ tới mười phút trước Phó Ngao còn dạt dào đắc ý, thế nhưng hiện giờ lại giống như một con chó chết bình thường nằm ở cách đó không xa, một màn hí kịch này, thật sự làm cho mọi người vây xem ở chung quanh cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.

"Khu, khu..."

Tiếng ho khan kịch liệt bỗng vang lên trên bãi đất trống, phá tan đi bầu không khí tĩnh lặng.

Trọng xích trong tay Tiêu Viện chạm đất, đầu gối cũng nhịn không được phải quỳ xuống, trên khuôn mặt thanh tú lúc này nổi lên một chút nhợt nhạt, mồ hôi lạnh tinh mịn không ngừng từ trên trán thấm thấu ra, trông hơi thở hổn hển kia, thì rõ ràng một trận thắng này cũng không phải là dễ

dàng đối với hắn.

"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ? " Một bóng dáng xinh đẹp nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh, đồng thời cánh tay nhỏ nhắn quần ngang thắt lưng Tiêu Viêm, nhìn gương mặt người bên cạnh tái nhợt, thanh y thiếu nữ giọng nói không khỏi có chút đau lòng nói.

"không có việc gì, chỉ là di chứng sau khi thực lực đột nhiên tăng mạnh mà thôi." Tiêu Viêm gian nan cử động thân thể, cắn răng lắc đầu, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến quả thật có thể làm cho thực lực của mình tăng lên trong khoảng thời gian ngắn, nhưng năng lượng cuồng bạo kia cũng sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đến cơ thể, nếu bản thân Tiêu Viêm không phải là Luyện Dược Sư, hơn nữa vẫn còn có Dược Lão một vị luyện dược tông sư có kinh nghiệm chế thuốc vô cùng phong phú ở một bên phụ trợ, chỉ sợ Tiêu Viêm cũng không dám dễ dàng vận dụng thứ này, chẳng qua cho dù là như vậy, nhưng sau mỗi lần thi triển, thì thân thể đều sẽ cảm nhận được một cỗ đau quặn toàn tâm.

Cánh tay khoát lên trên bờ vai nhỏ bé yếu ớt của Huân Nhi, Tiêu Viêm lạnh lùng liếc mắt nhìn Phó Ngao ở phía xa, người kia vốn sẽ không thua thê thảm như vậy. Chẳng qua cũng là vì xem thường trình độ khắc chế của dị hỏa đối với đấu khí thủy thuộc tính, nhớ tới công kích cường hãn lúc trước do đấu kỹ phối hợp với đấu khí ngưng xuất ra, nếu là đối lại không bị dị hỏa quá mức khắc chế thuộc tính mà nói, e rằng Tiêu Viêm cũng không dám liều mạng đánh bừa như vậy.

Bất quá trong chiến đấu thì không phân biệt có sự may mắn hay không, hiện tại Tiêu Viêm đã đạt được thắng lợi trong cuộc tỉ thí, điều này, vậy là đủ rồi!

Từ trong nạp giới lấy ra quả đan dược chữa trị nội thương nhét vào miệng, Tiêu Viêm lúc này mới quay đầu đem ánh mắt ném về phía đám người Bạch Sơn.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén mạnh mẽ tựa lưỡi dao của Tiêu Viêm ném về phía mình, một đám người của *"Bạch Bang"* kể cả Bạch Sơn kia, đều nhịn không được lui về sau hai bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn Tiêu Viêm.

"Phó Ngao thua, cho người mang hắn đi đi, nhớ kỹ ước hẹn giữa chúng ta, ở đây có không ít người làm chứng, nếu là muốn bội ước, danh dự Bạch

Bang các người coi như rác rưởi." Tiêu Viêm vẫn chưa có bất cứ hành động gì quá khích, chỉ là thanh âm lạnh lùng nói.

"Tên ngu xuẩn tự cho mình rất cao này, tưởng Tam Tinh Đấu Linh là không có đối thủ hay sao, hiện tại không chỉ là thua mà còn cấp cho bọn Tiêu Viêm thêm nửa năm thoải mái nghỉ ngơi, nửa năm sau, muốn lại tiếp tục thu thập "Bàn Môn", e rằng thế nào Đường ca cũng phải tự mình dẫn người đến đây!" Bạch Sơn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phó Ngao như con chó chết nằm trên mặt đất cách đó không xa, trong lòng nổi giận mắg.

"Đi!" Bị ánh mắt âm lãnh của Tiêu Viêm nhìn chăm chú, Bạch Sơn toàn thân cảm giác không thoải mái, một lát sau đành vung tay lên, thanh âm nặng nề cực kỳ không cam lòng quát.

Dứt lời, hắn là người đầu tiên quay đầu, hướng bên ngoài khu dừng chân của tân sinh bước nhanh đi. Sau đó vài tên thành viên kia của *"Bạch Bang"* vội vàng đuổi theo, khi đi ngang qua chỗ Phó Ngao, liền phân ra hai người nâng hắn lên.0

Nhìn đoàn người chật vật biến mất tại cuối tầm mắt, những thành viên vốn đang căng thẳng kia của *"Bàn Môn"*, rốt cuộc cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, chẳng qua lúc này bọn họ vậy mà vẫn chưa hoan hô ra tiếng, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút khẩn trương, đó là khẩn trương của sự tăng trưởng thực lực!

Mặc dù mới tiến vào Nội Viện không quá vài ngày, nhưng bọn họ cũng đã thực sự cảm nhận được tầm quang trọng của thực lực tại trong nội viện, trước kia khi còn ở Ngoại Viện, bọn họ có thể xem là những người nổi bật, nhưng hôm nay tại Nội Viện này, lại chỉ là một thành viên tối bình thường, để có thể không còn bị cùng loại vũ nhục như ngày hôm nay, thì bọn họ phải mau chóng tăng thực lực, trong lòng bọn họ cũng đã rõ ràng, ở trong Nội Viện này, mọi việc đều không thể hoàn toàn phụ thuộc vào đám người Tiêu Viêm gánh vác, làm một thành viên của Bàn Môn, bọn họ cũng muốn nỗ lực!

"Các vị, trò hay đã hết, mời mọi người trở về đi." Tiêu Viêm chấp tay hướng bọn lão sinh vây xem xung quanh, nói.

Nghe mệnh lệnh muốn trục khách của Tiêu Viêm, mấy người vây xem bên kia cũng có chút khách khí hướng Tiêu Viêm chấp tay, sau đó tốp năm tốp

ba hướng bên ngoài bước đi, dọc đường không ngừng nói nhỏ với nhau, hẳn là đang đàm luận về trận chiến lúc trước. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Ha hả, Tiêu Viêm ca ca, chỉ sợ không bao lâu nữa, chuyện người đánh bại Phó Ngao sẽ được truyền bá khắp toàn bộ Nội Viện.*" Đang đỡ Tiêu Viêm, Huân Nhi cười duyên nói.

"Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng có thể làm cho các thế lực khác có ý nghĩ xấu đối với *"Bàn Môn"* chúng ta kinh sợ một chút." Tiêu Viêm thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn những thành viên của *"Bàn môn"* ở bên kia vẻ mặt đang nóng bỏng nhìn mình, chậm rãi nói: "*Các vị, chắc hẳn hiện tại cũng đã hiểu được sự trọng yếu của thực lực tại Nội Viện này rồi chứ?*"

"*Án!*" Máy chục tân sinh đồng loạt gật đầu!

"*không có thực lực, cũng chỉ có thể bị người khác tới trước cửa khi dễ! Sự việc hôm nay, các người còn muốn chịu lần thứ hai sao?*" Tiêu Viêm trầm giọng hỏi.

"*Không muốn!*" Khuôn mặt tất cả tân sinh đột nhiên đỏ lên, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, hét lớn.

"*Bắt đầu từ ngày mai, thành viên "Bàn Môn", bắt đầu tiến vào "Thiên Phần Luyện Khí Tháp" tu luyện, hôm nay nhân việc đánh bại Phó Ngao, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn là sẽ không có thế lực nào tới làm phiền chúng ta, cho nên, trong khoảng thời gian này, chúng ta phải mau chóng tăng lên thực lực!*" Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"*Hơn nữa, hôm nay đánh bại Phó Ngao, không thể nghi ngờ là đã mạnh mẽ cho "Bạch Bang" một cái tát, chính vì vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, bởi vì lời hứa hẹn, nửa năm này bọn họ sẽ không ra tay với chúng ta, chỉ khi nào thời gian nửa năm trôi qua, "Bạch Bang" kia, tất nhiên sẽ làm đến nơi đến chốn!*"

"*Để nửa năm sau có thể chống đỡ được "Bạch Bang" hay không, thì việc tăng lên thực lực là điều tối cấp bách hiện giờ!*"

Nghe tiếng quát của Tiêu Viêm, thành viên Bàn Môn khuôn mặt đều đỏ lên gật đầu thật mạnh!

"Tốt lắm, hôm nay mọi người đều tự giải tán, ngày mai tập hợp tại nơi này, cùng nhau tiến vào "Thiên Phần Luyện Khí Tháp"!" Tiêu Viêm phát tay trở về, xoay người hướng về phía tiêu lâu bước vào, lúc sắp bước vào đại môn bỗng nhiên dừng cước bộ xoay người nhẹ giọng nói với Huân Nhi ở bên cạnh: "Phải rồi, bảo A Thái tới đây một chút, ta có việc muốn hỏi hần."

"Án." Huân Nhi khẽ gật đầu xoay người bước trở ra.

... ..

"Người đối với Bạch Bang nợ biết nhiều ít bao nhiêu?"

Bên trong đại sảnh, Tiêu Viêm, Huân Nhi, Ngô Hạo, Hồ Gia bốn người phân biệt ngồi hai bên vị trí trái phải, A Thái cũng ngồi như vậy, mà câu hỏi của Tiêu Viêm rõ ràng là hướng về phí hần.

"Thủ lĩnh của Bạch Bang là Bạch Trình, là đường ca của Bạch Sơn, Thực lực rất mạnh, ước chừng ở cấp bậc Lục Tinh Đấu Linh, nghe nói hiện tại vẫn là cao thủ trên "Cường Bảng", ở bên trong Nội Viện cũng thuộc loại người có danh vọng hiển hách." A Thái suy tư một chút rồi chậm rãi nói.

"Lục Tinh Đấu Linh? Cao thủ "Cường bảng"? Xếp ở vị trí bao nhiêu?" Tiêu Viêm nhíu mày, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, hần cùng chiến đấu với Phó Ngao người này chỉ là Tam Tinh Đấu Linh, mà đã phải xuất ra Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, hơn nữa còn có lợi thế về dị hỏa mới có thể may mắn đánh thắng, nếu là gặp lục tinh Đấu Linh mà nói, không sử dụng đại hình Phật Nộ Hỏa Liên cơ bản là không có phần thắng.

"Ba mươi bốn." A Thái thành thật trả lời, hiểu biết của hần đối với Nội Viện, thực sự có chút ngoài dự đoán của Tiêu Viêm.

"Lục Tinh Đấu Linh cũng mới chỉ là bài danh 34, Nội Viện Cường Bảng quả nhiên thật có cân lượng a." Huân Nhi đang cầm chén trà ấm áp, khoe miệng cười nói.

"Án. Đích xác rất có cân lượng." Ngô Hạo cười gật gật đầu, trên khuôn mặt tràn ngập chiến ý cuồng nhiệt.

"*Bạch Bang ngoại trừ thủ lĩnh Bạch Trình ra, còn có 3 gã Đấu Linh cường giả nữa, trong đó một gã hôm nay đã xuất hiện là Phó Ngạo, hai người còn lại sức chiến đấu đều cao hơn Phó Ngạo một bậc, chẳng qua cấp bậc, cũng đều là ở khoảng tam tinh Đấu Linh.*" A Thái nói.

Mười ngón tay đan vào nhau, thân thể dựa trên ghế, Tiêu Viêm thở dài một hơi: "*Các thành viên khác của Bạch Bang thì sao? Thực lực như thế nào?*"

"*Các thành viên khác tổng cộng có 34 người, Đại Đấu sư có 13 người, còn lại phần lớn đều bị vây ở Đấu Sư đỉnh, nói không chừng cơ duyên vừa đến, sẽ trực tiếp tiến vào Đại Đấu Sư.*"

"*Bốn gã Đấu Linh, 13 Đại Đấu Sư, còn lại đều là Đấu Sư đỉnh cấp...*" Khẽ thở dài một tiếng.

Tiêu Viêm lẩm bẩm nói "*Thực lực Bạch Bang quả thật không kém, thật sự phiền toái a..*"

"*Đích xác là không kém, "Bạch Bang" này tại bên trong Nội Viện có lẽ cũng không thể tính là một trong những thực lực đứng đầu, thế nhưng những người có thể trêu chọc cũng không nhiều.*" A Thái cười khỏ nói: "*Đôi lại là trước kia, kì thật với loại cấp bậc thế lực này của "Bạch Bang", là thuộc vào loại sẽ không tìm thế lực tân sinh gây phiền toái, lúc này tìm tới cửa, hơn phân nửa nguyên nhân là do Bạch Sơn.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, gã Bạch Sơn này sớm đã có ganh ghét, hiện giờ đi vào Nội Viện, lại có thế lực có thể mượn, tất nhiên là muốn gây phiền toái cho mình, lại nói, Bàn Môn xem như là đã bị chính mình làm liên lụy rồi.

"*Tất cả đều án theo lời nói của ta lúc trước mà làm, bắt đầu từ ngày mai, thành viên "Bàn Môn" tiến vào bên trong "Thiên đốt luyện khí tháp" tu luyện, chúng ta cần phải đề thăng thực lực trong thời gian ngắn.*" Sau một hồi trầm ngâm, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên hỏi: "*Hỏa Năng trong tay mọi người hẳn là đủ dùng chứ?*"

"*Ha hả, nhân cơ hội tại bên trong Hỏa Năng cuộc săn, số Hỏa Năng mà chúng ta chiếm được cũng đủ ở bên trong tháp tu luyện một tháng thời gian.*" A Thái cười gật đầu.

"*Án, vậy là tốt rồi...*" Tiêu Viêm gật gật đầu, hạ thấp giọng lẩm bẩm: "*Hy*

vọng hiện tại sẽ không tiếp tục có chuyện phiên toái nữa, Bàn Môn hiện tại, quả thật quá yếu, muốn sống yên ổn ở Nội Viện, thật đúng là phiên toái a."

-----oOo-----

Chương 467: Gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, không khí mơ hồ mang theo một chút mùi vị thuốc súng, ở trong gian phòng đó, cả thầy có mười mấy người hoặc ngồi hoặc đứng, lúc này, trên khuôn mặt của những người này đều có chút tức giận.

"Lão đại, "Bàn Môn" kia cũng thật là không biết tốt xấu, vậy mà dám đánh Phó Ngao thành bộ dáng này, nếu là không đòi lại khẩu khí mà nói, ngày sau "Bạch Bang" chúng ta còn như thế nào sống yên ở Nội Viện đây?" Bên trong phòng, một gã nam tử nhin không được bỗng đập bàn một cái, tức giận nói.

"Đúng vậy, lão đại, không thể để cho Phó Ngao đại ca bị đánh không như vậy a." Tên nam tử này vừa dứt lời, đám người còn lại trong phòng, liền nhất tề phụ họa nói.

Tại chỗ thủ vị trong phòng, một gã nam tử ngồi dựa lưng vào ghế, bàn tay chống cằm, trông diện mạo thì cùng Bạch Sơn mơ hồ có vài phần tương tự, chẳng qua có thêm một ít thành thực cùng với sự lạnh lùng hơn, nghĩ lại, hần hần là thủ lĩnh "Bạch Bang", biểu ca của Bạch Sơn, vị cường giả này danh liệt ba mươi bốn trên "Cường Bảng", Bạch Trình thì phải.

Bạch Trình cũng không để ý tới mấy người đang xúc động ở trong phòng kia, ánh mắt dừng trên một đạo nhân ảnh ở bên trái. Lúc này, phân nửa khuôn mặt của nhân ảnh này đều bị bao bọc bên trong băng gạc, có thể mơ hồ nhìn ra thân phận của hắn, chính là Phó Ngao hôm nay bị Tiêu Viêm hung hăng nện một quyền trên mặt, hơn nữa còn hôn mê ngay tại đương trường.

"Phó Ngao, thương thế như thế nào?" Trông bộ dáng của Phó Ngao lúc

này, tên nam tử kia mày nhin không được cau lại, mở miệng hỏi.

Theo hẳn mở miệng, âm thanh âm ỹ trong phòng cũng lặng đi, tất cả ánh mắt đều dừng lại trên người Phó Ngao.

"Không chịu nội thương quá lớn, bất quá cũng phải tĩnh dưỡng ít nhất bốn đến năm ngày mới có thể hồi phục." Thanh âm hơi có chút biến điệu, từ trong miệng trên khuôn mặt bị bao hơn phân nửa của Phó Ngao truyền ra.

"Tên Tiêu Viêm kia, thực lực như thế nào?" Khẽ gật đầu, Bạch Trình thoáng híp mắt, trong thanh âm bình thản pha lẫn một tia âm lãnh.

"Thực Lực bản thân hẳn chẳng qua ước chừng ngũ đến lục tinh Đại Đấu Sư, nhưng hẳn tựa hồ có thể sử dụng một loại bí pháp mạnh mẽ đem thực lực thân thể tăng lên tới cấp bậc Đấu Linh, còn có, hỏa diễm mà hẳn từng thi triển cũng rất mạnh mẽ bá đạo, ở dưới sự thi triển phối hợp song trọng đấu kỹ cùng với đấu khí ngưng vật, đều bị đạo hỏa diễm bá đạo kia triệt tiêu."

Phó Ngao trong mắt hiện lên một chút không cam lòng, cố gắng biện bạch cho mình: *"Vốn ta cũng không bị thua uất ức như vậy, ai có thể ngờ được cái tên kia lại còn hiểu được sóng âm đấu kỹ, thừa dịp lúc ta thất thố không kịp đề phòng bị chặn cho thất thần, ra tay nặng đem ta đánh thành bộ dáng này."*

Bạch Trình khẽ gật đầu, nghiêng đầu hướng qua một bên khác, Bạch Sơn vẻ mặt lạnh lùng đang ngồi yên lặng. Thấy hẳn trông lại, gật gật đầu, thản nhiên nói: *"Biểu ca, tình hình cụ thể cùng Phó Ngao đại ca nói cũng không sai biệt lắm, Tiêu Viêm này, đích xác có những thủ đoạn này, mặt khác, hẳn còn am hiểu một loại đấu kỹ mạnh mẽ nữa, đó là hỏa liên quỷ dị mà ngày đó đánh bại La Hậu, hôm nay chẳng biết tại sao, cũng chưa từng dùng tới."*

"Hỏa liên đấu kỹ kia ta cũng đã được nghe nói qua, thật sự mạnh mẽ, bất quá tiêu hao dường như cũng rất lớn, lấy thực lực Tiêu Viêm, trạng thái toàn thịnh có lẽ chỉ có thể thi triển một hai lần mà thôi." Bạch Trình gật đầu nói.

"Lão đại, lần này chịu thiệt là chỉ tại ta không biết chi tiết này, lần sau nếu tái chiến, tất nhiên không bị thua!" Phó Ngao cực kỳ không cam lòng nói.

"Còn chưa đủ nhục nhã sao?" Khuôn mặt trầm xuống, Bạch Trình bàn tay vỗ mạnh lên ghế một cái, thanh âm vang dội làm cho mọi người bên trong gian phòng sợ tới mức không dám mở miệng.

"Hôm nay ngươi nếu không có hạ cái gọi là hứa hẹn tử thí kia, thì hiện tại ta có thể dẫn người đi san bằng "Bàn Môn", làm cho nó đóng cửa giải tán, mà tên ngu xuẩn ngươi lại tự cho mình là rất cao, biết rõ Tiêu Viêm kia đánh bại La Hậu, vậy mà còn dám tự phụ ưng thuận ước định, hiện giờ ước định kia sớm đã lan truyền bên trong Nội Viện, hiện tại lại đi đến Bàn Môn tìm phiền phức, chẳng phải là lạc dân khẫu thiệt? Bên trong Nội Viện này, người chờ xem "Bạch Bang" chúng ta xấu mặt, cũng không ít đâu!"

"Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể cứ như vậy dễ dàng bỏ qua chứ? Giả như có vấn đề gì đó phát sinh, đối với danh dự của "Bạch Bang" chúng ta tựa hồ cũng không tốt lắm." Bởi vì bị Bạch Trình quát mắng khiển trách, Phó Ngao cũng đành phải thấp giọng xuống, cảm giận bất bình nói.

Bạch Trình bưng chén trà bên cạnh lên, nhợt nhạt nhấp một ngụm, ngược đầu, sau một lúc lâu trầm mặc, mới chậm rãi nói: "Ước định nửa năm không được tìm Bàn Môn gây phiền toái, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn này, người của "Bạch bang", tận lực ít cùng bọn chúng có tranh cãi... "

"Biểu ca, ngươi muốn mặc kệ cho Tiêu Viêm bọn họ nửa năm thời gian?" Nghe vậy, Bạch Sơn mày không khỏi nhíu lại, hỏi.

Bạch Trình nắm chặt chén trà, trầm ngâm một hồi. Khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Nửa năm thời gian, bọn họ cũng không làm nên trò trống gì, đến lúc đó thời gian vừa đến, ta sẽ đích thân hướng "Bàn Môn" hạ chiến thư."

"Cái này quá mạo hiểm thì phải? Nửa năm thời gian, ai có thể biết trong đó sẽ phát sinh cái biến cố gì? Tiêu Viêm kia cũng không thể đối đãi theo lẽ thường a." Bạch Sơn trầm giọng nói.

"Yên tâm đi, nửa năm thời gian mà thôi, xem như bọn họ mỗi ngày đều đang tại bên trong "Thiên Phần Luyện Khí tháp" tu luyện. Thế thì nhiều nhất cũng là tiến vào Đại Đấu Sư đỉnh phong mà thôi. Cấp bậc Đấu Linh, cũng không phải là dễ dàng tiến vào như vậy. Hơn nữa ta cũng thực sự

không phải là Phó Ngao ngu xuẩn kia, cho dù nắm chắc phần thắng, cũng sẽ không cho phép đơn đầu cái gì cả, đến lúc đó người của "*Bạch Bang*" toàn bộ xuất động, xem "*Bàn Môn*" *hắn có thể giãy dựa hay không?*" Bạch Trình phát phát tay, nói.

"Điều này..." Nghe vậy, Bạch Sơn vẫn còn có chút chần chờ, trải qua đoạn thời gian cùng Tiêu Viêm ở chung tại trong rừng rậm kia, hắn không ít lần nhìn thấy người này sáng tạo ra một số kỳ tích làm cho người ta kinh ngạc không thôi, bởi vậy trong lòng có vài phần không yên.

*"Ta đây cũng chỉ là sơ bộ tính toán mà thôi, đến lúc đó lại theo tình huống mà định ra tiếp tục, gần nhất phải có người chú ý nhất cử nhất động của "*Bàn Môn*" một chút..."*

Trông thấy bộ dáng Bạch Sơn này vẫn như cũ có chút không yên lòng, Bạch Trình đành phải bắt đầu, đổi giọng nói.

"Tốt lắm, sắc trời không còn sớm, đều cũng tự giải tán đi đi, ngày mai ta sẽ đi vào thiên phần luyện khí tháp chung tu luyện, có lẽ thời gian năm, sáu ngày sẽ ra lại, trong khoảng thời gian này, những sự vật trong bang sẽ theo người cùng với Phó Ngao ba người chăm sóc." Bạch Trình đứng dậy, thản nhiên nói.

"Án "

Sáng sớm hôm sau, khi sắc trời vừa hừng sáng, đăng hỏa ở khu vực dừng chân dành cho tân sinh liền sáng lên, từng bóng người từ trong phòng lướt ra, cuối cùng chính tề xếp hàng trước tiêu lầu các của bốn người Tiêu Viêm.

"Chi dát "

Nửa phút sau, cửa phòng tiêu lầu các từ từ mở ra, Tiêu Viêm bốn người chậm rãi đi ra, dừng ở cửa, nhìn mấy thành viên bên kia khí thế ngẩng cao, vẻ mặt hưng phấn, không khỏi nhìn nhau cười, mặc dù những thành viên này bây giờ còn nhỏ yếu, nhưng giá trị tiềm lực, lại cực kỳ không kém, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, Tiêu Viêm tin tưởng, bọn họ sớm muộn gì cũng có thể trở thành cường giả chân chính.

"Đi. "

Nhân viên đã tập hợp xong, Tiêu Viêm cũng không nói lời thừa, vung tay lên, liền cùng Ngô Hạo ba người dẫn đầu hướng phía đối diện vui vẻ bước nhanh tới, sau đó, đến bốn mươi tên tân sinh gắt gao nối bước theo sau.

Tại trên đường thông đến thiên phần luyện khí tháp, học viên qua lại trông thấy một đám người đông đảo đi xuống cả lè đường, đều không khỏi cảm thấy ngạc nhiên(λ), một ít người ánh mắt tinh tế khi nhìn thấy đầu lĩnh chính là Tiêu Viêm cùng với lưng đeo huyền trọng xích thật lớn phía sau, tức thì thanh âm kinh ngạc vang vọng lên. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Đi? Đây không phải là Tiêu Viêm sao?"

"Hi, có vẻ tuấn tú a..."

"Hai nữ hài tử đi theo bên cạnh kia cũng rất được nga, hắc hắc, không biết ai có thể có vận may được ôm ấp."

"Những người này, hẳn là thế lực tân sinh "Bàn Môn" gần đây được đồn đãi xôn xao huyền ảo ở trong Nội Viện thì phải? Nhìn qua tựa hồ khí thế cũng không tệ lắm a."

"Nghe nói ngày hôm qua Phó Ngao của Bạch Bang bị nện vào mặt, đều là do ăn trong tay Tiêu Viêm đó, xem ra bọn người kia đích thực có chút thực lực a."

"..."

Nghe được những tiếng nói chuyện khe khẽ trên dọc đường đi qua, Tiêu Viêm thở dài một hơi, hiện giờ "Bàn Môn" của bọn họ ở Nội Viện coi như đã có danh tiếng rồi. Bất quá hiện giờ thực lực của bọn họ cùng với cái thanh danh đó, có vẻ như không tương xứng cho lắm.

Lắc lắc đầu, không hề để ý tới những đàm luận chung quanh đối với hắn cùng với "Bàn Môn", Tiêu Viêm quát một tiếng thúc giục, cả chi đội ngũ tốc độ lại lần nhanh hơn, sau đó mang theo đám bụi mịt mù nhanh như chớp, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường...

Trải qua gần một giờ chạy đi, trên mặt đất gần đó lộ ra một đoạn đỉnh tháp

rốt cuộc "*Thiên Phần Luyện Khí Tháp*" cũng xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người, mà sau khi mọi người Bàn Môn nhìn thấy hắc tháp vô cùng kỳ lạ này, thì thanh âm kinh dị không khỏi liên tục nổi lên.

"*Tiêu Viêm ca ca, cái này là Thiên Phần Luyện Khí Tháp sao? Quả nhiên rất kỳ lạ a, vậy mà lại chôn sâu dưới lòng đất.*" Huân Nhi nhìn một đoạn đỉnh tháp không lồ, bộ dáng xinh đẹp mỉm cười thản nhiên, dẫn theo ánh mắt kinh diễm của không ít nam tử đang chờ ở chỗ này quảng lại đây.

"*Án.*"

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, dẫn mọi người chiếm một khối địa phương không gần ở phía trước, dựa theo quy cũ của Nội Viện, luyện khí tháp mỗi ngày đều nghiêm khắc về thời gian đóng cửa và mở cửa, cho nên đám người Tiêu Viêm cũng đành phải kiên nhẫn cùng nhau đợi cửa tháp mở ra.

Theo chờ đợi thời gian trôi qua, dòng người chung quanh cũng càng ngày càng khổng lồ, thanh âm huyên náo cùng với dòng người hội tụ, làm cho mọi người Bàn Môn có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới điều kiện tiến vào Nội Viện này cực kỳ hà khắc, vậy mà cũng có được nhân khí như vậy.

Một chỗ này của đám người Tiêu Viêm, không nghi ngờ là địa phương duy nhất hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trong thời gian mấy ngày này, chuyện Tiêu Viêm cùng với Bàn Môn thành lập, cho đến trong khoảng thời gian này trở thành tiêu điểm ở Nội Viện, hơn nữa hôm qua Tiêu Viêm còn đánh bại Phó Ngao, chuyện đánh lui "*Bạch Bang*", càng làm cho danh khí được truyền bá liên hồi. "

Đám người Tiêu Viêm ngồi xếp bằng, cũng không để ý tới những âm thanh ầm ỹ cùng với đủ loại ánh mắt ở chung quanh kia.

Thời gian tiếp tục trôi qua như cát giữa những ngón tay chảy đi không trở lại, sau gần hơn hai mươi phút Tiêu Viêm chờ ở chỗ này, đột nhiên có đoàn người từ trong đám đông chật chội rẽ ra, sau đó chậm rãi hướng địa phương có đám người Tiêu Viêm đang chờ đi tới.

Theo chuyển động của những hành nhân (người đi bộ) này, ánh mắt chung quanh cũng hội tụ đến trên người bọn họ, sau khi nhìn thấy đầu lĩnh giả của đám hành nhân này, những ánh mắt ấy nhất thời dời đến địa phương nơi đám người Tiêu Viêm đang ngồi, trong mắt mơ hồ mang theo

một chút kích động sôi trào.

Không khí bỗng trở nên lạ thường, làm cho Tiêu Viêm cũng mở mắt ra, ngẩng đầu đem ánh mắt ném về hướng đoàn người kia, đôi lông mày không khỏi hơi hơi cau lại.

"Đầu lĩnh, cẩn thận một chút, tên kia đó là thủ lĩnh của *"Bạch Bang"*, Bạch Trình!" Ở bên cạnh Tiêu Viêm, A Thái sắc mặt ngưng trọng thấp giọng nói.

"*Án.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, vung tay lên, mấy chục thành viên của *"Bàn Môn"* đang ngồi xếp bằng trên đất, "*bá*" một tiếng, liền đứng lên cực kỳ chỉnh tề, từng đạo ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm đám người Bạch Trình đang chậm rãi đi tới kia.

Trong lúc nhất thời, ở phía ngoài của "Thiên Phần Luyện Khí tháp", không khí thoáng trở nên có chút căng thẳng.

-----oOo-----

Chương 468: Âm thầm giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Bạch Trình cùng 1 đám người chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt trước tiên đảo qua người đám khí thể ko kém tân sinh, cuối cùng dừng lại trên mặt 4 người Tiêu Viêm.

Ánh mắt cùng tướng mạo vị này cùng Bạch Sơn có vài phần giống nhau, Tiêu Viêm vẫn không bởi vì đôi phương phát ra khí thể mạnh mẽ mà có điều né tránh. Một đôi con người, bình tĩnh không nổi gợn sóng.

Nhìn 2 phương nhân mã đối mặt, đám người xung quanh an tĩnh xuống rất nhiều, trong ánh mắt họ tràn ngập các loại cảm xúc.

"Người chính là Tiêu Viêm sao? Thường nghe Bạch Sơn nhắc tới người,

hôm nay vừa thấy, quả nhiên khí thế bất phàm." Cùng Tiêu Viêm nhìn nhau trong chốc lát, khuôn mặt hơi có chút âm trầm của Bạch Trình bỗng nhiên cười, lại hướng về phía Tiêu Viêm đưa tay ra.

Khóe mắt híp lại nhìn cử động của Bạch Trình, nét âm trầm ẩn trong ánh mắt đối phương cũng bị thu vào mắt. Tiêu Viêm khẽ cười cười, trước ánh mắt chăm chú của chúng nhân, vươn tay ra, cùng với Bạch Trình bắt tay nhau. (định dịch là nắm tay nhưng 2 thằng mà nắm tay nhau có lẽ ko ổn T__T)

Hai tay bắt tay, ý cười trên mặt Bạch trình chợt thu lại, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ cơ thể hắn bạo dũng đi ra, đem áo bào đám người chung quanh chấn bay lất phất, một ít người thực lực hơi yếu, thân thể không thể đứng thẳng phải lùi về phía sau 1 bước. Mà chỗ Bạch Trình cùng Tiêu Viêm nắm tay nhau, cũng trong nháy mắt bị đấu khí nồng nặc bao trùm.

Cảm thụ được lực lượng cùng với đau đớn trên bàn tay gia tăng mãnh liệt, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, trong khi đấu khí vận chuyển trong cơ thể, một luồng Thanh sắc hỏa diễm được xả ra. Cuối cùng dọc theo kinh mạch bay nhanh xông tới chỗ bàn tay.

Song chính khí ngọn lửa sắp ra khỏi thân thể, Bạch Trình kia như cũng có điều cảm ứng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, ngón giữa có chút uốn lượn, chợt lấy một độ cong cực nhỏ, điểm mạnh vào lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Trong lòng bàn tay truyền đến ám kinh làm cho Tiêu Viêm cánh tay run lên, song khuôn mặt lại vẫn như cũ cực kỳ bình tĩnh nhìn chăm chăm Bạch Trình đối diện.

Một kích trúng địch, Bạch Trình thừa dịp bàn tay Tiêu Viêm chết lặng nhanh như chớp rút tay về.

Ánh mắt lạnh như băng địa Bạch Trình chiếm tiện nghi rồi bỏ chạy, ngón tay Tiêu Viêm khẽ bung, thanh sắc hỏa diễm mạnh mẽ từ đầu ngón tay bạo bắn ra, rất nhanh địa truy kích bàn tay Bạch Trình đang rút về.

Liếc nhìn ngọn lửa nóng cháy đang bay nhanh tới, đồng tử Bạch Trình hơi co lại, tại lòng bàn tay, đấu khí tuôn ra cuối cùng hóa thành một vòng chùng nửa thước lòng ánh sáng đấu khí. Đem ngọn lửa kia bao vây ở bên

trong, sau đó nhanh chóng rút tay ra

"Bao!"

Môi khẽ nhúc nhích, thanh âm trầm thấp, từ trong miệng Tiêu Viêm phun ra.

"Âm!"

Theo âm thanh kia, lồng ánh sáng đấu khí đang bao quang thanh sắc hỏa diễm, mạnh mẽ run rẩy một trận, 1 tiếng nổ nặng nề vang lên, âm âm nổ tung ra đến, một cỗ ngọn lửa ba động không kém, nện thật mạnh lên lồng ánh sáng, tạc mạnh trên lồng ánh sáng như hòn sỏi đập vào mặt ao vầy, như thế chỉ chốc lát thời gian, Lồng ánh sáng đấu khí do Bạch Trình tạo ra trong lúc vội vàng không chịu nổi gánh nặng, thanh thúy vỡ tan ra.

Ngọn lửa mặc dù đem lồng ánh sáng đấu khí tạc nổ, nhưng cũng hết năng lượng, hóa thành một trận sóng lửa khuếch tán ra sau đó là chậm rãi tiêu tán đi.

"Bạch Trình định ngươi làm gì?!"

Lần này hai người giao phong, mịt mờ mà lại mau lẹ. Đến thời điểm sóng lửa lan ra mọi người mới kịp phản ứng. Bây giờ mới hiểu ra, trong lúc điện quang hỏa thạch, hai người cư nhiên âm thầm giao thủ một hồi. Khuôn mặt sinh đẹp của Hồ Gia nóng nảy trầm xuống, đầu tiên quát lạnh nói.

Theo tiếng quát của Hồ Gia. Ngô Hạo cùng với bốn mươi danh tân sinh cũng đều tức giận, nhất tề tiến lên từng bước, lời giải thích ko vừa ý, là muốn đánh 1 trận.

"Ha ha, cần gì vội vã như vậy.? Chỉ là cùng Tiêu Viêm niên đệ luận bàn một chút mà thôi, ở nội viện loại chuyện này có j mà kỳ lạ?" Bạch Trình vỗ vỗ cổ tay áo, thản nhiên cười nói; *"Xin khuyên một câu nếu đi vào Nội Viện, như vậy tốt nhất dựa theo quy củ của nội viện mà làm việc, bằng không kết quả là chỉ tự rước lấy nhục"*

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm ý nhìn này của hắn không cần nói cũng biết, lần giao phong trước, Tiêu Viêm vẫn chưa tạo thành thương tổn gì với hắn, nhưng hắn lại cấp Tiêu

Viêm một quyền mạnh, mặc dù đây là có chút yếu tố ám toán, nhưng dù sao cũng là chiếm phần hơn, bởi vậy, trong lúc nói chuyện, không khỏi hơi có chút đắc ý tươi cười.

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, đối với đám người Ngô Hạo phát phát tay, bảo bọn hắn không nên xúc động, bàn tay còn lại thu hồi vào trong tay áo, trong lúc tiến vào, bàn tay không nhịn được run rẩy vài cái, một quyền trước của Bạch Trình, lực lượng cũng không yếu, sợ rằng cánh tay kia vài ngày cũng không thể nhúc nhích.

Mặc dù tiếp xúc với Bạch Trình vài giây thời gian, nhưng chính là từ thời gian ra tay cùng tính toán này xem ra, người này, so với Bạch Sơn còn muốn âm trầm hơn. Rõ ràng thực lực so với chính mình mạnh mẽ hơn, mà vẫn áp dụng phương thức ám toán, làm như vậy, tuy có làm kẻ khác coi thường, nhưng không thể không nói, rất có hiệu quả.

Trong lòng hiện lên một đạo ý niệm, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Bạch Trình phía đối diện, một lát sau trên khuôn mặt bình tĩnh xuất hiện một chút nhàn nhạt tươi cười, nhẹ giọng nói *"Bạch Trình học trưởng không hổ danh là "Cường bång" cao thủ. Hôm nay một quyền này, Tiêu Viêm tài nghệ không bằng người, trong lòng nhớ kỹ, nhưng ngày sau, xin học trưởng hãy thu hồi."*

Nhìn nét cười thản nhiên trên mặt Tiêu Viêm, lông mày Bạch Trình không nhịn được hơi nhíu vào, trình độ áp chế của đối phương có chút ngoài dự liệu của hắn. Tia đắc ý chậm rãi tiêu tán, thanh âm trầm thấp nói: "Chỉ cần ngươi có bản lĩnh đó. Ta Bạch Trình tùy thời xin đợi, ngươi làm cho Phó Ngao hạ mũ, làm cho ta "Bạch Bang" nửa năm không được đụng đến bọn ngươi, bất quá, nửa năm sau cũng là lúc "Bàn môn" giải tán"

Vẫn là câu nói kia, nội viện có quy củ của nội viện, mặc kệ bên ngoài có thân phận gì, tiềm lực như thế nào, không có thực lực, phải cúi mình, nhưng ngươi, không có thực lực, lại dám kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục" Bạch Trình cười lạnh nói.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bị Bạch Trình tùy ý trách cứ như vậy trước công chúng, Huân Nhi ở bên cạnh, trong con ngươi linh động, mơ hồ có ngọn lửa màu vàng ẩn hiện, trong ngọn lửa mơ hồ có chút sát ý.

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, con ngươi màu đen cũng xẹt qua chút hàn ý,

đột nhiên tay phải vươn ra, đem Ngô Hạo bên cạnh sắc mặt âm trầm, cả người đã bị huyết sắc đầu khí lượn lờ địa đê xuống, khễ lắc đầu thấp giọng lầm bầm nói: "Không nên hành động theo cảm tình, sau này tính sau."

Bị Tiêu Viêm cản lại, Ngô Hạo hơi chần chờ. Sau đó gật đầu, lui trở về, hấn rõ ràng, lấy thực lực bọn họ bây giờ, rất khó hướng Bạch Trình thân là lục tinh đầu Linh cường giả khiêu chiến.

Nhìn đám người Tiêu Viêm không nói đc 1 lời nào, Bạch Trình lúc này mới có thể cười lạnh một tiếng.

"Người khác không bản lĩnh kiêu ngạo, chính là tự rước lấy nhục, vậy Bạch Trình người không bản lĩnh, có hay không cũng là như thế?" Ngay lúc Bạch Trình chuẩn bị nghênh ngang đích xác lui về, đột nhiên có 1 thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong đám người truyền ra, mà nghe được thanh âm này cũng không xa lạ, Bạch Trình khuôn mặt khễ biến. Âm thanh lạnh lùng nói *"Hàn Nguyệt người nhiều chuyện quản việc người khác làm j"*

Trong đám người, đột nhiên tách ra lối nhỏ, chợt bảy tám đạo thân ảnh xinh đẹp uyển chuyển từ từ đi vào, từng làn gió thơm tràn đến bao quanh những người đứng xem mà đầu lĩnh là người Tiêu Viêm đã từng gặp 1 lần trước đó Hàn Nguyệt.

Mấy nữ tử phía sau Hàn Nguyệt, đều mặc trang phục giống nhau, ngực bọn họ đều đeo huy chương hình trăng lưỡi liềm, đều cùng thuộc 1 thế lực. Những nữ tử này ămc dù dung mạo không bằng Hàn Nguyệt, nhưng tất cả tự tập lại 1 chỗ cũng cực kỳ hấp dẫn ánh mắt mọi người. Trong nội viện nam nhân chiếm 2/3 nhân số, vì vậy nữ tử đặc biệt nữ tử xinh không thể nghi ngờ được hoan nghênh nhất.

Hàn Nguyệt đám người vừa hiện thân, không khí xung quanh nhất thời nóng bỏng hơn rất nhiều, tiếng nói thì thầm rì rầm vang lên không ngừng.

"Chỉ là nhìn người ý vào thân phận khi dễ một đám tân sinh có chút chướng mắt mà thôi. Nếu có bản lĩnh, đi tìm Lâm Tú Nhai, Nghiêm Hạo bọn họ mà uy phong đũa giỡn đi?" Gương mặt Hàn Nguyệt vẫn là băng sơn như vậy...lãnh đạm, một cái thắt lưng sáng loáng cùng với mái tóc bạc phối hợp với chiếc váy dài màu trắng bạc. Phong thái này, nữ tử ở đây, cũng chỉ có Huân Nhi cùng Hồ gia có thể cùng so sánh.

"Ngươi "

Khuôn mặt có chút giận dữ, Bạch Trình khòe miệng cũng run rẩy một chút, Lâm Tú nhai cùng Nghiêm Hạo kia đều là danh liệt cường bång thập đại cao thủ, thực lực tại Đâu Linh đỉnh, dưới trướng thực lực cũng là ở nội viện top 5, bằng hấn, thì sao dám chạy tới trước mặt bọn họ uy phong vui đùa?

Bất quá, mặc dù lòng có tức giận, nhưng hấn cũng không dám đối với Hàn Nguyệt quá mức làm càn, đối phương bất luận thực lực cùng với thể lực, cũng không kém gì hấn, bởi vậy, hấn chỉ có thể ánh mắt âm trầm liếc 1 cái, thanh âm hơi có chút châm chọc nói: *"Nếu như Bạch Sơn nói ko sai, ngươi nữ nhân đích xác làm ngươi khác hâm mộ a "*

"Nửa năm sau, chính ta đang muốn nhìn xem, ngươi lấy có gì nữa?" Cười lạnh một tiếng, Bạch Trình vung tay lên, cả bọn đi đến cửa Thiên Phần Khí Tháp. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Nửa năm sau, Bạch Bang giải tán" thoáng lúc Bạch Trình đi qua người, Tiêu Viêm chậm rãi hít 1 hơi, nhẹ giọng nói.

Cước bộ ngừng lại một chút, Bạch Trình ánh mắt mang theo vài phần trêu tức cùng trào phúng nhìn Tiêu Viêm, nói *"Ta chờ ngươi, chỉ cần đến lúc đó ngươi đừng lại trốn sau lưng nữ nhân là tốt rồi"* nói xong, vung tay áo lên, cả bọn ly khai khỏi tháp.

Nhìn đám người Bạch Trình rời đi, những người chờ xem náo nhiệt, không khỏi có chút thất vọng lắc đầu.

Hàn Nguyệt chậm rãi đi tới Tiêu Viêm, bị chế nhạo nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhẹ thở dài một hơi, thấp giọng nói: *"Hôm qua mới bảo ngươi. Lúc chưa đủ thực lực, tận lực ẩn nhẫn, kết quả hôm nay liền tìm phiền toái."*

"Nhưng ko trách ta được, người khác tìm tới cửa, cũng không thể làm như không nhìn thấy." Tiêu Viêm cười nhún vai, chột đối với Hàn Nguyệt chấp tay nói: *"Đa tạ hôm nay Hàn Nguyệt học tử thay Bàn môn ta ra mặt. Ngày sau nếu có việc cần hỗ trợ, Tiêu Viêm chắc chắn sẽ dốc sức."*

"Loại sự tình này, ngày sau hãy nói đi. Người bây giờ, không giúp ta được cái gì." Hàn Nguyệt lắc đầu, nói trắng ra, làm cho Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười.

"Mở tháp!"

Ngay lúc Tiêu Viêm đem Huân Nhi bốn người giới thiệu cho Hàn Nguyệt làm quen, 1 thanh âm già nua, đột nhiên vang vọng bốn phương, lập tức, tất cả thanh âm nào động đều lắng xuống, cánh cửa tháp chậm chậm mở ra

-----oOo-----

Chương 469: Trung cấp tu luyện thất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn cửa tháp dần mở ra, đám đông bất chợt xông xao hấn lên, Tiêu Viêm cũng đành tạm dừng giới thiệu, thi lễ với Hàn Nguyệt, sau đó nhìn khe cửa đang dần rộng mở

Đợi đại môn sau khi hoàn toàn rộng mở, đám người ở ngoài mạnh mẽ chen chúc nhau mà vào giống như một cơn thủy triều ồ ạt

Chen chúc bên trong đám người, bọn người Tiêu Viêm cũng tranh thủ ùa vào theo dòng người giống như ong vỡ tổ tràn vào bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp

Sau khi vào tới bên trong tháp, bởi vì không cùng lộ tuyến nên liền dẫn theo mấy nữ tử hướng Tiêu Viêm từ biệt, trong lúc chạy đi còn dặn hấn chú ý nhiều hơn đến động tĩnh của Bạch Bang

Tiêu Viêm ngẫm hiểu ý tốt của Hàn Nguyệt, nhìn bóng dáng bọn họ dần biến mất trong tầm mắt, hấn lúc này mới hướng về phía đám người Bàn Môn. Trước khi tiến nhập vào tháp, hấn đã thông báo cho mọi người biết phải thật cẩn thận với việc lần đầu tiên bị nhập hỏa, hơn nữa hấn còn là chỉ dẫn chính xác cách hóa giải tâm hỏa, chính vì thế mặc dù hiện tại cả đám người tân sinh toàn thân cứng ngắc, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt dần chuyển hồng những là vẫn chưa có hiện tượng quá khích xuất hiện

Chờ đợi khoảng 2 phút sau, Huân Nhi là người đầu tiên mở mắt, trên khuôn mặt bất mãn xuất hiện ánh hào quang mờ nhạt, hiển nhiên thu hoạch sau khi chống đỡ tâm hỏa góp phần không nhỏ giúp rèn luyện đấu khí

Mà đối với tốc độ nhanh như vậy lại làm cho Tiêu Viêm phải kinh ngạc không thôi, nhưng cũng chính vì đã biết phương pháp hóa giải tâm hỏa trong lần đầu tiên bị nhập hỏa nên cũng là tự nhiên mất đi hiệu quả kiểm tra, tất nhiên việc kiên trì càng lâu thì càng đạt tiêu chuẩn suất sắc nếu không thì cũng chỉ là vô dụng, hiện tại lúc này, chính là chờ xem người nào lấy tốc độ nhanh nhất đem luồng tâm hỏa bên trong phát huy đem lại hiệu quả cho việc rèn luyện đấu khí, chính vì thế, tốc độ của Huân Nhi không khỏi khiến cho Tiêu Viêm giật mình

Kế tiếp sau Huân Nhi, không ngoài dự kiến là Hồ Gia, tiếp sau là mọi người trong Bàn Môn dần tỉnh lại

Mặc dù thời gian thức tỉnh không đồng nhất nhưng từ sắc mặt mọi người rõ ràng tại lũ tâm hỏa thiêu đốt bên trong cơ thể liền là thu được hiệu quả cao hơn so với mong đợi, xem ra Văn Lạc Tâm Viêm đối với tu luyện quả thật có trợ giúp rất lớn

Thiên Phần Luyện Khí Tháp quả nhiên có chút kì diệu, khó trách mấy tên ma cũ tiến triển nhanh như vậy bên trong Nội Viện, nguyên nhân là dựa vào nó. Trên gương mặt Huân Nhi thoáng có nét sợ hãi than thở, tuy là ở ngoài mặt sợ hãi như vậy nhưng là người ngoài khó có thể biết được trong lòng nói còn có ý khác

"Tu luyện tại nơi này, quả thật có thể làm tăng hiệu quả nhưng lại là không hao tổn công sức như trước" Hồ Gia tại một bên gật gật đầu nói "Tu luyện tại Thiên Phần Luyện Khí Tháp chưa đầy 1 năm, ta liền có thể đi vào Đấu Linh cấp bậc "

Mặt khác thành viên Bàn Môn, cũng là vui sướng hiện ra mặt, xem bộ dáng vội vàng của bọn hắn thật sự hận không thể ngay lập tức tìm một chỗ ngồi xuống tu luyện

"Vị này hẳn là Tiêu Viêm đồng học a? "

Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị mang theo mọi người đi tìm phòng tu luyện, bỗng nhiên một trung niên nhân bước nhanh về phía bọn họ, hướng phía

Tiêu Viêm cười tủm tỉm nói.

"Đệ tử chính là Tiêu Viêm, vị đạo sư này có chuyện gì sao?" Tiêu Viêm nhìn trên ngực người trung niên có một huy chương đặc thù mà chỉ có Nội Viện đạo sư mới có quyền đeo, ngay lập tức khách khí trả lời

"Ta phụng lệnh Liễu trưởng lão phân phó, đến dẫn mọi người đến trung cấp phòng tu luyện" trung niên nhân thấp giọng nói

Nghe vậy, 2 mắt Tiêu Viêm sáng lên, lúc này mới nhớ đến lời nói hôm qua của Liễu trưởng lão về trung cấp phòng tu luyện đặc biệt, liền vội vàng chấp tay nói "Vậy xin đa tạ đạo sư dẫn đường"

"Ha ha, không có gì, đi theo ta" cười lắc lắc đầu, trung niên nhân tùy ý quét ánh mắt trên người Tiêu Viêm, một lát sau khẽ xoay người ở phía trước dẫn đường

"Theo sau"

Hướng về phía mọi người phát tay, Tiêu Viêm vội vàng tiến về phía trung niên đạo sư

Đoàn người một đường theo sau trung niên nhân hướng bên trong khu vực trung cấp phòng tu luyện bước vào, trải qua gần mấy chục phút đi dọc theo con đường, mọi người dừng lại trước một phòng tu luyện có chút cũ kĩ

So với những phòng tu luyện khác, nơi đây có vẻ vô cùng cũ nát, đám người Tiêu Viêm nhìn không được có vẻ không tin tưởng, nhìn bộ dáng bọn họ, trung niên đạo sư cũng biết bọn họ đang nghĩ gì không khỏi cất tiếng cười đẩy cửa bước vào. Tiêu Viêm thoáng chần chờ trước cửa một chút nhưng rồi cũng là dẫn đầu mọi người bước vào

Vừa bước vào phòng, phiến đá dưới bàn chân tỏa ra nhàn nhạt hàn khí hướng dọc theo bàn chân truyền lên làm cho đám người Tiêu Viêm có một cảm giác thanh mát dễ chịu (như chui vào tủ lạnh -20C khi ở Alaska -400C, khả khả)

Trong phòng, ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn khiến người ta không có cảm giác chói mắt. Diện tích phòng khá lớn có thể chứa hơn 40 người, tại chính giữa phòng là khu vực tối đen, nhô cao hơn mặt đất chừng 2 tấc

"*Tiêu Viêm, trung tâm hắc thạch chính là chỗ tu luyện của ngươi*" trung niên nhân mỉm cười đi đến hắc thạch thai bên cạnh, ngón tay trong đó kia bị quy hoạch phân biệt rõ ràng hiện đại, cười nói: "*không gian có đủ chỗ cho mọi người cùng tu luyện, ở đây có rãnh lồi ra, chỉ cần các ngươi đem hỏa tinh tạp của mình cắm vào sao đó vận chuyển công pháp, sẽ có tâm hỏa xuất hiện không ngừng trong cơ thể các ngươi, các ngươi có thể dùng để rèn luyện đấu khí, kinh mạch, xương cốt để đề thăng thực lực*"

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm vội vàng tụ tập đi lên. Quả nhiên là nhìn thấy trên đài bị vẽ phân chia riêng rẽ địa bàn tu luyện, hơn nữa tại đây còn có một bãi đã cao hơn một tấc so với chỗ khác

"*Các ngươi lần đầu vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện, nên ta phải nhắc nhở các ngươi chú ý quy củ*" trung niên nhân ngời thẳng lên, trầm ngâm một hồi rồi nói "Rèn luyện Tâm Hỏa mặc dù có thể làm cho thực lực của các ngươi đề thăng rất nhanh, nhưng cũng không thể tu luyện ở đây mà quên ăn quên ngủ, bởi vì bên trong Tâm Hỏa có ẩn chứa lực lượng hỏa diễm cuồng bạo, tại thời điểm đem đấu khí bên trong rèn luyện cũng sẽ lọt vào chút ít hỏa diễm, cho nên với thực lực hiện tại của các ngươi để có thể chống lại đặc tính của Tâm Hỏa, tốt nhất chỉ nên tu luyện nửa ngày, sau đó nghỉ ngơi một đêm như vậy là tốt nhất"

"Chờ sau này các ngươi tu luyện được thời gian đủ lâu, liền có thể gia tăng thời gian tu luyện cho thích hợp, nếu tiến nhập Đấu Linh cấp bậc chắc chắn có thể tại bên trong tháp tu luyện 4 5 ngày mà không cần ra, nhưng với các ngươi hiện tại thì cứ theo từng bước mà tu luyện và nghỉ ngơi theo thời gian thích hợp, bằng không sẽ chỉ làm hại chính mình, loại chuyện này Nội Viện chúng ta chính là không muốn xảy ra" trung niên đạo sư trình trọng nhắc nhở. Nguồn truyện:

Nghe trung niên đạo sư nhắc nhở, đám người Tiêu Viêm đều là gật đầu đồng ý

Thấy thế, trung niên đạo sư mới cười khua tay nói "*Nếu đã hiểu rõ, các ngươi liền nắm bắt thời gian tu luyện đi, lần đầu tiên tiến vào phòng tu luyện hiệu quả đạt được là vô cùng rõ rệt, không ít tân sinh thiên phú kiệt xuất đều là tại trong lần tu luyện đầu tiên mà thăng cấp, hy vọng các ngươi cũng có thể làm được*"

Nói xong hắn phúi phúi quần áo, định xoay người hướng ngoài cửa đi ra (đoạn này bác nào làm convert fang chữ cối quần cối áo, làm ta cứ.....@_@ chẹp chẹp)

Nhìn trung niên đạo sư rời đi, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm đoạn bước nhanh theo sau, khi tới cửa bỗng nhiên thấp giọng nói "*Đạo sư xin chờ một chút*"

Nghe lời nói của Tiêu Viêm, trung niên đạo sư không khỏi sửng sốt, chính tại trong lúc hắn còn ngây người Tiêu Viêm rất nhanh nhét một bình ngọc nhỏ vào trong tay, khẽ cười nói "*Hôm nay phiền toái đạo sư, đây chỉ là một bình chứa loại đan dược có thể làm cho người ta tĩnh tâm tu luyện, không có gì là trân quý*"

Bỗng nhiên bị Tiêu Viêm đồ vật lạ vào trong tay, trung niên đạo sư vừa muốn lui về nhưng khi nghe là đan dược có thể làm người ta tĩnh tâm tu luyện, trong mắt nhất thời ánh lên tia kinh hỉ, thoàngs chần chờ một lúc liền là cười tùm tùm đem cất kỹ bình ngọc, đoạn nhìn kỹ xung quanh nói "*Khu vực này vừa vặn là do ta quản lý, cho nên người cứ an tâm tu luyện, hắc hắc*"

"*Ha ha, đa tạ lão sư...*" Tiêu Viêm gật đầu mỉm cười

"*Nếu người không chê, lần sau cứ gọi ta là Hậu Hồ lão ca là được rồi*" trung niên đạo sư cất cao giọng nói

"*Tại hạ đây liền cung kính chi bằng tuân mệnh*" Tiêu Viêm khẽ cười nói

"*Án, tốt rồi, người đừng lãng phí thời gian tu luyện nữa*" Hậu Hồ khua tay cười nói

Tiêu Viêm gật đầu, lúc này mới xoay người đóng cửa phòng

Nhìn cánh cửa đóng lại, Hậu Hồ nhin không được lắc lắc đầu, thấp giọng nói "*Tiểu tử này quả biết đạo làm người, ko tòi, rất không tòi ah, ta thích*" (thích ăn hôi lô.....@_@ bất quá ta cũng rửa, khử khử)

"*Chậc chậc, phương pháp tu luyện gây ngạc nhiên này, quả thật đúng là chưa nghe bao giờ*"

Vừa mới bước vào, Tiêu Viêm nghe như là âm thanh của Hồ Gia, hướng

nhìn về phía thanh âm phát ra quả nhiên là thấy hắc đang không ngừng vuốt ve hắc thạch

Tiêu Viêm gật gật đầu cười, bước về phía trước, bàn tay cẩn thận chạm vào hắc thai, hơi ấm nhẹ nhàng theo đầu ngón tay truyền đến, tại đây tồn tại hơi ấm kì lạ, khiến cho đầu khí bên trong cơ thể có chút lưu động

"Quả nhiên là có điểm kỳ diệu, ha ha, mọi người tìm vị trí ngòi xuống đi, xem xem chúng ta tại đây lần đầu tiên tu luyện có bao nhiêu người có thể tấn cấp " Tiêu Viêm rút ra Huyền Trọng Xích sau lưng, lòng bàn tay vừa lật liền là đem thu vào bên trong nạp giới, nhún mình một cái liền là xuất hiện tại vị trí dẫn đầu.

Thấy Tiêu Viêm dẫn đầu, mọi người trong Bàn Môn đều là theo mệnh lệnh, trong chốc lát liền là tự tìm cho mình một nơi tu luyện

Ngòi xếp bằng trên hắc thạch, cảm thụ cỗ hương thơm đậm nồng ấm áp, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, bấm tay bắn ra Hỏa Tinh Tạp màu xanh

Hai tay nắm chặt hỏa tinh tạp, sau đó cẩn thận cắm vào bên trong thạch thai, chỉ nghe một đạo răng rắc tiếng vang, hào quang từ bên trong rãnh bắn ra, theo sau hào quang xuất hiện, Tiêu Viêm rõ ràng trông thấy con số 148 trên Hỏa Tinh Tạp lập tức giảm bớt một, hiển nhiên đây chính là khâu trừ đi chi phí một ngày tu luyện cũng chính là một Hỏa Năng

Không lâu sau khi Hỏa Năng bị khâu trừ, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt, hai tay kết xuất ấn tu luyện, thân thể giống như lão tăng nhập định. Ngay sau Tiêu Viêm, đám người Huân Nhi cũng đem Hỏa Tinh Tạp cho vào rãnh, nhất thời trong phòng không ngừng vang lên từng đạo tiếng răng rắc rất nhỏ, hào quang nhật nhật đồng thời sang lên dường như che lấp cả ánh sáng của ngọn đèn trong phòng

Hào quang nhật dần, ban đầu còn có chút tiếng nói khe khẽ dần trở nên yên lặng, trong phòng chỉ còn nghe được tiếng hơi thở vững vàng đầy sức lực

-----oOo-----

Chương 470: Trung cấp tu luyện thất (tiếp)

Tâm linh yên tĩnh. Sau khi vào trạng thái tu luyện, Tiêu Viêm cảm ứng năng lượng trong trời đất càng thêm nhạy cảm. Hắn có thể cảm thấy được bên trong phòng tu luyện năng lượng nóng cháy nồng đậm. Ở địa phương này tu luyện, người mang công pháp hỏa thuộc tính không thể nghi ngờ sẽ có hiệu quả so với người khác càng thêm rõ rệt.

"Phốc."

Chợt có thanh âm rất nhỏ vang lên, chợt một đám lửa như vô hình dao động hiện ra không hề báo trước, cách trái tim Tiêu Viêm không xa, nhẹ âm áp từ từ tản ra, làm thân nhiệt Tiêu Viêm ngay một nóng.

Tâm thần nhìn chăm chú vào ngọn lửa vô hình kia, Tiêu Viêm lại lần nữa bị Vẫn Lạc Tâm Viêm xuất quỷ nhập thần này làm cho sợ hãi, cho dù hiện tại hắn đã ở vào trạng thái cực độ đề phòng mà vẫn không nhận thấy được ngọn lửa này đến tột cùng là xuất hiện như thế nào.

Trong lòng âm thầm cảm thán một phen, Tiêu Viêm nhìn ngọn lửa, hiện tại không thể nghi ngờ so với hôm qua, ngọn lửa này càng thêm hùng hồn. Nghĩ đến nguyên nhân chắc do đây là phòng tu luyện trung cấp

Theo ngọn lửa Vẫn Lạc Tâm Viêm phóng ra, cái cảm giác cháy bỏng ngày hôm qua gặp phải, bây giờ cũng đã xuất hiện, nhưng mà lần này Tiêu Viêm vẫn chưa thi triển Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đem nó ngăn trở, bởi vì trải qua hiểu biết phương thức tu luyện nơi này, hắn đã rõ ràng muốn làm cho kinh mạch, xương cốt, thậm chí tế bào trong cơ thể thông thả phát triển, tiến hóa, Thiên Phần Luyện Khí Tháp thuộc phần trọng yếu nhất, nếu đem nó ngăn cách ra thì ngược lại thu hoạch sẽ lại nhỏ đi. Cứ như vậy không khỏi có chút mất nhiều hơn được.

Cắn răng nhẫn nại cái cảm giác nóng cháy trong cơ thể, ngọn lửa vô hình kia quả thật bốc lên càng thêm vui thích, lượn lờ thâm thấu từ giữa mà ra, trong cơ thể giống như hình thành một cái lò lửa. Mà trong đó tất cả các cơ quan, kinh mạch đều diễn luyện, theo từng lần diễn luyện không ngừng tăng cường.

Cực nóng sinh ra phỏng, mặc dù làm cho kinh mạch trong cơ thể Tiêu

Viêm run rẩy một chút, bất quá vẫn hoàn hảo, thực sự không phải không thể nhẫn nhịn được. Lại kiên trì thêm chừng 10 phút, tâm thần Tiêu Viêm di động, bên trong quả đầu tinh hình thoi bỗng nhiên tản mát ra một luồng khí xoáy tụ, chợt một cỗ đầu khí mạnh mẽ giống như hồng thủy cuộn cuộn không ngừng từ giữa chen chúc thoát ra.

Đầu khí tại bên trong kinh mạch vận chuyển nhanh chóng, cuối cùng theo tinh thần Tiêu Viêm chỉ dẫn đi vào chỗ hơi thở cực nóng Vẫn Lạc Tâm Viêm kia. Tinh thần khê động, ngay khi đầu khí hạ xuống luồng lửa màu xanh liền thẳng tắp chảy vào trong ngọn lửa vô hình.

Tại lúc đầu khí đi vào trong ngọn lửa vô hình, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng cơ thể trong khoảnh khắc trở nên nóng cháy hơn rất nhiều, mà đầu khí màu xanh khi đi vào sôi trào lên như nước sôi, không ngừng bị luồng nhiệt cực nóng đẩy ra ngoài. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sôi trào duy trì chưa bao lâu, lũ đầu khí đã thành công từ trong ngọn lửa chui ra, đầu khí chui ra từ ngọn lửa so với trước thể tích rút nhỏ gần một nửa, nhưng mà ẩn chứa trong đó năng lượng hùng hậu mạnh mẽ hơn nhiều. Hiên nhiên trải qua ngọn lửa vô hình rèn luyện đầu khí đã áp súc thành công.

Sau lòng đầu khí thứ nhất rèn luyện trong lửa thành công, tinh thần Tiêu Viêm lần nữa dẫn đường dọc theo kinh mạch vận chuyển tuần hoàn cho tiến nhập vào trong đầu tinh, mặt ngoài đầu tinh tỏa ra hào quang có phần sáng hơn một chút.

Nhìn đầu tinh biến hóa, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời nảy lên một chút vui sướng, Vẫn Lạc Tâm Viêm này thật không hổ là máy tu luyện gia tốc, công hiệu như vậy quả thực bất luận là ai cũng đỏ mắt không thôi. Nếu việc này truyền ra ngoài chỉ sợ địa vị Già Nam học viện trên đại lục khiến người người mơ ước mà.

Theo lần đầu rèn luyện thành công, Tiêu Viêm yên tâm giảm bớt một phần lo lắng, tinh thần khu động một lũ đầu khí không ngừng từ trong đầu tinh trào ra, rồi dọc theo kinh mạch vận chuyển, lại tiếp tục xuyên qua ngọn lửa vô hình, cuối cùng trở về trong đầu tinh.

Hoàn mỹ tuần hoàn, hoàn mỹ rèn luyện, dưới loại tình huống này Tiêu Viêm cảm nhận được bên trong Đầu Tinh đầu khí càng thêm minh mông.

Dựa theo tốc độ này e rằng không bao lâu hẳn có thể đạt tới 6 tinh Đại Đẩu Sư đỉnh, tiến lên đột phá lên 7 tinh.

Trong lúc tu luyện đó, không có khái niệm xác thực về thời gian, mọi người đắm chìm theo thực lực đang dần tăng trưởng. Nhìn luồng sức mạnh đó, hẳn tựa hồ hận không thể một hơi trực tiếp tu luyện đến tiến giai mới thôi.

Trong phòng tu luyện rộng rãi, mọi người mặt ngoài đều bị bao bọc trong một tầng dao động vô hình, làn sương trắng nhẹ nhàng từ trên đỉnh đầu lơ lửng bay lên, chột dần dần nhạt cho đến cuối cùng biến thành hư vô, tiêu mất không thấy.

Ngẫu nhiên có người thân thể mặt ngoài rung động kịch liệt, trên khuôn mặt bỗng nảy lên hồng quang nhàn nhạt, lúc này nếu tinh tế cảm ứng sẽ phát hiện hơi thở bọn họ so với lúc trước mạnh mẽ hơn nhiều. Hiển nhiên, những người này tại lần đầu tiên tu luyện phi thường may mắn chiếm được cơ hội thăng cấp.

Cả phòng tu luyện sẽ xuất hiện loại thăng cấp này, phần lớn đều là một ít người thiên phú không tệ, mà thực lực thì vẫn còn ước chừng ở Đẩu Sư 7-8 tinh, mà cùng loại như Tiêu Viêm, bọn Huân Nhi thực lực đã đạt tới Đại Đẩu Sư 6-7 tinh thì chưa xuất hiện tình huống này. Dù sao cấp bậc như bọn họ, trong Nội viện phần lớn cũng đã đi Thiên Phần Luyện Khí Tháp tầng 2-3, tầng một phòng tu luyện trung cấp này chưa đủ thỏa mãn nhu cầu của bọn họ.

Thời gian tu luyện như nước chảy qua khe, khi một tiếng chuông cổ xưa không rõ từ đâu vang vọng lên, mọi người đang nhắm chặt mắt tu luyện trong phòng đều từ từ mở mắt ra, nhất thời bởi vì thực lực tăng mạnh mà có chút không kịp thích ứng, hơi thở tạm mất tràn ngập không gian.(chỗ này hơi tối ý, đại thể là do bọn nó trong Cổ tháp tu luyện, thực lực tăng mạnh, do đó hơi thở tự nhiên sẽ có chút đặc thì mang theo kinh lực của cao thủ, bọn nó chưa thích ứng là mình trở nên mạnh hơn, vô tình không thu liễm được-BD)

Đôi mắt đột nhiên mở, ánh sao nhàn nhạt lướt qua, Tiêu Viêm hít sâu thở ra một ngụm trọc khí, xoay xoay cổ nghe tiếng xương cốt va chạm vang lên răng rắc. Đem ánh mắt quét về phía khác thức tỉnh thành viên Bàn Môn, quả thật sững sốt, vốn là thời điểm tầm mắt hẳn đảo qua ánh mắt bọn

họ phát hiện trong đó lại có một luồng hỏa diễm nhân nhật.

"Đây là bởi vì tu luyện đấu khí, hẳn là bị năng lượng cuồng bạo của Vẫn Lạc Tâm Viêm ảnh hưởng." Bởi vì thuộc loại cao thủ dùng lửa, Tiêu Viêm đối với loại tình huống này cũng không xa lạ, nhìn một cái đã tìm ra manh mối.

"Xem ra quả nhiên giống như lời Hậu Hổ nói, người thực lực không mạnh không thể liên tục tu luyện. Có thể nói, năng lượng cuồng bạo của ngọn lửa tích lũy dần dần, sớm hay muộn cũng trở thành một loại bệnh độc khó có thể chữa, làm hại thân thể." Tiêu Viêm thở dài một hơi, lầm bầm nói.

"Tiêu Viêm ca ca tu luyện như thế nào?" Bỗng nhiên có thanh âm mềm mại vang lên ngay bên người, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên hóa ra là Huân Nhi vừa tỉnh lại.

Tầm mắt từ Huân Nhi đảo qua, Tiêu Viêm nhìn lướt qua nhướng mày kinh ngạc, tu luyện lâu như vậy cô nàng thế nhưng không có nửa điểm dị trạng, bộ dáng này tựa hồ ngọn lửa năng lượng cuồng bạo kia đối với nàng vẫn chưa sinh ra tác dụng gì.

"Cô nàng này vẫn thâm tàng bất lộ!" Trong lòng thì thầm một tiếng, Tiêu Viêm lại lần nữa đem đầu chuyển hướng Hồ Gia cùng Ngô Hạo bên kia, phát hiện trong mắt bọn họ đều mơ hồ tồn tại một luồng hồng mang nhân nhật (nhắm mắt lại, mí mắt hơi hơi hồng-Hồng mang-BD). Hiên nhiên, với thực lực mặt ngoài xấp xỉ Huân Nhi, cũng đã bị năng lượng cuồng bạo ăn mòn.

Bàn tay nhoáng lên một cái, một khối thủy tinh xuất hiện trong tay. Mượn dùng mặt kính bóng loáng Tiêu Viêm cẩn thận nhìn chăm chú, sau một lúc lâu lại có chút kinh ngạc phát hiện trong mắt mình cứ nhiên lại không có xuất hiện dấu vết ăn mòn.

"Có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thân, người cử đại tứ vô kỵ mà rèn luyện đấu khí, mặc dù Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tại Di Hỏa bài danh kém hơn Vẫn Lạc Tâm Viêm này, nhưng để bằng vào điểm này nó muốn tạo thành thương tổn Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể chính là vọng tưởng. Về phần cô bạn gái nhỏ kia của người chỉ sợ cũng có cái gì đó thần bí hộ thể." Tại khi Tiêu Viêm nghi hoặc, thanh âm Dục lão lặng lẽ vang lên bên trong tâm thần.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới giật mình khẽ gật đầu, nhưng trong lòng hơi mừng thầm, hỏi: "*Kia là nói như thế, đệ tử có thể vẫn đứng ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp này tu luyện mà không cần nghỉ ngơi hóa giải năng lượng cuồng bạo kia.?*"

"Ừ, chỉ cần ngươi có thể chịu được tu luyện buồn tẻ, có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể, ngươi tùy ý thời gian tu luyện." Dược lão cười cười trả lời.

"*Haha, buồn tẻ cũng đã kiên trì nhiều năm, có gì không thể nhẫn nhịn được?*" Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt nhin không được hiện một chút vui sướng. Có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể, như vậy thời gian tu luyện chính là vượt xa những người khác, nói cách khác, tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ viễn siêu người khác.

"*Xem ra hãy tìm cơ lưu lại trong tháp tu luyện, không thể lãng phí vô ích thời quý giá này. Một ngày đạt tới Đấu Linh, như vậy thời điểm sau này Vẫn Lạc Tâm Viêm có biến, mới có thực lực cướp đoạt.*" Trong lòng nảy lên ý định, Tiêu Viêm từ thạch đài đứng lên, sau đó lướt xuống dưới tìm Huân Nhi, an bài vài chuyện.

Kinh ngạc một lúc, Huân Nhi liền khẽ gật đầu, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm khuôn mặt hơi hơi có chút nóng bỏng, ôn nhu nói: "*Chuyện Bàn Môn giao cho 3 chúng ta, ngươi an tâm tu luyện là được.*"

Cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh nhã thoát trần gần bên, Tiêu Viêm chẳng biết tại sao, trái tim bình tĩnh nhin không được nổi lên ngọn sóng. Cô nàng này mấy năm nay càng ngày càng mặn mà. Lịch lãm bên ngoài nhiều năm như vậy, Tiêu Viêm nhận thấy quả là khó gặp nữ nhân có dung mạo hay khí chất có thể so sánh với Huân Nhi.

Dùng sức lắc đầu, Tiêu Viêm đem suy nghĩ trong lòng vút bỏ, vờ nhẹ đầu Huân Nhi, sau đó liền xoay người đi ra phòng tu luyện. Hắn hiện tại cần phải làm, hảo hảo tiếp tục ở lại tháp tu luyện, đã có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hỗ trợ, còn không bắt lấy cơ duyên hiếm có này, vậy thật sự là ngu không còn gì để nói nữa.

Chương 471: Độ nhị tầng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra khỏi phòng tu luyện, có lẽ nguyên nhân là riêng chuông lúc trước. Tiêu Viêm phát hiện, hiện giờ bên trong tháp mọi người đều hành tẩu qua lại rất gấp gáp, lúc trước còn không ít cửa phòng tu luyện còn đóng chặt, bây giờ thì toàn bộ đều mở ra, một đám người từ ở giữa chen chúc đi ra, sao hướng tới chỗ cửa tháp rất nhanh bước vào, từ trong mắt của những người này, Tiêu Viêm thấy được một tia hồng mang nhàn nhạt

Đứng ở ngoài phòng tu luyện, Tiêu Viêm trù trù một chút, sau đó cũng liền chen vào dòng người, hướng tới vị trí trung tâm tháp rất nhanh bước vào, đi vào tầng thông đạo tiếp theo hẳn là nơi đó, tầng thứ nhất này rõ ràng chỉ có thể lưu lại một ngày thời gian, xem ra muốn tiếp tục tu luyện, thì phải đến mấy tầng bên dưới mới được.

Đi ngược dòng người chen đầy động đậy, thân hình Tiêu Viêm nhanh nhẹn lướt nhanh bên trong phạm vi nhỏ, như thể vền vẹn không đến 10' thời gian, dòng người thưa thớt dần, thân hình loáng lên một cái, hoàn toàn thoát ra khỏi dòng người.

Cảm giác xung quanh chật chội đột nhiên biến mất, trong lòng Tiêu Viêm liền thở dài nhẹ nhõm, đang định dùng ánh mắt tìm kiếm thông đạo tầng tiếp theo, bỗng một đạo nhân ảnh bay vút đến trước người, chợt một đạo âm thanh hơi có chút nộ hỏa vang lên bên tai Tiêu Viêm "*Ngươi như thế nào lại không biết quy cũ vậy? Chẳng lẽ không biết lúc đạo Cổ Chung vang lên, bên trong tháp nghiêm cấm xông xáo lung tung sao?*"

Bóng người xuất hiện trước mặt làm cho Tiêu Viêm vội vàng dừng bước chân lại, ánh mắt vừa nhìn lên, phát hiện đối phương là một trung niên tuổi xấp xỉ Hầu Hồ, hơn nữa ở trên ngực hẳn, có một khóa huy chương của đạo sư, xem ra hẳn cũng giống như Hầu Hồ, đều là đạo sư quản lý trật tự bên trong tháp.

"Vị đạo sư này..."

Nếu đối phương là đạo sư, tự nhiên Tiêu Viêm không dám tiếp tục lộn xộn, nhưng mà hẳn vừa muốn mở miệng giải thích, vị đạo sư mặt trầm như

nước cũng là vung lên bàn tay to, cau mày nói: *"Đừng nói nữa, nếu tu luyện đã kết thúc, vậy liền lui về nghỉ ngơi đi, chờ mai đem "ấn hình hỏa độc" giải sau, rồi đến bên trong tháp tu luyện. Bây giờ bên trong tháp sẽ bắt đầu kiểm tra trình tự. Nếu là phát hiện người còn lưu lại nơi này, vậy người sẽ bị khẩu trìn Hỏa Năng."*

Ấn hình hỏa độc, theo lời Hầu Hồ nói thì hẳn là hỏa diễm cuồng bạo. Mặc dù tên gọi không giống nhau, nhưng mà thực chất ý nghĩa lại không khác nhau lắm.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc của đạo sư này, Tiêu Viêm không khỏi có chút đau đầu, bất quá việc này cũng không kéo dài bao lâu, liền bị một âm thanh hóa giải đi.

"Di? Tiêu Viêm? Người như thế nào còn ở nơi này? Nghe thanh thế âm thanh, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng qua đầu lại, nhìn Hầu Hồ bước đi tới, liền nháy mắt với hắn"

Nhìn thấy Tiêu Viêm đối với nháy nháy mắt. Hầu Hồ trong lòng có chút nghi hoặc, đi đến trước Tiêu Viêm và trung niên đại hán cười nói: *"Tần Lê, để việc này cho ta đi, người cứ lo công việc của mình là được."*

Nghe vậy, tên đạo sư kia chần chờ một chút, ánh mắt tại trên người Tiêu Viêm quét qua, chợt gằn đầu nói: *"Vậy được rồi, người phải vội vàng đem hắn đuổi ra, bằng không tại thời điểm kiểm tra mà bị phát hiện, chúng ta sẽ bị Liễu trưởng lão răn dạy đó."*

"Án." Hầu Hồ gật gật đầu cười.

Mà nhìn thấy hắn gật đầu, vị gọi là Tần Lê đạo sư kia mới vừa rồi xoay người rời đi.

Mắt thấy Tần Lê biến mất tại khúc quanh, Hầu Hồ lúc này mới chuyển ánh mắt về phía Tiêu Viêm, nghi ngờ nói: *"Tiêu Viêm lão đệ, tu luyện đã xong? Vậy tại sao còn ở lại nơi này đi dạo?"*

"Hắc hắc, Hầu lão ca, ta có chuyện, muốn mời ngài giúp cho." Tiêu Viêm ghé sát vào một chút, cười nói.

"Chuyện gì?" Hầu Hồ tròn mắt, hỏi.

"Hắc hắc, Hầu lão ca, ngươi cũng biết, lấy thực lực của ta hiện giờ. Tại tầng thứ nhất tu luyện, thu không được hiệu quả quá lớn, cho nên ta nghĩ đi xuống mấy tầng dưới tu luyện, không biết có thể giàn xếp một chút hay không?" Tiêu Viêm thảo giọng nói.

Đi xuống mấy tầng dưới?

Nghe vậy, Hầu Hồ cả kinh, chột lắc đầu thấp giọng nói:"Tiêu Viêm lão đệ, ta biết lấy thực lực của ngươi tại tầng thứ nhất tu luyện, hiệu quả không thể có tiến triển rõ ràng, nhưng dựa theo quy cũ, mặc kệ tân sinh thể lực mạnh mẽ bao nhiêu, đều cũng phải ở tầng thứ nhất kiên trì tu luyện một đoạn thời gian, rồi mới có thể đi vào mấy tầng dưới tu luyện, tâm hỏa cứu khảo kia, mặc kệ thực lực như thế nào, sẽ hỗn tạp bên trong đấu khí một tia hỏa độc, thứ đồ vật này, cũng không phải trở đùa, bên trong Nội Viện nhiều năm, bởi vì hỏa độc tích lũy mà tạo nên thương tật mà thân thể khó có thể vẫn hồi được a. "

Còn nữa, một chút tâm hỏa cứu khảo, cũng là cần phải có thời gian để thích ứng, Thiên Phần Luyện Khí Tháp, mỗi tầng tiếp theo,tâm hỏa trong phòng tu luyện trình độ từ cuồng bạo đến nóng cháy, đều là tăng trưởng bội lần, ngươi bây giờ tầng thứ nhất cũng chưa thích ứng được, mà lại muốn đi xuống tầng dưới, không phải là quá mức mạo hiểm sao?

Nghe được Hầu Hồ nói một hồi. Tiêu Viêm nhất thời có loại cảm giác choáng váng đầu, sau một lúc lâu, hắn mới bắt đầu dĩ lẩn đầu, chỉ vào hai mắt của mình, nói:"Hầu lão ca, ta tu luyện công pháp mặc dù cấp bậc không cao, nhưng lại có chỗ đặc thù, đối với hỏa độc, có kháng tính nhất định, cho nên ngươi không cần lo lắng cho ta do hỏa độc nhập thể mà bị tổn thương, về phần độ thích ứng kia, ngươi cũng nên yên tâm, ta nghe nói, một người trong Nội Viện có thực lực ước chừng ngũ tinh Đại Đấu Sư là đủ để đi vào tầng thứ 3, ta hiện tại chỉ là muốn vào tầng thứ 2 mà thôi, sẽ không ..."

Nhìn chằm chằm đôi con ngươi tối đen như mực của Tiêu Viêm, Hầu Hồ sững sốt, ở bên trong tháp công tác đã nhiều năm, đối với thứ hỏa độc này, hắn hiểu biết rất rõ, bởi vậy, chỉ cần xem ánh mắt đối phương, là có thể biết người này dcos hay không bị hỏa độc xâm nhập, nhưng mà bây giờ xem ánh mắt Tiêu Viêm, có vẻ thật sự không bị hỏa độc ăn mòn.

"Được rồi, ta tin tưởng ngươi có khánh tính với hỏa độc, nếu là như thế, cũng là có một chút không hợp quy cũ a " hồi lâu sau, Hầu Hồ thở dài gật đầu, vẫn là có chút khó xử nói.

Nhìn thấy bộ dáng do dự của Hầu Hồ, Tiêu Viêm tiến lên từng bước, tay vừa lật, lại là một bình ngọc nhét vào trong tay Hầu Hồ, nho nhỏ nói: *"Hầu lão ca, ngươi thường xuyên ở trong tháp công tác, mặc dù thân mình thực lực mạnh mẽ, nhưng là mỗi ngày đều hấp thu lấy hỏa độc, chỉ sợ cũng khó có thể tiêu trừ, bình đan dược này là Băng Linh đan, mặc dù phẩm chất không cao, nhưng lại là có công hiệu áp chế hỏa độc."*

Trong tay lại lần nữa xuất hiện bình ngọc, tim Hầu Hồ liền nhảy lên một chút, sau khi nghe Tiêu Viêm đem công hiệu của đan dược này nói qua một lần, bàn tay nắm bình ngọc bỗng trở nên khấn trương lên, tựa hồ sợ nó biến mất đi, chính theo lời nói của Tiêu Viêm, do thường xuyên ở bên trong tháp công tác, đạo sư bọn họ so với đệ tử bị hỏa độc càng nghiêm trọng hơn, hơn nữa có đôi khi do nghỉ ngơi không đủ, do đó hỏa độc khó có thể hoàn toàn hóa giải, thời gian lâu dần, khó tránh khỏi khiến tinh thần ngẫu nhiên bất ổn, dẫn đến luyện công bị tẩu hỏa.

Luyện công bị tẩu hỏa là rất nguy hiểm, mọi người đều biết, bởi vậy, khi Hầu Hồ biết được bình đan dược này dĩ nhiên có công hiệu áp chế hỏa độc, trong khoảng khắc lòng tràn ngập kinh hỉ.

Mặc dù chỉ là áp chế, mà không phải là khu trừ, nhưng Hầu Hồ cũng là cực kì vừa lòng, cho nên, sau khi trầm ngâm chốc lát, hắc cười khổ thở dài một hơi, ánh mắt kỳ dị nhìn Tiêu Viêm nói: *"Ngươi lấy ra thứ gì đó, luôn làm cho người ta luyện tiếu không nở cự tuyệt a, ai, được rồi, hôm nay đành một lần mạo hiểm vì ngươi vậy, đi theo ta! "*

Nói xong, Hầu Hồ ánh mắt đảo quanh bốn phía, rất nhanh lôi kéo Tiêu Viêm xuyên qua chỗ rẻ, sau đó nhanh chóng hướng vào vị trí trung tâm bước vào. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Đi theo phía sau Hầu Hồ, Tiêu Viêm trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, luyện chế Băng Linh đan này, mặc dù có chút phiền phức, mà cũng không khó khăn, vốn không nghĩ tới dùng nó để hồi lộ, lại có thể đạt được hiệu quả như thế này, quả nhiên là dùng đúng chỗ (nv: hảo cương dùng ở tại lưỡi dao thương)

Đi theo Hầu Hồ hành tẩu ước chừng gần 5", Tiêu Viêm mới cảm giác được hần bước chậm lại, ánh mắt nhìn về phía trước, vừa vịn nhìn thấy tại xa xa nơi khúc quanh, có một cái thang lầu hình xoắn ốc, liền nghĩ rằng đi vào đó là đến tầng tiếp theo.

"May mắn là hôm nay do ta thủ vệ, nếu không thì tuyệt không có khả năng cho người đi xuống, hắc, đừng nhúc nhích, cẩn thận một chút, nơi này có bố trí Không gian kết kính, lung tung xông vào lập tức sẽ bị đạn nội lực, kết cục, ít nhất cũng là trọng thương ". Bước nhanh đi vào cử thang lầu, Hầu Hồ nói một tiếng, sau đó nhanh chóng giữ chặt Tiêu Viêm đang muốn tiến đến.

Nghe được Hầu Hồ nhắc nhở, Tiêu Viêm mới phát hiện, trước mặt nơi không gian cửa thông đạo kia, quả nhiên mơ hồ cảm giác có chút vịn vịn, lập tức không khỏi đổ mồ hôi lạnh, hôm nay đột luyện bên trong tháp, quả thật khắp nơi đều là cơ quan bẫy rập, một khi không cẩn thận, liền có kết quả là trọng thương.

Dem Tiêu Viêm kinh sợ ra sau, Hầu Hồ lúc này mới đưa tay gỡ xuống huy chương trên ngực, cẩn thận ấn vào bên trong một cái rãnh trên vách tường.

Theo huy chương ấn vào, không gian trước mặt bỗng nhiên dao động một trận rất nhỏ, vền vền vài cái trong nháy mắt thời gian, Tiêu Viêm liền phát hiện, không gian trước mặt có cảm giác vịn vịn, đã biến mất

"Hiện tại có thể tiến vào chưa? " Tiêu Viêm thật cẩn thận hỏi.

"Ân, Không gian kết kính đã muốn bị giải khai, hiện tại người đi xuống đi, chờ người trở ra, ta còn phải tiếp tục phong tỏa, chờ cho đến thời điểm mở cửa lại vào ngày mai, mới mở ra. " Hầu hồ gật gật đầu, nói.

"Đa tạ hầu lão ca." nghe vậy, Tiêu Viêm sung sướng, đối với Hầu Hồ cảm kích chắp tay, sau đó cẩn thận đưa tay sờ sờ vào khoảng không trước mặt, lúc này mới yên tâm đi xuống thang lầu.

"Nhớ kỹ, nếu là không chịu được tâm hỏa cứu khảo, vậy thì tìm nơi nghỉ ngơi một chút, ngày mai cửa tháp mở ra, thì trở về tu luyện " Hầu Hồ nhắc nhở nói.

"Ha hả, đã hiểu, đa tạ Hầu lão ca." Hầu Hồ hảo tâm nhắc nhở làm cho

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, lại hướng về hấn chấp tay, thân hình chột lóe, liền xông vào thang lầu hình xoắn ốc nơi khúc quanh, biến mất không thấy.

Hầu Hồ thấy thấy bình ngọc trong tay, cẩn thận cất kỹ, nhìn vào địa phương Tiêu Viêm biến mất, khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Tiểu tử kia, ở tầng bên dưới tu luyện, tốc độ sẽ càng thêm mau lẹ, nhưng là phải chống đỡ được tâm hỏa a ..."

"Hy vọng người thật sự có thể chịu được..."

-----oOo-----

Chương 472: Thám tra - hội nghị đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảng năm phút sau quay trở lại toà lầu hình tháp, tâm mắt trở nên thông thoáng, thân hình Tiêu Viêm đã chuyển qua một ngã rẽ, trước mặt là một tầng không gian rộng mở bên trong cổ tháp.

Đây là tầng thứ hai Thiên Phần Luyện Khí tháp, diện tích xem ra nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút. Nhưng so với tầng thứ nhất thì trông thoáng mát hơn một chút và không có cảm giác chật chội chút nào. Mặc dù cũng có tốp năm người, ba người ... đệ tử không ngừng đi qua đi lại, nhưng đường xá so với tầng bên dưới kia thì tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Viêm xuất hiện tại đây khiến cho một ít đệ tử trong thời gian nghỉ ngơi ngẩn ngui trong lúc tu luyện đi ra đây cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên trong chốc lát mà thôi, ánh mắt bọn họ đảo qua Tiêu Viêm liền dời qua nơi khác, rồi thì thầm nói chuyện với nhau – tựa hồ như thắc mắc vì sao trong lúc này Tiêu Viêm lại có mặt ở đây.

Tiêu Viêm cũng không để ý ánh mắt đám người kia, thu hồi ánh mắt, bước chân hướng phía trong tầng hai đi vào.

Vào bên trong, Tiêu Viêm hít một ngụm lương khí, hấn cảm giác được nơi này trong không khí có ẩn chứa hỏa khí so với tầng dưới còn cao hơn rất nhiều. Thiên Phần Luyện Khí tháp này, e là càng lên cao nhiệt độ càng

tầng, thật không biết đến tầng cuối cùng thì nhiệt độ sẽ nóng đến mức nào. Chỉ sợ nơi đó cũng chỉ có một ít trường lão mới dám đi vào.

Tiêu Viêm bước dọc theo hành lang chậm rãi bước đi. Nơi hành lang bên trái là phòng tu luyện cấp thấp ở bên ngoài, mục tiêu của Tiêu Viêm cũng không phải ở đây cho nên hướng phía trong tiếp tục bước đi. Khoảng bảy, tám phút sau đã tới phòng tu luyện trung cấp phía trong.

Đứng trước phong trung cấp tu luyện có vẻ ít người này, Tiêu Viêm chần chờ chưa lập tức đi vào trong đó tu luyện. Sau một lúc trầm ngâm, Tiêu Viêm nhẹ nhàng hướng vị trí trung ương bước vào. Hắn đang truy tìm Vẫn Lạc Tâm Viêm cho nên cần phải biết được chỗ như hắc động không đáy ở trung ương kia là cái gì.

Một đường đi ra khỏi khu vực phòng trung cấp tu luyện, tiến vào khu vực tu luyện cao cấp. Nơi này so với bên ngoài thiết kế đều tinh xảo hơn, số lượng phòng cũng là giảm đi không ít. Cẩn thận nhìn một chút, Tiêu Viêm phát hiện nơi đây chỉ có mười tám gian phòng. Mà lúc này, trước những căn phòng này đều có những thẻ bài đặc thù – biểu hiện đang có người tu luyện bên trong.

Bên trong phòng tu luyện cao cấp là một bức tường cao ngất ngưỡng đứng sừng sững. Bên dưới bức tường có một khung cửa sắt, có ba gã trên ngực đeo huy chương, khuôn mặt đăm đăm đang đứng bên cạnh, ánh mắt hướng tới chỗ Tiêu Viêm ở lộ khẩu đối diện mang theo ý cảnh giác rất cao.

Nhìn những tên thủ vệ sâm nghiêm (uy nghiêm-BD) này, Tiêu Viêm trong lòng bất đắc dĩ thở dài buông tha ý niệm tìm hiểu nơi này. Ánh mắt tùy ý quét qua chung quanh, sau đó liền xoay người đi về phía khu tu luyện trung cấp bước trở về.

Cước bộ chậm rãi rời đi, nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của ba người kia vẫn chặt chẽ theo dõi trên người mình cẩn thận đề phòng. Điều này thật sự khiến Tiêu Viêm không biết nói gì.

" Xem ra ở trung ương hẳn là có gì đó bí mật không thể cho người ngoài biết. Nếu không cũng không bảo vệ nghiêm mật như vậy. Thật là phiền toái!", chậm rãi bước từng bước nhỏ, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn nhìn về không xa phía bên phải, nơi đó có một phòng tu luyện trung cấp loại nhỏ. Loại phòng này chỉ có thể cho ba đến năm người đồng thời tu luyện một

lúc. Dù vậy cũng vẫn tốt hơn nhiều so với tầng thứ nhất.

Nhìn qua một chút, Tiêu Viêm phát hiện phòng này vừa đúng còn đang thiếu một thẻ bài. Lập tức đẩy nhanh cước bộ hướng chỗ căn phòng nhỏ bước tới.

Đến trước phòng tu luyện, Tiêu Viêm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, sau đó thuận tay đem cửa phòng khép lại.

Bên trong, ánh sáng diều diều của ngọn đèn chiếu khắp cả căn phòng. Tại trung tâm, có năm bãi đá đen cách nhau khoảng hai, ba thước. Lúc này bốn trong năm bãi đá đã có người ngồi xếp bằng tu luyện. Tiêu Viêm liền chọn chỗ trống còn lại bước đến.

Có lẽ vì âm thanh cửa bị mở ra và tiếng bước chân của Tiêu Viêm, bốn người kia vốn đang nhắm mắt tu luyện đồng thời hướng ánh mắt về phía Tiêu Viêm lộ ra vẻ cảnh giác. Không thấy huy chương đại biểu cho thể lực trên người Tiêu Viêm bọn họ mới nhẹ thở ra một hơi.

Tiêu Viêm cũng đảo mắt qua bốn người này, đồng dạng phát hiện bọn họ không có đại biểu cho thể lực nào, chắc hẳn là người tự do, chưa gia nhập thể lực đệ tử nào.

Mặc dù Tiêu Viêm không có đeo huy chương, bốn người kia thủy chung không chủ động mở miệng bắt chuyện. Chỉ là ánh mắt vẫn gắt gao để ý nhất cử nhất động của Tiêu Viêm.

"Bốn gã Đại Đấu Sư, nhưng hơi thở không ổn định lắm, xem ra là mới đột phá tới cấp bậc Đại Đấu Sư không lâu." Ngồi xếp bằng sâu bên trong bãi đá, ánh mắt Tiêu Viêm tùy ý đảo qua bốn người, trong lòng thầm đánh giá một phen.

Bàn tay vừa lật, hoả tạp màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay Tiêu Viêm.

"Thanh Hoả tinh tạp?" (tinh tạp lửa xanh-DG), tinh tạp vừa xuất hiện trên tay Tiêu Viêm, lập tức vang lên bốn đạo tiếng hô. Âm thanh trong đó ẩn chứa một chút kinh ngạc và vài phần tham lam.

Nhận thấy bốn đạo ánh mắt tham lam hướng tới, Tiêu Viêm không khỏi nhướn mày, khẽ hừ một tiếng. Một cỗ hơi thở hùng hồn từ trong cơ thể

mãnh mẽ phóng thích.

Cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ từ trên người Tiêu Viêm phóng thích ra, bốn người vẻ mặt không khỏi có chút biến hoá, vội vàng thu lại ánh mắt, không dám biểu hiện ra chút tham lam nào nữa. Từ khí thể trên người Tiêu Viêm phát ra so với bọn hắn đều cường hãn hơn nhiều.

Đem bốn người kia trấn áp một chút, Tiêu Viêm mới chậm rãi thu hồi hơi thở. Đem thanh hoả tinh tạp để trước mặt, nhất thời một tia nhàn nhạt hào quang phóng ra, trong lúc này, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện, số lượng Hoả Năng trên tinh tạp cư nhiên chỉ có hai ngày.

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm lầm bầm nói: "*Chẳng lẽ tu luyện thất này càng đi vào sâu bên trong thì chi phí càng tăng sao? Nội Viện này thật đúng là hà khắc.*"

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt, hai tay trước người kết thủ ấn, điều hoà hơi thở vững vàng. Sau một lúc lâu, Tiêu Viêm lại một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Trong một căn phòng rộng lớn sáng sủa, hơn mười lão giả đang ngồi tại đó. Dưới ánh đèn nhàn nhạt có thể thấy rõ ràng trước ngực bọn họ đều là huy chương đặc thù chỉ có trưởng lão mới có tư cách đeo.

Phòng tuy lớn, mà không khí thị hơi có chút nặng nề. Một hồi sau, ngồi trên vị trí chủ tọa là một lão giả không thấy rõ dung mạo, ho nhẹ một tiếng phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Thanh âm già nua của lão chậm rãi quanh quẩn trong phòng: "*Mấy ngày nay, vật kia bắt đầu lại càng ngày càng không ổn định ...*"

Nghe được lời này của lão, những người khác đều chau mày.

"Trải qua một thời gian quan sát, ta phát hiện "Nó" dao động so với trước kia càng kịch liệt. Hơn nữa dựa theo sự dao động kia cũng càng ngày càng mạnh hơn ..." Thanh âm già nua vẫn một mình tiếp tục vang lên: "*Xem tình hình này, chỉ sợ trong thời gian ngắn nữa, "Nó" sẽ một lần nữa đại bộc phát. Nếu làm không tốt, e là sẽ mang lại phiền toái lớn"*

"Chúng ta hẳn là phải liên thủ củng cố thêm phòng ngự! Vạn nhất bất đắc dĩ, liền thông báo cho viện trưởng. Chuyện này không thể bại lộ. Những

tên điên trong Hắc Giác Vực chỉ sợ là đang đỏ mắt muốn tới đây cướp đoạt. Chúng ta mặc dù ở sâu bên trong núi, nhưng khoảng cách với phía bắc Hắc Giác Vực cũng không xa. Một khi không may, mấy tên kia vẫn luôn chú ý đến lão gia hỏa này, khi biết tin tức, với thực lực (nguyên văn là kiến thức, nhưng do có phần không hợp văn cảnh nên sửa thành thực lực-BD) của bọn họ, Thiên Phần Luyện Khí tháp phong ấn này cũng khó mà ngăn được" một lão giả trầm ngâm nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Phòng ngự nhất định là phải gia cố .... Nhưng viện trưởng đại nhân đang trong thời gian bế quan quan trọng. Ngoại viện viện trưởng thì thích ra ngoài du lịch, lúc đó cũng không biết hắn đang ở nơi nào." Mấy lão nhân chậm rãi lắc đầu.

Trầm mặc một hồi, hắn đột nhiên ngẩng đầu hướng lão giả đang ngồi một góc nói: *"Liễu trưởng lão, tên tiểu tử có được dị hỏa kia hiện giờ như thế nào?"*

"Đang ở tu luyện thất tầng thứ hai. Có lẽ bởi vì hắn cũng sở hữu dị hỏa nên không sợ hỏa độc ăn mòn. Ta cũng đã hướng Đại trưởng lão chiếu cố tốt cho hắn." Liễu trưởng lão từng gặp mặt Tiêu Viêm một lần vội vàng đứng dậy cung kính trả lời.

"Uhm" vị lão giả ở vị trí đầu lĩnh khẽ gật đầu, thanh âm già nua có chút trầm thấp: *"Ai, thật sự là không nghĩ tới a. Một cái Văn Lạc Tâm Viêm khiến cho Nội Viện ta quật khởi. Mà bây giờ một tiểu tử năm nay bắt quá mới 20 cơ nhiên cũng nắm trong tay loại kỳ vật này. Thật khiến người khác phải đổ kị mà!"* Các vị trưởng lão, nếu gặp được tên tiểu này này, hãy tận lực giúp đỡ. Có lẽ, nói không chừng ngày sau, vào lúc Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát, chúng ta có thể nhờ vào lực lượng của hắn. Không thể xem thường năng lượng của Dị Hỏa. Kỳ vật như vậy đều do thiên địa linh khí tụ tập sinh thành, có được lực lượng huỷ diệt. Một khi vô ý, chỉ sợ Nội Viện cũng có thể diệt vong!"

Đại trưởng lão thở dài một hơi nói.

"Vâng"

Phía dưới hơn mười vị trưởng lão luôn khiến các đệ tử nội viện kính sợ, lúc này đều đứng dậy cung kính đồng thanh trả lời.

"Uhm. Tốt lắm. Các ngươi từng người tản đi đi. Đúng rồi, nhớ chú ý động tĩnh của mấy thế lực lớn tại phía bắc Hắc Giác Vực. Đặc biệt là mấy tên gia hỏa kia. Huyết Tông gần đây cũng có chút dị động. Nghe nói vì nguyên nhân đứa con đã chết của lão gia hỏa kia. Thật là khiến cho chúng nhân lo lắng ..." Đại trưởng lão phẩy tay, ho khan vài tiếng.

Các vị trưởng lão khẽ gật đầu, thân hình chột chớp lên hoá thành những bóng đen mơ hồ cùng với một trận gió nhẹ biến mất trong phòng.

Đợi mọi người đều đã rời đi, Đại trưởng lão toàn thân bọc trong tấm hắc bào mới chậm rãi đứng dậy. Theo tư thế đứng lên thân thể lão cũng dần trở nên hư ảo. Đến lúc hắc bào hoàn toàn từ trên ghé đứng thẳng dậy, thân thể cũng quý dị biến mất trong gian phòng.

-----oOo-----

Chương 473: Thất tinh đại đấu sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoả diễm vô hình từ trong người bốc lên bùng cháy dữ dội. Từng luồng đấu khí cuộn cuộn không ngừng từ trong đấu tinh tuôn ra. Sau đó trải qua hoả diễm rèn luyện một lần nữa quay trở lại vào bên trong đấu tinh. Dưới sự lập đi lập lại hoàn mỹ của quá trình này mà nguyên bản đấu tinh chỉ to bằng ngón cái đã lớn bằng quả trứng chim. Hơn nữa trên bề mặt còn ẩn hiện hào quang. Sự biến hoá của đấu tinh tự nhiên cũng không qua được sự chú ý của Tiêu Viêm. Vì đang ở trong trạng thái tu luyện cho nên hắn cũng không biết được lần tu luyện này của mình đã mất bao nhiêu thời gian. Nhưng từ việc đấu tinh ẩn chứa một lượng đấu khí hùng hậu mà có thể nói hắn hiện tại đã đạt tới lục tinh đại đấu sư đỉnh phong. Có lẽ không bao lâu nữa là có thể chân chính tiến nhập vào thất tinh đại đấu sư. Tâm hoả cuộn cuộn không ngừng từ phụ cận tâm tạng bốc lên.. Cấp cho Tiêu Viêm năng lượng tôi luyện dồi dào duy trì quá trình tuần hoàn trong cơ thể Tiêu Viêm. Trải qua thời gian dài lưu chuyển cơ hồ đều xuất phát từ một quá trình tự động. Đấu khí không cần Tiêu Viêm dùng tinh thần khống chế cũng tự chính mình từ bên trong đấu tinh trào ra, theo lộ tuyến tuần hoàn sẵn có xuyên qua hỏa diễm rồi lại một lần nữa trở về đấu tinh. Đối với trạng thái tu luyện hiếm gặp này Tiêu Viêm dĩ nhiên cũng không ngu ngốc

đem nó cắt đứt mà tiếp tục duy trì tâm thần vững vàng như một lão tăng nhập định không vì bất kì ngoại vật nào tác động mà động dung. Chỉ im lặng ngồi nhìn chăm chú ánh sáng càng ngày càng mạnh của đầu tinh. Tu luyện không biết đã bao lâu bỗng tâm thần Tiêu Viêm bị lâm vào một trận hỗn độn nhưng lại được một ba động kì dị làm cho bừng tỉnh. Lại là cực kỳ kinh hỷ phát hiện, mảnh hình thoi đầu tinh kia cứ nhiên giống như một loại tinh thần đang không ngừng phóng thích ánh sáng khác thường. Biểu hiện đột ngột này của đầu tinh làm cho tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc nhưng liền sau đó là cảm giác cực kỳ vui sướng vì cơ hội tiến nhập vào thất tinh đại đấu sư đã đến. Mạnh mẽ đè nén xuống cảm giác vui sướng trong lòng, Tiêu Viêm vẫn chưa phát ra bất cứ mệnh lệnh gì đối với đầu tinh mà chỉ bàng quang nhìn chăm chú vào từng hành động rất nhỏ của nó. Đầu tinh hình thoi đang trôi nổi trong vòng khí xoáy tụ thì đột nhiên có một cỗ hấp lực từ trong đó thẩm thấu ra. Mà theo cỗ hấp lực này xuất hiện Tiêu Viêm nhận thấy hùng hồn đầu khí bên trong kinh mạch như bị một thứ gì dẫn dắt hóa thành một cơn hồng thủy mang theo tiếng động âm vang trầm thấp hướng về vòng khí xoáy tụ mạnh mẽ lao tới. Lúc này không chỉ trong cơ thể Tiêu Viêm phát sinh biến hoá mà cả bên ngoài cũng xuất hiện những động tĩnh không nhỏ. Tại khoảnh khắc mà đầu tinh tản mát ra hấp lực thì xung quanh cơ thể Tiêu Viêm tràn ngập năng lượng đang cấp tốc dao động lấy Tiêu Viêm làm trung tâm điên cuồng chảy vào. Do năng lượng trong phòng tu luyện vượt xa bên ngoài cho nên ngay lúc mà năng lượng chảy vào cơ thể Tiêu Viêm người bên ngoài có thể thấy ẩn hiện vòng xoáy năng lượng lấy Tiêu Viêm làm trung tâm bắt đầu nhanh chóng hình thành. Bên trong phòng tu luyện, bốn người học viên còn lại cũng vì động tĩnh này đột ngột xuất hiện mà từ trong trạng thái tu luyện thanh tỉnh lại. Nhìn thấy bao quanh cơ thể Tiêu Viêm là những lốc xoáy năng lượng tất cả đều ngấn ra nhưng liền thay vào đó là thần tình hâm mộ vì ai cũng hiểu rằng động tĩnh đó đại biểu cho cái gì. *"Tên kia không ăn không uống mà tu luyện suốt bốn ngày liền đúng là một quái thai..."* Một người học viên nhìn Tiêu Viêm đang không ngừng điên cuồng thâm nhập năng lượng xung quang thì thầm nói. Suốt bốn ngày đêm trong phòng tu luyện, Tiêu Viêm đến nửa điểm nhúc nhích cũng không có. Mặt khác bốn học viên kia đều đã ra ngoài nghỉ ngơi nhiều lần. Mới vừa rồi tiếp tục trở lại tháp tu luyện, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, Tiêu Viêm vẫn như cũ tiếp tục tu luyện. Nếu không vì hô hấp vẫn như cũ bình ổn chỉ sợ bọn họ đều đã hướng đến đạo sư trông coi tháp mà hỏi báo lại. *"Ta hôm nay nghe ngóng được người kia năm nay mới chỉ là tân sinh, tên là Tiêu Viêm, thực lực của hắn rất mạnh. Nghe nói ngay cả phó ngao Bạch Bang đều là thua dưới tay hắn"*. Một gã có dung mạo xinh đẹp như nữ tử cẩn thận nói. *"Nguyên lai*

hắn chính là Tiêu Viêm? Hắc, đồn đãi về hắn lúc trước ta có chút không tin, nhưng nhìn những gì xảy ra hôm nay xem ra hắn là không giả a. "Nghe vậy ba học viên còn lại nhất thời nảy lên một chút kinh ngạc. Hiển nhiên mặc dù bọn họ chưa gia nhập vào thế lực nào nhưng đối với danh tiếng của Tiêu Viêm thì không cảm thấy xa lạ mấy. "Hừ, nhỏ giọng chút đi, vạn nhất quấy rầy hắn lúc tấn cấp chúng ta có thể gặp phiền toái đấy" Người nữ tử đặt ngón tay trước miệng khẽ giọng nói. "Án" 3 người còn lại khẽ gật đầu. Bọn họ đồng dạng hiểu rõ nếu đang trong lúc tấn cấp mà bị người khác quấy nhiễu dẫn đến quá trình tấn cấp bị thất bại thì không biết người đó sẽ tức giận đến mức nào. Khí xoáy tụ bên trong đấu tinh vẫn như cũ không ngừng phóng thích hấp lực. Đấu khí bên trong kinh mạch đều đã rút vào trong. Đấu khí xung quanh bên ngoài cũng không ngừng cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể. Không giống như đấu khí trong cơ thể bị đấu tinh hấp thụ vào ngay mà đấu khí này chịu một sự khống chế dẫn nó hướng về vô hình hỏa diễm xuyên qua trải qua sự thói luyện lại lần nữa lưu chuyển tuần hoàn trong kinh mạch một vòng mới trở vào trong đấu tinh. Nhìn những cảnh tượng này tâm thần Tiêu Viêm không khỏi vui mừng. Mặc dù không ai khống chế hành động của đấu tinh. Mà người sau cũng là đem này hấp thụ, vận chuyển. Rèn luyện chờ một chút đột nhiên tiến hành không chút nào kém hơn. Hơn nữa trong đó môi lửa hậu nắm chắc năng lực. Thậm chí nếu cho là Tiêu Viêm tự mình động thủ cũng khó mà làm được các bước hoàn mỹ như vậy Tiêu Viêm buông tay không nghe không thấy đến mọi hành động. Ra vẻ vẫn còn thu được kết quả tốt nhất. Theo thời gian trôi qua, hấp lực bên trong đấu tinh tán ra càng ngày càng mạnh. Năng lượng bên ngoài cũng theo đó mà tiến vào cơ thể càng ngày càng nhanh. Nếu không vì nguyên nhân nơi đây vô hình hỏa diễm không ngừng xuất hiện thì liên tiếp thói luyện năng lượng như vậy sẽ không có đủ hỏa diễm để mà cung cấp. Mà một khi vô hình hỏa diễm tiêu tán như vậy bước thói luyện này cũng tự động biến mất. Khi đó nếu Tiêu Viêm không ngay lập tức dừng lại thì chỉ tùy ý để mấy cái năng lượng loang lổ này tiến vào bên trong đấu tinh chỉ sợ không những tiến cấp trở nên vô vọng mà đối với bản thân còn gây ra những thương tổn khó có thể chữa lành. Trong cơ thể bộ cho đến ngoại giới. Đều là tại Đấu Linh dưới sự chỉ huy. Đâu vào đấy tiến hành. Lần tấn cấp này không nghi ngờ là lần nhẹ nhàng nhất của Tiêu Viêm. Dựa vào công hiệu của vô hình hỏa diễm, hắn thành công tấn cấp cũng chỉ như một cái phủ tay. Hấp lực bên trong đấu tinh phóng ra ước chừng hai mươi phút rốt cục bắt đầu dần dần yếu bớt. Mà theo sau đó là các vòng xoáy năng lượng hình thành quanh cơ thể Tiêu Viêm chậm rãi tiêu tán. Cuối cùng có một luồng năng lượng hỗn tạp hướng về hỏa diễm vô hình xuyên qua, thể tích nó liền rút nhỏ gần mười lần lúc đầu, tuần hoàn

trong kinh mạch một vòng rồi chui vô khí xoáy tụ bên trong đầu tinh. Theo luồng đầu khí quán nhập, đầu tinh thoáng có chút run rẩy rồi đột nhiên ngưng lại, hào quang mặt ngoài của nó đột nhiên đại thịnh, đem từng địa phương trong cơ thể mà chiếu đến. Trận ánh sáng kì dị này làm cho Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được kinh mạch, xương cốt, thậm chí là tế bào trong cơ thể đều phát ra tiếng rên rỉ thur sướt không nghe thấy được. Ánh sáng kì dị kéo dài chỉ vền vện mấy chục giây rồi chậm rãi biến mất. Sau một lúc ánh sáng càng thêm ảm đạm cho đến khi hoàn toàn tiêu tán. Khi ánh sáng tản ra thì đầu tinh ẩn ở trong đó liền hiện ra. Đầu tinh vừa hiện thân thì ngay tức thì phát ra một trận run rẩy. Một luồng đầu khí xuất ra quanh co uốn lượn như loại nước lũ màu xanh bắt đầu chiêm cứ đầy bên trong kinh mạch. Cấp tốc lui dừng. Cấp Tiêu Viêm mang đến nhất Bobo cực kỳ tràn đầy số lượng cảm giác. Tâm thần nhìn này so với lúc trước chân lớn gần 2,3 vòng hình thoi đầu tinh. Cảm thụ đầu khí dự trữ trong đó số lượng gấp đôi so với lúc trước. Tiêu Viêm không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi. Như vậy gian khổ khổ tu coi như cũng không có uổng phí. Tư tưởng căng thẳng chậm rãi thả lỏng, Tiêu Viêm dần dần bảo trì trạng thái thái tu luyện. Linh hồn sau một trận hôn mê cũng bắt đầu từ trong trạng thái tu luyện thanh tỉnh lại. Bên trong phòng tu luyện Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt ra. Hai con ngươi đen nhánh nhàn nhạt có màu ánh sao lướt qua, khẽ ngẩng đầu nhìn về bốn người. Không ai dám trực diện nhìn thẳng vào ánh mắt ấy. Cũng dễ hiểu là lúc này Tiêu Viêm vừa mới tiến cấp xong, cả người bộc lộ ra một khí thế mạnh mẽ, làm sao mà bọn họ, những người chỉ mới tiến vào cấp bậc đại đầu sư chân chính có thể chống đỡ? Tiêu Viêm cũng chưa quá mức để ý đến bốn người. Thở ra một ngụm trọc khí, con ngươi đen nhánh càng trở nên sâu thẳm và trong suốt. Vặn vẹo cho đến khi thân thể thích ứng, Tiêu Viêm mới rút thanh hỏa tinh tạp ra trước mặt. Tùy ý nhìn qua một chút mới kinh ngạc phát hiện mặt trên đã bị hao mất đến 8 ngày hỏa năng Ta tu luyện đã bao lâu thời gian rồi? Tiêu Viêm khẽ cau mày quay về một người học viên hỏi. "*Bốn ngày*"... Người học viên kia vội vàng thành thật trả lời. "*Cư nhiên tu luyện bốn ngày...Khó trách*".bất đắc dĩ thì thảm một tiếng. Nhưng trong lòng Tiêu Viêm lúc này âm thầm có chút vui sướng, vền vền chỉ có bốn ngày cư nhiên liền đột phá tới thất tinh cấp bậc. Nếu mà đối với bên ngoài mà nói không mất một đến hai tháng thì tuyệt đối không có khả năng này. "*Vãn Lạc Tâm Viêm này quả nhiên vô cùng ảo diệu. Chỉ là một cái hoá thân mà có thể làm cho tốc độ tu luyện bản thân tăng lên đến cấp độ như vậy. Nếu mà chiếm được bản thể thì không biết tốc độ tu luyện sẽ còn đáng sợ đến mức nào nữa?*" Âm thầm than thở một hơi. Tiêu Viêm lập tức đứng dậy hướng về phòng tu luyện bên ngoài trở về. Tu luyện không ngủ không nghỉ suốt bốn ngày cũng là nên tạm thời

ngủ ngơi hồi phục một chút. Dù cho chăm chỉ tu luyện là rất tốt nhưng Tiêu Viêm cũng biết dục tốc bất đạt.

-----oOo-----

Chương 474: Bàn môn biến hoá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra cửa tháp. Ánh mặt trời ấm áp buông xuống. Làm cho người đã ở bên trong tháp 5 ngày như Tiêu Viêm thậm chí có loại cảm giác muốn nằm lăn trên mặt đất không muốn nhúc nhích. Bàn tay che che trước mặt, ánh mắt Tiêu Viêm xuyên qua khe hở ngón tay nhìn xa xa xanh thẳm khoảng không. Không khỏi dùng sức hít mạnh một hơi không khí mới mẻ. Tại trong Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện. Cố nhiên có thể làm cho người ta tốc độ tăng tiến cực nhanh. Chỉ là. Cái loại u ám trong đó, cũng thật sự quá mức áp bách lòng người

Cao tầng nội viện đã nghĩ đến điều này. Cho nên đã tạo một vệt sáng nhu hòa bên trong tháp để làm mát đi vài phần âm u. Nhưng mà bất kể thế nào. Tháp vẫn thủy chung là tháp. Bất luận tia sáng chiếu vào lớn bé ra sao. Đối với một người mà nói, đích xác giống như một cái lồng giam. Chỉ có tại bên ngoài này. Nhìn bầu trời rộng lớn, mới cảm nhận được tâm tình thoải mái.

"Khó trách nội viện nghĩ cách cầm đệ tử ở lại trong tháp quá lâu. Nguyên lai là, nếu ở trong đó quá lâu. Thật sự sẽ làm tâm lý của người ta xuất hiện dị biến" nói thì thảm một tiếng. Tiêu Viêm bước chân về phía trước. Theo lộ tuyến chậm rãi đi tới khu vực Bàn môn.

"Bốn ngày không đi ra không biết Huân nhi các nàng như thế nào. Chấn憾 là không xảy ra sự tình gì...". Trong lòng hiện lên ý nghĩ này. Tiêu Viêm không tự chủ được bước nhanh hơn rất nhiều

Con đường này đã đi qua đi lại nhiều lần rồi. Tiêu Viêm cũng không đến mức độ bị lạc đường. Bởi vậy sau nửa giờ chạy đi. Nơi ở của tân sinh liền xuất hiện trong tầm mắt. Ánh mắt đơn giản đảo qua một lượt. Tại nơi này tựa hồ không có xuất hiện sự tình gì khác lạ, sau khi xác định. Tiêu Viêm mới buông được tảng đá lớn trong lòng xuống. Bước đi đang nhanh cũng

chậm lại một chút.

Nhàn nhã chậm rãi bước đi gần đến cửa, cước bộ của Tiêu Viêm bỗng nhiên dừng lại. Nhíu mày nhìn bốn gã học viên phân biệt đứng nơi cửa. Ánh mắt rất nhanh đảo qua ngực của bọn họ. Phát hiện đều đồng dạng một loại huy chương. Huy chương màu xanh nhạt. Trong đó điêu khắc một hình gì đó màu đen

"Bọn người kia thuộc thế lực nào? Chẳng lẽ đến đây gây phiền toái?"
Trong lòng hiện lên một ý niệm, sắc mặt Tiêu Viêm liền âm trầm xuống nhiều. Bọn người kia, cũng thật là quá mức khinh dễ người ta đi, nhiều lần đến làm loạn. Chẳng lẽ nghĩ rằng là tân sinh thì không nổi giận được sao?

Bàn tay nhỏ xoay một vòng. Huyền Trọng thước đột ngột hiện ra một cách quỷ dị. Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, nắm chuôi Trọng thước đi về phía bốn gã học viên. Trên khuôn mặt âm trầm tức giận. Dù là ai đều có thể nhìn ra rõ ràng

Lúc này, ở cánh cửa kia bốn tên học viên cũng đã nhìn thấy Tiêu Viêm lập tức ngẩn ra. Chợt bốn người trực tiếp hướng về phía hắn vọt tới

Híp mắt lại nhìn kỹ bốn người, Tiêu Viêm mũi chân đạp đất, nhưng mà thân hình vừa mới thoáng di chuyển. Bốn người đối diện trong miệng liền hung phát kêu lên. Sắc mặt hắn liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Thủ lĩnh, người đã trở lại!

Trọng thước trong tay mạnh mẽ đâm xuống mặt đất. Tiêu Viêm mượn lực đâm cản thân hình dừng lại. Ngạc nhiên nhìn bốn người đã đi tới bên cạnh. Sau một lúc lâu, ngữ khí không quá xác định nói:

- Các người... là người của Bàn môn?

- Hắc hắc, đúng mà.

Trong đó một gã diện mạo mặc dù bình thường. Nhưng vẻ mặt sáng lạn tươi cười gãi gãi đầu cười nói:

- Huân nhi học tử nói. Nếu đã là một thế lực. Như vậy là hẳn phải có một loại huy chương của riêng mình. Nàng nói, làm như vậy có thể làm thành

viên của Bàn Môn tăng thêm lòng trung thành.

Trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Tiêu Viêm toát ra mồ hôi. Vốn mình là thủ lĩnh lại không phụ trách việc gì. Đến cả gương mặt của những thành viên gần bó đều không nhớ được. Lúc này chỉ còn kém chút nữa là động thủ...

Ánh mặt ở trên người bốn người đảo qua. Hiện giờ đến gần Tiêu Viêm mới phát hiện. Huy chương kia phía trên vẽ một vật màu đen, không phải chính là Huyền Trọng thước trong tay hắn sao. Mà màu nhạt kia. Cũng chính là màu sắc của Thanh Liên Địa Tâm hỏa.

"Cô bé này tâm tư thật đúng không nhỏ chút nào..." Cười nhẹ một tiếng. Tiêu Viêm vỗ vỗ bốn người đang hưng phấn bên cạnh nói:

- Huân nhi hẳn là có bên trong chứ?

- Có, Huân nhi học tỷ hiện đang ở trong. Hiện giờ Bàn Môn chúng ta cũng có hộ vệ đội. Mỗi ngày bốn người thay phiên canh gác tại cửa. Hơn nữa ở bên trong còn có mười tên thành viên đợi lệnh. Chuẩn bị ứng phó với bất kỳ tình huống nào. Còn những thành viên khác, Huân Nhi học tỷ cho bọn họ tự do hành động. Sớm làm quen với tình thế của nội viện.

Tên thanh niên kia có vẻ rất biết nói chuyện. Mặt ở phía trước dẫn đường. Một mặt ở bên giải thích biến hóa của Bàn môn trong thời gian 5 ngày.

Tiêu Viêm im lặng nghe hắn kể ra. Nhưng trong lòng thì nhin không được tán thưởng không thôi. Cô bé này thật đúng là có chút bản sự. Chỉ trong thời gian vài ngày. Bàn môn đã rục rĩ hẳn lên. Loại thủ đoạn này dù là Tiêu Viêm cũng khó mà làm ra được

Lúc tiến vào bên trong cửa. Ba gã thành viên còn lại của Bàn môn vẫn tiếp tục đứng tại chỗ canh gác. Tên thanh niên kia đi trước dẫn đường, dẫn Tiêu Viêm đến một lầu nhỏ mới dừng bước lại.

- Hắc hắc. Thủ lĩnh ngươi từ đây tự đi vào. Ta còn trở về canh gác. Huân Nhi học tỷ nói chỉ cần canh gác đủ ba ngày mà không xuất hiện sự cố gì ngoài ý muốn, là có thể lĩnh được một ngày "*Hỏa năng*", hiện tại các huynh đệ đều muốn cướp chỗ của ta. Ha ha

Vị thanh niên dừng bước lại rồi cười nói.

Nhìn khuôn mặt kia mang theo vẻ cấp bách bồn chồn. Tiêu Viêm há miệng thở dốc. Trong lòng không khỏi thán phục thủ đoạn của cô bé này. Đến cả công việc gác cổng buồn tẻ kia cũng có người tranh đoạt. Mặc dù không quá ngạc nhiên, nhưng trong nội viện này. Có mấy thế lực có thể dùng "*Hỏa năng*" làm vật để thưởng đây? Bọn họ cũng chưa đến mức rãnh rỗi đi vậy. Đi qua "Thiên Phần Luyện Khí Tháp tầng thứ hai Tiêu Viêm biết rõ, những tầng dưới đối với "*Hỏa năng*" nhu cầu lớn đến thế nào.

- Ngươi tên là gì?

Lúc gần đi, Tiêu Viêm cười hỏi

- Thủ Lĩnh. Ta gọi là Thiết Mộc. Về sau có chuyện gì cứ gọi ta. Dù đánh không lại. Nhưng huynh đệ Bàn môn chúng ta có rất nhiều người!

Bị Tiêu Viêm hỏi tên, thanh niên xưng là Thiết Mộc cười ngây ngô gãi gãi đầu. Hơi có chút được quan tâm quá mà bối rối.

- Ha Ha, tốt, ngươi đi làm việc của ngươi đi.

Cười gật gật đầu. Tiêu Viêm nhìn bóng đang chạy nhanh đi. Lại lần nữa vì biến hóa của Bàn môn thở dài một hơi. Hiện giờ Bàn môn đã dần dần ngưng tụ thành một lực lượng đoàn kết rắn chắc. Đây là nguyên nhân cơ bản cần có của một thế lực cường đại.

Trong lòng mỉm cười. Tiêu Viêm xoay người đẩy cánh cửa của tiểu lâu. Chậm rãi đi vào

Đi vào bên trong tiểu lâu. Tiêu Viêm quét ánh mắt xung quanh. Cuối cùng dừng ở cửa sổ lầu ở lầu hai, có một bóng dáng xinh đẹp trong tay là một chậu hoa.

Lúc này ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào. Rọi vào thân hình mảnh khảnh thon dài của cô gái kia. Dưới ánh mặt trời tựa như một đóa hoa sen tinh khiết đang lay động, thanh nhã thoát tục, quyến rũ thập phần.

Ánh mắt có chút mê ly nhìn về hướng của bóng hình xinh đẹp như mơ kia. Tiêu Viêm vẫn duy trì trầm mặc. Không muốn phá vỡ hình ảnh xinh đẹp

này.

- Tiêu Viêm ca ca?

Hình ảnh xinh đẹp duyên dáng kia chung quy thật sự là thật. Cầm trong tay bình nước bỏ xuống. Cô gái rốt cục cũng nhìn thấy được Hắc bào thanh niên đang đứng phía dưới. Đôi má thanh nhã không khỏi thoáng hồng lên kèm theo sự hưng phấn

Nghe được thanh âm thanh thúy của cô gái, Tiêu Viêm phục hồi lại tinh thần. Hướng về người phía trước cười cười chậm rãi đi lên lầu hai, bàn tay xoa xoa đầu của Huân nhi cười nói:

- Huân nhi không tệ a. Không nghĩ tới mới bốn ngày thời gian thôi. Đem Bàn Môn biến thành bộ dạng như vậy. Ta thật đúng là xem thường nàng rồi.

- Đó cũng là công lao của Hồ Gia tử đó

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Tiêu Viêm. Huân nhi lúc này mới âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, bàn tay nắm cánh tay Tiêu Viêm, cười duyên nói.

- Cũng may là có hai người các người, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ cùng với Ngô Hạo... hi hi

Tiêu Viêm cười nói. Hẳn hiểu được cân lượng của mình. Hơn nữa Ngô Hạo là tên chiến đấu cuồng nhân. Rõ ràng không thể làm người quản lý được.

- Đúng rồi, Hồ Gia cùng Ngô Hạo đâu?

Ánh mắt quét xung quanh Tiêu Viêm nghi ngờ hỏi.

Huân Nhi hé miệng cười khẽ nói:

- Gia tử đi tới nội viện Đấu Kỹ Các. Nói là nhìn xem nơi đó có hay không đấu kỹ cao giai phù hợp với nàng. Ngô Hạo thì tới thi đấu thể thao trường. Hơn nữa đã hai ngày chưa trở lại. Bất quá Tiêu Viêm ca ca không cần lo lắng. Nơi đó có người của Bàn Môn chúng ta. Có chuyện sẽ có người tới thông báo cho chúng ta.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm nhìn hai má lúm đồng tiền thanh nhã kia. Trong lòng thôi thúc nhin không được. Vuơn tay vượt nhẹ gương mặt trong suốt tinh tế và mảnh mai kia. Thấy gương mặt của Huân nhi có chút ngưng ngừng cúi gằm xuống, liền ôm sát vào trong lòng ngực.

- Vất vả cho nàng, Huân Nhi....

Cầm tỉ nhẹ lên trán Huân Nhi. Tiêu Viêm nhẹ giọng lầm bầm nói.

- Tiêu Viêm ca ca sao lại cùng Huân Nhi khách khí như vậy? Hồi ấy đâu có....

Huân nhi thản nhiên cười nói. Nhưng mà còn chưa nói hết liền bị Tiêu Viêm cắt đứt. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Hành động hồ đồ của ta lúc nhỏ. Mấy năm nay, nàng đã trả lại cho ta gấp hàng trăm lần rồi.

Tiêu Viêm thở dài một hơi. Cô gái này, đối với mình đã phải trả giá rất lớn. Nguyên bản nhìn tính tình tao nhã trong sáng như đoá hoa sen tinh khiết của nàng. Hẳn là rất khó ghi tạc trong lòng một nam nhân nào đó. Hơn nữa với khả năng xuất sắc của nàng. Cũng thật sự rất hiếm có nam tử nào cùng lứa tuổi có thể lọt vào trong mắt. Tuy rằng nàng hiện tại bề ngoài thực lực chỉ là khoảng sáu - bảy tinh đại đấu sư. Nhưng Tiêu Viêm thủy chung không quên. Năm đó tại Ô Thản Thành. Khi đó nàng chỉ mới là một đấu giả. Lại có thể bộc phát ra thực lực của một Đại đấu sư, đả bại Luyện dược sư Liễu Tịch do Gia Liệt gia tộc mời đến.

Ba năm nay, nàng đã đạt đến Đại Đấu Sư thực lực, vậy ba năm sau thì sao...

Nghĩ vậy, Tiêu Viêm lại lần nữa cười khở một tiếng.

Hai má nhẹ nhàng tựa vào trong ngực của Tiêu Viêm. Khoé miệng Huân Nhi cong lên bướng bỉnh. Một lát sau. Bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó. Sắc mặt nghiêm lại, giẫy giụa thoát khỏi lòng ngực Tiêu Viêm. Sau đó kéo hẳn bước nhanh đến gian phòng của nàng ở bên trong.

- Làm sao vậy?

Hành động của Huân Nhi làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra. Nghi ngờ hỏi.

- Cho Tiêu Viêm ca gặp một người.

Huân Nhi cười cười. Bàn tay mềm nhẹ nhàng vỗ. Một góc âm u trong phòng không gian giống như bị kéo dài ra. Sau đó hội tụ lại một chỗ. Cấp tốc chuyển động.

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi có chút kinh ngạc. Bóng mờ dần dần ngưng tụ thành một bóng người già nua. Cuối cùng một khuôn mặt quen thuộc tươi cười xuất hiện trong mắt của Tiêu Viêm.

- Ha hả Tiêu Viêm tiểu hữu, không làm sao chứ....

Nhìn ánh mắt càng lúc càng kinh ngạc của Tiêu Viêm. Lão giả không khỏi cười cười nói

- Ngươi.... là lão?

Ánh mắt nhìn chằm chằm lão giả trước mặt. Sau một lát. Tiêu Viêm vẫn không dám tin tưởng nói.

Lão giả xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm chính là Lăng lão. Rõ ràng là người lúc trước xông vào Vân Lam Tông. Vị thần bí Đấu hoàng đã giúp đỡ hắn.

-----oOo-----

Chương 475: Đà Xá Cổ Đế Ngọc?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm chuyển từ vẻ mặt kinh ngạc đến bộ dáng khiếp sợ, Lăng Ảnh gật gật đầu cười, hướng về phía Huân Nhi hơi hơi khom người:

- Tiểu thư.

Dần dần từ trong kinh ngạc hồi phục lại tinh thần, Tiêu Viêm nghe được

cách Lăng Ảnh xung hô đối với Huân nhi, không khỏi đem ánh mắt chuyển về người phía sau, trong mắt hơi có một ít mờ mịt, khẽ nhú mày nói:

- Các người...

- Ha hả, Tiêu Viêm thiếu gia, từ lúc ngươi rời Ô Thản Thành chưa tới nửa năm thời gian sau, ta đã nghe theo lệnh tiểu thư, đi vào Gia Mã Đế Quốc, hơn nữa tìm được tung tích của ngươi, sau đó một đường âm thầm bảo hộ ngươi.

Lăng Ảnh cười cười, nói tiếp:

Ngươi không cần trách cứ tiểu thư tự chủ can thiệp vào chuyện của ngươi, Chỉ vì khi đó ngươi thế lực đơn bạc, độc thân xông xáo ở Gia Mã Đế Quốc, thật là có chút nguy hiểm, sau khi đi vào Gia Nam Học Viện, tiểu thư thật sự có chút không yên lòng, vì thế liền cho ta đi âm thầm bảo hộ cho ngươi.

- Vốn ta là con chủ bài phòng hộ cuối cùng của tiểu thư, mà đoạn thời gian không có ta bên cạnh, có lẽ là thời điểm chung quanh tiểu thư phòng bị kém cõi nhất, ngươi bây giờ có lẽ cũng có thể biết được thế lực khổng lồ sau lưng tiểu thư, bởi vậy người có dị tâm với tiểu thư cũng không phải là ít, bất quá cũng may là Gia Nam Học Viện này không hổ danh là học viện cổ xưa nhất đại lục, tiểu thư cũng không gặp chút nguy hiểm nào, nếu không thì chỉ sợ ta sẽ bị gia chủ trách cứ nghiêm khắc.

Lăng Ảnh lại cười nói, ý tứ lời nói này của hắn, chính là muốn để cho Tiêu Viêm rõ ràng, để đối lấy an toàn của hắn Huân nhi phải chịu rất nhiều nguy hiểm, cũng là để hắn không vì chuyện này mà sinh bất mãn với Huân nhi, cùng Tiêu Viêm tiếp xúc qua một khoảng thời gian trong lòng lão biết rằng, hắn đối với việc bị bí mật giám đốc thực rất bài xích.

Đối với ý tứ trong lời nói của Lăng Ảnh, Tiêu Viêm tự nhiên hiểu ra, lập tức khẽ thở dài một hơi, bàn tay vỗ vỗ trên đầu Huân nhi ở bên, cười khổ nói:

- Nàng, cô bé này ta có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải quá coi thường ta sao?

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm không có điểm gì là trách cứ, Huân nhi trong lòng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, thản nhiên cười, nhưng vẫn không mở miệng giải thích..

- Lãng lão, lần trước chỉ được gặp nhau thời gian rất ngắn, Tiêu Viêm ta lần này cảm tạ ngài đã ra tay chiếu cố.

Tiêu Viêm nghiêm nghị, khom người hướng Lãng Ảnh trầm giọng nói.

- Ha hả, Tiêu Viêm thiếu gia cần gì phải khách khí? Ta bất quá cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

Lãng Ảnh vội vàng khoát tay áo nói.

- Tiêu Viêm ca ca, lần này để cho ngươi cùng Lãng lão gặp mặt, chủ yếu là đoạn thời gian trước ta cho hắn trở về trong tộc cần thận điều tra việc cao thủ trong tộc xuất động, vẫn chưa phát hiện có Đâu hoàng cường mấy tháng trước đi vào Gia Mã Đế Quốc.

Huân nhi nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, hắn nguyên lai trong lòng có chút hoài nghi mất tích của phụ thân cùng với thế lực sau lưng Huân nhi có quan hệ, nhưng sau khi cùng nàng đàm luận, thì sự hoài nghi kia cũng nhạt phai đi, mà không nghĩ tới cô bé này lại hao phí sức lực phái người đi điều tra.

- Tiêu Viêm thiếu gia, chuyện phụ thân ngươi mất tích, đích xác là cùng với chúng ta không có quan hệ, Tiêu gia có lẽ phải nói là Tiêu gia của thật lâu trước kia cùng với chúng ta có một ít quan hệ sâu xa, những cái sâu xa bên trong cũng không ít tư oán, trong tộc đích xác từng có cường giả đề nghị trực tiếp triệu hồi toàn bộ Tiêu gia về, bất quá cuối cùng bởi vì xảy ra tranh luận, sau đó đã lựa chọn buông tha.

Lãng Ảnh trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Những năm sau này, cũng rất ít có người nhắc lại việc này, cho nên, chuyện phụ thân ngươi mất tích, hẳn là do người khác gây nên.

Tiêu Viêm nhanh chóng cau mày, thở dài một hơi, thanh âm có chút trầm xuống:

- Tiêu gia ta hiện giờ bất quá chỉ là một nhị lưu gia tộc của một đế quốc mà thôi, làm sao có thể làm kinh động đến Đẩu hoàng cường giả ra tay? Như vậy mà nói, hiềm nghi lớn nhất vẫn là ở Vân Lam Tông, ài, cái tên đại trưởng lão chết tiệt.

Tiêu Chiến là vì trong lúc Vân Lam Tông đại trưởng lão truy kích mới mất tích, hơn nữa lúc ấy vẫn không có người khác ở đó, như vậy vì đến tột cùng là vì sao mà mất tích, bị âm thầm bắt đi, trừ hẩn ra, sợ rằng không ai biết, nhưng hôm nay đương sự đã chết, tung tích của Tiêu Chiến, cũng trở nên càng khó biết được, nhưng mà, bất kể thế nào, việc này bất luận nói thế nào, đều cùng Vân Lam Tông có một ít quan hệ.

Ban đầu vì nổi giận, Tiêu Viêm một chốc lát mất đi lý trí đương trường đánh chết đại trưởng lão, sau đó liền bị Vân Lam Tông đuổi giết, một đường trốn chạy, cuối cùng chạy ra khỏi Gia Mã Đế Quốc, trong lúc đó căn bản là không có một chút thời gian để rảnh rỗi suy nghĩ đến một vài kỳ quái sâu xa bên trong, hiện giờ lại lần nữa nhắc tới Vân Lam Tông, Tiêu Viêm bây giờ rất tỉnh táo, trong lòng cũng bắt đầu có vài phần hoài nghi, nhưng mà xem biểu hiện trước lúc đại trưởng lão chết, cũng không giống như đang nói xạo.

- Ai.....

Dùng sức lắc đầu, Tiêu Viêm thở dài một hơi, bất kể như thế nào, chuyện phụ thân mất tích, đều cùng Vân Lam Tông có liên quan, việc này, có lẽ sau này trở về Gia Mã Đế Quốc, phải điều tra một ít manh mối

Mà bây giờ sao? Hẩn là vẫn còn bị đuổi giết, còn chưa có cái thực lực để có thể đối mặt với toàn bộ Vân Lam Tông, cho nên, lúc này đây điều duy nhất Tiêu Viêm có thể làm là lặng lẽ khổ tu, chờ cơ hội nắm giữ được Vẫn Lạc Tâm Viêm vào trong tay, hẩn rõ ràng, nếu là dựa theo bình thường tu luyện mà nói, không có ít nhất năm năm thời gian, hẩn có lẽ căn bản không có khả năng có đủ thực lực báo thù Vân Lam Tông, cho nên trông cậy của hẩn toàn bộ đều đặt tại Vẫn Lạc Tâm Viêm, chỉ cần có loại Dịch hỏa thứ hai này từ đó tu luyện thần bí Phần Quyết, lúc đó Tiêu Viêm có lẽ mới có thể có được chân chính thực lực chống lại Vân Lam Tông.

- Vân Lam Tông!

Lăng Ảnh trong miệng thì thảo, thế lực mà trước nay hắn không quá coi trọng, trong mắt đục ngầu của lão hiện lên một tia thần sắc khác thường, sau nháy mắt, liền trở lại như bình thường.

- Vân Lam Tông lại có quan hệ vào việc này, lúc trước bị bọn họ đuổi giết chạy ra khỏi Gia Mã Đế Quốc, ta nói rồi, ta sớm hay muộn cũng sẽ trở về! Đến lúc đó ta nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này sáng tỏ manh mối mới thôi!

Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay, bên trong lời nói kèm theo vô cùng nổi giận cùng sát ý.

Huân Nhi khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Mọii sẽ cho người chú ý Vân Lam Tông. Tiêu Viêm ca ca cũng không nên sốt ruột quá mức, an tâm tu tiếp tục con đường tu luyện mới tốt.

Tiêu Viêm sắc mặt thoáng âm trầm, một lát sau, gật gật đầu, bàn tay day day trán, sau khi cùng Lăng Ảnh nói chuyện, trong lòng có chút suy nghĩ, liền nhíu chặt lông mày một mình ly khai phòng của Huân Nhi.

Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm rời đi, Huân nhi bàn tay mềm khẽ nhấc lên, một cỗ kính phong đem cánh cửa phòng đóng lại chặt chẽ, chợt giống như sợ sẽ có nguy hiểm, một đạo kim quang từ trong lòng bàn tay bắn ra, cuối cùng hướng cửa phòng bao trùm lại.

- Lăng lão, người tựa hồ đã biết một ít việc gì đó liên quan đến Vân Lam Tông?

Căn phòng cách âm xong, Huân nhi bỗng nhiên nhẹ giọng nói

Nghe vậy, Lăng Ảnh sững sốt, chân chờ một hồi, rồi mới gật gật đầu, đè thấp âm thanh nói:

- Lần này trở về, ta dò xét một chút tình báo về Vân Lam Tông, quả thật từ trong đó phát hiện một số thông tin....

- Nói!

Huân nhi con người híp lại, nhàn nhạt kim mang trong con người chiếu ra,

khua tay nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

- Vân Lam Tông trước nay chỉ co đầu rút cổ ở trong Gia Mã Đế Quốc, nhưng tựa hồ cùng "*những tên kia*" có âm thầm qua lại một cách mờ ám.

Lăng Ảnh chậm rãi nói.

- Những tên kia?

Huân nhi nao nao, chợt gương mặt đang cười khẽ biến:

- Người nói là bọn họ?

- Đúng vậy...

Lăng Ảnh gật gật đầu

- Vân Lam Tông như thế nào lại cùng bọn họ dính dáng với nhau? Nói thế nào thì nói, ở trên đại lục Vân Lam Tông cũng từng xuất ra vài cường giả có chút danh khí, như thế nào cùng bọn chúng có quan hệ?

Huân Nhi kinh ngạc nói.

- Không rõ ràng lắm... Bất quá tựa hồ thời gian qua lại cũng không quá mức lâu dài, có lẽ chỉ là cùng tiền nhiệm tông chủ Vân Lam Tông có quan hệ, hiện tại cùng Đẩu tông cường giả Vân Sơn cũng có qua lại.... Mà thật sự, trong Vân Lam Tông, người biết chuyện này sợ rằng không nhiều, ta nghĩ, ngay cả Vân Vận tông chủ Vân Lam Tông hiện giờ cũng không biết Vân Sơn cùng bọn chúng có lui tới.... Nếu không mà nói...

Lăng Ảnh nói tới đây, chần chờ một chút, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Huân Nhi, nhẹ giọng nói:

- Bằng không chỉ cần nhìn quan hệ của cô ta cùng Tiêu Viêm thiếu gia, không có khả năng không hé lộ một chút gì đó.

Huân Nhi khẽ gật đầu, vẫn bình tĩnh như cũ, không có vì câu nói này mà biến hóa, chỉ là thanh âm dường như lạnh đi một chút:

- Nếu bọn họ thật sự là cùng Vân Lam Tông có dính dáng đến... Như vậy

nói không chừng Tiêu Chiến thúc thúc mất tích, sẽ cùng bọn họ có một ít quan hệ, dù sao... bọn họ cũng biết Tiêu gia có một phân chia khóa của "vật kia", bất quá bọn người kia cũng biết rõ về chúng ta cùng Tiêu gia, nhưng lại dám như tùy ý làm bậy như thế, quả nhiên là càng ngày càng càn rỡ.

- Là thế!

Lăng Ảnh gật gật đầu, ánh mắt nhìn Huân nhi chăm chăm, có chút chờ chờ nói:

- Tiểu thư, cô đã ở tại Tiêu gia mười mấy năm..... lúc trước trong tộc để tiểu thư vào trong Tiêu gia, chủ yếu là muốn tiểu thư âm thầm lấy được phân chia khóa kia của Tiêu gia, mà tiểu thư bây giờ lại đến Già nam Học Viện, hiện giờ đã nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức gì liên quan đến chiếc chìa khóa kia, lần này trở về, ta nghe thấy trong tộc có một số ý kiến không hài lòng..... Nếu không phải ngại tổ tông Tiêu gia đã từng cùng trong tộc lập huyết thệ, chỉ sợ là một số người đã định dùng phương pháp mạnh mẽ.

Đôi con ngươi của Huân nhi khẽ nâng, kim sắc hỏa diễm trong con ngươi lấp lánh, thanh âm bình thản nói:

- Không cần để ý tới bọn họ.

Nghe vậy, Lăng Ảnh cười khò một tiếng, chỉ phải gật đầu

- Về liên quan của Vân Lam Tông cùng "bọn họ", cũng tạm thời không cần nói cho Tiêu Viêm ca ca, đợi đến thời điểm hắn có thực lực cùng Vân Lam Tông chống lại, khi đó nói cũng không muộn, hiện giờ mà nói ra, sợ đối với hắn sẽ không tốt.

Huân nhi nhắc nhở nói

- Phải!

Lăng Ảnh gật gật đầu, nhẹ giọng đáp.

- Được rồi.... ngươi rời nội viện trước đi, nơi này cường giả không ít, nếu phát hiện hành tung của ngươi, cuối cùng sẽ có một chút phiền toái.

Huân nhi phát phát tay, phân phó nói.

- Phải!

Lăng Ảnh gật gật đầu lần nữa nói:

- Ta sẽ ở sâu trong núi đọi, tiêu thư nếu có sự tình gì, phát tín hiệu đặc thù trong tộc là được.

Lăng Ảnh vừa nói xong, thân hình run lên, thân thể liền quỷ dị vặn vẹo, cuối cùng hóa thành một bóng mờ, vô thanh vô tức tan biến trong bóng tối của gian phòng....

Lăng Ảnh biến mất không lâu, Huân nhi lúc này mới khẽ thở dài một hơi, trong mắt kim sắc hỏa diễm kỳ dị chậm rãi rút đi, bàn tay mềm sờ sờ hai má, lkhôn mặt lạnh nhạt cũng dần dần nhu hòa lại, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng.

Bước ra khỏi phòng, Huân nhi ánh mắt nhìn về bốn phía, cuối cùng dừng lại ở lầu các cao nhất, chậm rãi đi tới.

ở trên tầng cao nhất, lúc này sắc trời đã tối, bầu trời tối đen như mực ngẫu nhiên có vài ngôi sao, một vòng trăng xuất hiện trên trời, tản ra ánh trăng nhàn nhạt.

Tiêu Viêm ngồi ở trên mặt đất, trong tay cầm một quả cổ ngọc nhọn nhọn kỳ dị, lúc ánh trăng chiếu rọi xuống, ở trên mặt ngoài của cổ ngọc có mấy hoa văn kỳ dị, tựa hồ giống như đang hô hấp. Lúc thì sáng lên lúc thì lại ảm đạm, bất quá không có thu hút được lực chú ý của Tiêu Viêm, tầm mắt của hắn chỉ gắt gao nhìn chăm chăm luồng linh quang không ngừng chuyển động bên trong khối ngọc, linh quang này đại biểu cho sinh tử của phụ thân hắn, dưới tình huống này, quang diễm vẫn như cũ vẫn tản ra, chỉ có điều này mới có thể làm cho Tiêu Viêm yên tâm dốc lòng tu luyện.

- Tiêu Viêm ca ca.

Thanh âm thanh thúy của cô gái, bỗng nhiên vang lên cách đó không xa, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn mỉm cười đứng dậy đi đến chỗ Huân nhi, Huân nhi cũng mỉm cười đi về hướng Tiêu Viêm, nhưng mà lúc này bỗng nhiên

ánh mắt di động đến cỗ ánh sáng trên tay Tiêu Viêm, cước bộ bỗng dừng lại, phía trên gương mặt thanh nhã, hiện lên một chút kinh ngạc.

- Này... này, đây là Đà Xá Cổ Đế Ngọc?

-----oOo-----

Chương 476: Đà Xá Cổ Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được trong miệng Huân Nhi nói ra những từ ngữ kỳ quái, Lại nhìn thấy sự kinh ngạc trên gương mặt của nàng. Tiêu Viêm liền nhíu mày, bàn tay nắm chặt khối thần bí cổ ngọc mát lạnh nói:

- Nàng biết được thứ này?

Hít sâu một hơi lạnh. Trên gương mặt Huân Nhi thay đổi không ngừng. Một lúc sau, cắn răng một cái. Bước nhanh tới bên cạnh Tiêu Viêm. Thấp giọng nói:

- Tiêu Viêm ca ca, ngọc này từ đâu mà có?

- Vào thời điểm gia tộc chuyển đi. Trưởng lão đưa cho ta bảo quản.

Tiêu Viêm nhìn thấy thần sắc khác thường của Huân Nhi. Mặt càng nhăn thêm một ít. Trầm giọng nói:

- Làm sao vậy?

"Thì ra một phần chìa khóa kia đúng là ở trong tay Tiêu gia. Đúng là Đà Xá Cổ Đế Ngọc." Ánh mắt rất nhanh nhìn chăm chú vào cổ ngọc trong tay của Tiêu Viêm. Ý niệm trong lòng Huân Nhi như thủy triều cuộn cuộn nổi lên. Sau một lúc lâu, nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Khi mở ra vẻ kinh ngạc trong ánh mắt đã bình thản đi rất nhiều.

- Tiêu Viêm ca ca. Đà Xá Cổ Đế ngọc này, từ lúc này người không nên lấy ra trước mặt bất cứ ai. Nhớ kỹ, cho dù là bất luận kẻ nào.

Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay trên gương mặt thần sắc có chút trịnh trọng mà trước nay chưa có.

- Mặc dù hiện giờ trên đại lục người biết được vật này có lẽ rất ít. Nhưng nếu để cho người khác biết người mang Đà Xá Cổ Đế ngọc, sợ rằng lập tức sẽ đưa tới họa sát thân. Thậm chí ngay cả trong Già Nam Học Viện này, cũng sẽ thêm đổ mắt mà ra tay.

Thanh âm Huân Nhi nói rất nhỏ. Như là sợ người khác vô tình nghe được.

Nhìn thần sắc trịnh trọng của Huân Nhi. Khuôn mặt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng đi rất nhiều. Trong bàn tay nắm khối thần bí cổ ngọc, có một cỗ mát lạnh từ trong phát ra làm cho trong lòng hắn vẫn duy trì được sự bình tĩnh. Gật nhẹ đầu, hắn thấp giọng nói:

- Thứ này tại sao lại gọi là Đà Xá Cổ Đế ngọc. Nó không phải là vật tượng trưng cho thân phận tộc trưởng Tiêu gia sao?

Huân Nhi có chút gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Trải qua một thời gian dài. Có lẽ bây giờ Tiêu gia cũng không có ai biết lai lịch của khối ngọc này vì vậy chỉ dựa theo lời nói truyền đời, liền đem nó thành tín vật của Tộc Trưởng. Hơn nữa lại đem linh hồn ấn ký khắc vào trong đó. Coi như là một vật để cho tộc nhân tùy thời biết tình huống sinh tử của tộc trưởng.

- Vậy nó đến tột cùng có lai lịch như thế nào? Nghe người nói vậy. Vị chủ nhân của Đà Xá Cổ Đế ngọc này tựa như có thân phận không nhỏ? Nó như thế nào lại ở bên trong Tiêu gia ta.

Tiêu Viêm trầm giọng hỏi.

- Đâu chỉ là không nhỏ.

Huân Nhi lắc nhẹ đầu trong lòng cười khổ, nói:

- Tiêu Viêm ca ca. Bởi vì có một vài nguyên nhân đặc thù, ta hiện tại cũng không thể nói cho người biết quá nhiều chuyện nếu không đối với người mà nói cũng không có nửa điểm tốt. Người nếu tin tưởng lời nói của Huân Nhi thì hãy nghe ta một lần, về sau không nên lấy khối ngọc này ra trước

mặt bất cứ người nào.

Khẽ nhíu mày. Tiêu Viêm nhìn thấy khuôn mặt Huân Nhi có chút cầu xin, trong lòng liền mềm ra, đành thở dài gật đầu. Vừa lật tay, lập tức đem khối cổ ngọc vô cùng thần bí thu vào trong giới chỉ.

Thấy Tiêu Viêm đã cất kỹ cổ ngọc. Huân Nhi mới thở dài nhẹ nhõm, nói nhỏ:

- Tiêu Viêm ca ca, hãy gìn giữ nó cẩn thận, khối Đà Xá Cổ Đế ngọc trong tay ngươi mặc dù không phải là đầy đủ, nhưng có thể ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ cũng như có thể có năng lực thần kỳ. Chẳng qua đến nay các vị trưởng bối gia tộc Tiêu gia chỉ mới nghiên cứu ra được một chút công năng bé nhỏ không đáng kể, đó là nó có thể chứa đựng linh hồn ẩn ký. Sau này, nó sẽ đem đến lợi ích cho ngươi rất nhiều.

Tiêu Viêm gật nhẹ đầu. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Huân Nhi, trong lúc nhất thời. Hai người bỗng nhiên trầm mặc im lặng.

Bị không khí im lặng làm cho cả người có chút không tự nhiên. Đặc biệt tại ánh mắt sáng quắc của Tiêu Viêm nhìn lại, làm Huân Nhi trong lòng không khỏi cười khổ. Hít một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tiêu Viêm. Thanh âm nhẹ nhàng:

- Tiêu Viêm ca ca. Ta xác thực còn che giấu ngươi rất nhiều việc, nhưng hãy tin tưởng ta. Chuyện kia tuyệt đối sẽ không có nửa điểm sai biệt.

- Hãy tin ta. Chỉ cần đợi tới lúc Tiêu Viêm ca ca có thực lực cùng Vân Lam Tông chống lại. Ta sẽ đem tất cả những chuyện tình, toàn bộ nói cho ngươi biết. Kể cả thế lực sau lưng của Huân Nhi, cho đến mối quan hệ sâu xa với Tiêu Gia.

Ánh mắt gắt gao nhìn Huân Nhi. Một lúc lâu sau, Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Đồng thời bàn tay xoa nhẹ đầu Huân Nhi, trầm giọng nói:

- Tốt, ta chờ ngày nào đó nàng sẽ đem toàn bộ sự thật nói với ta.

Nói xong, hắn liền lập tức xoay người, bước thẳng xuống cầu thang lầu.

Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm biến mất tại cầu thang. Huân Nhi lại một lần

nữa cười nhả nhỏ. Cẩn nhẹ răng thấp giọng nói:

- Ai! Quên đi. Không cần xen vào nhiệm vụ trong tộc, muốn ta lấy đi Đà Xá Cổ Đế ngọc từ tay Tiêu Viêm ca ca? Ta nếu không làm thì chuyện này cũng không có người thứ hai biết. Người trong tộc, cũng sẽ không đoán được nó lại ở trong tay Tiêu Viêm ca ca.

*****

Ánh trăng mờ ảo từ cửa sổ chiếu vào trong bóng tối căn phòng, làm cho trong phòng có chút ánh sáng mờ mờ. Tiêu Viêm ngồi xếp bằng ở trên giường. Linh hồn lực lượng toàn thân tràn ngập lan tỏa ra. Linh hồn cảm giác lực đem toàn bộ căn phòng đều bao bọc bên trong.

Trong phòng mỗi một nơi đều bị linh hồn cảm giác lực đảo qua, cứ như thế được cẩn thận kéo dài hơn mười phút. Tiêu Viêm mới nhẹ vung ra hắc sắc giới chỉ. Nhất thời!. Một luồng hào quang mờ ảo nhẹ nhàng bay ra, qua một lúc sau lại ngưng tụ thành một thân ảnh già nua.

- Lão sư..

Tiêu viêm vừa mở miệng định nói, Dược Lão liền phát tay. Trầm giọng nói:

- Ta biết ngươi muốn hỏi về những chuyện có liên quan đến Đà Xá Cổ Đế ngọc, nhưng mà chuyện này ngay cả ta cũng chỉ mơ hồ nghe nói qua chứ cũng chưa từng thấy.

Nghe vậy Tiêu Viêm có chút hơi thất vọng. Cố hỏi:

- Vậy tốt cùng lão sư đã biết được gì về nó?

- Ta có thể nói cho ngươi biết. Đó là Đà Xá Cổ Đế ngọc này, có lẽ ngàn năm trước cùng với Đà Xá Cổ Đế có chút quan hệ.

Dược Lão trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói.

- Đà Xá Cổ Đế?

Tiêu Viêm ngẩn ra. Trong miệng lâm bậm lại tên này. Một lát sau có chút

ngghi ngờ nói:

- Là một người?

- Có lẽ gọi là thần cũng không quá đáng.

Dược Lão thở dài một hơi. Bên trong có một vẻ kính sợ mờ ảo

Trong lòng chấn động, yết hầu Tiêu Viêm giật giật. Hắn tự nhiên biết. Trên thế giới này căn bản không có thần linh, nếu như có, cũng chỉ là một vài tu luyện giả tu luyện đấu khí đến một mức có thể chống đỡ cùng thiên địa, là cảnh giới tột đỉnh của sinh linh.

- Chẳng lẽ. Hắn là một Đấu đế?

Hai chữ cuối cùng. Trong thanh âm Tiêu Viêm có vài phần run rẩy. Tại trên đại lục này. Mặc kệ là ai, chỉ cần tại thời điểm nhắc tới những đại biểu có thực lực cao không gì so sánh nổi, đều là nhin không được, trong tâm sinh ra một nỗi kính sợ.

- Đúng!

Linh hồn thân thể của Dược Lão cũng run rẩy vài cái. Thanh âm tại trong phòng nhẹ nhàng vang lên:

- Trên Đấu Khí đại lục, Cho dù là Đấu thánh cường giả cũng có lẽ hiếm như lông phượng sừng lân. Nhưng Đấu Đế lại càng ít hơn, vì không thể vượt qua chướng ngại. Không ít thiên tài có thiên tư tuyệt đỉnh sánh cùng thiên địa cũng lâm vào cái kết cục khổng lồ. Đều là âm thầm rơi rụng. Không nói đến từ thời thượng cổ, chỉ nói thời đại bây giờ. Ngoại trừ ngàn năm trước có một vị là Đà Xá Cổ Đế, theo hiểu biết của ta, trên đại lục còn chưa xuất hiện người thứ 2. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

- Đấu thánh cùng Đấu đế mặc dù chi kém một cấp bậc. Nhưng lại cách biệt như trời và đất. Nhiều năm như vậy, đã có biết bao nhiêu kẻ có tư cách đánh sâu vào cảnh giới đỉnh cao cường giả kia, nhưng cuối cùng đều chuốc lấy việc thất bại.

- Mà Đà Xá Cổ Đế ngọc trong tay của ngươi, có lẽ là vật trong truyền thuyết do Đà Xá Cổ Đế lưu lại. Mặc dù không rõ ràng lắm về tác dụng của

nó. Hơn nữa nhìn bộ dáng của nó, có lẽ chỉ là một phần nhỏ, nhưng với danh tiếng của chủ nhân đời trước. Đủ để dẫn động cường giả khắp đại lục mong muốn cướp đoạt. Cho nên bạn gái của ngươi nói ngươi không nên lấy vật này ra trước mặt bất cứ người nào. Là có đạo lý của nó.

Sắc mặt của Dược Lão biểu hiện có chút ngưng trọng. Đồng thời cũng không ngờ, Tiêu gia lại có được vật đủ để phát động trở thành "*đại lục kỳ vật*". Hơn nữa hẳn cũng rất minh bạch nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ mang đến cho Tiêu Viêm tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Vật này sẽ đưa đến những cường giả mà Vân Lam Tông cũng không thể so sánh. Chỉ sợ tùy tiện một người, đều có thực lực vào thời kỳ đỉnh phong của hắn. Chỉ bằng tỷ thực lực bây giờ của Tiêu Viêm, không nghi ngờ là không có một chút năng lực phản kháng.

- Đà Xá Cổ Đế

Thở sâu một hơi. Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, trong tâm đột nhiên có một loại cảm giác hư ảo. Vốn chỉ là một khối tén vật bình thường trong tộc, nhưng hiện giờ bỗng nhiên cùng với một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết có quan hệ. Sự việc biến hóa đột ngột, làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút không phải sự thật.

- Ta biết chuyện này đối với ngươi khó thể chấp nhận. Nhưng ngươi cứ coi như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra, việc này chỉ có ba người chúng ta biết. Như vậy sẽ không tiết lộ ra ngoài. Ngày sau khối Đà Xá Cổ Đế ngọc này có lẽ sẽ đem đến nhiều trợ giúp cho ngươi. Nhưng bây giờ, thực lực của ngươi căn bản không đủ để biết đến sự ảo diệu của nó. Cho nên trước hết hãy để cho nó nằm im bên trong giới chỉ mà thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Viêm Dược Lão bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu. Hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy, chẳng qua đột nhiên trở thành người trong mình mang báu vật lớn. Cũng khó tránh khỏi trong lòng cảm thấy không yên.

- Bắt đầu từ ngày mai. Ngươi đi vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tiến hành bế quan, sớm ngày đạt tới Đẩu linh cấp bậc. Cũng là để chuẩn bị tốt sau này cướp đoạt Văn Lạc Tâm Viêm, tăng thêm một phần thành công.

Dược Lão cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu. Trầm mặc một hồi, tâm tư cũng trở lại bình thường. Cái gọi là Đấu đế và gì đi nữa, khoảng cách bây giờ của hắn thật sự là quá mức xa xôi không thể leo tới. Hắn hiện tại, điều quan tâm chính là bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp và Vẫn Lạc Tâm Viêm. Thứ đó có thể cho hắn lực lượng chân chính, còn cái gọi là Đà Xá Cổ Đế ngọc này đến tốt cùng là có đúng hay không do vị Đà Xá Đấu đế trong truyền thuyết lưu lại. Cho dù là đúng, nhưng đại tổ tông Tiêu gia cũng không nghiên cứu ra cái gì. Tiêu Viêm cũng không tin mình tùy tiện dò xét là có thể nghiên cứu rõ ràng. Cho nên hắn cũng không có đem kỳ vọng đặt ở trên Đà Xá Cổ Đế ngọc, cái mà cho đến hiện giờ căn bản không có xác định được tác dụng gì. Không bằng gia tăng thực lực, đem chủ ý đặt hết trên Vẫn Lạc Tâm Viêm. Như thế. Ngược lại còn có nhiều đặc dụng thực tế hơn.

-----oOo-----

Chương 477: Thanh Mộc Tiên Đăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, lúc Tiêu Viêm từ trong phòng đi ra vừa vặn nhìn thấy Hồ Gia cùng Ngô Hạo ở đại sảnh, Hồ Gia thật ra không khác xưa lắm, mà Ngô Hạo hình tượng lại không đẹp mắt lắm, trên khuôn mặt mang theo vết thương máu đông ứ đọng, nhưng tên chiến sĩ cuồng nhân lại hiện lên vẻ hưng phấn cuồng nhiệt, Tiêu Viêm xem bộ dáng này mơ hồ phát ra khí thế hung hãn sắc bén. Rõ ràng mấy ngày nay thi đấu trong thao tràng đã làm cho tên kia có chút thu hoạch.

- Tiêu Viêm, người thắng cấp thế nào rồi?

Hai người nhìn thấy Tiêu Viêm cảm giác được hơi thở của hắn mạnh mẽ hơn một chút so với mấy ngày trước, đều không khỏi kinh ngạc hỏi.

Tiêu Viêm cười gật đầu, ngồi xuống trong đại sảnh, nhìn Ngô Hạo cười nói:

- Thi đấu thể thao tràng như thế nào?

- Cường giả rất nhiều, hơn nữa đều là loại chính thức chiến đấu ma luyện,

xa xa không phải như mấy cái tên ngoại viện chỉ biết ngồi một xó tu luyện có thể sánh bằng, ta ở đó lăn lộn 4 ngày, chiến đấu 8 tràng, thắng 3 thua 5, kết quả là tổn thất 20 ngày Hỏa năng.

Ngô Hạo gật gật đầu, đối với thi đấu thể thao tràng kia có đánh giá khá cao.

- Vậy a?

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có cảm giác kinh ngạc, ngay cả Ngô Hạo có thực lực bậc này mà tại thể thao tràng cũng không thể duy trì nửa phần chiến thắng, xem ra sân thi đấu kia thật đúng là tập trung cường giả, như thế làm cho hắn có một tia hứng thú.

- Người nếu có thời gian, nên đi thi đấu thể thao tràng thử xem, nơi đó là một địa phương mài luyện rất tốt.

Ngô Hạo đem vật điềm tâm cầm trong tay nhét vào miệng, hàm hồ nói:

- Kế tiếp ta chỉ sợ sẽ rất ít đi luyện khí tháp, ta cảm thấy được thi đấu tràng thích hợp với ta hơn.

Tiêu Viêm cười cười, vừa muốn nói chuyện thì nghe tiếng bước chân phía sau, nghiêng đầu nhìn vừa thấy Huân Nhi từ trên lầu đi xuống.

Hướng về phía Huân Nhi khẽ cười cười, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nói:

- Vừa lúc đến đông đủ, ta nói cho các người một câu, ta tính toán tại trong luyện khí tháp một khoảng thời gian, mà trong thời gian này chuyện Bàn Môn là hẳn cần các người lo liệu.

- Bé quan?

Nghe được lời Tiêu Viêm, trong đại sảnh ba người đều có chút ngạc nhiên, một lát sau Huân Nhi mới nhẹ giọng hỏi:

- Thời gian bao lâu?

- Đến khi đột phá 8 tinh cấp bậc.

Tiêu Viêm khẽ cười nói.

- Ách? Người mới đột phá 7 tinh không bao lâu, lại muốn đột phá tiếp? Cho dù có Thiên Phần Luyện Khí Tháp trợ giúp, cũng sẽ không có tốc độ như vậy?

Ngô Hạo cau mày nói.

- Tại tầng 1 hoặc 2 đích xác không có tốc độ như vậy, nhưng mà chúng ta không phải có Thanh Hỏa Táp sao? Ha ha, thứ này đủ để chúng ta đi vào tầng 5 thậm chí tầng 6 tu luyện.

Tiêu Viêm cười nói.

Nghe vậy, mắt Ngô Hạo nhất thời trừng lên:

- Tầng thứ năm, tầng thứ sáu? Người chẳng lẽ không biết Thiên Phần Luyện Khí Tháp mỗi khi xuống một tầng thì tâm hỏa lại càng hùng hồn hơn sao? Lấy thực lực 7 tinh Đại Đấu Sư của người nhiều lắm tại tầng 3 tu luyện, tầng 5 - 6 ít nhất cần cấp bậc 4 tinh Đấu Linh mới có thể chịu được.

Một bên, Hồ Gia cũng khẽ gật đầu, trải qua khoảng thời gian này đã quen thuộc Nội viện, nàng cũng đã biết một ít chuyện tình bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

- Yên tâm đi, Tiêu Viêm ca ca có thể làm được, ngoài ý muốn xuất hiện trên người hắn các người còn thấy ít sao?

Trái với Ngô Hạo hai người, Huân Nhi nghe được lời nói Tiêu Viêm chỉ là thoáng giật mình chút, bàn tay mềm nâng chung trà lên, nhẹ giọng cười nói. Hiểu biết của nàng đối với Tiêu Viêm so với hai người hơn rất nhiều. Hơn nữa nàng cũng hiểu được, lấy tính tình của Tiêu Viêm, không có khả năng đi làm chuyện không nắm chắc.

Tiêu Viêm cười gật đầu, có được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hắn có thể không cần để ý tâm hỏa hay hỏa độc ăn mòn, việc này với học viên khác mà nói có lẽ là trở ngại trong tu luyện nhưng mà với hắn thì không trì hoãn được nửa bước chân.

Nhìn thấy Tiêu Viêm ý đã quyết, Ngô Hạo cùng Hồ Gia cũng đành phải gật gật đầu.

- Trong lúc ta bế quan các ngươi chú ý Bạch Bang kia nhiều hơn một chút, Bạch Trình kia không giống như người độ lượng lắm đâu. Ta nghĩ cho dù có nửa năm ước định chỉ sợ hẳn cũng sẽ âm thầm cho chúng ta một ít động tác.

Nhắc tới Bạch Trình, Tiêu viêm mày liền hơi nhíu lại, cái tên gia hỏa âm trầm kia cuối cùng làm cho người ta có chút khúc mắc.

- Tiêu Viêm ca ca liền an tâm bế quan đi, chờ người đi ra sẽ thấy Bàn Môn càng thêm mạnh mẽ, về phần Bạch Trình kia nếu là thật sự muốn âm thầm ngáng chân, đây cũng không thể trách chúng ta không tuân thủ quy củ nội viện.

Huân Nhi gật gật đầu nhàn nhạt cười nói.

Khẽ gật đầu, có Huân Nhi tọa trấn Tiêu Viêm tự nhiên là có thể an tâm, một tên Bạch Trình còn thật không đáng để vào mắt.

- Đúng rồi, trong viện chắc là có địa phương có dược liệu hay ma hạch chứ?

Cầm trong tay nước trà uống một hơi cạn sạch, Tiêu Viêm đột nhiên hỏi.

- Dược liệu? Ma hạch?

Suy nghĩ một chút, Huân Nhi nói:

- Ở bên trong viện cũng có nơi giống như kiểu giao dịch tràng, có rất nhiều vật lý kỳ cổ quái bán ra, trong đó cũng là nhiều dược liệu, mấy thứ này đều là Nội viện đệ tử tự mình tìm được ở sâu trong núi rừng, nhưng mà nếu muốn mua thì cần phải có Hỏa năng.

Ghi nhớ địa điểm trong lòng, Tiêu Viêm lúc này mới đứng dậy, hỏi han qua ba người rồi lập tức ly khai, sau đó một đường bước vào địa phương như lời Huân Nhi đã chỉ, lúc này đây bế quan, thời gian khá dài, hơn nữa để có thể làm cho việc bế quan phát huy hiệu quả lớn nhất, hẳn cần phải chuẩn bị một chút.

Diện tích nội viện cực kỳ rộng lớn, tìm đến địa phương kia ước chừng làm Tiêu Viêm tiêu hao nửa giờ thời gian, bất quá cũng may cái gọi là khu giao dịch ở bên trong Nội viện là một địa phương cực kỳ nổi bật, khi đi thông qua con đường cuối cùng theo dòng người đi người đến Tiêu Viêm thật cũng không đến nỗi lạc đường.

Sau nửa giờ Tiêu Viêm dừng ở ngoài một địa phương cực kỳ rộng lớn bên trong quảng trường, được bày đặt không ít bãi đá, mà lúc này trên bãi đá đang bày biện các loại vật phẩm muôn màu rực rỡ, ngoài bãi đá đám người rộn ràng nhộn nhạo, không khí tấp nập làm cho Tiêu Viêm không thích ứng kịp.

Đi vào khu giao dịch khổng lồ này, chung quanh tiếng động xôn xao thiếu chút nữa làm cho Tiêu Viêm mất phương hướng, thân mình dịch chuyển chen vào trong dòng người, mắt không ngừng đảo qua các vật phẩm trên bãi đá. Tiêu Viêm trong lòng càng thêm kinh dị, nơi này bày bán những vật không chút nào kém Hắc Giác Vực hay vài thị trấn lớn. Có lẽ bởi vì Nội viện ẩn tàng trong thâm sơn mờ mịt. Trong đó một ít đồ vật thậm chí ngay cả trong cửa hàng ở Hắc Giác Vực cũng khó thể thấy.

Kinh ngạc một lúc sau, Tiêu Viêm liền bắt tay vào tìm kiếm dược liệu cần thiết, bởi vì thực sự không phải luyện chế cao giai đan dược gì nên cũng không quá mức khó tìm kiếm, tiêu phí hơn 1h toàn bộ dược liệu cần tiêu phí 30 ngày Hỏa năng đã nằm trong tay.

Nhìn trên Thanh Hỏa tinh tạp vốn trữ nhiều hỏa năng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn cho rằng hơn 100 ngày Hỏa năng đã không ít rồi, thế nhưng chi tiêu bây giờ đã không còn bao nhiêu.

Thậm chí vì hao phí Hỏa năng thờ dài một hơi, Tiêu Viêm định rời đi nhưng thân hình vừa chuyển động, trong lòng bỗng vang lên tiếng Dược lão:

- Tiểu tử kia, quầy hàng phía trước kia, nhìn một cái đi.

Nghe được Dược lão nói, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt có chút nghi hoặc quay đầu, đem ánh mắt ném về quầy hàng phía trước, lại kinh ngạc phát hiện, nguyên bản đám đông chật chội mà nơi đó tựa hồ bị ngăn cách, một ít đệ tử đi qua lại giống như thỏ con rất nhanh lui qua.

Mang theo nghi hoặc trong lòng Tiêu Viêm nâng bước chân chen vào dòng người hướng mảnh đất kia đi tới.

Khi lại gần chỗ đó Tiêu Viêm nhìn quây hàng chút, chỉ thấy phía sau là một gã nam tử mặc áo xám ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm chặt không để ý tới người lui tới chung quanh, bộ dáng này thật ra không giống như đang buôn bán.

"Người này... hơi thở thực mạnh mẽ, chỉ sợ ngay cả Bạch Trình cũng không hơn, có lẽ là một gã Cường bảng cao thủ, có điều người này hơi thở tuy mạnh nhưng lại tràn ngập lệ khí nóng nảy. Xem ra tính tình người này có chút không ôn." Lấy linh hồn cảm giác nhạy cảm đánh giá, mặc dù người áo xám nam tử này hơi thở che dấu vô cùng tốt, vẫn không thoát được lực chú ý của Tiêu Viêm, lập tức trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc.

Ánh mắt từ trên người áo xám nam tử dời đến trên bãi đá trước mặt hắn, sau đó chậm rãi lướt qua.

Theo tầm mắt đi qua, Tiêu Viêm kinh ngạc càng thêm nồng đậm, trên bãi đá này được đặt ngay ngắn không ít các loại thuộc tính ma hạch đều cỡ cấp 4, loại cấp bậc ma thú này chính là ngang với Đấu Linh cường giả, người này thế mà có thể bày bán nhiều như vậy.

Sợ hãi lắc lắc đầu, ánh mắt Tiêu Viêm đang di chuyển bỗng dừng ngưng lại, cúi đầu kinh dị một tiếng, nhìn chăm chú vật phẩm nơi giữa bãi đá.

Hấp dẫn ánh mắt Tiêu Viêm chính là một đoạn dây leo dài chừng nửa thước, thân dây leo màu xanh biếc giống như ngọc bích, mơ hồ có hoa văn tinh khiết trên đó, quanh co uốn lượn giống như một con rắn xanh, kỳ dị nhất vẫn là gốc khô đặng(1) xanh biếc này, toàn thân tản ra một cỗ kỳ hương làm cho người ta thoải mái. Vừa nhìn thấy liền biết vật ấy không thường.

- Cái này?

Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào, Tiêu Viêm cũng đã có thể biết thứ này hẳn là khác biệt, nhưng với kiến thức của hắn thế lại không nhận ra là vật gì.

- Thanh Mộc Tiên Đăng!

Tiếng cười nhàn nhạt của Dược lão mang theo một chút kinh hỉ khó che dấu.

- Thanh Mộc Tiên Đăng?

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt trong lòng chấn kinh, khuôn mặt nháy mắt vui mừng như điên.

Thanh Mộc Tiên Đăng, nguyên liệu luyện chế Địa Linh Đan, không nghĩ tới ở chỗ này may mắn gặp, không thể không nói là may mắn.

.....

(1) đăng: dây leo

-----oOo-----

Chương 478: Gã cổ quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đè nén sự vui mừng trong lòng, Tiêu Viêm chen vào đám người, chậm rãi đến gần bãi đá có chút đặc thù kia, mà khi nhìn thấy hành động của hắn, những người xung quanh đều ngừng lại cước bộ, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, có chút trêu chọc.

Cước bộ dừng lại phía trước, ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào gốc Thanh Mộc Tiên Đăng, chân chờ một chút, bàn tay đưa tới định cầm nó lên.

"Xuy..."

Ngay khi bàn tay Tiêu Viêm sắp chạm đến Thanh Mộc Tiên Đăng, một cỗ kinh phong sắc bén bỗng phá không mà đến. Kinh phong mạnh đến mức làm cánh tay Tiêu Viêm nổi da gà.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của cỗ kinh khí kia, Tiêu Viêm nhú mày, thanh sắc hỏa diễm trào ra từ nạp linh, nhanh chóng chạy qua các kinh

mạch, cuối cùng phá thể mà ra bao bọc bàn tay cấp tốc rút về.

- Hử?

Ngay khi thanh sắc hỏa diễm bao bọc lấy bàn tay của Tiêu Viêm, một tiếng kêu kinh dị bỗng nhiên vang lên, cỗ kính phong sắc bên kia, cũng nhanh chóng biến mất.

Thuận lợi rút tay lại, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn nam tử mặc áo xám trước mặt, lúc này, hắn cũng đã mở mắt, khuôn mặt thoáng kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm.

Ánh mắt đảo qua đôi mắt của đối phương, Tiêu Viêm nao nao, chỉ thấy trong mắt đối phương tràn ngập quang mang khác thường, những hồng mang này, đều mang theo một chút bạo lệ.

Đối với loại hồng mang này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ, chỉ cần tu luyện lâu trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp, sẽ xuất hiện hiện tượng này, nó được gọi là hỏa độc xâm thể. Nhưng hồng mang trong mắt những người Tiêu Viêm nhìn thấy mấy hôm trước, cũng chỉ có một chút mà thôi, mà người này... Gần như toàn bộ con mắt của hắn đều bị hồng mang bao phủ, hiển nhiên, hỏa độc xâm thể đã sâu... Mà loại hỏa độc xâm thể nghiêm trọng này, là người đầu tiên mà Tiêu Viêm thấy.

- Không mua, thì đừng có chạm vào.

Ánh mắt lạnh lùng của hôi y nam tử đảo qua Tiêu Viêm một cái, hai ngón tay như đao khép lại, thản nhiên nói.

Thái độ này của hôi y nam tử có chút buồn cười, Tiêu Viêm lại bất đắc dĩ lắc đầu. Bây giờ hắn mới hiểu vì sao những người bên ngoài mới giữ một khoảng cách với tên kia, người mua muốn xem hàng một chút cũng suýt chút nữa bị công kích, vậy cho dù thứ hắn bày ra có tốt đến đâu, chỉ sợ cũng không có mấy người dám đến mua đi.

- Ai nói ta không mua?

Tiêu Viêm khoanh tay trước ngực, cũng thản nhiên đáp lại một câu.

- Đừng khua môi múa mép với ta, muốn mua thì đem hỏa năng ra, nhiều

lời mất thời gian.

Trong con người màu hồng xẹt qua một chút phiền lòng. Hôi y nam tử vỗ mạnh lên bãi đá một cái, tức giận nói.

"Hỏa độc xâm thể đã nghiêm trọng đến mức này, tâm trí cũng sẽ bị một ít ảnh hưởng." Cũng không để ý đến hôi y nam tử quát mắng, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hơi ngưng trọng một chút, không nghĩ đến hỏa độc xâm thể trong Thiên Phần Luyện Khí tháp lại mạnh mẽ đến vậy, xem ra sau này tu luyện, cho dù có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể, cũng phải cẩn thận gấp đôi.

- Cây thanh đằng này giá bao nhiêu?

Tiêu Viêm chỉ về phía gốc Thanh Mộc Tiên Đằng kỳ dị kia, thản nhiên hỏi, từ việc đối phương đem gốc thanh đằng này bày ở vị trí dễ thấy nhất là có thể hiểu, tên kia hiển nhiên biết được thứ này rất quý hiếm, cho nên Tiêu Viêm muốn tùy ý mua được, chỉ sợ sẽ có chút khó khăn. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- 400 ngày hỏa năng.

Hôi y nam tử lạnh giọng trả lời.

Lời này của Hôi y nam tử vừa thốt ra, cả khu vực xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người nhìn về tên kia, như đang nhìn một thằng điên, 400 ngày... số lượng khổng lồ như vậy, có một số người một năm thậm chí hai năm cũng chưa chắc kiếm được. Tên kia, sư tử há mồm, cũng hơi quá đáng đi? Bọn họ mặc dù cũng có thể nhìn ra chỗ kỳ dị của gốc thanh đằng này, nhưng nếu nói nó có giá trị 400 ngày hỏa năng, tuyệt đối sẽ không có ai tin.

Dưới cái giá trên trời này, đừng nói những người xung quanh, cho dù là Tiêu Viêm, khóe miệng cũng nhìn không được giật giật một cái, 400 ngày, tên này...

- Có đắt quá không?

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm cau mày nói.

- Mặc dù ta không biết giá trị của cây mộc đằng này là gì, nhưng nó lại được hai ma thú có cấp bậc đấu vương liều chết tranh đoạt, cũng đủ chứng minh được giá trị của nó, hơn nữa, để lấy được nó ta cũng suýt chút nữa mất đi cái mạng này, cho nên 400 ngày hỏa năng không đắt, nếu người mua không nổi thì biến đi, đừng cản trở ta làm ăn.

Hôi y nam tử liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, xua tay nói.

Mặc dù hôi y nam tử nói nhẹ nhàng, nhưng mấy lời này của hắn cũng làm mọi người xung quanh có chút chấn động, thứ cướp được từ trong tay hai ma thú cấp bậc đấu vương, tên kia... Thật không hổ là người điên cuồng nhất trong nội viện.

Trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn về hôi y nam tử cũng càng ngưng trọng lên, nếu hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân mình mà nói, Tiêu Viêm tự hỏi trong lòng, hắn cũng không quá chắc chắn cướp được kỳ vật như vậy từ trong tay hai ma thú cấp bậc đấu vương, tên trước mắt này, mặc dù cuồng, mặc dù ngạo, nhưng hắn thực sự có đủ vốn liếng để kiêu ngạo.

- Có thể đổi những thứ khác không? Tỷ như đồ vật? 400 ngày hỏa năng, thật ra ta cũng không có đủ.

Tiêu Viêm chần chờ một chút, tiên đằng là tài liệu chủ chốt để luyện chế Địa Linh đan, mà muốn thành công thôn phệ Vẫn Lạc Tâm Viêm, Địa Linh đan lại là thứ không thể thiếu, cho nên, cho dù thế nào, hắn cũng phải có được ma hạch và dược liệu cần thiết để luyện chế Địa Linh đan trước khi tìm thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Nhưng dược liệu luyện chế Địa Linh đan tuy không nhiều, nhưng tất cả đều là vật vô cùng quý hiếm, tỷ như gốc Thanh Mộc Tiên Đằng này, nếu hôm nay bỏ qua, Tiêu Viêm cũng không rõ đến năm nào tháng nào mới có thể gặp được, cho nên, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua nó.

- Có thể, ta cần đấu kỹ, Địa giai là được, người có sao?

Đối với đề nghị của Tiêu Viêm, hôi y nam tử cũng không chần chừ, mở miệng đổi lại một thứ, nhưng cái giá lần này, vẫn như cũ làm cho Tiêu Viêm và các học viên xung quanh không nói nên lời, Địa giai, trong nội viện này, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu học viên nắm giữ đấu kỹ bậc

này.

Dương nhiên, Địa giai đấu kỹ, Tiêu Viêm vừa vặn có một loại, nhưng lại là thân pháp đấu kỹ, đây là thứ mà hắn cần phải tu luyện, muốn hắn đem nó đối lấy Thanh Mộc Tiên Đăng, lại có vài phần không nỡ.

Khuôn mặt âm tình bất định biến hóa một trận, dưới những con mắt soi mói xung quanh, lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Địa giai đấu kỹ, ta cũng không có.

Hôi y nam tử khinh thường nhìn hắn một cái, lần này ngay cả nói cũng không thềm, trực tiếp nhắm mắt lại, không để ý tới.

Tiêu Viêm gãi gãi đầu, xung quanh không khỏi vang lên một trận cười thảm, hiển nhiên, hành động này của Tiêu Viêm làm cho bọn họ cực kỳ buồn cười.

"Quả nhiên là tính tình quái đản." Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm không để ý đến tiếng cười xung quanh, cũng không rời đi, đứng ở trước bãi đá trầm ngâm một lúc, trong lòng máy động, ánh mắt chậm rãi đảo qua trên người hôi y nam tử.

Theo ánh mắt Tiêu Viêm quan sát, ước chừng hai phút sau, một cỗ khí tức mạnh mẽ mang theo giận giữ, đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hôi y nam tử, dưới cỗ khí tức mạnh mẽ nào, các học viên vây xem xung quanh đều sắc mặt đại biến, vội vã lùi về phía sau.

- Tên ngu ngốc này xui xẻo rồi, lại đi chọc giận kẻ điên Lâm Diễm kia.

- Đáng đời, biết rõ tên kia là người thiếu kiên nhẫn nhất cả nội viện, cũng dám lằng nhằng với hắn, không phải muốn ăn đòn sao?

- Nhưng người này nhìn cũng khá quen mắt đấy.

Học viên xung quanh lui về phía sau một đoạn, không khỏi có chút oán giận, trong lúc nhất thời, những tiếng oán giận kia lại chuyển thành cười nhạo châm chọc.

Dưới khí tức mạnh mẽ khi giận dữ của hôi y nam tử, sắc mặt Tiêu Viêm

khẽ biến lùi về sau một bước. Trong lòng có chút chấn động, chỉ dựa vào cổ khí tức này, thực lực của tên kia, chỉ sợ cũng trên cả thất tinh Đẩu Linh.

Đôi mắt lại chậm rãi mở ra, bên trong con ngươi phiếm hồng tràn ngập giận dữ, hần nhìn Tiêu Viêm, thanh âm âm lãnh nói:

- Người muốn ăn đòn?

- Ta không muốn đánh nhau, nhưng ta rất có hứng thú với cây thanh đằng này.

Tiêu Viêm nhún vai, khẽ cười nói.

- Thời gian một phút, rút khỏi khu giao dịch.

Hôi y nam tử hít sâu một hơi, trong thanh âm cố gắng áp lực giận dữ trong lòng.

- Ta không có 400 ngày hỏa năng, cũng không có Địa giai đấu kỹ...

Tiêu Viêm khổ não gãi đầu, nhưng lời nói còn chưa hết, khí tức cố gắng đè nén lại của hôi y nam tử hoàn toàn bùng phát, thân thể đột nhiên đứng lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tiêu viêm, kinh phong sắc bén trên nắm tay, gần như xé rách không khí, trên lộ tuyến của nắm tay, mơ hồ mang theo một đạo quyền ảnh màu hồng.

Hung hãn kinh khí đánh tới vẫn không làm Tiêu Viêm biến sắc, thân thể vẫn đứng thẳng như cũ, con ngươi đen nhánh thản nhiên nhìn vào đôi mắt bị hỏa độc ăn mòn kia, thanh âm bình tĩnh, chậm rãi truyền ra:

- Nhưng ta có thể giúp người trừ đi hỏa độc trong cơ thể.

"Phốc..."

Nắm tay được đầu khí màu hồng bao phủ, khi chỉ còn cách khuôn mặt Tiêu Viêm có 2 tấc, đột nhiên khựng lại. Khựng lại cùng với nắm tay còn có khuôn mặt khiếp sợ của hôi y nam tử.

- Người... Người nói cái gì?

Màu hồng bên trong con người phai đi một chút, thanh âm của hô y nam tử có chút run rẩy hỏi.

Ngón tay chậm rãi đề lên nắm tay trước mặt, chậm rãi gạt xuống, Tiêu Viêm nhìn thẳng vào vị nam tử có thực lực cực kỳ bất phàm trong nội viện này, thản nhiên nói:

- Ta giúp người trừ đi hỏa độc, người cho ta cây Thanh Mộc đằng, vụ giao dịch này, thế nào?

Nghe rõ lời nói của Tiêu Viêm, nhất thời sắc mặt hô y nam tử bắt đầu kịch liệt biến ảo.

Đối với sự đấu tranh trong tâm lý của hắn, Tiêu Viêm cũng không để ý, hai tay ẩn trong tay áo, im lặng đợi đáp án của đối phương.

Tiếng động lớn làm cho bên trong khu giao dịch, cũng lâm vào ngắn ngủi yên tĩnh, chỉ là những đạo ánh mắt phóng đến trên người Tiêu Viêm, đều mang theo một chút kinh ngạc, người kia, lại có thể đem tên điên cuồng nhất nội viện này chế phục, thật sự làm cho người ta bất ngờ.

-----oOo-----

Chương 479: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kinh hãi đọng lại trên mặt hô y nam tử một lúc lâu mới dần dần biến mất, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, nói:

- Ta dựa vào cái gì để tin tưởng người có khả năng này? Hỏa độc trong cơ thể ta, từng được nhiều người trong luyện dược hệ điều tra, họ đều nói không được, người dựa vào cái gì?

- Độ sâu của hỏa độc trong cơ thể người, đích thật là lần đầu tiên ta gặp phải..

Tiêu Viêm liếc nhìn khuôn mặt hô y nam tử có vẻ tức giận khi nói đến việc này, thản nhiên nói:

- Nhưng bây giờ ngươi có lựa chọn nào khác sao? Có lẽ chính ngươi cũng nhận ra, hiện tại hỏa độc đã âm thầm ăn mòn đi lý trí của ngươi, nếu cứ kéo dài tình trạng này, chỉ sợ ngươi sẽ biến thành một quả bom đựng vào là nổ.

Sắc mặt khẽ biến, lời này của Tiêu Viêm đã nói trúng chỗ đau của hội y nam tử, chần chờ một lát, nắm tay chậm rãi thu về, trầm giọng nói:

- Cuối cùng ngươi là ai? Nếu ngươi có chắc chắn trừ đi hỏa độc trong cơ thể ta, vậy cũng không phải hạng người vô danh.

- Tân sinh Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mỉm cười, chấp tay về phía hội y nam tử cười nói.

- Tiêu Viêm? Hẳn chính là thủ lĩnh của Bàn Môn, Tiêu Viêm?

Tiêu Viêm vừa nói xong, đám người xung quanh liền nổi lên một trận dao động, trong khoảng thời gian này, chuyện về Bàn Môn và Tiêu Viêm, đại đa số học viên của nội viện đều đã nghe qua.

- Tiêu Viêm? Hình như ta đã nghe qua cái tên này. Là người xử lý toàn bộ lão sinh trong Cuộc săn hoả năng phải không?

Hội y nam tử suy nghĩ một lát, khuôn mặt xẹt qua một chút kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm.

Không để ý đến những con mắt kinh ngạc xung quanh, Tiêu Viêm mỉm cười gật gật đầu.

- Tham gia cuộc săn hoả năng, phần lớn là một đám vô dụng, đánh bại chúng cũng chẳng có gì là lạ, ngươi là luyện dược sư?

Lời nói của hội y nam tử không để lại chút thể diện nào cho những học viên tham gia cuộc săn kia, nói xong, hắn vẫn nhin không được có chút hoài nghi hỏi lại Tiêu Viêm.

- Ừm.

Tiêu Viêm búng tay, một luồng thanh sắc hỏa diễm xuất hiện trên đầu ngón tay:

- Ta nghĩ, mặc dù không phải tuyệt đối, nhưng chỉ thực lực của Đại Đấu Sư mới có thể triệu hồi ra thực chất hỏa diễm, vậy đã có thể chứng minh thân phận của ta rồi chứ? Nếu ngươi vẫn không tin, ta có thể đem trang phục của luyện dược sư ra cho ngươi nhìn một chút.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào thanh sắc hỏa diễm, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng phát ra từ đó, trong mắt hôi y nam tử xẹt qua một chút kinh ngạc, nói:

- Hỏa diễm này của ngươi, đích xác mạnh hơn mấy tên trong luyện dược hệ kia, quên đi, tin ngươi một lần, có điều dù ngươi có trừ được hỏa độc trong người ta, nhưng cây Thanh Mộc đằng cực kỳ bất phàm như vậy, hình như có chút...

Nói tới đây, hôi y nam tử cười cười:

- Như vậy đi, nếu ngươi có thể hoàn toàn trừ đi hỏa độc trong cơ thể ta, vậy thì thêm 100 ngày hỏa năng, cây Thanh Mộc đằng này sẽ thuộc về ngươi, thế nào?

Lông mày cau lại, Tiêu Viêm nhìn nam tử trước mặt, ánh mắt nhìn thẳng vào con ngươi bị màu hồng bao phủ kia, không nghĩ tới một nam tử nhìn như cực kỳ nóng nảy này, cũng có một mặt gian thương như vậy.

- Không thêm.

Thản nhiên lắc đầu, Tiêu Viêm như không có việc gì nói:

- Cuộc giao dịch này, dù ngươi có đồng ý hay không cũng không sao, mặc dù ta muốn thứ này, nhưng cũng không nhất thiết phải có được bây giờ, mà hỏa độc trong cơ thể ngươi nếu cứ tiếp tục kéo dài, ta nghĩ, cho dù là luyện dược tông sư cũng phải bó tay, nếu ngươi không muốn, vậy quên đi.

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Nhú mày, hôi y nam tử trầm giọng nói.

- Sự thật là như vậy, ta chậm được, người không chậm được, cho nên, không cần nghĩ đến việc tăng giá, bởi vì người hoàn toàn ở vào thế yếu, đương nhiên, nếu người là loại người thấy chết không lùi, thì ta chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, nhưng xem tình huống, hình như người cũng không phải loại người này...

Tiêu Viêm hài hước nói.

- Người...

Cố kìm hãm, hôi y nam tử cắn chặt răng, một lát sau mới hung hăng gật đầu, căm tức nói:

- Được, ta đồng ý với người, chỉ cần người hoàn toàn trừ bỏ được hỏa độc trong cơ thể ta, vậy cây Thanh Mộc đằng này sẽ là của người, nhưng hãy nhớ kỹ, là hoàn toàn trừ bỏ! Nếu sau đó ta phát hiện vẫn còn hỏa độc lưu lại trong cơ thể, không những người không có được Thanh Mộc đằng, mà chỉ sợ còn phải chịu một chút đau đớn.

Mỉm cười, Tiêu Viêm xoay người đi ra phía ngoài khu giao dịch, mà khi nhìn thấy hắn đi tới, đám người phía trước đều lùi lại tạo ra một lối đi.

Phía sau, hôi y nam tử xoay người đem tất cả đồ vật trên bàn đá thu vào trong nạp giới, sau đó nhanh chóng đi theo Tiêu Viêm.

***

- Hỏa độc đã nhiễm vào cơ thể người bao lâu rồi?

Bên trong một căn phòng yên tĩnh, Tiêu Viêm nhíu mày hỏi hôi y nam tử trước mặt, trước khi giải độc, hắn phải hỏi rõ ràng mọi việc.

- Chắc khoảng một năm rưỡi.

Nhắc tới việc này, sắc mặt hôi y nam tử không quá đẹp mắt, nhưng nghĩ đến việc trước mặt là luyện dược sư có thể giải độc cho mình, hắn cũng đành phải nuốt giận, trả lời:

- Lúc đó vội vàng muốn tăng lên thực lực, nên cần phải bế quan trong Thiên Phần Luyện Khí tháp, hơn nữa mỗi lần bế quan lại là 1- 2 tháng, hỏa

độc cứ không ngừng xâm nhập như vậy, tới sau đó, đến lúc ta phát hiện ra việc này, hỏa độc đã bám chắc vào bên trong máu, không tách ra được.

- Đúng rồi, ta tên là Lâm Diễm, ngươi cứ trực tiếp gọi tên đi.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào con ngươi phiếm hồng của Lâm Diễm, sau một lúc lâu, mới thu lại ánh mắt, trầm ngâm bảy tám phút, chậm rãi nói:

- Hỏa độc trong cơ thể ngươi đã xâm nhập quá sâu, có chút vượt qua dự liệu của ta....., không muốn chết thì yên lặng một chút, ta chưa nói là không chữa được.

Nửa câu đầu của Tiêu Viêm còn chưa nói xong, Lâm Diễm đôi diện đã tức giận vỡ òa. Cái tính tình thiếu kiên nhẫn này, thật sự làm cho người khác đau đầu.

- Hừ, nói chuyện với ta đừng có vòng vo, dù sao ta cũng không quản, chờ sau khi ngươi trừ sạch hỏa độc, ta mới đưa Thanh Mộc đằng cho ngươi.

Mặc dù ngời lại xuống, nhưng Lâm Diễm vẫn vuốt mũi lắm bả nói.

Cười khổ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm nói:

- Bởi vì hỏa độc quá sâu, muốn một lần trừ sạch, rõ ràng là không có khả năng, cho nên ta chỉ có thể sử dụng biện pháp trừ dần. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Phải mất bao lâu?

- Loại Băng Linh đan này, có thể tạm thời áp chế hỏa độc trong cơ thể, khiến cho nó không thể ăn mòn lý trí của ngươi, nhớ kỹ, mỗi ngày dùng một viên, ở đây có mười lăm viên, đủ cho ngươi dùng nửa tháng.

Tiêu Viêm lấy một chiếc bình ngọc từ nạp giới ra, đặt lên bàn.

Rất nhanh cầm lấy bình ngọc, Lâm Diễm mang theo một phần hoài nghi lấy ra một viên từ trong bình, đan dược màu trắng như tuyết, tản ra một luồng hơi lạnh nhàn nhạt, thấy thế, trên mặt Lâm Diễm hiện lên một chút vui mừng, đem đan dược một hơi nuốt vào bụng.

Theo Băng Linh đan nhập thể, một luồng hơi lạnh dần dần lan tỏa làm cho hồng mang trong mắt Lâm Diễm hơi nhạt đi một chút.

Hỏa độc giảm đi, Lâm Diễm tự nhiên cảm thấy rõ nhất, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm cũng nhiều thêm một chút tin phục.

- Đương nhiên, Băng Linh đan chỉ có thể áp chế, chứ không thể hoàn toàn trừ bỏ.

Tiêu Viêm vuốt vuốt cằm, trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên vung tay lên, một chiếc đực đỉnh xuất hiện trên mặt bàn, thâm thì nói:

- Xem ra vẫn phải phí một phen công phu rồi.

- Người đi ra ngoài canh cửa, đừng để cho ai quấy rầy ta, ta cần phải luyện chế vài thứ. Tiêu Viêm phẩy phẩy tay với Lâm Diễm, nói.

Nghe vậy, Lâm Diễm ngẩn ngơ, trong nội viện này, người dám bảo hắn đi canh cửa, cho dù là mấy tên lợi hại như Lâm Tu Nhai, Nghiêm Hạo cũng chưa chắc có cái đảm lượng như vậy đi, nhưng nghĩ đến hỏa độc trong cơ thể mình, Lâm Diễm chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, thành thành thật thật đứng dậy ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng lại.

Nhìn thấy Lâm Diễm ra ngoài, lúc này ánh mắt Tiêu Viêm mới quay lại bên trong đực đỉnh, ngón tay khẽ búng, một luồng thanh sắc hỏa diễm bắn vào bên trong, cuối cùng hóa thành một ngọn lửa hùng hực, bốc lên từ bên trong đực đỉnh.

Khi hỏa diễm bắt đầu làm nóng đực đỉnh, Tiêu Viêm lấy ra từ trong nạp giới hơn mười loại đực liệu, cuối cùng còn lấy ra thêm một viên ma hạch tản ra nhàn nhạt hàn khí, đặt bên trong đống đực liệu.

- Muốn có đực Thanh Mộc Tiên Đăng, thật đúng là không thể không chi ra một chút vốn liếng.

Nhìn viên tam giai băng hệ ma hạch kia, Tiêu Viêm mím môi lắc lắc đầu, giá trị của những đực liệu này cộng lại, ít nhất đã đạt đến mười lăm vạn kim tệ, nhưng để có đực Thanh Mộc Tiên Đăng, Tiêu Viêm cũng đành phải nhịn đau sử dụng.

Thứ muốn luyện chế lần này tuy cần sử dụng không ít tài liệu, nhưng cũng không đòi hỏi phải thao tác tinh tế, vì vậy với trình độ luyện được đã đạt đến tứ phẩm luyện dược sư như Tiêu Viêm, cũng không cần sử dụng bao nhiêu thời gian.

Khi thanh sắc hỏa diễm đang bốc lên, một chất lỏng màu trắng như băng trôi nổi phía trên thanh hỏa, trong lúc quay cuồng, một luồng hàn khí bốc lên, đan vào bên trong hỏa diễm, hóa thành sương trắng thực chất, bốc lên từ bên trong dược đỉnh.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu trắng tản ra hàn khí kia, sau khi trải qua hỏa diễm tinh luyện vài phút, khuôn mặt Tiêu Viêm chậm rãi thả lỏng, ngón tay búng ra, dược đỉnh tự động nghiêng xuống, một cỗ hấp lực nhẹ nhàng hút lấy chất lỏng màu trắng bên trong đỉnh, vẽ nên một đường cong uyển chuyển giữa không trung, chuẩn xác rơi vào bên trong một chiếc bình ngọc trên bàn.

Thở ra một hơi thật sâu, nhìn chiếc bình ngọc tràn đầy hàn dịch, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay huy động, đem dược đỉnh trên mặt bàn cất đi, sau đó mới thản nhiên hướng đến phía cánh cửa nói:

- Vào đi.

Nghe thấy thanh âm của Tiêu Viêm, Lâm Diễm không kiên nhẫn đẩy cửa đi vào, đầy mặt chờ đợi nhìn Tiêu Viêm:

- Ổn chưa?

- Ừm.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm đem bình ngọc trên bàn quẳng cho Lâm Diễm, tên kia vội vàng đón lấy.

- Đây là Tây Tủy Hàn Linh dịch, đổ một giọt vào bên trong bồn tắm, rồi tĩnh tọa nửa giờ trong đó, mỗi ngày một lần, cho đến khi hết mới thôi, đến lúc đó mà hỏa độc vẫn lưu lại, ta sẽ giúp người luyện chế thêm, nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, người không thể đến Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện, nếu không, hiệu quả của của thuốc sẽ mất đi tác dụng.

Tiêu Viêm nhắc nhở nói.

- Được.

Hơi hơi kích động cầm lấy bình ngọc, Lâm Diễm cười nói với Tiêu Viêm:

- Chỉ cần trừ bỏ được hỏa độc trong người ta, Lâm Diễm ta coi như nợ người một lần.

- Ta không có bao nhiêu hứng thú với người, chỉ cần đến khi đó nhớ đem Thanh Mộc đằng cho ta là được.

Tiêu Viêm phẩy phẩy tay, sau đó đi đến phía cửa:

- Bây giờ ta phải đến Thiên Phần Luyện Khí tháp bé quan, hơn nữa thời gian sẽ không ngắn, cho nên trong khoảng thời gian này không cần tìm ta.

- Được, được!

Gật gật đầu, Lâm Diễm nhìn bóng lưng của Tiêu Viêm, bỗng nhiên cười nói:

- Tiểu tử, trong lúc người tu luyện, ta sẽ hỗ trợ một chút cho Bàn Môn của người, có Lâm Diễm ta ở đây, đừng nói cái Bạch bang chó má kia, cho dù là "nanh sói" của Lâm Tu Nhai, cũng chẳng dám làm gì Bàn Môn.

Cước bộ ngừng lại một chút, khóe miệng Tiêu Viêm hiện lên một chút tiếu ý, khẽ gật đầu.

- Vậy xin đa tạ Lâm Diễm học trưởng.

-----oOo-----

Chương 480: Thanh Chi Hoả Linh cao và Tộc Linh Phong đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chia tay Lâm Diễm, Tiêu Viêm liền chạy thẳng tới Thiên Phần Luyện Khí

tháp nằm ở phía bắc của nội viện. Lúc này cửa tháp đã sớm mở ra, nhờ vậy lại giúp hấn giảm đi thời gian chờ đợi. Tiến vào trong tháp, Tiêu Viêm không hề lưu lại tầng thứ nhất mà trực tiếp tiến nhập vào tầng thứ hai. Có lẽ do là ban ngày nên đang có rất nhiều người tu luyện, giờ phút này cao cấp tu luyện thất và trung cấp tu luyện thất ở tầng hai đều đã bị chiếm hết. Thấy thế Tiêu Viêm vốn định lập tức lên thẳng tầng thứ ba, bất quá sau một hồi do dự, lại bỗng nhiên tùy ý tìm một cấp tháp tu luyện thất diện tích nhỏ.

Cấp tháp tu luyện thất mà Tiêu Viêm tìm ra thuộc vào loại có diện tích nhỏ nhất, bên trong vền vện chỉ có thể chứa được một người tu luyện, hơn nữa nhìn bên trong phòng khắp nơi toàn là bụi bặm, rõ ràng cho thấy phòng này rất lâu rồi chưa có ai vào, dù sao tâm hoá trong tu luyện thất này so với mấy tu luyện thất trung cấp ở tầng thứ nhất còn kém hơn, bởi vậy, trừ phi là thật sự không có chỗ tu luyện, chứ bình thường cũng chẳng có ai mò đến đây để mà tu luyện. Bất quá Tiêu Viêm tìm loại tu luyện thất dành cho một người này cũng không phải muốn ở tại trong này tu luyện, hấn vền vện chỉ cần một nơi yên tĩnh để luyện chế một vài đan dược cần thiết mà thôi.

Tiến vào trong tu luyện thất, đóng chặt cửa phòng lại, Tiêu Viêm cũng không đến chỗ hắc thạch thai mà là trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, vung tay lên đem dược đỉnh từ trong nạp giới triệu hoán ra. Sắp đặt dược đỉnh xong xuôi, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu lục lại mấy phương thuốc mà Dược Lão đã giao cho hấn tìm kiếm. Năm phút đồng hồ sau khi bất động như một ngọn núi, hấn mở mắt ra, trong mắt thoáng hiện nét vui mừng, Thanh Chi Hoả Linh cao, tài liệu cần luyện chế gồm Tam Diệp Thanh Chi, Hoả Liên quả, Thiên Linh thảo, Hoả hệ ma hạch, còn Tóc Linh Phong đan, tài liệu cần luyện chế gồm Tóc Long Tiên, Dạ Linh diệp, Phong hệ ma hạch.

Hai loại đan dược này tuy rằng cấp bậc không cao lắm, nhưng đều là những loại có hiệu quả khá hiếm lạ. Đây là phương thuốc của ngoại tộc, độ hiếm lạ của nó cũng không kém hơn so với Thanh ba đầu kỹ. Loại thứ nhất là Thanh Chi Hoả Linh cao, tại lúc tu luyện bồi lên trên người, có thể làm cho da mình đối với năng lượng hoả thuộc tính xung quanh trong thiên địa cực kì nhạy cảm cùng với hấp lực vô cùng kì dị. Bồi loại Hoả Linh cao này lên người coi như người không cần phải chủ động vận chuyển công pháp hấp thu năng lượng, mà năng lượng hoả thuộc tính ở xung quanh, vẫn bị chịu một hấp lực, liên tục, không ngừng bay hướng cơ thể nhập vào bên

trong. Đương nhiên loại Hoả Linh cao này cũng có một tác dụng phụ đó là làm cho người dùng có một cảm giác ngứa ngáy cực kì khó chịu, nếu như tâm trí không đủ kiên định, chỉ sợ là ngay cả trạng thái bảo trì tu luyện còn không được, huống chi là hấp thu.

Mà loại thứ hai Tốc Linh Phong đan, dược hiệu lại càng hiếm lạ hơn, sau khi dùng, nó có thể làm đầu khí trong cơ thể người dùng tăng tốc lưu chuyển, cái này giống như là một chiếc quạt gió chú nhập thêm cuồng phong, làm cho tốc độ vận chuyển vốn có của nó được tăng tốc càng thêm hung mãnh, nhưng cái gì vốn cũng có quy luật của nó, cái loại gia tốc đầu khí lưu chuyển này giống như là một loại tiêu hao, một khi đầu khí lưu chuyển nhanh hơn liên tục trong một thời gian thì đầu khí trong cơ thể liền lâm vào một đoạn thời gian bị cạn kiệt, nếu trong tình huống này mà gặp phải địch nhân, sợ rằng vụn vụn chỉ có thể phát huy được một nửa thực lực của mình.

Hai loại đan dược dược hiệu cô quái, tại lúc bình thường có lẽ sẽ không có bao nhiêu người để ý, nhưng đối với tình huống hiện tại của Tiêu Viêm mà nói lại cực kì hữu dụng. Ở trong Thiên Phần Luyện Khí tháp này, năng lượng Hoả thuộc tính nồng đậm làm cho người khác phải lú lờ, có thêm Thanh Chi Hoả Linh cao này trợ giúp tăng tốc độ hấp thu, không thể nghi ngờ hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều lần.

Thêm nữa, tâm hỏa trong cơ thể bốc lên thì nếu như tốc độ lưu chuyển của đầu khí đột nhiên tăng lên, cái này không thể nghi ngờ sẽ làm tốc độ tu luyện cũng trở nên nhanh hơn, bởi vậy, nói hai loại đan dược này chính là thứ mà lúc này Tiêu Viêm cần phải có nhất cũng không là nói quá, hai loại đan dược này tuy cấp bậc không cao với lại phối hợp tài liệu có chút cô quái nhưng lấy luyện dược thuật hiện giờ của Tiêu Viêm, luyện chế nó vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Ở trong đầu sau khi đem cách thức dung hợp, luyện chế các loại tài liệu cùng với độ lửa lớn nhỏ ôn qua một lần, Tiêu Viêm ngón tay gầy nhẹ, một luồng hỏa diễm màu xanh theo chỉ phong bắn vào trong dược đỉnh, hùng hực liệt hoả nhất thời làm cho nhiệt độ trong tu luyện thất tăng lên rất nhiều, ngòi xếp bằng trước dược đỉnh, Tiêu Viêm vung tay lên, một đồng đủ các loại dược liệu liền hiện ra trên mặt đất, đồng tử gắt gao nhìn chằm chằm vào hỏa diễm trong chiếc đỉnh, màu xanh hỏa diễm phản chiếu bên trong đôi mắt đen láy, màu đen cùng với màu xanh kết hợp nhìn có hơi chút kì dị.

Cơ thể Tiêu Viêm không chút động đậy, khuôn mặt ngưng trọng, bàn tay thỉnh thoảng vung lên, kinh khí xảo diệu bao vây lấy dược liệu trên mặt đất, một gốc cây được quăng vào trong dược đỉnh, không ngừng tiến hành tinh luyện cùng dung hợp, luyện chế lần đầu ước chừng kéo dài gần nửa giờ mới dần kết thúc, khi Tiêu Viêm lấy ra một chất sền sệt màu đỏ cất vào trong bình ngọc thì cũng là lúc luyện chế Thanh Chi Hoả Linh cao chấm dứt thành công. Sau khi luyện chế thành công, Tiêu Viêm cũng chưa lập tức luyện chế Tộc Linh Phong đan mà lấy ra một viên Hồi Khí đan nuốt xuống, ngồi xếp bằng tại chỗ hồi phục đầu khí, tuy rằng luyện chế Thanh Chi Hoả Linh cao chưa tiêu hao đầu khí nhiều lắm, nhưng theo thói quen, Tiêu Viêm muốn lúc luyện chế đan dược phải ở trong trạng thái hoàn hảo nhất. Bởi vì chỉ có ở trong trạng thái này, bất kể là linh hồn cảm giác lực hay là trình độ khống chế độ lửa đạt được mức cao nhất, và cũng không thể nghi ngờ là xác suất thành công luyện chế cũng là cao nhất.

Ngồi xếp bằng tĩnh dưỡng trong vòng mười mấy phút đồng hồ, Tiêu Viêm mở mắt ra thì thấy trong đó hiện ra hồng quang nhàn nhạt, cảm thụ được đầu khí trong cơ thể trải qua một hồi luyện chế thuốc đã tinh tiến hơn một ít, không khỏi có chút vui sướng, bàn tay vẫy lên, màu xanh hoả diễm lần thứ hai trong tu luyện thất bốc cháy lên luyện chế Tộc Linh Phong đan. Có lẽ là do cần phải thành đan cho nên thời gian so với luyện chế Thanh Chi Hoả Linh cao lâu hơn gần gấp đôi. Hơn một giờ sau, đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, ánh mắt sáng quắc nhìn hoả diễm lượn lờ bên trong đỉnh bốc lên, tại nơi mà hoả diễm lượn lờ, còn có thể mơ hồ thấy một mai đan dược rất tròn như ẩn như hiện. Chạm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm đánh tay gảy nhẹ, một luồng kinh phong đem nắp đỉnh bắn ra, tay nhẹ vẫy, mấy mai đan dược màu xanh nhạt bắt đầu từ bên trong đỉnh bắn ra, cuối cùng bị Tiêu Viêm hút lấy vào trong lòng bàn tay, bàn tay mở ra, năm mảnh đan dược màu xanh nhạt nhỏ bằng ngón tay cái đang yên lặng nằm trên đó, mùi thuốc nhàn nhạt tán ra xung quanh, mùi vị ngửi được giống như mùi thuốc đông y, Tiêu Viêm lúc này cảm giác được đầu khí lưu chuyển trong kinh mạch bên trong cơ thể, tốc độ thấy nhanh hơn một chút.

"Hắc, hắc, quả nhiên là hữ dụng.", cảm nhận được tốc độ lưu chuyển đầu khí trong cơ thể nhanh hơn, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm không khỏi xẹt qua một tia vui mừng, từ trong nấp giới lấy ra một bình ngọc khác, sau đó cẩn thận đem đan dược bỏ vào trong đó, sau khi hoàn thành xong xuôi, hắn liền đem dược đỉnh thu vào trong nấp giới rồi phủ phủi mông đứng dậy.

"Mấy cái đồ vật cần thiết đã chuẩn vị xong, vậy liền tiến vào tầng ba bế quan tu luyện được rồi." Trong miệng lầm bầm một tiếng, Tiêu Viêm sửa sang lại quần áo, sau đó đẩy cửa đi ra khỏi tu luyện thất, nhìn thấy dòng người lui tới trên thông đạo, Tiêu Viêm thoáng chần chờ một lát rồi tùy ý kéo lấy một người học viên đi qua trước mặt hỏi han vị trí đi vào tầng ba.

Đột nhiên bị kéo lại, người học viên kia có chút không kiên nhẫn muốn mở miệng mắng chửi, nhưng sau khi nghe được vấn đề Tiêu Viêm hỏi, không khỏi nhanh chóng ngậm miệng lại, có thể tiến vào tầng thứ ba tu luyện, thực lực ít nhất phải từ Tam tinh đại đấu sư trở lên, hẳn trên dưới đánh giá Tiêu Viêm một chút, sau đó khách khí chỉ về phía tây bắc.

Nói tiếng cảm ơn xong, Tiêu Viêm nhanh chóng bước về hướng tây bắc, gần mười phút sau, chiếc thang hình xoắn ốc giống như đường vào ở tầng thứ hai hiện ra trước mặt, bất quá lúc này đứng trước cửa cầu thang là hai nam tử nhìn thân phận là đạo sư.

Tiêu Viêm nhìn thấy có một vài học viên trước khi tiến vào trong đó đều là phải móc ra hoả tinh tạp mới được cho phép tiến vào, trong lòng thoáng hiện lên chút kinh ngạc, Tiêu Viêm chậm rãi đi đến gần, hai gã đạo sư liếc mắt nhìn hắn, một người thản nhiên nói:

- Muốn đi vào tầng thứ ba tu luyện, cần phải có lam sắc hoả tinh tạp cùng với thực lực ngoài tam tinh đại đấu sư"

"Nguyên lai là thủ tục." Nghe được lời nói của đạo sư, Tiêu Viêm thoáng giật mình một chút, lấy Thanh hoả tinh tạp đưa ra.

- Thanh hoả tinh tạp?

Nhìn tinh tạp trong tay Tiêu Viêm, hai gã đạo sư nhất thời kinh hô, thần tình kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm.

- Bằng cái này ta có thể đi vào không?

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của hai người, Tiêu Viêm mỉm cười hỏi.

- Thanh hoả tinh tạp đủ để tiến lên tầng thứ sáu tu luyện, tầng thứ ba tự nhiên là đủ tư cách.

Một gã đạo sư tươi cười gật gật đầu, trong vẻ tươi cười kèm theo vài phần khách khí, không quản thân phận như thế nào, thực lực mạnh mẽ luôn đạt được sự tôn trọng của người khác.

Tiếp nhận lại Thanh hoả tinh tạp, Tiêu Viêm ôm quyền chào hai gã đạo sư, sau đó trước số đông ánh mắt hâm mộ ở phía sau tiến vào trong chiếc cầu thang xoắn ốc, biến mất không thấy tung tích.

- Phù, bằng chừng ấy tuổi mà đã có được Thanh hoả tinh tạp, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên ta thấy.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất, một trong hai người đạo sư nhin không được kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, bất quá ta xem khí tức của hắn, tựa hồ mới là cấp bậc đại đấu sư a, vì sao lại có thể có Thanh hoả tinh tạp?

Vị đạo sư kia có chút nghi hoặc, Thanh hoả tinh tạp, khắp cả nội viện, đệ tử có được loại tinh tạp này không hơn năm mươi người, mà người có được nó phần lớn đều là cao thủ trên "cường bảng", thực lực đều là ở cấp bậc Đấu Linh.

- Hình như đó là tân sinh năm này, được Tô trưởng lão thưởng cho Thanh hoả tinh tạp thì phải?

Vị đạo sư bên cạnh trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói.

- Ách, chẳng lẽ hắn này chính là người được trưởng lão phân phó đặc biệt chiếu cố?

- Đúng là như vậy rồi!

Tại lối vào tầng ba, hai gã đạo sư trừng lớn đôi mắt nhỏ, sau một hồi khá lâu, mới bình tĩnh lại cười nhả nhó gật gật đầu.

-----oOo-----

Chương 481: Bế quan

Tiến vào tầng thứ ba Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được xung quanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hơn không ít, ngẩng đầu lên ngó nghiêng xung quanh, so với tầng thứ hai thì nơi này có chút vắng vẻ, trong lòng hắn chợt hiểu ra, xem ra trong nội viện này, đệ tử có tư cách tiến vào tầng ba chỉ là một số bộ phận khá ít.

Nếu như nói đệ tử tu luyện tại tầng thứ nhất, thứ hai thuộc thành phần cơ bản của nội viện thì tu luyện tại tầng ba tầng là thuộc thành phần trung bậc. Bộ phận đệ tử này tiềm lực khổng lồ, tùy thời liền có thể trở thành một thành viên của của cao tầng nội viện, về phần đệ tử tu luyện tại tầng năm tầng sáu, hẳn đều là thuộc bộ phận cao nhất của nội viện, bọn họ trong nội viện chính là những cường giả làm cho người khác phải kính sợ.

Ý niệm này xẹt qua trong đầu, làm cho Tiêu Viêm có tiêu chuẩn xác định được thực lực của mình nằm ở vị trí nào, cười khổ một tiếng, trong nội viện này, quả nhiên là nơi thiên tài tập hợp a... Khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm quét nhìn bốn phía một cái, sau đó theo thông đạo chậm rãi bước đi.

Cấu trúc của tầng thứ ba cùng tầng thứ hai không khác nhau nhiều lắm, cho nên Tiêu Viêm cũng không mất nhiều thời gian tìm kiếm, khu vực cấp thấp tự nhiên là bị hắn bỏ qua, cước bộ đi đến trung cấp tu luyện thất thì thoáng dừng lại một chút, Tiêu Viêm đứng ở đó chân chờ một hồi, chợt trên khuôn mặt thoáng hiện nét tàn nhẫn, cũng không có tiến vào trong đó mà ngược lại nhấc chân lên bước tiếp, lập tức nhằm hướng khu vực cao cấp tu luyện thất tiến vào...

Trong rèn luyện thì Tiêu Viêm hẳn có loại khó khăn, khổ cực nào mà chưa từng nếm qua? Bằng sức bản thân mình đối chọi lại Vân Lam Tông vốn xưng bá ở Gia Mã Đế Quốc, hơn nữa còn kích sát một đại trưởng lão của đối phương, chiến tích như vậy thử hỏi trong nhóm thiên tài ngàn người có một của nội viện này, có mấy người có được?

Đối mặt với đầu tông cường giả Vân Sơn, hắn cũng không hề có chút sợ hãi, cho nên hắn thật không tin mình ở trong nội viện này lại bị một đám đệ tử đồng trang lứa đè đầu cưỡi cổ mình được.

Đều đều từng bước đi vào khu vực cao cấp tu luyện thất, nhất thời liền bị một vài ánh mắt địch ý như ẩn như hiện từ xung quanh phóng tới, mà đối với những ánh mắt này, Tiêu Viêm không hề thèm để ý, ánh mắt lãnh đạm quét nhìn chung quang đồng dạng hai vai hơi rung lên, khí thế của thất tinh đại đấu sư phát ra, giống như cơn bão thổi quét ra xung quanh.

Cảm giác được khí thế mạnh mẽ từ cơ thể Tiêu Viêm phát ra, sắc mặt của một ít học viên không khỏi hơi có chút biến hoá, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng, điều này chính quy luật trong nội viện, cường giả vi tôn, sợ hãi rụt rè ngược lại chỉ làm cho người khác khinh thường, muốn đạt được sự kính sợ, như vậy cần phải thể hiện ra thực lực làm cho người khác kính sợ.

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, chậm rãi tiến sâu vào bên trong phòng tu luyện cao cấp, ánh mắt nhìn về từng gian phòng tu luyện phía trên bước tới.

Tầng thứ ba phòng tu luyện cao cấp, so với tầng thứ hai thì nhiều hơn một phòng, Tiêu Viêm đếm thử, tổng cộng là ba mươi tám gian, những phòng tu luyện này có phòng có thể chứa được hai mươi người đồng thời tu luyện, cũng có phòng chỉ có thể chứa được một người, rất nhiều loại.

Tầm mắt đảo qua từng gian cao cấp tu luyện thất, rất nhiều phòng trước cửa treo thẻ bài báo hiệu là đã có người sử dụng, bất quá Tiêu Viêm cũng không có gấp gáp, cước bộ chậm rãi tiến sâu vào trong.

Khi mà tầm mắt sắp lướt qua phòng tu luyện cao cấp cuối cùng thì ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại, nhìn trước cửa phòng tu luyện trông không thể bài, hần lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó rất nhanh đi lại gần.

Đến trước cửa phòng tu luyện cao cấp, bàn tay Tiêu Viêm khẽ chạm vào cánh cửa, mảy hơi nhú lạ, cánh cửa này thoạt nhìn rất bình thường, không ngờ lại ẩn ẩn lộ ra một tia hàn khí, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào thì truyền ra tiếng vang thanh thúy khác thường, tiếng vang này không giống như do đập vào cửa gỗ mà phát ra, ngược lại giống như một loại kim loại.

"Xem ra hẳn là nội viện lo lắng cho người tu luyện trong phòng, bị người khác bỗng nhiên đá cửa đi vào, quấy rầy tu luyện làm cho việc tu luyện bị gián đoạn." Nghe được tiếng vang trầm thấp kia, cảm giác được cánh cửa

phòng này vừa cứng vừa dày, Tiêu Viêm trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như thế này hẳn sẽ không cần phải lo lắng đến việc trong khi tu luyện tới lúc khẩn yếu bị người khác mạnh mẽ xông vào quấy nhiễu cắt đứt tu luyện.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Tiêu Viêm tiến vào trong, sau đó đóng chặt cửa phòng. Lúc Tiêu Viêm đóng cửa phòng lại, đưa lưng về phía cửa phòng, tự nhiên không có phát hiện, một số ít học viên đi lang thang ở chỗ này, nhìn thấy hẳn lựa chọn phòng tu luyện này thì ánh mắt toát ra vẻ ngạc nhiên cùng chế nhạo.

Tiến vào trong phòng tu luyện, đóng cửa phòng, sau đó mới bắt đầu quan sát, nhìn chung phòng này rõ ràng là chỉ dành cho một người tu luyện, tại chính giữa phòng đặt bục đá màu đen vền vền chỉ có thể để cho hai người ngồi xuống, hơn nữa tại vị trí khác cũng có đặt một cái tương tự, đồng thời sâu bên trong có đặt thêm một cái giường kèm theo gối với chăn mền.

"Cao cấp tu luyện thất ở tầng thứ ba này đãi ngộ quả nhiên so với hai tầng kia tốt hơn một chút..." Nhìn những đồ dùng trong phòng tu luyện này, Tiêu Viêm trong lòng tấm tắc tán thưởng một tiếng, đi về phía bục đá màu đen, ngồi xuống xếp bằng.

Mông vừa đặt xuống bục đá, bỗng một cảm giác âm áp nhàn nhạt xâm nhập vào thể nội, làm cho xương cốt Tiêu Viêm cảm giác một trận thư sướng.

Bàn tay khê lật, Thanh hoả tinh tạp hiện ra trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm thoáng nhìn qua số lượng trên mặt tinh tạp: *"một trăm lẻ ba"*. Chỉ trong một thời gian ngắn, mà *"hoả năng"* trên tinh tạp đã mất đi một phần ba, tốc độ tiêu hao như vậy, thật sự làm cho Tiêu Viêm có chút toát mồ hôi.

"Cứ như thế này, chỉ sợ số 'hoả năng' còn thừa chắc cũng cầm cự được không bao lâu thời gian nữa..." Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, đem hoả tinh tạp cắm vào bên trong chỗ lõm ở trước mặt, nhàn nhạt quang mang loé lên, con số một trăm lẻ ba lập tức biến thành số một trăm tròn trĩnh.

"Quả nhiên, càng lên một tầng, số hoả năng mất đi gia tăng thêm một ngày..." Nhìn thấy hoả tinh tạp giảm bớt số lượng, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, tu luyện tại tầng thứ ba này một ngày cần đến *"ba ngày"* hoả năng, thiên phần luyện khí tháp này, thật đúng là một cái dạ dày không đáy.

"Dù gì thì cũng đã mất đi rồi, nếu như không tu luyện thành công, chẳng phải là có lỗi với mọi người sao?" *Nhún vai, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra hai bình ngọc, sau đó cởi hắc bào, lộ ra thân hình có chút gầy gò nhưng lại ẩn chứa một lực lượng mạnh mẽ.*

Dem một chiếc bình ngọc màu đỏ sậm cầm trên tay, Tiêu Viêm khẽ đảo, một mảnh ngọc lá xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó dùng nó cạy ra từ trong bình ngọc một loại thuốc thoa màu đỏ.

"Không biết Thanh Chi Hoả Linh cao này bôi vào người đến tột cùng ngựa cỡ nào? A, liều mạng..."

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thuốc thoa màu đỏ, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm hạ quyết tâm, cắn răng một cái, trét lên giữa ngực, sau đó dùng mảnh ngọc lá bôi quét ra xung quanh, cuối cùng bôi hết cả nửa người phía trên.

Khi Thanh Chi Hoả Linh cao đập vào, cả người Tiêu Viêm giật nảy lên một cái, hẳn có thể rõ ràng nhận thấy được, chính mình đối với việc cảm ứng Hoả nhiệt năng lượng trong phòng tu luyện đột nhiên trở nên cực kỳ nhạy cảm, thậm chí, không cần dùng tâm thần dò xét, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể mơ hồ nhìn thấy dòng năng lượng màu đỏ trôi lơ lửng không ngừng.

"Quả nhiên là hữu dụng!" *nhận thấy sự biến hoá như vậy, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời vui sướng, nhưng vui sướng chưa được bao lâu, thì khoẻ miệng Tiêu Viêm đột nhiên cứng lại, cắn chặt hàm răng, mồ hôi nháy mắt dày đặc trên trán.*

"Đây... chính tác dụng phụ của Thanh Chi Hoả Linh cao sao? Quả nhiên là vừa tê vừa ngứa!" Cắn chặt hàm răng, Tiêu Viêm nhè nhẹ thở ra từng hơi, hẳn giờ phút này cảm thấy răng và da của mình giống như bị đàn kiến bò qua, cảm giác tê ngứa này, nếu Tiêu Viêm không có chuẩn bị từ trước có lẽ liền ngay lập tức đình chỉ tu luyện.

Hít sâu vài hơi, Tiêu Viêm cắn chặt hàm răng, buông bình Thanh Chi Hoả Linh ra, sau đó cầm lấy bình ngọc còn lại đổ ra một mảnh đan dược.

Khẽ há miệng, đem đan dược bỏ vào miệng, sau đó ngậm lại! Tốc Linh

Phong đàn bỏ vào miệng không lâu liền hoá thành một cỗ năng lượng tinh thuần nhẹ nhàng theo cô hòng đi xuống, sau đó... đầu khí lưu chuyển trong kinh mạch, giống như ăn phải xuân dược, vận tốc lưu chuyển điên cuồng tăng lên.

Cảm ứng được đầu khí lưu chuyển trong cơ thể với tốc độ cao phát ra âm thanh kì dị, Tiêu Viêm hay tay kết ấn, đôi mắt chậm rãi nhắm lại trải qua mười phút đồng hồ thích ứng rốt cuộc cũng đã tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Ngay khi Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện, chỉ thấy năng lượng trong phòng tu luyện không ngừng dao động, từng luồng năng lượng hoá thuộc tính từ hư không ngưng tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành một luồng khí năng lượng màu hồng... Luồng khí năng lượng màu hồng này xoay quanh trên đỉnh đầu Tiêu Viêm không ngừng rit lên, cuối cùng giống như bị một lực hút nào đó, điên cuồng quán nhập vào cơ thể xích loã của Tiêu Viêm trên mặt đất

Va chạm của năng lượng, nhưng không có làm cho thân thể của Tiêu Viêm lay động, ngược lại giống như một cái lỗ đen không thấy đáy, cực kì quý dị bị Tiêu Viêm thôn phệ vào bên trong.

Theo cỗ năng lượng thứ nhất bị hút vào, vô số năng lượng xoay quanh trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, đột nhiên không ngừng liên tục lao xuống, va chạm vào nhau.

Trong phòng tu luyện lúc này xuất hiện một cảnh tượng vô cùng kì dị, năng lượng tuôn ra thật sự là quá mức khổng lồ, thậm chí thân thể Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên bục đá đen cũng bị một vòng tròn năng lượng màu đỏ bao bọc xung quanh.

Năng lượng dữ dội giống như những cơn sóng khuếch tán khắp phòng tu luyện, mà tâm điểm của sự chấn động này chính là Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên bục đá!

Giờ phút này Tiêu Viêm giống như một cái lỗ đen vũ trụ không đáy, đem nồng đậm năng lượng hoá thuộc tính trong phòng tu luyện hút vào bên trong!

Phải gọi là sự thôn phệ này vô cùng khủng bố, nếu như mà để người ngoài

thấy được cảnh tượng này thì chỉ có nước trợn mắt há hốc mồm.

-----oOo-----

Chương 482: Phiền phức tìm tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong tu luyện thất rộng rãi, thanh niên nửa thân trên để trần, đôi mắt nhắm chặt, chung quanh năng lượng đỏ sậm xoay tròn bay vút qua, cuối cùng va chạm mạnh lên nửa tấm thân trần, chợt như quỷ dị biến mất không thấy.

Bên trong cơ thể kinh mạch rộng rãi, đầu khí màu xanh giống như chiếc xe gào thét trên đường cao tốc, dưới sự chăm chú của tâm thần, mang theo tiếng vang ô ô trầm thấp, không ngừng lưu chuyển kịch liệt trong thân thể.

Sau khi dùng Tộc Linh Phong Đan, tốc độ vận chuyển đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm lúc này dường như đã gia tăng lên gần ba, bốn lần. Một cỗ đầu khí màu xanh mạnh mẽ từ trong đầu tinh bắn ra, cuối cùng rong ruổi tại trong kinh mạch, kéo lên thanh âm trầm đục kỳ dị.

Bởi vì tốc độ vận chuyển cực nhanh, tới cuối cùng, tuần hoàn trong cơ thể gần như đạt đến mức độ đầu đuôi tiếp xúc nhau, bên này đầu khí vừa mới từ trong đầu tinh bắn ra, thì tại đầu kia, đầu khí được tâm hỏa rèn luyện qua, liền đã mãnh liệt rút trở về.

Hơn nữa, ngoại trừ đầu khí được đầu tinh phóng thích ra, thân thể còn được quét lên Thanh Chi Hỏa Linh cao, lúc này cũng đã biến thành một cái động không đáy không ngừng tản ra hấp lực, bằng mắt thường có thể thấy được năng lượng màu đỏ nhạt cuộn cuộn không ngừng từ lỗ chân lông trên làn da thẩm thấu vào bên trong, cuối cùng hội tụ thành năng lượng khổng lồ đáng kể ở trong cơ thể một lần nữa.

Năng lượng hỏa thuộc tính bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp, rõ ràng thuần túy hơn nhiều so với bên ngoài, bất quá cũng không thể trực tiếp nhét vào bên trong đầu tinh. Bởi vậy, đối với năng lượng hỏa thuộc tính đã man xông tới này, Tiêu Viêm phân ra đại bộ phận rồi cẩn thận khống chế được chúng nó, sau đó vận chuyển đi dọc theo một cái lộ tuyến kinh mạch

khác.

Đương nhiên, điểm cuối cùng của lộ tuyến kinh mạch này tự nhiên cũng cách nguồn tâm hỏa không xa, cho nên, sau khi trải qua vận chuyển chỉnh hợp trong kinh mạch, năng lượng hỏa thuộc tính hơi có chút tạp chất này cũng bắt đầu vọt vào bên trong tâm hỏa thịnh vượng kia.

Đầu khí trong cơ thể, tựa như chảy theo hai nhánh sông nhỏ riêng rẽ, mà khi con sông chảy đến chỗ tâm hỏa này, trải qua rèn luyện, hai nhánh liền hội tụ, hoàn toàn dung hợp thành một cỗ đầu khí mạnh mẽ thuần túy. Cuối cùng mang theo tiếng sấm trầm thấp liên tục vang lên, quán chú vào khí toàn bên trong đầu tinh.

Tại đây hai mục đích cùng thực hiện từ hấp thu cho đến rèn luyện, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, đầu khí bên trong đầu tinh đang dần dần trở nên sung mãn hơn.

Mượn sự trợ giúp của Thanh Chi Hỏa Linh Cao cùng Tốc Phong Linh Đan, hết thảy đều đang tiến hành theo phương hướng hoàn mỹ nhất, chiếu theo loại tốc độ này, Tiêu Viêm có tin tưởng ở trong vòng một tháng sẽ đột phá đến bát tinh Đại Đầu Sư.

Tiêu Viêm tiếp tục tu luyện thêm hai ngày thời gian, dưới loại tu luyện này có thể rõ ràng cảm giác được sự tăng trưởng của thực lực, sẽ không ai nguyện ý chấm dứt giữa chừng, bởi vì loại khoái cảm của sự tăng trưởng này, làm cho người ta có cảm giác thư sướng đến run rẩy phát ra từ sâu trong linh hồn.

Đương nhiên, mặc dù Tiêu Viêm không muốn thoát ra từ trong trạng thái tu luyện gần như hoàn mỹ này, thế nhưng có đủ loại nhân tố ở bên ngoài kia, đã đem ý niệm muốn an tĩnh tu luyện của hắn hoàn toàn đánh vỡ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tu luyện liên tục đến buổi chiều ngày hôm sau, khu vực cao cấp tu luyện thất tầng thứ ba vốn có một ít tiếng động lớn, bỗng nhiên bởi vì một đám người xâm nhập mà trở nên an tĩnh hơn một chút.

Đầu lĩnh giả của đám khách không mời mà đến này, là một nữ tử thân mặc bộ váy nhung trắng như tuyết, dáng dấp nữ tử có chút xinh đẹp tuyệt trần, mặt trái xoan, miệng anh đào nhỏ nhắn, hàng mi rủ xuống tựa như bức

tranh, đôi mắt to long lanh ướt át, tập hợp tất cả điều này, đều làm cho người khác có loại mỹ cảm ý vị khi nhìn ngắm, bởi vậy, đối với lý do vì sao bên người nàng luôn luôn vây quanh một đám người, cũng không có bao nhiêu kỳ quái gì, dù sao trong nội viện này, nữ hài tử số lượng luôn luôn rất ít, mà nữ hài tử xinh đẹp, tức thì tựa như hương hoa bị người người tranh nhau.

Mặc kệ ở nơi nào thì mỹ nhân cũng luôn luôn sẽ được theo đuổi và ưu ái.

Bị vây quanh ở vị trí trung tâm giống như đám vì sao quỳ gối quanh mặt trăng, vị nữ tử này mặc dù trên gương mặt mang theo nụ cười mỉm ngọt ngào điềm tĩnh, nhưng xem tỉ mỉ, lại như cũ có thể từ trong mắt nhìn ra một chút tự đắc cùng hư vinh, loại ánh mắt này, là bỏ lại phía sau hào quang của vị biểu ca thêm trên người nàng, bạn bè đối với nàng là chân thực đánh giá.

Tâm hư vinh, luôn luôn là thứ không thể kháng cự nhất là phụ nữ, nhìn đông đảo nam nhân vì mình mà vung tay, trong lòng của nữ nhân khó tránh khỏi sẽ có loại tâm lý âm thầm tự đắc.

Tiến vào khu vực cao cấp, đôi mắt của vị nữ tử này dịu dàng liếc nhìn những nam nhân xung quanh bởi vì nàng mà cất bước, mà khi nàng đối lại với làn thu thủy của nàng, một ít người tâm trí không kiên định, khuôn mặt nhin không được có chút ứng đỏ, sau đó ánh mắt vội vàng tránh đi.

Nhìn thấy mấy tên nam đệ tử bên kia dưới ánh mắt của nàng vội vàng tròn tránh sang một bên, nữ tử nhẹ nhàng cười, nụ cười xinh đẹp làm cho ánh sáng bị phong bế bên trong tháp trong giây lát lóe sáng hơn rất nhiều.

Nữ tử mang theo một đám người lập tức xuyên qua khu vực cao cấp, chợt dừng lại cước bộ giữa một khu vực cuối cùng, tại địa phương bọn họ dừng bước lại, đúng là cái tu luyện thất mà Tiêu Viêm lựa chọn để tu luyện.

Khi ánh mắt chung quanh trông thấy nữ tử dừng bước nhìn bài tử treo có người tu luyện, đồng thời cửa phòng đóng chặt, một số người không khỏi ngẩn ra. Chợt trong ánh mắt toát ra một chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, gia hỏa bên trong chẳng lẽ không biết tu luyện thất này, là chỗ chuyên dụng của Tuyết tiên tử Liễu Phi sao?

Nữ tử mặc váy trắng lông Tuyết hồ cước bộ dừng lại, nhìn cửa phòng tu

luyện thất đóng chặt, trên gương mặt đồng dạng cũng hiện lên một chút kinh ngạc, chuyện tu luyện thất bị người khác chiếm dụng như thế, nàng đã rất lâu rồi không có gặp, thời điểm lần gặp trước, dường như là nửa năm trước thì phải? Bất quá khi đó gia hỏa kia chiếm dụng phòng tu luyện của nàng, cuối cùng bị những người theo đuổi nàng đánh cho nửa tháng trời không xuống giường được, mà từ đó về sau, trong nội viện này, có rất ít người dám đến tu luyện thất này lần nữa, không nghĩ tới hôm nay, vậy mà lại gặp loại chuyện tình làm người ta hoài niệm này.

- Ha hả, Phỉ nhi, xem ra lại gặp một tên đui mù rồi.

Ở phía sau nữ tử, một gã nam tử thân hình cao lớn nhìn cửa phòng đóng chặt, trên khuôn mặt có một chút tiêu ý, chuyện này không thể nghi ngờ sẽ là cơ hội tốt để hắn lộ diện ở trước mặt mỹ nhân.

Liễu Phỉ nhàn nhạt cười cười, khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Lôi Nạp, đối với người ta khách khí một chút.

Nghe lời nói này của Liễu Phỉ như âm thầm ra lệnh, tên nam tử được xưng là Lôi Nạp kia, khóe miệng như rách ra, cười gật gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, làm cho hắn hiểu được một vấn đề là tốt rồi, Liễu Kinh đại ca đã nói để cho ta hộ vệ ngươi, ngươi là biểu muội của hắn, ta tự nhiên là sẽ không để cho ngươi chịu nửa điểm ủy khuất.

Nghe được từ trong miệng Lôi Nạp có một tia kính sợ khi thổ lộ ra cái tên tuổi mà ở trong nội viện thanh danh hiển hách, Liễu Phỉ không khỏi mím môi, trong con ngươi xẹt qua một chút cảm xúc mà người ngoài khó có thể phát hiện, người nam tử có khí phách sắc bén kia, từ nhỏ đã để lại trong tim bóng dáng cực kỳ khắc sâu, đi theo hắn tiến vào Già Nam Học Viện, mặc dù bên cạnh người theo đuổi nối liền không dứt, mà khi so sánh với cái bóng luôn bám theo kia, đều không khỏi có chút ảm đạm vô sắc.

Lôi Nạp chậm rãi đi tới tu luyện thất đóng chặt, thiết quyền nắm chặt, nện thật mạnh lên trên cửa phòng, nhất thời, tiếng vang thanh thúy của kim thiết, vang vọng quanh quần ở trong khu vực này.

Tiếng vang kéo dài ước chừng gần hai phút, mới dần dần tiêu tán, nhưng cửa phòng đóng chặt kia, tuy nhiên vẫn không có động tĩnh gì.

Nhìn thấy tu luyện thất không hề có động tĩnh gì, Liễu Phi đôi lông mày hơi nhíu lại, Lôi Nạp sắc mặt cũng hơi trầm xuống, lại lần nữa giơ lên nắm tay, vừa muốn hung hăng nện xuống thì cánh cửa phòng đang đóng chặt, bên trong lại vang lên tiếng "*dát chi*" rồi từ từ mở ra.

- Hừ.

Trông thấy cửa phòng rốt cuộc mở ra, Lôi Nạp hừ lạnh một tiếng, rồi mới thu hồi nắm tay, lui ra phía sau vài bước, ánh mắt không có hảo ý nhìn chằm chằm bên trong tu luyện thất.

Cùng với cửa phòng mở ra, tất cả ánh mắt trong khu vực này đều rất nhanh phóng qua.

Tại nơi từng đạo ánh mắt ẩn chứa đủ loại cảm xúc soi mói, thanh niên một thân hắc bào, sắc mặt âm trầm từ trong tu luyện thất chậm rãi đi ra, mặc cho bị ai ngắt ngang tu luyện, chỉ sợ sắc mặt đều sẽ không có gì hòa nhã, hấn ngẩng đầu lên, nhìn Lôi Nạp lui ra phía sau, nhướn mày, thanh âm lạnh lùng nói:

- Các hạ đây là ý gì?

- Tiểu tử, mới tới hả?

Lôi Nạp cười cười, liếc xéo Tiêu Viêm, nói tiếp:

- Chẳng lẽ không biết gian tu luyện thất này, người bên ngoài không cho phép sử dụng sao?

- Khi ta xem xét qua quy củ của Thiên Phần Luyện Khí Tháp, trên đó đích xác vẫn chưa cho thấy tu luyện thất này người bên ngoài không được phép sử dụng.

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, cực kỳ chân thật trả lời.

Bị Tiêu Viêm lần lượt thật rõ ràng trả lời làm cho có chút ghen hợm, Lôi Nạp sắc mặt lại lần nữa trầm xuống, cười lạnh nói:

- Rất can đảm, cũng dám bõn với ta?

- Không có rảnh.

Tiêu Viêm khẽ phất ống tay áo, thản nhiên nói:

- Nếu là không có việc gì mà nói, xin đi đi cho, không nên quấy rầy ta tu luyện.

Nói xong, hắn liền xoay người trở lại muốn tiếp tục tu luyện.

- Các hạ chậm đã.

Bỗng vang lên thanh âm ngọt ngào làm cho Tiêu Viêm hơi hơi dừng lại một chút, ánh mắt nâng lên, không mẫn không nhạt nhìn vị nữ tử mặc váy trắng lông Tuyết hồ kia, lúc mới vừa đi ra, hắn đã hiểu được, nữ nhân này, có lẽ mới là ngọn nguồn chính yếu.

Bị Tiêu Viêm thản nhiên nhìn thẳng, Liễu Phi không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì trong ánh mắt của người phía trước đang nhìn về nàng, dường như nói là không có nửa điểm trốn tránh cho đến ái mộ như của những nam tử khác khi nhìn nàng, chính là ngay cả đối với mị lực thương thức sự vật thuần túy, cũng không từng có, cũng giống như là đối đãi với mấy cái đại nam nhân ở chung quanh, không có gì khác nhau.

- Có chuyện gì sao?

- Vị đồng học này, gian tu luyện thất này đúng là của một mình ta tu luyện, thật có lỗi.

Liễu Phi phục hồi tinh thần lại, đôi lông mày hơi nhíu, trong lòng nàng đối với thái độ lạnh nhạt này của Tiêu Viêm có chút bất mãn, bất quá trên gương mặt như cũ vẫn mang theo vẻ tươi cười nhẹ giọng nói.

Nghe những từ này của Liễu Phi, Tiêu Viêm đôi mày cũng gắt gao nhíu lại, sau một lúc lâu, hắn chỉ vào tu luyện thất, nói:

- Đây là đối đãi đặc biệt của Nội Viện cấp cho ngươi? Có căn cứ chứng minh mà Nội Viện đưa ra không? Nếu tu luyện thất này thật sự là Nội Viện kiến tạo cho một mình ngươi mà nói, như vậy cho ta xin lỗi ngươi đối với sự chiếm dụng mấy ngày nay.

Lời nói của Tiêu Viêm có chút ý cười lạnh nhạt, chậm rãi quanh quẩn ở khu vực cao cấp tu luyện thất này, mà sau những lời của hắn, tất cả những người vốn định xem náo nhiệt, đều không khỏi ngẩn ra, chột có chút thương hại than một tiếng.

Khuôn mặt Liễu Phi nguyên bản che đầy ý cười ngọt ngào, lúc này cũng đã, chậm rãi trở nên khó coi hơn.

-----oOo-----

Chương 483: Liễu Phi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại lúc lời nói lãnh đạm của Tiêu Viêm vang lên, hai má Liễu Phi dần dần khó coi, buộc Nội Viện làm một phòng tu luyện riêng cho mình? Lời này mà truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ làm một đám người cười chết, lấy địa vị Già Nam học viện trên Đấu Khí đại lục đừng nói là thiên phú chỉ tiếp cận thiên phú của đệ tử vĩ đại, cho dù bên trong nội viện kia, biểu ca của nàng danh vọng hiển hách cũng không có được tư cách này. Bởi vậy theo như lời nói của Tiêu Viêm không nghi ngờ cấp giống như trực tiếp chế giễu nàng.

Ngay lúc lời nói Tiêu Viêm vang lên, cả khu vực liên xung quanh liền rơi vào tĩnh lặng, một phong ba bão táp đang âm thầm nổi lên bao phủ xung quanh bên ngoài phòng tu luyện.

Một bên, Lôi Nạp cũng đã khôi phục lại tinh thần sau lời nói của Tiêu Viêm, lập tức khuôn mặt trở nên âm trầm đáng sợ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn có chút áp lực tức giận nói:

- Tiểu tử, hỗn láo!

- Người chẳng lẽ không biết quy cũ? Nếu muốn khiêu chiến cũng phải bấm chuông Khiêu Chiến ở bên ngoài phòng tu luyện, chứ sao giống như tên mọi rợ dùng sức hủy cửa, chẳng lẽ người muốn thể hiện khí lực to lớn của người?

Đôi mắt Tiêu Viêm khẽ nâng, hàn ý nhàn nhạt từ trong con ngươi đen

nhánh lướt qua, ngón tay hướng qua bên cạnh một cái nút đen nhánh ấn xuống, thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm nói.

Mặc dù bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp thì ai nắm đấm cứng thì người đó được hưởng thụ điều kiện tốt nhất, nhưng đồng dạng nếu có người đã đi trước vào phòng tu luyện thì kẻ tới sau muốn có phòng đó thì phải bấm chuông Khiêu Chiến ở ngoài phòng tu luyện, muốn âm thanh của chuông Khiêu Chiến vang lên cần phải đặt vào hỏa tinh tạp, hơn nữa còn không được lấy Hỏa năng trong vòng một ngày tiếp theo.

Chỉ cần có người bấm chuông Khiêu Chiến, như vậy người tu luyện tại bên trong phòng tu luyện sẽ cảm giác được tâm hỏa từ từ giảm xuống, mà theo tâm hỏa yếu bớt, người tu luyện có thể từ trong trạng thái tu luyện tĩnh lại mà không bị bất kì nguy hiểm nào, vật này do Nội Viện làm ra để bảo hộ những người tĩnh lại từ trong trạng thái tu luyện.

Nhưng mà Lôi Nạp lúc trước rõ ràng không để ý tới quy củ phải bấm chuông Khiêu Chiến, mà lựa chọn cách trực tiếp dễ dàng nhất để làm bùng tỉnh người tu luyện bên trong bằng cách: Mạnh mẽ phá cửa.

Mặc dù cửa phòng tu luyện được làm từ tài liệu đặc thù, nhưng lực lượng lớn như vậy đập lên làm phát ra thanh âm chói tai cũng đủ tạo thành quấy nhiễu cho người tu luyện bên trong, thậm chí bị bắt buộc phải từ trong trạng thái tu luyện tĩnh lại.

Cho nên từ lúc Tiêu Viêm đi ra, khuôn mặt luôn cực kỳ âm trầm, lời nói luôn bén nhọn không chừa đường lui cho người khác.

Lần này bị Tiêu Viêm răn dạy mà Lôi Nạp không phản bác lại được, trên khuôn mặt tức giận càng ngày càng tăng lên, bởi vì ngày thường ương ngạnh đã thành thói quen nên hẳn không bao giờ để ý đến quy củ này, hơn nữa hẳn suy nghĩ rằng những người tu luyện ở tầng ba chẳng lẽ có lực lượng mạnh mẽ bằng hẳn. Cho nên vừa rồi hẳn mới bỏ qua bấm chuông Khiêu Chiến mà dùng lực lượng mãnh liệt đồng thời cũng là biện pháp hữu hiệu nhất làm người tu luyện bên trong bùng tỉnh đi ra.

Lôi Nạp đang giận dữ chỉ ngón tay vào Tiêu Viêm, ngược lại cười nói:

- Khá, quả nhiên có bản lĩnh... Mấy ngày nay hơi cảm thấy ngứa tay, hôm nay phải thả lỏng gân cốt giáo huấn người thật tốt mới được.

Theo lời nói của Lôi Nạp, đột nhiên từ bên trong cơ thể một cỗ khí thể mạnh mẽ bạo dũng mà ra, mang theo lực áp bức mãnh liệt làm một ít học viên xung quanh nhin không được lùi lại mấy bước.

"Thực lực ước chừng tứ tinh Đấu Linh, so với Phó Ngao thì mạnh hơn một chút ..." Cảm ứng khí thể do Lôi Nạp phát ra khuôn mặt Tiêu Viêm không một chút thay đổi, trong lòng đã nhìn rõ thực lực của đối phương.

Một bên sắc mặt khó coi của Liễu Phi đã hồi phục chút ít, nhìn Lôi Nạp đối với Tiêu Viêm phát ra khí thể nàng vẫn giữ im lặng không mở miệng ngăn cản, những năm gần đây nàng chưa từng bị chế giễu hay sỉ nhục bao giờ, hôm nay Tiêu Viêm mở miệng nói ra lời nói bén nhọn làm trong lòng nàng cảm thấy bị chế giễu nên thấy có người muốn giáo huấn hẳn tất nhiên là nàng rất vui mong được thấy kết quả.

- Lôi Nạp đại ca, đừng ra tay quá nặng bằng không đại ca ta lại trách móc ta.

Liễu Phi liếc qua Tiêu Viêm, thanh âm nhàn nhạt nói với Lôi Nạp.

- Hắc hắc, được thôi

Lôi Nạp cười nói, chợt đầu quay về phía Tiêu Viêm nhe răng cười, đầu khí mạnh mẽ cấp tốc ngưng tụ.

Nhìn thấy người bên trong sắp đánh nhau, người vây xem chung quanh vội vàng thôi lui sợ bị vạ lây.

Lạnh lùng nhìn vẻ mặt Lôi Nạp đang nhe răng cười, sắc mặt Tiêu Viêm lần nữa lại âm trầm rất nhiều, khẽ hút một hơi không khí ẩm áp bên trong tháp, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người thật sự muốn đánh?.

- Người sợ!

Lôi Nạp lập tức lớn tiếng nói:

- Lập tức rút khỏi phòng tu luyện này, sau đó cho một lời giải thích rõ

ràng với Liễu Phi, hơn nữa ngày sau không được bước vào mảnh đất khu vực cao cấp này, ta liền có thể bỏ qua cho ngươi.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ rũ xuống, yên lặng gật gật đầu. Ngóng tay nhoáng lên một cái liền xuất hiện một quả viên thuốc màu tím rồi nhét vào trong miệng thong thả nhai viên thuốc.

- Hắc, tiểu tử muốn dùng đan dược làm thực lực tăng lên sao?

Nhìn hành động Tiêu Viêm, Lôi Nạp không khỏi cười lạnh một tiếng, khuôn mặt thoáng hiện chút khinh thường, hẳn có thể cảm ứng được hơi thở Tiêu Viêm ước chừng thực lực chỉ là Đại Đấu Sư căn bản không thể cùng hắn so sánh.

Căn bản ánh mắt Tiêu Viêm không cần để ý tới hắn, Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng một đoàn Tử Sắc Hỏa Diễm trực tiếp bay ra sau đó được nắm chặt trong bàn tay Tiêu Viêm.

- ~~?

Nhìn thấy ngọn lửa trên bàn tay Tiêu Viêm, Lôi Nạp ngẩn ra chột nhịu mày cười lạnh nói:

- Tựa hồ cũng có điểm bản lãnh, khó trách lại kiêu ngạo như thế, bắt quá muốn nhờ vào thứ này mà muốn thắng được ta sao, còn xa lắm.

Tiêu Viêm vẫn không để ý tới, tay phải mở ra liền xuất hiện một ngọn lửa màu xanh khác chột hiện bắn ra.

Nhìn một tay ngọn lửa màu tím, một tay ngọn lửa màu xanh của Tiêu Viêm, trong mắt Lôi Nạp rốt cục xẹt qua một chút kinh dị, thái độ làm người của hắn mặc dù rất cuồng vọng nhưng không phải loại người ngu ngốc tí nào, hai loại hỏa diễm phát ra nhiệt độ nóng cháy đủ để hắn phải cực kỳ cẩn trọng nếu không hậu quả sẽ khó lường.

"Không thể tiếp tục trì hoãn..." Trong lòng hiện lên một tia ý nghĩ, thân thể Lôi Nạp khẽ động, mắt thường có thể thấy năng lượng màu vàng sẫm bạo dũng mà ra, sau đó đem toàn bộ thân thể bao bọc vào bên trong.

- Tiểu tử hôm nay ta cấp một chút giáo huấn cho ngươi, ở trong nội viên

này muốn yên ổn tốt nhất nên trầm lặng một chút.

Thanh âm Lôi Nạp cười lạnh nói, bỗng nhiên bàn chân đạp xuống thật mạnh, thân hình giống như một đầu ma thú to lớn hệ thổ, mang theo kinh phong hung hãn áp bách tiến thẳng phía Tiêu Viêm. Bàn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Lạnh lùng nhìn kinh phong mãnh liệt do Lôi Nạp phát ra, kinh phong trực tiếp làm hắc bào dính sát vào cơ thể Tiêu Viêm, khuôn mặt Tiêu Viêm lập tức trở nên lạnh lùng, thân hình Lôi Nạp cấp tốc phóng đại bên trong đồng tử đen nhánh, ngọn lửa xanh và tử sắc hỏa diễm trong tay đột nhiên dung nhập một chỗ.

Tại lúc hỏa diễm chạm nhau, cước bộ Tiêu Viêm hướng bên trái nhẹ nhàng bước từng bước, vừa vặn tránh được lực lượng áp bách của Lôi Nạp phóng tới.

Bàn chân đạp thật mạnh trên mặt đất, đầu Lôi Nạp không quay lại, thân thể trực tiếp xoay lại khiến không khí chung quanh phá ra âm thanh như tiếng sét, tiếp tục hung hãn đánh tới Tiêu Viêm.

Hai tay gắt gao dán cùng một chỗ, lửa xanh cùng tử diễm đang nhanh chóng dung hợp lại, ngọn lửa trông giống như điện quang không ngừng phát ra âm thanh tê tê, cảm giác được một cỗ kinh phong bén nhọn đang lướt tới, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên ngã nghiêng thành một góc, bàn chân khễ đạp mặt đất một đạo năng lượng nổ vang trên đất khiến thân thể đang nghiêng thành một góc quái dị cấp tốc lui về phía sau.

Bàn chân Lôi Nạp đang đạp trên mặt đất tức thì thân thể nhảy lên không trung. Sau đó song chưởng biến thành chộp giống như một con ưng hung hãn chụp xuống con mồi, tiến hành đánh xuống thân thể Tiêu Viêm đang lui về phía sau.

Một cước đá về phía sau lên trên thạch bích lực lượng mạnh mẽ do phản chấn giúp Tiêu Viêm lần nữa tránh khỏi sự tấn công hung hãn của Lôi Nạp. Trong lúc tránh né, khóe mắt Tiêu Viêm vẫn hay lướt qua Thanh Tử hỏa diễm trên bàn tay đã dần dần dung hợp thành công chỉ cần một chút thời gian thì đủ hình thành Phật Nộ Hỏa Liên đả thương địch thủ.

Hiện tại, hắn không muốn trận đấu kéo dài, để tránh phiền phức ngày sau

Tiêu Viêm phải dùng lực lượng tuyệt đối làm danh vọng hắn như sấm nổ bên tai, nếu không mà nói người quấy rầy hắn tu luyện có thể sẽ nói liền không dứt.

Mà Phật Nộ Hỏa Liên sắp hình thành đang phát ra nhiệt độ kinh khủng so với bất kỳ đấu kỹ nào đều đáng sợ hơn, hai bàn tay Lôi Nạp như móng vuốt chim ưng đánh xuống mặt đất thật mạnh, kinh khí bén nhọn trực tiếp làm hắc thạch tượng trực tiếp xuất hiện một cái khe.

Trong lúc không đến thời gian hai phút, hai người một công một thủ ước chừng mười mấy lần như vậy, kinh khí sắc bén cho đến bóng người chột ả chột hiện làm người vây xem chung quanh không khỏi kinh hô. Bọn họ kinh hô một là vì thực lực của Lôi Nạp xuống tay thật quá ngoan độc, hai là vì Tiêu Viêm chỉ có thực lực Đại Đấu Sư thế nhưng có thể kiên trì cùng Lôi Nạp lâu như vậy. Nên biết lấy thực lực Lôi Nạp là tứ tinh Đấu Linh cho dù là nhìn khắp toàn bộ Nội Viện người đánh thắng được hắn cũng không vượt quá trăm người.

"Xuy xuy"

Lúc này đây lại là một công kích cực kỳ mãnh liệt, thân hình Tiêu Viêm thoáng trì hoãn một chút, hắc bào đã bị Lôi Nạp hung hắc xé rách bất quá còn may thân thể không bị tổn thương.

Một lòng công kích nhưng lại bị Tiêu Viêm hết lần này đến lần khác né tránh, trên khuôn mặt Lôi Nạp nổi lên sự tức giận càng lớn, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Viêm không ngừng tránh né châm chọc cười nói:

- Người có phải là con thỏ! Không dám cùng ta đối chiến sao.

Nghe được lời này của Lôi Nạp, một ít học viên vây xem chung quanh âm thầm cười nhạo, người lấy thực lực Đấu Linh ăn hiếp một gã học viên chỉ có thực lực Đại Đấu Sư còn để người khác né tránh được công kích của mình? Chẳng lẽ cũng nghĩ người ta cũng ngu như mình sao?

Song tại lúc một ít học viên vẫn đang âm thầm cười nhạo, thân hình hơi mơ hồ của Tiêu Viêm lại lập tức dừng lại cước bộ, một khuôn mặt thanh tú lúc này tràn ngập hàn ý băng lãnh, con ngươi đen nhánh nhìn Lôi Nạp phía đối diện.

Nhìn thấy Tiêu Viêm thực sự nghe lời không né tránh nữa, nhất thời Lôi Nạp sung sướng bàn chân hung hăng đạp trên mặt đất, thân hình bạo động tiến tới.

Lạnh lùng nhìn Lôi Nạp đang hùng hổ tiến tới, thân thể Tiêu Viêm lại vẫn bất động, tay chậm rãi giơ lên, nhất thời một đóa Thanh Tử Hỏa Liên cỡ bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay đang trôi nổi.

Theo Thanh Tử Hỏa Liên vừa xuất hiện, không gian xung quanh bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên nổi lên từng trận dao động, ánh mắt mọi người nhìn lại chỉ thấy chỗ không gian xung quanh kia như bị gấp khúc, khuôn mặt lập tức trợn mắt há mồm nhìn.

Đối với Lôi Nạp đang hung hăng lướt tới Tiêu Viêm cũng phát hiện ra hỏa liên trong lòng bay Tiêu Viêm mang theo dị tượng, nhất thời trên khuôn mặt xuất hiện vẻ kinh hãi, hấn mơ hồ có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố bên trong hỏa liên.

"Nguy ... bằng thực lực của hắn sao có thể thi triển ra đấu kỹ khủng bố bậc này được?" Trong lòng hiện lên một tia ý nghĩ, dưới trạng thái kinh hãi, bàn chân vội vàng chà xát mạnh trên mặt đất, bàn tay thì đánh xuống mặt đất làm xuất hiện một trận kinh khí, mượn dùng lực lượng phản chấn khiến thân thể đang vọt tới cấp tốc dừng lại, sau đó hai chân vội vàng lui về phía sau.

"Thình thịch!"

Lạnh lùng nhìn Lôi Nạp lui về phía sau, chân trái Tiêu Viêm nhẹ nhàng bước ra sau đó rơi xuống mặt đất nhất thời một đạo năng lượng bùng nổ từ trong lòng bàn chân truyền ra, chợt thân thể Tiêu Viêm chợt hóa thành một bóng đen mơ hồ giống như một tia chớp, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lôi Nạp, hỏa liên trong tay hung hăng chụp xuống Lôi Nạp.

Thanh Tử Hỏa Liên cấp tốc phóng đại trong mắt Lôi Nạp, trong mắt bắn ra tia kinh hãi cùng với khuôn mặt bị tác động của Thanh Tử Hỏa Liên làm cho vụn vẹo.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 484: Hách trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khuôn mặt Tiêu Viêm lạnh lùng, Thanh Tử hỏa liên trong tay hung hăng công kích vào Lôi Nạp đang sợ hãi khùng khiếp. Sức mạnh hung hãn đó không hề có ý định nương tay.

- Dừng tay!

Nhưng, ngay khi Hỏa Liên chỉ còn cách Lôi Nạp khoảng hai thước thì một tiếng quát già nua đột nhiên vang lên. Trong tiếng quát ẩn chứa đầu khí rất mạnh, nhất thời khiến học viên trong khu vực cảm thấy màng nhĩ bị chấn động một trận đau đớn.

Nghe được tiếng quát, khuôn mặt Tiêu Viêm khẽ biến, một ý nghĩ lướt qua trong đầu, hần lập tức gồng cứng bàn tay, dừng lại giữa không trung. Nhưng cho dù như thế thì độ nóng phái trên hỏa liên cũng trong nháy mắt đốt tóc của Lôi Nạp thành một đồng tro tàn.

"Xuy!"

Trong khoảnh khắc bàn tay Tiêu Viêm ngừng lại, một đạo kinh phong cực kỳ mạnh mẽ lướt đến giữa lưng chừng không. Tuy nhiên, nó không hướng về phía Tiêu Viêm mà bắn mạnh lên người của Lôi Nạp. Lập tức, dưới cổ kinh khí hung hãn này, cả người Lôi Nạp như điều đứt dây, bị đẩy lật nhào về sau, đập mạnh vào bức tường phía sau. Hần liền phun ra một ngụm máu tươi, đem mặt đất màu đen nhuộm thành một mảng màu đỏ sẫm.

Khi Lôi Nạp bị một kích kia đánh bay đi, Tiêu Viêm cũng mất đi mục tiêu công kích. Hần chỉ chậm rãi dựng thẳng người, tay bùng lên một đóa Thanh Tử Hỏa Liên to cỡ bàn tay, cùng với ánh mắt của mọi người trong sân hướng về phía tiếng quát vừa vang lên.

Tại vệt sáng nơi cuối thông đạo, một vài cái bóng lướt đến, người đi đầu rất rõ ràng là một lão già. Với tốc độ cực kỳ mau lẹ, mọi người chỉ thấy mấy cái bóng vừa lướt qua đã xuất hiện ngay tại hiện trường sự việc.

- Hách trưởng lão hả?! Sao hắn lại bị kinh động đến đây vậy?

Nhìn lão già có thân hình ốm nhách vừa xuất hiện, một số học viên đang vây xung quanh không khỏi biến đổi sắc mặt, thật thanh hô lên. Trưởng lão thủ tháp có địa vị cực cao trong viện, loại việc ẩu đả giữa các học viên này căn bản không thể khiến họ ra mặt, không ngờ hôm nay, vị tổng quản lí của tầng thứ ba này lại hiện thân. Điều này làm các học viên không khỏi kinh ngạc.

Không lâu sau khi lão già lướt đến, bốn, năm thân ảnh cũng gắt gao bám theo. Máy người này đều là đạo sư trong tháp, cùng đồng dạng cảm thấy năng lượng dao động kinh động kinh khủng nên mới chạy đến.

- Các ngươi đang làm gì?

Lão già với tám thân gầy gò quét ánh mắt sắc bén ra tứ phía, quát lạnh.

Nghe được tiếng quát của lão già, các học viên xung quanh đều ngậm chặt miệng lại. Uy danh của trưởng lão bên trong học viện không thể xâm phạm. Đắc tội với bọn họ chắc chắn là không có kết quả tốt.

- Hách trưởng lão, sao lại có thể kinh động đến lão nhân già người vậy? Nơi này chỉ luận bàn bình thường tí thôi ạ.

Tiếng nói ngọt ngào pha lẫn chút nũng nịu phá vỡ sự im lặng. Liễu Phi đã tiến nhanh về phía Hách trưởng lão cười nói.

- Luận bàn bình thường? Hừ, nếu đến trễ một chút thôi chỉ sợ đã xảy ra án mạng rồi!

Hách trưởng lão khiển trách. Ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Viêm. Khi ánh mắt quét đến đóa Thanh Tử Hỏa Liên trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, đồng tử ông ta đột nhiên co rút lại, hắn là cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa bên trong ngọn lửa đó.

- Tiểu gia hoả, có thể trước hết hóa giải Hỏa Liên trong tay ngươi không? Chuyện ở đây, ta sẽ chủ trì công đạo.

Tiến một bước về phía Tiêu Viêm, Hách trưởng lão dừng lại, trong phạm vi này, cho dù xảy ra chuyện gì hắn đều có thể giải quyết.

- Hoàn toàn nghe lời trưởng lão vậy.

Nghe lời nói của Hách trưởng lão, Tiêu Viêm hơi chân chừ, rồi cũng gật đầu. Hắn cũng hiểu rõ quyền lực của mấy vị trưởng lão trong nội viện nên không muốn sơ ý đắc tội bọn họ.

Tay phải chậm rãi trườn lên đóa Thanh Tử Hỏa Liên đang trôi nổi trong lòng bàn tay, linh hồn lực lượng mạnh mẽ chảy ra, xâm nhập vào trong, đem năng lượng hỏa diễm đã kết hợp chặt chẽ bên trong tách ra. Theo thực lực tăng trưởng, Tiêu Viêm đối với việc điều khiển Phạt Nộ Hỏa Liên cũng ngày càng lô hỏa canh thuận. Trước kia ngay cả việc dung hợp cũng làm không xong, hiện tại hắn đã có thể thu phóng tự nhiên.

Bị linh hồn lực lượng ăn mòn, màu xanh, tím đang xoắn vào nhau bắt đầu xuất hiện dao động rất kịch liệt. Mà nhìn thấy sự dao động của Hỏa Liên, khuôn mặt Hách trưởng lão cũng khẩn trương rất nhiều, nếp nhăn méo mó trông như da chân chim ung, đầu khí trong tay lúc ẩn lúc hiện, lúc nào cũng sẵn sàng ra tay.

Tuy nhiên cũng chưa xuất hiện tình huống xấu nhất như trong dự kiến của Hách trưởng lão. Thanh Tử Hỏa Liên sau khi dao động một lát liền dần dần trở thành hư ảo, chớp mắt liền từ bàn tay Tiêu Viêm biến mất vào hư không.

Nhìn thấy hỏa liên kinh khủng đó cuối cùng cũng biến mất, Hách trưởng lão lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm, thân thể đang căng thẳng cũng dần được thả lỏng.

- Tiểu gia hỏa, ngươi là Tiêu Viêm phải không?

Thở nhẹ nhàng, Hách trưởng lão đánh giá Tiêu Viêm từ trên xuống dưới, lại nghĩ đến Hỏa Liên khủng bố ban nãy, mắt không dấu được sự kinh ngạc đang lướt qua, nói với hắn.

Lòng nao nao, Tiêu Viêm không ngờ đến cả Hách trưởng lão cũng nghe qua tên của mình. Hắn vội cười rồi gật gật đầu:

- Tiểu tử là Tiêu Viêm, ra mắt Hách trưởng lão.

- Ha ha.

Cười gật gật đầu, Hách trưởng lão đối diện với Tiêu Viêm, khuôn mặt lạnh nhạt rất rõ ràng đã đi rất nhiều, liền hỏi:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

- Hách trưởng lão, người cũng biết phòng tu luyện này trước giờ vẫn thường được Phi nhi sử dụng. Hôm nay lại bị người ta chiếm cứ, Lôi Nạp đại ca chỉ muốn đòi lại công đạo giúp Phi Nhi thôi, không ngờ tên này xuống tay lại độc ác như vậy. Lúc đó, nếu không phải trưởng lão lên tiếng, e rằng Lôi Nạp đại ca phải táng mạng nơi đây.

Nghe Hách trưởng lão hỏi về nội tình từ đầu đến cuối của sự việc, Liễu Phi lập tức bước lên một bước, khuôn mặt xinh đẹp thoáng ửng khuát nói.

Bởi vì tu luyện lâu dài ở tầng thứ ba nên Liễu Phi cũng có duyên gặp Hách trưởng lão vài lần. Hơn nữa bởi vì nàng xinh đẹp, bởi vậy những lần ngẫu nhiên nói chuyện đó, Hách trưởng lão đều khá ôn hòa. Hiện tại nàng mở lời trước, rất hiển nhiên có ý muốn Hách trưởng lão xử phạt Tiêu Viêm.

Nếu là bình thường, thêm nữa là một tên học viên bình thường khác, Hách trưởng lão có lẽ sẽ nghĩ đến câu nói đàn ông không hơn thua với phụ nữ mà trừng phạt tên trước mặt một phen. Nhưng hôm nay, kẻ vi phạm là Tiêu Viêm, học viên được đại trưởng lão nêu tên, cần phải được bọn họ chiếu cố nên nguyện vọng này của Liễu Phi rõ ràng sẽ khiến nàng phải thất vọng.

Quả nhiên, nghe được lời khiển trách của Liễu Phi nhưng Hách trưởng lão chỉ lạnh nhạt nhường nhường lớp da mắt, đem ánh mắt hướng đến Tiêu Viêm, cười nói:

- Tiêu Viêm, ngươi nói chút gì xem.

Nhìn thấy Hách trưởng lão không để ý đến mình, Liễu Phi không khỏi ngăn người ra, chột phần nộ lui lại. Nàng rất rõ ràng thực lực của trưởng lão, nếu đòi lại là biểu ca nàng đến, có lẽ còn được cấp cho vài phần mặt mũi, còn thực lực và thiên phú tu luyện của nàng... vẫn nên sớm tỉnh lại mà thôi.

Nhàn nhạt liếc nhìn Liễu Phi trước mặt đang thừa kiện mình, khuôn mặt Tiêu Viêm xẹt qua một nụ cười lạnh không thể cho dấu. Cong tay cảm tạ Hách trưởng lão, hắn đem toàn bộ câu chuyện từ đầu chí cuối kể lại. Bởi vì có rất nhiều người quan sát nên hắn cũng không thêm mắm dặm muối, chỉ căn cứ theo thực tế mà kể.

Theo từng lời Tiêu Viêm kể ra, sắc mặt Hách trưởng lão không khỏi xẹt qua vẻ khó coi. Hơi nghiêng đầu, ông lạnh lùng liếc đến góc tường chỗ Lôi Nạp đang đứng. Bị ánh mắt ấy quét qua, Lôi Nạp vốn còn kiêu ngạo nhất thời sắc mặt tái đi nhiều.

Liễu Phi ở bên cạnh nghe Tiêu Viêm cũng lời nàng vào câu chuyện, khuôn mặt không nhìn được lại khó coi thêm một chút.

- Lôi Nạp, thân là học trưởng, lại không tuân thủ quy tắc trong tháp, phạt ba mươi ngày "*Hỏa Năng*", trong vòng ba ngày phải nộp hết, nếu không, trong vòng một tháng cầm đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Sau khi Tiêu Viêm kể lại sự việc từ đầu chí cuối, Hách trưởng lão khẽ gật đầu. Dưới nhiều ánh mắt chăm chú, ông quẳng ánh mắt về phía Lôi Nạp, lạnh giọng nói.

Nghe án phạt phun ra từ miệng Hách trưởng lão, học viên xung quanh cũng trở nên sững sờ, ánh mắt thương hại chuyển về phía Lôi Nạp đang tái nhợt mặt mày. Lần này hắn phải chảy "*máu*" khá nhiều rồi.

- Liễu Phi, mặc dù không phải thủ phạm chính, nhưng lại giật dây, phạt mười ngày "*Hỏa Năng*", nộp hết trong 3 ngày, nếu không xử phạt như Lôi Nạp.

Ánh mắt lạnh nhạt lại chuyển sang Liễu Phi. Tiếng quát quả thật làm Liễu Phi ngây dại đi. Nàng không ngờ Hách trưởng lão lại xử phạt cả mình.

- Tiêu Viêm, tuy việc xảy ra là có nguyên nhân, nhưng ra tay quá nặng, phạt năm ngày Hỏa Năng coi như cảnh cáo.

Hách trưởng lão sau cùng lại quay sang Tiêu Viêm, quát nhẹ.

Nghe thấy hình phạt với Tiêu Viêm bất đồng với kẻ khác, học viên chung quanh lại lần nữa cảm thấy kinh ngạc, liếc mắt nhau một cái, cuối cùng

như đã hiểu rõ gì đó, bảo trì sự yên lặng. Trong lúc luận bàn xuống tay đoạt mạng, dựa theo quy tắc phải bị xử phạt cực kỳ nặng. Có người đen đui có thể bị cấm vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện trong vòng một hai tháng. So với hình phạt 5 ngày "*Hỏa Nãng*" của Tiêu Viêm quả nhiên là một trời một vực.

Mọi người đều không ngờ Tiêu Viêm lại có chỗ chống lưng như vậy, Liễu Phi và Lôi Nạp kỳ này coi như đã vào tầm mắt rồi.

- Hách trưởng lão, phán quyết của người với Tiêu Viêm có phải hơi nhẹ không? Luận bàn mà hạ độc thủ phải bị cấm đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp!

Mặt Liễu Phi xanh mét, tiếng nói cũng trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

- Nếu không phục phán quyết của ta, có thể đi tìm Đại trưởng lão hoặc Viện trưởng...

Hách trưởng lão liếc Liễu Phi một cái, rất thản nhiên nói.

Nghe vậy, Liễu Phi tức giận, Đại trưởng lão ngày thường rất ít khi xuất hiện, bảo nàng đi đâu tìm kiếm? Còn về Viện Trưởng, từ hồi tiến nhập Nội Viện đến giờ, nàng cũng chưa hề được gặp mặt Viện Trưởng thần bí đó lấy 1 lần, còn nói gì đến tìm hãn giải oan?

- Tốt lắm, việc hôm nay kết thúc tại đây, sau này nếu ai còn bất tuân quy tắc trong tháp thì đừng trách ta lại phạt nặng.

Ánh mắt Hách trưởng lão quét ra tứ phía, những người bị ánh mắt quét tới đều vội cúi đầu chấp nhận.

Hách trưởng lão liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó liền xoay người đi theo con đường lúc này đã tiến vào.

- Tiểu tử, lần sau cùng người khác luận bàn, không cần phải liều mạng như vậy đâu. Muốn lập uy đương nhiên là tốt, nhưng tốt quá hóa lớp đó...

Nhìn Hách trưởng lão rời đi, Tiêu Viêm vừa định khom người tiễn thì tiếng nói già nua lại nhẹ nhàng vang vọng trong tai. Nghe tiếng nói này, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra rồi lặng lẽ gật đầu.

Khi Hách trưởng lão rời đi, khu vực này lại lần nữa chìm vào một trận im lặng. Những ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm lại mang thêm một phần kính sợ. Đây không phải bởi vì vừa rời Hách trưởng lão ra mặt bảo vệ hắn mà bởi vì Hỏa Liên khủng bố mà Tiêu Viêm vừa thi triển lúc nãy. Chỉ cần có mặt thì sẽ có thể nhìn ra lúc nãy nếu Tiêu Viêm không ngừng công kích và Hách trưởng lão không xuất hiện, Lôi Nạp hiện giờ đã biến thành một cỗ tử thi.

Cũng không để ý đến những ánh mắt chung quanh Tiêu Viêm lại xoay người đi về phía phòng tu luyện cao cấp. Khi đi ngang qua Liễu Phi, hắn ngừng lại một chút, thản nhiên nói:

- Không đánh người, chỉ vì người là đàn bà. Nếu đổi lại là đàn ông, kết cục của người chắc chắn không tốt hơn Lôi Nạp...

Nói xong, Tiêu Viêm phát ông tay áo một cái, lập tức tiến vào phòng tu luyện, để lại một Liễu Phi vẻ mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng.

-----oOo-----

Chương 485: Tu luyện tiến triển

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiến vào trong phòng tu luyện. Tiêu Viêm dựa lưng vào cửa phòng. Sắc mặt vốn hồng nhuận đột nhiên tái nhợt đi trong chốc lát. Bởi vì lúc nãy tu luyện dùng Phong Linh đan. Nên trong khoảng thời gian ngắn tốc độ vận chuyển tăng lên. Mà sau khi tu luyện bị ngắt ngang. Hiệu dụng của Phong Linh đan lại hết. Trong cơ thể đấu khí lưu chuyển thông thả làm cho Tiêu Viêm toàn thân đều là chảy xuôi một loại cảm giác suy yếu. Lúc trước cùng Lôi Nạp giao thủ. Tiêu Viêm trực tiếp sử dụng ra Phạt Nộ Hỏa Liên. Một nguyên nhân là muốn mượn việc này lập uy. Mà một có lẽ là vì đấu khí trong cơ thể suy yếu nên căn bản không đủ cho hắn chống đỡ lâu với Lôi Nạp.

Ánh mắt liếc một vào cái áo bào bị rách. Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi. Nhịn không được trong lòng cso chút sợ hãi. Lúc trước nếu là công kích thêm vài lần nữa. Chỉ sợ chính mình liền bị buộc lộ ra sơ hở mà chịu trọng

thương. Bất quá thật tốt. Phật Nộ Hỏa Liên xuất hiện làm cho Lôi Nạp đánh mất ý chí chiến đấu. Mà chính mình cần nhất là hiệu quả chân nhiếp. Cũng hoàn toàn đạt được. Tất cả chuyện này. Đều cũng có một chút vận may trong đó.

Nhẹ nhàng ho khan vài tiếng. Tiêu Viêm chậm rãi đi bục đá đen. Có chút khó khăn ngồi xuống. Sau đó hít thở vài ngụm không khí nóng bỏng. Lúc này mới kết ấn tu luyện. Lại lần nữa tiến vào tu luyện trạng thái. Vận chuyển đầu khí. Chậm khôi phục trạng thái.

Trải qua gần ba bốn thời thần ngồi xếp bằng tu luyện. Tiêu Viêm cảm giác suy yếu vừa rồi trong cơ thể từ từ mất đi. Mà tốc độ vận chuyển đầu khí bị chậm chạp do sử dụng Phong linh đan. Cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục lại bình thường.

Sau khi đã hồi phục. Tiêu Viêm lại lần nữa lấy ra một khóa Phong linh đan. Nuốt vào. Rồi tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện. Lúc trước từ trong miệng Liễu Phi biết được. Tựa hồ nàng còn có một vị biểu ca còn mạnh hơn cả Lôi Nạp nữa. Thật ra Lôi Nạp thực lực rõ ràng hơn xa hẳn. Sự việc hôm nay là do vị Hách trưởng lão kia thiên vị hẳn. Coi như hẳn chiếm ưu thế.. Loại nữ nhân bên ngoài thì lạnh lùng nhưng trong lại cực kỳ ngạo mạng. Dựa theo Tiêu Viêm sở liệu hẳn cũng phải là loại người nhẫn nhịn. Cho nên để ngăn chặn một chút phiền toái trong tương lai. Tiêu Viêm cần phải nhanh chóng tăng lên thực lực.

Tu luyện không có khái niệm thời gian. Chuyện xảy ra ngày đó ở tầng thứ 3. Ước chừng thời gian trôi đã gần 5 ngày. Mà trong 5 ngày này. Tên tuổi của Tiêu Viêm. Đã truyền lưu vào tai gần như toàn bộ đệ tử trong Thiên Phần Luyện Khí tháp.

Một chiêu hỏa liên khủng bố. Dem Lôi Nạp, một tứ tinh Đấu Linh cấp bậc đánh cho mất đi sức chiến đấu, không cấp cho Tuyệt tiên tử Liễu Phi nổi tiếng xinh đẹp trong nội viện nửa điểm nhân tình. Sau đó còn nặng tay. Còn làm cho Hách trưởng lão không biết bao nhiêu tuổi vẫn luôn đối xử nghiêm khắc với người ngoài lại xử phạt việc này hơi chút kỳ dị. Còn vẫn chưa lấy được luôn luôn nghiêm khắc người ngoài Hách trưởng lão nhiều xử phạt loại này loại hơi có chút kỳ dị sự kiện. Tại trong khoảng thời gian ngắn làm cho Tiêu Viêm trở thành đề tài bàn luận bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp.

Đương nhiên. Vì trở thành chủ đề đàm luận và truyền bá. Không ít đệ tử đều là nhịn không được sinh ra chút ý kính nể. Không nói đến vì sao Hách trưởng lão ngày thường luôn có chút nghiêm khắc nhưng lại đối đãi khách khí với Tiêu Viêm. Chỉ cần với chiêu hỏa liên đem Lôi Nạp làm cho mất sức chiến đấu. Liền đủ để cho bọn họ đối với Tiêu Viêm cảm thấy kính sợ. Trong Thiên Phần Luyện Khí tháp hoặc thậm chí là toàn bộ Nội Viện đều là cường giả vi tôn. Mà cũng chính vì Tiêu Viêm thể hiện ra hỏa liên quá khủng bố. Cho nên, một số người âm thầm ái mộ Liễu Phỉ mới chưa dám tìm đến Tiêu Viêm để khiêu chiến. Nếu không mà nói, Tiêu Viêm lúc trước đã đắc tội mỹ nhân có diễm danh không nhỏ. Sao có thể yên lặng bề quan năm ngày mà chưa có ai tới quấy rầy?

Bất kể là như thế nào. Tiêu Viêm cần nhất là hiệu quả chấn nhiếp. Đích xác là đã đạt được.

Tầng thứ 3 bên trong tháp. Người đến người đi liên tục. Không khí cực kì náo nhiệt. Đôi lúc có một hai chỗ hùng hực lửa nóng chiến đấu. Mà ở bên ngoài vòng tròn. Tụ tập rất đông người xem náo nhiệt.

Trong khu vực phòng tu luyện cao cấp. Dòng người đi qua đi lại trên hành lang. Đều nhịn không được đem ánh mắt hướng về nơi một căn phòng tu luyện cao cấp. Trong những ánh mắt này. Đều là tràn ngập sự tò mò và một chút kính sợ. Trong mấy ngày này. Cơ hồ tất cả đệ tử tại tầng tu luyện thứ 3 đều biết đến phòng tu luyện này. Đây chính là chỗ ở của tân sinh Tiêu Viêm, người mà một chiêu hỏa liên đem cường giả tứ tinh đấu linh Lôi Nạp làm cho mất đi ý chí.

Cũng có không ít người mộ danh mà đến. Muốn xem dung mạo của tân sinh này. Bất quá từ sau ngày chiến đấu đó đến nay. Tiêu Viêm đều một mực ở bên trong phòng tu luyện số 39. Điều này làm mọi người hơi thất vọng. Người ở ngoài cũng chỉ biết buông tha ý niệm này. Mặc dù các đấu giả bình thường, thậm chí là đấu sư. Tu luyện tu luyện một ngày phải dừng lại để ăn cơm. Nhưng theo đấu khí hùng hậu. Thì trình độ chống lại cơn đói cũng ngày càng mạnh. Đến đại loại cấp bậc đấu sư. Mặc dù không dám nói là có thể không cần ăn uống gì. Nhưng là khi đang ở trong trạng thái bế quan tu luyện. Thân thể tiêu hao ở mức thấp nhất. 5,6 ngày không ăn cơm. Ngoại trừ bên trong thân thể hư yếu một chút. Cũng không có đáng ngại nào khác

Cho nên. Các đệ tử mộ danh mà đến nhìn trân trời vào phòng tu luyện ấy.

Đều là phải thất vọng mà rời đi. Dù sao bọn họ cũng không biết lần này Tiêu Viêm sẽ bế quan trong bao lâu.

"Dát chi "

Đột nhiên âm thanh cửa phòng mở ra hấp dẫn một số ánh mắt. Mà đặc biệt là này nhìn vào số thứ tự của phòng kia. Nhất thời đều ngẩn ra. Chợt ánh mắt lại dâng lên nhiệt hỏa rất đậm

Tất cả tiếng động trên hành lang đột nhiên đều biến thành im lặng rất nhiều. Từng đạo ánh mắt, toàn bộ đều tập trung tại trên cửa phòng mở ra kia

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người. Hắc bào thanh niên sắc mặt bình tĩnh bên trong chậm rãi đi ra. Sau khi nhìn vào các ánh mắt trên hành lang đang nhìn chằm chú mình kia. Mà không khỏi hơi nhíu nhíu. Bất đắc dĩ lắc đầu. Xoay người rời khỏi luyện thất. Hướng tới cửa vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tầng 4 bước vào.

Tu luyện 7 ngày ở tầng thứ 3. Tiêu Viêm đạt được tiến triển trong tu luyện hoàn mỹ đến mức làm cho chính hắn cảm thấy muốn trừng mắt á khẩu. Tuy nói là có sự hỗ trợ của Phong Linh Đan cùng Thanh Chi Hỏa Linh Cao. Và công của tâm hờ rèn luyện. Nhưng chỉ ngắn ngủi 7 ngày thời gian. Tiêu Viêm liền mơ hồ cảm giác được chính mình đã đạt đến thất tinh đỉnh phong. Chiều theo tốc độ này. Có lẽ không cần bao lâu thời gian. Hắn là chính là có thể lần nữa đạt đến bình cảnh bát tinh. Tiến tới nhất cử đột phá.

Trong lòng vì sự tiến triển của mình mà cảm thấy hưng phấn không thôi. Bất quá ngay tại lúc Tiêu Viêm tính tiếp tục tu luyện. Vừa mới đạt đến thời điểm đột phá bát tinh. Bỗng dưng hắn kinh ngạc phát hiện. Sau gần 7 ngày rèn luyện đấu khí đôi tâm hỏa. Lấy tốc độ vận chuyển hiện thời của đấu khí. Tầng thứ 3 tâm hỏa. Cư nhiên đã bắt đầu có chút không đáp ứng được. Làm cho Tiêu Viêm không thể không ngừng việc tu luyện lại. Lựa chọn con đường xuất quan.

Hiện giờ cường độ tâm hỏa của tầng thứ 3 đã không thỏa mãn được nhu cầu của Tiêu Viêm. Cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục xuống tầng thứ 4. Nếu không chỉ sợ tốc độ tu luyện sẽ giảm đi nhiều.

Dưới đông đảo ánh mắt soi mói. Tiêu Viêm chậm rãi biến mất tại cuối

hành lang. Mà nhìn vào lộ tuyến đi của hắn. Mọi người trên hành lang không khỏi cúi đầu nói nhỏ.

- Hình như là hắn muốn đi đệ tứ tầng sao?

- Ách. Tầng thứ tư tựa hồ cần phải đạt tới thực lực Đấu Linh cấp bậc mới có thể đi vào? Nhìn Tiêu Viêm không giống đã đạt tới Đấu Linh?

- Ân, bất quá ai mà biết được. Hắn ngay cả phòng 39 mà cũng có thể vượt qua. Vậy hắn là hắn có thể đi vào tầng thứ 4.

Bên trong hành lang. Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Chợt cười cười lắc đầu.

Không nghe được những lời nói khẽ này. Tiêu Viêm đi qua hành lang. Sau đó vòng vo mấy vòng. Liền nhìn thấy được thông đạo được các đạo sư canh gác chặt chẽ. Thoáng chần chừ một chút. Liền bước nhanh đi tới.

- Đi vào tầng thứ 4 cần có thực lực Đấu Linh. Nếu chưa đạt tới. Không thể đi xuống

Một gã đạo sư nhìn Tiêu Viêm xa xa đi tới miễn cưỡng nói.

- ...?

Cước bộ ngừng lại một chút. Tiêu Viêm trên mặt xẹt qua chút kinh ngạc. Chợt cười khổ một tiếng. Không nghĩ tới đi xuống tầng thứ 4 lại có điều kiện hà khắc như thế. Chẳng lẽ mình chỉ có thể tiếp tục tại tầng thứ 3 tu luyện? Mà nghĩ đến hiện giờ đấu khí trong cơ thể vận chuyển có chút biểu hiện đột phá. Hắn không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

- Ngươi là Tiêu Viêm?

Ngay tại lúc Tiêu Viêm đang đau đầu suy nghĩ. Mặt khác một gã đạo sư đang nhìn hắn từ trên xuống cũng là bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

Theo âm thanh kinh ngạc của đồng bạn. Tên đạo sư lười biếng mở miệng lúc này cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắc bào thanh niên trước mặt. Nhìn bộ mặt có chút quen thuộc, "*Chính là kẻ đã yêu cầu Hách trưởng lão xử lý công đạo*". Cũng vội vàng hỏi:

- Người chính là Tiêu Viêm mà mấy ngày trước đây cùng Lô Nạp xung đột?

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của hai gã đạo sư. Tiêu Viêm thoáng chân chừ một chút rồi khẽ gật đầu. Hướng hai vị đạo sư chấp tay:

- Nếu đệ tử chưa đạt đến yêu cầu. Nên vẫn tiếp tục tu luyện ở tầng 3 vậy. Đã quấy rầy hai vị đạo sư

- Ai. Chờ một chút.

Nhìn thấy Tiêu Viêm xoay người rời đi. Tên đạo sư kia vội vàng ngăn lại. Vẻ mặt tươi cười nói:

- Hách trưởng lão trước đã có nói qua. Nếu người muốn đi vào tầng 4. Có thể không cần làm theo quy củ. Cho nên người có thể đi vào.

Thấy bộ dáng mỉm cười cười của đạo sư kia. Tiêu Viêm không khỏi ngần ra. Nhất thời ý mừng hiện lên mặt. Nếu thực sự có thể đi vào tầng thứ 4 tu luyện. Như vậy việc đột phá đến bát tinh Đại Đấu Sư. Sẽ nhanh thôi. Lập tức, hấn vội vàng hướng tới hai người chấp tay:

- Tạ ơn Hách trưởng lão cùng hai vị đạo sư.

- Ha hả. Không có gì đáng ngại cả, người mặc dù cấp bậc chưa đạt tới. Nhưng mà thực lực, cũng là đủ tư cách.

Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm vui sướng. Hai vị đạo sư khẽ cười nói.

- Tốt lắm. Người trước tiên đi xuống đi. Ta xem người trong mấy ngày bế quan này. Trước khi đi vào tầng thứ 4, vẫn là nên ăn chút gì. Bằng không bế quan nhe vậy thân thể sẽ chịu không nổi.

- Đa tạ đạo sư quan tâm.

Tiêu Viêm liền ôm quyền hướng về phía hai đạo sư cảm tạ một tiếng, không vội vàng tiến vào thông đạo. Sau đó dưới từng đạo ánh mắt nhìn chăm chú. Biến mất tại chỗ rồi.

-----oOo-----

Chương 486: Lại đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ tử có đủ có tư cách tiến vào tầng thứ tư Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện, trên cơ bản đều là đã được tính là người nổi bật trong nội viện, mà ở phương diện này, hiện giờ Tiêu Viêm vẫn chưa thể hiện được ưu thế giống như tại tầng thứ ba, bởi vậy, khi tiến vào tầng thứ tư, hắn đầu tiên là tạm thời bỏ qua mục tiêu quan trọng nhất, liền lựa chọn một khu phòng tu luyện trung cấp, tiếp tục tiến hành bế quan.

Mặc dù ở tầng thứ tư này, hiệu quả tu luyện ở phòng tu luyện trung cấp kém hơn so với phòng cao cấp, thế nhưng luận về việc nâng cao trình độ mạnh mẽ của tâm hỏa, so với phòng tu luyện cao cấp tầng thứ ba mạnh hơn rất nhiều, đối với tình trạng hiện tại của Tiêu Viêm hiện giờ, vừa vặn thích hợp, hơn nữa cũng sẽ không bởi vì cùng người tranh đoạt phòng tu luyện cao cấp mà thường xuyên bị ngắt ngang việc tu luyện.

Sau khi tìm được phòng tu luyện trung cấp. Tiêu Viêm lại xuất ra được đỉnh nhanh chóng luyện chế một ít Thanh Chi Hỏa Linh Cao và Phong Túc Linh Đan. Đan dược trong lần luyện chế trước, sau đợt bế quan dài bảy ngày, đã hoàn toàn tiêu hao hầu như không còn, cho nên, hiện giờ hắn cần phải lại lần nữa khai đỉnh luyện chế.

Có kinh nghiệm lần luyện chế trước, lúc này Tiêu Viêm tự nhiên là phải càng thuần thục thêm một ít, bởi vậy, không chỉ có thời gian luyện chế cũng giảm bớt, hơn nữa phẩm chất luyện chế so với lần đầu tiên lại càng tốt hơn..

Sau khi hai loại đan dược cần nhất lại lần nữa luyện chế thành công, Tiêu Viêm bắt đầu không để ý hết thảy mọi chuyện, bắt đầu bế quan đột phá đại kế của mình.

Lần bế quan này của Tiêu Viêm, có lẽ do những nguyên nhân gì khác, việc tu luyện không còn bị người nào tới quấy rầy, mà như thế, cũng làm cho hắn thông thuận tu luyện...

Thời gian tu luyện không có ngày tháng, nhắm bắm ngón tay, thấm thoát đã qua nửa tháng thời gian, đoạn thời gian bế quan này, Tiêu Viêm mặc dù ngẫu nhiên có ra khỏi phòng tu luyện, nhưng hầu như 95% thời gian, đều là toàn bộ ở tại phòng trung cấp tu luyện, kiên trì không ngừng trùng kích sâu vào đột phá bất tỉnh.

Cứ như vậy, gần như mắt ăn mắt ngủ đóng cửa khổ tu, nửa tháng sau, Tiêu Viêm đã sớm đạt tới đỉnh của thất tinh Đại Đấu Sư, đồng thời mơ hồ chạm đến tới cảnh giới bất tỉnh. Lại trải qua 2,3 ngày tu luyện, đầu khí trong cơ thể rốt cục đạt tới bình cảnh. Hiện giờ đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm, ví như một bình nước tràn đầy, chỉ cần thêm một chút là có thể phá tan sự trói buộc, bước vào cảnh giới thiên địa rộng lớn!

Mà cơ hội đột phá này, rốt cục một lần trong lúc Tiêu Viêm đang đắm chìm tu luyện, đột ngột bước vào...

Trong phòng tu luyện yên lặng, Tiêu Viêm trên thân trần trụi, ngồi xếp bằng trên bục đá, hai tay kết ấn tu luyện, bình thản và lạnh nhạt, tựa như lão tăng nhập định. Quanh thân Tiêu Viêm tỏa ra một vàng năng lượng mắt thường có thể thấy được, bởi vì Thanh Chi Hỏa Linh Cao trên thân thể, cho nên đang không ngừng cuộn cuộn quán chú vào.

Không khí tĩnh lặng không biết kéo dài bao lâu thời gian, đột nhiên, bên trong thạch thất bỗng nhiên vang lên một tiếng động rất nhỏ, nhưng lại nghe như tiếng trống trầm thấp khác thường bên tai, tinh tế nghe tới, thanh âm hóa ra là từ trong cơ thể Tiêu Viêm phát ra!

Không lâu sau lúc âm thanh kỳ dị vang lên, thân thể Tiêu Viêm đang bất động như khúc gỗ, bỗng giống như bị điện giật, đột nhiên run lên, phía trên khuôn mặt xuất hiện một chút hồng nhuận khác thường. Tuy nhiên, sự biến hóa không chỉ có điểm bề ngoài ấy, bên trong cơ thể diễn ra biến hóa cực lớn, hấp lực trong cơ thể bỗng nhiên bạo tăng!

Cỗ hấp lực này mạnh mẽ vô cùng, xoay tròn trong cơ thể. Ban đầu, năng lượng nóng cháy màu đỏ sậm còn chuyển động một cách trật tự, nhưng lúc sau lại giống như bày trâu rừng điên cuồng, cực kì hỗn loạn trong cơ thể Tiêu Viêm.

Lúc này, thân thể Tiêu Viêm biến thành một cái động không đáy, mặc kệ năng lượng ập tới khổng lồ như thế nào, đều đem toàn bộ hấp thu. Hơn

nữa việc hấp thu này vẫn chưa có dấu hiệu chậm lại. Hấp lực càng ngày càng mạnh, cuối cùng làm cho tất cả năng lượng trong phòng tu luyện đang giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném vào một tảng đá lớn, hấp lực cường đại đem năng lượng tràn đầy trong phòng tu luyện quấy tung lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Dị tượng trong phòng tu luyện kéo dài gần 10' thời gian, bỗng một tiếng vang thanh thúy trong cơ thể Tiêu Viêm vang lên, rồi chậm rãi nhỏ dần...

Sau tiếng vang thanh thúy, năng lượng lốc xoáy trong phòng tu luyện càng lúc càng mờ nhạt, một lát sau hoàn toàn tiêu tán... Theo sự biến mất của lốc xoáy năng lượng, bóng ảnh một người ngồi xếp bằng dần dần hiện lộ ra.

Trên thân thể Tiêu Viêm lúc này, hắc bào cơ hồ bị năng lượng trong lúc tuôn ra chấn thành từng mảnh nhỏ, Thanh Chi Hỏa Linh Cao dính đầy làn da cũng đã bốc hơi hầu như không còn, thân mình vẫn gầy yếu như cũ. Ngoại trừ thất thải tiêu xà vẫn quần trên cánh tay nằm ngủ, các nơi khác trên cơ thể, so với trước vẫn không có thay đổi quá lớn.

Đôi mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, xuất hiện một ngọn lửa màu xanh quý dị nhảy múa, cuối cùng lượn lờ bên trong con ngươi tối đen, một lúc sau mới từ từ tiêu tán.

Hỏa diễm rút đi, cặp mắt so với lúc trước càng thêm thâm thúy hơn. Một ngưng trọc khí theo yết hầu phun ra, thoáng mang theo một chút hắc khí.

Nhìn thấy hắc khí bên trong hơi thở, chân mày Tiêu Viêm nhất thời chau lại, trong lòng lúc này mới nhớ lại điều đã bị hắn quên đi: "*Lạc độc*." Chất độc vẫn chôn dấu thật sâu trong cơ thể, tựa như một phần thân thể, khó có thể loại bỏ tận gốc độc tố biến dị này.

"Không nghĩ tới việc dựa vào đột phá, lại có thể bài trừ một chút "Lạc độc", chất độc chết tiệt này, ẩn núp tại trong thân thể, thật sự là làm cho người ta cả người không có chút nào thư sướng." Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu, tuy nói hiện giờ Lạc độc bởi vì có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể mà chưa biểu hiện ra điều gì nguy hại, nhưng thứ này một ngày chưa diệt, đã khiến trong cơ thể Tiêu Viêm luôn ẩn tàng một mối họa, dù sao hắn cũng tự mình nếm qua sự lợi hại của chất độc, ngay cả với cấp bậc đấu vương như Nạp Lan Kiệt, cũng bị chất độc này thiếu chút nữa khiến cho

chết, càng không nói đến hấn chỉ mới là thất tinh nhỏ bé, không, hiện tại phải nói là bát tinh Đại Đẩu Sư.

Khẽ nén một hơi thở dài, đem lo lắng trong lòng đối với lạc độc tạm thời buông xuống, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, khẽ vận người, nhất thời, tiếng xương va chạm lách cách vang lên, vang vọng trong phòng tu luyện.

Theo thanh âm lách cách vang lên, Tiêu Viêm có cảm giác tràn đầy thoải mái từ bên trong cơ thể truyền ra, bề quan hơn hai mươi ngày, rốt cục đã đột phá tới bát tinh Đại Đẩu Sư như sở nguyện, thành quả to lớn như vậy, không uổng công hơn hai mươi ngày ru rú trong nhà khổ tu!

"Bát tinh. Xem ra khoảng cách tới cấp bậc Đẩu Linh... Không xa..." Khẽ mỉm cười, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn Thất Thái Thôn Thiên Mãng mang theo cảm giác lạnh lẽo nằm trên cánh tay, không khỏi cười khổ nói:

- Tiểu tử này càng ngày càng tham ngủ, động tĩnh lớn như vậy cũng không thềm tỉnh dậy.

Mặc dù ngoài miệng cười mắng như vậy nhưng trong lòng Tiêu Viêm lại thoáng trĩu nặng, Thôn Thiên Mãng ngủ say trong đoạn thời gian này, rõ ràng rất bất hợp lý. Dựa theo lẽ thường, khi đang trong quá trình phát triển, lẽ ra Thôn Thiên Mãng phải cực kỳ hoạt bát mới đúng. Đằng này, nó suốt ngày buồn ngủ, không có chút tinh thần nào. Đối với dị trạng này, trong lòng Tiêu Viêm mơ hồ đoán được một ít manh mối, lập tức tâm trạng không tránh khỏi có chút lo lắng.

- Xem ra linh hồn Thôn Thiên Mãng đã bắt đầu bị Mỹ Đổ Toa Nữ Vương áp chế, a... Dựa theo tình huống này, chỉ sợ trong thời gian không đến một năm, Mỹ Đổ Toa Nữ Vương sẽ thành công chiếm cứ thân thể Thôn Thiên Mãng, đến lúc đó, khi linh hồn cùng thân thể hoàn mỹ dung hợp, nàng cũng nghiễm nhiên trở thành cấp bậc siêu cấp cường giả Đẩu Tông... Dựa theo sự tàn nhẫn của nữ nhân này, sau khi khống chế được thân thể, việc đầu tiên chính là đem ta ra tế đao...

Bàn tay vuốt ve thân thể Thôn Thiên Mãng có chút lạnh lẽo, chân mày Tiêu Viêm nhíu chặt, thấp giọng lầm bầm nói.

- Yên tâm đi, khi nàng chưa có được Dung Linh đan, sẽ không ra tay đối phó ngươi, muốn linh hồn cùng thân thể kết hợp, nào có thể dễ dàng như

vậy? Nàng phải mượn dược lực của Dung Linh đan để cắn nuốt linh hồn Thôn Thiên Mãng, tiếp đó mới có thể dung hợp thân thể với Thôn Thiên Mãng, nếu không không chế được hoàn toàn thân thể Thôn Thiên Mãng, cũng chính là bản thân nàng bị trói buộc vĩnh viễn

Tiếng cười già nua từ trong lòng Tiêu Viêm truyền ra, trấn an hẳn.

- Lão sư!

Nghe được âm thanh trong lòng, sắc mặt Tiêu Viêm dần vui vẻ. Nghe xong câu nói của Dược Lão, hẳn mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, gật gật đầu cười, trong lòng nói:

- Như thế là tốt rồi, một khi nàng còn cần Dung Linh đan, lúc đó vẫn có thể cùng nàng đàm phán điều kiện, một cường giả Đấu Tông, nếu có thể mượn sức, tự nhiên là vô cùng tốt.

- Ân, đột phá giới hạn Đấu Hoàng, đích xác tiềm lực của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương là vô hạn, năm đó Đấu Khí đại lục cũng đã xuất hiện một gã thành danh sau Mỹ Đỗ Toa, nhưng khác nàng ở chỗ bản thể không phải là thất thải thôn thiên mãng, mà là một loại viên cổ mãnh thú khác: Thất Dực Tử Kim Xà, mặc dù so với Thôn Thiên Mãng yếu hơn nhưng lúc trước, vì muốn tiêu diệt nàng, phải cần ba gã cường giả Đấu Tôn liên thủ mới thành công.

Dược Lão cười cười, trong thanh âm có chút hương vị hoài niệm.

- Ba gã Đấu Tôn?

Khóe miệng há hốc, danh hiệu này ẩn chứa áp lực thật lớn, làm cho Tiêu Viêm không thể nói câu nào, sững sốt mất nửa ngày, đem ánh mắt chuyển hướng lên Thôn Thiên Mãng trên cánh tay, cười khổ lắm bầm nói:

- Bà cô này chẳng lẽ sau này cũng sẽ bư hãn như vậy sao? Ta đây chẳng phải là gặp chuyện không hay rồi sao? Ai... Thôn Thiên Mãng a, người cần phải duy trì tốt a, ngàn vạn lần chớ bị nữ nhân kia thôn phệ, bằng không chúng ta liền không dễ chịu...

Nhớ tới mỗi lần Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đi ra đều biểu hiện sát ý lãnh đạm đối với mình, trong lòng Tiêu Viêm liền hung hăng rùng mình một cái, bị

nữ nhân khùng bố bực này nhìn chăm chú vào mình, thật sự là không có cái gì là tốt đẹp...

-----oOo-----

Chương 487: Phách Thương Liễu Kinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi tiến đến gần đại môn. Có vài tên thủ vệ nhận ra gương mặt Tiêu Viêm, thoáng ngẩn ngơ một lúc, sự hưng phấn dần tràn ngập trên mặt. Khi Tiêu Viêm tiến đến gần, mấy người cùng dùng hết sức lực cùng hô lớn:

- Thủ lĩnh!

Thanh âm ồn ào khiến cho không ít người ngoài nhìn, Tiêu Viêm hướng về đám thủ vệ, khẽ nở nụ cười bất đắc dĩ. Tiến lên vài bước, vỗ vỗ vai một người trong đám. Sau đó lại thông thả tiến vào khu vực của tân sinh. Để lại đằng sau người thủ vệ đứng ngơ ngẩn, bởi được yêu mà hóa sợ vì hành động vỗ vai của hắn.

- Hắc hắc, mới cách biệt một tháng, có vẻ thực lực của thủ lĩnh lại tinh tiến không ít a, xem ra không bao lâu nữa, Bàn Môn chúng ta sẽ xuất hiện một cường giả Đấu Linh. Đến lúc đó, cũng không cần phải xem sắc mặt những kẻ khác nữa rồi.

Nhìn bóng dáng Tiêu Viêm thấp thoáng, thủ vệ lúc trước bị Tiêu Viêm vỗ bả vai không khỏi nhếch miệng cười nói.

- Gì, thủ lĩnh hiện tại lại còn sợ ai? Các người thường xuyên phục vụ gần Thiên Phần Luyện Khí tháp, chẳng lẽ ngay cả sự kiện hải nhân kia cũng chưa nghe nói qua? Hắc hắc. Chỉ một chiêu liền đem tứ tinh Đấu Linh mất đi sức chiến đấu. Trong nội viện này, có bao nhiêu người có thể làm được loại chuyện như thế?

- Sự kiện đó ta cũng được nghe nói a. Ha ha, hiện giờ tại bên trong tháp tu luyện. Các thế lực khác nghe thấy người Bàn Môn chúng ta, cũng không còn đem mắt chó nhìn người như trước nữa. Phần lớn đều là bởi nguyên nhân của thủ lĩnh!

Tiêu Viêm dĩ nhiên là nghe không được lời nói của thủ vệ, lúc này đang từ từ tiến vào khu vực riêng biệt dành cho tân sinh.

Các thành viên Bàn Môn ngẫu nhiên qua lại, trông thấy Tiêu Viêm, đều ngăn người ra, rồi vội vàng xoay trở lại nhường đường, ánh mắt ánh lên sự kính sợ cùng tôn sùng, đồng thời mang theo chút nghi hoặc nhìn Tiêu Viêm đi qua.

Thẳng đường trở lại lầu các nhỏ bên trong. Khi bước vào cửa, phát hiện không chỉ có ba người Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo, mà bất ngờ là Lâm Diễm, cũng đã cùng mọi người ở bên trong đại sảnh.

Trong bốn người, Huân Nhi là người đầu tiên phát hiện Tiêu Viêm bước vào, nhưng phản phản ứng mạnh mẽ nhất lại là Lâm Diễm. Hắn từ trên ghế nhảy phắt lên, nhanh như chớp lao đến bên cạnh Tiêu Viêm, một tay nắm lấy ống tay áo Tiêu Viêm, lo lắng mắng:

- Ta kháo, tiểu tử nhà ngươi rốt cục đã trở lại, nhanh lên, lúc trước ngươi đưa Băng Linh đan cùng Tây Tủy Hàn Linh dịch đều đã dùng hết. Ta chờ ngươi ba bốn ngày rồi, nếu ngày mai ngươi vẫn chưa trở lại, ta đành phải đi vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tìm ngươi.

Dùng sức rút về tay áo đang bị Lâm Diễm kéo lấy, Tiêu Viêm đảo cặp mắt nói:

- Gấp cái gì? Một hai ngày không trừ độc cũng không chết được.

Nói xong, hắn liền không để ý tới Lâm Diễm, trực tiếp đi vào đại sảnh, ngồi xuống một chiếc ghế. Hướng về phía ba người Huân nhi, cười nói:

- Như thế nào? Gần đây Bàn Môn không có sự tình nào chứ? Phía Bạch Bang không có động tĩnh gì sao?

- Ân. Vốn khi ngươi bế quan được một hai ngày. Vẫn có thành viên tại bên trong tháp tu luyện gặp một ít quấy rối của Bạch Bang. Bất quá sau khi ngươi ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp hiển lộ uy phong, Bạch Bang cũng không dám làm càn quá mức, các hành động quấy rối cũng ít đi. Chắc sự uy hiếp của ngươi đã phát huy tác dụng.

- Hơn nữa, bây giờ có không ít đệ tử tự do muốn gia nhập Bàn Môn chúng ta. Trải qua một ít khảo hạch, hiện giờ thành viên Bàn Môn so với lúc người bề quan đã vượt hơn một phần tư. Hơn nữa mấy tên đệ tử đó thực lực cũng không tồi, phần lớn đều là cấp bậc Đại Đấu Sư.

Huân Nhi tự mình rót cho Tiêu Viêm một chén trà nóng, hé miệng cười nói.

- A....?

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt bật cười khanh khách:

- Ta chỉ là muốn trong lúc bề quan không bị người khác quấy rầy, nên mới lấy Lô Nạp ra giết gà dọa khỉ, không nghĩ tới lại có tác dụng tốt như vậy. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Tạm thời người có thể yên tâm, gã gia hỏa kia hiện tại không rảnh thay Liễu Phi ra mặt đâu. Hơn nữa, chỉ còn khoảng hơn nửa năm thời gian, là tới giải đấu năm năm một lần của Nội Viện. Hiện tại hắn đang bề quan cả ngày lẫn đêm, đâu ngẫu nhiên có thời gian từ trong tháp đi ra, cũng sẽ tu luyện đấu kỹ ở đấu tràng. Cho nên, trước khi giải đấu kết thúc, hắn sẽ không tìm người gây phiền toái, nhưng sau đó, hắc hắc, thật khó mà nói.

Lâm Diễm có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, cười nói.

- Giải đấu Nội Viện?

Đôi mày khê nhíu, Tiêu Viêm kinh ngạc nói:

- Có cuộc thi đấu này? Tại sao chúng ta không nghe thấy tin tức này?

- Giải đấu này không liên quan đến các người... Chỉ có các cao thủ "*Cường bảng*" mới tham gia giải đấu, còn thường nhân chỉ có thể ở dưới mặt đất xem náo nhiệt, cho nên các người tự nhiên là không đủ tư cách biết.

Lâm Diễm bĩu môi nói.

- Chỉ cần có thể lọt vào top mười trong giải đấu, liền đạt được tư cách trở thành trưởng lão dự bị. Hơn nữa, còn có thể đi vào tầng thứ chín Thiên Phần Luyện Khí tháp tiếp nhận sự thử thách của tâm hỏa căn nguyên!

- Có biết cái gì gọi là thử thách tâm hoả không? Đơn giản mà nói, khi trải qua sự thử thách của tâm hoả căn nguyên, chỉ cần người không phải loại người có nhân phẩm xấu xa. Liền có được chứng nhận tấn giai cấp bậc Đấu Vương, các người đã hiểu chưa?

- Chứng nhận cấp bậc Đấu Vương?

Lời nói vừa lọt vào tai, ánh mắt Hồ Gia cùng Ngô Hạo liền trở nên nóng cháy khát vọng. Tu luyện đấu khí, cấp bậc Đấu Vương dường như là một ranh giới nghịch thiên khó vượt qua. Vô số người thiên phú tu luyện không tồi nhưng đều là dẫm chân tại bình cảnh cấp bậc Đấu Linh. Chậm chạp không thể tiến xa hơn một bậc.

- Tâm hoả căn nguyên?

Khác với hai người bọn, Tiêu Viêm lại đem sự chú ý đặt nơi tên gọi "*căn nguyên*"... Chẳng lẽ đúng là... bản thể Vẫn Lạc Tâm Viêm?

Chén trà trong tay thoáng run rẩy, một chút nước khế sánh ra ngoài. Tiêu Viêm mạnh mẽ đè nén sự khiếp sợ trong lòng. Chậm rãi đem chén trà đặt lên bàn. Ngắc đầu quay về phía Lâm Diễm, nhẹ giọng hỏi:

- Tầng thứ chín. Cần có tư cách gì mới có thể đi vào?

- Người đừng trông vọng hảo huyền

Lâm Diễm đảo cặp mắt trắng dã, thản nhiên nói:

- Đơn giản mà nói. Đệ tử căn bản không có khả năng đi vào tầng thứ chín hoặc sâu hơn nữa là tầng thứ mười. Chỉ có trưởng lão học viện mới đủ tư cách. Cho nên, những người khác sau khi tốt nghiệp, đứng ra liền rời khỏi học viện, nhưng tầng này vẫn lưu lại. Tất cả đều có ý nghĩ trở thành trưởng lão. Bởi vì chỉ cần trở thành trưởng lão, liền có thể đi vào tầng thứ chín, thậm chí tầng thứ mười để tu luyện, như vậy có thể nhanh chóng chạm đến cấp bậc Đấu Hoàng.

- Đấu Hoàng cường giả, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi. Cùng Ngô Hạo liếc mắt nhìn nhau một cái. Đều là từ trong mắt đối phương nhìn thấy một chút khiếp sợ. Cấp bậc này. Nhìn khắp toàn bộ đại lục, đều có thể trở thành

kiêu hùng một phương, không nghĩ tới trong nội viện vẫn có một ít gã gia hỏa có loại dã tâm này.

- Chỉ có người trong danh sách "*Cường bảng*" mới có tư cách tham gia giải đấu?

Tiêu Viêm khẽ gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, thấp giọng hỏi.

- Đúng vậy, cho dù hạ thấp tiêu chí, nhưng chẳng lẽ dựa vào đám tân sinh mới tiến vào viện không lâu tuyển chọn trưởng lão dự bị sao?

Lời nói của Lâm Diễm vẫn trắng trợn như trước. Hắn quên rằng bốn người trước mặt chỉ mới đi vào Nội Viện chưa đầy đến hai tháng.

Đối với lời nói ác độc của Lâm Diễm. Tiêu Viêm đành phải bắt đấm dĩ lặc đầu. Hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh mắt lóe ra nhãn quang bất định. Có lẽ... Đây chính là một cơ hội

-----oOo-----

Chương 488: Kiểm lấy Hoả Năng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, Tiêu Viêm tinh tế quan sát sắc mặt của Lâm Diễm, thấy sắc hồng so với ngày trước đã nhạt đi rất nhiều, lúc này mới khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Xem ra việc uống Băng Linh Đan cùng với thoa Tẩy Tủy Hàn Linh Dịch ngoài ra, đối với hỏa độc đúng là có hiệu quả rõ rệt

- Đúng là rất công hiệu, mỗi một lần sau khi tu luyện trong nước có pha linh dịch tẩy tủy hàn, dung dịch kia đều là chuyển màu thành hồng giống như máu tươi, hơn nữa ta còn cảm giác được hỏa độc trong cơ thể đang nhanh chóng giảm mạnh.

Khuôn mặt Lâm Diễm lộ vẻ hưng phấn, vấn đề phức tạp làm hắn đau đầu cuối cùng cũng có thể hoàn toàn tháo gỡ, việc này với hắn mà nói, không nghi ngờ là một tin tức cực kì tốt.

- Cứ tiếp tục dựa theo đan dược này sử dụng một tháng có thể khử trừ toàn bộ hỏa độc trong cơ thể rồi.

Lâm Diễm cười cười, vung tay ném một đạo màu xanh nhạt bắn về phía Tiêu Viêm.

Nhẹ tiếp nhận đạo bóng ảnh màu xanh trong tay, hơi lạnh nhàn nhạt giống như cầm một khối đỉnh cấp băng ngọc, ánh mắt Tiêu Viêm thoáng nhìn, không tìm nổi có chút kinh ngạc, vật màu xanh đúng chính là Thanh Mộc Tiên Đăng

- Người đây là

Nắm thật chặt Thanh Mộc Tiên Đăng trong tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu cười với Lâm Diễm nói.

- Hiện tại người đem nó cho ta, không sợ rằng ta sẽ đưa người loại đan dược không thể chữa trị hoàn toàn cho người.

- Người không phải là loại người độc lai độc vãng, có Bàn Môn ở đây, ta sợ người chạy thoát sao? Hơn nữa trải qua tự mình kiểm chứng, hiệu quả mạnh mẽ của thứ này so với kẻ luyện chế ra như người ta biết rõ hơn rất nhiều.

Lâm Diễm đảo cặp mắt trắng dã, trề môi đáp.

- Ha ha, như vậy, đa tạ!

Ôm quyền hướng về phía Lâm Diễm, Tiêu Viêm cẩn thận đem Thanh Mộc Tiên Đăng vất vả lắm mới có được thu vào trong nạp giới, trong lòng nhất thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, kể từ lúc này việc luyện chế địa linh đan liền chỉ còn cần có hai loại cuối cùng, nhưng mà hai loại này muốn có được cũng là cực kỳ khó khăn a..

- Được rồi, vật đã tới tay, ta cũng nên đi thôi

Hướng Tiêu Viêm phát phát tay, Lâm Diễm xoay người tiến về phía cửa ra, ngay khi bước tới cửa, hắn quay lại hướng Tiêu Viêm cười nói:

- Tuy là chúng ta đã có giao dịch từ trước, nhưng là Lâm Diễm ta vẫn thiếu người một phần nhân tình, người đừng cho rằng chỉ dựa vào Thanh Mộc Tiên Đẳng là có thể xong hết, tính mạng của Lâm Diễm ta há lại có thể đem ra so sánh với thứ cây khô cũ kỹ đó sao!

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ cười khô gật đầu

- Ngày sau nếu là tên Liễu Kinh kia tới tìm người gây phiền toái, người có thể sai người nói cho ta biết, cũng đã rất lâu rồi ta không cùng tên kia giao thủ, không biết Liệt Sơn Thương của hắn so với trước kia có sắc bén và bá đạo hơn hay không?

Nói xong, Lâm Diễm liền đi ra cửa, tiếng bước chân dần dần khuất xa.

- Người này mặc dù tính tình thô bạo, nhưng là kẻ đáng kết giao.

Tiêu Viêm cười nhẹ lắc đầu, vươn vai đứng dậy, rồi chậm rãi ra khỏi phòng.

- Tiêu Viêm ca ca, hỏa tinh tạp của người còn dư bao nhiêu Hỏa Năng?

Bên trong đại sảnh, Huân Nhi đang chăm chú vào ba chiếc hỏa tinh tạp màu xanh, nhìn con số trên bề mặt không khỏi lắc đầu cười khổ, ngẩng đầu hướng Tiêu Viêm đang từ trên lầu xuống hỏi.

- A, hình như chỉ còn hơn ba mươi....ngay cả tu luyện 10 ngày tại tầng thứ 4 cũng không đủ.

Tiêu Viêm ngẩn ra, bất đắc dĩ nói.

- Làm sao vậy? Mọi người đang cần Hỏa Năng phải không?

Nhìn bộ dạng của nàng, trong lời nói Tiêu Viêm không khỏi mang vẻ kinh ngạc.

- Không phải là chúng ta mà chính là Bàn Môn đang cần...

Hỗ Gia tại bên cạnh trả lời:

- Người cũng không phải là không biết, Bàn Môn chúng ta có một số

tưởng thưởng chính là cấp cho Hỏa Năng, hiện tại Bàn Môn vừa mới thành lập, cần nhất chính là những Hỏa Năng làm phần thưởng khích lệ, tất nhiên mấy người chúng ta phải xuất tiền túi, Huân Nhi không sai biệt lắm đã dùng gần cạn kiệt, thậm chí là chưa từng vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện dù chỉ một ngày.... Còn phần ta thì lần trước đã đổi một bản đấu kỹ, bây giờ còn thừa cũng không nhiều lắm. Hiện tại cũng đã giao nộp toàn bộ, về phần Ngô Hạo..., hẳn tại thi đấu tràng thua đến không còn một chút nào.

Nghe được lời nói cuối cùng của Hồ Gia, Ngô Hạo không khỏi có chút đỏ mặt, cười khan:

- Ta trước kia chỉ là vì chưa kịp thời thích ứng, hiện tại tỉ lệ thắng không phải đang dần tăng lên hay sao, chỉ cần không lâu nữa hẳn là có thể thu lại toàn bộ vốn liếng đã bỏ ra.

- Chờ người đem lợi nhuận về, chỉ sợ Bàn Môn vì không thể cấp phần thưởng, tổn thất danh dự nặng nề rồi, mà một khi như vậy chỉ sợ những tên bị Hỏa Năng làm mờ mắt áp bức đến phải rời đi mất.

Hồ Gia cau mày nói

Nghe những lời của Hồ Gia, Tiêu Viêm không khỏi có chút áy náy, chính mình thì thoải mái tu luyện, còn Huân Nhi các nàng lại là chưa từng vào tháp dù chỉ một ngày....

- Tiêu Viêm ca ca không cần suy nghĩ nhiều, người hiện giờ chính là bộ mặt bên ngoài của Bàn Môn, chính vì vậy càng cần phải có thực lực mới có thể khiến Bàn Môn vươn lên, không có người tại ở đây chấn nhiếp ngoại lực bên ngoài, cho dù chúng ta có làm gì đi nữa, Bàn Môn cũng khó có thể vươn lên.

Biết trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy áy náy, Huân Nhi mỉm cười ôn nhu nói.

Cười khỏ một tiếng...sau một lúc lâu trầm ngâm, Tiêu Viêm chậm rãi nói:

- Hiện giờ mọi người không sai biệt lắm cũng đã dùng hết Hỏa Năng lấy được tại Hỏa Năng cuộc săn, đúng là phải nghĩ cách làm thế nào để kiếm thêm.

- Mọi người có biết tại bên trong Nội Viện, phải làm gì mới có được Hỏa Năng không?

- Hiệu suất thấp nhất là nhận một ít công việc quét dọn, đơn giản như vệ sinh Thiên Phần Luyện Khí Tháp chính là nhiệm vụ cấp thấp, nhưng chính là thu hoạch quá chậm, nhưng lại rất mệt, bởi vậy phần lớn mọi người đều là chờ Nội Viện phát Hỏa Năng hàng tháng, nhưng cũng có số ít đệ tử có thực lực mạnh mẽ sẽ chọn lựa chọn lên tràng thi đấu thể thao dùng chiến tích để đắc thủ Hỏa Năng, cách này có thể gia tăng tương đối nhanh nhưng là không ổn định, bởi vì vạn nhất không chừng sẽ gặp đối thủ mạnh hơn mình lúc đó không những sẽ không có được Hỏa Năng mà ngược lại còn bị thua mất không ít

Huân Nhi tay bóp trán trầm ngâm nói:

- Cũng có một ít đoàn hội đi vào trong núi sâu săn bắt ma thú hoặc tìm kiếm đủ loại dược liệu, hơn nữa Nội Viện ở ngoài là thâm sơn mòi mịt kéo dài hàng ngàn dặm, với khu vực không lồ như vậy, đủ để có một ít động phủ do tiên bối cao nhân để lại, nếu là có thể gặp vận may, chính là có thể vô tình đoạt được các loại cao giai đấu kỹ, công pháp do các cao nhân để lại, dễ dàng bán được trong Nội Viện với giá tương đối cao.

Mười ngón tay đan vào nhau, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Trong Nội Viện, liệu sẽ có người dùng Hỏa Năng mua đan dược không?

- Tất nhiên là có, đan dược chính là có thể so sánh ngang với các công pháp đấu kỹ quý hiếm.

Huân Nhi cười gật đầu, ánh mắt dừng lại tại trên người Tiêu Viêm, khóe mi tươi tắn hơi ươn ướt mang theo chút ý cười:

- Có phải là Tiêu Viêm ca ca dự định mang đan dược ra bán?

- Đây là lĩnh vực ta am hiểu, sao lại có thể bỏ qua chứ

Tiêu Viêm cười cười nói tiếp:

- Trong Nội Viện, còn có người nào bán đan dược không?

Nhắc tới điều này, Huân Nhi bỗng nhiên cau mày, cười khổ gật gật đầu, nói:

- Còn có người khác, hơn nữa cũng không phải là một người mà là cả một thế lực.

- Thế lực?

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra

- Thế lực này tên là Dược Bang, mọi người trong bang đều xuất thân từ Luyện dược hệ tiến vào Nội Viện Luyện Dược Sư

Huân Nhi trầm ngâm nói:

- Dược Bang này, cơ hồ độc chiếm 90% số đan dược tiêu thụ, còn lại là do một vài Luyện Dược Sư đơn lẻ. Nhưng sự thật là khó có thể chống lại bọn chúng, nghe nói thủ lĩnh của Dược Bang có thể luyện chế ra tứ phẩm đan dược. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Nếu chúng ta cũng kinh doanh đan dược theo dự tính, chỉ sợ sẽ cùng Dược Bang này trực tiếp có xung đột.

- Có thể luyện chế ra tứ phẩm đan dược sao?

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm âm thầm cười, nói:

- Không cần lo lắng nhiều, dù sao chúng ta cũng phải sinh tồn, việc cạnh tranh là không thể tránh khỏi, chỉ cần bọn họ không ám muội, chính diện giao phong, ta cũng không e sợ bọn họ.

Chỉ là có thể luyện chế tứ phẩm đan dược mà thôi, đối với kinh nghiệm từng luyện chế thành công Tam Văn Thanh Linh Đan của Tiêu Viêm mà nói, muốn chiến thắng cũng không phải là quá khó khăn

Thấy Tiêu Viêm vẫn không lùi bước, Huân Nhi cũng là gật đầu cười nói:

- Một khi đã như vậy, Bàn Môn chúng ta cũng sẽ kinh doanh đan dược, nhưng nếu là như vậy, Tiêu Viêm ca ca có lẽ phải vất vả không ít.

- Làm thủ lĩnh của Bàn Môn, ta tự nhiên cũng phải tốn chút sức lực, bằng không khi so sánh với các người, ta chẳng phải là sẽ áy náy sao?

Tiêu Viêm cười nói.

- Nếu theo lời người nói là sẽ bán ra các loại đan dược, ta nghĩ nên coi trọng thi đấu tràng, tại đó mỗi ngày đều có những người bị thương do tỉ thí, hơn nữa nếu luyện chế loại đan dược có thể hồi phục đấu khí người cho chúng ta tại cuộc săn lần trước, không cần quá hao tổn sức lực cũng sợ sẽ có vô số người tranh nhau mà mua.

Ngô Hạo lên tiếng đề nghị, hẳn là người thường xuyên có mặt tại tràng thi đấu thể thao, tất nhiên sẽ biết nơi nào khan hiếm đan dược đến đỏ mắt

- Không phải là hồi khí đan sao, nếu là như vậy thì thật sự không khó khăn, nhưng là loại đan dược hồi phục đấu khí này, chẳng lẽ Dược Bang kia luyện chế không được?

Tiêu Viêm có chút trầm ngâm, cười gật đầu, với thuật luyện dược hiện tại của hắn, luyện chế ra hồi khí đan chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi

- Không phải không được, bất quá, ta nhận thấy, loại đan dược hồi phục của bọn họ không thể có hiệu quả như Hồi khí đan của người, ta cũng đã từng mua một vài hoàn, giá trị bằng hai ngày Hỏa Năng, có thể dễ dàng nhận biết sự chênh lệch giữa hai người...

Ngô Hạo lắc đầu nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, dựa lưng vào ghế. Ánh mắt bỗng nhiên sang rực, khẽ cười nói:

- Ngoại trừ khu vực thi đấu, có lẽ tại bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng là một nơi tốt để tiêu thụ đan dược, những người ở trong đó tu luyện, bởi vì sợ hãi cơ thể nhiễm phải hỏa độc mà không giám kéo dài thời gian tu luyện, nếu như là có một loại đan dược có thể giúp bọn họ trong thời gian nhất định không bị hỏa độc xâm nhập, ta nghĩ sẽ có rất nhiều người mừng rỡ tìm mua....

- Không bị hỏa độc xâm nhập?

- Ha hả, hoàn toàn không bị thì quả thật rất khó, nhưng là cũng có thể làm cho việc tại bên trong tu luyện từ 1 ngày tăng lên thành 2...

Tiêu Viêm cười nói.

- Đúng vậy, đối với những người nóng lòng tu luyện thì quả thật là có sức hấp dẫn rất lớn...

Ba người Huân Nhi nhìn nhau cười, gật đầu.

- Liên như vậy quyết định đi, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ đưa các ngươi một danh sách các dược liệu cần để luyện chế đan dược để các ngươi tìm thu mua về, về phần luyện đan cứ giao cho ta phụ trách...

-----oOo-----

Chương 489: Luyện chế lượng lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Bàn Môn đều như máy móc bắt đầu khởi động, sáng sớm, Huân Nhi ba người liền dẫn người ra khỏi tháp lầu dành cho tân sinh, sau đó bọn họ trong toàn bộ nội viện, dựa theo danh sách dược liệu mà Tiêu Viêm đưa cho ở xung quanh bắt đầu thu mua.

Mà cứ như vậy bận rộn mất gần một ngày. Màn tối buông xuống đám người mới cùng nhau hưng phấn cùng mang theo mệt mỏi chạy về phía tháp lầu dành cho tân sinh.

Một mật thất nhỏ nằm im lặng bên trong lầu các, Tiêu Viêm nhìn đồng dược liệu lớn được bày ra trước mặt một cách chinh tề, rồi nhìn sang thấy trên khuôn mặt bọn Huân Nhi ba người vẫn còn sót lại chút mệt mỏi, không khỏi khẽ cười nói:

- Thật vất vả rồi.

- Tìm kiếm dược liệu này, hỏa năng đã tiêu phí hết 180 ngày đó, những dược liệu hỏa năng này chúng ta bốn người vốn là tìm kiếm không đủ, bắt

quá A Thái cùng Bàn Môn thành viên chủ động nhiệt tình trợ cấp một ít, đây cũng là gia sản cuối của Bàn Môn cung cấp chúng ta.

Huân Nhi khẽ thở dài một hơi, nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu, cảm động nói:

- Yên tâm đi, nhớ kỹ A Thái bọn họ đã bỏ ra bao nhiêu Hoả Năng, đợi luyện chế thành công, sau khi tiêu thụ phải bồi hoàn gấp đôi lại cho bọn họ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Nên thế!

Huân Nhi gật gật đầu, bàn tay mềm mại vuốt ve đồng dược liệu, đại mi nhíu lại nói:

- Trong đồng dược liệu được thu mua này, giá cả có chút đắt đỏ, ta nghĩ nếu chuyên bán buôn đan dược được chế luyện ra, ngay tại bên trong Bàn Môn tổ chức một đội ngũ hoặc là tại bên trong nội viện mời một ít người, chuyên môn vào sâu trong núi tìm kiếm những dược liệu cần thiết cho Bàn Môn chúng ta, sau đó dựa theo mỗi một người giao nộp dược liệu chất lượng hoặc là số lượng, sẽ tính thù lao, nếu như vậy, có lẽ phí tổn của hội sẽ rẻ hơn rất nhiều.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người ra, chợt gật gật đầu đồng ý, ánh mắt đảo qua đồng dược liệu ở trước mặt, có dược dược liệu này kỳ thật cũng không tính là nhiều, nhưng đây cũng là toàn bộ giá trị và tâm huyết của cả Bàn Môn, than nhẹ một tiếng, trọng trách này không nhẹ nhàng chút nào.

- Ha hả, Tiêu Viêm ca ca, chuyện kế tiếp, liền chỉ có thể toàn bộ giao cho người, loại công việc luyện đan này, chúng ta không thể giúp người được nữa điếm.

Huân Nhi cười khẽ nói.

Trịnh trọng gật gật đầu, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, một ngày sau ta sẽ đem đồng dược liệu này biến thành đan dược mà chúng ta cần, tuyệt đối sẽ không cô phụ tấm lòng của các người.

- Đúng rồi, đây là ta cố ý tại địa điểm bán hàng của Dược Bang phái người mua hai loại đan dược này, một loại là đan dược phục hồi đầu khí mà Ngô Hạo đã từng nói qua, danh xưng ở Dược Bang là Hồi Xuân Đan, mặt khác là một loại thuốc chữa ngoại thương công hiệu quả không tồi.

Huân Nhi bỗng từ trong nạp giới lấy ra hai cái bình ngọc nhỏ, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng Huân Nhi quả thật là thông minh

- Tốt lắm, Tiêu Viêm ca ca, kê tiếp tất cả đều trông chờ vào ngươi đó.

Huân Nhi nghiêng nhiên cười, đối với Hồ Gia cùng Ngô Hạo phát phát tay, ba người chậm rãi đi ra khỏi phòng, sau đó đóng chặt cánh cửa.

Theo ba người ly khai, trong mật thất lại một nữa lâm vào im lặng, Tiêu Viêm nhìn nhằm chăm đống đan dược lớn trước mặt, một lúc sau, thở ra một hơi thật dài, ngồi xếp bằng xuống, vung tay lên, dược đỉnh liền xuất hiện trước mặt.

Đem dược đỉnh lấy ra, Tiêu Viêm thuận tay lấy hai loại đan dược mà Huân Nhi mua được, đầu tiên đổ ra cái gọi là Hồi Xuân Đan, là một viên đan dược có màu xanh biếc, mùi hương thật nồng, mùi hương nồng nặc này thật là làm cho người ta khó ngửi, Tiêu Viêm chân mày cau lại, cũng là lược qua lắc lắc đầu có chút khinh thường, cái này mà cũng gọi là Hồi Xuân Đan a, chỉ sợ dược liệu cần nhất sẽ không vượt qua bốn loại, mà hơn nữa tất cả các loại dược liệu còn lại đều là cực kỳ thông thường, tại trong mắt Tiêu Viêm lúc này, trình độ luyện dược cũng có thể nói là cực kỳ phong phú, cái này gọi là Hồi Xuân Đan này, chỉ sợ là thành phần bên trong chưa đủ để trở thành một loại nhất phẩm đan dược.

Đem hai loại đan dược đều để lại chỗ cũ, ánh mắt Tiêu Viêm quay lại đỉnh thuốc, sắc mặt dần dần trở thành nên bình tĩnh.

Trong quá trình luyện dược không thể cho phép có bất cứ điều gì phát sinh, Tiêu Viêm đi vào trạng thái ngưng thần, ánh mắt bình thần nhìn chăm chăm dược đỉnh trước mặt, ý niệm trong đầu miên man quay cuồng, lần này hẳn tính toán luyện chế ba loại đan dược, một loại là khôi phục đầu khí Hồi khí đan, loại đan dược này Tiêu Viêm sớm đã luyện đến mức lô

hỏa thuần thanh, hiện giờ lấy trình độ luyện dược của hắn, luyện chế Hồi Khí Đan xác xuất thành công ít nhất cũng có thể đạt tới 80%.

Loại thứ hai là một loại thuốc uống thuốc chữa thương, tên là Phục Thể Đơn Độc, loại thuốc uống chữa thương này không chỉ tác dụng trị liệu có hiệu quả nhất định đối với người bị nội thương, hơn nữa đối với người bị ngoại thương có tác dụng làm cho vết thương khép lại tương đối hiệu quả, loại Phục Thể Đơn Độc này bất luận là ở hiệu thuốc cấp bậc nào, cũng đủ vượt qua mấy loại thuốc chữa thương mà Dược Bang bán ra, hơn nữa mấu chốt chính là dược liệu cần thiết của đan dược này so với cái đan dược của Dược Bang thì tốt hơn không ít

Loại đan dược thứ ba tên là Băng Thanh Đan, loại đan dược này, sau khi dùng có hiệu làm giảm bớt hỏa độ, nếu nói không quá, Băng Thanh Đan có lẽ là đạt tới cấp cao nhị phẩm đan dược, thậm chí từ phương diện nào đó cũng có thể nói loại đan dược này một loại tam phẩm cũng không quá, nghĩ đến loại đan dược này có thể phụ trợ cho người tu luyện, giá trị cao xa xa hơn nữa là thuốc chữa thương.

Mà loại đan dược này thì làm cho Bàn Môn chắc chắn vượt qua Dược Bang, mặt khác trong nội viện, đan dược này trở thành độc quyền, Dược Bang không thể có loại đan dược nào có thể cạnh tranh được với loại đan dược này.

Trong đầu hiện lên phương thuốc của ba loại đan dược này, Tiêu Viêm thở ra một hơi, sắc mặt dần dần nhìn bàn tay, Ngón tay hơi hơi chà xát động đậy, trong nháy mắt ngọn lửa màu xanh từ ngón tay bốc lên, ngọn lửa màu xanh bay lượn lơ lửng giống như một loại Tinh Linh, hỏa diễm trên ngón tay Tiêu Viêm lúc này hoạt bát nhảy múa tung lên hạ xuống, trong mắt thất cảm nhận được độ nóng càng lúc càng cao.

Con người đen nháy chăm chú nhìn ngọn lửa màu xanh bốc lên, nửa ngày sau, bàn tay Tiêu Viêm khẽ bắn ra, một đạo xẹt qua làm cho ngọn lửa màu xanh tại giữa không trung vụn vụn, bay vào trong lò đỉnh bùng lên, độ nóng vừa đủ, bên trong dược đỉnh phát ra âm thanh tiếng lửa bùng bùng.

Ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm dược đỉnh, ngón tay thon dài của Tiêu Viêm tiếp tục chậm rãi di động qua bên trái đồng dược liệu, trong giây lát, ngón tay run lên, vài cọng dược liệu bất đồng chủng loại liền được đầu ngón tay chuẩn xác kẹp lên

Cánh tay khẽ lay động, vài cọng dược liệu trực tiếp được ném vào trong dược đỉnh đang cháy, dược liệu vừa đi vào dược đỉnh, đột nhiên ngọn lửa màu xanh bùng lên, nuốt gọn tất cả dược liệu mới đưa vào...

Dược liệu bị ngọn lửa bao trùm, Tiêu Viêm sắc mặt không chút biến hóa, bàn tay cách không đặt hờ trên dược đỉnh, đầu ngón tay thon dài hơi động, mà theo đầu ngón tay máy động, chỉ thấy vòng tròn trong dược đỉnh, ngọn lửa màu xanh thoáng vũ động, hỏa diễm không ngừng bốc lên, trong nháy mắt một mảng đan dịch tinh luyện đã trôi nổi phía trên ngọn lửa.

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn đan dịch trôi nổi, nhiệt độ nóng cháy không ngừng thâm thấu ra ngoài, đem tinh chất lưu lại ở bên trong, còn tất cả các tạp chất chậm rãi trừ ra bên ngoài.

Lúc này, lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm xâm nhập vào vòng tròn trong dược đỉnh, mà ở dưới tác động linh hồn lực lượng này, độ nóng của ngọn lửa màu xanh tiếp tục chậm rãi dâng lên, dần hết tất cả tinh thần, ở bên cạnh hoàn mỹ không chế, những tạp chất bị loại bỏ, đan dịch càng phát ra độ tinh thuần.

Đại sảnh bên trong mở ra, Huân Nhi ba người đang ngồi trong đó, trong lúc nói chuyện cùng nhau vẫn là có một chút không yên lòng, ánh mắt ngẫu nhiên ngược nhìn, sau đó dừng lại tại cánh cửa phòng ở trên lầu, trong mắt mơ hồ có một chút lo âu.

- Mất hết cả một ngày, Tiêu Viêm như thế nào vẫn còn không có đi ra?

Bầu không khí có một chút áp lực khiến cho Ngô Hạo đứng ngồi không yên, rốt cục liền không nhịn được mở miệng nói.

- Chờ một chút đi, chúng ta không phải là Luyện Dược Sư, cho nên cũng không rõ ràng lắm quá trình luyện đan dược, bắt quá bất luận như thế nào, cũng không thể quấy rầy Tiêu Viêm ca ca lúc này được.

Huân Nhi lắc đầu, màu xanh đạo.

Cùng một tâm trạng Hồ Gia cũng khẽ thở ra một hơi dài, giờ cũng chỉ có thể đợi mà thôi, hiện tại cơ hồ toàn bộ Bàn Môn đều là đang chờ đợi Tiêu Viêm đi ra, hấn nếu là thất bại, đối với sĩ khí của Bàn Môn sẽ là một đả

kích thật lớn, theo suy nghĩ từ trước cho đến bây giờ, Tiêu Viêm xuất hiện trước mắt bọn họ như một vị tướng quân luôn mang đến thắng lợi, chưa từng có thất bại lần nào... Hy vọng lúc này đây cũng là không ngoại lệ.

"! ~ "

Bên trong đại sảnh không khí nặng nề bao trùm, bỗng nhiên thanh âm cửa phòng vang lên, ba người ngẩn ra, chợt đột nhiên ngừng đầu, đem tầm mắt quảng ném về hướng cửa phòng nguyên lúc trước vẫn còn đóng chặt, bây giờ đang từ từ mở ra.

Tại ba người nhìn chăm chú, Tiêu Viêm chậm rãi đi ra, tuy rằng trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy mệt mỏi, nhưng ánh mắt không dấu nổi một tia thoả mãn, quả thật làm cho ba người trong đại sảnh đang căng thẳng có một chút thả lỏng, lặng lẽ thở ra một hơi cuối cùng liếc mắt nhìn nhau.

Đứng ở lầu hai, nhìn ba người trong đại sảnh này cười cười, Tiêu Viêm bước nhanh đi xuống thang lầu, đến chỗ bàn ghế ở trung tâm đại sảnh. Vung tay lên, nhất thời trăm bình ngọc liền thoáng hiện ra, đem toàn bộ bình ngọc đặt xuống tràn đầy trên mặt bàn.

- Có tất cả ba loại đan dược: Hồi Khí Đan 83 viên, Phục Thể Đơn Độc 62 viên, Băng Thanh Đan ba mươi sáu viên. Cộng lại tất cả là 181 viên, hoàn hảo.

Nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm lúc này có chút sáng lạn.

- Nhiều như vậy..

Nhìn những bình ngọc tràn đầy trên mặt bàn, vẻ mặt ba người kinh ngạc, đặc biệt sau khi nghe được Tiêu Viêm điểm số, giữa trán đều là không khỏi nảy lên kinh hỷ.

- May mắn là không làm nhục mệnh, kế tiếp tiêu thụ chỉ có thể dựa vào các người thôi, ta thật sự là không còn chút sức lực nào nữa...

Tiêu Viêm đặt mông ngồi trên ghế mềm mại, khuôn mặt mệt mỏi đối với ba người nhẹ giọng nói một câu.

Huân Nhi ba người hưng phấn gật gật đầu, ba người liền vọt tới bên cạnh

bàn, tinh tế đếm số bình ngọc.

- Tiêu Viêm ca ca...

Cùng hai người bàn bạc vấn đề tiêu thụ, Huân Nhi xoay đầu lại, cũng là ngạc nhiên nhìn, lúc này Tiêu Viêm bàn tay đang đặt ở trên đầu, nhắm mắt ngủ, lập tức nụ cười thanh nhã đang hiện trên mặt thoáng hiện lên một chút đau lòng, từ một bên lấy ra tấm thảm mềm mại, đắp lên người Tiêu Viêm, ôn nhu nói:

- Ngủ đi, Tiêu Viêm ca ca, khi nào tỉnh lại, Huân Nhi sẽ báo cho người tin tức tốt lành...

-----oOo-----

Chương 490: Thu hoạch lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc Tiêu Viêm từ trong ngủ say tỉnh dậy, sắc trời đã dần tối, Từ phía tây rụng rơi ánh tà dương màu hồng qua cửa sổ hắt xuống mặt đất hình thành nhàn nhạt quang sáng.

Từ trên ghế ngồi dậy, Tiêu Viêm nhìn thấy tấm thảm ở trên người, trong lòng có chút ấm áp.

Đứng dậy đi qua đi lại, động dậy thân thể. Sau một trận no giấc, mệt mỏi lúc trước đã tự động biến mất, thay vào đó tinh thần sảng khoái.

"Dát"

Khi Tiêu Viêm đang đi qua đi lại, cửa phòng đột nhiên khe khẽ bị đẩy ra. Một cái đầu cẩn thận thò vào, sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm đã tỉnh dậy lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười hắc hắc nói:

- Chà, ngài thật có tài ngủ a, ngủ một lèo từ sáng đến tối.

- Ha ha, là A Thái!

Nhìn thấy người đang thò đầu vào nhìn trộm, Tiêu Viêm không khỏi cười nhẹ một tiếng, ngoắc hẳn vào cười hỏi:

- Huân Nhi các nàng còn chưa trở lại sao?

- Hắc hắc! Đúng vậy. Huân Nhi học tử cơ hồ dẫn toàn bộ người của Bàn môn đi hết rồi. Bất quá xem ra giờ này chắc cũng sắp trở lại.

A Thái vuốt tóc, cười nói.

- Lần này đa tạ các ngươi.

Nhẹ nhàng đưa tay bung một ly trà nguội bên cạnh nhấp một ngụm, ngẩng đầu quay về A Thái lại tiếp tục nói.

- Ngài đừng quá khách khí, hiện giờ tất cả người trong Bàn môn chúng ta đều được sự bảo hộ của ngài. Chẳng lẽ không thể làm cái gì cho ngài sao?

Được Tiêu Viêm tạ ơn một tiếng, A Thái ngượng ngừng nói.

- Lúc trước ta đã quyết định thành lập Bàn môn này, trách nhiệm này tự nhiên là ta cần phải phụ trách. Đợi đến lúc sau khi đan dược tiêu thụ được, ta sẽ bảo Huân Nhi trả lại cho mọi người gấp hai lần, công là công, tư là tư, không thể lẫn lộn.

Nghe vậy, A Thái mới vừa muốn gạt đi, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng rất nhiều bước chân, lập tức vui vẻ nói:

- Hẳn Huân Nhi học tử cùng mọi người đã trở lại!

Lời nói của hắn vừa dứt, cửa phòng liền lại lần nữa bị mở ra. Một đám mang theo vẻ mặt vui sướng tràn vào, mà Huân Nhi ba người chính là người đi đầu, xem sắc mặt vui sướng của các nàng, tựa hồ thu được kết quả tốt.

- Tiêu Viêm ca ca, người tỉnh rồi?

Tiến vào phòng, Huân Nhi vừa muốn la rầy mọi người nhỏ tiếng một chút, nhưng khi liếc mắt một cái thấy Tiêu Viêm đang ngồi trên ghế lập tức vui vẻ nói.

- Dậy rồi!

Cười gật đầu nói:

- Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.

Nhìn Tiêu Viêm vẫn như cũ trấn định, Huân Nhi hé miệng cười yếu ớt, cùng với Hồ Gia, Ngô Hạo đang hưng phấn ở bên cạnh lên phía trước ngồi xuống, mặt khác mọi người trong Bàn môn bởi vì ghế ngồi không đủ nên liền trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất, trong nhất thời nguyên bản đại sảnh trống rỗng đã đầy ắp người. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy mọi người đã ngồi xuống, Tiêu Viêm lúc này mới đem ánh mắt nhìn Huân Nhi, cười nói:

- Thế nào?

- Cũng không tệ lắm.

Huân Nhi cười nhẹ một tiếng nói:

- Hồi khí đan tiêu thụ 30 mai, Phục Thể đan 35 mai. Về phần Băng Thanh đan ít hơn nhiều, chỉ tiêu thụ được 14 mai. Bởi vì để chào mời lúc đầu, cho nên Hồi khí đan chúng ta lấy giá một ngày "*Hoả năng*" một viên, so với Hồi xuân đan của Dược Bang giá cả thấp hơn một chút, Phục Thể đan cũng là một ngày "*Hoả năng*" một hoàn, riêng Băng Thanh đan là ba ngày "*Hảo năng*" một hoàn, như vậy tính ra hôm nay chúng ta thu được tổng cộng 107 ngày "*hoả năng*" đã sắp bằng với phí tổn chúng ta đã bỏ ra, những đan dược này bán ra quả là một vốn bốn lời, khó trách Luyện Dược Sư là chức nghiệp nổi tiếng ở đại lục làm cho nhiều kẻ đổ kỵ

Nghe ngày đầu tiêu thụ nhiều như vậy, đôi lông mày trên mặt Tiêu Viêm cũng dần ra, trong lòng thoáng có chút thoải mái. Nhẹ giọng nói:

- Đích xác là không tồi, Bàn Môn chúng ta lần đầu tiên bán ra đan dược, vẫn chưa có uy tín, người khác cũng rất khó tin tưởng vào dược lực của đám đan dược này, giá cả thấp một chút cũng không sao, về phần Băng Thanh đan kia giá cả có hơi cao một chút, đệ tử bình thường vẫn thật không nỡ mua.

Về phần lời nói cuối cùng của Huân Nhi, Tiêu Viêm trong lòng cười thầm, nếu không phải mình có dị hỏa tương trợ, đề cao xác suất thành công thành đan, các bình thường luyện sư, có thể thành công được, nhưng chắc chắn không được thuận lợi như vậy, giá mỗi hoàn cũng đâu chỉ có như vậy.

- Vốn cũng không hy vọng tất cả mọi người đều mua.

Huân Nhi cười nói:

- Vài vị đệ tử mua Băng thanh đan kia phần lớn thực lực cũng không tệ, hơn nữa cũng không thiếu vài ngày "*hỏa năng*" cho nên nửa tin nửa ngờ mua thử xem, bất quá ta thử nghĩ chỉ cần trong thời gian hai ngày, mấy cái tên đã thử qua diệu dụng đan dược mang lại sẽ trở thành quảng cáo sống giúp Bàn Môn chúng ta tuyên truyền. Mà đến lúc đó những đan dược này trong khoảnh khắc sẽ bị tranh mua sạch sẽ.

Tiêu Viêm gật gật đầu, chỉ cần hiệu quả của đan dược truyền bá ra ngoài, như vậy đến lúc đó chỉ sợ chính mình không đi ra tiêu thụ, cũng sẽ có người tự động tìm tới cửa thu mua.

- Tiêu Viêm ca ca, nhóm hỏa năng đầu tiên kiếm được này, ta đề nghị đem toàn bộ đi mua dược liệu... Hiện tại vì chúng ta đột ngột hành động cho nên Dược Bang căn bản không có kịp phản ứng, chờ cho đến khi bọn chúng phát hiện, chỉ sợ bọn chúng sẽ hành động đáp trả lại.

Huân Nhi thoáng chần chờ một chút rồi đề nghị.

- Ngươi là sợ Dược Bang âm thầm đem toàn bộ dược liệu thu mua hết phải không?

Nghe vậy Tiêu Viêm chợt ngân ra, chau mày lên

- Bất kể nói như thế nào Dược Bang so với chúng ta thâm căn cố đế, nhiều năm như vậy tiêu thụ đan dược, căn cơ bọn họ thực sự rất mạnh. Vạn nhất bọn họ thật muốn lũng đoạn thị trường dược liệu, chúng ta sẽ gặp phiền phức. Dù sao, bọn họ thực tế là có đủ thực lực để làm cái loại này. Cho nên chúng ta phải phòng ngừa chu đáo.

Huân Nhi nói.

- Nói rất đúng.

Gật mạnh đầu Tiêu Viêm trầm giọng nói:

- Dược Bang này không thể khinh thường được, bắt đầu từ ngay mai, sắp xếp mọi người đi tìm mua dược liệu mà chúng ta cần!

Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm đứng dậy. Ánh mắt đảo qua mọi thành viên Bàn Môn một lượt, cười nói:

- Chư vị đã vất vả rồi, thành viên hôm nay tham gia đi tiêu thụ đan dược, chờ chúng ta bán được số lớn, mỗi người sẽ được lĩnh năm ngày Hỏa Năng! Tiêu Viêm ta nói được là làm được tuyệt đối không nuốt lời!

- Đầu lĩnh vạn tuế!

Nghe được ngữ khí Tiêu Viêm thưởng lớn như vậy, trong đại sảnh thành viên Bàn Môn đầu tiên là ngân ra. Ngay sau đó là mặt mừng như điên, nhất thời hưng phấn hô to cơ hồ muốn đem nóc nhà thổi bay. Thành viên Bàn Môn tổng số gần 40, 50 người, mỗi người thưởng cho năm ngày hỏa năng đó chính là hơn 200 ngày Hỏa Năng. Số lượng này cho dù là nhìn khắp nội viện cũng có thể xem như là cực kì hào phóng.

Mà loại thủ bút này, nếu là trước đây, Tiêu Viêm tự nhiên là cầm không ra. Nhưng là hiện tại có đan dược bán ra, lấy thực lực luyện chế của hắn, Hỏa Năng sớm hay muộn rồi cũng sẽ cuồn cuộn không ngừng chảy vào túi, cho nên hắn tự nhiên như thế mà phóng tay.

- Về phần A thái cùng một số người hiến tặng hỏa năng mua dược liệu, đến lúc đó sẽ được gấp đôi, nhớ kĩ là không cho phép được cự tuyệt!

Ánh mắt chuyên hướng đến bọn người A Thái, Tiêu Viêm cất cao giọng nói.

Bị Tiêu Viêm một lời phá hỏng ý đồ, mấy người thành viên hiến tặng hỏa năng, chỉ phải cười khổ gật đầu. Bất quá cũng là có một chút cảm động

Nhìn vào Tiêu Viêm thưởng lớn như vậy, sĩ khí thành viên Bàn Môn dâng cao tột đỉnh, Huân Nhi ba người không khỏi nhìn nhau cười. Âm thầm

hướng về Tiêu Viêm giờ ngón cái lên.

Ngày thứ hai, thành viên Bàn Môn phân công hành động. Ba người Huân Nhi vẫn như cũ dẫn người đi tiêu thụ đan dược, mà Tiêu Viêm cũng dẫn người đến khu giao dịch, đem các tài liệu cần để luyện chế ba loại đan dược cơ hồ đem toàn bộ hỏa năng dùng hết thu mua tới tay. Sau đó mới kéo nhau trở về khu tân sinh.

Về phía đám người Huân Nhi bên kia, đan dược tiêu thụ nhiều gấp đôi ngày hôm qua. Một số ít ăn thử thu được ích lợi đáng kể, đều âm thầm len lén đi nói với bạn tốt của mình, mặc dù tư tâm nghiêm khắc dặn dò cấm không được để lộ ra, nhưng ngăn ngụt chỉ trong một đêm, danh tiếng của ba loại đan dược, đã lan ra khắp toàn bộ nội viện, đặc biệt là Băng Thanh đan kia có thể gia tăng hiệu quả tu luyện trong Thiên Phần luyện khí tháp làm cho một số ít tu luyện cuồng nhân không khỏi đỏ mắt.

Ngày thứ hai đám người Huân Nhi trở về, đan dược luyện chế của đợt đầu tiên tiêu thụ gần như đã không còn, thu được tới tay rất nhiều hỏa năng làm cho toàn bộ bên trong Bàn Môn cực kì hưng phấn.

***

Trong một cái phòng xa hoa rộng lớn, có mười mấy người đang ngồi trong đó. Không khí có chút trầm thấp, mơ hồ có lúc có một chút sóng ngầm lưu động

Ở chính giữa cái bàn lớn trong phòng, một gã nam tử mặc áo bào luyện dược sư đang ngồi dựa trên ghế. Tại chỗ ngực vẽ một cái dược đỉnh cổ xưa, mặt ngoài dược đỉnh có bốn đạo ngân quang lóng lánh chợt ẩn chợt hiện, quang mang chói mắt làm cho những người khác ở trong phòng không dám nhìn thẳng.

- Ai có thể nói cho ta biết, Bàn Môn này từ lúc nào lại xuất hiện ra một Luyện dược sư vậy?

Không khí trầm mặc kéo dài hồi lâu, nam tử rốt cục chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp hàm chứa một chút tức giận. Lúc này ở đặt ngay ngắn trước mặt hắn là ba mai đan dược, chính là đan dược của bọn Tiêu Viêm bán ra.

- Nghe nói là thủ lĩnh của bọn họ, cũng chính là cái gã Tiêu Viêm kia đã luyện chế

Phía dưới có một người thấp giọng trả lời.

- Hẳn cũng là Luyện dược sư sao?

Nam tử nhíu mày nói.

- ... xem tình huống hẳn là đúng như vậy.

- Ba loại đan dược này so với của chúng ta bán ra bất luận loại nào chất lượng cũng tốt hơn và rẻ hơn.

Ánh mắt nhìn chằm chằm đan dược trước mặt, nam tử thanh âm lạnh lùng nói:

- Nếu để bọn họ thành công đem danh khí lan rộng ra, sợ là địa vị độc quyền bán đan dược của chúng ta sớm hay muộn sẽ trực tiếp bị mất đi.

- Chúng ta bây giờ nên làm gì đây? Cũng không lẽ cứ ngồi nhìn xem bọn chúng lớn mạnh lên vậy sao?

Một người có chút nóng nảy nói.

Nam tử không để ý đến phía dưới tranh cãi âm ỉ, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn. Hồi lâu sau lạnh lùng nói:

- Điều tra xem bọn chúng muốn mua dược liệu gì, sau đó thu mua toàn bộ cho ta, Dược Bang ta thứ khác thì không có nhiều nhưng "*Hỏa năng*" thì không thiếu.

- Vâng!

Nghe được thủ lĩnh mở miệng, phía dưới mọi người đang tranh cãi âm ỉ lập tức cùng hô lên đáp.

- Đúng rồi, Bàn Môn tựa hồ cùng Bạch Bang có xung đột phải không?

Làm như chợt nhớ tới cái gì, nam tử thản nhiên hỏi.

- Đúng vậy, nghe nói Tiêu Viêm từng đánh bại Phó Ngao, và còn có xung đột với Bạch Trình trước mặt mọi người.

- Ha ha, thật sự là một đám tân sinh kiêu ngạo, đưa người đi tìm Bạch Trình mời hắn đến đây, ta có một số chuyện muốn cùng hắn đàm luận... Bàn Môn này đích xác không biết trời cao đất rộng, chỉ một gã Tiêu Viêm đã nghĩ ghê gớm lắm sao?

-----oOo-----

Chương 491: Xung đột

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại sảnh, Tiêu Viêm đang nhìn con số trên mặt tấm Thanh Hỏa tinh tạp của mình lên tới 348, không khỏi thất thần cùng cảm khái, hiện giờ đã có con đường tiêu thụ đan dược, cái loại sự tình phiền toái vì hỏa năng mà buồn rầu kia, xem như bị vứt bỏ rất xa ở phía sau.

Trong đại sảnh lúc này, Huân Nhi ba người cũng đang ngồi trong đó, sau hai ngày trải qua tiêu thụ đan dược, đan dược cũng đã có một ít danh tiếng. Bởi vậy, hiện giờ Bàn Môn xem như là đã dần dần đi vào quỹ đạo, cho nên bọn họ cũng không cần tự mình ra mặt tiêu thụ nữa, mà là đem địa điểm tiêu thụ cố định công bố ra ngoài, lại cho người của Bàn Môn thủ ở nơi đó, mà bọn họ trực tiếp chờ thu Hỏa Năng cuối cùng là được.

Nhìn thấy bộ dáng cảm khái kia của Tiêu Viêm, Huân Nhi khẽ cười nói:

- Tuy nói tiêu thụ đan dược đích thật là một vốn bốn lời, nhưng nếu là không có tốc độ thêm nữa là xác xuất thành công luyện chế đan dược của Tiêu Viêm ca ca, cũng đã không đạt được hiệu quả như bây giờ, ta nghe nói, ngay cả toàn thể cao cấp Dược Bang kia cùng nhau luyện đan, thành quả một ngày, cũng bất quá chỉ hơn một chút so với thành quả của một mình Tiêu Viêm ca ca mà thôi, không nói đến vật lực, chỉ là nhân lực này thì đã tốn kém không ít.

Tiêu Viêm cười cười, hắn cũng là y vào công dụng của Dịch Hỏa cùng với Dược Lão ở một bên hiệp trợ mà thôi. Duỗi thẳng lưng một cái, thật sự

cảm thấy có chút nhàm chán, đã nhiều ngày rồi mỗi ngày đều không ngừng nghỉ luyện chế đan dược, hiện giờ đan dược dự trữ của Bàn Môn, thật ra cũng đã đủ tiêu thụ trong thời gian một tuần, cho nên hiện tại thời gian hẳn nghỉ ngơi rất nhiều. Tu luyện đã thành thói quen điều này làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút không được thoải mái, nhưng bởi vì vừa mới đột phá bát tinh không lâu, nếu lại tiếp tục bế quan đột phá mà nói, không khỏi sẽ có chút quá không thực tế.

- Người hôm nay phái đi thu mua dược liệu còn chưa trở lại sao?

Trong miệng đầy một khối điềm tâm, thanh âm Tiêu Viêm hàm hồ hỏi, đã nhiều ngày luyện chế, cũng đem dược liệu mua lúc trước dùng không sai biệt lắm.

- Đúng vậy, bắt quá họ sẽ trở về nhanh thôi.

Huân Nhi khẽ gật đầu, song lời này vừa hạ xuống, ngoài cửa liền vang lên một trận đập cửa dồn dập, chợt vài bóng người vội vã chạy vào.

- Làm sao vậy, A Thái?

Nhìn thấy mấy người A Thái thở hổn hển, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc hỏi.

- Đầu lĩnh, xảy ra chuyện rồi!

A Thái hít sâu một hơi, sau khi hô hấp bình ổn xuống, sắc mặt âm trầm vừa nói.

- Chuyện gì?

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm nuốt xuống thức ăn trong miệng, thanh âm cũng chậm rãi trở nên lạnh lùng.

- Người hôm nay đi thu mua dược liệu, toàn bộ tay không mà quay về.

A Thái tức giận nói.

- Quả nhiên... Xen ra là do Dược Bang hạ thủ, bắt quá bọn chúng phản ứng cũng mau lẹ có chút ngoài dự kiến của ta.

Huân Nhi mày liễu nhíu lại, thanh âm lạnh lùng nói.

Con người trong suốt của Tiêu Viêm, thoáng lóe qua hàn quang.

- Còn có, huynh đệ mà chúng ta phải ra tiêu thụ đan dược, đều bị người khác ngăn trở, thậm chí có một ít huynh đệ tính tình nóng nảy muốn phản kháng, còn bị đối phương đánh cho bị thương, hiện tại địa điểm tiêu thụ, tám chín phần mười đều đã bị phá hủy.

A Thái nói ra một việc cuối cùng làm cho hấn phần nộ đến nghiến răng nghiến lợi.

- Cái gì?!

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh bốn người sắc mặt nhất thời giận dữ, Tiêu Viêm còn là đương trường vỗ mạnh lên bàn, sắc mặt âm hàn giống như trước lúc bão táp xảy ra.

- Dược Bang này vậy mà lại dám kiêu ngạo như vậy? Quả là Dược Bang khi dễ Bàn Môn chúng ta không người?

Hổ Gia vẻ mặt cười âm trầm nổi giận quát.

- Không phải người của Dược Bang.

A Thái lắc lắc đầu, cắn răng nói:

- Theo hồi báo của huynh đệ trở về, mấy tên tiến đến quấy rối, hình như đúng là những gia hỏa Bạch Bang kia.

- Bạch Bang

Đầu tiên là ngân người, chột trên khuôn mặt hiện lên hàn ý, Tiêu Viêm lạnh lạnh nói:

- Những tên hỗn đản này, quả nhiên là không chịu yên tĩnh.

- Đầu lĩnh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Việc này cũng không thể nhẫn a!

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, cảm thụ trong đại sảnh từng đạo ánh mắt nóng rực đang nhìn về phía mình, sau một lúc hấn vung tay lên, thanh âm lạnh lùng nói:

- A Thái, đem mọi người toàn bộ kêu lên, theo ta đi tìm Bạch Bang đi! Muốn giẫm ở trên đầu Bàn Môn chúng ta, vậy ta cũng phải cho hắn thương cân động cốt mới được!"

- Đúng! Đầu lĩnh, làm thật bọn chúng!

Nghe Tiêu Viêm vậy mà lại không có lảng tránh, A Thái vẻ mặt nảy lên một cỗ nhiệt huyết cùng đỏ bừng lên, gật đầu thật nhanh, phi nhanh ra khỏi lầu các, sau đó liền nghe thấy thanh âm rống to kêu gào của hắn.

- Tiêu Viêm ca ca, người định bây giờ sẽ cùng Bạch Bang đánh nhau sao?

Huân Nhi trầm ngâm một hồi, hỏi.

- Đánh thì đánh, trong khoảng thời gian này Bàn Môn cũng đã bị không ít phiền toái từ Bạch Bang, nếu là vẫn không để ý tới mà nói, không chỉ sẽ nâng lên uy phong của bọn họ, mà cũng sẽ làm cho Bàn Môn bị người ta chỉ vào trán mà mắng yếu là nhu nhược.

Ngô Hạo trên khuôn mặt hiện lên một chút hung khí, cười lạnh nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

- Ngô Hạo nói đúng, cho dù đánh không lại, thì cũng phải để cho bọn chúng biết Bàn Môn ta không phải dễ chọc!

Hồ Gia mắt hạnh trừng lên giận dữ, quát nói. Tính tình của nàng vốn là không sợ trời, không sợ đất, trong khoảng thời gian này bởi vì mới vào Nội Viện, cho nên đã thu liễm rất nhiều, thế nhưng cũng không thể chấp nhận được sự khiêu khích vũ nhục như vậy của Bạch Bang.

- Lần này Bạch Bang thực sự đã đi quá xa, nếu lại tiếp tục nhẫn nhịn không làm gì mà nói, chỉ sợ sẽ làm cho mấy huynh đệ bị thương kia tâm tro ý lạnh.

Tiêu Viêm sắc mặt thoáng qua một tia xanh đen gật gật đầu, một lát sau,

hắc chuyển hướng Huân Nhi nói:

- Huân Nhi, lần trước ngươi đề nghị chuyện tổ chức hoặc là cam kết với đội ngũ hái thuốc, có lẽ làm sớm đi, lấy thực lực kinh tế của Dược Bang, nếu là muốn ngăn chặn chúng ta thu mua dược liệu trong nội viện mà nói, chúng ta không hề có sức phản kháng, cho nên, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Huân Nhi khẽ gật đầu, nói:

- Việc này trừ bị ngày mai sẽ bắt đầu!

Tiêu Viêm gật đầu, sắc mặt âm lãnh nói:

- Bây giờ sao, tất cả mọi người buông bỏ mọi thứ trong tay, toàn bộ theo ta đi Bạch Bang, chúng ta muốn cho tên Vương bát đản Bạch Trình đó biết, muốn giẫm chân lên mọi thứ của Bàn Môn ta, không lưu lại một vết sẹo máu ở chân mà nói, đây chính là tượng tượng xa vùi...

- Dược!

Trên đường lớn rộng rãi, người qua lại trên đường nhìn một đoàn dòng người đờng đờng sát khí này, vẻ mặt đều không khỏi kinh ngạc dừng cước bộ, đoàn người đông đảo này, đại đa số đều cầm binh khí sáng chói trong tay, khí thế hung hãn trên khuôn mặt làm cho người bên ngoài thân thể có chút rét run.

Mất thấy dòng người đông đảo này biến mất tại cuối tầm mắt, bên trong con đường bị hoảng sợ làm thành mảnh tĩnh lặng, mới vang lên từng hồi nói chuyện khe khẽ.

- Bọn người kia muốn làm gì? Một bộ dáng thâm cừu đại hận, muốn chém người chắc?

- Xem huy chương trên ngực bọn hắn, hình như là người của Bàn Môn thì phải?

- Ách? Cái Bàn Môn gần đây tiêu thu đan dược kia sao? Thanh niên đầu lĩnh mặc hắc bào kia, chẳng lẽ chính là Tiêu Viêm nghe đồn luyện chế số đan dược này?

- Nghe nói hôm nay người Bạch Bang xéo nát ở chỗ Bàn Môn, xem tình huống này, thì Bàn Môn hẳn là đi về hướng Bạch Bang sao? Hắc Hắc, vậy là có trò hay để xem rồi...

Nội Viện thanh bình, bỗng nhiên bởi vì sát khí đặng đặng của Bàn Môn mà trở nên huyên náo, rất nhiều học viên ôm trong lòng muốn xem náo nhiệt, đều chạy vội đi xem cho biết, trong lúc nhất thời, cũng đã hấp dẫn đại đa số người hiếu kỳ hướng chỗ Bạch Bang vọt mạnh qua, mặc dù Nội Viện tuy rằng tranh đấu không ít, nhưng loại đại chiến quy mô bang phái này, đúng là có chút hiếm thấy.

***

- Không tốt, lão Đại!

Bên trong phòng từng trận vui cười, cửa phòng tình linh bị đẩy ra, một bóng người có chút vội vàng hấp tấp tiến vào, la lớn.

- Chuyện gì mà hoang mang rối loạn như vậy?

Bạch Trình ngồi ở thủ vị cau mày, không hờn giận nói. Ngày hôm qua Dược Bang ra một cái giá đã làm cho hắn cực kỳ động tâm, lại chỉ đơn thuần yêu cầu hắn chỉnh sửa Bàn Môn một chút, hắn vốn đã sớm đối với Bàn Môn cực kỳ không vừa mắt, hiện giờ còn có người ra cái giá cao thỉnh bọn họ ra tay, điều này như thế nào làm hắn không thích cho được? Bởi vậy đối phương mới mở miệng, là hắn đồng ý ngay.

Chỉ cần có số Hỏa Năng mà Dược Bang thanh toán này, Bạch Trình hẳn chính là có thể đủ ở bên trong Đấu Kỹ Các đổi lấy một quyền đấu kỹ uy lực mạnh mẽ, đến lúc đó sợ là vị trí ở trên "Cường Bảng" cũng có thể vượt trên lần trước, mà dưới loại tình huống này khi bị người khác kêu la cắt đứt suy nghĩ, sắc mặt của hắn tự nhiên là không tốt đẹp gì rồi.

- Tiêu Viêm mang người Bàn Môn đánh tới Bạch Bang chúng ta!

Nghe vậy, Bạch Trình mới đầu vẫn chỉ là nao nao, nhưng nháy mắt sau, lấy lại tinh thần thì sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, thoáng cái đứng dậy, cười lạnh nói:

- Không nghĩ tới tiểu tử này còn có huyết tính như vậy, chẳng qua là lấy trúng chọi đá, tự mình chuốc lấy đau khổ mà thôi!

- Bàn Môn đến một tên Đâu Linh cường giả đều không có, cũng muốn cùng Bạch Bang chúng ta tranh đấu? Lão đại, lần trước nguyên nhân bởi vì ta, làm hại chúng ta trong vòng nửa năm không được phép đụng đến bọn họ, nhưng hôm nay bọn họ tự động tìm tới cửa, đánh cuộc này, tự nhiên cũng đã không còn tác dụng!

Phó Ngao sắc mặt đỏ lên đứng dậy, cười to nói.

Nhàn nhạt liếc nhìn Phó Ngao đang đặc ý đến sung sướng một cái, Bạch Trình cười lạnh nói:

- Cũng không nên khinh suất, hỏa liên đấu kỹ của gia hỏa kia nghe nói ngay cả Lôi Nạp cũng không phải đối thủ, chỉ sợ cho dù chính diện chiến đấu, ngươi cũng thắng không được hắn.

Nghe được lời nói của Bạch Trình, Phó Ngao sắc mặt hơi chút ửng hồng, vẫn còn mạnh miệng nói:

- Cái loại đấu kỹ này đích xác mạnh mẽ, nhưng lấy năng lực của hắn, một ngày có lẽ có thể thi triển một lần cũng đã là cực hạn, chỉ cần ta có thể kháng cự qua một đợt, hắn còn không phải chỉ có thể giống như một đồng bòn mềm yếu bình thường không sức chống cự, để ta tùy ý nhào nặn sao?

- Hiện tại nói thì có cái rắm tác dụng gì, lập tức triệu tập nhân thủ, Bàn Môn giống trống khua chiêng đến tìm phiền toái như vậy, Bạch Bang ta cũng không thể lộ nửa điểm yếu nhược, nếu không mà nói, còn như thế nào sống yên ở Nội Viện?

Trách mắng một tiếng, Bạch Trình lớn tiếng quát.

- Tuân lệnh!

Nghe được mệnh lệnh của Bạch Trình, mọi người trong phòng đều chỉnh tề đáp một tiếng, chột bật người lao ra cửa phòng, bắt đầu rống to triệu tập nhân sĩ trong bang.

Nghe được thanh âm huyền não hỗn loạn bên ngoài, trên khuôn mặt Bạch

Trình xẹt qua một chút hàn ý, cười lạnh nói:

- Nếu là các người tự mình tìm tới cửa, thế thì cũng đừng trách ta, lần này không cho các người mất hết mặt mũi ở trong Nội Viện, nếu không thì thật sự làm hổ thẹn bài danh "Cường Bổng" của ta, đúng là một đám chim non không biết trời cao đất rộng!

Nói xong, Bạch Trình phát ống tay áo một cái, khuôn mặt nổi lên một tia châm chọc lạnh lùng, bước đi ra khỏi cửa phòng...

-----oOo-----

Chương 492: Dực bang Hàn Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại quảng trường rộng lớn cách không xa cửa Bạch Bang, lúc này quảng trường đang trống rỗng bỗng bị người người từ bốn phương tám hướng vây lại chặt như nêm cối.

Khe khẽ bàn luận về đám người phía trên, từng ánh mắt mang cảm xúc khác nhau nhìn hai phe nhân mã đang giằng co giữa quảng trường.

Hai phe nhân mã trong sân, một bên khoảng 40-50 người tụ tập một, không nói những thứ khác, chỉ bức thanh thế này đủ khiến người kinh ngạc, mà đối với một phe nhân số ít, đại khái chỉ gần 30 người, nhưng 30 người này luận khí thế đến sắc mặt mà xem đều không bởi đối phương nhiều người mà sợ hãi. Ngược lại một đám vẻ mặt kiêu ngạo, trong ánh mắt khiêu khích vô cùng.

- Tiêu Viêm, người hôm nay mang nhiều người như vậy đến cửa, là muốn ra oai với Bạch Bang ta?

Đầu lĩnh Bạch Bang, Bạch Trình khoanh tay trêu tức Tiêu Viêm, cười to mà nói. Phía sau hắn, Bạch Sơn và ba người Phó Ngao, xem khí thế thì hai người kia tựa hồ thực lực gần Phó Ngao, hẳn là Đấu Linh cường giả.

- Bạch Trình, Bàn Môn ta chưa từng trêu chọc các người, mà người lại ngăn trở Bàn Môn tiêu thụ đan dược, không khỏi có chút khinh người quá

đáng sao? Khuôn mặt Tiêu Viêm hơi âm trầm, thanh âm lạnh lùng ai nấy đều thấy rõ ràng.

- Trong nội viện, vốn không ước thúc tranh đấu, mỗi ngày đều có vài cuộc chiến nhỏ nhỏ phát sinh, có cái gì ngạc nhiên? Nếu có mà nói thì tự trách mình không có thực lực đi!

Bạch Trình nhướn mày, thản nhiên nói.

- Xem tình huống này, Bạch Bang hẳn muốn dẫn đầu hủy đi ước định lúc trước a, ai, ta cũng quả thật có chút ý nghĩ khờ dại, nghĩ các người mặc dù nhân phẩm kém một tý, nhưng chung quy vẫn giữ tín. Hiện tại xem ra, hóa ra là một đám không có thành tín, không danh dự, không mặt mũi!

Tiêu Viêm vung tay chỉ, nhẹ giọng cười nói, trong tiếng cười có vị đạo châm chọc, người bên ngoài đều có thể nghe ra. Lập tức người vây quanh liền cười vang lên một trận, dù sao lúc trước Phó Ngao bị Tiêu Viêm đánh bại đã hứa hẹn, có không ít học viên Nội Viện chứng kiến.

Nghe chung quanh cười vang, Bạch Trình sắc mặt hơi khó coi, ánh mắt âm lãnh nhìn Tiêu Viêm nói:

- Xem ra người không chỉ có điểm nương tựa nữ nhân xuất sắc, miệng lưỡi cũng rất khá, ước định lúc trước không tìm Bàn Môn người phiền toái, không cần người khác nhờ vả ta cũng hiện muốn cho các người kiêu ngạo tân sinh một ít giáo huấn...

- Bị người nhờ vả? Chịu ai sai khiến?

Tiêu Viêm ánh mắt ngưng đọng, cười lạnh nói.

Không thể trả lời, Bạch Trình đồng dạng còn cười lạnh, hơi vặn cổ, ánh mắt hằm nhìn Tiêu Viêm không chút hảo ý, điềm nhiên nói:

- Hiện giờ các người tự mình tìm tới cửa, như vậy ước định ban đầu đã muốn vô dụng, cũng đừng trách Bạch Bang ta ý lớn hiếp nhỏ!

- Người tới thử xem?" Tiêu Viêm trở tay, Huyền Trọng Xích thật lớn thoáng hiện ra, hôm nay hẳn đã hạ quyết tâm nếu thật sự phải làm cho dù là liều mạng thi triển Diễm Phân Phệ Lăng Xích cũng phải đem tên bát đản

này đánh trọng thương.

- A, thật náo nhiệt nha?

Ngay khi lửa giận trong lòng Tiêu Viêm sắp bùng phát thì bỗng nhiên một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, chợt một đạo bóng xám như quỷ mị phóng ra, cuối cùng xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Viêm.

"Lâm Diễm?" Nhìn thấy người tới, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt nói:

- Sao ngươi lại tới đây?"

- Chuyện náo nhiệt như thế cơ hồ truyền khắp Nội Viện, ta tự nhiên cũng muốn đến xem.

Lâm Diễm hướng Tiêu Viêm nhún vai cười nói, hắn vừa mới khu trục hết độc tố trong người, còn nợ Tiêu Viêm một cái ân tình, cho nên không chút chân chờ chạy lại Bạch Bang.

Lâm Diễm xuất hiện tự nhiên là đã động người chung quanh xông vào bàn tán, lấy thân phận hắn ở Nội Viện cơ hồ không ai không biết, mà xem tình huống có vẻ cùng phe Tiêu Viêm, nhất thời thanh âm khe khẽ vang lên, mấy tầm mắt vốn nhìn Bàn Môn tràn ngập thương hại liền nhạt hơn nhiều, có Lâm Diễm hỗ trợ Bạch Bang chỉ sợ không có gan lớn như vậy... Dù sao danh tiếng Lâm Diễm không cùng thứ hạng với Bạch Trình.

Đồng dạng, Bạch Trình kia lúc nhìn thấy Lâm Diễm sắc mặt liền hơi đổi, khi thấy hắn cùng Tiêu Viêm tươi cười trò chuyện, liền trở nên khó coi, Lâm Diễm chính là Cường Bảng bài danh đệ thập cường giả, thực lực tự nhiên vượt qua người đứng thứ 30 như hắn.

- Lâm Diễm, đây là việc Bạch Bang ta cùng Bàn Môn, ngươi...

Sắc mặt cực độ khó coi, mà Bạch Bang cũng không tình nguyện lùi bước, lập tức đi bước nào hay bước ấy, chấp tay hướng Lâm Diễm trầm giọng nói.

- Không cần nói nhảm, ta thiếu Tiêu Viêm một nhân tình, tự nhiên là phải giúp bọn hắn, mà ngươi muốn động tay động chân thì phải hỏi qua Ly Hỏa Phủ trong tay ta!

Lâm Diễm bĩu môi, không nói gì khách sáo, bàn tay lật cái hiện ra trên tay một thanh búa lớn đỏ rực, tùy tiện huy động lưỡi búa sắc bén cắt qua không khí, lưu lại màu đỏ nhàn nhạt giữa không trung.

- Người...

Bị Lâm Diễm một câu phá hỏng, Bạch Trình bị kiềm hãm, có tâm tức giận nhưng nghĩ đến thực lực Lâm Diễm đành phải nuốt xuống, chuyển ánh mắt qua Tiêu Viêm, cười giận nói:

- Tiêu Viêm, người chừng nào mới có thể không dựa vào người khác, lần trước là Hàn Nguyệt, lần này là Lâm Diễm, lần sau người mời ai?

- Ta nói người đến tốt cùng có xấu hổ hay không? Người tiến vào Nội Viện thời gian bao lâu, Tiêu Viêm bọn họ bao lâu? Người đứng trước mặt Bàn Môn ra sức trâu hò hét lợi hại, người nếu đủ bản lĩnh, hiện tại đi tìm Nanh Sói Lâm Tu Nhai mà liều mạng, người dám đi ta cũng không ngăn cản người thu thập Bàn Môn, không có can đảm liền rút sang một bên, còn muốn khích tướng Tiêu Viêm một mình đấu? Nếu các người thời gian đồng dạng như nhau ta cũng lười quản!

Lâm Diễm mặt trầm xuống, thoáng có chút chanh chua mắng lại, khiến cho da mặt của Bạch Trình hóa thành xanh lét.

Người vây xem quanh quảng trường nghe lời Lâm Diễm lần này không nhẹ, thâm nghĩ trong lòng người này không hổ là điên nhất trong Nội Viện, nói đi nói lại thế nhưng chẳng hề lưu tình, đi tìm Lâm Tu Nhai phiền phức?, hấn chỉ sợ thà rằng đánh mình một bạt tai cũng không ngóc đến độ đó.

Tiêu Viêm cũng bị Lâm Diễm khiến cho dở khóc dở cười, người kia nói chuyện hình như hơi ác độc a, nhưng mà nghe vào tai quả thật cảm giác rất thoải mái.

- Ai, quả nhiên không hổ Phong Phủ Lâm Diễm a, cảnh giới mắng chửi người trong viện thật không ai bằng.

Đột nhiên có tiếng châm chọc cười lạnh từ bên ngoài truyền đến, mọi người dời ánh mắt liền thấy trong đám người một lối nhỏ tách ra, đoàn

người mặc áo Luyện Dược Sư nghênh ngang bước vào quảng trường, mà đám người kia dẫn đầu là một gã nam tử mặt lộ vẻ châm biếm, hiển nhiên tiếng vừa nãy là từ hắn phát ra.

- Ý? Đây không phải là Dược Bang sao? Bọn họ thế nào cũng tham gia vào đây?

- Kẻ chính thức chẳng lẽ là thủ lĩnh Dược Bang? Hàn Nhân? Không nghĩ tới hắn cũng xuất hiện.

- Nghe khẩu khí Hàn Nhân hình như giúp Bạch Bang lập uy, thực có trò hay để xem rồi, Bàn Môn có Lâm Diễm, Bạch Bang có Hàn Nhân...

Nhìn thấy đám luyện dược sư đi vào quảng trường, Bạch Trình sắc mặt xanh mét nhất thời toát lên chút vui mừng, Dược Bang bên trong Nội Viện có địa vị không thấp, ngày thường cùng cao thủ Cường Bảng đều có liên hệ, bởi vậy nếu nói đến thế lực khó chọc nhất trong viện, ngoại trừ mấy người Cường Bảng... thực lực biến thái như Lâm Tu Nhai, thì phải là Dược Bang không thể nghi ngờ.

- Hắc, hóa ra là người, tên bán thuốc...

Hàn Nhân xuất hiện cũng khiến Lâm Diễm nhú mày một chút, bắt quá sau đó, thanh âm châm chọc lại vẫn phun ra.

Hàn Nhân chưa để ý lắm đến lời châm chọc của Lâm Diễm, ánh mắt bỏ qua hắn, cuối cùng chạm đến Tiêu Viêm, bốn mắt giao nhau, hỏa lửa bắn ra lấp bắp.

- Ha ha, vị này hắn là thủ lĩnh Bàn Môn, luyện chế ra ba loại đan dược, Tiêu Viêm nhỉ? Thật sự không nghĩ tới các hạ thế nhưng cũng là Luyện dược sư.

Nhìn chóc lát, tiếng cười trong miệng Hàn Nhân phát ra

Nhàn nhạt nhìn Hàn Nhân phía trước, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua bốn cái màu bạc trên ngực đối phương, trong mắt kinh ngạc một chút, không nghĩ tới hắn lại là một tứ phẩm Luyện dược sư, cười lạnh nói:

- Hàn Nhân học trưởng, ta nghĩ người thuê Bạch Bang phá ta, hắn là Dược

Bang người đi?

Lời Tiêu Viêm nói làm cho Hàn Nhân hơi cau mày, vẫn chưa phủ nhận, chỉ chậm rãi nói:

- Bàn Môn có kết cục này, vì cái gì không sớm nghĩ đến chính mình phạm vào kiêng kỵ gì? Nếu làm tân sinh, vậy bắt đầu một năm tốt nhất an phận thủ thường một chút, ăn uống quá lớn, đến cuối cùng sẽ tự làm mình nghẹn chết thôi!

- Đa tạ học trưởng nhắc nhở, cùng lắm thì mập ra một tý, chỉ có làm mới có ăn mà!

Đối với cảnh cáo của Hàn Nhân, Tiêu Viêm lạnh lùng cười đáp.

- Nhưng mà thực đáng tiếc, người không có cơ hội phát phù, một cái Bạch Bang đã có thể đem danh dự Bàn Môn người quét rác, người còn muốn làm gì?

Hàn Nhân khẽ cười nói.

- Hàn Nhân, nghe ý tứ của người thật đúng là Dược Bang người thuê Bạch Bang ra tay với Bàn Môn?

Lâm Diễm một bên cau mày nói. Nguồn truyện:

- Lâm Diễm, ta khuyên người một câu, người không nên xen vào việc của người khác, mặc dù người bài danh đệ thập, người phải rõ ràng một chuyện người không phải đệ nhất, người mạnh hơn người phía trước còn có chín vị. Nếu thật sự là muốn can thiệp vào, ta đây chỉ có thể mời người trước người đến thu thập, mặc dù giá cả hơi đắt, đối với Dược Bang ta vẫn có khả năng!

Hàn Nhân trầm mặt quát lạnh.

Nghe vậy Lâm Diễm sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, vừa muốn quát mắng, Tiêu Viêm đưa tay giữ hãm lại.

- Lâm Diễm đại ca, việc này giao cho ta đi.

Cười với Lâm Diễm một cái, Tiêu Viêm trước mắt mọi người chậm rãi đi ra, nhàn nhạt cười nói với Hàn Nhân:

- Ta biết ngươi sợ Bàn Môn ta chặt đứt tài lộ. nhưng mà bằng vào chèn ép của ngươi chỉ có hiệu quả nhất thời, chỉ cần Tiêu Viêm ta nhắc tay liền tiếp tục luyện chế, hơn nữa đan dược Bàn Môn so với Dược Bang hơn hay thua là do người ngoài bình luận, đến lúc đó, Dược Bang ngươi dùng thủ đoạn này sợ rằng vô dụng.

- Thật sao?

Hàn Nhân nhếch miệng, ánh mắt băng lãnh co lại.

- Bất quá ngươi muốn Bàn Môn ta thu tay lại, không tiêu thụ đan dược loại này cũng được, chỉ cần ngươi đáp ứng một đề nghị này của ta!

Khuôn mặt Tiêu Viêm nảy lên tia cười lạnh, nhìn thẳng Hàn Nhân.

-----oOo-----

Chương 493: Tỷ thí

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đề nghị? Đề nghị cái gì?

Nghe lời nói của Tiêu Viêm, Hàn Nhân chứng nhận sự thật lại một lúc, tựa hồ chuyện này rất là ngoài ý liệu của hắn, sau một lúc lâu hắn mới cảnh giác mở miệng nói.

- Nếu mọi người đều là Luyện Dược sư, nếu giống như người thường dùng đấu khí để so tài với nhau thì quả là có chút mất thân phận chúng ta... cho nên, nếu Hàn Nhân học trưởng thực sự có bản lĩnh như lời nói của mình, chúng ta dùng phương pháp so đấu về luyện dược tranh cao thấp, nếu ta thua thì từ nay về sau Bàn Môn không chiếm nửa điểm tiêu thụ đan dược nữa, còn nếu ta thắng thì những trò phá hoại ngầm gì đó, xin mời nhanh chóng dẹp lại tất cả đi, ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Viêm duỗi tay áo, nhìn Hàn Nhân cười vang nói.

- Người muốn cùng ta tỷ thí luyện đan?

Lại sững sốt lần nữa, Hàn Nhân không khỏi trêu tức nói, phương diện luyện đan thuật của hắn đừng nói nhìn khắp toàn bộ Nội Viện, cho dù ở trong khoa chế thuốc cũng có thể cầm cờ dẫn đầu, cấp bậc tứ phẩm Luyện Dược Sư đủ để hắn ngạo thị tất cả Luyện Dược Sư cùng tuổi.

- Đương nhiên, nếu Hàn Nhân học trưởng thích dùng đấu khí tỷ thí thì ta đây cũng không cự tuyệt. Nguồn truyện:

Khóe miệng Tiêu Viêm nhếch lên một chút lãnh ý cười nói, mặc dù thực lực Hàn Nhân cũng là cấp bậc Đấu Linh, bất quá xem hơi thở phát ra thì nhiều lắm thực lực cũng chỉ cỡ Lôi Nạp không sai biệt nhiều lắm, nếu lấy cứng đối cứng Tiêu Viêm có thể sử dụng Phạt Nộ Hỏa Liên loại nhỏ từng đem Lôi Nạp đánh thừa sống thiếu chết, nếu như thế chỉ sợ kết cục của Hàn Nhân chắc cũng tương tự Lôi Nạp.

Mà đối với chiến lực kinh người của Tiêu Viêm do mọi người xung quanh bàn tán, Hàn Nhân cũng được nghe thấy, do đó tự nhiên hắn sẽ không cùng Tiêu Viêm so chiến lực, mà so về luyện đan thuật về phương diện này hắn cũng không cần sợ. Nhưng điều này do từ trong miệng Tiêu Viêm nói ra làm hắn xuất hiện nghi vấn nhiều chỗ, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao mở miệng trả lời.

- Tiêu Viêm kia luyện chế Hồi khí đan, Phục thể đan, Băng Thanh đan, mặc dù hiệu quả của thuốc không tồi nhưng về thủ pháp luyện chế có phần hơi thô sơ, nếu để cho ta luyện chế ba loại đan dược này chắc chắn tỉ lệ so với hắn tốt một chút.

Trong lòng Hàn Nhân ý niệm bay lộn, thế nhưng hắn lại quên một điểm là Tiêu Viêm phải luyện chế đan dược cho nhiều người tất nhiên thủ pháp luyện chế sẽ không được hoàn mỹ.

- Như thế nào? Hàn Nhân học trưởng người không dám nhận lời khiêu chiến của học đệ? Hắc hắc, lời này mà truyền ra ngoài thì thanh danh của Dược Bang sẽ giảm xuống nhanh chóng ...

Nhìn thấy sắc mặt biến ảo không ngừng của Hàn Nhân, Tiêu Viêm không khỏi cười lạnh mở miệng châm chọc.

- Người không cần kích động ta chỉ vô dụng thôi

Ánh mắt lạnh lùng liếc qua Tiêu Viêm, Hàn Nhân không phải đưa ngọc chỉ cần suy nghĩ một chút liền nhìn ra dụng ý của Tiêu Viêm.

- Trước muốn cùng ta tỷ thí luyện đan thuật thì cũng được nhưng là tiền đặt cược quá nhỏ.

Trong lòng nhanh chóng lóe lên vài ý niệm, một lúc sau Hàn Nhân bỗng nhiên nói:

- Như vậy đi, nếu người tỷ thí thua thì sau này không chỉ Bàn Môn không được tiếp tục tiêu thụ đan dược mà ba loại phương thuốc là hồi khí đan, phục thể đan, Băng Thanh Đan giao cho ta. Mà nếu ta thua, phần thưởng của người và cả Bàn Môn chính là địa điểm giao dịch Đệ Ngũ Môn kia, khi trước Dược Bang ta phải hao phí 800 thiên hỏa mới mua được địa điểm giao dịch từ bên trong nội viện, hơn xa so với mấy điểm giao dịch tùy ý của người cho nên cũng không tính là người chịu thiệt.

- A... Không nghĩ tới Hàn Nhân học trưởng cũng coi trọng những phương thuốc trong tay ta ... quả nhiên giỏi tính kế a.

Tiêu Viêm cười nhạo nói

- Vậy cuối cùng người dám hay không dám

Bị Tiêu Viêm vạch trần ý nghĩ trong lòng, Hàn Nhân cũng không cảm thấy xấu hổ gì mà cười lạnh quát.

- Hảo, nếu Hàn Nhân học trưởng muốn khích tướng ta, Tiêu Viêm muốn lui cũng không thể lui được nữa nếu không thanh danh Bàn Môn và cả danh dự của ta cũng bị sụp đổ.

Tiêu Viêm vung tay lên bình thân nói:

- Chỉ là không biết Hàn Nhân học trưởng muốn tỷ thí như thế nào?

- Dựa theo một phương thuốc đồng thời mở đỉnh luyện chế, dược phẩm đan dược của ai tốt hơn thì người đó thắng!

Hàn Nhàn trầm giọng nói.

- Cũng được, nhưng hiện tại dùng phương thuốc của ai?

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại nói.

- Dùng đơn thuốc của một trong hai người đều dẫn đến hoại nghi của người kia.

Hàn Nhàn bình thản nói:

- Cho nên ta đề nghị sử dụng phương thuốc của Nội Viện, vừa lúc ta cùng với quản lý phương thuốc khố Hách trưởng lão từng gặp qua một lần, nhân tiện lần này mượn từ tay ông ta một phương thuốc sẵn mời ông ta làm trọng tài giám định luôn, người nghĩ sao?

- Hách trưởng lão kia lại cùng người quen biết nhau.

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày nói.

- Người không cần hoại nghi ta cùng Hách trưởng lão thông đồng cùng nhau, ta còn chưa có được điểm bốn sự này, vị Lâm Diễm bên cạnh người cũng biết rất rõ chuyện này, toàn bộ bên trong nội viện chỉ sợ chỉ có vị trưởng lão này là công chánh nghiêm minh nhất.

Hàn Nhàn làm như rõ ràng suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, mở miệng cười lạnh nói.

- Đúng, hắn nói đúng đấy, Hách trưởng lão này tuyệt đối là lựa chọn chính xác, những việc thông đồng làm rối kỷ cương là những việc hắn ghét nhất.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm trông lại, Lâm Diễm gật đầu nói.

- Như vậy... được rồi.

Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, ngẩng đầu đối với Hàn Nhàn cười nói:

- Vậy chúng ta cùng đi tìm Hách trưởng lão cùng đàm luận sự tình ôn hòa, ngày mai tại quảng trường phía bắc luyện đan tranh cao thấp, người nghĩ

thế nào?

- Ta rất tò mò đối với ba phương thuốc của ngươi.

Khóe miệng Hàn Nhân khẽ nhếch lên một chút khinh thường nói, vung tay lên xoay người quay về quảng trường bước ra ngoài,

- Ta cũng rất tò mò đối với địa điểm tiêu thụ đan dược của Dược Bang các ngươi.

Tiêu Viêm hơi hơi cười lạnh, bỗng nhiên ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Bạch Trình, thản nhiên nói:

- Bạch Trình học trưởng, ân tình ngày hôm nay ngươi cấp cho, Bàn Môn ta nhớ kỹ, ngày sau ta sẽ tới đàm luận.

- Hắc hắc, chỉ cần ngươi đến lúc đó đừng nương tựa vào người khác thì ta tùy thời đều phụng bồi ngươi.

Bạch Trình đảo cặp mắt trắng dã chằm chọc nói.

Tiêu Viêm lạnh nhạt cười, hiện tại sự việc do ngươi khởi xướng, tự nhiên phải tìm người tính sổ, Bạch Bang kia chỉ phải chờ lúc sau từ từ tính sổ ...

Đám người Tiêu Viêm rời đi quảng trường liền cùng Hàn Nhân đến gặp Hách trưởng lão đàm luận về chuyện tỉ thí ngày mai, không ngờ Hách trưởng lão lại tỏ ra khá hứng thú, bên trong nội viện này so tài về thực lực cùng đấu kỹ cơ hồ mỗi ngày đều phát sinh nhưng so tài về luyện đan thuật thì lại rất hiếm thấy, cho nên khi nghe họ muốn mượn một phương thuốc từ chỗ mình thì Hách trưởng lão liền không chút do dự đáp ứng.

Bất quá vị Hách trưởng lão này lại đưa ra điều kiện muốn phương thuốc này phải do chính tay mình lựa chọn. Đối với điều này,

Tiêu Viêm và Hàn Nhân đều có chút ngẩn người, một lúc sau chỉ không biết làm sao đành gật đầu, sau đó tách ra trở về ước định ngày mai tại quảng trường phía bắc so tài cấp thấp.

- Tiêu Viêm ca ca, tên Hàn Nhân kia không tỏ ra chút nào lo lắng...

Trên đường trở về, Huân Nhi có chút lo lắng nói.

- Hẳn tự nhiên nghĩ mình nắm chắc phần thắng tất nhiên không lo lắng, đường đường là tứ phẩm Luyện Dược Sư thì tùy tiện tới chỗ nào đều có thể hưởng thụ đãi ngộ cùng loại với đãi ngộ của cấp bậc cường giả, hơn nữa lấy bản lãnh của hắn đưa vào khoa chế thuốc đều thuộc loại người nổi bật, đến Nội Viện đã ba năm, ngoại trừ hai năm đầu tiên hắn thường xuyên luyện đan, hiện tại một năm nay ít người nào có thể thỉnh hắn động tay luyện đan.

Lâm Diễm bĩu môi đáp.

- Ân, tuổi như thế mà đã đạt tới tứ phẩm Luyện Dược Sư, như vậy về mặt thiên phú luyện đan đích xác có thể xem như siêu việt hơn ngoài.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu không phản bác nói.

- Vậy ngươi có nắm chắc phần thắng trong tay không?

Ngô Hạo nhíu mày nói, hưởng qua lợi nhuận ngon ngọt do bán đan dược, bọn họ tự nhiên không muốn buông tha loại lợi nhuận to lớn này.

Tại ánh mắt soi mói nhìn của mọi người, Tiêu Viêm chỉ mỉm môi hai tay để ra phía sau, chậm rãi nhấc bước chân đi tới, hồi lâu sau mới cười nhẹ một tiếng nhẹ giọng nói:

- Không phải chỉ là Tứ phẩm Luyện Dược Sư thôi sao, có gì mà phải sợ? Ngày mai chờ mà nhìn sắc mặt của hắn.

Nghe lời nói tự tin pha lẫn một chút cuồng vọng của Tiêu Viêm, bọn người Lâm Diễm nhất thời đều dừng lại, đối mặt nhìn nhau liếc mắt một cái cuối cùng chỉ có thể cười khổ chuyện đã tới bước này còn có biện pháp nào khác sao.

Ngắn ngủn trong một đêm, tin tức Tiêu Viêm của Bàn Môn và Hàn Nhân của Dược Bang tỷ thí về luyện đan thuật cơ hồ giống như sóng biển lan khắp toàn bộ Nội Viện.

Dưới loại tin tức rung động này, nhất thời bên trong Nội Viện oanh động lên, đồng dạng tuy trong Nội Viện mỗi ngày đều có tranh đấu phát sinh

nhưng mà loại tranh đấu về luyện đan này thì cực kì hiếm thấy, cho nên cơ hồ tất cả các đệ tử đều ôm lòng hiếu kỳ muốn đi xem. Hơn nữa một ít trưởng lão rảnh rỗi bên trong nội viện cũng nghe nói đến chuyện tỷ thí này cũng không khỏi dâng lên lòng hiếu kỳ một chút, Tiêu Viêm tên này trong khoảng thời gian này bọn họ nghe nhắc đến liên tiếp đến nỗi cực kỳ quen tai.

Sáng sớm khí luồng rạng đông thứ nhất vừa hé mở, tại dưới vô số người chờ đợi bên dưới, rốt cục chậm rãi từ phía chân trời khuynh sai chiếu xuống đem thâm sơn không lồ bên trong Nội Viện bao phủ hoàn toàn.

Trong Nội Viện được bố trí tứ đại quảng trường tương ứng với bốn hướng, từng cái quảng trường đều chứa được trên cả ngàn người, mà nơi bọn Tiêu Viêm tỉ thí được thiết lập tại quảng trường phía bắc.

Hôm nay, nguyên bản tại quảng trường phía bắc thường ít người lui tới lại nhất thời xuất hiện người đông nghìn nghịt lấp đầy quảng trường, thanh âm tiếng động lớn cơ hồ so với một trận thi đấu thể thao còn muốn nóng nảy hơn, mà trong số người đông nghìn nghịt có một ít trưởng lão âm thầm tới xem có chút không nhịn được cảm thán, này bên trong Nội Viện ngoại trừ khu giao dịch cùng một số khu đặc thù thì đã lâu quảng trường này không náo nhiệt như ngày hôm nay.

Đông!

Tiếng chuông thanh thúy, bỗng nhiên chậm rãi từ bên trong quảng trường vang lên, mà theo tiếng chuông truyền ra tức thì những tiếng động lớn xung quanh nhất thời im lặng đi rất nhiều.

Tại lúc cặp mắt vô số người chú mục vào bên trong quảng trường, bỗng nhiên một đạo bóng người già nua như thiểm điện bay xuống, xem diện mạo người này thì không ai khác chính là Hách trưởng lão.

Ánh mắt Hách trưởng lão chậm rãi đảo qua nghìn nghịt người xung quanh, ngẫu nhiên ánh mắt đảo mắt qua vài chỗ thì dừng lại một chút, lập tức trong mắt hiện lên vẻ tiếu ý:

- Lão gia hỏa này quả nhiên không chịu nổi ...

"Khu ..."

Tiếng ho khan khàn khàn từ trong miệng Hách trưởng lão phun ra nhất thời đem thanh âm ồn ào khắp toàn trường ép nhỏ lại.

Theo tiếng động lớn lao xao chợt im lặng lại, một đạo thân ảnh mặc áo bào Luyện Dược Sư chợt từ phía dưới bay lên đài, sau đó đứng bên cạnh Hách trưởng lão không nhúc nhích một chút nào, xem bốn cái màu bạc sóng gợn trên ngực hiển nhiên đúng là thủ lĩnh Hàn Nhân của Dược Bang.

Nhất thời tại lúc Hàn Nhật lộ diện, phía dưới liền vang lên từng trận kinh hô, xem ra người này ở bên trong nội viện thực sự có danh vọng không nhỏ.

Tại lúc Hàn Nhân đứng trên đài không lâu, bỗng nhiên trong đám người phía dưới tránh ra một cái thông đạo, hắc bào thanh niên với vẻ mặt mỉm cười dưới từng đạo ánh mắt kỳ dị chăm chú nhìn của những người xung quanh chậm rãi tiến lên, cuối cùng một mình đặt chân lên quảng trường hơi hơi khom người về phía người xung quanh. Trạng thái thông dong mà lạnh nhạt làm một vài người đang âm thầm quan sát không khỏi trong lòng khen ngợi.

-----oOo-----

Chương 494: Tỷ thí đề mục Long Lược đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới vô số ánh mắt, trên quảng trường hai đạo nhân ảnh riêng rẽ đều ngẩng đầu mà đứng, thân hình cao ngất làm nổi bật lên khí chất riêng biệt bất đồng, cũng có vẻ khí vũ hiên ngang. Trong lúc nhất thời làm cho quảng trường bên dưới không ít nữ sinh Nội Viện con người phải tỏa sáng.

Đứng giữa hai người Tiêu Viêm, Hách trưởng lão một thân quần áo mộc mạc, mặc dù tóc đã hoa râm, nhưng bề ngoài nhìn qua thân thể lại cường tráng không thua gì người trẻ tuổi. Khuôn mặt có một ít nếp nhăn mặc dù bởi vì không khí hào hứng của hôm nay mà hơi có chút ý cười, nhưng từ nhãn tình trầm ổn mơ hồ hiện ra của ông mà xét, vị Hách trưởng lão này thật là có chút cảm giác thiết diện giống như lời Lâm Diễm.

Lại lần nữa nhẹ ho khan một tiếng, thanh âm ẩn chứa đầu khí hùng hậu đem âm thanh xung quanh áp chế. Ánh mắt nhìn quanh toàn trường, Hách trưởng lão lúc này mới chậm rãi lấy ra từ trong nạp giới một quyển trục màu vàng phong cách cổ xưa, nhàn nhạt cười nói:

- Lão phu xưa nay đối với luyện đan cực kì cảm thấy hứng thú, nhưng bởi vì điều kiện trở thành Luyện Dược Sư hà khắc kia, cho nên chỉ có thể buồn bực mà bỏ qua. Hôm nay có thể đến chủ trì công đạo cho cuộc tỉ thí luyện đan thật khó khăn mới xuất hiện trong Nội Viện này, cũng là cực kì vui mừng. Bất quá chư vị cũng biết thanh danh thường ngày của lão phu, cho nên, mời đem một ít hoài nghi về tính công bình của cuộc thi bỏ qua đi.

Nghe được lời Hách trưởng lão nói, quảng trường phía dưới nhất thời vang lên từng trận hò hét đáp trả. Hiển nhiên, danh dự công chính ông có được bên trong Nội Viện là việc mọi người đều biết.

- Đề thi tỉ thí hôm nay, là lão phu tự mình chọn lựa, cho đến hiện nay, Tiêu Viêm cùng Hàn Nhân đều chưa từng biết bọn họ cần phải luyện chế cái gì.

Âm thanh hô ứng bên dưới làm cho ý cười trên mặt Hách trưởng lão cũng nhiều hơn một chút, bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên quyển trục, sau đó dưới sự soi mói của mọi người, nghiêng đầu cười nói với hai người Tiêu Viêm:

- Nói trước, đề thi này có chút khó khăn... Không biết hai vị có dám tiếp không?

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Hàn Nhân đều ngẩn ra, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Hàn Nhân dẫn đầu ôm quyền cười nói:

- Mặc kệ trưởng lão tuyển chọn đề thi thế nào, Hàn Nhân cũng sẽ cố hết toàn lực!

Hắn tự tin mình là tứ phẩm Luyện Dược Sư, lúc ngẫu nhiên đạt đến trạng thái đỉnh phong thậm chí có thể miễn cưỡng luyện chế ngũ phẩm đan dược. Đương nhiên, chỉ là xác xuất thành công này có vẻ hơi nhỏ chút. Hơn nữa, xem ra đề thi Hách trưởng lão chọn ra thật sự là thuộc loại cấp bậc khó khăn này. Hắn đồng dạng tự tin, nếu như bại, cũng sẽ tốt hơn so với Tiêu Viêm.

Một bên, Tiêu Viêm mỉm cười, đồng dạng gật đầu, vẫn chưa có phản ứng

gì.

- Hảo, hai vị hào khí không tệ. Làm quản lý giả của Nội Viện dược phương quản lý khổ, ta cũng có quyền lấy ra phương thuốc. Hôm nay để cảm tạ hai vị trình diễn Luyện Dược Thuật cho chúng ta đại khai nhãn giới, phương thuốc này, liền xem như là lễ vật tặng cho các vị.

Hách trưởng lão vuốt râu cười cười, đem quyền trục hướng về phía hai người giơ lên, cười nói:

- Ai xem trước?

- Hàn Nhân học trưởng trước đi.

Tiêu Viêm khẽ cười nói.

- Một khi đã như vậy, phải đa tạ Tiêu Viêm niên đệ rồi.

Hàn Nhân âm thầm cười, cũng không từ chối, từ trong tay Hách trưởng lão tiếp nhận quyền trục, chậm rãi mở ra, đôi mắt dần nhắm lại, linh hồn lực lượng phá thể mà ra, sau đó xâm nhập vào bên trong quyền trục, thu hoạch tư liệu luyện dược cực kì phức tạp bên trong.

Tại trước mắt bao người, theo tư liệu dược phương bị ấn chiếu vào trong đại não, ý cười trên khuôn mặt Hàn Nhân cũng chậm rãi thu liễm, đến cuối cùng, thậm chí còn có chút ý vị khó coi bên trong.

Mà nhìn sắc mặt Hàn Nhân biến hóa như vậy, trong quảng trường phía dưới, nhất thời vang lên tiếng cúi đầu nói nhỏ, trong từng đạo ánh mắt tràn ngập nghi hoặc. Hiển nhiên, bọn họ đều có chút không rõ lắm trong đó phát sinh chuyện gì.

- Tựa hồ có điếm không đúng...

Dưới quảng trường, Hồ Gia nhíu mày, nói với đám người Huân Nhi bên cạnh.

- Xem một chút...

Huân Nhi trong lòng cũng xẹt qua chút thấp thỏm, bất quá lại cố gắng trấn

định mỉm cười nói.

Trên quảng trường, lông mày Tiêu Viêm cũng vì sắc mặt của Hàn Nhân mà hơi nhíu lại. Tình huống này xem ra, phương thuốc kia tựa hồ có vấn đề đây... Chẳng lẽ đúng như lời Hách trưởng lão, dược phương này cực kì khó khăn? Mà lại khó khăn đến ngay cả tứ phẩm Luyện Dược Sư Hàn Nhân sắc mặt cũng khó coi đến trình độ này?

Dưới vô số ánh mắt chăm chú nghi hoặc, sau một lúc lâu, linh hồn lực lượng của Hàn Nhân rút cuộc từ trong phương thuốc lui về, đem phương thuốc đưa cho Hách trưởng lão, miễn cưỡng cười nói:

- Trưởng lão lựa chọn đề thi quả nhiên khó khăn, Hàn Nhân chỉ có thể làm hết sức.

- Người tuổi trẻ luôn muốn khiêu chiến cực hạn mà.

Hách trưởng lão cười cười, bên trong nét cười lại có thêm một chút gian trá nhàn nhạt, nắm quyền trục, chuyên hướng đưa cho Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Tiếp nhận phương thuốc, Tiêu Viêm không chần chừ, đem nó mở ra, linh hồn lực lượng bay nhanh xâm thực vào trong.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lấy dược phương, Hàn Nhân ở một bên trong mắt không khỏi hiện lên một chút cười lạnh. Phương thuốc này đến hãn cũng phải bất đắc dĩ cười khổ, huống chi một tên Tiêu Viêm?

Hàn Nhân hơi có chút thấy người gặp họa mà vui nhìn Tiêu Viêm, chờ mong một màn sắc mặt hãn trở nên khó coi, nhưng mà hai phút qua đi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm, tịnh không xuất hiện cái vẻ chật vật khó coi giống như hãn lúc trước, mà chỉ hơi nhiều hơn một phần ngưng trọng cùng kinh dị.

"Tiểu tử này lòng dạ thật sâu, không ngờ có thể dưới tình huống kinh hãi như vậy, còn che giấu dược xảo diệu như thế. Hừ, bất quá giả bộ như vậy, tới lúc luyện đan, tự nhiên sẽ bất công tự phá thôi." Biểu hiện trấn định nơi Tiêu Viêm làm cho Hàn Nhân nhíu nhíu mày, chỉ đành cười lạnh châm chọc trong lòng.

- Xem ra tình huống cũng không phải hồng бет...

Bên dưới quảng trường, Huân Nhìn nhìn thấy khuôn mặt tiêu Viêm toát ra một chút trịnh trọng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói.

Ngô Hạo, Hồ Gia, Lâm Tập ba người ở một bên đều xoa xoa tay. Luyện đan chưa tới lúc cuối cùng thì chưa thể nói được gì, hiện tại nói gì cũng đều có chút vô lực.

Dưới ánh mắt chú ý của toàn trường, sau vài phút, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm cũng từ trong dược phương lui ra. Sờ sờ cái đầu bị nhồi nhét tin tức khổng lồ muốn phát trướng, đem dược phương trả lại cho Hách trưởng lão ở một bên, khẽ cười nói:

- Hách trưởng lão cũng thật là hơi làm khó chúng ta, có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược này, xem như là một ngũ phẩm Luyện Dược Sư xác xuất thành công cũng không được bao nhiêu.

- Ngũ phẩm đan dược?

Nghe được lời toát ra từ miệng Tiêu Viêm kia, mọi người phía dưới không khỏi một trận kinh ngạc xôn xao, giờ mới hiểu vì cái gì lúc trước sắc mặt Hàn Nhân lại cũng trở nên khó coi như vậy. Ngũ phẩm đan dược, đây chính là phẩm cấp mà ngũ phẩm Luyện Dược Sư mới có thể nhúng tay đó. Mặc dù hẳn là đẳng cấp tứ phẩm, nhưng luyện chế loại đan dược này, không thể nghi ngờ thất bại cũng phải đạt đến trên bảy tám mươi phần trăm.

- Ha ha, nếu muốn thi, tự nhiên là phải thi lớn một chút chứ... Ngũ phẩm đan dược này luyện chế có chút khó khăn, nếu thật không được, cùng lắm là luyện chế thất bại cả thôi.

Hách trưởng lão cười nói.

Tiêu Viêm không nói gì. Đan dược ghi lại bên trong dược phương, là một loại ngũ phẩm đan dược tên là Long Lực Đan. Loại đan dược này có thể làm cho người phục dùng trong khoảng thời gian ngắn có được lực lượng cực kì mạnh mẽ, loại lực lượng này cùng biên độ đầu khí không quan hệ, mà là một loại lực lượng cực kì thuần túy bên trong cơ thể. Bởi vậy, Long Lực Đan này thuộc loại đan dược có tác dụng trực tiếp tăng phúc thực lực,

thành ra luyện chế so với ngũ phẩm bình thường còn muốn khó khăn hơn một chút. Loại đan dược này, đừng nói Hàn Nhân, ngay cả Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút khó giải quyết. Hắn không nghĩ tới Hách trưởng lão trước mặt này thế mà lại lựa chọn loại đề thi khó khăn như thế. Loại đan dược cấp biệt này, cho dù là bên trong Luyện Dược Hệ, có thể thành công luyện chế ra sợ rằng cũng chỉ có vài người phượng mao lân giác thôi.

Hách trưởng lão nhàn nhạt cười, cũng chẳng quản sắc mặt hai người, mở rộng quyền trục, đem đẳng cấp của Long Lực Đan cho đến một ít về ngoài đọc ra giới thiệu.

Mọi người bên dưới, sau lúc nghe được hiệu quả của đan dược này có thể chấn phúc lực lượng, liền nhin không được con mắt hơi lóe, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là ngũ phẩm đan dược, thậm chí có hiệu quả kì dị như thế.

- Lão gia hỏa này, rốt cuộc là đến chủ trì công đạo hay là tới đảo loạn đây? Thế mà lại để hai tiểu bối luyện chế ngũ phẩm đan dược...

Một ít trưởng lão quan khán tỉ mỉ phía trước sau khi nghe được đẳng cấp của đề mục rồi, đều không khỏi thâm thâm thì thì.

- Nếu đề mục tỉ mỉ hai vị đều đã biết, vậy mời bắt đầu đi.

Hách trưởng lão cất kĩ quyền trục, bàn tay vung lên, hai miếng vải đen trong quảng trường liền bị một trận cuồng phong cuốn bay, lộ ra hai thạch thai bên dưới, cùng với các loại dược tài đây trên mặt thạch thai.

- Dược liệu của mỗi người, đều là ba phần. Bởi vậy, mỗi người các người có ba lần cơ hội, trong ba lần cơ hội này, ai luyện chế thành công trước liền thắng lợi.

Chỉ vào thạch thai, Hách trưởng lão chậm rãi nói.

- Vậy nếu như đều thất bại thì sao? Chẳng lẽ không phân thưởng hạ sao?

Nghe vậy, Hàn Nhân khẽ nhíu mày nói. Đối với cái gọi là Long Lực Đan này, hắn cũng không nắm chắc bao nhiêu. Mà một khi luyện chế thất bại, chính mình chẳng phải là cùng Tiêu Viêm không sai biệt nhiều? Điều đó đối với hắn mà nói, không nghi ngờ là có chút không công bằng, mặc dù

đây là hấn tự mình nhận vậy...

- Nếu không thể luyện chế thành công, vậy thì ít nhất cũng có thất bại phẩm của luyện đan chứ. Do vậy, cũng có thể có chút manh mối chi tiết.

Hách trưởng lão cười nói. Bởi vì hứng thú đối với Luyện Đan Thuật, cho nên hấn đối với từng bước luyện đan cũng hết sức rõ ràng.

Nghe được Hách trưởng lão nói như vậy, Hàn Nhân mới nhẹ nhàng thở ra. Hấn tự tin cho dù không luyện chế ra thành đan, cũng có thể tính thất bại phẩm. Vậy cũng đã tuyệt đối xuất sắc hơn so với Tiêu Viêm.

- Tiêu Viêm, ngươi có dị nghị gì không?

Hách trưởng lão quay về Tiêu Viêm dò hỏi.

Tiêu Viêm mỉm cười lắc lắc đầu, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hàn Nhân một cái, trừ trong mắt hấn nhìn ra một chút cười lạnh nhàn nhạt, lập tức đuôi mày khẽ nhướng, liền xoay người quay về một thạch thai trong quảng trường đi đến.

Sau đó, Hàn Nhân chỉ là hướng về quảng trường bên dưới khe tiêu sỏi khom người, cũng xoay người bước nhanh đến một thạch thai khác. Thời điểm đi ngang qua bên người Tiêu Viêm, cước bộ hấn thoáng chậm một chút, nhẹ giọng cười:

- Tên gia hỏa vờ trấn định, ta chờ thất bại của ngươi.

- Ta cũng thế.

Tiêu Viêm mỉm cười, bước lên phía sau thạch thai.

Sự bình thản của Tiêu Viêm làm cho nét cười lạnh trên khuôn mặt Hàn Nhân càng đậm thêm một ít, khóe miệng khẽ thu, cũng không thềm nhắc lại, lắc mình đi vào sau thạch thai.

Nhìn thấy song phương đều đã chuẩn bị xong xuôi, Hách trưởng lão trên khuôn mặt ý cười cũng nồng đậm hơn nhiều, xoay người lại, hướng tới quảng trường đông nghìn nghịt, cao giọng vang dội quanh quẩn trong quảng trường.

- Tỉ thí, hiện tại bắt đầu!

-----oOo-----

Chương 495: Huyền Kim hoả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Hách trưởng lão tuyên bố bắt đầu, toàn bộ ánh mắt thoáng cái chuyển hướng tới hai người phía sau thạch thai, âm thanh nhốn nháo cũng dần dần trở nên yên ắng hơn nhiều.

Tầm mắt Tiêu Viêm chậm rãi cẩn thận đảo qua đực tài trên thạch thai, sau khi phát hiện vẫn chưa quên gì, mới khẽ gật đầu, bàn tay vung khẽ, đực đỉnh màu đỏ liền xuất hiện tại thạch thai trước mặt.

Đực đỉnh Tiêu Viêm sử dụng thực sự không phải hạng cao cấp gì, hơn nữa bởi vì số lần sử dụng trong khoảng thời gian này nhiều lắm, do đó khiến cho nhan sắc bên ngoài đực đỉnh có chút ảm đạm, liếc mắt nhìn một cái, giống như một lò nhóm lửa không bám tro vậy.

"Xùy."

Đực đỉnh của Tiêu Viêm vừa xuất hiện, Hàn Nhân bên cạnh cách đó không xa nhin không đực cười ra tiếng, trong lòng âm thầm lắc đầu, thềm cười nói:

"Xem ra bản thân thật là có chút xem trọng tên này rồi."

Tại luyện đực giới, đực đỉnh tốt giống như lợi khí vừa tầm trong tay chiến sĩ, có thể làm cho xác xuất luyện đan thành công gia tăng thật lớn, mà hiện giờ Hàn Nhân nhìn đực đỉnh Tiêu Viêm sử dụng thế mà lại rách nhất như vậy, trong lòng tự nhiên không khỏi có vài phần khinh thường.

Sau khi Hàn Nhân trong lòng nói ra, bàn tay hấn cũng vung lên. Nhất thời, một đực đỉnh toàn thân kim sắc thoáng hiện, dương quang chiếu xạ lên trên đỉnh, nhất thời phản xạ ra quang hoa chói mắt, làm cho người ta phải chuyển ánh mắt đi.

Chỉ từ thanh thế bề ngoài của hai dực đỉnh mà xem, không nghi ngờ là một trời cách biệt. Một cái giống như chó cỏ thôn quê, cái kia lại giống như chó cảnh cả người nạm vàng dát bạc, cực kì diễm lệ phô trương.

Tiêu Viêm cũng không để ý gì tới các ánh mắt trêu tức từ mọi nơi, tầm mắt đảo qua dực đỉnh trước mặt. Một lát sau, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một khe hở nông cạn mắt thường khó có thể nhìn thấy ở mặt ngoài dực đỉnh, may không khỏi hơi nhú, trong lòng bất đắc dĩ nói:

"Uy lực Di Hỏa thật sự quá lớn, đề giai dực đỉnh này đích xác khó có thể thừa nhận loại nhiệt độ này. Sau này hẳn là nghĩ biện pháp tìm một dực đỉnh vừa tay. Hiện tại, hi vọng thứ này còn có thể kiên trì luyện chế xong thôi."

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm bỗng nhiên cảm nhận được một trận ba động nóng cháy, lập tức cau mày, quay đầu nhìn lại, cũng vừa thấy Hàn Nhân đang nâng một đoàn hỏa diễm. Nhan sắc hỏa diễm cùng dực đỉnh giống nhau, ánh vàng rực rỡ cực kì hấp dẫn ánh mắt người ta, bên trong hỏa diễm giống như có kim sắc nham tương lưu động, có chút kì dị.

- Gì?

Ánh mắt nhìn chằm chằm đoàn kim sắc hỏa diễm kia, Tiêu Viêm trong lòng thoáng kinh dị một tiếng, không nghĩ tới gia hỏa kia còn có được bảo bối hỏa diễm bậc này. Lấy linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm mà xem, kim sắc hỏa diễm này mặc dù so ra kém xa Di Hỏa, nhưng cũng có thể tính là một loại lửa có chút kì dị. Hơn nữa từ năng lượng thẩm thấu ra không trung mà xem, hỏa diễm này luận trình độ nóng cháy chỉ sợ so với Tử Hỏa của hắn càng tốt hơn.

Hàn Nhân này cũng không phải tên vô bản sự. Tiêu Viêm hơi có chút ngạc nhiên quét mắt về phía khuôn mặt Hàn Nhân, cũng từ khóe mắt hắn nhìn ra vẻ đắc ý, lập tức bất đắc dĩ cười, thậm chí xem ra vẫn phải thu hồi những lời này.

Ở trong mắt người trong nghề ở cấp bậc như Tiêu Viêm, ngọn lửa trong tay Hàn Nhân không xem như quá mức ngạc nhiên, nhưng đệ tử dưới kia xem ra lại là kì dị thật lớn. Chỉ dựa vào đầu khí cũng có thể thực hóa ra

được, nhưng ít nhất cần thực lực cấp bậc Đấu Vương, hơn nữa vô luận trong đấu khí thực hóa thể nào, cùng chân chính hỏa diễm so sánh vẫn thiếu một phần tính chân thực, huống chi đoàn kim sắc hỏa diễm trong tay Hàn Nhân này ngoài tính quan thưởng, nham tương kim sắc lưu động bên trong càng làm cho người ngoài cảm thấy bất khả tư nghị.

- Kim sắc hỏa diễm của ta tên là Huyền Kim Hỏa. Sau khi ấu thú của thất giai Huyền Hỏa Hạt Long Thú phá vỏ mà ra, loại Huyền Kim Hỏa này mới có thể lưu lại bên trong vỏ trứng, vỏ trứng sẽ trong vòng 3 ngày bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn, mà muốn có được loại Huyền Kim Hỏa này, chỉ có thể trong ba ngày, tìm được vỏ trứng của ấu thú Huyền Hỏa Hạt Long Thú.

Phía dưới phóng tới từng đạo ánh mắt kì dị, làm cho trong lòng Hàn Nhân hư vinh tâm đại phóng, trong lúc nhất thời thể mà nhịn không được cười vang nói.

- Thất giai Huyền Hỏa Hạt Long Thú?

Tên này vừa ra khỏi miệng, không chỉ có các đệ tử phía dưới sắc mặt đại biến, chính Hác trưởng lão cùng tất cả trưởng lão cũng hơi có chút động dung. Thất giai, đây chính là siêu cấp cường giả đủ để sánh với Đấu Tông cấp bậc đó, không nghĩ tới hỏa diễm cực kì huyền lệ này lại có lai lịch như thế.

"Khó trách so với Tử Hỏa trên người Tử Tinh Dục Sư Vương càng hung hãn hơn, hóa ra là đến từ Huyền Hỏa Hạt Long Thú cao hơn một giai. Tên này cũng thật là hảo vận mà." Nghe được lời Hàn Nhân, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút kinh ngạc. Thế giới rộng lớn này, quả nhiên không gì không có, đủ loại hỏa diễm làm người ta hoa mắt kinh ngạc. Chỉ là loại hỏa thú này liền huyền lệ như vậy, thật không biết mấy hỏa diễm trên Dị Hỏa Bảng kia lại có phong thái ra sao nữa?

Nhớ tới cái gọi là Dị Hỏa Bảng, trong lòng Tiêu Viêm liền có chút hỏa nhiệt, cười nhẹ một tiếng, ngón tay khẽ lắc, một đoàn thanh sắc hỏa diễm nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Tay nhẹ gảy bên trong đám lửa, hỏa diễm liền vẽ nên một đạo vòng cung giữa không trung, cuối cùng tiến vào được đỉnh. Trong lúc nhất thời, hừng hực hỏa diễm liền bốc lên bên trong được đỉnh.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong tay Tiêu Viêm tự nhiên cũng khiến cho Hàn Nhân vẫn để tâm bên này chú ý đến, lập tức trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc. Quả nhiên theo như tin tức, Tiêu Viêm này nắm giữ một loại thanh sắc hỏa diễm không rõ chi tiết, rất là bá đạo. Hiện giờ nhìn thấy, bá đạo hay không còn chưa chứng kiến, nhưng ít ra ngoại hình nhan sắc này, thật ra cùng tin tức tình báo không khác.

- Hỏa diễm gần như là phụ trợ, chính yếu vẫn cần phải xem luyện dược thuật của cá nhân.

Hàn Nhân cười nhạt, vung tay lên, kim sắc hỏa diễm cũng tiến vào trong kim hoàng dược đỉnh. Trong lúc nhất thời, kim sắc dược đỉnh chứa đựng kim sắc hỏa diễm, làm cho hấn bên này trở thành địa phương hấp dẫn ánh mắt nhất trong quảng trường, mà đối với Tiêu Viêm bình tĩnh bên kia, thật là cũng không có bao nhiêu người quá quan tâm.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm trong dược đỉnh, ngón tay chậm rãi xẹt qua dược tài trên thạch thai. Đầu ngón tay ngẫu nhiên tùy ý điểu xuống, liền có một gốc dược tài ngoại hình kì dị bị kẹp trong ngón tay.

Trong lúc ánh mắt cấp bách nhìn, não hải Tiêu Viêm cấp tốc xem lại các loại tư liệu ghi trên dược phương kia. Luyện chế Long Lự Đan này tài liệu cần thiết thật nhiều, lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều loại nhiều thứ cộng lại sợ là phải hơn bốn mươi loại, trình độ dung hợp giữa các loại dược tài, giao tạp với nhau, quả thực phiền toái đến mức giống như lẫn lộn lung tung. Nếu không thể án chiếu theo dược phương từng bước luyện chế, thường nhân muốn đánh bậy đánh bạ luyện chế ra, không biết tỉ lệ phải nhỏ đến mức nào...

Bất quá xem như hai người Tiêu Viêm hiện giờ đều đã xem dược phương, hơn nữa đem tư liệu trong đó ghi tạc trong đầu, nhưng vẫn cảm thấy có chút cứng tay. Dù sao ngũ phẩm đan dược cũng không phải vật tầm thường, loại đan dược cấp bậc này, cho dù là bỏ vào trong Hắc Giác Vực, cũng có thể bán đấu giá ra một cái giá xa xỉ trên trời. Bởi vậy, muốn đem nó thành công luyện chế, tự nhiên cũng cực kì khó khăn, đặc biệt đây là đối với Tiêu Viêm cùng Hàn Nhân cả hai tiểu bối cấp bậc cũng không đạt tới ngũ phẩm Luyện Dược Sư mà nói, lại khó càng thêm khó. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Thành ra, một vài trưởng lão hiểu được một chút luyện dược thuật ở đây, cũng chỉ là ôm một loại tâm tình xem náo nhiệt. Đẳng cấp luyện dược thuật của Hàn Nhân ước chừng bất quá mới tứ phẩm, cho hắn luyện chế ngũ phẩm đan dược, vậy phần thất bại đơn quả thực là cao đến khiến người ta líu lưỡi. Mà Tiêu Viêm, mặc dù các trưởng lão đều biết tiểu tử này có một loại Dịch Hỏa màu xanh, nhưng có được Dịch Hỏa lại không có nghĩa là luyện dược thuật của hắn có bao nhiêu kiệt xuất. Cho nên, để hai tiểu tử kia luyện chế ngũ phẩm đan dược, quả thật là quyết định cực kì thất bại, bộ mấy dược tài trân quý kia không cần tiền sao?

Đương nhiên Tiêu Viêm cùng Hàn Nhân đều không biết suy nghĩ trong lòng mấy trưởng lão đó, nếu không, tự nhiên không thể thiếu một phen buồn bực không nói. Lúc này hai người đều tiến nhập nan đề đầu tiên, đó chính vì cả chuỗi rườm rà, thậm chí là bước không biết phải tiến hành chính xác thế nào.

Trong nhất thời, mọi người dưới trường chỉ có thể nhìn hai gia hỏa trên đài ngây ngốc với hỏa diễm bên trong dược đỉnh, học viên có chút không hiểu rõ đây là bước nào của luyện đan thuật.

Sau khi ngắn người kéo dài gần hai ba phút, Tiêu Viêm liền phục hồi tinh thần lại trước, khẽ cau mày hít một hơi, ngón tay kẹp đầy dược tài kia khẽ run lên, liền có thêm hai loại dược tài giống như lá khô bị đầu nhập vào trong dược đỉnh.

Hữu chương cách không nhắm ngay dược đỉnh, trong lúc linh hoạt lao vào, theo hoạt động của đầu ngón tay, thanh sắc hỏa diễm bốc lên trong dược đỉnh cũng không ngừng vận vẹo, phát ra độ nóng lúc cao lúc thấp.

Khuôn mặt ngưng trọng, tay phải Tiêu Viêm không chế hỏa hầu, tay trái trên thạch thai bay múa bóng ảnh cũng làm người ta hoa cả mắt. Từng loại dược tài bị ném giữa không trung, sau đó thành một đường parapol, lập tức rơi vào trong dược đỉnh, cuối cùng bị hỏa diễm một ngụm thôn phệ.

Trên thạch thai, dược tài ném giữa không trung cơ hồ chưa từng ngừng nghỉ, mà nhìn thấy bước đi một hơi liền mạch của Tiêu Viêm bên này, phía dưới quảng trường nhất thời vang lên một chút âm thanh kinh ngạc rầm rĩ. Mà bị âm thanh xôn xao ngạc nhiên này hấp dẫn, ngay cả Hàn Nhân trầm tư một bên cũng chuyển đầu hướng này, sau khi thấy Tiêu Viêm trong lúc này cơ hồ không ngừng luyện chế, trên khuôn mặt không

khỏi ngực trệ trong nháy mắt.

Trong quảng trường, Hác trưởng lão khoanh tay đứng lúc này ánh mắt cũng hơi sáng lên. Tiêu Viêm lộ ra thủ pháp như vậy, giống như là nước chảy mây trôi, không có nửa điểm đình trệ, nhìn qua cực kì có tính hồn thiêng.

"Phốc..."

Dưới ánh mắt soi mói toàn trường, đột nhiên, một đạo tiếng vang rất nhỏ cực kì nặng nề từ trong thạch thai truyền ra, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại. Nhíu mày, bàn tay như chớp chụp được một gốc dược tài sắp lọt vào dược đỉnh, đưa mắt nhìn dược đỉnh trông tuếch, không khỏi khẽ lắc đầu. Lúc trước tâm phân nhị dụng, vô ý một cái, hỏa hầu thoáng hơi cao một chút, thành ra liền trực tiếp làm cho dược dịch nguyên bản đã dung hợp gần phân nửa hoàn toàn bốc hơi cả.

- Ôi...

Tiêu Viêm lần đầu thất bại, nhất thời làm đám người nhìn không chuyên mắt phía dưới tiếc hận thở dài một hơi.

Một bên, nhìn thấy lần thất bại đầu của Tiêu Viêm, Hàn Nhân mới lạnh lùng cười, thâm nghĩ trong lòng: "*Cho người đắc ý...*"

Sau một hồi kín đáo chiêm chọc trong lòng, Hàn Nhân cũng không hề để ý tới Tiêu Viêm trong trầm tư, quay đầu đem ánh mắt hướng dược đỉnh của mình, sắc mặt dần ngưng trọng. Một lát sau, thở ra một hơi sâu, bàn tay vung lên, lập tức đem một gốc dược tài ném vào trong dược đỉnh.

Theo một gốc tiếp một gốc dược tài của Hàn Nhân nhập vào dược đỉnh, lực chú ý trong sân, không khỏi lần nữa tập trung trên người hắn. Nhận thấy dược mấy ánh mắt phóng đến bên kia, khóe miệng Hàn Nhân hơi nổi lên chút đắc ý, nhưng nụ cười đắc ý này vẫn còn chưa khuếch tán ra, tại sau khi gốc dược tài thứ tám tiến vào dược đỉnh phát ra một đạo âm thanh phùng phực rất nhỏ vang lên bên trong, rồi đột nhiên ngưng đọng xuống.

- Ha ha...

Trong quảng trường, mọi người đầu tiên trừng to mắt nhìn sắc mặt cứng

ngắc của Hàn Nhân, một lúc sau, không khỏi vang lên một chút tiếng phì cười. Dược tài đọt đầu của Hàn Nhân, tinh luyện dung hợp, rõ ràng so với Tiêu Viêm càng thêm hoàn toàn thất bại. Ít nhất lúc trước Tiêu Viêm ước chừng sau khi tinh luyện hơn hai mươi loại dược liệu mới bởi vì phân tâm mà khiến cho kiểm củi ba năm thiêu một giờ, mà Hàn Nhân lại chỉ vừa mới tinh luyện đến gốc thứ tám đã thất bại, chênh lệch trong đó, chính là bọn ngoài nghề không hiểu luyện chế đan dược đều có thể nhìn ra.

Lần đầu tiên luyện chế, hai người đều là cùng thất bại mà hạ màn, bất quá thất bại này, tựa hồ Tiêu Viêm có chút tiêu sái hơn một chút.

-----oOo-----

Chương 496: Bán thành phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe tiếng cười vang phía dưới quảng trường, sắc mặt Hàn Nhân rõ ràng khó nhìn hơn nhiều. Một tiếng "Hừ" nộ ý đè nén từ yết hầu truyền ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào kim sắc hỏa diễm vẫn bốc lên như cũ, bàn tay rất nhanh lại nắm dược liệu trên thạch thai, sau đó ném mạnh vào trong dược đỉnh.

Lúc này đây, Hàn Nhân rõ ràng so với lúc trước càng thêm ngưng thần hơn. Thế nhưng, đồng dạng, tâm tình tựa hồ cũng là bởi vì lần đầu tiên thất bại mà có hơi ba động.

Mặt khác, Tiêu Viêm bên kia bây giờ đã hoàn toàn nhắm mắt, không mấy may vì hành động của Hàn Nhân mà có nửa phần động tĩnh, nhìn thấy tư thái quỷ dị như vậy của hắn, đám đông dưới quảng trường không khỏi có chút kinh ngạc.

Bên trong quảng trường, dược tài trên thạch thai bị Hàn Nhân từng gốc một bỏ vào dược đỉnh. Mà lúc này đây, hắn rõ ràng càng tiến xa hơn so với lúc trước. Dưới sự bình tĩnh, trong thời gian năm phút ngắn ngủi liền tinh luyện hơn hai mươi loại dược liệu. Nhìn thấy trạng thái lần này của hắn thế mà lại tốt như vậy, mấy nhân viên Dược Ban đến trợ uy cho hắn bên kia không khỏi hô hào ủng hộ.

- Hàn Nhân này không hổ là tứ phẩm Luyện Dược Sư, đích thật là có chút căn cơ... Tên Tiêu Viêm này, rốt cuộc là đang làm gì thế nhỉ?

Nhìn Hàn Nhân kia tinh luyện tài liệu đã muốn vượt qua lần đầu của Tiêu Viêm, Hồ Gia không khỏi khẽ nhíu mày thấp giọng nói, trong thanh âm hơi có chút lo lắng.

Huân Nhi khẽ gật đầu, mắt nhìn Tiêu Viêm đang nhắm mắt, nhẹ giọng nói:

- Không vội, thời gian vẫn còn, hơn nữa Tiêu Viêm ca ca còn có hai lần cơ hội.

Bất quá tuy nói thế, trong lòng nàng cũng thoáng có chút lo âu. Về mặt Luyện Dược Sư này, Huân Nhi hiểu biết không sâu, cho nên cũng không thể bảo trì cái loại tín tâm nồng nhiệt bình thường đối với Tiêu Viêm.

Dưới tốc độ luyện chế càng lúc càng nhanh của Hàn Nhân, nguyên bản tiếng cười giữa sân đã hoàn toàn mất đi, bất quá bất đồng với những họ viên này, một ít trưởng lão ánh mắt độc đáo sau một hồi trầm ngâm, cũng là khẽ lắc đầu.

- Luyện đan cũng không phải chú ý tốc độ, mà cần là một trái tim không bị ngoại vật tác động. Hàn Nhân trong lòng bởi vì thất bại lúc trước mà tâm cảnh dao động, mặc dù hiện tại xu thế có tốt, nhưng... có lẽ cũng không thể kéo dài.

Trên đài, Hách trưởng lão hai tay buông lỏng phía sau, nhìn Hàn Nhân cực kì bận rộn kia, hơi cau mày, trong lòng thấp giọng thở dài.

"Điểm ấy, Tiêu Viêm làm vô cùng tốt, mà Hàn Nhân cũng là rơi xuống tiểu thừa. Không hổ là người Đại Trưởng Lão điểm danh yêu cầu chiếu cố mà, tuổi tác như thế mà có tâm cảnh định lực như vậy, tiềm lực đích xác bất phàm." Ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm đang nhắm mắt kia, Hách trưởng lão có thể từ trong tiếng hít thở ngày càng bình thản cảm giác được, thất bại lúc trước vẫn chưa làm tâm tình hắn có nửa phần dao động.

"Phục..."

Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên trên quảng trường, mà nghe được âm thanh này, trong lòng mọi người liền mạnh mẽ trầm xuống, ánh mắt

theo thanh âm nhìn lại, liền thấy Hàn Nhân sắc mặt tái nhợt, thân hình lung lay sắp đổ. Lập tức một mảnh thờ dài vang lên, không nghĩ tới thoát nhìn việc luyện chế cực kì thuận lợi, thế nhưng vẫn như cũ xuất hiện sai lầm.

"*Như thế nào lại... Như thế nào lại thất bại nữa?*" Hàn Nhân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào dược đỉnh, trong miệng không ngừng lầm bầm. Lúc trước hắn đã đem toàn bộ dược liệu cần thiết để luyện thành công, chỉ cần cẩn thận dung hợp là được. Nhưng đến thời điểm đó, tâm tình thoáng ba động một chút, áp lực hỏa diễm liền bộc phát một trận nhiệt độ cao, đem dược tài tinh túy tâm tâm khổ khổ để luyện đều thiêu thành tro tàn, làm sao Hàn Nhân có thể không chịu đả kích được!

Trong miệng không ngừng thì thào, liên tiếp hai lần thất bại, hơn nữa là đang trước mắt công chúng, làm cho sắc mặt tái nhợt của Hàn Nhân dần dần nhiều hơn một chút xanh đen.

"Vù..."

Ngay thời điểm Hàn Nhân còn đắm mình trong thất bại, bên kia bỗng nhiên có thanh âm bật hơi thật dài vang lên. Hắn nghiêng đầu, vừa thấy Tiêu Viêm kia nguyên lại nhắm mắt gần mười phút, lúc này đã mở mắt, hơn nữa vắn lưng một cái, bộ dáng giống như mới vừa tỉnh ngủ.

Nhận thấy Tiêu Viêm từ trong trạng thái nhắm mắt tỉnh lại, Huân Nhi phía dưới nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nhìn khuôn mặt mỉm cười hiện tại của Tiêu Viêm, bọn họ mặc dù không biết xác thực đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại cảm giác được Tiêu Viêm hiện tại, tựa hồ cùng lúc trước có chút khác nhau. Mặc dù cảm giác như thế, nhưng lại nói không nên lời biến hóa này rốt cuộc là gì, có chút huyền diệu.

Mà Hác trưởng lão trên đài nhìn thấy khí chất Tiêu Viêm như vậy, cũng không nhìn được ngạc nhiên. Chợt mục quang không thanh sắc cùng mục quang chỗ vài lão gia hỏa đang ẩn thân giao nhau một lượt, đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra một chút kinh ngạc. Trước không nói đến cuối cùng Tiêu Viêm có luyện chế thành công không, đã có tâm cảnh cổ tĩnh bất ba (giếng cổ không gợn sóng) này, liền đủ cho hắn thu hoạch không ít.

Nhìn Tiêu Viêm lại bắt đầu luyện chế, Hàn Nhân nhìn một phần tài liệu cuối cùng còn lại trên thạch thai, tay đang vươn tới bỗng nhiên dừng một chút, chợt thu trở về. Một lần cơ hội cuối cùng này, không thể vẫn tùy tiện

lãng phí mất như vậy...

Trong động tác ngừng tay, Hàn Nhân lại lần nữa đem ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, trong lòng ác ý nghĩ:

"Tên gia hỏa vờ vĩnh, tin ta đi, người khẳng định cũng sẽ thất bại thôi..."

Có lẽ lời nguyên rủa của Hàn Nhân có hiệu quả nhất định, ngay lúc Tiêu Viêm đem vài loại dược liệu cuối cùng ném vào bên trong dược đỉnh, tinh túy từ mấy chục loại dược tài ngưng tụ thành một đám dược dịch màu đỏ, bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng, chợt trong giây lát bộc phát ra trùng kích lực cực kì mạnh mẽ. Âm một tiếng, lập tức đem nắp dược đỉnh bắn lên trời, mà theo nắp đỉnh bay lên, dược dịch bên trong cũng vung vãi ra ngoài. Cuối cùng rơi trên mặt đất.

- Ôi...

Trong quảng trường, mọi người nhìn động tĩnh bên này của Tiêu Viêm, đều không khỏi há to miệng, cuối cùng lại lần nữa phát ra âm thanh tiếc hận.

- Hắc hắc.

Nhìn thấy Tiêu Viêm luyện chế thất bại, Hàn Nhân lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười cười, quay đầu đem ánh mắt hướng về phần dược liệu cuối cùng trên thạch thai, trong lòng cười nói:

"Xem ra lần này Long Lực Đan đều không luyện chế ra được, ta cũng không cần tính toán luyện chế thành công, chỉ cần luyện chế ra thất bại phẩm có thể tốt hơn Tiêu Viêm, vậy là được rồi..."

Trong lòng hiện lên ý niệm như vậy, Hàn Nhân lại lần nữa nhóm lửa, sau đó bắt đầu luyện chế lần cuối.

Bất quá luyện đan mà ôm loại tâm cảnh luyện chế thất bại này, còn có thể luyện chế ra chân chính đan dược sao?

Tiêu Viêm cũng không để ý âm thanh tiếc hận bên dưới, tham xuất thủ chưởng, một cỗ hấp lực mạnh mẽ xuất ra, đem dược đỉnh sắp rơi xuống đất hút về, sau đó nhẹ nhàng che lên trên dược đỉnh, con người đen nhánh

hơi toát ra phản xạ của hỏa diễm thanh sắc.

"Thì ra là thế..."

Ánh mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa màu xanh bốc lên, Tiêu Viêm bỗng nhẹ nhàng cười. Trải qua hai lần thất bại, thế nhưng hắn lại mơ hồ nắm giữ một ít huyền diệu trong Long Lực Đan này. Bởi vậy, lúc này đây, hắn lại tiếp tục không chút chần chừ nghỉ ngơi, tay phải điều khiển ngọn lửa bên trong đỉnh, tay trái chậm rãi di động trên thạch đài. Đột nhiên, bàn tay run lên, ngay sau đó cánh tay hóa thành từng đạo tàn ảnh, mà theo tàn ảnh hiện lên, từng góc từng góc được tài khí thể giống như là đầu đuôi nối tiếp, cuộn cuộn không ngừng bị ném vào trong được đỉnh. Tốc độ như vậy, cơ hồ so với lần luyện chế đầu tiên còn muốn mạnh hơn vài phần.

Mà nhìn thấy tốc độ luyện chế kinh khủng như thế của Tiêu Viêm, người trong quảng trường có chút trừng mắt há mồm. Ngay cả lúc trước luyện chế thật cẩn thận mà còn thất bại, lần này còn dám làm nhanh như vậy? Tên kia tính hủy thuốc phá bình sao?

Đám người Huân Nhi cũng đồng thời bị hành động của Tiêu Viêm làm cho hơi kinh ngạc, hai mặt mình nhau liếc mắt một cái, cũng chỉ có thể đều duy trì yên lặng, không dám lên tiếng quấy rầy.

Dưới tất cả ánh mắt chú ý, hai người trên quảng trường hết sức chăm chú, đều bắt đầu lần luyện chế cuối cùng, mà được tài trên thạch thai, cùng bắt đầu ít đi dần. Nguồn truyện:

Thời gian lặng yên chảy xuôi qua kẽ tay, thời gian mười phút ngắn ngủi, trong mắt mọi người lại thật dài. Lúc này trong quảng trường một xanh một vàng lưỡng sắc hỏa diễm đều riêng rẽ bốc lên.

Đám người Huân Nhi gắt gao nhìn chăm chú Tiêu Viêm, trong lòng bàn tay nắm chặt bất tri bất giác ướt đẫm mồ hôi. Nhưng tại thời điểm mắt bọn họ nhìn không chớp, một cỗ được hương nhàn nhạt bỗng nhiên tỏa ra khắp quảng trường. Lập tức mọi người ngẩn ra, ngay sau đó sắc mặt khẽ biến, ánh mắt nhìn nơi được hương truyền đến, chuyển dời đến trong được đỉnh trước mặt Hàn Nhân.

Được hương đồng dạng đem tầm mắt khác trong quảng trường lôi kéo đến đây, trong nhất thời, từng đạo ánh mắt kinh ngạc đều tập trung trên người

Hàn Nhàn. Hấn tựa hồ sắp luyện chế thành công sao?

Hách trưởng lão híp nhỏ mắt, một lát sau, bắt đắ dĩ lắ đầu. Tên kia thể mà tự động bỏ đi cơ hội luyện chế đan dược thành công, ngược lại thối lui mà muốn luyện chế một loại thất bại phẩm. Hấn hiểu được suy nghĩ của Hàn Nhàn, chỉ sợ tên này cho rằng Tiêu Viêm cũng không thể nào luyện chế thành công Long Lực Đan, thành ra nếu mọi người đều không luyện chế đan dược thành công, vậy liền xem ai luyện chế thất bại phẩm xuất sắc hơn... Loại tư tưởng này... thật sự khiến người ta không nói nên lời.

"Thình thịch!"

Hai ba phút đồng hồ trôi qua, bàn tay Hàn Nhàn mạnh mẽ vung lên, nắp dược đỉnh tự động mở ra. Một vật nhan sắc loang lổ, hơn nữa hình dạng có chút giống đan dược từ trong dược đỉnh bay ra, chợt bị hấn chụp vào trong tay.

Cúi đầu nhìn đan dược không chỉ loang lổ không tỉ lệ, hơn nữa hình dạng bất quy tắc, da mặt Hàn Nhàn cũng không nhìn được hơi hồng lên. Bất quá sau khi nghĩ đến có một bán thành phẩm chung quy so với hoàn toàn thất bại tốt hơn, hấn lúc này mới dễ chịu một chút. Bước nhanh ra khỏi thạch thai, đưa đan dược trong tay cho Hách trưởng lão.

Tiếp nhận đan dược trong tay Hàn Nhàn, Hách trưởng lão có chút dở khóc dở cười. Thứ này cũng gọi là đan dược?

"Ái..." Thở dài một hơi, Hách trưởng lão tiện tay nắm lấy đan dược, cũng không hề để ý Hàn Nhàn, mà đem ánh mắt ném về trên thân Tiêu Viêm đang chăm chú nhìn vào dược đỉnh. Sau một lúc, ông đột nhiên đem liếc mắt nhìn Hàn Nhàn bên cạnh một cái, thản nhiên nói:

- Chỉ sợ lần này Tiêu Viêm lại thắng ngươi rồi.

Nghe vậy, Hàn Nhàn sắc mặt có chút khó coi lướt qua, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, cười lạnh nói:

- Vậy cũng không nhất định.

-----oOo-----

Chương 497: May mắn không làm nhục mệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo việc luyện chế của Hàn Nhân kết thúc, bên trong quảng trường cũng không khỏi hơi vang lên một chút bàn tán khe khẽ.

- Tên kia luyện chế thành công sao?

Ngô Hạo mặc dù đối với chiến đấu cực kì ham thích, nhưng luyện đan này cũng là dốt đặc cán mai. Nhìn thấy Hàn Nhân kia rời khỏi thạch thai, hơn nữa đem đan dược cầm trong tay giao cho Hách trưởng lão, lập tức đôi mày không khỏi nhanh chóng nhíu lại.

- Hắn là không đâu, nghe nói ngũ phẩm đan dược thành hình sẽ có thêm một ít dị tượng, nhưng lúc này ngoại trừ một trận dược hương bình thường ra, vẫn chưa xuất hiện nửa điểm dị tượng. Hơn nữa nhìn sắc mặt Hách trưởng lão kia biểu tình tựa hồ cũng không giống như là nhìn thấy ngũ phẩm đan dược mà toát ra.

Huân Nhi suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu nhẹ giọng nói.

Nghe được phân tích của Huân Nhi, đám người Ngô Hạo một bên cũng khẽ gật đầu, ngẩng đầu đem ánh mắt chuyển hướng đến Tiêu Viêm vẫn hết sức chăm chú trong luyện chế như cũ, thấp giọng nói:

- Nhưng cho dù Hàn Nhân không luyện chế thành công đi nữa, thì tốt xấu gì cũng giao ra một vật gì đó, nếu Tiêu Viêm vẫn hai tay trống trơn giống như hai lần trước, xem như cuối cùng hai người cũng đều luyện chế không thành công, mà thắng lợi, vẫn là về trên đầu Hàn Nhân thôi.

- Vậy lần tới Tiêu Viêm ca ca có thể luyện chế thành công.

Huân Nhi cười khở một tiếng. Thời khắc này, nàng cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Dưới sự chú thị của tất cả mục quang sáng quắc trong quảng trường, Tiêu Viêm giống như không nghe thấy, đôi mắt chăm chú nhìn vào dược đỉnh. Phía trên ngọn lửa màu xanh hùng hực kia, một đoàn dược dịch tinh thuần

lớn màu đỏ đang cấp tốc quay cuồng, cho dù cách xa dực đỉnh thật dày, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm vẫn có thể kéo dài đến bên trong đỉnh, cảm giác được rõ ràng đoàn dực dịch này bên trong ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

- Tinh luyện sắp hoàn thành, kế tiếp, liền là dung hợp.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm dực dịch màu đỏ nhạt bốc lên, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhõm.

Lần trước thất bại trong bước này, cho đến lần này, Tiêu Viêm đã rõ ràng nguyên nhân thất bại, linh hồn lực lượng chia làm hai luồng, đều dũng mãnh tiến vào dực đỉnh. Một luồng gắt gao áp chế hỏa diễm, mặt khác một luồng như chớp đem dực dịch bao vây vào trong, sau đó trong giây lát bộc phát ra lực áp súc cực kì cường đại.

Giống như cảm nhận được lực lượng áp súc đến từ chung quanh, dực dịch màu đỏ nhạt bỗng nhiên kịch liệt dao động, mà theo mỗi một lần dao động của nó, lại có gợn sóng năng lượng cực kì mạnh mẽ từ trong mạnh bạo xuất ra, cuối cùng cùng chỗ linh hồn lực lượng hình thành bàn tay to vô hình va chạm với nhau.

"Tang...!"

Trên thạch thai, dực đỉnh khẽ run lên, một trận tiếng va chạm thanh thúy vang lên từ bên trong truyền ra.

Trong lúc dực đỉnh run rẩy, sắc mắt Tiêu Viêm cũng hơi thay đổi, bàn chân mạnh mẽ đạp đất một cái, bàn tay cách không hướng dực đỉnh phía trước nắm chặt, bộ dáng kia, giống như muốn đem không khí trước mặt bóp nát.

Theo bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt, dực dịch trong dực đỉnh kịch liệt bốc lên rồi đột nhiên bị kiềm hãm, vô hình đại thủ do linh hồn lực lượng chung quanh hình thành thành, trong khoảnh khắc lực lượng tăng vọt. Nguyên bản một đoàn dực dịch lớn, bây giờ đã chỉ còn cỡ quả bóng bàn, bất quá thời điểm khi nó thu nhỏ lại đến tình trạng như vậy, lại liền lâm vào tình trạng phản kháng, vô luận như thế nào cũng không chịu tiến vào một bước cuối cùng kia.

Khuôn mặt trắng bệch, trong sự liều chết ngăn cản của dược dịch dần dần đỏ lên, Tiêu Viêm không nghĩ tới Long Lực Đan này thế mà có thể khó luyện chế như vậy. Trình độ phản kháng như thế, xem như Tam Văn Thanh Linh Đan so ra không bằng. Bất quá trong lòng Tiêu Viêm cũng rõ ràng, nếu như lúc này mình có thể đem Long Lực Đan này luyện chế thành công, như vậy bản thân sợ là có thể trực tiếp tiến đến trình độ ngũ phẩm Luyện Dược Sư.

Biến hóa của sắc mặt Tiêu Viêm đồng dạng bị mọi người trong quảng trường thu vào trong mắt, hướng hồ tình trạng run rẩy lúc trước của dược đỉnh bọn họ cũng đều nhìn thấy, lập tức trái tim chúng nhân đều vọt lên đến cổ họng, mí mắt chớp cũng không chớp.

"Luyện chế ngũ phẩm đan dược đã là khó khăn như vậy, thật không biết hợp nhất đan dược càng cao thì càng gian nan thế nào nữa?" Trong lúc linh hồn lực lượng đang cùng lực lượng bên trong dược dịch giằng co, trong lòng Tiêu Viêm rất nhanh hiện lên một đạo ý niệm, chợt hít sâu một hơi không khí nóng, khuôn mặt nháy mắt đỏ rần lên, tay phải cách không hướng tới dược đỉnh đầu tiên là dần mở ra, sau đó lại lần nữa run rẩy chậm rãi nắm lại. Tiếng quát trầm thấp từ trong yết hầu vang ra:

- Ngưng cho ta!

Tiếng quát hạ xuống, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên nắm thật chặt, mà theo bàn tay ép lại, dược dịch chỉ to cỡ quả bóng bàn bên trong dược đỉnh mạnh mẽ run rẩy một trận, chợt lấy mắt thường có thể thấy dược tốc độ thu nhỏ lại nhanh chóng. Chỉ trong nháy mắt, dược dịch đã không thấy, đổi lại chính là hình thức ban đầu của một viên đan dược màu đỏ nhạt.

Đan dược thành hình, một bước gian nan nhất đã vượt qua, trên trán Tiêu Viêm mồ hôi lạnh lộp độp rơi xuống. Thở hổn hển vài hơi không khí, rồi chặt chẽ áp bức thanh sắc hỏa diễm, cũng là bắt đầu chậm rãi phóng xuất ra nhiệt độ nóng cháy, nung miếng đan dược sơ hình bất quy tắc kia.

Cùng miếng bán thành phẩm mà Hàn Nhân xuất ra kia bất đồng, đan dược trong dược đỉnh của Tiêu Viêm hiện giờ, đích thật là hình thức ban đầu của món ăn. Bề ngoài của viên đan dược sơ hình này cũng không nhiều quy tắc, thế nhưng màu sắc và nước bóng lại cùng cái bán thành phẩm loang lổ kia của Hàn Nhân hoàn toàn bất đồng. Bán thành phẩm của tên kia, nếu người nào ăn cuối cùng có nhận được lực lượng tăng vọt trong

thời gian ngắn ngủi không, hay sẽ bị lực lượng của dược liệu trộn lẫn cầu thả trùng kích đến bạo thể mà chết, cái này không ai biết, bởi vì chẳng ai dám ăn thử thứ kia cả.

Viên đan dược bên trong dược đỉnh của Tiêu Viêm lúc này, mặc dù vẫn gần là hình thức ban đầu, nhưng lại đã bước đầu có đủ dược hiệu của Long Lực Đan. Lúc này ăn nó vào, mặc dù lực lượng tăng phúc khẳng định so ra kém đan dược chính phẩm, nhưng ít nhất, nó cũng sẽ không sinh ra uy hiếp đối với sinh mệnh con người.

Từ điểm này mà xem, trường tử thí này, hiện tại thật ra thắng bại đã phân.

Nhìn Tiêu Viêm kia thở hồng hộc như mất nước, Hách trưởng lão mỉm cười gật đầu, bàn tay chậm rãi vuốt râu, nghiêng đầu liếc mắt Hàn Nhân sắc mặt có chút tái nhợt. Xem ra, tên này cũng hiểu rõ dược, bằng vào cái cục bán thành phẩm kia, đã không thể thắng được đan dược sơ hình của Tiêu Viêm.

- Ha ha, Hàn Nhân, ta nói đúng chứ hả?

Hách trưởng lão vung vẩy cục bán thành phẩm loang lổ kia của Hàn Nhân trong tay, nhin không được cười nói.

Khóe miệng hơi run rẩy, thanh âm cười cười của Hàn Nhân cực kì khó nghe, nói:

- Trưởng lão, tử thí còn chưa tới cuối cùng mà. Trình tự luyện đan, kết đan đích thật là bước khó nhất, nhưng phía sau cũng không thiếu bước làm người ta đau đầu. Chỉ cần Tiêu Viêm trong đó sai làm nửa điểm, chỉ sợ ngay cả một lần cơ hội cuối cùng đều lãng phí mất, đến lúc đó, ta ít nhất còn có viên bán thành phẩm.

- Vậy chúng ta tiếp tục xem đi.

Nhìn thấy Hàn Nhân lúc này vẫn mạnh miệng như cũ, Hách trưởng lão cười cười, cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa, chuyển đầu đem ánh mắt lần nữa ném về phía Tiêu Viêm.

Trong dược đỉnh, ngọn lửa màu xanh không ngừng chồm lên, hơi nóng đem dược đỉnh biến thành hỏa lò, mà viên đan dược sơ hình có ngoại hình

không theo quy tắc ban đầu, cũng trong lúc bị nung này, chậm rãi trở nên mượt mà hơn, hơn nữa mặt ngoài của nó, nước bóng cũng càng lúc càng lỏng lẻo, xa xa nhìn lại, liền giống như một viên hồng bảo thạch, tại bên trong thanh sắc hỏa diễm, tản mát ra quang mang chói mắt.

Sau lúc kết đan thành hình, đến lúc nung nóng kế tiếp, Tiêu Viêm đều hoàn thành hoàn mỹ. Nhưng thao tác tinh tế như vậy cũng làm cho mồ hôi lạnh trên trán Tiêu Viêm càng lúc càng dày đặc, khuôn mặt cũng trong tiếng thở hào hển mà nhiều thêm một tia tái nhợt. Tất cả điều này đều là biểu hiện Tiêu Viêm đã muốn nhanh chóng đến cực hạn.

Nguyên bản cũng vì Tiêu Viêm từng bước thuận lợi mà kinh hiềm đi tới, mà Hàn Nhân sắc mặt khó coi sau khi nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt mới nhiều hơn một nét cười lạnh, trong lòng không ngừng nguyện rửa linh hồn lực lượng của hắn khô kiệt.

Trớ chú của Hàn Nhân tự nhiên là không thể nào nhiều lần linh nghiệm. Hơn nữa hắn cũng đánh giá thấp tính bền của Tiêu Viêm. Tên này tuy rằng hô hấp càng thêm dồn dập, thế nhưng con người vẫn đen nhánh, vẫn thanh minh như cũ, vẫn chưa bởi vì một chút nhân tố ngoại giới mà có dao động gì. Ánh mắt gắt gao nhìn trong dược đỉnh, bên trong thanh sắc hỏa diễm, một viên đan dược màu đỏ sậm như ả như hiện. Đan dược lúc này đã muốn nội liễm về chói mắt khi trước, nhìn qua, phổ thông như bình thường đan dược, không có một chút ngoại hình của ngũ phẩm đan dược danh tự hiển hách.

Ánh mắt lom lon nhìn viên đan dược màu đỏ sậm kia, lúc này viên đan dược đã gần như mượt mà, trong lòng Tiêu Viêm rõ ràng, viên ngũ phẩm Long Lực Đan này sắp chân chính thành đan!

Bên trong hỏa diễm, đan dược màu đỏ sậm bắt đầu quay tròn, mà theo sự quay tròn tăng lên, độ nóng cháy bên trong ngọn lửa màu xanh đang dần hội tụ thành những sợi tơ nhỏ vô hình vặn vẹo, xa xa không ngừng tiến vào bên trong.

"Đang!"

Trong lúc xoay tròn đó, bên trong đan dược đỏ sậm bỗng nhiên có một vòng gợn sóng ám hồng sắc dũng xuất ra, cuối cùng nện thật mạnh lên vách dược đỉnh, phát ra thanh âm thanh thúy mà vang dội.

Nhận thấy biến hóa như vậy của đan dược đỏ sậm, khuôn mặt Tiêu Viêm dần ngưng trọng. Hẳn rõ ràng, lúc này ngũ phẩm đan dược hình thành mà tạo thành năng lượng hỗn loạn. Năm đó ở Gia Mã đế quốc trên đường bay đến Tháp Nhĩ Qua, Dược Lão trên phi hành thú luyện chế ngũ phẩm đan dược cũng xuất hiện qua loại dị tượng này.

"Răng rắc..."

Sau khi thanh âm thanh thúy kết thúc, bỗng nhiên một đạo thanh âm cực nhỏ nhưng trong tai Tiêu Viêm lại như tiếng sấm lạng yên vang lên.

Đồng tử hơi co lại, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển dời đến mặt ngoài dược đỉnh, quả thật phát hiện ra một cái khe thật nhỏ chậm rãi lan tràn ra, lập tức trong lòng không khỏi than khóc một tiếng. Là lần nổ lò thứ mấy rồi đây?

"Đang!"

Lại là một đạo gợn sóng năng lượng từ bên trong đan dược khuếch tán ra, cái khe kia cũng nhanh chóng phân nhánh, chậm rãi lan tràn tới toàn thân dược đỉnh.

Khe nứt càng lúc càng nhiều, tới cuối cùng, chính ngay cả người trong quảng trường cũng phát hiện biến cố của dược đỉnh. Nhìn ngọn lửa màu xanh lãnh đạm lộ ra từ trong khe, tất cả mọi người khẽ hít một hơi khí lạnh, một số nữ đệ tử nhin không được bịt mắt. Ai cũng không nghĩ tới, tại thời điểm cuối cùng này, thế mà lại xuất hiện loại biến cố không biết làm người ta nói gì này.

Hách trưởng lão sắc mặt lúc này cũng thay đổi, chau mày, tầm mắt gắt gao nhìn vào dược đỉnh, nháy mắt sau, mục quang khẽ nâng, thấy thanh niên phía sau dược đỉnh kia khóe miệng ngán một chút nét cười bất đắc dĩ.

Hàn Nhân giờ phút này, khuôn mặt đầu tiên là một trận kinh ngạc, ngay sau đó, kinh ngạc chuyển hoá thành vẻ tươi cười khi người khác gặp tai họa. Đặc biệt sau khi nghe được một đám âm thanh *"Răng rắc"*, nét cười càng trở nên nồng đậm hơn nhiều.

"Rắc..."

Dưới tất cả ánh mắt soi mói, khe hở lan tràn trên dực đỉnh bỗng nhiên chậm rãi đình chỉ. Thấy thế, mọi người vừa muốn buông lỏng một hơi, liền lần nữa nhìn thấy bên trong dực đỉnh kia, viên đan dực đỏ sậm lại bộc phát ra một cỗ gợn sóng năng lượng cuồng bạo.

Gợn sóng năng lượng khuếch tán ra, lặng yên cùng dực đỉnh va chạm. Cuối cùng, mọi người liền nghe thấy một đạo tiếng nổ trầm thấp vang mạnh, mảnh nhỏ của dực đỉnh bắn veo veo đầy trời.

- Thất bại trong gang tấc.

Nhìn chỗ thạch thai bởi vì nổ lò mà dâng lên sương trắng nhàn nhạt, Hách trưởng lão cực kì tiếc hận thở dài một hơi. Nếu dực đỉnh của Tiêu Viêm cao cấp hơn một chút mà nói, hẳn không mấy may nghi ngờ tên gia hỏa này có thể thành công đem Long Lực Đan này luyện chế ra.

- Ài...

Trong quảng trường, tất cả mọi người đều thở dài một hơi, vì lần thất bại cuối cùng này mà cảm thấy không đáng.

Ngạc nhiên nhìn vụ nổ lò bất ngờ kia, một lát sau, khóe miệng Hàn Nhân tràn ra chút tiêu ý. Nhưng ngay tại thời điểm hắn nhìn không được muốn cười ra tiếng, một tiếng ho khan từ trong sương trắng truyền ra. Chợt tiếng bước chân vang lên, thanh niên hắc bào ngoại hình có chút chật vật chậm rãi đi ra.

Tiêu Viêm giờ khắc này, trên khuôn mặt có chút lốm đốm đen, hắc bào cũng bị cháy sạch không ngừng xuất hiện khúc cuộn và lỗ đen, bên trong bàn tay nắm chặt, không ngừng chảy ra máu đỏ sẫm. Huyết dịch rơi trên mặt đất, bắn tung tóe thành một đóa huyết hoa.

Nhìn thấy hình tượng giờ phút này của Tiêu Viêm, cơ hồ tất cả mọi người đều bảo trì trầm mặc xuống, trong lòng thay hắn trào lên một cỗ cảm giác không đáng.

Hàn Nhân cũng đồng dạng bị hình tượng của Tiêu Viêm làm cho có chút ngạc nhiên, bất quá ngay sau đó hắn liền phục hồi tinh thần, tiến lên một bước, hướng về Tiêu Viêm nhún vai cười nói:

- Tiêu Viêm niên đệ, luyện đan thất bại là chuyện thường xảy ra, người cũng không nên chú ý, vậy ba loại thuốc kia...

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc về mặt thấy người gặp hoạ mà vui của hắn, chậm rãi tiến lên, chợt sát thân hắn mà bước qua, không chút nào để ý tới.

Sự xem thường của Tiêu Viêm, làm cho sắc mặt Hàn Nhân trầm xuống một chút, vuốt tay thăm thì:

"Kẻ thất bại đều thế cả."

Trong lòng nghĩ vậy, hắn mặt mang tươi cười xoay người lại. Ngay sau đó, nét cười dần nhạt, cho đến cuối cùng ngưng lại.

Từ sát người Hàn Nhân đi qua, Tiêu Viêm đến trước mặt Hách trưởng lão. Thời điểm ông này tựa hồ còn đang suy nghĩ làm sao an ủi tiểu tử tiềm lực bất phàm kia, tên kia lại vươn bàn tay dính đầy máu tươi, sau đó chậm rãi mở ra.

Theo bàn tay mở ra của Tiêu Viêm, một viên đan dược mượt mà màu đỏ đậm vẫn dính chút máu, im lặng xuất hiện dưới vô số tầm mắt khiếp sợ!

- Ha ha, Hách trưởng lão, may mắn không làm nhục mệnh. Nguồn truyện:

Bụng ngực nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thanh âm Tiêu Viêm kia nhẹ nhàng chậm rãi bồi hồi trên quảng trường, cũng là làm cho vô số người đối với hắc bào thanh niên kia từ trong tim dâng lên một phần kính sợ.

-----oOo-----

Chương 498: Thắng lợi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quảng trường lâm vào tĩnh lặng nhìn viên đan dược màu đỏ sậm nằm thẳng đứng trong tay thanh niên áo đen kia, hồi lâu sau im lặng rốt cục bị một trận tức giận phá vỡ. Chỉ thấy Hàn Nhân bước nhanh về phía Tiêu Viêm, ánh mắt phiếm hồng như đánh bạc thua táng gia bại sản:

- Không có khả năng, nhất định có vấn đề, tên kia nhất định là thừa dịp lúc sương trắng dâng lên mà có động tác.

Nghe được Hàn Nhân này thất thố rống giận, không chỉ có đại đa số người trong quảng trường nhú mày, mà ngay cả chính Hách trưởng lão khuôn mặt cũng hiện lên vẻ tức giận. Tiêu Viêm là do hắn trông coi mà luyện chế, nếu nói làm bừa chẳng phải ám chỉ chính hắn mất mề.

- Hàn Nhân, thỉnh chú ý lời mình nói, thi phi công chính không tới phiên ngươi làm chủ.

Lạnh lùng liếc Hàn Nhân một cái, Hách trưởng lão quát.

Bị Hách trưởng lão khiển trách Hàn Nhân mới từ bên trong thất thố phục hồi tinh thần, nhìn người trước mặt đang tức giận ra mặt, vội vàng khom người giải thích, hắn phi thường rõ ràng ở bên trong viện này Hách trưởng lão có bao nhiêu quyền thế.

Thấy được Hàn Nhân giải thích Hách trưởng lão sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, mắt quay về trên người Tiêu Viêm ánh mắt nghiêm khắc hiện lên vẻ tán thưởng không che dấu. Thiên phú như thế, tâm tính như vậy mà ai có thể thu được đệ tử này thực là một loại may mắn.

- Hách trưởng lão thỉnh nghiệm tra một chút đi, bằng không sẽ có người không phục đấy.

Tiêu Viêm hướng về phía Hách trưởng lão mỉm cười giơ bàn tay lên.

Nghe vậy, Hách trưởng lão không chần chừ cười vươn tay cẩn thận nhận lấy viên ngũ phẩm đan dược bỏ vào lòng bàn tay mình, trong mắt có chút nóng cháy, loại ngũ phẩm đan dược này đối với Đấu Vương cường giả cũng là có hiệu quả, thời điểm cùng người chiến đấu ăn trước một viên lực lượng đột nhiên tăng gấp bội, hiển nhiên lấy được công hiệu ngoài mong đợi.

Khi Hách trưởng lão kiểm nghiệm, trong quảng trường đột nhiên có bóng người chớp động vài thân ảnh già nua bay lên đài, hướng về phía Tiêu Viêm cười cười sau đó vây Hách trưởng lão, ánh mắt nhìn viên đan dược màu đỏ đều có chút kinh dị.

- Các người gia hỏa này...

Nhìn thấy mấy người vây tới, Hách trưởng lão nhất thời nhướng mắt lên, bất đắc dĩ lắc đầu, cầm đan dược trong tay nâng tới trước nói:

- Nhìn một cái đi, hẳn chính là Long Lực Đan vừa ra lò, đan dược này còn mang theo chút độ ấm.

- Ủ, không giả được, Long Lực Đan này ta đã xem Hỏa lão đầu luyện chế qua, đích thật là tỉ lệ, hương vị như vậy.

Một gã ngực đeo huy chương trưởng lão vuốt chòm râu khẽ gật đầu, cười tán thưởng nói.

- Không nghĩ tới tên tiểu tử này đi vào Nội viện cũng không tới ba tháng thời gian, thế nhưng có thể đem Long Lực Đan loại này luyện chế ra, đan dược này ở trong khoa luyện dược cũng chỉ có ít ỏi người có thể làm ra thôi.

Mặt khác mấy gã trưởng lão cũng phụ họa theo.

Một bên, nghe trưởng lão đây đó nói chuyện với nhau, Hàn Nhân sắc mặt lại khó coi hơn rất nhiều.

Vài vị trưởng lão cùng một chỗ nói thầm một lúc sau, mới xoay người rời khỏi quảng trường, nhưng mà khi đi qua Tiêu Viêm đều dừng bước vỗ vỗ bờ vai hắn, mặt âm áp tươi cười nói:

- Tiểu tử, ta về sau nếu cần phải luyện chế đan dược chỉ sợ còn phải tìm người hỗ trợ một chút.

Đối với một ít tứ phẩm đan dược các trưởng lão thực lực mạnh mẽ sẽ không quá mức đề ý, nhưng là ngũ phẩm đan dược là bất đồng, loại cấp bậc đan dược này đại đa số đều làm trưởng lão tâm động. Bởi vậy, hiện giờ nhìn thấy Tiêu Viêm có thể luyện chế ra ngũ phẩm đan dược thái độ tự nhiên là hiền lành hơn nhiều.

- Ha ha, chỉ cần trưởng lão có thể chuẩn bị dược liệu Tiêu Viêm nhất định sẽ tận dụng hết khả năng.

Đối với vài trưởng lão, Tiêu Viêm tự nhiên là không hề cự tuyệt. Cười cười trả lời, sau đó đem bọn họ ly khai với vẻ mặt tươi cười tự đắc.

Nhìn gã trưởng lão cuối cùng xuống đài Tiêu Viêm lúc này mới thở ra nhẹ nhõm một hơi, xoay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy Hách trưởng lão kia khuôn mặt cười tủm tỉm, lập tức khước miệng nhếch lên, cười nói:

- Hách trưởng lão ngày sau nếu có cần hỗ trợ gì đó, cứ việc tìm tiêu tử là được rồi, trong vòng khả năng nhất định sẽ không từ chối.

- Ha ha, vậy ta cảm ơn trước.

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, Hách trưởng lão ý cười càng đậm, trong lòng vị lão sư này hiển nhiên rất vui.

- Khụ, Hàn Nhân, lúc trước cũng đã nghe được chư vị trưởng lão đánh giá, hiện tại còn có dị nghị gì không?

Xoay đầu lại, Hách trưởng lão trên mặt ý cười chuyển hoá ngay, hướng Hàn Nhân thân nhiên mà nói.

Hàn Nhân giờ phút này trên mặt không còn chút tiết, một lúc sau hắn mới lắc đầu cắn răng:

- Không có!

Khẽ gật đầu, Hách trưởng lão xoay về hướng quảng trường trầm giọng nói:

- Tỷ thí đã kết thúc, ta tuyên bố luyện đan tỷ thí lần này, Tiêu Viêm thắng!

- A!

Hách trưởng lão tiếng quát vừa xong, mọi người Bàn Môn không tự chủ được cao giọng hô, lây nhiễm theo bọn họ trên quảng trường khán giả cũng cao cao giơ bàn tay lên, cả quảng trường âm âm vang dội tiếng vỗ tay.

Ánh mắt cùng đám người Huân Nhi phía dưới liếc nhau, thấy bọn họ dựng thẳng ngón tay cái lên Tiêu Viêm liền cười một tiếng.

- Người đã nhận thua, như vậy sau ba ngày đem tiền đặt cược cùng 5 gian hàng giao dịch cấp cho Bàn Môn. Hơn nữa, người âm thầm gây rắc rối với Bàn Môn cũng phải triệt hồi.

Nghe được tiếng vỗ tay vang dội kia, Hách trưởng lão chợt nói với Hàn Nhân.

- Vâng!

Mặc dù tiếc nuối nhưng tiền đặt cược đã xuất ra, Hàn Nhân chỉ có thể ngậm đắng mà nuốt xuống bụng, thấp giọng đáp ứng một câu sau đó liền phẩy tay áo một cái đi xuống đài. Khi đi ngang người Tiêu Viêm lạnh lùng nói:

- Việc này chưa hết đâu!

Quay đầu lại, nhìn xuống quảng trường Hàn Nhân và thành viên Dược Bang đều nổi giận đùng đùng rời đi, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi lạnh xuống.

- Ha ha, Tiêu Viêm yên tâm đi, nếu các người đã thỉnh ta làm công chứng viên, như vậy ta sẽ bảo đảm hẳn liền phải trả đầy đủ tiền đặt cược.

Hách trưởng lão vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm cười nói.

- Đa tạ trưởng lão!

Hách trưởng lão cười cười, trong tay cầm viên Long Lực Đan đỏ sậm thoáng chần chừ một chút, đem nó đưa cho Tiêu Viêm nói:

- Đó là chiến lợi phẩm của người, nên thu về đi.

Mặc dù Hách trưởng lão chần chừ chỉ trong chớp mắt, vẫn như cũ không tránh được mắt Tiêu Viêm, liền nói:

- Hách trưởng lão cấp phương thuốc cho viên Long Lực Đan này, giá trị có thể cao hơn một quả đan dược này nhiều lắm, cái này cấp cho trưởng lão đi.

Nghe được lời Tiêu Viêm nói, Hách trưởng lão thoáng giật mình, nhưng mà trầm ngâm chỉ chốc lát, lại như cũ lắc đầu đem nó nhét vào tay Tiêu Viêm, cười khổ nói:

- Quên đi, Long Lục Đan này những tên kia đều mê tí mắt, ta nếu thu xuống sợ là bị bọn họ cười nhạo một phen, người nếu có tâm ngay sau luyện chế có dư, lại cho lão một quả, ta tự nhiên nhớ kỹ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chân chừ một chút, đành phải đem đan dược tiếp nhận, nhét vào trong nạp giới, cười nói:

- Chỉ cần ta tìm đủ dược liệu, luyện chế ra trước tiên sẽ đưa cho trưởng lão.

- Ha ha ha ha, có tâm là tốt rồi, về phần dược liệu, ha ha... Nội viện mấy năm nay góp nhặt cũng không ít, dược liệu khổ kia vừa đẹp do ta chương quản, khụ, ngày nào đó nếu cần thì đến thăm chút đi.

Hách trưởng lão cười cười mặt gian gian, nói xong vài câu, còn vỗ nhẹ vai Tiêu Viêm, ý tứ kia chỉ có hau người hiểu được.

Nghe được lời này của Hách trưởng lão, Tiêu Viêm đầu tiên là ngẩn ra, chợt xẹt qua một tia kinh hi, hướng về phía trước gật gật đầu. Nói về thực lực trong Nội viện, góp nhặt không ít dược liệu cực kỳ khó gặp, mấy thứ này đối với Tiêu Viêm mà nói, chính là lực hấp dẫn lớn lao.

- À, đúng rồi...

Đem đan dược giao cho Tiêu Viêm, Hách trưởng lão bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cau mày nói:

- Nếu hiện giờ Bàn Môn người đã muốn chính thức bán đan dược, dựa theo quy củ, ở bên trong viện các nơi đem đan dược giao dịch, mỗi tháng cần giao nộp 2 phần Hỏa năng cho Nội viện, nói cách khác, nếu các người một tháng thu được 1000 ngày Hỏa năng vậy giao nộp 200 đi.

Nghe vậy Tiêu Viêm nhất thời kinh ngạc, này tính là cái gì? Nộp thuế? Hơn nữa thuế còn cao như vậy? 2 phần 10?

- Người đừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, cái này Nội viện sớm đã có

văn bản quy định rõ ràng rồi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bộ dáng Hách trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Tiêu thụ đan dược người cũng biết, trên cơ bản là một vốn bốn lời, cho nên Nội viện cũng phải quản chế một ít, nếu không mà nói toàn bộ Hỏa năng trong viện đều chảy vào trong thế lực bán ra đan dược, sẽ thành cái dạng gì? Mấy năm nay, Dược Bang cũng thu thuế suất như vậy sao.

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm thấp giọng nói:

- Nhưng này cũng quá độc ác đi? Trưởng lão cũng không phải không biết, dược liệu hiện giờ giá cả rất cao, hơn nữa luyện đan không có khả năng tất cả thành công mà.

- Này ta cũng biết nhưng quy củ như vậy...

Hách trưởng lão vuốt tay, nhìn thấy Tiêu Viêm nhú mày thoáng trì hoãn chút, nói:

- Ai, như vậy đi, ngày sau các người Bàn Môn chỉ phải giao 1 phần 10 là được, nhưng mà việc này không cần đường hoàng, bằng không Dược Bang biết, Hàn Nhân kia sợ là không vui, haha.

- Trưởng lão có thể tùy ý điều chỉnh thuế suất?

Nhìn thấy Hách trưởng lão một lời là giảm thuế Tiêu Viêm không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Ha ha, trong Nội viện, một phần dược liệu đan dược vừa vặn là ta chương quản toàn bộ quá trình.

Hách trưởng lão cười cười nhưng trong lòng, nói tiếp:

- Huống hồ đại trưởng lão cũng nói vô cùng chiếu cố người, ta đây cũng không tính phạm quy.

- Như thế liền cảm ơn trưởng lão nhiều, ngày sau luyện chế Long Lực Đan, tất nhiên trước cấp dâng trưởng lão.

Trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, giảm một nửa, đầu cũng không phải số lượng nhỏ, lập tức Tiêu Viêm cảm tạ ngay.

Hách trưởng lão cười gật đầu nói:

- Tốt lắm, hôm nay luyện đan người chỉ sợ cũng đã tới cực hạn, vẫn nên trước về nghỉ ngơi đi, ngày mai phái người đi nhận điểm giao dịch từ Dược Bang, đây chính là địa phương tốt.

Nói xong hắn liền dẫn đầu xoay người bước ra ngoài quảng trường.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu cũng rời đi, hướng đám người Huân Nhi phát tay. Sau đó một đám người ở chung quanh bị từng ánh mắt soi mói nóng bỏng, hoan hô ra khỏi quảng trường.

-----oOo-----

Chương 499: Chiêu nạp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ khi luyện đan tỷ thí đến nay đã qua 3 ngày, trong thời gian này luyện dược thuật của Tiêu Viêm cơ hồ đã truyền tụng trong đại đa số đệ tử Nội viện.

Lúc này danh vọng trong viện của Tiêu Viêm chỉ sợ đã muốn sánh ngang với các cường giả trong top 10 Cường Bảng, một luyện dược sư có thể luyện chế ra ngũ phẩm đan dược, mặc kệ là ở chỗ nào hắn đều được hưởng thụ đãi ngộ như cấp bậc Đấu Vương thậm chí Đấu Hoàng. Đây đó từ biểu hiện thái độ ảm áp từ các trưởng lão Nội viện đối với Tiêu Viêm là hiểu được.

Tuy nói vì có phân phó của đại trưởng lão kia âm thầm chiếu cố cho Tiêu Viêm, nhưng trước kia vài vị trưởng lão cũng chỉ đối đãi như một đệ tử có tiềm lực không tệ mà thôi. Mà hiện giờ xác thực đã đưa hắn lên ngang hàng mà nói chuyện. Trong lúc nói chuyện, lời nói cũng hiện ra một phần khách khí khó nhận ra. Dù sao trong lòng trưởng lão này nọ cũng rõ ràng, một tên luyện dược sư luyện chế ra ngũ phẩm đan dược, giá trị này xa xa cao hơn một cường giả cấp Đấu Vương.

Mà ở lúc sau hiểu rõ ràng giá trị chênh lệch, các trưởng lão tự nhiên cũng không thể trước mặt Tiêu Viêm biểu hiện ra uy nghiêm trưởng lão. Bởi vì bọn họ biết, thân phận này cùng so sánh với Tiêu Viêm kỳ thật không có nửa lực áp bách. Nếu vô dụng, thì cần gì phải nói tới thân phận.

.....

Ba ngày thời gian vừa qua, không chỉ có làm cho danh vọng Tiêu Viêm phóng đại trong viện, hơn nữa mượn dùng thanh danh tỷ thí thắng lợi, cơ hồ tất cả Nội viện đệ tử đều đã muốn nghe nói tới, Bàn Môn muốn bắt đầu tiêu thụ đan dược. Tin tức quan trọng này, kiến thức qua Tiêu Viêm luyện đan tai bắc quảng trường, không ít người đều cảm thấy hứng thú với đan dược của Bàn Môn. Thậm chí thường xuyên có không ít người qua lại ngoài cửa hội tân sinh, muốn mua trước.

Mặt khác, bởi vì tỷ thí thắng lợi, trong ba ngày Dược Bang đem 5 điểm giao dịch lục tục giao cho Bàn Môn, mặc dù với địa điểm tiêu thụ tốt thế này Dược Bang rõ ràng cực kỳ đau lòng, hơn nữa lấy có kéo dài thời gian giao nộp. Tiểu kế nhỏ nhất ấy đều bị Hách trưởng lão ra mặt cho nên tự nhiên sụp đổ.

Cuối cùng trước mặt uy nghiêm Hách trưởng lão, Dược Bang cũng chỉ có thể ngiên rãng ngiên lợi nhìn thành viên Bàn Môn đem điểm giao dịch vốn khắc huy chương Dược Bang thay vào trên đó huy chương Bàn Môn.

Khi 5 địa điểm giao dịch đã vào tay, bọn Tiêu Viêm liền chân thật cảm giác được cái gì gọi là nóng người, vắn vắn một ngày thời gian mà có tới gần 200 viên đan dược nhanh chóng tiêu thụ hết sạch. Nhìn con số Hỏa năng tăng vọt trên Hỏa tinh tạp kia, mấy người Tiêu Viêm đều là nhìn không được há hốc mồm.

Đan dược hết, hơn nữa hiện giờ Dược Bang phong tỏa dược liệu cũng bị giải khai, Tiêu Viêm tự nhiên bắt đầu bận rộn, nhưng mà sau hai ngày hai đêm luyện chế mà vẫn cung không đủ cầu, Tiêu Viêm cười khổ dừng tay. Hướng bọn Huân Nhi đưa ra đề nghị.

- Chúng ta hẳn là nên đi thu nạp một ít luyện dược sư nữa thôi.

Trong đại sảnh, Tiêu Viêm đôi mắt đen thui, không biết làm sao đành vuốt

tay nói:

- Một mình ta thật sự không thể chịu đựng được luyện chế nhiều như vậy, cho nên chúng ta phải thỉnh người.

- Tìm người?

- Nói như vậy là muốn đem phương thuốc ra ngoài sao?

Vừa nghe Tiêu Viêm đề nghị, Huân Nhi cũng là có chút kinh ngạc, trầm ngâm một hồi nhẹ giọng hỏi.

- Lúc này không có biện pháp khác, ta dù sao cũng không thể mỗi ngày đều bị nhốt trong phòng luyện chế đan dược được?

Tiêu Viêm cười khổ lắc lắc đầu, nói:

- Phương thuốc chúng ta không thể bảo mật cả đời, huống chi các người cũng quá đề cao độ trân quý của ba loại phương thuốc này. Nếu là thật sự ngày nào đó lộ bí mật, ta tự nhiên sẽ đem ra phương thuốc xuất sắc hơn.

Lời này thật không giả, ba loại này cũng chỉ ước chừng là nhất, nhị phẩm, căn bản không tính là quá trân quý.

Nghe vậy, ba người Huân Nhi chân chừ một chút, liền gật đầu.

- Tiêu Viêm nói rất đúng, dù sao hẳn không thể cả ngày bị nhốt tại Bàn Môn để luyện đan.

- Về phần chuyện tìm kiếm Luyện dược sư để các người đi làm đi. Nhớ kỹ việc này phải lén tiến hành, hơn nữa mỗi một người luyện dược sư tiến vào Bàn Môn cũng phải điều tra cho rõ hẳn trước kia có liên hệ gì với Dược Bang không?

Tiêu Viêm trịnh trọng nhắc nhở.

- Tiêu Viêm ca ca lo lắng Hàn Nhân cho người lén ả vào Bàn Môn?

Huân Nhi khẽ cười nói.

- Tên kia cũng không phải người quang minh lỗi lạc gì, nếu hấn muốn có được phương thuốc sẽ không từ thủ đoạn nào đâu.

Tiêu Viêm thân nhiên nói.

- Đã hiểu, việc này liền giao cho ta đi.

.....

Hiệu suất làm việc của đám người Huân Nhi đích xác có chút làm cho Tiêu Viêm cảm lo. Ngày hôm sau khi hấn đưa ra đề nghị, đã tìm được ba gã ước chừng tam phẩm Luyện Dược Sư, nghe Huân Nhi nói, bọn họ bởi vì một ít nguyên nhân nên không bị Dược Bang thu nạp. Tại bên trong Nội viện không chỉ không cùng Dược Bang một chỗ, ngược lại còn vì đó thường xuyên bị thành viên Dược Bang khi dễ. Hiện giờ nghe tin Bàn Môn cố ý mời Luyện Dược Sư gia nhập, dường như không có do dự liền đáp ứng.

Nếu nói là trước kia, có lẽ các Luyện Dược Sư này đối với Bàn Môn vừa thành lập vẫn không có nhiều chú ý lắm, hiện giờ lại bất đồng. Bàn Môn mặc dù không có Đấu Linh cường giả, nhưng lại có một gã Luyện Dược Sư có thể luyện chế ra ngũ phẩm đan dược, danh hào này đủ để giúp Bàn Môn hấp dẫn không ít người. Mà hiện giờ Luyện Dược Sư đúng là vì danh tiếng đệ nhất Luyện Dược Sư của Nội viện mà đến.

Tiêu Viêm đối với năng lực nhìn người của Huân Nhi không có chút hoài nghi nào, cùng ba gã Luyện Dược Sư gặp mặt, nhìn thấy mấy người kia vác bộ mặt sùng bái, mặc dù có chút dờ khóc dờ cười nhưng trải qua một phen khảo hạch phát hiện ba người thật ra cũng đã có kinh nghiệm luyện chế không tệ. Vì thế Tiêu Viêm đương trường quyết định đem bọn họ nhét vào trong Bàn Môn.

Sau khi thu ba gã Luyện Dược Sư xong, Tiêu Viêm vẫn chưa lập tức đem phương thuốc giao ra, mà là âm thầm quan sát phẩm hạnh, lời nói của ba người. Hai ngày sau mới kêu cả ba vào mật thất đem phương pháp điều chế ba loại đan dược giao cho 3 người, hơn nữa dặn dò không thể tiết lộ ra ngoài.

Chỉ ba ngày sau khi gia nhập đã truyền thụ phương thuốc bậc này, ba vị Luyện Dược Sư bị thủ bút xa hoa của Tiêu Viêm làm chấn kinh, phải một

lúc sau mới ngưng trọng hành lễ với Tiêu Viêm. Không nói mặt khác, chỉ là phần tin tưởng này đủ để làm cho bọn họ vốn bị Dược Bang chèn ép thâm, lòng cực kỳ cảm kích.

Dem phương thuốc cấp ba người, nhìn thấy gương mặt kinh hãi cùng cảm kích của họ, Tiêu Viêm cũng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ít nhất hiện tại xem ra ba người này vẫn còn tin tưởng được.

Có ba người giúp đỡ, Tiêu Viêm lại nhàn rồi, lưu lại Bàn Môn mấy ngày thời gian thỉnh thoảng chỉ điêm ba người luyện chế đan dược. Rốt cuộc sau đó hẳn thoát ly cuộc sống thâm ngày đêm luyện chế đan dược trước đây.

Đan dược Bàn Môn mặc dù bán rẻ hơn Dược Bang một chút, dù sao không có khả năng ngày nào cũng mua. Bởi vậy, sau mấy ngày qua đi liền hạ nhiệt, cái loại tình huống đan dược vừa ra lò không đến một giờ bị tranh mua sạch đã hiếm xuất hiện. Nhưng hiện giờ tình hình tiêu thụ đã đủ để cùng Dược Bang cạnh tranh ngang nhau.

.....

Người vẫn là loại sinh vật dễ quên, cho nên thời gian qua đi, sự tăng vọt do tỷ thí đan dược mang đến cũng bắt đầu chậm rãi nhạt dần. Với hiện tại như thế Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, bây giờ đi ra ngoài mấy cái ánh mắt nóng cháy đã đỡ hơn rất nhiều.

Đến hiện tại Bàn Môn xem như hoàn toàn đi vào quỹ đạo. Ba người bọn Huân Nhi cũng bắt đầu rút thời gian đi vào trong Luyện Khí Tháp tu luyện, hiệu quả cho dù là Tiêu Viêm cũng phải kinh ngạc. Dựa theo loại tốc độ này, chỉ sợ Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người đều có hi vọng đột phá đến cấp bậc Đấu Linh trong vòng nửa năm. Đến lúc đó chắc chắn thực lực Bàn Môn sẽ xuất hiện đột biến tăng vọt.

Có lẽ bởi vì lần trước ở trong Luyện Khí Tháp bế quan thời gian quá dài, hiện tại Tiêu Viêm không có ý nghĩ lại đi vào không gian tù túng đó. Hơn nữa hẳn rõ ràng, đối với tình huống vừa đột phá không lâu như hắn mà nói, giờ đi vào tháp tu luyện hiệu quả đạt được cũng không cao.

Trong lúc rảnh rỗi, Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo vài lần đi thi đấu thể thao tràng, trong đó cái loại đấu khí nóng rực, áp bức làm cho từng người đi

vào đều nhiệt huyết sôi trào. Bất luận kẻ nào cũng hy vọng chính mình có thể nhân vật trung tâm. Ở giữa sân thi đấu, chỉ cần người dám đi vào như vậy liền trở thành nhân vật chính chói sáng nhất.

Bàn tay dựa vào lan can, Tiêu Viêm lười nhác nhìn phía dưới sân chiến đấu vô cùng kịch liệt, đấu khí mạnh mẽ, cát bay đá chạy, công kích ngẫu nhiên đánh lên vách tường cứng rắn, đá vụn tung tóe đầy trời.

Nhàn nhạt nhìn tuyến thủ thi triển thân pháp phiêu dật, trong lòng Tiêu Viêm bỗng nhiên giật giật, ngón tay chậm rãi vuốt ve nẹp giới, có một quyền đủ để làm rất nhiều người đỏ mắt, Địa Giai thân pháp đấu kỹ: Tam Thiên Lô Động.

"Tựa hồ... thời điểm tu luyện cũng đã tới." Làm bầm một tiếng, tinh thần Tiêu Viêm đột nhiên nóng lên.

"Xem ra lại phải một mình đi vào thâm sơn rùi..." Cười nhẹ một cái, Tiêu Viêm cũng không chờ Ngô Hạo, lập tức hướng bên ngoài thể thao tràng đi ra, nghỉ ngơi gần nửa tháng, đến giờ hẳn cũng nên tăng thêm thực lực cho mình rồi, cũng là tăng thêm một phần lợi thế sau này.

Trong Nội viện mà tu luyện Tam Thiên Lô Động rõ ràng không được, cho nên Tiêu Viêm lần này tính một mình đi vào thâm sơn mờ mịt, thẳng cho đến khi tu luyện thành công Tam Thiên Lô Động mới thôi.

-----oOo-----

Chương 500: Tam Thiên Lô Động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một góc thâm sơn mờ mịt một mảnh màu xanh kéo dài đến cuối tầm mắt giống như màu xanh của hải dương vô tận. Bỗng nhiên rừng cây khẽ rung chuyển, một làn sóng như thủy triều màu xanh biếc thật lớn rộng gần trăm trượng từ xa quét tới, như ả như hiện khiến người ta lú lười run sợ.

Phía trên rừng rậm, bỗng nhiên một tiếng xé gió vang lên, từ đằng xa một đạo thân ảnh đang bay giữa không trung hiện lên, không phải ai khác chính là Tiêu Viêm. Tử Vân Dực sau lưng Tiêu Viêm nhẹ nhàng khẽ lay

động giúp thân thể trôi nổi giữa không trung, ánh mắt hướng nhìn xuống phía dưới không thấy được tận cùng của rừng rậm, trên mặt thoáng cười khở, hẳn không nghĩ rằng ở phía ngoài của Nội Viện lại có mảng rừng rậm to lớn như thế, thậm chí rộng lớn như ma thú sơn mạch trải ngang qua Gia Mã Đế Quốc cũng không hơn nó được.

Trong lòng thầm thở dài, nhớ tới việc phải tìm kiếm nơi tu luyện phù hợp hoàn cảnh trong yêu cầu của Dược Lão. Tiêu Viêm liền có chút mờ mịt không biết làm sao để tìm kiếm được một nơi trong mảng rừng rậm rộng lớn này mà phù hợp yêu cầu của Dược Lão.

Ánh mắt Tiêu Viêm dò xét động tĩnh xung quanh một lần, âm âm nghe được sâu trong rừng rậm vang lên một ít tiếng của ma thú kêu trầm thấp, gầm gú. Tử Vân Dực sau lưng Tiêu Viêm nhẹ nhàng rung lên, thân hình lại lần nữa hóa thành một bóng đen tiếp tục bay xuyên qua dãy núi liên miên bất tận trong rừng rậm.

Tiêu Viêm ước chừng mất gần khoảng một ngày để tìm kiếm trong mảng rừng rậm nơi Dược Lão yêu cầu, bất quá vận khí của hắn cũng tương đối tốt, vào giữa trưa ngày thứ hai khi bay qua rừng thì Tiêu Viêm cũng phát hiện được nơi cần tìm đang ở trước mặt hắn chính là nơi tu luyện mà Tiêu Viêm cảm thấy phù hợp nhất.

Đây là một đầm lầy nằm giữa hai ngọn núi, nơi này khá ẩm ướt có lẽ do nước chảy từ trên núi hướng xuống mặt đất. Bùn đất dưới chân khá ướt át, đặc biệt khi đi đến chỗ dãy đất trung tâm, nơi này cơ hồ hoàn toàn bị biến thành đầm lầy phủ bởi số lượng lớn cỏ cây xanh tốt.

Phía không trung trên mảng đầm lầy, thân thể Tiêu Viêm nhờ Tử Vân Dực mà trôi nổi. Tiêu Viêm thử dò xét đem mảnh đá ném vào trong đầm lầy, hòn đá rớt xuống bãi cỏ xanh khiến bùn văng tung tóe, trên khuôn mặt thoáng hiện một chút vui mừng. Diện tích đầm lầy chỗ này cũng vừa lúc phù hợp yêu cầu của Dược Lão.

Trên tay chiếc nhẫn hắc sắc cổ xưa hơi hơi dao động, linh hồn Dược Lão hư ảo bay ra. Ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua đầm lầy phía dưới bị cỏ xanh bao phủ, trên khuôn mặt lộ ra một tia hài lòng, cười nói:

- Không tồi, nơi này phù hợp dùng để tu luyện Tam Thiên Lô Động bất quá bên trong đầm lầy vẫn có một ít ma thú tiềm tàng.

Tiêu Viêm một bên vẫn luôn chú ý bên trong đầm lầy lập tức cau mày nói:

- Chỉ là một ít ma thú tiêu gia hỏa không đáng ngại, ta tu luyện đấu kỹ thân pháp cũng cần chúng nó thực nghiệm.

Dược Lão cười nhẹ một tiếng, thân thể nhẹ nhàng rơi trên cây đại thụ, nhìn Tiêu Viêm nói:

- Vậy ngươi hãy xuống đầm lầy xem có chút trở ngại nào hay không.

Nghe vậy Tiêu Viêm thoáng chút chân chờ, khẽ gật đầu, thân thể chậm rãi hạ xuống, khi sắp chạm mặt đất, bả vai khẽ rung lên Tử Vân dục toa một tiếng liền thu trở về, Tiêu Viêm không có sự duy trì của Tử Vân dục, thân thể hắn liền thẳng tắp lọt xuống đầm lầy.

Khi bàn chân tiếp xúc với mặt nước bùn đầm lầy thì đột ngột một cỗ năng lượng mãnh liệt tấn công vào lòng bàn chân, năng lượng mãnh liệt khẽ chạm lòng bàn chân nổ vang khiến không gian xung quanh đầm lầy vang vọng không ngớt.

- Phốc

Phía dưới bàn chân, lượng lớn bùn đen bị bùng nổ văng lên. Nhưng là thân hình Tiêu Viêm không giống dự đoán bị văng đi, ngược lại bởi vì dưới chân đột nhiên xuất hiện lỗ xoáy bùn đen khiến thân thể Tiêu Viêm lập tức rơi xuống.

Bàn chân bị bùn đen bao bọc, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, không ngờ bùn đen lại có hấp lực không nhỏ, đem thân thể hắn lôi xuống sâu bên trong đầm lầy. Song chưởng nhỏ dựng thẳng chọt chụp thẳng xuống, mạnh mẽ vô hình kinh khí trào ra, nhất thời trong lúc đó mặt ngoài đầm lầy nháy mắt xuất hiện hai chỗ lõm xuống, mà Tiêu Viêm cũng chỉ dùng Xuy Hỏa Chưởng để dò xét. Đem bàn chân từ bên trong đầm lầy kéo ra, bả vai rung lên Tử Vân Dục như chớp xuất hiện sau lưng, sau đó vội vàng chấn động đem thân thể bay lên trôi nổi giữa không trung.

Song ngay khi bàn chân Tiêu Viêm vừa mới thoát ly đầm lầy thì khoảnh khắc đó chung quanh đầm lầy đột nhiên bạo động, một thủy tiễn đen nhánh từ bên trong đầm lầy hung hăng bắn ra mà mục tiêu của nó chính là

Tiêu Viêm đang trôi nổi giữa không trung.

Đột ngột xuất hiện công kích về phía mình làm cho Tiêu Viêm trong lòng một trận kinh ngạc, bất quá cũng may là Tiêu Viêm có chuẩn bị sẵn không lơ là, hai tay lại lần nữa hung hăng đánh xuống, vô hình kinh phong tại giữa không trung đụng vào thủy tiễn hắc sắc, nhất thời đem nó chấn thành hắc thủy.

Hai cánh nhanh chóng chấn động, thân hình Tiêu Viêm bay lên trôi nổi khoảng mười thước so với đầm lầy sau đó mới dừng lại, ánh mắt ngưng trọng thấy không ít rắn bên trong đầm lầy đang động đậy, trong đó một con hắc xà vừa lúc từ bên trong đầm lầy mặt dữ tợn, miệng mở rộng mùi tanh hôi hướng lên trên bạo xuất.

- Hắc hắc, thế nào?

Nhìn thấy một chân của Tiêu Viêm bị dính bùn đen, Dược Lão không khỏi trêu tức nói.

- Bạo bước phù hợp sử dụng trên địa hình mềm mại, ướt át này.

Tiêu Viêm cười khở lắc đầu, dưới tình huống địa hình giống như đầm lầy này thì Bạo bước cơ hồ không có khả năng thi triển có hiệu quả ngược lại có thể khiến cho hắn gặp không ít khó khăn bị hấp lực của bùn đen kéo xuống phía dưới.

- Bạo bước của ngươi cũng không thể coi là thân pháp đấu kỹ cao minh gì, chẳng qua chỉ là mượn đấu khí đập lên mặt đất khiến mặt đất nổ mạnh trở thành xung lực đẩy nhanh tốc độ hơn tốc độ bình thường thôi.

Dược Lão nhàn nhạt cười nói:

- Nếu ngươi có thể đem Tam Thiên Lô Động tu luyện thành công, thì đầm lầy này đối với ngươi mà nói chỉ như dẫm trên đất bằng, nếu tu luyện tới trình độ lô hỏa thuần thanh, có thể nhờ vào thân pháp mà phi hành cự ly ngắn trên không trung cùng dừng lại trên không trung.

- Năm đó Phong Lô Các Các chủ, từng bị ba gã Đấu Tông cường giả liên thủ ngăn đón vây sát nhưng nhờ vào Tam Thiên Lô Động mà thuận lợi thoát thân, hơn còn phản kích khiến một gã đấu tông cường giả trọng

thương nhờ sự huyền diệu của Tam Thiên Lô Động, từ việc này có thể nhìn ra thân pháp có phần lợi hại hơn đấu kỹ, tuy thân pháp này vì một ít duyên có mà chỉ gần Địa giai sơ cấp, nhưng nếu so về tốc độ tăng tốc thì đủ để cùng Địa giai trung cấp thân pháp đấu kỹ so sánh.

- Còn người nếu có thể học xong thân pháp này và với thực lực hiện tại, cho dù gặp một gã Đấu vương cường giả ngăn trở cũng có thể an toàn thoát ra.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm trở nên nóng bỏng rất nhiều, nếu đem "*Tam Thiên Lô Động*" luyện xong, sau này khi tiến hành cướp lấy "*Vãn Lạc Tâm Viêm*" không thể nghi ngờ sẽ gia tăng rất lớn xác suất thành công trốn thoát.

Ngón tay khẽ sờ nạt giới, nhất thời bàn tay xuất hiện một quyền trục màu bạc, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về quyền trục, khi cầm trên tay quyền trục màu bạc này Tiêu Viêm tựa hồ nghe được một chút tiếng sấm nổ mạnh.

Ánh mắt chuyển hướng Dược Lão, thanh âm có chút bức thiết hỏi:

- Lão sư, Tam Thiên Lô Động này làm sao mới có thể tu luyện thành công?.

- Tam Thiên Lô Động dù là đặt trên đại lục cũng đủ làm vô số người đổ mắt thèm thùng với thân pháp đấu kỹ này, năm nó ta từng đi qua Phong Lô Các cũng là có ý đồ mượn thân pháp đấu kỹ này xem nhưng cuối cũng vẫn như cũ bị từ chối.

Dược Lão nhàn nhạt cười, nói:

- Cái này thuộc một trong những loại chấn bảo của Phong Lô Các, mỗi một quyền trục chế tạo, đều hao phí tâm huyết rất lớn bởi vì mỗi một quyền trục bên trong đều do Các chủ phong ấn vào một tia phong lôi chi lực để đề phòng tiểu nhân và người ngoài, bên trong Phong Lô Các chỉ có một ít trưởng lão, đệ tử cống hiến thật lớn cho môn phái mới có tư cách tu luyện. Nguồn truyện:

"*Phong lôi chi lực*" trong lòng thầm nỉ non một lần, Tiêu Viêm khẽ cười nói:

- Khó trách lúc cầm quyền trực là có thể nghe thấy một ít tiếng gió sấm, hóa ra là bởi vì phong lôi chi lực.

- Phong Lôi Các có thể tại đấu khí đại lục kéo dài không suy tàn nguyên nhân quan trọng nhất là nhờ vào phong lôi chi lực này, nghe nói chỉ có cường phong nổi lên mây đen dày đặc, đợi khi thời điểm Lôi Đình chớp động, ngồi trên đỉnh núi thì mới có thể may mắn hấp thu tự do tại trong hư không một ít phong lôi chi lực, bất quá phong lôi chi lực này cũng có chút bá đạo, nếu tâm trí không kiên định, sợ là không thể đem nó thao túng. Thậm chí nếu vô ý có thể dẫn đến sự phản phệ nguy hiểm, cơ hồ không biết bao nhiêu đệ tử vĩ đại của Phong Lôi Các tại một bước này mà hồn phi phách tán. Chỉ là khi nào thành công, lực công kích trứ danh của lôi thuộc tính đấu khí cũng không thể bằng lực công kích phong lôi đấu khí. Về điểm này Phần quyết có phần tương tự phải cắn nuốt Dị hỏa mới khiến cho đấu khí uy lực tăng lên trên diện rộng.

Dược Lão cười nói:

- Người hiện giờ sở hữu đấu khí Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, không thể nghi ngờ là so với đấu khí hỏa thuộc tính bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, chắc người có thể phát hiện ra điểm này chứ?

- Vâng ...

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu trong lòng đem tên tuổi Phong Lôi Các nhớ rõ, sau đó hướng về phía Dược Lão cười hỏi:

- Hiện tại, ta làm sao mới có thể tu luyện được thân pháp đấu kỹ này?

- Chờ!

Dược Lão cười nói.

- Chờ! Chờ cái gì?

Tiêu Viêm kinh ngạc nói.

Ngẩng đầu nhìn thoáng có chút mây đen trên bầu trời, Dược Lão khẽ cười nói:

- Chờ gió to lên, chờ lôi điện đánh xuống... sau đó hấp thu phong lôi chi lực bên trong quyển trục, như thế mới có thể bước đầu tu luyện Tam Thiên Lôi Động, xem trời hôm nay, chắc còn không xa nữa đâu....

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, chợt có chút tỉnh ngộ, đem ánh mắt nhìn cuối chân trời đã có ít mây đen, khẽ gật đầu.

Ở bên trong rừng rậm, thời tiết thay đổi như chong chóng, làm người ta khó có thể nắm bắt chính xác được.

Lúc này đây chờ đợi vẫn chưa được bao lâu, buổi trưa vẫn là chiều tà thì vào ban đêm đột nhiên không biết từ góc nào trên bầu trời mây đen trào ra che kín cả bầu trời, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn quét xuống núi, đem núi rừng bên trong thổi phát ra tiếng rền vang.

Mây đen dày đặc, tiếng sấm trầm thấp từ giữa hư không chậm rãi truyền ra như để thể hiện uy nghiêm tuyệt đối có thể khiến khắp núi non đều là lâm vào bối rối cùng yên tĩnh.

"Xuy"

Một luồng điện chớp từ bên trong mây đen đánh xuống, quang mang chói mắt đem dãy núi chiếu như ban ngày. Tại một chỗ trên đỉnh núi, hắc bào thanh niên ngồi xếp bằng ở phía trên tảng đá, tùy ý để cuồng phong quét qua mặt, thế nhưng hắn vẫn như bàn thạch bất động không chút sứt mẻ. Tia chớp đánh xuống hiện ra một khuôn mặt thanh tú, bình thản.

Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu, phía trên đông nghìn nghịt tầng tầng lớp lớp mây đen, trên khuôn mặt khẽ mỉm cười, bàn tay khẽ xoay tròn liền xuất hiện quyển trục màu bạc. Phía trên quyển trục có ghi các dòng chữ mang phong cách cổ xưa, tia chớp bên trong quyển trục phụt ra nhàn nhạt điện quang màu bạc chớp động bốn chữ: Tam Thiên Lôi Động!

-----oOo-----

Chương 501: Phong Lôi chi lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, tầng mây đen dày đặc lượn lờ xung quanh như muốn quấn lại với nhau khiến bầu trời khắp nơi một màu đen, bất chợt một tia chớp màu bạc to như cây trượng phá tan mây đen đánh xuống như muốn xé rách không gian, đem toàn bộ núi non bao trùm trong ánh sáng huy hoàng mà đầy thiên uy. Dưới hoàn cảnh cực kỳ cuồng bạo, dân bản xứ và ma thú sâu trong núi đều sợ hãi trốn vào bên trong huyệt động không dám tùy ý xuất hiện. Cuồng phong quét qua mang theo chút tiếng gầm rú vang vọng đến toàn bộ núi non.

Gió bão đem ngọn cây bên cạnh Tiêu Viêm bứt thẳng lên quãng xuống núi. Hồi lâu sau vẫn không nghe được tiếng vọng lại của ngọn cây.

Ngồi xếp bằng trên tảng đá, trên tay Tiêu Viêm đang nắm chặt Quyển Trục màu bạc. Dưới thời tiết ác liệt lôi điện thường xuyên xuất hiện, Quyển trục vẫn như cũ biểu hiện phong cách cổ xưa nhưng dưới thời tiết như vậy cũng dần dần tản mát ra hơi ấm.

Bỗng nhiên ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thấy từ giữa Quyển trục một tia điện mang màu bạc cực kỳ nhỏ bé lóe lên.

Tiêu Viêm thềm thở dài, ngẩng đầu lên nhìn những tia chớp Lôi Đình đã bao phủ toàn bầu trời. Tiêu Viêm cảm nhận được bàn tay phải đang gác lên đùi đang khẽ run rẩy bởi vì dưới hoàn cảnh này hẳn có thể bất ngờ bị một tia sấm sét bổ trúng. Tuy khuôn mặt bên ngoài vẫn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng đang cảm thấy lo sợ.

- Lão sư, chừng nào thì bắt đầu.

Bàn tay vẫn đang nắm chặt quyển trục, phía trên Tam Thiên Lôi Động bốn chữ cổ xưa không ngừng phóng thích quang mang nhàn nhạt như muốn bay ra ngoài.

- Có thể bắt đầu nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, mặc dù phong lôi chỉ lực uy lực không bằng Di Hỏa nhưng cũng cực kỳ bá đạo chỉ một chút sơ suất liền gặp nguy hiểm trí mạng.

Dược Lão với thanh âm trịnh trọng vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

- Vâng!

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm biết có được lực lượng cũng không dễ dàng. Năm đó gặp được Dược Lão mà học được Phần Quyết có thể cắn nuốt Địa Hỏa để tăng lực lượng, nhưng hắn cũng phải đem tánh mạng ra đặt cược trong lúc công pháp tiên hóa. Cho nên nguy hiểm hiện tại cũng không khiến hắn hết hoảng nhiều.

Ngay cả Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cũng không làm hắn chết cháy, Tiêu Viêm tin tưởng phong lôi chi lực hiện tại mặc dù bá đạo nhưng cũng không thể khiến hắn chùn bước.

- Đem Quyển Trục mở ra, hai chân bay lên trên. Lúc này phong lôi chi lực trong thiên địa mật độ dày đặc không cần hấp dẫn chúng, sợi tơ phong lôi chi lực trong đó sẽ tự bay ra, tại lúc nó chợt hiện lên thì bắt lấy hấp thu vào trong cơ thể rồi luyện hóa là được.

Dược Lão nói ra toàn bộ quá trình luyện hóa.

Trong lòng lặng lẽ nhâm một lần sợ bỏ sót điều gì rồi mới gật đầu một cái. Hai tay Tiêu Viêm dính một chút dược thủy nắm chặt Quyển Trục, sau đó mạnh mẽ xé rách mặt ngoài Quyển Trục. Lúc xé mở Quyển Trục, đột nhiên cường quang màu bạc chói mắt từ bên trong Quyển Trục phóng xuất ra ngoài liền hóa thành một đạo điện quang màu bạc thô to hình trụ trực tiếp cắm vào tầng mây đen dày đặc, ngoài trăm dặm vẫn thấy được rõ ràng.

Quyển trục đột ngột dị động làm Tiêu Viêm khá sợ hãi, bất quá đạo điện quang màu bạc hình trụ không duy trì được lâu phá ra âm thanh "xuy..." một tiếng liền cấp tốc hướng về Quyển trục bay lại, cuối cùng toàn bộ biến mất trong Quyển trục. Chỉ khi nhìn thấy Quyển Trục trở lại bình thường Tiêu Viêm mới lặng lẽ thở dài, lau một chút mồ hôi lạnh đang chảy trên trán.

Hắc Giác Vực cách nơi này không xa nếu khiến kinh động đến người nào đó, rất nhanh chuyện này sẽ lưu truyền khắp Hắc Giác Vực dẫn đến sự chú ý của những tên tham lam.

Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng cực kỳ hiểu biết, hắn biết không được để lộ cuốn thân pháp đấu kỹ này, việc chặn đường cướp đoạt ở Hắc Giác Vực đã làm cho hắn cùng với "Huyết tông" kia đạt đến trình độ không thể hòa hoãn được. Tiêu Viêm không tin tên Tông chủ Huyết Tông sẽ buông tha

mình, hiện tại khi tên Tông chủ Huyết Tông còn chưa biết là do mình giết con của hắn nên còn chưa truy sát, nếu không mà nói dù mình đang ở tại Già Nam học viện tên kia chắc sẽ điên cuồng bắt chập tất cả cũng muốn giết hắn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Thu hồi suy nghĩ trong đầu, ánh mắt Tiêu Viêm lại hướng về Quyển Trục kia, trong lòng nao nao, bởi lần dị động lần trước, lúc này Quyển Trục màu bạc bị một tầng màu bạc nhàn nhạt xung quanh bên trong lẫn cả bên ngoài. Mơ hồ có thể thấy những đồ án kỳ dị khá nhỏ nhưng khi chú tâm nhìn kỹ lại không phát hiện ra đầu mối gì.

Trong lòng nhớ lại lời Dược Lão phân phó, khẽ hít sâu một hơi, Tiêu Viêm tập trung tinh thần, lực lượng linh hồn bay ra đem không gian xung quanh tầng đá bao phủ chặt chẽ, linh hồn cảm giác Tiêu Viêm có thể phát hiện dù chỉ là một mảnh đá nhỏ rớt ra. Tại lúc tiến vào trạng thái ngưng thần không bao lâu. Tia chớp trên bầu trời như ẩn như hiện, hào quang màu bạc trên Quyển Trục cũng càng ngày càng hiện rõ, cuối cùng Quyển Trục lại tự động trôi nổi bay lên hướng tới trước ngực Tiêu Viêm mới dừng lại.

Tại thời điểm hào quang màu bạc càng ngày càng mãnh liệt. Địa đồ bị bao bọc bởi hào quang màu bạc như ẩn như hiện cũng trở nên rõ ràng. Không ngờ địa đồ lại là các tư thế hình người, tuy các hình người thể hiện tư thế khác nhau, nhưng cơ hồ dưới chân bọn họ đều bị một tia chớp màu bạc bao lấy. Đột nhiên hào quang khẽ nhúc nhích khiến bóng người như sống lại, không gian hơi dập dờn bỗng bành thì bóng người đã phá tan hào quang trói buộc mà bay ra ngoài.

Bóng người hư ảo thể nhưng tốc độ lại rất kinh khủng. Giống như coi thường khoảng cách không gian, những bóng người này đều thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của cảm giác linh hồn Tiêu Viêm.

Mặc dù, Tiêu Viêm sớm đã tiến vào trạng thái ngưng thần. Hơn nữa năng lượng của bóng người khi lao ra khỏi hào quang Tiêu Viêm cũng cảm nhận được. Nhưng cảm nhận là một chuyện, Tiêu Viêm phát hiện không thể ngăn cản được những bóng người này. Khi đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm dâng ra từ bàn tay thì mấy bóng người kia cũng muốn xuất ra công kích về Tiêu Viêm. Lập tức khuôn mặt Tiêu Viêm không giấu nổi vẻ chấn kinh. "Ngưng" Tại lúc Tiêu Viêm ảo não, chấn kinh thì thanh âm quen thuộc của Dược Lão vang lên, bên trong thanh âm già nua ẩn chứa lực lượng linh hồn cực kỳ mạnh mẽ. Thậm chí khi sóng âm quét qua bãi cuồng

phong liền khiến cuồng phong cũng phải yên lặng xuống, ngay lúc đó sóng âm cũng hướng lên bóng người năng lượng khiến bóng người năng lượng đình trệ trong không gian làm ra những tư thế kỳ dị.

- Trở về!

Thanh âm trầm thấp do Dược Lão quát vang lên. Lực lượng linh hồn mạnh mẽ đang bao phủ toàn bộ sơn phong bạo dừng quay về, bóng người năng lượng do ảnh hưởng của linh hồn lực lượng mà rơi xuống dưới cuối cùng quán chú vào bên trong đầu Tiêu Viêm.

Trong lòng vẫn còn đang khiếp sợ lực lượng linh hồn cường đại kinh khủng của Dược Lão, bỗng một cỗ lực lượng mạnh mẽ tràn vào đầu Tiêu Viêm khiến đầu hắn chấn động mạnh khiến hắn rơi vào hôn mê. Loáng thoáng trong lúc hôn mê hắn nhìn thấy được một chút huyền diệu của hình ảnh bóng người chợt ẩn chợt hiện, bất quá do hôn mê nên cũng không thể thấy được rõ ràng.

Hôn mê trong thời gian khá dài cũng khiến hình ảnh bóng người biến mất theo.

Dần dần từ trong hôn mê tỉnh lại, bầu trời vẫn như trước có tia chớp, mây đen đen kịt như đem lòng người bao phủ khiến người khác cảm giác có chút khó thở.

"Lực lượng linh hồn lão sư thật cường đại, nếu so về lực lượng linh hồn mà nói thì chỉ sợ trên Đấu khí đại lục này không có mấy người có thể so sánh cùng lão sư, chẳng trách chỉ cần dựa vào lực lượng linh hồn lực lượng cũng đủ chống đỡ cùng Đấu Tông cường giả" Trong lòng lần nữa nhớ lại lực lượng linh hồn khiến không gian xung quanh yên lặng, trong đầu Tiêu Viêm nhin không được hiện lên một chút kinh ngạc.

- Đừng suy nghĩ lung tung, phong lôi chi lực đã theo mấy hình vẽ mà tiến nhập vào cơ thể ngươi, mau nhanh luyện hóa chúng.

Dược Lão khẽ quát thanh âm đột nhiên vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Tiếng quát Dược Lão mới hạ xuống, thân thể Tiêu Viêm liền mạnh mẽ cứng ngắc, khuôn mặt trở nên tím hồng, đôi mắt bình thường đen nhánh cũng hiện lên một số tia chớp nhỏ.

Hai tay cơ hồ thuận thực nhanh chóng kết xuất thủ pháp tu luyện, tâm thần Tiêu Viêm tiếp tục tiến nhập vào trong thân thể. Trong cơ thể đấu tinh xung quanh tụ khí xoáy cũng nhanh chóng di chuyển, một cỗ đấu khí màu xanh mãnh liệt giống như hồng thủy di chuyển bên trong kinh mạch, cuối cùng dừng lại tại một chỗ kinh mạch giao giới. Bao lấy một tia năng lượng màu bạc mỏng lung rồi áp chế nó xuống.

Bởi vì lời nhắc nhở kịp thời của Dược Lão, trong cơ thể ẩn chứa phong lôi chi lực vẫn chưa sinh ra lực phá hoại mạnh thì đã bị đấu khí của Tiêu Viêm bao lấy, nhìn thấy đám năng lượng màu bạc kia chiếm một chỗ trong kinh mạch phá ra dao động mạnh mẽ, Tiêu Viêm nhin không được thâm hô may mắn.

"Tê, tê" năng lượng màu bạc không ngừng vắn vẹo, hơn nữa không ngừng tản mát ra tiếng vang tê tê giống như một mảng xà đang chiếm cứ trong cơ thể.

Tại lúc năng lượng phát ra tiếng vang kì dị, Tiêu Viêm có chút kinh dị phát hiện đấu khí đang vây quanh năng lượng màu bạc thoáng có chút run rẩy, nhìn qua giống như một đoàn cừu đang vây quanh một mảng xà hung mãnh đang lo lắng trước khi đối phương sắp chết phản kích lại.

Tia năng lượng mỏng lung màu bạc như nhận thấy đấu khí thoáng run rẩy liền đột nhiên nhất thời tăng vọt lên. Ngân mang mãnh liệt đi qua đấu khí màu xanh liền lùi bước né tránh, ngân mang càng không chút cố kỵ xông tới phát ra thanh âm tê tê. Ngân mang này lại biểu hiện giống tính người làm cho Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc.

Kinh ngạc rất nhiều nhưng chỉ có chút cười lạnh, chỉ là một tia phong lôi chi lực mà cũng dám kiêu ngạo?

"Hừ" Trong lòng hừ lạnh một tiếng, theo thanh âm hừ vang lên. Mấy tia năng lượng màu bạc đang vây quanh đấu khí bỗng nhiên kịch liệt dao động. Chợt, đấu khí khê vắn vẹo một đoàn ngọn lửa màu xanh lạng lẽ xuất hiện, năng lượng màu bạc lâm đại địch quang mang cấp tốc lui trở về.

Ánh mắt quay về phía năng lượng màu bạc đang lùi bước, đấu khí lửa xanh giống như miên dương bỗng chốc biến thành một đầu ác lang hung ác từng bước ép sát vào năng lượng màu bạc. Tùy thời chuẩn bị đánh một

kích mạnh mẽ vào những tia năng lượng màu bạc kia.

-----oOo-----

Chương 502: Luyện hóa thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng với sự xuất hiện ngọn lửa xanh, trong khoảnh khắc đầu khí màu xanh liền như con cừu non biến thành ác lang hung tợn chọt lần nữa bắt đầu tiến hành tấn công trở về trung tâm dãy đất, vây xung quanh tia năng lượng màu bạc mỏng lung kia.

"Tê, tê!" Năng lượng màu bạc quay về phía đầu khí lửa xanh nảy lên có chút không cam lòng bùng nổ hào quang mạnh mẽ lần nữa giống như một con nhím khi gặp nguy hiểm liền dựng thẳng mũi nhọn trên lưng, muốn lấy hình thái này dọa lui địch nhân.

Hiện tại đầu khí trộn lẫn với ngọn lửa màu xanh đối với uy áp do năng lượng màu bạc phát ra không bị chút áp lực nào, ngược lại tại lúc cường quang màu bạc phóng đại ngọn lửa bên trong đầu khí như bị chọc giận cũng liền tuôn ra bay đến chỗ năng lượng màu bạc. Hai năng lượng tiếp xúc với nhau khiến năng lượng gợn sóng cấp tốc khuếch tán ra xung quanh, bất quá nhờ có đầu khí bao phủ xung quanh bởi vậy không gian xung quanh không có bị chút gì hao tổn.

Ngọn lửa xanh cùng với mũi nhọn quang mang ngân sắc tiếp xúc cùng một chỗ, chỉ vùn vện thời gian nửa ngày, năng lượng màu bạc xuất hiện tình huống thất bại cấp tốc không ngừng lui trở về.

Không ngờ chỉ mất khoảng một phút thời gian, năng lượng màu bạc giao phong cùng ngọn lửa màu xanh liền lấy kết quả thất bại để kết thúc. Ngọn lửa màu xanh do Tiêu Viêm không chế thừa thắng truy kích, cuối cùng đem vòng vây thu nhỏ thành một vòng tròn cỡ một vòng tay người, mà bên trong vòng tròn liền xuất hiện một tia phong lôi chi lực.

Tia phong lôi chi lực lúc này như sắp bị ngọn lửa màu xanh bên ngoài luyện hóa không còn chút gì. Do mất đi quang mang ngân sắc che lấp, bản thể liền xuất hiện rõ ràng dưới cái nhìn chăm chú của tâm thần Tiêu Viêm.

Đây là một đoàn tia chớp màu bạc cực kỳ nhỏ, hoặc có thể nói nó có hình dạng giống một con rắn màu bạc. Đoàn tia chớp màu bạc này dài chỉ gần nửa tấc, hơn nữa rất nhỏ và thô sơ. Nhìn kỹ lại còn không bằng ngón giữa thô to của Tiêu Viêm, mất đi năng lượng bảo hộ bên ngoài, đoàn tia chớp màu bạc cực kỳ cẩn thận đem thân thể mình gấp khúc lại như một con điện xà nhỏ. Tại thời điểm miệng xà mở ra có chút mơ hồ nghe tiếng sấm nổ mạnh truyền ra.

- Đây là phong lôi chi lực sao, đúng là bất đồng với năng lượng bình thường. Mặc dù vẫn chưa đủ linh trí nhưng vẫn có thể dựa vào bản năng mà làm việc.

Tâm thần chăm chú nhìn giống như một ác lang hung ác đang nhìn vào con rắn nhỏ được vây quanh điện quang, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nói.

- Ân, dù sao cũng do lực lượng thiên địa sản xuất ra, mà năng lượng đầu khí con người nếu không tu luyện tới trình độ thâm sâu khó có thể chống đỡ cùng mấy năng lượng này.

Dược Lão tiếng cười nói vang lên trong lòng Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Không nghĩ tới bộ dáng Di Hỏa lại hung hãn như vậy ngay cả phong lôi chi lực cực kỳ bá đạo cũng phải nhường ba phần, nhờ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa áp chế người muốn hấp thu nó cũng không quá mức khó khăn, hãy mau tranh thủ thời gian đi.

Khẽ gạt đầu, tâm thần Tiêu Viêm chậm rãi ngưng tụ, đột nhiên ngọn lửa màu xanh đang vây quanh năng lượng tia chớp màu bạc khẽ run lên liền mãnh liệt công kích năng lượng màu bạc kia, một ngụm thời gian liền đem năng lượng đó cắn nuốt.

Trên đỉnh ngọn núi, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên tảng đá. Ngẫu nhiên phía trên thân thể hội tụ hiện lên một làn sóng điện quang ít ỏi, lúc này tia chớp trên bầu trời cũng ít đi nhiều, tại bên trong mây đen đang trùm kín bầu trời như đang nổi giận đánh xuống những hạt mưa to cỡ hạt đậu. Trong lúc nhất thời khắp núi non đều bị mưa rền gió dữ bao phủ bên trong.

Mặc dù bên ngoài mưa rơi tầm tã, nhưng kỳ lạ là trong phạm vi ba thước xung quanh Tiêu Viêm đều khô ráo, những giọt mưa rơi xuống phạm vi ba thước liền bị độ nóng cháy xung quanh làm cho bốc hơi đi, khiến cho những hạt mưa nhanh chóng bị bốc hơi.

Khuôn mặt Tiêu Viêm căng thẳng, bàn tay đang kết ấn tu luyện run nhẹ. Ngẫu nhiên từ ngón tay có một luồng điện quang bay ra, rồi sau đó liền biến mất ngay.

Tại trong tu luyện thời gian nhanh chóng trôi qua. Phía trên bầu trời mây đen kịt đã tan đi rất nhiều, mưa to sau một đêm âm âm đổ xuống giống như một mỗi cách một khoảng mới có một trận mưa lớn xuống, tuy nhiên không còn thanh thế giống như lúc trước nữa.

Bầu trời đen kịt, mây đen chậm rãi di động bất chợt một chùm tia sáng xuyên thấu qua mây đen chiếu xuống khu rừng vô cùng vô tận rậm mờ mịt này. Giống như phản ứng dây chuyền, theo chùm sáng thứ nhất xuất hiện tiếp tục là một luồng rồi một luồng xuất hiện liên tiếp rốt cuộc cuối cùng đánh tan hoàn toàn mây đen, triệt để xé rách không gian âm u, đen tối đó đi. Trong lúc nhất thời ánh nắng mặt trời âm áp chiếu rọi lên thanh niên mặc hắc bào ngồi xếp bằng trên tảng đá, như cảm nhận được thời tiết bên ngoài biến hóa, đôi mắt thanh niên đang nhắm chặt khẽ giật mình, một tia chớp màu bạc vây quanh ngón tay cũng lặng yên nhập thể cuối cùng biến mất không thấy.

Theo tia chớp màu bạc biến mất, lông mi hắc bào thanh niên rung động càng thêm kịch liệt, một lát sau giống như thoát khỏi trói buộc, con mắt mở ra, nhất thời trong đôi mắt bắn ra tia chớp màu bạc thực chất sắc bén mang theo sự bá đạo, ước chừng đạt tới khoảng cách khá dài..

Tia chớp màu bạc bắn ra từ trong mắt bắn ra trong thời gian nháy mắt liền đột ngột biến mất, cuối cùng đôi mắt đen nhánh cũng trở lại trạng thái bình thản.

Tay đang kết ấn khẽ buông ra, Tiêu Viêm hơi ngẩng đầu nhìn mặt trời trên bầu trời đang tỏa ra ánh nắng âm áp, ngực phập phồng một trận cuối cùng phun ra một ngưng trọc khí trong yết hầu, theo tia trọc khí này biến mất khuôn mặt Tiêu Viêm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh nắng chiếu rọi, khuôn mặt Tiêu Viêm như một khối ngọc thạch dễ dàng hấp dẫn người khác.

Thân thể khẽ run rẩy, không có bất cứ một động tác nào, thân thể Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng như một viên đạn lập tức bay thẳng lên. Khẽ vẩy thân thể khiến vang lên âm thanh của xương cốt làm cho khóe miệng Tiêu Viêm hơi cười mỉm.

Tiêu Viêm chậm rãi xòe bàn tay, hai ngón tay khẽ chà xát nhất thời một luồng điện quang màu bạc cực kỳ mỏng mang theo âm thanh tê tê xuất hiện trên ngón tay.

- Đã luyện hóa thành công rồi sao?

Nhìn đoàn điện quang thật nhỏ trên ngón tay, khuôn mặt Tiêu Viêm nhìn không được thể hiện một chút vui mừng. Không ngờ luyện hóa phong lôi chi lực này lại không dẫn đến khó khăn cùng nguy hiểm như trong tưởng tượng

- Người làm như mỗi người đều có Di Hỏa để trấn áp phong lôi chi lực hả?

Bỗng nhiên thanh âm tức giận của Dược Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm. Phong lôi chi lực cực kỳ bá đạo nếu Tiêu Viêm không nhờ có Di Hỏa để trấn áp chúng thì muốn luyện hóa phong lôi chi lực thành công thật sự đúng là người si nói mộng.

Nghe được lời Dược Lão răn dạy, Tiêu Viêm ngưng ngưng cười, tán đi năng lượng màu bạc trên ngón tay, gãi đầu nói:

- Lão sư, hiện tại đã luyện hóa thành công phong lôi chi lực, vậy có thể bắt đầu tu luyện Tam Thiên Lôi Động được chưa?

- Tất nhiên là được

Nghe vậy nhất thời khuôn mặt Tiêu Viêm biểu hiện vui sướng mãnh liệt, cúi đầu cầm lấy Quyển Trục màu bạc trên tảng đá, nhưng liền có chút ngần ra bởi hắn phát hiện bên trong Quyển Trục đã biến thành trống rỗng, đừng nói các đồ án bên trong biến mất mà cả bốn chữ ở mặt ngoài Quyển Trục cũng hoàn toàn biến mất.

- Đồ vật này bị sao vậy?

Nhìn bên trong Quyển Trục rỗng tuếch, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến vội vàng nói.

- Mấy cái đồ án trong Quyển Trục đã sớm tiến vào trong đầu người thì làm sao còn lưu lại trên Quyển Trục, trong lòng người hãy yên tĩnh lại nhớ lại đêm qua mấy cái hình vẽ tu luyện bí quyết Tam Thiên Lô Động, bây giờ người đã có phong lô chi lực có thể tu luyện bí quyết như nước chảy thành sông, chỉ cần cố gắng chăm chỉ thì sớm hay muộn cũng đạt tới cảnh giới Đại Thành thôi.

Dược Lão bắt đắ dĩ nói.

Nhờ Dược Lão nhắc tỉnh, Tiêu Viêm chợt giật mình nhớ ra khẽ cười khổ.

Khẽ hít một hơi không khí trong lành sáng sớm, Tiêu Viêm nâng mắt nhìn rừng cây vô cùng vô tận, trải qua một trận mưa to, thoáng nhìn qua mảng rừng rậm như có sinh mạng mới rất rục rờ, tâm cảnh Tiêu Viêm có chút dao động cũng ổn định lại.

Tâm tình ổn định lại, đôi mắt Tiêu Viêm chậm rãi lần nữa nhắm lại nhưng không có xuất hiện không gian hắc ám ngược lại như tiến nhập một mảnh đất màu bạc, đồ án sống động liên tục hiện lên, Tiêu Viêm đều nhớ chặt trong đầu sợ như bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

- Lấy thân hóa lô, lấy tâm ngự tri!

Tại lần cuối cùng Tiêu Viêm đang mạnh mẽ ghi nhớ hình vẽ, đột nhiên hình vẽ cấp tốc hội tụ lại trước mặt thành tám chữ ngân quang lóng lánh mang đậm phong cách cổ xưa.

Tầm mắt chăm chú nhìn gấ gao tám chữ to lớn trước mặt, Tiêu Viêm như ngộ ra điều gì đó, trong lúc tâm tùy ý khẽ động đoàn phong lô chi lực bị luyện luyện hóa trong cơ thể thẩm thấu mà ra hình thành một luồng điện quang bao bọc bên ngoài cơ thể, điện quang mạnh mẽ xuất hiện tự động hướng xuống dưới hội tụ lại thành một đoàn ngân quang sắc nhọn bao phủ lấy hai chân Tiêu Viêm.

Cúi đầu nhìn hai chân bị bao phủ ngân quang sắc nhọn, thân thể Tiêu Viêm hơi có chút hướng lên, chân phải đưa lên theo một độ cong quái dị, cuối cùng hình thành tư thế y hệt hình vẽ trong đầu lúc trước.

Bảo trì tư thế trong nháy mắt, bàn chân Tiêu Viêm hạ xuống, trong đầu Tiêu Viêm cảm giác được một trận mê muội, không gian màu bạc cũng mất đi. Thời điểm ánh mắt nhìn chung quanh, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, thân thể chính mình hiện ở giữa không trung trên đỉnh núi, không ngờ lúc trước mình chỉ nhẹ nhàng cất bước liền trực tiếp bay lên bầu trời.

Hơi cúi đầu, Tiêu Viêm nhìn ngọn núi phía dưới không thấy được đáy vực, sắc mặt có chút trắng bệch kinh hãi, nhìn sau lưng không có Tử Vân Dực, mà ngay lúc này, ngân quang sắc nhọn trên bàn chân như không đủ năng lượng, run nhè nhẹ vài cái liền biến mất, tại lúc này giống như chim bị chặt mất cánh lập tức hướng vực sâu không đáy rơi xuống...

- A ... cứu mạng.....!

Đột nhiên trong núi sâu vang lên tiếng kêu thê thảm.

-----oOo-----

Chương 503: Lôi thiểm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầm lầy bị cây cỏ nhỏ bé xanh biếc che kín lại, tràn ngập bạch sắc vụ khí nhàn nhạt, gió nhẹ quét qua. Sương trắng hơi dập dờn bông bành, cuối cùng, theo gió nhẹ bay lên trời, làm cho những vật bên trong đầm lầy trông rõ ràng không ít.

Xuy!

Bên trong đầm lầy, đột nhiên có những tiếng vang rất nhỏ, tiếng kêu vang lên không được bao lâu, một đạo hắc ảnh đột nhiên mang theo một đạo ánh sáng bạch ngọc hào quang từ bên trong đầm lầy chọt hiện ra, bàn chân mỗi lần dừng ở bên trong đầm lầy, không ngừng co duỗi, lóe ra hào quang làm cho bùn đất trong đầm lầy giống như nước sôi trào lên, mà tiếng xuy xuy đó, cũng là do bóng đen này truyền đến.

Bóng đen tốc độ cực kỳ khủng bố, một đường chạy đến, trực tiếp vào bên trong đầm gây ra một khe rãnh rộng cỡ hai thước, hồi lâu sau, khe rãnh

này mới dần hồi phục, mà ở phía sau bóng người, một đàn độc xà màu đen đông đúc không ngừng phá nước mà ra. Chúng mở ra miệng rộng dữ tợn, từng đạo kinh phong mang theo mùi tanh hôi xộc lên, đối với bóng người phía sau hung hăng vọt tới, bất quá tốc độ rõ ràng xa xa không theo kịp bóng đen chạy đằng trước, bởi vậy, không một giọt nước nào bắn trúng người đó.

Đông!

Bóng đen đang chạy nhanh bỗng nhiên mạnh mẽ dừng lại. Hai chân hơi gấp lại, người nghiêng thành góc độ quái dị, sau đó có một tiếng vang trầm thấp bên trong thân thể bắn ra, hai chân chấn động, không dựa vào ngoại vật vẫn đứng lơ lửng trên không trung.

Mặc dù bóng đen dừng lại trên không trung thời gian dừng lại liên tục không đến mười giây, nhưng nếu bị những người khác thấy, tất nhiên sẽ rất kinh ngạc. Không mượn trợ giúp của đấu khí hoặc là ngoại vật khác mà ngăn ngui dừng lại trên không trung, ít nhất cũng là thực lực của Đấu Hoàng, thời gian dài ngưng lại trên bầu trời, trừ phi trở thành Đấu Tông cường giả mới có bản sự này.

Bóng đen thân thể ngưng lại giữa không trung sau vài giây, bàn chân lóe ra một đạo ngân mang, thân thể uốn éo. Toa một tiếng thân thể liền xuất hiện tại khoảng cách hơn mười thước trên một chạc cây to, không gian bên trong còn mơ hồ lưu lại một đạo hắc tuyến, đến tốc độ như thế này, đã muốn đột phá không gian trở ngại, đạt đến cảnh giới thuận di vô cùng khủng bố.

- Ha ha, tốt, không hổ là đấu kỹ Địa Giai thân pháp, tốc độ như vậy thật sự là vui sướng!

Bóng đen hai chân vững vàng dừng ở trên thân cây, cười lên vui vẻ.

- Tam Thiên Lô Động đấu kỹ phân thành ba tầng, Lô Thiểm, Lô Thuần, Tam Thiên Lô... Đấu kỹ này tu luyện tới tận cùng là cảnh giới Tam thiên lô, có khả năng xẹt qua không gian, vô thanh vô tức, cơ hồ so với thuận di không hề khác nhau. Loại tốc độ này cho dù là Đấu Tông cường giả cũng không dám khinh thường, mà nhìn người hiện tại một đường chạy tới chẳng khác gì con trâu đực đang động đực. Đừng nói Tam Thiên Lô, cho dù là cảnh giới tầng thứ nhất Lô Thiểm, chỉ sợ cũng chưa có chân chính

nhập môn.

Dược Lão thân hình chậm rãi phiêu dăng tại trên thân cây. Liếc mắt một cái nhìn về mặt hưng phấn của Tiêu Viêm, thần nhiên nói.

Bị Dược Lão hắt chậu nước lạnh vào mặt, Tiêu Viêm không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, hẳn tự mình cảm giác được không tồi, tốc độ lúc trước cho dù là tại thời kì toàn thịnh thi triển, cũng đã căn bản không có khả năng đạt tới, mà hẳn hiện tại tu luyện Tam Thiên Lô Động mới có ba ngày đã đạt được như vậy, thành quả thật coi như là không tồi rồi?

Nhìn thấy bộ dáng đó của Tiêu Viêm, Dược Lão không khỏi lắc lắc đầu, không biết nói làm sao.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cúi đầu, khóe miệng vừa nhếch lên, chỉ thấy được hai chân dính đầy bùn đất, đưa chân lên xem xét, còn dính một ít cây cỏ.

- Tam Thiên Lô Động, tĩnh như bàn thạch, mà khi động thì như sấm sét, không gây ra tiếng động lớn, xuất ra bất kỳ bất ý, đã thương địch thủ. Dược Lão thần nhiên nói, Nhưng là người nhìn người lúc trước làm ra hành động như vậy, người còn chưa đến trăm mét, thanh thế trước hết truyền tới, đây chính là Tam Thiên Lô Động sao?.

Nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ mang theo vẻ nghiêm khắc của Dược Lão, Tiêu Viêm gãi gãi đầu, ngượng ngùng bật cười, không dám xen mồm.

- Bởi vì nguyên nhân linh hồn lực lượng mạnh mẽ. Đối với khả năng không chế năng lượng trong cơ thể như của người cực kỳ xuất sắc mà vừa rồi phạm chút sai sót, người thật là có điểm ngu xuẩn. Nhớ kỹ, đè nén xuống phong lôi chi lực không hề tiết chế phóng ra ngoài, tập trung vào một chỗ, bạo phát ra lực lượng, tốc độ của người sẽ nhanh hơn so với Đấu Vương trở xuống, mà nếu có thể đủ đạt tới mức này, người coi như là chân chính bước chân vào Tam Thiên Lô Động tầng thứ nhất Lô Thiểm cảnh giới.

Dược Lão lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

- Đương nhiên, ta ngoài miệng giải thích cực kỳ đơn giản, nhưng là trong đó một chút không dễ dàng nhưng cũng là cần chính người phải nắm giữ, ta chỉ có thể dẫn đường người còn đi được hay không thì do người... Bạn

đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Dần dần thả lỏng ngữ khí, Dược Lão nhẹ giọng nói

- Ân!

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khuôn mặt hướng tới Dược Lão liền ôm quyền, lui ra phía sau từng bước, ngồi xếp bằng tại trên một thân cây, Tam Thiên Lô Động mặc dù có thể làm cho hắn tốc độ tăng vọt, nhưng là đối với sự tiêu hao đấu khí cũng cực kỳ khủng bố, Tiêu Viêm âm thầm tính toán qua, bây giờ mình thực lực 8 tinh Đại Đấu Sư, nếu sử dụng Tam Thiên Lô Động, chỉ sợ chỉ có thể duy trì ba đến năm phút thời gian, sau đó phải dừng lại vì đấu khí cạn kiệt mà không thể tiếp tục thi triển.

Nhìn Tiêu Viêm tu luyện hồi phục đấu khí, Dược Lão trong lòng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm, khéo miệng cũng nở ra nụ cười thoải mái. Ven ven có thời gian ba ngày mà Tiêu Viêm có thể miễn cưỡng thi triển Tam Thiên Lô Động, mặc dù chỉ là tiến gần đến sơ nhập phong lôi chi lực lực lượng thôi, nhưng là thi triển ra tốc độ quả thật đã có thể thi triển ra "ba bước", tu luyện như thế khi cận chiến kỳ thật cũng đã là một loại tốc độ khó tin của con người, nhưng là vì không cho Tiêu Viêm khi thi triển được trình độ này mà kiêu ngạo, hắn cũng chỉ có thể làm như vậy để Tiêu Viêm quyết tâm tu luyện thêm...

Đương nhiên, Dược Lão lần này hành động hiệu quả cũng rất tốt. Tiêu Viêm sau khi hồi phục đấu khí, lại tiếp tục tu luyện Tam Thiên Lô Động, bàn chân lại nổi lên phong lôi chi lực, rõ ràng so với vừa rồi đã nội liễm đi rất nhiều, hơn nữa ven đường chạy tiếng động cũng là dần dần nhỏ thêm.

Trên đầm lầy rộng lớn, bóng đen không biết mệt mỏi luyện tập, một chút màu sáng bạc giống như điện xà không ngừng ở dưới chân bóng đen cấp tốc xuyên qua....

Tiêu Viêm gian khổ luyện tập quên cả thời gian, tại bên trong đầm lầy tiếng vang xoẹt xoẹt càng ngày càng yếu, nhưng là thanh âm mặc dù yếu bớt, mà trên đầm lầy bóng đen càng có tốc độ cao hơn, như vậy quả thật càng thêm khủng bố. Tới cuối cùng thậm chí đều là chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng đen xuyên qua, nếu không có vô số con rắn đen trong đầm lầy di động, thật đúng là khó có thể nhận rõ Tiêu Viêm.

Thời gian trôi qua, hắc bào thanh niên tập luyện Tam Thiên Lô Động, rõ ràng đang ở từ ngây ngô đến đại thành, chín ngày sơ nhập một tầng, hư không xuất thế, kinh chấn đại lục.

Gần như một tháng thời gian vội vàng qua đi, tại bên trong đầm lầy không lưu lại dấu vết gì, Tiêu Viêm cước bộ như giẫm trên đất bằng hành tẩu tại đầm lầy đầy bùn đất. Quả thật một tháng thời gian này rất vất vả tập luyện.

Phía trên đầm lầy, Tiêu Viêm hai tay vẫy về phía sau, bàn chân đạp lên phía trên đầm lầy, quả thật giống như đang đi trên mặt đất bằng phẳng.

Không có dấu vết, thật kỳ dị, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Tinh tế quan sát, nguyên lai tại chỗ bàn chân, có thêm hai luồng ngân sắc quang đoàn lớn bằng bàn tay nhỏ, quang đoàn hơi lóe ra, từng đạo điện mang giống như xúc tu không ngừng kéo dài mà ra, ngẫu nhiên tiếp xúc với bùn đất bên trong, kẽ làm cho chỗ đất bùn kia sôi trào lên.

Đầm lầy hơi nhúc nhích, mấy con độc xà màu đen lặng lẽ ẩn núp nhìn Tiêu Viêm vọt đi, nhưng mà ngay khi bọn chúng chuẩn bị mở chiếc mồm dữ tợn ra thì bàn chân Tiêu Viêm ngân mang kẽ run lên, vài đạo tia điện màu bạc bắn ra, đâm thẳng vào bên trong đầm lầy, dễ dàng xuyên thủng đầu mấy con độc xà.

Đầm lầy nổi lên đầy xác của độc xà, Tiêu Viêm kẽ nhếch miệng cười, co chân phải lên hít một hơi, rồi lại đạp thật mạnh xuống.

Chỗ chân của Tiêu Viêm vừa đạp mạnh xuống, hiện ra quang đoàn màu bạc đột nhiên vỡ ra gần gấp đôi, khi thu nhỏ lại, vền vền chỉ là thời gian nháy mắt, ngay tại lúc chân phải Tiêu Viêm đạp xuống, quang đoàn màu bạc trở nên vỡ tung, nhất thời một cỗ thanh âm sấm trâm thấp vang lên, khuếch tán mà ra, mấy thước phụ cận đầm lầy đều chấn động khiến cho nước hơi hơi dập dờn.

"Xuy "

Bàn chân hạ xuống, ngân quang lóe ra, thân thể Tiêu Viêm bỗng nhiên quý dị xuất hiện một trận hư ảo, lúc này lại là sắc như lưỡi dao, nhìn qua cũng có thể thấy rõ. Tiêu Viêm thân thể hư ảo, một đạo hắc sắc quang tuyến từ không gian bên trong lướt qua...

Ước chừng 20 mét, bùn đất tại đầm lầy bỗng nhiên hiện ra hai luồng xoáy, mà ở phía trên, bóng đen vẫn như quỷ mỵ lặng lẽ hiện ra...

- Thành công rồi sao?

Hiện ra thân ảnh, Tiêu Viêm chuyển thứ nhất đó là cấp tốc nhìn lại, đợi đến khi ánh mắt hắn nhìn thấy hơn hai mươi thước phía sau, nơi đó có một đạo hư ảnh màu đen tinh tế chém tới, không ngờ đó lại chính là hư ảnh của mình để lại...

- Thành công rồi sao?

Nhìn thân ảnh nhàn nhạt màu đen, Tiêu Viêm mặt tái nhợt nhìn không được vui mừng như điên, gần một tháng mất ăn mất ngủ khổ luyện, trong miệng không biết ăn bao nhiêu bùn đất, thân thể không biết bị độc xà cắn bao nhiêu lần, bất quá thanh niên kia làm người ta kinh ngạc vì sự quật cường, một chút đó chưa đủ làm cho hắn có nửa điểm lùi bước, mà hiện giờ đã đến thời điểm thu hoạch rồi.

Dược Lão thân ảnh hư ảo phiêu phù ở giữa không trung, cúi đầu vương giả nhìn về mặt mừng như điên của hắc bào thanh niên, lạnh nhạt trên khuôn mặt cũng không nhìn được phải lộ ra một chút vui mừng, hơn một tháng, miễn cưỡng đạt tới Tam Thiên Lô Động tầng thứ nhất Lô Thiểm cảnh giới. Tốc độ như vậy bao lâu thì đạt tới cảnh giới tầng thứ ba, nhưng bằng tốc độ này cũng là số một số hai rồi, chỉ có trong lòng hắn rõ ràng, hơn một tháng quật cường tiểu tử kia đã phải trả giá bởi bao nhiêu loại gian khổ khi tu luyện.

"*Có thiên phú, có nhẫn nại, có cố gắng*" Dược Lão trong lòng nghĩ, Tiêu Viêm có đủ cả ba điều kiện trên chẳng lẽ không thành công sao?

-----oOo-----

Chương 504: Lĩnh ngộ thức pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại trên đỉnh ngọn núi, có một thanh niên mặc áo bào màu đen đang ngồi xếp bằng tu luyện. Hai tay kết ấn, hô hấp bình thản mà dài, sâu. Hơn nữa

mỗi một lần thổ nạp, quanh thân không gian xuất hiện những luồng ba động rất nhỏ, một ngọn lửa nóng cháy từ từ thẩm thấu ra, cuối cùng theo hô hấp, xâm nhập vào cơ thể...

Lãng lẽ một mình tu luyện, ước chừng kéo dài gần một canh giờ đồng hồ, Tiêu Viêm từ trên đỉnh núi, áo bào tung bay chậm rãi hạ xuống, hai mắt đang nhắm chặt, run run nhè nhẹ mở ra

Hai tháng tại thâm sơn tu luyện, thu hoạch cũng không nhỏ, khẽ vắn vẹo cổ, cảm thụ được trong cơ thể có một dòng nước ấm chầm chầm lưu chuyển không ngừng, Tiêu Viêm khóe miệng nhin không được khẽ cười.

Hai tháng khổ tu, Tiêu Viêm không chỉ có đem *"Tam Thiên Lô Động tu luyện tới tầng thứ nhất"* "Lôi thiểm" cảnh giới, hơn nữa đầu khí trong cơ thể cũng càng ngày càng tinh thuần. Tiêu Viêm đoán, hiện tại chính mình, trong thời gian tu luyện Tam Thiên Lô Động, đầu khí đã đạt đến 8 tinh Đại Đấu Sư đỉnh điểm, đương nhiên thời gian hai tháng mới vừa rồi khiến cho chính mình đạt tới 8 tinh Đại Đấu Sư đỉnh, tốc độ này so với ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp vẫn chưa thể so sánh, nhưng Tiêu Viêm quả thật cảm thấy vừa lòng, có thể đem Tam Thiên Lô Động tu luyện tới tầng thứ nhất, mà cùng lúc đầu khí càng thêm tinh tiến, cũng là điều đáng vui mừng.

Đang đứng ở trên tảng đá, Tiêu Viêm khoanh tay, ánh mắt trông về phía rừng rậm mờ mịt phía xa kia. Gió đang thổi nhẹ, nhưng khiến cho một mảng rừng rậm cây cối dập dờn từ xa cuộn tới liên miên, cơ hồ như biển rộng đang cuộn sóng, làm cho người ta cảm thấy uy lực của thiên nhiên thật là đáng sợ...

Đứng ở trên ngọn núi, Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn một mảng rừng rậm thổi từng đợt, từng đợt cây sóng nhấp nhô uốn lượn, lúc này nhìn bầu trời yên bình, Tiêu viêm bỗng chợt cảm thấy xúc động

Chấp tay ra sau, Tiêu Viêm khẽ híp mắt, nửa ngày sau, hai vai khẽ rung lên, Tử Vân Dực hai cánh vẫy ra, thân hình bay lên trời cao lượn thành một đường cong tuyệt đẹp rồi bay nhanh về phía cánh rừng xa xa

Tử Vân Dực co rút lại quay về sau lưng, Tiêu Viêm một mình đứng thẳng ở trong rừng, nhìn khắp nơi, một mảnh rừng xanh biếc, hẳn cảm thấy con người thật là nhỏ bé.

Song chường chậm rãi mở ra, xa xa từng đợt cây sóng gào thét nhanh chóng thổi quét đến, mang theo hàng loạt tiếng vang, giống như sấm nổ hướng về phía Tiêu Viêm thổi quét qua.

Hai chân giống như chân chim ưng, bám chặt vào một ngọn cây. Tiêu viêm thân hình dập dờn như sóng, theo gió phiêu lãng như những lá cây..., giống như bay rất nhanh, nhưng lại thủy chung không hề bị tốc độ kinh người đó xé rách.

Gió thổi tạo thành từng đợt sóng lớn dập dờn, kéo dài chừng mười phút dần dần lắng xuống.

Từng đợt sóng cây thổi qua, Tiêu Viêm sắc mặt có chút tái nhợt, mà trong mắt lại ẩn chứa sự hưng phấn cực độ, hắn quay đầu lại, nhìn về phía xa từng đợt sóng rất nhanh biến mất tại cuối tầm mắt, trong lòng chột xúc động

Loại ý cảnh này....

Tay phải chậm rãi nắm lại, một thanh cự thước màu đen rất lớn, Tiêu Viêm bàn tay nắm chặt, nhẹ giọng nỉ non nói;

- Nếu có thể công kích như sóng triều liên miên bất tuyệt kia, thì thật sự là một loại công kích tuyệt vời!

Bàn tay nắm Huyền Trọng thước, Tiêu Viêm hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt đen kịt, tràn ngập sự suy tư mờ mịt, thân thể lúc này giống như hoàn toàn đứng lại, mắt khẽ nhắm lại.

Tiêu Viêm tay phải nắm Huyền Trọng thước, miệng khẽ cười mỉm, trông bộ dáng như đang điều chỉnh cái gì đó...

Tiêu Viêm đứng lại, ước chừng gần một canh giờ đồng hồ, bản thân không ngừng suy nghĩ cảnh tượng sóng cây lúc trước, trong đầu chột xuất hiện một chút linh quang, tại đây một loại trạng thái khác thường, thời gian lâu như vậy nhưng Tiêu Viêm cũng không biết mệt mỏi, cảm thụ được càng lâu càng cảm thấy rõ ràng cho đến khi làn sóng cây trôi qua và biến mất. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sóng cây dâng lên, biến mất, lại vọt tới, lần nữa biến mất, như thế lặp đi lặp lại, cú tuần hoàn, kéo dài không thôi...

Thời gian vẫn như cũ tiếp tục trôi qua, mặc dù mới trải qua hơn một canh giờ đồng hồ nhưng Tiêu Viêm tiến vào trạng thái kỳ dị. Hắn cũng mong muốn cảm thụ được những làn sóng cây dâng lên, rồi biến mất cứ thế lặp lại, một loại cảm thụ kỳ diệu.

Dưới loại tình huống này, với vô số lần cảm ứng, Tiêu Viêm dần dần xuất hiện những tia linh ngộ....

Di?

Tại thời điểm Tiêu Viêm tiến vào trạng thái kỳ dị. Dược lão phiêu phù trên không, cũng kêu lên cực kỳ kinh ngạc, thanh âm mặc dù rất nhỏ nhưng lại tỏ ra là quá ngạc nhiên, Tiêu Viêm tiến vào trạng thái như vậy, Dược Lão cảm thấy ngoài dự kiến,

Dược Lão kêu lên đầy kinh ngạc, cũng không đánh thức Tiêu Viêm đang ở trong trạng thái kỳ dị. Kinh nghiệm của lão phong phú, tự nhiên là biết, đối với người tu luyện, cơ duyên tiến vào trạng thái kỳ dị, nếu bị ngoại giới đánh thức, thì không nghi ngờ gì, cả đời sẽ hối tiếc

Lặng yên quan sát, có một tia linh hồn lực từ giới chỉ trên ngón tay của Tiêu Viêm mạnh mẽ tỏa ra, đem phương viên mấy chục mét đều bao quát lại. Sau khi được linh hồn lực phong bế, những tiếng ma thú từ đằng xa truyền lại triệt để biến mất mà ở trong khu vực này, dưới tác dụng của linh hồn lực của Dược Lão nên tuyệt đối an toàn, sẽ không xuất hiện những gì ngoài ý muốn khiến Tiêu Viêm từ trạng thái kỳ dị thức dậy.

Thời gian thong thả trôi qua, từ lúc Tiêu Viêm tiến vào trạng thái kỳ dị đến bây giờ đã trôi qua gần ba giờ. Trong thời gian ba giờ này, thân thể Tiêu Viêm như hoá đá, không nhúc nhích, hắc xích trên tay thoáng run rẩy biến lớn một chút. Nếu ai nhìn thấy đều cho rằng thạch điêu này quá mức sống động.

Cách ly hoàn toàn với ngoại giới, hắc bào thanh niên bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, mà thân thể cũng run lên, con mắt tối đen bên trong mờ mịt suy nghĩ cũng nhanh chóng hiểu ra, cũng là càng thêm mở rộng ra...

Tay phải nắm chặt chuôi thước, thân thể Tiêu Viêm như báng súng thẳng tắp, một cỗ sắc bén phong duệ khí, lặng yên tán phát ra, khuôn mặt căng thẳng trong tay hắc thước chậm rãi nâng lên, sau đó tốc độ, người nhẹ nhàng bỏ, vẩy, huy, quét...

Trọng thước trụ cột công kích là chính, lúc này Tiêu Viêm toàn bộ thi triển ra, mà theo bàn tay run run, huy động tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, tới cuối cùng toàn bộ thân thể Tiêu Viêm cơ hồ đều là bị bao bọc lại như một viên cầu màu đen, thi triển được thước pháp cực kỳ tinh diệu mà trước đây Tiêu Viêm không thể thi triển được.

Ở bên trong rừng rậm cuồng phong vù vù vang lên. Có một quả cầu đen to lớn cấp tốc bay ra. Quả cầu đen này bay đến đâu, cành lá, cây cối vô tình va chạm vào nó, liền trong khoảnh khắc hóa thành phấn mịn.

Trọng thước huy động càng lúc càng nhanh, nhưng mà ngay tại lúc này, tốc độ sắp đạt tới đỉnh điểm, trọng thước cũng dần dần chậm lại, người bên trong quả cầu đen dường như có chút khó chịu.

Cúi đầu khẽ kêu rên một tiếng, từ bên trong quả cầu đen như ẩn như hiện một người, trong miệng truyền ra. Trông lơ mơ, vẫn có thể nhìn thấy một người thanh niên sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt đi rất nhiều.

Mặc dù trông sắc mặt tái nhợt, nhưng mà Tiêu Viêm cũng chưa lập tức dừng lại, trong đầu không ngừng hiện ra những tia lĩnh ngộ, trong tay liền huy động trọng thước. Trong lúc này, Tiêu Viêm đã vô tình lĩnh ngộ được quỹ tích quỹ dị của thước pháp.

Chợt lĩnh ngộ, Tiêu Viêm vội vàng sử dụng trọng thước đánh theo những gì mà bản thân mình đang dần lĩnh ngộ ra.

Tiếng gió sắc bén dần dần chậm lại, lúc này Tiêu Viêm huy động trọng thước cũng dần chậm lại. Người bên ngoài nhìn thấy đều có cảm giác thước pháp có rất nhiều sơ hở, chỉ cần tùy ý tấn công một kích, cũng đủ làm cho người sử dụng trọng thước này bị trọng thương.

Theo bóng thước, thân thể cũng vũ động theo, hai con ngươi tối đen lại lần nữa nảy lên những tia mờ mịt kỳ dị, Tiêu Viêm thân thể có đôi chút cứng ngắc, trong lúc phát động thân thể chuyển hoá theo thước cũng thông thuận, mà theo như vậy thước pháp huy động rất nhiều sơ hở, rồi đột nhiên

đại biến, quỹ tích trọng thước huy động, thừa thượng tiếp được, thước ở chỗ giáp giới vũ động hình thành lên một quả cầu lớn không có gì phá nổi.

Như vậy so với Tiêu Viêm sử dụng thước pháp lúc trước, bằng vào thân mình tự lĩnh ngộ cách sử dụng thước pháp, có thể cách biệt một trời một vực.

Tiêu Viêm từ khi có được trọng thước, cũng chưa tu luyện đầy đủ thước pháp, đối phó với địch nhân, phần lớn đều dựa vào thân thể lực lượng mạnh mẽ. Nhưng dựa vào lực lượng thân thể mạnh mẽ khi gặp phải đối thủ yếu hơn cũng phải dốc hết sức. Nhưng có thêm chiêu thức tinh diệu, gặp phải đối thủ có lực lượng xấp xỉ mình thì cũng có thể dễ dàng đánh bại.

Luận chiêu thức tinh diệu, Tiêu Viêm sử dụng thước pháp so với Bạch Sơn thương pháp kém hơn một ít, nếu so về lực lượng và tốc độ, Tiêu Viêm dĩ nhiên là mạnh mẽ hơn. Thế nhưng, về mặt chiêu thức tinh diệu, hẳn nhiên là hơi yếu, nếu sau này gặp phải đối thủ lực lượng xấp xỉ, tất nhiên là có đôi chút thiệt thòi, mà bây giờ hẳn bỗng lĩnh ngộ ra chiêu thức tinh diệu, đã đem nhược điểm này hoàn toàn bù lại.

Xuy

Trọng thước huy động, đột nhiên mạnh mẽ bị kiềm hãm, một cỗ kinh phong sắc bén từ thân thước bạo xuất, chỉ nghe một tiếng răng rắc, cách đó hơn mười mét, cây đại thụ, toàn bộ ngọn cây đều bị chặt đứt.

Thân thể vẫn duy trì tư thế bỏ mạnh thước xuống, Tiêu Viêm trong mắt mờ mịt cấp tốc biến mất, nháy mắt sau, khuôn mặt mang theo một tia ngạc nhiên nhìn trọng thước trong tay. Lúc trước quỹ tích cùng độ cong của trọng thước huy động thật tinh diệu, thế nhưng ở đầu bên kia không điều khiển được, giống như chẳng có chút dấu vết gì cả.

- Này..

Miệng há to lên, Tiêu Viêm lúc này không biết nói cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt, hẳn phát hiện bản thân mình nắm bắt được một chút tinh diệu của thước pháp. Chỉ như sử dụng lúc ban đầu, thế nhưng là uy lực của nó đã muốn mạnh mẽ hơn. Ngày sau nếu trải qua tôi luyện, không khó tưởng tượng nó sẽ trở thành trợ lực tốt nhất cho Tiêu Viêm.

- Không cần kinh ngạc, tu luyện như thế này, đó cũng không phải thu hoạch ngoài ý muốn, mà là một loại cơ duyên, người đụng phải nó, hơn nữa còn may mắn nắm lấy nó, đây là người may mắn.

Thanh âm Dược Lão chậm rãi ở trong lòng Tiêu Viêm vang lên:

- Loại cơ duyên này, rất nhiều người đều có thể gặp, nhưng là bọn họ không có thể nắm bắt được, người có thể nắm bắt được, điều này có thể chứng minh người có bản lĩnh cùng thiên phú, còn loại người không làm mà hưởng thì chỉ đáng chê cười mà thôi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, sự ngạc nhiên trong lòng cũng giảm đi...

- Thước pháp có một tia sáng triệu ý cảnh liên miên, nói vậy lúc trước cùng sóng cây có chút quan hệ, mặc dù hiện tại có chút nhỏ yếu, bất quá cũng không cần nản lòng, đây chỉ là mở đầu, chỉ cần ngày sau tôi luyện cho tốt, ta nghĩ người có thể sáng tạo ra một thước pháp đấu kỹ.

Dược Lão cười nói, trong tiếng cười có một ít vui mừng, vạn sự khởi đầu nan, hiện giờ Tiêu Viêm mới bắt đầu, khoảng cách thành công, chỉ sợ cũng chỉ là vấn đề thời gian, tuy nói sáng tạo đấu kỹ rất là khó khăn, nhưng là đối với tiêu tử luôn gây ra kỳ tích, Dược Lão thật là có điểm tin tưởng.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm đem trọng thước đeo vào sau lưng, từ trong nạp giới lấy ra một quả hồi khí đan nhét vào trong miệng, cảm thụ được trong cơ thể bốc lên một tia nhiệt khí, tìm kiếm chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút, bỗng nghe tiếng thú rống lên, nghe như tiếng sấm sét, mạnh mẽ từ bên trong dãy núi xa xa vang lên.

- Tiếng rống to thật, nghe tiếng kêu này, ma thú này cũng ngang với cấp bậc cường giả đấu vương?

Tiêu Viêm đột ngột bị tiếng kêu này tỉnh lại, sững sốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn phía dãy núi xa xa, kinh ngạc nói

- Ân, đích thật là một đầu ma thú cấp bậc Đấu Vương, tại trong phạm vi này, vẫn còn có một ít hơi thở không kém, song phương hẳn là đang diễn ra chiến đấu.

Dược Lão cười nhạt nói.

Lại có người đấu với ma thú cấp bậc đấu vương? trên khuôn mặt hiện lên một chút kinh ngạc, Tiêu Viêm trong lòng có chút tò mò, cười nói:

- Qua đó xem đi?

- Ân, tùy ngươi.

Dược Lão cũng không có ý kiến gì.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười, Tử Vân Dược từ phía sau lưng bắn ra, hơi hơi rung lên, thân thể phóng lên cao rồi phi hành tới hướng thú gài mà đến.

-----oOo-----

Chương 505: Địa Tâm Thối Thể Nhũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm triệu hồi ra Tử Vân Dược, hướng nơi có tiếng thú từ xa truyền tới cấp tốc bay đến. Vèn vèn chưa đến mười phút đồng hồ, liền tiếp cận nơi có tiếng thú kêu, hơn nữa khi nghe thấy tiếng thú kêu, còn có thể cảm ứng được mấy cỗ hơi thở khác, những hơi thở mạnh mẽ so với Lâm Diễm không sai biệt nhiều, thậm chí trong đó có một hai đạo hơi thở so với Lâm Diễm còn mạnh mẽ hơn.

Cảm thụ được những hơi thở này, Tiêu Viêm cảm thấy một chút kinh dị, Lâm Diễm cũng đã đạt được cấp bậc cường giả Đấu Linh đỉnh phong, so với hắn còn mạnh hơn, đây chẳng phải là nói... Nơi này có thể có Đấu Vương cường giả sao?

Hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm hơi có chút cảnh giác, thật cẩn thận ẩn dấu dấu khí dao động của bản thân, tiếng hít thở cũng dần dần chậm lại, sau lưng Tử Vân Dược hơi rung lên, thân hình lặng lẽ đi vào bên trong rừng rậm.

Đi vào trong rừng, Tiêu Viêm nhanh chóng đem Tử Vân Dược thu hồi, sau

đó nhanh nhẹn phi hành trên những cây cối này, trông giống như linh hầu đang chuyền cảnh. Không lâu sau, trước tầm mắt có một khu đất trống trải, mà đặc biệt Tiêu Viêm ánh mắt quét nhìn về phía rừng rậm phía trên có một khe núi nhỏ, trên khuôn mặt vốn kinh ngạc hiện giờ lại càng thêm phần kinh hãi.

Ở chỗ khe núi nhỏ, có một sơn khẩu giống như một cái hồ lô, mà giờ khắc này tại chỗ sơn khẩu này có một con vượn màu trắng đầu to, thân thể to lớn cỡ ba bốn trượng đang đứng sừng sững. Vượn bạch khổng lồ hơi thở tản ra hàn băng sắc bén, ồ ồ hô hấp từ bên trong cái mũi to lớn, rồi lại thở ra giống như hai luồng sương khói màu trắng, hai cánh tay có chút thon dài. Thủ thảo to cỡ chừng hai cái đầu người lớn, thủ thảo ngẫu nhiên huy động liền có vài đạo kinh phong hung hăng bắn ra, bỏ thẳng vào tảng đá làm đám đá vụn bắn đi khắp nơi, đôi mắt màu đỏ tràn đầy cuồng bạo cùng sát ý, lúc này đây hung hăng nhìn chăm chăm vào sáu đạo nhân ảnh phía trước.

- Đây là Tuyết Ma Thiên Viên, bọn người kia lá gan cũng không nhỏ, Tuyết Ma Thiên Viên trưởng thành lực lượng có thể bỏ vỡ đôi núi thếp, mặc dù con vượn trước mặt mọi người mới trưởng thành không lâu, nhưng ít nhất có thể so sánh với 3 tinh đầu vương cường giả đấy... Có nhìn thấy cốc khẩu kia không, đứng chắn là một con vượn lớn mà vẫn hấp dẫn mấy người kia.

Thanh âm kinh ngạc nhất thời vang lên từ trong lòng Tiêu Viêm.

- Mấy tên gia hỏa kia cũng không yếu.

Thanh âm Dược Lão tiếp tục nhàn nhạt vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng đem ánh mắt quét về phía kia, vây quanh Tuyết Ma Thiên Viên có sáu người, người đầu tiên trên ngực đeo huy chương, khuôn mặt không khỏi có chút thay đổi:

"Tên này là Nội Viện đệ tử? Như thế nào thực lực lại mạnh mẽ được đến vậy? A? Hàn Nguyệt học tử sao lại cũng ở đây?"

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm bỗng nhiên kinh dị. Bởi vì hắn bỗng nhiên nhìn thấy đứng ở bên trái có một vị nữ tử dịu dàng, mái tóc dài sáng ngọc màu bạc, mặc áo bào trắng, đúng là người học cùng với Tiêu Viêm-Nội viện đệ

tử Hàn Nguyệt.

"*Bọn họ như thế nào đều tụ tập ở trong này?*" Mày khẽ nhíu lại, ở đây hẳn chỉ nhận ra mỗi Hàn Nguyệt còn những người khác hẳn đều không biết, nhưng là từ Hàn Nguyệt cũng có thể nhìn ra một ít manh mối, tại trong nội viện này, ngoại trừ người bài danh "*Cường bảng*" cao thủ đứng đầu, còn có thể có đệ tử nào đủ quyết đoán dám đến vây giết ma thú cấp bậc Đẩu Vương?

- Tên đại gia hỏa thật đúng là khó chơi. Hàn nguyệt, bên trong thực sự theo lời người nói có vật kia hả? Người cũng không nên linh tinh để chúng ta chém giết hộ người. Tuyệt Ma Thiên Viên này cho dù là một ít trưởng lão của Nội Viện đều cũng khó đánh lại, chúng ta nơi này nếu là luận đơn đả độc đấu, cũng không thể đánh được nó, một khi nó nổi điên lên thì chúng ta có phiền toái không nhỏ.

Tiên Viên trong lòng nghi hoặc, bỗng nhiên có một đạo thanh âm vang lên, Tiên Viên nhìn thấy người này là một gã có dáng dấp cường tráng, trên khuôn mặt hơi xương xương, ước chừng so với thường nhân cao hơn hai cái đầu, một thân thể khổng lồ, làm cho người khác cảm giác áp bức, điều làm cho người ta chú ý, hẳn tay phải đang nắm chặt một thanh thiết chùy thật lớn... Thiết chùy đen thui, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phản xạ ra những tia âm quang.

Cánh tay của nam tử đường gân nổi lên cuộn cuộn, cầm thiết trùy to lớn kia rất nhẹ nhàng.

- Nghiêm Hạo học trưởng yên tâm đi, ta rõ ràng biết trong đó nguy hiểm, cho nên sẽ không nói giỡn. Nếu là sai lầm, Nghiêm Hạo học trưởng muốn tới hỏi tội, Hàn nguyệt sẽ không trốn tránh.

Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như núi lạnh.

- Ha ha, Nghiêm Hạo, loại chuyện này Hàn Nguyệt biết tính toán thế nào cả rồi, người cũng không cần quá mức hoài nghi. Nếu là trong sơn cốc thực sự có vật kia, vậy đối với chúng ta chỗ tốt là không nhỏ, bốn tháng nữa là đến giải đấu, nếu lúc này thực lực chúng ta có thể tiếp tục tăng tiến, trong trận đấu sắp tới thật có khả quan.

Tiếng cười trong sáng vang lên.

Ánh mắt Tiêu Viêm theo thanh âm nhìn lại, nhưng trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng, người nói chuyện là một gã dung mạo tuấn tú, thân mặc áo bào xanh, thanh niên này tuổi ước chừng 26. Thông thường, người trẻ tuổi hay kiêu ngạo nhưng người thanh niên này có cảm giác khác hẳn. Về mặt, ý cười, bộ dáng cực kỳ làm cho người khác có hảo cảm, áo bào màu xanh, ăn nói đi đứng nhỏ nhẹ, làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

- Ha ha, Nghiêm Hạo, ý kiến không cần thiết đâu, làm sao mà phải lo lắng về lời nói của Hàn Nguyệt chứ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Nghiêm Hạo?" Trong lòng lặng lẽ nói thầm một tiếng tên này, Tiêu Viêm mơ hồ cảm thấy được có chút quen tai.

Lúc này, Nghiêm Hạo có khuôn mặt hơi chút ngăm đen đảo cặp mắt trắng dã, mở miệng nói:

- Người nói thật thoải mái, ma thú này đủ sánh với cấp bậc đấu vương cường giả, xem như thực lực của chúng ta nếu đấu với nó mà chủ quan thì có người có thể mất mạng đều không phải không có khả năng, Lâm Tu Nhai cũng là nghĩ xác nhận một chút thôi, dù sao ai cũng không muốn một mình đánh nhau với nó.

"Lâm Tu Nhai? Không nghĩ tới người này được Lâm Diễm nhắc tới, xem khí chất của người này, cũng khó trách người có tính cuồng ngạo như Lâm Diễm tại mơ hồ cũng mang theo một chút kiêng kị." Hắn chợt nhảy dựng lên, ở nội viện đệ tử, tên này hắn đã nghe vô số lần, ai nhắc đến tên này đều mang theo một tia ngưỡng mộ, tôn sùng. Có lẽ người này, nếu nói về thực lực cũng không phải là đệ tử cực mạnh của nội viện, nhưng luận về mị lực chỉ sợ toàn bộ nội viện, còn không có người có thể sánh cùng.

- Ha hả, có thể ở trong nhóm Cường bảng, không có ai kém cả. Tuy nhiên, thực lực so với ma thú Tuyết Ma Thiên Viên này đích xác còn kém hơn. Nhưng muốn đánh bại nó nhất định phải chịu thiệt.

Lâm Tu Nhai cười nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm một thanh trường kiếm màu xanh, nhất thời, tiếng vang thanh thúy truyền ra, mà theo thanh âm này truyền bá, một luồng lốc xoáy gần như thực chất,

bỗng nhiên xuất hiện, vù vù cuốn không ngưng nghỉ.

- Bây giờ không phải lúc cãi cọ, các người cũng đã đi theo ta đến nơi này, và vật kia đối với các vị, sự thật là rất có hấp dẫn, cho nên, hiện tại công việc hàng đầu là trước tiên đem đầu ma thú Tuyết Ma Thiên Viên này đánh bại. Các người cũng đều rõ ràng sự trân quý của vật kia một khi tin tức bị truyền ra thì chỉ sợ ngay cả bên trong Hắc Giác Vực đều đã có không ít người tiến đến dòm ngó, lúc đó có hối hận cũng không còn kịp rồi.

Nghe mọi người chung quanh có chút ý kiến bất đồng, Hàn Nguyệt nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nhàn nhạt nói.

Hàn Nguyệt vừa nói ra, mấy người bên cạnh đều cười hắc hắc, nhún vai, cũng không ai cãi lại, quay lại nhìn về phía Tuyết Ma Thiên Viên ma thú.

- Đợi năm người chúng ta ngăn chặn nó lại. Các vị có thủ đoạn gì thì cũng dùng ra đi, mấy người chúng ta cũng không phải vô dụng. Tuy Hàn Nguyệt so với mọi người ở đây thì có thực lực hơi yếu một chút, cũng không tham gia vào hoạt động vây giết này, cho nên người chú ý giúp chúng ta quan sát động tĩnh chung quanh một chút.

Lâm Tu Nhai nâng trường kiếm lên nhìn, khẽ cười nói.

Khi nghe vậy, Hàn Nguyệt có đôi chút chần chờ. Khẽ nghiêng cằm, chân dẫm lên trên tảng đá thân hình nhanh nhẹn phóng ra ngoài, cuối cùng thân thể mềm mại đứng thẳng ở chỗ trống trải, tập trung quan sát động tĩnh chung quanh.

- Ha ha. Chư vị, đã lâu chưa từng liên thủ với nhau rồi, không biết có còn tốt không đây?

Nhìn thấy Hàn Nguyệt lui về phía sau, Lâm Tu Nhai âm thầm cười, Thanh Sam tung bay, một cỗ khí thể mạnh mẽ đột nhiên từ trong cơ thể bạo dũng mà ra, xem cỗ khí thể này có có vẻ đã đạt cấp bậc Đấu Linh đỉnh phong, chỉ chờ đột phá đến đấu vương.

- Không nghĩ tới người đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Vương, thật không hổ là quán quân trong giới tân sinh.

Cảm giác trong cơ thể Lâm Tu Nhai tràn ngập ra khí thể mạnh mẽ.
Nghiêm Hạo không khỏi than lên.

- Nghiêm Hạo, người cũng đã tiếp cận đến rồi chứ.

Lâm Tu Nhai nhìn Nghiêm Hạo, nói.

- Chỉ là mơ hồ tiếp xúc thôi, không so được với người đầu.

Nghiêm Hạo cười khò lắc lắc đầu, bàn tay nắm chặt thiết chùy đen thui.
Nhất thời kinh khí khủng bố như muốn đem không khí xé rách, truyền ra
tiếng vang bén nhọn, chém ra một trùy thật lớn, đất đá văng tung tóe.

Đứng ở sau Lâm Tu Nhai và Nghiêm Hạo, khác với hai người đem khí thể
cuồng bạo, bùng nổ. Ba người này, cũng là đấu linh cường giả, khí thể của
họ xem ra yếu hơn Lâm Tu Nhai và nghiêm Hạo.

Nội viện không hồ là nơi tu tập thiên tài của đại lục, mấy người bọn họ bất
quá chỉ khoảng 25 tuổi mà đã đạt cấp bậc đấu linh cường giả. Thiên phú
này ở bất kỳ địa phương nào đều có thể xưng là kỳ tài ngút trời... Cảm giác
ở giữa sân có những cỗ khí thể mạnh mẽ khiến trong lòng Tiêu Viêm
không khỏi than thầm.

Giữa sân, cảm giác được nguy cơ có thể xảy ra, đầu Tuyết Ma Thiên Viên
to lớn kia trong mắt đỏ đậm lại càng nồng đậm thêm rất nhiều, trào của nó
như hắc thiết vỡ mạnh vào lồng ngực đầy lông mao của nó, nhất thời một
cỗ kinh khí phát tán ra làm cho những tảng đá lớn xung quanh bị đánh toi
tả.

- Một lũ ngu xuẩn, vọng tưởng cướp đi Địa Tâm Thối Thê Nhũ của ta, ta
có thể giết chết các ngươi.

Tuyết Ma Thiên Viên nâng cái đầu thật lớn lên, ánh mắt màu đỏ gắt gao
nhìn vào mấy người, sau nửa ngày trầm mặc, âm thanh cuồng bạo bỗng
như tiếng sấm nổ vang bên tai của mỗi người.

Tuyết Ma Thiên Viên đã đạt tới cấp bậc Đấu Vương nên nó mới có thể mở
miệng nói chuyện. Trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc vì Tuyết Ma
Thiên Viên có thể cảm giác được hành động của đám người này, sau lại
biết là ở trong động này còn có Địa Tâm Thối Thê Nhũ.

Trong miệng lặp đi lặp lại cái tên này. Một lát sau thân thể Tiêu Viêm đột nhiên run rẩy mãnh liệt, phía trên khuôn mặt tràn ngập vẻ ngạc nhiên, sau đó lại là mừng rỡ như điên.

Nơi này lại có cả "Địa Tâm Thối Thể Nhũ", chính là một loại địa chi linh vật.

-----oOo-----

Chương 506: Cường bằng cao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Địa Tâm Thối Thể Nhũ. Sinh ở dưới đất, hấp thu tinh hoa ở dưới lòng đất trải qua năm tháng sinh trưởng, trăm năm thành vụ hình thì nó ở dạng thể rắn, ngàn năm sau ngưng hợp thành dịch hình, Nếu là phẩm cấp càng cao hơn thì đó chính là Địa Tâm Thối Thể Nhũ. Có công hiệu tám cốt Luyện Thần, hơn nữa bởi vì nó hấp thu một lượng đại địa chi lực khổng lồ, thậm chí khi người đang bên bờ đột phá để tấn giai, khi sử dụng nó thì tỉ lệ thất bại giảm đi rất nhiều.

Nói như vậy bởi vì loại Địa Tâm Thối Thể Nhũ này được hình thành dưới điều kiện rất hà khắc, bởi vì rất ít người có may mắn gặp được nó. Bản thân Tiêu Viêm cũng chỉ là tại một loại lần nghe Dược Lão nhắc qua mà thôi. Lúc ấy nghe được thần hiệu tủy tủy luyện cốt của nó cho nên Tiêu Viêm đem nó ghi tạc trong lòng. Chỉ là không nghĩ tới hôm nay ở trong này nhìn thấy loại thiên tài địa bảo mà bao nhiêu người thầm mơ ước.

Trên khuôn mặt mừng như điên kéo dài một hồi lâu mới dần dần thu liễm, Tiêu Viêm thật cẩn thận điều hòa hô hấp lại, ánh mắt không tự chủ được chiếu vào trong sơn cốc, trong lòng thấp giọng lầm bầm nói:

- Địa Tâm Thối Thể Nhũ có ở chỗ này sao?

- Như thế nào, động tâm sao?

Thanh âm Dược Lão tại trong lòng Tiêu Viêm nói.

- Hắc hắc, loại kỳ bảo này nói không động tâm thì chính là giả dối. Nếu là ta có thể có được một giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ thôi, chỉ sợ trong vòng một, hai tháng đột phá Đấu Linh cấp bậc. Mà không phải lão sư nói Địa Tâm Thối Thể Nhũ này có thể có công hiệu tẩy tủy luyện cốt, nếu là ta có thể có được nó, đột phá đến Đấu Vương cấp bậc cũng có khả năng a, cũng khó có thể đánh giá hết chỗ tốt.

Tiêu Viêm thật là không có che dấu thêm muốn đối với Địa Tâm Thối Thể Nhũ, hắc lung đeo không ít đồ vật này nọ, mất tích của phụ thân, gánh vác mối sỉ nhục bị Vân Lam Tông đuổi giết, cho đến nguyên nhân của Dược Lão, nói không chừng ngày sau còn đối mặt với Hồn Điện thần bí, những việc này khiến hắn rất muốn nhanh chóng nâng cao thực lực. Nếu không đừng có mà nói tìm kiếm được phụ thân, che chở Dược Lão, mà ngay cả Gia Mã Đế Quốc hắn cũng không dám trở về. Một người mà ngay cả nhà mình cũng không thể bảo vệ, cứ chạy trốn như chó nhà có tang, còn có gì là thể diện chứ đừng nói ở bên ngoài ra vẻ tiêu dao.

- Ân, ở trong này gặp được Địa Tâm Thối Thể Nhũ đích xác ra ngoài dự liệu của ta, có thể có được đối với người hắn có nhiều chỗ tốt, không cần nói cũng biết, chẳng qua đầu Huyết Ma Thiên Viên này cũng không phải hạng vô dụng. Nói như vậy, mặc dù ma thú cấp bậc Đấu Vương chính là đã mở ra linh trí, nhưng còn chưa mở miệng nói chuyện được như nó. Ta nghĩ, nó ở đây để thủ hộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ.

Dược Lão cười cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ngay cả thôn thiên măng loại dị thú này tại Đấu Vương cấp bậc cũng không thể nói chuyện được, Huyết Ma Thiên Viên mặc dù cũng là dị thú hiếm thấy, nhưng mà cũng khó xếp cùng đẳng cấp với nó. Nếu nó có thể thăng cấp tiến hóa, chỉ có thiên tài địa bảo trong truyền thuyết Địa Tâm Thối Thể Nhũ ở trong kia mà thôi.

- Làm sao bây giờ, chúng ta thừa dịp bọn họ đang chiến đấu. Vụng trộm tiến vào chứ?

Tiêu Viêm ở trong lòng lặng lẽ hỏi.

- Muốn từ cốc khẩu đi vào cũng có thể, phi hành vào khiến không khí chấn động khó tránh khỏi làm cho bọn họ chú ý, bọn người kia thực lực cũng không yếu, cho nên muốn bọn chúng trong lúc chiến đấu, không chú ý

được xung quanh, mình lên vào trong đó. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Dược Lão bất đắc dĩ nói.

- Vậy làm như thế nào cho phải? Hay là mình làm ngu ông.

Dược Lão khẽ cười nói.

- Lão sư, chờ bọn hấn lưỡng bại câu thương?

Tiêu Viêm ngẩn ra chột ngượng ngừng lắc đầu. Nếu là bọn chúng không nhân ra mình, mà Hàn nguyệt kia, Tiêu Viêm cảm thấy được nàng cũng không tồi, nghe bọn hấn lúc trước nói chuyện, tựa hồ là nàng tìm đến nơi này đầu tiên. Nếu mình làm ngu ông đem toàn bộ chiến lợi phẩm chiếm đoạt, thật đúng là có điểm...

- Ha hả, người đừng xem trọng đám người kia. Mặc dù đầu Tuyết Ma Thiên Viên này tựa hồ mới đi vào trường thành kỳ không lâu, nhưng đầu sao nó cũng là một loại ma thú dị chủng hiếm thấy, ma thú này trong cơ thể chảy ra một loại cuồng bạo huyết mạch, bình thường loại huyết mạch cuồng bạo này không hoàn hảo, chỉ khi nào thức tỉnh thì thật sự khó nói. Lúc ấy cho dù là Cường giả Đấu Vương 5 tinh gặp nó thì cũng phải tránh xa, đám người kia ngay cả một Cường giả Đấu Vương đều không có, làm sao có thể chiến thắng nó? Đến lúc đó nếu là chiến đấu không tốt, nói không chừng còn có người thương vong.

Dược Lão cười nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm trong mắt xẹt qua một chút kinh dị, không nghĩ tới Huyết Ma Thiên Viên lại kinh khủng như thế, xem ra Hàn Nguyệt cùng mọi người tỷ lệ thắng cũng không lớn rồi.

Trong lúc Tiêu Viêm cùng Dược Lão nói chuyện, tại nơi cốc khẩu bầu không khí giương cung bạt kiếm đã bùng nổ. Năm đạo thân ảnh hóa thành những cái bóng mơ hồ, riêng rẽ hỗn loạn hung hãn vô cùng, những đạo kinh khí không cái nào giống cái nào như những sợi tơ đầy màu sắc nhăm vào chỗ đứng của Huyết Ma Thiên Viên mà công kích.

"Grừ.... "

Nhìn thấy bọn Lâm Tu Nhai không chịu rút đi, trong ánh mắt Huyết Ma Thiên Viên càng thêm nồng đậm, liếc mắt một cái nhìn lại cái đám người này, vung lên thủ trào to lớn hung hãn của mình, đồng thời Huyết Ma Thiên Viên há mồm to như chậu máu cất tiếng rống rùng rợn. Nhất thời đất đá bay mù mịt tán loạn..

Tại lúc Huyết Ma Thiên Viên rống to rùng rợn, Lâm Tu Nhai cùng mấy người thân hình tốc độ rõ ràng thoáng chậm lại, mà ngay tại chốc lát thân hình bọn họ chậm lại, bàn chân Huyết Ma Thiên Viên hung hăng đập mạnh xuống mặt đất, toàn bộ đáy cốc đều lắc lư. Thân thể mượn sức đẩy mạnh lên, giống như một quả pháo trắng to lớn. Nhanh như chớp lao lên giữa không trung, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Nghiêm Hạo, thủ trào nắm chặt, hàn khí tại trào cấp tốc ngưng tụ, trong chớp mắt hình thành móng vuốt hàn băng to lớn.

Hàn băng thủ trào vũ động, lập tức đối với Nghiêm Hạo trái tim như trào ra ngoài, thủ đoạn ngoan liệt như vậy mang theo sát ý, không chút nào lưu tình lao tới.

Xem ra đầu Huyết Ma Thiên Viên này ngay từ đầu đã hạ quyết tâm phải giết chết mấy người.

Huyết Ma Thiên Viên kia thân hình to lớn nhưng không khiến tốc độ bị ảnh hưởng chút nào. Thật ra ngoài dự kiến của Nghiêm Hạo, bất quá hẳn thực sự không phải là không hề có kinh nghiệm chiến đấu. Thiết chùy đen thùi trong tay dường như theo quán tính hung hăng vung mạnh ra ngoài, thiết chùy xé rách không khí phát ra tiếng vang bèn nhọn, thậm chí Tiêu Viêm đang nấp ở trong rừng cây cũng phải hơi nhíu mày.

"Bang bang..."

Thủ trào cùng thiết chùy hung hăng đập vào nhau, gây lên một tiếng nổ. Bên trong băng đá văng khắp nơi, Nghiêm Hạo thân hình cấp tốc bị bắn ngược trở ra, va đập vào cây cối chặn ngang khiến chúng hoàn toàn bị bẻ gãy. Va đập như thế vào mấy chục cây thân hình to lớn mới ngừng lại được. Ngẩng mặt lên, khóe miệng hẳn đã có vết máu.

- Ha ha, tốt, Huyết Ma Thiên Viên không hổ là ma thú đã trưởng thành, bất quá muốn một kích giết ta, ngươi vẫn còn kém một chút.

Xóa đi vết máu trên khóe miệng, Nghiêm Hạo khẽ cười. Không quan tâm thân thể có chút thương thế, lại nắm chặt thiết chùy, thân hình giống như một chiếc xe tăng nhằm vào Huyết Ma Thiên Viên đánh tới.

Bên trong Cốc khẩu, vài đạo nhân ảnh cấp tốc tránh né. Phối hợp với nhau tạo thành trận hình đem Huyết Viên Thiên Viên vây chặt vào trong, cuồng phong mạnh mẽ đầu khí không chỉ có một loại, hung hăng đánh ra. Cùng lúc các loại đầu kỹ mạnh mẽ uy lực mang theo kinh phong sắc bén thật mạnh mẽ đánh tới người Huyết Ma Thiên Viên mang theo từng lớp màu trắng lông ma.

Lâm Tu Nhai và mấy người công kích rất mãnh liệt, có chút ngoài dự đoán của Tiêu Viêm và Dược Lão, bọn người kia có thể trở thành mười người đứng đầu của Nội Viện Cường bãng, đích xác bản sự cũng không tầm thường.

Bất quá bọn họ công kích tuy mãnh liệt, mà Huyết Ma Thiên Viên phòng ngự cũng chắc chắn vô cùng, lớp lông ma ở dưới cơ hồ bị Băng tầng cực kỳ rắn chắc hoàn toàn bao phủ vào, mặc kệ công kích đánh vào như thế nào đều cũng chỉ có thể mang theo từng đợt lạnh lẽo Băng tiết, thủy chung khó có thể cho hắn mang đến thương tổn, cứ chiến đấu như vậy Lâm Tu Nhai và đám người cũng chống đỡ không được bao lâu, dù sao Huyết Ma Thiên Viên hồi phục lực lượng so với nhân loại còn nhanh hơn nhiều.

Trong tay trường kiếm màu xanh rung lên, mũi chân điềm nhẹ như gió, Lâm Tu Nhai thân hình di động giữa không trung, gió nhẹ khẽ thổi qua khuôn mặt, mắt nhìn thấy mọi người ai nấy đều ngưng trọng, nhìn bốn người Nghiêm Hạo vây quanh, Tuyết Ma Thiên Viên vẫn như cũ sinh long hoạt hổ không thấy vẻ mệt mỏi. Hắn nhíu chặt đôi mày, trường kiếm trong tay hơi rung lên, một chùm đầu khí màu xanh từ trong cơ thể theo kinh mạch cấp tốc tràn vào bên trong thân kiếm, hơn nữa thân kiếm cũng đột nhiên to lớn hơn mười lần. Trên thân kiếm có một cơn gió lốc vòng quanh, xung quanh đều có gió nổi lên dập dờn.

Theo thời gian tăng lên, song phương chiến đấu càng mạnh mẽ. Nơi cốc khẩu đất đá văng khắp nơi, hai bên năng lượng đối nhau, dư chấn làm cho mặt đất bị dập nát, ở trên mặt đất, từng cái khe giống như mạng nhện từ chỗ đang chiến đấu lan tràn ra. Lực phá hoại lớn như vậy, cũng làm cho Tiêu Viêm phải than thầm, không hồ là gần đến trình độ cường giả Đấu

Vương. Sức chiến đấu theo thời gian tăng lên, quả thật hơn xa Đại Đấu Sư thậm chí ngay cả Đấu Linh bình thường cũng không có thể sánh bằng.

- Nghiêm Hạo, ngăn nó lại!

Bàn tay nắm chặt trường kiếm màu xanh, Lâm Tu Nhai trầm giọng quát.

Cảm nhận được giữa không trung nổi lên kinh phong khủng bố, Nghiêm Hạo cùng mọi người hiểu được Lâm Tu Nhai đang thi triển đấu kỹ sở trường của hắn, lập tức đều gạt đầu một cái, công kích càng thêm mãnh liệt, nỗ lực kiềm chế Tuyết Ma Thiên Viên để cho Lâm Tu Nhai có thời gian ngưng tụ đấu kỹ.

Tuyết Ma Thiên Viên đồng dạng cũng là cảm nhận được trên bầu trời ngưng tụ kinh khí khủng bố, kinh khí này rất sắc bén làm cho nó cảm thấy sợ hãi. Há cái miệng rộng rộng to lên một tiếng, nhất thời một cỗ năng lượng băng hàn gợn sóng, cấp tốc khuếch tán mà ra. Những tảng đá ở xung quanh gặp phải băng hàn gợn sóng tác động tới, chỉ trong khoảnh khắc liền hóa thành những khối băng...

Tuyết Ma Thiên Viên bỗng bộc phát, làm cho mọi người vội vàng buông tay, thân hình cấp tốc nhanh nhẹn tránh né băng hàn gợn sóng đang truy kích đến.

Một kích bức lui Nghiêm Hạo cùng mọi người, Tuyết Ma Thiên Viên thú trên mặt dữ tợn, bàn chân mạnh mẽ dậm xuống mặt đất, thân hình không lồ vọt bay lên trời, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Lâm Tu Nhai, miệng há to gào rít, ánh mắt rực lửa, sát ý bạo dưng. Vung thủ trao sắc bén lên hung hăng công kích Lâm Tu Nhai. Nếu Lâm Tu Nhai bị chảo này chụp vào bên trong, mặc cho Lâm Tu Nhai thực lực có mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa, chỉ sợ cũng gặp phải kết cục là đầu óc lẫn lộn mà thôi.

Tiêu Viêm ở bên trong rừng cây, nhìn Tuyết Ma Thiên Viên công kích Lâm Tu Nhai ở trên không trung, hắn nhìn không được lắc lắc cái đầu, tên gia hỏa này chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều...

Trong lúc Tiêu Viêm đang trầm than, chỉ thấy ở trên không trung không có chỗ mượn lực, bỗng nhiên Lâm Tu Nhai hai vai run lên, xuất hiện một đôi cánh năng lượng màu xanh, mạnh mẽ bắn ra, hai cánh rung lên, thân hình hắn nhanh nhẹn tránh thoát một kích khủng khiếp của Tuyết Ma Thiên

Viên trong gang tấc. Hơn nữa còn dựa vào lực của nó bay cao lên mây trắng nữa, trường kiếm trong tay, cấp tốc run rẩy, không ngừng phát ra âm thanh thanh thúy, quanh thân cuồng phong lại mãnh liệt nổi lên. Lâm Tu Nhai ngưng tụ đấu kỹ sắc bén nhất của mình thời điểm này cũng đã hoàn thành.

- Đây... Đấu khí hóa cánh? Người kia... Thăng cấp thành Đấu Vương rồi sao?

Hơi giật mình nhìn Lâm Tu Nhai sau lưng có một đôi cánh chim năng lượng, giữa sân mọi người càng lúc càng sợ run lên.

-----oOo-----

Chương 507: Cuồng bạo huyết mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Tu Nhai sau lưng bỗng nhiên hiện ra đấu khí hai cánh, không chỉ làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc, mà cũng là làm cho Nghiêm Hạo và mọi người cũng không khỏi thất kinh, chuyện tốt này xảy ra làm cho mọi người dần dần phục hồi tinh thần lại, nhưng phải giải quyết truyện trước mắt đã. Trong mắt mọi người lại xuất hiện những tia ngưng trọng.

Mặc dù Nghiêm Hạo cũng là giống như Lâm Tu Nhai. Bước một chân vào cánh cửa Đấu Vương cấp bậc, nhưng chỉ là một chút chạm đến, cũng chỉ có thể so sánh với Đấu Linh đỉnh cường giả mạnh hơn một ít mà thôi. Muốn đạt tới như Lâm Tu Nhai dựa vào thực lực của mình ngưng tụ được đấu khí hai cánh, cũng là còn kém hơn rất nhiều, mà từ đó cũng là có thể nhìn ra, Lâm Tu Nhai đi trước hơn hẳn rất nhiều.

Đấu khí hóa cánh, dường như là đấu khí trong tu luyện có dấu hiệu đạt được thành quả, dấu hiệu này đại biểu cho việc trở thành cường giả của đại lục, tất cả mọi người đều rõ ràng, chỉ cần có thể tu luyện được đấu khí hóa cánh, như vậy đã trở thành cường giả, đạt được cấp bậc Đấu Vương. Đấu Vương, hai chữ đơn giản thôi nhưng có vô số người thiên phú kiệt xuất suốt đời cố gắng tu luyện, nhưng cuối cùng đạt được cấp bậc Đấu Vương có được mấy ai.

Đấu Linh cùng Đấu Vương, mặc dù chỉ hơn nhau có một giai thôi, nhưng sự chênh lệch như trời với đất vậy. Đấu Linh cùng với người khác chiến đấu, đều cũng chỉ có thể dùng đấu khí trong cơ thể mà chiến đấu, mặc dù đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm so với thường nhân hùng hậu hơn hoặc là tinh thuần một ít, nhưng là bất luận như thế nào cũng đều là dùng đấu khí trong cơ thể để chiến đấu, cho đến thời điểm đều bị khô kiệt.

Mà Đấu Vương, chỉ cần đi vào cấp bậc này trong cơ thể đấu khí chính là có thể dùng được lực lượng của thiên địa, đem nó điều động hóa cho mình sử dụng, cỗ lực lượng kinh khủng có thể san núi lấp biển. Như vậy, từ Đấu Linh đến Đấu Vương cường giả mà sự chênh lệch của nó có thể nói là như trời và đất vậy. Một cái bằng vào lực lượng của bản thân mình, một cái thì dẫn động được lực lượng thiên địa, mạnh yếu như thế nào, ai nhìn cũng có thể biết.

Cho nên, trước mặt mọi người nhìn thấy Lâm Tu Nhai sau lưng hiện ra hai cánh năng lượng, vẻ mặt của mọi người đều là như vậy.

- Thanh Huyền Phong Sát!

Trong lúc, mọi người đang kinh ngạc, trên không trung sáng Lâm Tu Nhai đột nhiên sáng giọng quát lên, mà theo tiếng quát, mọi người chỉ cảm thấy trong sơn cốc gió tựa hồ đang lưu động rồi đột nhiên trong lúc đó tụ lại, Ngay sau đó, cuồng phong đại chấn, một cỗ lực lượng rất mạnh ở giữa không trung cấp tốc ngưng tụ, vền vền trong nháy mắt lực lượng đã hội tụ xong, cuối cùng cường lực xé rách không khí, tiếng xé gió bén nhọn vang xa giống như tiếng thổi dịch, tại bên tai mọi người xoay quanh không tiêu tan.

"Huu! "

Một đạo kinh phong cực kỳ mạnh mẽ, một bóng dáng màu xanh mơ hồ từ giữa không trung lao xuống, nhưng mà mặc dù bóng dáng màu xanh cực kỳ mơ hồ kia, người ta nhìn vẫn có thể mơ hồ phân biệt được đây là một loại năng lượng hóa màu xanh trường kiếm. Chẳng qua thanh trường kiếm này tốc độ quá nhanh, quá khủng bố, hơn nữa mặt ngoài thanh kiếm còn tuôn ra lốc xoáy. Tựa hồ tùy theo cuồng phong áp súc ngưng tụ mà thành năng lượng. Như vậy, năng lượng ngưng tụ lại là do đấu kỹ thi triển, uy lực chính là cực kỳ khổng lồ.

Bóng dáng màu xanh kia mục tiêu công kích rõ ràng là Tuyết Ma Thiên Viên.

Mặc dù ở thời điểm trước công kích Lâm Tu Nhai một đòn kinh khủng, nhưng cũng là tạo điều kiện cho hắn thắng cấp thành công. Ngay bây giờ đây, một đòn công kích của Lâm Tu Nhai ở trên không giống như trên mặt đất có thể tự nhiên tránh né. Cho nên, Tuyết Ma Thiên Viên cũng là cảm nhận được công kích này mang đến một kinh khí cực kỳ mạnh mẽ, mà vẫn không có nửa điểm biện pháp, chỉ có thể mở to mồm, phát ra một tiếng gầm, đem một đạo bạch sắc năng lượng lồng ánh sáng này từ trong cơ thể mạnh mẽ bạo dũng ra, cuối cùng tạo thành một viên cầu băng hàn, đem toàn thân đều bao bọc trong đó.

Bạch sắc băng cầu vừa mới ngưng tụ, có tiếng gió bén nhọn trong nháy mắt lao tới, hai luồng năng lượng mãnh liệt va chạm, mọi người chỉ nghe bầu trời có một tiếng nổ âm âm, chỉ nhìn thấy bạch sắc băng cầu rơi nhanh xuống, cuối cùng va chạm thật mạnh xuống cốc khẩu cách đó không xa, đá vụn bên trong bay ra rào rào, trời đất mù mịt, rơi xuống đất giống như một viên đạn pháo, đem mặt đất trào ra một khe nứt ước chừng hơn mười mét, từng đạo khe rãnh to lớn lan ra bốn phương tám hướng, cuối cùng kéo dài tiến nhập đến tận bên trong rừng rậm.

Nhìn thấy băng cầu kia rơi xuống mặt đất. Nghiêm Hạo cũng là vội vàng lao người đến, nhìn thấy đất đá xung quanh hỗn loạn, cây cối ngổn ngang, trong cơ thể đấu khí cấp tốc bắt đầu khởi động, không cho Tuyết Ma Thiên Viên bị thương nhân cơ hội thoát đi.

Mấy đạo ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chỗ băng cầu rơi xuống đất, giữa không trung, một đạo bóng dáng màu xanh lao xuống, cuối cùng vững vàng dừng ở phía trên một ngọn cây, mọi người ánh mắt nhìn lại, cũng là nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của Lâm Tu Nhai. Lúc này đấu khí hai cánh sau lưng hắn cũng đã dần dần trở nên mờ nhạt, sau cái nháy mắt có tiếng rầm rầm rất nhỏ vang lên, hóa thành quang điểm đầy trời, chậm rãi biến mất.

- Đại gia hỏa này rất là mạnh, không nghĩ tới nhiều người như vậy phong tỏa, đối với nó không tạo thành nhiều trở ngại, nếu không có ta bởi vì công pháp có chút kỳ dị tăng tiến, miễn cưỡng ngưng tụ ra đấu khí chi cánh, chỉ sợ thật đúng là bị một chương của nó đánh chết, bất quá mặc dù chạy thoát một kiếp, mà đấu khí tiêu hao cũng đã thật sự quá lớn.

Lâm Tu Nhai nắm chặt trong thanh trường kiếm, hướng về phía Nghiêm Hạo mấy người cười khở nói.

- Nguyên nhân do Công pháp?

Nghe được lời này, bọn Nghiêm Hạo sững sốt, chột giật mình, nhưng trong lòng lặng lẽ thờ dài.

- Hóa ra là dựa vào công pháp. Người này như thế đã bước một chân vào Đấu Vương, nhưng là muốn ngưng tụ đấu khí chi cánh thật là quá sức.

Thân hình giấu ở trong rừng rậm, Tiêu Viêm cũng là nghe thấy được Lâm Tu Nhai nói, lập tức nghĩ lại cảm giác giật mình, trong lòng âm thầm nói.

Mọi người đều nghĩ, chỉ cần có thể đấu khí của bản thân mình ngưng tụ ra đấu khí hai cánh, chính là có thể đủ xưng là chuẩn Đấu Vương cường giả, nếu là có thể đủ ngưng tụ đấu khí hai cánh trên không trung mà phi hành một khoảng thời gian, thì chính thức là Đấu Vương cường giả. Nhưng mà, điều kiện tiên quyết đều là tự thân mình thực lực, còn dựa vào công pháp cũng không thể tính là đã thăng cấp Đấu Vương cường giả.

Còn nữa, bọn họ cũng đã rõ ràng, Lâm Tu Nhai tu luyện chính là đấu khí Phong thuộc tính, loại đấu khí này là một loại mà khi ngưng tụ đấu khí hai cánh so với những thuộc tính khác càng thêm dễ dàng hơn, Nói như thế, Lâm Tu Nhai cũng là thực sự chưa phải là chân chính vượt qua Đấu Linh để bước vào Đấu Vương cấp bậc.

- Lâm học trưởng, chiến đấu chính là đã xong?

Ở ngoài đi vào, Hàn nguyệt cũng là yếu điệu đứng trước mặt Lâm Tu Nhai, nhẹ giọng hỏi.

Nghe được Hàn Nguyệt nói, bọn Nghiêm Hạo cũng đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem ánh mắt nhìn vào bên trong, đưa lỗ tai lắng nghe một hồi, dĩ nhiên là không phát hiện được động tĩnh gì, lập tức trên khuôn mặt bọn họ đều tỏ ra vui mừng.

Lâm Tu Nhai khẽ cau mày nhìn không hề có động tĩnh gì tiếp theo, hẳn rõ ràng chính mình lúc trước công kích cường độ thế nào, mặc dù có thể làm

cho Tuyết Ma Thiên Viên chịu một ít vết thương, nhưng mà đem nó đánh chết cũng là tuyệt đối không có khả năng.

Trong lòng hiện lên vài đạo ý niệm, Lâm Tu Nhai tay nắm vào khay áo, đem một cỗ cuồng phong đánh xuống, bụi mù đều quét hết đi.

Theo tro bụi dần dần tán đi, phía dưới hiện ra một cái hố thật lớn. Nhưng là bởi vì cái hố này rất sâu, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một mảnh sâu kín hắc ám lan tràn xung quanh rất nhiều băng tầng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào hố sâu. Lâm Tu Nhai bỗng nhiên rung mình, hấn phát hiện trong hố sâu kia. Tựa hồ mơ hồ có cái gì màu hồng nhàn nhạt quý dị phát tán ra.

- Có điểm không đúng, cẩn thận một chút!

Nắm chặt thanh trường kiếm, Lâm Tu Nhai trầm giọng nhắc nhở.

Lâm Tu Nhai nhắc nhở, cũng là làm cho bọn Nghiêm Hạo khuôn mặt trở nên ngưng trọng, lập tức trong cơ thể đấu khí bạo dũng mãnh ra, đem thân thể đều bao bọc trong đó. Từ xa nhìn lại, liền giống như vài lồng năng lượng đủ loại màu sắc, cũng là không ngừng phóng thích ra.

Tiêu Viêm ẩn núp trong bóng tối, cũng là nhìn thấy trong sân quý dị biến hóa cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái hố tối đen kia, bởi vì linh hồn cảm giác lực nhạy cảm, hấn mơ hồ nhận thấy được cái hố đen kia bên trong tựa hồ có cái gì khủng bố sắp bạo dũng mà ra.

- Cẩn thận một chút, Tuyết Ma Thiên Viên năng lượng đang cấp tốc tăng cường, xem ra ta dự đoán sức sinh này hấn là đang thức tỉnh cuồng bạo huyết mạch, những tên kia vây giết sợ là phải thất bại rồi.

Dược Lão thanh âm ở trong lòng Tiêu Viêm vang lên. Trong thanh âm, lộ ra một cỗ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cười khỏ một tiếng, không nói gì chỉ là cẩn thận điều chỉnh hơi thở, chú ý những động tĩnh trong sân.

Im lặng kéo dài ước chừng ba bốn phút đồng hồ. Theo thời gian trôi qua, bên trong hố sâu ánh sáng màu đỏ quý dị càng ngày càng thịnh, cuối cùng,

xuất hiện một quả cầu đỏ tươi nồng đậm, mà cảnh tượng yêu dị này, làm cho Lâm Tu Nhai cùng mọi người trong lòng nổi lên một chút bất an, nếu không phải "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" kia sức dự hoặc thật sự quá lớn, chỉ sợ tất cả đã rút lui rồi.

Đứng ở một chỗ ngọn cây, Hàn Nguyệt nắm chặt ngọc thủ đầy mồ hôi lạnh, mặc dù chỗ nàng đứng cách chiến trường khá xa, cũng nhận thấy cái hổ to kia hiện ra những tia hồng mang tràn ngập sát ý cuồng bạo. Mắt nhìn mình chăm chăm, có lẽ cái kia là do con súc sinh phát ra. Nếu nàng không phát hiện ra nơi này cất dấu "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" kia, chỉ sợ cũng sẽ không mang đến nhiều phiền toái như thế này.

"*Ầm!*"

Trong lúc Hàn Nguyệt đang miên man suy nghĩ, đột nhiên có một đạo Băng tiết bạo liệt từ trong hắc động truyền ra. Mà theo thanh âm hạ xuống, mọi người trong lòng căng thẳng, xoay trở lại mặc dù là mơ hồ nhìn thấy hắc động có một đạo cực kỳ mơ hồ hồng mang bay ra. Đạo hồng mang này bay ra với tốc độ khủng khiếp, làm cho mọi người sửng sốt. Nhìn thấy đạo hồng mang này mang theo năng lượng khổng lồ, không thể đón tiếp, mọi người vội vàng nhanh chân chạy trốn.

Đạo hồng mang xuất hiện trước mặt Lâm Tu Nhai liền lúc Lâm Tu Nhai cảm giác được một cỗ cực kỳ băng hàn kinh phong, từ trước mặt xé gió hung hăng đập tới.

Cảm thụ được kinh phong sắc bén, Lâm Tu Nhai trường kiếm trong tay vội vàng vũ động, Cấp tốc tạo ra trước mặt một ngọn gió vồng, nhưng mà cỗ băng hàn kinh phong kia đánh úp, gió vồng chỉ kiên trì được một cái chớp mắt, liền ầm ầm nổ tung, mà vẫn chưa hoàn toàn hóa giải băng hàn kinh phong kia, cũng là nó hung hăng oanh kích đến, lập tức một ngụm máu tươi cuồng bắn ra, Lâm Tu Nhai thân thể tựa như một quả đạn pháo, rơi thật mạnh xuống bên trong rừng rậm.

Vén vén chưa đầy một hiệp, bằng một cái công kích thật mạnh Lâm Tu Nhai liền bị bại lui, Nghiêm Hạo cùng đám người đều biến sắc nhìn lại.

Hồng ảnh sau khi đánh lui Lâm Tu Nhai, nhưng chưa truy kích ngay Nghiêm Hạo và mọi người, nhướn đôi mắt đỏ đậm trực tiếp nhìn về phía ngọn cây xa xa nơi Hàn Nguyệt đứng, tràn ngập sát ý gầm nhẹ tiếng động,

vang vọng toàn bộ núi rừng.

- Hàn Nguyệt, đi mau!

Nhìn thấy đây là mục tiêu tiếp theo của hồng ảnh. Nghiêm Hạo cùng mọi người ngẩn ra, chột vội vàng hô.

Trên ngọn cây, Hàn Nguyệt cũng nhìn thấy hồng ảnh, khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, nhưng mà nàng lại vẫn chưa chạy trốn, nàng rõ ràng thấy Lâm Tu Nhai tốc độ cho đến thực lực cũng không phải là đối thủ của nó, nếu nàng xoay người chạy trốn. Chỉ sợ trên đường chạy bị nó đánh chết mà thôi, mà nếu ra tay toàn lực đánh cược một lần, có lẽ còn có thể còn sống.

Tại lúc giữa cái sống và cái chết như thế này, nàng cũng vẫn không rối loạn mà chạy trốn, ngược lại trong tuyệt cảnh nàng càng nỗ lực tìm kiếm sinh cơ.

Bàn tay mềm nắm chặt, cấp tốc đem đầu khí ngưng tụ. Trước mặt hồng mang rồi đột nhiên phi tới, xuất hiện trước mắt là một cái mặt thú dữ tợn, mang theo sát ý, công kích tới.

"Rống! "

Tiếng rống giận tràn ngập sát ý vang vọng phía chân trời, so với lúc trước đuổi giết Lâm Tu Nhai càng hung hiểm hơn, hung hăng xé rách không khí, thân thể mềm mại lay động, vẻ mặt tái nhợt. Hàn nguyệt như một đóa hoa đứng trước một cơn bão hung hãn đánh tới.

Cách đó không xa, Nghiêm Hạo cùng mọi người thấy thế, tất cả mọi người đều giận dữ và không đành lòng, đáng tiếc bởi vì thực lực, không thể ra tay, thế nhưng đều là chỉ có thể nhìn một đóa xinh đẹp bị cơn bão lớn tàn phá mà thôi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Quay mắt về phía này cơ hồ nàng hẳn phải chết trong một kích này, Hàn Nguyệt cũng không hi vọng, ánh mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, vẻ lãnh diễm động lòng người trên gương mặt làm cho mọi người cảm thấy buồn bã.

Xuy! "

Gió lạnh sắc bén không bởi vì tình cảnh buồn bã này mà động lòng mà nó không có nửa điểm đình trệ, vẫn hung hăng công kích Hàn Nguyệt, nhưng mà kính phong sắp công kích đến Hàn Nguyệt, đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh mang theo tiếng sấm rền hiện lên, mà bóng đen hiện lên trong lúc đó khẽ ôm lấy Hàn Nguyệt làm cho kính phong sắc bén kia vô huyệt, cũng là trong nháy mắt tiêu mất bóng dáng.

Cách đó không xa, Nghiêm Hạo và mọi người nhìn thấy biến cố đột ngột xuất hiện mà cảm thấy sửng sò, chột ánh mắt vội vàng dò đi, cũng là nhìn thấy cách đó khoảng trăm mét trên một ngọn cây, một đạo hắc ảnh nhẹ nhàng đứng đó, mà Hàn Nguyệt cũng đang mềm nhũn nằm trên tay.

Trên ngọn cây, bóng đen cúi đầu nhìn trong lòng ngực mình một người lãnh diễm động lòng, nhưng bây giờ khuôn mặt đang tái nhợt. Nhẹ nhàng ôm lấy thân hình gọn gàng thư sướng của nàng, nhìn khuôn mặt động lòng người. Cách đó không xa có mấy ánh mắt đang soi mói nhìn, hẳn chỉ có thể đem thân thể sinh đẹp kia khẽ đặt xuống, cười nói:

- Hàn Nguyệt học tử, ngươi không sao chứ?

Nghe được thanh âm, Hàn Nguyệt kia nhắm chặt đôi lông mi thon dài run nhẹ vài cái, chột kinh hãi mở mắt ra, trong ánh mắt nhìn thấy trước mặt xuất hiện một gương mặt thanh tú tuổi trẻ, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Nàng khẽ run run cái miệng nhỏ hồng nhuận của mình ngạc nhiên nói:

- Ngươi... Ngươi... Tiêu Viêm?

-----oOo-----

Chương 508: Mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn sự kinh ngạc trên khuôn mặt băng lạnh động lòng người kia, Tiêu Viêm cười nói:

- Không bị thương chứ?

- Không!

Lắc lắc đầu, Hàn Nguyệt kì dị nhìn Tiêu Viêm ở trước mặt, trên khuôn mặt động lòng người thoáng có chút đỏ ửng, nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, chợt thở dài nói:

- Chỉ mới hai ba tháng trời không gặp, người xem ra lực lượng đã mạnh mẽ lên nhiều, với tốc độ thăng tiến mạnh mẽ như vậy, người bên trong nội viện có thể vượt qua người chỉ sợ không có bao nhiêu.

Lấy tốc độ của biến dị Tuyết ma thiên viên, cho dù là thực lực cỡ Lâm Tu Nhai cũng tránh né không kịp, vậy mà Tiêu Viêm trước mặt lại có thể trong lúc cực kì nguy hiểm cứu nàng ra, tốc độ như vậy, chỉ sợ ở đây ko vài người có thể hơn được, so với mấy tháng trước, dường như tiến bộ đến mức thoát thai hoá cốt, cũng khó trách Hàn Nguyệt cảm than như vậy

Tiêu Viêm cười lần nữa, vẫn chưa nói gì với Hàn Nguyệt, quay đầu hướng ánh mắt nhìn về phía mặt đất, chỗ tảng đá lớn xuất hiện 1 hồng ảnh, lập tức trong mắt hiện lên 1 chút ngưng trọng. Lúc này Tuyết Ma Thiên Viên, lông ma tuyết trắng cả người đã hoàn toàn biến thành 1 màu đỏ, trong mắt màu đỏ càng tươi hơn, sát ý càng lúc càng nồng nặc, 1 luồng sương mù huyết sắc không ngừng từ trong cơ thể thẩm thấu ra. Mà 1 chút sương mù huyết sắc này, sau 1 lúc dính lên lá cây, sẽ ăn mòn thành 1 mảnh hư vô. Khí thể mức độ này, dường như thực lực so với lúc trước tăng vọt lên hơn gấp đôi.

- Hàn Nguyệt học tử, con yêu thú kia hình như càng lúc càng mạnh, ta xem nên nhanh chóng rút lui thôi, nếu ko, chỉ sợ ...

Tiêu Viêm khẽ cau mày nhắc nhở, Dược Lão đã nói qua, sau khi cuồng bạo huyết mạch thức tỉnh rồi, Tuyết Ma Thiên Viên có thể trong thời gian ngắn chống lại ngũ tinh Đấu Vương cường giả, hiện giờ Lâm Tu Nhai lại đang bị thương, bằng vào mấy người bọn họ, chắc chắn ko có khả năng tiếp tục tạo thành uy hiếp đối với nó, chỉ cần lời nói vô ý 1 cái, sợ là sẽ xuất hiện không ít thương vong.

Hàn Nguyệt cười khổ gật gật đầu, Tuyết Ma Thiên Viên đột nhiên biến dị cũng là ra ngoài dự kiến của nàng, hiện giờ lấy thực lực của đội ngũ bọn họ, ko đủ để đánh bại nó, biết được thực lực khủng bố của nó, hy vọng đoạt được "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" của nàng không còn lớn nữa.

Cách đó không xa, Nghiêm Hạo nhìn con Tuyết Ma Thiên Viên sau khi bạo phát công kích hung hãn, giờ phút này dường như lâm vào một loại trạng thái điều tức, vội vàng vung tay lên, một người tiến nhanh vào trong rừng tìm kiếm Lâm Tu Nhai đang bị thương, mấy người còn lại cũng thật cẩn thận nhanh chân tiến tới chỗ Hàn Nguyệt đang đứng trên ngọn cây, dùng ánh mắt kì dị đánh giá Tiêu Viêm, vừa rồi hẳn thể hiện ra cái loại tốc độ kia, có thể cho rằng hẳn thuộc loại cường giả mũi nhọn ở trong học viện.

- Ha hả, vị bằng hữu kia, chẳng lẽ cũng là Nội Viện đệ tử? Vì cái gì trước kia chưa từng thấy qua?

Đánh giá Tiêu Viêm mạnh yếu một hồi, Nghiêm Hạo không khỏi có chút nghi hoặc, lấy tốc độ của hắn như vậy, ít nhất cũng nên là "*Cường bằng*" cao thủ mới đúng, nhưng tại sao lại lạ mặt như thế?

- Nghiêm Hạo học trưởng, hẳn là Tiêu Viêm, mấy tháng trước mới vừa đi vào Nội Viện tân sinh.

Hàn Nguyệt mỉm cười giới thiệu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Tân sinh?

Nghe vậy, bọn Nghiêm Hạo mấy người nhất thời một trận kinh hô, ánh mắt hơi có chút quái dị, một tân sinh mới đi vào Nội Viện chưa đầy nửa năm, thế nhưng có thực lực bực này? Chẳng lẽ ngoại viện hiện tại, đã muốn mạnh mẽ tới mức này?

Mấy luồng ánh mắt quét qua quét lại trên người Tiêu Viêm, một lát sau, nghi hoặc cũng càng thêm nồng đậm, với độ nồng đậm khí tức cỡ này, rõ ràng Tiêu Viêm cũng chỉ ước chừng Đại Đấu Sư cấp bậc, mà vì sao lúc trước bùng nổ tốc độ, dĩ nhiên là ngay cả bọn họ đều là có chút đuối không kịp?

Đối với ánh mắt nghi hoặc của đám người Nghiêm Hạo, Tiêu Viêm vẫn chỉ cười, chưa giải thích cái gì cả, đối với mấy người hơi hơi ôm quyền, có chút khách khí tiếp đón, bất kể nói như thế nào, trước mặt mấy cái tên đều có thể đứng đầu Nội Viện cường giả, thực lực so với đẳng cấp cỡ Bạch Trình kia hẳn mạnh hơn rất nhiều, có thể cùng bọn họ có điểm quan hệ tốt,

hắn tự nhiên cũng ko cự tuyệt cơ hội bực này.

- Tiêu Viêm? Ta tựa hồ nghe nói qua tên này, đoạn thời gian trước không phải nói tân sinh tại "*Hỏa Năng cuộc săn*" đứng lên đánh bại toàn bộ đội ngũ học viên cũ sao? Hình như đầu lĩnh đội ngũ tân sinh đó, gọi là Tiêu Viêm? Ta nghĩ, đây chắc chắn là cùng một người.

Một nam tử áo vàng, ác mắt ngăm đen nhưng ánh mắt lại sáng dị thường, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe nói như thế, đám người Nghiêm Hạo ngẩn ra, chột làm như cũng đã nhớ ra, cười nói:

- Nguyên lai Tiêu Viêm kia chính là người, cái tên này thật đúng là như sấm bên tai a, năm đó thời điểm chúng ta đi vào Nội Viện, ta cùng tên Lâm Tu Nhai kia cuối cùng còn thua ở trong tay Bạch sát đội, không nghĩ tới sóng sau xô sóng trước, giới tân sinh càng lúc càng mạnh mẽ, quả nhiên trực tiếp đem Hắc-Bạch quan sát đội toàn bộ xử lý cả, quả nhiên có vài phần bản sự a.

Nhìn ánh mắt kỳ dị của mấy người kia, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ một tiếng, nói:

- Chỉ là vận may mà thôi, năm đó Nghiêm Hạo cũng Lâm Tu Nhai học trưởng chính là hai người một mình đấu Hắc-Bạch sát đội, ta cũng là dựa vào toàn bộ đội ngũ tân sinh, như thế nào có thể so sánh?

Đối với một sự tình năm đó, Tiêu Viêm cũng là nghe nói qua một chút, Nghiêm Hạo cũng Lâm Tu Nhai này đều là những người cao ngạo, lần đó những học sinh mới khắc khó có thể lọt vào trong mắt bọn họ, cho nên hai người một mình tổ đội, sau đó một đường mạnh mẽ xông thẳng đến điểm cuối cùng mới là nguy hiểm thua ở trong tay Bạch sát đội, có thể nói là một đoạn giai thoại năm đó.

- Bất kể thủ đoạn gì, có thể thắng chính là tốt, chúng ta năm đó cũng là rất ngạo mạn, bằng không thì đội ngũ lần đầu tiên đánh vỡ "*Hỏa Năng cuộc săn*", cũng đã không đợi tới năm nay mới xuất hiện.

Nghiêm Hạo bĩu môi, cười nói.

Trong lúc mấy người Tiêu Viêm đang nói chuyện, hai bóng người cũng là bỗng nhiên từ bên trong rừng rậm lao ra, chỉ vài lần chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh mọi người, hóa ra là Lâm Tu Nhai lúc trước bị đánh tiến vào rừng rậm cùng với người đi tìm hắn lúc này.

- Vị này chính là?

Lúc này Lâm Tu Nhai, khuôn mặt một mảnh tái nhợt, khóe miệng còn mơ hồ có vết máu, một thân áo xanh cũng bị phá rách không ít, mặc dù hình tượng chật vật, mà cỗ khí chất thật ra cũng chưa từng yếu bớt đi, đầu tiên là hướng về mọi người cười khổ một tiếng, sau đó nhìn thấy gương mặt xa lạ của Tiêu Viêm, không khỏi có chút ngạc nhiên nói.

- Người không sao chứ?

Nghiêm Hạo đầu tiên là hỏi thăm một câu, sau đó liền đem lai lịch giản lược của Tiêu Viêm nói một lần.

- Hóa ra là Tiêu Viêm huynh đệ, ha ha, tên này cũng không phải xa lạ đâu.

Nghe xong theo như lời Nghiêm Hạo nói, Lâm Tu Nhai cũng là có một chút cảm thấy kinh dị, lúc trước kia Tuyết Ma Thiên Viên tốc độ khủng bố ra sao, hắn đã tự mình thử nghiệm, không nghĩ tới tân sinh trước mặt mới vừa gia nhập Nội Viện chưa tới nửa năm, dĩ nhiên là có thể từ bàn tay của Tuyết Ma Thiên Viên cứu người ra, bản lãnh như vậy, thật là có tư cách cùng bọn họ nói chuyện ngang hàng với nhau.

- Ha ha, Lâm học trưởng, ta cũng vậy vừa vặn ở trong núi tu luyện, mới vừa nghe đến động tĩnh bên này nên chạy lại đây, cũng là nhìn thấy các người đang cùng đại gia hỏa chiến đấu, lại tiếp tục nhìn thấy Hàn Nguyệt gặp nạn, cũng không phải tốt tốt mà ẩn nấp một bên, cho nên chỉ có thể ra tay, nếu có quấy rầy nơi này, xin thứ lỗi cho.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tuyết Ma Thiên Viên đang ở xa xa kia, bởi vì thấy đám đông nhân số tụ tập mà thoáng hiện ra một tia kiêng kỵ chưa tiếp tục tấn công, đối với Lâm Tu Nhai cười nói.

- Đây có cái gì thứ lỗi chứ, nếu Tiêu Viêm huynh đệ cứu Hàn Nguyệt một mạng, vậy cũng không cần giấu diếm cái gì với người, chúng ta lúc này vây giết Tuyết Ma Thiên Viên, cũng là bởi vì muốn đoạt được một loại đồ

vật mà thôi, có mặt chia phần, nếu là thật sự có thể đoạt được thứ kia, tất nhiên cũng cấp cho Tiêu Viêm huynh đệ một phần.

Lâm Tu Nhai không thèm để ý cười cười, tùy ý lời nói, quả thật nghĩ rằng đã kéo Tiêu Viêm vào trong tiểu đoàn đội, Hành động như vậy, rõ ràng cho rằng thực lực Tiêu Viêm có tư cách cùng bọn họ phân một chén canh. Nhưng mà hắn cũng chưa đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ kể ra, loại này kì vật quá mức quý giá, lần đầu tiên gặp Tiêu Viêm, tự nhiên không có khả năng như vậy dễ dàng liền đem bí mật đó nói cho hắn.

Nhìn thấy Lâm Tu Nhai thế nhưng chủ động mời Tiêu Viêm gia nhập, bọn người Nghiêm Hạo sững sờ một chút, liếc mắt nhìn nhau một cái, chột im lặng, lấy thực lực Tiêu Viêm, có lẽ vẫn không thể làm cho bọn họ như thế nào coi trọng, nhưng là lúc trước thể hiện ra dị trạng tốc độ, cũng là làm cho bọn họ không thể khinh thường, còn nữa "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" này là Hàn Nguyệt phát hiện trước tiên, mà bây giờ Tiêu Viêm còn cứu nàng một mạng, nàng chỉ sợ cũng sẽ không phản đối đề nghị này của Lâm Tu Nhai, cho nên, mấy người bọn họ sau khi nghĩ lại vòng vo trong lòng, cũng là chưa từng nói ý kiến gì phản đối.

Tiêu Viêm đồng dạng cũng là bởi vì Lâm Tu Nhai thẳng thắn mà ngăn ra, kỳ bảo bực này, người khác chỉ ước gì một mình giữ lấy, người kia nhưng thật ra có thể đè nén lòng tham, làm ra một đề nghị thật thanh tịnh và sáng suốt, tâm trí cỡ này, chính là thâm hậu a, nhưng là một chút đồ của hắn, cũng là không thể hiển lộ ở trước mặt người ngoài, cho nên lời mời này sợ rằng chỉ có thể cự tuyệt.

Cho nên, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, cười khò nói:

- Đa tạ ý tốt của Lâm học trưởng, nhưng chỉ sợ Tiêu Viêm vô phúc tiêu thụ, Tuyết Ma Thiên Viên cũng không phải hạng vô dụng, theo như lời đồn loại dị thú này trong cơ thể chảy xuôi một loại cuồng bạo huyết mạch, một khi thức tỉnh, thực lực sẽ tăng vọt trong một khoảng thời gian ngắn, ta xem súc sinh này hiện tại biến hóa, chỉ sợ nguyên nhân đúng là cuồng bạo huyết mạch kia thức tỉnh rồi, thời điểm này, đừng nói là Đấu Vương bình thường, cho dù là thực lực đạt tới cấp bậc ngũ tinh Đấu Vương cường giả, cũng là không có chút nào biện pháp đối phó với nó, mặc dù nói có chút đả kích nhân, đối với người cũng không biết là chúng ta mấy người có thể đem nó đánh bại.

- Cuồng bạo huyết mạch?

Nghe được xung hô này, bọn người Lâm Tu Nhai ngẩn ra, sắc mặt có chút biến sắc, mặc dù bọn họ cũng là nhận thức dị thú loại này, nhưng về sự hiểu biết, tự nhiên không có khả năng so sánh được với Dược Lão, bởi vậy, nên cũng chưa bao giờ nghe nói qua cái gì cuồng bạo huyết mạch, nhưng là xem từ lúc trước Tuyết Ma Thiên Viên biến hóa, cũng là cùng với lời nói của Tiêu Viêm có chút ăn khớp, bởi vậy mọi người sắc mặt đều là nhìn qua có chút khó coi, bọn họ tự nhiên rõ ràng một ma thú có thể đấu ngang với ngũ tinh Đấu Vương cường giả. bằng vào thực lực của bọn họ, vẫn là khó có thể nuốt trôi

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải buông tha cho Tuyết Ma Thiên Viên sao?

Nghiêm Hạo nhíu mày hỏi Lâm Tu Nhai, Địa Tâm Thối Thể Nhũ đối với hắn hấp dẫn thật sự là quá lớn, làm cho hắn buông tha, quả rất đau lòng.

Lâm Tu Nhai cười khò một tiếng, trầm ngâm một lát, mới cắn răng nói:

- Quên đi, trước hết tin tưởng Tiêu Viêm huynh đệ một lần đi, hơn nữa lần này ta bị thương không nhẹ, chỉ sợ ít nhất tu dưỡng nửa tháng mới có thể hồi phục, cho nên muốn giết nó, sợ là chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Nghe như Lâm Tu Nhai có ý tạm thời lui lại, bọn người Nghiêm Hạo là có chút không muốn, bất quá sau khi ánh mắt bọn họ đảo qua Tuyết Ma Thiên Viên đang ở chỗ xa xa kia tản ra khí thế khủng bố, trong lòng không khỏi lạnh toát, không biết làm sao đành phải gật đầu.

- Trước rút lui đi, để sau khi dưỡng thương tốt đã, lại tiếp tục nghĩ biện pháp...

Lâm Tu Nhai thở dài một tiếng, chột chặp tay đối với Tiêu Viêm nói:

- Tiêu Viêm huynh đệ, ngươi sẽ cùng với chúng ta trở về Nội Viện chứ?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhìn qua hơi trầm ngâm, lắc lắc đầu, nói:

- Ta đến đây coi trọng tu luyện đấu kỹ, hiện giờ đấu kỹ chưa thành, thật

không có ý muốn trở về.

- Ha hả, một khi đã như vậy, chúng ta đây liền về trước, có một chuyện, mời Tiêu Viêm huynh đệ hỗ trợ, việc ngày hôm nay về vật kia không cần đem ra nói cho bất cứ ai khác...

Lâm Tu Nhai liếc mắt nhìn Tiêu Viêm thật sâu một cái, ôm quyền nói

- Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tự ta sẽ có chừng mực.

Tiêu Viêm cười cười, nói lại.

- Vậy liền đa tạ, ngày sau nếu là Tiêu Viêm huynh đệ có cần sự hỗ trợ, có thể tới tìm ta, tại trong Nội Viện, cũng là không ít kẻ biết mặt ta.

Lâm Tu Nhai nói, hẳn thật ra chưa từng có bao nhiêu hoài nghi đối với Tiêu Viêm, mặc dù Tiêu Viêm có tốc độ làm người ta rất kinh khủng, nhưng bằng vào thực lực Đại Đấu Sư này, còn không có khả năng một mình xông vào sơn cốc được Tuyệt Ma Thiên Viên thủ hộ.

- Đi.

Dứt lời, Lâm Tu Nhai vung tay lên, liền dẫn đầu đám người vội vàng đi ra thâm sơn, sau đó đám người Nghiêm Hạo có chút không cam lòng cũng phải theo sát sau.

- Tiêu Viêm học đệ, tại trong núi sâu phải cẩn thận một chút.

Hàn Nguyệt đối với Tiêu Viêm mỉm cười, thân thiết nhắc nhở một tiếng, thân ảnh khẽ hư ảo, tóc bạc bay nhẹ nhàng, nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt nhìn đám người Lâm Tu Nhai dần dần biến mất trong tầm mắt, thật lâu lúc sau, Tiêu Viêm khẽ ai một tiếng, cười khổ thấp giọng nói:

- Thật sự có lỗi, khuyên nhóm các người rời đi cũng đích thật là để các người tốt thôi, nếu là tiếp tục dây dưa, một khi Tuyệt Ma Thiên Viên hoàn toàn bùng nổ, chỉ sợ các người không ai có thể rời khỏi nơi này...

Trải qua Dược Lão nhắc nhở, Tiêu Viêm rõ ràng biết sau khi cuồng bạo huyết mạch của Tuyệt Ma Thiên Viên thức tỉnh rồi có bao nhiêu khủng bố,

đừng nói là vài người cỡ Lâm Tu Nhai ở vào trình độ Đấu Linh đỉnh phong, cho dù là năm người chính thức là Đấu Vương cường giả, chỉ sợ cũng không ở thời điểm cùng loại tình huống này dám cùng Tuyết Ma Thiên Viên dây dưa.

Xoay đầu lại, Tiêu Viêm đem ánh mắt ném về hướng kia theo đám người Lâm Tu Nhai mới rời đi, mà Tuyết Ma Thiên Viên đang dần dần rơi chậm lại cỡ tàn bạo hơi thở, lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ cánh tay dưới áo bào, nơi đó, có một con rắn nhỏ xinh đẹp chính đang hơi hơi vặn vẹo, có tên tiểu tử này tại đây, hẳn đến lúc đó có thể cùng Tuyết Ma Thiên Viên vật lộn đọ sức.

Trong lòng ý niệm chuyển động, Tiêu Viêm khước miệng bỗng nhiên nhướng lên, nhìn chằm chằm Tuyết Ma Thiên Viên, lẩm bẩm nói:

- Sức sinh này, hiện tại còn rữ, chờ ngươi tới buổi tối rồi, thời điểm suy nhược, lại tiếp tục tới thu thập ngươi... Địa Tâm Thối Thể Nhũ kia, ta hẳn phải có rồi.

Nhẹ nhàng cười, Tiêu Viêm thân hình vừa động, một chút điện quang tại lòng bàn chân nhanh chóng thành hình, sau đó thu nhỏ thành một luồng hắc ảnh, một tiếng sấm vang lên, thân hình cấp tốc xuyên vào trong rừng rậm mịt mờ, chợt nhanh chóng biến mất không thấy...

-----oOo-----

Chương 509: Mãng, Viên tương đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sao sáng đầy trời, ánh trăng lạnh lẽo sáng tỏ từ phía chân trời, đem toàn bộ sơn mạch bao vây trong một tầng ngân quang nhàn nhạt, làm nó có vẻ mông lung và huyền bí.

Đêm khuya, trong núi, ngoại trừ một số loài ma thú chuyên kiếm ăn ban đêm ra, đa số đều đã trở về tổ và ngủ say. Thời khắc này, toàn bộ khu rừng đều đã lâm vào một mảng yên tĩnh, lâu lâu mới có một tiếng gầm ngân dài lên phía xa từ từ truyền đến, sau đó khuếch tán rồi tan biến.

Trên bầu trời đen kịt, một bóng đen chợt lặng lẽ bay xẹt ngang qua màn đêm. Một đôi cánh to hơi chấn động gây ra một sự lưu động rất nhỏ trong không khí. Mà bóng người đó lại chỉ cần mượn sự lưu động yếu ớt trong không khí này chợt lóe lên rồi biến mất trong đêm, không hề kinh động đến bất cứ vật gì.

... ..

"uuuuu!"

Trên một ngọn cây ngoài sơn cốc, một đạo nhân ảnh chợt ẩn hiện giữa lưng chừng không. Ánh mắt hấn sáng quắc nhìn vào bên trong sơn cốc tối đen. Bởi vì trận chiến hung hãn lúc sáng, cốc khẩu hiện giờ vẫn là một đồng hỗn độn, những lỗ lớn có, nhỏ có, phân bố một cách hỗn loạn.

Nhìn vào sơn cốc sâu thẳm, Tiêu Viêm cười nhẹ một hơi. Hấn khẽ phát tay áo bào, ngay lúc đó, một cái bóng bảy màu từ bên trong áo bào lướt nhanh ra. Sau đó nó sung sướng xoay quanh người hấn không ngừng, miếng không ngừng phát ra tiếng "tê, tê".

- Thực là một tên nhóc tham ăn.

Nhìn đôi xà đồng của Thôn Thiên Mãng đang chăm chú ngó vào nạp giới của mình, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Tay hấn nhoáng lên một cái, một bình Tử Tinh Nguyên đã xuất hiện trong tay.

Tử Tinh Nguyên vừa xuất hiện, Thôn Thiên Mãng liền vọt đến nhanh như chớp. Nhân lúc Tiêu Viêm chưa có sự chuẩn bị, thân hình thon dài của nó đã bám chặt vào chiếc bình trên tay hấn. Chiếc lưới rắn phóng ra, cẩn thận tiến vào trong bình, hút một phát, Tử Tinh Nguyên trong bình liền giảm đi một phần ba.

Túm đầu Thôn Thiên Mãng bỏ ra, Tiêu Viêm vội vàng giật bình ngọc trở về. Thấy bên trong chỉ còn hai phần ba, hấn không khỏi đau lòng nhép nhép miệng. Tên tiểu tử tham ăn này sức ăn càng ngày càng mạnh, lúc trước chỉ cần vài giọt là đủ, bây giờ lại uống nhiều thế này cơ chứ. Theo như sức của nó hiện tại thì mấy bình Tử Tinh Nguyên còn lại cũng không đủ để nó ăn.

Hung hăng nhăm nháp hết mấy ngụm Tử Tinh Nguyên, Thôn Thiên Mãng

thỏa mãn đến mức ợ cả ra. Thè lưỡi ra, động đậy thân hình thon dài đang nằm trên vai Tiêu Viêm, vẩy rần bảy màu phản xạ lại ánh trắng, ánh lên một thứ ánh sáng xinh đẹp tuyệt mỹ.

Sau khi cất kỹ Tử Tinh Nguyên, Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, vừa vận nhìn thấy đôi xà đồng có bảy màu ẩn hiện. Lúc này, trong lòng hắn nổi dậy một thứ cảm giác: yêu mị. Thứ cảm giác này giống y như lúc đầu gặp Mỹ Đồ Toa Nữ Vương.

Yết hầu hơi động đậy, Tiêu Viêm vừa nuốt một ngụm nước miếng. Điềm tương đồng giữa Thôn Thiên Mãng và Mỹ Đồ Toa Nữ Vương càng ngày càng nhiều...

Tiêu Viêm cười khở, thở dài một hơi, bàn tay dịu dàng vuốt ve Thôn Thiên Mãng khiến nó ngoan ngoãn híp lại đôi xà đồng yêu mị. Chiếc lưỡi mềm mại, ẩm ướt nhẹ nhàng thè ra trên lòng bàn tay Tiêu Viêm làm hắn bất giác cảm thấy ngứa ngáy.

- Tiểu tử kia, người ráng chịu đựng đi, không được để người đàn bà đó thôn phệ đi linh hồn, bằng không thì cả hai chúng ta cũng không có kết cục tốt.

Tiêu Viêm thở dài lắc lắc đầu. Chỉ cần nghĩ đến sự kết hợp giữa nét yêu mị và sát phạt của Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, hắn liền cảm thấy đau đầu. Đương nhiên, cho dù là ai gặp phải loại "*gút mắt*" phức tạp như một tên Đấu Tông siêu cấp cường giả e rằng cũng không vui vẻ gì. Đặc biệt đối với loại siêu cấp cường giả coi mạng người như cỏ rác này, việc giết người cũng đơn giản như giết gà. Giết người, đối với cô ta mà nói không hề có tí gánh nặng nào.

Như nghe hiểu được lời Tiêu Viêm, Thôn Thiên Mãng cũng phát ra một trận tiếng "*tê tê*", đôi xà đồng yêu mị cũng chột lóe sáng.

- Ai, những điều này đều là vấn đề về sau, bây giờ người ăn cũng ăn no rồi, nên làm việc đi. Nếu mà dám lưỡi biếng thì mai một đừng có hồng ăn Tử Tinh Nguyên nữa.

Vỗ vỗ vào đầu Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm đem phiến não trong lòng gạt đi, cười nói.

Đối với Thôn Thiên Mãng, sự uy hiếp của Tiêu Viêm thực sự có tính áp bức. Nó vội vàng gật đầu, đuôi rung lên, thân hình biến thành thất thải quang ảnh lướt qua lướt lại trước mặt Tiêu Viêm. Tốc độ đó khiến Tiêu Viêm chỉ có thể nhìn thấy như vài vệt sang lướt qua.

Lắc đầu, đôi Tử Vân Dực sau lưng Tiêu Viêm chậm rãi rung động. Thân thể hắn dần dần lơ lửng trên không, lặng lẽ hướng về phía sơn cốc mà bay vút đi. Quanh thân hắn, Thôn Thiên Mãng lướt qua lướt lại bên ngoài bao bọc hắn vào trong.

Tốc độ phi hành của Tiêu Viêm cực kỳ chậm. Cả cái cửa sơn cốc không có được nửa tiếng vang, im lặng đến đáng sợ.

Song, lúc khoảng cách giữa Tiêu Viêm và cốc khẩu chỉ còn mười mấy thước, thân hình Thôn Thiên Mãng đang bao vây xung quanh hắn đột nhiên vấy rấn trên người dựng lên. Tiếng "Tê, tê" bén nhọn từ miệng nó phát ra lập tức vang vọng trong cả cốc khẩu.

Nhìn thấy hành động của Thôn Thiên Mãng, trong lòng Tiêu Viêm cả kinh, vội vàng dừng lại, đầu khí cấp tốc chuyển động, ánh mắt gắt gao nhìn vào phía trong sơn cốc sâu thẳm.

Thời gian trôi qua, bên trong sơn cốc tối đen xuất hiện hai đốm sáng màu đỏ. Lúc này, đốm sáng dần biến lớn. Sau cùng, trong tiếng bước chân trầm thấp, 2 đốm sáng màu đỏ đã hóa thành một đôi mắt màu đỏ cực lớn xuất hiện dưới ánh trăng nhàn nhạt sáng.

Nhìn Tuyết Ma Thiên Viên xuất hiện dưới ánh trăng, Tiêu Viêm nhẹ nhõm thở dài một hơi. Tên trước mặt này, lông tóc một lần nữa trở lại màu trắng như tuyết, mà khí thế phát ra bên ngoài cũng suy yếu hơn so với lúc ban ngày. Hiện nhiên sự suy nhược sau khi huyết mạch được giác tỉnh làm nó khó mà đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm đang ở lưng chừng không ... hay chính xác hơn là nhìn Thôn Thiên Mãng bên cạnh Tiêu Viêm... Cùng là ma thú nên Tuyết Ma Thiên Viên cũng không xa lạ gì với hơi thở của Thôn Thiên Mãng. Luồng hơi thở này làm nó cảm thấy có chút bất an, sợ hãi.

Dưới ánh trăng, một rắn một vượn nhìn nhau, hai cỗ khí thế hùng hộn dần

dần bốc lên mạnh mẽ. Bằng vào thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, dưới sự áp bức của hai cỗ khí thể này, làm hắn cảm thấy hít thở có chút không thông.

Một cỗ linh hồn lực vô hình từ trong hắc sắc giới chỉ trên ngón tay mang theo sự thăm dò bay ra, sau đó bao bọc lấy Tiêu Viêm, đem khí thể áp bức của Thôn Thiên mãng và Tuyết Ma Thiên Viên ngăn cách. Tiếng của Dược Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm:

- Đẻ Thôn Thiên Mãng cầm chân Tuyết Ma Thiên Viên, người nhanh chóng tiến vào sơn cốc tìm kiếm "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*".

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sau đó nghiêng đầu quát khẽ với Thôn Thiên mãng bên cạnh:

- Tiểu gia hỏa, ngăn nó lại.

"Tê..."

Nghe được mệnh lệnh của Tiêu Viêm, Thôn Thiên Mãng phát ra một trận tiếng "*Tê ê ê*". Thất thải quang mang nhàn nhạt đột nhiên tràn ra từ trong cơ thể nó. Mà theo sự xuất hiện của thất thải quang mang mãnh liệt này, cơ thể của Thôn Thiên Mãng cũng bành trướng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Thôn Thiên Mãng vốn nhỏ tới mức có thể bỏ vào túi đột nhiên biến thành một quái vật dài tới gần mười trượng. Trong đêm tối, Thôn Thiên Mãng chậm chậm uốn éo thân thể to lớn của mình, đội xà đồng (mắt rắn) yêu mị chăm chăm nhìn vào Tuyết Ma Thiên Viên phía dưới. Trong lúc lưỡi rắn phun ra cũng làm không gian thoáng dao động.

- Ngủ say lâu như vậy, thực lực của tên tiểu gia hỏa này lại tăng lên rất nhiều. Thực không hổ danh "*Thôn thiên*". Nếu đợi đến lúc đạt đến đỉnh phong, e rằng nó thực có sức để hủy thiên diệt địa.

Cảm thụ được thân thể Thôn Thiên Mãng so với lần trước trên Vân Lam Tông to lớn hơn rất nhiều, Tiêu Viêm không khỏi sợ hãi than.

- Thôn Thiên Mãng đích xác là một loại thượng cổ dị thú. Nhưng dưới tình

huống bình thường, muốn đạt được đến bước phát triển này chỉ ít cũng phải tốn thời gian trăm năm. Mà bên này, nếu không phải vì linh hồn Mỹ Đồ Toa Nữ Vương không ngừng xâm thực và đồng hóa thì nó cũng không thể tiến hóa nhanh như vậy. Nếu nói nó đang trở nên mạnh mẽ không bằng nói nó đang tiêu xài sức mạnh của Mỹ Đồ Toa Nữ Vương.

Dược Lão thần nhiên nói.

Tiêu Viêm im lặng gật đầu. Lại là Mỹ Đồ Toa Nữ Vương. Người đàn bà này thật sự quá khủng bố.

Thở ra một hơi thật dài, Sau khi Tiêu Viêm ngừng lại hơn mười giây, đôi cánh sau lưng chợt mạnh mẽ rung lên, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, xẹt đi vào trong sơn cốc.

Thân hình Tiêu Viêm vừa động, con Tuyết Ma Thiên Viên kia đã phát giác. Ngay lập tức nó hống lên một tiếng, bàn chân đạp xuống đất, thân thể cao lớn phóng đi như một quả đạn pháo để chặn đường Tiêu Viêm. Âm thanh xé gió sắc bén và chói tay vang lên tại cửa sơn cốc.

Tuy tốc độ của Tuyết Ma Thiên Viên cực kỳ mau lẹ nhưng Thôn Thiên Mãng còn nhanh hơn. Kẻ hành động trước như nó còn chưa đến trước mặt Tiêu Viêm đã thấy vàng sáng bảy màu sáng lóa lên trước mắt. Một cái đuôi cực lớn mang theo thất thải quang mang nồng đậm hung hăng từ phía trên đập xuống, sau đó nện thật mạnh trên thân của Tuyết Ma Thiên Viên. Sức mạnh khổng lồ trong lúc này bộc phát ra đem nó đánh văng tới vách núi.

"Bành!"

Trong tiếng nổ vang cực lớn, vách đá cứng rắn sau lưng Tuyết Ma Thiên Viên lõm vào một mảng lớn. Sau lưng nó, những tảng đá lớn nổ tung, những vết nứt trông như mạng nhện bắt đầu khuếch tán cơ hồ hết cả nửa vách núi.

"Hống!"

Gặp phải đòn nghiêm trọng như vậy, Tuyết Ma Thiên Viên cũng phẫn nộ lên, màu đỏ sậm trong đôi mắt cũng nhanh chóng tăng lên, và cũng không còn để ý tới sự e dè Thôn Thiên Mãng trong lòng. Năng lượng băng hàn

liên tục ngưng tụ trên bề mặt cơ thể. Theo sự ngưng tụ năng lượng, một loại năng lượng lạnh lẽo đến nỗi đóng băng cả không khí. Cái miệng đầy răng nanh há to ra, hàn khí mạnh mẽ hội tụ lại, trong chốc lát liền ngưng tụ thành một quả lóc xoáy cầu lạnh lẽo cao đến nửa trượng.

Theo thủ trào đang liên tục đấm lên ngực của Tuyết Ma Thiên Viên, quả lóc xoáy cầu ẩn chứa hàn khí khủng bố đột nhiên mạnh mẽ bắn ra. Mục tiêu trực chỉ Thất Thái Thôn Thiên Mãng trên bầu trời. Trên đường đi, nó mơ hồ để lại một vệt dài màu trắng nhạt trong khoảng không hư vô. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trên bầu trời, đôi xà đồng yêu mị của Thôn Thiên Mãng chăm chú nhìn lóc xoáy cầu đang mạnh mẽ bắn tới. Chốc lát sau, thất thái cường quang cũng đột nhiên bộc phát như mộ mặt trời bảy màu giữa đêm đen. Sau đó, lại va chạm mãnh liệt với lóc xoáy cầu băng hàn. Nhất thời, một tiếng nổ cực lớn như tiếng sấm vang lên trong sơn mạch.

-----oOo-----

Chương 510: Tâm bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đề Thôn Thiên Mãng ngăn trở Thiên Viên, Tiêu Viêm đã thuận lợi xông vào bên trong sơn cốc. Nghe tiếng nổ như kinh lôi bạo tạc bên ngoài cốc khẩu, hắn cũng thoáng ngừng lại một chút, đôi mắt xoay lại hướng về phía ngoài cốc.

Chỉ nhìn thấy giữa không trung đang bị thất thái quang mang bao phủ, thân hình khổng lồ của Thôn Thiên Mãng chợt ẩn chợt hiện bên trong quang mang, tản ra một cỗ uy áp mạnh mẽ. Dưới cỗ uy áp này, một cỗ hàn khí màu tuyết trắng cũng cực kỳ mạnh mẽ bao phủ một nửa bầu trời. Dòng khí lưu lạnh như băng trong cốc khiến Tiêu Viêm nhin không được rùng mình một cái.

- Yên tâm đi, nếu bảo Thôn Thiên mãng giết Tuyết Ma Thiên Viên thì có lẽ hơi khó, nhưng bảo nó ngăn cản thì không có vấn đề gì. Người bây giờ mau chóng tìm kiếm "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" đi.

Như rõ được nổi lo lắng trong lòng Tiêu Viêm, Dược Lão lên tiếng trấn an.

- Ân.

Tiêu Viêm gạt đầu, không hề do dự quay đầu lại, hướng tâm mắt vào phía tối đen như mực bên trong cốc. Mày nhíu lại, ngón tay nhẹ nhàng chà xát vào nhau, vài ngọn lửa màu xanh bắn ra trên đầu ngón tay, sau đó tản ra khoảng không chung quanh như từng cái lồng đèn. Ánh lửa tỏa ra, đem đen tối phía dưới sơn cốc khu trục đi.

Từ trong ánh lửa, Tiêu Viêm lúc này mới phát hiện diên tích phía trong sơn cốc cốc này lại rất rộng. Cây cối trong cốc mọc thành bụi, loạn thạch như rừng, nhưng lại chẳng có lấy một vật sống. Có lẽ là bị Tuyệt Ma Thiên Viên đuổi đi hết.

"Hoàn cảnh trong cốc này hơi phức tạp, muốn tìm được *"Địa Tâm Thối Thể Nhũ"* e rằng phải tốn ít thời gian." Trong lòng Tiêu Viêm thì thầm. Tử Vân dục sau lưng hơi rung động, thân hình lại lần nữa lơ lửng trên không. Những ngọn lửa nhỏ màu xanh xung quanh cũng theo đó mà động. Chúng xoay quanh người hắn giống như một người bảo vệ.

Hãm tốc độ phi hành lại, Tiêu Viêm dần lao vào sâu trong sơn cốc. Trên đường đi thật sự rất yên tĩnh, không có đến nửa tiếng động. Với ánh lửa xung quanh vẫn có thể thấy những mảng xương trắng dày đặc trên mặt đất. Cảnh tượng nơi đây giống như một vùng đất chết làm người ta dựng tóc gáy.

- Xem ra những kẻ này đều có ý muốn với *"Địa Tâm Thối Thể Nhũ"*, ngay cả một số ma thú cũng có ý muốn cướp đoạt nó.

Nhìn mảng xương khổng lồ kia, Tiêu Viêm không nhịn được thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.

- Địa Tâm Thối Thể Nhũ có tác dụng tẩy tủy luyện cốt, sự hấp dẫn đối với ma thú còn vượt xa sự hấp dẫn với con người. Nếu chúng có thể có được vật này, ngày sau tu luyện thành hình người cũng dễ dàng hơn nhiều.

Dược Lão thần thiên nói.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, chợt nhớ tới Tử Tinh Tinh Dục Sư Vương tại Gia

Mã Đế Quốc năm đó. Lúc trước, Vân Vận muốn đổi lấy Tử Linh Tinh, tên này liền đề xuất lấy Hóa Hình Đan làm vật trao đổi. Tiêu Viêm hiện tại không còn là tên gà mờ lúc trước. Hắn đã từng bước một tiến lên trên con đường tu luyện của "*Luyện Dược Sư*", tự nhiên cũng hiểu rõ sự trân quý của Hóa Hình Đan. Đồng thời cũng hiểu được, ma thú muốn thoát khỏi thể xác của thú vật là khó khăn thế nào.

Trong đầu chợt hiện lên một cái tên làm tốc độ phi hành của Tiêu Viêm lại dừng lại một chút, mím chặt môi lại. Một khuôn mặt xinh đẹp, ung dung, cao quý từ sâu trong ký ức chợt hiện lên, trong đôi mắt an tĩnh như nước đó vẫn như cũ mang theo thân phận và sự uy nghiêm của Tông chủ Gia Mã Đế Quốc đệ nhất tông.

"*Vân Lam ... Vân Vận...*" Hai cái tên mang đến hai cảm giác khác nhau khiến hắn nhẹ nhàng nở một hơi. Hắn lại cười tự giễu một hơi, lắc mạnh đầu, đem toàn bộ cảm xúc trong lòng dẹp qua một bên. Hiện tại, vì quá nhiều mối quan hệ, hai bên cơ hồ đã đứng trên hai bờ chiến tuyến. Nàng là Tông chủ Vân Lam Tông, có lẽ sẽ không vì hắn mà thay đổi. Ân oán giữa hắn và Vân Lam Tông cũng không thể hóa giải. Với tính cách của hắn, cũng không thể vì thân phận của nàng mà do dự, cho nên, ngày sau trở lại Gia Mã Đế Quốc, nói không chừng... sẽ dùng binh đao để nói chuyện.

Chà xát mạnh vào khuôn mặt, hắn đem nụ cười tự giễu trên khóe môi lau đi. Thân hình đang phi hành của Tiêu Viêm đột nhiên ngừng hẳn lại, thì ra không xa phía trước là đỉnh cuối của sơn cốc. Mượn ánh lửa xung quanh, hắn đã thấy được một sơn động tối tăm ở phía xa.

"*Ở nơi này sao?*". Tiêu Viêm tự hỏi, đôi cánh khẽ rung động, thân người đáp nhanh xuống mặt đất. Một lát sau, hắn đã nhanh nhẹn đáp trên một tảng đá ngoài cửa sơn động.

Khẽ hít một ngụm không khí bay ra từ trong động, hắn nhận thấy có mùi của dã thú. Mùi này so với mùi của Tuyết Ma Thiên Viên không sai khác lắm.

"*Nơi này chắc là ổ của Tuyết Ma Thiên Viên. Nếu nó xem trọng Địa Tâm Thối Thể Nhũ như thế, chắc rằng sẽ không dám ở cách nơi này quá xa...*" Ý nghĩa chợt hiện lên trong lòng Tiêu Viêm. Hắn phát tay, một nửa đám lửa màu xanh xung quanh thân bay vào trong sơn động, tùy ý tản ra bốn

phía. Hấn lúc này mới yên tâm nhắc chân đi vào trong.

Diện tích sơn động không nhỏ chút nào, bằng không cũng khó mà chứa nổi Tuyết Ma Thiên Viên. Đỉnh sơn động cũng cao đến mười mấy thước. Trong đó, chỗ nào cũng có thể bắt gặp lông tóc bay loạn xạ khắp nơi. Tiêu Viêm nhanh chóng tăng tốc bước vào trong động. Một lát sau, hấn nhíu mày, đứng trước vách núi ở cuối đường, thấp giọng lầm bầm:

- Chẳng lẽ Địa Tâm Thối Thể Nhũ không có ở đây sao?

Nhanh cau mày lại, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua bốn phía. Chợt hấn dừng lại ở một góc vách núi. Mặt đất nơi đó lõm xuống một lỗ cực lớn. Mà chỗ lõm xuống này, lông tóc trắng cũng nhiều hơn những nơi khác, vết chận xung quanh đó cũng dày hơn những chỗ khác nhiều. Tiêu Viêm đi đến nơi đó, ngồi xổm xuống quan sát một phen. Hấn phát hiện có lẽ đây là chỗ ngủ của Tuyết Ma Thiên Viên. Mà chỗ lõm vào này là do thân thể khổng lồ của nó ép xuống.

Vẫn vậy chưa phát hiện có gì đặc biệt, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu thất vọng. Vừa muốn đứng dậy, lòng cũng vừa động, phát nhẹ chiếc áo bào qua nơi ngập đầy lông mao trắng kia, tức thời, một trận kinh phong tràn ra, đem số lông mao trắng đó thổi bay đi.

Khi lông mao tản ra, phía dưới đích thực hiện ra một tầng đất. Lớp bùn đất này có màu đậm hơn so với màu đất ở những nơi khác. Tình trạng này có lẽ là bị xói qua một lần.

Híp mắt lại, Tiêu Viêm chậm rãi lui về phía sau một bước. Bàn tay co lại, đột nhiên nắm mạnh, một cỗ hấp lực mạnh mẽ tràn ra làm đông bùn đất đang rải quanh khu vực chợt nổ bắn ra. Sau đó, lại ngưng tụ lại thành một quả cầu đất, to như một quả bóng rổ, trong tay Tiêu Viêm

Tiện tay đem quả cầu đất vừa ngưng tụ đó ném qua một bên, Tiêu Viêm tiếp tục làm thêm vài lần. Trong nháy mắt, hấn đã đem bùn đất hút hết ra ngoài. Một cái cửa động ngậm đen ngòm hiện ra trước mắt.

Cái cửa động này có thể tiếp tục mở rộng, nhưng đối với thể hình của Tiêu Viêm thì như thế này là đủ. Lúc này hấn cười tủm tỉm, vỗ vỗ tay. Tay vừa vung lên, đám lửa đang trôi nổi xung quanh lập tức bay vào trong. Hấn bước đến gần để nhìn vào trong, thông đạo bên trong quả thật rộng rãi

ngoài dự kiến. Hấn cười hắc hắc, lập tức tung người nhảy vào trong, sau đó, tiến nhanh theo thông đạo khổng lồ quanh co khúc khuỷu dưới lòng đất.

Lo lắng bóng tối trong thông đạo sẽ ẩn chứa nguy hiểm, Tiêu Viêm cực kỳ cẩn thận triệu tập số lửa màu xanh đến một số lượng cực hạn. Tổng cộng có đến hơn hai mươi ngọn lửa màu xanh được rải khắp nơi, không ngừng bay về phía trước dò đường.

Thông đạo mặc dù cực kỳ uốn khúc, nhưng hấn vẫn có thể cảm giác được hấn đang dần xâm nhập vào sâu trong lòng đất. Nguồn truyện:

Đi bộ trong không khí tĩnh mịch hơn mười phút, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện ở xa xa, phía cuối thông đạo, xuất hiện một điểm sáng màu trắng nhạt. Trong lòng hấn cực kỳ vui sướng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Mà càng tiếp cận thì điểm trắng đó cũng ngày một lớn hơn. Đến cuối cùng, nó đã hóa thành một cái động khẩu phát ra bạch quang.

Đứng ở cửa thông đạo, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, sau đó bước vào trong.

Bước ra khỏi thông đạo đen ngòm, Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy chói mắt. Đợi một lúc để hai mắt có thể thích ứng với ánh hào quang, hấn đảo mắt ra bốn phía. Khi nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh, khuôn mặt hấn không khỏi hiện lên nét kinh ngạc.

Xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm là một mảng thế giới dưới lòng đất bị che phủ bởi thạch nhũ. Nhìn khắp nơi, một màu trắng sữa của thạch nhũ liên miên bất tận, kéo dài đến cuối tầm mắt. Ánh sáng màu trắng nhạt từ phía trong phát ra, đem toàn bộ bóng đêm trục xuất. Thạch Nhũ sinh ra khắp nơi, một số giắt trên đỉnh núi, một số thậm chí có thể dài đến hàng trăm thước. Liếc mắt một cái, trong một rừng thạch nhũ khổng lồ treo trên khung núi, ngẫu nhiên, từng giọt từng giọt nhũ dịch tích lại rồi rơi xuống mặt đất, vỡ ra thành bọt nước màu trắng sữa.

"Là một thế giới dưới lòng đất..." Cả nửa ngày sau Tiêu Viêm mới khôi phục lại tâm trạng, nhép nhép miệng, cười khô nói:

- Địa Tâm Thối Thể Nhũ ở đây sao? Cần phải tìm như thế nào đây? Khắp nơi đều là thạch nhũ giống y như nhau.

- Đi đến chỗ mà đại địa chi lực ngưng tụ nồng đậm nhất.

Thân hình Dược Lão phiêu hốt hiện ra tử hắc sắc giới chỉ, tay chỉ về phía bên trái nói:

- Bên này.

Thân ảnh liền theo hướng ngón tay chỉ mà lao thân người nhẹ tênh của mình đến trước, Tiêu Viêm cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người như xuyên qua thế giới thạch nhũ này, sau mười phút đi bộ, Dược Lão cuối cùng cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên thạch nhũ khổng lồ phía trên, bằng vào sự từng trải của ông cũng nhận không được mà sợ hãi than.

Gốc thạch nhũ xuất hiện trước mắt này, một đầu tiếp xúc với đỉnh động, một đầu đâm thẳng xuống, chiều dài ước đạt hơn trăm mét, chiều rộng cũng cỡ hai người mới ôm hết, quang mang màu trắng nhạt bao quanh thân làm nó trông như một cây cột thủy tinh. Không thể nghĩ ngờ gốc thạch nhũ này là gốc khổng lồ nhất trong thế giới dưới đất này. Kích cỡ hình thể này chính là một hoàng giả, nó nhận sự triều bái của vô số thạch nhũ chung quanh.

Ánh mắt dần dần dời xuống, phía dưới gốc thạch nhũ này là một tảng đá xanh cực lớn. Tảng đá xanh này có hơn một nửa bị chôn trong đất, mà trên chóp của nó có một cái rãnh sâu chưa đến nửa thước vừa vặn nằm ngay dưới mũi nhọn của gốc thạch nhũ kia. Bên trong cái rãnh chứa một lượng nhũ dịch màu trắng sữa sâu khoảng hai tấc. Phía trên nhũ dịch có một tầng sương rắng nhàn nhạt trôi nổi. Mà dù trôi nổi thế nào cũng không tan ra. Tiêu Viêm hít nhẹ một hơi loại sương này, nhất thời, hắn cảm thấy xương cốt cả người đều tê dại một cách kỳ dị.

Ánh mắt gắt gao nhìn vào chất lỏng màu trắng sữa trong rãnh đá, yết cầu Tiêu Viêm nhận không được nuốt ực một cái, khuôn mặt lại dâng lên một vẻ kích động. Trong lòng hắn cũng rõ, "*Địa Tâm Thối Thế Nhũ*" truy tìm lâu nay mà không được, bây giờ đã xuất hiện trước mặt.

Chương 511: Thật, giả Địa Tâm nhũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang ngẩn ngơ, mũi thạch nhũ khổng lồ đột nhiên tràn ra một màn sương nhàn nhạt. Bên trong màn sương, ánh hào quang xung quanh mũi thạch nhũ bùng phát mạnh dần lên. Mà trong lúc ánh hào quang đang tràn ra, một giọt dịch thể màu trắng sữa trông như một đốm sáng bỗng nhiên ngưng tụ thành. Giọt chất lỏng này trên mũi thạch nhũ lay động một trận, sau đó từ lưng chừng không rơi thẳng xuống cái rãnh nước trên chóp tảng đá xanh.

Giọt nhũ dịch rơi xuống làm cho bề mặt lượng chất lỏng sâu gần hai tấc gợn lên một trận sóng dao động. Tuy nhiên, số chất lỏng này cũng không vì giọt nhũ dịch vừa rơi xuống mà văng ra ngoài chút nào.

Ánh mắt như một con rắn nhỏ xanh biếc nhìn chằm chằm vào cái rãnh chứa đầy chất lỏng màu trắng sữa, Tiêu Viêm bỗng cảm thấy giật mình. Cái rãnh này là từ những giọt nhũ dịch tích tụ qua năm tháng tạc lên tảng đá mà thành. Tay nhẹ nhàng sờ lên tảng đá xanh, cảm nhận độ cứng của nó, Tiêu Viêm lại một lần nữa kinh thán. Chỉ bằng vào mấy giọt nước mà muốn tạc nên một cái rãnh trên tảng đá xanh này, cần bao nhiêu năm tháng? Quả thật là nước chảy đá mòn mà.

- Nếu ta nhớ không lầm thì những giọt nhũ dịch này phải một năm mới ngưng kết được một giọt. Cái rãnh nhỏ này, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể lấp đầy.

Dược Lão bên cạnh khẽ thở dài nói. Với sự từng trải của ông cũng không khỏi cảm thấy thôn thức.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời có chút hoảng sợ. Một năm một giọt, không nghĩ tới một giọt nhũ dịch trông rất bình thường, không chút thu hút nào lại cần phải ngưng tụ năng lượng tinh thuần của một năm. Tự nhiên quả nhiên huyền bí vô cùng.

- Sư phụ, đây là Địa Tâm Thối Thể Nhũ sao?

Ánh mắt Tiêu Viêm thẳng tắp đến cả rãnh nhũ dịch, cười hắc hắc nói.

Dược Lão tùy ý liếc vào rãnh chất lỏng đang tản ra sương trắng kỳ dị, khẽ gật đầu.

Nhìn thấy ngay cả Dược Lão cũng gật đầu xác nhận, Tiêu Viêm không hề chần chừ, lập tức lấy một bình ngọc từ trong nạp giới ra, định đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ hứng đầy vào đó. Bỗng nhiên âm thanh của Dược Lão bên cạnh vang lên, làm hắn kinh ngạc dừng ngay tay lại.

- Mấy thứ này mặc dù trân quý nhưng thực sự không phải là vật quan trọng nhất. Nơi này có kỳ bảo càng quý hiếm hơn.

Dược Lão chấp hai tay sau lưng, cười nói.

- Có cái còn quý hiếm hơn?

Tiêu Viêm sửng sốt, vẻ mặt càng tỏ ra ngỡ ngàng.

- Người thường vừa thấy "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" chỉ sợ cũng như ngươi, nghĩ rằng những thứ tích tụ này là tinh túy mà từ bỏ đi bảo bối quý giá nhất.

Dược Lão mỉa mai nói.

Cười xấu hổ, Tiêu Viêm thật ra không thể cãi lại. Hắn đúng thực nghĩ rằng nhũ dịch màu trắng sữa trong rãnh là quý nhất rồi, không ngờ lại còn có thứ quý hơn cả "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*".

- Theo ta lên đây.

Dược Lão ngẩng đầu nhìn góc thạch nhũ khổng lồ treo trên sơn động, chột vẩy vẩy tay với Tiêu Viêm, rồi thân hình chậm rãi bay lên, hướng về góc thạch nhũ khổng lồ.

Nhìn thấy hành động của Dược Lão, Tiêu Viêm ngẩn ra, vội vàng triệu hồi Tử Vân Dực, cẩn thận bay theo sau.

Hai người phi thân dọc theo khối thạch nhũ dài hơn trăm mét kia, vài phút sau, đã lên đến gần đỉnh. Từ đây nhìn xuống, những thạch nhũ vốn rất lớn, nay lại trông như con kiến. Ánh mắt quét ra tứ phía, cũng chỉ thấy được xung quanh là những góc thạch nhũ giắt ngược xuống từ trên núi. Ánh hào

quanh nhàn nhạt của đêm đêm đến ánh sáng cho toàn bộ thế giới dưới lòng đất.

Dược Lão không để ý tới những gốc thạch nhũ xung quanh mà để thân hình bông bèo trôi đến phần gốc của gốc thạch nhũ khổng lồ nhất. Nơi đây cũng là nơi nó tiếp xúc với núi, ánh huỳnh quang nhàn nhạt từ giữa khối thạch nhũ lộ ra, được in lên thân trong suốt, cực kỳ xinh đẹp.

Tiêu Viêm cũng quạt mạnh hai cánh về hướng tầm mắt của Dược Lão. Nhìn về phía đó nhưng lại chẳng phát hiện được điều gì không đúng. Miệng hắn thậm chí đánh giá vài lần, nhưng lại không nói thẳng ra.

- Có ngọc phiến không? Dùng ngọc phiến ấn nhẹ vào trong đi, nhớ không được mạnh tay, nếu không sẽ hủy hoại hoàn toàn gốc thạch nhũ phải tồn vạn năm mới có thể hình thành này.

Dược Lão chỉ vào gốc thạch nhũ, hươ lên tay giữa chừng không, dưới đáy của nó lại xuất hiện những vết tròn tròn nhỏ như dấu tay. Sau khi đánh giá đủ bề, một lúc lâu sau, ông mới xoay đầu, trịnh trọng nói với Tiêu Viêm

Nghe vậy, dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Tiêu Viêm vẫn gật đầu, lấy một miếng ngọc thượng phẩm màu xanh từ trong nạp giới ra. Sử dụng đầu khí cần thận bao bọc bên ngoài, sau đó hắn nhẹ nhàng ấn vào theo hướng mấy dấu dấu vết tròn tròn như ngón tay mà Dược Lão đã chỉ.

Bởi vì có đầu khí bao bọc nên miếng ngọc cũng trở nên sắc bén. Chưa tiến vào trong ngọn thạch nhũ trong như thủy tinh kia, nhưng chỉ một lần nhẹ nhàng tiếp xúc, phía mũi nhọn của miếng ngọc cũng vang lên tiếng "xuy, xuy".

Bàn tay nắm lấy miếng ngọc, Tiêu Viêm không dám run rẩy, chậm chậm di động tới chỗ dấu vết mà Dược Lão vừa tạo ra một cách chính xác. Tiếng "xuy. Xuy" rất nhỏ vang vọng lại không ngừng trong không gian yên tĩnh.

"Ca"

Đột nhiên, miếng ngọc trong tay, khi vừa đi hết một vòng trên khối thạch nhũ, thì một khối thạch nhũ nhỏ, tròn vo từ bên trong gốc tróc ra. Tiêu Viêm nhanh tay lẹ mắt đã bắt lấy nó. Khi hắn ngẩng đầu lên, một cỗ cường quang đột nhiên từ mảnh nhỏ đó bắn mạnh ra. Quang mang chói mắt khiến

hắn phải vội vàng nhắm mắt lại, đôi cánh sau lưng chấn động, thân hình phải lui về sau mười mấy thước mới ngừng lại được.

- Ha ha, không việc gì đâu, không cần lo lắng.

Hắn mở mắt ra, tiếng cười của Dược Lão bên cạnh lại vang lên.

Tiêu Viêm lúc này mới thấy lòng nhẹ nhõm, mở mắt nhìn về chỗ cường quang bắn ra. Hắn cau mày, sau đó lại lần nữa bay lại gần.

Càng tiếp cận góc thạch nhũ, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn vào lỗ hổng hình tròn bên trong càng kinh ngạc. Hắn phát hiện bên trong lòng góc thạch nhũ lại có một loại chất lỏng sền sệt màu xanh phi thúy đang trôi nổi. Đoàn chất lỏng này giống như có linh tính, chậm rãi lưu động bên trong thạch nhũ. Lượng chất lỏng đang trôi nổi kia cũng chỉ lưu động trong phạm vi của khối tròn vừa được cắt ra, chưa hề thoát ra chút nào.

Mặc dù không rõ loại chất lỏng sền sệt màu phi thúy này tốt cùng là thứ gì, nhưng lượng năng lượng tinh thuần ẩn chứa trong nó lại khiến Tiêu Viêm khiếp sợ. Cổ năng lượng tinh thuần này so với Địa Tâm Thối Thể Nhũ trong rãnh đá kia thì nồng đậm hơn không chỉ mười lần thôi.

- Đây là cái gì?

Miệng lưỡi khô khốc nuốt ực một ngụm nước miếng, ánh mắt Tiêu Viêm nóng bỏng nhìn vào đoàn chất lỏng sền sệt màu phi thúy, mở miệng dò hỏi.

- Đây mới thực sự là Địa Tâm Thối Thể Nhũ.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đang khiếp sợ, Dược Lão cười cười, chậm chậm nói.

- Thứ phía dưới không phải ư?

Tiêu Viêm ngẩn người, hỏi với vẻ khó tin.

- Phía dưới cũng là nó, nhưng đều là từ trên này rò rỉ ra, cũng tương đương với Địa Tâm Thối Thể Nhũ đã bị pha loãng. Trên đại lục ít có ai biết được chuyện về Địa Tâm Thối Thể Nhũ, chỉ có một số cực kỳ ít người biết được. Địa Tâm Thối Thể Nhũ chân chính thật ra nằm trong chỗ tiếp xúc

với mặt đất của thạch nhũ.

Dược Lão chỉ xuống dưới tảng đá, cười nói:

- Đây có lẽ cũng là một thủ thuật che mắt của loại thiên địa linh vật này. Người bình thường cho dù có tìm được nó, e rằng cũng như người lúc này, lách đi Địa Tâm Thối Thể Nhũ phía dưới, mà bỏ qua cho bảo bối thực sự trên đây.

Nghe lời giải thích của Dược Lão, Tiêu Viêm không khỏi âm thầm chép miệng, thật không ngờ Địa Tâm Thối Thể Nhũ cũng có phân biệt thật giả. Thế giới rộng lớn quả nhiên không chuyện kỳ lạ gì không có.

- Địa Tâm Thối Thể Nhũ thật sự rất yếu ớt, chỉ có ngọc khí ôn nhuận mới có thể cắt nó ra. Nếu sử dụng những dụng cụ bằng sắt, chỉ cần chạm nhẹ vào nó thôi thì Địa Tâm Thối Thể Nhũ không biết phải ngưng tụ trong bao nhiêu năm này sẽ ngay lập tức biến thành một đồng phế dịch.

Dược Lão chậm chậm nhắc nhở hắn.

Gật đầu lia lịa, Tiêu Viêm lau hết mồ hôi trên trán, thậm kêu may mắn. May mà có pho bách khoa toàn thư như Dược Lão bên cạnh, nếu không, chỉ bằng vào bản thân, đừng nói đến chuyện tìm được Địa Tâm Thối Thể Nhũ thật, cho dù tìm được chỉ sợ cũng vì sự lỗ mãng của mình khiến hắn trắng tay.

- Tiếp theo phải làm gì đây?

Nhìn dòng chất lỏng sền sệt màu phi thúy chậm rãi lưu động, Tiêu Viêm không dám nhúc nhích, chỉ dò hỏi Dược Lão.

- Dùng ngọc khí lôi nó ra, vụn vụn không được trực tiếp chạm tay vào.

Dược Lão nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe vậy, Tiêu Viêm liền gật đầu, lật tung nạp giới, tìm cả nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một cái muống bằng ngọc. Hắn thân là một Luyện Dược Sư, ngọc chính là dụng cụ thịnh đản tốt nhất. Do đó, trong nạp giới cũng chứa đủ loại ngọc khí.

Cẩn thận đưa cái muống ngọc tiến vào trong gốc thạch nhũ, Tiêu Viêm linh hoạt chuyên động cổ tay. Trong lúc xoay tới xoay lui cổ tay để dò xét, hắn đã đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ mức lên hơn phân nửa. Khi hắn muốn đem tất cả chỗ chất lỏng còn lại mức đi, Dược Lão bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Việc gì cũng phải chừa lại một đường, luyện dược giới cũng có luật bất thành văn, mọi thứ thiên tài địa bảo đều không được cắt tận gốc rễ. Địa Tâm Thối Thể Nhũ rất khó hình thành, nếu lấy đi toàn bộ, thạch nhũ phải tốn vạn năm mới hình thành này chỉ sợ sẽ nổ tung. Nên lưu lại một ít để nuôi dưỡng đi.

Nao nao trong lòng, Tiêu Viêm hơi xấu hổ gật đầu. Năm đó lấy được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Dược Lão cũng đã nói như vậy. Bản thân hắn thật cũng có chút lòng tham mà.

Sau khi lưu lại một tí Địa Tâm Thối Thể Nhũ, Tiêu Viêm rút thìa ngọc ra, sau đó lại đem khối thạch nhũ nhỏ kia gắn lên lại. Tức thời, ánh sáng mạnh giảm dần, thạch nhũ lại trở lại vẻ tĩnh lặng trước kia.

Đem chất lỏng phú thủy bên trong cái muống rót vào một cái bình ngọc thượng phẩm đã chuẩn bị trước đó. Nhìn thấy chất lỏng tự động chảy xuôi trong bình như vật còn sống, Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vất vả lâu như vậy, vật này cuối cùng cũng tới tay.

-----oOo-----

Chương 512: Mỹ Đổ Toa nữ vương tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ trên thạch đài hạ xuống, Tiêu Viêm lại dừng bên cạnh tảng đá xanh. Ánh mắt hắn nhìn về số chất lỏng màu trắng sữa trong rãnh đá. Tuy nói chất lỏng này đã bị pha loãng đi, nhưng hiệu quả lại không tệ chút nào. Cho dù không đạt được tẩy tủy luyện cốt thì hiệu quả tủy luyện cơ thể cũng không ít.

- Thứ này cũng nên lấy một ít, sau này, lúc luyện chế đan dược đặt biệt có thể dùng tới.

Âm thanh Dục Lão vang lên trên đầu hắn.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lại lấy ra hai bình ngọc từ trong nạp giới, thật cẩn thận đem Địa Tâm Thối Thê Nhũ màu trắng ngà thu vào bình. Sau khi hai bình ngọc đã đầy, chất lỏng màu trắng sữa trong rãnh cũng đã vơi đi hơn phân nửa.

Liếc mắt nhìn lượng nhũ dịch còn lại trong rãnh, Tiêu Viêm hơi suy tư hơn nữa cũng không đem nó lấy hết. Sau này nói không chừng đám người Lâm Tu Nhai sẽ đến để đoạt Địa Tâm Thối Thê Nhũ. Nếu đến cuối cùng, vất vả cả nửa ngày mà không thu hoạch được gì, khó tránh khỏi bọn chúng sẽ hoài nghi rằng đã có người hạ thủ trước, lấy đi hết số bảo bối này. Mà biết được nơi này có kỳ bảo cũng chỉ có bọn chúng và Tiêu Viêm. Mặc dù hắn không sợ bọn họ hoài nghi nhưng dù sao thì "*Địa Tâm Thối Thê Nhũ*" này vẫn là do Hàn Nguyệt phát hiện trước, bản thân vô tình chiếm được tiện nghi lớn, nếu cứ giữ lòng tham muốn ôm hết số bảo vật thì cũng có chút quá đáng.

Ý niệm lướt qua trong lòng Tiêu Viêm, hắn liền đem hai bình Địa Tâm Thối Thê Nhũ đã bị pha loãng thu vào nạp giới. Sau đó, không hề nán lại, xoay người hướng theo con đường lúc trước đến đây bay nhanh. Vì đã quen thuộc với đường đi, nên lần này thời gian hắn đi ra đã giảm đi không ít. Chỉ cần hai mươi phút đã ra khỏi sơn động.

Vỗ mạnh hai cánh, Tiêu Viêm bay vút ra ngoài cốc, ánh mắt nhìn về phía xa. Trong bóng tối nhưng hắn vẫn thấy được hào quang bảy màu lúc ẩn lúc hiện ngoài cốc, một sự bùng nổ năng lượng như sấm vang chớp giật.

Nhìn thấy thất thải quang mang vẫn sáng chói như cũ, Tiêu Viêm mới nhẹ nhõm được một ít. Đôi cánh vỗ nhanh hết tốc lực, thân hình hắn hóa thành một bóng đen, không một tiếng động xuyên vun vút qua màn đêm. Một lúc lâu sau, thân hình dừng lại, hắn đã xuất hiện ở lưng chừng không của cốc khẩu. Ánh mắt hướng về chiến trường trước mặt, không khỏi cảm thấy líu lười.

Cốc khẩu lúc này cơ hồ đã bị tàn phá đến không ra hình dạng gì cả. Mặt đất vốn bằng phẳng bị những lỗ hổng gò ghề phủ kín. Những tảng đá lớn từ trên vách núi rơi rụng xuống rừng rậm hai bên, khiến nó bị phá hoại không ít. Cây cối gãy ngang che lấp hơn một nửa thông đạo nơi cốc khẩu.

Mà bên trong chiến trường, Thôn Thiên Mãng vẫn như cũ, cuộn thân thể khổng lồ chiếm cứ bầu trời, thất thải quang mang trong cơ thể cuộn cuộn tràn ra, uy áp mạnh mẽ làm ma thú đang ẩn núp trong phạm vi mười dặm đều phát run. Mặc dù khí thế Thôn Thiên Mãng vẫn mạnh mẽ như cũ, nhưng nếu nhìn thật kỹ vẫn có thể thấy phía trên số vảy rắn bảy màu hiện lên một số vết cào rất sâu. Có lẽ trong lúc chiến đấu, Tuyết Ma Thiên Viên cũng không phải ở vào thế thất bại hoàn toàn.

Ánh mắt lờm xuống dưới, khi trông thấy Tuyết Ma Thiên Viên, khuôn mặt Tiêu Viêm nhin không được hiện lên vẻ kinh ngạc. Lúc này, cả người lông ma màu trắng như tuyết của Tuyết Ma Thiên Viên đã bị xà toan có tính ăn mòn mãnh liệt của Thôn Thiên Mãng xâm thực hơn một nửa. Máu tươi giàn giụa trên cái đầu to lớn, khiến cho nó vốn đã có vẻ rất khó nhìn càng thêm dữ tợn. Trên cơ thể cao lớn cũng có không ít dấu vết bị năng lượng mạnh mẽ va chạm. Đôi mắt có màu đỏ tươi như lồng đèn lúc này cũng đã xuất hiện một ít sự né tránh và mệt mỏi. Có lẽ đối mặt với loại cường địch như Thôn Thiên Mãng, Tuyết Ma Thiên Viên trong tình trạng suy yếu đã sắp hoàn toàn mất ý chí chiến đấu.

So sánh với bộ dáng thâm trầm của Tuyết Ma Thiên Viên thì thương thế của Thôn Thiên Mãng xem ra không có gì nghiêm trọng.

- Không ngờ được tiểu gia hỏa này lại cường hãn như vậy, quả không hổ danh thượng cổ dị thú.

Nhìn sự chênh lệch về vết thương giữa hai kẻ, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi kinh ngạc, thì thầm một tiếng.

Tiêu Viêm xuất hiện, đồng thời khiến Thôn Thiên Mãng và Tuyết Ma Thiên Viên chú ý. Một kẻ thì hưng phấn thề thề lưỡi với Tiêu Viêm, còn một kẻ thì phát ra một tiếng gào phẫn nộ xen lẫn chút bất an.

- Tiểu tử, đi thôi!

Không để ý đến Tuyết Ma Thiên Viên đang ngửa mặt rít gào, Tiêu Viêm hét to với Thôn Thiên Mãng. Hắn xoay đầu, vỗ mạnh đôi cánh, thân hình thẳng về phía sâu trong ngọn núi mà bay vút đi.

Thôn Thiên Mãng thoáng chân chừ, lát sau, cái đuôi khổng lồ quấy thật

manh, thân hình vẫn đang bành trướng gấp rút thu nhỏ lại, hóa thành một đạo tiểu quang ảnh, bay nhanh theo hướng Tiêu Viêm. Sau cùng, hai bóng dáng biến mất dần trong đêm tối, để lại Tuyết Ma Thiên Viên đang phẫn nộ đến phát điên nhưng không làm gì được bọn chúng.

... ..

Trong đêm tối, hai bóng đen, một lớn một nhỏ bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống trên một ngọn cây. Tiêu Viêm quay đầu, liếc mắt về sơn cốc đã khuất nơi cuối chân trời, nhẹ nhõm thở ra một hơi. Xoay người lại, Tiêu Viêm nhìn Thôn Thiên Mãng trôi nổi trước mặt, hào quang bảy màu trên vảy của nó đã ảm đạm nhiều. Có lẽ lần này ác chiến với Tuyết Ma Thiên Viên khiến nó tiêu hao khá lớn. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đầu nhỏ nhỏ của Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm lấy một lọ Tử Tinh Nguyên từ trong nạp giới ra, cười nói:

- Đến đây, nhóc, tối nay làm thực không tặc, lần này ta cho ngươi ăn no.

Nếu là trước đó, Thôn Thiên Mãng vừa thấy Tiêu Viêm lấy Tử Tinh Nguyên ra, sẽ lập tức bùng người tới ngay. Nhưng lúc này, Thôn Thiên Mãng không nhục nhích, đứng giữa không trung một cách quý dị. Một mắt rần yêu mị liếc Tiêu Viêm. Lúc trong lòng hắn cảm thấy có gì đó không ổn thì một tiếng nói lạnh như băng bỗng nhiên từ miệng Thôn Thiên Mãng thốt ra:

- Ngươi thật đem bốn vương nuôi như một sủng vật sao?

Tiếng nói tuy lạnh như băng nhưng lại ẩn chứa một cỗ tà hỏa khiến lòng Tiêu Viêm tê dại.

Khi cỗ tà hỏa từ bụng dưới vừa bốc lên, Tiêu Viêm như cảm giác được một trận hàn ý từ trong lòng trào ra. Ánh mắt không rời khỏi Thôn Thiên Mãng trước mặt, hắn thấy sừng sốt trong nháy mắt, thân hình nhanh như điện giật lùi về phía sau, kinh hãi thốt lên:

- Mỹ Đồ Toa nữ vương?

Trong lúc Tiêu Viêm kinh sợ thoái lui, thân thể Thôn Thiên Mãng lại lần nữa bộc phát ra ánh hào quang bảy màu nhàn nhạt, thân hình từ từ uốn éo, lát sau, đã biến thành một vưu vật yêu mị, cơ hồ khiến cho mọi người đàn

ông trong nháy mắt tình nguyện trở thành thú cưng.

Dáng người thon dài, quần áo hở hang, chỉ vừa đủ che bộ ngực đầy đặn, hạ thân chỉ có vón vện một lớp da màu tím che phủ đến bắp đùi. Dưới bộ váy bằng da lộ ra một đôi chân dài làm người khác miệng lưỡi khô khốc. Đường cong thon dài khiến đôi mắt kẻ khác mê muội. Dời ánh mắt lên, cái eo rắn trắng như tuyết lại khiến trái tim Tiêu Viêm run lên liên hồi. Quả thật nàng là một vu vật có thể khiến mọi người đàn ông điên cuồng. Nhưng, muốn thu phục vu vật yêu mị này, nếu không có thực lực thông thiên, e rằng sẽ bị nàng nuốt luôn một phát vào bụng.

Cho dù trong lòng biết rõ người đẹp trước là một xà mỹ nhân có thể ăn thịt người, nhưng Tiêu Viêm cũng không khỏi tránh khỏi có chút tâm tình nhộn nhạo. Nhưng điểm tâm tình đó của hắn đã bị một ánh mắt lạnh như băng phóng tới làm cho tan thành mây khói trong nháy mắt, chỉ còn lại một bụng phòng bị và cảnh giác.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt không một chút tí vết, băng lãnh mà yêu mị, Tiêu Viêm cười khan một hơi. Hắn phát hiện tiếng cười của mình lại biến thành hơi khàn khàn.

- Nữ vương bệ hạ, thật trùng hợp, ta lại gặp mặt.

Một câu nói cực kỳ thiếu năng đủ cho thấy trong lòng Tiêu Viêm đang khản trương đến độ nào. Đối với người đàn bà trước mặt này, hắn cảm thấy kiêng kị hơn cả đối với Vân Sơn của Vân Lam Tông.

- Cũng thật là trùng hợp đó. Nhưng cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi không để Thôn Thiên Mãng và Tuyết Ma Thiên Viên đấu với nhau làm nó tiêu hao không ít năng lượng thì ta vẫn bị nó phong ấn.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương quét qua người Tiêu Viêm, khóe môi đỏ thắm hiện lên ý châm chọc.

Khóe miệng há ra, Tiêu Viêm thật muốn tự cho mình một bạt tai. Không nghĩ tới kẻ đầu sỏ gây nên việc này lại là chính mình...

- Dược tài để luyện chế Dung Linh đan, người đã tập hợp đủ chưa?

Không để ý đến sắc mặt khó coi của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương

lạnh nhạt hỏi.

Khóe mắt giật giật, trong lòng Tiêu Viêm chột cười khổ. Tập hợp cái gì đây, hẳn vốn đâu có coi chuyện này là quan trọng. Ngay cả việc của hắn còn lo chưa xong, làm gì có thời gian giúp nàng tìm dược tài Dung Linh Đan chứ. Mà cho dù có thời gian, hẳn câu giờ được thì sẽ tận lực cầu, nếu không, người đàn bà này vừa có được dung linh đan, dung hợp xong linh hồn Thôn Thiên Mãng, thì kẻ xui xẻo đầu tiên chính là hắn. Đây là một người đàn bà đáng chết, từ lúc đầu đến giờ vẫn không từ bỏ sát tâm với hắn.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng. Với thân phận cao quý của Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, bây giờ, vì đủ loại nhân tố đã trở thành súng vật kiếm tay đánh thuê cho Tiêu Viêm, nàng cao ngạo như vậy, làm sao có thể nhẫn nhịn được? Nếu không vì dung linh đan và linh hồn Thôn Thiên Mãng không ngừng phản phệ, nàng đã sớm dùng mấy chương xé Tiêu Viêm ra mảnh nhỏ.

Nhìn bộ dáng im lặng không nói gì của Tiêu Viêm, trên mặt Mỹ Đồ Toa Nữ Vương dần hiện lên một nụ cười lạnh và sát ý:

- Xem ra người vẫn chưa để tâm chuyện của ta. Như vậy, lưu lại người còn có ích lợi gì?

Dứt lời, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương vung mạnh bàn tay mềm mại của nàng. Theo sự huy động này, Tiêu Viêm kinh hãi phát hiện không gian xung quanh đều ngưng đọng lại. Mà thân thể hắn, như bị giam trong một cái lồng, không thể cử động.

"Đây là thực lực chân chính của Đấu Tông cường giả sao?"

Tùy ý giơ tay nhắc chân cũng có thể làm cho không gian đọng lại?" Trong lòng Tiêu Viêm hiện ra chút hoảng sợ. Nhân thức đối với Đấu Tông Cương Giả của hắn lại sâu thêm rất nhiều.

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm dùng sức giãy giụa, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương nhẹ nhàng tiến lên vài bước hướng về phía Tiêu Viêm. Bàn tay nhỏ nhắn dựng lên, hào quang bảy màu ngưng tụ trên lòng bàn tay, biến thành một thanh trường kiếm bảy màu thon dài và sắc bén.

Tiên Viêm dùng sức kháng cự một lúc, không gian chung quanh không hề rung động. Lúc Tiên Viêm bắt đầu dĩ muốn bỏ cuộc thì một cỗ linh hồn dao động cường hãn rớt cục từ trên hắc sắc giới chỉ tràn ra. Mà dưới sự dao động linh hồn mạnh mẽ, không gian ngưng đọng xung quanh vỡ nát âm âm. Thân thể của Tiên Viêm lúc này đã lấy lại được sự tự do.

- Ha ha, sơ giai Đấu Tông có thể làm không gian đọng lại. Không miệt thị Mỹ Đồ Toa Nữ Vương nguoi, nhưng đệ tử của Dược Trần ta há có thể để người nói giết là giết ngay sao?

Thân ảnh hư ảo của Dược Lão trong hắc sắc giới chỉ đã bốc lên, trôi nổi bên cạnh Tiên Viêm, thân nhiên nhìn chăm chú vào Mỹ Đồ Toa Nữ Vương ở đối diện.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 513: Ước định

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạnh như băng nhìn Dược Lão đột nhiên xuất hiện. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương trên gương mặt đẹp đẽ lại không chút nào kinh ngạc, cười lạnh nói:

- Đã sớm cảm ứng được tên gia hỏa này bên người có cường giả ẩn nấp, hóa ra là linh hồn thể.

Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Mỹ Đồ Toa Nữ Vương cũng chậm rãi thu hồi cước bộ, trước mặt thân hình lão giả hư ảo này, mơ hồ cho nàng cảm giác áp bách bên trong, so với Vân Sơn lúc trước cũng không yếu hơn, nếu là nàng đi vào trạng thái đỉnh. Cũng là không sợ, nhưng thân thể lúc này, lại phải lúc nào cũng phân ra tâm thần đến áp chế linh hồn Thôn Thiên Mãng. Từ sự phân thần đó. Thực lực cũng bị chiết khấu một ít.

Dược Lão nhàn nhạt cười cười. Phất tay làm cho Tiên Viêm lui ra phía sau một ít, rồi mới cười nói:

- Ta cũng đã rõ ràng tình cảnh hiện tại của ngươi, cho nên ngươi cũng không cần ở trước mặt ta sát khí nghiêm nghị như vậy, mặc dù hiện giờ ta chỉ là linh hồn trạng thái, thực lực tổn thất lớn, nhưng nếu thật sự phải quyết đấu, chỉ sợ ngươi không có được tiện nghi gì đâu.

- Thật không?

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương cười lạnh một tiếng, nhưng trong tay lại không có động tác gì. Hiển nhiên Dược Lão xuất hiện, cũng cho nàng kinh sợ khá lớn.

- Ta cũng không nghĩ cùng ngươi có cái gì xung đột. Chỉ là đệ tử của ta, cũng còn không tới phiên ngươi tùy ý chém giết, ngươi nếu đợi ở nơi này cảm thấy khó chịu thì có thể trực tiếp rời đi, không ai ngăn trở ngươi.

Dược Lão bình thản cười nói. Đồng dạng là có phong duệ sắc bén, lúc hắt tung hoành đại lực, đừng nói Đấu Tông, cho dù là Đấu Tôn cường giả đều phải đối với hắn khách khí ba phần, cái gì mà Mỹ Đồ Toa nữ vương có lẽ có thể làm cho người khác kiêng kị, nhưng đối với hắn mà nói, lại là không chút uy hiếp nào.

Nghe vậy, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương nhú mày. Biết giờ Thôn Thiên Mãng cơ hồ có dấu hiệu nhận Tiêu Viêm làm chủ, mà nàng lại không có hoàn toàn lấy được quyền khống chế thân thể. Đi cùng không đi, còn không tới phiên nàng để làm chủ. Còn nữa, dung linh đan phương thuốc kia còn đang trong tay Tiêu Viêm, nàng còn muốn đem loại này đan dược luyện chế ra.

Còn phải dựa vào lực lượng của hắn, cho nên nàng như thế nào lại rời đi?

- Ta cùng với hắn từng có ước định, nếu là ta bảo vệ hắn đang trong tay Vân Sơn bình yên vô sự, hắn liền luyện chế linh đan cho ta, nhưng hôm nay đã qua gần một năm thời gian, thế nhưng hắn lại đã đem ước định kia quên đi không còn một mảnh, người này không thủ tín, lưu lại để làm gì?

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương lạnh lùng liếc Tiêu Viêm liếc mắt một cái nói.

Hiện giờ có Dược Lão hiện thân, Tiêu Viêm trong lòng khẩn trương ngược lại dần dần tiêu giảm rất nhiều. Cho nên nhìn thấy Mỹ Đồ Toa Nữ Vương kia ánh mắt lạnh như băng, hắn bất đắc dĩ vuốt tay "*đại tỳ, ngươi thật đúng là khinh ta là ngốc tử, càng sớm luyện ra dung linh đan, chẳng phải là bị*

chết càng nhanh sao?"

- Ha ha, nếu không phải ngươi lòng mang ý giết chóc. Đệ tử ta cũng là cực kỳ vui mừng tìm kiếm được liệu cho ngươi. Sự tình thành như vậy, thật cũng không thể toàn bộ trách hẳn.

Dược Lão cười nói, hẳn tự nhiên là rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối.

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, cũng là vẫn chưa biện bác, nàng lúc trước đích thật là có ý niệm chỉ cần Tiêu Viêm một khi luyện chế ra Dung Linh đan liền một chương đánh chết hẳn.

- Ha ha, Mỹ Đồ Toa, ta cũng không cùng ngươi tốn nước miếng nhiều, ngươi thật đúng là rất cần dung linh đan kia?

Nhìn thấy ánh mắt Mỹ Đồ Toa Nữ Vương đối diện lóe ra, Dược Lão suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói.

- Lời này của Ngươi không khỏi hỏi có chút dư thừa.

- Một khi đã như vậy, chúng ta song phương có qua có lại, bất quá điều kiện tiên quyết là trước tiên đem mấy cái ý niệm trong lòng kia xóa đi. Thôn Thiên Mãng đi theo bên người Tiêu Viêm việc này cũng là không trách ai được, huống chi cho dù nó nhận Tiêu Viêm làm chủ, cũng không liên quan ngươi chuyện gì. Người bên ngoài cũng không thay đổi được.

Dược Lão cười cười nói:

- Nếu là ngươi có thể vứt bỏ sát ý trong lòng. Ta có thể cùng ngươi cam đoan, trong vòng một năm, đem dung linh đan hoàn thành bày ra trước mặt ngươi, nhưng là, đổi lại, ngươi phải ở đây bảo vệ đệ tử ta trong vòng một năm, không cần lo lắng về tính mạng, như thế nào?

- Ước định của ta cùng với hẳn, đã sớm hoàn thành tốt. Lúc trước ta đã bảo vệ hẳn trong tay Vân Sơn chạy thoát, nếu không bằng thực lực của hẳn, còn muốn cùng Vân Sơn khiêu chiến? Nếu ta đã hoàn thành xong ước định, như vậy hẳn nên lập tức luyện chế dung linh đan cho ta, hiện giờ dựa vào cái gì còn muốn lại cùng ngươi ước hẹn tiếp?

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương thanh âm bên trong mơ hồ có một tia tức giận.

- Lần đó ước định. Song phương đều có nơi trái với quy định. Tự nhiên là không nên tính.

Dược Lão đáp

- Muốn ta làm hộ vệ cho hấn một năm thời gian. Mơ tưởng!

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương âm thanh lạnh lùng nói, không chút do dự cự tuyệt.

- Nói như vậy, ngươi liền đi tìm người có thể luyện chế Dung Linh đan như hấn đi.

Dược Lão nhướng mày, nói.

- Vậy đem phương thuốc Dung Linh đan cho ta!

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương cắn môi. Lạnh lùng nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

- Ha ha, cái này không thể được, Dung Linh đan phương thuốc này là Tiêu Viêm hao hết tâm cơ mới thông qua Luyện Dược Sư đại hội có được, như thế nào có thể cho ngươi?

Dược Lão cười giễu cợt, lắc đầu nói.

Phía sau, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên nhìn Dược Lão trước mặt, Hấn hiện tại quả nhiên là có vài phân khí chất vô lại.

Hít sâu một hơi, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương sắc mặt cũng dần dần âm trầm xuống, nàng vốn là không phải người thích tổn nước miếng, nếu không có kiêng kị thực lực của Dược Lão, chỉ sợ đương trường liền trực tiếp động thủ, nhưng hôm nay Dược Lão lần này ngoan cố, lại làm nàng trong lòng lại lần nữa sát ý bắt đầu khởi động.

Theo Mỹ Đồ Toa Nữ Vương sắc mặt âm trầm, một cỗ khí thế bàng bạc làm cho người ta hoảng sợ chậm rãi từ trong cơ thể nàng trào ra. Mà trông từ xa cỗ khí thế cường hãn này, không khí quanh mình, tựa hồ vào bất cứ thời khắc nào cũng có thể phóng ra.

Vạn vật yên tĩnh, đây là bá đạo cùng cường hãn của Đấu Tông cường giả.

Nhưng mà lúc này cỗ khí thế bàng bạc áp bách xuống. Dược Lão thân hình cũng không nhúc nhích, chỉ là phía trên khuôn mặt bình thản già nua kia, cũng là dần dần lộ ra chút lạnh lẽo, vô hình linh hồn năng lượng kéo dài mà ra. Nhanh chóng bao phủ nửa bên bầu trời. Mặc dù thân là linh hồn trạng thái cũng không thể vận dụng đấu khí, nhưng nguyên nhân là Luyện Dược Sư, linh hồn Dược Lão cũng là cường đại dị thường, hơn nữa có Cốt Linh Lãnh Hỏa hiệp trợ, thậm chí có thể chỉ bằng vào linh hồn lực lượng có thể đủ cùng người đấu, đương nhiên, chỉ là sử dụng linh hồn lực lượng, tự nhiên là không đạt được trạng thái đỉnh của hắn, nhưng là dùng để đối phó Mỹ Đồ Toa Nữ Vương trước mặt cũng không đạt trạng thái đỉnh thật ra không có vấn đề lớn.

Hai cỗ khí thế đồng dạng cường hãn khủng bố tại ngọn núi phía trên dần dần dừng mãnh tràn tới, dưới hai cỗ khí thế áp bách mặt đất run nhè nhẹ, sau một lúc lâu, dĩ nhiên là trong ánh mắt khiếp sợ của Tiêu Viêm dần dần nứt ra từng khe lớn nhỏ.

Theo thời gian trôi qua, hai cỗ khí thế càng ngày càng mạnh, nhưng mà đang lúc Mỹ Đồ Toa Nữ Vương nhin không được muốn ra tay, đột nhiên sắc mặt của nàng cũng mạnh mẽ biến đổi, khí thế căng thẳng kia, cũng là lúc này sụp đổ tan tành, bàn tay mềm ôm chặt cái trán, sắc mặt cấp tốc biến đổi. Thất thải quang mang cũng không ngừng từ trong cơ thể trào ra.

- Chết tiệt!

Dùng sức cắn môi. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương hung hăng mắng một tiếng, trong cơ thể Thôn Thiên Mãng dĩ nhiên là dưới loại tình huống này đi ra tranh đoạt quyền khống chế thân thể, hơn nữa lần này còn phản kháng kịch liệt, làm hại nàng không thể không vội vàng ngưng tụ lực lượng áp chế. Mà nếu như vậy, còn như thế nào có thể cùng Dược Lão tranh đấu.

Nhìn thấy trạng thái Mỹ Đồ Toa Nữ Vương như vậy. Tiêu Viêm cũng hiểu cái gì, lập tức trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nữ nhân này thực lực quá mức khủng bố, xem như Dược Lão có thể đủ thắng nàng, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ bởi vì linh hồn lực lượng hao hết mà lâm vào ngủ say. Tuy nói hiện giờ Tiêu Viêm đã không còn giống như trước đây dựa vào Dược Lão, nhưng là bất kể như thế nào, có Dược Lão kinh nghiệm phong phú, mình có thể bỏ bớt đi không ít phiền toái.

Thất thái quang mang càng ngày càng thịnh, cuối cùng, con người của Mỹ Đồ Toa Nữ Vương trở nên thoảng có chút mờ mịt.

Hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế Thôn Thiên Mãng phản kích, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương lạnh lùng nhìn Dược Lão đối diện, không cam lòng nói:

- Hào, theo ý người, trong vòng một năm, nếu người có thể cho ta dung linh đan. Ta đây liền bảo vệ hẳn một năm, nhưng nếu là các người lại tiếp tục đùa bỡn ta, vậy cho dù liều mạng bị Thôn Thiên Mãng phản phệ bốn vương cũng muốn cho các người tổn thất thảm trọng!

- Ha ha, như vậy tự nhiên tốt nhất, trong vòng một năm, dung linh đan chắc chắn dâng. Chỉ bất quá lão phu cũng đã hy vọng nữ vương bệ hạ cũng không nên giống như lần trước, lòng mang sát ý nặng nề. Nếu không nói, liều mạng cho dù bị lâm vào ngủ say, lão phu cũng phải thiêu hủy thân thể người!

Dược Lão cười nhẹ một tiếng, trong tiếng cười quả thật có vô cùng uy hiếp ý, mà giống như là vì trợ uy, trong lúc dứt lời. Sâm bạch sắc hỏa diễm mạnh mẽ trong cơ thể bạo dũng ra, đem bao bọc cơ thể vào trong.

Bạch Sắc Hỏa Diễm, từ từ bốc lên. Song mặc dù hỏa diễm bốc lên lợi hại, nhưng nhìn qua lại thủy chung làm cho người ta một loại cảm giác lạnh như băng kỳ dị.

- Dị Hỏa?

Nhìn thấy Bạch Sắc Hỏa Diễm kia, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương hai má hơi đỏ, ánh mắt biến hóa không ít, từng ném qua Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, tự nhiên là rõ ràng ngọn lửa này khủng bố ra sao, tuy nói Bạch Sắc Hỏa Diễm trước mặt này cũng không giống Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ở mặt ngoài nóng cháy, thế nhưng cảm giác quỷ dị này, liền làm cho Mỹ Đồ Toa Nữ Vương không dám khinh thường.

- Chỉ cần các người đừng phạm quy nữa, bốn vương tự nhiên lại tuân thủ lời nói này, ta hy vọng lần sau khi tỉnh lại. Có thể nhìn thấy chân chính Dung Linh đan.

Nhàn nhạt nói một câu, thất thái quang mang trong cơ thể Mỹ Đồ Toa Nữ

Vương đột nhiên bùng nổ. thân thể lại lần nữa mấp máy. Một lát sau, một cái đẹp đẽ tuyệt vời rực rỡ sắc vu vật kia, lại lần nữa biến trở về thất thái tiêu xà dài hơn thước.

Biến trở về hình Thôn Thiên Mãng, hơi hơi lắc lư cái đuôi, nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Hướng về phía hắn kêu bằng ngôn ngữ loài rắn tê tê, bên trong vẻ đẹp đẽ kia, giống như là có thêm một chút nhân tính hóa thân thiết.

- Ha ha, ta không sao.

Ôn nhu vuốt ve Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm cười khổ nói:

- Tiểu tử kia. Nhờ vào người đây, bằng không lần này sợ là không thể thiếu một hồi ác chiến.

- Bất quá ít nhất cũng nài đem nói ra hết. Ngày sau cũng không tiếp tục lo lắng nài có thể đột nhiên hạ sát với ta. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương mặc dù lạnh lùng vô tình, nhưng lại ngạo khí mười phần. Hắn là sẽ không đổi ý.

Dược Lão quay đầu lại hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

- Hy vọng như thế đi.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, bàn tay vừa lật. Đem bình Địa Tâm Thối Thể Nhũ thật lấy ra, nhẹ giọng nói:

- Có thể đột phá Đấu Linh dược hay không đều phải nhờ vào cái này...

-----oOo-----

Chương 514: Điều phối dược dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sơn động rộng rãi sáng ngời, Tiêu Viêm nhìn trước mặt bày ra một cái chậu gỗ lớn, chậu gỗ bên trong đựng đầy nước trong suốt, ở một bên chậu gỗ, có một cái giá gỗ giản dị, bày đầy đủ loại dược liệu, nhìn qua nhiều khung bố cỡ chừng mấy chục loại, để tìm kiếm chừng đó dược liệu,

Tiêu Viêm ước chừng tiêu phí thời gian gần ba ngày.

- Đưa Địa Tâm Thối Thể Nhũ cho ta.

Sau khi kiểm tra dược liệu cần thiết có đầy đủ hết hay chưa, Dược Lão nhìn Tiêu Viêm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng theo lời đem các loại đồ vật bỏ vào trong tay Dược Lão,

Sau khi cầm bình ngọc đựng Địa Tâm Thối Thể Nhũ, hơi hơi suy nghĩ một chút. Chợt mở nắp bình, nhất thời một cỗ sương màu xanh biếc nhàn nhạt liền phiêu đảng bay ra, cuối cùng ngưng tụ tại miệng bình. Thật lâu không tiêu tan

Dược Lão hít sâu lấy một ngum sương mù, liền cảm nhận được một cỗ khí tức ấm áp nhẹ nhàng chảy xuôi qua bên trong linh hồn, không khỏi cười thở dài:

- Không hổ là linh vật ngưng tụ từ lực lượng của đại địa, dĩ nhiên tinh thuần nồng đậm như thế, khó trách có công hiệu tẩy tủy luyện cốt như vậy.

Sau tiếng cười tán thưởng, Dược Lão đem bình ngọc hơi hơi nghiêng, thật cẩn thận đổ mười giọt chất lỏng giống như phi thúy ngọc châu vào bên trong chậu gỗ. Sau khi mười giọt phi thúy rời bình, trong bình chất lỏng liền giảm bớt gần một phần tư.

Mà sau khi mười giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ nhỏ vào, chỉ thấy dịch thủy trong suốt bên trong chậu gỗ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chuyển hóa thành màu nồng đậm phi thúy, hơn nữa, ở phía trên mặt nước còn dần dần thẩm thấu ra một cỗ sương mù nhàn nhạt. Kéo dài không tiêu tan, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Tò mò nhìn biến hóa của thủy dịch bên trong chậu gỗ. Tiêu Viêm lắc lắc đầu, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ lần này cần ở bên trong này tu luyện?

- Ân.

Dược Lão hết sức chăm chú nhìn nhan sắc biến hóa của thủy dịch, thuận miệng nói:

- Năng lượng của Địa Tâm Thôi Thể Nhũ quá mức không lồ, bằng thực lực người bây giờ căn bản không có khả năng trực tiếp uống vào, cho nên chỉ có thể áp dụng phương thức này, hơn nữa cho dù là như vậy. cũng đã phải phối hợp dược vật khác đi cùng, phương pháp mới này có thể phát ra công hiệu tấy tủy luyện cốt, bằng không nếu là mạnh mẽ mà nói, đừng nói tấy tủy, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ kia của người đều đã trực tiếp bị rửa đi.

Tiêu Viêm ngưng ngưng cười, thể cốt chính mình không yếu như vậy chứ?

- Bỏ thêm Hương Chúc Thảo cho ta.

Không để ý đến Tiêu Viêm âm thầm nói thầm, Dược Lão vẫn quan sát một chút màu sắc cùng nồng độ thủy dịch, thần nhiên phân phó.

Nghe vậy, Tiêu Viêm bàn tay rất nhanh với lên trên giá gỗ, cầm lấy một gốc cây hình dạng cỏ nhỏ màu đỏ mùi như hương chúc, sau đó đem nó đưa cho Dược Lão..

Cầm gốc cây Hương Chúc Thảo, bàn tay Dược Lão nhoáng lên một cái, một đoàn sâm bạch hỏa diễm liền từ lòng bàn tay thành hình, sâm bạch hỏa diễm lượn lờ bốc lên, giống như một đoàn băng diễm.

Tiện tay đem gốc cây vào bên trong ngọn lửa, chỉ chốc lát thời gian, Hương Chúc Thảo liền nhanh chóng héo rũ, cuối cùng bốc cháy bên trong Cốt Linh Lãnh Hỏa, biến thành một giọt chất lỏng màu đỏ.

Sử dụng Cốt Linh Lãnh Hỏa đem giọt chất lỏng màu đỏ luyện hóa một lúc sau, Dược Lão bấm tay bắn ra, chất lỏng màu đỏ liền lọt vào bên trong chậu gỗ.

Khi giọt chất lỏng màu đỏ lọt vào, mặt nước vốn giống như Phi Thúy, cũng lặng yên biến thành một ít đỏ sậm.

- Thanh Liên Quả

Dược Lão lại lần nữa nhàn nhạt mở miệng, Tiêu Viêm vội vàng từ giá gỗ tìm kiếm ra gốc cây quả dược liệu.

Trải qua mấy phút luyện hóa, Thanh Liên Quả cũng biến thành một giọt chất lỏng màu xanh rơi vào bên trong chậu gỗ, theo đó thủy dịch cũng nhiều thêm một chút màu xanh nhàn nhạt.

- Xà Thoát Hoa.

- Phật Diễm Căn.

Một loạt tên gốc cây dược liệu bất đồng không ngừng từ trong miệng Dược Lão phát ra, mà theo những thanh âm này phun ra, dược liệu phía trên giá gỗ kia cũng là cấp tốc giảm bớt, 1h sau, mấy chục loại dược liệu, tất nhiên đã hoàn toàn biến thành chất lỏng màu sắc không giống nhau bị đầu nhập vào bên trong chậu gỗ.

Sau khi đem loại dược liệu cuối cùng luyện hóa, Dược Lão cũng khẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn phía trong chậu gỗ, nhìn thấy mặt nước trở thành có ngũ sắc sắc sỡ, lúc này mới thỏa mãn gật gật đầu, quay đầu sang Tiêu Viêm ở bên nói:

- Cởi quần áo ra, đi vào trong đó tu luyện, cho đến khi màu sắc mặt nước lại lần nữa biến trở về nước trong mới thôi.

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn chính hợp mấy chục loại dược liệu tinh túy mà hội tụ thành chất lỏng Ngũ sắc. Trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục thủ đoạn cô đọng dược liệu vô cùng kì diệu của Dược Lão, thủ đoạn như vậy, cùng với thiên phú không quan hệ, tất cả đều cần phải tích lũy kinh nghiệm hiểu biết đủ loại phương thuốc dược liệu mới có thể đạt tới.

- Sau khi tiến vào căn thận một chút, mặc dù Địa Tâm Thối Thể Nhũ trải qua dược liệu luyện hoá trung hoà, hiệu lực trở nên ôn thuận hơn rất nhiều, nhưng lại ẩn chứa năng lượng không giảm mà còn tăng, cho nên trong khi tu luyện ở đây, có lẽ có một chút đau đớn, vượt qua được sẽ làm người được ích lợi không nhỏ.

Dược Lão vỗ vỗ đầu, cười nói. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm gật gật đầu, rất nhanh đem quần áo trên người bỏ đi, sau đó có

chút vôi vàng xoay người kích động tiến lên bên trong chậu gỗ.

Khi thân thể xâm nhập vào mặt nước Ngũ Sắc sặc sỡ, Tiêu Viêm thân thể nhất thời cảm thấy lạnh run, nước này độ ẩm thấp đủ dọa người. Nếu không sử dụng đấu khí hộ thể, thậm chí ngay cả da tay cũng cảm thấy một trận đau đớn nhập vào tận tim.

- Không cần thi triển đấu khí bao bọc thân thể, sẽ làm trở ngại dược lực đi vào trong cơ thể, nước này lạnh như băng là bởi vì nguyên nhân Cốt Linh Lãnh Hỏa của ta, đối với người không có gì xấu.

Ngay khi Tiêu Viêm nhịn không được muốn sử dụng đấu khí chống lại cái lạnh, thanh âm Dược Lão bỗng nhiên vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng đành phải bắt đấm dĩ gạt đầu, thân thể ngâm ở bên trong chất lỏng Ngũ sắc, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng trong đó ẩn chứa năng lượng khổng lồ, lúc này còn chưa đi vào trạng thái tu luyện, mà trong nước tràn đầy năng lượng bắt đầu nhịn không được hướng trong cơ thể chui vào, làm cho Tiêu Viêm cả người có cảm giác ngứa ngáy, giống như có con kiến đang ở trên thân thể di động qua lại.

Lắc mạnh đầu, Tiêu Viêm đè nén cảm giác khó chịu trên thân thể xuống, mấy năm nay hẳn ném qua không ít đau khổ, bởi vậy cảm giác tê dại này đối với hắn cũng đã không tạo thành nhiều trở ngại, ngồi xếp bằng ở bên trong chậu gỗ, hai tay kết xuất thủ ấn tu luyện, đôi mắt dần dần nhắm lại, hô hấp lặng yên trở nên vừa chậm, vừa sâu. Nửa ngày sau, trên thân thể cảm giác ngứa ngáy liền chậm rãi giảm đi, mà Tiêu Viêm, cũng tiến nhập vào trong trạng thái tu luyện.

Cạnh chậu gỗ, Dược Lão nhìn Tiêu Viêm đi vào trạng thái tu luyện, mỉm cười gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Tẩy tủy luyện cốt tất nhiên có chỗ tốt, nhưng trong đó đau khổ cũng không nhỏ, vượt qua được là đại lộ bằng phẳng, không qua được, không chỉ thất bại trong gang tấc, kinh mạch còn có thể bị cỗ năng lượng khổng lồ kia đánh trả, kết quả là cái mất nhiều hơn cái được, tuy nói có chút nguy hiểm, song con đường tu luyện, không có tinh thần mạo hiểm, như thế nào có thể đi xa?

Khi Tiêu Viêm đi vào trạng thái tu luyện, mặt nước bên trong chậu gỗ

cũng đột nhiên nổi lên một đám bọt nước thật nhỏ, một lát sau, bọt nước bắt đầu khởi động càng thêm kịch liệt, trông giống như ở nước sôi, tuy rằng trông như nước sôi nhưng vẫn như cũ làm cho Tiêu Viêm vô cùng lạnh lẽo.

Khi bọt nước dâng lên chốc lát, thân thể Tiêu Viêm cũng là run lên kịch liệt, hẳn có thể cảm giác được, lúc này vô số cỗ năng lượng tinh thuần bên trong thủy dịch giống như đã bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, theo lỗ chân lông toàn thân mở ra, mạnh mẽ đi vào trong cơ thể!

Bởi vì năng lượng tràn vào thật sự là quá mức khổng lồ, Tiêu Viêm thậm chí nhận thấy được có chút trướng đau lên, nhưng mà cỗ năng lượng tinh thuần đó vẫn chưa bởi vì cảm thụ của hắn mà có điều đình trệ, ngược lại tốc độ càng thêm hung mãnh chảy vào, tới cuối cùng, một cỗ tinh thuần năng lượng bởi vì không thể chui vào tiếp được nên đã ở dưới làn da Tiêu Viêm lung tung chuyển động. Mà theo động đập của chúng nó, chung quanh làn da trên thân thể Tiêu Viêm cũng tạo thành từng đường dấu vết tán loạn, bộ dáng kia giống như dưới làn da đó cất giấu một con rắn nhỏ. Nhìn qua có chút đáng sợ.

Bề ngoài dữ tợn khủng bố song Tiêu Viêm tự nhiên là không phát hiện ra, hắn hiện tại chỉ có thể toàn lực vận chuyển tâm thần, tùy thời chú ý động tĩnh trong cơ thể.

Năng lượng Ngũ sắc tràn vào trong cơ thể, vẫn chưa nghe Tiêu Viêm chỉ huy, mà là cực kỳ có mục tiêu tính thẳng hướng các nơi cốt cách trong cơ thể. Mà phạm là bọn chúng gặp được cốt cách, đều là trong nháy mắt biến ảo thành Ngũ sắc, mà tại lúc này, Tiêu Viêm có thể mơ hồ cảm giác được, có cái gì đó xâm nhập vào cốt cách bên trong, hơn nữa còn cùng với bên trong cốt tủy hỗn tạp lại với nhau.

Đối với hành động đó của năng lượng, Tiêu Viêm không biện pháp nào ngăn cản, cho nên, hắn ngoại trừ ở ngoài trơ mắt nhìn trong cơ thể càng ngày càng nhiều cốt cách bị nhuộm đậm thành Ngũ Thái nhan sắc, nhưng lại không có nửa điểm biện pháp.

Ngắn ngủn không đến 10 phút, cốt cách trong cơ thể Tiêu Viêm cơ hồ hoàn toàn bị bao phủ bên trong năm màu nhan sắc, nhìn lại trong cơ thể, nơi nơi đều là tràn ngập năm màu sắc, có vẻ có chút quý dị.

Ngay khi hành động của năng lượng làm Tiêu Viêm cảm thấy có một chút nghi hoặc, quả tim cũng đột nhiên đập mạnh vài cái, hắn cảm giác được, cốt cách bên trong, tựa hồ lúc này đột nhiên bốc cháy, một cỗ cảm giác đau nhức xâm nhập tận xương tủy cấp tốc lan tràn mà ra, cuối cùng khuếch tán đến khắp ngõ ngách bên trong cơ thể.

Cắn chặt răng, thân thể Tiêu Viêm ở bên trong chậu gỗ khẽ run rẩy, phía trên làn da cũng xuất hiện sự hồng nhuận khác thường, chỗ trán, mồ hôi lạnh dày đặc, cuối cùng giống như một trận mưa nhỏ, theo khuôn mặt chảy xuống, rơi vào trong chậu gỗ, hắn hiện giờ mới hiểu được, Dược Lão tại sao lại nói có một chút đau đớn, nhưng là, một ít đau đớn này chẳng phải có điểm thái quá sao?

Đứng ở ngoài chậu gỗ, Dược Lão nhìn hành động như vậy của Tiêu Viêm, khóe mắt cũng nhin không được khẽ giật, chột khe thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Tiểu tử kia, cần phải kiên cường đấy, nếu là tẩy tủy thành công, khi nào tiến vào Đấu Vương cấp bậc, cũng sẽ bỏ bớt đi phần lớn phiền phức!

-----oOo-----

Chương 515: Cứu tinh đại đấu sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này đây Tiêu viêm cảm giác như đứng trong lò lửa, hơn nữa cỗ nhiệt hỏa này lại là từ bên trong nội thể bốc lên tạo thành cơn đau đớn kinh người, khiến cho hắn phải nghiến răng nghiến lợi mà chịu đựng, trong nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu.

Cùng lúc đó nước thuốc ngũ sắc bên trong chậu gỗ càng ngày càng sôi trào dữ dội, dùng mắt thường còn có thể mơ hồ thấy từ trong nước thuốc 1 tia năng lượng thực chất cực kỳ nhỏ bé như có như không cấp tốc tiến đến bao phủ trên làn da Tiêu Viêm, nhưng chỉ trong giây lát rồi tiêu biến mất.

Năng lượng cực mạnh ẩn dấu trong nước thuốc cho dù Tiêu Viêm hắn đã đoán trước được phần nào, nhưng hôm nay chân chính tự trải nghiệm vẫn khiến hắn âm thầm cảm thấy hoảng sợ, dù sao đây cũng là đã trải qua dược

vật điều hòa rồi, nếu là trực tiếp phục dụng bản thân chết như thế nào cũng không biết, thật sự không hô danh là thiên địa linh vật!

Trong cơ thể, luồng năng lượng ngũ sắc dần dần từng chút từng chút trở nên trong suốt quý dị, thậm chí Tiêu Viêm có thể thấy rõ một luồng ngũ thải đó đang chảy cuộn cuộn bên trong cốt tủy. Từ bên ngoài luồng năng lượng bên trong nước thuốc cũng ko vì thể nội hấn chứa đầy mà e ngại, vẫn tiếp tục điên cuồng không ngừng từ bốn phía xâm nhập cơ thể Tiêu Viêm, chỉ cần gặp phải cái gì mặc kệ là cốt cách, kinh mạch, thậm chí tế bào khí quan chờ một chút, đều không ngoại lệ toàn bộ bị chuyển hóa thành năm màu nhan sắc sắc sỡ.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Viêm tâm thần tập trung vào trogn cơ thể, cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn ngũ thải phân tán trong cơ thể, trong lòng ai thán một tiếng rồi vội vàng củng cố tâm thần, hấn biết rằng bây giờ cũng mới chỉ là bắt đầu. Y như Tiêu Viêm sở liệu, tại thời điểm khi ngũ thải nhan sắc gần như lan tràn đến cả nửa thân thể, bỗng một cỗ nhiệt hỏa mãnh liệt bội phần so với lúc trước đột nhiên từ trong vòng kinh mạch, tế bào, cơ thể dần lan tràn mà ra. Trong lúc nhất thời, cả người Tiêu viêm giống như bị đầu nhập vào trong Liệt Hỏa nóng hừng hực vậy, ngọn hỏa diễm kia tựa hồ hận không thể đem thân thể hấn đốt thành tro tàn, không chút lưu tình phóng thích nhiệt lượng càng ngày càng cao.

Cùng với cơn đau bất ngờ xảy ra trong thể nội, Tiêu Viêm ngâm mình trên chậu gỗ cảm giác tại khoảnh khắc này toàn bộ bên trong cơ thể hấn như biến thành than hồng vậy, sương trắng nhẹ nhẹ từ đỉnh đầu hấn thẩm thấu mà ra, thậm chí bên trong làn sương còn ngửi đc mùi thịt cháy khen khét. Bộ mặt hấn lúc này không thể không biến dạng, hấn nghiến răng nghiến lợi đến nỗi từ khước miệng trào ra một tia đỏ sẫm.

Bên ngoài chậu gỗ, yết hầu Dược lão giật giật, song chường có chút không tự chủ đợc siết chặt. Nhìn qua lão trông như vẫn bình thường nhưng trong ánh mắt xet qua một tia lo lắng bất an, lão rất rõ sự cứng cõi của Tiêu Viêm nhưng nhìn bộ dáng lần này của hấn hấn sự đau đớn của lần tẩy tủy luyện cốt này thật sự là khó tưởng tượng.

Dược Lão mặc dù biết tẩy tủy luyện cốt thật sự là cực kỳ đau đớn, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ dùng qua Địa Tâm Thối Thể Nhũ cho nên cũng không thể biết chính xác cảm giác lúc này của Tiêu Viêm. Nhưng hiện tại nhìn tình huống của hấn, lão hiểu mình đã quá coi nhẹ sự đau đớn này.

Tuy nhiên việc đã như vậy, lão cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Tiêu Viêm có thể kiên trì tới cùng, không còn phương pháp nào khác.

Đau, ngoại trừ đau vẫn là đau, thân thể Tiêu viêm lúc này khắp nơi đều truyền tới cảm giác đau nhức, mà đối với hắn ngoại trừ cắn răng chịu đựng thì không có biện pháp nào. Bất quá làm cho hắn có chút vui mừng là hắn có thể cảm giác được trong cơ thể đang lan tràn nhiệt lượng nóng rực cùng nỗi đau đớn kia, có một cỗ năng lượng cường đại đang tán phát ra từ những chỗ nóng rực đó. Hắn phát hiện trải qua nóng rực, trong cơ thể cốt cách, kinh mạch, tế bào, cơ bắp cơ hồ đều sinh ra biến hóa thoát thai hoán cốt kinh người, hiển nhiên quá trình tẩy tủy luyện cốt thật là thần diệu.

"Chịu đựng!"

Cắn răng rống lên 1 tiếng. Cứ như thế hồi lâu sau, Tiêu Viêm bỗng nhiên ngạc nhiên nhận ra rằng, trong cơ thể cỗ nhiệt hỏa đau đớn kia tựa hồ tiêu giảm đi khá nhiều. Có lẽ trải qua thời gian chịu đựng hắn đã miễn cưỡng có một chút lực kháng cự. Lúc này, khi cảm giác dày vò thống khổ đã dần dần đi qua, Tiêu Viêm đã thực sự lâm vào trạng thái mơ mơ tỉnh tỉnh, hắn như không còn cảm giác được cả khái niệm thời gian nữa, duy nhất có thể cảm giác được dưới quá trình nung nóng này, kinh mạch, tế bào, cơ bắp... đang từng chút từng chút một trở nên tinh túy và cứng cõi.

Bên trong sơn động, Dược lão hai tay bắt chéo sau lưng, đứng im bên ngoài chậu gỗ không nhúc nhích. Từ lúc Tiêu viêm đi vào chậu gỗ đến nay đã được ba ngày, vậy mà trong ba ngày này lão thậm chí không di động nửa bước, tất cả sự chú ý của lão đều đặt lên trên người Tiêu Viêm. "*Huru*", bỗng nhiên một đạo thất thái quang mang chợt hiện trong động khẩu, cuối cùng quay tròn trên chậu gỗ. Thân Thiên Mãng toàn thân như lửa chợt đến sát Tiêu Viêm, trong ánh mắt hiện rõ sự lo lắng cực kỳ...

- Không cần lo lắng, hắn đã trải qua thời điêm hung hiểm nhất, từ lúc này hắn đã thuận lợi hơn nhiều.

Dược lão vừa cười cười vừa nói, tầm mắt chuyển dời đến bên trong chậu gỗ, lúc này nước thuốc bên trong đã trở nên nhạt đi rất nhiều.

Làm như nghe hiểu được lời Dược Lão, Thân Thiên Mãng hướng về phía lão lưỡng rần phì phì thò ra thụt vào như để trả lời hay xác nhận gì đó, sau đó ve vẩy cái đuôi bò ra ngoài sơn động, nó cần phải giúp Tiêu Viêm hộ

pháp, không để cái gì ảnh hưởng đến hấn lúc này. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nhìn thấy Thôn Thiên Mãng bò ra ngoài. Ánh mắt Dược Lão trở lại trên người Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói:

- Xem ra sẽ nhanh thôi.

Lúc này bên trong cơ thể Tiêu Viêm cảm giác nóng hừng hực đã tiêu giảm bớt, cứ như vậy theo thời gian cuối cùng lặng yên biến mất. Cùng với sự biến mất đó, hấn đang trong trạng thái mơ mơ hồ hồ cũng đột nhiên thanh tỉnh lại, vội vàng tập trung vào trong cơ thể, hấn chợt kinh ngạc phát hiện ngũ tạng nhan sắc vốn che kín trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất. Cơ thể, khung xương, kinh mạch đều mơ hồ tản ra ánh sáng nhàn nhạt rất kì dị, nhìn qua giống như bạch ngọc, nhưng cũng tạo cảm giác tựa hồ trong đó ẩn dấu một lực lượng vô cùng cường đại.

Tâm thần thức tỉnh, giống như một cái chìa khóa chợt khởi động một bộ máy tinh vi vốn nằm yên trong cơ thể. Quá trình thoát thai hoá cốt lần đầu tiên vận chuyển.

"*Ầm!*"

Tiếng động trầm thấp khẽ vang lên, Tiêu Viêm kinh ngạc nhận thấy bên trong cơ thể từ mọi phía trào ra năng lượng khổng lồ khiến cho hấn nhất thời thất thần. Trong khi hấn vẫn còn đang thất thần, từng đạo năng lượng tinh thuần khổng lồ chủ động tràn vào bên trong kinh mạch. Nếu đổi là trước đây, với cường độ năng lượng như vậy ít nhất phải khiến kinh mạch quá tải sinh ra cảm giác đau đớn vậy mà bây giờ kinh mạch hấn thậm chí còn đồng loạt co rút lại, đem cỗ năng lượng khổng lồ đó nhét hết vào không có nửa điểm quá tải khiến hấn không có cảm giác đau đớn nào.

Cỗ năng lượng này cực kỳ khổng lồ, nhưng lại cực tinh thuần làm người ta cảm thấy kinh dị, thậm chí nó đã tinh thuần đến độ không còn gì để Tiêu Viêm luyện hóa nữa, ngoài ra cỗ năng lượng này lại rất dễ bảo, không có nửa điểm chống cự, điều khiến nó cơ hồ giống như điều khiển cánh tay vậy.

Luồng năng lượng khổng lồ dọc theo lộ tuyến "*Phân Quyết*" vận chuyển, sau một chu thiên giống như lũ bất ngờ bùng nổ, ầm ầm nổ không ngừng

vọt vào khi toàn trong đầu tinh. Tại đây loại năng lượng khổng lồ chảy vào bên dưới. Từng quả trứng đầu tinh lớn nhỏ lẩy mắt thường có thể thấy được tốc độ bắt đầu tăng trưởng.

Tâm thần mang theo một chút kinh ngạc nhìn tốc độ tăng trưởng đầu tinh, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng trong đó, nơi chứa đựng đầu khí đang dần trở mình bành trướng. Dựa theo tốc độ này đột phá đến Cửu Tinh Đại Đấu Sư dường như là việc dễ như trở bàn tay.

"*Ám!*"

Cùng với việc đạo năng lượng đang chảy vào không biết mệt mỏi, một tiếng động rất nhỏ vang lên. Tiêu Viêm phát hiện đầu tinh hắn vốn đã đến cực hạn bỗng xuất hiện một phạm vi cực kỳ khổng lồ, mà ở nơi tiếng vang kỳ dị xuất hiện, từng quả trứng đầu tinh lớn nhỏ trong giây lát bành trướng cho tới khi đạt kích thước bằng đầu nắm tay mới ngưng lại, hơn nữa cường quang ngọc ngà không ngừng hiện ra chiếu sáng khí toàn giống như ban ngày.

Cảm thụ được trong cơ thể đủ loại biến hóa, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, hắn rõ ràng trong nhất thời hắn đã muốn đột phá bát tinh, thực sự trở thành một gã Cửu Tinh Đại Đấu Sư! Chỉ cần lại tiếp tục tiến thêm một bước, hắn liền có thể đi vào cấp bậc Đấu Linh!

Bởi vì cấp bậc đầu tinh đột nhiên bành trướng. Tiêu Viêm nhận thấy bên trong đầu tinh cảm giác đầy đủ ban đầu một lần nữa trở nên trống rỗng, tinh thần lập tức tập trung vận chuyển năng lượng tinh thuần bên trong kinh mạch vào trong đầu tinh. Nhưng lúc sau đầu tinh lại giống như trước, xuất hiện cảm giác trống rỗng như một cái vực sâu không thấy đáy, từng đạo năng lượng quán nhập giống như đá chìm đáy biển vẫn chưa làm cho Tiêu Viêm cảm giác quá mức rõ ràng.

"Đại Đấu Sư cùng Đấu Linh quả nhiên chênh lệch quá nhiều, xem ra muốn ngay lập tức đột phá đến Đấu Linh là không có khả năng." Trong lòng vọt qua ý niệm này, Tiêu Viêm tiếc hận thở dài một hơi, vừa muốn thu công trở ra, lại đột nhiên phát hiện một cỗ hấp lực tự động từ đầu tinh bên trong bạo dũng mà ra, mà theo hấp lực bùng nổ, nhất thời, một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, lại lần nữa từ ngoại giới tràn vào trong cơ thể.

Bởi vì ngoài thân năng lượng bàng bạc bên trong nước thuốc vẫn còn, bởi vậy hấp lực bên trong cơ thể hẳn vừa mới bùng nổ thì một cỗ năng lượng cường đại liền theo làn da chui vào thân thể. Cuối cùng không thèm quan tâm đến sự khống chế của Tiêu Viêm, trực tiếp vọt vào kinh mạch, trải qua một vòng vận chuyển, cuối cùng liền mãnh liệt vọt vào bên trong đầu tinh.

Trợn mắt há mồm nhìn cơ thể hoàn toàn thoát ly khống chế của mình, đến cả nửa ngày sau Tiêu Viêm cắn chặt răng hung tợn nói:

- Ngươi muốn hút, thì cho ngươi hút đủ! Có bản lĩnh thì trực tiếp hút đến đột phá tới Đấu Linh xem!

Nói xong hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền thúc giục Phần Quyết công pháp vận chuyển, theo công pháp vận chuyển năng lượng bị hút vào lại càng trở nên điên cuồng...

-----oOo-----

Chương 516: Tiến nhập Đấu Linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sơn động, mắt nhìn thấy nước thuốc trong chậu gỗ bỗng cấp tốc xoay tròn, với bản lĩnh của mình Dược Lão tự nhiên có thể rõ ràng cảm ứng được hấp lực điên cuồng từ cơ thể Tiêu Viêm, điều này khiến lão cảm thấy kinh ngạc, nhíu mày thấp giọng lầm bầm:

- Tiểu gia hỏa này, muốn nhất cử đột phá Đại Đấu Sư sao? Mượn dùng cái khí thế như trẻ che này thật ra là một cơ hội không tồi, nhưng tấn giai Đấu Linh lại cần dùng nguồn năng lượng cực kỳ khổng lồ mới được....

Trong chậu gỗ, nước thuốc vẫn tiếp tục cấp tốc xoay tròn, theo dòng chuyển động đó, một cỗ năng lượng tinh thuần không ngừng từ nước thuốc cuộn cuộn thấm thấu vào cơ thể Tiêu Viêm. Dần dần nước thuốc vốn có năm màu sắc sỡ cũng từ từ phai nhạt dần, mà dựa vào tốc độ phai nhạt này, chỉ sợ không bao lâu nữa năng lượng khổng lồ bên trong nước sẽ bị Tiêu Viêm hấp thu hết sạch. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Lúc này tuy năng lượng trong nước thuốc đã bị hấp thu gần hết nhưng hấp

lực mạnh mẽ trong cơ thể Tiêu Viêm vẫn không có chiều hướng suy giảm, cuối cùng năng lượng trong thiên địa xung quanh cũng mạnh mẽ bị hấp thu. Rõ ràng nguồn năng lượng trong thiên địa không khí xung quanh loãng hơn nguồn năng lượng bên trong nước thuốc rất nhiều nhưng bù lại nó lại là nguồn cung cấp bất tận không ngừng, bởi vậy hai nguồn năng lượng hùng hồn không phân biệt cùng lúc ào ạt tràn vào cái cơ thể tựa như động không đáy kia.

Nhưng nguồn năng lượng cần để tấn giai Đấu Linh thật sự là cực lớn, đến nỗi người muốn đột phá thường thường phải trải qua thời gian dài tích lũy. Vậy mà hôm nay Tiêu Viêm trong lúc tinh thần hưng phấn thậm chí còn muốn liên tiếp thăng hai cấp khiến cho nhu cầu hấp thu năng lượng của hắn lại càng kinh khủng, bởi vậy mặc cho tốc độ hấp thu năng lượng cực kỳ nhanh chóng hiện thời của hắn, đấu tinh cỡ quyền đầu vẫn không có nửa phần cảm giác đầy đủ, có chăng chỉ là càng sáng bóng rạng rỡ hơn mà thôi.

Theo thời gian dần trôi, Tiêu Viêm dù mới thăng cấp cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đặc biệt tia năng lượng tinh thuần cuối cùng bên trong nước thuốc cũng đã bị hắn hấp thu. Mất đi nguồn cung cấp năng lượng khổng lồ từ nước thuốc chống đỡ, chỉ dựa vào hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài thì không thể cung cấp đủ nhu cầu cần nuốt của đấu tinh, bởi vậy năng lượng hùng hậu trong cơ thể Tiêu Viêm dần dần có dấu hiệu suy yếu...

Tại thời điểm tấn giai, điều kiêng kỵ nhất là giữa chừng năng lượng cung cấp không đủ bởi nó sẽ trực tiếp làm quá trình tấn giai thất bại. Bất quá vào trạng thái Tiêu Viêm vào lúc này thì hắn cũng không còn phương pháp nào khác ngoài cắn răng tiếp tục vận chuyển công pháp, tiếp tục hấp thu thiên địa linh khí được thêm chút nào hay chút nấy. Nhưng thiên địa linh khí sau khi trải qua quá trình luyện hóa trong cơ thể thì hấp thu được chỉ là một lượng rất nhỏ, đối với quá trình tấn giai giờ phút này không nghi ngờ giống như muối bỏ biển vậy.

Trong sơn động, Dược Lão nhìn nước thuốc năm màu sắc sỡ đã hoàn toàn chuyển thành trong suốt, lại tiếp tục lo lắng liếc nhìn Tiêu Viêm, đoạn lão trầm ngâm một lúc, bàn tay chợt chớp lên lần nữa lấy ra Địa Tâm Thối Thể Nhũ, thật cẩn thận trích một giọt chất lỏng màu phi thủy vào trong chậu gỗ. Ngay khi giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ nhỏ vào, nước hồ vốn đang trong suốt lập tức chuyển thành màu phi thủy nồng đậm. Cùng với sừng khói tỏa ra lượn lờ xung quanh chậu gỗ, nguồn năng lượng tinh thuần lần

nữa tràn ngập trong nước thuốc.

Đột nhiên được bổ xung thêm giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đối với Tiêu Viêm lúc này không nghi ngờ giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ăn mày bắt được nắm xôi vậy, năng lượng điên cuồng tràn vào rót cục đã tiêu trừ trạng thái mệt mỏi uể oải trong cơ thể hắn.

Năng lượng tinh thuần cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể hắn, vận chuyển trong kinh mạch rồi cuối cùng tiến nhập vào đầu tinh.

Giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ này vẫn chưa trải qua quá trình trung hòa cùng dược vật bởi vậy ẩn chứa năng lượng cực kỳ bá đạo, bất quá cơ thể Tiêu Viêm trải qua quá trình tẩy tủy luyện cốt lúc trước đã trở nên cường hãn hơn nhiều cho nên khi hấp thu nguồn năng lượng bá đạo đó chỉ mơ hồ cảm giác đau đớn mà thôi, chẳng thấm vào đâu so với cảm giác nóng rực thiêu đốt nội thể lúc trước!

Giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ mang đến nguồn năng lượng cực lớn nhưng quá trình tân giai cần lượng năng lượng đáng sợ, thậm chí có thể nói là quý dị. Muốn vượt qua bức tường ngăn cản này cần năng lượng cơ hồ bằng với tổng năng lượng cần để tiến giai ở các cấp bậc trước, bởi vậy cho dù một giọt "*Địa Tâm Thối Thể Nhũ*" này chứa nguồn năng lượng hùng hậu nhưng trải qua một giờ điên cuồng hấp thu, nước thuốc bên trong chậu gỗ vốn đậm màu phi thủy lại lần nữa bắt đầu nhạt dần.

Khẽ nheo mắt soi vào nước thuốc trong chậu gỗ, Dược Lão bất đắc dĩ lắc đầu, dựa vào hơi thở của Tiêu Viêm cần thận suy tính tình trạng của hắn, rót cục thì mang một tia chân chờ lại lần nữa trích vào trong chậu gỗ hai giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ.

Muốn đột phá Đấu Linh, thường nhân đều phải tích lũy rất lâu, mất vài năm là bình thường, có thể thấy bức tường ngăn cản này cần nguồn năng lượng lớn thế nào. Lần này nếu không phải có thiên địa linh vật Địa Tâm Thối Thể Nhũ, Tiêu Viêm nhiều lắm cũng chỉ có thể đột phá đến Cửu Tinh Đại Đấu Sư đã là cực hạn, muốn nhất cử đột phá Đấu Linh thì thật là nằm si nói mộng, bất quá không thể không nói hắn quả có phúc, Địa Tâm Thối Thể Nhũ vốn cực kỳ hiếm gặp lại vừa vận ở trong tay hắn.

Mỗi một giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đều ẩn chứa năng lượng kinh người mà để tích lũy được như vậy, thường nhân chỉ sợ phải dành đến nửa năm

là ít. Lúc trước tuyệt đại bộ phận năng lượng trong mười giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đều dùng để rèn luyện cơ thể Tiêu Viêm, còn thừa lại để hấp thu có chăng cũng chỉ là một hai thành, cộng với giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ chưa qua điều phối dược liệu trực tiếp nhỏ vào lúc trước dù có bị hấp thu hoàn toàn thì cũng chẳng thể cung cấp đủ năng lượng cho quá trình tấn cấp của Tiêu Viêm, nhưng với hai giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ Dược Lão vừa mới lần nữa trích vào chậu nước thuốc, rốt cục cũng miễn cưỡng cung cấp đủ năng lượng cho hắn, nước thuốc một lần nữa trở lại màu xanh biếc quỷ dị.

Tâm thần Tiêu Viêm lúc này lập tức tập trung không ngừng chỉ huy năng lượng theo lộ tuyến "*Phân quyết*" công pháp vận chuyển, luồng năng lượng cuộn cuộn giống như xe cộ gầm rú phóng trên đường cao tốc, cuối cùng vọt vào trong đầu tinh.

Sâu trong động khẩu, thời điểm này mặc dù quá trình tấn cấp của Tiêu Viêm cần một lượng năng lượng khổng lồ đến bất khả tư nghị, nhưng với sự trợ giúp của ba giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ mọi việc có vẻ dần dần tiến triển theo chiều hướng thuận lợi!

Ngay khi nước thuốc trong mộc bàn một lần nữa chuyển từ màu phi thủy thành trong suốt, hấp lực trong cơ thể Tiêu Viêm cũng đột ngột tiêu thất. Thân thể Tiêu Viêm run lên nhè nhẹ, cả người ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông chậm rãi co rút vào, đem năng lượng nhốt kín trong cơ thể, không để tiêu tán năng lượng ra ngoài.

Trong khí toàn, đầu tinh kích cỡ quyền đầu giống như một viên ngọc kỳ diệu tản mát ra ánh sáng ấm áp, chiếu rọi lên toàn bộ vòng xoáy khí. Bên trong kinh mạch, tia năng lượng cuối cùng cũng hoàn thành vòng lưu chuyển, xuôi theo vòng xoáy khí quán nhập vào trong đầu tinh.

"Ông! "

Ngay khi cỗ năng lượng cuối cùng đó quán nhập thành công, mảnh đầu tinh cỡ quyền đầu hình thoi đột nhiên run lên nhè nhẹ, một tiếng vang ông ông trầm thấp truyền ra, vang vọng bên trong vòng xoáy khí không dứt.

"Phanh, phanh..."

Âm thanh rất nhỏ nhưng có tiết tấu rõ ràng, nếu tinh tế cảm nhận, tiết tấu

kỳ dị đó dường như hòa nhịp cùng nhịp đập trái tim. Theo tiết tấu âm thanh vang lên, quang mang tỏa ra từ đầu tinh hình thoi bỗng trở nên yếu ớt.

Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện đầu tinh lúc trước vốn có chút bất định thì giờ dần dần định hình, càng lúc càng trở nên mượt mà giống như ngọc. Cùng với sự định hình đó đầu tinh lúc này nhìn giống như biển cả rộng lớn, chỉ là phía trên biển rộng lớn đó có thêm chín cái mũi dài thật nhọn. Biển đầu tinh này phả ra quang mang chập chờn lúc mạnh lúc yếu, mà theo hào quang mạnh yếu kia, âm thanh mang tiết tấu kỳ dị giống tiết tấu của trái tim lại lần nữa quý dị vang lên, liền giống như bản thân biển đầu tinh này có một trái tim mang lại cho nó sức sống vậy! Khi đầu tinh hình thoi hoàn toàn chuyển hóa thành biển đầu tinh, quang mang nó tỏa ra càng lúc càng nồng đậm, thanh âm giống như nhịp đập trái tim quý dị nọ cũng đồng thời trở nên mau lẹ...

"Bang bang..."

Thanh âm trầm thấp nặng nề đó chậm rãi tăng nhịp độ, cuối cùng hoàn toàn hòa nhịp với nhịp đập của bản thể trái tim Tiêu Viêm. Ngay khi hai loại nhịp đập đó hoàn toàn hòa làm một, vòng xoáy khí trong biển đầu tinh đột nhiên run lên, một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ gợn sóng từ giữa khuếch tán mà ra!. Năng lượng gợn sóng không hề gặp phải chướng ngại, nhanh chóng xuyên qua khí toàn, kinh mạch, khung xương, cuối cùng xuyên qua da tay, chọt đột nhiên bùng nổ!

Bên trong sơn động, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên chậu gỗ đột nhiên mở bừng đôi mắt, khí tức sắc bén như thực chất theo đôi mắt bắn ra, một cỗ hơi thở hùng hồn cũng từ trong cơ thể hấn mạnh mẽ lan tràn ra. Tiêu Viêm chọt ngẩng đầu thét vang, thanh khiêu mang theo đầu khí hùng hồn như sấm sét gào thét trong sơn động vậy!

Ầm!

Trong lúc thanh khiêu vang lên, năng lượng gợn sóng vẫn mạnh mẽ phá thể mà ra, hơi nước bốc lên tán loạn. Tiêu Viêm vốn đang ngồi trong chậu gỗ nhưng khi cỗ năng lượng trào ra từ cơ thể hấn, chậu gỗ trong khoảng khắc liền tan thành vụn gỗ, chưa dừng lại ở đó, cỗ năng lượng bạo phát ra cả sơn động, trong nhất thời sơn động vang lên từng trận nổ vang, từng vết rạn nứt trên bề mặt đất đá lan tràn, cuối cùng bao phủ cả sơn động!

Thanh khiêu qua đi, bên trong sơn động chỉ còn lại một mảnh hỗn độn. Hơi nước dần dần hạ xuống, theo đó hiện ra một đạo hắc ảnh quỷ mị vẫn đang ngang nhiên đứng giữa đồng hỗn độn đó, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ mừng rỡ khó có thể che giấu.

- Thành công sao?

-----oOo-----

Chương 517: Trở về nội viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đỉnh núi, một đạo bóng người như thiểm điện chợt chuyển động, lôi điện nhàn nhạt dưới chân bóng người như ẩn như hiện. Trong tay, 1 thanh hắc thước cực lớn mang theo áp súc cực đại đang không ngừng huy động. Mặc dù hắc thước cực kỳ khổng lồ nhưng trong tay bóng người lại tựa như 1 thanh trường kiếm vậy. Khi múa nó, sự bá đạo ẩn chứa bên trong, tuy nhiên không thiếu chút tinh diệu.

"xuy!"

Thân hắc thước to lớn bỗng nhiên bỏ xuống, kinh phong bén nhọn xé gió, thanh mang nhàn nhạt xuất hiện giống như 1 ngọn lửa màu xanh làm cho không gian xung quanh có cảm giác nóng cháy.

Hắc thước bỏ xuống, cuối cùng mang theo kinh khí vô cùng mãnh liệt, hung hăng bỏ lên tảng đá phía trước, khi chúng va chạm nhau, thanh âm vỡ vụn ầm ầm vang lên, tảng đá cứng rắn dưới đầu thước ẩn chứa kinh khí mạnh mẽ kia chợt "cách" một tiếng, liền hoàn toàn chấn vỡ, vô số đá vụn thật nhỏ bay đầy trời, vền vền chỉ một lát sau, tảng đá cao cỡ nửa người liền bị đánh chìm gần hết xuống đất.

"Vù"

Hai tay vẫn duy trì tư thế bỏ xuống của Trọng thước, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng hồng nhuận, hít sâu 1 hơi, nét hồng nhuận trên mặt dần giảm đi. Hơi thở lại lần nữa trở về vững vàng, theo hơi thở khôi phục, chỉ thấy

trên cánh tay gân xanh cũng lặng yên chìm xuống, lực lượng mạnh mẽ chậm rãi giảm đi, cho đến cuối cùng tiêu tán hết.

Thu hồi Trọng thức, điện mang màu bạc tại bàn chân Tiêu Viêm cũng là tùy ý tiêu tán, hơi hơi xoay xoay đầu. Thân thể vạm vỡ, xương cốt bên trong chợt xuất hiện tiếng răng rắc, hẳn không khỏi thỏa mãn cười nhẹ một tiếng.

Ngày đó tẩy tủy luyện cốt cơ hồ làm cho lực lượng Tiêu Viêm tăng vọt hơn gấp vài lần, hơn nữa xương cốt, cơ bắp đều cứng cõi cực kỳ, thậm chí là trong lúc cơ thể hơi khê động, Tiêu Viêm đều là có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang ẩn núp dưới da thịt, mơ hồ chờ phân phó để rồi nhanh chóng trào dâng ra.

Tẩy tủy luyện cốt không chỉ có làm cho lực lượng cơ thể Tiêu Viêm so với trước kia mạnh hơn gấp đôi nhiều, hơn nữa lại nhanh nhẹn. thần kinh phản ánh đều là so với trước kia mau lẹ và mẫn cảm rất nhiều, còn nữa, hơn nữa hiện giờ đột phá đến Đấu Linh cấp bậc, Tiêu Viêm lại có thể cảm nhận được trong cơ thể kia gần như thoát thai hoá giải loại biến hóa

Đôi lại trước kia, Tiêu Viêm thi triển "*Tam Thiên Lô Động*", nhiều nhất chỉ có thể kiên trì trong vòng 10 phút, hiện giờ bởi vì tấn giai, trong cơ thể chứa đựng đấu khí tăng trưởng trên diện rộng, ước chừng có thể đem thời gian kéo dài hơn năm lần. Từ điểm này đủ để nhìn ra sự chênh lệch của Đại Đấu Sư và Đấu Linh

- Cảm giác Đấu Linh không tồi chứ?

Thân thể Dược Lão trôi nổi giữa không trung, nhìn về mặt hưng phấn của Tiêu Viêm, cười nói.

- Quả nhiên là hai cấp bậc bất đồng, trong lúc này chênh lệch thật sự là quá mức lớn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Tiêu Viêm dùng sức gật gật đầu.

Hắn trước kia nếu không có được "*Phật Nộ Hỏa Liên*" cho đến sự kỳ dị của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, bằng vào thực lực Đại Đấu Sư, đừng nói muốn chiến thắng 3 tinh Đấu Linh. Mà ngay cả người mới vào Đấu Linh chỉ sợ là đều bị thu thập hẳn dễ dàng. Hiện giờ tự thử nghiệm sự cường

hãn của Đẩu Linh, khiến ngay cả Tiêu Viêm cũng không khỏi sợ hãi với lực lượng của mình trước kia, vì sự khiêu chiến vượt cấp lúc trước mà bội phục.

"Hôm nay tiến vào Đẩu Linh, bằng vào sự kỳ diệu của công pháp Phân Quyết, sợ là có thể cùng nhị tinh thậm chí tam tinh Đẩu Linh trước mặt đối chiến. Mà nếu tiếp tục thi triển ra 'Thiên Hỏa Thiên Huyền Biến', có lẽ có thể cùng loại cấp bậc như Bạch Trình chống đỡ. Nói như thế thực lực của ta có đủ tư cách chen vào trong cường bảng rồi."

Nắm tay lúc này nhanh chóng buông lỏng. Cảm giác lực lượng cường hãn của thân thể khiến khoe miệng Tiêu Viêm không khỏi nhếch lên. Đi vào trong Nội Viện chưa tới nửa năm mà đã có thể chen vào cường bảng, thành tựu loại này đủ để làm Tiêu Viêm kiêu ngạo. Dù sao, tại Nội Viện này trên phương diện thiên phú tu luyện đều được bên ngoài xưng là thiên tài hơn người. Tại địa phương này muốn đứng trên kẻ khác thì sự khó khăn cực kỳ lớn.

Dùng sức uốn thẳng lưng một chút, Tiêu Viêm tiến lên một bước, trên cao nhìn xuống khu rừng mờ mịt kia, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhíu nhíu mày, nói:

"Tại trong núi sâu này đệ tử tu luyện cũng đã hơn hai tháng, đã đến lúc trở về Nội Viện rồi. Theo lời Lâm Diễm thì "giải đấu cường bảng" có lẽ cũng nhanh bắt đầu. chỉ cần xếp vào 10 vị trí đầu tiên liền có tư cách tiến vào Thiên Phần Luyện Khí tháp mấy tầng dưới. Không hiểu vì sao đệ tử cảm thấy được cái gọi là "căn nguyên tâm hỏa" cùng với Vẫn Lạc Tâm Viêm có chút quan hệ."

- Thiên Phần Luyện Khí tháp kia đích xác có chút thần bí. Bên trong, cho là lấy cường độ linh hồn khuếch tán của ta vậy mà âm thầm dò xét cũng không hiệu quả. Mặc dù không thể dò xét đối với người nhưng vẫn như cũ có thể cảm ứng được mấy tầng dưới có không ít cường giả thủ hộ, mạnh mẽ xông vào mà nói cho dù là Đẩu Tông cường giả chỉ sợ cũng phải thất bại trong gang tấc. Chúng ta đối với Vẫn Lạc Tâm Viêm bên trong tháp không hiểu biết sâu tình huống bên trong, Nếu có thể xâm nhập vào tầng dưới chút, có thể bên trong có 1 ít tin tức về Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Dược Lão trầm ngâm nói.

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm buồn rầu xoa huyết Thái Dương, thăm thì:

- Thật sự là phiền toái.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Tiêu Viêm, Dược Lão cũng đành phải bắt đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Điều này cũng không có biện pháp, Già Nam Học Viện tại Đấu Khí đại lục danh vọng cực kỳ hiển hách, thậm chí ngay cả một ít thế lực nhất lưu cũng sẽ không quá mức đắc tội bọn họ, đừng nói hiện tại ta chỉ gần là linh hồn trạng thái, cho dù là năm đó ở vào thời kì toàn thịnh, muốn đến cướp đoạt cái gì đó của Già Nam Học Viện thì cũng phải tính toán cực kỳ cẩn thận.

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu, hấn hao hết thiên tân vạn khổ để đi vào Già Nam Học Viện này, chính là vì "Vấn Lạc Tâm Viêm", *cho nên nói, Tiêu Viêm đối với thứ này coi như đã nằm trong tình thế bắt buộc, cho dù cuối cùng sẽ đắc tội Già Nam Học Viện, chỉ sợ hấn cũng không để ý. Muốn trở thành cường giả chân chính, "Phản Quyết" tiến hóa có tác dụng trọng yếu, mà muốn khiến cho "Phản Quyết" tiến hóa, Dị Hỏa tuyệt đối không thể khuyết thiếu điểm nào!*

Ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng Nam, nơi đó là vị trí Thiên Phần Luyện Khí tháp của Nội Viện. Một lúc lâu mới dời đi, khẽ thở dài một hơi, bả vai lắc nhẹ, Tử Vân Dực chợt hiện ra. Hai cánh khẽ động, thân hình liền hóa thành một đạo bóng đen, cấp tốc hướng ra ngoài khu vực núi non vút đi. Trong chớp mắt, liền hóa thành chấm đen biến mất ở tại phía chân trời.

Từ bên trong núi non trở lại Nội Viện, ước chừng tiêu phí ba ngày của Tiêu Viêm. Thời gian phi hành dài như vậy, nếu như Tiêu Viêm chưa tiến vào Đấu Linh. Chỉ sợ cũng khó có thể một hơi đã đạt mục đích.

Lúc khoảng cách Nội Viện còn có mấy trăm mét, Tiêu Viêm cũng là thật cẩn thận thu hồi Tử Vân Dực. Thân hình dừng ở một chỗ bên trong rừng rậm, nhìn bốn bề vắng lặng, lúc này mới yên tâm mà tiến về phía Nội Viện.

Bằng vào huy chương Nội Viện trên ngực, Tiêu Viêm không hề gặp trở ngại khi tiến nhập vào Nội Viện, dần dần bóng dáng người đi đường nhiều

thêm, lúc đó hấn mới thả lỏng thở ra 1 hơi. Trong hai tháng, ngoại trừ mấy người Lâm Tu Nhai thì Tiêu Viêm không hề gặp qua bất cứ ai.

Tiến nhập Nội Viện, tâm tình căng thẳng của Tiêu Viêm cũng lắng yên hơn rất nhiều, bước chân trở nên chậm lại, nện bước nhẹ nhàng chậm rãi bước vào khu vực tân sinh - Bàn Môn

Bởi vì lưng vẫn chưa đeo Đại Hắc thước, bởi vậy dọc theo đường đi vẫn chưa có người nào nhận ra "Nội Viện đệ nhất Luyện Dược Sư" này, cho nên trải qua nửa giờ đi bộ, hấn không hề trở ngại đã gần tiến vào khu vực tân sinh.

Càng tiến gần khu vực tân sinh, chân mày Tiêu Viêm cũng là hơi hơi nhíu lại. Bình thường khu vực này cũng đều có thành viên của Bàn Môn thành thủ vệ, mà hiện giờ lại không có một ai cả...

Cước bộ đi vào tân sinh, con đường trống rỗng làm cho Tiêu Viêm nhăn mày lại. Vốn cước bộ nhẹ nhàng chọt nhanh hơn rất nhiều.

- A Thái!

Gần tới Bàn Môn, Tiêu Viêm rốt cục gặp được một đoàn nhân ảnh vội vàng từ phía trước, sau khi nhìn thấy mặt mũi đầu lĩnh của đám người, Tiêu Viêm lập tức hô.

Nghe được tiếng hô quen thuộc này, vốn vẻ mặt vội vã, đám người đầu tiên là ngẩn ra, Ngay sau đó đầu lĩnh A Thái hiện lên vẻ mừng như điên, ngẩng đầu nhìn nhân ảnh mặc hắc bào phía xa xa, sung sướng nói:

- Đầu lĩnh? Ngài đã trở lại?

- Đầu lĩnh! đầu lĩnh đã trở lại!

Phía sau A Thái. Một đám người nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm không khỏi hoan hô lên.

- Huân Nhi các nàng ở đâu?

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt đám người A Thái, mơ hồ bên trong phát hiện một chút lửa giận, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, ngân quang dưới

chân chợt lóe, thân hình liền đột nhiên xuất hiện tại mấy chục mét ở trước mặt A Thái, trầm giọng nói.

- Thi đấu thể thao trảng? Phát sinh chuyện gì?

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, hỏi.

- Mẹ nó, còn không phải Bạch Bang cái đám vương bát đản kia sao.

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt đám người A Thái liền đột nhiên lộ ra lửa giận:

- Hôm nay buổi sáng Hồ Gia học tử dẫn dắt thành viên của Bàn Môn đi vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện, vốn tìm được 1 vị trí tốt lắm, hơn nữa còn ở trong đó tu luyện một khoảng thời gian. Không ngờ người của Bạch Bang bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy cửa. Ý vào người đông thể mạnh sinh sự chúng ta, đuổi Bàn Môn chúng ta ra ngoài, Hồ Gia học tử đã cùng bọn họ tranh chấp, đối diện vài tên vương bát đản nói lời vũ nhục, Hồ Gia học tử không nhịn được, liền cùng bọn họ động thủ, nhưng ai biết đối phương có những hai gã Đấu Linh cường giả trong đám, Hồ Gia học tử mặc dù nén giận đánh cho bị thương một tên, nhưng mà bản thân cũng đã trúng một chưởng của đối phương, bị thương không nhẹ.

- Sau khi huynh đệ Bàn Môn đem Hồ Gia học tử quay lại, Ngô Hạo học trưởng nghe xong việc này lập tức giận dữ, trực tiếp chạy về phía Bạch Bang, theo các huynh đệ trở về nói thì tiếp đó Ngô Hạo học trưởng hạ khiêu chiến thư với Bạch Trình. Hiện tại Huân Nhi học tử các nàng đã dẫn theo toàn bộ người chạy tới thi đấu thể thao trảng.

- Đầu lĩnh, mấy tên hỗn đản Bạch Bang bên kia càng ngày càng kiêu ngạo, ý vào chúng ta không có Đấu Linh cường giả, ba lần bốn lượt tìm đến phá quấy!

- Đầu lĩnh, lần này nhất định phải cùng bọn họ liều mạng! Không thể nhịn nữa!

Phía sau A Thái, một đám thành viên Bàn Môn trước mắt lửa giận lớn tiếng nói, hiển nhiên đối với sự khiêu khích của Bạch Bang, bọn họ thật sự đã nhận nhịn đến cực hạn rồi.

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ nắm chặt, tất cả tức giận, mắng chửi đều đình chỉ lại, từng đạo ánh mắt mang theo sự chờ đợi nhìn hẳn.

Khuôn mặt âm trầm, hung quang nhàn nhạt lộ ra, khóe miệng Tiêu Viêm nhướn lên, thoáng cái xoay người, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đi!

-----oOo-----

Chương 518: Lên sàn đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thi đấu tràng, khu vực nóng bỏng nhất trong nội viện, có thể nói, khu vực có chút máu tanh này cùng với hoàn cảnh chung của một học viện là hai sự tồn tại hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng cùng tồn tại trong nội viện lại không hề xảy ra mâu thuẫn gì. Điều này không thể không nhắc đến quyết sách sáng suốt của nội viện. Và cũng chính nhờ có Thi đấu tràng này mà những học viên được nội viện đào tạo ra khác với học viên của những học viện khác là chỉ biết được một bề nổi của chiến đấu, một khi lâm vào cuộc chiến sinh tử tàn khốc thì nhũn cả chân ra.

Vì lý do được bao bọc quanh một địa vực hỗn loạn nhất đại lục, nên loại đệ tử không có kinh nghiệm huyết chiến một khi rơi vào trong Hắc Giác Vực, e rằng chỉ có kết cục dữ nhiều lành ít. Về điểm này, Già Nam học viện, hàng năm đều phát sinh không ít xung đột với Hắc Giác Vực, đương nhiên rõ ràng nhất.

Trong Thi đấu tràng, lấy "*Hỏa Năng*" hậu hĩnh làm tiền đề, mỗi ngày đều có vô số học viên phấn đấu vì nó. Mặc dù đa số người muốn từ trong chiến đấu đạt được khoái cảm và đột phá nhưng nếu có thể có thêm phần thưởng, ngoài việc gia tăng kinh nghiệm chiến đấu lại khiến cho mỗi con người đều cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Mỗi ngày ở Thi đấu tràng cơ hồ đều có thể dùng từ "*biển người tấp nập*" để hình dung. Những tiếng la rống, tiếng hô hoán cũng có thể nghe được rõ ràng dù là đứng bên ngoài cả trăm mét.

Thi đấu tràng ngày hôm nay cũng không ngoài dự tính, bị vô số bóng người chật ních. Phóng tầm mắt mà nhìn cũng chỉ thấy toàn đầu người đông nghìn nghịt. Những tiếng xôn xao vang lên âm ỉ bên tai giống như một loại ma âm vang vọng, làm một số người không thể thích ứng cảm thấy một trận đau đầu nhức óc.

Trên Thi đấu tràng khổng lồ có không ít những sàn đấu có diện tích không nhỏ chút nào. Nhưng hôm nay, hơn một nửa số người đều bu quanh khu vực bên ngoài một sàn đấu. Theo hai bóng người hung hãn va chạm nhau, từng đợt dao động khí kinh mạnh mẽ bộc phát. Từng đợt tiếng hô, tiến rống đến kiệt lực nhằm trợ uy cho trận chiến cứ thế vang vọng toàn bộ Thi đấu tràng.

- Đại Ca, giết nó đi!

- Cho mấy tên tân sinh trứng thối kia biết lợi hại của "*Bạch Bang*" chúng ta đi!

Bên ngoài vòng chiến, một số học viên, đều mang cùng một loại huy chương, nhìn tên thủ lĩnh đang chiếm thế thượng phong, vẻ cuồng tiếu đầy mặt, lớn tiếng hô hoán. Một số tên cũng không quên hướng về phía đám người trên khán đài đối diện, âm âm quảng cho một tràng tiếng cười trào phúng.

Nhìn đám người trên khán đài đằng xa, người dẫn đầu là một vị thiếu nữ áo xanh. Dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, nhưng làm động lòng người nhất lại chính là khí chất thanh tĩnh như một đóa hoa sen của nàng. Vòng chiến này có thể thu hút hơn một nửa khán giả của Thi đấu tràng, một nguyên nhân trong đó có lẽ là vì khí chất và dung mạo của nàng.

Đột nhiên giữa sân nổi lên một trận gió lớn, thiếu nữ áo xanh vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Lúc này, đôi mày liễu mảnh khảnh chột nhú lại, ẩn hiện một tia lo lắng.

Sau lưng thanh y thiếu nữ là một đám học viên. Trên ngực họ đều có mang huy chương giống nàng. Nghe được tiếng cười giễu cợt từ đối diện truyền lại, khuôn mặt họ hiện lên vẻ tức giận nhưng do lo ngại tình huống bất lợi trên sàn thi đấu nên cũng đành nuốt nổi tức giận đã trào lên cổ xuống.

- Huân Nhi, xem ra Ngô Hạo cũng thực sự không phải đối thủ của Bạch

Trình. Hấn thực sự quá lỗ mãng mà.

Một thiếu nữ khoác áo đỏ, thân hình cực kỳ bốc lửa đứng bên cạnh thiếu nữ áo xanh, quan sát bóng người đang liên tục di chuyển như gió trên sàn đấu, khuôn mặt tái nhợt lại, không khỏi nhăn nhó nói.

Huân Nhi khẽ gật đầu, bàn tay mềm mại chậm rãi nắm chặt. Đôi mắt long lanh nhìn vào giữa sàn đấu hồi lâu, nhẹ giọng nói:

- Mặc dù Ngô Hạo vừa đột phá tới Cửu Tinh Đại Đấu Sư, nhưng dù sao thực lực hai bên cũng chênh lệch quá lớn... Nếu hết cách thì ta phải vào thay hấn thôi.

- Người muốn đích thân ra tay?

Nghe thế, Hồ Gia ngẩn ra. Đối với thực lực của Huân Nhi, rất ít người biết rõ ràng, bởi vì dù trong bất cứ hoàn cảnh nào trong mắt cô nàng đều như gió thoảng mây bay. Nàng như là một con bài tẩy chưa được lật.

- Ta không thể để lúc Tiêu Viêm ca ca trở về thấy Bàn Môn bị người ta hạ nhục thành như vậy được.

Huân Nhi mỉm cười, tiếng nói nhẹ nhàng lại mang theo một chút hàn ý:

- Tên Bạch Trình đó, vốn muốn để dành cho Tiêu Viêm ca ca, nhưng hiện tại chắc là phải tự mình xử lí hấn cho rồi.

Lời này của Huân Nhi, cũng như ý nói muốn thu nhập một Lục Tinh Đấu Linh như Bạch Trình là rất nhẹ nhàng. Nếu là người bình thường, Hồ Gia tất nhiên sẽ chỉ tay mà cười nhạo, nhưng nhìn thấy bộ dáng bình thản của Huân Nhi, nàng lại không có nửa điểm hoài nghi. Khẽ gật đầu rồi quay lại, hướng tầm mắt ném về trận chiến phía trên sàn đấu.

- Bàn Môn? Thế lực do Tiêu Viêm kiến lập sao?

Ở một khu vực có tầm nhìn rất tốt ngoài Thi đấu tràng, vài bóng người đang dựa nghiêng người và lan can, quan sát tràng chiến đấu trên sàn, sau khi nghe được tiếng nói, lập tức mở miệng hô lên vẻ kinh ngạc.

- Đúng vậy, Bàn Môn là do tân sinh tổ chức lên, hiện tại, trải qua thu hút

cũng có không ít lão sinh gia nhập. Đầu lĩnh đích thực là Tiêu Viêm.

Mái tóc dài màu bạc nhẹ nhàng tung bay, màu sắc chói lọi làm kẻ khác cảm thấy nhức mắt, Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn đám người Lâm Tu Nhai đang kinh ngạc, nói.

- Hắc hắc, tên này cũng là một nhân tài. Mới vào nội viện nửa năm đã có thành tựu cỡ này.

Lâm Tu Nhai cười cười nói:

- Nhưng xem tình huống phía dưới, Bàn Môn có vẻ đã rơi vào thế hạ phong. Thế công của tân sinh kia mặc dù sắc bén, lại mang theo vài phần khí tức sát phạt hiếm thấy, nhưng chênh lệch so với Bạch Trình quá lớn, bằng thực lực Đại Đấu Sư đỉnh phong của hắn có thể làm Bạch Trình luống cuống tay chân cũng đã rất giỏi rồi!

- Ngày hôm qua nhận được một tin tức, tên gia hỏa Liễu Kinh hình như phái người tiếp xúc với Bạch Trình. Vốn bởi vì Tiêu Viêm đã thắng Hàn Nhân khi so tài luyện dược thuật khiến Bạch Trình có chút kiêng kị, nên trước giờ vẫn không dám hành động gì, nhưng sau khi tiếp xúc với người của Liễu Kinh, Bạch Trình lại trở nên can đảm, có lẽ là có âm mưu rồi.

Nghiêm Hạo bên cạnh vừa chăm chú nhìn vào Thi đấu tràng, vừa nghiền ngẫm nói. Đừng xem bề ngoài Nghiêm Hạo thô lỗ, hắn so với người thường thì cẩn thận hơn rất nhiều.

- Tiêu Viêm và Liễu Kinh cũng có xung đột sao?

Nghe thế, Lâm Tu Nhai cũng kinh ngạc nói.

- Cũng không thể nói vậy, Tiêu Viêm là có hiềm khích với Liễu Phi. Con đàn bà đó lòng dạ hẹp hòi người cũng biết mà.

Nghiêm Hạo thần nhiên nói. Trong giọng nói tựa hồ rất khinh thường Liễu Phi.

- Ha Ha, xem ra sắp có kịch hay xem rồi. Theo ta thấy gã Tiêu Viêm kia là người không dễ gì để người khác bắt nạt. Hắn mặc dù chỉ có thực lực Đại Đấu Sư, nhưng khi đối diện với ta lại gây cho ta cảm giác rất thận trọng.

Nghĩ lại hẳn che giấu cũng khá thâm sâu.

Lâm Tu Nhai cười nhẹ, hai tay đề lên lan can, ánh mắt cũng tùy ý quăng vào nơi mà Nghiêm Hạo nhìn trước đó. Bên trong bóng râm nơi đó, có một bóng người mơ mơ hồ hồ đứng sừng sững, lộ ra một cổ bá khí nhàn nhạt khiến đám người Lâm Tu Nhai vừa nhìn đã biết là ai.

Nghiêm Hạo cười cười. Nụ cười tựa như chờ mong hai người sẽ được va chạm chính diện.

Hàn Nguyệt bên này đôi mày thanh tú hơi nhíu nhẹ một cái rồi chột thờ dài một hơi, lại đem ánh mắt quăng vào tràng chiến đấu nóng bỏng trong sân.

"Uỳnh!"

Trong sân, hai bóng người một đỏ một trắng nhanh như chớp xẹt ngang không trung, cuối cùng như hai ngôi sao băng âm âm va chạm nhau ngay giữa sân. Ngay lúc đó, hai cổ đấu khí hùng hồn đột nhiên bùng nổ. Dưới cổ kinh khí mạnh mẽ phát tán từ vụ nổ này, sàn sân đấu cứng rắn bị vỡ nát hình thành nên cả một khe nứt.

"Thương!"

Lúc hai người va vào nhau, tiếng kim loại va chạm vang lên thanh thúy, lửa tóe ra, huyết sắc trọng kiếm đập mạnh vào một thanh trường thương màu vàng sẫm. Một cỗ kinh khí dao động từ phía trên hai bóng người mạnh mẽ lan ra đến mức mắt thường cũng thấy được.

"Bình, bình!"

Bên trong tiếng vang trầm thấp, hai bóng người đều đồng thời lui về phía sau. Bóng người màu trắng chỉ lui hai bước đã ổn định lại, cúi đầu hừ một tiếng, run bả vai lên, đem tất cả kinh khí hóa giải.

So với bóng người màu trắng thì bóng nhân ảnh màu đỏ chật vật hơn rất nhiều. Hắn lui liền bảy, tám bước, thậm chí khi lui lại bước cuối cùng, một vết máu đỏ sẫm từ khe miệng trào ra, hơi thở hỗn loạn, hiển nhiên là bị nội thương không nhẹ. Nguồn truyện:

- Lão Đại giỏi lắm!

Đứng ngoài quan khán, nhìn thấy bóng người màu đỏ hộc máu lui ra sau, đám người Bạch Bang không khỏi bùng nổ một tràng tiếng hô hoan. Càng có nhiều tiếng châm chọc hơn được "tặng" cho phía "Bàn Môn" ở đối diện khiến người của "Bàn Môn" tức đến xanh mặt.

- Tiểu tử hung hăng kia, Cửu Tinh Đại Đấu Sư đã muốn khiêu chiến ta, thực không biết tự lượng sức.

Trường thương màu vàng sẫm trong tay chỉ xéo xuống mặt đất, lắng nghe tiếng hoan hô như sấm động ở bốn phía, Bạch Trình nhếch môi, cười lạnh nói:

- Trong mắt cường giả chính thức, người của Bàn Môn rốt cục cũng chỉ là hạng tiểu nhân ngang ngược. Có thể đạt được nhiều Hỏa Năng thì sao? Hỏa năng có nhiều hơn nữa, không có thực lực cũng trở thành một con dê béo trong mắt người khác mà thôi.

"Phụt." Nhổ ra một ngụm máu tươi, gương mặt Ngô Hạo âm trầm, ánh mắt vẫn máu nhìn Bạch Trình đứng đối diện. Nhìn bộ dáng hấn giống như một đầu mãnh thú khát máu làm Bạch Trình chợt có cảm giác lạnh người.

Tia máu trong mắt lóe ra, một lát sau, Ngô Hạo có vẻ như đã hạ quyết tâm, lau vết máu ở khóe miệng, sau đó đem máu tươi trên tay chậm chậm quẹt lên trên Huyết sắc trọng kiếm. Dính máu tươi, Huyết sắc trọng kiếm mơ hồ tăng thêm màu đỏ sẫm. Khuôn mặt Ngô Hạo lúc này dần dần hiện lên một màu đỏ tím kỳ dị.

Nhìn thấy hành động quỷ dị của Ngô Hạo, Bạch Trình nhướng mày, trường thương trong tay run nhẹ, chỉ về hướng kẻ đối diện.

Ngay lúc Ngô Hạo đến bước cuối cùng phải xuất ra con bài tẩy, một bóng nhân ảnh màu xanh tuyệt diệu bỗng nhiên nhẹ nhàng hiện ở giữa sân. Bàn tay mềm mại hoàn mỹ như bạch ngọc nhẹ nhàng vỗ bờ vai hấn. Lúc này, năng lượng cuồng bạo trong cơ thể liền bình lặng xuống.

- Để cho ta.

Tiếng nói nhẹ nhàng làm cho Ngô Hạo ngẩn ra. Hấn nhìn vòng eo mảnh

khảnh như lá liễu trước mặt, lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Ta có thể đối phó hẳn!

Huân Nhi nhàn nhạt liếc Bạch Trình một cái, chột nghiêng hàng mi nhìn Ngô Hạo đang kiên trì. Dưới cái nhìn chăm chú đó, Ngô Hạo phải chịu thua, thấp giọng cười khổ nói:

- Cần thận một chút.

- Sao thế? Bàn Môn không còn người nữa sao? Lại để một cô bé lên đài sao? Tiêu Viêm đâu? Sao đến giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng hẳn? Sợ rồi sao?

Nhìn thấy Huân Nhi tiến nhanh lên sân, Bạch Trình không nhịn được, cười chậm chọc nói.

- Đối phó người à, không cần đến Tiêu Viêm ca ca ra tay đâu.

Huân Nhi nhẹ giọng nói, bộ dáng khinh thường khiến cho không ít người kinh ngạc. Chỉ bằng vào khí chất đại địch trước mặt nhưng vẫn thong dong đã khiến cho một số người trong tràng vốn ái mộ cô gái áo xanh này lại tăng lên bội phần. Nhưng khi càng sợ hãi than vì khí độ của Huân Nhi, thì lại không nhịn được oán giận tên Tiêu Viêm. Hẳn thân là một người đàn ông lại để một cô gái ra mặt...

- Người của Bàn Môn đều cuồng vọng như vậy sao? Tân sinh năm nay thực sự có thái độ tệ nhất so với tân sinh của mấy năm gần đây.

Bị một cô gái, hơn nữa là một cô gái xinh đẹp như vậy sỉ nhục, Bạch Trình cũng nén không được lửa giận.

Lúc này Huân Nhi cũng lười đáp lại, trong bàn tay mềm mại, kim mang đại thịnh, năng lượng cường hãn ẩn chứa trong đó khiến không ít người rên lên kinh dị.

Nhìn thấy kim sắc quang mang trong tay Huân Nhi, khuôn mặt Bạch Trình cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, chột cười lạnh một tiếng, trường thương vung lên, đầu khí màu sàng sầm dày đặc lượn lờ nổi lên.

Trong sân, kim quang và thâm hoàng sắc quang mang đại thịnh, chốc lát sau, hai đạo quang ảnh đồng thời hành động như chớp, cuối cùng, dưới vô số ánh mắt chăm chú đã lướt bắn đến, trong một hơi thở đã gặp nhau giữa sân. Trong khi mọi người tưởng rằng sự va chạm mạnh mẽ lại sắp sửa nổ ra thì mơ hồ cảm nhận được tiếng sấm nhàn nhạt vang vọng bên trong Thi đấu tràng.

Trong nháy mắt tiếng sấm vang lên, một đạo hắc sắc tàn ảnh hiện lên, song chưởng như chớp bắn ra, nhu nhuyễn đẩy vào bờ vai của cả hai người. Đầu tiên là nhu lực tràn ra, nhẹ nhàng đem Huân Nhi chân lui ra biên giới sàn đấu. Trong khi đó, bàn tay tiếp xúc với Bạch Trình mạnh mẽ làm bùng nổ kinh lực hung hãn, chân hắc bay về phía sau.

Từ hắc sắc tàn ảnh hiện ra cho đến việc Huân Nhi, Bạch Trình đều bị chân lui, tất cả đều chỉ xảy ra trong chớp mắt. Đại đa số người chỉ cảm thấy tầm mắt đột nhiên lóa lên, sau đó lại thấy hai bóng người đã lui ra sau.

- Cuồng vọng đương nhiên là có vốn để cuồng vọng, Bạch Trình thủ lĩnh nếu không ưa, Tiêu Viêm ta chơi với người là được. Động thủ với một cô gái, không sợ mất thân phận sao.

Tiếng cười nhàn nhạt đột nhiên vang lên trên sân. Mọi người ngẩn ra, ngạc nhiên di động tầm mắt hướng về phía một bóng người khoác áo đen không biết tự lúc nào đã xuất hiện trong sân

Trong sân, tàn ảnh màu đen nhanh chóng ngưng thành thực thể, hắc bào nhân khế ngang đầu, lộ ra một khuôn mặt đang mỉm cười thanh tú. Chẳng qua trong nụ cười đó, ai cũng có thể nhận ra mấy phần sát ý lạnh lẽo.

- A... Kịch hay sắp mở màn rồi...

Ở một chỗ trên Cảnh Kỹ Tràng, Lâm Tu Nhai đang dựa trên lan can, đôi mắt sáng ngời lên, ánh mắt không nhìn được chuyển sang chỗ bóng người đang ẩn nấp trong bóng râm, lúc này cũng đã dựng thẳng người lên, hơi thở bá đạo sắc bén chợt tăng lên một ít.

-----oOo-----

Chương 519: Chiến đấu kịch liệt

Thanh niên mặc áo đen đột nhiên xuất hiện liền tạo ra tiếng vang lớn, làm Thi đấu tràng đột ngột lâm vào trạng thái yên tĩnh ngẩn ngui. Mà sau khi nghe được lời trong miệng người này nói ra, mọi người mới nhất thời hiểu được người mới tới là người nào. Các thành viên Bàn Môn lập tức phát ra tiếng hoan hô như sấm sét, còn những người đang vây quanh đứng xem, ánh mắt cũng đảo qua mang theo vài phần hứng thú đánh giá Tiêu Viêm, trong ánh mắt họ hơi có chút chờ mong, Luyện dược thật của Tiêu Viêm đã được chứng tỏ sau khi cùng Hàn Nhân tử thí, song mỗi người trong Nội Viện đều biết, dù là luyện dược thuật kiệt xuất, cũng không đại biểu cho sức chiến đấu bản thân hơn người, nơi này là nơi tràn ngập bạo lực, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới có thể làm cho người ta nảy sinh kính ý với bản thân, còn những thứ thân phận gì khác đều không có nửa điểm tác dụng!

Bởi vậy, nhìn thấy Tiêu Viêm xuất hiện, mọi người đều có chút chờ mong. Liệu thanh niên có luyện dược thuật kiệt xuất này có thể cho mọi người thấy được sức chiến đấu cao cường?

Huân Nhi bị đẩy lui vài bước, cảm nhận được cỗ lực lượng quen thuộc, ngọc thủ đang ngưng tụ kim quang mạnh mẽ cũng dần dần đem tiêu tán đi. Tự lui ra ngoài vòng chiến, đôi mắt đẹp nhìn thân hình cao ngất phía trong sân thi đấu kia, lúc này tâm tình mới lặng lẽ thả lỏng xuống.

- Tiêu Viêm ca ca, kế tiếp chính là dành cho ngươi.

- Hắc, Tiêu Viêm, cuối cùng thì ngươi cũng xuất hiện rồi?

Bờ vai Bạch Trình run lên, bàn chân hung hăng đạp một bước trên mặt đất, lập tức đem cỗ kính khí kia hoá giải, ngẩng đầu nhìn người thanh niên áo đen trong sân, không khỏi cười lạnh nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hắc, bàn tay khẽ động, Huyền Trọng Thước đột nhiên hiện ra, tay phải nắm chặt chuôi thước, mạnh mẽ vung lên. Nhất thời kính phong xuất hiện kèm theo tiếng gầm rít, cười giễu cợt nói:

- Nhìn Bạch Trình học trưởng khá chờ mong ta thì phải, thế nhưng thật là đáng tiếc, Bạch Trình học trưởng cũng không phải là con gái, bằng không ta thật sự rất vui đó.

- Ha ha.

Nghe được thanh âm trêu tức của Tiêu Viêm từ giữa sân, chung quanh khán đài không khỏi bùng nổ một trận cười vang.

Khóe mắt khẽ giật, âm thanh Bạch Trình lạnh lùng nói:

- Miệng lưỡi bén nhọn lắm, lần này ta xem ngươi còn có thể lấy cớ gì mà thoát thân?

- Không cần tìm cớ gì nữa cả, Ngô Hạo đã phát khiêu chiến thư với ngươi, ta sẽ là người kế tiếp. Ngày này ta cũng đã đợi lâu rồi, ân oán trước kia nhất định làm rõ đi.

Một tiếng cười khẽ, Tiêu Viêm đâm thật mạnh Trọng Thước lên sân đấu, sức nặng mạnh mẽ làm cho mặt đất cứng rắn nứt ra một đường, ngẩng đầu cười nói với Bạch Trình.

- Ha ha, tốt lắm. Có đảm lược, bắt quá ngươi muốn tự rước lấy nhục, vậy thì cũng đừng trách ta mạnh tay.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lần này không có một chút ý trốn tránh, ngược lại chủ động nghênh chiến, Bạch Trình trên khuôn mặt nhất thời toát ra một chút ý mừng, cười to nói.

- Bạch Trình học trưởng, ngươi nói nhảm hơn trước kia nhiều đấy.

Tiêu Viêm mỉm cười, khuôn mặt mặc dù hòa hoãn, nhưng lại thốt ra lời nói càng làm cho khuôn mặt Bạch Trình thêm âm trầm.

- Đợi sau khi ta trị ngươi xong đừng mong cầu xin sự tha thứ.

Âm trầm nói một câu, Bạch Trình rốt cục cũng im lặng, nắm chặt trường thương màu vàng sẫm trong tay, cây thương hơi hơi rung lên, đấu khí màu vàng đậm liền từ trong cơ thể dũng mãnh bộc phát, trong nháy mắt lập tức bao phủ cây trường thương.

- Thổ hệ đấu khí sao...

Nhìn thấy màu sắc đầu khí của Bạch Trình, Tiêu Viêm chân mày cau lại, loại đầu khí quen thuộc này nếu so sánh với người cùng cấp bậc, thời gian chiến đấu không thể nghi ngờ sẽ kéo dài hơn rất nhiều. Hơn nữa loại đầu khí này mạnh về mặt phòng ngự, nếu cùng người chiến đấu, bằng vào đầu khí hùng hậu này có thể làm cho đối thủ mệt mỏi đến mức không chịu nổi, loại thuộc tính đầu khí này cùng người khác chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn có thể tiến hành áp chế thể công mãnh liệt, đây thật sự là loại đầu khí thích hợp nhất tại nơi đây.

Thân thể Tiêu Viêm khẽ khẽ run, đầu khí màu xanh liền từ trong cơ thể hùng hậu trào ra, mà cùng với sự xuất hiện của đầu khí mạnh mẽ, một cỗ hơi thở cường hãn cũng từ trong cơ thể lan tràn. Lúc này cảm thấy cỗ hơi thở cường hãn đó, không ít người tỏ ra sửng sờ.

- Đấu Linh?

Phía trên khán đài, Huân nhi cùng Hồ Gia, Ngô Hạo hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều có một chút kinh ngạc cùng kinh hãi, không nghĩ tới hai tháng không gặp, Tiêu Viêm đã thật sự đột phá tới Đấu Linh cấp bậc rồi. Một tháng một cấp, với tốc độ tu luyện như vậy cho dù bé quan tu luyện cả ngày tại Thiên Phần Luyện Khí tháp, muốn đuổi theo cũng không thể kịp.

"Người này... mới không gặp chưa đến nửa tháng, mà đã đạt đến Đấu Linh sao?" Lâm Tu Nhai trên mặt đầy nét kinh ngạc, ngày đó khi nhìn thấy Tiêu Viêm trong núi sâu, thực lực chỉ nhiều lắm là ở vào cấp bậc Đại Đấu Sư. Tuy nói rằng cấp bậc chân chính của hắn như vậy chỉ còn cách cấp bậc Đấu Linh khá gần, nhưng bọn họ là những người đã tự mình trải qua giai đoạn này, phi thường rõ ràng rằng muốn đột phá chướng ngại từ Đại Đấu Sư để đến Đấu Linh, cần phải trải qua gian khổ cỡ nào. Bởi vậy khi nhìn thấy trình độ mạnh mẽ bộc phát ra của Tiêu Viêm lúc này, cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc

- Khó trách lần này lại trực tiếp cùng Bạch Trình đối kháng, hóa ra là hắn đã tiến cấp, nhưng mà cho dù như vậy, thời điểm này hắn so với Bạch Trình cũng còn chênh lệch tới 6 tinh, đây cũng không phải là điều có thể dễ dàng san lấp.

Nghiêm Hạo dù kinh ngạc rất nhiều, nhưng cũng phải cười nói.

- Ta tin tưởng hẳn có thể thắng.

Một bên, trên gương mặt lạnh như băng của Hàn nguyệt hiện lên một chút tươi cười, lúc trước Tiêu Viêm dù thực lực chỉ gần một ngũ, lục tinh Đại Đấu Sư, lại có thể đủ sức làm cho gã tam tinh Đấu Linh cũng phải kiêng kị không thôi. Hiện giờ thực lực tăng mạnh, tiến vào cấp bậc Đấu Linh, cho dù là Bạch Trình so với hẳn cao hơn 6 cấp, nhưng Hàn Nguyệt vẫn có tin tưởng không nhỏ.

- Ta có chút tin tưởng đối với hẳn, nhưng không biết tên kia nghĩ như thế nào thế?

Lâm Tu Nhai khẽ vươn vai, ánh mắt tập trung hướng về thân ảnh hắc ám mơ hồ trên sân đấu, trong miệng cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm trên đài đang sôi sục khí thế, Bạch Trình lặng đi một chút, trong mắt xẹt qua một chút khiếp sợ, một lúc sau trên khuôn mặt dần dần hiện ra vẻ ngưng trọng, cười lạnh nói:

- Khó trách lần này ngươi kiêu ngạo thế, hóa ra là bởi vì ngươi đã tấn cấp.

Thân mình Tiêu Viêm khẽ rung động, xương cốt trong người va chạm không ngừng vang lên tiến kêu thanh thúy, sau một lúc Tiêu Viêm mới thở ra một hơi thật dài, cảm thụ được bên trong cơ thể ẩn chứa lực lượng khổng lồ. Mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Bạch Trình, bàn tay nhanh chóng cầm chuôi thước, cước bộ tiến về phía trước vài bước, trọng thước trong tay bám sát mặt đất, phát ra tiếng kêu sần sật, làm cho sàn đấu cứng rắn liền tạo một đường màu trắng.

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm đến gần, cảm thụ không khí khản trương, Bạch Trình nhanh chóng nắm chặt trường thương trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm bước đến. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng mười thước, một tiếng quát to trong miệng Bạch Trình vang lên, một đạo đầu khí vàng đậm hùng hậu như dòng nước từ trong cơ thể hẳn ồ ạt trào ra.

Chân đạp mạnh một bước trên mặt đất, thân hình Bạch Trình từng đạo đầu khí nhanh chóng ngưng tụ, thân thể mượn xung lực giống như một cánh bướm, đầu khí bao phủ toàn thân, thân thể cùng trường thương cơ hồ hòa nhập với nhau, trường thương cắt qua không khí, tạo ra tiếng vang xuy xuy

không ngừng.

Lục tinh Đẩu Linh cường giả tụ lực, làm cho các tảng đá lớn trên đấu trường cũng phải văng tung tóe. Nhìn về phía Bạch Trình mở màn với thế công hung hãn, Tiêu Viêm ngược lại chưa trực tiếp đối cứng, chân đạp nhẹ, thân hình như mũi tên màu bạc như ẩn như hiện, thân hình thoáng lên liền biến mất tại chỗ trông thật quỷ dị.

Đột nhiên mất đi mục tiêu tấn công, làm cho sắc mặt Bạch Trình thay đổi xám xịt, nhưng chỉ là một tia thoáng qua, trong lòng lập tức nảy sinh ý nghĩ khiếp sợ. Trước kia Tiêu Viêm tuyệt đối không có được tốc độ cỡ này, cho dù là hắn đã tấn cấp, cũng không có khả năng có tốc độ tăng lên nhanh như vậy được.

Ý niệm trong lòng như tia chớp hiện lên, trường thương trong tay Bạch Trình cũng đột nhiên đổi hướng, quay về phía sau đâm mạnh.

"Đinh! "

Tiếng vang thanh thúy mang theo tia hoa lửa liên tục xuất hiện trên sân đấu, Bạch Trình đưa trường thương về phía sau chống đỡ lực tấn công của Huyền Trọng Thuộc, nhưng trên thân thuộc tích hợp một lực lượng rất mạnh, làm cho trường thương cũng phải thoáng cong đi.

"Lực lượng cũng tăng vọt rất nhiều! Tại sao lại thế này? Cho dù là tấn giai, cũng không thể tăng tiến nhiều như vậy chứ? Hiện tại người này bất luận lực lượng, tốc độ, còn cả phản ứng, so với trước kia đều là giống như thoát thai hoán cốt vậy." Cảm thụ được lực lượng từ phía trên trường thương truyền xuống, trên khuôn mặt của Bạch Trình có chút đau khổ, trong lòng hiện lên nét sợ hãi. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm không để ý tới sự hoảng sợ trong lòng Bạch Trình, trọng xích trong tay mang áp lực cực lớn, hướng tới Bạch Trình mà đập mạnh xuống, tuy trọng xích trong tay rất nặng, nhưng so với trường thương dài trong tay Bạch Trình lại linh hoạt hơn nhiều, lúc này một cỗ lực lượng mạnh mẽ xảo quyết quét xuống phía dưới, Bạch Trình bởi vì ngay từ đầu phản ứng không kịp mà thoáng có chút bối rối.

Nhưng dù sao Bạch Trình cũng là lục tinh Đẩu Linh cường giả, dưới thế công của Tiêu Viêm vốn yếu hơn, hắn cũng dần dần bình ổn. Đấu khí hùng

hậu của cấp bậc lục tinh Đẩu Linh chậm rãi trào ra, nhanh chóng đem công kích cực mạnh của Tiêu Viêm ép xuống, hơn nữa cũng bắt đầu triển khai phản kích mãnh liệt. Trường thương uốn lượn giống như con độc xà giấu mình trong cát, xảo quyệt mà ngoan độc. Mỗi lần tấn công Tiêu Viêm, đều là nhằm vào các vị trí yếu hại.

Bên trong sân đấu, hai đạo thân hình thoáng ẩn thoáng hiện, đấu khí màu xanh và màu vàng lan tràn ra khắp cả sân đấu, mỗi một lần trọng xích cùng trường thương va chạm, mắt thường cũng có thể thấy được không khí bị chấn động mà tạo thành từng gợn sóng liên tục di động khuếch tán, trên sàn sân đấu cứng rắn cũng không ngừng lan tràn khe nứt chằng chịt như bụi gai.

"Choang choang!"

Trọng Thước cùng trường thương va chạm, Tiêu Viêm thực sự cùng Bạch Trình đối kháng, cả hai cùng tung hết lực lượng, Bạch Trình cước bộ lui hai bước, còn Tiêu Viêm lại lui sau tới bốn bước, hiển nhiên, mặc dù chiếm được vị trí tốt hơn nhưng đối phương vận dụng linh hoạt đấu khí lục tinh Đẩu Linh mạnh mẽ, vẫn làm cho hắn có chút rơi vào thế hạ phong.

Phía khán đài, nhìn thấy Tiêu Viêm rơi vào thế hạ phong không khỏi vang lên thanh âm lo lắng, còn phía các thành viên "*Bạch Bang*", thì mượn cơ hội này vang lên những tiếng cười trào phúng, chửi rủa.

Sau khi chiếm được thế thượng phong, trường thương Bạch Trình vung lên, cười lạnh nói:

- Nếu thực lực của ngươi chỉ có vậy mà dám mạnh miệng, thì hãy tự động cút xuống đi.

Nghe vậy, khóe miệng Tiêu Viêm cũng không khỏi nổi lên một tia cười lạnh, cặp mắt nhìn trùng trùng xuống dưới sân đấu, trọng thước mạnh mẽ cắm vào trước mặt mặt đất, hai tay nhanh chóng kết thành hình ấn kỳ dị. Theo hình kết ấn trên tay chuyển động, một ngọn lửa màu trắng nóng cháy bùng lên, ngọn lửa màu trắng bao bọc lấy toàn thân Tiêu Viêm, làm hắn lúc này trông giống như một ngọn đuốc sống, một lúc sau, ngọn lửa nóng cháy đột nhiên lui trở về, cuối cùng lại một lần nữa biến mất hoàn toàn trong cơ thể Tiêu Viêm.

- Thiên Hỏa Tam Huyền biến: Thanh Liên Biến!

Một tiếng quát khẽ, thân thể Tiêu Viêm lại run lên lần nữa. Năng lượng đang ẩn giấu bên trong gân mạch giống như núi lửa phun trào mạnh mẽ, cuối cùng giống như một dòng nước lớn, liền chảy đến mọi góc ngách trong thân thể.

Cảm thụ được đấu khí trong cơ thể tăng lên mạnh mẽ, bàn tay lại lần nữa nâng chuôi Huyền Trọng Thuộc lên, nhìn Bạch Trình đối diện, Tiêu Viêm khẽ cười nói:

- Lại tiếp tục thôi!

Lời vừa nói xong, Tiêu Viêm liền xoạt một tiếng, thân thể đồng thời hóa thành một vệt đen hướng Bạch Trình đột ngột lao tới. Mỗi một lần bàn chân hạ xuống đều lưu lại trên bề mặt sân đấu dấu chân rất sâu, đồng thời nhờ lực tác động mà chuyển hướng nhanh chóng, động tác vô vùng thành thực như cá trong nước.

-----oOo-----

Chương 520: Đối chiến lục tinh đấu linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với việc Tiêu Viêm có thể đột nhiên bộc phát ra lực lượng cực kỳ cường đại, bọn người Huân Nhi đều đã biết, cho nên nhìn thấy lực lượng của hắn hiện giờ tăng mạnh, cũng chưa từng cảm thấy quá bất ngờ, nhưng ở chỗ đám người Lâm Tu Nhai, cũng không khỏi phát ra một tiếng hô kinh dị. Thực lực mạnh như bọn họ, tự nhiên là có thể phát hiện được. thực lực của Tiêu Viêm lúc này, cơ hồ đã sắp đuổi kịp Bạch Trình. Hiện tượng này phát sinh, quả nhiên là làm người ta rất là kinh ngạc, dù sao, đây chính là chênh lệch 6 tinh cấp bậc.

- Người kia, khó trách lần đầu gặp hắn đến giờ ta mơ hồ bên trong có loại cảm giác thận trọng, hóa ra là hắn còn lưu lại thủ đoạn cỡ này.

Lâm Tu Nhai trong mắt lại lộ một chút vẻ kinh ngạc hơn người khác nhiều, hiển nhiên Tiêu Viêm lần này bùng nổ, đã nằm ngoài dự kiến của

hắn rất nhiều.

Một bên Nghiêm Hạo ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm phía dưới, xem biểu tình trên mặt người này, tựa hồ đối với việc hắn vừa rồi đột nhiên bùng nổ này có hứng thú không nhỏ, nghe được lời nói của Lâm Tu Nhai, hắn cũng khẽ gật đầu đồng tình. Ánh mắt dời đi, cuối cùng dừng lại tại nơi trông có chút âm u, trong mơ hồ, hắn tựa hồ cũng là nghe thấy được nơi đó truyền ra một tiếng kêu kinh dị thật khẽ.

- Lần này Bạch Trình đích thật là đụng nhằm thiết bản rồi, nói không chừng bài danh cường bảng lần này, là hắn chấp tay đưa cho người ta.

Nghiêm Hạo khóe miệng khẽ cười, vui sướng khi người ta gặp họa cười nói.

Đám người Lâm Tu Nhai cười cười, lại lần nữa đem ánh mắt tập trung vào trong vòng chiến phía dưới.

Sau khi Tiêu Viêm thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, thực lực không thể nghi ngờ trong khoảng thời gian ngắn đã có thể đạt tới trình độ xấp xỉ như của Bạch Trình, bởi vậy, khi Bạch Trình nhìn Tiêu Viêm thanh thế đột nhiên tăng vọt, trên khuôn mặt đang cười lạnh cũng nhin không được mấy lần biến hóa, đối với chuyện Tiêu Viêm có thể tăng lên thực lực mạnh mẽ, hắn cũng biết một chút ít, bất quá đối với việc này cũng chưa quá mức để vào trong lòng, bởi hắn cho rằng, loại tăng thực lực mạnh mẽ kiểu này thủy chung đều là bàng môn tà đạo, một khi thời gian trôi qua, sẽ lộ nguyên hình ngay.

Trong lòng ý niệm khinh thường như vậy, nên khi người trước mặt kia mang theo khí thế bôn lôi đánh úp, cũng chỉ thoáng có chút dao động, nhưng tới giờ phút này Bạch Trình mới thật sự hiểu được là mình ngay từ đầu đã quá khinh thường Tiêu Viêm.

Hung hăng cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt trường thương, ánh mắt Bạch Trình gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang từ từ tiếp cận, trong mắt xẹt qua một chút hàn quang, rõ ràng trận chiến này đối với hắn là đại biểu cho cái gì, nếu là bất hạnh thua trận, bài danh của mình ở cường bảng chỉ sợ cũng lập tức bị Tiêu Viêm thay thế, hơn nữa còn liên lụy đến uy danh của Bạch Bang cũng bị giảm sút, làm cho địa vị trong nội viện xuống dốc không phanh, cho nên mặc kệ Tiêu Viêm trước mặt đến tột cùng ẩn giấu

bao nhiêu thực lực, hấn hôm nay bằng bất kì thủ đoạn nào cũng phải đem Tiêu Viêm đánh bại!

- Tên gia hỏa cuồng vọng, hôm nay ta phải cho ngươi thấy thực lực chân chính của cao thủ cường báng! Bất luận ngươi còn lưu lại thủ đoạn gì, ta cũng phải cho ngươi mãi mãi tin điều đó.

Trên khuôn mặt xẹt qua một chút sắc giọng, đấu khí màu vàng sẫm giống như nước sông Hoàng Hà không ngừng cuộn cuộn từ trong cơ thể Bạch Trình trào ra, thậm chí đến cuối cùng còn đem toàn bộ thân thể bao bọc vào trong, còn đấu khí bên ngoài, trông như mặt nước gợn sóng chậm rãi lưu chuyển, giống như một dòng nước phát ra hoàng sắc quang mang đang xoay chuyển.

Quang đoàn đấu khí màu vàng hơi hơi run run, chợt trước mắt bao người bộc phát ra một tiếng quát khê. Trường thương cấp tốc đâm ra nhanh như chớp về phía trước, mà mỗi lần trường thương chuyển động đều xuất hiện một đạo tàn ảnh, trường thương của Bạch Trình chuyển động với tốc độ cực kỳ khủng bố, chỉ một tích tắc, tàn ảnh trường thương lập tức đem toàn bộ không gian trước mặt bao phủ kín, lúc này trông hấn giống như một con ma thú hung hãn xông đến chỗ Tiêu Viêm, trong nháy mắt đem thương ảnh phong tỏa ở bên ngoài.

"Hừ! "

Tàn ảnh trường thương màu vàng sẫm ngừng lại ở giữa không trung. Mũi thương lóe ra hàn quang khác thường, được đấu khí vàng sẫm cường hóa, mỗi một đạo tàn ảnh này đều có đủ lực lượng để xuyên thủng thạch bích, Bạch Trình nhìn Tiêu Viêm đã gần trong gang tấc, một tiếng quát lạnh đột nhiên bùng nổ. Mà theo tiếng quát này phát ra, trước mặt Tiêu Viêm liền dày đặc thương ảnh màu vàng sẫm, đột nhiên bạo phát. Cùng với đó là tiếng kêu xé gió bén nhọn ô ô vang lên trong vòng chiến, nghe cực kỳ chói tai.

Số lượng thương ảnh rất nhiều, có thể ngưng tụ ra nhiều thương ảnh như vậy, cũng đủ thấy thực lực Bạch Trình mạnh mẽ cỡ nào, cao thủ cường báng, đích xác danh bất hư truyền.

Nếu là đổi lại những Đấu Linh bình thường khác, dưới thế công sắc bén này của Bạch Trình sợ là tay chân không khỏi một trận luống cuống.

Nhưng Tiêu Viêm kinh nghiệm chiến đấu hơn hẳn so với người khác, hơn nữa nhờ sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến nên đã có thể chống lại lực lượng của Bạch Trình, bởi vậy, mặc dù thấy thương ảnh lóe ra, kinh phong nghiêm nghị, song cũng chưa từng làm cho Tiêu Viêm có chút lùi bước, Huyền Trọng Thước trong tay đột nhiên giơ lên, chợt lấy một tư thế cực kỳ đơn giản, mạnh mẽ bổ thẳng xuống.

"Phá! "

Huyền Trọng Thước bổ xuống quả thực trông rất là bình thường, không có nửa điểm hoa mỹ, nhưng lập tức mang theo một loại khí thế vô cùng tựa như phá núi rời non mà ra, thân thước bổ xuống như phá không mà đi, thậm chí ở trong không khí còn mơ hồ để lại một đạo dấu vết màu đen, thước bổ xuống hình thành cuồng phong mạnh mẽ, tạo ra kinh khí cường hãn áp bách xuống dưới. Mặt đất cứng rắn cũng văng tung tóe ra một đường khe nứt.

Đủ thấy Tiêu Viêm bổ xuống mạnh thế nào, mà nhìn thấy một kích mạnh mẽ kia của Tiêu Viêm, người xem trên khán đài hơi hơi có chút động dung, chiến đấu kịch liệt như vậy, quả thực có chút phấn khích.

"Đinh, đinh.. "

Trọng Thước bổ xuống, va chạm từng đạo thương ảnh ẩn chứa kinh phong sắc bén, liền không ngừng bộc phát ra tiếng vang thanh thúy của kim loại đụng nhau, thương ảnh cấp tốc tiêu tán, chỉ còn từng đạo kinh khí cấp tốc khuếch tán ra liên tục, nhờ đó mới có thể làm cho người ta biết được hai người va chạm đang bùng nổ giao phong kịch liệt.

Tới cuối cùng, thương ảnh rợp trời nhanh chóng biến mất. Đánh thêm vài đạo thương ảnh, rốt cục thì Bạch Trình cũng bỏ qua loại công kích vô vị này, trường thương liền ngưng tụ, nhất thời tạo thành một thanh trường thương thực chất nhanh như chớp xé rách không khí, kinh phong bén nhọn tại mũi thương cấp tốc ngưng tụ, trực tiếp hướng phía ngực Tiêu Viêm đâm tới.

Đôi mắt nheo lại, trọng thước trong tay Tiêu Viêm cực kỳ linh hoạt đem thu về trước ngực, giống như một tấm chắn màu đen, vững vàng đứng sừng sững trước người. Mà trường thương màu vàng sẫm kia, cũng vừa lúc đâm vào chính giữa thân thước rộng lớn.

Hai người tiếp xúc, phía trên thân thương rồi đột nhiên bùng nổ kinh lực mạnh mẽ, dưới kinh lực mạnh mẽ đó, bàn chân Tiêu Viêm trượt về phía sau hai ba thước trên mặt đất rồi mới ngừng.

"Hừ" đầy lui Tiêu Viêm, Bạch Trình hừ lạnh một tiếng. Hai tay nắm chặt chuôi thương hơi hơi run lên, phía trên thân thương hào quang liền đột nhiên đại thịnh, hoàng sắc quang mang chói mắt giống như ánh sáng mặt trời từ bên trong vòng chiến lóe lên.

"Xuy! "

Khi hoàng sắc quang mang tăng vọt, liền có một đạo năng lượng màu vàng giống như con rắn trong cát mạnh mẽ thiểm lược mà ra, cái miệng không lồ dữ tợn, hung hăng va chạm ở phía trên trọng thước.

"Thình thịch! "

Trong lúc hai người va chạm, một tiếng vang thật lớn bộc phát ra, một cỗ kinh khí gợn sóng mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khuếch tán, sàn nhà cứng rắn dưới chân Tiêu Viêm, không ngừng lan tràn các vết nứt như cái khe nhỏ.

"Cút! " lòng bàn tay thật mạnh giữ ở phía trên thân thương, lực tinh Đấu Linh thực lực lúc này không hề giữ lại mà bộc phát ra, kinh khí vô cùng cường hãn oanh kích trên thân thước, mũi thương do dùng sức liền hơi cong lên, chợt Huyền Trọng Thước liền ở trước mắt bao người, "hừ" một tiếng từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm văng ra, cuối cùng ở giữa không trung xoay tròn vài cái, cắm chéch ở trên mặt đất ngoài vòng chiến.

Trọng Thước của Tiêu Viêm rời tay, trên khán đài lập tức một tiếng ồ lên, ngoại trừ những người có quan hệ mật thiết với Tiêu Viêm, cho dù là thành viên Bàn Môn, đều nhin không được nắm chặt nắm tay, nét mặt vô cùng khản trương.

- Không có vũ khí, thử xem ngươi lấy cái gì mà đánh?

Một kích ẩn chứa toàn lực, rốt cục cũng chấn bay vũ khí của Tiêu Viêm, trong lúc nhất thời, Bạch Trình thậm chí thấy được thắng lợi gần trong gang tấc, hăng hái cười to một tiếng, trường thương trong tay cũng không

chút nào dừng lại, vẫn hướng về phía ngực Tiêu Viêm tấn công.

Trọng Thuộc rời tay, lông mi Tiêu Viêm hơi hơi cau, không thể không nói, thương thuật Bạch Trình so với Bạch Sơn hơn hẳn về mặt sắc bén cùng ngoan độc, trường thương nhanh như điện, cảm thụ được nơi ngực mơ hồ nổi lên cảm giác đau đớn, phía trên bàn chân ngân quang hiện lên, thân hình run lên, một tàn ảnh cực kỳ mơ hồ còn lưu tại chỗ cũ, mà thân thể lúc này, cũng đã xuất hiện ở khu vực cách đó hơn mười thước.

Trường thương như chớp xuyên thủng tàn ảnh, khẽ rung lên, lập tức đem tàn ảnh đánh thành hư vô, Bạch Trình ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm cách đó hơn mười thước, cười lạnh nói:

- Còn không nhận thua? Hiện tại nếu ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta còn hạ thủ lưu tình, còn không, đao thương không có mắt, đợi gãy tay què chân, đừng trách học trưởng ta xuống tay tàn nhẫn.

Ở địa phương như sân thi đấu này, Nội Viện vẫn chưa hạn chế không thể ra sát thủ, thế nhưng tình hình chung, trừ khi quan hệ song phương cực kỳ xấu, nếu không phần lớn đều là lưu lại một đường, dù sao nơi này mặc kệ nói như thế nào, cũng đều là học viện, thực sự không phải là nơi chém giết đẫm máu.

Không để ý đến vẻ đắc ý của Bạch Trình, Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt một cái về phía Trọng Thuộc ngoài sân đấu, hơi hơi xoay thân mình, cảm thụ được trong cơ thể vào giờ khắc này bởi vì thoát ly trọng xích trói buộc, đấu khí hùng hậu giống như hồng thủy âm âm chảy ra, làm cho khóe miệng Bạch Trình đang tươi cười cũng trở lên có chút âm trầm.

Quay mặt lại, nhìn thấy ánh mắt âm trầm lạnh như băng của Bạch Trình, Tiêu Viêm khẽ cười một tiếng, cũng chưa mở miệng nói chuyện, phía trên bàn chân, ngân quang lại lần nữa thoáng hiện, chợt đạp nhẹ một bước, thân hình như quỷ my. Bỗng xuất hiện bên cạnh người Bạch Trình, đấu khí màu xanh cực nóng bao trùm nắm tay, mang theo nhiệt độ cùng phong nhận sắc bén, hung hăng đánh tới hướng đầu hắn.

Tiêu Viêm vào giờ khắc này thể hiện ra tốc độ khủng bố, làm cho đồng tử Bạch Trình đột nhiên co rút lại, đầu như phản xạ có điều kiện giật về phía sau, nắm tay mang theo nhiệt độ cùng phong nhận sượt qua khuôn mặt, liền có cảm giác nóng rực và đau rát.

"Hắn... tốc độ của hắn tại sao lại đột nhiên tăng vọt lên như vậy?" Trước mắt hiện lên một bóng đen, làm trong lòng Bạch Trình tràn ngập sợ hãi, hồn hên thì thảo.

Hắn đối với Tiêu Viêm không tiếp xúc, tự nhiên là không biết, Tiêu Viêm thoát ly Huyền Trọng Thước, mới thực sự ở trạng thái sức chiến đấu hoàn toàn bùng nổ, đối với người khác mà nói, mất đi vũ khí có lẽ chính là loại đả kích trí mạng, nhưng với Tiêu Viêm mà nói, cũng là giúp hắn thoát ly khỏi một loại trói buộc. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trong tay Tiêu Viêm không có Huyền Trọng Thước, cũng không có đeo găng tay, lúc này đây mới thật sự chính là tay không chiến đấu với vũ khí.

-----oOo-----

Chương 521: Lại dùng đan dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quyền phong bay qua trước mặt Bạch Trình, nhưng mà hắn còn không kịp kê may mắn, khuỷu tay Tiêu Viêm liền đột nhiên hung hăng nện xuống, kinh phong bén nhọn liền từ khử tay phóng thành hình, kèm theo tiếng vang chói tai làm cho màng nhĩ hắn cũng xuất hiện một trận đau đớn.

Tay phải nắm chặt trường thương chống trên mặt đất, đem thân thể ổn định lại, tay trái Bạch Trình vội vàng nâng lên, cuối cùng cùng với khử tay Tiêu Viêm va chạm thật mạnh vào nhau, ngay sau đó liền xuất hiện kinh khí gợn sóng khuếch tán, mơ hồ lúc đó có âm thanh răng rắc rất nhỏ của xương cốt vang lên.

Nắm tay hắn cùng khử tay Tiêu Viêm chạm vào nhau, Bạch Trình lập tức cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong đó, lập tức sắc mặt trắng bệch, mà khi cổ kinh lực cường hắn áp uống, liền đem thân thể hắn trực tiếp nện ở trên mặt đất, một cái khe nhỏ liền từ đó lan ra.

Tiêu Viêm lạnh lùng nghiêm mặt không hề đình trệ, mũi chân hơi cong, đầu khí màu xanh cấp tốc ngưng tụ, Lại lần nữa hung hăng nhắm đầu Bạch Trình đã ngã xuống mặt đất đá vào, xem tư thế này, nếu là bị đá trúng cho

dù thực lực Bạch Trình thì ít nhất cũng phải hôn mê đương trường.

Đối với kinh phong bén nhọn đang nhằm hướng đầu đánh thẳng đến, cả người Bạch Trình toát mồ hôi lạnh, lập tức bắt chặt chặt vật, thân thể lăn lộn vài vòng trên mặt đất, đem một cước nguy hiểm của Tiêu Viêm né tránh qua.

Giữa sân, từ khi Trọng Thuộc của Tiêu Viêm rời tay cho tới lúc Bạch Trình chặt vật tránh né, bất quá ngắn ngủn không đến một phút đồng hồ, thế nhưng như vậy so với dự đoán của mọi người lại hoàn toàn bất đồng, làm cho khán giả trên khán đài đầy kinh ngạc, mấy thành viên "*Bạch Bang*" vốn đang cười vang liền giống như bị ai đó chẹn họng, chỉ còn âm thanh khàn khàn từ bên trong yết hầu truyền ra.

Cùng so sánh với các thành viên Bạch Bang âm thanh chợt lặng đi, là những tiếng hoan hô vang trời của bên phía kia, vốn cho là mất đi trọng xích Tiêu Viêm sẽ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, nhưng không nghĩ tới hẳn lại có thể lật ngược thế trận, ngược lại còn chiếm thế thượng phong đem Bạch Trình đánh cho lăn lộn trên mặt đất. Tình huống ngoài ý muốn phát sinh làm cho vẻ mặt khấn trương của thành viên bên này nhịn không được phát ra từng trận hoan hô, ngoài ra còn cả những âm thanh trào phúng vui cười như tiếng mắng trả lại cho các thành viên Bạch Bang lúc trước đầy vẻ đắc ý, làm cho bọn chúng tức giận đến mặt mũi xanh mét.

- Tiêu Viêm quả là rất mạnh, xem ra lần này từ độ mạnh yếu lúc xuất quyền cho đến tốc độ, tựa hồ so với lúc trước tay cầm Hắc Thuộc còn mạnh hơn một chút?

Ở một chỗ trên sân thi đấu, nhìn thấy Tiêu Viêm bỗng nhiên bộc phát, Nghiêm Hạo không khỏi có chút kinh dị nói.

- Mạnh lên không phải chỉ một chút.

Lâm Tu Nhai hơi hơi nhíu mày, hẳn có thể mơ hồ cảm ứng được Tiêu Viêm sau khi trọng xích rời tay hơi thở càng trở lên hùng hậu hơn, trong lòng một phen tư lượng, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía Huyền Trọng Thuộc ở phía ngoài sân đấu, nhẹ giọng nói:

- Ta nghĩ, vấn đề hẳn là ở vào phía trên cây thước kia.

Nghe được Lâm Tu Nhai nhắc nhở, đám người Nghiêm Hạo cũng tập trung ánh mắt lại, hồi tưởng lại lúc Trọng Thước thoát khỏi tay Tiêu Viêm thực lực đột nhiên tăng mạng, lập tức nhận ra điều đó liền giật mình gật đầu.

- Người kia, thật đúng có nhiều thứ ngoài dự đoán của mọi người.

Thân hình chật vật sau khi lăn trên mặt đất một vòng, Bạch Trình liền thừa cơ nhảy đứng lên, nghe được chung quanh khán đài vang lên tiếng cười vang, khuôn mặt không khỏi lúc trắng lúc xanh, một lúc sau, lại lần nữa trở về vẻ âm trầm lúc trước, ánh mắt băng hàn nhìn Tiêu Viêm, nói:

- Hảo tiểu tử, vẫn còn có thủ đoạn này nữa, ta thật sự đã quá coi thường ngươi.

Hơi hơi dò xét song chương, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, theo đó là niềm vui sướng cực kì, trong cơ thể tựa hồ như chứa một loại lực lượng vừa mới thức tỉnh, làm cho hắn có cảm giác sung sướng muốn ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài. Sau khi tán giai, trận chiến đấu này chỗ tốt đối với Tiêu Viêm chính là không nhỏ.

- Người bây giờ có thể hơn ta được sao?

Tiêu Viêm châm chọc cười, còn không chờ đối phương đáp lời, dưới chân ngân quang lóe ra, bóng người liền lại lần nữa như quỷ my xuất hiện bên cạnh người Bạch Trình, mang theo nắm tay với kinh phong sắc bén, khừ tay, hai chân đều hết thấy dùng làm bộ vị công kích, trong khoảnh khắc Tiêu Viêm thi triển liên miên, từng đạo tàn ảnh ở giữa không trung ngưng lại, quyền phong tạo ra tiếng vang ô ô, ở trên sân đấu giống như có cuồng phong nổi lên không ngưng nghỉ.

Bởi vì có kinh nghiệm lần trước, lúc này thấy Tiêu Viêm mãnh liệt công kích, Bạch Trình không còn thất thố như vừa rồi nữa, trong tay trường thương xảo quyết vũ động, đem Tiêu Viêm chỉ còn có thể thấy được một ít tàn ảnh công kích mà chống đỡ xuống.

Bên trong vòng chiến, hai đạo nhân ảnh liên tục di chuyển, đấu khí màu xanh cùng vàng sẫm mỗi một lần va chạm đều giống như bộc phát ra tiếng sấm sét nổ vang, kinh khí khuếch tán, tạo ra không ít khe nứt trên mặt đất bằng tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được cấp tốc lan tràn ra.

"Thình thịch, thình thịch! "

Tiếng va chạm trầm thấp vang lên không ngừng từ trong vòng chiến tuyến ra, tới cuối cùng, hai đạo nhân ảnh tung ra toàn bộ đấu khí, chỉ còn có thể thấy mờ mờ hai luồng quang ảnh, kinh khí mãnh liệt tạo ra cho dù là đang ở cách xa hơn mười thước cũng có thể cảm nhận được, điều này khiến cho một ít khán giả có chút khó thở.

Nhìn Trận chiến giữa sân hung hãn vô cùng, trên khán đài không ít người âm thầm cứng lưỡi, thấy hai người đang giao phong ác liệt, nhìn chẳng thể phân biệt được trình độ cao thấp của họ, làm cho một số người cảm thấy kinh ngạc, Bạch Trình bên trong nội viện thanh danh mặc dù không bằng đám người Lâm Tu Nhai, nhưng mặc dù nói như thế nào, cũng là liệt danh trong cường bảng cao thủ, kỳ thật thực lực hẳn nhìn khắp toàn bộ Nội Viện, cũng là có thể đi vào trình độ nhất lưu. Vậy mà hiện giờ Tiêu Viêm mới chỉ tiến vào Nội Viện chưa tới nửa năm lại cũng có thể cùng với hắn chiến đấu tới mức này, hơn nữa còn không hề ở vào thế hạ phong. Thành tựu như thế này thật sự là làm cho một ít đệ tử sớm đi vào Nội Viện cảm thấy xấu hổ.

Giữa sân trận chiến đi vào hồi gay cấn, trên khán đài âm thanh cũng nhỏ đi nhiều, rất nhiều người trong lòng bàn tay véo một cái rồi nhìn hai luồng quang ảnh như thiểm điện kia. Đến lúc này, cơ hồ song phương đều là hoàn toàn bùng nổ, chỉ cần thoáng có một chút né tránh chậm trễ, chỉ sợ sẽ bị đối thủ bắt lấy sơ hở, tiến tới phát động một kích quyết định thắng bại.

Hai mắt nheo lại, hàn quang lạnh lẽo bắn ra, trong lòng Bạch Trình vô cùng lo lắng, vốn cho là thi triển toàn lực thì chuyện thu thập sơ cấp Đấu Linh như Tiêu Viêm hẳn là không khó, hẳn tuyệt không nghĩ tới hiện giờ lại bị Tiêu Viêm đưa vào thế giằng co, dù có công kích sắc bén thế nào, người kia đều là giống như một loại keo da trâu, gắt gao bám sát bên mình, thân thể hẳn ẩn chứa lực đạo rất mạnh với thể công liên miên không ngừng, làm cho công kích của trường thương không thể thi triển, dưới loại tình huống dây dưa này khiến cho Bạch Trình không khỏi hiện ra tâm tình lo lắng vô cùng.

"Vô luận như thế nào cũng phải đánh bại loại du côn các kẻ này! Xem ra chỉ có thể vận dụng Hàn Nhàn cấp. " Trong lòng lại lần nữa hiện lên ý niệm, khuôn mặt Bạch Trình trong giây lát dữ tợn hơn rất nhiều, tay phải

nắm chặt trường thương chống trả Tiêu Viêm, tay trái tìm tòi, một quả đan dược tử hồng sắc từ bên trong tay áo rơi vào lòng bàn tay, liền rất nhanh nhét vào trong miệng.

Đan dược vào miệng, khuôn mặt Bạch Trình nháy mắt hiện lên tử hồng sắc quý dị, một tiếng kêu từ yết hầu truyền ra, trong giây lát phía trên thân thể một loạt đầu khí màu vàng sẫm bạo dũng ra, bên trong đầu khí vàng sẫm, tựa hồ còn pha lẫn chút tử hồng sắc nhàn nhạt.

Nắm tay thật mạnh nện phía trên thân trường thương, trường thương thoáng gấp khúc, chợt bộc phát ra một cỗ lực lượng cực kỳ cường hãn, khi cỗ lực lượng này đánh ngược xuống, Tiêu Viêm trở tay không kịp lui ra phía sau từng bước, nhưng khi cước bộ vừa mới ổn định, trước mặt liền thấy hoàng ảnh lướt qua, tốc độ đột nhiên tăng vọt rất nhiều, Bạch Trình dùng sức huy động trường thương, đánh thật mạnh lên trên cánh tay Tiêu Viêm.

"phập!"

Thanh âm trầm thấp vang lên, trên cánh tay Tiêu Viêm một trận đau đớn kịch liệt, Bạch Trình bỗng tăng vọt lực lượng, trực tiếp đem Tiêu Viêm đánh lui 5, 6 mét, hơn nữa một kích này còn làm cho Tiêu Viêm sắc mặt thoáng chút trắng bệch.

Nguyên lai đang tập trung vào trong vòng chiến, đột ngột lúc này xuất hiện biến hóa, làm cho khán giả bên ngoài vô cùng lo lắng, mà khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy sắc mặt Bạch Trình hiện ra tử hồng sắc, rất nhiều người đều ngăn người ra, một ít người dẫn đầu kêu lên:

- Bạch Trình ăn đan dược!

Nghe được tiếng la này, trên khán đài nhất thời có chút ầm ầm lên, tuy nói trong thi đấu thể thao ở giữa sân tỷ thí ăn đan dược cũng không tính phạm quy, nhưng nói như thế nào thì đối thủ của Bạch Trình cũng chỉ là một gã tân sinh mới vừa gia nhập Nội Viện chưa tới nửa năm, hơn nữa thực lực so với chính mình thấp hơn, vậy mà trong chiến đấu còn muốn dựa vào việc ăn đan dược để tăng thực lực, hành động này thật sự khiến cho người ta khinh thường.

Cước bộ trên mặt đất cấp tốc khởi động, Tiêu Viêm đem kinh khí hóa giải,

lạnh lùng ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Trình không chỉ có khuôn mặt tử hồng, hơn nữa ngay cả ánh mắt đều là hiện lên một ít tử hồng sắc, khẽ nhíu mày, cười lạnh nói:

- Đan dược không tệ, không ngờ có thể lập tức tăng lực lượng lên nhiều như vậy.

- Thắng làm vua thua làm giặc, chiến đấu sinh tử chân chính, không ai quan tâm đến quá trình chiến đấu, kết cục mới là trọng yếu nhất!

Bạch Trình âm trầm nói, từng bước tiến về phía Tiêu Viêm, hắn cũng chẳng thèm tìm lấy một cái cớ khác, hiện tại hắn thậm chí đem Tiêu Viêm trước mặt đánh cho chết khiếp, nếu có cơ hội, hắn thậm chí trực tiếp muốn phế đi Tiêu Viêm, từ khi người kia đi vào Nội Viện đến bây giờ, hắn vốn không có một ngày an bình.

- Bạch học trưởng nói rất hay.

Nhìn chăm chú vào Bạch Trình trước mặt, Tiêu Viêm ngoài dự đoán mọi người, cười gật gật đầu, chọt hai ngón tay vừa lật, một quả đan dược mọc mà màu đỏ sậm liền xuất hiện, hơi hơi giương mắt, nhìn Bạch Trình đối diện, mỉm cười nói:

- Nếu Bạch Trình học trưởng nói như vậy Tiêu Viêm ta cũng không có làm sai, Long Lực đan này từ sau khi luyện chế ra, còn chưa thử qua hiệu lực của nó như thế nào, hôm nay liền cho Bạch Trình học trưởng thử xem đi.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm đan dược đỏ sậm trên hai ngón tay Tiêu Viêm, sau khi nghe được tên đan dược, khuôn mặt Bạch Trình chỉ một thoáng liền trở nên cực kỳ khó nhìn.

-----oOo-----

Chương 522: Cường lực một kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tuy có thể làm cho người sử dụng thực lực tăng nhanh, nhưng lại hạn chế thời gian sử dụng, một khi đến thời gian hạn

ché, thực lực Tiêu Viêm sẽ giảm xuống trên diện rộng, đến lúc đó sợ rằng tình huống sẽ không ổn, bây giờ Bạch Trình đã sử dụng đan dược trước, đã giúp Tiêu Viêm mở một con đường, căn bản hẳn tính toán nếu phải giằng co, liền thi triển đòn tấn công quyết định Phật Nộ Hỏa Liên, nhưng trước mặt tất cả mọi người, Tiêu Viêm lại không muốn lộ ra tất cả thực lực của bản thân, tuy nói hẳn có ẩn dấu một loại hỏa liên đấu kỹ mạnh mẽ, nhưng rất nhiều người chỉ mới nghe qua mà chưa từng thấy.

Lúc này trong trong sân thi đấu có rất nhiều cường giả, người có nhãn lực độc đáo cũng không ít, loại tuyệt kỹ này, nếu như có thể ít sử dụng, như vậy tự nhiên là tốt nhất, nói không chừng sau này cùng với đối thủ chiến đấu, còn có thể tạo ra một ít hiệu quả bất ngờ.

Bởi vậy, lúc Tiêu Viêm nhìn thấy Bạch Trình sử dụng đan dược trước, chẳng những không giận mà càng mừng, như vậy. Hẳn có đủ lý do để sử dụng Long lực đan, còn có thể nói cùng với Bạch Trình ăn miếng trả miếng.

- Bạch Trình người này..... Thật đúng là tự tìm lấy xui xẻo!.

Khán đài, mọi người trông thấy biểu tình khó coi của Bạch Trình, trong lòng nhin không được âm thầm than thở.

Hai ngón tay hơi di chuyển chà xát trên hoàn đan dược mượt mà, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm đem Long Lực đan bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, cổ họng nuốt nuốt, đem đan dược nuốt vào trong bụng, theo đan dược đi vào trong thân thể. Gần như ngay lập tức, một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng từ trong cơ thể đột nhiên tràn ra, cuối cùng giống như cơn hồng thủy chảy vào trong kinh mạch, được nhiệt lưu nóng bỏng đi qua, Tiêu Viêm cảm thấy trong một chốc cả người được đổ đầy năng lượng, tràn đầy một cảm giác thư sướng. Gần như làm Tiêu Viêm muốn ngửa mặt lên trời kích động hét dài.

Thân thể một hồi kích động qua đi, tiếng vang cực kỳ thanh thúy của đầu khớp xương, lớp bắp vang vọng trong cả trường thi đấu, âm thanh kia không ngừng vang lên liên miên không ngừng ước chừng gần hai ba phút đồng hồ, đồng thời, sau khi dùng miếng Long Lực đan, Tiêu Viêm mơ hồ phát hiện Bạch Trình trước mặt thấp đi một chút, lập tức ngẩn ra, cúi đầu nhìn thân mình, thì kinh ngạc phát hiện, nguyên lai không phải là Bạch Trình thủ nhỏ lại, mà là chính là vì thân thể mình so với lúc trước cao lớn

hơn rất nhiều, trước đây thân hình Tiêu Viêm có hơi chút gầy yếu, mà hiện tại, dáng người dường như có thể cùng với người to lớn như Nghiêm Hạo so sánh.

Hình thể Tiêu Viêm biến hóa như vậy, làm cho mọi người trên khán đài cảm thấy kinh ngạc, nhìn trên cánh tay hấn gân xanh giống như những con rắn nhỏ, nhìn không được lau mồ hôi lạnh, đây là hiệu lực của ngũ phẩm đan dược? Nhìn hiệu lực bên ngoài có vẻ hơi quá mức?

Đương nhiên, trong nhiều người sợ hãi than, cũng có người vì Tiêu Viêm hoang phí mà thở dài không thôi, đây chính là ngũ phẩm đan dược a, dùng để đối phó với Bạch Trinh, hình như là có chút đại tài tiểu dụng?

Nắm chặt nắm đấm, ở trước mặt vù vù đánh vài quyền, không có quán chú thêm vào đấu khí, hoàn toàn bằng vào lượng lực thân thể mình, Tiêu Viêm liền nghe chỗ không khí vừa mới đánh quyền bạo phát tiếng vang, nắm đấm mỗi lần đánh ra, bởi vì kinh phong quá cường đại, đều do không khí vô hình áp súc tựa như đạn pháo, cuối cùng bắn đi, như là đạn pháo rơi trên mặt đất, tạo ra âm thanh, cùng một vết tích không nhỏ.

"Không hổ là ngũ phẩm đan dược, hiệu lực kinh khủng như vậy" Trong cơ thể năng lượng hùng hồn sôi trào như hồng thủy làm cho Tiêu Viêm kích động như muốn mang ra một vật gì đó để hành hung, ngẩng đầu lên, ánh mắt không có hảo ý nhìn Bạch Trinh, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, phía trên bàn chân ngân quang hiện lên, nhẹ nhàng chấn động, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Bạch Trinh, tốc độ như vậy, so với lúc trước càng khủng bố hơn vài phần.

Đối với tốc độ khủng bố của Tiêu Viêm, Bạch Trinh sớm đã lĩnh giáo qua, bởi vậy trong lòng vẫn duy trì cảnh giác, do đó trong lúc Tiêu Viêm vừa cử động chốc lát, thân thể bỗng nhiên căng lên, trường thương vàng sẫm trong tay liền được đấu khí bao phủ, chột hung hăng đâm về phía Tiêu Viêm vừa hiện ra trước mặt.

Sau khi dùng Long Lực đan, Tiêu Viêm phát hiện không những lực lượng mình tăng vọt, hơn nữa nhãn lực cũng trở nên nhạy bén hơn rất nhiều, tuy rằng trường thương của Bạch Trinh ẩn dấu đấu khí bên trong, làm cho người khác khó mà biết được tung tích công kích, thế nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể cảm ứng được đưa đầu tránh qua bên trái, tránh được một trường phong sắc bén, đồng thời tay trái lộ ra như thiểm điện, nắm lấy thân

thương, bàn tay có lực lượng cường hãn vô cùng, trực tiếp làm cho trường thương ẩn chứa đầu khí không thể nhúc nhích tí nào.

Trường thương bị nắm, sắc mặt Bạch Trình không khỏi âm trầm xuống, tay phải xoay tròn, đầu khí vàng sẫm cấp tốc thành hình trong lòng bàn tay, cuối cùng nhanh chóng nén lại.

Trong thời gian nháy mắt, tạo thành hình một quang cầu bằng bàn tay màu nâu, cuối cùng một đạo đánh xuống, quang cầu hung hăng hướng về phía Tiêu Viêm đánh tới.

- Huyền Thổ Ngưng Hiên.

Quang cầu màu nâu này rõ ràng là có tính công kích cao, mặc dù còn cách Tiêu Viêm khoảng cách vài thước, nhưng trong khoảng đó, vẫn cảm giác được tiếng xé gió sắc bén, hình cung vàng sẫm trong quang cầu bên ngoài mặt quang cầu tạo thành hình lõm xuống. Quang cầu trong không khí trước mặt, tựa hồ như bị bong ra. Nguồn truyện:

Quang đoàn đen kịt bên trong cấp tốc phóng đại, Tiêu Viêm quả thực không có chút nào chần chừ, lực lượng dư thừa trong cơ thể vội vàng phát tiết, bởi vậy, đối mặt với Bạch Trình xuất ra một kích sắc bén, Tiêu Viêm không có nửa điểm do dự, bàn tay như cánh quạt, bàn tay nắm lại thành quyền, hướng về quang cầu, đánh lên thật mạnh.

"Thịch Thịch"

Khoảng cách ngắn ngủi vài thước, nháy mắt liền tới, hai người đều không có thời gian để suy nghĩ, một quyền một chưởng oanh kích thật mạnh với nhau, trong lúc nhất thời, nổ vang một tiếng, giống như sấm sét vang lên trên không trung của sân thi đấu, một đạo kinh khí từ chỗ hai người tiếp xúc cấp tốc khuếch tán ra, mặt sân lúc này như là đồng ruộng bị trâu bò cày sới.

Năng lượng gợn sóng khuếch tán ra, Bạch Trình sắc mặt một mảnh trắng, lòng bàn tay truyền đến một kinh lực cơ hồ làm cho cả cánh tay hắn bị tê liệt, bả vai cấp tốc run rẩy, lập tức bắt chập Tiêu Viêm đang nắm chặt trường thương, cước bộ đập đập cấp tốc lui về phía sau. Mỗi lần bàn chân hạ xuống, đều lưu lại trên mặt đất một dấu chân nửa tấc, vài chục bước như thế. Hoàn toàn hóa giai cổ kinh lực kia, mới dừng bước lại. Yết hầu

dâng lên một cỗ ngòn ngọt, nhưng lại bị hấn nuốt xuống.

Giữa sân một màn tro bụi nhanh chóng tán đi, thân ảnh to lớn của Tiêu Viêm dần hiện ra, xem vị trí đang đứng, cũng chỉ lui ra sau một bước, đồng thời trong tay con đang nắm chuỗi trường thương vàng sẫm, đứng trước mặt mọi người, lúc trước giao phong kịch liệt như vậy, người nào chiếm được thượng phong.....

Bàn tay nắm trường thương vàng sẫm, Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Bạch Trình, tùy ý ném đi, trường thương liền xuất hiện ngoài khu vực chiến đấu, hơn nữa không biết là vô tình hay cố ý, vị trí trường thương rơi xuống, vừa vặn là vị trí lúc trước Bạch Trình đem Huyền Trọng Thước đánh rơi xuống.

- Ha hả, xem ra Bạch Trình học trường ăn mai đan dược kia tựa hồ hiệu lực không được như Long Lực đan rồi.

Tiêu Viêm hướng về phía Bạch Trình cười cười, nhưng nụ cười kia không có một chút độ ấm, mà lạnh lẽo không gì sánh được.

Bạch Trình khước miệng hơi nhếch lên, Tiêu Viêm với tư thế kiêu ngạo như vậy, làm cho hấn cơ hồ kích động đến nổi xuýt nữa phún lửa, nhưng trong lúc hấn nổi giận, cũng có một chút gì đó hối hận, nếu như hấn không phục dụng đan dược, còn có thể ngược lại châm chọc đối phương một phen, nhưng hiện tại cũng phải đành giả câm điếc nuốt xuống, đúng là tự mình tìm lấy hậu quả.

- Chiến đấu còn chưa kết thúc đâu

Âm lãnh hừ một tiếng, đã đến nước này Bạch Trình triệt để liều mạng, đấu khí vàng sẫm trong cơ thể trào ra, tại khí bên ngoài thân thể lưu chuyển không ngừng, một lát sau, dĩ nhiên là ngưng tụ thành một bộ thực chất áo giáp vàng sẫm.

Thở hệ đấu khí phòng ngự đúng là cực kỳ tốt, Bạch Trình toàn lực ngưng tụ áo giáp đấu khí, lực phòng ngự rất cường hãn a, đối mặt với lực lượng mạnh mẽ của Tiêu Viêm, loại áo giáp này là loại có lực phản chấn hiệu quả.

Bạch Trình ngưng tụ áo giáp chỉ không đến mười giây thời gian, tại lúc áo

giáp sắp thành hình, Tiêu Viêm lại lần nữa thì triển loại thân pháp quý mị, quyền phong hướng về phía Bạch Trình đánh tới.

" *Thình thịch!*"

Nắm tay nện mạnh lên đầu khí áo giáp màu vàng sẫm, giống một dòng nước loại năng lượng màu vàng cấp tốc dao động, đại bộ phận đều được đón đỡ, còn tiểu bộ phận bắn ngược lại Tiêu Viêm

" *đập đập!*"

Cước bộ lui lại hai bước, liền ổn định thân hình, Bạch Trình trắng một chút, liền khôi phục lại bình thường, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Viêm cười lại nói:

- Cậy mạnh không tồi, nhưng chẳng lẽ người không biết Thổ hệ áo giáp phòng ngự cực mạnh sao? Trận chiến đấu này, ta đích xác khó có thể thủ thắng, mà ngươi muốn đánh bại ta. Cho dù là có Long Lục đan, cũng tuyệt đối không có khả năng!

- Thật không? Ta đây liền cho người nhìn xem, ta như thế nào phá cái mai rùa của ngươi!

Trong đôi mắt nổi lên một chút lãnh ý cùng trào phúng, trước mắt bao người, Tiêu Viêm bước lên một bước, thân hình xuất hiện trước mặt Bạch Trình, năm ngón tay nắm chặt lại, nắm tay thu lại tới bụng dưới, nháy mắt quay về phía sau, trong miệng Tiêu Viêm mở ra cười lên một chút mang theo một chút lãnh ý, đột nhiên vang ra.

- **Bát Cực Băng!**

Nắm tay đi được nửa đường, lực đạo đột nhiên sinh ra biến hóa, nắm tay tạo thành hình mang theo tiếng xe gió sắc bén, âm thanh chói tai bạo phát, cho dù là cả trường thi đấu thể thao, đều có thể nghe rõ ràng!

Giờ khắc này, trong mắt Bạch Trình đang hiện một tia tiếu ý. Rốt cục cũng thay vào vẻ hoảng hốt cùng sợ hãi!

Chương 523: Bại kẻ địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Do nuốt Long Lực đan, được lực quán chú vào đấu kỹ Bát Cực Băng, chỉ một phần nắm tay đã ẩn chứa kinh phong khủng bố, làm cho những người quan chiến trên mặt hiện lên vẻ bàng hoàng khiếp sợ. Lực lượng như vậy cho dù là một vài cường giả thất tinh, bát tinh hay đấu linh, sợ là cũng khó mà thi triển ra.

Trận gió tại phía trên nắm tay xuất hiện, không khí trước mặt cũng bị một kích kia hoàn tàn xua tan, nắm tay ngang qua không gian mờ ảo, quyền phong mơ hồ mang theo hỏa diễm, nắm tay lướt qua, lưu lại quyền ảnh nhàn nhạt ...

Nắm tay chân chính tiếp xúc với Bạch Trình, kinh phong mạnh mẽ khiến không khí ngưng tụ lại, sau đó liền mạnh mẽ bắn ra tới phía trên hoàng sắc khải giáp, nhất thời thanh âm thanh thúy vang lên, một lỗ nhỏ xuất hiện trên khải giáp, bất quá nó xuất hiện vền vện trong thời gian một cái chớp mắt rồi đầu khí nhanh chóng lưu chuyển chữa trị hoàn toàn.

Một kích kia Tiêu Viêm đem toàn thân Bạch Trình phong tỏa, làm hắn không thể tránh được, do đó chỉ có thể đối mặt với ánh mắt đầy sợ hãi, bên trong đồng tử nắm tay cấp tốc phóng đại.

Một kích vừa rồi Tiêu Viêm gần như đã xuất toàn bộ lực lượng dưới nắm tay, nhìn trên đài tất cả mọi người áp chế thanh âm xuống thấp, ánh mắt dán theo nắm tay không ngừng di động tới kia.

"Thình thịch!"

Toàn trường tất cả ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, nắm tay Tiêu Viêm ẩn chứa kinh khí mạnh mẽ, rốt cục tiếp xúc thật mạnh cùng đấu khí khải giáp, tiếp xúc trong khoảnh khắc, nháy mắt yên tĩnh. Chợt từ vòng chiến bên trong, bộc phát ra tiếng va chạm tựa như sấm sét nổ vang!

Thanh âm nổ vang trong chốc lát, một loại gợn sóng kinh khủng nhất từ khi song phương bắt đầu giao chiến tới giờ đột nhiên từ nơi nắm tay cùng khải giáp năng lượng tiếp xúc, điên cuồng tỏa ra.

Vòng kinh khí gọn sóng này có thể dùng mắt thường nhìn thấy, tốc độ khuếch tán gọn sóng cực nhanh, vền vền vài cái nháy mắt bắt đầu từ bên trong vòng chiến khuếch tán đi ra ngoài, cuối cùng cho đến hơn mấy chục trượng mới dần dần biến mất.

Kinh khí gọn sóng không giống như vài lần trước, làm cho chiến trường lập tức như bị băng liệt, ngược lại vài giây sau, ở chung quanh từng đạo ánh mắt mới thật sự khiếp sợ, chính lúc này lực lượng hủy diệt mới âm âm bộc phát

"Uỳnh! "

Tại lúc sau khi gọn sóng khuếch tán ra ngoài, chiến trường lúc đầu như bị đạn pháo tập kích, tại thời gian ngắn ngủi, đất đá nổ tung, nó như cánh tay bò tát tràn ra bốn phương tám hướng. Đá vụn tung tóe làm cho người trên khán đài cuống quýt tránh né. Sân đấu cực kỳ cứng rắn nay đã bị phá hủy hoàn toàn!

Bụi mù dần bốc lên, bên trong vòng chiến chỉ có vị trí Tiêu Viêm cùng Bạch Trình là vẫn như cũ không chút tổn hại, nắm tay Tiêu Viêm vẫn như trước, kè sát phía trên đấu khí khái giáp, nắm tay nhìn như vững vàng vô lực, nhưng mà theo sự run rẩy tăng lên, đấu khí khái giáp càng ngày càng mờ nhạt, điều này cũng làm cho mọi người hiểu được, lực phòng ngự cực kỳ kinh người của khái giáp, tựa hồ sắp đến lúc sụp đổ.

Một tia máu từ khóe miệng Bạch Trình tràn ra, mặc dù có khái giáp chống đỡ tuyệt đại bộ phận lực lượng, nhưng một cỗ kinh phong trong lúc mơ hồ, vẫn là làm cho hắn bị một ít đả thương.

Cắn răng. Ánh mắt nổi giận âm lãnh nhìn Tiêu Viêm trước mặt, Bạch Trình liền mạng thúc dục đấu khí trong cơ thể, tất cả đều tiến vào trong đấu khí khái giáp, khiến nó lại sáng hơn một chút. Hắn tuy làm như thế nhưng trong lòng lại cực kỳ rõ ràng, dưới loại tình huống này nếu không duy trì đấu khí cho khái giáp, chỉ cần đấu khí khái giáp tiêu tán, như vậy kinh khí lưu lại phía trên nắm tay của Tiêu Viêm sẽ lập tức khiến cho mình bị trọng thương! Cho nên, hắn cho dù là liều mạng, cũng phải tiếp tục!.

Chỉ cần tiếp tục duy trì, có lẽ hắn sẽ có chút ít hy vọng chiến thắng, bởi vì hắn cũng rõ ràng, thi triển một kích mạnh mẽ như thế Tiêu Viêm chỉ sợ

cũng đã sử dụng toàn bộ sức lực.

Hiện tại, là muốn xem ai kiên trì lâu hơn!

Trên đầu khí khái giáp, năng lượng cấp tốc lay động uyển chuyển như một loại nước gợn. Bạch Trình thân mình thực lực vượt xa so với Tiêu Viêm, hơn nữa lại tu luyện huyền giai trung cấp công pháp, loại công pháp cấp bậc này tốc độ khôi phục đầu khí cũng là không tệ, bởi vậy trong lúc nhất thời, Bạch Trình dần thu được lợi thế!.

- Hắc, Tiêu Viêm, khụ...xem ra lão thiên đều là đứng ở bên này rồi.

Cảm giác nắm tay Tiêu Viêm phía trên theo thời gian dần dần yếu bớt kinh lực, trên khuôn mặt tái nhợt của Bạch Trình nhìn không được hiện lên vẻ tươi cười, âm thanh khàn khàn phát ra

- Vậy cũng chưa hẳn!

Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu, trên khuôn hiện lên nụ cười lạnh, nhìn thấy nụ cười này, trong lòng Bạch Trình nổi lên một cỗ bất an.

Bởi vì đối phương quyền phong xuy yếu, không gian chung quanh bị phong tỏa cũng dần tan thành mây khói, ngay lúc này Bạch Trình hung hăng công kích yết hầu Tiêu Viêm, khi mũi chân Bạch Trình hạ xuống, thân hình Tiêu Viêm chợt lóe lên, liền xuất hiện ở trên một khối vỡ nát của sàn đấu, có lẽ là bởi vì nguyên nhân kiệt lực, tốc độ Tiêu Viêm lúc này rõ ràng so với lúc trước chậm chạp hơn rất nhiều.

- Hắc hắc như thế nào? Đến cực hạn rồi sao? Như vậy kế tiếp...ngươi làm được gì?

Nhìn thấy tốc độ Tiêu Viêm, Bạch Trình nhãn tình sáng lên, nhưng mà còn chưa nói chuyện, liền thấy xa xa Tiêu Viêm bỗng nhiên xòe bàn tay ra, lập tức trong lòng càng thêm bất an. Quát lớn.

- Thật có lỗi, Bạch Trình học trưởng, ngươi không thể ngồi ở trên danh sách cường bång nữa rồi, vị trí đó để ta ngồi giúp ngươi đi.

Khóe miệng gợn lên tia cười lạnh, Tiêu Viêm nói với Bạch Trình rồi bàn tay đột nhiên nắm chặt, trầm giọng nói:

"Bạo!".

Thanh âm Tiêu Viêm vừa mới hạ xuống, mọi người lúc đầu còn có chút không hiểu ra sao, nhưng chợt nghe thấy một tiếng nổ nặng nề vang lên, ánh mắt mọi người vội vàng theo tiếng nổ mạnh di động, cuối cùng kinh ngạc dừng ở khuôn mặt tái nhợt của Bạch Trình, vào lúc này, đấu khí khai giáp đã hoàn toàn vỡ nát, phần tay áo khai giáp cũng bị chấn thành bột phân, trên ngực một vết thương xuất hiện trước mắt mọi người, xem thương thế kia, thật không giống như là ngoại lực gây thương tích, ngược lại càng như là thể lực va chạm mà tạo thành.

Sắc mặt trắng bệch, Bạch Trình có chút gian nan cúi đầu xuống, nhìn chỗ vết máu trong ngực, lúc trước hắn cực kỳ rõ ràng cảm ứng được, một loại ám kình hư ảo tại trong người bạo phát ra, lũ ám kình này bộc phát triệt để làm cho hắn bị trọng thương!.

"Phốc xuy! "

- Người.... người...

Một ngụm máu tươi đỏ sẫm điên cuồng bắn ra, đem quần áo trên người Bạch Trình toàn bộ nhuộm đỏ, ánh mắt Bạch Trình gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm với vẻ mặt có chút tái nhợt ở xa xa, chỉ vào hắn hồi lâu nhưng cũng không nói được nửa câu. Cước bộ lão đảo lui ra phía sau vài bước, rốt cục nhìn toàn bộ đài thi đấu đã tan nát mà khiếp sợ, cuối cùng hắn mới cúi đầu mà ngã xuống.

Nhìn diễn biến xảy ra với Bạch Trình, toàn bộ tràng thi đấu đều lâm vào sự im lặng đến quỷ dị, rất nhiều người đều là chưa hồi phục lại tinh thần, từng liệt vào cường bảng, lục tinh Đấu linh cao thủ lại thua ở một gã tân sinh tiến nhập học viện chưa tới nửa năm! Mặc dù từ khi mới bắt đầu chiến đấu, có một số người có thể suy đoán ra, thế nhưng khi sự thật xuất hiện trước mắt, mọi người vẫn là có chút cảm thấy khó có thể tin. Nguồn truyện:

Dưới một bầu không khí yên tĩnh, trong sân Tiêu Viêm che miệng kịch liệt ho khan vài tiếng, lúc trước kịch liệt chiến đấu, cũng làm cho hắn tiêu hao lớn. Hơn nữa sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho đến phục dụng Long Lực đan, cho nên khi thần kinh đang căng thẳng tại thời điểm trầm

tĩnh lại, trên toàn bộ thân thể đều truyền đến một cảm giác mệt mỏi.

Sự an tĩnh bị tiếng ho khan của Tiêu Viêm phá vỡ. Theo sau, đột nhiên bùng nổ tiếng hoan hô. Mọi thành viên của Bàn Môn lúc này phát ra thanh âm cuồng tiếu, từng tiếng hô vang vọng, cùng hội tụ lại trên bầu trời.

- Hồng! Lão Đại, Thật tuyệt!

- Lão Đại, ngươi là cực mạnh! A!

Cùng so sánh với vẻ mừng như điên của đám người Bàn Môn thì đám thành viên Bạch Bang phía bên kia lúc này mặt xám lại, lún cún đi xuống, cũng không dám... mắng chửi lung tung nữa.

Chịu sự kích thích điên cuồng của đám thành viên Bàn Môn, nhìn trên đài những người quan chiến khác, cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay. Trận chiến kinh tâm động phách này đủ để làm cho bọn họ tình nguyện vỗ tay khen ngợi người chiến thắng

Hổ Gia cùng Ngô Hạo hai người cũng là lúc này thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn phía dưới, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, không hề có thể làm bọn họ cam tâm nhận thua, như vậy quả nhiên là làm lòng người nhiệt huyết sôi trào.

Huân Nhi nhẹ nhàng bước xuống, xuất hiện tại bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn không khỏi đau lòng nói:

- Không sao chứ?

Tiêu Viêm cười lắc đầu, vỗ vỗ đầu Huân Nhi, ý bảo hắn cũng vô sự, ánh mắt đảo qua liếc nhìn Bạch Trình một cái, Tiêu Viêm vừa muốn xoay người rời đi, khuôn mặt cũng là hơi đổi, thoáng cái ngẩng đầu, nhìn nơi nào đó của đấu tràng. Một cỗ hơi thở sắc bén bá đạo lan tràn ra, mơ hồ trong lúc này đem thân thể mình bao phủ lại.

- Không biết là vị học trưởng nào xem Tiêu Viêm không vừa mắt? Hiện giờ tuy là đang thương thế, nhưng muốn tái chiến, Tiêu Viêm tất nhiên phụng bồi!

Ánh mắt chậm rãi trở nên lạnh lẽo, thanh âm Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Nghe được thanh âm Tiêu Viêm, giữa sân tiếng động lớn dừng lại. Từng đạo ánh mắt theo tầm mắt Tiêu Viêm nhìn lại. Cuối cùng dừng lại ở một nơi âm u phía trên. Trong thi đấu tràng có một ít cường giả, khi bọn hắn cảm nhận được từ nơi này cổ hơi thở sắc bén bá đạo truyền ra, khuôn mặt đều là nhin không được có chút biến hóa.

- Lực lượng không nhỏ!

Trước ánh mắt soi mói của mọi người, từ chỗ âm u một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra, thân thể lập tức nhảy lên, cuối cùng như một viên đạn pháo, thật mạnh dừng ở bên trong sân đấu, giống như rơi xuống đất mạnh mẽ, trực tiếp làm cho tảng đá lớn dưới hai chân nổ tung, thậm chí còn dãn lan ra xung quanh.

Thân ảnh cao lớn chậm rãi hướng Tiêu Viêm đi tới, mang theo áp bách làm hô hấp người ta bị kiềm hãm, bao phủ toàn bộ bên trong sân.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt với hơi thở bá đạo dị thường. Đôi mắt Tiêu Viêm nhíu lại:

- Phách Thương Liễu Kinh?

-----oOo-----

Chương 524: Một bạt tai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nam tử xuất hiện trong sân có dáng người cao lớn, so với đám người Nghiêm Hạo thì không chênh lệch nhiều. Cả người hắn khoác áo vải, khuôn mặt kiên nghị, lông mi dày, sau lưng gác chéo một cây trọng thương màu đen, dài bằng chiều cao của hắn. Cây thương mây đen này so với bất cứ cây thương nào Tiêu Viêm đã gặp trước đó đều to hơn. Người cùng thương giống nhau, cơ hồ đều toát ra một khí phách sắc bén.

Người này vừa xuất hiện, nhân vật chính trong sân tự hồ đã chuyển vai sang cho hắn. Hơi thở sắc bén cỡ này dù ở bất cứ nơi nào cũng không có ai dám khinh thường.

Ấn tượng ban đầu mà nam tử trước mặt này để lại trong Tiêu Viêm có thể dùng 2 chữ để hình dung: Khí phách!

Cho dù là dáng người, diện mạo hay thậm chí cả trọng thương sau lưng đều tràn ngập một mùi vị giống nhau. Mà loại khí tức này, bên trong nội viện chỉ có thể thuộc về một người. Đó là bài danh đệ tam cường bảng: Phách Thương Liễu Kinh!

Nam tử này xuất hiện liền khiến bên trong Thi đấu tràng chìm vào trong yên lặng. Những ánh mắt từ trên khán đài chiếu xuống đều mơ hồ mang theo một tia kính sợ. Đối với loại cường giả được liệt dạng đứng đầu trong viện này, người có thể cùng hắn chính diện đối thoại cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nam tử liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, rồi lại lờ mờ Bạch Trình đang ngất ở cách đó không xa, tiếng nói hùng hồn, trầm thấp, nhàn nhạt vang lên:

- Không ngờ người có thể đánh bại Bạch Trình.
- May mắn thôi.

Bàn tay Tiêu Viêm hướng về Huyền Trọng Thuộc đang rơi bên cạnh phát tay một cái, hút nó bay trở về tay. Bộ dáng hắn không hề bận tâm, cũng chưa bởi vì thân phận của đối phương mà động dung tí nào.

- Giữa hai người chúng ta cũng gián tiếp có chút ít mâu thuẫn.

Không nhiều lời nói nhảm, Liễu Kinh chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm chột cười nói.

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm tự nhiên cũng rõ ràng việc mâu thuẫn trong lời của hắn là chuyện về Liễu Phi trước đó. Không một lời biện giải, đầu khí còn sót lại trong cơ thể lập tức theo kinh mạch chậm rãi vận chuyển lên, chuẩn bị ứng phó với chiến đấu có thể lại bùng nổ bất cứ lúc nào.

- Biểu ca!

Trong lúc Liễu Kinh đang nói chuyện với Tiêu Viêm thì lại có vài cái bóng

từ nơi khán đài nhảy xuống. Người đi đầu là một cô gái dung mạo xinh đẹp, giọng mừng quýnh hướng về Liễu Kinh kêu lên một tiếng, sau đó lại ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn. Tuy nhiên, ánh mắt Tiêu Viêm quăng về phía hắn lại mơ hồ mang theo vài phần đặc ý.

- Chuyện lúc trước, ai đúng ai sai lòng người tự hiểu. Tiêu Viêm ca ca không hề sai trong việc này. Người đừng tưởng trong nội viện có thực lực cường hãn thì có thể cao ngạo bất chấp đúng sai. Nếu người thực sự không phân tốt xấu mà ra mặt đối chọi thì ta, Tiêu Huân Nhi, cũng chơi tới cùng với người.

Nhìn trận thế của đôi phương, Huân Nhi cũng không để ý đến Tiêu Viêm mà ra mặt, lạnh lùng nói.

Bị Huân Nhi giáo huấn không chút khách khí, Liễu Kinh lại ngẩn ra, ánh mắt mang theo vài phần kỳ dị đánh giá cô gái Huân Nhi trước mặt này. Với thiên phú và thực lực của hắn, dù ở nơi nào cũng ít có người dám nói chuyện như vậy với hắn. Hiện giờ, bị Huân Nhi quát mắng như vậy thật ra lại làm hắn cảm thấy ngạc nhiên nhiều hơn, thêm nữa bởi vì khí chất cực kỳ hấp dẫn của Huân Nhi nên cũng khiến hắn dừng lại trên người nàng khá lâu.

- Hừm, ngươi là cái thá gì hả? Biểu ca ta lại có thể để ngươi giáo huấn như vậy sao? Đừng tưởng cứ đánh bại Bạch Trình thì có thể đặc ý. Tiêu Viêm kia cũng chỉ là một phế vật chỉ biết dựa vào đan dược mà thôi.

Thấy hành động của Huân Nhi, Liễu Phi tức thì tỏ ý không vui. Hơn nữa, khi thấy một kẻ vốn xem thường nữ sắc như biểu ca nàng lại tỏ ra thần sắc cực kỳ hứng thú với Huân Nhi trước mặt, lòng ghen tuông lập tức trào lên, nàng nhịn không được bước lên một bước, chỉ vào Huân Nhi, nũng nịu đáp trả lại.

Đối với lời quát mắng của Liễu Phi, Tiêu Viêm cũng chỉ nhíu mày, ánh mắt cũng lười nhác xoay đi chỗ khác. Đối với loại đàn bà không nói đạo lý này, hắn vẫn luôn "*kính nhi viễn chi*" (tạm hiểu là "*kính trọng*" đặt ở ngoài xa, không dám đến gần, mắc công mang họa). Hơn nữa, từ đầu đến giờ, ánh mắt hắn vẫn dừng lại trên người Liễu Kinh. Tên khốn này gây ra trên người hắn một loại áp bách không hề yếu hơn so với đám người Lâm Tu Nhai.

Nghe Liễu Phi quát mắng, Tiêu Viêm xem như gió thoảng qua tai, không nhìn đến, nhưng vẻ mặt Huân Nhi lại trở nên lạnh lùng. Đối phương mắng nàng thật ra cũng chẳng là gì cả, nhưng lớn tiếng mắng Tiêu Viêm hèn mọn thì lại khiến nàng không thể nhẫn nhịn được!

- Phi Nhi!

Bên cạnh, Liễu Kinh cũng nhướng mày lại, hấn hiển nhiên cho rằng Liễu Phi mắng có chút hơi quá đáng, lập tức không ngừng tăng thêm âm lượng. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy hàn ý trên mặt Huân Nhi, hấn vừa định mở lời thì đồng tử lập tức co rút lại, thân thể vội vàng di động về phía trái một bước, vừa vặn đem Liễu Phi chắn ở phía sau.

Ngay khi thân hình Liễu Kinh vừa động thì Huân Nhi đang lặng yên bất động bất ngờ phóng vút đến. Hai bên cạnh, hai đạo tàn ảnh chợt hiện ra. Mà nơi hai đạo tàn ảnh xuất hiện lại chính là hai bên sườn của Liễu Kinh.

Trong sát na tàn ảnh xuất hiện, sắc mặt Liễu Kinh khẽ biến, cánh tay nhanh như chớp xuyên qua trước mặt hai đạo tàn ảnh. Sau đó... hấn nghe thấy một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên từ phía sau.

"Bốp!"

Chung quanh khán đài, mọi người nhất thời miệng mồm há hốc, mặt đầy kinh ngạc nhìn vào dấu tay âm hồng trên gương mặt Liễu Phi. Nhất thời, toàn bộ Thi đấu tràng đều vì tiếng bạt tai vang dội kia mà rơi vào một sự im lặng quỷ dị.

Huân Nhi hơi giơ tay, mắt nhàn nhạt liếc vào khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin của Liễu Phi, lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng dựa vào Liễu Kinh là có thể làm bậy. Cái tát này, ta thay Tiêu Viêm ca ca tát đó.

- Người, người...tiện nhân người, ta phải giết người!

Dưới sự kích thích vì đau đớn trên mặt, Liễu Phi rốt cuộc cũng hoàn hồn. Trước biết bao nhiêu công chúng, bị người ta hung hăng vả cho một bạt tai, việc này so với việc chém nàng một đao càng khó có thể chấp nhận hơn. Nhất thời, xấu hổ và giận dữ tràn ngập trong lòng, phần nộ làm

gương mặt tím tái, nàng lên tiếng mắng, trao hướng về mặt Huân Nhi mà cào tới.

Lạnh nhạt nhìn Liễu Phi đang phát điên, trên đôi tay mềm mại của Huân Nhi, hào quang màu hoàng kim chói lọi nồng đậm dần, ẩn chứa kinh khí hung hãn làm mấy người sau lưng Liễu Phi sắc mặt đại biến. Chúng vội vàng lác người đến che chắn trước người Liễu Phi.

- Vị đồng học này, có thấy hơi quá đáng không?

Kẻ trước mặt lướt qua, Liễu Kinh lại lần nữa đứng chắn trước mặt Huân Nhi, trầm giọng nói.

- Tự rước lấy nhục, không thể trách ai.

Huân Nhi nhàn nhạt liếc Liễu Kinh một cái, bàn tay mềm mại được bao bọc trong kim sắc quang mang vẫn như cũ tỏa ra ánh sáng như ngọc. Dù là đang đối mặt với tên cường giả bài danh đệ tam cường bang trong nội viện, nàng cũng không hề sợ hãi chút nào.

- Huân Nhi, quay lại đi!

Tiêu Viêm hơi cau mày, quát nhẹ một tiếng.

Nghe tiếng quát nhỏ của Tiêu Viêm, nét mặt băng hàn của Huân Nhi chậm rãi tan ra. Mũi chân nàng điểm nhẹ trên mặt đất, thân thể mềm mại như một con bướm, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hấn hơi nhú mày, nàng lại khẽ cười. Một nụ cười như hoa quỳnh làm cho không ít đàn ông trên khán đài nhìn đăm đăm.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm nắm chặt lấy Huân Nhi, đem nàng che ở phía sau. Mặc dù biết cô nàng này đang che dấu thực lực không hề yếu hơn so với mình nhưng chủ nghĩa đàn ông không cho phép hấn giao mấy chuyện đánh đấu này cho con gái.

Khi Huân Nhi lui về, nhất thời, không khí trong sân trở nên hơi quái dị. Bên phía Liễu Kinh, Liễu Phi đang bụm mặt không ngừng lí nhí khóc lóc, mấy người bên cạnh vội vàng an ủi, mặt Liễu Kinh cũng trầm đi chút ít.

- Ha ha, hôm nay nơi này thật là náo nhiệt. Vừa xem xong một trận đấu của đàn ông, lại thấy chuyên thành mấy cô bé lên sàn đấu...

Không khí quái dị đột nhiên bị một tràng tiếng cười đập nát. Vài bóng người chột lớt xuống, xuất hiện trong sân.

- Lâm Tu Nhai? Nghiêm Hạo? Oa, hôm nay Thi đấu tràng này nổi lên trận gió lạ gì sao? Mấy tên khốn ngày thường chỉ bé quan này thế nào lại xuất hiện trong lúc này?

Theo mấy bóng người vừa xuất hiện, xung quanh khán đài vang lên từng trận tiếng nói khe khẽ.

Nhìn thấy mấy người bọn Lâm Tu Nhai, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, rồi chột cười cười, lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tu Nhai trước tiên đến gần Tiêu Viêm cười đùa vài câu, rồi vẫn xoay lưng về phía đám người Liễu Kinh, hướng tới Huân Nhi, giơ ngón tay cái lên, thấp giọng cười nói:

- Hết giận rồi chứ?

Huân Nhi khẽ liếc qua gương mặt Lâm Tu Nhai một cái. Mặc dù dung mạo và khí chất của đối phương cũng thuộc loại đứng đầu trong nội viện, nhưng trên mặt nàng vẫn không có quá nhiều cảm xúc, chỉ khẽ gật đầu, sau đó xoay qua, lại đem sự chú ý đặt lên người Tiêu Viêm.

Thấy gần như không được để ý, Lâm Tu Nhai cũng chỉ đành cười hắc hắc, xấu hổ sờ sờ mũi. Bị con gái đối đãi như vậy, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu.

- Ha ha, thật là có lỗi, tính tình cô bé chính là như thế đấy.

Tiêu Viêm không biết làm sao, chỉ vỗ nhẹ đầu Huân Nhi, cười nói với Lâm Tu Nhai.

- Rất có cá tính. Lần trước đi vội quá, còn chưa nói lời cảm ơn với người. Nếu không phải người ra tay, e rằng mấy người chúng ta muốn sống mà trở về cũng rất khó.

Lâm Tu Nhai cười cười nói. Những lời của Lâm Tu Nhai không áp chế âm thanh, đến Liễu Kinh đang ở phía sau đám người đều nghe rõ cả.

Hành động không hạn chế âm thanh này của Lâm Tu Nhai thực làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra. Hắn chợt thấy Liễu Kinh hơi nhíu mày mới giật mình, không khỏi cảm tạ, gật gật đầu với Lâm Tu Nhai.

- Hắc hắc, ta nói với Liễu Kinh người này, hôm nay người không phải muốn khiêu chiến Tiêu Viêm đó chứ? Người ta đang bị thương đó.

Nghiêm Hạo đứng bên cười cười, cũng nhanh mồm nhanh miệng nói ra điều quan trọng nhất.

- Chuyện lợi dụng kẻ khác lúc nguy ta tuyệt đối không làm.

Liễu Kinh thản nhiên nói:

- Nếu hiện tại hắn đã đánh bại Bạch Trình, cũng coi như đã tiến vào cường bảng. Như vậy, hắn đã đủ tư cách tham gia giải đấu cường bảng của một tháng sau. Lúc đó, tự nhiên là có cơ hội quyết chiến.

- Sự việc hôm nay đều là do mấy cô bé này tranh cãi mà ra, ta cũng không muốn dính vào phiền toái của các nàng, nhưng Phi nhi cũng không thể tự nhiên bị đánh như thế được. Nếu có thể gặp nhau trong lúc thi đấu, ta nhất định sẽ thi triển toàn lực. Ta cảm thấy rất có hứng thú với người.

Liễu Kinh hơi trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu nói với Tiêu Viêm.

Những lời này của Liễu Kinh không nghi ngờ là mang theo ý khiêu chiến. Do đó, từng ánh mắt trên Thi đấu tràng đều ngay lập tức chuyển dời sang người Tiêu Viêm. Có thể được nhận lời khiêu chiến từ Liễu Kinh, điều này nói lên thực lực của Tiêu Viêm

Ánh mắt mọi người nhìn trung trung, Tiêu Viêm cười khẽ một hơi, ôm quyền, tiếng nói vang lên không hề có chút luống cuống nào. Khí phách này là cho không ít người thầm gật đầu.

- Đến lúc đó tự nhiên sẽ phụng bồi

-----oOo-----

Chương 525: Bài danh cường bảng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần này hẳn bị thương không nhẹ. Nhưng có đan dược mà huynh luyện chế, muốn chữa khỏi chỉ là vấn đề thời gian. Hơn nữa, muội xem hơi thở cùng dao động năng lượng của hắn, tựa hồ cũng có dấu hiệu đột phá đến Cửu Tinh Đại Đấu Sư.

Huân Nhi mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng kinh ngạc rồi khẽ gật đầu. Tu luyện thiên phú của Hồ Gia và Ngô Hạo thuộc loại cực kỳ thượng thừa. Nếu hắn không nhờ nhiều linh dược như vậy, chỉ sợ cũng không khả năng vượt qua bọn họ nhanh như vậy.

- Hai ngày nay bên ngoài có yên tĩnh lại chút nào chưa?

Bụng chén nước trà bên cạnh, hắn bình thản nhấp một ngụm, đột nhiên cười khò nói.

Hiện giờ đã cách ngày đánh bại Bạch Trình trên Thi đấu tràng được hai ngày. Trong hai ngày này, Tiêu Viêm dường như không bước chân ra khỏi nhà, một là bởi vì tràng chiến đấu kia đã hao tổn nhiều tinh lực của hắn, hai là bởi vì đánh bại Bạch Trình, chính mình vọt một cái đã thành cường bảng cao thủ.

Mà dựa theo quy tắc cũ của "*Cường Bảng*" trong nội viện, chỉ cần có người có thể đánh bại người xếp ở phía trên, thì người thắng có thể đoạt được vị trí trên Cương Bảng của kẻ bại. Bạch Trình bài danh thứ 34 trên cường bảng, Tiêu Viêm đã đánh bại hắn nên hiện giờ không chỉ vọt cái trở thành cường bảng cao thủ mà cũng đồng thời chiếm luôn thứ hạng của Bạch Trình.

Hạng 34. Thành tích này mặc dù không cao nhưng, trong chốn nội viện thiên tài như mây này cũng đủ thể hiện sự ưu tú của người đạt được. Trên cường bảng, muốn tăng lên một hạng cơ hồ đều phải trải qua muôn vàn gian nan và cạnh tranh quyết liệt. Tuy rằng việc đề thân thành cao thủ

trong cường bảng là rất khó khăn nhưng một khi đã tiến vào thì đãi ngộ phong phú lại khiến nhiều người đỏ mắt hâm mộ. Theo Tiêu Viêm biết, hạng 34 trên cường bảng này mỗi tháng giúp hắn được lĩnh hai trăm ngày Hỏa Năng từ nội viện. Đây chính là một số tiền thưởng dồi dào trong mắt những kẻ khác.

Trên cường bảng, chỉ cần leo lên vển vẹn một thứ hạng thôi, đãi ngộ sẽ lại cao hơn rất nhiều. Bởi vậy, khi Tiêu Viêm đánh bại Bạch Trình, chiếm cứ hạng 34 trên cường bảng, liền bắt đầu có người khiêu chiến xuất hiện. Chiến thư xếp thành từng chồng từng chồng được đưa vào cửa. Tuy lúc thi đấu trong Thi đấu tràng, Tiêu Viêm thể hiện ra thực lực cực kỳ mạnh mẽ nhưng thực lực chân thực của hắn chỉ là Nhất Tinh Đấu Linh, do đó, trong tiềm thức của nhiều người cho rằng muốn đánh bại Tiêu Viêm cũng không khó khăn lắm, dù sao, hắn cũng không có viên Long Lực Đan thứ hai đề dùng.

Nguyên nhân Tiêu Viêm không ra khỏi cửa cũng là vì bị đống chiến thư xếp thành từng chồng từng chồng đó làm cho đau đầu. Hắn đối với bên ngoài lấy có là dưỡng thương, ngừng chiến khiến cho mấy tên khiêu chiến, muốn dùng Tiêu Viêm làm bàn đạp tiến thân cho địa vị của mình hết cách, đành giương mắt ngồi nhìn. Dù sao trong nội viện cũng có quy củ, kẻ bị thương có quyền cự tuyệt kẻ khiêu chiến mà không phải gánh vác trách nhiệm gì.

- Ha Ha, những kẻ muốn khiêu chiến huynh đã ít hơn nhiều so với hôm qua. Nhưng ta nghĩ chỉ cần Tiêu Viêm ca ca vừa ra khỏi cửa sẽ lập tức có bảy, tám người khiêu chiến với huynh.

Huân Nhi che miệng cười khẽ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Lắc đầu một cách bất đắc dĩ, Tiêu Viêm không nghĩ cái danh cường bảng cao thủ lại đem đến cho hắn phiền phức lớn như vậy. Nhìn đám người Lâm Tu Nhai mọi ngày đều có vẻ thản nhiên, không giống như mình bị cái đống chiến thư này làm cho muốn sút đầu mẻ trán.

Trong lòng Tiêu Viêm âm ức, hắn lại quên mất thực lực của đám người Lâm Tu Nhai, trong nội viện này có mấy người dám đi khiêu chiến họ? Những "đãi ngộ" mà hắn phải chịu có thể xem như một sự kiện đặc thù trong số cao thủ nội viện.

- Ai da!

Ngồi trên ghế nhàm chán, Tiêu Viêm lâm bầm nho nhỏ:

- Không biết giải đấu kia lúc nào bắt đầu ...

- Ha Ha, Tiêu Viêm, hai tháng không gặp, không ngờ tới người lại đột phá tới Đấu Linh cấp bậc, hơn nữa còn đánh bại cả Bạch Trình. Tin này thực có chút rung động mà. Khi ta nghe được tin này trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng không dám tin.

Đại môn đang đóng chặt đột nhiên bị đẩy ra, một tiếng cười quen thuộc vọng đến, bóng nhân ảnh của Lâm Diễm đã tiến vào

Nghe được tiếng cười, Tiêu Viêm ngẩn ra, bỗng thấy sung sướng. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt tươi cười đang đi đến của Lâm Diễm, cười nói:

- Lâm Diễm học trưởng, sao rồi? Hỏa độc trong cơ thể đỡ hơn chưa?

- Đẹp hết ba cái thư lễ rườm rà đi. Có thứ thuốc nước của người, hỏa độc đã hoàn toàn bị thanh trừ.

Lâm Diễm chào hỏi Huân Nhi xong, tùy ý ngồi vào một cái ghế.

Hiện tại, màu hỏa hồng trong mắt hắn cơ hồ đã tiêu tan không còn dấu vết, so với màu đỏ rực của mấy tháng trước hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa, hỏa độc bị thanh trừ, khí chất cả người Lâm Diễm đã ít đi phần nào vẻ táo bạo, lại nhiều thêm một chút nét bình tĩnh. Xem hơi thở tựa hồ thực lực đã tăng tiến không ít.

- Chắc chắn, thực sự là đạt đến cấp bậc Đấu Linh rồi, tốc độ tu luyện của người thực làm người ta không nói nên lời mà.

Tầm mắt tinh tế đảo qua đảo lại trên người Tiêu Viêm, cảm nhận luồng khí tức trong thể nội so với trước kia không chỉ mạnh hơn vài lần của hắn, Lâm Diễm không khỏi sợ hãi than.

Tiêu Viêm cười cười, phát phát tay với Huân Nhi. Nàng tức thì nhu thuận từ bên cạnh đi rót trà, mỉm cười dâng đến Lâm Diễm.

- Hắc Hắc, nghe nói Huân Nhi học muội khi ở Thi đấu tràng ngay cả đến Liễu Kinh cũng không được nằng đễ vào mắt, bây giờ lại đi bung bê trà nước, Tiêu Viêm, ngươi thực có bản lĩnh mà.

Vội nhận lấy chén trà, Lâm Diễm hướng về Tiêu Viêm, giơ ngón tay cái lên. Có thể khiến một cô gái xuất sắc như thế nói gì nghe vậy, những thủ đoạn này khiến Lâm Diễm bội phục.

Tiêu Viêm hết cách, lắc lắc đầu. Gã Lâm Diễm này sau khi khu trừ hỏa độc, mặc dù không còn táo bạo như trước nhưng vẫn không quản được cái miệng.

- Chuyện thi đấu ở Thi đấu tràng ta có nghe qua. Không ngờ ngươi đến Liễu Kinh mà cũng chọc vào. Tên khốn đó cũng không phải là cây đèn hết dầu đâu.

Lâm Diễm thu lại nụ cười, nghiêm chính nói.

Mười tên đứng đầu Cường Bảng có ai là một ngọn đèn hết dầu? Tiêu Viêm cười cười, cũng không quá mức lo lắng. Tuy nói thực lực hiện tại chỉ ở mức Nhất Tinh Đấu Linh, nhưng chỉ cần vượt qua khoảng chênh lệch cực lớn đó sẽ khiến cho tất cả bọn Liễu Kinh cực kỳ kiêng kị. Nếu đặt vào lúc trước, khi Tiêu Viêm chỉ vồn vện là một Đại Đấu Sư, cho dù Tiêu Viêm có Phật Nộ Hỏa Liên làm bài tẩy cũng không thể chính diện đối kháng với Bạch Trình. Cảnh giới hai người thực sự chênh lệch quá lớn, cho dù có những đấu kỹ cường hãn này cũng không thể đánh bại đối thủ, mà bản thân lại rơi vào khốn cảnh. Nhưng hiện giờ thì khác, hắn đã đạp nhập cảnh giới Đấu Linh, để đánh bại Tiêu Viêm, e rằng cũng chỉ là một chiến thắng thảm khốc.

Đây chính là sự chênh lệch giai bậc!

Thấy vẻ mặt Tiêu Viêm vẫn không quá mức lo lắng, Lâm Diễm sừng sốt, cười nói:

- Thật sự rất quyết đoán. Tiểu tử ngươi thực khó để người khác nhìn thấu. Ngươi có thể tự tin như vậy chắc cũng che dấu không ít vốn liếng. Ta hình như lo lắng hơi quá.

Tiêu Viêm cười cười, không tiếp tục bàn tán về vấn đề này nữa, than thở:

- Lâm Diễm học trưởng có thể cho ta biết "*Giải Đấu Cường Bảng*" đó, cuối cùng chừng nào thì bắt đầu?

- Oa, Ha Ha, người hiện tại đã có tên trong Cường Bảng, giải đấu này thực đúng đến người rồi.

Lâm Diễm cười, gật gật đầu nói:

- Tính thử thời gian, một tháng sau có lẽ giải đấu sẽ khai mạc. Sao? Chẳng lẽ ngươi cũng nghĩ đến mười hạng đầu sao?

Tiêu Viêm cười cười, từ chối cho ý kiến, chén trà trong lòng bàn tay xoay xoay, nhẹ giọng nói:

- Không biết Liễu Kinh xếp hạng mấy vậy?

Nụ cười thoáng qua, lâm Diễm trầm mặc một hồi rồi mới vươn ba ngón tay ra.

- Thứ ba?

Tiêu Viêm nao nao, thực lực của Liễu Kinh quả nhiên còn nằm ngoài dự kiến.

- Thứ nhì là Lâm Tu Nhai, thứ tư là Nghiêm Hạo, từ thứ năm đến thứ tám đều là những tên hiền hách trong nội viện. Ta hình như hạng chín hay mười gì đó. Nhưng đó chỉ là xếp hạng lúc trước. Bây giờ, sau khi thanh trừ Hỏa Độc trong cơ thể, thực lực đã tăng lên không ít. Nếu xếp hạng lại, ta tin có thể lọt vào sáu hạng đầu.

Lâm Diễm cười hắc hắc nói.

Lâm Tu Nhai mà xếp hạng nhì sao? Khuôn mặt Tiêu Viêm xẹt qua một chút kinh ngạc. Không nghĩ tới thứ hạng của Lâm Tu Nhai còn cao hơn Liễu Kinh một bậc. Nhưng ngẫm lại cũng là đương nhiên. Ban đầu gặp ở thâm sơn, cho dù trúng một kích của Tuyệt Ma Thiên Viên đã giác tỉnh huyết mạch cuồng bạo, hắn vẫn còn sức nhảy loạn. Nếu đổi lại là Đấu Linh Đỉnh Phong chỉ sợ cũng mất mạng tại chỗ. Tên này, thực lực không

yếu tí nào.

- Chớ xem thường Lâm Tu Nhai. Một thân Phong thuộc tính đấu khí của hắn đã luyện tới mức lô hỏa canh thuần, hơn nữa hắn cũng có bối cảnh không nhỏ. Những công pháp đấu kỹ mà hắn tu tập đều là cao giai cấp bậc, vượt xa sự tưởng tượng của người thường. Thực sự khó chơi.

Lâm Diễm trịnh trọng nói. Cuồng ngạo như hắn đối với Lâm Tu Nhai cũng phải kính nể vài phần, đủ để nhìn ra thực lực của Lâm Tu Nhai.

Khẽ gật đầu. Chứng kiến qua tràng chiến đấu giữa Lâm Tu Nhai và Tuyết Ma Thiên Viên, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không xem thường những cường giả đẳng cấp này. Suy nghĩ một chút, hắn cười nói:

- Hạng nhì, hạng ba đều có, vậy đệ nhất là ai?

Những lời này của Tiêu Viêm vốn chỉ là tùy ý hỏi thôi. Nhưng khi vừa ra khỏi miệng thì tên Lâm Diễm trước mắt, bàn tay cứng đờ, trên mặt mơ hồ hiện lên vẻ né tránh, mồm há hốc. Vậy mà vẫn chưa thốt lên cái tên mà tất cả lão sinh trong nội viện đều úy kị như hổ...

-----oOo-----

Chương 526: Đệ nhất cường giả thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhận thấy trên khuôn mặt hiện lên vẻ tránh né, Tiêu Viêm thoáng cau mày, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu. Từ khi nhận thức Lâm Diễm cho đến nay, tên gia hỏa cuồng ngạo này nổi tiếng xưa nay trong học viện vậy mà khi nghe đến cái tên đệ nhất cường báng thì lại lộ ra vẻ trầm mặc. Điều này khiến cho trong lòng Tiêu Viêm không tiếp tục giữ được vẻ bình tĩnh.

- À tùy tiện hỏi chút thôi, Lâm Diễm học trưởng không cần phải để trong lòng.

Không khí duy trì trầm mặc một hồi thì Tiêu Viêm nhẹ nhàng buông chén trà xuống mỉm cười nói.

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, sắc mặt Lâm Diễm mới trở nên hòa hoãn một chút, thở dài cười khổ nói:

- Cái tên kia ta cũng thực bất đắc dĩ phải nói, một tháng sau tại giải đấu người có thể nhìn thấy hắn, nhưng là trước đó ta cũng khuyên người một câu nếu tại giải đấu mà gặp phải hắn ngàn vạn lần không nên làm cho hắn tức giận, cùng lắm là nhận thua đi cũng được.

Khẽ mím môi lại, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Cái tên gia hỏa cường bång đệ nhất kia dĩ nhiên có trình độ mạnh mẽ vậy sao? Trong lòng ý niệm chớp động, Tiêu Viêm bỗng nhiên sinh ra tò mò đối với tên cường bång đệ nhất này, có thể làm cho Lâm Diễm nói ra những lời này thì thật không biết hắn đáng sợ ra sao, chẳng lẽ có ba đầu sáu tay chăng?

- Hắc hắc bất quá nói không chừng người cũng không có cơ hội gặp được tên kia đâu, riêng chỉ việc lọt vào mười người đứng đầu thôi cũng đã khó gặp mười việc đánh bại cái tên Bạch Trình kia. Hiện giờ thực lực của mười người mạnh nhất đều là ở đầu linh đỉnh phong, kinh nghiệm chiến đấu lại phong phú. Đồng thời riêng sức chiến đấu mạnh mẽ cùng đấu kỹ cường hãn của mỗi người đều không phải ở loại cấp bậc mà tên gia hỏa Bạch Trình có thể so sánh.

Lâm Diễm hắc hắc cười nói. Lời nói này tuy thẳng thắn nhưng thật ra vẫn ít nhiều để cho Tiêu Viêm chút ít mặt mũi.

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm đối với tên gia hỏa Lâm Diễm nhanh mồm nhanh miệng cũng là không có biện pháp, chỉ có thể hàm hồ nói:

- Ta sẽ cố hết sức

- Nếu không chúng ta hãy thử đánh một tràng đi? Người nếu có thể đánh bại ta hoặc ở dưới tay ta mà kiên trì được vài hiệp nói không chừng cũng là có cơ hội đó nha.

Đảo con ngươi hai vòng trên người Tiêu Viêm, ánh mắt của Lâm Diễm phút chốc nóng cháy lên có chút bức thiết nói

Tiêu Viêm nghe vậy liền ngẩn ra, cả người cũng nhịn không được có chút phát lạnh khi nhìn bộ dáng khát khao kia của Lâm Diễm. Sức chiến đấu

của tên gia hỏa này cơ hồ có thể ngang bằng với Ngô Hạo, Tiêu Viêm cũng không muốn phí tâm hao sức để chiến đấu cùng với tên điên này cho nên lập tức xua tay nói:

- Quên đi, ta hiện giờ vẫn còn chưa khỏi hẳn, để sau này vậy.

Nghe Tiêu Viêm cự tuyệt, Lâm Diễm chỉ đành phải thất vọng gật đầu. Ở trong tháp tu luyện đã nửa tháng, hẳn cảm thấy chính mình có chút ngứa ngáy tay chân, hiện giờ rất hy vọng có người có thể cùng hắn thoải mái đánh một hồi.

Tiêu Viêm nhìn thấy biểu tình kia liền vội vàng đem đề tài này chuyển đi, cùng với hắn nói chuyện một hồi rồi nhanh chóng lấy cớ đuổi khéo hắn ra ngoài.

Sau khi thấy Lâm Diễm đã đi ra ngoài, Tiêu Viêm liền vội vàng đóng cửa lại, Huân Nhi nhin không được lắc đầu cười, bất quá khi thấy Tiêu Viêm đang trợn mắt nhìn mình, lại vội vàng thu lại, cười khẽ nói:

- Ta biết không phải Tiêu Viêm ca ca sợ hắn, mà chỉ lo lắng lúc luận bàn sơ ý làm bị thương hắn mà thôi.

- Thật là chỉ có ngươi hiểu ta thôi...

Bị Huân nhi nhìn thấu tâm tư, Tiêu Viêm xấu hổ sờ sờ mũi, ánh mắt liếc ra ngoài hơi trầm ngâm nói:

- Ta phải đi gặp Hách trưởng lão một lát, ông ta là chương quản nội khổ dược liệu, ta đang cần một ít dược liệu quan trọng, nếu cái kia mà có trong đó, thế nào ta cũng phải gạt lấy ra một ít.

Nghe vậy Huân Nhi khẽ gật đầu chột hỏi:

- Huynh thiếu dược liệu gì? Chúng ta thuộc đội hái thuốc Bàn môn cũng là nơi cất giữ nhiều loại dược liệu, hơn nữa còn vào núi thu hoạch nhiều lần nói không chừng có cái mà huynh cần tìm.

Tiêu Viêm cười khổ một tiếng. Dược liệu mà hắn cần ngay cả chính hắn cũng chưa từng tận mắt thấy qua, tầm quý trọng của nó như vậy có thể biết đến mức độ nào, nhưng vì cũng không nỡ từ chối hảo ý của Huân Nhi cho

nên liền nói ra tên của dược liệu:

- Long Tu Băng Hỏa Quả.

Sau khi nghe được cái tên này, Huân Nhi nhíu mày suy tư chốc lát nhưng rồi cũng chỉ phải bất đắc dĩ lắc đầu, nàng có kiểm tra qua dược liệu mà đội hái thuốc đã thu hoạch nhưng vẫn không có phát hiện ra loại dược tài nào tên như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng Huân Nhi như vậy Tiêu Viêm không cảm thấy ngoài ý muốn cho lắm, cười cười cùng với Huân Nhi trò chuyện rồi liền mở cửa lên ra ngoài.

Ra cửa Tiêu Viêm tìm một chỗ hẻo lánh rồi triệu hoán Tử Vân Dược, cuối cùng bay lên trời ra khỏi khu vực tân sinh. Ở trên cao phát hiện thấy một ít tên đang thò đầu thò cổ rình rập bên cánh cửa Tiêu Viêm chỉ đành cười khò một tiếng rồi chấn động hai cánh thân hình hóa thành một bóng đen nhàn nhạt ở phía xa xa rồi biến mất trong bầu trời đêm đang hạ xuống.

Trong nội viện phần lớn là cường giả, Tiêu Viêm cũng không dại gì trêu chọc để rước lấy phiền toái. Để tránh mấy cái tên gia hỏa khiêu chiến để lấy danh tiếng, sau khi kiểm được một chỗ vết chân rất thưa thớt mới hạ xuống, rất nhanh thu hồi Tử Vân Dược Tiêu Viêm liền tức khắc hướng về nội khố dược liệu bước vào. Nguồn truyện:

Là nơi chứa rất nhiều cái loại dược liệu trân quý, cho nên canh phòng bảo vệ nơi đây cũng có chút sâm nghiêm. Không chỉ có vài vị đầu vương cường giả tọa trấn, hơn nữa còn có đến mười vị đạo sư tuần tra 24/24. Loại khu vực này học viện có chỉ thị cấm học viên đi vào, bất quá cũng may là nhờ có Hách trưởng lão có dặn trước, cho nên lúc Tiêu Viêm bị một gã tuần tra đạo sư ngăn cản, ngược lại không có bị đuổi đi mà sau khi xác nhận lại thân phận liền được đưa đến gặp Hách trưởng lão.

- Ha ha, hai tháng trời không gặp không ngờ là đã tiến nhập vào đấu linh, hơn thế lục tinh đấu linh Bạch Trình cũng bị người đả bại, thật đúng là khá lắm.

Vốn đang kiểm duyệt thuốc trong kho nhưng khi nghe tin Tiêu Viêm tới gặp, Hách trưởng lão vội vàng phân phó kẻ dưới dẫn Tiêu Viêm đến, hiển nhiên đối với sự tình ở sân thi đấu ông ta đã sớm nghe nói qua.

- Chỉ là may mắn mà thôi.

Tiêu Viêm hướng về Hách trưởng lão hành lễ cười cười nói. Đợi cho đến khi tên đạo sư kia ra ngoài, mới nhẹ giọng nói ra mục đích của chuyến đi:

- Lần này đến làm phiền Hách trưởng lão chủ yếu là muốn tìm một loại dược liệu luyện chế còn thiếu, cho nên đến chỗ này nhìn xem là có tìm được hay không.

Hiện giờ thực lực đã gia tăng một chút cho nên Tiêu Viêm đối với việc luyện chế Long Lực đan cũng gia tăng thêm vài phần tin tưởng luyện chế thành công. Ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào sắc mặt của Hách trưởng lão, sau khi nghe thấy giọng điệu chờ mong của lão với mình hắn mới thở dài nhẹ nhõm.

- Ha ha, dược liệu cất giữ ở chỗ này sớm hay muộn cũng bị mấy cái lão hồn đàn ở Luyện dược hệ tìm có lấy đi.

Phất phất tay, Hách trưởng lão tiêu sái bước về phía Tiêu Viêm vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Tiêu Viêm à, ta cũng không nói lời thừa với ngươi, chỉ cần ngươi có thể luyện chế ra một quả đan dược làm cho ta thỏa mãn ta sẽ cho ngươi tùy ý lấy đi một loại dược liệu ở trong dược khố, như thế nào đồng ý không?

Nghe vậy Tiêu Viêm ngẩn ra, một loại dược liệu đổi lấy một khóa đan dược? Điều kiện này...

- Ngươi cũng đừng cho rằng là ta chiếm tiện nghi của ngươi, ta nghĩ loại dược liệu mà có thể làm cho ngươi khó có thể kiếm ra chỉ sợ rằng cũng thực rất thưa thớt, một khóa đan dược đổi lấy dược liệu trung cấp cũng coi như là ngươi không bị lỗ rồi. thế nào?

Nhìn thấy biểu tình chần chừ của Tiêu Viêm Hách trưởng lão cười hắc hắc nói.

Thoáng trầm ngâm một lúc, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nếu là nơi này thực sự có một gốc Long Tu Băng Hỏa quả, loại dược liệu cuối cùng để luyện chế linh đan, thì quả thật mà nói dùng một hoàn Long Lực đan đổi lấy loại

dược liệu hiếm thấy này thì hẳn mới là người không chịu thiệt thòi, nếu là những thứ khác, chỉ sợ đợt sinh ý này là đi buôn mà không có lời.

- Được theo ý của trưởng lão đi

Nghe thấy Tiêu Viêm đáp ứng, khuôn mặt Hách trưởng lão nhất thời biểu hiện ra một chút tươi cười, nếp nhăn trên trán lúc này cũng giãn ra rất nhiều. Tien tay tung ra một vật màu trắng như tuyết nói:

- Lúc này trong quản lý khó cất giữ rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, người đi vào trong đó tìm kiếm đi, nếu kiếm được rồi thì lại trở lên đây chúng ta cùng nhau giao dịch.

Vội vàng tiếp nhận vật kia, khước mắt Tiêu Viêm thoáng nhìn qua, hóa ra đây là một khối ngọc bài được chế tạo bằng bạch ngọc. Trên ngọc bài là các loại dược liệu được điêu khắc rất u là sống động, thậm chí có lúc mơ hồ hương thuốc thâm thấu đi ra làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nội viện này quả nhiên thực lực thật thâm hậu, ngay cả ngọc bài này cũng là sử dụng vật liệu cực kì hiếm thấy để chế tạo ra. Năm ngọc bài trong tay Tiêu Viêm thì thậm chí trong lòng một tiếng, cũng không xoay người lại mà trực tiếp hướng về cửa dược liệu khó bước vào.

- Đứng rồi tiêu tử kia nhớ kĩ, chỉ nên tìm đồ vật mà người cần tìm, còn những thứ khác không nên lộn xộn nha. Máy cái kia đều đã được đánh dấu, chỉ cần thoáng ba động là liền có thể phát hiện ra ngay.

Lúc Tiêu Viêm sắp bước vào cửa Hách trưởng lão liền cẩn thận nhắc nhở. Cũng không có gì là lạ khi nội viện làm một ít loại phòng hộ này vì bên trong có rất nhiều dược liệu trân quý.

- Ha ha, trưởng lão yên tâm, Tiêu Viêm ta cũng không phải là người tham lam.

Cười cười, Tiêu Viêm cũng hiểu được Hách trưởng lão có ý nhắc nhở mình không nên nổi lòng tham.

Bị Tiêu Viêm dùng lời nói vạch trần ý tứ của mình, Hách trưởng lão ngượng ngùng cười cười, phất phất tay sau đó ngồi trở lại ghế dựa tiếp tục

kiểm tra dược liệu văn kiện.

Mỉm cười Tiêu Viêm đẩy cửa bước vào, phía sau là một đạo hành lang rộng lớn. Tới cuối hành lang có một quang sang năng lượng cuối đường, liếc nhìn chung quanh, nhìn thấy một cái rãnh bên trên bức tường, Tiêu Viêm cẩn thận đem bạch ngọc bài đặt lên.

Sau khi đem bạch ngọc bài đặt lên thì ánh sáng năng lượng phòng hộ dần dần yếu ớt, một lúc sau thì hoàn toàn tiêu tán.

Thu hồi Bạch ngọc bài lại Tiêu Viêm nhìn vào cái lồng ẩn sau cửa gỗ có chút khẩn cấp chà chà hai tay sau đó đẩy cửa đi vào bên trong dược khố.

-----oOo-----

Chương 527: Bểng Hoả Long Tu quả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía sau cửa gỗ là một căn phòng rộng lớn được bao phủ bằng ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt. Nhanh chóng đi vào, Tiêu Viêm liếc nhìn xung quanh, trên khuôn mặt dần dần nảy lên một chút sợ hãi than thẳm.

Toàn bộ vách tường bên trong phòng này là được bao bọc bởi một màu trắng ngọc ngà, thậm chí sàn nhà dưới chân cũng đều là dùng hàng khối bạch ngọc sắp xếp cực kì chỉnh tề đến không có một khe hở nào hợp lại mà thành. Ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt ở đây cũng là từ mấy cái bạch ngọc này mà phát ra.

- Thật là thẳng tay vung vãi mà.

Tiêu Viêm miệng không ngừng sợ hãi than, bạch ngọc này ở ngoài giá trị cũng có chút đắt đỏ, bất quá nếu đem dùng để bảo tồn dược liệu thì có hiệu quả cực kì, dưới loại tình huống không gian bên trong bị bịt kín thì dược tính của các loại dược liệu trân quý này sẽ ít bị mất đi, hơn nữa kho dược liệu cũng cần duy trì thời gian rất dài, bố trí đến bức này thật hơn xa xò với việc Tiêu Viêm sử dụng trữ vật giới chỉ.

Trong căn phòng có bố trí mấy đạo hành lang, hai bên hành lang là các

quầy bạch ngọc cao lớn được sắp xếp một cách ngay ngắn, Tiêu Viêm tùy ý đi lên một cái hành lang, ánh mắt thoáng nhìn vào quầy bên trong liền trở nên kì dị, vừa nhìn đã biết các dược liệu gặp được đặt ngay ngắn trong đó đều thuộc những loại trân quý hiếm gặp, thỉnh thoảng mơ hồ có nhiều mùi hương thuốc bất đồng tỏa ra.

- Âm Hàm Ma Diễm Thảo... Tử Linh Tố Thử Hoa... cái này, hình như kêu là... Hàn Huyết Quả?

Cước bộ chậm rãi đi qua từng quầy, càng xem vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Viêm càng ngày càng đậm, chẳng hạn như có một gốc cây kì dị hay thậm chí là có một ít loại dược liệu ngay cả tên hắn cũng không biết, nhưng dựa vào hương thơm từ những loại này tán ra, thì chúng tuyệt đối cũng thuộc vào loại trân phẩm.

Tìm gần mười phút, mới chỉ đi hết một cái hành lang, tuy rằng trong đó cũng không có cái mà Tiêu Viêm cần nhất là Long Tu Băng Hỏa Quả, nhưng mặt khác những loại dược liệu quý hiếm kia cũng đã làm cho trái tim Tiêu Viêm nhảy dựng lên nhiều lần.

Yết hầu nuốt vào một ngụm, nếu không có lí trí chỉ sợ hắn cũng nhìn không được mà đem tất cả những dược liệu ở đây thu vào trong giới chỉ, nhưng ý tưởng này chỉ lóe lên trong lòng liền bị hắn đè nén xuống, nếu thật sự phạm phải cái sai lầm này thì chỉ sợ hắn cũng không cần ở nội viện này nữa. Những dược liệu này mặc dù rất trân quý nhưng nếu đem so với việc có được Vẫn Lạc Tâm Viêm thì vẫn không quan trọng bằng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một gốc cây toàn thân như máu, các nhánh cây khô héo có hình hình dạng vặn vẹo uốn lượn như con mãng xà trông rất kì dị, Tiêu Viêm nuốt nước miếng, hô hấp cũng trở nên nhanh hơn bởi vì hắn nhận thức được thứ này. Dược lão đã từng nói qua về Huyết Mãng Chi này, nó là một loại dược liệu rất hiếm gặp, hơn nữa còn là tài liệu chính dùng để luyện chế Đấu Linh đan.

Đấu Linh đan, loại lục phẩm đan dược mà các cường giả ở đại lục đều thèm khát. Loại đan dược này lại là chỉ dành cho người có Đấu Vương cấp bậc mới có thể phục dụng, mà khi dùng nó liền có thể thăng lên một cấp mà không gặp bất cứ sự phản phệ nào. Nhưng ở cấp bậc này chỉ sử dụng được có một quả, nếu phục dụng nhiều hơn thì cũng chỉ là lãng phí. Thử nghĩ xem, tại cấp bậc Đấu Vương muốn tăng lên một cấp thì cần phải đến

vài năm tu luyện, mà chỉ với khóa đan dược nhỏ nhỏ này liền có thể rút ngắn rất nhiều thời gian, hơn nữa lại không có tác dụng phụ. Lợi ích mà nó mang lại cũng đáng để cho đấu vương cường giả vì nó mà điên cuồng.

- Ai..., chỉ được nhìn mà không lấy được quả là có chút đáng tiếc.

Tiêu Viêm cười khở một tiếng rồi nỗ lực đem tầm mắt từ góc Huyết Mãng Chi dời đi, sau đó mạnh mẽ xoay người lại hướng đến hành lang khác đi đến tìm kiếm dược liệu mà mình đang cần.

Toàn bộ trong phòng này có gần 6 đến 7 hành lang, trong đó số lượng mỗi nơi cũng có hơn trăm loại mà hơn nữa đều là các loại thượng phẩm cả. Sau khi xem gần hết Tiêu Viêm rốt cục cũng tới hành lang cuối cùng, ánh mắt sáng quắc nhìn vào cái quầy trước mặt.

Trong quầy có một cái ngọc bản tinh xảo, phía trên ngọc bản có đặt loại quả mà màu sắc của nó có chút kì dị. Một nửa là màu đỏ, một nửa là màu trắng, Bên phần màu đỏ Tiêu Viêm cảm nhận được một cỗ hơi thở nóng cháy cho dù còn đứng cách nó hai thước, ngược lại phần màu trắng thì tản ra một cỗ hơi thở băng hàn, hai loại thuộc tính xung khắc với nhau như vậy lại được dung hợp một cách hoàn mỹ ở mặt trên quả này, không thể không nói thế giới này quả có lắm điều kì dị.

Hơn nữa mặt ngoài loại quả này còn ẩn chứa hai loại thuộc tính Băng hỏa, mơ hồ có từng đạo đường cong dấu vết tràn ra, đường cong này chằng chịt với nhau, tựa hồ có một quy luật nào đó được che giấu. Mà nếu nhìn kỹ thì lại trở thành một đồng hỗn loạn không thể nắm bắt được.

Kinh hỉ nhìn cái quả kỳ dị này, mặc dù Tiêu Viêm vẫn chưa thấy tận mắt cái gọi là là Long Tu Băng Hỏa Quả, nhưng theo lời Dược Lão miêu tả lại thì có thể kết luận thứ trước mặt chính là thứ mà hắn tìm mãi không được - Long Tu Băng Hỏa Quả!

- Rốt cuộc cũng đã tìm được, đồ trong nội viện quả nhiên là phong phú, ngay cả loại dược liệu hiếm gặp bậc này cũng đều có thể cất giữ.

Nét vui sướng khó có thể che dấu hiện lên trên khuôn mặt của Tiêu Viêm, chà xát hai tay, định duỗi tay cầm lấy Băng Hỏa Long Tu quả...

Nhưng mà ngay tại lúc bàn tay vừa mới vươn đến thì một bàn tay mảnh

khánh nhỏ bé giống như từ không khí xuất hiện ra trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm, đã đoạt lấy Băng Hỏa Long Tu quả ra khỏi ngọc bàn.

Mục tiêu bị đoạt thế nhưng Tiêu Viêm lại không kịp phản ứng. Lặng lẽ nhìn về cái ngọc bàn rộng tuếch, lúc sau giống như bị điện giật mạnh mẽ xoay người lại ánh mắt mang theo vài phần hoảng sợ nhìn về phía bên cạnh.

Nhìn thấy bên cạnh mình chính là chủ nhân của đôi tay nhỏ bé kia, Tiêu Viêm khóe miệng nhất thời có chút run rẩy.

Xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm chỉ là một tiểu bạch y cô nương mười hai mười ba tuổi với mái tóc thắt bím dài màu tím, khuôn mặt của nàng trắng bóc, bộ dáng như hoa như ngọc, chớp chớp đôi mắt đen to giống như một loại ma lực nhìn về phía Tiêu Viêm khiến cho hoảng sợ trong lòng Tiêu Viêm nhất thời tiêu tán đi.

Tiêu Viêm có chút giật mình, ánh mắt cấp tốc dời xuống phía dưới liền phát hiện ra trên tay trái của tiểu cô nương đang cầm một gốc cây giống như một loại kim chúc màu vàng, còn tay kia đang gắt gao cầm lấy mục tiêu chuyển đi này của hắn Băng Hỏa Long Tu quả.

Con mắt chớp chớp, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, trong lòng Tiêu Viêm nảy lên một chút khiếp sợ, tiểu cô nương này không ngờ lặng lẽ đứng bên cạnh mà mình không hề hay biết, nếu lúc trước nàng không duỗi tay cầm lấy Băng Hỏa Long Tu quả, chỉ sợ đến giờ Tiêu Viêm vẫn như cũ mảy may không biết gì...

Tiểu bạch y cô nương mở to đôi mắt vô tội của mình nhìn Tiêu Viêm một hồi lâu, sau đó đột nhiên cầm lấy cái gốc cây giống như một loại kim chúc bỏ vào miệng nhỏ, dĩ nhiên là muốn cắn một miếng.

- Không được

Nhìn thấy tiểu cô nương hành động như vậy Tiêu Viêm hốt hoảng hô lên một tiếng, hắn nhận thức được đó là một loại dược liệu quý hiếm có tên là Kim Cương Bò, bản thể của nó cứng như kim thiết, đừng nói là dùng răng cắn, cho dù là dùng hỏa diễm bình thường nung chảy nó cũng không được.

Thế nhưng đối với tiếng quát của Tiêu Viêm, tiểu cô nương lại không để ý

đến chút nào, dùng hàm răng trắng bóng chắc khỏe của mình cắn xuống. Một âm đập vỡ thanh thúy liên vang lên quanh phòng.

Nhìn mặt trên Kim Cương Bồ xuất hiện một lỗ thủng nhỏ, Tiêu Viêm không khỏi ngây dại, tại lỗ nhỏ có thể thấy vết tích của dấu răng. Một chất lỏng màu vàng kim theo lỗ hồng chảy ra ngoài rơi xuống bạch ngọc bản trông cực kì chói mắt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Kèo kẹt, kèo kẹt..."

Tiểu cô nương miệng không ngừng cắn, từng giọt chất lỏng màu vàng kim theo khóe miệng tràn ra ngoài. Kim cương bồ rắn chắc như kim thiết vậy mà ở trong miệng của tiểu cô nương lại chẳng khác gì một thức ăn bình thường dễ dàng bị cắn nát, cuối cùng nuốt hết vào bụng.

Thần sắc ngây dại kéo dài một hồi lâu cuối cùng chậm rãi thu lại, nhìn khóe miệng của tiểu bạch y cô nương vẫn còn vương lại một chút chất lỏng vàng óng ánh, Tiêu Viêm không khỏi có chút đau lòng, đây không phải là quá lãng phí sao.

Dùng bàn tay tùy ý chùi đi chất lỏng vàng óng trên miệng, bạch y tiểu cô nương liền mở cặp mắt to tròn đen nhánh có chút mơ hồ lạnh lùng của mình liếc về phía Tiêu Viêm. Sau đó nàng tiếp tục dùng cái tay còn lại của mình cầm lấy Băng Hỏa Long Tu quả, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, xem ra cũng là muốn cắn thử thứ này một miếng.

Hành động của tiểu cô nương nhất thời làm cho Tiêu Viêm hồn vía lên mây. Băng Hỏa Long Tu quả này khó khăn lắm mới tìm được, nếu như để cho nàng như vậy ăn mất, thì không biết đến khi nào mới tìm lại được quả thứ hai?

- Đừng ăn!

Tiêu Viêm một lần nữa kêu lên, bàn tay vội vàng đưa về trước mặt tiểu cô nương muốn đoạt lại Băng Hỏa Long Tu quả.

Bàn tay vừa mới đưa ra thì liền bị tiểu cô nương kia nhanh như chớp dùng hai ngón tay trắng như tuyết của mình nhẹ nhàng kẹp lấy

Mặc dù cử động của tiểu cô nương xem ra có chút nhẹ nhàng, thế nhưng

sau khi bị hai ngón tay kia kẹp vào, sắc mặt Tiêu Viêm chợt biến đổi, nét hoảng sợ có chút nhịn không được hiện lên. Tiểu cô nương này đến tột cùng là loại quái vật gì? Chỉ mới chừng này tuổi mà đã sở hữu thực lực của một đấu vương cường giả. Ý niệm trong lòng xoay chuyển rất nhanh, Tiêu Viêm liền cảm giác được sau lưng của mình đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Sau khi kẹp lấy bàn tay của Tiêu Viêm, bạch y tiểu cô nương hướng về phía Tiêu Viêm, từ cái miệng nhỏ nhắn của tiểu hài tử phát ra một thanh âm non nớt êm tai có phần lạnh lùng, mà không biết có phải gặp ảo giác hay không Tiêu Viêm cảm thấy âm thanh non nớt này còn có một chút sát ý...

- Người muốn cướp đồ của ta đúng không?

-----oOo-----

Chương 528: Bạch y tiểu cô nương thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rõ ràng là âm thanh non nớt cộng với dung mạo đáng yêu, thế nhưng ở tại tiểu cô nương này lại phát ra cỗ hơi thở quỷ dị khiến cho thần kinh Tiêu Viêm căng thẳng hẳn lên.

Cùng cặp mắt đen to tròn đối nhãn một lúc lâu Tiêu Viêm cười khan nói:

- Tiểu muội, vật này không ăn được đâu hay là trả lại cho ta đi.

- Đợi lớn lên ta sẽ ăn nó!

Tiểu cô nương bình tĩnh nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Muốn lớn lên thì cần phải có thời gian, mà thời gian dài thì được tính sẽ bị mất đi, ăn vào cũng không được điểm tốt gì.

Sắc mặt Tiêu Viêm nghiêm lại.. Hiện giờ trong lòng hắn đang sôi trào, tiểu cô nương quý dị này đã ăn mất một gốc dược liệu quý hiếm, mà thuốc này nằm trong dược khố chỉ có hắn vừa mới mở ra, nếu Hách trưởng lão mà truy cứu chính mình chỉ sợ gặp không ít phiền toái.

- Thời gian không có tác dụng với ta!

Nghe Tiêu Viêm nói như thế tiểu cô nương âm thanh non nớt của mình chầm chọc nói.

"Ôi trời ơi!" Vô lực vỗ vỗ cái trán, Tiêu Viêm không khỏi có một trận đau đầu, không biết tiểu cô nương này là quái vật phương nào? Không những có lực lượng đáng sợ mà ngôn ngữ còn có chút quái dị, nếu nàng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, Tiêu Viêm cũng chấp nhận xấu mặt một phen cường hành đem băng hỏa long tu quả đoạt tới tay, nhưng khi nhân thấy lực lượng đáng sợ của tiểu cô nương, loại ý niệm này chỉ đành đem ở trong lòng chôn chặt, hẳn rất rõ ràng, lúc trước tiểu cô nương chỉ dùng hai ngón tay đã khiến cho mình không thể động đậy, nếu mà đánh toàn lực chỉ sợ lúc này khoog còn mạng để đứng đây.

- Người ở nơi này trộm dược liệu ăn, Hách trưởng lão biết được người sẽ gặp phiền phức không nhỏ.

Tiêu Viêm cười khổ một tiếng.

- Ta việc gì phải sợ cái lão già kia, cho dù hẳn có biết cũng không dám làm gì ta.

Mở to đôi mắt đáng yêu tiểu cô nương lầm bầm nói.

Nhân tình nhảy dựng lên, trong lòng Tiêu Viêm náo loạn cả lên, tiểu nha đầu này cư nhiên không xem ai ra gì chẳng lẽ là tôn nữ của một vị cao tăng nào đó trong viện. Thế nhưng địa vị của số ít trưởng lão phần lớn giống nhau, cho dù tử tôn của mình có phạm lỗi cũng không dám hướng về các trưởng lão kHác nói như thế, không lẽ bạch y tiểu cô nương này là cháu gái của đại trưởng lão thần bí chưa bao giờ lộ diện kia hoặc cũng có thể là cháu gái của viện trưởng đại nhân.

- Tâm tình ta hôm này đang tốt nên sẽ không đánh người, người mau rút đi, đừng có quản đến ta.

Tiểu cô nương lại hướng xuống Kim Cương Bò cắn một miếng, đem một ngụm chất lỏng màu vàng kim nuốt vào, hơi hơi nhú mào lầm bầm nói:

- Thật khó ăn.

Đứng bên cạnh nghe nàng than thở, Tiêu Viêm không khỏi khó nói nên lời, nếu để cho các luyện dược sư nhìn thấy nàng hủy hoại dược liệu trân quý như vậy, hơn nữa còn than thở là khó ăn sợ rằng sẽ bị làm cho họ tức đến ói máu.

Bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng Tiêu Viêm khẽ động, khuôn mặt tươi cười nhu hòa ngồi xuống ôn nhu nói:

- Tiểu muội muội dược liệu này ăn vào cũng không tốt đâu?

Nói ra những lời này trong lòng Tiêu Viêm âm thầm khinh bỉ mình, dược liệu này mặc dù chứa dược lực cực kỳ tinh thuần, thế nhưng nếu trực tiếp ăn vào như lời nói thì chưa chắc vị của nó không ngon.

- Nếu đã khó ăn, cái quả kia người đưa cho ca ca được không? Ta sẽ cho người ăn rất nhiều thứ ngon.

Tiêu Viêm tủm tỉm cười nói, khuôn mặt tươi cười giống như quái thú thú đang dụ dỗ trẻ con vậy.

- Không được! mặc dù có hơi chút khó ăn, nhưng những thứ mà người mời ta ăn năng lượng chắc gì đã mạnh hơn?

Nghe được ý tứ trong lời nói của Tiêu Viêm muốn nàng giao ra Băng tu long hỏa quả, tiểu cô nương liền cảnh giác lắc đầu nói.

Tiêu Viêm liền ngừng cười, những dược liệu này đều là tại những nơi năng lượng tụ hợp mà mọc lên, những đồ vật tầm thường khác sao có thể nào ẩn chứa năng lượng khủng bố như vậy được? Bất quá nghe trong ý tứ của nàng, tựa hồ việc ăn các loại dược liệu quý hiếm này là vì dược lực tinh thuần ẩn chứa trong đó, nhưng là làm cho Tiêu Viêm khó có thể tin được là, những dược liệu chưa qua luyện chế này dược lực mặc dù tinh thuần nhưng so với dược lực của đan dược lại càng đã hơn một ít. Vậy mà thân thể của tiểu cô nương này lại có thể tiếp nhận áp lực từ loại năng lượng như vậy mang lại? Trong lòng thoáng có chút nghi hoặc bất quá trước giờ hành động của nàng luôn rất qui dị, tiểu cô nương này sợ rằng không phải là người bình thường.

Lo lắng suy nghĩ một lúc lâu, Tiêu Viêm thử nói:

- Nếu không ta giúp muội đem những đan dược này luyện chế qua một chút, làm cho mùi vị nó dễ ăn hơn một chút, thế nào?

- Luyện chế?

Miệng đang nhai liền ngừng lại, tiểu cô nương mở to mắt ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là luyện dược sư?

Nhìn thấy biểu tình của tiểu cô nương, Tiêu Viêm vội vàng gật đầu tiếp tục dụ hoặc:

- Chỉ cần ngươi đem Băng Hỏa Long Tu quả này trả lại cho ta, ta sẽ giúp ngươi đem mấy cái dược liệu mà ngươi muốn ăn luyện chế lại một chút khiến mùi vị của nó sẽ tuyệt hơn rất nhiều, thế nào đồng ý không tiểu muội?

Việc luyện chế đan dược thật ra rất rườm rà và phức tạp, nhưng nếu vắn vắn chỉ đem mấy loại đan dược luyện chế sẵn, trong đó bỏ thêm một chút hương vị thì cũng không mất quá nhiều công sức.

Thế nhưng dược hoàn này vắn vắn là chỉ dùng một loại dược liệu luyện chế, cho nên dược lực cuồn dã cũng chưa voi bót bao nhiêu. Hơn nữa dược lực của nó cũng không có tác dụng quá lớn, bởi vậy chỉ dùng một loại dược liệu mà đem luyện chế thành đan dược thì quả có chút lãng phí.

Nghe vậy tiểu cô nương thoáng chần chờ một chút, nhìn miếng băng hỏa long tu quả thơm ngon này do dự một lúc lâu sau mới có chút luyến tiếc gật gật đầu, đem nó đưa cho Tiêu Viêm, nhếch miệng nói:

- Nếu như ngươi luyện chế ra đan dược khó ăn ta không chỉ đem thứ này cướp về mà cả ngươi ta cũng đem ăn nốt.

- Chỉ bằng cái miệng nhỏ xíu của ngươi mà muốn ăn ta sao?

Trong lòng có chút buồn cười, Tiêu Viêm rất nhanh tiếp nhận Băng Hỏa Long Tu quả đưa vào trong nạp giới như sợ tiểu cô nương thần bí lại đổi ý.

- Cái thứ này ngươi cũng cầm đi rồi nhanh chóng luyện chế cho ta.

Cầm Kim Cương Bò đã bị cắn mất hai miếng đưa về phía Tiêu Viêm tiêu cô nương vui vẻ nói.

- Hắc hắc, không vội, chúng ta bây giờ đi ra ngoài trước, ta còn muốn gặp Hách trưởng lão một chút để trao đổi Băng Hỏa Long Tu quả này.

Tiêu Viêm cười tủm tỉm nói, sau đó dẫn đầu quay ra ngoài được khô. Thật ra hẳn muốn đem tiêu cô nương quý dị này đưa đến trước mặt Hách trưởng lão để giải thích về sự việc đã diễn ra, nêu không mà nói cái lão gia hỏa kia đem cái Kim Cương Bò bị cắn mất vài miếng tính lên mình thì có mà chết phiên.

- Cùng với lão già kia nói chuyện có cái gì tốt chứ.

Lâm bầm một tiếng, không một điểm khiếp sợ, tiêu cô nương liền cảm lấy Kim Cương Bò đuổi theo Tiêu Viêm.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, lúc này trong lòng Tiêu Viêm mới cảm thấy thật nhẹ nhõm, bước nhanh ra ngoài được khô, đem bạch ngọc bài áp lên trên vách tường, cái lòng năng lượng một lần nữa hiện ra, nhất thời khuôn mặt có chút tươi cười như đã trút được gánh nặng.

- Cái lòng năng lượng bỏ đi này chẳng có nửa điểm hữu dụng, làm ra cái loại này chắc chỉ để trưng bày thôi.

Tiêu cô nương ở một bên bĩu môi nói, bàn tay nhỏ bé trắng nõn gằn như trong suốt, trực tiếp đánh xuyên vào bên trong lòng năng lượng mà không gặp bất kì trở ngại nào.

Khẽ nhếch miệng nhìn tiêu cô nương cứ như vậy mà hành động, trong mắt Tiêu Viêm là một mảng mờ mịt, cái lòng năng lượng này thật sự chỉ là đồ trưng bày thôi sao? Nghĩ như vậy hẳn liền thử vươn tay ra hướng về lòng năng lượng đậm qua, nhưng ngón tay vừa mới tiếp xúc với cái lòng ánh sáng kia thì cảm tưởng như đụng vào một loại sắt thép, ngón tay dùng để đâm vào không xuyên qua được nửa điểm mơ hồ có chút đau đớn. Phòng ngự kinh người bậc này vậy mà tiêu cô nương kia vì sao có thể như không có cái gì?

- Ha ha, đúng là đồ ngu ngốc!

Tiểu cô nương ở bên cạnh thấy hành động của Tiêu Viêm nhất thời phá lên cười, thanh âm non nớt trên hành lang vang vọng mãi không tiêu tan.

Xấu hổ thu hồi ngón tay lại, Tiêu Viêm đang định nói thì tiểu bạch y cô nương hừ lạnh một tiếng tiêu sái quay đầu lại bước ra ngoài hành lang để lại cho Tiêu Viêm một trận buồn bực.

"Tiểu cô nương này đến tột cùng là loại quái vật gì không biết?" Im lặng nhìn theo bóng lưng tiểu cô nương Tiêu Viêm nhin không được bất lực thở dài.

Trong căn phòng an tĩnh, Hách trưởng lão vẫn như cũ đang vùi đầu vào đóng văn kiện trên bàn thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không ngẩng đầu lên mà cười nói:

- Thế nào rồi Tiêu Viêm? Tìm được dược liệu mà ngươi muốn chưa?

Vừa dứt lời cảm thấy không khí có chút không đúng, lập tức ngẩng đầu lên là khuôn mặt bất đắc dĩ của Tiêu Viêm, lại dời ánh mắt đi chỗ khác cuối cùng phát hiện ra bạch y tiểu cô nương với mái tóc tím màu tím.

Chớp mắt liên hồi nhìn bạch y tiểu cô nương, một lát sau từ tinh thần thanh tĩnh lại nhất thời nhảy dựng lên trên ghế tức giận nói:

- Ngươi tại sao lại đến đây?

Đặc biệt hơn nữa là khi hắn bắt gặp thứ đang được cầm trong tay tiểu cô nương.

- Ta đâu ngu ngốc đi tìm phiền toái, nơi này thức ăn có sẵn, đại gì mà không ăn? Cái lão già nhà ngươi nói nhảm nhiều quá, cẩn thận không ta đánh ngươi cho coi.

Há miệng thật to hung hăng cắn vào Kim Cương Bò một cái như là một loại thị uy của tiểu cô nương hướng về Hách trưởng lão.

Bị bộ dáng kiêu ngạo của tiểu cô nương làm cho tức giận, vị trưởng lão luôn được các học viên tôn kính này cũng chỉ biết trợn mắt, nghiêng răng.

Nhìn biểu hiện này của ông ta coi bộ rất kiêu kỳ đối với tiểu cô nương.

- Ngươi nhanh lên một chút, ta còn muốn đem mấy đồ vật kia luyện chế, nếu còn trì hoãn nữa ta liền một hơi ăn ngươi.

Ánh mắt hướng về Tiêu Viêm, tiểu cô nương thanh âm có chút thúc giục nói.

Nhìn cái cách hai người nói chuyện với nhau, Tiêu Viêm đối với thân phận tiểu cô nương này càng trở nên mờ mịt, cười khổ một tiếng nói:

- Hách trưởng lão, đồ vật nọ ta đã lấy được, ông có thể kiểm tra một chút rồi đưa cho ta hai phần dược tài Long Lục đan ta sẽ giúp ông luyện chế.

Chậm rãi nghe Tiêu Viêm nói, sắc mặt Hách trưởng lão có hơi chút khản trương, từ trong nạp giới lấy ra số lượng lớn dược tài đặt lên bàn, thấp giọng nói:

- Ngươi như thế nào lại gặp phải nàng? Có bị sao không?

Nghe ngữ khí của hắn tựa hồ tiểu cô nương này không khác gì một loại ác ma ăn thịt người, mặc dù thật sự nàng ta cũng thường xuyên lấy khẩu khí ăn người để uy hiếp người khác..

- Ta cũng không biết nữa.

Tiêu Viêm cười khổ lắc đầu đem dược liệu trên bàn cất kỹ, rồi đem chuyện xảy ra lúc trước kể sơ qua một lượt.

- Ách, ngươi thật đúng không may, ôi chao ta nói trước cho ngươi biết mà chăm sóc tiểu bà cô này cho tốt, đừng làm cho nàng tức giận, bằng không hậu quả rất đáng sợ đó.

Hách trưởng lão vỗ vỗ vai Tiêu Viêm có chút cảm khái nói.

Bị cử chỉ của Hách trưởng lão làm cho có chút mất tự nhiên, Tiêu Viêm nhin không được nói:

- Nàng đến tột cùng là thứ người gì?

- Người? Ta có nói nàng là con người sao?

Đảo cặp mắt trắng dã, Hách trưởng lão bữu môi nói.

- Nàng ta... không phải là người?

Trống ngực đập mạnh, mồ hôi lạnh trên trán Tiêu Viêm không biết chảy ra từ lúc nào.

-----oOo-----

Chương 529: Không phải người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong tĩnh thất, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng nhìn không chớp mắt bạch y tiểu cô nương trước mặt, hẳn thật sự không thể nào tưởng tượng được một tiểu cô nương khả ái như thế vốn là do một loại ma thú biến thành. Từ khi sinh ra cho đến nay, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm nhìn thấy ma thú hình người bởi vậy trong lòng cảm thấy vô cùng sững sốt lẫn kinh dị.

Khó trách nàng cứ như vậy ăn sống nuốt tươi, lấy cái thể trạng cường hãn của ma thú thì cho dù được lực có mãnh liệt đến mấy thì vẫn nằm trong giới hạn có thể chịu đựng.

- Người nhìn đủ chưa hả? mau mau đi luyện chế cho ta!

Bị ánh mắt Tiêu Viêm nhìn cho đến phát cáu, tiểu cô nương liền đem Kim Cương Bò đang cầm trong tay hung hăng ném qua. Những lời mà Hách trưởng lão thì thầm với Tiêu Viêm lúc này vẫn là bị nàng nghe thấy rõ ràng.

Tiếp lấy Kim Cương Bò, Tiêu Viêm cười cười gật đầu liền vung tay đem dược đỉnh triệu hoán ra. Dược đỉnh lần trước tại cuộc tỉ thí đã bị nổ, cho nên dược đỉnh mà Tiêu Viêm sử dụng lúc này là do hắn đến khu bán đồ cũ mua về, phẩm chất so với cái lúc trước tuy không cao bằng nhưng cũng miễn cưỡng có thể dùng được.

Bàn tay huy động tạo ra một luồng thanh sắc hỏa diễm trên cái đầu ngón

tay, Tiêu Viêm đang định đem chúng bỏ vào đực đỉnh thì ngạc nhiên phát hiện sắc mặt của tiểu cô nương bên cạnh có chút thay đổi, con người mơ hồ có chút khấn trương. Tiêu Viêm hơi ngẩn ra rồi chợt bừng tỉnh, chắc là do cảm nhận được sự khác thường của Thanh Liên Địa Tâm hỏa mang đến, mà nói chung với các loại ma thú những vật nào mang hỏa thuộc tính bon chúng mơ hồ đều có tính bài xích.

- Ha ha, không có việc gì đâu.

Cười an ủi một câu, Tiêu Viêm lập tức đem lữ hỏa diễm quán nhập vào bên trong đực đỉnh. Lúc này thân thân thể có phần căng thẳng của tiểu cô nương mới dần được thả lỏng.

Đợi cho đến khi hỏa diễm nung nóng đực đỉnh lên, Tiêu Viêm liền tùy ý đem Kim Cương Bồ quăng vào, bàn tay vung lên, nhất thời hỏa diễm hùng hực bên trong đực đỉnh bốc lên một cách dữ dội, luyện chế loại này không có quá nhiều khó khăn, chỉ cần duy trì sức cháy là đủ. Bởi vì việc này Tiêu Viêm cũng không tốn bao nhiêu tinh lực, cho nên trong thời gian luyện chế, Tiêu Viêm cũng luôn để tâm đến bạch y tiểu cô nương bên cạnh. Từ khi biết được thân phận của nàng, hứng thú trong lòng hẳn đối với nàng tăng lên rất nhiều. Lúc này tiểu cô nương đang lấy đôi mắt đen to đen nhánh của mình nhìn chăm chăm vào bên trong đực đỉnh.

- Này tiểu muội muội, ta có một vấn đề muốn hỏi muội, không biết có thể trả lời ta không?

Tiêu Viêm ho khan một tiếng, tùm tùm cười nói.

- Cái gì vậy?

Ánh mắt không chút nào dời đi, tiểu cô nương lơ đãng nói.

- Ta nhớ rõ là ma thú nếu muốn biến thành hình người thì cấp bậc ít nhất cũng phải đến đấu hoàng. Muội muội lẽ nào...

Tiêu Viêm cười hắc hắc nói. Mà cũng có chút khó tin là tiểu cô nương này có đực thực lực của đấu hoàng

Tuy rằng thực lực lúc trước nàng thi triển ra có phần khủng bố, nhưng khi Tiêu Viêm âm thầm suy nghĩ một chút thì ước chừng nàng chỉ đạt đến cấp

bậc đầu vương mà thôi.

- Ta không có mạnh mẽ đến như vậy, chỉ là không cẩn thận ăn phải một gốc cây cực kỳ hiếm thấy tên là Hóa Hình thảo, sau đó liền biến thành bộ dạng này đây. Sau đó ta....

- Hóa Hình thảo? Khó trách.. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Nghe vậy Tiêu Viêm chột giât mình, Hóa Hình thảo là tài liệu chủ yếu để luyện chế hóa đan, bởi vậy hiệu quả biến hóa cũng có một ít, nếu là để ma thú có cấp bậc đầu hoàng ăn vào chính là có thể tùy ý biến thành người, nhưng nếu thực lực không đủ, lập tức đem ăn sẽ bị kẹt trong hình người cho đến khi đột phá đầu hoàng mới thôi.

- Cha mẹ ngươi đâu?

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Kim Cương Bồ bên trong dục đỉnh đang bị Thanh Hỏa hòa tan tùy ý hỏi.

- Không có.

Tiểu cô nương cúi đầu suy nghĩ, hai tay ôm lấy đầu gối, răng gắt gao cắn vào môi, bên trong đôi mắt đen nhánh ần ần nước:

- Từ khi bắt đầu có ý thức, ta chỉ sống một mình trong núi sâu, trước đây bị rất nhiều tên gia hỏa khi dễ cũng chỉ có thể chính mình chạy trốn...
Thẳng cho đến về sau ăn phải Hóa Hình thảo liền gặp được nội viện đại trưởng lão, rồi ông ta dẫn ta đến đây ở.

Nao nao nhìn tiểu cô nương cắn chặt môi ra vẻ quật làm ra bộ dáng quật cường, khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy lòng mình có chút thương cảm, nhẹ nhàng thở dài, tận lực thu nhỏ thanh âm nói:

- Ít nhất ngươi ở nơi này cũng không còn bị tiếp tục khi dễ nữa.

- Những tên kia sợ ta còn không kịp, đâu dám đi khi dễ ta? Giống như ngươi đây, ta liền một ngụm ăn ngươi.

Trên khuôn mặt tiểu cô nương hiện lên một chút đắc ý

- Sau này không nên thấy ai là nói một ngụm đem người ta ăn, người hiện tại cũng là nhân loại đó.

Tiêu Viêm không nói gì chỉ lắc đầu, nàng cũng không thử nghĩ xem với cái tiểu thân thể này nói ra lời đó không biết có bao nhiêu ôm bụng lăn ra cười.

- Hừm, tuy nói vậy chứ ta còn chưa bao giờ ăn thịt người.

Tiểu cô nương lầm bầm nói, cùng với Tiêu Viêm nói chuyện một hồi thái độ đã trở nên hữu hảo hơn rất nhiều.

- Tốt nhất vẫn là không nên ăn...

Tiêu Viêm thì thào một tiếng, bàn tay vung lên nhất thời một chùm bột phấn lọt vào trong dực đỉnh, cùng với mấy cái chất lỏng sền sệt kim sắc dung hợp lại làm một, mười ngón tay mạnh mẽ huy động, theo đó chất lỏng trong dực đỉnh nhanh chóng chia lìa hóa thành hơn chục chất lỏng nhỏ.

- Ngung!

Quát nhẹ một tiếng, chất lỏng nhanh chóng động lại. Trong nháy mắt liền hóa thành mấy chục đan hoàn ánh vàng rực rỡ xoay tròn trên thanh hỏa.

- Luyện chế loại này thật đúng là đơn giản, luyện đan dực mà cũng thoải mái dực như vậy thì thật tốt...

Nhìn mấy hoàn đan dực tản ra quang mang kim sắc, Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, vung tay lên liền mấy chục đan hoàn màu vàng mang theo kim sắc từ trong dực đỉnh bắn ra ngoài, cuối cùng lọt tới tay Tiêu Viêm

- Đây thử xem đi, hương vị so với ăn sống ngon hơn rất nhiều.

Đem bình ngọc trong tay đưa đến tiểu cô nương đang trông mong nhìn mình, Tiêu Viêm cười nói.

Liên tục gật đầu, tiểu cô nương nhanh chóng đổ ra một đan hoàn màu vàng, cũng không cố kỵ nhiệt độ còn nóng mà trực tiếp một ngụm nuốt

mát, cái miệng không ngừng nhai.

- Ngon quá...

Đảo miệng vài cái nàng liền đem đan hoàn nhai vỡ nuốt vào bụng. liếm liếm miệng, tiểu cô nương có chút lo âu thèm thường nhìn vào bình ngọc trong tay.

Cười cười, Tiêu Viêm phát tay đem dược liệu luyện chế Long Lực đan lấy ra từ trong nạp giới, căn dặn:

- Những đan hoàn này mình ngươi ăn là được, đừng đưa cho người khác ăn, bằng không lại ép chết người ta đấy.

Loại đan hoàn này cũng chưa chính thức là đan dược, cũng chỉ có mỗi thể trạng ma thú cường hãn mới là có thể tiếp nhận cái loại dược lực cuồng dã, đổi lại là người, chỉ sợ là từ chết cho đến trọng thương.

- Chính ta đang lo còn không đủ đây...

Làm bầm một tiếng, tiểu cô nương đứng dậy ra vẻ già dặn vỗ vai Tiêu Viêm:

- Làm tốt lắm, về sau có người dám khi dễ ngươi, liền tới tìm ta, ta sẽ ra mặt giúp ngươi, nội viện này không ai dám trêu chọc đến ta đâu.

Tiêu Viêm không khỏi cười khở lắc lắc đầu, dùng sức sờ sờ đầu tiểu cô nương đáng yêu, cười nói:

- Được, nhất định sẽ tìm ngươi!

- Ta đây về sau ăn xong rồi, ngươi còn có thể giúp ta luyện chế được không? Coi như ta bảo vệ ngươi để trả công nhé.

Tiểu cô nương nghe vậy nhất thời vui vẻ ngồi chồm hồm trước mặt Tiêu Viêm, con mắt đen nhánh lộ vẻ chờ đợi.

"..." Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã, nguyên lai tiểu nha đầu có cái chủ ý này, hẳn thiếu chút nữa tưởng rằng nàng có hảo tâm đến như vậy.

- Được, được, nhớ kỹ tên ta và nơi ta ở, sau này ăn hết rồi lại đến tìm ta.

Tiêu Viêm hữu khí vô lực phát phát tay nói.

- Ta biết rồi, tên Tiêu Viêm phải không, nơi cư ngụ của người lúc này lão già kia cũng đã nói cho ta rồi.

Tiểu cô nương cười hì hì, về sau không phải ăn mấy cái loại dược liệu khó ăn nữa, điều này làm cho nàng cực kì vui mừng. Tại trong tâm nàng đã gán cho Tiêu Viêm cái danh hiệu đại hảo nhân.

- Vậy người tiếp tục luyện chế đi, mấy cái luyện đan này quá là buồn tẻ, may mắn là ta không học, nếu không có mà bị phiền chết thôi.

Đã đạt được mục đích nên rốt cuộc tiểu cô nương cũng thỏa mãn đứng dậy hướng về Tiêu Viêm lè lưỡi cười hắc hắc nói.

Lần thứ hai lắc đầu không biết nói gì, Tiêu Viêm nhìn thấy tiểu cô nương đang muốn đi ra ngoài liền bỗng nhiên hô:

- Đúng rồi tiểu muội muội, ta còn chưa biết tên của người.

- Ta gọi là Tử Nghiên, tên này là do đại trưởng lão đặt cho. Bất quá mấy cái lão già trong nội viện kia lại len lén gọi ta là "*Man Lực vương*".

- Hừm, họ cứ tưởng rằng ta không biết gì chắc.

Tiểu cô nương cau mày nhăn mũi, hung hăng đâm ra một quyền. Đột nhiên có mấy đạo kinh phong bạo xuất xẹt qua đầu Tiêu Viêm nện vào bức tường đặc chế cứng như sắt thép, nhất thời một vài khe nứt sâu hoắm trên đó liền hiện ra.

Mồ hôi lạnh từ trên trán đổ xuống Tiêu Viêm hốt hoảng kiểm tra cái đầu một phen, một lúc sau trừng mắt mắng Tử Nghiên:

- Tiểu quý kia, người muốn giết ta hả?

Dùng bàn tay nhỏ bé của mình len lén bưng miệng cười. Tử Nghiên vội vàng hướng về Tiêu Viêm hướng đầu hồi lỗi, hiện tại Tiêu Viêm chính là áo, cơm, cha mẹ của nàng, ngàn vạn lần không thể đắc tội được

- Tiêu ca ca, ngươi cứ luyện chế tiếp đi, ta ra ngoài trước. Khi nào ăn xong ta lại đến tìm ngươi.

Lời nói chưa dứt Tử Nghiên đã vội vàng hướng ra cửa chuồn mất.

Thấy Tử Nghiên chạy trốn, Tiêu Viêm chỉ đành cười khổ một tiếng, tiểu nha đầu này lúc thì quá đáng yêu, lúc thì lại quá bạo lực đi... Thở dài một tiếng, nhoáng một cái thanh sắc hỏa diễm lần thứ hai hình thành trên ngón tay.

- Đúng rồi Tiêu ca ca, ta ở trong viện cũng có bài danh trong cái cường bảng gì đó, chính là đệ nhất đó nha, về sau có người nào dám khi dễ ca thì cứ báo tên ta lên.

Cái đầu nhỏ bỗng thò ra từ cánh cửa hướng về Tiêu Viêm hắc hắc cười nói, sau đó liền vội vàng biến mất.

"Phốc..."

Thanh sắc hỏa diễm lượn lờ xung quanh bỗng nhiên tiêu biến. Tiêu Viêm mắt chữ A, mồm chữ O, nhìn ra nơi cửa một hồi lâu, sau đó cả người run rẩy lắm lắm nói:

- Nàng ta chính là cái người mà Lâm Diễm sợ như sợ hổ, đệ nhất cường bảng đó ư?

Giờ khắc này, Tiêu Viêm chỉ cảm thấy, thế giới này thật là lắm trò vui.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 530: Loại tài liệu cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yên lặng trong mật thất hồi lâu, từ khi Tử Nghiên nói ra tin tức chấn động, phải một lúc lâu sau Tiêu Viêm mới có thể dần bình tĩnh lại. Dùng sức sờ

sờ khuôn mặt, cười khở một tiếng, không nghĩ tới đệ nhất cường bảg thần bí theo lời nói của Lâm Diễm chỉ là một tiêu cô nương, không, phải nói một loại ma thú cường hãn mang diện mạo tiêu cô nương mới đúng.

- Tiêu cô nương này rất đáng yêu, không biết vì cái gì Lâm Diễm e ngại nàng như vậy, bất quá lấy thực lực khủng bố thì vị trí đệ nhất kia hẳn là không sai, cho dù là một đấu vương cường giả bình thường, cũng không dám cùng với nàng đánh bừa.

Tiêu Viêm thấp giọng thì thào.

- Tiêu cô nương này lực lượng khủng bố quả có chút quá phận, từ lúc xem nàng ra tay đến giờ, hoàn toàn là dựa vào lực lượng thân thể, không hề có một nửa ba động năng lượng.

Dược lão thanh âm bỗng nhiên chậm rãi vang lên trong lòng.

- Sư phụ không nhìn ra dược Tử Nghiêן đến tột cùng là loại ma thú nào sao?

Tiêu Viêm hỏi đến.

- Nhìn không ra dược...do nàng đã ăn hóa hình thảo cho nên nếu nàng không chính mình hiện ra bản thể thì người bình thường cũng rất khó phân biệt dược nàng thuộc loại ma thú nào.

Dược Lão trầm ngâm một chút, nói tiếp:

- Bất quá theo việc từ khi nàng bắt đầu có linh trí mà đã sở hữu lực lượng khủng bố như thế, thì rất có khả năng là một loại cổ ma thú cực kì hiếm thấy, bởi vì dù sao ma thú bình thường muốn tu luyện đến cấp bậc đấu vương thì trừ khi gặp phải cơ duyên còn không cũng phải mất gần trăm năm thời gian, mà nhìn khí tức từ tiêu cô nương này toát ra hẳn là không phải ma thú đã tu luyện trăm năm, vì vậy, bản thể của nàng lai lịch chắc bất phàm.

Khẽ gật đầu, tuy nói thực lực Tử Nghiêן mạnh mẽ là thế, nhưng tựa hồ tâm trí thì cũng như một đứa con nít mười hai mười ba tuổi, đương nhiên điều này cũng đã loại trừ ra những lúc khí tức lạnh lùng từ nàng thỉnh thoảng phát ra.

Cố gắng thu lại sự tò mò về Tử Nghiên, Tiêu Viêm đem lực chú ý đặt vào đồng dược liệu trước mặt dùng để luyện chế Long Lực đan. Hắn không dám chắc là làm một lần liền có thể thành công nên mới đòi lấy hai phần tài liệu.

- Ai, thứ này luyện chế có chút hao tâm tổn sức, nhưng vì Long Tu băng hỏa quả đành phải liều mạng thôi...

Cười khở một tiếng, Tiêu Viêm một lần nữa triệu hồi ra một thanh sắc hỏa diễm, tâm thần tập trung vào trong dược đỉnh bắt đầu cẩn thận luyện chế.

Luyện chế Long Lực đan so với lúc luyện Kim Cương Bồ cho Tử Nghiên phức tạp gấp trăm lần, bất quá hiện giờ thực lực của Tiêu Viêm đã là cấp bậc đấu linh, vô luận là đấu khí hùng hồn hay trình độ khống chế lửa đều đã tiến bộ rõ rệt, cho nên đợt luyện chế này so với lần tỉ thí cùng với Hàn Nhân dễ dàng hơn rất nhiều. Nói là vậy nhưng trên trán Tiêu Viêm mồ hôi không ngừng đổ ra, luyện chế Long Lực đan này xem ra vẫn có phần hơi quá sức với hắn.

Bên trong tĩnh thất, thanh sắc hỏa diễm xuyên thấu qua dược đỉnh bắn lên vách tường, bốc lên vũ động như một đầu ác ma đang giương nanh múa vuốt, trong lúc đó dược liệu trước mặt Tiêu Viêm cũng đang nhanh chóng vơi bớt đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cuối cùng phải mất đến gần tám giờ thời gian luyện chế mới chậm chạp chấm dứt. Tất cả diễn ra theo ý muốn hắn.

- Ngưng!

Quát khẽ một tiếng, nhất thời một đạo ánh sáng đỏ sậm từ trong dược đỉnh bắn ra ngoài, cuối cùng bị Tiêu Viêm mạnh mẽ nắm trong lòng bàn tay, đánh giá qua một chút, lúc này mới thỏa mãn gật đầu đem bỏ vào bình ngọc rồi thu vào trong nạp giới.

Luyện chế lần này mặc dù thành công luyện ra một hoàn Long Lực đan nhưng cũng có tổn hại đi một phần dược liệu, đối với điều này Tiêu Viêm không cảm thấy đau lòng cho lắm, hắn rõ ràng chỉ với xác suất 50% đã thành công cũng xem như thành tích không tồi.

Hoàn thành xong những chuyện này, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, từ trong nạp giới lấy ra một hoàn Hồi Khí đan nhét vào miệng, bắt cháp cả người đang mỗi một vội vàng ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện. Đâu khí bên trong cơ thể lúc này đã khô kiệt, lúc này tu luyện sẽ có hiệu quả gấp mấy lần. Cho nên Tiêu Viêm vô cùng cẩn thận tích thủy thành hà.(tích nước thành sông)

Tu luyện lần này mất ước chừng một giờ, cảm giác trống rỗng trong cơ thể Tiêu Viêm dần được thay thế bằng cảm thụ đầu khí hùng hồn chảy xuôi trong kinh mạch. Hắn thoáng cảm ứng liền hoan hỉ phát hiện đầu khí có tinh tiến lên một chút, xem ra lần luyện đan này mặc dù khổ cực nhưng không phải là không có thu hoạch.

- Hiện giờ Long Tu băng hỏa quả này chắc chắn đã tới tay, vậy luyện chế địa linh đan chỉ còn thiếu một loại tài liệu cuối cùng là lục giai thủy hệ ma hạch.

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve nạp giới, nhất thời liền xuất hiện trên tay hắn là băng hỏa đồng thể mê người.

- Lục giai... Ai, đây chính là ma thú cường giả cấp bậc đấu hoàng, đi đâu mà tìm đây...

Buồn rầu sờ sờ đầu, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

- Tự nghĩ biện pháp đi, ta mơ hồ có chút cảm ứng, Vẫn Lạc Tâm Viêm bên trong Thiên phân luyện khí tháp dao động càng ngày càng mạnh, chỉ sợ ngày mà nó bạo liệt không còn xa.

Dược Lão chậm rãi nói.

- Tại thời điểm mà Vẫn Lạc Tâm Viêm bạo liệt, chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta cướp lấy, ta tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu để vượt mất ngày sau muốn cướp lại chỉ sợ khó khăn nhân lên gấp bội, cho nên phải tận dụng thời gian luyện chế linh đan.

Cười khổ gật đầu, Tiêu Viêm thở dài nói:

- Đệ tử sẽ cố gắng hết sức.

- Ha ha, yên tâm đi, nếu mà bất đắc dĩ quá, cùng lắm chúng ta vào thâm sơn tìm kiếm lục giai ma thú mà thôi, sơn lĩnh lớn như vậy tuyệt đối không thể không có lục giai ma thú ẩn núp trong đó.

Dược Lão cười an ủi.

Nghe Dược Lão an ủi, Tiêu Viêm cười cười nhưng vẫn chưa yên tâm, có lẽ núi này bên trong đích xác có che giấu lục giai ma thú, nhưng với loại ma thú cấp bậc này muốn đánh chết cũng đâu phải dễ như là nói? Hơn nữa cho là có khả năng đánh chết đi, thì tuyệt đối sẽ là cuộc đại chiến kinh thiên động địa, đến lúc đó kinh động đến viện trưởng nội viện, liên lụy đến sự phụ phải hiện thân ra, điều này xem ra có chút phiền phức.

Lại lần nữa thở dài một tiếng, Tiêu Viêm chỉ có thể đem lo lắng này thu liễm xuống trước, chậm rãi thu dược đỉnh vào trong nạp giới, phui phui tay, hướng về bên ngoài tỉnh thất chậm rãi bước ra.

Trong phòng, Hách trưởng lão nhìn thấy Tiêu Viêm đi ra, vội vàng đứng dậy, có chút thấp thỏm hỏi:

- Luyện chế thế nào rồi? Thành công hay không?

Hắn đối với luyện đan cũng biết chút ít, cho nên cũng hiểu được xác suất luyện chế thành công ngũ phẩm đan dược là rất thấp.

- Ha ha, có thất bại một lần, nhưng may mắn không có phụ sự kì vọng của trưởng lão.

Tiêu Viêm gật đầu cười, tiến lên, từ trong nạp giới lấy ra cái bọc đựng bình ngọc chứa Long Lực đan nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn.

Nhìn bình ngọc trên mặt bàn, Hách trưởng lão vội vàng đứng lên, thật cẩn thận đổ ra giữa một mảnh đan dược đỏ sậm, ngửi thật sâu rồi sung sướng nói:

- Quả nhiên thành công! Cái tên tiểu gia hỏa nhà ngươi quả là có vài phần bản sự, khó trách ngay cả Di hỏa cũng đều có thể chiếm tới tay.

Nghe vậy Tiêu Viêm cười khiêm tốn nói vài câu.

- Người đã luyện chế ra một hoàn Long Lục đan, vậy coi như Long Tu băng hỏa quả kia là của người, người quả là có con mắt đó, thứ này xếp trong dược khố độ quý trọng có thể xếp trong top mười.

Dem Long Lục đan cất thật kĩ, Hách trưởng lão phát phát tay trêu ghẹo nói:

- Về sau nếu cần dược liệu gì, cứ việc tới tìm ta, nhưng nhớ kĩ là chúng ta giao dịch đây nhé, ha ha.

"Còn có lần sau nữa? Luyện chế một hoàn Long Lục đan thiếu điều thoát hết cả khí lực của ta rồi". Trên mặt cười tạ ơn một tiếng, nhưng trong lòng thì không ngừng càu nhàu. Vừa tính rời đi, trong lòng hơi động, lại dò hỏi:

- Hách trưởng lão, ta quả thật lúc này đang rất cần một thứ, không biết trưởng lão có thể cấp cho ta hay không? Nếu được, chỉ cần trưởng lão mở miệng muốn cái loại đan dược gì, Tiêu Viêm ta sẽ tận lực luyện chế.

- A? Thứ gì?

Nghe vậy, Hách trưởng lão thần tình sáng lên, hứng thú hỏi.

- Lục giai thủy hệ ma hạch.

Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hách trưởng lão, hẳn rõ ràng cảm nhận được khi hắn nói ra lời này, da mặt đối phương có chút run rẩy.

- Lục giai... Người muốn tìm cao giai ma hạch như thế để làm gì? Lục giai ma thú chính là tương đương với cường giả đấu hoàng đó... Lấy thực lực của ta bây giờ cũng không có cái gan đi tìm chúng lấy ma hạch, lần giao dịch này xem ra ta không thể trông mong vào được rồi.

Cười khở lắc lắc đầu, toàn lưng Hách trưởng lão đã ướt đầm mồ hôi lạnh, người kia khẩu khí cũng là quá lớn đi? Mở miệng ra thì chính là lục giai ma hạch, cứ làm như là tùy ý nhặt đá ven đường vậy.

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm cũng đành thất vọng thở dài một hơi, cười khở nói:

- Nếu trưởng lão đã nói như vậy, việc này cũng đành quên đi.

Nói xong, hắn liền muốn xoay người rời đi, bất quá tại lúc Hách trưởng lão đang vuốt râu trầm tư đột nhiên mở miệng nói:

- Lục giai thủy hệ ma hạch, ta đích xác không có, nhưng ta có thể giúp đưa người đến gặp một trưởng lão, trong tay hắn vừa lúc có một lục giai thủy hệ ma hạch mà năm đó may mắn đoạt được.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chột khuôn mặt trong nháy mắt xuất hiện cuồng hỉ:

- Thật vậy? Nếu Hách trưởng lão có thể dẫn tiến, chỉ cần Tiêu Viêm có được lục giai ma hạch, tất nhiên sẽ không quên ơn của trưởng lão.

- Người cũng đừng nên cao hứng quá sớm, tên kia tính tình keo kiệt, năm đó liều mạng cộng vài phần vận khí mới đánh chết được một đầu lục giai ma thú đang bị trọng thương, cho nên đem viên ma hạch cất chứa như là bảo bối, thỉnh thoảng mới khoe ra trước mặt chúng ta, người nếu mà muốn từ trong tay hắn lấy đi lục giai ma hạch, trừ phi xuất ra cho hắn cái gì đó tương đương thỏa mãn được hắn, nếu không mà nói thì chuẩn bị từ bỏ đi thôi. Đi theo ta!

Hách trưởng lão khoát tay, rồi dẫn đầu bước ra ngoài.

Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, bước nhanh đuổi theo, dưới loại tình huống thời cấp bách, tin tức về lục giai ma hạch với hắn mà nói không nghi ngờ chính là một tin vui hiếm thấy, mặc kệ phải trả giá cỡ nào, đều cũng phải đem cho được viên lục giai ma hạch thu vào trong tay.

-----oOo-----

Chương 531: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường đi theo Hách trưởng lão đến kho quản lý dược liệu, cứ chậm rãi đi theo đường lớn. Dọc trên đường, ngẫu nhiên có một vài đệ tử lui tới nhìn thấy hai người đi song song với nhau, khuôn mặt đều hiện lên nét

kinh ngạc. Hách trưởng lão ở bên trong viện được đánh giá là người lạnh lùng kì quái, ai ai cũng cảm thấy kính sợ. Hiện giờ nhìn thấy Tiêu Viêm lại có thể cùng với Hách trưởng lão vừa đi vừa đàm luận, càng thêm kinh dị, thái độ đối với Tiêu Viêm cũng tôn trọng hơn. Ai nấy đều biết quyền lợi của trưởng lão trong nội viện, nếu lỡ đui mù mắc tội với họ, rất dễ bị làm khó dễ, loại sự tình lợi dụng việc công để trả tư thù, cho dù là tại trong nội viện này, cũng tránh không khỏi âm thầm tồn tại.

Đối với những ánh mắt ven đường, Tiêu Viêm vẫn không nhận ra là bởi vì có sự hiện diện của Hách trưởng lão, mà khiến cho một số đệ tử nhận ra thân phận của hắn muốn tiến tới khiêu chiến, đành bỏ qua suy nghĩ ấy. Bởi vậy cũng làm cho Tiêu Viêm bớt được không ít tâm tư. Vị trưởng lão này rất có tên tuổi, là trưởng lão thủ hộ tầng thứ năm tháp tu luyện, hôm nay vừa vặn đến phiên hắn nghỉ ngơi, cho nên mới có thể trực tiếp lôi kéo hắn ra khỏi nơi cư ngụ.

Trên đường đi, Hách trưởng lão đối với Tiêu Viêm tiết lộ một ít chuyện có liên quan đến vị trưởng lão kia.

- Gặp tên kia, nên nói thẳng ý đồ mình đến là được. Hắn mặc dù tính tình có chút nóng nảy, nhưng người cũng không cần sợ hắn, hắn sẽ không làm khó gì người

Tiêu Viêm cười cười, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Vị Lưu trưởng lão này có sở thích đặc biệt nào không?

Muôn thành công đòi lấy lục giai ma hạch từ trong tay đối phương, Tiêu Viêm dĩ nhiên là cần phải đưa ra được vật hấp dẫn tương ứng.

- Thích gì đó sao, người cũng đã rõ ràng, đạt đến loại cấp bậc như chúng ta, tài vật bình thường dĩ nhiên là khó có thể đả động, chỉ những thứ có thể trợ giúp tu luyện mới có lực hấp dẫn lớn đối với chúng ta. Tên kia mặc dù keo kiệt nhưng đối với tu luyện lại rất là si mê, nếu người có thể xuất ra vật phẩm hữu ích đối với việc tu luyện, ta nghĩ hắn là hắn sẽ động tâm.

Hách trưởng lão suy nghĩ rồi nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Thứ gì đó hữu ích đối với tu luyện... Cúi đầu khẽ lẩm bẩm một tiếng, đoạn Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:

- Không biết vị trưởng lão này tu luyện công pháp ra sao, loại thuộc tính nào?

- Hỏa thuộc tính, cũng chính bởi điều này, tính tình mới có xu hướng tương tự.

Hách trưởng lão cười nói.

- Hỏa thuộc tính..

Khẽ cười cười, Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, trong lòng thoáng có chút ý niệm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm trở nên trầm ngâm, Hách trưởng lão không khỏi có chút lạ lùng, chẳng lẽ hẳn thật có thể xuất ra thứ gì đó làm cho lão quý keo kiệt động tâm? Đúng rồi, hẳn là Luyện dược sư, nói không chừng, sợ là cũng có một ít bảo bối tàng trữ.

Trong lúc hai người vừa đi vừa nói chuyện, đã bất tri bất giác tiến sâu vào trong nội viện. Nơi cư ngụ trong nội viện dành cho trưởng lão và các đạo sư, không gian u tĩnh hơn, so với ký túc xá của các đệ tử ở bên ngoài không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Bất quá điều này cũng chẳng trách, với thực lực mạnh mẽ của các trưởng lão, sự đăi ngộ tự nhiên không phải là những học viên bọn hắn có khả năng so sánh.

Sau một lúc lâu xuyên qua con đường nhỏ trong rừng cây, Hách trưởng lão rốt cục cũng đi chậm lại, cuối cùng dừng tại một căn phòng dựng toàn bằng trúc xanh.

Lưu trưởng lão quả là biết cách hưởng thụ. Nhìn thấy căn phòng trúc, Tiêu Viêm không khỏi trải qua cảm giác kinh ngạc trong lòng.

Hách trưởng lão ở phía trước cửa chính, giơ tay lên định gõ cửa, bên trong cánh cửa bỗng truyền đến một đạo âm thanh hùng hồn, nóng nảy:

- Muốn vào thì tiến vào đi, gõ cửa làm cái gì a, người đừng bày điệu bộ cổ hủ, không trực tiếp được sao.

Nghe thấy âm thanh bên trong phòng truyền ra, Tiêu Viêm cười nhả nhỏ

một tiếng, lúc này mới minh bạch vì sao Hách trưởng lão đã nói khi thấy hắn liền nói thẳng ý đồ mình đến, hiển nhiên người nọ tính tình nóng, không muốn cùng người vòng vo.

Đôi lại, Hách trưởng lão cũng không có cảm giác gì, giống như đã là thói quen, đẩy cửa phòng ra, lững thững đi vào, miệng cười hắc hắc nói:

- Lưu lão đầu, ta dẫn theo người đến chỗ ngươi, e rằng ngươi nên ra gặp mặt.

- Ai?

Tiêu Viêm cũng đi theo vào trong phòng, vừa vặn nhìn thấy một vị hồng bào lão giả từ trong phòng đi ra, lão giả lúc này dáng vẻ đang còn ngái ngủ, như mới vừa tỉnh giấc, hắn vừa đi vừa nói, khi tới phòng khách, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc ra cửa, bởi bị che khuất nên không thấy rõ dung mạo người trẻ tuổi, đôi mày không khỏi nhíu lại, nói:

- Tiểu tử từ nơi nào tới? Thi kiểm tra không thành, bị các trưởng lão đuổi ra Thiên Phần Luyện Khí tháp, muốn tìm ta đi cầu tình?

- Đệ tử Tiêu Viêm, ra mắt Lưu trưởng lão.

Tiêu Viêm mỉm cười, tiến lên một bước, chắp tay cung kính nói.

- Được rồi... gì? Tiêu Viêm? Tiêu Viêm có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược đó hả?

Lưu trưởng lão thái độ lúc ban đầu không mặn không nhạt lên tiếng, dù sao tình trạng đệ tử đến cầu tình hắn gặp phải nhiều lắm, đã muốn lười ứng phó, bất quá khi nghe được tên tuổi thoáng có chút quen tai, đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt vội vàng chuyển dời đến khuôn mặt Tiêu Viêm, mở miệng kinh ngạc nói.

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, không nghĩ tới thân phận Luyện dược sư lại có tác dụng tốt như vậy, ngay cả trưởng lão, sau khi nghe thấy, đều vội vàng đổi sắc mặt.

- Ha hả, tên này tiếng vang như sấm bên tai. Ngồi đi, tìm ta có chuyện gì?

Phất phất tay, tươi cười với Tiêu Viêm, Lưu trưởng lão sau khi ngồi ở ghế, lại phục hồi bản tính khản cấp, thúc giục hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi cúi thấp đầu, ánh mắt cùng với Hách trưởng lão nhìn nhau một cái, Hách trưởng lão khẽ phất tay với hắn, ý bảo mọi việc còn lại phải do thể hiện của chính hắn.

Tiêu Viêm bắt đắ dĩ gạt đầu, thoáng đắn đo, cân nhắc một chút lời nói, rồi mỉm cười nói:

- Hôm nay đến tìm Lưu trưởng lão, chủ yếu bởi vì văn bói hiện tại tới lúc luyện chế khản yếu mà lại thiếu một thứ duy nhất. Mà thứ này, vừa lúc trong tay Lưu trưởng lão cũng có. Nếu trưởng lão đồng ý đáp ứng đem thứ này trao đổi với văn bói, Tiêu Viêm nhất định sẽ hậu báo!

- Thiếu một vật.

Thoáng giật mình, Lưu trưởng lão nét mặt không thay đổi, đặt chén trà trong tay xuống, nói:

- Là cái gì? Nói ra nghe một chút. Chỉ cần không phải vật cực kỳ quý trọng, ta sẽ không cự tuyệt.

- Một quả lục giai Thủy hệ ma hạch.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng nói.

"Răng rắc! "

Thanh âm Tiêu Viêm vừa hạ xuống, chén trà trong tay Lưu trưởng lão liền như chịu áp lực đột ngột, sau một tiếng vang thanh thúy, biến thành một đồng mảnh nhỏ.

- Khụ...

Một bên, Hách trưởng lão thoải mái ho khan một tiếng, lão gia hỏa này quả nhiên vẫn là coi vật kia như tính mạng, xem ra Tiêu Viêm muốn thu được vào tay, có chút có khó khăn.

- Hừ, lão đầu này toàn nói loạn xạ.

- Nói cho người ta biết ta có lục giai ma hạch sao?

Lưu trưởng lão chà đi dấu nước trên bàn tay, liếc mắt nhìn Hách trưởng lão, mặc dù đại trưởng lão âm thầm cấp cho Tiêu Viêm một ít chiếu cố, nhưng cũng không phải này chiếu cố dạng này chứ? Lục giai ma hạch này, đặt ở bất kỳ một địa phương nào đều là vật hiếm thấy, hưởng hồ thứ này năm đó hẳn phải chịu nguy hiểm tính mạng mới có được. Đâu có thể nào dễ dàng giao cho người khác.

- Ta nói cho người biết, lục giai ma hạch ta sẽ không đưa cho bất luận kẻ nào, người cũng đừng uổng phí tâm cơ.

Dường như vì muốn đoạn tuyệt ý niệm của Tiêu Viêm, nên Lưu trưởng lão lập tức nói một câu dứt khoát,...

Hách trưởng lão lắc đầu, không biết làm sao, việc hôm nay, xem ra hơn phân nửa không thành.

- Ha hả, Lưu trưởng lão, lục giai ma hạch mặc dù trân quý, nhưng quả thật không phải là vật vô giá, người tu luyện chính là hóa thuộc tính công pháp, Thủy hệ ma hạch đối với người không có nửa điểm tác dụng, người sở dĩ không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt ta, hẳn là lo lắng Tiêu Viêm không có được thứ gì chân chính làm cho trưởng lão động tâm?

Tiêu Viêm vẫn chưa vì cự tuyệt của Lưu trưởng lão mà có nửa phần ủ rũ, khẽ mỉm cười nói.

Lưu trưởng lão đảo cặp mắt, không đáp lời, lục giai ma thú, hiện tại ngay cả hắn cũng đánh không lại. Hắn mặc dù đem lục giai ma hạch coi là bảo bối, nhưng hắn cũng không phải là lão già ngốc ôm khư khư lấy nó. Ma hạch mặc dù có năng lượng cực kỳ mạnh mẽ nhưng là loại năng lượng cuồng bạo, thân thể con người căn bản không dễ dàng hấp thu, cho nên, nếu có người có thể xuất ra thứ gì đó làm hắn động tâm, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng Tiêu Viêm trước mặt, với lứa tuổi như hắn, Lưu trưởng lão thật sự không tin tưởng hắn có thể xuất vật nào trân quý như thế. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Lưu trưởng lão cũng biết, lục giai Thủy hệ ma hạch ở trong tay người cũng không thể phát huy nhiều tác dụng, bởi vậy, đưa nó ra ngoài trao đổi

mới thật là lựa chọn tốt nhất, trưởng lão cũng không cần cố chấp, người cứ nói trước người cần gì? Nếu là Tiêu Viêm có, tự nhiên cũng sẽ lấy ra.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

- Ai, ta nói người đừng có cố hủ, Tiêu Viêm mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng bảo bối trên người chỉ sợ so với quý họp hời nhà người còn nhiều hơn, bỏ qua cơ hội này, chỉ sợ không có lần sau.

Một bên, Hách trưởng lão cũng độc thúc thêm vào.

Khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, nửa ngày qua đi, khuôn mặt căng thẳng của Lưu trưởng lão rốt cục lơ lửng hơn nhiều, vuốt mũi nói:

- Nếu người muốn từ trong tay của ta đổi lấy lục giai ma hạch, cũng có thể, chỉ cần cho ta một mảnh Đấu Linh đan!

- Đấu Linh đan? Lão bất tử người cũng đừng quá sư tử há mồm chứ?

Thanh âm Lưu trưởng lão vừa dứt, Hách trưởng lão liền nhảy dựng lên, ánh mắt trừng lớn mắg:

- Đây chính là lục phẩm đan dược a, với thực lực Tiêu Viêm hiện giờ, làm sao có thể luyện ra, người chẳng phải là cố ý làm người ta khó xử sao?

Bĩu môi, Lưu trưởng lão cũng không để ý tới hắh, chỉ lấy ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm.

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, một lúc sau, nhẹ lắc đầu nói:

- Đấu Linh đan, ta quả thật không đưa ra được.

Nghe vậy, tâm tình Lưu trưởng lão nhất thời thất vọng, uể oải phát phát tay, nói:

- Nếu đã không có, mời trở về đi.

- Bất quá.

Tiêu Viêm cười cười, ngón tay khê quét qua nẹp giới, nhất thời, một hạt sen màu xanh nhỏ như ngón cái xuất hiện trong tay. Hạt sen màu xanh vừa xuất hiện, lập tức một cỗ hỏa năng hùng hồn năng lượng liền nhộn nhạo trong phòng.

Nhìn thoáng ánh mắt thẳng tắp của Lưu trưởng lão, Tiêu Viêm cười nói:

- Ta nghĩ, có lẽ Lưu trưởng lão đối với thứ này sẽ cảm thấy hứng thú.

-----oOo-----

Chương 532: Tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hạt sen màu xanh nằm im lặng giữa lòng bàn tay của Tiêu Viêm, ánh sáng nhàn nhạt nhẹ nhàng tản ra nhàn nhạt, kích thích hạt sen này mặc dù có nhỏ một chút, nhưng là ẩn chứa năng lượng nóng cháy hùng hồn trong đó, cho dù Lưu trưởng lão cùng Hách trưởng lão hai người, trên mặt đều là hiện lên một tia kinh dị

Hạt sen màu xanh này, đúng là năm đó Tiêu Viêm tại cái tháp ở trên đại sa mạc tìm kiếm Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mà ở nơi đó tìm được phụ gia phẩm, địa hỏa liên tử, loại địa hỏa liên tử này trải qua thời gian dài cùng năng lượng hỏa thuộc tính mà gắn kết tạo thành, bởi vậy đối với người tu luyện hỏa thuộc tính vô cùng hữu ích, lúc trước địa hỏa liên tử ở trong tay Tiêu Viêm tổng cộng cũng chỉ có 11 quả, chính bản thân mình cũng đã từng ăn qua một quả, bởi vậy hiện giờ cũng chỉ còn lại mười quả mà thôi.

Ban đầu tại thời điểm Tiêu Viêm tìm được địa hỏa liên tử Dược Lão có nói qua, tận lực đừng để lộ tin tức ra bên ngoài, bằng không sẽ gây chú ý đến những người có dã tâm muốn chiếm đoạt, chắc chắn sinh ra rất nhiều phiền toái không đáng có, nhưng bây giờ không giống ngày xưa, Tiêu Viêm hiện giờ đã không còn là một Đâu Sư nhỏ nhoi của năm đó nữa, mà hôm nay trên người chứa nhiều con bài chưa lật, dù là đối mặt Đấu Vương cường giả, cũng có thể toàn thân an toàn thoát đi, còn nữa, bản thân hiện ở trong nội viện, thật cũng bất tất lo lắng này nọ bởi vì trưởng lão hội thêm nhỏ dải cái gì đó ở hãn mà không dám âm thầm xuống tay

Trong phòng, không khí có chút im lặng, năng lượng nóng cháy hơi hơi dao động, tại trong phòng một luồng gió mang theo hơi nóng nhàn nhạt lượn lờ bay

Ánh mắt Lưu trưởng lão nhìn chăm chăm không rời địa hỏa liên tử, trong mắt quang mang càng ngày càng thịnh, năng lượng hùng hồn như thế, hẳn nếu là có thể luyện hóa được, chỉ sợ thực lực lâu nay của hắn bị đình trệ thì sẽ thành công tăng tiến vượt bậc! Trong lòng nặng nề thở dài một chút, thật là không thể nghĩ tới Tiêu Viêm có thể xuất ra kỳ bảo bậc này, đối với Đấu Vương cường giả thì sức dụ hoặc của địa hỏa liên tử so ra vẫn kém hơn Đấu Linh Đan rất nhiều, nhưng là Lưu trưởng lão cũng rõ ràng, nếu nghĩ lấy lục giai Thủy hệ ma hạch đổi lấy Đấu Linh đan, trừ phi chân chính gặp một ít tên phá của, nếu không mà nói, muốn từ trong tay luyện được sư đôi lấy Đấu linh đan, hẳn có chút khó khăn, lúc trước nói ra điều kiện trao đổi bậc này, cũng là đúng như lời Hách trưởng lão nói, có chút như sư tử há mồm (đòi hỏi cao quá).

"*Khu*" tiếng ho khan bỗng nhiên vang lên, đem hai vị trưởng lão đang lâm vào trầm mặc liền phục hồi lại tinh thần, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều ngưng ngưng ngừng cười cười.

Lưu trưởng lão ho khan một tiếng, ánh mắt như có như không đảo qua ở trong tay Tiêu Viêm, vốn dĩ khuôn mặt nặng nề, lúc này đây cũng xuất hiện vài nét tươi cười: "*Không biết thứ này của ngươi, đến tột cùng là vật gì vậy?*"

"Lưu trưởng lão, như thế nào? địa hỏa liên tử này mặc dù so ra vẫn kém Đấu Linh Đan, nhưng vật này cũng cực kỳ hiếm lạ, đặc biệt nó còn có năng lượng hỏa thuộc tính tinh thuần, nói về chỗ tốt, chỉ sợ hơn xa lục giai Thủy hệ ma hạch. Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Lưu trưởng lão liếm liếm môi, vẻ mặt rất là do dự, mặc dù địa hỏa liên tử này quý hiếm, nhưng là cứ như vậy đổi đi lục giai Thủy hệ ma hạch mà lão trân quý nhất, trong khoảng thời gian ngắn, thật sự có chút làm hắn khó có thể tiếp nhận, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trên mặt vẻ mặt biến ảo liên tục, Một hồi sau, mở miệng chậm rãi nói: "Một quả địa hỏa liên tử này đổi lấy lục giai ma hạch, ta chính là có một chút chịu thiệt a ..." cuối cùng cũng nói ra, thế nhưng hắn lại vỗ mạnh lên bàn ghế một cái nói: "Ngươi nếu là tiếp tục xuất ra một quả địa hỏa liên tử nữa, ta cũng đã nhịn đau lòng, đem lục giai ma hạch trao đổi với ngươi".

Ở một bên, Hách trưởng lão nghe được lời nói này, da mặt run run lên, cũng là chưa mở miệng xen vào, chỉ là ánh mắt nhếch lên liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, làm như là đang nhìn quyết định của hắn.

Tiêu Viêm hơi hơi nhíu mày, địa hỏa liên tử cực kỳ quý hiếm, hắn cho tới nay không đến thời khắc mấu chốt đều là không dám sử dụng, bởi vì ai cũng không rõ ràng lắm ngày sau có hay không tình huống đặc biệt cần phải luyện chế cần đến nó, thứ này vền vẹn cùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa sinh ở cùng một chỗ, mà Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thuộc loại Di Hỏa, trong thiên hạ có thể tìm thấy được mấy nơi? Cho nên, địa hỏa liên tử, dường như là dùng một quả liền ít đi một quả, hiện giờ xuất ra một quả để cùng Lưu trưởng lão trao đổi lục giai ma hạch cũng là cực hạn, nếu lại tặng thêm một quả như lời nói, nên bất luận thế nào Tiêu Viêm cũng cảm thấy đau lòng.

"Ai, địa hỏa liên tử này ta cũng chỉ là may mắn có được một quả, Lưu trưởng lão muốn ta thêm một quả nữa, thật sự làm khó cho ta". *Thở dài một tiếng, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, đem địa hỏa liên tử chậm rãi thu hồi, xem ra vụ trao đổi này không thành công rồi.*

Mà nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm như vậy, trong mắt Lục trưởng lão nhất thời hiện lên một chút lo âu, mạnh mẽ ngăn chặn xúc động trong lòng, hướng về phía Tiêu Viêm mạnh mẽ cười nói: "Tiểu tử kia, địa hỏa liên tử này mặc dù của hiếm, mà người cũng có thể rõ ràng giá trị của lục giai ma hạch, nó tương đương với một đầu ma thú cấp đầu hoàng, mà có bao nhiêu người chủ ý dám đánh giết bọn chúng? Trong nội viện có rất nhiều trưởng lão, ngoại trừ đại trưởng lão đang ở bên ngoài, có lẽ lục giai ma hạch trong tay ta chỉ là một viên duy nhất.

Lời nói này có ý gì chứ, không nghi ngờ là cố ý âm thầm nhắc nhở Tiêu Viêm, hiện giờ trong nội viện, hắn là người duy nhất có trong tay mai lục giai ma hạch, nếu không cùng hắn trao đổi, chỉ sợ cũng chỉ có thể là hai bàn tay trắng mà thôi.

Bản thân ta cũng rất muốn, nhưng đáng tiếc là không cách nào mà lấy ra được thêm một quả thứ hai cho ngài. Lưu trưởng lão mặc dù đem ánh mắt lo âu thu liễm rất tốt, nhưng là bản tính không thích hợp cho việc âm thầm tính toán này, bởi vậy khi Tiêu Viêm ngồi đối diện với lão, thật rõ ràng là bắt được một luồng cảm xúc, lập tức trong lòng cười trộm một tiếng. Trên

mặt cũng là thờ dài lắc lắc đầu, cuối cùng là chậm rãi đứng dậy, thu địa hỏa liên tử vào trong nạp giới, hướng về phía Lưu trưởng lão vái chào, sau đó quay sang Hách trưởng lão bên cạnh cười khỏ nói: "*Hách trưởng lão, đi thôi*".

"Ai, quên đi, đôi không được cũng không sao, để lúc nào đó ta giúp ngươi đi gặp đại trưởng lão ông ta xem. Hách trưởng lão gật gật đầu, bắt đất dĩ, đứng dậy, nói với Tiêu Viêm.

Ngồi bên cạnh bàn, Lưu trưởng lão nghe được lời Hách trưởng lão nói, mí mắt nhất thời nhảy dựng lên, trong lòng có chút tức giận thầm mắng một tiếng, nhìn thấy Tiêu Viêm xoay người rời đi, rốt cục thì nhịn không được vội vàng đứng lên nói: "Tiêu Viêm tiểu hữu, đừng vội đi a, chúng ta có thể thương lượng lại mà".

Cước bộ dừng lại, nghe được Lưu trưởng lão mở miệng nói, Tiêu Viêm trong lòng cũng một hơi thờ dài nhẹ nhõm, hơi hơi nghiêng đầu, cũng là lúc nhìn thấy Hách trưởng lão trên mặt có một chút tươi cười, lập tức ngăn ra, hẳn hiểu được nguyên lai tính tình Lưu trưởng lão tất nhiên là cũng không chịu nổi, bởi vậy mới vừa rồi nói thêm một câu như đổ dầu vào lửa

Ánh mắt cảm kích hướng về phía Hách trưởng lão, Tiêu Viêm lúc này mới xoay người lại, vẻ mặt bắt đất dĩ nói: "Lưu trưởng lão, thực sự không phải là ta không muốn trao đổi, ta thật sự là không có quả địa hỏa liên tử thứ hai a".

Khuôn mặt Lưu trưởng lão hơi có chút đỏ lên, hẳn muốn có được địa hỏa liên tử nhưng giá trị lực giai ma hạch lại làm hắn đau lòng, đương nhiên là có chút tính toán, nhưng sau một lúc từ chối rốt cục thì chán chường một hơi thờ dài, nói: "Không thêm được một quả địa hỏa liên tử cũng được thôi, nhưng là ngươi phải đáp ứng ta một việc".

"Chuyện gì?" *Tiêu Viêm cẩn thận hỏi.*

"Giúp ta luyện chế một viên "*Long Lực Đan*". Lưu trưởng lão thờ dài, hẳn cảm thấy đôi lấy một quả địa hỏa liên tử thật có chút không cam lòng, cho nên vô luận như thế nào cũng phải bù thêm vật khác nữa, tâm lý mới có thể thoải mái được.

"*Luyện chế Long Lực Đan sao...*" nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng có chút

mừng thầm, nhưng trên mặt cũng chần chừ một hồi, nói: "Nhu thế này đi, nhưng là dựa theo quy củ, dược liệu luyện chế là do Lưu trưởng lão chuẩn bị".

"Ngươi... Ngươi là tên gia hỏa keo kiệt!" nghe được lời này của Tiêu Viêm, Lưu trưởng lão nhất thời có chút tức giận đến dựng râu, muốn mắng to một tiếng, cũng là đột nhiên nghẹn xuống, vẫy tay nói: "*Được rồi, dược liệu ta chuẩn bị, chuẩn bị hết, ngươi tiểu tử hỗn đản, cũng thật là có chút keo kiệt, người trẻ tuổi thì không thể có một chút hào phóng sao?*"

"Cũng không thể hào phóng một chút được, dược liệu luyện chế Long Lực Đan ngay cả chính mình đều cũng không gom góp lại được, đi đâu tìm kiếm để luyện chế cho ngươi?" Tiêu Viêm trong lòng nói thầm một tiếng, hẳn lúc trước luyện chế Long Lực Đan cho Hách trưởng lão đều là chính mình chuẩn bị dược liệu, mặc dù trong những dược liệu này so ra kém địa hỏa liên tử, nhưng cũng là rất khó tìm gặp, nếu là chính mình đi tìm, chỉ sợ vừa lãng phí vừa mất thời gian rất nhiều.

Ngón tay Lưu trưởng lão đặt trên nắp giới, quang mang hơi hơi lóe ra, một quả tinh thể xanh thẫm giống hình hải đứ bé to bằng đầu nắm tay xuất hiện trong lòng bàn tay, theo tinh thể màu xanh thẫm này xuất hiện, vốn dĩ trong phòng khô ráo, thì đột nhiên tức khắc trở nên ẩm ướt và mát mẻ.

Cực kỳ không cam lòng vuốt ve mai hình dạng tinh thể màu xanh thẫm, một lát sau, Lưu trưởng lão cắn răng một cái, đem nó khẽ đặt ở trên bàn, nói: "*Ai, cầm lấy đi*".

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn vào tinh thể màu lam trên bàn hơi hơi phóng quang mang, nhu hòa mà không chói mắt, trong mơ hồ, thậm chí đều là có thể nghe thấy trong tinh thể có một ít sóng triều vang lên, trong lòng lặng yên nhưng như lửa đốt, Tiêu Viêm mặt không thay đổi bước từng bước đi tới, dưới ánh mắt cực kỳ đau lòng của Lưu trưởng lão, hẳn liền đem nó nắm trong tay, cảm thụ được năng lượng thủy hệ hùng hậu giống như một con sông cuộn cuộn không ngừng trong đó, lúc này mới một hơi thở dài nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, một thứ duy nhất cuối cùng để luyện chế Địa Linh Đan, rốt cục là đã triệt để tới tay

"Ha ha, Lưu trưởng lão, ngài trước thu địa hỏa liên tử lại đi, về phần Long Lực Đan, khi nào trưởng lão đem dược liệu đưa đến chỗ ta, ta liền giúp ngươi bắt đầu luyện chế". Rất nhanh đem lục giai thủy thuộc tính thu

vào nạp giới, Tiêu Viêm cười hắc hắc đem vật cầm trong tay địa hỏa liên tử cung kính đưa về phía Lưu trưởng lão.

Lắc lắc đầu cười khỏ, Lưu trưởng lão đã nắm trong tay địa hỏa liên tử, cảm thụ được năng lượng hỏa thuộc tính khổng lồ trong đó, sắc mặt lúc này mới thoáng hài lòng, nhàn nhạt ừ một tiếng, liền hướng về phía Tiêu Viêm hai người phát phát tay. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lúc này biết vị trưởng lão trong lòng tất nhiên có chút khó chịu, Tiêu Viêm cũng là không dám tiếp tục nấn ná, trong lòng cười trộm một tiếng, sau đó cùng Hách trưởng lão trao đổi một ánh mắt, hai người lặng lẽ rời khỏi phòng, lưu lại một người đang cầm địa hỏa liên tử, sắc mặt lúc này chột vui chột buồn chính là Lưu trưởng lão, đang ở một mình trong phòng thưởng thức cái loại tư vị phức tạp này.

-----oOo-----

Chương 533: Luyện chế Địa linh đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ trong phòng Lưu trưởng lão đi ra, Tiêu Viêm cùng Hách trưởng lão nhìn nhau liếc mắt một cái, không khỏi cùng bật cười

"Lần này đa tạ Hách trưởng lão rồi. " Tiêu Viêm đến gần thấp giọng nói: *"Ngày sau, Tiêu Viêm tất nhiên sẽ có hồi báo. "*

"Ha Ha, giờ thì khỏe rồi, tên gia hỏa mắt đi thứ này, sau này khỏi phải ở trước mặt chúng ta mà khoe khoang khoác lác. Đôi tai của chúng ta cũng có thể thanh tịnh một chút. " Hách trưởng lão cười cười phát phát tay, bắt quá xem biểu tình trên khuôn mặt, tựa hồ câu nói của Tiêu Viêm lúc trước, vẫn như cũ làm hắn có chút cao hứng, dù sao đã kiến thức qua luyện dược thuật của Tiêu Viêm, hắn sớm đã có ý kết giao, có thể làm cho một gã ngũ phẩm Luyện Dược Sư nợ một cái không lớn không nhỏ nhân tình, đã làm cho hắn rất là vừa lòng.

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi mảnh đất tĩnh mịch trưởng lão cư trú, bởi vì Hách trưởng lão phải đi về coi chừng dược khố, Tiêu Viêm cũng cần phải trở về Bàn Môn, cho nên hai người tại một ngã rẽ mà chia

tay nhau

Đứng ở ngã rẽ nhìn bóng lưng Hách trưởng lão biến mất, Tiêu Viêm thở ra một hơi, vui sướng trong lòng nhìn không được hiện lên trên khuôn mặt, hiện giờ đồ vật cần thiết đã hoàn toàn đầy đủ, liền có thể bắt đầu luyện chế, nhưng mà địa linh đan là lục phẩm đan dược. Lấy thực lực của hắn hiện giờ, chỉ có thể luyện chế một ít ngũ phẩm đan dược bình thường, còn lục phẩm đan dược mà nói chỉ là vọng tưởng. Bởi vậy việc luyện chế địa linh đan chỉ có thể là do Dược Lão ra tay

"Hiện giờ thời gian cấp bách, không biết lúc nào thì Vẫn lạc tâm viêm sẽ bạo phát, cho nên luyện chế linh đan nên là càng sớm càng tốt. " trong lúc Tiêu Viêm trầm tư, thanh âm Dược Lão lặng lẽ ở trong lòng vang lên

Khẽ ngẩng đầu, nhìn vết dấu chân thừa thốt ở bốn phía, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhắc chân bước vào trong khu vực của Bàn Môn: *"Lão sư muốn khi nào động thủ? "*

"Tốt nhất là trong vòng vài ngày này nữa. " Dược Lão trầm ngâm nói: "Người nghỉ ngơi trước một hai ngày, sau đó chúng ta cần phải lại tiếp tục tiến vào thâm sơn một lần nữa, luyện chế lục phẩm đan dược sẽ xuất hiện một ít thiên tượng dị động, hơn nữa địa linh đan mặc dù là loại lục phẩm đan dược nhưng cũng là loại được liệt vào trong những loại đan dược đứng đầu, bởi vậy động tĩnh chỉ sợ còn có thể lớn hơn nữa. Cho nên nếu ở bên trong viện luyện chế, khẳng định sẽ bại lộ. "

Gật gật đầu, Tiêu Viêm tỏ vẻ hiểu được, trong lòng âm thầm cân nhắc sau đó, cước bộ cũng dần dần nhanh hơn. Sau đó không lâu, liền xuất hiện ở ngoài Bàn Môn, lúc này có lẽ bởi vì thời gian đã đến tối, cho nên mấy người muốn khiêu chiến hắn cũng đều biến mất, mà điều này cũng làm cho Tiêu Viêm ko cần len lén đi vào để tránh phiền phức, sửa sang lại áo bào, công khai từ đại môn bước vào

Hai ngày sau, Tiêu Viêm đều ở bên trong Bàn Môn lặng lẽ tu luyện, thậm chí ngay cả Thiên Phần Luyện Khí tháp cũng không có đi vào, mà trong hai ngày đó, Bàn Môn vẫn chưa xuất hiện sự tình gì, đan dược tiêu thụ hiện giờ cũng là chiếm cứ tại Nội Viện là 70% định mức, học sinh khóa trên ghi danh gia nhập cũng dần dần nhiều thêm, hơn nữa nguyên bản chỉ có ba gã chế thuốc, sau khi nghiêm khắc chọn lựa, cũng tăng thêm tới sáu gã, bởi vậy tốc độ luyện chế đan dược tăng lên không ít.

Hiện tại Bàn Môn, với hùng hồn "*Hỏa Năng*" để duy trì, thực lực đã muốn đủ để có thể so sánh với một í thế lực nhất lưu ở Nội Viện, hơn nữa vì đám người Huân Nhi thiết lập chế độ thưởng phạt "*hỏa năng*" rất hấp dẫn, thậm chí cuối cùng còn hấp dẫn đến đây hai gã cường giả thực lực ước chừng đạt tới 3 tinh Đấu Linh, điều này khiến cho Tiêu Viêm rất bất ngờ

Bởi vậy, tính cả hai gã Đấu Linh kia, hiện giờ Bàn Môn đã có được ba gã Đấu Linh cường giả. Như vậy đội hình, đã đủ tư cách trở thành chân chính nhất lưu thế lực, hơn nữa còn có kinh tế hùng hậu duy trì. Có thể trở thành một thành viên của Bàn Môn, là đủ tư cách để hướng người bên ngoài mà khoe khoang.

Hiện tại Bàn Môn, so với Bàn Môn nửa năm trước do một chút ngẫu hứng mà sinh ra hoàn toàn khác biệt, cơ hồ tựa như là ngọc với bùn vậy.

Mà thời gian nửa năm, lập tức đem một thế lực ko có tên tuổi trở nên mạnh mẽ như thế, tên tuổi của Tiêu Viêm, cũng là tại trong nội viện lưu truyền càng thêm vang dội. Mặc dù đang là "*Cường bảng*" bài danh vắn vắn 34, nhưng là danh vọng, quả thật đủ để có thể vượt qua mấy cường giả đứng đầu top-ten.

Vào ngày thứ ba, Tiêu Viêm rút cục đình chỉ đóng cửa tu luyện, ba ngày thời gian, hẳn triệt để đem thực lực của chính mình củng cố ở 1 tinh Đấu Linh, hơn nữa bởi vì trải qua luyện chế đan dược, đấu khí trong cơ thể lại tinh tiến không ít, dựa theo tốc độ như vậy, có lẽ không lâu sẽ có thể đi vào 1 tinh Đấu Linh đỉnh.

Từ trong phòng đi ra, Tiêu Viêm đi xuống thang lầu, nhìn thấy thân ảnh Hồ Gia trong đại sảnh, cảm thụ được hơi thở của nàng mạnh mẽ hơn rất nhiều, Tiêu Viêm hiểu ra, trải qua lúc bị thương, nàng dĩ nhiên là nhân họa đắc phúc đột phá tới trình độ Cửu Tinh Đại Đấu Sư, coi thiên phú tu luyện của nàng, có lẽ không bao lâu, liền có thể chân chính đột phá tới Đấu Linh. Đến lúc đó, Bàn Môn sẽ lại tăng thêm một gã Đấu Linh. Không, phải là hai gã, không thể đem Ngô Hạo – người điên chiến đấu bỏ qua a. Mỗi ngày đều chiến đấu điên cuồng tại cạnh kỹ trảng, Tiêu Viêm đoán, chỉ sợ hẳn còn có thể tiến vào Đấu Linh sớm hơn cả Hồ gia

Đi vào đại sảnh, Tiêu Viêm tùy ý ăn một chút bữa sáng, cùng Huân Nhi ngắn gọn nói một chút chính mình cần phải đi vào thâm sơn một chuyến

nữa, mà Huân Nhi sau khi nghe được Tiêu Viêm vừa trở về không đến vài ngày lại muốn đi thâm sơn, liền cảm thấy có chút kinh ngạc, bất quá nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm trịnh trọng khi nói, cũng không tiện ngăn trở, chỉ nhu thuận gật gật đầu.

"Đi đi, cẩn thận một chút, Bàn Môn ta sẽ trông nom dùm ngươi." nhìn Tiêu Viêm com nước xong liền đứng dậy xuất môn, Huân Nhi ôn nhu cười nói.

"Ân, vất vả các ngươi, chuyến này mấy mấy ngày thời gian sẽ trở về." hướng về phía hai người cười gật gật đầu, Tiêu Viêm mở cửa phòng, ánh mặt trời chói mắt làm cho ánh mắt híp lại, chợt khẽ cười một tiếng, ung dung bước ra.

Ra khỏi Bàn Môn, Tiêu Viêm một đường trực tiếp chạy ra ngoài Nội Viện, sau khi ra khỏi Nội Viện, mới tìm chỗ hẻo lánh, cho Tử Vân Dực ra, rất nhanh bay lên bầu trời, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, hướng về bên trong thâm sơn cấp tốc bay tới. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

Phi hành bằng Tử Vân Dực, Tiêu Viêm ước chừng bay gần 1h, đánh giá mình đã tiến nhập trong phạm vi sơn mạch, mới dần dần cho tốc độ chậm lại, tốn mất nửa giờ thời gian mới tìm thấy một ngọn núi nhỏ có rộng vài trượng chậm rãi hạ xuống.

Ngọn núi dường như là thẳng tắp hướng về phía trên, nếu không phải là dùng cánh, muôn leo lên mà không có đầu khí hùng hồn chống đỡ là chuyện không có khả năng, hơn nữa nhìn sơn phong bốn phía, còn có vài toà ngọn núi cao đứng sừng sững, vừa vặn đem ngọn núi nhỏ che lấp bằng những cây đại thụ xanh um.

Thân hình dừng ở trên ngọn núi nhỏ xong thì Dực Lão liền phiêu đảng đi ra, nhìn hoàn cảnh bốn phía, cảm giác thỏa mãn gật gật đầu.

"Trong khi ta luyện chế địa linh đan, ngươi không nên rời xa, phải đem thủ pháp luyện chế tinh tế của ta quan sát học tập, tuy rằng lấy luyện được thuật của ngươi hiện giờ, tùy tiện đặt ở địa phương nào cũng đều có thể được các thế lực lớn truy cầu, nhưng mà cùng so với chân chính luyện được tông sư, còn có chênh lệch rất lớn." Dực Lão trịnh trọng nói với Tiêu Viêm.

"Vâng. " nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng gật đầu, có thể quan sát được luyện dược tông sư luyện chế đan dược, chính là chỉ có thể ngộ mà ko thể cầu, đối với hắn có chỗ tốt rất lớn.

"Đương nhiên, nếu ngay lúc đan thành, lúc đó trời có dị tượng, người phải né tránh một chút, bằng không sẽ bị ngộ thương sẽ có thể phiền toái. "
Dược Lão ngồi xếp bằng tại trên cỏ, nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm gật đầu lần nữa.

"Lấy dược liệu ra đi. " thở sâu một hơi, Dược Lão sắc mặt dần dần ngưng trọng, phân phó nói.

Nghe được Dược Lão phân phó, Tiêu Viêm nhanh chóng từ trong nạp giới đem vài loại dược liệu cực kỳ hiếm thấy ra, chỉnh tề đặt ở bãi cỏ trước mặt, nhất thời mùi thơm nồng đậm của thuốc liền bao phủ ra cả ngọn núi nhỏ, hít sâu một hơi, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Ánh mắt chậm rãi từ vài loại dược liệu trên đất đảo qua, Dược Lão hướng Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Giơ một tay lên thì nhất thời một chiếc giới chỉ màu đen phong cách cổ xưa liền tự động rơi ra, cuối cùng trôi nổi trước mặt Dược Lão

Hắc sắc giới chỉ hào quang lóe ra, chợt, một pho hắc sắc dược đỉnh cao tới nửa trượng âm âm hạ xuống.

Hắc sắc dược đỉnh, toàn thân đầy hoa văn hỏa diễm kỳ dị, nhìn qua một cái, hỏa diễm giống như một loại có linh tính, nhúc nhích, tựa như vật còn sống.

Dược đỉnh vừa xuất hiện, nước miếng Tiêu Viêm liền chảy xuống, năm đó hắn cũng đã từng thấy qua Dược Lão triệu hoán một lần, thế nhưng lúc đó căn bản chỉ là người mới (newbie), đâu biết được cái dược đỉnh này ở luyện dược giới trân quý đến tột cùng như thế nào.

"Hắc Ma... Chậc chậc chậc, Dược đỉnh nổi danh trên thiên đình bằng, sau này ta cũng có thể lấy một cái a. " ánh mắt Tiêu Viêm mê đắm nhìn hắc sắc dược đỉnh, ngữ khí tràn đầy thèm muốn. Mấy cái dược đỉnh hắn sử dụng trước kia so với dược đỉnh "Hắc Ma" này, quả thực chính rác rưởi a.

Nhìn thấy Tiêu Viêm hai mắt tỏa ánh sáng, Dược Lão dở khóc dở cười lắc đầu, nói: "Loại dược đỉnh danh liệt thiên đỉnh bảng nào cũng đều có linh tính, hơn nữa "*Hắc Ma*" cũng đã có linh hồn ẩn ký của ta, người muốn dùng cũng không dùng được, chờ ta có thân thể cất chứa linh hồn, liền có thể đem linh hồn ẩn ký xóa đi, đến lúc đó người mới có thể tùy ý sử dụng."

Tiêu Viêm hắc hắc cười ngậy ngô một tiếng.

"*Tốt lắm, phải bắt đầu luyện chế rồi, tiểu tử kia, cũng không nên phân tâm nha.*" cười cười, khuôn mặt dần dần ngưng trọng, có thể bắt Dược lão đem "*Hắc Ma*" triệu hồi ra để luyện chế đan dược, đủ để nhìn ra hán đối với luyện chế lần này rất coi trọng.

Bàn tay khô héo như ung trào hơi hơi thò ra, nhất thời, một đoàn sâm bạch hỏa diễm từ không trung xuất hiện.

Sâm bạch hỏa diễm vừa xuất hiện, chung quanh độ ẩm liền hạ xuống rất nhanh, nhưng độ ẩm mặc dù hạ xuống chậm lại, nhưng ngọn lửa càng bùng cháy thêm mãnh liệt, hoàn toàn trái ngược với cảm giác, có vẻ có chút kỳ dị.

Bàn tay vung lên, sâm bạch hỏa diễm nháy mắt tràn vào trong dược đỉnh, trong lúc nhất thời hùng hực liệt hỏa từ bên trong đỉnh tỏa ra, bốc lên cao!

Luyện chế lục phẩm địa linh đan. Rốt cục đã chính thức bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 534: Động Tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên ngọn núi xanh ngát, sâm bạch hỏa diễm trong rừng cây như ẩn như hiện, có chút quỷ dị.

Dược lão sắc mặt già nua nhìn sâm bạch hỏa diễm đang cấp tốc bốc lên trong dược đỉnh, bởi vì "*Hắc Ma*" đỉnh phẩm chất cực kỳ bất phàm, bởi

vậy tốc độ nóng lên so với dược đỉnh khác thì tốt hơn nhiều, nhưng lấy luyện dược thuật cùng trình độ điều khiển cốt linh lãnh hỏa của dược lão, tự nhiên là không để ý đến những công đoạn này, bởi vậy, chỉ sau khi hỏa diễm bốc lên chưa đến thời gian một phút, bàn tay già nua của dược lão hướng tới dược liệu trên mặt đất vung lên, nhất thời, "*Địa Tâm Hỏa Chi*" trôi nổi trong không trung, cuối cùng trực tiếp đi vào dược đỉnh.

Khi "*Địa Tâm Hỏa Chi*" vừa tiến vào trong dược đỉnh, tuy rằng trong đỉnh hỏa diễm thiêu đốt hùng hực, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của hỏa diễm đã được dược lão áp chế đến mức lô hỏa thuần thanh, bởi vậy hỏa diễm nhìn thì như hung mãnh, thế nhưng những dược liệu kia không bị cốt tinh lãnh hỏa đốt thành tro tàn, mà trái lại là dần dần khô héo, từng giọt huyết sắc tinh mịn từ trong "*Địa Tâm Hỏa Chi*" chảy ra, cuối cùng trôi nổi phía trên hỏa diễm, không ngừng quay tròn cuộn lại với nhau.

Theo hỏa diễm không ngừng thiêu đốt cùng với từng giọt huyết sắc chảy ra, bề mặt hỏa hồng của "*Địa Tâm Hỏa Chi*" cũng nhanh chóng biến mất, chỉ chốc lát sau, hoàn toàn khô heo biến thành màu đen, lúc này, dược lực tinh thuần ẩn chứa bên trong "*Địa Tâm Hỏa Chi*", đã bị hỏa diễm bức ra ngoài. Bởi vậy, bản thể của nó cũng đã hoàn toàn biến thành một đồng phế liệu không còn tác dụng nữa.

Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, bản thể "*Địa Tâm Hỏa Chi*" từ trong đỉnh bay ra, cuối cùng rơi xuống trên mặt cỏ, chỉ trong nháy mắt sau khi rơi xuống, một đồng hôi sắc tro tàn, theo gió mà phân tán.

"*Không hổ luyện dược tông sư, thủ pháp tinh luyện bậc này, ta còn xa mới có thể sánh bằng.*" nhìn tro tàn ở trên mặt đất, Tiêu Viêm thầm khen một tiếng, hẳn trước kia tinh luyện dược liệu, cơ bản là trực tiếp đem dược liệu hoàn toàn thiêu rụi, đây không phải là vì hỏa diễm hung mãnh, mà có thể nói là do khả năng khống chế hỏa diễm vẫn chưa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, chỉ có dược lão, trong chốc lát vất khô hoàn toàn dược lực, lại không chế nhiệt độ, ở bên trong dược đỉnh, mới có thể nói là chân chính khống chế hoàn mỹ.

Một đoàn huyết hồng dịch thể ở bên trong dược đỉnh xoay tròn, giống những quả huyết sắc ngọc châu, đỏ như máu, dược lực tinh thuần từ "*Địa Tâm Hỏa Chi*" vừa mới sơ luyện ra, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó, làm cho người ta lú lỏi.

Trong lúc những dịch thể màu đỏ không ngừng ngưng tụ lại, Tiêu Viêm đang yên lặng ngồi xem luyện chế, thì nhất thời từng đạo tơ máu nhẹ nhàng lan rộng ra, trong tơ máu ẩn chứa năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, từng đạo tơ máu va vào dược đỉnh, truyền ra những tiếng vang như kim thiết đang va chạm vào nhau.

Trong lúc từng đạo tơ máu va vào dược đỉnh, cả dược đỉnh cũng hơi run rẩy.

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn bên trong dược đỉnh tơ máu rậm rạp bắn ra, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, không hổ là lục phẩm dược liệu, phản kích lại như vậy, chịu đựng kinh lực của những tơ máu này, nếu đổi lại là phổ thông dược đỉnh, sợ rằng chịu không nổi vài lần, mà phải nổ tung.

Lúc những tơ máu này bạo động, vẫn chưa làm ra biến hóa gì lớn, thân nhiên vung tay lên, bên trong dược đỉnh sâm bạch hỏa diễm bỗng nhiên mãnh mẽ lên, mà những tơ máu cùng hỏa diễm tiếp xúc, thì giống như là chân kinh phải cấp tốc lui bước, cứ như vậy, bị hỏa diễm vây quanh, vốn là những tơ máu rậm rạp chỉ trong vòng hai lần bị áp chế liền quay về bên trong dịch thể, ở trong vòng vây của hỏa diễm, không dám tùy ý xông ra nữa.

"phốc!"

Một đoàn sâm bạch hỏa diễm thoát ra, cuối cùng huyền phù đi đến huyết sắc dịch thể, hỏa diễm bốc lên, tỏa ra nhiệt độ cực kỳ nóng bỏng, trong lúc nhất thời, đoàn huyết sắc dịch thể sôi trào lên, những đám bọt cực nhỏ không ngừng nổi lên.

Theo đám bọt khí đó, bỗng nhiên, một ít hơi sắc yên vụ từ đó bay thẳng ra (nghĩa là đám khói màu đen), trong đều ẩn chứa tạp chất, muốn luyện một đan dược phẩm chất cao, phải hoàn toàn loại bỏ những tạp chất này, nếu không sẽ vì có tạp chất pha lẫn, mà dẫn đến khó có thể thành đan.

Loại bỏ tạp chất của dược liệu bình thường, có thể chỉ cần mười phút đồng hồ mà thôi, thế nhưng đây là "*Địa Tâm Hỏa Chi*" rõ ràng là không thuộc những loại đó, bởi vậy, cho dù là có thêm dị hỏa cốt tinh lãnh hỏa giúp đỡ, muốn thanh trừ tạp chất bên trong nó, cũng phải mất khá lâu, cơ bản phải

thieu đốt đến vài chục phút, mới chịu lần thứ hai phun ra một đoàn yên vụ, tạp chất ngoan cố bặt này, làm cho Tiêu Viêm có chút tấp lưởi, đây chính là kết quả khổng chế của dược lão, nếu đổi lại là hấn, sợ rằng chỉ riêng tinh luyện dược liệu, phải dùng đến một ngày một đêm thời gian, lục phẩm đan dược, quả nhiên là rất khó luyện chế.

Thời gian chờ đợi cực kỳ khô khan, thế nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa hề phân thần một lần, sắp tới ba giờ thời gian, mà ánh mắt vẫn không có nhắc ra khỏi dược đỉnh.

Cùng với ba giờ tu luyện, tạp chất trong huyết sắc dịch thể bị loại bỏ hầu như không còn, mà theo tạp chất tiêu thất huyết sắc dịch thể, không chỉ trở nên mượt mà, hơn nữa màu sắc cũng trở nên trong suốt một ít, nhìn kỹ, có thể thấy trong đó còn bốc lên bọt khí.

Tinh luyện hoàn tất, dược lão cũng thoáng hài lòng, bấm ngón tay nhẹ nhàng, đoàn huyết sắc dịch thể liền bị một đám sâm bạch hỏa diễm bao vây lại, bay trên không, cuối cùng kể cả hỏa diễm, cũng được quán chú vào trong bình ngọc.

Nhìn phương pháp bảo toàn của dược lão bất đồng với thường nhân, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía bình ngọc kia, phát hiện ở nắp bình ngọc, lại có một tầng lá mỏng hỏa diễm nhàn nhạt, lập tức ngăn ra, thoáng trầm ngâm một chút, hình như lĩnh ngộ được điều gì.

"Loại phương pháp bảo tồn này có thể giúp nước thuốc vẫn duy trì nhiệt độ và độ tinh thuần, đồng thời sẽ không nhiễm phải tạp chất trong không khí, thế nhưng muốn thực hiện cần có khả năng điều khiển hỏa diễm rất cao, bình ngọc dễ vỡ, nếu nhiệt độ hơi cao, thì bình ngọc sẽ bị thiêu đốt bạo liệt, trở tay không kịp, còn sẽ làm cho nước thuốc tinh luyện được hoàn toàn hỏng." Lần thứ hai phát tay, góc "Thanh Mộc Tiên Đẳng" tiến vào trong dược đỉnh, dược lão chậm rãi nói.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm đối với những bí quyết này âm thầm ghi tạc trong lòng. Tinh luyện "Thanh Mộc Tiên Đẳng", không dễ dàng chút nào so với "Địa Tâm Hỏa Chi", thậm chí vì nó có một ít chất liệu của gỗ, phải dùng hỏa diễm nhẫn nại từ từ thiêu đốt, cho dù là dược lão cũng có chút cảm thấy sợ hãi. Khi đem "Thanh Mộc Tiên Đẳng" kia tinh luyện, cũng đã trải qua nhiều giờ. Tiếp tục tinh luyện, thời gian sẽ tiếp tục kéo dài thêm mấy giờ, thời gian lâu như vậy Tiêu Viêm lấy tay lau mồ hôi lạnh, đúng là chỉ

có linh hồn lực lượng mạnh mẽ như dược lão mới có thể kiên trì, lấy thực lực hiện tại của hắn, luyện chế nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì liên tục ba giờ, sau đó phải nghỉ ngơi, đợi đầu khí sau khi hồi phục, mới có thể tiếp tục luyện chế.

Lúc "*Thanh Mộc Tiên Đăng*" hóa thành một đoàn dịch thể xanh biếc tiến vào trong bình ngọc thì, bóng đêm đã bao phủ cả tòa núi, trong đêm tối, sâm bạch hỏa diễm ở trên ngọn núi, thoáng có vẻ chói mắt.

Sau khi tinh luyện hoàn thành "*Thanh Mộc Tiên Đăng*", dược lão vẫn chưa có chút nào nghỉ ngơi, trực tiếp lần nữa bắt đầu tình luyện, "*Long Tu Băng Hỏa Quả*"

Nhìn sắc mặt của dược lão, con mắt Tiêu Viêm có chút mệt mỏi, liền phần chấn tinh thần. Lần thứ hai vững vàng nhìn chăm chú vào luyện chế, hắn trong lòng rõ ràng, tham quan học tập đẳng cấp luyện đan loại này, đối với hắn có chỗ tốt cực lớn. Nên không thể để cơ hội mất đi

Thời gian tinh luyện "*Long Tu Băng Hỏa Quả*", cùng với "*Thanh Mộc Tiên Đăng*" xấp xỉ nhau, lúc tinh luyện hoàn tất thì, sắc trời đã tối đen, sao trên trời lập lòe, chiếu xuống ánh sáng yếu ớt.

Không thể không nói, luyện chế lục phẩm đan dược là một loại cuộc sống cực kỳ mệt nhọc. Chỉ riêng tinh luyện dược liệu, cũng đã làm tiêu hao một ngày một đêm thời gian, dược lão vẫn như cũ không gặp chút nào mệt mỏi, trái lại là Tiêu Viêm vành mắt thoáng có chút thâm đen

Trong ngày thứ hai, mai lục cấp băng hệ ma hạch, cũng hoàn toàn bị dược lão luyện chế thành một đồng bột phấn xanh thẫm, mà cũng là thứ đồ hạng nhất, tiêu hao của dược lão hơn mười mấy giờ thời gian, lục cấp ma hạch trình độ phản kháng đối với hỏa diễm, hơn xa những phản kháng của những dược liệu mấy chục lần, đồng thời bởi vì duyên có thuộc tính tương khắc, thậm chí năng lượng thủy hệ nồng nặc thiếu chút nữa đã lao ra khỏi dược đỉnh, bất quá hoàn hảo dược lão đã sớm có chuẩn bị, bởi vậy mới không tạo thành tổn thất gì. Nhưng cứ làm lại nhiều lần như vậy, tự nhiên là tiêu hao một số thời gian lớn.

Tiêu Viêm ở một bên, nhìn thấy lục cấp ma hạch cùng với dược lão chống chọi, nhin không được tim có chút đập nhanh. Đây nếu đổi lại là hắn. Chỉ sợ cũng sợ là phải hao tổn ba bốn ngày thời gian, cũng khó mà chế phục

được ma hạch a. Thậm chí nếu là một số hỏa diễm tầm thường, nói không chừng còn có thể bị năng lượng thủy hệ kia trực tiếp phản phệ.

Bất quá mặc kệ gian nan như thế nào, tinh luyện rốt cục cũng đã hoàn thành, trong ngày thứ ba, trải qua cốt tinh lãnh hỏa thiêu đốt một ngày một đêm, dược liệu và bột phấn ma hạch, rốt cục từ từ yếu bớt tính bài xích, cuối cùng cũng bắt đầu dung hợp. Tuy nói là dung hợp, thế nhưng tốc độ lại giống như rùa bò, chạm chạp khiến kẻ khác khó có thể chịu được, trong lúc này, lấy định lực Tiêu Viêm, dĩ nhiên nhịn không được chớp mắt một lần.

Dung hợp, là công đoạn luyện đan quan trọng số một, chỉ cần thoáng sơ xuất nửa điểm, thì chỗ dược liệu vất vả lắm mới tinh luyện được trong một khoảnh khắc đều bị thiêu rụi, cho nên trong lúc này, cho dù là với thực lực của dược lão, cũng không dám có chút phân thân. Thậm chí lúc Tiêu Viêm len lén chớp mắt, hãn cũng không rảnh để ý tới.

Tuy rằng là hung hiểm vạn phần, bất quá cũng may có dược lão là luyện dược tông sư. Bởi vậy, tình huống xấu nhất, vẫn chưa xuất hiện, trải qua tròn hai ngày dùng hợp, một quả đạm sắc đan dược hình thức ban đầu, rốt cục từ trong dược đỉnh chậm rãi thành hình, trong sát na hình thành hình thức ban đầu này, Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được, năng lượng thiên địa xung quanh bỗng nhiên giao động, tình trạng này, giống như một mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên bị một khối cự thạch rơi xuống, tạo ra sóng lớn cuộn cuộn.

Đối với thiên địa năng lượng ba động từ bên ngoài, dược lão không có nửa điểm biến hóa, tâm thần chăm chú tại bên trong đan dược đang chậm rãi biến hóa, trong thời khắc máu chốt, không cho phép hãn có một chút phân thân.

Cùng với thời gian trôi qua, mai đạm sắc đan dược có hình thức ban đầu không có chút quy tắc, cũng trở nên từ từ mượt mà, ánh sáng ngọc tỏa ra, giống như một quả lam sắc bảo thạch.

Trong lúc ánh sáng ngọc bạo phát, Tiêu Viêm có chút hoảng sợ phát hiện, một vòng tròn có năng lượng thật chất đang rung động, lấy dược đỉnh làm trung tâm, cuộn cuộn không ngừng hướng về bốn phương tám hướng bạo phát ra, cứ liên miên không dứt như vậy, có chút tráng lệ.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiêu Viêm không nghĩ tới khi lục phẩm đan được thành hình dĩ nhiên tạo thành động tĩnh lớn như vậy. Thảo nào được lão nhất định phải tại thâm sơn luyện chế. Nếu để ở trong nội viện, sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ hấp dẫn toàn bộ người trong nội viện.

Người thối lui một chút, sẽ có động tĩnh lớn hơn nữa, lui về phía sau đi! Ánh mắt được lão chăm chú nhìn vào trong được đỉnh, trong miệng bỗng nhiên nhắc nhở một tiếng.

Nghe vậy, Tiêu Viêm triệu hồi ra tử vân dục bắn nhanh ra xa, hai cánh rung lên một hồi, thân thể đã ở xa trên bầu trời.

Thấy Tiêu Viêm đã thối lui, được lão bàn tay kết thành thủ ấn, cúi đầu một tiếng quát trong miệng truyền ra, nhất thời, trong được đỉnh, sâm bạch hỏa diễm đột nhiên phóng to, hầu như đem toàn bộ được đỉnh bao bọc. Mà ở trong màu sâm bạch kia, một quả lam sắc ánh sáng ngọc, càng thêm chói mắt.

Lam sắc quang diễm co rút lại một phìn to ra, mà theo từng đạo ba động như vậy, từng đạo ba động lượng cấp tốc khuếch tán, từ không trung áp xuống, năng lượng này vừa rung động khuếch tán, núi đá cuộn cuộn, liên bị chặn ngang thành từng đoạn, thậm chí còn trực tiếp bị ném đi, lực phá hoại mạnh mẽ như vậy, Tiêu Viêm nhìn không được giạt mình một cái.

Lam sắc quang mang co rút càng thêm nhanh, tựa như chuẩn bị xuất hiện cái gì đó, cứ như vậy sau nửa giờ, quang diễm chợt lui nhỏ tới mức nhỏ nhất.

Theo quang diễm cấp tốc thu nhỏ như vậy, nét mặt được lão ngưng trọng

Quang diễm giằng co thu nhỏ trong vài phút, con người Tiêu Viêm nhìn chăm chăm. Sau cùng, lam quang bạo dững bao vây cả tòa núi, bạo tạc một tiếng sấm sét vang lên, chợt, một đường lam sắc quang trụ chừng hai trượng, từ được đỉnh, bắn ra phía chân trời

Trợn mắt há mồm nhìn lam sắc quang trụ đang lên tận trời, Tiêu Viêm không khỏi hít sâu một hơi, động tĩnh này, cũng lớn quá a, cho dù ở đây cách nội viện rất xa, nhưng cũng sợ không có khả năng tránh né một ít cảm ứng mạnh mẽ của một vài lão quái vật a.

Mong là không hấp dẫn người của nội viện, như vậy sẽ rất phiền phức, nuốt một ngụm nước bọt, Tiêu Viêm nhìn quang trụ kéo dài trong hư không, cười khổ lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 535: Dược Hoàng, Hàn Phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sâu trong nội viện, tại gần cửa sổ trong một căn phòng u tĩnh trên lầu có hai bóng nhân ảnh đang đứng trong đó, một người thân bận hắc bào rộng thùng thình, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt già nua hờ hững như một lão tăng nhập định, thủy chung không có lấy một tia cảm xúc, hắc khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, đứng nhìn bóng cây bên ngoài, một lúc sau nhân nhật nói: "*Thái Tuyên, gần đây trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp có động tĩnh thế nào?*"

"Thưa Đại trưởng lão, Vẫn Lạc Tâm Viêm càng ngày càng không yên ổn, hiện tại cứ nửa tháng thì dễ quay cuồng không ngừng, nếu không nhờ đông đảo trưởng lão liên thủ bố trí năng lượng kết kính, chỉ sợ đệ tử tu luyện trong tháp sẽ gặp phải tử thương nghiêm trọng." Theo đó, một hoàng y lão giả thân hình hơi cúi, khom người cung kính trả lời.

"Càng lúc càng nhanh đến vậy sao..." Lão giả dược kêu là đại trưởng lão khẽ thờ dài một tiếng, lầm bầm nói: "*Viện trưởng năm đó phát hiện ra Vẫn Lạc Tâm Viêm ở nơi này, nên mới thành lập nội viện, lúc trước hẳn cũng đã có nói qua, phong ấn trấn áp vền vẹn chỉ có hiệu quả nhất thời, thay vào đó phong ấn càng mạnh mẽ thì ngày sau bạo phát sẽ càng thêm khủng bố, nhìn vết tích dị hỏa bạo động lần này, xem ra đích xác rất cường đại, nếu như hơi không chú ý, chỉ sợ nội viện cũng theo đó bị hủy diệt."*

"Vậy làm sao bây giờ?" Hoàng y lão giả trên khuôn mặt lộ vẻ lo âu, thấp giọng nói: "*Hay là báo tin để viện trưởng trở về?"*

"Viện trưởng ra ngoài du ngoạn, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, thì báo tin như thế nào?" đại trưởng lão lắc lắc đầu, phát tay nói: "*Bắt đầu từ hôm nay, các trưởng lão nghỉ hưu toàn bộ hủy bỏ, trưởng lão thủ tháp nhất định phải trở về cương vị, một khi phát hiện Vẫn Lạc Tâm Viêm có dị*

động, lập tức liên thủ phong ấn, tuyệt đối không thể để nó hoàn toàn bộc phát ra, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Vâng!"

"Mặt khác, chuẩn bị kế hoạch thứ hai, khi Văn Lạc Tâm Viêm bạo động thì đuổi toàn bộ đệ tử trong tháp ra ngoài, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào!" *khuôn mặt đại trưởng lão trầm ổn, từng đạo mệnh lệnh theo thứ tự, rành mạch phát ra:* "Tái thông tri cho ngoại viện, cường giả trong viện sẵn sàng đợi lệnh, nếu là Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát, thì kết kính không gian bao phủ nội viện liền sẽ bị công phá, đến lúc đó, mấy tên gia hỏa trong Hắc Giáp Vực, tất nhiên cũng sẽ cảm nhận được ba động mạnh mẽ do Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát ra, một khi lại đây do thám, đại loạn tất sẽ xảy ra."

"Đại trưởng lão đang lo lắng về Dược Hoàng Hàn Phong của Hắc Giáp Vực đúng không?" *Hoàng y lão giả trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lên tiếng nói.*

Nhãn mang hơi hơi lóe ra, đại trưởng lão chậm rãi gật gật đầu, nói: "Hàn Phong là luyện dược sư, lực hấp dẫn của dị hỏa đối với hắn không gì so sánh nổi, năm đó hắn mơ hồ đoán được bên trong nội viện có dị hỏa tồn tại, nhưng do không thể xác định chắc chắn, cho nên cũng không có hành động gì lớn, dù sao Già Nam học viện cũng không phải là dễ trêu chọc."

"Lúc này đây bạo động của Văn Lạc Tâm Viêm so với dĩ vãng còn muốn cường đại hơn, chúng ta tự nhiên hông cần e ngại hắn, nhưng chỉ có điều... tên gia hỏa này có một thân phận khác, là một lực phẩm luyện dược sư, luyện dược thuật tinh xảo, cho dù là Hỏa Trường lão bên luyện dược hệ cũng không thể bằng hắn, mấy năm nay hắn trong Hắc Giáp vực đã thành lập nên một mạng lưới quan hệ khổng lồ, không ít thế lực cùng với hắn có liên quan, một khi hắn muốn cướp đoạt dị hỏa, sợ là sẽ vận dụng những mối quan hệ này... Ngươi hắn là cũng rõ ràng, một gã lực phẩm luyện dược sư thì có lực hiệu triệu đáng sợ đến mức nào, hơn nữa... theo tin báo tình hình thực tế ta biết được, cái gã gia hỏa Hàn Phong này tựa hồ cũng nắm trong tay một loại dị hỏa..." *Đại trưởng lão dứt lời, trên khuôn mặt cũng thoáng hiện lên nét ngưng trọng.*

"Cái gì? Hắn có được dị hỏa sao?" *nghe vậy, hoàng y lão giả nhất thời cả kinh, đối với một lực lượng của một luyện dược sư như*

Hàn Phong mà nói, có được dị hoảm cờ hồ là như hồ thêm cánh, điểm này có thể từ việciêm bằng thực lực đấu linh liền có thể điều chế ra ngũ phẩm đan dược mà rõ ràng thấy được, dị hỏa đối với trợ lực cho luyện dược sư, là không lò bực nào.

"Không nên quên lão sư của tên gia hỏa này à ai." Đại trưởng lão nhàn nhạ nói.

"Dược Tôn Giả, Dược Trần!" hoàng y lão giả sắc mặt hơi đổi, rặn ra từng từ của một cái tên cực kỳ hiển hách trên đại lục, sau một hồi lâu, mới từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, cau mày nói: "Nghe nói Dược Trần cũng lấy được một loại dị hỏa, hiện giờ hắn đã chết, sợ là dị hỏa đã được truyền thừa lại cho Hàn Phong?"

"Cũng không rõ được, cái chết của Dược Trần rất quý dị, ngoại trừ Hàn Phong ra, những người khác cũng đều không rõ nội tình, bất quá tuy sau này có nói là hắn chết do lúc luyện đan bị cản trở, hắc. nhưng cái cơ này không khỏi có chút gượng ép, lấy luyện dược thuật của Dược Trần kia độc bộ thiên hạ, há lại phạm phải cái sai lầm này? Có lẽ trong chuyện này có vài bí ẩn." Đại trưởng lão hắc hắc cười lạnh nói.

"Ai mà biết được, nghe nói lão hữu của Dược Trần mấy năm nay một mực điều tra, hắn cũng là không tin Dược Trần chết không minh bạch như vậy." Đại trưởng lão thâm ý nói một tiếng, chọt khoát tay nói "

Thôi đi, việc này cũng không có quan hệ nhiều đến chúng ta, hiện tại, tôi trọng yếu là phải gia tăng đề phòng tên gia hỏa Hàn Phong này, hắn nếu cùng với các thế lực trong Hắc Giáp vực liên hợp, cho dù chúng ta là Già Nam học viện cũng sẽ phải điên đầu một phen.

"Án, ta sẽ lập tức đi làm ngay." Hoàng y lão giả gật đầu nói.

Đại trưởng lão khẽ gật đầu, chọt hỏi, cái tên tân sinh có được dị hỏa, Tiêu Viêm gần đây thế nào?

"Ha ha, theo ta được biết là hắn đi thâm sơn tu luyện hai táng, khi trở về đã đột phá lên cấp bậc đấu linh, tốc độ này thật phải làm cho kẻ khác phải lú lờ, hơn nữa trong lúc cùng với Hàn Nhàn tỉ thí luyện đan, không ngờ đã thành công luyện chế ra ngũ phẩm đan dược." Hoàng y lão giả thanh

âm tràn ngập số hãi than.

"Nga? " Khuôn mặt hờ hững hơi động một chút, đại trưởng lão gật gật đầu, nói:"Hắn cũng là một gã luyện dược sư, hơn nữa coi bộ luyện dược thuật cũng không thấp, thiên phú tu luyện rất tốt, có thể có tốc độ tu luyện như vậy,, cũng là hợp tình hợp lý, phân phó xuống, không cần làm khó tên tiểu gia hỏa này, hắn muốn làm gì tùy hắn, nói không chừng sau này còn phải dựa vào hắn."

"Ân" hoàng y lão giả gật đầu, trước kia bọn họ cũng cảm thấy tên mao đầu tiểu tử này có cái gì đó khác người, nhưng từ lúc Tiêu Viêm có thể luyện chế ra ngũ phẩm đan dược, thì cách nhìn của bọn họ đối với Tiêu Viêm cải biến không ít, thân phận ngũ phẩm luyện dược sư này, chính là ước chừng so với bọn họ có thực lực đấu hoàng còn cao quý hơn nhiều."

Một gã ngũ phẩm Luyện Dược Sư, một gã đấu vương cường giả, nếu đặt ở cùng một địa phương được người ta mời gọi, chỉ cần người không bị viêm não nhật bản, tất nhiên sẽ không chút do dự lựa chọn ngũ phẩm Luyện Dược Sư, người thứ hai tuy rằng vũ lực mạnh mẽ, nhưng tại luyện dược sư có giá trị luyện chế đan dược, điểm ấy vũ lực, không đáng nhắc tới.

Đối với cái này mà nói, toàn bộ trưởng lão nội viện rất rõ ràng." Người đi ra ngoài trước đi, đem sự phân phó của ta xuống cho mỗi vị trưởng lão." Đại trưởng lão phát phát tay, ý bảo cho hoàng y lão giả thối lui, thì bỗng sắc mặt nhanh chóng biến đổi, sắc mặt lúc nào cũng hờ hững không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì vào thời khắc này lại thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, tầm nhìn xuyên qua những bóng cây ngoài cửa sổ, thẳng tắp bắn về phía sâu bên trong thâm sơn sơn mạch.

"Đại trưởng lão?" nhìn thấy bộ dáng này của đại trưởng lão, hoàng y lão giả không khỏi có chút nghi hoặc kêu lên một tiếng, lấy thực lực của hắn thì vẫn chưa thể cảm ứng được cỗ năng lượng cường đại ba động cách xa như thế.

"Năng lượng ba động thật mạnh mẽ, động tĩnh như vậy, ít nhất chính là lục phẩm đan dược được luyện chế thành công mới có thể tạo thành!" Tinh mang trong mắt chợt hiện, ánh mắt đại trưởng lão như xuyên thấu không gian, trực tiếp bắn tới một ngọn núi trong núi sâu kia.

"Lục phẩm đan dược ư?" Hoàng y lão giả ở một bên sắc mặt cũng đại

biển, thất thanh nói: "Trong nội viện này, không ai có thể luyện chế ra loại đan dược có phẩm cấp này a."

"Ta phải đi xem thử, người theo những lời ta nói lúc trước mà làm theo, người có thể luyện chế lục phẩm đan dược, chẳng lẽ nào chính là Hàn Phong?" trong miệng thì thào một tiếng, sắc mặt đại trưởng lão cũng trở nên cực kỳ khó coi, đại địch như vậy, nếu như lén lút trà trộn vào nội viện, thì hoàn toàn không ổn chút nào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Vừa dứt lời, thân hình đại trưởng lão run lên, đợi đến khi hoàng y lão giả ngược mắt lên thì chỉ kịp thấy một đạo hắc sắc tàn ảnh đang chậm rãi tiêu biến, vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy xa xa trên bầu trời chợt lóe lên một bóng đen mờ mờ rồi biến mất.

Khi đại trưởng lão phát hiện ra năng lượng ba động ở thâm sơn, thì xa đó cũng tại trên một chiếc lầu các yên tĩnh bên trong hỗn loạn địa vực, một nam tử bận trường sam màu xanh được thêu trên đó là những chiếc phong diệp cũng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt cũng là tập trung vào một nơi, rõ ràng chính là nơi có năng lượng ba động.

Thanh sam nam tử khuôn mặt có chút tuấn tú, tóc đen trên đầu xỏa dài tới vai, trên thân thể, tựa hồ lúc nào cũng đều tỏa ra một cỗ dược hương đặc biệt, khiến cho kẻ khác nhìn không được có cảm giác muốn thân cận.

"Ba động như vậy, là lúc phẩm đan dược thành hình xuất hiện ư." *cúi đầu thì thào, từng từ trong miệng thanh sam nam tử chậm rãi phun ra, một lát sau, hắc hơi hơi nhíu mày nói: "Sơn mạch bên kia hẳn là Già Nam học viện, chẳng lẽ là do Hỏa lão nhân kia luyện chế ra? Nhưng bằng luyện dược thuật của hắn, tựa hồ luyện chế lục phẩm đan dược còn có chút khó khăn a? Chẳng lẽ mấy năm không gặp, luyện dược thuật có thể tăng tiến đến mức này sao?"*

"Sự ba động này nằm trong phạm vi của Già Nam học viện, cũng không dễ dàng mà điều tra được, tuy rằng không ngại bọn hắn, nhưng nếu bị lão gia hỏa kia phát hiện, sợ là gặp không ít phiền toái." Lắc lắc đầu, thanh sam nam tử chậm rãi xoay người, ở nơi lồng ngực, có vẽ một cái huy hiệu dược đỉnh mang phong cách cổ xưa, trên dược đỉnh, sáu đạo kim quang kỳ dị lập lòe hơi hơi có chút ba động, nhìn vào thì khiến cho tròng mắt bị đau nhức.

Lục đạo km văn, điều này trong giới luyện dược, bình thường chỉ có lục cấp luyện dược sư, mới có tư cách đeo, mà nhìn qua vị nam tử này tựa hồ bất quá chỉ chừng ba mươi, lại có thể mang theo huy hiệu này trên người, thực lực bậc này, tại trong Hắc Giáp Vực, chỉ có một người.

Đấu Phá Thương Khung

-----oOo-----

Chương 536: Thành đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Núi rừng trùng điệp, trên bầu trời xanh, một cột sáng màu lam đậm thẳng trời cao. Mãi không biến mất.

Dược lão chậm rãi ngồi dậy, nhìn qua cột sáng không lồ, mày hơi nhíu lại, tay phát lên, nhất thời, cột sáng ngay lập tức ảm đạm, chỉ một lát sau, một đám lam sắc quang mang từ trong cột sáng là là xuống, cuối cùng phiêu phù trên bàn tay dược lão.

Lam sắc quang mang từ từ tiêu giảm, liền lộ ra bản thể, rõ ràng là một viên lam sắc đan dược, áng chừng cỡ hột nhãn, mặt ngoài cực tròn trịa, giống như mặt biển vậy, bên ngoài mơ hồ lộ văn hoa giống như từng đợt sóng biển, cực kỳ huyền bí.

Theo lũ lam sắc quang mang này từ trong cột sáng thoát ly ra, cột sáng không lồ dường như mất đi năng lượng duy trì, thoáng địch run rẩy vài cái, rồi từ từ trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Nhìn cột sáng không lồ hoàn toàn biến mất trên bầu trời, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, như vậy động tĩnh, nếu là tiếp tục diễn ra, sợ rằng trưởng lão nội viện cũng sẽ bị kinh động. Hai vai huy động Tử Vân dược, Tiêu Viêm chậm rãi bay lên ngọn núi thượng, háo hức nhìn lam sắc đan dược trôi nổi trên lòng bàn tay dược lão nói: "*Đây là Địa Linh đan?*"

Dược lão gật đầu, trên khuôn mặt già nua tựa hồ có một ít uể oải, nghĩ đến lấy linh hồn thể này đến luyện chế lục phẩm đan dược, đối với hắn mà nói,

vẫn như cũ là có gánh nặng không nhỏ.

Con mắt vẫn không giấu được nét uể oải trên khuôn mặt già nua, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Hôm nay đan dược cũng đã luyện thành, sư phụ về trước giới chỉ nghỉ ngơi đi."*

"Ai, này linh hồn thể thực khó có thể phát huy toàn bộ thực lực, trước kia luyện chế lục phẩm đan dược, đâu mất nhiều thời gian như vậy, bây giờ không chỉ có tốn thời gian, hơn nữa cũng cực kỳ tiêu hao tinh lực." Dược lão lắc đầu, thở dài nói.

"Yên tâm đi, sư phụ, chờ ta tranh được Vẫn Lạc Tâm Viêm, liền lập tức luyện chế thân thể cho ngài, đến lúc đó luyện chế thành công, ngài cũng có thể trọng sinh lần nữa." Tiêu Viêm cười an ủi nói.

"Thật ra ta cũng không vội, nhiều năm như vậy cũng chờ rồi, thêm ít lâu có sao đâu!" Dược lão cười cười, chẳng qua lời là như vậy, nhưng nét mặt vẫn tươi cười, cảm thấy vui mừng trước lời nói của Tiêu Viêm

Tiêu Viêm cười hắc hắc, vươn tay ra bắt lấy viên đan dược đang trôi nổi trên tay dược lão, nhưng tay vừa chộp tới, mảnh địa linh đan liền hóa thành một đạo lam quang tránh xa ra, cuối cùng xoay quanh thân hình dược lão, giống như có linh tính vậy.

Kinh ngạc nhìn mảnh địa linh đan dĩ nhiên né tránh được bàn tay mình, Tiêu Viêm kinh ngạc nói: *"Chẳng lẽ lục phẩm đan dược đều là có linh tính? Hiểu được cả né tránh?"*

"Cũng không hoàn toàn như vậy, cao giai đan dược đều có một chút linh tính, nhưng chỉ là cực kỳ mơ hồ cảm ứng mà thôi, tầm thường lục phẩm đan dược, sẽ không có như vậy linh tính, chẳng qua mảnh địa linh đan này tại trong cùng cấp lục phẩm đan dược đều là có thể tính là hiếm hoi, đặc biệt là trải qua Cốt Linh Lãn Hỏa của ta thôi hóa, phẩm chất so với các đan dược cùng cấp phải cao, tự nhiên là linh tính càng nồng đậm một chút." Dược lão cười giải thích, liền vung tay lên, mảnh địa linh đan trôi nổi bên thân liền trở lại tay hắn. Dược lão lấy ra một bình ngọc, đem đan dược bỏ vào, sau đó quay về Tiêu Viêm quảng đi.

Cẩn thận cầm bình ngọc trong tay, Tiêu Viêm nhìn Địa Linh Đan huyền phù trong bình ngọc, kinh dị táp táp miệng, nói: *"Lục phẩm đan dược thì*

có linh tính, vậy thì đan dược cao giai đích chẳng phải là có thể mở miệng nói chuyện?" Liên tưởng tới một quả đan dược nhưng là có thể cùng người tán gẫu, Tiêu Viêm trên trán liền là nhin không được đích chảy xuống vài giọt mồ hôi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

"A a, thất phẩm đan dược, thì tất nhiên linh tính càng mạnh, thậm chí một số đan dược sau khi xuất lô, nếu không cẩn thận, liền tự động bay đi, làm cho luyện dược sư trợn mắt há mồm, bát phẩm đan dược, thậm chí có thể cùng người đánh nhau sống chết, người nói có huyền bí hay không huyền bí?" Dược lão cười to nói.

Tiêu Viêm không nói gì, đan dược có thể cùng người chiến đấu? Đây ... tám phẩm đan dược dĩ nhiên "trâu bò" đến mức độ này?

"Bát phẩm cũng mạnh mẽ như vậy, cửu phẩm, thập phẩm không phải muốn nghịch thiên?" Tiêu Viêm cười khổ nói.

"Nghe nói cửu phẩm đan dược, có loại thậm chí có thể hóa thành hình người." Câu nói đầu tiên của dược lão, liền làm cho Tiêu Viêm nở to đầu, nào càng ngày càng ong ong lên, đan dược còn có thể biến thành hình người?

"Cửu cửu vi tôn, cao hơn cũng không phải gọi là thập phẩm, mà là độc nhất vô nhị "đế cấp phẩm", loại đan dược có phẩm giai này, từ sau viễn cổ, cũng chưa xuất hiện qua, ta từng xem qua một ít cổ tịch, có một ít ý tứ rằng, tựa hồ loại đan dược "đế cấp" này, mơ hồ cùng với loại giai cấp trong truyền thuyết "Đấu Đế" có một ít liên quan." Dược lão nhẹ giọng nở nụ cười, câu nói cuối cùng, âm vang cực nhỏ, tựa hồ sợ bị người nghe trộm vậy.

Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh, đế phẩm đan dược dĩ nhiên kinh khủng như vậy? Chẳng lẽ muốn đột phá đến đấu đế, phải sử dụng loại đế phẩm đan dược này?

"Đế phẩm đan dược, ngàn năm tới nay, không ai có thể luyện chế, thứ nhất là thiếu hụt phương thuốc, phương thuốc cấp bậc loại này cùng phương thuốc chúng ta đang dùng có bản chất khác nhau. Chúng ta đây là luyện chế thiên địa linh dược, còn đế phẩm đan dược, đó là luyện chế thiên địa, núi sông." Dược lão thanh âm nhàn nhạt, nhưng là cho Tiêu Viêm rung động rất lớn, luyện thiên địa làm đan? Đây cũng quá kinh

khủng đi?

"Thứ hai là, căn bản không ai có loại này thực lực." Dược lão cười cười, toàn tức bổ sung đạo: "Cho dù là ta khôi phục đỉnh phong, cũng đạt không tới mức này!"

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, không nghĩ rằng luyện dược sư nhất mạch, còn có bậc thủ đoạn nghịch thiên này, quả nhiên là làm hắn cực kỳ rung động.

Dược rồi, bây giờ người biết cũng không có tác dụng gì, ngày sau chờ người tới cái cấp bậc kia, cái cần biết tự nhiên sẽ biết "Dược lão phát phát tay, đem Hắc Ma Đỉnh trên mặt đất thu vào hắc sắc giới chỉ, sau đó giới chỉ liền cực kỳ chuẩn xác đeo trên ngón tay Tiêu Viêm.

Có chút gật đầu, Tiêu Viêm cười nói: "Nếu địa linh đan đã luyện chế thành công, chúng ta về nội viện đi?"

Dược lão tùy ý gật đầu, vừa muốn tiến vào trong hắc sắc giới chỉ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, liền quay đầu lại, nhìn về một bên sơn mạch xa xôi.

"Sự phụ, làm sao vậy?" Cử động của Dược lão cũng làm cho Tiêu Viêm một ít khẩn trương, liền hỏi vội.

"Trước ẩn nấp đi, có người đến, hơn nữa thực lực cực kỳ mạnh mẽ! Chắc là bị động tĩnh của địa linh đan lúc thành hình hấp dẫn đến." Dược lão trầm giọng nói, hơi trầm xuống, thân hình hóa thành một vòng sáng bao trùm Tiêu Viêm thân thể, thanh âm nhẹ nhàng tại bên tai Tiêu Viêm vang lên: "Nấp mau, lấy thực lực của người chắc chắn trốn không thoát sự tìm tòi của hắn, thế nên ta chỉ có thể sử dụng linh hồn lực lượng đem người bao vây, nhanh."

Nghe được sự khẩn trương trong lời nói của dược lão, Tiêu Viêm cũng có thể cảm nhận được người đến rất mạnh mẽ, liền huy động Tử vân dục, ánh mắt tại bốn phía mau chóng đảo qua một vòng, ngay lập tức thân hình trực tiếp quay về một đỉnh núi cao bay đi, cuối cùng thân hình hoàn toàn biến mất tại bên trong rừng cây.

Thân hình vừa tiến vào, tại một góc ẩn mật, ánh mắt của Tiêu Viêm xuyên thấu qua khe hở nhánh cây, nhìn về phía bầu trời xa xôi.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm đem thân hình hoàn toàn ẩn giấu, đột nhiên có một tiếng xé gió rất nhỏ, một đạo bóng đen mơ hồ xuất hiện giữa không trung. Tại lúc bóng người dừng lại, Tiêu Viêm có thể cảm thấy được rõ ràng một cỗ vô hình ba động cực kỳ bàng đại khuếch tán đến, cuối cùng đem phụ cận mấy ngọn núi đều bao vây vào.

Vô hình ba động này tựa như rada vậy, không ngừng quét qua quét lại, chẳng qua Tiêu Viêm có linh hồn được lão bảo vệ, bởi vậy nên vẫn chưa bị phát hiện.

Giảng co một hồi như vậy, liền đình chỉ, bóng đen thân hình run lên, lại xuất hiện, hiển nhiên là xuất hiện trên ngọn núi mà được lão luyện chế đan dược.

"Tốc độ thật là khủng khiếp." Trong lòng vì bóng đen sở biểu hiện đi ra đích tốc độ cảm giác đến rung động, Tiêu Viêm ánh mắt cực kỳ mờ mịt xuyên thấu qua nhánh cây, lặng lẽ đảo qua người mới đến, nhưng chỉ có thể nhận ra đối phương là một bạch phát lão nhân.

"Người này chắc cũng là người trong nội viện, nhưng thực lực của hắn so với mấy trưởng lão kia mạnh hơn rất nhiều, nếu đoán không nhầm, hẳn hắn là nội viện tối có uy tín Đại trưởng lão?" Trong lòng nhẹ giọng nói thầm, Tiêu Viêm âm thầm đoán.

"Không biết là bằng hữu phương nào luyện đan trong nội viện ta? Nếu là có thể thì đi ra gặp mặt?" Thân thể rơi trên ngọn núi, hắc bào lão giả ánh mắt quan sát bốn phía, nhìn con mắt như bình tĩnh hồn trợ, nhưng trong mơ hồ lóe ra thiểm điện giống như lệ mang.

Thanh âm mang theo đầu khí hùng hồn trên bầu trời không ngừng quanh quẩn, liên miên không dứt, kéo dài không thôi, Tiêu Viêm tự nhiên là không có khả năng theo lời hiện thân, thân thể giống như thi thể nằm trong tán cây, hoàn toàn bất động, tiếng tim đập cũng giảm đến thấp nhất, hơn nữa có linh hồn được lão yểm trợ, hẳn tin tưởng, cho dù hắc bào lão giả này có lợi hại, ắt hẳn cũng không phát hiện ra hắn.

Âm thanh liên miên tại giữa không trung quanh quẩn trứ, sau một hồi lâu cuối cùng cũng tiêu tán, song chung quanh, vẫn như cũ an tĩnh như lúc ban đầu, này làm hắc bào lão giả mày không khỏi nhíu lại.

"*Chẳng lẽ đã đi?*" Khinh hít một tiếng, thân hình hắc bào lão giả thoáng hiện vài cái liền biến mất tại đường chân trời. Nhìn hắc bào lão giả đã biến mất, Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể vừa định cử động, âm thanh của dược lão lại vang lên bên tai: "*Không được nhúc nhích!*"

Vừa mới động đậy thân thể bị nhắc cho cứng đờ, Tiêu Viêm khước miệng khẽ mếu, tiếp tục duy trì tư thế, như lúc ban đầu kéo dài gần nửa giờ, ngay khi hắc sắp nhin không được, con mắt chợt co rút nhìn ngọn núi trước mắt..

Chỉ thấy trên đỉnh núi vốn không có người qua lại, một cơn gió nhẹ đột nhiên thổi qua, một đạo hắc bào nhân ảnh tựa như quý my, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Viêm.

Nhìn đạo thân ảnh rõ ràng đã đi xa, nhưng lại xuất hiện quý dị lúc này, trên trán Tiêu Viêm lập tức chảy đầy mồ hôi, lão gia hỏa này thật sự là xảo trá a, nếu lúc trước không có dược lão nhắc nhở, chỉ sợ hắc vừa hiện thân sẽ bị phát hiện, loại tình cảnh này, cũng không phải lần đầu tiên hắc gặp.

Hắc bào lão giả vừa xuất hiện bắt đầu nhìn quanh bốn phía, bây giờ hắc mới xác định, luyện dược sư vừa rời đã đi xa; thở dài một tiếng, thân hình run lên, liền biến mất tại chỗ. Lần này, theo hắc bào nhân ảnh biến mất, Tiêu Viêm cuối cùng mới thả lỏng dược tinh thần, toàn thân thư thả nằm trên nhánh cây giống như thoát lực vậy, mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo.

-----oOo-----

Chương 537: Thiên phú tầm bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi thoát khỏi sự tìm kiếm của lão giả áo đen, Tiêu Viêm vẫn tiếp tục lưu lại trong núi nửa ngày, khi chắc chắn không còn ai nữa mới thi triển Tử Vân Dực, yên tâm trở lại Nội Viện.

Nương theo sắc trời tối tăm, Tiêu Viêm lại thuận lợi thoát khỏi mấy gã muồn khiêu chiến hắc, lập tức lủi vào trong Bàn Môn, nghênh ngang trở

về lâu các, nhưng mà đúng lúc hấn đẩy cửa vào thì đột nhiên trước mặt hiện lên một bóng trắng, làm cho hấn vội vàng cảnh giác lui ra phía sau vài bước, định thần nhìn lại, không khỏi có chút ngạc nhiên, hóa ra cái bóng trắng trước mặt, chính là kẻ được gọi là "*Cường bãng*" đệ nhất, ma thú hóa thân Tử Nghiên.

Lúc này bạch y tiểu cô nương, thần tình chờ đợi nhìn Tiêu Viêm đứng trước cửa, đôi mắt to đen nhánh lộ ra sự thèm thuồng.

"Khu, Tử Nghiên, sao ngươi lại tới đây?" Dem lòng cảnh giác hạ xuống, Tiêu Viêm ho khan một tiếng, vuốt ve đầu Tử Nghiên, sau đó liền nghiêng người đi vào. Đi vào trong phòng, cũng phát hiện Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo bọn người đều ở trong đó, mà cả ba người, đều là dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn.

"Đan dược của ngươi cho ta ăn hết rồi." Tử Nghiên tựa như kẻ bám đuôi, đi ngay sát Tiêu Viêm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hình như có một chút xấu hổ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi toát mồ hôi lạnh, tiểu gia hỏa này không hổ là ma thú thể chất, đan dược có dược tính cuồng dã như vậy mà có thể ăn hết trong vài ngày, lấy sự hiểu biết của Tiêu Viêm đối với nàng, chỉ sợ sau khi có được những dược hoàn kia thì ăn chúng như ăn kẹo.

Bước nhanh đi vào đại sảnh, chợt nghe được Hồ Gia truyền âm: *"Tiểu cô nương này đến tới cùng là ai? Sáng nay nàng đột nhiên đi vào Bàn Môn chúng ta, nói luôn là muốn tìm ngươi, nghe được ngươi không ở đây, liền ngồi ở chỗ này không chịu đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng thật dọa người. Đối phương là tiểu hài tử, chúng ta cũng không tiện dùng bạo lực."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cười khỏ nói: *"Hoàn hảo là các ngươi không dùng, nếu như dùng thì cả tòa lầu này đều phải bị hủy đi."*

"Ách?" Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, cả Ngô Hạo cùng Hồ Gia đều kinh ngạc nhìn tiểu cô nương kia, khi Tiêu Viêm xuất hiện thì băng sương trên khuôn mặt cũng tan biến, tiểu cô nương đáng yêu như thế, lại kinh khủng như vậy sao?

"Tiểu cô nương này mặc dù nhỏ tuổi, nhưng nội thể ẩn chứa năng lượng cực kỳ cường đại, nếu như muốn động thủ, nơi này ít có người có thể đánh"

lại nàng." Huân Nhi ở bên cạnh thật ra cũng không có nhiều bất ngờ, nghe nàng nói lời này, tựa hồ cũng cảm giác được thực lực của Tử Nghiên.

Tiêu Viêm có chút kinh ngạc liếc nhìn Huân Nhi một cái, cảm ứng bén nhạy này của nàng, không phải một gã Đại Đấu Sư có thể có được, bất quá đối với sự thần bí của Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng không phải lần đầu tiên có cảm giác này. Cho nên sự kinh ngạc vền vện kéo dài chỉ trong một cái chớp mắt, liền rất nhanh tiêu tán đi.

Hồ Gia cùng Ngô Hạo hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, nhin không được cùng nói: *"Không thể nào? Nàng mới nhỏ như vậy..."*

"Không phải việc gì cũng chỉ xem ở bề ngoài." Tiêu Viêm cười cười, lúc đầu hắn cũng muốn biết thân phận của Tử Nghiên, cũng là vì tuổi tác của nàng mà có thể có thực lực cường hãn như vậy mà kinh hãi, bởi vậy cũng hiểu được tâm tình lúc này của Hồ Gia hai người.

Ngồi xuống ghế đệm, Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, ngón tay lau trán, mắt cũng nhắm lại, mấy ngày nay quan sát Dược Lão luyện chế linh đan, cũng là tiêu hao không ít tinh lực của hắn.

"Ba. Ba..."

Tiêu Viêm vừa mới ngồi xuống, một thanh âm rào rào bỗng nhiên vang lên, Tiêu Viêm nghi hoặc mở to mắt, cũng là nhìn thấy trên cái bàn trước mặt bày đầy một đồng dược liệu, còn tại cái bàn ghế bên cạnh, Tử Nghiên cũng đang đem một loại dược liệu từ trong nẹp giới trên ngón tay út của mình bỏ xuống.

"Đây là dược liệu mà lão nhân thủ hộ dược khố bảo ta đem cho ngươi, nói là Lưu trưởng lão chuẩn bị." Đây rõ ràng không phải mục đích chính của Tử Nghiên, thế nên sau khi đem mấy thứ dược liệu này ra, nàng lại lấy từ trong nẹp giới ra một gốc cây dược liệu màu phấn hồng giống như cái rễ cây, đôi mắt đen huyền nhìn Tiêu Viêm chờ mong. Non nót thanh âm vang lên: *"Còn nữa, ngươi nói ta ăn hết đan dược là có thể tìm ngươi đó nha."*

Liếc mắt nhìn dược liệu trên bàn, Tiêu Viêm tùy ý trở mình nhìn một chút, rồi thoáng gật gật đầu, Lưu trưởng lão kia đối với việc luyện chế này thật là cũng không quá keo kiệt, chỗ dược liệu này, hẳn là có đủ cho ba lần luyện chế, hiển nhiên, hắn cũng lo lắng Tiêu Viêm tỷ lệ thất bại cao, cho

nên mới chịu cắn răng lấy ra nhiều một chút, chỉ hy vọng với ba phần dược liệu, có thể luyện chế thành công một quả Long lực đan.

Sau khi xem qua một hồi, Tiêu Viêm lúc này mới tiếp nhận trong tay Tử Nghiên cái rễ cây dược liệu kia, lật qua lật lại xem một chút, không khỏi thở dài một tiếng, hẳn nhận thức được thứ này, đây là một loại dược liệu hiếm lạ tên là "*Hắc Hỏa Linh Căn*", trong đó ẩn chứa nồng đậm năng lượng hỏa hệ, cho dù là hắn cũng là nhịn không được có chút động tâm.

"Gia hỏa này quả thực là một tên không hề biết quý trọng dược liệu a."
Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm cười khỏ nói: "*Hách trưởng lão không bị người làm tức chết mới là lạ."*

"Nói vậy, dược liệu này là do ta tìm được trong thâm sơn, ta đối với mấy thứ thiên địa linh vật có cảm ứng rất đặc biệt, chứ đâu phải lấy từ lão gia hỏa kia." Nghe vậy, đôi mắt huyền của Tử Nghiên nhất thời trợn ngược, cả giận nói.

"Cảm ứng đặc biệt?" Nghe được từ này, Tiêu Viêm trong lòng không khỏi hơi khẽ động, bản thể của Tử Nghiên là một loại thượng cổ dị thú, chẳng lẽ nàng có thiên phú tâm bảo bẩm sinh.

Ánh mắt hơi sáng lên một chút, nếu đúng như vậy thì, tiểu gia hỏa này chẳng phải là một kho báu sống hay sao? Có loại kỳ dị cảm ứng này của nàng, muốn tìm kiếm thiên địa linh vật trong thâm sơn, chắc chắn là có thể giảm thiểu rất nhiều phiền toái.

"Người có thể cảm ứng được cả những dược liệu chôn sâu dưới đất không?" Bên cạnh, Huân Nhi cũng có một chút kinh ngạc.

Tử Nghiên liếc nhìn Huân Nhi một cái, chẳng biết tại sao, nàng đối với tỷ tỷ xinh xắn này, cũng mơ hồ có một loại kiêng kị, bởi vậy, khi nói chuyện thì cũng không quá lạnh lùng: "Hừ, trong Nội Viện này, linh dược trong thâm sơn ta đều biết hết, bất quá phần lớn linh dược đều có ma thú thực lực mạnh mẽ thủ hộ. Ví dụ như một con Tuyết Ma Thiên Viên trong sơn cốc bên kia, khẳng định là nó đang bảo vệ thứ tốt, nhưng mấy lần ta đến đều bị nó đánh trở về, sau lại ở trong nội viện gặp một ngân phát nữ nhân, ta xem nàng thuận mắt, liền nói cho nàng về thứ mà Tuyết Ma Thiên Viên thủ hộ, không biết nàng có đắc thủ hay không, nhưng nàng nói rằng nếu có được sẽ chia cho ta một phần đó."

Tử Nghiên vừ nói xong, trong đại sảnh mấy người sắc mặt đều biến hóa, mỗi người một kiểu.

Hồ Gia cùng Ngô Hạo đều hoảng sợ nhìn Tử Nghiên, danh tiếng Tuyết Ma Thiên Viên bọn họ tự nhiên cũng đã nghe nói qua, không nghĩ tới tiêu cô nương này cũng dám giao thủ với loại mãnh thú này? Thực lực cỡ này, cho dù là khắp cả Nội Viện, chỉ sợ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi

"Không nghĩ tới việc Hàn Nguyệt biết bên trong sơn cốc kia có giấu "Địa Tâm Thôi Thê Nhũ ", là do Tử Nghiên nói cho nàng biết... Chuyện này, thật đúng là thú vị." Tiêu Viêm chặc chặc lắc đầu, ngân phát nữ nhân, nội viện này, tựa hồ cũng chỉ có một mình Hàn Nguyệt thôi sao?

Hắc hắc, Tử Nghiên, chúng ta làm một cuộc giao dịch được không?" *Tiêu Viêm con mắt xoay tròn, bỗng nhiên trên khuôn mặt nở một nụ cười, hướng về phía Tử Nghiên tùm tùm nói.*

"Người muốn làm gì?" Nhìn thấy Tiêu Viêm tươi cười. Tử Nghiên nhất thời lui về phía sau một bước, cảnh giác nói.

"Về sau chỉ cần người ăn hết đan hoàn, ta liền có thể buông bỏ mọi chuyện, lập tức luyện chế cho người." Tiêu Viêm lại cười nói: "Nhưng mà với điều kiện, lúc ta cần vào núi tìm dược liệu, người phải đi cùng ta." Thân là Luyện Dược Sư, khát vọng đối với dược liệu quý hiếm, quả thực so với bất kỳ đồ vật khác đều phải cao hơn, mà thiên phú tâm bảo của Tử Nghiên, đối với hắn mà nói, không nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất lớn.

"Người muốn ta tìm kiếm dược liệu cho người?" Tử Nghiên mặc dù tuổi nhỏ, nhưng cũng không ngốc nghếch, thế nên mục đích của Tiêu Viêm, nàng liền hiểu ngay lập tức.

"Ta luyện chế đan dược cho người, cũng rất tiêu hao khí lực mà, cũng không thể để ta làm miễn phí chứ?" Tiêu Viêm xoa tay, nói.

Cau mày, Tử Nghiên suy tư một lúc lâu, gật gật đầu, có chút không cam lòng lầu bầu nói: "Tùy người, dù sao ta chỉ mang người đi tìm dược liệu, nếu như vô tình gặp phải ma thú thủ hộ dược liệu, người phải tự mình giải quyết, đương nhiên, nếu muốn ta ra tay cũng được, nhưng là phải có thù lao."

Gật gật đầu, Tiêu Viêm đứng dậy đem toàn bộ dược liệu trên bàn thu vào bên trong nạp giới, sau đó hướng về phía "Hắc Hỏa Linh Căn " trong tay Tử Nghiên nói: "Đồ vật này tôi nay sẽ giúp ngươi luyện chế, ngày mai ngươi đến lấy."

"Không cần, ta chờ ở đây cũng được." Nghe vậy, Tử Nghiên vội vàng lắc đầu, nói.

"Tùy ngươi đi, Huân Nhi, an bài chỗ ngủ cho nàng, mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, ta về nghỉ ngơi một chút." Tiêu Viêm gật gật đầu không nói thêm. Sau đó hướng về phía Huân Nhi phân phó nói.

Huân Nhi gật đầu cười, nhìn thấy Tiêu Viêm đang xoay người đi lên lầu, miệng hơi hơi giật giật, bộ dáng tựa hồ là có chuyện gì muốn nói vậy. Bất quá một lát sau, chỉ là than nhẹ một cái, rồi cúi đầu cười cười nhìn Tử Nghiên bên cạnh, cùng với hai người Hồ Gia lên tiếng chào hỏi, rồi đưa Tử Nghiên vào một phòng bên cạnh.

Đêm, bao phủ toàn bộ Nội Viện, thỉnh thoảng lại ngọn đèn lóe ra, xua tan đi một chút hắc ám.

Bên trong một phòng trên lầu, Huân nhi duyên dáng yêu kiều đứng gần cửa sổ, mỏng manh ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, đem thân thể linh lung mảnh khảnh kia mềm mại bao bọc, tóc đen kẽ bay trong gió, đem thêm cho nàng một thứ khí chất động lòng người.

Đang lúc yên lặng, ở nơi khuất sáng, bóng đen bỗng nhiên động đậy, cuối cùng ngưng tụ lại thành nhân ảnh già nua.

"Tiểu thư." Bóng người hiện lên, hơi hơi khom người, tỏ vẻ cung kính đối với Huân nhi, xem qua diện mạo, chính là Lãng Ảnh.

Lãng lão, có việc thì nói đi. Huân Nhi xoay người lại, trên dung nhan xinh đẹp không tỳ vết hiện lên một tia cười nhẹ, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Lãng Ảnh hơi chần chờ một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Huân nhi, một lát sau mới thấp giọng nói: "Tiểu thư, Tộc Trưởng có mệnh lệnh truyền tới "

Thanh âm của Lăng Ảnh vừa mới hạ xuống, thân thể đang đứng thẳng dưới ánh trăng kia, liền có chút run rẩy.

"Nói "

Dưới ánh trăng bao phủ, thanh âm của cô gái thoáng có chút lạnh lùng.

-----oOo-----

Chương 538: Việc gấp?

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Việc Tiêu gia tộc trưởng mất tích, đã truyền về gia tộc rồi." Lăng Ảnh nhìn Huân Nhi, cười khỏ nói: "Bây giờ trong tộc hình như có chút rối loạn, Tiêu Chiến đã mất tích, nói không chừng mảnh "chìa khóa" tại Tiêu gia cũng mất tích theo luôn. Tiểu thư cũng biết cả gia tộc đối với vật đó coi trọng cỡ nào."

"Trong tộc đã phái người dò xét tung tích của Tiêu Chiến thúc thúc?" Huân Nhi nhíu chặt đôi mày ngài, một lát sau, đột nhiên hỏi.

"Đã bắt đầu tra xét, chẳng qua tạm thời vẫn chưa có tin tức, bí ẩn việc Tiêu Chiến mất tích, có lẽ chỉ có Vân lam Tông đại trưởng lão ngày đó truy giết hắn mới biết được, chẳng qua đáng tiếc rằng, dưới cơn phẫn nộ, Tiêu Viêm đã giết chết hắn." Lăng Ảnh lắc đầu, nói.

"Đối với Tiêu thúc thúc, Tiêu Viêm ca ca rất coi trọng, thế nên khi Tiêu thúc thúc bị Vân Lam Tông truy giết khiến cho mất tích, tự nhiên huynh ấy sẽ giận dữ mất đi lý trí." Huân Nhi thở dài một tiếng, ngay lập tức chuyển về chính đề: "Trước tiên nói về mệnh lệnh của phụ thân ta đi"

"Tộc trưởng đại nhân nói, nếu là tiểu thư vẫn không tìm được mảnh "chìa khóa", phải ngay lập tức trở về, nếu chìa khóa đã mất tích cùng với Tiêu Chiến, vậy không cần tiếp tục lãng phí thời gian bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia." Lăng Ảnh thấp giọng nói: "Tiểu thư. Ngài chậm chạp không chịu trở về, hơn nữa từ trước đến nay đều ở bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia, sợ rằng tộc trưởng cũng đã mơ hồ đoán được một chút, ngài ấy tựa hồ rất bất mãn với việc này. Một số trưởng lão trong tộc cũng có ý tứ như vậy, bọn họ cho

rằng, Tiêu Viêm thiếu gia không xứng với tiểu thư."

Huân Nhi vẫn bình thản, gương mặt không thay đổi một chút nào, hồi lâu sau, nàng mới nhàn nhạt nói: *"Có xứng hay không, sau này bọn họ tự nhiên sẽ biết."*

"Nhưng bây giờ không đợi được sau này, ban đầu, lúc Tiêu Viêm thiếu gia rời khỏi Ô Thảo Thành, ngài liền đợi hắn trở về, nhưng một lần chính là ba năm, trong thời gian này, bất mãn trong tộc càng ngày càng nhiều. Dù sao tầm quan trọng của tiểu thư đối với gia tộc cũng không phải các thiếu gia tiểu thư khác có thể so sánh. "Lăng Ảnh nhẹ giọng nói: " Thế nên lúc này, tộc trưởng đã hạ quyết định cuối cùng, nếu một tháng sau mà tiểu thư không về, gia tộc sẽ phái người đến. Chẳng lẽ tiểu thư định cho Tiêu Viêm thiếu gia ngay bây giờ tiếp xúc với gia tộc hay sao? Tiểu thư cũng biết, thực lực của Tiêu Viêm thiếu gia bây giờ, căn bản không đáng cho gia tộc để vào mắt."

Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, Huân Nhi nắm chặt tay, quay về sau, hơi hơi gật đầu: *"Án, ta biết rồi."*

Mặc dù nàng đã biết bộ phận *"chìa khóa"* của Tiêu gia nằm ở đâu, thế nhưng nàng cũng không nói ra, bởi vì nàng biết, nếu tin tức này truyền về gia tộc, Tiêu Viêm chắc chắn sẽ gặp họa sát thân.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà bình thản như nước của Huân Nhi, Lăng Ảnh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thân thể hơi động, liền hóa thành bóng đen, dung hợp vào trong hắc ám, cuối cùng hơi hơi nhúc nhích, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Một lúc lâu sau khi Lăng Ảnh biến mất, Huân Nhi mới chậm rãi bước đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm vô tận, gương mặt bỗng hiện lên một chút khổ sở, nàng đối với tiềm lực của Tiêu Viêm, chưa từng có một chút hoài nghi, cho dù năm đó hắn từ thiên tài rơi xuống thành phế vật vẫn chưa gượng dậy nổi thì nàng vẫn như cũ tin tưởng hắn sớm muộn sẽ lại đứng trên đầu những kẻ khác, nhưng mà, thiên tài đối với thế lực khổng lồ làm kẻ khác luôn kinh sợ kia, vẫn như cũ chỉ là một giọt nước trong đại dương mênh mông, không thể làm bọn họ chú ý chút nào. Vô số năm truyền thừa, cỗ thế lực kia đã chứng kiến không biết bao nhiêu thiên tài vẫn lạc, thứ mà bọn họ quan tâm, chỉ là thành tựu hiện nay của người ra sao mà thôi!

Tiêu Viêm, bây giờ là một gã đấu linh. Mặc dù hắn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng điều này cũng không nói lên quá nhiều điều, dù sao trên con đường tu luyện, nguy hiểm trùng trùng, ai cũng không khẳng định cùng tin tưởng, Tiêu Viêm có thể chân chính trên con đường tu luyện, một đường thẳng tắp tới đỉnh phong, ngạo thị quần hùng. Thế lực cổ xưa kia quá mức không lộ, bởi vậy, trừ phi hắn đạt tới đỉnh phong, nếu không nói, thủy chung cũng chỉ là năm mươi bước cùng trăm bước, vẫn không có khác biệt gì quá lớn.

"*Bọn họ không tin ...*" Khóe miệng nhẹ nhàng cười nhạt một tiếng, Huân Nhi thấp giọng lầm bầm nói: "*Ta tin tưởng là được rồi.*"

Hôm sau, trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của Tiêu Viêm lại trở nên hăng hái, chỉ dùng nửa giờ liền có thể luyện chế cho "*Hắc Hỏa Linh Căn*" cho Tử Nghiên, còn về Long Lực Đan của Lưu trưởng lão, cũng không có nói rõ thời gian, thế nên hắn tạm bỏ qua một bên. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Đi ra khỏi phòng, vừa mới tới đại sảnh, thân ảnh của Tử Nghiên tựa như quỷ mỹ xuất hiện ngay trước mặt, đem đôi mắt đen huyền ngược nhìn Tiêu Viêm.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, Tiêu Viêm dở khóc dở cười, đem bình ngọc trong tay đưa cho nàng. Nhìn bộ dáng mừng rỡ của nàng, hắn không khỏi cười khỏ một tiếng, tiểu cô nương này, thực lực thì rất mạnh, nhưng tâm tính thì không có sai biệt với tuổi tác chút nào.

Nhận được đan hoàn nồng đậm năng lượng, Tử Nghiên cuối cùng cũng không có quán lấy Tiêu Viêm nữa, chỉ là khi cầm lấy bình ngọc, thì cũng có chút ngưng ngưng lập tức rời đi, ngoan ngoãn ngồi yên một bên, bộ dáng khả ái ấy, làm cho Hồ Gia bên cạnh hận không thể đi tới cấu véo vài cái.

Trong đại sảnh lúc này, Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người đều có mặt, hôm nay Ngô Hạo cũng không vội vã đến cạnh kỹ tràng, đối với tính hiếu chiến của Ngô Hạo, cho dù là mấy người Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút đáng sợ.

Trong khi ăn bữa sáng, cùng mấy người Huân Nhi bàn bạc về tình hình của bàn môn, sau khi xác định hết thấy đều ổn thỏa, Tiêu Viêm lúc này

mới thở dài một hơi, bất kể nói như thế nào, hấn thủy chung cũng là thủ lĩnh bàn môn, mặc dù hấn chưa từng phụ trách công việc, nhưng cũng chưa bao giờ phủ nhận thân phận chính mình.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Viêm vừa muốn đứng dậy, thì cửa phòng đã đóng đột ngột mở ra, hóa ra là Lâm Diễm, người chưa vào mà tiếng đã vang trong đại sảnh.

"Tiêu Viêm, nghe nói ngươi đã trở về rồi? Ha ha, hôm nay có thời gian thì đến luận bàn một chút a? Máy ngày nay tại cạnh kỹ trảng đánh máy trận, chẳng đã tay tí nào, dám gan thỏ này, nhìn thấy ta đã bỏ chạy." Lâm Diễm, thân mặc trường bào, nghênh ngang đi vào, cũng không thèm quan tâm đến sắc mặt bất đắc dĩ của mấy người Tiêu Viêm. Hấn đi thẳng tới bên bàn, tiện tay lấy cái bánh bao cắn một miếng, hồ hởi nói.

"Di, tiểu nha đầu này là ai ... Phụt! ..." Đang nhai bánh bao, Lâm Diễm cũng không để ý tới Tiêu Viêm mấy người, ánh mắt đột nhiên chuyển hướng sang Tử Nghiên bên cạnh, vừa mới cười hỏi một tiếng, ngay lập tức, dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Huân Nhi, khuôn mặt liền cứng lại, bánh bao trong miệng phụt thẳng ra. Một lát sau, giống như bị điện giật vậy, hấn liền vội vàng lui về sau với vẻ mặt kinh hãi.

"Ngươi ... ngươi như thế nào ở chỗ này?" Âm thanh bén nhọn đủ để giết người truyền ra từ miệng Lâm Diễm.

Nhìn được biến hóa đột ngột của Lâm Diễm; Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo ba người đều có chút không minh bạch, chỉ có Tiêu Viêm rõ ràng, người này chắc cũng nhận ra được Tử Nghiên.

"Việc gì ngươi phải hô to thế chứ?" Ôm chặt lỗ tai, Tử Nghiên quay sang bộ mặt kinh hãi của Lâm Diễm, cực kỳ bất mãn nói lại. Nuốt một ngụm nước miếng, Lâm Diễm nhìn thấy Tử Nghiên không có gì cử động nào đặc biệt, lúc này mới hơi yên tâm một chút, tránh xa bàn lớn giữa đại sảnh, nhẹ nhàng cẩn thận đi tới phía sau mấy người Tiêu Viêm, thấp giọng hỏi: *"Cho ta biết, người này như thế nào lại ở chỗ này? Các ngươi không có việc gì chứ?"*

"Rất tốt." Tiêu Viêm xoa tay, cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm bình thản, Lâm Diễm không nhịn được trợn ngược hai

mắt: "Người biết thân phận của nàng sao?"

"Án." Tiêu Viêm cười cười, đi tới bên cạnh Tử Nghiên, xoa nhẹ đầu nàng, cười nói: "Một tiểu cô nương rất đáng yêu."

"Đáng yêu ..." Khóe miệng co quắp lại, Lâm Diễm thầm nghĩ nếu người có thể nhìn thấy cường báng đại tái lần trước, tất cả người đối đầu với ma nữ này đều có một kết quả thê thảm, thì có lẽ người sẽ không như bây giờ đâu.

"Ta ăn xong rồi, hừ, đi đây." Đem bữa sáng trong tay nhét hết vào miệng, Tử Nghiên ngoe nguẩy cái đầu, đem cái tay của Tiêu Viêm hạ xuống, quay về Lâm Diễm hừ một tiếng, lúc này mới quay ra cửa lớn bước đi, lúc ra đến cửa, còn quay đầu lại nói với Tiêu Viêm: "Nhớ kỹ giao dịch của chúng ta nha, còn nữa, ta nhìn người thấy thuận mắt, có ai khi dễ người, cứ tới tìm ta, giống như kẻ bên cạnh người, ta một quyền một tên."

Nói xong, tiểu cô nương đắc ý giơ lên nắm tay nhỏ, sau đó lắc lắc đuôi tóc, nháy mắt biến mất trong tầm mắt của mấy người Tiêu Viêm.

"Ta kháo, Tiêu Viêm người khi nào lại biết được tên man lực vương này vậy?" Đến khi Tử Nghiên biến mất, Lâm Diễm mới hoàn hồn, một quyền nện ở trên vai Tiêu Viêm, kinh ngạc nói.

"Không nghĩ tới 'Cường Báng' đệ nhất khủng bố theo lời người, dĩ nhiên sẽ là một tiểu cô nương như vậy." Tiêu Viêm cười lắc đầu, hài hước nói. Bị Tiêu Viêm cười nhạo một trận, khuôn mặt Lâm Diễm có chút ửng đỏ, hừ hừ một tiếng nói: "Có quái vật này bảo vệ người, người còn sợ gì Liễu Kinh nữa, cái tên kia nhìn thấy nàng, cũng chỉ có thể đi đường vòng thôi."

"Ta lại cần đến một tiểu cô nương chống đỡ sao?" Tiêu Viêm cười lắc đầu, hẳn là một đại nam nhân, hoàn toàn không nghĩ tới dựa vào một tiểu cô nương mà diêu vũ dương oai.

Cười cười vỗ vỗ vai Lâm Diễm, Tiêu Viêm vừa muốn nói tiếp, đột nhiên truyền tới mấy tiếng gõ cửa dồn dập, ngay khi Huân Nhi vừa cất tiếng, liền vội vã xông vào.

"A Thái? Làm sao vậy?" Nhìn nam tử vừa đến đang thở hồng hộc, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

"Hắc hắc, thủ lĩnh, có chuyện của ngươi." A Thái gật đầu, nói: "Ngày hôm qua người của ta đi ngoại viện một chuyến, bỗng nghe nói có người đang vội vã tìm kiếm ngươi."

"Ồ? Ai vậy?" Nao nao, Tiêu Viêm nhíu mày hỏi.

"Hình như người đó gọi là Tiêu Ngọc, nàng còn nói nàng là tỷ tỷ của ngươi." A Thái nói: "Nhìn sắc mặt của nàng hình như đúng là có việc gấp, nội viện không cho phép ngoại viện đệ tử tiến vào, vì vậy nàng xin ta đến thông báo một tiếng, cho ngươi biết rằng: "bất luận như thế nào, ngươi nhất định phải đi ngoại viện một chuyến."

Sắc mặt hơi đổi, đối với Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm hiểu rất rõ, nếu thực không có đại sự, nàng sẽ không lo lắng như vậy, nhưng ở trong ngoại viện, có thể xảy ra chuyện gì?

Đi qua đi lại mấy bước, Tiêu Viêm cuối cùng cũng không nhịn được, quay người đi thẳng ra cửa, trầm giọng nói: "Đi!"

-----oOo-----

Chương 539: Trở về ngoại viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại cửa ra nội viện, vài đạo nhân ảnh chợt hiện ra, xem diện mạo thì rõ ràng là đám người Tiêu Viêm, Huân Nhi. Theo sau đó còn có Lâm Diễm đang tò mò đi theo.

Tại thời điểm mấy người Tiêu Viêm mới từ trong rừng rậm đi ra thì một giọng nói nhàn nhạt, già nua tại trên đỉnh đầu mọi người bỗng vang lên: "Muốn ra khỏi Nội Viện phải có thủ tín của một vị trưởng lão. Các ngươi một đám người đông như vậy, đến đây là muốn làm gì?"

Nghe thấy âm thanh này, đám người Tiêu Viêm vội vàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên một cành cây một vị lão giả đang đứng, nhìn kỹ lại thì chính là Tô trưởng lão đã gặp ban đầu lúc mới vào Nội Viện.

Tiêu Viêm tiến lên từng bước, đè nén tâm trạng gấp gáp trong lòng xuống rồi cung kính nói với vị lão giả trên cành cây: *"Tô trưởng lão, đệ tử là Tiêu Viêm có việc gấp cần phải đi một chuyến ra ngoài viện nhưng thủ tín vẫn chưa lấy được. Xin trưởng lão hãy châm chước cho!"*

"Hả? Tiêu Viêm?" Nghe vậy, Tô trưởng lão sững sốt, liền lập tức đưa ánh mắt tập trung lên trên người Tiêu Viêm, nhìn thấy có chút quen thuộc, gương mặt đang lạnh nhạt nhất thời xuất hiện một chút tươi cười *"Ha ha, hóa ra là Tiêu Viêm đồng học, thế nào? Ở bên trong viện buồn quá muốn đi ra ngoài một chút à"*

"Nào có tâm tình rảnh rỗi đến vậy, chỉ là có việc gấp cần phải ra ngoài." Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng. Sau đó đối với Tô trưởng lão chấp tay nói: *"Trưởng lão, xin hãy giúp đỡ cho "*.

Tô trưởng lão thoáng chần chừ một chút, dựa theo quy củ của Nội Viện là không có thủ tín thì tuyệt đối không thể tùy tiện để cho người khác đi ra ngoài, bất quá Tiêu Viêm lại là một trường hợp đặc biệt, chính đại trưởng lão đã tự mình ra lệnh quan tâm chiếu cố đến người này, hơn nữa mặc dù hắn luôn thủ hộ ở nơi này nhưng cũng đã nghe nói đến việc Tiêu Viêm có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược bởi vậy tuy vẫn lạnh nhạt nhưng thật ra biểu hiện đã có chút thân thiết.

Trầm ngâm một lát, Tô trưởng lão rút cục vung tay lên cười nói: *"Vốn dựa theo quy củ, không có thủ tín thì ta không thể cho người đi, bất quá hôm nay nể mặt Tiêu Viêm đồng học liền cho ngoại lệ một lần vậy."*

Nhìn thấy Tô trưởng lão gật đầu, Tiêu Viêm nhất thời sung sướng rồi cung kính đáp: *"Đa tạ trưởng lão"*

Phía sau Tiêu Viêm, Lâm Diễm có chút kinh ngạc nói: *"Hắc, người này mặt mũi không nhỏ a, ta đã đến đây vài lần, lão gia hỏa này mỗi lần đều là cái kiêu dù chết cũng không nể mặt, không có thủ tín sẽ không bao giờ cho qua, không nghĩ tới đối với người lại nể tình mà cho qua"*.

Tiêu Viêm chỉ cười cười, trong lòng hắn cũng rõ ràng, Tô trưởng lão sở dĩ đối với hắn khách khí như vậy, hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì mình có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược, dù sao thân là Luyện Dược Sư, hắn thực hiểu được ngũ phẩm đan dược đối với loại cấp bậc thực lực là đầu vương của Tô trưởng lão có loại nào lực hấp dẫn.

"Tiêu Viêm ca ca, không cần lo lắng, tại Già Nam học viện thì đệ tử ở bên trong hẳn là sẽ không phát sinh cái chuyện đại sự gì đâu". Vẫn chú ý tới Tiêu Viêm, Huân Nhi bỗng nhiên nhẹ giọng nói, mặc dù Tiêu Viêm che dấu rất tốt nhưng nàng vẫn phát hiện trên trán hắn có chút nhàn nhạt lo âu.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, thấp giọng nói: *"Nhưng mà người cũng đã rõ tính tình cao ngạo của Tiêu Ngọc, nếu như không phải là đại sự thì tuyệt đối sẽ không tới tìm ta, bất kể nói như thế nào, chúng ta đều là người cùng một gia tộc, huống hồ Tiêu gia cũng là nguyên nhân bởi vì ta mà thành như hiện giờ, nên đối với họ, ta cũng là có chút áy náy".*

Huân Nhi khẽ cười cười, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Tiêu Viêm, ý bảo không cần quá mức lo lắng.

Tại trong lúc hai người đang thấp giọng nói chuyện, không gian ở mảnh đất trống trải trước mặt bỗng nhiên đập dòn kịch liệt, chợt không gian giống như bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ xé ra, nhất thời liền lóe lên ánh sáng ngân quang của ngọc đại môn trong tầm mắt mọi người.

Tô trưởng lão nhẹ nhàng từ trên nhánh cây rơi xuống đất mặt, hướng về phía Tiêu Viêm đám người cười nói:

"Ta đã phát ra tín hiệu cho bên ngoài rồi, cho nên sẽ có Sư Thử Ợi các người. Ở ngoài nội viện có rất nhiều ma thú, nếu không có Sư Thử trở đi, chỉ sợ ít nhất cũng phải hao phí rất nhiều thời gian".

"Đa tạ Tô trưởng lão, ân tình ngày hôm nay, Tiêu Viêm tất sẽ báo đáp". Đối với Tô trưởng lão, Tiêu Viêm ôm quyền cảm tạ, rồi cũng không dừng lại lâu, liền dẫn đầu đám người bước nhanh đến đại môn, một vầng hào quang chợt lóe lên, bóng người liền biến mất không thấy.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất, đám người Huân Nhi cũng gắt gao đuổi theo, ánh sáng màu bạc chợt lóe lên lần nữa, bên ngoài rừng rậm lại trở nên yên tĩnh.

"Xem bộ dáng Tiêu Viêm này vội vàng như vậy, xem ra lúc này thật sự có việc gấp, sợ là phải là hồi bào cho đại trưởng lão mới được". Một lúc sau khi người cuối cùng biến mất tại đại môn, Tô trưởng lão trầm ngâm một hồi, liền xoay người phi lên không trung, một đôi đầu khí hóa cánh hiện ra,

nhắm hướng bên trong nội viện cấp tốc lao đi. Nguồn truyện:

Ra khỏi đại môn màu bạc, tức khắc liền xuất hiện ở trong tầm mắt của Tiêu Viêm là núi non trùng trùng điệp điệp, tại phía trước cách đó không xa là một khe núi sâu không thấy đáy.

Vào lúc này, tại bên cạnh khe núi, một đầu Sư Thú thật lớn đang vẫy cánh, trên mình nó còn có hai người đang ngồi.

Nhìn thấy đám người Tiêu Viêm xuất hiện, một gã điều khiển Sư Thú liền đứng dậy đối với Tiêu Viêm cười nói: "*Ha ha, các vị muốn đi ra ngoại viện thì lên đây đi*".

"*Đa tạ.*" Tiêu Viêm cũng không nói nhảm, vung tay lên, liền dẫn đầu bay lên mình Sư Thú, thân thể thẳng tắp vững vàng ngồi ở phía sau lưng người kia. Sau đó bọn người Huân Nhi cũng theo sát mà lên, thực lực mọi người đều không phải tầm thường cho nên tự nhiên sẽ không xuất hiện sự cố như một ít tân sinh lúc trước khi đi vào Nội Viện

Nhìn thấy đám người Tiêu Viêm có thân pháp vững vàng như vậy, hai người điều khiển sư thú trong lòng không khỏi thâm khen một tiếng, không hổ là đệ tử của nội viện, thân pháp như vậy, không phải đệ tử ngoại viện nào có thể sánh bằng.

"*Ngồi cho vững*" người cười Sư Thú hét to, Sư Thú vỗ cánh một trận mạnh mẽ

Làm bốc lên một trận cuồng phong, thân thể to lớn vút lên trời cao, sau đó nhắm hướng núi non ở ngoài ngoại viện, cấp tốc bay vút mà đi.

Ngoại viện, con Sư Thú bay xuống dưới quảng trường.

Quảng trường chung quanh, bởi vì Sư Thú cực kỳ thu hút, do đó có không ít ngoại viện đệ tử vây quanh ở chỗ này, mà khi những học viên này thấy một đám người từ trên mình Sư Thú nối đuôi nhau xuống thì nhất thời sững sốt. Tiêu Viêm, Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo, bốn người đã được đi vào Nội Viện đang lúc trước, dường như là mọi người ở ngoại viện đều biết, họ chính là những ngôi sao sáng, cho dù hiện giờ thời điểm đã cách hơn nửa năm thời gian nhưng vẫn như cũ có không ít đệ tử nhớ rõ bọn họ. Bởi vậy, tại khi bốn người xuất hiện, chung quanh liền vang lên từng trận

nói nhỏ khe khẽ, cho đến từng đạo ánh mắt nóng cháy.

Tiêu Viêm đang vội vã, tự nhiên là không rảnh để ý tới những ánh mắt này, trực tiếp mang theo mọi người đi ra quảng trường. Sau đó liền theo trí nhớ đến chỗ ở của Nhược Lâm đạo sư.

"Hắc, nữ hài tử áo xanh kia thật khá, trước kia cũng chưa thấy qua lần nào, thật sự là đáng tiếc, nếu là trước đây nhìn thấy, nói không chừng còn có thể âu yếm", nhìn đám người biến mất tại cuối tầm mắt, một ít thanh âm vang lên. Trong thời gian nửa năm này, lại có một đám tân sinh tiến nhập ngoại viện, bởi vậy đối với đám người Huân Nhi thật ra chưa từng thấy qua. Nhưng thấy khí thế của đám người Huân Nhi nên đám tân sinh cũng không dám quá mức lớn tiếng, hiện giờ thấy người vừa đi, tự nhiên âm thanh liền vang lên.

Một gã nhìn như có tuổi trong học viện, nghiêng đầu liếc mắt về gã tân sinh bên cạnh, cười lạnh nói: *"Hừ, tiểu tử thật sự là ngứa da, đó là nữ nhân của học trưởng Tiêu Viêm, bằng vào người mà cũng đòi cùng người ta thân cận"*.

Tên tân sinh kia bị nói móc, sắc mặt xám tro liền phản kích lại: *"Tiêu Viêm là ai? Ta chỉ nghe qua tân sinh Diêm Thừa lão Đại, cũng không biết ai là Tiêu Viêm"*.

Một gã học viên cũ châm chọc: *"Tân sinh vương Diêm Thừa? Hắc hắc, một đám không biết trời cao đất rộng, tân sinh mà muốn đòi khoe khoang, còn muốn cùng so với người ta, lúc trước Tiêu Viêm học trưởng tại lúc đi vào Nội Viện cũng đã là lục tinh Đại Đấu Sư, hiện giờ ở bên trong viện khổ tu nửa năm, thực lực khẳng định lại là tinh tiến rất nhiều, nói không chừng đã muốn đạt tới Đại Đấu Sư đỉnh, cái tên Diêm Thừa kia lại đòi bằng? Chỉ một cái tát của người ta là mẹ hắc cũng không nhận ra"*. Cái tên tân sinh Diêm Thừa kia, bất quá chỉ là do giới tân sinh chọn ra, có thực lực nổi tiếng trong đám tân sinh nên được đám tân sinh ủng hộ, kêu là cái gì tân sinh vương, mặc dù tân sinh thực lực không coi là mạnh mẽ, nhưng là đã thắng qua nhiều người, cho nên tại ngoại viện cũng là một thế lực không kém.

Nghe được Tiêu Viêm có thực lực Đại Đấu Sư đỉnh, tên tân sinh sắc mặt liền biến đổi, mà hắc cũng rõ ràng sự chênh lệch thật lớn giữa hai bên nên lập tức không dám nói thêm lời khinh bạc nào nữa, mang theo cái mặt xám

xịt chạy mất tích.

Đám người Tiêu Viêm tự nhiên không biết sự biến hóa của ngoại viện trong nửa năm qua, hơn nữa dù có biết cũng không thèm để ý, lấy thực lực Bàn Môn hiện giờ, xem như ở bên trong viện đều là bài danh phía trên, nào còn cần để ý tới tân sinh mới vào ngoại viện.

Một đường rất nhanh đã tới được nơi ở của Nhược Lâm đạo sư, bởi vì có hai người Huân Nhi cùng Hồ Gia bởi vậy trên đường cũng hấp dẫn không ít ánh mắt. Một ít học viên cũ cũng nhận ra họ, đồng thời một ít tân sinh gương mặt tò mò nhìn theo trong khi vẫn đang bàn tán về bọn người Huân Nhi

Một đường vội vã tới đây, ước chừng mười phút sau, tòa lầu các lịch sự, tao nhã của Nhược Lâm đạo sư liền xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cước bộ nhanh hơn. Một lát sau, rốt cục đi tới trước cửa, Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa

Cửa phòng liền mở ra, gương mặt có chút tiêu tụy xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, thân thể cao ngất, mềm mại, hai chân thon dài mượt mà, không phải Tiêu Ngọc còn có thể là người phương nào?

Mở cửa ra, Tiêu Ngọc nhìn thấy nhóm người này thì ngăn người ra, bất quá tại lúc ánh mắt chuyển tới Tiêu Viêm, nhất thời ngăn ra, bên trong đôi mắt trong suốt dần nổi lên sương mù.

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên thấy Tiêu Ngọc ở trước mặt hẳn lộ ra tư thái nhu nhược như vậy, Tiêu Viêm cũng cảm thấy ngạc nhiên, chợt vội vàng nói: *"Đừng khóc, đừng khóc, đến tột cùng là làm sao vậy? Ta chính là một mạch không nghĩ chạy tới đây"*.

Hàm răng cắn chặt bờ môi đỏ mọng, Tiêu Ngọc cuối cùng vẫn chưa có khóc, chỉ là một tay nàng vội vàng kéo Tiêu Viêm chạy vào phòng trong, thấy dị trạng của nàng như vậy, Tiêu Viêm cũng không dám có chút phản kháng, tùy ý để nàng lôi kéo vào phòng.

Dưới sự hướng dẫn của Tiêu Ngọc, đoàn người xuyên qua đại sảnh, cuối cùng tới trước một cánh cửa, Tiêu Ngọc mới đi chậm lại, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Nhìn thần sắc của Tiêu Ngọc, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi đi vào phòng, chột nhìn thấy một cái giường, bên trên giường có một nam tử đang nằm.

Nam tử bộ dáng ước chừng 25 tuổi đôi mắt nhắm lại một cách căng thẳng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơn nữa vẻ mặt hỗn loạn và thống khổ, thân thể ngẫu nhiên lại run rẩy, mà trên khuôn mặt lại cùng với Tiêu Viêm có ba phần giống nhau.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc kia, nắm tay Tiêu Viêm quả thật trong giây lát nắm chặt lại, đôi con ngươi trong lúc này mơ hồ có tơ máu lan tràn ra. Một lát sau, một đạo áp lực vô cùng to lớn cùng với tiếng gầm trầm thấp từ yết hầu lặng yên truyền ra.

"Nhị ca!"

-----oOo-----

Chương 540: Gia tộc gặp tai kiếp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, không khí dồn ép làm cho kẻ khác có chút ngột thở,, đám người Lâm Diễm nhìn sự bạo nộ của Tiêu Viêm lần đầu tiên triển lộ ra trước bọn họ đều có chút âm thầm chép miệng, người này, ngày thường thoạt nhìn luôn có một bộ mặt tươi cười, hòa nhã, thật không nghĩ tới khi hấn tức giận sẽ khủng khiếp như thế này.

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Lệ, một hồi lâu sau, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén xuống cơn tức giận trong lòng, quay đầu sang nhìn đôi mắt hoen đỏ của Tiêu Ngọc, trầm giọng nói: *"Đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra? Nhị ca không phải ở tại gia mã đế quốc sao? Tại sao đột nhiên đi tới già nam học viện?"*

"Hai ngày trước Tiêu Lệ biểu ca đột ngột xuất hiện trước cửa học viện, nhờ người khác báo với ta một tiếng, ta vừa chạy ra ngoài thì nhìn thấy ngay bộ dạng suy nhược này của hấn, hấn cũng chỉ kịp nói cho ta một câu, rồi hôn mê ngay tức khắc." Tiêu ngọc thấp giọng nói.

"Nói cái gì?" Tiêu Viêm hoảng hốt hỏi, thanh âm có chút sợ hãi.

"Thông tri Tiêu Viêm, Tiêu gia đã xảy ra chuyện.!"

"Oanh!"

Một cỗ khí thế cường hãn chợt tràn ngập căn phòng, Tiêu Ngọc đứng cạnh Tiêu Viêm cũng phải lùi lại mấy bước, tức thì khuôn mặt tràn ngập sợ hãi nhìn sắc mặt đột nhiên âm trầm của Tiêu Viêm, cỗ khí thế này, so sánh với Nhược Lâm đạo sư, cũng mạnh hơn rất nhiều a! Chỉ nửa năm không thấy, Tiêu Viêm không ngờ lại mạnh mẽ đến mức này?

"Tiêu Viêm ca ca, không nên kích động!" Một bóng người vội vàng lao tới bên cạnh Tiêu Viêm, đôi tay nhanh chóng nắm chặt cánh tay của Tiêu Viêm, kim quang nhàn nhạt xuất hiện. Nhờ tác dụng của đạo kim quang này, tâm tính vừa rồi của Tiêu Viêm, mới bình ổn được chút ít.

Thở dốc dồn dập vài hơi, bàn tay của Tiêu Viêm vẫn hơi run rẩy, trước khi hần rời đi, Tiêu gia đã được hần bí mật di chuyển đến Mạc Thiết dong binh đoàn của Tiêu Đỉnh đại ca, thế nhưng hôm nay Nhị đoàn trưởng của Mạc Thiết dong binh đoàn nhị ca Tiêu Lệ lại đột ngột xuất hiện ở Già Nam học viện, cách Gia Mã đế quốc cả vạn dặm, nói cách khác, cả Mạc Thiết dong binh đoàn lẫn Tiêu gia, đều đã gặp tai họa khủng khiếp.

Móng tay cắm ngập vào lòng bàn tay, máu theo ngón tay chảy xuống, Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Lệ trên giường, lòng đau như đao cắt từng khúc ruột, không nghĩ rằng đem Tiêu gia đến chỗ đại ca, cũng chính là làm liên lụy đến cả bọn họ.

Trong phòng, ai cũng cảm thấy áp lực nặng nề. Đôi mắt của Tiêu Ngọc đỏ ửng, gia tộc gặp chuyện không may, cha mẹ nàng chỉ sợ cũng khó thoát độc thủ, biến cố này, cũng làm nàng hoàn toàn mất đi tri giác, không biết giờ này Tiêu gia còn lại mấy người, nếu như tồi tệ nhất, thì Tiêu gia cũng chỉ còn ba gã tiểu bối bọn họ mà thôi. Vừa nghĩ đến việc một đại gia tộc trước kia giờ sa sút đến mức này, Tiêu Ngọc cũng không nhìn được đau đớn trong lòng, nước mắt đã chảy đầy mặt.

Nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, Tiêu Viêm đè nén cảm xúc của mình xuống, bàn tay nắm chặt cánh tay của Tiêu Lệ, một tia đầu khí truyền vào trong cơ thể, một hồi lâu sau, âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ: "*Nhị ca bị*

nội thương không nhẹ, nguyên nhân có lẽ là cùng người giao thủ, chẳng qua cũng may chưa đến nỗi mất mạng."

Từ trong nấp giới Tiêu Viêm lấy ra một viên đan dược trị thương đem bỏ vào trong miệng Tiêu Lệ, chỉ một lát sau, sắc mặt tái nhợt đã giảm đi một ít, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Bây giờ chỉ còn cách chờ nhị ca tỉnh dậy, chờ hẳn tỉnh lại, là có thể biết đến tột cùng Tiêu gia xảy ra chuyện gì." Khuôn mặt âm trầm, Tiêu Viêm nhẹ nhàng nói, nhưng trong thanh âm là có âm lãnh sát ý khiến cho kẻ khác không rét mà run.

"Chẳng lẽ là Vân Lam Tông làm?" Huân Nhi thấp giọng, do dự nói.

"Nếu hung thủ là Vân Lam Tông, Tiêu Viêm ta sẽ cùng lũ khốn đó không chết không thôi, cho đến khi nào bọn chúng toàn bộ diệt vong!" Tiêu Viêm khước miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười dữ tợn, thanh âm tựa như từ cửa u địa ngục truyền đến, tuyệt nhiên không có một chút cảm tình nào.

Huân Nhi thở gấp một tiếng, trong Gia Mã đế quốc, đối xử với Tiêu gia tàn nhẫn như vậy, chỉ sợ ngoài Vân Lam Tông, cũng không có được một thế lực nào khác.

Trong lúc đợi Tiêu Lệ tỉnh dậy, không khí trong phòng vẫn tràn ngập ngột ngạt, cuối cùng Hồ Gia mấy người cũng lặng lẽ rời khỏi, để căn phòng lại cho mấy người Tiêu Viêm.

"Khụ."

Căn phòng vốn đang yên tĩnh, bỗng nhiên tràn ngập tiếng ho khan, Tiêu Viêm ngay lập tức ngẩng đầu lên thì thấy được Tiêu Lệ đang chậm rãi mở mắt ra.

Hai mắt nhìn nhau, huynh đệ huyết nhục tương liên làm cho sắc mặt hai người tốt hơn rất nhiều. Nguồn truyện:

"Cuối cùng cũng nhìn thấy ngươi a, tiểu viêm tử, ta còn tưởng rằng không thể đến được đây nữa. Tựa trên gối mềm, nét vui mừng khi nhìn thấy Tiêu Viêm trên mặt Tiêu Lệ từ từ thu liễm, cười cười, thở dài nói: "Ba tháng thời gian chạy liên tục, nếu ta không dùng phi hành thú, chỉ sợ phải một

năm mới đến được đây."

Nhìn khuôn mặt tang thương của Tiêu Lệ, Tiêu Viêm suýt nữa khóc, nửa năm trước nhị ca chỉ khí phong phát, tràn ngập chiến ý, hôm nay, trong mắt chỉ còn lại tàn nhẫn và âm trầm,

"Nhị ca, phát sinh chuyện gì? Đại ca đâu."

Tiêu Viêm nắm tiêu lệ cánh tay, nhẹ giọng nói.

Nét tươi cười trên khuôn mặt chậm rãi biến mất, một lát sau, Tiêu Lệ ngửa đầu lên trời cười nhẹ một tiếng, nhưng trong đó ẩn chứa tràn ngập bi thống cùng với lửa giận hờn, mà nghe được tiếng cười thê lương đó của hắn, Tiêu Ngọc càng ngày càng khóc to hơn.

"Là vân lam tông??" Cánh tay của Tiêu Viêm càng ngày càng run rẩy mãnh liệt, hận ý ở trong lòng bộc phát ra, che lấp cả lý trí của hắn, giờ đây, hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là trả thù.

Hai tháng sau khi Tiêu gia chuyển tới Mạc Thiết Dong binh đoàn, mọi việc vẫn bình thường, tình báo của Vân Lam Tông vẫn chưa tới được biên giới, nhưng đúng lúc chúng ta giải trừ tâm trạng lo lắng thì, giết chóc, bỗng lặng yên tới.

Đêm hôm đó là bữa tiệc mừng công hàng tháng của Mạc Thiết dong binh đoàn, nhưng mà cũng đã biến thành huyết yển, đêm đó tiên đánh Mạc Thiết dong binh đoàn có không ít người, mặc dù bọn họ che dấu thân phận chính mình, nhưng loại công pháp đặc biệt sinh ra kiếm ý chỉ duy nhất có ở Vân Lam Tông, điều này sao che giấu được? Tiêu lệ nhàn nhạt cười, trên khuôn mặt lộ rõ cừu hận khắc cốt ghi tâm: "Người đến tấn công thực lực rất mạnh, huynh đệ trong dong binh đoàn cũng tử thương gần hết, tộc nhân của Tiêu gia mặc dù có vài vị trưởng lão liều chết bảo vệ, tuy vậy tổn thất cũng không nhỏ."

"Vân Lam Tông, xem ra lão tạp chủng Vân Sơn kia, thật là muốn đuổi tận giết tuyệt a!" Con ngươi màu đen cơ hồ bị thay vào đó bằng màu đỏ của máu, sắc mặt trở nên cực kỳ đáng sợ, thân thể của Tiêu Viêm tiếp tục run rẩy, một cỗ sát ý nồng nặc tràn ngập cả căn phòng, một lát sau, hắn đột nhiên đứng dậy, nhưng là bị Huân Nhi kéo ngay lại: "Tiêu Viêm ca ca, ngươi muốn đi đâu?"

"Về gia mã đế quốc! Ta muốn Vân Lam Tông phải bỏ táng theo cùng mọi người!" *Thanh âm âm trầm, mang theo nồng đậm cùng dữ tợn sát ý.*

"Người bây giờ trở về Vân Lam Tông ngoại trừ chịu chết thì còn làm được cái gì? Tiêu gia hôm nay gặp phải đại nạn, ngoại trừ người, còn có ai có thể cứu lại? Người mà chết, còn có ai cấp cho Tiêu thúc thúc một cái công đạo?" *Nhìn thấy bộ dáng dữ tợn của Tiêu Viêm, Huân Nhi biết, bởi vì hắn tức giận mà tâm trí có chút rối loạn, lập tức vội vàng lớn tiếng nói.*

"Tiêu Viêm, người đứng lại đó cho ta! Đại ca bảo ta liều mạng chạy suốt vạn dặm đem tin tức này cho người không phải để người về Vân Lam Tông chịu chết!" *Tiêu Lệ tức giận quát mắng: "Huyết cừu này chắc chắn phải trả, người không thể trốn tránh trách nhiệm của người, nhưng người bây giờ trở lại Vân Lam Tông, có thể giết được vân sơn sao?"*

Thân thể của Tiêu Viêm cứng ngắc lại, mái tóc có chút tán loạn, một cỗ hận thù cùng hận ý đè ép làm hắn gần như phát điên.

"Hơn nữa, việc này, tựa hồ cũng không đơn giản như vậy!" *Âm thanh âm trầm của Tiêu Lệ lại vang lên.*

Nghe vậy, Tiêu Viêm mới khôi phục một chút tỉnh táo, âm thanh như xé gió vang lên: "Cái gì?"

"Đêm đó giết chúng ta dong binh đoàn, ngoại trừ Vân Lam Tông, tựa hồ còn ẩn núp một thế lực khác." *Lệ mang lóe ra trong mắt Tiêu Lệ, cảm giác âm độc lại hiện lên trên gương mặt tái nhợt của hắn: "Mấy tên này mặc dù trốn trong bóng tối, nhưng ta vẫn cảm nhận được thứ khí tức âm lãnh này. Bọn họ tựa như một bóng đen vậy, hơn nữa mục tiêu của bọn họ lại chỉ là Tiêu gia tộc nhân. Công kích của bọn họ hầu như không thể chống đỡ, vũ khí của bọn chúng là một loại thiết xích màu đen, ngay cả đầu khí cũng xuyên thủng được, cứ mỗi lần có một tiếng xích xé gió vang lên, là y như rằng có một tộc nhân của chúng ta ngã xuống*

"Mấy cái bóng đen thần bí này, mỗi một lần giết được một già Tiêu gia tộc nhân đều lục lọi trên cơ thể bọn họ, nhưng cũng không giống như những kẻ giết người vì tiền, mà hình như họ đang tìm vật gì đó"

"Bóng đen? Công kích bằng thiết xích?" Những từ ngữ xa lạ tràn vào đầu

Tiêu Viêm, nhưng làm cho trí não đang bưng bưng lửa giận ngay lập tức bình thường trở lại, vội vã hồi tưởng lại, cuối cùng, một bức họa điện hiện lên trong ký ức!

Đó là trên hắc vực bình nguyên, trong hắc phong bạo, ngẫu nhiên nhìn thấy một bóng đen, một thiết xích màu đen.

Thân thể từ từ nổi lên hàn ý, thanh âm của Dược Lão cùng Tiêu Viêm, cơ hồ điều ngưng trọng mà vang lên: "Hồn điện!"

"Tại sao bọn họ lại tấn công Tiêu gia? Tiêu gia cùng bọn chúng chưa từng có qua lại gì cơ mà!" Thân thể của Tiêu Viêm cứng ngắc lại, tóc tai bù xù, thâm nghĩ.

Dược Lão lúc này cũng trầm mặc xuống, hắc cũng không nghĩ ra tại sao hồn điện loại thế lực thần bí cường đại này lại cùng một Tiêu gia nho nhỏ có liên quan, nếu nói là bởi vì hắc mà nói, cũng không có nhiều khả năng a, dù sao hồn điện căn bản không có khả năng biết hắc ở bên cạnh Tiêu Viêm.

"Chúng ta cũng không biết bọn họ đến tột cùng muốn tìm cái gì, nhưng là đại trưởng lão tại trước khi chết, có nói cho ta cùng với đại ca biết." Nói đến nơi đây, Tiêu Lệ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, nói: *"Hắc bảo người bảo tồn cho bằng được ngọc thạch gia bảo, tuyệt đối không thể rơi vào tay ngoại nhân!"*

Đầu óc chợt hiện lên một mảnh lạnh lẽo, một tia gió lạnh từ Tiêu Viêm trong miệng phun ra,, tại trong lòng thanh âm lạnh lạnh chậm rãi vang lên: *"Nguyên lai ... mục đích của bọn họ chính là ..." ðà xá cổ đế ngọc!"*

-----oOo-----

Chương 541: Hồn Điện tham gia kiếp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, yên tĩnh lại tái hiện, hồi lâu sau, đã hiểu được một chút vấn đề, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, thanh âm trầm thấp hỏi tiếp: *"Đại ca bây giờ ra sao?"*

"Chúng ta đều bị truy sát, lấy thực lực của chúng ta, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiêu gia diệt vong sẽ là điều chắc chắn, chẳng qua cũng may lúc cuối cùng đột nhiên có viện binh xuất hiện, cứu thoát những người Tiêu gia còn sống sót." Tiêu Lệ nói tới đây, trên khuôn mặt tái nhợt cũng lộ ra một chút may mắn.

"Viện binh? Trong Gia mã đế quốc còn có thể lực dám cùng Vân Lam Tông đối kháng?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nhíu mày nói. "Viện binh xuất hiện toàn bộ mặc bộ đồ đen, lúc bắt đầu chúng ta cũng không biết là ai, chỉ sau khi truy binh bị đánh lui, người đến mới cho chúng ta biết thân phận; người cầm đầu chắc người cũng biết, chính là lão giả hồi trước đi cùng người."

"Hải Ba Đông? Hải lão?" Tiêu Viêm thoáng sửng sốt, hình ảnh một lão giả với bộ mặt lạnh lẽo, chậm rãi hiện lên trong trí nhớ. Tiêu Viêm hơi gật đầu một chút, đem một ít cảm kích giấu ở trong lòng, Hải Ba Đông đã ra tay cứu giúp những người cuối cùng của Tiêu gia, phần ân tình này thật không nhỏ, sau này, chắc chắn phải trả lại cho người ta.

"Đại ca tuy bị thương nặng, nhưng cũng may, dưới sự trợ giúp của lão giả kia, đại ca lưu lại được một cái mạng, mà lão giả đó tựa hồ sở hữu địa vị cực cao trong Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, bởi vậy những tộc nhân cuối cùng của Tiêu gia, dưới sự trợ giúp của bọn họ, thoát khỏi sự truy sát của Vân Lam Tông, mà con phi hành thú ta cuội đến già nam học viện, cũng là mượn từ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, nếu không có bọn họ giúp đỡ, bằng hiện trạng của chúng ta bây giờ, ta chỉ có cách đi bộ tới già nam học viện mà thôi

"Chẳng qua Hắc Giác Vực không hổ là địa phương hỗn loạn nhất trên đại lục, hắc hắc, mấy lần ta bị tính kế, mấy vết thương này, chính là bị mấy tên trong Hắc Giác Vực ban cho, hắc hắc, bọn chúng còn điên cuồng và âm độc hơn cả sói đói." Tiêu Viêm cắn chặt môi, máu tanh hỗn loạn trong Hắc Giác Vực, chính hắn đã từng trải qua, mà Tiêu Lệ vì báo cho hắn biến cố của gia tộc mà phải vờ ngàn dặm xa xôi, trèo non lội suối.

Tiêu lệ cười khổ, nói "Hôm nay mặc thiết giáp binh đoàn cơ hồ là hoàn toàn biến mất, Tiêu gia thật ra khá hơn một chút, nhưng cũng là nguyên khí đại thương, thực lực không hề bằng trước kia, chỉ còn cách len lén sống qua ngày, kéo dài hơi tàn." Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay Tiêu Lệ, trong thanh âm nhẹ nhàng ẩn chứa cừu hận vô tận: "Nhị ca, huyết cừu

này, ta sẽ báo."

"Tự nhiên là phải báo, Vân Lam Tông đem tiêu gia chúng ta bức thành như vậy, nếu là không giết Vân Sơn lão cầu, sao có thể trả lại cho mấy vị trưởng lão một cái công đạo?" *Khuôn mặt Tiêu lệ hiện lên một vẻ âm độc, thản nhiên cười nói: "Chỉ cần ba huynh đệ ta còn sống, sẽ có một ngày chúng ta làm cho Vân Lam Tông gà bay chó chạy!"*

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhàng một chút, ít nhất, đại ca cùng nhị ca, vẫn chưa gặp chuyện không may, thật sự hẳn không dám tưởng tượng, nếu là đại ca, nhị ca cũng chết dưới tay Vân Lam Tông, chưa chắc lúc này hẳn có thể duy trì lý trí. "Tiêu lệ biểu ca, cha mẹ của ta có sao không?" Tiêu Ngọc ở một bên đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm hơi run rẩy.

"A a, Ngọc nhi a, mấy năm không gặp, thật là càng ngày càng đẹp đẽ đó nha..." *Nhìn con mắt đỏ hồng của Tiêu Ngọc, nét âm độc trên mặt Tiêu Lệ đột ngột tan biến, trầm mặc một hồi có chút xấu hổ nói: "Tiêu bá mẫu thì không sao, nhưng bá phụ thì bị mất một cánh tay trong lúc chiến đấu..."*

Con mắt của Tiêu Ngọc lại hơi đỏ lên, chẳng qua cũng may tình huống xấu nhất nghĩ đến đã không xảy ra, bởi vậy tâm trí đã cực yếu ớt của nàng cũng không trở nên suy sụp, hơi nhẹ gật đầu, sau đó ngồi yên ở một bên trầm mặc không nói.

"Nhị ca, ngươi hãy dưỡng thương cho tốt, huyết cừ của gia tộc, không thể không báo, chẳng qua ngươi yên tâm, ta sẽ không tiếp tục lỗ mãng, lúc trước chỉ là hơi chút mất bình tĩnh không kiểm soát được lý trí." *Tiêu Viêm lại lấy một mai đan dược trong nạp giới ra đưa cho Tiêu Lệ, thấp giọng nói.*

Nhận lấy thuốc trị thương, Tiêu Lệ không chút do dự đưa thẳng vào trong miệng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trầm giọng nói: "Người khác có thể lỗ mãng, ngươi thì không thể, bây giờ ngươi là hy vọng duy nhất của Tiêu gia, việc phụ thân mất tích, cũng phải dùng lực lượng của ngươi, ta cùng đại ca thiên phú tu luyện cũng không bằng ngươi, chúng ta có thể chết, nhưng ngươi thì không thể! Nếu như ngươi có việc gì ngoài ý muốn, vậy thì Tiêu gia coi như là chấm dứt rồi!"

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười vỗ nhẹ cánh tay của Tiêu Lệ, quay về

Tiêu Ngọc nói: "Người coi sóc nhị ca, ta cùng với Huân Nhi có chuyện cần nói." Nói xong, hắn quay về Huân Nhi ra hiệu, hai người chậm rãi ra khỏi phòng.

"Nói cho ta biết một chút tin tức về "hồn điện", lấy bối cảnh của người, chắc hẳn đã nghe nói qua." Lâu đình trên, Tiêu Viêm sắc mặt lại trở nên âm trầm, quay về Huân Nhi nhàn nhạt nói.

"Hồn điện? Người như thế nào biết đến bọn họ?" Nghe được cái tên này từ Tiêu Viêm nói ra, Huân Nhi sắc mặt nhất thời có chút biến hóa.

"Ta đã từng ngẫu nhiên nhìn thấy bọn họ, theo như lời nhị ca nói, bóng đen này cùng với phương thức công kích của chúng, cùng với kẻ thuộc "Hồn Điện" mà ta đã thấy gần như giống hệt, ta nghĩ, chắc hẳn bọn họ có liên quan." Tiêu Viêm phát tay, con mắt nhìn chăm chăm Huân Nhi: "Nói cho ta biết."

Dưới ánh mắt của Tiêu Viêm, Huân Nhi chần chờ một lúc, cuối cùng cười khổ gật đầu. Đôi tay vuốt lại mái tóc trên trán, sắp xếp lại một chút tin tức về "Hồn Điện" trong đầu, mới chậm rãi nói: "Hồn Điện" là một tổ chức cực kỳ quý dị và thần bí, việc mà bọn họ thích làm nhất, là tìm kiếm trên khắp đại lục những linh hồn thể, sau đó đem bắt lấy, về việc tại sao bọn họ muốn nhiều linh hồn thể như vậy, ta cũng là không rõ ràng lắm. Tổ chức này trải dài khắp đại lục, chỉ sợ không nghĩ tới thứ quốc gia bảo thủ như Gia Mã đế quốc cũng bị bọn họ xâm nhập vào."

"Thời gian mà "Hồn Điện" tồn tại chắc hẳn không ngắn, vì bọn họ biết được rất nhiều bí ẩn trên đại lục. Ta nghĩ, lý do bọn họ tìm đến Tiêu gia, hẳn là có quan hệ với Đà Xá Cổ Đế Ngọc trong tay Tiêu Viêm ca ca." Huân Nhi hít sâu một tiếng, tiếp tục nói: "Khởi Đà Xá Cổ Đế Ngọc trong tay Tiêu Viêm ca ca, kỳ thật gần chỉ là một bộ phận của "chìa khóa", còn có mấy bộ phận khác, đều tản mát trên đại lục, tộc ta có một bộ phận, mà "hồn điện" này, cũng sở hữu một bộ phận."

"Thứ "chìa khóa" này uẩn hàm bí mật cực lớn, nhưng bí mật này cuối cùng là như thế nào, ta cũng không biết, điều duy nhất ta có thể nói cho Tiêu Viêm ca ca, chính là bất kể tộc ta hay là "hồn điện", đối với thứ "chìa khóa" này, đều cực kỳ coi trọng, năm đó vì thứ "chìa khóa" này tranh đoạt, tộc ta cũng cùng "hồn điện" triển khai tranh đoạt, mặc dù cuối cùng thắng lợi, nhưng cũng không đạt được ý nguyện như mong muốn."

"Hôm nay "hòn điện" xuống tay với tiêu gia, chắc chắn là lấy được tin tức về bộ phận của "chìa khóa", nếu không thì, lấy thực lực của tiêu gia, căn bản không đủ hấp dẫn bọn họ ra tay. Chỉ là có chút ngoài ý muốn là Vân Lam Tông như thế nào cùng "hòn điện" liên lạc được." Huân Nhi nhẹ giọng nói.

"Nhưng là theo như lời kể vừa rồi, lão giả tên là Hải Ba Đông kia có thể đánh lui truy binh, vậy "hòn điện" hẳn là vẫn chưa phải đi cường giả chân chính, đương nhiên, tộc ta luôn luôn chú ý động tĩnh của bọn họ, bởi vậy cường giả chân chính, thì cũng rất khó mà thấy được thân ảnh."

"Chìa khóa, chìa khóa, lại là thứ chìa khóa đáng chết!" Năm tay đâm thẳng vào vách tường, Tiêu Viêm quát lớn.

"Tiêu Viêm ca ca, nhớ kỹ lời nói lúc trước của ta, việc Đà Xá Cổ Đế Ngọc ở trong tay người, không được phép nói với ai, thậm chí, ngay cả Tiêu Lệ biểu ca cũng không được phép nói, nếu không một khi không cẩn thận tiết lộ. Truy sát của "Hòn điện", cũng giống như đĩa bám vậy, không chết không thôi." Huân Nhi tiến lên từng bước, mềm mại thân thể gần như dán tại trên người Tiêu Viêm. Thanh âm nhẹ nhàng mà tựa dao cắt vang lên.

Cắn chặt hàm răng, Tiêu Viêm nhìn kỹ dung mạo thanh nhã trước mắt, ngửi được cả hương khí phảng phất quanh đây, cánh tay kéo lại, đem Huân Nhi ôm chặt trong lòng, trước mặt người con gái thân cận nhất, cuối cùng hẳn cũng không che giấu được cảm giác tự trách: "Nếu là năm đó không vì trẻ tuổi khí thịnh, cùng Nạp Lan Yên Nhiên định ra tam niên chi ước (3 năm ước hẹn), sợ rằng cũng không đem chuyện trở nên như thế này, cũng sẽ không liên lụy đến nỗi gia tộc rách nát, thân nhân thất lạc!"

"Nhân bất khinh cuồng uổng thiếu niên (Không ăn không chơi uổng làm thanh niên - ta đoán thế), Tiêu Viêm ca ca cũng không có làm gì sai."

Đem gương mặt ôn nhu tựa trên bả vai của Tiêu Viêm, Huân Nhi ôn nhu nói: "Hoài bích kỳ tội (mang ngọc mắc tội), cho dù Tiêu Viêm ca ca cùng Vân Lam Tông không có xung đột, chỉ sợ "hòn điện" sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến cửa, hơn nữa lấy thủ đoạn ngoan độc của bọn họ, tất nhiên sẽ lập tức chém giết, đến lúc đó, Tiêu gia chắc chắn không phải nguyên khí đại thương, mà là hoàn toàn biến mất.

Bây giờ, Tiêu Viêm ca ca duy nhất có thể làm, chính là đem mình trở nên hoàn toàn cường đại, theo như lời của nhị ca, cừ hận của gia tộc, mất tích của Tiêu Chiến thúc thúc, đều phải dựa vào người, người là trụ cột ngày nay của Tiêu gia, nếu người mà gục ngã, gia tộc của người, cũng chẳng còn cơ hội quật khởi nữa!"

Một câu mang theo ôn nhu, nhưng giống như thuốc tăng lực sinh lực vậy, làm tâm trí của Tiêu Viêm, vốn đang bị cừ hận cùng sát ý bao vây thanh tỉnh trở lại, hồi lâu sau, Tiêu Viêm cuối cùng ngửa đầu hít sâu một ngụm băng lãnh không khí, buông ra cánh tay đang ôm chặt Huân Nhi, trên khuôn mặt thanh tú, thiếu đi một điềm tươi cười ngày xưa, mà tăng thêm vài phần lãnh lệ nhàn nhạt, Tiêu Viêm lúc này, dưới biến cố của gia tộc đã kích, xem như triệt để trưởng thành rồi.

Người, luôn phải trải qua đã kích, mới có thể chân chính biến hóa cùng phát triển. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Yên tâm đi, ngày sau ta sẽ không tiếp tục lỗ mãng. Chờ ta có được đầy đủ thực lực, ta sẽ trở về, đến lúc đó, nợ máu do Vân Lam Tông gây ra ta sẽ trả lại gấp trăm lần!" Tiêu Viêm bàn tay vuốt ve gương mặt mềm mại của Huân Nhi, thanh âm lại là âm lãnh mà thản nhiên.

-----oOo-----

Chương 542: Tính toán của Tiêu Lệ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì thương thế của Tiêu Lệ nên Tiêu Viêm vẫn chưa trở về Nội Viện, mà ở lại ngoại viện vài ngày. Trong lúc này, chỉ nhờ một mai đan dược của Tiêu Viêm, thương thế của Tiêu Lệ không những chuyển biến tốt đẹp, mà cả thực lực cũng tăng lên đáng kể

Trong lúc chữa thương, Tiêu Viêm cũng biết thực lực hiện giờ của Tiêu Lệ, đang đứng ở Đấu Sư đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá vách chắn, vọt một cái trở thành Đại Đấu Sư.

Đối với điều này, Tiêu Viêm hơi chút trầm ngâm, cuối cùng liền dùng thêm một giọt Địa Tâm Thôi Thể Nhũ, mượn năng lượng khổng lồ trong đó giúp

Tiêu Lệ đột phá, bước vào Đại Đấu Sư. Thế nhưng, mặc dù thương thế đã khỏi, hơn nữa thực lực đại tiến, nhưng trải qua đại biến này, so với trước kia, Tiêu Lệ càng trở nên âm lãnh rất nhiều, đối với Tiêu Viêm hoặc người thân thì bình thường, nhưng khi cùng ngoại nhân nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo tựa như mắt ưng làm cho kẻ khác có cảm giác đứng ngồi không yên.

Đối với việc này Tiêu Viêm cũng vô pháp khắc phục, gặp tai họa nhiều đến vậy cũng không thể không sinh ra biến hóa, vấn đề hiện tại của hắn là làm thế nào đem Nhị ca Tiêu Lệ an bài. Già Nam Học Viện dù sao cũng là đại lục nổi tiếng nhất học viện, người không rõ lai lịch không thể cư ngụ trong đó, trong lúc này nếu không dùng thân phận của Hồ Gia chỉ sợ học viện chấp pháp đội đã sớm đến đuổi đi rồi.

Hắn vốn muốn đem Tiêu Lệ giới thiệu vào Già Nam học viện, dù sao tư chất của ca ca hắn cũng không phải là kém, nhưng là sau lần này biến hóa, khí chất lãnh của Tiêu Lệ cũng không thích hợp tại ở lại học viện nơi vốn bình hòa này. Hơn nữa lấy tính tình của nhị ca hắn chỉ sợ cũng không muốn ngoan ngoan ở trong làm học viên trong chốn này. Ngay lúc Tiêu Viêm đang đau đầu, Tiêu Lệ đột nhiên tới tìm hắn, nói cho hắn biết một quyết định làm hắn kinh ngạc

"Ta nghĩ ta sẽ vào bên trong Hắc Giác Vực ". Trong phòng, Tiêu Lệ liếm môi nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Tiêu Viêm sảng giọng, trên khuôn mặt biểu lộ một chút tươi cười nói: Ta phát hiện bầu không khí nơi đó mới thực thích hợp là cuộc sống của ta. Trước kia tại Gia Mã Đế Quốc lúc nào cũng có chế ước, mà ở bên trong Hắc Giác Vực ngoài thực lực lại không có bất kỳ quy tắc nào khác cho nên ta có thể ở nơi này không từ thủ đoạn thành lập một vài thứ gì đó. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Hắc Giác Vực tất nhiên là nơi không có quy tắc, nhưng lại là vùng đất hỗn loạn, kẻ không có thực lực cơ hồ rất khó có cơ hội sinh tồn" đã từng thể nghiệm qua cái loại hỗn loạn này Tiêu Viêm tự nhiên là không đồng ý Tiêu Lệ đi chỗ đó sinh sống thế nên kiệt lực khuyên bảo.

"Yên tâm đi, hiện giờ nói như thế nào ta cũng coi như là Đại Đấu Sư, hơn nữa cái loại địa phương đó, chỉ có sử dụng vũ lực là tốt nhất." Tiêu Lệ khoát tay áo nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chần chừ như cũ, liền lấy ra hai quyển trục màu ngọc không biết đáng giá bao nhiêu nói: *"Đây là một bộ lời điện thuộc tính đấu khí công pháp cùng với đấu kỹ, cấp bậc là huyền cấp trung giai, hơn nữa hai người cộng lại cùng sử dụng uy lực sẽ nhân*

lên gấp bội, cho dù là huyền giai cao cấp công pháp cùng đấu kỹ, nếu chỉ xét về cường độ công kích cũng không thể so sánh với nó

"Hả? Huynh từ đâu có được vật này?" Nghe vậy Tiêu Viêm ngẩn ra, nhất thời ngạc nhiên nói, công pháp có cấp bậc như vậy không chỉ là dành riêng cho thuộc tính hiếm hoi lôi điện mà còn có giá trị cực lớn, cho dù là bình thường huyền giai cao cấp công pháp cũng không so sánh được a.

"Hắc hắc, là Huân Nhi cấp cho ta." Tiêu Lệ cười hắc hắc nói: "nhiều năm như vậy không gặp, cô gái kia đối với ngươi vẫn là ngoan ngoãn phục tùng, cũng đừng cô phụ người ta, nàng mặc dù từ nhỏ tại Tiêu gia lớn lên nhưng thực ra cũng không phải là người Tiêu gia, điều này đệ nên biết.

"Quả nhiên.." Cười khò lắc lắc đầu, Tiêu Viêm chỉ biết ngoại trừ Huân Nhi, có thể tùy tiện xuất ra công pháp trân quý như thế còn có thể là ai? Tới khi nghe được câu nói cuối cùng của Tiêu Lệ, hắn cũng chẳng để ý, giờ này hắn không có thời gian cũng chẳng đủ tư cách bàn luận việc này.

"Cho nên đệ hoàn toàn không cần lo lắng, bằng vào lôi điện thuộc tính đấu khí của ta, hơn nữa có công pháp cùng với đấu kỹ này cho dù là bình thường tí, ngũ tinh Đại Đấu Sư cũng không làm gì được ta." Tiêu Lệ cười cười nhưng mà nụ cười này cũng là giấu điếm vài phần huyết tinh, " hơn nữa hiện giờ chúng ta đều là thân mang huyết cừu. Ta cũng không sẽ có thể dễ dàng chết đi."

Nhìn đôi mắt của Tiêu Lệ, sau một hồi Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, đối với Tiêu Lệ hắn cũng hiểu rõ, chỉ sợ chín đầu ngư ma thú cũng không lung lay được quyết định của hắn.

Nhúu mày trầm ngâm, chỉ trong chốc lát Tiêu Viêm bàn tay bỗng nhiên lật lại, một cái màu đen kỳ dị Quyển Trục bỗng nhiên xuất hiện trong tay, thật cẩn thận vuốt ve một chút lúc này mới đưa cho Tiêu Lệ, nhẹ giọng nói "Đây là một cuốn phi hành đấu kỹ tên là "Lôi bức thiên dực" tu luyện đại thành thì có thể bay lượn trên không, bất quá tiêu hao đấu khí cũng rất lớn, vì vậy sau này không đến thời khắc máu chốt Nhị ca tốt nhất không cần thi triển, thứ này lai lịch có chút không rõ. Vạn nhất bị người nhận thức sợ sẽ đưa tới tai họa bất ngờ.

Lôi bức thiên dực là do Huyết Tông Thiếu tông chủ đoạt được, thứ này từng kinh qua đấu giá hội, rất nhiều người trong đó cũng biết là Huyết

Tông Thiếu tông chủ mua được, hiện giờ người đã chết, loại tang vật này nếu bị nhận ra trên tay Tiêu Lệ chỉ sợ Huyết Tông mấy tên kia sẽ kéo tới đòi nợ. Để Tiêu Lệ ở bên trong Hắc Giác Vực thêm an toàn, Tiêu Viêm cũng đem này đoạn tư ẩn này nói ra cũng làm cho Tiêu Lệ có vài phần cảnh giác đối với Huyết Tông.

"Hắc hắc, đây chính là thứ tốt a." *Thần tình vui sướng nhìn quyển trục màu đen, Tiêu Lệ không chút nào khách khí trực tiếp nhét vào trong lòng, vẻ mặt âm hiểm nói:* "Yên tâm đi Huyết Tông ta sẽ lưu ý, lúc ta đi ngang qua Hắc Giác Vực cũng đã được nghe nói bọn họ "

"Huynh tạm lưu lại đây mấy ngày, ta luyện chế cho huynh một ít đan dược phòng thân." *Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chân chờ một chút lại nói thêm lần nữa*

"Ha hả hảo" Tiêu Lệ cũng đã rõ ràng Tiêu Viêm rất lo lắng việc mình ở bên trong Hắc Giác Vực xông xáo, bởi vậy cũng sợ Tiêu Viêm không chịu để chính mình đi cho nên thật vẫn không có chút cự tuyệt

Khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm cười khở vồ vồ bả vai Tiêu Lệ, xoay người trở lại đi vào tĩnh thất, bắt đầu luyện dược.

Để cấp cho Tiêu Lệ phòng hộ an toàn nhất, Tiêu Viêm tự nhiên muốn đem long lực đan, thứ đan dược có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng lên thực lực nhanh chóng đưa cho Tiêu Lệ. Mặc dù có chút phiền phức về việc tìm kiếm dược liệu, nhưng cũng may lúc này có ba phần dược liệu của Lưu trưởng lão đưa tới; với cả xác suất luyện chế của Tiêu Viêm cũng không coi là quá cao, thế nên lần này luyện chế là do Dược lão ra tay.

Có Dược Lão vị luyện dược tông sư này ra tay tương trợ, thu hoạch tự nhiên là cực kỳ to lớn, mấy phần dược liệu đều thành công ngưng đan và thành đan trong sâm bạch hỏa diễm của Dược lão. Mà sau khi đem long lực đan luyện chế xong Dược Lão vẫn chưa ngừng lại, hẳn rõ ràng tình cảm của Tiêu Viêm đối với Tiêu Lệ, nếu là Tiêu Lệ tại bên trong Hắc Giác Vực xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ tên tiểu tử này sẽ hoàn toàn hồng mất.

Bởi vậy sau khi đem Long lực đan thu vào bình ngọc, Dược lão lại sử dụng Cốt Linh Lãnh Hỏa luyện chế một số cao giai đan dược khác, đám đan dược này dược hiệu kỳ dị, tuy không phải là đan dược chính tông nhưng có thể ở một số thời điểm lấy dược kết quả bất ngờ

Mà đối với Dược Lão lo lắng cố sức luyện chế đan dược như vậy Tiêu Viêm cũng là tràn đầy cảm kích, nhưng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm thề nhất định phải sớm có được Dịch Hỏa để có thể sớm luyện chế cho Dược Lão một khối thân thể

Ngày thứ hai, ngoại trừ một viên Long lực đan của Lưu trưởng lão, Tiêu Viêm đem toàn bộ số đan dược còn lại cho Tiêu Lệ, hơn nữa còn đưa cho hắn một khóa hắc sắc nạp giới, trong nạp giới này có một đám Cốt Linh Lãnh Hỏa được linh hồn lực của Dược Lão bao phủ, tại thời điểm nguy cơ nhất có thể bộc phát nó ra để đả thương kẻ địch, bất quá chỉ có thể sử dụng một lần, hơn nữa lại tạo thành tổn thương không nhỏ đối với linh hồn, cho nên xem ra đây là bảo mệnh phù cuối cùng của Tiêu Lệ.

Tiếp nhận đồ đạc trong tay Tiêu Viêm, đôi tròng mắt âm lãnh kia lại lóe lên, Tiêu Lệ cười bảo: "Tiêu Viêm Tử yên tâm đi, luận âm độc Nhị ca của ngươi cũng không kém mấy tên hồn tạp trong Hắc Giác Vực, ba huynh đệ chúng ta cũng không thể lúc nào đều dựa vào ngươi đúng không?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói "Nhị ca, bảo trọng, nếu có sự tình gì, cứ việc đến học viện tìm ta, mặt khác nếu là gặp Già Nam Học Viện chấp pháp đội thì bảo họ nói cho ta biết hành tung của ngươi." "Yên tâm đi, thỉnh thoảng ta sẽ cho người của ta thông báo cho ngươi biết hành tung của ta"

Tiêu Lệ gật gật đầu, hơi vẫy tay chào Tiêu Viêm cùng với đám người Tiêu Ngọc, rồi cũng không còn lưu luyến gì nữa, thân ảnh trong nháy mắt tiêu thất

"Tiêu Viêm ca ca không cần quá lo lắng, lấy tính tình của Tiêu Lệ ca ca có thể làm cho Hắc Giác Vực nổi cơn bão tố, không chừng sau này thế lực của huynh ấy còn hơn cả huynh ấy chứ" *để ý ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn Tiêu Lệ rời đi, Huân Nhi ôn nhu cười nói.*

"Ha hả Huân Nhi, đa tạ." Đứng ở cửa học viện nhìn bóng dáng Tiêu Lệ dần dần khuất đi, hồi lâu sau Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài đối với Huân Nhi cười cười, lời tạ ơn này tự nhiên là tạ ơn nàng cấp Tiêu Lệ mấy cái kia trợ giúp.

"Tiêu Viêm ca ca còn khách khí với Huân Nhi sao? Đồ vật ta cho ngươi

ngươi thủy chung chưa từng nhận qua, cho nên hiện giờ chỉ có thể chuyển cấp Tiêu Lệ biểu ca "Huân Nhi khê cười nói.

Mỉm cười, Tiêu Viêm yên lặng gạt đầu, xoay người tiến về nội viện, thản nhiên nói "Đi thôi, chúng ta cũng đã cần phải trở về, Cường bảng đại tái đã sắp bắt đầu, lần này, ta phải lọt vào top mười!"

"Nhất định!"

-----oOo-----

Chương 543: Lập lời đài tiếp chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi đem chuyện của Tiêu Lệ giải quyết xong, Tiêu Viêm cuối cùng cũng có thể an tâm trở lại nội viện, chuẩn bị cho Cường bảng Đại tái sắp tới, chẳng qua trước khi đi có gặp mặt Tiêu Ngọc, Tiêu Mị, Tiêu Trữ ba người, hôm nay Tiêu gia nguyên khí hoàn toàn đại thương, không biết bao nhiêu tộc nhân chết dưới tay Vân Lam Tông cùng hồn điện, thế nên đối với ba người có một ít huyết thống quan hệ, Tiêu Viêm cũng nhu hòa hơn rất nhiều, mấy thứ lật vạt ân oán trước kia trong gia tộc, đến lúc này, lấy tâm tính của hắn, cũng đã chẳng còn nhớ đến, cho dù thế nào đi chẳng nữa bọn họ cũng là người trong cùng một gia tộc, lại còn cả quan hệ máu mủ nữa nữa, so với người ngoài, thứ quan hệ này luôn làm người ta dễ tin nhiệm hơn.

Nội Viện thi đấu cứ nửa năm nữa sẽ lại diễn ra, mà lúc này đây, với thực lực của Tiêu Ngọc, nếu muốn tiến vào thì cũng không khó, còn về phần Tiêu Mị cùng Tiêu Trữ, thì hơi có một chút kinh hiểm, chẳng qua, điểm ấy kinh hiểm đối với một ngũ phẩm luyện dược sư, tự nhiên là chẳng tính là bao nhiêu, với cả có mấy thứ đan dược cổ quái lần trước Dược Lão điều chế, Tiêu Viêm cũng còn lại không ít trong tay, mặc dù không thể làm cho Tiêu Mị cùng Tiêu Trữ nhất cử đoạt quan (một lần là đoạt được danh hiệu cao), thế nhưng nếu như vận khí không tồi, thì việc tiến vào năm mươi hạng đầu tiên cũng không phải là vấn đề.

Sau khi đem mấy chuyện phiền toái này an bài xong, Tiêu Viêm cũng hoàn toàn yên tâm, sau khi cáo biệt ba người, liền cùng với mấy người

Huân Nhi cười sư thúu quay về nội viện.

Trong lúc mấy người Tiêu Viêm trở về nội viện, thì cường bảng đại tái đã đến rất gần, chỉ còn có hai mươi lăm ngày nữa thôi. Mà cũng bởi vì cuộc thi sắp đến, mà trong nội viện, đề tài nói chuyện không gì khác, chính là những trận đấu sắp tới.

Những người có thể tiến vào năm mươi vị trí đầu tiên trong cường bảng, cơ hồ mỗi người đều là những người đứng đầu nội viện, chiến đấu giữa bọn họ, tự nhiên là cực kỳ hấp dẫn, thế nên, mặc dù đây chỉ là cuộc thi cho những kẻ bài danh Cường Bảng, song cũng không có làm ảnh hưởng mấy đến sự chờ mong của các học viên trong nội viện đối với cuộc chiến lần này.

Giữa cơn sóng điên cuồng truyền thông tin cho nhau, không khí của nội viện, cũng là đạt đến mức cao trào, dù sao, chỉ cần có thể thành công tiến vào top mười, vậy là có thể trở thành người ứng cử cho chức trưởng lão trong nội viện, có loại thân phận đặc thù này, trong đám học viên nội viện, chắc chắn là có thể hoành hành không sợ, trưởng lão cùng học viên, là hai loại thân phận hoàn toàn bất đồng, vô số người tranh nhau đoạt được cơ hội, thế nhưng, điều kiện khắt khe đều làm cho bọn họ phải lui bước.

Đương nhiên, vị trí nội viện trưởng lão làm cho kẻ khác thêm chảy nước dãi, tự nhiên không phải là có thể tại học viện điều võ dương oai, mà nguyên nhân trọng yếu nhất là, chỉ có trưởng lão mới có thể tiến vào tầng cuối của "*Thiên Phần Luyện Khí Tháp*".

"*Thiên Phần Luyện Khí Tháp*" có thể tăng tốc độ tu luyện, người trong nội viện đã sớm lĩnh giáo qua, đối với mấy tầng cuối mà học viên vẫn chưa có tư cách tiến vào, tự nhiên là thêm nhỏ dãi, ở nơi đó tu luyện, sợ rằng có thể giảm thiểu thật lớn thời gian tu luyện tiến vào cảnh giới đấu hoàng, đương nhiên, là phải có loại thiên phú cỡ đó đã. Dù sao muốn tấn nhập đấu hoàng, cho dù có "*Thiên phần luyện khí tháp*" hỗ trợ, cũng là một việc không dễ dàng. Nguồn truyện:

Bởi vậy, đối với mười vị trí đầu tiên trên cường bảng, chỉ cần là người hơi có thực lực, đều là ôm một giấc mộng nóng bỏng, vị trí đó cùng với đặc thù đãi ngộ, đủ để biến bọn họ hoàn toàn trở thành cường giả!

Mặt khác, bởi vì nguyên nhân đạt được tư cách tham dự "*Cường Bảng Đại*

"Tái", thế nên trong nội viện, một cơn sóng khiêu chiến điên cuồng nổi lên. Có kẻ bình thường vùi đầu khổ tu, nhưng đến lúc này, đột nhiên nổi trội hẳn lên, thế nên, chỉ trong phút chốc, nội viện phong khởi vân dưng, không khí trở nên quyết liệt chưa từng có, mà tại cơn sóng khiêu chiến này, một đám ngựa ô (lão nào coi đá bóng chắc biết ngựa ô ám chỉ gì) làm kẻ khác sợ hãi, không ngừng xuất hiện.

Ngựa ô ào ào xuất hiện, cường bång bài danh, tự nhiên là không thể thiếu được một phen tranh đoạt cực kỳ kịch liệt, trong vài ngày ngắn ngủi, cường bång bài danh ngoại trừ hai mươi vị trí đầu không có thay đổi quá lớn, còn ba mươi vị trí sau, hầu như đều có những kẻ vô danh trước kia đột nhiên nổi lên chiếm giữ, làm cho rất nhiều kẻ sợ hãi mà than thở.

Trong cơn cuồng triều này, Tiêu Viêm, thân là xếp thứ ba mươi bốn trên cường bång, chắc chắn không thể lặng yên ở ngoài, hơn nữa bởi vì hắn đã chiến thắng Bạch Trình sau khi phục dụng đan dược, thế nên lượng khiêu chiến thư mà hắn nhận được, cơ hồ so với bất kỳ gã cường bång nào cũng phải nhiều hơn vài lần, hiển nhiên, những người này, đều là định đánh bại Tiêu Viêm, cướp lấy tư cách tham gia thi đấu của hắn.

Đối với loại khiêu chiến liên tục này, nếu dựa theo tính tình trước kia của Tiêu Viêm, tất nhiên sẽ lại lấy cớ tạm hoãn, chẳng qua lần này, có lẽ bởi vì gia tộc biến cố, Tiêu Viêm, đã trở nên băng hàn hơn chút ít. Ngoài dự đoán của mọi người, Tiêu Viêm chưa cự tuyệt bất kỳ khiêu chiến nào, mà lại làm kẻ khác trợn mắt há mồm, đó là dựng lòi đài ngay trước cửa Bàn Môn, mỗi ngày đều từ trong đám khiêu chiến thư chọn ra năm người, sau đó trước mặt nghênh chiến!

Dưới con mắt mọi người, hành động của Tiêu Viêm, tự nhiên là dẫn động tâm lý của những kẻ trong nội viện, trong lúc nhất thời, cơ hồ trước cửa Bàn Môn lúc nào cũng chen chúc đông nghẹt; đây là lần đầu tiên sau khi hắn đánh bại Bạch Trình, chiếm được vị trí thứ ba mươi bốn trên Cường Bång, công khai tiếp nhận khiêu chiến, tự nhiên là có vô số người cũng muốn đến xem, hắn có thể bảo trì chiến lược kinh khủng lần trước hay không!

Đương nhiên, cũng có một số kẻ không mang hảo ý, thậm chí nguyện rửa Tiêu Viêm bị người đánh bại trên lòi đài, trước mặt tất cả mọi người.

Chẳng qua đáng tiếc, giấc mộng của những kẻ chờ mong Tiêu Viêm vẫn

lạc còn chưa thực hiện được, chiến cuộc cuối cùng, trực tiếp đem những người đến xem rung động kinh khủng.

Lôi đài tổng cộng cử hành ba ngày thời gian.

Ngày đầu tiên, năm tên khiêu chiến, bốn gã nhị tinh đấu linh, một gã tam tinh đấu linh, năm trận, tất cả bại trận!

Ngày thứ hai, năm tên khiêu chiến, ba gã tam tinh đấu linh, hai gã tứ tinh đấu linh, năm trận, tất cả bại trận!

Ngày thứ ba, năm tên khiêu chiến, một gã tứ tinh đấu linh, ba gã ngũ tinh đấu linh, một gã lục tinh đấu linh, chiến đấu từ sáng sớm tới tận ban đêm, năm trận, tất cả bại trận! Hơn nữa, cuối cùng một gã sáu tinh đấu linh có thực lực cực mạnh, mang trọng thương rời khỏi!

Ba ngày mười lăm trận khiêu chiến, chưa hề chiến bại, Tiêu Viêm, trước mặt mọi người, hoàn toàn ngồi vững tại bài danh thứ ba mươi bốn, thậm chí còn có tăng lên, bởi vì tên sáu tinh đấu linh cuối cùng kia, bài danh lại là ba mươi một.

Chiến tích toàn thắng, đem những kẻ đến xem hoàn toàn chấn động, trong lúc gã lục tinh đấu linh kia đem thân trọng thương ngã ở trên đài, chỉ có tiếng reo hò âm vang như sấm, xuyên thấu màn đêm của những thành viên của Bàn Môn

Nhìn hắc bào thanh niên trên lôi đài, mặc dù sau một ngày chiến đấu trang phục có chút rách nát, thế nhưng, dưới đôi con ngươi đen nhánh, lạnh lẽo như màn đêm kia, một số kẻ đã từng đi khiêu chiến, cũng đem theo ánh mắt mờ mịt khó hiểu nhìn Tiêu Viêm, trong ba ngày này, không biết vì sao, giữa những trận chiến của Tiêu Viêm, phong cách chiến đấu của hắn so với lần trước cùng Bạch Trình thi đấu càng thêm tàn nhẫn, hơn nữa, nhờ vào mỗi ngày năm tràng cao độ chiến đấu, dưới ánh mắt của mọi người, cực nhanh công kích của hắn càng trở nên sắc bén, khí thế cũng càng trở nên mạnh mẽ.

Đến tận lúc này, một số kẻ thông minh mới hiểu ra rằng, hành động này của Tiêu Viêm, không phải để chấm dứt mấy tràng khiêu chiến càng ngày càng nhiều này, mà còn để mượn lực người khác, mà luyện chính mình! Mà lúc này đây, xem xét tình huống, tựa hồ cử động này của hắn lấy được

thành công rất lớn, dưới hung hãn chiến tích mười lăm tràng chiến đấu toàn thắng này, trong số ba mươi vị trí sau (từ 31 trở về sau) trên cường bảng, không chỉ không còn kẻ dám cho rằng hãn là thứ dễ xoi, hướng hãn khiêu chiến, mà kỳ thật thực lực của hãn cũng là tinh tiến không ít; một số kẻ tinh tường, thậm chí còn có chút hoài nghi, trong ba ngày này, tựa hồ thực lực của Tiêu Viêm, đã sắp tiến vào cảnh giới hai tinh đấu linh, mặc dù chân thực chiến đấu lực của hãn vượt qua cả cấp bậc này.

Đối với những kẻ đứng trên thứ hạng ba mươi, mặc dù cũng biết việc Tiêu Viêm lập lời đài tiếp chiến, thế nhưng do cuộc thi đã tới gần, thời gian là thứ bọn họ thiếu nhất, luôn luôn bế quan tu luyện, vậy nên ngoại trừ tên lục tinh đấu linh kia, cũng chẳng có đối thủ khó nuốt nào đến khiêu chiến Tiêu Viêm.

Bởi vậy, sau khi tràng chiến đấu thứ mười lăm kết thúc, Tiêu Viêm cũng chẳng ở lại lâu, ánh mắt băng lãnh đảo qua chung quanh, ánh mắt lướt qua, không ai dám tiếp, ngay lập tức, xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày thứ tư, sắc trời mới sáng, chiến tích kinh hãi mười lăm trận liên tiếp toàn thắng của Tiêu Viêm đã đồn đại khắp nơi trong nội viện, chỉ trong chốc lát, cái tên Tiêu Viêm đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn nội viện, mà Bàn Môn, cũng là bởi vì có quan hệ với Tiêu Viêm, như được nước dâng cao, danh vọng với thế lực, cũng sắp đuổi kịp Miêu Đầu do Lâm Tu Nhai, cường bảng đỉnh phong kiến lập.

Song, bất kì cái gì cũng khó có thể giữ bí mật, đặc biệt là tại nội viện, một nơi long xà hỗn tạp, thế nên ngay sau khi có người tò mò về tung tích của Tiêu Viêm, đã có tin đồn trả lời.

Nghe nói Tiêu Viêm hình như đi thiên phần luyện khí tháp tầng thứ sáu bế quan tu luyện.

-----oOo-----

Chương 544: Diêu Thịnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tầng thứ sáu, nhìn không gian trống

trải trong tháp, Tiêu Viêm không nhìn được thâm than thở trong lòng:
"Hoàn cảnh cùng với đãi ngộ như thế này, không hổ là địa phương chỉ cho cường giả tiến vào a."

Không gian tầng thứ sáu đúng là rất lớn, trong tháp tràn ngập một màu hồng sắc, trong đó có một tia kỳ dị nhiệt độ từ chính giữa thâm thấu ra, làm cho kẻ khác cả người có cảm giác ấm áp, chẳng qua nơi này không gian mặc dù rất rộng, nhưng nhân số đều ít đến thương cảm. Tiêu Viêm phóng nhãn nhìn lại, một địa phương khổng lồ, nhưng chỉ có vài người trong đó, cảnh tượng này cùng với cảnh tấp nập ở mấy tầng trên, không thể nghi ngờ là có cách nhau một trời một vực.

Điều kiện tiến vào tầng thứ sáu có chút hà khắc, cho dù là một số cường báng cao thủ, đều chưa đạt được loại tư cách này, thế nên tầng này ít người cũng do yêu cầu quá cao mà thôi.

Ánh mắt chỉ hơi đảo qua, Tiêu Viêm cũng không hề chần chừ, trực tiếp đi thẳng vào trong tầng thứ sáu.

Lần này tới Thiên Phần Luyện Khí Tháp tầng thứ sáu, tự nhiên là Tiêu Viêm có ý định bế quan, Cường báng đại tái đã tới gần, cũng làm cho hắn có cảm giác gấp gáp. Tuy rằng gia tộc biến cố sinh ra bi phần cùng bạo nộ, khiến cho khí tức của hắn đạt nhất tinh đỉnh phong, hơn nữa lại trải qua ba ngày cực hạn chiến đấu, làm hắn cuối cùng may mắn đột phá tới cấp bậc nhị tinh đấu linh.

Nhưng với thực lực như vậy, muốn tiến vào Cường Báng đại tái bài danh mười vị trí đầu tiên, vẫn có áp lực không nhỏ, dù sao, hôm nay mười tên đứng đầu Cường Báng, đều đạt tới Đấu Linh đỉnh phong, thậm chí mấy người Lâm Tu Nhai, Nghiêm Hạo, Liễu Kinh, đều đã chạm tới bình chướng của Đấu Vương, thực lực cỡ này, cũng đủ địch nổi một số thủ lĩnh trong Hắc Giác Vực, mấy gã tầm thường cường báng cao thủ, đâu thể tạo thành uy hiếp đối với họ?

Chỉ còn hai mươi ngày nữa, Cường Báng đại tái sẽ bắt đầu, mà ý định của Tiêu Viêm, là trong hai mươi ngày này, cố gắng hết sức đề cao thực lực của chính mình, để nắm chắc hơn cơ hội tiến vào mười thứ hạng đầu.

Mà trong nội viện, địa phương có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, tự nhiên là Thiên Phần Luyện Khí Tháp, lại cùng với tư cách bây giờ của

Tiêu Viêm, tiến vào tầng thứ sáu là lựa chọn tốt nhất!

Chậm rãi đi vào bên trong, hai bên đường, Tiêu Viêm hơi chút kinh ngạc phát hiện, số lượng tu luyện phòng ở tầng thứ sáu, mặc dù bề ngoài tinh mỹ hơn nhiều so với năm tầng trên, nhưng số lượng lại ít hơn một nửa, đối với việc này, Tiêu Viêm hơi chút trầm ngâm, nhưng cũng hiểu ra, vì số lượng học viên có thể tiến vào nơi này, dù sao cũng là số ít, bởi vậy cũng không cần quá nhiều tu luyện phòng.

Từ từ tiến vào trung tâm tầng thứ sáu, nơi này là một quảng trường rất rộng lớn, nhưng cũng chỉ có hơn mười người ở trong đó, mấy nhân ảnh này, đều có khí chất bất phàm; hùng hồn khí tức từ trong cơ thể lan tràn ra, bao phủ khắp cả quảng trường này, thứ khí tức mạnh mẽ này, nếu xuất hiện trong nội viện, chắc chắn sẽ làm kẻ khác kinh sợ; hiển nhiên thực lực của những người này, ít nhất cũng có thể tiến vào Cường Bảng ba mươi hạng đầu.

Ngay khi Tiêu Viêm vừa mới tiến vào quảng trường, mấy thứ âm thanh hỗn tạp nhất thời biến mất, từng đạo ánh mắt sắc bén lập tức chiếu ra, cuối cùng dừng lại trên thân Tiêu Viêm- kẻ vừa mới tới, ngay lập tức, tiếng xì xào, có cả nghi hoặc âm thanh vang lên.

Nhị tinh đấu linh? Lúc nào loại này thực lực này cũng có thể tiến vào tầng thứ sáu? Chẳng lẽ điều kiện của Nội Viện bắt đầu hạ xuống?

Có một số người đưa ra nghi vấn, điều này cũng không phải ngoài ý liệu, danh tiếng của Tiêu Viêm trong nội viện không thể nói là nhỏ, nhưng những người có thể đứng ở đây, không ai không phải là những kẻ có danh vọng hiển hách trong nội viện. Có lẽ cái tên Tiêu Viêm bọn họ đã nghe qua, thế nhưng cũng ít người gặp qua hắn, dù sao với mấy kẻ tu luyện cuồng nhân như vậy, rất ít bỏ thời gian đi chú ý những việc tầm phào, không liên quan tới bọn họ, bởi vậy, khi nhìn được Tiêu Viêm dĩ nhiên lấy Nhị tinh đấu linh thực lực tiến vào tầng thứ sáu này thì tất cả đều có chút nghi hoặc cùng kinh ngạc.

Tiêu Viêm? Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người không nhận ra hắn, ngay sau khi hắn xuất hiện không lâu, một thanh âm kỳ dị mà quen thuộc lập tức vang lên, sau đó thân ảnh của Lâm Diễm xuất hiện ngay trước mắt Tiêu Viêm.

Nhìn Lâm Diễm trước mặt, Tiêu Viêm cười cười, tùy ý bắt chuyện:
"Không nghĩ tới ngươi cũng tại đây."

"Xem ra đặc quyền của ngươi tại nội viện cũng không nhỏ a, chỉ cần có Nhị tinh đấu linh thực lực liền tiến được vào tầng thứ sáu, không biết muốn giết chết bao nhiêu người." Lâm Diễm cười nói.

"Nghe nói tiểu tử ngươi dĩ nhiên tiếp tới mười lăm tràng khiêu chiến liên tục? Hơn nữa còn không bại một trận? Thật sự là vận khí tốt, cũng may mấy kẻ có thực lực lúc này đều đang khổ tu, nếu không thì, với thủ đoạn lập lời dài tiếp chiến của ngươi, chắc chắn sẽ có mấy tên khó nuốt đến gây rối." Không hề để ý sự trầm ngâm của Tiêu Viêm, Lâm Diễm vẫn vỗ vai hắn nói chuyện, mặc dù trong khoảng thời gian này hắn vẫn ở trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện, nhưng cũng nghe được một chút tin đồn.

"Thực ra là có chút may mắn, chẳng qua cũng chỉ là mấy cái khiêu chiến liên tục mà thôi, dù sao ta cũng được ma luyện mà?" Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"Ngươi đúng là thật phiến toái, ta yên vị tại cái vị trí này đã hơn một năm, cũng không tiếp thu đến được một hồi khiêu chiến." Lâm Diễm nhìn Tiêu Viêm đang thản nhiên cười nói kia, bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt quét qua quét lại quảng trường kia. Có lẽ nguyên nhân bởi vì lúc trước Lâm Diễm gọi hắn, giờ phút này trong rất nhiều ánh mắt nhìn vào hắn, đã thiếu đi một phần kinh ngạc, cho dù không quen thuộc với dung mạo của Tiêu Viêm, nhưng đối với tên này, qua sự kiện vừa rồi, sự xa lạ cũng giảm đi chút ít.
Nguồn truyện:

Chẳng qua sự kinh ngạc thiếu đi một chút, nhưng Tiêu Viêm quả thật nhận thấy được không ít người đối với biểu hiện của mình có hứng thú vậy.

"Mấy tên ở đây đều là những kẻ khó dây vào, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, nếu như có người tìm ngươi phiến toái, ngươi liền bảo ta, trong khoảng thời gian này ta cũng ở chỗ này tu luyện, đã lâu không có động thủ, đâu khớp xương lúc nào cũng thấy ngứa ngáy, nếu là có thể làm nóng cơ thể trước khi cuộc thi bắt đầu, cũng không phải là không tốt." Lâm Diễm ánh mắt đảo qua một vòng, thanh âm vang lên, cơ hồ tất cả những người trong sân đều có thể nghe thấy.

Nghe được lời nói của Lâm Diễm, có mấy kẻ trong sân cảm thấy khó chịu,

chẳng qua ánh mắt hung hãn nhìn vào Tiêu Viêm cũng thu liễm đi chút ít, cho dù như thế nào, Lâm Diễm cũng là một cường giả đứng đầu, cho dù trong tầng thứ sáu này, cũng ít có người dám trêu chọc hắn.

"Đa tạ." Vô nhẹ bả vai của Lâm Diễm, Tiêu Viêm tất nhiên hiểu rõ hành động của hắn, lập tức cảm tạ.

"Hắc hắc, đầu khớp xương khó chịu, thì tìm Liễu Kinh đại ca mà chơi, hắn cũng đang tu luyện ở đây đây." Lâm Diễm không thêm đề ý chút nào khoát tay áo nói, vừa định tiếp tục nói chuyện, một thanh âm nam tử hơi có chút âm nhu, đột nhiên vang lên giữa sân, làm sắc mặt của hắn trầm lại, quay đầu đem ánh mắt hướng về một nơi giữa sân, cười lạnh nói: *"Ta tưởng là ai, nguyên lai là Diêu "mỹ nhân" a, đừng có suốt ngày đem Liễu Kinh ra làm lá chắn, nếu bọn ta gặp nhau trên lôi đài, Lâm Diễm ta đây sẽ hết sức giao chiến, còn ngươi nếu muốn thử thì cứ đến, ta tùy thời phụng bồi."*

Nhìn theo ánh mắt của Lâm Diễm, Tiêu Viêm thấy được mấy đạo thân ảnh lạng lẽ đi ra, người đầu tiên, thân mặc một bộ hồng bào, một gương mặt nam tử lại có vài phần nữ tính, giữa lông mày thấp thoáng vài tia âm nhu, mà lúc này đây, sau khi nghe Lâm Diễm nói, khuôn mặt của người này thoáng âm trầm rất nhiều.

"Tên này gọi là Diêu Thịnh, cùng phe cánh với Liễu Kinh, bình thường đối với Liễu Phi có vài phần tâm tư, lần trước sau khi nghe được Liễu Phi có xung đột với ngươi, định tìm ngươi xử lý, chẳng qua lại bị Liễu Kinh can ngăn. Ngươi không được xem thường người này, mặc dù thoát nhìn hơi giống thái giám, nhưng thực lực cũng không kém, ở trên cường bảng, hắn bài danh mười bảy, còn mạnh hơn Bạch Trình, thực lực lúc này chắc cũng là Thất tinh đấu linh." Lâm Diễm hơi nghiêng đầu, quay về Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, có thể tại cường bảng bài danh mười bảy, điều này đủ để cho kẻ khác không thể xem nhẹ nam tử này, kể mà lúc nói chuyện luôn có vài phần âm nhu, theo như lời nói vừa rồi của hắn, chắc chắn không thể cùng mình hữu hảo, thậm chí, sợ là địch ý nhiều hơn, chẳng qua đối với việc này Tiêu Viêm cũng chẳng lo lắng mấy, đối phương tuy mạnh, nhưng hắn cũng chẳng có nửa phần e ngại, nếu như muốn luận bàn đánh nhau thì cũng được thôi, lấy bản lĩnh của Tiêu Viêm lúc này, một Thất tinh đấu linh cũng chưa đủ làm hắn e ngại.

"Người cứ ở đây kiêu ngạo đi, trên cuộc thi, Liễu Kinh đại ca sẽ làm người ngậm lại cái miệng bô bô của người." Bình sanh Diêu Thịnh hận nhất kẻ nào gọi hắn là "mỹ nhân", sắc mặt thoáng biến đổi, ánh mắt lạnh lẽo chuyên hướng sang Tiêu Viêm, cười lạnh nói: "Đừng tưởng rằng đánh bại mấy tên thực lực chẳng ra gì thì cho rằng mình có thể xưng bá nội viện, nếu không có Liễu Kinh đại ca bảo chúng ta lúc này không được can dự chuyện của tân sinh, sợ rằng mặt mũi của người, trước toàn bộ học sinh sẽ mất hết, người đã nghĩ đến chuyện đó chưa?"

Tiêu Viêm xoa xoa tay, cười nói: " Nếu người tự nhận là có bản lĩnh thì có thể tùy thời phát khiêu chiến, chứ nếu như chỉ đấu võ mồm, chẳng nói rõ được thực lực của cường báng bài danh thứ mười bảy."

"Ha ha, nói hay lắm, sợ hấn cái con chim () ấy." Một bên, Lâm Diễm ha ha cười to nói.

Ánh mắt từ từ âm lãnh, bị một gã vừa mới tiến vào Cường Bảng vài ngày không chút lưu tình khiêu khích, sắc mặt của Diêu Thịnh càng ngày càng khó coi, ánh mắt như độc xà nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, liền chậm rãi bước ra, một cỗ khí tức mạnh mẽ đột nhiên bạo dũng, chỉ trong nháy mắt thời gian, quét ngang toàn trường.

"Cũng tốt,ta sớm đáp ứng Phi nhi muốn hảo hảo giáo huấn một chút tên hỗn đản nhà người, hôm nay gặp, coi như vận khí của người không tốt đi." Thanh âm âm lãnh của Diêu Thịnh, cứ vờn vờn quanh tầng thứ sáu, trong đó ẩn chứa nhẹ nhẹ sát ý, thậm chí còn làm cho hỏa nhiệt khí tức xung quanh đều tiêu giảm một chút.

Tiêu Viêm khước miệng cũng là nổi lên một nụ cười lạnh, mạnh mẽ tiếng lên, ở chỗ đầu chân, một khe nứt nhỏ giữa lớp đá cứng rạn lộ ra.

"Phụng bồi!"

-----oOo-----

Chương 545: Sơ bộ giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

ời vì hai người đột ngột bộc lộ một khí tức hung hãn, quảng trường rộng lớn ngay lập tức trở nên yên tĩnh, thế rồi mười mấy bóng người liền lui lại vài bước, chuẩn bị xem náo nhiệt, ở trong tu luyện tháp, mặc dù có thể tăng lên tốc độ tu luyện, nhưng cũng rất nhàm chán, hôm nay có đánh nhau, bọn họ tất nhiên là rất vui mừng theo dõi trận chiến này.

Lâm Diễm nhìn Tiêu Viêm trực diện nghênh đón Diêu Thịnh, cũng hơi ngẩn ra, vừa muốn ngăn trở, song lại trầm ngâm một chút, nhưng vẫn chưa mở miệng, mặc dù thực lực lộ ra của Tiêu Viêm mới là nhị tinh đấu linh, nhưng hẳn quá rõ ràng, chân thực chiến đấu lực của gia hỏa này hơn xa thực lực của hắn, thế nên, sợ rằng cho dù Diêu Thịnh có dốc hết sức lực, muốn chiến thắng được hắn, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Để cho hắn cảm thụ một chút về chiến lực của mấy gã trong hai mươi vị trí đầu của "Cường Bảng" cũng tốt." Trong lòng nghĩ vậy, Lâm Diễm lui ra phía sau từng bước, hướng về Tiêu Viêm cười to nói: "Tiêu Viêm, đem cái tên ảo lá ấy đánh gục đi, xem hắn còn có dám huênh hoang nữa hay không."

Tiêu Viêm khẽ cười, tiếp tục tiến lên, hai tay vừa mới vung lên, cự đại Huyền Trọng Thuộc mang theo tiếng xé gió xuất hiện trong bàn tay.

Trọng thuộc vung lên, hướng thẳng vào Diêu Thịnh, dưới tràng chiến đấu này, chiến ý trong cơ thể Tiêu Viêm, tựa như sóng biển dâng trào, làm cho khí thế của hắn không ngừng tăng cao.

Thấy được khí tức cường hãn của Tiêu Viêm, mấy người xung quanh cũng hơi chút ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ: *"Lời đồn về kẻ này thật là chính xác, chiến lực còn mạnh mẽ hơn cả thực lực."*

Lạnh lẽo nhìn khí tức của Tiêu Viêm không ngừng tăng lên cao, Diêu Thịnh hai tay xoay tròn, cực kỳ nồng đậm đấu khí màu lam thăm thăm thấu ra, theo một chút đấu khí màu lam thăm này xuất hiện, một tia hơi nước cũng ngưng tụ quanh thân, chỉ một lát sau, một ám hắc thủy trảo (cái lòng nước màu đen) đột ngột hiện ra, dần dần đem cả người Diêu Thịnh bao vây trong nó, bên ngoài thủy trảo có những đợt sóng không ngừng xoay chuyển, tựa hồ như một sinh vật sống vậy.

"Cẩn thận một chút, đây là độc chiêu của hắn, u kinh thủy bích, chuyên môn dùng để đối phó với mấy gã có lực lượng mạnh mẽ, xem ra đối với

ngươi cũng rất hiểu rõ a, vừa ra tay liền khắc chế sở trường của ngươi." Nhìn ám hắc thủy tráo mà Diêu Thịnh ngưng tụ thành, Lâm Diễm hơi nhú mày, lớn tiếng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có kinh ngạc, hơi hơi gật đầu, xem ra người này có thể đứng thứ mười bảy trên "*Cường Bảng*", quả nhiên là có bản lĩnh không kém, chẳng qua, đối phương là cường giả có đấu khí thủy thuộc tính, đối với loại đối thủ này, Tiêu Viêm, cho tới bây giờ vẫn chưa từng sợ hãi.

Một nét cười lạnh hiện ra trên mặt Tiêu Viêm, một tia cực nhạt thanh sắc hỏa, dưới uy lực của đấu khí, đem toàn bộ trọng thước bao vây lại; có sự trợ giúp của thanh liên địa tâm hỏa, thủy thuộc tính đấu khí trước mặt hắn chỉ có thể phát huy ra bảy tám phần uy lực.

"Cho dù đã biết, có thể làm được cái gì" Cho dù bị Lâm Diễm nói toạc ra, Diêu Thịnh cũng không vội vàng, chỉ là âm lãnh cười nói.

"Cũng không chắc chắn." Tiêu Viêm thản nhiên cười, đôi chân dậm mạnh xuống đất, một tiếng lôi minh (sấm) rất nhỏ vang lên, mà thân hình của Tiêu Viêm, dưới những ánh mắt kinh ngạc, hóa thành một cái bóng đen đầy vẻ quỷ mị lao thẳng về phía Diêu Thịnh.

Con mắt trống rỗng hí lại nhìn về đạo hắc tuyến đang lao đến như tia chớp, âm lãnh trong mắt Diêu Thịnh càng ngày càng đậm, hùng hồn đấu khí cuộn cuộn trong cơ thể, cấp tốc di chuyển.

Giữa sân, hai cỗ khí tức hùng hồn, càng ngày càng mạnh, hung hãn đối đầu, tưởng như nháy mắt nữa thôi sẽ bộc phát trong tầng thứ sáu này.

Khoảng cách hơn mười thước, đối với tốc độ của Tiêu Viêm mà nói, chỉ là cái nháy mắt mà thôi, chẳng qua những kẻ ở đây cũng không phải là người bình thường, bởi vậy mặc dù tốc độ của Tiêu Viêm cực kỳ nhanh chóng, nhưng ánh mắt của bọn hắn vẫn luôn theo sát.

"Phốc!"

Thân hình chợt xuất hiện ở giữa không trung, Tiêu Viêm nhìn Diêu Thịnh phía dưới, khuôn mặt liền trở nên hung ác, trọng thước trong tay lại tăng thêm lực lượng, chỉ trong sát na, dưới cú đánh của trọng thước, một âm

thanh chói tai vang lên, rung động cả tầng thứ sáu.

Cảm nhận được cường độ trong cú đập này của Tiêu Viêm, cho dù là Diêu Thịnh, kẻ vẫn mang trong lòng một ít khinh thường, đều ngưng trọng trở lại, hai tay cấp tốc vũ động, một tia hắc sắc đấu khí nhanh chóng xuất hiện, cuối cùng lấy một tốc độ cực nhanh, ngưng tụ ngay trên đầu một tầng đấu khí thủy vồng (lưới nước).

"Phanh!"

Trọng thước mang theo lực lượng khổng lồ âm âm đập thẳng vào thủy vồng, ngay lập tức, một đạo kinh khí ba động có thể nhìn thấy được, từ điểm tiếp xúc đập dòn tỏa ra.

Sau cú va chạm, Tiêu Viêm liền hơi nhíu mày, hẳn có thể cảm giác được trên mỗi đạo thủy vồng, uẩn hàm một loại quý dị niêm lực. Mặc dù niêm lực không nhỏ, nhưng lực lượng trên trọng thước, vẫn mạnh mẽ như cũ, trong nháy mắt liền phá vỡ hơn trăm tầng đấu khí, nhưng là mặc dù tốc độ phá hủy rất nhanh, nhưng tốc độ ngưng tụ tầng đấu khí của Diêu Thịnh cũng không chậm, trong lúc hai tay vũ động, hiện ra rất nhiều tàn ảnh, mà các tầng đấu khí, cũng trong lúc tàn ảnh vũ động, cấp tốc thành hình.

Mười giây sau khi trận chiến giữa hai người bắt đầu, khi trọng thước chỉ cách đầu Diêu Thịnh tầm nửa thước, lực phòng ngự trên các thủy vồng của hắn cũng đã cố định được trọng thước, thế nhưng, kinh khí tỏa ra từ đó vẫn làm cho Diêu Thịnh trở thành kẻ đầu bù tóc rối

Kinh phong tỏa ra làm Diêu Thịnh mê muội trong nháy mắt. Khi hắn tỉnh lại thì khuôn mặt trở nên cực kỳ khó coi, không nghĩ tới rằng đây mới là lần đầu tiếp xúc, mà đã hơi thấy mệt mỏi. Mặc dù không có gì tổn thương, nhưng mà kẻ khác nhìn vào, sẽ thấy hắn rất chật vật, điều này, làm cho một kẻ trọng mặt mũi như hắn, làm sao chịu được.

Một tiếng rống giận dữ vang lên từ trong yết hầu Diêu Thịnh, tay phải của hắn ngay lập tức hóa thành quyền, hắc sắc đấu khí mạnh mẽ bao trùm lấy, cuối cùng hóa thành một cái Hắc sắc thủ trảo. Thủ trảo vừa huy động, mấy ngón tay sắc bén trực tiếp xé gió, hướng thẳng tới Tiêu Viêm đang ở giữa không trung.

Hai tay nắm chặt Huyền Trọng Thước, kinh lực trong cơ thể Tiêu Viêm

liền bộc phát, đem tầng tầng đầu khí hoàn toàn loại trừ, thân hình quay tròn giữa không trung. Cuối cùng, thanh sắc cước chưởng hung hăng va chạm vào hắc sắc thủ trảo của Diêu Thịnh.

"Phanh!"

Trầm thấp âm thanh vang lên, dưới kinh lực bắn ngược, hai người đều cấp tốc lui về phía sau, một lát sau, khi Tiêu Viêm rơi xuống đất thì Diêu Thịnh cũng đứng lại trên mặt đất. Sau khi ổn định lại thân hình, Diêu Thịnh lạnh lẽo lướt qua bàn chân của Tiêu Viêm, khi thấy được một lỗ hồng lớn trên đôi giày, mới cười nhạt một tiếng

Hai người chiến đấu chỉ trong chớp mắt, thế nhưng cũng hung hiểm vạn phần, xuống tay đều rất nặng, chỉ cần một chút sơ ý sẽ dẫn tới trọng thương, đặc sắc chiến đấu như vậy, cho dù mấy người đứng xem cũng không khỏi gật đầu, Tiêu Viêm này quả nhiên danh bất hư truyền, cùng Diêu Thịnh bài danh thứ mười bảy trên cường bảng ác chiến như vậy, thế mà cũng không rơi vào hạ phong.

"Thủy thuộc tính đầu khí của người này dĩ nhiên có một chút hủ thực hiệu quả, thật sự kỳ quái, nếu không có dị hỏa âm thầm hóa giải, sợ rằng sẽ ăn không nhỏ thiệt thòi."

Hơi hơi lắc chân, Tiêu Viêm trong lòng kinh ngạc nói, trong lúc tiếp xúc nháy mắt ấy, hẳn rõ ràng cảm giác được hủ thực tính ẩn trên đầu khí của đối phương

"Hắc Tiêu Viêm, rất giỏi a, Lâm Diễm hướng Tiêu Viêm giơ ngón tay cái lên, cuộc chiến lúc trước cho dù ngay cả hắn, cũng không nhận ra đã xảy ra những chuyện gì, mà đối với việc Tiêu Viêm không ngờ không bị chiến bại, hẳn cũng có chút kinh ngạc, mặc dù Diêu Thịnh mới chỉ là thất tinh đầu linh, nhưng bởi vì đầu khí có vài phần cổ quái, cho dù bát tinh đầu linh tầm thường cũng khó có thể chiến thắng hắn, mà biểu hiện vừa rồi của Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ là ngoài dự đoán của hắn

"Đây mới chỉ là khởi động làm nóng người, đặc ý làm gì?" Diêu Thịnh âm trầm nghiêm mặt, thanh âm âm lãnh như đầu khí của hắn vậy, làm cho kẻ khác thấy lạnh lẽo. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc hắn một cái, cũng không nói nhảm, Trọng thước

vung lên, đầu khí lại ngưng tụ.

"Hừ! Dừng tay cho ta!"

Song, ngay khi Tiêu Viêm và Diêu Thịnh sắp sửa tái chiến thì, một tiếng hừ lạnh mạnh mẽ vang lên, rồi lập tức, một đạo quý dị nhân ảnh xuất hiện giữa sân, nhất thời, một cỗ khí tức sắc bén mà bá đạo như bài sơn hải đảo bạo dũng ra, một khe nứt ở dưới chân nhanh chóng lan ra, kéo dài tới hết quảng trường, mới từ từ chậm lại.

Khí tức sắc bén bá đạo rất quen thuộc, làm cho mọi người đều rõ ràng kẻ đến là ai, lập tức mọi người đều trở nên ngưng trọng cùng kính sợ, hiển nhiên, kẻ mới đến cũng có phân lượng trong mấy gã cường giả đứng đầu nội viện.

Chậm rãi thu lại trọng thước trong tay, Tiêu Viêm hơi khép lại đôi mắt, nhìn Liễu Kinh trong sân, vẻ mặt không nóng không lạnh, vẫn chưa xuất hiện một cảm xúc nào.

"Liễu Kinh đại ca!" Nhìn thấy Liễu Kinh xuất hiện, Diêu Thịnh nhất thời mừng rỡ.

Tay vung lên, cản lại thanh âm của Diêu Thịnh, Liễu Kinh liếc Tiêu Viêm cùng Lâm Diễm, nhàn nhạt nói: *"Ta nói, bây giờ lấy tu luyện làm trọng, có gì ân oán, chờ đến cuộc thi mà giải quyết!"* Lời nói vừa dứt, Liễu Kinh lườm Tiêu Viêm một cái, hiển nhiên, đối với Tiêu Viêm, trí nhớ của hắn có chút khúc mắc.

Nghe vậy, Diêu Thịnh há hốc mồm, chỉ có gật đầu, ánh mắt lạnh lùng chuyển về Tiêu Viêm, điềm nhiên nói: *"Lần này coi như người gặp may, hy vọng chúng ta không gặp nhau trên giải đấu, nếu không lúc ấy, người không còn may mắn như hôm nay đâu."*

Tiêu Viêm nhướng mắt nhìn, nhưng cũng không để ý tới lời nói vừa rồi, chỉ đem ánh mắt hướng về Liễu Kinh, người này, mới là kẻ lợi hại nhất, cho dù lấy thực lực bây giờ của hắn, cũng là không mười phần nắm chắc ...

"Tiêu Viêm, người thật sự làm cho ta cảm thấy hứng thú, mặc dù đối thủ của ta là Lâm Tu Nhai, chẳng qua ta cũng hy vọng người cũng có bản lĩnh

chen vào đây, nhưng mà, người nên biết rằng, trong cuộc thi, sinh tử thuộc về thiên mệnh, tuy nói nội viện không cho hạ sát thủ, nhưng dù sao quyền cước không có mắt." Liễu Kinh bình thản nói, trong thanh âm, tựa hồ có một chút ý cảnh cáo.

Hơi nhíu mày, Tiêu Viêm tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, vừa muốn đáp lại, một thanh âm non nớt đột ngột vang lên.

"Tiêu Viêm là người ta bảo vệ, ai dám động hắn?"

Thanh âm non nớt, thanh thúy động nhân, song, dưới thanh âm này, giữa quảng trường, ngoại trừ Tiêu Viêm, sắc mặt mọi người đều đại biến, ánh mắt trở nên di động, cuối cùng, trước một cửa phòng tu luyện, nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ.

-----oOo-----

Chương 546: Phòng tu luyện số một

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước cửa tu luyện phòng, một tiểu cô nương áo trắng hơi dựa vào tường, hai tay khoanh lại, đôi mắt liếc qua liếc lại những người trong quảng trường. Mặc dù nhìn qua như vô hại, nhưng hung ý giữa đôi con ngươi làm cho tất cả kẻ nào bị liếc qua đều chảy mồ hôi lạnh.

"A a, hóa ra là Tử Nghiên học tỷ." Sắc mặt của Liễu Kinh từ lúc bạch y tiểu cô nương xuất hiện thì trở nên khó coi rất nhiều, chẳng qua so với những người khác, hắn vẫn còn tốt chán, lập tức quay về Tử Nghiên cười nói.

Nhưng cách xưng hô này, lại làm cho người ta có một loại quỷ dị cảm giác, một nam tử to lớn, lại nói chuyện với một tiểu cô nương chỉ đứng đến eo hắn khách khí như vậy, sợ rằng chẳng có một ai cho rằng đây là chuyện bình thường đi.

Tử Nghiên lườm hắn một cái, từ từ tiến vào giữa sân, mà nàng càng đi vào sâu, thì đám người vây quanh đều vội vàng lui về phía sau, sợ vương họa vào thân.

Lâm Diễm đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn thấy Tử Nghiên đi tới bọn họ, nhất thời cả người đều có chút khó chịu, đối với Man Lục Vương đáng sợ này, thực sự là hắn có cảm giác sợ hãi.

"Uy, ai khi dễ ngươi? Không phải ta đã bảo có phiền toái cứ tìm ta sao." Đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm, Tử Nghiên bĩu môi, nói: *"Nói cho ta biết là kẻ nào, ta giúp ngươi xử lý."* Nói xong, đôi mắt đen huyền lại quét khắp xung quanh, mà ai bị nàng liếc qua, đều vội vã lắc đầu phủ nhận

Bên cạnh Liễu Kinh, khuôn mặt của Diêu Thịnh có chút khổ sở, lặng lẽ lùi lại mấy bước, đem phân nửa thân thể trốn sau Liễu Kinh. Trước mặt tiểu quái vật mà nội viện ai ai cũng hãi này, sợ rằng không ai dám chọc giận nàng. Hắn thật sự không nghĩ tới, Tiêu Viêm dĩ nhiên cùng với tiểu quái vật cực kỳ khó gần này có chút quan hệ.

"Một vài xung đột nhỏ mà thôi, tự ta giải quyết được." Dưới con mắt của mọi người, Tiêu Viêm vừa cười vừa lắc đầu, mặc dù biết rõ Tử Nghiên là một đầu ma thú cực mạnh, nhưng lại mang dung mạo của một tiểu cô nương, hắn cũng chẳng muốn núp bóng kẻ mạnh, đem danh hiệu nàng ra để diễu võ dương oai, hưởng hồ mâu thuẫn vừa rồi cũng không quá đáng, giao thủ vừa rồi với Diêu Thịnh, hai bên đều hơi gặp rắc rối, chỉ có thể nói rằng chẳng phân biệt được cao thấp mà thôi.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, sắc mặt của Liễu Kinh cũng nhẹ nhàng một chút, nếu như Tiêu Viêm đem tên của Diêu Thịnh nói ra, sợ rằng với tính cách của Tử Nghiên, chắc chắn sẽ lôi Diêu Thịnh ra trừng trị, mà đến lúc đó vì bảo vệ Diêu Thịnh, chắc chắn hắn sẽ phải tự mình xuất thủ. Mặc dù ở trong nội viện, cho dù đối mặt Lâm Tu Nhai, hắn cũng không có chút lo lắng nào, thế nhưng đối với tiểu quái vật này, suy nghĩ của hắn tràn đầy sự kiêng kỵ; xung đột cùng với nàng ta, là chuyện mà Liễu Kinh không muốn nhìn thấy nhất.

Nghe vậy, Tử Nghiên lại hơi nhíu mày. Xoay người lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, âm thanh chỉ cho hai người nghe thấy vang lên: *"Hừ, đừng tưởng rằng không nhận sự hỗ trợ của ta thì có thể không luyện chế đan hoàn cho ta đâu đấy."*

Dở khóc dở cười, Tiêu Viêm vội lắc đầu, tiểu gia hỏa này cho rằng hắn không cho nàng hỗ trợ, tức là muốn chạy trốn trách nhiệm luyện chế đan

hoàn cho nàng, quả nhiên là một tiểu nha đầu đáng yêu a .....

"Yên tâm đi, việc ta đáp ứng người ta sẽ không hối hận. Khi nào người ăn hết, chỉ cần đem dược liệu cho ta, thế là xong." Cười cười, xoa xoa đầu Tử Nghiên, Tiêu Viêm đột nhiên cảm giác ánh mắt chung quanh có chút quái dị. Ngẩng đầu lên, hắn thấy được mọi người xung quanh đem một ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn chằm chằm vào bàn tay của hắn đang xoa đầu Tử Nghiên.

"Một cái tát đem tên kia đánh bay đi." Tiếng nói thâm này nhanh chóng truyền tai khắp mọi người trong sân, hung danh của Tử Nghiên trong trí nhớ của mấy gã "*Cường Bạo*" này vẫn y như mới. Năm đó cũng có một số kẻ to gan hướng nàng khiêu chiến, chẳng qua bất kỳ ai lên, dưới bàn tay nhỏ bé kia, đều như bóng cao su, đập một cái là bay. Cuối cùng, tuy mấy kẻ trọng thương kia đã khỏi hẳn, nhưng tràng diện kinh khủng đó, làm cho bất kỳ ai đã chứng kiến đều không thể quên. Bởi vậy, hôm nay nhìn được Tiêu Viêm dám đối đãi với Tử Nghiên như vậy, một số người đều chờ mong có kịch hay mà xem.

Đương nhiên, sự kiện mà bọn họ chờ mong, tự nhiên là không thể phát sinh trên người Tiêu Viêm, mà Tử Nghiên chỉ là khó chịu lắc lắc, phe phẩy đầu, vỗ vỗ cánh tay của Tiêu Viêm, ngôn ngữ khó chịu, nhưng đều làm cho mọi người chung quanh thấy ngạc nhiên. Man Lặc Vương trở nên dễ giao tiếp như vậy từ khi nào?

Bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn kỹ, bàn tay của Tiêu Viêm cũng ngừng lại, lập tức thu hồi.

Liễu Kinh vừa nói một tiếng, Tử Nghiên đã ra mặt. Hắn tự nhiên là không có khả năng tiếp tục nói ra mấy lời cảnh cáo, xem qua cử động của Tử Nghiên và Tiêu Viêm, tựa hồ hai người quan hệ cũng không tệ lắm, hắn thật không nghi ngờ nếu hắn lại nói lại lời vừa rồi, chắc chắn Man Lặc Vương sẽ tặng cho hắn một quyền.

"Được rồi, chuyện hôm nay liền chấm dứt tại đây đi, có ân oán thì giải quyết trên sân thi đấu, đó là nơi công bằng nhất." Vỗ vỗ đôi tay, Liễu Kinh nhàn nhạt nói, nói xong, hắn lại nhìn Tiêu Viêm một cái, bỗng vung tay lên, mang theo đám người Diêu Thịnh xoay người rời khỏi quảng trường.

Nhìn thấy hành động của Liễu Kinh, mấy kẻ xung quanh cũng nhún vai, chậm rãi rời đi.

"Hắc, ta nói ngươi vừa rồi nên trực tiếp gọi hắn là nương nương khang (tên ẻo lả) mà, có quái vật này giúp ngươi, ngươi còn cần gì phải sợ Liễu Kinh?" Sau khi đám người Liễu Kinh rời đi, Lâm Diễm gãi nhẹ lưng Tiêu Viêm, thấp giọng nói.

Tiêu Viêm cười lắc đầu, không muốn nói tới vấn đề này, lại hơi vặn mình một chút, nói: "Tu luyện phòng nơi này chắc đều có thể sử dụng chứ? Có hạn chế nào hay không?"

"Đương nhiên là có." Lâm Diễm lườm Tiêu Viêm một cái, nói: "Tầng thứ sáu này không có kiểu xếp hạng 'Thượng-Trung-Hạ', hầu hết các phòng tu luyện ở đây đều chuẩn bị cho 'Cường Bảng' cao thủ, nhưng mà, phòng tu luyện tốt hay tốt hơn, đều dựa vào bài danh của ngươi trên 'Cường Bảng'."

"Ngươi bây giờ 'Cường Bảng' bài danh thứ ba mươi mốt. Vậy, tu luyện phòng của ngươi, ở chỗ kia." Lâm Diễm xoay người, ngón tay chỉ vào góc quảng trường, ở đó có một gian tu luyện phòng hoàn toàn riêng biệt, tu luyện phòng này so với các phòng tầng trên thì tinh mỹ hơn rất nhiều, nhưng so với một số phòng ở đây thì cũng chẳng đáng là bao.

"Trước cửa tu luyện phòng đều được đánh số, con số này đại biểu cho 'Cường Bảng' bài danh, con số càng nhỏ, tự nhiên là hiệu quả càng tốt, bây giờ ta đang ở phòng số chín tu luyện, tốc độ ở đó ít nhất cũng phải nhanh gấp đôi phòng số ba mươi mốt của ngươi." Lâm Diễm hắc hắc cười, trong nụ cười có chút đắc ý.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm cũng không để ý tới lời nói của Lâm Diễm, xoay người định quay về tu luyện phòng của chính mình.

"Uy, ngươi muốn ở chỗ này tu luyện à?" Tiêu Viêm vừa mới xoay người, thanh âm của Tử Nghiên lại vang lên.

"Án."

"Ngươi đến phòng tu luyện của ta đi, đó là số một nha, tốc độ tu luyện so với phòng số chín kia cũng nhanh gấp hai gấp ba lần." Thanh âm non nớt

của Tử Nghiên, làm cho vẻ mặt tươi cười của Lâm Diễm đột nhiên cứng ngắt lại, lập tức bỏ đi ý nghĩ trên chọc Tiêu Viêm. Phòng tu luyện số một, là phòng tu luyện dành riêng cho tiểu quái vật này, trong số hai mươi tên đứng đầu "*Cường Bảng*", không biết có bao nhiêu kẻ thèm muốn điều này, nhưng cuối cùng chẳng ai dám đi khiêu chiến, thế nên cũng chỉ dùng ánh mắt mà trông mong, không nghĩ cho tới hôm nay Tử Nghiên đem tu luyện phòng của mình cho Tiêu Viêm mượn, loại đãi ngộ này, cho dù là Liễu Kinh hay Lâm Tu Nhai cũng chưa từng hưởng thụ à nha.

"Có thể đem tu luyện phòng cho người khác mượn?" Tiêu Viêm vẻ mặt kinh ngạc, nói.

Lâm Diễm xua xua tay, bất đắc dĩ nói: *"Chỉ cần chủ nhân nguyện ý, cho ai mượn, nội viện cũng sẽ không can thiệp."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm một chút, cười gật đầu, hướng về Tử Nghiên nói: *"Được rồi, vậy đành hưởng chút vinh quang của người, cảm thụ một chút tốc độ tu luyện trong căn phòng số một đi."* Hôm nay chỉ còn cách cuộc thi không đến hai mươi ngày, chuyện khẩn cấp nhất đối với Tiêu Viêm bây giờ là nhanh chóng tăng cường thực lực, nếu như hắn cứ cự tuyệt, thì hơi có chút kiêu ngạo.

Nghe được lời đáp ứng của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên bỗng hiện lên một vẻ tươi cười, nhỏ giọng nói: *"Chẳng qua trong lúc người tu luyện, ta sẽ tìm đến người để người luyện chế đan hoàn cho ta đó nha."*

"Án." Mím cười, đây là việc nhỏ. Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Đi theo ta." Thấy Tiêu Viêm dứt khoát được như vậy, Tử Nghiên càng vui vẻ, vội vàng đi trước dẫn đường. Tiêu Viêm liền quay về vẻ mặt hâm mộ của Lâm Diễm nhún vai, sau đó theo đi tới.

Xuyên qua cả quảng trường, một đám tu luyện phòng lại xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm, nếu đi gần, còn có thể cảm nhận được tinh thuần năng lượng trong phòng toát ra

Đề ý một chút các của phòng tu luyện, quả nhiên theo như lời của Lâm Diễm đều được đánh số, bắt đầu từ số hai mươi, càng vào trong, năng lượng âm áp thẩm thấu từ trong phòng ra càng ngày càng nồng đậm. Cho

tới khi đi tới phòng số mười, thậm chí còn có thể dùng mắt thường nhìn thấy một tia năng lượng màu hồng giống như sợi chỉ vậy phiêu dật tại giữa không trung. Cảnh tượng kỳ dị như vậy, làm Tiêu Viêm âm thầm sợ hãi, than thở không dứt lời.

Cước bộ của Tiêu Viêm, ngừng lại ngay trước một căn phòng ở nơi sâu nhất. Chính giữa phòng tu luyện này, hơi có chút quái dị, mấy phòng tu luyện khác đều có hùng hậu năng lượng thẩm thấu ra, nhưng nơi này, lại là trống trơn, đứng ở bên ngoài, Tiêu Viêm thậm chí còn không cảm thụ được năng lượng trong đó.

"Không cần phải cảm ứng, phòng tu luyện số một này được đặc chế đó, năng lượng bên trong quá mức hùng hậu, tài liệu bình thường sẽ không chịu được, thế nên chỉ có thể sử dụng thứ tài liệu đặc biệt này, hoàn toàn đoạn tuyệt năng lượng đối với bên ngoài." Tử Nghiên quay về Tiêu Viêm phát phát tay, sau đó chỉ vào cánh cửa sắt đen nhánh ở cuối hành lang, nói: "Không được vào đây, đó là nơi cấm, nếu như bị trưởng lão phát hiện, cho dù là ta cũng sẽ bị cấm bế, thế nên người cẩn thận một chút.

Nhìn theo ánh mắt của Tử Nghiên, đằng sau cánh cửa, là một mảnh hắc ám; hơi cau mày lại, Tiêu Viêm vừa định quay đi, bỗng bàn tay đột ngột run lên, ngay trong sát na vừa rồi, hẳn rõ ràng cảm nhận được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong người hơi run rẩy một chút .....

Có thể làm cho Thanh Liên Địa Tâm Hỏa sinh ra động tĩnh như vậy, trong thiên phần luyện khí tháp này, chỉ có một thứ duy nhất, Vẫn Lạc Tâm Viêm!

Chậm rãi hít sâu một hơi, sau khi Tiêu Viêm liếc nhìn cánh cửa màu đen này một chút, ngay lập tức mạnh mẽ quay đầu lại, mở ra đại môn của phòng tu luyện cao cấp nhất trong tầng thứ sáu, phòng tu luyện số một!
.....

-----oOo-----

Chương 547: Bạo động trong tháp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửa phòng vừa mới mở ra, nhất thời, hồng sắc cường quang đột ngột tỏa ra, làm cho Tiêu Viêm theo quán tính nhắm chặt hai mắt lại, sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở ra. Nhìn cảnh tượng bên trong gian phòng, vẻ sợ hãi trên mặt càng thêm nồng đậm.

Bên trong tu luyện thất, hầu như hoàn toàn bị một tầng dày vụ khí (sương mù) màu đỏ nhạt bao phủ, ánh mắt chỉ có thể nhìn được hai đến ba thước, còn phần còn lại thì hoàn toàn bị hồng sắc vụ khí kia bao phủ.

Mang theo nét mặt sợ hãi tiến vào trong phòng tu luyện, bàn tay của Tiêu Viêm nắm thử vào một luồng vụ khí, nhất thời, một cảm giác âm áp truyền đến từ trong bàn tay, luồng hồng sắc vụ khí đó, thông qua lỗ chân lông, tiến thẳng vào trong cơ thể Tiêu Viêm, hóa thành một tia tinh thuần năng lượng, tự động vận hành trong kinh mạch.

"Năng lượng thật tinh khiết!" Một tia sợ hãi vụt qua trong mắt, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, một lát lâu sau, mới nhẹ giọng thoát ra lời nói vừa rồi, năng lượng ở đây có độ tinh khiết còn hơn nhiều so với cao cấp tu luyện phòng tầng thứ năm. Quả thực phải gấp mười lần! Ở chỗ này tu luyện, Tiêu Viêm hoàn toàn không nghi ngờ sẽ cảm giác được thực lực tăng lên như bay.

"Tất nhiên là vậy, nếu không mấy tên kia cũng không đối với nơi này thêm đỏ mắt như vậy." Phía sau. Tử Nghiên kiêu ngạo, ưỡn bộ ngực nhỏ lên, nói.

Tiêu Viêm mừng rỡ gật đầu, chậm rãi đi vào trong gian phòng, thân hình đi qua hồng sắc vụ khí, một lát sau, tại trung tâm tu luyện phòng, hắn thấy được một hắc thạch thai cũng giống với những chỗ tu luyện khác, ở trước thạch thai, cũng là có một cái khe nhỏ, xem ra tu luyện ở đây, cũng phải dùng *"Hỏa Năng"* để thanh toán.

"Nơi này là vị trí tu luyện, ngươi có hỏa tinh tạp không? À, mà quên nói cho ngươi, phòng tu luyện số một này so với các phòng tu luyện khác tốt hơn rất nhiều, thế nhưng phí dụng cũng không ít, muốn ở đây tu luyện một ngày, hình như là mất ba mươi ngày Hỏa Năng đó." Tử Nghiên lắc lắc đuôi tóc màu tím nhạt, quay Tiêu Viêm lộ ra hai cái răng nanh, cười nói.

"Ba mươi ngày hỏa năng" tu luyện phí dụng lớn như vậy, cho dù Tiêu Viêm hôm nay là một kẻ tài đại khí thô, cũng không khỏi xót của, như vậy

tính ra, ở chỗ này tu luyện một tháng thì phải dùng tới một nghìn hỏa năng? Mức tiêu thụ lớn như vậy, nếu như hẳn không có đan dược tiêu thụ để kiếm hỏa năng, cho dù đánh chết hẳn cũng không tu luyện ở đây. Mà lượng hỏa năng này, cũng đủ cho một học viên bình thường một năm ở đây cũng sẽ đột phá a.

"Đừng nói với ta rằng ngươi không có "hỏa năng" nga. Ta cũng không có biện pháp nào đâu." Nhìn thấy dáng dấp của Tiêu Viêm, Tử Nghiên vội vàng nói, nàng cũng không biết cách tìm kiếm hỏa năng, mỗi tháng nàng cũng chỉ tiến vào nội viện lấy hỏa năng để duy trì tu luyện. Thế nhưng lượng "Hỏa Năng" mà mỗi tháng "Cường Bảng" đệ nhất nhân này lĩnh được, cũng chỉ vừa đủ cho nàng tu luyện tại đây thôi, nếu để nàng tài trợ người khác, vậy thì thật sự là không có biện pháp.

"Điều này không cần ngươi tới quan tâm." Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, đi vào thạch thai, sau đó chậm rãi ngồi xuống, hướng về phía Tử Nghiên nói; *"Bây giờ ta phải tu luyện rồi, trong lúc tu luyện, ngươi cũng không nên đến quấy rầy ta, nếu muốn tìm ta để luyện chế đan hoàn, thì ở một bên chờ ta thức tỉnh. Đừng có quấy nhiễu trạng thái tu luyện của ta, nếu không sau này ngươi cứ ăn sống dược liệu đi."*

Uy hiếp của Tiêu Viêm, đối với Tử Nghiên mà nói có hiệu quả rất lớn, cho nên vừa nghe vậy, Tử Nghiên liền gật đầu liên hồi không khác gì một con gà đang mổ thóc, dáng dấp còn như định giơ tay phát thệ.

Nhìn dáng dấp đó của Tử Nghiên, Tiêu Viêm mới yên tâm cười cười, từ trong nạp giới lấy ra hỏa tinh tạp, nhẹ nhàng cắm vào trong khe nhỏ, hai tay chậm rãi kết xuất tu luyện ấn kết, đôi mắt cũng nhắm chặt lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm tiến nhập tu luyện trạng thái, Tử Nghiên liền chu cái miệng nhỏ lên, hướng về phía Tiêu Viêm dọa mặt quỷ, lúc này mới không cam lòng ra khỏi tu luyện thất, vung tay đem cửa phòng đóng lại

Phí dụng cho phòng tu luyện số một có thể nói là trên trời, thế nhưng không thể không nói, hiệu quả của nó, cũng tương ứng với thứ giá cả này, đây là trong lúc Tiêu Viêm thấy được một đoàn tâm hỏa xuất hiện trong cơ thể, ý niệm này mới xuất hiện trong đầu.

Nếu nói rằng ở mấy tầng trước, tâm hỏa chỉ là một tia một đám, thế thì tại phòng tu luyện số một này, tâm hỏa xuất hiện dày đặc thành đoàn, đồng

thời nhiệt lượng trong đó, cũng tăng lên rất nhiều. Dưới sự trui luyện của tâm hỏa này, tốc độ đầu khí lưu chuyển càng trở nên cực nhanh, điều này không khỏi làm cho Tiêu Viêm âm thầm phải lú lẫm.

Trong cơ thể, một đám lớn tâm hỏa bốc lên trong cơ thể, một cỗ hùng hậu đầu khí cuộn cuộn không ngừng theo kinh mạch lưu chuyển, sau đó quán thấu vào, mà khi những tia đầu khí này xuất hiện lần thứ hai thì giống như từ một ngón tay cái thô kệch biến thành một sợi dây đàn, trong suốt sáng lấp lánh, tựa như một cây trâm ngọc bích vậy.

Tất nhiên là dưới tác dụng của tâm hỏa, tốc độ tu luyện có thể tăng gấp mười lần, thế nhưng bởi vì nhiệt độ của tâm hỏa cũng rất lớn, kinh mạch trong cơ thể Tiêu Viêm thường xuyên xuất hiện cảm giác đau đớn, mà đây còn là thân thể đã qua "*Địa tâm thôi thể nhũ*" rèn luyện. Nếu như ở lúc trước khi cường hóa, bằng vào thực lực lúc này, vậy thì thứ tâm hỏa mạnh mẽ như thế này chỉ vừa mới xuất hiện, chắc chắn hẳn sẽ không tự chủ được mà nằm xuống lăn lộn không ngừng.

Cảm giác đau đớn mặc dù làm cho Tiêu Viêm thấy hơi khó chịu, thế nhưng hẳn không trì hoãn chút nào. Tâm ý trong đầu, vẫn như cũ thúc giục đầu khí không ngừng theo cái từ các tua của hải đảm đầu tinh từ trong tuôn trào ra.

Hải đảm đầu tinh lúc này, đã giảm từ chín mũi xuống còn bảy mũi, trong thời gian tìm hiểu về cấp bậc đầu linh này, Tiêu Viêm cũng hiểu được một ít ảo diệu trong đó, thực lực của hắn một khi tấn giai, trên hải đảm đầu tinh kia, sẽ có một chiếc mũi năng lượng rút vào trong, dựa theo suy đoán như vậy, khi nào hắn đem toàn bộ phần còn lại thu vào Hải đảm đầu tinh, vậy là hắn có thể tấn cấp đầu vương!

Đối với sự đặc thù của cấp bậc đầu linh này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy rất là kinh ngạc, có thể đem thực lực của chính mình hiểu rõ như vậy, cùng với sự mơ hồ ở cấp bậc đại đầu sư mà so sánh, chắc chắn là rõ ràng hơn nhiều.

Mượn cuồng mãnh năng lượng trong phòng tu luyện số một, Tiêu Viêm có thể thoáng cảm nhận được, mũi năng lượng thứ bảy trên hải đảm đầu tinh, đang từ từ rút ngắn. Đến khi nó hoàn toàn tiến vào trong hải đảm đầu tinh thì, chắc chắn là Tiêu Viêm đã tiến vào cảnh giới tam tinh đầu linh.

Trong lúc tu luyện không bao giờ để ý thời gian, đặc biệt tại tình huống có thể cảm nhận được thực lực của mình tăng trưởng từng lúc, lại càng không để ý tới ngoại vật, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Từ lúc Tiêu Viêm tiến vào phòng tu luyện số một, năm ngày đã qua, trong năm ngày này, Tử Nghiên đã tới một lần, bất quá nhìn thấy trạng thái tu luyện của Tiêu Viêm, do dự một hồi lâu, rốt cục cũng không dám gọi Tiêu Viêm dậy, nàng cũng rất sợ Tiêu Viêm, dưới cơn tức giận sẽ không luyện chế cho nàng đan hoàn nữa. Thầm nghĩ tới đây, nàng lại nhớ lại cuộc sống bi thảm ăn sống dạn trước kia.

Năm ngày, chỗ tốt đối với Tiêu Viêm không cần nói cũng biết, không chỉ có khí thể tăng lên, hơn nữa đầu khí trong cơ thể, cũng tinh thuần hơn rất nhiều, mũi năng lượng thứ bảy trên hải đảo đấu tinh đã rút ngắn một nửa, điều này đã chỉ rõ hiệu quả trong năm ngày tu luyện vừa rồi của Tiêu Viêm, nếu như bình thường, chỉ sợ tu luyện một tháng cũng không đạt được kết quả như vậy đi.

Tu luyện liên tục bảy ngày, Tiêu Viêm mới thoát ra khỏi trạng thái tu luyện, đúng lúc gặp lại Tử Nghiên, nhìn được dáng dấp không vui của tiểu cô nương, hắn cũng hơi xấu hổ vội cười cười, ngay lập tức tiếp nhận dược liệu trong tay nàng rồi luyện chế một ít đan hoàn, lúc này mới làm cho sắc mặt của Tử Nghiên tươi lên chút ít.

Bảy ngày tu luyện, đủ để vượt qua ngày xưa tu luyện trong một tháng nhiều, trong cơ thể hùng hậu đầu khí như sóng thần cuộn cuộn lưu chuyển, khiến cho Tiêu Viêm toàn thân đều là cảm giác tràn trề năng lượng, phòng tu luyện số một này, đích xác là không phải tu luyện thất tâm thường có thể sánh bằng.

Sau khi luyện chế cho Tử Nghiên xong mấy loại đan hoàn, Tiêu Viêm ăn nhẹ vài thứ, vặn vẹo xương cốt một chút, nhưng không có dự định xuất môn, mà chỉ nghỉ ngơi có một tiếng đồng hồ, rồi dưới ánh mắt dành cho kẻ điên của Tử Nghiên, lần thứ hai trở lại thạch thai, ngồi xếp bằng tu luyện.

"Kẻ điên này, ai đời lại tu luyện như thế" làm bầm mấy tiếng, Tử Nghiên bất đắc dĩ lắc đầu, lần thứ hai rời khỏi tu luyện thất

Dự định của Tiêu Viêm trước khi tiến nhập Thiên Phần Luyện Khí Tháp

bế quan cho tới khi "*Cường bảng*" đại tái bắt đầu mới thôi, thời gian gấp gấp như vậy, tự nhiên làm cho hắn không dám chậm trễ, nếu như mọi việc bình thường, hắn chắc chắn sẽ tu luyện đến lúc đó, bất quá, ngay khi bế quan được khoảng mười lăm ngày, thì Thiên Phần Luyện Khí Tháp vốn bình tĩnh như vậy cũng xuất hiện một ít biến hóa.

Trong phòng tu luyện số một, không khí an tĩnh, ở chỗ trung tâm, Tiêu Viêm khoanh chân xếp bằng, một tia hồng sắc vụ khí nhạt nhòa theo nhịp thở của hắn, cuộn cuộn không ngừng quán chú vào trong cơ thể, sau cùng hóa thành nồng nặc năng lượng lưu chuyển ở trong kinh mạch.

"Oanh!"

Đột ngột, một âm thanh mạnh mẽ vang lên, làm xao động toàn bộ Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Sau khi âm thanh đó truyền ra chốc lát, năng lượng trong tháp vốn bình tĩnh, đột nhiên như nước sôi vậy, ào ạt bốc lên.

Động tĩnh như vậy, chắc chắn Tiêu Viêm không thể tiếp tục bảo trì tu luyện trạng thái, đôi mắt đang đóng chặt chợt mở, vẻ mặt kinh hãi nhìn động tĩnh bên trong tháp. Một lát sau, sắc mặt đột ngột biến đổi, thất thanh nói: *"Vì sao năng lượng trong tháp trở nên cuồng bạo hơn rất nhiều?"*

"Tất cả các học viên trong tháp, trong mười phút nữa, lập tức ly khai Thiên Phần Luyện Khí Tháp!"

Trong lúc Tiêu Viêm đang kinh hãi, bỗng nhiên một âm thanh già nua mạnh mẽ vang lên trong tháp, vang vọng trong tai mỗi người, mãi không tiêu tan.

"Trong tháp đã xảy ra chuyện" trong phút chốc, một đạo ý niệm trong đầu nhanh chóng hiện lên trong lòng Tiêu Viêm.

*Giải thích một chút: Trong này có nói về hải đảm đấu tinh. Để cho các bạn dễ hình dung mình nói qua một chút. Hải đảm là một loại hải sản à không là một loại sinh vật biển hình tròn hay cầu gì ấy, xung quanh nó được bao bọc toàn là gai nhọn. Ở đây lão Thổ Tả chắc mô tả đấu tinh ở cấp bậc đấu linh là có hình dạng như vậy nhưng chỉ gồm có chín chiếc gai nhọn mà khi nào chín chiếc gai nhọn (hay là mũi năng lượng ta dịch trong chương) thu hết vào trong đấu tinh thì thăng Tiêu Viêm lên Đấu vương.

-----oOo-----

Chương 548: Vẫn lạc tâm viêm bạo động sớm?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy tiếng quát già nua nọ quanh quần bên tai, Tiêu Viêm thoáng ngần người, thế rồi cũng ngay lập tức đứng lên khỏi thạch thai, nhanh chóng đem hỏa tinh tạp lấy ra, trong lòng kinh ngạc lắm bầm nói: "*Chuyện gì xảy ra vậy?*"

"Năng lượng trong tháp trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều, chắc chắn là do Vẫn Lạc Tâm Viêm gây nên." Thanh âm của Dược Lão, mang hơi chút kinh hỷ vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

"Vẫn Lạc Tâm Viêm?" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời kinh ngạc nói: "*Mấy gã trưởng lão chẳng phải đã nói ít nhất còn mấy tháng nữa cơ mà? Chẳng lẽ thời gian bạo động sớm hơn ư?*"

"Tình huống như thế này, xem ra vẫn chưa bạo phát triệt để, hiện tại chỉ là vẫn lạc tâm viêm theo định kỳ bạo động mà thôi." Dược Lão cười cười, nói: "*Bất quá xem xét hiện tượng này, như vậy nhận định của ta là chính xác, lâu thì nửa năm, chậm thì hai ba tháng, Vẫn Lạc Tâm Viêm trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp này, chắc chắn sẽ bạo động triệt để, mà đến lúc đó, cơ hội cướp đoạt Vẫn Lạc Tâm Viêm của chúng ta sẽ tới."*

Hơi gật đầu, tâm tình thình lạng của Tiêu Viêm cũng trở nên gấp gáp hơn rất nhiều, bất quá lúc này cũng không phải là lúc suy nghĩ, năng lượng bạo động trong tháp lúc này đã không còn thích hợp tu luyện, phải ly khai thật nhanh, nói cách khác, vạn nhất xuất hiện thêm một sự cố nữa cuốn hẳn vào, vậy thật là hết chỗ nói.

Nhảy ra khỏi thạch thai, cấp tốc lao ra khỏi phòng tu luyện số một, vừa ra khỏi cửa, nhất thời một cỗ năng lượng nóng bỏng lao thẳng vào mặt, làm cho khuôn mặt của Tiêu Viêm hơi hồng rát.

Hành lang lúc này khá là hỗn loạn, một số phòng tu luyện không ngừng mở cửa ra, rồi một đám học viên mang vẻ mặt ngơ ngác chạy ra, sau đó nhìn nhau, đôi mi nhíu chặt lại; loại tình huống này là lần đầu tiên bọn họ

gặp phải.

"*Hắc, Tiêu Viêm, ngươi không sao chứ?*" Sau khi Tiêu Viêm vừa mới đi ra, cách đó không xa phòng tu luyện số chín cũng mở cửa, Lâm Diễm, tựa như hâu tử (con khỉ) nhanh chóng thoát ra, ánh mắt vừa đảo xung quanh, khi vừa thấy Tiêu Viêm thì liền vội vã hô.

"*Không có việc gì.*" Hướng về Lâm Diễm bên cạnh, Tiêu Viêm hơi lắc đầu, nói.

"*Không biết xảy ra chuyện gì nữa, từ trước đến nay thiên phần luyện khí tháp vẫn chưa xảy ra chuyện này bao giờ.*" Lâm Diễm gãi đầu, hơi nghi hoặc nói.

Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, đột nhiên quay đầu lại, đem ánh mắt hướng về cánh cửa sắt cuối hành lang, lúc này, hắn có thể cảm thụ được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể mình đang cấp tốc dao động, rồi khi hỏa diễm bùng phát, từng đạo thanh hỏa vọt lên trong mắt Tiêu Viêm, chỉ trong nháy mắt, một đôi mắt đen trước kia đã biến thành thanh hỏa song nhãn

Thanh hỏa bùng lên, Tiêu Viêm cảm giác được một cảm giác âm áp ở trong con mắt, chợt, hắn phát hiện ra một điều kinh dị, hắc ám trên cánh cửa kia, dĩ nhiên từ từ tiêu tán dưới thanh nhãn hồng đồng của hắn, vì vậy, một ít động tĩnh ở sâu trong cánh cửa kia, cũng hiện ra trong phạm vi nhìn của hắn.

Đó là một mảnh không gian méo mó, ở trong đó, vô hình hỏa diễm tựa như tinh linh vậy, điên cuồng chuyển động, chỉ trong giây lát, có một tiếng rống kì dị vang lên, ngay sau đó, vô hình hỏa diễm tựa như núi lửa phun trào, bạo dũng ra, phóng thẳng tới đỉnh tháp

"*Tiểu không gian kết kính, phong!*"

Hơn mười tiếng già nua âm thanh đồng thời vang lên trong bóng tối, ngay sau đó, một cỗ năng lượng hùng hậu hiện ra, thế rồi tại mảnh không gian đó hình thành một mảnh lưới ánh sáng đa sắc màu, vô hình hỏa diễm mạnh mẽ va chạm với lưới ánh sáng, thế rồi chấn động mạnh mẽ, một luồng năng lượng đủ để đánh chết một gã đại đấu sư ngay lập tức tỏa ra, rồi cuối cùng nện thẳng vào bức tường, thế rồi mới dần dần tiêu tán.

Dưới va chạm của vô hình hỏa diễm, mặt ngoài của lưới ánh sáng như nước gọn, không ngừng rung chuyển, nhìn qua rất giống sắp vỡ, nhưng thủy chung vẫn chưa hóa thành hư vô năng lượng, trong nhất thời liền cùng với vô hình hỏa diễm bá đạo kia hình thành thế giằng co.

"Các ngươi, mấy tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này. Đại trưởng lão đã ra lệnh ngay lập tức ly khai khỏi tháp, sao vẫn còn chần chừ ở đây?" Ngay lúc Tiêu Viêm đang chăm chú quan sát trận chiến giữa song phương thì, đột nhiên một tiếng quát khê vang lên, làm cho Tiêu Viêm hoảng hốt, thanh sắc hỏa diễm trong mắt cũng nháy mắt biến mất, mà cánh cửa sắt kia, cũng lại trở về đen tối, làm cho bất kỳ ai cũng không thể chứng kiến cuộc giao tranh trong đó.

"Vô hình hỏa diễm nọ, chắc chắn là bản thể của Vẫn Lạc Tâm Viêm, uy lực quả nhiên kinh khủng, nếu như không có cản trở, sợ rằng Thiên Phần Luyện Khí Tháp này cũng sẽ bị nó hủy đi... Lưới ánh sáng vừa rồi, chắc là do các trưởng lão trong tháp liên kết tạo thành? Thực sự là biến thái, dĩ nhiên có thể mạnh mẽ phong ấn vẫn bạo phát của thứ thiên địa linh bảo Vẫn Lạc Tâm Viêm này, nhưng mà cũng tiếc, không nhìn thấy quá trình so đấu của bọn họ, nếu được, sau này đối phó với Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng sẽ nhẹ nhàng hơn chút ít." Trong lòng tiếc hận thở dài, Tiêu Viêm nghiêng đầu, cũng nhìn thấy một gã trưởng lão đang đứng ở cửa ra, lớn tiếng quát mấy học viên bọn họ đang tụ tập ở đây.

Nghe được tiếng quát của vị trưởng lão này, Lâm Diễm nhún vai, cũng không tỏ ý gì, lôi cánh tay của Tiêu Viêm, vội vã đi thẳng ra ngoài, năng lượng trong tháp càng ngày càng gay gắt, nếu như cứ tiếp tục ở đây, hẳn có một cảm giác bất an. Nguồn truyện:

Liếc mắt qua cánh cửa sắt, Tiêu Viêm tuy có hơi tiếc nuối, nhưng cuối cùng cũng đi theo Lâm Diễm, rời khỏi Thiên Phần Luyện Khí Tháp

.....

Theo dòng người, mấy người Tiêu Viêm cũng ra khỏi Thiên Phần Luyện Khí Tháp, trước cửa tháp lúc này, rất là âm ỉ và hỗn loạn, một đám người đông nghịt cùng với những âm thanh loạn thất bát tao (nhồn nháo, lộn xộn), làm cho Tiêu Viêm vừa đi từ trong tháp ra có cảm giác như tạt.

Những người trước cửa này, đều vừa mới ra khỏi Thiên Phần Luyện Khí

Tháp, bởi vậy tất cả đều có tâm trạng kinh hoàng và thấp thỏm. Bọn họ giờ đây đang đàm luận về chuyện xảy ra trong tháp, lần đầu tiên trải qua biến hóa như vậy, chắc chắn làm cho người ta thấy sợ hãi

Tiêu Viêm không thèm quan tâm tới việc thảo luận này, ánh mắt lảng lảng chăm chú nhìn đỉnh tháp nhọn hoắt nhô lên khỏi lòng đất, có thể bởi vì một số phong ấn phụ gia trên thân tháp, bởi vậy vừa ra khỏi cửa tháp, cảm giác về năng lượng bạo động càng ngày càng mờ nhạt, bất quá bằng vào mối liên hệ đặc biệt nào đó giữa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng với Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm vẫn có thể cảm thấy được, trong tháp lúc này, phong ấn cùng phản phong ấn đang kịch liệt diễn ra.

"Không biết các trưởng lão trong nội viện có thể ngăn trở lần bạo động này không, nếu như làm được, ta còn có một chút thời gian để chuẩn bị, nếu như không thể thì, sợ phải động thủ ngay lập tức, chỉ là trong tình huống này, xác suất thành công sợ cũng không có." Tiêu Viêm nhíu chặt mày. Hẳn tự nhiên biết được, nếu một ngày nào đó Vẫn Lạc Tâm Viêm phá tan phong ấn, hẳn chỉ có thể xuất thủ ngay lập tức, nếu không thì, Vẫn Lạc Tâm Viêm này đã có linh trí, một ngày thoát khôn, tất nhiên sẽ tự động ả núp, đến lúc đó hẳn làm sao tìm được?"

"Yên tâm đi, Vẫn Lạc Tâm Viêm lần này vậy bạo động cũng không quá mạnh, huống hồ mấy gã trưởng lão trên kia cũng không phải là ngọn đèn dầu dễ tắt, với lại còn có đại trưởng lão chủ trì, Vẫn Lạc Tâm Viêm lần này muốn đột phá phong ấn còn có chút trắc trở a." *Dược Lão cười cười, an ủi Tiêu Viêm.*

Nghe được thanh âm của Dược Lão, Tiêu Viêm lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi, Tiêu Viêm, đợi ở chỗ này cũng vô dụng. Các trưởng lão sẽ giải quyết việc này vậy."

Một bên, Lâm Diễm đột nhiên nói, có một tầng không gian phong ấn bao vây lấy Thiên Phần Luyện Khí Tháp, hẳn tự nhiên là không cảm giác được cuộc giao phong kịch liệt trong đó, bởi vậy cũng không muốn ở đây quá lâu.

Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm một chút, cũng hơi lắc đầu, giờ này hẳn làm sao rời đi được cơ chứ? Bởi vậy chỉ có thể tìm bừa một cái cớ, bỏ qua lời

nói của Lâm Diễm.

Hiểu được Tiêu Viêm không muốn đi, Lâm Diễm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, nói: *"Người thích thì cứ ở lại đây đi, ta phải về trước đây, hắc hắc, nhớ kỹ nha, bốn ngày sau là lúc "Cường bãng" đại tái bắt đầu, nếu như trên lôi đài gặp phải, người cũng đừng hy vọng ta sẽ hạ thủ lưu tình nha."*

Tuy rằng lúc này tâm tình rất khẩn trương, thế nhưng Tiêu Viêm vẫn hơi mỉm cười, nhìn về phía Lâm Diễm cho tới khi bóng lưng của hắn khuất trong đám người, mới quay đầu lại, đem lực chú ý đặt ở trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Thời gian càng trôi, số người quanh tháp nhanh chóng giảm bớt, không lâu sau đó, nguyên bản vốn tấp nập lại trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Tiêu Viêm đang đứng trên ngọn cây, đôi mắt nhắm lại cảm ứng cuộc giao phong kịch liệt làm kẻ khác trợn mắt há mồm trong tháp.

Tuy rằng có sự giúp đỡ của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa Tiêu Viêm có thể cảm ứng được động tĩnh của năng lượng trong tháp, thế nhưng cũng không được như lúc còn ở trong tháp, có thể rõ ràng thấy được bên kia đối chiến, thế nên, cho tới khi mặt trời bắt đầu lặn, hắn cũng cảm nhận được năng lượng cuồng bạo trong tháp đang từ từ giảm sút.

"Xem ra mấy vị trưởng lão tạm thời đạt thế thượng phong." Cảm ứng được Vẫn Lạc Tâm Viêm đã trở lại yên tĩnh, Tiêu Viêm lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, lần này nội viện trưởng lão đã giúp hắn kéo dài thời gian, để hắn có thể chuẩn bị tốt nhất.

Cười nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm buông bỏ cảm giác nặng nề, xoay người định về bàn môn, nhưng mà khi thân thể vừa mới rời khỏi cành cây, ngay lập tức cứng ngắc lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn một vị hắc bào lão giả đang lơ lửng trước mặt.

Lão giả một thân hắc bào, râu bạc tóc bạc, ánh mắt trong trẻo nhưng sắc bén như lưỡi đao, ánh mắt vừa đảo qua trên người Tiêu Viêm, ngay lập tức làm hắn run bắn người, mà điều làm cho Tiêu Viêm kinh hãi nhất là, người này chính là hắc bào lão nhân lần trước đến thăm sơn truy xét!

Cổ họng hơi run rẩy, Tiêu Viêm dốc toàn lực áp chế tâm tình ba động,

trước mặt cường giả, tâm tình hơi xoay động sẽ ngay lập tức bị phát hiện, bởi vậy, một lát sau, hắn mới chậm rãi chấp tay hỏi: "*Vị trưởng lão này, xin hỏi vì sao ngăn cản học sinh?*"

Hắc bào lão giả liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, trong ánh mắt hàm súc một vài ý tứ khó hiểu, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói.

"Động tĩnh vừa rồi trong tháp, chắc là ngươi cũng cảm nhận được rồi chứ?"

-----oOo-----

Chương 549: Đại trưởng lão Tô Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được câu hỏi của hắc bào lão giả trước mặt, Tiêu Viêm trong lòng nhất thời máy động, con ngươi đảo qua đảo lại, vội vàng suy nghĩ tìm cách đối đáp: "*Nếu như nói thật là có nhìn thấy, làm sao có thể chắc chắn rằng lão gia hỏa này sẽ không sát nhân diệt khẩu?*" Dù sao tầm quan trọng của vẫn lạc tâm viêm đối với nội viện thật sự là quá lớn, bởi vậy, cũng khó trách Tiêu Viêm cái ý nghĩ này.

Giữa không trung áp lực vẫn như cũ, làm cho lòng bàn tay Tiêu Viêm ướt đẫm mồ hôi, cảm giác bị áp bách khi đối diện với hắc bào lão giả này, so với lần nọ đối diện Vân Sơn cũng không khác gì, lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu như không có Dược lão tương trợ, sợ rằng người ta chỉ cần phát tay một cái, cũng đủ để chế phục hắn rồi.

Nghĩ trước nghĩ sau, một hồi lâu sau, Tiêu Viêm cuối cùng cũng quyết định, cho dù có chết cũng không thừa nhận mình đã nhìn thấy giao phong trong tháp. Song, bỗng nhiên, hắc bào lão giả trước mặt lại lạnh lùng mở miệng: "*Ngươi có lẽ là Tiêu Viêm phải không? Nghe nói giữa dị hỏa với dị hỏa có một loại mơ hồ tương giao, ta nghĩ, ngươi có thể cảm ứng được dị trạng trong tháp, hẳn cũng nhờ dị hỏa trong người ngươi?"*

Hắc bào lão giả nói, nhất thời làm cho Tiêu Viêm cả kinh, chẳng qua cũng không quá đột ngột, chuyện hắn sở hữu dị hỏa, trong viện có không ít trưởng lão biết, nhưng điều làm cho được Tiêu Viêm kinh ngạc chính là, vị

lão giả này, có thể đoán được một chút ít dấu vết, hơn nữa, lời này của hắn, không thể nghi ngờ là đã sớm biết được Tiêu Viêm cũng cảm ứng được động tĩnh trong tháp, nhìn nét mặt già nua vẫn bình tĩnh như cũ, Tiêu Viêm âm thầm thở dài một hơi, hoàn hảo hắn cũng không phủ nhận, nếu không thì sẽ làm cho người khác nhận xét là có tật giạt mình.

"Đúng là có cảm ứng được một chút, chẳng qua thiên phần luyện khí tháp này tựa hồ có một tầng phong ấn đặc thù, sau khi ra khỏi tháp, cảm ứng liền là trở nên cực kỳ mờ nhạt." Tiêu Viêm cẩn thận nói.

"Người không cần khẩn trương, ta không có hỏi tội người đâu." Cảm nhận được sự khẩn trương trong lòng Tiêu Viêm, trong mắt hắc bào lão giả tản ra một vẻ nhàn nhạt thích thú, quay về hắn phát phát tay, nói: *"Bất quá cũng phải nhắc nhở người một chút, chuyện trong tháp, tuyệt đối không được nói với kẻ nào."*

"Việc trong tháp, chắc chắn sẽ không đến tai kẻ thứ hai." Tiêu Viêm vội vàng cam đoan nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

"Đối với người, ta cũng hơi quen thuộc, chỉ là vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, lấy tuổi trẻ như người, có thể nắm giữ dị hỏa, quả nhiên là khiến cho kẻ khác hâm mộ." Hắc bào lão giả cười nhạt nói, trong giọng ẩn chứa sự hâm mộ, không hề giả dối, một vẫn lạc tâm viêm đã có thể đem cả gia nam học viện trở nên như thế này, mà thanh niên trước mặt, lại sở hữu một loại, việc này sao có thể không làm cho người khác không cảm thán.

Tiêu Viêm cười khan một tiếng, nhưng cũng không nói nhiều về vấn đề này, chấp tay cung kính nói: *"Không biết danh húy của trưởng lão là gì?"* Trưởng lão trong nội viện này, thực lực phần lớn đều là đấu vương, mà lão nhân trước mặt, thực lực hơn xa bọn họ, dựa theo suy nghĩ của hắn, nếu như không phải là vị thần bí viện trưởng kia, có lẽ chính là thần bí đại trưởng lão.....

"Tên ta là Tô Thiên, trưởng lão đứng đầu, thế nên bọn họ cũng gọi ta là đại trưởng lão." Hắc bào lão giả nhẹ nhàng nói.

"Quả nhiên ...." Trong lòng âm thầm nói thầm một tiếng, mặc dù sớm đoán trước được điều này, nhưng nét mặt của hắn vẫn hơi có chuyển biến

"Tiêu Viêm tiêu hữu, người có lẽ cũng là có thể cảm nhận được một chút"

biến cố trong tháp, ta cũng nói thật với ngươi, thực sự nơi này có một phiến toái không nhỏ, ngày nay chúng ta có thể trấn áp nhất thời, nhưng cũng không phải là hiệu quả lâu dài, vậy, lão phu hy vọng sau này tiểu hữu có thể trợ giúp học viện một chút sức lực." Khuôn mặt của Tô Thiên đột nhiên nghiêm trang lại, quay về Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Thực lực của tất cả các vị trưởng lão tổng hợp lại cũng không trấn áp được, một đấu linh nho nhỏ như tiểu tử đây, có thể có tác dụng gì?" Nghe được ý tứ muốn hấn ra tay trong lời nói của Tô Thiên, Tiêu Viêm nhất thời kinh ngạc, vội vàng nói.

"A a, ngươi sở hữu dị hỏa, không thể lấy quy luật bình thường mà xem xét được."

Tô Thiên cười cười, cũng nói ngay: *"Ngươi cũng không cần sợ hãi, cuối cùng có cần ngươi giúp đỡ không vẫn chưa xác định, chỉ là đề phòng cho tình huống xấu nhất mà thôi, nếu như lúc đó ngươi hữu tâm vô lực, ta cũng sẽ không bắt ép."*

Lời nói đến đây như là mọi việc đã được quyết, Tiêu Viêm cũng chỉ có cười khổ gật đầu, nói: *"Được rồi, đến lúc đó Tiêu Viêm định sẽ làm hết sức."*

"A a, có những lời này của ngươi ta thật sự yên tâm." Nhìn khuôn mặt cười khổ của Tiêu Viêm, Tô Thiên lại cười, thêm một câu: "Nếu như ngươi thật sự có thể trấn áp được, nội viện cũng sẽ không bạc đãi ngươi, bất kỳ vật gì, công pháp, đấu kỹ hay phương thuốc, đều có thể làm cho ngươi hài lòng."

"Ta muốn vẫn lạc tâm viêm, ngươi có thể cho ta sao?" Trong lòng nói thầm một tiếng, Tiêu Viêm vội giả vờ kinh hãi gật đầu.

"Hôm nay trong tháp cũng đã bình tĩnh, chẳng qua vẫn còn rất nhiều công việc cần giải quyết, ta cũng không dây dưa với ngươi nữa." Cười cười, Tô Thiên nói: "Mặt khác, Cường Bảng đại tái chỉ còn bốn ngày nữa sẽ diễn ra, ngươi cần phải cố gắng một chút, nếu có thể tiến vào mười danh đầu tiên, chỗ tốt đối với ngươi cũng không nhỏ."

"Mười người đầu tiên đều là đấu linh đỉnh phong, lấy thực lực vừa mới tiến nhập đấu linh của ta, làm gì có khả năng chen vào?" Tiêu Viêm cười

nói.

"Tiểu gia hỏa giáo hoạt kia, đừng có giả bộ trước mặt ta, thực lực của ngươi như thế nào, ta rất rõ ràng, mặc dù muốn đánh bại đám người Liễu Kinh có chút khó khăn, nhưng nếu như thực sự muốn chiến đấu, ngoại trừ mấy kẻ có thể đếm trên đầu ngón tay như Lâm Tu Nhai, Nghiêm Hạo, Liễu Kinh, sợ rằng trong "Cường Bảng", những người khác khó có thể chống lại ngươi."

Tô Thiên lắc đầu, cười vang nói: *"Hơn nữa một kẻ vừa mới tiến nhập đấu linh hơn hai tháng như ngươi, nhưng lại trong thời gian ngắn ngủi này, tiến tới tận tam tinh đấu linh, tốc độ này, cho dù là ta, cũng phải trợn mắt há hốc mồm a."*

Xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm trong lòng lại là thất kinh, xem ra tin tức về mình đều nằm trong tay lão giả này, lấy nhãn lực tinh tường của hắn, thực lực thật sự của mình, sợ rằng đã bị hắn đoán được bảy tám phần, nếu không hắn cũng không nói những lời như thế này, huống hồ việc tấn nhập tam tinh đấu linh, lại là chuyện trong lúc bé quan hai ngày trước, không nghĩ rằng trước mặt Tô Thiên, ngay lập tức đã bị lộ.

"Tiểu gia hỏa, ẩn giấu thực lực tất nhiên là chuyện tốt, nhưng lại còn giả bộ hồ đồ trước mặt ta, lão phu đã ở tại nội viện nhiều năm như vậy, thiên tài quái tài chẳng lẽ chưa thấy qua?" Nhìn bộ dáng xấu hổ của Tiêu Viêm, Tô Thiên cười cười, phát tay nói: *"Được rồi, ta cũng còn có việc, sẽ không trì hoãn thời giờ của ngươi, nhớ kỹ, ngươi phải tiến vào top mười trên "Cường Bảng", còn có ..... ước định giữa chúng ta nữa"*

Khuôn mặt già nua hướng về phía Tiêu Viêm cười cười, thế rồi, thân thể Tô Thiên đang trôi nổi giữa không trung, bỗng chốc nhạt dần, một lát sau, tựa như quỷ mị biến mất giữa không trung vậy, tình huống quỷ dị này, làm cho Tiêu Viêm có cảm giác rét run cả người.

Ngay sau khi Tô Thiên biến mất, Tiêu Viêm thở mạnh một hơi như trút được gánh nặng, lòng bàn tay đang nắm chặt cũng buông lỏng ra, mồ hôi ướt đầm, làm cho hắn lại cười khổ, lão nhân này chỉ tùy tiện lộ diện nói với hắn vài câu, thì làm cho hắn như gặp phải đại địch, chênh lệch này giữa hai người, quả nhiên là một trời một vực.

"Không nghĩ rằng thực lực của họ dĩ nhiên mạnh mẽ như vậy, xét riêng về

khí thế, đã hơn cả Vân Sơn, không hổ là nội viện đại trưởng lão a." Hít nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm trong lòng thầm nhủ: *"Đại trưởng lão đã cường hãn như thế này, thật không biết thực lực của thần long thấy đâu không thấy đuôi nội viện trưởng kinh khủng như thế nào? Già nam học viện này, quả nhiên là tàng long ngọa hổ a."*

Cảm thán trong lòng như vậy, Tiêu Viêm cũng từ trên ngọn cây nhảy xuống, sau đó hướng về bóng tối đang ngả dần, chạy vội về Bàn Môn.

Cường bảng đại tái là cuộc thi hấp dẫn nhất, kịch liệt nhất, thậm chí còn là cuộc thi cao cấp nhất trong Già man học viện, nhưng cũng là cuộc thi có điều kiện tham dự hà khắc nhất, cơ hồ tập trung toàn bộ những học viên kiệt xuất nhất của nội viện. Những người có thể tham gia cuộc thi này, không ai không phải là long phượng trong loài người, sở hữu một thiên phú kinh người. Mà mười người đứng đầu, không ai không phải là kẻ có uy danh hiển hách trên đại lục, mà những kẻ tệ nhất, thì cũng là đấu vương cường giả, xưng bá một phương.

Chẳng qua, cho dù điều kiện tham dự rất hà khắc, thế nhưng, điều này không làm nhụt chí những học viên, mà còn làm cho bọn họ điên cuồng hướng tới, ngẫm lại xem, ngày thường những cường giả vốn rất khó gặp, hôm nay đều tề tụ tại đây, trên lôi đài triển khai những trận chiến điên cuồng, hấp dẫn lực của tràng diện này đối với các học viên, không khác gì sự điên cuồng của một nam nhân không quay tay mấy năm, đột nhiên gặp một xích lỏa mỹ nữ trước mặt.

Bởi vậy, càng đến gần cuộc thi, hào khí trong nội viện cũng dần dần tăng lên, chủ đề của những cuộc tán dóc, đều là cường bảng đại tái, hơn nữa, bởi vì thời gian đang ngày càng thu hẹp, ba mươi vị trí đầu tiên trên cường bảng cũng thay đổi không ngừng, mà những kẻ thay thế, chính là những kẻ luôn luôn ẩn nhẫn, tại giờ phút này, mạnh mẽ công kích bảng vàng trong tâm mỗi học viên: *"Cường Bảng"*!

Chẳng qua cho dù nội viện có như thế nào đi chăng nữa, trải qua lần trước lôi đài ứng chiến, đã không còn ai dám hướng Tiêu Viêm phát ra khiêu chiến thư, thế nên, trong mấy ngày cuối cùng này, hắn có thể hưởng thụ một ít hiếm hoi thanh nhàn thời gian, làm cho kẻ quen với việc gấp gáp như hắn cảm thấy khó chịu. Bốn ngày, giữa sự mong chờ của những người trong nội viện, cuối cùng cũng đến

Sáng sớm ngày thứ tư, ánh sáng rạng đông chiếu xuống, một tiếng chuông cổ xưa, lặng yên vang lên từ thâm sâu nội viện, lập tức khuếch tán trong cả nội viện.

Ngay sau khi tiếng chuông vang lên, ở tất cả các nơi trong học viện, trên rất nhiều khuôn mặt khác nhau, nhưng đều sở hữu thực lực cường đại, chiến ý nồng đậm trong hai mắt, dưới tiếng chuông cổ xưa, cấp tốc ngân cao vút! Trong một căn phòng, một hắc bào thanh niên đang xếp bằng trên giường cũng là từ từ mở ra đôi con ngươi đen nhánh, bàn tay vung lên một cái, một bóng đen khổng lồ lập tức hiện ra, cuối cùng cắm thẳng sau lưng, tạo thành âm thanh xé gió.

Hắc bào thanh niên võ nhẹ trọng xích sau lưng, hơi quay đầu lại, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cảm thụ khí thế mạnh mẽ đang dâng lên trong khắp nội viện, một nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên khóe miệng chậm rãi hiện ra, chiến ý nóng bỏng không ngừng phát ra ngùn ngụt.

Mùi danh ngạch đầu tiên, một phải thuộc về Tiêu Viêm ta!

-----oOo-----

Chương 550: Oan gia ngõ hẹp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trung tâm quảng trường, địa phương lớn nhất trong nội viện, bình thường luôn đóng kín, chỉ khi nào nội viện tổ chức thi tài thì mới được mở, mà "*Cường Bảng*" đại tái là cuộc thi hấp dẫn nhất trong nội viện, địa điểm tổ chức tất nhiên phải tổ chức ở đây.

Cho dù không gian của quảng trường rất rộng lớn, nhưng trong ngày hôm nay vẫn chật kín người, đảo mắt nhìn quanh, âm thanh từ đám người đông đúc đó vọng ra cuối cùng cũng tụ tập lại làm một, hướng thẳng trời xanh.

Khi đám người Tiêu Viêm vừa đến, nhìn đám người đông đúc đó cũng có chút kinh ngạc, chẳng qua cũng may những tuyển thủ tham dự có một lối đi riêng, mà mượn hơi Tiêu Viêm, mấy người Huân Nhi cũng loại bỏ đi một ít phiền toái, trực tiếp đi từ lối vào dành riêng cho đạo sư, tiến lên một góc nhìn khá tốt trên khán đài.

Đứng ở trên đài cao, ánh mắt quét khắp quảng trường, chỉ thấy được ở trong khoảng sân rộng lớn kia, đã bị phân chia thành năm lô đài giống hệt, hiển nhiên, đây sẽ là nơi diễn ra các trận đấu.

Tiêu Viêm dựa vào lan can, cư cao lâm hạ đích phủ thị trừ cả quảng trường, nghe được những tiếng ồn ào vang lên từ những khán đài phía dưới, trong đôi mắt thâm sâu kia thoáng có một tia háo hức mong chờ, mấy trận đấu này, hoàn toàn là giao phong giữa những thiên tài trong nội viện. Hơn nữa, đây đều là những thiên tài hội tụ khắp nơi trên đại lục, mấy người này, không có kẻ nào tâm cao khí ngạo mà coi thường đối thủ, muốn từ trong cuộc thi này trở hết tài năng, đệ tử mà không có thực lực, sợ rằng chỉ có thể trở thành đá lót đường cho kẻ khác.

"A a, Tiêu Viêm ca ca, tràng cuộc thi này, so với lúc chọn lựa vô nội viện còn lớn hơn rất nhiều nha." Bên cạnh là Huân Nhi, tay chống vào lan can, thân thể mềm mại dưới làn áo xanh, tràn ngập những đường cong mỹ lệ, nàng hơi ngẩng đầu lên, hướng về Tiêu Viêm cười dài nói.

Tiêu Viêm gật đầu, miễn cưỡng xoay người lại, tùy ý nói: *"Nội viện này vốn chính là nơi thiên tài tụ hội, có thể tại nơi thiên tài vô số này lọt vào năm mươi vị trí đầu tiên, tự nhiên sẽ không hề tầm thường, cuộc thi lần này, cho dù là ta, cũng sẽ phải toàn lực ứng phó, nếu không thì, tham vọng đi vào mười vị trí đứng đầu của ta, thật sự không thể đạt được."*

"Tiêu Viêm ca ca nhất định thành công." Nụ cười nhợt nhạt trên khuôn mặt thanh nhã nhỏ nhắn kia, có niềm tin mãnh liệt hơn cả Tiêu Viêm.

"Được hay không thật ra còn không dám khẳng định, chẳng qua sự tử săn mồi, còn dốc toàn lực, hôm nay đối diện với những đối thủ ngang cơ, tất nhiên ta phải đem hết sức." Tiêu Viêm cười cười, rồi vuốt nhẹ khuôn mặt của Huân Nhi, nói: *"Chẳng qua nếu như ngươi muốn, tiến vào cường bảng, hẳn là cũng không khó khăn, nếu là thi triển toàn bộ thủ đoạn mà nói, ta nghĩ sợ rằng có thể cùng đám người Liễu Kinh chống lại."*

Huân Nhi mỉm cười không nói, ở trước mặt hẳn, nàng rất ít hiển lộ thực lực, nhưng nếu như chỉ vì lý do đó mà khinh thường nàng, liền sẽ trả giá không nhỏ, cô nàng này còn có con bài thần bí chưa lật thậm chí trình độ ẩn tàng, cho dù là Tiêu Viêm cũng không sánh kịp.

"Nàng có thực lực nhưng lại không hiển lộ, thật sự là lãng phí cơ hội." Ngô Hạo đằng sau hơi bĩu môi, âm thanh có chút đau lòng, buông tha cho cơ hội chiến đấu với cường giả cỡ này, trong mắt của hắn, quả thực là đáng tiếc lớn nhất.

"Nghe nói người hai ngày trước cũng đã tiến vào "Cường bảng"?" Tiêu Viêm liếc nhẹ Ngô Hạo một cái, thực lực của người này tuy mới dừng bước tại đại đấu sư đỉnh phong, nhưng nếu như hoàn toàn hiển lộ, Tiêu Viêm rõ ràng, cho dù là tầm thường nhất tinh, nhị tinh đấu linh, cũng không thể đem hắn dễ dàng đánh bại.

"Hắc hắc, đứng thứ bốn mươi một, so với người thấp tới mười bậc, hy vọng chúng ta đừng có gặp nhau ngay lúc ban đầu." Ngô Hạo hắc hắc cười nói, trên khuôn mặt hơi chút đắc ý, tiến vào nội viện mới có nửa năm, liền trực tiếp tiến thẳng vào "Cường bảng", mặc dù thứ bậc cũng không quá cao, nhưng thành tựu cỡ này, đã có thể tính là cực kỳ tốt, đương nhiên, so sánh với Tiêu Viêm vẫn có chút chênh lệch, nhưng Ngô Hạo cũng cực kỳ thỏa mãn, dù sao vì cái thứ hạng này, hắn đã đổ không ít mồ hôi.

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm trong lòng cũng có chút sợ hãi, thiên phú của người này thật sự bất phàm. Nếu như mình không có Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cùng với dược vật hỗ trợ, sợ rằng thành tựu lúc này cũng không khác gì so với Ngô Hạo. Cùng Ngô Hạo tiếp tục nói chuyện một lúc, Tiêu Viêm cũng không dây dưa nhiều đề tài này. Hắn quay đầu lại, đôi mắt quét một vòng trên khắp đài cao, hắn cũng phát hiện không ít người đã tới nơi này. Mà những người có thể tiến vào đây, phần lớn đều là những tuyển thủ tham dự cuộc thi, còn những người khác, thì cũng giống như Huân Nhi mấy người vậy, được người tham gia thi đấu thuận tiện dẫn tới.

Ánh mắt của Tiêu Viêm quét khắp khán đài, chỉ chốc lát sau, liền dừng lại ở một vị lãnh điểm nở nụ cười mang mái tóc bạc trắng, chính là Hàn Nguyệt, làm hắn thấy nao nao. Thế rồi ánh mắt hơi chuyển động, liền nhận ra Lâm Tu Nhai, Nghiêm Hạo mấy người ngay bên cạnh Hàn Nguyệt, tựa hồ từ ngày mấy người cùng nhau tìm kiếm "Địa Tâm Thôi Thử Nhũ" trong thâm sơn, thì không hề rời nhau vậy.

Đúng lúc Tiêu Viêm nhận ra mấy người Lâm Tu Nhai, ánh mắt của bọn họ cũng hướng về đây, đối thị lẫn nhau, đều là cười cười chào hỏi lẫn nhau.

"A a, hy vọng chúng ta đừng có gặp nhau ngay trận đầu tiên nha." Lời nói

như vậy, thật sự là có chút xấu hổ, mà hơn nữa, lấy khí chất của Lâm Tu Nhai, vô luận ở bất kỳ nơi nào, cơ hồ đều là nhân vật chính, bởi vậy, nghe được tiếng cười của hắn, xung quanh khán đài, từng đạo ánh mắt ẩn chứa những tâm tình khác nhau, cũng là dời tới Tiêu Viêm.

"Lâm học trưởng là cường bång đệ nhị, ngoại trừ Tử Nghiên, những người có thể cùng huynh chiến đấu chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu như gặp nhau ngay lúc đầu, cũng chỉ có thể nói là không may." *Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, nói.*

"Cũng không chắc được, đối tốc độ tu luyện của ngươi, ta cũng thực tâm phục a." Lâm Tu Nhai nửa cười nửa không trả lời, kiến thức được tốc độ kinh khủng lần Tiêu Viêm ra tay cứu Hàn Nguyệt, hắn chắc chắn sẽ không coi thường vị học đệ trước mặt này.

Lời nói của Lâm Tu Nhai không hề giảm âm lượng xuống, bởi vậy một số người tham gia thi đấu xung quanh, nghe vậy đều là ngẩn ra, lấy thực lực của Lâm Tu Nhai đều nói như vậy, thế thì tốc độ này, chẳng lẽ là cực kỳ kinh khủng?

Đối với những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, Tiêu Viêm vẫn chẳng để ý tới, hắn hướng về phía Lâm Tu Nhai cười cười, rồi sau đó cũng chẳng dây dưa gì trên cái đề tài này nữa.

"Được rồi, Mấy ngày trước chúng ta lại đi thăm sơn một chuyến". *Cùng Tiêu Viêm tán gẫu một lúc, Lâm Tu Nhai đột nhiên mở miệng nói.*

Trong lòng không khỏi nháy dựng lên, Tiêu Viêm không biểu lộ cảm xúc gì cả, nói: "Nga? Thật không? Thế nào? Lần này có đắc thủ không?"

"Còn có thể thế nào? Cái tên súc sinh kia càng ngày càng biến thái, lần trước xét ra còn tốt, lần này, hắn vừa thấy chúng ta liền ngay lập tức giác tỉnh Cuồng Bạo Huyết Mạch, nếu không phải chúng ta chạy nhanh, thì ngay cả lần đại tái này cũng không tham gia được". *Đôi mắt của Nghiêm Hạo bên cạnh đột ngột trắng dã, giọng nói mang theo một vẻ rất không cam lòng*

Trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm cũng nói vài lời an ủi:

"Không chiếm được thì cũng nên quên đi, dù sao chỉ cần tiến vào mười vị trí đầu tiên của Cường Bång, thì có thể tiến vào tầng cuối của Thiên Phần

Luyện Khí Tháp tiếp nhận tâm hỏa luyện thể, đến lúc đó có lẽ các người có thể mượn dùng ngoại lực tiến vào cảnh giới Đấu Vương”.

"Ai, Hy vọng được như ngươi nói. Cho dù Tâm Hỏa Luyện Thể được coi là giấy thông hành tiến nhập đấu vương, thế nhưng dù sao cũng có xác suất thất bại không nhỏ, nếu như thành công thì quá hoàn hảo, nhưng nếu như thất bại thì... Cho dù ngày nay ta chỉ cách đấu vương có nửa bước chân, thế nhưng nếu như không có cơ duyên thì, cho dù năm mươi năm sau cũng không thể đột phá". Lâm Tu Nhai bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

Đấu vương giai biệt, cường giả cấp bậc chính thức trên đại lục. Đấu linh trên đại lục thì đầy nhan nhản, chỉ khi nào ngươi tiến vào Đấu Vương, ngươi mới có thể thoát ly người bình thường, tiến vào hàng ngũ những cường giả trên đại lục!

Đối với điều này, Tiêu Viêm cực kỳ rõ ràng. Đồng dạng, hắn cũng hiểu rõ chênh lệch giữa đấu linh và đấu vương, thế nên nhìn sự lo lắng của đám người Lâm Tu Nhai, hắn cũng không tìm ra lời mà an ủi. Dù sao việc mắc kẹt tại cấp bậc này năm năm, mười năm, trên đại lục thực sự cũng không phải là ít

"A a, Ta thật sự là vô vọng rồi. Nhìn không khí đang dần trầm mặc, Lâm Tu Nhai cười khẽ một tiếng, hơi hơi nhíu mày thư giãn một chút, vỗ bả vai Tiêu Viêm nói:" *Nghe nói ngươi lại xung đột với đám người của Liễu Kinh trong tháp? Hắc hắc, thế thì ngươi cần phải cẩn thận một chút, đám người của Liễu Kinh trên Cường Bảng cũng không phải là ít, nếu như đối diện trên lôi đài, ngươi phải cẩn thận đó. Đại tái lần này, cho dù có quy định không được giết người, thế nhưng đao kiếm cũng không có mắt đâu"*

Tiêu Viêm cười cười, vừa định gật đầu, đột nhiên cảm thấy thanh âm trên khán đài yên tĩnh đi rất nhiều, Lúc này dường như có cảm ứng gì đó quay đầu lại, ánh mắt hướng về đám người đang tiến vào, con mắt nhất thời có chút trống rỗng.

Một đám người trực tiếp đi lên khán đài, tất cả những người xung quanh đều lập tức tránh ra. Dẫn đầu đoàn người là một nam tử ăn mặc rất đơn giản. Nam tử này vóc người cường tráng, đôi lông mày đen sẫm vừa mới nhíu lên, trên khuôn mặt cương nghị không giận mà có uy kia bộc lộ ra một cỗ khí phách sắc bén.

Cổ khí thế này, cơ hồ trong nội viện không ai sánh được. Ngoại trừ Phách Thương Liễu Kinh, trong nội viện còn có thể có ai?

Đằng sau Liễu Kinh, đó là những người từng có oán hận với Tiêu Viêm, Liễu Phi cùng với Diêu Thịnh. Hai người đó lúc này, rõ ràng cũng là phát hiện được đám người Tiêu Viêm. Ngay lập tức, ánh mắt oán hận cùng với âm lãnh đều hướng tới đây.

Đối với ánh mắt này của hai người này, Tiêu Viêm chỉ hơi nhíu mày một cái, còn với mấy người Lâm Tu Nhai, Nghiêm Hạo, họ chỉ nhìn nhau mỉm cười.

Liễu Kinh mấy người càng tiến gần đám người của Tiêu Viêm và Lâm Tu Nhai, thanh âm trên khán đài cũng dần dần trầm lặng xuống, từng đạo ánh mắt đều chú ý tới nhân mã hai bên. Hai nhóm người này, đại diện cho hai cổ thế lực cường hãn nhất trong nội viện, thường ngày vì một số duyên cớ, đều tự né tránh lẫn nhau, thế nhưng hôm nay, dưới cuộc đại tái sắp bắt đầu này..., Dĩ nhiên là đồng thời chính diện gặp nhau. Không thể không nói, Thật là —— Oan gia hẹp lộ a!

-----oOo-----

Chương 551: Đối chọi gay gắt!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không khí chợt đọng lại, đoàn người Liễu Kinh chậm rãi dừng trước mặt đám người Tiêu Viêm. Liễu Kinh liếc nhìn Tiêu Viêm, Lâm Tu Nhai mấy người một cái, thản nhiên nói: "*Rốt cục cũng gặp lại, ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi.*"

Đối với lời của Liễu Kinh, Tiêu Viêm tự nhiên là sẽ không ngu ngốc cho là đang nói mình, người nội viện đều biết, Liễu Kinh đối thủ là Lâm Tu Nhai, còn những người khác, trừ Tử Nghiên cái tiểu quái vật đã vượt xa bọn họ ra, cơ hồ cực ít có người có tư cách làm cho Liễu Kinh coi trọng như vậy, cho dù là xếp hạng thứ tư Nghiêm Hạo, mặc dù ngày thường đối với Liễu Kinh không có chút nào tỏ ra sợ hãi, nhưng sâu trong nội tâm, vẫn có thêm mấy phần kiêng kỵ.

"Hy vọng lần này vận khí của ngươi tốt."

Lâm Tu Nhai trả lời bằng giọng cười nhạt, mặc dù vóc người cùng Liễu Kinh so ra cơ hồ là nhỏ con hơn, song với khí chất đặc thù, đã làm cho Liễu Kinh tên quái vật to xác này cũng không có chút chiếm thượng phong so với Lâm Tu Nhai.

Hai người nói chuyện, mặc dù đơn giản, nhưng lại khó có thể che giấu khí thế đối chọi gay gắt tràn ngập, làm đối thủ nhiều năm, hai người thời thời khắc khắc đều là ganh đua tranh giành, cuộc chiến đấu năm đó, Liễu Kinh thua ở trong tay Lâm Tu Nhai chỉ nửa chiêu, vì vậy vẫn luôn canh cánh trong lòng, bất quá những năm này dù thực lực tăng nhanh, nhưng hắn vẫn không tìm Lâm Tu Nhai tỷ thí, chính là vì hắn là kẻ lòng tràn đầy ngạo khí, hắn đang đợi cơ hội này, năm đó hắn ở cuộc so tài cường báng bại bởi Lâm Tu Nhai, hôm nay, hắn cần phải ở chính nơi đây lấy được thắng lợi! Mười năm mài kiếm, chính vì cuộc chiến này, Liễu Kinh không biết rơi bao nhiêu mồ hôi, nhằn nặn lấy cảm giác cô độc, một mình nhắm nháp trong tu luyện khô khan...

Khi hai người nói chuyện với nhau, trên đài cao không khí cực kỳ an tĩnh, mặc dù có thể ở trên lôi đài này, đều là thuộc về nội viện cường giả hàng đầu, nhưng là đối với hai tên quái vật này, cho dù là bọn họ tâm cao khí ngạo đến đâu, bất kể là thừa nhận hay không, trong lòng đều phải có hoặc nhiều hoặc ít có mấy phần kính ý, thực lực vi tôn, điều này ở Đấu Khí Đại Lục mặc cho địa phương nào, đều là quy tắc bất biến.

Hai đạo mục quang ở giữa không trung va chạm, tựa hồ như có tia lửa hiện lên, không khí nồng nặc mùi hoá dược, song phương trong lúc này nhìn có vẻ như, chỉ cần có một lời không hợp liền sẽ ra tay sống mái.

Dĩ nhiên, đối với điểm này, Tiêu Viêm cũng không có quá lo lắng, hai người cũng không phải là hạng người hấp tấp xao động, Liễu Kinh mặc dù nhìn giống người tam đại ngũ thô (tứ chi phát triển đó ^_^), nhưng hắn có thể sau khi bại trong tay Lâm Tu Nhai, vẫn ản nhẫn cho tới hôm nay, đã đủ để nhìn ra tâm tính, cho nên chuyện ở nơi này xảy ra động thủ, đối với hai con cáo này, có chút khó có thể phát sinh.

Ánh mắt tùy ý liếc tới, bỗng nhiên nhìn thấy Liễu Phi mặt xám đen, đang nấp phía sau Liễu Kinh, Tiêu Viêm chân mày cau lại, cũng phát hiện ánh mắt của nàng chính là Huân nhi bên cạnh, hiển nhiên, việc Huân nhi ngày

ấy giữa chốn đông người cho nàng một bạt tai, nàng ta vẫn ghi hận trong lòng..

Bất quá đôi với ánh mắt đầy hận ý của Liễu Phi, Huân Nhi vẫn tỏ như không hề thấy, một đôi mỹ nhân vẫn luôn đứng lại ở phía sau Tiêu Viêm, vừa lúc một ánh mặt trời rơi đến, đem khuôn mặt tinh xảo thanh nhã đến tuyệt mỹ kia lưu lại kim sắc quang huy, mày liễu dưới ánh nắng khẽ lay động, mông lung như mộng huyễn, cảnh tượng này, cho dù là nhan sắc vốn là không tầm thường như Liễu Phi cũng đều nhìn không khỏi nhiều phần ghen tỵ.

Tuyệt cảnh này cũng bị Diêu Thịnh ở phía sau Liễu Kinh nhìn thấy, quả tim không khỏi giật giật, mơ màng chợt cảm giác được cánh tay đau nhói, một âm thanh yếu ớt nhưng lạnh như băng ở bên cạnh truyền đến: "*Hừ, chính là tiện nhân này ngày đó đánh ta một bạt tai người nếu muốn ta cho người cơ hội, nhất định phải thay ta trả món nợ này!*"

Da mặt giật giật, Diêu Thịnh ánh mắt ở biến ảo một trận, rốt cục đem ánh mắt âm lãnh quăng ở tại trên người Tiêu Viêm, rồi chậm rãi tiến lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "*Tiêu Viêm, nữ nhân của mình nên trông nom cẩn thận hơn một chút, nếu không, sau này sợ rằng người sẽ ăn nhiều đau khổ.*"

Lời của Diêu Thịnh, rõ ràng là hướng về Tiêu Viêm, cho nên sau khi nghe hắn nói, Ngô Hạo, Hồ Gia mấy người sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ..

Diêu Thịnh đột nhiên nói ra châm chích lộ liễu bậc này, cũng làm cho Liễu Kinh chân mày khẽ cau, nhưng vẫn không nói gì, hắn rõ ràng Diêu Thịnh là muốn thay Liễu Phi vì cái tát kia mà ra mặt, làm biểu ca của Liễu Phi, hắn tự nhiên là không thể nào mở miệng ngăn cản.

Ánh mắt bất chợt nhìn thoáng qua gương mặt bình tĩnh phía sau Tiêu Viêm, Liễu Kinh tựa hồ cảm ứng được gì, cước bộ hướng tả lướt ngang một bước, lần nữa đem Liễu Phi che ở phía sau, ngày đó ở giữa sân đấu tràng tỉ thí, hắn đã chứng kiến loại thân pháp quý mị của Huân Nhi, vì vậy hôm nay cũng không dám sơ suất, một lần để cho người ta ngay trước mắt mình đánh Liễu Phi một cái tát có lẽ vẫn có thể nói là ứng phó không kịp, nhưng nếu hai lần, chỉ sợ sẽ có người đối với năng lực hắn sinh ra nghi vấn.

Tâm nhãn hướng lên, Tiêu Viêm nhìn một lúc gương mặt âm lãnh của Diêu Thịnh, rồi chợt vươn tay giữ lấy Huân nhi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Diêu Thịnh, nhàn nhạt cười nói: *"Nơi này không cho phép động thủ, đến lúc đại tái gặp lại, ta giúp ngươi đòi lại gấp mười lần."* Nụ cười kia, không hề che dấu lãnh ý mãnh liệt.

Bị Tiêu Viêm giữ lại, Huân nhi trong bàn tay như ẩn như hiện kim sắc quang mang cũng là nhanh chóng tan biến, mày liễu khẽ cau, cũng không nói gì, chẳng qua là lui về phía sau một bước, con ngươi linh động nhẹ nhàng nhìn lướt qua đối diện Diêu Thịnh, chợt mỉm cười, nụ cười lạnh như băng.

Nhìn thấy Huân nhi lui về phía sau, Liễu Kinh kinh khí trong cơ thể chậm rãi bắt đầu khởi động lúc này mới thoáng thở dài một hơi, bắt quá ánh mắt lại như cũ nhìn chăm chú về mặt điềm tĩnh của Huân nhi, từng có kinh nghiệm lần trước, hẳn cũng không biết người này có thể hay không bắt chợt đánh người.

"Nói rất đúng, lời đài gặp lại, tất cả mọi thứ sẽ được trả lại, nếu không, một số người ngu ngốc cứ luôn vênh mặt lên trời." Tiêu Viêm lạnh như băng mỉm cười, Diêu Thịnh cũng là âm trầm gật đầu, trong mắt vẻ ngoan độc hơi lóe lên.

"Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa.", Liễu Kinh cảm giác được không khí càng ngày càng khẩn trương, căng thẳng, khẽ nhíu mày, trầm giọng cắt đứt hai người, hướng về phía nhóm người Lâm Tu Nhai vung tay lên, xoay người hướng về phía khán đài bước đi về vị trí của mình.

"Để xem sau khi thi đấu kết thúc, ta xem ngươi còn có mặt mũi gì ở bên trong nội viện hoành hành, ma mới không hiểu quy củ, chỉ có bị dạy dỗ một trận, mới có thể hiểu được cái gì gọi là quy củ." Diêu Thịnh mặt lạnh đi ngang qua Tiêu Viêm trước mặt, thấp giọng cười lạnh khinh miệt nói.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn Diêu Thịnh xoay người đi, Tiêu Viêm khóe miệng cũng là chậm rãi nhếch lên lạnh lùng, Diêu Thịnh ba lần bốn lượt khiêu khích, coi như đã hoàn toàn khơi dậy sự tàn nhẫn trong lòng hắn. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hy vọng thật sự gặp ở trong trận đấu, nếu ở ngoài, sợ là ta thực sự sẽ hạ

sát thủ a." Tiêu Viêm chậm rãi vặn vẹo đầu mình sinh ra từng tiếng xương va chạm, như không có chuyện gì xảy ra thấp giọng nói.

"Giết chết hắn, tên khốn kiếp này quá mức kiêu ngạo." Ngô Hạo tàn bạo phát phát tay, mắng, mà một bên Hồ Gia cũng liên tục gật đầu, xem ra nàng cũng là nhìn cái tên ẻo lả này rất không vừa mắt.

"Ha hả, không nghĩ tới người nguyên lai là cùng người này kết thù." Lâm Tu Nhai xoay người hướng về phía Tiêu Viêm cười một tiếng, hài hước nói: "Bất quá cũng dễ hiểu, Huân nhi học muội giữa mọi người đánh Liễu Phi một cái tát, Diêu Thịnh vì lấy lòng nàng, tự nhiên là muốn tới gây phiền toái, nhưng do thân phận, hắn cũng không tiện cùng một nữ hài tử gây khó khăn, cho nên đem oán khí chuyển dời đến trên người của người, nhìn nét mặt lúc này, nếu thật sự ở trận đấu gặp hắn, chỉ sợ hắn sẽ không nương tay."

"Người nên cẩn thận một chút, đấu khí tên kia có vài phần cổ quái, hắn tu luyện chính là thủy thuộc tính đấu khí, nghe nói tựa hồ trước kia không cẩn thận bị một loại tên là "độc vật cắn một cái, bất quá hắn không chỉ không có chết, ngược lại đánh bậy đánh bạ lại có thể đem độc khí dung hợp vào trong đấu khí, cùng người chiến đấu, phối hợp với thủy thuộc tính đấu khí, có thể lặng yên không một dấu hiệu đem đấu khí xâm nhập cơ thể đối phương, nếu phát hiện trễ, không đến một ngày thời gian, chắc chắn mất mạng đương trường." Lâm Tu Nhai cười hắc hắc nói, trong giọng nói, không biết là cố ý hay là vô tình, dĩ nhiên là đem tuyệt kỹ ẩn giấu lợi hại nhất của Diêu Thịnh tiết lộ không ít.

Yên lặng gật đầu, Tiêu Viêm hướng Lâm Tu Nhai chấp tay, khẽ cười nói: "Đa tạ." Tuy nói có thanh liên địa tâm hỏa hộ thể, Tiêu Viêm căn bản không hãi sợ cái loại đấu khí hàm chứa nọc độc của Diêu Thịnh, nhưng Lâm Tu Nhai cũng là hảo tâm, hắn tự nhiên là tâm lĩnh.

"Ta cũng nhìn tên kia rất không vừa mắt, bất quá ngày thường ở trước mặt ta hắn vẫn rất biết điều, nên tìm không được có gì thu thập hắn, người nếu thật sự có thể ở trong thi đấu gặp hắn, vậy thì thuận tiện giúp ta đấm thêm mấy cái." Lâm Tu Nhai đùa vui nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng cười lạnh nghĩ: "Nếu chẳng qua là nổi đau da thịt bình thường, không phải là tiện nghi cho hắn quá sao?" Đối với cái này loại người đê tiện, thì phải dùng phương pháp

đê tiện hành hạ hắn, mới có thể cho hắn chân chính học được một bài học.

Sau khi nhóm người Liễu Kinh rời đi, trên sân đấu không khí cũng là lần nữa sôi động, mà theo thời gian từ từ trôi qua, người trong sân đấu cũng càng ngày càng nhiều, ánh mắt hướng về phía dưới, phát hiện phía dưới chỗ ngồi đông nghẹt, thậm chí vào thời khắc này đã hoàn toàn ngồi đầy, đông nghịt một mảng lớn đầu người người xem có chút hoa mắt khiến Tiêu Viêm cũng phải sợ hãi.

"Đông!"

Trong sân đang cực kì náo nhiệt, bất chợt một lần nữa vang lên tiếng chuông cổ xưa, tiếng chuông ở bên trong quảng trường vang vọng, dưới tiếng chuông, thanh âm huyền ảo, cũng chậm rãi lắng xuống đến cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

"Xuy!"

Tiếng chuông lặng lẽ chấm dứt, trên bầu trời đột nhiên vang lên những âm thanh xé gió, mọi người ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ những thân ảnh chợt lóe rồi biến mất, nhìn lại, đã thấy hơn mười bóng người già nua chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở hàng ghế VIP trên cao..

Tiêu Viêm ánh mắt quét qua mấy người này, phần lớn đều là những trưởng lão quen thuộc trong viện, mà ở giữa là một vị lão giả hắc bào, tóc trắng râu bạc, đương nhiên chính là Tô Thiên đại trưởng lão.

"Không nghĩ tới ngay cả hắn cũng đến xem, xem ra nội viện đối với " cường bảng " bí tài cực kỳ coi trọng a." Tiêu Viêm nhẹ giọng thầm nói.

Tô Thiên chậm rãi đi lên, một tay giơ lên, nhất thời, cả quảng trường chợt im phăng phắc, chỉ còn tiếng hít thở. Ánh mắt chậm rãi quét qua toàn trường, cuối cùng dừng tại trên người hắc bào thanh niên đang dựa vào lan can kia, trong mắt tràn ra nhàn nhạt nụ cười, già nua mà thanh âm trầm thấp, ở trong tai mỗi người vang lên.

"Cường bảng xếp hạng thí sinh, vào sân!"

Theo Tô Thiên thanh âm rơi xuống, trong nháy mắt, chỉ thấy được trên đài cao bóng người chớp động, tất cả thân ảnh ở giữa không trung vẽ lên

đường cung, cuối cùng chính xác chằng chịt rơi vào trong sân rộng, ngừng đầu lên, nhìn chung quanh vô số đầu người, một cỗ chiến hoả lặng lẽ bành trướng.

Cuộc so tài chính thức, sắp bắt đầu!

-----oOo-----

Chương 552: Định đối thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oành!"

Trên bầu trời, một thân ảnh màu đen, mang theo tiếng xé gió bén nhọn, hai chân nặng nề đáp trên mặt đất, trong nhất thời, nơi đặt chân trên sàn nhà tối đen được chế tạo từ tài liệu đặc thù thể mà lặng yên nứt ra khe hở thật nhỏ. Hơn nữa, trong sát na rơi xuống đất, mấy người dự thi trên bãi đất cũng cực kì rõ ràng cảm thấy mặt đất hơi rung rung một chút, lập tức mục quang hướng đến bóng hắc ảnh kia đều ngạc nhiên, đến lúc tầm mắt trộm thấy được người đến, cũng hơi hoảng hốt.

Bá Thương Liễu Kinh, cỗ khí phách lẫm liệt cùng dữ tợn này sợ là cả nội viện cũng chỉ hãn có thể sở hữu mà thôi.

Khi rơi xuống đất, thân thể Liễu Kinh thẳng tắp như cán thương, không chút gấp khúc, sau lưng đeo xiên một thanh hắc sắc trọng thương cao ngang người, bên trong ảm ảm thăm thẳm thấu ra khí thế mạnh mẽ.

Sau khi hạ xuống, Liễu Kinh đột nhiên ngừng đầu, đem tầm mắt hướng đến nơi nào đó trên đài cao, trong tầm mắt tràn ngập chiến ý nóng cháy, mà nơi tầm mắt hướng đến, chính là Lâm Tu Nhai như mọi người sở liệu.

Ánh mắt toàn trường theo tầm mắt Liễu Kinh mà dời đi, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Tu Nhai, cảm thụ khí thế phùng mang trợn mắt của hai bên, trong lòng đều cực kì chờ mong, không biết hai vị thuộc loại chân chính đứng đầu Nội Viện này giao thủ, ai sẽ thắng đây?

Đối với ánh mắt kia của toàn trường, Lâm Tu Nhai cười nhạt, hướng về

Tiêu Viêm phía không xa chấp tay, chột mũi chân điểm một cái trên đất, thân thể giống như một phiến lá rơi, lập tức lóe ra khỏi đài cao. Một cỗ gió màu xanh nhạt xuất thành hình dưới bàn chân, cuối cùng, hắt giống như đi cầu thang, bàn chân mỗi lần hạ xuống, đều như giẫm trên bậc thang vô hình. Một màn này nhìn qua thực là có chút như cảnh giới đạp không phi hành. Chiêu thức ấy không thể nghi ngờ lập tức khiến cho toàn trường kinh hô, bọn họ cũng đều biết, cho dù là đầu vương cường giả cũng phải mượn đầu khí hóa cánh mới có thể dừng lại trên không, mà loại tình huống trông như không hề mượn lực mà như lý bình địa (giống như đi trên đất bằng) này, chính là ít nhất cần phải đầu hoàng thực lực mới có thể miễn cưỡng làm được.

Nhìn Lâm Tu Nhai thi triển ra chiêu này, ngay cả một vài vị trưởng lão trên đài cao kia cũng khẽ gật đầu. Lấy nhãn lực của bọn họ tự nhiên là có thể nhìn ra tên này không phải là chân chính như đi trên không trung, mà là mượn dùng phong hệ đầu khí, dưới chân ngưng tụ thành điểm đặt chân vô hình, cũng không thể kéo dài. Chẳng qua cho dù là vậy cũng cần không chế cực kì chính xác đối với đầu khí, thực lực của một Lâm Tu Nhai ngày hôm nay, có thể làm được từng bước này, đã phi thường khiến người ta cảm thấy kinh dị.

Dưới từng đạo ánh mắt kinh dị của toàn trường, Lâm Tu Nhai thông dong đi xuống giữa không trung, hai chân nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, chột khoanh tay mà đứng, thân hình phiêu dật tiêu sái. Thời khắc này, chung quanh đã có không ít nữ đệ tử trong ánh mắt đầy sao lấp lánh rồi.

"Xùy..."

Lúc mọi chúng nhân vẫn còn say mê trước cảnh tượng Lâm Tu Nhai hư không đạp bộ kia, đột nhiên có tiếng sấm rền trầm thấp vang lên giữa không trung. Một ít người vội vàng ngẩng đầu, nhưng trừ ánh sáng bạc chột lóe lên trong mắt, vậy mà vẫn không phát hiện gì khác, mà khi bọn họ đang mờ mịt ngó quanh, lúc này mới còn vài người tinh mắt, phát hiện giữa sân đột nhiên nhiều hơn một đạo nhân ảnh bận y phục màu đen.

"*Tiêu Viêm? Tốc độ gia hỏa này... nhanh thật.*" Hôm nay dung mạo Tiêu Viêm đã bị tất cả đệ tử Nội Viện quen thuộc, hơn nữa tiêu chí Huyền Trọng Thước kia cũng đem thân phận biểu lộ ra. Trong lúc nhất thời, thanh âm trầm trầm kinh ngạc liên tiếp vang lên.

Tiêu Viêm xuất trường, cũng không phức tạp cùng hoa lệ như hai người trước, nhưng điều này trong mắt của người chân chính có thực lực, thật sự một chút cũng không kém hơn Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai. Dù sao tốc độ loại này, thật cũng là có chút nhanh đến đáng sợ.

Giữa sân, Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai mấy người đều quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên người hắc bào thanh niên im lặng trầm mặc kia, trong đôi mắt đen xẹt qua một tia kiêng kỵ nhàn nhạt. Tốc độ này, dù là bọn hắn cũng không thể không trọng thị. Thậm chí, ngoại trừ một vài người ít ỏi có thể đếm được, rất nhiều người tự hỏi trong lòng, bọn họ cho dù là thi triển toàn lực, chỉ sợ cũng không có khả năng có tốc độ như vậy.

"Tốc độ của tiểu gia hỏa kia, sợ là ở Đấu Linh cũng khó tìm ra vài người có thể chống lại. Hơn nữa thân pháp xem ra còn có chút non nớt. Xem ra chỉ mới sơ thành, thật không biết về sau khi tu luyện đến mức tận cùng, lại còn khủng bố thế nào nữa?" Trên đài cao, Hách trưởng lão cùng Tiêu Viêm có chút quan hệ đang vuốt ve chòm râu, tự đáy lòng tán thưởng nói.

"Thân pháp đấu kỹ hẳn tu luyện sợ là cấp bậc không thấp, nói cách khác, có thể đạt không tới hiệu quả như thế." Một trưởng lão gật gật đầu, nhưng thật ra âm âm đoán được chút manh mối.

Tô Thiên đại trưởng lão bình thản đứng thẳng tại chỗ, trong đầu cũng hiện lên tiếng sấm rền trước kia đối với hắn mà nói cũng không lạ lẫm, một lát sau, tựa hồ nghĩ tới cái gì, đôi mắt nhất thời có chút hơi híp lại, trong lòng có chút kinh nghi lưỡng lưỡng: *"Tiểu tử kia như thế nào có loại thân pháp đấu kỹ này? Đây chính là công pháp bất truyền của Phong Lô Các, ngày sau nếu bị tên này phát hiện, chỉ sợ không thể thiếu một phen dây dưa."*

Nếu Tiêu Viêm biết Tô trưởng lão liếc mắt liền có thể nhận ra lai lịch đấu kỹ của hắn, chỉ sợ cũng cực kì kinh ngạc ánh mắt độc đáo của lão già này.

Giữa sân, không lâu sau khi ba người Tiêu Viêm vào sân, nơi nào đó dưới đài, một vị tiểu cô nương quần áo màu trắng cũng từ tốn theo cầu thang đi lên. Sau đó trong vô số mục quang ngậy ngốc, tiến đến đội ngũ trước mặt, trong miệng tựa hồ vẫn đang nhai gì đó, nhìn đông ngó tây, mà đang khi nhìn thấy Tiêu Viêm, tức thì cười hắc hắc, lộ ra răng nanh nhỏ nhắn sạch sẽ khả ái của riêng Tử Nghiên. Người trong Nội Viện biết rõ cũng không nhiều, có lẽ cũng chỉ người trên Cường Bảng cũng một ít lão sinh biết, đối với một ít tân sinh mới tới mà nói, cũng chưa bao giờ nghe qua tên này.

Dù sao người trước cũng không thường xuyên lộ diện trong Nội Viện, hơn nữa cũng không ai dám khiêu chiến nàng, bởi vậy liền làm cho người Nội Viện chỉ biết đám Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai. Còn chưa kể, người giỏi hơn họ đứng nhất trên Cường Bảng, thế mà lại là một tiểu nữ hài khả ái như thế.

Lúc chung quanh khán đài rầm rì to nhỏ, nhóm mấy người dự thi giữa sân sắc mặt lại trở nên hơi không được tự nhiên, ngoại trừ người trong đoạn thời gian gần đây mới chen vào Cường Bảng, đa số mọi người trên mặt hiện lên một chút sợ hãi, mà biểu hiện của họ như vậy, lại khiến chúng nhân trong sân trở nên mờ mịt.

Đối với ánh mắt chung quanh, Tử Nghiên cũng mặc xác, trong miệng không ngừng nhóp nhép đan hoàn Tiêu Viêm luyện chế cho nàng. Bộ dạng nhàn nhã như vậy, cũng không có nửa điểm cảm giác cấp bách do đại tái tới gần... Nếu là ở hai năm trước, trong Nội Viện còn có vài đối thủ có thể cùng chiến đấu, nhưng hôm nay cường giả này đều đã tốt nghiệp rồi đi. Thời gian trôi qua, cũng ép bộ dạng tiêu cô nương này thành một tên đệ tử say rượu trong Nội Viện, ách, tuy rằng đệ tử này có chút cổ (nguyên lời Khoai Tây, nên ghép vắn liền nghĩ ra được) quái.

Ánh mắt đảo qua trên mặt mấy tham tái giả, Tô Thiên bắt đắ dĩ lắ lắ đầu. Phong khí của Nội Viện ngày nay đã giảm bớt bur hần, giữa đấu trường kia, nguyên bản nhóm gà con chẳng biết chút chém giết cũng trở thành thảo nguyên ác lang kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hiện tại muốn ngăn chặn hung tính bọn chúng, thật là có chút khó khăn mà.

"Quy củ giống như trước kia, rút thăm định đối thủ." Nhìn thấy lời nói chưa đạt hiệu quả cao, Tô Thiên cũng không nói nhảm thêm, trầm giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lời dứt, tay áo bào khẽ phất, nhất thời một miếng vải đen cách bọn Tiêu Viêm không xa bay xuống, lộ ra thạch thai bên dưới. Trên thạch thai, một ống tre to rộng, bên trong ống chứa không ít thẻ trúc.

"Trong ống có hai mươi lăm thẻ lam, hai mươi lăm thẻ hồng, số thẻ đều là từ một tới hai mươi lăm. Ví dụ nếu như rút được thẻ màu lam số mười hai, vậy đối thủ của ngươi là người giữ thẻ hồng số mười hai." Tô Thiên đem quy tắc rút thăm giản lược nói ra một lần, thứ này cũng không phức tạp, cho nên đệ tử lần đầu trải qua loại này cũng vừa nghe liền hiểu.

"Tốt lắm, rút thăm bắt đầu!"

Một tên dự thi theo lệnh đi tới thạch thai, sau đó từ bên trong rút ra thẻ trúc, sau khi đọc ra số của bản thân, lúc này mới lui ra. Cho nên, hôm nay với man lực gần như biến thái của Tử Nghiên, chỉ sợ xem như là bọn Liễu Kinh cũng khó có thể chống lại. Tiểu cô nương kia đã trở thành một tồn tại vượt quá lẽ thường trên Cường Bảng.

"Khu!" Tiếng ho khan nhàn nhạt ẩn chứa đầu khí vang lên bên tai mỗi người trong toàn trường, nhất thời tiếng rì rầm bắt đầu giảm xuống, một lát sau hoàn toàn tiêu tán. Từng đạo ánh mắt nâng lên, nhìn hắc bào lão nhân ở trung tâm đài cao, trong ánh mắt tràn ngập kính sợ cùng tôn kính. Làm đại trưởng lão bên trong Nội Viện thực lực cùng quyền lực gần với thần bí viện trưởng, cho dù là trưởng lão bình thường đối với lão cũng duy trì kính ý, huống chi mấy tên đệ tử bọn chúng. Tiêu Viêm vẫn chưa vội rút thăm, đứng tại chỗ. Bỗng nhiên nhíu mày, mỉm cười nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua phía sau, vừa vặn nhìn thấy một ánh mắt oán độc. Xem bộ dáng này, chính là Bạch Trình lúc trước bại trong tay mình. Nhìn bộ dạng hẩn như vậy, tựa hồ vẫn đối với y ghi hận trong lòng như cũ. Hơn nữa, trong phần ôm hận này, cũng có vài phần không phục, có lẽ hẩn cũng giống như ngoại giới, cho rằng mình thua trong tay Tiêu Viêm duyên cớ bởi vì viên Long Lực Đan kia.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm phóng tới, khuôn mặt Bạch Trình run rẩy phần chấn, cười lạnh một tiếng, sải bước về phía trước, đến rìa thạch thai, sờ soạng một trận, cuối cùng lấy ra thẻ trúc màu hồng, thanh âm nặng nề đọc lên: *"Thẻ hồng mười lăm."* Sau khi đọc, hẩn lui qua một bên, tiếp tục giương ánh mắt ác độc nhìn Tiêu Viêm, trong lòng độc địa nguyện rửa: *"Tốt nhất rút được thẻ trúc giống Liễu Kinh!"*

Trong lúc Bạch Trình rửa xả, Tiêu Viêm rút cuộc chậm rãi đi đến thạch thai, sau đó rút ra thẻ hồng, ánh mắt đảo qua, đầu tiên là rung mình, chột khốc miệng hiện lên một chút cân nhắc.

"Thẻ lam... mười lăm." Tiêu Viêm nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt khẽ nâng, gặp được khuôn mặt cười lạnh đột nhiên cứng ngắc của Bạch Trình.

Chương 553: Đại tái bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm báo ra số thứ tự của mình. Sắc mặt BạchTrình nhất thời cứng ngắc, hơn nữa là cứng ngắc đến muốn trại quai hàm, thậm chí còn có phần tái nhợt.

Tuy rằng chính bản thân mình bị Tiêu Viêm đánh bại luôn cánh cánh trong lòng, hơn nữa có lẽ là bởi vì duyên cớ không muốn thừa nhận, BạchTrình vì nguyên nhân thất bại chính mình mà ưu sầu cuối cùng quy tội Tiêu Viêm đã nhờ phục dược Long Lực Đan mà thắng được, chẳng qua, lúc này đây, trong lòng cũng nổi lên sợ hãi, tuy rằng ngoài miệng hẳn cũng không nguyện thừa nhận, nhưng ở nơi sâu nhất trong lòng, Tiêu Viêm đích xác thật sự vẫn gây ra cho hắn sự sợ hãi.

Nắm thẻ trúc thật chặt trong tay, Bạch Trình nhìn khóe môi nhếch lên của Tiêu Viêm nụ cười chột tăt, khuôn mặt có chút co rút, ánh mắt khẽ buông xuống, ánh mắt hung ác kia giống như con lang đói như muốn được ăn cả ngã về không.

"Hỗn đản chết tiệt, lúc này đây cho dù là liều mạng ta cũng muốn cho ngươi mất đi cơ hội tranh đoạt là một trong mười người đứng đầu cường bảng".

Bình thần nhìn Bạch Trình đang cúi đầu kia, Tiêu Viêm vượt vượt thẻ trúc đang nắm trong tay, trong lòng vẫn chưa có nhiều lăm lo lắng, lúc trước khi bản thân là một tinh Đấu Linh, lúc đó hẳn có thể đả bại Bạch Trình, hôm nay thực lực lại tinh tiến không ít, Bạch Trình càng không phải là đối thủ, giống như ngày xưa đem chính mình khiến cho sức cùng lực kiệt.

Sau Tiêu Viêm, lại một người lục tục lấy thẻ thăm, trong đó đối thủ của Ngô Hạo là một gã xếp hạng 43 trên "*Cường bảng*" cấp Đấu Linh một tinh, loại cấp bậc này, ở trên cường bảng có thể xem là xếp ở vị trí gần cuối, tuy nói thực lực Ngô Hạo mới vừa đạt tới đại đấu sư đỉnh phong, nhưng nếu hắn thật sự toàn lực ứng phó, phần thắng là không nhỏ, mà nhìn bộ dáng hắn đang mỉm cười tùm tùm, hiển nhiên cũng là do vận khí chính mình mà cảm thấy may mắn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Lúc sau là một gã dự thi cuối cùng ở trước bao ánh mắt của mọi người cũng đã rút thăm xong, trình tự quyết đấu ở giữa sân phần lớn đã được xác định, trong đó tự nhiên có một ít người thần tình ử rử bất đắc dĩ, bởi vì đối thủ của bọn họ, đều là cao thủ đứng hàng đầu trên cường bảng, trong đó có một gã thực lực đạt tới bốn sao Đâu Linh, vừa lúc Liễu Kinh lấy mẫu cùng dãy số ngẫu nhiên giống nhau, trong một chốc liền báo ra dãy số, trong khoảnh khắc này sắc mặt người kia trở nên u ám, tuy rằng thực lực của hắn ở trên cường bảng cũng được tính ở vị trí giữa bảng, cùng so sánh cường giả Liễu Kinh bậc này, phần thắng không thể nghi ngờ là rất thấp, tình hình có thể sẽ không được như ý muốn.

Nhưng thật ra có một chút thú vị về đối thủ của Tử Nghiên, người này trong đoạn thời gian gần đây phong vân ở trên cường bảng, hơn nữa xem bộ dáng này, tựa hồ là cái loại người chỉ biết bế quan tu luyện và tu luyện, bởi vậy đối với Tử Nghiên, hắn thực ra cũng không hiểu rõ cho lắm, bởi vậy, nhìn thấy đối thủ của chính mình dĩ nhiên là một cái tiểu cô nương, nhất thời nhếch miệng nở nụ cười ngu ngốc, trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường nhìn xung quanh, mà nhìn thấy một màn này bọn người Tiêu Viêm có một chút buồn cười, chờ trận đấu bắt đầu thật sự, có lẽ người kia sẽ bật khóc lên làm thiên hôn địa ám.

Ánh mắt Tô Thiên chậm rãi đảo qua toàn trường, nhìn thấy những người dự thi đã được quyết định các cặp thi đấu, lúc này mới khẽ gạt đầu, âm thanh già nua nhàn nhạt quanh quẩn toàn trường: *"Một khi đã rút thăm xong, như vậy liền thỉnh chú vị về trước vị trí của chính mình, trận đấu tùy lúc sẽ bắt đầu"*.

Nói xong, Tô Thiên tiện tay từ cái ống trúc trước mặt rút ra một thẻ thăm bằng trúc, đưa mắt nhìn, thản nhiên nói: *"Số bảy."*

Nghe được Tô Thiên đọc lên dãy số, nhất thời trong những người dự thi ở giữa sân, liền có hai người mạnh mẽ phi thân thẳng lên.

"Thẻ thăm số bảy màu hồng và màu lam lưu lại, những người còn lại trôi khỏi sân." Phất phất tay, Tô Thiên ra lệnh nói.

Theo âm thanh của Tô Thiên vừa dứt, nhất thời mọi người từ sân đi ra, rồi sau đó để lại hai người ở giữa sân.

Hai người lưu lại ở giữa sân cũng là hiểu rõ quy củ, ở ngay sau đó, nhanh

chóng ngưng thần, khuôn mặt căng thẳng, đầu khí nhàn nhạt tràn đầy thân hình, đều tự lấy ra vũ khí, ánh mắt bén nhọn nhìn đối thủ của chính mình.

Nhìn chiến ý hùng hực tràn ngập giữa sân, trên khán đài lập tức im lặng, cũng là lại lần nữa vang lên giọng nói khe khẽ, một ít ánh mắt, cũng là tại bên trong nơi này chốc lát trở nên lửa nóng nóng bỏng rất nhiều, cường băng đại tái chờ đợi đã lâu rốt cuộc hôm nay đã đến, cuối cùng trận đấu đầu tiên đã sắp bắt đầu.

Tiêu Viêm cùng Ngô Hạo đều trở lại đài cao, cách đó không xa là Lâm Tu Nhai ánh mắt giao nhau một chút, rồi mỉm cười gật đầu.

"Hai vị này một vị bài danh thứ ba mươi lăm, một vị bài danh ba mươi tám, thực lực đều không kém xa lắm, trận chiến chưa bắt đầu nhưng là có chút vô cùng lo lắng, Ngô Hạo liếc mắt nhìn hai người ở giữa sân, cười nói.

Tiêu Viêm tùy ý gật gật đầu, thân mình tà tà dựa vào lan can, ánh mắt lười nhác nhìn hai người đứng ở giữa sân.

"Không nghĩ tới đối thủ của Tiêu Viêm ca ca lại là BạchTrình". Đổng Nhi che miệng khẽ cười nói.

"Chỉ là bại tướng dưới tay thôi". Tiêu Viêm khẽ cười nói, trong ánh mắt có một chút đắc ý, tuy rằng lúc trước chính mình trải qua lôi đài nghênh chiến, đã không có ít người nói hấn thắng được Bạch Trình là nhờ được lực trợ giúp, vẫn chưa trừ được tận gốc được, hôm nay lại gặp nhau lần nữa, cũng vừa lúc ở trước công chúng rõ ràng là căn cứ vào tài năng cùng thực lực chính xác cho mọi người xem, hấn lần đầu tiên có thể đả bại BạchTrình, liền có thể đả bại lần thứ hai, thậm chí là lần thứ ba!

"Chẳng qua tên kia đối với ngươi tựa hồ rất là ghi hận, lần này lại gặp nhau, đúng là duyên số a, tuy rằng ngươi không sợ hấn, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận đề phòng, vạn nhất bị đả thương, khả năng trận kế tiếp đối với ngươi, là có chút bất lợi." Ngô Hạo nhíu nhíu mày, nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, bản thân hấn vốn là người cẩn thận, tự nhiên đối với loại sự tình này là cẩn thận đề phòng, có hay không là một trong mười người đứng đầu cường băng, nhưng là quan hệ đến Vẫn Lạc Tâm Viên có thể hay không lọt vào trong tay mới là điều trọng yếu nhất, cho

nên, đối với trận đấu này, chính là trong lòng hắn luôn nhắc nhở phải thật cẩn thận sợ làm ra cái gì sai lầm, làm cho kế hoạch chính mình xuất hiện ngoài ý muốn.

Lúc mấy người nói chuyện với nhau, phía dưới hai người ở giữa sân, đang nhìn lên trên khán đài từng đợt lửa nóng trong tiếng động lớn xôn xao trong tiếng va chạm đột nhiên vang lên, đấu khí mạnh mẽ tiếp xúc lẫn nhau, bộc phát ra từng trận nổ vang trầm thấp, bóng người chợt hiện chợt ẩn, tiếng kim thiết vang lên thanh thúy mang theo hỏa quang không ngừng thoáng hiện, ngay từ đầu chiến đấu đã trực tiếp tiến vào chân chính sống chết với nhau ở bên trong.

Hai người ở giữa sân một vị là đấu khí hỏa thuộc tính, một vị còn lại là mộc thuộc tính đấu khí, tuy nói người sau thực lực hơi mạnh một chút, nhưng bởi vì do đấu khí bị người kia khắc chế, trái lại trước thế công hiểm hóc thì có vẻ ăn không ít khổ, mà vị đấu khí hỏa thuộc tính kia cũng có chút thông minh, hú lên một tiếng trợ uy làm tinh thần hăng hái thêm, triển khai thế công, kinh phong nóng cháy liên miên không dứt, đấu khí màu đỏ nhạt giống như một ngọn lửa bốc lên, ở giữa không trung vẽ lên một đường cong, hung hăng bổ xuống đối thủ, nhưng mà, trước thế công hung ác của hắn như vậy, vị đệ tử đấu khí mộc thuộc tính kia, vẫn chưa có chút bán loạn cùng biến sắc nào, sắc mặt trầm ổn đem công kích trực tiếp hóa giải, tuy rằng nhìn thì như rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn chưa có bị thương nặng

Trận chiến đấu trong sân, ở bên trong trong viện cũng miễn cưỡng tính làm chiến đấu ở đẳng cấp cao, bởi vậy, nhiều nhóm người quan khán chung quanh trên khán đài, đều là nhìn không rời mắt, ánh mắt như có cũng như không có dừng lại ở phía trên hai đạo nhân ảnh, tiếng hò hét phấn chấn, những tiếng hô to khản cả giọng vang lên không ngớt quanh quần xung quanh quảng trường.

Nhưng mà, trong sân chiến đấu tuy rằng đối với đệ tử trên khán đài có chút phân khích, nhưng là không đúng so với bọn người Tiêu Viêm, điều đó làm cho bọn họ có thể khe khẽ gật đầu mà thôi, dù sao thực lực bất đồng, tự nhiên ánh mắt cũng hoàn toàn khác đi, đối với sự tình như vậy dĩ nhiên là không cùng cấp độ.

"Đệ tử đấu khí hỏa thuộc tính kia, tất phải thua". *Tiêu Viêm lười nhác liếc mắt nhìn chiến đấu trong sân, bỗng nhiên mở miệng nói.*

"Ách?" Nghe vậy, ở một bên Ngô Hạo cùng Hồ Gia lại có chút ngạc nhiên, hôm nay ở giữa sân, tên đấu khí hỏa thuộc tính kia, cơ hồ là chiếm cứ tuyệt đối thượng phong, đấu khí hỏa thuộc tính cố nhiên có tính công kích mạnh mẽ, nhưng về lâu dài thì không thắng được, đối thủ của hắn kinh nghiệm chiến đấu rõ ràng so với hắn là phong phú hơn, hiểu được tránh né cùng kéo dài thời gian, mộc thuộc tính đấu khí tuy rằng lực công kích so với hỏa thuộc tính đấu khí yếu hơn, nhưng thắng là ở về lâu về dài, hơn nữa còn có thể tự chữa thương thể, các người nếu là cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện, đệ tử đấu khí hỏa thuộc tính thể công càng về cuối càng đuối sức, nhưng cục diện của hai đối thủ này, cũng đang hòa nhau, xem tình huống này, chỉ sợ trong vòng mười phút đã phân thắng bại rõ ràng". Đông Nhi một bên cười dài nhẹ giọng nói, ánh mắt của nàng, không thể yếu hơn so với Tiêu Viêm, thậm chí ở phương diện nào đó mà nói, nàng so với Tiêu Viêm còn có tinh chuẩn hơn.

Nghe được Đông Nhi phân tích như vậy, Ngô Hạo cùng Hồ Gia cũng cẩn thận quan sát, một lát sau, kinh ngạc gật gật đầu: "*Quả nhiên*".

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hai chiếc miệng nhỏ nhắn của Huân Nhi đang mỉm cười... Cô gái nhỏ này, nhìn nhận (đánh giá) so với hắn còn chuẩn hơn, ít nhất, hắn không thể nhận ra hai vị tài năng này ở trong mười phút có thể phân thành thắng bại.

Huân Nhi đoán trước quả thật chính xác, ngay ở phút thứ tám, trận chiến giữa sân đang vô cùng khốc liệt rồi đột nhiên ... biến cố xảy ra, đệ tử đấu khí mộc thuộc tính trước luôn bị động phòng thủ, trong giây lát bộc phát ra công kích cực kỳ sắc bén, đấu khí xanh nhạt trong tay giống như dải lụa quanh co bạo bắn ra, cuối cùng nhanh như chớp xuyên qua phòng ngự của đối thủ, nện thật mạnh ở phía trên ngực, nhất thời đệ tử đấu khí hỏa thuộc tính kia sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu tươi từ khóe môi chảy xuống, thân thể còn lại bị văng ra khỏi sân, đợi đến khi thân đứng lên được, cũng là nghe được tràng vỗ tay nổ vang xung quanh toàn trường, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ không cam lòng.

"Trận đấu đầu tiên, Hạ Bó thắng!"

Trên đài cao Tô Thiên nhận nhặt tuyên bố kết quả tỷ thí, loại này thực không được tính là trận đấu quyết liệt, đối với hắn mà nói, căn bản là giống như tiểu hài tử bình thường, cũng không có bao nhiêu tán thưởng.

Nhiều tràng vỗ tay vang lên, Tô Thiên hờ hững dựa lưng vào ghế, lại lần nữa từ trong ống trúc rút ra một thẻ trúc, nao nao, đột nhiên bật cười, đối với vài vị trưởng lão bên cạnh mỉm cười nói: "*Xem ra chúng ta có thể một hồi xem trận đấu thú vị*".

"Trận đấu thứ hai, số hai mươi tám".

Thanh âm Tô Thiên vừa dứt, một đạo thân ảnh đột ngột bay lên đài, người tới là một vị nam tử, vẻ mặt vô cùng kiêu căng cùng cao ngạo, là người gần đây nổi bật thậm chí vượt qua Tiêu Viêm, hẳn là người ở ngoài cường bảng, sau đó trực tiếp đi một đường liền đứng thứ ba mươi ba trên cường bảng, hơn nữa người này còn phát ra những lời quá cuồng ngôn, nếu là cho hắn thời gian năm ngày, tất nhiên ngay cả Tiêu Viêm xếp trên hắn, cũng phải bại dưới tay hắn, như thế có không ít người bội phục hào khí của hắn, bản thân Tiêu Viêm đối với điều này cũng không đáp lại, hắn vội vàng bế quan, cũng không phản ứng lại mấy cái loại này.

Nam tử ở trên đài không lâu, một đạo thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện ở dưới ánh mắt mọi người, một tiểu cô nương toàn thân áo trắng ở trong ánh mắt bọn người Tiêu Viêm cười trộm, chậm rãi đi lên đài.

"Ha ha, nữ oa oa, yên tâm đi, ta sẽ lưu thủ!" Nhìn tiểu cô nương áo trắng, nam tử không nhịn được cười nói, hắn tựa hồ như thấy được phong quang của mình.

Đối với âm thanh cuồng tiếu của nam tử, trên đài cao, bọn người Tiêu Viêm, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Tên này thật đáng thương"

-----oOo-----

Chương 554: Bồi Cư!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười của nam tử trực tiếp làm cho một số người hiểu chuyện trên đài cao mặt trầm xuống, quay mắt về nhìn Tử Nghiên. Cho dù là bọn Liễu

Kình, Lâm Tu Nhai dốc toàn lực ứng phó khi đối mặt với Tử Nghiê n cũng không có khả năng bảo trì một nửa phần thắng. Mà vị "anh hùng " của chúng ta khi nói xong cũng nhận thấy được chung quanh ánh mắt nhìn mình có chút không đúng nhưng lại không biết nguyên nhân chính xác, khuôn mặt đang nở nụ cười thoáng cứng lại. ánh mắt cẩn thận quét qua quét lại trên người Tử Nghiê n, nhưng với chút thực lực của hắn làm sao có thể nhìn rõ hư thực, trong mắt hắn Tử Nghiê n chỉ là một tiểu la li trong cơ thể cũng không có dấu khí mạnh mẽ lưu động, bộ dáng thì ôn nhu nhu nhược, dường như không thể chịu nổi một kích. Dưới từng đạo ánh mắt kì dị, Tử Nghiê n rốt cục cũng đi vào giữa sân, dùng đôi mắt to tròn đen nhánh liếc nhìn nam tử đối diện mang theo một tia rất ư là tà dị. Mười ngón tay đan vào nhau khễ nhán một cái, nhất thời tiếng khớp va vào nhau vang lên tiếng lách cách (sao giống đi trần tiền wá zậy =.=) rồi nàng ngẩng đầu nhìn về phía trưởng lão Tô Thiên nói:

" Uy, ông lão, có thể bắt đầu rồi chứ?"

Lời này nói ra, lập tức cả tràng thi đấu vốn đang náo nhiệt trở nên lặng thinh. Một ít người biết rõ thân phận của Tử Nghiê n thì khen thầm còn lại thì thần tình đại ra, mặt đàn thối, trong nội viện này cũng có kẻ dám nói chuyện như vậy với đại trưởng lão? kẻ cả đối thủ của Tử Nghiê n cũng nằm trong số đó, mồm há to có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Trên đài, Tô trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, đối với tiểu la li nghịch ngợm này ngài cũng không có lấy một chút biện pháp, ánh mắt liếc liếc về mấy vị trưởng lão đang cười trộm bên cạnh, cuối cùng đành phải phát tay nói: "*Bắt đầu đi, nhớ rõ không được đả thương tính mạng người khác."*

Tử Nghiê n đáng yêu nhún vai nói: "*Yên tâm đi, chỉ cần một quyền nhưng mà vết thương nặng nhẹ dựa vào năng lực chịu đòn của hắn.*

"Cuồng vọng!" bị một tiểu cô nương ở trước công chúng sỉ nhục như vậy nam tử đối diện mặt liền sầm xuống, cực kì tức giận nói: "Đừng nghĩ rằng người là một tiểu cô nương thì ta sẽ nương tay, hãy nhớ kĩ lấy tên ta, Bôi Cư."

Nhìn nam tử đang thuyết giáo, Tử Nghiê n không kiên nhẫn lắc lắc cái bím tóc màu tím, chiếc răng nanh bé nhỏ đáng yêu khễ cà cà vào nhau, bàn chân mảnh khảnh khễ nâng lên, đột nhiên xuất hiện ở phía sau nam tử hạ xuống.

"Oành!"

Bàn chân hạ xuống, một tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên, thanh âm vang dội tất cả mọi ngõ ngách, khán đài chột trở nên náo động đa số người dường như không tin nổi vào mắt mình. Dưới mặt võ đài một cái khe như một con măng xà to nữa thước từ bàn chân Tử Nghiên kéo dài rộng ra, một đạo vô hình kinh khí bắn ra cuối cũng hướng tới 2 chân nam tử mạnh mẽ phá tới (cũng may mà không phải giữa 2 chân >.<).

Nhìn thấy khe nứt kinh khủng từ chân Tử Nghiên, Bối Cư tuy rằng cũng vì thấy tiểu cô nương mà hấn coi thường chột thể hiện ra thực lực khủng bố mà tâm lý sinh ra một sự bất an lo lắng không biết tên. Nhưng ở cái loại thời điểm này cũng không có thời gian cho hấn nghĩ nhiều, một tiếng quát chói tai kéo theo một cỗ đầu khí hung hồn mạnh mẽ phát ra, trong giây lát thân thể hấn được bao phủ bởi một áo giáp đầu khí màu trắng.

Bối Cư ngưng tụ áo giáp đầu khí với tốc độ rất nhanh, hiển nhiên là có thể đi đến bước này hấn cũng có được chân chính thực lực. Nhưng mà hiềm một nỗi vận khí của hấn quá kém, gặp ngay Tử Nghiên - Người mà ngay cả bọn Liễu Kinh Lâm Tu Nhai cũng tránh như tránh tà.

Lấy thực lực đầu vương của Tử Nghiên tuy nói rằng chỉ đánh vền vền một kích nhưng cũng không thể khinh thường. Bởi vậy, tuy rằng áo giáp đầu khí bảo hộ quanh cơ thể Bối Cư nhìn thì rất cứng rắn nhưng khi đòn công kích của Tử Nghiên vừa tới thì nó lập tức bị bẻ gãy nghiền nát ngay tức khắc, áo giáp vỡ tan tung toé mà kinh khí vẫn tiếp tục không lưu tình hướng tới 2 chân Bối Cư đánh tới, một tiếng kêu thê lương thảm thiết ở trên đấu trường vang lên.

"A!"

Nhìn nam nhân ở giữa sân ôm hạ thể, thân thể uốn cong như con tôm không ngưng tru lên, toàn trường tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm lau đi mồ hôi lạnh trên trán, một ít nam đệ tử theo phản xạ có điều kiện khẽ co hạ thể lại, bất kể là ai bị đánh trúng như vậy cho dù là được chữa trị cũng sẽ sinh ra một bóng ma tâm lý a.

Trên đài cao bọn người Tiêu Viêm đồng dạng đều là trợn mắt há mồm đều không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt. Cô bé nhìn thì tưởng chừng

đáng yêu vô hại này ra tay cũng đủ ngoạn độc a.

"Cỗ lực lượng mãnh liệt của nàng tựa hồ không có vận dụng năng lượng mà hoàn toàn là lực lượng cơ thể " Đôi mắt xinh đẹp của Đồng nhi gắt gao nhìn Tử Nghiên nhẹ giọng nói, trong thanh âm có vẻ kinh ngạc.

Tiêu viêm khẽ gật gật đầu, khi Tử Nghiên động thủ hấn cũng không cảm giác được nhiều năng lượng dao động, nhưng là nghĩ đến thân phận chân thật của nàng hấn cũng bình thường trở lại rất nhiều, ma thú phân lớn đều lấy lực lượng cơ thể mạnh mẽ mà nổi tiếng, huống hồ ngay cả Dược Lão cũng nói, Tử Nghiên có lẽ là một loại thượng cổ ma thú hiếm thấy, nàng có lực lượng khủng bố như vậy cũng là không khó hiểu.

Trên sàn đấu, Tô Thiên trưởng lão khuôn mặt cũng run rẩy vài cái, một ít trưởng lão cười khan vài tiếng đều là không biết nói gì.

"Khụ"! *thu liễm cảm xúc bàng hoàng, Tô Thiên trưởng lão ho khan một tiếng cười khổ nói:* " trận này, Tử Nghiên thắng."

" Hừm không đã tay chút nào" *bĩu môi, Tử Nghiên nhàn chán phát phát tay, bàn chân đạp xuống đất, thân hình nhỏ nhắn mạnh mẽ bắn lên không cuối cũng dừng ở trên lan can đài cao nơi Tiêu Viêm đứng, hướng về hấn cười cười.*

"Ngươi xuống tay thật là độc ác nha" *Tiêu Viêm nhìn bộ dáng đáng yêu kia của Tử Nghiên mà cảm thán, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì dù thế nào hấn cũng không tin nàng thế này mà có thể sử xuất thủ đoạn hung ác bực này.*

" Lần trước ta vừa vặn thấy hấn đánh thắng một trận sau đó trước mặt mọi người tuyên bố kẻ mà hấn đả bại kế tiếp chính là ngươi " *Tử Nghiên liếc mắt ra giữa sân đã bắt đầu trận đấu thứ hai, cầm lấy dải tóc bím màu tím nhạt, hắc hắc cười nói.*

Hơi hơi sừng sốt, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, hấn không nghĩ đến nguyên cớ Tử Nghiên xuống tay nặng như vậy lại quan hệ đến chính mình. Chẳng qua tiểu cô nương này cũng thật đúng là tốt, hấn mỉm cười ôn nhu nhìn Tử Nghiên khẽ nói: " việc này tự ta có thể giải quyết, ngươi cũng không cần xen vào " *"không hoàn thành lời hứa giúp ngươi, vậy sau này ngươi khẳng định cũng sẽ không luyện chế cho ta đan hoàn "* *Tử Nghiên*

không vui cúi đầu xuống, lằm bằm trong miệng, thực không có cái tâm giáo hoạt như nhân loại, nàng luôn đơng thuận cho rằng chỉ có làm cho Tiêu Viêm thiếu nợ nàng cái gì, hẳn mới chuyên tâm luyện chế đan hoàn cho mình.

"Hiện tại ta giúp ngươi giáo huấn cái tên kia, nhưng mà ngươi thiếu ta một món nợ nhân tình ta sẽ nhớ rõ."

"Ha ha, đượ, coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình " dở khóc dở cười lắc đầu Tiêu Viêm vuốt vuốt bím của Tử Nghiê đang nhìn hẳn không chớp mắt lộ ra nụ cười vui vẻ và khuôn mặt đáng yêu, trong đầu hẳn bỗng nhiên hiện lên một cái thân hình thấp bé thân tình sợ hãi, một tiểu cô nương có chiếm huyết xà mạch máu.

" Không biết Thanh Lân giờ thế nào" trong lòng khẽ thở dài một tiếng, lúc trước ở Thiên Mã đế quốc đã cứu đượ tiểu cô nương kia từ trong miệng sói nhưng cuối cùng lại bị ngươi của Thiên Xà phủ từ trong tay mình cướp đi, đối với bộ mặt khiếp đảm của tiểu nữ hài, Tiêu Viêm cũng là có chút áy náy.

" Hắc hắc" Nhìn thầy tiêu viêm gật đầu, Tử Nghiê cười hắc hắc lộ ra tiểu răng nanh đáng yêu, thân thể đứng ở trên lan can, vổ bả vai kẻ đứng đối diện, "yên tâm có ta bảo hộ ngươi nhất định tiến vào thập cường, ai dám chiếm vị trí của ngươi ta trực tiếp đem hẳn đánh cho chết khiếp, Tử Nghiê thanh âm vẫn không đê thấp bởi vậy cơ hồ cả đài cao người dự thi đều là nghe thấy đượ, lập tức sắc mặt phần lớn đều biến đổi. Đối với sự khùng bố của Tử Nghiê bọn họ bên trong cũng rất nhiều người hiểu biết.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu Tiêu Viêm gõ nhẹ vào trán Tử Nghiê, nhìn thấy nàng thân tình ai oán không khỏi cười nói:"ta tiến vào thập cường đơng nhiên sẽ phải liều mạng cho dù muốn ngươi hỗ trợ thì cũng ngồi không yên. Tử Nghiê đảo hai tròng mắt vài vòng, than thở vài câu nhưng lại không nói thêm tiếng nào.

" Ha ha không nhĩ tới tiêu viêm huynh đệ cùng Tử Nghiê học tử quen biết nhau." một tiếng cười quen thuộc bỗng nhiên ở một bên vang lên, Tiêu Viêm quay đầu sang thì thấy hoá ra là Lâm Tu Nhai mấy người, giờ phút này mấy người họ đều là ánh mắt như có như không liếc về bên Tử Nghiê.

"Học tử", miệng khẽ mở, Tiêu Viêm thật sự là có chút buồn cười, nhiều hơn nữa là kinh ngạc. Ngày thường Lâm Tu Nhai ở trước mặt mọi người đều là bảo trì khí chất lạnh nhạt ấy vậy mà hiện tại nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy nét cố kị thậm chí là e ngại. Tử Nghiên hơi liếc mắt lườm nhắc nói: "Hoá ra là người a, đã lâu không thấy, lần trước ngươi chạy trốn thật mau a."

Khuôn mặt hiện lên một chút xấu hổ, Lâm Tu Nhai không biết nói gì, trận đấu tranh giành cường báng năm đó hẳn và Tử Nghiên đã gặp mặt ở chung kết, khi ấy thực lực hẳn tự nhiên không thể so sánh với bây giờ cho nên khi chạm mặt Tử Nghiên thì đã dứt khoát nhận thua làm cho Tử Nghiên vốn có tâm lí đánh người không thể thành công cho nên đến bây giờ nàng vẫn còn canh cánh trong lòng (ôi đàn bà =.=).

"Trận đấu này cũng thật nhàm chán, các người xem đi, hôm nay xem ra ta sẽ không phải đấu lần nữa" nhìn cuộc đấu giữa sân đang cực kì nóng bỏng Tử Nghiên nhàm chán ngáp một cái hướng tới Tiêu Viêm phát phát tay sau đó trực tiếp nhảy xuống đài cao thoát li quảng trường.

Nhìn thân ảnh Tử Nghiên biến mất Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, quay đầu sang thấy Lâm Tu Nhai bộ dáng như là đang muốn nói cái gì lập tức nhướn mày lên cười nói: "Làm sao vậy?"

"Hắc hắc Tiêu Viêm huynh đệ cùng Tử Nghiên học tử rất quen thuộc sao?" Lâm Tu Nhai cười gượng nói.

"Cũng bình thường", Tiêu Viêm buông lỏng hai tay nói.

"Hắc hắc vậy làm ơn huynh đệ nói với nàng nếu trận đấu kế tiếp gặp mặt, ta thua cũng không sao nhưng cũng đừng làm ta khó xử, nói thật là nếu ta ta đối Liễu Kinh là kiên ky, còn đối nàng thì chính là sợ hãi, ta nghĩ Liễu Kinh có lẽ cũng là nghĩ như vậy" Lâm Tu Nhai ngượng ngùng nói.

Nghe vậy tiêu viêm nhất thời cảm thấy tức cười ai có thể nghĩ rằng vị thủ lĩnh nanh sói này lại sợ hãi Tử Nghiên như thế.

"Chờ gặp nàng ta sẽ giúp ngươi nói một chút" nhìn ý cười trong lòng xuống, Tiêu Viêm gật gật đầu.

Thấy tiêu viêm đáp ứng Lâm Tu Nhai mới thở dài một hơi nhẹ nhõm,

hướng về phía hắn cười cười cảm kích sau đó mới ôm quyền rời đi.

Nhìn lâm tu nhai xoay người rời đi Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, quả thật là vô quyết dày có móng tay nhọn a... "trận thứ tư: số 15!" khi Tiêu Viêm đang cảm thán trọng tài bỗng la lên, cũng làm hắn nao nao, chợt ngẩng đầu nhìn lên cũng thấy Tô Thiên kia mang theo ý cười trong ánh mắt hướng tới.

"Rốt cuộc đến phiên ta sao" Tiêu Viêm quay đầu tầm mắt nhìn về phía ánh mắt ác độc đang nhìn về phía mình, khoé miệng chậm rãi nở một nụ cười lạnh lùng.

-----oOo-----

Chương 555: Thước pháp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong sân rộng, hai đạo nhân ảnh đối lập, một đen một trắng, trong đầu tròng màu xám nhạt có vẻ chói mắt.

"Không ngờ là Tiêu Viêm cùng Bạch Trình? Hai người này lại chạm mặt nhau."

"Hắc hắc, có trò hay để xem rồi, nghe nói lần trước thua trong tay Tiêu Viêm, Bạch Trình nói với bên ngoài là do Tiêu Viêm dùng Long Lực Đan, hôm nay tại trận đấu không được dùng đan dược, không biết hắn có thể thắng hay lại thất bại lần nữa?"

"Ta xem sợ là rất khó, Tiêu Viêm một lần ngay cả trên lôi đài đã bại Trình Nam, là sáu bảy tinh Đấu Linh cường giả a, thực lực cũng không kém hơn Bạch Trình."

Nhìn hai người đối lập dưới tròng, người trên khán đài sôi nổi đàm luận, khe khẽ nói nhỏ, đối với hai người từng bạo phát chiến đấu kịch liệt này, nội viện cơ hồ đại đa số đều biết, trên một lần thi đấu đấu tròng, đặt Tiêu Viêm lên địa vị Cường Bảng, chẳng qua danh vọng Bạch Trình vì thất bại mà rơi xuống không ít, hôm nay lại gặp, không thể không nói là oan gia ngõ hẹp.

Đối với tiếng khe khẽ ở chung quanh khá thờ ơ, Tiêu Viêm lật bàn tay, Huyền Trọng Thước hiện ra, một cỗ kính phong quanh quét ra đem một ít tro bụi trên mặt đất thổi tung ra tứ phía.

Âm lãnh nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm, nhìn thấy hấn xuất ra vũ khí, Bạch Trình cũng lấy ra trường thương màu vàng, chấn lên thân thương, đột nhiên tốc độ run cực nhanh, nhất thời hóa ra một đóa hoa thương, chọt nhanh chóng hợp lại, tuy nói ở sâu trong nội tâm ẩn ẩn có tia sợ hãi, chẳng qua tới thời khắc này cũng theo gió tiêu tán, chỉ cần hấn có thể đả bại Tiêu Viêm, vinh quang trước kia sẽ quay về với hấn, vị trí trên Cường Bảng mất đi cũng lấy lại được.

"Nhất định phải đánh bại tên hỗn đản này, không tiếc hết thảy!" Cắn chặt răng, Bạch Trình ánh mắt lạnh lẽo, vì trận đấu này hấn đã định không từ thủ đoạn, cái gì quy củ ko hạ sát thủ, đều đi gặp quỷ đi, người thắng làm vua, chỉ cần thắng lợi, cái gì lời đồn đãi nhằm đều tự động biến mất.

Tiêu Viêm liếc mắt hướng đôi diện, sắc mặt thay đổi, cuối cùng dừng lại ở Bạch Trình âm trầm kia, sau đó đem ánh mắt quay về hướng trọng tài ở trên.

Nhận thấy ánh mắt Tiêu Viêm trông lại, Tô Thiên chậm rãi đứng dậy, theo hấn đứng lên tiếng động trong sân đang xôn xao cũng giảm đi rất nhanh, mắt nhìn quanh, không nói nhiều lời vô nghĩa: *"Trận đấu thứ tư, bắt đầu!"*

Lời nói hạ xuống, cả khán đài nhìn chăm chú hai người giữa sân, ánh mắt nhất thời trở nên nóng bỏng rất nhiều, trận đấu này có lẽ là phấn khích nhất trong vài trận đại tái gần đây.

Đương nhiên, không chỉ có ánh mắt chung quanh biến hóa, trong sân Tiêu Viêm cùng Bạch Trình đều bộc phát ra khí thế hung hãn, một xanh một vàng đấu khí theo cơ thể hai người bạo dũng ra, cuối cùng đem hai người hoàn toàn bao phủ, hai cỗ mạnh mẽ đấu khí sinh ra cảm giác áp bách lan tràn ra, làm một ít đệ tử gần đấu trường hô hấp có hơi bị kìm hãm.

"Không hổ là bài danh cường bảng, cùng vài trận đấu phía trước không chỉ cao hơn một cấp." Cảm thụ được khí thế áp bách kia, đệ tử chung quanh trong lòng đều thầm tán thưởng.

Tiêu Viêm có chút vận vẹo cổ, một cổ hùng hậu đầu khí trong kinh mạch cấp tốc lưu chuyển, làm các bộ vị trong thân thể không ngừng tràn đầy lực lượng, bàn tay nắm chặt Huyền Trọng Thước, đầu khí màu xanh lượn lờ, ngẫu nhiên có ngọn lửa xanh nhạt bốc lên, hơn nữa mỗi khi ngọn lửa này thoát ra, khoảng không chung quanh liền xuất hiện ngăn ngại vận vẹo, nếu nhãn lực không tinh căn bản khó phát hiện.

Hai người ngẩng đầu lên, bốn mắt tiếp xúc tại không trung, lửa văng tung tóe, cả hai tự ẩn một chút cảm xúc lạnh băng.

"Khu."

Bốn mắt gắt gao đối diện, không khí giương cung bạt kiếm, như thế gần hai phút sau, một tiếng ho khan vang lên, rốt cục đem không khí ngột ngạt này hoàn toàn bạo phát.

"Xuy."

Hai đạo hùng hồn đầu khí mang bóng người, theo tiếng ho khan vang lên cơ hồ cùng bạo bắn ra. Hơn nữa làm cho bên ngoài không ít người chỉ mơ hồ nhìn thấy hai cái bóng, cuối cùng va chạm giữa sân giống như vẫn thạch, mang theo lực đánh không thể so sánh, ánh mắt cực kỳ rung động hung hăng đánh vào: *"Đinh."*

Giữa sân, hai bóng nhân ảnh mơ hồ lần lượt thay đổi lượt qua, trường thương sắc bén quanh co như tia chớp đâm ra, nhưng lại bị thước đen như tấm chắn cực dày dễ dàng ngăn cản, hoa lửa văng khắp nơi, năng lượng từ điểm tiếp xúc khuếch tán ra.

Thân hình lần lượt thay đổi, Tiêu Viêm mặt không hề thay đổi, trọng thước trong tay như phản xạ có điều kiện hung hăng đánh về phía sau, phía trên trọng thước mang kinh phong mãnh liệt, trực tiếp đem không khí xé rách, tiếng vang bén nhọn làm người nghe tai đau nhức.

"Đinh, đinh, đinh!"

Trọng thước huy động xê dịch, Bạch Trình mạnh mẽ xoay người lại, trường thương trong tay trong thời gian ngắn đâm ra hơn mười thương, đều điểm trên thân trọng thước, thanh thúy tiếng vang cơ hồ ngưng hợp lại thành thanh âm cực kỳ chính tề. Cùng trước so sánh, lần này Bạch Trình công

kích tựa hồ biến cường hơn một ít.

Ở ngoài sân, trên khán đài vô số người thần tình sợ hãi nhìn bóng người chợt ẩn chợt hiện giữa sân, lấy nhãn lực của bọn họ phần lớn đều chỉ có thể thấy hoa lửa tóe ra, cùng lúc hai vũ khí tiếp xúc thì hai bóng người lướt qua. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Bạch Trình kia hình như mạnh hơn trước không ít." Trên đài cao, Lâm Tu Nhai nhìn giữa sân chiến đấu kịch liệt, bỗng nhiên nhíu nhíu mày nói.

"Đích thật là mạnh hơn, lần này thật không giống như lúc ăn đan dược, ngược lại như là đột phá cấp bậc." Nghiêm Hạo trầm ngâm nói.

"Xem ra lần trước thua ở trong tay Tiêu Viêm, thế nhưng còn làm hắn được hưởng ít lợi tức a." Bàn tay Hàn Nguyệt vuốt nhẹ mái tóc dài màu bạc, nhàn nhạt nói.

"Ngắn ngủi tiến bộ mà thôi, một lần chiến bại đã làm hắn trong lòng xuất hiện bóng ma, hắn lần này nếu là thật có thể đả bại Tiêu Viêm, không chỉ có thể đem bóng ma này loại bỏ, ngày sau thực lực có lẽ đại tăng, nhưng nếu vẫn thất bại như cũ, hắn e là vĩnh viễn dừng lại ở cấp bậc Đấu Linh." Lâm Tu Nhai bình thản nói.

"Kia tựa hồ có chút khó rồi." Gương mặt lãnh diễm của Hàn Nguyệt hiện lên một nụ cười nhạt, mắt đẹp nhìn giữa sân nói: *"Ngắn ngủn hai tháng thời gian, Tiêu Viêm đó trực tiếp bay vọt đến ba tinh Đấu Linh, tốc độ như vậy, có thể nói đệ nhất Nội viện, huống hồ hắn với tốc độ này chỉ sợ là đệ nhất dưới Đấu Vương."*

Lâm Tu Nhai gạt nhẹ tay, lúc trước hắn đã thấy qua tốc độ Tiêu Viêm, cho nên cũng không cho rằng Hàn Nguyệt hư ngôn, ở tốc độ này, cho dù là hắn, nếu là không miễn cưỡng thi triển đấu khí hóa cánh, chỉ sợ cũng khó có thể cùng Tiêu Viêm tranh đua.

Trong khi mấy người nói chuyện, trong sân Tiêu Viêm cũng quay cuồng ý niệm, hắn là tự mình giao thủ với Bạch Trình, tự nhiên rõ ràng cảm giác người này mạnh mẽ, chẳng qua, đối với hắn mà nói, không có uy hiếp bao nhiêu, lúc trước mới vào Đấu Linh hắn bằng vào Thiên hỏa tam huyền biến, đã đủ tư cách cùng Bạch Trình đối chiến, hôm nay đã tiến vào ba tinh Đấu Linh, thực lực tăng rất nhiều, tái mượn công pháp Đốt Quyết hiệu quả

đặc thù, cho dù là bình thường năm tinh Đẩu Linh chính diện giao chiến, hẳn cũng không có chút yếu thế, hơn nữa lực lượng cơ thể cường hóa cùng với Tam Thiên Lô Động, lúc này Tiêu Viêm đã có thể không sử dụng Thiên hỏa tam huyền biến cũng đủ đối chiến rồi.

"Khó trách có vài phân tin tưởng, nguyên lai là đột phá một cấp, chẳng qua bằng vào đó thì còn chưa đủ." Khóe miệng cười lạnh, Tiêu Viêm tâm thần chợt ngưng tụ, lực chú ý hoàn toàn tập trung trên thân thước, trong đầu không ngừng hiện lên cảm thụ ý cảnh phô thiên cái địa trong thâm sơn lúc trước, trọng thước trong tay đột nhiên bạo phát, vài đạo thước ảnh ở giữa không trung thành hình, cuối cùng quỹ tích biến đổi, vốn thô kệch nặng nề giờ phút này trong tay Tiêu Viêm thế nhưng giống như trường thương, linh hoạt thậm chí không kém so với Bạch Trình. Hơn nữa, tại thân thước múa lên, không gian còn ả ả liên miên thế công, Bạch Trình trường thương căn bản là không có cơ hội rút ra.

"Di?"

Khi thước pháp Tiêu Viêm thay đổi chốc lát, trên đài cao cùng với trọng tài trên cao đều là đột nhiên vang lên vài tiếng kinh dị, khuôn mặt ngập tràn kinh ngạc, đương nhiên một màn này làm bọn họ không ngờ tới, nếu nói lúc trước công kích của Tiêu Viêm là thuộc loại đại hợp hoàn toàn áp dụng phương thức xúc lực, thì hiện tại thước pháp như vậy, là chân chính mang thêm một ít kỹ xảo, còn lại loại kỹ xảo cao thâm.

Đối với sự thay đổi thước pháp của Tiêu Viêm, làm đối thủ như Bạch Trình tự nhiên là cảm ứng rõ ràng nhất, lập tức sắc mặt trở nên khó coi, so sánh giữa hai người, hẳn có thể hơn Tiêu Viêm duy nhất đó là chân thật thực lực cùng thương pháp tinh diệu, chẳng qua hôm nay ở trước thế công biến thái kia, đã bù lại chỗ thiếu, mà hiện tại Tiêu Viêm lại lần nữa thi triển thước pháp, cũng cùng thương pháp của hắn không kém lắm. Cơ hồ đều lấy tính áp đảo mà thắng lợi.

Bạch Trình ánh mắt giận dữ, có nét hung dữ sâu trong mắt, trường thương trong tay giống như rắn độc, bay tán loạn, nhưng lại thủy chung bị trọng thước gắt gao kèm cặp, có như thế nào cũng không ra được, mà thương pháp thi triển vốn là cần khoảng cách, bị Tiêu Viêm ép như thế, thế công trường thương cơ hồ là mất đi một nửa sắc bén.

Lại lần nữa cùng Tiêu Viêm dây dưa vài chung thời gian, Bạch Trình ánh

mắt đỏ sẫm, trong mắt dữ tợn đột nhiên phóng đại, trong lòng quát lên:
"Liều mạng!"

Ngay sau đó, bàn tay mạnh mẽ đập lên chuôi thương, trường thương bắn đi, thẳng hướng đến trái tim Tiêu Viêm, chiêu thức ấy, không có chút lưu tình, nếu là bất hạnh bị đánh trúng, Tiêu Viêm sợ là đương trường chết chắc. Tiêu Viêm sắc mặt âm lãnh, cánh tay run lên, trong thước luân chuyển mà quay về, khoảnh khắc đó cực nhanh, đem trường thương chống đỡ, kinh lực trên thương trực tiếp đánh hấn lui liền hai bước.

Cước bộ ổn định, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên cũng kinh dị phát hiện, Bạch Trình này sắc mặt đột nhiên có chút quỷ dị, đỏ như máu.

Hướng về phía Tiêu Viêm cười dữ tợn, thanh âm Bạch Trình lạnh lạnh giống như từ âm phủ mà lên, truyền đến khiến cho kẻ khác sởn tóc gáy.

"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi hiểu được bí pháp tăng lên thực lực."

"Hôm nay nhất định phải đem ngươi hoàn toàn phế bỏ, tiểu tạp chủng."

-----oOo-----

Chương 556: Huyết đại bát liệt!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giữa sân, khuôn mặt Bạch Trình trong phút chốc đã chuyển thành một khuôn mặt đỏ huyết, khiến mọi người đang ở phía khán đài chú ý. Lập tức những ánh mắt đầy kinh ngạc tập trung vào đó, những tiếng thì thầm bàn tán cũng vang lên.

Tiêu Viêm thoáng cau mày, tên cao thủ mặt trắng kia, khí thế đột nhiên lại có thể trở nên mạnh mẽ như thế. Đấu khí của hắn rõ ràng cũng đột nhiên mạnh mẽ hơn gấp đôi.

"Thật không ngờ, người này cũng tu luyện bí pháp, bất quá loại bí pháp tăng cường này còn kém xa Thiên hoá tam huyền biến, tựa hồ chỉ có thể tăng thêm một tinh thực lực thôi. Nhìn sắc mặt hắn rõ ràng là dùng máu huyết bản thân thúc động mà tăng cường thực lực, xem ra đây cũng chỉ là

loại bí pháp cấp thấp." Tiêu Viêm lúc này thấp giọng phân tích.

Bí pháp thật ra cũng có phân chia cao thấp. Loại có thể kích phát dị hoá như hãn đễ gia tăng thực lực có thể được xem là cao giai (cấp cao), mà cái loại dùng máu huyết gia tăng thực lực này chỉ có thể xem là hạ giai (cấp thấp), thậm chí có một vài loại bí pháp âm độc có thể khiến người sử dụng nó lưu lại di chứng khó có thể chữa trị được.

Nói như vậy, cho dù là cao hay thấp thì bí pháp vẫn là thứ cực kỳ hiếm. Ở lúc máu chốt, nó có thể mang lại tác dụng rất lớn. Trong các trận chiến đỉnh cao nó có thể quyết định được sự thắng bại trong phút chốc.

Huyết khí dần dần bốc cao lên, Bạch Trình đang được huyết khí chậm rãi bao phủ kia giương ánh mắt âm trầm đối thị với Tiêu Viêm. Bàn tay nắm chặt trường thương hoà trộn một chút huyết sắc và đấu khí màu vàng theo cánh tay lan ra, bao phủ cả trường thương. Một tia huyết sắc năng lượng phiêu đảng bên ngoài thanh trường thương trông như một huyết xà nhỏ đang bay lượn.

Trường thương từ từ nâng lên chỉ thẳng hướng Tiêu Viêm đang ở đối diện. Cảm thụ năng lượng khổng lồ đang cuộn cuộn trong cơ thể, Bạch Trình khoé miệng không khỏi phát ra nụ cười có chút dữ tợn, tiếng cười khàn khàn tựa như âm thanh của đao kiếm chém vào thủy tinh khiến màng nhĩ mọi người có cảm giác đau đớn.

Bị thanh trường thương kia chỉ đến, Tiêu Viêm mày không hề chau lại, là người trong cuộc, hẳn có thể cảm giác rõ ràng người đứng trước mặt hẳn đã hoàn toàn khác so với lúc trước.

"Loại bí pháp này cũng có chút đặc thù a." Một ý niệm thoáng qua trong đầu, ánh mắt đang nhìn chăm chăm đối phương bỗng chốc đồng tử co lại, bàn chân thoáng hiện chút hào quang màu bạc, thân hình Tiêu Viêm bỗng dựng biến mất.

Tại nơi thân hình Tiêu Viêm vừa biến mất, một đạo huyết quang mang theo bóng người trông như quỷ mị vô thanh vô tức xuất hiện, trường thương như ảo ảnh xuyên thủng tàn ảnh Tiêu Viêm đang đứng thẳng trên mặt đất.

Chiến đấu đột nhiên phát sinh quá nhanh, ngoại trừ một số ít người, còn lại

đại đa số chỉ có thể thấy giữa sân chợt loé lên một bóng người, rồi tiếp đó là xuất hiện bóng thanh trường thương màu đỏ như máu.

"*Thật nhanh*", trên khán đài không ít người đang quan sát lúc này vô thức nuốt nước miếng, kinh dị lắm lắm. Bọn họ rõ ràng Bạch Trình cầm trường thương như quỷ mị công kích đâm xuyên qua cơ thể Tiêu Viêm, nếu đổi lại là họ không biết có thể nhận thấy được hương đi của trường thương không!?

Huyết sắc trường thương vừa cắm vào mặt đất. Cách đó mười thước, thân hình Tiêu Viêm lại hiện ra, khuôn mặt mang theo vẻ kinh dị nhìn thân ảnh tay cầm thanh trường thương kia đang đứng ở vị trí lúc trước hấn đứng.

Sử dụng loại bí pháp này, không chỉ khiến thực lực của hắn tăng lên rất nhiều mà ngay cả tốc độ cũng tăng vọt. Lúc đối mặt một kích kia, nếu bản thân không có "*Tam Thiên Lô Động*" thân pháp đấu kỹ, muốn tránh né, quả thật sẽ không thể thoải mái như vậy.

"*Ầm ầm!*" một kích thất bại, Bạch Trình ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm, cánh tay mạnh mẽ vung lên, mũi trường thương với tốc độ cực nhanh được kéo ra khỏi nền đá, mang theo một ít đá vụn hướng Tiêu Viêm bạo phát tốc độ bắn tới.

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm bước lui về sau một bước nhỏ, Huyền Trong Thước trong tay giơ lên cao, chợt dụng lực chém xuống, một đạo kinh phong ở đầu thước bắn ra, khiến khối đá vụn đang bay đến phát ra âm thanh "*xuy xuy*" biến thành bụi chặm rãi rơi xuống, Trong khi đám thạch phân đang rơi xuống, một đạo huyết quang đột nhiên hiện lên, huyết sắc trường thương vũ động ra hàng trăm đoá huyết hoa. Mỗi đoá huyết hoa đều ẩn chứa sát khí sắc bén, hướng các nơi yếu hại của Tiêu Viêm mà tới.

Cảm thụ mũi thương sắc bén áp đến, sắc mặt Tiêu Viêm thoáng chút biến hoá. Trọng thước trong tay liền biến đổi quỹ tích, đang từ mạnh mẽ biến thành triền miên như nước tiếp xúc với những đoá hoa bằng thương ảnh kia.

"*Ầm, ầm. Đinh đinh*", thanh âm kim thiết va đập cùng với những tia lửa chớp loé khắp nơi. Nhưng là mỗi lần trường thương cùng trọng thước tiếp xúc, Tiêu Viêm lại cấp tốc bước lui về sau, hơn nữa, mỗi bước lui đều lưu lại trên sàn nhà cứng rắn những khe nứt nhỏ.

"*Ầm!*" Một lần nữa thương thước giao phong. Bàn chân Tiêu Viêm mạnh mẽ đạp trên mặt đất khiến sàn nhà nứt toát. Một ngọn lửa màu xanh chọt hiện ra theo bóng thước, rồi tập trung toàn bộ trên trọng thước hướng cây huyết sắc trường thương bạo phát.

"*Hắc, hắc!*" miệng mang theo nụ cười khiêu khích, lần va chạm này Tiêu Viêm không hề bị kinh khí chấn lui. Ngọn lửa màu xanh kia giống như cái miệng rồng tham lam cắn nuốt những đoá hoa thương ảnh. Dưới sự bao bọc của thanh sắc hoả diễm, trọng thước dễ dàng nghiền nát những cái hoa thương ảnh. Theo những bóng thương dần dần ít đi, một thân ảnh cũng dần xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm.

Bốn ánh mắt ẩn chứa sát ý lạnh như băng đối mục nhau.

"*Huyết địa bát liệt!*" một tiếng quát âm trầm từ trong huyết quan truyền ra. Theo âm thanh hạ xuống, khuôn mặt tràn ngập huyết sắc kia bỗng chốc trở nên trắng bệch. Nhưng thanh trường thương trong tay hẳn lại được bao bọc bởi nồng đậm huyết sắc năng lượng. Một mùi máu tươi khiến mọi người buồn nôn theo đó lan ra.

Huyết quan như hoàn toàn nội liễm vào thanh trường thương trông giống như trường thương này là do máu cô đặc mà tạo thành.

Cánh tay nhẹ run, dưới ánh mắt của mọi người quan chiến, mũi thương phát ra tám đạo ánh quang màu máu hình cung theo tám đạo lộ tuyến kì dị mà thành. Nhìn kĩ, tám đạo huyết quang này tựa hồ như hình thành một cái lồng giam bao vây tất cả đường lui của Tiêu Viêm.

Tám đạo huyết quang phát ra mang theo tiếng gió như dã thú gào thét lướt đi. Chỗ huyết quang đi qua, trực tiếp lưu lại trên sàn đài tám cái khe thật sâu, đất đá bắn ra bốn phía, bụi bặm tràn ngập. Chiến đài vốn sạch sẽ, bị một chiêu này phá tan thành một đống hỗn loạn.

Bụi bặm mịt mù, thoáng chốc đã bao phủ hoàn toàn thân hình Tiêu Viêm, cùng lúc tám đạo huyết quang với sát khí kinh khủng đồng thời bắn tới Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Oanh, ầm, ầm!*" Tám đạo huyết quang bắn tới Tiêu Viêm tựa như sấm sét oanh tạc vang vọng khắp nơi. Vô số đá vụn theo tro bụi bắn ra bốn phía,

tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Lực phá hoại của tám đạo huyết quang này cho dù là thất tinh đấu linh cường giả cũng khó mà chống đỡ dễ dàng. Không ngờ rằng, bí pháp này có thể hình thành thế công kinh khủng đến như vậy.

Trên đài cao, mọi ánh mắt đều mang theo sự kinh ngạc nhìn khí thế kinh người kia của tám đạo huyết quang, Loại công kích trình độ này, cho dù là bọn họ cũng chỉ có một số ít người là có thể ứng phó được.

"*Huyết địa bát liệt*" của người này so với lúc trước mạnh hơn không chỉ vài lần. Xem ra hắn đã quyết định một đòn kết thúc.

Tại một nơi trên khán đài, một người có vẻ mặt âm hiểm nhìn tám đạo huyết sắc cười lạnh nói.

"*Tốt nhất là đương trường bị giết luôn đi.*" Liễu Phi đứng một bên, gương mặt cũng hiện lên một chút vui sướng khi người gặp họa, có chút ác độc nguyên rửa nói theo.

Liễu Kinh cau mày, ánh mắt gắt gao nhìn vào đám tro bụi giữa sân, một lát sau lắc lắc đầu nói: "*Các người quá coi thường Tiêu Viêm, chẳng biết vì sao, ta cảm giác thấy hắn là một tên rất khó chơi. Lần đại tái lần này, đối thủ của ta ngoài trừ Lâm Tu Nhai thì cũng chỉ có hắn*". Hai người bên cạnh nghe vậy nhất thời một trận ngạc nhiên, bọn họ không nghĩ Liễu Kinh đánh giá Tiêu Viêm cao như thế. Liễu Phi than thở vài câu ý tứ rất là không muốn cái người đáng ghét Tiêu Viêm kia được Liễu Kinh coi trọng như thế. Nhưng với uy vọng của Liễu Kinh thì lời nói không thể nghi ngờ, bất quá trong lòng không ngừng nguyên rửa Tiêu Viêm bị đánh cho tàn phế. (Hắc hắc, không biết Tiêu Viêm nhà ta có bị hắc xì hơi không đây.)

"*Hình như không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ?*" Nghiêm Hạo nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ Tiêu Viêm, nơi tro bụi mù mịt kia, tám đạo huyết quang công kích quả thật rất mạnh mẽ. Một khi sơ ý, nói không chừng Tiêu Viêm sẽ thụ trọng thương.

Bàn tay mềm mại của Hàn Nguyệt đang nắm nơi lan can có chút nắm chặt lại, đôi mắt đẹp không hề nháy tập trung vào trong sân "*Huyết địa bát liệt* thi triển ra, tên đó cơ hồ như là nở gương hét òa, nếu Tiêu Viêm có thể đối kháng được lần công kích này, thì thắng lợi chắc chắn nằm trong tay

hắn."

Lâm Tu Nhai nãy giờ không lên tiếng cũng đột nhiên híp mắt cười nói "*Người kia, quả nhiên con bài chưa lật thật không ít a*". Lâm Tu Nhai vừa dứt lời, đám tro bụi mù mịt giữa sân cũng dần dần lắng xuống, một nhân ảnh ần ần hiện ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Bạch Trình tay cầm trường thương đứng thẳng tại chỗ, sắc mặt như tờ giấy trắng. Bí pháp của hắn cho dù là về mặt kéo dài thời gian hay mặt nào khác cũng đều kém "*Thiên Hoả Tam Huyền Biến*" của Tiêu Viêm. Cho nên sau khi thi triển chiêu mạnh nhất, hắn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Giờ phút này hắn cũng chỉ có thể cầu nguyện công kích của bản thân có thể khiến Tiêu Viêm hoàn toàn bị đánh bại.

Chẳng qua, đó cũng chỉ là nguyện vọng của hắn. Ở trung tâm đám tro bụi kia, tiếng bước chân trầm thấp chậm rãi vang lên khiến đám bụi ầm ầm vỡ tan ra khiến trái tim hắn trầm xuống, trên khuôn mặt cũng lộ ra một chút tuyệt vọng.

Trên đài, vô số ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng người chậm rãi bước ra từ đám tro bụi đó. Không khí cả quảng trường dường như trở nên nóng cháy, cùng với những ánh mắt kinh ngạc nổi lên khi bóng nhân ảnh kia xuất hiện với bộ dáng kì dị

-----oOo-----

Chương 557: Thanh hỏa khô giáp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ trong đám tro bụi ngập trời kia, một bóng người chậm rãi đi ra, cùng lúc đó thanh sắc hỏa diễm chợt nóng rực lên, bao phủ toàn bộ quảng trường.

Bóng người vừa mới xuất hiện, cơ hồ toàn thân đều bị bao phủ trong thanh sắc hỏa diễm, cho dù có nhìn thật kỹ, ngay cả khuôn mặt của người đó cũng không thể nhìn rõ, chẳng qua đối vóc dáng của hắn, vẫn như cũ có thể nhận ra, hắn là Tiêu Viêm.

Thanh sắc hỏa diễm lúc này, so với bất kỳ lần nào mà Tiêu Viêm thi triển trước đây đều càng thêm hung mãnh, mà hình thức của hỏa diễm, nếu là dưới ánh mắt tỉ mỉ của một số người, còn có thể phát hiện, thanh sắc hỏa diễm lúc này, tựa hồ ngưng kết trên người Tiêu Viêm thành một bộ thanh hỏa khô giáp cực kỳ kiên cố vậy, bất cứ công kích gì, gần như đều hóa thành vô hình, dưới nhiệt độ cao khủng khiếp của nó.

Hỏa diễm khô giáp cự nhân chậm rãi tiến lên, theo từng bước đi của hắn, cát bụi xung quanh, cùng với cả không gian nữa, đều gần như bị bẻ cong từ từ.

Nhìn hỏa diễm cự nhân xuất hiện trong tầm mắt, cả khán đài đều yên tĩnh, mặc dù không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, chẳng qua lúc này khí thế của Tiêu Viêm, so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa cho dù là khoảng cách khá xa, nhưng những người trên khán đài vẫn cảm giác được nhiệt lượng tỏa ra trên lôi đài, thật khó có thể tưởng tượng, nếu là trực tiếp đối đầu cùng với hỏa diễm kia, sẽ gặp phải nhiệt độ nóng tới mức nào đây.

"Đây là dị hỏa của tiểu gia hỏa này sao." Trên bục trọng tài, quang mang đột ngột lóe ra trong con mắt già nua của Tô Thiên, một hồi lâu sau, lão ta mới kinh ngạc mà lầm bầm: "Chẳng qua không nghĩ rằng, hắn mới trẻ tuổi như vậy, đã có thể thao khống dị hỏa thuần thực đến thế, quả nhiên là có điều khó có thể tin được a."

Dị hỏa mặc dù hiếm thấy, chẳng qua với kiến thức của Tô Thiên, nó cũng không có gì khó hiểu, bởi vậy, hắn cũng rõ ràng về sự bá đạo của dị hỏa, muốn đem nó thuần phục, cơ hồ khó như lên trời, hơn nữa cho dù thuần phục được dị hỏa, muốn đem nó chỉ huy như đôi tay của mình, cũng là một việc cực kỳ khó khăn, thậm chí nếu như không cẩn thận, chắc chắn sẽ bị phản phệ, mà thứ hỏa diễm do Tiêu Viêm thi triển ra lúc này, rõ ràng đã áp súc đến cực hạn. Đem hỏa diễm khống chế một cách tối đa, rồi áp súc thành trạng thái vật chất khô giáp, loại phương thức này, đối với thao khống lực có yêu cầu cực kỳ hà khắc, hắn không hề nghĩ tới, Tiêu Viêm mới trẻ tuổi như vậy, đã có thể làm được việc khó hơn lên trời này.

Tô Thiên cũng đã từng kết giao qua không ít luyện dược sư, đối với luyện dược thuật bọn họ đều là những kẻ bất phàm, tuy rằng hỏa diễm bọn họ sử dụng cũng là những loại hãn hữu trên thế gian, nhưng nếu so sánh cùng dị hỏa chân chính, thì phải nói là kém một trời một vực, hơn nữa, trình độ khống hỏa của bọn họ so với Tiêu Viêm, cũng chỉ hơn có một chút mà

thôi, phải biết rằng, thao khống dị hỏa, so với việc thao khống các loại hỏa diễm tầm thường khác, phải khó gấp 10 lần, mà hơn nữa những người đó, phần lớn đều là những luyện dược đại sư có danh tiếng lớn trên đại lục, mà Tiêu Viêm, mặc dù thiên phú không tệ, nhưng đến lúc này, vẫn chỉ là một gã tầm thường vô danh đệ tử mà thôi.

Hỏa diễm ngưng giáp, ở trong "*khống hỏa chi kỹ*" của luyện dược hệ, cũng có thể tính là một phương pháp khống hỏa cao thâm, nhưng yêu cầu của thứ này về khống hỏa trình độ, làm cho không ít luyện dược sư mãi không theo kịp.

Đương nhiên, hỏa diễm ngưng giáp cũng không phải là thứ mà Tiêu Viêm đột nhiên lĩnh ngộ, đây chỉ là một thứ đạo lý đơn giản, cũng tương tự như đấu khí khái giáp của Đại Đấu Sư vậy, thế nhưng, sự cứng rắn của hỏa diễm khô giáp này, phần lớn phụ thuộc vào thao túng lực và trình độ mạnh mẽ của hỏa diễm bản nguyên. Thao túng lực, đối với Tiêu Viêm mà nói, hẳn có được linh hồn lực lượng còn làm Dược Lão kinh sợ không thôi, điều này tự nhiên không thành vấn đề, mà hỏa diễm bản nguyên thì có cái gì có thể hung hãn hơn dị hỏa? Bởi vậy, phòng ngự lực của cái khô giáp ngưng tụ từ Thanh Liên Địa Tam Hỏa này, sợ rằng sẽ đạt tới một mức độ kinh khủng.

Trên khán đài, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh đám người đều dùng vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn thanh hỏa khô giáp cự nhân trong sân, tại giờ phút này, cho dù lấy thực lực của bọn họ, đều cảm thấy có chút khó giải quyết, thanh hỏa bao trùm trên khô giáp, không thể nghi ngờ được, đó chắc chắn phải là một loại hỏa diễm cực kỳ kinh khủng, mặc dù chưa từng tự mình tiếp xúc, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm ứng được, nếu là bị này thứ đó đánh vào, sợ rằng sẽ có phiền toái cực lớn. Nếu như không thể tiếp xúc với cơ thể, vậy chỉ có thể sử dụng đấu khí mà công kích cái mai rùa này, nhưng như vậy cũng không thể đạt được hiệu quả cao, điển hình như lúc này Bạch Trình thi triển ra "*Huyết Địa Bát Liệt*" vẫn không gây ra tổn hại quá lớn cho hỏa diễm khô giáp kia, điều này chứng tỏ nó có phòng ngự lực làm kẻ khác trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thôi.

Thẳng thắn mà nói, hôm nay có được một vật không thể chạm vào, lại có phòng ngự lực siêu đẳng, chiến lực của Tiêu Viêm lập tức tăng lên không ít, bởi vì, đối diện với loại phòng ngự kiên cố này, riêng cả đám người Liễu Kinh, trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được ứng phó phương pháp. Nguồn truyện:

Vào lúc khán đài tràn ngập yên tĩnh thì, thanh hỏa khôi giáp cự nhân trong sân đột nhiên khẽ run lên, ngay lập tức hỏa diễm liền chậm rãi thu liễm lại, mà thanh sắc khôi giáp ở dưới hỏa diễm, cũng nhạt đi nhanh chóng, chỉ chốc lát sau, liền hoàn toàn biến mất, mà Tiêu Viêm trong đó, cũng lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tiêu Viêm lúc này, trang phục hơi chút rách nát, khuôn mặt cũng rất tái nhợt, chẳng qua trong đôi con ngươi đen nhánh kia, hiện ra một sự kinh hãi khó có thể che giấu, lúc này hẳn chỉ tùy ý thử, thật không ngờ hẳn có thể đem Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hoàn toàn áp súc thành khôi giáp, hơn nữa, phòng ngự lực của thanh hỏa khôi giáp này, cũng vượt xa dự liệu của hắn. Thứ này, đối với hắn mà nói, gần như là tuyệt đối phòng ngự, chỉ bất quá, lần này ngưng tụ hỏa diễm khôi giáp, đấu khí cùng với linh hồn lực lượng tiêu hao cũng không phải là nhỏ, lấy thực lực của Tiêu Viêm lúc này, cũng chỉ duy trì được năm phút, từ nay về sau, có thể biết rằng, hỏa diễm khôi giáp này, quả thực chính là một cái động không đáy luôn hấp thụ đấu khí cùng với linh hồn lực lượng.

"Chẳng qua cuối cùng cũng là xứng đáng, ở thời khắc máu chót, hẳn là có thể giúp bảo vệ tính mạng."

Một nét thỏa mãn thoáng hiện lên trên khuôn mặt, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vào Bạch Trình tay cầm trường thương, nét mặt trắng bệch đang đối diện với mình, nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, đột ngột nắm chặt huyền trọng thương trên tay, một kích vừa rồi, hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được, đối phương thực sự muốn hạ sát thủ, mặc dù nếu không ngưng tụ ra hỏa diễm khôi giáp, hẳn cũng có thể tại giây phút cuối cùng, thi triển "*Tam Thiên Lô Động*", tránh né công kích, nhưng sát tâm của người này, làm cho Tiêu Viêm hoàn toàn chán ghét đến cực độ.

Cũng nhìn ra được nét âm lãnh trên khuôn mặt của Tiêu Viêm, Bạch Trình cắn môi vài cái, lập tức huy động lượng đấu khí ít ỏi còn lại, nhưng còn ánh mắt, vẫn hiện vẻ ác độc mà tàn nhẫn như cũ.

Đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm theo lộ tuyến công pháp cấp tốc vận chuyển, sau đó cuộn cuộn không ngừng hấp thụ thiên địa năng lượng xung quanh, phần quyết giờ đây mặc dù mới chỉ là huyền giai trung cấp, nhưng tốc độ thu nạp hay chuyển hóa đấu khí, ngay cả huyền giai cao cấp công

pháp, cũng chỉ kém hơn một chút, hơn nữa lại phối hợp đề luyện của thanh liên địa tâm hỏa, tốc độ hồi phục đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm, trong cùng một cấp bậc, nếu không có chênh lệch quá lớn, sợ rằng không ai có thể so được với hắn.

Cùng với việc hai người lại tiếp tục quyết đấu, không khí giữa sân lại trở nên căng thẳng, khí thế tựa như kiếm bạt cung giương.

"Hông!"

Bạch Trình gầm vang một tiếng, trong con mắt chỉ còn màu đỏ, bàn tay nắm chặt lấy trường thương, chỉ trong nháy mắt, thân thể hơi hướng về phía trước, bàn tay đập thẳng lên trên cán thương, nhất thời, huyết sắc trường thương tựa như một đạo huyết tia giữa trời chiều, xé rách không gian, mang theo âm thanh xé gió, hướng thẳng về đầu của Tiêu Viêm!

Huyết sắc trường thương phóng đại nhanh chóng trong con mắt đen nhánh kia, nhưng ngay khi nó vừa tiến vào mùi thớc quanh Tiêu Viêm thì đột ngột Tiêu Viêm giậm mạnh chân xuống đất, nhất thời, một đóa thanh sắc hỏa diễm, phóng thẳng từ đầu ngón tay mà ra.

Thanh hỏa tốc độ rất rất chậm, thế nhưng uy lực lại làm cho kẻ khác kinh hãi, mũi thương màu máu vừa mới tiếp xúc, dưới một tốc độ mà mọi người có thể thấy được, mũi thương luyện chế bằng tinh cương kia, nhanh chóng hóa thành nước thép, nhỏ giọt xuống đất, làm cho mặt lồi dài lưu lại một vũng nước nhỏ.

Mũi thương hóa thành nước thép, ngay sau đó là cán thương, cuối cùng là chuôi thương, vì vậy, một thanh trường thương hoàn toàn làm bằng tinh cương, ngay dưới con mắt của mọi người, bị một loại thanh sắc hỏa diễm nung chảy thành nước, điều này, làm cho kẻ khác lạnh lẽo toàn thân, nếu như người nào đụng tới thứ này, chẳng phải là thi cốt vô tồn hay sao?

Chăm chú theo dõi việc thanh trường thương chỉ cách mặt Tiêu Viêm không đầy ba thước, liền ngay lập tức hóa thành nước thép, Bạch Trình thân hình nhất thời lung lay, tất cả thủ đoạn hắn có đều đã thi triển hết, nhưng gã hỗn đản đối diện kia, nhưng vẫn không hề vẫn lạc. Đôi mắt đang hướng thẳng về phía Tiêu Viêm, Bạch Trình đột ngột cảm nhận được sát ý âm hàn từ ánh mắt của Tiêu Viêm truyền ra, ngay lập tức, toàn thân đều sờn gai ốc, mà một chút sợ hãi, cũng dần dần hiện ra.

"Tên hồn đản này muốn giết ta?" Một đạo ý niệm đột ngột hiện lên, Bạch Trình vội vàng định nhắc tay, lớn tiếng la lên nhận thua.

Song, ngay khi cánh tay hơi chút cử động, đôi chân của Tiêu Viêm hơi giẫm xuống, một tiếng lôi minh vang vọng khắp quảng trường, ngay lập tức, mọi người đều thấy ánh bạc lóe lên, cuối cùng, một bóng người màu đen, xuất hiện ngay trước mặt Bạch Trình.

"Nếu ngươi đã muốn giết ta, vậy ta cũng đem tiền lãi trả cho ngươi đi." Nhìn khuôn mặt sợ hãi gần trong gang tấc, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, một nụ cười dữ tợn, trong con mắt của Bạch Trình, tựa như nụ cười của ác ma.

Thân hình hơi đình trệ, toàn thân Tiêu Viêm đều cách mặt đất nửa tấc, thân thể tại giữa không trung hơi xoay tròn, năm ngón tay nắm chặt, mượn lấy xoay tròn lực của thân thể, một âm thanh nổ vang, đột nhiên oanh xuất!

"Bát cực băng!"

Giọng quát đầy vẻ âm lãnh, làm cho thân thể của Bạch Trình đột ngột cứng ngắc, ở trong đôi mắt của hắn, nắm tay được bao phủ bởi vô số đạo kinh khí, cấp tốc phóng đại lên

"Ầm!"

Một âm thanh trầm thấp, đột nhiên vang lên, dưới con mắt của mọi người, Bạch Trình tựa như bao cát vậy, trên mặt lồi đài còn lưu lại một dấu vết kéo dài hơn mười thước; cuối cùng thân thể rơi khỏi lồi đài, trực tiếp găm thẳng trên tường. Thế rồi mọi người quay đầu về hắc bào thanh niên vừa mới xuất quyền, một cảm giác lạnh lẽo, ngay lập tức ngập tràn cơ thể mọi người.

-----oOo-----

Chương 558: Liễu Kinh xuất chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Bạch Trình bị va đập mạnh vào vách tường chưa biết sống chết, đám người đứng xem hoàn toàn trở nên yên tĩnh, uy thế một quyền vừa rồi của Tiêu Viêm, cho dù là người ngồi cách thật xa cũng có thể cảm giác được độ mãnh liệt. Họ không dám tưởng tượng nếu một quyền đó nện thẳng vào thân mình thì cái mạng nhỏ có thể lưu lại hay không?

Trong sân, Tiêu Viêm chậm rãi dựng thẳng người lên, quyền đầu đang nắm chặt kẽ run, một tia máu từ đầu ngón tay nhỏ xuống. Một quyền ban này quả nhiên hung hãn, lực phản chấn khiến quyền đầu cảm thấy đau đớn. Nhưng nếu so sánh với Bạch Trình đã hứng trọn 90% lực công kích, không thể nghi ngờ là còn tốt hơn vô số lần.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua những khuôn mặt đủ mọi màu sắc trên khán đài, Tiêu Viêm ho nhẹ, lúc này lại đem ánh mắt hướng về Tô Thiên trên ghế trọng tài.

Nhận thấy ánh mắt đang phóng tới của Tiêu Viêm, lại liếc mắt nhìn Bạch Trình dưới đài không biết sống chết, hắn lắc đầu cười khổ. Bị một đòn nghiêm trọng như vậy, cho dù lần này Bạch Trình may mắn lượm lại cái mạng nhỏ thì cũng bị vết thương khó lành. Mà sự việc tới mức này, Tô Thiên cũng không biết nói gì thêm, ban này Bạch Trình công kích Tiêu Viêm, chiêu nào cũng là muốn lấy mạng. Kết cục thế này âu cũng là gieo gió gặt bão.

Ánh mắt nhìn các vị trưởng lão bên cạnh một chút, Tô Thiên phát phát tay ra hiệu cho một số giáo sư làm nhiệm vụ giữ an toàn trong sân. Tức thì có hai người phóng lướt ra, đem Bạch Trình đang nằm bất động trên sàn khiêng ra.

"Khu, trận đấu này, Tiêu Viêm Thắng." Ánh mắt Tô Thiên nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân, chợt tăng thêm âm lượng nói: *"Nhưng hy vọng lần tiếp theo, các vị không xuống tay nặng như vậy, những kẻ ra tay quá đáng sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi."*

Trong lời nói của Tô Thiên rõ ràng mang theo ý cảnh cáo. Dù sao, đệ tử có thể tiến vào "*Cường Bảng*" cơ hồ đều thuộc loại nổi bật. Đệ tử có thiên phú cỡ này, nếu xảy ra sai lầm gì, thật là một tổn thất không nhỏ. Hơn nữa, một ít đệ tử có bối cảnh không nhỏ, tuy rằng trong học viện này, bối cảnh không có bao nhiêu lực chấn nhiếp, nhưng khi con cháu của mình trong học viện xảy ra chuyện, thế lực sau lưng đó tất nhiên sẽ khó chịu không

yên. Lúc đó, họ chạy đến nội viện khóc lóc, kể lể, đại não cũng rất phiền phức.

Gật đầu cười nhẹ, Tiêu Viêm khẽ điềm mũi chân xuống đất, thân hình phóng lên đài cao. Sau đó, không thèm để ý đến những ánh mắt chăm chú xung quanh, hạ xuống ngay tại vị trí của mình.

"Thật là một phé vật, vậy mà cũng không đánh bại được hấn." Nhìn Tiêu Viêm vẫn chưa bị thương gì nhiều vừa trở lại vị trí, Liễu Phi tức thì hừ lạnh một tiếng, thềm mắng Bạch Trình vô năng.

"Diêu Thịnh, nếu ngươi đụng phải hấn, cũng đừng có làm xấu mặt như vậy." Sau khi mắng xong, Liễu Phi xoay đầu hướng về phía Diêu Thịnh bên cạnh đang nhìn chăm chăm Tiêu Viêm nói.

Hơi nao nao, sắc mặt Diêu Thịnh lại không được tự nhiên. Hấn chột âm hiểm gật đầu cười nói: *"Yên tâm đi Phi nhi, chỉ cần được đụng độ với hấn, nhất định ta sẽ đòi lại công đạo cho muội."*,

, *"Ngươi không được xem thường Tiêu Viêm, nếu không cũng sẽ giống như Bạch Trình, thuyền lật trong mương. Thanh sắc hỏa điềm khô giáp hấn thì triển ban này có lực phòng ngự cực kỳ kinh người."* Liễu Kinh nhíu mày, trầm giọng nói.

Diêu Thịnh gật đầu cười, nhưng trong ánh mắt vẫn như cũ có pha thêm một tí âm lãnh và khinh thường.

"Tiêu Viêm ca ca, không có việc gì chứ?" Huân Nhi nắm cánh tay Tiêu Viêm, ân cần hỏi thăm. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở có phần nặng nề của hấn. Đương nhiên trận đại chiến ban này cũng khiến hấn tiêu hao không ít.

"Không sao, chỉ là hỏa điềm khô giáp kia rất tiêu hao đấy khí, tình dưỡng một chút là được." Tiêu Viêm lấy một quả hồi khí đan trong nạp giới, cho vào miệng, lắc đầu cười nói.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm, đến khi thấy vẻ mặt hấn dần hồng hào hơn, nàng mới thở nhẹ một hơi. Ánh mắt nàng lại lần nữa hướng về sàn đấu sắp bắt đầu tiến hành trận đấu kế tiếp, nhẹ giọng nói: *"Không ngờ được Bạch Trình thế mà lại có bản lĩnh cỡ này. "Huyết Địa Bát Liệt"*

kia ít nhất cũng là Huyền Giai Trung Cấp đấu kỹ."

"Đúng vậy, hơn nữa, bí pháp đề thăng thực lực kia cũng không phải tầm thường, thật đã vượt ngoài dự kiến của ta." Tiêu Viêm liếm môi nói.

"Ha ha, Bạch Trình và Bạch Sơn cũng có chỗ chống lưng. Gia tộc bọn hắn đặt trên đại lục tuy rằng không phải cực kỳ hiển hách, nhưng cũng có thể tính là thế lực nhị lưu. Nếu chỉ nói về thực lực, thì cho dù là tam đại Gia Tộc ở Gia Mã Đế Quốc cũng phải kém một bậc. Loại bí pháp này chắc là được gia tộc truyền thụ cho." Huân Nhi mỉm cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Bên trong nội viện này, vì có quy củ đặc thù, bất cứ chỗ chống lưng nào cũng không thể đại biểu cho sự ưu việt của bản thân, bởi vì, nói không chừng cứ tùy ý chọn đại ra một người thì thế lực sau lưng họ cũng không nhỏ.

"Như vậy xem ra ta có khả năng thuộc loại thế cô lực bạc* nhất chẳng?" Tiêu Viêm đột nhiên cười khỏ, trong lòng tự giễu nói. Hắn không có chỗ chống lưng, Tiêu gia ở Gia Mã Đế Quốc không chỉ không có bao nhiêu thế lực, mà hiện tại còn vì đã đắc tội với Vân Lam Tông mà bị truy sát, chỉ còn chút hơi tàn. Cái duy nhất hắn có thể dựa vào, đó là chính mình.

(* Thế cô lực bạc: ý nói hấn thân cô sức yếu, không có gì chống lưng.)

"Tiêu Viêm ca ca chỉ có một người, nhưng so với bất kỳ thế lực nào đều quảng đại hơn. Một ngũ phẩm luyện dược sư, cho dù là đấu hoàng cường giả cũng phải làm mặt tươi cười mà đón chào, ai dám nghĩ người thế cô lực bạc?"

Bàn tay kiêu sa nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Viêm, Huân Nhi dịu dàng nói khẽ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm rùng mình, chột phá lên cười. Mình lại quên thân phận quan trọng nhất của mình, tay vỗ nhẹ đầu Huân Nhi, cười nói: *"Cho dù là Ngũ Phẩm Luyện Dược Sư, nhưng trong mắt thế lực sau lưng Huân Nhi lại không được xem là gì cả."*

"Nhưng Tiêu Viêm ca ca còn trẻ, Ngũ Phẩm Luyện Dược Sư ở cái tuổi này, trên đại lục cũng chẳng có bao nhiêu." Huân Nhi cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, từ ghế ngồi rộng rãi đứng lên, chậm rãi nhắm mắt, tâm thần lắng lại, điều trị thân thể đang mệt mỏi vì tiêu hao quá nhiều đấu khí.

Lẳng lẳng nhìn khuôn mặt bình thản của Tiêu Viêm, trong lòng Huân Nhi thầm nói: "*Tiêu Viêm ca ca, lần sau mặt, mọi tin huynh đã trở thành một cường giả đích thực.*"

Sau Tiêu Viêm, các trận đấu vẫn tiếp diễn không dứt. Hơn nữa, sự quyết liệt so với trận đấu của Bạch Trình trước đó còn cao hơn. Trong đó, mười tên đứng đầu trong Cường bảng cũng đã xuất hiện vài tên. Loại thực lực cường hoành đó khiến cho những tiếng kinh hô liên miên vang lên khắp trường. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Khi đợt thi đấu đến lúc cuối, thì rốt cục cũng đến lúc Ngô Hạo xuất chiến. So với những trận đấu kịch liệt lúc trước, hắn thắng có phần dễ dàng hơn. Tên kia là Nhất Tinh Đấu Linh, tuy thực lực hơn Ngô Hạo một tí, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại thua xa hắn. Cuộc chiến diễn ra không đến mười phút, Ngô Hạo nắm bắt lúc hắn hơi sơ hở, một chiêu đánh bại.

Nhìn vẻ mặt không sáng khoái trở lại đài cao của Ngô Hạo, Tiêu Viêm dờ khóc dờ cười lắc đầu. Tên này có thể thoải mái thắng một trận thế mà lại không hài lòng, chẳng lẽ hắn muốn giống mình vậy, làm cho tinh thần và sức lực toàn bộ phải phóng ra mới vui sao?

"Số ba mươi bảy!"

Đột nhiên trên quảng trường vang lên một con số, làm cho toàn trường tức thì im lặng, sau một thoáng sửng sốt, từng ánh mắt một dời đi, ngừng lại trên người một nam tử mặt bình lặng như nước, thân hình cao lớn trên đài cao.

Nam tử đang im lặng ngồi yên, như cảm thấy được những ánh mắt chăm chú xung quanh, hắn chậm rãi mở mắt ra, bá khí sắc bén đột nhiên tràn ra như rắn ngủ đông vừa tỉnh lại.

Phách Thương Liễu Kinh!

Từ sau năm đó bại dưới tay Lâm Tu Nhai, nam tử khí phách lẫm liệt này chưa từng bại một lần nào. Trong Cảnh Kỹ Tràng, kỷ lục thắng liên tiếp

mấy chục lần này làm vô số học viên tràn ngập kính sợ với hắn.

Đứng dậy, Liễu Kinh chậm rãi bước lên. Theo bước chân di động, cỗ bá khí trong cơ thể kia càng thêm hùng hồn, đến mức một số người ở gần đó cũng cảm thấy hô hấp nặng nề.

Nhìn bóng dáng to lớn phía trước được toàn trường nhìn chăm chú, ánh mắt Liễu Phi lộ ra chút vẻ ái mộ. Từ nhỏ đến giờ, nàng chưa thấy Liễu Kinh cúi đầu nhận thua trước bất kỳ đối thủ nào, cho dù là trước mặt loại người có thiên phú kinh diễm như Lâm Tu Nhai, hắn cũng chỉ sinh ra kiêng kị trong lòng... Trong này, đương nhiên nàng đã loại trừ Tử Nghiênn ra. Bởi vì tiêu cô nương đó không thuộc vào hàng ngũ "*bình thường*".

Trong lòng vừa nghĩ, ánh mắt Liễu Phi lại liếc về phía Tiêu Viêm cách đó không xa, khóe miệng hiện ra sự chanh chua, nói: "*Mặc cho người bản lĩnh thế nào, trong mắt biểu ca cũng chỉ là một tên hề pha trò mà thôi!*"

Tiêu Viêm đương nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Liễu Phi. Hơn nữa, dù có biết thì hơn phân nửa là không để ý đến. Những lời trên môi đều chỉ là sự giải thích nhạt nhẽo, chỉ có chính thức đối đầu mới cho ra kết cục có hiệu lực nhất.

Tiêu Viêm nghiêng người dựa vào ghế, ánh mắt chậm rãi tách khỏi Liễu Kinh. Không nói những thứ khác, hắn rất tôn trọng người đàn ông trước mắt này, "*vô cùng khí phách*" là những từ tốt nhất để hình dung về hắn.

Tiêu Viêm nghĩ nếu cho Liễu Kinh thời gian để trưởng thành, không ai có thể phủ định rằng tên gia hỏa, vốn có tư cách gọi là thiên tài này, ngày sau sẽ trở thành kẻ hùng chấn một phương ở Đấu Khí Đại Lục!

"*Bành!*"

Vừa đến bên cạnh lan can, bàn chân Liễu Kinh đạp xuống đất, thân thể như một thiết tháp, đột nhiên bay lên giữa chùng không. Cuối cùng, trầm trọng hạ xuống giữa sân bằng một lực xung kích đủ để mắt thường có thể nhìn thấy. Nơi hắn đạp xuống, nền đất cứng rắn bị chấn thành bột phấn, một khe nứt mảnh như sợi chỉ cấp tốc lan ra.

Thân thể đứng thẳng tắp, Liễu Kinh khoanh tay trước ngực, trọng thương đen đúa sau lưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản xạ ra một thứ ánh kim

lạnh lẽo. Trang phục và vũ khí này kết hợp với cổ khí thế bá đạo kia khiến cho người tâm trí không kiên định chưa chiến đã bại.

Nhìn thấy Liễu Kinh giữa sân khí thế bức nhân, Tiêu Viêm lại khẽ cười. Con người đen láy chợt sáng lên chiến ý nóng bỏng. Trong những người đồng lứa tuổi, e rằng cũng chỉ có Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai có thể chân chính khiến hắn tâm sinh kị mà ngưng trọng.

Thật là một đối thủ không tệ."

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 559: Đại liệt phách quan trảo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Liễu Kinh trong sân đứng thẳng như cán thương, toàn trường đều trở nên an tĩnh, không một tiếng động. Trạng thái này, cho dù là trước kia Tử Nghiên xuất tràng cũng không thể cảm thụ được. Nàng ta tuy là người bài danh đệ nhất trong Cường Bảng nhưng vì lý do cực kỳ ít lộ diện nên danh tiếng trong nội viện đích thực không bằng Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai.

Liễu Kinh im lặng đứng hiên ngang giữa sân. Không để ý đến ánh mắt xung quanh, đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại, đôi tay ôm trước ngực, đợi đối thủ của mình xuất tràng.

"Xuy!" Dưới ánh mắt chăm chú của cả khán đài, một bóng người màu lam nhạt phóng lướt lên đài. Kẻ đến là một gã thanh niên mặc áo màu xanh lam, tuổi ước khoảng hai bốn, hai lăm, khuôn mặt có thể xem là tuấn tú. Nhưng trong lúc này, gương mặt lại tràn đầy sự chua xót. Trong nội viện này, trừ ra một vài người có thể đếm trên đầu ngón tay, bất luận kẻ nào đối đầu với Liễu Kinh e rằng cũng sẽ khóc như nhà có tang như vậy.

Bình thường mà nói, nếu ở vòng thứ nhất rút thăm mà gặp Liễu Kinh, có thể nói đã hoàn toàn mất đi cơ hội tiến vào mười hạng đầu. Tên thanh niên áo lam này thực lực cũng không yếu, trong Cường Bảng cũng xếp vào bậc trung nhưng gặp phải một kẻ đã bước nửa chân vào cấp bậc Đấu Vương

như Liễu Kinh thì phần thắng nhỏ nhoi kia có thể không cần tính tới. Điều này không chỉ những học viên bên ngoài sàn đấu hiểu được mà ngay chính tên thanh niên áo lam cũng hiểu. Trận đấu này, e rằng thắng ít thua nhiều.

"*Người dự thi đã đến đủ, trận đấu bắt đầu được rồi.*" Nhìn hai người đang nhìn nhau giữa sân, Tô Thiên vung tay lên, nhàn nhạt nói.

Lời Tô Thiên vừa dứt, tầm mắt toàn trường tức thì nóng bỏng hẳn lên. Trong từng ánh mắt đều tràn ngập chờ mong.

Tuy rằng trong lòng không ôm bao nhiêu hy vọng với chính mình, nhưng gã thanh niên áo lam dù sao cũng là cao thủ trong cường bang, đây chỉ là chướng ngại tâm lý nên sau khi Tô Thiên tuyên bố trận đấu bắt đầu, hắn cũng từ từ áp chế tâm trạng hoang mang của mình. Ánh mắt ngưng trọng trên người Liễu Kinh, bàn tay nhoáng lên, một thanh trường kiếm màu lam nhạt xuất hiện trong tay hắn. Trên thân kiếm có thủy văn kỳ dị ẩn hiện, trong lúc lay động có vẻ như đang cử động, rất kỳ lạ.

Trường kiếm trên tay, khí thế tên thanh niên áo lam tăng lên rất nhiều. Từng luồng đầu khí màu lam nhạt cấp tốc từ trong cơ thể trào ra. Cuối cùng chảy xuôi theo cánh tay, bao cả thanh trường kiếm vào trong. Chỉ một lúc, trên thân kiếm tự nhiên truyền ra tiếng sóng biển quay cuồng.

Dường như cảm nhận được khí thế của đối thủ dần ngưng tụ, Liễu Kinh rút cục cũng chậm rãi mở mắt, bình thần quét mắt qua đối phương, gật gật đầu. Cũng được, lá gan đối phương không nhỏ như hắn tưởng tượng.

"*Liễu Kinh học trưởng, Hồ Ngôn xin lĩnh giáo!*" Trường kiếm trực chỉ Liễu Kinh, thanh niên áo lam trầm giọng nói.

Nhẹ quay đầu, thân thể Liễu Kinh run nhẹ, tiếng xương cốt liên tiếp vang lên giòn giã, hai tay duỗi ra. Đôi tay của hắn lại có vẻ to lớn hơn người bình thường đang chậm rãi co duỗi như móng vuốt sắc bén.

Hai tay đan chéo trước mặt, mấy đạo kinh phong vô hình ẩn ẩn hiện ra, sau đó giã trên nền đất, lưu lại dấu vết mờ mờ.

Trên đài cao, đồng tử Tiêu Viêm đang giương lên nhìn Liễu Kinh khẽ co rút lại. Hắn phát hiện lúc này Liễu Kinh chỉ là tùy ý thôi, không động đến tí đầu khí nào, hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp. "*Nhục thể tên này*

lại cường hoành như vậy, quả nhiên là đối thủ trong thập cường." Tiêu Viêm kinh hãi khẽ than. Rèn luyện nhục thể, so với tu luyện đấu khí còn đau khổ và gian nan hơn rất nhiều. Nếu hắn không mượn dùng vô số ngoại lực từ dược tài, e rằng khó có thể có được sức mạnh như hiện nay, mà sức mạnh Liễu Kinh vừa lộ ra tựa hồ không yếu hơn hắn.

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang kinh hãi, tên thanh niên tên Hồ Ngôn trong sân cũng đã bắt đầu công kích trước. Thực lực hắn không yếu, theo Tiêu Viêm thấy thì ít nhất cũng là cấp bậc Tứ Tinh Đấu Linh. Trong nội viện, loại đẳng cấp này cũng thuộc nhân vật ít ai dám đụng vào. Hiện giờ hắn toàn lực ứng phó, đấu khí hùng hồn trong người như sóng biển tuôn trào. Tiếng sóng rì rào từ từ khuếch tán đến tai mọi người.

Hồ Ngôn cũng rõ đối thủ của mình thuộc loại khó chơi đến mức nào cho nên từ lúc ra tay hắn đã không hề giữ lại chút sức nào. Đấu khí và tốc độ chỉ trong phút chốc được thi triển đến mức tận cùng.

Hồ Ngôn trong khoảnh khắc ấy phóng lướt đi như chớp, khoảng cách mấy chục thước kia quá ngắn. Trường kiếm trong tay, được bao phủ bởi đấu khí màu lam nồng đậm, mang theo hơi nước ướt át, hung hăng nhắm thẳng vào Liễu Kinh mà đâm tới. Kiếm mang sắc bén mang theo hơi nước trông rất lạnh lẽo.

"Tam Sa Thứ!" (Thứ: Đâm) Tiếng quát khẽ từ miệng Điều Ngôn vang lên. Hào quang màu lam đột nhiên bành trướng, trông hình dáng như một đầu cá mập rất khủng khiếp đang há miệng hết cỡ, mạnh mẽ khoáy động hơi nước, mãnh liệt trùng kích thẳng đến Liễu Kinh. Lần công kích này của Hồ Ngôn là công kích mạnh nhất hắn có thể phát ra trong một thời gian ngắn ngủi như thế. Tuy nói thủy hệ đấu khí không sở trường công kích, nhưng dưới sự phối hợp của đấu khí cuộn cuộn và tính chất mềm mại của nước lại có thể trở thành một viên đạn có lực phá hoại khủng bố.

Theo trường kiếm của Hồ Ngôn đâm ra, một mảng khí âm thấp bao phủ khắp sân, thậm chí dưới bàn chân đều tự ngưng đọng thành hai dòng nước nhỏ.

Đối mặt với lượt công kích cực kỳ hung hãn của Hồ Ngôn, sắc mặt Liễu Kinh vẫn như cũ không biểu lộ ra vẻ bị động chút nào. Ánh mắt chăm chú cắm vào thanh trường kiếm đang cấp tốc phóng đại trước mặt. Một đường cong kỳ dị dần dần được cuộn lên.

"*Hây!*" Công kích trong nháy mắt đã tới, một tiếng quát thấp từ Hồ Ngôn vang lên, trường kiếm trong tay hắn cũng mạnh mẽ đâm tới. Đao kiếm quang màu lam đột nhiên ngưng tụ thành hình một con cá mập, cặp hàm không lồ mở ra toang hoát, hướng về đầu Liễu Kinh mà tấp.

"*Xuy!*" Nhàn nhạt nhìn kiếm quang như cá mập hung dữ phóng tới, bàn tay đang co lại của Liễu Kinh bỗng trào ra một cỗ ánh sáng màu vàng kim nhợt nhạt. Tay phải phóng ra nhanh như tia chớp, trực tiếp va chạm với kiếm quang kia.

Trong khoảnh khắc hai người đối chiến, bàn tay Liễu Kinh cũng biến ảo thành một khúc cong kỳ dị. Hai ngón tay một cong lên, một cong xuống kẹp mạnh một phát, lưỡi kiếm hung hãn lại bị kẹp chặt vào giữa hai ngón tay.

"*Phá!*" Một tiếng quát chói tay. Quang mang màu vàng kim trong bàn tay Liễu Kinh bành trướng mạnh, đao kiếm mang kia đã bị trùng kích đến mất hoàn toàn tiêu thất. Đao kiếm mang thứ nhất bị phá vỡ, sắc mặt Hồ Ngôn tức thì biến đổi khá nhiều. Cánh tay hắn lập tức vũ động, hai đao kiếm mang lại tiếp tục bạo xạ ra. Hai đao kiếm mang, vẫn là dưới hình thái cá mập nhưng uy lực thì đao sau cao hơn đao đầu. Thậm chí đao thứ ba so với đao thứ nhất lại mạnh hơn những ba lần!

Loại đấu kỹ một kích mạnh hơn một kích này, đẳng cấp không thể thấp được.

"*Đại Liệt Phách Quan Trảo*" Mắt híp lại, bàn tay đang cong vòng của Liễu Kinh mạnh mẽ bắn ra. Hai bộ móng di chuyển quỷ dị lại lần nữa kẹp chặt lấy hai đao kiếm mang, đem các chân động hoàn toàn triệt tiêu đi.

Ba đao kiếm quang như cá mập hung dữ đủ để đánh bại một Tứ Tinh Đấu Linh bình thường bị Liễu Kinh dễ dàng phá vỡ như thế. Bằng vào định lực của Hồ Ngôn cũng rơi vào một khắc thất thần. Loại tỳ thí này tựa hồ là lấy cấp một mà chống cấp mười.

"*Chấm dứt tỳ thí.*" Trong khoảnh khắc Hồ Ngôn thất thần, một tiếng nói nhàn nhạt đột nhiên từ miệng Liễu Kinh vang lên. Kẻ nghe thấy lông mao trên người dựng lên, một đao kinh phong trong khoảnh khắc thâm nhập vào người. Rất âm thầm, kinh khí vô cùng hung hãn bùng nổ, đem hộ thể

đầu khí của Điều Ngôn phá thành hư vô.

"Phut!" Sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, cả người Hồ Ngôn bị văng ra ngoài, kéo lê trên nền đất.

Nhìn Hồ Ngôn ói máu bị văng ra ngoài, toàn trường thành một mảng yên tĩnh, âm thanh của từng ngụm lương khí vang lên. Rất nhiều người trước đó chỉ thấy Hồ Ngôn bao vây Liễu Kinh mà công kích, không ngờ chỉ trong nháy mắt, thế công sắc bén kia đã tan tành mây khói. Còn Hồ Ngôn lâm vào cảnh triệt để thất bại, rất nhiều người vẫn không hiểu.

"*Trảo pháp quỷ dị quá*" Trên đài cao, sắc mặt Tiêu Viêm thoáng ngưng trọng nhìn về bàn tay to lớn của Liễu Kinh, thấp giọng nói. Công kích ban nãy của Hồ Ngôn cũng được hắn đánh giá rất khá. Nhưng ba đạo kiếm mang liên tiếp một đạo mạnh hơn một đạo lại bị Liễu Kinh tay không bắt được, hơn nữa còn chấn tan nát. Thủ đoạn này làm người khác chấn động.

"*Liễu Kinh có hai đại tuyệt kỹ, một là Liệt Sơn Thương, hai là Đại Liệt Phách Quan Trảo. Trảo pháp này thuộc Huyền Giai Cao Cấp đấu kỹ, nhưng trong tay Liễu Kinh lại có thể phát ra uy lực của Địa Giai Đấu Kỹ bởi vì hắn đã luyện môn đấu kỹ này gần 20 năm. Nói hắn đã tu luyện đến mức lô hỏa canh thuần cũng không kỳ lạ.*" Một tiếng cười nhẹ từ bên cạnh vang lên. Tiêu Viêm quay đầu, hóa ra là Lâm Tu Nhai không biết đã đến từ lúc nào.

"*Đích xác rất mạnh.*" Tiêu Viêm kinh hãi gật đầu than. Trong lòng đối với Liễu Kinh lại càng kính trọng. Tên này quả nhiên khó giải quyết.

"*Ha ha, Lâm học trưởng có thể đánh bại hai tuyệt học của Liễu Kinh. Vậy thực lực càng mạnh hơn hắn.*"

Tiêu Viêm nghiêng đầu về phía Lâm Tu Nhai, cười nói.

Lâm Tu Nhai mỉm cười, lắc đầu nói: "*Năm đó thắng hắn chỉ trong xuýt xoát, không biết lần này còn may mắn đó không. Sự dẻo dai và thiên phú của hắn, cho dù là ta cũng không thể không kinh hãi.*" Lời chỉ đến đây, ánh mắt của Lâm Tu Nhai vẫn hướng về Tiêu Viêm, cười dài: "*Nếu như người giở hết thủ đoạn ra, cho dù là ta hay Liễu Kinh đấu với người mà muốn chiến thắng cũng không dễ dàng gì.*" "*Lâm học trưởng hơi xem trọng ta quá rồi.*" Tiêu Viêm cười, lắc lắc đầu. Đôi mày hắn chợt nhướng

lên, ánh mắt chậm rãi quay về trong sân. Chỉ thấy vị chiến thần như thiết tháp kia, ánh mắt sắc bén cắm chặt vào hai người bọn hắn. Hơn nữa, khi ánh mắt đó di động, tầm mắt của toàn trường cũng nhanh chóng ngừng lại trên người hắn và Lâm Tu Nhai.

Khi mọi người trên khán đài nhận ra ánh mắt Liễu Kinh đang tập trung trên người Tiêu Viêm thì lại thấy nghi hoặc. Với thực lực của Lâm Tu Nhai, được hắn tôn trọng như thế cũng không có gì, nhưng mà Tiêu Viêm, tuy nói hắn là một con hắc mã (ngựa ô) mạnh mẽ nhất trong nội viện, nhưng so với loại nhân vật cường giả chân chính như Lâm Tu Nhai thì cách biệt không phải rất lớn sao?

Không để ý ánh mắt xung quanh, ba ánh mắt nhìn nhau chăm chăm. Chiến ý trong lòng không nhin được dâng lên sôi sục.

-----oOo-----

Chương 560: Vòng đấu thứ hai!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận đấu này của Liễu Kinh không thể nghi ngờ là một trong số ít trường chiến đấu kịch liệt nhất của hôm nay. Nhưng dựa vào thực lực của hắn thì đẳng cấp của trận đấu cũng không làm cho người ta cảm thấy quá kinh hãi.

Sau Liễu Kinh, không ít cường giả lục tặc lên đài, trong đó, kẻ được chú mục nhất không nghi ngờ là Lâm Tu Nhai. Nhưng trường chiến đấu của hắn lại khiến người ta dở khóc dở cười. Vì đối thủ của hắn không hề lộ diện. Dưới áp lực phải đối đầu với cường giả đệ nhị trên cường bảng, đối thủ của hắn đã lựa chọn rút lui cho nên Lâm Tu Nhai trở thành kẻ thắng nhẹ nhàng nhất. Mà kết quả này cũng khiến cho đám người Liễu Kinh, Tiêu Viêm đang muốn dò thám thực lực của hắn đều thất vọng.

Hai mươi lăm trường thi đấu của ngày đầu tiên kéo dài suốt từ sáng sớm đến tối. sau đó dưới ánh mắt chăm chú của vô số người mà tuyên bố kết thúc. Tuy nói một số thí sinh không phát huy thật tốt, nhưng cuộc thi đấu "*Cường Bảng*" này trong nội viện là có quy củ nhất. Những trường chiến đấu mạnh mẽ, kịch liệt khiến không ít người kinh hãi cảm thán.

Hơn nữa, mọi người đều rõ, những trường chiến đấu thật sự phấn khích sẽ không diễn ra trong ngày đầu loại thứ nhất mà là ở ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba. Trải qua vòng loại hôm nay số người có thể tiếp tục vào vòng trong chỉ dừng ở con số hai mươi lăm. Có thể đến được bước này, dù có hay không dựa vào may mắn thì họ ít nhất nói lên rằng mình không phải là một thường nhân. Độ nóng bỏng của những trận đấu ở cấp độ này tự nhiên là vượt xa so với ngày đầu!

Cho nên, tất cả khán giả đều ôm ý nghĩ chờ mong vào những trận giao chiến ngày thứ hai!

Khi màn đêm buông xuống, một ngày đầy nóng bỏng và ồn ã trong nội viện đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Ánh sao lấp lánh đầy trời như tô điểm cho Nội Viện rộng lớn, dù ở vùng núi non trùng điệp này cũng đặc biệt bắt mắt.

Trong căn phòng an tĩnh, ánh trăng nhạt nhẽo xuyên qua khung cửa, chiếu lên khuôn mặt Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên giường. Hắn từ từ nhắm mắt lại, nhịp hô hấp dài và bình lặng, những tia năng lượng trong thiên địa xung quanh liên miên bất tận theo từng nhịp hô hấp tiến vào thể nội, cuối cùng trải qua tinh luyện, đặt thêm từng viên gạch, viên gó cho đại nghiệp tăng cấp.

Tu luyện kéo dài gần hai tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ động, giật giật, chậm rãi mở ra, thổ ra một ngụm trọc khí bị ách tắc trong lồng ngực.

Theo ngụm trọc khí này thổ ra, sắc mặt Tiêu Viêm lại hiện lên vẻ sáng bóng. Nét tái nhợt vì kịch chiến ban sáng đến giờ phút này đã hoàn toàn tan đi.

Cảm nhận đầu khí trong cơ thể mệnh môn đang bắt đầu vận chuyển, Tiêu Viêm mỉm cười. Công sức Bạch Trình liều mạng muốn hắn đánh mất thắng lợi ở những trận sau đã xem như uổng phí rồi. Dựa vào hiệu quả kỳ lạ của Phần Quyết lại phối hợp thêm các loại dược tài, chỉ cần không thực sự thụ trọng thương thì trong một thời gian ngắn khôi phục không phải việc khó. Nguồn truyện:

"Trận đầu ngày mai chỉ sợ còn hung hiểm hơn ngày hôm nay." Tiêu Viêm lầm bầm. Có thể tiến vào hàng ngũ hai mươi lăm thí sinh đầu tiên, trừ một số cực ít người như Ngô Hạo, còn lại không ai không là cường giả chân

chính. Những người này so với Bạch Trình cũng mạnh hơn nhiều.

"Nhưng uy lực "Đại Liệt Phách Quan Trảo" của Liễu Kinh thực quá khủng bố. Nếu giao chiến với hắn, chỉ sợ Bát Cực Băng của mình cũng không theo kịp." Nắm chặt năm ngón tay, tuy nói cả hai đều là Huyền Giai Cao Cấp, nhưng bản thân hắn luyện Bát Cực Băng chỉ có 2, 3 năm mà Liễu Kinh đã tôi luyện trong 20 năm, làm sao có thể so sánh đây? Hơn nữa, thực lực bản thân Liễu Kinh cũng hơn hắn, phối hợp thêm Đại Liệt Phách Quan Trảo, Tiêu Viêm thật chỉ có thể tránh né mà thôi.

Ánh mắt sắc bén lóe ra, sau đó lại biến thành ngoan độc. Tiêu Viêm hung hăng tự nói: *"Mặc kệ nó, cho dù gặp phải hắn cũng phải toàn lực ứng phó, chỉ tiêu mười danh đầu ta phải chiếm được một."*

Cách phòng Tiêu Viêm không xa, trong một căn phòng nhỏ u tĩnh, một thân thể mềm mại yêu kiều đứng sững dưới ánh trăng, một lão giả lại khoanh tay đứng phía sau.

"Bẩm, tiểu thư, một tháng thời hạn đã tới, người còn chưa rời đi sao?" Không khí trầm trọng kéo dài trong giây lát, lão giả ngược đầu lên, gương mặt đó chính là Lăng Ảnh vẫn một mực bảo vệ bên cạnh Huân Nhi.

Thân thể mềm mại không thể khống chế, run rẩy một phen. Một lúc lâu sau, tiếng thở dài sâu kín vang lên: *"Thêm thêm vài ngày nữa đi, đợi Tiêu Viêm ca ca thuận lợi tiến vào mười vị trí đầu, ta mới an tâm rời khỏi đây."*

Lăng Ảnh bất đắc dĩ gật đầu, không nói gì thêm nữa, thân thể uôn éo hóa thành một đạo âm ảnh biến mất trong bóng tối.

Làm như không cảm giác được lão giả phía sau đã biến mất, cô gái vẫn đứng trước cửa sổ như một bức thạch điêu. Đôi mắt đẹp đầy tình ý xuyên thấu qua cửa sổ, dừng lại ở dãy phòng cách đó không xa. Nơi đó, còn lưu lại một thân ảnh mờ nhạt.

Đêm này, nhiều người không ngủ.

Ngày hôm sau khoan thai tới trong sự chờ mong của vô số người.

Khi tia sáng đầu tiên từ chân trời phủ xuống, Nội Viện yên tĩnh lại lần nữa được thay thế bằng sự sôi trào. Phần lớn học viên nhanh chóng giải quyết

bữa sáng, sau đó kết thành đoàn chạy vội vào quảng trường.

Quảng trường không lộ trong hai giờ đã nhanh chóng bị lấp đầy bằng sự nóng bỏng và xôn xao của ngày hôm qua. Đủ loại âm thanh truyền thẳng lên cao.

Trong quảng trường hơn nửa tiếng sau, các trưởng lão đều lục tục đến đầy đủ. Sau khi đại trưởng lão Tô Thiên an vị trên ghế, cuộc đấu của ngày thứ 2 chính thức bắt đầu!

"Vì trải qua sự đào thải của ngày hôm qua, lượng thí sinh chỉ còn hai mươi lăm người, cho nên cần phải rút thăm lại." Tiếng cười nhàn nhạt của Tô Thiên vang lên từ bàn trọng tài vọng đến tai của mỗi người trong trường. *"Nhưng số lượng người hôm nay sẽ dư ra 1 người, cho nên sẽ chỉ có 12 trận đấu. Người cuối cùng, sẽ được qua vòng vô điều kiện."*

Lời nói của Tô Thiên khiến trên đài dậy nên một trận rung động. Qua vòng vô điều kiện? tên này sẽ không quá thoải mái sao? Người có vận đỏ, chẳng phải có thể trực tiếp tiến vào 13 người vòng trong sao? Xin lỗi nha, thiệt là dâm tiện quá đi. (Khúc này là phong cách của ta, kakaka- a.Hóng)

"Ha Ha, việc qua ải vô điều kiện này thực sự hấp dẫn không ít người nha. Nhưng để bảo đảm sự công bằng, sau khi mấy trưởng lão chúng ta bàn bạc qua nhất trí, vị trí này sẽ cho Tử Nghiên." Tô Thiên cười nói.

Lời Tô Thiên vừa dứt, trên khán đài lại lần nữa xôn xao, mà bên khu vực đài cao của thí sinh, mọi người đều khẽ gật đầu. Dù sao tiểu quái vật kia qua vòng cũng không phải là chuyện ngoài dự liệu, đem danh ngạch này cho nàng ta, bọn họ còn thấy may mắn vì sẽ không cần phải giao chiến ngay với nàng.

"Các vị thí sinh, có ý kiến gì khác không?" Ánh mắt Tô Thiên hướng về đài cao, nói.

Mọi người đều lắc đầu. Sự chỉnh tề này khiến mọi người trên khán đài cũng kinh ngạc không thôi.

"Ha ha, đã tán thành hết, vậy bắt đầu rút thăm đi". Tô Thiên cười gật gật, chỉ vào ông trúc trên thạch thai trong sân nói.

Nghe vậy, thí sinh trên đài lập tức phóng lên đài, lấy là thăm trúc từ ống trúc ra.

"7", Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt lên số trên thẻ trúc của mình, sau đó lại theo mọi người trở lại đài cao, im lặng chờ trận đấu kế tiếp đến.

"Vòng thứ 2 cuộc đấu Cường Bảng, trận đầu, số 3! Số 3 thẻ đỏ đấu và số 3 thẻ xanh lên đài!" Thấy mọi người đã rút xong thăm, Tô Thiên vung tay lên quát.

Tiếng quát của Tô Thiên vừa dừng lại, hai đạo thân ảnh từ trên đài cao đã thiểm lược xuống, khí thế cường hãn trong khoảnh khắc tràn ngập sân.

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng trên sân, lại nghe Ngô Hạo bên cạnh giới thiệu, chắc là đối với 2 người trên sân cũng có hiểu biết. Một người bài danh thứ 20 trong *"Cường Bảng"*, người kia thứ 22. Không chênh lệch nhiều, đều có chút tâm ngoan thủ lạt, xem ra không thể xem nhẹ được.

"Trận đấu bắt đầu!"

Tiếng Tô Thiên nhàn nhạt lại như ngọn lửa kích hỏa thuốc nổ, đem khí thế cung gương kiếm bạt giữa sân kích nổ hoàn toàn.

Trận đấu ngay từ khi bắt đầu đã không có việc làm nóng người, song phương trực tiếp triển khai thực lực, hung hãn va chạm, hai cổ đấu khí hùng hồn va vào nhau. Tiếng nổ của đấu khí mạnh mẽ vang lên trên không trung, khí lãng tràn ra từng đợt quét ra tứ phía như cuồng phong.

Giương mắt nhìn gắt gao vào sàn đấu, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Thí sinh có thể vào đến đây quả nhiên đều có bản lĩnh. So với hôm qua, chính thể thực lực cơ hồ đã cao hơn 1 bậc.

"Eh, Tiêu Viêm" Khi Tiêu Viêm đang nhìn chăm chăm vào trường chiến đấu, bỗng có một bàn tay vỗ vỗ vai hắn, một tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Nghi hoặc quay lại, Tiêu Viêm thấy Lâm Diễm phía sau, thấy vẻ mặt lén lén lút lút của hắn, không khỏi buồn cười nói:

"Sao rồi? Ngươi không chuẩn bị cho trận đấu kế tiếp mà đến đây làm gì?"

"Hắc hắc, ta muốn tốt cho người thôi. Người không phải bốc được số 7 sao?" Lâm Diễm đặt mông ngồi bên cạnh, ha ha cười nói.

"Ừh" Tiêu Viêm gật đầu, nhìn hắn nghi hoặc.

"Xem ra người cũng không giấu diếm số của người. Vốn đối thủ của người là kẻ bài danh thứ 24, nhưng lại thuộc phe của Liễu Kinh, cho nên số của hắn đã đổi cho Diêu Thịnh." Lâm Diễm buông lỏng tay nói tiếp: "Cho nên, đối thủ của người đã đổi thành Diêu Thịnh. Kiểu này xem ra hắn muốn trong lúc thi đấu dạy dỗ người."

"Hả?" Tiêu Viêm nhướn mày, kinh ngạc nói: "Đổi số không phạm luật sao?"

"Số thứ tự trong vòng 2 đều không công bố ra, phần lớn mọi người đều đem số của mình giấu kín, không ai giống người tùy tiện làm lộ số ra." Lâm Diễm bĩu môi, lấy là thăm trong lòng ra, giơ ra trước mặt Tiêu Viêm cười nói: "Hay là chúng ta đổi chút đi, đối thủ của ta tuy bài danh thứ 19, cũng khá mạnh, nhưng mà so với Diêu Thịnh cũng còn nhẹ nhàng hơn."

Nhìn hành động của Lâm Diễm, Tiêu Viêm cảm động, mím cười, từ chối nói: "Đúng lúc ta nhìn thẳng đó chướng mắt quá, hắn đã tự mình xông đến, nếu ta mà rút lui không phải bị người ta cười sao?"

"Người có lòng tin! Thực lực của tên đó, chỉ ít cũng nằm trong 15 kẻ đứng đầu." Thấy Tiêu Viêm cự tuyệt, Lâm Diễm níu kéo nữa, nhúu mày nói.

Tiêu Viêm cười cười vỗ vai Lâm Diễm, quay đi, ánh mắt hướng về một phía của đài cao. Nơi đó, khuôn mặt âm hiểm của Diêu Thịnh đúng lúc cũng hướng qua đây. Ánh mắt hắn vừa âm lãnh vừa khiêu khích.

-----oOo-----

Chương 561: Đối chiến Diêu Thịnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ hai của giải đấu, độ kịch liệt còn vượt qua ngày đầu loại thứ

nhất, những người có thể đi đến vòng này, phần lớn thực lực đều rất mạnh, nhưng mà cho dù như nào, muốn thu hoạch được thắng lợi, đều là phải liều mạng đem hết toàn lực ra thi thố, thậm chí có thể liều mạng dẫn đến lưỡng bại câu thương, mới mong có thể tìm được thắng lợi mong manh.

Sau khi đợt thứ nhất nhẹ nhàng trôi qua, đợt thứ hai với khí thế hùng hực tiến hành, giữa sân dự thi hai người lần lượt lên sân đấu, trải qua cuộc tỷ thí cực kỳ quyết liệt, một người vui mừng và một người buồn bã rời sân.

Trên đài cao, Tiêu Viêm nhìn Ngô Hạo giữa sân đấu đang bị đối phương áp chế xuống hạ phong, nhin không được thở dài một hơi, hôm nay hãn vận khí của hãn thật không tốt, rút thăm ngẫu nhiên đối thủ, lại chọn đúng một gã đứng trong nhóm mười cường báng cao thủ, ở cấp độ này, chênh lệch một cấp là có sự khác biệt rất lớn, như lúc này đây, Ngô Hạo liều mạng sử dụng toàn bộ sức mạnh, những cũng là từng bước từng bước rơi vào thế hạ phong, tới giờ phút này, cục diện trận đấu cơ hồ đã hoàn toàn bị nắm giữ trong tay đối thủ.

Ngô Hạo có thể đến vòng này xem như là đã thành công, nếu như gặp đối thủ trước bài danh trước hai mươi, thật ra có thể liều mạng, chẳng qua vận khí cũng kém một chút, gặp được một gã đứng trong nhóm mười cao thủ cường báng, mặc dù vậy, có thua ở trong tay đối thủ này, với tính tình Ngô Hạo thì cũng sẽ không hối tiếc Đồng nhi có chút khẽ lắc lắc đầu, cười nói.

Uhm, Tiêu Viêm cười gật đầu nói, Ngô Hạo căn bản không vì mười cao thủ đứng đầu mà đến, hãn tham gia thi đấu mục đích chủ yếu chính là muốn cùng cường giả nội viện chân chính đánh giá thực lực bản thân, hôm nay đối thủ của hãn như vậy, đã hoàn toàn thỏa mãn tâm nguyện của hãn, cho nên, dù thất bại, hãn cũng sẽ không quá thất vọng

Nhưng mà Tiêu Viêm ca ca, phải cẩn thận một chút với Diêu Thịnh, người này cũng có vài phần thực lực, khi đối chiến phải cẩn thận đó Huân Nhi ôn nhu nhắc nhở nói.

Yên tâm đi Tiêu Viêm mỉm cười, hãn đã từng cùng Diêu Thịnh giao thủ một lần, hơn nữa có sự nhắc nhở của Tu Nhai, bởi vậy, hãn đối với người này đã có chút hiểu biết, tự nhiên sẽ không tồn tại tâm lý khinh thường.

Toàn trường có hai mươi bốn người, nói cách khác, trải qua trận đấu hôm nay có thể lưu lại mười hai người mà thôi, dựa theo quy củ của giải đấu,

trong mười hai người, sẽ tùy tiện tuyển ra sáu người giao phong để chọn vị trí trong nhóm mười người đứng đầu, người thắng có thể cùng sáu người may mắn khác trực tiếp tiến vào nhóm thập cường, Đồng nhi nhẹ giọng nói.

Ách? Nói như vậy, chẳng phải là chỉ có sáu người bị chọn trúng phải thi đấu, còn lại là không cần thông qua thi đấu, liền có thể đi vào nhóm thập cường? Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời kinh ngạc nói - Đối với sáu người bị rút ra này mà nói, có phải là có điểm không được công bình? - Ha ha, nào có chuyện tuyệt đối công bình, huống hồ có thể tiến vào vòng cuối cùng, đều chân chính có thực lực tiến vào nhóm thập cường, khi thực lực đều tương đương, tự nhiên cũng là cần phải có một chút vận khí trong đó nữa Huân nhi thân nhiên cười nói.

Cười khở gật đầu, Tiêu viêm bỗng nheo mày nói - Sáu người tỷ thí, chiến thắng ba người, mà số lượng không tỷ thí là sáu người, tựa hồ còn thiếu một người ah? Huân Nhi khẽ cười một tiếng, nói: "Người phải chẳng là đã quên đi tiêu cô nương nương bưng bình Tử Nghiên sao? Lấy thực lực của nàng, vị trí đệ nhất, sợ là không thoát khỏi tay nàng rồi. Tiêu Viêm rùng mình, chột mím cười gật đầu, nhưng thật ra hấn đem điều này nói ra, tối trọng yếu là không muốn quên tiêu hài tử kia.

Quay đầu đem ánh mắt hướng trận đấu giữa sân, Tiêu Viêm không khỏi cười khở một tiếng, lúc này Ngô Hạo đã hoàn toàn bị đối phương áp chế, không còn lực để phản kích, ở mỗi lần đấu khí va chạm nhau, đấu khí bao phủ thân thể trong khoảnh khắc bị đánh tan, đối thủ này xuống tay cũng không ngoan độc, vền vẹn chỉ là thi triển lực đạo, ý đồ là muốn chân bay Ngô Hạo ra khỏi sân.

Thế thay bay ra khỏi sân, Ngô Hạo cũng có chút rõ ràng, đối với người thắng lợi trên đài liền ôm quyền, sau đó xoa cánh tay, khước miệng cười ha hả trở về trên đài cao.

Tên kia thật mạnh, không hổ là nhóm mười cao thủ cường bång, ta dùng hết mọi thủ đoạn, ở trong tay hấn chỉ có thể kiên trì được ba mươi hiệp, hơn nữa lần này đối phương đã hạ thủ lưu tình. Đến trên đài cao, Ngô Hạo hướng về phía bọn người Tiêu Viêm sợ hãi than.

Không có việc gì chứ? Nhìn biểu tình vui sướng của hấn, Tiêu Viêm nhin không được lắc đầu, người này, bị đánh thành như vậy còn có thể hưng

phần được.

Hắc hắc, da thịt bị thương, nghỉ ngơi vài ngày là tốt thôi, Ngô hạo không thèm để ý khoát tay áo, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được thanh âm già nua của trọng tài trên cao truyền xuống - Trận đấu tiếp theo, số bảy! - Ách, hình như đến lượt người lên sân đấu? Nghe được lời nói trên đài cao truyền xuống, Ngô Hạo rùng mình, chột đầy đầy Tiêu Viêm, hắc hắc cười nói.

Tiêu Viêm cũng nghe được thanh âm kia, lập tức cũng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới phiên mình, chậm rãi quay đầu đi đến, anh mắt quét về phía đài cao đối diện, nơi này, Diêu Thịnh cũng ngẩn ra, chột khuôn mặt hé ra nụ cười âm nhu, nhất thời cười âm hiểm.

Tên kia cũng thật là kiêu ngạo. Ngô Hạo bĩu môi, chột vỗ bả vai Tiêu Viêm nói: "Nhưng cũng đừng có mà thua nhé, bằng không, với tính tình của tên kia, sợ rằng sẽ không thiếu điều làm nhục đối thủ đâu." - "Yên tâm đi, hắn không có cơ hội này đâu". Tiêu Viêm cũng đem ánh mắt đen âm lãnh hướng tới Diêu Thịnh nhìn lại, cười lạnh nói.

Tiêu Viêm, đừng có mà thua đó, một tiếng cười khẽ vang lên cách đó không xa, bọn người Tiêu Viêm nghiêng đầu lại nhìn, nguyên lai là nhóm của Lâm Tu Nhai.

Hấp dẫn ánh mắt chính là nhân vật trung tâm, hành động của Lâm Tu Nhai tự nhiên hấp dẫn những ánh mắt trên đài cao hướng tới trên người Tiêu Viêm, nghe những lời này, tựa hồ xuất thủ kế tiếp là hắn.

Hướng về phía nhóm người Lâm Tu Nhai đáp lễ, mũi chân Tiêu Viêm điểm nhẹ trên mặt đất, Nhàn nhạt ngân mang ở lòng bàn chân thành hình, trầm thấp như tiếng sấm, một đạo bóng đen chột hiện ra giữa sân.

Nhìn cách xuất hiện ở trong sân của Tiêu Viêm, trên khán đài mọi người đầu tiên là rùng mình, sau đó thần tình kinh hãi, trải qua việc tạo nên trận đấu kịch liệt với Bạch Trình ngày hôm qua, đã không còn ai lại đối với thực lực của Tiêu Viêm xem nhẹ, hiện tại nhìn thấy hắn lại xuất trường, tất cả đều có cùng một cảm giác muốn mở rộng tầm mắt.

Hừ, kết cục trận đấu sẽ có nhanh thôi! Mặt khác trên đài cao, Liễu Phi cười lạnh nhìn Tiêu Viêm xuất hiện trên sân đấu, khinh thường bĩu môi, quay

đầu ném cho Diêu Thịnh một ánh mắt hung nguễn - "nếu bị thất bại bởi tên kia, về sau đừng có xuất hiện bên người ta nữa" *Khóe miệng Diêu Thịnh nhướn lên, trên khuôn mặt hiện lên một chút âm nhu tàn nhẫn:* "Yên tâm đi, Phi nhi, ta sẽ theo lời người, đem tên kia đánh cho quỳ xuống đất cầu xin tha thứ." *Nghe Diêu Thịnh nói như vậy, Liễu Phi mới vừa lòng mỉm cười, đối với thực lực của người trước mặt, hẳn chưa từng hoài nghi, đôi mắt đẹp hướng tới cô gái áo xanh đối diện, trong lòng hung tợn nói:* "Một tiểu tiện nhân, xem sau khi Tiêu Viêm bị đả bại, người còn có cái gì để mà kiêu ngạo." *Cẩn thận một chút, Tiêu Viêm kia cũng không phải là đối thủ tầm thường, nhắm mắt dưỡng thần đến bây giờ, Liễu Kinh mày có chút khẽ cau lại, mở mắt nhìn Diêu Thịnh sắp xuất trường, trầm giọng nói.*

Lão Đại yên tâm đi, loại người này cũng không cần người tự mình ra tay, có ta vậy là đủ rồi. Diêu Thịnh khóe môi nhếch lên nụ cười âm lãnh, thấy Liễu Kinh coi trọng Tiêu Viêm kia như vậy, trong lòng hẳn hơi có chút không vui, hôm nay rốt cục đã có thể trực tiếp quyết đấu, hẳn muốn cho Liễu Kinh biết, người kia chẳng qua chỉ là con hổ giấy mà thôi, dễ dàng đánh bại, căn bản không đáng để nhớ đến, Diêu Thịnh thân hình chớp động, lập tức nhảy xuống sân đấu, khi sắp rơi tới sân đấu, đầu khi tại hai chân bạo phát, đem tốc độ rơi chậm lại rất nhanh, cuối cùng nhẹ nhàng chạm đất, không xuất hiện chút bụi nào.

Hóa ra là Diêu Thịnh? Chẳng trách nói thực lực hẳn hôm nay đã đủ để tiến vào nhóm mười lăm cao thủ của cường bảng, đây chính là một kinh địch chân chính a". Đúng vậy, Diêu Thịnh hơn Bạch Trình rất nhiều, mạnh mẽ hơn không ít, trận đấu này chắc sẽ rất hấp dẫn, không biết Tiêu Viêm có thể tiếp tục vượt qua hay không? - Không biết được đâu, với đầu khí của Diêu Thịnh, cũng làm cho một ít nhóm mười cường bảng cao thủ cũng phải kiêng kị, lần này chưa biết hươu chết về tay ai à, hiện tại không thể đoán trước. Theo Diêu Thịnh tiến vào sân đấu, khán đài phía trên nhất thời vang lên từng trận khe khẽ bàn tán, hiển nhiên, đối với hai người trận đấu hai người này, bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn.

Không để ý tiếng bàn tán xung quanh, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi nắm Huyền thước trên bả vai, đột nhiên hạ xuống, trọng thước xẹt qua không khí, vang lên tiếng rít bén nhọn, vô hình kinh khí đánh lên mặt đất, xuất hiện một dấu vết nhàn nhạt.

Ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ mặt âm nhu đang hướng về phía mình không có chút hảo ý của Diêu Thịnh, trên khuôn mặt Tiêu Viêm, cũng gọn

lên một chút lạnh lẽo, Diêu Thịnh ba bốn lần khiêu khích sớm đã làm cho trong lòng Tiêu Viêm có chút khó chịu, lúc trước cũng đã từng nói, sẽ gặp nhau trong giải đấu, hôm nay thực sự gặp phải, hẳn tự nhiên cũng sẽ không có chút lưu thủ.

Người chẳng qua là tên may mắn mới có thể thuận lợi đến được đây, chẳng qua, vận may của người đã hết, để cho ta giúp người dừng lại thôi. Trong ánh mắt Diêu Thịnh xuất hiện hàn quang âm lãnh, hay tay vừa lật, hai thanh chủy thủ màu đen hiện ra, chủy thủ dài chừng nửa thước, thân đao phía trên có chạm mấy hình dạng cổ quái lổm vào, trong đó, ần ần màu đỏ sậm, giống như máu tươi ngưng kết, lộ ra một cỗ huyết tinh, chỗ lưỡi đao, tại chỗ mũi nhọn, nếu cẩn thận quan sát kỹ lưỡng, có thể phát hiện, tại vị trí đầu mũi nhọn, còn ần ần một chút màu sắc cực kỳ đen sẫm, xem hình dáng như vậy, rõ ràng là đồ có kịch độc.

Song chủy trong tay Diêu Thịnh bay nhanh luân chuyển các hình dáng, độ cong khác nhau làm người xem hoa mắt, tựa như hai con hắc độc xà bình thường, cực kỳ linh hoạt và độc ác.

Đối với lời nói của Diêu Thịnh, trên khuôn mặt của Diêu Thịnh vẫn không biến đổi, nhàn nhạt liếc nhìn, sau đó đem ánh mắt hướng về phía trọng tài, cùng đợi trận đấu bắt đầu.

Nhìn thấy bộ dáng bình thản của Tiêu Viêm làm hắn cực kỳ căm ghét, Diêu Thịnh sắc mặt trở lên âm trầm thêm rất nhiều, song chủy chậm rãi đan xen vào nhau, nhàn nhạt vẽ lên tóe ra hoa lửa, mang theo ánh sáng lạnh lẽo. Lúc trước Tiêu Viêm cùng Diêu Thịnh ở trong Thiên phân luyện khí tháp đã từng xảy ra xung đột, không ít đệ tử nổi danh trên cường bảng đều biết, bởi vậy, hôm nay vừa thấy hai người đối mặt, đều tỏ ra hứng thú, ánh mắt hướng tới hai người đang giương cung bạt kiếm giữa sân. Nguồn truyện:

Tô Thiên chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đảo qua hai người giữa sân, một lát sau, bàn tay khẽ huy lên, thanh âm nhàn nhạt, mà ở toàn trường đều mọi người đều chờ đợi, vang lên.

Trận đấu bắt đầu!

Không khí trong sân đấu, lúc này đang tràn ngập chiến ý, chỉ đợi bộc phát.

Thâm âm Tô Thiên nhàn nhạt vang lên, liền giống như châm một mồi lửa, đem không khí giương cung bạt kiếm giữa sân hoàn toàn đánh vỡ.

Xuy! Giữa sân, phát động công kích đầu tiên, tự nhiên là Diêu Thịnh, chỉ thấy đầu khí bùng nổ quanh thân thể hiện lên màu đen, mà thân hình chợt hóa thành cái bóng mơ hồ, như một tia chớp hướng Tiêu Viêm phóng tới.

Tuy nói Diêu Thịnh kiêu ngạo, nhưng không thể không nói, hẳn có vốn đề có thể kiêu ngạo, tốc độ của hắn như vậy, đã làm cho Tiêu Viêm có một chút kinh ngạc.

Mấy chục thước ngăn ngủi trong nháy mắt liền tới, chỉ một lần hô hấp của mọi người, đã thấy bóng đen mơ hồ tiến đến gần Tiêu Viêm, lập tức trong lòng đều kinh hãi toát mồ hôi, nhìn vũ khí của Diêu Thịnh cũng biết được, hẳn cực kỳ am hiểu cận chiến, mà thanh trọng thước đó tuy rằng uy lực mạnh mẽ, nhưng là muốn thi triển cần có không gian, nếu để đối phương đến khoảng cách quá gần, liền sẽ bị phong bế gắt gao.

Đương nhiên, về điểm này, Tiêu Viêm cũng đã nghĩ đến, bởi vậy, khi Diêu Thịnh tiến vào gần khoảng cách ba thước, rốt cuộc hắn cũng có động tĩnh, chỉ thấy chỗ bàn chân ngân quang xuất hiện, thân ảnh giống như thuấn di, lùi ra phía sau vài bước, trong tay trọng thước đột nhiên chém ngang, kinh lực mạnh mẽ, quanh thân trọng thước xuất hiện một vòng nhàn nhạt hình cung, bèn nhọn phá tiếng gió, ô ô vang lên không ngừng.

Tiêu Viêm có thể tại đây giao đấu đã hiện ra chênh lệch với bản thân mình, rõ ràng cũng là làm Diêu Thịnh phải có chút khinh thường, cảm thấy kinh phong áp đến trước mặt, hắn cười lạnh quát lên một tiếng, chân khễ điềm, thân thể đột nhiên phóng lên, trong tay song chủy đã như tia chớp nhằm phái dưới hung hăng đâm tới.

Đinh! Song chủy thật mạnh đâm tới, vừa vắn đánh vào phía trên của trọng thước, một cỗ kinh lực mạnh mẽ dễ dàng đem trọng thước ép xuống, mặc dù song chủy không am hiểu công kích cứng rắn, chẳng qua Diêu Thịnh thực lực hơn xa Tiêu Viêm, bởi vậy đầu khí trong cơ thể tăng trưởng, cùng với sự linh hoạt khéo léo của chủy thủ, cũng có thể đem lực lượng rất mạnh ẩn chứa của trọng thước mà áp chế, đó chính là chỗ tốt của chênh lệch cấp độ thực lực.

Hai mũi nhọn điềm trúng trọng thước, song chủy Diêu Thịnh cong lại

một chút, mượn lực lượng trên trọng thước, thân thể ở giữa không trung lửng lơ không lạt người, hai chân hướng lên trời đạp một cái, thân hình giống như chim diều hâu, như một tia chớp nhắm đầu của Tiêu Viêm công kích, trong tay chủ thủ sắc bén, mang theo kinh phong khiến người khác thấy lạnh người.

Đối mặt với công kích tàn nhẫn này của Diêu Thịnh, Tiêu Viêm nhướng mày lên, dưới chân ngân quang chớp động, thân hình lại lần nữa trong khoảnh khắc lùi về phía sau vài bước, trong tay trọng thước tựa hồ theo quán tính vung lên, hung hăng bổ tới.

Một kích mất đi hiệu lực, Diêu Thịnh cũng có chút kinh ngạc, thân thể ở giữa không trung giống như cá trong nước, kỳ dị uốn éo, kẽ lách thân thể, tránh được một kích của trọng thước.

Đồng dạng công kích bị đối phương tránh né, Tiêu Viêm thu trọng thước lui về sau, ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy Diêu Thịnh đã hạ xuống mặt đất, bình yên đứng trước mặt không xa.

Hai người luân phiên giao thủ, mặc dù không lâu, nhưng lại vô cùng hung hiểm, chỉ cần song phương thoáng xuất hiện sai lầm, trọng thước và chủ thủ kia, sẽ làm đối phương xuất hiện thương thế không nhẹ.

Trình độ hung hiểm trong đó, đại đa số mọi người trên khán đài đều nhìn không ra, trong lần giao tranh này, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hai đạo nhân ảnh bay nhanh lần lượt thay đổi, chợt một người nhảy lên không trung, khoảnh khắc sau lại hạ xuống mặt đất, lần nữa tạo thành cục diện đối mặt.

Đương nhiên, trên đài cao của mấy người dự thi, đối với lần giao phong này thấy rất rõ ràng, ngay lúc hai người tách ra, không khỏi vang lên những âm thanh trầm trồ khen ngợi.

Giữa sân, hai thanh chủ thủ trong tay Diêu Thịnh nhẹ nhàng chuyển động, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm đã thêm một phần ngưng trọng, trong lần giao thủ ngắn ngủi, người kia tỏ ra kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, một chút cũng không cho hắn chiếm nửa điểm tiện nghi nào.

Không thể để chiến đấu bất phân thắng bại như vậy, bằng không Phi nhi sẽ mất hứng, ánh mắt lóe lên, ý niệm trong đầu Diêu Thịnh nhanh chóng

xoay chuyển, tốc độ của đối phương cùng kinh nghiệm thực chiến không thua gì chính mình, hiện tại chiếm ưu thế là cấp bậc thực sự của ta so với hắn cao hơn, như vậy, có lẽ dùng cấp bậc để áp đảo hắn vậy! Ý niệm trong đầu hạ xuống, thân thể Diêu Thịnh khẽ run lên, nhất thời, một cỗ đầu khí nhiều điểm mùi màu đen trong cơ thể bạo phát ra, đầu khí lượn lờ quanh thân, màu đen của đầu khí này có chút quái dị, nhìn qua tựa hồ có chút hình dáng một con niêm hầu, nhu động, có dấu vết nhàn nhạt màu đen của nước từ giữa thoát ly mà ra, dừng ở trên sàn đấu, hình thành vũng nước nho nhỏ.

Theo đầu khí của Diêu Thịnh tràn ra, nhất thời, một cỗ khí thể áp bách sinh ra, chợt bao phủ nửa sân đấu, tại dưới loại áp bách này, người có cấp bậc thấp hơn, bất luận tốc độ, hay là khả năng khôi phục đầu khí, đều yếu đi một chút, mà đây là thủ đoạn của cấp bậc cao thường dùng đối với đối thủ cấp bậc thấp hơn.

Tuy nhiên, loại khí thể áp bách này với Tiêu Viêm không có bao nhiêu hiệu quả, trải qua việc cắn nuốt dị hỏa mà thành biến dị đầu khí, đã có thể hoàn toàn chống lại loại áp bách này.

Thanh sắc đầu khí chậm rãi theo từ trong cơ thể Tiêu Viêm phiêu dật tràn ra, theo sự xuất hiện của đầu khí, một cỗ áp bách cũng trào ra, chiếm cứ một góc nhỏ trong sân đấu, mà những chỗ khác, đã hoàn toàn bị khí thể bá đạo của Diêu Thịnh chiếm cứ.

Khí thể giao phong, Tiêu Viêm cơ hồ hoàn toàn bị đặt ở hạ phong, kiểu giao phong này, liên thấy rõ sự chênh lệch của thực lực, tuy rằng sức chiến đấu của Tiêu Viêm không kém, nhưng tại đây trong lúc khí thể giao phong, sức chiến đấu lại không có nhiều tác dụng lớn.

Mặc kệ người có bao nhiêu lợi hại, đây là cấp bậc chênh lệch. Nhìn khí thể giao phong bị ép tới phản kháng không được của Tiêu Viêm, Diêu Thịnh nhin không được đắc ý cười nói.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn sự đắc ý của Diêu Thịnh, hai tay chậm rãi kết xuất thủ ấn kỳ dị, tiếng quát nhẹ trong lòng vang lên: - "*Thiên hỏa tam huyền biến, thanh liên biến!*" Tiếng quát hạ xuống, ngọn lửa mệnh môn màu xanh đột nhiên trong cơ thể Tiêu Viêm bạo dũng tràn ra, khuếch đại lên thành một người lửa, sau một lúc, ngọn lửa như tia chớp quanh co, quay lui lại cơ thể, theo ngọn lửa quay trở về cơ thể, trong cơ thể

Tiêu Viêm đấu khí trong khoảnh khắc tăng vọt, mái tóc không gió mà động, do đấu khí tăng vọt, cổ khí thế kia cũng theo đó mà phát động, trong lúc nhất thời, có thể cùng Diêu Thịnh đều tự chiếm cứ nửa bên sân.

"*Bàng môn tả đạo!*" Khí thế áp bách bị Tiêu Viêm ngăn cản, Diêu Thịnh sắc mặt hơi đổi, ngoài miệng cũng khinh thường cười lạnh nói.

"*Có thể đã bại được ngươi, thì đó cũng là chính đạo.*" Tiêu Viêm đồng dạng quay về với nụ cười lạnh, thi triển "*Thiên hỏa tam huyền biến*" đấu khí của hắn đã vô cùng mạnh mẽ, đã không còn có sự chênh lệch lớn với Diêu Thịnh, hiện tại, cũng không cần phải lo lắng, bản thân với một kích toàn lực, sẽ bị đối phương dùng đả thủ nhẹ nhàng hóa giải.

Diêu Thịnh, ngươi cũng không thể bại bởi tên phé....! Trên đài cao, nhìn thấy khí thế Tiêu Viêm trong giây lát tăng vọt, Liễu Phi nhất thời quýnh lên, bất chấp tất cả, nhảy người lên la lớn, chẳng qua hắn chưa kịp hô lên "*phé vật*" đã nhận thấy được đối diện một đạo ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến, nàng ta nhanh chóng nhìn lên, nguyên lai lại là cô gái áo xanh Huân nhi, vốn dựa theo tính tình của nàng, tất nhiên sẽ không bận tâm tới, nhưng khi thấy trong con người đối phương ần ần ngọn lửa màu vàng, trong lòng cũng thấy lạnh người, trong miệng cái từ "*phé vật*" chưa kịp nói ra cũng đã nuốt xuống.

Nhìn thấy nàng ta vẫn chưa nói lên từ đó, đối diện bên kia anh mắt lạnh lùng cũng chậm rãi thu lại.

"*Hừ đắc ý cái gì, chờ tên phé vật kia thua ở trong tay Diêu Thịnh, xem ta như nào làm nhục hắn, ta có biểu ca bảo hộ, còn sợ gì cái tiểu tiện nhân nhà ngươi!*" Bị đối phương dùng ánh mắt dọa người làm cho hạ lời, Liễu Phi khẽ hắng giọng ngời trở lại ghé dựa, trong lòng hung hăng tự nói.

Nghe thấy âm thanh của Liễu Phi, ánh mắt Diêu Thịnh nhìn Tiêu Viêm trở lên âm lãnh hơn rất nhiều, đấu khí hắc mang tại bàn chân dần ngưng tụ, một lát sau, mũi bàn chân đột nhiên điểm nhẹ mặt đất, thân hình vút lên, thuận di tới gần Tiêu Viêm

Xuy! Xuy! Tiến vào phạm vi công kích, Diêu Thịnh không chút chần chừ, cánh tay liên tục đánh ra, song chủy giống như hai con độc xà uốn lượn, ở giữa không trung phát ra từng đạo tàn ảnh, hướng tới toàn thân Tiêu Viêm hung hăng đâm tới.

Đình! Đình! Đình! Dưới chân ngân sắc đầu khí lóe ra, Tiêu Viêm sử dụng "*tam thiên lôi động*" huyền diệu, cước bộ trong phạm vi nhỏ nhẹ nhàng di động, trọng thước trong tay giống như một chiếc lá chắn, đem cả thân thể che ở phía sau, lúc này vô số tàn ảnh của song chủ thủ đâm đến, cuộn công ngưng ngừng va chạm lên thân của trọng thước, từng đạo âm thanh đình đơng vang lên, giống như một khúc âm thanh khác thường.

Tiêu Viêm gắt gao nắm trọng thước trong tay, âm thanh va chạm liên tiếp vang lên, chủ thủ kia tuy rằng nhìn như rất nhẹ nhàng, dùng phía trên trọng thước, nhưng lại tựa trọng thạch đập xuống, hơn nữa công kích dày đặc liên miên, cho dù với lực lượng của Tiêu Viêm cũng cảm thấy cổ tay run lên.

Cũng may chẳng qua với mật độ công kích dày đặc như vậy cũng cực kỳ tiêu hao khí lực của Diêu Thịnh, như vậy sau công kích điên cuồng giằng co năm phút đồng hồ, rốt cuộc cuối cùng cũng dần chậm lại, thêm được một lúc, tàn ảnh chủ thủ chợt biến mất, áp lực lên trọng thước cũng tiêu giảm.

Trọng thước hung hăng xoay ngang, Tiêu Viêm lui lại phía sau vài bước, trong ngực phập phồng nhìn Diêu Thịnh đối diện không ngừng thở dốc, lại cúi đầu khẽ liếc Huyền trọng thước, nhìn trên bề mặt rất nhiều điểm sáng, da đầu cũng có chút run lên, loại công kích thể này, thật sự quá mức dày đặc, nếu không trọng thước với thân to bản phòng ngự, với thể công như vậy, sợ chỉ có thể lựa chọn tránh lui - Diêu Thịnh này, quả thật có chú thực lực. Chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Diêu Thịnh, trải qua một hồi giao phong, đối với thủ đoạn chiến đấu của hắn, cũng đã có hiểu biết thêm một chút.

"Diêu Thịnh, dùng toàn lực đi, đừng cùng hấn dây dưa nữa!" Nghe được vang lên âm thanh một lần nữa thúc dục của Liễu Phi, Diêu Thịnh khẽ cau mày, chợt bắt đặc dĩ thở dài một hơi, ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm, đầu tay vừa động, chỉ thấy có một cỗ đầu khí nồng đậm màu đen trong cơ thể bạo dũng mà ra, sau đó đem toàn thân bao vào trong nó.

Đầu khí màu đen không ngừng khuếch tán, trông giống như một đám đầu khí bình thường không lò, hơn nữa đám đầu khí còn có tiết tấu co rút lại bành trướng, giống như bên trong đang nổi lên cái gì đó.

Nhìn Diêu Thịnh hành động có chút quỷ dị như vậy, Tiêu Viêm trong lòng cũng xuất hiện một tia cảnh giác, đầu khí trong cơ thể cũng bùng lên sẵn sàng ứng phó.

"Hắc Thủy quyển!" Một tiếng quát trầm thấp đột nhiên vang lên, theo đó đầu khí màu đen cũng tràn ra, đám đầu khí đột nhiên luân chuyển với tốc độ cao, phát ra những tiếng ô ô quanh quẩn khắp sân đấu.

Hơn nữa, theo thời gian thay đổi, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện, vô số thủy dịch màu đen, từ bên trong bắn ra ngoài, trong giây lát, cơ hồ đem cả sân đấu mà che kín lại.

Bởi vì không rõ đến tột cùng hắc thủy đó là cái gì, cho nên Tiêu Viêm cũng không dám để nó dính vào người, bởi vậy thân thể cấp tốc lùi về phía sau, né tránh hắc thủy phóng tới.

Né tránh giằng co một lát, thân thể Tiêu Viêm chợt dừng lại, vội vàng cúi đầu, phát hiện hai chân mình không biết từ khi nào đã dẫm vào một đống hắc thủy

Dùng sức rút chân ra, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện hắc thủy quỷ dị này là nước nhưng lại ẩn chứa một hấp lực rất lớn, hơn nữa, hắc thủy này còn có tính ăn mòn rất mạnh, lúc này, chỉ trong nháy mắt, đế giày của Tiêu Viêm đã bị ăn mòn một lớp, nếu hắc không kịp phản ứng chỉ huy đầu khí đem bàn chân bao lại, chỉ sợ cả giày trong khoảnh khắc đã bị ăn mòn.

"Cả sân đều là địa bàn của ta, người đặt chân như thế nào? Trận tỷ thí này, người thua rồi!" Đột nhiên, tiếng cười lạnh vang lên, đồng tử Tiêu Viêm khẽ có rút lại, chỉ thấy hắc thủy trước mặt chợt bắn lên, thân hình Diêu Thịnh từ bên trong quỷ dị xuất hiện, chủ thủ sắc bén trong tay, hung hăng hướng song chưởng của Tiêu Viêm công tới.

Trên đài cao, nhìn Tiêu Viêm bị hắc thủy khổng lồ chế không thể động đậy, chỉ có thể cứng rắn ngạnh kháng công kích của Diêu Thịnh, nhất thời, từng đạo kinh hô vang lên.

Nghe tiếng kinh hô trên khán đài, Diêu Thịnh càng thêm đắc ý, tốc độ chủ thủ trong tay chợt nhanh hơn, nhưng mà, lúc sắp đánh trúng mục tiêu, một cỗ kinh phong đột nhiên đánh tới, làm lệch hướng chủ thủ với một kích thất bại, thân thể Diêu Thịnh vội vàng hạ xuống, chợt thấy hắc

thủy trở lên vụn vẹo, thân hình vội bạo lui hơn mười thước, lúc này, mới nhìn tới, kinh ngạc phát hiện, giữa sân cũng không thấy thân ảnh Tiêu Viêm - Người trên khán đài, đồng dạng là một mảnh nghi hoặc, từng đạo ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

Khuôn mặt Diêu Thịnh trở nên âm trầm, ánh mắt khẽ nhìn xuống, đột nhiên phát hiện một hắc ảnh phản chiếu trong nước, thân thể chợt cứng ngắc, rồi mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy ngay khoảng không phía trên, hắc bào thanh niên nhẹ nhàng đứng, một đôi cánh lớn màu đen xuất hiện sau lưng, chậm rãi vỗ, trông giống như thiên thần.

Theo ánh mắt Diêu Thịnh, trên khán đài, mọi người cũng đồng thời nhìn lên, thấy trên bầu trời phía sau Tiêu Viêm sinh ra hai cánh, đều trong khoảng khắc ngây người - Đấu khí hóa cánh? Không chỉ có trên khán đài, mà trên đài cao, thậm chí trọng tài, đều có từng đạo thanh khí tỏa ra, trong ánh mắt mọi người, đều tràn ngập rung động không thể tưởng tượng nổi

-----oOo-----

Chương 562: Phá giải "Hắc Thủy Quyền"

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên bầu trời, hắc bào thanh niên vẫy đôi cánh phiêu phù trong không trung, tròng thi đấu trở nên yên tĩnh.

Trọng tài của giải đấu, Tô Ngàn khuôn mặt nhìn lên cũng có chút kinh ngạc, chẳng qua ánh mắt người này tự nhiên nhìn xa hơn những người khác khó có thể sánh bằng, bởi vì ánh mắt lại một lần nữa đảo qua hai cánh sau lưng Tiêu Viêm, kinh ngạc dần dần biến thành giật mình, nói:

"Nguyên lai phi hành đấu kỹ, hắc, hắc, không nghĩ tới tiểu tử này thế nhưng ngay cả đấu kỹ hiếm lạ bực này đều có thể nắm giữ trong tay".

Theo lời Tô Ngàn nói ra, các trưởng lão khác cũng giật mình, phi hành đấu kỹ đối với người bình thường mà nói có lẽ rất ít nghe thấy qua, chẳng qua với kiến thức lịch duyệt của bọn họ, đối với loại đấu kỹ cực kỳ hiếm thấy

này, đều đã từng nghe thấy qua.

"Hoàn hảo ... thiếu chút nữa thật nghĩ tiểu tử này đã tiến vào đấu vương cấp bậc". Lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, một ít trưởng lão trong lòng thầm nói, bọn họ liều mạng tu luyện sống chết mất mấy chục năm, mới có thể đạt tới thực lực như hiện tại, nếu người kia ngay cả hai mươi tuổi còn chưa đến mà cũng đã đạt tới cấp bậc này, bọn họ thật đúng cảm thấy bị phẫn vô cùng, hơn nữa đáng sợ nhất, người này còn là một gã luyện được sư ngũ phẩm nữa chứ...

Giữa sân không khí yên tĩnh giằng co được một lúc. Rốt cục, cuối cùng cũng thay đổi lần nữa, trên khán đài cũng có ít người đã nhận ra lai lịch hai cánh sau lưng Tiêu Viêm, bởi vậy đều khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chột trong ánh mắt trở nên cực kỳ hâm mộ, phi hành đấu kỹ này tuy rằng kém hơn so với chân chính đấu khí hóa cánh, nhưng có thể cùng người khác phi hành trên bầu trời là mục đích theo đuổi của không ít người, tuy nhiên phải đạt tới cấp bậc đấu vương, một ước vọng quá mức xa xôi, chờ tu luyện cho đến cấp bậc kia, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng gian khổ.

"Nguyên lai là phi hành đấu kỹ" ở giữa sân, sắc mặt Diêu Thịnh ngậy đại ra cũng dần dần khôi phục, hẳn có thể rõ ràng cảm ứng được, hơi thở Tiêu Viêm căn bản chưa từng đạt tới cấp bậc Đấu vương, cẩn thận nhìn lại hình dạng đôi cánh tím đen kia, trong lòng cũng giật cả mình, thân thể chậm rãi giãn ra về phía dưới.

Chỉ cần đôi phương không phải chân chính đạt tới cấp bậc đấu vương, cho dù hẳn có ưu thế bay trên trời, Diêu Thịnh cũng không quá mức e ngại.

Hai chân lập tức, cơ hồ đem toàn bộ hắc thủy quý dị trải rộng ra phía trên sân đấu, Diêu Thịnh ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm lơ lửng trên bầu trời, cười lạnh nói:

"Ta cũng không tin ngươi có thể ở mãi trên bầu trời, theo ta được biết, để kéo dài thi triển phi hành đấu kỹ, cần tiêu hao một lượng đấu khí không nhỏ a?"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm tay nắm chặt Huyền trọng thước, ánh mắt nhìn xuống phía dưới nơi mặt sân, khẽ cau mày, đúng như lời Diêu Thịnh, giờ phút này tràng thi đấu cơ hồ đã hoàn toàn trở thành địa bàn của hắn, chỉ

cần vừa rơi xuống đất, sẽ bị dính phải hắc thủy quỷ dị kia, cổ ăn mòn kia Tiêu Viêm có thể ngăn cách được, chẳng qua cái loại hấp lực này, hoặc nhiều hoặc ít cũng ảnh hưởng tới tốc độ của hắn, mà đối mặt với Diêu Thịnh một đôi thủ sở trường về nhanh nhẹn cùng tốc độ, một khi tốc độ giảm xuống. Nói không chừng sẽ bị ép vào thế hạ phong.

Diêu Thịnh nắm chặt Hắc song chủy, cười lạnh nhìn Tiêu Viêm lơ lửng trên bầu trời, thân thể không có chút sút mẻ, Tiêu Viêm có lợi thế trên bầu trời, phạm vi công kích của hắn cơ bản không thể đạt tới, nếu mạnh mẽ nhảy lên không công kích, hắn sẽ trở thành bia ngắm cho đối phương đánh, cho nên lúc này, bảo trì im lặng là lựa chọn tốt nhất.

"Quả thật phiền toái ..."

Sau lưng hai cánh vẫn chậm rãi chớp động, thân hình Tiêu Viêm chậm lại rất nhiều, thanh sắc đấu khí dần hình thành màng năng lượng nhàn nhạt bao quanh thân thể, Huyền trọng thước cũng bị đấu khí bao trùm hoàn toàn, ánh mắt gắt gao nhìn Diêu Thịnh ở giữa sân, ngân quang nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện dưới chân, khoảng khắc sau, hai cánh ở sau lưng mạnh mẽ chấn động, mượn sức của gió, cơ hồ trong nháy mắt thi triển đến mức tận cùng của "Tam thiên lôi động", thậm chí trừ bỏ một số ít người ở bên ngoài, những người khác, đều chỉ có thể nhìn thấy thân thể Tiêu Viêm run lên, trên bầu trời lưu lại một đạo tàn ảnh như ẩn như hiện.

Tiêu Viêm đột nhiên tốc độ tăng vọt, sắc mặt Diêu Thịnh khẽ có chút biến đổi, người chưa tới, kinh khí đã xông lên phía trước, trực tiếp đem hắc thủy trên mặt đất vẩy ra.

Trong ánh mắt đôi đồng tử mơ hồ nhìn thấy một bóng đen đột nhiên xuất hiện, Diêu Thịnh chân trái khẽ nhúc nhích, thân thể giống như trượt băng, một trận di chuyển cực kỳ linh hoạt ở phía trên hắc thủy. Mà theo động tác này, tiếng phá gió ẩn chứa bén nhọn của trọng thước cũng vang lên, thật mạnh xướt lướt qua mặt hắn, mang theo hơi nóng rất bỏng phả vào mặt.

Lực đánh trọng thước rớt vào khoảng không, cơ hồ trong nháy mắt liền thay đổi lực đạo, mạnh mẽ chuyển hướng, thân thước uốn éo, từ chém dọc thành chém ngang, hướng chỗ thất lưng Diêu Thịnh mà chém tới.

Trình độ Tiêu Viêm thay đổi thế công, vượt quá xa dự liệu của Diêu Thịnh, bởi vậy, khi trọng thước biến đổi, hắn cả người kinh ngạc mồ hôi

lạnh toát ra toàn thân. Tại thời khắc máu chốt, hai chân đứng trên hắc thủy giống như tự động trượt quanh co một chút, thân thể lạng lẽ lùi về phía sau rồi ngã xuống, dừng ở trong hắc thủy, thật xảo diệu đem công kích của trọng thước tránh thoát.

Thân thể Diêu Thịnh lọt vào trong hắc thủy, không có một nửa điểm bị hấp lực trở ngại, ngược lại giống như cá gặp nước, thân thể ngã vào trong nước chóp động một cách quý dị, trong khoảnh khắc đó, xuất hiện cách dưới thân Tiêu Viêm khoảng hai thước, song chưởng run lên, hai cánh tay màu đen giống như độc xà, mang theo kinh phong lạnh lẽo, đâm thẳng vào trong lòng ngực Tiêu Viêm.

"Thình thịch"

Ngay khi chủ thủ sắp đâm tới thân thể Tiêu Viêm, đột nhiên một cỗ kinh phong vô hình mạnh mẽ kiểm hãm thế công của Diêu Thịnh. Mà Tiêu Viêm lại mượn lực đối phương hướng, lần nữa rung cánh nhảy lên giữa không trung, thoát ly phạm vi công kích của Diêu Thịnh.

"Hừ"

Thật vất vả mới tìm được cơ hội công kích nhưng lại thất bại, Diêu Thịnh nhin không được khoe miệng khẽ run rẩy một chút, phát ra một tiếng xuy xuy.

Thời gian chiến đấu trôi qua nhanh như chớp, Tiêu Viêm cùng Diêu Thịnh lại lần nữa giao đấu vô cùng hung hiểm, cả hai bên, người có đôi cánh, người với thân pháp trong hắc thủy, mà tốc độ đại khái đã có ít người hiểu rõ, bên ngoài tràng thi đấu, tất cả mọi người bởi vì trận đấu quyết liệt này mà ánh mắt đều trở lên nóng bỏng.

"Người này tựa hồ khi ở trong hắc thủy hình như không hề chịu ảnh hưởng hấp lực mà ngược lại càng trở nên linh hoạt, giống như cá gặp nước". *Tiêu Viêm khẽ cau mày nhìn hắc thủy xung quanh Diêu Thịnh đang đứng ở giữa sân, thấp giọng lầm bầm, nói: lúc trước người này ở bên trong hắc thủy vẫn di chuyển linh hoạt quý dị, cũng là ngoài dự kiến của hắn, nếu không có ở thời điểm cuối cùng thi triển "Xuy hỏa chưởng" xuất động ra kinh phong đem thế công đối phương chậm lại. Chỉ sợ lần xuất thủ này, hắn sẽ xuất hiện một chút thương thế. Bạn đang đọc truyện được copy tại*

"Xem ra phải đem đám hắc thủy này giải quyết a. Nói cách khác, người này tại trên mặt hắc thủy, sức chiến đấu tăng lên rất nhiều".

Trong lòng Tiêu Viêm ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên: "Mặc kệ mấy cái hắc thủy này như thế nào quý đi, chỉ cần là nước, thủy chung đều có đặc tính của nước, mặc kệ người như thế nào đều có thể bốc hơi".

Trong lòng ý niệm hiện lên trong đầu, Tiêu Viêm không có chút chần chừ, mười ngón tay khẽ động, nhất thời từng đợt từng đợt ngọn lửa màu xanh cực nhỏ bắt đầu từ mười đầu ngón tay hất chọt bắn ra, theo mấy ngọn lửa xuất hiện, độ âm ở giữa sân đột nhiên tăng vọt lên rất nhiều.

Giữa sân, Diêu Thịnh nhìn trên bầu trời hơn mười điểm ngọn lửa màu xanh thật nhỏ, sắc mặt có chút biến đổi, đặc biệt nhìn đến khuôn mặt Tiêu Viêm thấy khóe miệng hất đang có chút cười lạnh, trong lòng khẽ trầm xuống một ít.

"Đi"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm bấm tay bắn ra, nhất thời, hơn mười ngọn lửa thật nhỏ như phi tiễn bắn xuống.

Cảm thụ được ngọn lửa màu xanh bay đến trước mặt, thân hình Diêu Thịnh khẽ động, vội vàng tránh né.

Nhưng mà, những ngọn lửa này không trực tiếp hướng Diêu Thịnh vọt tới, mà lại xoay quanh trên không cách mặt đất khoảng nửa thước, cấp tốc xuyên qua, tiếp xúc gần gũi với hắc thủy như vậy, ở nhiệt độ khủng bố của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, hắc thủy tràn ngập trên mặt đất, thế nhưng bằng mắt thường có thể thấy được hắc thủy bắt đầu trở nên khô kiệt với tốc độ rất nhanh.

Trên đài cao, nhìn hắc thủy kia càng ngày càng ít, không ít người đều âm thầm tán thưởng một tiếng, không nghĩ tới Tiêu Viêm lại dùng phương pháp này để khắc chế "Hắc thủy quyền" của Diêu Thịnh, tuy nói loại biện pháp này không có bao nhiêu huyền diệu, nhưng lại cực kỳ hiệu quả, trước kia bọn họ ở bên trong nội viện không ít người đã cùng Diêu Thịnh giao thủ, tuy nhiên bọn họ không có phi hành đấu kỹ nên đối phó "Hắc thủy quyền" này vô cùng khó khăn, không thể bay lên trời để tránh né, cho nên

cũng chỉ có thể cường ngạnh chống đỡ hấp lực cùng ảnh hưởng sự ăn mòn, nhưng như vậy sẽ bị phân tâm khi chiến đấu, trừ phi thực lực vượt hơn xa Diêu Thịnh, nếu không trong lúc chiến đấu, sớm hay muộn sẽ bị đối phương dùng tốc độ đánh cho sụp đổ.

"Ha hả, thủ đoạn này của Tiêu Viêm, quả nhiên không thể nghĩ tới a, Diêu Thịnh mất đi "Hắc thủy quyển", sợ ở trên phương diện tốc độ, cũng bị Tiêu Viêm áp chế". Đưa mắt nhìn hắc thủy giữa sân đã mất đi một nửa, Lâm Tu Nhai không nhịn được cười nói.

"Loại thủ đoạn này hẳn cũng có thể sử dụng sao, hắc thủy kia được ngưng kết từ đầu khí của Diêu Thịnh cùng một chút độc tố thủy dịch đặc thù, ngọn lửa tầm thường sợ rất khó ứng phó". Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, nói.

"Ngọn lửa kia đích xác thực phiền toái ... ánh mắt Lâm Tu Nhai liếc nhìn từng đợt từng đợt ngọn lửa màu xanh như hỏa xà phát tán loạn ở nơi đây, trong ánh mắt xẹt qua một chút ngưng trọng.

Mặt khác ở bên kia khán đài, Liễu Kinh cau mày nhìn hắc thủy giữa sân đang nhanh chóng giảm bớt, lắc lắc đầu, trầm giọng nói: "Diêu Thịnh này, gặp phiền toái lớn rồi ... "

Liễu Phi một bên nghe vậy, nhất thời quỳnh lên, lại muốn đứng lên kêu gọi đầu hàng, Liễu Kinh sắc mặt cũng trầm xuống, khẽ quát, nói: "Ngồi xuống cho ta, xem thi đấu, la hét om sòm như vậy giống cái dạng gì?"

Bị Liễu Kinh khiển trách, Liễu Phi mang một bụng đầy ủy khuất, ngồi trở lại ghế, mang ánh mắt hung tợn nhìn Tiêu Viêm lơ lửng giữa không trung, thầm mắng một câu: "Không phải chỉ ý vào có cái phi hành đấu kỹ thôi sao, có cái gì mà kiêu ngạo chứ".

"Chỉ cần có thể đả bại đối thủ, sẽ không coi là âm mưu gì cả, các loại quy củ tỷ thí kia, chẳng qua chỉ để cho đám hài tử luận bàn mà thôi, chân chính chiến đấu sinh tử, người chết là hết, làm gì còn cơ hội bài bác nữa". Liễu Kinh nhàn nhạt nói, ánh mắt liếc nhìn trên sân thi đấu, đột nhiên dừng lại, thở dài nói: "Hắc thủy quyển của Diêu Thịnh, xem như hoàn toàn gặp khắc tinh"

Liễu Kinh vừa dứt lời, giữa sân, một đoàn hắc thủy cuối cùng cũng bị thanh hỏa vây xoay chung quanh, dưới ánh mắt ngưng trọng của Diêu

Thịnh, hóa thành một mảnh hư vô.

Trên bầu trời, bàn tay Tiêu Viêm lay động, mười ngọn thanh hỏa đã biến nhỏ đi nhiều được thu vào trong cơ thể, sắc mặt nhàn nhạt nhìn Diêu Thịnh, trọng thước trong tay lại một lần nữa được đầu khí hùng hồn bao vây...

"Kế tiếp, nhìn ngươi còn thủ đoạn gì nữa không?"

-----oOo-----

Chương 563: Thắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn lên bầu trời thấy trên khuôn mặt tươi cười của Tiêu Viêm, khoé môi nhếch lên một tia khinh thường, sắc mặt Diêu Thịnh có chút cau có, bàn tay nắm thật chặt Hắc song chuỷ, thanh lạnh lòng nói: *"Cho dù không còn Hắc Thuỷ quyển, ngươi sớm hay muộn cũng chỉ có thua, ta cũng không tin, bí pháp đề thăng thực lực của ngươi có thể kiên trì được bao lâu."*

"Đủ để thu thập ngươi thôi."

Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, cánh tay rung lên thanh sắc đầu khí hùng hồn, bên trong mang theo một tia thanh sắc hoả diễm khó có thể phát hiện, truyền lên trên trọng thước, mục quang cấp tốc nhìn phía dưới khoá chặt toàn thân Diêu Thịnh, trong nháy mắt, Tử Vân Dực mạnh mẽ rung lên, chỉ nghe giữa không trung vang lên một tiếng *"Bá"* rất nhỏ, chợt một đạo hắc ảnh mơ hồ thật quý dị xuất hiện ở sau lưng phía trên đỉnh đầu Diêu Thịnh, trong tay trọng thước lực đạo cuồng mãnh hỗn loạn, toàn lực hung hăng nện xuống, cỗ kinh phong hung hãn, tưởng như là muốn đem tất cả không khí trước mặt phải tê liệt.

Sau lưng chấn động vang lên do kinh phong, Diêu Thịnh phát hiện có điều bất thường, hai chân đạp mạnh một cái xuống đất, một đạo hắc thuỷ mạnh mẽ từ lòng bàn chân bạo dũng xuất ra, tối hậu cùng với trọng thước va chạm vào nhau ầm ầm.

"Phốc!"

Hai người vừa cứng rắn tiếp xúc, trọng thước dễ dàng đem Hắc thủy dịch đã khô cứng nghiền nát thành một mảnh sương mù màu đen, nhưng mà khi thủy vụ tiêu thất, thì cũng trống không, mượn lúc khoảnh khắc thủy khí còn ngăn trở, Diêu Thịnh đã thi triển thân pháp nhanh chóng thối lui vài bước khoảng cách.

Giây phút trọng thước Tiêu Viêm vừa hạ xuống, Diêu Thịnh vẻ mặt âm ngoan lần nữa như tia chớp đánh tới, Hắc song chủy ở trên mười ngón tay cấp tốc xoay chuyển, cả hai bàn tay giống như độc xà có thể giết người bất cứ lúc nào, toát lên sâm lãnh quang trạch.

Nhìn thấy Diêu Thịnh chính diện tấn công bất ngờ, Tiêu Viêm chân mày cau lại, trong cơ thể đấu khí giống như nước sông dâng trào, cuộn cuộn không ngừng bên trong kinh mạch cấp tốc lưu chuyển, truyền khắp các bộ phận thân thể, mang đến khí lực tràn đầy cùng lực lượng cường đại nhất, hai tay nắm chặt trọng thước, yết hầu lúc này quát khê lên một tiếng, tức thì, trọng thước hung hăng đâm tới phía trước.

Bởi vì kinh phong mạnh mẽ, trực tiếp làm cho nơi trọng thước đi qua, không khí bị đều xé rách, tiếng khí bạo trầm thấp, liên tiếp không ngừng vang lên đâm vào màng tai, khoảng cách hai người dưới sự tấn công, cơ hồ trong nháy mắt liền tới gần, tuy nhiên, lúc này Diêu Thịnh lại vui mừng khi Hắc song chủy sắp cùng trọng thước tiếp xúc, thân thể đột nhiên quý dị uốn éo, thân hình đưa ra một loại tư thế quái dị áp sát lên bề mặt trọng thước xoay chuyển một vòng, sau đó đột nhiên xuất hiện bên cạnh trọng thước mà Tiêu Viêm đang cầm trong tay, nặng ra nụ cười lạnh lẽo, Hắc song chủy sắc bén không chút khách khí cắt vào lòng bàn tay của đối thủ.

Nhìn giữa sân đột nhiên Tiêu Viêm bị Diêu Thịnh áp sát vào cơ thể, toàn sân đều vang lên không ít tiếng kinh hô, khoảng cách gần như vậy, lực lượng trọng thước, cơ hồ hoàn toàn bị đối phương áp chế! Dựa theo tình huống bình thường, kế tiếp chỉ sợ Tiêu Viêm lại sẽ bị Diêu Thịnh hoàn toàn ép vào thế hạ phong, thậm chí nếu khi không chú ý, tên kia xảo quyết tàn nhẫn như độc xà, còn có thể làm cho trên người Tiêu Viêm lưu lại vài đạo vết thương.

Tại tràng thi đấu nhiều tiếng kinh hô xuất ra, chỉ có số ít người có chút hơi hơi nhú mày, lấy kinh nghiệm chiến đấu cùng với tốc độ của Tiêu Viêm, như thể người mù lại dễ dàng để cho đối phương tiến vào chính mình công

kích?

Nhìn Tiêu Viêm rơi vào cực kỳ nguy hiểm, Liễu Phi khuôn mặt có chút ửng đỏ thân tình kích động, còn thiếu chút nữa hoan hô thành tiếng, nhưng mà, Liễu Kinh ngồi một bên, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt Tiêu Viêm, nơi đó, cũng không có một chút hoảng hốt nào, mà lại ẩn chứa một tia cười lạnh, lập tức, lúc này trong lòng có chút hơi hơi trầm xuống.

Giữa sân, dưới vô số đạo mục quang gắt gao nhìn chằm chú, song chủ của Diêu Thịnh, khoảnh khắc đó đã tiếp cận bàn tay Tiêu Viêm, kinh phong toát ra lạnh lẽo, làm cho lông tơ trên cánh tay Tiêu Viêm đều dựng thẳng lên.

Cùng với khoảng cách chủ thủ càng thêm tiếp cận bàn tay Tiêu Viêm, khóe miệng Diêu Thịnh hiện chút ý mừng, ngày càng mở rộng.

Ngay lúc song chủ cực kỳ tiếp cận bàn tay của Tiêu Viêm, rốt cực cuối cùng Tiêu Viêm bắt đầu động tĩnh, hắn cũng không có áp dụng phản kích làm kẻ khác kinh ngạc, mà là cực kỳ chủ động buông lỏng trọng thước trong tay ra, trọng thước bay ra, vẽ nửa vòng trên không, rơi xuống thật mạnh trên mặt đất, vang lên âm thanh thanh thúy, làm cho một số người thở dài một tiếng, mất đi vũ khí, còn có thể tiếp tục chiến đấu sao? Đương nhiên, đồng dạng cũng có không ít người mang ý tưởng khác, bởi vì trong giờ khắc này, bọn họ đều bỗng nhiên hứng khởi nhớ lại cảnh tượng ở tràng thi đấu lần trước Tiêu Viêm cùng Bạch Trình chiến đấu, khi đó, Tiêu Viêm mất đi trọng thước, ngược lại thực lực được phát huy, so với lúc trước càng thêm cường mãnh!

Tiêu viêm buông thả vũ khí, đồng dạng làm cho Diêu Thịnh trên khuôn mặt nảy lên nét mừng như điên, điều này làm hắn không kịp suy nghĩ nhiều, trong tay kết thủ ẩn rồi đột nhiên bị hắc sắc đầu khí bao trùm, một tia hắc khí xoay vòng bên trên, một cỗ không khí tanh hôi quỷ dị, đột nhiên đại thịnh!

"Yên Huyền Thứ!"

Ẩn chứa bên trong tiếng quát một tia lạnh lẽo, song chủ quỷ dị cấp tốc lung lay, cùng theo rung rung của song chủ, có một tia hắc khí ghê rợn ở bên trên tựa như độc xà có linh tính, khí thế hung mãnh áp đảo bắn ra, mỗi

một tia hắc khí, lúc này có sức mạnh xuyên thủng cự thạch.

Nhìn hắc khí tanh hôi ùn ùn kéo đến, Tiêu Viêm trong lòng rõ ràng, mấy tia hắc khí này không chỉ có lực lượng kinh người mà còn ẩn chứa kịch độc, hai tay như tia chớp xuất ra kết ấn trước người, chợt quát nhẹ một tiếng, khí xoáy tụ bên trong nạp linh xoay tròn, tầng tầng Thanh sắc hỏa diễm cấp tốc trào ra!

Theo hoả diễm trong cơ thể bạo dũng, bên ngoài thân thể Tiêu Viêm, lại lần nữa bị hoả diễm bao phủ, hơn nữa, ngọn lửa nhẹ nhàng chuyển động, lấy một loại tốc độ như thiểm điện trong chớp mắt đã ngưng cấu thành một bộ Thanh sắc hoả diễm khô giáp.

"Xuy, xuy "

Vô số đạo hắc ti thật mạnh va chạm lên trên Thanh sắc hoả diễm khô giáp, cũng giống như khối băng gặp dầu được đun sôi, không ngừng vang lên âm thanh xuy xuy, lực đạo vốn đủ để xuyên thủng cự thạch, cũng chỉ có thể làm cho hoả diễm khô giáp lồm xồm xuống một ít.

Hắc ti tiếp tục bạo phát, bỗng nhiên lưỡng đạo sáng bóng âm lãnh loé lên, ngay lập tức lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng đâm vào lên trên hoả diễm khô giáp, nhất thời, hai tiếng thanh thúy kim thiết ở bên trong vang lên.

Lực đạo hai thanh hắc chủy cực kỳ không lồ, bởi vậy cho dù thanh hỏa khô giáp rất chắc chắn, vẫn bị song chủy xâm nhập sâu vào quá nửa, chẳng qua chỉ đến vậy, cũng đã là cực hạn, độ nóng phía trên khô giáp cực kỳ cao, khoảnh khắc làm cho Hắc chủy thủ trở thành lửa đỏ, mà do Diêu Thịnh bàn tay nắm chặt chủy thủ, cũng xuy xuy bốc lên một trận bạch khí, quá sợ hãi hấn vội vàng điều động đầu khí bao vây thủ chưởng, tuy nhiên dù như thế, vẫn như cũ cảm giác được một cỗ phồng rất ngày càng lớn.

Hung hăng chủ động tấn công, nhưng đối phương không chút sút mẻ, rơi vào đường cùng, Diêu Thịnh cũng đang phải vội vàng buông tay trở ra, lúc này lui về phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm toàn thân đều bao vây trong hoả diễm khô giáp, đang lúc mơ hồ, tựa hồ nhìn thấy dưới mũ giáp kia hiện lên một đạo mục quang diễm cợt.

Thanh hỏa đầu khí, đột nhiên tăng vọt, hỏa diễm mũ giáp bao phủ trên đầu Tiêu Viêm tức thời tiêu tán, khi mũ giáp biến mất, lộ ra bên trong khuôn mặt Tiêu Viêm, giờ phút này, miệng hắn giống như con ếch đang phình to, trong tay nhanh chóng bày thêm kết thủ ấn.

"Bất hảo!"

Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Diêu Thịnh liền bay lui về phía sau trong lòng đột nhiên chìm xuống rất nhiều.

Nhưng mà, ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên, Tiêu Viêm đột nhiên đình chỉ thủ ấn, miệng đang khép bắt đầu hé động, mạnh mẽ há to, nhất thời một tiếng hô gầm cực kỳ to rõ đình tai nhức óc ở giữa tròng đầu bạo vang khắp trời!

"Sư tử hổ báo toái kim ngâm!"

Tiếng Hô gầm, từ trong miệng Tiêu Viêm bạo dũng, sóng âm như thực chất, giống như từng đợt sóng, như tia chớp khuếch tán ra, chớp mắt đuổi theo Diêu Thịnh, vì thế, trong đầu hắn lập tức lâm vào mê muội, lồng ngực khó chịu, một ngụm máu tươi trào lên yết hầu, cuối cùng theo khoe miệng tràn đầy mà chảy ra.

Dưới sự công kích bất thành linh của sóng âm, Diêu Thịnh rốt cục, cuối cùng đã bị thương không nhẹ, hơn nữa, còn xuất hiện điểm mê muội trí mạng.

Tại đây trong lúc giao phong, bị mê muội thế này, không hề nghi ngờ sẽ quyết định thắng lợi thuộc về ai, mà lấy tính tình của Tiêu Viêm, đã cố ý chế tạo ra tình trạng mê muội, chắc chắn tuyệt đối không có khả năng sẽ buông tha cho đối thủ, bởi vậy, thời điểm Diêu Thịnh chốc lát trong đầu bị mê muội, thân thể Tiêu Viêm rốt cục đã xuất ra động tác!

Bàn chân chợt hiện ngân mang, tiếng sấm nhân nhật vang lên, chợt, mọi người thấy hoa mắt, thân ảnh Tiêu Viêm, tựa như quỷ mỹ, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Diêu Thịnh.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều mạnh mẽ khẳng định, bọn họ biết rằng, thắng bại, đây là thời khắc quyết định!

Mê muội ở trong đầu Diêu Thịnh gần như giằng co thời gian chỉ mấy hô hấp, chẳng qua lúc này khi trong đầu dần dần khôi phục thanh tỉnh, liền trước mặt hắc ảnh đã xuất hiện, trong lòng lúc này tràn ngập hoảng sợ, một cỗ kinh phong cực kỳ mạnh mẽ, mang theo tiếng âm bạo phát trầm thấp, ở giữa quảng trường vang vọng dựng lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Bát cực băng!"

Khoảng cách gần như vậy, Diêu Thịnh hoàn toàn mất đi cơ hội tránh né, lập tức, sắc mặt hiện lên nét kinh hãi cùng tuyệt vọng bao trùm!

Vào giờ khắc này, khắp tràng thi đấu đều vang lên không ngừng những thanh âm hô hấp, dưới công kích hung mãnh như thế, Diêu Thịnh chắc chắn nhất định bị đánh bại!

"Diêu Thịnh thua!" Lời nói nhàn nhạt, từ trong miệng Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai đồng thời phun ra, chỉ có điều người trước thì sắc mặt âm trầm, còn người sau vẻ mặt than thở sợ hãi pha trong nụ cười mà thôi.

Nghe được trong miệng Liễu Kinh truyền ra lời nói, lúc trước vẻ mặt còn kích động, Liễu Phi chính là đang chờ đợi Diêu Thịnh đem Tiêu Viêm đánh cho quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong khoảnh khắc hai má trở nên trắng bệch, trong miệng không ngừng nhắc tới, như thế nào có thể, như thế nào có thể.

"Thình thịch!"

Nắm tay bao phủ đầu khí hùng hồn, ở trước mắt bao người, xuyên phá trở ngại không gian, mang theo kinh phong vô tận, thật mạnh mẽ oanh kích lên trên ngực trong vẻ mặt kinh hãi của Diêu Thịnh, nắm tay xoay tròn, kinh lực ùn ùn, điên cuồng từ tay bắn ra.

"Phốc xuy!"

Từ trong ngực, truyền đến đau đớn kịch liệt, trên khuôn mặt Diêu Thịnh hiện lên một nỗi kinh hãi cùng một cỗ ửng hồng khác thường, một lát sau, rớt cục, cuối cùng thì không chịu nổi, một ngụm tiên huyết đỏ sẫm điên cuồng phun ra, thân thể trúng đòn nghiêm trọng bị bắn mạnh ra sau, cuối cùng thật mạnh rơi xuống đất ngoài sân dừng lại, chỗ sàn nhà trong khoảnh khắc nứt ra một tia khe hở, chợt hoàn toàn bắn văng tung tóe.

Máu tươi phun tới khi cách thân thể Tiêu Viêm còn có hai ba thước, liền bị hỏa diễm đốt tan, thanh hỏa khô giáp bên ngoài thân thể Tiêu Viêm lay động, chợt nhanh chóng hóa thành hư vô.

Cước bộ chậm rãi bước ra, ánh mắt lạnh lẽo Tiêu Viêm nhìn về mặt trắng bệch của Diêu Thịnh ở bên ngoài sân, âm thanh bình tĩnh, quanh quẩn giữa sân.

"Người thua".

-----oOo-----

Chương 564: Tỏa sáng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi nghe thanh âm bình tĩnh của Tiêu viêm quanh quẩn trong quảng trường, những tiếng nói rì rào đột nhiên ngừng lại, những ánh mắt ẩn chứa đủ loại tâm tình không ngừng hướng vào người đang ngẩng cao đầu và Diêu Thịnh với sắc mặt trắng bệch đang chật vật bước về đấu trường.

Thời gian yên tĩnh giăng co trong chốc lát, rốt cuộc đột nhiên có một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, rồi như phản ứng dây chuyền, tiếng vỗ tay âm âm vang vọng sôi trào hướng đến tận trời xanh.

Trong sự tràn ngập tiếng vỗ tay, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về phía Huân Nhi, mà lúc này, cái cô nàng lại thản nhiên mỉm cười, ưu nhã vỗ tay nghe thật êm tai, lúc trước tiếng vỗ tay đầu tiên bắt đầu từ nơi này truyền ra.

Hướng về phía Huân Nhi mỉm cười, Tiêu Viêm quay đầu lại, tầm mắt quăng về phía địa phương nơi đám người Liễu Kinh, cùng ánh mắt Liễu Kinh tiếp xúc một chút, sau đó nhẹ gật đầu, nhàn nhạt dời ánh mắt sang Liễu Phi bên cạnh đang không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa thảm, sau đó dời ánh mắt sang chỗ khác.

Tại vị trí trọng tài, Tô Thiên mỉm cười đứng lên, ánh mắt đảo qua chung quanh toàn trường, một lát sau, chậm rãi công bố "*Trận tỉ thí này, Tiêu Viêm thắng*".

Thanh âm Tô Thiên nhẹ nhàng, nhưng giữa những tiếng vỗ tay vang vọng, lại trở nên to rõ rất lớn, những ánh mắt nhìn về phía hắc bào thanh niên đứng ở giữa sân, đều lộ ra không ít sự kính sợ pha lẫn tôn sùng. Trong đoạn đường đi đến lúc này, Tiêu Viêm đã phô bày thực lực thật sự, hoàn toàn thuyết phục chúng nhân.

Lại một lần nữa liếc nhìn gương mặt đầy bụi đất của Diêu Thịnh, Tử Vân Dực sau lưng Tiêu Viêm nhẹ nhàng rung lên, thân hình đột ngột từ mặt đất bay vút lên đài cao, bay nhanh quay về, cuối cùng biến mất trong vô vàn ánh mắt cực kỳ hâm mộ ở chung quanh.

"Tiêu Viêm, làm được đó, hiện tại xem tên kia còn có thể nào khiêu khích" Ngô Hạo thần tình kinh hãi, đám mạnh Tiêu Viêm một quyền, cười nói, trận chiến vừa rồi thật sự đã làm tâm tình hắn phập phồng lên xuống không biết bao nhiêu lần.

"Không nghĩ tới người còn có loại phi hành đấu kỹ hiếm thấy như vậy" Hồ Gia tò mò đi đến sau lưng Tiêu Viêm, cũng là mang vẻ mặt hâm mộ nói.

Tiêu viêm cười cười, ánh mắt hướng về thanh y thiếu nữ trong ánh mắt mang theo ý cười ôn nhu.

"Ha hả, Tiêu Viêm, chúc mừng a, đánh bại Diêu Thịnh, cơ bản có thể tiến vào 10 vị trí dẫn đầu". Tiếng cười sang sảng ở phía sau vang lên, Tiêu Viêm quay đầu lại, nguyên lai đám người Lâm Tu Nhai.

"Vận may thôi, hên là có biện pháp khắc chế được Hắc Thủy Quyển, nếu không muốn thắng cũng không dễ dàng chút nào" Tiêu Viêm lắc lắc đầu cười nói.

"Người có phi hành đấu kỹ, Hắc Thủy Quyển cũng không có nhiều hiệu quả" Lâm Tu Nhai, ánh mắt trộm liếc sau lưng Tiêu Viêm, trong miệng lại chặc chặc tán thưởng nói.

"Chẳng qua người hôm nay đã bại Diêu Thịnh, nhưng thật ra đã đã kích nhuệ khí kiêu ngạo của bọn Liễu Kinh, về sau chỉ sợ không còn ai dám khinh thường người nữa" Lâm Tu Nhai tầm mắt hướng về phía bọn Liễu Kinh, cười nói.

"Ta chỉ muốn tiến vào một trong mười vị trí đứng đầu cường bảng, đối với ta vị trí thứ nhất hay thứ mười không quá quan trọng cho lắm" Tiêu Viêm cười nói, hắn không nghĩ đến việc cạnh tranh với hai phương thế lực Lâm Tu Nhai và Liễu Kinh, hắn tham gia cường bảng đại tái, chỉ muốn tìm được một ngạch trong 10 vị trí đầu để có tư cách tiến vào tầng cuối cùng của Thiên Phần Luyện Khí Tháp mà thôi. Vị trí thứ nhất hay thứ mười đều có tư cách như nhau, như vậy chỉ cần nhắm danh ngạch thứ mười thì dễ dàng hơn nhiều.

Lâm Tu Nhai cười cười, hắn cũng nghe ra ý tứ của Tiêu Viêm, nên cũng cũng không cố gắng dây dưa đề tài này nữa, bèn chuyển hướng: *"Ha ha, chờ sau khi đại tái kết thúc, có lẽ chúng ta còn có thể cùng đi thăm sơn một lần nữa, đến lúc đó, nếu người có hứng thú có thể tham gia cùng, thứ kia đối với người cũng có chỗ tốt thật lớn đó"*.

Nghe Lâm Tu Nhai nhắc đến chuyện Địa Tâm Thối Thê Nhũ, Tiêu Viêm trong lòng chợt động, nhưng vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, thuận miệng nói cho có lệ *"Đến lúc đó ta sẽ suy nghĩ lại, nhưng con súc sinh kia thực lực quá khủng bố, muốn đắc thủ thật không dễ dàng"*.

"Dù sao cũng thử xem, người cũng biết thứ đó trân quý như thế nào" Lâm Tu Nhai thở dài một hơi, mặc dù biết rõ xác suất thành công cực thấp, nhưng hắn cũng chẳng muốn buông tha.

Tiêu Viêm hàm hồ gật gật đầu, tùy ý cùng Lâm Tu Nhai nói chuyện vài câu, sau đó bị sự giao phong kịch liệt của trận đấu tiếp theo ở giữa đấu tràng hấp dẫn.

Ở trận đấu kế tiếp vẫn đầy dẫy hung hiểm lẫn phản kích. Ở loại cấp bậc chiến đấu này, cho dù lấy nhãn lực bọn Tiêu Viêm, đều âm thầm gật đầu, có thể đi đến vòng này, thực lực của mỗi một cá nhân đều cực kỳ xuất sắc, trận chiến đều khiến cho kẻ nhìn nhiệt huyết sôi trào, cảm giác theo không kịp.

Sau đó, Tiêu Viêm cũng thấy Lâm Diễm ra tay. Sau khi hỏa độc trong người được loại trừ, thực lực hắn rõ ràng có tiến bộ. Theo Tiêu Viêm phỏng đoán, với thực lực hiện tại của Lâm Diễm, có thể tiến vào mười người đứng đầu Cường bảng. Trận tỉ thí này, đối thủ của Lâm Diễm đứng hàng thứ 19 trong Cường bảng nên hắn đối phó không tiêu hao nhiều khí

lực. Chỉ ngần ngùi 20 hiệp, hấn đã làm cho đối thủ bất đắc dĩ hoàn toàn nhận thua.

Sau khi Lâm Diễm xuất tràng không lâu, hai đối thủ khiến Tiêu Viêm coi trọng cũng lần lượt xuất mã. Lâm Tu Nhai và Liễu Kinh tỏa sáng như trăng đêm rằm (NV: như sao giữa đêm đen). Cho dù lấy danh vọng hiện giờ của Tiêu Viêm so với bọn chúng thực sự có chênh lệch không nhỏ.

Mà sự xuất tràng của lâm Tu Nhai và Liễu kinh cũng là tâm điểm của chúng nhân tại tràng thi đấu. Tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt, tiếng hò hét đình tai nhức óc lại vang lên không ngừng.

Liễu Kinh xuất trưởng đầu tiên. Đối thủ của hấn bài danh thứ 11 trên Cường bảng, thực lực bát tinh Đấu Linh. Vị trí số 11 đã là vị trí tiếp cận với mười vị cao thủ đứng đầu cường bảng, nhưng kẻ này khi xuất trưởng khuôn mặt có chút chua xót, xem ra bộ dáng cực kỳ buồn bực khi chính mình làm đối thủ của Liễu Kinh.

Diễn biến trận đấu không ngoài dự kiến của Tiêu Viêm, Liễu Kinh xuất ra khí thế cực kỳ bá đạo gắt gao đem đối phương hoàn toàn bao phủ, ung trào mỗi khi công kích đều lưu lại tàn ảnh giữa không trung, thủ trào như thiên mã hành không không thể tìm ra sơ hở. Bởi vậy, gã đối thủ dù đã đem toàn lực vẫn không ngừng bị thương tích. Sau khi đàn áp, rộ cục, Liễu Kinh đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt xuất ra tốc độ khủng bố, đến khi mọi người định thần nhìn lại đã thấy thủ trào của Liễu kinh dừng tại yết hầu đối phương.

Cảm thụ nơi yết hầu truyền lại kinh phong lạnh lẽo, vị cường giả bài danh thứ 11 chỉ còn cách giơ tay nhận thua. Nhìn trận đấu không đến 10 hiệp đã phân thắng bại, mọi người trên đài cao đều thở dài lắc đầu cảm thán, không hổ là siêu cấp cường giả bài danh đệ tam. Tuy gã đối thủ của Liễu Kinh là bát tinh Đấu Linh cấp bậc, thoát nhìn so với Liễu Kinh là Đấu Linh đỉnh phong không sai biệt nhiều, nhưng trong chiến đấu này cho dù người bình thường liếc mắt cũng nhận ra sự chênh lệch.

Trên đài cao, Tiêu Viêm nhìn xuống Liễu Kinh ở trong sân, không nhịn được thở dài một hơi, đại tái đã tới vòng hai, nhưng gã này vẫn chưa sử dụng đến Liệt Sơn Thương, chỉ bằng một đôi nhục chưởng đã làm cho phân đông cường giả trở nên ảm đạm. Thực lực bực này quả nhiên khủng bố "*Liễu Kinh cơ hồ đã bước nửa chân vào cấp bậc Đấu Vương, mặc dù*

chưa thể so sánh với cường giả Đấu Vương chính thức nhưng so với các Đấu Linh tầm thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều".

Ở bên cạnh Tiêu Viêm, Huân Nhi đôi mắt xinh đẹp nhẹ nhàng chớp chớp, nhẹ giọng nói *"Còn có Lâm Tu Nhai, chỉ sợ thực lực của hắn chỉ có hơn chứ không kém"*.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu thờ dài nói *"Thật sự hai tên này rất mạnh, trong nội viện, ngoại trừ Tử Nghiên sợ không có ai áp chế được bọn họ"*. Vừa nói xong lời này, Tiêu Viêm đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Huân Nhi, cười nói *"Huân Nhi được không?"*.

Đôi lông mi tinh mịn thon dài có chút run run, Huân Nhi cười khẽ hỏi ngược lại *"Tiêu Viêm ca ca cho rằng thế nào?"*.

Giương mắt nhìn nụ cười như hoa của Huân Nhi, bỗng nhiên Tiêu Viêm hoảng hốt, chính mình đã bao lâu rồi không thấy nàng thể hiện? Thực lực của nàng hội đủ tư cách này, nhưng lại cam tâm tình nguyện lặng lẽ đứng phía sau hắn, vì hắn làm đủ mọi chuyện mà không quản đến bản thân mình.

Bàn tay chậm rãi vuốt ve hai ám đở rục của Huân Nhi, Tiêu Viêm khẽ thờ dài *"Nha đầu này, ta biết thiên phú tu luyện của ngươi rất mạnh, tuy rằng từ nhỏ đến giờ rất ít nhìn ngươi chân chính xuất thủ, nhưng ta vẫn có thể cảm thấy được thực lực hôm nay của ngươi so với ta mạnh hơn rất nhiều. Đặc biệt khi đứng phía sau ta, cơ hồ ngươi thu liễm hoàn toàn. Do vậy ta mong ngươi không vì gây áp lực cho ta mà đè ép, ta càng thích ngươi tỏa sáng, như vậy ta càng có động lực để theo đuổi"*.

Đôi mắt xinh đẹp bỗng nhiên kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm cảm thán, một lát sau, Huân Nhi nhoẻn miệng cười, nụ cười thanh nhã tuyệt mỹ làm mọi người chung quanh tàn ngập kinh diễm, hô hấp có cảm giác hít thở không thông.

"Tiêu Viêm ca ca thật sự muốn nhìn Huân Nhi tỏa sáng sao?" Thanh y thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, mái tóc xanh đang tùy ý cột sợi dây tím, gương mặt vẫn đang lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, bỗng hiện lên một phần ngạo ý. Phần ngạo ý này bất đồng với dáng ngang ngược kiêu ngạo cáo mượn oai hùm của Liễu Phi, mà là một sự tự tin. Sự tự tin vào thực lực của chính mình.

Nam nhân tự tin rất có mị lực, mà nữ nhân tràn ngập sự tự tin lại thể hiện sự hấp dẫn khác thường, điều này thể hiện qua ánh mắt đột nhiên nóng cháy xung quanh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nhìn Huân Nhi trên gương mặt thể hiện ánh mắt quen thuộc, trên khuôn mặt Tiêu Viêm chậm rãi thể hiện một chút ý cười, khẽ gật đầu "*Vậy chờ trận đấu chấm dứt, cấp cho ca ca xem một Huân Nhi rực rỡ tỏa sáng nhất*".

Cô gái thân nhiên khẽ cười nhìn sắc mặt mừng rỡ của Tiêu Viêm, chột nhẹ giọng nói thêm "*Cứ chờ xem*".

-----oOo-----

Chương 565: Một triển một cương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Liễu Kinh nhập tràng không lâu, cuối cùng Tiêu Viêm cũng đợi được Lâm Tu Nhai xuất tràng, đối với vị này được bài danh trên cương bảng so với Liễu Kinh còn muốn cường giả hơn một bậc, trong lòng Tiêu Viêm có một tia kỳ vọng, người này lúc trước ở trong thâm sơn, làm đối thủ một cái đấu vương ma thú, lại trực tiếp đánh tới nên hẳn chỉ việc tránh né, nhưng thật ra Lâm Tu Nhai vẫn chưa biểu hiện hết thực lực tương xứng so với phong danh, nhưng hẳn đã bị Tuyết Ma Thiên Viên sau khi cuồng bạo oanh kích thật mạnh, vẫn như cũ xem như không có việc gì, mà thực lực bậc này, cũng thuộc loại cực kỳ khủng bố. Lần thứ hai Lâm Tu Nhai xuất tràng, không thể nghi ngờ trận đấu hôm nay số lượng cao trào không nhiều lắm, hơn nữa danh khí ở bên trong nội viện cho dù là Liễu Kinh đều không bằng, ngày thường bộ dáng hắn bình dị ôn hòa dễ gần, cực dễ dàng làm cho người ta đối với người này sinh ra hảo cảm, cho dù tâm tính của Tiêu Viêm là hạng người cứng cỏi bậc này, cũng đối với người này khó sinh ra địch ý, bởi vậy, khi hắn vừa mới bước vào đấu tràng, chung quanh khán đài vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, không ít nữ đệ tử sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mang theo ngượng ngùng cùng vui mừng nhìn người thanh niên mặc áo thanh sam đang đứng cao ngất ở giữa sân, nếu nói không quá ở trong nội viện mọi người đối với Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh đều tràn ngập kính sợ thật sự, nhưng có lẽ đối với người trước là kính

ý hơn nhiều, mà đối với người sau, ý sợ hãi lại chiếm đại đa số.

Tiêu Viêm nghiêng người dựa vào lan can, ánh mắt hứng thú nhìn giữa sân sau đảo về bốn phía xung quanh Lâm Tu Nhai mỉm cười, trong lòng có chút chờ mong sau khi Lâm Tu Nhai xuất trường không lâu, rốt cuộc cuối cùng đối thủ của hắn khoan thai chậm rãi bước ra. Đối thủ của Lâm Tu Nhai là một gã cao thủ bài danh vị trí mười ba trên cường bảng, chẳng qua vị cao thủ này, ở năm trước gặp đối thủ chính là Liễu Kinh liền sắc mặt có chút khó coi, hắn thừa biết cấp bậc của hắn, chỉ cần vận khí tốt một chút, tiến vào mười người cường giả coi như không quá khó khăn, nhưng đáng tiếc, hôm nay rút thăm lại gặp phải Lâm Tu Nhai - chương ngại bực này, được ghi tên mười người đứng đầu, cơ bản nhất định là vô duyên.

Trận chiến đấu này, ngay từ đầu không có bao nhiêu chờ mong, tuy rằng Tiêu Viêm rất hy vọng vị cao thủ ... bài danh thứ mười ba kia có thể làm cho Lâm Tu Nhai thoáng lộ ra một ít bản lĩnh thật sự, nhưng không như mong muốn, cho dù người sau thi triển ra toàn bộ sở học, nhưng ở trong sân như cũ Lâm Tu Nhai vẫn bộ dáng lạnh nhạt, thanh sam phiêu phiêu, một đôi bàn tay thon dài sạch sẽ giống như nữ nhân, thỉnh thoảng nắm chặt, xòe ra, ngẫu nhiên giữa song chưởng hình thành tư thế quỷ dị.

Mà đối với đôi bàn tay kia đánh thẳng đến sát thân, bàn tay giống như phụ cốt chi thư, đối với bàn tay này hắn cũng không có một chút biện pháp, bất kể hắn giãy dụa như thế nào, cùng với công kích của chính mình thủy chung bị song chưởng của đối thủ khắc chế ở bên trong, thậm chí, từ lúc bắt đầu chiến đấu cho đến lúc kết thúc, thế nhưng hắn không có đụng vào một góc áo của Lâm Tu Nhai, trên đài cao Tiêu Viêm hí mắt nhìn Lâm Tu Nhai mềm mại giống như con rắn, cánh tay co duỗi tự nhiên, mượn lực ở trên mặt đất, rõ ràng hắn có thể thu hết trận chiến đấu trong sân vào trong mắt, bởi vậy, hắn có thể phi thường khẳng định, cánh tay Lâm Tu Nhai công kích triển miên quỷ dị, nên đây cũng là một loại đấu kỹ cận chiến cực kỳ không kém.

"Hắc, hắc, Liễu Kinh có song tuyệt, một trao một thương, mà có thể xếp ở dưới Lâm Tu Nhai một bậc, đây cũng là hai loại tuyệt kỹ không kém cõi chút nào" bỗng nhiên thanh âm Lâm Diễm xuất hiện ở phía sau Tiêu Viêm, thấy người trước quay đầu nhìn lại, hắn đắc ý cười: *"Muốn biết sao?"*

"Muốn nói gì thì nói đi" Tiêu Viêm nhún vai, không nói lời nào cả, hắn

biết rõ tính tình Lâm Diễm, nhưng hiểu được, tại thời điểm này người càng biểu hiện tò mò, tên gia hỏa này cố tình không chịu nói.

Quả nhiên, nhìn thấy biểu hiện bất cần đời của Tiêu Viêm, Lâm Diễm cũng không có chút thú vị gì lắc lắc đầu, đi về phía trước, cánh tay chống trên lan can nghiêng người nhìn về hướng ở giữa sân – trận chiến một chiều, cười nói: "*Một triền một cương!*"

"*Một triền một cương?*" Cau mày lại, Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thào.

"*Lâm Tu Nhai tu luyện một loại đấu kỹ có chút cổ quái, Triền xà thủ, giống như người đã thấy như vậy, hẳn có thể sử dụng đấu kỹ này đem công kích của người toàn bộ áp chế trong phạm vi nhỏ, người có thực lực yếu, cơ hồ sẽ bị công kích của hắn đùa bỡn theo tâm ý của hắn*" Lâm Diễm sách sách miệng, hơi có chút sợ hãi than nói: "Triền xà thủ này cùng với Đại liệt phách quan trảo của Liễu Kinh có chút bất đồng, nếu nói người sau cương mãnh vô cùng, như vậy đây là một loại nguyên lý lấy nhu khắc cương, ta từng cùng với hắn chiến qua vài lần, chẳng qua mỗi lần đều bị Triền xà thủ quỷ dị kia khiến cho sút đầu mẻ trán, luận về trình độ khó chơi, Triền xà thủ này so với Đại liệt phách quan trảo của Liễu Kinh có phần mạnh hơn"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt liếc về phía giữa sân, quả nhiên phát hiện song chưởng của Lâm Tu Nhai chuyển động ngoằn ngoèo giống như thân rắn, quỷ dị mà linh hoạt, bị hai cánh tay này vây công, muôn vùng thoát ra khỏi, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng gì.

"*Ngưu bì đường*" khòe miệng giật giật, Tiêu Viêm đặt cho đấu kỹ của Lâm Tu Nhai một cái tên chuẩn xác.

"*Cái kia gọi là một cương sao?*" Ánh mắt có chút lóe lên, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"*Hắc hắc, việc này ta cũng không rõ lắm, một cương của Lâm Tu Nhai giống như một thương bình thường của Liễu Kinh, dựa theo phỏng đoán của ta thực có rất ít người có thể làm cho hắn thi triển Triền xà thủ, nên người nào đó có tư cách quan sát đấu kỹ cực kỳ lợi hại này thì ta chưa từng nghe qua, thứ kia rất lợi hại, năm đó ngay cả Liễu Kinh đều thua ở điểm này, nhiều năm như vậy trôi qua, nói vậy cái kia gọi là một cương sao, lại càng thêm khủng bố*" sau khi dứt lời, Lâm Diễm sao sao đầu, ngưng

ngừng cười nói, nhưng thật ra trong ngữ khí có chút chờ mong.

Có chút khẽ gật gật đầu, Tiêu Viêm khẽ thở dài: Không hổ là cường giả ở trong nội viện được xếp ngay sau Tử Nghiê n a, cho dù là ẩn tàng sát chiêu, cũng làm cho người bình thường theo không kịp"

"Việc này không có gì là kỳ quái, trừ bỏ một số người đặc thù ở ngoài ra, hai người bọn họ ở trong nội viện là nổi bậc nhất trong đám đệ tử, có được thành tựu bậc này cũng không kỳ quái, nhưng thật ra người tiến vào nội viện ngay cả một năm cũng chưa đến, cũng có thực lực chen vào vị trí mười người đứng đầu, nói cho cùng, người mới là quái vật mạnh nhất, ta nghĩ, nếu cho người đủ thời gian, cho dù cái kia cây mạnh vương quyền, cũng không phải đối thủ của người" *Lâm Diễm có chút cổ quái liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, lời vừa dứt, ánh mắt cũng không ngừng hướng bốn phía phiêu đi, tựa hồ hấn sợ miệng bị va lây đột nhiên vương hội cây mạnh xuất hiện tại nơi này.*

Tiêu Viêm cười cười, nói: "Quên đi, vị trí Tử Nghiê n ta không thèm nghĩ nữa, bằng không làm cho nàng tức giận, một quyền thôi cũng không dễ chịu chút nào"

Lâm Diễm nhún vai, nói: "Người cũng có thể cảm giác được Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhài như thế nào đều tôn trọng người, nói vậy cho dù miệng bọn hấn không nói ra, nhưng trong suy nghĩ vẫn đối với người còn trẻ mà đã thành tựu như vậy làm cho bọn hấn cảm thấy rất ư là kinh ngạc"

Tiêu Viêm cười cười, nhẹ giọng nói: "Ta ở trong này, thời gian lưu lại không được bao lâu, nội viện là địa điểm dừng chân tạm thời mà thôi"

"Là gia tộc của người có chuyện gì sao? Hắc hắc, ta từ trong miệng một số trưởng lão biết được một ít tin tức của người" *ánh mắt Lâm Diễm nhìn Tiêu Viêm, bỗng nhiên trở nên nóng cháy rất nhiều, thậm chí có tia hàm xúc ý tứ sùng bái: "Một mình chọn một cái tông phái có Đẩu Tông cường giả tọa trấn, cuối cùng còn bình yên rời đi nữa chứ, thật không biết người là loại biến thái gì, như thế nào làm được".*

Na o na o, Tiêu Viêm chợt tỉnh ngộ, lấy thế lực Già Nam học viện, chỉ sợ ngày đó mình vừa tiến vào học viện, đã có được một phần tin tức tình báo của chính mình, huống hồ sự tình khiêu chiến Vân Lam Tông bậc này, ở Gia Mã đế quốc sớm đã nhiệt náo hấn lên, dĩ nhiên mọi người điều biết

việc này, sau khi tùy tiện nghe ngóng liền có thể biết được.

Tiêu Viêm cười cười, nhưng không nghĩ phải giải thích cái gì đó. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Dựa theo thời gian, nếu ta tiến nhập vào mười người đứng đầu, có lẽ ở nội viện làm một trưởng lão danh dự một hai năm, đến lúc đó người nếu phải về Gia Mã đế quốc, hơn nữa nếu người thật sự không chê ta phiền toái, ta có thể theo người lăn lộn một chút, dù sao du lịch ở khắp đại lục, cũng là ta dự định sau này". Lâm Diễm vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười hắc hắc nói.

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn vẻ mặt tươi cười Lâm Diễm ở bên cạnh, một lát sau, nhưng thật ra Tiêu Viêm có chút vui sướng gật gật đầu, lấy thực lực Lâm Diễm, sợ là sớm hay muộn có thể tiến vào Đấu Vương cường giả, đừng nói ở Gia Mã đế quốc, cho dù phóng nhãn khắp đại lục, cũng rất có chút ngân lượng, ngày sau chính mình cùng Vân Lam Tông xung đột bùng nổ cơ hồ không thể tránh khỏi được, nếu có thể tại bên người ngưng tụ một đám cường giả chân chính, đối phó với Vân Lam Tông, cũng có vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

"Đến lúc đó ta nhất định gọi người"

Lúc hai người nói chuyện với nhau, chiến đấu ở trong sân cũng dần dần đi đến hồi kết thúc, trận chiến đấu này, cơ hồ từ đầu cho tới cuối đều ở trong tầm khống chế của Lâm Tu Nhai, đối thủ này tại trong song thủ mềm mại quanh co như rắn, đầu óc cơ hồ choáng váng, bởi vậy, giằng co ở trong chiến đấu mười phần nghiêng về một phía, trận chiến đấu này đích xác mang theo tính chất chơi đùa, hoàn toàn kết thúc.

Bàn tay Lâm Tu Nhai lặng yên ấn lên ngực đối thủ, đột nhiên một cỗ nhu lực bùng nổ, mọi người đều biết, trận chiến đấu này, đã có kết cục không ngoài dự kiến.

"Đi thôi, nếu tiếp tục chiến đấu chẳng có gì hay để xem". *Nhìn xuống phía dưới Lâm Tu Nhai chân xuất đối thủ bay ra ngoài, Lâm Diễm hướng về phía Tiêu Viêm phất phất tay, dẫn đầu đối với đấu tràng bước ra ngoài, liền xoay người lại nói:* "Hiện tại đợi ngày mai mười người đứng đầu tranh đoạt ngôi vị, chẳng qua cũng không biết ba vị trí đứng đầu sẽ đảo lộn như thế nào"

Gật gật đầu cười, ánh mắt Tiêu Viêm hướng về phía giữa sân, vừa vặn tầm mắt Lâm Tu Nhai cũng hướng bắn lại đây, hai đạo ánh mắt đan nhau ở giữa không trung, mỉm cười lẫn nhau, chẳng qua ở trong nụ cười, cũng đều ẩn chứa một chút chờ đợi cùng hùng hực nóng cháy, hiển nhiên, hai người đối với đối phương, đều cực kỳ tôn trọng, có lẽ, cũng có thể tính tất cả các cường giả đều là người thông minh, tuy nói Tiêu Viêm biểu hiện thực lực cụ bị không đủ tư cách, nhưng Lâm Tu Nhai là người sáng suốt lại biết được, thanh niên này tuổi so với bọn hắn nhỏ hơn một chút, lại có đủ sức chiến đấu khủng bố đủ so với bọn hắn.

"Hy vọng ngày mai gặp đối thủ đừng quá mức làm cho ta đau đầu, trong lòng thầm nói như vậy, Tiêu Viêm xoay người lại, cùng bọn người Huân Nhi bước đi khỏi đài cao, cuối cùng ở đây vẫn như cũ tiếng hoan hô hòa lẫn tiếng quát tháo rất lớn xôn xao, dần dần biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

-----oOo-----

Chương 566: Quyền trực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trăng treo như đĩa bạc, ánh trăng nhàn nhạt từ phía chân trời nhẹ nhàng chiếu rọi khiến toàn bộ nội viện như được khoác một chiếc áo bạc mỏng lung.

Trong phòng, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên đầu giường tiến hành tu luyện. Năng lượng thiên địa chậm rãi tụ tập xung quanh hắn rồi cuộn cuộn không ngừng tiến nhập bên trong thân thể.

"*Tiêu Viêm ca ca ngủ rồi à?*". Tu luyện được gần một giờ thì chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, thanh âm hoà nhã của Huân Nhi truyền vào phòng.

Chậm rãi mở mắt, Tiêu Viêm nghi hoặc hướng về phía cửa phòng, cười nói: "*Vào đi*".

Cửa phòng mở ra, một cô gái áo xanh chậm rãi đi vào, dưới ánh trăng nhàn

nhật soi qua khung cửa sổ hiện lên đôi má thanh nhã tuyệt mỹ làm chúng nhân nhin không được mà say mê chìm đắm.

Nhìn thiếu nữ thân thể thon dài mềm mại mà duyên dáng đứng trước mặt, cộng thêm u hương nhàn nhạt tỏa ra, Tiêu Viêm trong lòng thâm rung động. Tiểu nữ hài năm đó luôn bám theo mình nay đã trở thành một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người rồi.

Ngả người xuống giường, hướng mắt nhìn con người trong như nước mùa xuân, trong ánh mắt Tiêu Viêm như có lửa thiêu đốt, ôn nhu hỏi: "*Có việc gì vậy?*". Như cảm nhận được ánh mắt nồng cháy của Tiêu Viêm, Huân Nhi hai má nhẹ ửng hồng, tư thái tiểu nữ nhi này, quả thật cùng với bộ dáng lạnh nhạt thường ngày kia hoàn toàn tương phản. Không thể phủ nhận Huân Nhi giờ phút này có một mị lực phi phàm.

Hỏa nhiệt trong mắt Tiêu Viêm ngày càng đậm. Đêm dài tịch mịch, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, thật dễ làm người ta nghĩ đến những chuyện không lành mạnh.

Theo ánh mắt ngày càng nồng cháy của Tiêu Viêm, vết hồng trên khuôn mặt Huân Nhi cũng càng thêm đậm. Một lúc sau, Huân Nhi từ trong nạp giới lấy ra một quyển trục màu đen, đưa cho Tiêu Viêm rồi xoay người định chạy đi. Nhưng Tiêu Viêm nhanh tay lẹ mắt chụp lấy cổ tay thanh khiết trắng ngần như ngọc kia, kéo nhẹ một cái, giữa tiếng kêu thảng thốt của Huân Nhi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Ôm thân thể mềm mại kia trong lòng ngực, Tiêu Viêm cảm nhận được hơi ấm truyền qua áo. Huân Nhi gương mặt đỏ bừng tựa hồ muốn tan thành nước, cả người thoáng giãy dụa, sau đó đành thả lỏng không phản kháng. Thanh âm nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "*Không muốn*". Tiêu Viêm không nhin được nắm chặt bàn tay tinh tế mảnh mai kia một, cảm giác thoải mái tràn đầy trong lòng. Cúi đầu xuống nhìn thần tình đỏ bừng của Huân Nhi, hần trên: "*Nha đầu này, nửa đêm chạy tới phòng ta có ý đồ gì, mau thành thật khai báo*". Huân Nhi thấp giọng than thở "*Ác nhân kiện hảo nhân a*".

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn chu ra, xuất hiện bộ dáng tiểu nữ nhân bị ủy khuất thường ngày khó thấy của Huân Nhi, Tiêu Viêm cánh tay không tự chủ được vòng qua cái eo nhỏ nhắn ôm thật chặt, còn tay kia nâng cằm nàng, nhìn Huân Nhi hai mắt mở to, trong ánh mắt mọng nước chợt xuất một tia thù mị kiêu diễm, đôi môi ướt át hồng nhuận, hần chậm rãi cúi

thấp đầu.

"*Tiêu Viêm ca ca, thứ này ngươi nhất định phải nhận lấy*" Biết rõ Tiêu Viêm muốn làm gì, Huân Nhi gương mặt ửng đỏ càng lúc càng nóng, tim đập càng lúc càng nhanh, cảm nhận được hơi thở đối phương phả vào mặt, nàng đột nhiên lấy ra quyển trục màu đen khi nãy, vội vàng nâng lên, vừa vặn đem ngăn sự tiếp xúc giữa khuôn mặt hai người.

Bị quyển trục ngăn, Tiêu Viêm đành dừng lại, đưa tay cầm lấy nó.

Thấy hành động của Tiêu Viêm, Huân Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng tựa hồ hơi có cảm giác mất mát.

Dưới ánh mắt Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng chỉ tùy tay đem quyển trục thu vào nạp giới, trong lúc Huân Nhi đang kinh ngạc, hay tai mạnh mẽ áp chặt hai má nàng, hé miệng cười, tiểu ý trong khóe mắt càng nồng đậm hơn.

Trong cảnh u tĩnh bên trong phòng, hai khuôn mặt, một ngưng ngưng cùng một cười xấu xa nhanh chóng tiến gần sát, cuối cùng chạm nhau.

Dưới ánh trăng, hai thân thể nam nữ, một an tĩnh, một thon dài, gắt gao ôm lấy nhau, phóng thích lửa nóng tình cảm trong lòng.

Hai người hôn nhau đều có chút trúc trắc không quen, nhưng chẳng qua đối với người lần đầu tiên nếm trái cấm nam nữ mà nói thì không thể nghi ngờ là cảm giác tiêu hồn muốn chết J

Hai đôi môi tiếp xúc với nhau một lúc lâu sau mới rời ra, mang theo tiếng hít thở hỗn hển.

Tiêu Viêm liếm liếm môi, cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lồng ngực, trái tim vốn đang thoáng có chút tĩnh lặng nhất thời lại nhảy lên.

Giờ phút này, thiếu nữ tâm trí rối bời, trong đôi mắt vốn luôn tràn ngập nụ cười thanh nhã hiện tại lại có thêm một chút mỉa mai như tơ, xuân thủy tràn đầy, trong thanh thuần ẩn chứa đầy mỉa ý. Bị dáng vẻ của nàng hấp dẫn, Tiêu Viêm thậm chí có thể cảm nhận được một cỗ khí nóng ở bụng dưới, hạ thể từ từ dựng lên.

Hai người thân thể cơ hồ dán sát vào nhau, bởi vậy khi Tiêu Viêm hơi có

biểu hiện, Huân nhi vốn đang rúc trong lồng ngực hấn như nai con hoảng sợ, vội vàng giãy ra, sắc mặt đỏ bừng nói: "*Tiêu Viêm ca ca, đừng làm làm bậy nha!*". Nhìn thấy Huân Nhi có bộ dáng như vậy, Tiêu Viêm hắc hắc cười, thu hồi dục niệm trong lòng, liêm liêm miệng, cảm thụ lại tư vị mềm mại tiêu hồn khi nãy, nhin không được khóe miệng nở nụ cười rộng.

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm đắc ý như vậy, Huân Nhi hai má lại ửng đỏ hung hăng trợn mắt, bất quá thiếu nữ sau khi ném hương vị ái tình, vừa lờm hấn xong đã lại mỉm cười kiều mị. Tiêu Viêm cũng biết đây là chuyển biến tốt, hấn biết cô nàng này đối với chuyện nam nữ da mặt quá mỏng, bởi vậy cũng không trêu chọc nữa, lười nhác ngồi xuống, tùy tay lấy ra vật lúc nãy Huân Nhi đưa- quyền trục màu đen. Ánh mắt mơ màng, kính ngạc trên mặt cũng trở nên dày đặc.

Quyền trục toàn thân màu đen, màu sắc có chút ám trầm, phải nhìn kĩ mới có thể phát hiện quyền trục này ần ần tản ra những tia sáng màu đen cực mờ nhạt, hơn nữa phía trên quyền trục còn có đủ loại hình vẽ cực kì huyền dị uốn quanh khúc khuỷu giống như hoa văn thông thường, rối rắm vô cùng.

Đề quyền trục màu đen lơ lửng trong tay, Tiêu Viêm lại lần nữa kính ngạc phát hiện quyền trục này tạo hình có điểm cổ quái, căn bản không có chỗ mở ra, chính thể liền nhau như một cái ống trúc quanh co, so với các loại quyền trục bình thường khác hoàn toàn bất đồng.

"*Đây là cái gì?*" - Tiêu Viêm nghi hoặc, ngẩng đầu về phía Huân Nhi, tay giơ quyền trục, hỏi.

Lúc này Huân Nhi gương mặt ửng đỏ đã nhạt bớt nhiều, chẳng qua nhìn lại có thêm vài phần động lòng người, gương ngưng bước nhẹ nhàng tới bên Tiêu Viêm, cười dài nói: "*Đây là một quyền đấu kỹ, chẳng qua phải cần có thực lực đấu vương mới có thể mở ra.*" Nghe vậy, tay Tiêu Viêm run lên, thiếu chút nữa là làm rơi quyền trục. "*Cần thực lực đấu vương mới có thể mở đấu kỹ?*", lần đầu tiên hấn gặp chuyện này, "*Đây là đấu kỹ cấp bậc gì?*" Ý cười trên mặt Tiêu Viêm dần thu liễm, nghiêm mặt hỏi.

"*Chờ khi huynh có thể mở nó ra, lúc đó khắc sẽ biết ngay?*" Huân Nhi lắc lắc đầu, tránh câu hỏi của Tiêu Viêm.

"*Thứ này quá quý*", Tiêu Viêm nhú mày, nhưng lời nói còn chưa chấm

dứt, đối diện hẳn là một đôi mắt u oán, hẳn ngay lập tức xấu hổ ngậm ngay miệng.

"Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Viêm ca ca chưa từng nhận của Huân Nhi một món đồ nào." Huân Nhi nhẹ giọng thờ dài.

"Được rồi, được rồi, ta nhận". Nhìn thấy Huân Nhi bộ dáng u oán, Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, chần chờ một lúc, đành gật gật đầu. Hẳn không phải là người theo chủ nghĩa đại nam nhân, chỉ vì Huân Nhi đột nhiên xuất ra đồ vật trân quý như thế, lúc nhất thời hẳn có chút khó xử.

"Nhớ rõ, nhất định phải đợi cho tiến vào cấp đầu vương mới có thể mở ra tu luyện, nếu không đối với người sẽ không tốt". Nhìn thấy Tiêu Viêm nhận lấy quyển trục, Huân Nhi đang u oán nhất thời hai má lộ ra nụ cười ngọt ngào, ôn nhu nhắc nhở.

"Án" Tiêu Viêm gật gật đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô gái áo xanh đối diện.

Huân Nhi giương đôi mắt đẹp nhìn Tiêu Viêm, sau đó ngưng trọng thấp giọng nói: "Còn nữa, Tiêu Viêm ca ca, cái Đà Xá Cổ Đế ngọc kia, huynh nhất định phải nhớ rõ lời Huân Nhi, không được nhắc tới, bất luận là với kẻ nào, nếu không huynh sẽ gặp phiền toái rất lớn. Hiện tại huynh vẫn chưa nắm giữ được sức mạnh của nó cho nên ngàn vạn lần không được tiết lộ ra ngoài!" Nhìn Huân Nhi bộ dáng ngưng trọng, Tiêu Viêm cũng không dám vui đùa, nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Ha ha, vậy Huân Nhi về phòng trước, Tiêu Viêm ca ca cứ nghỉ ngơi đi, ngài mai còn phải kịch liệt chiến đấu." Nói xong, Huân Nhi hướng về phía Tiêu Viêm thân nhiên cười, cả người đi về phía cửa bước ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Huân Nhi dần biến mất, Tiêu Viêm khẽ nhú mày, chẳng biết vì sao hẳn luôn cảm thấy Huân Nhi hai ngày nay có chút kì quái, cứ không ngừng nhắc đi nhắc lại chuyện này, "hay là ta đã nghĩ nhiều quá nên tưởng tượng ra vậy?". Đem cửa phòng đóng lại, Tiêu Viêm bàn tay vừa động, đem quyển trục màu đen cầm trong tay, trong lòng thấp giọng nói: "Lão sư, có thể nhìn ra quyển trục này là vật gì không?" "Không thể, mặt trên quyển trục này có phong ấn đặc thù, trừ phi mạnh mẽ phá vỡ, bằng không ai cũng không biết bên trong là đấu kỹ ra sao". Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Thanh âm Dục Lão không lâu sau đó lại vang lên: "*Chẳng qua lấy bối cảnh thân phận của tiểu nữ nhi kia, đấu kỹ có thể làm cho nàng coi trọng nó như vậy, tuyệt đối không phải vật thường*" Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, mắt khẽ lóe lên, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

"*Tiểu thư, người đã đem thứ kia cho Tiêu Viêm thiếu gia?*" Bên trong phòng, Lăng Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn thiếu nữ trước mặt đang cầm chén trà, con ngươi mọng nước vẫn như cũ còn lưu lại nhàn nhạt vẻ thẹn thùng.

Đôi mắt với câu hỏi của Lăng Ảnh, Huân Nhi tùy ý gật đầu, bộ dáng tựa như đem cho một vật gì đó tầm thường.

"*Nhưng vật đó là do Tộc trưởng đại nhân vất vả lắm mới tìm được*" Lăng Ảnh cười khổ nói. "*Vật này thích hợp với Tiêu Viêm ca ca hơn ta.*" Huân Nhi nhàn nhạt cười nói, chợt phát tay: "*Lăng lão, việc này không được để cho những người khác biết, cho dù là người thân cận nhất cũng không thể.*" "*Thôi được rồi*" chân chờ một chút, Lăng Ảnh đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, chợt thân hình vạn vẹo, hóa thành bóng ma biến mất trong bóng tối.

"*Tiêu Viêm ca ca, những gì Huân Nhi có thể làm đều đã làm rồi, con đường trở thành cường giả chân chính sau này đành phải dựa vào chính huynh a, hy vọng ngày sau gặp lại, huynh có thể trở thành cường giả chân chính, mạnh đến nỗi làm Huân Nhi cũng phải ngược nhìn.*" Tay cầm chén trà ấm, trong lòng Huân Nhi nhẹ vang từng tiếng nỉ non.

-----oOo-----

Chương 567: Tranh đoạt mười vị trí dẫn đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến cuối cùng khi ánh trăng biến mất ở phía cuối chân trời, ánh sáng bình minh nhàn nhạt hiện lên, xua tan bóng tối bao phủ trên mặt đất.

Khi ánh sáng rạng đông đầu tiên tiến nội viện, bầu không khí im lặng nhất

thời chính thức tiêu tán, hôm nay là ngày diễn ra trận đấu quyết định mười danh ngạch đứng đầu cường bảng, giải đấu tới lúc này cơ bản có thể nói là đã chân chính bước vào cao trào, toàn bộ các đệ tử trong nội viện, đều chờ mong sự xuất hiện của mười cao thủ mới trên cường bảng.

Quảng trường rộng lớn như cũ, nhưng chỉ một thời gian ngắn đã đông nghịt người, những tiếng ồn xôn xao âm ĩ không ngừng vang lên, một bầu không khí sôi động, làm cho mỗi một người trong cuộc cũng đều có chút bị cuốn theo.

Khi bọn người Tiêu Viêm đi tới đài cao thì quảng trường cũng đã kín người hết chỗ. Tuy rằng trải qua hai ngày đào thải, đã có một nửa số người dự thi bị loại bỏ đi, nhưng những trận chiến đấu cấp bậc cao như vậy, cho dù không thể tham gia, có thể ở bên quan sát một chút cũng là vô cùng tốt..
Nguồn truyện:

Lúc này Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ đã trở thành ngựa ô trong giải đấu cường bảng lần này. Tiến vào nội viện thời gian không đến một năm, liền có được tư cách để đánh sâu vào mười vị trí đầu tiên trên cường bảng, thực lực bậc này, đủ để làm cho thường nhân cảm thấy hoảng sợ. Bởi vậy, hắn vừa vào sân đấu, đã hấp dẫn hầu hết ánh mắt của mọi người.

Không để ý ánh mắt xung quanh, đoàn người Tiêu Viêm đi tới vị trí hôm qua, sau đó ngồi xuống, thấp giọng cười nói cùng đội trận đấu bắt đầu.

Mấy người Tiêu viêm vừa mới ngồi xuống, một thân ảnh nhỏ xinh liền quỷ dị xuất hiện ở trước mặt, tóc đuôi ngựa thật dài màu tím nhạt, cùng với bộ dáng đáng yêu như bạch ngọc, cho dù là đối với nam nhân hay nữ nhân, đều cũng có lực sát thương không nhỏ.

Tử Nghiên vừa xuất hiện, liền hướng về phía Tiêu Viêm hắc hắc hắc cười.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tử Nghiên một ngày không gặp, chợt thần tình có chút kinh ngạc, Trông nàng bây giờ quần áo có điểm rách nát, tuy cánh tay mảnh khảnh đã cố che đậy, thế nhưng cũng không thể che kín toàn bộ được.

"Người làm sao vậy?" Nhìn thấy Tử Nghiên bộ dáng đáng thương, Tiêu Viêm nhin không được hỏi.

"Đi vào thật sâu trong núi, thật vất vả cuối cùng mới tìm được ít linh dược, nhưng lại gặp một đầu ma thú cấp đầu hoàng bảo hộ, ta cùng hắn đánh một trận, đánh không lại, bỏ chạy trở về." Tử Nghiên bĩu môi, chẳng hề để ý nói.

Nghe vậy, bọn người Tiêu Viêm nhất thời ngậy ra, tiểu nha đầu này thật đúng là quái vật, còn dám đi tới chỗ ma thú cấp bậc đầu hoàng dò xét, quả nhiên là nghe con mới sinh không sợ hổ a.

"Hừ, tên kia so với ta cũng không tốt hơn bao nhiêu, bị ta đánh trúng một quyền rất mạnh, cũng bị trầy vi tróc vảy đó chứ." Nhìn biểu tình Tiêu Viêm, Tử Nghiên nhất thời không vui, đáp lại.

Lông mày nhướng lên, Tiêu Viêm thật ra không nghĩ Tử Nghiên nói dối, tiểu nha đầu tuy rằng biểu hiện thực lực ở cấp bậc đầu vương, nhưng lực lượng cổ quái kia, khi hắn phần nộ mà bộc phát vô cùng khủng bố, cho dù là lấy thân thể cứng rắn của ma thú kia, mà bị một quyền toàn lực đánh trúng, kết cục cũng có thể như thế lắm chứ?

"Hắc hắc, Tiêu Viêm, chúng ta lần sau cùng đi được không? Ta cảm chân tên kia, người lên vào lấy linh dược thì tốt rồi." Tử Nghiên bỗng nhiên bước tới, dí sát khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần Tiêu Viêm, hắc hắc cười nói.

Nghe được lời này, Tiêu Viêm nhất thời vô lực đảo cặp mắt trắng dã, lần trước vì đối phó một đầu đầu vương cấp bậc Tuyệt Ma Thiên Viên đó mà mất đi lão Đại kinh, hiện tại lại muốn hắn đi đối phó đầu hoàng ma thú, không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Thuận miệng ứng phó vài câu, Tiêu Viêm cảm nhận được không khí chung quanh bỗng nhiên trở nên xôn xao, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Nguyên lai tại lối vào, xuất hiện thân ảnh bọn người Lâm Tu Nhai, là ngôi sao chói sáng ở nội viện, danh tiếng của hắn tất nhiên là so với Tiêu Viêm càng nổi bật hơn nhiều. Thực sự làm cho người ta cảm thấy trong nội viện này khó có thể lay động danh vọng cùng địa vị của hắn.

Đoàn người Lâm Tu Nhai sau khi tiến vào sân thi đấu, liền đi thẳng đến chỗ Tiêu Viêm đang đứng.

"Hy vọng hôm nay tuyển ra 6 cặp đấu, chúng ta sẽ không ở cùng một cặp, ta cũng không muốn tại thời khắc máu chót lại gặp phải ngươi."

Người chưa đến, nhưng tiếng cười sang sảng đã rơi vào tai Tiêu Viêm, trong thanh âm có phần rất coi trọng đối với Tiêu Viêm, làm cho đám người chung quanh đều nhìn hẳn với ánh mắt kinh ngạc.

Bên trong nội viện này, có thể làm cho Lâm Tu Nhai coi trọng như thế, cơ hồ là tồn tại như phượng mao lân giác.(hàng hiếm J)

"Nếu quả là như vậy, ta sợ là không được hay ho a." Tiêu Viêm cười cười, hẳn đồng dạng cũng cũng không muốn tại thời điểm này mà gặp phải Lâm Tu Nhai, mục tiêu của hắn chính là trong mười vị trí đầu(top ten).

Chỉ cần có thể thuận lợi tiến vào mười vị trí đầu, đến lúc đó hẳn sẽ không cần phải kiêng kị gì, cũng không cần lo lắng gặp phải đối thủ cực kỳ khó giải quyết nữa.

"Có ta bảo kê cho ngươi, ai dám không cho ngươi mặt mũi?" một thanh âm có vẻ rất nghĩa khí ở sau Tiêu Viêm vang lên, Tử Nghiên nhảy lên trên ghế, từ trên cao nhìn xuống vồ vồ bả vai Tiêu Viêm, chột kiêu căng nhìn Lâm Tu Nhai, hai nắm tay nhỏ nhắn giơ giơ lên, nói: *"Tiểu tử, chúng ta đợi ngươi đó, nhưng đừng có chạy nha, bằng không cho dù ngươi có nhảy xuống tràng ta cũng sẽ đuổi theo ngươi đánh một trận."*

Đột nhiên nhảy ra một Tử Nghiên, làm cho ý cười trên mặt Lâm Tu Nhai nhất thời thu liễm rất nhiều, xấu hổ nói: *"Đó là tự nhiên, bên trong nội viện này, còn có thể có ai cùng Tử Nghiên học tỷ đối kháng?"*

"Ngươi cũng thức thời đó." Tử Nghiên lúc này mới đắc ý cười, vừa định nói tiếp, thì Tiêu Viêm ở bên vội vàng kéo lại, ôm xuống dưới ghế dựa, không để ý đến nàng giãy dựa, ẩn ở sau người, hướng về phía Lâm Tu Nhai cười khỏ nhún vai

Nhìn Tử nghiên bị Tiêu Viêm mạnh mẽ kéo lại đằng sau, tuy rằng không ngừng giãy dựa, nhưng rõ ràng lại giống như tiểu hài tử đang làm nũng, Lâm Tu Nhai chỉ biết há hốc mồm, khóc không ra tiếng.

Kẻ chuyên cậy mạnh như nàng, lúc này lại bị người đối xử như vậy mà cũng không phát hỏa? Nếu là trước kia, ai dám ấn đầu nàng xuống, chỉ sợ cho dù chạy trốn tới ngoại viện, cũng sẽ bị lôi đi đánh cho mặt mũi tới bầm dập mới thôi.

"Tiểu tử Tiêu Viêm này không biết đã cấp cho man lực vương này loại thuốc gì mà lại có thể cùng hãn quan hệ như thế được?"

Trong lòng than thầm vài câu, Lâm Tu Nhai cũng không dám dừng lại, nếu Tử Nghiên lại ngay tại đương trường chỉ vào mặt hãn lớn tiếng chửi mắng, cho dù ở đây mọi người đều biết tính nữ hài khùng bố này, chỉ sợ cũng sẽ làm trò cười cho người khác.

Bởi vậy, hãn chỉ nói với Tiêu Viêm rất nhanh mấy câu, sau đó dẫn người chạy thẳng về phía ghế của mình.

Nhìn Lâm Tu Nhai chạy trời chết, bọn người Tiêu Viêm cũng nhin không được bật cười, không nghĩ tới hãn danh vọng chói sáng, nhưng đối với Tử Nghiên lại úy kỵ như thế, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn a.

Khi bọn Lâm Tu Nhai vào sân đấu không lâu, ở một nơi khác, một tổ đội Vip khác là nhóm người Liễu Kinh cũng tiến vào giữa sân. Lộ tuyến của hãn vốn cũng cần đi qua trước mặt bọn người Tiêu Viêm, nhưng khi hãn đảo mắt qua đó liền nhìn thấy ngòì bên cạnh Tiêu Viêm một tiểu cô nương tóc đuôi ngựa màu tím nhạt, sắc mặt vốn rất bàng quang liền khẽ biến, chột điềm nhiên như không chuyển qua hướng khác, tránh qua chỗ bọn người Tiêu Viêm.

Tuy rằng lộ tuyến Liễu Kinh biến hóa rất là vi diệu, nhưng vẫn bị một ít người tinh tế phát hiện, lập tức đều có chút buồn cười, cái đám hoành tráng này, ở trước mặt tiểu cô nương đáng yêu kia, lại đều mất đi phong thái của cường giả a.

Theo thời gian trôi qua, số người trong sân cũng càng lúc càng nhiều, thanh âm xôn xao, hỗn tạp nháo nhào, lan tràn ra rất xa.

Khi các trọng tài lên đài các vị trưởng lão cũng theo thứ tự ngòì xuống, cuối cùng là một tiếng chuông ở giữa sân vang lên.

Khi tiếng chuông vang lên, trong chốc lát, tiếng xôn xao ầm ĩ khắp quảng trường cũng chậm rãi hạ xuống, từng đạo ánh mắt toàn bộ đều tập trung vào các trọng tài phía trên.

Ở giữa toàn trường, Tô Thiên sửa sang lại y bào, chậm rãi đứng lên, cất cao

giọng nói: *"Trải qua hai ngày đấu loại, cường bảng đại tái lần này còn lưu lại mười ba người, mà muốn tiến nhập mười vị trí đầu tiên, phải có ba người hôm nay sẽ bị loại, dựa theo quy củ đại tái, chúng ta sẽ ngẫu nhiên chọn ra sáu người tiến hành tỷ thí, người thắng tiến vào mười vị trí đầu, mà người bại, chỉ có thể xếp ở phía sau."*

Nói xong, Tô Thiên đem một cái ống trúc đặt ở trước mặt, trong ống trúc có mười ba cái thẻ tre.

"Trong mười ba thẻ có tên mười ba người dự thi, ta sẽ ngẫu nhiên chọn ra người tiến hành sáu trận đấu." Theo ống trúc bày ra, giữa sân không khí nhất thời trở nên khẩn trương hơn rất nhiều, mọi người đều tập trung nhìn về phía trọng tài phía trên, việc có ý nghĩa quyết định đến tên của mười người đầu tiên, cuối cùng cũng bắt đầu.

Ở trước mắt bao người, Tô Thiên chậm rãi rút ra một thẻ, liếc liếc mắt, chợt lớn tiếng đọc ra: *"Nghiêm Hạo."*

Thanh âm Tô Thiên hạ xuống, mọi người đều là có thể thấy rõ ràng, trên đài cao khuôn mặt Nghiêm Hạo liền trở nên căng thẳng mãnh liệt.

"Tiếp theo, sẽ là đối thủ cùng Nghiêm Hạo tranh đoạt một trong mười vị trí đứng đầu." thản nhiên nói xong, Tô Thiên lại lần nữa rút thẻ, mở ra, ánh mắt thoáng nhìn, nói: *"Tiễn Mạch."*

Tùng đạo ánh mắt theo thanh âm chuyển tới đài cao trên người một vị nam tử hơi có chút mập mạp, Tiễn Mạch, cường bảng bài danh thứ tám, thực lực cũng là rất mạnh, cùng Nghiêm Hạo đồng dạng đấu linh đỉnh phong, nhưng tổng lực chiến đấu lại kém hơn Nghiêm Hạo không ít, bởi vậy, vừa nghe chính mình gặp đối thủ là Nghiêm Hạo, lông mày nhất thời trở nên nhíu chặt

Không để ý đến ánh mắt mọi người, Tô Thiên tiếp tục rút thẻ, mở ra, hơi rùng mình, chợt có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu: *"Tử Nghiên."*

"Waaa "

Cái tên này vừa mới vang lên, liền làm cho bọn người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh giật mình thon thót.

Đối với tâm tình của bọn họ, Tô Thiên thật ra cũng hiểu, âm thầm cười cười, càng chậm rãi rút lá tiếp theo làm cho những người này quả thực rất buồn bực: "*Tần Trấn.*"

"*Hô*"

Trên đài cao, mọi người thở ra một hơi thật dài, chợt mang vẻ mặt đồng tình nhìn về phía một nam tử sắc mặt đã trở lên tái nhợt, tên đáng thương, cho dù hắn cường bằng bài danh thứ sáu, nhưng gặp man lực cương chỉ sợ cũng không có cửa.

"*Thẻ cuối cùng.*"

Trên chỗ ngồi của trọng tài, Tô Thiên vung tay hút lấy một chiếc thẻ, chậm rãi mở ra, lần này có chút kinh ngạc mở miệng: "*Liễu Kinh.*"

Sân đấu lại một lần nữa trở lên yên tĩnh, một ít người trong lòng than thở, xem ra lại sẽ có thêm một tên xui xẻo a.

Vẻ mặt Liễu Kinh lúc này không có nửa điểm dao động, chỉ cần đối thủ không phải Tử Nghiên, cho dù là lần này gặp Lâm Tu Nhai, hắn cũng sẽ không có nửa điểm e ngại.

Giống như kích thích lòng hiếu kì của mọi người, Tô Thiên rất chậm rãi lấy ra tấm thẻ cuối cùng, hướng về phía mọi người vẫy vẫy, lúc này mới cười khẽ mở ra, nhưng ngay sau đó, nụ cười trên khuôn mặt liền nhanh chóng thu liễm, vẻ mặt đây kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, dưới sân mọi người lại trở lên xao động.

"*Khu*"

Một lát sau, Tô Thiên rốt cục cũng lấy lại tinh thần, ánh mắt chậm rãi đầu hướng tới một vị trí trên đài cao, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"*Tiên Viêm!*"

Cả sân đấu trở lên yên tĩnh, chợt một trận tiếc hận nhìn lên phía đài cao nơi có một thanh niên hắc bào đang nhíu mày.

-----oOo-----

Chương 568: Ngựa ô và cao thủ lão thành Cường bảng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đài cao, mọi người ngoảnh mặt nhìn nhau, đều không nghĩ đến thốt ngựa ô nổi bật nhất, trong thời khắc mấu chốt này lại gặp phải chương ngại ghê gớm này. Trong nội viện, có thực lực đối chiến cùng Liễu Kinh e rằng chỉ có 2 người Lâm Tu Nhai cùng Tử Nghiên. Tuy lúc biểu hiện chiến đấu lúc trước của Tiêu Viêm có vẻ rất khủng bố nhưng so với chân chính cường giả đỉnh cấp trên cường bảng Liễu Kinh thì không thể nghi ngờ là thật sự có chênh lệch thật lớn.

"Tiêu Viêm tiểu tử này cũng thật xui xẻo" Nghiêm Hạo thở dài một hơi nói với đám Lâm Tu Nhai bên cạnh.

Hàn Nguyệt cũng khẽ nhíu mày, tuy nàng đánh giá khá cao thực lực của Tiêu Viêm, bất quá nếu thật sự cùng cường giả như Liễu Kinh so sánh, nàng không thể không thừa nhận vẫn có sự chênh lệch không nhỏ.

Lâm Tu Nhai sắc mặt bình tĩnh, không ai biết hiện hắn đang nghĩ gì, một lúc sau, mới nhẹ giọng nói *"Sau khi trận đấu kết thúc, mới có kết luận a, tuy ta cũng cho là Tiêu Viêm đụng đầu phải đá nhưng hắn cũng đồng dạng có khả năng thắng, trận đấu của hắn và Liễu Kinh khó mà biết trước được điều gì"*. Mọi người bên cạnh khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt không tự chủ lại nhìn về phía Liễu Kinh, mà lúc này ánh mắt của hắn cũng đang mang một chút mênh mang, chẳng qua, hắn cũng không có biểu hiện sự kích động mạnh như Lâm Tu Nhai, vẻ mặt vẫn bình thản.

Bất quá so với sự bình thản của Liễu Kinh, Liễu Phi bên cạnh cơ hồ thiếu chút nữa nhin không được nhảy cẫng lên hoan hô. Hôm qua Diêu Thịnh bại trong tay Tiêu Viêm, nàng đã ôm đầy một bụng tức khí, nguyên rửa hắn gặp phải Liễu Kinh biểu ca, nhưng lại không nghĩ rằng lời nguyên ứng nghiệm. Niềm kinh hi đến đột ngột này làm cho nàng ở trong lòng đặc ý phun ra hai chữ *"Báo ứng!"*

"Ai!" Ngô Hạo có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, định nói điều gì,

nhưng lại không biết nói cái gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

"Uy, Tiêu Viêm, ta giúp người đánh cho Liễu Kinh nằm bẹp không thể ra tràng a? Như vậy người có thể trực tiếp thăng cấp" Tử Nghiên vung vẩy mái tóc đuôi ngựa màu tím, hướng về Tiêu Viêm giờ giờ lên nắm tay nhỏ nói.

"Ta van người, đối với ta tin tưởng một chút có được hay không?" Cười khổ lắc đầu, Tiêu Viêm nhẹ nhìn Tử Nghiên, rồi nhìn quanh bốn phía, phát hiện trừ Huân Nhi, sắc mặt những người khác đều có chút trầm trọng, lập tức không khỏi bất đắc dĩ cười nói *"Tuy rằng đối thủ là Liễu Kinh, bộ dáng cũng không cần như nhà có tang vậy a? Tỉ thí còn chưa bắt đầu mà"*.

Nghe vậy, đám người Ngô Hạo cũng miễn cưỡng cười cười, bọn họ biết Tiêu Viêm rất coi trọng mười cái danh ngạch này, thời khắc máu chốt này lại xuất hiện tình huống bất đắc dĩ này, làm cho trong lòng người thật có chút phiền não.

Nhìn mọi người bộ dáng so với mình còn buồn bực hơn, Tiêu Viêm dờ khóc dờ cười lắc đầu, Liễu Kinh cố nhiên rất mạnh, nhưng khi đánh, ai thắng ai bại còn chưa biết. Lấy thực lực hiển giờ, nếu hoàn toàn tung hết sức, đừng nói là đấu vương cường giả, cho dù là đấu hoàng, Tiêu Viêm đều có thể khiến đối phương chật vật không chịu nổi. Dù sao, chân chính đại hình Phật Nộ Hoả Liên, một khi thi triển, ngay cả Dược lão đều sợ hãi than thở không thôi về lực phá hoại, không phải là loại tầm thường.

Đương nhiên, tác dụng phụ của Phật nộ Hoả Liên cũng quá mạnh, không đến thời điểm sống còn, Tiêu Viêm sẽ không dễ dàng vận dụng, mà thứ này cũng chân chính là con bài tẩy của hắn.

Trong sân tiếng xì xầm vang lên một hồi, sau đó mọi người lại dần dần quay về phía trọng tài đang ngồi.

Tô Thiên chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn về Tiêu Viêm, trong lòng chỉ có thể hy vọng gã thanh niên tuổi trẻ nắm trong tay dị hỏa, một lần có thể tạo ra kỳ tích, vượt qua ngăn trở của cường giả Liễu Kinh, tiến nhập mười danh ngạch đầu.

"Trận đầu tỉ thí, Nghiêm Hạo, Tiễn Mạch" Tiếng Tô Thiên quát nhẹ vang lên, rốt cục không khí giữa sân đang hoàn toàn hướng về Tiêu Viêm dờ đi,

từng đạo ánh mắt hướng về hai người phía trên đài cao. Ở trước mắt bao người, Nghiêm Hạo đứng lên, vị này vóc người không thể so với dáng gầy của Liễu Kinh, mặt không đổi sắc đi vào cao thai bên cạnh, sau đó nhảy xuống trực tiếp dừng giữa sân. Nguồn truyện:

Khi Nghiêm Hạo tiến vào tràng, Tiễn Mạch mập mạp, bắt đầu dĩ tiến lên, sau đó cả người thịt béo rung rung đi vào đài cao, thân thể hơi co rút lại, một cỗ phong toàn nhân nhật quanh thân ngưng tụ làm thân thể càng to lớn, sau đó giống khí cầu chậm rãi bay vào đấu trường làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

"Dáng người như vậy lại tu luyện phong thuộc tính đấu khí!" vô số người nhin không được lau mồ hôi lạnh. Đấu khí phong thuộc tính phiêu dật linh hoạt, người mập mạp như vậy tu luyện, quả thực làm cho người xem có cảm giác thật đặc biệt.

Tuy rằng hình tượng bên ngoài không được thanh nhã cho lắm nhưng mọi người trong lòng cũng rõ ràng, có thể chiếm cứ một trong mười vị trí đầu tại cường bảng đều là nhân vật có lực khủng bố. Cứ trông mặt mà bắt hình dong sẽ bị tổ trác.

Hai người nhập đấu tràng, nhất thời không khí khán đài trở nên nóng như lửa, hai người đều bài danh cường bảng thập đại cao thủ nên trận đấu này hứa hẹn sẽ cực kỳ kích thích.

Sau một tiếng hô ti thí của Tô Thiên, giữa sân hai người đều nhanh chóng rút ra vũ khí. Nghiêm Hạo vẫn là sử dụng cự đại thiết chùy có cán đen thùi, mà trái lại Tiễn Mạch, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, từ trong nạp giới rút ra một nắm Kim hoàn có răng cưa màu vàng kim, kích cỡ vền vẹn chỉ như bàn tay, nhưng quanh thân có răng cưa sắc bén, mơ hồ ẩn hiện hàn quang.

"Nghe nói vũ khí này của Tiễn Mạch được gọi là Kim Hoàn, khi ném mạnh sẽ tạo thành thế kinh người, nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn tinh chuẩn, Mà khi chiến đấu có thể phóng ra mười chiếc Kim Hoàn thì sẽ khiến cho đối thủ cực kỳ đau đầu" Ngô Hạo bên cạnh Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Oh?" hứng thú nhú mày, Tiêu Viêm không nghĩ gã béo này lại có thủ đoạn ngoài dự đoán mọi người như vậy, xem ra có thể tiến vào cường bảng thập đại cao thủ, đều có tuyệt chiêu đặc thù a.

Trên khán đài, Tiễn Mạch chấp tay chào Nghiêm Hạo, cười gượng
*"Nghiêm đại ca, khi đánh cần phải nhẹ tay nha, Ngô Cương Chùy của
ngươi mà nện xuống e rằng thân thể ta đây tại đương trường sẽ biến thành
một đồng thịt vụn."*

"Đừng nói lời vô nghĩa, Tiễn mập, ta cũng đã lâu không gặp được ngươi,
không biết kim hoàn của ngươi so với trước kia lợi hại nhiều ít?" Nghiêm
Hạo cười mắng một tiếng, trong tay thiết chùy đen thui vung lên thật
mạnh, một cỗ âm thanh bén nhọn xé gió vang lên, mọi người chung quanh
khán đài không nhìn được phải bung kín lỗ tai.

Tiến Mạch trên khuôn mặt thịt rung rung cười hai tiếng, chợt sắc mặt dần
dần ngưng trọng, tay phải cầm một thanh Kim Hoàn, đầu khí nồng đậm
trong cơ thể bạo dũng xuất ra, một cỗ phong toàn ở quanh thân thành hình,
cuối cùng được không chế hạ xuống ngưng tụ bên ngoài Kim hoàn.

*"Hát" trong giây lát, một tiếng quát khê vang lên, Tiễn Mạch đột nhiên
chấn động cánh tay, Kim Hoàn loé ra kim quang giống như kim sắc lôi
điện trong nháy mắt bắn tới Nghiêm Hạo.*

*Tốc độ của kim sắc lôi điện thật khủng bố, cơ hồ mọi người chỉ thấy một
đường kim tuyến lóe qua ánh mắt, thì tia chớp này đã đánh tới Nghiêm
Hạo.*

*"Thành thích!" hắc sắc thiết chùy hung hăng đập vỡ mặt đất, nhất thời một
khe cỡ cánh tay xuất hiện cấp tốc lan tràn, một cỗ hoàng sắc năng lượng
cực kỳ hùng hồn bên trong cái khe bạo bắn ra, vừa vặn đánh chặn kim sắc
lôi điện, đem Kim Hoàn bắn thẳng lên trời.*

*"Tiếp tục đi! Tiễn thập hoàn, ngươi còn cửu hoàn nữa, ha ha!" Nghiêm
Hạo cất tiếng cười lớn, đầu khí trong cơ thể cấp tốc khởi động, da dẻ chợt
biến đổi lộ ra màu xám trắng trông như nham thạch.*

*Tiến Mạch cười khổ hít vào một cái, Nghiêm Hạo tu luyện đấu khí địa
thuộc tính, hơn nữa lại là loại hiếm thấy mang tên Nham đấu khí, loại này
có thể đem thân thể người tu luyện trở nên cứng rắn như nham thạch, vừa
vặn khắc chế Kim Hoàn của hắn.*

"Thực lực và thuộc tính đấu khí của Tiễn Mạch đều bị Nghiêm Hạo áp

ché, khả năng thắng lợi rất nhỏ, hơn nữa thi triển Kim Hoàn cực kỳ tiêu hao đấu khí, lấy thực lực hiện tại của Tiễn Mạch tối đa có thể thi triển được mười lần công kích cực mạnh, bởi vậy trong nội viện hẳn còn có ngoại hiệu là Tiễn thập hoàn" Ngô Hạo giống như xướng ngôn viên không ngừng giải thích cho Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khế gật đầu, loại Kim Hoàn này rất không thích hợp với loại trận chiến quang minh chính đại, chỉ có đánh lén nó mới có thể phát huy toàn bộ uy lực. Thử ngẫm xem, đang lúc hành tẩu giữa núi rừng hoang vu bất thành linh bắn ra một thanh Kim Hoàn như vậy có làm cho người ta đau đầu cùng sợ hãi không.

Giữa sân, rõ ràng Tiễn Mạch cũng biết nhược điểm của mình, nhưng lại không thể có biện pháp khác, lúc trước sư phụ hẳn đã nói, nếu hẳn đi làm sát thủ, có thể nói là như thuyền gặp nước lên, còn như cùng người đối mặt khiêu chiến, sức chiến đấu triệt để suy giảm.

Kim Hoàn sắc bén liên tiếp trong tay Tiễn Mạch như tia chớp bạo bắn đến, nhưng mặc kệ công kích của hắn có xảo quyết đến thế nào lại không có bao nhiêu hiệu quả với Nghiêm Hạo bởi vì hắn cơ hồ đem toàn bộ đấu khí ra phòng ngự, cho dù là không ngăn được thì Kim Hoàn sắc bén cũng chỉ lưu được một dấu xám trắng dài trên thân thể.

Tuy nói việc đem toàn bộ đấu khí ra phòng ngự có chút tiêu hao đấu khí, nhưng so với việc tiêu hao đấu khí do thi triển Kim Hoàn của Tiễn Mạch còn tốt hơn nhiều. Bởi vậy, hai người chiến đấu, cơ hồ chỉ là loại chiến đấu so đấu khí giữa công với thủ ai hơn, mặc dù đối với một ít đệ tử tầm thường xem ra rất hưng phấn, nhưng đối với đám Tiêu Viêm lại thật nhàm chán. Bởi vì ai cũng biết rằng trận tỉ thí này, Tiễn Mạch đã rơi vào thế hạ phong, rõ ràng hẳn đã toàn lực công kích nhưng căn bản lại không phá được phòng ngự của Nghiêm Hạo.

Chiến đấu giằng co gần nửa giờ sau, Tiễn Mạch rốt cục bắt đắ dĩ dừng tay, hai thanh Kim Hoàn cuối cùng cầm trong tay được thu vào, trong ánh mắt kinh ngạc chung quanh, nhắc tay nhận thua, không ngoài dự đoán của đám Tiêu Viêm.

Trải qua thời gian chờ đợi ngắn ngủi, đã đến trận chiến đấu thứ hai.

" Tử Nghiên, Tần Trán!" thực lực chênh lệch lại càng cách xa. Tử Nghiên

lắc mình tiến vào giữa sân đấu tiên, hôm qua bị một đầu đầu hoàng ma thú đánh khiến trong lòng nàng tràn đầy cơn tức giận nên hiện tại nàng đang có nhu cầu kiếm một người để phát tiết. Vì vậy vừa vào tràng, nàng đã xắn tay áo, đôi mắt to đen hung hăng quét qua.

Nhìn bộ dáng Tiểu Nghiên, mọi người cơ hồ đều co đầu rụt cổ, không ngừng khóc thầm cho Tần Trấn.

Nhưng mà, kết cục sau một thời gian vẫn chưa thấy Tần Trấn lộ diện, đến khi mọi người không thể kiên nhẫn nữa thì có một đạo thanh âm yếu ớt vang lên "Tần Trấn nói hắn bị đau bụng. Trận đấu này không tham gia". Toàn trường chợt yên tĩnh, cái này cũng quá hài kịch a.

Đám người Tiêu Viêm chà xát khuôn mặt có chút cứng ngắc, Tử Nghiên trước đến cùng là làm cái trò gì? Tự nhiên lại làm đám cao thủ cường bång cực kỳ kiêng kỵ thậm chí e ngại. Trưởng lão Tô Thiên bắt đắ dĩ lắc đầu, nhưng cũng không trách tội, bọn họ đều biết quá rõ Tử Nghiên, vốn là quái vật tồn tại trên cường bång, cho dù là Lâm Tu Nhai hay Liễu Kinh cũng không dám vượt râu hùm huông chi là kẻ khác.

"Khụ, nếu Tần Trấn tự mình nhận thua, vậy liền bắt đầu trận đấu cuối cùng tranh đoạt danh ngạch Thập đại cường bång" Tô Thiên đứng lên, ho khan một tiếng, chậm rãi nói.

Theo Tô Thiên dứt lời, từng đạo ánh mắt nhan chóng di dời từ giữa sân lên đài cao, cuối cùng dừng lại hai người Tiêu Viêm và Liễu Kinh.

Trong ba trận hôm nay, chỉ sợ trận này mới thật sự được mọi người chờ mong.

Ngựa ô của giải giao phong cùng với cao thủ lão thành trên cường bång.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 569: Sôi trào!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sân đấu trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều ngược nhìn hai người ở trên khán đài.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Liễu Kinh có động tác trước, hấn chậm rãi đứng lên, trong vẻ mặt sùng bái của Liễu Phi, bước đi nhìn về phía đài cao bên cạnh, cuối cùng lắc mình nhảy xuống.

Trong khi hai chân đáp mạnh xuống đất, Liễu Kinh ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng tới chỗ Tiêu Viêm, trong ánh mắt hiện lên chiến ý nóng bỏng, trong giải đấu chọn cường bạng này, hấn chỉ có coi trọng Lâm Tu Nhai, còn những người khác thì chưa bao giờ xem trọng cả, nhưng qua hai ngày nay, Tiêu Viêm biểu hiện ra thực lực vô cùng mạnh mẽ, thực lực bực này cũng đã làm cho cường giả như Liễu Kinh chú ý và coi trọng thêm ít nhiều, trước khi có thể cùng Lâm Tu Nhai tỷ thí, có thể cùng người được coi là ngựa ô của giải chiến đấu, cũng coi như là món khai vị trước bữa tiệc lớn, chính vì vậy, hấn đối với trận tỷ thí này lại tỏ ra đặc biệt hứng thú.

Theo ánh mắt của Liễu Kinh, nhất thời, ánh mắt toàn trường đều tập trung tại Tiêu Viêm, mọi người đều rất muốn biết, người thanh niên bí ẩn này, bất ngờ lớn nhất của giải đấu năm nay, khi đối mặt với Liễu Kinh, một cường giả đã được công nhận từ lâu, liệu còn có thể bảo trì mạch thẳng liên tiếp từ trước tới nay hay không?.

Cảm thụ ánh mắt chú ý của toàn trường, đám người Ngô Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cũng nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm bên cạnh.

Trước ánh mắt của toàn trường, Tiêu Viêm không biến sắc, không vì đối thủ là Liễu Kinh mà tỏ ra e ngại, đứng lên, chậm rãi hướng đài cao bên cạnh.

" *Tiêu Viêm ca ca cố lên* ", phía sau, thanh âm của Huân Nhi nhẹ nhàng vang lên.

Vẫn không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay ra phía sau, mũi chân Tiêu Viêm điểm nhẹ lên mặt đất, ngân quang nhàn nhạt từ lòng bàn chân xuất hiện, thân hình nhoáng lên, trong chớp mắt liền xuất hiện ở giữa sân.

Bàn chân nhẹ nhàng đáp xuống sân đấu, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vịn với ánh mắt Liễu Kinh đan vào một chỗ, bốn mắt đối diện, đều có chút cảm xúc khó tả trộn lẫn trong đó.

Đối với Tiêu Viêm mà nói, tuy rằng vẫn kiệt lực tránh những cường giả như Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai trực tiếp đối chiến, bởi vì hắn muốn đi vào nhóm mười người đứng đầu, Văn Lạc Tâm Viêm đối với hắn quá mức trọng yếu, hắn muốn tuyệt đối không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, cho nên, trước tới nay, hắn vẫn đều cố gắng tránh được thì tránh, nhưng hiện giờ, muốn tránh cũng không thể tránh được, nhưng thật ra chân chính trong tâm hắn cũng xuất hiện chiến ý nóng bỏng, Tiêu Viêm đối với chiến đấu cũng rất ham muốn, tuy rằng không có điên cuồng như Ngô Hạo, nhưng có thể gặp được cường giả chân chính, hắn cũng sẽ cảm giác được chiến ý mãnh liệt trong cơ thể.

"Nếu chiến đấu là không thể né tránh, có lẽ phải hoàn toàn mà đấu một trận a ", Tiêu Viêm thật sâu thở ra một hơi, trong lòng lẩm bẫm nói.

"Hi vọng người sẽ không làm ta thất vọng ", ánh mắt đang nhìn chăm chú, Liễu Kinh bỗng nhiên mở miệng, thanh âm có chút trầm thấp, cũng giống như khí thể bản thân, mang theo một cỗ ý tứ sắc bén bá đạo.

" Ta sẽ tung toàn bộ thực lực của ta ra đó ", Tiêu Viêm cười cười, bàn tay nắm lấy chuôi Huyền trọng thước sau lưng, đột nhiên kéo ra, trọng thước chỉ xéo mặt đất, kinh phong áp bách mang theo thanh âm ô ô vang lên.

Liễu Kinh nhìn trọng thước trong tay Tiêu Viêm, trong mắt hiện lên một chút kinh dị, lúc trước xem Tiêu Viêm cùng Bạch Trình chiến đấu, hắn đã biết chuôi trọng thước thật lớn này có chút không bình thường, hiện giờ đích thân đối mặt nó, nghe được tiếng xé rách không khí áp bách vang lên, trong lòng hắn lại càng xác thực, có lẽ cùng với *"Liệt sơn thương"*, nó cũng có sức nặng cực kỳ lớn.

" Khó trách trọng thước sau khi rời tay, thế công của hắn không những giảm mà lại còn tăng lên, thì ra hắn thường xuyên đặt trọng thước trên lưng để tu hành ". Trong lòng có chút vô cùng kinh ngạc, Liễu Kinh đối với Tiêu Viêm lại càng xem trọng, có thể kiên trì không ngừng sử dụng phương pháp này tu hành, nếu không phải là hạng người cứng cỏi, thì thật khó có thể duy trì.

Ý niệm trong đầu xoay chuyển, nhưng Liễu Kinh cũng không lập tức sử dụng *"Liệt sơn thương"* luôn ở sau lưng, song chương thật lớn chậm rãi chuyển động, khi thì co lại, khi thì giãn ra, hình thành một trào kỳ dị với

độ cong cổ quái.

" Không phải nói ta khinh thường ngươi nhưng Liệt Sơn Thương phải gặp đối thủ có tư cách mới có thể đưa ra, hi vọng ngươi có tư cách buộc ta phải dùng nó". Trảo thủ trước mặt đột ngột phát kinh, kinh khí mãnh liệt bắn xuống lưu lại trên mặt đất bốn cái rãnh nhỏ, Liễu Kinh liếc nhìn Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

Tiêu Viêm cười không đáp, đối với loại người cường đại như Liễu Kinh, trừ phi biểu hiện thực lực chân chính làm cho đối phương coi trọng, nói cách khác, hẳn là người lấy thực lực để nhìn người, Tiêu Viêm nghĩ thầm, nếu không có mấy trận đấu trước đã biểu hiện ra thực lực, chỉ sợ hiện tại Liễu Kinh ngay cả những lời này cũng lười nói ra.

Giữa sân hai người nói chuyện, dưới khán đài đều nghe thấy, nhưng mọi người không cảm thấy Liễu Kinh kiêu ngạo mà ngược lại trong lòng âm thầm tán thưởng, không hổ là phách thương Liễu Kinh, với khí phách như vậy, trong nội viện mấy người có thể là đối thủ, mà có thể nói, thực lực quyết định tất cả, nếu Liễu Kinh không có thực lực cường đại, chỉ sợ nói ra như vậy mọi người sẽ mắng ta rằng hẳn cuồng vọng tự đại

Trên khán đài, ánh mắt Liễu Phi nhìn bóng dáng to lớn đứng giữa sân, cổ khí thế bá đạo sắc bén làm cho nàng cảm thấy an toàn và vô cùng ái mộ.

" Hừ, hay lắm, xem biểu ca ta đánh bại tên kia như thế nào". Liễu Phi đột nhiên hừ nhẹ một chút, liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Diêu Thịnh nói.

" Lấy thực lực của lão đại tất nhiên là có thể dễ dàng đánh bại hẳn, hẳn thủy chung vẫn chỉ là một con sông nhỏ, sao có thể thành đại dương rộng lớn được".

Diêu Thịnh ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm trong sân, thất bại lần này, đối với hẳn là một đả kích không nhỏ, mà hẳn vốn là người hẹp hòi, tự nhiên nhằm vào Tiêu Viêm để phát tiết thất bại, thế nhưng, hẳn lại quên mất một điều, hẳn chính là thất bại trong tay Tiêu Viêm, nếu Tiêu Viêm không trở thành đại dương được vậy hẳn trở thành cái gì?.

Diêu Thịnh nói lời này, càng làm cho vẻ đắc ý trên mặt Liễu Phi thêm nồng đậm, đôi mắt đẹp khẽ liếc về phía cô gái áo xanh ngồi tại đài cao đối diện, hơi cắn môi, lấy góc độ nữ nhân mà nói, dung mạo đối phương làm

cho ngay cả nàng cũng phải thần thờ, nhìn không ra bất cứ tỳ vết gì, nhưng chính bởi vì đối phương quá hoàn mỹ, nàng mới trở nên ghen tị vô cùng, lời này một chút không giả.

Ở trên đài cao, khắp nơi đều vang lên tiếng bàn tán khe khẽ, tại vị trí trọng tài, Tô Thiên hơi phát tay, trên khán đài trở nên im lặng.

Ánh mắt nhìn hai người đối diện giữa sân, với thực lực của Tô Thiên cũng không khỏi có chút chờ mong, hai người này tuy rằng có vẻ chênh lệch thực lực rất lớn, bất quá, trận đấu vẫn chưa bắt đầu, có lẽ nhiều người sẽ cho rằng Liễu Kinh sẽ là người chiến thắng, nhưng với kinh nghiệm nhiều năm hẳn biết, phần thắng của Tiêu Viêm không phải không có, nhưng trận đấu sắp diễn ra này, với ánh mắt lọc lõi như hắn, nhưng cũng nhìn không ra ai thắng, ai thua. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

" Nếu thí sinh đã có mặt đầy đủ thì ta tuyên bố trận đấu tranh vị trí cuối cùng trong mười người chính thức bắt đầu". Ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía, Tô Thiên từ tốn, trong ánh mắt mong chờ của mọi người nhàn nhạt nói.

Sau khi Tô Thiên nói xong, không khí trở lên sôi sục bao phủ khắp toàn trường, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào hai người giữa sân, bọn họ đều biết, trận quyết đấu hấp dẫn nhất trong giải đấu năm nay sắp sửa triển khai.

Giữa sân, sau lời Tô Thiên, một cỗ khí thế vô cùng bá đạo, trong giây lát từ trong cơ thể Liễu Kinh toát ra, cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ làm cho người xem, cho dù ở xa chiến trường cũng cảm thấy hô hấp khắn.

Theo kim sắc đấu khí trong cơ thể Liễu Kinh bộc phát, trảo thủ to lớn tựa hồ vào thời khắc này lại tiếp tục phóng đại, ngón tay hơi gập lại, phát ra những tiếng kêu lách cách.

Trảo thủ gập khúc thành độ cong quỷ dị phóng tới, nhất thời, không khí xuất hiện một trận dao động, tại nơi tay trảo đi qua không khí thoáng vạn vẹo rồi biến mất.

Tuy rằng mọi người không trực tiếp đối mặt một trảo này, nhưng có thể từ trong cỗ khí thế bá đạo mà Liễu Kinh phóng thích cảm giác được sức ép mãnh liệt, bởi vậy, không ít người đối với Tiêu Viêm như cũ vẫn đứng

thẳng giữa sân, sắc mặt bình thản mà cảm thấy bội phục.

Trong tay nhanh chóng xuất động kết ấn, trong nháy mắt, ngọn lửa màu xanh xuất hiện, không khí đột nhiên nóng hơn rất nhiều, làm cho khí thế của Liễu Kinh thoáng rung động.

"Thanh Hỏa Tam Huyền Biến: Thanh Liên biến".

Trong lòng quát khê, thân thể tràn ngập ngọn lửa màu xanh, đột nhiên thu vào cơ thể, sau khi ngọn lửa được thu vào, khí thế Tiêu Viêm cũng tăng vọt, tuy rằng chưa thể cùng Liễu Kinh so sánh, nhưng cũng không tỏ ra quá yếu nhược mà còn có thể giằng co một trận.

Chiến đấu mới bắt đầu, Tiêu Viêm đã đem *"Thiên hỏa tam huyền biến"* thi triển, có thể thấy hẳn đối với thực lực của Liễu Kinh rất coi trọng, đương nhiên, trong lòng hắn cũng rõ ràng, nếu không sử dụng *"Thiên hỏa tam huyền biến"* đem thực lực tăng lên, chỉ sợ vừa tiếp xúc, có lẽ sẽ bị thất bại thảm hại, dù sao, đã bước một chân vào cấp độ đấu vương, thực lực của Liễu Kinh so với các đấu linh khác mạnh hơn rất nhiều.

Cảm thụ được trong cơ thể đấu khí hùng hồn chạy âm âm như thác chảy, Tiêu Viêm thở ra một hơi, cánh tay hơi động, cả tay áo lúc này giống như một khối thiết, trọng thước chỉ xéo mặt đất, thanh hỏa đấu khí bao phủ bên trên phát ra những tiếng động khác thường, kinh phong vô hình nóng cháy, đem mặt đất gần đó thiêu đốt.

Ánh mắt chậm rãi nhìn lên, nhìn đấu khí của Liễu Kinh đối diện, trong giây lát, một âm thanh quát khê vang lên, mơ hồ truyền ra một tiếng sấm, một bóng đen kéo hắc thước mang chiến ý hung hãn phóng về phía trước, trong ánh mắt rực cháy chiến ý, hướng tới Liễu Kinh đang đứng im bất động bắn tới.

Vội chệnh lệch thực lực như vậy, nhưng Tiêu Viêm lại dám phát động công kích trước, chỉ với phần dũng khí này làm cho không ít người âm thầm gật đầu.

Mấy chục thước khoảng cách, cơ hồ trong nháy mắt bị thu hẹp, trong sân, hai người nháy mắt tiếp cận, đối mặt nhau, cỗ chiến ý tích tụ từ lâu, lúc này đã hoàn toàn bùng nổ.

-----oOo-----

Chương 570: Bát Cực Băng đối Phách Quang Trảo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo nhân ảnh, trong vô số ánh mắt chăm chú của mọi người, giống như vãn thạch va vào nhau, vang lên tiếng ầm ầm, đầu khí tràn ngập khắp trời.

"Xuy!"

Tay cầm trọng thước cắt qua không khí, giống như một tia chớp màu đen mang theo kinh phong dao động hung hãn, hung hăng đập xuống trước mặt Liễu Kinh đang đứng bất động, kinh đao thật mạnh, ngay cả không khí dưới thân thước đều bị thổi đi, tiếng nổ trầm thấp cực lớn vang lên, giống như mặt đất nổ mạnh, nặng nề xuyên qua hai người.

Kinh phong mãnh liệt áp bách làm cho quần áo Liễu Kinh ép chặt vào da, nhưng khuôn mặt vẫn không vì trọng thước đang hung ác chém đến mà biến đổi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn. Khi trọng thước chỉ còn cách đầu vền vền có nửa thước, Liễu Kinh cước bộ trái phải tùy ý nhẹ nhàng dời từng bước.

Trọng thước ầm ầm hướng bả vai Liễu Kinh hạ xuống, nhưng chưa kịp đắc thủ thì đột nhiên Liễu Kinh tay trái hướng đến bên phải chụp một cái. Nhìn như là tùy ý chụp nhưng lại là cực kỳ chuẩn xác trước khi trọng thước hạ xuống, chụp lấy thân thước phía trên. Nhất thời một cỗ kinh lực cường hãn hung bạo xuất ra, đem trọng thước đánh bay xa một khoảng, vừa vặn đem thể công của Tiêu Viêm ngăn trở lại.

Trọng thước và thể công bị hóa giải, Tiêu Viêm khí thể trong nháy mắt bị đình trệ, mà Liễu Kinh lại âm thầm đưa lòng bàn tay hướng xuống đất, ngón tay khẽ cong lại nhìn như một loại thú trảo cực kỳ sắc bén, cánh tay vung lên, xung quanh trảo sắc bén đó bao bọc một cỗ kinh phong lãnh hàn, hướng ngực Tiêu Viêm đánh tới.

Khi trọng thước bị đẩy ra, Tiêu Viêm cũng trong nháy mắt phản ứng, tay trái như tia chớp vung ra, năm ngón tay nắm chặt, đầu khí hùng hồn cấp

tốc ngưng tụ ở lòng bàn tay, hung hăng đánh ra, vừa vắn cùng một trao sắc bén kia va chạm mãnh liệt.

"*Ầm!*".

Một quyền một trao hung hăng va chạm, chọt tiếng nổ trầm thấp từ điểm tiếp xúc vang lên, kinh khí dao động nổi lên từng trận, nhanh chóng hung bạo khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

"*Tách...*"

Thân thể Tiêu Viêm run rẩy kịch liệt một trận, cước bộ vội vàng lui về phía sau, mỗi bước chân đều làm cho bề mặt sàn đấu cứng rắn xuất hiện những vết nứt. Như thế liên tục sau vài bước, Tiêu Viêm tại yết hầu khẽ "*ừ*" một tiếng, chân phải hung hăng đạp xuống, làm cho sàn đấu cứng rắn nơi đó trong nháy mắt bị phá tan thành những mảnh cực nhỏ rơi xuống đất.

Dem kinh khí vừa rồi trong tay hoàn toàn tiêu trừ, Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Liễu Kinh cách đó không xa, đối mặt va chạm, thực lực đối phương cơ hồ hơn hẳn một bậc.

Thầm hít một ngụm khí lạnh, Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Kinh đang đứng bất động đối diện, trong lòng hắn rõ ràng người này không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, càng kéo dài thời gian càng thêm bất lợi, cho nên muốn tăng phần thắng hắn chỉ còn cách trong thời gian ngắn nhất công kích thật mạnh.

Tuy nói trong lòng đã biết được chiến thuật đối với mình có lợi nhất, Tiêu Viêm vẫn có chút đau đầu. Liễu Kinh không phải là một đối thủ tầm thường, chỉ cần chính mình thoáng lộ ra sơ hở thì sợ sẽ phải đối mặt với cuồng phong vũ bão công kích điên cuồng, chính mình là đợi cơ hội tốt nhất ra tay, sao đối phương cũng không tương tự? Làm người ta buồn bực nhất là, đối phương cũng có đủ thời gian sức lực nhàn nhã chờ Tiêu Viêm khí thế suy kiệt, có thể hẳn lại là chờ cơ hội nhất định lấy được công kích hiệu quả, sau khi thâm tính toán, Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là rơi xuống hạ phong.

Trong lòng cười khổ một tiếng, đem ý nghĩ lung tung trong đầu vát đi, Tiêu Viêm nắm chặt chuôi thước, ánh mắt híp lại nhìn đối phương cũng đồng dạng đang chăm chú nhìn mình. Một lát sau, Tiêu Viêm thân thể hơi

hướng về phía trước một chút, bàn chân đột nhiên đạp mặt đất một cái, nhất thời cả người bay lên xoay tròn cách mặt đất nửa thước, mà theo thân hình xoay tròn, trọng thước trong tay đột nhiên rời ra, mang theo một lực đạo cực kỳ bén nhọn xé gió mang theo kinh phong áp bách, giống như một tia chớp đen mơ hồ, phá không hướng Liễu Kinh bắn tới.

Tiêu Viêm thành linh phóng thước công kích, ánh mắt Liễu Kinh lóe lên một tia kinh ngạc, bất quá sắc mặt không mấy dao động, song chưởng co lại, cước bộ không ngừng tiến tới, từng bước âm âm hạ xuống, trào thủ có chút lớn lên, bao quanh là một cỗ đạm kim sắc đấu khí nhàn nhạt (đấu khí màu vàng nhạt), nhất thời trào thủ đang thấy rõ ràng chỉ còn là một đoạn bóng đen mơ hồ!

Được đạm kim đấu khí bao bọc, Liễu Kinh trào thủ đột nhiên nắm chặt, tia chớp đen mơ hồ kia chợt đình trệ giữa không trung.

Tuy rằng trào thủ đã kẹp lấy trọng thước nhưng Liễu Kinh cả người vẫn bị một cỗ kinh lực hung hãn chấn lui về phía sau vài bước, sau đó mới đem kinh khí ẩn chứa trong trọng thước hóa giải đi. Chỉ vờ vờ bằng một trào có thể tiếp được trọng thước lực đủ để đánh nát tả tơi một khối núi đá, không thể không nói người này thực lực thật có chút khủng bố.

Năm ngón tay gấp khúc thành một độ cong quý dị, vừa vặn từng đầu ngón tay đều tiếp xúc với trọng thước, kỹ thuật xảo diệu, hơn nữa đấu khí cả người hùng hậu, vì vậy mới có thể dễ dàng tiếp nhận công kích của Tiêu Viêm.

Tay phải kẹp lấy trọng thước ẩn chứa sức nặng khủng bố, nhất thời sắc mặt Liễu Kinh biến đổi, tuy hẳn sớm dự đoán trọng thước này sức nặng không thấp, nhưng hôm nay nắm nó trong tay hẳn mới có chút kinh ngạc phát hiện, thước này so với Liệt Sơn Thương của hắn còn nặng hơn rất nhiều.

Trong lòng vừa có chút kinh ngạc nổi lên, một cảm giác khiếp sợ ngay sau đó nhanh chóng xuất hiện, bởi vì nắm trong tay trọng thước, Liễu Kinh phát hiện nguyên bản đấu khí đang lưu chuyển cực kỳ thông thuận trong cơ thể đột nhiên trì trệ.

"Trọng thước này có điều cổ quái!", trong lòng một ý niệm nhanh như tia chớp hiện lên, Liễu Kinh liền buông tay, trọng thước vô lực rơi xuống.

Trọng thước rơi xuống, bỗng nhiên có một tiếng sấm rất nhỏ vang lên, Liễu Kinh nhướng mày, nháy mắt ngẩng đầu lên, mơ hồ thấy một bóng đen quỷ dị xuất hiện gần trong gang tấc.

Bóng đen đó lợi dụng Liễu Kinh lúc đang thất thần vì Huyền trọng thước kia mà phóng tới, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, đầu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

"Bát cực băng!"

Một tiếng quát trầm thấp đột ngột vang lên, năm tay Tiêu Viêm hung hãn hướng Liễu Kinh đập tới, kinh phong tăng vọt, trên đường vang lên không dứt tiếng không khí nổ trầm thấp, giống như tiếng pháo, vang lên trong tai mọi người.

So với lần công kích điên cuồng lúc trước, ánh mắt Liễu Kinh cũng hơi hơi híp lại, hẳn có thể cảm ứng được lần công kích này của Tiêu Viêm hung hãn vô cùng, đúng là chiêu cận chiến cường hãn công kích đã đả bại Bạch Trình, Diêu Thịnh.

"Muốn dựa vào chiêu này đả bại ta, còn yếu một chút, bất quá đối với đấu kỹ cận chiến này của ngươi, ta thật muốn nhìn một chút, có thể cùng đại liệt phách quang trảo của ta chống đỡ được không. "

Trên khuôn mặt hiện lên một chút tươi cười, Liễu Kinh trảo thủ đột nhiên cong lại một độ cong quỷ dị, đạ kim sắc đầu khí lượn lờ ở đầu ngón tay, tụ hợp lại thành những mũi nhọn lạnh lẽo.

"Đại liệt phách quang trảo!"

Tâm trảo hướng đất, chớp mắt Liễu Kinh đã thu hồi khuôn mặt tươi cười, cánh tay vung lên, trảo thủ hung bạo bắn ra, kinh phong vô hình ở đầu ngón tay như ẩn như hiện quang mang, thanh thế cực kỳ kinh người, có chút không thể không so được với Bát cực băng của Tiêu Viêm.

Nhìn giữa sân hai người chọn giao chiến cận chiến, trên khán đài đều vang lên từng trận kinh hô, tất cả mọi người đều nhìn ra cả hai đối thủ ai cũng am hiểu cận chiến, bọn họ cũng đồng dạng hiểu rằng, cận chiến so với chiến đấu bằng vũ khí thoáng có chút máu tanh cùng điên cuồng, đương

nhiên nam nhân đối với chuyện này tựa hồ không có bài xích, đột nhiên thần tình đăm đê tử đối hồng.

Đám người Ngô Hạo lúc này cũng là đứng bật dậy, loại chiến đấu này, chỉ cần một cái sơ ý sẽ trọng thương, dẫn đến thua cuộc ngay, tuy bọn họ đối với Tiêu Viêm cận chiến công kích đã có kiến giải, nhưng Liễu Kinh cũng là một cao thủ trong lĩnh vực này a.

"Tiêu Viêm đấu kỹ công kích cận chiến này chỉ sợ cấp bậc không hề thấp hơn so với Đại liệt phách quang trảo, bất quá không biết va chạm trực tiếp thế này, có địch nổi không?" Nghiêm Hạo hơi chút ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm bị bao bọc trong kính phong, bỗng mở miệng nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Lâm Tu Nhai mắt không chớp nhìn vào giữa sân, nghe được Nghiêm Hạo nói, chậm rãi lắc đầu: *"Sợ là không thể, ta từng vài lần thấy Tiêu Viêm thi triển loại đấu kỹ này, lực bạo phát đích xác mạnh, nhưng luận đến tính bùng nổ sau đó, so ra lại kém Đại liệt phách quang trảo, dù sao Liễu Kinh tại chiêu này đã rèn luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, nếu Liễu Kinh đem công kích của Tiêu Viêm đánh xuống dưới, sau lại phản kích, chỉ sợ Tiêu Viêm sẽ bị nguy cơ bị đánh bại."*

Nghe vậy, một bên mấy người Nghiêm Hạo Hàn Nguyên đều khẽ gật đầu, ánh mắt hơi có chút lo lắng nhìn giữa sân va chạm nháy mắt bùng nổ.

Trong vô số ánh mắt chăm chú nhìn xuống, giữa sân kia ẩn chứa lực phá hoại rất mạnh, một quyền một trảo mạnh mẽ va chạm!

"Ầm!"

Tiếng không khí nổ to vang lên giữa không trung, đột ngột một cỗ kinh khí gió lốc theo giữa hai người va chạm hung bạo nổi lên, hung hãn lướt qua, sân đấu chịu không nổi không ngừng truyền lại tiếng nứt răng rắc, từng cái khe nhỏ như mạng nhện từ dưới chân hai người cấp tốc lan ra. Gió lốc kinh khí tạo thành lực phá hoại khủng khiếp, trên khán đài vang lên thanh âm một trận nuốt nước miếng, đây chỉ thuần túy là lực lượng cơ thể a, nhưng lực phá hoại lại như vậy khủng bố.

Khu vực giữa sân, một quyền một trảo như dính liền nhau, một cỗ vô hình kinh khí không ngừng theo lòng bàn tay hai người xuất ra, sau đó mọi

người thấy sàn nhà cực kì rắn chắc kia nhanh chóng văng tung tóe thành những mảnh cực nhỏ, thậm chí cuối cùng mảnh nhỏ trực tiếp bị chấn thành bột phấn!

Ánh mắt gắt gao nhìn khuôn mặt Liễu Kinh đôi diện vẫn như cũ không chút thay đổi, cánh tay của Tiêu Viêm run lên nhẹ nhẹ, lúc hai người va chạm nhau, cỗ phản lực kia cơ hồ làm cánh tay hắn lâm vào chết lặng, tâm tình cũng thoáng trầm xuống một chút, trước kia dùng Bát cực băng vẫn thấy được ít nhiều hiệu quả, nhưng bây giờ Tiêu Viêm có thể cảm ứng được, ám kinh Bát cực băng vừa mới xâm nhập vào cơ thể Liễu Kinh liền bị một cỗ cương mãnh kinh khí nhanh chóng đánh tan tác.

Kình khí Bát cực băng sinh ra cấp tốc tiêu giảm, mà thủ trào cực đại kia vẫn không có dấu hiệu thả lỏng.

"Lực bạo phát lúc đầu có mạnh, nhưng tiếp sau thì không đủ" Liễu Kinh đang yên lặng như tượng đá đột nhiên chậm rãi mở miệng, hướng về Tiêu Viêm cười, nhàn nhạt nói: *"Sợ là phải kết thúc ở đây thôi"*.

Thanh âm vừa xuất, thủ trào mạnh mẽ quý dị nhân một cái, nháy mắt thoát khỏi cánh tay Tiêu Viêm ngăn trở, bắn thẳng đến ngực, trào phong sắc bén vô cùng, nếu Tiêu Viêm bị đánh trúng, kết cục bại là chắc chắn.

Vẫn chưa hạ tay trái, Tiêu Viêm sớm có chuẩn bị, nhanh chóng kết ấn, miệng mỉm cười, thanh sắc hỏa diễm nóng cháy trong cơ thể hung bạo ra, mà theo đó, khôi giáp bằng lửa không thể phá vỡ đột ngột bao lấy cả người Tiêu Viêm.

"Điều đó chắc gì đã đúng...!"

-----oOo-----

Chương 571: Bạo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tiếng cười Tiêu Viêm phát ra, trên thân thể Thanh Hỏa khôi giáp cũng nháy mắt chặt chẽ bao bọc, chớp mắt ngăn ngừa đem thân ảnh Tiêu Viêm tiêu biến trong đó.

Ngưng tụ hỏa diễm khô giáp này là Tiêu Viêm đã sớm có chuẩn bị, tốc độ nhanh khủng bố, thậm chí ngay tại lúc thủ trào của Liễu Kinh vừa tới thì Thanh Hỏa khô giáp cũng đã triệt để thành hình. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Đột ngột xuất hiện hỏa diễm khô giáp này làm Liễu Kinh hơi co rụt lại, tiếp xúc gần gũi như vậy làm thân thể mơ hồ truyền đến cảm giác bị phỏng, trong lòng hấn minh bạch, thanh sắc hỏa diễm của người này có chút quỷ dị.

"Ta thật ra là muốn nhìn xem khô giáp này của ngươi có thể ngăn cản công kích này? " Công kích gần trong gang tấc muốn thu hồi dĩ nhiên là không kịp, bởi vậy trong mắt Liễu Kinh hiện lên một tia lạnh lùng, thế công không thu mà tiến tới, đấu khí cuồng mãnh trong cơ thể bắt đầu khởi động, đạ kim sắc đấu khí ngoài thân hung bạo bắn ra quang mang chói mắt, đem sức nóng của hỏa diễm ngăn cách đi.

Bởi vì đấu khí trong cơ thể xuất ra, trào phong Liễu Kinh trong nháy mắt càng thêm sắc bén, cuối cùng va chạm thật mạnh lên bề mặt hỏa diễm khô giáp!

Hai người chạm vào nhau như sắt thép va chạm, tiếng vang thanh thúy giữa không trung vang lên.

Sau khi âm thanh hạ xuống, chỉ thấy dưới kia, khô giáp cực kỳ chắc chắn nhất thời mặt ngoài có một vết lõm thật sâu, mà Tiêu Viêm ở sau Thanh Hỏa khô giáp cũng như là trúng đòn nghiêm trọng lùi ra sau vài bước, tuy rằng Thanh Hỏa khô giáp ngăn cách đại bộ phận kinh khí nhưng như cũ vẫn có một ít ám kinh xuyên thấu qua khô giáp, làm thân hình hấn chấn động.

Tiêu Viêm cước bộ thoái lui, Liễu Kinh bạo phóng, nháy mắt đuổi kịp, song trào cong lại tấn công, kim quang sắc bén để lại từng đạo tàn ảnh giữa không trung. Kim quang cuộn cuộn không ngừng tấn công trên bề mặt Thanh Hỏa khô giáp, nhất thời toàn bộ trong sân đều vang vọng tiếng *"thương thương"* làm người ta sợ hãi.

Theo công kích điên cuồng của Liễu Kinh, Thanh Hỏa khô giáp vô cùng chắc chắn kia vết lõm ngày càng nhiều, cơ hồ vỡ nát, Tiêu Viêm ước

chùng vẫn bị cổ kinh lực mạnh mẽ kia chân lui về phía sau vài chục bước, mà đó là đã có hỏa diễm khô giáp cách trở đại bộ phận kinh lực. Kết quả sẽ khó có thể tưởng tượng nếu Tiêu Viêm không âm thầm chuẩn bị sớm, một khi tay trao mang cổ lực có thể làm tan vàng vỡ đá kia đánh trúng thân thể, kết cục ít nhất hẳn cũng vì trọng thương mà mất sức chiến đấu.

Trên khán đài quảng trường, vô số người đầu đầy mồ hôi nhìn Liễu Kinh giữa sân tàn ảnh đầy trời điên cuồng công kích, trong lòng đều thầm nghĩ không hổ là Phách thương Liễu Kinh, công kích này thật là bá đạo tuyệt luân. Nếu thế công sắc bén của Liễu Kinh làm người ta cứng lưỡi thì Tiêu Viêm lại làm mọi người sợ hãi than, đối mặt với Liễu Kinh cuồng bạo công kích như thế, đã rơi vào hạ phong, nhưng vẫn chưa bị đánh bại, chùng ấy đủ để mọi người thán phục: *"không hổ là người đủ tư cách để những người như Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai coi trọng, chỉ người này mới đích xác có loại bản sự này."*

Ngẩn ngui khoảng cách vài chục bước, Liễu Kinh tàn ảnh đầy trời, tung ra ước chừng gần trăm luồng kinh khí không lưu tình chút nào nện lên bề mặt Thanh Hỏa khô giáp. Gặp đòn nghiêm trọng như thế, Thanh Hỏa khô giáp cực kỳ dày trở nên hư hỏng, ngay cả màu sắc cũng nhạt đi rất nhiều.

Trên đài cao, Liễu Phi vẻ mặt mừng như điên, bắt lấy cánh tay Diêu Thịnh bên cạnh, thanh âm bởi vì kích động mà trở nên có chút bén nhọn: *"Cái tên kia nhất định phải bại!"*

Một bên Diêu Thịnh đang nhìn chăm chăm trong sân ánh mắt hơi hơi cau lại, hẳn thực lực hơn xa Liễu Phi, nhãn lực đương nhiên phải lợi hại hơn, tuy rằng giữa sân Tiêu Viêm bị chân lui liên tục về phía sau, nhưng bản thân hẳn đã từng cùng Tiêu Viêm chiến đấu, nhận biết được rõ ràng hỏa diễm khô giáp chết tiệt kia có lực phòng ngự khủng bố như thế nào.

"Tiêu Viêm kia ý chí chiến đấu thực xuất sắc a, trong nháy mắt đem hỏa diễm khô giáp ngưng tụ ra, nói vậy hẳn là đã sớm có chuẩn bị", Nghiêm Hạo chép chép miệng sợ hãi than, nói: *"bất quá hoàn hảo, nói cách khác, nếu không có hỏa diễm khô giáp này phòng ngự, Liễu Kinh này trong giây lát thế công bùng nổ khủng bố đủ để làm hẳn trọng thương."*

"Bất quá hỏa diễm khô giáp này tựa hồ cũng cảm không được thế công của Liễu Kinh a, xem bộ dáng kia thì hẳn sắp vỡ tan rồi", Hàn Nguyệt cau mày, ai cũng có thể nhìn ra hỏa diễm khô giáp trên người Tiêu Viêm chỉ

sợ kiên trì không được bao lâu.

Lâm Tu Nhai ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm giữa sân... lát sau mới chậm rãi mở miệng: "*Liễu Kinh tấn công lần này sợ là cũng không tạo được thương tổn quá lớn cho Tiêu Viêm, tuy hiện tại nhìn như Tiêu Viêm bị đánh không có lực hoàn thủ, nhưng những bước chân hấn lui về phía sau lại vô cùng ngay ngắn, không chút bối rối, vậy thì...?*" Nói còn chưa dứt, Lâm Tu Nhai trong mắt bỗng hiện lên một chút kinh ngạc, hẳn cảm nhận được thiên địa năng lượng giữa sân đang lặng yên đột nhiên dao động.

"*Sao vậy?*" Những tia dao động cực kỳ mỏng manh như bị cái gì che lấp, bởi vậy ngay cả bọn người Nghiêm Hạo cũng chưa phát hiện, đều mở miệng nghi hoặc hỏi.

Lâm Tu Nhai híp mắt lại, nháy mắt sau cảm ứng được gì ánh mắt đột nhiên hướng Liễu Kinh thể công điên cuồng và thân thể không ngừng lui về phía sau của Tiêu Viêm, miệng hơi giật giật, mắt lộ vẻ kinh ngạc, lầm bầm nói: "*Tiêu Viêm có lẽ sắp phản kích.*"

"*Phản kích?*" Nghe vậy đám người Nghiêm Hạo nao nao nhíu mày lại, quay đầu nhìn về Liễu Kinh đang tấn công Tiêu Viêm, thật là nhìn không ra nửa điểm dấu hiệu Tiêu Viêm sẽ phản kích, trong mắt bọn họ là Liễu Kinh công kích liên tục một hồi, khi hỏa diễm khô giáp trên người Tiêu Viêm hoàn toàn hỏng mất, thì chính là lúc thắng bại đã phân.

Lâm Tu Nhai cười khẽ một tiếng, âm thầm cười nói trong lòng: "*không nghĩ tới Tiêu Viêm tên kia thật giáo hoạt, quả nhiên là một đối thủ khó chơi, dù đang đối mặt với Liễu Kinh cũng không xuất hiện chút hỗn loạn.*"

Đám người Nghiêm Hạo mặt nhìn nhau, liếc mắt một cái, đều bắt đấm dĩ lắc đầu, vừa muốn hỏi lại lần nữa thì cả quảng trường một trận "Ồ" mạnh mẽ vang lên, bọn hắn lập tức ánh mắt vội vàng chuyển hướng tới giữa sân, không khỏi cả kinh.

Giữa sân, trong công kích điên cuồng như bão tố của Liễu Kinh, Thanh Hỏa khô giáp kiên cố vô cùng kia rút cục là sắp tan tành, Liễu Kinh một cái lợi trao nãy giờ hung hăng nện vào một chỗ, toàn bộ khô giáp nháy mắt kịch liệt run rẩy, trước vô số ánh mắt tiếc hận, khô giáp cuối cùng vang một đạo thanh âm răng rắc thanh thúy, sau khi tiếp nhận gần trăm

công kích của Liễu Kinh, rút cục bạo liệt vỡ ra thành hư vô...

Theo sự biến mất của khôi giáp, Tiêu Viêm lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lúc này Tiêu Viêm không chỉ có y bào bị ám kinh xuyên thấu qua khôi giáp tán công có chút rách nát, mà vẻ mặt cũng tái nhợt, thậm chí còn có một tia máu lưu lại trên khóe miệng. Hiển nhiên, dù có Thanh Hỏa khôi giáp bảo hộ, đối mặt với Liễu Kinh như man ngưu điên cuồng công kích, hắn cũng bị thương!

Liễu Kinh mặt trầm như nước, tầng phòng hộ thân thể Tiêu Viêm bị phá cũng vụn vụn chỉ làm hắn thoáng nhíu mày, chột đâm kim sắc đầu khí lại lần nữa bao phủ thủ trái sắc bén, trao phong hướng đến ngực đối thủ!

Khóe miệng lưu lại vết máu, Tiêu Viêm không hề bảo lưu mà lại lần nữa dừng mãnh công kích Liễu Kinh, con ngươi tối đen nổi lên một chút âm lãnh khó phát hiện, thân hình bất động, tay phải chậm rãi nâng lên đối chiến thẳng với Liễu Kinh, mà xem bộ dáng này giống như muốn chính diện đối mặt với công kích.

Tiêu Viêm hành động như vậy nhất thời làm khán đài vang lên từng trận thì thầm khe khẽ, trải qua giao phong lúc trước, mọi người đều biết cận chiến Tiêu Viêm căn bản đánh không lại Liễu Kinh, bây giờ lại còn hành động như vậy, trong mắt mọi người giống như tự chuốc lấy cái chết.

Nhưng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, Tiêu Viêm giữa sân vẫn cố chấp giữ nguyên hành động như vậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Liễu Kinh.

Tiêu Viêm hành động như vậy cũng làm Liễu Kinh có chút kinh ngạc, bất quá sau đó trong lòng lại dấy lên những nghi hoặc đề phòng, Tiêu Viêm không phải đờn ốc, hắn không có khả năng áp dụng loại biện pháp lấy trứng chọi đá này.

Trong khi lòng Liễu Kinh còn đang nghi hoặc, một đạo màu nhàn nhạt xanh tím đột nhiên hiện lên trong mắt, cả người hắn lông tơ phút chốc dựng đứng lên, một dự cảm nguy hiểm trong lòng mạnh mẽ xuất hiện.

Màu xanh tím lại một lần nữa xuất hiện, Liễu Kinh rút cuộc phát hiện ra

nguyên nhân, con người lập tức co lại, bởi vì trước mặt hắn chính là tay áo bào đen của Tiêu Viêm.

Thế công cuồng mãnh giữa không trung cơ hồ bị Liễu Kinh mạnh mẽ kìm lại mặc cho bị dư lực phản chấn, Liễu Kinh tại những ánh mắt quanh khán đài đang kinh ngạc đột ngột dừng lại, mà thân thể hai chân đạp đất cấp tốc lui về sau!

"Chậm! "

Như phát hiện ý đồ của Liễu Kinh, Tiêu Viêm không khỏi nhếch miệng cười lộ ra răng nanh trắng bóng còn lưu lại nhiều điêm máu, bầm tay bắn ra, thanh âm nhàn nhạt trong miệng truyền ra: " Đi! "

Theo thanh âm phát ra, nhất thời một đạo hào quang xanh tím nháy mắt trong tay áo bào Tiêu Viêm bắn ra, mũi nhọn ánh xanh tím của nó xuất hiện, nhiệt độ cả quảng trường đột nhiên nóng lên! Tới lúc này mọi người mới hiểu được vì sao Liễu Kinh thời khắc tối hậu lại đột ngột thu tay, nguyên lai Tiêu Viêm vốn sớm đã chờ đợi hắn lại gần mà xuất thủ.

Mũi nhọn ánh xanh tím bay tới, tốc độ nhanh khủng bố, bất quá như cũ vẫn không qua mắt được trọng tài các vị trưởng lão phía trên, họ nhìn chăm chú, cảm nhận được bên trong ẩn chứa lực phá hoại khủng bố, Tô Thiên đại trưởng lão sắc mặt nhịn không được hơi biến đổi.

Đoàn ánh sáng xanh tím kia hướng Liễu Kinh đang vội lui bay tới, xuất hiện ngay trước mặt hắn.

"Bạo! "

Thanh âm đơn giản trong miệng Tiêu Viêm xuất ra, tiếng nổ băng sơn liệt địa đột nhiên vang vọng khắp nơi.

-----oOo-----

Chương 572: Nhất chiêu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng băng sơn địa liệt nổ mạnh, trong ánh mắt mọi người hiện lên nỗi hoảng sợ, tựa như sấm sét vang lên ở trên không trung toàn bộ quảng trường.

Một cỗ kinh phong bằng bạc phá hư không, mang theo độ ẩm nóng cháy, giống như cơn gió lốc, mang theo hỏa liên nổ mạnh ở giữa sân, tỏa ra bốn phương tám hướng thổi quét tới! Những nơi gió lốc đi qua, đất đá ở trên sân vung bay tung tóe, tạo thành một cái khe ước chừng một cánh tay trắng kiện, đan thành giống như mạng nhện, nhanh chóng lan ra toàn bộ mặt sân, mà chiến trường kia nhìn thì có vẻ cực kỳ chắc chắn, nhưng trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, liền hóa thành một mảnh hỗn độn.

Phía trên khán đài, từng ánh mắt ngây ngốc trợn mắt há mồm nhìn sàn đấu bị phá tan thành một đồng rôi tung lên, đầu óc đều là hơi có chút mông lung, bọn họ đều là không có nghĩ tới, lúc trước một quang đoàn tím xanh thậm chí còn không thấy rõ hình dáng, thế nhưng có thể tạo ra lực phá hoại khủng bố như thế!

Một hồi sau, mọi người mới từ trong ngây dại dần dần phục hồi lại tinh thần, tất cả ánh mắt đều mạnh mẽ chuyển hướng đến sắc mặt tái nhợt kia, lồng ngực trên người hắc bào thanh niên không ngừng phập phồng, bên trong ánh mắt mọi người lúc này, không ngoại lệ đều là tràn ngập kinh ngạc cùng khiếp sợ, hiển nhiên, khi Tiêu Viêm thi triển công kích đáng sợ tựa như sấm sét, thật sự là làm cho bọn họ quá mức rung động.

Trên đài cao, Liễu Phi lộ ra khuôn mặt cười trắng bệch nhìn bụi mù tràn ngập ở dưới sân, bàn tay che miệng, bên trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng sợ, Tiêu Viêm thành linh phản kích bùng nổ ra lực lượng khủng bố, cơ hồ đem nàng đang ở trên thiên đường bị người ta lôi xuống địa ngục vậy, nàng thật không ngờ, nàng vẫn luôn ghi hận Tiêu Viêm, cư nhiên lại bị chịu thiệt thòi dưới con bài chưa lật này.

Ở bên cạnh Liễu Phi, trên miệng Diêu Thịnh cũng dần dần nói rộng ra rồi đứng lên, một lát sau, trong ánh mắt mới hiện lên một chút hoảng sợ cùng may mắn, hoàn hảo, ngày hôm qua ở chiến đấu kia, người này còn không có thi triển ra chiêu này, nếu không mà nói, Diêu Thịnh tự nói trong lòng, cho dù chính mình vận dụng toàn lực, chỉ sợ lúc này đây ít nhất cũng bị trọng thương dưới một chiêu có lực phá hoại khủng bố như thế.

"Phi nhi, đừng lo lắng, thực lực lão Đại vẫn cao hơn Tiêu Viêm, cho dù

hiện giờ hẳn thi triển đấu kỹ có uy lực mạnh bậc này, có thể đồng dạng lão Đại là cũng chưa vận dụng toàn lực". Diêu Thịnh liền an ủi đối với Liễu Phi ở bên cạnh đang bị sợ hãi làm cho mặt mày bị biến sắc.

Nghe được lời an ủi của Diêu Thịnh, sắc mặt Liễu Phi lúc này mới tươi tắn (hồng nhuận) trở lại một chút, bất quá vẫn còn có một chút hoảng sợ cùng không yên trong lòng.

Đôi mắt đẹp đang nhìn tro bụi tràn ngập chậm rãi chuyển dời đến trên người thanh niên hắc bào với khuôn mặt lạnh lùng đang đứng ở giữa sân, chẳng biết tại sao, hiện tại trong ánh mắt hiện lên lòng nghi kỵ cùng hận thù, ngược lại lúc này đây ở trong lòng không yên cùng có chút sợ hãi, nàng ở bên trong nội viện người thường che chở cho nàng đó là Liễu Kinh, nhưng mà hiện giờ Tiêu Viêm lại thi triển ra sức chiến đấu đủ để đối địch với Liễu Kinh, cho nên người che chở của nàng, đối với Tiêu Viêm mà nói hiệu quả cũng là rút đến mức thấp nhất, mà mất đi sự nhờ cậy lớn nhất này, nàng có tư cách gì ở trước mặt Tiêu Viêm biểu hiện lòng kiêu căng?.

"Ta cũng đã từng nghe nói qua Tiêu Viêm nắm trong tay một loại đấu kỹ hỏa liên có uy lực thật lớn, nhưng là dựa theo tin đồn mà ta nghe được, tựa hồ cũng không có lực phá hoại cường đại như hiện tại vậy a?". Nhìn nơi sân đấu cơ hồ biến thành phế tích, Nghiêm Hạo thì thào nói.

"Lúc trước thực lực Tiêu Viêm vẻ vẻ chỉ là Đại Đấu Sư, hiện giờ thực lực đã tiến vào Đấu Linh, uy lực của đấu kỹ, tu vi tự nhiên cũng theo đó mà tăng lên". Lâm Tu Nhai cười cười, bất quá lúc này trong con ngươi, cũng là mơ hồ có một tia ngưng trọng nhàn nhạt, lúc hỏa liên công kích, nếu chính là hắn không kịp phòng bị, cho dù là lấy thực lực của hắn, chỉ sợ cũng có kết cục bị trọng thương như thường, thế nhưng không nghĩ tới Tiêu Viêm thật đúng là trong tay có nắm con bài chưa lật cường hãn đến bậc này.

"Không biết Liễu Kinh bị thế nào rồi" Con ngươi Hàn Nguyệt quét qua ở giữa sân, dưới tro bụi dày đặc kia, lại không thấy nửa bóng người.

Đôi mắt Lâm Tu Nhai híp lại, một lát sau, lắc lắc đầu, thấp giọng nói: *"Tuy rằng ngay cả ta đều không thể không thừa nhận rằng đấu kỹ hỏa liên của Tiêu Viêm là cực kỳ khủng bố, nhưng muốn bằng đấu kỹ này muốn hoàn toàn đánh bại Liễu Kinh, sợ rằng khó khăn không nhỏ, bởi vì đấu khí thuộc tính duyên cớ, phòng ngự của tên kia, so với ta còn có chút mạnh*

hơn".

Nghe vậy, Nghiêm Hạo mấy người khẽ gật đầu, ánh mắt cũng là lại lần nữa chuyển hướng về phía tro bụi đang tràn ngập ở giữa sân.

Ánh mắt toàn trường lại lần nữa quay lại nhìn tro bụi đang tràn ngập ở giữa sân, rốt cục cũng là dần dần tan ra, mà một lát sau, một trận gió nhẹ đột ngột đi ngang giữa đấu trường, nhất thời đem tro bụi thổi quét đi, mà sau khi đám tro bụi tan hết, tại một chỗ trên sàn đấu gần như biến thành phế tích, một thân ảnh đứng thẳng tắp, thân ảnh cao lớn hơi thở sắc bén tản ra, chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ánh mắt nhìn đạo thân ảnh đứng sừng sừng như trời trồng ở giữa đóng phế tích, tuy rằng nguyên bản người này cực kỳ khí thế, giờ phút này cả người quần áo rách nát, thân thể có nhiều chỗ lỗ lổ, còn có không ít dấu vết cháy đen, cả người lúc này so với phong thái trước kia cơ hồ trái ngược nhau hoàn toàn, nhưng thân hình chật vật này, vẫn làm cho những người khác trên khán đài phải hoan hô.

Ánh mắt lãnh đạm nhìn chằm chằm vào thân ảnh xa xa ở trong phế tích, nháy mắt sau, ánh mắt Tiêu Viêm ngưng lại, rốt cục là phát hiện, giờ phút này trong tay Liễu Kinh, chuỗi hắc trọng thương luôn luôn đeo ở sau lưng hắn, giờ đã nằm tại trong tay, mà sau khi Liễu Kinh nắm trong tay trường thương, khí thế cả người, liền giống như một thanh hàn mũi nhọn lộ ra ở trường thương, khí thế đó, đều hiện ra một cỗ cường hãn so với lúc trước sắc bén rất nhiều.

"Khó trách khi Phệ Nộ Hỏa Liên nổ mạnh đối kháng lại, nguyên lai hắn cũng là lấy ra con bài ẩn giấu chưa lật a". Trong lòng lặng lẽ hợp lại một chút, ánh mắt Tiêu Viêm nhướng lên, vừa vặn đúng tầm mắt Liễu Kinh tiếp xúc với nhau ở một chỗ. Lúc này đây, có thể phát hiện ra trong mắt của người này xuất hiện một tia trọng thị, người nam nhân cao ngạo này rốt cuộc đã coi Tiêu Viêm là đối thủ xứng tầm.

Ở trước bao ánh mắt của mọi người, Liễu Kinh trong tay nắm trọng thương chậm rãi chỉ về hướng Tiêu Viêm, thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở quảng trường: *"Người đã có tư cách để cho ta sử dụng Liệt Sơn Thương!"*

Liễu Kinh nói lời này, không thể nghi ngờ đúng là coi trọng thực lực của Tiêu Viêm, mà trải qua lúc Tiêu Viêm thi triển công kích khủng bố, ở giữa sân cũng là một lần nữa không một người nào nghi ngờ tư cách này của Tiêu Viêm, bởi vậy, trong lúc lúc nhất thời dĩ nhiên là tràng đầy yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều là dừng lại ở xa xa trên hai người đang đứng đối mắt nhau.

Tiêu Viêm bàn tay chậm rãi nắm chặt, tiếng nổ vang lên một âm thanh thanh thúy, giờ phút này Liễu Kinh một cỗ khí thế sắc bén như mũi nhọn, đích xác có tính áp bách đáng sợ, nhìn ra được, hẳn hiện tại, là đem thực lực thật sự của bản thân thi triển ra tới mức cực hạn, kế tiếp chiến đấu, thế công Liễu Kinh sợ rằng sẽ là so với lúc trước càng thêm cường mãnh hơn.

"Buộc Liễu Kinh phải vận dụng Liệt Sơn Thương" trên đài cao, nhìn hắc trọng thương ở trong tay Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai nhẹ thở dài một hơi nói: "Có thể đem Liễu Kinh bức đến nước này, Tiêu Viêm cho dù là bị đánh bại, cũng là bại trong vinh quang a".

Ở một bên, Nghiêm Hạo khẽ gật đầu, bên trong nội viện, trừ bỏ Lâm Tu Nhai cùng Tử Nghiên cậy quyền thế lực mạnh, chỉ sợ những người khác không có tư cách làm cho Liễu Kinh vận dụng Liệt Sơn Thương, ở điểm này, cho dù là lấy Nghiêm Hạo thân đầy ngạo ý, không thừa nhận cũng không được, cho dù là ngay cả hắn, đều là chưa từng có đủ loại tư cách này.

"Có thể Tiêu Viêm đối với danh sách mười người đứng đầu xem ra rất là coi trọng, ta nghĩ, chỉ sợ hắn sẽ không dễ dàng buông tha". Hàn Nguyệt hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói.

Lâm Tu Nhai nhàn nhạt cười nói: *"Trừ phi Tiêu Viêm còn có con bài chưa lật so với đấu kỹ hỏa liên kia càng thêm mạnh mẽ hơn. Nếu không mà nói nằm trong danh sách mười tên đứng đầu, sợ là rất khó thực hiện"*, trong thanh âm có chút tiếc hận, hiện giờ đã kiến thức qua thực lực Tiêu Viêm không phải tầm thường, trong lòng hắn cũng hơi có chút đánh giá cùng chiến ý, nhưng nếu là Tiêu Viêm bại trong tay Liễu Kinh, sợ cơ hội này, cũng là sẽ không có.

Ánh mắt hướng đến giữa sân, nhìn ánh mắt lãnh liệt của thanh niên đang đứng giữa sân, Lâm Tu Nhai mắt mũi nhọn lóe ra, thật ra có chút hy vọng tên thanh niên thường xuyên làm ra những chuyện vượt qua ngoài dự đoán

của mọi người, có thể lại có kỳ tích xuất hiện.

"Nhất chiêu!"

Giữa sân, trong tay Liễu Kinh hắc trọng thương Liệt Sơn Thương tránh những chỗ trên đá vụn, đột ngột đối với Tiêu Viêm mở miệng nói.

Lông mày cau lại, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thẳng về hướng đối diện khi thể đột nhiên ngày càng thêm sắc bén của Liễu Kinh.

"Một chiêu cuối cùng quyết phân thành thắng bại". Liễu Kinh vẫn trầm mặt như nước, khuôn mặt hiện lên tươi cười hơi có một chút cứng ngắc, Liệt Sơn Thương tà tà xẹt qua giữa không trung, đầu khí kim sắc nhạt ở trong không gian hư vô lưu lại một vết màu vàng nhạt.

"Đây là con bài chưa lật của ta dùng để đối phó với Lâm Tu Nhai, bất quá tình huống hiện tại nơi này, lại là thi triển trước tiên ở trên người của ngươi".

Nghe được lời này của Liễu Kinh, mọi người trên khán đài nhất thời thân dài quá cổ, ánh mắt không ngừng nhìn vào hai đạo nhân ảnh ở trên sân.

Nhìn trên khuôn mặt tươi cười đủ nét tự tin của Liễu Kinh, Tiêu Viêm biết, công kích kế tiếp của đối phương chân chính chỉ sợ sẽ như lời hắn nói ra, trận đấu quyết định phải có kết cục thắng bại rõ ràng, một lúc sau, Tiêu Viêm tại bao ánh mắt mọi người, hít một hơi thật sâu không khí có vẻ ấm áp, chậm rãi ôm quyền nói: *"Tiêu Viêm xin lĩnh giáo!"*

Một trong mười người đứng đầu, Tiêu Viêm tuyệt sẽ không buông bỏ, mặc kệ người ở trước mặt là ai, hắn đều phải toàn lực đánh bại đối thủ!

"Tốt, có quyết đoán!" trong mắt Liễu Kinh đột nhiên tinh quang tăng vọt, trầm giọng quát, đồng thời hai chân hơi hơi di động, hai tay nắm chặt Liệt Sơn Thương, thân thể thoáng nghiêng về phía dưới, mũi nhọn trường thương thẳng chỉ Tiêu Viêm đứng ở xa xa.

Một cảm giác áp bách khác thường bao vây lấy Tiêu Viêm, nhưng mà, tại dưới loại áp bách này, một cỗ chiến ý nóng bỏng, lại giống như nước sôi, ở trong lòng Tiêu Viêm mạnh mẽ dâng lên, thân thể đột nhiên thẳng lên, cười sáng khoái nói: "Liễu Kinh học trưởng cứ việc giở ra hết thực lực,

hôm nay danh sách mười người, Tiêu Viêm ta nhất định phải đạt được!".

Tiếng người như sấm, quanh quẩn ở đây, một cỗ hào khí ngất trời, cho dù là mọi người trên khán đài cũng cảm thấy được một cỗ cảm giác đầy nhiệt huyết.

Tiếng cười hạ xuống, Tiêu Viêm chậm rãi bước tới từng bước, bàn tay mạnh mẽ duỗi ra thẳng đến chỗ phế tích kia, một cỗ hấp lực bạo dũng mà ra, chợt hắc huyền trọng thước bắn trở về, cuối cùng bị bàn tay Tiêu Viêm bắt được, nắm thật chặt ở trong tay.

"Liễu Kinh học trưởng, chúng ta thử xem, người bị đánh bại, đến tột cùng là ai!"

Trọng thước đột nhiên chỉ hướng đối diện khí thế sắc bén như đao phong của Liễu Kinh, tiếng Tiêu Viêm vang lên, nhất thời, năng lượng thiên địa trên sân đấu lúc này, bỗng nhiên trở nên cực kỳ gấp gáp, giờ khắc này, chính là vị trọng tài kia cùng các vị trưởng lão, sắc mặt đều có một chút đại biến.

-----oOo-----

Chương 573: Đại Liệt Nham cùng Diễm Phân Phệ Lãng Xích va chạm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở giữa sân, lúc này một cỗ năng lượng cuồng bạo khác thường đang dao động, theo đó năng lượng ở trong quảng trường cũng trở lên hỗn loạn. Trong lúc nhất thời, ngòi trên khán đài các vị trưởng lão là những người đầu tiên cảm nhận được cỗ năng lượng dao động, lập tức tất cả mặt đều biến sắc, ánh mắt đều hướng về phía sân đấu và dừng lại ở trên người hắc bào thanh niên tay cầm trọng thước, cỗ năng lượng dao động cuồng bạo kia đúng là xuất phát từ đó.

Trên đài các vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, yết hầu đều giật giật, này cỗ năng lượng dao động cho dù là lúc trước phá hoại lực đáng sợ hoá liên còn kém hơn vài lần.

Người kia đến tột cùng có còn bao nhiêu con bài chưa lật? Giờ khắc này, cho dù là lấy thực lực của các vị trưởng lão đều không khỏi sinh ra cảm giác khó tả, tuy nói hiện giờ Tiêu Viêm thực lực mới chỉ dừng ở đấu linh cấp bậc, nhưng là có mặt ở đây các vị trưởng lão trừ bỏ một số ít, còn lại các trưởng lão đều tự thấy rằng cho dù là bản thân đối mặt với Tiêu Viêm cũng phải đau đầu.

Giữa sân, theo cỗ năng lượng dao động ngày thêm cuồng bạo, một tia thực chất màu đỏ nhạt nóng chảy năng lượng đột nhiên hư vô theo không gian xung quanh thâm thấu ra cuối cùng quân quanh ở trên thân Tiêu Viêm, điên cuồng xoay tròn, theo cỗ năng lượng đỏ nhạt xoay tròn, từng đợt cuồng phong từ bốn phương tám hướng thổi quét ra, cỗ cuồng phong mãnh liệt này thậm chí còn thổi bay một ít tảng đá to bằng người ở trên mặt đất lăn vài vòng, tới giờ phút này, cơ hồ toàn trường tất cả mọi người đều chú ý tới dị biến trên người Tiêu Viêm, lập tức từng ánh mắt kinh ngạc đều tập trung về đây, một ít đệ tử tầm thường bắt đầu không nhìn ra được điều gì đang xảy ra, nhưng ở trên đài cao nhóm người có thực lực nổi tiếng ở trong viện nhìn thấy lượn lờ ở quanh Tiêu Viêm năng lượng lửa đỏ như kén tằm, đầu tiên kinh ngạc, chợt sau đó sắc mặt đại biến, theo từng đạo tiếng vang, cơ hồ tất cả mọi người đều đứng bật dậy, thần tình kinh hãi.

"Cô!" Nghiêm Hạo ánh mắt lờ ra như cá chết, không chớp mắt nhìn chằm chằm ở giữa sân hắc bào thanh niên với cỗ năng lượng cuồng bạo màu đỏ bao quanh, yết hầu giật giật, một lúc lâu mới phát ra được chút âm thanh "*Hắn, hắn đây là cái gì đấu kỹ?*". Theo dị trang phát sinh ở sân đấu, đến lúc này tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, giờ phút này Tiêu Viêm, rõ ràng là đang thi triển một loại đấu kỹ so với hỏa liên kia còn khủng bố hơn.

Một bên, Lâm Tu Nhai với nụ cười trên mặt đã biến mất thay vào đó là nét mặt cực kỳ ngưng trọng và khiếp sợ, gắt gao nhìn chằm chằm ở giữa sân, cỗ năng lượng dao động kinh khủng kia, cho dù là hắn cũng cảm thấy run sợ.

"*Có thể khiến cho thiên địa năng lượng dao động tới bậc này ít nhất cần địa giai đấu kỹ mới có thể sinh ra.*" Hít một hơi thật sâu, Lâm Tu Nhai cố gắng đè nén nội tâm bốc lên, thanh âm gian nan phát ra:

Địa giai?!

Đơn giản hai chữ vừa bay ra khỏi miệng, chính là ngay cả Hàn Nguyệt cũng không khỏi kinh hãi đưa bàn tay lên che miệng mình, lãnh diễm mặt cười cười, che kín rung động khó có thể tin, huyền giai cao cấp cùng địa giai tuy vồn vện chỉ kém có nhất giai, nhưng mà chênh lệch trong đó lại tựa như trời và đất, huyền giai đấu kỹ phần lớn đều mượn thực lực của người thi triển mà phát huy uy lực, nhưng mà địa giai đấu kỹ lại là mượn dùng thiên địa năng lượng đạt tới lực phá hoại huỷ diệt, huyền giai cùng địa giai đấu kỹ, một cái trời một cái đất, cơ hồ là không thể so sánh được!

Không có gì ngạc nhiên khi nói, huyền giai đấu kỹ tuy rằng có chút quý hiếm nhưng mà đối với những nhân vật tiến vào cường bang, ai mà không nắm giữ một hai loại huyền giai đấu kỹ cơ chứ? Nhưng địa giai thì chưa từng có người nào thi triển qua!

Loại này khác giai đấu kỹ, không chỉ hiếm gặp, hơn nữa tu tập cũng cực kỳ khó khăn, năm đó Tiêu Viêm tu luyện diễm phân phê lãng thước, cho dù là có Dược Lão ở bên cạnh chỉ điểm, cũng là ném chải vô số đau khổ mới miễn cưỡng đạt tới chút thành tựu, đoạn thời gian qua tu luyện tam thiên lôi động cũng là cần trải qua phong lôi đoánthể, nếu Tiêu Viêm không có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể thì đừng nói là đem tam thiên lôi động luyện được chút thành tựu, cho dù là ngay cả bước nhập môn ban đầu cũng không đạt được, đó đủ cho chúng ta thấy được sự chênh lệch quá lớn giữa huyền giai cùng địa giai đấu kỹ.

"Diêu Thịnh, ngươi các ngươi làm sao vậy?" Ở trên đài cao đối diện, Liễu Phi cũng bị chung quanh đám người đột nhiên đứng dậy mà hoảng sợ, mắt đẹp chuyển hướng xuống sân đấu, bất quá lấy thực lực của nàng thì không thể phát giác quanh thân Tiêu Viêm lượn lờ loại này thực chất cường bạo lửa đỏ năng lượng, đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố.

"Tiêu Viêm, Tiêu Viêm giống như đang thi triển một loại địa giai đấu kỹ!" Diêu Thịnh đột nhiên cảm giác được yết hầu mình trở lên cực kỳ khô khốc lên khó khăn mới phát ra được thanh âm đứt quãng.

Địa giai đấu kỹ bốn chữ này lọt vào tai, Liễu Phi miệng khẽ nhếch lên, nhất thời đồng dạng khuôn mặt biểu tình, đồng thời đọng lại xuống một lúc lâu mới đem ánh mắt hướng tới giữa sân kia sắc mặt lãnh khốc hắc bào thanh niên, nàng tuy rằng thực lực kém hơn so với đám người Diêu Thịnh, nhưng là cũng cực kỳ rõ địa giai đấu kỹ đến bậc nào đáng sợ.

Biểu ca sẽ thắng a?!

Cố gắng đứng dậy, Liễu Phi gượng cười nói, chẳng qua đây chỉ là nụ cười miễn cưỡng, cho dù là chính bản thân, cô ta cũng cảm thấy không được tốt cho lắm.

Vẫn đối với Liễu Kinh đặt nhiều tin tưởng Diêu Thịnh, tại thời khắc này liền trầm xuống dưới, địa giai đấu kỹ, bốn chữ này ẩn chứa bao nhiêu ý nghĩa, làm cho người ta có chút hít thở kho khăn.

Cảm thụ được Diêu Thịnh thái độ, Liễu Phi mặt cười nhất thời trở lên trắng bạch, cắn chặt môi, nhin chăm chăm vào giữa sân hắc bào thanh niên, trong mắt ẩn hiện một tia hồi hận, ở lúc trước cùng Tiêu Viêm xung đột, người này bắt qua mới chỉ vừa bước vào đấu linh cấp bậc, là một người mới đạt được cường bạng tư cách, nhưng mà hiện giờ, này làm cho nàng cực khinh thường cùng căm ghét con người kia, lại là một đường đánh bại đồng đẳng cường giả đi lên bài danh cường bạng, lúc trước lại buộc biểu ca vốn mười phần cao ngạo của nàng phải sử dụng tới liệt sơn thương, cho tới bây giờ, lại lần nữa thi triển địa giai đấu kỹ, rốt cuộc loại bỏ tất những gì Liễu Phi chông cạy vào.

Quay mặt về phía hắc bào thanh niên ở dưới sân, cơ hồ tùy thời đều có thể đem thần tượng bất bại trong lòng nàng đá bại, làm cho Liễu Phi không khỏi sinh ra một tia hồi hận, hồi hận vì cái gì mà mình cố tình muốn cùng tên đáng sợ này xảy ra xung đột, nhưng mà sự tình đã đến mức thế này rồi thì cho dù hồi hận thế nào nữa cũng vô dụng, giữa sân tên đã lên dây, chiến đấu đã không thể dừng lại.

Tiêu Viêm cũng không biết, bởi vì hắn này vền vền bắt đầu thi triển đấu kỹ, mà khiến cho nhiều người sinh lòng cảm thán, giờ phút này, ánh mắt của hắn vẫn là không có chớp nhin chăm chăm đằng xa xa kia tay đang cầm liệt sơn thương đang chỉ thẳng vào hắn, Liễu Kinh.

Tiêu Viêm trên thân thể sở hữu cỡ lượn lò cuồng bạo hoả nhiệt năng lượng, ở nó xuất hiện chốc lát đã khiến Liễu Kinh đồng tử co rút lại, lấy hắn kinh nghiệm, tự nhiên có thể nhận ra cái loại năng lượng này đại biểu cho cái gì, bất quá chiến đấu đã đến mức này, cho dù đối phương (Tiêu Viêm) đột nhiên thực lực tăng vọt tới cấp bậc đấu vương, hắn cũng chỉ có thể cảm thương mà xông lên, với tính cách của hắn, hắn không cho phép bản thân lùi bước, đặc biệt đối thủ lại là một kẻ mới nổi!

Một ngum trọc khí đè nén ở ngực được đẩy ra, mãnh liệt kim quang chậm rãi từ cơ thể Liễu Kinh bạo dũng đi ra, kia ánh sáng như mặt trời giữa trưa làm cho mọi người không dám nhìn thẳng vào, hơn nữa, tại bên kia trong cường quang một cỗ kinh phong sắc bén vô cùng từ đó phát ra.

Đôi diện, khi thấy Tiêu Viêm thành lĩnh thi triển khùng bố đấu kỹ, Liễu Kinh vẫn như cũ dung hành động biểu lộ lập trường của mình, hơn nữa hẳn cũng hiểu được, cho dù Tiêu Viêm thật sự nắm trong tay địa giai đấu kỹ, thì cũng không thể nào phát huy được 100% uy lực, mà hẳn cuối cùng con bài chưa lật, lại là mài dũa nhiều năm, phối hợp với cùng loại đấu khí thi triển, kia uy lực, Liễu Kinh tự tin phải ở huyền giai đấu kỹ đỉnh phong, cho dù có va chạm với địa giai đấu kỹ, hẳn cũng không chút khiếp sợ, ngược lại, việc này còn làm chiến ý của hắn được khơi dậy, hôm nay hẳn càng muốn làm cho mọi người biết, huyền giai đấu kỹ đối mặt với địa giai đấu kỹ thì cũng vẫn có thể liều mạng được!

Ánh mắt sáng ngời, chân chính đại chiến tới gần, Liễu Kinh cảm giác được bản thân mình máu huyết sôi trào, loại này cảm giác cũng chính là cùng Lâm Tu Nhai tranh đoạt mới xuất hiện!

"Ha ha, Tiêu Viêm, đến đây, làm cho thấy coi hôm nay đến tột cùng ai thắng ai thua! "

Sang sảng tiếng cười, mang theo vô cùng khí thế tràn ngập quảng trường, đem không khí trong sân đạt tới cao trào, trên khán đài, mọi người đều là kích động đi lên, một ít không tự chủ được, nhịn không được đứng hét dậy, hướng đến giữa sân tràng chiến đấu mà hò hét. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Liễu Kinh học trưởng, danh ngạch tiền mười, Tiêu Viêm nhất định phải đạt được! " Hắc bào thanh niên hiên ngang ngừng đầu, dưới khí phách Liễu Kinh toả ra chưa từng có chút khiếp đảm, thân hình thẳng đứng, khí chất hiên ngang, uy vũ, làm cho trên khán đài không ít học tử xinh đẹp đôi mắt hiện lên những tia sáng kỳ dị.

"Tốt, vậy thì nhìn ngươi có hay không thực lực đã! " Ánh sáng kim quang ngày càng thịnh, tới cuối cùng, dường như là đem Liễu Kinh toàn bộ bảo phủ bên trong, chỉ có tiếng cười như sấm mênh mông cuộn cuộn truyền ra.

Nhìn bên kia cơ hồ bao trùm nửa sân ánh sáng kim quang sắc bén, Tiêu Viêm trong tay trọng thước chậm rãi tìm hiểu, nhất thời, ở xung quanh kia lượn lò năng lượng hoả nhiệt cuồng bạo trở lên càng hùng hồn hơn, thậm trí làm cho không gian xung quanh có chút vặn vẹo.

Một cỗ gàn như thực chất cuồng bạo hoả nhiệt năng lượng, đột nhiên ở Tiêu Viêm một đạo quát nhẹ, mạnh mẽ hướng tới trọng thước mà mang theo khủng bố năng lượng quán chú vào, chỉ thấy kia nguyên bản màu đen trọng thước đã là hơi nổi lên màu đỏ quý dị, nhìn qua hắc thước giống như lượn lò ngọn lửa đỏ sẫm.

"Đông! "

Đang lúc này, đột ngột một tiếng đất rung, núi chuyển âm thành phát ra, đột nhiên vang lên, mọi người ánh mắt vội vàng nhìn lại, nguyên lai xa xa kia ánh sáng kim quang, giờ phút này đã chậm rãi đứng lên, một khối cự thạch rơi vào trong đó bị đánh tan thành mạt phấn.

" *Tiêu Viêm, người có thể đón được ta chiêu này, kia cường bằng vị trí thứ ba ta hai tay dâng tặng!* " Một đạo thương ảnh bị bao phủ bởi kim quang chỉ về phía xa kia Tiêu Viêm, Liễu Kinh cực kỳ tự tin ngạo nghễ tiếng nói phát ra.

" *Người có thể đón chiêu này của ta, tiền mười, Tiêu Viêm ta tự động buông bỏ!* " Cơ hồ hoàn toàn chuyển háo thành đỏ xẫm nhan sắc trọng thước, chậm rãi hướng tới Liễu Kinh, trọng thước đi qua đâu, không gian đều nổi lên một trận dao động, sắc mặt Tiêu Viêm ửng hồng, kiêu ngạo cất tiếng cười to.

"*Ha ha, tốt, tốt, tốt!* "

Một tràng cười dài vang lên, ánh sáng kim quang đột nhiên bắt đầu trở lên nội liễm, trong nháy mắt, nguyên bản cực kỳ chói mắt kim quang, lập tức thu hồi vào bên trong liệt sơn thương, mà theo cỗ khổng lồ năng lượng nhập vào, kia liệt sơn thương ở đầu mũi thương chỗ có một cỗ màu vàng năng lượng tựa như chất lỏng tinh linh lưu động.

" *Nhất chiêu định thắng bại a!* "

Cánh tay chấn động mạnh, trường thương chỉ xéo bầu trời, chột trọng

thương mang theo một cỗ phá phong, đột nhiên bạo phát, trọng thương cắm xuống đất, một cỗ ám kinh cực kỳ đáng sợ theo mặt đất lan tràn ra, nhất thời xung quanh cự thạch đều bị tàn phá, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người biến thành bụi phấn.

"Đại liệt nham! "

Như sấm sét nổ vang đột nhiên xuất hiện, tại đầu mũi liệt sơn thương kim quang giống như nước lũ bất ngờ đột nhiên bùng nổ!

Phô thiên cái địa màu vàng kim quang, mang theo bén nhọn cùng chói tai âm thanh, như tia chớp cắt ngang không gian bắn thẳng đến Tiêu Viêm ở phía xa, nơi nào kim quang đi qua cự thạch văng tung toé!

Liễu Kinh toàn lực một kích quả thực rất khủng bố!

Mà bên này khi thế công nổ ra, toàn trường biến sắc! Cho dù là trọng tài tịch thượng các vị trưởng lão, đều là sắc mặt một mảnh ngưng trọng, bậc này đấu kỹ, cơ hồ đã gần đạt tới địa giai, này Liễu Kinh đích thực khủng bố, là mục tiêu Tiêu Viêm có thể cảm nhận được kia màu vàng hào quang bên trong ẩn chứa loại nào khủng bố công kích!

Bất quá Tiêu Viêm đồng dạng cũng có niềm tin tuyệt đối, bất cứ thế công gì ở trước trọng thương hạ xuống đều phải tiêu tan!

Hít một ngụm không khí nóng bỏng vào trong người, Tiêu Viêm trước mắt bao nhiêu người, cước bộ chậm rãi tiến lên, trong tay trọng thương giơ lên cao quá đầu, trên cánh tay gân xanh nổi lên, tựa như nhưng con rắn nhỏ!

Nhìn Tiêu Viêm giơ cao trọng thương, toàn trường khán giả, đều là ngừng hô hấp, sắc mặt kích động đỏ hết lên! Tại kia vô số ánh mắt chăm chú nhìn, ngay sau đó Tiêu Viêm cánh tay run lên, trong trọng thương âm âm hạ xuống!

" Diễm phân phê lãng xích! "

" Cho ta phá! "

Hai đạo âm thanh chột vang lên, nhất thời bên trên trọng thương một đạo ước chừng mấy trượng khổng lồ đỏ xẫm đầu thương, lấy một loại khí thế

khủng bố từ đó mà bắn ra!

Đầu thước bắn ra chóc lát, không gian như hồ nước bị ném đá xuống, âm âm dao động, nơi sân đấu vốn cũng đã giống như phế tích, một đạo nửa thước rộng cái khe dọc theo mũi thước bắn ra hình thành, theo từng đạo ánh mắt hoảng sợ của mọi người nhanh chóng lan tràn!

-----oOo-----

Chương 574: Vẫn có thể nói

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đầu lăng thước ám hồng mang bàng đại năng lượng như tia chớp phá không trực tiếp phá cự thạch trên mặt đất thành bột phân. Hơn nữa, tại trên mặt đất cấp tốc tạo một khe nứt rộng nửa thước rồi mới dừng lại, đem đầu tràng phá hồng.

Phía trên đầu tràng, nửa bầu trời bị kim sắc quang mang chiếm giữ, một đạo ám hồng xích mang giống như loan nguyệt bắn thẳng đến Hai đạo năng lượng đều ẩn chứa phong mang lăng lệ. ven đường không gian trở nên ba động lan tràn xung quanh. Lực công kích phá hoại đáng sợ trên khán đài khiến khuôn mặt mọi người tràn ngập rung động cùng sợ hãi. Bọn họ thật sự khó có thể tưởng tượng, với công kích đáng sợ như thế, nếu là đối lại bọn họ, chỉ sợ vền vền một chút năng lượng tràn ra kia cũng có thể khiến bọn họ chấn tử đương trường a. Loại này cấp bậc chiến đấu thật sự là khủng bố.

Trong lúc những ánh mắt kia vẫn đang theo dõi, hai đạo công kích cực kỳ khủng bố, kim sắc quang mang cũng với ám hồng quang mang, sắp triển khai kia tựa như vắn thạch sắp âm âm va chạm vào nhau.

Vào thời khắc hai người tiếp cận sát nhau, mọi người trong tâm đều là không tự chủ được mà tự hỏi: "*Loại khủng bố giao phong này, đến tột cùng là ai có thể thắng?*"

Ở trong lòng mọi người càng lúc càng không yên chờ mong, giữa không trung, kim sắc quang mang cùng ám hồng quang mang, rốt cục là sau nháy mắt, mạnh mẽ va chạm vào nhau, mọi người ở đây áp chặt lỗ tai đợi tiếng

nổ kinh thiên sấp vang vọng lên, va chạm trên bầu trời nhưng lạ lùng thay lại không có nửa điểm tiếng vang phát ra.

Từng ánh mắt kinh ngạc chậm rãi nâng lên, sau đó trông lên bầu trời, thấy hai luồng màu sắc bất đồng giống như đang qua lại ăn mòn nhau, tuy rằng loại giao phong này diễn ra không tiếng động, bất quá người mắt tinh vẫn là phát hiện ra, ở chỗ hai luồng năng lượng kinh khủng tiếp xúc, không gian đều trở lên cực kỳ vặn vẹo, nhìn qua, làm người ta sinh ra 1 loại cảm giác hư ảo.

Trong lúc toàn trường đang im lặng, có tiếng tê tê rất nhỏ đang vang lên giữa không trung do hai đạo năng lượng đang ăn mòn nhau truyền ra, đỏ sậm cùng màu vàng óng ánh, giống như hai đám mây khổng lồ, che lấp bầu trời phía trên sân đấu, nhìn ở ngoài thì giống như đang yên lặng nhưng thực chất lại mang ý niệm cắn nuốt đối phương.

Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai luồng năng lượng khổng lồ giữa không trung, giây lát sau, cả người đều vô lực đi, sắc mặt tái nhợt, thân hình lắc mạnh, nếu như trong tay không có trọng xích mà nói, sợ là ngay cả đứng còn không được. Hiển nhiên, lúc này đây điểm phệ sóng thức phát ra đã đem một tia đầu khí cuối cùng trong cơ thể Tiêu Viêm hút kiệt nốt.

Cùng so sánh với Tiêu Viêm, Liễu Kinh trông có vẻ tốt hơn một chút, bất quá sắc mặt cũng tái nhợt đi, ánh mắt khẩn trương nhìn hai luồng năng lượng không ngừng ăn mòn, cắn nuốt nhau.

Vô số đạo ánh mắt, đều dừng lại ở giữa không trung, trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người ở sân đấu, đều là đang chờ đợi kết quả hai luồng năng lượng ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ khủng bố kia đang tranh đấu.

Tại ánh mắt mọi người đang chăm chú theo dõi, trên bầu trời, hai đạo năng lượng vàng óng cùng đỏ sậm không ngừng cắn nuốt nhau, lại đột ngột sôi lên như nước, dao động kịch liệt, chợt hai luồng năng lượng đó trong mắt mọi người, đột nhiên bành trướng lên.

Từng đạo ánh mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai luồng năng lượng quý dị kia đang bành trướng, chẳng biết tại sao, lại cảm nhận được một sự bất an.

Lúc bành trướng tới giới hạn, hai luồng năng lượng chợt đình chỉ lại, ánh

sáng sáng lên một cách khác thường, giống như một điểm sáng thật nhỏ, rồi đột ngột sáng lên một cách bất thường. Không gian bỗng nhiên dao động, Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh đều như chịu một kích cực mạnh vào ngực, tựa hồ khi lưỡng đạo năng lượng cắn nuốt nhau đã xuất hiện một chút biến dị, mà loại tình huống này, ngay cả bản thân bọn họ đều cảm thấy cực kỳ mờ mịt lẫn kinh ngạc.

Trong điểm sáng ấy, hai luồng năng lượng cấp tốc khuếch trương, tới phút cuối, điểm sáng càng ngày càng chói mắt, mà không gian càng dập dờn bành bồng, cũng là lúc thời khắc càng lúc càng kịch liệt nhất.

Tại bàn trọng tài, các vị trưởng lão nhanh chóng cau mày nhìn luồng năng lượng tiếp xúc kia xuất hiện một ít biến cố, khu đất phía trên sàn đấu tất nhiên có thể mượn dùng thiên địa năng lượng tăng cường uy lực, bất quá trong lúc hai đại đấu kỹ đụng nhau, lại dễ dàng xuất hiện đủ loại biến cố, này biến cố, cho dù là bản thân thi triển đều không thể can dự được, mà xem tình huống lúc này thì rõ ràng Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh công kích, ở lúc sinh tử cận chiến, xuất hiện một ít biến cố khác thường.

Tô Nhiên đại trưởng lão cau mày nhìn chỗ ánh sáng năng lượng đang càng ngày càng chói mắt kia, một lát sau, như cảm ứng được cái gì, sắc mặt lão chợt biến đổi, mạnh mẽ đứng lên, thân hình chợt động, biến mất tại bàn trọng tài.

Ngay lúc Tô Nhiên biến mất, trên bầu trời, hai cái ánh sáng giống như khí cầu bị nổ, một cỗ năng lượng quái dị kinh thiên động địa, nhất thời tràn ngập ở trên bầu trời.

Cường quang nháy mắt theo chân trời dời đi, trong lúc đó năng lượng kinh thiên động địa kia, màu đỏ sẫm và năng lượng hoàng kim kia, rốt cục là không chịu nổi năng lượng dị động, nhất thời một đạo sấm sét nổ vang, mang theo gió lốc cực kỳ khủng bố, theo giữa không trung thổi quét mà ra, gió lốc lướt qua, không gian liền chấn động!

Trên khán đài, vô số ánh mắt của mọi người hoảng sợ nhìn cơn gió lốc đang cấp tốc khuếch tán kia, cho dù là cách nhau khá xa, bọn họ vẫn là có thể cảm nhận được sự khủng bố trong đó, luồng gió lốc này nếu lan đến chỗ họ, bọn họ nơi này chỉ sợ không người nào có thể sống sót.

"Không gian phong tỏa!"

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, một thân ảnh già nua đột nhiên như thêm điện xuất hiện giữa không trung, lạnh quát lên, 1 cỗ năng lượng dị thường trong cơ thể bạo xuất ra, mà không gian hư vô kia, trong lúc này như nước dao động lên, cuối cùng tia chớp mập mạp, sau hoàn toàn đọng lại.

Toàn bộ không gian phía trên sàn đấu, kể cả năng lượng cuồng phong đang khuếch tán kia, hoàn toàn bị ngăn lại.

Năng lượng cuồng phong kia tuy đã bị Tô Nhiên ngăn lại, nhưng vẫn có 2 phần năng lượng lọt qua, mà hai cỗ năng lượng này xoáy sâu vào, lại là theo hai đại đấu kỹ còn sót lại mà liên kết với nhau, từng đạo ánh mắt kinh hãi nhìn lên, Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh đều là trở tay không kịp, một tia chớp xuất hiện phía trên họ.

Phốc xuy!"

Năng lượng cuồng bạo hung hăng va chạm vào nhau, nhất thời một ngụm máu trong miệng hai người phun ra, cả hai đều rơi xuống mặt đất, mạnh mẽ bắn ra, cuối cùng giống như hai đạo hắc tuyến, trực tiếp đập vỡ sàn đấu, bắn thẳng vào hai bên khán đài, làm cho 1 trận xôn xao vang lên.

Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh bị năng lượng tán ra đánh cho xơ xác, Tô Nhiên sắc mặt cũng hơi hơi đổi, hai cỗ đấu kỹ lúc sản sinh ra năng lượng ăn mòn lẫn nhau, lực phá hoại so sánh với thuần túy đấu kỹ năng lượng lúc trước mạnh hơn rất nhiều, lúc này Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh, phần lớn đều là đã hết sức, đây là hậu quả của việc bị luồng năng lượng như vậy hung hăng va chạm.

Sắc mặt âm trầm, tay Tô Thiên vừa động, kết lên một kết ấn mạnh mẽ, lạnh giọng nói: "Phá!".

Tiếng quát vừa phát ra, luồng năng lượng cuồng phong còn đọng lại kia, trong mắt mọi người đang chăm chú nhìn, chậm rãi tiêu tán.

Đem cuồng phong năng lượng phá vỡ, Tô Thiên vung tay lên, ngay lập tức có thêm hai vị trọng tài từ khu trọng tài bay ra, hướng hai người bay đến, một lát sau, đều đã ôm lấy hai vị quần áo rách nát, đầy máu xuất hiện trên sân đấu đã bị phá hư.

Quanh sàn đấu, tất cả mọi người đều vội vàng đứng thẳng dậy, nhìn Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh đang hôn mê hoàn toàn trên quảng trường, âm thầm mà nuốt một ngụm nước bọt, chột cười khổ, hai tên điên cuồng này chỉ là tranh tiền tiền thôi mà, sao mà phải làm thành ra như vậy!.

Bất quá nhìn lại trận chiến kinh phong lúc nãy, mọi người đều nhớ lại: lúc cổ năng lượng lướt qua chỗ họ đều là bất tri bất giác cảm thấy tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Tô Thiên thân hình vừa động, liền xuất hiện ở giữa sân, nhìn sân đấu bị phá hư rồi tinh rồi mù, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, nhiều năm như vậy đã có biết bao nhiêu người mạnh mà cũng chưa có người phá hoại như lần này?.

Ngồi xổm xuống nhìn qua, hai cổ đấu khí xâm nhập vào cơ thể Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh đang hôn mê, một lát sau, Tô Thiên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo, tuy rằng thường thể rất nặng, nhưng ít nhất cũng không có nguy tới tính mạng. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Trên đài cao, rất nhiều thân ảnh cũng bay xuống, chột vây quanh đám người bên cạnh đại trưởng lão Tô Thiên.

Nghiêm Hạo lặng lẽ liếc nhìn người đầy máu Liễu Kinh, trong mắt không khỏi hiện lên một chút ý tứ hàm xúc khác thường, lầm bầm nói: "Thật sự là không thể tưởng tượng được a, lấy thực lực Liễu Kinh như vậy, thể nhưng lại bị Tiêu Viêm làm cho chột vật như thế."

Một bên, Lâm Tu Nhai sắc mặt bình tĩnh khẽ gật đầu, bàn tay bên trong áo báo, lại run run lên, lúc trước hai người làm ra hai nguồn năng lượng, ẩn chứa lực phá hoại thật sự là quá mức khủng bố, hẳn rõ ràng, công kích này tùy tiên dừng lại ở trên người, chỉ sợ trong nháy mắt làm cho người đó không trọng thương thì cũng tử vong!.

Một bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện như quỷ dị bên cạnh Tiêu Viêm, bàn tay mềm mại nắm lấy cánh tay Tiêu Viêm, một lát sau mới nhẹ nhàng mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu về hướng Ngô Hạo, Hồ Gia và đám người Yên Nhiên cười nói: "Yên tâm đi, không có việc gì."

Mắt khẽ liếc nhìn qua Huân Nhi, Tô Thiên nao nao, chột hiện lành cười

nói: "Yên tâm đi, hấn cũng không có việc gì".

Một bên, mọi người nghe được Tô Thiên cười hiền lành như thế, đều có chút kinh ngạc, Tô Thiên ở bên trong viện địa vị cực cao, hơn nữa thực lực khủng bố, có rất ít người có đủ tư cách để hấn đối đãi như thế.

Huân Nhi hướng về phía Tô Thiên nhẹ nhàng cười nhưng không trả lời, chính là đang có chút đau lòng thay Tiêu Viêm mà lau chút máu trên khuôn mặt, bộ dáng xinh đẹp nhú mày, khiến cho chung quanh một ít nam tử trong lòng xuất hiện một trận dao động mãnh liệt.

"Đại trưởng lão, hiện tại hai người đều hôn mê, trận này tỷ thí, coi như ai thắng?" Nhìn hai người hôn mê, một gã trưởng lão có chút chần chờ hỏi.

Nghe được lời này, đám người đang vây quanh nhất thời dựng thẳng lỗ tai lên, đây mới là truyện trọng yếu nhất.

Tô Thiên mày hơi hơi cau lại, cũng là có chút khó quyết định được: "Dựa theo quy củ, hai người đều tính là ra khỏi tràng đấu, hơn nữa hiện tại cũng là đều hôn mê, cũng không nói rõ được".

Thanh âm của Tô Thiên vừa hạ xuống xong, một cánh tay dính đầy máu tươi gian nan chậm rãi giơ lên trước ánh mắt kinh hãi của mọi người.

"Khụ..ta...ta vẫn còn có sức nói đây."

-----oOo-----

Chương 575: Kết Thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hắc bào thanh niên gian nan giơ tay lên, khuôn mặt đầy máu, cố gắng trợn mắt to ra để nó không nhắm lại, hấn không nói gì, người kia thật đúng là một tiểu gia hỏa đánh không chết a, trải qua dư ba của đấu kỹ khủng bố như thế phản phệ mà còn có thể sót lại một ít ý thức. Trên khuôn mặt của Tô Thiên hiện lên một chút kinh ngạc, Tiêu Viêm giờ phút này rõ ràng đã như ngọn đèn cạn dầu vẫn chống cự cố mở mắt ra, vậy nhất định là cực kì muốn bài danh mười hạng đầu a.

Lắc đầu cười khò, Tô Thiên trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

"Trận tỷ thí này xem như hòa, vậy cũng là nói hai người các người song song cùng bài danh mười danh hiệu đầu, cho nên không cần phải lo lắng."

Mơ mơ màng màng nghe Tô Thiên nói những lời này, tâm tình căng thẳng của Tiêu Viêm mới lơ lửng xuống, mí mắt nhanh chóng hạ, ý thức dần dần biến mất, chân chính tiến vào trạng thái hôn mê. Tô Thiên thở dài một hơi, xem xét thương thế Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh thế này sợ rằng mấy tràng chiến đấu tiếp theo không thể tham dự. Ánh mắt thoáng nhìn Tiêu Viêm đang hôn mê trên mặt đất, Tô Thiên lại nhin không được lắc đầu, tiểu tử kia thật sự là ngoài điểm dự đoán của mọi người, xét thực lực Liễu Kinh, nếu muốn làm hấn trọng thương tới trạng thái này, chỉ sợ phần lớn những người ở đây không nghĩ tới a.

"Đại trưởng lão, nếu nói là hai người bọn họ lấy thế hòa để chấm dứt, chẳng phải cường bảng mười bài danh đầu có tới mười một người? Vậy tiến vào thập tiếp thụ tâm hỏa căn nguyên cũng có mười một danh ngạch?"

Một vị trưởng lão chân chờ một hồi, mở miệng dò hỏi, Tô Thiên khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói:

"Mười một thì mười một, tuy nói tâm hỏa căn nguyên kia rất trân quý, nhưng nhiều năm qua nội viên cũng đã chứa đựng rất nhiều phân, bây giờ lấy thêm một phân ra hẳn là không thành vấn đề, ngoài cách này ra, còn giải pháp nào cùng cấp cho hai người kia một cái công đạo được? Dù sao cũng không thể nói rằng, hai người này kì thật đều đã đi tới giới hạn của chiến trường, thắng bại khó phân."

Nghe Đại trưởng lão nói như thế, vị trưởng lão kia cũng không ý kiến nữa, gật gật đầu, sau đó lui lại phía sau.

"Trận đấu kế tiếp phải dùng đấu tràng dự phòng rồi, bất quá Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh bởi vì thương thế nên không thể tiếp tục tham chiến, nhưng hiện giờ mười danh ngạch đầu đã được quyết định, đại sự cơ bản đã được quyết định, danh sách cường bảng chiến đấu tiếp theo không có hai người bọn họ tham dự cũng không sao cả, dù sao sau khi chứng kiến trận đấu này, trong lòng mọi người cũng đều đã tự suy tính lấy".

Tô Thiên ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt cười nói.

Tô Thiên nói ra, mọi người đều là có chút thở dài nhẹ nhõm, gật gật đầu, lần này hai người kia thể hiện ra thực lực khủng bố đã làm tim họ đóng băng, nếu hai người không tham gia tranh đoạt thứ tự thì họ sẽ thoải mái không ít.

Đương nhiên, có nhiều người tâm tình khác hẳn, ít nhất là Lâm Tu Nhai có chút tiếc hận thở dài một hơi, mất đi đối thủ như Liễu Kinh và Tiêu Viêm, trận đấu kế tiếp còn có gì hấp dẫn?.

Ở giữa sân, từng đạo ánh mắt kính sợ cùng sùng bái nhìn chăm chú Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh hôn mê được người ta đưa ra ngoài, về chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh được đưa ra, trận đấu tiếp theo vẫn được tiến hành như cũ, bất quá sau khi chứng kiến một màn chiến đấu kinh thiên động địa như vậy, trận sau dù vẫn cực kỳ kịch liệt, nhưng mọi người cũng không có cảm giác rung động lắm. Đối với điều này, những người tham gia tranh đoạt sau cũng cực kỳ bất đắc dĩ, dù sao Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh chiến đấu cơ hồ đã thoát ly giới hạn Đấu Linh bình thường, bọn họ làm sao có thể so sánh?.

Chiến đấu tràng vẫn tiếp tục đến giữa trưa, mới dần dần hạ màn, trải qua một phen chiến đấu kịch liệt hỏa bạo, tân cường bảng bài danh dĩ nhiên được xác định.

Đệ nhất, dĩ nhiên là tiểu quái vật Tử Nghiên kia, thực lực nàng khủng bố như vậy, đừng nói là đệ tử, ngay cả một ít trưởng lão cũng không bì kịp, bài danh đệ nhất này ngay cả Lâm Tu Nhai ngạo khí thể cũng không dám có tâm cướp đoạt.

Đệ nhị, cũng không ngoài dự đoán, mất đi Liễu Kinh, đương nhiên, mặc dù có thêm chú ngựa ô Tiêu Viêm cũng đã hôn mê, bởi vậy những người khác đối với vị trí này cũng không dám vọng động. Bởi vậy, Lâm Tu Nhai cũng vững vàng ngồi ở vị trí thứ hai. Đệ tam vốn là Liễu Kinh, nhưng hiện hắn đã lui tràng nên bị Nghiêm Hạo thay thế.

Đệ tứ hạng, đáng lẽ so với các thứ tự bài danh trên phải kịch liệt hơn

nhiều, sau một hồi vây sát, cuối cùng Lâm Diễm ngoài dự đoán của mọi người đã đoạt được, trước bài danh Đệ Cửu, nay vượt lên Đệ Tứ. Sáu cái thứ tự sau tranh đoạt cũng đồng dạng kịch liệt, khi kết thúc, sáu người, trừ hai người tiên nhiệm, còn lại đều là những gương mặt mới, đạt được nhờ rút thăm, họ thật có vận khí nhưng thực lực vẫn cực kỳ mạnh mẽ, dù sao đã nằm trong cường bảng thì không phải hạng tầm thường, cho dù là có đủ vận khí, nhưng muốn đi đến đích cuối cùng thì cần phải có thực lực tương ứng phụ trợ.

Sắp xếp bài danh cường bảng như vậy, cũng theo lời Tô Thiên nói, trong lòng mỗi người đều có tính toán, bởi vậy mặc dù Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh liệt vào Đệ Thập, bất quá trong lòng mọi người, cả Đệ Tam Nghiêm Hạo, đều rõ ràng là thứ tự này chắc chắn là thuộc về tên nam tử đầy khí phách Liễu kinh kia, đồng thời còn có Tiêu Viêm.

Tại lần chiến đấu kinh thiên động địa trước, Tiêu Viêm dùng thực lực chiến đấu siêu phàm kia chinh phục mọi người, từ nay về sau, trong nội viện sẽ không còn bất cứ ai dám khinh thường người mới tiến vào nội viện chưa đến một năm thời gian này nữa, danh vọng của Bàn Môn, tự nhiên là như nước dâng thuyền lên. Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh có thể trong nội viện lập thành hai cái siêu thế lực, nguyên nhân tối trọng yếu là do bọn họ mạnh, là cường giả trong cường bảng. Bàn môn hiện giờ là thế lực tân sinh, đồng dạng có một gã siêu cường giả như vậy tọa trấn, ngày sau lực ảnh hưởng sẽ chói lọi như mặt trời giữa trưa.

Sau khi trận đấu cuối cùng kết thúc một hồi, mọi người ở đây đều mang vẻ mặt đầy cảm xúc đứng dậy rời sân, sau hồi chiến đấu như vậy, bọn họ khuôn mặt bình tĩnh đều đã bị thay thế bởi sắc thái kinh ngạc.

Theo quy củ khóa trước, cường bảng đại tái xong sẽ có mấy trận luận bàn tỷ thí, người tham gia có thể lựa chọn mười tân cường bảng đứng đầu khiêu chiến, cái này đương nhiên là không phải chính quy chiến đấu, chỉ là một ít tiết mục trợ hứng cuối cùng thôi, hơn nữa dù đây là luận bàn, cũng rất ít người xuất ra thực lực chân chính, dù sao cường giả tuyển chọn qua chiến đấu mãnh liệt, thực lực tự nhiên trong nội viện cũng không thấp, nếu biết rõ không địch lại, còn muốn nhiều lời, chẳng phải là tự mình chuốc khổ?.

Nhưng mà tiết mục trợ hứng năm nay, lại làm cho mọi người đại ra, nguyên nhân do người khiêu chiến là một gã thường ngày hoàn toàn không

đề ý tới nữ nhi, còn nữa, lại là hướng thanh y cô gái kia xuất ra khiêu chiến, đó là Lâm Tu Nhai!

Đương nhiên nếu chỉ vậy không thì không đủ để cho mọi người lâm vào tràng cảnh đại ra như vậy, trận luận bàn bình thường vền vẹn giằng co trong thời gian không dài lắm, nhưng chỉ với thời gian ngắn ngủi ấy, kẻ vẫn bất bại trong suốt những trận chiến đấu trước, Lâm Tu Nhai, kết thúc thua tan tác.

Một đôi ngọc thông chỉ nhọt nhạt chạm vào trán Lâm Tu Nhai, một cỗ mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, hấn lẳng lẳng nhìn thanh y cô gái đang bình thần cười, đột nhiên cảm nhận được trong miệng khô khốc, trong lòng cũng không có một chút ảo não, bởi vì lần luận bàn trước kia, hấn cơ hồ là nhanh chóng bại lui, nhưng thật ra hấn còn con bài tẩy cực mạnh chưa lật, nhưng vừa rồi khi thi triển ra đấu kỹ cực mạnh, thanh y cô gái chỉ nhẹ nhàng bắn ra đạo kim sắc hào quang nóng cháy, đem nó chân tan thành mây khói.

Đấu kỹ cực mạnh của bản thân bị đánh tan, Lâm Tu Nhai hiểu được, trận chiến đấu này cơ hồ không hề có ý nghĩa, hai người không cùng một cấp bậc, mà công kích kế tiếp của đối phương, cũng là đem hi vọng cuối cùng của hấn vứt bỏ.

"Ta thua".

Trong từng đạo ánh mắt kinh hãi, Lâm Tu Nhai giữa sân nhún vai, chột cười khổ nói: *"Vẫn nghĩ Tiêu Viêm mới chính là ngựa ô mạnh nhất, không nghĩ tới, tiểu nữ nhân của hấn, so với hấn còn muốn mạnh hơn, thực lực của người trực tiếp đi tìm Tử Nghiên học tỷ luận bàn a."*

Trên khán đài, một đôi mắt giống như cá chết bạo xuất ra, có chút không rõ ràng lắm tình huống hiện thời là sao?

Đặc biệt trên đài cao kia, Liễu Phi trên gương mặt biểu tình mới vừa rồi phân khích liên lú lười, đương nhiên, tận mắt nhìn thấy đối thủ mà biểu ca mình cực kỳ coi trọng bị người mình thường xuyên âm thầm chửi mắng dễ dàng đánh bại, loại này giống như so lòng sông với mặt biển, thật làm người ta khó tiếp thu.

"Khiêu chiến Tử Nghiên?, tiểu nha đầu kia sợ là muốn đi tìm Tiêu Viêm ca"

ca khóc nháo lên, kết quả sợ là ta bị quở trách"

Phía chân trời hoàng hôn, thanh y thiếu nữ thân thể mảnh khảnh mềm mại được bao phủ bởi một vầng quang mang mờ lung, gương mặt thanh nhã mang theo một tia tươi cười điềm tĩnh trên má, Lâm Tu Nhai trong lòng đột nhiên giống như bị búa tạ đập một cái, cảm giác này tựa hồ là tình yêu sét đánh chẳng?

Loại cảm giác này, làm Lâm Tu Nhai bật cười xúc động, lao thẳng đến nữ nhân coi như nhấc tay có thể đánh bại hắn, thật sự là có loại này. "*Khiêu chiến người chính là hắn muốn thấy ta tỏa sáng, bất quá đáng tiếc, hắn lại là không có thể thấy*" thanh y thiếu nữ chậm rãi thu hồi ngọc thông chỉ trên trán Lâm Tu Nhai, sâu kín nói.

Lâm Tu Nhai há miệng thở dốc, nguyên bản nội viện đệ nhất tiêu sai như hắn, hiện tại trước mặt cô gái này, lại có chút xấu hổ luống cuống.

"Yên tâm đi, ta đối với bài danh đệ nhị cường bảng kia không có hứng thú, luận bàn xong, ta còn phải trở về chiếu cố Tiêu Viêm ca ca". Bất chước bộ dáng của Tiêu Viêm, Huân Nhi hướng về phía Lâm Tu Nhai nhún nhún vai, xoay người, bước chân nhỏ nhẹ, thanh váy lắc lư, phủ khuất cả mặt trời chiều, chậm rãi biến mất trong yên lặng đáng sợ bên trong quảng trường. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Cô gái tuyệt vời như vậy, vì sao trước giờ không phát hiện ra".

Ánh mắt mê ly nhìn bóng dáng yếu điệu xinh đẹp đang biến mất dần trong tầm nhìn, Lâm Tu Nhai nhất thời trầm xuống, trong lòng đối với Tiêu Viêm dâng lên một cỗ cảm xúc phức tạp, như ghen tị, như hâm mộ.

-----oOo-----

Chương 576: Dưỡng thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Cường bảng đại tái kết thúc được 2-3 ngày, toàn bộ Nội viện vẫn rung động do trận chiến kinh thiên mang lại, nơi nơi đều luận bàn về từng trận chiến cường bảng, mà trung tâm tất nhiên là lấy hai trận chiến đấu của

Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh, Huân Nhi cùng Lâm Tu Nhai làm mọi người say sưa bàn luận, đặc biệt là trận thứ hai, làm cho mọi người khi nói lên trận này không mặt đều mang theo một cỗ thần sắc rung động, ai cũng không nghĩ ra mặc dù là một thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ, lại có chút điềm tĩnh nhưng không ngờ ẩn tàng thực lực khủng bố như thế.

Thậm chí, trước kia trong nội viện không ít người bởi vì dung mạo Huân Nhi mà âm thầm châm chọc làm bình hoa cho người, nhưng trải qua chuyện này mỗi người mới hiểu được nguyên lai trong Bàn Môn thực lực khủng bố nhất không phải là Tiêu Viêm, mà chính là cô gái xinh đẹp phía sau luôn ngoan ngoãn phục tùng.

Lấy thanh thế do Huân Nhi cùng Tiêu Viêm sáng tạo, tại nội viện ngắn ngủi thời gian 2-3 hôm thanh danh cùng địa vị Bàn Môn cơ hồ là thăng lên một đường thẳng tắp, mỗi một vị hội viên Bàn Môn hành tẩu trong nội viện không khỏi ngẩng đầu khí thế, không còn giống đoạn thời gian trước kia phải luôn cẩn thận. Mà người ngoài khi nhìn thấy thành viên Bàn Môn cũng đồng dạng mang vẻ mặt hâm mộ, có Tiêu Viêm cùng Huân Nhi hai vị có thực lực siêu nhiên cường giả làm hậu thuẫn, thế lực Bàn Môn cơ hồ sắp tới ngày một ngày hai sẽ vượt qua nhóm thế lực của Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh.

Mặc cho ở trong nội viện có đủ loại tin truyền đồn thổi ồn ào huyên náo, nhưng chính người người trong cuộc là Tiêu Viêm cùng với Huân Nhi lại im tiếng biệt tích...

Mặt thất bên trong tiêu lâu các của Bàn Môn, vài đạo nhân ảnh đứng ở trong đó ánh mắt đều nhìn vào Tiêu Viêm đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, lúc này sắc mặt Tiêu Viêm đã không còn cái vẻ tái nhợt như ngày đầu, nhìn qua nhàn nhạt hồng nhuận tựa hồ giờ này thương thế bên trong cơ thể đã muốn khỏi hẳn, hơn nữa hơi thở cũng đã khôi phục hùng hồn như lúc trước, thậm chí nếu như cẩn thận cảm ứng có thể nhận thấy cổ hơi thở ẩn chứa có chút dấu hiệu bất ổn định, hơi thở lên xuống cao thấp phập phồng bất định, đối với mấy người bên cạnh Huân Nhi mà nói cũng không xa lạ, bởi vì mỗi khi thăng cấp bọn họ đều cũng sẽ xuất hiện hình dạng như vậy.

"Tiêu Viêm gia hỏa này cũng đã tu luyện thời gian ba ngày, như thế nào còn chưa khoẻ a? Cho dù là thăng cấp, tựa hồ thời gian cũng không lâu như vậy chứ?" Nhíu mày nhìn đôi mắt Tiêu Viêm nhắm chặt, Ngô Hạo

mở miệng nói.

" Bình thường tấn cấp tự nhiên quan trọng là thời gian không được kéo dài, cho nên rõ ràng cho thấy lần này tấn cấp không bình thường, đồ đàn". Tiếng than thở thanh thúy vang lên, Tử Nghiên hướng bím tóc màu tím tét đuôi ngựa về phía Ngô Hạo đảo cặp mắt trắng dã, ra vẻ lão thành nói, bất quá lần này nàng giải thích cũng làm cho đám người Huân Nhi cười khanh khách.

" Có gì mà buồn cười? Đây gia hoa nếu không tỉnh lại, ta sẽ lại đi gặm những vật gì đó khó ăn" Tử Nghiên mặt nhỏ nhắn nhó, rất khổ não nói.

Huân Nhi nhẹ vuốt đầu nhỏ Tử Nghiên, cười lên đem ánh mắt quàng lên về hướng thân thể Tiêu Viêm đang nhắm chặt đôi mắt, nói: " Tiêu Viêm ca ca lần này bị thương rất nặng, đấu khí trong cơ thể cơ hồ là trong khi chiến đấu cùng Liễu Kinh đã như đèn cạn dầu sắp tắt, bất quá cũng là nhân họa đắc phúc, đạt được cơ hội tấn giai, hơn nữa cũng đúng như Tử Nghiên nói, Tiêu Viêm ca ca lần này thăng cấp không giống như thăng cấp bình thường, nếu ta đoán không sai nếu như Tiêu Viêm ca ca tấn cấp thành công sợ cũng không chỉ tăng lên nhất tinh thực lực."

" Người nói là...thăng liền nhị tinh? Nhưng loại tình huống này rất hiếm thấy a, bình thường trừ phi phục dụng thiên tài địa bảo linh dược, nếu không bằng vào thăng cấp bình thường rất khó có hiệu quả như vậy".

Hồ Gia ngân ra có chút kinh ngạc nói: " Hơn nữa cho dù là phục dụng linh dược mà làm cho cấp bậc liên thăng, cũng là tồn tại không ít tạp chất, mai sau cần phải nỗ lực thật lớn mới có thể làm cho căn cơ vững chắc".

Huân Nhi lắc lắc đầu khẽ cười nói: " Lần chiến đấu này, đối với Tiêu viêm ca ca mà nói đích xác có chỗ tốt thật lớn, còn như tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy đến cuối cùng sẽ tăng lên nhiều hay ít, ta cũng không rõ lắm, bất quá một điểm duy nhất chính là sau lần này, đó là thực lực Tiêu Viêm ca ca sẽ tinh tiến rất nhiều, đối với hắn không có nửa điểm chỗ hại, các người cũng không cần phải lo lắng".

" Được rồi, các người còn có những chuyện khác phải làm, nơi này có ta là được rồi." Mặt đẹp nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiêu Viêm, Huân Nhi hướng về đám người Ngô Hạo phát phát tay.

Nghe vậy, mấy người Ngô Hạo cũng đành nhún vai sau đó liền muốn chuẩn bị rời đi.

"Nga, đứng rồi Huân Nhi, Lâm Tu Nhai lại tới Bàn Môn nói là muốn thăm thương thế Tiêu Viêm đây". Hồ Gia cước bộ bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển hướng, lông mi nhíu lại: "Này gia hỏa kia mấy ngày nay uống lộn cái thuốc gì. Không có việc gì cứ hướng nơi ở chúng ta chạy lại, trước kia không thấy hắn nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ ngươi đem hắn đá bại, còn làm cho hắn có thể nhờ cậy phải không?"

Hơi ngần ra, Huân Nhi tùy ý gạt đầu, chợt thần nhiên nói: *"Nói ta không có thời gian, các ngươi đuổi đi là tốt rồi, Tiêu Viêm ca ca đang trong lúc tấn cấp máu chốt, cũng không tiếp khách."*

Hồ Gia xoay xoay con mắt, bỗng nhiên ghé sát vào bên tai Huân Nhi thấp giọng nói:

"Ta cảm thấy được tên gia hỏa kia đối với ngươi có thái độ có chút cổ quái a, có vẻ như, cùng với lúc trước Bạch Sơn, Ngô Hạo...giống nhau."

Ánh mắt tà dị liếc xéo về mặt cổ quái Hồ Gia một cái, Huân Nhi dường như không có việc gì, nói: *"Về sau những lời này cũng đừng nói trước mặt Tiêu Viêm ca ca, còn có, nói cho hắn biết, vài ngày tới đây, Tiêu Viêm ca ca toàn bộ cũng không hầu tiếp được, bằng không đến đây cũng không còn người tiếp đãi."*

"Đáng thương gia hỏa này..." Hồ Gia giang tay, trầm ngâm một hồi nói: *"Bất quá người không ra mặt một lần tựa hồ có điểm không tốt lắm đâu? Hắn đến đây vài lần, ngươi đều tránh mặt không gặp, không quản như thế nào, hắn cùng Tiêu Viêm cũng là có một chút giao tình..."*

Huân Nhi mày liễu nhíu lại, chợt gạt đầu bất đắc dĩ, xoay người đi về phía ngoài: *"Đi thôi, ta đi đuổi hắn."*

Nhìn Huân Nhi xoay người bước đi, Hồ Gia thè lưỡi, đồng thời than thở trong miệng: *"Coi trọng ai đều không tốt cả, xem toàn bộ trái tim cô nàng đều đọng ở trên người tiểu tử kia...Xứng đáng a xứng đáng."*

Trong phòng khách, Lâm Tu Nhai ngồi yên ắng trên ghế, ngón tay chậm rãi gõ lên mặt bàn, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, chẳng biết vì sao tâm

tình có thoáng chút dồn dập.

Ánh mắt đang lúc nhìn chung quanh, bỗng nhiên một đám người từ trên giữa lầu đi xuống, Lâm Tu Nhai vội vàng đứng dậy, khi ánh mắt quét đến lúc thanh y thiếu nữ đang chậm rãi đi xuống, một nét nhàn nhạt vui mừng chớp qua không để lại dấu vết hiện lên trên khuôn mặt.

"Lâm học trưởng, Tiêu Viêm ca ca đang trong lúc chữa thương, cũng không thể ra mặt, thật có lỗi". Huân Nhi chậm rãi đi xuống qua tới giữa đại sảnh, hướng về phía Lâm Tu Nhai cùng với Nghiêm Hạo bên cạnh nhàn nhạt mỉm cười nói.

"Ha ha, không có gì đáng ngại." Lâm Tu Nhai cười cười, không thể không nói thật sự là hắn rất tuấn kiệt, một thân thanh sam lại càng tôn lên vài phần khí thế tiêu sái, thanh âm ôn hòa khó trách được đông đảo nữ đệ tử xưng là nam nhân có mị lực lớn nhất nội viện.

Bất quá dung mạo cười nham nhã của hắn, tựa hồ đối với thiếu nữ trước mặt không có bao nhiêu lực sát thương, người này tao nhã ngồi trên ghế, khẽ khép bờ mi, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa bao giờ dừng qua trên người phía trước. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Nhìn thấy Huân Nhi tư thái như vậy, Lâm Tu Nhai cũng cười khổ một tiếng trong lòng, mấy lần kéo lên câu chuyện đều bị đối phương nhàn nhạt đưa trở về sau không để lại dấu vết, rốt cục thì uể oải thở dài một hơi, đứng dậy từ trong nạp giới lấy ra một cái hộp ngọc, nhẹ đặt ở trên mặt bàn, cười nói: "*Đây là một loại linh dược chữa thương hiệu quả cực kỳ tốt, mong rằng đối Tiêu Viêm huynh đệ có một vài tác dụng, Huân nhi học muội cũng không nên cự tuyệt.*"

Thoáng chần chờ một lát, Huân Nhi khẽ gật đầu, đôi mắt sáng lần đầu dừng ở trên khuôn mặt Lâm Tu Nhai, nhẹ giọng nói: "*Vậy Huân Nhi thay mặt Tiêu Viêm ca ca cảm ơn lâm học trưởng.*"

"Ha ha, không có việc gì..." Sau đó liền vội vàng khoát khoát tay áo, bị con người đối phương quét trúng khuôn mặt, Lâm Tu Nhai chỉ cảm giác mình cái loại lãnh đạm này như gió nhẹ hờ hững trước kia đã sắp giữ vững không được, lập tức vừa chấp tay, lại có chút chật vật mang theo Nghiêm Hạo ly khai đại sảnh.

Huân Nhi đối với hấn ly khai thật ra chưa từng biểu hiện ra nửa điểm ý giữ lại, dường như không có việc gì thu hồi bản công hợp ngọc, đó là chậm rãi đi lên lầu hai.

"*Đáng thương gia hỏa...*" Nhìn phong phạm lạnh nhạt không còn nữa ở bóng dáng Lâm Tu Nhai, lại nhìn thấy hoàn toàn không có nửa điểm dao động của Huân Nhi, Hồ Gia tấm tắc chép chép miệng, vẻ mặt chột thông cảm.

"*Uy, này gia hỏa ngươi... Người ta bắt quá đánh bại ngươi một lần, ngươi trở nên động tâm?*" Ở ngoài Bàn Môn, Nghiêm Hạo nhìn đảo qua khí thế trước kia của Lâm Tu Nhai, không khỏi vỗ trán một cái, cười khổ nói.

Lâm Tu Nhai cười xấu hổ, cũng là cực kỳ bất đắc dĩ, hấn cũng không có biện pháp a, cái loại cảm giác này, nói đến là đến, liên tục ngăn chặn cũng không ngăn được.

"*Ôi, xem ra ngươi là muốn nhất định thâm, nhìn thái độ của nàng, rõ ràng đối với ngươi không có nửa điểm cảm giác, cả ngày trước cũng Tiêu Viêm ca ca sau cũng Tiêu Viêm ca ca, ta cũng không nhận ra ngươi có cơ hội gì.*" Nghiêm Hạo thở dài một hơi, nói.

Lâm Tu Nhai trầm mặc, hấn cũng rõ ràng theo như lời Nghiêm Hạo, nhìn thái độ lúc trước của Huân Nhi đối với hấn liền biết, hấn ở trước mặt những nữ nhân khác phong độ cùng dung mạo mọi việc đều thuận lợi, nhưng lần này lại không có nửa điểm lực sát thương, mà đối với thiên phú tu luyện, thành tựu vân vân, Tiêu Viêm tựa hồ so với hấn cũng không yếu, ngày đó cái tràng kinh thiên chiến đấu kia, hấn cũng biết nếu là thay chính mình, hơn phân nửa kết cục cùng so với Liễu Kinh cũng không khá hơn chút nào.

Huống hồ Huân Nhi biểu hiện ra ngoài chính là cỗ thanh nhã lạnh nhạt, cơ hồ không có chỗ trống gì để chui vào, tất cả chuyện này hết thảy, đều đã thuyết minh, Lâm Tu Nhai hấn cơ hồ không có cơ hội nhiều lắm...

"*Ôi.*" Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, Lâm Tu Nhai dùng sức lắc đầu, ở Nghiêm Hạo trong ánh mắt kinh ngạc phát nổ một câu nói tục: "*Mu nội nó, ta thật ghen tỵ Tiêu Viêm a, tiểu tử đó làm sao lại có vận khí tốt như vậy chứ?*".

-----oOo-----

Chương 577: Thực lực tăng lên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực tăng lên

Bên trong mật thất tĩnh lặng, Huân Nhi đang im lặng ngồi bên cạnh bàn, bàn tay mềm chống một bên má, dưới tay áo màu xanh khê lộ ra cổ tay trắng như tuyết, một đôi mắt sáng lấp lánh tựa như bảo thạch phẳng chiếu những tia sáng như hòa của ngọn đèn, đang nhìn chăm chú thân ảnh Tiêu Viêm với hai mắt nhắm chặt đang ngồi xếp bằng trên giường.

Hiện giờ, thời điểm diễn ra cường bảng đại tái cũng đã trôi qua năm ngày, nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại từ trong tu luyện, điều này làm cho đám người Ngô Hạo có chút lo lắng và có vài lần đề nghị đánh thức hắn. Bất quá mỗi lần đều bị Huân Nhi ngăn trở, dưới nhãn lực của nàng cũng mơ hồ cảm nhận được dấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm đang ngày càng mênh mêng, đợi đến lúc hắn chân chính thức tỉnh thì thực lực chắc chắn có tinh tiến. Bởi vậy nếu lúc này mạnh mẽ đem hắn thức tỉnh thì không thể nghi ngờ sẽ làm hắn đánh mất cơ hội tốt có thể tăng lên thực lực này.

"Xem ra hôm nay sợ là vẫn không có kết quả", đợi trong mật thất hồi lâu, nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh, Huân Nhi cũng phải nhẹ thở dài một hơi thì thào nói, liền muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng mà ngay khi Huân Nhi vừa mới đứng lên chốc lát, một cỗ dao động năng lượng khác thường đột nhiên dừng động lên trong mật thất. Nhất thời, nàng lộ ra mặt cười vui vẻ, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Tiêu Viêm. Sau cỗ năng lượng dao động truyền ra không bao lâu, một cỗ hơi thở mạnh mẽ đột nhiên trào ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm đang nhắm chặt đôi mắt. Cỗ hơi thở này tăng lên cực nhanh trong một thời gian ngắn ngủi, nó siêu việt cỗ hơi thở của Tiêu Viêm ở giai đoạn đỉnh trạng thái trước kia, hơn nữa nó vẫn còn có xu hướng tiếp tục tăng lên.

Cảm thụ được hơi thở của Tiêu Viêm đang nhanh chóng tăng lên, trên gương mặt Huân Nhi cũng hiện lên một chút ý mừng, quả nhiên theo nàng

đoán không sai, mấy ngày trước đây trong cơ thể Tiêu Viêm không ngừng hấp thu năng lượng cực kỳ khổng lồ, mà hiện giờ, dưới sự đánh sâu vào của cỗ khổng lồ năng lượng này, cấp bậc vách tường ngăn cách cơ hồ bị nghiền nát vỡ vụn.

Hơi thở đột nhiên kéo lên giằng co ước chừng gần năm phút đồng hồ rồi mới dần dần chậm lại, lại tiếp tục qua một chốc, một đạo năng lượng đột ngột cuồn mãnh từ trong cơ thể Tiêu Viêm khuếch tán mà ra, cuối cùng va chạm trên vách tường cứng rắn, làm cho mật thất cứ rung lên bần bật.

Tại lúc cỗ năng lượng này cuồn mãnh trào, sắc mặt hồng nhuận khác thường của Tiêu Viêm cũng dần dần giảm bớt, cho đến khi khôi phục lại nét bình thường cũ, đôi mắt nhắm chặt hơi hơi run rẩy, cuối cùng trong ánh mắt chờ đợi vui sướng của Huân Nhi, nó rút cuộc cũng chậm rãi mở ra.

Trong đôi mắt đang chậm rãi mở, một ngọn lửa màu xanh mạnh mẽ phun ra, cuối cùng lại như tia chớp thu hồi mất tăm.

"Hô"

Một ngụm hơi mang chút trọc khí màu đen bị Tiêu Viêm phun ra, khí đen chậm rãi bay lên, cuối cùng va chạm vào trần nhà cứng rắn, nhất thời dưới những tiếng vang "xuy lạp" cực nhỏ, trần nhà đã bị ăn mòn thành một cái... nho nhỏ hõm sâu, mà nhìn thấy rõ ràng cảnh này, hai mi mắt của Huân Nhi hơi hơi nhú lại.

Theo ngụm khí kia bị phun ra, phía trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng xuất hiện một tầng nhàn nhạt sáng bóng, cảm thụ được đấu khí trong cơ thể hùng hồn hơn so với quá khứ không chỉ vài lần, nét mặt Tiêu Viêm khó có thể che dấu nổi vui mừng lẫn sợ hãi.

"Tiêu Viêm ca ca, chúc mừng ngươi, lần này trọng thương không chỉ không bị lưu lại mầm họa, ngược lại là nhân họa đắc phúc, nhìn ngươi hiện giờ hơi thở, thực lực hẳn là trên dưới năm sao đấu linh a?"

Nhìn khuôn mặt của Tiêu Viêm đang ắn dấu kinh hi (vừa mừng vừa sợ), Huân Nhi hé miệng cười nói.

Tiêu Viêm thoáng cảm ứng một chút, khẽ gật đầu, cười nói: *"Hẳn là ở xấp*

xi năm tinh đấu linh."

Tăng lên chỉ có hai tinh thực lực, Tiêu Viêm tuy rằng kinh hãi, nhưng tựa hồ cũng không có quá mức ngoài ý muốn, người khác đối với hắn vì cái gì có thể đột nhiên mạnh mẽ tăng lên hai tinh thực lực cảm thấy khó có thể tin, bất quá hắn lại là biết một chút manh mối, tuy nói trong đó một phần là có nguyên nhân từ trận đại chiến này, bất quá nguyên nhân lớn hơn nữa, còn là bởi vì thân thể hắn đã nuốt không ít các loại đan dược cùng với thiên địa kỳ bảo, ví như đoạn thời gian trước dùng Địa Tâm Thối Thể Nhũ, tuy rằng đại bộ phận đều là dùng để luyện hóa thân thể Tiêu Viêm, bất quá vẫn có một ít dược lực còn sót lại thẩm thấu trong các góc ngách cơ thể, mà hiện tại nhân lúc Tiêu Viêm hoàn toàn lâm vào đèn cạn dầu sắp tắt, tự nhiên là những dược lực tiềm tàng này chủ động thẩm thấu mà ra, giúp hắn chữa trị thương thế, do vậy cũng giúp cho hắn lần này thực lực tăng mạnh.

"Nhưng mà Tiêu Viêm ca ca trong cơ thể tựa hồ có chút vấn đề a?". Huân Nhi bước liên tục nhẹ nhàng, đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, đôi mắt sáng nhìn vào Tiêu Viêm, nghiêm túc nói.

Tiêu Viêm ngơ ngác, chột giật mình, chắc là do vừa rồi nàng thấy làn khí đen kìa, xoa xoa đầu, hắn bắt đầu nói: *"Lúc trước vì để có được một gốc cây dược liệu, nên ta giúp Nạp Lan Kiệt trừ độc, kết quả lại bị tiêm nhiễm chất độc đó trong cơ thể, nhưng mà cũng may có dị hỏa hộ thể, độc tố kia không thể gây thương tổn đối với ta, cho nên nó vẫn tiềm tàng ở trong cơ thể, chỉ có khi tăng cấp như mới vừa rồi nó mới được tiêu trừ một chút."*

"Với trình độ luyện dược thuật của Tiêu Viêm ca ca, mà cũng giải quyết không được sao?" Huân Nhi hơi có chút hoảng hốt nói.

"Độc tố này có chút không tầm thường, lúc trước ngay cả thực lực ở cấp bậc đấu hoàng của Nạp Lan Kiệt mà cũng thiếu chút nữa bị chất độc này giết chết, muốn đem nó hoàn toàn tiêu trừ, đâu phải đơn giản như vậy." Tiêu Viêm nhún vai, nói.

"Yên tâm đi, không việc gì đâu, chỉ cần có dị hỏa hộ thể, thứ này đối với ta vô hại." Tiêu Viêm an ủi một tiếng, chột xoay người từ trên giường thương đi xuống, vặn vẹo khối thân thể đã ngồi vài ngày, nhất thời trong mật thất vang lên một tràng tiếng *"cách cách"* do âm thanh của xương cốt nổ giòn, tựa như là cây đậu bị nghiền nát.

"Đúng rồi, vậy cường bảng đại tái cuối cùng thế nào? Ta chắc là tiến vào top mười a?" Đột nhiên nhớ tới sự việc tối trọng yếu, Tiêu Viêm liền vội vàng hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ha ha, yên tâm, ngươi đã tiến nhập vào top mười, mặt dù là một gã đứng cuối cùng." Huân Nhi che miệng khẽ cười nói, nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm như trút được gánh nặng, chợt nói thêm một câu: "Liễu Kinh cũng vào top mười."

Giật mình, Tiêu Viêm ngạc nhiên nói: "Vậy đến tốt cùng ai thắng?".

"Đại trưởng lão nói tính là hoà, cho nên cho hai người các ngươi cùng xếp hạng mười." Huân Nhi thản nhiên nói.

"Như vậy cũng được, dù sao ta chỉ cần được tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Thập thối, xếp hạng mười cũng chẳng sao." Thản nhiên gật gật đầu, Tiêu Viêm vắn vẹo một chút thắt lưng, hướng về phái của mặt thất bước nhanh ra ngoài, thềm nói: "Ở trong này ngây người lâu như vậy, xương cốt đều nhanh rỉ sắt, đi thôi, nha đầu, đi ra ngoài hít thở không khí".

Nghe vậy, Huân Nhi chợt mỉm cười gật gật đầu, thân mềm mại đi theo.

Ngay khi Tiêu Viêm và Huân Nhi xuất hiện ở bàn môn, nhất thời tạo ra oanh động không nhỏ, trong khoảng thời gian này bên ngoài vẫn lưu truyền phong thanh rằng Tiêu Viêm bị trọng thương khó có thể chữa khỏi, mặt dù nhóm người Huân Nhi đã vài lần bác bỏ tin đồn, nhưng mà Tiêu Viêm mấy ngày không xuất hiện, cũng đã làm cho đám người Bàn Môn tâm tình không yên, hiện giờ nhìn thấy Tiêu Viêm bình yên vô sự, hơn nữa khí sắc so với trước kia càng tốt hơn nhiều, tự nhiên là lòng tràn đầy vui mừng và kích động.

Đi lại trong Bàn Môn, Tiêu Viêm không khỏi hơi có chút kinh ngạc, hẳn phát hiện Bàn Môn thành viên tựa hồ so với ngày xưa nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa nhìn chung không khí, cũng là cực kỳ tăng vọt, một đường đi tới, thấy ánh mắt của mọi người nhìn lại, tràn ngập tôn sùng cùng kính sợ.

"Hắc, Tiêu Viêm, ngươi thương thế rốt cuộc cũng khỏi hẳn?" Ngay tại Tiêu Viêm đang lúc tuần tra, đột nhiên thanh âm quen thuộc của Lâm Diễm bỗng nhiên vang lên, chợt một thân ảnh rất nhanh lướt tới xuất hiện ở Tiêu Viêm bên cạnh, lộ ra khuôn mặt ẩn dấu ý mừng vỡ vỡ lên bả vai

Tiêu Viêm.

Hướng về phía Lâm Diễm cười cười, ánh mắt Tiêu Viêm bỗng nhiên dừng ở vị trí ngực hắn, một cái huy chương nhìn quen mắt chính tề đeo trên đó, lập tức sắc mặt hắn nhất thời ngạc nhiên lên. "*Ngươi, ngươi như thế nào đeo huy chương Bàn Môn của chúng ta?*" Tiêu Viêm về mặt kính ngạc nói.

"Lâm Diễm đại ca hiện giờ cũng là gia nhập bàn môn chúng ta, đeo huy chương, có vấn đề gì sao?" Một bên, Huân Nhi buồn cười nói.

Tiêu Viêm trợn mắt cứng lưỡi, sau một lúc lâu mới tỉnh táo lại, với vẻ mặt cổ quái nói: "*Ngươi là một đại gia hỏa xếp trong mười người cường báng thế mà lại chịu hạ mình gia nhập Bàn Môn chúng ta?"*

"Hạ mình cái rắm a, hiện giờ thanh thế Bàn Môn bên trong nội viện cho dù là "Nanh sói" của Lâm Tu Nhai và "Liệt Sơn" của Liễu Kinh đều đuổi theo không kịp, bọn họ mặc dù có cường giả tọa trấn, nhưng so với bọn hắn thì Bàn Môn còn nhiều hơn không ít, không nói đến Man Lực Vương cơ hồ mỗi ngày đều ở lại trong này, cho dù là ngươi, cũng là có thể địch nổi Liễu Kinh cường giả a, huống chi, còn có Huân Nhi, hắc hắc, ngay cả bài danh thứ hai Lâm Tu Nhai đều là bị nàng dễ dàng đánh bại đi, vậy bên trong nội viện còn có ai dám nói Bàn Môn thế nhỏ dễ chọc?" Lâm Diễm hắc hắc cười nói.

"Huân Nhi đánh bại Lâm Tu Nhai khi nào chứ?" Tiêu Viêm lại lần nữa nghếch mặt ra, kính ngạc nhìn sang Huân Nhi đang hé miệng mỉm cười.

"Thì chính sau khi cường báng đại tái kết thúc, trên luận bàn đại tái, chắc chắc, ngươi không thấy được cảnh đó, không đến mười phần chung thời gian, vậy mà Lâm Tu Nhai đã bị thua trên tay Huân Nhi, lúc ấy toàn trường mọi người đều là giống như bị choáng váng." Lâm Diễm quán buông tay, vui sướng cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Theo Lâm Diễm kể ra, trong ánh mắt Tiêu Viêm lộ ra kính ngạc càng ngày càng đậm, hắn biết rõ ràng Huân Nhi thường ngày vẫn ẩn tàng chân chính thực lực, nhưng lại vẫn như cũ chưa từng dự đoán được nàng chân chính bùng nổ lại như thế cường hãn, Lâm Tu Nhai là cường giả có thể địch nổi Liễu Kinh, mà hắn vì đánh bại Liễu Kinh, cũng đã là dùng hết toàn lực, vậy mà cũng muốn bị "*lưỡng bại câu thương*", thế nhưng không nghĩ tới

cô nàng này ở gần gần trong mười "*phần chung*" đánh bại Lâm Tu Nhai, vậy thực lực của nàng sợ hẳn là cũng đạt tới đấu vương trình độ a?

Nghĩ tới tình huống này, Tiêu Viêm cũng không khỏi nhẹ hút một ngụm khí lạnh, cô gái này, cũng thật sự là có chút rất khủng bố a, độ tuổi của nàng hiện giờ tựa hồ so với chính mình còn nhỏ một chút, một người mười bảy, mười tám tuổi đấu vương? Loại thành tựu này, quả thực là có thể đủ làm cho những nội viện trưởng lão đó tự ti muốn che mặt mà khóc a.

Ý niệm trong đầu bay lộn, tuy vậy khi Tiêu Viêm nghĩ đến thế lực sau lưng Huân Nhi, cũng là giật mình một ít, sợ là cũng không thể dùng ánh mắt bình thường để đánh giá nàng.

Dường như biết rõ ràng trong đầu Tiêu Viêm đang nghĩ gì, Huân Nhi lại ôn nhu cười, bàn tay mềm kéo cánh tay của Tiêu Viêm, bộ dáng thông minh ngoan ngoãn phục tùng, nào đâu có còn nửa điểm lạnh lùng lạnh nhạt như ngày khiêu chiến Lâm Tu Nhai?

Nhìn hình ảnh Huân Nhi đối với Tiêu Viêm nhân nhượng ôn nhu, Lâm Diễm như cắn phải lưỡi, cho dù thường ngày hẳn là "*thị chiến như cuồng nhân*", cũng là không khỏi ở trong lòng dâng lên cảm xúc hâm mộ đối với Tiêu Viêm, như vậy điểm phúc, nội viện mấy người có thể hưởng.

-----oOo-----

Chương 578: Hắc Yên Quân Phó thống lĩnh - Linh Tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tiêu Viêm thức tỉnh, mọi việc cũng đều trở lại bình thường. Tuy rằng mỗi lần lộ diện trong viện đều không ít tiếng kinh hô cùng đủ mọi loại ánh mắt dòm ngó, nhưng rồi dần dần, Tiêu Viêm cũng coi như không có việc gì.

Tuy rằng hiện giờ đại tái đã chấm dứt, nhưng có lẽ phải chờ những thí sinh đã dự thi tu dưỡng một thời gian, nên việc tiến vào tầng chót Thiên Phần Luyện Khí Tháp bị tạm hoãn, nhưng đối với một số người luôn chờ đợi cơ hội này như Tiêu Viêm thì lại có chút không chịu được.

Bởi vì mới tấn chức lên nhị tinh đấu linh, cho nên trong khoảng thời gian này Tiêu Viêm vẫn chưa tiến vào tầng tháp trung để tu luyện mà lại lặng lẽ tinh luyện lượng đấu khí vừa tăng trong cơ thể. Thực lực đột nhiên tăng mạnh, tất nhiên làm con người thích thú. Nhưng tấn cấp lần này không phải do từng bước tu luyện, đó là tấn giai tối kị, bởi vậy để phòng ngừa tác hại về sau, Tiêu Viêm đang cố gắng luyện hoá đấu khí, để thực sự bước vào nhị tinh cấp bậc chứ không phải hư phù thực lực.

Lúc trước ở Hắc Giác vực giết chết thiếu tông chủ Huyết tông là ví dụ tốt nhất, tuy rằng đã tiến vào đấu linh cấp bậc nhưng so với các đấu linh giả khác còn yếu nhược hơn rất nhiều. Bây giờ trong cơ thể đấu khí hư phù không ổn định làm cho thực lực chiến đấu không thể phát huy cực hạn được.

Mỗi ngày đều nhàn nhã tu luyện, đấu khí trong cơ thể vốn hư phù bất định dần dần trở nên ngưng thực lại. Có Thanh Liên Địa Tâm Hoả trợ giúp tinh luyện đấu khí, làm cho Tiêu Viêm tinh luyện đấu khí hao tổn tinh lực cùng thời gian ít hơn người thường rất nhiều.

Cuộc sống trở nên nhàn nhã, Huân Nhi chẳng biết vì sao luôn thích kéo Tiêu Viêm cùng mình tiến vào thâm sơn, rồi nằm ở bãi cỏ xanh um tùm, dựa sát vào nhau, sưởi những tia nắng vô cùng ấm áp, đầy thư thái và hạnh phúc. Bất quá mặc dù đang hưởng thụ nơi rừng núi yên tĩnh, Tiêu Viêm cơ hồ lại cảm thấy có việc gì đó sắp phát sinh. Xung quanh là bãi cỏ xanh lục um tùm nhìn như một tấm thảm xanh biếc trải dài tới chân trời, cách đó không xa là những dãy núi trùng điệp cùng với những đám mây nhàn nhạt lượn lờ, mọi thứ thật giống như tiên cảnh.

Tiêu Viêm cùng Huân nhi im lặng nằm trên bãi cỏ, ánh nắng chiếu lên bao trùm thân thể làm cho người ta cảm thấy tràn đầy ấm áp và buồn ngủ.

Hơi nghiêng đầu, Hai con mắt sáng như bảo thạch của Huân Nhi nhìn về hắc bào thanh niên đang nhắm hai mắt nhàn nhã nằm bên cạnh, cái miệng hơi cong lên. lát sau như nghĩ tới việc gì đó, ánh mắt chợt buồn thấp giọng nói: "*Tiêu Viêm ca ca, quyết trực Huân Nhi đưa cho ngươi, chờ khi nào ngươi tấn cấp đấu vương, thì nhất định phải hảo hảo tu luyện nga.*". Lặng nghe giọng nói ôn nhu đó, Tiêu Viêm mở mắt, cười xoa đầu Huân Nhi nói: "*Đó là tự nhiên, Huân Nhi đã cấp, sao có thể không toàn tâm tu luyện cơ chứ?*". Nghe vậy, huân nhi mới đành nhiên khẽ cười. Tiếng cười

như núi tuyết khẽ chạm vào núi đá bàn thạch, thanh thúy dễ nghe vô cùng.

" *Bất quá nha đầu ngươi, dạo này ngươi tựa hồ có chút kì quái a?* ", Tiêu Viêm nhìn thẳng vào khuôn mặt động lòng người của Huân Nhi tươi cười nói.

Lòng nao nao, Huân Nhi né tránh ánh mắt Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: "*Không có a, ta cảm thấy ta cùng với trước kia không có gì bất đồng a*".

" *Thật không?* ", Tiêu Viêm cười cười nói.

Đột nhiên, thanh âm Dược Lão đầy ngưng trọng vang lên: "*Có rất nhiều cỗ khí tức đang bay về phía ngươi, mục tiêu có thể là hai người các ngươi!*" . Nghe thấy lời Dược Lão, Tiêu Viêm đầu tiên ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến trầm tư nghĩ vì cái gì mà tại thâm sơn nội viện lại xuất hiện khí tức một đám cường giả xa lạ, rồi đứng dậy định kéo Huân Nhi rời khỏi nơi này.

Ngay khi bị Tiêu Viêm định kéo đi, Huân Nhi tựa hồ cũng cảm thấy được cái gì đó, mặt cười nhất thời biến đổi, vội vàng đẩy Tiêu Viêm tiến vào rừng rậm, lo lắng nói: "*Tiêu Viêm ca ca, ngươi mau tránh vào đó đi, ngàn vạn lần đừng đi ra!*" .

" *Làm sao vậy? Những người tới là ai?* ", cầm bàn tay mềm mại của Huân Nhi, Tiêu Viêm âm trầm hỏi.

Huân Nhi nhìn về phía bắc bầu trời xa xôi, cảm ứng được cỗ khí tức đang bay nhanh tới, nàng liền đặt bàn tay mềm mại vào người Tiêu Viêm, kinh khí phát ra, một cỗ kinh phong nhu hòa đem Tiêu Viêm đẩy mạnh vào trong rừng cây, đồng thời dặn dò: "*Tiêu Viêm ca ca, thu liễm khí tức, đừng để bọn họ phát hiện!*" .

Bị Huân Nhi đẩy mạnh vào trong rừng rậm, Tiêu Viêm sắc mặt biến đổi không ngừng, hắc không rõ vì cái gì mà Huân Nhi lại đột nhiên trở nên lo lắng như thế.

" *Đến tột cùng là ai?* ", ánh mắt nhìn về chân trời phía bắc, Tiêu Viêm chậm rãi nắm chặt tay, một cỗ nộ hỏa trong lòng lặng lẽ bốc lên.

Không bao lâu sau khi Tiêu Viêm bị đẩy mạnh vào rừng rậm, đột nhiên có rất nhiều tiếng xé gió vang lên từ phía chân trời. Cuối cùng, mười mấy

điểm đen nhỏ xuất hiện phía bắc trực tiếp bay về phía Huân Nhi.

Thanh âm xé gió bén nhọn càng lúc mãnh liệt, sau một lúc, điểm đen càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt có thể thấy.

Ánh mắt xuyên thấu qua khe hở của những lá cây, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm tràn đầy khiếp sợ, các điểm đen đều không phải là người mà là mười con ma thú toàn thân đen kịt, trên đầu có một chiếc sừng bạc lớn đầy những đường vân kì dị, thậm chí còn mơ hồ có thanh âm phong lôi từ đó truyền ra, sau lưng ma thú là bốn đôi cánh cực lớn, cánh vừa động, cuồng phong từ trên cao ập xuống đem rừng rậm bốn phía ép ngã xuống.

Đối với con ma thú kì lạ này, Tiêu Viêm chưa từng gặp hay nghe qua, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì hẳn từ trên người ma thú cảm nhận được một cỗ khí tức cực kì hung hãn, hiển nhiên, ma thú này không phải là phi hành ma thú dùng cho vận chuyển bình thường mà là loại phi hành ma thú chiến đấu.

Phi hành ma thú vốn đã thưa thớt, chiến đấu phi hành ma thú lại càng cực kì hiếm thấy, trừ khi chỉ có những thế lực cực kì khổng lồ mới đủ tài lực nuôi dưỡng đám gia hoả này.

Ánh mắt từ những cái cánh rộng lớn cuối cùng lại dừng trên những cái lưng rộng lớn của chúng, Tiêu Viêm lại một lần nữa ngẩn ra vì mỗi một đầu tứ dực độc giác thú, trên lưng đều có một đạo nhân ảnh.

Những người này thân đều mặc một bộ tử hắc bào, ánh mắt không đôi, sắc bén lẫm liệt như đao mang, làm người ta cảm thấy một tia hàn ý. Tiêu Viêm có chút hoảng sợ khi phát hiện mười đạo nhân ảnh này, cơ hồ mỗi cỗ khí tức đều như một cái đầm sâu không đáy. Loại tình huống này Tiêu Viêm chỉ cảm ứng thấy trên người trưởng lão trong viện mới có được.

Mười đầu tứ dực độc giác thú cánh vừa động, cuối cùng dừng lại ở phía trên khe núi, từng đạo ánh mắt quét về phía thanh y thiếu nữ trên bãi cỏ.

"Ha ha, Huân Nhi tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được người." Dẫn đầu một đầu tứ dực độc giác thú chậm rãi hạ xuống, đang ngồi trên lưng ma thú một vị nam tử hướng Huân Nhi cười nói.

Vị nam tử này tuổi cũng không lớn, tựa hồ chỉ khoảng hai mươi bốn hai

mười năm tuổi, bộ dáng cực kì tuấn tú, sợ rằng chỉ có Lâm Tu Nhai mới có thể so sánh, một thân hắc bào, khí chất so với Lâm Tu Nhai có phần hơn, tối trọng yếu là, vị nam tử này tựa hồ là đầu lĩnh của đám người kia, bởi vì chín người còn lại đều đứng ở phía sau, thứ tự như vậy cũng có thể thể hiện cấp bậc chênh lệch.

" Ta là Hắc Yên Quân tân Phó thống lĩnh, Linh Tuyên, phụng lệnh tộc trưởng đại nhân đem tiểu thư hồi tộc! ", nam tử tự xưng Linh Tuyên, đứng trên tứ dục độc giác thú cung kính ôm quyền hướng Huân Nhi nói.

" Ta nói rồi, ta sẽ tự trở về, các người cần gì phải ngàn dặm xa xôi tới đón!", đám người Linh Tuyên đột nhiên tới làm sắc mặt Huân Nhi dần lạnh xuống, ngay cả nói chuyện cũng có một tia hàn ý. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

" Tộc trưởng đại nhân phân phó, thuộc hạ cũng chỉ có thể lĩnh mệnh ", Linh Tuyên khẽ cười, vừa muốn nói gì đó, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, hướng về phía trong rừng, trầm giọng quát: *" Người nào nghe lên?"*.

Tiếng quát của Linh Tuyên vừa hạ xuống, trên lưng tứ dục độc giác thú, chín nhân ảnh sắc mặt chợt lạnh, thân hình run lên, cơ hồ như thiếu điện đồng thời tiến vào bên trong rừng rậm, chợt một tiếng va chạm trầm thấp vang lên.

" Dừng tay! ", Huân Nhi lớn tiếng quát.

Theo tiếng quát của Huân Nhi, một đạo nhân ảnh từ trong rừng bay ra, cuối cùng vũ động hai cánh dừng lại trên không, rồi chậm rãi đáp xuống bên cạnh Huân Nhi, quần áo hơi có chút hỗn độn, Tiêu Viêm.

" Tiêu Viêm, người không sao chứ? ", nhìn thấy Tiêu Viêm hô hấp có chút dồn dập, Huân Nhi quýnh lên, theo thói quen muốn hô lên, lập tức chợt tỉnh lại ra vẻ bình thản hỏi.

Nhìn thấy biến hoá của Huân Nhi, Tiêu Viêm cau mày nói: *" Sao lại thế này?"*.

Từ phía rừng cây phía sau Tiêu Viêm, chín đạo nhân ảnh lại đồng loạt thoát ra, cuối cùng đáp phía sau Linh Tuyên, ánh mắt sắc nhọn như đao, tập trung nhìn Tiêu Viêm.

" *Ngươi?* ", nhìn về mặt biến hoá của Huân Nhi, Linh Tuyền đôi mắt híp lại nhìn về thân ảnh Tiêu Viêm, nhìn thấy khuôn mặt này thoáng ngẩn người, ngón tay nhẹ nhàng gõ trán, bỗng cười nói: " *Nếu ta không làm thì vị này hẳn từng là Tiêu gia phế vật, Tiêu Viêm thiếu gia đúng không? Ta đã xem qua bức hoạ của ngươi* ".

" *Ngươi là ai?* ", Tiêu Viêm trầm giọng hỏi.

" *Hắc Yên Quân phó thống lĩnh, Linh Tuyền, bất quá nói cũng vô dụng, lấy ngươi hoặc là Tiêu gia cũng chưa có tư cách để biết* ", Linh Tuyền cười nói, thanh âm tràn đầy sự khinh thị, tin tức Tiêu gia thiếu chút nữa bị diệt môn, hẳn đã sớm nghe nói qua, Tiêu gia hiện giờ đã hoàn toàn xuống dốc, đâu còn hào quang năm đó nữa?.

Nghe được lời nói đầy khinh thường của Linh Tuyền với Tiêu Gia, sắc mặt Tiêu Viêm dần trở nên âm lãnh, bàn tay chậm rãi nắm lấy chuỗi Huyền Trọng Xích.

-----oOo-----

Chương 579: Chia Ly

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Linh Tuyền, câm miệng! Tiêu gia cùng gia tộc ta có minh ước, ta cấm ngươi xuất khẩu làm nhục?*" Nhận thấy được Tiêu Viêm sắc mặt âm lãnh, Huân Nhi trong lòng quynh lên, hướng về phía Linh Tuyền lớn tiếng quát lên.

"*Ha, há.....tiểu thư sao vậy, ta chỉ thuận miệng nói thôi sao lại quát ta.*" Linh Tuyền cười cười, đang nói đột nhiên chuyển vấn đề khác: " *Bất quá chuyện này đến đây, tộc trưởng đại nhân phân phó qua, nếu là gặp phải Tiêu Viêm thiếu gia, có thể hỏi qua một chút Tiêu gia cất bộ phận chìa khóa chỗ nào.*" Nói đến đây, Linh Tuyền mỉm cười đem ánh mắt hướng Tiêu Viêm: " *Không biết Viêm thiếu gia, có thể cho ta biết được không?*" Nghe vậy, Huân Nhi trong lòng đại chấn, rất sợ Tiêu Viêm lộ ra vết tích, quyết định ngắt lời, một bên Tiêu Viêm hơi nhíu nhíu mày, nghi hoặc nói:

"Không Biết?" Cau mày nhìn Tiêu Viêm nghi hoặc, Linh Tuyên tức trong lòng âm thầm nghĩ: "Lẽ nào hắn thật không biết? hôm nay tiêu gia tứ phân ngũ liệt (tan già), cũng không biết "hồn điện" đến tột cùng có hay không thực sự đem cái chìa khóa cướp được chưa, nếu thực sự đến tay bọn họ, sợ là một phen phiền phức." "ta tại Tiêu Gia nhiều năm như vậy, cũng không từng thấy "cái chìa khóa", ngươi như vậy dễ liền muốn biết được sao, chẳng lẽ không phải nằm mơ?" trong lòng thở dài một hơi, Huân nhi nhàn nhạt nói:

Ha hả, ta cũng chỉ là tùy ý vùau hỏi mà thôi, ta chuyên này chủ yếu là đón tiểu thư trở lại, cái khác chỉ là hỏi qua mà thôi." Linh Tuyên cười, chợt quay Huân nhi khom người nói:

"Tiểu thư! Tộc trưởng đại nhân rất nhớ đến người." mày liễu vừa nhú, Huân nhi hơi lắc lắc đầu, vừa bước đi. một bên Tiêu Viêm nắm cánh tay của nàng, thanh âm trầm thấp nói: "Ngươi phải đi?" "Tiêu Viêm ca ca, ta đã dờn tộc nhiều năm, trong lúc trì hoãn nên ở lại thêm thời gian, lần này, xem ra ta không về không được, Tiêu Viêm ca ca nhớ kỹ những lời ta nói trước đây, nghìn vạn lần không nên tiết lộ đả xá cổ đế ngọc ở trong tay ngươi cho ai biết, ngày sau, ngươi cũng có thể biết thế lực phía sau Huân Nhi là thế nào, bất quá, Tiêu Viêm ca ca có năng lực bảo vệ tốt cổ ngọc trước, nghìn vạn lần đừng tới tìm Huân nhi, bằng không trong tộc, một ít người, sẽ lưu lại ngươi, trong tay ngươi có cổ ngọc có dính dáng quá lớn." Huân Nhi hơi cúi đầu, môi nhẹ nhàng nhúc nhích, một tia yếu ớt mang theo lời cầu xin, truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm sắc mặt âm tình bất định, nắm chặt lấy bàn tay Huân nhi run lên nhẹ nhẹ

"Tiêu Viêm ca ca, Huân Nhi chờ ngươi. chờ ngươi chân chính trở thành cường giả ngại thị quần hùng, Huân nhi vẫn tin tưởng, ngươi sẽ đứng ở đỉnh của đại lục, đến lúc đó, Tiêu gia có ngươi mà lần thứ hai đứng sừng sững trên đại lục!" Bàn tay run rẩy không ngừng, Tiêu Viêm tâm tình hỗn loạn, tuy rằng qua mấy năm đi khổ luyện, hắn đã sớm hiểu được một điều là không nên hành động theo tình cảm, nhưng trải qua gia tộc lúc biến cố, lần thứ hai bị ly biệt, thật sự là làm cho hắn không thể tiếp thu được, hơn nữa, gần tới lúc khoảnh khắc chia lìa, hắn mới rõ ràng tình ngộ, người thiếu nữ trước mặt, đã chiếm toàn bộ tình cảm của hắn "Tiêu Viêm thiếu gia, chúng ta đang đi làm nhiệm vụ, sở dĩ, ngươi hãy buông tay tiểu thư ra." Nhìn thấy Tiêu Viêm nắm tay Huân nhi như vậy, Linh Tuyên trong

lòng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ tươi cười.

Không để ý một chút nào đến lời nói của Linh Tuyền, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú Huân Nhi, chỉ chốc lát.... Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sau, rốt cuộc Linh Tuyền không chịu được chậm rãi buông lỏng tay ra chưởng, nhưng mà, ngay lúc này bàn tay Tiêu Viêm vòng qua cái eo mềm mại đưa Huân Nhi ôm vào lòng ôm ấp, đầu vùi sâu vào tóc Huân Nhi, mùi thơm tản ra nhàn nhạt, thì thào nói: "Huân Nhi, chờ ta, rồi ta sẽ tìm được người! Ta mặc kệ phía sau người thế lực khổng lồ kinh khủng thế nào, người là của ta, nếu trong mắt thế lực kia cần đạt được là đấu tôn, ta đây khác .... Hướng đấu tôn phần đấu, đấu tôn không được, vậy đấu thánh, đấu thánh không được thì đấu đế! Các tiền bối Tiêu gia có thể đạt tới đỉnh phong cao độ, ta Tiêu Viêm, tất nhiên cũng có thể!" *Hàm răng cắn chặt môi, mắt Huân Nhi sáng lên như bảo thạch sáng bóng: "Ngốc ah, nếu đạt đến đấu đế, bất kỳ nữ tử trong đại lục này, người đều có thể chọn lựa." Nhìn Tiêu Viêm gan lớn ôm Huân Nhi trong lòng, Linh Tuyền ngoài khuôn mặt tiếu ý rất cục thu hồi một chút, mắt âm lãnh như đao phong dừng*

lại trên người Tiêu Viêm, bàn tay chậm rãi nắm chặt, Hỏa Diễm ở nắm tay dâng lên muốn phát.

Cảm thụ được bên cạnh có năng lượng ba động, Huân Nhi mạnh mẽ giãy khỏi tay Tiêu Viêm, thấp giọng nói vào tai Tiêu Viêm: " Nhớ kỹ lời ta nói, chí ít, không đạt được đấu tông thì, đừng tiếp xúc với gia tộc ta.

"Nói xong Huân Nhi xoay người, đầu ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình bay lên không trung, vai hơi rung lên, một đôi cánh ngọc kim sắc đấu khí, từ phía sau hiện ra, hơi cánh rung lên ....vừa bốn cánh sừng sững xuất hiện, cuồng phong đại chấn quay xa xa phía chân trời bay vút đi

Nhìn Huân Nhi bay đi, phía sau Linh Tuyền bốn thân ảnh cười quái thú cũng nhanh chóng dời đi, theo sau đuôi kịp mà lên, đem Huân Nhi vững vàng bảo hộ ở chính giữa

Ánh mắt chăm chú nhìn từ từ xa dần, Tiêu Viêm trong lòng thấy cô đơn, ánh mắt quay lại, thấy Linh Tuyền vẫn ở đó không đi, nhàn nhạt nói: "Linh Tuyền phó thống lĩnh sao không đi?"

"Thật ra ta không vội." *Linh Tuyền cười cười, chợt dáng tươi cười biến thành âm lãnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cười lạnh nói: "Chỉ muốn nói với ngươi một việc, bằng ngươi Tiêu gia thành chó nhà có tang, căn bản không xứng đáng với tiểu thư, lời nói thật muốn nói với ngươi, tộc trưởng đại nhân suy đoán tiểu thư có tình cảm với ngươi, bởi vậy cũng giao phó ta truyền câu nói cho ngươi, hãy quên tiểu thư đi ...tiểu thư tại tộc ta địa vị cực kỳ quan trọng, cùng nàng xứng đôi chỉ có đại lục cường giả chân chính, ngươi còn không từ bỏ!"*

Nói xong mấy câu, Linh Tuyền trên khuôn mặt tỏ ra khinh thường, Huân Nhi trong tộc bao nhiêu thiên tài truy đuổi làm mục tiêu, trong đó tự nhiên bao quát cả hắn, nhưng lúc trước nhìn Tiêu Viêm dám đem Huân Nhi ôm vào lòng, nếu không có Huân Nhi hắn đã sớm không nhìn được tại chỗ đánh gục Tiêu Viêm, hôm nay nói như thế để có thể sử dụng lời nói đem Tiêu Viêm đả kích, thỏa mãn trong lòng

Nhưng mà, dứt lời nhìn mặt Tiêu Viêm bình tĩnh ngoài ý muốn của hắn, mắt đen kịt hờ hững nhìn chằm chằm Linh Tuyền, một lát sau, nhếch miệng cười, lắc lắc đầu nói: " ta đây không xứng, thì cũng không tới phiên ngươi khoa tay múa chân, hơn nữa ngươi hắn là ở đó đó kị ta đi?"

Khuôn mặt tức giận.....Linh Tuyền ánh mắt lạnh lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm: "Ngươi muốn chết?đừng tưởng rằng có tiểu thư che chở mà ngươi kiêu ngạo, ta muốn giết ngươi như nghiền chết một con kiến."

Tiêu Viêm bình thản nhìn khuôn mặt sát khí của Linh Tuyền, dáng dấp không có một chút sơ hãi, Linh Tuyền trong lòng sát ý nổi lên không ngớt

Ngay khi sát ý Linh Tuyền lan tràn thì, có giọng nói già nua nhàn nhạt vang lên lung lay các ngọn cỏ: "linh Tuyền phó thống lĩnh, cho các người tiến vào nội viện tìm người đã là nhân nhượng, bây giờ còn tại nội viện ta đụng đến học sinh?"

Theo thanh âm già nua hạ xuống, thân ảnh màu đen quý dị hiện giữa không trung, rõ ràng là đại trưởng lão Tô Thiên

Nhìn Tô Thiên xuất hiện, Linh Tuyền trên người sát ý nháy mắt thu vào, hướng về người phía trước chấp tay, cười nói: "Đại trưởng lão nói chi vậy, ta chỉ là cùng Tiêu Viêm thiếu gia nói chuyện mà thôi."

"Được rồi, đừng đứng trước mặt ta mà uốn lưỡi, ta cho các ngươi vào tìm người, đã là cho tộc các người mặt mũi, hiện người đã tìm được, lập tức li khai đi" to Thiên nhú nhú mày nói.

Nghे To Thiên hạ lệnh trực khách, Linh Tuyên cười cười, cũng ko phản bác, khom người quay đi, chợt ánh mắt lần thứ hai chuyển hướng Tiêu Viêm, ngoài cười cười trong lòng thì không cười nói. "Xem ra người chưa từ bỏ ý định, cũng được, chờ người sau này có bản lĩnh, đến tộc ta tìm tiểu thư, đến lúc đó, ta phó thống lĩnh hội sẽ cho người biết thế nào là sự chênh lệch."

Nói xong, Linh Tuyên vai ru lên, một đôi cánh đỏ thắm sắc đấu khí bắn ra, hai cánh hơi chấn động, thân hình cấp tốc bay lên trên không, bay vút đi trong thời gian ngắn

Nhìn Linh Tuyên ly khai, Tô Thiên chậm rãi hạ thân hình xuống. rơi bên cạnh Tiêu Viêm, vỗ nhẹ bờ vai của hắn, than thở: "...Tiêu tử kia, đã kích người, không phải đã có thể như lời hắn nói đâu, tộc bọn họ cùng người bình thường có chút bất đồng, đứng lên tu luyện có chút gặp may mắn, nhưng thật muốn luận khởi điểm tu luyện thiên phú, hắn so ra kém người

Tiêu Viêm mỉm cười, yên lặng gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu vừa rồi hắn động thủ, có liều mạng lần thứ hai trọng thương, ta cũng sẽ lưu lại cho hắn một ít thương tổn

Nhìn giọng nói nhỏ nhẹ của Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng nao nao, hắn rõ ràng, người trước mặt cũng không phải nói đùa, hắn cười nói: "ta tin tưởng người, một người bằng khả năng bản thân thực lực đem Vân Lam tông quật long trời lở đất như vậy, lời nói lúc này cũng không làm cho ngài ý muốn."

"Ha ha, được rồi,...Tiêu tử kia, ngày mai là ngày tiến nhập thiên phần luyện khí thấp tiếp thu tâm hỏa nhập thể, nếu là người có thiên phú tu luyện, tấn chức đấu vương là chuyện bình thường, hiện tại nói cái gì đều chỉ là vô dụng, chỉ có trở thành một cường giả chân chính, người mới có thể đi đến tộc đó, tìm được bạn gái của mình"

Tô Thiên vỗ vai Tiêu Viêm, thoải mái nói, chợt quay người hướng trong rừng rậm chậm rãi bước đi

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng Tô Thiên khuất dần trong rừng, lúc này mới xoay người, đem ánh mắt hướng phương bắc xa xôi phía chân trời, lâm lâm nói: "Huân nhi chờ ta ...." Năm tay chậm rãi từ trong áo bào vươn ra, máu từ khe hở kẽ tay tràn ra, Linh Tuyên cái loại không phải là chân chính vậy đối với Tiêu Viêm không có chút ảnh hưởng.

"Linh Tuyên trái nhục này, ta sẽ nhớ kỹ"

-----oOo-----

Chương 580: Tiến vào Thiên Phần luyện khí tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm vừa trở lại Bàn Môn thì vừa vặn gặp Ngô Hạo Hồ Gia. Hai người nhìn thấy Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm thì liếc mắt nhìn nhau một cái, không rõ là ai đã đem cái tên khuôn mặt thường xuyên tươi cười này chọc giận rồi.

Ánh mắt Tiêu Viêm lơ đãng, nhìn vào chẳng đoán ra được gì, Hồ Gia nhìn không được, thấp giọng hỏi: "*Huân Nhi đâu?*"

Tiêu Viêm cước bộ dừng lại một chút, rồi chậm rãi thở ra một hơi, nói: "*Đi rồi.*"

"*Đi rồi?*" Nghe vậy, Ngô Hạo cùng Hồ Gia nhất thời ngẩn ra, thần tình kinh ngạc: "*Đi đâu, khi nào thì trở về?*"

"*Nàng trở về gia tộc, về sau sợ là không thể quay lại.*" Tiêu Viêm dừng tại cửa phòng, nhàn nhạt nói một tiếng, lặng thinh đẩy cửa vào, sau đó thành thịch một tiếng, cửa phòng bị đóng lại thật mạnh.

Ngô Hạo cùng Hồ gia chăm chăm nhìn cánh cửa đóng chặt kia, một lúc lâu sau mới có chút tiếc nuối thở dài một hơi, trải qua một thời gian ở chung lâu như vậy, hai người đối với cô gái luôn nhu hòa mỉm cười kia, hay cơ hồ là tất cả mọi người trong Bàn Môn đều có cảm giác kính yêu cùng tôn sùng, nay chợt nghe thấy nàng rời đi, tự nhiên trong lòng mọi người đều cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

"Ai, tin tức này nếu truyền ra ngoài, sợ rằng sĩ khí không ít thành viên Bàn Môn sẽ tụt xuống mắt." Thật lâu sau, Hồ Gia thở dài một hơi, nói.

Ngô Hạo cười gật đầu, thấp giọng nói: "*Khó trách, ta luôn cảm giác được Huân Nhi gần đây có điểm kì quái, nguyên lai là sắp phải rời đi a*"

"*Ta sợ Tiêu Viêm trong lòng cũng không chịu nổi a.*" Hồ Gia bất đắc dĩ buông tay, chợt xoay người đi ra bên ngoài, nói: "*Quên đi, không nên quấy rầy hắn, cứ để hắn yên tĩnh a.*"

Ngô Hạo gật đầu, không biểu lộ cảm xúc gì đi theo sau.

Trong căn phòng nhỏ nhàn nhạt mùi thơm của thiếu nữ lưu lại, Tiêu Viêm nằm trên chiếc giường mềm mại, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng xuất hiện hình ảnh một cô gái động lòng người nhất kia cau mày cười, như dao khắc thật sâu trong tâm tưởng hắn.

Khi nàng còn ở bên, hắn thật ra chưa từng có cảm giác như vậy, hiện giờ nàng đã đi xa rồi, cổ cảm xúc kia mới từ trong sâu thẳm bên trong tâm trí hắn len lỏi mà ra. Cảm giác giống như tẩu hỏa nhập ma vậy, cứ quanh quẩn trong đầu liên miên không dứt. Tiêu Viêm hít sâu một hơi, giờ hắn biết cái hình ảnh kia, sợ là sẽ bám theo hắn suốt cả cuộc đời này. "*Ta sẽ đi tìm người cả cuộc đời này*", Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, nhủ thầm nhưng thanh âm cứ vang lên trong phòng.

Sau một thời gian ngắn yên tĩnh, ngày hôm sau, nội viện lại trở nên náo nhiệt, bởi vì hôm nay mười người đứng đầu cường báng sẽ tiến vào Thiên phần luyện khí tháp tầng dưới cùng để tiếp thụ căn nguyên tâm hỏa phân thể. Người trong nội viện đều rõ, chỉ cần chịu qua được lại phân thể này, cơ hồ về sau sẽ dễ dàng tấn giai Đấu vương hơn, loại cơ hội này chỉ có thể ngộ không thể cầu, đủ để làm cho bất cứ ai cũng phải lóa mắt.

Bên trong Bàn Môn, một đoàn thành viên vây quanh phía trước tiêu lâu các, nhìn cửa phòng đóng chặt, cúi đầu nói nhỏ khe khẽ.

"*Dát chi!*"

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, cửa phòng đóng chặt đột nhiên vang lên một tiếng rất nhỏ, tất cả âm thanh khe khẽ bây giờ đều ngưng lại,

từng đạo ánh mắt nóng bỏng cùng tôn sùng chăm chăm nhìn về cửa phòng.

Tại nơi tất cả ánh mắt nóng cháy kia nhìn chăm chú, một hắc bào thanh niên chậm rãi đi ra, nhìn khuôn mặt âm áp kia, tất cả thành viên Bàn Môn đều có một loại cảm giác phấn chấn, hiện giờ Bàn Môn chính là bang phái đứng đầu, nhất cử nhất động của Tiêu Viêm đều tác động đến tinh thần của Bàn Môn, mặc kệ gặp loại đối thủ nào, chỉ cần hắc không bại, như vậy Bàn Môn mọi người đều sẽ có ý chí chiến đấu vô cùng kiên định.

Nhìn Tiêu Viêm khôi phục lại thần sắc trước kia, Ngô Hạo cùng Hồ Gia cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu người này vẫn như ngày hôm qua, âm trầm, cô đơn...sợ rằng tâm tình mọi người ở đây sẽ vô cùng xấu a.

Ánh mắt nhìn chung quanh quảng trường, tầm mắt Tiêu Viêm lướt về phía chỗ ành viên Bàn Môn nào, người đó sẽ là không tự chủ được ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nóng cháy đầy kích động.

Tiêu Viêm mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên, sau chợt hạ xuống, thanh âm ngắn gọn rõ ràng: "*Đi!*"

Nói xong, Tiêu Viêm cước bộ dẫn đầu, hướng cửa Bàn Môn bước ra, sau đó, rất nhiều thành viên Bàn Môn chậm rãi theo sát sau.

Đội quân lớn như vậy hành tẩu trong viện, tự nhiên gây ra xôn xao không nhỏ, từng đạo ánh mắt từ bốn phía hướng đến, khi bọn hắc nhìn thấy đầu lĩnh hắc bào thanh niên kia, nhất thời giật mình, chợt hiện vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn theo. Khí thế Bàn Môn tăng vọt trong lòng mọi người.

Hiện giờ Bàn Môn bởi đan dược duyên cớ, dĩ nhiên chân chính lũng đoạn thị trường đan dược trong nội viện. Hơn nữa, theo thực lực Bàn Môn tăng cường, Dược bang kia ngày càng khó cùng Bàn Môn tranh đoạt. Hỏa năng sung mãn khiến cho loại chế độ thưởng phạt Hỏa năng đặc thù của Bàn Môn càng hoàn thiện, bởi vậy bên trong nội viện, cho dù một ít người sớm đã gia nhập thế lực khác, cũng đối với đãi ngộ của thành viên Bàn Môn hâm mộ vô cùng.

Một đoàn người chậm rãi thẳng đến Thiên phần luyện khí tháp, ven đường cũng gặp qua vài ba thế lực khác, bất quá thanh thế so với Bàn Môn không thể nghi ngờ là yếu hơn rất nhiều.

Tuy rằng các thế lực khác thủ lĩnh cũng là nằm trong mười người đầu, bất quá Tiêu Viêm có thể đem cả Liễu kinh đánh trọng thương, đứng trước hắn không ai dám có chút ngạo ý, dù sao bọn họ đều rõ ràng, nếu Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh không vì lưỡng bại câu thương mà tham gia đến cuối, chỉ sợ hai người đều bại danh 3 người đầu.

Sắp tới Thiên phần luyện khí tháp, Tiêu Viêm cũng đồng dạng gặp Lâm Tu Nhai dẫn theo một đám người, song phương gặp mặt, đều là ngần người ra, rồi chợt cười vang tiếp đón nhau.

Vừa lúc tiếp đón, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua đám người phía sau Lâm Tu Nhai, tính ra chỉ vẻn vẻn có hai mươi người, nhưng trong lòng thầm khen một tiếng. Họ nhân số tuy kém so với Bàn Môn nhiều, nhưng hơi thở đều là ẩn lại, trong mắt lấp lóe tinh quang, cả người khí thế ngưng tụ, thực lực đều ít nhất là nhất tinh Đấu Linh.

"Nói vậy đây chính là Nanh sói nổi tiếng nội viện a, người không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều có thể lấy một địch mười, đây mới là chân chính tinh nhuệ a."

Khi Tiêu viêm đánh giá Nanh sói phía sau Lâm tu nhai, Lâm Tu Nhai cũng liếc mắt nhìn bên cạnh Tiêu Viêm, nhưng không thấy bóng dáng đã khắc sâu trong tâm trí hắn, trong mắt lập tức hiện lên một chút thất vọng. Hắn cùng Tiêu Viêm chuyện trò cười nói, rồi bước nhanh tới đỉnh tháp đã xuất hiện ở cuối tầm mắt kia.

Khi Tiêu Viêm dẫn người đến Thiên phần luyện khí tháp, nơi này bên ngoài đã sớm tấp nập xông xáo, bởi vì hôm nay mười người đứng đầu cường bảng tiến vào tầng dưới cùng của Thiên Phần luyện khí tháp nơi mà nội viện đã cấm các đệ tử khác tiến vào. Tuy rằng trong lòng mọi người có chút không đồng ý, nhưng cũng hiểu được đây là quy củ lâu đời, khó có thể thay đổi.

Đám người Tiêu viêm xuất hiện liền được mọi người chú ý đến. Danh vọng Tiêu Viêm bây giờ không thấp hơn so với Lâm Tu Nhai, tự nhiên trong nháy mắt liền bị mọi người nhận ra. Lập tức trong đám người đủ loại thanh âm vang lên.

Không để ý tới những thanh âm âm ỹ này, đám người Tiêu Viêm dựa vào

số đông, trực tiếp như thanh đao nhọn đâm vào đám người mở đường ra, cuối cùng nghênh ngang đi tới bãi đất trống trước cửa Thiên phần luyện khí tháp.

Ngoài cửa Thiên Phần luyện khí tháp có một mảnh đất trống trải, bất quá nơi này chỉ dành cho những thế lực có thực lực sử dụng. Bàn môn hiện giờ hoàn toàn có đủ tư cách này, bởi vậy đoàn người cũng không khách khí trực tiếp tìm một nơi xếp bằng ngòi xuống. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Ngồi trên đất, Tiêu Viêm nhìn đám đông đang chen nhau đứng chật chội kia, không khỏi có chút cảm thán. Hơn nửa năm trước, hắn cũng chỉ có tư cách đứng ở bên ngoài đó, hôm nay nhìn các thế lực tại nơi này chiếm lấy vị trí tốt nhất để ngồi, không nghĩ tới hiện giờ, hắn lại đổi vị trí so với lúc xưa.

"*Hắc, Liễu Kinh, tên đócũng tới rồi!*" Thân ảnh Lâm Diễm đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, đặt mông ngòi xuống hướng hắn bữu môi nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ánh mắt liền quét tới. Quả nhiên, tại đám đông bỗng xôn xao hẳn lên, một đám người hùng hổ xông vào thẳng hướng đến cửa Thiên Phần luyện khí Tháp. Đầu lĩnh của đám người đó, lưng đeo Đại liệt sơn thương, Liễu Kinh, phía sau là Liễu Phi, Diêu Thịnh cùng một đám người đáng người có chút cường tráng, nhưng khí thế không thể so cùng Nanh sói của Lâm Tu Nhai.

Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào Liễu Kinh, hắn cũng như có cảm ứng, hơi nghiêng đầu, ánh mắt hướng về hắc bào thanh niên đang ngòi xếp bằng kia.

Bốn mắt đối nhau, cước bộ Liễu kinh dần dần chậm lại, mắt nhìn chăm chăm về một phía. Hành động này tự nhiên khiến cho mọi người chú ý. Vì vậy, từng đạo ánh mắt lại chuyển dời lên người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hai vị đối thủ có thể nói là oan gia ngõ hẹp đang đối mặt nhìn nhau, tiếng ồn ào chung quanh nhất thời yên lặng đi rất nhiều.

Đám đông chung quanh nhìn chăm chú. Liễu Kinh thoáng chân chờ một chút, rồi liền dẫn người chậm rãi hướng Tiêu Viêm đi tới.

Phía sau Tiêu Viêm, mọi người Bàn Môn nhìn thấy Liễu Kinh dẫn người đến, nhất thời đều khẩn trương, ánh mắt biểu lộ địch ý, trực tiếp rút vũ khí ra.

Hành động của song phương lập tức làm cho thanh âm chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hồi hộp nhìn hai phương thế lực như sắp triển khai chiến đấu sống mái với nhau.

Cách còn khoảng mười thước, Liễu Kinh liền dừng cước bộ lại, vung tay lên. Đám đại hán hùng hổ kia nhất thời đều dừng lại, nhanh gọn đứng chỉnh tề, rất có khí thế.

Liễu Kinh mang theo Liễu Phi, Diêu Thịnh, chậm rai tiến tới trước mặt Tiêu Viêm. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt đang tươi cười kia. Thanh âm trầm thấp nói: *"Người rất mạnh, ta đã xem thường người."*

Tiêu Viêm cười cười, hướng về phía Liễu Kinh chấp tay, nói: *"May mắn mà thôi."*

"Trong chiến đấu không tồn tại may mắn" Liễu Kinh nhàn nhạt nói, ánh mắt chợt có chút nồng bỏng hướng Tiêu Viêm, nói: *"Bất quá, từ giờ trở đi, đối thủ của ta lại có thêm một người. Điều này đối với ta mà nói, là một đại hỷ sự. Về sau khi có dịp, ta sẽ tìm người tỷ thí lại."*

Liễu Kinh nói xong cũng không đợi Tiêu Viêm đáp lời lại, liền xoay người mang người đi đến địa phương không xa đó chờ đợi cửa mở.

Nhìn Liễu Kinh đi, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu: Người này, nguyên lai thật là phiền toái. Sau khi Liễu Kinh dẫn người đến không lâu, lại có thêm một số đám người tới. Cuối cùng gần nửa giờ sau, hai bên tả hữu, đột nhiên có tiếng xé gió vang trời. Vài đạo thân ảnh già nua thoáng hiện ở ngoài cửa tháp, trong đó có một người dẫn đầu, chính là đại trưởng lão Tô Thiên.

"Ha hả, xem ra mọi người đã đến đông đủ, vậy ta cũng không nhiều lời." Tô Thiên đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi cũng không nói nhiều liền vung tay lên. Cánh cửa tháp nặng nề đột nhiên vang lên một trận thanh âm *"Dát chi"*, rồi từ từ mở ra.

"Mười một người đứng đầu cường bãng, theo ta tiến vào. Những người khác không được phép. Nếu vi phạm, trong vòng nửa năm, đừng nghĩ đến chuyện tiến vào trong đó." Tô Thiên nhàn nhạt nói một tiếng, cũng không để ý tới mọi người bị hình phạt nghiêm khắc này làm cho kinh hãi thối lui, xoay người tiến vào trong tháp.

Nhìn bóng dáng Tô Thiên, Tiêu Viêm đứng dậy trong từng đạo ánh mắt hâm mộ, dẫn đầu tiến vào trong Thiên phần luyện khí tháp!

-----oOo-----

Chương 581: Căn nguyên tâm viêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi tiến vào trong Thiên Phần Luyện Khí tháp, quang mang bỗng âm đạm đi rất nhiều, Tiêu Viêm hướng mắt lên đã thấy Tô Thiên đứng tại phía trước tựa hồ như đang đợi bọn họ.

Tô Thiên nhìn thấy Tiêu Viêm dẫn đầu tiến vào, liền hướng phía hắn cười cười, nhưng nhìn người thanh niên đứng trước mặt khuôn mặt vẫn bình thản. Hắn vui vẻ gật gật đầu, trong lòng âm thầm khen: "*Tiểu tử này, không chỉ có thiên phú kinh người, hơn nữa định lực lại cứng cõi, có thể có thành tựu như vậy, cũng không phải đều là do ngẫu nhiên.*"

Sau lưng Tiêu Viêm, không bao lâu sau khi hắn đến, Lâm Diễm, Lâm tu nhai cùng đám người cũng là lục tục tiến vào. Mười một người đều dừng lại đứng trước mặt Tô Thiên, ngoại trừ Tử Nghiên có chút thiếu kiên nhẫn còn những người khác phần lớn đều rất hưng phấn.

"Uy, Tiêu Viêm, đồ vật kia ta đã ăn hết sạch rồi. Chờ sau khi rời khỏi đây, ngươi nên luyện chế thêm cho ta a!" Tử Nghiên không thèm để ý tới Tô Thiên, nhảy nhót đến bên cạnh Tiêu Viêm, lôi lôi kéo kéo tay áo hắn, mái tóc đuôi ngựa vung vẩy, thấp giọng than thở nói: "*Trong khu tháp này tối quá.*"

"Án." Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu. Hắn biết bản thể Tử Nghiên vốn là ma thú nên đối với hoả diễm có chút tâm lý bài xích. Tâm hoả căn nguyên đoán thể đối với nàng cũng là không có mấy tác dụng, dù sao nàng đã tiến

vào đấu vương giai cấp rồi, bất quá có chút ít còn hơn không, có thể miễn phí đoán thể một lần, dù ít dù nhiều cũng có lợi, cho nên Tử Nghiên cũng không phản đối tham gia. Tính tình nàng tuy rằng đơn thuần, nhưng đối với việc này vẫn có thể phân rõ nặng nhẹ. Tô Thiên ho nhẹ một cái, trừng mắt lên, không thèm nhìn Tử Nghiên một cái, bắt đắc dĩ đem ánh mắt sang nhìn đám người Tiêu Viêm, nghiêm túc nói: *"Các ngươi phải đi theo sau ta, không được tự tiện đi lại một mình. Tới tầng dưới rồi cũng không được tùy ý đi lại. Mặc kệ có động tĩnh gì, cũng không được đi loạn xung quanh. Nếu không, ta sẽ hủy bỏ tư cách của các ngươi, hiểu chưa?"*

Mọi người nghe vậy mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng gật đầu. Tô Thiên nhìn thấy mọi người gật đầu đáp ứng, lúc này mới xoay người đi trước dẫn đường. Lộ tuyến đi xuống tầng dưới cùng của Thiên Phần luyện khí tháp có rất nhiều nhưng Tô Thiên lại dẫn đám người Tiêu Viêm trực tiếp tiến vào thông qua một cái cửa sắt.

Tiêu Viêm nhìn Tô Thiên đang đi phía trước, trong lòng nhất thời nhảy dựng lên, hẳn rõ ràng cảm thấy sau cửa sắt một hắc động sâu không thấy đáy, ẩn núp trong đó đích thị là Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Tiêu Viêm với tâm trạng kích động đi theo Tô Thiên đi tới trước, tiến vào cửa sắt. Từ trên các vách tường, một thứ ánh sáng nhàn nhạt hôn ám toả xuống, chiếu lên tấm cửa sắt tạo ra một cảm giác có chút mông lung. Bất quá, tuy rằng ánh sáng có chút yếu ớt, nhưng cũng không gây trở ngại cho Tiêu Viêm nhìn về phía giữa cái không gian khổng lồ kia đang có một động khẩu dần mở rộng. Mặt khác, mấy người còn lại cũng là có chút tò mò, hết nhìn đông tới nhìn tây, thậm chí ngay cả đám người Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai cũng là lần đầu tiên tiến vào, nên tò mò ngược nhìn xung quanh, sau đó không lâu thì dừng lại tại giữa không gian khổng lồ kia. Tuy rằng mọi người trong lòng tràn đầy tò mò, nhưng vừa nghĩ tới lời dặn dò khi nãy của Tô Thiên cũng không dám tùy ý bước ra khỏi hàng để đi tới xem xét.

Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao dừng lại tại hắc động tối đen kia, một lúc lâu sau mục quang mới hướng về Tô Thiên phía trước.

Lộ tuyến của Tô Thiên lúc này chính là vị trí bên cạnh không gian rộng lớn kia, bởi vậy khoảng cách tới trung ương hắc động còn khá xa. Bất quá như thế, đám người Tiêu Viêm vẫn cảm nhận được một luồng nhiệt lưu nóng cháy.

Đọc theo một bên mà đi, Tô Thiên mang theo mọi người tiến vào một thông đạo uốn lượn ánh sáng mờ mịt. Tô Thiên cước bộ vẫn không ngừng rẽ ngang lên thang lầu đi tới. Tiêu Viêm có thể nhận thấy được, đám người bọn hắn đang ở sâu dưới đáy thang lầu thông đạo Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Phòng thủ sâm nghiêm như vậy đủ để cho đám người Tiêu Viêm cảm thấy khiếp sợ, cơ hồ mỗi một vài bước đi, lại xuất hiện một gã thủ vệ đứng thẳng như tượng được điêu khắc. Phòng thủ nghiêm mật như vậy phối hợp với không khí u ám xung quanh, khiến cho vài người thềm nuốt một ngụm nước miếng mà run sợ. Nếu không phải mọi người trong nội viện đều tín nhiệm lời nói của Tô Thiên, chỉ sợ bây giờ có người nhin không được phải hoài nghi Tô Thiên có hay không đem bọn họ mang đến một nơi tuyệt địa nào đó. Bầu không khí như đè nén xuống, cơ hồ không ai hứng thú nói gì, ngoại trừ Tử Nghiên dọc đường đi không ngừng vòng quanh Tiêu Viêm nói xì xầm gì đó. Những người khác vẻ mặt đều nghiêm trọng, đội ngũ nghiêm chỉnh, chỉ có tâm trạng hỗn độn cùng tiếng ồ ồ hít thở.

Loại cảm xúc đè nén hồi hộp này liên tục giảm co. Gần nửa giờ sau, bầu không khí đó cũng bị quang mang xuất hiện ở cuối thông đạo tối tăm đánh cho tan biến đi.

"*Tới rồi!*" Bước nhanh về phía cuối thông đạo, âm thanh của Tô Thiên nhàn nhạt vang lên, nhất thời làm tinh thần mọi người phấn chấn lên, cước bộ vội vàng nhanh hơn tiến về phía trước.

Đi ra khỏi thông đạo tối tăm, đám người Tiêu Viêm khi gặp ánh sáng mạnh liền nhắm hai mắt lại, rồi ngay sau đó liền mở ra, ánh mắt mọi người đảo qua khắp nơi, chợt thần tình kinh ngạc.

Đây là một khoảng không gian rộng mở vô cùng khoáng đãng, chiếm địa cực quảng, nhìn xuống dưới, cơ hồ so với mặt trên cứ một tầng đều mở rộng thêm. Hơn nữa, bởi vì nơi này cũng không có nhiều tu luyện thất lẫm, nên liếc mắt một cái nhìn quanh thì có loại cảm giác trống rỗng. Tiêu Viêm đảo mắt nhìn xung quanh, một lát sau thì ánh mắt dừng lại tại trung ương địa sở. Tại nơi đó có một động khẩu rộng chừng mấy chục thước. Đôi mắt Tiêu Viêm nhất thời híp lại, chỉ thấy tại tầng đỉnh cao tới gần trăm mét, một cái động khẩu cực kì khổng lồ, cực kỳ tinh chuẩn rất giống hắc động phía dưới. Hiển nhiên, Thiên Phần luyện khí tháp mỗi một tầng tựa hồ đều có một cái động khẩu, hơn nữa, các động khẩu này rất giống nhau.

"Xem ra tại nơi sâu nhất của hắc động là địa phương có bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm?"

"Chỉ là không biết, đó là tầng thứ mấy?" Tiêu Viêm trong lòng lẩm bẫm nói.

"Tất cả theo ta lại đây." Tô Thiên ánh mắt đảo quanh nhìn một lượt, rồi chợt hướng đám người Tiêu Viêm vung tay lên nói. Tô Thiên tiến tới trung tâm vị trí quảng trường. Tiêu Viêm thấy thế, ánh mắt chợt thay đổi, liền bám theo sau.

Càng tiếp cận trung tâm hắc động, Tiêu Viêm càng cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu khác thường bao phủ ở quanh cơ thể.

Khi còn cách động khẩu hắc động chừng 20 lần hô hấp, Tô Thiên dừng cước bộ lại, bàn tay vung lên, nhất thời hai đạo thân ảnh không biết từ chỗ nào vọt ra, cuối cùng đứng cách động khẩu tầm mười thước.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hai đạo thân ảnh kia một cái. Hai người này rõ ràng cũng là nội viện trưởng lão, chẳng qua tựa hồ cùng bên ngoài không thường lộ diện, cho nên ngay cả hắn cũng không thấy qua.

"Tất cả ngồi xuống đi!" Tô Thiên chỉ xuống một chỗ trên mặt đất, nơi đó có mười một cái ngọc thai đặc chế, nhìn qua tất cả đều xanh biếc như phi thúy.

Tiêu Viêm đặt mộng ngồi trên ngọc thai, nhất thời cảm giác thấy một cỗ ôn hàn nhàn nhạt thấm thấu vào. Ngồi ở chỗ này, tựa hồ ngay cả cái nóng cháy của ngoại giới đều bị ngăn cách lại.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã ngồi trên ngọc thai, Tô Thiên lúc này mới xoay người cùng một vị trưởng lão thấp giọng nói vài câu, rồi sau đó, hai gã trưởng lão chậm rãi đến gần động khẩu hắc động kia, hai tay nhanh như thiểm điện kết xuất thủ ấn, cuối cùng giọng quát trầm xuống.

Theo tiếng quát của hai người dần hạ xuống, chỉ thấy tại hắc động trống trải, bỗng nhiên nổi lên một trận dao động. Ngay lập tức có một tầng năng lượng hư ảo hiện lên, chậm rãi xuất hiện ở nơi mọi người đang nhìn chăm chú.

"Nguyên lai nơi này có năng lượng đặc thù phong tỏa. Xem ra nội viện đối với Vân Lạc Tâm Viêm phòng vệ thật sự nghiêm mật a." Nhìn tầng năng lượng hư ảo nhưng lại cực kì vững chắc kia, Tiêu Viêm trong lòng chột nhủ.

Sau khi tầng năng lượng kia hiện lên, hai vị trưởng lão tay xuất nhất chiêu, nhất thời, một đạo hào quang màu trắng nhàn nhạt chậm rãi từ bên trong hắc động phiêu đảng mà ra. Cuối cùng, vầng năng lượng thâm thấu, huyền phù cách mặt đất hai thước. Sau khi vầng hào quang màu trắng xuất hiện không lâu, lại liên tiếp có một vầng hào quang nữa bay ra. Một lúc lâu lúc sau, tổng cộng có mười một cái luồng sáng xuất hiện ở trước mặt đám người Tiêu Viêm.

Mọi người mở trừng hai mắt, vẻ mặt nghi hoặc nhìn vầng hào quang màu trắng đục trông giống quả trứng gà kia. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Nhìn sắc mặt mờ mịt của mọi người, Tô Thiên ảm đạm cười, tay áo bào nhẹ huy động, nhất thời, vầng hào quang mờ ảo kia cấp tốc trở nên trong suốt, cuối cùng, đem vật bên trong hiện ra trước mặt mọi người.

Vầng hào quang dần trở nên trong suốt làm hiện ra bên trong một đoàn năng lượng vô hình, dùng mắt thường có thể thấy nó giống như một đoàn hoả diễm. Đoàn hoả diễm này lượn lò bốc lên, bất quá nhiệt khí tựa hồ toàn bộ đều bị vầng hào quang kia cách ly. Bởi vậy, đám người Tiêu Viêm đều là không phát hiện ra một chút nhiệt lưu nào.

"Đó là căn nguyên tâm viêm." Tô thiên chăm chú nhìn vào ngọn lửa vô hình đó, nhàn nhạt nói.

"Loại căn nguyên tâm viêm này rất khó đạt được, hàng năm hao tổn của chúng ta nguồn nhân lực lớn, mới có thể có được 3 đến 4 phần hoả diễm. Hơn nữa, việc này còn phải xem vào vận khí. Thứ này đối với những người Đấu vương trở lên tác dụng không quá lớn, nhưng dưới Đấu vương có thể dựa vào năng lực để tấn cấp Đấu vương. Đương nhiên đây là khó khăn không nhỏ, thân thể sẽ chịu đau đớn lớn, phải rất kiên trì nhẫn nại, nếu chỉ có một chút sơ suất sẽ không chỉ thất bại mà còn tạo cho thân thể tổn hại không nhỏ a"

"Đại trưởng lão, căn nguyên tâm viêm đoán thể này, một năm xác suất thành công là bao nhiêu a?" Lâm diễm duỗi tay ra, thật cẩn thận hỏi.

"Mỗi lần đều có mười người đứng đầu cường bảng tới đây tiếp thụ đoán thể. Thất bại cũng không thấp. Mỗi lần đều có một nửa số người thất bại." Tô Thiên khinh miêu đạm tả - thanh âm nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại khiến một số người trán toát mồ hôi lạnh, một nửa thất bại có vẻ khó a?"

"Đấu vương giai cấp, đừng nói là đại lục cường giả phân thủy lĩnh, muốn tấn chức giai cấp này có khá nhiều khó khăn. Các ngươi hiện là Đấu linh đỉnh phong... hẳn là cực kỳ rõ ràng, nếu không đủ cơ duyên, cả đời đều dừng lại tại cấp bậc này này, cũng không phải không có khả năng." Tô Thiên liếc nhìn đám người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh nói. "Nếu là không dám tiếp thụ đoán thể, liền có thể nói ra. Căn nguyên tâm viêm này cũng cực kỳ trân quý, có thể tiết kiệm tự nhiên là tốt nhất." Tô thiên tùy ý nói.

Mọi người nghe vậy hai mặt liền nhìn nhau. Mọi người tự nhiên không muốn rút lui, cũng theo như lời Tô Thiên, tấn chức đấu vương quá mức khó khăn, có cơ duyên như vậy, nếu là buông tha thì ngày sau sẽ hối hận. "Nếu không có ý kiến gì nữa. Như vậy, mọi người nhắm mắt dưỡng thần a, không được phân tâm, vạn nhất xuất hiện vấn đề, chúng ta sẽ ra tay." Tô Thiên nhìn đám người không nói lời nào, liền vung tay lên, mười một luồng sáng đó bay vút đến đỉnh đầu mọi người, cuối cùng dưới ánh mắt khấn trợ của mọi người: "Thình thịch" Một tiếng vỡ tan mở ra, ngọn lửa vô hình trong đó liền cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống rồi theo đỉnh đầu mọi người chui vào.

-----oOo-----

Chương 582: Nỗi Đau Luyện Thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo đoàn ngọn lửa vô hình kia tiến vào đỉnh đầu đám người Tiêu Viêm, nhất thời, thân thể mười một người đều xuất hiện run rẩy ở các mức độ khác nhau. Ngay sau đó, khuôn mặt dần đỏ lên giống như bị than lửa nung, thậm chí còn có nhè nhẹ sương trắng, thậm chí thấu ra từ trên đầu mọi người.

Nhìn khuôn mặt đỏ lên của mười một người kia, Tô Thiên khẽ gật đầu,

hướng về hai gã trưởng lão dặn bảo, nói: *"Giám sát chặt chẽ một chút. Đừng để xảy ra sự cố."*

Hai gã trưởng lão khom người nhận lệnh. Trong đó một vị trưởng lão áo bào tro thở dài nói: *"Không biết lần này sẽ có bao nhiêu người có thể thành công vượt qua đây?"*

"Tâm viêm luyện thể loại này, hiệu quả hơn xa so với tâm viêm luyện thể khi tu luyện ở mấy tầng trên. Phỏng chừng như thế này, cho dù có ý chí kiên định đi nữa, muốn vượt qua được cũng không có tuyệt đối chắc chắn." Tô Thiên nhàn nhạt nói.

Gã trưởng lão kia cũng cười khò gật gật đầu. Nói: *"Nhóm cường bång Top mười lần trước tới đây, chỉ có bốn người thành công vượt qua, còn lại sáu người, đều là thất bại, nhưng lại bị nội thương không nhẹ, ước chừng phải điều trị hai ba tháng mới khỏi hẳn, "ai" (thở dài), lợi ích của tâm viêm luyện thể dĩ nhiên là làm cho người ta thêm đổ mắt, cho dù vậy cũng không phải dễ dàng hưởng thụ a."*

"Đều xem cơ duyên của chính bọn hắn đi thôi, thất bại cũng không sao. Tâm viêm luyện thể thành công cũng chỉ là làm cho bọn họ ngày sau khi đột phá cấp bậc đấu vương thoải mái một ít, chứ cũng không có hiệu quả trực tiếp đưa bọn họ tăng lên tới đấu vương. Có thể tiến vào Top mười cường bång phần lớn đều là người có thiên phú ưu tú, chỉ cần không phải là người có vận khí cực kỳ đen đui, hao phí thời gian năm đến mười năm. Hết thầy đều có cơ hội tiến vào đấu vương." Tô Thiên tùy ý nói, ánh mắt chợt liếc về hướng phía sau *"thâm động"* thật lớn kia, khẽ nhíu mày, nói: *"Gần đây Vẫn Lạc Tâm Viêm như thế nào rồi? Có "động tĩnh" gì không?"*

Nghe được Tô Thiên đặt câu hỏi, trưởng lão áo bào tro lúc nãy vội vàng nói: *"Trong khoảng thời gian này Vẫn Lạc Tâm Viêm lại là bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí là ngay cả một chút dao động cũng không có xuất hiện, nếu không phải lúc trước chúng ta phát hiện nó có dấu hiệu hoạt động, chỉ sợ ta đã cho rằng nó đã lặng lẽ chạy thoát."*

"Không có động tĩnh?" Nghe vậy, Tô Thiên chẳng những không vui mừng, ngược lại sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, qua nhiều năm như vậy, Vẫn Lạc Tâm Viêm luôn luôn *"đánh sâu"* vào phong ấn, làm sao có thể trong lúc này lại đột nhiên hoàn toàn không có động tĩnh? Điều quá bình thường lại là bất thường, chẳng lẽ là Vẫn Lạc Tâm Viêm chuẩn bị gây

chuyện?

Các ý niệm trong đầu chuyển động, Tô Thiên sắc mặt lại càng thêm ngưng trọng, một lát sau, trầm giọng nói: "*Phong án như thế nào?*"

"Chúng ta đã triệu tập tất cả trưởng lão nội viện lại đây, dưới trợ giúp của mười tám người và tiêu phí thời gian năm ngày, đã tu bổ hoàn toàn phong án đã bị đánh sập có chút bị tán loạn mấy ngày trước." Một gã trưởng lão khác nhìn sắc mặt ngưng trọng của Tô Thiên, cười nói: "*Đại trưởng lão không cần quá mức lo lắng, cho dù tầng thứ nhất phong án bất hạnh bị phá, nhưng hôm nay chỗ tầng ngoài Thiên phần luyện khí tháp, còn có phong án mà lúc trước viện trưởng đại nhân đích thân bố trí, Vãn Lạc Tâm Viêm này muốn phá tan phong án, khó khăn cũng không nhỏ."*

Tô Thiên nhíu nhíu mày, khiển trách nói: "*Không cần xem thường Vãn Lạc Tâm Viêm, dị hỏa bực này, là lực lượng mang tính hủy diệt nhất trong thiên địa. Trải qua năm tháng trường kỳ ngưng tụ, loại lực lượng này có thể nói là đạt đến trình trạng khủng bố, nếu là một khi xuất hiện sai lầm, toàn bộ nội viện đều bị hủy diệt mất ở trong khoảng khắc, điều này, Già Nam học viện chúng ta không chịu đựng nổi."*

Bị Tô Thiên khiển trách một chút, tên trưởng lão kia cũng là có chút xấu hổ.

"Phải thêm nhiều người chú ý Vãn Lạc Tâm Viêm một chút, có chút "động tĩnh" gì, lập tức phát tín hiệu. Ta đã thông báo cho ngoại viện biết, hễ khi Vãn Lạc Tâm Viêm xuất hiện vấn đề, ngay lập tức sẽ có người nhanh chóng tới." Tô Thiên trầm giọng nói.

"Là!" Hai gã trưởng lão nghe vậy, âm thanh cung kính vội vàng đáp.

"Còn có, các người quan tâm đám tiểu tử kia một chút, đừng để xảy ra chuyện, ta muốn đi xuống tầng cuối cùng xem xét tình hình cụ thể thế nào." Tô Thiên dứt lời, thân hình vừa động. Quỷ dị biến mất ngay tại chỗ, lưu lại hai vị trưởng lão mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

.....

Đau, xâm nhập đến tận cốt tủy!

Đây là cảm thụ của Tiêu Viêm lúc này, ngay sau khi đoàn vô hình ngọn lửa kia tiến vào thân thể, ngay lập tức cả người giống như bị ném vào bên trong lò lửa, hơn nữa loại lửa này, đó là thiêu đốt dựng lên ngay trong cơ thể, hừng hực lửa nóng, nhiệt độ nóng cháy, hết thấy, giống như nếu không đốt người thành tro tàn sẽ không bỏ qua.

Ngay trong cái phỏng xâm nhập cốt tủy, từng giây từng phút đều có loại cảm giác sống một ngày bằng một năm. Tuy rằng Tiêu Viêm có loại xúc động muốn hôn mê tại chỗ, nhưng là tại nung khô trong vô hình ngọn lửa, theo cảm giác của hắn, ngược lại "*khí quan*" (các cơ quan phủ tạng) tựa hồ trở nên càng thêm mãn tuệ, mà này, cảm giác đau đớn cũng là không ngừng tăng lên, luyện thể như thế này, quả thực chính là một loại tra tấn.

Trải qua mấy năm nay tu luyện cùng lịch lãm, Tiêu Viêm đối ý chí kiên cường của mình cảm thấy tin tưởng, hơn nữa cũng bởi vì thành công luyện hóa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, bởi vậy đối với dị hỏa thật cũng là có một chút thích ứng. Bất quá cho dù là vậy, tâm viêm luyện thể cũng khiến cho hắn bị thống khổ khó có thể tưởng tượng được. Mặt khác đối với người chưa từng trải qua thích ứng, điều phải chịu đựng phải đạt đến trình độ đáng sợ như thế nào?

Phải chịu, cắn răng chịu, đây là lời nói trong lòng Tiêu Viêm không ngừng nhắc tới. Thời điểm lúc này, hắn cũng chỉ có thể dùng phương pháp gằn như là tự thôi miên chính mình để làm cho mình có thể kiên trì đến càng lâu.

Thời gian dài vô, trôi qua luôn cực kỳ chậm rãi, bất quá, theo loại này đau nhức kéo dài, nhưng thật ra Tiêu Viêm trở nên dần dần chết lặng, ở trong lòng sự chú ý đối với đau đớn dần giảm từng chút một, rốt cục là hắn có thể phân tâm ra cảm giác trong cơ thể mình, ở trong căn nguyên tâm viêm nung khô, một tia nhỏ bé, biến hóa...

Đoạn thời gian trước bởi vì thực lực đột nhiên tăng mạnh hai tinh, mà khiến cho đấu khí hơi có chút không ổn định, tại đây ở trong tâm viêm nung khô, cơ hồ lấy một cái tốc độ cực kỳ đáng vui mừng trở nên ngưng thật, Tiêu Viêm có thể cảm giác được, bên trong đấu tinh, cảm giác yếu ớt khi điều động đấu khí trước kia đang nhanh chóng biến mất, đấu tinh, lại lần nữa khôi phục trạng thái ngưng thực như trong quá khứ.

Cốt cách, kinh mạch, thậm chí cơ thể, cũng là giống như "*trình cương*"

trong lửa nóng, lấy một cái tốc độ chậm rãi, bị rèn luyện cho càng thêm cứng cõi cùng với tràn ngập nổ mạnh lực lượng

.....

Tiêu Viêm do nhiều loại nguyên nhân, vận may, vượt qua thời kì thống khổ, nhưng mà những người khác, lại không có vận may như vậy, ngay sau khi căn nguyên tâm viêm tiến vào trong cơ thể ước chừng một giờ, một gã đệ tử dẫn đầu xuất hiện tình huống bất thường. Sắc mặt ửng hồng nguyên bản nháy mắt hóa thành tái nhợt, thân thể cấp tốc run rẩy, giống như động kinh.

Hai vị trưởng lão kia vẫn chú ý đám người Tiêu Viêm, tự nhiên là phát hiện trước tiên cử động bất thường của bị đệ tử này, lập tức sắc mặt đều hơi đổi, thân hình chợt lóe xuất hiện ở bên cạnh người này, hai đôi bàn tay khô héo đồng thời áp vào, cuối cùng nhẹ nhàng từ từ dừng ở phía sau lưng của hắn, chỗ lòng bàn tay, đầu khí hồn đột nhiên "*bạo dũng*" tiến vào trong cơ thể hắn.

Theo đầu khí bạo dũng, thân thể vị đệ tử đó run rẩy càng thêm nhiều hơn, cuối cùng khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy lại lần nữa nảy lên một chút ửng hồng, một ngụm máu tươi đỏ sẫm nén không được trào lên phụt ra.

Máu tươi rơi trên mặt đất, nhất thời vang lên thanh âm xuy xuy. Một trận khói trắng bốc lên, cuối cùng lưu lại trên mặt đất nhọt nhọt đỏ sẫm.

Máu tươi phun ra, tên đó cũng là chậm rãi mở ra đôi mắt, hắn dường như cũng rõ ràng chính mình đã thất bại. Trong đôi mắt một đôi đồng tử tràn ngập âm đạm cùng bất đắc dĩ.

"Trước hết ngươi ở một bên nghỉ ngơi a, tâm viêm luyện thể, thất bại là chuyện thường tình, không cần để ý nhiều làm gì." Tên trưởng lão áo bào tro nhìn hắn thần sắc âm đạm, nói an ủi một câu. Nhưng mà vừa nói dứt câu, lại có một gã đệ tử, thân thể nhanh chóng trở nên run rẩy, hai người cười khò một tiếng, đành phải lại bay lướt đến người nọ bên cạnh, động tác giống như lúc nãy, đem tâm viêm trong cơ thể hắn bức ra.

Dẫn đầu có hai người thất bại, giống như là xuất hiện phản ứng dây chuyền, ngăn ngừa một giờ thời gian, ngay lập tức lại có thêm ba người thất bại, làm cho hai vị trưởng lão vội đến luống cuống tay chân.

Sau khi đem vấn đề của gã đệ tử cuối cùng giải quyết xong, hai vị trưởng lão nhìn sáu người còn lại, nhìn thấy bọn hắn ki tuy rằng khuôn mặt ửng hồng, tuy nhiên hơi thở vẫn như cũ ổn định, lúc này mới như trút được gánh nặng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sáu người này rõ ràng đã vượt qua thời kì nguy hiểm nhất, kế tiếp chỉ cần không xuất hiện sai lầm gì lớn, hẳn là có thể thành công rồi.

"Nhìn chung số người thành công lần này so với lần trước nhiều một chút." Một gã trưởng lão đang lau mồ hôi, cười nói.

Gã trưởng lão còn lại gật gật đầu, ánh mắt nhìn phía năm người đang nãn lòng vì thất bại, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đứng dậy nói: *"Người cứ ở đây trông đăm người này, để ta đem bọn họ ra ngoài tháp trước."* Nói xong, hắn xoay người đi hướng năm người kia, phát phát tay, mang theo bọn họ dọc theo căn phòng tĩnh lặng đi ra.

Căn nguyên tâm viêm luyện thể, là việc tiêu tốn không ít thời gian, tuy rằng sáu người bọn Tiêu Viêm đều là vượt qua thời kì gian nan nhất. Trong thời gian ba ngày tiếp theo, đều là ở tiếp thụ tâm viêm nung khô, mà ở trong giai đoạn nung khô này, bọn họ đều có thể cảm giác được rõ ràng, khí quan trong cơ thể, bất luận kinh mạch, cốt cách ..., đều cũng có không nhỏ cường hóa.

Sau khi mọi người được tâm viêm luyện thể đạt đến ngày thứ ba, quá trình này cũng dần dần đến hồi kết thúc, nét ửng hồng trên khuôn mặt cũng đang chậm rãi biến mất, một cỗ hơi thở cường độ không đồng nhất, từ trong cơ thể bọn họ bốc lên, tuy rằng cường độ cỗ hơi thở này so với trước khi tiếp thụ luyện thể cũng không có khác biệt quá lớn, bất quá, hiện tại hơi thở, rõ ràng so với mấy ngày trước trở nên càng thêm ngưng thực...

Nhưng mà, tại thời điểm khi mọi người sắp đại thành, Thiên phân luyện khí tháp chỗ tầng dưới chót, Tô Thiên vẫn đang chú ý Vẫn Lạc Tâm Viêm động tĩnh, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

-----oOo-----

Chương 583: Vẫn Lạc Tâm Viên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phần luyện khí tháp tầng dưới cùng, cảnh tượng ở nơi này hoàn toàn không giống với mấy tầng phía trên, nhiệt độ nóng cháy bốc lên trong khoảng không gian rộng lớn, thậm chí làm cho tầm nhìn có chút mơ hồ hư ảo, hút một hơi nhẹ nhàng vào trong cơ thể, nhất thời có cảm giác hút một hơi ngọn lửa.

Ánh lửa màu đỏ không biết thâm thấu từ nơi nào mà ra, làm cho toàn bộ không gian sáng sủa lên một chút, tại mảnh đất trung tâm của khoảng không gian này, cũng có một cái thâm động cực kỳ rộng lớn, cái cửa của thâm động này, so với bất kỳ tầng nào phía trên phải rộng hơn nhiều lắm, hơn nữa bên trong đó cũng không nhìn thấy đáy màu đen mà là tràn ngập một loại nhàn nhạt đỏ sậm, giống như máu tươi đọng lại.

Bên ngoài thâm động, mắt thường có thể nhìn thấy được một cái lồng năng lượng hình trụ phong tỏa chặt chẽ thâm động, mặt ngoài lồng năng lượng, tràn ngập những đường nét hoa văn huyền bí, tựa như xà uốn lượn tạo nên những vết sâu quanh co khúc khuỷu, hơn nữa lồng năng lượng nơi này cũng cực kỳ cuồng bạo, một tia năng lượng hùng hồn "lạc y" (quán quanh) không ngừng khuếch tán ra, thậm chí trong lúc đó còn có âm thanh không khí bạo liệt mơ hồ và cực kỳ trầm thấp truyền ra.

Ở cách bên ngoài lồng năng lượng đó không xa, Tô Thiên ngồi xếp bằng, đôi mắt khép hờ (tự bế phi điện), vận dụng đấu khí khổng lồ và ý niệm bao vây toàn bộ Thiên phần luyện khí tháp tầng dưới cùng, dù là dao động rất nhỏ, đều không trốn thoát cảm ứng của hắn.

Trong cái im lặng của tầng dưới cùng, đột ngột vang lên âm thanh nhàn nhạt lưu động, thanh âm này lan truyền giống như mặt nước hồ lăn tăn, nhưng chính thanh âm rất nhỏ như vậy, lại làm cho sắc mặt ngưng trọng của Tô Thiên nháy mắt đại biến, rồi hai mắt đột nhiên mở, ánh tựa như hai mũi nhọn, bắn thẳng về hướng chỗ thâm động trung ương, thanh âm đó đúng là từ nơi này truyền ra.

Đứng dậy như tia chớp, thân ảnh Tô Thiên đã động, khi xuất hiện trở lại, ngay lập tức đã đến bên cạnh thâm động, ánh mắt như điện, bắn thẳng hướng vào bên trong thâm động, nhưng mà một lúc lâu sau, âm thanh lưu động tựa như chất lỏng đột nhiên vang lên lúc này, nhưng lúc này lại giống như hoàn toàn biến mất.

Hơi hơi cau mày, Tô Thiên thoáng chân chờ một chút, hai tay chậm rãi áp lên mặt trên lòng năng lượng cực kỳ cuồng bạo kia.

Năng lượng cuồng bạo có thể dễ dàng làm chấn thương một gã cường giả đấu vương, ở trong tay Tô Thiên, lại giống như là "*súng vật*" thấy chủ nhân, nhanh chóng trở nên yên tĩnh lại, theo hai tay hắn chậm rãi tách ra, một cái lõi đi vừa một thân người ở trên lòng năng lượng hình tròn cũng mở ra.

Thân hình chợt lóe, Tô Thiên nháy mắt xông vào lòng năng lượng, hai chân vững vàng đứng ở bên cạnh phía trên thâm động, nhất thời, một luồng nhiệt độ cực kỳ nóng cháy tấp thẳng vào mặt, dưới cái nóng này, cho dù với thực lực Tô Thiên cũng không dám coi thường, cùng lúc tay áo bào vung lên, một luồng đấu khí hùng hồn bao vây thân thể hắn lại, do vậy cũng giúp ngăn cách với nhiệt độ nóng cháy bên ngoài.

Làm xong cái "*phòng hộ*" này, ánh mắt Tô Thiên lúc này mới bắt đầu hướng vào bên trong thâm động, phía trên đồng tử hai mắt, dần dần bao trùm lên một tầng nhàn nhạt ánh sáng màu vàng, mà ở dưới tầng ánh sáng màu vàng này, ban đầu không thấy chỗ sâu bên trong ở đáy thâm động, rốt cục cũng xuất hiện một chút cảnh tượng, đó là một mảnh hải dương nham thạch nóng chảy, chẳng qua, nhan sắc nham thạch nóng chảy nơi này, thì nham thạch nóng chảy tầm thường không thể so sánh được, ở đây lại có màu sắc đỏ đậm khác lạ, nó giống như vô số máu tươi trộn lẫn ở trong đó, toàn bộ đều lộ ra một loại nhan sắc quý dị.

Nhìn một góc thế giới nham thạch nóng chảy kia, ở chỗ xâm nhập sâu bên dưới nền đất cự ly xa nhiều ít không rõ, phía trên khuôn mặt ngưng trọng Tô Thiên cũng là càng thêm ngưng trọng, tuy rằng biết rõ bản thể Vẫn Lạc Tâm Viêm là tiềm tàng ở trong đó, bất quá tại trong loại hoàn cảnh cực kỳ ác liệt kia, cho dù là với thực lực của hắn, cũng không dám dễ dàng xâm nhập, huống chi ở trong đó có cất dấu một cái Vẫn Lạc Tâm Viêm như hồ rình mồi và hơn nữa còn có linh tính.

Dưới trợ giúp của thị lực tăng phúc, Tô Thiên có thể thấy rõ mơ hồ một góc thế giới nham thạch nóng chảy, tràn ngập trong tròng mắt đỏ sẫm, cho dù với thực lực của hắn muốn nhìn xem lâu như vậy, cũng phải cảm giác thấy mệt mỏi bắt đầu xuất hiện trong, hắn biết rõ, đây là do Vẫn Lạc Tâm Viêm quá rối, loại ngọn lửa hiện ra từ trong lòng người là "*quý dị*" nhất.

"Nhu thế nào không có "động tĩnh"?" Trong thế giới nham thạch nóng chảy, vẫn bình tĩnh như trước, cũng không có một chút dấu hiệu "*dị động*", có thể mới trước đây, Tô Thiên cảm nhận được rõ ràng một khối năng lượng cực kỳ khổng lồ đang "*lưu động*", tại nơi không có sinh mệnh nào khác ở dưới nền đất chỗ sâu bên trong, ngoại trừ Vẫn Lạc Tâm Viêm kia, còn có cái gì có thể mang năng lượng khổng lồ khiến cho ngay cả hắn cũng phải cảm thấy khiếp sợ chứ?

Cau mày, với thực lực của Tô Thiên, tự nhiên là biết rõ, đó căn bản không có khả năng là ảo giác gì cả, nhưng mà hiện tại "*Thình thịch!*"

Trong lúc đó lại đột ngột có thanh âm rất nhỏ lặng lẽ theo trong thế giới nham thạch nóng chảy vang lên, truyền qua thâm động không biết dài bao nhiêu và truyền vào trong tai Tô Thiên.

Thanh âm rất nhỏ này, giống như âm thanh trái tim nhảy lên, làm cho trái tim người nghe cũng nhin không được muốn nhảy lên theo.

Trong nháy mắt đồng tử co nhỏ lại giống như đầu cây kim, lần này Tô Thiên có thể xác định, phía dưới thế giới nham thạch nóng chảy, tuyệt đối có sự tình gì sắp phát sinh, âm thanh kỳ dị lúc này hiển nhiên cũng có một chút "*cổ quái!*"!

Bất quá, tuy rằng biết bên dưới nền đất có việc gì đó phát sinh, nhưng Tô Thiên cũng vẫn không dám tiến vào trong đó, dù sao "*một khi*" hãn gặp chuyện không may, đến lúc đó Vẫn Lạc Tâm Viêm lại đột nhiên bùng nổ, như vậy sẽ làm cho nội viện lâm vào tai nạn diệt vong.

"*Thình thịch!*"

Trong lúc tô thiên đang trầm ngâm, lại có một âm thanh trầm thấp lặng yên vang lên, hơn nữa, âm thanh này, so với lúc trước càng thêm to rõ hơn, bộ dáng này giống như là có cái gì đó sắp phá vỡ trời buột mà ra.

Nắm tay trong tay áo bào chậm rãi nắm chặt, sắc mặt Tô Thiên "*âm tình bất định*" (biến ảo liên hồi), dưới phản xạ ánh sáng hồng sẫm, cảnh sắc có vẻ mang vài phần "*âm trầm*".

"*Thình thịch!*" Lại là một âm thanh giống như trái tim nhảy vang lên, lần

này, thanh âm so với lần trước càng mạnh.

"*Thình thịch!*" Ngay sau âm thanh này năm phút đồng hồ, lại có một cái khác, tiếp sau đó ba phần chung, lại xuất hiện thêm một cái, theo thời gian trôi qua, cái âm thanh quỷ dị kia nhảy lên với tần suất càng thêm dồn dập, tới cuối cùng, Tô Thiên có chút kinh hãi phát hiện, thanh âm kia nảy lên đã hoàn toàn trùng nhịp với trái tim của bản thân đập!

"*Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì*" trong miệng thấp giọng lầm bầm nói, sắc mặt Tô Thiên đột nhiên đại biến, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía bên dưới nền đất ở trong thế giới nham thạch nóng chảy, nơi đó, một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo và "*thán bạc*" (rít gào), theo đấy nham thạch nóng chảy đang chậm rãi trào ra, hơn nữa, theo luồng năng lượng cuồng bạo này dâng lên, sự bình tĩnh của thế giới nham thạch nóng chảy cũng âm ỉ bị đánh vỡ, cuồng phong không biết từ nơi nào mà đến ở phía trên nham thạch nóng chảy gào thét lên, sóng triều màu lửa lôi kéo nham thạch nóng chảy kia lên cao tới hơn mười trượng, chợt lại đập mạnh vỡ vụn rơi vãi tung tóe, âm thanh gầm rú thoáng chốc kia, tựa như sơn băng địa liệt!

"*Luồng năng lượng này*" cảm thụ được năng lượng quen thuộc kia đột nhiên dâng lên, trên khuôn mặt Tô Thiên nảy lên một mảng màu xanh, trải qua nhiều năm tiếp xúc như vậy, tự nhiên là hắn cực kỳ biết rõ, luồng năng lượng này, tất cả chính là của Vẫn Lạc Tâm Viêm!

"*Thứ này định làm cái gì? Như thế nào so với trước kia năng lượng lại đột nhiên "biến cường" hùng hồn hơn vài lần?*" sắc mặt Tô Thiên khiếp sợ lầm bầm nói.

"*Năng lượng biến cường nhiều như vậy liệu phong ấn đó còn hiệu quả*" trong giây lát nhớ tới chuyện cực kỳ quan trọng, nhất thời trong lòng Tô Thiên phát lạnh, mà ngay tại lúc tính toán lập tức triệu tập nhân thủ tăng cường phong ấn, đấy thâm động kia, lại mạnh mẽ vang lên một trận nổ âm vang, ánh mắt hắn hướng xuống dưới xem, nhất thời chậm rãi hút một hơi khí lạnh.

Trong vô tận thế giới nham thạch nóng chảy, nham thạch màu đỏ sẫm, đang lúc đột nhiên kịch liệt bốc lên, một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo, tràn ngập trong đó.

Nham thạch nóng chảy trong lúc quay cuồng, giống như có cái gì đó sắp

phá nước mà ra, một lúc lâu sau, nham thạch nóng chảy quay cuồng đột nhiên trở nên yên tĩnh trở lại, nhưng mà, nhưng ánh mắt Tô Thiên chưa bởi vậy mà thả lỏng, hẳn cảm giác được rõ ràng, luồng năng lượng cuồng bạo kia, khoảng cách so với mặt ngoài nham thạch nóng chảy càng ngày càng gần.

"Phốc!" Mặt ngoài nham thạch nóng chảy bình tĩnh đột nhiên nhấc lên một trận sóng ba đào, bay vụt qua nham thạch nóng chảy, một con "hỏa mãng" nhìn không thấy toàn thân, thân thể gằn như trong suốt, đầu khổng lồ ước chừng có khoảng một trượng, cả người ẩn có vô hình ngọn lửa thâm thấu ra, xuyên phá nham thạch nóng chảy, mà vây xung quanh là năng lượng rít gào chấn động không ngừng, xuất hiện trong ánh mắt ngưng trọng của Tô Thiên.

"Kỳ!" Phá ra nham thạch nóng chảy, hỏa mãng khổng lồ dữ tợn trong suốt nhìn không thấy cuối, giống như bị nhốt ngàn năm, giờ lên đầu thật lớn, "âm ba" sắc nhọn đủ để chấn bạo đương trường thân thể của một gã đầu linh tâm thường, cấp tốc khuếch tán ra.

Theo luồng âm ba kia khuếch tán, thế giới nham thạch nóng chảy giống như bị đầu nhập vào vô số bom, tiếng gầm rú trầm thấp không ngừng vang lên, nham thạch nóng chảy bạo bắn, ngọn lửa chung quanh cuồng phun.

Sau lúc gằn như điên cuồng phát tiết, con hỏa mãng khổng lồ trong suốt, giống như là cảm ứng được phía trên mặt đất có người nhìn chăm chú, trong giây lát nâng cái đầu thật lớn lên, đồng tử tam giác mênh mông ngọn lửa vô hình, gắt gao tập trung tại của thâm động chỗ trên người Tô Thiên!

Thân thể bị hỏa mãng trong suốt phóng nhãn tập trung, tô thiên nhất thời cảm thấy được thân thể chợt lạnh, bộ dáng kia, giống như toàn bộ thân thể bị đối phương nhìn thấu từ trong ra ngoài.

"Xà tràng" tập trung Tô Thiên, vền vền sau nháy mắt, linh trí thôi thúc nó nhận ra lão già này là đối thủ, lập tức một luồng năng lượng cực kỳ khủng bố dao động, đột nhiên theo trong thân thể cao lớn kia bốc lên, kia luồng năng lượng cuồng bạo và hỗn loạn đến mức cho dù là Tô Thiên đều cảm thấy có chút trái tim băng giá.

"Kỳ!" Lại là một luồng sóng âm cuồng bạo bén nhọn bạo dừng mà ra, thân thể cao lớn hỏa mãng vô hình vĩ mạnh một cái lên nham thạch nóng chảy,

nhất thời, thân hình rất to lớn ước chừng gần hai ba mươi trượng, giống như một cái tia chớp vô hình, mang theo nhiệt độ nóng cháy và với năng lượng cuồng bạo, vượt qua thâm động, vọt mạnh lên!

"Nguy rồi, súc sinh này đánh vào chỗ "xung yếu" của phong ấn!" hỏa mãnh vô hình hành động làm cho Tô Thiên biến sắc, mũi chân khẽ điểm, thân hình như là tia chớp rời khỏi lồng năng lượng ra bên ngoài, trong tay ấn kết mạnh mẽ vừa động, chỉ thấy tại chỗ cửa thâm động, năng lượng chợt "bạo dũng", cuối cùng hình thành một cái lồng năng lượng màu sắc nhàn nhạt phong ấn lại cái cửa của thâm động!

Ở trong tay ấn kết kết động chốc lát, một tiếng quát giống như lôi đình, đột nhiên từ trong miệng Tô Thiên truyền ra, cuối cùng chậm rãi vang vọng lên trên bầu trời của Thiên phân luyện khí tháp và toàn bộ nội viện.

"Tất cả trưởng lão lập tức chạy tới trong tháp, toàn bộ đệ tử rời khỏi Thiên phân luyện khí tháp ngoài khoảng cách trăm mét!" Nghe được tiếng quát lôi đình vang vọng ở trên bầu trời, toàn bộ nội viện, thời khắc này đều hoàn toàn yên tĩnh lại.

-----oOo-----

Chương 584: Phá Tan Phong Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lồng năng lượng màu sắc sắc sỡ, tựa như một cây thông tươi đẹp, đã phong ấn chặt chẽ cái cửa thâm động kia, khi lồng năng lượng thành hình xong được một chút, chung quanh không gian này, bỗng nhiên gợn lên từng đợt dao động, hiển nhiên, cái lồng năng lượng này nhìn có vẻ như được tùy ý ngưng kết thể nhưng năng lượng chứa đựng trong đó lại cực kỳ hùng hồn.

Cái lồng năng lượng cực kỳ mạng mẽ này, là phong ấn an toàn mà nội viện đã thiết đặt từ sớm, để cho các trưởng lão đều có thể mở ra ở thời khắc máu chốt chính là vì để đề phòng Văn Lạc Tâm Viêm đột nhiên bạo động.

Bất quá cái lồng năng lượng tuy rằng mạnh mẽ, nhưng mà ngay khi luồng nhiệt độ cực kỳ nóng chảy tới gần trong chớp mắt, thoáng chốc nó giống

như mặt hồ bị ném vào cục đá, nổi lên từng đợt sóng dao động cực kỳ dồn dập.

"Phanh!"

Nham thạch khổng lồ màu đỏ nóng chảy, đột nhiên từ vô tận dưới nền đất *"bạo dũng"* ra, cuối cùng mang theo lực lượng dồi dào non lấp biển, mạnh mẽ va chạm vào cái lồng năng lượng sắc sỡ kia, thoáng chốc, một âm thanh nặng nề vang lên văng vẳng ở toàn bộ tháp tầng dưới chót, âm thanh vừa truyền tới trong nháy mắt, đột nhiên trong sắc mặt khế biến của Tô Thiên, từng cái khe rất nhỏ xuất hiện trên cái lồng năng lượng, cuối cùng, sau một âm thanh thanh thúy vang lên, lồng năng lượng rốt cuộc bị vỡ tan tành! Trải qua hồi lâu tích lũy, lúc này mức độ dao động kịch liệt của Vấn Lạc Tâm Viêm so với trước kia càng lúc càng mạnh, bởi vậy, với lực phòng ngự cực kỳ cường đại của lồng năng lượng, sau cái va chạm đầu tiên, cũng chỉ vền vẹn kiên trì một chút thời gian đã bị hoàn toàn nổ tan tành.

Giống như cái gọi là một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, Vấn Lạc Tâm Viêm bạo phát lần này đã thể hiện ra một năng lượng cuồng bạo, cho dù là Tô Thiên, đều là cảm thấy một đợt tim đập nhanh.

Theo sau lồng năng lượng nổ tan tác, bỗng chốc, một trụ nham thạch *"huyết sắc"* nóng chảy cao vài chục thước, giống như núi lửa bùng nổ, từ trong thâm động phun trào ra!

Ngay lúc trụ nham thạch *"huyết sắc"* nóng chảy phun trào, bên cạnh thâm động, lồng năng lượng cuồng bạo hình trụ cũng lại lần nữa mạnh mẽ xuất hiện, đều đã che chắn chung quanh nham thạch nóng chảy đang phun trào.

"Uống! Phong!"

Vòng phong ấn thứ nhất nháy mắt bị phá, tuy rằng sắc mặt Tô Thiên hơi có chút biến hóa, tuy nhiên cũng chưa quá mức kinh hoàng, trong lúc tay đang kết ấn, âm thanh quát khế lại lần nữa từ trong miệng thốt ra.

Theo tiếng quát vang lên, chỉ thấy từ thâm động lên suốt trần nhà cao tới vài chục thước nháy mắt nổi lên một đợt năng lượng dao động, đột nhiên, lại một cái lồng năng lượng mạnh mẽ năm màu sắc sỡ được ngưng kết. Thiên phần luyện khí tháp tầng thứ tám, bọn người Tiêu Viêm vừa mới tỉnh lại sau đợt tâm viêm luyện thể, đã nghe thấy tiếng quát như sấm của

Tô Thiên vang vọng bên tai, tức khắc đều trở nên đờ đẫn, một lát sau, tựa hồ hiểu được điều gì, bỗng nhiên trong ánh mắt Tiêu Viêm biểu hiện nên vẻ kích động, hấn biết, việc có thể làm cho Tô Thiên trở nên ngưng trọng như thế, sợ là cũng chỉ có Văn Lạc Tâm Viêm kia.

Hai vị trưởng lão kia vẫn đang lưu tâm bọn người Tiêu Viêm, cũng là nghe thấy được tiếng quát của Tô Thiên, lập tức sắc mặt đại biến, nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là nhìn ra trong mắt đối phương tia hoảng sợ.

"Các ngươi nhanh chóng ra khỏi tháp, không được lưu lại!" Tên trưởng lão áo bào tro lúc này, quay đầu lại, nhìn về mặt mờ mịt của bọn người Lâm Diễm, âm thanh dồn dập nói: *"Nhanh lên, rời khỏi Thiên phân luyện khí tháp!"*

Nghe vậy, bọn người Lâm Diễm nhìn nhau liếc mắt một cái, tuy nhiên cũng không chần chừ, tình huống hiện tại, rõ ràng là trong tháp đã xuất hiện sự việc cực kỳ trọng đại.

Mọi người đứng dậy, sau đó là vội vàng xoay người, bước nhanh về phía lối đi.

Tiêu Viêm nhìn quanh trăm tư một lát, không dấu hiệu nhìn thoáng qua chỗ thâm động trung ương, dưới trợ lực của thanh liên địa tâm hỏa, hấn có thể rõ ràng cảm ứng được, một luồng nhiệt độ cực kỳ nóng cháy, đang ngưng tụ ở bên dưới thâm động, hơn nữa, một luồng năng lượng dao động cuồng bạo đến nỗi làm cho người ta hoảng sợ, đang nhanh chóng bốc lên.

"Tiêu Viêm, mau rời khỏi nơi này!" Nhìn thấy Tiêu Viêm rời lại phía sau, một gã trưởng lão lại lần nữa gấp giọng dồn dập thúc dục.

Khẽ gạt đầu, Tiêu Viêm cũng không nói cái gì, lôi kéo Tử Nghiên với vẻ mặt tò mò ở bên cạnh, bước nhanh đuổi theo bọn người Lâm Tu Nhai, sau đó đoàn người, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hai vị trưởng lão, đi vào thông đạo.

Nhìn thấy bọn người Tiêu Viêm rời đi, lúc này hai vị trưởng lão mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhìn nhau liếc mắt một cái, cả hai thân ảnh vội vàng chớp động, cuối cùng rất nhanh biến mất ở không gian bên trong tháp.

Trong thông đạo ánh sáng hân ám, đoàn người Tiêu Viêm vội vã bước đi,

có lẽ bởi vì không có Tô Thiên dẫn đường như lúc đi vào, cho nên không khí giữa mọi người có vẻ sôi động hơn. *"Hắc, Tiêu Viêm, người có biết trong tháp xảy ra chuyện gì không?"* Lâm Diễm, vẻ mặt thần bí, tiến đến trước mặt Tiêu Viêm, hắc hắc cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngơ ngác, chợt cười lắc lắc đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu, Lâm Diễm có chút đắc ý, vừa định khoa trương nói (bạo điệu liêu), Tử Nghiên ở bên cạnh lại khinh thường bĩu môi, âm thanh non nớt quanh quần ở trong thông đạo: *"Không phải là ngọn lửa ở dưới đáy tháp bạo động sao, loại chuyện này, mấy năm nay cũng không phải xuất hiện lần đầu tiên."*

Nghe được lời này của Tử Nghiên, bỗng nhiên trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút kinh dị, vậy mà nàng cũng biết ở đáy tháp có phong ấn *"hỏa diễm"*?

Lâm Diễm ngượng ngùng ngừng cười cười, chợt hướng về phía Tiêu Viêm cau mày nói: *"Bất quá lần này tựa hồ có đôi chút khác lần trước, tuy rằng những năm vừa rồi trong tháp cũng có xuất hiện chút năng lượng bạo động, tuy nhiên chưa bao giờ nhìn thấy đại trưởng lão ngưng trọng qua như vậy."*

"Năng lượng trong tháp, đúng là trở nên cuồng bạo không ít, trước kia nhưng thật ra cảm giác không rõ ràng lắm, sau khi trải qua tâm viêm luyện thể, hình như loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng." Bỗng nhiên Lâm Tu Nhai ở phía trước cũng quay đầu lại, nhanh chóng nhú mày nói.

Sau lời nói của Lâm Tu Nhai, đột nhiên xuất hiện một chuỗi âm thanh đồng tình, đích thật là bọn họ cũng cảm thấy được sau khi trải qua tâm viêm luyện thể, đối với năng lượng trong thiên địa, cảm ứng của bọn họ càng thêm mãnh liệt, hiển nhiên, đây là một trong những lợi ích của tâm viêm luyện thể a. *"Quên đi, việc này cũng không tới phiên chúng ta nhúng tay vào, với thực lực của đại trưởng lão và các vị trưởng lão, chắc là không có việc gì."* Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, nói.

Nếu là với thực lực và thân phận trước kia của Tiêu Viêm, lời hắc nói, đối với nhóm nhân vật ưu tú xuất sắc của nội viện, tất nhiên sẽ không quá mức để ý, nhưng hiện tại lại là không giống như vậy, những người tại đây, chỉ

sợ không ai có thể bỏ qua dù là một câu của hắn, bởi vậy, nghe được lời hắn nói, mọi người cũng đều cười gật gật đầu, không bàn tán về đề tài này nữa, hướng đỉnh tháp bước nhanh hơn đi ra.

Trải qua hơn mười phần chung (phút) chạy nhanh ra, rốt cuộc đoàn người Tiêu Viêm đi ra khỏi thông đạo tăm tối uốn lượn, tới chỗ sân trống trải trong Thiên phần luyện khí tháp tầng thứ nhất.

Bước chân bước ra một tầng cầu thang cuối cùng, ánh mắt của Tiêu Viêm, cơ hồ là trong nháy mắt, chuyển dời đến chỗ thâm động thật lớn ở trung ương, nhưng mà ánh mắt thoáng nhìn, sắc mặt lại hơi hơi đổi, bởi vì hắn phát hiện, nguyên bản bên trong thâm động là một mảng tối đen, giờ phút này... lại hiện ra một màu đỏ nhạt nhạt, hơn nữa, tại bên cạnh thâm động đó, lồng năng lượng hình trụ thật lớn, giống như một màng nước bao vây kín toàn bộ thâm động.

Ánh mắt di động về phía trước lồng năng lượng hình trụ, Tiêu Viêm phát hiện, lồng năng lượng này, thế nhưng lại thông trực tiếp với đỉnh tối đen của Thiên phần luyện khí tháp.

Trong đầu hồi tưởng lại lồng năng lượng đã thấy ở mấy tầng dưới, đột nhiên Tiêu Viêm có chút giật mình, lồng năng lượng chung quanh là điểm máu chốt để liên tiếp thâm động này từ dưới lên tới đỉnh tháp, có lồng năng lượng này phòng hộ, cho dù Văn Lạc Tâm Viêm có bùng nổ, thì nó cũng chỉ có thể đi theo lồng năng lượng thẳng hướng lên đỉnh tháp, cũng không thể tạo nên nhiều thương tổn ở trong tháp, mặt khác nếu nó có trực tiếp trùng kích vào tháp, theo hồi tưởng của Tiêu Viêm lúc trước, khi lần đầu tiên thấy Thiên phần luyện khí tháp, đã cảm ứng được, ở bên ngoài thân tháp màu đen, có một tầng phong ấn cực kỳ cường đại, Văn Lạc Tâm Viêm muốn phá tan tầng kia phong ấn ... thì cũng tiêu hao không nhỏ năng lượng. Chỉ đơn thuần phá hư lồng năng lượng ở chỗ trung ương chỗ kia, đồng thời cũng khiến cho bọn người Lâm Tu Nhai chú ý, lập tức sắc mặt đám người cũng đều có chút kinh ngạc, quay mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, đều có chút nghi hoặc.

"Khu, quên đi, đi thôi, cái đó chắc là các trưởng lão nội viện sắp đặt, chớ có nhiều chuyện, bằng không vạn nhất (rủi có) xảy ra việc ngoài ý muốn, hậu quả cũng thật là không hay." Ánh mắt nhìn thâm động màu đỏ kia trong ánh mắt Lâm Tu Nhai hiện lên vẻ nhàn nhạt bất an, vì thế vội vàng thúc giục mọi người.

Nghe được tiếng thúc dục của hắn, mấy người kia cũng có chút đồng cảm, sau khi trải qua tâm viêm luyện thể, tựa hồ đối với một ít vật thể nguy hiểm, bọn họ cũng có một loại cảm ứng cực kì mỏng manh.

Nghe được mọi người phải rời khỏi, mặc dù Tiêu Viêm có chút không muốn, nhưng vì không muốn làm ra hành động quá mức gây chú ý, cũng đành phải lập tức gật gật đầu, nhưng mà, khi mọi người mới đi không được mấy chục bước, một luồng chất lỏng bắt đầu khởi động, giống như âm thanh ầm vang của thác nước tan vỡ khi va vào đá, đột nhiên vang lên.
Nguồn truyện:

Theo sau âm thanh muồn hưởng quý dị, sắc mặt bọn người Tiêu Viêm đều trở nên ngưng ngẩn, chợt ánh mắt di động theo hướng âm thanh phát ra, cuối cùng dừng lại ở phía thâm động đang lóe lên hào quang màu đỏ! "*Sao lại thế này?*" Một người âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận hỏi, ở trong hoàn cảnh này, âm thanh ầm vang quý dị như thế, nhưng làm cho lòng người có chút sợ hãi.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa thâm động, hắn có thể cảm giác được cực kỳ rõ ràng, một luồng năng lượng bàng bạc cực kỳ cuồng bạo, đang nhanh chóng tiếp cận.

Một bên, Tử Nghiên cũng dường như cảm ứng được luồng năng lượng đó cuồng bạo khủng bố, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ, bàn tay nhỏ bé lại gắt gao cầm lấy ống tay áo của Tiêu Viêm.

"Oanh!"

Đang lúc mọi người ở đây còn đang kinh hãi, chỉ thấy chỗ cửa hang, đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện một tầng lồng năng lượng, nhưng mà, lồng năng lượng vừa mới hiện lên, một luồng nóng cháy đỏ như máu, mạnh mẽ bốc lên như là tia chớp, cuối cùng là tiếng gầm gừ phần nộ hỗn loạn, ầm ầm chạm vào nhau!

Lồng năng lượng sắc sỡ nhìn như cực kỳ chắc chắn, dưới tác động của luồng năng lượng khủng bố cuồng bạo, thời gian kiên trì vền vền không đến một phút đồng hồ, sau đó bị vỡ tan tác!

Ngay khi lồng năng lượng bị vỡ, một luồng nham thạch nóng chảy màu

máu hình trụ rộng ước chừng mấy chục thước, phô thiên cái địa từ dưới thâm động mạnh mẽ trào ra, cuối cùng dọc theo chung quanh vách tường năng lượng, trong ánh mắt hoảng sợ của bọn người Tiêu Viêm, mạnh mẽ va chạm vào đỉnh tháp!

-----oOo-----

Chương 585: Phá Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới ánh nhìn kinh hãi của mọi người, huyết sắc dung nham mang theo dòng nham tương nóng bỏng, phô thiên cái địa lao vào đao phong ấn cuối cùng, rồi chọt va chạm kịch liệt với đỉnh của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

"Bang!"

Âm thanh trầm thấp cự đại như nộ lôi đột nhiên âm vang bên tai của mọi người. Lúc này nó nghe như tiếng vãn thạch va chạm nhau. Đám người Tiêu Viêm đều cảm giác rõ ràng, toàn bộ Thiên Phần Luyện Khí Tháp run lên kịch liệt.

Nhìn dung nham nóng bỏng phun ra từ động sâu, sắc mặt mọi người đều tái nhợt. Cho dù đã có vòng năng lượng cách ly nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được cỗ nhiệt độ nóng cháy của dòng dung nham đỏ rực đang va chạm nảy lửa với đỉnh của Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Tuy nhiên cỗ khí thể hung mãnh quyết ý tiến lên đó vẫn chưa phá hủy được đỉnh tháp. Trong khoảnh khắc va chạm, đỉnh tháp đen thẫm lập tức hiện lên một tầng năng lượng tráo hắc ám. Tầng năng lượng bảo hộ này có độ dày không bằng đầu ngón tay, trông có vẻ yếu ớt nhưng lại có thể trấn áp dòng dung nham nóng chảy vô cùng hung hãn kia.

Trùng kích thất bại, vô số đá vụn phun ra từ bên trong dòng dung nham, sau đó bắn vào xung quanh vòng năng lượng. Nhưng vừa mới tiếp xúc đã bị năng lượng cuồng bạo trên vòng năng lượng chấn thành phấn mạt.

Sau khi thất bại, dung nham đỏ rực vẫn chưa rút đi, chỉ vón vện hạ thấp vài chục thước. Mà phía trên dung nham đỏ rực, triều lãng (ngọn sóng- để vậy cho hay-a.Hóng) nóng cháy không ngừng bốc lên. Chỉ chốc lát sau, triều

lãng đột nhiên đại trướng. Lúc này, đám người Tiêu Viêm đang há hốc mồm nhìn một đầu măng xà lửa trong suốt khổng lồ chậm rãi trườn đi trong ngọn sóng lửa, chỉ lộ ra một cái đầu dữ tợn, to khủng bố.

"Đây là cái thứ gì?" Nhìn vô hình hỏa măng đang lộ ra cái đầu và một đoạn thân hình khổng lồ của mình, cho dù là đám người có định lực như Lâm Tu Nhai cũng không khỏi kinh hãi thất thanh hô lên. Hai mắt chết trân nhìn chằm chằm vô hình hỏa măng trong dòng nham thạch nóng chảy kia. Yết hầu Tiêu Viêm cũng nuốt ực một cái. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn đầu hỏa măng khổng lồ ở khoảng cách gần như vậy. Hơn nữa hắn cũng cảm nhận được ngọn lửa vô hình trong dung nham kia chính là bản thể của Vẫn Lạc Tâm Viêm thân bí tiềm ẩn dưới đáy thâm động mà hắn gặp ở ngày đầu tiên vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

"Không nghĩ tới Vẫn Lạc Tâm Viêm đã tiến hóa thành bộ dạng này. Thứ này so với ma thú bình thường cũng không khác biệt gì nhiều." Thanh âm Dược Lão giờ phút này đột nhiên vang lên cực kỳ kinh hãi. Xem ra, vô hình hỏa măng đã gây cho ông một trận rung động không nhỏ.

Trong lòng Tiêu Viêm cũng chấn động mà gật đầu. Từ một ngọn lửa vô hình, trải qua vô tận tuế nguyệt (năm tháng- a.Hóng) tích lũy và ngưng tụ, đã tiến hóa thành hình dáng hiện tại. Sự thần kỳ của thiên địa đại tự nhiên đích xác làm người ta chỉ nhìn thôi đã phải kinh hãi.

"Thầy ơi, bây giờ phải làm gì đây? Thứ này khủng bố như thế, chẳng lẽ chúng ta trực tiếp bắt nó sao?" Trong lòng Tiêu Viêm gấp gấp hỏi. *"Trực tiếp bắt nó? Đối lại là ta trong thời kỳ toàn thịnh còn có thể thử, bây giờ tốt nhất là yên lặng mà chờ đợi hành động của nội viện đi."* Đối với câu hỏi của Tiêu Viêm, Dược Lão cười nhạo nói.

Tiêu Viêm xấu hổ cười, gật đầu.

Cái đầu khổng lồ vươn ra từ dung nham như cảm nhận được mấy chục tên tí hon như một đàn kiến cách đó không xa. Đồng tử tam giác chỉ độc một màu trắng cũng hướng về phía đám người tí hon đó. Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt ấy, đến cả Tử Nghiên cũng hơi né tránh, lùi về sau một bước chứ đừng nói đến một số kẻ khác sớm đã mặt cắt không giọt máu.

Vô hình hỏa măng xem đám người Tiêu Viêm như mấy con kiến, căn bản không để ý đến. Sau khi nhìn thoáng qua, nó thu hồi ánh mắt, gắt gao nhìn

về đỉnh tháp tối đen như mực. Nơi đó, một vòng năng lượng phòng hộ như vải màn màu đen đang chậm rãi xoay tròn, nhìn có vẻ yếu nhược nhưng lại là lớp phòng ngự cực kỳ khủng bố.

"Chi!"

Đột nhiên, vô hình hỏa mãng phát ra một tiếng rít cực kỳ bén nhọn, một trận sóng âm vô hình đột ngột khuếch tán ra, va chạm mạnh mẽ với bức tường năng lượng. Lúc này, bức tường năng lượng chợt nổi lên từng đợt rung động toàn diện.

Nhìn lớp vỏ năng lượng đang cấp tốc chấn động, Tiêu Viêm nhin không được nuốt một ngụm nước bọt. Chỉ một tiếng rít tùy ý của vật này, lực phá hoại so với Sư Hồ Toái Kim Ngâm của hắn không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Tiếng rít từ từ hạ xuống, lúc này, cái miệng khổng lồ của vô hình hỏa mãng mở lớn, một cỗ vô hình hỏa diễm cực đại theo đó bạo dũng ra!

Cho dù có bức tường năng lượng ngăn cách, nhưng khi vô hình hỏa diễm xuất hiện, bọn Tiêu Viêm cũng cảm giác được nhiệt độ nơi này đột nhiên tăng mạnh, mọi người bị buộc phải thi triển đấu khí bao quanh thân thể thì mới dễ chịu được một ít.

Vô hình hỏa diễm mạnh mẽ xông thẳng hướng bức tường năng lượng màu đen kia. Không gian cùng lúc vặn vẹo với nhiều mức độ khác nhau thoát trông như nếp nhăn trên quần áo.

Đến cả không gian còn bị nhiệt độ đốt cháy vặn vẹo, nếu dính vào cơ thể, e rằng chỉ trong chốc lát sẽ bị thiêu đến tro tàn cũng không còn.

Tốc độ phun của vô hình hỏa diễm không nhanh, ước chừng sau khoảng 30 giây mới có thể mang theo nhiệt độ khủng bố tiếp xúc với màn năng lượng màu đen.

Hai thứ chạm vào nhau, nhưng không hề có tiếng nổ như đã nghĩ mà ngược lại giống như băng nổi trên nước, không ngừng bốc khói.

Vòng năng lượng hắc ám tuy mỏng manh, nhưng lực phòng ngự lại cường thịnh kinh hoàng, có thể kháng lại vô hình hỏa diễm thiêu đốt. Mà vô hình

hỏa mãng vốn đang diễm nhiên thấy thế lại tái phát động một tiến rít bén nhọn. Từng đoàn hỏa diễm giống như không cần động lực thúc đẩy, không ngừng phụt lên.

Màng năng lượng màu đen tuy rằng rất mạnh, nhưng dưới sự thiêu đốt liên miên bất tuyệt cũng không thể chống đỡ lâu được. Do đó, dưới cái nhìn chăm chú của đám người Tiêu Viêm, màng năng lượng hắc ám đó càng ngày càng nhạt đi, càng ngày càng hư ảo. Vô hình hỏa mãng nhìn thấy màng năng lượng hắc ám ngày càng yếu ớt lại phát ra một tiếng rít. Chẳng qua lần này, đám người Tiêu Viêm còn nghe ra sự vui sướng trong tiếng rít này, mà tiếng rít lại ra sức khiến cho vô hình hỏa diễm cấp tốc phụt lên, thiêu đốt không ngừng, khiến cho màng năng lượng hắc ám càng thêm mỏng manh. Khoảng 5 phút sau, màng năng lượng kia đã nhạt đến mức lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên, nó sắp sửa tan tành. *"Vãn Lạc Tâm Viêm này quả nhiên khủng bố, đến cả phong ấn của Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng không vây được nó. Xem ra, việc đột phá phong ấn chỉ là chuyện sớm muộn."* Nhìn màng năng lượng sắp sửa tiêu tan, Tiêu Viêm không khỏi tự lẩm bẫm.

"Bọn tiểu tử các ngươi, sao vẫn còn ở đây?" Ngay khi đám Tiêu Viêm đang trợn mắt há mồm nhìn, hơn mười đạo thân ảnh từ trong hành lang phóng lướt ra. Mà người dẫn đầu cả đám đó rõ ràng là Tô Thiên. Khi hắn dừng lại giữa đám người Tiêu Viêm, lớn tiếng quát.

Nghe được tiếng quát, đám người Tiêu Viêm mới hồi phục tinh thần... mắt đỏ... nhìn về hướng mười mấy đạo thân ảnh phóng ra, đó rõ ràng đều là nội viện trưởng lão. Đoàn người cẩn thận gặt đầu, tính đến việc rút lui, nhưng lại phát hiện sau tiếng hét lớn, Tô Thiên đã nhanh chóng chuyển ánh mắt từ trên người bọn họ sang vô hình hỏa mãng và hỏa diễm đang thiêu đốt vòng năng lượng hư bạc kia. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

"Nguy rồi, sát ấn của Thiên Phần Luyện Khí Tháp sắp vỡ rồi, thứ này không biết lần này đã dùng cách gì mà khiến năng lượng tăng vọt thế." Cho dù định lực như Tô Thiên, giờ phút này cũng hoảng sợ, thanh âm trở nên bén nhọn *"Đại trưởng lão, bây giờ làm sao đây?"* Một gã trưởng lão vội vàng dò hỏi. Bọn họ đều rõ ràng một khi Vãn Lạc Tâm Viêm đột phá phong ấn, hậu quả sẽ nghiêm trọng ra sao.

Sắc mặt Tô Thiên âm tình bất định, một lát sau, đột nhiên vung tay lên, lạnh lùng nói: *"Tất cả trưởng lão lập tức theo ta, trong lúc phong ấn của"*

Thiên Phần Luyện Khí Tháp còn chống đỡ được trong chốc lát, chúng ta chỉ có thể sử dụng trận pháp mà lúc trước viện trưởng đại nhân lưu lại xem có thể phong ấn nó lại hay không!"

Nói xong, Tô Thiên không một chút đình trệ, thân hình lóe lên, phóng nhanh đến đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Khi lướt qua đám người Tiêu Viêm, còn quát lên: *"Các người còn không đi? Đi khỏi tháp, càng xa càng tốt, và không cho bất cứ ai vào đây!"*

Nghe được tiếng quát chói tai của Tô Thiên, cả đám Tiêu Viêm đều co rụt cổ lại. Vừa muốn nhúc nhích thì thấy từng đợt thân ảnh nhanh chóng từ bên cạnh lao ra, lưu lại từng đạo tàn ảnh, trực chỉ Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Bị tốc độ của đám trưởng lão này hù cho kinh hãi, đám người Tiêu Viêm không dám chần chừ, vội vội vàng vàng xông ra khỏi tháp.

Khi sắp ra khỏi tháp, Tiêu Viêm lại lần nữa quay đầu, nhất thời như hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy vòng năng lượng màu đen kia đã bị vô hình hỏa diễm thiêu đốt trở nên vô cùng ảm đạm. *"Xem ra Thiên Phần Luyện Khí Tháp này cũng không vây được Vẫn Lạc Tâm Viêm bao lâu nữa. Tiếp theo đành phải trông chờ vào các trưởng lão thôi, hy vọng họ có thể chữa lại cơ hội cho ta."* Trong lòng âm thầm tự nhắc nhở, Tiêu Viêm cũng không ngừng lại nữa, xoay người xông ra ngoài Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Xông ra ngoài tháp, ánh mặt trời chói chang buộc Tiêu Viêm phải híp mắt lại. Nâng tầm mắt lên, nhìn xung quanh, chợt phát hiện vốn ngoài tháp lúc nào cũng đông đúc tấp nập, giờ phút này trở nên vắng hoe. Phóng xa tầm mắt mới có thể thấy một vài thân ảnh chằng chịt đang ở xa tít mù khơi.

Thân hình chợt lóe lên ở một sườn núi nhỏ, Tiêu Viêm đột nhiên ngừng đầu lên, kinh ngạc phát hiện có gần hai mươi đạo nhân ảnh huyền phù trên không, màu sắc của các loại đấu khí chi dục (cánh đấu khí) hơi chân động, đều có vẻ như dính chút hỏa diễm.

Những thân ảnh này chằng chịt trên bầu trời, vị trí đứng xem có vẻ như tùy ý nhưng lại mơ hồ lộ ra một chút dấu tích kỳ lạ. Nếu cẩn thận xem lại, có thể phát hiện trung tâm nơi họ đứng chính là Thiên Phần Luyện Khí Tháp!

Đủ loại màu sắc năng lượng bao phủ xung quanh 20 đạo nhân ảnh. Từng sợi tơ năng lượng mảnh đến mức mắt thường khó có thể nhìn thấy đang yên lặng lan tràn hình thành một trận hình. Trái tim Tiêu Viêm nhảy dựng lên, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đang chảy xuôi trong kinh mạch lúc này phóng xuất một hơi thở nóng cháy. "*Sắp vỡ rồi*". Như có điều cảm ứng, Tiêu Viêm thấp giọng thì thào.

Âm thanh vừa dứt, một tiếng nổ sơn băng địa liệt đột nhiên vang vọng trên bầu trời. Đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp vô cùng chắc chắn kia ầm ầm bạo liệt, nham thạch nóng chảy phun lên trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người!

-----oOo-----

Chương 586: Thiên Tầng Phong Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dòng dung nham nóng chảy tựa như một đạo hỏa trụ, trực chỉ hướng đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp ào ào xông ra. Trong khoảnh khắc đó, trời đất trong toàn bộ Nội Viện đột nhiên như bạo động cả lên. Sau khi xông ra Thiên Phần Luyện Khí Tháp, một tiếng rít bén nhọn đầy hung phấn đột nhiên như tiếng sét truyền ra từ dòng dung nham. Dung nham ngập trời đổ xuống, nơi nó đi qua ngay lập tức bùng phát một ngọn lửa hung mãnh. Do đó, chỉ trong một thời gian ngắn, khu vực mấy chục thước quanh Thiên Phần Luyện Khí Tháp đều hóa thành một biển lửa.

Trong dòng dung nham tương nóng bỏng đang chảy xuống, một đầu vô hình hỏa mãnh khổng lồ, to mấy chục trượng chọt bắn ra. Như cảm nhận được sự tự do đánh mất từ lâu, từ trong đôi mắt tam giác của nó tràn ngập vẻ kinh hãi rất nhân tính.

Trên một số tán cây cách Thiên Phần Luyện Khí Tháp ngoài trăm mét, phía trên nóc phòng, vô số học viên đang đứng lên đó, khuôn mặt kinh hãi nhìn "*con vật*" khổng lồ khổng lồ vừa xông ra khỏi tháp. Chưa có ai trong bọn họ tưởng tượng được nơi mà mình thường tu luyện lại che giấu một hung vật cỡ này.

"*Tiêu Viêm đâu?*" Trên một nóc phòng, Lâm Diễm vừa mới theo Lâm Tu

Nhai từ trong tháp trốn ra đột nhiên nhìn quanh, vội vàng hỏi.

"Ở đó kìa." Tử Nghiên vươn ngón tay nhỏ bé chỉ đến một góc trời chung quanh Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Tại đó, một bóng đen đang phe phẩy đôi cánh màu tím đen, huyền phù giữa không trung.

"Tên khốn này, không phải Đại trưởng lão đã bảo phải rời khỏi đó sao. Đến cả Đại trưởng lão cũng không giải quyết được việc này, hửn còn đợi ở đó làm gì?" Lâm Diễm thấy thế, nhất thời đổi sắc mặt, gấp gấp nói.

Tử Nghiên nheo đôi mi màu tím, âm thanh non nớt lại cố tình làm ra vẻ già dặn.

"Hửn cũng không phải tên ngốc, yên tâm đi, một khi có chuyện, hửn chạy còn nhanh hơn thỏ nữa là. Hửn còn phải giúp ta luyện chế các thứ, làm sao chết dễ vậy được."

Nghe vậy, Lâm Diễm nhất thời đàn ra, bắt đắc dĩ lắc đầu, không tiếp tục hỏi đáp vô vị như thế nữa. Đem ánh mắt dời tới con quái vật to lớn vừa lao ra khỏi Thiên Phần Luyện Khí Tháp kia, nhất thời, khuôn mặt tràn lên vẻ khiếp sợ, lẩm bẩm nói: "Đây là ma thú gì mà khủng bố như thế?" Đám người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh cũng lắc đầu, nhãn lực của bọn họ cũng không ra lai lịch của vô hình hỏa mãng này.

"Nó không phải là ma thú. Ta cũng không biết nó là cái thứ gì." Tử Nghiên lắc đầu, cắn móng tay suy nghĩ rồi lại cười hăc hắc nói. Nàng thân vốn là ma thú do đó tự nhiên có thể cảm thụ ra vô hình hỏa mãng kia vốn không có khí tức của ma thú, nhưng nếu bắt nàng nói ra nguyên do thì thật làm khó dễ người ta quá. Bộ óc nhỏ của nàng chỉ cả ngày nghĩ đến thức ăn.

Mọi người đều bắt đắc dĩ lắc đầu, Man Lực Vương này quả nhiên chỉ toàn dựa vào sức ăn a. Khi mọi người đang nói chuyện, trên bầu trời Thiên Phần Luyện Khí Tháp, Tô Thiên thấy vô hình hỏa mãng nhanh như vậy đã xông ra thiên phần khỏi tháp làm mặt biến sắc. Nhưng ngay sau đó lại quát lớn: "Tất cả trưởng lão nghe lệnh, kết "Thiên Tầng Phong Trận!". Lệnh của Tô Thiên vừa hạ, 18 vị trưởng lão đang phiêu phù trên không trung lập tức tề thanh đáp ứng. 18 đạo đầu khí hùng hậu bạo dũng xạ xuất, sau đó đan vào nhau nhanh như tia chớp. Lúc chúng giao nhau trong nháy mắt trông như ngọn đèn chiếu xạ, phản xạ ra vô số sợi tơ năng lượng. Những

sợi tơ năng lượng này lại giao nhau, chỉ trong chốc lát đã dựng nên một lưới năng lượng cực kỳ nghiêm mật trên không trung.

Năng lượng vồng đầy màu sắc không ngừng chiết xạ, cơ hồ hết tầng này lại đến tầng khác. Hình dáng đó trông cứ như cả nghìn tầng đè ép lên nhau, lực phòng kinh người. Nghiêm trọng nhìn năng lượng vồng đang được tạo thành trên không trung, đôi tay Tô Thiên nhanh chóng kết ấn, bắt chợt bắn một chỉ vào trung tâm của lưới năng lượng, tức thì, một cỗ năng lượng cực kỳ khổng lồ bạo dũng ra, quán chú vào trong đó.

Nhận được sự hỗ trợ từ cỗ năng lượng khổng lồ này, đôi tay Tô Thiên lại lần nữa giựt về. Lưới năng lượng rộng chừng trăm mét trên không trung trong giây lát từ đường biên bắn ra một tầng năng lượng tráo dày đặc xuống phía dưới. Mà theo sự đè xuống của năng lượng tráo, nhất thời, một phòng ngự vồng cực kỳ chặt chẽ lại lần nữa ngăn trên đỉnh đầu của Văn Lạc Tâm Viêm.

Bởi lúc trước đột phá Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã tiêu hao năng lượng quá mức khổng lồ, nên một thời gian ngắn sau khi xông ra, ngọn lửa trên người vô hình hỏa mãng cũng thoáng có chút ảm đạm. Sau khi "Thiên Tầng Phong Trận" trên không trung được kiến tạo xong một lúc lâu, ngọn lửa hùng hực mới lần nữa từ thân thể hỏa mãng bốc cao lên.

Ngọn lửa dâng lên, năng lượng cuồng bạo trong cơ thể vô hình hỏa mãng tựa hồ như đã khôi phục khá nhiều. Nó chậm chậm nâng cái đầu khổng lồ lên, mắt lộ ra hung quang nhìn năng lượng tráo chặt chẽ trên khoảng không. Đã nếm được mùi vị ngon ngọt của sự tự do, nó không cam lòng quay trở lại cái thế giới tràn ngập dung nham và hỏa độc nữa.

"Chi!"

Ngửa mặt lên trời rít vang, sóng âm bén nhọn uyển chuyển như thức cấp tốc khuếch tán ra, sau đó chấn mạnh vào xung quanh các góc của bức tường năng lượng làm dậy lên từng đợt sóng chấn động.

Bởi vì phạm vi bao phủ của năng lượng vồng trên bầu trời quá lớn, Tiêu Viêm vốn dừng lại ở phụ cận cũng vừa lúc bị bao vây nốt. Nhưng hắn cũng tinh linh, nhân lúc vô hình hỏa mãng phát ra sóng âm công kích đã hạ nhanh xuống biển lửa phía dưới, mượn Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bao thân thể lại. Biển lửa xung quanh không chỉ không thể tổn thương mà còn cung

cấp một chỗ ẩn thân tốt nhất.

"*Sắp đánh nhau rồi.*" Nhìn song phương sắp triển khai đối đầu trên không trung, sắc mặt Tiêu Viêm chợt hiện lên vẻ kích động. Vì một ngày này, hắn đã chờ đợi một năm. Mục đích đến học viện tựa hồ cũng sắp đạt đến.

"*Cẩn thận một tí, lần này đánh nhau động tĩnh không nhỏ đâu.*" Âm thanh Dược Lão vang lên trong lòng Tiêu Viêm. Tuy nhiên, cho dù là nhắc nhở nhưng trong âm thanh cũng khó mà che dấu hết sự vui sướng.

Tiêu Viêm gật gật đầu. Sau khi để thân thể trôn kỹ vào sau một cự thạch, hắn không để ý hỏa diễm hùng hực đang thiêu đốt bên cạnh, ánh mắt gắt gao nhìn lên trời.

Trên bầu trời, sau khi vô hình hỏa mãng phát ra một tiếng bèn nhọn, dần dần lại nổi lên những tiếng rít, đồng tử tam giác gắt gao nhìn chăm chăm vào Tô Thiên ở vị trí trung tâm lưới năng lượng.

Theo từng tiếng rít vang lên, hỏa diễm trên mình vô hình hỏa mãng càng bốc lên lợi hại, thậm chí không gian chung quanh cũng trở nên vặn vẹo cực độ. Mắt nhìn về phía hỏa mãng chỉ có thể thấy một thân hình khổng lồ rất mơ hồ. "*Chư vị cẩn thận, coi chừng nó phản kích, Ta đã phát ra tín hiệu, chỉ cần chống đỡ thêm một lát, Phó viện trưởng ngoại viện sẽ đuổi kịp đến đây. Đến lúc đó, chúng ta hợp lực có thể phong ấn nó thêm lần nữa!*" Nhìn vô hình hỏa mãng chuẩn bị tiến công, Tô Thiên nhất thời lớn tiếng quát.

"*Vâng!*" Nghe được tiếng quát, các vị trưởng lão ngưng sắc mặt, trầm giọng đáp.

"*Chi!*" Tiếng quát chĩnh tề vừa vang lên, vô hình hỏa mãng kia chợt quét thân hình khổng lồ, bắn về phía trước nhanh như thiểm điện. Tốc độ đó quả thực có thể so với tia chớp, cũng không vì thân hình của nó quá to lớn mà có một chút gì chậm chạp.

Chỗ mà hỏa mãng lướt qua, không gian hư vô chợt để lại một vết hằn. Nhiệt độ ở đó nóng cháy khiến người khiến cho dù đứng ở khá xa, nhưng sắc mặt một vài trưởng lão cũng hơi thay đổi. Đích thân giao phong, họ mới nhận ra Vẫn Lạc Tâm Viêm so với trước kia đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. "*Hóng!*" Đang trừng mắt, vô hình hỏa mãng cấp tốc phóng đại, chỉ

nháy mắt sau, kết ấn trong tay Tô Thiên chợt động, phát ra trước một tiếng quát lớn. Theo tiếng quát đó, năng lượng võng chặt chẽ chợt bộc phát ra ngũ thải cường quang chói mắt.

"*Bành!*" Thân hình khổng lồ mang theo lực xung kích cuồng mãnh vô cùng va chạm kịch liệt ngay trên lưới năng lượng chặt chẽ. Cổ kinh lực mạnh mẽ trực tiếp đem năng lượng võng đánh lồm vào gần mười thước. Độ cong gần như phá vỡ năng lượng võng đó trực tiếp khiến trong lòng những học viên đứng xa xa kia đổ một trận mồ hôi lạnh.

"*Lui ra cho ta!*" Ánh mắt lạnh lùng nhìn vào vô hình hỏa mãng đang điên cuồng giãy giụa trong năng lượng võng, song chương Tô Thiên đột nhiên ấn xuống rất mạnh, nhất thời, không khí ở không gian xung quanh đều bị đè mạnh xuống.

Theo song chương Tô Thiên đè xuống, năng lượng võng đang bị chèn ép đột nhiên phát ra hào quang mãnh liệt, một cỗ phản lực mãnh liệt âm âm tràn ra, trực tiếp bắn vào thân hình khổng lồ của vô hình hỏa mãng. Cỗ năng lượng mạnh mẽ đó nhất thời đè ép nó xuống.

Cái đuôi lớn đơng đưa giữa không trung, khi còn cách mặt đất không đến mười thước, thân hình nó lúc này mới dừng lại.

Lần công kích này không hiệu quả, vô hình hỏa mãng không đành trệ chút nào, đuôi lớn vung lên, thân hình lại một lần nữa lao lên trời. Khi còn cách năng lượng võng không đầy 50 mét, nó há cái miệng khổng lồ ra, vô hình hỏa diễm lập tức phun ra ngập trời ngập đất!

Thấy mức độ lan đi của vô hình hỏa diễm như thế lửa quét trên đồng cỏ (liêu nguyên), sắc mặt Tô Thiên cũng thoáng biến hóa, ấn kết trên tay nhanh chóng kết động, đấu khí cuồn cuộn không ngừng được quán chú vào trong năng lượng võng.

Vô hình hỏa diễm nhanh chóng va chạm với năng lượng võng, nhiệt độ cực kỳ khủng bố lập tức làm năng lượng võng nổi lên từng đợt dao động.

Vô hình hỏa diễm tuy hung mãnh, nhưng năng lượng võng được tạo thành bởi tập hợp 18 gã đấu vương cường giả lại thêm một tên đấu tôn cường giả nên cũng không tầm thường chút nào. Do đó, giữa hai bên dần dần hình thành thế giằng co, không ai làm gì được người kia.

"Chi!" Lại một đạo sáng âm sắc bén đột nhiên vang lên, thế lao đi phô thiên cái địa của vô hình hỏa diễm đột nhiên nhuyển động. Dưới sắc mặt đại biến của Tô Thiên, nó ngưng tụ thành một con rắn lửa nhỏ to cỡ cánh tay.

Hỏa mãng tiêu xà vừa thành hình đã dùng một tốc độ cực kỳ khủng bố lao bổ vào năng lượng võng, âm âm nổ tung!

Thời khắc bạo tạc xảy ra, năng lượng võng lập tức chấn động. Một lỗ hồng cực nhỏ lẳng lẳng xuất hiện. Lỗ hồng này dưới sự chống đỡ của đám người Tô Thiên vẫn chưa trở thành nguyên nhân phá vỡ lưới năng lượng nhưng khi lỗ hồng xuất hiện trong chốc lát, một cỗ năng lượng cực kỳ cuồng bạo từ đây bắn ra, hướng thẳng phía chân trời. Cỗ năng lượng ba động đó, cho dù là ngoài ngàn dặm cũng có thể quan sát rõ ràng.

"Nguy rồi". Thời khắc cỗ năng lượng cuồng bạo dâng lên, khuếch tán ra, trong lòng Tô Thiên lập tức trầm xuống.

-----oOo-----

Chương 587: Kêu gọi bằng hữu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài biên giới sơn mạch của Nội Viện có một thành thị mang tên Phong Thành. Thành này mặc dù không lớn nhưng trong Hắc Giác Vực cũng đạt được địa vị hết sức quan trọng. Nguyên do là bởi vì Hắc Giác Vực Dược Hoàng Hàn Phong cư ngụ tại nơi này.

Là đệ nhất luyện dược sư trong Hắc Giác Vực, Hàn Phong từ sớm đã tiến vào Lục Phẩm luyện dược sư. Địa vị trong lòng đa số cường giả cũng khá cao. Đương nhiên, một gã Lục phẩm luyện dược sư cho dù là trên toàn đại lục cũng cực kỳ hiếm thấy. Dù là Đấu Hoàng, hay thậm chí cả Đấu Tông cường giả khi gặp mặt hắn cũng phải khách khí 3 phần, bởi ai ai cũng biết một vị Lục Phẩm luyện dược sư có sức kêu gọi lớn đến mức nào!

Phong Thành, tòa thành này đặt theo tên của Hàn Phong. Vinh dự đặc biệt này, trong vùng tràn ngập giết chóc và hỗn loạn như Hắc Giác Vực này

cũng chỉ có vài người ít ỏi. Mà Hàn Phong là một trong số đó!

Chỗ trung tâm thành thị là một mảnh rừng trúc hoàn toàn tương phản với không khí ồn ào, tấp nập của phố thị. Mảnh trúc lâm này được phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm. Người bình thường, cho dù là ai chớ nói đến việc tiến vào mà chỉ cần đến gần đã bị tấn công. Hàng năm, số người bị trúc lâm thủ vệ giết cũng không ít. Nơi này tuy rằng u tĩnh, nhưng lại là cấm địa trong lòng rất nhiều người dân Phong Thành.

Sâu trong trúc lâm có một tòa trúc lâu, màu sắc xanh như ngọc bích lại thăm thẳm một loại hương thơm nhè nhẹ của trúc.

Trong trúc lâu, ở một vị trí cao ráo gần cửa sổ có một vị nam tử đang ngồi xếp bằng. Thân hắn mặc một bộ bào phục của Luyện Dược Sư. Phía sau bào phục được thêu một chữ "*Phong*" cực kỳ tinh tế. Lúc này, tâm thần nam tử đang chìm vào một toa thuốc trong tay, lòng không một sự lơ đãng, cực kỳ chuyên chú.

Trong lúc yên lặng trầm thần, cái đầu đang rũ xuống bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt lợi hại bắn thẳng về phía chân trời phương Bắc. Ở nơi này, hắn cảm nhận được một cỗ năng lượng dao động mơ hồ nhưng có một ít quen thuộc.

Mây hơi nhú lại, khuôn mặt anh tuấn hơi mím chặt đôi môi mỏng, toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Nhưng như vậy lại thêm vài phần mỉa mai cho hắn.

"Loại cảm giác này..." Chậm rãi gõ quyền trục trong tay lên trán, nam tử nhẹ giọng than.

Trông não không ngừng hiện lên vô số tin tức, sau một lúc lâu, quyền trục đang gõ lên trán đột nhiên cứng lại, nam tử mắt như điện, lại bắn về phía ba động năng lượng đang truyền ra, âm thanh kinh nghi xen lẫn vài phần kinh ngạc: "*Cái này... hình như là dị hỏa dao động?*"

Tâm cảnh đang bình ổn, dưới sự dao động năng lượng bất thành linh được truyền tới trở nên bất ổn. Đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại, đầu ngón tay gầy nhẹ, một cỗ hỏa diễm màu xanh đậm trong như nước hồ, quỷ dị từ trong cơ thể nam tử phụt ra, đem hắn bao kín lại.

Thâm lam hỏa diễm này có chút kỳ dị, thoát nhìn thì giống như nước hồ trong suốt đang lưu động nhưng lại khiến cho giác quan người khác cảm nhận được rõ ràng đây không phải là một vũng nước mà là một loại hỏa diễm.

Theo thâm lam sắc hỏa diễm bùng lên, linh hồn lực lượng của nam tử vào lúc này cũng tăng trưởng trên phạm vi lớn. Lúc trước là cảm ứng mơ hồ, giờ phút này lại rõ ràng như đang xảy ra bên cạnh...

"Quả nhiên là dị hỏa!" Thâm lam sắc hỏa diễm mạnh mẽ quanh thân vừa thu lại, nam tử trở mình đứng dậy, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm về phía núi non xa xôi. Một lát sau, hình như đã nhận ra điều gì, đôi mày nhíu lại, tự mình lầm bầm: *"Năng lượng dao đồng truyền đến là từ nội viện của Già Nam học viện sao? Chẳng lẽ là bọn họ?"*

Hắn tuy rằng trong Hắc Giác Vực có lực kêu gọi vô cùng to lớn, nhưng Già Nam học viện cũng là một con quái vật khổng lồ. Bình thường mà nói hắn sẽ không khinh suất mà trêu chọc vào. Tất nhiên sự cố kỳ này khi động chạm đến một mức độ lợi ích nhất định sẽ tự động tiêu tán, ví như sự hấp dẫn của... Dị hỏa!

"Hàn Băng!" (Họ "Hàn" trong "Hàn Quốc" và "Băng" trong "băng liệt"-DG) Đột ngột xoay người, nam tử trầm giọng quát.

Âm thanh vừa hạ xuống, một đạo thân ảnh uyển chuyển như quỷ mị thiểm lược đến, sau đó, hiện ra trước căn trúc phòng, quỳ một gối xuống. Một âm thanh tuy khàn khàn nhưng vẫn không mất một chút cung kính vang lên: *"Chủ tử có gì phân phó?"*

"Cầm lệnh bài này đến báo cho Viêm Tông, Bát Phiến Môn, Huyết Tông, còn có... bảo bọn họ trong vòng 2 giờ tới "Phong Thành", ta có việc cần bọn hắn hỗ trợ. Mặt khác, hai lệnh bài này, người tự mình đưa đến chỗ đó, thỉnh hai vị tiên sinh kia đến một chuyến." Nam tử tiện tay ném ra vài đạo lệnh bài về phái người đang quỳ trên mặt đất. Tên này cũng nhanh như tia chớp bắt các đạo tá trợ lệnh bài cất vào Nạp giới. Vừa xong, lại có thêm 2 đạo lệnh bài 1 vàng, 1 bạc được bắn qua.

Hai tay tiếp được kim ngân lệnh bài đặc thù, bóng người vốn không biểu lộ sắc mặt chợt hơi động dung, thấp giọng nói: *"Chủ tử, ngay cả bọn hắn ngài cũng muốn mời? Người bình thường thì ngay cả nhìn bọn hắn cũng*

không nhìn. Lần này mời bọn chúng đến, e rằng chủ tử phải lấy ra vật khiến chúng động tâm rồi."

"Chỉ cần chiếu theo lời ta làm là được, nếu ta có thể đạt được mục đích, vật mà bọn chúng muốn cũng không thành vấn đề. Nam tử thân nhiên phát tay nói."

"Đạ!" Nghe vậy, bóng người kia cũng không chần chừ, cung kính đáp lại. Thân ảnh lại chọt tiến vào bóng tối, sau đó biến mất."

Nhìn theo bóng đen biến mất, nam tử mới chậm rãi thở ra một hơi, đi về phía cửa sổ, hướng tầm mắt về phía núi non phía xa. Đôi mắt chọt ánh lên thâm lam sắc hỏa diễm."

"Dị hỏa...ha ha, tìm kiếm đã nhiều năm, không ngờ lại được che giấu ở sâu trong núi kia. Chỉ cần có được loại dị hỏa thứ 2, đem nó thôn phệ, luyện hóa, vậy..." Khuôn mặt luôn lạnh lùng nghiêm nghị chọt bốc lên một cỗ cuồng nhiệt. Bàn tay nam tử chọt nắm chặt lại, vừa muốn nói chuyện, chân mày đột nhiên nhíu lại, bàn tay bóp chặt ngực, ho khan vài tiếng, hơi thở lúc này cũng thoáng rối loạn."

Ho khan cả nửa ngày, mới từ từ giảm bớt, nam tử thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Lão già chết tiệt, năm đó đem "Phản Quyết" truyền thụ cho ta không phải là không có việc gì sao. Cái gì mà tâm thuật bất chính chó má. Thiên phú luyện đan của ta còn cao hơn ngươi nhiều!" Câu nói cuối cùng cũng thấp đi rất nhiều nhưng từ nắm tay đang nắm chặt có thể thấy được sự phẫn nộ và hận ý trong lòng hắn."

.....

"Oành!"

Vô hình hỏa mãng lần thứ hai liên tiếp đụng vào bề mặt năng lượng vồng màu sắc sặc sỡ. Nhất thời, làm dậy lên một trận nổ vang như kinh lôi. Tuy nhiên năng lượng vồng lúc thất lúc nổi cũng làm vô hình hỏa mãng căn bản khó có thể thoát ra trong thời gian ngắn.

Vô hình hỏa mãng liên tiếp va chạm lên năng lượng vồng, màu sắc năng lượng vồng ban đầu vốn sặc sỡ rõ ràng đã ảm đạm đi nhiều. Một vài trường lão sắc mặt cũng tái nhợt, hô hấp dồn dập, có lẽ vì ngăn chặn vô

hình hỏa mãng, bọn họ đã tiêu hao không ít. Bạn đang đọc truyện tại -
www.Truyện FULL

"Oành!"

Vô hình hỏa mãng điên cuồng đụng vào năng lượng võng. Thân thể to lớn tràn đầy năng lượng, mỗi lần va chạm đều mang theo uy thế cực kỳ khủng bố. Mà trước sự va chạm điên cuồng này, trong vòng khoảng một hai giờ đã có một danh trưởng lão không chịu nổi.

"Phụt!"

Trong một lần va chạm dữ dội, một trưởng lão vì đấu khí trong cơ thể bắt đầu khô kiệt, ngưng máu tươi không nén được phun ra. Hắn miễn cưỡng điều động đấu khí còn sót lại trong cơ thể, thúc động đấu khí chi dục, từ từ đáp xuống.

Mất đi một vị trưởng lão, áp lực lên các trưởng lão khác tăng lên nhiều. Mà vô hình hỏa mãng kia như cũng rõ ràng giờ phút này cơ hội đã tới, tốc độ va chạm lần sau nhanh hơn lần trước. Chừng 10 phút sau, một vị trưởng lão học máu lòi ra, 20 phút sau, vị trưởng lão thứ 3 bại lui...

Nhìn tên trưởng lão sắc mặt tái nhợt lui ra, sắc mặt Tô Thiên ngày càng khó coi. Nhiều năm vẫn giao tiếp với Vẫn Lạc Tâm Viêm, thế nhưng hắn chưa bao giờ thực sự giáp mặt với sự bạo phát khủng bố của nó. Hiện giờ tận mắt nhìn thấy, hắn đã hiểu, linh vật thiên địa này, quá là khủng bố...

Trong 3 giờ ngắn ngủi, 18 vị trưởng lão đã lui về 10 tên, chỉ còn lại 8 người cùng với Tô Thiên vất vả, đau khổ chống đỡ.

Trưởng lão nội viện tổn thất thảm trọng, nhưng tình huống vô hình hỏa mãng kia cũng chẳng phải tốt. Điên cuồng va chạm như thế, năng lượng tiêu hao làm cho hỏa diễm bên ngoài thân thể ảm đạm đi rất nhiều. Uy thế va chạm, chậm rãi yếu đi nhiều.

Trong lúc các vị trưởng lão tận lực kiên trì, cũng cảm giác được thế công của vô hình hỏa mãng đang giảm dần nên mới ánh lên một tia hy vọng.

Tiêu viêm ẩn thân dưới hỏa diễm trên mặt đất nhìn lên bầu trời thấy các vị trưởng lão liên tiếp học máu bại lui nhìn không được lau mồ hôi lạnh. Bao

nhiều đây trường lão liên thủ mà vẫn bị Vẫn Lạc Tâm Viêm làm cho thê thảm như vậy. Xem ra, muốn thu phục nó, e rằng so với lần thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trước đó còn khó khăn hơn rất nhiều.

"Xem tình huống này, các nội viện trưởng lão tựa hồ không kiên trì nổi rồi. Lão sư, chừng nào thì chúng ta xuất thủ?" Trong lòng Tiêu Viêm lo lắng hỏi. Vẫn Lạc Tâm Viêm một khi đột phá phòng ngự e là sẽ nhanh chóng biến mất dạng. Đến lúc đó, muốn tìm nó là cực kỳ khó khăn.

"Đừng nóng vội..." Thanh âm Dược Lão nhanh chóng vang lên trong lòng Tiêu Viêm: "Hương Đông có rất nhiều hơi thở đang chạy đến, chắc hẳn là ngoại viện cường giả. Để cho bọn họ cũng Vẫn Lạc Tâm Viêm hao tổn thêm chút đi."

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩng ra, vội hướng ánh mắt về phía chân trời hướng đông. Nơi cuối tầm mắt, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy vài chấm đen.

Các chấm đen nhanh chóng phóng to, sau một thoáng đã hóa thành một nhóm nhân ảnh, xuất hiện trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Ha ha, Tô trưởng lão, chinh đôn nhân thủ quả tiêu phí không ít thời gian, hy vọng chúng ta không tới trễ chứ." Âm thanh già nua cười sang sảng đột nhiên vang vọng từ phía chân trời. Âm thanh này hơi quen thuộc, chẳng phải là ngoại viện Phó Viện trưởng Hồ Kiên thì còn ai vào đây?

Nhìn viện binh xuất hiện tại thời khắc mấu chốt, Tô Thiên cũng thở phào một cái. Xem ra hôm nay sẽ không xuất hiện tình huống xấu nhất...

Lúc viện binh từ ngoại viện đến nội viện cũng là lúc bên ngoài vùng núi non xa xăm kia, đông đảo những kẻ có địa vị cực kỳ quan trọng tại Hắc Giác Vực nhất nhất tề tụ trong Phong Thành. Cuối cùng, dưới tiếng cười của tên nam tử thêu lưng thêu hình lá phong, đại đoàn cường giả triển khai đôi cánh đấu khí, đằng không hướng đến phía núi non một đầu nội viện mà cấp tốc phóng đi!

Đại chiến thực sự, tức khắc bộc phát!

-----oOo-----

Chương 588: Liên thủ phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người Hồ Kiên vừa xuất hiện không nghi ngờ là một đội quân đầy đủ sinh lực làm cho các trưởng lão vốn đã tiến vào trạng thái cực hạn tinh thần đại chấn. "*Chúng trưởng lão nghe lệnh, thay thế các vị trưởng lão!*" Đại đoàn nhân ảnh đang lướt thiểm trên năng lượng tráo trên bầu trời, Hồ Kiên vừa vung tay, tức thời, mười mấy danh cường giả vừa từ ngoại viện đuổi tới phi thân lên. Dưới sự phối hợp ăn ý đã thuận lợi chuyển giao sang.

Gánh nặng trong tay vừa chuyển đi, vài trưởng lão kia cũng thở dài nhẹ nhõm, hướng về phía đám người Hồ Kiên chấp tay tỏ lòng cảm kích, sau đó phi thân hạ cánh, ngồi xếp bằng dưới đất, nhanh chóng khôi phục lại đầu khí tiêu hao trong cơ thể.

Tuy nói những trưởng lão ngoại viện mà Hồ Kiên mang đến so với thực lực nội viện trưởng lão có phần yếu hơn nhưng lại hơn ở chỗ nhân lực nhiều. Do đó, tuy màu sắc năng lượng võng nghiêm mật trở nên âm đạm, nhưng vẫn có thể chống lại sự va chạm điên cuồng của vô hình hỏa mãng.

Cảm nhận được lực công kích của vô hình hỏa mãng ngày càng yếu, trong lòng Tô Thiên cũng thở dài nhẹ nhõm. Xem ra, nó đã tới lúc kiệt sức.

Phía ngoài năng lượng võng nghiêm mật khoảng trăm mét, đám người bu đen trên các nóc phòng, nhìn chăm chăm đến khoảng không khủng bố phía đối diện, đều có cảm giác nao nao không biết nói gì. Các trưởng lão thường ngày được mọi người kính sợ lại trở nên cực kỳ yếu ớt dưới vô hình hỏa mãng kia. Cho dù với nhân lực của bọn họ cũng có thể thấy được, lúc trước, nếu không có viện quân kịp lúc từ ngoại viện, e rằng năng lượng võng kia đã bị vô hình hỏa mãng phá tan.

Không một lời nói, nhưng ai cũng mang một cảm giác kinh hãi đối với vô hình hỏa mãng thần bí kia. Bằng vào tự thân sức lực, lại có thể làm cho nội viện long trời lở đất. Cho đến cả đại trưởng lão cũng có vẻ cực kỳ kiêng kị.

"*Đó đến tột cùng là cái gì vậy?*" Trong lòng của mọi người đều lâm bảm trong sự khiếp hãi.

Trên bầu trời, cảm thấy điên cuồng công kích không có hiệu quả, vô hình

hỏa mãng rớt cục cũng đình chỉ hành động vô ích lại, lần nữa dùng thân thể khổng lồ ở giữa không trung. Con người trắng đã gắt gao nhìn vào năng lượng vồng trên bầu trời. Chiếc lưới rắn to cỡ nữa thước phun ra xuy xuy, tựa như đang ngưng tụ lại năng lượng tiếp tục công kích.

Mắt thấy vô hình hỏa mãng ngừng lại súc lực, áp lực lên đám người Tô Thiên cũng giảm mạnh. Nhưng họ không dám lơ lỏng chút nào bởi ai cũng rõ không chừng con quái to lớn phía dưới sẽ liều chết triển khai công kích cực kỳ hung hãn ngay sau đó. *"Tô trưởng lão, tiếp tục đối chọi như vậy với nó, đối với chúng ta thật không khéo chút nào. Duy trì năng lượng vồng này rất tiêu hao đầu khí, nếu nó vẫn đứng yên, chúng ta cũng không có khả năng kéo dài được lâu."* Hồ Kiên thêm lược đến bên cạnh Tô Thiên, ánh mắt chăm chăm nhìn vô hình hỏa mãng bên trọng năng lượng vồng, nhíu mày trầm giọng nói.

Tô Thiên khẽ gật đầu, chợt cười nói: *"Yên tâm, nó hiện giờ cũng rơi vào trạng thái khảnh kiệt. Trong một thời gian ngắn hẳn là không phát huy được lực công kích quá mức mạnh mẽ. Mà trong lúc này, ta cũng nên chuẩn bị cho bước phong ấn tiếp theo."*

"Ừm, ngoại viện chúng ta phụ trách duy trì năng lượng vồng, người chỉ huy người của nội viện tiến hành bước phong ấn tiếp theo đi." Hồ Kiên gật đầu, hai tay chót kết ấn, một cỗ đầu khí hùng hồn từ lòng bàn tay bạo dùng ra, nhận lấy những sợi tơ năng lượng trên tay Tô Thiên.

Thực lực Hồ Kiên tuy rằng kém hơn Tô Thiên, nhưng tốt xấu gì cũng là đầu hoàng đỉnh phong cường giả, do đó, việc trở thành trận tâm thao túng năng lượng vồng cũng sẽ không xuất hiện việc luống cuống tay chân.

Tô Thiên vừa rảnh tay, thân ảnh lại chậm rãi bay lên, sau đó huyền phù ở trung tâm của năng lượng vồng, ánh mắt quét qua Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong biển lửa, chợt trầm giọng quát: *"Nội viện chúng trưởng lão, chúng đạo sư nghe lệnh, dựa theo vị trí trận thế đã xác định, tiến hành phương án phong ấn!"*

Theo lệnh Tô Thiên hạ xuống, chúng trưởng lão đang tĩnh dưỡng cũng vội vàng mở mắt, thân hình nhoáng lên, lại lần nữa lúi lên giữa trời, đứng phiêu phù, chằng chịt giữa khoảng không.

Sau khi các trưởng lão đã ổn định vị trí, từ đám người nội viện ở xa xa đột

nhiên bắn ra rất nhiều bóng người. Những người này số lượng rất nhiều, khí thế thì đừng nói so với các vị trưởng lão mà so với đám người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh cũng còn kém một chút. Đó là các nội viện đạo sư.

Tuy khí thế không mạnh nhưng lại được cái số lượng nhiều, nên khi một số đông thân ảnh thiểm lược ra cũng làm cho thanh thế đại chấn. Mà một số đệ tử ở xa xa cũng bị một màn này làm cho nhiệt huyết sôi trào, thực có ý muốn nhào lên hỗ trợ một tay.

Tám mươi tám vị đạo sư, cũng không có bản lĩnh bay trên trời, do đó, phần lớn đều nhảy lên các ngọn cây xung quanh năng lượng võng. Thân ảnh chằng chịt cùng ứng với vị trí các vị trưởng lão ở trên không trung.

"Kết phong trận!"

Thân hình huyền phù trên khoảng không cao cao trên năng lượng võng, hai tay Tô Thiên mạnh mẽ nắm chặt, trầm giọng quát.

Theo tiếng Tô Thiên quát, các đạo đầu khí hào quang đột nhiên tràn ra từ giữa không trung. Cuối cùng, từ miệng các vị trưởng lão cùng đạo sư cũng phát ra một tiếng quát đồng loạt cực kỳ chói tai. Đầu khí chọt tuôn ra, gần trăm đạo đầu khí hào quang từ tay mọi người bạo xạ ra, mục tiêu, không phải là vô hình hỏa mãng bên trong năng lượng võng mà là bầu trời phía trên Tô Thiên!

Sắc mặt ngưng trọng nhìn theo chùm tia sáng đầu khí phát ra từ các nơi, hai tay Tô Thiên mạnh mẽ biến đổi kết ấn, một vòng sóng không gian hùng hồn bùng bùng dựng lên trước mặt. Cuối cùng, hình thành một vòng tròn chân không khoảng nửa trượng. Gần trăm đạo đầu khí hào quang đều tiến hết vào trong đó. Nhất thời, chân không lại tràn ngập đầu khí và sóng xung kích cực kỳ cường hãn. Sau đó, một quả cầu chân không đầu khí cỡ nửa trượng xuất hiện trên đôi tay Tô Thiên.

Như cảm ứng được năng lượng cực kỳ khủng bố đang hội tụ trên bầu trời, vô hình hỏa mãng đang hồi phục năng lượng ở giữa lưng chừng không cũng chọt dậy lên cảm giác bất an. Trong đôi nhãn đồng tam giác trắng dã, hung quang sắc bén hướng về Tô Thiên trên khoảng không giữa trời. Vô hình hỏa diễm nóng cháy lại lần nữa mạnh mẽ tràn ra trên thân nó. Sau đó, cái đuôi vĩ đại vung lên, thân hình lại lần nữa như tia chớp bạo xạ vào năng lượng võng. Hai bên đường, không gian không chịu nổi chấn động,

vạn vẹo như những nếp nhăn.

"Chư vị hãy cẩn thận, đừng để súc sinh này phá vỡ năng lượng võng!"
Nhìn vô hình hỏa mãng mang theo thanh thể vô cũng hung hãn phóng đến, khuôn mặt Hồ Kiên ngưng trọng, trầm giọng quát.

"Vâng!" Mọi người cùng hô lên ứng với tiếng quát. Đấu khí trong cơ thể điên cuồng trào ra, quán chú vào trong năng lượng võng làm cho nó tỏa ra màu sắc sáng như ngọc.

"uuuuuuu!"

Thân thể không lồ lướt ra không gian, sau đó, như một khối cự đại vẫn thạch, nện rầm rầm lên trên năng lượng võng. Tức thời, một cỗ thanh âm bùng nổ âm âm như sơn băng địa liệt từ chỗ va chạm tràn ra. Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt đông đảo ngoại viện cường giả thoáng trở nên trắng thêm ít.

"Con súc sinh này, quả nhiên đã có chút nóng lên." Tô Thiên thấy năng lượng võng đang bị uốn cong cực độ nguy hiểm, đấu khí trong cơ thể như hồng thủy âm âm chảy xuôi, sau đó không ngừng cuộn cuộn quán chú vào trong năng lượng võng, đè ép nó xuống.

Nhưng lúc này, vô hình hỏa mãng như nhận thực được năng lượng ngưng tụ trong tay Tô Thiên trên bầu trời có tính nguy hiểm rất lớn, do đó, nó cơ hồ liều mạng gãy giữa. Mà hào quang năng lượng võng dưới sự gãy giữa của nó cũng âm đạm đi một ít.

"Tô trưởng lão, nhanh lên!" Cấn chặt răng, tay Hồ Kiên không ngừng run rẩy, hướng về phía Tô Thiên trên trời quát to. Ánh mắt Tô Thiên gắt gao tập trung vào vô hình hỏa mãng đang kịch liệt gãy dựa trong năng lượng võng. Đấu khí cầu không lồ trong tay, hào quang càng ngày càng sáng, y bào trên thân, không gió cũng tự dựng lên bành trướng cực độ, trông như một quả bong bóng bị thổi căng.

Đấu khí cầu trong tay theo sự ngưng tụ đã giống như một mặt trời thu nhỏ, cực kỳ chói mắt. Tiếp theo đó, cỗ khí cầu không lồ lại đột ngột run lên kịch liệt. Tô Thiên biết, nó đã đạt tới điểm giới hạn.

Cảm thụ độ run rẩy của khí cầu trong tay, ánh mắt Tô Thiên xẹt qua, sáng

giọng quát lạnh như tiếng sấm vang vọng khắp toàn bộ nội viện: "*Súc sinh, trở về cho ta!*"

Tiếng quát hạ xuống, hai tay Tô Thiên đột nhiên nhân xuống phía dưới một phát, đầu khí cầu khổng lồ kia cũng xuy một tiếng, cắt xuyên qua các chướng ngại không gian, lặng yên không một tiếng động tiến vào trong năng lượng võng. Cuối cùng, nó như một quả đạn nện lên trên thân hình khổng lồ của vô hình hỏa mãng.

"*Chi!*"

Bị đánh một đòn công kích mạnh mẽ như vậy, cho dù với thực lực của vô hình hỏa mãng cũng phải rống lên một tràng tê minh thê lương. Một vụ nổ hung hăng bộc phát trực tiếp ép nó xuống mặt đất. Dưới sự khống chế của Tô Thiên, hỏa mãng bị đẩy về bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã bị vỡ nát kia.

"*Phong!*"

Vô hình hỏa mãng bị đẩy về Thiên Phần Luyện Khí Tháp, sự mừng rỡ thoáng dung lên trong mắt Tô Thiên, đôi tay đột ngột kết ấn, quát lớn. Nguồn truyện:

Tiếng quát của Tô Thiên vang vọng, đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp vốn đã vỡ tan lại một lần nữa xuất hiện một màng năng lượng màu đen nhạt đem nó bao phủ lại một cách nghiêm cẩn.

"*Ồ!*"

Thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm kia lại bị phong ấn vào trong tháp, vô số đệ tử ở phía xa xa đột nhiên phát ra tiếng hoan hô nghiêng trời lệch đất.

"*Lão sư*" Trong một vùng hỏa diễm, Tiêu Viêm nhìn thấy màng năng lượng của Thiên Phần Luyện Khí Tháp lần nữa xuất hiện, liền nhường mày, trong lòng nhẹ giọng hô lên. "*Đừng có gấp, Vẫn Lạc Tâm Viêm không dễ bị phong ấn thế đâu. Hơn nữa hình như còn có một thế lực khác bị dao động ở đây kinh động rồi.*" Âm thanh Dục Lão kinh nghi chọt vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chột biến sắc mặt, thất thanh hô: "*Chẳng lẽ*

là người của Hắc Giác Vực?"

"Bên ngoài Già Nam học viện chỉ có Hắc Giác Vực, nói vậy chắc cũng không sai"

"Bọn khốn này, thật là gian như mèo, đến cả việc của nội viện cũng muốn nhúng tay vào." Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, ánh mắt hướng về bầu trời trong sáng. Nội viện tuy rằng có một tầng kết giới không gian bao phủ nhưng đối với cường giả chân chính mà nói thì cũng chẳng che dấu được lâu. Trên bầu trời, nhìn Vẫn Lạc Tâm Viêm bị phong ấn, Tô Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nghe được tiếng hoan hô xa xa, khuôn mặt cũng nhẹ cười. Nhưng nụ cười vừa hiện lên lại đột nhiên cứng ngắc vì một tràng tiếng cười nhẹ đột nhiên vang lên.

"Ha ha, không tưởng được Nội Viện còn che dấu dị hỏa cỡ này. Tô Thiên đại trưởng lão, ngài thật là dấu kỹ quá chứ."

Theo tiếng cười nhẹ hạ xuống, bầu trời trong sáng đột nhiên nổi lên một trận dao động. Một nhóm lớn bóng người chậm rãi xuất hiện, huyền phù giữa trời. Bất chợt một cỗ hơi thở máu tanh bao phủ cả bầu trời nội viện!

-----oOo-----

Chương 589: Phần quyết tàn quyển

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thình lình có tiếng cười, tiếng hoan hô vang vọng đột nhiên ngừng lại, vô số đệ tử ngừng mặt kinh ngạc, nhìn khoảng không trên trời đột nhiên xuất hiện một nhóm đông người, có chút không rõ lắm tình huống phát sinh.

Trên bầu trời, Tô Thiên sắc mặt âm trầm nhìn đoàn người phá vỡ kết giới, ánh mắt chậm rãi dừng ở một nam tử mặc bào phục Luyện dược sư, ánh mắt lập tức híp lại, cười lạnh nói: *"Không biết kẻ đến là ai, nguyên lai là Dược hoàng Hàn Phong của Hắc Giác Vực a"*.

"Ha hả, đại trưởng lão khách khí rồi, danh hiệu kia, bất quá là bằng hữu ở Hắc giác vực tùy ý đặt cho, ta thực không dám nhận." Nam tử được xưng là Hàn Phong kia, đôi môi mỏng hơi tươi cười, hướng về phía Tô Thiên

mỉm cười nói. Nguồn truyện:

"Hàn Phong, đây là địa phương của Già Nam học viện, các người không mời mà tới, là muốn cái gì?" sắc mặt của Hồ Kiên, cũng vì đám người Hàn Phong xuất hiện, mà trở nên có chút nghiêm trọng, bay đến sau Tô Thiên, hướng về phía Hàn Phong quát.

"Hắn chính là Hàn Phong?". Trên mặt đất, Tiêu Viêm nghe được cái tên này, ngẩn ra, chợt thấp giọng kinh ngạc nói, ánh mắt thâm đánh giá người có thể tính là luyện dược sư đồng môn sư huynh của mình.

Hàn Phong nhẹ nhàng cười, ánh mắt hướng về phía đỉnh Thiên phân luyện khí tháp vỡ tan kia, thanh âm ôn hòa nói, "*Dị hỏa chính là thiên địa kì vật, các người lại đem nó phong ấn ở đây, có thể nói có chút quá mức tàn nhẫn, ta thân là Luyện dược sư, dị hỏa trong lòng chúng ta như là một loại tín ngưỡng, cho nên Hàn Phong muốn mời Đại trưởng lão đem phóng thích Dị hỏa ra, không nên nhốt lại nữa.*" Hàn phong vừa nói ra lời này, không chỉ có đám Tô Thiên sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị, mà những người sau lưng Hàn phong cũng là vẻ mặt cổ quái, bọn họ ở Hắc giác vực giết chóc là chuyện như cơm bữa, làm gì quan tâm đến thứ chó má bị nhốt kia, hơn nữa tôi trọng yếu là thứ bị nhốt kia căn bản không phải nhân loại, mà chính là một ngọn lửa mà thôi, tuy rằng bản thân nó có năng lượng cực kỳ mạnh mẽ.

"*Thật sự là cái có buồn cười, người nghĩ người ở Già Nam học viện đều là hài tử ba tuổi hết phải không?*" Hồ Kiên cười lạnh một tiếng, vung tay lên, chỉ nghe tiếng xé gió vang lên đầy trời, chợt gần hai mươi bóng người sau lưng hiện đôi cánh bằng đầu khí bay vọt đến, nhìn chằm chằm đám người Hàn Phong.

"*Muốn cướp Dị hỏa thì nói rõ trực tiếp luôn đi, nói bóng gió không hợp với thân phận của người.*" Tô Thiên phát một ống tay áo, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua đám người hình dạng cổ quái sau lưng Hàn phong, bàn tay nhất thời hơi nắm chặt, nhàn nhạt nói, "*Ha hả, không hổ là Dược hoàng a, ngay cả thủ lĩnh của các thế lực Huyết tông, Địa viêm môn, Bất phiến môn đều có thể thỉnh đi được, lực kêu gọi này, chỉ sợ trong Hắc giác vực chỉ mình người có được a.*"

"*Ha hả, đại trưởng lão thật đúng là người nhanh mồm nhanh miệng.*" Hàn Phong cười cười, chợt hít một tiếng, nói: "*Nếu đại trưởng lão cũng đoán*

ra mục đích của ta, vậy phiền người dàn xếp một chút a, người hẳn là biết Di hỏa đối với Luyện dược sư chúng ta trọng yếu như thế nào, chỉ cần người có thể giao Di hỏa cho ta, mặc kệ điều kiện của người là gì, ta cũng sẽ cố hết sức thực hiện."

Tô Thiên khoe miệng khê nhếch châm chọc, vung tay áo bào, cười nhạo nói: *"Hàn Phong người là người như thế nào ta còn không rõ? Nếu là lão sư Dược tôn giả của người nói lời này, ta còn thật sẽ cân nhắc, bất quá cỡ như người, cứ tiếp tục tu luyện vài thập niên nữa đi a, Già Nam học viện có thể tồn tại sừng sững ở Đấu khí đại lục nhiều năm như vậy, cũng không phải dễ chọc."*

Khuôn mặt tươi cười hơi thu liễm, Hàn Phong ánh mắt tràn ngập ôn hòa dần dần trở nên âm lãnh *"Nếu Đại trưởng lão không giao ra, vậy cũng đừng trách Hàn Phong dùng vũ lực đoạt đi a"* vừa nói, một cỗ ngọn lửa nhìn như thủy dịch màu xanh đậm (thâm lam), đột nhiên từ trong cơ thể bùng ra, một cỗ cảm giác cực kỳ nóng cháy chậm rãi phát tán.

"Di hỏa?!" Thâm lam hỏa diễm vừa xuất hiện, khắp trời vang lên tiếng kinh hô, với nhãn lực mọi người, tự nhiên liếc mắt có thể nhìn ra thân thể hỏa diễm của Hàn Phong.

Phía trên mặt đất, Tiêu Viêm ánh mắt chăm chăm nhìn bầu trời, trông thấy hỏa diễm, đột nhiên rùng mình, nhẹ hít một hơi lãnh khí, lẩm bẩm nói *"Người kia thế nào cũng có được Di hỏa!"* Lời vừa nói ra, Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, hẳn nhận thấy hắc sắc giới chỉ trên ngón tay, đột nhiên trở nên cực kì nóng.

Cố nén cảm giác phồng, Tiêu Viêm lại là im lặng không nói, lần đầu tiên khi nghe thấy tên Hàn phong, hắc sắc giới chỉ liền vì linh hồn Dược Lão bạo động mà trở nên nóng cháy, mà hiện giờ, cảm giác này càng trở nên kịch liệt, *"Lão sư"*, Tiêu Viêm trong lòng nhẹ nhàng la lên một câu.

Thanh âm nói ra, một lát sau, thanh âm Dược Lão mang theo một tia trầm thấp chậm rãi vang lên, *"Ta không sao, không cần lo lắng, chính là không nghĩ tới tên khi sư phản đồ này, còn có vận khí đến vậy."*

Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve, đảo hắc sắc giới chỉ, trong lòng nhẹ giọng nói, *"Yên tâm đi lão sư, chuyện thanh lý môn hộ này cứ giao cho ta làm"*.

"Người có quyết tâm vậy là được rồi, người bây giờ còn không phải đối thủ của hấn, thời gian tu luyện của hấn dài hơn người, hiện giờ còn có thêm Dịch Hỏa, cho nên trong khoảng thời gian tới không nên cùng hấn xung đột." Dược Lão thở dài nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, hấn biết lời Dược Lão nói không sai, lấy bản sự của hấn hiện giờ, mặc kệ là ở thực lực hay cấp bậc luyện dược, đều là kém xa so với vị sư huynh này.

"Bất quá", đột nhiên, Tiêu Viêm nghi hoặc nhíu nhíu mày, trong lòng thấp giọng nói

"Lão sư, ta nhớ rõ, Luyện dược sư bình thường chỉ có thể hấp thu một loại Dịch Hỏa a? Sao Hàn Phong đã có rồi mà còn muốn đi cướp đoạt?"

Lời Tiêu Viêm vừa nói ra, Dược Lão liền lâm vào trầm mặc, mãi một lúc sau mới nghe một âm thanh khàn khàn trầm thấp vang lên, *"Bởi vì hấn cũng tu luyện Phần Quyết."*

Thân thể đột nhiên cứng ngắc, Tiêu Viêm vẻ mặt khiếp sợ.

"Bất quá hấn tu tập chỉ vẻn vẻn là tàn cuốn Phần Quyết mà thôi." Dược Lão nói, nghe vậy Tiêu Viêm thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tàn cuốn? Đây là ý tứ gì?"

"...Năm đó, khi hấn vẫn là đệ tử của ta, nhân lúc ta không phòng bị, học trộm "Phần Quyết", bất quá bị ta phát hiện, bởi vậy lúc đó hấn chỉ có được một phần nhỏ công pháp lộ tuyến của Phần Quyết."

Làm như nhớ lại chuyện xưa, thanh âm Dược Lão hơi có chút khàn khàn, *"Bất quá ta cũng đã nói, thiên phú của hấn trong thuật luyện dược là vô cùng mạnh mẽ, không thể yếu hơn nếu đem so với người, trải qua nhiều năm nghiên cứu mày mò như vậy, ta nghĩ hấn cũng mò ra được một chút gì đó, nếu không sẽ không đối với loại Dịch Hỏa thứ hai này hứng thú như vậy."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh trên bầu trời kia, không nghĩ tới hấn cũng tu luyện Phần Quyết, tuy rằng chỉ vẻn vẻn là tàn cuốn, nhưng vẫn làm cho Tiêu Viêm có cảm giác hơi quái dị, đó là

nhất định phải giết hẳn!

Loại cảm giác này không phải từ tâm Tiêu Viêm sinh ra, mà ngược lại như một loại bản năng, trực tiếp phản ánh, xâm nhập vào sâu trong óc Tiêu Viêm, làm cho sát ý của hắn đối với Hàn Phong nảy sinh càng thêm nồng đậm.

Chậm rãi hít một hơi, áp chế sát ý bốc lên trong lòng kia, Tiêu Viêm ánh mắt quét qua hai phe thế lực trên bầu trời, không khỏi nhíu mày, nếu so về nhân số thì tất nhiên Già Nam học viện chiếm lợi thế, bất quá trong học viện phần lớn đều là cấp Đấu vương đỉnh phong, Đấu hoàng cường giả trừ Hồ Kiên ra thì chẳng còn ai, mà Hàn Phong một phương, đông đảo thủ lĩnh các thế lực đến đều là Đấu hoàng đỉnh phong, hơn nữa, một ít cường giả thế lực khác cũng là Đấu vương đỉnh phong, ai là người thắng còn chưa định được.

"Bất quá nội viện còn có Đại trưởng lão, hẳn là Đấu tông cường giả, có hẳn tọa trấn, cho dù đám người Hàn phong Đấu hoàng cường giả có nhiều đi nữa, chỉ sợ cũng không dám tùy ý vọng động a?" Tiêu Viêm trong lòng không ngừng tính toán thực lực của hai bên.

"Hàn Phong, lão phu khuyên ngươi hay là nên sớm rời đi, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh, nếu không ngày sau viện trưởng trở về, các ngươi ở đây sợ một người cũng trốn không thoát!" Nhìn thân thể Hàn Phong bốc lên thâm lam hỏa diễm, Tô Thiên lớn tiếng quát.

"Ha ha, Đại trưởng lão cũng không cần đe dọa chúng ta, viện trưởng các ngươi nhiều năm như vậy chưa từng hiện thân, ai biết được hắn đã đi đâu?" Hàn Phong cười cười, nhìn về Thiên phần luyện khí tháp, ánh mắt nồng cháy, *"Hơn nữa, chỉ cần ta có được Dị hỏa này, cho dù ngày sau hắn tới tìm ta, đến tột cùng là ai không may còn chưa biết đâu! Cho nên, ta cũng xin khuyên Đại trưởng lão, hay là giao Dị hỏa ra đây đi, ngươi cũng rõ ràng người trong Hắc giác vực chúng ta tính tình như thế nào, vạn nhất sau này đồng loạt nổi dậy, sợ nội viện cũng là bị hủy diệt."*

Hít sâu một hơi, khuôn mặt Tô Thiên xanh mét, song chưởng chậm rãi nắm chặt áo bào, hơi hơi nắm chặt, không gian lúc này kịch liệt chấn động lên, âm lãnh nói, *"Thiệt nhiều năm rồi không hề động tay, hôm nay lão phu sẽ cân nhắc một chút, xem ngươi có tư cách hay không nói lời này".*

"Các vị trưởng lão nghe lệnh, bảo vệ Di hỏa!" Tô Thiên đột nhiên quát khẽ một tiếng, thanh âm như tiếng sấm vang lên phía chân trời, vang vọng mãi không ngừng.

"Bảo vệ Di hỏa!" Tất cả cường giả học viện đều chỉnh tề quát chói tai, thoảng một cái, một cỗ khí thể hùng hồn bạo dũng phía chân trời!

"Giận quá mất khôn, đấu tông chính xác mạnh mẽ, bắt quá cũng không phải là vô địch, Hắc giác vực, vẫn như cũ không ai cùng người địch nổi!" Cảm nhận được cường thế áp bách từ trong cơ thể Tô Thiên lan tràn ra, Hàn Phong thoảng lui về sau từng bước, cười lạnh một tiếng, chột xoay người cung kính nói, "Kim ngân tiên sinh, thỉnh ngài hiện thân a!".

"Ha ha, Hàn Phong, người thỉnh chúng ta ra tay đại khai sát giới, hy vọng có thể chịu được cái giá phải trả" Hàn Phong thanh âm vừa dứt, nhất thời hai đạo tiếng cười to đột nhiên vang lên, không gian một trận dao động, hai thân ảnh một vàng một bạc, như quỷ mị xuất hiện trên bầu trời.

Nhìn trên không trung xuất hiện hai thân ảnh vàng bạc, đám người Tô Thiên sắc mặt nhất thời biến đổi, thanh âm như tiếng gió lạnh lẽo, từ hàm răng nghiền lại phát ra.

"Không nghĩ tới là ngay cả các người cũng được mời đến!"

-----oOo-----

Chương 590: Hỗn loạn đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên bầu trời,, hai đạo thân ảnh quỷ dị hiện lên, một người kim bào, một người ngân bào, bắt quá nhìn thật kỹ, lại có thể phát hiện, gương mặt hai người, cơ hồ hoàn toàn giống nhau, đều là đầu bạc râu bạc trắng, ngũ quan cũng giống như một cái khuôn mẫu ấn ra.

Đối với thanh danh của hai người, cho dù là nội viện các vị trưởng lão cũng là cũng không xa lạ, bởi vậy sắc mặt đều cũng có chút biến hóa, này gọi là kim ngân tiên sinh, đó là hai gã cường giả đứng đầu tại Hắc Giác vực Hắc bảng, hai người là huynh đệ song sinh, hơn nữa tu luyện công

pháp cũng là hoàn toàn giống nhau, bởi vậy, nếu tách hai người ra, thực lực nhưng thật ra chỉ có thể xấp xỉ cùng đấu hoàng đỉnh cường giả, nhưng nếu là cộng đồng đối địch thì liền hỗ trợ cho nhau, cho dù là đối mặt đấu tông cường giả, cũng có phần thắng không nhỏ, bởi vậy, uy danh hai người ở trong Hắc Giác vực cường giả cực kỳ vang dội, thậm chí ngay cả nội viện các trưởng lão cũng đều có nghe qua.

"Các ngươi cũng muốn nhúng tay vào việc này?" Thanh âm Tô Thiên âm trầm chậm rãi nói.

"Được người khác ủy thác, có qua có lại, cũng không có biện pháp nào khác" kim bào lão giả hướng về phía Tô Thiên cười cười, nói.

"Tô lão đầu, ta nói ngươi hay là đem dị hỏa cấp Hàn Phong, nếu viện trưởng của các ngươi ở chỗ này nói, chúng ta thật cũng sẽ không đáp ứng cuộc mua bán này, bất quá đáng tiếc, lão gia hỏa kia nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, cũng không biết là đã chết hay là như thế nào." Thanh âm Ngân bào lão giả có chút không hảo ý cười nói, thanh âm kia ngữ điệu, thế nhưng cũng là cùng với kim bào lão giả giống nhau.

"Hắc, si tâm vọng tưởng, ta cũng là muốn nhìn một chút, nghe đồn liên thủ có thể vượt giai đối địch Kim Ngân nhị lão, đến tột cùng có chỗ gì khó lường? Cho dù viện trưởng không ở chỗ này, cũng không tới phiên các ngươi qua đây giương oai!" Tô Thiên cười lạnh nói.

"Nói như vậy, các ngươi nội viện cường giả, có chút không đủ dùng a." Kim bào lão giả hắc hắc cười nói, tuy nói Hàn Phong bên này ít người, bất quá lại thắng ở thực lực cao hơn hầu hết học viện trưởng lão, chân chính chiến đấu có thể lấy một địch hai, quá mức thì một địch ba.

Sắc mặt Tô Thiên băng hàn, không nhiều lời vô nghĩa, hai tay giơ lên, bàn bạc đấu khí ở trong lòng bàn tay trào ra, đem khoảng không xung quanh chấn động, xuất hiện một chút run rẩy.

"Tô Thiên đại trưởng lão, hỏi ngươi một lần cuối, dị hỏa, ngươi đến tột cùng là giao, hay là không giao?" Tại đây va chạm, Hàn Phong kiên nhẫn cũng dần dần mất đi, nhìn Tô Thiên mọi người, nhàn nhạt nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Mặt Tô Thiên không chút thay đổi, quay mắt về phía Hàn Phong, chính là

tay áo bào vền venvung lên, một đạo đầu khí thất luyện cường hãn, đột nhiên từ trong tay áo bạo bắn mà ra, thẳng đến Hàn Phong!

"Hừ!"

Tô Thiên ra tay trước, làm Hàn Phong sắc mặt cũng là dần dần trở nên âm lãnh, hừ một tiếng trầm đục, bả tay hiện lên thâm lam sắc hỏa diễm, cuối cùng nhẹ nhàng vung lên, cùng đầu khí thất luyện, mãnh liệt va chạm cùng nhau.

"Thình thịch!"

Âm thanh vang lên trầm thấp, cỗ năng lượng gợn sóng tản ra, đem Hàn Phong chấn lui một quãng, mới có thể đứng vững thân hình, tuy nói có dị hỏa phụ trợ, Tô Thiên dù sao cũng là đầu tông cường giả, trực tiếp va chạm, cũng không chiếm được tiện nghi cái gì.

Một kích chém ra, thân hình Tô Thiên không có chút nào đình trệ, trực tiếp hóa thành một đạo thiểm điện, nháy mắt vọt tới Hàn Phong.

"Ha ha, Tô lão đầu, còn chúng ta nữa mà." Một kim một ngân hai đạo thân ảnh nháy mắt thoáng hiện ở trước người Hàn Phong, hướng về phía Tô Thiên bạo bắn mà đến nhếch miệng cười, chột hai bàn tay trái phải của hai người nắm chặt lại, một cỗ đầu khí cực kỳ cường hãn màu lục nhạt bạo bắn ra.

Vặn vẹo thân hình né tránh đầu khí màu lục nhạt bạo bắn đến, thân hình Tô Thiên vừa động, liền xuất hiện trước mặt Kim Ngân nhị lão, nhất thời, tam phương chưởng phong lần lượt giao thủ, chưởng phong trầm thấp như sấm rền, làm người ta hoa cả mắt, tàn ảnh không ngừng liên tiếp hiện ra.

Nhìn thấy Tô Thiên bị Kim Ngân nhị lão quần lấy, ánh mắt Hàn Phong chuyển hướng về phía đám người Hồ Kiên, vung tay lên, nghiêng đầu hướng về nhóm người phía sau cười nói: "*Kế tiếp liền phiền tớii chư vị ngăn cản những người khác, ta đi xuống phá tan phong ấn.*"

Một ít đấu vương mà thôi, giao cho chúng ta là được, hưởng hồ, máu tươi nội viện trưởng lão hương vị ra sao, ta còn chưa bao giờ nếm thử quá." *Huyết tông tông chủ Phạm Lao âm trầm liếc mắt đám người Hồ Kiên một cái, nhếch miệng lộ răng nanh có chút bén nhọn, Từ ngày con trai độc*

nhất ở trong Hắc Giác vực bị giết một cách bí ẩn hơn nữa tìm kiếm hung thủ không có kết quả, tính tình Phạm Lao vốn là âm trầm, càng trở nên có chút nóng giận bất thường, động là giết người hút máu, cực kỳ tàn bạo.

"Ha hả, đa tạ chư vị, sau chuyện này, Hàn mỗ chắc chắn hậu tạ." Hàn Phong hướng về phía đám người Phạm Lao vừa chấp tay, thâm lam đầu khí song đực sau lưng hơi chấn động, toàn lực phóng Xuống Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

"Ngăn bọn họ lại!" Thấy thế, Hồ Kiên vung tay lên, nhất thời gần ba mươi mấy học viện cường giả phía sau, phô thiên cái địa thiểm lược ra, đem Hàn Phong lộ tuyến ngăn trở.

"Chặc chặc, đối thủ của các ngươi là chúng ta, mười đạo nhân ảnh mang theo hơi thở nồng đậm huyết tinh, đột nhi thiểm lược mà ra, cuối cùng cùng học viện cường giả hình thành cục diện đối lập.

Hàn Phong cười hắc hắc, thân hình né tránh, tiếp tục hướng Thiên Phần Luyện Khí Tháp, mà ba mươi mấy học viện cường giả vừa mới có động tác, trước mặt hơn mười người cường giả Hắc Giác vực đỉnh, cũng nhất tề thiểm lược, lập tức mang theo vô số kinh phong, hung hăng đánh tới, cuối cùng bóng người thiểm lược, ngăn ngụt trong chớp mắt, đó là đem đội ngũ cường giả ba mươi mấy người, đều phân cách

Phía trên bầu trời, chiến đấu cực kỳ mãnh liệt, các vị đệ tử ở xa xa cũng không rõ ràng lắm trên bầu trời đã phát sinh đích xác sự tình gì, bất quá sau lúc chiến đấu bùng nổ, âm thanh năng lượng nổ mạnh liên tiếp không ngừng truyền ra, lại làm sắc mặt mọi người hơi đổi, tới hiện tại, bọn họ cũng có thể đoán ra thần bí nhân đột nhiên xuất hiện, tất nhiên là lai giả bất thiện.

Bất quá cho dù trong lòng biết như thế, một ít đệ tử có tâm muốn trợ giúp, nhưng chiến đấu ở trên bầu trời, lại khiến bọn họ theo không kịp, bởi vậy, cũng chỉ có thể trông mong nhìn khoảng không trên trời bùng nổ hỗn chiến dữ dội, trong lòng không ngừng cầu nguyện các vị nội viện trưởng lão có thể đem khách không mời mà đến này đuổi đi.

Ở trên bầu trời bắt đầu hỗn chiến, hai cánh Hàn Phong rung lên, liền xuất hiện phía trên Thiên Phần Luyện Khí Tháp, nhìn phía dưới màng năng lượng hào quang tản ra âm trầm, chưa kịp có động tác gì, một đạo tiếng

gió bén nhọn, chọt vang lên trên đỉnh đầu!

Khẽ cau mày, Hàn Phong chấn động hai cánh tránh được kinh phong tập kích, chậm rãi ngừng đầu, nhìn thấy Hồ Kiên về mặt băng hàn theo dõi hẳn.

"Không cần vọng tưởng có chủ ý đối với dị hỏa!" Trong tay đấu khí hùng hồn cấp tốc ngưng tụ, Hồ Kiên trầm giọng nói.

"Bằng một người người, sợ là ngăn cản không được ta." Nhìn Hồ Kiên thoát ly đại hỗn chiến, Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc, chọt cười nói, bằng vào thực lực của hắn, mượn sự trợ giúp của dị hỏa, trong đấu hoàng cơ hồ ít có đối thủ, bởi vậy, tuy nói thực lực Hồ Kiên ở đấu hoàng đỉnh, nhưng thành thật mà nói vẫn chưa có kiêng kị nhiều lắm.

"Vậy thử xem." Hồ Kiên cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời vô nghĩa, khí thể hùng hồn trong cơ thể tràn ngập mà ra, đang lúc đấu khí bạo dũng, đem Hàn Phong nhủu mày bao vây vào, nhất thời, hai người cũng là hóa thành thân ảnh mơ hồ, lần lượt đối chiến cùng nhau.

Vì thế, phía trên bầu trời, hoàn toàn triệt để lâm vào trong chiến đấu hỗn loạn, chỗ ánh mắt nhìn tới, cơ hồ toàn bộ đều là hỏa bạo chiến đấu, thanh âm năng lượng nổ vang, âm thanh vang lên không ngừng giống như pháo.

Trên mặt đất, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nhìn khoảng không trên trời hỗn chiến, Tô Thiên đã bị cái gọi là Kim Ngân nhị lão chế trụ, Hồ Kiên cũng cùng Hàn Phong lâm vào chiến đấu kịch liệt, các vị trưởng lão, cũng bị tông chủ Huyết tông cùng với các thế lực khác lấy một địch hai, thậm chí là ba mạnh mẽ kéo lấy, hơn nữa lấy tình huống địch chúng tại đây, thậm chí là còn có thể chiếm thượng phong, không thể không nói, đấu vương cường giả cùng đấu hoàng, chênh lệch cũng không nhỏ.

Ánh mắt vì nhìn chiến đấu hoa cả mắt mà hơi có chút mê muội, Tiêu Viêm chỉ phải cười khở ở trong lòng dò hỏi: *"Lão sư, hiện tại làm sao bây giờ?"*

"Chỉ có thể đợi, tại đây trong song phương đại chiến, người lại không có khả năng một mình đi phá giải phong ấn, nói vậy, sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích." Thanh âm của dược lão nhanh chóng vang lên.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm cũng đành phải theo lời, lại đem thân thể co đầu

rút cổ ở dưới sự che lấp của ngọn lửa, nhưng mà, ngay tại khi mới che dấu tốt thân thể, một đạo kinh phong bén nhọn đột nhiên từ bầu trời bạo bắn tới, làm kinh hãi sau lưng Tử Vân Dục mạnh mẽ chớp động, thân hình thiểm lược giữa không trung, đem kinh phong kia tránh né.

Nhưng mà tuy rằng thành công tránh được công kích, bất quá cũng phải hiện thân, cũng may chưa kinh động đến ai. Một số người vẫn chưa áp dụng thế công đối Tiêu Viêm, mà hẳn cũng là không dám dừng lại ở nơi đều tràn ngập kinh khí loạn lưu trên bầu trời, lập tức dùng tức thanh hỏa đấu khí vội vàng bao vây thân thể, sau đó định thoái lui.

Ngay tại Tiêu Viêm sắp phải thoái lui, một chỗ trên bầu trời, Huyết tông tông chủ Phạm Lao đang cùng ba gã đấu vương cường giả đánh đến quên cả trời đất đột nhiên đem ánh mắt tùy ý quét lại đây, chợt, ánh mắt ngưng lại!

Thân ảnh bị thanh hỏa đấu khí bao vây tựa hồ có chút bóng dáng quen thuộc, làm ánh mắt Phạm Lao trong nháy mắt nảy lên màu đỏ, mượn dùng cảm ứng, hẳn có thể biết, bóng dáng này, cùng lúc trước dùng máu đũa con chính mình chết đi để luyện ra kính tượng hung thủ bóng dáng, tuyệt đối là cùng một người!

Tìm mọi cách cũng không thấy hung thủ sát tử, không nghĩ tới, thế nhưng trong ở trường hợp này, ngẫu nhiên gặp nhau!

"Rống!"

Trong mắt màu đỏ ngưng tụ, một đạo bạo âm gầm gừ tràn ngập phần nộ cùng sát ý từ trong miệng phát ra, một cỗ đấu khí đỏ sẫm cường hãn, đột nhiên dũng mãnh tiến ra, nhất thời, chung quanh ba gã đấu vương cường giả, không kịp trở tay bị chấn động phi thân trở ra.

Đang lúc ba vị đấu Vương trưởng lão lui ra phía sau, sau lưng Phạm Lao huyết sắc song dục đột nhiên rung lên, thân hình giống như một đạo huyết sắc, trong vô số ánh mắt kinh hãi, trực tiếp từ một chỗ trên bầu trời bạo bắn tới Tiêu Viêm, tiếng gầm gừ sắc nhọn, kinh sợ phía chân trời.

"Tiểu tạp chủng, ngươi lại làm cho ta vất vả tìm, cùng chôn cùng với con ta đi thôi!"

-----oOo-----

Chương 591: Đới chiến Phạm Lao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên ở phía chân trời tiếng hô vang vọng như sấm, làm cho cả người Tiêu Viêm đang ở trạng thái chiến đấu cũng run lên, vội vàng quay đầu lại, một đạo thân ảnh huyết hồng, ngay ở trong tầm mắt đang cấp tốc tiến đến.

"Nguy rồi, lão gia hỏa này làm như thế nào mà lại phát hiện?" Tiếng quát của Phạm Lao, Tiêu Viêm cũng nghe được rõ ràng, bởi vậy lập tức trong lòng một trận kinh ngạc, cùng lúc đó, hai cánh sau lưng cũng liền cấp tốc chấn động, thân hình như tia chớp loé lên, muốn đem Phạm Lao bỏ ra.

"Vù!"

Thân hình vừa mới chuyển động, một đạo kinh phong bén nhọn nhảy mắt đánh tới, Tiêu Viêm trong lòng phát lạnh, thân hình mạnh mẽ chuyển động, đem đạo huyết hồng kinh khí nguy hiểm kia lách tránh, thân hình đột nhiên bay lật ngược, trong miệng nổi giận mắng: "*Lão cấu, người xuống tay cũng thật ác độc a.*"

Khuôn mặt oán độc của Phạm Lao được phủ kín xanh mét, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, sau lưng huyết sắc song dực chấn động khoảng không, thân hình hóa thành huyết ảnh, lập tức quay về phía Tiêu Viêm mà hung hăng đánh tới, phía trên bàn tay, dày đặc huyết sắc đầu khí, cấp tốc ngưng tụ.

Tuy rằng Tiêu Viêm cũng có phi hành đầu kỹ trợ giúp, nhưng nếu luận về tốc độ phi hành, thì lại kém so với đầu khí hóa cánh chân chính, bởi vậy vùn vụt trong chớp mắt, Phạm Lao đã thoáng hiện ở đỉnh đầu của Tiêu Viêm, huyết sắc năng lượng trong tay hung hăng nện xuống, khoảng khắc đó, ngay cả không gian toàn bộ bị kịch liệt chấn động, hiển nhiên, Phạm Lao xuống tay không có chút nào lưu tình, hoàn toàn là hạ sát thủ!

"Đến đây trả mạng cho con trai ta!"

Khuôn mặt hung tợn, Phạm Lao nhe răng cười nói, hẳn có thể cảm ứng

được thực lực Tiêu Viêm, một cái đầu linh tiểu tử mà thôi, giết hẳn qua thực chính là dễ như trở bàn tay.

"Xuy!"

Huyết mang cuộn cuộn quét đến, đột nhiên, vang lên tiếng sấm mờ nhạt, tức thì, Tiêu Viêm thân thể đang đứng yên nơi bầu trời khẽ run lên, toàn bộ thân thể lúc này đây... giây lát trở nên có chút hư ảo.

"Thình thịch!"

Huyết mang hung hăng đánh xuống, cứng rắn mạnh mẽ nện lên trên thân thể Tiêu Viêm, tuy nhiên, lại không có phát sinh sự tình tưởng tượng như là học máu trọng thương, huyết mang kia, không hề trở ngại xuyên thấu thân thể Tiêu Viêm, sau đó, làm cho thân thể đó chậm rãi tiêu tán.

Nguyên lai thân ảnh ấy, dĩ nhiên là một đạo tàn ảnh!

Di chuyển ra ngoài mấy chục thước bên trên huyết mang, Tiêu Viêm thờ hồn hèn đột nhiên thoáng hiện ra, hướng về phía vẻ mặt kinh dị của Phạm Lao cười lạnh nói: "*Giết ta cũng không dễ dàng như vậy, lão đầu!*"

Bàn tay vung lên, đem huyết mang đang cuộn cuộn mà chấn tan, Phạm Lao ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm, thanh âm rít gào nói: "*Tam Thiên Lô Động? Xem ra giết nhi tử của ta quả nhiên là người!*"

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Phạm Lao, bất kể như thế nào mà nói, đối phương chính là cấp bậc đầu hoàng cường giả, lúc trước nếu không có "*Tam Thiên Lô Động*", dưới tình huống đối phương bất ngờ đối với hắn mà thi triển, sợ là trốn không thoát, kết quả là bị trực tiếp chém giết ngay tại đó, dù sao, tại lúc này thì thực lực của hắn và Phạm Lao chênh lệch quá lớn.

Trong cơ thể, một cỗ đầu khí mạnh mẽ theo bên trong đầu tinh cuộn cuộn không ngừng chảy ra, cuối cùng như hồng thủy ở trong kinh mạch dâng lên mãnh liệt, cảm giác phủ lấp tràn đầy lực lượng, cũng là làm cho Tiêu Viêm trong lòng thoáng dâng lên... chút lo lắng.

"*Hảo! Tốt lắm!*" Hai cánh huyết sắc hơi hơi bị chấn động, Phạm Lao đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười đầy oán độc làm người khác cả người phát

lạnh: "Chờ ta bắt ngươi, sẽ không làm ngươi chết một cách dễ dàng, ta sẽ đem ngươi nuôi dưỡng thành huyết nô, mỗi ngày mỗi đêm, cung cấp huyết dịch mới nhất, nói cách khác, coi như xem là chuộc lỗi cái chết của con trai ta!"

"Lão cầu, ngươi tới thử xem nào?" màu đen chiếm dần trong con ngươi mắt, khí chất cũng dần trở nên âm lãnh hàn ý, Tiêu Viêm chậm rãi nói.

Lấy thân phận của Phạm Lao hiện giờ, bị Tiêu Viêm một tiếng gọi lão cầu, đã làm cho hắn tức giận đến nổi trận lôi đình, lập tức trong lòng quyết định, tất nhiên muốn làm cho Tiêu Viêm sống không bằng chết!

Song chưởng sắc bén hơi hơi xoay chuyển, mệnh môn huyết sắc đầu khí, giống như tiên huyết, mạnh mẽ tuôn ra, cuối cùng hình thành hàng vạn hàng nghìn tơ máu, lượn lờ quanh thân Phạm Lao, cấp tốc gào thét.

Cảm thụ được trong cơ thể Phạm Lao dần dần dâng lên khí thế khủng bố, Tiêu Viêm khuôn mặt cũng cực độ ngưng trọng, cùng cường giả khác biệt cấp bậc này chiến đấu, chỉ cần thoáng ra một chút sai lầm, cơ hồ kết cục đó là chết không có chỗ chôn.

Trên bầu trời, ở nơi chiến trường hỗn loạn cực độ, Tiêu Viêm cùng Phạm Lao đối chọi, tự nhiên cũng khiến cho vô số nội viện đệ tử ở xa xa chú ý, lập tức mọi người sắc mặt đều biểu hiện tốt cùng khó hiểu, bọn họ cũng không rõ ràng lắm hiện trạng, bất quá xem ra hiện tại với bộ dáng này, hình như là Tiêu Viêm chủ động tiến ra, vì nội viện chia sẻ một gã cường địch! Bởi vậy, trong lúc nhất thời cũng không có ít người đối với Tiêu Viêm trong tâm sinh ra một cỗ kính nể, ở bên trong nội viện tu luyện nhiều năm như vậy, đối với nơi này bọn họ cũng là có cảm tình không nhỏ, hiện giờ cường địch xâm nhập, tự nhiên đều cùng chung một kẻ thù, cùng chung tâm trạng đối phó với kẻ địch bên ngoài, bất quá bởi vì thực lực cùng với nguyên nhân khác, bọn họ vô năng vô lực, thực sự chỉ có thể ở đây mà nhìn vào cuộc chiến xảy ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Mà hiện tại Tiêu Viêm mạnh dạn bước ra, không thể nghi ngờ là đã trở thành đại diện cho bọn họ... vì thế từng đạo âm thanh trợ uy đình tai nhức ó, cũng từ trong hàng ngàn đệ tử nội viện xa xa kích động hò hét sôi động, giờ khắc này, không thể không nói, Tiêu Viêm danh vọng, đã chân chính vượt qua đám người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh!

Đột nhiên nghe thấy được âm thanh cổ vũ vang vọng bầu trời, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, mục quang liếc đến phương hướng truyền đến thanh âm, nhìn thấy trên mặt những đệ tử hiện ra vẻ cuồng nhiệt cùng tôn sùng, nhất thời có chút khó xử, nếu không phải bị Phạm Lao phát hiện ra lời nói, hẳn đã sớm chạy trốn thật xa, ai mà vui được khi mà chiến đấu với đấu hoàng cường giả trong lúc nguy hiểm như vậy.

"Ta sẽ làm cho người ở trong lòng bọn họ mất hết danh vọng, một cái nhỏ nhỏ đấu linh, mà có thể thật sự lật trời?" Phạm Lao cười lạnh, bàn tay lập tức mạnh mẽ huy động, ngay lập tức, phục hồi từng tia huyết sắc năng lượng ở quanh thân, trong giây lát ùn ùn áp đảo quét đến, tiếng xé gió bèn nhọn, âm thanh xuy xuy không ngừng.

Tia huyết sắc năng lượng kéo đến làm nghiêng trời lệch đất, cơ hồ đem tất cả không gian tránh né của Tiêu Viêm hoàn toàn bao trùm, Phạm Lao cũng rõ ràng, tu luyện *"Tam Thiên Lô Động"* đối phương nhanh nhẹn ra sao nên không dám khinh thường, bởi vậy, một khi xuất thủ là đem tốc độ của đối phương hạn chế xuống.

Ánh mắt gắt gao nhìn năng lượng huyết ti đang ùn ùn đến, Tiêu Viêm hít sâu một hơi. Khí, đột nhiên quát khê một tiếng, thanh sắc hỏa diễm mãnh liệt bạo dũng mà ra, cuối cùng đem thân thể bao vây ở bên trong ngọn lửa bên trong.

Thanh sắc hỏa diễm xuất hiện, nhất thời làm cho Phạm Lao sắc mặt đại biến, lấy lịch duyệt của hắn, tự nhiên có thể liếc mắt một cái nhìn ra chi tiết của hỏa diễm, bất quá lúc này thể công đã triển khai, mặc kệ đối phương thi triển loại nào công kích, hắn cũng chỉ có thể tiếp chiến, huống hồ, cho dù Tiêu Viêm thật sự có được dị hỏa, nhưng muốn phát huy được lực lượng, cũng là phải xem thực lực bản thân, bởi vậy, thanh sắc hỏa diễm xuất hiện tuy rằng làm cho Phạm Lao chấn động, nhưng lại không phải làm cho cảm thấy bối rối.

Huyết ti mang khí thể áp đảo nhanh như chớp xuyên thủng không gian, trong chớp mắt, liền xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm, nhưng mà, ngay lúc huyết ti đến gần Tiêu Viêm còn khoảng cách ba thước, nhiệt độ nóng cháy đột nhiên bùng nổ, thuộc tính huyết ti vốn chủ yếu là âm hàn, nhất thời bị hòa tan thành hư vô!

Mặc dù thanh sắc hỏa diễm đối với âm hàn huyết ti có một ít tác dụng khắc

ché, nhưng huyết ti lại mãnh liệt không hề suy giảm, do đó, ngọn lửa của Tiêu Viêm bị huyết ti cuộn cuộn không ngừng đánh lên, đang lui dần dần.

Cười lạnh nhìn hoả diễm của Tiêu Viêm lui dần dần, Phạm Lao bàn tay vung lên, huyết ti đầy trời quý dị vãn vẹo, chọt quần quanh với nhau, cuối cùng tạo thành một cái huyết cầu vồng, mà trong vồng, chính là Tiêu Viêm đang nguy hiểm chống lại!

"Có Di hỏa thì đã làm được gì? Bằng thực lực của ngươi, căn bản không phát huy được sức mạnh của nó."

Cười một cách âm lãnh, nhìn Tiêu Viêm đang đau khổ kiên trì bên trong huyết ti, Phạm Lao nắm chặt bàn tay, huyết sắc năng lượng ngưng tụ, một lát sau, đọng lại thành một thanh huyết sắc trường mâu mũi nhọn lấp lánh.

"Tiểu tạp chủng, đi tìm chết đi!"

Khóe miệng hiện lên một chút oán độc, Phạm Lao cười một tiếng âm lãnh, cánh tay mạnh mẽ run lên, nhất thời, huyết sắc trường mâu giống như tia chớp cắt qua không gian, kèm theo kinh phong bén nhọn, hướng tới Tiêu Viêm bên trong huyết cầu vồng mạnh mẽ phóng tới.

"Lão gia hỏa, đấu hoàng cường giả cùng đấu linh chiến đấu, ngươi cũng không xấu hổ sao?" Ngay lúc huyết sắc trường thương sắp đâm vào bên trong huyết cầu vồng, đột nhiên ở bầu trời thanh âm non nớt vang lên, ở bên ngoài huyết cầu vồng chọt một đạo thân ảnh nhỏ xinh đột ngột xuất hiện, đứng đưa bím tóc đuôi ngựa màu tím, nắm tay nhỏ nhắn mảnh khảnh hung hăng hướng phía trước vung lên, nhất thời, lúc này không khí phía trước mặt bị đè ép thành một đoàn vô hình không khí bắn tới, tức khắc, cùng huyết sắc trường thương ầm ầm va chạm!

"Thình thịch!"

Trong tiếng nổ mạnh trầm thấp, sóng khí âm thầm cấp tốc khuếch tán, đem tất cả không gian hơi hơi chấn động rung chuyển

Ánh mắt như độc xà, gắt gao tập trung trên người tiểu hài nhỏ xinh xuất hiện ở bên ngoài huyết cầu vồng, Phạm Lao khuôn mặt trầm xuống, quát: *"Ngươi muốn chết?"*

Tử Nghiên bĩu môi, nắm tay nhỏ trước mặt đánh mấy quyền uy vũ sinh phong, dưới nắm tay tạo ra âm thanh trầm thấp, nòng ngẩng cao đầu lên, không một chút sợ hãi đối với Phạm Lao: *"Lão nhân, ngươi đem Tiêu Viêm giết chết, ngươi tới chế được hoàn cho ta ăn sao?"*

Sắc mặt từ từ âm trầm, Phạm Lao cũng không bận tâm một cách vô nghĩa, lấy tính tình của hắn, đừng nói trước mặt chính là một tiểu cô nương, ngay cả một em bé, có lời nói chọc cho hắn tức giận, cũng giết chết không chút nương tay, bởi vậy, lập tức nơi bàn tay, huyết sắc năng lượng lại lần nữa hung mãnh ngưng tụ.

Có vẻ cảm ứng được trong cơ thể Phạm Lao sát ý bốc lên cao, Tử Nghiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc cũng hơi hơi ngưng trọng, nắm tay nhỏ chậm rãi nắm chặt.

"Xuy!"

Ngay khi Phạm Lao sắp động thủ, đột nhiên có hai tiếng xé gió vang lên, lưỡng đạo thân ảnh bay lên trên không, xuất hiện ở bên cạnh Tử Nghiên, thoáng nhìn mục tiêu, không nghĩ tới chính là hai người Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh, lúc này hai người, sau lưng đều cũng có một chút hư mỏng đấu khí song dục, toàn bộ nội viện đệ tử, ngoại trừ Tử Nghiên, Tiêu Viêm, sợ cũng chỉ có hai người bọn họ có thể miễn cưỡng thăng thiên tác chiến.

"Nội viện đại nạn, nhưng không phải là việc của một mình ngươi" Liễu Kinh quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm đang cố gắng hóa giải huyết ti cầm cố, trong ánh mắt hắn, thậm chí có một tia nhàn nhạt kính phục.

"Ha ha, Liễu Kinh nói đúng, ngươi trước giải quyết phiền toái của ngươi đi, chúng ta đến lôi kéo hắn một chút." Lâm Tu Nhai trong tay trường kiếm thon dài nhẹ nhàng chấn động, chợt thêm một câu: *"Bất quá nói thật ra, gia hỏa nhà người thật là không biết sợ là gì, nếu ngươi không động thân dẫn đầu, chỉ sợ ta cũng không thể nào trong trường hợp này dám nhúng tay."*

Kinh ngạc nhìn ba người bên ngoài, Tiêu Viêm lắc lắc đầu cười khổ, hắn đâu phải cố ý muốn làm cánh chim đầu đàn a

"Xem ra chỉ có thể dốc hết toàn lực a" nhìn ánh mắt Phạm Lao tràn ngập

oán độc cùng sát ý, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói.

-----oOo-----

Chương 592: Viện thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xa xa trên bầu trời, chiến trường hỗn loạn, từng đạo thân ảnh nhẹ nhàng đối mặt nhau. Phía sau, một Huyết cầu thật lớn mà mắt thường cũng có thể thấy được.

"Cho ta ba phút!" Tiêu Viêm hướng mắt về phía ba người Tử Nghiên, đột nhiên nói.

Nghe vậy, ba người Tử Nghiên ngẩn ra, chột khẽ gật đầu.

"Khắc khặc, chỉ bằng ba Đấu vương các người? Thậm chí trong đó còn có hai người chỉ mới bước được nửa bước vào Đấu vương, các người nghĩ rằng có thể cầm chân ta sao?" Phạm Lao cười quái dị, nói.

"Lão già, người nói nhiều thật."

Tử Nghiên chu miệng mắng một tiếng, rồi hướng Liễu Kinh và Lâm Tu Nhai bên cạnh nói: "Ta lên trước, các người tự bảo trọng!". Tử Nghiên vừa nói xong, không đợi hai người đáp lại, thân ảnh nhỏ nhắn khẽ rung lên, lập tức hướng Phạm Lao cách đó không xa bắn tới, bàn tay gắt gao nắm chặt, cả người toát lên một cỗ lực lượng kinh khủng.

Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai nhìn Tử Nghiên xông lên, cũng đành bất đắc dĩ, rồi lập tức vội vàng động thân, nhanh chóng lao theo. Đấu khí trong cơ thể hai người lúc này đã được phát huy đến mức tối đa, đối thủ lần này không như những lần trước, vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần sơ ý cái là có thể trọng thương hoặc tại mất mạng. Đó đều là những việc có khả năng xảy ra.

Ba người Tử Nghiên đột nhiên lao ra viện trợ cho Tiêu Viêm, liền trở thành tâm điểm chú ý của tất cả các đệ tử nội viện. Bốn người này có thể nói là bốn cường giả mạnh nhất nội viện. Bọn họ cùng nhau đối chiến một gã Đấu hoàng, bực đối chiến hấp dẫn thế này, khiến nhiều người nhiệt

huyết sôi trào. Một ít đệ tử có chút thực lực tham chiến nhưng không thể xông lên, đều là bị chiến ý tràn ngập trong lồng ngực làm thân tình đỏ bừng bừng. Trong số đó có đám người Lâm Diễm, Nghiêm Hạo. Trong toàn bộ đệ tử nội viện, chỉ có loại cấp bậc như họ mới miễn cưỡng có tư cách tham gia loại chiến đấu này.

"Một đám tiểu bối mà cũng dám cuồng ngôn như thế sao?" Phạm Lao cười lạnh nhìn ba người Tử Nghiên đang lao tới, cánh tay trắng nhợt khô héo đột nhiên run lên, nhất thời ba cỗ huyết sắc đấu khí hùng dũng bay ra, đọng lại thành ba con huyết xà trắng kiêu to chùng cánh tay. Phạm Lao bấm tay bắn ra, huyết xà đột nhiên vọt tới, cái miệng đỏ như máu mở lớn dữ tợn, một cỗ tanh hôi ập vào mặt.

Huyết xà nháy mắt đã vọt tới. Tử Nghiên cảm nhận được trong cơ thể huyết xà ẩn chứa năng lượng cuồng bạo dày đặc, sắc mặt thoáng ngưng trọng, bàn tay chậm rãi mở ra, năm ngón tay nhắm ngay huyết xà kia: "Phá!"

"Thành thịch!" Theo thanh âm vang lên, năm ngón tay Tử Nghiên bỗng nắm chặt lại. Nhất thời, một cỗ tia chớp vô hình dao động dân khuếch tán ra, không gian mười thước trước mặt giống như bị một cỗ cự lực khủng bố làm cho vụn vụn. Huyết xà vừa vụn bay qua bay qua chỗ này, liền bị bóp nát thành một cỗ huyết vụ.

Tử Nghiên một kích bóp chết một con Huyết xà, nhưng lại bị hai Huyết xà còn lại làm cho có chút luống cuống chân tay. Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhài, hai người bấm tay, bắn ra hai đạo kinh phong, đem hai con Huyết xà đánh cho rách tả tơi thành một đoàn huyết vụ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Giải quyết hết đám Huyết xà quán quanh, Tử Nghiên điểm mũi chân một cái, thân hình nhỏ xinh uyển chuyển quỷ mị xuất hiện trước người Phạm Lao, vòng eo hơi uốn, bàn chân nhỏ nhắn tinh tế xoay một hình cung tròn, hung hăng hướng sau đầu đối thủ đá tới.

Bàn chân Tử Nghiên nhìn nhỏ mà nhu nhược, cơ hồ có cảm giác chỉ cần nắm chặt nhẹ nhàng là sẽ bẻ gãy, nhưng ai mà dám xem nhẹ lực lượng khủng bố ẩn chứa bên trong đó, chắc chắn sẽ phải chịu quả đắng thâm.

Phạm Lao đã có nhiều năm kinh nghiệm ở Hắc Giác Vực, nơi mà người ăn thịt người hỗn loạn như vậy, nên khi cùng Tử Nghiên đối chiến, hẳn tự

nhiên sẽ không phạm sai lầm cơ bản đó. Hơn nữa, khi hắn nhìn thấy Tử Nghiêן một quyền bóp nát Huyét xà, hắn đã biết tiểu cô nương nhìn có vẻ nhu nhược này sở hữu một lực lượng khủng bố như thế nào! Bởi vậy, hắn đối với một cước này của Tử Nghiêן, tự nhiên lựa chọn chỉ khinh thường đứng nhìn.

Đôi tay khô héo cấp tốc chuyển động, một cỗ huyết sắc năng lượng đột nhiên từ trong cơ thể Phạm Lao trào ra, cuối cùng ngưng tụ bên trên thân thể hắn một đạo tựa như tấm màng năng lượng bằng máu (huyết sắc năng lượng tráo).

"Phanh!" Chân Tử Nghiêן mang theo lực bạo âm trầm, hung hăng đá lên Huyét sắc tráo. Nhất thời, một đạo tiếng oanh tạc nặng nề vang lên, bề mặt Huyét sắc năng lượng tráo lập tức bị chấn động.

Mũi chân ẩn chứa kinh lực khủng bố, Tử Nghiêן trực tiếp đem Huyét sắc năng lượng tráo đánh cho lổm sổm vào trong. Bất quá, ngay khi mũi chân chỉ còn cách khuôn mặt Phạm Lao vèn vèn nửa tấc, thì khí thế mạnh mẽ rốt cục bị Huyét sắc năng lượng tráo hoàn toàn hoá giải. Một tiếng "Băng" tiếng vang, Huyét sắc năng lượng tráo đột ngột hung hăng bật ngược lại, đem mũi chân Tử Nghiêן dội ra, cách xa khỏi thân thể Phạm Lao.

"Hừ!" Tử Nghiêן thấy thế công bị cản trở lại, khẽ hừ một tiếng, thân thể mượn cỗ phản lực kia, thoáng di động rồi chột loé lên, trước tiếp bay vọt hướng tới Phạm Lao. Cánh tay tinh tế cấp tốc vũ động, từng đạo tàn ảnh hiện lên, đều mang theo vô tận kinh phong hung hăng hướng ngực Phạm Lao đánh tới.

Phạm Lao tuy chưa bao giờ có thái độ khinh thị Tử Nghiêן, bất quá vẫn bất ngờ trước tốc độ, sự linh mãnh cùng phản ứng thông minh của nàng. Bởi vậy, hắn nhất thời bị nắm tay bé nhỏ kia của Tử Nghiêן đánh trúng mấy quyền. Cỗ kinh lực kinh khủng kia làm hắn có chút biến sắc. Lực lượng cơ thể khủng bố bực này, cho dù là một ít Đẩu vương cường giả chuyên tu luyện thân thể cũng khó so sánh được. "Phệ huyết giáp!" tuy rắn chắc, nhưng sau khi trúng mấy quyền, cũng làm huyết khí bên trong trở nên nhạt bớt một chút. Bất quá Phạm Lao cũng là một gã Đẩu hoàng cường giả, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên chỉ trong thời gian cực ngắn ngủi đã kết một thủ ấn, huyết khí bắt đầu khởi động, một bộ huyết y đỏ sậm bằng máu tươi nhanh chóng bao bọc lấy thân thể.

"*Tiếp lấy!*" Nắm tay Tử Nghiên lại hung hăng nện trên nền máu dịch âm trầm của huyết giáp, làm vang lên từng trận âm thanh như kim thiết va chạm. Giáp y kia có lực phòng ngự rất mạnh, dưới chiêu thức cuồng phong của Tử Nghiên mà vẫn có thể kiên trì không vỡ.

Trên không, thân thể Phạm Lao lui về phía sau, tuy rằng giáp y ngăn được không ít lực lượng, bất quá còn sót lại kinh lực, vẫn làm cho thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau. Tại đây, trước vô số ánh mắt của mọi người, hắn bị một tiểu cô nương Đấu vương giai cấp đánh cho chật vật như vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm phần nộ.

Xa xa, vô số đệ tử nhìn Tử Nghiên bạo phát thần uy, đều là cảm thấy cực kỳ rung động. Trong nội viện, Tử Nghiên rất ít khi ra tay, cho dù là trong cường bảng đại tái, do đủ loại nguyên nhân, cho nên cũng chưa từng hiển lộ thực lực quá mạnh mẽ như thế này, nên có không ít người không biết chuyện, đối với thực lực của nàng vẫn có thái độ hoài nghi, nhưng mà hôm nay, sự hoài nghi đó đã tự động sụp đổ. Nàng có thể đẩy lui một Đấu hoàng cường giả, thực lực bực này, vị trí đệ nhất trên Cường bảng, đích thật là không thể lay chuyển!

"*Tiến!*", lại một quyền hung hăng nện lên giáp y kia, làm giáp y đã chịu đựng đến giới hạn rốt cục hoàn toàn vỡ tan. Giáp y vỡ tan, Tử Nghiên chưa kịp vui mừng, một cỗ huyết khí nồng đậm lại từ trong cơ thể Phạm Lao bạo dũng mà ra. Cỗ khí thế mạnh mẽ kia, khiến Tử Nghiên phải lui về sau mấy bước.

Thân hình bị đẩy lui, Tử Nghiên chưa kịp phản ứng, liền nghe được tiếng quát khê âm trầm bên tai vang lên: "*Huyết ma thủ!*". Theo tiếng quát vang lên, trên bầu trời cuồng phong đột nhiên đại chấn, trong gió thậm chí còn mang theo một tia huyết tinh. Tử Nghiên nhanh chóng ngẩng đầu lên, mặt không khỏi biến sắc, chỉ thấy cách đó không xa, một bàn tay bằng máu không lồ tầm hai trượng, đột ngột xuất hiện, hung hăng hướng nàng đập xuống.

"*Thịnh liệt sơn!*" Ngay lúc huyết thủ khổng lồ hung hăng đánh xuống, một tiếng hét lớn đột ngột vang lên. Tiếng phá phong bén nhọn vang vọng, một đạo đạ kim sắc kinh phong sắc bén bạo bắn từ phía chân trời, cuối cùng cùng huyết thủ oanh kích thật mạnh. Nhất thời, chân trời như vang tiếng sét đánh, năng lượng mãnh liệt tùy ý trào ra, đem cả không gian kịch liệt rung động.

Thế công của đấu kỹ tất sát ngưng tụ, đã bị đánh tan. Phạm Lao cũng cực chân động, hấn nhìn sắc mặt tái nhợt, đang thở hổn hển của Liễu Kinh, kinh dị trong mắt càng tăng: Đệ tử nội viện mà đã mạnh đến mức này? Một kích này của hấn lúc trước, cho dù là Đấu vương cường giả bình thường chống lại, cũng trọng thương tại đương trường, không nghĩ tới lại bị một tiểu tử chỉ mới bước được nửa bước chân vào Đấu vương đánh tan, làm hấn không thể không kinh ngạc vạn phần.

"*Thanh yên kiếm cương!*" Phạm Lao còn đang thất thần, một bóng người xanh nhạt đột nhiên như thiểm lược lao tới đỉnh đầu hấn. Cánh tay phải vang lên một trận kiếm minh thanh thúy, năng lượng cấp tốc ngưng tụ, trong nháy mắt, toàn bộ thân kiếm đều được năng lượng bao phủ, thậm chí chung quanh thân kiếm còn hiện ra hơn mười đạo lốc xoáy, điên cuồng xoay tròn. Sau tiếng quát lạnh, trường kiếm đột nhiên rời tay, cùng hơn mười đạo lốc xoáy hợp nhất lại, cuối cùng hoá thành một đạo tia chớp mơ hồ lặng yên không một tiếng động, bắn thẳng đến đỉnh đầu Phạm Lao! Lâm Tu Nhai đánh lén nhanh như chớp, khi Phạm Lao phát hiện ra, kinh khí khủng bố đã tới đỉnh đầu. Hấn cũng đành từ bỏ chuyện thi triển đấu kỹ đối kháng, thân thể rung lên, huyết khí phô thiên cái địa nhất thời từ đỉnh đầu trào ra, tựa như một biển máu.

Bóng kiếm màu xanh nháy mắt xuyên qua, tiến vào trong biển máu. Thân kiếm ẩn chứa kinh lực khủng bố, trực tiếp làm biển máu kịch liệt run lên.

"*Ngưng!*" Đột nhiên, Phạm Lao quát lạnh một cái. Biển máu chợt dao động. Thanh trường kiếm đang sắp xuyên qua biển máu kia, lúc này như gặp phải vũng bùn, di chuyển càng thêm gian nan.

Trong biển máu ẩn chứa đĩnh lực càng lúc càng cường thịnh. Rốt cục chỉ một lát sau, khi thanh kiếm còn cách đỉnh đầu Phạm Lao chừng hai thước, đã hoàn toàn ngưng trệ.

Một kích ẩn chứa toàn lực, thế nhưng vẫn chưa tạo thành thương tổn gì cho Phạm Lao. Sắc mặt Lâm Tu Nhai hơi có chút biến hoá, thực lực chênh lệch giữa hấn và Phạm Lao quá lớn.

"*Hưu!*" Trong lúc Lâm Tu Nhai còn đang hoảng sợ, đột nhiên có tiếng phá gió từ trong biển máu truyền ra. Một đạo huyết thủ ẩn đột ngột bạo bắn ra, hướng Lâm Tu Nhai còn chưa kịp né tránh, oanh kích thật mạnh.

"*Phốc xuy*" Lâm Tu Nhai chịu một đòn nghiêm trọng, một ngụm máu tươi nhất thời từ miệng phun ra. Thân thể lung lay sắp đổ, đầu khí cánh sau lưng vốn mơ hồ, cũng bắt đầu trở nên như ẩn như hiện. Hiên nhiên, một kích này của Phạm Lao làm hắn bị thương không nhẹ.

Liễu Kinh thấy Lâm Tu Nhai bị trọng thương cũng biến sắc, còn đang định đi tới xem sao thì từ trong biển máu kia, một đạo huyết thủ ẩn lại hướng hắn bạo bắn ra.

Huyết thủ ẩn tốc độ thật khủng bố. Mà, Liễu Kinh sau khi thi triển một kích cực mạnh kia, thân thể cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều. Bởi vậy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn huyết thủ ẩn càng lúc càng gần! Ngay lúc Liễu Kinh sắp bị đánh trúng, một đạo thân ảnh nhỏ xinh đột nhiên thoáng hiện, nắm tay hung hăng vung về phía trước, nhất thời không khí xung quanh cấp tốc ngưng tụ. Cuối cùng, vô hình không khí pháo bị kinh khí áp bách xuất hiện, bạo bắn ra, cùng Huyết thủ ẩn va chạm, làm cho huyết vụ bắn tung toé lên trời.

Phạm Lao ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tử Nghiên xuất hiện trước người Liễu Kinh, song dọc huyết sắc sau lưng đột nhiên vũ động. Thân hình nhanh chóng di động, trong nháy mắt xông vào biển máu không lồ ngập tràn mây trắng trên bầu trời kia.

"Một đám tạp chủng. Các ngươi nhất định phải chết!!!"

Trong biển máu, một trận cười lạnh lẽo của Phạm Lao chậm rãi truyền ra.

"Ngươi cần thận!" Tử Nghiên nhìn Phạm Lao lao vào biển máu, chột nhịu mày lại, rồi hướng Liễu Kinh nhắc nhở một tiếng, đang muốn hành động, thì nhận thấy biển máu kia đột nhiên bốc lên, trong lòng lập tức căng thẳng.

"Phệ huyết ẩn!" Tiếng quát lạnh từ biển máu vang lên, biển máu mãnh liệt quay cuồng, một đạo huyết thủ ẩn tạo hình có chút kỳ lạ ám trầm từ biển máu bạo bắn ra, trên đường đi, toả ra từng trận huyết khí.

Tử Nghiên cảm thụ được năng lượng ám trầm âm lãnh của huyết thủ ẩn kia. Ánh mắt thoáng ngưng trọng, một chưởng đem Liễu Kinh chấn lui về phía sau. Hai nắm tay nhỏ bé toát ra một cỗ quang mang mạnh mẽ sáng

như ngọc. Hào quang chiếu lên, hai nắm tay nhỏ dần trở nên trong suốt.

Hai nắm tay nhỏ sáng loáng như ngọc chạm vào nhau, dĩ nhiên lại bùng nổ một trận tiếng vang cực kỳ thâm thúy. Tử Nghiên sắc mặt ngưng trọng nhìn huyết thủ ấn to lớn kia, đột nhiên một mũi nhọn bằng ngọc bỗng nhiên trong cơ thể bạo dũng ra.

"Oanh!" Hai đốm vung ra trông rất thường nhưng lại giống như thả khối băng vào chảo dầu đang sôi trào. Khoảng không trước mặt cũng là kịch liệt chấn động, một cỗ kinh khí cực kỳ mạnh mẽ thổi quét ra, cuối cùng cùng huyết thủ ấn kia va chạm.

"Phanh!" Âm thanh sơn băng địa liệt (núi vỡ đất nứt) vang vọng cả bầu trời, vô số người cả kinh phóng mắt nhìn tới.

"Hừ!" Cỗ kinh khí khủng bố theo chỗ năng lượng va chạm bạo dũng ra. Tử Nghiên đứng gần nhất, nhất thời cúi đầu không khỏi phát ra tiếng kêu rên, cước bộ hơi chút hỗn loạn, cấp tốc lui về phía sau vài bước. Mà biển máu cách đó không xa, cũng là nổi lên một trận dao động kịch liệt, đem kinh khí cản lại.

"Một con nhóc Đẩu vương không xứng đáng đứng ở đây!" Một tiếng cười lạnh trào phúng vang lên. Biển máu chợt rộng chừng mấy trượng nhất thời co rút lại còn chưa tới một trượng, nhưng màu sắc lại càng thêm ám trầm.

"Hừ!" Tiếng cười lạnh vừa vang lên, một đạo huyết thủ ấn cực kỳ ám trầm trong biển máu lại bạo bắn ra. Vì chấn động khi nãy, khí huyết trong cơ thể Tử Nghiên có chút phú phiếm, nhưng nhìn công kích của Phạm Lao đánh tới so với lúc trước càng mạnh hơn, sắc mặt liền đổi.

Huyết thủ ấn trên bầu trời xẹt qua thành một hình vòng cung. Trước vô số đạo ánh mắt kinh hãi, nó như một tia chớp xuất hiện trước mặt Tử Nghiên không chút phòng bị.

"Chết đi!" Âm thanh cười quái dị từ trong biển máu vang lên đầy âm lãnh.

"Xuy", ngay lúc huyết thủ ấn sắp nện thật mạnh xuống thân thể Tử Nghiên, đột nhiên có tiếng sấm rền nhạ phía chân trời vang vọng. Chợt, tất cả ánh mắt đang nhìn chăm chăm chiến trường nhất thời co rút lại! Sau khi tiếng sấm vang lên chốc lát, một đạo bóng đen như quỷ mị xuất hiện trước

mặt Tử Nghiêm, tay vung lên, một cỗ thanh sắc hoả diễm hùng hồn thổi quét ra, dễ dàng đem Huyết thủ ấn ngăn lại, hơn nữa còn đốt cháy thành hư vô.

Một kích Huyết thủ ấn rất mạnh kia của Phạm Lao lại dễ dàng bị đánh tan, Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai, thậm chí vô số đệ tử dưới mặt đất vẻ mặt đều khiếp sợ. Nhưng khi một đạo thanh âm quen thuộc vang lên, thì khiếp sợ kia nhất thời đã biến thành kinh hãi: *"Ra tay độc ác như vậy với một cô gái, gọi người là lão cẩu quả nhiên không hề bói nhọ người a."*

Trên bầu trời, hắc bào thanh niên khoanh tay đứng, một cỗ khí thế cường hãn khủng bố như sóng biển bạo dũng ra, không hề kém Phạm Lao chút nào!

-----oOo-----

Chương 593: Thanh hoả đầy trời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên xuất hiện một cỗ hơi thở mạnh mẽ không kém Đấu hoàng cường giả, không chỉ làm vô số đệ tử xa xa trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả chiến trường hỗn loạn trên bầu trời cũng bởi vậy mà thoáng xuất hiện một chút yên tĩnh.

Từng đạo ánh mắt quét về phía hơi thở bùng nổ, nhìn xem ngọn nguồn, đông đảo cường giả đều ngẩn ra, sau khi nhìn thấy người đang đối địch với Phạm Lao, sắc mặt nhất thời không nhịn được xấu đi, Hàn Phong cầm đầu đám người đó, sắc mặt tự nhiên càng thêm khó coi, tại đây thế lực đang quân bình, thực lực một đấu hoàng cường giả có ảnh hưởng không nhỏ, nói không chừng còn có thể quyết định chiến đấu thắng bại cuối cùng. Với Tô Thiên, Hồ Kiên đang chờ cường giả nội viện tới mà nói, Tiêu Viêm đột nhiên bùng nổ, tuy rằng cũng làm bọn họ kinh ngạc, nhưng lúc này lại càng làm bọn họ kinh hãi hơn, Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là cứu binh xuất hiện cực kỳ đúng lúc, có hẳn ra tay, chiến trường bên này ít nhất có thể giảm bớt một Đấu hoàng cường giả, làm giảm bớt áp lực thật lớn cho các vị trưởng lão.

"Tiểu tử này quả nhiên còn lưu thủ, ta đã nói, có thể đem Vân Lam Tông

bức thành bộ dáng kia, làm sao có thể không có con bài chân chính chưa lật. "Hỗ Kiên nhìn hơi thở Tiêu Viêm phát ra mạnh mẽ không kém gì mình, trong lòng nhìn không được khen ngợi một tiếng, chột liếc mắt nhìn Hàn Phong đang chau mày, không khỏi cười lạnh nói, *"Hàn Phong, người tốt nhất cầu nguyện viện trưởng sẽ không trở về quá sớm"*, ánh mắt hơi hơi híp lại, Hàn Phong nhàn nhạt nói, *"Dị hỏa là thiên địa kì bảo, người có duyên tất lấy được, nội viện người dùng phương pháp phong ấn thế này, có thể là có chút không hợp quy củ a."* " *Vậy lấy cho Luyện dược sư các người luyện hóa là hợp quy củ?"* Hỗ Kiên chăm chọc nói.

Hàn Phong lông mày giật giật, không tranh võ mồm vô vị nữa, đang cùng Hỗ Kiên đối chiến, ánh mắt lại là không ngừng hướng về phía Tiêu Viêm, chẳng biết tại sao, hẳn luôn cảm nhận được trên người thanh niên này một cảm giác rất kì dị.

"Loại cảm giác này tại sao lại xuất hiện?" Trong lòng thì thảo một tiếng, không có giải đáp, Hàn Phong chỉ đánh đăm ánh mắt hướng về phía vòng chiến của Tô Thiên cùng Kim Ngân nhị lão, ba người có thực lực cực mạnh ở đây, trăm mét ngoài vòng chiến bọn họ đều không có ai khác, cái loại chiến đấu cao giai này tạo thành dư ba, cho dù bọn họ là Đấu hoàng cường giả, cũng là không dám coi thường *"Kim Ngân nhị lão liên thủ có thể cùng Đấu tông cường giả chiến đấu, bất quá muốn đánh bại Tô Thiên là không có khả năng, hơn nữa theo thời gian trôi đi, tất nhiên sẽ dần rơi vào thế hạ phong, đến lúc đó một khi Tô Thiên rảnh tay một chút, có lẽ phiền toái không nhỏ, xem ra ta phải nhanh chóng ra tay a."* Ý niệm trong lòng nhanh chuyển động, một lát sau... Hàn Phong ánh mắt dần trở nên băng lãnh, hai tay vừa lật, thâm lam hỏa diễm đột ngột từ lòng bàn tay bốc lên.

Nhìn thấy tay Hàn Phong bốc lên thâm lam hỏa diễm, sắc mặt Hỗ Kiên trở nên ngưng trọng rất nhiều, lấy thực lực Hàn Phong hiện giờ sử dụng ra Dị hỏa, bất cứ gã Đấu hoàng cường giả nào cũng cực kỳ kiêng kị, đấu khí hùng hồn trong cơ thể tự tràn ngập ra, đem quần áo chấn nát, Hỗ Kiên chậm rãi phun ra một hơi, chột một đạo như tiếng sấm nổ vang từ đầu lưỡi vọt lên, khác thường nổ vang giữa trời, Hỗ Kiên cả người hơi thở đột nhiên mạnh lên rất nhiều.

"Muối cướp Dị hỏa tử trong tay Già Nam học viện, đúng là người si nói mộng." Cười lạnh một tiếng, thân hình Hỗ Kiên uốn éo, thân thể nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã tới trước mặt Hàn Phong, chưởng

phong giao nhau, sấm rền từng trận.

"Các ngươi trước tiên lui đi, để ta đối phó." Tiêu Viêm chậm rãi quay đầu, hướng Tử Nghiên cùng Liễu Kinh phía sau, cười nói.

Liễu Kinh cùng Tử Nghiên ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm trước mặt, trên cơ thể tràn ngập khí thế hung hãn, không thua gì Phạm Lao đối diện, người này trong một thời gian ngắn, thực lực đột nhiên khủng bố tăng vọt, hơn nữa loại tăng vọt này không thể lý giải được, bọn họ tuy biết rằng Tiêu Viêm có một loại bí pháp trong thời gian ngắn tăng thực lực lên, bất quá chỉ có thể tăng lên mấy tinh mà thôi, nhưng hiện tại là trực tiếp vượt lên hai giai a?

Nuốt một ngụm nước miếng, Liễu Kinh cảm thấy trong miệng một trận khô khốc, hẳn vốn tưởng rằng trước kia Tiêu Viêm thi triển ra đấu kỹ mạnh mẽ kia đã là con bài tẩy cuối cùng rồi, nhưng hôm nay hẳn mới hiểu được, khi hắn triệt để giải phóng thực lực, căn bản là không cùng một đẳng cấp a!

"Tiêu Viêm, ngươi ăn đan dược gì? Sao có thể trở nên mạnh như vậy?" Tử Nghiên không nhìn nổi tò mò trong lòng, nhất thời không màng cơ thể đang bị Phạm Lao công kích có chút chảy máu, thần tình kinh ngạc nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Làm gì có đan dược mạnh như vậy." Tiêu Viêm cười kéo kéo đuôi ngựa của Tử Nghiên, chợt bị bất mãn lắc người tránh né, lúc này mới nói *"Tốt lắm...tiểu tử kia mang Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai xuống đi, nơi này giao cho ta."*

Chu miệng, Tử Nghiên có chút không muốn gật gật đầu *"Được rồi, bất quá lão gia hỏa kia rất đáng giận, ngươi phải giúp ta hung hăng giáo huấn hắn một chút."*

"Không thành vấn đề." Tiêu Viêm cười gật đầu, nhìn nụ cười sáng lạn kia, Phạm Lao cách đó không xa đột nhiên thấy lạnh cả người.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu đáp ứng, Tử Nghiên lúc này mới một tay giữ chặt Liễu Kinh, sau đó thân hình chợt lóe, xuất hiện sau lưng Lâm Tu Nhai đôi cánh đấu khí đang biến mất dần, quơ tay một cái, nhanh chóng hạ xuống đất, về vị trí ban đầu đứng.

Trên đỉnh cao, đám người Lâm Diễm, Nghiêm Hạo nhìn theo Tử Nghiêן ba người trên trời hạ xuống, bước đến bên cạnh.

Đôi với sự hỏi thăm ân cần của đám người, Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai cũng chỉ cười lắc lắc đầu, chột không hện mà cùng ngẩng đầu đem ánh mắt hướng lên bầu trời, nhìn Tiêu Viêm lại một lần nữa cùng Phạm Lao đối chiến, một lát sau, đều là thở thật dài một hơi, liếc mắt nhìn nhau cười khỏ, thở dài, *"Nội viện cường bằng bài danh đệ nhất, có lẽ là người kia mới đúng a, không nghĩ tới hấn có thể che dấu sâu như vậy."*, đôi với lời nói này, thân là đương sự, Tử Nghiêן cũng không nhe răng chu miệng biểu tình, nàng cũng rõ ràng, lấy thực lực Tiêu Viêm thể hiện ra giờ phút này, cho dù là nàng, so ra vẫn còn kém nhiều lắm.

Phía sau hai người, đám người Lâm Diễm cùng Nghiêm Hạo, cũng là cười khỏ gật gật đầu, Tiêu Viêm lúc này đột nhiên thể hiện ra thực lực khủng bố, cũng làm bọn họ cực kỳ rung động.

"Không nghĩ tới người còn có con bài bực này chưa lật, khó trách con ta thất thủ trong tay người." Trầm sắc mặt nhìn Tiêu Viêm hơi thở mênh mông, Phạm Lao âm trầm nói.

"Đối phó hấn, không cần tốn sức đến như vậy." Tiêu Viêm cười, nhìn chăm chăm Phạm Lao ánh mắt chậm rãi trở nên băng lãnh, *"Người cũng là người trong Hắc Giác Vực, cũng hiểu được nơi đó sinh mệnh rẻ như thế nào, người, giết thì giết, chẳng quản thân phận của hấn, đừng nói là con của người, cho dù là người huyết lão cầu, chết rồi cũng chẳng ai quan tâm."*

Nghe vậy, Phạm Lao nhất thời giận dữ cười lớn, *"Khá lắm, tiểu tử cuồng vọng, đừng tưởng có thực lực đột nhiên tăng vọt là có thể nắm chắc phần thắng, Phạm Lao ta sống nhiều năm như vậy, còn trường hợp gì chưa thấy quá, người một tên ma đầu tiểu tử, còn không có tư cách cùng ta nói chuyện."* Tiêu Viêm khỏ miệng hơi hơi nhếch lên, không cùng lão gia hỏa bị chạm tự ái nói nhảm, bầm tay bắn ra, thanh sắc hỏa diễm nháy mắt theo đầu ngón tay bạo dũng ra, giống như hai cái trường tiên lửa, hung hăng vung một cái, nhất thời một cỗ tiếng sét hỗn loạn nóng cháy đánh vang vọng lên.

Cảm thụ được bên ngoài cơ thể Tiêu Viêm dần dần cuộn cuộn hỏa diễm,

Phạm Lao sắc mặt chậm rãi dần trở nên ngưng trọng lên, tuy rằng ngoài miệng nói vậy xong, bất quá đối với Tiêu Viêm lúc này, hẳn trong lòng lại là không dám có một tia khinh thường, bởi vì công pháp của hắn thiên hướng âm hàn, tối kỵ đấu khí hỏa bạo, dương hỏa thuộc tính, mà Tiêu Viêm không chỉ có thuộc tính là hỏa, mà còn không chế Dị hỏa linh vật, bởi vậy hai người đối chiến, Phạm Lao nhất định chịu thiệt, lúc trước bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, không hiểu tại sao hôm nay thực lực Tiêu Viêm tăng mạnh, khả năng không chế hình dạng và độ nóng Dị hỏa lại càng thêm tinh thuần.

Cho nên, đối mặt với đối thủ hó giải quyết bực này, Phạm Lao đã không còn giữ được thái độ đối đãi lúc trước của hắn với Tiêu Viêm.

Tay áo bào vung lên, mấy trượng rộng thùng thình biển máu kia nhất thời quay cuồng dựng lên, mà thân hình Phạm Lao cũng là lần nữa ẩn trong đó, biển máu này là công pháp hắn đã tu luyện đến tình trạng lô hỏa thuần thanh, sử dụng đấu khí ngưng hóa ra, bao lấy thân thể, mặc kệ công kích hay trình độ khôi phục đấu khí, đều sẽ được biển máu này tăng cường, lại còn có thể trợ giúp ẩn tàng thân hình, Phạm Lao kia có thể trong Hắc giác vực tàn bạo kia thành lập Huyết tông, hơn nữa còn đem phát triển đến làm bá chủ một phương, chính là nhờ công lao của biển máu này.

Theo thân thể Phạm Lao biến mất trong biển máu, nhất thời hơi thở cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, tràn ngập phía chân trời kia, mùi máu tươi cũng nhanh chóng tăng vọt, tới cuối cùng, chung quanh bầu trời to lớn kia, đều mơ hồ mang một chút màu đỏ sậm.

Xa xa phía dưới, vô số đệ tử mở to mắt nhìn khoảng không trên trời tràn ngập huyết sắc nhàn nhạt, cho dù là cách khá xa, nhưng mùi máu tươi kia vẫn là xộc thẳng vào mũi, làm không ít người tâm ý phát lạnh.

"*Hành động dư thừa!*" Nhìn thấy Phạm Lao bành trướng khí thế, Tiêu Viêm lại là nhẹ nhàng cười, bấm tay bắn ra thanh sắc hỏa diễm trong cơ thể, phô thiên cái địa thổi quét ra, nhất thời trong thiên địa độ nóng tăng vọt, mà chân trời tràn ngập màu đỏ sậm kia, cũng giống như sôi lên, như dầu bị đun sôi, thời gian ngắn ngủi, cấp tốc tan rã, làm vô số người cả người đỏ sậm huyết tinh, phía chân trời biến mất sạch sẽ.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phạm Lao đang ẩn trong biển máu, Tiêu Viêm cười, ngón tay chậm rãi vươn, sau đó chỉ thẳng hướng biển máu, thời gian

lúc này thoáng đình trệ, nháy mắt sau, tràn ngập vô tận hỏa diễm, cấp tốc bay tới, trong vô số ánh mắt kinh ngạc, nhanh chóng ngưng tụ thành một biển lửa, mà bên trong nó, là một mảnh huyết khí từ biển máu cấp tốc bay ra.

"Biển máu ta cũng đốt a."

-----oOo-----

Chương 594: Hải Tâm Diễm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh hỏa thổi quét phía chân trời, mắt nhìn có thể thấy không gian lúc này đều xuất hiện từng trận cảm giác vụn vẹo, một cỗ hơi nóng cháy, theo không khí truyền bá, đem toàn bộ nội viện bao bọc bên trong, trên mặt đất, từng đạo ánh mắt trợn mắt há hốc mồm nhìn lửa cháy quét ra như một đồng cỏ lửa, đều nhọn không được lau mồ hôi lạnh, loại uy thế khủng bố này, quả nhiên là có điểm quá mức a.

Trung ương của thanh hỏa đầy trời, là một đoàn biển máu chừng một trượng, lúc trước còn cực kỳ kiêu ngạo, giờ khắc này, biển máu vì sức nóng khủng bố của ngọn lửa chung quanh, nhanh chóng cuộn mình dựng lên, một cỗ huyết vụ nhàn nhạt từ giữa không trung bốc lên không ngừng, cuối cùng hóa thành hư vô.

Mà ở huyết vụ không ngừng bốc lên không trung, diện tích biển máu cũng là chậm rãi rút lui, với tốc độ này, chỉ sợ không chịu được lâu, sẽ bị biển lửa chung quanh làm bốc hơi thành một mảnh sương mù a.

"Dị hỏa?" Thanh sắc hỏa diễm thổi quét phía chân trời, trên bầu trời phát ra từng đạo tiếng quát cực kỳ kinh dị, chợt một số người ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng về phía Hàn Phong đang đối chiến Hồ Kiên cách đó không xa.

Lúc này ánh mắt Hàn Phong, cũng tại lúc thanh sắc hỏa diễm kia xuất hiện, chăm chú nhìn vào trên người Tiêu Viêm, trong mắt có chút khiếp sợ không thể che dấu, hẳn không nghĩ tới, tưởng người kia còn trẻ như vậy, thế nhưng lại có được một loại dị hỏa, phải biết rằng, năm đó hẳn vì có

được Di hỏa bài danh đệ thập ngũ "*Hải tâm diễm*" cơ hồ thiếu chút nữa vất bỏ mạng nhỏ, lúc đó cực kỳ may mắn đoạt được vào tay, hơn nữa sau đó căn cước luyện hóa, làm hấn ăn không hết đau khổ, hơn nữa bởi vì tu luyện "*Phân quyết*" tàn cuốn, cũng là không đủ áp chế di hỏa hoàn toàn, trong cơ thể thường xảy ra bạo động, làm cho hấn rất hao tổn tinh thần.

Bởi vậy, giờ nhìn thấy Tiêu Viêm tuổi như vậy, có thể không cố kỵ, nắm giữ trong tay một loại di hỏa, cho dù là với tâm cơ của Hàn Phong, cũng không khỏi có cảm giác ghen tị.

"Xem loại màu sắc của hỏa diễm, cũng với tình trạng thiêu đốt hư ảo này, hấn là Di hỏa bài danh đệ thập cửu—Thanh liên địa tâm hỏa!" Mắt lóe hàn quang, ánh mắt Hàn Phong nhìn Tiêu Viêm dần hiện ra tia tham lam. "Không nghĩ trong cùng một ngày, thế nhưng lại có thể nhìn thấy hai loại di hỏa, hắc hắc, đi chuyến này thật đúng không tệ, nếu ta có thể đoạt hai loại Di hỏa này vào tay, hơn nữa bằng vào tàn cuốn "*Phân quyết*" kia thuận lợi đem căn cước, thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt, lúc đó còn sợ gì Già Nam học viện cái lão bất tử kia. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Dịch thực đã trở lại, nói vậy ta cũng không thể nề hà.

Ý niệm trong đầu chớp động, khóe miệng Hàn Phong dần dần hiện một chút cười lạnh cùng cuồng nhiệt.

"Bất quá, tiêu tử kia tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng lực khống chế hỏa diễm tựa hồ rất mạnh, biến lửa không lộ như vậy, ngay cả ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển, hấn lại có thể tùy ý sử dụng, xem ra muốn cướp lấy di hỏa từ trong tay hấn, sợ cũng không phải dễ dàng". Nhìn Tiêu Viêm xa xa thi triển biến lửa sắc mặt như cũ vẫn chưa có bao nhiêu biến hóa, Hàn Phong không khỏi hơi nhíu mày, trong lòng lẩm bẫm nói.

Trên Đấu khí đại lục, Di hỏa tuy cực kỳ hiếm thấy, rất thưa thớt. Bất quá ở phương pháp luyện hóa, vẫn như cũ có hai loại phương pháp, loại thứ nhất, đó là mạnh mẽ cướp lấy, loại hồng hách cướp đoạt di hỏa này, người bị cướp lấy phải không hề đề phòng phản kháng, hơn nữa, một khi di hỏa bị cướp đoạt thành công, như vậy người sở hữu nó trước đó liền cũng sẽ theo di hỏa ly thể mà dần dần tử vong, bởi vậy, loại phương pháp này pha một ít thủ đoạn tàn nhẫn, vì muốn đoạt Di hỏa mà không từ thủ đoạn nào.

Mà loại thứ hai, lại là truyền thừa di hỏa, loại truyền thừa này đồng dạng là

phải trả cái giá thật lớn, tỷ như Tiêu Viêm tu luyện bí pháp "Thiên hỏa tam huyền biến" xuất xứ từ Phần Viêm cốc, một ngoại hỏa tông phái nổi tiếng đại lục, có truyền thừa một loại dị hỏa, loại dị hỏa này chỉ có cốc chủ mới có tư cách truyền thừa, như thế nhất mạch truyền nhất mạch, trở thành bảo hộ bài của tông phái, nhưng loại truyền thừa này mỗi khi diễn ra, khi cốc chủ truyền cho tân cốc chủ, một thân thực lực sẽ bị giảm hơn phân nửa, thậm chí, một cái vô ý, còn sẽ xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng, loại sự tình này, ở Phần Viêm cốc cơ hồ là chuyện nhìn mãi thành quen mắt. Hai loại phương pháp lấy Dị hỏa này thông dụng trên đại lục, phần lớn cường giả thực lực tới một cấp bậc nhất định, đều có thể biết được một ít, mà lấy Hàn Phong thực lực, tự nhiên là cũng có tư cách biết, hơn nữa, năm đó ra tay với Dược Lão, là ý niệm tham lam trong đầu, mạnh mẽ cướp đoạt dị hỏa, bất quá cuối cùng vì cảnh giới của Dược Lão, mới làm hắn không được như nguyện.

Tiêu Viêm xa xa, tự nhiên không biết, hắn thi triển một chút dị hỏa, thế nhưng làm cho người ta lâm vào suy tư, mấy năm nay, người biết hắn có được dị hỏa cũng không ít, thậm chí khi ở Gia Mã đế quốc, Luyện dược sư công hội cùng đan vương Cổ Hà, đều biết, nhưng lại ít có người nảy sinh ý niệm cướp đoạt trong đầu, bởi vì, người nắm trong tay dị hỏa, cơ hồ đều rất khó giải quyết, thứ hai, nếu muốn mạnh mẽ cướp đoạt dị hỏa, cũng cần chịu không ít phiêu lưu, bởi vậy, nói như vậy trừ bỏ một ít tên vô cùng cực đoan ra, ý niệm mạnh mẽ cướp đoạt dị hỏa của người khác, thật là tồn tại rất ít.

Mà vừa đúng lúc, Hàn Phong lại thuộc về số ít những tên cực đoan kia, vì thực lực, hắn có thể chân chính không từ thủ đoạn nào, cho dù ngay cả phản thầy là việc đại nghịch bất đạo, cũng là làm không có cảm giác áy náy.

Mà giờ khắc này, Tiêu Viêm cũng không có thời gian đi chú ý tên đã nảy sinh dã tâm gây rối này, hắn hiện tại đặt toàn bộ lực chú ý của mình lên trên người đối thủ Phạm Lao.

Trong biển lửa không lồ màu xanh kia, huyết đoàn chùng một trượng kia, giống như sóng biển mãnh liệt đập vào đá ngầm, tùy thời đều có thể đánh ra nguy hiểm.

Trong biển máu, Phạm Lao cảm thụ được cái nóng táo bạo chung quanh, sắc mặt cũng là trở nên cực kỳ khó coi, hắn tuy rằng biết dị hỏa của đối

phương với biển máu có một ít khắc chế, nhưng vẫn như cũ không dự đoán được, cái gọi là khắc chế, thế nhưng bị khắc chế đến tình trạng biển lửa bao quanh này, biển máu vốn ỷ vào năng lượng âm hàn sắc bén, đã hoàn toàn mất đi tác dụng, hơn nữa tại loại sức nóng chích đốt này, diện tích biển máu, cũng là chậm rãi thu nhỏ lại, với tốc độ này, sợ là không chống đỡ được bao lâu thời gian.

"Tên hỗn đản này!"

Cắn răng âm trầm mắng một câu, Phạm Lao nâng mắt lên, ánh mắt xuyên thấu qua biển lửa, cuối cùng dừng trên người hắc bào thanh niên nhe nhàn đứng đó không xa, khóe miệng hơi run rẩy một chút, không nghĩ tới hẳn trong Hắc giác vực danh vọng cùng địa vị hiển hách, hiện giờ lại bị một tiểu tử chưa dứt sữa làm cho luống cuống chân tay như vậy, đối với hẳn mà nói, là đả kích không nhỏ.

"Nếu ta bị bại bởi loại tên này, ngày sau sợ là bị mấy tên kia cười chết mất." Hung hăng cắn chặt răng, phạm Lao ấn kết trong tay đột nhiên kết động, nhất thời, biển máu bị thanh hỏa bao vây đang thu nhỏ lại đột nhiên kịch liệt bốc lên, chợt cấp tốc co rút lại, một tia huyết khí rất nhanh tiến vào trong cơ thể.

"Huyết biến!"

Theo huyết khí tiến vào, biển máu tràn ngập kia nhanh chóng hư bạc, mà ánh mắt Phạm Lao kia lại chậm rãi trở nên huyết đỏ lên, hơn nữa hai tay khô héo, càng thêm tái nhợt, chỗ đầu ngón tay, móng tay huyết sắc bén nhọn quý dị dài ra, giống như lưỡi dao vô cùng sắc bén, dưới ánh mặt trời phản xạ ra sáng bóng âm lãnh.

Lưng khẽ run lên, một cỗ huyết khí phun dũng ra, huyết sắc bao trùm hai cánh sau lưng, nhất thời, hai cánh đầu khí một trận mấp máy, nháy mắt sau, hình dạng xảy ra chút biến hóa, chính thể nhìn qua, trở nên càng thêm thon dài cùng quý dị, mơ hồ nhìn lại, liền giống như cánh chim kết hợp với cánh dơi vậy.

Cuối cùng, sau khi một luồng huyết khí tiến vào cơ thể Phạm Lao, biển máu tràn ngập kia nhất thời hoàn toàn tiêu tán, mà người đối diện lại xuất hiện trong ánh nhìn chăm chú của Tiêu Viêm.

"Có thể đem bức ta sử dụng Huyết Biến đến tình trạng này, người thật đủ để kiêu ngạo." Một vòng quang mang huyết sắc nhàn nhạt theo trong cơ thể lan tràn ra, hơi nóng chung quanh nhất thời bị ngăn cách ra, hai cánh sau lưng Phạm Lao hơi rung lên, nhất thời hóa thành một chút tia chớp huyết sắc, nháy mắt thiểm lược ra thanh hỏa vây quanh, xuất hiện cách Tiêu Viêm không đến mười thước, tiếng cười âm lãnh quanh quẩn phía chân trời.

Tiêu Viêm nhìn Phạm Lao trước mặt tạo hình biến hóa như vậy, trong mắt cũng hiện lên một chút kinh dị, hiện tại người này, bất luận là phương diện khí thế hay là tốc độ vân vân đều so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, xem ra, sau khi bị dị hỏa chà đạp, lão gia hỏa này rút cuộc bắt đầu thi triển bản sự chân chính.

"Như thế có thể còn chưa đủ, người vẫn vì con của người chết trong tay ta mà canh cánh trong lòng, ta đây cũng không phiền đưa người đi gặp nó." Tiêu Viêm buông tay, hướng về phía Phạm Lao cười nói, tiếng cười kia, dừng ở trong tai người nghe, lại là cực kỳ không tốt cùng chanh chua, thế cho nên vẻ mặt âm lãnh càng khiến người khác thêm thấy lạnh lẽo tâm can.

Đồng thời lúc nói chuyện, Tiêu Viêm tay áo bào vung lên, nhất thời thanh sắc hỏa diễm thổi quét phía chân trời kia cấp tốc mập máy, cuối cùng lại lần nữa ngưng tụ thành hai đạo như hai con rắn lửa màu phi thúy, thiểm lược quay về, theo đầu ngón tay, chui vào trong thân thể.

Không chế dị hỏa khổng lồ như thế, tiêu hao linh lực Dược Lão không nhỏ, nếu là không có thêm lực lượng Dược Lão duy trì, lúc trước, cho dù là Tiêu viêm đem hết toàn lực thi triển cũng không được, cho nên ngọn lửa khổng lồ như thế, tự nhiên cũng là cần thu hồi lại, bằng không nếu làm cho nó tiêu tán trong thiên địa, đây chính là quá mức xa xỉ, đặc biệt đối với Tiêu Viêm còn đang bị vây trong chiến đấu mà nói.

Hít sâu một hơi, sát ý Phạm Lao muốn kiệt lực áp chế trong lòng kia tăng vọt, ánh mắt như đao phóng gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm đang mỉm cười, một lát sau, trong miệng phát ra tiếng cười khó nghe, chợt, ánh mắt màu đỏ đột nhiên trợn trừng, tiếng gầm gừ như sấm, mang theo vô cùng lửa giận cùng sát ý, bạo rống lên.

"Tiêu tạp chủng, hôm nay Phạm Lao ta không đem người băm thây vạn

đoạn, lột cốt rút gân như lời nói, hoàn bất như tự khắc đương tràng!"

Quay mặt về phía Phạm Lao kia sát ý kinh thiên cùng vô số đạo ánh mắt kinh ngạc bên dưới phóng tới, Tiêu Viêm lại là cười, khinh thường nói nhẹ, hoàn toàn là đem Phạm Lao như thùng hỏa dược kích nổ!

"Vậy ngươi tự đi tìm chết a, lão cầu."

-----oOo-----

Chương 595: Tiếng nổ kinh thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm huyền phù trên không khinh khỉnh cười lạnh, Phạm Lao sắc mặt dữ tợn, giống như dầu sôi bị tạt một gáo nước lạnh, nhất thời một cỗ đầu khí màu đỏ phô thiên cái địa từ trong cơ thể hắn bạo dũng ra!

Bàn tay tái nhợt như cây khô đột nhiên chuyển động, nhanh như chớp kết xuất ấn kết quý dị, chỉ thấy một trận đầu khí màu đỏ bốc lên, phun trào ra, cuối cùng dưới sự chuyển động của bàn tay, một huyết mâu đỏ sậm nhanh chóng ngưng tụ, xuất hiện trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Huyết mâu ngưng thực, Phạm Lao tay trao vung lên, nắm chặt nó trong tay, ngẩn đầu hướng về phía Tiêu Viêm, miệng khẽ nhếch, lộ ra răng nanh bén nhọn trắng hếu.

Hai cánh sau lưng đột nhiên chấn động, nhất thời một tiếng rít gào bén nhọn lại lần nữa vang lên, mang theo sát ý hỗn loạn vô cùng, từ trong miệng Phạm Lao bạo rống ra, mà trong luồng sóng âm to rõ đó, thân hình hắn như ngự gió mà đi, hóa thành một đạo huyết ảnh cực kỳ mơ hồ nhanh như chớp đến gần Tiêu Viêm, kinh phong bao bọc trường mâu trong tay, cực kỳ tàn nhẫn đâm thẳng đến vị trí trái tim của Tiêu Viêm. Sau khi sử dụng cái gọi là "*huyết biến*", Phạm Lao tuy vẫn chưa có dấu hiệu tăng vọt đầu khí, bất quá tốc độ lại tăng lên rất nhiều, thậm chí động tác vừa nãy, rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy hắn người hơi hơi run rẩy, chột nhìn lại lần nữa thì kinh hãi phát hiện, đạo thân ảnh kia đã dần dần trở nên hư ảo, hiển nhiên, đây là bởi vì khi tốc độ đã đạt đến một giới hạn nào đó, sẽ để lại tàn ảnh.

Trước kia Tiêu Viêm sử dụng "*Tam thiên lôi động*" thi triển đến cực hạn tầng thứ nhất, có thể miễn cưỡng lưu lại một đạo tàn ảnh, bất quá so với tàn ảnh do Phạm Lao tạo ra, rõ ràng vô pháp so sánh, đương nhiên, trạng thái của Tiêu Viêm trước kia nhiều lắm chỉ là Đấu linh mà thôi, có thể tạo ra tàn ảnh mà ngay cả đấu vương cường giả cũng khó thực hiện, cũng đủ để làm hấn kiêu ngạo. Phạm Lao thi triển ra tốc độ kia, làm mọi người trong lòng đầy rung động, nhưng mà, Tiêu Viêm đối diện, khuôn mặt vẫn như cũ không có nhiều biến đổi.

Đồng tử tối đen, huyết sắc trong mắt cấp tốc phóng đại, trong nháy mắt, huyết sắc quang đột nhiên hóa thành khuôn mặt dữ tợn, huyết sắc mầu sắc bén xuyên thấu không khí trở ngại, mang theo kinh phong lạnh lẽo, bắn thẳng đến.

"Đinh!"

Bóng đen rộng thùng thình đột nhiên thoáng hiện ra, thật dày, giống như một tấm chắn, đứng sừng thẳng tắp trước mặt Tiêu viêm, huyết mầu thật mạnh đâm vào, nhất thời, một cỗ kinh phong giống như gió bão, mạnh mẽ quay cuồng, thổi quét ra, thậm chí mơ hồ còn nghe thấy tiếng gió, sấm cực nhỏ.

Hai cánh hỏa diễm sau lưng vỡ mảnh liệt một trận, Tiêu Viêm cước bộ lui ra sau hai bước, cánh tay hung hăng vung lên, lúc này mới đem nội kích của Phạm Lao ngăn cản xuống.

Ánh mắt nhẹ nâng, đảo qua huyền trọng thước, nhìn Phạm Lao kia âm hàn dữ tợn, khuôn mặt đôi mắt tràn ngập huyết sắc, phóng thích sát ý vô cùng cùng huyết tinh.

"Tiểu tạp chủng, ta muốn đâm vô số lỗ máu trên người ngươi!"

Phạm Lao âm trầm nhe răng cười một tiếng, bàn tay nắm chặt huyết mầu đột nhiên uốn éo, phía trên thân huyết mầu chợt bị bảm một đạo huyết hồng quang hình cung, lại lần nữa bạo đâm tới.

"Ngươi bây giờ, cũng không có tư cách đó." Tiêu Viêm cười, dưới bàn chân một tia chớp màu bạc đột ngột hiện ra, thân hình vừa động, nhất thời như quỷ mị nương theo huyết mầu, năm ngón tay nắm chặt, trên tay thanh

hỏa diễm lượn lờ, nóng cháy hỗn loạn, không hề nhân nhượng hướng
khuôn mặt Phạm Lao đập tới.

Đôi với Tiêu Viêm như cá chạch trơn trượt kia, Phạm Lao cực kỳ tức giận,
phía trên tay phải đồng dạng huyết khí lượn lờ, sắc bén như đao, móng tay
nhẹ nhàng dài ra, chỉ nghe tiếng vang "*xuy lạp*" rất nhỏ, không gian lúc
này liền giống như bị xé rách.

Năm ngón tay khép lại, tựa như một thanh huyết kiếm sắc bén, trực tiếp
hướng nắm tay Tiêu Viêm đâm tới, kinh phong bén nhọn, lưỡi đao như tờ
giấy mỏng, làm người khác thân thể hơi lạnh, cảm thụ được huyết kiếm
trảo kia ẩn chứa kinh lực bén nhọn, Tiêu Viêm mày hơi nhíu lại, nghe
thanh âm kia, xem ra trình độ sắc bén của móng tay này, chỉ sợ không kém
huyết mâu kia, như vậy trực tiếp dùng nhục quyền va chạm, lại là có chút
bất lợi.

Ý niệm trong lòng cấp tốc xẹt qua, trong chớp mắt, cánh tay Tiêu Viêm lại
đột nhiên biến hóa. Phía trên nắm tay đang bao phủ thanh sắc hỏa diễm,
đột nhiên hỏa diễm rời tay, hóa thành một quả thanh sắc hỏa cầu, hướng về
phía Phạm Lao bắn tới!

Hỏa diễm rời tay, giống như một quả đạn pháo, chỉ một chốc, đem sức
nóng lúc trước đè nén lại hoàn toàn bạo phát ra, nhất thời màu sắc trở nên
thâm trầm hơn nhiều, hỏa cầu xẹt qua, ngay cả không gian cũng xuất hiện
một chút nếp nhăn, giống như trên khoảng không sa mạc, vụn vẹo mà hư
ảo.

Tiêu viêm công kích biến hóa chỉ vền vền trong chớp mắt, bởi vậy, khi
Phạm Lao phát hiện ra, thì thanh sắc hỏa cầu đã đến tới, sức nóng kia, cho
dù là có đầu khí trào ngăn cách, vẫn làm cho trên da hần xuất hiện từng
trận phỏng.

Khoảng cách như thế, Phạm Lao muốn né tránh là không có khả năng, bởi
vậy, hần không chút lùi bước, một cỗ huyết sắc đầu khí theo bên ngoài da
phun ra, chọt một đạo huyết sắc quang mang như chớp trong lòng bàn tay
động lại.

"Bạo!"

Thân hình nhanh chóng bay trở ra, Tiêu Viêm nhìn Phạm Lao cùng thanh

sắc hỏa cầu gần trong gang tấc, miệng hơi động, một âm tiết rõ ràng đột nhiên truyền ra.

Theo thanh âm đó, nhất thời, một cỗ cường quang từ trong tâm hỏa cầu bạo dũng ra, chợt một tiếng nổ đột nhiên vang vọng giữa trời, hỏa diễm nóng cháy theo vụ nổ phô thiên cái địa kia lan tràn ra!

Tay áo bào khê động, đem cỗ sóng nhiệt khuếch tán trước mặt đánh tan, con người Tiêu Viêm híp lại nhìn sóng lửa khuếch tán ra, trong lòng hẳn rõ ràng, cường độ công kích này cũng không có khả năng đánh bị thương bậc cường giả như Phạm Lao.

Tiêu Viêm đang ngóng nhìn một lúc, một đạo huyết sắc quang trụ đột nhiên từ chỗ sóng lửa bạo bắn ra, trong cột sáng, thân ảnh Phạm Lao chậm rãi bay ra... Giờ phút này, người kia khuôn mặt vẫn dữ tợn như cũ, tay phải giơ cao huyết mâu sắc bén to lớn, thân thể như cung đang giương, mà huyết sắc đấu khí tràn ngập quanh thân cũng giống như bị lực nào đó hấp dẫn, cuộn cuộn không ngừng tiến vào bên trong huyết mâu, mà theo ngày càng nhiều đấu khí quán chú vào, huyết mâu kia chỉ thấy màu sắc càng thêm âm trầm, một lát sau, cơ hồ giống như máu tươi đọng lại, mùi vị huyết tinh càng thêm nồng đậm, hơn nữa, ở đầu mũi nhọn kia, huyết sắc quang hình cung tản ra khí tức âm lãnh, mũi mâu sắc bén, sáng bóng, giống như có thể xuyên thấu hết thủy lực lượng phòng ngự!

Sắc mặt Tiêu Viêm tại huyết mâu ngưng tụ kia, dần dần trở nên ngưng trọng, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng, Phạm Lao lúc này công kích sợ là thật sự đạt tới tình trạng toàn lực, một Đấu hoàng toàn lực đánh một kích, đủ để chấn vỡ một ngọn núi, bởi vậy, cho dù là có thêm lực lượng Dược Lão phụ trợ, Tiêu Viêm vẫn ra không dám có một chút khinh thường.

Huyền trọng thước trong tay chậm rãi nâng lên, một cỗ thanh hỏa đấu khí hùng hồn bên trong cơ thể bạo dũng ra, giống như cuộn cuộn không ngừng quán chú vào. Trên bầu trời, hai người cách xa nhau không đến trăm thước, lại là lúc này lâm vào im lặng khác thường, bất luận kẻ nào cũng biết, sự im lặng này, báo hiệu một tràng gió lốc cực kỳ khủng bố sắp xảy ra.

Hơn nữa, thời gian bùng nổ, chỉ là trong nháy mắt!

Ở vô số ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú, huyết mâu trong tay Phạm Lao

cuối cùng đình chỉ hấp thu đầu khí, tới lúc này, huyết mâu hơi hơi vụn vụn, chỉ thế thôi cũng đủ là không gian một trận dao động, năng lượng ẩn hàm trong nó, đã tới một giới hạn khủng bố.

Bàn tay bén nhọn nắm chặt huyết mâu không ngừng rung lên, Phạm Lao sắc mặt dữ tợn lúc này nổi lên một chút tái nhợt, ánh mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm xa xa, một trận cười quái dị vang lên khắp trời, "*Tiểu tạp chủng, hết thấy đều đã chấm dứt!*"

Tiếng cười quái dị lặng đi, Phạm Lao không hề cấp cho tiêu Viêm nửa điểm thời gian ngưng tụ đầu khí, cánh tay đột ngột vung lên, nhất thời, huyết mâu ẩn chứa toàn lực rời tay phóng ra!

"Đại huyết bò phệ!"

Huyết mâu rời tay trong thoáng chốc, vô số người phía dưới đột nhiên cảm giác được một cỗ hơi thở huyết tinh nồng đậm đập vào mặt, tuy mặt trời chói chan chiếu rọi nắng hè xuống, nhưng mọi người vẫn là có cảm giác như ở chỗ vực sâu, cả người phát lạnh, nguyên bản bầu trời đang trong sáng, lúc này như bị huyết khí mông lung bao phủ, toàn bộ thiên địa hoang vắng mà âm trầm.

Đột nhiên lúc thiên địa đang biến sắc, cũng lại lần nữa, trên bầu trời, các chiến trường khác chiến đấu thoáng đình trệ rất nhiều, từng đạo ánh mắt mang theo kinh ngạc bắt đầu hướng đến chỗ Phạm Lao cùng Tiêu Viêm, nhìn thấy huyết sắc trường mâu trong tay Phạm Lao rời đi, không ít cường giả Hắc giác vực đều là phát ra một trận kinh hô.

"Là Đại huyết bò phệ?"

"Phạm Lao thế nào lại bị người trẻ tuổi kia bức đến sử dụng Địa giai đấu kỹ bức này?"

"Lão gia hỏa này, thật đúng là ngớ ngẩn a, ngay cả Địa giai đấu kỹ cũng thi triển ra, xem ra hắc bào thanh niên kia thật xấu số, một ít Đấu hoàng cường giả chết trong tay Phạm Lao, phần lớn đều vì chiêu này"

Khi tiếng kinh hô còn đang truyền bá, một ít tia chớp huyết sắc, cơ hồ trong chốc lát, đột phá trở ngại không gian, giống như thuận di, vền vền vài cái chớp mắt, hỗn loạn huyết tinh làm người ta buồn nôn, xuất hiện

trong tầm mắt Tiêu Viêm.

Hít thật sâu một ngụm không khí nóng rực vào trong phổi, Tiêu Viêm giao cao huyền trọng thước qua đỉnh đầu, lúc này, trọng thước vốn tối đen, lại trở nên cực kỳ đỏ thẫm, tựa như một thanh hỏa diễm xích thước.

Huyết sắc tia chớp mang theo kinh phong khủng bố, Tiêu Viêm lỗ chân lông cả người lúc này đều cấp tốc co rút...Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm huyết sắc đột phá không gian kia, một tiếng quát chói tai đột nhiên bùng nổ, trọng thước âm âm chầm xuống, cỗ tư thế kia giống như làm cả mặt đất phải nứt ra!

"Diễm phân phê lãng thước!"

Sau tiếng quát một chốc, một đạo năng lượng màu xanh khổng lồ ước chừng hơn mười phụ bạo bắn ra, lướt qua, không gian ven đường không ngừng bị đánh rách tả tơi, vụn vụn như thủy tinh vỡ!

Trong vô số đạo ánh mắt ẩn chứa các loại cảm xúc, năng lượng màu xanh chớp động, vụn vụn trong một cái nháy mắt, cùng huyết sắc làm thiên địa biến sắc kia, như vẫn thạch, âm âm va chạm.

Giờ khắc này, chân chính kinh thiên bạo tạc, âm âm sinh ra!

-----oOo-----

Chương 596: Đồng dạng tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oanh!"

Núi lở đất rung vang lên như sấm nổ, ở xa xa phía trên bầu trời, âm âm vang vọng, giờ phút này, vô số người dưới tác động của âm thanh lớn, hai tai ngẩn ngui lâm vào tình trạng giống như bị điếc.

Trên bầu trời trong xanh, một đạo năng lượng gọn sóng, tựa như vòi rồng hung mãnh, từ nơi tiếp xúc của luồng thanh sắc năng lượng với huyết sắc năng lượng bùng phát mà ra, tức thời trong ánh mắt vô số tia kinh hãi,

cuồn cuộn khắp nơi!

Tại nơi năng lượng va chạm, không gian không chịu nổi vặn vẹo, có thể thấy được cả vết rách không gian, ở bên trong Tiêu Viêm lần này toàn lực cùng Phạm Lao ngành kháng, thậm chí ngay cả không gian thiếu chút nữa trực tiếp bị phá tan, va chạm với Đấu Hoàng cường giả, như thế cũng thật đáng sợ.

Nơi thanh sắc hỏa diễm và huyết sắc năng lượng xung đột tràn ngập năng lượng phong bạo, to lớn khoảng chừng mấy chục trượng, giống như quái vật khổng lồ hoành thiên lập địa, lúc này phong bạo điên cuồng xoay chuyển, phóng xuất ra lực phá hoại, trên bầu trời cho dù là các vị cường giả, cũng không khỏi có chút biến sắc.

Năng lượng phong bạo tiếp xúc bên dưới nội viện, ngay lúc này vô số lầu các phòng ốc... bị phá hủy hoàn toàn, trừ bỏ bên ngoài Hắc sắc Thiên Phần Luyện Khí Tháp, ở chung quanh mấy trăm thước nơi tất cả phòng ốc thậm chí cây cối, lúc này đều bị gió lốc kia thổi quét, bị phá hủy thành một mảnh phế tích! Lực phá hoại thật kinh khủng, dù được lệnh ở xa tránh né chiến loạn các học viên phải trợn mắt há hốc mồm.

Phong bạo tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đem một góc nội viện phá hư rối tinh rối mù, gió lốc kia thổi quét cũng dần dần suy yếu, cho đến khi cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Phong bạo tán đi, bầu trời um ám thoáng chốc khôi phục xanh trong, nhưng lại lưu một đồng mảnh hỗn độn.

Trên bầu trời, đông đảo trưởng lão nhìn phong bạo sau khi tan ở phía dưới nội viện, khóe miệng đều nhin không được run rẩy vài cái, nếu nói đánh nhau thêm lần nữa, chỉ sợ nội viện căn bản không cần Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát, nơi này trong chiến đấu khốc liệt, sẽ bị hoàn toàn phá hủy.

Cùng với việc các vị trưởng lão đau lòng do nội viện bị phá hủy thâm, thì bên kia Hắc Giác vực cường giả, thần tình lại kinh ngạc nhìn vào Hắc bào thanh niên nơi khoảng không xa xôi, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, Tiêu Viêm không ngờ có thể dưới một kích mạnh mẽ của Phạm Lao mà lông tóc không tổn hao gì.

"Tiêu tử trẻ tuổi lúc này thi triển đấu kỹ sợ rằng ít nhất cũng là địa giai cấp

bậc a, bằng không không có khả năng đem Đại Huyết Bò Phệ kia của Phạm Lao hoàn toàn chống đỡ ... Nhớ tới lúc trước đạo đầu khí kia khí thế giống như núi lở hùng hồn muốn chém phá hư không, mọi người trong lòng cũng phải cảm thấy giạt mình, ngay lập tức đối với thanh niên ở xa xa kia lặng lẽ thêm phần coi trọng, bọn họ đến cấp bậc này, muốn chân chính đánh cho bị thương hoặc là đánh chết đối thủ thực lực xấp xỉ, huyền giai đấu kỹ bình thường dĩ nhiên hiệu quả không lớn, chỉ có địa giai đấu kỹ, mới có thể có hiệu quả kỳ diệu đến bậc này, cho nên địa giai đấu kỹ đối với Đấu Vương hoặc là Đấu Hoàng loại này cấp bậc cường giả xem ra mà nói, chỉ lúc bấy giờ mới có sức mạnh uy hiếp chân chính.

Nhưng mà, địa giai đấu kỹ, phần lớn có được đều là đại trí tuệ, đại cơ duyên tiền nhân sáng chế, còn lại, dù sao muốn tự nghĩ ra đấu kỹ, cái này không chỉ đúng là có thực lực có yêu cầu hà khắc mà còn lại cần một ít cơ duyên, bởi vậy, những người đủ tư cách hơn nữa thành công sáng chế ra đấu kỹ, đều là hạng người thanh danh hiển hách trên đại lục, nhưng đối với người trẻ tuổi mà xuất ra địa giai đấu kỹ, đó càng là như lông phượng và sừng lân tồn tại.

Cho nên, phóng nhân toàn bộ đại lục, địa giai đấu kỹ đều là vật hiếm lạ, nhị lưu thế lực tầm thường, có thể có một loại, liền thật sự xứng đáng làm trấn phái chi bảo.

Thậm chí, một vài cường giả trong đầu chỉ biết buồn bực tu luyện, ngoại trừ đấu khí hùng hồn ở ngoài, thật đúng là không mấy người xuất ra được đấu kỹ trong tay, người như thế, trên đại lục cơ hồ là nhìn mãi quen mắt, hơn nữa, bọn họ cùng người khác chiến đấu, thật hoàn hảo nếu là cấp bậc thấp hơn chính mình rất nhiều, tùy tay sử dụng đấu khí công kích, cũng đủ để đem đấu kỹ đối phương thi triển chấn tan, nhưng nếu vô tình gặp cường giả thực lực không sai biệt nhiều với hắn, thì sợ rằng sẽ rơi vào vào tình trạng bị đối phương vượt cấp xử lý kết cục bi kịch.

Mặt ngoài thực lực vền vền là chỉ một cái chấn nhiếp, tính quyết định được tất cả, hoặc phụ thuộc vào sức chiến đấu của bản thân quyết định, mà sức chiến đấu, lại phụ thuộc chủ yếu vào ba điều kiện: bản thân đẳng cấp thực lực, công pháp, đấu kỹ.

Ba loại điều kiện, nếu toàn bộ đều có, vượt cấp thậm chí vượt giai khiêu chiến, không khó Tiêu Viêm là thuộc người như vậy, một đường mà đến, gặp mấy đối thủ, phần lớn so với hắn đều mạnh hơn, nhưng mà những

cường giả đó, đại bộ phận đều trở thành bại tướng dưới tay, chính là dựa vào duyên cớ đó là Phần quyết công pháp cùng đấu kỹ mạnh mẽ.

Bởi vậy, với cường giả thực lực ở phía trên Đấu vương, đối với địa giai đấu kỹ kỳ thật quan trọng hơn so với khác biệt cấp bậc, cho nên, khi bọn hắn nhìn thấy niên kỷ (tuổi) Tiêu Viêm như vậy, nhưng lại nắm giữ một loại đấu kỹ đủ để địch nổi Đại Huyết Bồ Phệ của Phạm Lao, là cường đại đấu kỹ, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có một chút cực kỳ hâm mộ thậm chí ghen tị.

Xa xa trên bầu trời, Phạm Lao sắc mặt dữ tợn giờ phút này đã nổi lên một chút nhàn nhạt tái nhợt, hiển nhiên, lúc trước thi triển ra Đại Huyết Bồ Phệ, đấu kỹ cường hãn bực này, đó cũng là tạo thành tiêu hao khá lớn, tuy nhiên, cho dù thi triển đấu kỹ mạnh mẽ như thế nhưng vẫn như cũ không thu được bao nhiêu thành quả, nhìn Hắc bào thanh niên đối diện kia vẫn đứng thẳng như cũ, Phạm Lao nhìn không được có loại cảm giác nôn ra máu.

"Thực lực tiểu tạp chủng này đích xác rất mạnh, tiếp tục dây dưa, sợ cũng không có nhiều hiệu quả." *Móng tay bén nhọn như đao phong xuyên qua không gian, kèm theo một ánh mắt âm trầm lạnh lẽo sáng bóng, Phạm Lao giống như lãnh nhân tâm sinh hàn ý: "Tuy rằng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, bất quá người này đột nhiên lực lượng tăng vọt hẳn là không thuộc về hắn, chắc duyên cớ là sử dụng cái gì đó cổ quái bí pháp, bất quá sau khi sử dụng cổ quái bí pháp tăng phúc, cũng là có thời gian hạn chế, chờ khi qua một thời gian, thực lực lui về cấp bậc ban đầu, giết hắn, tất nhiên là dễ như trở bàn tay!"*

Không thể không nói, Phạm Lao này đích xác không hổ là lăn lộn ở trong Hắc Giác vực cường giả, trải qua phỏng đoán, cũng miễn cưỡng đoán được một ít phương pháp, đến thời điểm này, Tiêu Viêm cũng cực kỳ rõ ràng, Phạm Lao cũng không phải là là đũa ngọc, tự nhiên sẽ không cho hắn có cơ hội kéo dài thời gian, nếu Phạm Lao đối với hắn đã có quyết tâm phải giết, như vậy hắn cũng không cần làm cử chỉ nương tay nhân từ, nếu có cơ hội, giết lão cậu Phạm Lao ki, miễn trừ hậu hoạn mới là cử chỉ tốt nhất, dù sao một gã đấu hoàng cường giả nếu điên cuồng khởi xướng trả thù, hậu quả này cũng làm người ta cực kỳ đau đầu.

Trong lòng như vậy ý niệm trong đầu hiện lên, Tiêu Viêm cơ hồ không một chút chần chừ, bàn tay vừa lật, huyền trọng thước bị thu vào trong nạp

giới, mắt đi sức nặng vũ khí trời buộc, tốc độ của Tiêu Viêm, cũng đột nhiên tăng vọt.

Dưới lòng bàn chân ngân sắc quang mang chợt lóe rồi biến mất, mờ nhạt tiếng sấm vang vọng không gian, lúc này thân hình run lên, hóa thành một đạo hắc tuyến, gần như tia chớp, hướng đến Phạm Lao phóng tới!

Tiêu Viêm thân hình mới vừa động, Phạm Lao luôn luôn chú ý ở trên người hắn liền phát hiện, lão quyết định tạm lánh thế công của Tiêu Viêm, cặp cánh rung lên, thân hình cũng cấp tốc bắn về sau.

"Còn muốn chạy?"

Tiếng cười lạnh vang khắp bầu trời, chợt nghe một đạo âm thanh nhàn nhạt tiếng sấm, thân hình Tiêu Viêm như quỷ mỵ xuất hiện ở trước mặt Phạm Lao.

Tiêu Viêm bỗng hiển thị ra tốc độ đột ngột, cũng làm cho Phạm Lao hơi biến sắc, bất quá hắn phản ứng cũng không phải chậm, nơi Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện kia một chốc, móng tay sắc bén giống như lưỡi cắt, nhắm cổ Tiêu Viêm cắt tới.

Mắt nhìn về phía công kích sắc bén của Phạm Lao, Tiêu Viêm lại không lùi mà tiến tới, dưới chân ngân mang chợt lóe, thân hình quỷ dị nhanh chóng tiến nhập trong lòng Phạm Lao, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, chợt hung hăng đâm mạnh.

"Phanh!"

Nắm tay thật mạnh đánh lên ngực Phạm Lao, một vòng chỉ màng mạnh mẽ xuất hiện, đem kinh lực bên trên tán hơn phân nửa, tuy nhiên vòng quay là như thế, kinh lực còn lưu lại, vẫn là đem Phạm Lao chặt vật chắn lui về phía sau hai bước.

Một kích đắc thủ, Tiêu Viêm ngay lập tức không có đình trệ, thân hình lại lần nữa tiến vào như tia chớp, cánh tay run run, quyền ảnh lưu lại, quyền phong gào thét, sắc bén như gió lạnh.

Lúc này Tiêu Viêm cận thân công kích như cuồng phong bão lũ, Phạm Lao hoàn toàn lâm vào hạ phong, không ngừng chặt vật tránh né, ban đầu

đang lúc còn phòng bị bởi vì nhất thời thất thố bị Tiêu Viêm thật mạnh đánh lên một quyền khiến cho trên khuôn mặt tái nhợt càng sâu.

Xa xa vô số nội viện đệ tử, chỉ mong được thấy Tiêu Viêm đại phát thần uy, thực tế hơn mong đợi Tiêu Viêm lại đem một gã Đấu Hoàng cường giả ép tới không có chút lực hoàn thủ, trong đôi mắt sáng lên từng đường lấp lánh, khó có thể che dấu cuồng nhiệt tràn ngập.

Tầm mắt di chuyển tới toàn bộ chiến trường trên bầu trời, chỉ thấy được nhân ảnh, đấu khí va chạm mà sinh ra tiếng nổ mạnh không dứt bên tai, đôi khi có lúc có cá biệt cường giả tham gia chiến trường văng ra, nhìn theo thân hình lắc lư, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, bất quá làm cho mọi người trong lòng an tâm một chút, cường giả bị thương xuất trưng, đều không phải là chỉ có Già Nam học viện trưởng lão, người của Hắc Giác vực, cũng có một ít ở trong hỗn chiến, bị người liên thủ công kích mà thụ thương.

Dương nhiên, cơ hồ quyết định vòng chiến lần này chính yếu là tranh đoạt dị hỏa, vẫn như cũ trên người Tô Thiên hay là Kim Ngân Nhị lão, tầm mắt mọi người đối với chỗ kia vòng chiến nhìn lại, như cũ chỉ có thể nghe thấy năng lượng va chạm lúc này vang lên nổ lớn "oanh long long", bằng mắt thường dĩ nhiên là khó có thể phát hiện bóng người, chỉ có thể cẩn thận neho mắt, mới có thể thấy mơ hồ thân ảnh ba đạo dây dưa không ngớt.

Trận này cùng Hắc Giác vực xung đột, hình như đã nhiều năm qua, lần này quy mô khổng lồ nhất, một lần nhiều cường giả tham chiến nhất, năng lượng cơ hồ che lấp mặt trời, nhìn xuống phía dưới kia những học viên lòng tràn đầy cảm xúc bốc lửa, người sống một đời, khổ tâm tu luyện, để làm gì, không phải là thiết lập thực lực đứng đầu hơn nữa trở thành cường giả làm người khác ngẩng lên ngược nhìn hay sao?

Trong khi lực chú ý của mọi người đều đặt ở đại hỗn chiến trên bầu trời, lại không ai phát hiện, phía dưới chiến trường kia mơ hồ một tầng Hắc sắc năng lượng phá vỡ nơi mũi đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp, không biết từ khi nào, lần nữa đã lặng lẽ trở nên hư mỏng thêm, thậm chí, nếu cẩn thận xem xét, có thể mơ hồ thấy dưới tầng năng lượng kia là một đôi mắt tam giác âm lãnh thật lớn!

Cặp mắt rắn âm lãnh chậm rãi ở trên bầu trời di động tới, cuối cùng lưu tại trên thân Hàn Phong cùng Tiêu Viêm, đặc biệt khi này trên thân thể hai

người dị hỏa đang tăng lên cao, mà nhiệt độ bên trong của con rắn kia, cũng lặng lẽ tăng vọt rất nhiều, hơn nữa, có chút tham lam cực kỳ nhân tính hóa, cũng theo đó mà sinh ra.

Xem ra, không chỉ có Tiêu Viêm bọn họ muốn đem Vẫn Lạc Tâm Viêm cắn nuốt, mà ở phía sau kia có người tựa hồ đối với bọn họ cũng có đồng dạng tâm tư.

-----oOo-----

Chương 597: Đuổi tận giết tuyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía chân trời xanh thẳm, một bóng người thiểm lược, âm thanh xé gió không dứt bên tai, năng lượng nổ vang như pháo không ngừng vang lên, cỗ năng lượng dao động hùng hồn kia, dù cách xa trăm dặm vẫn có thể mờ hồ phát hiện.

Nội viện lúc này, đại bộ phận sau khi bị dư ba chiến đấu kia khuyếch tán, đã hóa thành một mảnh hỗn độn, làm cho nội viện đệ tử không thể không hướng địa phương bên ngoài mà thôi lui tránh né dư ba lan đến.

Trong lúc lui ra phía sau, từng đạo ánh mắt vẫn là gắt gao chăm chú nhìn hỗn loạn đại chiến trên bầu trời, bên trong nhiều ánh mắt đều là mang theo một cỗ cuồng nhiệt cùng hưng phấn, dừng lại chỗ chiến trường, nơi một đạo thân ảnh trẻ tuổi đang tùy ý bùng nổ, mà đối thủ, kia đấu hoàng cường giả có địa vị danh vọng cực cao trong Hắc giác vực, lại là xuống thế hạ phong, cực kỳ chật vật.

"Xem ra Tiêu Viêm sẽ thắng." Ở một chỗ đất cao, Liễu Kinh ánh mắt sáng quắc, nhìn mơ hồ có thể thấy được hai đạo nhân ảnh, thanh âm rung động không chút che dấu.

Phía sau Liễu Kinh, một bóng hình xinh đẹp như ngọc, xem dung mạo xinh đẹp này, rõ ràng là biểu muội Liễu Kinh, Liễu Phi, mỹ nữ vẫn đối với Tiêu Viêm có chút ghi hận, giờ phút này, ánh mắt nhìn thân ảnh phía trên bầu trời kia lại là không còn cảm giác oán hận ngày xưa nữa, bàn tay mềm nhẹ chạm môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp lóe ra quang mang kì lạ, nụ cười trên

mặt ẩn chứa thần sắc phức tạp, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, người chính mình từng khinh thường mọi mặt, hiện giờ lại bày ra một thực lực khủng bố đến ngay cả Liễu Kinh cũng cảm thấy rung động, loại thực lực này đã vượt khỏi phạm vi đệ tử bình thường rồi, thậm chí, ngay cả một ít nội viện trưởng lão, cũng không từng đạt được loại đẳng cấp này.

Nếu nói Tiêu Viêm cùng Liễu Kinh đấu chằng phân biệt được cao thấp, cuối cùng lưỡng bại câu thương, Liễu Phi đối với hãn tiện thị đa liễu nhất phân ky... Theo lời nói, như vậy hiện tại tiêu Viêm bày ra thực lực như vậy, đã triệt để làm cho nữ nhân kiêu ngạo hống hách này, trước mặt hãn tiện thành một con mèo nhỏ không có dũng khí phản kháng.

Loại thực lực này, đã không tới phiên nàng phản kháng, thậm chí có dũng khí đắc tội! Bởi vì hiện tại, cho dù là nàng có cậy vào Liễu Kinh, cũng là không có nửa phần lực kháng cự.

Cho nên, lúc Tiêu Viêm đem đầu hoàng Phạm Lao ép xuống hạ phong kia một chốc, ghi hận trong lòng Liễu Phi, cũng là tự động hoàn toàn tan thành mây khói, nàng tuy rằng hống hách, nhưng cũng không phải là đũa ngọc, biết người nào có thể đắc tội, người nào không.

"Hoa!"

Ngay lúc trong lòng Liễu Phi còn đang suy nghĩ, chung quanh đột nhiên vang lên một trận ô, nàng vội vàng ngẩng đầu, mắt đẹp hướng chiến trường nơi toàn bộ đệ tử nội viện đang chú ý, cho dù cách nhau khá xa, nhưng nàng vẫn có thể nhận thấy được, một cỗ kinh phong rất mạnh, đột nhiên xuất hiện ra hai bát cực băng.

Trên bầu trời, tiêu viêm lại lần nữa tiến sát thân hình Phạm Lao, nhãn mang lóe ra, bàn tay sắp chụp đến vai đột nhiên nắm chặt, cùi chỏ hướng ra phía trước, thân thể hướng theo, chỗ cùi chỏ, một cỗ phong thuần cường hãn ngưng tụ, cuối cùng, trong tiếng quát lạnh, khí bạo thanh trầm thấp, hung hăng nên trên ngực Phạm Lao sắc mặt đã tái nhợt.

"Thình thịch!"

Tiếng vang va chạm thân thể nặng nề vang lên, chột, mọi người mơ hồ thấy một tầng huyết mang trước kia vốn vẫn lơ lửng trước thân thể Phạm lao, lúc này rút cục hoàn toàn vắng tung tóe, mà cùi chỏ Tiêu Viêm, lại là

rắn chắc đâm trong ngực!

Lúc trước bị Tiêu Viêm cuồng bạo công kích, cơ thể Phạm Lao đầu khí sớm đã xuất hiện lỗ hồng, huyết mạch duy nhất dùng để bảo vệ kia, cũng là bị chấn vỡ lúc trước, bởi vậy, nghênh chiến kinh khí hùng hồn, lại là không kiêng nể gì hướng tới chỗ ngực, đã xuất hiện bạo phát.

"Phốc xuy!"

Huyết mạch rách tả tơi, phạm lao mất đi phòng ngự lớn nhất, rốt cục đi đến thất bại, tại cổ kinh khí chảy như điên kia, hấn sắc mặt tái nhợt nhất thời nảy lên một chút hồng nhuận, chợt một ngụm máu tươi không nén được phụt ra, thân thể giống như một viên đạn pháo, lập tức chảy xuống bầu trời, cuối cùng trong vô số đạo ánh mắt kinh hãi, chiếu mạnh vào một chỗ phé tích bên trong, đá vụn lấp bắp đầy trời.(DG: cái khí gì thế này???)

Phạm lao chiến bại, cả tràng đều lâm vào yên tĩnh, một gã đầu hoàng cường giả đã thua, đối với Hắc giác vực một phương mà nói, là tổn thất không nhỏ, hơn nữa Phạm lao bại, không người chế ngự Tiêu Viêm, nếu để cho hắn tham gia hỗn chiến, giằng co tất nhiên sẽ xảy ra, cuối cùng Hắc giác vực nguyên bản đang chiếm thượng phong, nói không chừng sẽ bị Già Nam học viện áp đảo!

Điểm này, không chỉ có các vị cường giả đang chiến đấu hiểu được, mà đồng dạng vô số đệ tử nội viện bên dưới cũng rõ ràng, bởi vậy, khi Phạm Lao học máu rơi xuống đất một chốc, thanh âm hò hét mừng như điên cùng nhau hội tụ, vang thẳng lên các tầng mây, thật lâu không dứt!

Trên bầu trời, hai cánh thanh hỏa chậm rãi chấn động, Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chỗ Phạm Lao rơi xuống đất, cảm giác được rõ ràng cỗ hơi thở suy yếu kia, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, mượn dùng lực lượng Dược Lão, hắn có thể tạm thời cùng đầu hoàng cường giả chống đỡ, tuy nói nếu không hề cố kỵ mà tiêu xài lực lượng Dược Lão, đả bại Phạm lao tất sẽ không chiếm nhiều thời gian như vậy, bất thảo tiêu thứ đã thanh bản, dược lão đồng dạng thị hữu trừ nhất tảo âm chăm thân phân đích kỵ đạn, dù sao ở đây cường giả nhiều như vậy, nếu là vô ý bị nhìn ra, lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ còn chưa đủ để bảo hộ Dược Lão mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.

Bất quá, cho dù Tiêu Viêm không thể đem lực lượng Dược Lão phát huy

đến mức tận cùng, có thể bằng vào Thanh liên địa tâm hỏa cường hãn khắc chế Phạm Lao, đả bại người kế tiếp, cũng không phải là quá khó khăn.

"Không thể lưu lại mệnh lão cầu này, bằng không ngày sau sẽ hậu hoạn vô cùng." Trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một chút tàn nhẫn, tiêu viêm thập phần rõ ràng, cùng một đấu hoàng cường giả kết thành cừu hận sinh tử sẽ có phiền toái cỡ nào, bởi vậy, hãn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh răn giập đầu này.

Ý niệm trong đầu chợt lóe, thân thể Tiêu Viêm nhanh chóng triển khai hành động, chỉ thấy hai cánh rung lên, thân hình hóa thành một đoàn thanh hỏa, giống như vãn thạch rơi, trong từng đạo ánh mắt kinh ngạc, lập tức hướng chỗ Phạm Lao rơi xuống lúc trước bay tới.

"Lão cầu, chịu chết đi"

Tiếng quát nghiêm nghị sát ý vang vọng phía chân trời, tia chói thanh hỏa thiểm lược tới, cuối cùng, như vãn thạch, âm âm đập vỡ tiến vào bên trong phê tích, nhất thời một cỗ kinh khí toàn y khuyếch tán ra, đem đá vụn phụ cận chấn thành bột phấn, từng đạo khe nứt to bằng cánh tay, giống như mạng nhện lan tràn ra.

"A" Lúc thanh hỏa nện xuống, một đạo tiếng kêu thê lương thảm thiết cấp bách vang lên, chợt một đạo tia máu từ chỗ thanh hỏa lan tràn bạo bắn ra, tia máu ảnh đậm không ánh sáng, so sánh cùng với lúc trước hùng hồn, hoàn toàn bất đồng.

Tia máu tốc độ cực kỳ khủng bố, chợt lóe lên liền xuất hiện trên không cách mặt đất mấy trăm thước, lúc này mới chậm rãi hiện ra một thâm ảnh bên trong, rõ ràng là một thân huyết ô Phạm Lao, bất quá giờ phút này, hãn hình tượng lại cực kỳ chặt vật, không chỉ đầy người máu tươi, hơn nữa cả người gầy rất nhiều, bộ dáng kia, tựa như thân khô bị hút cạn máu. *"Tốc độ thật nhanh"* trên mặt đất, thanh hỏa chớp động, tiêu Viêm lại lần nữa xuất hiện giữa không trung, ánh mắt âm hàn nhìn về mặt trắng bệch xa xa, Phạm Lao hơi thở cơ hồ hấp hối, nhìn bộ dáng đối phương, hãn rõ ràng, lúc trước lão gia hỏa này thuận tay 蒸 phát liễu thể nội huyết dịch, nhiên hậu bạo phát xuất liên tha đô vọng trần mạc cập đích tốc độ, giá tài đào khai liễu tất tử hạ tràng.

"Tiêu Viêm! Người muốn đuổi tận giết tuyệt?" Vẫn cùng tiêu Viêm duy trì

khoảng cách rất xa, Phạm Lao thanh âm khàn khàn quát lên.

"Phạm tông chủ thân là người Hắc giác vực, nói lời này, không khỏi có chút buồn cười quá a? Loại sự tình này đối với các người mà nói, không phải như cơm bữa sao?" Tiêu Viêm cười lạnh châm chọc một tiếng, ánh mắt lại là gắt gao tập trung vào Phạm Lao, đầu khi mênh mông trong cơ thể ba động, tùy thời lại lần nữa nhất kích tất sát.

Phạm Lao sắc mặt lúc trắng lúc xanh, một lát sau, cười cười nói *"Kỳ thật, việc này là một hiểu lầm."*

"Ha hả, ta cũng cho rằng như thế" Nghe được lời Phạm Lao nói, tiêu viêm nháy mắt nâng cằm trầm tư, dĩ nhiên gật gật đầu, nhưng mà Phạm Lao lại bởi vì hấn phản ứng như vậy mà sợ run một cái, chớp mắt, đột nhiên nhàn nhạt tiếng sấm nổ, thân ảnh tiêu viêm nhàn nhạt biến mất.

"Xuy..."

Sau khi tiếng sấm vang lên chốc lát, Phạm Lao đồng tử mắt mạnh mẽ co rút lại, hung hăng cắn răng một cái, một quyền nện lên ngực, một ngụm máu bạo phun ra, mà ở lúc huyết vụ phun ra, thân hình lúc này lại lần nữa hóa thành tia máu, biến mất tại chỗ.

Ngay tại lúc thân hình Phạm Lao kia biến mất một chốc, Tiêu Viêm thân ảnh quỷ dị hiện lên, một quyền hung hăng đánh ra, lại là đánh trên tàn ảnh lưu lại, chấn thành hư vô.

Hơi hơi nhú mày, tiêu viêm ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua, cuối cùng dừng lại một chỗ trên trời cách mấy trăm thước, nơi đó, sắc mặt Phạm Lao gần như trong suốt, lại lần nữa thoáng hiện.

"Lại tự mình hại mình sao, ta thật muốn xem người còn bao nhiêu máu tươi sử dụng." Khóe miệng nhếch lên một độ cong lớn, Tiêu Viêm dục vọng một lần nữa hoàn toàn đem Phạm Lao đuổi tận giết tuyệt, đột nhiên lúc nào, một đạo thanh thúy thanh âm năng lượng vỡ tan, vang vọng trong thiên địa.

Thanh âm kia tuy không to rõ, nhưng lại giống như có ma lực, làm cả bầu trời chiến trường liền bị đình trệ, từng đạo ánh mắt đột nhiên hạ dèi, cuối cùng lưu lại trên đỉnh Thiên phần luyện khí tháp đã vỡ tan, nhất thời mọi

người sắc mặt đều đại biến!

"*Nguy rồi, sức sinh này thế nào lại đột phá phong ấn*" thanh âm kia vang lên một chốc, Tô thiên sắc mặt nhất thời biến hóa, ánh mắt chuyển hướng đến Thiên phần luyện khí tháp, thanh âm không che dấu được kinh hãi.

Nguồn truyện:

"*Đây là dị hỏa của Thiên phần luyện khí tháp sao? Không nghĩ tới nó đã ngưng tụ được linh trí*" Hàn Phong ánh mắt cũng theo hướng thanh âm phát ra, hướng về đỉnh tháp, hai mắt cuồng nhiệt, thân thể lúc này đều kích động.

TRên đỉnh tháp, màng năng lượng màu đen không biết từ hi nào, đã bạo liệt ra. Trong bóng tối, một đôi xà đồng phát hỏa nóng cháy, chậm rãi hiện lên, cuối cùng đảo qua mỗi người trên bầu trời, làm bọn họ cả người đều phát lạnh.

-----oOo-----

Chương 598: Phong ấn vô hiệu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả mọi người dường như cảm thụ được có một ánh mắt không lộ mà lạnh lẽo đang quét qua, thân thể trong nháy mắt không khỏi cứng lại. Dị Hỏa - năng lượng hủy diệt cường đại nhất trong thiên địa, sức mạnh đó chân chính có thể thiêu thiên diệt hải. Đối mặt với loại lực lượng này, trừ phi có thể đem đấu khí tu luyện đến mức cùng sánh vai với thiên địa như cường giả trong truyền thuyết, mọi người không ai tránh khỏi cảm giác run sợ trong lòng.

Vào khoảnh khắc màng năng lượng phong ấn vỡ tan, sắc mặt Tô Thiên trở nên trầm trọng. Nếu so với lực lượng của Kim Ngân nhị lão đang đối mặt không xa, cùng với đông đảo cường giả đến từ Hắc Giáp Vực, Tô Thiên càng thêm kiêng kỵ Vẫn Lạc Tâm Viêm. Dị Hỏa vốn đã đáng sợ, nay lại tiến hoá đã sinh ra linh trí, chuyện này đã đủ khiến mọi người sợ vỡ mật. Hắc Vực cường giả vốn bản tính tham lam, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng bất kể thế nào, cho dù bọn chúng có một trăm lá gan cũng không dám động thủ với đệ tử nội viện. Những đệ tử này đến từ khắp nơi trên đại lục, phần

lớn sau lưng đều có một chút thể lực, có lẽ các thể lực này nếu tách ra, thực lực cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng khi hội tụ lại một chỗ, cho dù là Hắc Giáp Vực cũng khó thừa nhận được cỗ nộ hỏa này. Huống chi, Già Nam học viện có thể đứng vững tại đại lục này nhiều năm như vậy, thực lực cất giấu tất nhiên sẽ không yếu, bất quá chưa tới thời khắc sinh tử tồn vong, thì sẽ không dễ dàng để lộ ra mà thôi.

Tỷ như lúc trước, năm người Tiêu Viêm được chọn tiến vào thần bí sơn cốc. Trong đó, thực lực của thủ các lão nhân tuyệt đối sẽ không yếu hơn Hồ Kiên, nếu họ ra tay, Hắc Giáp Vực một phương sợ rằng đã sớm tan rã rồi.

"Nội viện trưởng lão nghe lệnh, kết trận!"

Tô Thiên ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên quát một tiếng chói tai, dĩ nhiên là không nhằm vào Kim Ngân nhị lão không xa, cùng với đông đảo Hắc Vực cường giả, mà nhằm vào các vị trưởng lão nội viện.

Nghe được tiếng quát của Tô Thiên, các vị trưởng lão ngẩn ra, ánh mắt lướt qua xung quanh Hắc Vực cường giả, thoáng chần chờ, sau đó triển khai thân pháp, lấy tốc độ cực nhanh tập hợp trên không Thiên Phần Luyện Khí Tháp, kết xuất tài án đại trận.

Nhìn thấy hành động của nội viện trưởng lão, Hắc Giáp vực cường giả cũng nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ, ánh mắt có chút hứng thú dừng tại đồng đồ nát của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

"Khắc khắc, Hàn tiên sinh, hiện tại nội viện trưởng lão tự lo cho bản thân còn không xong, đây đúng là thời cơ tốt để ra tay đánh tan bọn họ". Một gã tướng mạo ....., nhìn cảnh các trưởng lão liềm mạng thi triển đấu khí hồng phong ẩn dị hỏa, hướng về Hàn đứng bên cạnh Phong cười quái dị nói

"Ha ha, Ban Lão Mạc quá nóng lòng rồi, lúc trước trải qua đại chiến, nội viện trưởng lão đã tiêu hao không nhỏ, trái lại dị hỏa lại được nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện tại muốn đem nó phong ấn sẽ không dễ dàng như vậy đâu, không chừng, còn bị dị hỏa tác động gây tổn thất không nhỏ". Hàn Phong khẽ cười, nhưng lại lắc đầu, nói: *"Chúng ta chờ bọn chúng lưỡng bại câu thương, sau đó mới tái xuất thủ đoạt lấy dị hỏa."*

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Hàn Phong lại có suy tính khác, tuy nói hiện giờ bên hắn đang chiếm thượng phong nhưng hắn không phải là đũa ngọc, biết rõ thực lực cất giấu của Già Nam học viện cường đại, nếu thật sự chọc giận họ, sợ rằng mọi người ở đây sẽ không có được kết cục tốt, hắn gây nên việc này là bởi vì dị hỏa, chứ không hề muốn kết cừ oán sinh tử cùng Già Nam học viện. Cướp đoạt dị hỏa tất nhiên là đem song phương quan hệ thêm căng thẳng, bất quá so với sinh tử chi cừ vẫn còn chút khoảng cách, các cường giả lánh đời trong Già Nam học viện có thể dễ dàng tha thứ cho việc dị hỏa bị cướp đoạt, nhưng không dễ dàng bỏ qua cho việc nội viện trưởng lão chết hơn phân nửa.

Nghe vậy, tên được xưng là Ban lão, khễ nhú mày, bất đắc dĩ gật đầu, bản thân hắn cùng Già Nam học viện có mối liên quan sâu đậm. Thế lực của hắn thường xuyên xung đột cùng với đội học viện hộ pháp, mỗi lần chém giết đều tử thương vô số, hiện giờ có được cơ hội đả kích học viện, hiển nhiên là không cam lòng bỏ qua.

Trên không, cuộn cuộn đầu khí từ cơ thể các vị trưởng lão toả ra, lập nên một vách tường năng lượng màu nhàn nhạt, bất quá vách tường năng lượng so sánh cùng lúc trước, không thể nghi ngờ là yếu nhược hơn rất nhiều. Hiển nhiên là lúc trước đại chiến đã gây nên tiêu hao không nhỏ với các vị trưởng lão.

Trong lúc Hàn Phong đám người đang nói chuyện, một đạo huyết ảnh đột nhiên xuất hiện, cẩn thận chen vào giữa đám đông, ánh mắt âm lãnh tàn nhẫn lại ẩn chứa một tia sợ hãi nhìn về hướng Hắc bào thanh niên cách đó không xa.

Đạo huyết ảnh đột nhiên xuất hiện đó, chính là Phạm Lao, bất quá hình tượng lúc này của hắn so với trước kia cơ hồ là hai người khác nhau, bộ dáng hấp hối, tùy thời đều có thể gục xuống.

Nhìn Phạm Lao bộ dáng chật vật, chung quanh Hắc Vực cường giả mặc dù có chút vui sướng trên tai họa của người khác, bất quá phần đông là kinh hãi cùng ngưng trọng, lấy thực lực của Phạm Lao thế mà bị một người thanh niên làm cho thành bộ dáng này, thật sự thanh niên kia có được thực lực mạnh mẽ như vậy?

"*Phạm tông chủ, người không sao chứ?*" Hàn Phong cũng là bị bộ dáng của Phạm Lao gây kinh ngạc một hồi, lát sau, mới khễ cau mày lấy trong

nap giới một mai đan dược, nhanh chóng đưa cho Phạm Lao.

Cơ hồ là ngay lúc tiếp nhận đan dược sau đó nhét thẳng vào miệng, Phạm Lao thở ra một hơi, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một chút hồng nhuận, ánh mắt âm lãnh tàn nhẫn nhìn chăm chăm xa xa thân ảnh hắc bào thanh niên cùng thanh hỏa song dược, trong miệng lộ ra thanh âm khô khốc khàn khàn: "*Tên gia hỏa kia có được dị hỏa khắc chế ta, chứ nếu không, hẳn cũng sẽ không có được kết cục tốt.*"

Đối với lời biện giải này, mọi người đều không cho là đúng, lúc trước Phạm Lao cùng Tiêu Viêm chiến đấu bọn họ đều có phát giác, Tiêu Viêm thi triển đấu kỹ không yếu chút nào so với Phạm Lao, nói vậy cho dù không phải do nguyên nhân tương khắc, Phạm Lao thua cũng là chuyện sớm hay muộn.

Hàn Phong ánh mắt lóe ra, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm ở xa, ý niệm trong đầu quay cuồng: "Này thanh niên có thể đánh bại tứ tinh đấu hoàng Phạm Lao, cho dù loại bỏ nguyên nhân thuộc tính tương khắc, kỳ thật thực lực cũng có thể so sánh cùng ngũ tinh đấu hoàng, nếu đổi là mình, cũng có thể đem hắn đánh bại, tuy rằng Hàn Phong biết Tiêu Viêm nắm trong tay đấu kỹ không kém, nhưng hắn thân là lục phẩm Luyện dược sư, ngày thường luyện đan cho người ta, tự nhiên cũng thu được không ít chỗ tốt, địa giai đấu kỹ đối với người khác có lẽ thực là quý báu, nhưng mà với hắn mà nói, cũng không có gì quá kinh ngạc.

"Có thời gian phải tra rõ ràng lai lịch của người thanh niên này, sau đó tìm cơ hội đem hắn giam giữ."

Sau lưng thanh hỏa song dược chậm rãi chuyển động, Tiêu Viêm nhìn đạo thân ảnh Phạm Lao tiến vào chỗ Hắc Vực cường giả, không khỏi cấp bách nhíu mày, lão gia hỏa này thực giảo hoạt, hiện tại chung quanh có nhiều cường giả như vậy bảo vệ, xem ra muốn giết hắn cũng không dễ dàng, bất quá vẫn hoàn hảo, trận chiến hôm nay, dù chưa lấy được mạng đối phương nhưng lại làm cho hắn nguyên khí đại thương, thậm chí có thể lưu lại di chứng về sau, đến lúc đó, mặc kệ lão gia hỏa này sử dụng thủ đoạn như thế nào, đều rất khó tiến vào đẳng cấp cao hơn.

Ý niệm trong đầu vừa hiện lên, Tiêu Viêm đột nhiên có chút cảnh giác, đem ánh mắt lướt qua Hàn Phong Phạm Lao bên người, bốn mắt đối diện, trong đó đều cất giấu mơ hồ lạnh lẽo sát khí mà chỉ có song phương mới

hiểu được.

Năm ngón tay chậm rãi nắm chặt, nhưng mà vào lúc này, thanh âm Dược Lão đột nhiên vang lên, rất nhỏ: "Không nên hành động thiếu suy nghĩ, tên gia hỏa kia bên cạnh cũng có không ít cường giả, cho dù ta có thể trợ giúp đem lực lượng của người tăng lên cực hạn cũng rất khó chiếm được ưu thế, vẫn là câu nói kia, trừ phi người tấn giai tới đấu vương, bằng không tận lực ít cùng hắn va chạm trực tiếp, người hắn là biết, tu luyện "*Phân Quyết*" thôn phệ dị hỏa có được bao nhiêu cường đại, tuy rằng hắn tu luyện chỉ là công pháp tàn quyền, nhưng cũng không thể nóng vội, nhẫn nại a. Tức giận cắn chặt răng, Tiêu Viêm do dự một lát, nắm tay mới dần lỏng ra, hiện tại, đích xác không thể xúc động, bất quá muốn tấn giai đấu vương, cho dù lấy tốc độ của hắn, sợ rằng cũng phải mất ít nhất là hai năm, sự chênh lệch này thật là quá lớn, chương tuyền giữa nhân loại bình thường với đại lực cường giả cũng không phải dễ dàng đột phá như vậy.

Nhẹ thở dài một hơi, Tiêu Viêm quay đầu hướng mắt về phía đỉnh của Thiên Phần Luyện Khí Tháp, trong lòng vừa động, thứ này là mấu chốt để mình có thể tiến vào đấu vương một cách nhanh nhất, cho nên vô luận thế nào, đều phải đoạt nó tới tay của mình.

Ở trên không phía chân trời mọi người đều mang những tâm tư khác nhau, phong ấn trận do Tô Thiên chủ trì lại một lần nữa tản mát ra hào quang mãnh liệt, bất quá ngay tại lúc hào quang đạt tới cực thịnh, phía Thiên Phần Luyện Khí Tháp vẫn không có động tĩnh gì, rốt cục vang lên tiếng kêu bèn nhọn, nhất thời như âm ba thực chất hóa, cấp tốc khuếch tán mà ra, đem bốn phía hỗn loạn lại một lần nữa phá nát hoàn toàn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Âm ba vang lên trong nháy mắt, cùng với một thân hình khổng lồ xuất hiện là một đạo sấm sét nổ vang, trong những ánh mắt kinh hãi, ngọn lửa vô hình vô tận tựa như cơn gió lốc ồ ạt xuất hiện, hung hăng va chạm vào bốn phía của vách tường năng lượng, cùng với sự va chạm mạnh mẽ như vậy, vách tường năng lượng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, mơ hồ thấy được dấu hiệu tan vỡ.

Trong lúc va chạm kia, sắc mặt của không ít các vị trưởng lão đã trở nên tái nhợt, hơi thở tùy thời đã trên nên yếu ớt rất nhiều.

"Này, đây là Dị Hỏa ẩn giấu trong nội viện sao? Trời a, không nghĩ tới nó

đã tiến hoá tới mức gần như trở thành thực thể!"

Nhìn bầu trời bị chiếm cứ bởi thân hình khổng lồ của vô hình cự xà, các Hắc Giác Vực cường giả lần đầu nhìn thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm, nhất thời kinh hô thành tiếng, vẻ mặt sợ hãi.

Hàn Phong cũng là bị bản thể khổng lồ của Vẫn Lạc Tâm Viêm làm cho rung động một hồi, bất quá ngay sau đó là vẻ mặt mừng rỡ như điên khó có thể che dấu, nếu có thể đem nó thuận lợi thôn phệ, không chừng có thể thuận lợi đột phá được ngăn cách đầu hoàng cùng đầu tông.

"Rít!"

Thanh âm quái dị lại một lần nữa vang vọng khắp bầu trời, vô hình hỏa mãnh dường như cũng biết được phong ấn sắp vỡ tan, vung đuôi rắn khổng lồ tựa như tia chớp, khoảng không xung quanh đều chấn động từng hồi, va chạm thật mạnh vào một chỗ phía trên của vách tường năng lượng.

"Hru"

Cùng với va chạm thật mạnh, vách tường năng lượng rốt cục không thể chịu nổi chấn động, phát ra một tiếng vang thanh thúy, trong ánh mắt hoảng sợ của các vị trưởng lão, một khe nứt rất nhỏ đột ngột xuất hiện, tựa như mạng nhện lan rộng ra, cuối cùng bao phủ hoàn toàn vách tường năng lượng.

Sắc mặt khó coi nhìn vào khe nứt, vách tường năng lượng sắp sửa vỡ tan, Tô Thiên biết, phong ấn đã thất bại.

"Thình thịch!"

Cái đầu khổng lồ hung hăng va chạm mạnh vào vách tường năng lượng sắp vỡ tan, cỗ sức mạnh đáng sợ đó, rốt cục đem chỗ va chạm vỡ ra từng mảnh, trong lúc nhất thời, mảnh nhỏ năng lượng văng tung tóe khắp bầu trời, giống như vách tường năng lượng hình trụ, trong chốc lát hoàn toàn vỡ vụn, một âm thanh mừng rỡ điên cuồng, tựa như sấm chớp trên trời cao, phát ra từ chiếc miệng khổng lồ của con cự mãng.

Thoát li khỏi phong ấn, vô hình hỏa mãnh chưa lập tức chạy trốn, mà mạnh mẽ ngẩng đầu lên, một đôi âm hàn xà đồng, gắt gao nhìn thẳng vào

hai người Tiêu Viêm cùng Hàn Phong, trong đôi mắt tựa như người hiện lên vẻ tham lam cùng sự thèm thuồng nhỏ dãi.

-----oOo-----

Chương 599: Tu luyện tác khí hệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn lửa lớn vô hình cử động, làm cho những người trên bầu trời ngẩn ra, ánh mắt chuyển hướng về phía Tiêu Viêm cùng Hàn Phong, khi ánh mắt nhìn qua hai người thân thể trên bốc lên nhất thanh nhất lam lưỡng sắc hỏa diễm phía sau bọn hắn, lúc này mới cảm thấy bình tĩnh, nhưng mà có chút kinh ngạc, cũng là có chút buồn cười cùng kinh dị, không nghĩ tới dị hỏa này, dĩ nhiên đem chú ý đánh tới bọn hắn, như thể nó muốn hoán đổi vị trí thợ săn và con mồi cho nhau?

Với Hàn Phong đã gia nhập luyện đan thuật từng trải nhiều năm như vậy, đối với dị hỏa này và các dị hỏa các loại ngoại hình, đặc tính, tự nhiên đều hiểu biết rất rõ, bởi vậy khi vô hình hỏa mãng xuất hiện vậy một lát, người trước đó là trong nháy mắt nhận rõ ra loại này hỏa diễm.

"Không nghĩ tới quả nhiên là Vẫn Lạc tâm viêm" trên khuôn mặt hiện lên một đạo kinh dị, Hàn Phong trong lòng mừng như điên, càng trở nên thêm nồng nặc, với sự hiểu biết của hắn về dị hỏa lý giải, đương nhiên cũng sẽ minh bạch Vẫn Lạc Tâm Viêm các loại chỗ tốt, loại này hỏa diễm có thể tại công kích cùng với hắn dị hỏa so sánh với có chút thua, bất quá, cái loại này có thể gia tăng tốc độ tu luyện rất đặc hiệu, cũng là thứ vô số người tha thiết ước mơ có được.

Vẫn Lạc tâm viêm, liệt bảng mười bốn, hỏa do tâm sinh, bình khí luyện cốt.

Trong giới Luyện Dược Sư, giá trị của Vẫn Lạc tâm viêm, cũng là có một biệt hiệu khiến người người thèm muốn, tu luyện tác khí hệ!

Có thể thành công luyện hóa Vẫn Lạc Tâm Viêm, như vậy trong cơ thể sẽ cuộn cuộn không ngừng sản sinh một loại tâm hỏa, mà loại tâm hỏa này, sẽ hoàn toàn không cần điều khiển mà mỗi ngày mỗi đêm, mỗi thời mỗi

khắc đều đốt nóng đầu khí trong cơ thể, sẽ không ngừng nghỉ rèn luyện, cũng giống như lúc nào cũng đặt thân thể đều ở vào trong trạng thái tu luyện, hơn nữa với loại này tu luyện trạng thái, hiệu quả còn so với thường ngày tu luyện tốt hơn rất nhiều, loại này tu luyện, tự nhiên sẽ vượt xa hơn tu luyện tầm thường, cho nên, được xưng là làm tác hệ khác cũng không có gì kì lạ.

Từ góc độ nào đó mà nói, đưa đến trước mặt một luyện dược sư Văn Lạc Tâm Viêm cùng với một loại hỏa diễm bài danh đệ thập cùng đệ ngũ, đồng thời làm cho phải hấn tới tuyển chọn, sợ rằng đại đa số mọi người sẽ tuyển cái trước, không vì cái khác, chích là bởi vì cái kia có thể ngày ngày đêm đêm liên tục trong cơ thể đầu khí cung cấp rèn luyện động lực hiệu quả, quá mức hấp dẫn nên người nội viện phong ấn Văn Lạc Tâm Viêm, dựa vào nó tiết ra tâm hỏa, đó là phần chính để chế tạo ra Thiên Đốt Luyện Khí Tháp loại này có thể nói kiến trúc máy tu luyện gia tốc, đã bồi dưỡng không ít cường giả tuổi trẻ, nếu là một người một mình chiếm lấy nó, thì tốc độ tu luyện không phải sẽ rất nhanh?

Vì vậy, coi như là Hàn Phong là cường giả loại này, lại phát hiện Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong có phong ấn dị hỏa dĩ nhiên là Văn Lạc Tâm Viêm, trong lòng sẽ mừng như điên vậy, tuy rằng tới hấn này cấp bậc, Văn Lạc Tâm Viêm gia tốc hiệu quả không có khả năng như Tiêu Viêm bọn họ loại này cấp độ như vậy rõ ràng, nhưng mặc kệ như thế nào, cái loại này một giây cũng không ngớt rèn luyện, cũng đúng cấp cho chủ nhân những lợi ích đánh giá.

Đương nhiên, mặc kệ Văn Lạc Tâm Viêm kia đặc hiệu cực tốt, đây chỉ là tiền đề trong tu luyện, lại muốn hàng phục dị hỏa này trong thiên địa tối cực hủy diệt lực lượng lực lượng, cứ nói dễ vậy sao? Huống chi, dị hỏa này còn tự chính mình sinh ra linh trí, Tiêu Viêm đồng dạng là bởi vì vô hình hỏa mãng kia tham lam nhìn kỹ mà ngạc nhiên một hồi, rất buồn cười, trong lòng lại là nảy lên một ít sợ hãi, Văn Lạc Tâm Viêm này lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là ngay cả Tô Thiên suất lĩnh nhiều như vậy trưởng lão bố trí phong ấn đều khó có thể chế trụ nó, nếu là một chút vô ý, bị là đánh trúng, sợ là kết cục có chút bi thảm, Tiêu Viêm tới Già Nam Học Viện là dự đoán được Văn Lạc Tâm Viêm, không có thể như vậy bị nó nhận được "*Bất quá loại khiến người bệnh đỏ mắt này còn tham lam muốn đem ta thôn phệ phải không?*" Tiêu Viêm lẩm bẩm nói thầm.

"Thiên địa dị hỏa có lẽ có chút đặc tính không bình thường, bất quá chúng

nó lại có thêm một cái điểm tương đồng, kia liền đều là chính mình lực lượng cực kỳ bàng đại, dị hỏa không người điều khiển nếu như tại nào đó thời gian địa điểm gặp nhau, đó là sẽ bản năng thôn phệ đối phương tới đạt được đại mục đích to lớn của chính mình, hiện giờ này Văn Lạc Tâm Viêm đã có linh trí, nó tự nhiên là biết, nếu như đem dị hỏa trong cơ thể bọn người thôn phệ, như vậy lực lượng của nó nhất định tăng trưởng cực đại." Thanh âm Dục Lão, lặng lẽ vang lên trong lòng Tiêu Viêm, giải khai nghi hoặc của hắn.

Tiêu Viêm khước miệng nứt ra, nét mặt hiện lên thần sắc cổ quái, không nghĩ tới tới bắt dị hỏa, kết quả lại bị nhắm ngược lại, vị trí giữa hai bên này chuyển biến phải còn quá nhanh.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Tiêu Viêm lắc lắc đầu nói.

"Trước tiên cách nó xa một chút, thứ này hiện tại năng lượng rất mạnh, chính diện va chạm cho dù người ta liên thủ, chỉ sợ cũng đối phó không được! Dục Lão trầm ngâm một hồi, nói sao nghe vậy, Tiêu Viêm chần chờ một chút, đành phải gật đầu, thanh hỏa song đực phía sau hơi chấn động, thân hình liền muốn hướng về trên cao bay đi.

Ngay Tiêu Viêm thân hình vừa vặn có điều hành động thời điểm, kia vô hình hỏa mãng như cũng là có điều phát hiện, lập tức mạnh mẽ vừa nhắc đầu thật lớn, cự vĩ hung hăng vung ra, thân thể cao lớn đó là trực tiếp bạo bắn lên trời, bất quá nhìn qua lộ tuyến không phải là Tiêu Viêm, trái lại là Hàn Phong đang ở trong vòng vây của thủ hạ kia.

Nhìn cái đến vô hình hỏa mãng kia đột nhiên phóng tới, Hàn Phong tiếp cùng với cao thủ Hắc Giác Vực đều biến sắc, nhìn thân thể to lớn mờ ảo của nó, ngay cả bọn họ cũng có loại cảm giác như lâm đại địch, đặc biệt lúc chính mình đối mặt với luồng sóng lửa công kích, một ít cường giả đã bắt đầu nhịn không được lùi bước nhắc nhở:

"Mọi người không được hoảng, chúng ta nhiều người, súc sinh kia cũng không dám cùng chúng ta ngạnh kháng!" *Làm như cảm giác được phương mình sĩ khí hạ xuống khá thấp, Hàn Phong vội vã hô, hắn cũng mười phần rõ ràng vô hình hỏa mãng là hạng lực lượng đáng sợ cỡ nào, bằng vào hắn một người, thực sự không dám cùng nó chính diện đối chọi.*

"Hàn tiên sinh, ta đã bị thương nặng, sợ là giúp không được bao nhiêu, ta

xem ta còn là trước tiên đi đây." *Phạm Lao sắc mặt trắng bệch nhìn tiếp mang theo ùn ùn kéo đến hỏa diễm mang tất cả mà đến vô hình hỏa mãng, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía trước mặt Hàn Phong vội vội vàng vàng ôm quyền nói, sau đó từ trước mặt Hàn Phong lật cánh bay đi.*

"Tên hỗn đản này! Ngày sau đừng nghĩ cầu ta luyện chế đan dược cho ngươi!" Ánh mắt xem phải đi xa Phạm Lao, Hàn Phong nhất thời trong lòng tức giận mắng một tiếng, tuy nói người trước đích xác đã giúp không được bao nhiêu, có thể hẳn ở phía sau thoát đi, chẳng phải là làm cho những người một bên còn có chút do dự một đả kích không nhỏ.

Trong lòng như vậy nghĩ, Hàn Phong ánh mắt chung quanh thoáng nhìn, quả nhiên là ngoại trừ số ít thực lực pha cường cường giả ngoài ra, đại đa số sắc mặt đều hiện lên một nét do dự.

"Kỳ!"

Thời điểm mọi người ở đây trong lòng do dự bất định, vô hình hỏa mãng kia càng thêm tiếp cận đột nhiên phát sinh một đạo sắc nhọn âm thanh, mà ở này đạo tê kêu thanh hù dọa, một cỗ vô hình hỏa diễm khiến không gian đều là trong nháy mắt trở nên vặn vẹo lên, lặng yên lan tràn mà đến... Hỏa diễm kéo tới, mọi người đều vận đấu khí hộ thể, nhưng vẫn như cũ là cảm giác được một cỗ phỏng cháy, nhiệt độ Vạn Lạc Tâm Viêm không có thể như vậy dễ dàng cắt đứt như vậy.

Thâm Lam sắc hỏa diễm giống như sóng biển, không ngừng tại Hàn Phong bên ngoài thân bốc lên, mượn Hải Tâm Diễm, nhiệt độ Vạn Lạc Tâm Viêm đối với hắn nhưng thật ra tạo phải không cái gì thương tổn, bất quá là bên cạnh mọi người nhưng thật ra chỉ có thể dùng hết toàn lực điều động trong cơ thể đấu khí, cùng kia hỏa diễm giằng co.

"Hàn Phong, cứ như vậy hoài là không được, súc sinh kia năng lượng tựa hồ vĩnh viễn dùng như không bao giờ hết, cứ tiếp tục như vậy giằng co xuống, sợ là chúng ta bên này sẽ không chịu nổi." *Một thân kim quang bào lão giả, nhìn một ít đầu đầy mồ hôi Hắc Giác Vực cường giả, cau mày hướng về một bên Hàn Phong nói.*

Nghe vậy, Hàn Phong sắc mặt một hồi biến ảo, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vô hình hỏa mãng kia bạo hướng mà đến, kia cỗ hỏa diễm tịch

tới thanh thế vô cùng, cho dù là hấn cũng là có loại cảm giác tâm lĩnh.

"Chư vị, dốc hết sức trợ ta, nếu hôm nay có thể thu phục di hỏa này, chư vị tới thời điểm nói điều kiện đan dược, ta ưu đãi gấp đôi!" Phía trên thân thể, lam sắc hỏa diễm bỗng nhiên bạo dũng mãnh ra, Hàn Phong quay đầu hướng về Hắc Giác Vực chúng cường giả quát khê.

Nghe được tiếng quát Hàn Phong, Hắc Giác Vực cường giả đầu đầy mồ hôi, con mắt hơi tỏa ánh sáng, thoáng chần chờ một chút, đều là tại đây hạ quyết định, hung hăng gật đầu, người Hắc Giác Vực, phần lớn đều là vì lợi ích có thể liêu lĩnh tính mạng.

"Nghe ta chỉ huy, cùng nhau công kích nó, chỉ cần đem năng lượng hao hết, còn lại, liền giao cho ta tới! E Hàn Phong song chưởng giao nhau, hai thanh cự thương lưỡng sắc hỏa diễm cấp tốc ngưng tụ ra, ánh mắt chăm chú nhìn vô hình hỏa mãng càng thêm tiếp cận, tại thời điểm cự ly gần đến mười thước, con mắt mạnh mẽ trừng lớn, tiếng quát phát ra: "Công kích!"

Tiếng quát hạ xuống, là lúc hai thanh hỏa diễm cự thương dài hơn hai trượng trong tay, mang năng lượng hỗn loạn như sóng biển đánh ra tiếng vang âm âm, hung hăng hướng về vô hình hỏa mãng vọt tới.

Tại lúc sau lam sắc hỏa diễm cự thương, là sắp tới hơn mười đạo cự kỳ hùng hồn các loại năng lượng thất luyện, những công kích này, đều là các vị Hắc Giác Vực cường giả khuyh lực mà phát, tại Hàn Phong kia trả cao giá, bọn họ cũng ra sức mạnh tối đa.

"Tô trưởng lão, hiện tại làm sao bây giờ?" Hồ Kiên lắc mình xuất hiện tại Tô Thiên bên cạnh, nhìn kia Hắc Giác Vực cường giả đã cùng vô hình hỏa mãng đánh lên, cau mày thấp giọng nói.

"Ngồi yên xem động tĩnh đã, Tô Thiên hơi hí mắt, trầm ngâm nói, "Vãn Lạc Tâm Viêm mục tiêu tựa hồ là Hàn Phong, đã như vậy, liền đầu tiên để cho bọn họ đối chiến đi, phân phó các vị trưởng lão, nắm chặt thời điểm tuần khôi phục đấu khí, đại chiến còn chưa chấm dứt, quyết không thể làm cho Vãn Lạc Tâm Viêm rơi vào trong tay Hàn Phong."

Hồ Kiên hơi gật đầu, lắc mình thối lui.

Tại chỗ khác trên bầu trời, Tiêu Viêm chấn động thanh hỏa song dực, song

chưởng ôm ở trước ngực, nhìn kia đem người bắt đầu cùng vô hình hỏa mãng đánh nhau chết sống Hàn Phong bọn người, khóe miệng hiện nụ mặt cười tế nhị: "Đánh đi, đánh đi, hay nhất đều đánh cho chết hết, ta ngồi đây ngư ông đắc lợi "

"Thình thịch!" Tại trước mắt bao người, kia Hắc Giác Vực các vị cường giả phát ra công kích, rột cục tại một tiếng vang lớn, vô hình hỏa mãng hung hăng va chạm với cao thủ Hắc giác vực, nhất thời, thanh âm phần nổ quá dị rít gào, vang vọng khắp bầu trời!

-----oOo-----

Chương 600: Đấu hoả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năng lượng bạo phá tựa như mũi giáo xuyên qua bầu trời, mang theo kinh lực chấn động không gian, mãnh liệt va chạm vào phần thân của vô hình hỏa mãng, năng lượng nổ mạnh, giống như pháo hoa nổ sáng lạng, xuyên thẳng vào thân thể to lớn của vô hình hỏa mãng.

Đòn công kích tập hợp toàn bộ thực lực của cường giả Hắc Giác Vực, cố nhiên là vô cùng kinh khủng, cho dù là Tô Thiên cũng không dám đón đỡ, vì vậy, cho dù vô hình hỏa mãng thanh thể đang cực thịnh, nhưng thừa nhận công kích mãnh liệt như vậy, thân thể cao lớn cũng cấp tốc hạ xuống, tiếng rống phần nổ vang vọng khắp chân trời.

Nhìn vô hình hỏa mãng bị đánh lui, tất cả Hắc Giác vực cường giả đều lộ rõ vẻ mặt vui mừng, nhưng niềm vui đó chưa tồn tại được bao lâu, một cỗ năng lượng hỏa diễm khủng bố đột nhiên phun trào bùng nổ từ phía dưới.

Kinh hãi cúi đầu xuống, thân thể cao lớn của vô hình hỏa mãng đã xuất hiện, một tia chớp loé ra từ đôi mắt rắn, đối diện với đôi mắt đó, nhiệt độ mãnh liệt tăng lên, tưởng như có thể thiêu đốt tất cả mọi người

"Ngăn nó lại!"

Nhìn vô hình hỏa mãng lại một lần nữa tấn công, Hàn Phong sắc mặt biến đổi, lớn tiếng quát.

Tiếng quát vang lên, các cường giả chung quanh vội vàng thúc dục đầu khí trong cơ thể một lần nữa, nhưng không chờ đến lúc họ phát ra công kích, vô hình hỏa mãnh đang lao tới đột nhiên mở rộng miệng ra, một cỗ năng lượng hỏa diễm tựa như vô hình nhưng trong nháy mắt tràn ngập khoảng không, hình thành nên một hỏa trụ mờ ảo phát xạ ra.

Ngọn lửa vô hình phát ra, phá hủy tất cả, không khí nơi nó đi qua đều trở nên vụn vụn, mắt thường có thể thấy được rõ ràng dấu vết lưu lại trên bầu trời, làm tất cả mọi người âm thầm sợ hãi.

"*Tránh ra!*" Cảm thụ được hỏa trụ bao hàm nhiệt độ khủng khiếp, Hàn Phong vội vàng hô.

Hỏa trụ tốc độ nhanh như tia chớp, ngay lúc Hàn Phong vừa phát ra mệnh lệnh, hỏa trụ mang theo khí thế vô cùng khủng bố, mãnh liệt va chạm vào đám người Hắc Giác Vực.

Ngọn lửa cuồng bạo bắn tới, trong chốc lát, Hàn Phong và những người khác đều chỉ tránh được trong gang tấc, bất quá, hỏa trụ lướt qua vẫn làm làn da nổi lên từng trận đau đớn, từng vết bỏng kịch liệt đã xuất hiện.

"*A!*"

Có thể né tránh khỏi hỏa trụ chỉ vắn vắn vài người có thực lực hơi mạnh, những người không may bị trúng phải, nhất thời, ngọn lửa vô hình thiêu đốt thân thể, cho dù có đầu khí hộ thể, vẫn làm cho bọn họ cảm nhận được toàn thân đau đớn kịch liệt, trên bầu trời tràn ngập bóng người, điên cuồng bay toán loạn ra xung quanh, liều mạng dấn dụa thoát li khỏi sự thiêu đốt của vô hình hỏa diễm.

"*Hỗ trợ!*"

Nhìn ngọn lửa lan đến chỗ cường giả Hắc Giác Vực, Hàn Phong vội vàng quát lên, hiện tại những người này đều là máu chốt để hắn có được Văn Lạc Tâm Viêm, tự nhiên không thể dễ dàng có được tổn thất, thanh âm vừa vang lên, Hàn Phong vừa muốn dẫn đầu xông lên cứu viện nhưng một lượng năng lượng nóng cháy từ phía dưới phát ra khiến hắn không khỏi vội vàng dừng lại, cúi đầu vừa lúc thấy được, một đạo hỏa trụ so với lúc trước không hề yếu hơn hướng tới hắn bắn tới.

"Chết tiệt!"

Cúi đầu thấp giọng mắng một tiếng, biết được rõ hỏa trụ kia có bao nhiêu uy lực, cũng không dám có chút chậm trễ, lập tức vung tay áo lên, ngọn lửa màu lam mãnh liệt toả ra từ thân thể, cuối cùng tựa như một khối màu lam tụ tập trên đỉnh đầu Hàn Phong.

"Uỳnh!"

Kết ấn trong tay vừa hoàn thành, song chương của Hàn Phong liền hướng về ngọn hỏa trụ ấn xuống, nhất thời, lam sắc hỏa diễm ào ạt quét xuống dưới, tựa như trên biển rộng hiện lên từng đợt sóng biển trùng trùng điệp điệp, cuối cùng va chạm mãnh liệt vào hỏa trụ.

"Oanh!"

Hai loại dị hỏa mãnh liệt va chạm, một tiếng nổ lớn như âm thanh của sấm sét đột nhiên bùng nổ vang vọng ở khắp nơi đập vào tai mọi người,

Khi hai ngọn lửa va chạm trong chốc lát, cho dù là nội viện đệ tử cũng cảm giác được ở phía chân trời nhiệt độ tăng cao đột ngột, thậm chí một ít lá cây khô héo đều tự nhiên bùng cháy lên ở phía chân trời, dị hỏa va chạm sinh ra năng lượng mãnh liệt, làm cho Hàn Phong ở giữa không trung phải vội vàng lui về vài chục bước mới có thể đứng vững, dưới ánh mắt của mọi người, vô hình hỏa mãng chỉ hơi lùi lại chiếm cứ trên không, cái đầu rắn khổng lồ cứ ngẩng lên gắt gao theo dõi hắn, hiển nhiên là chuẩn bị chân chính chiến đấu đối với hắn.

"Con súc sinh này, tên kia cũng có dị hỏa, vì sao lại cứ nhắm vào ta?"

Khuôn mặt một mảng tái xanh, Hàn Phong liếc ở nơi bầu trời xa xa, một thân ảnh vẫn đang ung dung làm khán giả xem chiến đấu, Tiêu Viêm, trong lòng tức giận mắng.

"Hàn Phong, dị hỏa này thực lực quá mạnh mẽ, chúng ta sợ là không giúp được bao nhiêu, người có được dị hỏa, có thể không sợ nhiệt độ khủng bố của nó, cho nên hay là người thi triển một chút thủ đoạn làm suy yếu nó trước a!"

Đột nhiên, có một tiếng hét lớn vang lên, Hàn Phong nghe được, trong

lòng nhất thời trầm xuống, ánh mắt chuyển qua, nhìn thấy được Kim Ngân nhị lão mang theo đám người từ Hắc Giác vực thối lui rất xa nơi này, hiển nhiên lúc trước vô hình hỏa mãng thi triển công kích mạnh mẽ, đã làm cho đám người sinh lòng kiêng kỵ.

"Một đám gia hỏa sợ chết!" Trong lòng tức giận mắng một tiếng nhưng Hàn Phong cũng không dám làm động tác gì lỗ mắng, hắ biết, hiện tại vô hình hỏa mắng đang tập trung vào hắ, chỉ cần hắ thoáng có điểm lui về sau, trong nháy mắt sẽ bị hỏa mắng công kích.

Xem ra chỉ có thể thi triển trước một chút thủ đoạn để chèn ép khí thế của Văn Lạc Tâm Viêm, bằng không lấy tính cách cẩn thận của những tên kia, sợ rằng sẽ không xuất thủ nữa, trong đầu ý niệm cấp tốc chuyển động, một lát sau, Hàn Phong bắt đắ dĩ nghiền chặt răng, ánh mắt lạnh lung nhìn chằm chằm vào phía dưới vô hình hỏa mắng, bàn tay khế động, nhất thời, hai cái bình ngọc màu lam xuất hiện trong tay.

Theo khoảnh khắc bình ngọc xuất hiện, mọi người nhất thời thấy được một cỗ nồng đắ hàn khí, cỗ hàn khí này theo bình tản ra ngoài, thậm chí lấy mắt thường có thể thấy được, chỗ bị hàn khí thổi qua, trong không khí các hạt hơi nước rất nhỏ, đều trong tức khắc đắng lại thành vụn băng.

Nắ chặt bình ngọc, Hàn Phong cười lạnh một tiếng, chọt ném mạnh bình ngọc về hướng vô hình hỏa đắmm.

Bình ngọc màu lam khi còn cách vô hình hỏa mắng khoảng mười thước, bàn tay của Hàn Phong đắ nhiên nắm chặt.

"Bạo!"

"Thình thịch!"

Bình ngọc màu lam đắng ngột vỡ tung ra, nhất thời lam sắc hàn khí đắng mãnh từ bình tràn ra, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bao phủ một khoảng lớn trên bầu trời, mà chỗ của vô hình hỏa mắng, cũng vừa vặ ở trong phạm vi đó.

Lam sắc hàn khí tràn ngập, vô hình hỏa mắng hình như cũng cảm giác được không tốt, chịu ảnh hưởng của cỗ hàn khí, thân thể nơi tỏa ra vô hình hỏa đắmm, thế nhưng cũng trở nên chút hư ảo. *"Hàn vụ này là cái gì mà có*

thể áp chế dị hỏa?" Nhìn thấy ở trong hàn vụ, vô hình hỏa mãng có chút chật vật, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi kinh hãi tự hỏi.

"Này lam sắc hàn vụ, hẳn là "Thiên hàn khí", loại đồ vật này xét về trình độ hiểm thấy sợ rằng cũng không nhỏ hơn dị hỏa, còn tồn tại sâu thẳm bên trong nơi cực hàn, ngọn lửa bình thường khi tiến vào phạm vi đó sẽ tự động tắt, cũng chỉ có dị hỏa là có thể chống đỡ, bất quá ngay cả như thế, dưới sự ảnh hưởng của "Thiên hàn khí", uy lực của dị hỏa cũng sẽ giảm đi không ít." Thanh âm hơi chút kinh ngạc của Dược Lão vang lên trong long Tiêu Viêm, *"Không nghĩ tới hẳn lại có thể đem ra "Thiên hàn khí", xem ra vì muốn đoạt được dị hỏa, hẳn đã tốn không ít tâm tư a."*

"Vậy hẳn có thể đắc thủ hay không?" Tiêu Viêm khẽ nhíu nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

"Yên tâm đi, Thiên Hàn Khí tuy rằng có thể đối với Vãn Lạc tâm viêm sinh ra một ít áp chế, bất quá dị hỏa đều là lực lượng hủy diệt mạnh mẽ nhất trong thiên địa, cho dù là bị áp chế, muốn đem thu phục cũng là cực kì khó khăn". Dược Lão an ủi.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm mới thoáng an tâm, ánh mắt chăm chú nhìn vào đám hàn vụ mơ hồ, thanh sắc hỏa diễm ở trong mắt chậm rãi bốc lên, nhất thời, cảm giác mơ hồ kia hoàn toàn tiêu tan.

"Hừ, súc sinh, mặc kệ ngươi đã có được linh trí, vẫn như cũ không thể thoát được vận mệnh bị bắt!" Nhìn ở trong hàn vụ, thân thể vô hình hỏa mãng có chút uể oải, Hàn Phong trong lòng vui vẻ, nở một nụ cười, đậm màu lam sắc hỏa diễm lại một lần nữa từ trong cơ thể tuôn trào ra, cuối cùng ngưng tụ tại đầu ngón tay thành một mũi khoan xoay tròn cao tốc hỏa diễm.

Mũi khoan hỏa diễm điên cuồng xoay tròn, thanh âm ô ô khếch tán khắp nơi, vang vọng nơi không ngớt nơi phía chân trời.

Không biết là do nguyên nhân gì, mũi khoan hỏa diễm, rõ ràng lan tới phạm vi của hàn vụ, bất quá lại không chịu chút ảnh hưởng, nhiệt độ vẫn khủng bố, vẫn xuất hiện từng trận cảm giác vụn vụn.

"Đi!"

Ngón tay khê điểm, mũi khoan hỏa điểm đột nhiên bắn tới, tiếng vang ô ô giống như tiếng hài tử khóc, trên đường lướt qua không gian một mảnh chấn động!

"Huu!"

Mũi khoan hỏa điểm tựa như tia chớp xuyên qua hàn vụ, giống như giống như một mũi khoan điện bắn ra, mãnh liệt va chạm vào thân thể to lớn của vô hình hỏa mãng.

"Xuy!"

Mũi khoan hỏa điểm vền vền bị vảy rắn to lớn cản lại trong chốc lát, sau đó dễ dàng đâm xuyên vào, nhất thời tiếng rống thê lương mà phần nổ vang lên, như sấm sét của trời đất bạo nổ.

Tiếng rống giận dữ vừa hạ xuống, mọi người nháy mắt biến sắc, một cỗ năng lượng khủng bố dao động từ trong hàn vụ mà ra, chợt, trong trời đất bị "*Thiên hàn khí*" làm giảm đi nhiệt độ, lại một lần nữa tăng vọt lên.

Nhiệt độ tăng vọt, Thiên Hàn Khí trên không cũng dần dần trở nên loãng ra, hiển nhiên, trong lúc dị hỏa bùng nổ năng lượng, đã bắt đầu có tác dụng.

Lúc Thiên Hàn Khí trên không sắp sửa triệt để tiêu tán, vô tận ngọn lửa vô hình giống như thiên hỏa lan tràn, thổi quét mà ra, đứng mũi chịu sào, đó là Hàn Phong ở khoảng cách gần nhất.

Tay áo phải chém ra một ngọn lửa màu lam đậm đem vô hình hỏa điểm đánh lui, Hàn Phong ánh mắt đảo xuống phía dưới, kinh ngạc phát hiện thân thể khổng lồ của vô hình hỏa mãng đã biến mất không còn thấy tăm hơi.....

Chau mày, Hàn Phong đảo mắt vội vàng ra xung quanh, theo ánh mắt lướt qua chỉ có thể thấy vô hình hỏa điểm từ bốn phương tám hướng thổi quét tới, mà thân thể của vô hình hỏa mãng, nửa điểm cũng không thấy.

"*Con súc sinh này đã chạy đi đâu?*" trong lòng có một chút bất an, thì thềm một tiếng, Hàn Phong vừa muốn truy tìm từ chỗ vô hình hỏa điểm tràn tới, đột nhiên hỏa điểm chung quanh hiện lên từng trận vắn vẹo, một

thân thể to lớn, cực kì quý dị xuất hiện ở phía sau Hàn Phong, chiếc đuôi không lồ mang theo kinh lực nóng bỏng tựa Sơn Băng Địa Liệt, trong từng ánh mắt kinh ngạc, mãnh liệt nện vào sau lưng Hàn Phong.

"Phốc suy!"

Chịu một đòn nghiêm trọng, một ngụm máu tươi trực tiếp từ miệng Hàn Phong phun ra, mà thân thể cũng giống như một viên đạn pháo, bay về hướng mặt đất.

Tiêu Viêm về mặt kinh ngạc nhìn Hàn Phong đột nhiên bị thương hộc máu, lúc trước còn dáo dạt đắc ý, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt thời gian, đã biến thành bộ dáng này, kia Vẫn Lạc Tâm Viêm, quả nhiên kinh khủng, ngay tại lúc Tiêu Viêm kinh ngạc, tiếng kinh hô của Dược Lão đột nhiên từ trung tâm vang lên, cả người toàn thân lỗ chân lông, trong giây phút này đều co rút lại.

"Tiêu Viêm đi mau! Con súc sinh kia lại nhắm vào ngươi!"

-----oOo-----

Chương 601: Hiện hình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía chân trời, Vẫn Lạc Tâm Viêm sau khi đánh lui Hàn Phong, ngoài ý liệu nó không lập tức truy kích theo Hàn Phong, ngược lại mạnh mẽ xoay cái đầu rắn thật lớn, xà đồng tập trung lên Tiêu Viêm. Trong lúc Vẫn Lạc Tâm Viêm nhìn Tiêu Viêm, lát sau Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong nội thể giống như tự động cảnh giới, đột ngột từ trong nội thể tự động bạo phát mà ra, trong nháy mắt đã đem toàn thân Tiêu Viêm bao lấy chặt chẽ.

"Rít!"

Vô hình hỏa mãnh ngựa mặt lên trời phát ra một trận âm thanh sắc bén, cái đuôi lớn hung hăng vung lên, hóa thành một trận kinh phong hỏa diễm hỗn loạn, hướng Tiêu Viêm bắn tới. Sắc mặt khê biến, không chút do dự, sau lưng Tiêu Viêm hỏa diễm song dực rung lên, dưới lòng bàn chân, ngân sắc phù hiện lên, chợt một đạo tiếng sấm vang lên, thân hình quỷ mị biến mất

tại chỗ. Ngay tại chỗ Tiêu Viêm vừa biến mất, một đạo kinh khí khủng bố bắn tới, ngay cả không khí xung quanh cũng phát ra một tiếng nổ mạnh. Một kích không trúng, vô hình hỏa mãng xoay chuyển ánh mắt, ngoài trăm mét, trên bầu trời, một bóng người màu đen đứng đó, cự đại xà đồng lóc lên một tia lạnh lẽo, vô hình hỏa diễm rào rạt từ trong nội thể trào ra, chọt thân thể không lồ của vô hình hỏa mãng lại một lần nữa quỷ dị biến mất, nhìn thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm quỷ dị biến mất như vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, bất quá cũng may có vết xe đổ của Hàn Phong lúc trước, bởi vậy hắn có thể mơ hồ đoán được bản thể của Vẫn Lạc Tâm Viêm hẳn là hóa thành một ngọn lửa tầm thường, trong phô thiên cái địa hỏa diễm đang quét tới.

"...Cẩn thận một chút, đừng để ngọn lửa này vây quanh, thân là thuần túy dị hỏa, Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể có thể tùy ý biến hóa thành hỏa diễm lẫn vào trong đó, sau đó tới gần ngươi thì một lần nữa ngưng tụ bản thể tiến hành công kích." Âm thanh Dục lão ngưng trọng nhắc nhở vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Nghe vậy, tiêu Viêm trong lòng nhất thời rùng mình, khẽ gật đầu, nhìn vô hình hỏa diễm bốn phương tám hướng quét đến, thanh hỏa song dực rung lên, theo một khe hở trong lưới lửa còn chưa thành hình, lao vụt ra ngoài. Tiêu Viêm thân hình vừa mới thoát ra ngoài, liền cảm giác được phía sau một trận kịch liệt dao động, khước mắt khẽ động thoáng nhìn, nguyên lai một chỗ vô hình hỏa diễm đột nhiên dao động lên, thân thể to lớn của hỏa mãng ở trong đó như ẩn như hiện.

"Rít!"

Phía chân trời đột nhiên bạo rống lên một âm thanh sắc nhọn, vô hình hỏa mãng theo một chỗ trong hỏa diễm ngưng hiện mà ra, thấy Tiêu Viêm thoát ly vòng vây, xà đồng nhất thời lửa giận hùng hực, nhất thời một đoàn vô hình hỏa diễm hướng Tiêu Viêm bắn tới.

Cảm nhận được nhiệt độ sau lưng đột nhiên tăng mạnh, sớm có cảnh giác, Tiêu Viêm xoay người, song chưởng vừa lật, hai cỗ thanh sắc hỏa diễm minh mông từ lòng bàn tay bắn ra, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, va chạm với vô hình hỏa diễm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Uỳnh!"

Lại một tiếng nổ to, năng lượng nóng cháy dao động từ nơi va chạm bắn phá ra, làm cho khu vực này thiên địa vốn khô ráo, nay lại càng trở nên khô nóng, tựa như sa mạc khô cằn. Dựa vào Thanh Liên Địa Hỏa hỗ trợ, Tiêu Viêm với thực lực tâm đấu vương cường giả đem vô hình hỏa diễm đè nén xuống, nhưng chưa kịp cao hứng, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện năng lượng bạo động.

Khẩn cấp ngẩng đầu lên, Tiêu Viêm nhất thời hít một tia lương khí, chỉ thấy trên bầu trời vô hình hỏa diễm từng lớp, hơn nửa ngọn hỏa diễm này đang huyền phù quanh thân vô hình hỏa mãng giống như tùy thời phát động công kích tiếp theo.

"Rít!"

Âm thanh sắc bén vang vọng, chợt thấy hỏa diễm trên bầu trời bắt đầu khởi động, tất cả mọi người chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn vô hình hỏa diễm phóng xuống, giống như vãn thạch từ trên không rơi xuống, cái loại phô thiên cái địa như thế này tạo cho người ta cái loại cảm giác giống như tai vạ đến nơi.

Đối với thể công quy mô như thế, Tiêu Viêm dù có được lực lượng của Dược Lão hỗ trợ cũng không nhìn được có cảm giác tim đập liên hồi, cùng với dị hỏa được ngưng tụ bao nhiêu năm tháng mà so sánh, nhân lực thật sự là quá yếu ớt. *"Năng lượng súc sinh này tựa hồ như dùng mãi không hết, bị tấn công liên tiếp như thế này, nếu tiếp tục trì hoãn sẽ bị nó làm cho kiệt quệ mất, phải nghĩ biện pháp đánh cho nó bị thương nặng mới được."* Nắm tay thật chặt, Tiêu Viêm trên mặt mồ hôi ròng ròng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vô hình hỏa mãng.

Nhưng mà muốn đánh trọng thương vô hình hỏa mãng thật sự là nói dễ hơn làm, lúc trước kia Hàn Phong thi triển tấn công mạnh mẽ như vậy mà không những không thương tổn được nó ngược lại còn chọc nó nổi giận, chính mình còn chịu nhiều đau khổ.

"Tĩnh tâm lại đi, người hiện tại nhìn thấy vền vền chỉ là Vãn Lạc Tâm Viêm ngoại hình thể, chân chính căn nguyên Vãn Lạc Tâm Viêm, hẳn là trốn tại đâu đó trong thân thể khổng lồ kia, chỉ cần người có thể tìm ra, hơn nữa tạo ra thương tổn cho căn nguyên, như vậy Vãn Lạc Tâm Viêm hẳn là sẽ bị trọng thương. Nếu giống tên kia công kích lung tung thì chỉ

tiêu tốn năng lượng vô ích mà thôi." Trong lúc Tiêu Viêm hét đường xoay xở, thanh âm Dược Lão lại vang lên trong vòng.

Cả người run lên, Tiêu Viêm cắn răng thật chặt khẽ gật đầu, chậm rãi phun ra thở ra một hơi, tâm thần đang dao động cũng lặng yên trở lại. Hỏa diễm đầy trời giống như diệt thế, cảnh tượng khủng bố làm không ít người chăm mem nhũn ra.

"Huu! Huu!"

Ngọn lửa giống như vãn thạch, mang theo những tiếng xé gió không dứt cùng với kinh phong nóng bỏng, theo khoảng không phía trên buồng xuống. Trên bầu trời, mấy người Tô Thiên nhìn thấy công kích đại quy mô gần như hủy diệt, sắc mặt nhất thời đại biến, công kích nếu dừng trong nội viện, chỉ sợ toàn bộ kiến trúc trong nội viện sẽ trong khoảng khắc bị hủy diệt.

Ngọn lửa chiếu lên khuôn mặt dày đặc mồ hôi, từng đạo hỏa diễm cấp tốc tiếp cận, tại nơi kinh phong khủng bố kéo đến, Tiêu Viêm một trang hắc bào gắt gao dính chặt lên làn da, bào phục mềm mại, lúc này giống như tháo nước, khô cứng cơ hồ hóa thành bột. Tại thời điểm khẩn yếu quan đầu, Tiêu Viêm ngưng thần cực độ, đồng tử gắt gao tập trung vào vô thiên cái địa hỏa diễm giống như vãn thạch giáng hạ, đột nhiên không biết khi nào, ngoại giới đủ loại âm thanh ồn ào dần trở nên mỏng manh, trong đôi mắt lúc này chỉ có vền vền ngọn hỏa diễm, cố gắng tìm kiếm ngọn hỏa diễm căn nguyên. Trong lòng gần như tự thì thảo, một cỗ thanh sắc hỏa diễm lặng yên tràn ngập đôi mắt, trong nháy mắt, Tiêu Viêm trong mắt đột nhiên đại biến, trên bầu trời kia hỏa mãng khổng lồ, dưới cái miệng cự đại của nó nữa thước, một khối vảy xà, chậm rãi xuất hiện một đoàn vô hình, nhưng lại có thể cảm giác được ánh sáng trong ngọn lửa.

"Tìm thấy rồi!"

Ngọn lửa cấp tốc biến mất trong mắt, hai con ngươi Tiêu Viêm một lần nữa khôi phục thanh minh, dưới bàn chân nhàn nhạt ngân quang hiện lên, tiếng sấm vang thanh thúy giữa trời, sau nháy mắt, bàn chân đột nhiên dẫm mạnh chỉ còn lại một tàn ảnh.

"Xuy! Xuy!"

Vô số ánh mắt đang nhìn theo hắn, chỉ nháy mắt sau, đã trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy thân ảnh hắc bào ở mỗi lần ngân sắc lóe lên, thân hình đó lại xuất hiện tại chỗ hỏa diễm chảy xuống, sau đó tàn ảnh từng đạo từng đạo xuất hiện. Trên bầu trời, từng đạo tàn ảnh cấp tốc xuất hiện, mà bản thể lại tựa như một tia chớp, bay nhanh qua từng đạo hỏa diễm phô thiên cái địa, ngày càng tiếp cận khoảng không phía trên quái vật. Cự hạn tốc độ, Tiêu Viêm cảm giác được toàn bộ thiên địa đều trở nên mơ hồ, chỉ có phía dưới cái miệng khổng lồ của hỏa mãng, đoàn vô hình căn nguyên kia, ánh lên ánh sáng màu ngọc.

"Tới!"

Theo khoảng cách song phương không ngừng ngắn lại, Tiêu Viêm yết hầu phát ra một trận âm thanh trầm thấp như sấm, bàn tay nắm chặt, thanh sắc hỏa diễm giống như tinh linh sôi trào phóng lên, chợt lấy tốc độ cực nhanh đọng lại thành một thanh thanh sắc trường thương. Bàn chân lẫm không một bước, tiếng sấm chớp động, từng đạo tàn ảnh chỉ còn là một bóng đen mơ hồ, dưới ánh mắt gắt gao chăm chú, Tiêu Viêm như thuận di xuất hiện phía trước hỏa mãng. Gần gũi tiếp xúc, hình thể khổng lồ làm cho người ta nhin không được có cảm giác nhỏ bé, dưới ánh mắt chăm chú của đôi cự đại xà đồng, làm người ta có cảm giác muốn tránh né tràn ngập trong lòng.

"Súc sinh, chết đi!"

Nhiệt độ nóng cháy làm cho Tiêu Viêm cả người rất bỏng, nhưng mà bàn tay vẫn nắm chặt hỏa diễm trường thương, một đạo tiếng quát chói tai vang lên, chợt một ngọn hỏa diễm trường thương giống như tia chớp xé rách không gian, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng xuyên thủng khối vảy dưới miệng xà.

"Ngu xuẩn, tiểu tử quả thật là muốn chết!"

Trên mặt đất, Hàn Phong nhìn theo cũng không dám như thế tiếp cận Văn Lạc Tâm Viêm, nhất thời cười lạnh một tiếng, hắn từng cùng hỏa mãng giao chiến nên phi thường rõ ràng cái loại lực lượng khủng bố ấy, trước kia hắn ngay cả hắn cũng ngưng tụ dị hỏa thành một kích cũng không có hiệu quả, huống chi là Tiêu Viêm?

Người có ý tưởng như Hàn Phong cũng không ít, thậm chí ngay cả Tô Thiên sắc mặt cũng hơi trầm xuống, đầu khí trong cơ thể bắt đầu khởi

động, tùy thời ra tay cứu viện. Nhưng mà mọi người ở đây, vì Tiêu Viêm lỗ mãng như vậy mà cười lạnh cùng với lo lắng, vô hình hỏa mãng bị Tiêu Viêm đâm trúng, lại trong giây lát, nâng cái đầu thật lớn phát ra một trận âm thanh hỗn loạn khó có thể che giấu đau đớn, thể lương vang vọng khắp bầu trời. Trận thanh âm thể lương vừa dứt, chợt vô hình hỏa mãng trong ánh mắt xuất hiện từng đạo kinh hãi, thân thể lặng yên trở nên hư ảo.

"Tập kích thành công! Hiện tại nó cũng sắp hiện hình rồi! Tiểu tử ngươi nên chuẩn bị cướp lấy dị hỏa a!"

Ở trong lòng Tiêu Viêm, tiếng cười của Dược Lão bỗng nhiên vang lên, tiếng cười kia lẫn trong đó một chút vui mừng cùng kích động.

-----oOo-----

Chương 602: Bản thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bản thể

Trên trời, vô hình hỏa mãng trong tầm nhìn của vô số đạo ánh mắt kinh hãi đột nhiên trở nên hư ảo, trong hư không ngọn lửa dường như vô hình nhưng lại có thể làm cho con người ta cảm nhận rõ ràng sự quý dị của ánh sáng hỏa diễm quý dị, đang sáng dần lên trong miệng vô hình hỏa mãng càng.

Nhìn thân hình khổng lồ của vô hình hỏa mãng càng lúc càng trở nên hư ảo, Tiêu Viêm mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt lúc này thấm đẫm mồ hôi, tinh thần thoáng lơ lửng, Tiêu Viêm lúc này mới cảm giác toàn thân tràn ngập cảm giác thiêu đốt đau đớn. Lúc trước khi tiếp xúc với Vẫn Lạc Tâm Viêm cho dù được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa ngăn trở hộ nhưng Tiêu Viêm vẫn ném đau đớn không ít.

"Sau khi Vẫn Lạc Tâm Viêm hiện nguyên hình, sẽ có một thời gian trở nên yếu ớt, trong khoảng thời gian đó chính là cơ hội tốt nhất để ngươi thu phục dị hỏa, vốn ta muốn chờ những người khác đến đem dị hỏa bức tới tình trạng này nhưng không thể nghĩ cuối cùng vẫn dựa vào ngươi cả." Từ trong lòng Tiêu Viêm tiếng cười Dược Lão vang lên.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chăm chú ngưng thần nhìn lên khoảng không, vô hình hoả mãng càng thêm hư ảo, hào quang màu bạc thoáng hiện lần nữa.

"Hấp thụ dị hoá quả thật không dễ, nếu thật sự không được, người có thể sử dụng lực lượng của ta để hỗ trợ, nó sẽ làm cho người khi chính diện tiếp xúc không kém gì Hàn Phong, tuy làm như vậy sẽ bại lộ sự tồn tại của ta, bất quá Văn Lạc Tâm Viêm người phải đoạt được." Dược Lão yên lặng một hồi, bỗng trầm ngâm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chân chờ một hồi, rồi chậm rãi gật đầu, nắm tay thật chặt, trong lòng thầm nói: *"Yên tâm đi, lão sư, người đã che chở cho đệ tử trong nhiều năm như vậy, sau này sẽ đến lượt đệ tử bảo vệ lão sư"*.

"Ha Ha."

Bên trong Tiêu Viêm, linh hồn Dược Lão khẽ mỉm cười, trên linh hồn thể xuất ra tia ánh sáng nhàn nhạt, hắn đã từng mù một lần rồi, bất quá ông trời không phụ hắn, đã không khiến hắn chịu thương tổn một lần nữa, cái loại cảm giác bị người thân nhất của mình phản bội, cảm giác đó thật đau lòng và ăn sâu vào cốt tuỷ.

"Kỳ!"

Một thanh âm thê lương đột nhiên vang lên từ phía chân trời, ngọn lửa vô hình tràn ngập thiên địa bỗng dung biến mất giống như chưa bao giờ tồn tại.

Ngay khi ngọn lửa biến mất, nhiệt độ xung quanh cũng từ từ hạ dần xuống, nhưng dường như mọi người không thèm để ý. Giờ phút này ánh mắt mọi người đều dừng lại nơi vô hình hoả mãng biến mất, một ngọn lửa kì dị nhỏ nửa thước chậm rãi bốc cháy.

Ngọn lửa nhìn như vô hình kia, mặc kệ ai nhìn thấy nó đều có một cảm giác thật kì dị, bên trong ngọn lửa dường như có cái gì đó chậm rãi lưu động, giống như là tinh linh.

Tuy nhìn từ bên ngoài, đó chỉ là ngọn lửa bình thường nhưng nó lại làm cho người ta cảm thấy một cảm giác cực kì quý dị dường như ngọn lửa này tựa hồ có trí tuệ như nhân loại vậy.

Khắp nơi là một mảng yên tĩnh, mọi người nhìn ngọn lửa đều có vẻ mặt kinh dị. Đoàn lửa này là bản thể chân chính của dị hoả sao?

"Tiêu Viêm, động thủ!"

Trong khi mọi người còn đang thất thần, từ trong lòng Tiêu Viêm mạnh mẽ vang lên tiếng quát của Dược Lão.

Thanh âm Dược Lão vừa hạ xuống, từ sau lưng Tiêu Viêm hai đôi cánh đột nhiên rung lên, thân hình Tiêu Viêm hoá thành lưu quang lao tới đoàn ngọn lửa vô hình.

Ngay khi Tiêu Viêm xuất thủ, ở bên dưới Hàn Phong thần tình mừng như điên, song thủ giơ lên, ngọn lửa màu lam thẫm như sóng biển cấp tốc quay cuồng, lấy hiệu biết của hắn đối với dị hoả, tự nhiên rõ ràng, ngay khi bản thể vừa xuất hiện, sẽ là thời khắc Vẫn Lạc Tâm Viêm yếu ớt nhất, lúc này mà không động thủ thì còn chờ khi nào?.

"Ngăn Hàn Phong lại.!!!"

Đối với Hàn Phong chờ đợi, Hắc Giác vực cường giả đều bị Tô Thiên chú ý, ngay khi thấy có người động thủ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, tay áo bào vung lên, lớn tiếng quát.

Lưu lại Hàn Phong cấp Tiêu Viêm cùng Vẫn Lạc Tâm Viêm một đoạn thời gian, các trưởng lão nội viện nhân cơ hội khôi phục đầu khí trong cơ thể, bởi vậy ngay khi nghe Tô Thiên hét lớn, từng đạo nhân ảnh phi lên trên không, đầu khí hoá cánh hiện ra, lướt qua Hàn Phong hình thành bức tường người.

"Kim Ngân nhị lão, Hắc Giác vực bằng hữu, hãy dốc hết sức trợ giúp ta. Ngay khi xong việc, Hàn Phong chắc chắn sẽ hậu tạ!!" Nhìn thấy sắp bị ngăn lại, Hàn phong sắc mặt khế biến, chợt hướng về phía Hắc Giác vực chúng cường giả quát to.

"Hắc Hắc, ngươi hãy để ý thu phục dị hoả đó, những người này, chúng ta sẽ giúp ngươi ngăn lại!!"

Kim Ngân nhị lão khặc khặc cười quái dị một tiếng, vung tay lên, phía sau

hàng loạt nhân ảnh như thiểm điện lao ra như một thanh đao nhọn cắm vào giữa tấm lưới chúng trưởng lão Già Nam học viện, phân nó thành thành nhiều mảnh. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Đại bộ phận song phương hội tụ, trên không một trận hỗn chiến nhất thời lại làn nữa âm âm triển khai.

Tô Thiên sắc mặt âm trầm nhìn hàng phòng hộ bị phá tan, vừa định động thủ thì trước mặt xuất hiện lưỡng đạo nhân ảnh như thiểm điện. Một Kim, một Ngân, đó chính là Hắc Giác vực Kim Ngân nhị lão.

"Hắc hắc, Tô trưởng lão, không phải chỉ một ngọn lửa thôi sao, chỉ vì vậy mà muốn liều mạng sao" Kim bào lão giả hướng về Tô Thiên cười tùm tùm nói. Một bên Ngân bào lão giả cũng cười cười quái dị.

Ánh mắt tràn ngập phần nộ hướng về hai người, một lát sau, trên khuôn mặt tràn đầy phần nộ của Tô Thiên lại từ từ bình tĩnh trở lại. song chương vung lên, ngữ khí hờ hững mà âm lãnh: *"Xem ra mấy năm nay Già Nam học viện đối với Hắc Giác Vực có lẽ quá mức hiền lành a, nên bây giờ thậm chí dám trực tiếp cưỡi lên đầu chúng ta đây, cũng tốt từ tràng đại chiến năm đó tới giờ cũng đã quá lâu rồi, xem ra cần một một sự kiện như vậy nữa. Như vậy liền theo hai người các ngươi. Bắt đầu đi!!!!"*

Theo thanh âm Tô Thiên, chỉ thấy quanh thanh không gian đột nhiên nổi lên từng đợt dao động, một cỗ khí thế chậm rãi từ trong cơ thể xông ra, một cỗ khí thế khổng lồ, giữa sân cơ hồ không ai bằng.

Cảm thụ được khí thế khủng bố của Tô Thiên, Kim Ngân nhị lão sắc mặt cơ hồ hơi đổi, song thủ giao nhau, hai cỗ khí thế hội tụ cùng một chỗ, lúc này mới vát và chống đỡ được Tô Thiên, tuy bọn họ liên thủ có thể cùng đấu gia cường giả địch lại, bất quá nếu phải quyết đấu với cường giả hàng thật thì vẫn bị chịu thiệt thòi, dù sao đấu hoàng cùng đấu tông vẫn có sự chênh lệch, hai cỗ khí thế tiếp xúc tạo nên chấn động khổng lồ. Lúc này, Tiêu Viêm do không có người ngăn cản nên là người đầu tiên tới chỗ bản thể của Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Tuy bản thể Vẫn Lạc Tâm Viêm đứng im không nhúc nhích nhưng lại toả ra nhiệt độ khủng bố, làm cho không gian không ngừng vặn vẹo, thậm chí khi tới gần nó Tiêu Viêm không khỏi không thi triển Thanh Liên Địa Tâm Hoả nhanh chóng tại thân thể tạo ra một thanh hoả khôi giáp.

Nhờ Thanh Liên Địa Tâm Hoả ngăn trở, Tiêu Viêm thuận lợi tiếp cận Vẫn Lạc Tâm Viêm, tầm mắt xuyên thấu qua khôi giáp, nhìn nó gần trong gang tấc, giống như duỗi tay ra là lập tức có ngay được ngọn dị hoả, Lúc này với định lực của Tiêu Viêm cũng không nhìn được, hô hấp trở nên dồn dập.

Thủ chương giơ lên, Thanh sắc hoả diễm cấp tốc khởi động ngưng tụ thành một bàn tay lửa khổng lồ. Tiêu Viêm muốn khống chế nó bắt lấy Vẫn Lạc Tâm Viêm. Sau khuôn mặt Tiêu Viêm trở nên đỏ bừng, thân thể trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Trong nội thể Tiêu Viêm, nơi trái tim, một đoàn tâm hoả nóng cháy qui dị hiện lên, chợt không kiêng nể toả sức nóng kinh khủng giống như muốn đem tất cả mọi thứ trong cơ thể Tiêu Viêm đốt cháy không còn gì.

Lúc này xuất hiện tâm hoả, so với trước kia Tiêu Viêm trải qua đều cường đại hơn, bất quá lần này tâm hoả chưa trợ giúp hắn khổ luyện đấu khí, ngược lại làm cho Tiêu Viêm cảm thấy tràn ngập lực phá hoại.

"Chết tiệt!!!" thanh âm đầy nhiệt khí vang lên, tựa như từ hàm răng Tiêu Viêm trung tiết ra, Thanh Liên Địa Tâm Hoả trong cơ thể nhanh chóng dâng lên, với tốc độ cực nhanh, trước khi đoàn tâm hoả hoàn toàn phóng thích đem toàn bộ cơ thể Tiêu Viêm vây quanh chặt chẽ.

"Tiêu Viêm, Vẫn Lạc Tâm Viêm am hiểu nhất là gọi về tâm hoả, loại dị hoả này khó lòng phòng bị, nếu như vô ý sẽ bị thiêu đốt sạch sẽ." Dược Lão ngưng trọng lên tiếng nhắc nhở.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm không dám nhúc nhích thân thể, bởi vì hắn có thể cảm thấy càng tiếp cận gần Vẫn Lạc Tâm Viêm, trong lòng xuất hiện tâm hoả càng thêm nóng cháy khủng bố hơn.

"Xuy!!!"

Ngay khi Tiêu Viêm cùng tâm hoả giằng co nhau, đột nhiên một đạo kinh phong hung hãn lao tới. Tiêu Viêm thoáng rùng mình, nhón mũi bàn chân thân hình đột ngột biến mất, rồi lại xuất hiện cách Vẫn Lạc Tâm Viêm mười thước.

Sau khi lui ra xa, tâm hoả cũng yếu dần đi, Tiêu Viêm âm lãnh quay đầu lại, vừa vận thủ Hàn Phong phá tan vòng ngăn trở. Hiển nhiên, công kích trước đó là hấn phát ra.

Thoáng vọt lên, Hàn Phong trực tiếp chạy về phía bản thể Vẫn Lạc Tâm Viêm. Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, thanh hoả trên tay bốc lên, một luồng sát khí dày đặc lướt qua trong mắt. Người này khản trương lao lên nhưng không biết càng gần Vẫn Lạc Tâm Viêm càng nguy hiểm, mà đến lúc đó sẽ là cơ hội tốt nhất để giết chết hắn.

"Hru!!"

Nhìn Vẫn Lạc Tâm Viêm gần trong gang tấc, Hàn Phong không khỏi mừng như điên. Thời khắc này, hắn không còn tâm tư để ý tiếp tới Tiêu Viêm đã bị hắn bức lui ra, hắn còn phải bắt được Vẫn Lạc Tâm Viêm, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây, ẩn nấp rồi luyện hoá dị hoả. Một khi luyện hoá thành công, đừng nói là Tô Thiên, cho dù là nội viện viện trưởng lão có trở lại chỉ sợ cũng không làm gì được mình!!!

"Vẫn Lạc Tâm Viêm là của ta!!!!!!!"

Thân hình chợt loé, Hàn Phong lập tức vọt vào phạm vi năm thước của Vẫn Lạc Tâm Viêm. Lúc này trong mắt mừng như điên còn chưa kịp tiêu tán, thân thể Hàn Phong giống như Tiêu Viêm lúc trước, đột nhiên cứng ngắc.

"Oanh!!!"

Ngay khi thân thể Hàn Phong cứng ngắc, ở xa xa thân hình Tiêu Viêm biến mất như quỷ mị, chỉ còn tiếng sấm vang vọng khắp trời.

Mà ngay khi tiếng sấm vang lên, sắc mặt Hàn Phong cũng chợt biến đổi!

-----oOo-----

Chương 603: Giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chốc lát sau, tựa như có tiếng sấm động vang lên trong đầu, sắc mặt Hàn Phong đại biến, hắn vừa rồi bị Văn Lạc Tâm Viên hấp dẫn mà quên đi một ánh mắt phía xa chứa đầy địch ý chăm chăm nhìn hắn.

Sắc mặt thoáng chút biến động, thân ảnh Tiêu Viêm như quỷ mị tiến đến sau lưng Hàn Phong, năm ngón tay nắm chặt lại, Thanh sắc Hỏa diễm bùng lên trên quyền đầu, cuối cùng mang theo kinh phong nóng rực, ngoan lạc hung hãn nhằm hậu tâm hắn oanh kích.

Cảm thụ được kinh phong bén nhọn sau lưng mang theo vô vàn sát ý, Hàn Phong cực kỳ muốn tránh ra nhưng vì phải phân tâm áp chế tâm hỏa nên tốc độ cùng với trình độ phản ứng suy yếu rất nhiều. Bởi vậy né tránh của hắn hoàn toàn không có tác dụng, chỉ biết đứng yên hứng chịu một kích này.

Kinh phong sắc bén càng lúc càng gần, đem áo bào của Hàn Phong dán chặt lên trên lưng hắn. Nhưng ngay lúc Tiêu Viêm nghĩ rằng Hàn Phong chỉ có nước đứng yên chịu chết thì trên thân ảnh hắn thoáng hiện ra vẻ tàn nhẫn. Bả vai hắn đột nhiên chấn động, một cỗ Hỏa diễm Thâm Lam nhất thời từ trên hai vai bạo dũng xông ra.

Thấy Hàn Phong tại thời điểm nguy kịch này còn có thể phân tâm phòng ngự như vậy, Tiêu Viêm trong lòng cả kinh. Bất quá điều đó cũng không làm cho Tiêu Viêm chần chừ, kinh phong trên quyền đầu không những giảm xuống mà còn tăng lên. Lập tức kinh phong cuồng loạn, dũng mãnh xuyên thấu qua màng Thâm Lam Hỏa Diễm nên thật mạnh lên bả vai Hàn Phong.

Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm đánh trúng lên vai Hàn Phong, chột mảng Thâm Lam Hỏa Diễm sau lưng hắn như bị một lực lượng vô hình dẫn động co rút lại giống như trọng chùy oanh kích thật mạnh lên lòng ngực Tiêu Viêm.

"Bang!"

Hỏa diễm vừa chạm vào ngực Tiêu Viêm lập tức kinh lực cuồng mãnh bạo dũng phát ra. Trên bầu trời, hai thân ảnh như đã thụ thương nhanh chóng bắn ra xa nhau đến hơn mười thước mới dừng lại.

Duỗi tay vỗ lên y bào có chút nhàu nát trước ngực, sắc mặt Tiêu Viêm

không có biến hóa gì lớn. Đòn công kích của Thâm Lam Hỏa Diễm nhìn thì có vẻ như hung hãn cương mãnh nhưng chỉ là phản ứng tức thời nên làm cho ngực hắn có chút khó chịu mà thôi.

Nhận một đòn đánh lên của Tiêu Viêm, so ra sắc mặt Hàn Phong không được tốt hơn hẳn. Mặc dù trong thời khắc tối hậu, hắn miễn cưỡng tránh né không để công kích của Tiêu Viêm đánh vào bộ phận yếu hại, nhưng cảm giác đau đớn từ trên bả vai tỏa ra làm hắn như chết lặng đi.

Trên bầu trời, hai đôi thủ bị hỏa diễm hai màu xanh, lam che khuất tầm nhìn, nhưng trong mắt đều toát ra vô tận sát khí.

Liếc ánh mắt tà ác nhìn hỏa diễm đang xung đột hỗn loạn giữa không trung, lông mày Hàn Phong cau lại. Thời điểm hiện tại quá cấp bách, không thể để tiểu tử này gây rối lâu được nếu không để cho cường giả của Già Nam học viện ra tay thì có muốn chiếm đoạt Văn Lạc Tâm Viêm khó khăn lại chông thêm khó khăn.

Đột nhiên đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, Hàn Phong ngẩng đầu hướng về phía gương mặt cười lạnh của hắc bào thanh niên nở nụ cười cầu hòa chấp tay nói: *"Ha ha, vị tiểu huynh đệ này, người cũng là Luyện dược sư sao?"*

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hành động của Hàn Phong, Tiêu Viêm lại không thèm nói chuyện lý lẽ, âm thầm điều động đấu khí, chuẩn bị thời cơ phát động công kích.

"Nếu tiểu huynh đệ cũng là Luyện dược sư, như vậy cũng nên biết cơ thể mỗi người chỉ chứa được một loại dị hỏa, nếu chứa thêm loại dị hỏa khác e rằng bị lưỡng đạo dị hỏa bài xích lẫn nhau mà bạo thể a!"

Hàn Phong cười tủm tỉm nói thêm: *"Cho nên Văn Lạc Tâm Viêm này đối với tiểu huynh đệ cũng không có tác dụng gì to lớn. Nếu người cấp cho ta một cái nhân tình, vậy thì ta đem dược phương lục phẩm đang dược trao tặng cho người. Người nghĩ như thế nào?"*

Nghe được lời này của Hàn Phong, khóe miệng đang cười lạnh của Tiêu Viêm càng mở rộng hơn. Nhẹ nhàng lay động đôi cánh thanh hỏa sau lưng lạnh giọng châm chọc: *"Người cũng biết Luyện dược sư không thể dụng hai loại dị hỏa, vậy tại sao không đem cơ hội này nhường lại cho ta?"*

Nghe được ngữ điệu châm chọc của Tiêu Viêm, sắc mặt Hàn Phong hơi biến động, trong lòng phi thường tỏ tường rằng muốn khuyên hắc bào thanh niên này lùi lại là điều không thể. Lập tức nét tươi cười trên khuôn mặt chậm rãi thu lại, nhìn ngọn lửa nhỏ màu thâm lam đang nhảy múa trên bàn tay nhạt giọng nói: *"Một khi đã nói như vậy, dị hỏa của ngươi ta cũng chiếm đoạt nốt."*

Tiếng cuối cùng vừa nói ra, Thâm Lam Hỏa Diễm đang bao quanh thân Hàn Phong bạo liệt tản ra, một thân ảnh quỷ mị tựa như tia chớp phóng nhanh về phía Tiêu Viêm. Kinh phong sắc bén cùng vô tận sát ý tràn ngập cả bầu trời.

Đang chăm chú nhìn Hàn Phong đang huyền phù nơi xa, nên khi phát hiện thân ảnh của hắc lao tới Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, lập tức dưới chân vang lên tiếng nổ mạnh như tiếng sấm, thân hình đột nhiên biến mất, đến khi hiện ra thì đã tiếp cận thân ảnh quỷ mị của Hàn Phong.

"Tiểu tử cuồng vọng! Khi ta nổi tiếng trên cả đại lục thì ngươi còn đang ở phương nào đó mà bú sữa mẹ a!"

Nhìn Tiêu Viêm không có chút tránh né, Hàn Phong cười cười âm lãnh. Thâm Lam Hỏa Diễm từ trong cơ thể bạo dũng tuôn ra tựa như tầng tầng lớp lớp sóng triều, chân thật như sóng biển khiến lòng người rung động, nhanh chóng hội tụ trên song chưởng.

"Ta thật sự muốn nhìn rõ là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa của ngươi hay là Hải Tâm Diễm mạnh mẽ hơn?"

Hàn Phong quát lên một tiếng lẳng lẹ, song chưởng đột ngột đẩy ra phía trước, Thâm Lam Hỏa Diễm cực kỳ thâm trầm trong lòng bàn tay nhất thời bùng ra tựa như hải lãng kinh đào, âm âm từng lớp từng lớp đánh tới.

Vừa ra tay liền hạ sát chiêu, xem ra Hàn Phong vì tiết kiệm chút thời gian mà bất chấp tất cả không có ý tưởng giữ lại chút thực lực.

"Cẩn thận, đây là dị hỏa ngưng hình, ngưng tụ ra dị hỏa hình thể, uy lực cực kỳ đáng sợ!" Đột nhiên tiếng kinh hô ngưng trọng của Dược lão vang lên làm cho sắc mặt Tiêu Viêm có chút biến hóa.

Sắc mặt ngưng trọng, lúc này nhìn Thâm Lam Hỏa Diễm phô thiên cái địa

tựa sóng triều dữ dội quét tới, trong lòng Tiêu Viêm thậm chí sinh ra cảm giác mình như con thuyền nhỏ bé giữa biển khơi bao la đang cuồn cuộn. Hít sâu một luồng không khí nóng hừng hực, tức khắc hắn điều động tất cả lực lượng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể ào ạt tuôn ra.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cuộn cuộn không ngừng trào ra rồi ngưng tụ trên đỉnh đầu Tiêu Viêm màu sắc ngày càng xanh biếc. Trong nháy mắt, đột nhiên hỏa diễm quý dị nhấp nháy bùng lên. Một lát sau từ trong đoàn hỏa diễm đó một đóa Liên Hoa màu xanh biếc đột nhiên hiện ra.

Cả đóa Thanh Liên này tựa như bằng ngọc trong suốt, một tia giống như là dung nham xanh biếc không ngừng du động phía trong nó, cực kỳ huyền lệ.

"Hỏa Diễm ngưng hình ư? Không chỉ một mình ngươi mới có!"

Thanh Liên từ từ xoay tròn, Tiêu Viêm đột nhiên trợn mắt nhìn Hàn Phong đang ở gần trong gang tấc, trong ánh mắt hắn ngập tràn kinh ngạc. Cười lạnh một tiếng, vung tay đánh ra, Thanh Liên tựa như thuận di mang theo bất tận kinh phong, cùng điệp lãng hỏa diễm của Hàn Phong hung hãn đối đầu.

"Oanh!"

Lúc lưỡng đạo công kích của hai người va chạm, toàn bộ không gian nhất thời tĩnh lặng, bất chợt một tiếng nổ mạnh tựa như sét đánh vang vọng khắp bầu trời.

Sóng hỏa diễm hai màu thanh và lam phô thiên cái địa trộn lẫn vào nhau, thổi quét ra cả bốn phương tám hướng, thậm chí ngay cả những đám mây lơ lửng trên cao khi hỏa lãng lướt qua cũng tan thành bột phấn lả tả rơi xuống phía chân trời.

Dao động năng lượng đột nhiên bùng nổ trên bầu trời khiến cho cả chiến trường đang hỗn loạn yên tĩnh trở lại. Cảm thụ năng lượng khủng bố ẩn trong hỏa sóng, không ít người âm thầm chất lưỡi. Đây là sức phá hoại của dị hỏa giao phong bùng nổ ra sao?

Hỏa lãng khiến cho người ta khiếp sợ đang dần dần tan đi, trên bầu trời lần lượt hiện ra thân ảnh của hai phe vừa bị hỏa lãng che lấp, mà trong mắt

mọi người thân ảnh Tiêu Viêm và Hàn Phong đều có chút chật vật khiến cho sắc mặt của ai cũng có sự biến đổi.

Tiêu Viêm mạnh mẽ phun ra một hơi trọc khí, áo bào trên cánh tay đã hoàn toàn rách nát, trong lòng bàn tay có một vết lớn bị cháy đen. Thậm chí trên gương mặt có lần chút tái nhợt.

Tuy rằng Tiêu Viêm có chút chật vật, nhưng Hàn Phong ở xa xa hình dạng tả tơi hơn nhiều. Áo bào thì hoàn toàn rách nát, te tua, tóc tai bù xù, hô hấp dồn dập. Bất quá hẳn không có để ý tới trạng thái thể thảm của bản thân mà bộ dáng giống như gặp quỷ, đưa đôi mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ, không thể tin nổi nhìn Tiêu Viêm đang ở phía đối diện.

Ánh mắt trầm xuống nhìn bộ dáng rét run, buồn cười của Hàn Phong, Tiêu Viêm không nhìn được nhếch miệng cười nhe hàm răng sáng trắng hỏi: *"Cảm thấy thế nào?"*

Hàn Phong dồn dập thở phì phò một hồi lâu mới đưa ngón tay run run chỉ vào Tiêu Viêm cất giọng khàn khàn bèn nhọn thét vang khắp trời:

"Người tu luyện công pháp gì? Nói! Nói cho ta biết! Nếu không ta giết người!"

Giờ phút này đại chiến trường hỗn loạn trên bầu trời bởi vì Tiêu Viêm cùng Hàn Phong giao tranh mãnh liệt mà tạm thời lắng xuống, ngay khi Hàn Phong đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy, tất cả đều nhìn nhau nghi hoặc không hiểu nguyên do.

Nhìn Hàn Phong đang điên cuồng, Tiêu Viêm lại nở nụ cười, tuy rằng nụ cười rất sáng lạn nhưng có thể thấy được nó hàm chứa lãnh ý khiến lòng người lạnh giá: *"Người còn không hiểu rõ sao?"*

Câu nói của Tiêu Viêm đối với người khác thì có chút mờ ám, nhưng khi lọt vào tai Hàn Phong lại đâm vào nỗi lo lắng vẫn dấy sâu kín trong nội tâm khiến nó chầm rãi lan ra khắp cơ thể. Trải qua lần giao đấu hung hãn vừa rồi, hẳn cảm thấy rằng công pháp của đối phương cực kỳ giống với công pháp của hắn. Thậm chí nếu tinh tế cảm nhận lời của Tiêu Viêm vừa nói, có thể phát hiện ra rằng công pháp của Tiêu Viêm mới là chính thống thuần túy.

Phản Quyết!

Năm đó vì muốn có được Phản Quyết hẳn đã không ngần ngại lên hạ độc thủ với sư phụ mình, rốt cuộc chỉ lấy được công pháp Phản Quyết không đầy đủ. Dầu chỉ là một công pháp khiếm khuyết nhưng cũng giúp hẳn luyện hóa được Hải Tâm Diễm để rồi có được thân phận, địa vị cùng thực lực như bây giờ.

Nhưng khi này đối kích cùng Tiêu Viêm hẳn nhận thấy công pháp của đối phương đầy đủ hơn công pháp hẳn đang tu luyện.

Thứ công pháp mà so với Phản Quyết khiếm khuyết của hẳn đầy đủ hơn trong thiên hạ chỉ có một thứ.

Đó là công pháp Phản Quyết trọn vẹn!

Tức khắc mộ cổ sát ý phô thiên cái địa từ trong lòng Hàn Phong hướng Tiêu Viêm trào ra.

-----oOo-----

Chương 604: Sợ hãi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên không đột nhiên tràn đầy sát ý âm hàn, xung quanh bên ngoài không ít người biến sắc. Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng xem biểu hiện của Hàn Phong, Tiêu Viêm thật sự đã động sát ý.

Tô Thiên vung tay đem Kim Ngân nhị lão đẩy lùi, nghiêng đầu nhìn hắc bào thanh niên ở phía xa, trong mắt xẹt qua một chút hàm xúc khác thường: "*Cổ cảm giác này!!!*".

"*Tiêu Viêm, ngăn hẳn một lát, chờ ta thu thập hai tên này liền tới trợ giúp ngươi ngay*". Nhãn mang loé ra một trận rồi dần dần hồi phục, trên không Tô Thiên cất tiếng cười to.

"*Ha Ha, Đại trưởng lão chỉ cần để ý ứng phó với bọn chúng là được rồi, Tiêu Viêm còn không có yếu ớt đến vậy*". Tiêu Viêm hướng về Tô Thiên

vừa chấp tay, cười vang nói.

" *Hắc Hắc, có quyết đoán, tất cả chúng ta đã xem thường ngươi a, ...Tiểu tử này!!!!*", nở nụ cười có chút thâm ý, đầu khí trong cơ thể Tô Thiên đột nhiên bạo tăng, ánh mắt băng hàn nhìn về vẻ mặt đang ngưng trợn của Kim Ngân nhị lão, một tiếng cười lạnh, thân hình chớp động như quỷ mị vọt lên, nhìn thấy thế công sắc bén như vậy, Kim Ngân nhị lão lúc này cũng không dám chậm trễ, vội vàng liên thủ nghênh địch.

Thu hồi tầm mắt trên người Tô Thiên, Tiêu Viêm cười lạnh đối diện với vẻ mặt đầy sát khí của Hàn Phong, từ tay bắn ra một luồng thanh sắc hoá diễm, giống như tinh linh, ở trước mặt nghịch ngợm vũ động lên, dừng ở thanh hoá, hắc hắc cười nói: "*Muốn giết ta sao?*".

Khuôn mặt hơi trầm xuống, Hàn Phong muốn ngay lập tức tiến lên làm cho Tiêu Viêm biến mất khỏi thế gian này, thanh âm khô khốc chói tai vang lên: "*Ngươi từ đâu có được công pháp này?*".

Tiêu Viêm cười cười, còn chưa trả lời, trong cơ thể một luồng lực lượng linh hồn mạnh mẽ đột nhiên tiến vào trong cơ thể, trong chốc lát khi linh hồn lực lượng tiến vào, Tiêu Viêm rõ ràng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình bạo tăng rất nhiều, mình hoàn toàn có thể vận dụng được lực lượng đó.

" *Lão sư, người???*", biến hoá xảy ra bất thành linh cũng làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra, thời khắc này Dược Lão đem tất cả lực lượng quán chú cho mình, không phải sẽ làm cho Hàn Phong phát hiện ra sao?

" *Ha ha, hắc sớm hay muộn sẽ phát hiện ra thôi, một khi đã như vậy, sao không tạo cho hắc một chút kinh hỉ a.*", tiếng cười Dược Lão từ trong lòng Tiêu Viêm nhàn nhạt vang lên, chẳng qua trong lời nói có chút cay đắng, lại thoáng có vẻ băng hàn.

Thoáng chút chân chờ, rồi chợt gật đầu, Tiêu Viêm thủ ấn vừa động, liền hoàn toàn bỏ áp chế đối với cỗ linh hồn lực lượng khổng lồ kia, khiến nó tiến vào dung hợp với cơ thể mình.

Theo lực lượng linh hồn Dược Lão quán chú vào Tiêu Viêm, bên ngoài Thanh sắc hoá diễm càng trở lên mãnh liệt hoạt bát, cấp tốc bốc lên làm phát ra tiếng vù vù không ngừng.

Khí thể Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, làm cho sắc mặt Hàn Phong có chút biến đổi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào người trước mặt, rồi thân thể đột nhiên run lên bốc lên một luồng thanh hỏa, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ lực lượng quen thuộc.

Trong đầu nhanh chóng tìm tòi, rốt cuộc cũng dừng trên hình ảnh một đạo bóng người già nua!

Thoáng chốc, từ sâu trong nội tâm Hàn Phong tràn đầy kinh hoàng và khủng hoảng, hình bóng tồn tại lâu trong trí nhớ lại một lần nữa xuất hiện, quanh người hắn không ngừng run lên kịch liệt.

Khuôn mặt tràn đầy sát khí, giờ đây lại được thay bằng khuôn mặt trắng bệch đầy khổ sở, Hàn Phong ánh mắt hoảng sợ đối diện với Tiêu Viêm, ít phút sau, hắn cơ hồ sử dụng toàn bộ khí lực mới phát ra được âm thanh đầy hoảng sợ và khủng hoảng: "*Người... người không có chết?... Làm sao có thể!!!*".

Tiêu Viêm ánh mắt đậm bạc nhìn khuôn mặt đã trở lên trắng bệch của Hàn Phong, nói: "*Nhờ phúc của người mới làm cho ta gặp lão sư, nói cách khác, ta đây tiếp tục tu luyện trên con đường của người.... Thật vui phải không?*".

"*Lão Sư?*" đồng tử Hàn Phong chợt co rút, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, khuôn mặt trắng bệch dần tiêu giảm, ánh mắt loé ra sát khí nồng đậm. Dược Lão chưa chết, tin tức này đối với hắn mà nói cơ hồ như sấm sét. Thân từng là đệ tử của Dược Lão, hắn phi thường rõ ràng năm đó Dược Lão trên đại lục có bao nhiêu thực lực, người đã từng quét tháo đại lục – Dược Tôn Giả. Hồi nhớ lại, Hàn Phong không chút nghi ngờ, nếu tin Dược Lão vẫn còn sống được tung ra, sẽ có bao nhiêu cường giả lao đến.

Hơn nữa, tối trọng yếu là Dược Lão có quan hệ cực kì tốt với người được gọi là Phong Tôn Giả, Dược Lão đối với hắn có công tái tạo chi ân, cho nên dù biết Dược Lão mất tích nhiều năm, hắn vẫn không từ bỏ tìm kiếm tung tích Dược Lão, thậm chí đã mấy lần còn điều tra Hàn Phong, nhưng bởi không có chứng cứ nên cũng không gây khó dễ với Hàn Phong. Nhưng hiện giờ, không như tưởng tượng của Hàn Phong, Dược Lão đã theo gió mà tiêu tán, mà ngược lại còn đang sống. Hàn Phong thật không dám tưởng tượng, nếu Dược Lão tung tin năm đó bị hắn ám hại thì hắn sẽ lâm

vào khốn cảnh gì.

Đến lúc đó, chỉ sợ cái người gọi là Phong Tôn Giả kia sẽ là người thứ nhất tới lột da rút gân hấn, Đâu Tôn cường giả trong truyền thuyết, cho dù là với thực lực hiện tại của Hàn Phong cũng không dám chọc vào.

Ý niệm vừa động, sắc mặt Hàn Phong liền trở nên âm trầm bất định, cuối cùng thì hung tợn và âm lãnh. Nếu muốn giữ lại mạng sống thì cần phải làm cho Tiêu Viêm cùng Dược Lão vĩnh viễn ngậm miệng lại, mà người chết mới không còn có thể mở miệng.

Khuôn mặt tràn đầy sát khí, Hàn Phong ngẩng đầu lên giống như độc xà nơi âm u, thanh âm khàn khàn nói: "*Lão bất tử, ta mặc kệ ngươi còn sống hay đã chết, hôm nay ta sẽ cho hai người các ngươi hoàn toàn ngậm miệng lại*".

Tiêu Viêm sắc mặt không đổi, tay vừa lật lên, thanh hoá càng thêm hung mãnh, tụ trên đỉnh đầu như long quyền phong gào thét.

"Chỉ sợ ngươi không có bốn sự đó!!!!" đầu ngón tay giơ lên, thanh âm Tiêu Viêm không chút biểu tình.

"Hắc hắc!! nguyên lai ngươi có thể mạnh như vậy là do mượn lực lượng tiên cảnh của lão bất tử kia, thật không nghĩ tới, năm đó ta đau khổ cầu xin mà hấn vẫn không chịu truyền cho ta Phần Quyết, thế vì cái gì lại truyền cho ngươi, một mao đầu tiểu tử, chẳng lẽ hấn nghĩ ngươi so với ta tốt hơn?" Hàn Phong cười lạnh, thanh âm khó có thể che giấu ghen tị cùng oán hận.

Tiêu Viêm khoé miệng cười lạnh, không nói lời nào, từ trong nạp giới đem toàn bộ tử sắc dược hoàn lấy ra, sau đó cho ngay một viên vào miệng nuốt vào.

"Năm đó nếu như hấn mang Phần Quyết truyền cho ta, ta sẽ càng thêm lễ kính với hấn, nhưng lão bất tử đó lại không có mắt, thiên phú của ta lẽ nào hấn còn không biết sao?" Khuôn mặt hơi có chút đỏ lên, tâm tình Hàn Phong cơ hồ có điểm kích động, hấn vẫn cho rằng nếu năm đó Dược Lão truyền cho hấn Phần Quyết thì bây giờ tình cảnh đã khác rồi.

Đối với những lời của Hàn Phong, Tiêu Viêm cơ hồ không để ý, con mắt

đen láy tràn đầy sát khí và âm lãnh, trên đầu Thanh sắc hoả diễm quay cuồng không ngừng, tại hữu chưởng của Tiêu Viêm tụ thành một đại thanh hoả cầu, tay trái chậm rãi mở ra, khiến thanh âm của Hàn Phong chợt im bật hai mắt đầy rung động, triệu hoán về một đoàn Bạch sâm hoả diễm.

Ngay khi đoàn Bạch Sâm hoả diễm xuất hiện, sắc mặt Hàn Phong hoàn toàn trầm xuống, hai mắt đỏ ngầu, thất thanh nói: "*Cốt Linh Lãnh Hoả, cả cái này mà lão bất tử cũng cấp cho ngươi? Dựa vào cái gì!!!!*".

"*Tên phản đồ cũng có tư cách nói lời này?*", Tiêu Viêm cười khẽ lắc đầu, trong tay một xanh một trắng lưỡng đại dị hoả chậm rãi tiếp cận, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của Hàn Phong, dung hợp cũng nhau.

Lưỡng đại dị hoả dung hợp, sức nóng tràn ngập thiên địa, một ngọn lửa như luồng điện tại chỗ giao nhau giữa hai luồng dị hoả loé ra. Lưỡng đại dị hoả dung hợp làm cho không gian xung quanh chấn động không ngừng.

Tạm thu hồi lòng ghen tị và lửa giận, với lịch duyệt của Hàn Phong đối với hành động của Tiêu Viêm cũng có chút khó hiểu. Chẳng lẽ hắn không biết dị hoả không thể dung hợp hay sao??? Tuy trong lòng có chút khó hiểu, nhưng hắn không còn tâm tình mà theo dõi tiếp kì biến. Hai tay nắm chặt, Thâm lam hoả diễm cấp tốc ngưng tụ, cuối cùng tụ thành một thanh Thâm Lam tam xoa kích.

Nắm chặt Thâm lam tam xoa kích trong tay, Hàn Phong trong lòng vẫn càng lo lắng. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm đang cố không chế hai loại dị hoả. "*Lão bất tử, ta biết ngươi đang ở trong cơ thể hắn, bất quá hôm nay ta sẽ không cho ngươi thêm bất kì cơ hội nào để chạy thoát.*"

Gia tăng thêm hoả diễm, thanh Thâm lam tam xoa kích bỗng dài thêm mấy trượng, Thâm lam hoả diễm không ngừng bốc lên. "*Oanh long long...!!!!*" Thanh âm như sóng biển vang lên không ngừng.

"*Sư đệ, sư huynh sẽ làm cho ngươi cùng với lão sư cùng nhau vĩnh viễn chôn thây nơi đây!*" thanh tam xoa kích hoả diễm không lồ huyền phù nơi tay Hàn Phong, cảm giác như trong đó chứa lực lượng phá hoại cường đại. Hàn Phong nhin không được giật giật miệng, thanh âm nhỏ chứa đầy âm hàn truyền vào tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm hơi nhíu mày, ánh mắt dừng lại ở nơi tiếp xúc của dị hoả, ánh

mắt đột nhiên trở lên lẳng lẹ, song chường võ mạnh, hai loại dị hoá chậm chạp không chịu dung hợp rốt cục cũng duy trì ở trạng thái cân bằng kì dị. Nhất thời cường quang như ngọc từ giữa bạo phát ra giống như mặt trời làm người ta loé mắt.

Cường quang thành lính loé sáng, xung quanh không ít người đem ánh mắt phóng lại, lát sau cương quang mới yếu bớt quang cảnh bên trong rốt cục cũng thu được vào mắt.

Trên không, hắc bào thanh niên nhẹ nhàng đứng, một đoá Phật Nộ Hoả Liên chậm rãi huyền phù. Đoá Phật Nộ Hoả Liên này so với Tử Thanh Hoả Liên lúc trước Tiêu Viêm thi triển thì nội liễm hơn nhiều, năng lượng không lộ không tán. Nhưng nếu tinh mắt, người ta sẽ phát hiện, Phật Nộ Hoả Liên thông thả xoay tròn làm không gian xung quanh vặn vẹo một cách quỷ dị.

Người bình thường cỡ lẽ không cảm giác được sự khủng bố của đoá hoả liên này, nhưng đang đánh nhau kịch liệt trên không, Tô Thiên và Kim Ngân nhị lão không hẹn mà cùng ngừng tay, quay đầu lại ánh mắt hướng về phía lòng bàn tay Tiêu Viêm với đoá Phật Nộ Hoả Liên, trong mắt không thể che dấu được ánh mắt đầy kinh hãi.

Cỗ lực lượng này, cho dù là ngay cả bọn họ đều cảm thấy kinh hãi!!!!

-----oOo-----

-----oOo-----

Chương 605: Đại Hình Phật Nộ Hoả Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoả liên giống như một viên bảo thạch trong suốt, mỹ lệ vô cùng, nhưng ẩn đằng sau vẻ ngoài xinh đẹp đó lại ẩn dấu một cỗ lực lượng làm cho Tô Thiên và các bậc cường giả kiêng kị không thôi.

Phật Nộ Hoả Liên huyền phù cách bàn tay Tiêu viêm nửa tấc, chậm rãi xoay tròn, hẩn chăm chú nhìn đoá xa hoa trong tay, giống như một đoá hoả liên mỹ nghệ hoàn mỹ, vẻ ngoài hồng nhuận, chậm rãi phai nhạt rất nhiều.

Đại hình Phật Hộ Hoả Liên, Tiêu Viêm cuối cùng cũng dùng đến con bài tẩy này, dù đứng đối diện với sinh tử quan, hắn cũng tuyệt đối không vận dụng, nhưng mà tại lúc này đây, khi nhìn thấy người đã từng tạo vô tận thương tổn cho Dược Lão, "*Vị sư huynh của mình*", Tiêu Viêm trong lòng không khỏi dâng lên sát ý, Tiêu Viêm đối với Hàn Phong thật sự đã động sát tâm. Dược Lão vốn luôn luôn bình tĩnh hiền hoà, nhưng mỗi khi nghe thấy tên Hàn Phong đều trở nên âm trầm và âm lãnh. Thậm chí, khi Tiêu Viêm đối nhãn với Hàn Phong, bên trong Dược Lão âm trầm bốc lên, với tính tình bình tĩnh của Dược Lão cũng không thể nhẫn nhịn nổi, cho dù phải liều mạng làm bại lộ sự tồn tại của mình, cũng đem toàn bộ lực lượng của mình quán trú cho Tiêu Viêm. Cảm xúc lúc này của Dược Lão, Tiêu Viêm có thể hiểu được.

Dược Lão muốn Tiêu Viêm đem toàn lực để giết tên phản thầy này!

Nhiều năm như vậy, Tiêu Viêm có thể có ngày hôm nay, đều là công lao của Dược Lão, nếu không có Dược Lão, sợ rằng hắn đã chết ở góc xó xỉnh nào đó rồi. Vì vậy để Tiêu Viêm trở nên mạnh mẽ hơn, Dược Lão đã tốn không ít tâm huyết, vị lão nhân đã từng bị tổn thương tâm linh nặng nề này đã thực sự coi Tiêu Viêm là đệ tử của mình.

Công lao của Dược Lão với Tiêu Viêm đã làm địa vị của hắn trong lòng Tiêu Viêm trở nên cực kỳ cao, cái gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha đủ để hình dung tình cảm của Tiêu Viêm với Dược Lão, tựa hồ không gì có thể sánh bằng.

Một khi Dược Lão đã muốn mình đem hết toàn lực để giết tên phản thầy này, cư nhiên Tiêu Viêm sẽ đem toàn bộ lực lượng ra để hoàn thành nguyện vọng này của lão. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Phật Hộ Hoả Liên chậm rãi xoay tròn, xa xa sắc mặt Hàn Phong trở nên cực kỳ ngưng trọng, hắn mơ hồ có thể cảm ứng được nguồn năng lượng đáng sợ bên trong hoả liên kia. Trên trán ướt đẫm mồ hôi, Hàn Phong không thể ngờ là Tiêu Viêm mượn dùng lực lượng của Dược Lão mới miễn cưỡng ngang ngửa hắn, cư nhiên lại cất dấu con bài tẩy khủng bố như vậy. Hai loại dị hoả dung hợp, thân là Luyện dược sư, Hàn Phong rõ ràng rằng hai loại hoả diễm dung hợp lại, lực lượng sẽ bạo tăng nhưng hoả diễm không chỉ thiên tính cuồng bạo mà còn khó khống chế. Hai loại hoả diễm dung hợp khả năng thành công cực thấp, nếu mạnh mẽ áp bức chúng

dung hợp, sợ rằng sẽ bị phản phệ mà chết. Hẳn năm đó cũng từng thực nghiệm qua, nhưng dung hợp hai loại hoả diễm không phải chuyện dễ, sau nhiều lần thất bại, với tính tính hẳn cũng chỉ có thể buông tha. Hoả diễm bình thường đã khó như vậy thì dị hoả lại càng khó có thể. Mỗi loại dị hoả đều là vật siêu cấp nguy hiểm cùng hung bạo. Nếu là người còn lý trí, cũng không dại dột mà thử nghiệm.

Nhưng khi trước Tiêu Viêm đang lúc mất đi lý trí đã đem hai loại dị hoả dung hợp, hơn nữa lại cực kì may mắn mới tìm được diễm cân bằng kì dị giữa hai loại dị hoả, nên bây giờ mới sáng tạo ra được Phật Nộ Hoả Liên khủng bố bực này.

" Đúng là tên điên!"

Thầm mắng một tiếng, đối với chiêu này của Tiêu Viêm, Hàn Phong muốn gia tăng thêm phòng ngự, hẳn dồn sự chú ý lên người Tiêu Viêm, sau lưng thanh hoả dực sí chậm rãi vũ động. Mặc dù Phật Nộ Hoả Liên chưa thành hình, Tiêu Viêm cảm thấy trong cơ thể một trận suy yếu mơ hồ. Bất quá lúc này hẳn không còn là một tiểu thái điều đầu sư nữa. Trải qua một năm lịch lãm, lực khống chế hoả diễm của hẳn càng thêm thuần thực. Năm đó, lần đầu tiên thi triển Phật Nộ Hoả Liên, hẳn ước chừng hôn mê nửa tháng, lại còn làm cho linh hồn Dược Lão khô kiệt chìm vào ngủ say. Lần thứ hai thi triển tại Vân Lam Tông, tuy so với lần đầu có tốt hơn nhưng cũng làm cho hẳn suy yếu như lão nhân gần đất xa trời. Nhưng lúc này đây, mặc dù có cảm thấy chút suy yếu, bất quá hẳn còn miễn cưỡng còn sức chiến đấu.

Ba lần thi triển, ba loại cảm giác bất đồng, như chứng minh cho sự trưởng thành nhanh chóng của Tiêu Viêm. Nếu trong tương lai, hẳn có thể giơ tay nhắc chân phóng xuất ra Phật Nộ Hoả Liên, khi đó thanh danh Tiêu Viêm sẽ chấn động đại lục.

Hữu chương chậm rãi giơ lên, Tiêu Viêm hướng tới Hàn Phong nhắc miệng cười: *" Sư huynh, hôm này sư đệ sẽ thanh lý môn hộ a".*

Ánh mắt phát lạnh, Hàn Phong chậm rãi xiết chặt Hoả diễm Tam Xoa Kích, khàn khàn nói: *" Mao đầu tiểu tử, khẩu khí thật không nhỏ, đã nhiều năm như vậy, Hàn Phong ta lần đầu gặp."* Tiêu Viêm cười nhẹ, con ngươi đen kịt đầy lạnh lẽo, tay vẫy nhẹ, nhất thời đoá Phật Nộ Hoả Liên đang huyền phù trên tay *" Xuy"* một tiếng bạo vọt mà ra, theo hoả liên xuất, không gian xung quanh như mặt hồ bị chấn động, không ngừng rung

chuyển kịch liệt!!!.

" *Tiểu tử, cùng lão bất tử kia cùng nhau chết đi.* ", " *Hải diễm kích!!!*", Nhìn Tiêu Viêm xuất Phật Nộ Hoả liên, Hàn Phong quát chói tai, hữu chưởng hướng về phía trước, nhất thời, Hoả diễm Tam Xoa Kích hoành không phá thiên mà bạo xuất ra, cuối cùng hoá thành đạo Long hoả diễm hướng Phật Nộ Hoả Liên bắn tới.

Phía trên không, lưỡng đạo hào quang bạo lực mà ra, Đoá Phật Nộ Hoả Liên tuy trông bình thường nhưng lại dẫn sự chú ý của mọi người, trái lại Hoả Diễm Tam Xoa kích thanh thế thật kinh người, nơi nó lướt qua, đều để lại một vệt dài chân không, chiếc đuôi hoả diễm dài hàng trượng trông giống sao chổi xoẹt qua trên trời, mang theo lực lượng chấn liệt đại địa đáng sợ.

" *Nội viện chúng trưởng lão, tản ra!!!*", Ngay khi Phật Nộ Hoả Liên bắn ra, Tô Thiên liền biến sắc, một chưởng đem Kim Ngân nhị lão sắc mặt đang tái nhợt chân lui về sau, xoay người hướng đám người đang hỗn chiến cách hai người Tiêu Viêm không xa quát to.

Đột nhiên nghe thấy Tô Thiên hét lớn, các vị trưởng lão tuy có chút nghi hoặc, bất quá đều lập tức thi triển nhân ảnh, bỏ đối thủ, hướng mặt đất như thiểm điện hạ xuống.

Nhìn nội viện chúng trưởng lão đột nhiên bỏ chạy, Hắc Giác vực chúng cường giả đều ngẩn ra, còn chưa kịp hỏi, thì cách không xa trên đầu họ, Hoả Liên cùng Hoả Diễm tam xoa kích, như vãn thạch âm âm va vào nhau.

Trong chốc lát, toàn bộ lực lượng đang vận chuyển trong thiên địa nhất thời đình trệ. Bầu trời trong xanh hơi có chút u ám... " *OANH!!!*", đình trệ giằng co trong nháy mắt, hai cỗ lực lượng đáng sợ ngay trên không hung hăng bùng nổ. Khắp không gian trở nên vặn vẹo, giống như chiếc khăn bị xoắn lại đầy nếp nhăn.

Năng lượng tàn phá, một vòng phong bạo hỗn loạn do tam đại dị hoả tạo thành, lấy tốc độ cực nhanh thổi quét ra, cỗ lực lượng hoả diễm phong bạo này trong nhất mắt buông xuống trên đỉnh đầu Hắc Giác Vực cường giả.

" *Phốc xuy!!!*", phong bạo thổi quét khắp nơi, với thực lực các cường giả

này cũng chỉ có thể chặt vật chay trốn, một số ít thực lực yếu hơn vừa sợ ý tiếp xúc luồng hoả diễm, một thân y phục liền hoá thành bột phấn, nếu không có đầu khí hộ thể chỉ sợ ngay khi tiếp xúc hoả diễm phong bạo đã đem chúng hoá thành yên phấn.

Trên trời, nơi hoả diễm phong bạo lướt qua, chúng cường giả đều chặt vật chay trốn, mông bị hoả diễm đốt cháy đen như đít chim. Lúc này nội viện chúng trưởng lão đã sớm chạy trốn, nhìn thấy tổn thất trầm trọng của Hắc Giác vực cường giả nhất thời không khỏi mồm miệng há hốc đứng im, hoả diễm phong bạo vền vền chỉ là do năng lượng đối chọi sinh ra mà không nghĩ tới có thể đem những cường giả đó chặt vật như vậy. Thật khó tưởng tượng được, nếu đó chỉ là do năng lượng đối chọi, tại sao lại đáng sợ như vậy?!

"*Đây mới là thực lực đích thực của Tiêu Viêm sao? Thật đáng sợ!!!*", những trưởng lão ngày thường có chút giao tình với Tiêu Viêm lúc này không khỏi lâm bầm nói, không nghĩ tới hẳn bình thường đều điềm tĩnh trầm ổn, khi bùng nổ lại như hoả diễm phong bạo tùy ý thổi quét. Tất cả đều hỗn loạn, không ai phát hiện ra, trên không căn nguyên Vạn Lạc Tâm Viêm lại không nhúc nhích, cứ như là vật sống, đem dị hoả thổi qua đều cán nuốt vào, thân hình vốn vô hình vô thể thoáng trở nên thực chất một chút. Phía trên chân trời, Hoả Liên cùng Hoả diễm tam xoa kích va chạm làm không gian kịch liệt chấn động, vụn vụn, tam đại dị hoả va chạm, khiến cho Tiêu Viêm lẫn Hàn Phong cũng không thể thấy rõ đích xác tình huống khi va chạm.

Năng lượng của Hoả diễm tam xoa kích càng lúc càng yếu đi, thế nhưng Hoả Liên vẫn bạo phát ra năng lượng cường đại như chưa phát huy hết năng lực cực đại của mình. Giờ phút này, khuôn mặt Hàn Phong vốn được che kín chợt tái nhợt, năng lượng Hải diễm kích của hắn càng lúc càng tiêu hao.

Xa xa, Tiêu Viêm khoé miệng chậm rãi nhắc lên đầy lãnh ý, nói: "*Chỉ bằng từng này lực lượng mà muốn chống đỡ Phệ Nộ Hoả Liên sao, không đơn giản vậy đâu!!!*". Năng lượng đối chọi làm cho không gian vụn vụn vụn như dây thừng bị căng ra rồi chợt đứt mất, lại lần nữa khôi phục nguyên hình. Theo không gian dần khôi phục, một ánh hào quang trắng xanh như tia chớp bạo bắn ra. Từng đợt như thiểm điện bắn về ngay trước mặt Hàn Phong đang đầy khiếp sợ.

" *Bạo!!!*", thủ ấn kết lạng yên biến đổi, một âm thanh nhẹ nhàng tự miệng Tiêu Viêm xuất ra.

Âm thanh vừa nhỏ xuống, Phật Nộ Hoả Liên mặc dù đối chọi Hoả diễm kích khiến suy giảm không ít, nhưng ngay sau đó tại trước mặt Hàn Phong vốn còn đang kinh hãi, âm âm bạo liệt!

-----oOo-----

Chương 606: Thôn Phệ - Phong Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

" *Oanh!*"

Hoả diễm phong bạo không lồ trông giống như một đóa mây hình nấm ở phía trên bầu trời đột nhiên xuất hiện. Tiếng nổ kinh thiên động địa truyền vào tai mọi người. Một cỗ nhiệt khí cuồng bạo khuếch tán từ phía chân trời, làm khuôn mặt mọi người trở nên kinh hãi.

Đám mây nấm màu xanh trắng dâng lên trong chớp lát nhất thời giống như bị búa tạ hung hăng đập mạnh rồi như viên cầu từ trên không bắn xuống, ven đường, huyết hồng đầy trời, giống như một đóa hồng máu tiên diễm.

Mọi người nhìn nhau, trên trán ướt đầm mồ hôi, ánh mắt hướng về phía bầu trời, nơi có một đạo hắc ảnh đang gấp rút thở phì phò, sau lưng thanh hoả dực sí lúc ẩn lúc hiện, chứng tỏ cơ thể đã suy yếu.

"*Này, tên kia thế nào đã bại Hàn Phong?*"

Mọi người thì thào tự hỏi, giọng nói đầy rung động, Hàn Phong thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong, hơn nữa lại có dị hoả trợ trận, cho dù có gặp Đấu tông sơ cấp cường giả cũng có thể đánh một trận. Phóng nhãn toàn Hắc Giác Vực cũng chỉ có Kim Ngân nhị lão liên thủ mới địch nổi. Nhưng hôm nay, cường giả danh vọng cực cao của Hắc Giác Vực, Hàn Phong, lại bị một thanh niên trên dưới 20 tuổi đánh bại.

Tràng cảnh đầy yên tĩnh, tất cả mọi người đều hiểu, đã bại được Hàn Phong, người là cường giả có danh khí không nhỏ trên đại lục thì rất cực

sẽ đạt được loại danh vọng nào a. Ít nhất, sau này cái tên Tiêu Viêm sẽ vang như sấm toàn bộ Hắc Giác Vực.

" Xuy!!!"

Bầu trời yên tĩnh, bỗng lưỡng đạo thanh âm xé gió vang lên, chợt lưỡng đạo nhân ảnh thoáng hiện, cấp tốc bay tới bên cạnh Hàn Phong, ôm lấy, lúc này mới khiến cho Hàn Phong không rơi xuống đất vỡ tan.

Hai người động thủ chính là Kim Ngân nhị lão, Hàn Phong không giống Phạm Lao, nếu hắn chết như vậy thì thật không đáng giá, huống hồ thù lao lần này ra tay phụ giúp hắn, hắn còn chưa trả, sao có thể chết dễ dàng vậy được.

Ôm thân người đầy máu của Hàn Phong, Ngân bào lão giả bàn tay đặt lên ngực, cảm thụ được một tia khí tức sinh mệnh cực kì mong manh, nhưng vẫn có chút nhịp tim đập, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

" Còn sống không a? ", Kim bào lão giả cau mày hỏi.

" Ờ, còn chút hơi thở, hoàn hảo hẳn có dị hoá hộ thể nếu không không có khả năng sống sót sau vụ nổ đó", Ngân bào lão giả gật đầu, nói, rồi ngẩng đầu nhìn hắc bào thanh niên phía xa hỏi: "Tiểu tử này từ nơi nào chui ra vậy? Như thế nào mà ta chưa từng nghe qua Già Nam học viện có tên gia hoả khủng bố này?"

" Không biết!!!", Kim bào lão giả lắc đầu nói. Ánh mắt có chút khiếp sợ nhìn Phật Nộ Hoả Liên như cái đám mây năm không lồ trên không, rồi lặng lẽ trước tổn thất thảm trọng của cường giả Hắc Giác Vực, thấp giọng nói: " Hiện tại, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, Hàn Phong cũng đã trọng thương hôn mê, giờ đã không còn khả năng cướp được dị hoá nữa".

Ngân bào lão giả suy tính, con mắt xoay tròn, khẽ gật đầu, hướng Hắc Giác Vực chúng cường giả vẫy một cái, chợt những tên đó liền như thiểm điện tụ vào một chỗ, hoảng sợ nhìn về nội viện cường giả.

" Tiêu Viêm, người không sao chứ?", nhìn thấy Hàn Phong trọng thương hôn mê, Tô Thiên âm thầm thở dài nhẹ nhõm, mất đi đầu lĩnh, đám Hắc Giác Vực không đủ gây uy hiếp.

Nghe tiếng quát của Tô Thiên, Tiêu Viêm hướng về hắc miển cường tươi cười, mặt càng lúc càng tái nhợt chứng tỏ hắc đang suy yếu rõ rệt. Tuy có chút tiếc nuối không giết được Hàn Phong, bất quá cũng không có biện pháp nào khác, hiện tại việc tối trọng yếu, vẫn là Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Đúng rồi, Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm trong lòng đột nhiên chấn động, mắt nhìn về phía trước không xa, đồng tử nhất thời co rút!!!

Trên không, nguyên thể Vẫn Lạc Tâm Viêm vốn bất động. Trong khi mọi người phân thân, không biết khi nào đã lặng lẽ xuất hiện phía trên chỗ Phật Nộ Hoả Liên bùng nổ mà sinh ra thanh bạch ma vân. Dần dần tiếp cận, một cỗ hấp lực khổng lồ đột nhiên bạo dũng mà ra!

Theo cỗ hấp lực xuất hiện, hoả diễm đám mây nắm cực đại như gặp hắc động, cấp tốc vận chuyển, cuộn cuộn không ngừng tiến vào đoàn vô hình trong hoả diễm.

Ngay khi Tiêu Viêm nhìn lên, vừa lúc thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm thôn phệ đám mây hoả diễm, hành động quỷ dị như vậy làm cho trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy cực kì bất an. Tuy hắc không rõ ý đồ của Vẫn Lạc Tâm Viêm, bất quá với hành động này cũng mơ hồ đoán ra một ít, thân là một loại dị hoả thuần túy, Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể thôn phệ dị hoả khác để đề thăng lực lượng, mà đoàn hoả diễm đám mây nắm kia ẩn bên trong một lực lượng hoả năng cường bạo, đối với linh vật như Vẫn Lạc Tâm Viêm mà nói, quả thật là thiên sinh đại bổ phẩm.

Ngay khi hấp lực từ Vẫn Lạc Tâm Viêm bạo phát ra, đám người Tô Thiên cũng phát hiện, vội vàng nhìn qua, sắc mặt bỗng đại biến.

" Ngăn nó lại!!! "

Tiêu Viêm hét lớn, bất quá do vừa phóng ra Phật Nộ Hoả Liên, đầu khí trong cơ thể lúc này trở nên hư nhược, hắc chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

Thanh âm Tiêu Viêm vừa vang lên, Tô Thiên lập tức động thủ, thân hình loé lên như quỷ mị xuất hiện cách Vẫn Lạc Tâm Viêm tầm mười thước, bất quá hắc chưa kịp làm gì tiếp, một đoàn hoả diễm vô hình hướng về phía hắc bắn tới, khiến hắc vội vàng lắc mình tránh né.

Tốc độ thôn phệ của Vãn Lạc Tâm Viêm cực kì khủng bố, ngay khi Tô Thiên xoay mình né tránh, đám mây hoả diễm cực đại giống như khí cầu xì hơi, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ bị đoàn vô hình hoả diễm bên trong thôn phệ.

Một luồng năng lượng hoả diễm bàng bạc tiến vào, vô hình nguyên thể của Vãn Lạc Tâm Viêm tựa hồ càng thêm sáng loáng, một cỗ năng lượng cuồng bạo chậm rãi từ trong nội thể bùng ra, lan khắp nội viện.

Cảm thụ được luồng năng lượng cuồng bạo của Vãn Lạc Tâm Viêm, tất cả mọi người đều biến sắc, Kim Ngân nhị lão không dám ở lâu thêm nữa, hét to một tiếng, một đám đông nhân ảnh hướng phía ngoài nội viện mà chạy. Một thanh âm không chút hảo ý từ chân trời vọng lại: "*Khắc khắc, Tô trưởng lão, thứ này lưu cho các người giải quyết, hy vọng ngày mai không nghe thấy tin nội viện bị diệt*".

Sắc mặt đầy âm hàn nhìn Hắc Giác Vực cường giả bỏ chạy, Tô Thiên quay đầu về phía đám đệ tử cách đó không xa, lớn tiếng quát: "*Tất cả rời khỏi nội viện, tiến vào thâm sơn nhanh!*"

Nghe được tiếng quát của Tô Thiên, nội viện đệ tử chạy toán loạn. Trên bầu trời, đoàn Vãn Lạc Tâm Viêm cực đại phóng ra cỗ lực lượng huỷ diệt cực kì khủng bố. Bọn họ không chút nghi ngờ, nếu nó rơi xuống, sợ rằng toàn bộ nội viện sẽ bị thiêu huỷ trong chốc lát!

"..." Tiêu Viêm ở kia! Lâm Diễm bị Tử Nghiêng kéo, nàng chỉ về phía hắc đạo nhân ảnh phía xa trên trời lo lắng nói. Với áp lực của Vãn Lạc Tâm Viêm dần hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhu ngọc có chút trắng bệch.

"*Yên tâm đi, hấn có thể bảo hộ mình, ngay cả Hắc Giác Vực Dược hoàng Hàn Phong hấn còn đã bại, hấn so với chúng ta càng an toàn hơn*", nhìn đám người chạy nạn, Lâm Diễm chỉ khuyên một tiếng, so đó mới theo đám người nội viện rời đi.

"*Tất cả trưởng lão, kết trận! Tôn vong của nội viện nhờ vào mọi người!*"

Nhìn đám học viên nội viện chạy nạn như thủy triều, Tô Thiên hướng về các trưởng lão trầm giọng quát.

Nghe vậy, chúng trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, thân hình như thiểm lược, kết thành một trận hình kì dị, đem Vẫn Lạc Tâm Viêm vây bên trong.

"Tiêu Viêm, mau rời khỏi đây"

Tô Thiên đứng ở trận tâm, hướng về Tiêu Viêm trong trận hình hô lớn.

Thanh âm Tô Thiên vừa hạ xuống, Vẫn Lạc Tâm Viêm vốn sau khi thôn phệ hoả diễm đám mây nắm cực đại lâm vào im lặng, đột nhiên phát ra một đạo âm thanh bén nhọn, mặt ngoài như ngọc, một thanh sắc quang mang chậm rãi hiện lên, giống như một đôi đồng tử.

Thanh âm vừa tắt, trước ánh mắt kinh hãi của chúng trưởng lão, Vẫn Lạc Tâm Viêm bỗng nhiên bạo bắn, hướng về phía Tiêu Viêm.

Bị Vẫn Lạc Tâm Viêm bắn tới, sắc mặt Tiêu Viêm có chút biến hoá, vội vàng điều động tất cả đáu khí trong cơ thể, như thiểm điện phóng ra khỏi trận hình. Nhưng mà sau khi thi triển Phật Nộ Hỏa Liên, tốc độ của Tiêu Viêm chậm lại không ít, trái lại Vẫn Lạc Tâm Viêm sau khi thôn phệ đám mây năng lượng, dị hoá càng trở nên cường đại, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, Tiêu Viêm đã bị Vẫn Lạc Tâm Viêm đuổi kịp.

"Đại trưởng lão, mau kết trận nếu không súc sinh này thoát khỏi trận thì không thể ngăn được!"

Nhìn Vẫn Lạc Tâm Viêm bạo bắn về phía Tiêu Viêm, một trưởng lão vội vàng hô.

Tô Thiên mặt trầm xuống, quát khê: *"Chờ một chút, chờ Tiêu Viêm thoát ra ngoài đã!!!"*

"Không còn kịp rồi!!!", lại một trưởng lão nữa biến sắc, gấp giọng nói.

Tô Thiên thủ chưởng run nhẹ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vẫn Lạc Tâm Viêm càng lúc càng gần Tiêu Viêm.

Liều mạng chạy trốn, trên trán ướt mồ hôi, cảm thụ rõ ràng nhiệt khí nóng cháy phía sau, tâm tình Tiêu Viêm căng lên không dám chút thả lỏng, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trận hình, chỉ cần ra khỏi trận, là có thể thoát khỏi

sự truy đuổi của tử vong chi hoá.

" *Nhanh hơn một chút!!!*", trong lòng không ngừng thúc giục, khoảng cách Tiêu Viêm với lưới trận không quá 10 thước, phía sau nhiệt khí đột nhiên bạo trướng, hắn hoảng sợ quay đầu, con người đen nhìn đoàn vô hình hoá diễm đánh tới, chợt hải diễm dừng động, đem Tiêu Viêm thôn phệ.

" *Ha ha, thợ săn và con mồi hoá đổi vị trí, cuối cùng vẫn không giết chết được Hàn Phong, lão sư, xin lỗi a, lần này liên lụy tới ngài*", trước lúc hôn mê, Tiêu Viêm trong lòng phát ra những lời thì thào chua xót cuối cùng.

Bầu trời một mảng yên tĩnh, tựa hồ như thiên địa chợt đọng lại giây phút này.

Trên đỉnh ngọn cây bên ngoài nội viện, vô số đệ tử nhìn cảnh Vãn Lạc Tâm Viêm thôn phệ Tiêu Viêm, nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, không ít nữ đệ tử che miệng, phát ra từng đạo kinh hô.

Tại một đỉnh cây, Hồ Gia, Ngô Hạo, Lâm Diễm, Tử Nghiên, cả đám người thời khắc này tâm tình đều trầm xuống, ánh mắt một số ít thành viên Bàn Môn đại đi đầy luống cuống, người kia trong mắt bọn họ là một vị thủ lĩnh bất bại, hôm nay, ngay trước mắt bọn họ, bị luồng hoá diễm kia thôn phệ thiêu huỷ!

Một khắc này, chỗ dựa vững chắc của Bàn Môn tựa hồ hoàn toàn sụp đổ.

" *Thình thịch!!!*"

Thôn phệ xong Tiêu Viêm, Vãn Lạc Tâm Viêm vừa muốn trực tiếp lao ra khỏi trận hình xung quanh, một bức tường năng lượng đột ngột xuất hiện trước mặt làm nó phản chấn trở lại.

Thiên không một mảng âm đạm, Tô Thiên sắc mặt âm lãnh, các vị trưởng lão cũng im lặng không nói, chỉ đem đầu khí trong cơ thể phát ra duy trì bức tường năng lượng cho chắc chắn. Trận đại chiến liên quan đến tồn vong của nội viện, công lao của Tiêu Viêm cơ hồ không ai bằng. Nếu không nhờ hắn đánh bại hai gã đầu hoàng cường giả, nói không chừng hôm nay nội viện thật sự sẽ bị Hắc Giác Vực bất ngờ tiêu diệt.

Nhưng mà, người có công lớn nhất với nội viện, vào thời khắc cuối cùng,

ở trước mặt biết bao người, bị ngọn vô tình dị hoá thôn phệ thiêu huỷ.

"Tất cả duy trì năng lượng bích trướng cho tốt a, chuyện phong ấn giao cho ta", Tô Thiên chậm rãi phục hồi tinh thần lại, mặt không chút biểu tình, nhàn nhạt nói. Không chờ mọi người đáp lại, một vòng hào quang như ngọc từ nội thể phát ra.

"Đại trướng lão!!!", nhìn Tô Thiên động thủ, một ít trướng lão đầu tiên ngẩn ra, chột như hiểu cái gì đó, nhất thời kinh hô.

Không để ý xung quanh, quang mang từ nội thể Tô Thiên bạo phát càng lúc càng mãnh liệt, bất quá theo hào quang mãnh liệt tuôn ra, sắc mặt Tô Thiên càng lúc càng tái nhợt, thậm chí trong suốt.

"Sức sinh, hôm nay cho dù phải mất cái mạng già này, ta cũng đem ngươi phong ấn vĩnh viễn!!!"

Âm thanh đầy âm hàn mang theo nộ hoả, từ miệng Tô Thiên bạo rống. Chợt một đạo hắc mang từ nội thể Tô Thiên nhanh chóng trào ra. Cuối cùng trên bầu trời hình thành một đạo hắc võng năng lượng dày đặc, hắc võng ngưng tụ khê run lên, xuất hiện như quỷ dị bên trên đoàn Vẫn Lạc Tâm Viêm!!.

Trên Hắc Võng, một tia yên vụ từ Vẫn Lạc Tâm Viêm bốc lên, một âm thanh tê minh vang vọng khắp trời.

Tô Thiên sắc mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh như tơ nhện, ngón tay nhẹ nhàng đem đoàn Vẫn Lạc Tâm Viêm không ngừng dầy dựa chậm rãi tiến về Thiên Phần Luyện khí tháp hạ xuống. Tiến tới tháp, như cảm nhận được cái gì đó, nó dùng hết sức giãy dựa kịch liệt phảng kháng, cũng với hắc võng trên đỉnh tháp giằng co, không chịu hạ xuống.

"Phốc xuy!!!"

Nhìn Vẫn Lạc Tâm Viêm không ngừng giãy dựa, Tô Thiên trong mắt hiện lên chút tàn nhẫn, một quyền hung hăng nện vào ngực, một ngụm tiên huyết dính lên bàn tay, một đạo năng lượng hắc ám thâm thúy trong bàn tay chợt bắn ra, hướng về Vẫn Lạc Tâm Viêm nện thật mạnh. Nguồn truyện:

" Rít!!!"

Một kích liều mạng của Tô Thiên khiến Văn Lạc Tâm Viêm một lần nữa lại kêu lên một âm thanh thê lương. Chợt không thể kiên trì được nữa, tại lúc hắc võng vậy lại bị một đập tiên vào sau bên trong nham thạch nóng chảy dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

" Phong ấn!!!"

Cảm nhận được Văn Lạc Tâm Viêm đã lọt sau vào nền đất, thủ ấn Tô Thiên vừa động, một luồng hắc mang kì dị từ tháp trung trào ra, rồi tại đỉnh tháp ngưng tụ thành một hắc ám năng lượng tráo thâm thúy, bên trên lúc này những đường văn năng lượng kì dị như tiểu xà uốn lượn, ở chỗ phong ấn trên đỉnh tháp ngưng kết lại, tại tầng dưới nền Thiên Phần luyện khí tháp, hắc mang nồng đậm chậm rãi khởi động, cuối cùng hắc mang trào ra giống như hắc hải, đem toàn bộ tầng dưới cùng bao đặc lại. Ngày sau nơi này, sẽ không ai dám tiến vào nữa, Văn Lạc Tâm Viêm bị phong ấn sâu dưới lòng đất, cũng không còn cơ hội để xuất ra nữa.

Phong ấn thành công, trên trời thân hình Tô Thiên nhất thời rơi xuống đất, bất quá một trường lão nhìn thấy lạnh lẽo đờ đẫn, lúc này mới ổn định được thân hình.

Chậm rãi mở cặp mắt mơ hồ ra, khí tức Tô Thiên lúc này cùng lão nhân bình thường không khác biệt là mấy, hắn nhìn thoáng qua phong ấn Thiên Phần Luyện Khí Tháp, họa kiếp của nội viện rốt cũng đã tránh được. Nhưng trên đại lục lại mất đi một thanh niên thành tựu rộng mở.

" Sau một ngày, phong tỏa tầng cuối Thiên Phần Luyện Khí Tháp, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến vào, kể cả ta ", thanh âm suy yếu già nua nhàn nhạt vang lên. Phía chân trời trở nên yên tĩnh, nội viện trở thành một đồng hồ ồn động khiến cho mọi người xung quanh lâm vào trầm mặc.

" Còn nữa, hãy nhớ kĩ nội viện đã mất đi một tiểu tử không có hãn thì nội viện đã không còn tồn tại nữa, các người không chừng cũng sẽ bị Văn Lạc Tâm Viêm làm thành yên phấn, tất cả sẽ thành phế tích. "

" Hắn là học viên xuất sắc nhất của Già Nam học viện từ trước tới nay chưa từng có nhưng lại không may đã chết. "

" Nhớ cho kĩ cái tên này, ha ha, tiểu tử năm một cố chấp kia"

" Tiêu Viêm!!!!"

-----oOo-----

Chương 607: Tuyệt Cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm từ trong hôn mê tỉnh lại, liền cảm thấy đau đớn tận xương tuỷ.

Gian nan mở cặp mắt có chút mơ hồ, đập vào mặt là một mảng không gian rực đỏ. Ánh mắt chợt trợn to, hấn mới nhìn rõ nguyên lai đó là một dòng dung nham nóng chảy chậm rãi lưu động.

Nham thạch nóng chảy?

Ánh mắt tràn đầy sợ hãi, Tiêu Viêm chợt giật mình, nháy mắt phục hồi tinh thần lại. Đảo mắt qua nhìn, hấn kinh ngạc phát hiện, bản thân hấn lúc này lại ở bên trong dòng nham thạch nóng chảy, hơn nữa lại còn ở sâu tận bên dưới. Mặc kệ cao thấp trái phải, tám hướng đều là dung nham nóng chảy rực lửa.

Ánh mắt mờ mịt, Tiêu Viêm phát hiện ước chừng cách vị trí của mình một trượng, một đoàn vô hình hoá diễm, cuồng bạo thiêu đốt, mà chính bản thân hấn tựa hồ đang bị vây trong nội thể của đoàn vô hình hoá diễm này.

Dùng sức lắc đầu, đầu óc mơ hồ chậm rãi khôi phục thanh tỉnh, Tiêu Viêm mơ hồ nhớ lại, chính mình giống như bị Vẫn Lạc Tâm Viêm đánh trúng, sau đó mất đi ý thức, giờ sao lại ở đây?

" Đây là địa phương dưới mặt đất, nơi Vẫn Lạc Tâm Viêm sinh ra", một âm thanh già nua bỗng ở trong lòng Tiêu Viêm vang lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

" Lão sư, người không sao chứ?", đang bối rối chợt nghe được thanh âm quen thuộc này, Tiêu Viêm nhất thời như trời hạn gặp mưa, vội vàng hỏi.

"Còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn. Tiểu tử, ngươi bị Văn Lạc Tâm Viêm đưa tới nơi này gần nửa tháng thời gian, trong thời gian đó, nó luôn muốn thử luyện hoá ngươi, may mà trong nội thể ngươi có Thanh Liên Địa Tâm Hoả, mà ngay khi ngươi hôn mê, ta đã vận Cốt Linh Lãnh Hoả giúp ngươi chống đỡ, bất quá lực lượng ta tiêu hao đã quá nhiều có lẽ sẽ không kiên trì được lâu. Tới khi đó, chỉ còn có thể dựa vào ngươi", thanh âm Dược Lão dồn dập mà hư nhược.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng giật mình, đảo mắt nhìn quanh mới phát hiện trên cơ thể mình được bao phủ một tầng bạch sâm hoả diễm, mà bên ngoài đoàn vô hình hoả diễm giống như một tiểu xa xoay quanh qua lại, toả nhiệt khí khủng bố, cho dù được Cốt Linh Lãnh Hoả ngăn cách, vẫn khiến da Tiêu Viêm truyền đến từng trận liệt phỏng kịch liệt. Mà lúc trước chính lại đau đớn tận xương tuỷ này đã kéo Tiêu Viêm từ hôn mê tỉnh lại.

Trong lòng hết sức bối rối, Tiêu Viêm bắt chính mình phải tỉnh táo lại, thanh âm khô khốc hỏi: "*Như thế nào mới thoát khỏi nơi này?*"

Lời vừa dứt, cả hai đều trở nên trầm mặc, một hồi sau, thanh âm có chút chua xót của Dược Lão mới vang lên: "Ta cũng không biết! Nơi này nằm sâu trong đại địa, ở đây, lực lượng của Văn Lạc Tâm Viêm cơ hồ cuộn cuộn không dứt, trừ phi ta khôi phục thực lực lúc đỉnh phong, có lẽ mới có thể đột phá ra ngoài. Vị trí hiện tại của chúng ta nằm sâu bên trong dòng nham thạch nóng chảy, nếu Văn Lạc Tâm Viêm có buông tha ngươi, chỉ sợ ngươi lập tức cũng bị dòng nham thạch nóng chảy này thôn phệ, cho dù ngươi có dị hoả, sợ rằng cũng không kiên trì được một khắc".

"*Chúng ta lẽ nào chỉ có thể ngồi chờ chết sao?*", thân thể Tiêu Viêm khẽ run lên, lẩm bẫm nói, lý thực lực của Dược Lão cũng không có biện pháp thoát khỏi tuyệt cảnh này, há chẳng phải hết hi vọng rồi sao.

Dược Lão nhẹ thở dài một tiếng, không có biện pháp, nếu không có Cốt Linh Lãnh Hoả, có lẽ Tiêu Viêm sớm khi hôn mê, đã bị Văn Lạc Tâm Viêm thiêu đốt không còn gì rồi.

Tiêu Viêm nắm chặt tay, con người màu đen toát lên vẻ không cam lòng, còn nhiều việc hắn còn phải giải quyết, sỉ nhục của Tiêu gia cần hắn rửa sạch, phụ thân mất tích cần hắn tìm lại, còn có, chính hắn đáp ứng với một người con gái rằng khi hắn trở thành cường giả, hắn sẽ tìm đến nàng.

"*Ta không thể chết ở chỗ này!!!*", lời nói đầy quật cường, chậm rãi từ miệng thanh niên nói ra. Nhiều năm như vậy, mọi cực khổ đều đã nếm qua, nếu lúc này buông tha, há có thể cam chịu sao? Mấy năm khổ tu đã làm thực lực Tiêu Viêm tăng lên, đồng dạng cũng khiến cho tâm trí Tiêu Viêm trở nên quật cường hơn.

"*Ha ha*", cảm nhận được dự vọng cầu sinh mãnh liệt trong Tiêu Viêm, Dược Lão khẽ cười nói: "*Tiểu tử ngươi luôn như vậy, ý chí quật cường. Một khi đã vậy, ta sẽ liều cái mạng già này, giúp ngươi một phần lực.*"

"*Nhớ kỹ, Cốt Linh Lãnh Hoả của ta có lẽ chỉ có thể kiên trì ba ngày thời gian nữa. Ba ngày sau, ta sẽ đem toàn bộ lực lượng linh hồn còn sót lại quán chú tất cả cho ngươi. Sau đó, vì lực lượng linh hồn bị khô kiệt ta sẽ lâm vào ngủ say. Việc còn lại, hoàn toàn dựa vào chính ngươi. Hi vọng, sau khi ta thức tỉnh, có thể nhìn thấy ngươi còn đang sống vui vẻ*"

Tiêu Viêm trầm mặc một hồi, rồi cắn răng khẽ gật đầu, đôi mắt thoáng đỏ, thấp giọng nói: "*Lão sư, người yên tâm, đệ tử đã hứa sẽ luyện chế thân thể lại ch ngươi, há có thể chết ở đây sao?*"

"*Ha ha, tiểu tử ngươi, cố gắng tinh dưỡng, ba ngày sau, hết thấy chỉ dựa vào bản thân ngươi a!*", Dược Lão nở một nụ cười, nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm gật mạnh đầu, không nói lời nào nữa, khoanh hai chân, vừa muốn bắt đầu tiến hành tu luyện, chợt từ nạp giới đem thanh sắc liên thai lấy ra, thân hình khẽ nhấc, ngồi lên trên.

Ngay khi vừa ngồi lên thanh sắc liên thai, cỗ nhiệt khí nóng cháy thấm thấu khẽ giảm đi nhiều, xem ra dùng liên thai của Thanh Liên Địa Tâm Hoả ngăn nhiệt khí thật hiệu quả nhưng cũng thật xa xỉ a.

"*Ta cũng quên ngươi còn có bảo bối này, có liên thai này, có lẽ cơ hội thoát ra sẽ lớn hơn một chút*", cảm nhận được nhiệt khí thoáng giảm bớt, Dược Lão cả kinh cười một tiếng, rồi thoáng trầm ngâm nói: "*Khi ta ngủ say, nếu ngươi không kiên trì được nữa, hãy đem mai Địa Linh Đạm ăn vào a, có thể giúp ngươi chống đỡ thêm một thời gian, vốn tính để khi luyện hoá Văn Lạc Tâm Viêm sử dụng, nhưng với tình huống hiện tại, đến tốt cùng ai luyện hoá ai cũng chưa chắc đâu.*"

Tiêu Viêm cười khở, gạt đầu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thụ năng lượng hoá thuộc tính tự do xung quanh để khôi phục triệt để suy yếu sau trận đại chiến.

Nhìn Tiêu Viêm dần tiến vào trạng thái tu luyện, Dược lão thở dài nhẹ một tiếng: "*Tiểu tử này, có lẽ đây là kiếp nạn của ngươi a, ta có thể dự cảm nếu ngươi thuận lợi thoát ra... sẽ như kén phá hoá điệp, đến lúc đó ngươi sẽ trở thành cường giả chân chính!*"

Khoảng thời gian từ tràng đại chiến kinh thiên đó đến nay ước chừng nửa tháng hơn, vốn sau đại chiến, nội viện đã thành một mảnh phế tích cũng dần dần chỉnh đốn thay đổi hoàn toàn. Sau đợt đó Thiên Phần Luyện khí tháp được mở trở lại, hơn nữa khiến mọi người kinh hỉ hơn là, hiệu quả tốc độ tu luyện tăng lên nhiều. Thu hoạch này làm cho cả đại trưởng lão Tô Thiên và mọi người kinh hỉ không thôi, nhưng khi bọn họ nghĩ đến, chôn sâu dưới tháp có tro cốt của một thanh niên, khiến tâm tình kinh hỉ dần trở lên nguội lạnh.

Đại chiến tuy đã qua đi, đối với Tô Thiên trưởng lão và mọi người, cái tên của người thanh niên đó là một kí ức khó quên. Có lẽ, nhiều năm sau, đệ tử tốt nghiệp sẽ trở thành cường giả một phương, nhưng vẫn như cũ nhớ tới một đạo nhân ảnh trong tràng đại chiến kinh thiên tại Già Nam học viện... Hấn, đã cứu vớt bọn họ.

Mất đi Tiêu Viêm, toàn Bàn Môn bao phủ bởi một tầng không khí ảm đạm, nhưng thế lực của thực lực này như một khối tuyết cầu, càng lúc càng lớn. Tuy mất đi thủ lĩnh Tiêu Viêm, nhưng ngay sau đó Tử Nghiên tuyên bố gia nhập Bàn Môn, khiến cho thế lực thành lập chưa đến một năm có thể cùng thế lực của Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh so kè. Thời gian trôi qua, Bàn Môn từ một thế lực yếu giờ có thể ngạo nghễ trên đỉnh các thế lực ở nội viện, không bất kì thế lực nào có thể chống đỡ được.

Đương nhiên, Tiêu Viêm mất đi, Bàn Môn tự nhiên sẽ do đám người Ngô Hạo, Hồ Gia chương quản, bất quá họ thuỷ chung chỉ là phó thủ lĩnh, mỗi thành viên gia nhập Bàn Môn đều biết rằng, chân chính thủ lĩnh Bàn Môn, chính là vị anh hùng đã cứu vớt nội viện khỏi kiếp nạn, Tiêu Viêm. Thời gian vẫn theo quy luật trôi đi, có lẽ nhiều năm sau, có người sẽ quên tên đạo sư của học viện, bất quá cái tên đó lại là dấu ấn khó quên trong lòng bọn họ.

Thiên Phần Luyện khí thấp tầng thứ 8.

Một đám lão giả thân phận cực cao bên trong học viện đang vây quanh một lão giả ngồi xe lăn, tóc trắng xoá, bộ dạng hết sức già nua.

"Đại trưởng lão, theo phân phó của ngài, chúng tôi đã phong bế đường vào tầng cuối cùng của đại môn, và đem phong ấn, không cho bất luận kẻ nào tiến vào". Một lão giả đứng trước lão giả ngồi xe lăn hơi khom người, cung kính nói.

Nghe xung hô này, lẽ nào bạch phát lão giả chính là Tô Thiên đại trưởng lão, nhưng xem bộ dạng lúc này so với trước kia có vẻ già hơn rất nhiều, nếu không có đôi mắt thi thoảng loé lên hàn mang sắc bén, thì ai cũng nghĩ hẳn chỉ là lão nhân bình thường.

"Lại lịch đám Hắc Giác Vực cường giả tham gia tập kích nội viện đều đã điều tra xong rồi à?", mục quang tạm ngừng nhìn trên cánh cửa đen, thanh âm Tô Thiên khàn khàn chậm rãi vang lên.

"Toàn bộ đã điều tra xong"

"Phân phó xuống, một tháng sau, tập trung nhân thủ, đám người mang tới sĩ nhục nội viện, cần từ bọn chúng đòi lại toàn bộ!" phát tay, Tô Thiên lạnh lùng nói.

"Vâng!!!", các vị trưởng lão đồng thanh nói, trong mắt hiện lên sự phẫn nộ. Ngày đó, đám Hắc Giác Vực cường giả đột nhiên tập kích, hiện giờ tin này không chỉ truyền khắp Hắc Giác Vực, mà đã truyền khắp trên đại lục. Nếu sĩ nhục này không trả, ngày sau liệu Già Nam học viện có thể tại đây hảo hảo sống yên ổn?

Chậm rãi gật đầu, sắc mặt Tô Thiên bỗng nhiên đậm mạc như băng tuyết tan chảy, mười ngón tay nhăn nheo nhẹ nhàng giao nhau, lẩm bẫm nói: "Các ngươi nói xem hẳn liệu còn sống không?"

Mọi người nhìn nhau, đều không dám mở miệng, bị Văn Lạc Tâm Viêm thôn phệ không những thể còn bị kéo xuống sâu bên trong đại địa, cho dù là cường giả đầu tông, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều a.

Như hiểu suy nghĩ trong lòng mọi người, Tô Thiên thở dài nhẹ một hơi: "

Nghe nói nhị ca của Tiêu Viêm đã từng đến Già Nam học viện, tựa hồ sau đó đi Hắc Giác Vực a, phải người điều tra một chút, âm thầm bảo hộ, coi như trả một phần nhỏ nhân tình cho tiểu gia hoả kia!"

Nói xong, Tô Thiên vung tay lên, xe lăn tự động xoay người, mang theo thanh âm nhỏ, chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Nhìn bóng lưng Tô Thiên dần tiêu thất, các vị trưởng lão thở dài một tiếng, ánh mắt hướng về cánh cửa đen, hơi khom người rồi chột lui ra.

Tại nơi bọn họ lui bước, nơi không người nào biết, tại địa phương sâu dưới đất ngay chân bọn họ, thanh niên bên ngoài một thân Sâm bạch hoả diễm, đang lặng yên chịu đựng dày vò cùng ma luyện.

Có lẽ bất luận kẻ nào đều không biết, tại sâu bên trong dòng nham thạch nóng chảy, thanh niên đang trong sự huỷ diệt hung bạo không ngừng giãy dụa. Đến tột cùng có thể phá kén thành điệp, hay hoá thành tro bụi hay không thì không ai biết. Bởi vì, nơi đây là một tử địa.

-----oOo-----

Chương 608: Xà hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm từ trong trạng thái tu luyện bưng tỉnh, chính là do trong đầu vang lên một thanh âm già nua mỏng manh.

Nghe được thanh âm kia, Tiêu Viêm đôi mắt nhắm chặt cũng liền chậm rãi mở, liếc mắt nhìn thân thể Sâm bạch hoả diễm phía trên càng thêm hư bạc, trong lòng không khỏi hơi trầm xuống.

"...Tiểu tử, ta đã sắp tới cực hạn", như cảm ứng được Tiêu Viêm thức tỉnh, tiếng thở dài của Dược Lão chậm rãi vang lên.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói *"Lão sư đã vất vả rồi."*

"Ha ha!" Dược Lão cười cười, tiếng cười thấp dần, khó có thể che dấu suy yếu *"Thời gian tiếp theo, ngươi phải tự mình chống đỡ luyện hóa Vãn Lạc"*

Tâm Viêm a, thật hy vọng người có thể sống sót qua được..."

Tiêu Viêm im lặng, lát sau mới cười khỏ nói "*Tân nhân sự, thỉnh thiên mệnh ba...*" (DG: hình như nghĩa là con người đã không thể can thiệp gì được nữa, đành phó thác ở số trời. – Là con người làm hết khả năng mình có, còn thành hay không là do số trời, Biên giả).

Loại tình huống này ngay cả Dược Lão cũng không cảm giác được ít nhiều cơ hội sinh tồn trong tuyệt cảnh, Tiêu Viêm cho dù là người lạc quan, nhưng là đối với chuyện này cũng không dám ôm kỳ vọng quá lớn, hiện tại hắn có thể làm, chỉ duy nhất là đem hết toàn lực sử dụng, khiến cho việc luyện hóa Vạn Lạc Tâm Viêm kiên trì thêm một ít thời gian.

Dược Lão cũng là lâm vào trầm ngâm, hắn cũng rõ ràng, lúc ngủ say này đây, sẽ trở thành một loại vĩnh biệt, linh hồn tuy có thể trốn vào bên trong giới chỉ đặc thù do hắn tạo ra, bất quá Vạn Lạc Tâm Viêm vừa vặn lại là khắc chế hắn, bị loại hỏa diễm này thiêu đốt, cho dù là linh hồn, cũng là chỉ có kết cục hủy thành hư vô.

Trong lúc Dược Lão đang trầm ngâm, Tiêu Viêm hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt quét qua đoàn hỏa diễm cực đại vô hình, khó có thể tưởng tượng, hỏa diễm này thậm chí còn có linh trí của mình, lúc Tiêu Viêm nhìn qua, nơi nào đó trong đoàn hỏa diễm vô hình, hai điểm lục mang bén nhọn hiện lên, giống như một đôi đồng tử mắt, tham lam nhìn phương vị chỗ Tiêu Viêm, lục mang hơi hơi chọt lóe, liền có thêm một đoàn hỏa diễm vô hình thật lớn hiện lên, cuối cùng dính bám vào Sâm bạch hỏa diễm như ẩn như hiện bao bọc bên ngoài Tiêu Viêm, đem nó đốt cháy, ăn mòn.

"Tiểu tử, chuẩn bị đi."

Thanh âm Dược Lão than nhẹ đột nhiên vang lên, Tiêu Viêm biết, dược lão đã tới cực hạn, kế tiếp chính là phải dựa vào chính mình đây.

Khóe miệng hiện một chút chua xót, chọt thở ra một hơi thật sâu, Tiêu Viêm thủ ấn vừa động, thanh hỏa trong cơ thể theo kinh mạch bắt đầu khởi động, cuối cùng chậm rãi thấm thấu ra, đem thân thể toàn bộ bao bọc vào.

Theo Thanh liên địa tâm hỏa hiện lên, Sâm bạch hỏa diễm bên vòng ngoài càng lúc càng mờ nhạt, một lát sau, rút cục là đột ngột biến mất, mà theo nó biến mất, bên ngoài một tầng ngọc lửa vô hình cấp tốc dừng mãnh tiến

vào, vừa muốn đem người bên trong đốt cháy, thì bị một đoàn thanh hỏa ngăn cản lại.

"...Tiểu tử kia, kế tiếp liền phải dựa vào chính người a, hy vọng người có thể thuận lợi sống sót qua, mệnh thầy trò chúng ta đều đặt trên tất cả trên tay người" Dược Lão thanh âm suy yếu càng lúc càng mờ nhạt, một lát sau, rốt cục hoàn toàn biến mất.

Mà theo thanh âm Dược Lão tiêu biến, Tiêu Viêm có thể cảm giác được ý thức Dược Lão đang trong cơ thể mình bay nhanh ra, mà ngay khi ý thức hoàn toàn rời khỏi chốc lát, một cỗ lực lượng hùng hồn lặng yên từ trong cơ thể trào ra, làm Tiêu Viêm khí thể tăng vọt rất nhiều.

"Lão sư, đệ tử sẽ không làm người thất vọng."

Cảm thụ được cỗ lực lượng hùng hồn kia tràn đầy, Tiêu Viêm cắn chặt môi, đôi mắt phấp phồng lên, hẳn rõ ràng, đó là Dược Lão đem toàn bộ lực lượng còn sót lại cho hắn, mà bản thân mình, vì linh hồn lực lượng khô kiệt, lại lần nữa trốn vào trong giới chỉ, lâm vào ngủ say.

Tiếp nhận công việc lúc trước của Dược Lão, Tiêu Viêm mới hiểu được, cùng Vẫn Lạc Tâm Viêm đối kháng tiêu hao lực lượng khổng lồ như thế nào, hơn nữa, có lẽ là bởi hắn cùng Dược Lão thực lực chênh lệch, tuy rằng Thanh liên địa tâm hỏa cùng Cốt linh lãnh hỏa đều là Di hỏa, bất quá khi Tiêu Viêm dùng hai loại hỏa diễm che chở, lại là chênh lệch không nhỏ.

Lúc trước Dược Lão thi triển Cốt linh lãnh hỏa, tuy rằng vẫn như cũ làm Tiêu Viêm cảm thụ được một ít phỏng, bất quá cũng không phải không nhẫn nhịn chịu được, nhưng hiện tại là Tiêu Viêm phải dựa vào chính mình để chống đỡ Vẫn Lạc Tâm Viêm, cảm giác nóng cháy kia lại là sâu sắc hơn nhiều, thậm chí, y phục trên thân thể, dưới sức nóng kia bị nướng giòn, thậm chí một lần Tiêu Viêm thân thể mấp máy một chút, thế nhưng nó lại âm ỉ bạo liệt thành một đồng bột phấn lớn, lưu lại một thể trống trơn ngồi xếp bằng trên đài sen.

"Tê.....,"

Khuôn mặt run rẩy, lãnh khí nhẹ nhàng không ngừng từ trong hàm răng Tiêu Viêm lan ra, làn da trắng đều là vì nóng mà trở nên hồng nhuận, thậm chí

lỗ chân lông còn lặng lẽ chảy ra một ít mồ hôi, nhìn qua có chút dọa người.

Mạnh mẽ áp chế cảm giác nóng phỏng, Tiêu Viêm gian nan từ trong nạp giới lấy ra một lọ Hồi khí đan, sau đó nhét toàn bộ vào trong miệng, thân thể bị Vẫn lạc Tâm Viêm vây quanh, chung quanh tuy như cũ vẫn có hỏa nguyên tố phiêu đảng, bất quá bị Vẫn Lạc Tâm Viêm khống chế, lại là khó hấp thụ, cho nên, Tiêu Viêm muốn kiên trì lâu hơn, chỉ có thể sử dụng đan dược!..

"Không nghĩ tới Vẫn Lạc Tâm Viêm đáng sợ như thế này, khó trách ngay cả lão sư cũng kiêng kị không thôi, bất quá nếu tiêu hao như vậy, ta chỉ sợ ngay cả một vòng thời gian đều cũng kiên trì không được." Trong miệng bị đan dược lấp đầy, Tiêu Viêm nhìn bên ngoài tựa hồ như có vô cùng vô tận vô hình hỏa diễm, trong lòng nổi lên một mảnh chua xót, quả nhiên là tuyệt cảnh *"Công thiên vô môn, hạ địa vô lộ!"*. (DG: đại khái là trên trời không cửa thoát, dưới đất hết đường chạy ^^)

"Xem ra chỉ có thể chờ mong kỳ tích xuất hiện..."

Môi khô ran hơi run run, cảm thụ được cảm giác phỏng gần như tra tấn này, hồi lâu sau, Tiêu Viêm mới chậm rãi hướng mắt lên, hẩn thoi dốc hết toàn lực, kế tiếp, sống hay chết, đều dựa vào số trời...

Thế giới nham thạch nóng chảy dài vô tận, không có khái niệm thời gian, mà ở cái loại chịu đựng tra tấn này, Tiêu Viêm cũng không chia ra nửa điễm tâm tư đi chú ý thời gian trôi qua, hẩn chỉ biết là, chính mình tựa hồ tùy thời đều bị thiêu đốt, giống như y bào kia, hóa thành một chùm bột phấn, biến mất tại thế giới nham thạch nóng chảy này.

Bị dày vò đến cực này, Tiêu Viêm sâu trong nội tâm cũng là nảy lên một trận cô tịch (cô độc và tịch liêu), thế giới nham thạch nóng chảy này, trừ bỏ tiếng dòng suối nham thạch chảy, còn lại cả nửa điễm thanh âm cũng không có, khắp thế giới phản phát như bị ngăn cách, cái loại trong thiên địa mờ mịch cô độc này, trầm ngâm, khi Tiêu viêm chịu đủ sức nóng tra tấn, hẩn lại lần nữa cảm nhận được tâm hồn mệt mỏi cùng mờ mịt.

Có lẽ nếu như vậy quá lâu, hẩn sẽ quên mất yết hầu chấn động phát ra thanh âm êm tai như thế nào, thậm chí, có lẽ hẩn còn có thể quên mất thân phận nhân loại của chính mình, thiên địa tịch liêu, cô độc, xâm nhập sâu trong cốt tủy, không xua đi được.

Tiêu Viêm cũng không biết đã kiên trì bao lâu thời gian, theo thời gian trôi qua, hẳn còn có thể cảm giác được ngoại giới càng thêm nóng cháy, bất quá cũng may, trải qua bị nướng như thế, thân thể hẳn tựa hồ cũng mơ hồ xuất hiện một ít hỏa kháng tính, bởi vậy cái loại cảm giác nóng cháy không ngừng này mới không làm hắn nổi điên.

Vẫn Lạc Tâm Viêm có được linh trí, tựa hồ kiên nhẫn còn hơn xa nhân loại có thể sánh bằng, ngấm lại cũng phải, ở loại địa phương như vậy nhiều năm tháng, không có tính nhẫn nại tốt mới là kì quái, mà cũng bởi vậy, nó vẫn chưa lựa chọn dùng phương thức tối mãnh liệt trong thời gian ngắn giải quyết Tiêu Viêm, mà là lựa chọn loại châm hỏa luyện hóa, bất quá loại thông thả luyện hóa này, lại làm cho Tiêu Viêm chân chính cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác sống không bằng chết.

Trong lúc Vẫn Lạc Tâm Viêm cuộn cuộn không ngừng nướng cháy, cả người Tiêu Viêm đều vì vậy mà lâm vào một trạng thái mơ hồ, hẳn chỉ có thể vô thức điều động thanh hỏa trong cơ thể không ngừng chống đỡ, sau đó lại vô thức hấp thu năng lượng ít ỏi xung quanh, bổ sung cho bản thân.

Bất quá vô thức như vậy, Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được chính mình thao túng Di hỏa càng thêm thuần thực, nhưng trừ bỏ chuyện hẳn có thể tiết kiệm được một chút tiêu hao di hỏa ra, tựa hồ cũng không thể làm xuất hiện đường sống.

Dựa theo tình hình này mà tính, có lẽ không bao lâu thời gian nữa, Tiêu Viêm sẽ hoàn toàn bị luyện hóa, mà Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể, cũng sẽ bị Vẫn Lạc Tâm Viêm cắn nuốt.

Gian nan kiên cường, tại đây thế giới không có khái niệm thời gian, không biết đã duy trì được bao lâu, có lẽ là hai ngày, một tuần, nửa tháng, vài tháng...

Một khắc, đem Tiêu Viêm từ trong trạng thái mơ hồ bừng tỉnh, là từ trên cánh tay truyền đến từng trận cảm giác ôn nhu lành lạnh, cỗ cảm giác này, giống như là đất khô hạn lâu năm đột nhiên gặp mưa to tầm tã, làm Tiêu Viêm cả mười linh hồn (DG: chắc là tổng của ba hồn bảy vía ^^) đều run lên, chột mở hai mắt, đầu nghiêng qua, chột nhìn thấy thất thải tiểu xà không biết đã bị quên lãng bao lâu quán trên cánh tay...

"*Thôn thiên mãng?*" Đầu óc hỗn độn liền hồi phục một ít thanh tỉnh, Tiêu Viêm tinh thần run lên, kinh hãi thất thanh kêu lên, có lẽ chính hắn cũng chưa nhận thấy được, thanh âm này so với trước kia đã trở nên khô khốc khàn khàn hơn rất nhiều.

Tại địa phương mà sự cô độc có thể làm cho người ta nổi điên, đột nhiên thấy một thứ có thể cùng mình trò chuyện gì đó, có thể tưởng tượng, Tiêu Viêm giờ phút này tâm tình kích động ra sao.

Bất quá, trong khi kích động mãnh liệt, Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua đôi xà đồng đẹp đẽ kia, trong lòng lại đột nhiên máy động, giờ phút này, sau đôi mắt kia không ngừng biến ảo nhan sắc, khi thì lạnh như băng, khi thì tràn ngập sinh cơ, hiển nhiên lúc này hai linh hồn trong cơ thể tựa hồ đang kịch liệt tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Đối với sự tranh đoạt này, Tiêu Viêm cũng không có nửa điểm biện pháp, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tranh đoạt giằng co chừng mười phút, chợt, một đạo thất thải quang mang từ trong cơ thể thôn thiên mãng trào ra, đuôi sau người hung hăng vung, thân hình thật nhỏ trực tiếp bạo bắn ra, chợt bay thoát khỏi phạm vi thanh hỏa đang bao bọc Tiêu Viêm.

Thôn thiên mãng mới ra khỏi bao bọc của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Vẫn lạc tâm viêm tự do bên ngoài nhanh chóng đánh tới, nhưng mà ngay tại lúc sắp lay dấn đến thân thể, Thôn Thiên Mãng đột nhiên tại thất thải quang mang bên dưới cấp tốc lao lên, chợt, một khối thân thể hoàn mỹ mềm mại như bạch ngọc, chậm rãi xuất hiện trước mắt Tiêu viêm.

Nhìn mỹ nhân đẹp đẽ kia hiện lên, tim Tiêu Viêm ... chậm rãi trầm xuống!

-----oOo-----

Chương 609: Giai đoạn sinh tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm là một mỹ nhân tràn đầy dụ hoặc, thân như bạch ngọc, ngẩng tiết xuân quang, đủ để vô số nam nhân trở nên điên

cuồng. Nếu mỹ nhân âm lãnh tựa băng sương kia gương mặt chỉ cần thêm ít điểm nhân tình, vậy càng hoàn mỹ.

Đương nhiên, bất kể mỹ nhân trước mặt có hoàn mỹ đi thể nào chẳng nữa, đối với Tiêu Viêm mà nói thì đây không phải là vấn đề gì tốt. Dù sao nữ nhân này thực sự quá khủng bố. Mặc dù cùng nàng ta có ước định, nhưng Mỹ Đổ Toa nữ vương này hi vọng bất thường, Tiêu Viêm trong lòng thủy chung có chút cảnh giới.

Mỹ Đổ Toa nữ vương vừa hiện nhân hình, Vẫn Lạc Tâm Viêm như phát giác ra, một đoàn vô hình hỏa diễm đột ngột dừng hiện, hướng người trước mặt tỏa ra nhiệt khí nóng cháy kinh khủng, cho dù lấy thực lực của Mỹ Đổ Toa nữ vương, sắc mặt cũng thoáng có chút biến hoá.

Cánh tay nhỏ nhẹ vẫy, thất thái quang mang như ngọc từ trong nội thể Mỹ Đổ Toa nữ vương bạo dũng xuất ra, cùng với vô hình hỏa diễm ngạnh đỡ. Mặc dù nàng không có dị hỏa, nhưng chỉ bằng thực lực cường hãn của nàng, cho dù Vẫn Lạc Tâm Viêm có muốn luyện hoá nàng sợ cũng chẳng dễ dàng gì.

Đem vô hình hỏa diễm ngăn trở đằng sau, Mỹ Đổ Toa nữ vương lúc này mới cảm nhận rõ hoàn cảnh lúc này của mình có chút không đúng, ánh mắt thoáng đảo quanh, nhìn thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm cùng với vô tận dung nham nóng chảy, đại mi nhất thời dựng lên, ánh mắt nàng dừng ở Vẫn Lạc Tâm Viêm đang bao quanh bên ngoài, sắc mặt vốn lãnh đạm bỗng trở nên khó coi: "*Dị hỏa?*".

"*Hắc hắc, nữ vương bệ hạ, thật sự xin lỗi, ta dĩ nhiên lại quên mất ngài....*", một tiếng cười chậm rãi vang lên, Mỹ Đổ Toa nữ vương chậm rãi đem ánh mắt tràn đầy dự hoặc hướng về phía Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên thanh liên thai. Gương mặt diễm lệ bỗng trở nên âm lãnh, đối với tên luôn lấy Thôn Thiên mắng ra để áp chế nàng, nàng không có nhiều hảo cảm.

Nhận thấy ánh mắt Mỹ Đổ Toa nữ vương thoáng trở nên băng lãnh, Tiêu Viêm khẽ nhích người về phía sau. Đối với nữ nhân này, hẳn có chút kiêng kị. Trước kia có Dược Lão còn không lo lắng, nhưng giờ Dược Lão đang lâm vào ngủ say, nếu nàng ta đối với mình có điểm bất lợi, thật không có cách nào phản kháng.

Khuôn mặt Mỹ Đỗ Toa nữ vương tựa bạch ngọc, thân thể thì hoàn mỹ mềm mại, cho dù biết rõ chỉ cần trong nháy mắt mỹ nữ xà này làm người tử mệnh, nhưng dưới tiểu phúc Tiêu Viêm vẫn dâng lên một đoàn tà hỏa, nữ nhân này, quả thực chính là khắc tinh của tất cả nam nhân, gương mặt như thượng thiên kiệt tác, không chút tì vết, hơn nữa cực kì lãnh diễm, làm cho lòng người trở nên ngửa ngáy. Nam nhân đều như thế, biết rõ không thể động tới, nhưng hết lần này đến lần khác đều muốn lao vào.

Mỹ nhân như ngọc, mị hoặc thiên thanh, yêu mị thiên hạ, mỹ nhân trước mặt này, tựa hồ đánh giá như vậy cũng là không quá đáng.

Tiêu Viêm đem ánh mắt có chút lưu luyến đó nhanh chóng dời đi chỗ khác, bất quá lại không tránh khỏi cảm ứng của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, đôi môi hồng nhuận lập tức khởi một phiếm lãnh ý: "*Người nhìn cái gì?*"

Tiêu Viêm cười khan một tiếng, không dám đối lại, ai biết nữ nhân hỉ nộ bất thường này, có hay không khó chịu, mang mình giải quyết ngay tại chỗ.

"*Nơi đây là nơi nào?*", tiêm thủ vung lên, quang ngọc thất thái quang mang có chút trướng động, liền tại thân thể mềm mại của Mỹ Đỗ Toa nữ vương hoá thành một bộ hồng sắc y phục, mang xuân quang lộ tiết đều che lại, ngọc chỉ thon dài gạt mái tóc đang phiêu tán trên trán, nàng nhàn nhạt hỏi.

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, chần chờ một lúc, rồi đem tình huống giản lược đi kể lại, nhưng khi đang nói tới thời điểm cuối cùng, Tiêu Viêm thấy Mỹ Đỗ Toa nữ vương chậm rãi dựng đôi mày liễu, lập tức thanh âm từ từ nhỏ lại.

"*Ta thật hối hận lúc đầu không trực tiếp giết ngươi!*"

Mỹ Đỗ Toa nữ vương liền nói, cả người run lên, người này dĩ nhiên đem mình tới cái địa phương này, nơi này cơ hồ là tử cảnh, tuy nàng thực lực siêu cường, nhưng lần trước lấy Thanh Liên Địa Tâm Hỏa để tiến hóa, nàng đối với loại... hỏa diễm này, có chút cảm giác sợ hãi. Nhưng nàng thật không nghĩ rằng, tên không chết thân thể nàng, lại cứ nhiên đem nàng đến một địa phương thâm sâu này, hơn nữa bên ngoài, còn có một dị hoá có linh trí, đang nhìn họ với đôi mắt đầy tham lam.

Tiêu Viêm xấu hổ cười, cẩn thận nói: "*Ta cũng không nghĩ ra a, nữ vương*

điên hạ, ngài xem, chúng ta giờ này nói gì cũng vô dụng, không bằng liên thủ đột phá Vãn Lạc Tâm Viêm, sau đó chạy trốn, như thế nào?"

Mỹ Đỗ Toa nữ vương mặt cười đầy âm lãnh, không lý gì tới hắn, mỹ mâu nhìn chăm chăm Vãn Lạc Tâm Viêm, một lát sau, tiêm thủ vung lên, một đạo thất thái năng lượng thất luyện bạo ra, âm âm nện lên trên hoả diễm, song, công kích hung hãn bậc này, ngoại trừ, ngoại trừ khiến Vãn Lạc Tâm Viêm rung lên một hồi, tựa hồ không có bao nhiêu tác dụng.

Nhìn công kích của mình tựa hồ không có nửa điêm hiệu quả, gương mặt lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa nữ vương trở nên ngưng trọng, một kích vừa rồi tuy không xuất toàn lực nhưng cũng không thể xem thường, không nghĩ tới không có nửa điêm hiệu quả.

" Nơi này là địa phương Vãn Lạc Tâm Viêm đản sinh, ở nơi này cơ hồ năng lượng của nó cuộn cuộn không ngừng, muốn đột phá, không phải dễ dàng", Tiêu Viêm một bên nhìn Mỹ Đỗ Toa nữ vương động thủ, lên tiếng nói.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương mày liễu dựng lên, vừa định mở miệng mắng một câu. Vãn Lạc Tâm Viêm đột nhiên bị công kích, tựa hồ có chút phản nộ, một đoàn vô hình hoả diễm cấp tốc dừng hiện, hướng về phía Mỹ Đỗ Toa nữ vương vây lại, bị nhiệt khí nóng chảy khủng bố của vô hình hoả diễm thiêu đốt, thất thái quang mang bên ngoài tựa hồ có chút hư bạc.

Đấu khí bên ngoài bị thiêu đốt trở nên hư bạc, Mỹ Đỗ Toa nữ vương tựa hồ cảm nhận được, mặt cười biến đổi, tiêm thủ đột nhiên kết một ấn kết kì dị, một vòng thất thái quang mang liên bạo ra, hướng vô hình hoả diễm bắn tới.

Vô hình hoả diễm vừa văng ra, Mỹ Đỗ Toa nữ vương còn chưa kịp thở một hơi, liền phát hiện càng ngày càng nhiều vô hình hoả diễm đột nhiên xuất hiện, cuối cùng phô thiên cái địa ùn ùn hướng về mình,

Sắc mặt hơi trầm xuống, Mỹ Đỗ Toa nữ vương đành mang thất thái đấu khí lui lại, lâm vào thế giằng co với vô hình hoả diễm

" Lão gia hoả trong người ngươi đâu? Bảo hắn đi ra, bằng thực lực của ngươi, cho dù chúng ta liên thủ cũng không đột phá được dị hoả này!", lần thứ hai giằng co với hoả diễm một hồi, Mỹ Đỗ Toa nữ vương cuối cùng

cũng biết đây không phải kể lâu dài, mỹ mâu chuyển hướng về phía Tiêu Viêm, quát lạnh.

" *Lão sư đã ngủ say*", Tiêu Viêm cười khô nói.

" *Đáng chết!*", nghe vậy, Mỹ Đổ Toa nữ vương nộ hoả càng đại thịnh, chưởng tâm mang thất thải đấu khí cuồn cuộn không dứt, xem bộ dạng, tựa hồ hận không thể một chưởng kích tử Tiêu Viêm.

" *Giết ta ngươi cũng không thể thoát được*", tới mức này, Tiêu Viêm cũng không ngại có chọc giận nữ nhân này hay không, than thở nói.

" *Hiểm cảnh gì mà bốn vương chưa gặp qua? Dị hoả này muốn lưu ta lại, cũng không phải dễ dàng!*", Mỹ Đổ Toa nữ vương cười lạnh một tiếng, thân hình vừa động, liền như quỷ mị xuất hiện tại ranh giới với hoả diễm, tiêm thủ vung lên, kinh phong cấp tốc nổi lên, hung hăng nện vào Vẫn Lạc Tâm Viêm.

" *Ầm!*"

Ầm thanh trầm thấp vang lên quanh khu vực làm Tiêu Viêm trên trán có chút toát mồ hôi, nữ nhân này mà đánh vỡ phong toả của Vẫn Lạc Tâm Viêm thì sợ rằng biến nham thạch bên ngoài sẽ chảy vào. Nàng ta có thể không sợ, nhưng bằng thực lực của hắn, khẳng định chống đỡ không được bao lâu a. Nguồn truyện:

Kình khí kinh thiên nện lên phía trên hoả diễm, một chấn động bắt đầu rung lên, một vết nứt hiện ra, nhưng lại giống như quả cầu cao su, ngay khi Mỹ Đổ Toa nữ vương rút tay lùi lại, liền chậm rãi phục hồi như cũ. Tại địa phương này, Vẫn Lạc Tâm Viêm đích xác sở hữu một nguồn năng lượng không bao giờ cạn.

Một kích như vậy dĩ nhiên không đem lại một chút hiệu quả, gương mặt của Mỹ Đổ Toa nữ vương cuối cùng cũng trở nên hết sức ngưng trọng, hiểm cảnh lúc này của nàng còn khó khăn hơn so với tưởng tượng của nàng rất nhiều.

" *Bốn vương không tin không phá được ngươi!!!*"

Gương mặt lãnh diễm động nhân hiện lên một chút sát khí, song chưởng

Mỹ Đỗ Toa nữ vương lại lần nữa quang mang đại thịnh, song đang định phát ra công kích tiếp theo thì Vẫn Lạc Tâm Viêm quang nhuận như ngọc, lưỡng điểm lục mang hiện lên, thanh âm tràn ngập nội khí vang lên, tại Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa nữ vương nhĩ tế vang vọng.

Nhìn biến hoá của Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm nhất thời trầm xuống, nữ nhân ngu xuẩn này tựa hồ đã đem nó chọc tức mất rồi.

Mỹ mầu Mỹ Đỗ Toa nữ vương tràn ngập sát khí cùng băng lãnh nhìn chằm chằm hai điểm u quang, vừa muốn động thủ, gương mặt đột nhiên biến đổi. Gương mặt vốn trắng nõn có điểm thêm một trận hồng nhuận khác thường, bạch vụ nhẹ nhẹ từ nội thể nàng thẩm thấu ra.

" *Đáng chết, đến tột cùng là vật gì? Nó tiến nhập nội thể ta khi nào?*", tiêm thủ đặt lên tim, Mỹ Đỗ Toa nữ vương nghiêng chặt răng, đấu khí trong nội thể như núi lửa bạo phát, từng đoàn hoả diễm đột nhiên xuất hiện trong nội thể, đoàn đoàn vây quanh.

Sắc mặt hồng nhuận của Mỹ Đỗ Toa nữ vương hiện lên ánh mắt kinh ngạc. Một lát sau, Tiêu Viêm tựa hồ minh bạch điều gì đó, trong lòng thầm kêu không ổn một tiếng, trong nháy mắt thanh âm hạ xuống, Tiêu Viêm liền cảm nhận được có một đoàn tâm hoả cực kì nóng cháy đột nhiên trong nội thể xuất hiện,

Đoàn tâm hoả này dày đặc và cực kì cường đại, cơ hồ trong nháy mắt liên bao phủ trên mỗi bộ phận trong cơ thể Tiêu Viêm. Dường như lúc này Tiêu Viêm cảm thấy toàn bộ thân thể như hãm nhập hoả lô vậy, bên ngoài ngăn trở của thanh hoả tựa hồ không còn một chút tác dụng, bởi vì, nhiệt khí đang từ trong nội thể Tiêu Viêm khuếch tán ra.

" *Lần này thật muốn xong đời rồi!!!*", cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt như kim chích, Tiêu Viêm không ngừng cười khổ, hẳn có thể cảm nhận được nhiệt khí trong cơ thể càng lúc càng nóng cháy. Dựa theo tình huống này, không lâu sau thân thể hẳn sẽ từ từ bị dung hoá.

" *A, hoả diễm đáng chết này!*"

Nhiệt khí trong cơ thể càng lúc càng cao làm cho đầu óc Tiêu Viêm trở nên hỗn độn. Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, Tiêu Viêm cố mở hai mắt liền nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa nữ vương đang ôm đầu, vẻ mặt thống

khô, hơn nữa cách đỉnh đầu nửa thốn, lưỡng đạo nhân ảnh và xà ảnh có chút hư ảo, đang bị vô hình hoả diễm không ngừng thiêu đốt.

"Nữ nhân ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết Vẫn Lạc Tâm Viêm đối với linh hồn thể có thể tạo thương tổn cực đại sao, linh hồn hoả diễm tuy không thể chiếm cứ thân thể, nhưng có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn."

Nếu linh hồn của Mỹ Đổ Toa nữ vương hoàn toàn chiếm cứ Thôn Thiên Mãng thân thể, Vẫn Lạc Tâm Viêm dù đối với linh hồn có đặc thù thương tổn tự nhiên cũng vô dụng, mà bằng với thực lực của nàng, cho dù không đột phá được phong toả nhưng Vẫn Lạc Tâm Viêm muốn luyện hoá nàng cũng là việc cực kì khó khăn. Chẳng qua thật đáng tiếc, xảo ngộ thế nào, bất kể là Thôn Thiên Mãng hay Mỹ Đổ Toa nữ vương, đối với thân thể này cũng không hoàn toàn khống chế. Bởi vậy lần này cơ hồ các nàng thật sự gặp khắc tinh chân chính.

Tại lúc Vẫn Lạc Tâm Viêm khuynh lực luyện hoá, Tiêu Viêm cùng Mỹ Đổ Toa nữ vương, thật chân chính đã tiến nhập sinh tử chi đoạn.

-----oOo-----

Chương 610: Thông thả lột xác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này, trong cơ thể Tiêu Viêm đã xuất hiện tâm hỏa, so với khi tiếp nhận Vẫn Lạc Tâm Viêm bốn nguyên để luyện thể, cường độ tâm hỏa lúc đó kém hơn bây giờ rất nhiều lần.

Khuôn mặt bởi vì sung huyết mà có chút phát tím. Trên da Tiêu Viêm không ngừng bốc lên làn hơi nước. Từ trong cơ thể tỏa ra nhiệt độ rất cao như có thể đem tất cả mọi thứ xung quanh đó hòa tan hết tưởng rằng bên cạnh Tiêu Viêm có hai cái lò nung. Nếu không phải bản thân Tiêu Viêm nắm giữ dị hỏa, đối với ngọn lửa này có một chút kháng tính, hơn nữa lúc trước cũng đã được luyện thể bằng Vẫn Lạc Tâm Viêm, nếu không chỉ sợ một lúc sau khi tâm hỏa xuất hiện, cũng giống chiếc áo bào lúc này, trực tiếp biến thành bột phấn.

Bất quá may mắn, tuy xuất hiện tâm hỏa, nhưng lực lượng nóng bỏng đó

đi vào từng ngõ ngách trong cơ thể đem Tiêu Viêm tra tấn làm hắn sống không bằng chết, thậm chí có thể cảm giác thấy máu huyết đang sôi trào, kinh mạch trở nên vặn vẹo. Xương cốt dường như không chịu nổi áp lực này khiến Tiêu Viêm vang lên một tiếng rên rỉ. Cứ theo tình trạng này thì không lâu sau nữa thì Tiêu Viêm sẽ biến mất khỏi thế giới này.

"Bồng!"

Trong cơ thể, tâm hỏa ngày càng lan ra mãnh liệt. Mái tóc Tiêu Viêm đột nhiên bốc cháy, đem tất cả mọi thứ trên đầu hắn trở thành bụi phấn, lưu lại một cái đầu trọc trụi như bóng đèn.

Đối với mái tóc bị đốt, Tiêu Viêm không có nửa điểm quan tâm, lúc này, hắn cố nén đau nhức toàn thân, không chế Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không ngừng khu trục tâm hỏa đang lan ra. Nhưng hành động này dường như là vô ích, Vẫn Lạc Tâm Viêm tại địa bàn của nó, lực lượng thể hiện ngay cả Mỹ Đỗ Toa nữ vương hay Dược lão đều cảm thấy cực kỳ khó khăn, tuy rằng Tiêu Viêm đem toàn bộ lực lượng để áp chế, nhưng chỉ khiến tâm hỏa thêm phần lợi hại hơn, mà xung quanh nơi này độ nóng càng ngày càng cao.

"Lần này ... Thật là muốn tiêu đời a."

Dùng tâm thần nhìn vào trong cơ thể giống như một lò lửa đang bạo động, tinh thần dần dần suy yếu, nội tâm Tiêu Viêm cảm thấy thật vô lực và mệt mỏi.

Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng không có tỏ ra thương cảm, bởi nó không quan tâm đến cảm thụ của Tiêu Viêm, trái lại nó từ từ gia tăng độ nóng của tâm hỏa, nó tựa hồ cảm giác được chỉ cần một lúc nữa, nó có thể mang Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thôn phệ...

Lúc Tiêu Viêm rơi vào tuyệt cảnh - thời điểm sắp bị luyện hóa, bên cạnh Mỹ Đỗ Toa nữ vương tựa hồ cũng không tốt lắm, tuy thực lực của bản thân rất cường hãn, nhưng linh hồn hai người đã có khế ước, khiến nàng cảm thấy rất đau đớn, mà sự đau đớn này lại từ phía sâu trong linh hồn tràn ra. Nỗi đau này không kém hơn Tiêu Viêm là bao nhiêu.

Thời gian trôi qua, khuôn mặt thống khổ của Mỹ Đỗ Toa nữ vương tựa hồ giãn ra một ít. Trên phía vô hình hỏa diễm bóng người và xà ảnh dường

như bất tri bất giác có dấu hiệu dung hợp.

Nhìn tình huống này, tuy rằng Mỹ Đỗ Toa nữ vương đang bị linh hồn dẫn dắt, bất quá Văn Lạc Tâm Viêm dường như đánh lộn, đem linh hồn của Mỹ Đỗ Toa nữ vương cùng Thôn Thiên Mãng chậm rãi dung hợp, tuy quá trình này thập phần chậm chạp. Bất quá có thể tưởng tượng, khi nàng kiên trì đến khi hai linh hồn triệt để dung hợp, và nàng có thể triệt để nắm trong tay thân thể mình, đến lúc đó hiệu quả khắc chế của Văn Lạc Tâm Viêm đối với nàng sẽ tự động tiêu tán..

Văn Lạc Tâm Viêm tuy rằng có một ít linh trí, nhưng đối với tình huống này cũng không rõ ràng lắm, bởi vậy nó không biết rằng khi nó gia tăng tâm hỏa luyện hóa, lại là lúc nó âm thầm giúp Mỹ Đỗ Toa nữ vương một đại ân..

Đương nhiên, đây chỉ là tình cảnh của Mỹ Đỗ Toa nữ vương. So sánh với nó, Tiêu Viêm còn thê thảm hơn rất nhiều, bởi nhiệt độ trong cơ thể liên tục tăng cao, sau một thời gian không lâu, thân thể của hắn sẽ bị độ nóng ở nơi này chậm rãi hòa tan..

Khuôn mặt Tiêu Viêm màu đỏ đậm, nhìn qua thật giống người vừa bị lột da, cực kỳ đáng sợ. Mà trong cơ thể độ nóng tăng cao, làm cho làn da dần dần nứt ra, máu huyết tuôn ra, sau một thời gian khiến hắn trở thành một huyết nhân.

Bề ngoài cơ thể khiến cho mọi người sợ hãi, trong cơ thể của Tiêu Viêm lại còn thê thảm hơn, kinh mạch bị khô lại nên lại càng vặn vẹo giống như ống nhựa bị đốt, ngoài ra các bộ phận trong cơ thể cũng bị biến dạng nghiêm trọng. Nếu không phải có thêm Thanh Liên Địa Tâm Hỏa nỗ lực bảo hộ, chỉ sợ Tiêu Viêm đã bị nhiệt độ cao làm cho bốc hơi lên rồi.

Đương nhiên, trở nên thê thảm không chỉ như thế này thôi. Trong hải đảm đầu tinh, tựa như biến thành chảo lửa tràn đầy nhiệt khí khiến cho đầu khi trở nên sôi trào.

Trong, ngoài cơ thể đều trong trạng thái cực kỳ thê thảm, khiến Tiêu Viêm trọng thương, trực tiếp kể cận trạng thái tử vong. Một tia ý thức hỗn độn chậm rãi phiêu đảng. Mà khi ý thức tiêu thất cũng là lúc hắn tử vong, đồng nghĩa với việc Văn Lạc Tâm Viêm luyện hóa thành công, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể cũng bị nó hoàn toàn thôn phệ...

Tựa hồ cảm giác được mục đích của mình đã gần đạt được, Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng có chút phấn khởi. Lục mang yếu ớt nhìn chằm chằm vào huyết nhân Tiêu Viêm. Lục mang chột động nhìn những người chung quanh, sau đó độ nóng của tâm hỏa càng trở nên kinh khủng...

"Lão sư...Xin lỗi, ta... đã tận lực..."

Ý thức ngày càng mơ hồ, làm Tiêu Viêm giống như đi vào một thế giới tràn đầy hắc ám. Tiếng thì thào cực kỳ suy yếu, mang theo đạo ý thức cuối cùng chậm rãi tiêu tán...

Khi ý thức của Tiêu Viêm đi qua thế giới hắc ám kia một lúc, thanh liên ở phía dưới đột nhiên tản ra lục mang dường như không chịu được độ nóng từ từ hòa tan.

Tốc độ hòa tan tăng nhanh, toàn bộ thanh liên tan thành một viên thanh sắc dịch thể, hướng tới Tiêu Viêm hoàn toàn bao vây

"Ca.."

Khi thanh sắc dịch thể bao quanh Tiêu Viêm, nấp giới trên ngón tay có lẽ tại nhiệt độ cao bỗng xuất hiện một khe nhỏ, sau đó nổ tung, tất cả mọi thứ trong nấp giới đột ngột hiện lên.

Thanh sắc dịch thể mang toàn bộ vật phẩm từ trong nấp giới bắn ra chậm rãi lưu chuyển, mang tất cả những thứ tạp nham bỏ đi, chỉ để lại toàn bộ dược liệu cùng đan dược.

Dịch thể lưu chuyển. Dược liệu cùng đan dược trong nấp giới của Tiêu Viêm bị thanh sắc dịch thể chậm rãi hòa tan, từng đạo màu sắc bất đồng do dược thủy hiện lên khiến thanh sắc dịch thể bị nhuộm bởi nhiều màu sắc khác.

Dược liệu cùng đan dược trong nấp giới đều được Tiêu Viêm cất kỹ, nhưng lúc này thanh sắc dịch thể bởi vì không có linh trí nên không thèm quan tâm đến lý lẽ, tựa như nấu món cơm thập cẩm giống nhau, mang tất cả mọi thứ trộn vào với nhau. Trong chỗ đan dược này, có không ít cao giai đan dược mà "*Địa linh đan*" được Dược lão gian khổ luyện chế cũng nằm trong đó, bất quá lúc này nó đã hóa thành một đạo đồ sạm dược dịch

cùng đủ màu dịch thể kết hợp thành một chỗ...

Tất cả những dược liệu cùng đan dược hợp lại cùng một chỗ, đến tột cùng độc dược hay là bổ dược

, không ai có thể biết được. Đây cũng chỉ là sự trùng hợp, nhiệt độ cao làm thanh liên hòa tan, nạt giới bị nổ. Sau đó mặc danh kỳ diệu hội tụ, tiếp đó xâm nhập vào cơ thể bị tàn phá như người tàn tật của Tiêu Viêm

Dịch thể loang lổ kia đem Tiêu Viêm bọc lại, không ngừng theo từng lỗ chân lông và miệng vết thương tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm

Dung hợp từ vô số đan dược, dịch thể chảy vào trong cơ thể Tiêu Viêm, di chuyển đến từng bộ vị trong cơ thể Tiêu Viêm. Mà khi chúng thâm nhập, nguyên bản nơi kinh mạch bị hủy, xương cốt bị gãy, chậm rãi nổi lên tia sáng bóng kì dị. kinh mạch, xương cốt như "đất hạn gặp mưa rào" ngoan cường sinh trưởng

Trong cơ thể Tiêu Viêm đột nhiên nổi lên một tia sinh cơ khiến cho Văn Lạc Tâm Viêm chú ý, lập tức lục mang chột động, tâm hỏa tràn ngập cơ thể Tiêu Viêm, lần thứ hai bộc phá độ nóng kinh khủng!

Đột nhiên bạo phát nhiệt độ cao, khiến cho kinh mạch, xương cốt, máu, cơ thể... lần thứ hai tiếp tục kho héo, bất quá thời điểm dịch thể loang lổ mạnh mẽ kia chảy qua, sinh cơ lần thứ hai quý dị hiện lên. Nguồn truyện:

Tâm hỏa không ngừng phá hoại, dịch thể không ngừng chữa trị

Hai thứ đó trong cơ thể Tiêu Viêm, không ngừng giằng co với nhau. Mỗi khi tâm hỏa mang kinh mạch, xương cốt, cơ thể... đốt cháy, thời điểm gàn bạo liệt, dịch thể kỳ dị đó xẽ lập tức xâm nhập, tỏa ra sinh cơ. Sau đó lại lập lại, tuần hoàn, vĩnh viễn không dừng...

Loại giằng co này, khiến cơ thể sản sinh đau đớn không người nào có thể chịu được, bất quá Tiêu Viêm đang trong trạng thái chết giả nên không cảm thấy mình đau nhức. Nếu không cho dù dịch thể kia có thể chữa trị thân thể, cái loại đau nhức này có thể khiến hắn bị điên...

Vì vậy ở sâu trong mệnh môn nham thạch, một đoàn hơi như vô hình hỏa diễm phiêu đảng trong đó, mà ở bên trong một nam, một nữ, đều được bao

quanh, chậm rãi lột xác

Loại lột xác này cực kỳ chậm chạp, hơn nữa cũng không ai biết sẽ có thể duy trì liên tục bao lâu, có thể một tháng, có thể nửa năm, có thể một năm, cũng có thể lâu hơn...

Bất quá có một điểm không thể nghi ngờ, nếu bọn họ tại đây có thể chịu đựng, khi tỉnh lại chắc chắn sẽ là thoát thai hoàn cốt.

Lột xác, đang tiến hành một cách chậm chạp.

-----oOo-----

Chương 611: Tấn giai đấu vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năm tháng như thoi đưa. Xuân đi thu tới, bất tri bất giác, tràng đại chiến kinh thiên động địa phát sinh trong nội viện trước kia, tới nay đã qua một năm thời gian.

Một năm thời gian, khiến nội viện gần như biến thành phế tích sau đại chiến, lần thứ hai phát triển rực rỡ hẳn lên, một năm qua, có vài học viên cũ ra đi, cũng là có càng nhiều tân sinh tới, toàn bộ nội viện vẫn như cũ tràn đầy sức sống, mỗi ngày có vô số tân sinh vì muốn được vào Cường bảng vinh dự kia mà nỗ lực phấn đấu mồ hôi như mưa.

Lúc đó, đôi khi rảnh rỗi hoặc đi ngang qua, thỉnh thoảng sẽ có người mang ánh mắt hướng về một góc Thiên phân luyện khí tháp sừng sững trong nội viện, từ từ nhớ tới ký ức đã bị vùi lấp sâu trong lòng - tràng đại chiến kinh thiên động địa, ngay lúc nhớ tới tràng chiến đấu giống như thần chiến đó, lại là một thanh niên buồn bã cúi đầu, chột khóc thút thít không ngớt, nếu như người nọ còn sống mà nói, tất nhiên đã trở thành người mạnh nhất ngoài Đại trưởng lão Tô Thiên sao...

Một năm thời gian đó, hồng liễu tỷ bà, lục liễu ba tiêu (DG:chắc ý giống như tre già măng mọc). Tại đây một năm qua, có lẽ là do muốn đề thăng tính cạnh tranh, bởi vậy nội viện thu nạp tân sinh rất nhanh, so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, bởi vậy nhân khí trong nội viện, càng ngày càng

mạnh, hơn nữa giống như nhân số tăng nhiều, đủ loại thể lực cũng đồng dạng mọc lên như nấm, liền mạch không đứt hiện lên, nội viện chưa bao giờ thiếu nhân vật thiên tài, bởi vậy, chỉ ngắn ngủi trong một năm thời gian, liền là có thêm không ít thể lực tân sinh trở hết tài năng, xâm nhập nội viện một đoàn thể lực. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tân sinh dễ kiêu ngạo, đặc biệt là sau khi đạt được một ít thành tích, loại kiêu ngạo này sinh sôi càng lợi hại, bất quá, mặc kệ...những hạng tân sinh thể lực cuồng vọng này, tại đối mặt với một thể lực hiện giờ đã là một quái vật lớn, vẫn như cũ không có nửa điểm dũng khí khiêu chiến, tuy rằng bọn họ cũng biết, thể lực này, kỳ thực ở bên trong nội viện thành lập, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ tựa hai năm thời gian mà thôi, thế nhưng thực lực, cũng đã ngạo thị toàn bộ nội viện. Thanh thế bực này, nếu như là các trưởng lão nội viện ghé mắt xem, cũng không kinh ngạc mấy, bởi vì tên thể lực kia, chính là Bàn Môn!

Người sáng tạo ra nó, là năm đó, cứu vớt toàn bộ thành viên nội viện, tên của hắn, cho dù là hiện giờ, cũng vẫn như cũ tại trong miệng mọi người có chút quen thuộc.

Tiêu Viêm!

Lúc đó, bên ngoài dòng chuyển động của cái thế giới sống động đầy màu sắc kia, dưới nền đất, chỗ sâu trong thế giới nham thạch, thời gian lại là giống như không tồn tại, tại địa phương không có sinh cơ này, tựa hồ không ai sẽ để ý tới thời gian trôi qua.

Đương nhiên, hình như cũng có ngoại lệ...

Trong chỗ sâu nhất của nham tương, một đoàn lớn bạch sắc hỏa diễm chậm rãi dạo chơi, đoàn bạch sắc kia, tại thế giới màu đỏ đậm này, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt.

Kéo gần tầm mắt, xem tỉ mỉ, mới có thể phát hiện, tại trong vòng bạch sắc hỏa diễm kia, mơ hồ có hai thân thể, chỉ bất quá hai thân thể này đều là cực kỳ an tĩnh, không chút sứt mẻ, dáng dấp như tử thi.

Thế giới nham tương, không có khái niệm thời gian, đoàn hỏa diễm cũng vậy tràn ra không mục đích, chậm rãi phiêu đảng, nó muốn đạt thành mục tiêu kia, tuy rằng nó cũng cảm giác được mục tiêu lần này khó khăn ra sao,

bất quá nó kiên trì rất tốt, một năm thời gian, đối với những năm tháng dài dòng đã qua của nó, quả thực chỉ như trong nháy mắt mà thôi...

.....

Nơi này là một mảnh không gian hắc ám, hắc ám cực kỳ thuần túy, thậm chí không có một tia sáng, một đạo hỗn độn ý thức, giống như mộng du, chậm rãi ở trong đó dạo chơi, không có khởi điểm, cũng không có kết thúc...

Trong bóng tối dạo chơi, không biết giằng co trong bao lâu, có thể một năm, có thể vài thập niên, không ai rõ ràng, chỉ là tựa hồ tại thời điểm xa xôi nào đó, thế giới hắc ám đột nhiên xuất hiện một chút đạm thanh sắc quang mang, theo hướng quang mang chỉ dẫn, ý thức phiêu đảng mà hỗn độn, giống như sợi tơ, không tự chủ được chậm rãi bay đến tiếp cận...

Tại thời điểm hỗn độn ý thức tiếp cận đạm thanh sắc quang mang, mới có thể phát hiện, nguyên lai đây là một đám thanh sắc hỏa diễm không ngừng dập chòn.

Hỏa diễm không lớn, nhưng lại tản ra một cỗ cảm giác ám áp cả linh hồn, mà khi quang mang ám áp này chiếu rọi xuống, hỗn độn ý thức, tựa hồ cũng chậm chạp hồi phục thanh tỉnh, thủy triều ký ức cấp tốc hiện lên, khiến đại ý thức kia, rốt cục đã tìm lại được cái gì đó thuộc về bản thân mình.

"Ta... còn sống sao?"

Thanh âm thì thảo cực nhỏ, tại thế giới hắc ám lặng yên vang lên, chợt, toàn bộ hắc ám thế giới đột nhiên nổi lên rung động kịch liệt, bất thành linh, có vài chùm chùm tia sáng xuyên phá hắc ám, soi sáng đạo ý thức kia, khiến hắc chậm rãi mở mắt ra.

...

Trong phiêu đảng hỏa diễm, tử thi giống như thanh niên, ngón tay đột nhiên run lên, chợt, con mắt đang đóng chặt bỗng nhiên mở!

Đập vào trong mắt, màu đỏ đậm như trong trí nhớ, cùng với đoàn hỏa diễm đã từng kiêng kị, bất quá, hắc như chưa trong hắc ám thức tỉnh hết,

hoặc nói là sống lại, có chút ngỡ ngàng nhìn sơ lược thân thể chính mình, trắng nõn cao to, không có nửa điểm hư hao, năm ngón tay có chút xa lạ chậm rãi nắm chặt, một cỗ năng lượng phong phú mạnh mẽ trước giờ chưa từng có lặng lẽ hiện lên!

Ngỡ ngàng trong ánh mắt đen kịt như mực chậm rãi biến mất, tâm thần thân thể thanh niên chưa hề tiến vào trạng thái tu luyện, nhưng trong nháy mắt thấy rõ ràng tình trạng trong cơ thể.

Trước kia mất đi ý thức, kinh mạch đã trở nên khô cạn vụn vẹo, lúc này chính là giống như một đường ống trong suốt sáng rộng, tại trong cơ thể tản ra nhàn nhạt ánh huỳnh quang, tuy rằng không có động tác gì, nhưng hẳn vẫn có thể rõ ràng cảm giác được, hiện giờ phúc kinh mạch này trong cơ thể, cùng trước kia so sánh, mặc kệ là về tính dai hay độ dung nạp, đều như một loại thay đổi lột xác.

Tâm thần từ kinh mạch dời đi, chậm rãi lan tỏa toàn thân, nhưng không phát hiện ra bất luận có chỗ nào suy yếu, trái lại, hiện giờ thân thể này, cùng với lúc trước khi mất đi ý thức, hầu như là cách biệt một trời một vực!

Thậm chí, hẳn đang suy nghĩ, sợ rằng thân thể này phát ra sức chiến đấu đơn thuần, so với trước đây sử dụng đấu khí, sẽ là càng thêm cường hãn cùng kinh khủng!

Được rồi, đấu khí!

Trong lòng mạnh mẽ khẽ động, tâm thần trong nháy mắt xuất hiện tại vùng khí xoáy tụ, nhìn khí xoáy tụ vắng vẻ kia, cả người đều là đột nhiên đại ra.

"Đấu khí đâu? Đấu khí đâu?"

Khuôn mặt vừa có chút huyết sắc hồng nhuận, lần thứ hai lại trở nên trắng bệch, đã từng trải nghiệm qua cảm giác sinh hoạt khi không có đấu khí, hẳn phi thường rõ ràng, nếu mất đi đấu khí, đối với hắn mà nói, sẽ là một loại đả kích đáng sợ.

Ngay khi hắn vì đấu khí quý dị tiêu thất mà tinh thần có chút hoảng hốt, trong cơ thể lại là đột nhiên truyền đến một hồi âm âm âm hưởng, chợt, hẳn cực kỳ kinh ngạc thấy, một cỗ hùng hồn đấu khí giống như hồng thủy,

đột ngột từ bộ vị khắp thân thể dâng ra, cuối cùng chảy xuôi trong kinh mạch trong suốt, mà trong đầu khí dâng tràn, kinh mạch trong suốt kia, giống như đã sớm tu kiến tốt bờ sông, bị lũ lụt cuộn trào mãnh liệt quán đầy, kinh mạch co rút nhất thời trương ra, phát ra một loại thanh âm vui tai.

"...Những đầu khí này...."

Kinh ngạc chăm chú nhìn đầu khí dâng trào như hồng thủy, hẳn rõ ràng nhìn thấy, ... những đầu khí này tựa hồ là trựa tiếp từ trong khắp bộ vị trên cơ thể dũng mãnh tiến ra, mà cũng không phải là hướng trước đây đã được khí xoáy tụ vận chuyển, phương mới đã xuất hiện...

Con mắt nhấp nháy, thanh niên vừa hồi phục thanh tỉnh tựa hồ minh bạch một chút, tâm thần từ trong cơ thể rời đi, hai tay, bỗng nhiên nắm chặt!

Theo bàn tay nắm lại, không gian trước mặt đột nhiên ba động một hồi, một đoàn hỏa hồng năng lượng quý dị hiện lên, huyền phù trên lòng bàn tay.

Con người đen kịt lóe ra quang mang kì lạ, thanh niên sau đó phân tán năng lượng trên bàn tay, vai nhẹ nhàng run lên, chợt, đầu khí trong cơ thể dũng mãnh bạo ra, cuối cùng dọc theo một lộ tuyến kinh mạch kì dị, cuối cùng từ sau lưng bạo dũng ra.

"Bông!"

Hai cánh thanh sắc hỏa diễm, mạnh mẽ tự mình từ phía sau bắn ra, bề rộng dài chừng hơn một trượng, cong lại, giống như cánh Phượng Hoàng, hoa lệ mà kinh diễm.

Hơi nghiêng đầu, con người mở rộng xem hai cánh thanh sắc hỏa diễm phía sau, hẳn hiện tại không hề sử dụng phi hành đầu kỹ, cũng không có thi triển bí pháp, càng không mượn lực lượng người khác, hẳn, toàn bộ là hoàn toàn dựa vào chính mình thi triển ra đầu khí hóa cánh!

Sắc mặt hơi thất thần, thanh hỏa chiếu vào càng thêm vẻ thành thực trên khuôn mặt thanh tú, chợt, một độ cong nhỏ, lặng lẽ từ khóe miệng dựng lên, hẳn phi thường rõ ràng, hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân làm ra đầu khí hóa cánh đại biểu cho cái gì, đó chính là, từ nay về sau, hẳn, Tiêu

Viêm, chân chính đặt chân vào giai tầng cường giả của đại lục!

"Lão sư, xem ra trời cao chưa bỏ rơi thầy trò chúng ta a." Tiêu Viêm cúi đầu vuốt ve hắc sắc giới chỉ trên ngón tay kia, nhẹ giọng cười nói.

Ánh mắt lướt qua ngón tay, bàn tay tiêu Viêm đột nhiên cứng đờ, chột nghi hoặc lẩm bẩm nói: *"Nạp giới....không thấy?"*

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm nhướn mắt lên, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, chột vùng xung quanh lông mày nhăn lại, bàn tay vi toàn, một cỗ hấp lực bạo phát ra, chột một đồng đồ vật bạo bắn đến, cuối cùng huyền phù trước mặt.

Con mắt lướt qua huyền trọng xích cùng ới mấy quyển trục vật phẩm huyền phù trước mặt, tiêu viêm phát hiện, tựa hồ nạp giới hắc dùng để chứa dược liệu cùng đan dược đều là tiêu thất không thấy.

"Ta có thể sống lại, xem như đây là cái giá phải trả đi..." Tiêu Viêm có chút suy nghĩ, bởi vì hắc phát hiện, nguyên bản tòa thanh liên dùng để tu luyện cũng là đồng dạng mất tung tích, xem ra mấy thứ này thất tung cùng việc hắc sống lại là có quan hệ.

Tạm thời không để ý tới những thứ này... tiêu viêm hướng ánh mắt về phía nơi khác, nơi đó, có một mỹ nhân yêu mị, hai mắt đóng chặt, mà ở đỉnh đầu, nguyên bản là một xà thân hai linh hồn chiếm giữ, lúc này hầu như đã dung hợp hơn phân nửa, xem ra... cho nàng một ít thời gian nữa, là nàng có thể triệt để dung hợp linh hồn, đồng thời chiếm luôn thân thể này.

"Xem ra dung hợp linh hồn này, chính là Mỹ Đổ Toa nữ vương chiếm thượng phong a, bất quá các nàng vốn là một thể, Thôn thiên mãng nhờ nàng mà sinh ra, nàng nhờ Thôn thiên mãng mà sống." Nhìn Mỹ Đổ Toa nữ vương dung hợp có chút thuận lợi, Tiêu Viêm có chút chần chừ, rốt cục chính mình cắt đứt ý niệm trong đầu, nữ nhân này tuy hỉ nộ vô thường, nhưng ngày sau đối với hắc không chừng có một ít hỗ trợ, nếu nói trước đây, Dược Lão ngủ say, tiêu viêm tự nhiên là đối với nàng cực kỳ kiêng kị, nhưng hôm nay thực lực tăng vọt, đã có lực thoát thân, lấy Mỹ đổ toa nữ vương thực lực, muốn đánh chết hắc, cũng không có khả năng giống như trước đây dễ dàng đánh chết một con kiến hôi.

Mà này, đó là chênh lệch giữa đầu vương và đầu linh, chân chính trong

mắt cường giả, chỉ có đến Đấu vương, mới có thể xưng là cường giả.

Dưới đấu vương đều là kiến hôi, lời này cũng không giả!

Trong lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, đoàn Vẫn lạc tâm viêm kia, lại là đột nhiên rung động một hồi, chợt một đôi lục mang sâu kín chậm rãi hiện lên.

Trong đôi lục mang nhìn Tiêu Viêm hiện lên tia vui vẻ, âm thanh the thé phần nộ kêu lên, nhất thời âm thanh vang vọng, u quang thịnh xuất, một đoàn tâm hỏa cực kỳ mãnh liệt, lần thứ hai quý dị xuất hiện trong lòng Tiêu Viêm, sau đó điên cuồng tùy ý phá hoại.

Tâm hỏa lần thứ hai xuất hiện trong cơ thể, Tiêu Viêm sắc mặt cũng hơi đổi, lần trước thiếu chút nữa bị Vẫn lạc tâm viêm hành chết, hấn hiện tại đối với tâm hỏa này cực kỳ kiêng kỵ, bất quá, thời điểm hấn vội vàng điều động đấu khí trong cơ thể chuẩn bị áp chế tâm hỏa, lại là kinh ngạc phát hiện, đoàn tâm hỏa kia tuy rằng dùng hết toàn lực phóng ra nhiệt độ cao kinh khủng, nhưng với hấn mà nói, cũng không tạo thành lực phá hoại cùng đau nhức như trong tưởng tượng, trái lại...còn khiến hấn cả người đầy rẫy cảm giác âm áp dào dạt.

Ngạc nhiên cảm giác nhiệt độ tăng cao, Tiêu Viêm vẻ mặt ngỡ ngàng: "*lẽ nào đã có đề kháng với loại nhiệt độ này?*"

Dược Lão đã ngủ say, tự nhiên không ai đáp lại vấn đề của hấn, bất quá nếu phát hiện Vẫn lạc tâm viêm tâm hỏa đã không còn hiệu quả quá lớn như vậy...Đây là thời điểm để đòi nợ a.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, tiêu viêm nhìn chăm chú vào hai điểm lục mang sâu kín, dáng tươi cười lạnh lạnh, khoe miệng cấp tốc mở rộng... (DG: chít pé VLTV rùi ^^)

-----oOo-----

Chương 612: Cục diện đảo ngược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như cảm nhận được sát khí của Tiêu Viêm, Vẫn Lạc Tâm Viêm nhất thời

như bị chọc giận, liền phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, đạo u mang lục quang cũng trở nên nồng nặc hơn rất nhiều.

Tiêu Viêm miễn cưỡng duỗi thẳng thân mình, ngẩng đầu nhìn lục mang, cười nói: "*Thế nào? Đốt ta lâu như vậy, còn không hài lòng sao?*"

U mang lục quang càng trở nên cường thịnh, một lần nữa âm thanh đầy nộ khí lại vang lên, bên ngoài Vẫn Lạc Tâm Viêm hiện lên một vòng như ngọc quang mang. Ngọc quang chậm rãi lưu động, giống như có linh tính, ngay khi ngọc quang xuất hiện không lâu, một đoàn vô hình hoả diễm như bốn vách tường dâng lên, từ bốn phương tám hướng hướng về vây quanh Tiêu Viêm.

Hơn nữa, ngay khi bên ngoài đại tứ tiến công, Vẫn Lạc Tâm Viêm lại lần nữa từ trong nội thể Tiêu Viêm triệu hoán một đoàn tâm hoả mãnh liệt. Xem chừng rõ ràng là muốn trong ngoài giáp công, đem gia hoả Tiêu Viêm ngoan cố này triệt để giết chết.

"Chỉ là chút tài mọn!!!"

Nhìn vô hình hoả diễm lao tới, Tiêu Viêm cười lắc đầu, khuất chỉ bắn ra, thanh sắc hoả diễm từ trong nội thể bạo dũng mà ra so với trước kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, đem vô hình hoả diễm ngăn cản bên ngoài, còn tâm hoả đang thiêu đốt trong nội thể, Tiêu Viêm vừa định vận dụng đấu khí bao quanh lại, liền kinh ngạc phát hiện. Ngay khi tâm hoả lan tràn thì trong nội thể có một trận huỳnh quang kì dị bạo phát. Bị huỳnh quang chiếu tới, tâm hoả như gặp phải khắc tinh, cấp tốc lui bước. Chỉ ngần ngừ trong nháy mắt, bị huỳnh quang chiếu rọi, tâm hoả đã hoàn toàn tiêu tán không thấy.

"Đây là?", kinh nghi một tiếng, Tiêu Viêm nhìn đoàn huỳnh quang kì dị trong nội thể cũng có chút mờ mịt, thứ này từ nơi nào xuất ra vậy? Dĩ nhiên ngay cả tâm hoả Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng sợ nó?

Sau khi lâm vào ngủ say một thời gian dài, Tiêu Viêm tự nhiên không biết sự tình phát sinh trong cơ thể mình, thanh liên hoả diễm dung hợp cùng với vô số kì đan kì dược, cùng với tâm hoả tuần hoàn đối chọi, không chỉ tàn phá thân thể khiến cho Tiêu Viêm đau đớn không thôi mà đồng thời còn cường hoá thân thể cho Tiêu Viêm. Sau một thời gian, kháng tính đối với tâm hoả càng lúc càng mạnh, thậm chí sau đó, nguyên bản hai bên

đang dằng co hầu như đã hoàn toàn nghiêng về một phía. Tâm hoá từ từ yếu dần đi, lúc này kì được dịch cũng chậm rãi xâm nhập toàn bộ góc ngách trong nội thể Tiêu Viêm. Ánh huỳnh quang chính là khi chúng nó đối chọi với tâm hoá phát ra.

Huỳnh quang như có kháng tính với Vẫn Lạc Tâm Viêm tâm hoá. Không khách khí mà nói, chỉ cần trong nội thể Tiêu Viêm có huỳnh quang thủ hộ, Vẫn Lạc Tâm Viêm thiêu đốt dường như đối với Tiêu Viêm không có chút hiệu quả.

Quanh thân hoá diễm hùng hực thiêu đốt, toả ra nhiệt khí kinh khủng, mà người thanh niên trong đó, vẻ mặt vẫn nở một nụ cười âm áp, thế mà trước khi hắn tỉnh lại, đã từng bị loại hoá diễm này hành hạ thừa sống thiếu chết.

Cảm nhận được huỳnh quang kì dị trong nội thể chiếu rọi có thể đẩy lùi được tâm hoá, Tiêu Viêm cuối cùng như chút được gánh nặng. Mặc dù hắn không xác định được trong khi hắn ngủ say tột cùng đã xảy ra vấn đề gì, nhưng giờ hắn rõ ràng một diễm, Vẫn Lạc Tâm Viêm đối với hắn mà nói đã không còn uy hiếp nữa

" Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, tiếp theo chúng ta nên đổi vị trí cho nhau đi.... ", Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, hướng về hai điểm u quang, khoé miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng.

" Kỳ! "

Âm thanh tràn đầy nội khí của hoá diễm vang lên, hai điểm u lục quang mang đột nhiên đại thịnh, lập tức một đoàn thiên bạch vô hình hoá diễm đột ngột hiện lên, bên ngoài hồng sắc nham thạch cũng đột nhiên sôi trào, vô số bọt khí cuồn cuộn không ngừng, sau đó bạo liệt mà ra, phóng ra một cỗ nhiệt khí hoá độc. Bạn đang đọc truyện được copy tại

" Giận quá mất khôn!!! "

Nhìn phản ứng kịch liệt của Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm cười lạnh, thủ ấn khê động, bên ngoài thân thanh sắc hoá diễm cấp tốc tiến vào nội thể. Theo thanh hoá lui bước, bên ngoài vô hình hoá diễm như sói đói rình mồi, nhưng ngay khi nó gần tiếp xúc thân thể Tiêu Viêm, một trận huỳnh quang kì dị lại từ trong cơ thể Tiêu Viêm phát tán ra.

Vô hình hoả diễm vừa tiếp xúc với ánh huỳnh quang kì dị giống như miêu lão thử (chuột nhìn thấy mèo), như tàn tuyết gặp phí du (tàn tuyết gặp mỡ nóng), cấp tốc lui đi. Thậm chí đoàn thiên bạch hoả diễm vừa được Văn Lạc Tâm Viêm vừa triệu hoán ra cũng nổi từng đợt ba động kịch liệt. Hiện nhiên, trận huỳnh quang làm chúng cực kì kiêng kỵ.

Trận huỳnh quang kì dị cùng Văn Lạc Tâm Viêm đối thị, dựa vào dung hợp thuộc tính của thanh hoả cùng các kì đan kì dược, huỳnh quang từ từ trở thành khắc tinh chân chính của Văn Lạc Tâm Viêm.

Nhìn vô hình hoả diễm cấp tốc thôi lui, Tiêu Viêm con mắt chớp động, con ngươi đen nhánh dĩ nhiên cũng phủ một trận huỳnh quang kì dị.

Khi huỳnh quang tràn ngập con mắt Tiêu Viêm, không gian xung quanh nhất thời đại biến. Mặc dù xung quanh vẫn như trước là một thế giới đỏ rực nóng cháy, nhưng chu vi xung quanh Văn Lạc Tâm Viêm dần trở nên trong suốt, ở giữa một đoàn nhũ sắc đích hoả diễm tiểu xà, nhãn thần tiểu xà không ngừng chớp động tràn ngập vô hình hoả diễm. Con ngươi chuyển động một cách linh động. Rõ ràng là hoả diễm tiểu xà này có linh trí.

Ngay khi Tiêu Viêm đang quan sát hoả diễm tiểu xà, dường như nó cũng phát hiện ra hắn, lập tức xà đồng nổi lên hung mang, một cỗ vô hình hoả diễm cuồng bạo chậm rãi từ nội thể tiểu xà bạo ra.

" Đây lẽ nào là bản nguyên chân chính của Văn Lạc Tâm Viêm sao? "

Con mắt chớp động, Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, mặc dù xung quang xem chừng hoả diễm tựa hồ đều là Văn Lạc Tâm Viêm, nhưng muốn phá giải chỉ cần tìm hạch tâm của nó. Mà chắc chắn hoả diễm tiểu xà kia chính là hạch tâm.

Chỉ cần bắt được nó coi như chân chính đem Văn Lạc Tâm Viêm bắt được.

Chậm rãi giơ lên bàn tay thon dài, *"Thiên!!"*, thanh hoả hùng hực đem bàn tay bao trọn lại, huỳnh quang nồng nặc hiện ra, tại trên thanh hoả bao trùm lấy.

Bàn tay thế trao, Tiêu Viêm hướng về phía hoả diễm tiểu xà ẩn tàng bắt tới, miệng cười hắc hắc.

Nhìn Tiêu Viêm tươi cười, hoả diễm tiêu xà cảm thấy có chút không ổn, đuôi suy một tiếng, thân hình nhỏ bé liền như thiểm điện, như tàu con thoi trốn khỏi tầm mắt Tiêu Viêm.

Chẳng qua bất kể nó di chuyển nhanh thế nào cũng chỉ trong phạm vi của hoả diễm, nếu muốn chân chính thoát đi, tựa chỉ còn cách thao túng hoả diễm chung quang đồng thời rời đi. Bất quá mà nói, muốn thôn phệ luyện hoá dị hoả trong cơ thể Tiêu Viêm lúc này đối với nó mà nói là tuyệt đối không có khả năng.

Vãn Lạc Tâm Viêm mặc dù có linh trí nhưng muốn có tư tưởng khoáng đạt như con người thì cần một thời gian dài tiến hoá nữa mới có khả năng.

" Muốn chạy? "

Con mắt phủ kín đầy huỳnh quang, Tiêu Viêm đối với nhất cử nhất động của hoả diễm tiêu xà đều rõ ràng. Tiêu Viêm cười lắc đầu, thân thể duy trì an tĩnh, dưới chân ngân sắc quang mang nhàn nhạt mang theo âm thanh nhỏ như tiếng sét hiện lên.

" Xuy "

Thân thể Tiêu Viêm khẽ run lên, chỉ còn đạo tàn ảnh lưu trú tại chỗ, thân hình lúc này như thiểm điện xuất hiện trước hoả diễm bích, đem bàn tay được thanh hoả diễm cùng huỳnh quang trọng trọng bao quanh tiến vào hoả diễm bích. Chợt cố sức nắm chặt rồi nhanh chóng lắc mình lùi lại.

" Kỳ!! "

Tiêu Viêm thân hình như quỷ mị gần như trong chớp mắt thời gian, thân hình như thiểm lược trở lại chỗ cũ cùng với đạo tàn ảnh chưa tiêu tán hoàn toàn dung hợp lại, chỉ là, trên hữu thủ đầy ánh huỳnh quang, một con hoả diễm tiêu xà đang điên cuồng giãy giụa, âm thanh sắc nhọn không ngừng vang lên.

Hoả diễm tiêu xà bị chế trụ, chung quanh hoả diễm bích trở nên cực kì hư nhược, bất quá vẫn chưa bị phá huỷ.

Ánh mắt Tiêu Viêm tràn đầy một phiếm cuồng nhiệt, gắt gao nhìn nhũ sắc

hoả diễm tiêu xà trong tay, vẻ mặt mừng như điên. Không thể tưởng tượng được, hấn rơi vào hiểm cảnh, không những không mất cái mạng nhỏ này, ngược lại còn đốn ngộ trực tiếp tấn giai đầu vương, hơn nữa bây giờ còn tùy tiện mang Vẫn Lạc Tâm Viêm bắt tới tay.

Trong hiểm nguy cầu phú quý, lời này quả nhiên không sai!

Mặc dù có thanh hoả cùng huỳnh quang trọng trọng bao quanh, bắt quá từ Vẫn Lạc Tâm Viêm tán phát ra nhiệt khí vẫn khiến cho bàn tay Tiêu Viêm chịu kịch liệt đau đớn. Điều này làm cho Tiêu Viêm cảm thấy may mắn, nếu huỳnh quang kì dị hay thanh liên địa tâm hoả chỉ cần thiếu một trong hai cái, chỉ sợ hấn hấn muốn bắt Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng không có cách nào. Thật sự cái loại hoả diễm tích tụ bao năm tháng này, thật sự quá mức kinh khủng.

Bất quá hiện giờ đã thành công, như vậy kế tiếp việc tối trọng yếu là luyện hoá cùng thôn phệ a....

Ánh mắt gắt gao nhìn huỳnh quang đang bao quanh hoả diễm tiêu xà, Tiêu Viêm trong mắt trở nên lạnh lạnh, nắm chặt bàn tay. Cúi đầu nhìn mai tất hắc giới chỉ trên ngón tay thì thào nói: "*Lão sư!! Hãy phù hộ đệ tử luyện hoá thành công đi... Thành hay bại là ở bước này a!!!*"

Muốn thoát khỏi vô tận nham thạch nóng cháy này cần phải đem Vẫn Lạc Tâm Viêm thôn phệ trước!

Âm thanh vừa hạ xuống, Tiêu Viêm không chút chần chừ, thân hình ngồi xếp bằng huyền phù trên không, hữu thủ thanh sắc hoả diễm bùng đại thịnh, bị thanh hoả điên cuồng thiêu đốt, hoả diễm tiêu xà chậm rãi. Nhất thời, Tiêu Viêm dũng mãnh đem hoả diễm tiêu xà nhập thể.

Theo Vẫn Lạc Tâm Viêm nhập thể, thân thể Tiêu Viêm trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Chân chính đại chiến cuối cùng cũng mở màn. Tiêu Viêm nếu có thể luyện hoá thôn phệ đệ nhị dị hoả, sợ rằng thực lực của hấn lại lần nữa tăng vọt, mà "*Phân Quyết*" thần bí kia sẽ chân chính tiến giai cấp bậc khác.

Chỉ cần sống rời khỏi nơi này, chỗ tốt của Tiêu Viêm sợ không gì sánh bằng!

Bất quá, nói không chừng trong tương lai hai loại dị hoá lại xung khắc để lại di chứng, hay triệt để đem Tiêu Viêm hoá thành phần mặt. Lúc đó, bất kể là điều gì xảy ra, sợ rằng khó có thể cứu chữa được.

-----oOo-----

Chương 613: Luyện hóa, dung hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vãn Lạc Tâm Viêm vừa tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm, lập tức bộc phát ra độ nóng cực kì kinh khủng. Cho dù trong cơ thể Tiêu Viêm có dị hoá cùng huỳnh quang kì dị bảo hộ, cũng từ từ trở nên nóng rực thậm chí đau đớn. Bốn nguyên của Vãn Lạc Tâm Viêm thể tích không lớn, bất quá sau khi tích lũy qua bao nhiêu năm mới thành hình, cho nên độ nóng tự nhiên không giống bình thường.

Trong cơ thể lại lần nữa xuất hiện cảm giác phỏng đau đớn, nhưng đối với Tiêu Viêm đã trải qua một lần cảm giác đau như sóng không bằng chết mà nói cũng không phải không thể chịu được. Tiêu Viêm lập tức ổn định tâm thần, thanh sắc hoá điểm trong nội thể bạo dũng mà ra, tạo thành thiên la địa võng, hướng về Vãn Lạc Tâm Viêm đang trong cơ thể tùy ý phá hoại vây quanh.

Lúc này Vãn Lạc Tâm Viêm tuy rằng bị Tiêu Viêm hấp thu vào trong cơ thể, bất quá nó vẫn còn ý thức. Bởi vậy đối với sự bao vây của Tiêu Viêm, nó giao hoạt di chuyển chung quanh. Tuy rằng nhiệt khí cao độ không thể khiến Tiêu Viêm thống khổ nữa, nhưng để lâu ngày sợ khó tránh khỏi nhân tâm sinh cảm giác phiền toái.

Giảng co sắp được mười phần chung tả hữu, Tiêu Viêm rốt cục cũng đành chỉ hành động vô vị này, cứ như vậy kéo dài cũng không có hiệu quả.

" Ta không tin không bắt được ngươi..."

Tâm thần chậm rãi trầm tĩnh lại, ánh huỳnh quang dày đặc đột nhiên từ trong cơ thể Tiêu Viêm thẩm thấu ra khắp nơi, cuối cùng lan khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể Tiêu Viêm.

Tại nơi ánh huỳnh quang chiếu tới, Vẫn Lạc Tâm Viêm hành tung qui dị rốt cục cũng trở nên chậm chạp, mà Tiêu Viêm nhân lúc này nắm lấy cơ hội duy nhất, sử dụng Thanh Liên Địa Tâm Hoả mang cơ thể bao trụ lại.

Trong nội thể, tại nơi thanh hoả mạnh mẽ vây quanh, Vẫn Lạc Tâm Viêm không những không buông tha trái lại còn ngoan cố chống cự kịch liệt, không ngừng phóng ra ôn độ kinh khủng. Nhiệt khí tăng lên, Tiêu Viêm nguyên bản sắc mặt điềm tĩnh cũng vì vậy mà hiện ra sự đau đớn.

Cố nén đau đớn, tâm thần Tiêu Viêm khê động, thanh hoả trong cơ thể gào thét, cấp tốc khởi động ngưng tụ thành một lục sắc hoả cầu. Bên trong hoả cầu, Vẫn Lạc Tâm Viêm đang liều mạng chống cự bỗng nhiên muốn chạy trốn.

Tâm thần xuyên thấu qua hoả diễm, ngoan lệ nhìn chăm chú Vẫn Lạc Tâm Viêm. Tâm thần Tiêu Viêm vừa chuyển, hoả diễm bốc lên cuộn cuộn, chợt một cỗ thanh hoả kéo dài ra, cuối cùng giống như một cái đường ống cắm vào trong bàn tay đại tiêu của đoàn nữ bạch sắc Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Theo đoàn thanh sắc hoả diễm quán chú, đoàn Vẫn Lạc Tâm Viêm như cũng cảm thấy không ổn, lập tức kịch liệt bốc lên, bất quá lại bị thanh liên địa tâm hoả xung quanh mạnh mẽ chặn lại, bởi vậy mặc kệ nó giãy giụa thế nào cũng không thể chạy thoát ra. Cái này đối với nó giống như bị thiên la địa võng phong toả.

Bởi Vẫn Lạc Tâm Viêm chính mình có ý thức cho nên Tiêu Viêm muốn mang nó thôn phệ luyện hoá, trước hết nhất định phải đánh tan ý thức của nó, không thì nếu mạnh mẽ thôn phệ, khiến lưỡng chủng dị hoả kháng cự nhau, đến lúc đó bạo phát, kẻ không may mắn chính là hắn. Lúc này, Tiêu Viêm động thủ, khống chế thanh liên địa tâm hoả xâm nhập vào trong Vẫn Lạc Tâm Viêm, đem phần ý thức của Vẫn Lạc Tâm Viêm tiêu trừ.

Ý đồ của Tiêu Viêm, Vẫn Lạc Tâm Viêm cũng rõ ràng, cho nên nó liều mạng phản kháng. Bất quá lúc này, nó chỉ như con cá nằm trên thớt, chết hay sống, toàn bộ dựa vào ý nguyện của Tiêu Viêm.

Thế gian này vốn là phong thuỷ phiên chuyển. Lúc trước, Vẫn Lạc Tâm Viêm vốn có thể đem Tiêu Viêm luyện hoá, nhưng mà bởi các loại duyên cơ mà thất bại. Mà lúc này, thượng phong nhất phương, hướng về phía

Tiêu Viêm, lấy thủ đoạn của hắn tự nhiên không có khả năng bỏ qua cho Văn Lạc Tâm Viêm.

Văn Lạc Tâm Viêm vẫn một mực phản kháng nhưng chưa đạt được tác dụng quá lớn. Theo đoàn Thanh liên địa tâm hoá không ngừng cuộn cuộn quá chú vào, Văn Lạc Tâm Viêm phản kháng càng ngày càng yếu ớt, tuy rằng dấu hiệu biến hoá này là rất chậm chạp. Bất quá điều này lại cho Tiêu Viêm biết một điều, đó là ý thức của Văn Lạc Tâm Viêm đã bắt đầu bị Thanh liên địa tâm hoá xâm thực....

Trong lúc xâm thực ý thức Văn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm đột nhiên mơ hồ cảm ứng có một luồng ý niệm từ Văn Lạc Tâm Viêm truyền tới. Tuy rằng Tiêu Viêm cũng không rõ ràng lắm ý tứ của luồng ý niệm này nhưng bất quá trong đó ý tứ cầu xin tha thứ lại đặc biệt rõ ràng.

" Cầu xin tha thứ sao... "

Khoé miệng nhấc lên đầy lạnh lẽo. Tiêu Viêm cười lạnh nói: *" Lúc trước khi luyện hoá hai thầy trò chúng ta, ngươi có tha cho chúng ta không? Nếu ta không may mắn, sợ rằng sớm đã bị ngươi thôn phệ rồi... "*

Ý niệm vừa dứt, Tiêu Viêm tâm thần khẽ động, đoàn thanh hoá cấp tốc vận chuyển, càng lúc càng thêm mạnh mẽ. Khuôn mặt không chút biến đổi, Tiêu Viêm không vì Văn Lạc Tâm Viêm cầu xin tha thứ mà có nửa phần dao động.

Quá trình xâm thực tiến hành cực kì chậm chạp, bất quá Tiêu Viêm cũng không vội. Dù sao đi nữa, dị hoá đều là tối cụ lực lượng huỷ diệt trong thiên địa, muốn ngưng tụ ý thức chính mình đều trải qua bao năm tháng, đó có lẽ là những con số cực kì kinh khủng. Hiện giờ muốn mang phần ý thức đó tiêu trừ, cho dù không quá lâu nhưng cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ mang nó tiêu trừ được, rõ ràng chỉ là người si nằm mộng.

Thời gian xâm thực chậm rãi trôi qua, Tiêu Viêm như lão tăng nhập định không chút nào di chuyển, tập trung toàn bộ tinh thần, toàn bộ đều chú ý vào trong đoàn nhũ bạch sắc hoá diễm.

.....

Cứ như vậy chậm chạp xâm thực, không biết đã giằng co mất bao lâu thời gian, có thể là một tháng, cũng có thể là lâu hơn, khái niệm về thời gian ở chỗ này trở nên mơ hồ...

Bên trong thanh sắc hoả cầu, thanh hoả vận chuyển không biết mệt mỏi. Đoàn nữ bạch sắc hoả diễm lúc trước đều đấu tranh phản kháng kịch liệt, lúc này trở nên an tĩnh ôn hoà. Điều này cho thấy ý thức của Vẫn Lạc Tâm Viêm đã hoàn toàn tiêu thất không còn gì...

"Ca...!!!"

Không gian đang chìm trong yên lặng, đột nhiên một thanh âm rặng rặc rất nhỏ vang lên. Theo thanh âm vang lên, tâm thần Tiêu Viêm đang yên tĩnh bỗng hung hăng nhảy vọt, hướng mắt nhìn về đoàn Thanh hoả đang mạnh mẽ vây quanh Vẫn Lạc Tâm Viêm. Lúc này đang huyền phù trong đó đoàn nữ bạch sắc hoả diễm quang mang ầm ập vô cùng.

Nguyên bản Vẫn Lạc Tâm Viêm là công kích và phá hoại, nhưng trong thời gian dài bị Tiêu Viêm xâm thực đem phần ý thức kia triệt để tiêu trừ. Vẫn Lạc Tâm Viêm hiện tại cũng giống như khi nó vừa sinh ra không có chút nào tính công kích phá hoại.

"Rốt cục đã thành công rồi sao?"

Theo ý thức của Vẫn Lạc Tâm Viêm tiêu tán, tâm thần của Tiêu Viêm chậm rãi từ trạng thái như hôn mê chuyển sang tỉnh táo trở lại. Tuy rằng hắn không xác định tính toán được thời gian nhưng có thể mơ hồ cảm thấy lần xâm thực này tiêu hao không ít thời gian. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Mặc kệ mất bao nhiêu thời gian, chung quy so với vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ này vẫn tốt hơn...", trong lòng thầm tự an ủi, tâm thần Tiêu Viêm khẽ động mang thanh sắc hoả cầu đang vây lấy Vẫn Lạc Tâm Viêm tán đi. Lúc này chỉ còn Vẫn Lạc Tâm Viêm an tĩnh huyền phù, bản thể nhiệt độ cũng tuân theo lệnh Tiêu Viêm thu liễm.

"Kế tiếp, đó là luyện hoá..."

Chăm chú nhìn đoàn Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm khẽ cười, tâm thần không chế đoàn Vẫn lạc tâm Viêm chậm rãi tiến vào trong kinh mạch, bắt

đầu dọc theo lộ tuyến của công pháp "*Phân Quyết*", lặng lẽ vận chuyển...

Luyện hoá Vẫn Lạc Tâm Viêm đã mất đi ý thức, so với tưởng tượng của Tiêu Viêm còn muốn dễ dàng hơn, có thể bởi vì thân thể bị đoàn hoá diễm chết tiệt kia thiêu đốt trong thời gian dài mà hai người mơ hồ có cảm giác ăn ý. Mà mặc kệ thế nào đi nữa, lần luyện hoá Vẫn Lạc Tâm Viêm này so với lần Tiêu Viêm luyện hoá Thanh Liên Địa Tâm hoá càng thêm thuận lợi.

Đương nhiên tuy thuận lợi nhưng giống với thời điểm khi xâm thực Vẫn Lạc Tâm Viêm, tốc độ luyện hoá vô cùng chậm chạp. Chậm chạp đến nỗi làm người ta khó chịu.

Bất quá hoàn hảo, mặc kệ có chậm đến mức nào thì chí ít cũng sẽ đạt đến cực hạn.

Trong lúc thuận lợi luyện hoá Vẫn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm lần thứ hai từ trạng thái hôn mê tỉnh lại, nhìn Vẫn Lạc Tâm Viêm an tĩnh chảy xuôi trong kinh mạch. Một cỗ vui mừng từ sâu trong nội tâm Tiêu Viêm dâng lên, cuối cùng cũng khiến khuôn mặt Tiêu Viêm tươi cười tràn đầy sung sướng.

Sau khi luyện hoá Vẫn Lạc Tâm Viêm xong, Tiêu Viêm không vội vã không chế nó cùng Thanh Liên Địa tâm hoá tiến hành dung hợp. Hẳn rõ ràng, lúc này là bước tối trọng yếu khi tu luyện "*Phân Quyết*", cũng như vậy mà bước tiếp theo là rất nguy hiểm.

Chậm rãi mở mắt ra, Tiêu Viêm nhìn vây bên ngoài mình là đoàn Thiên bạch sắc hoá diễm. Tiêu Viêm khẽ cười, hiện giờ, nguyên bản hoá diễm đối với mình có tính công kích phá hoại, lúc này giống như biến thành một cánh tay của mình, có thể điều khiển thuận buồm xuôi gió, không có chút cảm giác trì trệ.

Ánh mắt chuyên hướng về mỹ nhân yêu mị trong hoá diễm., vẫn như cũ là trạng thái linh hồn dung hợp, bất quá trên đỉnh đầu linh hồn càng thêm ngưng thực rõ ràng đã tiến nhập trạng thái cuối cùng. Có lẽ không bao lâu nữa, vị Mỹ Đô Toa nữ vương này sẽ triệt để nắm giữ thân thể này, đến lúc đó nàng chân chính trở thành đầu tông siêu cấp cường giả.

Tiêu Viêm con mắt tùy ý tại thân thể mềm mại của Mỹ Đô Toa nữ vương

quét qua. Nữ nhân này toàn thân cao thấp đều là điểm dụ hoặc đối với nam nhân, thậm chí không nhúc nhích vẫn khiến nhân tâm bốc lên một cỗ tà hoả.

An tĩnh nghĩ ngợi một thời gian, Tiêu Viêm rốt cục cũng bình ổn tâm tư. Sắc mặt ngưng trọng mang tinh thần chìm vào trong nội thể, bắt đầu tiến hành bước tu luyện trọng yếu nhất.

Dung hợp Thanh Liên địa tâm hoả cùng với Vẫn Lạc tâm viêm!

Nếu lưỡng chủng dị hoả dung hợp thành công, Tiêu Viêm không chỉ thực lực đề thăng diện rộng, hơn nữa "*Phân Quyết*" cũng tiến hoá, đến lúc đó, sức chiến đấu của Tiêu Viêm lần thứ hai đột nhiên tăng mạnh!

Bất quá, nếu thất bại thì kết cục sẽ so ra càng thê thảm hơn, nói vạn kiếp bất phục, tựa hồ cũng không tính quá phận.

Phân Quyết dành cho người nắm giữ trong tay vài loại lực lượng dị hoả, thế nhưng để nhận được lực lượng này, người đó cũng phải nỗ lực hơn người bình thường vô số lần.

-----oOo-----

Chương 614: Dung hợp thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong kinh mạch trong suốt rộng rãi, hoả điểm màu trắng sữa (nhũ bạch sắc) như thuỷ triều điên cuồng khởi động, Vẫn lạc tâm viêm sau khi bị Tiêu Viêm luyện hoá, giống như một bảo bảo lấu lỉnh, đối với sự chỉ huy của hắn không chút chống cự, hoàn toàn không giống trước đây bướng bỉnh cương quyết.

Tâm thần không chế Vẫn lạc tâm viêm lưu chuyển theo kinh mạch, sau khi trải qua vài vòng tuần hoàn, nó chậm rãi lưu chuyển trong kinh mạch, quán chú về khí xoáy tụ vắng vẻ kia.

Sau khi Vẫn lạc tâm viêm hoàn toàn tiến nhập khí xoáy tụ, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, chợt tâm thần khẽ động, chỉ thấy chỗ trung tâm

khí xoáy tụ, nơi dùng để chứa đựng Di hoạ, -Nạp linh, nhất thời thanh sắc hoạ diễm ùn ùn kéo ra.

Theo Thanh liên địa tâm hoạ xuất hiện, Vẫn lạc tâm viêm nguyên bản đang an tĩnh nhất thời có chút sôi trào lên, Di hoạ đều là mang lực phá hoại kinh khủng, nếu hai loại di hoạ va chạm một chỗ, nếu không thôn phệ đối phương, thì sẽ bị đối phương thôn phệ, không có lựa chọn thứ hai, bởi vậy, Thanh liên địa tâm hoạ vừa xuất hiện, cho dù Vẫn lạc tâm viêm đang bị Tiêu Viêm áp chế, vẫn như cũ có thể băng vào bản năng mà rục rịch lên.

Đương nhiên, tuy rục rịch nhưng Vẫn lạc tâm viêm vẫn rất nghe lời, Thanh liên địa tâm hoạ thời khắc quan trọng cũng bốc cao lên, bản năng hồi thúc nó mang di hoạ đối diện thôn phệ đi, như vậy nó sẽ càng trở nên cường đại hơn.

"Thảo nào người ta luôn nói một Luyện dược sư chỉ có thể nắm trong tay nhiều lắm là một loại di hoạ, không nghĩ tới chúng nó bài xích nhau mạnh như vậy." Áp chế Thanh liên địa tâm hoạ cùng Vẫn lạc tâm viêm bạo động, trong lòng Tiêu Viêm khẽ than.

"Nếu không có "Phần quyết" mà nói, muốn mang chúng nó dung hợp một chỗ, chỉ sợ là tự mình hại mình." Nói một tiếng, tâm thần Tiêu Viêm khẽ động, một cỗ đầu khí hung hồn nhanh chóng từ trong cơ thể hiện lên, dọc theo "Phần quyết" công pháp lộ tuyến dạo một vòng, sau đó cẩn thận từng tí một quán chú vào trong khí xoáy tụ, giống như một giới tuyến, sừng sững đứng giữa Thanh liên địa tâm hoạ cùng Vẫn lạc tâm viêm.

"Tiếp theo.... Bắt đầu dung hợp."

Tâm thần hung hăng hút một ngụm không khí không tồn tại, Tiêu viêm rút cục không hần chờ nữa, một đạo mệnh lệnh từ trong tâm thần phát ra.

Theo mệnh lệnh tuyên bố, áp chế trên hai loại di hoạ cũng lập tức tiêu tán, mất đi áp chế, chúng nó tựa như mãnh hổ hạ sơn, mang theo tiếng gầm gừ khiến kẻ khác gan mật run rẩy, oanh oanh long long bạo hướng, cuối cùng, hai loại di hoạ, hung hăng va chạm nhau.

"Oanh!"

Tuy rằng giữa hai cỗ hoạ diễm có một tầng "Phần quyết" đầu khí ngăn

cản, bắt quá tại lúc va chạm, vẫn như cũ phát ra một đạo âm hưởng trầm thấp to rõ, nhiệt độ trong khí xoáy tụ lặng lẽ bốc lên cao.

Tiêu Viêm cẩn thận điều khiển cỗ đầu khí "*Phân quyết*" mang hai loại dị hoả tách ra, bắt quá ngay cả như vậy, hai chúng nó vẫn như sóng biển không ngừng cuộn cuộn, cuối cùng dường như đe dọa nhau, không ngừng phóng ra nhiệt độ cao ngất, bộ dáng kia, giống như coi đối phương chỉ là thứ tầm thường hạ cấp.

Một cỗ đầu khí "*Phân quyết*" cuộn cuộn không ngừng theo kinh mạch vận chuyển, sau đó quán chú vào, xâm nhập vào trong hai loại dị hoả. Mà này... khi dị loại năng lượng "*Phân quyết*" đầu khí gia nhập vào, hai loại dị hoả lúc trước giống như hai quả tạ căng thẳng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, lại là từ từ trở nên an tĩnh một chút.

Xem ra "*phân quyết*" đầu khí hiệu quả không tệ, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi, lúc trước nhìn hai loại dị hoả bài xích kinh khủng như vậy, hẳn thật sự là không có can đảm cho chúng nó dung hợp một chỗ, bắt quá may mắn "*Phân quyết*" không hổ là ngay cả Dược Lão cũng cảm thấy khiếp sợ trước công pháp huyền bí này, dùng nó điều hoà dị hoả, công hiệu đích xác bất phàm.

Tâm thần chú ý quan sát động tĩnh hai dị hoả tại khí xoáy tụ, khi nhìn thấy chúng bình tĩnh hơn nhiều, Tiêu Viêm mới cực kỳ cẩn thận mang màng đầu khí ngăn ở giữa cắt đứt đi.

Màng đầu khí mỏng chậm rãi tiêu thất, nhất thanh nhất bạch lưỡng sắc hoả diễm rút cục đã tiếp xúc với nhau...

Tiếp xúc nhau trong nháy mắt, bình tĩnh không có nửa diễm dị động, nhưng mà ngay khi Tiêu Viêm vừa muốn thở ra, bất chợt trong khí xoáy tụ vang lên tiếng nổ mạnh trầm thấp, khiến trái tim hắn hung hăng nhảy một cái.

Tâm thần nhanh chóng dời về trong khí xoáy tụ, trong đó giờ tình hình giống như biển rộng cùng núi lửa bạo phát cuồng loạn, khiến Tiêu Viêm cả người nổi da gà.

"Chết tiệt....Này dị hoả cuối cùng có thể hay không dung hợp một chỗ a?" Nhìn bạo tạ lưỡng sắc hoả đoàn không ngừng bộc phát, Tiêu Viêm nhin

không được mắng một tiếng, hai vật này gặp nhau, cứ như vật dễ cháy gặp đóm lửa, hậu quả trực tiếp, đó là dẫn đến phát sinh tới kịch liệt bạo tạc, bất quá cũng may hai loại dị hoả này đã bị Tiêu Viêm điều hoà không ít bằng "*phần quyết*" đấu khí, bằng không mà nói, bạo tạc kia sẽ càng trở nên khủng bố mãnh liệt.

"Bất quá tình huống này, tựa hồ bạo tạc cũng là đang càng ngày càng kịch liệt, không chừng không lâu nữa, bạo tạc sẽ trực tiếp khiến cơ thể Tiêu Viêm bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Cảm thấy từ trong khí xoáy tụ truyền từng trận đau đớn co quắp, Tiêu Viêm cười khổ lắc lắc đầu, tâm thần khẽ động, đấu khí hùng hồn từ trong cơ thể giống như nước lũ bạo dũng ra, sau đó toàn bộ theo lộ tuyến "*phần quyết*" công pháp vận chuyển, cuối cùng không ngừng quán chú vào trong khí xoáy tụ, gia nhập vào trong thanh âm bạo liệt càng lúc càng dữ dội của hai đoàn lửa kia.

Đây là biện pháp duy nhất mà Tiêu Viêm có thể nghĩ ra lúc này, nếu hai loại dị hoả khó dung hợp như vậy, liền phải dung sức quán nhập "*phần quyết*" đấu khí vào, đưa chúng điều hoà đến mức có thể chung sống hoà bình với nhau.

Biện pháp này của Tiêu Viêm tuy chỉ là nhất thời, nhưng hiệu quả lại không tệ, theo "*phần quyết*" đấu khí không ngừng đi vào, trong khí xoáy tụ tiếng nổ mạnh cũng như vậy từ từ yếu đi, tuy rằng hai loại dị hoả vẫn như cũ không chấp nhận nhau, nhưng chí ít cũng tạm thờ không bộc phát ra công kích quá mức hung hãn.

Xem ra biện pháp này có chút hiệu quả, thần kinh căng thẳng của Tiêu Viêm lúc này mới thả lỏng một chút, muốn hai loại dị hoả này dung hợp hoàn mỹ tuyệt đối không được nóng vội hấp tấp, hiện tại việc có thể làm cho chúng không bạo phát xung đột đã là một tiến triển không tồi.

"*Phần quyết*" đấu khí vẫn như cũ không ngừng quán chú vào khí xoáy tụ, tiêu Viêm cũng rõ ràng đây là một cuộc chiến lâu dài, bởi vậy hắn cực nhanh tiến nhập trạng thái tu luyện, sau đó dựa vào hấp thu năng lượng ngoại giới để duy trì hoà bình giữa hai loại dị hoả này.

Nếu lấy tốc độ thu nạp năng lượng trước đây của Tiêu Viêm, tất nhiên là không thoả mãn được nhu cầu lớn như vậy, bất quá cũng may hiện giờ hắn

đã tấn giai Đấu vương, tốc độ thu nạp đấu khí so với trước đây quả thực là không thể so sánh, bởi vậy mới có thể đáp ứng được yêu cầu lớn như vậy.

Đây là một trận chiến dài lâu, chỉ cần có thể kiên trì đi tiếp, chắc chắn sẽ thu được thắng lợi, tiền đề là chỉ cần đừng để xuất hiện biến cố quá lớn.

.....

Trong trạng thái tu luyện, khái niệm thời gian, đồng dạng là cực kỳ mờ nhạt, bởi vậy, Tiêu Viêm cũng không biết đến tột cùng thời gian đã trôi qua bao lâu, hẳn chỉ có thể từ trong khí xoáy tụ quan sát hai loại dị hoá hỗn độn mới mơ hồ cảm giác được, lần dung hợp này thời gian trôi qua không ít. Nguồn truyện:

Đương nhiên, có thể là tiêu tốn không ít thời gian, bất quá thành quả thu được cũng cực kỳ to lớn, trong khí xoáy tụ, vốn hoá điếm một xanh một trắng như thuỷ hoả bất dung, lúc này đã trở nên mềm mại ôn hoà trộn lẫn một chỗ, tuy rằng vẫn chưa dung hợp, nhưng chí ít dấu hiệu dung hợp đã sơ bộ xuất hiện...

Thân thể Tiêu Viêm vẫn duy trì trạng thái tu luyện, nhưng tâm thần lại là lần thứ hai tiến nhập vào trạng thái hôn mê, bởi vậy đấu khí trong cơ thể sau một thời gian dài không ngừng vận chuyển theo "*phần quyết*" công pháp lộ tuyến, cuối cùng đã trở thành quán tính, quán nhập vào khí xoáy tụ, tăng trợ lực cho việc dung hợp dị hoá.

Thời gian dài lặng yên trôi qua, vào một thời khắc nào đó, Tiêu Viêm đang vô tri vô cảm đột nhiên thấy tâm thần đột nhiên run lên, cấp tốc hồi phục thanh tỉnh, tâm thần trước tiên xuất hiện ở khí xoáy tụ, tầm mắt đảo qua, tìm trần đầy một cỗ mừng rỡ như điên.

Trong khí xoáy tụ, hoả đoàn xanh trắng đã triệt để quán vào nhau, mà ở một góc kia, không biết đã quán nhau trong bao lâu, hoả điếm hai màu đột nhiên tản mát ra một chút quang mang nhàn nhạt, mà trong quang mang kia, lưỡng sắc hoả điếm chậm rãi nhúc nhích, cuối cùng ngưng hợp cùng nhau, tới lúc này, thanh bạch sắc đã hoàn toàn tiêu tán, đại công cáo thành, trở thành một đám hoả điếm màu xanh ngọc bích ...

"Bắt đầu dung hợp rồi sao..."

Tiêu Viêm mừng như điên nhìn đám hoả diễm màu ngọc bích kia, trái tim lúc này kịch liệt nhảy tung tung, tuy rằng mới chỉ là một đốm lửa nhỏ bé nhàn nhạt, bất quá lại là đại biểu cho việc dung hợp đã bắt đầu, đồng thời cũng nói rõ là hẳn không có đi nhầm hướng.

Nhìn chăm chú vào đám thanh bạch hoả diễm, đặc biệt khi thấy được bích lục hoả diễm, khuôn mặt Tiêu Viêm không nhịn được một chút cười khẽ, tất cả đều là đã qua giai đoạn nguy hiểm, bắt đầu đi vào nề nếp, kế tiếp, liền an tâm chờ đợi hai loại dị hoả triệt để dung hợp đi.

Tuy rằng tốc độ dung hợp vẫn chậm chạp như cũ, thế nhưng, ánh sáng của thành công đã lặng yên xuất hiện, Tiêu Viêm cũng vậy đã có thể buông bỏ tảng đá lớn thấp thỏm trong lòng.

Có thể, lúc hai màu xanh trắng triệt để biến thành màu ngọc bích, đó là "*phần quyết*" công pháp cũng trở nên thành thực, lúc đó, sức chiến đấu của Tiêu Viêm, cũng sẽ lần thứ hai đại tăng!

Hơn nữa, lúc hai loại dị hoả hoàn toàn chân chính dung hợp một chỗ, một loại hoả diễm hoàn toàn mới sẽ thay thế Thanh liên địa tâm hoả cùng Vẫn lạc tâm viêm!

Đương nhiên, thay thế được chúng nó hai loại dị hoả như thế này, tự nhiên đặc hiệu công dụng của bản thân so với chúng sẽ càng thêm hung hãn!

Đối với loại hoả diễm mới còn chưa sinh ra này, Tiêu Viêm trong lòng tràn ngập chờ mong.

-----oOo-----

Chương 615: Di chứng sau khi dung hợp dị hoả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia Mã đế quốc, phía tây thành.

Một tòa trang viên với diện tích khổng lồ đứng sừng sững ở đây, trang viên cực kỳ khí thế cùng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc tại chính giữa Gia Mã đế quốc, nhưng thực ra cực kỳ tương đương. Bạn đang đọc truyện được copy

tại

Sâu trong trang viên, bên cạnh hồ nước trong suốt, một tử y nữ tử ưu nhã đứng đó. Tuy rằng chưa thấy được diện mạo của nữ tử nhưng chỉ cần thân hình cũng đủ khiến người khác mơ mộng.

Đôi mắt màu ngọc bích của nữ tử có chút thất thần nhìn vào luồng lân quang trong hồ, để lộ ra một khuôn mặt quyến rũ động lòng người kia bị một bộ cấm bào che đi thân thể mềm mại, cũng vậy mang nét cong cong đầy mê hoặc, tản ra một mùi vị thành thực quyến rũ.

"Ha ha, đang suy nghĩ gì vậy tiểu nữ."

Đột nhiên, thanh âm già nua mang theo ý trêu chọc vang lên phía sau lưng khiến nữ tử giật mình, vội vàng quay lại, liền cười tủm tỉm với lão già đang tiến đến, gương mặt nhất thời hiện lên một mặt nhàn nhạt đỏ ửng. Gắt giọng nói: *"Hải lão, ngài lại tới trêu chọc Nhã Phi."*

Người nói chính là Nhã Phi, người trước đây cùng Tiêu Viêm có quan hệ, mà tầm mắt lại đang chuyển hướng tới vị lão già kia, nhìn dung mạo chính là đồng bọn của Tiêu Viêm năm đó, Băng hoàng – Hải Ba Đông.

Hải Ba Đông tiến đến, hai bàn tay vỗ vỗ lên vai Nhã Phi, chợt dừng lại, ánh mắt nhìn vào trong hồ, trầm mặc một lúc mới thở dài nói: *"Không biết tiểu gia hỏa kia thế nào, hẳn ly khai Gia Mã đế quốc tựa hồ cũng tới 3 năm rồi."*

Nhã Phi nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười nói: *"Tên kia nhìn bề ngoài có vẻ vô hại, kỳ thực rất gian xảo, Hải lão cũng không cần quá lo lắng cho hắn."*

"Ha ha, ta thật ra cũng không lo lắng, ta nghĩ tiểu tử đó so với người khác đều thoải mái hơn." Hải Ba Đông cười cười, chợt sắc mặt âm trầm nói: *"Bất quá tiểu tử đó tựa hồ rất được coi trọng. Hiện giờ Tiêu gia tại Gia Mã đế quốc bị Vân Lam Tông truy sát ráo riết, nếu không có chúng ta âm thầm trợ trợ, sợ rằng tộc nhân của Tiêu gia tại Gia Mã đế quốc sớm không còn tồn tại."*

"Trước đây, Tiêu Lệ nói muốn đi Già Nam học viện tìm Tiêu Viêm, không biết có thuận lợi biết được tình hình của Tiêu Viêm không. Lấy tính tình Tiêu Viêm nếu hắn biết gia tộc gặp phải sự tình này, sẽ lập tức trở về, hiện

tại vẫn yên lặng như vậy, lẽ nào Tiêu Lệ không có đem tin tức truyền đạt." Hải Ba Đông lâm bẫm nói.

"Ai, không trở lại thì hơn. Hẳn tuy rằng thiên phú tu luyện rất tốt, nhưng muốn chống lại thế lực lớn như Vân Lam Tông thật sự rất khó khăn a. Ta thật sự hy vọng hẳn có thể nhẫn nại, hẳn còn trẻ, việc báo thù còn rất nhiều thời gian." Nhã Phi đôi mắt hơi hư mị, dịu dàng nói.

Mấy năm nay, Nhã Phi đã triệt để nắm trong tay quyền lực của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Ngoài Hải Ba Đông ra, sợ rằng trong tộc không có một người nào có danh vọng cao hơn nữa, hạng nữ lưu lại thành đạt đến nông nổi như vậy, tuy nói trong đó có Hải Ba Đông hỗ trợ, nhưng năng lực cũng không thể nghi ngờ. mấy năm nay, mạng lưới tình báo do nàng phát triển hầu như trải rộng toàn bộ Gia Mã đế quốc, thậm chí ngay cả nhất cử nhất động của Vân Lam Tông nàng đều có thể biết được, nữ nhân như vậy quả không tầm thường. Tuy nói nàng đối với đấu khí không tinh thông, nhưng ai có thể nói không có đấu khí thì không thể trở thành đại nhân.

"Người cũng biết hẳn còn trẻ, mà xúc động chính là đặc quyền của người thanh niên a." Hải Ba Đông cười cười, đột nhiên nói: *"Ta nghe nói, người đem một số người của Tiêu gia an bài tới đế đô? Nơi này gần Vân Lam Tông làm vậy có chút không thỏa đáng a."*

Nhã Phi cánh tay như bạch ngọc nhẹ nhàng ngắt một bông hoa, cười nói: *"Các thành thị nhỏ khác, Vân Lam Tông đều lục soát chặt chẽ, mà đế đô là địa bàn của hoàng thất, cho dù là Vân Lam Tông cũng không dám làm càn. Hơn nữa, phương pháp di chuyển của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, Vân Lam Tông hẳn là không biết được hành tung của bọn họ."*

"Theo ý người đi, việc này người am hiểu hơn so với mấy lão già chúng ta." Hải Ba Đông lắc đầu, chợt nhìn về phương Bắc, nơi đó ngọn núi cao chót vót như ẩn như hiện, cau mày nói: *"Thật không biết Vân Sơn lão bất tử kia đã làm cái gì, cho dù Tiêu Viêm cùng hẳn có chút ân oán, cũng không cần ra tay hạ thủ người của Tiêu gia như vậy? Hẳn làm vậy ngoại trừ làm cho Tiêu Viêm tức giận thì còn có mục đích gì khác nữa đây?"*

Nhã Phi cau mày, ngắm nghía đóa hoa trong tay, lâm bẫm nói: *"Ta đã cho người điều tra, Vân Lam Tông tựa hồ tìm kiếm cái gì đó ở Tiêu gia."*

"Tìm kiếm cái gì? Ở Tiêu gia có cái gì khiến họ động tâm hay sao?" Hải

Ba Đông cau mày nói.

Ánh mắt hơi lóe ra, một lát sau, Nhã Phi hơi lắc đầu, khẽ cười nói: *"Ta cũng không rõ lắm, có thể là cảm nhận của ta sai đi."*

"Ai, hiện giờ Vân Lam Tông ngày càng quý dị, có người nói Vân Vân hiện tại đã bị tước bỏ chức vị, tông chủ hiện tại là Vân Sơn, cái lão bất tử này tựa hồ không giống với trước đây." Hải Ba Đông trầm ngâm nói.

"Đích xác có chút biến hóa, hiện tại Vân Lam Tông ngày càng lớn mật, ngay cả hoàng thất cũng có chút lo lắng, phái ra không ít thám tử giám thị Vân Lam Tông, việc này đối với phong cách xử sự trước đây của Vân Lam Tông hoàn toàn bất đồng a." Nhã Phi cũng đồng ý, trước đây Vân Lam Tông tuy rằng cường đại nhưng lại không để ý tới thế sự, hiện tại lại ...

"Không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm gì, hắc hắc, cứ chờ xem đi, xem bọn họ còn có thể kiêu ngạo được bao lâu, ta rất tin tưởng tiểu tử kia, chờ hắn lần thứ hai đặt chân lên đế quốc này, sợ là Vân Lam Tông ngất trời mà phúc chi khắc lạc." Hải Ba Đông ngẩng đầu nhìn về ngọn núi cao vút trong mây, cười quái dị.

Thế giới đỏ thẫm, ngoại trừ tiếng lưu động của dòng nham thạch nóng chảy vẫn như trước trầm lặng một cách đáng sợ, nơi này an tĩnh như lãnh địa chết.

Xuyên qua lớp nham thạch nóng chảy, tại nơi sâu thẳm bên trong, một ngọn bạch sắc hỏa diễm chậm rãi lưu chuyển, trong đó ẩn hiện hai thân thể.

Hai loại dị hỏa dung hợp một cách nhẹ nhàng, chậm chậm, tất cả chỉ trong một khắc, mà khi thời cơ đến sẽ phá kén hóa điệp.

Tâm thần hỗn loạn phiêu đảng, trong một khắc, một âm thanh rất nhỏ từ trong luồng khí xoáy lặng lẽ truyền ra, theo âm thanh vang lên, dòng đầu khí lặng lẽ chảy trong cơ thể đột nhiên đình trệ.

Chậm rãi thanh tĩnh lại, Tiêu Viêm có chút ngỡ ngàng quan sát bốn phía, chợt tâm thần khẽ động, tình huống trong luồng khí xoáy liền hiển hiện trước mắt.

Tâm thần vừa vắn tiến vào luồng khí xoáy, một tia bích lục quang mang nhẹ nhàng bắn tới. Tâm thần chậm rãi đảo qua, một tia mừng rỡ hiện lên trong lòng Tiêu Viêm.

Trong luồng khí xoáy, hỗn tạp hỏa diễm đã hoàn toàn biến mất, trở thành một loại bích lục hỏa diễm giống như phi thúy. Hỏa diễm chậm rãi lưu động, nhìn qua giống như một loại nham thạch màu xanh biếc, bất quá nhìn bề ngoài có chút giống với một loại mỹ tửu.

"Thành công ..."

Thần tình kinh ngạc nhìn về phía lục sắc hỏa diễm, Tiêu Viêm rớt cuộc hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng kích động và vui mừng. Vì ngày này, hắn đã phải trả giá rất nhiều, chờ đợi rất lâu rồi.

Trong lòng khê động, vành mắt Tiêu Viêm cũng vẩy hồng lên, cảm giác mờ lung cũng chậm rãi dâng trào, trước đây giống như chó nhà có tang bị truy sát thoát khỏi Gia Mã đế quốc, cuối cùng lặn lội đường xa để tới Già Nam học viện, thậm chí lúc nghe tin gia tộc bị hủy diệt, vẫn như cũ cắn răng đem sự sỉ nhục nuốt vào lòng, tất cả những việc đó không phải vì ngày này sao.

Kích động trong lòng chậm rãi tiêu tán, Tiêu Viêm cũng từ từ bình tĩnh lại, tâm thần cẩn thận khống chế ngọn bích lục hỏa diễm, sau đó quán chú tiến nhập vào trong khí xoáy tu *"Nạp linh"*.

Theo ngọn bích lục hỏa diễm hoàn toàn tiến nhập *"Nạp linh"*, Tiêu Viêm mới nhẹ nhàng thở dài, này hai loại dị hỏa, rốt cuộc bị hắn thành công luyện hóa.

Trong lòng tràn ngập niềm vui khó nói, nhưng ngay khi Tiêu Viêm rời khỏi trạng thái tu luyện, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hắn cảm giác rõ ràng ngọn bích lục hỏa diễm vừa tiến nhập đột nhiên hung hăng đứng lên.

"Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là di chứng sau khi dung nạp dị hỏa? Trước đây, lão sư cũng nói khi dung hợp dị hỏa, sẽ có vấn đề xuất hiện, lẽ nào ..."

Trái tim giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt lấy, Tiêu Viêm không dám tưởng tượng, nếu tại thời khắc cuối cùng mà xuất hiện biến cố sẽ làm

hắn lâm vào trạng thái điên cuồng. Mà ngay lúc Tiêu Viêm đang thấp thỏm lo sợ, "*Nạp linh*" nhảy lên, lại đột nhiên tiêu thất, thế nhưng hắn có thể nhận thấy được một cỗ tà hỏa kỳ dị đột nhiên từ trong "*Nạp linh*" tràn ra, cuối cùng lan khắp toàn bộ thân thể Tiêu Viêm.

Này tà hỏa dị dạng đối với Tiêu Viêm không có thương tổn gì, bất quá lại khiến trong người Tiêu Viêm nóng dần lên, loại tình huống này giống như người dùng qua xuân dược.

"Chết tiệt, thì ra vấn đề nhỏ là chuyện này."

Cúi đầu mắng một tiếng, đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ khởi động, muốn đem tà hỏa áp chế xuống, nhưng luồng tà hỏa ngoan cố chống lại, Tiêu Viêm càng áp chế, nó càng mạnh mẽ, bởi vậy qua vài lần, ánh mắt Tiêu Viêm trở nên đỏ thẫm.

"Nhịn không được ..."

Tiêu Viêm rốt cuộc bị dục hỏa đàn áp lý trí, thở hồng hộc đứng lên, con mắt đỏ thẫm đảo một vòng xung quanh, một lát sau bỗng nhiên dừng lại trên thân thể mềm mại yêu mị đứng cách đó không xa.

Yét hầu hơi động, khuôn mặt Tiêu Viêm giống như bốc hỏa, chậm rãi tiến tới chỗ Mỹ Đỗ Toa nữ vương đang đứng.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, có cho Tiêu Viêm thêm một lá gan nữa, hắn cũng không dám khinh nhờn Mỹ Đỗ Toa nữ vương hi nộ bất thường, nhưng là lúc này, hắn bị tà hỏa kia không chế, đã quên đi sợ hãi.

Chậm chậm tiếp cận Mỹ Đỗ Toa nữ vương, nàng cũng dường như cảm ứng được cái gì, linh hồn thể trên đỉnh đầu kiachợt mở hai mắt, ánh mắt tràn ngập sát khí bắn thẳng tới Tiêu Viêm.

"Người muốn chết."

Linh hồn thể cấp tốc quay lại thân thể, hai mắt đang nhắm chặt trong chốc lát mở to, đôi mắt yêu mị tràn ngập sát khí nhìn Tiêu Viêm đang tiến lại gần, quát to.

Đối với tiếng quát tràn đầy sát khí kia của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, lúc này

Tiêu Viêm đang mất đi lý trí lại bỏ ngoài tai, khuôn mặt đỏ lên, thở hồng hộc như trâu.

"Xuy"

Lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm ngày một tiến lại gần, sau một khắc, sát khí trong mắt Mỹ Đổ Toa nữ vương hiện lên, vung tay lên, đầu tiên sử dụng năng lượng ngưng tụ thành một bộ váy màu hồng, tiếp đó đầu ngón tay bắn ra một đạo thất luyện thật mạnh về phía ngực Tiêu Viêm, làm cho hắn phải dừng lại.

"Chết tiệt." Nhìn công kích trở nên yếu rất nhiều, Mỹ Đổ Toa nữ vương đầu tiên ngẩn ra, chợt phản ứng lại, bởi vì linh hồn vừa dung hợp hoàn tất, nàng lúc này không thể phát huy một nửa thực lực, vì vậy, hiện tại là thời điểm nàng suy yếu nhất.

"Hóng."

Yết hầu phát ra tiếng kêu, đôi mắt đỏ thẫm nhìn chăm chăm vào thân thể yếu mị đủ để bất luận nam nhân nào điên cuồng của Mỹ Đổ Toa nữ vương, bàn tay vung lên, một đoàn bích lục hỏa diễm bay ra, đem hai tay Mỹ Đổ Toa nữ vương khóa lại.

Lúc này Tiêu Viêm không có chút thương hoa tiếc ngọc, thậm chí không thèm để ý tới cổ tay Mỹ Đổ Toa nữ vương đã bị bích lục hỏa diễm làm cháy.

Chân đứng thẳng trước mặt Mỹ Đổ Toa nữ vương, sắc mặt Tiêu Viêm ửng hồng, nữ vương bệ hạ luôn từ trên cao nhìn xuống kia thủy chung chưa từng hòa nhã với hắn.

"Tiêu Viêm, ngươi dám làm chuyện này với ta, chờ bản vương khôi phục thực lực, sẽ đem ngươi phanh thây."

Cho dù là lâm vào tình huống này, Mỹ Đổ Toa nữ vương vẫn như cũ kiêu ngạo, không một chút mềm mại, cắn răng nói.

Đối với Mỹ Đổ Toa nữ vương uy hiếp, lúc này Tiêu Viêm cũng không để ý tới, yết hầu lần thứ hai phát ra thanh âm, chợt mắt càng thêm đỏ, thân thể nhảy lên, giống như mãnh hổ cuồng bạo mang kiêu ngạo nữ vương đặt

dưới thân, bàn tay múa may, tiếng váy bào tan nát vang lên, tại trong thế giới dung nham thêm phần rục rờ.

Nham thạch nóng cháy, một màn xuân sắc lặng yên trình diễn, đáng tiếc lại không ai may mắn được thấy.

-----oOo-----

Chương 616: Phá phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một phiến rừng cực kỳ rậm rạp. Tuy rằng thỉnh thoảng có vết sáng lốm đốm xuyên thấu qua lá cây, nhưng vẫn như cũ khó đuổi đi sự âm u trong rừng rậm, tại đây phiến rừng này hành tẩu, chỉ sợ riêng cái bầu không khí đầy áp lực này, đã khiến cho kẻ khác khó có thể chịu được.

Trong rừng rậm an tĩnh, đột nhiên vang lên một hồi bước chân có đôi chút vội vã, chợt, một nhóm lớn hắc ảnh lơ mờ xuất hiện tại sâm lâm, những hắc ảnh này hành tẩu có chút an tĩnh, hơn nữa rõ ràng cũng có kinh nghiệm phong phú, thời điểm hành tẩu, ánh mắt luôn đảo qua các góc tối trong phạm vi lân cận để cảnh giới, trong Hắc Giác Vực, mặc kệ người có thân phận gì, thời khắc đều mang hai chữ cẩn thận trong lòng, chuyện lật thuyền trong mương, hầu như mỗi ngày đều xảy ra ở chỗ này, muốn sống được lâu, như vậy cần tùy thời đều duy trì sự cẩn thận.

"Ca!"

Đang đi, một đạo nhân ảnh dẫm xuống đất ngay chỗ cành khô, một thanh âm thanh thúy vang lên quanh quẩn trong rừng rậm. Nghe qua cực kì chói tai.

Đoàn người hành tẩu cũng bởi vì thanh âm này mà đột nhiên dừng lại, người đầu lĩnh là một gã hắc bào, ánh mắt âm lệ liếc mắt nhìn vị đồng bọn kia vừa giẫm lên cành cây, vung tay lên, vừa muốn chỉ huy đội ngũ tiếp tục đi tới, trong tai, lại là lặng yên truyền đến một chút thanh âm lá cây run run, lập tức biến sắc, quát lên: "*Cẩn thận!*"

"Huu! Huu!"

Tiếng quát vừa dứt xuống, trong rừng rậm đen tối, đột nhiên tên ùn ùn bắn ra, xạ kích vào chi đội này làm trận hình rối loạn cả lên, mà ở mưa tên vừa qua, chu vi rừng cây xung quanh đột nhiên run lên, chợt từng bóng người đồng dạng mang y phục hắc sắc bào thiểm điện ra, vung tay đao phong sáng ngời lên, không có nửa câu vô ích, chỉ có sát ý âm lãnh kia đột nhiên đầy rẫy sâm lâm.

"Cẩn thận, nghênh địch!"

Tiêu đặc na ta tại tiên công gian một hữu đài khởi nhất ti thanh hưởng, đồng thời cả đội hắc ảnh mang đầy rẫy mùi máu tươi, vị hắc bào nhân đầu lĩnh kia trong lòng nhất thời trầm xuống, đội ngũ có huấn luyện như vậy, vừa nhìn là thấy đã trải qua cuộc sống trong lưỡi đao vết kiếm, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa nhìn tốc độ bay ra của những hắc ảnh này, rõ ràng thực lực cũng không thấp, thực lực mạnh mẽ như vậy. Đến tột cùng là thuộc về thể lực phương nào?

Những hắc ảnh này tốc độ cực kỳ mau lẹ, mấy người bay ra, giống như một cây đao sắc bén, trực tiếp cắm vào trận hình hắc bào nhân, đao phong lóe lên hàn mang, mỗi một lần thời điểm xẹt qua thân thể đều vang lên tiếng trầm thấp, đều khiến lòng vị đầu lĩnh kia càng thêm trầm xuống

Rút ra vũ khí bên hông, đẩy lụi mấy bóng đen vô thanh vô tức tiếp cận, bất quá cũng phải trả giá khiến cho hồ khẩu của hắn rách tả tơi, tay đầy tiên huyết, thừa dịp lui về phía sau, ánh mắt hắn quét qua một chút, chỉ quá thời gian một phút đồng hồ, đó là thủ hạ hầu như tử thương không còn, trong mắt nhất thời hiện lên một vẻ hoảng sợ, sắc mặt biến đổi hết lên: *"Các ngươi ngay cả người "Hắc Minh" cũng dám tập kích, muốn chết phải không?"*

Mà đối với tiếng quát của hắn, trả lời hắn, lại là mấy thanh Cương Đao dính đầy vết máu.

Thân hình chật vật lăn một vòng trên mặt đất, vị đầu lĩnh hắc bào này, bàn chân dậm mạnh xuống đất, thân hình hướng ở ngoài sâm lâm đối diện bay ra. Kia tốc độ, cực kỳ mau lẹ, thậm chí với ngay cả đối với hắc ảnh nhân, đều là không đuổi kịp.

Ngay mội khắc hắc bào nhân kia gần thoát ra sâm lâm, một luồng không

khí máu tanh đột nhiên hiện lên bên tai, chột phía sau lưng trầm xuống, một cổ kính lực hung hãn bắn ra, trực tiếp mang thân thể người trước mặt nện mạnh xuống mặt đất. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Phốc xuy!"

Thụ đòn nghiêm trọng này, hắc bào nhân nhin không được phun ra một ngụm tiên huyết, gian nan quay đầu trở lại, nhìn thấy một thân ảnh người hắc bào toàn thân đều dấu trong áo chòang rộng thùng thình.

"Hắc Minh sẽ không bỏ qua cho các người!" Phun ra một ngụm tiên huyết, hắc bào nhân âm trầm nói.

"Người "Hắc Minh" chết trên tay ta kể ra thì đã có ba người." Thanh âm phiếm nồng nặc mùi máu tanh, chậm rãi truyền ra từ trong hắc bào, chột bàn chân nhẹ nhàng dậm xuống, một cổ kính khí tuôn ra, trực tiếp đánh vào tâm chổ phía sau lưng ở hắc bào nhân, đem một kích trí mạng.

Một cước mang hắc bào nhân tất thờ đá văng ra, một bóng đen nhanh chóng bắt lấy, sau đó bàn tay tìm tòi tại trên người rất nhanh, một lát sau, từ trong lòng lấy ra một kiện phong thơ, sau đó cung kính đưa cho thần bí nhân toàn thân phiếm nồng nặc mùi máu tươi.

Tiên tay xé mở thư tín, hắc bào thần bí nhân chậm rãi lật xem, một lát sau, âm thanh cười lạnh nói: *"Không nghĩ tới ngay cả "Cuồng Su Bang" đều gia nhập "Hắc Minh", hiện tại tay chân bọn họ đã khuếch tán đến bên này sao?"*

"Gần hai năm nay Già Nam Học Viện cường giả không ngừng xuất động tới tìm cường giả năm đó tham gia đánh lên học viện, Hàn Phong kia vì chống lại Già Nam Học Viện, thành lập "Hắc Minh". Hiện giờ thực lực "Hắc Minh" càng thêm cường đại, coi như là Già Nam Học Viện, cũng đã không làm gì được nó, nhìn cử động của Hàn Phong gần đây, hẳn là muốn "Hắc Minh" khuếch tán đến toàn bộ Hắc Giác Vực, đầu lĩnh, chúng ta không ngừng tìm bọn họ gây rối, bọn họ sớm muộn sẽ phát hiện, xem ra chúng ta hẳn nên chuyển hoán địa phương lần thứ hai." Một gã hắc ảnh nhân thiểm lược mà ra, thanh âm sơ lược có chút khàn giọng nói.

"Án." Hắc bào nhân mang khí tức máu tanh đầy người nhàn nhạt ừ một tiếng, bàn tay vung lên, sau đó xoay người bước về bên ngoài về sâm lâm,

sau đó, trong bóng tối hắc ảnh thiểm lược, mơ hồ nhìn lại, chỉ ít có nhiều hơn trăm người, những người này an tĩnh đi theo phía sau hắc bào nhân không xa, tiếng bước chân, giống như là từ một người phát ra.

Đi ra âm u thâm lâm, ánh dương quang nhàn nhạt chiếu xuống, hắc bào nhân chậm rãi ngừng đầu, lộ ra khuôn mặt quen thuộc thanh niên mà tràn ngập ngoan lệ, người này. Đó chính là nhị ca Tiêu Viêm, Tiêu Lệ!

Lúc này Tiêu Lệ, toàn thân mang mùi máu tươi cực kỳ nồng nặc, sắc mặt đậm mạc, trong mắt dường như không hề có tình cảm, hơn nữa, tối trọng yếu là, từ trong cơ thể khí thể lan tràn ra, dĩ nhiên có thể so với đấu vương cường giả, khó có thể tưởng tượng, ngăn ngừi thời gian hai năm này. Hẳn vậy mà có thể từ một gã Đại Đấu Sư thăng cấp lên tới cấp độ đấu vương, chỉ bất quá, nếu kiểm tra cẩn thận mà nói, sẽ phát hiện, ánh mắt Tiêu Lệ, vậy mà có một tia tử khí, tử khí như vậy xuất hiện trên mặt một người trẻ tuổi, thực có chút quý dị, có thể, đây cùng với việc thực lực hắn đề thăng mạnh mẽ có chút ít quan hệ.

"Các ngươi về trước đi."

Tiêu Lệ nhàn nhạt nói một tiếng, hơn trăm hắc ảnh nhân kia theo ở phía sau nhất thời cung kính gật đầu, thân hình chậm rãi lùi vào trong bóng tối, chợt trong một hồi thanh âm rất nhỏ, hoàn toàn tiêu thất không thấy.

Lúc tất cả mọi người hoàn tất tiêu thất sau, trên khuôn mặt đậm mạc của Tiêu Lệ lúc này mới chậm rãi thư giãn, hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra xa xa về phương bắc, nơi đó, là chỗ nội viện của Già Nam Học Viện, mà Tiêu Viêm, chính là ở nơi đó, hóa thành khói bụi.

Nhớ tới huynh đệ có dáng tươi cười xán lạn, ngực Tiêu Lệ mơ hồ nhói đau, tại thời điểm tới Hắc Giác Vực, đại ca Tiêu Đỉnh đã nói qua, hẳn có thể chết, nhưng tam đệ Tiêu Viêm không thể chết được! Bởi vì chỉ có hắn, mới có thể cứu vớt Tiêu gia, nhưng mà hiện giờ...

Trong mắt lóe ra hung mang như dã thú, một lát sau, khóe miệng Tiêu Lệ chớp động hiện lên một nụ cười thấp giọng lạnh lạnh nói: *"Tiểu viêm tử, yên tâm đi, các gia hỏa hại ngươi này, nhị ca chết cũng sẽ không bỏ qua, trong thời gian ta còn có thể sống, ta sẽ đem bọn họ toàn bộ giết sạch!"*

Tiếng cười lạnh lạnh chậm rãi vang lên. Mà thân hình Tiêu Lệ, lại lặng yên

biến mất, tựa như quý my.

Thế giới nham tương tinh mịn, như trước là một phiến đồ đậm, nhiệt độ nóng cháy, khiến nơi này triệt để trở thành một phiến lãnh thổ chết!

"Thình thịch!"

Thế giới nham tương tinh mịn, đột nhiên nham tương bạo liệt, một hồi sương trắng bốc lên, hai đạo nhân ảnh tự mình bay ra từ bên dưới!

Hai đạo nhân ảnh, một trước một sau, nhìn qua tựa hồ là người sau truy sát người trước, bởi vì sát khí rất nhiều, từng đạo năng lượng bảy màu thất luyện cực kỳ hung hãn, mang theo sát ý sắc bén bắn ra, mà đối với những đạo năng lượng bảy màu lực thương tôn cực kỳ lớn này, nhân ảnh phía trước rõ ràng rất kiên cố, bởi vậy cho dù thân hình chật vật, vẫn như cũ hữu kinh vô hiểm.

Năng lượng bảy màu thất bại, trực tiếp đánh vào thế giới nham tương, nhất thời gây ra một tiếng nổ mạnh, khắp bầu trời nham tương bay vụn.

"Người có để yên hay không a? Ta xem người là nữ nhân mới không cùng người tính toán, nếu tiếp tục dây dưa, đừng trách ta trở mặt a!" Lại một lần né tránh một đạo công kích sắc bén, hắc bào thanh niên kia giận dữ quát lên.

Đôi mắt thanh niên kia gầm lên, mỹ nhân yêu mị phía sau, lại không để ý tới chút nào, vẻ đẹp lãnh diễm đầy băng lạnh, trong mắt lại đầy rẫy sát ý, nhìn đáng sợ kia, giống như có mối thù không đội trời chung với người trước.

"Bản vương đã nói qua, chốc lát khôi phục thực lực, đầu tiên, phải bằm thây người thành vạn đoạn!" Cẩn rằng, mỹ nhân yêu mị lạnh giọng nói.

"Đại tỷ, ta cũng là người bị hại a, cái loại trạng thái này, ta căn bản là không có lý trí, ngài tạm tha ta đi, chúng ta có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh a (thằng này đều thật, chơi xong lại chối bỏ trách nhiệm, bất quá ta thích), ta nhất định sẽ không nói với người khác." Về mặt Tiêu Viêm đau khổ, hướng về nữ vương Mỹ Đỗ Toa chấp tay nói.

"Năm mơ!" Nghe vậy, nữ vương Mỹ Đỗ Toa nhất thời giận dữ, lòng bàn

tay khê động, năng lượng bảy màu dâng trào bỗng nhiên bắn ra.

"*Mỹ Đỗ Toa, ngươi không được quá đáng, ngươi nếu tiếp tục, cũng đừng trách ta không nói tình cảm!*" Con mắt Tiêu Viêm giận dữ, bàn tay thoáng động, bích lục hỏa diễm giống như Quỷ Hỏa, hiện lên trên lòng bàn tay, mà theo đoàn bích lục hỏa diễm này xuất hiện, thế giới nham tương nhất thời bạo động lên, nham tương cuồn cuộn, cuối cùng giống như sóng biển, tại trước mắt Tiêu Viêm ngừng lại, liếc mắt nhìn lại, giống như Tiêu Viêm ngự sóng mà đi, chỉ bất quá sóng này, là hỏa sóng nham tương mà thôi

Nhìn hải dương nham tương kia bạo động, dưới thực lực của nữ vương Mỹ Đỗ Toa này, sắc mặt cũng không nhìn được biến đổi, nàng cũng rõ ràng, tên hồn đản trước mặt này đã thu phục Văn Lạc Tâm Viêm, tại hoàn cảnh này cùng hắn đối chiến, cho dù nàng hiện giờ đã khôi phục thực lực đỉnh, chỉ sợ cũng không chiếm được ưu thế, hơn nữa nàng đối với Tiêu Viêm trước mặt, luôn chân chính khó có thể hạ sát thủ, nàng rõ ràng, đây là một ít tai hại mà dung hợp Thôn Thiên Mãng linh hồn mang đến, không thì, lấy tính tình dĩ vãng, coi như là phải lưỡng bại câu thương, cũng tuyệt đối mang hồn đản dám khinh nhờn nàng như thế bầm thây vạn đoạn.

Nhìn thấy nữ vương Mỹ Đỗ Toa rốt cục an tĩnh lại, lúc này Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, lau mồ hôi trên trán, trong lòng lại cười khổ một hồi: "*Me nó, đã xảy ra chuyện gì? Cứu nhiên đem á xà vương này xử...*

"Chúng ta bây giờ còn tiếp tục nội chiến sao, ngươi cũng không muốn cả đời đợi tại loại địa phương này chứ?" *Tiêu Viêm hướng về phía Mỹ Đỗ Toa nữ vương nhún vai, chỉ chỉ mặt trên:* "Bằng lực lượng một mình ngươi, muốn đột phá phong ấn tựa hồ có chút trắc trở, nếu chúng ta liên thủ, hẳn là dễ dàng rất nhiều, như thế nào?"

Mũi nhọn trong mắt lóe ra một hồi, một lát sau, mặt nữ vương Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng gật đầu, trong lòng lại hạ quyết tâm, chốc lát thoát ra địa phương chết tiệt này, nàng nhất định phải làm cho hồn đản này vì xâm phạm nàng mà phải trả giá!

-----oO-----

Chương 617: Phá tháp lao ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày hôm nay là ngày nội viện có chút náo nhiệt. Dựa theo lệ cũ, mỗi tháng nội viện tổ chức hoạt động tiến nhập thiên phần luyện khí tháp tu luyện dành cho học viên năm nhất, mà đối với hoạt động này, học viên môn nội viện nhận được sự hỗ trợ không gì so sánh được, bởi vì một ngày tiến vào tháp trung tu luyện mà không cần trả bất cứ "hỏa năng" nào, mà ngày hôm nay vừa vặn đúng dịp tu hành của mỗi tháng.

Trước đây ở thời điểm Tiêu Viêm ở bên trong nội viện cũng đã nghe nói qua hoạt động này, nhưng rất ít tham dự, bởi vì lấy thân phận hắn là đại tài chủ, căn bản là không cần lo lắng về vấn đề hỏa năng, cho nên tự nhiên cũng không như nhiều người khẩn trương tìm tu luyện thất.

Qua hai năm chính sách của nội viện đã cải biến một ít, toàn bộ nhân số của nội viện cũng từng bước gia tăng rất nhiều, bởi vậy hiện giờ nhân khí nội viện tự nhiên là không thể so sánh cùng lúc trước

Bởi vậy, vào lúc sáng sớm, tiếng chuông ngân vang lên không lâu, liền bắt đầu có đội ngũ lục tục hướng về thiên phần luyện khí tháp tiến tới, mà vào lúc mặt trời lên cao nơi đường chân trời, chỗ sân rộng ngoài thiên phần luyện khí tháp, đã sớm tập hợp đông đủ người tập nập.

Hiện giờ thiên phần luyện khí tháp chu vi, đã bị cải biến thành một cái sân rộng thật lớn, ở vị trí trung tâm sân rộng, đỉnh thiên phần luyện khí tháp gần lộ ra mặt đất, ở ngoài cửa tháp, có một pho tượng dựng đứng, pho tượng trông rất trẻ, mang trang phục hắc bào, bộ dáng tươi cười âm áp càng làm phụ trợ thêm cho khuôn mặt đặc biệt anh tuấn.

Đối với pho tượng đứng sừng sững trước của này, hầu như tất cả mọi người trong nội viện đều gặp qua, bởi vậy tại lúc đi ngang qua, vẫn chưa có biểu tình gì kinh dị, thỉnh thoảng sẽ có một ít học viên lưu lại cước bộ, hướng về pho tượng khom người, nếu tỉ mỉ xem xét, sẽ phát hiện được, những học viên này trên ngực đều đeo một vật gì đó đen kịt, đồng thời trên đó điêu khắc một dạng huy chương, cái huy chương này, cũng không xa lạ bởi vì đó là tiêu chí của "Bàn Môn".

Lúc này, tại trước mặt pho tượng, một vị nữ tử dáng người cao gầy yêu kiều, ánh mắt hàm ẩn một tia cảm xúc mị mừ, thất thần nhìn dung mạo quen thuộc của pho tượng. Nữ tử dung mạo có chút xinh đẹp, hơn nữa

điểm tôi hấp dẫn người chính là một đôi chân thon dài gợi cảm, phàm là người qua đường, đều là nhìn không được đem ánh mắt hướng về người trước hết là đảo qua trên đùi, bất quá nhìn quét lại cực kì mịn màng, bởi vì đối với thân phận của nữ tử này họ cũng đồng dạng cực kì rõ ràng, Bàn Môn cao tăng, có người nói đó chính là biểu tượng của người sáng lập Bàn Môn Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc...

Bàn Môn, thế lực này hiện giờ đã nghiêm nhiên trở thành nội viện quái vật lớn, không có thế lực nào dám cùng nó khiêu chiến, mà với tư cách thân phận không thấp trong đó Tiêu Ngọc, tự nhiên cũng không có người dám rước lấy, nói như vậy, phàm là có mơ ước với khuôn mặt đẹp để đồng thời nói ra lời vô lễ, ngày thứ hai sẽ có kết cục bầm dập mặt mũi.

"Người, cái kẻ ngu si này, luôn luôn ra vẻ ta đây, kết quả là đứng thẳng như một toà pho tượng, có ý nghĩa sao? Nó có thể giúp người chấn hưng Tiêu gia sao?" Gương mặt hiện lên dáng cười khổ, Tiêu Ngọc than nhẹ lẩm bầm nói.

Trong lúc Tiêu Ngọc thì thảo, gian sân rộng người ra vào tấp nập đột nhiên rôi lên. Chợt rất nhiều người, như thủy triều mạnh mẽ tiến vào, những người mạnh mẽ tiến vào, trên ngực đều huy chương tương đồng trên ngực của Tiêu Ngọc

Mà khoảng sân rộng mọi người, nhìn thấy đoàn người kia tiến vào, nhất thời tiếng động xôn xao nhỏ hơn một chút, đặc biệt khi ánh mắt của họ gặp phải vị đầu lĩnh là một tiểu cô nương với tư sắc đuôi ngựa, ánh mắt nhanh chóng chuyển dời đi chỗ khác, đối với tiểu cô nương cứ như gặp phải ác ma, đối với mọi người trong nội viện mà nói, đó là một sự tồn tại cực kì đáng sợ.

Nghênh ngang mang theo một đám người chen vào sân rộng, tiểu cô nương liếc mắt thấy trước pho tượng là Tiêu Ngọc, liền vung tay lên, đại bộ phận mọi người liền theo sát phía sau.

"Ngọc nhi, người lại chờ ra ở chỗ này rồi!" Rõ ràng mang dáng dấp của một tiểu hài tử nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn làm bộ lão thành, cảnh tượng này thật sự khiến người ta buồn cười, bất quá nơi này ngoại trừ Tiêu Ngọc bật cười lắc đầu ra, những người khác đều đóng chặt miệng mình lại, sợ truyền ra một tiếng cười, mang tới một tiểu nắm tay kinh khủng thảo phạt.

"Tử Nghiên, người nói thử xem...Hắn còn sống sao?" Tiêu Ngọc vuốt ve pho tượng, đột nhiên cười hỏi.

Nghe vậy, Tử Nghiên ngẩn ra, con người giống như bảo thạch thoáng qua một chút buồn bã, chợt rất nhanh khôi phục, nói:"*Bị Dị Hỏa thôn phệ. Tử lệ sống sót rất thấp.*"

Làm như đã biết rõ đáp án giống nhau này, gương mặt Tiêu Ngọc vẫn chưa có gì biến hóa, cánh tay nhỏ nhắn xẹt qua pho tượng, nhẹ nhàng:"*Không biết vì sao, tìm ta gần đây luôn bất an, tựa như sắp có đại sự gì xảy ra.*"

"*Tâm người mà không bất an, kia mới là chuyện lớn.*" Tiếng cười từ đoàn người phía sau truyền tới, một nam một nữ hai đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, hướng về Tiêu Ngọc cười nói.

"*Di? Nhìn mau, đó là Huyết Kiếm Ngô Hoàng cùng Thanh Mộc Nữ Hồ Gia.*"

"*Đây chính là cường giả đứng đầu tiên ngũ cường bảng, thường ngày chính là rất khó nhìn thấy, không nghĩ tới hôm nay ngay cả bọn họ đều đi ra.*"

Hai người xuất hiện, nhất thời khiến trên sân có chút ồn ào, tiếng nói lớn nhỏ không ngừng vang lên, hiển nhiên, đối với việc có thể nhìn thấy nhân vật phong vân chân chính, đối với bọn họ cũng cảm thấy rất phấn chấn.

"*Thế nào, hai người các người đã nghỉ ngơi xong?*" Nhìn hai người, Tiêu Ngọc khẽ cười nói.

Ngô Hạo cùng Hồ Gia cười cười, hai năm thời gian, cũng khiến hai người thành thực hơn rất nhiều, ánh mắt bọn họ liếc qua Tiêu Ngọc đứng bên cạnh pho tượng, dáng cười đều thoáng thu liễm. Thở dài nói:"*Hoàn hảo, Huân Nhi đi sớm....Không thì....*"

Tiêu Ngọc lặng lẽ, nàng rất rõ ràng cảm tình của Tiêu Viêm cùng Huân Nhi, nếu tận mắt nhìn thấy hắn bị dị hỏa thôn phệ, sợ rằng sẽ rất thống khổ, như bây giờ, thật ra đỡ hơn rất nhiều.

"Đông"

Ngay thời điểm mọi người trầm mặt, tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên tại khoảng sân rộng, khiến tiếng động ồn ào trên sân dần trở nên yên lặng.

Hướng về tiếng chuông vang vọng, đột nhiên có tiếng gió vang lên, chợt có mấy đạo thân ảnh nhanh chóng hạ xuống. Cuối cùng tại đài cao trên sân rộng hiện ra một thân thể.

Người đứng đầu mọi người vừa xuất hiện đó là đại trưởng lão Tô Thiên tóc trắng xoá, sau đó là vài trưởng lão có tuổi không nhỏ, mà điều khiến ánh mắt mọi người quan tâm nhất, ba vị thanh niên đứng sau Tô Thiên, ba người này niên kỉ đều không được tính là lớn, bất quá đều có khí thế bất phàm, ngực đeo huy chương, biểu hiện thân phận của bọn họ, đều mang chức vị trưởng lão.

Nội viện trưởng lão, chí ít cũng cần thực lực của đầu vương, bởi vậy cũng biết, ba vị thanh niên, tuổi còn trẻ đã tiến nhập cảnh giới đầu vương.

"Không nghĩ tới Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh, Lâm Diễm, ba tên gia hỏa này còn có thể lưu lại, một ít gia hỏa khác đều li khai nội viện, lưu lạc đại lục a." Nhìn trên đài ba gương mặt quen thuộc, Ngô Hạo cười nói.

"Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh là muốn ở bên trong viện tu hành một đoạn thời gian, cái tên gia hỏa ngoan cố Lâm Diễm, hẳn nói đã đáp ứng Tiêu Viêm muốn hắn đi cùng nhau, cho nên..." Hồ Gia bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thở dài.

"Đích xác rất ngoan cố...". Ngô Hạo cười khổ nói.

Trên đài cao, ánh mắt Tô Thiên chậm rãi quét qua khoảng sân rộng tấp nập người, một lát sau, dừng lại trên pho tượng trước thiên phần luyện khí tháp, tinh thần thoảng có chút hoảng hốt, lẩm bẫm nói: *"Nếu tên tiểu gia hỏa kia còn sống, sợ rằng ngay cả ta cũng rất khó đánh bại hắn."*

Phía sau Tô Thiên, Lâm Tu Nhai ba người liếc mắt nhìn nhau, đều khẽ gật đầu, lấy ngạo khí của bọn họ, tại đây trên dưới, cũng chỉ có thể tâm phục khẩu phục.

"Đại trưởng lão, theo tin tức nói "Hắc Minh" gần đây trắng trợn mời các thế lực khác gia nhập vào, nói không chừng là có ý đồ gì. Không thể không phòng." Một gã trưởng lão tiến lên một bước nhẹ giọng nói.

Vùng xung quanh lông mi hơi nhú lại, Tô Thiên chậm rãi gật đầu, cười lạnh nói: Hàn Phong kia đích xác có chút bản lĩnh, ngăn ngui thời gian hai năm dĩ nhiên có thể tổ chức "Hắc Minh" đối kháng cùng Già Nam học viện của ta.

Mấy trưởng lão đều khẽ gật đầu, lực hiệu triệu của lực phẩm luyện dược sư, đích xác là không giống với người thường, hiện giờ lấy thực lực "Hắc Minh", coi như Già Nam học viện cũng khó có thể diệt trừ, bọn họ đều biết, "Hắc Minh", đã trở thành một cây kim trong lòng đại trưởng lão.

"Bỏ đi, thời điểm này không nên nhắc tới những chuyện không vui này, chúng ta vẫn còn thời gian, cứ chậm rãi theo dõi bọn họ đi." Khoát tay áo, Tô Thiên nhàn nhạt nói.

"Vâng"

Nghe vậy, các vị trưởng lão đều đáp.

"Thời gian không còn nhiều nữa, chuẩn bị mở ra thiên phần luyện khí tháp đi." Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, Tô Thiên nói.

Một vị trưởng lão nhận lệnh, từ trên đài cao bay vút xuống, rơi tại cửa chính ở ngoài của thiên phần luyện khí tháp, trong tay rất nhanh đánh ra kết ấn, sau đó một đạo đầu khí đánh vào trên cửa chính, nhất thời, cửa chính đen kịt rất nặng, trong từng tiếng cọt kẹt, chậm rãi mở ra.

"Nhớ kỹ, mọi người dựa theo trật tự mà vào, hôm nay không thể phát sinh tranh đoạt, bằng không bị cấm 1 tháng..." Ánh mắt Tô Thiên di chuyển, nhàn nhạt nói, nhưng mà thời điểm còn chưa kịp nói xong, cảm giác nhạy cảm của hắn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt chuyển về hướng thiên phần luyện khí tháp, ở nơi đó, hắn cảm giác được rõ ràng, một cỗ nhiệt độ nóng cháy kinh khủng đang tiếp cận, lập tức vội vàng quát lên dẹp đường: "Trong tháp có biến cố, lập tức đóng cửa tháp, mau!"

Thình lình xảy ra tiếng quát chói tai của Tô Thiên, trực tiếp tạo ra một tràng yên tĩnh, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn sắc mặt Tô Thiên đại biến,

đều không hiểu tại sao.

Nghe được tiếng hét lớn của Tô Thiên, tuy rằng tên trưởng lão kia cũng không rõ ràng đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra, bất quá vẫn lấy tốc độ nhanh nhất, mang cửa chính nặng nề đóng lại âm âm!

Ngay tại cửa tháp đóng lại không lâu, trong toàn bộ thiên địa, nhiệt độ đột nhiên dâng cao lên, âm âm tiếng nổ giống như nham tương bộc phát, mang theo động tĩnh rung chuyển đất núi, nhanh chóng lại gần.

"Chết tiệt, là Vân Lạc Tâm Viêm, đồ vật kia lại muốn bạo phát? Mọi người lập tức li khai sân rộng!"

Nhiệt độ vừa tăng cao, sắc mặt Tô Thiên cũng trở nên cực kì khó coi, loại tình huống này...Năm đó cũng xuất hiện qua...

"Thình thịch"

Tiếng quát của Tô Thiên vừa hạ xuống, tiếng nổ kinh khủng âm âm vang vọng, tất cả mọi người ở đây có thể thấy, thiên phần luyện khí tháp đang run rẩy mãnh liệt.

"Thình thịch"

Lại một tiếng nổ, ngay tại đỉnh của thiên phần luyện khí tháp, trong ánh mắt kinh hãi của Tô Thiên, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt to như ngón cái.

"Thình thịch"

Tiếng nổ lần thứ hai vang vọng, vết nứt trong khoảnh khắc tràn khắp đỉnh tháp, tình huống này khiến sắc mặt Tô Thiên hiện lên một mảnh trắng bệch, lẽ nào tràng cảnh năm đó, lại xuất hiện lần thứ hai?

"Oanh!"

Trong lúc tiếng nổ cuối cùng âm âm vang lên, đỉnh tháp cứng rắn không gì so sánh được, rốt cục bạo liệt, trụ xích hồng sắc nham tương, giống như hỏa sơn phun ra, từ trong mình tháp bạo phát, cuối cùng trong vô số ánh mắt kinh hãi, phun tới tận trời, cuối cùng đổ xuống!

Nham tương đổ xuống, trên sân rộng nhất thời rối loạn cả lên, nhưng mà, ngay lúc nham tương cách mặt đất còn vài trượng đột nhiên đông cứng lại, một đạo tiếng cười trong sáng, mang theo một sự vui mừng như điên không thể che giấu, giống như sấm sét phía chân trời, vang vọng lên.

"Ha ha, Tiêu Viêm ta rốt cục đi ra, ha ha!"

-----oOo-----

Chương 618: Thử sức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dung nham đỏ rực trải rộng phía chân trời, chẳng qua lại quỷ dị không đổ ập xuống, ngược lại đọng giữa không trung tựa như bầu trời lúc này tràn ngập máu tươi, quanh cảnh cực kỳ chói chói mắt.

Cả quảng trường yên phăng phắc, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa bất thành linh của Thiên Phần luyện khí tháp. Hai năm trôi qua, những đệ tử mới bước vào nội viện trong khoảng thời gian này phần lớn đều chưa từng được biết về cuộc đại chiến kinh thiên động địa năm đó nên hiển nhiên biến cố lúc này của Thiên Phần luyện khí tháp chính là lần đầu bọn hắn nhìn thấy!

Trong khi mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm thì trong nháy mắt sau, một tràng tiếng cười mừng như điên đột nhiên vang vọng khắp bầu trời, trong nhất thời khiến mọi người đang còn chưa phục hồi tinh thần lại là có thêm chút ngỡ ngàng mở to mắt nhìn nhau, "*Tiêu Viêm?*"... cái tên này tựa hồ nghe có điểm quen tai.

Đương nhiên cái tên này có lẽ đối với những học viên tầm thường chỉ là có chút quen tai, chẳng qua đối với những người khác mà nói thì lại là khắc cốt ghi tâm. Lập tức từng đạo ánh mắt kinh hãi kèm theo vẻ mừng rỡ khó có thể tin nổi đều chuyển hướng về phía Thiên Phần luyện khí tháp!

"Tiêu... Tiêu Viêm? Tên này còn sống? Hắn thật sự còn sống! Giọng nói này không sai được! Không sai được!"

Ngô Hạo ngày thường khuôn mặt luôn lạnh tanh thế nhưng lúc này lại tràn

ngập nổi vui mừng đến phát cuồng, ánh mắt gắt gao nhìn cột dung nham đỏ đậm bùng lên từ Thiên Phần luyện khí tháp, thanh âm kích động đến mức trở nên thoảng có chút run rẩy.

Một bên, Tiêu Ngọc hàm răng cắn chặt môi, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt đẹp bởi vì kích động đến mức thậm chí tựa như mờ đi, *"Hắn còn sống? Hắn thật còn sống!"*.

Trên đài cao, không chỉ riêng các vị trưởng lão bình thường, đến cả đại trưởng lão Tô Thiên sắc mặt luôn luôn bình thản cũng đem ánh mắt kinh ngạc chăm chăm nhìn về cột dung nham chọc trời, phải một lát sau hắn mới có chút thất thần lâm bâm: *"Thanh âm vừa rồi ... hình như là Tiêu Viêm?"*.

"Đại trưởng lão, là Tiêu Viêm! Tuyệt đối không sai được, ta đã nói cái tên kia dám chắc không chết được! Ha ha!" Lâm Diễm sắc mặt bởi vì kích động mà trở nên đỏ ửng, không biết vì sao, hắn đối với cái tên kia thủy chung vẫn đều là mang lòng tin mà người thường khó có thể giải thích. Dù cho năm đó kẻ kia bị dị hỏa thôn phệ hơn nửa tha vào sâu trong lòng đất hắn cũng vẫn tin tưởng chắc chắn rằng cái tên sinh mạng dai như gián này dám chắc sẽ lại lần nữa đi ra!

Mặc dù loại... niềm tin này có chút bảo thủ ngoan cố, nhưng hắn vẫn chỉ đơn giản là tin tưởng, hơn nữa lại không dựa vào chút căn cứ nào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi.", đại trưởng lão Tô Thiên cười cười, mặc dù khuôn mặt nhìn qua vẫn bình tĩnh, nhưng lời nói cũng vẫn là biểu hiện rõ sự rung động cùng kích động trong lòng.

"Người này quả nhiên không thể dùng lẽ thường để suy đoán a."

Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh nhìn nhau một cái, đều cười nhẹ thở dài ra một hơi, hoàn hảo lúc trước tốt nghiệp không có lựa chọn rời đi, nếu không hôm nay sợ rằng sẽ không thấy được một màn rung động như vậy.

Tại vô số ánh mắt tràn ngập các loại sắc thái khác nhau nhìn kỹ, cột dung nham bùng phát từ Thiên Phần luyện khí tháp đột nhiên ngưng xuống, lại bất ngờ tách mở ra, mà theo cột dung nham tự động tách ra, một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người trên toàn trường.

Người này, một thân quần áo đen tuyền, thân hình cao lớn phối hợp với gương mặt thanh tú đang lộ vẻ tươi cười hòa nhã thật ra lại có một vẻ anh tuấn hấp dẫn, mà khi mọi người nhìn được rõ hình dáng thanh niên từ trong dung nham mà không chút tổn hao chậm rãi xuất hiện này liền thoáng ngẩn ra, sau đó lập tức liền tựa như đột nhiên nhớ tới cái gì, từng đạo ánh mắt lại đều chuyển hướng về pho tượng nơi cửa Thiên Phần luyện khí tháp xử. Lúc này từng đợt tiếng hô hấp hỗn hển tại trên quảng trường vang lên, bọn họ bây giờ cuối cùng cũng biết được, vị Tiêu Viêm nợ đến tột cùng là người phương nào.

Trên bầu trời, thanh niên áo đen lẳng không mà đứng, ánh mắt chậm rãi đảo qua quảng trường phía dưới tấp nập người, cuối cùng bắt gặp một vài khuôn mặt quen thuộc thì khóe miệng liền nở một nụ cười, hai tay mở rộng cười nói: *"A a, chư vị, Tiêu Viêm đã trở về rồi, không hoan nghênh sao?"*

"Tiểu gia hỏa, có thể gặp lại, thật sự là ngoài dự đoán mọi người a.", nghe được tiếng cười của người thanh niên, khuôn mặt Tô Thiên cũng là nhin không được hiện lên vẻ vui mừng, cười to nói.

"Đã lâu không gặp, đại trưởng lão càng ngày càng dẻo dai a." Tiêu Viêm cười cười, tay áo khẽ động, dung nham đỏ rực tràn ngập phía chân trời liền quỷ dị ào ào thu về, co rút lại tiến nhập vào cột trong dung nham, lập tức dưới vô số đạo ánh mắt rung động, cột dung nham hùng vĩ lại âm âm như thủy triều rút vào trong Thiên Phần luyện khí tháp. Cảnh tượng hùng tráng như vậy quả thực khiến cho mọi người tâm thần rung động không thôi, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm cũng mang theo vẻ kính sợ càng tăng thêm rất nhiều.

Giờ tay nhắc chân liền có thể khiến cột dung nham hùng vĩ như vậy lùi xuống, bộc tư thái của cường giả chân chính như vậy khiến vô số học viên của nội viện trong mắt toát lên ngọn lửa khao khát, đây ... chính là cảnh giới bọn hắn vẫn hằng theo đuổi!

Khi toàn bộ dung nham đều được đẩy đi, mũi chân Tiêu Viêm chợt thoáng chút hư ảo, lóe lên ánh sáng bạc nhàn nhạt, lập tức thân hình chợt nhòa đi, liền đó tựa như quỷ mỹ xuất hiện tại trên đài cao.

Nhìn thấy tốc độ của Tiêu Viêm quỷ mỹ như vậy, tất cả mọi người trên đài

cao đều là có chút trợn mắt, rất rõ ràng, Tiêu Viêm bây so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

"*Tấn giai đấu vương?*" Tô Thiên ánh mắt sáng lên, cười nói, hẳn biết Tiêu Viêm trước kia, thực lực chân thật, cũng chỉ là cấp bậc đấu linh mà thôi, mặc dù người này vẫn có thể cùng Hàn Phong loại cường giả đẳng cấp đấu hoàng chiến đấu nhưng chẳng qua trước kia lấy nhãn lực của lão tự nhiên là rõ ràng lực lượng đó cũng không phải là chân chính thuộc về Tiêu Viêm. Mà bây giờ, Tiêu Viêm triển hiện tốc độ như vậy khiến hẳn cũng có thể cảm giác được, đây xác thật là thực lực tự thân mình.

"*Hẳn là vậy.*" Tiêu Viêm gật gật đầu, cũng là có chút không quá chắc chắn, lúc đột phá hẳn cũng là mê mê tỉnh tỉnh mà đạt tới, bởi vậy đối với bản thân đến tột cùng cấp bậc ra sao cũng không rõ ràng cho lắm.

"*Đế Lâm Tu Nhai đến thử xem?*" Tô Thiên cười dài nói, hẳn cũng có chút hiếu kỳ, hai năm không thấy, tiểu gia hỏa luôn mang theo kỳ tích này đến tột cùng có thể đạt tới loại... mức độ nào.

"*Câu còn không được, lúc trước thủy chung vẫn chưa có cùng hẳn chính diện giao thủ.*" Tiêu Viêm cười khê, ánh mắt hướng về phía Lâm Tu Nhai vẻ mặt đang háo hức sau lưng Tô Thiên.

"*Vốn chưa cùng ngươi giao thủ nên vẫn tiếc nuối, hôm nay tốt nhất để ta thỏa mãn đi.*" Lâm Tu Nhai cười cười, mũi chân một điểm thạch đài, thân hình liền vọt xuống, cuối cùng xuất hiện tại trên quảng trường, ánh mắt gắt gao nhìn về phía Tiêu Viêm.

Đám người Tô Thiên lúc nói chuyện với nhau cũng không có đè nén âm thanh, bởi vậy mọi người trên quảng trường thấy Lâm Tu Nhai xuống đài thì vẻ mặt liền hưng phấn hẳn lên, chen chúc nhau tìm kiếm vị trí để nhìn có thể quan sát rõ ràng. Đối với danh vọng vang dội của Lâm Tu Nhai, trong nội viện ít có người không biết, người sáng lập "*Lang nha*", tuy nói hôm nay hẳn đã không hề nhúng tay vào chuyện của "*Lang nha*", nhưng bằng vào danh vọng của hẳn cỗ thế lực này vẫn như cũ là thế lực hàng đầu của nội viện, ít người có can đảm chọc vào.

Đương nhiên, càng nhiều người lại là ôm tâm tư muốn xem xem chân chính thực lực của Tiêu Viêm, mấy năm nay cái tên Tiêu Viêm này cơ hồ đã trở thành một truyền thuyết của nội viện, chẳng qua mặc dù rất nhiều

người vẫn truyền miệng nhau về tròng đại chiến động trời năm đó, nhưng theo năm tháng một chút người mới nghe được tất nhiên sẽ có chút nhìn không được mà sinh ra thái độ hoài nghi, vị tân sinh năm đó cùng bọn họ tuổi tác cũng không sai biệt lắm vậy mà ngăn ngụt trong một năm ở học viện lại là có thể đánh bại đấu hoàng cường giả? Việc này có hay không là có chút vô cùng khoa trương?

Bởi vậy, hôm nay thấy Tiêu Viêm lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa vừa ra mặt liền chuẩn bị cùng cường giả cấp bậc Lâm Tu Nhai giao thủ, bọn họ tự nhiên là cực kỳ háo hức muốn mở rộng tầm mắt ra một chút.

Mấy năm nay Lâm Tu Nhai mặc dù đã trở thành trưởng lão, chẳng qua tại trong học viện vẫn như cũ có danh vọng không kém, thực lực mạnh mẽ khiến ngay cả những học viên hàng đầu cũng không dám có chút mạo phạm nào, bây giờ để cho hắn đến làm đối thủ của Tiêu Viêm, trong lòng những học viên này quả thực là lựa chọn thích hợp nhất.

Nhìn trên quảng trường chật ních người, Tiêu Viêm cũng là nhìn không được lác lác đầu, chỗ này tựa hồ động tĩnh có chút quá lớn đi?

"Tiểu gia hỏa, hôm nay nội viện có thể nói so với hai năm trước càng thêm náo nhiệt, học sinh mới nhiều lắm, ngươi chắc cũng không muốn lấy thân phận học trưởng mà bị đám tiểu tử này coi thường đi chứ?" Tô Thiên mỉm cười nói, hắn để cho Lâm Tu Nhai tại trước mặt mọi người cùng Tiêu Viêm luận bàn một chút chính là để xác lập lại danh vọng vững chắc cho Tiêu Viêm, tân sinh hôm nay nhiều lắm, người cũ cũng cứ như vậy thủy chung sẽ dễ dàng sẽ bị lãng quên mất.

"Hai năm? Không nghĩ tới chớp mắt như vậy lại dĩ nhiên đã qua hai năm thời gian." Tiêu Viêm ngẩn ra, nhìn không được có chút cảm khái thở dài một tiếng, lập tức gật đầu, thân hình chợt lóe lên, khi xuất hiện trở lại thì hiển nhiên đã vững vàng đứng trước mặt Lâm Tu Nhai.

"Tiêu Viêm, ngươi chính là thủ lĩnh của "Bàn môn" chúng ta, đừng có yếu quá đây nhé, bây giờ huynh đệ của "Bàn môn" đều đang nhìn lão đại ngươi đã mất tích hai năm đó!" Tiêu Viêm thân hình vừa mới đứng vững, một tiếng cười to liền là đột nhiên từ bên ngoài vọng lại, hắn ngẩn ra, theo thanh âm nhìn lại thì thấy ở một địa phương nơi đài cao có một loạt bóng người chen chúc, mà mấy vị đầu lĩnh hiển nhiên là Ngô Hạo, Hồ Gia, Tử Nghiên còn có ..... Tiêu Ngọc nữa.

Cùng với những bóng người này là một đám người với những ánh mắt cháy bỏng, giờ phút này ánh mắt bọn họ chính là háo hức nhìn giữa sân vị... thanh niên quần áo đen, khi bọn họ gia nhập "*Bàn môn*" thì đã nghe không ít người về mặt kiêu ngạo nói về sự tích thành lập Bàn môn năm đó cùng với người sáng lập của nó, bởi vậy trong lòng bọn họ mặc dù chưa bao giờ gặp mặt nhưng Tiêu Viêm vẫn có được một loại địa vị cực kỳ cao cả.

"Đợi lát nữa cùng các người ôn chuyện cũ."

Hướng về phía bọn người Ngô Hạo cười cười, Tiêu Viêm chậm rãi xoay người, nhìn Lâm Tu Nhai đối diện đã nghiêm chỉnh thủ thế, trong mắt đối phương tràn ngập vẻ kiêu kỳ cùng thận trọng, mà trước đây loại ánh mắt này vốn đã từng xuất hiện trong mắt hắn, vậy mà hiện giờ lại là đổi vị trí.

Nhìn hai người giữa sân đang đối nhãn, Tô Thiên trên đài cao cười cười, nói: "*Các người cho rằng Lâm Tu Nhai có thể ở trong tay Tiêu Viêm kiên trì mấy hiệp?"*

Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra, một lát sau mới có một gã trưởng lão thấp giọng nói: "*Đại trưởng lão nói chính là kể cả Tiêu Viêm tại phương pháp đề thăng thực lực gì đó đều dùng tới?"*

"Tự thân thực lực." Tô Thiên có chút lắc đầu, nhẹ giọng nói: "*Ta đoán chắc sẽ không vượt qua ba hiệp."*

Các vị trưởng lão lại ngẩn ra, một hồi lâu vị trưởng lão lúc trước mới cười khan nói: "*Lâm Tu Nhai hôm nay đã là năm tinh đấu vương, cho dù là đấu hoàng cường giả bình thường nếu muốn trong ba hiệp đánh bại hắn cũng có chút khó khăn a."*

Tô Thiên chỉ mỉm cười không nói, mặc dù Tiêu Viêm hiện giờ khí tức hơi có chút quái dị, thậm chí khiến ngay cả hắn cũng khó có thể nhận thấy được thực lực chân chính, chẳng qua mơ hồ trung hắn vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được, thực lực của Tiêu Viêm hôm nay hắn là có chút rất kinh khủng.

Khi các học viên đã chừa ra một chỗ trống thích hợp, nắm tay Tiêu Viêm có chút nắm chặt, cảm thụ lực lượng mênh mông trong cơ thể, nhẹ nhàng

cười: *"Bắt đầu?"*

"Án!"

Gật đầu thật mạnh một cái, một cỗ khí thể hung hãn của cường giả cấp bậc đấu vương nhất thời từ trong cơ thể Lâm Tu Nhai bạo phát dũng mãnh mà ra, hai năm thời gian này không chỉ có làm cho hấn chân chính tiến nhập đấu vương cấp độ mà còn làm cho hấn tiến rất xa trên con đường của một gã đấu vương, lấy thực lực hiện giờ của hấn, coi như là tị trong các trưởng lão cũng vậy có thể đứng ở hàng đầu!

"Ám!"

Đấu khí màu xanh đậm từ trong cơ thể Lâm Tu Nhai dũng mãnh tỏa ra, bàn tay nắm chặt đem trường kiếm ngưng tụ hoàn toàn từ năng lượng phong thuộc tính thành tùy ý vung lên, một đạo phong nhận bắn ra mang mặt đất cứng rắn vẽ lên một đạo vết tích.

Nhìn Lâm Tu Nhai kia dường như trang bị đến tận răng, Tiêu Viêm lại cười lắc đầu, quang mang màu bạc trên bàn chân như ẩn như hiện, một tiếng sấm rất nhỏ lặng lẽ vang lên, mà ở một thoáng khi tiếng sấm kia vang lên, thân hình Tiêu Viêm tựa như đột nhiên run lên!

Ngay chốc lát khi Tiêu Viêm thân hình run lên, Lâm Tu Nhai kia sắc mặt vốn ngưng trọng nhất thời biến đổi, chột dưới từng đạo ánh mắt kinh ngạc, trường kiếm trong tay hung hăng hướng về phía sau đâm mạnh đi!

Một kiếm ẩn chứa kinh phong hung mãnh đâm vào giữa không trung lại là không có một chút trở ngại, cục diện như vậy trực tiếp khiến cho lỗ chân lông cả người Lâm Tu Nhai đều là co rút dồn dập, hấn rõ ràng đã cảm giác được khí tức của Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện ở phía sau...

"Tốc độ của người này, như thế nào trở nên kinh khủng như thế?"

Lâm Tu Nhai ý niệm trong đầu như thiểm điện chuyển động, dù nói trước kia Tiêu Viêm đích tốc độ mặc dù rất nhanh nhưng ít nhất là có bóng có hình, nhưng hôm nay lại giống như là tàng hình vậy, căn bản khó có thể phát hiện.

Ánh mắt lướt qua chung quanh, đột nhiên Lâm Tu Nhai nhãn đồng co rút

lại, năng lượng trường kiếm quay về trước người đâm mạnh!

Đối với Lâm Tu Nhai đột nhiên đâm loạn xạ chung quanh, đám học viên đều là ù ù cạc cạc, Tiêu Viêm không phải vẫn đứng tại chỗ không cử động sao? Hửn như thế nào đột nhiên phát điên lên như vậy chứ?

Học viên bình thường nhãn lực tự nhiên nhìn không ra huyền cơ trong đó, mà các cường giả có thực lực mới có thể mơ hồ phát hiện, thân ảnh Tiêu Viêm ở nguyên tại chỗ tựa hồ thoảng có chút hư ảo, một vài người tâm tư nhảy cảm lại nhất thời trong lòng nổi lên một đợt hoảng sợ, đây dĩ nhiên lại là tàn ảnh?

Không một tiếng động liền lưu lại tàn ảnh như thế, đây cần hạng thân pháp cùng tốc độ quý dị khó lường đến cỡ nào chứ?

Trường kiếm đâm loạn đến một nơi nào đó giữa không trung thì một đóm bích lục hỏa diễm lại đột nhiên cực kỳ bất ngờ hiện lên, mà khi trường kiếm đâm vào đoàn hỏa diễm thì mọi người liền có thể rõ ràng nhìn thấy trường kiếm do năng lượng ngưng tụ cơ hồ gãy dựa mà không có chút hiệu quả đích thực nào liền bị đóa bích lục hỏa diễm nọ đốt cháy thành hư vô.

Tại khi trường kiếm hóa thành hư vô, một đạo bóng đen giống như thuấn di dưới tầng đạo ánh mắt khiếp sợ chung quanh đột ngột hiện lên.

Thanh niên áo đen nhìn Lâm Tu Nhai mỉm cười, bàn tay bao trùm bích lục hỏa diễm đột nhiên nhoáng lên, trực tiếp chụp vào cổ Lâm Tu Nhai.

"Nhận võng!"

Tại thời điểm nguy hiểm cận kề, Lâm Tu Nhai thể hiện ra kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ không tệ, thủ ấn vừa động, năng lượng trước mặt cấp tốc ba động rồi cuối cùng ngưng tụ thành một tấm lưới năng lượng màu xanh đậm.

Nhưng mà, dưới sự cản trở của tấm lưới năng lượng màu xanh đậm tràn đầy lực lượng phong hệ này, bàn tay Tiêu Viêm vẫn không có chút đình trệ mà cứ như vậy cực kỳ trực tiếp xuyên qua, mà dưới bích lục hỏa diễm nọ tấm lưới kia nhất thời giống như một tờ giấy mỏng manh trực tiếp bị xé tan...

Mà bàn tay Tiêu Viêm không hề trở ngại vượt qua tầng phòng ngự cuối cùng này, tại cự ly cách cổ Lâm Tu Nhai có nửa tấc, chậm rãi đình chỉ.

Toàn trường yên tĩnh!

Mọi người nhìn Lâm Tu Nhai dưới sự uy hiếp của bàn tay tràn đầy bích lục hỏa diễm vặn vẹo của Tiêu Viêm không dám cử động một chút nào, một cổ chần động lẽ tràn lên khuôn mặt.

Một chiêu!

Một gã năm tinh đấu vương cường giả, vậy mà cư nhiên dưới tay Tiêu Viêm cũng không kiên trì nổi một chiêu cực kỳ đơn giản!

Một màn này khiến ngay cả Tô Thiên cho dù là đã sớm phát hiện Tiêu Viêm thực lực đã đạt tới một mức độ rất mạnh nhưng trên khuôn mặt cũng hiện lên một thoáng kinh hãi ...

-----oOo-----

Chương 619: Tai họa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại đấu trận ngập trong sự yên lặng, Bích Lục Hỏa Diễm trên tay Tiêu Viêm nhanh chóng tiêu thất, hướng về phía Lâm Tu Nhai còn đang chờ người ra mỉm cười nói: *"Đa tạ Lâm học trưởng"*

Dè dặt quay đầu qua một bên đi ra, Lâm Tu Nhai cười khỏ một tiếng, tuy rằng Bích Lục Hỏa Diễm kia vẫn chưa chạm vào da thịt hắn, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được, nếu bàn tay Tiêu Viêm tiến tới một chút nữa thôi e rằng chỉ trong nháy mắt hắn sẽ bị hỏa diễm kinh khủng kia thiêu đốt thành một đám tro tàn.

"Gia hỏa này thật quá biến thái, chỉ có hai năm không gặp đã mạnh mẽ đến mức này." Lâm Tu Nhai thu lại đấu khí trên cơ thể thở dài than. Lúc trước hắn cho rằng tốc độ tu luyện của bản thân đã có chút không tệ, không nghĩ tới lại không đỡ nổi một hiệp với Tiêu Viêm, vì thế khiến tinh

thần hấn có chút sa sút.

"Vì ta có dị hỏa nên mới chiếm được tiên nghi mà thôi, Lâm học trưởng cũng không nên hạ thấp bản thân." Tiêu Viêm cười vỗ vỗ vai Lâm Tu Nhai, chợt quay đầu nhìn mọi người đang đứng đông nghịt xung quanh cười dài nói: *"Chư vị nhìn chưa đủ sao?"*

Nghe được lời nói này của Tiêu Viêm, mọi người xung quanh vừa rồi mới cười nhạo hấn, trong lòng đã không còn chút hoài nghi về trận đại chiến năm đó. Lấy thực lực mạnh mẽ như Lâm Tu Nhai mà trong tay Tiêu Viêm không có chút sức phản kháng, cho nên nói hấn đánh bại Đấu Hoàng cường giả dĩ nhiên là cũng có khả năng.

Tiêu Viêm cùng Lâm Tu Nhai lần thứ hai đi lên đài cao, nhìn về mặt ngọc nhiên của Tô Thiên đang đứng trước mặt không khỏi phì cười hỏi: *"Như thế nào? Có thể nhìn ra cấp bậc hiện giờ của ta chưa?"*

Tô Thiên trầm ngâm vuốt vuốt chòm râu, đến một lát sau mới chậm rãi nói: *"Ta thấy khi này, lúc người thi triển thân pháp có tiết lộ ra chút khí tức, nói ra chắc hẳn bây giờ người đã là đỉnh cấp đấu vương. Lúc trước dựa vào thực lực cấp bậc này muốn đánh bại Lâm Tu Nhai trong một chiêu thì việc này hầu như là không có khả năng. Bất quá cái loại Bích Lục Hỏa Diễm trên tay người này lại là thứ đặc biệt quý dị."*

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Tô Thiên thoáng có chút ngưng trọng. Bởi vì thời điểm nhìn thấy Bích Lục Hỏa Diễm trước đó, ngay cả hấn cũng lơ mơ cảm giác được chút nguy hiểm. Cảm giác nguy hiểm này mỏng manh như tờ nhện nhưng lại đặc biệt rõ ràng, tình huống này có chút gì đó khiến hấn như bị mê hoặc. Hấn cũng không phải chưa từng gặp qua dị hỏa, có thể coi như Hàn Phong với sức mạnh điều khiển dị hỏa cũng chỉ gây cho hấn chút kiêng kỵ, nhưng tuyệt đối không xuất hiện cảm giác như thế này.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, Bích Lục Hỏa Diễm này là dung hợp Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng Vẫn Lạc Tâm Viêm mà hình thành ra hỏa diễm mới. Một loại dị hỏa đã cực kỳ cường hãn, đừng nói tới lưỡng chủng dị hỏa dung hợp lại làm một. Lúc trước đây đây dựa vào Mỹ Đồ Toa nữ vương trên mặt đất, thực lực của nàng ai nấy đều đặc biệt kiêng kỵ, cho thấy sự mạnh mẽ của hỏa diễm này hấn là có chút kinh nhân.

"Xuy!"

Ngay khi trong lòng Tiêu Viêm đang nghĩ đến Mỹ Đồ Toa, một đạo năng lượng thất sắc quang mang, đột nhiên từ trên trời lao xuống, cuối cùng giống như một con rắn đang dạo chơi hướng về Tiêu Viêm giễu cợt rồi lao đi, ngay cả không gian nơi thất luyện đi qua đều phát sinh từng đợt âm hưởng chói tai.

Thất sắc năng lượng vừa xuất hiện, Tiêu Viêm đã phát hiện ra, lập tức khẽ cau mày, nữ nhân này vậy mà chưa bỏ ý định sao?

Ngay thời điểm Tiêu Viêm phòng ngự chuẩn bị động thủ. Đồng thời Tô Thiên ở bên cạnh cũng tức khắc phát hiện ra công kích bất thành linh này, sắc mặt hơi đổi, tay áo bào vung lên, đấu khí hùng hồn dũng mãnh tuôn ra, rót cuộc cùng đạo thất sắc năng lượng kia hung hãn đối đầu va chạm cùng một chỗ. Nhất thời một tiếng nổ to rõ vang lên trên bầu trời giống như sấm sét.

"Nếu các hạ đã đến, cần gì phải lén lút giấu đầu lòi đuôi như vậy?"

Tô Thiên ngẩn nhìn bầu trời trong sáng quát lạnh một lời. Lúc trước khi Tiêu Viêm xuất hiện, hần mơ hồ cảm giác được có một cỗ khí tức cực kỳ cường hãn cũng xuất hiện theo, bất quá lấy thực lực của hần, dĩ nhiên là khó khăn để xác định khí tức kia tột cùng là ở phương vị nào. Mãi cho đến thời điểm trước đó, lúc năng lượng thất sắc kia bạo phát thì hần mới thực sự xác định được.

Đôi chọi bạo phát bất thành linh xảy ra như vậy khiến vô số học viên trên sân rộng đều ngạc nhiên ngẩn đầu nhìn lên, bất quá bầu trời chỉ là trống không, không hề có dù chỉ là nửa cái thân ảnh. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Không lâu sau khi tiếng quát của Tô Thiên hạ xuống, trên bầu trời không gian hơi chấn động, chợt một thân ảnh mềm mại uyển chuyển từ hư không thần kỳ hiện ra, đôi mắt hẹp dài yêu mị thờ ơ đảo qua biển người phía dưới. Mà bất kể là ai bị ánh mắt yêu dị đầy rẫy sự dụ hoặc nhìn phải đều không thể khống chế được nhịp đập loạn xạ của trái tim, thậm chí ngay cả trên mặt cũng hiện ra sắc đỏ bừng.

Con người lãnh đạm chậm rãi chuyển động, cuối cùng dừng lại trên người Tô Thiên đang đứng bên cạnh hắc bào thanh niên, sát ý lạnh lẽo xẹt qua

trong mắt, vòng eo tinh tế như thủy xà xoay một cái, thân hình lập tức lao xuống, gần như trong chớp mắt đã xuất hiện gần bên cạnh Tiêu Viêm. Cánh tay nhỏ nhắn xoay tròn, năng lượng thất sắc khổng lồ hiện ra, cuối cùng kinh phong hỗn loạn như bài sơn đảo hải, hướng về Tiêu Viêm hung hãn phách tới.

"Đây là nội viện, với tư cách hiện giờ của các hạ có đúng hay không khi quá mức kiêu ngạo như vậy?" Nhìn mỹ nhân với thân thể yêu mị không những không đáp lời mà còn hướng Tiêu Viêm phát động công kích lần thứ hai, sắc mặt Tô Thiên nhất thời trầm xuống. Thân hình chợt lóe lên ngay lập tức xuất hiện ngay tại trước mặt Tiêu Viêm, bàn tay già nua hơi run lên, bắt chợt cùng cánh tay nhỏ nhắn giống như bạch ngọc kia đối chưởng.

"Oanh!"

Song chưởng tiếp xúc, một cuồng phong hỗn loạn nổ âm âm bạo phát bùng lên, từng đạo cánh tay trắng kiện cái khe, từng đạo cánh tay trắng kiện cái khe, tại chu vi này chấn động trong ánh mắt, giống như mạng nhện giống nhau, cấp tốc kéo dài ra, trải rộng toàn bộ đài cao.

Cuồng phong quét ra khiến cho mọi người xung quanh ngã nghiêng ngã ngửa, bên cạnh Tô Thiên, ngoại trừ thân hình Tiêu Viêm không chút xô dịch, còn lại tất cả mọi người thì hoặc ít hoặc nhiều đều bị đẩy lui về phía sau mấy bước.

"Bành!"

Song chưởng tiếp xúc trong nháy mắt rồi phân ra giữa thanh âm trầm muộn, thân ảnh mịn màng tinh tế đến thần kỳ kia mạnh mẽ lao ngược trở lại giữa không trung, bàn chân trên hư không lui lại đến vài chục bước mới đứng vững lại. Mà ngược lại thì Tô Thiên cũng lui lại phía sau mấy bước, mỗi lần đặt chân xuống đều lưu lại trên mặt sàn cứng rắn một vết chân sau đến nửa thốn.

Hiển nhiên đối bình lần này, lực lượng hai người là ngang nhau!

Cùng nữ nhân thần bí kia chính diện đối kháng một kích, trên khuôn mặt Tô Thiên nét ngưng trọng càng thêm dày đặc. Từ trong lần giao thủ ngắn ngủi này hẳn có thể cảm thấy được đối phương không ngờ cũng là một

Đấu Tông cường giả.

"Các hạ đến tột cùng là người phương nào? Xin mời báo danh tính ra!"

Phía trên bầu trời, nữ tử kia đứng lơ lửng giữa hư không, hồng quần phát phối, bó sát người làm lộ ra những đường cong dụ hoặc không gì có thể sánh bằng, gương mặt đẹp đẽ, nhan sắc lạnh lùng lay động lòng người. Nhưng chính cỗ băng lãnh này lại khiến không ít người trên quảng trường rộng rãi trong lòng âm thầm nóng bỏng. Nữ tử như vậy quả thực đối với nam nhân có lực sát thương không nhỏ.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương làm sao chịu nói ra danh xưng cao quý của mình, dung nhan hiện ra vẻ kiêu ngạo thậm chí khiến cho Tô Thiên hơi có chút ngẩn ngơ, còn những học viên chưa từng trải thì miễn phải nói, cũng có một ít người định lực kém cõi âm thầm nuốt nước bọt.

"Mục đích của ta là Tiêu Viêm, không liên quan gì đến ngươi!"

Mỹ Đỗ Toa nữ vương lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, đôi môi đỏ mọng hé mở phát ra âm thanh trong trẻo mà tê dại là cho không ít người đều cảm thấy như các đầu khớp xương nhũn ra.

Nghe được lời này của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên trên người Tiêu Viêm, trong ánh mắt kinh ngạc vô cùng cũng ẩn chứa chút hâm mộ cực kỳ. Có thể bị một nữ nhân như vậy tìm tới chỉ đích danh là trong mấy năm nay khinh thường người ta, cũng là một niềm vinh quang không nhỏ.

"Ngươi quen biết với nàng sao?" Tô Thiên nhướn mày quay qua Tiêu Viêm thấp giọng hỏi.

"Có chút liên quan." Tiêu Viêm cười gượng trả lời, nhưng lại không có nói rõ. Dù sao hắn đương nhiên không có khả năng nói rõ cho Tô Thiên hiểu, nếu không cẩn thận thì chẳng khác gì tự rước thêm phiền toái từ nữ nhân kia.

"Ai!!! Gia hỏa ngươi thế nào mà toàn rước lấy những tên phiền toái, nữ nhân này dĩ nhiên cũng là Đấu Tông cường giả. Nếu thực sự động thủ ta cũng không nắm chắc đánh lui nàng." Tô Thiên rất đau đầu nói, không nghĩ Tiêu Viêm vừa xuất hiện lại mang theo phiền phức đến bậc này cho

bọn hắn. Phóng mắt nhìn khắp đại lục thì Đấu Tông cường giả cũng đã là tồn tại cực kỳ cường hãn a.

Tiêu Viêm cũng cười khò một tiếng, ngẩng đầu nhìn về hướng Mỹ Đỗ Toa nữ vương bất đắc dĩ nói: *"Ngươi đến tột cùng là muốn thế nào? Ngươi đã tự do, ngươi nên mau chóng quay về nơi ấy đi."*

Nghe vậy Mỹ Đỗ Toa nữ vương nhất thời có cảm giác giận bẻ ngực, tên hỗn đản này gay ra sự tình thế này rồi, vậy mà còn làm vẻ mặt sôt ruột đối với mình, nói mình muốn thế nào?

"Chờ giết ngươi xong ta tự nhiên sẽ quay về."

"Ha ha, vị bằng hữu này, Tiêu Viêm là người của nội viện chúng ta. Nếu có hiểu lầm gì thì ngồi xuống nói chuyện, hà tất phải động đến tay chân? Tô Thiên cười ha hả nói. Đối mặt với một Đấu Tông cường giả hãn tự nhiên không thể biểu hiện thái độ cường ngạnh.

Đối với lời nói của Tô Thiên, Mỹ Đỗ Toa nữ vương lại không thèm quan tâm nói chuyện lý lẽ, đôi mắt tràn ngập sự dụ hoặc nhìn Tiêu Viêm chằm chằm. Một lát sau mới lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng có Đấu Tông cường giả che chở ngươi thì ta không giết ngươi được. Ta không tin là hắn có thể đi theo bên cạnh ngươi cả đời."

Nói xong lời này thân hình Mỹ Đỗ Toa nữ vương chợt lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía ngoài nội viện nhanh chóng lao đi, chỉ trong nháy mắt đã tiêu thất không thấy nữa.

Về mặt bất đắc dĩ nhìn Mỹ Đỗ Toa nữ vương đã đi xa, Tiêu Viêm không nhìn được vồ vồ trán, cảm giác rất đau đầu. Không phải mọi người vẫn nói là nếu nữ nhân đã thất thân với ai đó thì cho dù không ngoan ngoãn phục tùng kẻ đó chí ít cũng có chút cảm tình phức tạp sao? Vì sao nữ nhân này tựa hồ đối với hắn chỉ biết đòi chém đòi giết vậy? Giết hắn chẳng lẽ có thể cải biến chuyện nàng bị hắn chiếm tiện nghi thật sao?

"Tiểu tử ngươi đó, hiện tại thì tốt rồi, bị một Đấu Tông cường giả để mắt đến, e rằng ngày sau hiểu được thế nào là trăm đắng ngàn cay. Thật là phiền phức a." *Tô Thiên thở dài một hơi. Bị Đấu Tông cường giả để mắt quan sát không có thể có chuyện gì tốt được.*

Tiêu Viêm buồn thõng hai tay, chột làm như suy nghĩ điều gì, có chút xấu hổ nói: "Còn có chuyện phiền toái khác quên chưa nói cho người...."

Tô Thiên ngăn người ra, chột cau mày hỏi: "Lại làm sao nữa?(Có chuyện gì nữa) Người đừng nói đắ tội với Đâu Tông cường giả không chỉ có một người a."

"Không phải như vậy..." Khóe miệng Tiêu Viêm nở một nụ cười, ngượng ngùng nói: "Chuyện là... Ta không cẩn thận nên đem Vẫn Lạc Tâm Viêm luyện hóa rồi, nói cách khác là sau này sợ rằng tác dụng đề thăng tốc độ tu luyện của Thiên Phần Luyện Khí Tháp không còn bao nhiêu...."

Tô Thiên con mắt nháy liên hồi, một lát sau đầu óc nhất thời cảm thấy choáng váng....

"Điều này đúng là tai họa lớn!"

-----oOo-----

Chương 620: Giải quyết phiền phức

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Đại trưởng lão, lửa tại trung tâm thiên phần luyện khí tháp đích thật đang từ từ yếu bớt, theo tốc độ này, sợ là không lâu nữa sẽ hoàn toàn tiêu thất."

Trong một góc đại sảnh, Tô Thiên nghe được kết quả tra xét của một gã trưởng lão, biểu tình trên khuôn mặt nhất thời trở nên đặc sắc, quay đầu nhìn Tiêu Viêm bộ dáng tươi cười mỉa mai bên cạnh, hung hăng cắn răng, một lát sau, tinh thần lại là bất đắc dĩ sa sút xuống, trong lòng cười khổ một hồi, không nghĩ tới Di hoạ không những bị cướp đi, mà lại còn bị người này trực tiếp luyện hoá.

Tầm quan trọng của Thiên phần luyện khí tháp, đối với nội viện mà nói, tự nhiên là to lớn không tưởng tượng được, nếu không cũng sẽ không khiến bọn người Tô Thiên thề sống chết thủ hộ, bất quá hiện giờ theo Vẫn lạc tâm viêm tiêu thất, vậy hiệu quả đề thăng tốc độ tu luyện kia, cũng sẽ từ từ yếu bớt, thậm chí tiêu tán, như vậy mà nói, sự tồn tại của Thiên phần luyện

khí tháp cũng sẽ không còn bao nhiêu ý nghĩa.

Mà mất đi Thiên phần luyện khí tháp, hệ thống bồi dưỡng đào tạo cường giả kia, có thể cũng vì vậy mà bị phá vỡ, hậu quả, tính ra chính là có chút nghiêm trọng.

Bầu không khí trong đại sảnh có chút yên lặng, nhìn thấy Đại trưởng lão sa sút tinh thần như vậy, thần tình các vị trưởng lão cũng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, hiện giờ Vãn lạc tâm viêm đã bị Tiêu Viêm luyện hoá, làm sao hắn chịu giao trả? Hơn nữa dù Tiêu Viêm có là một địch nhân mạnh mẽ, bắt ép lấy ra Vãn lạc tâm viêm cũng không phải là không thể được, bất quá tối nan giải là, nội viện với người kia có ân tình không nhỏ, tràng đại chiến hai năm trước, nếu không có Tiêu Viêm đánh bại hai gã Đấu hoàng cười giả, chỉ sợ nội viện sẽ bị tổn hại trầm trọng.

Cảm thụ được bầu không khí trong đại sảnh, Tiêu Viêm cũng có chút xấu hổ, nói thật, hắn đối với Tô Thiên trong lòng vẫn ôm một ít áy náy, dù sao hắn bắt đầu tiến vào Già Nam học viện, chính là do chú ý đến Vãn lạc tâm viêm, tuy rằng sau đó trong tràng đại chiến nhìn như trợ giúp nội viện một cái đại ân, nhưng mục đích thật sự, lại là tận lực làm cho xác suất thu được Vãn lạc tâm viêm đại tăng.

"Đại trưởng lão, còn có biện pháp cứu vãn nào khác không?" Tiêu Viêm cẩn thận dò hỏi, sự tình bây giờ, nếu như bắt ép hắn giao ra Vãn lạc tâm viêm, có thể là có chút quá khả năng, bất quá nếu là nội viện bởi vậy mà chịu sỉ nhục, tổn thất lớn, hắn cũng là cảm thấy một chút không tự nhiên.

"Ai...Hiện tại xem ra chỉ có thể nhờ người trợ lực chế tạo một cái Vãn lạc tâm viêm khác, không thì Thiên phần luyện khí tháp sẽ vĩnh viễn mất đi hiệu quả." Nghe Tiêu Viêm hỏi, Tô Thiên trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Chế tạo Vãn lạc tâm viêm?" Tiêu Viêm ngẩn ra, Dĩ hoả còn có thể chế tạo ư?

"Chế tạo thứ này không khó khăn lắm, năm đó, viện trưởng đại nhân trước khi rời đi có lưu lại một vật chứa Vãn lạc tâm viêm dự phòng, chỉ cần mang một ít Vãn lạc tâm viêm quán nhập vào trong, như vậy liền khiến hiệu quả đề thăng tốc độ của Thiên phần luyện khí tháp trở lại như cũ, bất quá so với trước đây mà nói, sẽ kém đi một ít." Tô Thiên liếc mắt nhìn

Tiêu Viêm, nói tiếp: "*Việc này cần người trợ giúp, người mang Vẫn lạc tâm viêm đã bị luyện hoá phân ra một ít giao cho chúng ta, không có vấn đề gì chứ?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, vội vã gật đầu, Vẫn lạc tâm viêm đã bị hấn luyện hoá thành môi lửa căn nguyên, chỉ cần bản thân đấu khí không khô kiệt, thì có thể không ngừng cuộn cuộn chế tạo cùng sử dụng, phải chia ra một ít, mặc dù có chút tiêu hao đấu khí, bất quá đối với cách thức vẹn toàn cả đôi bên như vậy, hấn đã cực kỳ thoả mãn rồi.

"*Bất quả việc triệu hồi ra Vẫn lạc tâm viêm có nhiều hạn chế, nếu như đấu khí trộn lẫn trong đó tiêu tán, hoá diễm sẽ tự động tiêu thất.*" Đột nhiên nhớ tới một điểm, Tiêu Viêm không khỏi có chút chần chờ nói.

"*Vật chứa kia là do viện trưởng đại nhân tự mình chết tạo, mấy vấn đề này người không cần phải lo lắng, thế nhưng vật chứa này chỉ có tác dụng trì hoãn, cho nên, có thể sau đó, người thỉnh thoảng phải tới nội viện bổ sung hoá diễm....*" Tô Thiên trầm ngâm nói.

"*Thỉnh thoảng tới nội viện?*" Nao nao, Tiêu Viêm cười khở nói: "*Cái thỉnh thoảng này có thời gian cố định không? Ta ngày sau khi ly khai nội viện, chung quy không thể cứ cách nửa tháng một tháng quay về một chuyến như vậy.*"

"*Cái này còn chưa biết chắc được, bất quá ta nghĩ chỉ cần người lưu lại đủ hoá diễm cho chúng ta bảo tồn, chống đỡ được khoảng hai năm hấn không phải là vấn đề.*" Tô Thiên suy tư một chút, nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"*Vậy là tốt rồi...*" Thở dài một hơi, Tiêu Viêm cười gật đầu. "*Được rồi, cứ theo lời Đại trưởng lão đi.*"

"*Ai, tiện nghi cho tiểu tử người, không nghĩ tới Hàn Phong kia tốn công vậy mà cũng không được gì, lại là bị người nhẹ nhàng như vậy đoạt được, nội viện bọn ta khô cực thủ hộ nhiều năm như vậy, lại là bị tiểu tử người cướp lấy.*" Tô Thiên đảo cặp mắt trắng dã, thanh âm nói ra có hơi chút ghen tị, Vẫn lạc tâm viêm hiệu quả như thế nào, hấn tự nhiên rất rõ ràng, Tiêu Viêm mang nó đi luyện hoá, ngày sau, tốc độ tu luyện vốn đã kinh khủng kia, sợ là lại còn tăng vọt thêm nhiều, sức dụ hoặc này, đối với bất

luận kẻ nào, đều là cực kỳ to lớn.

Tiêu Viêm cười mĩa một tiếng, chột nhú mày, chậm rãi nói: "*Hàn Phong kia...hiện giờ đang ở Hắc giác vực sao?*"

"*Án*"

Tô Thiên độ mắt hư mị, nhàn nhạt lạnh lạnh thiểm lược qua, năm đó Hàn Phong kêu gọi rất nhiều cường giả tập kích nội viện, việc này đến giờ hẳn vẫn còn ghi tạc trong lòng.

"*Ha hả, tốt quá, có một số việc, cũng nên tìm hẩn giải quyết dứt điểm một chút.*" Tiêu Viêm mười ngón tay đan vào nhau, mỉm cười nói, dáng tươi cười, lộ ra nhẹ nhẹ sát khí, năm đó bị tên kia đánh, may tránh được một kiếp, hiện giờ hẳn có thể lần thứ hai sống lại, từ chỗ nham tương lãnh thổ chết tiệt kia đi ra, việc đầu tiên, tự nhiên là muốn kiếm vị "*Sư huynh*" này giải quyết, không thì làm sao ăn nói với Dược Lão còn đang ngủ say?

"*Tuy rằng hiện tại người thực lực đại tăng, nhưng một đối một, sợ là có chút rắc rối.*"

Tô Thiên lắc đầu, trầm ngâm nói: "*Hàn Phong tại Hắc giác vực thành lập một cái "Hắc Minh", không ít thế lực không kém đều gia nhập vào đó, hiện giờ "Hắc Minh" cường giả tập hợp, ngay cả ta cũng phải đau đầu không ít, thời gian hai năm người biến mất, nội viện có xuất động vài lần đi tìm gia hỏa này gây phiền phức, bất quá phần lớn đều bị "Hắc Minh" cản về.*"

"*Hắc Minh?*" Nhú mày, Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, một lát sa, mới nhẹ giọng nói: "*Vậy...Đại trưởng lão còn muốn mang hẩn về sao?*"

Trong mắt hiện lên một đạo hung quang, Tô Thiên tàn bạo nói: "*Thế nào lại không muốn, danh tiếng nội viện không thể nào ở trong tay ta hạ thấp được, nếu không thì, ngày sau viện trưởng trở về, ta biết hướng hẩn khai báo thế nào đây?*"

"*Ha hả, tốt lắm, đại trưởng lão trước tiên triệu tập nhân thủ đi, ba ngày sau, đi Hắc giác vực!*" Tiêu Viêm ngón tay ngừng gõ, đứng dậy cười nói.

"*Tốt, nếu người đã có hứng thú, nội viện chúng ta cùng người chơi tới*

bén! () Tô Thiên bàn tay vỗ mạnh xuống mặt bàn, có chút cười to như điên, hiện giờ có gia hoả Tiêu Viêm sức chiến đấu siêu cường gia nhập, nói vậy tất nhiên có thể phá vỡ cục diện giằng co với "Hắc Minh" suốt hai năm qua.

"Ba ngày sau, ta sẽ mang nhân thủ triệu tập đầy đủ hết, lúc đó, chính là lúc cùng "Hắc Minh" giải quyết ân oán triệt để!"

Tiêu Viêm cười gật đầu

"Bất quá...." *Làm như nhớ tới cái gì, Tô Thiên hơi nhíu mày, nhìn Tiêu Viêm, nói: "Trước tiên, ta thấy người tựa hồ nên cùng vị Đấu tông cường giả phiên phức kia nhanh chóng giải quyết ân oán đi, không thì, chốc lát đến lúc đại chiến, nàng đi ra đá một cước... Người cũng rõ ràng thực lực chiến đấu của một vị Đấu tông cường giả, nàng nếu là gia nhập vào "Hắc Minh", chúng ta cho dù không toàn quân bị diệt, chắc chắn cũng là tổn thất nghiêm trọng."*

"Nàng khẳng định sẽ không gia nhập "Hắc Minh." Tiêu Viêm cười cười, nhìn Tô Thiên sắc mặt nghiêm túc, cũng đành nhẹ thở dài một hơi, nói: "Được rồi, ta trước tiên sẽ giải quyết vấn đề về nàng."

"Cần chúng ta hỗ trợ không?" Tô Thiên chần chờ một hồi, hỏi.

"Ha ha, yên tâm đi, vấn đề giữa ta và nàng có nhiều người giúp cũng vô dụng." Tiêu Viêm cười khò một tiếng, hướng về Tô Thiên chấp tay, nói: "Nếu sự tình đã như vậy, ta cũng phải về trước."

"Đợi một chút..."

Nhìn Tiêu Viêm xoay người, Tô Thiên trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: "Ta nghĩ ta phải nói cho người nghe một chút việc..."

"Việc gì?" Tiêu Viêm nghi hoặc quay đầu

"*Nhị ca người là Tiêu Lệ đang ở Hắc giác vực phải không?*" Tô Thiên thanh âm vừa nói xong, bỗng nhiên cảm nhận được Tiêu Viêm trước mặt cả người khí thế bỗng bạo động, đôi mắt già nua vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu, nhìn sắc mặt thanh niên trước mắt bỗng nhiên trở nên âm hàn.

"Nhị ca ta xảy ra chuyện gì?" Tiêu Viêm thanh âm lạnh lẽo như băng, không mang chút tình cảm nào.

"Bây giờ vẫn chưa có gì xảy ra." Tô Thiên đề nén ngạc nhiên trong long xuống, khoác tay, nói: "Sau khi ngươi bị Vẫn lạc tâm viêm kéo xuống lòng đất, ta đã phái người âm thầm theo bảo hộ, trong vòng nửa năm đầu hẳn còn an ổn tu luyện, bất quá một năm sau đó, hẳn trong một lần bị truy sát phải ẩn vào thâm sơn, lần thứ hai xuất hiện, là hai tháng sau đó, thực lực của hẳn, đột nhiên cực kỳ quý dị tăng vọt tới Đâu vương, hẳn tại trong thâm sơn xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ ràng lắm."

"Theo tình bào, hẳn hiện tại trong Hắc giác vừa âm thầm sang lập một tổ chức thần bí, cái tổ chức này trong Hắc giác vừa danh tiếng cũng không kém, bởi vì bọn họ chuyên môn giết người của "*Hắc Minh*", hơn nữa gặp mặt là giết ngay, rất hiển nhiên, đây là nhị ca ngươi muốn báo thù cho người."

Tiêu Viêm sắc mặt chậm rãi bình tĩnh lại, yên lặng gật đầu, nhị ca không có việc gì là tốt rồi...

Nhưng vừa bình tĩnh lại, Tô Thiên lại nói một câu, khiến cho sắc mặt hẳn lại trở nên âm trầm triệt để.

"Mà nhị ca ngươi bởi vì lâu nay giết người của "*Hắc Minh*", cũng đã khiến cho "*Hắc Minh*" tức giận, hiện giờ theo tình báo ta biết, đã có vài thế lực không nhỏ, bắt đầu hướng nhị ca ngươi và tổ chức của hẳn tiêu trừ, tình huống của hẳn hiện tại, sợ cũng không được tốt."

Hắc bào thanh niên khuôn mặt lúc này trở nên âm hàn đáng sợ, thậm chí mơ hồ lộ ra dữ tợn, giọng nói lạnh lẽo, lộ ra sát ý vô cùng.

"Nhị ca ta hiện giờ đang ở đâu?"

-----oO-----

Chương 621: Triệu tập nhân thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ trong phòng họp đi ra, sắc mặt Tiêu Viêm hơi có chút âm trầm, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy Lâm Diễm đang đứng cách đó không xa, trên khuôn mặt âm trầm chậm rãi thu liễm lại một ít, hướng về Lâm Diễm cười cười.

"Không nghĩ tới ngươi vẫn ở lại Nội Viện." Tiêu Viêm mỉm cười Chậm rãi đi lên, nói.

"Ta ban đầu không phải nói đến sao, sẽ đi theo ngươi tới Gia Mã Đế Quốc, hắc hắc." Lâm Diễm cười nhún vai, hai năm thời gian, mà hắn cũng so với trước kia thành thực không ít, nguyên bản xúc động cũng ít đi rất nhiều.

Tiêu Viêm ngẩn ra, sắc mặt nhu hòa cười cười, không nghĩ tới Lâm Diễm lại vẫn có thể nhớ kỹ câu nói lúc trước kia, như thế làm cho hắn kinh ngạc rất nhiều và cũng hơi có chút cảm động.

"Yên tâm, chẳng đem một sự tình giải võ lúc sau, ta sẽ trở về Gia Mã Đế Quốc, đến lúc đó nhất định mang theo ngươi." Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, ánh mắt tại trên người Lâm Diễm dạo qua một vòng, cười nói: "Hai năm nay xem ra ngươi cũng có tiến bộ không sai a, cũng đột phá đến cấp bậc Đấu Vương cường giả."

"Ai, ta làm sao có thể cùng tên biến thái ngươi so với được." Lâm Diễm tự giễu lắc đầu, hai năm thời gian, cho dù hắn tu luyện thiên phú không kém, mà bây giờ lại chỉ đạt tới tam tinh Đấu Vương, tốc độ này cùng Tiêu Viêm so sánh với, quả thực làm người ta có loại cảm giác tự ti, bất quá hắn cũng không phải không biết, Tiêu Viêm có thể có thực lực mạnh như vậy, trong đó kiên trì chịu khổ so với người bình thường hơn vô số lần.

Tiêu Viêm cười cười, cũng không có dây dưa nhiều về vấn đề này.

"Kế tiếp ngươi là ngươi muốn đưa nhị ca ngươi rời khỏi nơi đó phải không?" Lâm Diễm cười cười, nói "Chuyện của nhị ca ngươi, ta cũng biết, bởi vì lúc trước ta cũng bị đại trưởng lão phái đi âm thầm bảo hộ hắn, bất quá sau khi thực lực hắn tăng trưởng, lại phát hiện ra ta, thiếu chút nữa là cùng ta giao thủ."

"Nhị ca ta thực lực hiện giờ như thế nào?" Tiêu Viêm hơi nhú mày, trong lòng chung quy là có một cảm giác xấu.

"Rất mạnh, nếu đơn đả độc đấu, ta không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa hắn đấu khí là lôi thuộc tính, lực công kích rất mạnh, Đấu Vương cường giả bình thường, căn bản không có khả năng cùng hắn đối kháng, bất quá ta cuối cùng cảm giác được hơi thở của hắn có điểm cổ quái, nhưng lại không thể nói rõ." Lâm Diễm trầm ngâm một chút, nói.

Yên lặng một lúc, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói "Ta trước đi xem "Bàn Môn" cùng Ngô Hạo bọn họ, sau đó sẽ tiến đến Hắc Giác Vực."

"Ha hả, lúc này đây, ngươi có lẽ cần mang một số nhân thủ." Lâm Diễm cười cười, nói: "Theo tin tình báo, lần này mấy thế lực kia tiến đến vây giết nhị ca của ngươi thực lực rất mạnh, trong đó chỉ là Đấu Vương cường giả có ít nhất ba người, hơn nữa, còn có một Đấu Hoàng, mặc dù ngươi hiện giờ thực lực rất mạnh, nhưng chỉ cần Đấu Hoàng cường giả kia có thể cản ngươi một hồi, sợ rằng ba gã Đấu Vương cường giả khác, có thể tại trong khoảng thời gian ngắn đánh chết nhị ca của ngươi."

Nao nao, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, gật gật đầu, sự tình lên quan đến sinh tử Nhị ca, hắn tự nhiên sẽ không cậy mạnh, bất quá.

"Đi đâu triệu tập nhân thủ? Trưởng lão nội viện cũng bị đại trưởng lão triệu tập chuẩn bị cùng hắc minh đại chiến, sợ là không thể ra tay." Tiêu Viêm có chút khó xử nói.

"Ngươi chẳng lẽ đã quên "Bàn Môn"? Hiện giờ Ngô Hạo cùng Hồ Gia đều là Đấu Linh đỉnh, thậm chí đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Vương cường giả, hơn nữa trừ hai người bọn họ ra bên trong "Bàn Môn" Đấu Linh đỉnh phong cường giả không dưới mười người, đây chính là một cỗ lực lượng không kém đâu, huống chi còn có con nhỏ Tử Nghiên kia, Man Lực Vương, còn nữa, ta trong khoảng thời gian này cũng rảnh rồi nên sẽ giúp ngươi một tay, lực lượng như thế này, đủ để cùng Hắc Giác Vực nhất lưu thực lực chống đỡ." Lâm Diễm cười hắc hắc, nói.

"Không nghĩ tới năm đó cái tiểu "Bàn Môn" hiện giờ đã mạnh như vậy a, xem ra Ngô Hạo cùng Hồ Gia quản lý rất khá." Tiêu Viêm sững sốt, chợt có chút cảm thán, năm đó tại thời điểm hắn bị Văn Lạc Tâm Viêm kéo vào long đất, bên trong Bàn Môn Đấu Linh đỉnh tựa hồ không có người nào, mà hiện giờ, lại có tới bốn người.

"Làm Nội Viện cực mạnh thế lực, có điểm ấy cũng không tính quá phận, đương nhiên, Bàn Môn có thể có thực lực như hôm nay, ảnh hưởng của người cùng Huân Nhi, chính là không ai bằng." Lâm Diễm cười cười, nói: "Lấy danh vọng hiện tại của người ở trong Bàn Môn, chỉ cần người vung tay lên, sợ ít nhất hơn trăm người tràn ngập nhiệt huyết cùng với người phóng đi Hắc Giác Vực cứu người, người ở trong lòng bọn họ, chính là một loại thần tồn tại."

Tiêu Viêm lắc đầu, trong hai năm nay hắn gần như hoàn toàn mất tích, danh vọng còn được như vậy thật sự là có chút kinh ngạc.

"Đúng rồi, bên trong thế lực đi vây giết nhị ca của người, có một vị lão oan gia của người, là Đẩu Hoàng cường giả Huyết Tông, cũng chính là tên Phạm Lao năm đó." Lâm Diễm làm như đột nhiên nhớ lại cái gì, nói.

"Phạm Lao?" Nao nao, Tiêu Viêm khước miệng chậm rãi hiện lên một tia cười lạnh, nói: *"Vừa lúc, năm đó để cho hắn may mắn chạy thoát, lần này để xem hắn còn vận may như vậy không?."*

"Một khi đã như vậy, vậy người hiện tại mang ta đi một chuyến xem "Bàn Môn", việc này không thể kéo dài, bằng không chậm thì có thể sinh biến."

"Án."

Bàn Môn.

Bên trong đại sảnh, từng đạo ánh mắt tràn ngập một loại cuồng nhiệt tôn sùng chăm chú nhìn chăm chăm vị hắc bào thanh niên có vẻ mặt mỉm cười, một ít là lão thành thành viên Bàn Môn năm đó, lại kích động tột đỉnh.

"Ha hả, chư vị, hắn hiện tại cần nhân thủ, mọi người nếu tự nhận đủ điều kiện, hơn nữa có gan theo chúng ta xông vào Hắc Giác Vực một lần, như vậy liền đứng ra đi..." Ngô Hạo nhìn đại sảnh đông nghìn nghịt, cười nói.

"Ám!"

Những bước chân chính tề ở trong đại sảnh ầm ầm vang lên, gần mấy chục đạo thân ảnh sắc mặt kích động bước lên phía trước.

Nhìn mấy cái bên kia không chút chậm trễ nghi ngay lập tức tể thân mà ra người ảnh, cho dù là lấy Tiêu Viêm định lực, trong lòng cũng nhin không được thoáng có chút xúc động, một loại tình cảm vui mừng từ trong lòng dâng lên.

"Mười bốn người Đấu Linh đỉnh, những người khác đều là Đấu Linh cấp bậc cường giả, như thế nào? Đủ chưa?" Tử Nghiên nhìn thoáng qua đám người đứng ra kia, quay đầu hướng về phía Tiêu Viêm hỏi.

"Án, vậy là đủ rồi." Tiêu Viêm cười gật đầu, vỗ đầu Tử Nghiên, cười nói: *"Hai năm không gặp, tiểu nha đầu vẫn không lớn lên a, ha ha, yên tâm, ta sẽ giúp ngươi luyện chế một quả hóa hình đan chân chính, đến lúc đó ngươi liền có thể tự nhiên biến ảo thân hình."*

Vốn nghe được phía trước câu Tử Nghiên còn có chút không vui, sau khi nghe nửa câu sau khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên sung sướng, mặc dù hai năm thời gian không thể ngăn cản nàng thực lực tăng trưởng, nhưng thủy chung vẫn duy trì hình thể tiểu cô nương, vấn đề này làm cho nàng có chút buồn rầu.

"Tất nhiên là phải vậy rồi, ngươi mất tích hai năm, làm cho ta hai năm nay phải nhai dược liệu khó ăn, ngươi nhất định phải bồi thường cho ta." Tiểu nha đầu ra vẻ lão thành vỗ cánh tay Tiêu Viêm, bên trong con ngươi lộ vẻ ý cười đáng yêu.

Tiêu Viêm cười, ngẩng đầu nhìn bóng người vẻ mặt kích động cuồng nhiệt đứng đầy đại sảnh, cười nói: *"Nói nữa sẽ là dư thừa, nên Tiêu Viêm ta cũng không nói nhiều nữa, xong chuyện trở về, ta nhất định sẽ bồi mọi người hảo hảo uống rượu..."*

Nghe được Tiêu Viêm nói lời này, trong đại sảnh mọi người khoe miệng nở nụ cười, mặc dù người trước mất tích hai năm, mà danh vọng kia càng theo thời gian kia càng tăng cao, thậm chí, hiện giờ chỉ cần nghĩ đến thủ lĩnh chân chính Bàn Môn lại lần nữa xuất hiện, bọn họ sẽ cả người tràn ngập chiến lực.

"Đi!"

Ánh mắt nhìn chung quanh đại sảnh, một lát sau, Tiêu Viêm đột nhiên vung tay lên, dẫn đầu bước ra ngoài. Sau đó, rất nhiều người vẻ mặt cuồng

nhiệt theo sát. Nguồn truyện:

Quy mô người lớn như thế hành tẩu tại trong nội viện, tự nhiên khiến cho oanh động không nhỏ, đợi đến khi ánh mắt mọi người nhìn thấy người đầu lĩnh hắc bào thanh niên, không ít người đều lớn tiếng kinh hô, hiển nhiên, thân phận người đó đã bị nhìn ra.

Cũng không để ý tới ánh mắt chung quanh của mấy cái tên kia, đoàn người Tiêu Viêm thẳng đến Nội Viện cửa khẩu, xuyên qua rừng rậm, nhìn thấy không gian đại môn đã được che dấu đã sớm mở ra, tại bên ngoài, từng đợt tiếng gầm Griffin(Sư thú) không ngừng vang lên.

"Bên ngoài đã có hơn mười đầu Sư Thú đang chờ đợi, chúng nó sẽ chờ các người bay thẳng đến mục tiêu..." Ngay tại lúc Tiêu Viêm hơi có chút kinh ngạc, Lâm Diễm thân hình đột nhiên thoáng hiện ra, hướng về phía mọi người cười nói: *"Những cái này đều là do đại trưởng lão cho chuẩn bị chúng ta."*

Tiêu Viêm ngẩn ra, xem ra Tô Thiên cũng biết việc mình triệu tập nhân thủ a, nguyên bản dựa theo quy củ Nội Viện, việc tư nhân không thể vận dụng người Nội Viện để giải quyết, bất quá xem ý tứ của Tô Thiên, rõ ràng là không phản đối, ngược lại còn giúp bọn hắn một phen.

"Ha ha, hảo ý của đại trưởng lão, khi Tiêu Viêm trở về sẽ đến cảm tạ." Tiêu Viêm hướng về phía Nội Viện cười chào, chợt bàn tay vung lên, quát khẽ nói: *"Đi!"* Tiếng quát hạ xuống, những thân ảnh thoáng chốc hiện lên, cuối cùng biến mất tại màu bạc năng lượng ở ngoài đại môn kia...

Ngay tại lúc Tiêu Viêm đám người biến mất, màu bạc đại môn hơi hơi dập dờn bồng bềnh, chợt chậm rãi trở thành nhạt dần, cuối cùng hoàn toàn tiêu thất.

Ở chỗ sâu bên trong Nội Viện, tại trên một lầu các, Tô Thiên hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn về phương hướng đi ra ngoài Nội Viện, một lát sau, nhẹ giọng nói: *"Bọn họ đã đi rồi."*

"Đại trưởng lão, ngài cho Tiêu Viêm mang đệ tử Nội Viện đi Hắc Giác Vực, có phải hay không có chút...?" Tại phía sau Tô Thiên, một gã trưởng lão có chút chần chờ nói.

"Ha ha, yên tâm đi, lấy thực lực Tiêu Viêm, hẳn là sẽ không xuất hiện thương vong, hơn nữa, đệ tử Nội Viện lại có thể trải qua một ít chân chính chém giết sinh tử, đối với bọn họ ưu đãi sẽ không nhỏ..." Tô Thiên khoát tay áo, mỉm cười nói.

Nghe vậy, gã trưởng lão kia chỉ có thể cười khỏ gật gật đầu, "tại Hắc Giác Vực toàn là hạng giết người không chớp mắt a!"

"Người đi thông tri Nội Viện trưởng lão, ba ngày sau, chuẩn bị tập kết, lúc này đây, nhất định phải đem "Hắc Minh" đánh tan hoàn toàn..." Trong mắt lão hàn quang sắc bén xẹt qua. Tô Thiên vung tay lên, lạnh giọng nói.

"Vâng!"

Nghe được lời này, vị trưởng lão kia cũng ngẩn ra, chột tràm giọng xác nhận, thân hình chớp động, ngay lập tức lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng.

Trong phòng lại chậm rãi im lặng, Tô Thiên ánh mắt lóe ra, một lát sau, nắm tay đột nhiên nắm chặt, thanh âm dày đặc trong phòng bồi hồi không tiêu tan.

"Án oán vốn có, lần này, liền hoàn toàn giải quyết đi!"

-----oOo-----

Chương 622: Thời khắc sinh tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bầu trời phía trên mênh mông. Mơ hồ có mười mấy điểm đen thật nhỏ xuất hiện, một lát sau, điểm đen lớn lên từ từ, cuối cùng hóa thành hơn mười con Sư Thú gào thét mà qua.

Tại trên con Sư Thú dẫn đầu, con người Tiêu Viêm híp lại nhìn về chân trời xa xôi phía dưới, nghiêng đầu hướng về Ngô Hạo bên cạnh hỏi:
"Chúng ta hiện tại đã tiến nhập vào khu vực của Hắc Giác chưa?"

Ngô Hạo gật đầu, từ nạp giới lấy ra một quyển địa đồ, chậm rãi mở ra, lấy tay chỉ vào miền đất nào đó, nói: "Theo như tin tình báo, "Hắc Minh" thế

lực đối diện với nơi này, nói vậy nhị ca người Tiêu Lệ cũng có thể ở chỗ này, dựa theo tốc độ của chúng ta, sáng sớm ngày mai là có thể đến."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mang tâm tư có chút cấp thiết lắng lại, ngồi xếp bằng trên lưng Sư Thúu rộng mở, nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì có Sư Thúu cực kì am hiểu phi hành đường xa thay cho đi bộ, bởi vậy bọn người Tiêu Viêm cũng miễn được nỗi mệt nhọc tàu xe phiền phức đến từ Hắc Giáp Vực, bởi vậy gần thời gian một đêm, liền từ từ tiếp cận mục đích. Mà nếu đổi lại đi đường bộ, cho dù thuận lợi ven đường, không có bốn năm ngày thời gian, quyết không có khả năng đến nơi này.

Đứng ở đỉnh đầu Sư Thúu, ánh mắt Tiêu Viêm ngấm sương mù dày đặc nhìn nhạ bao phủ ở dãy núi xa xa, càng thêm tiếp cận, sự bất an trong lòng càng thêm đậm, có chút đứng ngồi không yên, vài phần chung sau, rốt cục không nhịn được tâm tình trong lòng, quay đầu hướng về bọn người Lâm Diễm Ngô Hạo nói: *"Ta đi trước, các người mau chóng đuổi theo tôi."*

Nghe được Tiêu Viêm nói thế, bọn người Ngô Hạo ngăn ra, nhưng thật ra vẫn chưa khuyên can, lấy thực lực hiện giờ, chỉ sợ trong Hắc Giáp Vực, cũng không có vài người có thể gây hại cho hắn, hơn nữa Tiêu Viêm cũng không phải là một mao đầu tiểu tử mới ra đời, vô luận là kinh nghiệm chiến đấu hay là những cái khác, đều là xuất sắc, bởi vậy bọn người Ngô Hạo đối với hắn thật ra không có lo lắng bao nhiêu, chỉ là do tập quán dẫn nên cẩn thận.

Hướng về bọn người Ngô Hạo gật đầu cười, vai Tiêu Viêm run lên, song dực hỏa diễm hoa lệ, tự phía sau thân mình hiện ra, có thể do đấu khí trong cơ thể là dị hỏa dung hợp chuyển hóa thành màu bích lục, cho nên ngay cả vốn là song dực thanh sắc hỏa diễm, đều là chuyển qua màu bích lục. Nhìn giống như là Phi Thúy, cực kì huyền lệ làm cho người cực kì hăm mộ, này từ thời điểm Tiêu Viêm song dực xuất hiện, trên khuôn mặt mọi người phía sau Sư Thúu xuất hiện vẻ ước ao, có thể nhìn ra.

Bích hỏa song dực nhẹ nhàng rung lên, Tiêu Viêm trực tiếp từ lưng Sư Thúu nhảy xuống, song dực chớp động vài lần, thân hình hóa thành một đạo bóng đen, nhanh chóng tiêu thất trong phạm vi nhìn thấy của mọi người.

"Ha hả, xem ra tốc độ của chúng ta cũng phải nhanh hơn a, nếu không chờ tới thời điểm tới đó, chuyện gì cũng đều bị hắc giải quyết." Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm cấp tốc tiêu thất, Ngô Hạo cười cười, bàn tay vung lên, hơn mười đầu Sư Thú thú đều chỉnh tề gầm nhẹ, thân hình thật lớn thuận gió thiểm lược ra.

Nơi này là một chỗ địa hình có chút phức tạp dãy núi giải đất, chung quanh đại thụ rậm rạp giống như cột chống trời xuyên thẳng mây xanh, cũng khiến ánh dương quang khó có thể chiếu vào, dẫn đến trong dãy núi, tia sáng có chút âm u.

Tại nơi thâm sơn nào đó. Một hàng rào rộng rãi đứng vững dưới sự che lấp của đại thụ xanh tươi, giống như đại thụ che giấu, có thể thấy nơi này có chút bí ẩn, nếu không cố tình tỉ mỉ tìm kiếm, thì khó có thể phát hiện.

Toàn bộ hàng rào có chút an tĩnh, bất quá nhân ảnh lui tới lại là không ít, những hắc ảnh đặt chân không tiếng động, vội vã thiểm lược trên đường mà qua, toàn bộ hàng rào đầy rẫy một bầu không khí khẩn trương, nhưng lại không chút nào phát hiện hoảng loạn.

Tại trên đài cao chỗ trung tâm hàng rào, một nhân ảnh mang hắc bào đứng sừng sững cao ngất, từ thân thể lại phát tán ra khí tức máu tanh nồng nặc cho dù là cách thật xa, đều có thể ngửi thấy rõ ràng, bất quá đối với một trăm hắc ảnh nhân dưới đài cao lại là giống như không ngửi thấy,, an tĩnh chỉnh tề đứng thẳng toàn bộ ở giữa sân, ngoại trừ tiếng gió nhẹ thổi qua hắc y phát tạo âm hưởng ào ào ngoài ra, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ.

Bầu không khí an tĩnh, đột nhiên có một đạo bóng đen từ xa xa bay tới, cuối cùng xuất hiện dưới đài cao, quỳ một gối xuống, thanh âm trầm thấp báo cáo nói: "*Thủ lĩnh, căn cứ theo điều tra, chỗ trạm gác ngầm của chúng ta tại trong rừng rậm bảy tám chỗ, đều đã bị người âm thầm nhỏ, từ xem xét một ít vết tích xuất hiện trong rừng rậm, tung tích chúng ta tựa hồ đã bị phát hiện, nơi này hiện giờ. Đã không hề an toàn.*"

"*Hắc Minh rút cục động thủ đối với chúng ta sao.*" Trên đài cao, thanh âm đậm đặc của hắc bào nhân, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh nắng soi sáng trừ khuôn mặt mang niên kỉ còn trẻ thắm tháu tử khí, nhìn đáng đáp, đó là nhị ca Tiêu Viêm, Tiêu Lệ!

"*Lần này người bao vây tiêu trừ chúng ta, có bao nhiêu?*" Tuy rằng nghe

được tin tức khiến kẻ khác bất an, trên khuôn mặt Tiêu Lệ vẫn như cũ không có chút động dung, con mắt không hề có tình cảm quét nhìn các hắc ảnh nhân phía dưới, nhàn nhạt nói.

"Chỉ ít không dưới hai trăm người, mỗi người thực lực đều là không kém, hơn nữa trong đó phối hợp cũng có chút ấn ý." Hắc ảnh nhân không chút do dự hồi báo nói.

"Đầu lĩnh chính là ai?"

"Vẫn chưa từng gặp qua, bất quá tham gia bao vây tiêu trừ thế lực phát hiện người của huyết tông, kết quả xấu nhất hẳn đầu lĩnh là huyết tông tông chủ Phạm Lao."

"Phạm Lao sao..." Tiêu Lệ ánh mắt mông lung, một lát sau, khóe miệng Tiêu Lệ nhẹ răng cười gằn ác độc, tựa hồ tam đệ cùng cái lão bất tử này có ân oán không nhỏ đây sao? Trước đây tham gia tập kích nội viện cường giả, người này cũng đứng đầu trong danh sách.

"Dù sao thời gian cũng không nhiều, như vậy hôm nay, liền liều mạng này. Làm cho hắn chôn cùng tam đệ ta đi thôi." Tiêu Lệ nở một nụ cười âm trầm, chợt huy nhẹ bàn tay, thanh âm đậm mạc vang vọng toàn trường: *"Thư sát đội, ẩn núp tiến nhập sâm lâm, vừa chiến vừa lùi, tận khả năng tiêu hao sức chiến đấu bọn họ, nhớ kỹ, cho dù chết, cũng phải kéo theo một cái đệm lưng, bằng không, cái chết kia. Cũng không đáng!"*

"Vâng!"

Dưới đài gần một nửa người, bỗng nhiên cùng đáp ứng lên, chợt thân hình chớp động, một bóng như chớp xuyên qua rừng cây, cuối cùng nhảy ra hàng rào, tiêu thất trong sâm lâm mênh mông, đối với kết cục tựa hồ là phải chết, bọn họ không có nửa câu nói nghi vấn, bởi vì có thể tiến nhập vào trong thư sát đội, đối với ngôn ngữ của Tiêu Lệ có người nghi ngờ, sớm đã thành bị triệt để thanh trừ, có thể lưu lại, hầu như toàn bộ đều mang tâm thậm chí linh hồn đều giao cho Tiêu Lệ.

"Những người khác phòng ngự hàng rào, toàn lực đề phòng!"

"Vâng!"

Những người còn dư cũng chinh tề đáp, cuối cùng thân hình thiểm lược, thoảng tiến vào góc âm u khắp nơi trong hang rào, trong tay phải trang bị chủy thủ đen kịt sắc bén, chậm rãi tỏa ra hàn mang.

Ánh mắt lạnh lung nhìn hắc ảnh tiêu thất, Tiêu Lệ chậm rãi nhắm mắt lại, tử khí nhàn nhạt lượn lờ quanh thân, giống như tử thần.

"Tam đệ, chờ nhị ca kéo người chịu tội thay xuống dưới!"

Sâm lâm xanh tươi, tại thời điểm sáng sớm, lại bỗng nhiên bộc phát ra vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết quanh quần trong núi non, khiến toàn thân rùng mình ớn lạnh. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Trong sâm lâm âm u, vô số nhân ảnh đầy sát khí thiểm lược tiến vào, vừa hướng về mục tiêu mà bước đi rất nhanh, trong bóng râm rừng rậm, từng đạo bóng đen, mang theo đao mang sắc bén chợt hiện, mang theo vết cắt kim loại rất nhỏ trên thân thể cùng tiên huyết vung vẩy ra.

Tuy rằng thành linh xảy ra ám sát khiến chi bộ đội tổn thất không nhỏ, bất quá những người này này rõ ràng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, bởi vậy nội trong thời gian ngắn, bằng vào ưu thế nhân số, ổn định được tình thế. Sau đó, song phương giao phong vô cùng thê thảm thảm liệt.

Trong sơn trại, hai mắt Tiêu Lệ nhắm chặt, bỗng nhiên mở ra, nhìn hơn mười đạo hắc ảnh tự mình bay trở ra từ rừng rậm, những hắc ảnh này thiểm lại rất nhanh trở lại trong trại, cuối cùng đều dưới đài cao, quỳ một gối xuống.

"Đầu lĩnh, thương sát đội thương vong quá nửa, nhưng đối phương tử thương cũng nhiều hơn chúng ta gấp bội, bất quá đội ngũ lần này đến đây bao vây tiểu trù, toàn bộ đều là tinh anh của mấy thế lực lớn, lại có ba gã đầu vương cùng một gã Đẩu Hoàng hiệp trợ! Chúng ta ám sát, vẫn chưa tạo hiệu quả quá lớn." Thanh âm âm trầm, từ một gã hắc ảnh trong miệng phía dưới truyền ra.

Khuôn mặt Tiêu Lệ vẫn đăm đăm như cũ, gần như chỉ là khẽ gật đầu.

"Dựa theo thế tiến công bọn họ, tối đa mười phần chung, sẽ đến ngoài trại!"

"Phân tán đi, chuẩn bị cùng phạm nhân đến liều mạng đánh một trận."
Cầm Tiêu Lệ cầm hơi gương lên, nhàn nhạt nói.

Tuy rằng tới cùng Tiêu Lệ vẫn chưa nói lời rút lui, bất quá những hắc ảnh này giống như đầu gối lại không ai nói một lời, toàn bộ đều chấp hành hoàn toàn dựa theo mệnh lệnh của hắn.

Nhìn nhân ảnh phân tán ra, ánh mắt Tiêu Lệ khẽ nâng, nhìn chỗ thâm lâm xa xôi, khuôn mặt dăng lên vẻ điên cuồng dữ tợn.

Cục diện chân thực, so với vị hắc ảnh nhân đưa tin còn muốn không ổn, ngay năm phút đồng hồ qua đi không lâu sau, trong rừng rậm, liền có thêm những thân ảnh xuất hiện, cuối cùng liên tiếp thêm lược ra không ngừng, ngắn ngủi thời gian vài phần chung, toàn bộ sơn trại đã bị vây chặt như nêm cối.

"Ngươi là tên quái nào? ngay cả tên cũng không có, là thủ lĩnh tổ chức sao?"

Giữa không trung sơn trại, một đạo âm thanh cười nhạt đột nhiên vang lên, Tiêu Lệ ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời, bốn đạo thân ảnh treo trên bầu trời mà đứng, khí thế khổng lồ, mang toàn bộ hàng rào đều bao phủ trong đó, mà một người đứng phía trước, năm đó thiếu chút nữa chết ở trong tay Tiêu Viêm, huyết tông tông chủ, Phạm Lao!

Ánh mắt Tiêu Lệ lạnh lạnh nhìn Phạm Lao trên bầu trời, lại chưa trả lời, một cây trường thương đen kịt thoáng hiện ra, mang theo ngân sắc đấu khí hùng hồn, âm hưởng vang như tiếng sấm động, đều đặn từ từ tiến vào.

Nhàn nhạt nhìn Tiêu Lệ chuẩn bị thề sống chết chống lại, khóe miệng Phạm Lao hiện lên vẻ khinh thường, bàn tay vung lên: *"Giết hắn!"*

Nghe được Phạm Lao mệnh lệnh, ba gã đấu vương cường giả phía sau hung quang giả trong mắt nhất thời hiện lên, quát khẽ một tiếng, ba đạo thân ảnh xen lẫn khí thế hùng hồn, giống như vãn thạch, từ bầu trời bạo lược xuống, dưới ba gã đấu vương cường giả liên thủ, ngay cả không khí đều phát ra âm hưởng ô ô.

Sắc mặt dữ tợn nhìn ba đạo thân ảnh bạo lược mà đến, bàn tay Tiêu Lệ

cầm trường thương nhất thời nắm chặt lại, một gã đấu vương hẳn không có chút kiêng kỵ nào, hai gã đấu vương có thể sẽ rơi vào quần đấu, ba gã mà nói, chỉ sợ hẳn sẽ trực tiếp rơi vào hạ phong.

Bất quá, ngay cả như vậy, hẳn vẫn như cũ không có chút lùi bước, thời gian còn thừa vốn không dài, ngay cả mệnh hẳn cũng không lo lắng, còn có gì sợ?

"Chết đi!"

Trong miệng ba gã đấu vương cường giả chợt quát ra chói tai, rõ ràng ba người phối hợp có chút ăn ý, hơn nữa cũng đều là loại người có thủ đoạn độc ác, bởi vậy vừa ra tay, liền liên thủ ra đòn nghiêm trọng, ba đạo đấu khí cường hãn xẹt qua bầu trời, cuối cùng quán vào nhau, giống một cái tam giác trụ diên cuồng xoay tròn, hướng về Tiêu Lệ bạo bắn!

"Chỉ là đấu vương, cũng dám đắc tội "Hắc Minh", không biết tự lượng sức mình!" Nhìn ba đạo công kích hùng hồn hướng về Tiêu Lệ có vẻ nhỏ bé phía dưới, khóe miệng Phạm Lao hiện lên vẻ âm lãnh nói.

Ánh mắt dữ tợn nhìn hung hãn công kích bạo lực mà đến, trường thương Tiêu Lệ run lên, ngân sắc quang mang đại chấn, tại mũi thương nổi lên tiếng sấm, trong nháy mắt một đạo điện xà đấu khí ngân sắc, bỗng nhiên bạo bắn ra, cuối cùng cùng ba đạo công kích mãnh liệt oanh kích vào một chỗ.

"Thình thịch!"

Tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung, năng lượng ba động hung hãn khuếch tán giữa không trung, tại cổ kinh phong khuếch tán, Tiêu Lệ cùng ba gã đấu vương cường giả, đều là bị chấn lui lại mấy bước, bất quá hiển nhiên, Tiêu Lệ bị tổn thất nhiều hơn, nghe yết hầu truyền ra âm thanh trầm thấp, tựa hồ tại chính diện đối chọi bị thương nhẹ.

Trên bầu trời, nhìn bị ba gã đấu vương cường giả công kích vẫn còn đứng vững, đồng thời Tiêu Lệ thương tổn không quá mức rõ ràng, sắc mặt Phạm Lao nhất thời âm trầm rất nhiều, ánh mắt âm độc nhìn Tiêu Lệ lui vài chục bước, thân hình đột nhiên run lên, chợt tiêu thất.

Trên mặt đất, Tiêu Lệ vừa ổn định thân hình còn không kịp hồi khí, sắc

mặt đột nhiên biến đổi, chột song chưởng theo quán tính hướng về phía trước người hung hăng đánh ra.

Ngay trong chốc lát bàn tay Tiêu Lệ đánh ra, thân ảnh Phạm Lao quỷ dị hiện lên, một tiếng cười âm hiểm, song chưởng nhãn nheo cùng bàn tay trắng kiện Tiêu Lệ rần chắc va chạm, nhất thời, kinh khí kinh khủng bạo dũng mãnh ra!

"Phốc xuy!"

Tiêu Lệ tuy rằng mạnh mẽ, có thể cùng bực này Đấu Hoàng cường giả Phạm Lao, nhưng lại vẫn như cũ có sự chênh lệch cực lớn, như vậy ngạnh tiếp, tự nhiên tới có hại đối với hắn, bởi vậy, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, hai chân chắm mặt đất cấp tốc lui lại, cuối cùng đánh vào phía trên một khối đá sau lưng, kinh lực còn dư khiến cho tảng đá to phía sau hiện lên vô số vết nứt, mắt thấy gần nứt toác ra.

Ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Lệ hộc máu thụ thương, Phạm Lao cười lạnh một tiếng, lại là không để cho hắn thời gian khôi phục chút nào, bàn tay nắm chặt, nhất thời đem huyết mâu ngưng tụ ra, cánh tay chột run lên, huyết mâu xen lẫn hôi khí tanh hôi, giống như thiểm điện hướng về cơ thể Tiêu Lệ đang trì trệ.

"Dám giết người huyết tông ta, hôm nay trước liền chặt người tứ chi, nuôi dưỡng thành huyết nô!"

Bởi trong cơ thể xuất hiện đấu khí có chút trệ tắc, khiến lúc này Tiêu Lệ chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn huyết mâu hướng về chính mình bạo bắn mà đến, không có chút năng lực né tránh.

"Tam đệ, nhị ca vô năng, ngay cả một cái đệm lưng cũng không có thể thay người kéo xuống."

Nhìn trong mắt huyết mâu cấp tốc phóng lớn, khóe miệng Tiêu Lệ chậm rãi hiện lên vẻ cay đắng, lặng yên nhắm lại đôi mắt, trong lòng thở dài nói:
"Thật là trời muốn diệt Tiêu Gia ta a..."

"Xuy!"

Ngay lúc huyết mâu gần đánh trúng Tiêu Lệ, đột nhiên có tiếng sấm rất

nhỏ vang vọng tại bầu trời, khuôn mặt Phạm Lao bỗng nhiên biến sắc một đạo lục sắc tường lửa đột ngột hiện lên trước mặt Tiêu Lệ, mà huyết mâu kia, vừa tiếp xúc với tường lửa, giống như tuyết băng gặp dầu nóng, cấp tốc tan biến, đồng thời còn phát ra một hồi âm hưởng "xuy xuy".

"Là ai? Ta "Hắc Minh" hành sự, thỉnh không nên xen vào việc của người khác!"

Sắc mặt âm trầm nhìn bích lục hỏa diễm đột nhiên xuất hiện, Phạm Lao ngẩng đầu lớn tiếng quát dẹp đường.

"Ha hã, Phạm tông chủ, hai năm không thấy, thật là càng ngày càng uy phong a, năm đó cho người may mắn chạy thoát,, không biết ngày hôm nay, người còn có thể có vận may như vậy sao?"

Tiếng cười nhàn nhạt chậm rãi vang lên phía chân trời, chợt một đạo hắc bào nhân ảnh, trong từng đạo ánh mắt kinh hãi, quỷ dị hiện trên bầu trời.

-----oOo-----

Chương 623: Quát lui

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi trên trời vang lên đạo tiếng cười nhàn nhạt, Tiêu Lệ đang từ từ nhắm chặt hai mắt chờ chết, thì bỗng nhiên cả người chột run lên, mở to hai mắt. Trong ánh mắt toát lên vẻ không thể tin được nhìn về phía hắc ảnh cao lớn phía trên bầu trời.

"Tam đệ?" Ánh mắt run rẩy nhìn chằm chằm vào hình bóng mơ hồ có chút quen thuộc. Khuôn mặt Tiêu Lệ cho dù là đối mặt với tử vong cũng không có chút biến đổi, thế mà lúc này vẻ mặt lại tràn đầy khó tin và kinh ngạc.

"Tiêu Viêm? Người dĩ nhiên còn chưa có chết? Có khả năng sao!"

Phạm Lao mang toàn bộ tầm mắt chuyển qua dừng lại ở Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện, mà thời điểm lúc ánh mắt đảo qua tại không trung có một khuôn mặt mơ hồ có chút quen thuộc, biểu tình trên mặt nhất thời đọng lại, kinh hãi với sợ hãi cùng nhau hiện lên. Đến cuối cùng, từ trong miệng

truyền ra một thanh âm trở nên chói tai bởi vì quá sợ hãi mà nên.

"Tiêu Viêm? Hẳn chính là người mà năm đó đánh tan Phạm Lao, đồng thời thiếu chút nữa đánh chết được hoàng Hàn Phong Tiêu Viêm?"

Ba vị cường giả đấu vương một bên, đối với dung mạo Tiêu Viêm thấy không có phản ứng gì đặc biệt. Thế nhưng ngay lúc Phạm Lao hô lên thất thanh chói tai kia, tên người kia tại Hắc Giác Vực như sấm nổ bên tai, trên mặt bọn họ nháy mắt trở nên hoảng sợ, thất thanh lầm bầm nói.

"Ta không chết, ngươi rất thất vọng?" Tiêu Viêm thân hình chậm rãi từ trên bầu trời rơi xuống, cuối cùng xuất hiện tại trước mặt Tiêu Lệ. Đầu tiên là hướng về phía Phạm Lao cười nhạt một tiếng, chợt quay đầu, nhìn về Tiêu Lệ vẻ mặt khó có thể tin như cũ, ôn nhu cười nói: *"Nhị ca, không nhận ra ta?"*

"Ngươi... Ngươi thật là Tiêu Viêm?" Tiêu Lệ mở miệng, thân thể muốn tiến lên chạm thân thể Tiêu Viêm một chút, nhưng lại tựa hồ sợ hãi cái gì đó, thủy chung không dám tiến đến, tựa hồ rất sợ một màn trước mặt này là ảo cảnh trước khi chết.

Tiêu Viêm mỉm cười, vươn tay ra cầm lấy tay Tiêu Lệ trở nên trắng bệch kia, nhẹ giọng nói: *"Nhị ca, là ta, Tiêu gia có thù lớn chưa trả, ta làm sao dám tùy tiện chết được?"*

Cảm thụ được hơi ấm từ bàn tay Tiêu Viêm truyền đến, khuôn mặt Tiêu Lệ nguyên bản có chút tái nhợt cũng từ từ hồng hào lên. Hai mắt run nhìn chăm chăm người trước mặt, bàn tay đang cầm lấy tay Tiêu Viêm càng nắm chặt hơn. Lấy tính tình gần như lạnh lùng của Tiêu Lệ kia, đều lộ ra cảnh xúc động cùng dằng dấp như thế kia thì có thể tưởng tượng là trong lòng hẳn kích động ra sao.

"Ha ha, nhị ca, trước tiên chờ ta đem lão cầu này giải quyết, rồi cùng ngươi ôn lại chuyện cũ chưa muộn." Vỗ vỗ bàn tay Tiêu Lệ, Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Đừng, tên kia chính là cường giả Đấu Hoàng." Nghe vậy, Tiêu Lệ sắc mặt lại hơi đổi, mắt lóe ra quang mang, nói: *"Bọn họ nhiều người, ta xem chúng ta trước tiên nên lùi bước, còn nhiều thời gian, cơ hội báo thù còn nhiều, ngươi hiện tại bất luận cái gì tuyệt đối không được làm chuyện sai*

làm!"

Lúc trước Tiêu Lệ sớm đã ôm hẳn tâm lý phải chết. Nếu hẳn là một người mà nói, tự nhiên là không muốn chạy trốn, bất quá hiện giờ lại bất đồng, Tiêu Viêm xuất hiện, khiến trong lòng hắn tử khí vốn lượn lờ u ám đều toả sáng sinh cơ trở lại. Cho nên, hắn thay đổi thái độ lúc trước, ý niệm chạy trốn xuất hiện trong đầu.

"Ha ha, nhị ca yên tâm, hai năm trước ta có thể đem hẳn đánh bại thì hôm nay đều có thể." Tiêu Viêm lắc đầu cười. Bàn tay khẽ nhúc nhích, giống như người cá quỷ dị từ trong tay Tiêu Lệ tách ra, hướng về phía người phía sau mỉm cười, thanh âm nhu hòa, làm kẻ khác tràn ngập tự tin: *"Tin tưởng ta, nhị ca."*

"Kia... Vậy ngươi cẩn thận một chút, ta tới giúp ngươi ngăn cản ba gã đấu vương khác." Nhìn Tiêu Viêm dáng vẻ tươi cười tự tin, Tiêu Lệ ngẩn ra, chợt cắn răng đứng dậy, hắc sắc trường thương trong tay thật mạnh xuất ra, khí thế hùng hồn lan tràn.

"Tất cả đều giao cho ta, ngươi hiện tại bị thương không nhẹ." Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, không đợi Tiêu Lệ nói lời phản đối xoay người lại, trên khuôn mặt mỉm cười tức khắc chậm rãi trở nên âm hàn.

Bàn tay khẽ lật, huyền trọng xích cực lớn từ trong quả nạp giới cấp thấp Tô Thiên đại trưởng lão tiện tay tặng cho, nhanh chóng hiện ra, trọng xích tùy ý huy động, một hồi khí bạo tại phía dưới huyền trọng xích trầm thấp vang lên, cuối cùng đem đất đá vụn trên mặt đất thổi bay đi.

"Phạm tông chủ, hôm nay, mạng già này của ngươi, ta định thu rồi!" Trọng xích chỉ về Phạm Lao đối diện phía xa, Tiêu Viêm thanh âm mỉm cười nhưng lại đầy rẫy sát ý bên trong.

Lúc trước cái lão cầu này xuất thủ sát chiêu đối với Tiêu Lệ, nếu Tiêu Viêm mà đến muộn trong giây lát, sợ rằng chỉ có thể nhìn gập thi thể Tiêu Lệ. Nghĩ như vậy mà sợ, hơn nữa ân oán trước đây lại khiến trong lòng Tiêu Viêm đầy rẫy sát ý dâng trào. Tên Phạm Lao đã nằm trên danh sách phải giết trước tiên, chuẩn bị vẽ lên một bức tranh màu máu.

Phạm Lao khuôn mặt âm trầm bất định nhìn sát khí ngập trời từ hắc bào thanh niên phía đối diện kia, sự ngạc nhiên về hiện thực trước mắt trong

lòng từ từ biến mất, chiếm lấy là một loại cảm giác dị dạng kiêu kỳ cùng phần nộ. Năm đó hắn thua trong tay Tiêu Viêm, nhưng điều này tại Hắc Giác Vực hai năm nay đã bị không ít gia hỏa trào phúng, thậm chí làm cho danh vọng của hắn trong "*Huyết minh*" giảm xuống không ít, toàn bộ điều này đều là do kẻ trước mặt gây nên.

"Các ngươi phân ra hai người bắt gia hỏa thụ thương kia. Nhớ kỹ, không được đánh chết, chỉ cần bắt hắn, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trôi... Còn lại một người cùng với ta ngăn chặn Tiêu Viêm. Nếu cuối cùng có thể đạt được tính mạng của hắn, các ngươi sẽ cực kỳ hài lòng với thù lao. Các ngươi không phải muốn "Đấu linh đan" sao, chỉ cần lần này giết được Tiêu Viêm, tất nhiên có thể được như ý nguyện!" Phạm Lao nghiêng đầu, hướng về ba gã đấu vương cường giả bên cạnh âm thanh nói.

Bóng ma năm đó thua trong tay Tiêu Viêm còn ám ảnh. Bởi vậy nếu muốn Phạm Lao đối chiến hắn mà nói, trong lòng khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, cho nên hắn cũng bắt chập thân phận trực tiếp gọi người hiệp trợ mình giết địch.

Nghe được lời này của Phạm Lao, trong mắt ba gã đấu vương cường giả nhất thời hiện lên một chút nóng cháy, đấu linh đan, là đan dược bọn hắn thèm nhỏ dãi đã lâu, bất quá muốn nhận được nó lại cần giá trị cống hiến Hắc Minh cực cao. Tuy rằng mấy năm nay bọn họ một mực với tư cách là tay chân của Hắc Minh, mức độ giá trị cống hiến để đạt đến mức kia vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Tại sự dụ hoặc của đấu linh đan cường lực bậc này. Ba gã đấu vương cường giả trong lòng gần chỉ là chân chờ một lúc, với sự dụ dỗ như thế, liếc nhau, chột tòn bạo gật đầu.

Tiêu Viêm ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn người đối diện, lục sắc đấu khí nhàn nhạt từ trong cơ thể dũng mãnh bạo ra, như hỏa diễm thực chất bốc lên không ngớt bên ngoài thân thể, khí thế cường hãn, bao phủ nửa sơn trại.

Ngay thời điểm khí thế dũng mãnh của Tiêu Viêm triển khai công kích ra, sắc mặt lại hắn hơi đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên như có điều cảm ứng. Mà lúc là ánh mắt đảo qua trên bầu trời kia không biết xuất hiện một mỹ nhân quần đỏ xinh đẹp từ bao giờ. Sắc mặt nhất thời khó coi hơn rất nhiều. Nữ nhân này đột nhiên xuất hiện ở phía sau muốn làm gì?

Đột nhiên xuất hiện, tự nhiên đó chính là Mỹ Đỗ Toa nữ vương, người vẫn theo Tiêu Viêm, vị này bị hấn mạnh mẽ chiếm lấy thân thể nữ vương, một đôi mắt tràn đầy dụ hoặc, vẫn như cũ đầy rẫy lãnh ý.

"Lần này, còn có ai có thể đến giúp ngươi?" Thân hình huyền phù giữa bầu trời, thanh âm của Mỹ Đỗ Toa nữ vương lãnh đạm, chậm rãi quanh quẩn tại phía chân trời.

Lần thứ hai xuất hiện khách không mời mà đến, khiến cho bọn người Phạm Lao nao nao, cổ hơi thở của Mỹ Đỗ Toa nữ vương kia, khiến bọn họ thoáng có chút bất an. Bất quá khi bọn họ phát hiện vị thần bí cường giả này tựa hồ chỉ nhằm vào Tiêu Viêm, nhất thời khuôn mặt mừng như điên. Nếu Tiêu Viêm cùng nàng ta đánh nhau thì bọn họ có thể dễ dàng đem Tiêu Lệ bắt đi, mà đến lúc đó, Tiêu Viêm tự nhiên cũng sẽ sợ ném chuột vỡ òa.

"Ha ha, này vị bằng hữu, mục tiêu của ngươi chính là Tiêu Viêm? Nếu như đúng vậy nói, chúng ta có thể hợp tác, tên kia rất giỏi hoạt. Bằng vào ngươi một người mà nói, sợ rằng nhân thủ có phần hơi ít." Phạm Lao hướng về phía Tiêu Viêm cười âm trầm, chợt ngừng đầu hướng về Mỹ Đỗ Toa nữ vương trên bầu trời cười nói.

"Ngươi không đủ tư cách."

Trên bầu trời, liếc mắt Mỹ Đỗ Toa nữ vương đạm mạc nhìn Phạm Lao, lời nói không có chút nể tình, cũng khiến sắc mặt Phạm Lao khó coi hơn rất nhiều. Hấn nguyên bản tưởng rằng nếu mọi người có chung mục đích thì hợp tác tất nhiên là giải pháp toàn vẹn đôi bên nhất, không ngờ tới vậy mà Mỹ Đỗ Toa không tiếp nhận.

"Nếu các hạ không muốn, như vậy xin cứ tự nhiên đi." Cười gượng một tiếng, Phạm Lao chậm rãi cúi đầu, trong ánh mắt xẹt qua một chút âm ngoan lảm bảm: *"Nữ nhân chết tiệt, chờ sự tình xong xuôi, nhất định phải tìm cơ hội bắt ngươi, cho ngươi uyển chuyển tại phía dưới thân ta cầu xin tha thứ!"*

"Tam đệ, ai vậy? Hình như là hướng về ngươi." sắc mặt Tiêu Lệ lúc này nhìn cũng có chút không tốt. Lúc trước cục diện đó đối bọn họ đã có chút bất lợi, không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân không biết nội tình thần bí, mà nhìn kỹ thực lực, hình dạng tựa hồ cũng không kém.

Tiêu Viêm vẻ mặt âm trầm, ánh mắt giống như hàn băng nhìn chằm chằm Mỹ Đỗ Toa nữ vương trên bầu trời, ánh mắt không mang theo chút tình cảm. Dĩ nhiên là khiến Mỹ Đỗ Toa từ trước đến nay lấy sát phạt làm vui trong lòng có cảm giác không quá tự nhiên, mang ánh mắt nhanh chóng ly khai đi.

Nhưng mà ánh mắt vừa nhanh chóng tránh ra, Mỹ Đỗ Toa nữ vương ngạc nhiên phát hiện, chân mày lá liễu hơi dựng thẳng lên. Lấy ngạo khí của mình tại sao lại lùi bước trước ánh mắt Tiêu Viêm?

"Mỹ Đỗ Toa chuyện chúng ta, trong đó, ngày sau lại giải quyết, hôm nay nếu dám nhúng tay, Tiêu Viêm ta đây cho dù là liều cái mạng này, cũng phải cho người chết ở chỗ này, người nếu không tin... thì đến thử xem!" Tiêu Viêm ánh mắt âm hàn, trên khuôn mặt có chút điên cuồng nhẹ nhàng. Hấn đồng dạng rõ ràng, nếu là lúc này Mỹ Đỗ Toa cái nữ nhân này đưa hấn ngăn cản, như vậy Tiêu Lệ sẽ rơi vào trong tay bọn người Phạm Lao, cục diện loại này... đủ để khiến hấn chân chính điên cuồng.

Trong lời nói Tiêu Viêm mang nhiều hàn ý kia, chân mày của Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng chậm rãi dựng thẳng lên, nàng tung hoành suốt đời, không ai dám uy hiếp nàng, thế mà hiện tại Tiêu Viêm lại dám...

Hàn mang chớp động trong đôi mắt đẹp, hẹp dài. Một lát sau, trong lòng Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng bốc lên sát ý, chính lúc này ánh mắt lại đột nhiên chuyển dời đến vẻ điên cuồng trên khuôn mặt Tiêu Viêm kia, lập tức ngẩn ra, một cỗ tâm tình lặng yên không hiểu từ chỗ sâu nhất trong linh hồn lan tràn ra, đem sát ý trong lòng, chậm rãi an bài phủ xuống.

Cảm thụ được sát ý trong lòng từ từ yếu bớt, chân mày Mỹ Đỗ Toa nữ vương hơi nhíu, trong lòng mọc lên một cỗ ý nghĩ bực bội.

"Tiêu Viêm, nhớ kỹ, mạng của người là của ta! Ta sớm muộn sẽ đến lấy nó!"

Đè xuống sự buồn bực khác thường trong lòng kia, Mỹ Đỗ Toa hung hăng vung tay áo bào, một tiếng cười nhạt, chột uyển chuyển thân thể mềm mại, làm bọn người Phạm Lao trợn mắt há hốc mồm, trong nháy mắt chậm rãi tiêu tán.

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa nữ vương dĩ nhiên thực sự tạm thời ly khai theo lời của mình, Tiêu Viêm cũng sợ run một hồi lâu, lấy tiếng hung danh của nữ nhân kia, dĩ nhiên còn nghe lời uy hiếp của chính mình? Hắn vốn đang định quyết định chân chính liều mạng...

Đương nhiên, nếu là lấy tính tình trước đây của Mỹ Đỗ Toa nữ vương cái loại này, Tiêu Viêm nếu dám trước mặt nàng nói thế, tất nhiên sẽ rất tức giận. Bất quá, hiện giờ Mỹ Đỗ Toa nữ vương, tuy rằng chiếm lấy vũng vàng thân thể này, đồng thời đem linh hồn Thôn Thiên Mãng dung hợp. Loại dung hợp này, tuy rằng là Mỹ Đỗ Toa nữ vương là chủ đạo nhưng có thể trong đó sẽ có trộn lẫn một ít tâm tình của Thôn Thiên Mãng. Mỹ Đỗ Toa nữ vương đối với Tiêu Viêm tràn ngập sát ý, mà Thôn Thiên Mãng trái lại đối với Tiêu Viêm có chút quyến luyến. Hai loại này dung hợp dẫn đến Mỹ Đỗ Toa nữ vương hiện giờ đối với Tiêu Viêm có sự tình cực kỳ phức tạp.

Tại lúc sát ý tràn ngập nhưng lại chân chính khó có thể hạ sát thủ, tâm tình mâu thuẫn chính là căn nguyên buồn bực trong lòng Mỹ Đỗ Toa nữ vương.

Bất quá mặc kệ như thế nào, chí ít hiện giờ Mỹ Đỗ Toa đã bị Tiêu Viêm quát lui. Mà kế tiếp đã không có gì có thể ràng buộc hắn, có thể an tâm cùng Phạm Lao giải quyết các loại ân oán cũ và mới tới cùng!

-----oOo-----

Chương 624: Viện binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt dừng lại nơi mà Mỹ Đỗ Toa biến mất chỉ trong chốc lát. Tiêu Viêm thở dài một hơi, tầm mắt di chuyển, lần thứ hai dời đến trên người Phạm Lao, trong mắt tràn ngập sát khí.

"Hắc, cho dù người nọ đã đi, người cũng không có lấy cái gì tốt cả, ta cũng không tin bằng vào một người như ngươi mà có thể ngăn toàn bộ bốn người chúng ta lại." Mỹ Đỗ Toa ly khai, cũng làm cho Phạm Lao có chút thất vọng, bất quá, khuôn mặt lại hiện lên vẻ lạnh lẽo, âm lãnh cười nói.

Tiêu Viêm vẫn chưa có để ý tới việc Phạm Lao nỗ lực dùng ngôn từ để làm mình lùi bước, cổ tay hơn run lên, trọng xích mạnh mẽ cắm trên mặt đất, chưởng phải giơ lên, một ngọn hỏa diễm bích lục giống như Quỷ Hỏa, âm thâm hiện lên.

Tay trái lại chậm rãi bao phủ lên phía trên của ngọn hỏa diễm bích lục, ánh mắt của Tiêu Viêm lại tiếp tục rơi trên người của Phạm Lao, lông mày hơi nhíu lại.

Đối với cử động quỷ dị như vậy của Tiêu Viêm, đám người Phạm Lao cũng không rõ để làm gì, cho nên nhất thời cũng không có người dẫn đầu mà xông lên.

Theo con mắt đóng chặt của Tiêu Viêm, một lát sau, ngọn hỏa diễm bích lục kia lại đột nhiên chấn động lên, chợt song chưởng của Tiêu Viêm bỗng nhiên lôi kéo. Sau đó, bọn Phạm Lao lại là kinh hãi nhìn, ngọn hỏa diễm bích lục kia lại bỗng nhiên phân ra thành hai loại hỏa diễm có màu sắc không hề giống nhau.

Hai luồng hỏa diễm, một là thanh sắc một lại là vô hình chi hỏa!

"Vãn Lạc Tâm Viêm? Ngươi dĩ nhiên lại đem Vãn Lạc Tâm Viêm luyện hóa đi?" thời điểm ánh mắt dừng lại ở trên ngọn hỏa diễm thanh sắc, Phạm Lao không hề có chút kinh dị, nhưng khi lần thứ hai nhìn ngọn vô hình chi hỏa như đã từng quen biết kia thì sắc mặt nhất thời đại biến, âm thanh kinh hãi, bèn nhọn vang lên.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn sắc mặt đại biến của Phạm Lao, song chưởng liên tục cao thấp, ngọn hỏa diễm bích lục mới là được dung hợp bởi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Vãn Lạc Tâm Viêm mà sinh ra, chỉ cần điều khiển thành thạo, đem hai chúng nó tách ra là không thành vấn đề, hai loại hỏa diễm tách ra, tuy rằng từ độ nóng cháy đến những mặt khác đều không bằng loại hỏa diễm bích lục mạnh mẽ kia, nhưng lại có thể phân thành hai để dùng, dùng để đối phó với địch nhân có nhân số nhiều hơn mình lại là cực kỳ thích hợp.

"Động thủ! Giết hắn!"

Khuôn mặt kinh hãi của Phạm Lao đã từ từ biến mất, mà thay vào đó lại là một cỗ sát ý cực kỳ nồng nặc, hấn phi thường rõ ràng hiểu được, người

nắm trong tay đến hai loại dị hỏa, sẽ có lực lượng của chính mình vô cùng đáng sợ, nếu lại để cho Tiêu Viêm tiếp tục tu luyện thì không ai biết hắn sẽ lại đến trình độ nào, lúc này mang hắn đánh chết đi thì không nghi ngờ rằng sẽ giảm thiểu những ngày sống khó khăn của người khác một mối họa lớn.

Theo tiếng quát của Phạm Lao hét ra, thân hình cũng trong nháy mắt đã thi triển ra, huyết sắc đầu khi tràn ngập quanh thân, mùi máu tanh hôi tràn ngập khắp sơn trại, một số người có thực lực thấp, mới chỉ ngửi thấy mùi máu tanh hôi này thì liền có cảm giác đau đầu hoa mắt chóng váng.

Thân hình của Phạm Lao vừa có động tác, thì ba gã đấu vương bên cạnh có kinh nghiệm chiến đấu không kém cũng đã trong nháy mắt mà thi triển thân hình, bốn người thành một hình bán tròn mà vây quanh lại, hướng về Tiêu Viêm ở trung tâm mà bạo bắn ra.

Một gã đấu hoàng, ba gã đấu vương, đội hình mạnh mẽ như vậy, nhất thời trong cùng một lúc phát động công kích như vậy, mơ hồ hội tụ lại một chỗ khí thế hung hãn vô cùng, coi như nếu là tầm thường đấu hoàng cường giả, cũng sẽ có chút cảm thấy hô hấp hít thở không thông, bất quá đối với Tiêu Viêm, người không thể lấy lễ thường ra mà nói thì lại không hề có chút tác dụng nào.

"Tam đệ, cẩn thận!"

Tuy rằng cỗ khí thế cường hãn kia tập chung áp bách đối chọi với Tiêu Viêm, nhưng vẫn có một ít tàn dư lọt ra ngoài. Làm cho Tiêu Lệ sắc mặt phải hơi đổi, lui về phía sau hai bước, hướng về Tiêu Viêm trước mặt mà quát to.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, con mắt híp lại chỉ trong nháy mắt đã chuyển sang bốn người Phạm Lao, khóe miệng hơi khẽ động, ngọn hỏa diễm vô hình trên tay trái kia lại đột nhiên phát sinh ra một hồi ba động.

Theo ba động của Văn Lạc Tâm Viêm truyền ra, bốn đạo thân ảnh bạo bắn tới kia, lại đột ngột dừng lại, sắc mặt đỏ lên, đầu khí cả người bởi vì trở tay không kịp mà trở nên hỗn loạn, đầu khí trong cơ thể liền mạng vận chuyển, đê cái tâm hỏa không hề có dự liệu trước đó mà xuất hiện trong cơ thể xuống.

Thủ đoạn mạnh nhất của Văn Lạc Tâm Viêm đó chính là trong một cự ly nhất định mà triệu hồi ra tâm hỏa ở trong người trước đó, cường độ của loại tâm hỏa này đều là do người thi pháp nắm trong tay, nếu là ôn hòa thì có công hiệu là rèn luyện đầu khí, nhưng nếu là cuồng bạo, thì sẽ làm cho đầu khí cơ thể người trở nên bạo động mà trở tay không kịp, đồng thời tán phát ra nhiệt độ cao, một sự vô ý, toàn bộ cơ thể e rằng sẽ bị đốt từ trong ra ngoài mà thành tro.

Văn Lạc Tâm Viêm đã bị Tiêu Viêm luyện hóa, loại triệu hoán tâm hỏa quỷ dị này tự nhiên hẳn cũng có thể tùy tâm mà thi triển, mà hiện giờ lại là đang đấu với cường địch như Phạm Lao, hẳn triệu hoán tâm hỏa đương nhiên là sẽ làm cho cuồng bạo đến taanjc ùng, cho nên, đầu khí trong cơ thể ba người đều là trong tức khắc mà trở nên hỗn loạn bạo động lên.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm mà triệu hoán tâm hỏa bí giờ thì rõ ràng là không có khả năng trực tiếp đem đầu vương cường giả trực tiếp đốt thành tro tàn, thế nhưng khiến cho bọn họ tay chân luống cuống, đầu loạn một trận lại điều dễ dàng.

Mà chiến đấu của những cường giả này, chỉ cần trong đầu xuất hiện sự hỗn loạn thì đó lại là dấu hiệu quyết định sự then chốt của thắng bại.

Giương mắt nhìn sắc mặt của bốn người Phạm Lao đột nhiên đỏ lên, đầu khí hỗn loạn, khóe miệng của Tiêu Viêm hơi nhếch lên, tràn ngập vẻ lạnh lẽo, ngân sắc quang mang phía trên bàn chân hiện ra, thân hình hơi run lên, sau đó như quỷ mị biến mất tại chỗ, mà ở một chỗ trước đó, thanh huyền trọng xích đang được cắm dưới đất cũng đã biến mất.

"Xuy!"

Một tiếng xé gió nhàn nhạt vang lên, một gã sắc mặt đỏ lên, thời điểm tay chân đang luống cuống sử dụng đầu khí để áp chế tâm hỏa kia, cả người bỗng nhiên phát lạnh lên, hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt có một đạo hắc tuyến mơ hồ đang bạo phóng mà tới.

"Thình thịch!"

Một cây thước màu đen to lớn cắt qua không khí, kinh phong nóng cháy ùn ùn kéo đến đập xuống, nhìn cổ thanh thế này, nếu là bị đập trúng thì tên đầu vương có thân thể cường tráng này chỉ sợ cũng chỉ có nước trọng

thương.

Thời khắc sinh tử, tên cường giả đấu vương này lại thể hiện ra được kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng với sự nhạy cảm của mình, mạng mẽ áp chế sự đau nhức do tâm hỏa đang hoành hành, bả yêu đao trong tay không biết đã dính biết bao máu tươi kia mạnh mẽ vung lên, đao phong sắc bén vô cùng, thậm chí ngay cả không khí trong thời khắc này cũng bị cắt mở bình thường.

"Keng!"

Trọng xích âm âm rơi xuống, nện thật mạnh ở phía trên yêu đao, kinh lực vô cùng mạnh mẽ bạo ra, dưới lực công kích cường hãn như vậy, tên đấu vương cường giả kia gót chân mềm nhũn xuống. Hai đầu gối mạnh mẽ quỳ xuống sàn đất cứng, làm chân động khe nứt như mạng nhện lan tỏa ra.

"Thình thịch!"

Dưới thế công hầu như là trí mạng của trọng xích như vậy, tên đấu vương cường giả kia còn không kịp lắc mình, kinh phong bén nhọn giống như là như ảnh tùy hình, cuối cùng mạnh mẽ đập vào phía trên ngực, lúc này lực lượng chính thức mới phát bạo ra, một cước trực tiếp đưa tên đấu vương này văng ra hơn mười thước, sau đó trà trên mặt đất hơn mười thước sâu mới chậm rãi ngừng lại.

Một thước, một cước, trong vòng hai chiêu, một gã đấu vương cường giả đã bị thụ thương mà văng ra, nhìn loại chiến đấu dường như nghiêng về một phía như vậy, từng đao hắc ảnh trong những góc tối của sơn trại đều là không nhìn được mà hít lên một ngụm khí lạnh.

"Tiểu tử này... Thật là càng ngày càng mạnh." Tiêu Lệ cũng vậy khẽ nhếch miệng, nhìn một đấu vương cường giả trong nháy mắt đã thụ thương mà trở ra, nhìn không được mà lắc đầu, thực lực như vậy, quả là rất kinh khủng.

Trong lúc Tiêu Viêm như thiểm điện đánh bại một gã đấu vương cường giả trong thời gian ngắn như vậy, Phạm Lao cùng với hai gã đấu vương cường giả khác rút cuộc đã áp chế được tâm hỏa trong cơ thể xuống, ánh mắt nhìn qua đồng bạn đang nằm trên mặt đất, khí tức suy yếu, không biết sống chết kia, trong lòng đều là trầm xuống phía dưới.

"Tên hồn đản này, không chỉ có tốc độ mà lực lượng của hắn đều mạnh hơn nhiều so với hai năm trước. Hơn nữa hắn còn có thể điều khiển Văn Lạc Tâm Viêm khiến cho chúng ta phải phân tâm áp chế tâm hỏa trong cơ thể. Xem ra hôm nay rất là phiền đây."

"Hác Hàn, hai người các người đi bắt cái tên kia, ta đến ngăn trở hắn, mau!"

Ý niệm trong đầu xoay chuyển nhanh, Phạm Lao hét lớn một tiếng dẹp đường, cục diện hiện giờ, phải mang người có quan hệ sâu với Tiêu Viêm kia bắt lại, nếu không, coi như nếu bọn họ liên thủ thì cũng khó mà đẩy lui Tiêu Viêm, sợ rằng cũng khó mà đẩy lui Tiêu Viêm

Nghe được tiếng quát của Phạm Lao, hai gã đấu vương cường giả ngẩn ra, chợt cấp tốc mau chóng hồi phục tinh thần lại, sau đó hai bên ánh mắt nhìn nhau, sau đó như thêm điện mà triển khai thân hình.

"Phốc!"

Ngay lúc hai người rời xa nhau. Tiếng phá gió lại là lần thứ hai vang lên, nhưng tiếng phá gió này cũng chỉ vang lên trong một thoáng, Phạm Lao thấy vây cản rặng, thân hình lóe lên, sau đó xuất hiện tại một chỗ nào đó, huyết sắc đấu khí hướng về không gian phía trước mà bắn ra.

Huyết sắc đấu khí dũng mãnh bạo tiết ra, hắc ảnh đang bị bao vây tại Thanh Hỏa đột nhiên hiện lên, chợt hung hăng đánh xuống, mà ở dưới sự áp chế của Thanh Hỏa, huyết sắc đấu khí trong nháy mắt đã bị biến mất sạch sẽ.

"Chết tiệt!"

Bị dị hỏa của Tiêu Viêm gắt gao khắc chế, Phạm Lao trong lòng giận dữ mắng lên một tiếng, vừa muốn lần thứ hai phát động công kích chặn lại, thì lúc này tâm hỏa trong cơ thể lại trong lúc này mà bỗng nhiên tăng vọt lên, đau đớn kịch liệt, khiến hắn phải vội vàng phân đấu khí ra để ngăn chặn lại.

Đấu khí bị phân tán, không chỉ có khiến tâm thần của Phạm Lao bị phân tán, mà cũng khiến cho thể công của hắn chậm lại và yếu đi.

"Thình thịch!"

"Bát cực băng!"

Đề lại khê hở như vậy, tất nhiên là không thể gạt được, ánh mắt của Tiêu Viêm trở nên tàn nhẫn, cho nên thân hình lóe lên, nhân cơ hội đó mà như thiểm điện tiến đến trong lòng của Phạm Lao, cánh tay run lên, năm ngón tay nắm chặt lại, giống như một thanh búa tạ, phát ra lực lượng làm cho đáy lòng của kẻ khác phải hỗn loạn, hung hăng hướng về ngực của Phạm Lao mà đập tới.

Ngay trong lúc nguy cấp, Phạm Lao chỉ kịp hình thành một vòng huyết màng ở ngoài thân hình. Năm tay của Tiêu Viêm lúc này âm âm tới, lực lượng lúc này như thủy triều tuôn ra, mà người ở phía trước, dưới kinh lực hung hãn này mà bạo bắn trở ra, đồng thời cũng là lui về phía sau rất xa, một ngụm máu tươi trong miệng không nhịn được mà phun ra.

Một quyền đánh bay Phạm Lao, Tiêu Viêm không lập tức truy kích, ánh mắt xoay chuyển, sắc mặt lập tức lạnh lại khi thấy cự ly của Tiêu Lệ và hai gã đấu vương cường giả kia chỉ còn có bảy tám thước.

Lấy tình trạng thương thế bây giờ của Tiêu Lệ, đối mặt với hai gã đấu vương cường giả, tự nhiên phần thắng là vô cùng ít, hơn nữa hai gã đấu vương cường giả này lúc trước cũng đã bị Tiêu Viêm làm cho chân động, bởi vậy, bọn học cũng rất rõ ràng rằng, nếu không bắt lấy Tiêu Lệ thì rất có khả năng sẽ phải ở đây vĩnh viễn.

Trong đầu ôm lấy niệm này, hai gã đấu vương cường giả, hầu như là bộc phát thực lực của bản thân đến cực hạn, lần này mạnh ít kém nhiều, Tiêu Lệ tự nhiên là bị rơi xuống hạ phong.

Đối với hoàn cảnh xấu của Tiêu Lệ, Tiêu Viêm cũng là rất rõ ràng, bởi vậy bất chấp việc truy kích Phạm Lao đang bị trọng thương, thân hình khê động, muốn chạy đi trợ giúp, nhưng vừa có động tác thì mùi tanh hôi lại lần thứ hai vọt tới, Phạm Lao sắc mặt tái nhợt, như quỷ mị xuất hiện trước mặt, ánh mắt thâm độc nhìn Tiêu Viêm, cười to nói: *"Ha ha, Tiêu Viêm, người mạnh thì như thế nào? Chỉ cần hấn rơi vào tay chúng ta, thì còn sợ người ngất trời sao?"*

Bị Phạm Lao nhất thời ngăn cản, hai gã đấu vương cường giả kia rút cuộc cũng đã tiếp cận Tiêu Viêm, đấu khí hùng hồn, nhất thời bạo dũng ra, nhìn cỗ khí thế này, hai người rõ ràng là dự định trực tiếp hạ sát thủ trước rồi mới bắt sau.

Nhìn thấy hai gã đấu vương cường giả kia bạo phát ra hùng hồn đấu khí, trong lòng của Tiêu Viêm nhất thời cũng là trầm xuống dưới.

"Huu!"

Ngay khi ba người gần tiếp xúc nhau, trên trời bỗng có âm thanh phá gió bèn nhọn đi tới, chợt có hai đạo thân ảnh đáp xuống, giống như vãn thạch, cắm xuống mạnh mẽ giữa hai đấu vương cường giả và Tiêu Lệ, một tiếng cười sang sảng cũng đột nhiên vang vọng lên.

"Ha ha, Tiêu Viêm, tự chính ngươi giải quyết lão già kia đi sao, hai người này, để cho ta và Tử Nghiên là được rồi."

Thình lình xảy ra biến cố, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, tâm đang chật lại rút cuộc cũng thả lỏng ra, viện binh rút cuộc cũng đã tới kịp lúc.

Hơi nghiêng đầu, Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi chuyển hướng Phạm Lao, âm thanh tràn ngập sát khí lạnh lẽo, khiến sắc mặt của người ở sau trong nháy mắt trắng đi.

"Lão câu, ngươi hình như rất vui vẻ nha?"

-----oOo-----

Chương 625: Đánh chết Phạm Lao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên xuất hiện viện binh. Trực tiếp làm cho Tiêu Viêm nhẹ nhõm hơn rất nhiều, đặc biệt là sau khi hắn thấy khuôn mặt âm hàn dữ tợn kia của Phạm Lao như tái xanh lại.

Từ lúc Tiêu Viêm lấy ra hai loại hỏa diễm kia, Phạm Lao cũng đã minh bạch, nếu là chính diện giao chiến thì sợ rằng nếu cả 4 người bọn hắn cùng

tiến lên cũng khó có thể đẩy hẳn lùi lại, huống hồ, chiến đấu cũng chỉ vừa mới bắt đầu thì Tiêu Viêm cũng đã trực tiếp phế đi một đấu vương cường giả, đồng thời sức chiến đấu cũng đã yếu đi, phần thắng của bọn họ cũng đã cấp tốc bớt đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cho nên, hẳn cũng chỉ có thể mang Tiêu Lệ bắt giữ, mượn cái này để áp chế Tiêu Viêm, bất quá, tại thời khắc máu chốt lại xuất hiện Lâm Diễm cùng Tử Nghiên, làm cho kế hoạch dự tính của hắn triệt để thất bại, mà kế tiếp đó, hẳn lại một mình đối mặt với Tiêu Viêm đang tràn ngập nộ hỏa sát ý kia.!

"Giết tất cả mọi người trong sơn trại cho ta!" Tại thời điểm sắc mặt trắng bệch, Phạm Lao đột nhiên nghĩ đến gì đó, đột nhiên cả tiếng quát lên, xem tính huống này, hẳn dự định cùng với bọn người của Tiêu Viêm phải làm cá chết lưới rách.

Mấy trăm đạo nhân mã *"Hắc Minh"* ở ngoài sơn trại đang đợi mệnh lệnh kia, nghe được mệnh lệnh của Phạm lao, cũng là trong giây lát chính tề ứng với tiếng quát kinh thiên đó, chợt có vô số ảnh người tự mình trong rừng rậm ùn ùn bạo bắn ra, hướng về sơn trại mà triển khai thế công.

Nhìn nhân ảnh trong rừng rậm dũng mãnh không ngừng tuôn ra kia, Tiêu Viêm khẽ cau mày lại, những người trong sơn trại này rõ ràng là thuộc hạ của nhị ca Tiêu Lệ, nếu là thương vong quá mức thảm trọng thì tựa hồ cũng không tốt lắm.

"Tam đệ, người giải quyết lão đầu này, thế tiến công bên ngoài, ta dẫn người tới ngăn cản!"

Ý niệm trong lòng của Tiêu Viêm đang chợt chuyển, Tiêu Lệ lại là đột nhiên tự mình trên đài cao thiểm lược xuống, một tiếng kêu to, trong góc tối của sơn trại, hắc ảnh nhảy ra, cuối cùng hơn trăm đạo nhân ảnh chính tề thiểm lược phóng ra, chỉ trong một thời gian ngắn, nguyên đường phố vốn trống trải, đã bị dòng người chật ních chặn đi.

"Mọi người đi theo ta!"

Tiêu Lệ một tiếng trầm xuống, chợt dẫn đầu hướng về chỗ cửa chính sơn trại lao đi, sau đó rất nhiều hắc ảnh không có chút chần chừ theo sát mà đi lên, nhưng cho dù là đối mặt với khốn cảnh như vậy, những hắc ảnh đó lại

không có chút nào hỗn loạn, đầu vào đầy nghe theo lệnh của Tiêu Viêm, phân bố vào vị trí khắp nơi của sơn trại.

Ánh mắt nhìn thấy những đạo hắc ảnh từ trong góc tối phóng ra, trong mắt của Tiêu Viêm nhất thời hiện lên tia ngạc nhiên, chợt không hề có nhiều lo lắng quá. Tuy rằng, thân thể hiện giờ của Tiêu Lệ có nhiều thương tích nhưng ngoại trừ mấy người Phạm Lao đã ở ngoài, trong những người này cũng không hề có một đấu vương cường giả, chỉ là đấu linh tầm thường, coi như là Tiêu Lệ có thụ thương cũng có thể đối phó bọn họ.

Ánh mắt thu hồi lại, sau đó đầu hướng về Phạm Lao ở cách đó không xa, Tiêu Viêm cười nhạt, cái răng nanh trắng lộ ra làm cho trái tim của người khác cũng phải lạnh lạnh.

"Phạm lão cầu, hai năm trước ngươi có thể may mắn thoát mạng, không biết ngày hôm nay còn có thể có vận tốt như vậy?" Tiêu Viêm mỉm cười, âm thanh lại là lãnh lẽo, làm cho xương của người khác cũng cảm nhận được hàn ý.

Bị Tiêu Viêm một tiếng một tiếng đều nói là lão cầu, khuôn mặt của Phạm Lao cũng háng giọng một cái, bất quá hấn cũng biết, người trước mặt đã không phải là tiểu tử hai năm trước, hiện tại hấn đã có đủ thực lực để có thể đùa giỡn chính hấn.

"Tiêu Viêm, tất cả ân oán của chúng ta, tất cả cũng đều là do ngươi dựng nên. Nếu không phải là do ngươi giết chết con ta, ta cũng không có kết oán cùng với ngươi!" Ánh mắt Phạm Lao chợt lóe ta, con mắt di chuyển sang xung quang, trong miệng lại là cắn răng quát đẹp đường.

"Thân ở Hắc Giác Vực, loạn đến cỡ này, nhi tử của ngươi bị ai giết thì có kỳ quái gì? Người chết ở trong tay hấn e rằng còn nhiều hơn ta không biết bao nhiêu." Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, trọng xích trong tay chợt chậm rãi giờ lên, chỉ về Phạm Lao xa xa, thản nhiên nói: *"Hiện tại nói gì cũng vô dụng, ân oán của chúng ta căn bản là không thể hòa giải được, hôm nay, ngươi phải chết!"*

"Cuồng vọng tiểu tạp chủng! Ta Phạm Lao cũng không sợ ngươi!"

Khuôn mặt co quắp một hồi, cuối cùng Phạm Lao rốt cục nhìn không được mà tê hồng lên, trong mắt dữ tợn lên, huyết sắc đầu khí trong cơ thể ùn ùn

kéo đến bạo dũng mãnh ra, cuối cùng đầu khí bốc lên, quanh thân nổi lên huyết hải đến ba bốn trượng, mà thân hình của hắn, hoàn toàn lại là bị che giấu hoàn toàn ở trong đó.

"Hai năm, đôi tay già của chính mình lại kém đi, mấy thứ này, đối với ta vô dụng." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn huyết hải lan tràn kia, Thanh Hỏa cùng Vô Hình chi hỏa trên hai tay lại nhẹ nhàng động lên, rồi hai cái cấp tốc dung hợp, hóa thành một hỏa diễm lục sắc.

Bàn tay nhẹ nhàng vút bích lục hỏa diễm, tay áo bào của Tiêu Viêm chột vung lên, chỉ thấy ngọn hỏa diễm bích lục kia chột bành trướng lên, ngần ngừ không đến vài giây, ngọn hỏa diễm bích lục nhỏ không lớn đã bành trướng tới hai ba thước không lồ.

Ngón tay dính vào ngọn hỏa diễm bích lục kia, khớp miệng của Tiêu Viêm chậm rãi hiện lên một tia tươi cười, chột đầu ngón tay bắn ra, ngọn bích lục hỏa diễm không lồ kia giống như phong bạo, ùn ùn kéo đến mang tất cả ra!

Theo ngọn hỏa diễm bích lục kia mang huyết hải tràn ngập chung quanh nhất thời bốc lên, mùi vị tanh hôi cũng tiêu tán đi, huyết hải nồng nặc kia, cũng trở nên loãng hơn, thậm chí, trong huyết hải kia, còn mơ hồ truyền ra tiếng gầm gừ phần nộ của Phạm Lao.

Nói đến, Phạm Lao đích thật không may, chiêu huyết hải này của hắn, là chiêu thức thành danh đã hoành hành Hắc Vực của hắn, triển khai trong chốc lát, là có thể làm cho thân hình biến mất, hơn nữa thân ở trong đó, bất luận là làm cho đầu khí của mình khôi phục hay cái khác đều được tăng phúc trên diện rộng. Năm đó có rất nhiều kẻ mạnh, đối mặt với huyết hải bất bại này đều là thối lui, nhưng hôm nay huyết hải này gặp phải dị hỏa của Tiêu Viêm. Lại là giống như chuột thấy mèo, không có chút sức phản kháng, tuy rằng Phạm Lao cũng là đầu hoàng cường giả, nhưng trong tay Tiêu Viêm, lại không có khả năng phát huy chiến lực, chỉ sợ cũng chỉ xấp xỉ một gã đầu vương cường giả bình thường, không thể không nói này là một vật khắc một vật.

"Hừ!"

Thấy huyết hải càng lúc càng loãng, Phạm Lao ở bên trong rút cuộc là nhìn không được mà gầm nhẹ lên một tiếng gầm gừ, một thanh huyết mâu

dài chừng nửa trượng từ trong đó mà bạo bắn ra. Huyết mâu lướt qua, một phiến không gian liền chấn động, kinh phong bén nhọn khiến cho mọi người trong sơn trại đều là có thể rõ ràng nghe thấy.

Nhìn huyết mâu từ trong huyết hải bạo bắn ra, Tiêu Viêm lại là cười lắc đầu, bấm tay bắn ra, một đầu bích lục hỏa diễm từ trong đầu ngón tay bắn ra, cuối cùng va chạm thật mạnh tại một chỗ, chọt một tiếng nổ giữa hai người đột ngột vang lên.

"Thật đúng là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại a..." ngọn hỏa diễm bích lục hùng hồn từ trong cơ thể của Tiêu Viêm bạo dũng mãnh mà ra, đem cả thân hình bao quanh trong đó, bàn chân đạp thật mạnh vào mặt đất, thân hình trực tiếp chiếu vào bên trong huyết hải càng lúc càng loãng kia.

Theo thế tấn công của Tiêu Viêm vào huyết hải, phiến huyết hải kia nhất thời điên cuồng cuộn cuộn lên, âm thanh kim thiết giao kích không ngừng từ trong đó vang lên, một lát sau, một đạo năng lượng rung động khuếch tán ra, khắp huyết hải đều là bị đánh cho xơ xác.

Huyết hải tiêu tán đi, hai đạo thân ảnh ở trong đó cũng là chậm rãi mà hiện lên, Tiêu Viêm ngoại trừ hô hấp có chút cấp bách ra thì những thứ khác không có gì trở ngại, mà trái lại, Phạm Lao lại là trang phục rách nát, phía trên bàn tay máu tươi không ngừng tuôn ra, hiển nhiên, trong đợt giao phong trước đó, Phạm Lao đã rơi xuống hạ phong,

Trong cái sơn trại đang vang vọng lên tiếng chém giết ở cuối chân trời, ánh mắt Phạm Lao lại như âm hung ác xà nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm trước mặt, trong lòng tràn đầy sự không cam lòng, nếu không phải đấu khí của chính mình bị dị hỏa khắc chế, hẳn cho dù là không thể đánh bại Tiêu Viêm thì chiến đấu mà bình thủ cũng không phải là vấn đề gì, đáng tiếc..

"Tiêu Viêm, ngươi không được đắc ý, đắc tội "Hắc Minh", kết cục ngày sau có thể không có gì hay!" Lòng ngực liên tục phập phồng, âm thanh của Phạm Lao khan khan, nỗ lực làm đấu tranh cuối cùng.

"Ha hả, không nhọc Phạm tông chủ quan tâm, quá hai ngày. Ta tự nhiên sẽ đi Hắc Minh cùng Hàn Phong giải quyết ân oán." Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Chỉ bất quá lúc này đây, Phạm tông chủ có thể muốn so với Hàn Phong đi trước một bước."*

"Khắc khặc, Tiêu Viêm, ta thừa nhận hiện giờ đích xác không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!"

Phạm Lao khuôn mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười giả tạo, trong tay ấn kết rồi đột nhiên biến đổi, chợt một ngụm máu tươi trong miệng phun ra, mà theo máu tươi phân tán ra, thân hình của Phạm Lao liền là biến mất tại chỗ.

Nhìn nơi Phạm Lao biến mất, Tiêu Viêm lại là cười lắc đầu, thở dài nói:
"Quả nhiên là thủ đoạn của những tên già đời.."

Theo âm thanh, quang mang ngân sắc phía trên bàn chân Tiêu Viêm đột nhiên hiện lên, chợt có âm hưởng của tiếng sấm trầm thấp vang lên, thân hình cũng trong nháy mắt đã biến mất.

Ở một chỗ phía trên sơn trại khoảng trăm thước, không gian đột nhiên dao động chập chờn, một đạo huyết ảnh hiện lên, Phạm Lao sắc mặt trắng bệch hiện ra, hẩn nhìn xuống cái sơn trại chỉ còn nhỏ bằng nắm tay, kịch liệt ho khan một tiếng, điềm nhiên nói: *"Tiểu tạp chủng, chờ ta trở về tập hợp nhân thủ, lại tới tìm ngươi tính sổ, đến lúc đó, nhất định phải mang ngươi băm thây vạn đoạn!"*

Âm thanh của Phạm Lao vừa phát ra, chợt một tiếng cười từ sau lưng hẩn vang lên, khiến cả lỗ chân lông của hẩn trong một chốc đã co rút nhanh lại:
"Ha ha, Phạm tông chủ, có thể ngươi đã không còn có cơ hội mà trở về.."

Thân thể cứng ngắc gian nan quay đầu lại, đập vào mắt là một khuôn mặt có niên kỷ còn trẻ lộ ra một nụ cười âm áp với một cái hỏa cầu Bích Lục ở phía trên bàn tay!

"Kết thúc... Phạm tông chủ."

Tiêu Viêm cười cười, lục sắc hỏa cầu trong tay bỗng nhiên cấp tốc xoay tròn lại, cuối cùng theo sự quay tròn của hỏa cầu, không khí ở chu vi xung quanh tựa hồ cũng bị hấp thu vào bên trong, mà trong khi quả cầu đang cấp tốc xoay tròn, cánh tay Tiêu Viêm run lên, hỏa cầu Bích Lục cấp tốc xoay tròn mang theo độ nóng cháy kinh khủng, mạnh mẽ nện vào phía trên sau lưng Phạm Lao.

Chỉ trong chốc lát, kinh phong vô cùng hung hãn, từ trong hỏa cầu bạo phát ra, mà ở dưới lực công kích cuồng bạo như vậy, Phạm Lao căn bản

không kịp phòng ngự chút nào, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch ra, một ngụm máu tươi do nội tạng hỗn loạn bị nghiền nát mà phun ra.

Ngọn hỏa diễm bích lục cũng tại đây mà bạo phát ra kinh phong càng lúc càng mạnh, trong một thời gian ngắn ngủi đã đem Phạm Lao bao vây vào trong đó, nhất thời, tiếng kêu thê lương thảm thiết từ phía trên chân trời xa xôi mà vang vọng lên.

Giằng co với ngọn hỏa diễm bích lục được một chút, rốc cuộc từ từ mai một, mà đạo thân ảnh trong đó, lại trong một khắc này biến thành một đồng tro tàn theo gió mà phiêu tán đi.

-----oOo-----

Chương 626: Đại khai sát giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lãnh đạm nhìn tro tàn theo gió bay đi, Tiêu Viêm nhẹ vỗ vỗ tay, trong lòng lại là không có nửa điểm ba động, hẩn hiếu, từ hai năm trước, đối với Phạm Lao này đã ôm ý định phải giết chết, lấy tính tình hẩn, kiên kị nhất đó là để địch nhân ôm tâm địa oán độc với mình bực này sống sót trên đời, năm đó Phạm Lao may mắn trốn thoát, nhưng lần này lại là không còn loại vận may đó nữa.

"Tiếp theo, liền đến Hàn Phong a", bích lục hỏa diễm song dực phía sau chậm rãi chấn động, Tiêu Viêm ánh mắt chuyển hướng chân trời phía Bắc, bên đó, là *"Hắc Minh"* địa bàn, mà vị *"sư huynh"* kia chính là ở nơi này làm mưa làm gió nhàn nhã mưu đồ bá chủ lãnh thổ.

"Năm hai năm qua ngươi hưởng thụ thoải mái, bắt quá sẽ chấm dứt nhanh thôi." Nghĩ chính mình hai năm trước lúc trên mặt đất để cái loại người này dằn vặt thống khổ, Tiêu Viêm khuôn mặt cũng vậy từ từ nhếch lên, bộ dáng tươi cười âm trầm.

Bích lục hỏa diễm hoa lệ phía sau hơi chấn động, Tiêu Viêm thân hình hướng mặt đất cấp tốc hạ xuống, chỉ một lát sau, liền nghe được trong sơn trại vang vọng lên tiếng chém giết kinh thiên.

Thân hình đứng giữa không trung, Tiêu Viêm từ trên cao nhìn xuống bao quát toàn bộ mặt đất, lúc này khắp sơn trại đều là đang tiến hành chiến đấu cực kỳ kịch liệt, mà địa phương kịch liệt nhất, tự nhiên là khu vực trung tâm sơn trại nơi hai vòng chiến, nơi đó nhân vật chính chính là Lâm Diễm Tử Nghiên đối chiến với hai gã "*Hắc Minh*" đấu vương cường giả.

Tiêu Viêm tầm mắt chỉ dừng tại chỗ hai người chiến đấu chốc lát, rồi mới yên tâm ly khai khỏi hai vòng chiến, Lâm Diễm tuy rằng gần như chỉ có thể cùng một gã đấu vương cường giả khác bình thủ, thế nhưng Tử Nghiên, cục diện lại là hầu như nghiêng về một phía, này tiêu cô nương tuy rằng nhìn rất khả ái, bất quá nắm tay nhỏ bé kia tại thời điểm huy động lại ẩn tàng lực lượng đáng sợ, coi như là đấu vương cường giả cũng không dám tùy tiện coi khinh, kia bị nắm tay đó đánh trúng, cho dù không đương trường gãy tay gãy chân, thì bị tổn thương gân cốt sợ là khó tránh khỏi, bởi vậy, tên đấu vương cường giả đang đối chiến kia, cũng chỉ có thể tránh né liên tục công kích của Tử Nghiên, hầu như hoàn toàn bị vây xuống hạ phong, nhìn cục diện này, sợ rằng cũng không giữ được bao lâu, liền sẽ thua triệt để trong tay Tử Nghiên. Chỉ cần chờ tên đấu vương cường giả kia thất bại, Tử Nghiên đó là có thể phân ly tới trợ giúp Lâm Diễm một tay, bởi vậy, chiến trường bên này, hầu như kết cục đã định, cũng không cần Tiêu Viêm phải lo lắng.

Tầm mắt chuyển dời đến chiến trường ngoại vi sơn trại nơi biển người tập nập kịch liệt, Tiêu Viêm lại là hơi nhíu mày, lúc này đây, Hắc Minh nhân mã không chỉ có nhân số chiếm phần nhiều, hơn nữa tựa hồ thân thủ mỗi người cũng không kém, cho dù lúc này thuộc hạ của Tiêu Lệ có thực lực, vậy mà cũng khó có thể chiếm được thượng phong, đã vậy sau vài lần công kích của đôi phương nhân số đông đảo, có không ít đã tử thương, tuy rằng Tiêu Lệ ỷ vào thực lực đấu vương cường giả ở trong đó hoàng hành không có trở ngại, nhưng Hắc Minh nhân mã cuồn cuộn không ngừng cũng khiến hắn lâm vào vây khốn.

"Người của Bàn Môn... dĩ nhiên cũng đều tới" ánh mắt đang di chuyển trong sơn trại đột nhiên dừng lại ở một nhóm hắc y nhân, nhìn khuôn mặt thanh niên này, chính là theo Tiêu Viêm từ tinh anh nội viện Bàn Môn đi ra. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn cục diện trong sân, tựa hồ chính là bởi vì người "*Bàn Môn*" đến, mới có thể nguyên bản từ định tháo chạy liền ổn định thành trận tuyến, bất quá ngay cả như vậy, song phương cũng lâm vào giằng co căng thẳng.

Đám đông xung phong liều chết tựa như xay thịt giồng nhau, song phương không ngừng có nhân mã thương vong, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, hội tụ cùng một chỗ, âm vang đên tận tầng mây, thậm chí ngoài dãy núi, đều là có thể mơ hồ nghe thấy.

"Này chính mình cũng nên kết thúc xung đột vô nghĩa này thôi."

Chau mày, Tiêu Viêm thân hình chợt loé, liền là bạo lướt tới ngoại vi sơn trại, trầm giọng quát dẹp đường: *"Phạm Lao đã chết, các ngươi còn dám lưu lại đây?"*

Tiếng quát như sấm rền, tại phía chân trời vang vọng không ngớt, thậm chí khắp dãy núi đều là quanh quẩn dư âm.

Tại tiếng quát chói tai của Tiêu Viêm, kia chiến trường kịch liệt không gì sánh được rốt cục cũng từ từ an tĩnh xuống, từng đạo ánh mắt chuyên hướng bầu trời, đồng minh trong sơn trại về mặt kinh hãi, *"Hắc Minh"* nhân mã bên ngoài, lại là về mặt kinh hoàng, Phạm Lao với tư cách là một trong những người mạnh nhất, hấn tử vong, đã kích đối với sĩ khí những người này có thể nói là không nhỏ.

"Mọi người đừng tin hấn, tông chủ chính là đấu hoàng cường giả, sao có thể chết tại đây, trong tay tiểu tử thối còn hôi sữa này!"

Ngay tại thời điểm Hắc Minh nhân mã có chút hoảng sợ, đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên, chợt rất nhiều âm thanh phụ họa theo, nghe xung hô bọn hấn đối với Phạm Lao, tựa hồ đều là người của Huyết Tông.

Nghe được người Huyết Tông này lớn tiếng quát trách, *"Hắc Minh"* nhân mã cũng vậy từ từ an tĩnh, chợt ánh mắt lần thứ hai hung ác âm độc dờ về phía trong vòng sơn trại, vũ khí sắc bén trong tay giơ lên, dĩ nhiên là làm bầm nóng lòng muốn chiến đấu

Nhìn phản ứng *"Hắc Minh"* nhân mã, Tiêu Viêm sắc mặt hơi trầm xuống, song dục phía sau ba động, thời điểm xuất hiện lần thứ hai, thành linh đã là trên một cọc gỗ tại ngoại vi sơn trại, bàn tay vừa lật, vô hình hoá diễm lượn lờ dựng lên, không mang theo chút thanh âm tình cảm nào, chậm rai quanh quẩn tại khu vực này.

"Không muốn mất mạng, vậy mau rút đi, chạy về nói cho Hàn Phong, mạng Phạm Lao, Tiêu Viêm ta đã thu, kế tiếp, chính là đến phiên hần!"

"Tiêu Viêm?"

"Hần chính là tên năm đó đánh bại được hoàng Hàn Phong - Tiêu Viêm?"

Nghe được Tiêu Viêm tự báo tên, kia Hắc Minh nhân mã đầy khắc núi đồi, lại là bộc phát ra một trận kinh hô, tên tiên viêm hiện giờ, trong Hắc Giác Vực hầu như không ai không biết đến, chiến tích hai năm trước to lớn như vậy, cho dù là tại Hắc Giác Vực này suốt ngày lưỡi đao dính máu, lưu manh khắc nơi, đều là cảm thấy cực kỳ chấn động.

Mà với phân lượng của cái tên được nói ra kia trong Hắc Giác Vực, sĩ khí Hắc Minh nhân mã lại là lần thứ hai bị dập một gáo nước lạnh, bọn họ mặt nhìn nhau, đều có chút không dám xông lên. *"Mọi người không nên nghe hần nói hư nói vu, Tiêu Viêm năm đó đã bị dị hoả của Già Nam học viện đánh chết, thế nào còn có khả năng tồn tại, mọi người nhanh mang sơn trại phá huỷ, sau đó trở về, Minh chủ khen thưởng hần là rất hậu!"*

Ngay thời điểm Hắc Minh nhân mã đang có chút chủ ý bất định, lại là có thêm tiếng hét lớn châm ngòi, mà nghe được Minh Chủ hậu thưởng, nhân mã vốn đang có chút do dự nhất thời hô hấp trở nên nặng nề, bọn họ phi thường rõ ràng, Hàn Phong tưởng thưởng, hậu hĩnh ra sao.

"Sát!"

Tại đây dưới sức dụ hoặc của lợi nhuận, *"Hắc Minh"* nhân mã vốn đã xem chuyện giết người như cơm bữa, rốt cục không chịu nổi, vì vậy, thân ảnh ùn ùn kéo đến, hỗn loạn tiếng chém giết, thành thủy triều dũng mãnh hướng về sơn trại tràn tới,

"Tự tìm đường chết!"

Nhìn Hắc Minh nhân mã vẫn như cũ không nghe khuyên bảo ngăn trở, Tiêu Viêm rốt cục cũng không nói nhiều, cười nhạt một tiếng, sau đó là chậm rãi nhắm mắt, mà vô hình hoả điểm trên bàn tay, cũng tức khắc bộc phát ra từng đợt năng lượng ba động khó có thể phát hiện.

Nhân ảnh ùn ùn dũng mãnh kéo đến sơn trại, nhưng mà ngay thời điểm khi

bọn họ tiến nhập khu vực cách Tiêu Viêm trong vòng bán kính năm mươi mét, cả người lại là đột nhiên ngưng trệ lại, khuôn mặt đỏ hết lên, thậm chí trên đỉnh đầu đều toát ra sương trắng lượn lờ.

"Thình thịch!"

Vô hình hoá diễm trong tay Tiêu Viêm ba động ngày càng kịch liệt, trong một cái nháy mắt, ba động bỗng nhiên tăng lên, chợt, thân ảnh một gã "*Hắc Minh*" xung phong ngay trước mặt, tại vô số đạo ánh mắt kinh hãi, toàn bộ thân thể quỷ dị hoá thành một đoàn hoá diễm, chợt cả người, đều là trong chốc lát, hoá thành một đám tro bụi, thậm chí ngay cả tiếng kêu là thảm thiết, đều là không kịp phát sinh.

"Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!"

Sau khi đạo thanh âm trầm thấp thứ nhất vang lên không lâu, ngay sau đó, từng đạo thanh âm liên tiếp vang lên, thời điểm một đạo thanh âm vang lên, kia Hắc Minh nhân mã sát khí đầy người xông đến, đó sẽ quỷ dị hoá thành người lửa, cuối cùng trong âm thanh thình thịch, bạo liệt thành tro tàn đầy đất.

Lúc loại tiếng nổ mạnh trầm thấp quỷ dị này vang lên chừng hai mươi ba lần, này Hắc Minh nhân mã về mặt sát khí cùng hung ý, rốt cục cũng cảm thụ được sợ hãi, ánh mắt kinh hoàng đảo ra xung quanh, sợ rằng người biến thành người lửa kế tiếp, đó là chính mình hay người bên cạnh.

Khắp phía chân trời, không ngừng cả trong và ngoài sơn trại, đều là dưới tình huống không báo trước liền quỷ dị biến thành tro tàn này, trở nên an tĩnh.

Từng đạo ánh mắt phiếm kinh hãi cùng khiếp sợ hội tụ tại trên người hắc bào thanh niên đứng trên cọc gỗ ngoài cửa sơn trại, kia từng đạo nhân ảnh đột nhiên hoá tro tàn, rõ ràng là do bàn tay hắn thực hiện.

"Tiểu tử này chiêu thức cũng quá kinh khủng" Tiêu Lệ nhẹ hút một ngụm khí lạnh, Tiêu Viêm này thủ đoạn giết người thần không biết quỷ không hay, ngay cả hắn tâm cũng có chút phát lạnh.

Làm như cảm giác được cả chiến trường đang chăm chú nhìn mình, Tiêu Viêm cũng là chậm rãi mở ra con ngươi đen lạnh lung, ánh mắt nhìn Hắc

Minh nhân mã đang trơ ra như cọc gỗ, hàn quang trong mắt nhàn nhạt thêm lược.

"Thình thịch!"

Bị ánh mắt Tiêu Viêm nhìn, thân thể huyết bào nam tử vô danh đột nhiên run lên, chột khuôn mặt đỏ lên, cuối cùng hoá diễm tử trong cơ thể bạo dũng ra, tại một đạo âm vang trầm muộn, cả người quỷ dị hoá thành một đồng tro tàn.

Lần thứ hai nhìn thấy một người không hề được báo trước hoá thành tro tàn, những Hắc Minh nhân mã còn lại, gót như nhũn ra, loại này thủ đoạn không cần di chuyển mà có thể giết chết người khác, thật sự là quá mức đáng sợ...

"Thình thịch!"

Lại là một đạo thanh âm trầm thấp vang lên, một gã huyết bào nhân ảnh, cũng vậy quỷ dị bị thiêu cháy, tới lúc này, một ít người mới mơ hồ phát hiện, này những người bị thiêu, hình như đều là người của Huyết Tông, mà lúc trước chằm ngồi bùng nổ, cũng chính là họ.

Tiêu Viêm khuôn mặt đạm mạc, không để ý đến chuyện quỷ dị tử vong kia làm mọi người tâm lý áp bách, ánh mắt lạnh lung chậm rãi di động, mà mỗi khi ánh mắt hấn dừng lại ở nơi nào vài giây, đó là sẽ có một người bị lửa thiêu cháy.

Mà ở kia giống như tiếng trống tử vong đòi mạng, tâm lý mọi người đều là hung hăng nhảy lên, một lúc sau, rốt cục cũng có người không chịu nổi loại áp bách chờ đợi cái chết này, phát sinh một đạo điên cuồng tiếng hô, sau đó là quay đầu chật vật hướng về phía rừng rậm bỏ chạy.

Thời điểm người đầu tiên quay đầu điên cuồng bỏ chạy, nhất thời tạo ra phản ứng dây chuyền khắp toàn bộ sơn dã, vì vậy, này Hắc Minh nhân mã lúc trước còn đang bị lợi nhuận hậu hĩnh dụ hoặc định phá huỷ sơn trại, cũng vậy bắt đầu tan tác khắp nơi.

Không ai có thể tại đây chứng kiến màn quỷ dị kia mà tâm lý còn duy trì trấn định, kia đặc hiệu không chế Văn Lạc Tâm Viêm tâm hoá, quả thực khiến kẻ khác khó lòng phòng bị, đặt trong mắt những kẻ không rõ

chuyện, này tuyệt đối là một loại hiện tượng kì quái.

Nhìn đám đông hoảng sợ chạy trốn về phía rừng cây, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thở dài một hơi, hoả diễm vô hình trong tay từ từ tiêu tán, hắn quay đầu lại, nhìn Tiêu Lệ trên tường vây bao bọc sơn trại trợn mắt há hốc mồm, không khỏi mỉm cười, sự lạnh lùng lúc trước cũng triệt để biến mất.

Mà nhìn Tiêu Viêm mỉm cười, những người phía trên tường vây còn đang lạnh run cả người, lúc này mới từ từ phục hồi tinh thần lại, xem Hắc Minh nhân mã bây giờ như chó tan tác khắp nơi, tiếng hô mừng rỡ, nhất thời trong toàn bộ sơn trại, như tiếng sấm vang vọng lên.

-----oOo-----

Chương 627: Phệ sinh đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo đội hình nhân mã "Hắc Minh" vỡ tan, áp lực đối với sơn trại nhất thời giảm đi, một hồi đại chiến thảm liệt kết thúc, công lao phần lớn nhờ uy áp một mình một người Tiêu Viêm, không thể không nói, uy lực dị hỏa thật sự là đáng sợ.

Đương nhiên, xác thực mà nói, là do Văn Lạc Tâm Viêm có thể triệu hoán đặc hiệu tâm hoả quá mức đáng sợ, gặp phải cường giả thực lực cường so với chính mình hoặc xấp xỉ, tuy rằng không phải đòn công kích mạnh mẽ, nhưng công dụng làm cho bọn họ phân tâm áp chế, cứ như vậy sức chiến đấu tự nhiên yếu bớt một ít, mà nếu là gặp phải người có thực lực thấp hơn chính mình, tâm hoả sẽ trở thành mệnh tỏa của bọn họ, lúc trước nhân mã Hắc Minh hóa thành tro tàn, đó là vết xe đổ tốt nhất.

Theo nhân mã Hắc Minh tán loạn, nguy cơ sơn trại cũng được giải trừ, đông đảo hắc ảnh tự mình sơn trại trong thiểm lược ra, bắt đầu thanh trừ đồng hỗn độn sau đại chiến.

Một chỗ trong đại sảnh trung ương của sơn trại, Tiêu Viêm, Tiêu Lệ cùng với bọn người Tử Nghiên ngồi trên, trong đó, qua phiên đại chiến lúc trước,, mọi người đều có chút uể oải hoặc nhiều hoặc ít, bất quá tại dưới kịch liệt đại chiến, toàn bộ bị phân khởi đè ép xuống phía dưới.

"Không nghĩ tới người như thế này ngoan độc, dĩ nhiên thực sự giết chết phạm nhân Phạm Lao, kia chính là Đẩu Hoàng cường giả a, tin tức này nếu truyền ra, sợ rằng mãnh liệt chấn động Hắc Giác Vực đô hội một phen." Trong đại sảnh, Lâm Diễm nghe được tin tức Phạm Lao bị Tiêu Viêm đánh chết, sau một hồi lâu sửng sốt, mới bĩu môi nói.

Tiêu Viêm cười cười, lại vẫn chưa để lời này quá nhiều vương mắc, hướng về phía hắn chấp tay cười nói: *"Ấn tình lần này, Tiêu Viêm đa tạ, ngày sau nếu là có cơ hội"*

Nói còn chưa xong, đã bị Lâm Diễm phát tay cắt đứt đi: *"Nhận thức cũng lâu như vậy, những lời buồn chán này mà cũng nói, ngày sau ta gặp phải rắc rối, người không mở miệng ta cũng đi tìm người."*

Tiêu Viêm yên lặng, chợt cười gật đầu, phần ân tình này chính mình trước sau nhớ kỹ là được.

"Uy, Tiêu Viêm, ta cũng ra tay không ít a, người cũng không thể quên ta." Một bên, Tử Nghiên nhìn thấy Tiêu Viêm nói lời cảm tạ Lâm Diễm, nhất thời bất mãn lầm bầm nói.

"Yên tâm đi, tiểu nha đầu, "Hóa hình đan" của người ta cũng sẽ không quên." Tiêu Viêm vỗ vỗ Tử Nghiên đầu, cười dài vui vẻ nói.

"Hai người các người ta nghĩ cũng không cần khách sáo vậy đi sao?" Tiêu Viêm quay đầu, mang ánh hướng về một bên Ngô Hạo cùng Hồ Gia, cười nói.

Hai người cười cười, khẽ gật đầu, tính trên này hai năm thời gian, ba người coi như là lão hữu, từ trước đây đều nhìn không quá thuận mắt đến liên thủ sáng tạo *"Bàn Môn"* hôm nay bực này thế lực, giao tình của ba người cũng càng thêm nồng hậu, tại đối nhân xử thế Ngô Hạo xử sự chút hiền chất phác, chỉ khi nào nhận định bằng hữu, mới không xuất hiện hai lòng, tâm tư Hồ Gia hoạt bát, cũng là tính cách thật, cùng Tiêu Viêm quan hệ đồng dạng cực kỳ không sai, bởi vậy, đối với ngôn ngữ cảm tạ vô vị, đều một chút cũng không để tâm.

Sau khi cảm tạ tất cả mọi người, lúc này Tiêu Viêm mới mang ánh mắt chuyển hướng tới Tiêu Lệ đang thủ vị trong phòng khách, lúc trước bởi vì

duyên có thời gian cấp bách, chưa từng nhìn kỹ qua người, hiện giờ an tĩnh lại nhìn lên, vùng lông mày lại hơi nhíu lại,

Hai năm năm tháng, tại trên khuôn mặt Tiêu Lệ thêm một chút lãnh, chỉ bất quá ánh mắt kia mơ hồ chứa nhất mạt tử khí, tại linh hồn cảm tri Tiêu Viêm đặc biệt cường hãn lại có chút rõ ràng." *Nhị ca, hai năm này, người xảy ra chuyện gì?*" Chân chờ chốc lát, Tiêu Viêm rốt cục nhin không được mở miệng dò hỏi.

Vốn là vẻ mặt tươi cười nhìn Tiêu Viêm cùng bằng hữu nói chuyện Tiêu Lệ, nghe được câu hỏi này, khuôn mặt hơi bị cứng lại, tiểu ý cũng chậm rãi thu liễm, lặng lẽ không nói.

Theo Tiêu Lệ trầm tư, nguyên bản bầu không khí phòng khách có chút vui mừng cũng từ từ an tĩnh xuống, mọi người liếc mắt nhìn sắc mặt nhau, đều có chút nghi hoặc, cuối cùng chính Hồ Gia là nữ hài tử có tâm tư tế nhị, hướng về mấy người Ngô Hạo nháy mắt, sau đó là lặng lẽ rời khỏi phòng khách, tại thời điểm rời khỏi, còn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn Tiêu Lệ trầm tư, đối với bọn người Lâm Diễm ly khai cũng vẫn chưa lên tiếng ngăn cản, từ sau khi nhìn thấy tử khí trong ánh mắt Tiêu Lệ, cơ hồ là giống như người chết, loại tình huống này, Tiêu Viêm không được phép có nửa điểm sơ sẩy.

Dưới ánh mắt Tiêu Viêm không có chút ý tứ buông tha, sau một lúc lâu, Tiêu Lệ rốt cục thở dài một tiếng, ngẩng đầu hướng về Tiêu Viêm lộ ra dáng cười khổ, chậm rãi nói: "*Tiểu viêm tử, ngươi là tộc nhân có tiền đồ nhất Tiêu gia, lúc trước ta đến, đại ca cũng cùng ta bàn bạc rồi, ta có thể chết, ngươi không thể! Điểm này, đồng dạng ta không có chút dị nghị.*"

Khuôn mặt Tiêu Viêm hơi giật giật, lấy định lực của hắn, dưới những lời này, không nhin được cũng hiện ra sự kích động.

"Năm đó biết được tin tức ngươi tại Già Nam Học Viện tử vong, nếu không phải Tiêu gia thù lớn chưa trả, chỉ sợ ta sẽ trực tiếp đi tìm đám người tham dự tập kích liễu mạng." Tiêu Lệ hồi tưởng lại thời điểm biết đạo tin tức kia, tâm trạng tuyệt vọng cùng điên cuồng, nắm tay nhin không được nắm chặt lên: "*Ngươi nếu thật đã chết, Tiêu gia, chỉ sợ cũng thực sự sẽ triệt để bị diệt.*"

"Ta trong sự tuyệt vọng trên dưới hai tháng, rốt cục ngăn chặn được thôi thúc muốn đi tìm các gia hỏa kia liều mạng, người đã mất, như vậy trọng trách kia, cũng chỉ có thể nhị ca đi làm.

"Thế nhưng ta biết, lấy tốc độ tu luyện của ta, muốn đạt được thực lực có thể trả thù Vân Lam Tông, chỉ sợ là không biết tới khi nào, bất quá cũng may trời không tuyệt đường người, tại nửa năm sau tin người tử vong, ta trong một lần truy sát trốn vào một chỗ thâm sơn, dưới cơ duyên xảo hợp, chiếm được vài thứ."

Nói ở đây, con mắt Tiêu Lệ đột nhiên nảy lên một cỗ nóng nhiệt, mà tâm tình Tiêu Viêm cũng vậy hơi thất lại, hẳn có thể cảm giác được, có thể biến nhị ca thành bộ dáng như vậy, hẳn là cùng được vật đoạt được kia có chút quan hệ.

"Đồ vật nhận được, có một lọ đan dược, trong đó có hai viên đan dược đỏ như máu, theo tư liệu trên chai miêu tả đơn giản, đan dược này,, có thể mạnh mẽ mang một gã Đại Đấu Sư, trong thời gian ngắn ngủi, đề thăng tới đấu vương giai biệt, chỉ bất quá sử dụng loại đan dược này, chỉ có thể duy trì ba năm tính mệnh, nói cách khác, đan dược này, hầu như lấy hết toàn bộ sinh mệnh, nhưng lại đòi lấy thời gian ba năm có thực lực đấu vương.

Đầu Tiêu Viêm bỗng nhiên nảy lên một cỗ mê muội, ký ức trong đầu bốc lên, cuối cùng tìm ra một loại đan dược theo lời Tiêu Lệ kể có chút ăn khớp.

"Phệ Sinh Đan?"

Đối với Tiêu Viêm có thể một hơi gọi ra tên gọi của loại đan dược đã thất truyền từ lâu trên đại lục, Tiêu Lệ cũng có chút vô cùng kinh ngạc, bất quá, hẳn vẫn như cũ gật đầu.

Xem Tiêu Lệ gật đầu, Tiêu Viêm nhất thời có chút vô lực, ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy đầu, vẻ mặt u ám, đan dược này, tại thời điểm du lịch, Dược Lão đã từng cùng hắn nói qua, mà ở thời điểm nói lên loại đan dược này, ngay cả trong thanh âm của hắn cũng đầy rẫy sự kiêng kỵ cùng với phần nào đó thần phục.

Phệ Sinh Đan, nhiều năm trước đây đã từng là một loại kì đan đã chấn kinh toàn bộ đại lục, hẳn là có thể tính là cấp bậc thất phẩm đỉnh phong,

loại đan dược này, người sáng tạo cũng là một vị danh khí luyện dược đại sư, mà loại đan dược này có chỗ đáng sợ, đó là có thể sản sinh đại lượng đầu vương cường giả.

Có thể tưởng tượng, lúc người khác trải qua tu luyện gian nan, mới có thể leo lên đến cấp bậc này, mà một quả đan dược có thể đền bù thời điểm đó, sẽ khiến người rơi vào cảnh không cam lòng, tuy nói loại lực lượng tạm thời mượn mà đến, là dựa vào tiêu hao sinh mệnh mà có được, bất quá, muốn dựa vào tu luyện bình thường, có thể đạt được đầu vương giai biệt, người nào không phải tại phương diện tu luyện nổi tiếng? Mà loại thiên phú này, há người nào cũng có được?

Bởi vậy, loại đan dược này vừa xuất hiện, đã khiến cho vô số người điên cuồng, một ít nhất lưu thế lực trên đại lục, cũng mang tâm niệm tham lam thật lớn, dù sao là ai nếu chiếm được nó, như vậy có thể sản xuất đại lượng đầu vương cường giả, ngấm lại, nếu là một cái thế lực chính mình có quân đội là ngàn vạn đầu vương, trên đời còn có ai có thể địch nổi?

Bất quá loại điên cuồng này vẫn chưa duy trì liên tục bao lâu, đã từ từ mai một xuống, bởi vì vị luyện dược sư sáng tạo ra "Phệ Sinh Đan", *ngay trong một đêm, mang theo phương thuốc "Phệ Sinh Đan", triệt để biến mất.*

Tại hấn biến mất sau một đoạn thời gian, vẫn như cũ có người không buông tha tiếp tục tìm kiếm chung quanh, có thể theo thời gian trôi qua, cái tin tức gây chấn động đại lục cũng chậm rãi lắng xuống, mà vì vậy "Phệ Sinh Đan" cũng từ từ tiêu thất trong dòng năm tháng, thậm chí với hiện tại, rốt cuộc ngay cả rất nhiều luyện dược sư, đều đối với loại đan dược này cảm thấy lạ lẫm, thậm chí ngay cả Tiêu Viêm, nếu không phải Dược Lão thỉnh thoảng nói qua, sợ rằng cũng không biết một ít bí mật thật lâu trước đây trong luyện dược giới. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đương nhiên, hiện tại Tiêu Viêm, tự nhiên không có tâm tình quản "Phệ Sinh Đan" có bao nhiêu bí mật, hấn chỉ biết là, Tiêu Lệ dùng đan dược đã hai năm, nói cách khác, sinh mệnh còn dư của hấn, chỉ còn khoảng một năm.

Sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, trong mắt Tiêu Viêm đầy rẫy tơ máu, một lát sau, nhin không được ngáng đầu tức giận nói: "Người biết rõ đồ vật kia là lấy tiêu hao sinh mệnh đổi lấy lực lượng, người còn ăn nó làm gì."

Đối với Tiêu Viêm tức giận, Tiêu Lệ bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Người đều đã chết, ta còn có thể thế nào? Không làm như vậy, muốn báo thù cho người, phải mất bao nhiêu năm?"

Tiêu Viêm ngẩn ra, không nói thành lời.

"Ha hả, không cần quá lo lắng, hiện giờ người sống chính là sự tình tốt nhất, Tiêu gia chỉ có thể dựa vào người!" Nhìn Tiêu Viêm khuôn mặt quay đầu lại nhìn, Tiêu Lệ cười cười, đứng dậy vỗ vỗ trước vai, thoáng trầm ngâm một chút, bàn tay vừa lộn, một cái chai trong suốt có chút quái dị xuất hiện ở tại trong tay hắn.

Mang cái chai cẩn thận đặt ở trên mặt bàn, Tiêu Lệ nhìn xung quanh một chút, lúc này mới đề thấp thanh âm: "Tam đệ, đây là "Phệ Sinh Đan" này có thể là trên đại lục một quả cuối cùng."

Hơi sững sốt, Tiêu Viêm quay đầu tới, chợt, ánh mắt triệt để đọng lại ở tại trong bình ngọc mai huyết sắc đan dược rất tròn!

-----oOo-----

Chương 628: Phương thuốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Toàn thân đan dược màu đỏ tươi, lớn ước chừng Long Nhãn, mai đan dược này nhìn qua cực kỳ huyền bí, liếc mắt nhìn lại, giống như là một quả châu tràn ngập máu loãng, tại trung ương đan dược, một điểm tia máu hiện màu đỏ sậm mờ mờ ảo ảo, nhìn kỹ lại thì giống như ánh mắt tinh vi, tổng thể lộ ra một cảm giác quỷ dị.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú mai huyết hồng đan dược kia, nhờ linh hồn cảm giác cường đại, hắn mơ hồ có thể nhận thấy được, mai đan dược này, cùng vật tầm thường có chút khác biệt, nhưng khác biệt ở chỗ nào, lại không thể nói rõ, bất quá mặc kệ như thế nào, mai "Phệ Sinh Đan" này, là đan dược có phẩm cấp tối cao mà Tiêu Viêm gặp được qua nhiều năm qua.

"Lão sư nói đan dược lúc đạt được một phẩm cấp nhất định, có thể mang một ít linh trí, không biết mai Phệ Sinh Đan này có hay không như vậy?"

Trong lòng hiện lên ý nghĩ, Tiêu Viêm dè dặt cầm lấy cái bình, ánh mắt đảo qua nắp bình, lại là nao nao, chỉ thấy phía trên cái bình, được vẽ phác thảo bằng một năng lượng vết tích nào đó, tựa hồ giống như hiệu quả phong ấn.

"Không hổ là thất phẩm đỉnh phong đan dược, không nghĩ tới ngay cả vật chứa, đều phải sử dụng năng lượng áp chế, xem ra lời lão sư quả nhiên là thật." Tiêu Viêm nhíu mày, nhưng không lấy ra đan dược, loại phẩm giai đan dược này cũng không thể tùy ý lấy ra, không thì, có thể đưa tới một ít dị tượng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Nhị ca tại thời điểm lấy được đan dược, liệu còn có đồ vật khác?" Tiêu Viêm cầm cái chai, đột nhiên ngẩng đầu nói với Tiêu Lệ.

Nghe vậy, Tiêu Lệ ngẩn ra, chợt ánh mắt cẩn thận nhìn bốn phía một vòng, sau đó gật đầu, từ trong nắp giới lấy ra một quyển trục đỏ như máu, phía trên quyển trục tỏa ra hồng mang nhàn nhạt, hơn nữa chính thể không hề có chỗ mờ, giống như bị phong kín.

"Lúc đó ta cũng lấy được cái này, bất quá ta xem không hiểu." Tiêu Lệ mang quyển trục đỏ như máu đưa cho Tiêu Viêm, cau mày nói.

Rất nhanh bỏ xuống bình ngọc trong tay, Tiêu Viêm tiếp nhận quyển trục, để ở trong tay lật xem một hồi lâu, mới thở nhẹ ra một hơi, trầm ngâm nói: *"Nếu như ta đoán không nhầm, cái này có thể là phương thuốc của "Phệ Sinh Đan"."*

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiêu Lệ thật ra không có thay đổi bao nhiêu, tại thời điểm lấy được đan dược trước đây, hẳn cũng mơ hồ suy đoán ra, chỉ là không dám xác định thôi.

Mà hiện giờ nghe được Tiêu Viêm xác nhận, trong lòng Tiêu Lệ cũng nóng lên, liếm liếm môi, dùng thanh âm cực thấp nói: "Nếu như đây thật là phương thuốc "Phệ Sinh Đan", Tiêu gia chúng ta có lẽ có hi vọng quật khởi, chờ làm ra hơn mười đầu vương cường giả, Vân Lam Tông kia chẳng là gì.

Tiêu Viêm trầm tư một hồi, lại hơi lắc đầu, nói: " Hơi khó khăn... Cho dù "Phệ Sinh Đan" này có thể khiến người tiêu hao sinh mệnh có được ba năm thời gian mang thực lực đấu vương, bất quá nó có thể mang danh thất

phẩm đỉnh phong đan dược, há lại luyện chế dễ dàng như vậy? Loại thất phẩm đan dược này, trên đại lục sợ rằng không có bao nhiêu người có thể chế ra.

Trước đây coi như là Dược Lão xuất thủ luyện chế lục phẩm đan dược Địa linh đan, hao hết tâm lực, mới may mắn luyện chế thành công, càng đừng nói tới luyện chế "*Phệ Sinh Đan*" vốn có thể đứng đầu trong hàng ngũ thất phẩm. Không đề cập tới có thể không tìm đủ tài liệu luyện chế, cho dù có thể tìm đủ, nhưng chỉ luyện chế lục phẩm đan dược đã dẫn đến thiên địa dị tượng, nếu là thất phẩm đan dược, có lẽ lão Thiên sẽ trực tiếp mang sấm sét đánh chết người cùng đan dược chẳng?

Còn nữa, cho dù đánh không chết, đưa tới một ít cường giả động tâm, không phải sẽ càng xui xẻo sao?

Hiện giờ Đấu Khí Đại Lục, Luyện Dược Tông Sư có thể luyện chế thất phẩm đỉnh phong đan dược, hầu như là long phượng và sừng lân, có thể hiện tại ngay cả Dược Lão luyện chế đều cũng có chút miễn cưỡng, trừ phi hấn khôi phục thực lực đỉnh...

Mà lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ, lại nắm Vẫn Lạc Tâm Viêm trong tay, tỷ lệ luyện chế thành công "*Phệ Sinh Đan*" này sợ rằng cũng không vượt quá nhất thành, nếu mang phương thuốc này đưa cho đan dược luyện dược sư có khả năng luyện chế đan dược loại này, không thể nghi ngờ gì là một quyết định rất ngu xuẩn, bởi vậy, nhờ "*Phệ Sinh Đan*" làm ra hơn mười đấu vương cường giả, quả thực chính là chuyện tình không có khả năng.

Nghe được Tiêu Viêm nói, Tiêu Lệ cũng có chút thất vọng từ trong ảo tưởng phục hồi lại tinh thần, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Thứ này người lấy đi, ta không phải luyện dược sư, giữ lại cũng không dùng được gì."

*Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cũng không cự tuyệt. Loại khoai lang phồng tay này đặt ở trong tay Tiêu Lệ cũng đích xác không thích hợp, bậm tay nhẹ nhàng thu quyển trục, một lát sau, sắc mặt hấn trịnh trọng nói: "Về "*Phệ Sinh Đan*" cùng chuyện này, không được nhắc tới cho bất luận kẻ nào, không thì, một khi tiết lộ, phiền phức không nhỏ."*

"Yên tâm đi, ta cũng không phải người lỗ mãng, hai năm thời gian này,

mấy thứ này trừ người ra, bên ngoài bất luận ai cái gì cũng không biết." *Tiêu Lệ cười nói, chỉ vào bình ngọc trên bàn nói: "Thuận tiện đem một quả "Phệ Sinh Đan" cuối cùng này cũng đem đi đi, cái này đối với ta đã không có gì dùng."*

Tiêu Viêm hơi chân chờ, cũng lấy đi, trầm ngâm nói: "Ta sẽ tìm thời gian nghiên cứu một chút "Phệ Sinh Đan" này cùng với phương thuốc, tranh thủ trong thời gian một năm tìm kiếm phương pháp phá giải, giúp người đem vật kia giải trừ"

Đối với điều này, Tiêu Lệ trái lại cũng không quan tâm, chỉ cười nói: "Chỉ cần người sống, tất cả đều tốt, có ta hay không có ta đều không có gì trở ngại."

Đối với lời này của Tiêu Lệ, Tiêu Viêm lại quăng cho hắn một cái ánh mắt bất mãn, đứng dậy nói: "Ta hiện tại trước sẽ trở lại Già Nam Học Viện, hai ngày sau, sẽ cùng Hàn Phong kết thúc tất cả."

"Hàn Phong?" Nghe được tên mà tại Hắc Giác Vực hầu như không người nào lại không biết, đôi lông mày Tiêu Lệ nhất thời nhíu chặt, nói: "Người muốn đi tìm hắn? Tên kia chính là một tên cường giả hàng thật giá thật Đấu Hoàng đỉnh phong, lại có dị hỏa tương trợ, coi như gặp phải cường giả đấu tông tầm thường cũng có lực đánh một trận, người đi tìm hắn, có hay không quá mạo hiểm? Hơn nữa cường giả "Hắc Minh" đông như mây. Người..."

"Ha hả, không cần lo lắng, cường giả Hắc Minh nhiều, cường giả Già Nam Học Viện cũng không ít, lần này cùng nhau hành động, cũng không phải một mình ta." *Tiêu Viêm cười khoát tay áo, nói: "Hơn nữa Hàn Phong có dị hỏa, ta cũng có, nhưng lại so với hắn cường hơn. "*

"Đẳng cấp chân thực của người hiện giờ là?" *Tiêu Lệ cẩn thận quan sát Tiêu Viêm một chút, đột nhiên hỏi.*

"Hắn là ở đâu vương đỉnh, cự li đột phá tới Đấu Hoàng hắn là không xa." *Tiêu Viêm cười cười, vì làm cho Tiêu Lệ yên tâm, hắn thật ra khuyếch đại một ít, hiện giờ hắn tuy rằng đã tới đấu vương đỉnh, nhưng lại còn chưa triệt để nắm vững đẳng cấp lực lượng này, nếu không phải có tình huống đặc thù mà nói, muốn lần thứ hai tấn chức tới Đấu Hoàng, hắn là cần một đoạn thời gian.*

"Rõ ràng chênh lệch một cái cấp bậc..." *Tiêu Lệ* nhíu nhíu mày, muốn nói cái gì, chợt nhìn thấy khuôn mặt *Tiêu Viêm* mỉm cười, nhớ tới chuyện *Phạm Lao* chết ở trong tay hắn, lúc này mới chậm rãi gật đầu, nói: "Vậy người cẩn thận một chút, mặt khác, lần này nhất định phải mang theo ta, thực lực ta hiện giờ, hẳn là không đến mức trở thành trời buộc của người."

"Ha hả, cho người lưu lại tại *Hắc Giác Vực*, ta cũng hơi lo lắng, nhị ca trước tiên chinh đốn thuộc hạ một chút đi sao, ta mang bọn người đi học viện ở hai ngày." *Tiêu Viêm* cười gật đầu, cầm trong tay "*Phệ Sinh Đan*" cùng phương thuốc toàn bộ thu vào trong nạp giới, sau đó xoay người hướng về bên ngoài phòng khách bước đi.

.....

Tiêu Lệ làm việc từ trước đến nay đều như sấm rền gió cuốn, bởi vậy không đến một tiếng đồng hồ, đó mang nhân viên triệt để chinh đốn, đã trải qua phiên đại chiến kia, mặc dù những người này có thương vong, bất quá còn lại gần tới một trăm người, quy mô này đặt trong *Hắc Giác Vực*, tuy rằng so ra kém hơn huyết tông có thể lực to lớn, nhưng cũng coi như là một cỗ lực lượng không kém.

Mang tất cả chinh đốn tốt lúc sau, *Tiêu Viêm* không có gì trì hoãn, hơn mười đầu *Sư Thú* lần lượt mang người, sau đó vỗ cánh bay cao, mang theo rất nhiều người, lần thứ hai hướng về *Già Nam Học Viện* bay vút đi.

.....

Tại thời điểm đại bộ phận đến *Già Nam Học Viện*, bởi vì một ít duyên cớ, *Tiêu Viêm* làm cho *Tiêu Lệ* đưa toàn bộ thuộc hạ của hắn dàn xếp ở ngoài *Già Nam Học Viện*, chỉ mang theo một ít người của *Bàn Môn* tham dự trận đại chiến, mang tin tức huyết tông tông chủ *Phạm Lao* bị *Tiêu Viêm* đánh chết khuếch tán ra ngoài, lúc đó toàn bộ nội viện đều thoáng có chút kích động, *Đấu Hoàng* cường giả, đối với bọn họ mà nói, như một cường giả đứng trên đỉnh cao của đại lục, lại chết trong tay *Tiêu Viêm*, ngay cả thi cốt cũng không còn.

Đương nhiên, *Tiêu Viêm* tự nhiên không có quan tâm hắn ở bên trong học viện gây chấn động bao nhiêu, lúc trở lại nội viện, liền đi vào gặp đại trưởng lão *Tô Thiên*, người đối với chuyện hắn đánh chết *Phạm Lao* cũng

cảm thấy kinh dị, bất quá không kinh ngạc quá mức, hẳn cũng rõ ràng, Tiêu Viêm nắm trong tay hai loại dị hỏa, sức chiến đấu đáng sợ ra sao.

Đối với chuyện Tiêu Viêm mang Tiêu Lệ tiên và nội viện, tuy rằng cực kỳ không phù hợp quy củ, bất quá Tô Thiên cũng cho phép, dù sao trước thực lực và thân phận như vậy, đã không phải là học viên tầm thường có thể so sánh, Tiêu Viêm có hai loại dị hỏa, coi như là hắn, cũng không dám khinh thường.

Bởi vậy, sau lúc căn dặn một tiếng, Tô Thiên đề cho Tiêu Viêm rời đi, trước lúc rời đi, còn nhắc nhở một chút về hành động lớn của hai ngày sau.

Mà đối với cuộc hành động lớn lớn kia, cho dù là Tiêu Viêm, trong lòng cũng tràn ngập chờ mong.

Trong lúc chờ đợi, thời gian hai ngày lướt nhanh qua, ngày thứ hai lúc mặt trời vừa mọc, một ít học viên nhận thấy được bầu không khí nội viện có chút không thích hợp, mà khi bọn họ thấy một loạt nhân ảnh từ bốn phương tám hướng trong nội viện bay lên trời, lúc sau mới minh bạch, nội viện lại có đại sự.

Loại tràng diện này, trong hai năm học viên gặp qua không ít, mỗi một lần nội viện cường giả xuất động, tất nhiên là đi tìm cường giả Hắc Giác Vực gây chiến, bất quá có người nhạy cảm có thể phát hiện, lúc này tựa hồ quy mô, so với dĩ vãng còn lớn hơn nhiều!

Ngay lúc vô số học viên cực kỳ hâm mộ nhìn cường giả nội viện hiện hai cánh bằng đầu khí đứng trên bầu trời, đột nhiên một tiếng huýt gió từ nơi nào đó trong nội viện vang lên, một đôi cánh hoa lệ màu lục sắc mang theo một bóng đen bay vút lên bầu trời, cuối cùng hiện ra thân ảnh.

Vô số đạo ánh mắt dời đi theo tiếng huýt gió, khi bọn hắn nhìn thấy thân ảnh hắc bào thanh niên hiện lên lúc sau, nhãn thần nhất thời trở nên cuồng nhiệt lên

Trong mấy năm nay, Tiêu Viêm lần đầu tiên lấy thân phận học viên tham dự đại chiến loại này, mà trong mắt các học viên, là một loại vinh quang cực kỳ hiển hách!

Bởi vì loại tư cách này, đó là tượng trưng cho Tiêu Viêm đã được nội viện

cao tăng tán thành, trở thành cường giả đích thực!

Trên bầu trời, Tiêu Viêm vẫn chưa để ý từng đạo cuồng nhiệt ánh mắt phía dưới, tầm mắt chuyên hướng phía chân trời Bắc, khóe miệng lại chậm rãi di động hiện lên tràn ngập lãnh ý.

Lần này, liền do ta thay lão sư thanh lý môn hộ đi!"

-----oOo-----

Chương 629: Đại chiến đã tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện giờ, Phong Thành, chỉ trong hai năm ngăn ngủi, đã biến đổi hoàn toàn, bởi vì Hàn Phong thành lập "*Hắc Minh* ", đồng thời vì nguyên nhân mang tổng bộ thiết lập ở chỗ này, nhờ vậy mà đã biến một thành nho nhỏ trở nên thành thị nổi tiếng khắp Hắc Giác Vực. Phong Thành hiện này, trình độ quy mô phồn hoa của nó không phải là cách đây hai năm là có thể sánh bằng.

Tại một không gian rộng ngay tại trung ương thành, một toàn trang viên rộng lớn dừng sừng sững ở đây, cỗ khí thể bằng bạc bá đạo, trong thành không có bất luận một kiến trúc này có thể siêu việt hơn. Đương nhiên với tư các là nơi nghị sự của Hắc Minh các cường giả cùng là nơi cư trú của Hàn Phong, thì trong thành thị cũng không có một người nào có cái gan này.

Hiện giờ Hàn Phong đã hoàn toàn lam bá chủ ở nơi đây, địa vị tại Hắc Minh cùng thanh thế, như là bàn thạch vững chắc, toàn bộ Hắc Giác Vực, không người nào dám khiêu khích.

Trong trang viên, ở một đại sảnh đang rộng mở, có không ít người đang ngồi ở đó, mà ở vị trí tối cao, người chủ vị chính là Hắc Minh Minh chủ hiện nay, Dực hoàng Hàn Phong!

Hai bên cách Hàn Phong không xa, đó là Hắc Giác Vực Kim Ngân nhị lão hai người mạnh nhất, dưới nữa, đó là thủ lĩnh các thế lực tham gia Hắc Minh... Các thủ lĩnh của các thế lực này, tùy tiện lấy một người đều là

hạng cường giả chỉ cần giậm 1 chân thì cũng khiến cho toàn bộ Hắc Giác Vực cũng phải run rẩy lên, bất quá, ở trong trường hợp này, những cường giả như bọn họ cũng chỉ có thể bồi ngồi mà ngồi giữa, có thể tưởng tượng, trong Hắc Minh này, địa vị phân hóa ra tương đối nghiêm ngặt.

Trong đại sảnh, bầu không khí nghị sự thoáng có chút áp lực, cổ áp lực khắp bầu không khí này đều là đến từ người ở vị trí thủ tọa, sắc mặt thoáng có chút âm trầm Hàn Phong.

"Các vị..." Ánh mắt chậm rãi tại nét mặt mọi người phòng khách đảo qua, Hàn Phong nhàn nhạt nói: *"Nói vậy, các ngươi trong hai ngày này cũng đã nghe không được ít tin tức, cái tên tiểu tử Tiêu Viêm đệ tử nội viện vẫn như cũ tồn tại ở hậu thế."*

Trong đại sảnh thoáng có chút gây rối, cho dù người ngồi ở đây không phải là người thường nhưng khi nghe đến cái tên cực kỳ quen tai thì vẫn như cũ có chút động dung, có thể đánh bại cường giả như Hàn Phong, không bất luận kẻ nào được phép có chút khinh thường.

"Huyết Minh Phạm Lao tông chủ đã chết ở trong tay tiểu tử này" Hàn Phong ngón tay nhẹ nhàng gõ lưng ghế dựa, nói ra một lời, cũng giống như là mang quả bom làm cho mọi người trong đại sảnh vô cùng sửng sốt. Hai ngày này, tuy rằng họ cũng đã thu được một ít tin tức, bất quá lại không có một người nào dám xác định sinh tử của Phạm Lao, nhưng mà hiện giờ Hàn Phong nói ra lời này, không thể nghi ngờ đó là công khai kết cục cuối cùng của Phạm Lao.

Tuy rằng *"Hắc Minh"* cũng không phải là bền chắc như thép, bất quá Phạm Lao chết, cũng làm cho bọn họ khó tránh khỏi có một cảm giác bi thương, đương nhiên, bên cạnh đó lại là cảm giác lo lắng cùng bất an. Năm đó Tiêu Viêm thiếu chút nữa là chết ở dị hỏa thôn phệ, bọn chúng đều có trực tiếp hoặc gián tiếp một ít tới việc đó, hiện giờ tiểu tử đó lại là ngoài dự đoán của mọi người mà còn sống, nói vậy sẽ không đem chuyện năm đó tùy tiện mà bỏ qua, từ việc hấn đánh chết Phạm Lao, đó là cực kỳ rõ ràng.

"Tuy rằng ta cùng với tiểu tử kia tiếp xúc không lâu, nhưng có thể nhận thấy tiểu tử này là người có thù tất báo, các vị đang ngồi đây đều là người năm đó đã tham dự trận tập kích năm xưa, nói vậy hấn cũng sẽ không tùy tiện bỏ qua" Hàn Phong khẽ cau mày nói: *"Thực lực của Phạm Lao, coi*

như là phóng nhân khắp Hắc Giác Vực đều có thể xếp trong mười người đầu, mà hẳn cuối cùng lại vẫn thua trong tay của Tiêu Viêm, đã nói lên người này sợ rằng so với năm xưa còn lợi hại hơn."

"Ta nghĩ, nếu hẳn thật sự là tới báo thù, mấy vị đang ngồi đây, có mấy người có thể nắm chắc là trốn thoát."

Hàn Phong ánh mắt nhìn chung quang toàn trường, âm thanh có chút trầm xuống.

Mọi người trong sảnh đều là hai mặt nhìn nhau, ngoại trừ hai vị Kim Ngân nhị lão kia, còn tất cả mọi người còn lại đều là khẽ nhú mày, sắc mặt là không đẹp lắm, trong số bọn họ có lẽ có một số người thực lực so với Phạm Lao mạnh hơn một ít. Bất quá, so sánh với việc Tiêu Viêm có thể đánh chết Phạm Lao, không thể nghi ngờ là chênh lệch không nhỏ, nếu như quả thật là đơn độc gặp mặt, có thể sống sót hay không quả thật đúng là một vấn đề trọng yếu. Dù sao bọn họ đối với thủ đoạn của lão gia hỏa Phạm Lao cũng là cực kỳ rõ ràng, cho dù là không đánh lại người, thì biện pháp chạy trốn cũng là có không ít, nhưng mà hẳn vẫn như cũ là thua trong tay của Tiêu Viêm, huống chi là bọn họ?

"Ha ha, Hàn huynh, hẳn một người đích thật là rất mạnh, bất quá, năm đó chúng ta thành lập "*Hắc Minh*", không phải là vì ngăn chặn tình huống này sao? Hẳn nếu thật là muốn tới trả thù, cường giả của Hắc Minh chúng ta liên hợp lại, không tin hẳn có thể lật trời được không?" Trầm mặc chỉ trong chốc lát, một gã lão giả mặc áo bào tro, khuôn mặt có chút âm độ hướng về phía Hàn Phong, dẫn đầu cười nói. Có thể tại địa phương hỗn loạn như Hắc Giác Vực này, chính mình nhỏ nhoi, ngoại trừ cần phải có những thủ đoạn độc ác, thì gian xảo cũng là một điều kiện cần có, bởi vậy, lời nói này của lão gia hỏa vừa ra, đó là mang cả Hắc Minh đều trói lại.

Nghe được lời nói của Hôi Bào lão giả, mọi người trong đại sảnh mới hồi phục tinh thần lại, cười hưởng ứng.

Nói.

Đối với lời nói của Hôi bào lão giả này, Hàn Phong cũng là mỉm cười, gật đầu nói: "*Trước đây thành lập Hắc Minh, đích thật là vì ứng phó với sự trả thù của Già Nam học viện, mà loại trả thù này cũng là nằm trong đó.*

"Ta đã phái ra nhân thủ, tìm kiếm hành tung của Tiêu Viêm, nếu như mà có tin tức, thì sẽ thông tri cho các vị, đến lúc đó, không cần hẳn tìm tới cửa, chúng ta cũng có thể động thủ trước." Hàn Phong cười dài nói, chỉ là trong tiếng cười lại ẩn chứa vài phần âm độc.

Nghe được lời nói của Hàn Phong, trong đại sảnh mọi người cũng là thờ dài một hơi, Tiêu Viêm thủy chung là một thứ trong lòng bọn hắn, nếu có thể nhỏ được, bọn họ sẽ không quan tâm cái gì gọi là ác danh người đông thể mạnh, thân ở địa phương như Hắc Giác Vực này, vài thứ gọi là công bình, đã sớm bị vứt xuống khe cống thối mà trôi đi.

Đối với việc mọi người không có dị nghị gì, Hàn Phong ngồi ở ghế chủ vị cũng là khước miệng khẽ nhúc nhích, trong mắt lại là hiện lên một nụ cười giả tạo: "Nếu như đến lúc đó thực sự bắt được Tiêu Viêm, ta hi vọng chư vị có thể đem hắn giao cho ta xử lý, với tư cách là trao đổi, ta sẽ dành cho mọi người thù lao thỏa đáng.

Nghe vậy, mọi người trong đại sảnh đều là có chút chần chừ, xong rồi lại gật đầu, bọn họ biết, đối với dị hỏa của Tiêu Viêm, Hàn Phong vẫn là tâm động muốn có được, tuy nói là Dị Hỏa vô cùng mạnh mẽ lại rất ít, nhưng người thường nào lại dám mang đi luyện hóa, nếu như vô ý, thì bị phản phệ biến thành tro tàn cũng là việc dễ dàng, cho nên mọi người tuy là đối với Dị hỏa thêm nhỏ dãi nhưng lại không có người dám chân chính lấy đồ vật đó.

Nhìn thấy mọi người gật đầu Hàn Phong cũng là biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhưng lại vẫn chưa mở miệng phản bác, đích thật là hắn rất mơ ước dị hỏa của Tiêu Viêm, thế nhưng, để cho hắn phải lưu ý, kỳ thật chính là công pháp "*Phản quyết*" hoàn chỉnh mà Tiêu Viêm đang sở hữu!

Với tư cách là người tu luyện tàn quyền "*Phản quyết*", Hàn Phong phi thường rõ ràng năng lực đáng sợ của công pháp này, chỉ cần tu luyện nó, như vậy có thể nắm trong tay nhiều loại dị hỏa!

Một loại dị hỏa đã làm cho hắn thân thực lực là Đấu Hoàng đỉnh miễn cưỡng cùng với cường giả đấu tông đánh một trận, nếu là dung hợp nhiều loại dị hỏa, sợ rằng trên đại lục cũng không có mấy người có thể đấu lại.

Tàn quyền "*Phản Quyết*" tuy rằng đã được Hàn Phong mấy năm nay nghiên cứu, bắt quá, chỉ có không chế một loại "*Hải Tâm Diễm*" đã làm

cho hắn có chút miễn cưỡng không chế, nếu như lại là thôn phệ loại dị hỏa thứ hai, sợ rằng, tỷ lệ bị phản phệ là không nhỏ.

Đôi với điểm ấy, trong lòng Hàn Phong so với bất cứ kẻ nào đều rõ ràng hơn, cho nên đôi với công pháp "*Phân Quyết*" hoàn chỉnh, hắn là điên cuồng muốn nắm giữ, chỉ cần từ trên người Tiêu Viêm mà lấy được nó, như vậy hắn là có đủ tư cách lần tìm lực để đứng ở đỉnh phong đại lục!

Đương nhiên, việc "*Phân quyết*" quá mức trọng đại, bởi vậy Hàn Phong cũng chẳng bao giờ cùng bất luận kẻ nào bàn luận chuyện này, dù sao công pháp này không chỉ là luyện dược sư mới có thể tu tập được, chỉ cần bản thân là người có hỏa thuộc tính, thì đã có đủ điều kiện lần tư cách để tập, ngày sau luyện hóa dung hợp dị hỏa, thành tựu là không thể đo được, bức đại sự này, hắn sao có thể tùy tiện nói cho người bên ngoài biết được?

Thường nhân đều chỉ nói hắn đối với Tiêu Viêm cực kỳ coi trọng cũng là bởi vig nguyên nhân dị hỏa của người đó, lại là không biết, mục đích chân chính của hắn chính là công pháp Phân quyết hoàn chỉnh mà Tiêu Viêm đang sở hữu!

Ngay trong đại sảnh, mọi người bắt đầu thương lượng như thế nào để có thể có kế hoạch bắt được Tiêu Viêm, hai vị Kim Ngân Nhị lão vẫn ở hai bên luôn nhắm mở hai mắt ngủ như không ngủ, lại là bỗng nhiên mở hai mắt, sắc mặt khế biến mang ánh mắt hướng về phía nam góc chân trời.

Khi nét mặt già nua của Kim Ngân Nhị lão biến sắc lên thì Hàn Phong cũng là có chút cảm ứng, ánh mắt liền từ trong đại sảnh mà chuyển hướng sang phía nam bầu trời, rất nhiều cỗ khí tức mạnh mẽ đang cấp tốc lại gần, mà đôi với những cỗ khí tức này, Hàn Phong cũng không xa lạ, trong hai năm này, những cỗ khí tức đó đều là thường xuyên đến đây quấy rầy, mà mỗi lần qua, đều là biến thành mặt xám mày tro không công mà lui.

Trong đại sảnh, các vị cường giả nhìn vẻ mặt biến hóa của Kim Ngân Nhị lão cùng Hàn Phong đều là ngần ra, bởi vì nguyên nhân thực lực nên bọn họ không có giống ba người kia mà có sự cảm nhận sắc bén.

"*Hàn huynh, Kim Ngân nhị lão, làm sao vậy?*" tên hắc bào lão giả âm độc lúc trước, lại cẩn thận hỏi

"*Khắc khắc, lão bằng hữu của chúng ta lại đến nữa rồi.*", lão giả mặc áo

kim quang, cười một tiếng quái dị, từ trên ghế mà đứng lên, cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nghe vậy, mọi người chột sừng sốt, rồi sau đó cười vang dội cả lên

"Già Nam Học Viện những lão gia hỏa kia, thật đúng là nén mà không được, mỗi lần đều là hùng hổ mà đến,

Bất quá cuối cùng cũng là cúp đuôi chạy trốn.."

Đôi mắt với tiếng cười đầy tràn, lông mày của Hàn Phong lại là nhíu lại, lấy dị hỏa trong cơ thể của hắn cảm ứng, có thể thấy được, trong nhiều cỗ khí tức kia, có một đạo khí tức, nóng cháy rất quen thuộc.

Hơn nữa, không biết vì sao, lúc dựa vào *"Hải Tâm Diễm"* của mình vào thời điểm cảm giác được cỗ khí tức nóng cháy kia, dị hỏa trong cơ thể lại bốc lên, dĩ nhiên có điểm cảm giác trì trệ, loại tình huống này giống như là một thứ kiêng kỵ gì đó..

Hàn Phong sắc mặt chậm rãi ngưng trọng, cuối cùng thậm chí có một nét hoảng sợ, có thể làm cho dị hỏa xếp hạng 15 trên dị hỏa bảng *"Hải Tâm Diễm"* kiêng kỵ như vậy... vậy cỗ khí tức nóng cháy kia, đến tột cùng là hạng đáng sợ nào?

-----oOo-----

Chương 630: Cường cường đối chọi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở phía chân trời xa xa phía trên, đột nhiên có một trận tiếng phá phong vang lên, chột cấp tốc xuất hiện rất nhiều điểm đen, cuối cùng hóa thành đông đảo nhân ảnh thiểm lược mà qua, bởi tốc độ cao mà sản sinh gió xoáy, khiến cho cánh rừng ở dưới lung lay nghiêng ngã. Hơn nữa khí thế cường giả triển lộ ra với quy mô lớn như vậy cũng có thể khiến ma thú khắp dãy núi đều run rẩy cúi đầu im thin thít. Cho dù có một ít cao giai ma thú thực lực cường đại cũng không dám phát sinh động tĩnh quá lớn ở đây, chúng nó mơ hồ một ít trí tuệ của cũng biết với cỗ lực lượng khổng lồ này đủ để càn quét cả tòa dãy núi.

"Lập tức sẽ đến "Hắc Minh" tổng bộ Phong Thành, mọi người cẩn thận!"

Nhân ảnh phía chân trời thêm lược mà qua, đột nhiên có thanh âm già nua vang lên bên tai mỗi người.

"Cẩn thận một chút, Phong Thành hiện giờ là "Hắc Minh" thành thị phòng thủ nghiêm ngặt nhất, hai năm chúng ta cùng bọn họ đánh nhau không ít trận." Tiêu Viêm ánh mắt nhìn ra xa hướng dãy núi đầu cùng, chợt hiện ra nhân ảnh bên cạnh, thân ảnh Tô Thiên hiện ra, hướng về phía hắc nhắc nhỏ.

"Án, trong thành thị kia đích xác cường giả không ít, ta có thể cảm ứng được, hơn nữa khí tức tựa hồ còn có chút quen thuộc, xem ra phần lớn đều là gia hỏa tham dự tràng tập kích năm đó." Tiêu Viêm hơi gật đầu, bằng vào linh hồn lực cường đại nhận biết, hắc thậm chí có thể phát hiện trong thành thị số lượng cường giả rõ ràng hơn so với Tô Thiên.

Đối với bản lĩnh như vậy của Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng vẫn chưa quá mức kinh ngạc, gật đầu, sắc mặt nhìn qua có chút âm trầm nói:

"Hai năm nay, lúc mới bắt đầu, thế lực này phân tán đích xác không phải là đối thủ của Già Nam Học Viện, nhưng tới từ khi "Hắc Minh" thành lập, chúng ta chẳng bao giờ chiếm được tiện nghi một lần".

"Hắc Minh đã mạnh mẽ như vậy?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, nhẹ giọng nói.

"Ai, trưởng lão Già Nam Học Viện trưởng lão tuy nhiều, nhưng phần lớn đều là đấu vương thực lực, mà trái lại Hắc Minh, một ít thủ lĩnh thế lực, đều là Đấu Hoàng cường giả, may mà chúng ta nhân số chiếm ưu thế nên mới có thể miễn cưỡng ôn định."

Tô Thiên cười khở một tiếng, nói: "Ta tuy rằng là thực lực đấu tông, nhưng Kim Ngân hai lão bất tử kia lại có thể liên thủ chế trụ ta, còn lại chiến lực bình quân phía dưới thì song phương cũng có thể ngang hàng. Nhưng mỗi lần xung đột, Hàn Phong kia sẽ mượn lực dị hỏa, rất nhanh đem cường giả nội viện đánh bại, sau đó cùng Kim Ngân nhị lão liên thủ xuất thủ đối phó ta, người cũng biết, tên kia tuy nói chỉ là Đấu Hoàng đỉnh, nhưng "Hải Tâm Diễm" kia lại ngay cả ta đều phải ứng phó cẩn thận, ba đánh một, ngay cả ta cũng không thể tránh được a."

"Tuy nói mấy năm nay nội viện thực lực mở rộng không ít, nhưng so sánh cùng với cường giả "Hắc Minh" tăng trưởng lại là nhỏ hơn nhiều. Chính người cũng là luyện dược sư, tất nhiên cũng rõ ràng lực hiệu triệu của một gã lục phẩm luyện dược sư, cường giả Hắc Giác Vực này, người nào không muốn được một quả đan dược từ tay dược hoàng Hàn Phong?"

Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, không nghĩ tới Hàn Phong này thủ đoạn còn có như vậy, ngắn ngủi hai năm thời gian có thể tự thân bằng vào lực hiệu triệu tụ tập ra một thế lực có thể chống đỡ cùng Già Nam Học Viện bậc này cổ lão học viện. Tuy nói Già Nam Học Viện âm thầm tất nhiên là ẩn tàng không ít cường giả chân chính, nhưng là không đến thời khắc mấu chốt sẽ không đứng ra xuất thủ, năm đó nội viện trải qua tập kích thảm liệt như vậy, bọn họ cũng không hiện thân, càng không nói hiện giờ tính là xung đột không quá lớn.

"Hàn Phong thì giao cho ta, đại trưởng lão ứng phó Kim Ngân nhị lão, hẳn là không thành vấn đề chứ?"

Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Hai cái lão già này tuy rằng bằng vào sự phối hợp ăn ý của sinh đôi có thể cùng ta tạm thời giao chiến, bất quá qua một thời gian thì bọn họ sẽ lâm vào hạ phong, chênh lệch Đấu Tông cùng Đấu Hoàng, không có thể bù đắp tốt như vậy.

Nghe được Tiêu Viêm nói, Tô Thiên lúc này mới thở dài một hơi, tự tin cười nói.

"Vậy rất tốt." Tiêu Viêm gật đầu cười, ánh mắt hơi lóe ra, một lát sau, đột nhiên thấp giọng nói: "Đại trưởng lão, nếu là trận chiến này đại thắng đồng thời bắt được Hàn Phong, có thể đưa hắn giao cho ta không?"

Nghe vậy, Tô Thiên ngẩn ra, chợt thêm ý liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, nói: "Người chủ ý chính là "Hải Tâm Diễm" trong cơ thể hắn hay sao?"

Tiêu Viêm không tỏ rõ ý kiến, nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Hải Tâm Diễm đích thật là dị hỏa cực kỳ trân quý, bất quá, theo ta được biết, tựa hồ luyện dược sư đều nhiều lắm chỉ có thể nắm trong tay một loại

dị hỏa hay sao? Người hiện giờ đã ngoài dự đoán của mọi người nắm giữ hai loại. Còn có thể nắm trong tay loại thứ ba sao?".

Tô Thiên cười cười, trong giọng nói có hàm xúc ý tứ không hiểu. Bàn tay trong tay áo bào không thể phát hiện hơi cầm, Tiêu Viêm sắc mặt không thay đổi, đạm cười nói:

"Muốn nhận được lực lượng, cần nỗ lực như thế nào, đại trưởng lão chỉ biết ta chiếm được lưỡng chủng dị hỏa, lại không biết ta ở trong nham tương dưới nền đất đã bị dẫn vật thống khổ loại nào. Dường như nếu không có cơ duyên xảo hợp, sợ ta cũng mất mạng. Từ dưới nền đất lao ra, ta người bị huyết cừ, cũng không muốn suy nghĩ chuyện gì quá mức nguy hiểm."

"Có thể nói lần thứ hai nắm trong tay "*Hải Tâm Diễm*" vẫn như cũ sẽ làm ta trải qua sinh tử đau khổ, bất quá chuyện gì đều cũng có tỷ lệ, việc mà ta mà theo đuổi xác xuất thành công rất nhỏ. Bởi vì ta biết, nếu ta thành công, như vậy có thể nhận được đầy đủ lực lượng, nếu là thất bại mà nói, bị dị hỏa phản phệ cũng là chuyện bình thường."

"Người lại đem mạng của chính mình ra đánh bạc a." *Tô Thiên sợ run chốc lát, mới thở dài một hơi, nói: "Lấy thiên phú người, coi như là phương pháp tu luyện bình thường, cũng có thể có thành tựu không nhỏ.*

"Nhưng mục tiêu của ta lại không chỉ có vì thành tựu không nhỏ". Tiêu Viêm cười khẽ. Dáng tươi cười, loại dã tâm này, cho dù là Tô Thiên bực này Lão Hồ Ly đều thấy cảm giác căm lạnh. Tới lúc này, hắn mới thoáng có chút minh bạch, chỉ sợ hắn cũng vẫn có chút coi thường cái tiểu tử không ngừng trình diễn kỳ tích kia..."

"Được rồi, lần này nếu thật là đại thắng đồng thời bắt được Hàn Phong, Tô Thiên ta đem hắn giao cho người. Tô Thiên trầm mặc một hồi, rốt cục gạt đầu, bàn tay đặt lên vai Tiêu Viêm, dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy nhẹ giọng nói bên tai: "*Mặt khác, nếu là có cơ hội, có thể giúp ta hướng Dược Tôn Giả nói tốt, năm đó viện trưởng đại nhân cùng hắn cũng có ít giao tình.*"

Phía sau bích lục Hỏa Dực chấn động một trận, mắt Tiêu Viêm đồng thời cũng hơi rụt.

Nghiêng đầu dừng ở vẻ mặt đáng tươi cười Tô Thiên một bên:

"Người, phát hiện như thế nào?"

"Tiểu tử kia, không được xem thường nhãn lực của một gã Đấu Tông cường giả, hơn nữa trước đây ta cũng gặp qua Dược Tôn Giả. Chỉ bất quá khi đó ta không có địa vị đến mức này mà thôi."

Tô Thiên cười cười, hướng về phía Tiêu Viêm phát phát tay, nói: "Yên tâm đi, việc này ta sẽ không tiết lộ ra ngoài, bất quá nhìn cừu hận người đối với Hàn Phong như vậy, ta có thể có thể đoán được, Dược Tôn Giả chuyện năm đó ngã xuống, hẳn là cùng người này có chút quan hệ."

Thân thể buộc chặt chậm rãi thả lỏng, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, trong lòng suy nghĩ lại rồi đột nhiên thả lỏng ra. Hiện giờ hẳn, cũng không phải là Đấu Linh nho nhỏ hai năm trước, thực lực hẳn lúc này, nếu là đem hết toàn lực mà nói, coi như là trước mặt Tô Thiên cũng đều không có khả năng đánh chết. Cho nên, cho dù tin tức Dược Lão bại lộ ra ngoài, hẳn cũng có tự tin, có thể bảo vệ tốt lão sư.

Trong lòng hiện lên ý niệm này trong đầu, hồi tưởng chuyện trước đây khoe miệng Tiêu Viêm đột nhiên thản nhiên nhếch môi cười. Nguồn truyện:

Trải qua năm tháng, năm đó thiếu niên cần Dược Lão che chở, đã lột xác thành cường giả chân chính. Tiêu Viêm hiện tại, rốt cục có thể thoát ly đôi cánh của Dược Lão, bay lượn phía chân trời.

"Ha hả, kia liền đa tạ đại trưởng lão thay Tiêu Viêm giữ im lặng." *Tiêu Viêm hướng về phía Tô Thiên cười chấp tay. Chợt đột nhiên quay đầu, ánh mắt ngấm nhìn về phía tầm mắt xa xôi, nơi đó, dãy núi xanh tươi rớt cục từ từ tiêu thất, mà ở địa phương xa hơn, khí tức có chút quen thuộc, càng thêm rõ ràng.*

"Đã tới rồi a "

Ánh mắt Tô Thiên cũng vậy giờ lên, trong mắt lóe ra một chút hàn mang, quát lạnh nói, rồi đột nhiên vang vọng tại mỗi người bên tai: "Chư vị, có thể báo thù những kẻ hỗn đản tập kích nội viện sĩ nhục năm đó hay không, là nhìn hôm nay!"

"Vâng!"

Trên bầu trời, từng tiếng quát chính tề vang lên, chợt khí thế hùng hồn bỗng nhiên tăng lên, tại đây bằng khí thế đại đội hình tấn công, thậm chí là ngay cả mây trên bầu trời ở đây đều bị đánh rách tả tơi thành vô số nhỏ vụn điểm trắng, phiêu tán đầy trời.

"Huu! Huu!"

Xa xa phía chân trời, một đạo bóng đen khí thế đại tướng bùng tình như Lưu Tinh xẹt qua bầu trời, hướng về xa xôi. Chỗ kia tại trung tâm Hắc Giác Vực thành thị danh vọng cực cao, bạo lực đến!

Nội viện chúng cường giả sở phóng xuất ra khí thế to lớn như vậy, cũng không che giấu, bởi vậy, cho dù người còn chưa tới, nhưng mà cỗ khí thế áp bách kia đã bao phủ toàn bộ Phong Thành. Trong lúc nhất thời, vốn thành thị tiếng động lớn xôn xao, trong nháy mắt hầu như lâm vào an tĩnh, từng đạo ánh mắt hoảng sợ chuyển hướng về chỗ truyền đến khí thế.

"Bọn đạo chích phương nào, dám tấn công Phong Thành ta?"

Ngay sau khi khí thế chúng cường giả nội viện bao phủ Phong Thành một lúc sau, đột nhiên rất nhiều thân ảnh từ trang viên rộng lớn trong trung tâm thành kia bạo lực ra, cuối cùng chằng chịt huyền phù trên bầu trời. Phía trước là một người, một thân bào phục luyện dược sư, cười nhạt âm thanh có đầu khí xen lẫn, giống như tiếng sấm liên tục, âm âm khuếch tán tại phía chân trời mà khai.

Nhìn thoáng qua đông đảo thân ảnh trên bầu trời, kia là Phong Thành trung tâm nhất thời có chút sôi trào lên. Với tư cách chủ nhân Phong Thành, Hàn Phong ở chỗ này danh vọng chính là không ai có thể đụng, đương nhiên, Hắc Giác Vực người đều thờ phụng cường giả, danh vọng Hàn Phong có như vậy, cũng đến từ thực lực của hắn. Chốc lát thời điểm xuất hiện đám người cực mạnh làm danh vọng của hắn chợt hạ thấp.

"Hàn Phong, năm đó ngươi tập kích nội viện, hôm nay triệt để đem ân oán này ra lý giải đi!"

Hàn Phong thanh âm vừa rơi xuống, thanh âm già nua hùng hồn xa xa

cuồn cuộn mà đến. Bất chợt đạo nhân ảnh rớt cục xuất hiện tại vô số ánh mắt mọi người phía dưới.

"Huu! Huu!"

Chân trời phía trên, nhân ảnh bao thiểm tới, cuối cùng trên bầu trời ở ngoài Phong Thành mà đứng, uy áp không lồ tràn ra, bao phủ khắp thiên địa. Hàn Phong hít ánh mắt tại chúng cường giả nội viện xuất hiện phía trên chậm rãi đảo qua. Một lát sau, rớt cục bỗng nhiên đình trệ, mà ánh mắt dừng chỗ, bất ngờ đó là chủ nhân cổ nóng cháy khí tức khiến "*Hải Tâm Diễm*" đều lâm vào kiêng kỵ kia!

"Không nghĩ tới dĩ nhiên là ngươi, Tiêu Viêm!"

Hàn Phong khuôn mặt hơi di chuyển, thanh âm âm trầm, chậm rãi vang vọng phía chân trời. Theo cái tên này tại Hắc Giác Vực hầu như không ai không biết, cả tòa thành thị lại lần nữa rung chuyển.

-----oOo-----

Chương 631: Giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hàn Phong sắc mặt âm trầm nhìn hắc bào thanh niên ở trên bầu trời ngoài Phong Thành, trong lòng lại là nhịn không được có chút phiến giang đảo hải, hẳn thật sự là nghĩ không ra, người làm cho "*Hải Tâm Diễm*" đều lâm vào kiêng kỵ, dĩ nhiên đó là người kia!

Trong lòng bốc lên rất nhiều nghi hoặc, tuy nói Tiêu Viêm cũng nắm trong tay thanh liên địa tâm hỏa, bất quá loại dị hỏa này bài danh tại dị hỏa bảng còn thấp hơn so với "*Hải Tâm Diễm*", có khả năng gì mà làm cho nó kiêng kỵ như vậy, hơn nữa hai năm trước, cũng không xuất hiện loại tình huống này.

"*Này hai năm vừa qua, tiểu tử này đến tột cùng xảy ra chuyện gì?*" Ánh mắt mập mờ bất định, Hàn Phong trong lòng cũng không đoán rõ được, có thể biến hóa như vậy, hẳn là cùng hai năm thời gian Tiêu Viêm thất tung có quan hệ không nhỏ.

"Ha hả, hai năm không thấy, không nghĩ tới người càng ngày càng uy phong."

Phía trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn sắc mặt âm tình bất định Hàn Phong, cười dài nói: *"Năm đó vận khí người tốt nhất cái mạng mang về, không biết ngày hôm nay còn có may mắn như vậy không?"* Đối mặt lời nói mang tính châm chọc của Tiêu Viêm, Hàn Phong nhất thời giận dữ nhưng lại cười, nói:

"Khá lắm cuồng vọng tiểu tử, năm đó người dám cùng ta chống lại, bất quá chỉ là mượn tới lực lượng mà thôi, có gì mà kiêu ngạo? Còn lão bất tử, hẳn là ngay trong cơ thể người hay sao!"

Lấy thực lực Hàn Phong sao có thể so với lực cảm ứng của Đấu Tông cường giả, năm đó Tiêu Viêm tại thời điểm mượn lực lượng Dược Lão, liền có thêm một ít cảm ứng, bất quá lúc đó tình huống gấp gáp, không rảnh đi để ý tới những chuyện này mà thôi, mà hai năm nay an tĩnh lại, Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt thực lực cùng với sơ lược linh hồn lực lượng có chút quen thuộc, làm cho Hàn Phong rất nhanh hiểu ra đáp án.

"Ngày hôm nay ta sẽ dùng lực lượng của chính mình tới giúp lão sư thanh lý môn hộ." Tiêu Viêm mỉm cười nói, dáng tươi cười lạnh lạnh, không che giấu đầy rẫy sát khí trong kia.

"Chỉ sợ người không đủ tư cách... Tiểu sư đệ."

Hàn Phong cười lạnh nói. Hiện giờ Dược Lão vẫn còn tồn tại trên trần thế, như vậy hẳn cũng biết nguyên nhân Dược Lão chết trước đây cũng không giấu diếm được. Bởi vậy nói thêm cũng không thể che lấp, hơn nữa, tại chỗ sâu bên trong lòng còn đang có chủ ý ác độc khác. Dược Lão tuy rằng chưa chết, có thể cũng chỉ còn lại có linh hồn trạng thái, đối với linh hồn cường đại thể loại này, cái thần bí tổ chức tràn đầy quỷ khí kia, rất là có hứng thú, chỉ cần chờ một ít tin tức khuếch tán ra ngoài, thần bí tổ chức kia, tự nhiên sẽ tìm tới cánh cửa kia mà đến. Lúc đó, sợ rằng Tiêu Viêm sẽ rơi vào truy sát vô cùng vô tận.

Đối với thần bí tổ chức chuyên môn truy tìm linh hồn thể trên đại lục, Hàn Phong cùng bọn chúng cũng có một ít liên quan, năm đó việc ám sát Dược Lão, thậm chí cũng có bọn họ tham dự mới có thể thành công, bằng không

lấy thân thể đỉnh thực lực Dược Lão năm đó, bằng vào hẳn một người mà nói, cho dù cố tình chiếm lấy, cơ hội cũng không bao nhiêu phần trăm thành công. Đâu Tôn, cái gọi là cường giả truyền kỳ giai biệt, há lại là hư danh?

Từ trong miệng Hàn Phong xưng hô nói ra, cũng khiến trên bầu trời song phương cường giả đều ngẩn người, sau một hồi, mới có ánh mắt dị dạng quét tới quét lui trên người hai người. Năm đó lão sư Hàn Phong nổi tiếng đại lục đó là Dược Tôn Giả Dược Trần, đối với sự tình năm đó tại đại lục có vô hạn cảnh tượng. Cho dù thời điểm cách xa nhiều năm, có thể vẫn như cũ ký ức không ít người vẫn còn mới mẻ, mà hiện tại nghe Hàn Phong xưng hô như vậy, tựa hồ Tiêu Viêm này, dĩ nhiên cũng là đệ tử Dược Tôn Giả? Nhưng không phải đồn đãi Dược Tôn Giả đã ngã xuống hay sao? Thế nào còn có đệ tử khác? Hơn nữa hai người đệ tử này không chỉ không có nửa điểm tình huynh đệ, trái lại càng giống như là cừu nhân sinh tử. Trong đầu mọi người một đoàn vấn đề khó giải gỡ ngang đầy rẫy, khiến đầu bọn họ đầy mơ hồ.

Bất quá mặc kệ như thế nào, Hàn Phong xưng hô câu này, mơ hồ khiến cho thân phận Tiêu Viêm bỗng nhiên tăng cao không ít. Đệ tử Dược Tôn Giả, thân phận này nếu là truyền ra, sợ sẽ trực tiếp khiến thanh danh đại chấn. Dù sao với tư cách một đời Luyện Dược Tông Sư, Dược Lão tại thành tựu luyện dược thuật, cho dù là hiện giờ, cũng không từng có bao nhiêu người có thể vượt qua.

"Ha hả, không biết Tô Thiên đại trưởng lão hôm nay lại mang nhóm người ngựa lớn như vậy đến Phong Thành ta, ý muốn như thế nào?" Hàn Phong ánh mắt từ trên người Tiêu Viêm chuyển hướng Tô Thiên một bên, cười nói.

"Tất cả mọi người đều minh bạch, hà tất nói những lời ngu xuẩn như vậy?" Tô Thiên hơi cười nhạt, không để chút mặt mũi nào cho Hàn Phong, nói:

"Năm đó ngươi dẫn người tập kích nội viện ta, ngươi nói thù này chính mình nên báo hay không báo!".

"Đại trưởng lão nói quá lời rồi, dị hỏa chính là do thiên địa sở sinh, người người đều có thể sử dụng được, phương pháp phong ấn loại này của nội viện, lại không thể được làm, ta cũng chỉ là muốn cho nó thoát ly cái ràng"

buộc sinh hoạt này mà thôi, hình như tựa hồ không có gì sai."

Hàn Phong cười cười, ngôn ngữ đường hoàng mà tràn ngập chính nghĩa, bất quá mỗi người ở đây đều không phải là đũa ngọc, thậm chí ngay cả dân chúng trong Phong Thành, đều đối với lời này không tỏ rõ ý kiến, trong Hắc Giác Vực, hai chữ chính nghĩa cơ bản không tồn tại, chỉ có lợi ích mới là cái gì đó cao nhất.

Tô Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hàn Phong, nói:

"Không cần nói huyền thuyên cùng ta, hôm nay đến đây, chỉ có duy nhất một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Giải tán Hắc Minh..." Tô Thiên bình thản nói.

Hiện giờ *"Hắc Minh"* trong Hắc Giác Vực hầu như là liên minh cường đại nhất, hơn nữa cái liên minh này bình thường còn tỏ thể đối chọi với Già Nam Học Viện. Trong hai năm nay *"Hắc Minh"* đã trở thành một cái gai trong lòng Tô Thiên, nếu là không đem đi nhỏ, sợ rằng sẽ khiến cuộc sống hắn càng ngày càng khó khăn.

Khuôn mặt tươi cười chậm rãi thu liễm, Hàn Phong cười nhạo lắc đầu: *"Đại trưởng lão nói chuyện gì cũng ấu trĩ như vậy? Muốn *"Hắc Minh"* ta giải tán, Già Nam Học Viện ngươi hiện giờ có đủ tư cách này hay sao?"*

"Kia liền thử xem." Tô Thiên mặt không chút thay đổi, không nói lời vô ích chút nào nữa, cước bộ chậm rãi hướng phía trước một đạp. Nhất thời, khí thế đáng sợ của Đấu Tông cường giả, từ trong cơ thể dũng mãnh bạo ra, giống như mây đen rậm rạp, đem bao phủ cường giả Hắc Giác Vực.

Hôm nay Tô Thiên tụ tập rất nhiều cường giả tại nơi này chính là triệt để nhỏ đi *"Hắc Minh"*, cái u ác tính này cùng với rửa mỗi sĩ nhục. Bởi vậy bất luận nói gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là khúc nhạc dạo vô dụng mà thôi, kết cục cuối cùng, vẫn như cũ là lấy sự thắng bại chiến đấu của song phương.

"Khắc khắc, Tô trưởng lão thật là uy phong, hai năm nay thiết thời các ngươi ăn còn thiếu sao? Còn kiên nhẫn tự mình chuốc lấy cực khổ." Tiếng

cười quái dị đột nhiên vang lên, một đạo thân ảnh kim quang ngân lượng giống như thiểm điện từ trên bầu trời thiểm lược ra, chợt đối lập cùng Tô Thiên xa xa, hai cỗ khí thể hùng hồn dây dưa, cuối cùng hội tụ một chỗ, thẳng hướng Vân Tiêu, đem khí thể áp bách của Tô Thiên chống đỡ xuống, tại Hắc Giác Vực này, có thể chống đỡ cùng Tô Thiên cường giả, ngoại trừ Kim Ngân nhị lão, còn có thể có ai.

"Nếu Tô Thiên đại trưởng lão cố ý muốn tìm *"Hắc Minh"* ta gây phiền phức, cũng đừng trách chúng ta không nể tình." Hàn Phong cười âm lãnh, chợt ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, nhẹ răng cười nói: *"Bất quá hôm nay các người đưa tới cho ta lễ vật tốt như vậy, ta sẽ không cho Già Nam Học Viện các người quá mức tàn tạ đâu."*

"Hắc Minh chư vị nghe lệnh!"

Nhãn thần đột nhiên lảng lệ, Hàn Phong vung chưởng lên, quát lạnh nói: *"Với tư cách liên minh cường đại nhất Hắc Giác Vực, nếu hôm nay bọn người kia giẫm đạp lên chúng ta, sợ rằng ngày sau sẽ không ai còn dám gia nhập. Cho nên, các người xuất ra bản lĩnh thật sự cho ta, dạy bảo những đệ tử lão gia này, cho bọn họ biết Hắc Minh ta không phải là cây hồng mềm mại như vậy, muốn bóp chết là bóp chết!"*

"Vâng!"

Theo sau tiếng quát của Hàn Phong, chúng thủ lĩnh Hắc Giác Vực có liên can đã sớm có chút không nhìn được, ồn ào hưởng ứng, chợt từng đạo khí thể hùng hồn dũng mãnh bạo ra, vẻ mặt nhẹ răng cười nhìn đội hình Già Nam Học Viện ngoài thành. Hai năm này trong các lần giao phong, mỗi một lần Già Nam Học Viện đến đây tìm phiền toái, cuối cùng đều thua thiệt lui binh. Bởi vậy, hiện giờ bọn họ đối với Già Nam Học Viện đã không hề kiêng kỵ giống như trước.

"Các vị, năm đó bọn người kia tập kích nội viện, thiếu chút nữa làm nội viện ta hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đại cừu bực này, tất phải báo, mà ngày hôm nay là lúc triệt để chấm dứt đoạn ân oán này đi. Nếu không muốn lần thứ hai chật vật mà quay về, tất cả đều liều mạng cho ta!" Tô Thiên tại đây trong khắc này hô hấp có phần nặng nề, trong ánh mắt phiếm một ít tơ máu.

Hai năm nay đối chiến cùng *"Hắc Minh"*, là thời khắc phiền muộn nhất cả

đời lão, hiện giờ có Tiêu Viêm bực này cường lực trợ thủ gia nhập vào, trả mỗi sỉ nhục này đã không xa rồi!

Nghe được Tô Thiên hét lớn, khuôn mặt các cường giả nội viện trong nháy mắt trướng đỏ lên, phiền muộn trong lòng bọn họ, so với Tô Thiên không kém bao nhiêu. Trong quá khứ Hắc Giác Vực tuy rằng mờ ám không ngừng nhưng không có phương nào dám khiêu khích Già Nam Học Viện như vậy, thế nhưng trải qua hai năm này chịu thiệt, bọn người kia càng ngày càng kiêu ngạo. Hiện giờ thậm chí đã không đem nội viện đặt trong mắt, đối bọn họ mà nói, tuyệt đối là một loại sỉ nhục!

Tùng đạo khí thể mạnh mẽ lan tràn ra, nội viện cường giả tuy rằng đơn thể khí thể hơi yếu so với Hắc Minh, nhưng thắng ở nhân số rất nhiều. Bởi vậy khí thể tại giao phong của song phương, đều là tám lạng nửa cân. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Tiêu Viêm, Hàn Phong kia giao cho ngươi, hẳn chính là nhân vật rất then chốt. Nếu hẳn chốc lát thoát khỏi ngươi, sợ rằng có thể ảnh hưởng tới thắng bại của trận chiến này. Cho nên, bất luận như thế nào, ngươi nhất định phải đem hẳn kéo dài thời gian, chờ ta đánh bại Kim Ngân nhị lão!" Tô Thiên quay đầu trở lại, cực kỳ ngưng trọng hướng về Tiêu Viêm nói: *"Cho nên, tầm quan trọng của ngươi, không ai có thể sánh bằng!"*

"Tuy rằng không muốn nói ngoa với ngươi rằng ta sẽ trực tiếp đánh chết hẳn, nhưng ít ra, hẳn sẽ không có thời gian nhúng tay vào địa phương khác. Điểm này, ta có thể bảo đảm." Tiêu Viêm khẽ cười cười, nhẹ giọng nói.

"Vậy tốt lắm! Trận chiến đấu hôm nay, nội viện ta có hay không sẽ lần thứ nữa chật vật quay về hay chiến thắng huy hoàng, tất cả toàn bộ nhìn ở ngươi!" Tô Thiên thở dài một hơi, hẳn rõ ràng tính tình Tiêu Viêm, nếu không có điểm nắm chắc, tất nhiên hẳn sẽ không nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười khẽ, hơi ngẩng đầu, ánh mắt lại chậm rãi tập trung bầu trời Hàn Phong bên trong thành, môi khẽ nhúc nhích, nếu nếu phụ cận có người tinh vi thì sẽ nghe thấy.

"Dị hỏa trong cơ thể ngươi, ta muốn có rồi!"

Lông mày vùng xung quanh hơi run lên, trong mắt Hàn Phong hiện lên

một chút thâm độc, bàn tay chậm rãi giơ lên, hướng về Tiêu Viêm xa xa, sau đó bỗng nhiên nắm chặt:

"Tiểu sư đệ, hôm nay bất luận như thế nào ngươi đều không thể ly khai khỏi nơi đây!"

Hàn Phong khé miệng nhe răng cười nhạt, chột hơi nghiêng đầu, thanh âm nhàn nhạt dựng lên tại bầu trời quanh quần mang bầu không khí giương cung bạt kiếm này, triệt để đánh vỡ!

"Giết bọn họ, không cần lưu tình!"

-----oO-----

Chương 632: Hỏa liên bình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát của Hàn Phong vừa dứt, bầu không khí giương cung bạt kiếm phía trên bầu trời đột nhiên bạo phát!

"Xuy "

Kim Ngân nhị lão dẫn đầu, đầu khí hùng hồn dây vào nhau, chột lưỡng đạo thân ảnh giống như trùng hợp lẫn nhau, hóa thành một đạo quang thái nhanh chóng hướng về phía Tô Thiên bắn đi. Thân ảnh xẹt qua bầu trời, ngay cả không khí ở đây đều lập tức phát sinh một trận trầm thấp âm bạo. Hai cái lão này tại Hắc Giác Vực nơi hỗn bực này loạn mà trở thành người mạnh nhất, tự nhiên là có không ít người bình thường khó có thể có bản lĩnh sánh vai, thanh thế như vậy, quả thực có thể so với cường giả Đấu Tông tầm thường.

Nhìn mục tiêu cực kỳ rõ ràng kia là Kim Ngân nhị lão, Tô Thiên cũng vậy cười lạnh một tiếng. Hai năm này, hắn cùng với hai vị này giao thủ không dưới mười lần, tuy nói hai người dựa vào sự phối hợp ăn ý có thể cùng hắn đánh một trận, nhưng cũng chỉ là tình huống tạm thời. Hắn có tự tin, chỉ cần trên đường không có ai nhúng tay vào chiến cuộc của bọn họ, hắn tất nhiên có thể thu thập hai cái lão già này.

Sơ lược bàn tay kho héo từ trong tay áo bào lộ ra, Tô Thiên lần thứ hai mang ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm, trầm giọng nói: "*Hàn Phong phải làm phiền ngươi rồi!*". Bạn đang đọc truyện được copy tại

Vừa nói xong thân hình cũng run lên, hóa thành một đạo lưu quang bắn ra, cuối cùng dưới vô số ánh mắt nhìn của mọi người, cùng với Kim Ngân nhị lão chạm vào nhau âm âm. Chóc lát không gian vọng lại năng lượng ba động, giống như gợn nước, từ điểm tiếp xúc nhanh chóng khuếch tán ra.

Ba đạo nhân ảnh vừa vặn đan xen vào nhau, đó là tại từng đạo tiếng phá phong hóa thành làm cho thân ảnh không nhìn rõ, đấu khí va chạm kịch liệt cấp tốc bạo tạc, giống như pháo hoa rực rỡ, rực rỡ nhưng tràn ngập nguy hiểm.

Ngay sau khi Tô Thiên đối chọi cùng Kim Ngân nhị lão, cường giả song phương cũng như vậy triệt để bị hấp dẫn, trong nháy mắt sau, rốt cục bỗng nhiên bạo phát tiếng rống giận dữ, từng đạo thân ảnh đấu khí hùng hồn bao vây lại, hóa thành thất luyện, chợt hiện ra, cuối cùng giống như mưa sao sa vào nhau, tại phía dưới vô số đạo ánh mắt nóng cháy phía dưới, âm âm va chạm!

Cường giả trong Hắc Giác Vực, có vài vị Đấu Hoàng cường giả, mà trái lại nội viện bên này, lại ít hơn một chút, bởi vậy để đối phó với Đấu Hoàng cường giả, hầu như mỗi một vị đều phải phân ra ba gã đấu vương cường giả kèm chế, những lão nội viện trưởng lão này có chút ăn ý, bởi vậy phối hợp lại, cho dù không thể đánh bại đối phương, cũng có thể cầm cự được đối phương.

"Nhị ca" cẩn thận một chút! ..." nhìn luồng năng lượng ùn ùn kéo đến, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thở ra một hơi, nghiêng đầu hướng về Tiêu Lệ vẫn duy trì đứng trầm tỵ ở bên cạnh vẫn thấp giọng nói.

Hơi ngẩng đầu, Tiêu Lệ giống như ánh mắt ác lang đảo qua tại tràng đại chiến đối diện, chợt gật đầu, hơi có chút gian xảo cười nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không chọn Đấu Hoàng cường giả mà hạ thủ, mà trong đấu vương cường giả, chỉ cần không gặp phải loại người biến thái như ngươi, những người khác ta đều có nắm chắc."

Tiêu Viêm mỉm cười, cùng với bàn tay vẫy ra một cái bình ngọc nhỏ nhỏ xuất hiện trong tay, bên trong bình ngọc, huyền phù một cái lục sắc hỏa

liên trông rất sống động, ngón tay vuốt ve bình ngọc, Tiêu Viêm không một dấu vết kín đáo đưa cho Tiêu Lệ, thấp giọng nói: "Gặp phải đối thủ khó chơi hãy dùng đầu khí quán vào sau đó rất nhanh ném ra."

"Đây là?" Tiêu Lệ đồng dạng lấy tốc độ cực nhanh đem tay nhận lấy, mặt không biến sắc hỏi.

"Ta sau khi dung hợp dị họa chế tạo ra một loại Phật Nộ Hỏa Liên nhỏ, ta gọi là "*Hỏa liên bình*" tuy rằng uy lực bạo tạc không có khả năng bằng chân chính Phật Nộ Hỏa Liên, nhưng tại thời khắc mấu chốt cũng có thể tạo được tác dụng không nhỏ. Bất quá đáng tiếc chế tạo quá trắc trở, nếu không ta cho người trăm tám mươi cái như vậy cho dù gặp phải Đâu Hoàng cường giả đều có thể đem hẳn ra nổ sứt đầu mẻ trán." Tiêu Viêm âm thanh cười nói, đồ vật loại này hẳn cũng vậy ngẫu nhiên nghĩ đến, có thể tùy thân mang theo loại này "*Hỏa liên bình*" cho dù đối với lực điều khiển dị họa bây giờ, chỉ có thể miễn cưỡng chế tạo, nếu là trước đây thì chỉ sợ liều chết cũng không làm được. Hơn nữa thứ này bởi có năng lượng duy trì cho nên nhiều lắm chỉ có thể duy trì thời gian ba ngày, cho nên nếu trong vòng 3 ngày không mang ra sử dụng sẽ tự động tiêu tán. Thế nhưng chung quy mà nói, vật này cũng có chút hữu ích nhỏ.

"Tiểu tử người chung quy vẫn mang mấy thứ này." *Tiêu Lệ mỉm cười, cười gật đầu, nói: "Được rồi, chính người cũng cẩn thận một chút đi, Hàn Phong hỗn đản kia cũng không phải cái đèn cạn dầu, nếu thực sự không được, người hãy tự mình chạy trốn, nhớ kỹ, Tiêu gia chỉ có thể dựa vào người!"*

Lời nói vừa ngừng lại, phía sau Tiêu Lệ một đôi song đực giống như ngân sắc lôi điện hơi rung lên, tiếng sấm nhàn nhạt vang lên, chợt thân hình đó giống như đem một con đao nhọn tấn công vào chiến trường hỗn loạn bàng đại trên bầu trời kia.

Nhìn theo Tiêu Lệ thân hình tấn công vào vòng chiến hỗn loạn kia, Tiêu Viêm khẽ cười cười, lúc này ánh mắt mới chậm rãi giơ lên, quét về phía phía chân trời đối diện chỉ còn duy nhất còn một người ở lại không di chuyển: Hàn Phong!

Tại lúc Tiêu Viêm mang ánh mắt hướng Hàn Phong, người kia cũng có cảm ứng giống nhau, dừng lại trong vòng chiến hỗn loạn tầm mắt chậm rãi di động, cuối cùng cùng với ánh mắt Tiêu Viêm đối chọi tại một chỗ, bốn

mắt đan vào, sát ý như hoa lửa tràn đầy ra.

Đối diện hai người, tiếng động cực kỳ lớn, năng lượng xôn xao cùng tiếng nổ mạnh quanh mình tựa hồ cũng lặng yên yếu bớt xuống. Yên lặng giằng co như vậy rồi một lát sau, lưỡng đạo thân ảnh đứng yên không di chuyển, rớt cục tại cùng một thời điểm nhất thời như quý mỵ tiêu thất tại chỗ.

Là trận chiến quan trọng nhất trong chiến trường, Tiêu Viêm cùng Hàn Phong đột nhiên tiêu thất, cũng làm vô số người kinh ngạc ra.

"Xuy!"

Hai người tiêu thất làm mọi người ở đây kinh ngạc là lúc, bầu trời nơi nào đó, lưỡng đạo thân ảnh, lần thứ hai quý dị hiện lên, bất quá lần này, khoảng cách giữa hai người không còn quá xa nhau nữa mà cự ly chỉ hơn mười thước.

"... Tiểu sư đệ, lần này ngươi không dự định gọi lão gia hỏa kia đi ra giúp à?" Rời xa chỗ vòng chiến hỗn loạn. Hàn Phong đứng ở trước mặt hắc bào thanh niên, khớp miệng nhất thời trào phúng, chậm rãi đưa bàn tay lên, thâm lam sắc hỏa diễm bốc lên, nhiệt độ nóng cháy, trực tiếp có thể khiến nhiệt độ không khí phía chân trời di chuyển trướng lên. Bất quá điều này đối với người trước mặt cách đó không xa Tiêu Viêm, lại thờ ơ, ngay cả trong thế giới nham tương hoàn cảnh ác liệt như thế mà hắn đều đã trải qua, nhiệt độ có từng này đối với hắn không có chút lực chấn nhiếp.

"Loại sự tình thanh lý môn hộ này, lão sư cần gì phải xuất mã." *Tiêu Viêm dáng tươi cười âm áp, chỉ bất quá lãnh ý dưới dáng tươi cười kia lại không che giấu bao nhiêu.*

Con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, một lúc sau, Hàn Phong đột nhiên nhàn nhạt nói: "Ta chính mình không rõ, vì sao năm đó hắn không mang "Phân Quyết" truyền cho ta, ta là đệ tử xuất sắc nhất của hắn, nếu như hắn đem "Phân Quyết" cho ta, ta nhất định sẽ kính trọng hắn như trước đây vậy, kết cục cuối cùng như vậy là do hắn tự tìm."

Tiêu Viêm sắc mặt chậm rãi âm trầm, trong thanh âm đầy rẫy châm chọc cùng hàn ý: "Không có lão sư, ngươi chính là một cô nhi với hai bàn tay trắng, lão sư coi trọng ngươi nhưng ngươi lại vì một quyển "Phân Quyết" mà phải bội, nói ngươi súc sinh là không sai.

"Dĩ nhiên đã coi trọng ta, nhưng vì sao không mang "Phần Quyết" truyền cho ta? Ta ở chung cùng với hắn nhiều như vậy năm, hắn cũng không từng cho ta, hẳn hẳn người dựa vào cái gì mà có thể nhận được?" Hàn Phong tiếp trong giây lát tức giận rít gào nói, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

"Người đã chiếm được "Phần Quyết" tự nhiên là nói hiên ngang lắm liệt như thế. Nếu người thân là đệ tử hắn, lại biết hắn có một loại công pháp vô song trên đời, nhưng lúc sau thủy chung cũng không chịu truyền cho người, người sẽ thế nào? Chỉ sợ người cũng làm giống như ta mà thôi!"

Tiêu Viêm liếc mắt đăm đăm nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "*Súc sinh luôn luôn dùng con mắt súc sinh, điều này thì cả thế giới ai ai cũng không thay đổi được.*"

Hàn Phong sắc mặt một mảnh dữ tợn, thân thể không ngừng run rẩy, một lúc lâu sau mới đem cỗ hận ý không thể ngay lập tức đem Tiêu Viêm ra bằm thây vụn đoạn áp chế xuống, khuôn mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười cứng ngắc, nói: "... Tiểu sư đệ, chỉ cần người đem "Phần Quyết" hoàn chỉnh giao cho ta, ta có thể đem toàn bộ "Hắc Minh" tặng cho người. Người lúc này chẳng phải luyện được sư sao, ta còn có thể cho người tất cả các phương thuốc cao giai. Chỉ cần người đáp ứng ta, mặc kệ người đưa ra bất cứ điều kiện gì, ta đều có thể đáp ứng người! Thế nào!"

Tiêu Viêm cười thầm nhìn khuôn mặt gã gia hỏa trước mặt biến sắc, dường như trông giống một con trâu con. Một lát sau, tại con mắt ngạc nhiên của Hàn Phong gật đầu, khẽ cười nói: "*Có thể... cầm mạng của người tới đổi.*"

Chậm rãi thu liễm sự ngạc nhiên trong mắt, Hàn Phong hít sâu một hơi, khuôn mặt dữ tợn cũng như vậy mà chậm rãi tiêu tán, lúc này hắn tựa hồ lần thứ hai hồi phục khí độ của Hắc Giác Vực được hoàng trước kia, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm người thanh niên dáng vẻ tươi cười mặc hắc bào, nói: "Đã như vậy, ta bây giờ chỉ có thể đem người bắt giữ, ha ha, người yên tâm, thủ đoạn của ta rất nhiều, đến lúc đó người sẽ hận người không giao ra "Phần Quyết". Hơn nữa, ngay cả Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể người ta cũng sẽ cùng nhau lấy đi, triệt để biến người thành một phế nhân.

Đối mặt với lời nói mang nhiều âm trầm của Hàn Phong, Tiêu Viêm lại lắc

đầu cười: "Nói thật ra, Hải Tâm Diễm trong cơ thể người ta cũng rất coi trọng, ta nghĩ, nó có thể có thể làm cho "*Phần Quyết*" ta tiến hóa đến một cái mức độ nào".

"Vậy nhìn xem người có bao nhiêu lợi hại!" Hàn Phong âm thanh nhất tiếu, trong cơ thể đấu khí cuồng mạnh mẽ lưu chuyển, chột phía trên bàn tay, Thâm Lam sắc hỏa diễm bùng mãnh bạo ra phía chân trời, giống như một bàn nước từ phía chân trời bùng xuống, thanh thế cực kỳ đồ sộ.

Bên này đột nhiên bạo vọng lam sắc hỏa diễm ngập trời, nhất thời làm hấp dẫn vô số ánh mắt trong thành nhìn qua, mà xem quy mô hỏa diễm bàng đại như vậy, rất nhiều âm thanh kinh thán trong thành vang lên.

"Hai năm thời gian, ta cũng từng bước chạm đến bức chướng của Đấu Tông cường giả. Hiện giờ ta so với trước đây cường đại hơn rất nhiều. Lần trước chỉ vì khinh thường duyên có hỏa diễm của người mà ta bị trọng thương." *Thân thể huyền phù tại phía chân trời bùng xuống Thâm Lam sắc hỏa, Hàn Phong trên cao nhìn xuống bao quát Tiêu Viêm, cười lạnh nói.*

Ngẩng đầu dừng ở Thâm Lam sắc hỏa bàng đại kia, Tiêu Viêm tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, một cỗ lục sắc hỏa diễm, từ trong cơ thể bắt đầu vọt ra, cuối cùng đem bao bọc lấy chính mình.

"Lục sắc hỏa diễm?" Bích lục hỏa diễm vừa vặn hiện ra, ánh mắt Hàn Phong đồng thời mạnh mẽ co rút lại, hẳn rõ ràng nhớ kỹ, năm đó thanh liên địa tâm hỏa không thể có nhan sắc như loại này.

Ngay sau khi buồn bực không giải thích được trong lòng, Hàn Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lại kinh hãi nhìn thấy, phía chân trời vuông góc Thâm Lam sắc hỏa lúc này dĩ nhiên là giống như bị cái gì đó uy áp, nhanh chóng uể oải xuống.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn "*Hải Tâm Diễm*" có chút uể oải, Hàn Phong thậm chí có thể cảm ứng được sự kiêng kỵ trong tâm của hỏa diễm!

Xem hỏa mạc đột nhiên run rẩy, Tiêu Viêm mỉm cười, phía trên ngón tay một ngọn bích lục hỏa diễm nhẹ nhàng bốc lên, nhẹ giọng cười nói.

"Su huynh, tựa hồ dị hỏa người, có chút sợ dị hỏa ta".

-----oOo-----

Chương 633: Trận chiến đồng môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người... người thay đổi dị hoá?" Hàn Phong con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào TIÊU VIÊM trên người bốc lên từng luồng hoá diễm màu bích lục, tuy loại hoá diễm này không có dạng khí thể ngập trời nhưng bằng vào linh hồn cực kì nhạy cảm có thể mơ hồ nhận thấy bích lục hoá diễm kia cực kì đáng sợ.

Nhìn bộ dáng kinh hãi của HÀN PHONG, TIÊU VIÊM cười cười, 1 luồng bích lục hoá diễm giống như tinh linh tại đầu ngón tay đang thấp thoáng đi chuyển, thỉnh thoảng hoá vĩ lướt qua khiến cho không gian có cảm giác như đang vụn vụn.

"Sư huynh, lão sư năm đó bị thương tổn, hôm nay ta thay người chăm dút đi". TIÊU VIÊM hữu thủ nhẹ nắm, cực đại huyền trọng xích hiện ra, trọng xích vung lên, 1 cỗ kinh phong áp bách hướng xa xa về HÀN PHONG chỉ tới.

HÀN PHONG sắc mặt âm trầm, đơn chương nắm chặt thâm lam hoá diễm, cấp tốc khởi động cuối cùng hoá thành 1 hoá diễm trường kiếm thon dài, mũi kiếm chỉ về hướng TIÊU VIÊM nói: "Người không nên dùng giọng điệu giáo huấn này cùng ta nói chuyện, ta chưa từng hối hận, chỉ có 1 điều duy nhất khiến ta tiếc nuối đó là cuối cùng ta vẫn không thể có được "Phân quyết", bất quá bây giờ có thể nói rằng hiện tại người cũng đem đến cho ta".

"Quả nhiên người đúng là súc sinh..." TIÊU VIÊM thở dài lắc đầu, cuối cùng cũng không vì "phân quyết" mà bị những lời vô ích từ tên súc sinh này che mắt, (bàn chân phía trên, ánh sáng ngọc ngân mang hiện lên ra, cuối cùng nhàn nhạt tiếng sấm, âm hưởng vang tận chân trời, tiếng sấm vang lên trong chốc lát, thân hình TIÊU VIÊM đột nhiên run lên.

"Tàn ảnh sao? Thật không ngờ chỉ sau 2 năm người quả nhiên đã mạnh mẽ lên rất nhiều, hiện giờ không cần dùng lực lượng của lão già kia để tăng thực lực nhưng người cho rằng có thể đối đầu với ta được sao?" Nhìn

thân ảnh TIÊU VIÊM không nhúc nhích trên không trung, HÀN PHONG cười nhạt 1 tiếng, phía sau cấp tốc ngưng tụ Thâm Lam sắc hoả hơi rung lên, thân hình lướt đi lùi về sau vài trượng, mà ngay sau động tác kia 1 chút, trước mặt đột nhiên xuất hiện 1 hắc ảnh, trọng xích mang theo kinh phong áp bách kinh khủng vô cùng bèn nhọn khiến không gian tê liệt hung hăng chém xuống thân thể HÀN PHONG, chiêu thức ẩn chứa kinh phong, trọng xích hướng đầu Hàn Phong đập xuống nhưng dưới sự bảo vệ của "Hải Tâm Diễm" không tạo cho HÀN PHONG sự thương tổn nào.

"Tiểu sư đệ, tuy rằng ngươi hiện tại thực lực đại tăng, bất quá sư huynh ta trải qua nhiều chiến đấu có thể so với ngươi ăn cơm còn nhiều hơn. Né tránh công kích của TIÊU VIÊM, HÀN PHONG cười nhạt, cánh tay bỗng nhiên rung lên, trong tay hoả diễm trường kiếm hoa lên 1 đường cực kì xảo quyết và tàn nhẫn lách qua trọng xích đâm thẳng vào ngực TIÊU VIÊM.

"Đình!" Đối mặt với công kích tàn nhẫn của HÀN PHONG, TIÊU VIÊM sắc mặt không đổi, cổ tay lật ngược, trọng xích cấp tốc xoay tròn bay ngược về cuối cùng giống như 1 tấm lá chắn trước mặt mang hoả diễm trường kiếm kia chống đỡ.

"Xuy! Xuy!" TIÊU VIÊM phản ứng nhạy cảm như vậy khiến HÀN PHONG vô cùng kinh ngạc, nhú mày, cánh tay cấp tốc rung động chỉ thấy trên cánh tay hoả diễm trường kiếm giống như tách ra vô số tàn ảnh như thực như ảo, kinh phong hỗn loạn nóng cháy ùn ùn kéo đến thân thể TIÊU VIÊM vây lại, thế tấn công cực kỳ sắc bén.

Đối mặt với thế tiến công sắc bén của HÀN PHONG, TIÊU VIÊM lại không có biểu hiện kinh hoảng, tuy nói hiện giờ không có lực lượng Dược lão hỗ trợ. Nhưng bản thân thực lực của hắn cũng không kém lực lượng thời điểm đó bao xa, hơn nữa thực lực hiện tại bây giờ là của chính hắn bởi vậy không chế lực lượng càng được như ý.

Bàn chân ngân mang loé lên, chân TIÊU VIÊM theo tư thế kì lạ, thân thể quỷ dị tránh né trái phải dĩ nhiên mang tất cả kiếm ảnh tránh né ra thỉnh thoảng huy động trọng xích chống đỡ luồng lửa đỏ, trọng xích bạo phát dựng lên hoa lửa soi sáng khuôn mặt trẻ trung có vẻ mặt ung dung.

Thân hình loé ra, thân thể TIÊU VIÊM bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt lúc đó tinh quang đại thịnh quát khẽ một tiếng từ yết hầu truyền ra xích

thước trong tay hỗn loạn bích lục hoả diễm thẳng tắp bạo xuất ra, tại đây khắp bầu trời là kiếm ảnh đánh trúng vào một đạo tàn kiếm như có như không.

"Tang tang!" thanh âm thanh thúy chậm rãi vang vọng khắp bầu trời kiếm ảnh đột nhiên tiêu thất chỉ còn 1 thanh hỏa diễm trường kiếm mũi kiếm cùng trọng xích va chạm thật mạnh.

"Uông" Cảm thụ được mũi kiếm kia vọt tới với kinh lực mạnh mẽ, TIÊU VIÊM chột quát khẽ, hùng hồn đầu khí từ khắp cơ thể dũng mãnh bạo ra cuối cùng dọc theo kinh mạch nhanh chóng tiến nhập vào cánh tay mà theo như vậy hùng hồn vọt tới, cánh tay TIÊU VIÊM trở nên trắng kiện hơn rất nhiều. Trong giây lát cánh tay hung hăng run lên 1 cỗ bạo tạc lực lượng từ huyền trọng xích bạo dũng phát ra cuối cùng chạm vào hoả diễm trường kiếm kia. Nguồn truyện:

"Thình thịch" Lực lượng thô bạo tiến tới, chỉ thấy từ hoả diễm trường kiếm do "Hải Tâm Diễm" hóa thành bắt đầu xuất hiện 1 vết nứt, HÀN PHONG sắc mặt hơi trầm xuống, bàn tay cấp tốc buông chuôi kiếm ra, khi chuôi kiếm rời tay mất đi lực lượng hỗ trợ nhất thời 1 đạo thanh âm thanh thúy bạo liệt vang lên.

"Người này dị hoá có chút cổ quái!" Hoả diễm bạo liệt, mắt HÀN PHONG loé lên, trước mặt đối phương tại thời điểm hoả diễm có lực lượng dũng mãnh hẳn cảm giác được dị hoá của đối phương đối với "Hoả Tâm Diễm" đang tiến hành... phân giải!

Một kích chiếm được ưu thế, TIÊU VIÊM không có chút chần chừ bàn tay nâng trọng xích nên thật mạnh, bích lục hoả diễm cùng trọng xích giống như 1 đạo thiểm điện màu bích lục hướng về phía HÀN PHONG gần ngay gang tấc lao đến.

Đối với khoảng cách gần như thế, với tốc độ của Tiêu Viêm, HÀN PHONG né tránh cũng không kịp, bởi vậy hẳn đành phải dùng "Hải Tâm Diễm" bao bọc lấy bàn tay hung hăng chặn lại trọng xích đánh tới.

"Keng!" Bàn tay chặn lại trọng xích, nhất thời phát sinh 1 đạo âm thanh kim loại giòn tan, kinh lực tuôn ra mãnh liệt trực tiếp đánh bay trọng xích, bất quá tại tay HÀN PHONG cùng trọng xích tiếp xúc một chút bích lục hoả diễm giống như chất nhầy nhanh chóng dính lên, trực tiếp đốt cháy

chỗ đó, mắt thường có thể nhìn thấy "*Hải Tâm Diễm*" bắt đầu trở nên hư bạc.

Nhìn "*Hải Tâm Diễm*" tiêu thất dần, HÀN PHONG trong lòng rốt cục cảm thấy bất an, tại nơi tiếp xúc hẳn có thể xác định dị hoá TIÊU VIÊM lần này sử dụng tuyệt đối không phải là Thanh Liên Địa Tâm Hoả trước đây

Đấu khí cuộn cuộn từ trong lòng bàn tay HÀN PHONG dâng lên, sau một hồi giằng co, phụ thể bích lục hoả diễm kia mới mới dần dần bị dập tắt, thân hình HÀN PHONG trong nháy mắt lui về đằng sau, sắc mặt ngưng trọng nhìn nhìn về mặt âm áp tươi cười của hắc bào thanh niên, 2 năm không gặp tên kia so với năm đó càng thêm khó chơi và quỷ dị

Nhìn thấy HÀN PHONG không tốn nhiều khí lực để thoát khỏi bích lục hoả diễm, trong mắt TIÊU VIÊM cũng có 1 chút ngạc nhiên, người này quả nhiên như lời Dược lão nói, tu luyện dược cũng như tu luyện khí có thiên phú cực kỳ kiệt xuất, sau 2 năm hẳn cũng có biến hoá rất nhiều, thực lực của người này cũng tăng không ít, hơn nữa không chừng theo như lời hẳn nói dường như hẳn đã chạm tới Đấu Tông cường giả, không chừng một ngày sau đó hẳn sẽ tiến nhập vào hàng ngũ siêu cấp cường giả.

"Có thể dược lão gia hoá kia nhìn trúng đồng thời thu nhận làm đệ tử, quả nhiên là người không đơn giản a". *Cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay có chút đen cháy, HÀN PHONG lắc đầu thở dài, hít nhẹ 1 hơi, ngẩng đầu ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm TIÊU VIÊM cười lạnh nói: "Hai năm thời gian, tuy rằng thực lực người đại tăng, ta cũng không phải là sống uổng phí..."*

Giọng nói thấp xuống đồng thời tay HÀN PHONG kết ấn biến đổi, 1 cỗ bàn bạc đấu khí từ trong cơ thể bạo dũng xuất ra, cỗ đấu khí này cực kỳ mạnh mẽ hầu như vượt xa Đấu Hoàng đỉnh cường giả, thậm chí sợ rằng 1 bước bước vào cấp độ Đấu Tông.

Đấu khí cường hãn chợt xuất hiện trực tiếp khiến cho chiến trường hỗn loạn cách đó không xa lâm vào yên tĩnh, từng đạo ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về đây... mà lúc những ánh mắt này dừng lại tại HÀN PHONG, nhất thời trở nên đặc sắc hơn (ta nghĩ sợ hãi thì hợp lý)

"Người này... chẳng lẽ đã bước chân vào cấp bậc Đấu Tông sao..." Nhìn đấu khí bàn bạc dâng lên, những sợi tóc tán loạn của HÀN PHONG, mặc

dù chính mình là cường giả Hắc Giác Vực trong lòng đều là tràn ngập kinh hãi, mấy năm nay hầu như không ai nhìn thấy HÀN PHONG xuất thủ, bởi vậy dĩ nhiên không người nào biết hắn ta cư nhiên đạt được sức mạnh này!

Đột nhiên bạo phát ra đấu khí kinh thiên, cho dù là ngay cả Tô Thiên cùng Kim Ngân nhị lão đều bị kiềm hãm, nhìn đấu khí bộc phát ra, chột trong mắt đều là tâm tình bất đồng

"Người này tâm cơ thật sâu, dĩ nhiên ngay cả chúng ta cũng không biết hắn sắp đạt đến cái kia..." Kim Ngân nhị lão liếc nhau, trong mắt không nhìn được có loại đồ kị, 2 người dừng lại tại Đấu Hoàng đình phong gần 10 năm thời gian, đến nay không có 1 chút tiến triển, nhưng mà HÀN PHONG không đến 5 năm thời gian cư nhiên có đấu hiệu đột phá, với tốc độ như vậy bọn họ làm sao mà không cảm thấy đồ kị

Tô Thiên phát hiện ra đấu khí bạo phát kia là của HÀN PHONG, sắc mặt từ từ trầm xuống, nếu HÀN PHONG đã bước 1 chân vào Đấu Tông cấp bậc như vậy sức chiến đấu sẽ đột nhiên bạo tăng, thậm chí nếu hắn thi triển dị hoá, coi như là Tô Thiên tự mình đối phó với hắn cũng khó có khả năng đánh bại càng không nói đến TIÊU VIÊM?

Nguyên bản Tô Thiên còn muốn trông cậy vào TIÊU VIÊM có thể đem HÀN PHONG ngăn chặn nhưng nhìn cục diện hiện giờ sợ rằng..., mà chốc lát HÀN PHONG vọt tới xuất thủ lại liên hợp cùng Kim Ngân nhị lão thì chắc chắn sẽ thất bại, lúc đó nội viện thực sự tử thương thảm trọng

Tô Thiên tinh thần có chút sa sút nhẹ thở dài một hơi, chột lấy lại tinh thần, hiện giờ cũng chỉ có hi vọng kí thác vào tiểu tử bình thường hay tạo nên kì tích kia, bây giờ lo lắng cũng không làm được gì.

"Tiểu tử kia, lúc này đây ngươi có thể ngăn cản được Hàn Phong sao?" Ánh mắt dời đi, nhìn không ra trên mặt hắc bào thanh niên kia, Tô Thiên thấp giọng lầm bầm.

-----oOo-----

Chương 634: Hàn Phong sơ nhập Đấu Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn đầu khí bàng bạc dững mãi từ thân thể Hàn Phong trào ra, sắc mặt Tiêu Viêm cũng theo đó từ từ ngưng trọng lại. Hắn cũng không có ngờ tới Hàn Phong trong vòng hai năm đã có thể đặt một chân vào ngưỡng cửa của Đấu tông. Tuy chỉ là nửa bước chân bất quá ai cũng hiểu được chỉ cần đạp một chân vào thì khoảng cách đến cấp Đấu tông chân chính đã không còn xa rồi.

Hơn nữa thì nửa bước chân này cũng đủ để Hàn Phong vượt xa những Đấu Hoàng đỉnh phong tầm thường. Mà nếu Hàn Phong kết hợp "*Hải Tâm Diễm*" thì sức chiến đấu của hắn đã có thể chân chính cùng cường giả Đấu Tông so sánh rồi.

Sức chiến đấu của Hàn Phong cường hãn như vậy làm cho Tiêu Viêm cảm thấy áp lực nặng nề, dù rằng thực lực của Tiêu Viêm hiện tại cũng đại tiến không tệ chút nào. Có thể cùng Đấu Tông cường giả so bì thực lực thì bất kể là ai cũng không thể không coi trọng được.

"Trong hai năm trở lại đây, ngươi là người đầu tiên buộc ta phải triệt để thể hiện ra thực lực thật của ta"

Phía sau lưng hai cánh ngưng tụ từ đầu khí chậm rãi tiêu biến, Hàn Phong chân đạp hư không đứng thẳng người hướng Tiêu Viêm nói một cách nhạt nhẽo.

Không mượn bất kỳ ngoại vật gì hay là đầu khí hóa cánh mà đứng giữa hư không như thế thì chỉ có bậc Đấu Tông cường giả mới có thể thực thi được.

Đạt tới cấp độ này thì cũng có thể xem hư không như là đất bằng dễ dàng đi lại, thế nên lúc không chiến có thể chiếm được ưu thế, về mặt miễn tiện hoàn toàn có thể tăng lên một bậc cao mới.

Khẽ nhíu mắt nhìn Hàn Phong chân đạp hư không huyền phù trên bầu trời, Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi: "*Chỉ là mới tiến một chân vào cánh cửa Đấu tông lại kiêu ngạo, đặc ý đến thế sao?*"

"Chỉ ít ra dùng để đối phó với tiểu sư đệ ngươi thì đã quá đủ rồi"

Hàn Phong bàn tay khẽ phát, một đoàn đầu khí như thực chất từ lòng bàn tay hắn bốc lên không ngớt. Không gian quanh người hắn mơ hồ rung động

vì nặng lượng từ đoàn đầu khí kia thẩm thấu ra.

"Thật vậy chăng?"

Tiêu Viêm khẽ cười, trên bàn tay đưa lên đột nhiên bùng lên hỏa diễm xanh biếc.

Ngọn lửa xanh biếc nhanh chóng bao trùm cả tay Tiêu Viêm, khẽ động Tiêu Viêm đem hỏa diễm kia phân tách ra hóa thành hai loại hỏa diễm một thanh sắc – một vô hình chi hỏa phân biệt bùng cháy trên hai tay.

Tả thủ cầm thanh hỏa, hữu thủ cầm vô hình chi hỏa, Tiêu Viêm ngẩn đầu nhìn sắc mặt Hàn Phong đang cực kỳ khó coi cười cười:

"Người không phải là rất tò mò với dị hỏa cải biến của ta sao? Giờ người đã có thể đoán ra được vì sao nó kỳ lạ chưa?"

Hàn Phong mắt nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa diễm vô hình trên hữu thủ Tiêu Viêm, nghiêng răng lạnh giọng kinh hô *"Vãn Lạc Tâm Viêm"*

Hiện tại thì mọi sự tò mò trong hắn đã tan biến, hắn triệt để hiểu được vì sao thanh sắc dị hỏa của Tiêu Viêm trước kia có chút cổ quái.

"Người ngang nhiên đem Vãn Lạc Tâm Viêm luyện hóa rồi sao?"

Trên người Hàn Phong đầu khí bàng bạc trở nên hỗn loạn tựa như nội tâm hỗn loạn, tràng ngập phần nộ của hắn. Một lát sau đem điều không thể tin được này phần nộ hỏi.

"Chúc mừng người! Đoán đúng rồi đó"

Tiêu Viêm nhướng đôi chân mày hướng Hàn Phong pha chút châm chọc trả lời.

Hàn Phong nghe được ý châm biếm trong lời nói của Tiêu Viêm nhất thời khuôn mặt càng thêm nét âm trầm dữ tợn.

"Không thể nghĩ tới được, Vãn Lạc Tâm Viêm kia lại không đem người thiêu cháy ra tro mà lại mang lại tiện nghi cho người có cơ hội luyện hóa nó."

Thanh sắc hỏa diễm trên tay người địch thị là Thanh Liên Địa Tâm hỏa, nguyên lai là người cường hoành đem Vẫn Lạc Tâm Viêm và Thanh Liên Địa Tâm Hỏa dung hợp lại nên mới miễn cưỡng hóa giải công kích "Hải Tâm Hỏa" của ta. Hàn Phong cất giọng âm u đồng thời đem đấu khí cường hãn tạo ra uy áp bao trùm lên Tiêu Viêm.

"Phản quyết quả nhiên là thứ rất tốt, hắc hắc, người làm cho ta thấy thích thú. Nhất định ta sẽ không từ thủ đoạn đoạt tất cả về tay ta"

Hàn Phong bất chợt cuồng tiếu, cánh tay vung lên: "Bất kể người có được hai loại dị hỏa thì sao? Bằng vào thực lực của người có thể hoàn mỹ không chế chúng sao? Thực lực của ta vượt xa người, chỉ cần đem người đánh cho tịch diệt thì "Phản Quyết", "Thanh Liên Địa Tâm Hỏa", "Vẫn Lạc Tâm Viêm" tất cả sẽ là của ta rồi"

"Người ám đầu rồi á? Chỉ sợ bản lĩnh của người không đủ để lấy được cái gì từ tay ta."

Khẽ lắc đầu Tiêu Viêm mở miệng châm chọc, tay phải nâng lên Vô Hình hỏa diễm bất chợt bạo phát tạo ra ba động mãnh liệt.

Theo ba động ngày thêm kịch liệt do Vẫn Lạc Tâm Viêm tạo nên vẻ mặt Hàn Phong đang điên cuồng nhưng thân thể thì khe khẽ run lên. Đấu khí đang bao phủ trên thân thể hần bỗng nhộn nhạo cả lên, hần đưa tay chặn ngang ngực cố gắng áp chế sự hỗn loạn kia ánh mắt chứa một chút hoảng loạn nhìn Tiêu Viêm.

"Triệu hồi Tâm Hỏa?"

Đối với Vẫn Lạc Tâm Viêm vô số cường giả cũng phải nghi kỵ, cho dù là Hàn Phong cũng không ngoại lệ. Đối với thứ hỏa diễm quái dị thần không thâu quỷ không lường được kia, ai ai cũng đều không dám có chút nào khinh thường. Dù sao đi nữa bên trong nhục thể là nơi yếu nhược nhất, chỉ cần một chút nội thương trong tâm tạng e rằng sẽ dẫn đến việc suy giảm thực lực không nhỏ. Nên khi Tâm Hỏa kia được Tiêu Viêm triệu hồi ra, Hàn Phong càng thêm cấp tốc tăng cường thêm đấu khí để chống lại sức nóng của nó ảnh hưởng tới nội tạng bên trong cơ thể.

Nhìn lớp đấu khí hộ thân của Hàn Phong trở nên ảm đạm hơn lúc trước,

Tiêu Viêm thoáng cười cười. Trong lòng hắn phi thường hiểu rõ Tâm Hỏa được triệu hồi ảnh hưởng không nhỏ đối với Hàn Phong, làm cho hắn phải phân tâm áp chế tâm viêm nên có thể nói là lực chiến đấu của Hàn Phong chắc chắn bị ảnh hưởng xấu đi không ít.

"Bằng vào lực lượng nho nhỏ này của Tâm Hỏa mà mong là tạo ra thương tổn cho ta sao?"

Trên bàn tay Hàn Phong cấp tốc dâng tràn lớp lớp đầu khí quang mang, năng lượng kinh nhân nhanh chóng tỏa ra rất nhanh. Nhìn hành động này của hắn Tiêu Viêm hoàn toàn ngưng trọng vì biết là hắn chuẩn bị tung ra một đạo công kích cực mạnh của hắn.

Cảm ứng được sự bạo loạn ẩn chứa trong đầu khí của Hàn Phong, bàn tay Tiêu Viêm lập tức nắm chặt lại. Một cỗ hấp lực dũng mạnh đem Thanh sắc hỏa diễm đang huyền phù trên không hút vào tay. Thở mạnh một hơi, Tiêu Viêm vận khởi đầu khí trong cơ thể dâng trào ra quán chú vào Huyền trong xích.

Thân trọng xích cũng từ từ chuyển sang màu xanh biết theo từng luồng đầu khí quán nhập vào nó. Hơn nữa nhiệt độ của trọng thước cũng không ngừng tăng lên.

Đầu khí quán chú lên đến cực hạn rốt cuộc cũng dừng lại, thanh trọng xích lúc này đã hoàn toàn biến đổi. Trọng thước từ màu đen thâm thúy đã hóa thành một màu xanh biếc, nhìn qua có chút diễm lệ. Nhưng trên thân trọng thước diễm lệ đó đang tỏa ra không cùng lực lượng khiến không gian quanh nó không ngừng vặn vẹo biến ảo.

Hai tay đồng thời nắm chặt trọng xích, Tiêu Viêm ngẩng lên nhìn Hàn Phong ở xa xa. Lúc này trong tay Hàn Phong đoàn đầu khí màu bạc đã phóng ra cường quang chói lọi, tựa như đem một vầng Nhật Tinh thu nhỏ nắm trong tay.

Cường quang nơi Tiểu Nhật Tinh (ngôi sao nhỏ) phát ra quá dũng mãnh khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào nó.

"Tiểu tử! Tên vương bát đản (tên khốn kiếp J)! Muốn đánh bại ta sao?"

Sau khi nhìn chằm chằm Tiểu Nhật Tinh trong tay mình, Hàn Phong bỗng

ngửa đầu lộ ra khuôn mặt điên cuồng dữ tợn phát ra một tiếng hống mà trong tay hắn đấu khí Tiểu Nhật Tinh kia cũng rời ra nhằm hướng Tiêu Viêm đánh tới.

"Quang Diệu Ẩn"

Một đoàn ánh sáng chói mắt ẩn phía trong là một hình Đại Thủ Ẩn, giống như mặt trời trên cao lạc xuống, mang theo cỡ lực lượng làm người khác sờn cả gai ốc xé nát không gian lao về phía Tiêu Viêm.

"Diễm phân phê lãng thước"

Hai tay nâng trọng thước đã hóa thành màu xanh diễm lệ lên trên đầu, rồi trong nháy mắt toàn lực phách xuống. Một dải năng lượng màu phi thúy ước chừng mười trượng từ đỉnh trọng xích bắn ra mang theo khí thế phách thiên toái địa.

Lưỡng đạo quang mang tuy tính chất bất đồng nhưng đều mang theo lực lượng kinh nhân tựa như thiểm điện phá toái không gian lao đi.

Cuối cùng trong ánh mắt kinh hãi của mọi người hung hăng như hai khóa vãn thạch va chạm nhau.

"Bành!"

Ngay khoảng khắc tiếp xúc nhau, một tiếng nổ đáng sợ tựa như sấm động vang lên kèm theo từng đợt sóng năng lượng bạo cuồng tựa như Kinh Đào Hãi Lãng trên không trung nhanh chóng bao phủ cả bầu trời.

Toàn bộ trời đất như lâm vào cảnh yên tĩnh, năng lượng cuồng bạo sóng nhiệt tràn lan che phủ cả thiên địa. Thậm chí cả ánh mặt trời trên cao chiếu rọi kia cũng như tan biến đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hai chủng loại năng lượng cuồng loạn kia xung đột tả hữu giằng co nhau đến hơn mười phần chung thời gian mới từ từ tiêu biến đi. Mà mọi người đang quan chiến phía trong Phong Thành vẫn như cũ hoàn toàn tĩnh lặng, trên gương mặt mỗi người đều hiện ra vẻ kinh hãi. Nếu lưỡng đạo quang mang va chạm vào gây ra vụ bạo tác kia oanh kích vào giữa thành thì có lẽ trong nháy mắt sẽ đem Phong Thành này sang thành bình địa.

Theo sự tiêu biến của từng đợt sóng năng lượng ở trên bầu trời, hai thân ảnh của Tiêu Viêm và Hàn Phong cũng chậm rãi hiện ra. Lúc này trên mặt Hàn Phong còn có chút huyết sắc tuy tóc tai tán loạn hô hấp thì trì trệ nhưng chung quy năng lượng phản phệ gây ra cho hắn thương tổn không bao nhiêu.

Trái lại Tiêu Viêm vẻ mặt tái nhợt, ngay cả khí tức tỏa ra cũng yếu đi không ít.

Cấp độ chênh lệch giữa hai người lúc này đã hiện rõ, tất nhiên chiếm được thượng phong lại là Hàn Phong.

"Ha ha, tiểu sư đệ cảm thấy thế nào? Xem ra thực lực của ngươi không có cường đại như mồm mép của ngươi a. Đấu khí cạn kiệt rồi sao? Xem ra sư huynh quá xem trọng ngươi rồi!" *Nhìn gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc của Tiêu Viêm, Hàn Phong có chút ngán ngời, sau đó không kiềm chế được vui sướng cười to lên.*

Nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Phong đang cuồng tiếu, Tiêu Viêm khóe miệng có chút cười cợt lãnh nhạt nói:

"Hiện tại tỏ vẻ cao hứng như vậy có phải là quá sớm hay không?"

Nhìn Tiêu Viêm vẫn mạnh mẽ như cũ, Hàn Phong khinh thường cười nhạt. Hắn có thể cảm ứng rõ ràng khí tức của Tiêu Viêm hiện tại yếu đi rất nhiều, hiển nhiên là sau vụ bạo tạc kia bị thương không nhẹ chút nào. Nhưng vẻ mặt tươi cười của hắn không duy trì được bao lâu, khuôn mặt chợt cứng đờ lại nhìn hành động của Tiêu Viêm

Xa xa, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi giơ lên, trong tay áo bào rộng thùng thình một điểm lục mang biên biếc từ từ hiện ra. Rồi trong nháy mắt điểm lục mang kia bay vụt ra huyền phù trên hữu thủ hiện hình một đóa Phi Thúy Hỏa Liên hoàn mỹ không một chút tỳ vết.

"Hô... Xuất ra Hỏa Liên này vẫn như trước tiêu hao phần lớn đấu khí a."

Ngưng mắt nhìn vẻ mặt cứng đờ của Hàn Phong, Tiêu Viêm khẽ cười nói.

"Sư huynh, ta cũng rất xem trọng ngươi a. Đem cái thứ khiến ngươi chịu không ít thiệt thòi này cho ngươi hưởng thụ lần thứ hai a."

Lúc này sắc mặt Hàn Phong thoáng chốc trở nên cực kì khó coi.

-----oOo-----

Chương 635: Phỉ Thúy Hỏa Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mắt Hàn Phong, Hỏa Liên tuy chỉ nhỏ như bàn tay nhưng so với hỏa liên khổng lồ cơ hồ bao phủ bầu trời lúc trước kia thì càng cường đại kinh khủng hơn không biết bao nhiêu. Vào hai năm trước cũng vì cái thứ chết tiệt này đã khiến hắn xém nữa lật thuyền trong mương mà mệnh chung rồi.

Đóa Hỏa Liên lần này không còn là hai màu xanh trắng nữa mà đã nhuộm một màu phỉ thủy nhìn càng thêm diễm lệ. Nhưng trong lòng Hàn Phong lại hiểu rằng Hỏa Liên lần này so với hỏa liên hai năm trước càng kinh khủng hơn.

Tuy có thể nói Phật Nộ Liên Hoa hai năm trước do Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Cốt Linh Lãnh Hỏa dung hợp lại tạo ra là hình thái cực mạnh. Vì Vẫn Lạc Tâm Viêm trên dị hỏa bảng bài danh thấp hơn so với Cốt Linh Lãnh Hỏa.

(đoạn này hình như Thổ Đậu viết nhầm thì phải! nguyên văn: "*cốt linh lãnh hỏa tại dị hỏa bảng thượng đích bài danh bỉ cốt linh lãnh hỏa yếu đề nhất ta*" tức là: "*Cốt Linh Lãnh Hỏa trên dị hỏa bảng bài danh thấp hơn so với Cốt Linh Lãnh Hỏa*" => điều này quá kỳ cục nga J - mụi dịch đúng – A Tút)

Nếu từ phương diện này suy ra thì đúng là Phỉ Thúy Hỏa Liên yếu hơn hẳn Phật Nộ Liên Hoa trước kia. Bất quá Cốt Linh Lãnh Hỏa dù sao cũng là dị hỏa của Dược Lão. Cho dù Tiêu Viêm có thể mượn nó sử dụng, nhưng để hoàn toàn thao túng Cốt Linh Lãnh Hỏa như thao túng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Vẫn Lạc Tâm Viêm thì đó là chuyện không có khả năng.

Bởi vậy dị hỏa của hai người dung hợp lại hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có sự

xung đột. Tuy tiêu Viêm có thể dùng lực lượng linh hồn mạnh mẽ của mình cường hoành áp chế những xung đột khó có thể thấy được đó, nhưng vẫn có chút cản trở lực lượng của Phật Nộ Liên Hoa.

Nhưng hiện tại thì khác hẳn, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và Vẫn Lạc Tâm Viêm đều là dị hỏa do Tiêu Viêm triệt để luyện hóa nên việc khống chế cũng xuôi chèo mát mái hơn nhiều.

Hiện tại khi Tiêu Viêm đem hai loại dị hỏa này dung hợp lại thì không chỉ là đấu khí mà lực lượng linh hồn bị tiêu hao so với trước đây giảm xuống rất nhiều. Hơn nữa uy lực của Hỏa Liên không có chút nào suy yếu, thậm chí do hai loại dị hỏa dung hợp lại hoàn hảo không có xung đột đã đem uy lực của chiêu Phật Nộ Liên Hoa phát huy đến cực hạn.

Bởi vậy tuy rằng Vẫn Lạc Tâm Viêm của Tiêu Viêm trên dị hỏa bảng bài danh kém hơn Cốt Linh Lãnh Hỏa nhưng dùng để dung hợp với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tạo thành Phật Nộ Liên Hoa thì uy lực không hề thua sút so với năm đó.

Mà ngay khoảnh khắc này Hàn Phong dựa vào Lực cảm nhận xuất sắc của linh hồn cũng chỉ có thể mơ hồ nhận ra uy lực Phi Thúy Hỏa Liên, cho nên trên sắc mặt càng thêm thâm trầm.

Hắn biết Tiêu Viêm lại đem thứ chết tiệt này ra để nhất mực đùa bỡn hắn.

Cố nhiên uy lực của Phật Nộ Hỏa Liên là cực đại, nhưng thời gian để ngưng tụ lại không ngắn. Nếu đang đem cắt đứt giai đoạn ngưng tụ của hắn dĩ nhiên việc xuất ra hỏa liên sẽ thất bại hoàn toàn. Nhưng Tiêu Viêm lại mượn lúc "*Diễm Phân Phệ Lãng Xích*" và "*Quang Diệu Ấn*" đấu nhau che chắn tầm quan sát, lặng lẽ ngưng tụ hoàn tất hỏa liên. Nên sau khi mọi thứ năng lượng giao động tiêu tán sắc mặt lại trở nên tái nhợt như vậy nguyên do không phải bị phản phệ đến mức trọng thương mà do việc hắn ngưng tụ "*Phật Nộ Hỏa Liên*" này.

Khi nhìn sắc mặt âm trầm của Hàn Phong, Tiêu Viêm Bất chợt cười dài rồi cúi đầu nhìn Phi Thúy Hỏa Liên đang chậm rãi xoay tròn lơ lửng trên tay, trong lòng cảm khái không thôi. Từ lúc sáng tạo ra Phật Nộ Hỏa Liên đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn dựa vào thực lực của chính bản thân ngưng tụ ra hỏa liên cực mạnh này. Trong quá khứ muốn ngưng tụ hỏa liên có uy lực cực mạnh này hắn không những phải mượn linh hồn

lực của Dược Lão mà còn phải mượn Cốt Linh Lãnh Hỏa. Nhưng hiện tại thì hẳn triết đề có thể tự thân làm được điều này.

Nhẹ nhàng huy động hỏa liên trong tay, khoe miệng Tiêu Viêm nhất thời xuất hiện nụ cười vui sướng. Xem ra hai năm vất vả trong nội viện này thu được hiệu quả cũng không nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Hàn Phong, Tiêu Viêm nở một nụ cười, hai cánh sau lưng chậm rãi xòe ra.

Phi Thúy Hỏa Liên nhất thời rời ra khỏi tay kì quái đón gió mà không ngừng bao trùm. Ngấn ngủi trong chớp mắt, từ một hỏa liên nhỏ bằng bàn tay nhanh chóng phình to đến nửa trượng. Hỏa liên tựa như đài sen Phật Adidà thường ngồi bốc lên vô tận hỏa diễm màu lục bích mang đến cảm giác thánh khiết mà lại hàm chứa một lực phá hoại đáng sợ.

Ngay khi Phi Thúy Hỏa Liên bành trướng ra đến nửa trượng, không gian bao quanh hỏa liên chợt chấn động kịch liệt. Từng vết rách không gian đen tối nho nhỏ không ngừng lan ra, cơ hồ lực lượng ẩn chứa trong hỏa liên đã đạt đến mức kinh khủng đến nỗi thực sự phá toái không gian.

Hàn Phong ở phía xa, nhìn hỏa liên chậm rãi xoay tròn không ngừng tạo ra các vết nứt không gian màu đen mà nhãn đồng nhanh chóng rút lại. Lực phá hoại to lớn đến bậc này thì ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút bất an. Nếu bị hỏa liên đánh trúng sợ rằng hắn cũng phải mất mạng tại đương trường.

"Gia hỏa chết tiệt"

Hung hăng cắn chặt hai hàm răng, hàn Phong cũng không dám chậm trễ từ trong yết hầu phát ra một tiếng quát trầm thấp, bất chợt từ trong cơ thể Thâm Lam Hỏa Diễm không ngừng cuộn cuộn dũng mãnh tuôn ra cuối cùng hóa thành một biển lửa Thâm Lam ước chừng rộng bảy tám trượng, đem thân ảnh Hàn Phong bao bọc vào giữa.

Tứ phương hỏa diễm bốc lên ào ạt tựa như sóng biển ầm ầm xô vào gành đá tạo chút áp lực, có một cảm giác cổ quái tựa như đang một thân một mình đối mặt với biển rộng mênh mông, khiến cho lòng người không thể phát ra một chút dũng khí phản kháng.

Lam hỏa tỏa rộng, nhiệt độ nóng bức lan ra bao phủ cả một vùng trời, một số ít cường giả chân chính còn có thể chống đỡ còn lại số người thực lực kém hơn mồ hôi tuôn rơi như mưa rào. Một ít người kém cỏi còn cảm thấy choáng đầu hoa mắt cuối cùng thì ngất lịm ngã xuống.

Dị hỏa có lực lượng kinh khủng tới mức làm thiên địa thất sắc, lời nói này không ngoa chút nào. Hàn Phong toàn lực xuất ra hỏa diễm làm cho Phong Thành dưới chân hắn bỗng chốc như đã bị khô hạn nhiều năm, thậm chí hơi nước trong không khí cũng bốc hơi đi hết, không khí khô ráo hoàn toàn. Trong lúc này mọi người đều cảm nhận được sự khô khốc khi từng luồng dưỡng khí đi qua yết hầu.

"Đi"

Mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Phong đang tri triển ra biển lửa khổng lồ bao phủ cả trời đất, Tiêu Viêm vùng tay kết ấn đẩy mạnh ra. Tức thời Phi Thủy Hỏa Liên to lớn đang chậm rãi xoay tròn khẽ rung lên, trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng phá toái không gian hóa thành một Phi Thủy lưu quang mang theo kinh phong hỗn loạn nóng cháy đến kinh hãi âm âm lao vào biển lửa Thâm Lâm.

"Hải Tâm Huyền Thú"

Sắc mặt ngưng trọng nhìn Phi Thú lưu quang đang phá không lao đến, Hàn Phong không chút chậm trễ khẽ động thủ ấn, từ trong yết hầu vang lên tiếng quát. Bất chợt cả biển lửa khổng lồ bốc cháy kịch liệt, hỏa diễm gào thét cấp tốc xoay quanh cuối cùng mơ hồ ngưng tụ thành hình thể Thâm Lam cự thú khổng lồ.

Ngưng tụ cự thú này hao tổn đầu khí cực lớn khiến cho sắc mặt Hàn Phong nháy mắt nhạt đi một phần huyết sắc.

Hình thể của cự thú thật to lớn, đem so với hình thái chiến đấu của Thôn Thiên Mãng không hề nhỏ hơn.

Cự thú hình dáng như sư tử nhưng lại mang một cái đuôi bọ cạp (hạt vĩ) ở trên đỉnh đầu mọc ra một cái sừng màu lam đậm ẩn ước thấy được lam mang thỉnh thoảng lóe lên. Mà lúc đột giác lực không gian quanh nó cũng vụn vụn hiện lên từng vết nứt đen tối.

Ngay lúc biển lửa tiêu hao một lượng lớn hỏa diễm để ngưng tụ ra hình dáng cự thú, chỉ Tiêu Viêm cũng giật mình kinh hãi. Hai năm không gặp Tiêu Viêm không ngờ Hàn Phong đã có được năng lực thao túng "*Hải Tâm Diễm*" đến trình độ này.

Tiêu Viêm tự biết chính bản thân hẳn muốn thao túng dị hỏa ngưng tụ thành hình cự thú như vậy cũng chẳng thể nào thực thi.

Tiêu Viêm thoáng giật mình, không chút chần chừ tập trung vào Phi Thúy Hỏa Liên đang lấp lánh diễm lệ mà toát ra hàn quang, đang giống như thuần di mang theo vô tận kinh phong gào thét kinh nhân lao đi. Thâm Lam hải hỏa đang tràn ngập phía Hàn Phong cũng phải nổi lên một chút rung động

"Đi"

Sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm hỏa liên cực kỳ to lớn phía trước mặt, thủ ấn Hàn Phong chợt biến đổi, quát lên một tiếng.

Hỏa diễm sư thú không lộ do đại lượng hỏa diễm ngưng tụ giữa đầu bạo rống. Bất chợt bốn chân uyển chuyển di động, giống như một cỗ chiến xa cự đại không một chút e dè nhằm hướng hỏa liên ầm ầm lao tới.

Khoảng cách giữa hai đối thủ chợt thu hẹp lại, cả Tiêu Viêm cùng Hàn Phong đều căng thẳng thần kinh tột độ, sử ra hai cái đấu kỹ mang theo hỏa diễm có thể đốt cháy rừng rậm nấu sôi biển cả, như sao băng ầm ầm va chạm vào nhau.

"Bành!!"

Ngay lúc Phi Thúy Hỏa Liên cùng Hỏa Diễm Sư Thú chạm nhau, cả trời đất như lặng đi, chợt lúc đó năng lượng trên bầu trời nhộn nhạo cả lên, năng lượng hỏa diễm có chút rục rở mỹ lệ điên cuồng từ trung tâm va chạm tung ra tràn ngập cả bầu trời.

Năng lượng bạo động trên bầu trời quá cường hãn, khiến cho mọi cường giả đều dừng tay kinh hoàng nhìn lên. Nhìn thấy một khoảng trời tràn ngập ba động năng lượng do hỏa liên cùng sư thú va chạm gây ra, trong lòng mọi người có cảm giác hãi hùng, nếu như bạo kích này đánh lên thân thể thì hôi phi yên diệt là điều không tránh khỏi.

"Oanh!!"

Trạng thái yên tĩnh chỉ xảy ra trong thời gian ngắn ngủi, ngay sau đó năng lượng từ nơi va chạm bùng phát tựa như phong bạo ào ạt dựng lên.

Hỏa diễm năng lượng phong bạo điên cuồng đáng sợ kia khếch trương rộng ra đến hàng trăm mét, thậm chí đám cuồng giả đang hỗn chiến trên bầu trời đều chật vật chuyển thân chạy trốn.

Bọn họ tự hiểu rằng với thực lực của bọn họ nếu để hỏa diễm phong bạo này chạm vào người thì không dễ chịu chút nào.

Vì vậy mà một màn buồn cười xảy ra trên bầu trời, vốn đang đang là chiến trường hỗn loạn cực kỳ gay cấn, tất cả như một đàn chim tan tác tràn ngập sợ hãi tung mình bay biến đi mọi phương hướng. Làm cho mọi người đang quan chiến từ dưới đất trợn mắt há mồm ngạc nhiên.

Tô Thiên trưởng lão vung chưởng phách ra, kinh lực mạnh mẽ trực tiếp chấn lui Kim Ngân song lão. Sắc mặt Kim Ngân song lão tái nhợt đi, hai người liên thủ tuy có thể miễn cưỡng cùng đấu tông cường giả đôi đầu, nhưng trong thời gian dài cũng lâm vào thế hạ phong. Thời gian càng kéo dài thì chắc chắn song lão nhận lấy kết cục bại vong. Hàn Phong lúc này muốn cắt đứt dây dưa cùng đối thủ để viện thủ cho đồng bọn đối phó Tô Thiên, nhưng tự thân còn lo không xong bị Tiêu Viêm đánh cho tơi tã mặt mũi.

Cười nhạt nhìn sắc mặt xanh trắng rồi bời bời của Kim Ngân song lão, Tô Thiên lại không thừa cơ truy kích mà quay đầu ngưng trọng nhìn Phong Bão Hỏa Diễm kinh khủng. Loại năng lượng va chạm cuồng loạn này đối với thực lực hiện tại của hắn cũng gây ra không ít cảm giác kinh hãi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đã quá khinh thường Tiêu Viêm tiểu tử này rồi, ngay cả Hàn Phong thế hiện ra thực lực mạnh mẽ cũng có thể ngăn chặn lại. Bất quá không biết rốt cuộc là ai thắng ai bại đây?"

Tô Thiên dừng lại nhìn hỏa diễm bạo loạn trong lòng trầm nghĩ sau hỏi giao phong này kết quả thắng bại sẽ phân chia rõ ràng. Ai có thể cười đến lúc cuối cùng hắn cũng không biện pháp nhận biết được.

"Ai... Hi vọng là tiểu tử Tiêu Viêm sẽ chiến thắng a!"

-----oOo-----

Chương 636: Mạng người là của ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa Diễm Phong Bạo đáng sợ kéo dài phủ cả thiên địa, độ nóng cháy đem cả hư không mà nó bao phủ biến thành cực kỳ khô khốc. Hỏa diễm hùng hồn nở rộ như một đóa sen diễm mỹ tựa như ánh mặt trời vừa nhô lên trên sa mạc, chiếm cứ cả không gian rộng lớn khiến cho cả vùng không gian đó trở nên vụn vẹo hư ảo.

Vô số người trợn mắt há mồm nhìn phong bạo diễm hỏa lan tràn khắp thiên địa. Tuy rằng khoảng cách với hỏa diễm rất xa, nhưng vẫn mang đến cảm giác đôi chân như nhũn ra đứng không vững. Vụ nổ kinh thiên này nếu như chỉ thấp xuống một chút nữa có thể đem cả Phong Thành biến thành một tòa tử thành.

Lúc trước trên bầu trời, cường giả song phương còn đang kịch chiến, lúc này tất cả đều hoảng hốt cấp tốc đem thân thể hạ xuống đất. Trong thời khắc năng lượng cả trời đất lâm vào bạo loạn điên cuồng, lưu lại trên bầu trời là một hành động cực kỳ ngu xuẩn, nếu như bị Hỏa Diễm Phong Bạo kia bao phủ thì kết cục chắc chắn sẽ thê thảm không gì bằng.

"Tiêu Viêm này thực lực càng ngày càng kinh nhân" Một nơi trên ngọn núi, đưa tay lau mồ hôi trên mặt Lâm Diễm hướng qua Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh đứng bên cạnh cười khở. Ba người bây giờ đã là trưởng lão nội viện, tự nhiên trảng chiến đấu với quy mô lớn như thế này không thể vắng mặt được. Lúc trước cả ba người bọn họ cùng liên thủ ngăn cản một gã Đấu Hoàng cường giả nhưng vẫn bị gã kia với thể công sắc bén khiến cho cực kỳ chật vật. Bất quá kéo dài thời gian cầm cự đến lúc này đã là quá thành công rồi.

Nghe được giọng điệu cười khở của Lâm Diễm, Lâm Tu Nhai hai người đồng cảm gật đầu thờ dài. Năm đó Tiêu Viêm đối với bọn họ đều cung kính kính gọi hai tiếng Học Trưởng, vậy mà hai năm ngắn ngủi thực

lực lại có thể cùng cường giả số một số hai của Hắc Giác Vực chính diện chống đối. Sự đối thay này thật khiến cho người khác không thể không cảm thán. Mà sự việc này đối với Liễu Kinh càng thêm cảm xúc sâu sắc hơn, bởi vì năm đó hắn và Tiêu Viêm tỷ thí trên lôi đài gần như ngang sức dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương mà hôn mê đi. Nhưng với hiện tại thì xem ra Tiêu Viêm kia không quá năm hiệp có thể tùy tiện đã bại hắn. Ý nghĩ này vụt qua, Liễu Kinh không khỏi cười khở một tiếng, trong lòng không thể không có cảm giác bội phục với Tiêu Viêm. Loại tốc độ tu luyện kinh nhân này hoàn toàn tự thân hắn quyết định kèm theo chút cơ duyên xảo ngộ, không có chút gì dính dáng đến thiên phú cả.

Đứng trên ngọn một cây cao cách ba người Lâm Diễm không xa, thân hình Tiêu Lệ hiện ra, có chút thấp thỏm lo âu trên mặt nhìn từng vùng Hỏa Diễm Phong Bạo đang che phủ cả bầu trời. Cho dù hắn đối với Tiêu Viêm có chút lòng tin nhưng nhìn vào vùng năng lượng kinh khủng đang kịch liệt xung đột với nhau kia cũng không khỏi sinh ra ít cảm giác bất an. Dù sao thì Hàn Phong cũng không phải là đèn cạn dầu, trong hai năm Tiêu Lệ trà trộn vào Hắc Giác Vực không ngừng thu thập thông tin tình báo từ tổ chức Hắc Minh, nhưng vẫn không có thu được dù mà một nửa thông tin về việc Hàn Phong đã có thực lực tiếp cận với Đấu Tông cường giả. Nhưng hiện tại Hàn Phong bộc lộ thực lực chân chính lại khiến cho phần lớn mọi người cảm thấy kinh hãi.

"A...Tiểu viêm tử, ngươi đừng có xảy ra điều gì ngoài ý muốn nha, nếu không ta làm sao còn mặt mũi mà nhìn đại ca." Năm chặt hai tay, trong thời điểm này Tiêu Lệ chỉ còn biết cầu khẩn cho Tiêu Viêm nắm được vận khí mà thoát khỏi Hỏa Diễm Phong Bạo đáng sợ kia thôi.

Mọi người sau khi ly khai khỏi vùng ảnh hưởng của Hỏa Diễm Phong Bạo, lúc này mới yên tâm ngẩng đầu nhìn Hỏa Diễm Phong Bạo tràn ngập cả bầu trời mà khẽ trút tiếng thở phào nhẹ nhõm. Hiển nhiên trong lòng mọi người đều rất muốn biết rốt cuộc là Hàn Phong hay Tiêu Viêm có thể từ trong Hỏa Diễm Phong Bạo bước ra.

Hồi lâu sau, trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Hỏa Diễm Phong Bạo khuếch tán trên một diện tích rộng lớn tràn ngập cả bầu trời kia mới từ từ tiêu tán. Nhưng hai thân ảnh của Tiêu Viêm cùng Hàn Phong vẫn không có xuất hiện một chút động tĩnh nào.

Thấy trên bầu trời không có chút động tĩnh gì, mọi người ai nấy đều rơi

vào im lặng cả nói to tiếng một chút cũng không dám nói, ngoảnh mặt nhìn nhau. Sắc mặt ai cũng có chút rung động, chẳng lý nào hai người Tiêu Viêm cùng Hàn Phong đều bị Hỏa Diễm Phong Bạo đánh chết hết rồi?

Tô Thiên không hề nháy mắt một lần chăm chặp nhìn bầu trời bị bao phủ trong Hỏa Diễm Phong Bạo. Với thực lực của hắn cho đến thời điểm hiện tại cũng không thể biết được một chút tình huống nào rõ ràng. Bởi vậy không còn cách nào hiệu quả hơn việc đứng đây phân tích những biến động bên ngoài Hỏa Diễm Phong Bạo.

Mọi người còn đang ngỡ ngàng thì trên bầu trời mênh mông phát ra một tiếng động xé gió đầu tiên vang lên, chợt xuất hiện một thân ảnh từ trong Hỏa Diễm Phong Bạo bắn xuống mặt đất.

Thân ảnh này đột nhiên hiện ra, lập tức dẫn động mọi ánh mắt quán chú vào nó. Tuy rằng tốc độ lao xuống của thân ảnh này cực kỳ mau lẹ, nhưng vẫn có một số ánh mắt tinh tường nhận ra được thân phận của người này, lập tức xuất hiện một tràng âm thanh chứa đựng sự vui mừng hết sức vang vọng ra.

"Là Minh Chủ! là hắn sống sót đi ra a!"

Nghe được từng tiếng quát kinh hãi kia, mọi thành viên Hắc Minh khuôn mặt đang căng thẳng nhất thời giãn ra còn mơ hồ toát ra chút tươi cười đắc ý. Nếu người sống sót sau cùng là Hàn Phong thì e rằng nội viện phải muối mặt mà chật vật rúi lui, vì trước đó bọn họ đã khoát lác cùng Hắc Giác Vực về năng lực của nội viện. Dù sao đi nữa thì trong mấy năm nay, một phương thế lực có thể làm cho nội viện phải kinh ngạc ngoài Hắc Minh ở ngoại vi Hắc Giác Vực ra còn có không ít tổ chức khác.

Trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt đất ý của thành viên Hắc Minh, những người trong nội viện nháy mắt trở nên cau có, nghiến răng phẫn hận. Bầu không khí bất chợt trầm mặc đi vì chịu vô vàn áp lực. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Nghe những tiếng hét mừng rỡ của bọn Hắc Minh, ánh mắt Tiêu Lệ đột nhiên trở nên đỏ rực, sát ý dữ tợn tràn lên khuôn mặt đang dần dần lạnh lẽo. Trong lòng hắn hạ quyết tâm, một khi Tiêu Viêm chẳng may xảy ra điều bất hạnh thì hắn sẽ liều cái mạng nhỏ cũng phải làm cho Hàn Phong đổ máu tại đương trường.

"Mọi người không nên hoảng loạn, ta thấy có chút không đúng!"

Tô Thiên đột nhiên quát vang, mọi người có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại chợt thấy Tô Thiên đang chăm chăm nhìn thân ảnh Hàn Phong đang từ trên bầu trời lao xuống, ánh mắt ngập tràn hi vọng. Chợt mọi người cũng nhận ra có điểm không đúng, thân ảnh Hàn Phong tuy rằng thoát ra từ Hỏa Diễm Phong Bạo nhưng tư thế lao xuống kia lại giống như bị người ta hung hãn đá cho một cước mà rơi bấn xuống vậy.

"Xuy!"

Thời điểm này trong lòng mọi người lại cảm thấy kinh nghi, đột nhiên một tiếng phá phong bén nhọn lần thứ hai vang vọng khắp bầu trời. chợt Hỏa Diễm Phong Bạo đang tràn ngập bầu trời đột nhiên nhu động.

Chợt một bóng đen từ trong đó nhanh chóng lao ra, có thể dễ dàng thấy được đôi cánh bằng lửa màu ngọc bích giang rộng trên bầu trời

"Là Tiêu Viêm! Hắn không có vong mạng!"

Nhìn đôi cánh hỏa diễm quen thuộc, tâm tình tối tăm của các cường giả nội viện tan biến nhất thời reo hò.

Có chút kinh ngạc nhìn đôi cánh hỏa diễm quen thuộc, khuôn mặt dữ tợn của Tiêu Lệ chậm rãi thu liễm, trong lòng rớt cuộc thờ ra nhẹ nhõm, cười khổ nói: *" Gia hỏa này vẫn luôn khiến người khác lo lắng mà!"*

Ngay khi thân ảnh Tiêu Viêm xuất hiện, tiếng cười đắc ý của bọn người Hắc Giác Vực giống như bị người ta bóp nghẹn lại. Tiếng cười đột nhiên tắt đi, trên gương mặt bọn họ hiện ra những nét cảm xúc khiến người ta buồn cười.

Trong ánh mắt kinh hãi của các cường giả Hắc Giác Vực đang nhìn về phía trên đỉnh đầu Hàn Phong, thân ảnh mang trên lưng Bích Lục Hỏa Dực hóa thành một luồng Bích Lục Hỏa Mang hướng về phía Hàn Phong đang rơi xuống cấp tốc lao tới.

Bởi vì bị hỏa diễm phản phệ mà trong cơ thể đấu khí bế tắc, Hàn Phong chỉ biết giương mắt nhìn Tiêu Viêm đang lao tới thét lên: *"Tiểu tạp chủng!"*

Ngươi dám!"

Tiêu Viêm nở một nụ cười dữ tợn, trên quyền đầu Bích Lục Hỏa Diễm điên cuồng bùng cháy lên sinh ra vô vàng kinh phong hỗn loạn hung hãn.

Ngay trước những ánh mắt hoảng sợ của mọi người hung hãn đánh lên ngực Hàn Phong. *"Tội phản sư có chết cũng chưa đền hết tội!"*

Quyền đầu hung hãn đánh tới, Tiêu Viêm phần nộ gầm vang cả bầu trời.

"Bành!"

Hai thân ảnh va vào nhau, đột nhiên trên trời vang lên một tiếng trầm thấp, khiến cho trái tim mọi người gấp rút đập mạnh hơn một chút.

"Phốc xuy!"

Hứng trọn đòn công kích này mà không hề có chút phòng ngự nào trên thân thể, Hàn Phong trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết đỏ sẫm mà thân hình thì giống như chim gãy cánh hướng mặt đất rơi xuống. Cuối cùng giữa vô số ánh mắt kinh hãi, thân hình hắn đập mạnh lên mặt đất bình nguyên ngoài Phong Thành.

Khuôn mặt Tiêu Viêm nhiễm đầy tiên huyết, lồng ngực kịch liệt đập phồng, hai tay nhè nhẹ run lên mà trong cơ thể cảm giác suy yếu không ngừng truyền ra. Rõ ràng Tiêu Viêm cũng đã đến cực hạn chịu đựng rồi.

Hỏa Diễm Song Dực sau lưng chấn động hư bạc thêm, ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Phong rơi xuống đất tạo ra một hố sâu. Hắn có thể cảm nhận được tuy Hàn Phong không có chút động tĩnh, khí tức cực kỳ suy yếu nhưng cũng không hoàn toàn tiêu tán.

Hung hãn căng chặt răng, bàn tay Tiêu Viêm thoáng vung lên, huyền trọng thước chột hiện ra. Hai tay hắn nắm chặt trọng thước, vận dụng hết tất cả đầu khí ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, hai cánh sau lưng rung lên hướng Hàn Phong đang kéo dài chút hơi tàn cấp tốc lao xuống, cấp cho hắn một kích trí mạng cuối cùng.

"Cứu lấy Minh Chủ!"

Cử động của Tiêu Viêm trong nháy mắt bị các cường giả Hắc Giác Vực phát hiện, lập tức tất cả sắc mặt đều đại biến quát lên một tiếng chói tai vang vọng khắp nơi. Bọn chúng phi thường hiểu rõ tầm quan trọng của Hàn Phong đối với Hắc Minh, nếu mà mất đi Hàn Phong thì cả liên minh khổng lồ này e rằng hoàn toàn sụp đổ.

"Ngăn bọn chúng lại cho ta!"

Ngay lại lúc chúng cường giả Hắc Giác Vực vừa động thủ, Tô Thiên quát lạnh một tiếng. Đã sớm đợi mệnh lệnh của Tô Thiên, tất cả các trưởng lão nội viện lập tức động thân, ngay tại bên ngoài Phong Thành lập nên một bức tường chắn. Từng đạo khí thể cường hãn dựng lên mang bọn cứu viện Hắc Giác Vực đẩy lui trở lại.

Nhờ vào sự ngăn cản của các trưởng lão nội viện, Tiêu Viêm giáng mắt xuống đỉnh đầu Hàn Phong cách mấy trượng, trọng xích giờ cao quá đỉnh đầu không chút chần chừ, cực kỳ hung ác trực tiếp hướng đỉnh đầu hắn phách xuống. Cổ thanh thế đó với thực lực Hàn Phong bây giờ nếu bị đánh trúng e rằng vong mạng tại đương trường.

"Điều Hàn Phong nói quả nhiên không phải là giả, nguyên lai linh hồn Dược Trần đích thật đang ở trên người tiểu tử này!"

Ngay trong lúc trọng xích âm âm oanh xuống, một tiếng cười quái dị từ một đạo quỷ khí âm u tĩnh mịch vang lên từ phía chân trời. Chợt một đoàn hắc vụ cực kỳ quỷ dị, dũng mãnh tiến vào bình nguyên.

"Áo!"

Hắc vụ vừa dũng mãnh tiến vào, bỗng nhiên từ trong đó bắn mạnh ra một Thiết Liên (xích sắt) mang theo một vùng đen kịt sâu thẳm mênh mông. Tốc độ của Thiết Liên này cực kỳ kinh khủng, hầu như trong nháy mắt vượt qua khoảng cách không xa tiếp cận Tiêu Viêm. Mũi nhọn của Thiết Liên sắc bén như đao nhận, thậm chí mơ hồ lộ ra một điểm hàn quang cực kỳ quỷ dị.

Tiêu Viêm sau khi huy động trọng thước hướng Hàn Phong đánh ra một kích cuối cùng, đấu khí dường như hao tổn không còn một chút, tựa như nỗ lực hết đà. Bởi vậy đối với Thiết Liên đang bạo dũng tiến tới dĩ nhiên là không có chút khả năng để tránh né.

Quay đầu một cách khó khăn, đập vào trong con ngươi là hắc thiết liên to lớn có chút quỷ dị.

"Đây là gia hỏa Hồn Điện sao?"

Trong đầu nhanh chóng hiện lên nhân ảnh hắc vụ sở kiến trên đại bình nguyên Hắc Giác Vực năm đó, phương thức công kích hầu như hoàn toàn tương đồng với người đang đối diện này.

Không vì việc Tiêu Viêm đoán ra thân phận mà hắc thiết liên có chút đình trệ. Đoàn hắc vụ kia hạ thủ cực kỳ tàn nhẫn, vừa ra tay liền hạ sát thủ. Hắc thiết liên này nếu như đánh trúng e rằng sẽ đoạt mạng Tiêu Viêm ngay lập tức.

"Không nghĩ tới cuối cùng lại bại vong trong tay bọn chúng!" Trong lòng uất ức đến cực điểm khẽ thở dài một hơi, khóe miệng Tiêu Viêm tràn ra một nét cay đắng, chậm rãi nhắm mắt. Trong tình huống này Tô Thiên có muốn xuất thủ cứu giúp cũng không còn kịp nữa rồi.

"Xuy!"

"Mạng ngươi là của ta!"

Hắc thiết liên đâm mạnh tới, nhưng lúc sắp sửa xuyên thủng trái tim Tiêu Viêm một trảng thanh âm băng lãnh tê dại chói tai vang lên sau lưng. Bất chợt một cánh tay nhu nhuyễn như không xương theo quỹ tích dị thường đem mũi nhọn của thiết liên vững vàng bắt lấy.

-----oOo-----

Chương 637: Hồn Điện tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọc thủ nhu nhuyễn tựa như từ trong hư không trực tiếp hiện ra, không có chút ba động nào nhìn như là nhu nhược vô lực nhưng lại chứa đựng lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, khiến Hắc Thiết Liên tà ác không thể mảy may động đây.

Sự việth thủ xảy ra bất thình lình khiến tất cả mọi người hoảng sợ, ánh mắt nhìn theo cánh tay nhỏ nhắn hoàn mỹ kia từ từ chuyển lên. Cuối cùng hiện ra trong từng tầm mắt một thân hình mềm mại xinh đẹp bốc lửa cùng gương mặt nữ nhân xinh đẹp hoàn mỹ.

Ngoại trừ khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ lạnh lùng, tất cả thân hình của mỹ nữ đều khiến mọi người có cảm giác yêu dị này, khiến cho nàng đối với một số nam nhân có lực dụ hoặc cực kỳ dị thường. Hơi ngấn cái cảm tròn trịa trắng mịn như tuyết không che giấu ý kiêu ngạo phô bày những đường cong quyến rũ trên cơ thể. Với địa vị tôn quý không chút tầm thường của nàng đích thực có thể ngăn đầu kiêu ngạo như vậy.

Mà hành động kiêu ngạo, cao cao tại thượng này của nàng càng thêm hấp dẫn nam nhân, đều muốn vươn tay ra ôm lấy nữ nhân mỹ lệ lạ thường này vào lòng để thỏa mãn mọi cảm xúc trong cơ thể. Mà muốn được thỏa mãn điều này có lẽ sẽ rơi vào hố sâu phiền phức giống như Tiêu Viêm xưa kia.

(mịa! dịch đoạn này sao ta cảm thấy tởm cho lũ nam nhân chết tiệt kia quá! cũng may là mục Medusa này ko dễ dạy vào chút nào he he – DG - ta thì ta đồng cảm với đồng nam nhân kia a – A Tút)

Mà thời điểm phát hiện ra người xuất thủ chặn đứng thế công kích của Hắc Thiết Liên lại là nữ nhân thiên kiều bá mỵ mọi người đều lâm vào một hồi kinh ngạc. Bất quá kinh ngạc càng chùng thêm kinh ngạc, vì ở đây không có ai không phải là cường giả, mà với phương thức xuất hiện cực kỳ quý dị của nàng, so ra với tất cả mọi người ở đây thực lực phải mạnh hơn rất nhiều.

Tiêm nhận sắc bén của Hắc Thiết Liên dừng lại cách sau ót Tiêu Viêm chỉ chừng một tấc, mơ hồ toát ra hơi lạnh khiến phía sau lưng hấn nổi da gà. Hấn thử tưởng tượng nếu như không xuất hiện việth thủ đem Hắc Thiết Liên ngăn lại vào lúc tối hậu thì đầu của hấn không khác gì trái dưa hấu đùng một tiếng nổ tung thành vô số mảnh.

Con mắt gắt gao nhìn chăm chăm nhìn tiêm thứ của Hắc Thiết Liên, yếu hầu giật giật không ngừng. Gian nan quay đầu nhìn qua, chợt xuất hiện trong tầm mắt là gương mặt lạnh như băng của Mỹ Đỗ Toa nữ vương.

"*Người ...*" Khóe miệng giật giật, Tiêu Viêm không nghĩ ra Mỹ Đồ Toa nữ vương bệ hạ suốt ngày đòi mạng mình lại xuất thủ cứu giúp, lẽ nào sau khi chuyện đó xảy ra, tâm tình nàng đối với hắn có chút phức tạp sao?

Ngay khi ý niệm này đang cuốn qua trong đầu Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa nữ vương ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn, trở cánh tay không chút khách khí phách một chương lên ngực hắn. Một cỗ mang lực trực tiếp chấn bay thân hình như nổ mạnh hết đà của hắn về phía sau đến mấy mươi bước, cuối cùng chật vật ngã xuống đất.

Ngã ngời đập mông xuống đất, Tiêu Viêm ôm ngực ho khan sù sụ. Nữ nhân chết tiệt này không biết muốn cái gì a? Vừa rồi còn cứu hắn, sau lại không khách khí phách cho hắn một chương mà nếu chương này chỉ tăng thêm chút lực đạo e rằng sẽ trực tiếp đánh chết hắn rồi.

"Nhưng đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa là có thể đem hồn đản này giết chết"

Ánh mắt chuyên qua hướng Hàn Phong nằm trên mặt đất vẫn còn chút hơi tàn, Tiêu Viêm trong lòng phần hận nói. Hiện tại hắn cũng đã sức cùng lực cạn. Tuy rằng chỉ cần cầm trọng huyền thước phách xuống một cái là có thể đánh chết tên kia, nhưng lúc này thì hắn ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có nói gì đến việc đánh người.

Bắt gặp Tiêu Viêm có vẻ vô cùng tiếc hận ở phía dưới, Mỹ Đồ Toa nữ vương đang giữ Hắc Thiết Liên lại đột nhiên cuối đầu liếc mắt nhìn Hàn Phong không rõ sống chết nằm trên mặt đất, lông mày hơi chau lại tựa như là có chút chán ghét với nam nhân này. Bất chợt trong vô số ánh mắt chăm chú, nàng đưa đôi chân ngọc thon dài mỹ miều tung ra một cước thật mạnh nhắm vào eo Hàn Phong đá tới.

Nhìn một cước này có vẻ như nàng tùy ý tung ra, nhưng kinh phong bén nhọn trên mấy đầu ngón chân lại trực tiếp làm cho mặt đất xuất hiện một vết nứt không nhỏ. Hiển nhiên một cước này đối với cường giả Đấu Hoàng đang khỏe mạnh mà tiếp nhận thì cũng không chút dễ chịu, huống gì Hàn Phong thân thể đang mang trọng thương.

Trước vô vàn người đang há mồm tròn mắt nhìn tới, cái chân ngọc mỹ miều kia cuối cùng đá tới chạm vào hông Hàn Phong, tức khắc lực lượng đáng sợ như thủy triều bạo dũng tuôn trào. Chợt trong thân thể Hàn Phong vang lên một tiếng trầm đục, và mọi người thấy hắn bị đá văng lên không

trung, cuối cùng vẽ ra một đường cong âm âm rơi xuống đất. Hơn nữa điểm rơi xuống của hắn là trên một khối cự thạch, thanh âm xương cốt vỡ vụn ra văng tung tóe ở trên bình nguyên an tĩnh đặc biệt nghe chói tai.

Giờ khắc này mọi người hầu như đều tin tưởng một điều, dù cho Hàn Phong có là tiểu cường (con gián này nổi tiếng lắm đó ^^" - BG) *chuyển thể cũng sợ rằng khó có thể bảo tồn tính mệnh.*

"Hào! cước này đẹp lắm!"

Tiêu Viêm đang ngồi co quắp trên mặt đất cũng phải trợn mắt há hốc mồm nhìn hành động bất thành của Mỹ Đỗ Toa nữ vương. Cho đến khi thấy thân hình Hàn Phong nện mạnh lên cự thạch tinh thần hắn mới phục hồi lại, trên mặt hiện ra nét mừng rỡ đến điên cuồng đỏ rực, đập mạnh tay lên mặt đất, thậm chí không ngăn được xúc động trong lòng mắng lên một câu cực kỳ thô lỗ.

Tiêu Viêm đang ngồi co quắp trên mặt đất cũng phải trợn mắt há hốc mồm nhìn hành động bất thành của Mỹ Đỗ Toa nữ vương. Cho đến khi thấy thân hình Hàn Phong nện mạnh lên cự thạch tinh thần hắn mới phục hồi lại, trên mặt hiện ra nét mừng rỡ đến điên cuồng đỏ rực, đập mạnh tay lên mặt đất, thậm chí không ngăn được xúc động trong lòng mắng lên một câu cực kỳ thô lỗ. Nguồn truyện:

Phía ngoài bình nguyên, mặc kệ bọn người Hắc Giác Vực toàn bộ chúng nhân nội viện triệt để nhẹ nhõm. Ai nấy cũng không thể ngờ được cường giả đỉnh cấp nơi Hắc Giác Vực là Hàn Phong bao năm hoành hành lại bị nữ nhân một cước đá chết. Điều này tựa hồ quá mức buồn cười.

Phía xa xa trên bầu trời, ánh mắt Tô Thiên chặt chẽ nhìn chăm chú vào Mỹ Đỗ Toa, người khác nhìn không thấu mà hắn có thể thấy được một cước lúc trước tung ra giống như tùy ý vậy. Nhưng chân chính thì chứa đầy sát khí, rõ ràng là muốn một cước đá chết Hàn Phong chứ không phải có ý đá hắn cho trông chỗ mà thôi.

"Lẽ nào nàng đối với Hàn Phong cũng có hận thù? Nếu có thì tại sao chẳng bao giờ nghe Hắc Giác Vực có một cường giả như nàng?" *Tô Thiên trong lòng tràn đầy nghi hoặc lắm lắm nói.*

"Khắc khắc! Không nghĩ tới cuối cùng Hàn Phong lại chết trong tay của

nữ nhân a! Nếu cái chết uất ức kiểu này mà truyền ra ngoài thật làm người ta chết cười a."

Giọng cười quái dị chói tai lần thứ hai truyền ra từ đoàn hắc vụ đang chấp chờn bất định phía xa xa. Bất chợt đám hắc vụ mạnh mẽ ba động, một cỗ năng lượng đen kịt dị dạng bạo dũng đi ra, hướng tới Hắc Thiết Liên trong tay Mỹ Đổ Toa nữ vương đoạt về.

Ánh mắt lãnh đạm nhìn hắc sắc năng lượng đang tiến đến mạnh mẽ như vũ bão, cánh tay nhỏ nhắn của Mỹ Đổ Toa khẽ rung lên, năng lượng bảy màu không ngừng cuộn cuộn tuôn ra. Cuối cùng âm âm đối chọi với hắc sắc năng lượng trên thân Hắc Thiết Liên. Một đạo kinh phong cuồng bạo mạnh mẽ từ điểm tiếp xúc bạo tàn phát ra đem bãi cỏ ở phụ cận của bình nguyên xéo nát tương.

Nhưng trải qua quá trình bạo tạc mạnh mẽ của kinh phong, Hắc Thiết Liên lại không có chút dấu hiệu đứt gãy. Hiển nhiên nó cũng không phải là thứ tầm thường.

"Ào!"

Kinh phong bạo tạc vừa tỏa ra, Mỹ Đổ Toa nữ vương buông tay, dùng một lực đạo xảo diệu làm cho Hắc Thiết Liên đột nhiên đổi hướng nhắm tới đoàn hắc vụ xa xa bất chợt hóa thành đạo hắc tuyến mờ ảo bạo dũng lao đi.

"Xuy!"

Hắc Thiết Liên trực tiếp xuyên qua hắc vụ khiến nó kịch liệt dao động, đến lát sau mới dừng lại. Thanh âm chói tai kia có chút âm trầm lại phát ra: "Ngươi là ai mà dám quản chuyện của Hồn Điện?"

"Mạng hắc là của ta, người khác không có tư cách đoạt đi!" Trùng đôi mắt xinh đẹp nhìn vào đoàn hắc vụ phía xa, Mỹ Đổ Toa nữ vương nhạt giọng nói: "Nếu một ngày nào đó ta giết hắc thì không quản các ngươi làm gì thì thể hắc, nhưng hiện tại thì các ngươi không được đoạt mạng hắc!"

"Hắc, lời nói quá đồi điên cuồng này đã nhiều năm rồi chưa có ai dám nói với Hồn Điện của chúng ta, ngươi là người đầu tiên đó!"

"Cút đi, hôm nay ngươi không có cơ hội đắc thủ đâu!" *Mỹ Đồ Toa nữ vương không thèm quan tâm đến lý lẽ, thanh âm vẫn lạnh lùng như thường không một chút khách khí. Trong lúc giao thủ ngăn ngừa trước đó, nàng đã có thể đoán biết một chút thực lực của đối phương. Nếu lực lượng của đối phương không có chút cổ quái thì nàng đã sớm động thủ đánh chết hắn đâu có chuyện nhiều lời vô ích như vậy.*

"Khắc khắc, hảo! Nữ nhân điên cuồng kia, vận khí của ta hôm nay đúng là không tốt, nhưng nhiệm vụ của ta không phải đến để đoạt mạng tiểu tử này mà chỉ muốn xác định linh hồn của Dược Trần có tồn tại trên người hắn hay không là đủ rồi. Hơn nữa cho dù có ngươi tương trợ ngăn cản, ta cũng không phải là không có cách thâm tập kết quả."

Trong hắc vụ truyền ra giọng cười quái dị, chợt vụ khí bắt đầu chuyển động, thân ảnh bắt chợt thoát ẩn thoát hiện, trong thời gian vài nhịp hô hấp đã xuất hiện bên cạnh thi thể đã mất đi sinh khí của Hàn Phong. Một cỗ hấp lực dị dạng mạnh mẽ tuôn ra, một linh hồn chi thể trong suốt loáng thoáng từ thi thể Hàn Phong bốc lên, cuối cùng bị đoàn hắc vụ kia hấp nạp vào trong không còn thấy chút bóng dáng.

"Sách sách, linh hồn của lục phẩm luyện dược sư! Thu hoạch lần này không phải nhỏ a!" *Đem linh hồn Hàn Phong thu vào trong vụ khí, bắt chợt một thanh âm khó nghe mang theo một tia thỏa mãn vang lên. Hắc vụ bắt chợt chuyển động, Tiêu Viêm ở phía xa cảm thấy được có một đôi mắt từ trong đó quét về phía mình.*

Nhìn đoàn hắc vụ quỷ dị trôi nổi, sắc mặt Tiêu Viêm thoáng có chút âm trầm, rốt cuộc cũng tránh không khỏi sự theo dõi của tổ chức thần bí này a.

"Hưởng thụ chút thời gian ngăn ngừa cuối cùng của ngươi đi! Khắc khắc, đến lúc đó e rằng ngay cả nữ nhân này cũng không che chở được ngươi đâu!" *Ngay thời điểm giọng cười quái dị vang lên, đoàn hắc vụ kia tựa như quỷ mị trong vô vàn ánh mắt theo dõi tiêu biến nơi cuối bình nguyên.*

Con mắt nhìn đoàn hắc vụ kia từ từ mờ ảo rồi tiêu thất nơi xa xa, Tiêu Viêm cắn răng đứng dậy lao đảo bước tới chỗ thi thể của Hàn Phong, bàn tay sờ lên làn da phía sau lưng. Một lát sau sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Chết tiệt, Hải Tâm Diễm cũng bị mang theo cùng linh hồn hắn rồi!"

Nghiến răng oán hận, con mắt Tiêu Viêm lại liếc nhìn cái Thâm lam nạp giới trên ngón tay Hàn Phong đang ẩn ước lóe lên lam mang, điều này chứng tỏ cái nạp giới này không phải như các nạp giới cấp thấp bình thường khác.

-----oO-----

Chương 638: U Hải nạp giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Không hổ là Hắc Minh Minh Chủ, dĩ nhiên đeo cái nạp giới cao cấp cỡ này!"

Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên, không chút khách khí đem nạp giới màu xanh đậm trên ngón tay Hàn Phong tháo xuống. Nạp giới cũng phân ra cao thấp, cao cấp nạp giới cực kì quý hiếm, ngay cả phòng đấu giá ở Hắc Giác Vực nhiều năm qua cũng chưa hề đem ra được một chiếc. Thậm chí từ trước đến nay Tiêu Viêm chỉ toàn sử dụng nạp giới cấp thấp, chẳng có bao giờ đeo qua cao cấp nạp giới.

Trước đây yêu cầu của Tiêu Viêm đối với nạp giới không cao lắm, bắt quá từ lần nạp giới chẳng biết vì sao nổ tung văng hết đồ chứa trong nó ra ngoài giữa lúc hắn đang tu luyện, hắn bắt đầu lưu tâm tìm kiếm cao cấp nạp giới. Cho tới bây giờ đồ đặc quý trọng cất trong nạp giới của hắn không ít, lần trước may mắn nhờ có Văn Lạc Tâm Viêm thu giữ của quý lại mới không bị thất lạc, vận may như thế khó đến thêm một lần nữa. Cho nên trang bị một cái nạp giới cao cấp đích xác làm hắn yên tâm hơn. Dù sao đi nữa, mặc kệ trên phương diện kiên cố hay là an toàn thì cao cấp nạp giới vẫn hơn hẳn nạp giới cấp thấp nhiều lắm.

Thường thức nạp giới màu xanh đậm trên tay, Tiêu Viêm thử đưa lực lượng linh hồn thăm dò không gian bên trong nó, nhưng lại kinh dị phát hiện ra nạp giới đem lực lượng linh hồn của hắn bắn ngược trở lại.

"Không hổ là cao cấp nạp giới, dĩ nhiên công năng phòng hộ đến bậc này!" Nhếch miệng cười khở Tiêu Viêm mơ hồ hiểu ra, cao cấp nạp giới có thể nhận linh hồn ẩn ký của chủ nó. Nói như vậy thì người khác có may mắn đoạt được nạp giới, muốn lấy thứ gì chứa trong nó thì phải phá tan ẩn

kí linh hồn kia, nếu làm như vậy mà nói sẽ tạo ra cảm ứng giữa chủ nhân và nạp giới. Công năng phòng hộ kiểu này chỉ cao cấp nạp giới mới có, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến giá trị của nó tăng lên.

Hiện giờ Hàn Phong đã tử vong, Tiêu Viêm tự nhiên không còn lo lắng bị hấn cảm ứng được. Bởi vậy, một cỗ lực lượng linh hồn mạnh mẽ tuôn ra, dùng phương thức trực tiếp nhất đem ấn ký linh hồn Hàn Phong lưu lại xóa đi và lưu lại ấn ký linh hồn của chính mình, nói như vậy cao cấp nạp giới này đã chính thức đổi chủ

Hài lòng đem Thâm Lam nạp giới đeo lên ngón tay, tâm thần Tiêu Viêm khẽ động, linh hồn lực lượng không chút cản trở tiến nhập vào bên trong nạp giới.

Tra xét chỉ trong chốc lát thời gian, Tiêu Viêm từ trong nạp giới chậm rãi thu hồi tinh thần, trong mắt hấn không giấu nổi tia vui mừng. Những thứ Hàn Phong đoạt được ở Hắc Giác Vực trong mấy năm nay không thể đếm xuê, các loại dược liệu trân quý khó kiếm được ở bên ngoài lại có bên trong nạp giới không ít, hơn nữa đủ loại quyền trục đấu kỹ vút tùy ý, hiển nhiên đây là những thứ trao đổi của những người thỉnh cầu hấn luyện chế đan dược a.

Tuy rằng chỉ lướt nhìn qua những thứ cất giấu trong nạp giới cũng khiến Tiêu Viêm có chút kích động, lần này đánh chết Hàn Phong không đoạt được thứ quan trọng nhất là Hải Tâm Diễm nhưng lại chiếm được toàn bộ bảo bối trân quý đủ để cho toàn bộ cường giả Hắc Giác Vực đều điên cuồng mà Hàn Phong tích lũy trong Thâm Lam nạp giới.

Ánh mắt Mỹ Đổ Toa nữ vương vẫn lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm hắc hắc cười mà mân mê nạp giới trong tay, trong lòng có chút phiền muộn thở dài một hơi. Lúc trước nếu nàng khoanh tay đứng nhìn thì Tiêu Viêm tuyệt đối không tránh được cái chết, như vậy mới hận mà hấn khinh thường nàng có thể gỡ bỏ đi. Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, trong thâm tâm lạnh nhạt của nàng, linh hồn chột hung hãn truyền ra cảm giác quái lạ dẫn dắt nàng phải xuất thủ tương trợ hấn.

"Chết tiệt thật, sớm muộn gì bản vương cũng ra tay giết chết ngươi!"

Nghiến răng oán hận, trong lòng Mỹ Đổ toa cũng hiểu rõ, nếu với tính tình nàng trước kia, đừng nói là xuất thủ tương trợ mà sợ rằng nàng còn giúp

cho Hắc Thiết Liên kia nhanh chóng đoạt mạng Tiêu Viêm. Nhưng hiện tại thì lại sinh ra cảm giác chần chừ, tuy rằng sau khi dung hợp linh hồn thì quyền không chế thân thể tuyệt đối nằm trong tay nàng, thế nhưng linh hồn Thôn Thiên Mãng cũng mơ hồ ảnh hưởng đến nàng. Hai năm Thôn Thiên Mãng đi theo Tiêu Viêm đã sinh ra cảm giác quyến luyến với hắn, mà sự quyến luyến này thông qua việc dung hợp linh hồn lặng lẽ đem tâm tình Mỹ Đỗ Toa cải biến ít nhiều.

Nguyên bản thì trên tình huống bình thường mà nói, hiện giờ thực lực Mỹ Đỗ Toa nữ vương đã khôi phục, nàng hẳn ly khai nơi này trở lại Xà nhân tộc trong Tháp Qua Nhĩ sa mạc rồi. Nhưng hiện tại vẫn quanh quẩn cùng Tiêu Viêm, tình huống này là do sự quyến luyến của Thôn Thiên Mãng đối với Tiêu Viêm âm thầm ảnh hưởng đến nàng.

Cuối cùng cũng phát hiện ra ánh mắt băng lãnh của Mỹ Đỗ Toa nữ vương chằm chằm nhìn phía sau lưng, Tiêu Viêm ngẩng đầu hướng về phía nàng xấu hổ cười cười, cước bộ không chút dấu vết lui lại phía sau vài bước. Tuy rằng không minh bạch vì sao lúc mình lâm vào tử cảnh thì nàng lại ra tay cứu nguy, nhưng với ánh nhìn không chớp mi của Mỹ Đỗ Toa nữ vương giết người như ngóe này hẳn cực kỳ kiêng kỵ. Đặc biệt với trạng thái tối suy yếu của bản thân, hẳn thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

"Khu... Nữ vương bệ hạ, lần này đa tạ đã ra tay tương trợ, phần nhân tình này Tiêu Viêm ta ghi khắc, ngày sau nếu có cơ hội nhất định báo đáp!" Trong ánh mắt lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa nữ vương đang nhìn chăm chú, Tiêu Viêm ngưng ngưng cười nói.

Không chút để ý tới nụ cười của Tiêu Viêm, ánh mắt Mỹ Đỗ Toa nữ vương vẫn lạnh nhạt nhìn hắn phía đối diện, cánh tay nhỏ nhắn hơi nắm lại, thất sắc năng lượng tươi đẹp chậm rãi hiện lên.

Nhìn hành động này của Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Viêm toát mồ hôi trán, nữ nhân này quả nhiên là hỷ nộ vô thường, vừa cứu người xong lại muốn xuất thủ giết người rồi.

"Xuy!"

Ngay lúc Mỹ Đỗ Toa nữ vương động đậy cước bộ, đột nhiên một tiếng phá phong vang lên từ chân trời. Chợt thân ảnh già nua của Tô Thiên thoáng

hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Trong mắt lộ ra sự cảnh giới nhìn Mỹ Đồ Toa nữ vương trước mặt, ôm quyền nói: *"Không biết các hạ là cao nhân phương nào? Có thể xưng tên không? Không chừng có tình bằng hữu với Già Nam Học Viện chúng ta đó!"*

Tô Thiên xuất hiện, nhất thời khiến Tiêu Viêm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, cẩn thận di động thân hình đến sau lưng lão nói: *"Đại trưởng lão, cẩn thận một chút, nữ nhân này trở mặt nhanh hơn trở tay đó!"*

Nghe Tiêu Viêm thấp giọng nhắc nhở, Tô Thiên nhin không được khoe miệng co quắp lại một chút, không biết Tiêu Viêm như thế nào mà dây dưa với hạng người như nàng. Hết lần này đến lần khác chọc vào cường giả, dĩ nhiên lão cũng không muốn rước lấy phiền phức, bị nữ nhân này truy sát thì đúng là cực kỳ đau khổ. Nữ nhân đứng trước mặt này nếu mà thẳng tay đánh đấm thì ngay cả hắn cũng không nắm được năm phần thắng. Từ một chiêu lúc trước nàng đánh cho gã Hồn Điện kia kinh hãi, lão đã có thể nhìn ra.

Tô Thiên xuất hiện làm Mỹ Đồ Toa dừng bước nhưng lại không chú ý đến câu hỏi của lão mà đưa ánh mắt băng lãnh nhìn Tiêu Viêm cất giọng lạnh lẽo: *"Đây là lần cuối cùng ta xuất thủ cứu người, muốn trả cái ân tình này thì người chỉ có cách đem tính mệnh giao cho ta. Lần sau nhất định ta không có ra tay đâu!"*

Tiếng nói vừa dứt Mỹ Đồ Toa cùng không chú ý đến sắc mặt cổ quái của Tô Thiên, xoay người một cái hóa thành một đạo lưu quang bảy màu lao về phía chân trời rồi nhanh chóng biến mất.

Nhìn Mỹ Đồ Toa ly khai, lúc này mới lau hết mồ hôi lạnh trên trán cười khổ lắc đầu. Chọc phải loại nữ nhân này thật quá đau đầu, xem ra phải tìm thời cơ tốt, cùng nàng đàm phán nếu không vĩnh viễn sẽ bị truy sát không bao giờ chấm dứt.

"Tiểu tử, lá gan người cũng lớn a. Thực lực của ta cũng không tệ, bất quá không so với nàng được. Người thế nào mà đối với người ta làm ra sự tình này?" Tô Thiên xoay người lại ánh mắt cổ quái nhìn Tiêu Viêm tấm tắc lắc đầu. Lấy sự từng trải lão luyện của lão có thể nhận ra một điểm khác lạ trong lời nói của Mỹ Đồ Toa lúc trước.

Bị lời nói này của Tô Thiên kích trúng, Tiêu Viêm gắng sức ho khan vài

tiếng, xấu hổ lắc đầu, thời điểm này chỉ có thể giả khờ chứ không có biện pháp nào tốt hơn. Đối với sự tình cùng nữ nhân cường đại này nói ra cũng không có chút hay ho, tuy rằng không thể đem ánh mắt tầm thường đối đãi với nữ nhân này. Nguồn truyện:

"Ai..dù sao ngươi cũng phải cẩn thận thêm một chút đi. Thực lực nữ nhân này quá mạnh tính ra ngay cả ta chống lại nàng phần thắng cũng không lớn. Nhìn thấy Tiêu Viêm không chịu nói Tô Thiên cũng bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai hắn nói."

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu.

"Di!!! Đây là U Hải nạp giới sao? Tiểu tử ngươi không chút khách khí nha. Năm đó vì muốn có U Hải nạp giới này Hàn Phong đã phải động can qua thật lớn mới đoạt được vậy mà bây giờ lại tạo tiện nghi cho ngươi." Ánh mắt đột nhiên nhìn tới nạp giới màu xanh đậm trên ngón tay Tiêu Viêm, Tô Thiên nhất thời kinh hô một tiếng, trong thanh âm có chút hâm mộ.

Tiêu Viêm nhún vai cười cười nói: "Chiến lợi phẩm mà thôi!"

"Tiêu diệt Hàn Phong công đầu là của ngươi, tuy rằng cuối cùng nữ nhân kia một cước đá chết hắn nhưng thứ này tự nhiên không có ai giành với ngươi." Tô Thiên cười cười, chợt mang ánh mắt hướng lên tường thành đông nghịt người của Phong Thành nói: "Hiện giờ Hàn Phong đã chết, Hắc Minh không lâu sau cũng sẽ tan rã, không cần lo lắng hậu hoạn"

Tiêu Viêm hơi gật đầu có chút tiếc hận nói: "Đáng tiếc lại không đắc thủ Hải Tâm Diễm, hỏa diễm này đã bị Hàn Phong luyện hóa nên lúc trước tên kia đoạt linh hồn của hắn thì Hải Tâm Diễm cũng tùy ý đi theo nốt."

"Có U Hải nạp giới bồi thường đã không tệ rồi!" Tô Thiên lắc đầu, chậm rãi thu liễm vẻ tươi cười trên gương mặt nói: "Bất quá điều trọng yếu nhất là ngươi đã bị Hồn Điện chú ý, thế lực tầm thường khác không thể sánh bằng tổ chức thần bí này a." Nói đến cuối cùng trên khuôn mặt không nhịn được hiện ra vẻ lo lắng. Hiển nhiên lão cực kỳ kiêng dè với Hồn Điện thần bí kia.

Tiêu Viêm cười cười cất giọng bình tĩnh nói: "Việc này không thể tránh được, cho dù chúng không đến tìm ta, sớm muộn gì ta cũng tìm đến chúng."

Tô Thiên ngăn người ra, nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm nhàn nhạt mỉm cười, yên lặng gật đầu nhưng lại không hỏi duyên cớ tại sao chỉ vỗ vỗ vai hắn thở dài nói thêm: "Hiện giờ người nên cấp cấp dưỡng thương cho tốt vào, thừa dịp bọn Hồn Điện chưa tìm đến cửa đề thăng chút thực lực đi, sau này người sẽ biết sự đáng sợ của chúng!"

Lời nói vừa dứt Tô Thiên xoay người hướng phía ngoài bình nguyên chậm rãi bước đi.

Tiêu Viêm nhìn thân ảnh từ tốn của Tô Thiên cười cười, đối với ngày chạm trán cùng Hồn Điện này hắn đã sớm có dự liệu. Bất quá hiện giờ hắn may mắn đã có thực lực để tự bảo vệ bản thân cùng với Dược Lão. Thực lực của hắn hiện tại nếu hôm nay ở trong trạng thái toàn thịnh thì việc đánh lui đoàn hắc vụ quỷ dị kia hắn hoàn toàn có thể làm được.

-----oOo-----

Chương 639: Bề quan dưỡng thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo trận đại chiến kịch liệt ở Phong Thành qua đi, Hắc Giác Vực cũng từ từ bình lặng trở lại, dẫu sao Hắc Minh cũng có tư cách là đệ nhất cường đại liên minh, nhưng vẫn thấy dấu hiệu tan rã của tổ chức bởi vì phân chia lợi ích cá nhân nên sinh ra mâu thuẫn nội bộ.

Thành viên của Hắc Minh đều là cường giả trong Hắc Giác Vực, so với nhau thì bên tám lạng người nửa cân, nên chẳng có ai phục ai cả. Trước đây Hàn Phong lấy danh vọng cao cao tại thượng của Luyện dược sư cao cấp thống lĩnh bọn chúng thì tạm ổn, nhưng hiện tại Hàn Phong vong mạng, Hắc Minh không người lãnh đạo lâm vào tình trạng quần long vô thủ như rắn không đầu. Cái ghế Minh Chủ ai cũng muốn ngồi, nhưng vì không ai phục ai nên dẫn đến tranh chấp mà đánh đấm lẫn nhau mấy trận, dẫn đến sự việc hỗn loạn âm ỹ cả lên, chuyện tan rã sớm muộn đã thấy trước mắt.

Lúc trước Kim Ngân nhị lão cũng có chút thực lực, nhưng hiện tại Hàn Phong đã tiêu diêu miền cực nhọc, bọn họ cũng không có gan làm kẻ tiên

phong đối chọi cùng Già Nam học viện. Ngay ngày thứ hai sau khi Hàn Phong bỏ mạng hai lão nhân gia này biệt tăm biệt tích để lại Hắc Minh hỗn loạn xâu xé.

Những người mạnh mẽ trong liên minh cũng đều nhanh chân lẹ vó chuồn đi, số phận của Hắc Minh thật sự đã tận. Chỉ sau năm ngày ngắn ngủi triệt để tan tành, có thể nói với tư cách là thế lực liên minh lớn mạnh nhất Hắc Giác Vực đã hoàn toàn sụp đổ.

Mà Hắc Minh tan rã như vậy, nội viện rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Lúc này đây, nội viện hạ màn toàn thắng trong việc giao phong cùng Hắc Giác Vực.

Đương nhiên với tư cách đệ nhất công thần trong lần giao phong này, danh vọng Tiêu Viêm tăng lên không ít. Không chỉ các học viên trong học viện không thể xếp ngang hàng mà những trưởng lão bối phận cao cao tại thượng nhìn thấy hậu bối trẻ tuổi này cũng muốn dừng bước cười nói với hắn câu. Thực lực chân chính mà Tiêu Viêm thể hiện ra trong tràng đại chiến kia làm kinh hãi ở trong lòng mọi người.

Đương nhiên lúc này Tiêu Viêm không có chút hứng thú với việc nội viện bàn luận âm ỹ về hắn như thế nào. Ngay sau khi trở về nội viện hắn lập tức vào mật thất bế quan chữa trị thương thế. Trong lúc đại chiến cùng Hàn Phong tuy rằng thành công đánh chết đối phương nhưng chính bản thân hắn cũng thụ thương không nhẹ.

Lần chữa thương này tiêu hao hết thời gian bảy ngày, thương thế trong cơ thể Tiêu Viêm mới từ từ có dấu hiệu thuyên giảm. Mà đó là nhờ hắn đã được vài thứ linh dịch, dị hỏa rèn luyện thể chất qua vài lần, chứ nếu đổi lại là người bình thường khác thì loại thương thế này không có nửa tháng thậm chí đến một tháng tuyệt đối không thể khỏi hẳn được. Nói không chừng với thương thế nặng như thế này thậm chí sẽ lưu lại trong cơ thể một ít di chứng vĩnh viễn không thể chữa được.

Trong một mật thất yên tĩnh của Bàn Môn, nguyệt quang thạch khảm trên vách tường đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đánh tan bóng tối trong mật thất, soi rõ hình dáng thanh niên vận hắc bào đang ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt chữa thương.

Hô hấp của hắc bào thanh niên cực kỳ bình ổn, hít hít thở thở vẫn duy trì

theo tiết tấu hoàn mỹ, mà mỗi lần hoàn thành một nhịp hô hấp, không gian chung quanh hẳn sẽ có những hồi ba động nhỏ nhỏ, chợt một đạo năng lượng thiên địa có chút hùng hồn theo đó quán chú vào trong cơ thể.

Thiên địa năng lượng không ngừng quán chú vào trong cơ thể của người thanh niên. Sau đó thân thể hẳn tựa như cái động tham lam không đáy, mặc cho năng lượng kia có quán nhập bao nhiêu đi nữa nhưng thủy chung vẫn chưa có hiện tượng tràn đầy.

An tĩnh tu luyện chữa thương không biết thời gian bao lâu, chợt trong một khắc, lúc vẻ tái nhợt trên gương mặt thanh niên này triệt để thay bằng vẻ hồng nhuận khỏe mạnh thì không gian ba động quanh người hẳn mới chậm rãi tiêu thất.

Theo sự biến mất của không gian ba động kia, mi mắt của Tiêu Viêm đột nhiên run lên, một lát sau chậm rãi mở đôi mắt nhắm chặt ra, trong đôi nhãn đồng bích lục hỏa diễm hùng hực nhảy múa rồi chợt biến mất không thấy đâu.

"Hô....."

Một cỗ trợ khí xoay vòng trong lồng ngực một chốc rồi theo yết hầu phụt ra ngoài, lẫn trong đó một chút màu xám xám, thế nhưng so với độc tính hắc khí đen kịt trước đây mấy lần hẳn tỏ ra thì tốt hơn nhiều.

"Xem ra Lạc Độc tồn tại trong thân thể hai năm nay cuối cùng cũng có thể triệt để thanh trừ a." Nhìn làn trợ khí ẩn chứa chút màu xám xám Tiêu Viêm ngẩn người ra thoáng có chút ngạc nhiên chợt vui mừng lắm lắm. Lạc Độc thủy chung vẫn tồn tại trong cơ thể hẳn, mặc dù có dị hỏa áp chế nên không tạo ra thương tổn gì, nhưng kịch độc loại này ngày nào còn tồn tại trong cơ thể thì hẳn không thể hoàn toàn yên tâm được. Hiện giờ thì Lạc Độc đã triệt để tiêu tán cho nên Tiêu Viêm tự nhiên không thể áp chế được cảm giác vui sướng trong lòng.

"Thương thế đã bình phục, xem ra thời gian bế quan lần này cũng không ngắn." Cảm thụ được đầu khí tràn ngập trong cơ thể, Tiêu Viêm mỉm cười, bất chợt lại cau mày thấp giọng lắm lắm: *"Song đáng tiếc là vẫn không có được cảm giác đột phá chưởng bích lên đến bậc Đấu Hoàng cường giả. Tuy rằng lúc này thực lực đại tiến nhưng xem ra vẫn để lại một ít tai hại a."*

Thực lực chân chính của Tiêu Viêm trước khi tiến nhập luyện khí tháp dưới đất chỉ nằm giữa tứ tinh và ngũ tinh Đấu linh mà thôi, nhưng vì trải qua các loại duyên cớ mà bỗng nhiên nhảy vọt lên cấp bậc đỉnh cấp Đấu Vương như bây giờ. Tuy rằng cả quá trình tăng vọt thực lực này kéo dài cả đến hai năm, nhưng tốc độ thăng tiến đã quá kinh khủng, có thể nói là có một không hai, hy hữu hiếm thấy. Tiêu Viêm cũng mới lần đầu nắm được lực lượng như vậy trong tay, cho nên so với cường giả Đấu Vương chân chính thì chênh lệch không ít. Nếu hắn triệt để nắm vững lực lượng Đấu Vương cường giả trong tay thì lúc đại chiến với Hàn Phong cũng không quá chật vật, thậm chí cuối cùng còn xem mất mạng như vậy.

Tiêu Viêm tu luyện trong quá khứ cực kỳ kiên định từng bậc từng bậc đi lên, quen thuộc phong cách nắm chặt lực lượng của bản thân trong từng cấp bậc. Lần này lực lượng đột nhiên nhảy vọt làm hắn cảm giác có chút thất thố, điều động lực lượng trong tay có chút trắc trở. Thậm chí có chút không thuận tay với lực lượng mạnh mẽ đề thăng này, có thể lâm vào tình trạng cực kỳ bất hạnh là vĩnh viễn không đột phá được bình cảnh hiện tại. Bất quá cũng may lần đề thăng thực lực này Tiêu Viêm không phải là dùng phương thức ngu xuẩn là trực tiếp sử dụng năng lượng cường quán của Vãn Lạc Tâm Viêm mà sử dụng toàn bộ dược liệu cùng dược dịch đã chuẩn bị sẵn trong nạp giới chống lại sự xâm thực rồi mới từ từ luyện hóa khiến thực lực tăng tiến mạnh mẽ.

Từ khía cạnh nào đó thì có thể nói là thực lực của Tiêu Viêm nhất bộ đăng thiên, kỳ thực đó là kết quả của hai năm chậm rãi đi lên mà thôi. Bất quá trong khoảng thời gian đề thăng thì hắn lâm vài trạng thái mù mờ không nhận thấy được mà thôi.

Bất quá thực lực Tiêu Viêm đại tiến là sự thực, nhưng vì không thể nắm vững lực lượng cấp bậc Đấu Vương nên cũng không có tiến bộ bao nhiêu. Dù sao đi nữa chỉ có nắm vững lực lượng hiện tại rồi mới có thể tiếp tục hướng tới cấp bậc cao hơn mà phát triển lên.

Nét mặt trầm tư chậm rãi tan đi, Tiêu Viêm thở dài một hơi, hắn biết việc này không thể vội vàng, hơn nữa hắn lúc này cũng cần thành thực sử dụng một vài thứ trong tay ví dụ như dị hỏa.

Lúc cùng Hàn Phong đại chiến, trình độ không chế Hải Tâm Diễm của hắn Tiêu Viêm không thể không thừa nhận là Hàn Phong so ra mạnh hơn hắn

một chút, tuy rằng phương diện này liên quan đến tuổi tác cùng kinh nghiệm. Nhưng Tiêu Viêm không muốn thua sút so với hắn bất luận trên phương diện nào, đây cũng là tính tranh đua trong đồng môn mà thôi. Hắn muốn cho mọi người thấy so với Hàn Phong thiên tài bậc nhất kia hắn cũng không kém hơn. Nói như vậy thì ánh mắt nhìn người sắc bén của Dược Lão vẫn còn rất lợi hại.

Đương nhiên Hàn Phong tuổi tác hay kinh nghiệm đều hơn Tiêu Viêm nên khả năng sử dụng dị hỏa của hắn cũng cao hơn. Mặt khác hoàn cảnh của hắn cũng thích hợp để nguyên tập Hải Tâm Diễm hơn, tuy rằng hắn cũng tu luyện công pháp Phần Quyết nhưng chỉ là tàn quyển. Tuy rằng Hàn Phong nghiên cứu luyện tập Phần Quyết trong mấy năm nay, hiểu biết càng thêm sâu sắc, bất quá không chế dị hỏa so với Tiêu Viêm thì vẫn thua xa vì hắn chỉ có thể sử dụng một loại dị hỏa là Hải Tâm Diễm. Trái lại Tiêu Viêm nắm được công pháp Phần Quyết hoàn chỉnh, một hơi tu luyện, nhất tâm đa dụng cùng không chế vài loại dị hỏa.

Hàn Phong chỉ chú tâm một đường luyện tập không chế một loại dị hỏa mà Tiêu Viêm thì hai ba loại mỗi thứ một vẻ, cho nên lại có thể nói trình độ không chế một loại dị hỏa thì Hàn Phong hơn hẳn Tiêu Viêm một bậc.

"Phốc!"

Theo một tiếng vang trầm thấp vọng ra, một đoàn bích lục hỏa diễm hiện ra trên bàn tay Tiêu Viêm, hắn nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa diễm dung hợp hai loại dị hỏa sinh ra, thoáng thất thần, loại hỏa diễm dung hợp này có lẽ không có tên trên dị hỏa bảng. Dù sao Phần Quyết cũng chưa có người nào tu luyện qua, cho nên Tiêu Viêm không biết gọi hỏa diễm dung hợp này là gì, đoán một hồi sau hắn hào hứng cấp cho nó một cái tên.

"Lưu Ly Liên Tâm Hỏa!"

Cái tên đơn giản này lại làm Tiêu Viêm hơi chút hưng phấn đặt cho dị hỏa mới sinh ra này một tư cách mà sợ rằng trên cả đại lục này không có ai sở hữu. Có thể ngày sau chờ cho hắn đứng trên đỉnh cao của đại lục thì loại hỏa diễm này mới có tên trên dị hỏa bảng.

Mà với lực lượng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa không biết sẽ được bài danh thứ mấy trên dị hỏa bảng Tiêu Viêm cũng không rõ được, bất quá dựa theo suy đoán của hắn chỉ ít bài danh cũng không thấp hơn Cốt Linh Lãnh Hỏa

của Dược Lão. Dù sao dị hỏa đáng sợ này cũng là dung hợp hai chủng dị hỏa mà thành. Uy lực của nó có thể thấy được từ trong trận chiến giữa hắn với Hàn Phong đã chèn ép gắt gao Hải Tâm Diễm.

Bích lục hỏa diễm trên bàn tay Tiêu Viêm bốc lên không ngớt, một lát sau bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ lôi kéo, bích lục hỏa diễm bỗng phân ra thành hai luồng thanh sắc và vô hình hỏa diễm, đối với tân sinh dị hỏa này mà có thể tùy ý chuyển hóa thành nguyên bản lưỡng chủng dị hỏa, công dụng này khiến cho hắn phi thường thỏa mãn.

"Xem ra sau này phải hảo hảo tập luyện không chế hỏa diễm, nếu không cho dù có thể không chế cùng lúc lưỡng chủng dị hỏa cũng chỉ có vận dụng chúng công kích đơn giản nhất mà thôi." Lưỡng sắc hỏa diễm bùng lên trên đầu ngón tay, Tiêu Viêm lầm bầm nói. So với công kích dị hỏa phức tạp đến mức lô hỏa thuần thanh của Hàn Phong thì cách đem dị hỏa công kích của hắn thô thiển và đơn giản hơn nhiều.

Ngón tay theo thói quen vuốt ve chiếc U Hải nạp giới, Tiêu Viêm bỗng như đột nhiên nhớ tới điều gì, ngón tay chạm lên nạp giới nhất thời một quyền trục đen như mực có phong cách cổ xưa xuất hiện trên lòng bàn tay.

Quyền trục chính thể rất tròn, giống như một cái ống vòng tròn không tìm thấy chỗ để mở ra, như từ trong đó mơ hồ thẩm thấu ra chút quang mang ám trầm khiến cho người ta biết nó là vật bất phàm. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn dáng dấp của quyền trục, bất chợt Tiêu Viêm nhớ tới cái vật mà lúc chia tay Huân Nhi cực kỳ trịnh trọng giao lại cho hắn.

Mà Huân Nhi trước đây có nói phải đạt được đấu vương thực lực mới có thể mở ra, đối với cái vật đó Tiêu Viêm vẫn ôm lòng hiếu kỳ cực đại (cực kỳ tò mò a).

-----oOo-----

Chương 640: Đế ấn quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay vuốt ve quyền trục đen kịt, Tiêu Viêm nhẹ thở dài một hơi, hình ảnh thiếu nữ thanh nhã như hoa sen vừa hé, chậm rãi hiện lên trong đầu, xua thế nào cũng không tan đi....

"Huân Nhi! Chờ ta..." Cúi đầu cất một tiếng ni non, Tiêu Viêm dùng sức lắc mạnh đầu cố gắng đem việc cần làm hiện tại trải ra trong đầu, sau đó dồn toàn bộ sự chú ý lên hắc sắc quyền trục.

"Cái này làm sao mở ra?" Xem xét một vòng từ trên xuống dưới quyền trục, Tiêu Viêm cau mày, đối với loại đồ vật này tất nhiên không thể dùng sức mạnh mẽ mở ra được, bằng không một khi những gì chứa đựng bên trong mà hư tổn thì hối hận cũng không kịp nữa.

Cân nhắc thật kỹ lưỡng trong chốc lát, Tiêu Viêm tâm thần khẽ động, điều động đấu khí trong cơ thể quán quanh quyền trục thử thăm dò. Lúc đoàn đấu khí đầu tiên tiếp xúc với quyền trục đen kịt kia, chuyện tình kỳ dị bỗng xảy ra, hắc phát hiện đấu khí kia bị quyền trục đem hấp thu vào trong.

Đối với loại tình huống này, Tiêu Viêm chỉ thoáng ngạc nhiên rồi lắng xuống, tâm tình hẳn lại bình ổn như thường. Tâm thần lại khẽ nhích động, đấu khí cuộn cuộn bắt đầu từ trong cơ thể không ngừng tuôn ra, cuối cùng theo cánh tay hướng tới quyền trục đen kịt quán chú vào.

Đối mặt với luồng đấu khí không lồ đang quán chú vào, quyền trục đen kịt kia ngoại trừ tỏa ra ngoài quang mang ám trầm thêm nồng đậm hơn một chút vẫn như cũ không có động tĩnh gì lớn. Bất quá Tiêu Viêm cũng không có vội vàng, nếu Huân Nhi đã nói cần thực lực đấu vương mới mở được quyền trục này ra thì với thực lực của hắn bây giờ cũng không tính là việc quá khó khăn.

Đấu khí quán chú duy trì khoảng gần nửa giờ mà giống như đã quán chú lâu dài vô bờ bến. Sắc mặt Tiêu Viêm cũng từ từ trở nên ngưng trọng lại, quyền trục đen kịt quái dị này đích xác nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Ca!"

Ngay khi ý niệm này chuyển qua trong đầu Tiêu Viêm, quyền trục đang không có phản ứng gì quá lớn đột nhiên truyền ra một âm thanh răng rắc rất nhỏ. Tuy rằng âm thanh này có chút nhỏ nhoi nhưng khi rơi vào tai Tiêu Viêm lại khiến hắn vui mừng cực độ, đem ánh mắt đặt lên tất hắc

quyển trục.

Lúc này bên ngoài quyển trục đã lặng lẽ nứt ra một khe hở thật nhỏ, tiếng âm thanh răng rắc lúc này tựa hồ phát ra từ đây.

Có hiệu quả sơ bộ này, Tiêu Viêm tức khắc triệt để gỡ bỏ nỗi lo lắng trong lòng. Đấu khí hùng hồn từ khắp nơi trong cơ thể như thủy triều ào ạt tuôn ra, cuối cùng theo sự điều khiển của Tiêu Viêm đều quán nhập vào trong tất hắc quyển trục.

Theo đấu khí càng ngày quán nhập càng nhiều, khe hở trên quyển trục đen kịt kia cũng từ từ rộng ra thêm. Hơn nữa từ trong khe hở đó mơ hồ có kim sắc quang mang nhàn nhạt tỏa ra.

Trong khi đang đem đấu khí hùng hồn quán nhập vào trong quyển trục, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện dường như nó tựa hồ chầm dứt hấp thu đấu khí. Bất chợt hắn nhìn thấy khe hở trên quyển trục đen kịt cấp tốc lan rộng, cuối cùng bao phủ toàn bộ quyển trục.

Một lát sau ngay khe hở rộng đó một đạo ánh sáng rực rỡ màu hoàng kim chói mắt từ trong quyển trục bạo chiếu ra. Cổ hào quang ác liệt tới mức thậm chí làm cho Tiêu Viêm cảm thấy đau đớn trên mắt, bắt đất dĩ vợi vàng nhắm mắt lại.

"Bành!"

Tại thời điểm Tiêu Viêm nhắm mắt lại, quyển trục đen kịt kia chợt nổ tung ra. Mảng lớn hào quang hoàng kim cũng dũng mãnh bung ra, đem toàn bộ mật thất tràn ngập trong hào quang chói lọi nhìn qua có chút hoa lệ.

Mà thời điểm nghe được tiếng quyển trục nổ tung, Tiêu Viêm cũng vợi vàng mở mắt ra nhìn quyển trục đã vỡ ra. Không kịp phát ra tiếng kêu rên khi phát hiện ra trong không trung trước mặt có một mảng hào quang màu hoàng kim đang lượn lờ. Mà ở trong đó trôi nổi một vài thứ nhìn qua tựa như là một loại văn tự.

Những văn tự kim quang quang chi chít này, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua có cảm giác vầng đầu hoa mắt, lập tức vợi vàng dời mắt đi nơi khác. Bàn tay chậm rãi vươn ra cuối cùng thò vào trong đoàn kim quang quang.

Theo bàn tay Tiêu Viêm thò vào đoàn kim quang kia cũng kịch liệt bốc lên, chợt xoay quanh một hồi cuối cùng hóa thành một đạo kim mang trực tiếp nhắm vào đầu Tiêu Viêm xuyên qua. Ngay lúc tiếp xúc với Tiêu Viêm, kim mang không chút trở ngại chui tọt vào trong đầu hắn.

Kim mang vừa tiến vào đầu thì Tiêu Viêm mạnh mẽ ôm đầu rống lên một tiếng thê lương. Lúc này trong đầu hắn giống như bị cưỡng ép nhồi nhét vô số thứ đồ vào, khiến cho đầu hắn có cảm giác muốn nứt ra. Bất quá cũng may là cảm giác này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, ngắn ngủi trong khoảng thời gian chừng mười giây cảm giác đau nhức từ từ tiêu tán.

Theo cơn đau tiêu tán đi, toàn thân Tiêu Viêm giống như bị thoát lực, ngửa đầu ngã lên trên giường, lồng ngực không ngừng phập phồng, trên khuôn mặt cũng hiện ra nét vẻ tái nhợt. Hiên nhiên lúc kim mang chui vào trong đầu cũng cấp cho hắn nỗi đắng cay không nhỏ.

"Chết tiệt! thứ này rốt cuộc là vật gì?" Nằm trên giường nghỉ ngơi chột lát Tiêu Viêm mới khôi phục được chút tinh thần đưa tay vỗ vỗ cái đầu vẫn còn lưu lại chút đau đớn, hực khí vô lực mắng.

Trong mật thất vắng vẻ này tự nhiên không có người đáp trả vấn đề của Tiêu Viêm, cho nên nằm trên giường lảm bảm một lúc, hắn chỉ có thể cắn răng đứng lên sau đó ngồi xếp bằng tĩnh tâm. Tâm thần nhanh chóng tiến vào trong đầu tìm đạo kim mang lúc này.

.....

Tâm thần vừa tiến nhập vào não hải, ánh sáng rực rỡ của kim quang quang đó bỗng xạ mạnh tới, tâm thần bao bọc lấy nó phát hiện ra nơi này hầu như là một mảnh kim sắc quang mang thế giới. Trên bầu trời trước mặt treo vô số tự dạng do kim quang ngưng tụ ra nối liền nhau, cuối cùng vặn vẹo uốn khúc trên giữa không trung tạo ra một phiến quang mạc. Mà phía trên quang mạc kim sắc tự dạng cực đại soi rọi khiến Tiêu Viêm có chút đau buốt mắt.

"Đế Ấn Quyết, địa giai cao cấp, tương truyền là do vị Đấu Đế nào đó trong viễn cổ đã sáng tạo ra, tổng cộng có ngũ thức: Khai Sơn Ấn, Phiên Hải Ấn, Phúc Địa Ấn, Yên Thiên Ấn, Cổ Đế Ấn, ấn ấn cùng tương thông. Ngũ Ấn này nếu luyện đại thành thì có thể phiên giang đảo hải, thôn thiên phệ địa! Đỉnh cấp có thể sánh bằng Thiên giai đấu kỹ, nhưng muốn tu luyện đấu kỹ

này thì thực lực phải đạt đến đấu vương bằng không tu luyện chit tụt rước họa vào thân.

"Hảo! cái tên thật bá đạo" *Tinh thần có chút hốt hoảng nhìn mấy đại tự, mỗi loại ấn danh đều khiến Tiêu Viêm cảm thấy được một cỗ khí phách hào hùng. Tiêu Viêm cũng biết Đấu kỹ do Đấu Đế sáng tạo này lai lịch nhất định bất phàm nga.*

"Còn cần đạt tới thực lực đấu vương mới có thể tu luyện, yêu cầu này cũng quá cao đi a." *Xem xong câu cuối cùng kia Tiêu Viêm nhất thời sợ hãi than thẳm. Loại đấu kỹ kỳ dị này từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hắn thấy. Đấu vương cường giả trên đại lục đã có thể xem như cường giả chân chính vậy mà cũng chỉ vừa có tư cách tu luyện nó.*

"Thảo nào trước đây ngay cả Huân Nhi cũng nghiêm túc đến như vậy, xem ra cũng vì Đế Ấn Quyết này là vật phi thường" *Hiện giờ hồi tưởng lại thần sắc trịnh trọng của Huân Nhi lúc ấy, Tiêu Viêm trong lòng chợt hiểu là tình cảm của nữ hài này dành cho hắn cực kỳ quyến luyến nên mới đem cái thứ có thể khiến cho cường giả của cả đại lục điên cuồng này mà nhẹ nhàng giao lại cho mình. Nhân tình này.....*

"Bất quá đấu kỹ này sao chỉ giới thiệu sơ qua vậy? Nên tu luyện như thế nào đây?"

Trong lòng nhẹ buồn một tiến thở dài, Tiêu Viêm ngẩn đầu ngỡ ngàng nhìn những ký tự thuyết minh kim quang kia không hiểu là làm sao. Thứ này đúng là quá đổi mạnh mẽ nhưng lại quá mức khó hiểu đến mờ mịt, ngay cả phương thức tu luyện thế nào cũng không có nữa điểm đề cập tới.

Ngay trong lúc Tiêu Viêm còn đang ngỡ ngàng, đoàn kim quang quang mạc rực rỡ lại khẽ run lên chợt một đóa kim quang hướng tâm thần Tiêu Viêm bạo lực tới.

Kim quang quang xảy ra sự tình bất ngờ như thế khiến Tiêu Viêm cả kinh, bất quá lại không tránh né, hắn không tin rằng Huân Nhi có thể lưu lại điều gì thương hại tới hắn được.

Kim quang quang xuyên thấu vào tâm thần Tiêu Viêm, chốc lát mơ hồ như có thứ gì đó khắc sâu vào trong đầu óc hắn.

Chậm rãi nhắm mắt lại, tin tức như thủy triều vọt tới, Tiêu Viêm tinh tế đọc qua. Quả nhiên phát hiện chút tin tức về phương pháp tu luyện Đế Ấn Quyết, bất quá tựa hồ trong này chỉ có phương pháp tu luyện Khai Sơn Ấn và Phiên Hải Ấn, về phần Phúc Địa Ấn, Yên Thiên Ấn và Cổ Đế Ấn thì không thấy ghi chép tới.

Có chút buồn bực đem tin tức hoàn tất đọc qua, nhưng vẫn như cũ không có phát hiện phương pháp tu luyện ba loại ấn kết sau cùng. Tiêu Viêm bất đắc dĩ phải bỏ qua, xem ra đấu kỹ này Huân Nhi đưa cho hắn cũng có thể là chưa đầy đủ.

Ngay thời điểm Tiêu Viêm đem mọi tin tức điều tra hoàn tất, trong tin tức chỉ không không ngờ lại chậm rãi truyền ra một đạo thanh âm nhẹ nhàng êm tai quen thuộc, khiến tâm thần Tiêu Viêm run rẩy một hồi dữ dội.

"Tiêu Viêm ca ca, nếu người có thể mở được quyển trục đồng thời nghe được lời ta nhắc lại này thì chắc hẳn huynh đã tấn cấp đấu vương, hi hi, trước tiên Huân Nhi xin chúc mừng Tiêu Viêm ca ca"

"Thời gian không có nhiều, không thể để lại nhiều lời nói, Tiêu Viêm ca ca nhất định phải ghi nhớ lời Huân Nhi nói, Đế Ấn Quyết là một trong những đấu kỹ cao thâm nhất trong gia tộc của muội. Kiến thức về ba thủ ấn phía sau Huân Nhi cũng chưa hiểu được nên chỉ có thể để lại cho Tiêu Viêm ca ca phương pháp tu luyện hai thủ ấn đầu tiên thôi. Tu luyện Khai Sơn Ấn cần thực lực chí ít là cấp đấu vương, còn về Phiên Hải Ấn tốt nhất huynh đợi thực lực đạt đến cấp Đấu Hoàng hãy tu luyện. Nếu như Tiêu Viêm ca ca tu luyện Khai Sơn Ấn thì đáp ứng với Huân Nhi một điều là nếu không đến thời khắc máu chốt thì tận lực ít sử dụng nó. Đế Ấn Quyết là bí truyền của gia tộc muội, nếu lộ ra ngoài thì tất nhiên trong gia tộc sẽ phái người đến thu hồi. Cho nên Tiêu Viêm ca ca dùng nó nhất định phải thật cẩn thận."

"Còn nữa.... Tiêu Viêm ca ca.... Huân Nhi rất nhớ huynh! Tất cả bảo trọng!"

Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi quanh quẩn trong đầu, cuối cùng từ từ nhạt đi, nhưng mà tâm thần Tiêu Viêm vẫn còn kích động, bởi vì câu nói cuối cùng của Huân Nhi quá sức lợi hại. Nữ hài khả ái này quả thật đã vì hắn quá nhiều....

Tâm thần chậm chậm rời khỏi não hải, trong mật thất Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở mắt ra, thoáng thất thần nhìn quyền trục nát vụn trên mặt đất. Một lát sau bỗng nhiên nắm chặt tay, thấp giọng thì thào quanh quẩn khắp mật thất.

"Huân Nhi chờ ta nhé! Ta nhất định đi tìm muội! Bất kể ai cũng không thể ngăn cản được ta!"

-----oOo-----

Chương 641: Dự định

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào thời điểm lúc Tiêu Viêm từ mật thất đi ra, trong phòng khách lớn lại không có lấy nữa cái nhân ảnh, điều này khiến hắn có chút ngạc nhiên. Chợt cười khở lắc đầu, tự tìm lấy một vị trí đơn giản, lui thân thể lại ngồi lên giữa chiếc ghế mềm mại. Hắn có chút cảm giác thư sướng thở ra một hơi, trong khoảng thời gian bôn ba vừa qua, đích thật khiến hắn có chút mệt mỏi.

"Cọt kẹt..."

Ngay lúc Tiêu Viêm nhắm mắt dưỡng thần, cửa phòng khách đột nhiên nhẹ nhàng mở ra, chợt một cái thiên ảnh cao gầy trong ánh dương quang chiếu rọi kéo dài thành một đạo tuyến ảnh thon dài.

Nữ tử sau khi đẩy cửa phòng ra, thấy Tiêu Viêm nằm trên tọa ỷ nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia vui mừng. Chợt như sợ quấy rầy hắn do dự một hồi muốn lui trở ra.

"Ha ha, đã vào rồi thì đi ra làm gì?" Thanh âm ôn hòa đột nhiên vang lên làm cho nữ tử càng thêm hoảng hốt, bước chân rời đi cũng đành chỉ lại. Đôi mắt đẹp quay lại nhìn thì thấy Tiêu Viêm đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi kia không biết đã mở mắt từ bao giờ đang cười nhìn nàng.

"Thương thế của ngươi đã khỏi hẳn rồi sao?" Tiêu Ngọc đứng nơi cửa ánh mắt nhìn quanh, nhẹ giọng hỏi.

"*Người trở nên ôn nhu như vậy từ bao giờ thế*" Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn Tiêu Ngọc, nữ nhân này từ nhỏ đã đối với mình hung hung hăn hăn, chẳng có lúc nào nói ôn nhu như thế này cả.

Nghe được lời nói vô cùng ngạc nhiên của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc nhất thời có chút chán nản. Tiểu tử này hai năm không gặp lại đem miệng lưỡi trơn tru nói như thế với mình, bất quá ngữ điệu này của Tiêu Viêm lại là quen thuộc khiến cảm giác xa lạ trong lòng nàng từ từ biến mất, dĩ vãng quen thuộc lần thứ hai lại quay về.

Vứt đi cảm giác xa lạ trong lòng, Tiêu Ngọc cũng không khách khí huy động đôi chân thon dài đầy gợi cảm từng làm Tiêu Viêm thêm muốn không thôi, trực tiếp bước vào phòng khách. Sau đó ngồi xuống tọa ỷ bên cạnh Tiêu Viêm, lúc này mới nghiêng đầu dừng lại trên khuôn mặt đang mở miệng mỉm cười. Tên gia hỏa năm đó khiến nàng cực kỳ đau đầu này trong hai năm không gặp cũng đã trở nên thành thực rất nhiều. Thời điểm hần mỉm cười, dáng điệu như gió thổi mây bay, có khí phách điềm tĩnh khiến cho trong nhân tâm rung động.

"*Hai năm này các người vẫn khỏe chứ?*" Tiêu Viêm là người đầu tiên phá tan trầm mặc, cười hỏi. Từ lúc tiến nhập nội viện đây là lần đầu tiên hần cùng Tiêu Ngọc ở cùng một nơi chỉ có hai người. Lần trước tuy rằng nàng đã tới Bàn Môn, bất quá vì thời gian cấp bách nên vẫn chưa cùng bọn người Tiêu Ngọc nói nhiều chuyện với nhau.

"*Án, Tiêu Trữ, Tiêu Mị bọn họ cũng đã tiến nhập nội viện, có Bàn Môn che chở nên bọn họ cũng rất khá.*" Tiêu Ngọc gật đầu hít một tiếng, chột liếc mắt qua Tiêu Viêm sơ lược có chút giận dữ nói: "Sau này người hành động nên cẩn thận một chút, lần trước sau khi biết người bị dị hỏa thôn phệ, người biết trong lòng chúng ta tuyệt vọng đến mức nào không? Hiện tại chỉ có người mới đủ năng lực chân hưng Tiêu gia, nếu người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mối thù của gia tộc chỉ sợ không ai có thể báo."

Nhìn đôi mày liễu của Tiêu Ngọc dựng thẳng, Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, đợi sau khi nàng nói một tràng liên tu bất tận mới thở dài nói: "Muốn báo thù dù sao cũng phải cần năng lực, muốn có năng lực đâu thế nào không thể có nguy hiểm?"

Đối với những hậu bối Tiêu gia này, Tiêu Viêm hơi có chút áy náy trong lòng. Tiêu gia bị đại nạn này hần không thoát khỏi can hệ, tộc nhân từ

thương thảm trọng, một ít phụ mẫu của đám hậu bối này cũng tử vong trong tràng đại nạn này. Tuy rằng loại sự tình này cũng không thể tính hết lên đầu hấn, nhưng cảm giác áy náy vẫn tồn tại như cũ.

Tiêu Viêm không nói gì, nhìn gương mặt có chút gầy hao kia, tuy rằng người này chưa bao giờ mang sầu lo trong lòng biểu hiện ra mặt, bất quá áp lực dồn lên hấn có thể cũng rất lớn. Hấn cũng rõ tầm quang trọng của chính hấn đối với Tiêu gia, vì việc thất tung của Tiêu Chiến.

"Ha ha, không nói cái chuyện này nữa." *Nhìn thấy bầu không khí có chút ngột ngạt, Tiêu Viêm cười cười sang chuyện khác, cười đùa nói: "Hai năm nay có may mắn được gia hỏa nào theo đuổi không?"*

"Thích, muốn theo đuổi bốn tiểu thư đâu có dễ dàng như vậy." *Trên gương mặt hiện lên một nét đỏ hồng, Tiêu Ngọc bĩu môi. Đột nhiên từ trong nạp giới lấy ra tám tạp phiến, đưa về phía Tiêu Viêm: "Đây là hỏa năng tạp của Bàn Môn hiện giờ, Ngô Hạo cùng Hồ Gia nói, chờ ngươi chữa thương hoàn tất sẽ đem cái này giao cho ngươi. Dù sao ngươi mới là thủ lĩnh chân chính của Bàn Môn."*

Nao nao nhưng Tiêu Viêm không tiếp nhận lấy, cười lắc đầu nhẹ giọng nói: "Bàn Môn có thành tựu như ngày hôm nay không phải công lao của một mình ta. Có thể ta dừng lại ở Già Nam Học Viện không lâu lắm, cho nên mấy thứ này giao cho ngươi cất giữ thì tốt hơn."

"Ngươi phải ly khai? Đi đâu?" *Nghe vậy Tiêu Ngọc hơi đổi sắc mặt gấp giọng hỏi. Nguồn truyện:*

"Tự nhiên là trở lại Gia Mã đế quốc" *Tiêu Viêm cười cười, trong con mắt đen kịt lại lóe ra hàn mang nhàn nhạt: "Ăn oản năm đó dù sao cũng phải chấm dứt đi?"*

"Ngươi muốn đi tìm Vân Lam Tông? Ta cũng đi, ta muốn trở lại nhìn thử xem tộc nhân còn sống ra sao."

"Ha ha, không nên vội vàng, còn có một đoạn thời gian nữa ta mới trở về. Trở lại lần này chính là một hồi đại chiến thảm liệt, cho nên ta phải mang mọi chuyện trong nội viện chuẩn bị cho tốt. Năm đó ta đã bị đế quốc ra truy sát một lần, không lẽ cũng có lần thứ hai." *Tiêu Viêm khoát tay áo nói: "Về phần các ngươi nên lưu lại Già Nam Học Viện, nơi này an toàn*

nhất, không được nói xen vào. Lần này ta trở lại không phải thăm người thân mà là chân chính tử chiến. Thế lực của Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc như thế nào ngươi hẳn là hiểu rõ. Cho nên ta không thể có một điểm mạo hiểm."

Nhìn thân sắc Tiêu Viêm nghiêm túc nhếch môi, Tiêu Ngọc buộc lòng phải gật đầu cụt hứng, hiện tại Tiêu gia nguyên khí đại thương, với tư cách mấy tiểu bối, các nàng chỉ có thể nghe Tiêu Viêm an bài bất cứ điều gì. Hơn nữa qua mấy năm, Tiêu Viêm cũng không còn là thiếu niên bốc đồng năm đó nữa, hiện giờ trên vai hẳn đã mang trọng trách nặng nề. Vì vậy, sự quyết đoán kia khiến các nàng không thể không phục tùng.

"Yên tâm đi. Chờ sau khi ta đem mọi chuyện giải quyết xong. Các ngươi đã có thể trở lại Gia Mã đế quốc" *Vỗ vỗ vai Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm mỉm cười nói.*

Tiêu Ngọc bắt đầu dĩ gật đầu, chột giống như nhớ tới chuyện gì nói: "Tiêu Lệ biểu ca hình như tìm người có chuyện gì, người tốt nhất là đi gặp hẳn đi."

"Nga?" *Lông mi nhướng lên, Tiêu Viêm hơi gật đầu, lần thứ hai cùng Tiêu Ngọc cười đùa một hồi sau đó đứng dậy trước tiên, ly khai phòng khách đi tìm Tiêu Lệ.*

.....

"Nhị ca, người tìm ta có việc gì?" *Tiêu Viêm vừa nhìn thấy Tiêu Lệ trong phòng, lập tức cười hỏi.*

"Thương thế bình phục rồi sao?" *Nhìn thấy Tiêu Viêm, Tiêu Lệ vui vẻ kéo hẳn vào phòng, thân thiết hỏi.*

Tiêu Viêm cười gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Lệ, chờ hẳn nói sự tình.

Trong ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm, Tiêu Lệ hơi trầm ngâm một chút. Một lát sau mới chậm rãi nói: "Hắc Giác Vực hiện giờ vì Hắc Minh giải tán nên có chút hỗn loạn, đó là một cơ hội tốt. Hắc Giác Vực tuy rằng hỗn loạn nhưng cường giả cũng không ít, nếu có thể chinh phục được, thì sẽ là một trợ lực lớn sau này giúp cho chúng ta trả thù Vân Lam Tông."

"Bất quá tại Hắc Giác Vực xây dựng thêm thế lực?" *Tiêu Viêm nhíu mày nhẹ giọng nói: "Nơi đó chỉ có hạng người lưu manh liếm máu trên thân đao, muôm thâm tóm e rằng không dễ dàng."*

"Hắc hắc, gia hỏa này đích xác rất tinh ranh, nếu muốn thu phục bọn họ, nhất định phải tàn ác hơn so với bọn chúng. Thủ hạ của ta hiện giờ, năm đó cũng tâm cao khí ngạo, bất quá bây giờ đối với mệnh lệnh của ta không chối từ. Tiêu Lệ cười nói: "Lúc này đây, nếu như người hỗ trợ ta chuyện kia cũng không quá mức trắc trở. Bàn Môn của người mặc dù tiềm lực không kém, nhưng dù sao đều là niên nhất học viên, hơn nữa giống như hoàn cảnh nhân tố, người cũng không quá mức nghiêm ngặt yêu cầu bọn họ phải nghe lời của người. Nhưng Hắc Giác Vực thì khác, nếu không nghe lời thì trực tiếp giết đi là xong. Khống chế nổi loạn cũng dễ hơn rất nhiều, đương nhiên điều kiện trước nhất là người phải có đủ thực lực. Thế nào?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu trầm ngâm nói: "Người trong Hắc Giác Vực này đích xác chiến lực không tệ, nếu có thể thu phục, đối với chúng ta lợi ích không nhỏ. Dù sao thì Vân Lam Tông cường giả như mây, đơn thương độc mã chung quy là có một số việc khó có thể làm được."

"Nói như vậy là người không có ý kiến?" Tiêu Lệ vui vẻ vỗ tay nói.

"Nhị ca nếu có bản lĩnh như vậy thì cứ buông tay hành động đi, nếu gặp phải điều gì phiền phức không thể giải quyết thì tới tìm ta. Ai chống đối, sát!" Tiêu Viêm cắn răng đầy sát khí, lâm liệt vung tay lên.

"Ha ha, tốt! Có quyết đoán" Cười to một tiếng Tiêu Lệ vỗ vai Tiêu Viêm chọt nói: "Bất quá còn một vấn đề lớn."

"Điều gì?" Tiêu Viêm ngẩn ra hỏi.

"Nội viện." Tiêu Lệ trầm giọng nói.

"Nội viện?" Tiêu Viêm nhướn mày.

"Nội viện đối với sự hợp lại của các thế lực Hắc Giác Vực vô cùng cường đại này trong lòng vẫn kiêng kỵ, ví dụ như tổ chức Hắc Minh. Nếu chúng ta thật sự thành công tại Hắc Giác Vực xây dựng thêm thế lực, tất nhiên sẽ

khiến nội viện chú ý, đến lúc đó e là....." Tiêu Lê thoáng lo lắng, hướng về Tiêu Viêm nói tiếp: "Cho nên trước hết ta đưa lễ vật này để người thuyết phục Tô Thiên. Nếu không ngày sau sớm muộn gì cũng có phiền phức, nói không chừng còn có khả năng động đao động kiếm với nhau."

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, một lát sau lại cười khẽ một tiếng nói: "Điều này thì không cần lo lắng, trước kia nội viện chú ý thể lực Hắc Giác Vực vô cùng cường đại này là bởi vì lo lắng bọn chúng đối với nội viện có điều tham vọng. Mà chúng ta không có mục đích này, cùng bọn họ không có một điểm xung đột. Thậm chí chúng ta còn có thể giúp bọn họ canh chừng các thể lực khác, điều này đối với nội viện cũng không phải là điều tai hại."

"Nói là nói như vậy, bất quá ta cảm thấy chúng ta tốt nhất cùng bọn họ nói qua một chút, miễn cho ngày sau xảy ra sự cố." Tiêu Lê trầm ngâm nói, tính tình hẳn âm ngoan mà cẩn thận, ngoại trừ một số thân nhân còn lại không hoàn toàn tin tưởng bất luận là kẻ nào.

Tiêu Viêm cười gật đầu đứng dậy nói: "Tốt, ta lập tức đi tìm Đại trưởng lão nói một câu, nếu như hắn đáp ứng thì người liền xuất phát tới Hắc Giác Vực."

"Nếu việc này có thể thành công, ngày sau cho dù Vân Lam Tông cử toàn bộ tông lực thì chúng ta cũng không có chút e ngại!"

-----oOo-----

Chương 642: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Các người muốn xây thêm thể lực tại Hắc Giác Vực?" Trong phòng nghị sự trưởng lão, Tô Thiên sau khi nghe được Tiêu Viêm trình bày, vung da giữa hai hàng lông mày tức khắc nhíu lại.

"Đại trưởng lão, ta cũng biết Hắc Giác Vực vẫn như cây gai trong mắt Già Nam Học Viện, bất kỳ trong hoàn cảnh nào, nơi đó luôn tiềm ẩn những công kích nguy hiểm. Vì đồ không bằng sơ, muốn chấm dứt phiền phức dĩ nhiên không thể dung biện pháp cương cường được. Nếu nhị ca ta thật sự

có thể đem thể lực mở rộng trong Hắc Giác Vực, đến lúc đó thì nội viện giamr đi không ít phiền phức, hơn nữa một ít thể lực khác đối với nội viện có địch ý thì chúng ta cũng có thể hỗ trợ giám thị." Phản ứng của Tô Thiên vẫn chưa ngoài dự đoán của Tiêu Viêm, hắn cười cười nói.

Giữa đôi mày nhíu tít thoáng có giãn ra một chút, Tô Thiên cũng không phải là đồ ngốc, có hay không có lợi thì với sự từng trải của hắn chỉ cần liếc mắt tự nhiên biết ngay.

"Hơn nữa đại trưởng lão có thể cũng đã biết nguyên nhân hành động này của ta, ta cùng Vân Lam Tông ân oán quá sâu, muốn báo thù thì phải cần có thể lực không kém chúng, Hắc Giác Vực đúng là nơi ta cần."

Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, sau một hồi Tô Thiên hơi gật đầu nói:
"Người nói không phải không có lý, cho tới này Hắc Giác Vực vẫn là đại họa tâm phúc của Già Nam Học Viện, nếu thật sự xuất hiện một cái thể lực có thể cùng học viên giao hảo thì đích xác có thể có một ít hiệu quả không thể đánh giá."

"Nói như vậy là đại trưởng lão đã đáp ứng rồi?" Tiêu Viêm hoan hỷ cười nói.

"Ai... Không đáp ứng thì còn có thể như thế nào? Hiện giờ Thiên Phần Luyện Khí Tháp của nội viện chúng ta còn muốn người bổ sung Văn Lạc Tâm Viêm trong thời gian dài mà." Tô Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

"Đại trưởng lão nói ra lời này... Tiêu Viêm ta không phải là người vong ân phụ nghĩa, nhận được Văn Lạc Tâm Viêm chính là ta đã thiếu nội viện một cái ân tình, nếu như đem chuyện này ra làm áp lực chẳng phải là triệt để mất thể diện không?" Tiêu Viêm nghiêm mặt nói.

"Ha ha, tiểu tử ngươi nha, chính là không tề ở điểm này, rất trọng tình nghĩa! Lão phu rất thích!" Vuốt vuốt chòm râu, Tô Thiên vui vẻ gật đầu, hắn vẫn có chút ưu ái và coi trọng Tiêu Viêm không chỉ là trên mặt thực lực cùng thiên phú mà trên mặt tính tình cũng vậy.

"Được rồi, ngươi để nhị ca ngươi yên tâm hành động đi, Hắc Giác Vực quá mức hỗn loạn, nếu có thể chinh đốn lại một chút thì đối với Già Nam Học Viện chúng ta cũng có lợi không ít." Phất phất tay Tô Thiên cười nói.

Tiêu Viêm cười gật đầu.

"*Thương thế tốt rồi chứ?*" Thấy tất cả đã bàn xong, Tô Thiên đang nói chuyện qua Tiêu Viêm cười hỏi.

"*Án, không có gì đáng ngại.*"

"*Tiểu tử này, thể chất của ngươi thật là làm cho người khác thêm khát, trọng thương như vậy mà chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày đã bình phục.*" Tô Thiên mở miệng tán dương, giọng điệu cực kỳ hâm mộ, loại thể chất có chút mạnh mẽ này đích xác khiến hắn động tâm.

Tiêu Viêm cười cười, thể chất hắn có thể mạnh mẽ như vậy cũng là ném trái vô số đắng cay, gian khổ mới đúc thành. Trên thế gian này không có gì tự nhiên mà hưởng lợi, không có nỗ lực thì vĩnh viễn đừng nghĩ tới thu hoạch.

"*Kế tiếp ngươi dự định làm gì? Lẽ nào đi Hắc Giác Vực giúp nhị ca ngươi?*" Ngón tay Tô Thiên trên mặt bàn nhẹ nhàng di chuyển một chút hỏi.

"*Chuyện Hắc Giác Vực, hắn có thể tự xử lý, nếu thực sự cần ta xuất thủ thì hắn sẽ phái người tới cho ta biết.*" Tiêu Viêm lắc đầu trầm ngâm nói: "*Ta sẽ ở lại học viện đợi một thời gian, cho đến khi giải quyết xong vấn đề của nàng.*"

Đương nhiên còn có một việc, đó là âm thầm tu luyện Khai Sơn Ấn trong Đế Ấn Quyết mà Huân Nhi đã lưu lại cho hắn. Địa giai cao cấp đấu kỹ uy lực tất nhiên cực kỳ cường đại, nếu tu luyện thành công thì không hề nghi ngờ nó sẽ là con át chủ bài chưa lật giúp Tiêu Viêm chiếm phần thắng nhiều hơn lúc quyết chiến với Vân Sơn sau này. Bất quá việc này cầm bí mật nên Tiêu Viêm tự nhiên không nói rõ ra.

"*Nàng? Ngươi đang nói tới vị nữ đấu tông cường giả kia sao?*" Tô Thiên nhướng mi lên, hơn có chút hiếu kỳ hỏi: "*Nữ tử đó đến cuối cùng là cường giả phương nào? Vì sao ta chẳng bao giờ nghe nói quanh đây có cường giả bật nhất như thế?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng chần chờ một chút, nghĩ rằng điều này cũng không coi là bí mật nên nhún vai đem lai lịch của Mỹ Đỗ Toa nữ vương cơ

bản nói ra một lần.

"Sách sách, không nghĩ tới nga. Dĩ nhiên đã nghe đồn về Mỹ Đỗ Toa nữ vương, nhưng lúc này nàng đã tiến hóa, thảo nào...." Khuôn mặt tràn ngập kinh dị há hốc miệng. Chợt Tô Thiên hướng về Tiêu Viêm trêu chọc: "Bất quá tiểu tử ngươi cũng rất mạnh mẽ a, dĩ nhiên ngay cả loại nữ nhân này cũng dám rước về. Nghe nói từ trước tới nay, Mỹ Đỗ Toa nữ vương là người cực kỳ lãnh huyết (máu lạnh), giết người như giết gà, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên còn ra tay cứu ngươi a. Quả nhiên là bất khả tư nghị.... Trên đại lục năm đó cũng đã từng xuất hiện một vị Mỹ Đỗ Toa nữ vương tiến hóa, vừa vặn lúc đó bị một thiếu gia của nhất lưu thế lực khinh bạc sờ soạng thân thể một chút. Kết quả là nữ nhân đó trực tiếp tấn công thế lực kia, đại sát một trận khiến cho thế lực này nguyên khí đại thương. Đến tận bây giờ hầu như tất cả nam nhân trên đại lục thấy Mỹ Đỗ Toa nữ vương lập tức vòng quanh tránh né, chỉ sợ có chút không chú ý liền rước lấy họa diệt tộc. Hắc hắc, ngươi hiện tại đã biết mình may mắn cỡ nào chưa?"

Nhất thời lau hết mồ hôi lạnh trên trán, vị Mỹ Đỗ Toa nữ vương trước đây này quả nhiên kinh khủng, sát nhân căn bản không cần chút nguyên do nào. Hi vọng Mỹ Đỗ Toa hiện tại này có thể có lý trí một chút đi.....

"Ta sẽ cẩn thận hơn nữa, đa tạ đại trưởng lão đã nhắc nhở." Cười khò một tiếng, Tiêu Viêm hướng về Tô Thiên chấp tay, sau đó trong ánh mắt ẩn chứa tiểu ý kia, rời khỏi phòng họp.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm tiêu thất, Tô Thiên mới thập giọng hài hước cười nói: *" Bất quá hẳn cũng không biết rằng Mỹ Đỗ Toa cố nhiên sát phạt thành tính nhưng khi thật sự cảm phục ai thì đến chết cũng không rời. Tiểu tử này.. Sách sách, điểm phúc không cạn nga...."*

.....

Ra khỏi phòng nghị sự, Tiêu Viêm lần thứ hai chạy về Bàn Môn, mang tin tức này nói lại với Tiêu Lệ. Hẳn sau khi nghe được nội viện dĩ nhiên không phản đối cũng có chút mừng rỡ. Lúc này dặn dò Tiêu Viêm vài câu rồi vội vã ly khai nội viện, đi Già Nam thành triệu tập thủ hạ của hắn, sau đó chạy vào trong Hắc Giác Vực, nhân lúc hỗn mà khuếch trương thế lực.

Đối với sự vội vàng không ngăn nổi này của Tiêu Lệ, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ chỉ có thể mặc hắn rời đi. Bất quá lúc Tiêu Lệ rời đi hẳn dặn đi dặn

lại là nếu có gặp phiền phức phải nhanh chóng phái người liên lạc cùng hẳn. Hắc Giác Vực hiện giờ Hàn Phong đã chết, Kim Ngân nhị lão không dám lại làm người dẫn đầu, lấy thực lực Tiêu Viêm đủ để càn quét cái gọi là Hắc Bảng.

Sau lúc Tiêu Lệ ly khai nội viện, sinh hoạt thường ngày cũng yên ổn trở lại. Mà Tiêu Viêm ở trong Bàn Môn ngọc ngấn đến hai ngày sau, rốt cuộc trong lòng cũng không nhịn được sự hiếu kỳ đối với Đế Ấn Quyết kia, tìm cơ lần thứ hai tiến vào thâm sơn mệnh mệnh.

.....

Thâm sơn rộng lớn, vô biên vô tận, màu xanh tươi đẹp vẫn kéo dài đến cuối tầm mắt, một hồi gió lớn thổi tới, khắp nơi trong rừng rậm đều vang lên thanh âm ào ào.

Một chỗ nhìn qua có chút trơ trụi trên đỉnh núi, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch, thế nhưng hẳn không lập tức bắt đầu tu luyện Đế Ấn Quyết, mà ngẩn đầu lên, ánh mắt nhìn bầu trời vắng vẻ. Một lát sau bất đắc dĩ mở miệng nói: *"Hiện thân đi, ta biết ngươi đi theo ta."*

Lời nói Tiêu Viêm vừa rơi xuống, ở nơi nào đó trên bầu trời, không gian chợt hơi ba động, chợt một thân thể mềm mại, uyển chuyển, với những đường cong lồi lõm mê hoặc lòng người, từ trong hư không hiện ra. Một đôi mắt băng lãnh tỏa ra ánh mắt sáng ngời quét lên trên người Tiêu Viêm.

"Chính ngươi muốn chết sao?" Mỹ Đỗ Toa nhẹ đáp hư không giống như tiên tử cười trên sóng mà tiến đến, bất quá trên thân thể tiên tử này sát ý quá mức dày đặc, xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm, lãnh đạm nói.

"Đừng có suốt ngày mở miệng ra là nói chuyện chết chóc. Ta biết ngươi hiện tại không có khả năng giết được ta." Tiêu Viêm buông thõng hai tay cười khổ nói. Nguồn truyện:

"Ngươi nói cái gì?" Nghe được Tiêu Viêm nói như thế, đôi mày liễu của Mỹ Đỗ Toa nhất thời dựng lên, trong ánh mắt hẹp dài đầy rẫy sát ý lạnh lẽo.

"Ta nói cái gì, kỳ thực hẳn là ngươi cũng rõ ràng, ngươi tuy rằng đã dung hợp cùng linh hồn của Thôn Thiên Mãng, nhưng cũng bị nó ảnh hưởng."

Cho nên đối với ta không hạ thủ được, nhưng bình thường vẫn theo bên cạnh ta." Tiêu Viêm thở dài một tiếng, nhìn theo lời nói của hắn, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa nữ vương càng ngày càng khó coi.

"Đừng tưởng rằng Thôn Thiên Mãng có thể mãi mãi ảnh hưởng tới ta, sớm muộn gì ta cũng có thể đem ngươi giết đi!" Thanh âm Mỹ Đỗ Toa nữ vương như hàn băng, không hề có chút tình cảm.

"Chúng ta cùng trao đổi, thế nào?" Tiêu Viêm gõ gõ cái đầu có chút đau buốt, bất đắc dĩ nói.

Đối với đề nghị của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa lại không có chút phản ứng. Mấy năm nay, bởi vì hắn có các loại giao dịch này cuối cùng mới có thể kéo dài thời gian nàg quanh quẩn cùng hắn ở một chỗ.

"Ta có thể giúp ngươi đem ảnh hưởng của Thôn Thiên Mãng đối với ngươi triệt để tiêu trừ, để cho ngươi trở lại làm một vị Mỹ Đỗ Toa nữ vương chân chính." Dù đã hạ quyết định không nghe bất kỳ một lời hoa ngôn ngữ nào của Tiêu Viêm, nhưng thời điểm nghe được lời này, trái tim Mỹ Đỗ Toa vẫn cứ kịch liệt đập loạn xạ liên hồi.

"Dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngươi?" Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp khép lại thành một đường cong, Mỹ Đỗ Toa cười lạnh hỏi.

Tiêu Viêm vung tay lên, một đạo hình ảnh mờ ảo từ trong tay áo bào bắn ra, cuối cùng được Mỹ Đỗ Toa bắt gọn vào trong tay. Nàng nhìn chăm chú vào nó, phát hiện ra đó là một cái quyền trục, chậm rãi mở quyền trục ra, những dòng văn tự mang phong cách cổ xưa đập vào trong mắt. Đây là một quyền trục phương dược, mà nếu đan dược này luyện chế ra thì có thể trị liệu triệu chứng linh hồn bị ảnh hưởng của Mỹ Đỗ Toa.

"Đây là lục phẩm đan dược Phục Hồn Đan, về phân dược liệu luyện chế đan dược cùng vài thứ khác ghi trên quyền trục ta cũng chưa có, nếu như ngươi đáp ứng yêu cầu của ta thì sau này ta sẽ luyện chế cho ngươi, như thế nào?" Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

Sắc mặt âm tình bất định, thu nạo quyền trục, Mỹ Đỗ Toa vẫn như trước cất giọng băng lãnh hỏi: *"Yêu cầu như thế nào?"*

"Trong một năm, đi theo bên cạnh ta không được có sát tâm đối với ta,

đồng thời vào lúc trọng yếu, ta muốn ngươi xuất thủ thì ngươi không được cự tuyệt." Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Một năm ước định kết thúc, ta sẽ luyện chế đan dược cho ngươi, đến lúc đó nếu ngươi vẫn còn muốn giết ta thì muốn làm gì cũng được. Như thế nào?"*

Mỹ Đỗ Toa mắt lóe quang mang, trong lòng lam vào cảm giác xung đột, đấu tranh.

"Ha ha, chỉ cần có được Phục Hồn Đan, ngày sau ngươi sẽ là một Mỹ Đỗ Toa nữ vương thuần túy, không bị bất luận cái gì ảnh hưởng, tự do như thế chính là giá trị xa xỉ." Tiêu Viêm khẽ cười, thanh âm quanh quẩn bên tai Mỹ Đỗ Toa đầy rẫy dụ hoặc.

Cánh tay nhỏ nhắn bỗng nhiên nắm chặt, ánh mắt Mỹ Đỗ Toa băng lãnh nhìn Tiêu Viêm, thanh âm lạnh lùng nhưng trong trẻo lại khiến trên khóe miệng hắn vẽ lên một nét sung sướng cực độ.

"Hảo! Nhờ cả vào ngươi!"

-----oOo-----

Chương 643: Tu luyện Khai Sơn Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn dáng vẻ tươi cười xán lạn của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa nữ vương hừ lạnh một tiếng, trong lòng hạ quyết tâm, có một ngày sau này thoát khỏi ảnh hưởng linh hồn của Thôn Thiên Mãng, nhất định việc đầu tiên là đem hắn băm thây ra vụn đoạn.

Cười tủm tỉm ngời lên cự thạch, Tiêu Viêm hướng về phía Mỹ Đỗ Toa cười nói: *"Như vậy từ nay về sau có thể xem như chúng ta đã là bạn đồng hành rồi."*

"Đây là quan hệ giao dịch, chứ không phải đồng bọn." Mỹ Đỗ Toa nữ vương nhếch đôi môi đỏ thắm một cái, đem ý niệm muốn kéo gần quan hệ của hai người trong đầu Tiêu Viêm triệt để xua tan.

"Được rồi! là quan hệ giao dịch." Tiêu Viêm không sao cả buông thõng

tay, bất chợt cười nói: *"Bất quá nếu muốn ở chung một chỗ trong một năm dài như vậy, chung quy không thể trực tiếp gọi ngươi là Mỹ Đổ Toa sao? Nếu không ta tự đặt cho ngươi một cái tên đi? Nếu không sau này một khi gọi tên ngươi, người khác sẽ nhận ra thân phận của ngươi."*

"Không cần ngươi hao tổn tâm trí!" Đối với hảo ý của Tiêu Viêm, Mỹ Đổ Toa nữ vương chỉ lạnh lùng nói một câu.

"Nếu không thì cứ gọi ngươi là Thái Lan đi, thấy như thế nào? Tên này với ngươi rất hợp nga." Tiêu Viêm vẫn còn nói, không ngại chút nào về cái tên mình nói lên có tầm thường hay không.

"Cút!" bị Tiêu Viêm lái nhái khiến cho hết sức bực mình, Mỹ Đổ Toa nữ vương nhất thời nổi giận, đôi mắt đẹp tràn ngập lãnh yá nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt. Nhưng mà lúc nhìn thấy nét tươi cười xán lạn trên khuôn mặt hắn, không biết tại sao nộ hỏa trong đôi mắt lạnh lẽ giảm bớt một chút, lạnh lùng nói: *"Mỹ Đổ Toa nữ vương là tên của ta, cũng là thân phận của ta. Không cần ngươi đổi tên cho ta làm gì."* Lời nói vừa dừng lại, nàng lập tức xoay người, thân hình khẽ động, hướng về phía xa xa lao đi.

"Ngươi bay giờ đã tiến hóa thành hình người, không còn cái hình thái bán nhân bán xà như trước đây, cho nên tự nhiên là cần danh xưng khác, sau này ta sẽ gọi ngươi là Thái Lan, gọi thẳng tên Mỹ Đổ Toa nữ vương quá phiền phức." Tiêu Viêm tựa hồ không biết sống chết, ngẩng đầu hướng về Mỹ Đổ Toa nữ vương trên bầu trời lớn tiếng nói.

Thân hình hơi bị chững lại, Mỹ Đổ Toa nữ vương nhăn thân trong nháy mắt có lóe lên. Bất quá lúc này đây nàng dĩ nhiên không có nổi giận quát lại, thân hình khẽ động hóa thành quang ảnh hướng về phía xa thiểm lược đi.

"Mặt khác, phiền ngươi giúp ta xem chừng xung quanh một chút, đừng để người khác đến quấy rối ta, nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, giao dịch kia của chúng ta đã có thể vô hiệu nga..."

Đối với lời hô to của Tiêu Viêm này, Mỹ Đổ Toa lại không thêm quan tâm đến lý lẽ, thân hình chợt lóe, sau đó tiêu thất phía chân trời. Cũng không biết có đem điều Tiêu Viêm nói để trong lòng hay không.

Nhìn thân ảnh Mỹ Đổ Toa nữ vương tiêu thất, Tiêu Viêm mỉm cười, cuối

cùng cũng đem cái đại phiền toái này giải quyết, có cái Phục Hồn Đan để giao dịch, ngày sau cũng không lo lắng nữ nhân đáng sợ kia bất thành linh đem mình làm thịt. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Hắc hắc, Hàn Phong này quả nhiên cất giữ phong phú, ngay cả dược liệu, phương thuốc kỳ dị bậc này cũng có bảo tồn. Lần này có thể giải quyết phiền phức, phải làm hẳn thiệt thòi." Tiêu Viêm vuốt ve U Hải nạp giới trên ngón tay, nhẹ giọng cười nói. Tự nhiên mà nói thì hẳn không có phương thuốc loại như Phục Hồn Đan này, thứ này là do trong thời gian chữa thương hẳn lục lợi trong U Hải nạp giới của Hàn Phong mà tìm ra.

"Hiện tại cuối cùng cũng có thể an tâm tu luyện Đế Ấn Quyết a..."

Tỉ mỉ nghiên cứu phương pháp tu luyện Khai Sơn Ấn kia, được một lát sau, Tiêu Viêm mới vừa khẽ cau mày mở mắt. Đế Ấn Quyết này không hổ là địa giai đấu kỹ cao cấp, độ khó tu luyện so với Diễm Phân Phệ Lãng Xích không biết trác trở bao nhiêu lần.

"Cũng cần đả thông tam điều kinh mạch mới có thể ngưng kết Thủ Ấn, điều động đấu khí phát động đấu kỹ..." Tiêu Viêm cau chặt mày, trong cơ thể người kinh mạch rắc rối như mạn nhện giăng đầy trời, kể ra thì như là bất tận. Một ít kinh mạch nhỏ khó tìm thấy, đồng thời cực kỳ yếu ớt mỏng manh, đừng nói là đả thông, chỉ cần bị một điểm năng lượng hơi chút cường liệt trùng kích thì sẽ nổ tung ra. Mà tam điều kinh mạch của Khai Sơn Ấn kia lại nằm chỗ khuất giữa cánh tay hữu, nếu nói đả thông tất nhiên cần tiêu hao không ít thời gian.

Muốn đả thông kinh mạch đặc biệt mà phát động loại đấu kỹ công kích này, không phải giống nhau ở uy lực cực kỳ kinh khủng mà là thuộc về loại cấp bậc trong truyền thuyết. Nhớ lại trước đây, lúc Tiêu Viêm tu luyện Diễm Phân Phệ Lãng Xích, cũng không từng đả thông kinh mạch đặc biệt nào. Có thể nghĩ Đế Ấn Quyết này ra sao thì phải chờ tự hẳn cảm thụ qua trước.

"Ai..." Nhẹ thở dài một hơi, Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lắc đầu, tới chuyện tình như thế này, mặc kệ đả thông tam điều kinh mạch kia khó khăn như thế nào cũng chỉ có thể thử xem. Huân Nhi hao tổn tâm cơ lưu lại cho hẳn cái gì đó, nếu mà buông tha không tu luyện thì có thể nói cũng là thực sự quá có lỗi với một phen tâm huyết của nàng.

Mang tâm tình trong lòng vút đi, tâm thần Tiêu Viêm từ từ yên lặng, một lát sau tiến vào trạng thái tu luyện.

Theo trạng thái tiến nhập tu luyện, tâm thần Tiêu Viêm cũng vậy cấp tốc đi tới chỗ tam điều kinh mạch cần đả thông kia, nhìn tam điều kinh mạch kia hầu như hoàn toàn bị bế kín, Tiêu Viêm lần thứ hai thở dài, xem ra hẳn hiểu được sẽ như thế nào.

Tâm thần khê nhúc nhích, một đoàn đầu khí thật nhỏ từ trong cơ thể hiện lên, cuối cùng theo sự khống chế của Tiêu Viêm sau nhiều lần lưu chuyển, rốt cuộc đi tới chỗ kinh mạch ẩn khuất này. Sau đó nghe theo mệnh lệnh Tiêu Viêm, hướng vào trong cái kinh mạch thật nhỏ đó, cẩn thận từng chút xâm nhập vào.

Đả thông kinh mạch là một chuyện cực kỳ thống khổ, đầu khí xâm nhập có thể đả thông kinh mạch đồng thời nói rộng nó ra nhất thời sẽ sản sinh đau nhức, cảm giác như thế người bình thường không có thể chịu được. Bất quá trong lúc đầu khí tiến nhập vào kinh mạch thật nhỏ kia cũng là lúc tưởng rằng cảm giác đau nhức có thể nảy sinh, nhưng lại không xuất hiện. Tuy rằng tốc độ lưu thông đầu khí cực kỳ chậm chạp bởi vì kinh mạch quá nhỏ, nhưng bất quá Tiêu Viêm vẫn như cũ là có thể cảm giác rõ ràng bế tắc trong kinh mạch đang tiêu thất với một tốc độ chậm chạp.

"Đây là chuyện gì?" Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn kinh mạch kia đang từ từ được đả thông, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tin nổi. Đả thông kinh mạch trở nên dễ dàng như vậy từ bao giờ?

Đương nhiên, lúc này Tiêu Viêm tự nhiên không thể hiểu. Tại lúc trong lòng đất trước đây đã rơi vào trong trạng thái chết giả, Văn Lạc Tâm Viêm cùng dịch thể kỳ dị kia ở trong cơ thể hắn triển khai một trận đấu đá giềng co đáng kể. Mà ở trong trận đấu đá giềng co ấy, người hưởng lợi lớn nhất đó là thân thể này của Tiêu Viêm. Trong cơ thể hắn, mặc kệ là cốt cách hay là kinh mạch hoặc là cơ thể vâng vâng....., tại trong trận giềng co đấu đá đó đều hoàn toàn được rèn luyện qua một lượt. Cho nên trong cơ thể Tiêu Viêm bây giờ bất luận là một bộ vị nào đều cứng cõi hơn so với cường giả cùng cấp.

Mà cũng vì kinh mạch trong cơ thể đã được rèn luyện qua, cho nên lúc này Tiêu Viêm đả thông kinh mạch mới vừa rồi có cảm giác dễ dàng như vậy. Điều này giống như đào một đường hầm vậy, đã có tiền nhân chế tạo hình

dáng sơ lược, hậu nhân có nhu cầu chỉ cần đem một ít đá vụn tàn dư trong đường hầm thanh lý ra ngoài là lập tức hoàn tất.

Nếu như đôi lại là người khác đã thông kích mạch mà nói sợ rằng lúc này đã sớm bị đầu khí chèn ép đến nỗi kinh mạch phải vỡ tan rồi, đâu có thể có khả năng tiến triển như Tiêu Viêm vậy?

Tuy rằng không rõ ràng lắm vì sao đã thông kinh mạch lại trở nên dễ dàng như vậy, nhưng điều này đối với Tiêu Viêm mà nói lại không có một chút gì có hại. Vì vậy hẳn dưới sự mừng rỡ như điên bắt đầu không ngừng chỉ huy đầu khí cuộn cuộn trùng kích một nhánh kinh mạch bé tắc, mà dưới sự ăn mòn của đầu khí, kinh mạch trước đây chưa từng dùng qua này cũng như vậy đang từ từ lạng lẽ mở rộng với một tốc độ cực kỳ chậm chạp....

Tuy nói bởi vì nguyên nhân là trong cơ thể đã được tôi luyện qua mà đã thông kinh mạch trở nên dễ hơn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ là cần chấp nhận theo khuôn phép một cái quá trình cũ kỹ. Dù sao kinh mạch lúc này quá mức yếu ớt, thoáng có sức sẽ khiến nó nổ tung ra ngay, việc nguy hiểm như vậy Tiêu Viêm cũng không dám mạo hiểm.

Cho nên lúc tiến hành đã thông kinh mạch trong cơ thể, Tiêu Viêm thực sự có chút không nhìn được, cũng chỉ có thể tiến nhập trạng thái tu luyện, phân tâm nhị dụng chiếu cố cả hai phương diện.

.....

Với tốc độ chậm chạp từ đầu chí cuối, lúc này Tiêu Viêm đã tiến nhập thâm sơn được năm ngày, nhánh kinh mạch thứ nhất rốt cuộc cũng được hẳn triệt để đã thông. Mà tiến trình tu luyện Khai Sơn Án cũng chính thức bước tới bước đầu tiên.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, lần sau có vẻ muốn như thuận thực hơn một chút, tuy rằng tốc độ đã thông vẫn như cũ chậm chạp bò đi từng chút. Nhưng nếu cùng người khác so sánh sẽ khiến người ta trực tiếp bị kích thích mà học máu chết bất đắc.

Mà nhánh kinh mạch thứ nhất đã thông sau thập thiên tả hữu, nhánh kinh mạch thứ hai cũng vậy không xảy ra điều gì ngoài ý muốn được Tiêu Viêm đã thông. Loại tu luyện thuận lợi này khiến Tiêu Viêm mừng rỡ đến mức cười không thể ngậm miệng lại. Dựa theo tốc độ như vậy sợ rằng

trong thời gian một tháng hẳn đã có thể hoàn thành việc đả thông ba nhánh kinh mạch cần thiết, đến lúc đó thì hẳn chính thức tu luyện Khai Sơn Ấn, thứ khiến hẳn cực kỳ thèm khát.

Thời gian trong thâm sơn vắng vẻ lặng yên trôi qua, có thể lời nhắc nhở của Tiêu Viêm với Mỹ Đồ Toa có một ít hiệu quả nên từ lúc hẳn tiến nhập trạng thái tu luyện tới nay không có bất luận là thứ gì đến quấy rối hẳn, điều này khiến hẳn có được hoàn cảnh tu luyện cực kỳ an tĩnh.

Thời gian vừa trôi qua đúng một tháng, thời điểm một khắc sau, thanh niên trên ngọn núi bất chợt từ từ mở hai mắt đang nhắm chặc, tinh mang từ trong mắt hẳn như thực chất bạo bắn ra đến một lúc sau mới từ từ tiêu tán.

Tiêu Viêm từ trên cự thạch chậm rãi đứng lên, ngửa đầu thở ra một hơi thật dài. Trong thời gian một tháng đả thông ba nhánh kinh mạch, loại tốc độ này khiến hẳn có tự tin coi như là đặt hẳn vào trong tộc của Huân Nhi sợ rằng cũng là thành tích không tệ.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng nở một nụ cười, hữu thủ trong người đưa ra phía trước, kết xuất một cái thủ ấn có chút quái dị. Thủ Ấn hướng tới phía trước đẩy ra, không có thôi động bất cứ chút đấu khí nào, tự nhiên chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt. Bất quá Tiêu Viêm rõ ràng rằng Thủ Ấn này không được bao lâu nữa uy lực phát ra sẽ khiến ngay cả hẳn cũng đều cảm thấy khiếp sợ.

-----oOo-----

Chương 644: Tiêu Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rừng rậm mênh mông, vẻ xanh tươi giống như hải dương xanh lục, không thể nhìn thấy bờ bên.

Trên đỉnh một ngọn núi nơi nào đó trong thâm sơn, hắc bào thanh niên đứng thẳng trên cự thạch, sắc mặt ngưng trọng, hữu thủ nhanh chóng kết xuất một đạo thủ ấn kỳ dị, chợt hét lớn một tiếng: "*Khai Sơn Ấn!*"

Tiếng quát hạ xuống, phía trên bàn tay người thanh niên đó nhất thời nảy

lên quang mang cường liệt, mà theo quang mang hiện lên bàn tay bỗng nhiên đưa về phía trước, nhưng mà vừa vận lúc bàn tay di chuyển, cường liệt quang mang kia như hoa quỳnh, trong nháy mắt tiêu tán, mà thủ ấn đánh ra kia chỉ kéo lên một hồi kinh phong rất nhỏ, phốc một tiếng nổ ra trên mặt đất tạo thành một cái hố nhỏ.

Nhìn cái hố nhỏ trên mặt đất, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, đặt mông ngồi lên trên cự thạch, trong miệng không ngừng thở hổn hển. Khu động Khai Sơn Ấn này thực sự cần năng lượng quá mạnh mẽ, thế cho nên ngay cả hắn cũng không thể duy trì liên tục xuất ra thủ ấn đánh xuống.

"Khai Sơn Ấn này thật là chết tiệt, đã như vậy còn luyện tập quá khó khăn. Đây lại mới là thủ ấn đầu tiên, thật sự không biết bốn loại thủ ấn phía sau có thể kinh khủng như thế nào?" Tiêu Viêm toàn thân vô lực tựa lên trên cự thạch lạnh lẽo, cười khổ lắm bả nói.

Từ lúc đả thông ba nhánh kinh mạch đến nay đã sắp đủ thời gian năm ngày, mà trong năm ngày này, Tiêu Viêm tu luyện Khai Sơn Ấn vẫn như cũ không có tiến triển quá lớn. Tu luyện thứ này, độ khó vượt xa tưởng tượng của Tiêu Viêm. Muốn phát huy ra uy lực bình thường của Khai Sơn Ấn, nhất định phải dùng đấu khí trong cơ thể vận chuyển và kết thành Thủ Ấn trong chốc lát, bằng không mà nói sẽ như lúc trước đó vậy, năng lượng vừa hiện ra bởi vì phối hợp không đến nơi đến chốn mà cấp tốc tiêu tán, cuối dẫn đến việc uy lực giảm xuống đến mức vô cùng thâm trọng.

Kiểu phối hợp như thế này nói ra giống như một loại kỹ năng cần thời gian ma hợp, nếu muốn học cấp tốc trong thời gian ngắn, chuyện như vậy tựa hồ không có khả năng đạt được. Đương nhiên chỉ có thể tiến triển với tốc độ chậm chạp, có thể cũng quan hệ đến loại đấu kỹ Thủ Ấn mà Tiêu Viêm đang tu luyện lần đầu.

Mà đối với điểm ấy Tiêu Viêm cũng đã rõ ràng, chỉ ít đã tu luyện được năm ngày, hẳn so với lúc đầu tiên đã mạnh hơn nhiều lắm. Bất quá hắn đã quen thuộc với tốc độ tiến triển rất nhanh, nên tốc độ chậm chạp như hiện tại khiến hắn có chút khó có thể thích ứng được.

"Ai... Không hổ là địa giai cao cấp đấu kỹ a. Xem ra chỉ có thể từ từ từng bước một a." Nhẹ thở dài một hơi, Tiêu Viêm đành phải thu hồi sự hấp tấp vội vàng trong lòng, ngồi xếp bằng, trầm ổn lại tinh thần, tiến nhập trạng thái tu luyện bắt đầu hồi phục đấu khí.

Hiện giờ thực lực Tiêu Viêm đã tới đỉnh giai Đấu Vương, nhìn năng lượng thiên địa thu nạp dĩ nhiên là to lớn hơn nhiều, không thể so sánh với trước đây. Hơn nữa vì thôn phệ và luyện hóa Vẫn Lạc Tâm Viêm, Phần Quyết tựa hồ cũng tiến hóa tới đề cấp địa giai, đương nhiên hiện giờ nhìn vào tốc độ luyện hóa thiên địa năng lượng Tiêu Viêm dựa vào đó mà suy đoán cấp bậc của Phần Quyết, về phần thực sự có hay không đã đột phá tới địa giai, kỳ thực hẳn cũng không dám khẳng định trăm phần trăm. Bất quá, hẳn có thể khẳng định một điểm, đó là Phần Quyết bây giờ so với quá khứ mạnh mẽ hơn không ít chút nào, bởi vì mặc kệ năng lượng thiên địa khổng lồ, dừng mãin tiến vào cơ thể ra sao thì Phần Quyết đều có thể mang chúng luyện hóa đầu ra đây, cuối cùng hóa thành đấu khí tinh thuần dung tiến vào trong cơ thể.

Hiện giờ đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm rất chi hùng hậu, hầu như có thể nói là trong cấp bậc đấu vương khó tìm thấy người có thể chống chọi lại hẳn. Ngoại trừ nguyên nhân là Phần Quyết dường như không ngừng cuộn cuộn hút thiên địa năng lượng vào, mà tâm hỏa vĩnh cửu vẫn tồn tại trong cơ thể không ngừng hùng hực rèn luyện đấu khí, khiến chúng nó càng thêm đầy đủ cả sức sống lẫn sức bật.

Thậm chí từ mức độ nào đó mà nói thì Tiêu Viêm đơn thuần chỉ dựa vào Phần Quyết cùng Tâm Hỏa đã có thể đối đầu cùng cường giả Đấu Hoàng tầm thường một chút. Đương nhiên nếu là gặp phải cường giả Đấu Hoàng có thực lực đỉnh giai thì phải thi triển đấu kỹ nghênh địch. Đối với Đấu Hoàng cường giả đỉnh giai như thế thì phải toàn lực ứng phó, nếu là người càng mạnh, ví dụ như loại cường giả đã bước một chân vào ngưỡng Đấu Tông như Hàn Phong kia thì càng phải dốc toàn lực may ra mới có thể nắm được phần lớn thắng lợi.

Bất quá đối với thành tích như thế này Tiêu Viêm thấy cũng chưa đủ, bởi vì hẳn biết, lần này trở lại Gia Mã đế quốc hẳn phải đánh bại cường giả chân chính: thái tông chủ Vân Lam Tông Vân Sơn!

Vân Sơn hai năm trước đã chính thức bước vào giai bậc siêu cấp cường giả Đấu Tông, hiện giờ trải qua hai năm, dĩ nhiên thực lực cũng sẽ thêm mạnh mẽ. Cùng loại đối thủ có thực lực này tương chiến, Tiêu Viêm trong lòng hiểu rõ, coi như có thi triển đại hình Phật Nộ Liên Hoa, sợ rằng phần thắng cũng không cao bao nhiêu. Cho nên hiện tại hẳn cần một thứ có thể làm cho hẳn đủ chiến lực cường đại để đối đầu cùng với chân chính Đấu Tông

cường giả. Mà Khai Sơn Ân là hi vọng duy nhất còn lại của hắn.

Cho nên bất luận là như thế nào, trước khi trở lại Gia Mã đế quốc, Tiêu Viêm phải mang Đế Ân Quyết nắm giữ triệt để, nếu không thì nguy hiểm quá lớn. Năm đó hắn đã bị Gia Mã đế quốc ra lệnh truy sát khiến hắn như chó nhà có tang, điều này có thể xảy ra lần thứ nhất, nhưng tuyệt đối không thể có lần thứ hai.

Ý niệm lóe ra trong lòng, Tiêu Viêm trong giây lát mở hai mắt, trong con ngươi đen kịt lẫm ý xẹt qua. Vân Sơn, chờ xem, năm đó Tiêu Viêm ta đã nói qua rằng sẽ quay lại, thì đến lúc đó nhất định sẽ báo mối huyết cừu này.

Cừu hận trong lòng bắt đầu dấy động, Tiêu Viêm đứng phất dậy, Thủ Ân trong tay cấp tốc kết xuất, di chuyển, trong cơ thể đấu khí cũng vậy, trong thời khắc này thần tốc vận chuyển dâng lên.

"Khai Sơn Ân, ta sẽ nhất định luyện thành ngươi!"

Trên đỉnh ngọn núi, thanh niên với sắc mặt kiên định, nhìn vùng diễm dương nóng cháy, không biết đếm mệt mỏi, liên tục vũ động hai tay. Thủ Ân kỳ dị dưới ánh mặt trời tung bay không ngừng để lại tàn ảnh, mà theo vô số lần Thủ Ân kết động mơ hồ như đấu khí hùng hậu phối hợp cùng Thủ Ân dần dần ăn ý.

.....

Hắc Giác Vực, Phong Thành.

Với tư cách là thành thị tiếp cận gần nhất với nội viện của Hắc Giác Vực, Phong Thành sau khi Hàn Phong chết đi thì không có thể lực nào khác dám chiếm cứ nơi này. Bởi vậy Tiêu Lệ bắt được thời cơ, lấy thủ đoạn máu tanh thanh trừ một số thế lực phản kháng còn sót lại, sau đó triệt để tiếp quản thành thị này.

Trong nửa tháng này, Tiêu Lệ chiếm cứ Phong Thành, cũng thành lập ra "*Tiêu Môn*", tại Hắc Giác Vực từ từ tạo lập cho mình chút danh khí. Bất quá đối với thế lực to gan này trước đây chẳng bao giờ nghe nói qua, nên các thế lực khác ở Hắc Giác Vực phần lớn đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt chờ đợi hành động của Già Nam Học Viện.

Nguyên do là bọn họ dựa theo dự đoán mà cho rằng Già Nam Học Viện tất nhiên không có khả năng lại để bất kỳ một thế lực nào tại Hắc Giác Vực nắm trong tay thành thị có cự ly gần với nội viện. Bất quá khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc chính là đã sắp được nửa tháng, nội viện vẫn như cũ không có động tĩnh gì, như thế lại khiến cho các thế lực trong Hắc Giác Vực có lòng thêm muốn đến nhỏ dãi hơi chút rồi bời.

Phong Thành đã được Hàn Phong phát triển trong hai năm, đã bài danh giữa những thành thị lớn của Hắc Giác Vực. Trong hai năm đó một vài lần hội đấu giá long trọng đã được tổ chức ở đây, tuy nói là Hàn Phong đã chết dẫn đến việc Hắc Minh giải tán, Phong Thành nhân khí thoáng có chút trầm mê. Bất quá nhìn vào quy mô cùng nhân khẩu trong thành thì vẫn không thể kinh thường. Miếng mồi béo bở này đối với các thế lực trong Hắc Giác Vực tự nhiên là có sức hấp dẫn cực lớn.

Trước đây là bởi vì lo ngại nội viện sẽ nhúng tay, cho nên không có ai dám tiến chiếm thành thị này, nhưng hiện giờ nhìn Tiêu Môn này tự nhiên có dáng vẻ bình an vô sự, tựa hồ như là nội viện đã thả lỏng sự cảnh giác, đối với Hắc Giác Vực không còn quá mức quan tâm. Những điều này khiến cho các thế lực bắt đầu chôn rộn lên. Lợi nhuận to lớn của thành thị này làm sao bọn họ có thể để cho một cái tiểu thế lực chưa có danh tiếng gì sở chiếm được?

Vì vậy sau khi Tiêu Môn chiếm cứ Phong Thành ước chừng được trên dưới hai mươi ngày, rốt cuộc có một thế lực không lớn không nhỏ nhìn không được bắt đầu có hành động. Thế lực này ước chừng có khoảng trăm người, trong đó người mạnh nhất cũng đã là tứ tinh đấu vương. Nhưng mà khi thế lực này tiến nhập Phong Thành, ngay ngày thứ hai, lại không có tin tức gì truyền ra, một ít thám tử dò hỏi mới biết rõ là thế lực này dường như hơn phân nửa nhân lực đều bị Tiêu Môn kia chém giết, số còn lại cũng đều đầu hàng.

Tin tức này nhất thời truyền ra khiến Hắc Giác Vực có chút rung động. Dựa theo quy tắc của Hắc Giác Vực thì một thế lực nào đó chỉ cần có một gã đấu vương cường giả đã có thể tính là nhị lưu thế lực. Nếu tồn tại một Đấu Hoàng cường giả thì xếp vào hạng nhất lưu thế lực, có địa vị siêu nhiên, mạnh mẽ đến mức không có người dám chạm vào ví như Hắc Minh vậy. Đương nhiên là loại trừ đại quái vật Già Nam Học Viện.

Có thể mang một thế lực nhị lưu nhuộm vậy tùy ý chém giết hơn phân nửa, chiêu hàng hết số còn lại, như vậy thực lực của Tiêu Môn sợ rằng có tư cách liệt vào hàng ngũ nhất lưu thế lực. Loại thực lực này đủ để khiến một ít thế lực thế lực thu liễm ánh nhìn thềm muốn.

Đương nhiên vì Phong Thành là cái bánh ngọt to lớn đầy dụ hoặc tự nhiên không thể có khả năng hưởng thụ sự bình yên vĩnh cửu. Trên dưới nửa tháng được bình yên như thế, Tiêu Lệ thu được tin tức, ba thế lực thuộc hàng nhất lưu trong Hắc Giác Vực đã liên thủ chuẩn bị tiến quân đến Phong Thành đoạt quyền khống chế của Tiêu Môn.

Ba nhất lưu thế lực liên thủ, đội hình như vậy tuy rằng so với Hắc Minh trước đây kém hơn nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Mà đối mặt với ba cường giả Đẩu Hoàng liên thủ ra tay như vậy, nhìn lực lượng của Tiêu Lệ tự nhiên là không có khả năng chống đối.

Bởi vậy tại lúc tam đại thế lực liên thủ tiến quân về Phong Thành thì một phi điệp truyền tin cũng lặng lẽ từ trong Phong Thành bay ra, cuối cùng hướng về rừng rậm nơi nội viện cấp tốc bay vút đi...

-----oOo-----

Chương 645: Ba thế lực lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bành!"

Phía trên bầu trời một đạo năng lượng Thủ Ấn lực bích thật lớn chợt hiện lên, mang theo tiếng phá phong đáng sợ vang vọng, cuối cùng như một quả đạn pháo hung hãn oanh kích lên phía trên vách núi. Nhất thời một tiếng nổ kịch liệt vang khắp không trung, tức khắc cả ngọn đồi nổi lên rung động hung hãn. Tại phía trên vách núi, một hình thủ ấn to lớn in sâu vào, mà từ đó những khe nứt như mạng nhện lan tràn ra, trong một khoảng thời gian ngắn che kín khắp vách núi.

Giữa không trung, Tiêu Viêm sắc mặt hơi có chút tái nhợt nhìn năng lượng Thủ Ấn gần như đánh nát cả ngọn núi phía dưới. Trong đôi mắt đen kịt không che giấu được vẻ vui mừng như điên. Đã qua vô số lần luyện tập,

hắn rút cuộc cũng từ từ nắm giữ được cái loại cảm giác nhịp nhàng này, do đó chân chính đem Khai Sơn Ấn thi triển ra.

Tuy rằng Khai Sơn Ấn lần này đánh ra vẫn có chút thô thiển, bất quá Tiêu Viêm tin tưởng chỉ cần cho hắn đủ thời gian tất nhiên có thể tu luyện Khai Sơn Ấn đến mức đại thành. Đến lúc đó uy lực của Khai Sơn Ấn so với bây giờ e rằng càng thêm đáng sợ.

Vạn sự khởi đầu nan, hiện giờ Tiêu Viêm đã có bước đầu đúng đắn, đi đến đại thành chỉ cần thời gian mà thôi...

Kịch liệt thở hổn hển vài hơi. Tiêu Viêm lấy động bích lục Hỏa Dực phía sau lưng, chậm rãi mang thân hình đáp xuống trên ngọn núi đã trở thành một đống hỗn độn. Trải qua tu luyện nhiều tháng, hiện giờ Khai Sơn Ấn đã có chút thành tựu, muốn đạt đến đại thành thì chỉ cần thời gian cùng với tôi luyện trong thực chiến.

"Không hổ là địa giai cao cấp đấu kỹ, gần như chỉ là thi triển sơ bộ uy lực đã không kém Diễm Phân Phệ Lãng Xích. Ngày sau cùng người khác đối chiến lại có thêm một con át chủ bài bí ẩn" Bích lục Hỏa Dực sau lưng chậm rãi tiêu tán, Tiêu Viêm thấp giọng cười nói.

"Kê!"

Ngay thời điểm Tiêu Viêm dự định khôi phục đấu khí tiêu hao trong cơ thể, phía chân trời đột nhiên vang lên một tiếng chim hót. Tiêu Viêm thoáng có chút nghi hoặc ngần đầu, chợt sắc mặt khẽ biến, thủ chương giơ lên, một đạo hấp lực dừng mãnh xuất hiện, mang truyền tin điều đang xoay quanh trên bầu trời kia hút xuống.

Từ dưới chân truyền tin điều gở xuống một ống trúc nhỏ, đem nó mở ra, lấy ra tờ giấy gấp thật nhỏ. Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, sắc mặt hơi trầm xuống, thoáng trầm ngâm, bấm tay bắn ra, tờ giấy đó tự động bốc cháy hóa thành một đoàn tro tàn bay bay xuống.

"Thải Lân!" Tiêu Viêm xoay người, đột nhiên hướng về bốn phía rừng rậm mệnh mệnh hô to một tiếng. Nhưng mà âm thanh vang vọng hồi lâu mà không có một điểm phản ứng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ đành phải hô lần thứ hai: *"Mỹ Đồ Toa, có chuyện xảy ra. Đi!"*

Lần này tiếng hô của hắn hạ xuống chỉ chót lát sau một đạo quang ảnh thất sắc mới từ một nơi nào đó của rừng rậm lao ra. Chỉ trong chớp mắt, Mỹ Đỗ Toa nữ vương với sắc mặt lãnh đạm xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm.

"Có một số việc xảy ra, ta cần tới Hắc Giác Vực một chuyến, đi thôi!" Đối với gương mặt lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Viêm lại không thèm đếm xỉa, thân nhiên quay đầu lại nhìn hướng Hắc Giác Vực nói.

"Đừng nghĩ rằng ta làm thủ hạ miễn phí cho ngươi!" Hàng mi của Mỹ Đỗ Toa chau lại, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

"Nếu ta chết sẽ không có ai giúp ngươi luyện chế Phục Hồn Đan." Tiêu Viêm vô vị cười nhạt nói. Chợt không gian sau lưng hắn rung lên, Bích Lục Hỏa Dực hoa lệ mạnh mẽ hiện lên, Hỏa Dực rung lên, trong làn cuồng phong lượn lờ quanh thân, thanh hình Tiêu Viêm cấp tốc bay lên giữa không trung, cuối cùng xoay người một cái, hướng về phía Hắc Giác Vực nhanh chóng lao đi.

Từ trong thư tín hắn đã biết Tiêu Lệ có một ít việc phiền phức, bất quá hắn cũng không nghĩ tới việc triệu tập nội viện nhờ họ giúp đỡ. Lấy thực lực của hắn hiện giờ trong Hắc Giác Vực không ai có thể đủ sức ngăn cản hắn. Hơn nữa không thể quên đi một điều là hiện tại bên cạnh hắn còn tạm thời mang theo Mỹ Đỗ Toa đã đạt được hiệp nghị hợp tác. Đây chính là Đấu Tông cường giả hàng thật giá thật, thậm chí đem nàng so sánh với Tô Thiên có thể nàng còn mạnh hơn.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm cùng với Mỹ Đỗ Toa, coi như là càn quét toàn bộ Hắc Giác Vực sợ rằng cũng đã đủ. Kim Ngân nhị lão kia tuy rằng liên thủ có thể ngăn cản Tô Thiên, mà nói nếu thực sự đối thủ hóa thành Mỹ Đỗ Toa chỉ sợ hạnh vận cũng không tốt như vậy. Dù sao thì nàng cũng không thể giống với Đấu Tông cường giả tầm thường khác.

Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm kia từ từ đi xa, Mỹ Đỗ Toa nắm chắc bàn tay nhỏ nhắn, chân chờ một lát sau rồi mới có chút tức giận cắn chặt răng, bàn chân điểm hư không, thân hình lập tức hóa thành một đạo lưu quang, cấp tốc vượt qua hắc ảnh phía trước.

.....

Phong Thành lúc này mọi sự chú ý đều đặt vào trong trang viên rộng lớn ở

trung tâm của tòa thành. Nơi đó, trong ngày hôm nay hiển nhiên sẽ quyết định ai là chưởng khống giả của Phong Thành.

Đối với chuyện ai là người có đủ tư cách ngồi lên vị trí chưởng khống giả của thành thị này, nói thật ra thì đại đa số người trong thành không có hứng thú quá lớn. Dù sao bọn họ cũng biết là mặc kệ chưởng khống giả thay đổi như thế nào thì bọn họ thủy chung vẫn lăn lóc tại tầng thấp hèn nhất mà thôi. Cho nên bọn họ càng vui sướng nhìn thấy đông đảo các thế lực đấu đá nhau tàn nhẫn chém giết đến máu chảy thành sông chỉ vì vị trí chưởng khống giả kia. Trong Hắc Giác Vực khắp nơi đều là hạng người ném đá xuống giếng có thể cười trên nỗi đau người khác.

Ước chừng khoảng nửa giờ trước, ba nhánh quân lực nghênh ngang tiến vào Phong Thành, cuối cùng tiến đến trang viên trước đây của Dược Hoàng Hàn Phong, hiện tại nơi đó là nơi trú ngụ của chưởng khống giả Phong Thành hiện giờ: Tiêu Môn.

Đối với ba nhánh thế lực cường hãn kia, đại đa số người trong Phong Thành đã nghe nói qua, dù sao với tư cách là nhất lưu thế lực, danh vọng cũng đủ để vang tiếng khắp toàn bộ Hắc Giác Vực. Bởi vậy hầu như mọi người đều là nghe mãi nên quen thuộc.

Thiên Âm Tông, La Sát Môn, Cuồng Sư Bang. Ba đại danh trong Hắc Giác Vực đều thuộc về thế lực mạnh mẽ đại danh lừng lẫy. Thủ lĩnh của tam đại thế lực đều bài danh trong Hắc Bảng vị trí nằm giữa thập đại cường giả. Trong đó tùy tiện lấy ra một người cũng không yếu hơn Phạm Lao đã chết trong tay Tiêu Viêm. Tam đại thế lực này hoành hành tại Hắc Giác Vực, từ trước đến nay đều bá đạo, thậm chí Hàn Phong trước đây kiến lập Hắc Minh có mời tam đại thế lực này gia nhập vào, nhưng bọn họ không thèm để ý tới. Loại hành động này tuy rằng khiến cho Hàn Phong có chút oán hận, nhưng có thể vì kiêng kỵ thực lực của tam đại thế lực nên đành bỏ qua.

Nhớ trước đây, Hắc Minh phong quang ra sao mà tam đại thế lực này lại có thể cự tuyệt trong tình huống được Hắc Minh mời gia nhập. Cũng có thể từ đó nhìn ra bọn họ đồng dạng là thế lực có tiền vốn không kém. Dù sao thủ lĩnh tam đại thế lực này không có thể là người ngu ngốc, những ai không thể đắc tội thì họ tự nhiên không muốn chạm tới. Mà Hàn Phong tuy rằng cũng khiến bọn họ kiêng kỵ nhưng còn xa mới tới được cấp bậc để cho bọn họ cúi đầu quy phục.

Hiện giờ tam đại thế lực này mạnh mẽ tiến quân đến Phong Thành, tự nhiên là khiến cho người khác đối với Tiêu Môn ôm lòng thương hại, tại vì tất cả cho rằng dù Tiêu Môn có tư cách là nhất lưu thế lực, danh vọng khó có thể sánh với uy tín lâu đời của tam đại nhất lưu thế lực, chỉ có thể giống như là tiểu tốt gặp phải đại tướng thôi. Nếu thủ lĩnh của Tiêu Môn thức thời thì nên giao quyền chương không giả Phong Thành trong tay ra mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

.....

Trang viên to lớn, phòng nghị sự ở một chỗ rộng rãi, bầu không khí bị áp lực dường như đến mức nghẹt thở, mơ hồ trong không gian nồng sặc mùi thuốc súng, chỉ cần chạm nhẹ là nổ tung tất cả.

Lúc này trong đại sảnh, nhân mã tứ phương đã tề tựu, dĩ nhiên đó là chương không giả Phong Thành hiện giờ Tiêu Môn, mà số nhân mã còn lại xem ra chính là tam đại thế lực Thiên Âm Tông, La Sát Môn, Cuồng Sư Bang.

"Người chính là thủ lĩnh của Tiêu Môn sao? Đừng nên nói nhiều lời vô ích, trong vòng một giờ nếu không đưa ra được lời nào thuyết phục, như vậy đừng có trách chúng ta huyết tẩy nơi đây." Một gã đại hán trung niên, cánh tay xích lỏa (để trần) trên ngực mơ hồ lộ ra lông là xồm xoàng, ngửa đầu hồng lên tựa sư tử, sau đó liếc Tiêu Lệ, trên khuôn mặt hiện ra một nét tươi cười, cất giọng đầy máu tanh hứng thú nói.

"Khanh khách, Nghiên bang chủ thật là thẳng thắn, bất quá lời nói này ta rất tán thành nga." Trung niên đại hán vừa nói dứt lời, bên cạnh gã một mỹ phụ ăn mặc gợi cảm che miệng cười duyên nói. Trên gò má mỹ phụ có hoa văn hắc sắc đẹp đẽ của một đóa hoa anh túc, tuy rằng mỹ lệ nhưng lại thấy như có độc tính chết người.

Ngoài ra bên cạnh, một lão giả che mặt, bàn tay khô quắp như bạch cốt phách lên mặt bàn, cất giọng cười cười: *"Lão phu đã lâu cũng không có động thủ, không biết sắp tới ra tay có tàn nhẫn như trước đây hay không."*

Ở phía sau ba người gần trăm người đứng chen chúc nhau, những kẻ này đều là máu tanh đầy người, ánh mắt xuyên qua không gian giống như ánh mắt dã thú lạnh lẽo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Lệ ánh mắt âm hàn nhìn ba người kẻ xướng người họa, tại sau lưng hắn cũng có trên trăm tên hắc y nhân đứng vây quanh, trên thân thể tỏa ra mùi huyết tinh so với đám gia hỏa kia không thể yếu hơn, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết bọn hắc y nhân này kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa hạ thủ tàn nhẫn cực kỳ. Mà hai bên từ đầu tới bây giờ chưa có động thủ, chỉ sợ cũng vì nguyên nhân là khí thế không kém của những hắc y nhân bên Tiêu Lệ này, bằng không mà nói lấy tính tình của bọn họ đã sớm trực tiếp động thủ đầu thế còn ở đây mà nói dài dòng.

"Ba vị, ta cũng rõ ràng là ở Hắc Giác Vực năm đám ai lớn thì người đó đúng, các ngươi thực lực mạnh mẽ muốn tới chiếm Phong Thành đích xác ta cũng không có ý kiến. Cũng được, nhưng thành thì chỉ có một ta biết giao cho ai đây?" Tiêu Lệ thường thức chén trà trên mặt bàn đột nhiên cất giọng nhàn nhạt nói.

Lời Tiêu Lệ vừa dứt, bầu không khí trong đại sảnh nhất thời có một chút biến hóa. Một lát sau mỹ phụ ăn mặc bốc lửa kia lại cười cười nói: *"Tâm cơ thật không tệ, bất quá kế ly gián này đối với chúng ta cũng vô dụng. Về phần thành thị này cuối cùng ai tiếp quản không cần ngươi phải lo lắng. Ngươi chỉ cần mang người của ngươi rút ra khỏi Phong Thành là được rồi."*

Bàn tay nắm chén trà hơi căng thẳng, trong lòng Tiêu Lệ có chút thất vọng thở dài một hơi. Không hổ là một người từng trải, dĩ nhiên không để bản thân bị đẩy vòng vòng.

"Phải ly khai Phong Thành cũng được, bất quá ta cũng không phải là thủ lĩnh Tiêu Môn, các ngươi nếu mong muốn chúng ta rút ra ngoài thì phải chờ thủ lĩnh của chúng ta trở về." Tiêu Lệ nhướng mày, trên khuôn mặt lạnh lẽo cũng hiện lên một chút sát khí, trầm giọng nói. Hắn hiện tại cần tranh thủ kéo dài thời gian chờ Tiêu Viêm đến.

"Nói quanh nói co, nhiều lời như vậy có ích gì? Hiện tại lão tử không thể để cho người thương lượng bất cứ điều gì, chỉ trực tiếp thông báo với người rằng người có thể rút ra khỏi vị trí thủ tọa của thành thị này được rồi!" Đại hán để xích lõa cánh tay kia nghe được lời này của Tiêu Lệ, nhất thời trợn trừng con mắt, bàn tay phách thật mạnh đem mặt bàn trước mặt đánh cho tứ phân ngũ liệt, nghe rằng cười quát lên thị uy.

Sắc mặt Tiêu Lệ nhất thời âm trầm lại, mà rất nhiều hắc y nhân phía sau cũng leng keng một tiếng rút vũ khí bên hông ra. Chỉ một thoáng bầu không khí trong đại sảnh trở nên biến thành tư thế giương cung bạt kiếm, nếu có một lời không hợp lập tức triển khai ý nghĩ đại khia sát giới.

"Ha ha, muốn Tiêu Môn chúng ta rút ra khỏi Phong Thành? Hàn Phong cũng chưa có tư cách này, các ngươi xứng sao???"

Ngay khi bầu không khí gần như tan vỡ, lúc này đột nhiên có một giọng cười nhạt thản nhiên vang lên, trước mắt mọi người, một bóng đen uyển như quỷ mị hiện ra tại trung ương đại sảnh.

-----oOo-----

Chương 646: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hắc bào thanh niên như quỷ mị lặng yên xuất hiện, thủ lĩnh của tam đại thế lực Tiêu Viêm đều không nhìn được hơi nhíu mắt. Thân pháp của người kia quá quỷ dị.

Bầu không khí căng thẳng trong đại sảnh cũng theo sự xuất hiện của hắc bào thanh niên mà trì hoãn lại, vốn là bầu không khí sắp đổ vỡ nhưng cũng vì kiêng kỵ lẫn nhau mà lắng xuống lại.

Nhìn rõ được hắc bào thanh niên đột nhiên xuất hiện là ai, trên gương mặt Tiêu Lệ lại hiện ra vẻ kinh hãi, bất chợt thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu Tiêu Viêm đã tới, vậy chuyện nguy nan ngày hôm nay có thể dễ dàng giải quyết rồi, hẳn đối với bản lĩnh của Tiêu Viêm vẫn ôm lòng tin vượt qua lẽ thường.

"*Ngươi là ai?*" Người đầu tiên lên tiếng là tên lão giả của Thiên Âm Tông, ánh mắt âm hàn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn lạnh lùng hỏi.

"Vị bằng hữu này, đây là chuyện giữa chúng ta cùng Tiêu Môn, người ngoài tốt nhất đừng nên nhúng tay vào. Tại Hắc Giác Vực xen vào việc của người khác và hành động tối ngu xuẩn." Ánh mắt đại hán để tay trần

kia tạp trung chặt chẽ lên người Tiêu Viêm, trầm giọng nói. Lúc trước người này phô diễn thân pháp quý dị khiến cho bọn chúng có chút kinh hãi, bởi vậy đối với hắn không dám biểu hiện ra chút thái độ khinh thường.

"Hắn chính là thủ lĩnh đích thực của Tiêu Môn, tại sao có thể nói là ngoại nhân được?" Tiêu Lệ lãnh đạm cười nói.

Nghe được Tiêu Lệ nói như thế, thủ lĩnh của tam đại thế lực kia cũng hơi kinh hãi, bất chợt sắc mặt hơi trầm xuống, không nghĩ tới lời Tiêu Lệ nói lúc trước kia lại là sự thật, thủ lĩnh Tiêu Môn này lại là một người khác. Ba người liếc nhìn nhau, tên lão giả che khuất tướng mạo kia cười gượng nói: *"Vị bằng hữu này rất lạ mặt? Trong Hắc Giác Vực trước đây tựa hồ chưa hề gặp qua a? không biết tước danh là gì?"*

"Tại hạ là Tiêu Viêm, mới gia nhập Hắc Giác Vực, nếu có chỗ nào đắc tội mong các vị bỏ quá cho." Tiêu Viêm mỉm cười, vô cùng đơn giản xưng tên, đột nhiên bầu không khí trong đại sảnh triệt để cô đọng lại. Vẻ tươi cười trên khuôn mặt thủ lĩnh của tam đại thế lực cũng chậm rãi cứng đờ lại.

"Tiêu Viêm? Người là Tiêu Viêm đã đánh chết Phạm Lao, Hàn Phong?" Trên gương mặt của mỹ phụ ăn vận hở han đầy rẫy kinh nghi, một lát sau nhin không được thất thanh hỏi.

Tiêu Viêm cười cười hơi hợt nói: "Tuy rằng không tính là chuyện vinh quang gì, bất quá hai người bọn họ đích xác mất mạng trong tay ta. Ha ha, thế nào? Lẽ nào ba vị lân này đến đây là muốn thay hai người bọn họ đòi lại công đạo?"

Nghe được lời thừa nhận của Tiêu Viêm, khuôn mặt ba người nhất thời hiện ra nét do dự, gần đây việc Hàn Phong bỏ mạng, Hắc Minh giải tán là đại sự đến tột đỉnh khiến cho toàn bộ Hắc Giác Vực rung động. Mà người làm nên đại sự này lại là gia hỏa thoát nhìn có vẻ trẻ tuổi đang đứng trước mặt ba người, dĩ nhiên bọn họ hiện giờ đã không may khi đụng chạm với người này.

Thực lực ba người bọn họ cùng lắm so với Phạm Lao mạnh hơn một chút, nếu như so sánh cùng Hàn Phong thì thực sự không thể nghi ngờ là yếu hơn rất nhiều. Nhưng mà ngay cả Hàn Phong cũng đã mất mạng trong tay người kia, nếu thật sự động thủ thì sợ rằng cho dù bọn hắn có liên thủ phân thắng cũng không cao bao nhiêu.

Ánh mắt ba người mờ mịt đan xen vào nhau, đều nhìn không được chau mày lại, vốn tưởng rằng chỉ là một tiểu thế lực, không nghĩ tới lại dính dáng với cấp hung thần này.....

"Khanh khách, Tiêu tiểu ca nói quá rồi. Chúng ta cùng Hàn Phong kia không quen không biết, làm sao có khả năng vì hắn tới đây đòi công đạo?"
Mỹ phụ ăn mặc lộ liễu che miệng cười duyên nói.

"Vậy ba vị huy động nhân mã tới Phong Thành của ta, có chuyện gì quan trọng không?" Trên khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn là dáng vẻ tươi cười bình thản, bất quá đôi mắt với thanh niên từng chính tay đánh chết Phạm Lao cùng Hàn Phong này, ba người đối diện cũng không nghĩ là đối phương thật sự nhã nhặn đến như vậy, có thể trong Hắc Giác Vực hỗn loạn lẫn lộn đến nước này không chỉ có dựa vào thực lực mà thôi.

Đôi mắt với sự tra hỏi quái đản của Tiêu Viêm, tam đại thủ lĩnh sắc mặt cũng hơi có chút biến hóa, mục đích của bọn họ quá rõ ràng vậy mà đối phương vẫn cứ giả ngây giả ngô, đây chính là thái độ châm biếm lộ liễu.

"Mục đích của chúng ta có lẽ Tiêu Môn chủ cũng đã rõ ràng, Phong Thành là khối bánh lớn, thơm tho, lợi nhuận to lớn, đủ để khiến bất cứ kẻ nào đó đỏ mắt thèm khát, chúng ta dĩ nhiên cũng không phải là kẻ ngoại lệ." *Đại hán để trần cánh tay có chút nhìn không được trầm giọng nói.*

"Nguyên lai là ba vị muốn tới đoạt địa vị chưởng khống giả tại Phong Thành của Tiêu Môn ta?" Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, đôi mắt hư mị (mơ màng), mà nét mặt không biểu hiện chút cảm xúc vui hay giận gì cả.

Tam đại thủ lĩnh yên lặng nhìn nhau, trong nháy mắt sau cùng cắn răng, Phong Thành này lợi nhuận cực kỳ cao, dù Tiêu Viêm có đứng ra muốn bọn họ buông bỏ cũng hơi có chút khó khăn. Thân là người của Hắc Giác Vực trong máu vĩnh viễn tràn ngập tính không an phận, chuyện đã đến nước này thì bí quá hóa liều là điều bình thường, huống hồ gì lấy thực lực của ba người bọn họ nếu liên thủ lại thì cũng không nhất định sẽ bại trong tay Tiêu Viêm. Nhưng chỉ cần ngăn cản Tiêu Viêm, với lực lượng thủ hạ đông đảo, mạnh mẽ, tẩy trừ Tiêu Môn cũng không tính là quá trắc trở.

Híp con mắt lại nhìn trong ánh mắt tam đại thủ lĩnh từ từ hiện lên nhàn nhạt hung quang, khóe miệng Tiêu Viêm cũng hiện lên một nụ cười nhạt.

Người Hắc Giác Vực đều là một đám gia hỏa tham lam coi lợi ích là trên hết.

Tiêu Lệ đang ở bên Tiêu Viêm, một lúc sau cũng đã nhận ra điều gì, sắc mặt từ từ lạnh lại, lặng lẽ thủ thế, phía sau hắn, rất nhiều hắc y nhân cũng tương tự như hắn chậm rãi nắm chặt vũ khí trong tay.

Ngay thời điểm bầu không khí trong đại sảnh lần thứ hai trở nên yên tĩnh và căng thẳng trở lại, đột nhiên một thân ảnh mỹ miều đến kỳ lạ, không hề báo trước xuất hiện phía sau lưng Tiêu Viêm.

Nữ tử đột nhiên xuất hiện, nhất thời khiến cho bầu không khí trong đại sảnh trở nên đông đặc lại. Về mặt Tiêu Lệ kinh hãi, đối với nữ nhân đáng sợ một mực truy sát Tiêu Viêm này hắn cũng nghĩ rằng, sự xuất hiện lúc này của nàng, không thể nghi ngờ là sẽ khiến cho bọn họ lâm vào tình cảnh họa vô đơn chí.

Mà tương tự như vẻ mặt của Tiêu Lệ, tam đại thủ lĩnh ở phía đối diện, khuôn mặt cũng tức khắc hiện lên nét hoảng sợ. Bởi vì bọn họ căn bản không phát hiện được một điểm lưu động nào của không khí, nữ nhân này tựa hồ giống như là đã đứng ở nơi đó không có di động chút nào. Nhưng biểu hiện lúc thân ảnh đi ra, lại rõ ràng minh bạch nói cho bọn chúng hiểu là nàng thực sự từ nơi khác vừa mới xuất hiện.....

Loại tốc độ này so với thời điểm Tiêu Viêm xuất hiện trước đây còn kinh khủng hơn khiến nhân tâm kinh hãi. Lúc trước, tốc độ Tiêu Viêm nhanh như quỷ mị, nhưng chí ít ra vẫn có thể mơ hồ nhận ra là hắn từ nơi nào xuất hiện ra, nhưng nữ tử này, bọn chúng lại không có cảm giác được chút nào.

Hơn nữa điều khiến cho bọn chúng kinh hoàng nhất là dường như nàng chỉ tùy ý đứng ở nơi đó nhưng khí tức mơ hồ thẩm thấu ra không gian chung quanh khiến cho nhịp đập trái tim bọn chúng có cảm giác giống như bị bóp nghẹt lại.

Thực lực của tam đại thủ lĩnh đều là giai bậc Đấu Hoàng, mà ngay cả thực lực như bọn chúng đều có cảm giác áp bách như thế này, vậy thì rõ ràng là mỹ nhân xinh đẹp trước mặt này có thể là giai bậc Đấu Tông siêu cấp cường giả.

"Đấu Tông..." Yết hầu của tam đại thủ lĩnh yên lặng giật giật, trêm trán hiện lên mồ hôi lạnh. Như Hắc Minh trước đây mạnh mẽ là vậy mà cũng không có một Đấu Tông cường giả chân chính, không nghĩ tới bây giờ Tiêu Môn nhìn như là nhỏ bé này lại có nhân vật khủng bố đến như vậy.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Mỹ Đỗ Toa ở sau lưng, Tiêu Viêm cũng cảm ứng được, quay đầu hướng về phía nàng cười cười, sau đó hướng về Tiêu Lệ dùng tay ra hiệu cho hắn an tâm. Mà nhận được động tác của Tiêu Viêm, cả người Tiêu Lệ căng thẳng tới mức đổ mồ hôi lạnh mới lặng lẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhìn tình huống như bây giờ có lẽ Tiêu Viêm cùng nữ nhân đáng sợ này đã đạt được một ít hiệp nghị.

Đối với nụ cười mỉm của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa lại không có nửa điểm phản ứng, con ngươi dài hẹp đầy rẫy dụ hoặc dị thường lạnh lùng quét một vòng trong đại sảnh, mà phạm là ai bị ánh mắt này chiếu lên người đều cảm giác lạnh lẽo đến nổi da gà, thậm chí một số người kém cỏi còn có cảm giác như là cổ chân bị nhũn ra vậy. Khí tức áp bách của Đấu Tông cường giả dĩ nhiên lại càng hãn đến bậc này.

Tam đại thủ lĩnh tê dại cả da đầu nhìn chằm chằm Mỹ Đỗ Toa ngưng thị, cho đến một lát sau mỹ phụ ăn vận hở han kia mới miêng cưỡng làm ra vẻ tươi cười trên khuôn mặt nói: "Không nghĩ tới Tiêu Môn hiển nhiên còn có cường giả bậc này tọa trấn, ba người chúng ta lần này thật sự là không có mắt."

Đối với lời nói này của mỹ phụ, hai đại thủ lĩnh còn lại cũng gượng cười mà gạt đầu, thậm chí tính tình gã đại hán của Cuồng Sư Bang nhìn có vẻ như nóng nảy cũng không dám có dù chỉ là một lời mạo phạm. Tuy rằng trong giai bậc Đấu Hoàng hẳn không phải là kẻ yếu, nhưng mà nằm trong tay Đấu Tông cường giả thì chỉ giống như là chó đó gặp sư tử mà thôi.

Hai tay Tiêu Viêm xỏ vào trong ống áo bào, tự tiểu phi tiểu (cười thần nhiên??) nhìn ba người.

Trong ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm không có chút hảo ý khiến cho tam đại thủ lĩnh không được tự nhiên, cho đến một lúc sau, tên lão giả che mặt mới cười gượng mà nói: "Chuyện ngày hôm nay thực sự là hiểu lầm, chủ sở hữu của Phong Thành nếu là Tiêu Môn, chúng ta đây tự nhiên là không dám mạo phạm. Từ nay trở về sau nhất định sẽ thông tri cho những người khác sau này không nên làm ra sự tình ngu xuẩn tự sỉ nhục như thế

này."

"Khanh khách, đúng vậy!" *Mỹ phụ che miệng cười, chợt tiện thể đứng dậy hướng về phía Tiêu Viêm rồi thì lễ, cười duyên nói: "Hôm nay mạo phạm, thỉnh cầu Tiêu Môn chủ đừng để trong lòng, chờ trong thời gian tới chúng ta chắc chắn sẽ đăng môn tạ tội. Hôm nay đã không còn sớm, trong tông phái ta còn có chút sự tình nên không quấy rối nữa."*

Nói xong mỹ phụ này vô cùng lo lắng xoay người định ly khai địa phương này, nơi mà khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ bất an. Mặt khác hai người bên cạnh cũng vội vàng đứng dậy muốn nhanh chóng rời theo người đi trước.

"Ba vị đừng nóng vội." Ngay thời điểm ba người sắp đi ra tới cửa, lại vang lên tiếng cười nhàn nhạt khiến bọn họ kêu khổ trong lòng không thôi, bỗng dừng hạ cước bộ, liếc mắt nhìn nhau đành phải cắn răng xoay người lại nhìn về mặt mỉm cười của thanh niên hắc bào trong đại sảnh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Nếu ba vị đối với Phong Thành cảm thấy hứng thú như thế, chúng ta đây không ngại có thể làm giao dịch....." Mười ngón tay của Tiêu Viêm đan vào nhau, mà thanh âm của tiếng cười dài cứ quanh quẩn trong đại sảnh cũng làm cho tam đại thủ lĩnh ngạc nhiên.

-----oOo-----

Chương 647: Kêu gọi giúp đỡ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Giao dịch?? Giao dịch như thế nào?"

Nghe được lời nói kia chính là từ miệng Tiêu Viêm nói ra, nguyên bản tam đại thủ lĩnh còn tưởng rằng hắn muốn lột da bọn chúng, cũng ngay người sửng sốt, chợt kinh nghi hỏi

Tiêu Viêm cười cười thoáng trầm ngâm một hồi, sau đó chậm rãi nói: *"Lợi nhuận của Phong Thành đích thực béo bở, ta có thể cho phép tam đại thế lực các ngươi chiếm một số định mức trong thành."*

"*Vậy Tiêu Môn chủ muốn chúng ta làm gì?*" tam đại thế lực quay mặt liếc mắt nhìn nhau, chột lão già che mặt dè dặt hỏi, bọn họ có thể không tin rằng hôm nay lại vô duyên vô cớ được chia phần bánh ngọt như vậy.

"*Ta có một cừu gia thế lực không kém, tuy nói hiện giờ lấy thế lực của ta đã có thể nắm chắc đối chọi cùng bọn chúng, bất quá vẫn như cũ nên cần thêm một ít nhân thủ.*" Ánh mắt Tiêu Viêm tập trung vào ba người nhân nhạ cười nói: "*Ta chỉ cần đến lúc đó ba vị liền có thể trợ giúp ta một tay.*"

Tại phía sau lưng Tiêu Viêm, Tiêu Lệ nguyên bản nghe được lời trước đó của Tiêu Viêm có chút cau mày, nhưng giờ cũng hơi yên lòng. Theo lời Tiêu Viêm nói thì cừu gia kia hẳn là Vân Lam Tông rồi, mà trong lòng hắn cũng rõ ràng một điều, tuy nói hiện giờ thực lực Tiêu Viêm đại trưởng nhưng dù sao vẫn ở trong tình trạng thế đơ lực bạc. Mà Vân Lam Tông cường giả đông đảo, nội tình thâm sâu không lường, bằng vào thế lực còn con như tôm tép thế này thật sự có chút cảm giác vô lực giống như phù du lay đại thụ.

Trong thời gian trước đây hẳn y như lời đã nói muốn tới Hắc Giác Vực khách trương thế lực kỳ thực cũng đã thực hiện được đôi chút ý niệm trong đầu, nhưng nếu muốn lấy cái phương thức như thế này của hắn chỉ ít cũng cần thời gian một năm mới có thể đạt được lực lượng có khả năng cùng Vân Lam Tông đối đầu. Mà hiện giờ Tiêu Viêm dùng biện pháp lôi kéo các thế lực khác của Hắc Giác Vực đúng là nhất học cấp tốc, bất quá cũng phải tổn thất một ít lợi ích, nhưng điều này so với huyết cừu diệt tộc tính ra không là cái gì....

"*Cừu gia?*" Nghe vậy, tam đại thủ lĩnh ngẩn ra, sắc mặt nhất thời có chút do dự hiện ra, lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ đã cao như vậy còn cần tìm sự giúp đỡ, thế lực cừu gia kia phải mạnh mẽ đến mức nào? Lợi nhuận Phong Thành tuy rằng to tát, nhưng nếu vì điều này mà kéo bản thân vào trong hố lửa thì tựa hồ có chút không có lời.

"*Không biết cừu gia trong miệng Tiêu Môn chủ là thế lực phương nào của đại lục?*" Một lát sau mỹ phụ ăn vận bốc lửa rút cuộc nhìn không được mở miệng dò hỏi.

Tiêu Viêm nhẹ giọng cười cười, trong mắt đen kịt lãnh mang dày đặc xẹt qua: "*Tuy rằng thế lực kia năm qua vẫn co đầu rút cổ nhưng thiết tưởng*

tất cả các vị cũng đã nghe nói qua."

"Gia Mã đế quốc, Vân Lam Tông!"

Giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng từ trong miệng Tiêu Viêm chậm rãi phun ra cuối cùng quanh quẩn trong đại sảnh không tiêu tan. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Vân Lam Tông?" Tam đại thủ lĩnh mở miệng nhẹ nhàng nhắc tới cái tên có chút quen tai này. Một lát sau, ba người hơi có chút động dung, liếc mắt nhìn nhau, lão già che mặt trầm ngâm nói: *"Tựa hồ đã nghe qua một ít tin tình báo về cái thế lực này, nếu như tin tức đến tai ta không có gì sai thì trong Vân Lam Tông này cũng có một gã Đấu Tông cường giả!"*

"Ân, đoạn thời gian trước ta cũng đã nhận được tin tức, trong Gia Mã đế quốc xuất hiện một gã Đấu Tông cường giả tên là... tựa hồ là Vân Sơn hay gì đó?" Mỹ phụ ăn vận bốc lửa cũng nhớ lại một chút, sắc mặt ngưng trọng nói.

Đối với những điều mà tam đại thủ lĩnh nghe nói về Vân Lam Tông, Tiêu Viêm thật ra không có thấy vô cùng kinh ngạc, tuy rằng khoảng cách giữa Hắc Giác Vực và Gia Mã đế quốc xa đến vạn lý, nhưng điều này cũng không có cản trở một ít tin tức có tính quang trọng truyền bá tới. Đấu Tông loại cường giả giai bậc này cho dù phóng mắt nhìn cả đại lục cũng có thể liệt vào hạng nhất đẳng cường giả. Bởi vậy sau khi trong Gia Mã đế quốc truyền ra một ít tin tức thì tin tức này tuy không có chân nhưng lập tức chạy khắp mọi nơi.

Tam đại thủ lĩnh đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu đều có chút xấu hổ mà lắc đầu, lão già che mặt hướng về phía Tiêu Viêm cười mỉa nói: *"Tiêu Môn chủ cũng không thể trách chúng ta, khoảng cách giữa Vân Lam Tông và Hắc Giác Vực xa xăm vạn lý, cho dù lấy tốc độ của chúng ta chạy qua chạy lại sợ rằng chỉ ít cũng mất thời gian đôi ba tháng, hơn nữa..... Vân Lam Tông kia thế lực đích thực pha cường, coi như toàn bộ khu tây bắc đại lục đều có danh tiếng. Ta nghĩ cho dù có chúng ta tương trợ thì cừu hận này e rằng cũng khó báo được."*

Lấy thế lực Vân Lam Tông, cho dù phóng mắt nhìn toàn bộ khu Tây Bắc đại lục đều có thể liệt vào hàng nhất lưu, mà những thế lực nhất lưu trong Hắc Giác Vực này nếu bỏ vào toàn bộ đại lục thì chính là có vẻ như hơi

thấp hơn một ít. Trong toàn bộ Hắc Giác Vực, nếu nói tới từng thế lực đơn lẻ thì e rằng không có một thế lực nào có thể vượt trội hơn Vân Lam Tông. Hắc Minh lúc trước có thể sánh vai cùng Vân Lam Tông, nhưng thế lực này cũng là một liên minh chứ không phải một thế lực đơn thuần.

Đương nhiên nếu như Tiêu Viêm có thể mang toàn bộ các thế lực của Hắc Giác Vực thu phục hết thì tự nhiên có thể vượt xa thực lực của Vân Lam Tông. Bất quá tại nơi hỗn loạn này muốn hoàn toàn thống nhất căn bản là một điều không có khả năng xảy ra.

"Ha ha, ba vị thủ phủ chẳng sợ Tiêu Viêm ta cuối cùng lôi kéo các ngươi cùng Vân Lam Tông dây dưa?" Đối với phản ứng của ba người như vậy mà Tiêu Viêm cũng vẫn chưa nổi giận, gần như khẽ cười nói.

Ba người xấu hổ cười một cái, lại không dám nói nhiều từ hơn nữa.

"Vân Lam Tông ngoại trừ Vân Sơn ra, Đấu Hoàng cường giả tính toán cho đâu ra đó thì ta đoán cũng không vượt quá ba người, mà những kẻ khác thì phần lớn đều là một số ít đầu vương, thậm chí là đấu linh giai cấp trưởng lão, không có gì gay ra sợ hãi cả. Về phần những đệ tử càng xuống tầng dưới thì không có tính uy hiếp gì." Tiêu Viêm nhàn nhạt cười nói: *"Mà Đấu Tông cường giả, chúng ta cũng có, về phần Đấu Hoàng còn có ai mạnh hơn so với Hàn Phong? Cho nên hiện tại ta chỉ cần tìm kiếm một ít người có đủ tư cách giúp đỡ, hỗ trợ ta chống trụ lại với lực lượng trung kiên của Vân Lam Tông mà thôi, điều này đối với các ngươi mà nói thì cũng không quá khó."*

Ánh mắt tam đại thủ lĩnh sáng lên, nhưng lại vẫn như cũ duy trì sự im lặng không nói gì.

"Quả nhiên là một đám gia hỏa không thấy thỏ thì không xòe cánh chim ưng..." Nhìn sự trầm mặc đồng loạt của ba người, vùng quanh lông mày Tiêu Viêm hơi cau, chợt bất đắc dĩ lay động đầu nói: *"Dã tâm của Tiêu Môn ta cũng không chỉ đối với Phong Thành, tất nhiên ngày sau sẽ tiếp tục hướng Hắc Giác Vực khếch tán ra, lấy thực lực như chúng ta, đến lúc đó lợi nhuận thu hoạch được so với hiện nay to lớn hơn vô kể. Nếu ba vị đáp ứng trợ giúp ta một tay, ngày sau, khối bánh ngọt kia cũng sẽ không quên phần của các ngươi..."*

Nghe được Tiêu Viêm nói thế, trong lòng tam đại thủ lĩnh đích thật nảy lên

một mảng nóng hổi, hiện giờ thực lực của Tiêu Môn với Tiêu Viêm cùng Đấu Tông cường giả thần bí phía sau hẳn, đã giải quyết xong chuyện của Hắc Minh, trong Hắc Giác Vực này e rằng không có bất luận một thế lực nào có thể cùng bọn họ chống cự. Cho nên đối với lời này của Tiêu Viêm là không thể phủ nhận, bọn chúng đích xác là cực kỳ động tâm, bất quá... Vân Lam Tông chết tiệt kia cũng không phải là đèn cạn dầu a.

Nhìn sự thay đổi sắc mặt của ba người, Tiêu Viêm lần thứ hai cười một tiếng, thanh âm nhàn nhạt hạ một đòn mạnh mẽ tới hậu: "*Hoàng Cực Đan, các người hẳn là đã nghe nói qua?*"

Thanh âm bình thản rơi xuống, lại khiến tam đại thủ lĩnh mạnh mẽ ngẩn đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong mắt đầy rẫy vẻ mừng như điên.

Hoàng Cực Đan, có thể nói là đan dược lực cấp đỉnh phong, tác dụng của nó rất đơn giản là có thể làm cho một gã Đấu Hoàng cường giả trong một thời gian tương đối ngắn, đề thăng nhất tinh hoặc nhị tinh không kể cấp bậc, hơn nữa Hoàng Cực Đan này còn có một tác dụng nữa đó là cố kinh luyện cốt (củng cố kinh mạch, tôi luyện cốt cách).

Sau khi đề thăng thực lực, dược lực còn dư lại sẽ giúp người phục dược cường hóa thân thể một lần, tuy rằng loại cường hóa này không thể so sánh với lần cường hóa kinh khủng trước kia khi Tiêu Viêm ở trong lòng đất trải qua, nhưng đối với sức chiến đấu của người phục dược cũng có thể đề thăng không ít.

Đơn giản mà nói thì Hoàng Cực Đan hiệu quả kém hơn so với Đấu Linh Đan, bất quá Đấu Linh Đan chỉ có thể tác dụng với đấu vương cường giả, mà Hoàng Cực Đan lại có tác dụng lớn lao với Đấu Hoàng cường giả, còn kèm theo tác dụng phụ là cố kinh luyện cốt nữa.

Nhưng dù vậy cũng không gây trở ngại nó trở thành một trong những loại đan dược được Đấu Hoàng cường giả truy lùng, đề thăng một tinh tới nhị tinh thực lực là dụ hoặc thực sự quá mê người đối với bọn họ. Phải biết rằng khi thực lực đã đến thời điểm của cấp bậc Đấu Hoàng, nói không chừng những người có ít vận khí có khi cho dù đã nhiều năm cũng khó đề thăng thêm một cấp bậc, đều là chuyện chẳng lạ lùng gì.

Đan dược có thể tác dụng đề thăng thực lực trực tiếp vĩnh viễn mang theo

lực dụ hoặc.

Bởi vậy, tam đại thủ lĩnh cũng vậy, không chút che dấu lòng khát vọng, loại đan dược này bọn chúng không phải chưa nghĩ tới, nhưng phóng nhãn trong toàn bộ Hắc Giác Vực người có năng lực luyện chế sợ rằng cũng chỉ có một mình Hàn Phong. Bất quá quan hệ giữa bọn họ và Hàn Phong xưa nay vốn bất hòa, bởi vậy Hàn Phong cũng tự nhiên không có khả năng vì bọn chúng tiêu hao tâm lực mà luyện chế loại đan dược này, cho nên hiện giờ Tiêu Viêm nhắc tới tên dược hoàn này lập tức triệt để khiến cho bọn chúng đem tâm tư nói ra.

"Tiêu Môn chủ có thể luyện chế Hoàng Cực Đan?" Một lát sau, trong mắt ba người vẻ mừng rỡ như điên rốt cuộc cũng chậm rãi thu liễm lại, bang chủ Cuồng Sư Bang để cánh tay trần kia nhin không được dẫn đầu hỏi.

Lời của hắn vừa thốt lên, hai người còn lại cũng vội vàng đem ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm, Hoàng Cực Đan chính là lục phẩm đỉnh phong đan dược, trước đây coi như lấy bản lĩnh luyện chế đan dược của Hàn Phong nếu xuất thủ thì xác xuất thành công cũng không cao, huống chi Tiêu Viêm trước mặt này nhìn còn rất là trẻ?

"Nếu như không luyện chế được, trước mặt ba vị sẽ không nhắc tới thứ này." Tiêu Viêm cười cười, bấm tay bắn ra, một đoàn bích lục hỏa diễm đột nhiên hiện lên, theo đoàn hỏa diễm này xuất hiện, toàn bộ trong đại sảnh nhiệt độ nhất thời tăng vọt, thậm chí ngay cả không khí đều trở nên đặc biệt khô ráo đi.

"Đây là... Dị hỏa?"

Con mắt ba người đồng thời hơi co lại nhìn một đoàn hỏa diễm lục bích kia, cước bộ nhin không được hướng phía sau lui lại hai bước. Thân là Đẩu Hoàng cường giả bọn họ mười phần rõ ràng bản thân dị hỏa là loại lực lượng đáng sợ, cho thực lực như bọn họ dính vào thứ kia đều chịu phiền phức cực kỳ.

"Ta có thể đánh chết Hàn Phong, tự nhiên là bản thân ta có chút tiền vốn." Ngón tay thon dài của Tiêu Viêm linh hoạt vũ động, đóm bích lục hỏa diễm kia cũng vậy, cực kỳ thông minh chuyển động vòng quanh ngón tay, hắn liếc mắt nhìn ba người, cười nhạt nói.

"Nếu ra có thể giết hắn, như vậy tự nhiên chúng tôi ta tội hơn hắn. Hắn có thể luyện chế thứ gì đó thì ta vì sao lại không thể luyện chế?"

"Nếu ba vị có thể đáp ứng điều kiện của ta, như vậy sau khi hành sự thành công, Hoàng Cực Đan tất nhiên ta lập tức đưa ra, hơn nữa trong Hắc Giác Vực các người cũng được hưởng thụ phần lợi nhuận khiến người khác đỏ cả mắt, như thế nào?" Tiêu Viêm cất giọng cười khẽ, nhưng đến tai ba người lại khiến hô hấp của bọn họ từ từ trở nên nặng nề.

Khuôn mặt thoáng có vẻ đỏ lên, ánh mắt tam đại thủ lĩnh lóe ra niềm do dự, trong lòng cũng dấy lên sự giằng co tranh đấu.

Đôi mắt với ba người đang đấu tranh tư tưởng, Tiêu Viêm cũng không thềm nhắc lại, nhíu mắt lại, chờ đợi câu trả lời cuối cùng của ba người, mà trong khi chờ đợi thì đóm bích lục hỏa điểm trên ngón tay kia, độ nóng cũng vậy theo tâm cảnh lặng yên từ từ tăng lên...

Lúc nhiệt độ trong đại sảnh tăng lên đến một điểm nào đó, tam đại thủ lĩnh rốt cuộc cũng từ trong đấu tranh phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cắn răng hung hăng gật đầu, liều mạng a, hiểm trung cầu phú quý! (cầu phú quý trong nguy hiểm – thành ngữ thì phải!)

"Tốt, tất cả dựa vào người!"

-----oOo-----

Chương 648: Suru tầm dược liệu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Với sự dụ hoặc khó có thể chống đỡ được của Hoàng Cực Đan, tam đại thủ lĩnh cuối cùng cũng phải gật đầu đồng ý, mà thấy mục đích đã đạt được như thế, trong lòng Tiêu Viêm tự nhiên cũng thở phào một hơi. Tiếp sau đó cùng ba người hàn huyên một chút về biện pháp đóng quân ở Phong Thành, sau nữa thì tùy ý để bọn họ cáo từ rời đi.

Theo sự rút lui của đám nhân mã khí thế ào ạt của tam đại thủ lĩnh, không khí trong đại sảnh cũng nhất thời trở nên loãng ra trở lại, nhìn thấy mọi chuyện đã thu xếp ổn thỏa, Tiêu Lệ cũng đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ lui

cả xuống.

"Tam đệ, tuy rằng bọn người kia đã đáp ứng điều kiện của chúng ta rồi, bất quá vẫn phải quan sát cẩn thận, người của Hắc Giác Vực lật lọng như cơm bữa" Tiêu Lệ chậm rãi đi tới bên cạnh Tiêu Viêm ánh mắt mờ mịt khẽ liếc nhìn Mỹ Đồ Toa, chột cau mày trầm giọng nói.

"Ha ha, đó là điều dĩ nhiên, ngày hôm nay nếu không có Mỹ Đồ Toa ở đây thì chỉ sợ bọn chúng cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng điều kiện của chúng ta như vậy đâu." Tiêu Viêm cười cười nói.

"Mỹ Đồ Toa?" nghe tên này, Tiêu Lệ ngẩn người ra, chột như sực nhớ tới điều gì, sắc mặt kinh hãi thất thanh nói: *"Nàng là Mỹ Đồ Toa nữ vương của xà nhân tộc trong Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc?"*

Trước đây Tiêu Lệ cùng Tiêu Đỉnh trong thời kỳ đầu là lăn lộn tại vùng biên của đại sa mạc, bởi vậy đối với diễm danh cùng hung danh đều cực thịnh Mỹ Đồ Toa nữ vương này cực kỳ quen tai, chỉ bất quá là hẳn không có nghĩ tới được vị mỹ nhân xinh đẹp đang đứng bên cạnh này lại là người khiến cho Gia Mã đế quốc cực kỳ kiêng kỵ.

"Bí mật!" Tiêu Viêm cười cười phát tay, một chút sau hướng về phía gương mặt lạnh lùng của Mỹ Đồ Toa chấp tay cười nói: *"Lần này đa tạ."*

"Ngươi muốn nhờ ta giúp ngươi chống cự với Vân Sơn?" đôi mắt đẹp đến tà dị của Mỹ Đồ Toa liếc qua Tiêu Viêm, cười lạnh nói: *"Ta dựa vào cái gì mà phải giúp ngươi? Vân Sơn hiện giờ cũng là Đấu Tông cường giả, không đáng để ta đi trên chọc vào một đối thủ mạnh như thế."*

Tiêu Viêm không thềm để ý cười cười nhẹ giọng nói: *"Trước đây vào thời điểm chúng ta hợp tác đã có nói qua là vào thời khắc máu chốt ngươi không thể cự tuyệt thỉnh cầu của ta, nữ vương bệ hạ không phải không nhớ rõ đó chứ?"*

"Ngươi lại cài thế ta?" Đôi mày liễu của Mỹ Đồ Toa dựng thẳng lên, trong thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng pha tạp một chút tức giận khiến cho kẻ khác nghe như đầu khớp xương nhũn cả ra.

Tiêu Viêm thờ dài lắc đầu, một lát sau nhàn nhạt nói: *"Yên tâm đi, nếu đến lúc đó ngươi không muốn ra tay, vậy thì cứ ở một bên mà nhàn hạ quan*

chiến đi, ta sẽ không cưỡng cầu ngươi."

Mày liễu hơi nhú lại, Mỹ Đỗ Toa hừ lạnh nói: *"Đừng tưởng rằng nói điều này với ta thì có tác dụng, đến lúc đó tự nhiên ta sẽ quan sát tình thế mà quyết định, Mỹ Đỗ Toa ta cũng không thể nào tùy tiện làm vũ khí trong tay người khác đâu."* Tiếng hừ lạnh vừa rơi xuống, cũng không đợi Tiêu Viêm đáp lời, lập tức thân ảnh run lên lần thứ hai quỷ dị tiêu thất trong đại sảnh.

Nhìn nơi Mỹ Đỗ Toa vừa biến mất, Tiêu Lệ nhíu chặt mày, một lát sau nhìn không được nói: *"Tam đệ, xem ra muốn dựa vào nàng ta thì có chút không quá tin tưởng a."*

"Lẽ ra không nên đem hi vọng đặt ở trên người nàng, nữ nhân này thực lực dĩ nhiên siêu cường, nhưng mà tính tình quá kiêu ngạo bất khuất, quả thực không ai có thể khuất phục được nàng. Nếu ta không thể xuất ra cái thứ mà khiến cho nàng động tâm e rằng hiện tại nàng vẫn một mực kiên nhẫn truy sát ta." Tiêu Viêm lắc đầu trầm ngâm nói.

Vậy thì làm sao bây giờ? Đã không có nàng tương trợ, khi chúng ta đối phó với Vân Lam Tông thì phần thắng cũng không cao a." *Tiêu Lệ có chút lo nghĩ nói, hần rõ ràng rằng Vân Sơn mới là con át chủ bài lớn nhất của Vân Lam Tông, chỉ cần lão gia hỏa này chưa ngã xuống thì Vân Lam Tông sẽ vĩnh viễn đứng vững tại Gia Mã đế quốc.*

"Yên tâm đi, Vân Sơn giao cho ta."

Tiêu Viêm khoát tay áo, chậm rãi ngồi xuống lại trên ghế, bàn tay chống lên trán chìm vào trầm tư.

Tới lúc này Tiêu Viêm mới cảm giác được rằng thì ra báo thù cũng không phải là sự tình đơn giản, nếu như hần thực sự trang bị được lực lượng vô địch, không ai có thể chống được thì hủy diệt Vân Lam Tông dĩ nhiên cực kỳ dễ dàng. Nhưng hiện tại thì coi như là thực lực của hần đã đại trướng cũng không thể nắm chắc tuyệt đối là đánh bại Vân Sơn, hơn nữa dưới tay Vân Sơn còn có vô số cường giả trong tông môn cùng hàng ngàn đệ tử tầng dưới, đối với trận pháp hợp lực của Vân Lam Tông năm đó hần đã tự thân lãnh giáo dĩ nhiên biết sự cường hãn của nó.

Xem ra chuyện trọng yếu nhất hiện giờ chính là phải nhanh chóng tăng cường thực lực cùng thể lực trong tay a...

Nhẹ thở dài một hơi, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên nhìn lên giới chỉ màu đen trên ngón tay, nao nao một chút, chợt trong mắt bùng lên từng tia kinh hỷ, hần quên mất đi một chiến lược siêu cấp trong tay..... Người ta tôn xưng Dược Lão là Dược Tôn Giả cũng vì trước đây Dược Lão cũng đã đạt cấp bậc Đấu Tôn cường giả, cho dù bây giờ trở thành trạng thái linh hồn nhưng mà chỉ dựa vào Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng có thể cùng cường giả đỉnh cấp Đấu Hoàng tương chiếm vẫn chiếm được thượng phong...

Nếu như Dược Lão có thể thức tỉnh thì chiến lược của Tiêu Viêm không thể nghi ngờ là sẽ tăng vọt tựa như tên lửa vậy!

Hơn nữa Tiêu Viêm hiện giờ đã dung hợp lưỡng chủng dị hỏa hẳn là đã có đủ năng lực vì Dược Lão mà luyện chế ra thân thể mới để dung nạp linh hồn. Một khi chỉ cần Dược Lão có thân thể để dung nạp linh hồn như vậy thực lực tất nhiên cũng có thể phục hồi đến trạng thái đỉnh phong trước đây, đến lúc đó, trong mắt Đấu Tôn cường giả thì một Đấu Tông như Vân Sơn căn bản không có là thứ gì hết.

Bất quá hiện giờ Dược Lão rơi vào trạng thái ngủ say, về phần luyện chế thân thể như thế nào cùng với các loại tài liệu để luyện chế này Tiêu Viêm nửa điểm cũng không biết. Cho nên muốn luyện chế thân thể cho Dược Lão như vậy thì chuyện đầu tiên là phải mang Dược Lão từ trong trạng thái ngủ say thức tỉnh lại.

Chỉ khi Dược Lão thức giấc, không chỉ làm cho sức chiến đấu của Tiêu Viêm có thể tăng cao mà hơn nữa lão trước đây là người từng trải đến mức lão luyện, cũng có thể chỉ dẫn cho hắn để khỏi đi những đường vòng không đáng có.

Về phần làm thế nào để thức tỉnh linh hồn đang ngủ say, lấy sự từng trải của Tiêu Viêm hiện giờ cùng với bản lĩnh của hắn tự nhiên là không còn giống như những năm trước đây vậy, chỉ có thể làm lung tung mọi cách mới từ trong vận may mà làm Dược Lão tỉnh dậy. Hiện tại chỉ cần cấp cho hắn đủ dược liệu hẳn liền có thể nghĩ ra hai ba phương pháp giúp thức tỉnh linh hồn của Dược Lão.

Bàn tay bỗng nhiên phách thật mạnh lên trên mặt bàn, thỉnh linh vang lên một tiếng động khiến cho Tiêu Lệ đang đứng bên cạnh bỗng nhiên giật mình ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn về mặt bất chợt mừng rỡ của Tiêu Viêm.

"Nhị ca, có thể giúp ta thu thập một ài loại dược liệu được không?" Tiêu Viêm cười nói, hẳn đang cần những thứ dược liệu đều là những chủng loại cực kỳ hiếm thấy, nếu như để hắn tự đi tìm thì không biết đến bao nhiêu năm tháng mới có thể có được, cho nên những chuyện như thế này giao cho chương quản một thành thị như Tiêu Lệ tự nhiên là hợp lý nhất.

Không thành vấn đề, Phong Thành có vài thế lực hảo hữu tin cậy trong Hắc Giác Vực có dược liệu phùng không hề kém cỏi, hiện tại bọn họ còn muốn nịnh bợ chúng ta không kịp, nếu chúng ta cần dược liệu có thể trực tiếp gặp bọn họ mà lấy." Tiêu Lệ gật đầu hỏi thêm: "*Chỉ là ngươi cần mấy loại?*"

Tiêu Viêm xoay người gỡ cây bút gác trên bàn xuống, sau đó cấp tốc múa tay trên một tờ giấy, một lát sau mang tờ giấy đó hướng Tiêu Lệ dặn dò: "*Vài loại dược liệu này tốt nhất là toàn bộ tìm cho được, nếu như trong Phong Thành không có thì phái người vào Hắc Giác Vực tới các thành thị lớn khác mà thu thập, tốt nhất trong vòng nửa tháng thu thập cho đủ.*"

"*Âm thân hoa, hỏa dương linh điệp...*" Ánh mắt đảo qua tờ giấy, nhìn một loạt những cái tên dược liệu ngày thường chưa từng nghe tới đọc có phần trúc trắc, Tiêu Lệ cười khò một tiếng cẩn thận mang tờ giấy cất đi rồi nói: "*Ta sẽ tận lực, sợ rằng những thứ dược liệu này rất khó tìm, thu thập hết mà nói chắc là giá cả cũng không tiện nghi gì đâu, bất quá cũng may những tháng gần đây các đại cửa hàng trong thành thị cũng tiến cống một ít kim quang đóng thuế, nhưng mà dùng số tiền này thu mua dược liệu sợ là không thể nào đủ được...*"

Nghe Tiêu Lệ nói vậy, lúc này Tiêu Viêm mới nhớ là hiện giờ hắn không còn ở trong nội viện nên Hỏa Năng ở đây không có nửa điểm tác dụng lưu thông như tiền tệ, nói cách khác thì bọn họ lâm vào cảnh kinh tế tủng bần lần thứ hai rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm vung tay lên lập tức mười cái bình ngọc xuất hiện trên mặt bàn: "Những đan dược này là Hàn Phong trước đây luyện chế ra, giai phẩm cũng không thấp, người nghĩ cách đem chúng bán ra chắc là sẽ thu được nguồn tiền lớn đó, trước tiên giải quyết tạm thời như vậy, trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ ở lại trong Phong Thành này, dùng dược liệu của Hàn Phong lưu lại này luyện chế một số đan dược khác, cho đến khi người giúp ta thu thập đủ các loại dược liệu kia thì mới

thôi."

Nghe được Tiêu Viêm nói sẽ tọa trấn ở Phong Thành, Tiêu Lệ cũng thở ra một hơi, dựa vào tài năng luyện chế đan dược không kém với Hàn Phong của Tiêu Viêm, nói như vậy thì danh tiếng Tiêu Môn trong Hắc Giác Vực sẽ nhanh chóng vang dội, cao giai đan dược vĩnh viễn được nhiều người không hề thiếu tiền truy tìm.

Mang những bình ngọc trên bàn thu vào trong nạp giới, Tiêu Lệ trầm ngâm nói: *"Lấy bản lĩnh như Hàn Phong, những thứ đan dược này hẳn có thể giúp chúng ta cầm cự một thời gian, ngươi hãy yên tâm luyện chế đan dược đi, chuyện thu thập dược liệu ngươi cứ giao cho ta xử lý, nếu như tìm không đầy đủ hết thì cho dù phải đi cướp đoạt ta cũng đem tất cả đưa tới tay ngươi!"*

Nói đến những từ cuối cùng, trên gương mặt Tiêu Lệ hiện lên một vẻ ngoan lệ điên cuồng, hẳn hiểu rõ rằng những thứ dược liệu này đối với Tiêu Viêm chắc chắn là rất trọng yếu, nếu không thì với tính tình của hẳn cũng không có nói một cách trịnh trọng như vậy. Hiện tại hẳn triệt để mắng Tiêu Viêm đặt ở vị trí cao nhất trong lòng, bởi vì hẳn cũng minh bạch rằng nếu như muốn trả được thù thì nhất định phải dựa vào Tiêu Viêm, mà việc hẳn cần làm là toàn lực hỗ trợ cho Tiêu Viêm, cho dù nỗ lực đem cả tính mạng ra hẳn cũng không tiếc.

Tại thời điểm trước đây, lúc hẳn chưa tới Hắc Giác Vực thì lời nói của Tiêu Đình vẫn tồn tại trong lòng hẳn.

"Ngươi có thể chết, tam đệ không thể chết được!"

Nhìn con mắt Tiêu Lệ đột nhiên trở nên đỏ thẫm lại, trong mũi Tiêu Viêm cũng thoáng có chút cay cay, phụ thân thất tung, gia tộc gặp tai nạn, hai huynh đệ bọn họ rời xa quê quốc, tại nơi xa lạ này, gian nan cô độc lẫn lộn, làm tất cả như vậy cũng chỉ có một mục đích duy nhất là để có đủ thực lực trả thù Vân Lam Tông!

Vì mục đích này mà Tiêu Viêm không tiếc một năm tiềm tu trong nội viện, hai năm cảm thụ sự thống khổ trong lòng đất.

Cũng vì mục đích này mà Tiêu Lệ không quảng vạ lý xa xăm tới Hắc Giác Vực, nuốt Phệ Sinh Đan, dùng sinh mệnh để đổi lấy sức mạnh.

Vì mục đích này, Tiêu Đình kiên trì dẫn theo tộc nhân còn sót lại của Tiêu Gia, kéo dài hơi tàn tại Gia Mã đế quốc, chỉ để chờ đợi bọn hắn trở về.

Bởi vì hết thấy tộc nhân của Tiêu Gia đều tin tưởng vào thanh niên đã từng sáng tạo ra một kỳ tích kia, tất nhiên có thể giống như trong lời hứa của nhiều năm trước, dành cho bọn họ sự chấn động trong thâm tâm, đồng thời sáng tạo ra kỳ tích lần thứ hai.

-----oOo-----

Chương 649: Luyện chế Phục Tử Linh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một mật thất rộng lớn, ngọn đèn tỏa sáng khắp mọi ngõ ngách mật thất, xua tan hoàn toàn bóng tối.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên mặt giường khô ráo đặt dựa vào tường trong góc mật thất, trước mặt hắn bày la liệt các loại dược liệu tốt, những loại dược liệu này đều là thứ hiếm của lạ, nếu đem vào trong Hắc Giác Vực thì tất nhiên là có thể bán ra với giá không tồi, hơn nữa lại còn có thể có nhiều đến như thế này làm cho Tiêu Viêm không thể không cảm thán về nơi xuất thân hùng hậu của Hàn Phong kia.

Ánh mắt nhìn lướt qua tất cả các loại dược liệu trước mặt, Tiêu Viêm nhìn không được lắc đầu, lần thứ hai trong lòng cảm thấy sợ hãi vì hoàn cảnh xuất thân của Hàn Phong mà than thàn, bất quá thật đáng tiếc cuối cùng thì cái xuất thân hùng hậu đó cũng chỉ đem lại tiện nghi cho Tiêu Viêm mà thôi.

"Trong những loại dược tài này vừa vặn có đủ một phần để có thể luyện chế Phục Tử Linh Đan." Thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, rồi bất chợt thoáng có chút kinh dị thốt lên.

Phục Tử Linh Đan, nhớ tới loại đan dược này, Tiêu Viêm lập tức nhớ lại Băng Hoàng Hải Ba Đông tại Gia Mã đế quốc, với tư cách là đồng bọn đầu tiên của hắn, lão đầu này tính tình mới nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng lại khiến Tiêu Viêm có hảo cảm không tẻ, đặc biệt lúc cuối cùng khi hắn bị

Vân Lam Tông truy sát, tự nhiên còn có thể trợ giúp hắn, điều này cũng đủ để Tiêu Viêm đối với Lão đầu này cảm kích không thôi.

Bởi vậy nên lúc trước đây món nợ đan dược cho lão, Tiêu Viêm vẫn ghi tạc trong lòng. Trước đây hắn không có năng lực luyện chế, nhưng sau khi từ trong lòng đất đi ra, thực lực mặc dù đã đủ nhưng những dược tài mà hắn đã vất vả thu thập được trước đó đã tự động biến mất trong lòng đất, cho nên hắn hiển nhiên là nhớ tới Hải Đông Ba trước tiên khi thấy ở đây có đủ một phần dược tài có thể luyện chế Phục Tử Linh Đan.

"Ha ha, tự nhiên có đầy đủ dược tài như vậy thì trước tiên nên luyện chế đan dược cho Lão gia này đi. Nếu không sau này trở lại Gia Mã đế quốc bị lão hỏi han tới chuyện này thì cũng khó mà ăn nói với lão a." Khõe miệng Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, hơi lắc đầu, chọt bàn tay vung lên một dược đỉnh hồng sắc cực đại từ trong U Hải nạp giới bay ra cuối cùng rơi ầm lên trên mặt đất.

Dược đỉnh có màu xích hồng thể tích cực lớn, ở quanh thân nó lộ ra vô số hoa văn kỳ dị, mà trên đỉnh còn điêu khắc hình mãnh thú trông rất là sống động mang vẻ dữ tợn đang há rộng miệng. Nếu như lắng tai có thể như là nghe được từ trong đỉnh vọng ra một ít tiếng động kỳ lạ, tất cả những dị trạng này đều chứng tỏ rằng dược đỉnh này là thứ bất phàm.

Dược đỉnh mà đồ sộ này cũng không phải là của Tiêu Viêm, mà đây là món đồ của Hàn Phong để lại, nhìn thì biết đây là dụng cụ luyện chế thuốc của hắn.

"Người này làm mưa làm gió trong Hắc Giác Vực cũng thu được không ít mồi lợi nha." Bàn tay vỗ nhẹ lên trên dược đỉnh đồ sộ, tiếng kim loại vang lên thanh thúy dễ nghe, quanh quẩn trong mật thất, Tiêu Viêm thỏa mãn gật đầu khẽ cười nói.

Mặc dù Tiêu Viêm cũng không biết lai lịch của dược đỉnh màu đồ sộ này nhưng mà hắn cũng có thể hiểu rằng những dược đỉnh mà trước đây hắn đã sử dụng qua, ngoại trừ hắc ma dược đỉnh của Dược Lão đã được bài danh trên Thiên Đỉnh Bảng kia ra thì tất cả dược đỉnh còn lại nếu so sánh với dược đỉnh trong tay hắn bây giờ chỉ có thể dùng hai tiếng bỏ đi mà thôi.

Bấm tay búng nhẹ ra, một tia bích lục hỏa diễm tự trên ngón tay hắn hiện ra, nhiệt độ trong mật thất nhất thời tăng lên, bất quá điều này đối với Tiêu

Viêm không có chút tác động. Ánh mắt của hắn chăm chăm nhìn vào đực đỉnh, một lát sau vung tay lên, bích lục hỏa diễm bắn nhanh ra cuối cùng theo thông hỏa khẩu của đực đỉnh đỏ sậm, dũng mãnh tiến vào trong đỉnh.

Bích Lục Hỏa Diễm vừa tiến vào trong đực đỉnh bắt chợt bành trướng hóa thành hỏa diễm hùng hực thiêu đốt trong lòng đực đỉnh.

Bích Lục Hỏa Diễm trong đực đỉnh bắt đầu điên cuồng dũng mãnh khởi động, không ngừng phóng ra nhiệt độ nóng kinh khủng, bất quá mặc kệ nhiệt độ có tăng vọt lên như thế, đực đỉnh đỏ sậm kia vẫn như cũ không có chút động tĩnh gì, thậm chí cho dù bên trong thì có nhiệt độ nóng cháy nhưng mà bên ngoài vẫn cứ lạnh lùng như băng vậy.

"Đỉnh tốt!" Đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm đực đỉnh như thể quái vật này, một lát sau Tiêu Viêm không nhịn được mở miệng khen, tuy rằng vẫn chưa bắt đầu luyện chế đan đực nhưng mà qua hành động thăm dò này hắn cũng có thể đoán đực đỉnh này đối với việc luyện đan có tương trợ lớn. Thậm chí có thể nói một cách không chút khách khí rằng sử dụng đực đỉnh này để luyện đan thì xác suất thành công tăng lên không ít, mà đối với một gã luyện đực sư mà nói còn có thứ gì có thể có lực dụ hoặc lớn hơn việc tăng thêm xác suất thành công trong chuyện luyện đan?

Theo sự đốt cháy của Bích Lục Hỏa Diễm, nhiệt độ trong đực đỉnh cũng từ từ tăng lên đến mức yêu cầu của Tiêu Viêm, mà tận dụng khoảng thời gian này hắn cũng xem đi xem lại nhiều lần phương thức luyện chế Phục Tử Linh Đan, phương thức luyện chế này hắn đã được Đực Lão truyền lại từ lâu, chỉ là trước đây đẳng cấp luyện đực thuật của hắn còn thấp nên hắn cũng chưa có xem qua kỹ càn mà thôi.

Xem xét lại một lần những thứ đực liệu cần thiết để luyện chế Phục Tử Linh Đan trong đầu, tam thần Tiêu Viêm lúc này mới từ từ ngưng định, tay áo bào vung lên, vài cọng đực liệu trước mặt lập tức đực một lực đạo xảo diệu đưa vào trong đực đỉnh đang hùng hực hỏa diễm.

Đực liệu vừa tiến vào trong đực đỉnh thì dưới tác dụng của nhiệt độ cao, láy mắt thường có thể nhìn đực tốc độ nhanh chóng héo rũ của chúng, mà theo sự héo rũ của cành lá đực liệu, trên thân cây đực liệu chậm rãi tiết ra những dịch thể tinh tế bất đồng. Một lát sau, lúc cành lá đực liệu triệt để hóa thành tro bụi bay xuống, vài giọt đực dịch màu sắc bất đồng phiêu

phù phía trên Bích Lục Hỏa Diễm, nhờ sự thiêu đốt của hỏa diễm mà chậm rãi đem những tạp chất ẩn chứa ở phía trong chậm rãi tiêu trừ.

Thờ ơ liếc nhìn Bích Lục Hỏa Diễm đang luyện hóa cho được dịch trở nên tinh thuần, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, lập tức mười ngón tay cùng duỗi ra, mà theo cử động của mười ngón tay, những dược liệu bày biện trước mắt đều quang thẳng tới dược đỉnh, cuối cùng lọt cả vào trong, cảnh tượng dược liệu bay lượn khắp cả bầu trời nhìn ra có chút tráng lệ.

Đương nhiên nếu là trong quá khứ, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không dám đại ý làm bậy như thế, nhưng hôm nay thì lại bất đồng, theo thực lực tăng vọt thì kể cả khả năng điều khiển ngọn lửa cũng càng thêm tinh thâm, lại mượn Bích Lục Hỏa Diễm là lưỡng chủng dị hỏa dung hợp thành, còn có thêm dược đỉnh đỏ sậm của Hàn Phong để lại, cho dù là luyện chế lục phẩm đang dược thì xác xuất thành công của Tiêu Viêm cũng sẽ đạt được một cái mức cao.

Dược liệu vừa rơi vào trong dược đỉnh, tức khắc trong nháy mắt hóa thành bột phấn hoặc là dịch thể huyền phù trong đó, bởi vậy theo thời gian qua đi thì càng thấy nhiều loại dược dịch cùng bột phấn huyền phù trong dược đỉnh. Hơn nữa tinh luyện những dược dịch này đều tiêu hao lực lượng linh hồn không bình thường mà tiêu hao cực lớn, như vậy trong những người cùng cấp với Tiêu Viêm thì chắc cũng chỉ có hắn mới sử dụng như thế này nổi, đổi lại là người khác đâu có thể dám làm loạn như vậy?

Hai mắt chăm chú nhìn các loại dược dịch, bột phấn đang huyền phù trong dược đỉnh, một lát sau một góc dược liệu cuối cùng rốt cuộc cũng được Tiêu Viêm đưa vào trong dược đỉnh.

Lúc góc dược liệu cuối cùng này tiến vào trong dược đỉnh, nhãn thần Tiêu Viêm cũng từ từ ngưng trọng lại, trong quá khứ lúc hắn luyện chế đan dược thì khi luyện hóa những dược liệu nhiều như thế này tự nhiên là hắn sẽ chia thành thật nhiều lần, nhưng hôm nay hắn lại hoàn toàn làm cùng lúc mà thủ pháp như nước chảy mây trôi, mà trong dược đỉnh mỗi loại dược liệu vẫn đều có thể duy trì độ lửa tinh luyện riêng, thành tựu như thế này quả thực không thể đem so sánh cùng quá khứ được.

Lực lượng linh hồn cũng mạnh mẽ tiến vào trong dược đỉnh, trong hoàn cảnh nhiệt độ cực kỳ cao nhưng lại không có trở ngại đối với lực lượng linh hồn, mà tạo thành cảm giác ấm áp dạt dào khiến cho lực lượng linh

hồn thư sướng như là cá gặp nước vậy.

Khi lực lượng linh hồn dũng mãnh tiến vào, những loại dược dịch đang huyền phù trong dược đỉnh trong nháy mắt cũng được Tiêu Viêm không chế tuyệt đối, một lát sau Tiêu Viêm đột nhiên thở ra, thủ ấn bất chợt biến đổi.

Theo sự biến động của thủ ấn, bích lục hỏa diễm trong dược đỉnh giống như dược tăng thêm chất xúc tác, chợt bộc phát ra nhiệt độ vô cùng kinh khủng, mà dưới tác động của nhiệt độ tăng lên kinh khủng như vậy, những dược dịch trong dược đỉnh cũng cấp tốc phát huy.

Theo sự huy phát của dược dịch, những tạp chất trong đó cũng triệt để tinh luyện đi.

"Ngung!"

Tiếng quát trầm trầm vang lên từ trong miệng Tiêu Viêm, chợt trong dược đỉnh, hơn mười giọt dược dịch màu sắc bất đồng cùng một loạt bột phân, giống như bị dẫn dắt, bay nhanh đến và dung hợp lại một chỗ, cuối cùng xoay tròn như điên cuồng... Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Dược dịch hợp thể ngưng tụ lại lớn bằng nắm tay, trong lòng bích lục hỏa diễm tỏa ra nhiệt độ nóng cháy chậm rãi thu nhỏ lại... Hiện giờ đã trải qua hai ba thời thần, dược dịch to bằng nắm tay bây giờ chỉ còn nhỏ như đầu ngón tay cái, tốc độ xoay tròn cũng từ từ chậm lại, có thể mơ hồ nhận thấy một quả đan dược đang hình thành hình dạng ban đầu.

Nhìn đan dược đã định hình, Tiêu Viêm thở dài một hơi, Phục Tử Linh Đan tuy rằng chỉ là lục phẩm đan dược, yêu cầu luyện chế thật ra không cao lắm, công hiệu của đan dược này không có phổ biến, chỉ có một số ít người mới thực sự cần tới nó, còn những người khác có cầm trong tay cũng vô dụng mà thôi. Cho nên thực sự mà nói thì giá trị của Phục Tử Linh Đan còn kém hơn so với Đấu Linh Đan.

Bích Lục hỏa diễm từ từ thu lại độ nóng, cuối cùng hóa thành ngọn lửa nhỏ bằng nắm tay, khóa đan dược tử sắc nhàn nhạt hình thái sơ khai đang phiêu phù trên nó, đan dược hơi tỏa ra độ nóng, chậm rãi hoàn thành bước luyện chế đan dược cuối cùng: Ủ đan.

Mà khi hơi nóng nhàn nhạt bốc lên, đan dược màu tím bề ngoài ban đầu nhàn nhạt cũng từ từ dịu lại và sáng bóng dần lên.

Ước chừng trên dưới một giờ sau, một cỗ dược hương dị dạng cùng một cỗ năng lượng ba động đột nhiên từ trong dược đỉnh tuôn ra cùng lúc, Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi mở mắt, mặc dù có chút bất ngờ khi thấy ánh sáng, hương vị cùng năng lượng ba động tỏa ra từ đan dược tự nhiên bị dược đỉnh màu đỏ sậm chắn lại tất cả trong nó, mặc cho bọn chúng có di chuyển như thế nào cũng không có thoát ra được một chút nào.

"Dược đỉnh này tự nhiên còn có thể che dấu dị tượng khi lục phẩm đan dược thành hình tạo ra?" Kinh ngạc nhìn công hiệu của dược đỉnh đỏ sậm, Tiêu Viêm nhin không được, sợ hãi than một tiếng. Một lát sau mới thu hồi sự kinh ngạc trong lòng lại, vung bàn tay lên, nắp đậy dược đỉnh tự động mở ra, một khóa tử sắc đan dược mang theo một làn hương thơm từ trong đó cũng bay vút ra, cuối cùng bị Tiêu Viêm bắt lấy trong tay một cách vững vàng, sau đó nhét vào trong bình chứa đã chuẩn bị trước đó.

Nhìn tử sắc đan dược trong bình kia giống như bảo thạch sáng bóng, Tiêu Viêm nhẹ nhàng nở một nụ cười, năm đó hứa trả thù lao như thế này cho Hải Đông Ba mà mãi tới tận thời điểm này mới có thể thực hiện được...

Bất quá vì có thể thuận lợi luyện chế ra Phục Tử Linh Đan như thế này cũng đã khiến cho Tiêu Viêm có chút mừng rỡ, bởi vì nếu có thể luyện chế ra lục phẩm đan dược thì cũng là tượng trưng cho hắn bây giờ đã có thực lực lục phẩm luyện dược sư. Tuy rằng Phục Tử Linh Đan cũng chỉ là lục phẩm đan dược cấp thấp.

Mang niềm vui sướng trong lòng nén xuống, ánh mắt Tiêu Viêm lần thứ hai chuyển hướng nhìn về đồng dược tài còn bày la liệt trước mặt, cười khở một tiếng, xem ra vào khoảng thời gian dài kế tiếp đây hắn cần phải tranh thủ cái dược đỉnh này mà chế luyện thêm a....

-----oOo-----

Chương 650: Đại hội đấu giá đan dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo Tiêu Viêm thời gian bé quan từ từ trôi qua, các lọ đan dược thành phẩm bắt đầu liên tục không ngừng đưa vào trong tay Tiêu Lệ. Mà có đan dược nhiều như vậy, Tiêu Lệ cũng mừng rơn nhưng cũng không hề đem đan dược đơn độc bán ra. Trà trộn tại Hắc Giác Vực hai ba năm hẳn cũng phi thường hiểu rõ muốn thu được giá trị lớn nhất của đan dược thì chỉ có bán đấu giá mới là thủ đoạn hoàn mỹ nhất.

Hiện giờ Phong Thành đã triệt để trong vòng khống chế của Tiêu Môn. Lấy thực lực của bọn họ cũng đủ để tổ chức một đại hội đấu giá chuyên bán đan dược có thanh thế không kém. Bởi vậy, chuẩn bị mất vài ngày thời gian, Tiêu Lệ rốt cục đem tin tức tổ chức đấu giá hội thông qua các loại con đường truyền ra bên ngoài.

Bên trong Hắc Giác Vực thì đấu giá hội to nhỏ các loại bình thường có xuất hiện, bất quá chỉ là đấu giá hội chỉ bán đấu giá đan dược có chút hiếm thấy. Hơn nữa Tiêu Lệ tại thời điểm truyền ra tin tức tự nhiên cũng đem một ít tin tức muốn bán đấu giá đan dược cao giai cũng truyền ra ngoài. Bởi vậy, tại ngân ngủi trong thời gian hai ngày tin tức Phong Thành muốn tổ chức đấu giá hội đan dược cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đương nhiên, tại loại địa phương như Hắc Giác Vực này thì để tổ chức đấu giá hội thì cần nhất là phải có thực lực rất mạnh. Bằng không mà nói, sau khi đấu giá hội bắt đầu thì một ít gia hỏa bị tham lam che khuất lý trí sẽ làm ra một số chuyện cực kỳ điên cuồng ví dụ như cưỡng đoạt các loại hàng hóa bán đấu giá. Loại sự tình này nếu là ở bên ngoài thế giới thì tất nhiên ít khi xảy ra, bất quá tại trong Hắc Giác Vực lại là chuyện bình thường như cơm bữa, nhìn mãi cũng quen mắt.

Nếu là lấy thực lực "*Tiêu Môn*" trước đây tổ chức loại đấu giá hội này tự nhiên sẽ gây ra không ít chê cười. Một cái chuẩn nhất lưu thế lực mà thôi, tư cách tổ chức làm sao đủ?

Nhưng mà cười nhạo loại này, ngay sau khi thủ lĩnh tam đại thế lực Thiên Âm Tông đem nhân mã hùng hổ tấn công Phong Thành cuối cùng lại tuyên bố trước mặt mọi người Phong Thành chúa tể vẫn như cũ là người "*Tiêu Môn*". Lúc sau, cười nhạo tất nhiên triệt để tiêu tan thành mây khói. Đối với thái độ của tam đại thế lực tỏ rõ như vậy, người sáng suốt đều có thể nhìn ra khi bọn họ lần này liên thủ tiến vào chiếm giữ Phong Thành rất rõ ràng đã bị lực cản rất mạnh. Thậm chí, cỗ lực cản kia ngay cả bọn họ cũng cực kỳ kiêng kỵ!

Sự tình này từng bước làm cho các thế lực to nhỏ trong Hắc Giác Vực không thể không lần thứ hai bắt đầu nghiêm chỉnh với cái thế lực đột nhiên mới xuất hiện này. Tam đại thế lực liên thủ, cho dù là Hắc Minh trước đây cũng sẽ không tùy tiện rước lấy, nhưng mà hiện giờ tại trong tay Tiêu Môn lại cúi đầu đủ để khiến cho rất nhiều người suy nghĩ.

Hơn nữa tính tình của thủ lĩnh tam đại thế lực ra sao thì bọn người Hắc Giác Vực cũng phi thường rõ ràng. Nói bọn họ thủ đoạn độc ác, tính tình kỳ quái cũng không quá đáng, có thể làm cho bọn họ trở về từ Phong Thành lúc sau lại đều đồng thanh bảo trì im miệng không nói, không phát biểu bất luận một điểm gì có liên quan đến Tiêu Môn, thậm chí tại mấy ngày sau thời điểm phái nhân mã tiến vào chiếm giữ Phong Thành đều lựa chọn sử dụng đoạn đường nằm cách xa địa phương của trang viên rộng lớn kia mà đi.

Những hành động như thế này đều chứng tỏ một điều rằng tam đại thế lực rất kiêng kỵ thậm chí e ngại cái Tiêu Môn kia.

Mà tới sau thời điểm loại này, nếu có người đơn thuần cho rằng thế lực của Tiêu Môn kia chỉ là một gã đầu vương cường giả chuẩn nhất lưu thế lực mà nói thì như vậy chỉ sợ đầu óc có vấn đề.

Bởi vậy, thời điểm lúc Hắc Giác Vực truyền lưu ra Tiêu Môn muốn tổ chức đan dược đấu giá hội bọn họ đều cực kỳ thông minh im miệng lại, không có phát biểu, lời nói nào mang ý nghĩa trào phúng hoặc châm chọc. Sau đó không lâu sau, lúc tin tức tam đại thế lực tuyên bố sẽ phái ra nhân thủ hiệp trợ duy trì trật tự Phong Thành được phát ra, các thế lực khác mới thấy may mắn vì chính mình đã im lặng. Tiêu Môn này quả nhiên xem ra có ẩn dấu thực lực kinh khủng khiến cả tam đại thế lực đều e ngại!

Đương nhiên, mặc kệ thế lực khác trong lòng có hay không ôm loại tâm tính nào đối với "*Tiêu Môn*" thì có thể chỉ ít động tác lúc này của Tiêu Lệ đã làm cho hầu như hơn phân nửa Hắc Giác Vực đều biết Phong Thành lần này long trọng tổ chức đan dược đấu giá hội.

.....

Theo thời gian gần đến ngày đấu giá hội, càng ngày càng có nhiều người từ khắp nơi Hắc Giác Vực mà đến. Đối với đan dược, hầu như mỗi người

đều có hứng thú thật lớn, hơn nữa đan dược đấu giá hội loại này chính là trong Hắc Giác Vực lần đầu xuất hiện thì tự nhiên hấp dẫn không ít người.

Tại thời điểm đấu giá hội trước một ngày, lượng người trong Phong Thành đã đạt được một số lượng kinh khủng, thậm chí đều hơn hẳn so với thời kỳ đỉnh phong của Hắc Minh ngày xưa. Từ nay về sau đủ để thấy Tiêu Lệ tổ chức đấu giá hội chỉ chuyên kinh doanh đan dược quan trọng ra sao, chỉ còn chờ thành công.

Tổ chức đấu giá hội đại sự loại này, Tiêu Lệ tự nhiên cũng thông tri cho Tiêu Viêm. Mà đối với đấu giá hội loại này, Tiêu Viêm cũng rõ ràng trường hợp này phải có đủ cường giả tọa trấn không thì tất nhiên sẽ sai lầm. Bởi vậy, tại trước một ngày đấu giá hội bắt đầu. Hắc đình chỉ luyện đan khô khan đồng thời âm thầm cùng Mỹ Đỗ Toa nữ vương trao đổi hỏi lâu mới triệt để yên tâm.

.....

Theo thời gian trôi qua, đan dược đấu giá hội Phong Thành rốt cục tại vô số người chờ đợi dần dần khai mạc. Trong ngày khai mạc, ở ngoài phòng đấu giá từng đạo hắc y nhân đứng thẳng như điêu khắc, trong cơ thể tràn ngập nồng nặc mùi máu tươi làm cho mọi người có một loại tâm lý áp lực cùng kiêng kỵ.

Một chỗ trên cao phòng đấu giá nhìn xuống có thể đem sâu rộng mở phía dưới thu nhập vào trong mắt, Tiêu Viêm nhìn dòng người phía dưới như thủy triều, hơi gật đầu.

"Tam đệ, người yêu cầu dược liệu này, ta hao tổn tâm cơ cuối cùng cũng tìm được toàn bộ, đồng thời đặt trước được rồi. Bất quá lại là cần tài chính cực kỳ xa xỉ mới có thể cầm về tay mình. Nếu lần này đấu giá hội cử hành phải thuận lợi mà nói thì không chỉ có có thể đem này dược liệu bắt được thủ mà hơn nữa Tiêu Môn chúng ta cũng sẽ có một số lợi nhuận rất lớn." Tiêu Lệ một bên, nhìn dòng người phía dưới thoả mãn, cười nói.

"Án." Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng thở dài một hơi, cười gật đầu, Hắc Giác Vực này quả nhiên người tài ba đông đảo. Hắc khai ra các loại dược liệu này đều thuộc loại cực kỳ quý hiếm không nghĩ tới dĩ nhiên còn có thể thu mua đến tay.

"Bất quá ngày hôm nay cũng có một chút phiền phức." Tiêu Lệ đột nhiên mày nhíu nhíu, thấp giọng nói.

"Cái gì?" Tiêu Viêm lông mày cau lại, bất động thanh sắc hỏi.

"Lần này ta làm ra động tĩnh quá lớn, hấp dẫn rất nhiều thế lực Hắc Giác Vực đến đây nhưng mà trong những thế lực này có không ít thành viên của Hắc Minh trước đây. Thậm chí, có người nói ngay cả Kim Ngân nhị lão kia đều muốn dự họp." Tiêu Lệ bất đắc dĩ nói.

"Người sợ bọn họ quấy rối?" Tiêu Viêm cười nói.

"Án, bọn gia hỏa này cũng không phải là đèn dầu cạn, đặc biệt Kim Ngân nhị lão kia. Bọn họ tuy rằng kiêng kỵ Già Nam Học Viện nhưng đối với chúng ta lại không hề sợ chút nào." Tiêu Lệ gật đầu, nói.

"Yên tâm đi, hai cái lão bất tử gia hỏa mà thôi, nhị ca ngươi cứ đem đấu giá hội vận hành đến cùng đi, còn chuyện của hắn thì giao cho ta."

"Này... Được rồi." Nghe vậy, Tiêu Lệ chân chờ một chút rồi gật đầu đồng ý. Đối với Tiêu Viêm, hắn có lòng tin rất mạnh. Ngay cả Mỹ Đồ Toa nữ vương là nữ nhân hung hãn vô cùng loại này đều có thể áp chế thì huống chi bọn người kia?

Tại gian phòng hai người nói chuyện, phòng khách rộng lớn không gì sánh được của đấu giá hội phía dưới cũng từ từ bị người ta tập nập với đầy rẫy, đông nghịt người. Liếc mắt nhìn lại, hầu như nhìn không thấy đầu, cùng với âm thanh ầm ĩ xôn xao, tiếng quát mắng hội tụ cùng một chỗ. Nhìn như thế kia, quả thực muốn đem trần nhà phá tan đi.

Tại tầm mắt phía trước phòng đấu giá một ít vị trí tốt vô cùng tự nhiên là an bài những nhân vật có uy tín danh dự cùng với thủ lĩnh các thế lực trong Hắc Giác Vực này, những thủ lĩnh thế lực này thỉnh thoảng thờ dài với nhau, ánh mắt đảo qua xung quanh, trong lòng cũng không biết là đang chuyển động ý niệm gì trong đầu.

Tại tây bắc phòng đấu giá phía trước cũng vây quanh không ít đại nhân vật Hắc Giác Vực âm vang đương đại, phía trước là Kim Ngân nhị lão hai người mà thành linh Tiêu Viêm nhìn có chút quen thuộc. Tại phía sau hai người bọn họ cũng có một ít cường giả Hắc Giác Vực danh tiếng không

kém. Những người này phần lớn đều là thành viên Hắc Minh trước đây cho nên thời điểm ở chỗ này tự nhiên cũng tự động hợp lại ở cùng nhau.

Lúc này những người bị sỉ nhục kia không ngừng nói nhỏ khe khẽ mà Kim Ngân nhị lão lại nhắm mắt dưỡng thần. Mặc cho ai cũng không biết suy nghĩ trong lòng bọn họ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đang!"

Trong phòng đấu giá âm ỉ đột nhiên có tiếng chuông thanh thúy vang lên, mà dưới tiếng chuông này, trong phòng đấu giá tiếng động lớn xôn xao cũng từ từ yếu bớt mà đông đảo ánh mắt cũng chậm rãi tập trung nhìn bàn đấu giá phía trên...

Dưới trần ngập ánh mắt nhìn kỹ, thân ảnh Tiêu Lệ chậm rãi từ bàn phía sau đi ra, cuối cùng đứng ở trên đài không luống cuống chút nào. Hướng về phía tứ phương chấp tay, trên khuôn mặt nghiêm nghị lộ ra một dáng vẻ tươi cười, lảng lảng nói: *"Tại hạ là Tiêu Lệ là người chủ trì sự Tiêu Môn, hôm nay lần đầu tổ chức đấu giá hội nếu có chỗ nào chậm trễ mong rằng chư vị tha thứ một chút."*

Cả tràng an tĩnh, tất cả ánh mắt đều tập trung tại trên người Tiêu Lệ, Với tư cách là thế lực mới nổi gần đây của Hắc Giác Vực vô số người đều âm thầm suy đoán đến tột cùng là ai có năng lực kia khiến tam đại thế lực đều kiêng kỵ không ngớt, mà hiện tại nghe được những lời này, lẽ nào hẳn chính là thủ lĩnh Tiêu Môn?

An tĩnh giăng co chỉ chốc lát, liền có thêm tiếng nói nhỏ khe khẽ vang lên. Lần này tới tham dự đấu giá hội cũng không thiếu cường giả, bởi vậy tự nhiên có người có thể liếc mắt nhìn ra thực lực Tiêu Lệ nhiều lắm là đấu vương giai biệt, bằng khả năng của hắn thế nào lại ngăn chặn được tam đại thế lực?

Trong màn trần đây nói nhỏ khe khẽ kia thì hai mắt đang nhắm của Kim ngân nhị lão cũng chậm rãi mở ra, mắt lộ ra chằm biếm liếc mắt nhìn Tiêu Lệ trên đài, một lát sau, cười lạnh nói: *"Tiểu tử, người cho thủ lĩnh hiện thân chân chính đi. Nếu người thật là thủ lĩnh Tiêu Môn thì như vậy hôm nay đấu giá hội này cũng không được cử hành rồi. Hàn Phong nói như thế nào thì tại Hắc Giác Vực cũng có xa xỉ danh tiếng. Tuy rằng hiện giờ hắn đã chết ở trong tay Tiêu Viêm nhưng thành thị của hắn lại còn không tới*

phiên người tiểu bối loại này tới chiếm."

Với tư cách người mạnh nhất Hắc Giác Vực hiện giờ, Kim Ngân nhị lão nói xong khiến cho không ít âm thanh phụ họa. Trong Hắc Giác Vực trung người bỏ đá xuống giếng chính là nhìn mãi quen mắt.

Tiêu Lệ sắc mặt nhìn qua có chút xấu xí nhìn về mặt cười nhạt kia của Kim Ngân nhị lão. Một lát sau, vừa muốn nói thì một đạo tiếng cười nhàn nhạt dần dần vang lên, cuối cùng quanh quần tại trong toàn bộ phòng đấu giá.

"Ha ha, hai vị, nếu Hàn Phong chết vào tay ta, như vậy ta liền tới thu chiến lợi phẩm, địa phương này có gì là không thể?"

-----oOo-----

Chương 651: Kinh sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tiếng cười nhạt vang lên tại trong phòng đấu giá. Một đạo bóng đen cũng chậm rãi hiện lên tại trên đài bán đấu giá.

Chốc lát sau khi tiếng cười có chút quen thuộc vang lên tại đây, nét mặt già nua của Kim Ngân nhị lão hơi đổi. Mà thời điểm khi ánh mắt bọn hắn chuyển dời đến thân ảnh trên bàn bán đấu giá thì sắc mặt nhất thời trở nên xấu xí.

"Tiêu Viêm? Người giết Hàn minh chủ, dĩ nhiên còn dám tới Hắc Giác Vực?"

Tiếng quát lạnh phát ra từ trong miệng của Kim Ngân nhị lão truyền ra quát lạnh nhanh chóng khiến toàn bộ phòng đấu giá ò lên. Từng đạo ánh mắt kinh ngạc không gì sánh được nhìn chăm chăm hắc bào thanh niên trên đài. Cái gia hỏa này thoát nhìn tuổi rất là trẻ mà dĩ nhiên là người đánh chết được hoàng Hàn Phong kia, Tiêu Viêm?

Tuy rằng hiện giờ danh tiếng Tiêu Viêm hầu như đã truyền khắp toàn bộ Hắc Giác Vực nhưng bất quá đối với tướng mạo thì rất nhiều người vẫn

như cũ đó là cảm thấy rất xa lạ. Bởi vậy hiện giờ nhìn thấy người mà nghe đồn có thể đánh chết Hàn Phong cường giả cư nhiên sẽ tuổi trẻ như vậy làm cho mọi người đều có chút cảm thấy khó có thể tin được.

Ánh mắt liếc nhìn sắc mặt xấu xí của Kim Ngân nhị lão, Tiêu Viêm khẽ cười nói: *"Hai vị lời này thật đúng là buồn cười, trong Hắc Giác Vực này mỗi ngày người bị giết chết vô số, lẽ nào sau khi giết người thì phải bị khu trục ra ngoài phải không? Hai người tranh chấp, có điều thương vong bất quá lại là chuyện bình thường."*

"Miệng lưỡi trơn tru, Phong Thành này là Hắc Minh tổng bộ. Tuy nói hiện giờ Hàn Phong đã bỏ mình thì đối với chúng ta thân là thành viên Hắc Minh thì tự nhiên cũng là có quyền lợi thu hồi nó. Bất quá hiện tại nhìn ý tứ này của người thì dĩ nhiên còn muốn một mình đem thành thị này làm của riêng? Không đặt hai ta vào trong mắt hay sao?" Kim Ngân nhị lão liếc mắt nhìn nhau, đều là âm u nói.

"Hàn Phong đã bỏ mình, Hắc Minh cũng đã giải tán. Hơn nữa thắng làm vua thua làm giặc thì với tư cách người thắng ta có tư cách tiếp thu toàn bộ thành thị này. Nếu hai vị không hài lòng mà nói, cứ việc buông tay tới cướp giết." Tiêu Viêm mắt hơi giật, từ từ biến hóa âm lãnh. Lời nói không cho Kim Ngân nhị lão chút mặt mũi nào, hơn nữa trong lời nói kia còn ẩn tàng ý tứ khiêu khích không thềm che dấu.

Lời nói dường như có chút cuồng vọng này của Tiêu Viêm vừa dứt cũng khiến cho cả tràng rối loạn lần thứ hai. Trong toàn bộ Hắc Giác Vực này cũng không có bao nhiêu người dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện cùng Kim Ngân nhị lão.

Kim Ngân nhị lão đồng dạng cũng bị khẩu khí này của Tiêu Viêm lo cho kích động, bành háng giọng, một lát sau một thanh âm vang vọng nhìn qua có chút bén nhọn hiện lên: *"Khá lắm tiểu tử không biết trời cao đất rộng, còn nghĩ người đánh bại Hàn Phong là có thể tung hoành Hắc Giác Vực hay sao? Trước đây nếu không có Tô Thiên lão bất tử kia cùng với cường giả nội viện che chở người, lão phu đã sớm đem người giết chết ngay tại chỗ!"*

Nhìn thấy Kim Ngân nhị lão tức giận, trong phòng đấu giá tiếng nói chuyện khe khẽ nhất thời nhỏ đi rất nhiều. Từng đạo ánh mắt nhìn có chút há hê nhìn Tiêu Viêm trên đài, thủ đoạn của Kim Ngân nhị lão thì người

Hắc Giác Vực ai cũng rõ ràng. Hai cái lão già này ghét nhất đó chính là người khác làm mất mặt mũi của bọn họ trước mặt mọi người mà hiện giờ Tiêu Viêm lại làm trò không thèm để ý mặt mũi của hai lão. Nói vậy hôm nay đấu giá hội này muốn thuận lợi tổ chức thật là có chút không quá dễ dàng.

"Hai người các ngươi nếu phân tán ra thì cho các ngươi theo gương Hàn Phong cũng không khó." Tiêu Viêm nhàn nhạt nói, này hai cái lão già này tuy rằng liên thủ có thể miễn cưỡng chống lại cùng đấu tông cường giả nhưng nếu mà phân tán mà nói thì nhiều lắm cũng chỉ là Đấu Hoàng đỉnh thực lực. Lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ muốn đánh chết một gã Đấu Hoàng đỉnh cũng không phải là không có khả năng.

"Nói lời ấu trĩ." Đối với lời này của Tiêu Viêm, Kim Ngân nhị lão lại cười nhạt, cười lạnh nói: *"Trong Hắc Giác Vực không có công bằng chỉ có phân chia thắng bại. Nhiều năm như vậy mặc kệ đối thủ là mạnh hay yếu thì chúng ta đều là liên thủ mà chiến, phân tán? Đó chỉ có là ngu ngốc mới đi làm. Bất quá người mao đầu tiểu tử này dĩ nhiên đem nói lại chuyện này thì hôm nay ở đây chúng ta liên thuận lợi chấm dứt thù hận cấp cho Hàn Phong cũng tốt, đỡ cho hắn đã chết cũng không an bình."*

Lời nói vừa hết, hai đạo khí thể hùng hồn từ trong cơ thể Kim Ngân nhị lão dũng mãnh bạo ra. Cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, bao phủ toàn bộ phòng đấu giá!

"Tốt, Kim lão Ngân lão, giết tiểu tử này, chúng ta lại liên thủ đem "Tiêu Môn" triệt để thanh trừ! Phong Thành cũng không thể rơi vào trong tay bọn người kia!" Tại sau khi Kim Ngân nhị lão động thân, một ít gia hỏa Hắc Minh thành viên trước đây nhìn thấy người trước cử động, nhanh chóng sắc mặt hưng phấn lớn tiếng quát lên. Đối với Phong Thành bọn họ đồng dạng cũng cực kỳ thèm nhỏ dãi. Tự nhiên là không muốn khối đại bánh ngọt này rơi vào trong tay Tiêu Viêm.

Nghe được mọi người hỗ trợ, Kim Ngân nhị lão cũng vậy âm trầm mỉm cười, khí thể từ trong cơ thể tuôn ra cũng từ từ biến hóa tăng dần...

Dưới áp bách của khí thể cường hãn từ Kim Ngân nhị lão như vậy, trong phòng đấu giá đại đa số mọi người sắc mặt đỏ lên. Chỉ có một số ít cường giả sắc mặt mới có thể không đổi dưới loại áp bách này mà ngồi bình yên.

Tiêu Viêm ánh mắt bình thản nhìn Kim Ngân nhị lão bộc phát ra khí thế cường hãn. Ở phía sau, Tiêu Lệ sắc mặt âm trầm, vung tay lên, phía trên hành lang trong phòng đấu giá thoát ra từng đạo hắc ảnh trong tay cung nổ lóe ra hàn mang thẳng hướng hai người phía dưới, chỉ chờ một tiếng hạ lệnh thì mưa tên sẽ bắn như mưa vào hai người.

"Này hai cái lão già này lần này chỉ sợ là không gặp may rồi." Tại một góc trong phòng đấu giá, Thiên Âm Tông, La Sát Môn, Cuồng Sư Bang thủ lĩnh tam đại thế lực nhìn Kim Ngân nhị lão kia đang bộc phát ra khí thế áp bách. Liếc mắt nhìn nhau nhưng nhìn qua đều có chút hả hê cười nhạt một tiếng. Người khác không biết nhưng bọn họ lại mười phần rõ ràng tại trong Phong Thành này còn có một gã đấu tông cường giả hàng thật giá thật. Hơn nữa tên đấu tông cường giả này rõ ràng lại cùng Tiêu Viêm có quan hệ không nhỏ. Bọn người kia muốn bằng vào nhiều người dương oai ở chỗ này nhưng lại tự mình chuốc lấy cực khổ.

Cảm thụ được khí thế trong phòng đấu giá càng thêm mạnh mẽ. Một lát sau, tại vô số đạo ánh mắt nhìn kỹ, Tiêu Viêm chậm rãi từ trong tay áo bào rút ra bàn tay trắng nõn, mười ngón giao nhau, thanh âm nhàn nhạt vang vọng tại toàn trường.

"Hôm nay là ngày Tiêu Môn ta tổ chức đấu giá hội. Bất luận kẻ nào ở chỗ này dương oai đều sẽ được xem địch nhân của ta, các ngươi cùng hai cái lão già này, cũng đồng dạng không là ngoại lệ."

"Hắc hắc, khẩu khí điên cuồng. Hôm nay Tô Thiên cùng với chúng cường giả nội viện không ở chỗ này thì ngươi cũng xứng cùng chúng ta nói như vậy?" Nghe được lời nói cuồng vọng vô biên của Tiêu Viêm Kim Ngân nhị lão nhất thời giận dữ nhưng trái lại cười.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hai người nhưng lại không hề nói gì. Bàn tay chậm rãi giơ lên, sau đó nhẹ nhàng vung lên, thanh âm nhẹ nhàng truyền ra trong miệng: *"Phiền phức, làm cho này hai vị an tĩnh một ít."*

Tiêu Viêm thanh âm vừa rơi xuống, không gian bên cạnh vặn vẹo một hồi. Chợt một đạo thân thể tràn đầy xinh đẹp cùng dụ hoặc không gì sánh được như quý mỹ chậm rãi hiện lên trong tầm mắt nhìn kỹ của mọi người tại tràng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đột nhiên xuất hiện mỹ nhân đẹp đẽ, trực tiếp làm cho một ít ánh mắt

trong toàn trường nhất thời sáng lên, một ít người định lực không kiên định thì ngay cả khuôn mặt đều nảy lên một chút ửng hồng, yết hầu chuyển động. Tại đây thì dung nhan đẹp đẽ có dụ hoặc thật lớn.

Một chốc sau khi Mỹ Đỗ Toa hiện thân, nét mặt già nua nguyên bản đang cười nhạt của Kim Ngân nhị lão đột nhiên cũng chậm rãi cứng ngắc. Đối với mỹ nữ dường như là yêu nghiệt nữ nhân này bọn họ có ấn tượng sâu đậm. Trước đây Hàn Phong đó là bị lãnh huyết nữ nhân này trực tiếp một cước đá tới chết. Hơn nữa, để cho bọn họ phải âm trầm chính là cái nữ nhân này là một cái đầu tông cường giả hàng thật giá thật!

"Chết tiệt, nữ nhân này không phải truy sát Tiêu Viêm sao? Thế nào lại còn xuất hiện ở chỗ này giúp hắn?" Kim Ngân nhị lão háng giọng, sắc mặt thoáng hiện lên một chút tái nhợt. Khí thế xúc phạm cường hãn bao phủ tại toàn trường cũng dưới ánh mắt nhìn kỹ của Mỹ Đỗ Toa lặng yên suy yếu. Một lát sau, rốt cục giống như chuột gặm phải mè� đều lui trở lại vào trong thân thể.

Tuy rằng Kim Ngân nhị lão nói là liên thủ có thể cùng đầu tông cường giả tương chiến nhưng bất quá lại chỉ có thể cùng sơ cấp đầu tông cường giả chống đỡ một chút mà gặp phải Tô Thiên cường giả cái loại này thì chỉ cần bị đối phương thoáng kéo dài một hồi thời gian thì sẽ cấp tốc rơi vào hạ phong. Đối với Tô Thiên, Kim Ngân nhị lão có thể còn không kiêng kỵ nhưng đối với yêu nghiệt dung nhan mỹ nhân này không hiểu bọn họ lại có thêm một loại tâm lý sợ hãi. Loại sợ hãi này không hề có lý do, bất quá lại mơ hồ nói cho bọn họ biết nếu thật cùng cái nữ nhân đẹp đẽ này đánh lên thì bọn họ sẽ có chín thành tỷ lệ trở thành vong hồn dưới chưởng của ả.

Kim Ngân nhị lão đột nhiên biến hóa quái dị cũng khiến cho không ít người chú ý. Lập tức mọi người sửng sốt làm cho một số người thông minh nhận thấy được điều gì. Vì vậy, từng đạo ánh mắt mịt mờ chuyển hướng về phía trên người mỹ nhân xinh đẹp xuất hiện tại bên cạnh Tiêu Viêm, trong lòng hiện lên một chút hoảng sợ. Nữ nhân này đến tột cùng là cao nhân phương nào? Dĩ nhiên ngay cả Kim Ngân nhị lão đều cảm thấy e ngại?

Nhìn Kim Ngân nhị lão kia khuôn mặt có chút cứng ngắc, Tiêu Viêm nhếch mép cười nói: *"Hai vị, Phong Thành này, các người xem Tiêu Môn ta chính là không có tư cách chiếm?"*

"Kim lão Ngân lão, Phong Thành chính là tổng bộ Hắc Minh trước đây, cũng không thể rơi vào trong tay người này. Chỉ cần hai vị ra lệnh một tiếng thì nhân mã chúng ta tại trong thành cũng sẽ lập tức động thủ, bảo đảm trong vòng nửa ngày liền có thể sở hữu thế lực Tiêu Môn." Tại phía sau Kim Ngân nhị lão, một vị gia hỏa vẫn chưa nhận ra Mỹ Đỗ Toa nghe được lời nói mang ý cực kỳ khiêu khích của Tiêu Viêm, nhất thời nói.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, lấy tính tình Kim Ngân nhị lão thì tất nhiên là không có khả năng thờ ơ đối với ngôn ngữ khiêu khích loại này của Tiêu Viêm. Mà đến lúc đó thêm bọn họ những thế lực này động thủ nữa thì tất nhiên hôm nay có thể đem Tiêu Môn triệt để diệt trừ.

Nhưng mà, lúc này người đang nói chuyện lại không nhìn thấy có một ít thế lực thủ lĩnh nhìn hắn với ánh mắt thương hại, thậm chí còn có người lạng lẽ tránh xa vị trí gần hắn một chút.

Tại đây thời khắc này còn nghe lời nói loại này, Kim Ngân nhị lão da mặt khô đều giật giật vài cái. Bọn họ tựa hồ có thể cảm thụ được từ trên đài kia bắn xuống một đạo ánh mắt lạnh lùng càng thêm băng hàn.

Tại đây, dưới ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn kỹ, Kim Ngân nhị lão đột nhiên mạnh mẽ xoay người, chột tại trong vô số đạo ánh mắt trợn mắt há hốc mồm, tay áo bào hung hăng đưa lên trên khuôn mặt của gia hỏa không biết sống chết, sau đó vung tay, một lực đạo mạnh mẽ trực tiếp đem người kia đánh bay ra ngoài. Cuối cùng bay ra hơn mười thước va đập thật mạnh tại hành lang phía ngoài, một hồi tiếng kêu rên thê lương.

"Một con mắt ngu xuẩn, Hàn Phong chết ở trong tay chủ Tiêu Môn thì hẳn tự nhiên có quyền lợi tiếp quản chỗ thành thị này. Chưa đến lượt người ra oai."

Phòng đấu giá không lồ một mảnh an tĩnh, tất cả mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn ngôn từ chính nghĩa đột nhiên từ trong tiếng chửi ầm của Kim Ngân nhị lão. Trong lòng đều có loại cảm giác buồn cười, hai cái lão già này thật đúng là không biết xấu hổ...

Đạm nhạt nhìn trò khôi hài dưới tràng thì Tiêu Viêm biết rằng từ nay về sau tên tuổi Tiêu Môn sẽ triệt để vang vọng trong Hắc Giác Vực...

Chương 652: Bán đấu giá kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn nhân ảnh bị Kim Ngân nhị lão một tay đánh bay, Tiêu Viêm khóe miệng cười cười. Hai cái lão già này thủ đoạn đích xác vô sỉ nhưng bắt quá nếu đối phương đã chịu thua thì hẳn cũng lười cùng bọn chúng tính toán tại trường hợp này. Hôm nay đấu giá hội mới là chuyện chính yếu, mà mượn một chuyện này thì hẳn cần hiệu quả kinh sợ cũng đã đạt được hoàn mỹ. Kế tiếp hẳn là sẽ không có gia hỏa đui mù trở lại quấy rối nữa...

"Hai vị, nếu Tiêu Môn ta chứng quản Phong Thành không có ý kiến gì mà nói thì như vậy liền thỉnh an tỉnh ngồi xuống đi. Đấu giá hội lập tức muốn bắt đầu rồi." Tiêu Viêm cười nói đậm nhạt.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, nét mặt già nua của Kim Ngân nhị lão run lên. Hôm nay mặt mũi của bọn họ chính là bị mất hết, bắt quá không có biện pháp... Trong lòng thờ dài, hai người kiêng kỵ nhìn thoáng qua bên cạnh Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng kia lúc này mới cười gượng ngồi trở lại cái ghế.

"Chư vị, lúc trước chỉ bắt quá là một hồi trò khôi hài mà thôi, mong rằng chớ trách. Kế tiếp sẽ là chuyện chính của ngày hôm nay, đan dược bán đấu giá." Dời ánh mắt từ trên thân Kim Ngân nhị lão, Tiêu Viêm khuôn mặt lộ dáng tươi cười hướng về phía vô số người trong phòng đấu giá mỉm cười nói.

Tiêu Viêm dứt lời, phía dưới đầu tiên là một hồi trầm mặc rồi bất chợt nhất thời vang lên thanh âm hòa theo. Đã được xem một màn lúc trước kia đã làm cho mọi người biết cái Tiêu Môn này chính mình sở hữu thực lực căn bản viễn siêu so với bọn họ tưởng tượng. Cho nên tự nhiên không ai còn dám nói khiêu khích, ngược lại là các loại âm thanh vỗ mông ngựa hòa theo liên tiếp vang lên không ngừng.

Người thay đổi theo chiều gió thì Hắc Giác Vực đồng dạng không ít.

Coi khinh tiếng vỗ mông ngựa hòa theo ùn ùn kéo đến, Tiêu Viêm quay đầu hướng về phía Tiêu Lệ cũng thờ dài một hơi cười nói: *"Chuyện kế tiếp*

liền giao cho nhị ca. Ngày hôm nay, đấu giá đại hội hẳn là có thể thuận lợi cử hành."

Tiêu Lệ cười gật đầu, ngay cả thực lực như Kim Ngân nhị lão kia về mặt cũng như tro tàn thì còn ai đủ lá gan vào đây quấy rối?

Thấy Tiêu Lệ gật đầu, Tiêu Viêm lúc này mới bước đi hướng về phía hậu trường. Sau đó Mỹ Đổ Toa như hình với bóng theo sát, cuối cùng tiêu thất dưới vô số đạo ánh mắt nhìn kỹ phía dưới...

Nhìn theo hai người Tiêu Viêm ly khai, Tiêu Lệ mỉm cười, bàn tay vung lên liền có thêm vài tên thị nữ tay mang lên bàn đấu giá trên đài bình ngọc xinh xắn vô cùng dẫn mọi người chú ý.

"Ha ha. Kế tiếp là đấu giá hội chúng ta muốn bán đấu giá loại đan dược đầu tiên..."

.....

Hậu trường phòng khách, Tiêu Viêm an tĩnh ngồi ở trên bàn, tay đang cầm chén trà ấm áp, thỉnh thoảng đưa miệng lên uống một ngụm. Ở chỗ này, hẳn có thể mơ hồ nghe thanh âm nhiệt tình từ trong phòng đấu giá truyền ra. Xem ra tổ chức đấu giá đan dược đạt được hiệu quả có chút không tệ.

"Lần này, đa tạ ngươi." Đang cầm chén trà, Tiêu Viêm đột nhiên quay đầu hướng về gương mặt lạnh lùng một bên Mỹ Đổ Toa nhẹ giọng nói.

Đối với lời nói cảm tạ của Tiêu Viêm, Mỹ Đổ Toa nhưng vẫn như cũ xinh đẹp và có phần lạnh lẽo. Vòng eo tinh tế tại lưng quần mơ hồ lộ ra đường cong uyển chuyển tràn ngập dụ hoặc vô tận làm kẻ khác hận không thể nhìn được mà đem tiến trong lòng hảo hảo thưởng thức kích thích. Lúc này tâm tình Mỹ Đổ Toa cực kỳ hỗn loạn. Tại thời điểm Tiêu Viêm tìm được nàng muốn nàng giúp đỡ nguyên bản nếu dựa theo tính tình nàng thì tất nhiên sẽ trực tiếp không thèm quan tâm đến lý lẽ, nhưng nhìn lên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy tha thiết cùng hi vọng thì linh hồn nàng ở một chỗ rất sâu trong đó lặng yên tràn ra một loại tâm tình đặc biệt khiến nàng đem lời nói cự tuyệt ở cửa miệng nuốt vào bụng.

Nàng tuy rằng cũng biết nguyên nhân của cái tâm tình đặc biệt này tất nhiên là bởi vì dung hợp linh hồn Thôn Thiên Mãng nhưng loại ảnh hưởng

tiềm ẩn này cũng khiến nàng có chút phiền toái. Cùng lúc nàng rất muốn một cái tát giết chết gia hỏa dám xâm phạm chính mình nhưng ảnh hưởng của một phương diện khác ở chỗ rất sâu trong linh hồn lại khiến nàng nhìn không được muốn quanh quẩn một chỗ bên cạnh cùng người kia. Hai loại cảm giác mâu thuẫn làm cho Mỹ Đỗ Toa nữ vương nổi tiếng xưa nay lấy sát phạt tàn nhẫn không ngừng đấu tranh cùng do dự.

"Không được lại đưa khuôn mặt lạnh lùng ra đây. Ta biết ngươi đáp ứng thỉnh cầu của ta do có một ít duyên cớ là ảnh hưởng của linh hồn Thôn Thiên Mãng cho nên ta cũng sẽ không tự mình đa tình nghĩ đến ngươi thật đối với ta có cảm tình đặc thù gì." Nhìn Mỹ Đỗ Toa gương mặt băng lãnh kia, Tiêu Viêm nhìn không được lắc đầu, cười khô nói.

Mỹ Đỗ Toa hai mi mắt yếu điệu vẫn duy trì trầm mặc như cũ.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng bỏ chén trà xuống, gãi gãi đầu, chợt có chút xấu hổ nói: *"Kỳ thực chúng ta trong đó cừu hận cũng không nhiều lắm hay sao? Trước đây trên mặt đất để... Khụ, ta cũng tại thân bất do kỷ, đều là do Văn Lạc Tâm Viêm chết tiết làm cho."*

"Năm đó thời điểm lúc ta tiến hóa thành công, ngươi nếu không đem ta biến thành Thôn Thiên Mãng mang đi thì ta tự nhiên sẽ không có dáng dấp cùng ngươi. Hơn nữa chỉ cần ta có đủ thời gian thì sớm muộn cũng dung hợp linh hồn Thôn Thiên Mãng. Nó lúc trước chính là do ta tiến hóa mà sinh ra, từ phương diện nào đó mà nói thì chúng ta một thể như nhau." Nghe được Tiêu Viêm dĩ nhiên muốn trốn tránh trách nhiệm, Mỹ Đỗ Toa nhất thời lông mày dựng thẳng, cắn răng nói: *"Ngươi không mang Thôn Thiên Mãng đi theo thì cũng không có những chuyện phiền toái hiện giờ. Ta lại càng không sẽ bị ngươi đem xuống dưới nền đất... Hiện tại ngươi dĩ nhiên còn dám nói ta với ngươi không có nhiều cừu hận?"*

Tiêu Viêm lần thứ hai cười khô, có chút đau đầu, tay gõ gõ đầu nói: *"Trước đây ta lại không biết Thôn Thiên Mãng kia là do ngươi biến thành. Hơn nữa ngươi cũng nói cùng Thôn Thiên Mãng một thể như nhau vậy ta đối với tiểu gia hỏa kia lẽ nào có nửa điểm thù ơ?"*

"Ngươi chung quy nói ta đem tiểu gia hỏa làm sủng vật nuôi dưỡng. Cho nên làm cho ngươi nữ vương bệ hạ thật mất mặt, bất quá lão thiên chứng giám ta thường ngày đối xử với nó như tiểu tông. Ngay cả Tử Tinh Bạt Sinh Nguyên mà ta đều luyến tiếc không dám ăn cũng cấp nó uống như"

nước, thế này còn không tốt?" Tiêu Viêm vì chính mình lớn tiếng kêu oan.

Nghe được Tiêu Viêm phản bác mình bị oan uổng rất lớn này, Mỹ Đỗ Toa cũng ngẩn ra. Tiêu Viêm đến tốt cùng trong lòng có đúng hay không xem Thôn Thiên Mãng như tiểu tử tông hay không thì nàng không biết nhưng bất quá *"Tử Tinh Bạo Sinh Nguyên"* trên quý kia đích thật là bình thường cấp cho Thôn Thiên Mãng dùng ăn. Điểm này nàng thật ra cực kỳ rõ ràng.

Trong lòng ý niệm chuyển động trong đầu, Mỹ Đỗ Toa gương mặt lạnh lùng thoáng tan đi một chút nhưng mà không còn chờ Tiêu Viêm phát hiện một màn đề trong lòng vui vẻ thì nàng tựa như đột nhiên nhớ tới cái gì, gương mặt lần thứ hai phát lạnh, lạnh lùng nói: *"Cho dù sự tình ta có thể không hề tính toán nhưng bất quá người thừa dịp khi ta còn yếu mà làm việc vô sỉ này thì không ngại biện được. Dựa theo quy củ xã nhân tộc ta thì nếu thân thể dưới tình huống bị xâm phạm mà không tự nguyện thì như vậy liền phải đem đầu người xâm phạm thu hồi. Cuối cùng quăng vào "Thánh trì" trong tộc, ăn mòn hầu như không còn!"*

Nghe vậy. Tiêu Viêm khuôn mặt nhất thời cứng đờ, đột nhiên nhận thấy có chút lạnh cả người một hồi. Nữ nhân này... chẳng lẽ còn muốn đem đầu hán mang về xử lý?

Khóe miệng co quắp, Tiêu Viêm nhin không được mà có dừng khí kêu oan hành động kia. Trước đây trên mặt đất hán cũng hoàn toàn bị Vẫn Lạc Tâm Viêm điều khiển lý trí bởi vậy gần như sau đó chỉ có thể hồi tưởng một chút sự tình đã xảy ra. Hơn nữa dưới tình huống tại đó thì hán căn bản là không có nửa điểm cảm giác... Phải biết rằng, kia đồng dạng cũng là lần đầu tiên của hán...

"Chờ ta hoàn thành ước định. Người phải đem "Phục Hồn Đan" luyện chế tốt cho ta. Đến lúc đó, những ân oán này ta sẽ kết thúc." Mỹ Đỗ Toa không thèm quan tâm đến lý lẽ của Tiêu Viêm khuôn mặt đang cứng ngắt kia mà còn cười lạnh nói.

"Hơn nữa người cũng đừng muốn kéo dài thời điểm ước định một năm thời gian. Nếu ta không thấy được đan dược thì kết cục của người đồng dạng cũng không tốt đâu!" Vừa nói xong, thân hình Mỹ Đỗ Toa run lên chậm rãi tiêu thất tại ghé.

Nhìn thân ảnh Mỹ Đỗ Toa tiêu thất, Tiêu Viêm lắc đầu bất đắc dĩ. Nữ nhân

này quả nhiên không thể lừa dối, xem ra chỉ có thể từ từ chờ ngày đó mà thôi nhưng bất quá hoàn hảo cự ly ước định còn không ít thời gian. Hắn còn có thể chậm rãi nghĩ biện pháp làm cho nữ nhân này có cảm giác tốt hơn một chút đối với hắn.

"Đau đầu a..."

Ngón tay xoa xoa huyết Thái Dương. Một lát sau, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì như trước Tiêu Viêm chỉ có thể ngẩng đầu một tiếng kêu rên.

.....

Đấu giá hội, giằng co gần một ngày thời gian mới hoàn mỹ kết thúc tại thời điểm sắc trời dần tối.

Thu hoạch của đấu giá hội lần này cho dù Tiêu Lệ cùng Tiêu Viêm sớm có dự liệu nhưng thời điểm nghe được thuộc hạ báo cáo vẫn có cảm giác mừng rỡ như cũ. Có một lượng tài chính khổng lồ này thì không chỉ có thể đưa những dược liệu Tiêu Viêm cần về tới tay mà hơn nữa thặng dư còn thừa cũng có thể khiến "*Tiêu Môn*" chiêu mộ thêm cường giả.

Đương nhiên, với tư cách bảo vệ an ninh cho đấu giá hội thì tam đại thế lực cũng nỗ lực một ít và bởi vì ngày sau còn cần lực lượng bọn họ cho nên Tiêu Viêm không những không keo kiệt mà trái lại từ trong thu hoạch xuất ra một phần xa xỉ phân cho tam phương thế lực. Xem thời điểm bọn họ biểu tình kinh ngạc tại đây, Tiêu Viêm trong lòng biết hiệu quả của bút tiền này đã đạt được. Muốn hàng phục người không thể không dùng bổng lộc to lớn.

Hơn nữa, đấu giá hội lần này tổ chức thuận lợi không chỉ làm cho "*Tiêu Môn*" kiếm được lớn mà cũng khiến Phong Thành nguyên bản bởi vì "*Hắc Minh*" giải tán mà thoáng có chút tiêu điều lần thứ hai trở về tới đỉnh nhân khí. Thậm chí còn nằm ngoài dự liệu của Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ.

Ngày thứ hai sau khi đấu giá hội kết thúc, Tiêu Lệ phái ra nhân thủ bằng tốc độ nhanh nhất đem tất cả dược liệu dự định từ khắp nơi thu thập mà quay về.

Mà thời điểm lúc Tiêu Viêm từ trong tay Tiêu Lệ tiếp nhận dược liệu được bảo tồn cực kỳ hoàn mỹ thì trên khuôn mặt vui sướng không chút nào che

giấu. Hẳn biết có những dược liệu này thì ngày mà Dược Lão thức tỉnh cũng sẽ không còn xa nữa...

Mà chốc lát sau khi Dược Lão thức tỉnh, cũng là ngày mà bọn họ trở về Gia Mã đế quốc phục thù...

Tất cả ân oán, khi đó sẽ kết thúc!

-----oOo-----

Chương 653: Tu phục dược dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thâm sơn mênh mông hiểm có dấu chân con người, duy nhất trong núi là màu xanh của cây cối bạt ngàn ngàn, thỉnh thoảng có tiếng ma thú gầm gừ vang vọng sơn lâm cuối cùng làm kinh động vô số phi điều đang nghỉ tạm.

Tại chỗ chính giữa trên vách núi có một chỗ có một tảng đá to nhô ra. Tảng đá to do bình thường bị gió bão thổi qua nên mặt ngoài cực kỳ trơn bóng thậm chí nhìn qua còn có một tầng sáng loáng. Nhưng mà lúc này phía trên tảng đá to có một vị hắc bào thanh niên đứng vững vàng, hai chân giống như rễ của cây đại thụ đem tảng đá to chặt chẽ hút lấy khiến cho thân thể đứng sừng sững trên cao không di động chút nào.

Hắc bào thanh niên tự nhiên là Tiêu Viêm, bắt đầu ly khai từ Phong Thành, lần này Dược Lão tỉnh lại sợ rằng sẽ có động tĩnh không nhỏ. Bởi vậy hẳn tự nhiên không thể tại cái loại địa phương như Phong Thành có nhiều người hỗn tạp mà tiến hành, cho nên sau khi an bài với Tiêu Lệ xong thì hẳn cùng Mỹ Đồ Toa hai người lần thứ hai tiến nhập vào trong thâm sơn. Tại trong thâm sơn vô tận thì cho dù là đại động tĩnh cũng được những ngọn núi chông chát ở đây che lấp mà tiêu thất hầu như không còn.

Tiêu Viêm ánh mắt quét trái phải chỗ vách núi dựng đứng. Không gian an tĩnh thậm chí ngay cả tiếng chim hót đều khó có thể nghe thấy được. Một lát sau, hẳn gật đầu thoả mãn ngẩng đầu hướng về phía trên đỉnh của vách đá cười nói: "*Thải Lân, đừng cho bất luận phiền phức gì quấy rối ta.*"

Tiếng cười truyền lên trên, loáng thoáng có thể thấy trên đỉnh ngọn núi có

một thân ảnh thần kỳ đứng sừng sững. Bất quá nàng đối với tiếng la của Tiêu Viêm lại xem như không nghe thấy, ngay cả đáp lời nửa câu cũng không có.

Đối với thái độ Mỹ Đồ Toa như vậy thì Tiêu Viêm sớm đã thành thói quen. Bởi vậy hắn cũng không có biểu tình gì không đúng. Hắn biết nữ nhân này tuy rằng ngoài miệng mặc kệ hắn nhưng trong lòng đã đáp ứng chuyện tình đều có thể làm cho kẻ khác không thể xoi mói. Có nàng tại một bên hộ pháp thì Tiêu Viêm hầu như có thể triệt để yên tâm.

Ngồi xếp bằng ở phía trên tảng đá to trơn truột, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt. Một lát sau, đợi đến thời điểm khi hô hấp tim đập đều tiến nhập một cái tiết tấu êm dịu thì mới bấm tay bắn ra dược đỉnh xích hồng sắc, lần thứ hai rơi xuống âm âm, cuối cùng nện thật mạnh ở trên tảng đá to khiến người hắn run nhè nhẹ vài cái.

Nhìn dược đỉnh xích hồng sắc trước mặt, sắc mặt Tiêu Viêm từ từ ngưng trọng. U Hải nạp giới trên ngón tay quang mang hơi lóe ra. Chợt một gốc cây dược liệu từ đó hiện ra, cuối cùng giống như bị lực hút vô hình nào đó huyền phù tại quanh thân Tiêu Viêm.

Những dược liệu này tương mạo đều có chút cổ quái nhưng bất quá mơ hồ phát tán ra một cỗ mùi vị kỳ dị khiến cho linh hồn con người cảm giác thư sướng giống như được ngâm mình trong Ôn Tuyền.

Ngửi ngửi nhẹ dược hương kỳ dị này, trên khuôn mặt Tiêu Viêm mỉm cười càng tăng lên, những dược liệu này quả nhiên đối với linh hồn có hiệu quả không nhỏ.

Nhẹ bấm ngón tay, một lũ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thiểm lược ra, cuối cùng giống như hỏa tinh linh, linh hoạt vòng quanh ngón tay Tiêu Viêm như con thoi.

"Đi." Một tiếng quát nhẹ, lũ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa này bắn ra dũng mãnh. Sau đó theo thông hỏa khẩu của dược đỉnh mà chui vào bên trong. Mà sau khi tiến nhập dược đỉnh kia thì chợt bành trướng, cuối cùng hóa thành hỏa diễm hùng hực, bốc lên mạnh mẽ trong dược đỉnh.

Theo hỏa diễm bốc lên trong dược đỉnh, một lúc sau, Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng đem một dược liệu gốc cây đang huyền phù tại trước mặt khéo

léo trực tiếp ném vào trong dục đỉnh.

Dược liệu vừa tiến vào dục đỉnh thì bị bích lục hỏa diễm bao vây lại nhưng mà nhiệt độ cao kinh khủng kia lại không lập tức có thể đốt cháy nó. Thậm chí, tại thời điểm bị hỏa diễm nung khô thì dược liệu kia dĩ nhiên cả vật thể còn tản mát ra một chút mang nhàn nhạt giống như bạch ngọc nỗ lực cắt đứt nhiệt độ của hỏa diễm.

Đối với dược liệu này dĩ nhiên còn có thể tự chủ phản kháng với hỏa diễm nung khô thì Tiêu Viêm cũng không kinh ngạc vô cùng quá nhiều. Hẳn rõ ràng loại dược liệu quý hiếm này có thể chữa trị linh hồn bị thương thì phần lớn đều có thể bằng vào một loại bản năng mà chống đỡ thương tổn từ bên ngoài.

Ví dụ như dược liệu bị ném vào dục đỉnh này tên là "*Tuyết Ngọc Cốt Tham*". Tuy rằng tên là tham nhưng hình dạng lại gần giống như một đầu khớp xương như ngọc trắng như tuyết. Loại cốt tham này cứng rắn không thua Tinh Cương, kháng tính đối với hỏa diễm cũng rất mạnh. Nếu sử dụng hỏa diễm tâm thường muốn đem luyện hóa nó mà nói thì coi như là mất ít nhất nửa năm thậm chí một năm sợ rằng cũng khó có thể thu bao nhiêu hiệu quả vào tay.

Bởi vậy, thấy nó có thể chống lại sự thiêu đốt Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thì Tiêu Viêm vẫn chưa cảm thấy ngoài ý muốn. Luyện hóa dược liệu loại này không thể có chút tâm lý vội vàng, tất cả tuần hoàn tiến dần mới chính là vương đạo...

Nhìn hỏa diễm hùng hực trong dục đỉnh, sau một lúc lâu, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm đôi mắt lại. Hẳn biết cho dù Lưu Ly Liên Tâm Hỏa này rất mạnh nhưng muốn luyện hóa "*Tuyết Ngọc Cốt Tham*" này thì sợ chỉ ít cũng cần mấy ngày thời gian...

Bất quá trình độ kháng hỏa của Tuyết Ngọc Cốt Tham cho dù Tiêu Viêm đã sớm có dự liệu nhưng mà phải đến ngày thứ ba mới bắt đầu thời điểm hòa tan Cốt Tham. Về mặt không khỏi kinh ngạc vẫn như cũ, những dược liệu này có thể trị liệu linh hồn quả nhiên bất đồng so với dược liệu tâm thường. Độ cứng dược liệu loại này thì còn có thể tính là dược liệu hay sao?

Tại lúc Tiêu Viêm tĩnh tâm chậm chạp luyện hóa, đợi đến thời điểm khi

thời gian đạt được năm ngày thì Tuyết Ngọc Cốt Tham cứng rắn không gì sánh bằng kia mới triệt để hòa tan thành một bãi dịch thể trắng như tuyết.

Dem dịch thể trắng như tuyết này đặt vào nơi nào đó trong đực đỉnh có nhiệt độ thấp hơn một chút, lấy nhiệt độ này để sấy. Tiêu Viêm mặt khác lại tiếp tục không ngừng đem một gốc cây đực liệu đồng dạng khó có thể luyện hóa cho vào đực đỉnh, lần thứ hai bắt đầu luyện hóa khô khan...

Trong núi vô thời gian, thời điểm các gốc cây đực liệu huyền phù tại trước mặt Tiêu Viêm từ từ hóa thành đực dịch với các loại màu sắc trong đực đỉnh, thời gian cũng như nước chảy, lặng yên trôi qua...

Tại thời điểm thời gian lúc Tiêu Viêm tiến nhập đến thâm sơn gần đến một tháng thì toàn bộ đực liệu rốt cục đã bị hấp triệt để luyện hóa. Sau đó, lại tốn hao thời gian gần bảy ngày mới có thể dung hợp những đực dịch này ở cùng nhau.

.....

Phía trên vách đá, Tiêu Viêm nhìn một đoàn dịch thể quán quanh trong đực đỉnh tản ra nhàn nhạt sắc sỡ sáng bóng thì rốt cục như trút đực gánh nặng thở dài một hơi. Lần này tuy rằng cũng không phải lần luyện chế đực đầu tiên nhưng tuyệt đối là thời gian lâu nhất mà Tiêu Viêm chờ đợi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Rõ ràng hơn một tháng thời gian thân thể không nhúc nhích tí nào, ngồi trước mặt đực đỉnh cuộn cuộn không ngừng điều động đấu khí bổ sung cho hỏa diễm trong đực đỉnh đực đầy đủ. Loại tiêu xài đấu khí như thế này nếu không có Tiêu Viêm hiện giờ đã tấn đực vương giai biệt đồng thời "*Phản Quyết*" công pháp cũng tiến hóa tới mà cấp thấp của công pháp địa cấp, thì mặc cho tính tình Tiêu Viêm kiên định như thế nào thì chỉ sợ cũng sẽ bởi vì đấu khí khô kiệt mà rơi từ phía trên vách núi xuống.

"Rốt cục luyện hóa hoàn thành a..."

Tay áo bào chui đi mồ hôi trên trán. Tiêu Viêm nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng sáng. Một tháng này kiên trì giống như công nhân nhóm lửa khiến thu hoạch của hắn có chút không nhỏ. Không đề cập tới đực dịch kia thành công dung hợp, đã đực một tháng nung khô, Tiêu Viêm có thể nhận thấy đực đối với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa từ lưỡng chủng dị hỏa

dung hợp mà thành trong cơ thể hẳn đã thao túng thành thạo hơn rất nhiều so với quá khứ...

Trình tự luyện đan loại này tuy rằng khô khan đồng thời tiêu hao tâm thần, nhưng với việc rèn luyện độ thao túng hỏa diễm lại có lợi cực kỳ.

Sau khi đem dược dịch dung hợp hoàn tất, Tiêu Viêm nghỉ tạm mười phút tinh thần mới phấn chấn lên lần thứ hai. Ánh mắt từ trong dược đỉnh chuyển hướng chiếc hắc sắc giới chỉ phong cách cổ xưa trên ngón tay, thoáng chần chờ rồi bất chợt chậm rãi gỡ xuống.

Mang nhẫn đặt ở lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng nắm một lúc lâu. Tiêu Viêm mạnh mẽ cắn răng một cái, chợt tay ném đi, hắc giới chỉ dưới sự hộ tống mạnh mẽ đầu nhập vào hỏa diễm hùng hực trong dược đỉnh!

Hắc sắc giới chỉ vừa tiến vào dược đỉnh, bích lục hỏa diễm cấp tốc nảy lên. Bất quá thời điểm ngay khi những hỏa diễm này gần tiếp cận nhẫn thì một cỗ lực lượng vô hình từ trong giới chỉ tự động tuôn ra, sau đó đem ngăn cách hỏa diễm.

"Tự động hộ chủ sao? Xem ra nhẫn này của lão sư cũng không phải đồ vật phổ thông a." Nhìn thấy hắc sắc giới chỉ phản ứng như vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cười cười, bấm tay bắn ra, niêm trừ dược dịch màu sắc sặc sỡ kia chuyển động một hồi, cuối cùng đem bao vây lấy hắc sắc giới chỉ.

Đối với những dược dịch có hiệu quả trị liệu đối với linh hồn này thì hắc sắc giới chỉ lại không có phản kháng. Bởi vậy cũng tùy ý cho chúng nó kéo vào.

Nhìn thấy dược dịch sặc sỡ thành công đem hắc sắc giới chỉ bao vây, Tiêu Viêm mỉm cười. Chợt thủ ấn biến đổi, bích lục hỏa diễm trong dược đỉnh lúc trước hữu khí vô lực đột giống như bị uống thuốc kích thích, phù một tiếng, dũng mãnh bạo lên, đem tất cả đoàn dược dịch sặc sỡ bao vây lại. Nhiệt độ cao kinh khủng, cho dù có thêm dược đỉnh đồ đậm cất dứt hiệu quả, nhưng vẫn như cũ khiến không gian xung quanh từ từ trở nên vụn vẹo.

Dược dịch sặc sỡ dưới sự khống chế Tiêu Viêm vẫn chưa có quá nhiều phản kháng đối với bích lục hỏa diễm. Mặt ngoài dược dịch dưới nhiệt độ cao kinh khủng từ từ bốc lên một chút bọt khí thật nhỏ. Thỉnh thoảng thời

điểm bọt khí bạo liệt thì liền sẽ có một lũ sương mù vô hình, dưới sự áp súc của nhiệt độ, không ngớt tiến nhập dục dịch, cuối cùng lắng yên không một tiếng động tiến nhập dung hợp vào trong hắc sắc giới chỉ kia!

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, nguyên bản dục dịch sắc sỡ như bàn tay thì thể tích cũng từ từ thu nhỏ lại. Hiển nhiên, hiệu quả dục lực trị liệu linh hồn ẩn chứa trong đó dưới áp bách của nhiệt độ cao kinh khủng đều bị bốc hơi tiến nhập vào trong nhãn, đồng thời chữa trị linh hồn ngủ say trong đó...

Dục dịch càng thêm loãng, nhưng mà ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn qua có chút vui sướng. Cái hắc sắc giới chỉ có biểu hiện từ từ nảy lên một chút quang mang nhàn nhạt đại biểu cho sinh cơ...

"Lão sư, ngài ngủ say hai năm, nên thức dậy..."

-----oOo-----

Chương 654: Dục lão thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Núi rừng xanh ngát, ngọn núi như lưỡi đao hướng thẳng lên mây trời, cao lớn nguy nga.

Tại một vách đá dựng đứng của dãy núi, một cự thạch nhô ra. Bên trên cự thạch là một hắc bào thanh niên đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm chặt, trước mặt bày đặt một dục đỉnh rất lớn màu đỏ đậm. Trong dục đỉnh, bích lục hỏa diễm hùng hực bốc lên, nếu quan sát tỉ mỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trong hỏa diễm kia, cư nhiên có một đoàn dịch thể màu sắc sỡ đang chậm rãi nhúc nhích.

Dịch thể sắc sỡ dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm, không ngừng nổi lên những bọt khí li ti, mỗi khi bọt khí vỡ ra, thể tích đoàn dịch thể này lại giảm đi một ít.

Đương nhiên, dấu hiệu thu nhỏ rất nhỏ bé, thậm chí với nếu là không tỉ mỉ để ý mà nói là khó có thể phát hiện ra đoàn dịch thể này đang từ từ thu nhỏ lại, bất quá tích lũy dần dần. Sau một đoạn thời gian, thể tích thu nhỏ cũng

không còn quá ít nữa.

Mà dược dịch sắc sỡ kia càng loãng, lại loáng thoáng lộ ra trong đó vài hoa văn sắc đen, cẩn thận nhìn kỹ, thì ra trong dược dịch, dĩ nhiên còn có một chiếc nhẫn màu đen cũ kỹ!

Lúc này chiếc nhẫn màu đen đó, so với trước đây, không thể nghi ngờ là đã có thêm vài đốm sáng nhỏ le lói, màu sắc biểu hiện ra cũng càng thêm thâm thúy cùng ám trầm, thỉnh thoảng lúc quang mang lóe ra trên chiếc nhẫn, đó là có thể phát hiện, thể tích dịch thể, cũng từ từ thu nhỏ lại, hiển nhiên, dược lực tinh thuần trong dược dịch, đang được linh hồn đang say ngủ trong chiếc nhẫn kia từ từ hấp thu.

Việc linh hồn Dược Lão tỉnh lại khi đang say ngủ, là một sự việc có chút rườm rà cùng chậm chạp, mà đối với điều này, Tiêu Viêm lại là sớm có chuẩn bị, bởi vậy mặc dù thời gian đã qua hơn một tháng, có thể trong giới chỉ vẫn như cũ không có chút phản ứng, hẳn cũng vẫn chưa có quá nhiều khăn trương hay lo lắng, chỉ là thỉnh thoảng lại mở hai mắt ra, nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trong dược dịch, một lúc sau lại thở dài ra một hơi, đành phải lần thứ hai tu luyện.

Trong dãy núi tĩnh lặng, không có tiếng ồn từ ngoại giới, thỉnh thoảng có một chút ma thú đi ngang qua, cũng sẽ bởi vì trên đỉnh núi kia mơ hồ tán phát ra uy áp kinh khủng, bởi vậy khu vực phụ cận ngọn sơn phong này, lại có vẻ cực kỳ thanh tịnh.

Thời gian yên lặng trôi qua, bất tri bất giác, thời gian Tiêu Viêm tiến nhập thâm sơn đã sắp được hai tháng, mà hai tháng này, đại bộ phận thời gian của Tiêu Viêm, đều là chờ bên cạnh dược đỉnh, chỉ đôi khi mới ly khai một thời gian ngắn.

Theo thời gian trôi qua, dưới nhiệt độ cực nóng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, đoàn dược dịch màu sắc sắc sỡ nguyên bản to cỡ bàn tay, lúc này cũng chỉ lớn cỡ ngón cái, vừa vặn chỉ có thể đủ đem kia chiếc nhẫn đen kia hoàn toàn bao phủ, hơn nữa độ sáng nhạt dần đi, so với trước đây, cũng là đã khác biệt một trời một vực. Hiển nhiên, đại bộ phận dược lực của thuốc đều bị áp súc vào trong chiếc nhẫn...

Trên đỉnh núi, Mỹ Đồ Toa khoanh chân ngồi ở trên một phiến đá xanh, hàng mi dài đang khép chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng liếc mắt xuống vách đá

phía dưới, nơi Tiêu Viêm đang ngồi, đôi môi hồng nhuận giật giật, chợt một tiếng cười nhạt nhẹ nhàng vang lên: *"Đã hai tháng thời gian, thế này là đã đến cực hạn của ngươi, nếu là lại phải tiếp tục chịu đựng như thế nữa, chỉ sợ cũng phải nhờ người khác tới cứu ngươi."*

Tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng tiếng cười nhạt của Mỹ Đồ Toa, lại vẫn truyền vào trong tai thanh niên với sắc mặt có chút thoảng tái nhợt một cách cực kỳ rõ ràng ở bên dưới.

Nghe được thanh âm này, Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở mắt, đầu khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, lần thứ hai thôi động một đoàn bích lục hỏa diễm từ đầu ngón tay mình bắn ra, cuối cùng quán chú vào trong dược đỉnh, làm xong những việc này, hắn mới ngừng đầu hướng về phía trên ngọn núi cười nói: *"Thế nào? Lo lắng cho ta à?"*

"Ta lo ngươi chết, thì không lấy được "Phục Hồn Đan" kia!" Mỹ Đồ Toa khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói.

"Ha ha, yên tâm đi, ta còn có thể kiên trì, đan dược của ngươi, nhất định là đến được tay ngươi thôi." Trên khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Viêm khẽ hiện lên nét cười, gần hai tháng không ngừng tiêu hao đầu khí thôi động Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, đồng thời còn sử dụng linh hồn lực lượng mang hỏa diễm khổng lồ chế hoàn mỹ, loại tiêu hao này, một tháng thời gian thì Tiêu Viêm còn có thể tiếp thu. Bất quá nếu thời gian quá dài, sẽ xuất hiện trạng thái kiệt lực, loại tiêu hao cỡ này, kể cả là cường giả Đấu Hoàng cấp bậc cũng không chịu nổi, huống chi hắn?

Dứt lời, Tiêu Viêm liền không hề phân thân, tiếp tục đem tâm thần hoàn toàn đầu chú vào dược đỉnh trước mặt.

"Ngốc nghếch!"

Nhìn Tiêu Viêm lại tiếp tục ngưng thần khổng lồ chế hỏa diễm, đầu mày Mỹ Đồ Toa hơi cau lại, chợt thấp giọng lầm bầm: *"Hắn sống chết thế nào, liên quan gì tới ta? Ta sao lại nói ra câu này với hắn chứ?"*

Mỹ Đồ Toa có chút khó hiểu mà lắc đầu, việc này với tính tình vốn có của nàng, thực sự là cực kỳ không hợp, bất quá tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, mà ánh mắt nhưng lại luôn luôn như có như không liếc về phía dưới, quả thật là có chút lo lắng Tiêu Viêm sẽ lực kiệt mà rớt xuống sườn núi.

Nguồn truyện:

Theo thời gian trôi qua, khi lớp dược dịch sắc sỡ lúc trước đang bao phủ bên ngoài chiếc nhẫn chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, Tiêu Viêm đang ngồi vững chãi trên cự thạch, thân thể cũng thoáng có chút run rẩy, bích lục hỏa diễm trong dược đỉnh cũng bắt đầu phiêu hốt bất định, hiển nhiên đã luyện hóa một thời gian dài như vậy, Tiêu Viêm đã gần kiệt sức.

Nhìn thân thể Tiêu Viêm hơi có chút lắc lư. Đầu mày Mỹ Đồ Toa lần thứ hai nhíu chặt, cái tên kia, thật đúng là không biết sống chết mà, tuy rằng trong lòng thầm mắng một tiếng, bất quá bên ngoài thân thể Mỹ Đồ Toa, lại là bắt đầu từ từ nổi lên một cỗ năng lượng bảy màu nhàn nhạt.

Cắn chặt răng, cố nén cảm giác mệt mỏi rã rời cùng choáng váng truyền tới từ trong đầu, Tiêu Viêm ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn đen kịt nằm trong hỏa diễm, liềm mạng thúc giục đấu khí sót lại ẩn giấu trong cơ thể, hẳn có dự cảm, khoảng cách đến lúc Dược Lão thức tỉnh đã không xa!

Đấu khí còn sót lại trong cơ thể đang không ngừng được ép ra ngoài, tốc độ tuôn ra cũng càng ngày càng chậm, tới cuối cùng, thậm chí đã bắt đầu xuất hiện tình huống gián đoạn khô kiệt, hơn nữa lúc này trong đầu Tiêu Viêm, cũng bị mệt mỏi rã rời cùng ảm đạm triệt để xâm chiếm, khung cảnh trước mắt, bắt đầu có dấu hiệu lờ mờ, thân thể cũng lắc lư như sắp đổ.

"Tự tìm đường chết!"

Nhìn Tiêu Viêm thân thể đang lung lay, không chừng sau một khắc có thể sẽ rơi xuống vách núi, Mỹ Đồ Toa khế cắn hàm ngân nha, cúi đầu thầm mắng một tiếng, thân thể hơi nghiêng tới trước, nhìn kỹ bóng dáng kia, tựa hồ tùy thời chuẩn bị xuất thủ cứu cái gã ngốc nghếch kia vậy.

Đôi mắt càng ngày càng không nhìn rõ, Tiêu Viêm trong lòng cũng rõ ràng, hẳn đã triệt để đến cực hạn, bất quá tới lúc này vẫn không buông lời...

Hàm răng hung hăng cắn chặt đầu lưỡi, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến tinh thần Tiêu Viêm thoáng rung lên, chợt điên cuồng vận chuyển công pháp lộ tuyến của "*Phân Quyết*", một chút đấu khí cuối cùng vẫn tiềm tàng

trong cơ thể, cũng đã bị ép ra ngoài, điên cuồng di chuyển trong cơ thể, cuối cùng quán chú vào trong dục đỉnh.

Lúc đầu khí từ đầu ngón tay tuôn ra, tầm mắt Tiêu Viêm rớt cục từ lơ mờ mông lung triệt để chuyển hóa thành xám xịt, không giữ nổi ý thức, rớt cục không ổn định nổi thân hình, thân thể lệch đi, liền giống như một khúc gỗ, từ trên cự thạch trơn trượt lăn xuống, cuối cùng lại hướng về phía vách núi vân vụ lượn lơ mà rớt xuống.

"Đáng ghét!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm rớt cục ngã khỏi vách núi chót vót kia, Mỹ Đồ Toa nhin không được mắng một tiếng, chột thân thể mềm mại bốc lên, liền muốn tới cứu. Bất quá thân thể vừa đứng lên, là sắc mặt liền biến đổi: *"Tại sao ta lại muốn cứu hắn? Loại người này, chết chưa đền hết tội mà!"*

Lúc Mỹ Đồ Toa còn đang đấu tranh nội tâm, tốc độ rơi của Tiêu Viêm cũng càng lúc càng nhanh, tình huống như thế này, nếu là trong vân vụ có khối cự thạch nào đó nhô ra, sợ rằng y phải không may biến thành một đồng thịt vụn.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm sắp rơi vào đám vân vụ, trong chớp mắt, Mỹ Đồ Toa rớt cục mạnh mẽ cắn chặt hàm răng, thân hình run lên, hóa thành một đạo lưu quang bảy màu, tựa thiểm điện phóng xuống khỏi đỉnh núi, chỉ mấy lần phóng mình, liền xuất hiện ở phía trên Tiêu Viêm.

Ngay khi Mỹ Đồ Toa bắt đầu hành động, trong tòa dục đỉnh đỏ đậm, tầng dục dịch sắc sỡ bao phủ quanh chiếc nhẫn đen kia rớt cục đã triệt để dung nhập, mà khi dục dịch tiến hết vào, chiếc nhẫn cũng trong khoảnh khắc kịch liệt run rẩy đứng lên, một cỗ ba động vô hình từ đó giống như rung động khuếch tán ra, va chạm lên vách dục đỉnh, phát sinh ra luồng âm ba thanh thúy như tiếng chuông ngân.

Rung động vô hình khuếch tán càng lúc càng mạnh, chỉ trong mấy lần chớp mắt, luồng rung động kịch liệt kia bắt đầu truyền ra từ trong dục đỉnh, cuối cùng hóa thành lôi đình cự thanh, vang vọng quanh phiến núi này, nơi sóng âm khuếch tán, cuồng phong đột ngột nổi lên như sóng biển xanh lục hình thành trên rừng cây, cuối cùng lan truyền tới cùng trời cuối đất!

Luồng sóng âm thanh thúy kia đột nhiên bạo phát, Mỹ Đồ Toa tự nhiên cũng đã phát hiện ra, bất quá lúc này nàng cũng không rảnh mà để ý, cúi đầu nhìn Tiêu Viêm đang gằn trong gang tấc, trong đôi mắt mờ mịt dài hẹp đầy rẫy dã tính, lần thứ hai quang mang lóe ra, thần sắc biến ảo, xem ra, nữ nhân phức tạp này dĩ nhiên lại là tại thời điểm máu chốt này lại tranh đấu nội tâm giữa cứu với không cứu.

Đối với Tiêu Viêm, cảm giác đầu tiên của Mỹ Đồ Toa, đó là muốn đem cái tên đáng ghét gia này giết chết ngay lập tức, nhưng trong sâu thẳm linh hồn, lại là có thứ gì đó không ngừng chống lại cảm giác này, hơn nữa lại âm thầm sai khiến nàng phải xuất thủ cứu giúp.

Đấu tranh giằng co chỉ trong chớp mắt, quang mang trong mắt Mỹ Đồ Toa rút cục lần thứ hai ngưng định, cắn hàm răng nói: *"Hỗn đản, xem như vận khí ngươi tốt, một năm sau, ta sẽ tự mình lấy mạng ngươi!"*

Vừa nói vừa rơi xuống, Mỹ Đồ Toa vươn cánh tay ngọc thon dài, cánh tay nhỏ nhắn liền vững vàng bắt được y bào của Tiêu Viêm, nhưng mà vừa muốn mang hắn trở lại vách núi, sắc mặt nàng chợt biến đổi, ngọc chưởng không chút do dự nào bất ngờ hướng về phía sau hung hăng phách tới.

"Thình thịch!"

Nơi ngọc thủ đánh vào, không gian dập dờn bỗng bành một hồi, năng lượng kinh khủng chợt rung động khuếch tán ra, vách đá trên sườn núi gần đó bị chấn ra tạo thành những khe nứt.

"Là ai? Lăn ra đây!" Đầu ngón chân điểm nhẹ lên hư không, kinh lực vừa tản đi, Mỹ Đồ Toa lạnh lùng quát.

Tiếng quát vừa rơi xuống, một cỗ hấp lực quỷ dị đột nhiên hiện lên, trong một đạo âm hưởng y bào vỡ tan, Tiêu Viêm đang hôn mê liền tự mình luôn ra khỏi vòng tay Mỹ Đồ Toa, cuối cùng lúc rơi xuống, thì được một đạo nhân ảnh hư ảo như thiểm điện tiếp lấy, cuối cùng lướt lên thiên không.

"Mỹ Đồ Toa, ngươi muốn lấy tính mạng của đệ tử lão phu, cũng nên hỏi trước xem lão phu đồng ý hay không chứ!"

Tiếng quát già nua, giống như tiếng sấm giận dữ cuộn cuộn âm vang tới

chân trời, linh hồn lực lượng bàng đại, cho dù là cường giả cỡ Mỹ Đồ Toa, sắc mặt cũng lâm vào biến đổi.

-----oOo-----

Chương 655: Thầy trò gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời lơ lửng một đạo thân ảnh già nua, có khuôn mặt thập phần quen thuộc. Đó chính là Dược Lão vẫn ngủ say trong giới chỉ

Lúc này thân thể Dược Lão được ngưng tụ so với trước đây càng thêm thực chất hóa. Từ trong cơ thể Dược Lão mơ hồ tỏa ra tinh thần lực khổng lồ, rõ ràng trong 2 năm ngủ say thực lực của Dược Lão hồi phục không ít.

" Là ngươi."

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt Dược Lão, Mỹ Đồ Toa ngẩn ra, rồi nhăn tít hai hàng mi.

Dược Lão cười cười, cúi đầu nhìn Tiêu Viêm đang hôn mê, khuôn mặt lão toát lên vẻ vui mừng. tuy rằng hôn mê nhưng lão vẫn cảm nhận được một cỗ năng lượng vô cùng dễ chịu hỗ trợ lão trong quá trình khôi phục, đây nhanh quá trình hồi phục của lão. Không phải Tiêu Viêm thì còn ai có thể làm được điều này?

"Không nghĩ tới ngươi có thể dung hợp thành công linh hồn với Thôn Thiên Mãng, xem ra thời gian ta ngủ say hẳn là rất dài" Dược Lão liếc mắt tới Mỹ Đồ Toa cũng giống như mình, đang huyền phù trên bầu trời ma không cần dùng pháp lực.

"Ngươi cũng không kém, ngủ say 2 năm, dĩ nhiên thực lực tăng đến mức này" Mỹ Đồ Toa cười nhạt một tiếng, lúc trước nàng cho rằng chỉ cần nàng có thể dung hợp linh hồn Thôn Thiên Mãng là có thể vượt qua lão đầu thần bí này. Nhưng nàng không ngờ sau 2 năm ngủ say lực lượng linh hồn Dược Lão lại tăng trưởng mạnh mẽ đến vậy. Mỹ Đồ Toa có thể cảm giác được dù hiện tại nàng đã thành công dung hợp linh hồn Thông Thiên Mãng nhưng nếu muốn đánh bại Dược Lão thì cái giá phải trả cũng không

nhỏ.

"Nếu hiện giờ ngươi đã dung hợp linh hồn Thôn Thiên Mãng, sao còn lưu lại bên cạnh Tiêu Viêm?" Đôi mắt Dược Lão xẹt qua 1 tia băng hàn, trước đây Mỹ Đỗ Toa căm thù Tiêu Viêm như thế nào lão cực kỳ rõ ràng. Trước đây, có lẽ lão Mỹ Đỗ Toa có muốn động thủ cũng phải cố kỵ vài phần cố kỵ. Rất có thể trong lúc lão ngủ say, với thực lực của Tiêu Viêm, với thủ đoạn độc ác của nữ nhân này sợ khó có thể bảo toàn, làm lão phải suy nghĩ không ít.

Nghe Dược Lão nói đầy lãnh ý, Mỹ Đỗ Toa cũng minh bạch. Nàng tâm cao khí ngạo, hảo hảo nói chuyện còn nghe được dăm ba câu, còn nếu nói chuyện không hợp thì bất kể là ai cũng lạnh lùng đáp trả. Bởi vậy nghe Dược Lão nói, nàng cười lạnh nói: *"Ta ở chỗ này cùng ngươi có liên quan gì đâu? Năm đó Tiêu Viêm lãng nhục ta, lão gia hỏa ngươi cũng có liên quan. Bây giờ gặp lại ta không tìm ngươi phiền phức, ngươi còn quản ta?"*

"Hắc hắc, khá lắm nha đầu, lúc lão phu tng hoành đại lực, ngươi còn không biết ở nơi nào!" Dược Lão hắc hắc cười quái dị, bất quá lãnh ý trên khuôn mặt ngày càng đậm, mặc kệ nữ nhân này có sát tâm với Tiêu Viêm không, chí ít hiện tại hắn cũng thấy Tiêu Viêm còn sống.

"Bất quá hiện tại lão phu cũng không thời gian cùng ngươi cãi cọ, chờ ta mang tiểu gia hỏa này cứu tỉnh sẽ cùng ngươi thanh toán!" Ánh mắt đảo xung quanh, Dược Lão chú ý tới đỉnh tảng cự thạch đỏ đậm. Không khỏi thở dài 1 tiếng, một cỗ hấp lực cường đại, đem dược đỉnh bay vút đến huyền phù trước mặt Tiêu Viêm.

"Đỉnh thuốc này ..." Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh thuốc khắc đầy hoa văn các loại ma thú ngẩng đầu rít gào. Một lát sau khuôn mặt Dược Lão hiện lên vẻ kinh dị, nhị không được thấp giọng nói: *"Thoạt nhìn rất giống với ghi chép về "Vạn thú đỉnh" trên "Thiên đỉnh bảng".*

Đối với việc nhận biết đỉnh dược thì Dược Lão so với tiêu viêm cao minh hơn vô số lần. Người khác chỉ có thể cảm nhận thấy dược đỉnh này bất phàm, căn bản khó có thể suy đoán ra lai lịch của nó mà Dược Lão chỉ cần sờ qua liền có thể phát giác được. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chám com.

Ánh mắt chuyển đến Mỹ Đỗ Toa bên cạnh, thấy nàng không có bất cứ

phản ứng gì, lúc này mới lặng lẽ thở dài một hơi. Vừa lấy chiếc Thâm Lam giới chỉ từ ngón tay Tiêu Viêm chuẩn bị đem chiếc dực đỉnh thu vào lại lần thứ 2 phát hiện kinh hi: " dĩ nhiên có linh hồn ẩn ký? Đây là cao cấp giới chỉ? Hắc, xem ra hai năm nay, tiểu gia hỏa này thu thập không ít a".

Muốn đem dực đỉnh thu vào giới chỉ lại bị giới chỉ chống cự. Dực Lão lại 1 hồi kinh ngạc, 1 lúc sau mới nhìn Thâm Lam giới chỉ cảm thán 1 tiếng.

Thu vào không được, Dực Lão cũng không miễn cưỡng, vung tay lên. một cỗ lực lượng vô hình mang dực đỉnh lơ lửng trên không, đảo mắt nhìn xung quanh. Chợt thân hình vừa động hướng phía ngọn núi cao phía trước bay đi.

Nhìn Dực Lão đem Tiêu Viêm đi, Mỹ Đổ Toa chần chờ 1 chút rồi cấp tốc bay theo.

Mỹ Đổ Toa đuổi theo tự nhiên khiến dực lão chú ý, nhú mày bất quá không ngăn cản. Hiện tại sự tình trọng yếu nhất là đem tiểu tử kia cứu tỉnh. Thân hình Dực lão khẽ run lên rồi lặng yên không 1 tiếng động xẹt qua bầu trời bay tới ngọn núi đầy đại thụ xanh tươi trước mắt.

Mặt Trăng bàng bạc treo xa xa phía chân trời, ánh trăng thanh lương từ trên trời tỏa xuống làm mọi vật được bao trùm bởi 1 lớp ngân sa, đầy vẻ mông lung thần bí.

Trong rừng rậm xanh tươi, ngọn lửa trại nhàn nhạt bốc lên, ánh sáng hồng tỏa ra trong bóng tối.

Bên đống lửa, một lão giả già nua đang đặt bàn tay lên trán một hắc bào thanh niên. Linh hồn lực khoonhr lồ tuôn ra, xâm nhập vào cơ thể đã khô kiệt linh hồn kia. Bên kia đống lửa một khuôn mặt đẹp đẽ lạnh lùng, một đôi mắt hẹp dài đậm mạc nhìn về phía lão giả và người thanh niên.

Một lúc lâu sau, Dực Lão chậm rãi thở hắt ra, rút bàn tay trên trán Tiêu Viêm về, Ngón tay khẽ động, một quả đan dực hiện ra, bay thẳng vào miệng Tiêu Viêm.

"Hai năm không thấy. Không nghĩ tới tiểu gia hỏa này linh hồn lực lượng dĩ nhiên đã cường hãn như vậy, bất quá cũng không biết thực lực xác thực

đạt được cấp bậc nào?" Nhìn yết hầu khi nuốt viên đan dược, đôi mắt nhắm nghiền của Tiêu Viêm, Dược Lão lắc đầu sợ hãi than.

Bởi lúc này Tiêu Viêm đang bị vây khốn trong thời kỳ suy yếu, cả đầu khí cũng khô kiệt bởi vậy Dược Lão cũng không thể xác định rõ thực lực của Tiêu Viêm

Trong lúc Dược Lão đang nói thầm, Tiêu viêm thoát khỏi trạng thái hôn mê, kịch liệt ho khan, nhắm chặt lông mi, một lúc sau chậm rãi mở mắt tỉnh lại.

Mắt mở ra quan sát xung quanh. Điều đầu tiên Tiêu Viêm nhìn thấy là khuôn mặt già nua cười cười làm hắn an tâm.

"Hô..."

Nhìn vẻ mặt già nua quen thuộc, thân thiết Tiêu Viêm ngửa đầu lên thở một hơi dài, dường như theo đó mọi lo lắng cùng áp lực đều được vứt sang một bên. Dựa thân thể mềm nhũn vào thân cây, hướng về phía Dược Lão mỉm cười nói: "Lão sư 2 năm không gặp, ngài có khỏe không?"

Dược Lão nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, so với 2 năm trước đã thành thực hơn nhiều. Lão đâu biết sau hai năm lão ngủ say, tên tiểu tử vẫn y vào lão đã hoàn toàn lột xác, đồng thời cũng củng cố được thực lực.

Năm đó cần lão che chở, bây giờ đã có thể tung cánh bay cao – Chao lượn chín tầng trời.

Từ phương diện nào đó mà nói Tiêu Viêm đã đủ tư cách suất sư

Bàn tay già nua của Dược Lão nhẹ nhàng vỗ vai Tiêu Viêm nói:

"Tiểu tử, làm việc rất tốt!"

Đối mặt với sự tán thưởng của Dược Lão, Tiêu Viêm lại coi như lời mỉa mai, vừa muốn ngồi dậy, cơ thể đã truyền đến cảm giác suy yếu vô lực, khiến hắn bất đắc dĩ lắc đầu. Đột nhiên thấy Mỹ Đồ Toa ngồi cách đó không xa, lập tức cười nói: "Đa tạ đã cứu giúp!"

Tuy rằng lúc rơi xuống cự thạch, Tiêu Viêm đã lâm vào hôn mê, nhưng

vẫn mơ hồ cảm giác được Mỹ Đỗ Toa đã cứu hắn.

Thấy Tiêu Viêm cảm tạ, Mỹ Đỗ Toa không có phản ứng, chỉ nhàn nhạt nói: "Ta không cứu ngươi, là hắn cứu, hơn nữa ta cũng chỉ là muốn ngươi chế tạo đan dược cho ta mà thôi!"

Đối với tính tình Mỹ Đỗ Toa Tiêu Viêm đã quá quen nên cũng không tính toán, quay đầu nhìn Dược Lão cười nói: "Tựa Hồ thực lực của lão sư lại tăng tiến?"

"Tính ra không có gì tăng tiến, chỉ là khôi phục được thêm vài phần lực lượng thôi, muốn hoàn toàn hồi phục lực lượng e rằng phải giải quyết vấn đề thân thể." Dược Lão lắc đầu, chợt có chút khẩn cấp hỏi: "Tiểu Tử, chuyện Vẫn Lạc Tâm Viêm thế nào rồi?"

"Bị ta luyện hóa!" Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Ta biết tiêu gia hỏa ngươi sẽ không làm ta thất vọng." Nghe được lời này của Tiêu Viêm, khuôn mặt Dược Lão nhất thời giãn ra, lộ vẻ kinh hỉ, đập mạnh bàn tay lên vai Tiêu Viêm. Khi tỉnh lại thấy tiêu Viêm khỏe mạnh, lão đã có suy đoán nhưng khi suy đoán được chứng thực thì kẻ có định lực rất lớn như dược lão cũng không dấu nổi vẻ kinh hỉ.

Nhìn vẻ mặt kinh hỉ của Dược Lão, Tiêu Viêm mỉm cười thoáng chần chờ một chút, đột nhiên nhẹ giọng nói: "Còn nữa, lão sư.... tên phản sư kia cũng đã bị đệ tử thanh trừ..."

Thanh âm nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Dược Lão lạnh run, một lát sau mới thở dài 1 hơi, tâm trạng bi thương cho sự giải thoát của bản thân, bàn tay nhẹ nhàng, chậm chạp đặt lên đầu Tiêu Viêm. Thanh âm trầm thấp, chua sót quanh quẩn bên tai.

"Đa tạ ngươi, tiểu tử!"

-----oOo-----

Chương 656: Tài liệu luyện chế thân thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn biểu tình khi Dược Lão giải thoát. Tiêu Viêm cười cười, mang giản lược chuyện tình trước đây nói một lần, Nhưng mà lúc nói đến đánh chết Hàn Phong, lúc người Hồn Điện xuất hiện, sắc mặt Dược Lão nhất thời biến đổi.

"Người nói linh hồn Hàn Phong linh hồn bị Hồn Điện mang đi?" Dược Lão cau mày, khuôn mặt ngưng trọng hỏi.

"Vâng." Tiêu Viêm gật đầu, nhìn Dược Lão ngưng trọng, không khỏi cẩn thận hỏi: *"Làm sao vậy, Lão sư? có gì sai?"*

Dược Lão cau mày trầm ngâm chốc lát, mới chậm rãi nói: *"Nếu như là như vậy mà nói, sợ rằng Hàn Phong cũng không sẽ dễ dàng chết như vậy."*

Tiêu Viêm ngẩn ra, chột cũng cau mày hỏi: *"Ý tứ lão sư là, Hồn Điện sẽ giúp hắn sống lại?"*

"Người hắn là cũng rõ ràng, lúc linh hồn cường đại đến một thời điểm nào đó, đó là có thể ly thể mà tồn tại, đương nhiên thực lực cũng sẽ đại giảm, giống như ta hiện tại... Hơn nữa Hồn Điện đối với linh hồn thể rõ ràng là có lý giải rất sâu, tuy rằng cũng không rõ ràng lắm bọn họ vì sao muốn bắt linh hồn thể, Nhưng mà từ thủ đoạn công kích của bọn họ mà nhìn, rõ ràng đối với linh hồn thể có lực sát thương mạnh mẽ." Dược Lão trầm ngâm đạo: *"Hàn Phong nghiệt súc trước đây cùng Hồn Điện có một ít liên quan, năm đó thời điểm hướng ta hạ độc thủ. Cũng là có người Hồn Điện tham gia, cũng may cuối cùng ta có một ít chuẩn bị mới thoát Hồn Điện đuổi bắt."*

"Cho nên, linh hồn Hàn Phong rơi vào tay Hồn Điện, khó bảo toàn bọn họ sẽ không sử dụng một ít quỷ dị thủ đoạn khiến hắn lần thứ hai sống lại."

"Hồn Điện dĩ nhiên phiền phức như vậy... Nói như vậy, sợ rằng Hàn Phong còn không triệt để chết đi, đáng tiếc." Tiêu Viêm cau mày cười khổ lắc đầu, có chút tiếc hận thở dài nói

"Không có gì đáng tiếc, từ phương diện nào đó mà nói, người đã giết chết hắn một lần, cho dù hắn có Hồn Điện trợ giúp tồn tại, thực lực tất nhiên cũng sẽ đại suy giảm, khó khăn hình thành uy hiếp lớn." Dược Lão lắc đầu, chột nghiêm nét mặt nói: *"Nhưng mà để cho người lo lắng, "Hồn Điện" toàn những... gia hỏa quỷ dị, nghe người nói, Hồn Điện rõ ràng đã*

đã biết linh hồn ta ở trên người người, có thể ngày sau sẽ phải người xuất thủ đối với người."

"Bình tới tướng ngăn, chờ bọn hấn tìm tới cửa rồi hãy tính, vừa lúc cha ta thất tung cũng cùng bọn chúng có một ít quan hệ, tới vừa lúc." Tiêu Viêm nhíu mày, chợt cười lạnh nói.

"Lấy thực lực người hiện giờ, thành viên Hồn Điện tầm thường, cũng không đáng e ngại, Nhưng mà Hồn Điện này có thể lực quá mức quý dị khó lường, ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm bọn họ thực lực đến tột cùng bao nhiêu mạnh mẽ. Cho nên người phải cẩn thận hành sự." Dược Lão trầm ngâm nói.

"Đây là tự nhiên, sự tử vô thỏ còn xuất toàn lực, hướng chi hiện giờ chúng ta mới là thỏ, không cần thận sớm muộn thành cá trong chậu của bọn họ " Tiêu Viêm cười nói.

Dược Lão hơi gật đầu, trầm ngâm một hồi, như nhớ tới cái gì, đột nhiên quay đầu hướng về Mỹ Đỗ Toa nữ vương cách đó không xa cười nói: "*Thầy trò chúng ta có chút chuyện cần nói, phiền phức người tránh qua chỗ khác một chút."*

Nghe được Dược Lão nói, Mỹ Đỗ Toa mi hơi nhíu, liếc liếc mắt Tiêu Viêm đã hồi phục, hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, quý dị tiêu thất ở cạnh tại lửa trại.

"Không nghĩ tới Mỹ Đỗ Toa này dung hợp linh hồn Thôn Thiên Mãng xong thực lực dĩ nhiên tinh tiến như vậy, lấy hiện tại thực lực, chỉ sợ cũng ngang ngửa ta, muốn thắng cũng khá hung hiểm." Ánh mắt nhìn địa phương Mỹ Đỗ Toa tiêu thất, một lát sau, Dược Lão khẽ thở dài một tiếng, trong giọng nói dĩ nhiên có ý kiêng kỵ.

"Ha hả. Lão sư không cần lo lắng, chỉ ít trong vòng một năm, nàng sẽ không xuất thủ với ta, hơn nữa nếu là có việc, còn có thể thỉnh nàng xuất thủ, trong lúc ngài ngủ say, ta có thể cáo mượn oai hùm mượn uy phong của nàng." Tiêu Viêm cười nói.

"Người này tiểu quý đầu, nhiều mưu ma chước quỷ, dĩ nhiên ngay cả nữ nhân thủ đoạn độc ác đều đánh bại. Nhưng mà chính mình phải cẩn thận một ít, nữ nhân này chính là vừa... vừa kiệt ngạo vô lễ, sử dụng thoả đáng

chính là tuyệt hảo trợ thủ, mà chốc lát thất lợi, phản phệ sớ đầu tiên chính là đem người cắn nuốt." Dược Lão đầu tiên là cười cười, chột nhắc nhở.

Tiêu Viêm cười gật đầu.

"Nói chuyện chính sự đi!" Sắc mặt nghiêm lại, con mắt Dược Lão nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, trong ánh mắt có một chút khẩn cấp: *"Vãn Lạc Tâm Viêm đã bị người luyện hóa thành công? Như vậy lưỡng chủng dị hỏa... Dung hợp?"*

Nhìn dáng dấp Dược Lão, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, chậm rãi vươn tay, bầm tay bắn ra, một lữ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hiện lên ra, bởi lúc này trạng thái Tiêu Viêm có chút uể oải, bởi vậy này lữ hỏa diễm cũng vậy có vẻ có chút nhỏ bé, nhưng này cũng không gây trở ngại cho kinh khủng hàn diễm toả ra.

"Quả nhiên dung hợp thành công a!" Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bích lục hỏa diễm, Dược Lão sắc mặt có chút kích động *"Phân Quyết"* ngay cả hãn cũng không có tu luyện qua, bởi vậy đối với đến tột có hay không có thể thực sự thôn phệ đồng thời dung hợp dị hỏa, ngay cả hãn cũng không dám khẳng định. Dù trong cơ thể chỉ có thể tồn tại một loại dị hỏa, là điều cơ bản cả luyện dược giới mọi người đều biết, mạnh mẽ như Dược Lão năm đó, cũng còn chỉ dám thu nạp một loại dị hỏa, càng không nói đến người khác? Nhưng mà hiện giờ này thần kỳ *"Phân Quyết"*, còn lại là mang điều này triệt để đánh vỡ, đồng thời nghịch chuyển!

Có thể tưởng tượng, nếu trong chốc lát mang *"Phân Quyết"* đặc hiệu công bố ra ngoài, sẽ tại luyện dược giới khiến tạo rung động như thế nào!

Một loại dị hỏa, đủ để đem lại cho một gã luyện dược sư hoặc Tu Luyện Giả hỏa thuộc tính lực lượng lớn lao, mà nếu là lưỡng chủng,, thậm chí càng nhiều loại tích lũy lên lực lượng, coi như là hủy thiên diệt địa cũng cũng không quá đáng

Nhìn sắc mặt Dược Lão kích động, Tiêu Viêm cười, một ngón tay nhẹ nhàng đưa vào trong bích lục hỏa diễm, chột lôi kéo, bích lục hỏa diễm đó là bị phân tách thành hai luồng nhan sắc bất đồng hỏa diễm, trái thanh sắc, phải vô sắc.

"Dung hợp xong, dĩ nhiên còn có thể tách ra?" Xem trên song chưởng

Tiêu Viêm hai luồng hỏa diễm quen thuộc, về mặt Dược Lão nhất thời kinh ngạc.

"Chia ra mà nói, có chút tiêu hao đầu khí. Nhưng mà bảo lưu các công dụng, hợp lại mà nói, uy lực đơn thuần tự nhiên càng thêm kinh khủng." Tiêu Viêm cười cười, lần thứ hai mang lưỡng chủng hỏa diễm dung hợp thành Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, ngẩng đầu hướng về Dược Lão hiếu kỳ nói: *"Lão sư, người xem ta dung hợp ra Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, ở dị hỏa bảng thượng sắp xếp thứ bao nhiêu?"*

Dược Lão chăm chú nhìn bích lục hỏa diễm, thoáng trầm ngâm, có chút bất đắc dĩ nói: *"Dị hỏa bảng liệt kê dị hỏa, đều là loại cực kỳ hiếm lạ, thậm chí ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua. Cho nên tự nhiên không thể đưa cho người này Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đánh giá, Nhưng mà dựa theo ta quan sát, chỉ ít sẽ không dưới "Cốt linh lãnh hỏa" của ta."*

Đối với cái đáp án không rõ này, Tiêu Viêm cũng chỉ đành nhún vai.

"Được rồi hiện giờ người đã thành công thôn phệ đồng thời dung hợp Vẫn Lạc Tâm Viêm, như vậy *"Phản Quyết"* hẳn là cũng tiến hóa?" Dược Lão đột nhiên hỏi.

"Án, ta nghĩ hiện giờ Phản Quyết hẳn là cũng tiến giai rồi?" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, có chút không quá xác định nói.

"Người thử vận chuyển công pháp, ta kiểm tra đo lường một chút." Dược Lão trầm ngâm một chút, bàn tay đặt tại tim Tiêu Viêm nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng làm theo, tâm thần khê động, trong cơ thể Phản Quyết công pháp cấp tốc vận chuyển, mà theo công pháp vận chuyển, năng lượng trong thiên địa cũng vậy cấp tốc ba động, một cỗ cỗ thiên địa năng lượng hướng về cơ thể Tiêu Viêm cấp tốc tiến vào, sau đó đã được luyện hóa khắp nơi trong cơ thể.

Ồ, tốc độ thu nạp năng lượng, đích xác so với trước đây mạnh mẽ rất nhiều, xem chừng đích thật là tiến lên tầng mới, Nhưng mà hẳn là cũng chỉ là địa giai cấp thấp." *Dược Lão chậm rãi rút bàn tay, chợt cười nói:*

"Nhưng mà lấy Phản Quyết công pháp kỳ diệu, coi như là địa giai sơ cấp, cũng có thể ngang với tầm thường trung cấp công pháp, lấy hiện tại công

pháp đẳng cấp, hiện tại đủ cho ngươi tiêu xài."

Tiêu Viêm gật đầu, khẽ cười nói: "Lão sư, hiện giờ ta đã dung hợp lưỡng chủng dị hỏa, có hay không có thể nghĩ đến luyện chế dung nạp linh hồn thân thể ngươi?"

Nghe được Tiêu Viêm lời này, Dược Lão ngẩn ra, chợt trong lòng có chút vui mừng, vuốt đầu Tiêu Viêm, cười nói: "Lưỡng chủng dị hỏa mà nói, có thể miễn cưỡng. Nhưng mà nếu có cốt linh lãnh hỏa của ta mà nói, hẳn là có không nhiều lắm vấn đề. Nhưng luyện chế thân thể cần tài liệu thật sự là quá mức hiếm thấy thậm chí hiếm kinh khủng, cho nên việc này, không nên vội vàng."

"Cần tài liệu nào? Hiện giờ tại Hắc Giác Vực ta cũng có một ít thể lực, có thể có thể đi tìm." *Tiêu Viêm hỏi*

"Mấy thứ này không có thể tìm tòi là có thể thấy được." Dược Lão cười khở một tiếng, nhưng mà nhìn ánh mắt Tiêu Viêm tha thiết, chỉ phải gật đầu bất đắc dĩ, nói: "Muốn luyện chế 1 thứ có thể dung nạp ta linh hồn thân thể, chính yếu, cũng không nhiều, chỉ là cần ba loại đồ vật."

Xem phải Dược Lão vươn 3 ngón tay, Tiêu Viêm cũng vội vàng ngưng thần lắng nghe.

"Đầu tiên, Sinh Cốt Dung Huyết Đan."

"Đệ nhị, thất giai ma thú tinh túy huyết mạch."

"Đệ tam, nhất cụ đấu tông cường giả cốt hài."

Nghe được Dược Lão chậm rãi nói ra ba loại đồ vật, Tiêu Viêm nguyên bản thần sắc ngưng trọng cũng từ từ đại ra.

Sinh Cốt Dung Huyết Đan? Tiêu Viêm biết một điểm, đường đường thất phẩm đỉnh phong, thậm chí có thể bước vào bát phẩm đan dược, trong truyền thuyết ngay cả chỉ cần còn có một hơi thở chưa chết có thể lập tức cứu sống. Một loại siêu cấp linh đan.

Thất giai ma thú tinh túy huyết mạch? Lão Thiên, ngươi nói Mỹ Đỗ Toa nữ vương sao?

Nhất cụ đầu tông cường giả cốt hài?

Cái này... Lẽ nào muốn hắn đi tìm một gã đầu tông cường giả làm thịt phải không? Lấy năng lực hắn hiện tại, ai sống ai chết còn không xác định.

-----oOo-----

Chương 657: Tìm phương pháp hóa giải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm trợn mắt há hốc mồm. Dược Lão cũng cười cười, hắn biết ba loại tài liệu này đối với Tiêu Viêm mà nói ra cực kỳ chấn động, bởi vậy không có gì kinh ngạc, chỉ là cười an ủi nói: "*Mấy thứ này đều là rất khó lấy, cho nên ta nói không vội, người có tâm tình như vậy, ta đó là rất vui mừng, dù sao cũng thời gian dài, chúng ta có thể chậm rãi chuẩn bị.*"

Sắc mặt từ từ hồi phục, một lát sau, Tiêu Viêm cười khở một tiếng, cảm giác đầu có chút choáng váng, thất giai ma thú tinh túy huyết mạch, nó tương đương với đầu tông siêu cấp cường giả, mà tinh túy huyết mạch là ma thú giống như tiên huyết cốt tủy trong nhân thể. Tất cả đều là rút ra từ cơ thể ma thú, tất làm chúng mất mạng, bởi vậy nói như vậy mà nói, muốn nhận được thất giai ma thú tinh túy huyết mạch, như vậy liền phải đánh chết nó, tương đương đánh chết đầu tông cường giả. Mà loại này ma thú. Từ sinh ra đến bây giờ, Tiêu Viêm căn bản ngay cả gặp đều chưa từng thấy một lần, càng đừng nói đánh chết.

Đầu tông cường giả hài cốt... Tài liệu cũng đồng dạng làm cho Tiêu Viêm không thể nói gì, đầu tông cường giả hoành hành thiên địa, có thể trà trộn vào mọi người, phần lớn đều có một thể lực không kém, mà chốc lát bọn họ ngã xuống bỏ mình, không phải thi cốt vô tồn, như vậy liền được gia tộc nghiêm mật bảo tồn cùng ẩn tàng, người nếu là dám đi di chuyển hài cốt tổ tông người khác, chỉ sợ cũng rất cuộc thực lực phải cực mạnh, gia tộc người ta cũng sẽ tìm đến người liều mạng, bởi vậy, thứ này, cũng là tài liệu cực kỳ khó kiếm và nguy hiểm.

Về phần Sinh Cốt Dung Huyết Đan, cũng không phải cái gì đơn giản đồ vật, thất phẩm đỉnh giai đan dược, luyện hóa các loại dược tài không thôi

chỉ sợ hiện tại Dược Lão đem hết toàn lực, cũng không có khả năng bảo đảm thành công, càng miễn bàn đến chuyện luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết Đan, mấy thứ này thu thập đứng lên, lại là một loại cực đại phiền phức.

Sắc mặt mang theo khổ ý gật đầu, Tiêu Viêm thờ dài nói: *"Ta sẽ đem việc này ghi ở trong lòng, ngày sau tìm cơ hội, nghĩ biện pháp đem ba loại tài liệu chuẩn bị đầy đủ hết."*

Dược Lão mỉm cười, đạo: *"Nếu là luyện chế tâm thường linh hồn dung nạp thân thể tự nhiên cũng sẽ không như vậy phiền phức, Nhưng mà linh hồn lực lượng càng mạnh mẽ. Như vậy đối với thân thể yêu cầu càng thêm hà khắc, ta hiện giờ linh hồn lực lượng có chút không tệ, bởi vậy nếu không dùng thân thể mạnh mẽ một chút, sợ rằng linh hồn vừa tiến nhập, sẽ đem thân thể mới bạo phá."*

"Nhưng mà ta nghĩ, nếu thời gian tới người thu thập đủ tài liệu đồng thời thành công luyện chế ra dung nạp linh hồn thân thể, chờ ta linh hồn cùng thân thể mới dung hợp, thực lực hẳn là sẽ so với thời kì đỉnh phong càng mạnh, dù sao hiện giờ linh hồn lực lượng ta mạnh hơn năm đó rất nhiều."
Dược Lão cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm mừng rỡ, nghe bọn người Tô Thiên xưng hô Dược Lão trước đây tục danh là có thể nghe ra, Dược Lão năm đó hẳn là một gã Đấu Tôn cường giả hàng thật giá thật, mà nếu là nói đẳng cấp càng mạnh hơn một ít, kia chẳng phải là tồn tại trong truyền thuyết - Đấu Thánh cường giả?

Xem Tiêu Viêm vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Dược Lão như cũng đoán được một ít, lập tức bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: *"Đừng làm mộng tưởng hão huyền, Đấu Thánh cường giả dễ dàng như vậy tiến vào sao? Nếu ta thật có thực lực như vậy, coi như là trực tiếp đi tới gia tộc bạn gái người cầu hôn. Bọn họ cũng phải nể mặt một phần."*

Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt trong lòng hơi hơi rung động. Dược Lão nói, hẳn có thể mơ hồ cảm giác được gia tộc Huân Nhi có bao nhiêu đáng sợ. Ngay cả Dược Lão cũng cần đạt tới Đấu Thánh, bọn họ mới nể tình? Vậy thì nói ngược lại, bằng vào thực lực Đấu Tôn tự nhiên khó mà lọt vào mắt bọn họ?

Tiêu Viêm chau mày, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, gia tộc Huân Nhi đến tột cùng là gia tộc thế nào? Cư nhiên ngay cả cường giả Đấu Tôn thuộc hàng đứng đầu đại lục cũng không như vậy.

"Xem ra con đường chính mình phải đi còn rất dài à!"

"Được rồi, tiểu tử kia, không cần nghĩ nhiều, lấy thiên phú của ngươi, ta tin tưởng sớm muộn có đủ tư cách chân chính xứng đáng với bạn gái ngươi. Ha ha, hai mươi tuổi đạt tới đấu vương, thành tựu như vậy, nhìn khắp đại lục, mặc dù không dám nói chỉ một người, nhưng cũng đủ ngáng mắt tự hào rồi!" Nhìn sắc mặt biến ảo của Tiêu Viêm, Dược Lão cười cười, an ủi.

Tiêu Viêm hơi gật đầu, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Dược Lão, môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì.

"Ta biết ngươi đối với gia tộc bạn gái cảm thấy rất hứng thú. Nhưng mà có một số việc hiện tại nói cho ngươi không có lợi. Ta duy nhất có thể nói cho ngươi, là nhất tộc từ viễn cổ truyền xuống, cực kỳ đáng sợ. Lực lượng so với các gia tộc cao cấp ngươi từng gặp cũng hơn hẳn, lại có thiên phú đặc thù... Tiểu tử kia, Đấu Khí Đại Lục rất lớn, hiện tại ngươi mới tiếp xúc chỉ là một góc, ngày sau ngươi sẽ từ từ phát hiện, khối đại lục tựa hồ vô biên vô tận này, so với tưởng tượng của ngươi càng thêm đặc sắc." Làm như rõ ràng Tiêu Viêm muốn hỏi cái gì, Dược Lão lại là khoát tay áo, đạm cười nói.

Chậm rãi hút một ngụm không khí lạnh lẽo, mang xao động trong lòng đè xuống, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khuôn mặt cũng vậy hồi phục bình tĩnh.

"Hiện tại, ngươi chính mình an tâm dưỡng thương đi, lần này ngươi tỉnh lại ta cũng đem chính mình khiến cho tinh lực hao tổn, nếu duy trì liên tục đối với thực lực cũng sẽ có một ít tổn thương." Dược Lão vỗ vỗ Tiêu Viêm vai, cười nói

Tiêu Viêm gật đầu, thoáng trầm ngâm một chút, lại là đột nhiên từ nạp giới lấy ra hé ra quyển trục cùng một bình ngọc tạo hình có chút cổ quái. Trong bình ngọc có một quả đan dược giống tiên huyết ngưng kết an tĩnh nằm đó.

"Ý? Bình thuốc này dĩ nhiên còn có vết tích năng lượng phong ấn? Đan dược này..." ánh mắt Dược Lão, trong chớp lát khi bình ngọc xuất hiện liền

bị thu hút, đặc biệt lúc là ánh mắt thấy mai đan dược màu đỏ tươi, khuôn mặt già nua từ từ ngưng trọng, hạ giọng hỏi.

"Lão sư, đan dược đó là người trước đây cùng ta ngẫu nhiên nhắc tới... "Phệ Sinh Đan". " Tiêu Viêm khuôn mặt cũng vậy có chút ngưng trọng, thanh âm ép tới cực thấp, chỉ có thể hai người nghe.

"Quả nhiên là thứ này..." Con mắt hơi co rút. Dược Lão chậm rãi hút một ngụm lãnh khí, từ kia huyết sắc đan dược vừa xuất hiện thời điểm, lại phối hợp dược bình có vết tích phong ấn năng lượng, hẳn đó là mơ hồ đoán được một điểm.

"Người thế nào có thứ này? Theo ta được biết, từ năm đó này đan dược theo người sáng lập thần bí tiêu thất ở tại đại lục thượng." Dược Lão nhíu nhíu mày, ánh mắt bỗng nhiên chuyển tới quyền trục một bên kia, nói: *"Lẽ nào đây là... Phương thuốc?"*

"Vâng, đó là phương thuốc "Phệ Sinh Đan". " Tiêu Viêm gật đầu, bắt đặc dĩ nói: *"Thứ này là nhị ca ta một lần tại thâm sơn trung đoạt được, ta nghĩ thỉnh lão sư giúp một việc!"*

"Người đừng nói cho ta nhị ca người ăn đan dược này?" Dược Lão cười khở một tiếng, nhìn Tiêu Viêm kia hiện lên thần sắc âu sầu, hẳn cũng không khỏi có chút đau đầu, thờ dài nói: *" Phệ Sinh Đan này tuy rằng có thể làm cho biết dùng người tại quá ngắn thời gian trung trở thành đấu vương cường giả, nhưng lại tiêu hao sinh mệnh cực lớn, người dùng này đan dược, thọ mệnh tối đa sẽ không vượt quá ba năm."*

"Nhị ca ta chỉ còn có thọ mệnh một năm." Tiêu Viêm thần sắc buồn bã, thấp giọng nói: *"Trước đây khi ta bị hãm trong lòng đất, nhị ca đã cho là ta bỏ mình, huyết cừu gia tộc không ai báo, tuyệt vọng, cũng chỉ có thể bí quá hoá liều dùng Phệ Sinh Đan."*

Dược Lão cười khở, Tiêu gia này tể môn thế nào đều là tính tình này?

"Lão sư, lẽ nào "Phệ Sinh Đan " này không có cách nào hóa giải nó?" ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Dược Lão, có chút bức thiết cùng chờ mong hỏi.

Nhìn Tiêu Viêm kia phó tha thiết ánh mắt, Dược Lão cũng vậy lâm vào trầm mặc, này *"Phệ Sinh Đan"* là năm đó vị kia luyện dược đại sư làm,

thời điểm đan dược xuất thế, chính là khiến cho không nhỏ rung động, muốn phá giải nó, độ khó chính là không nhỏ a.

Trầm mặc chỉ chốc lát, nhìn Tiêu Viêm kia từ từ thất vọng trong ánh mắt, Dược Lão rốt cục mở miệng đạo: *"Vạn vật tương sinh tương khắc, có độc dược đó là sẽ giải dược... Tuy rằng có hay không có thể thực sự giải khai này "Phệ Sinh Đan", ta cũng không có tuyệt đối nắm chắc. Nhưng mà cũng có thể thử xem."*

Nghe được Dược Lão không có một câu phủ quyết kỳ vọng. Tiêu Viêm cũng vậy lặng lẽ thở dài một hơi, cầm trong tay quyền trục cùng dược bình giao cho Dược Lão, thở dài đạo: *"Đã như vậy, kia liền làm phiền lão sư nghiên cứu một chút thứ này đi, nếu là có thể phá giải mà nói, kia tự nhiên là hay nhất, nếu là không thể... Cũng đành mặc cho số phận đi."*

Dược Lão gật đầu, tiếp nhận hai đồ vật, ở trong tay suy nghĩ một chút, trầm ngâm đạo: *"Về này Phệ Sinh Đan chuyện, người nhớ kỹ không được cùng bất luận kẻ nào nhắc tới, mặt khác cũng nhắc nhở một chút nhị ca người, không thì sẽ đưa tới không ít phiền phức."*

"Điểm ấy ta đã sớm thông tri qua nhị ca." Tiêu Viêm cười cười, hẳn không có thể cái gì cũng không biết, bên ngoài lịch lãm nhiều như vậy năm, là kinh nghiệm hơn hẳn bạn cùng lứa tuổi.

Đối với Tiêu Viêm cẩn thận, Dược Lão cũng vậy có chút yên tâm, bởi vậy cũng sẽ không lại hỏi nhiều, cười nói: *"Sự tình cũng nói xong, người cũng nên an tâm tĩnh dưỡng, trước tiên đem thực lực hồi phục, mới là sự tình tối trọng yếu."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng vậy cười gật đầu, ngồi xếp bằng, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, một lát sau, hô hấp từ từ trầm thấp, mỗi nhịp hô hấp, hình thành hoàn mỹ tuần hoàn, mà theo hô hấp tuần hoàn thành lập, quanh thân không gian cũng hơi ba động, chợt một cỗ cỗ cuộn cuộn không ngừng năng lượng dũng mãnh tràn ra, cuối cùng bị người thu nạp nhập thể, bổ sung cho cơ thể khô kiệt... Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Nhìn kia tiến nhập tu luyện trạng thái Tiêu Viêm, Dược Lão bắt đầu dĩ lạc đầu, nhìn trong tay quyền trục, cười khổ thấp giọng nói: *"Người này, dĩ nhiên ngay cả phương thuốc "Phệ Sinh Đan" đều có thể lấy được, Nhưng mà muốn tìm phương pháp giải khai, nói dễ vậy sao..."*

Có chút đau đầu, Dược Lão phiền muộn. Làm lão sư, quả thật không thoải mái a...

-----oOo-----

Chương 658: Khôi phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm lần này vì muốn Dược Lão tỉnh lại, không chỉ mang tất cả đầu khí có trong cơ thể sử dụng không còn một mảnh, linh hồn lực lượng cũng bị thương nặng, bởi vậy, cho dù hiện giờ "*Phản Quyết*" đã tiến hóa, nhưng có thể tưởng tượng muốn trong khoảng thời gian ngắn khôi phục đỉnh trạng thái có phần khó khăn.

Nhưng mà cũng may hiện giờ Dược Lão đã thức tỉnh, có người thủ hộ an toàn nhất, Tiêu Viêm cũng có thể triệt để an bài quyết tâm tiến hành tu luyện chữa thương, không cần lo lắng đến ảnh hưởng từ ngoại giới.

Mà trong lúc chuyên tâm an tĩnh tĩnh dưỡng, cơ thể trống rỗng của Tiêu Viêm cũng từ từ thu nạp đầu khí hùng hồn đầy rẫy bên ngoài, thần thái uể oải mỗi lúc một nhạt đi, nhìn tiến triển, sợ rằng không bao lâu thời liền triệt để khỏi hẳn.

.....

Rừng núi xanh tươi, một chỗ u tĩnh trên đỉnh ngọn núi, một hắc bào thanh niên ngồi xếp bằng, thân thể như bàn thạch, tùy ý kia cuồng phong thổi y phục vù vù rung động, cũng không hề xuy xuyển..

Quanh thân thanh niên áo đen không gian xao động. Một cỗ thiên địa năng lượng từ đó thẩm thấu ra, cuối cùng cuộn cuộn không ngừng tiến vào người trước trong cơ thể, thậm chí, bởi tốc độ tuôn ra quá mức mạnh mẽ, cho nên tới cuối cùng, giống như một suối năng lượng chảy quanh thân, trung tâm chính là thanh niên kia, giống như động không đáy.

Thu nạp năng lượng như vậy, gần một giờ mới từ từ yếu bớt, sau một lúc lâu, dòng suối năng lượng hơi dập dờn bỗng bành, chợt chậm rãi tiêu tán.

Theo tuổi năng lượng tiêu tán, thân thể thanh niên không chút sứt mẻ cũng nhẹ nhàng run lên, đôi mắt đóng chặt, bỗng nhiên mở ra!

Hai mắt đột ngột mở ra, tựa như hai luồng bích lục hỏa diễm thực chất, trực tiếp từ trong đó phun ra ra, Nhưng mà ngay lập tức luồng hỏa diễm đó về hai mắt, cuối cùng quang mang biến mất.

"Hô!"

Một ngum xú khí từ yết hầu dồn lên, bị Tiêu Viêm phụt ra, mà theo khẩu khí phun ra, khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời tỏa ra một tầng sáng bóng nhàn nhạt như ngọc, mà ánh mắt uể oải ẩn tàng lúc trước cũng tiêu tán.

Bàn tay chậm rãi nắm chặt, cảm giác tràn đầy lực lượng, khiến Tiêu Viêm khóe miệng nhin không được nổi lên tiểu ý. Qua bảy ngày tĩnh dưỡng, cuối cùng cũng điều dưỡng hoàn hảo đầu khí khô kiệt trong cơ thể cùng với linh hồn bị thương, hơn nữa, trước khi thu công, Tiêu Viêm rõ ràng cảm giác được đầu khí trong cơ thể tựa hồ hùng hồn hơn một chút so với dĩ vãng.

Tuy nói vẫn như cũ chính là đầu vương đỉnh phong, có thể cùng cấp độ đều có cao thấp chi phân, cái này giống như một cái bình nước có khắc độ cao, tuy rằng nước trong đó đã đạt được một độ tiêu chuẩn, nhưng vẫn có thể cao hơn, cự ly mỗi lần một tầng, đầu khí càng thêm hùng hồn, không ngừng dâng lên, sớm muộn có một ngày đạt độ cao cần thiết, đó là lúc Tiêu Viêm đột phá tới cấp bậc Đầu Hoàng!

Dĩ vãng do thực lực tăng vọt. Hơn nữa Tiêu Viêm rơi vào trạng thái chết giả hai năm, sau khi tỉnh dậy đối với lực lượng trong cơ thể chính mình khó có thể hoàn toàn nắm giữ, cho nên tới nay, mặc kệ tu luyện như thế nào, đều khó có thể đề thăng nửa điểm thực lực... Nguồn truyện:

Nhưng mà trong hai tháng mang đầu khí sở hữu trong cơ thể tiêu xài không còn một mảnh, đối với lực lượng trong cơ thể, Tiêu Viêm nắm trong tay thông thạo, hầu như là trên diện rộng tăng lên, thậm chí với thời điểm hiện giờ thực lực khôi phục đỉnh điểm, hẳn cảm giác được thực lực của mình có điểm tinh tiến, mà loại tình huống này đặt ở trước đây, không hề xuất hiện, nhưng chốc lát xuất hiện, như vậy đó là cho thấy, hiện giờ Tiêu Viêm đã bắt đầu nắm trong tay bản thân lực lượng, đồng thời đạt tới tư

cách tiếp tục đề thăng thực lực.

Đối với điểm này, Tiêu Viêm trong lòng cũng minh bạch, bởi vậy khi cảm giác được thời điểm thực lực tinh tiến, hắn cảm thấy kinh hỉ vô cùng.

Từ trên tảng đá đứng dậy, Tiêu Viêm trên cao nhìn xuống biển rừng lan tràn tới cuối tầm mắt phía dưới kia mỉm cười, bàn tay cực kỳ thông thạo theo quán tính kết xuất một đạo ấn kết kỳ dị, chợt nhẹ phiêu phiêu đẩy ra phía trước.

Thủ Ấn thôi động như một cơn gió nhẹ, đương nhiên thi triển "*Khai Sơn Ấn*" chân chính đối với đấu khí tiêu hao thực sự quá lớn. Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không tùy tiện thi triển ra, bởi vậy, một cái Khai Sơn Ấn vẫn gây ra động tĩnh gì, Nhưng mà cho dù không hề động dùng một chút đấu khí, Thủ Ấn lướt qua dĩ nhiên vẫn khiến không gian nhẹ nhàng ba động như cũ, tuy rằng kia ba động rất nhỏ, nhưng hầu như hoàn toàn là dựa vào Thủ Ấn huyền ảo điều khiển.

"Khai Sơn Ấn tu luyện thời gian dài như vậy vẫn như cũ chỉ có thể miễn cưỡng nắm giữ, quả nhiên không hổ là đấu kỹ cao cấp, tu luyện quá trắc trở."

Chậm rãi triệt hồi Thủ Ấn, bàn chân Tiêu Viêm đột nhiên nảy lên quang mang màu bạc nhàn nhạt, thân hình run lên, một đạo tàn ảnh lưu lại tại chỗ, mà bản thể lại như quỷ my, lặng yên không một tiếng động bay lên bầu trời, mà bởi "*Tam Thiên Lô Động*" huyền diệu, Tiêu Viêm dĩ nhiên còn có thể không mượn đấu khí tạo đôi cánh, liền ở trên bầu trời dừng lại.

Thân hình tại giữa không trung đình trệ chốc lát, một đôi cánh bích lục Hỏa Dực hoa lệ bắt đầu từ Tiêu Viêm phía sau bắn ra, hơi chấn động ổn định thân hình gần rơi xuống ngừng lại.

"Hiện giờ Tam Thiên Lô Động, hẳn là đã đến tầng thứ hai "cảnh giới Lô Thuần", thật không biết đến năm nào mới có thể đi vào tầng thứ ba "Tam Thiên Lô"..." Cúi đầu nhìn lên trên hai chân lóe ra điện mang nhẹ, Tiêu Viêm thở dài, Dược Lão trước đây nói thời điểm Tam Thiên Lô Động đại thành tốc độ kinh khủng, hẳn chính là có chút mong chờ.

"Ha ha, tiểu tử kia, rốt cục hồi phục thực lực sao..." Ngay Tiêu Viêm trầm ngâm suy nghĩ, già nua tiếng cười đột nhiên vang lên. Chợt vang lên tiếng

xé gió, một nhân ảnh thoáng có chút hư huyền xuất hiện tại trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn Dược Lão vẻ mặt tươi cười trước mặt. Tiêu Viêm cũng cười gật đầu.

"Xem ra không chỉ có khôi hãn thương thế, lại có một chút tinh tiến nha." Nhìn mắt Tiêu Viêm đen kịt lại bao hàm 1 chút quang mang, Dược Lão nhíu mày, có chút kinh ngạc nói, hãn hiện giờ cũng đã biết chuyện tình thực lực tăng vọt của Tiêu Viêm dưới mắt đất trước đây, cho nên đối với hãn nhanh như vậy có thể triệt để nắm trong tay lực lượng bản thân đồng thời lần thứ hai thực lực tinh tiến, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Từ Thiên Phần Luyện Khí Tháp đi ra cũng đã thời gian mấy tháng, nếu là còn không có thể đem lực lượng bản thân nắm trong tay, còn có tư cách gì trở lại Gia Mã đế quốc?" Tiêu Viêm cười cười nói.

"Gia Mã đế quốc? Không nghĩ tới thoáng mắt đã ly khai ba năm!" Dược Lão khẽ cảm khái.

"Đúng vậy... Lại là một cái ba năm!" Tiêu Viêm cười ảm đạm, ba năm lần trước, hãn đã bị Nạp Lan Yên Nhiên kia từ hôn chịu nhục, lần ba năm sau, hãn bị Vân Lam Tông truy sát giống như chó nhà có tang, chật vật thoát ly đế quốc, Nhưng mà nổi nhục ba năm đầu tiên, hãn đã triệt để đòi lại, nổi nhục thứ hai, có thể cũng không xa hãn sẽ đòi lại.

"Dự định lúc nào trở lại? Lấy thực lực ngươi hiện giờ, đã có có thể nói chuyện với Vân Lam Tông!" Dược Lão ánh mắt vui mừng nhìn thanh niên trước mặt, trong lòng nhưng lại là có chút thương tâm, năm đó niên thiếu, cần tùy thời mượn lực lượng của hãn, mới có thể lăn lộn tại Gia Mã đế quốc, nhưng mà hiện giờ hãn lại chân chính có thực lực cường giả, hai chủng dị hỏa, công pháp cao giai, các loại đấu kỹ cao thâm trong người, một cái Gia Mã đế quốc, đã không hạn chế được hãn!

"Nhanh, mang sự tình nơi này giải quyết tốt xong liền có thể quay trở về!" Tiêu Viêm cười cười, nhẹ giọng nói: "Hiện giờ ta tại Hắc Giác Vực cũng có một ít thế lực, lần này trở lại, sẽ mang không ít cường giả đi theo, cường giả Vân Lam Tông đông đảo, hơn nữa lực hiệu triệu cường giả tại Gia Mã đế quốc cũng không kém. Đơn thân trở lại mà nói, song quyền không địch lại tứ thủ, ta chính mình một người còn hoàn hảo, đánh không lại cùng lắm thì vỗ cái mông rời đi, để tộc nhân Tiêu gia tại Gia Mã đế

quốc kéo dài hơi tàn lại là không được, cho nên lúc này đây, không thể để lại nửa điểm ngoài ý muốn."

Có chút vô cùng kinh ngạc nhìn thanh niên trước mặt vẻ mặt mỉm cười, một lát sau, Dược Lão vỗ vỗ sau đầu hắn, vui mừng cười nói: "*Tiểu tử người đích xác đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử xung động năm đó, dĩ nhiên có thể nghĩ chu đáo sự tình đến như vậy.*"

Năm đó Tiêu Viêm, khi phụ thân thất tung mới nổi giận, không còn lý trí lần thứ hai xông lên Vân Lam Tông, mang nguyên nhân duy nhất là trưởng lão Vân Lăng bắt phụ thân đánh chết tại chỗ, không chỉ khiến hắn hoàn toàn mất đi tin tức phụ thân, lại khiến quan hệ song phương triệt để quyết liệt, đồng thời đi đến thù oán sinh tử, đây đích thật là quá lỗ mãng, mà so sánh với trước đây, hiện tại Tiêu Viêm không chỉ thực lực rất tinh tiến, mà phương diện tính cách cũng càng thêm thành thực và bình tĩnh.

Ba năm thời gian, thiếu niên năm đó đã lột xác thành một gã cường giả chân chính có năng lực một mình đảm đương thế lực một phương!

"Trước đây, nhờ có lão sư!"

Đối với lời nói của Dược Lão, Tiêu Viêm lại có chút cay cay sống mũi, hiện giờ hồi tưởng lại năm đó, đích xác làm không ít sự tình lỗ mãng, mà Dược Lão không có ngăn cản nửa câu, trái lại cùng hắn một đường đấu đá lung tung, hiện tại có lẽ đối với lão sư đầy trách nhiệm này, trong lòng Tiêu Viêm ngoại trừ cảm kích lại không thể nói gì hơn.

"Tiểu tử thôi, bây giờ còn nói những lời này, thanh niên không xung động, không lỗ mãng, còn gọi là thanh niên sao?" Dược Lão đập trên vai Tiêu Viêm, cười mắng.

Nhìn Dược Lão vẻ mặt vui mừng, dáng hài lòng tươi cười, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn ra phía nam xa xôi, tại phương hướng này, xa vạn lý, có một đế quốc, là Gia Mã đế quốc, bên trong có một tông môn, là Vân Lam Tông!

"Vân Lam Tông... Chờ xem, không lâu sau, chúng ta là có thể gặp mặt..."

Phía chân trời mặt trời chiều đang hạ, ánh đỏ rực rỡ chiếu xạ trên khuôn mặt thanh niên thanh tú, mơ hồ lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

-----oOo-----

Chương 659: Ba huynh đệ họ Diêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Thành. Trong phòng nghị sự, vài nhân ảnh đang ngồi trong đó, thỉnh thoảng có tiếng cười vang lên, từng thị nữ dáng người thướt tha lướt qua lại trong đại sảnh, châm trà đưa nước cho khách quý trong đó.

"Ha hả, Tiêu Lệ huynh đệ, đoạn thời gian trước người tại phòng đấu giá bán không ít đan dược quan trọng a, hiện giờ nhân khí Phong Thành, đã đủ để chen vào ba thế lực mạnh ở Hắc Giác Vực, thậm chí ngay cả thời điểm Hắc Minh chiếm nơi này, cũng không thể đạt được vị trí như vậy." Một tiếng cười tục tằng trong đại sảnh vang lên, người nói kia trên cánh tay, ngực chỗ nào cũng có hình xăm cuồng sư hồng, mà nhìn mặt mũi liền nhận ra là bang chủ Cuồng Sư Bang, nhân xưng Cuồng Sư Thiết Ô.

Tiếng cười Thiết Ô vừa dứt, hai vị khác ngồi ở bên cạnh, thủ lĩnh Thiên Âm Tông cùng La Sát Môn, cũng cười gật đầu, này ngắn ngủi ba tháng thời gian, lợi nhuận bọn họ thu hoạch so với trước còn muốn nhiều hơn cướp đoạt nửa năm, mà tất cả đều do cùng kết giao với *"Tiêu Môn"*.

"Thiết bang chủ quá khách khí, mọi người liên minh mà." Thủ vị phía trên, Tiêu Lệ nghe vậy cười nói.

Ba người Thiết Ô cười cười, chợt ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng về phía phía sau Tiêu Lệ, nơi đó, có ba gã nam tử y phục cùng màu thân thể to hờ hững đứng thẳng.

Ba gã nam tử nhìn như khoảng ba mươi, khuôn mặt đầy âm lãnh, dáng dấp ba người hơi tương tự, hẳn là có một ít quan hệ huyết thống, hơn nữa tối trọng yếu là khí tức trong cơ thể ba người tán phát ra, thoáng cảm ứng liền phát hiện ba người này cư nhiên đều là cường giả đấu vương.

"Ha hả, không nghĩ tới Tiêu Lệ huynh đệ dĩ nhiên có thể đem Diêu gia tam huynh đệ chiêu nhập dưới trướng, quả nhiên làm cho ta ước ao a, nhưng mà bọn họ năm trước đắc tội Kim Ngân nhị lão, bởi vậy Hắc Giác Vực không có bao nhiêu thế lực dám thu lưu bọn họ, mà hiện giờ Tiêu Môn lại

là duy nhất có loại thực lực này!" Vị thủ lĩnh Thiên Âm Tông khuôn mặt che kín, tại Hắc Giác Vực được xưng là Âm Cốt lão giả liếc liếc mắt ba người phía sau Tiêu Lệ, cười nói.

Tiêu Lệ cười cười. Khoát tay áo nói: "Điều gia tam huynh đệ không hề gia nhập dưới trướng ta, chỉ là tới Tiêu Môn ta làm khách mà thôi."

Đối với lời Tiêu Lệ, bọn người Thiết Ô dè bĩu trong lòng, ba gia hỏa này ngoan cố có tiếng tại Hắc Giác Vực, nếu không phải tự nguyện đầu nhập, lấy tính tình bọn họ, còn muốn để cho bọn họ an tĩnh như cây cột đứng ở phía sau người?

Trong đại sảnh dù nói chuyện, Điều gia tam huynh đệ ngay cả mí mắt chưa từng nhú, dáng dấp giống như Tiêu Lệ bọn họ trong miệng nói chuyện, cùng bọn chúng không hề can hệ.

"Khanh khách, Tiêu Lệ huynh đệ, gần ba tháng hình như chưa từng thấy tung tích Tiêu Môn môn chủ a? Hắc Giác Vực quá mức hỗn loạn, hơn nữa hiện giờ người chú ý Phong Thành nhiều như vậy, nếu không có Tiêu Môn môn chủ tọa trấn mà nói khó tránh khỏi sẽ chia rẽ nha!" Thân là vị nữ nhân duy nhất tam đại thế lực, La Sát Môn môn chủ Tô Mị làm như tùy ý yêu kiều cười hỏi.

Lời vừa thốt ra, một bên Thiết Ô cùng Âm Cốt lão cũng vậy chậm rãi ngừng tay, ánh mắt như có như không quét về phía thủ vị Tiêu Lệ.

Hiện giờ Phong Thành nhân khí càng ngày càng kinh khủng. Lợi nhuận như vậy làm kẻ khác thèm đồ mất, mà tại Hắc Giác Vực bị nhòm ngó như vậy, không có người mạnh tọa trấn, sợ rằng sớm muộn cũng có kẻ tấn công vào.

Tuy nói hiện giờ tam đại thế lực bị siêu cường thực lực của Tiêu Viêm cùng Mỹ Đổ Toa áp bách, đặt thành ước định, nhưng mà hiện giờ Tiêu Viêm gần ba tháng chưa từng xuất hiện, hơn nữa lợi nhuận ở Phong Thành càng thêm cao, vốn bọn hắn không có chút thiện tâm, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh tâm tư khác.

Đối mặt tam đại thủ lĩnh như có như không ánh mắt, Tiêu Lệ lại nở nụ cười, tùy ý nói: "Tam đệ ta là người không thích ràng buộc, đoạn thời gian trước nói là đi thâm sơn tìm kiếm dược liệu luyện chế đan dược, tự nhiên

là không có thời gian lộ diện, ba vị nếu là nhớ tới mà nói, chờ hẳn trở về, ta có thể thông tri các người một chút."

Nghe vậy, ba người cười cười, Âm Cốt lão nhẹ nhàng bỏ xuống trong tay chén trà, cười nói: "Tiêu Lệ huynh đệ, tuy nói trước đây chúng ta có qua ước định, sẽ theo các người đi Gia Mã đế quốc ứng phó cừu địch, có thể người cũng biết, kia Vân Lam Tông có thể là có thêm đấu tông cường giả, cho nên nếu không có Tiêu Môn chủ cùng với vị kia đi theo, chúng ta có thể cũng không dám đi."

Tiêu Lệ khẽ nhú mày, ba tên gia hỏa gian xảo này, không hổ là tại Hắc Giác Vực trà trộn nhiều năm, dĩ nhiên tại đây loại thời điểm hậu còn muốn vì ngày sau khả năng lại xuất hiện một ít vấn đề để đường rút lui.

"Ha hả. Thế nào? Ba vị có hay không đối với trước đây ước định còn có nghi vấn? Nếu là có nói, trực tiếp cùng Tiêu Viêm nói đi." Ngay Tiêu Lệ chuẩn bị mở miệng thời điểm, đột nhiên nhàn nhạt tiếng cười từ ngoài phòng khách vang lên, chợt hai đạo nhân ảnh trong ánh mắt kính hỉ của Tiêu Lệ chậm rãi đi vào.

Nhìn thanh niên áo đen đột nhiên xuất hiện, ba người Thiết Ô cũng ngẩn ra, vẻ mặt chợt vội vã tươi cười, đứng dậy, hướng về phía người tới chấp tay khách khí cười nói: "Tiêu môn chủ nói chi vậy, chúng ta trước đây đáp ứng ước định tất nhiên sẽ không đổi ý, không thì, ngày sau còn có mặt mũi gì tại Hắc Giác Vực làm ăn?"

Đột nhiên xuất hiện, tự nhiên là hai người Tiêu Viêm cùng với Mỹ Đồ Toa từ thâm sơn trở về, người trước cười, liếc liếc mắt vẻ mặt tươi cười của ba người đối diện, trong lòng lại mắng thầm bọn họ Hắc Giác Vực này, chữ tín có bao nhiêu giá trị?

"Ha hả, trong khoảng thời gian này nói vậy ba vị từ Phong Thành thu hoạch lợi nhuận không ít? Có tiền mọi người kiếm, điểm này ta không có nửa điểm ý kiến, Nhưng mà đối với bọn cầm tiền đã nghĩ mỗi người đi một ngã... Ha hả, Tiêu Viêm tuy rằng tuổi trẻ, có thể cũng không phải kẻ hay nương tay. Điểm này, nói vậy ba vị cũng có thể rõ ràng." Tiêu Viêm dừng ở ba người, nhàn nhạt nói, đối với những tên gia hỏa gian xảo, thích hợp nhất người Hắc Giác Vực, ăn mềm mà không ăn cứng.

Quả nhiên, nghe được Tiêu Viêm nói mang tính uy hiếp, ba người sắc mặt

đều là hơi đối, chột đều là vội vã gặt đầu. Chứng minh lập trường chính mình. Nguồn truyện:

"Ba vị cũng không cần sốt ruột, ta này cũng chỉ là tùy ý nói mà thôi." Nhìn sắc mặt biến ảo của ba người, Tiêu Viêm lại khoát tay áo, cười nói: " Hai tháng sau, có thể chúng ta đó là sẽ đi Gia Mã đế quốc, còn thỉnh ba vị chuẩn bị một chút, đến lúc sau khi sự thành, Hoàng Cực Đan ta dành cho các ngươi cũng tự tay dâng lên."

"Hai tháng sau?" Nghe vậy, ba người Thiết Ô sửng sốt, cái này có điểm vội vàng sao? Nhưng mà tuy rằng trong lòng mắng thầm, nhưng lúc này bọn họ lại không dám phản đối, hơn nữa Hoàng Cực Đan ở phía sau kia dù hoặc quá lớn, ba người nhất thời chần chờ, rồi nhanh chóng gặt đầu.

"Xem ra phải mau chóng an bài sự tình trong tông thỏa đáng." trong lòng ba người cùng hiện lên một ý niệm, nói chuyện cùng Tiêu Viêm vài câu, vô cùng lo lắng cáo từ ly khai.

Nhìn theo bóng lưng ba người ly khai, Tiêu Viêm lúc này mới hơi bĩu môi, cười lạnh nói: "Ba gia hỏa giáo hoạt, muốn chiếm tiện nghi Tiêu Viêm ta?"

"Ngươi tiểu tử này, rốt cuộc đã trở lại, mấy tháng này ở Phong Thành, đã đem ta lăn qua lăn lại đến thảm." Tiêu Lệ từ thủ vị chạy tới trước mặt Tiêu Viêm, vỗ vai cười nói.

"Hiện giờ Phong Thành thế nào?" Tiêu Viêm cười cười hỏi.

"Rất tốt, có thể do trước đây ngươi đánh Kim Ngân nhị lão, hiện giờ trong Hắc Giác Vực, có rất ít có người ngáng chân chúng ta, một ít cửa hàng có tiền vốn lớn cũng lần lượt mở cửa trong thành, hiện tại nhân khí ở Phong Thành, sợ rằng đã có thể liệt kê tại ba vị trí đầu Hắc Giác Vực, ngẫm lại lợi nhuận mấy tháng qua, coi như là dong binh đoàn chúng ta năm đó cật lực hai năm còn kém a." Tiêu Lệ lắc lắc đầu, có chút sợ hãi than.

Nhìn Tiêu Lệ sợ hãi than. Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt lại đột nhiên dời về ba đạo nhân ảnh theo sát phía sau Tiêu Lệ, lông mày hơi nhíu, hẳn có thể cảm ứng được ba người này dĩ nhiên đều là đấu vương cường giả.

"Ba vị này là?"

"Diêu gia tam huynh đệ gặp qua môn chủ!" Không đợi Tiêu Lệ giới thiệu, ba vị nam tử sắc mặt vẫn duy trì đạm mạc, lại là đột nhiên cực kỳ chỉnh tề cùng cung kính ôm quyền hướng về Tiêu Viêm.

"Ba vị này là thân huynh đệ, đều họ Diêu, bọn họ trước đây vẫn chưa gia nhập vào bất luận thế lực nào, Nhưng mà ba vị đấu vương cường giả cũng là một cỗ lực lượng không kém, bởi vậy tại Hắc Giác Vực cũng có một ít danh tiếng, năm trước đã từng đắc tội Kim Ngân nhị lão, bởi vậy một mực tại Hắc Giác Vực trốn trốn tránh tránh, ít ngày trước đây bị ta phát hiện, cho nên mời chào bọn họ lại đây." Tiêu Lệ ở một bên cười giải thích.

Tiêu Viêm chợt cười gật đầu, hướng về ba người nói: "Nếu gia nhập Tiêu Môn, tự nhiên liền thành người một nhà, Kim Ngân nhị lão các người không cần lo lắng, hiện tại kia hai lão giả này sợ là còn không có lá gan xuất hiện tại Phong Thành."

Dù sao cũng cùng Kim Ngân nhị lão trong đó quan hệ vốn là có chút ác liệt, bởi vậy Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không mang này ba gã đấu vương cường giả cự tuyệt ngoài cửa, trở về Gia Mã đế quốc, thủ hạ cường giả tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Nghe được Tiêu Viêm lời này, Diêu thị tam huynh đệ khuôn mặt cũng hiện lên ý mừng, mấy năm nay bọn họ có chút thâm, Kim Ngân nhị lão hàng đầu tại Hắc Giác Vực quá mức vang dội, thậm chí với rất nhiều thế lực cũng không dám thu lưu bọn họ mà đắc tội kia hai lão bất tử.

"Môn chủ, ta lớn nhất trong ba huynh đệ, tên trước kia không cần nhắc lại, ngày sau nếu là có việc phân phó, bảo chúng ta Diêu đại Diêu nhị Diêu tam đi." Vị nam tử kia thoạt nhìn lớn nhất, hướng về phía Tiêu Viêm cung kính nói.

Đối với cách xưng hô đơn giản và thú vị này, Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, quay đầu hướng về Tiêu Lệ một bên nói: "Nhị ca, bắt đầu triệu tập nhân thủ đi, triệu tập tất cả cường giả "Tiêu Môn", có thể hai tháng sau, chúng ta phải trở lại Gia Mã đế quốc."

"Ách? Tốt!" Nghe vậy, Tiêu Lệ đầu tiên ngẩn ra, chợt vẻ mặt đại hỉ, hung hăng gật đầu, vì ngày này hẳn đợi lâu lắm rồi!

"Ta kế tiếp còn muốn đi nội viện một chuyến, chuyện tình chiêu tập nhân thủ liền giao cho người." *Tiêu Viêm cười nói.*

"Không thành vấn đề! Giao cho ta!"

Tiêu Lệ nhếch miệng cười, ánh mắt hướng ngoài phòng khách ở xa xôi phía nam phía chân trời, sáng giọng nói, trên khuôn mặt mơ hồ hiện lên vẻ dữ tợn.

"Vân Lam Tông, người báo thù đã trở về... Các người hãy chuẩn bị cho tốt?"

-----oOo-----

Chương 660: Chiếu khán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng ở trên con đường rộng lớn của nội viện. Nhìn thấy mấy tên đệ tử trẻ tuổi tinh thần phấn chấn đang đi qua đi lại thì khuôn mặt Tiêu Viêm vốn băng lãnh nhưng vì lăn lộn mấy tháng trời ở Hắc Giác Vực cũng đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Mặc dù bầu không khí cạnh tranh trong nội viện rất cao, nhưng nếu đem so với Hắc Giác Vực tàn khốc kia, thì nơi đây quả là thiên đường.

Mỹ Đỗ Toa vẫn luôn theo sát bên người Tiêu Viêm lúc này dĩ nhiên cùng đi vào nội viện. Hai người không hề kiêng kỵ bất cứ điều gì, cứ đứng ở giữa đường cái đông đúc người qua lại, tự nhiên sẽ hấp dẫn nhiều ánh mắt tò mò nhìn chăm chú. Với sắc đẹp đến mức quý dị của Mỹ Đỗ Toa, đối với các học viên trẻ tuổi luôn sống một cuộc sống khô khan bên trong tháp, tự nhiên là có một sự hấp dẫn khác thường. Sự hứng thú của đám thanh thiếu niên đối với những nữ nhân xinh đẹp thành thực là như vậy đó, cái này có lẽ gọi là sự ham muốn sao.

Đối với những ánh mắt chú ý lên người mình, Mỹ Đỗ Toa cũng làm như là không nhìn thấy, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn như cũ lạnh như băng, trên thân thể lại luôn tràn ngập sự hơi thở lạnh lẽo, làm cho những tên tiểu tử gan lớn trong đầu xuất hiện ý niệm muốn đến gần hơn trong nháy mắt biến mất.

Mặc dù Mỹ Đồ Toa có thể không chú ý tới những ánh mắt chung quanh, nhưng Tiêu Viêm lúc này cũng có chút bối rối, bởi vì nàng ấy luôn đi theo mình, cho nên những ánh mắt kia cũng không khỏi hỏi thăm trên người mình. Nhưng khi ánh mắt nhìn qua hắn chẳng phải ẩn chứa điều tốt đẹp gì, mà là có sự hâm mộ cùng độ kỳ xuất phát từ trong tâm của mỗi nam nhân. Đối với những người có thể độc chiếm những mỹ nhân có nhan sắc đến nỗi khuynh quốc khuynh thành này, phần lớn đều là đối thủ của tất cả nam nhân.

Mà đối với những ánh mắt có ẩn chứa sự thù địch kia, Tiêu Viêm cũng không biết phải làm sao, chỉ là lắc đầu, hắn tự nhiên sẽ không so đo với những người trẻ tuổi hơn hắn. Do đó, sau khi xác định được phương hướng liền nhìn Mỹ Đồ Toa phát phát tay, ngân quang ở bàn chân lóe ra, chợt biến mất dưới sự kinh ngạc của những cặp mắt đang chăm chú nhìn.

Cho đến khi hai người biến mất, bầu không khí chung quanh mới bị những lời xôn xao bàn tán phá vỡ đi.

"Tốc độ của tên kia thật nhanh a, hai người này hình như không phải là đệ tử của nội viện?"

"Nhưng mà, nam nhân kia hình như có chút quen mắt?" Một số người mắt tròn lên, lòng nghi hoặc.

"Đúng ... đúng, ta nhớ ra rồi, hắn không phải là Tiêu Viêm thủ lĩnh của "Bàn Môn" sao?". Đột nhiên có tiếng kinh hô vang lên, làm cho nhiều người phải giật mình, đám người hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt nhiều ít có sự hưng phấn. Đối với nhân vật thần bí trong truyền thuyết, như thần long thấy đầu không thấy đuôi này của nội viện, không ít người đều là âm thầm ngưỡng mộ. Trận chiến liên quan đến sự tồn vong của nội viện năm xưa, người thanh niên này chính là mấu chốt chuyển nghịch chiến cuộc, chiến tích sáng chói như vậy, chỉ cần nghe thôi cũng làm cho những học viên trẻ tuổi có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

"Chậc chậc, khó trách mỹ nhân như vậy lại có thể đi theo bên mình, thì ra là Tiêu Viêm học trưởng...". Sau khi biết được thân phận của Tiêu Viêm, không ít người đều là âm thầm chậc lưỡi, trong lòng thầm than một tiếng, quả nhiên chỉ có anh hùng mới có thể làm cho mỹ nhân tương bồi a.

***

*

Trong lúc những học viên kia đang nghị luận xôn xao về mình, Tiêu Viêm tự nhiên là không nghe không thấy, sau khi rời khỏi chỗ đó, hắn như một tia chớp, nhanh chạy tới khu vực của Tô Thiên đại trưởng lão sâu bên trong nội viện.

Ngay khi Tiêu Viêm vừa bước vào trong phòng khách, thì Tô Thiên cũng đã phát hiện được thanh âm đi vào của hắn, ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Viêm bước vào trong cửa, không khỏi mỉm cười, nhưng vừa mới đứng dậy, ánh mắt liền tập trung trên người Mỹ Đỗ Toa đang ở sau lưng Tiêu Viêm.

"Ha ha, đại trưởng lão, không cần lo lắng, mọi việc giữa ta với nàng cũng đã giải quyết ổn thỏa" Nhìn khuôn mặt của Tô Thiên bỗng đọng lại, Tiêu Viêm vội mở miệng cười nói. Hắn biết, đối với Mỹ Đỗ Toa, trong lòng của Tô Thiên vẫn có chút kiêng kị, dù sao nữ nhân này vẫn mang đến cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm.

Nghe vậy, thân thể căng thẳng của Tô Thiên mới lặng lẽ thả lỏng một chút, mặc dù lực sự chú ý vẫn đặt ở trên người Mỹ Đỗ Toa, nhưng trên khuôn mặt cũng xuất hiện một tia tiểu ý: *"Ngươi đó, ly khai một cái đã đi mất ... đến mấy tháng, nếu không phải ta có chút tin tưởng nơi ngươi, ta quả thật còn muốn nghĩ đến việc có phải hay không ngươi đã bị mấy tên trong Hắc Giác Vực âm thầm xử lý rồi"*

Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi đi vào thư phòng, sau đó ngồi xuống cái ghế đặt trước mặt Tô Thiên, cười nói: *"Đại trưởng lão cũng đừng hù ta chứ, tại Hắc Giác Vực ta cũng gây ra một vài động tĩnh không nhỏ, đâu có thể nào Nội Viện lại không phát hiện ra?"*

Tô Thiên sững sốt một chút, chợt lắc đầu cười nói: *"Tên tiểu gia hỏa nhà ngươi quả thực cũng không phải là hạng vô dụng, hiện nay ngươi đã chiếm cứ Phong thành, hơn nữa, còn làm cái Đan Dược đấu giá hội long trọng gì đó, tự nhiên là hấp dẫn không ít ánh mắt của Hắc Giác Vực, Nội viện cũng phải chú ý một chút chứ"*

Tiêu Viêm gật đầu, hai cổ thế lực không lồ ở cùng một chỗ, tất nhiên Nội

Viện đối với vùng đất hỗn loạn kia vẫn luôn duy trì cảnh giác. Dựa theo đối sách vốn có của nội viện, bởi vì Phong Thành có khoảng cách quá gần với Nội viện, nên vẫn không cho các thế lực khác chiếm cứ Phong Thành, tránh sau này dẫn đến những phiền phức không cần thiết, nhưng bởi vì có quan hệ với Tiêu Viêm, cho nên Phong Thành đó cũng thuộc về quyền sử dụng của "*Tiêu Môn*". Nhưng cho dù là như vậy, một số thủ đoạn giám sát vẫn không khỏi phải thực hiện, dù sao Tô Thiên bọn họ cũng vì an toàn toàn cho bộ học viện mà suy nghĩ.

"Lần này trở về ngươi có tính toán gì không? À, nhưng ... hãy nói đến việc này chút ha, ngươi hiện nay vẫn đệ tử của học viện chúng ta, dựa theo thời gian mà tính ngươi vẫn chưa có tốt nghiệp. Hơn nữa thường ngày cũng không có ở trong học viện tu hành, loại hành vi này quả thực có thể để cho ta ban cho ngươi danh hiệu đệ tử bất lương". Tô Thiên ban đầu hỏi một câu, chợt trợn trừng mắt lên nhìn Tiêu Viêm.

Cười cười xấu hổ, Tiêu Viêm cũng là có một chút không biết làm sao, cười khổ nói: *"Đại trưởng lão cũng biết mà, hiện tại ta ở bên trong viện cũng không có nhiều tác dụng lớn lắm."*

Tô Thiên bĩu môi, tuy nói rằng với thực lực hiện nay của Tiêu Viêm, nếu cứ ở trong Nội Viện đúng là không thể tăng lên được bao nhiêu. Cho dù là dưới tầng chót của Thiên Phần Luyện Khí Tháp dù có Văn Lạc Tâm Viêm chân chính cũng không hấp dẫn hẳn chút nào. Nhưng một khi nhớ tới thì trong lòng vẫn còn rất khó chịu, tên này làm việc cũng không đàng hoàng tẹo nào. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đại trưởng lão, có lẽ trong hai tháng tới ta sẽ trở về Gia Mã đế quốc". Ánh mắt Tiêu Viêm tập trung trên người của Tô Thiên, trịnh trọng nói.

Hơi ngần ra, Tô Thiên nhú nhú mày, trầm ngâm nói: *"Phải về Gia Mã Đế Quốc sao? Nhanh như vậy à?"*

Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, thản nhiên nói: *"Ly khai cũng đã ba năm, một ít ân oán đã đến lúc giải quyết thôi"*

"Ai, những chuyện này ta cũng không có lời nào để ngăn cản, mặc dù thực lực hiện tại của ngươi đã tăng cao, nhưng phải luôn cẩn thận. Văn Lam Tông tại Gia Mã đế quốc thâm căn cố đế, thế lực quá khổng lồ. Hơn nữa, Văn Sơn kia cũng là một gã Đâu Tông hàng thật giá thật, nên có chút

khinh thường sơ sẩy, sợ rằng sẽ không có cơ hội ngóc đầu dậy một lần nữa đâu. Ta biết, lúc trước người tới Già Nam học viện, đã sớm có ý nghĩ sau khi thực lực tăng lên thì sẽ trở về báo thù. Nhưng trong ba năm nay, người cũng không còn là người thiếu niên đầu nhuệ khí như xưa nữa". Tô Thiên trầm ngâm một lát, sâu sắc nói.

"Đại trưởng lão dạy bảo, Tiêu Viêm ghi nhớ trong lòng... Mấy năm nay, đa tạ chiếu cố" Nghe được lời nhắc nhở chân thành của Tô Thiên, trong lòng của Tiêu Viêm có chút cảm động, sắc mặt trịnh trọng, cúi người thi lễ với Tô Thiên. Mấy năm nay, bên trong Già Nam học viện, Tô Thiên luôn ưu ái, chiếu cố hẳn, bất luận là kẻ nào cũng đều có thể nhận ra, phần ân tình này hẳn không cho phép mình khinh thường nó.

"Ha ha, nói những lời này làm chi? Người là đệ tử của Nội Viện ta, những điều này cũng là điều ta nên làm thôi". Tô Thiên khoát tay áo cười nói, nhìn khuôn mặt người trẻ tuổi trước mặt, đột nhiên thở dài một tiếng, nói: *"Thực sự ta có chút hâm mộ Dược Tôn Giả, thế nhưng có thể thu được một đệ tử xuất sắc như vậy. Ha ha, nói thật lúc trước, ta cũng có cái ý này..."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngạc nhiên, chợt thành tâm nói: *"Đại trưởng lão ở trong lòng của Tiêu Viêm cũng là một vị minh sư không thể cầu"*

Tô Thiên cười nói: *"Lúc đi có cần ta hỗ trợ gì không?"*

Tiêu Viêm gãi gãi đầu, có chút xấu hổ cười nói: "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là muốn nhờ đại trưởng lão một việc. Sau khi ta đi rồi, hãy trông coi Tiêu Môn giùm ta một chút, đây là một địa phương phát triển không tồi, sau khi ta đem việc ở Gia Mã đế quốc giải quyết xong, sẽ chính thức phái người về đây tiếp quản. Nhưng mà, trong thời gian này xin nhờ đại trưởng lão hỗ trợ một chút, dù sao cái địa phương như Hắc Giác Vực, ngài cũng biết rồi đó, nếu như không có ta chiếm giữ trước, chỉ sợ sẽ có thể lực khác chiếm lấy Phong Thành"

"Người ... là tên tiểu tử hồn đần muốn ta là người trong Nội Viện đi giúp người trông coi một thế lực trong Hắc Giác Vực". Tô Thiên có chút dở khóc dở cười, bất quá một lát sau lại vẫn gật đầu, trầm ngâm nói: "Điều này cũng tính ra không có gì là phiền phức lớn, mặc dù các thế lực lớn nhỏ ở Hắc Giác Vực rất nhiều, nhưng nếu như cùng liên hợp lại thì cho dù là Già Nam Học Viện cũng khó có thể chống lại, nhưng bọn người kia lại luôn có mưu cơ riêng cho mình, lấy thực lực của chúng ta, trông coi *"Tiêu*

Môn" cũng không phải là chuyện lớn"

"Vây thì xin đa tạ Đại trưởng lão!" Thấy Tô Thiên gật đầu, Tiêu Viêm là rất là vui sướng, ôm quyền cười nói

Tô Thiên cười cười, chợt đạm mạc nói: "Mặc dù biết lần này trở về Gia Mã đế quốc, đối với ngươi mà nói là chuyện vô cùng trọng yếu, nhưng Già Nam học viện cũng có chút địa vị đặc thù, cho nên ngươi cũng đừng trách ta không thể hỗ trợ ngươi quá nhiều đấy nhé"

"Tiêu Viêm không phải là người không hiểu chuyện, đại trưởng lão đã giúp ta nhiều rồi" Tiêu Viêm khẽ cười nói, hẳn tự nhiên không có nghĩ đến việc Tô Thiên vận dụng thế lực của Già Nam học viện để giúp hắn báo thù, dù sao, học viện cũng không phải là do mình hắn chiếm lấy.

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt thanh tú trẻ tuổi, Tô Thiên mỉm cười gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, một lát sau, tùy ý nói: "Đương nhiên, có một ít trưởng lão, đặc biệt là bọn người Lâm Diễm là từ đệ tử mà trở thành trưởng lão, mặc dù mang danh là trưởng lão của nội viện, nhưng vẫn là người tự do, bọn họ muốn làm việc gì, tự nhiên sẽ không có quan hệ quá lớn đối với chúng ta... Ngươi hiểu được chứ?"

Nghe được ẩn ý trong lời nói của Tô Thiên, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt mỉm cười gật đầu.

"Một khi đã như vậy, vậy liền đa tạ đại trưởng lão rồi!"

-----oOo-----

Chương 661: An trí Bàn Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ thư phòng đại trưởng lão Tô Thiên đi ra, Tiêu Viêm đứng ở trên thang đá nhẹ nhàng ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, ở phía sau Mỹ Đổ Toa đi sát theo hắn như bóng với hình, khuôn mặt lãnh đạm không nói lấy một câu.

Trước thư phòng, thỉnh thoảng có trưởng lão nội viện lui tới, mà một vài vị

có thân phận không thấp bên trong nội viện, khi nhìn thấy Tiêu Viêm liền dừng bước và cười một cái, không giống như thái độ lúc nói chuyện với các đệ tử bình thường. Đương nhiên trong lòng bọn họ cũng rõ ràng cái gọi là chức danh trưởng lão đối với người thanh niên trước mặt không hề có tác dụng.

Sau khi chào hỏi các trưởng lão, Tiêu viêm lúc này mới lặng lẽ thở một hơi, mấy tháng không gặp mà sao nhiệt tình như vậy?

"*Kế tiếp người muốn đi đâu?*" Đột nhiên một đạo thanh âm lạnh như băng xen lẫn một chút không kiên nhẫn từ phía sau vang lên, hóa ra đó là tiếng của Mỹ Đồ Toa – người vẫn im lặng này giờ.

"*Ta còn tưởng rằng người vẫn giả vờ câm điếc.*" Tiêu Viêm quay đầu nhìn hàng mi nhíu chặt cùng khuôn mặt lạnh như băng của Mỹ Đồ Toa cười nói.

Nhưng đối với sự trêu đùa của Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, hắn cũng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "*Đi thôi, trước qua Bàn Môn một chuyến, lần này trở về Gia Mã đế quốc, không biết bao giờ mới quay lại đây, tốt nhất đem mọi việc giải quyết cho xong đi.*"

Nói xong, Tiêu Viêm cất bước đi ra, Mỹ Đồ Toa như u hồn theo sát phía sau.

Tiêu Viêm trở lại Bàn Môn khiến cho Bàn Môn trong khoảnh khắc như sôi trào, vô số người từ khắp nơi tìm tới dĩ nhiên vì hâm mộ vị thủ lĩnh thần bí này, có thể nói giờ này danh vọng của Tiêu Viêm đã đạt tới cực hạn, từ xưa tới giờ chưa từng có một vị học trưởng nào làm được như hắn.

Trong sảnh nghị sự của Bàn Môn Ngô Hạo, Hồ Gia, Lâm Diễm, Tiêu Ngọc cùng các thành viên cao tầng của Bàn Môn bởi vì tiêu Viêm trở về mà một lần nữa toàn bộ tụ tập nơi này.

"*Tên gia hỏa này vừa về đã làm động tĩnh lớn như vậy, hiện tại không biết có bao nhiêu huynh đệ Bàn Môn ở bên ngoài chờ người xuất hiện*". Tiêu Ngọc liếc mắt về vị trí của Tiêu Viêm lại nghe ở bên ngoài đại sảnh xôn xao, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tiêu Viêm cười cười, ngay cả hắn cũng không đoán được sự lộ diện của

mình lại gây nên động tĩnh lớn tới như vậy.

" Lần này lại mất tích hơn một tháng, người trở về là muốn làm gì?" "
Lâm Diễm nghênh ngang ngồi ở ghế, đối với Tiêu Viêm trợn mắt nói.

Tiêu Viêm trầm mặc chột chậm rãi nói: "Các vị, lần này trở về là muốn cùng các người nói một chút, ta có lẽ một hai tháng tới ta sẽ rời đi Già Nam Học Viện trở về Gia Mã Đế Quốc. "

Tiêu viêm nói xong, trong đại sảnh bầu không khí đang vui lúc đột nhiên đọng lại, mọi người nhìn nhau, đối với chuyện tình của Tiêu Viêm bọn họ cũng biết một ít, nghe được hắn nói trở về Gia Mã Đế Quốc dĩ nhiên cũng đoán được ý định của hắn cho nên chẳng ai nói gì.

Trầm mặc tại kéo dài sau một lúc, Hồ Gia rút cục thì nói đầu tiên: "Nhanh như vậy sao?"

Nhìn nhiều người đột nhiên trầm mặc, Tiêu Viêm cũng là cười khổ một tiếng, thở dài nói: "Đúng vậy, mọi sự ta cũng đã chuẩn bị tốt, Tiêu gia vẫn chờ ta trở về, không thể lại tiếp tục kéo dài. "

Mọi người lại lần nữa trầm mặc, một lát sau, từng đạo thanh âm đột nhiên giống như sớm ước định: "Ta với người cùng đi! "

Tiêu Viêm sững sốt, hai mắt nhìn mọi người, trong lòng cũng là ám áp, mỉm cười nói: " Ta thật ra nghĩ lần này trở về Gia Mã Đế Quốc quá mức nguy hiểm, Vân Lam tông thực lực chỉ sợ còn mạnh hơn nhóm cường giả của Hàn Phong tấn công nội viện hai năm về trước, các người nếu cùng đi rồi, Bàn Môn làm sao bây giờ? Mà Bàn Môn lại là tâm huyết của tất cả chúng ta. "

Nghe vậy Ngô Hạo, Hồ Gia nhất thời uể oải hẳn đi.

" Từ lúc đầu ta cũng đã nói với người rồi?" Lâm Diễm giang tay về phía Tiêu Viêm nói " Ta ở lại nội viện tác dụng cũng không lớn, có thể cùng người ra ngoài xông xáo một phen nói không chừng hiệu quả lại khả quan"

Nhìn thấy khuôn mặt cười tủm tủm của Lâm Diễm, Tiêu Viêm có chút chần chờ, liền gật gật đầu, nói: "Ta cũng không nói quá làm gì, thực lực của người ta rất yên tâm, hơn nữa người ở Bàn Môn cũng không còn gì tác

dụng, theo ta cũng được."

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Lâm Diễm khuôn mặt cũng là nhin không được một trận run rẩy, cái gì gọi là người ở Bàn Môn cũng không còn gì tác dụng? Người này nói chuyện cũng quá đáng thật.

"Thế còn ta thì sao? Tên gia hỏa kia còn có thể đi, chẳng lẽ ta còn không được?" Đột nhiên có tiếng nói non nớt lại thanh thúy vang lên. Tiêu Viêm nhìn tiểu cô nương áo trắng với cái eo thon nhỏ không khỏi có chút chần chờ. Tuy nói thực lực của Tử Nghiên so với Lâm diễm còn mạnh mẽ hơn nhưng lần này trở về Gia Mã Đế Quốc thực sự không phải là đi chơi, trong đó nguy hiểm không nhỏ, hẳn cũng không rất nghĩ đem tiểu nha đầu đáng yêu này kéo vào.

"Người định không luyện chế Hóa Hình đan cho ta sao? Người là một tên lười gặt, muốn ăn đòn có phải hay không?" nhìn thấy Tiêu Viêm chần chờ, Tử Nghiên dựng đứng lông mày, quả đấm nhỏ nắm chặt, cảm tức nhìn Tiêu Viêm, nhiều năm nay nàng đã quá chán ở Nội viện, hiện tại có cơ hội đi ra ngoài xông xáo, nàng tự nhiên là nên nắm chắc cơ hội, quan trọng hơn là đi theo bên cạnh Tiêu Viêm, cũng không phải ăn mấy cái dược liệu khó nuốt nữa. đương nhiên lí do này phải giấu ở trong lòng còn lí do kia chỉ cái cái có.

Nhìn Tử Nghiên kia bộ dáng đáng yêu tròn mắt nhìn, Tiêu Viêm có chút dở khóc dở cười, trầm ngâm sau một lúc lâu, cũng là gật gật đầu. Nói: "Theo ta đi cũng được nhưng người phải nghe theo lời ta, nếu không ta đuổi người trở về"

Mặc dù tiểu nha đầu tính tình khờ dại nhưng thực lực thật không thể nghi ngờ, hơn hai năm không thấy, sợ rằng quái lực kinh khủng kia của nàng lại tăng trưởng không ít, cái loại này quái lực này chỉ sợ cường giả Đấu Hoàng cũng không dễ chịu.

"Hừ. Ta đây không sợ người." nghe được Tiêu Viêm đáp ứng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tử Nghiên bốc lên một tia đắc ý liền bĩu môi nói.

Đem ánh mắt lại lần nữa hướng về Hồ Gia cùng Ngô Hạo, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: "Nói vậy các người cũng có thể nghe nói về một chút tin tức, ta tại Hắc Giác Vực tổ chức một thế lực tên là "Tiêu Môn", "Bàn Môn" ở học viện tiềm lực vô hạn nhưng quản chế có chút

thiếu hụt, đệ tử sau khi tốt nghiệp hầu như đều rời đi mà Hỏa năng của Nội Viện lại không thể cung ứng bọn họ sinh tồn tại thế giới bên ngoài, sở dĩ ta nghĩ mời các người chú ý nhiều hơn một chút, ngày sau nếu là có đệ tử tốt nghiệp, có thể đem bọn họ giới thiệu đi vào "*Tiêu Môn*", đương nhiên họ phải hoàn toàn tự nguyện, nếu là bọn họ không muốn thì không cần miễn cưỡng. "

Đối với tiềm lực Bàn Môn, Tiêu Viêm khá coi trọng, có thể đi vào Nội Viện làm đệ tử, phần lớn đều là người có thiên phú không tồi, nếu bồi dưỡng thích đáng, ngày sau tất nhiên không hề yếu, còn nếu là có thể đưa bọn họ chiêu tập, này sẽ là một cỗ lực lượng rất mạnh tiềm tàng.

"Gia nhập "*Tiêu Môn*"? Như vậy hay không có chút không ổn? Tiêu Môn thành lập tại Hắc Giác Vực, như vậy mà có thể xem như thế lực của Hắc Giác Vực, người cũng không phải không biết, đệ tử Già Nam Học Viện, đối với nơi đó vẫn rất kiêng kị. " *nghe vậy, Ngô Hạo cùng Hồ Gia đều là nhú mày, trầm ngâm nói.*

"Ha ha, ta tự nhiên là biết điểm ấy, nhưng Già Nam Học Viện cùng Hắc Giác Vực tranh đấu không ngừng, luôn luôn phòng bị Hắc Giác Vực cũng đã cũng không phải là kế sách lâu dài. Còn nếu là ngày sau Tiêu Môn khuếch trương lớn hơn, trong đó thành viên có không ít là nội viện, các người nghĩ thế lực này giả sử cùng đội ngũ học viện ra ngoài tu luyện thì thái độ sẽ là thân thiết hay căm thù?" *Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.*

"Hơn nữa, một khi Tiêu Môn dần trở nên quy mô, có lẽ còn trở thành trung gian để cho Già Nam Học Viện cùng Hắc Giác Vực hòa bình với nhau."

Ngô Hạo cùng Hồ Gia nhú mày trầm tư, bọn họ tự nhiên cũng là biết những học viên này cũng không giống như những tông phái bên ngoài có kỷ luật nghiêm cẩn. Cho dù thế nào đi chăng nữa họ cũng là đệ tử, không có khả năng đặt cho họ chế định gì đó phản bội lại tông môn. Hành động lần này của Tiêu viêm chính là đem Bàn Môn thành Tiêu Môn, làm một phương thế lực của Hắc Giác Vực. Môn quy của Tiêu Môn tất nhiên là có chút nghiêm khắc, loại môn phái này khả năng điều động dĩ nhiên lớn hơn Bàn Môn gấp trăm lần. Nếu tính toán dành cho những người sẽ rời đi nội viện cũng là không tệ rồi

"Nếu như các người còn lo lắng, trong khoảng thời gian lúc ta rời đi, "*Tiêu*

Môn" đang cần người quản lý, hai người các người trước tiên có thể tạm trông coi, như thế các người liền có thể hoàn toàn hiểu biết liên quang giữa hai bên. " Tiêu Viêm cười nhạt nói.

"Người mới là thủ lĩnh chân chính của Bàn Môn, việc này người có quyền quyết định... Người đã có ý tưởng như vậy, vậy ta nghe lời người. " Ngô Hạo cùng Hồ Gia cười cười, hơi trầm ngâm, chợt gật đầu nói.

"Nếu không phải có các người, Bàn Môn đã sớm giải tán, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? " Tiêu Viêm thở dài một tiếng, nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Nếu là không có người liều chết tạo nên danh vọng này, chỉ dựa vào hai người chúng ta thì có nghĩa lý gì? " Ngô Hạo lắc lắc đầu, bọn họ đều cũng rõ ràng, tuy nói chuyện tình của Bàn Môn Tiêu Viêm xác thật rất ít tham dự, nhưng mà nếu không có danh vọng của Tiêu Viêm, Bàn Môn muốn phát triển đến quy mô này, chỉ sợ là chuyện không thể nào, cho dù địa vị của Tiêu Viêm tại Bàn Môn trong suy nghĩ của mọi người, từ lúc này đây hẳn trở về dần dặt lên động tĩnh liền là có thể rõ ràng có thể thấy được.

"Hai người các người cũng đừng có thổi phồng cho nhau, việc này cứ theo lời Tiêu Viêm đi, ta cùng với Ngô Hạo thực lực quá thấp, sợ nếu phải cùng với người trở về Gia Mã Đế Quốc cũng đã không giúp được gì, cho nên liền trước ở tại chỗ này quản lý Bàn Môn cùng Tiêu Môn, tới khi nào chúng ta đột phá đến Đâu Vương cấp bậc, liền tới giúp người. " Hồ Gia liếc mắt kiên quyết nói..

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng là chậm rãi thở dài một hơi nhẹ nhõm, trọng yếu nhất Bàn Môn hiện giờ đã an trí thỏa đáng, cũng làm cho hắn yên tâm. Kế tiếp liền yên tĩnh một hai tháng đợi bên kia Tiêu Lê triệu tập đầy đủ nhân thủ. Sau đó kế hoạch trở về mới chính thức triển khai!

-----oO-----

Chương 662: Mười chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dàn xếp xong mọi việc của Bàn Môn. Tiêu Viêm cũng hoàn toàn yên tâm, bởi vì Tiêu Lệ bên kia chiêu tập nhân thủ còn cần một khoảng thời gian, sợ dĩ hấn hoàn toàn an tâm nên cũng chưa rời đi Nội Viện.

Tin tức Tiêu Viêm sắp rời đi cũng không có loan truyền ra ngoài, bởi vì đám người Ngô Hạo biết, một khi tin tức này truyền tới tai mọi người trong Bàn Môn sẽ khó tránh khỏi làm cho rất nhiều người mất tinh thần. Dù sao Tiêu Viêm thường xuyên mất tích, mấy tháng trời không thấy mặt là chuyện cực kỳ bình thường, bởi vậy che dấu cũng thật dễ dàng, đợi ngày sau lúc thời cơ thích hợp thì đem tin tức này công bố ra ngoài, như thế có lẽ sẽ tốt hơn.

Thời gian sau đó, Tiêu Viêm liền an tâm đợi tại Nội Viện Bàn Môn, bỗng nhiên hứng khởi trước mặt mọi người ra tay luyện chế một ít đan giai đan dược, song khi hấn chuẩn bị tiến hành lại làm cho thành viên Bàn Môn vây xem, mà mỗi một lần hấn động thủ luyện chế đan dược, đều đưa tới vô số người quan khán. Tuy nói hiện giờ Bàn Môn đã chiêu mộ Luyện Dược Sư số lượng cũng có quy mô không nhỏ, nhưng đối với vị Tiêu Viêm học trưởng được mệnh danh là đệ nhất Luyện Dược Sư tại Nội Viện. Cho dù là Luyện Dược Sư ở Bàn Môn cũng ôm lòng hiếu kỳ rất lớn, dù sao rất nhiều tân sinh cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy cái năm Tiêu Viêm cùng "*Dược Bang*" thủ lĩnh tỷ thí, làm người ta khen không dứt miệng về trận tỷ thí luyện đan đó.

Mà lúc này Tiêu Viêm đang rất là rảnh rỗi, vào một ngày Lâm Diễm lại theo mang cái bộ mặt cùng nụ cười giảo quyệt tìm tới cửa, sau đó kéo hấn ra khỏi Bàn Môn, mang đi đến đấu tràng thi đấu ở trong Nội Viện là nơi luôn có tiếng động lớn rung trời, tiếng xôn xao vang lên mãi mãi.

Tràng thi đấu Nội Viện, nơi đó là cái địa phương nóng bỏng nhất toàn bộ Nội Viện, mỗi ngày đều có vô số người ở trong này đổ mồ hôi, người thắng sẽ được hưởng thụ tràng hoan hô cùng vinh quang hoặc là bài danh, mà người bại trận, thì đơn độc một mình với vẻ mặt ủ rũ mà lui bước, sau đó ghen một hơi dùng sức tu luyện, chờ mong ngày nào đó lấy lại danh dự.

Lúc tiến vào tràng thi đấu, trên cái sân thi đấu khổng lồ kia cũng không có một bóng người nào cả, sân đấu náo nhiệt liên miên không dứt như ngày xưa đã không thấy, ngược lại chung quanh trên đài cao được bao phủ bằng đầu người dày đặc, thanh âm xì xào bàn tán giống như có vô số con ruồi tụ

tập lại ở tại trong sân đấu không ngừng quanh quẩn.

Mà chút ít thanh âm ong ong đó tại trong khoảng khắc Tiêu Viêm tiến vào tràng thi đấu cũng đột ngột biến mất, chợt từng đạo ánh mắt dần dần nóng cháy, một lát sau, tiếng hoan hô điếc tai nhức óc giống như sấm sét vang vọng dựng lên.

"Ngươi ... cái tên này... Đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ở chỗ này cùng ta đánh một hồi sao?" Tiếng động kịch liệt to lớn cùng tiếng ồn ào làm cho Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, không biết phải làm sao bèn nhìn Lâm Diễm ở bên cạnh nói:

"Ta... không phải đấu với ta, mà hoàn toàn đấu với một người khác a". Lâm Diễm cười hắc hắc. Chợt giơ tay lên vỗ vỗ, tiếng vỗ tay không ngừng vang dội tại trong sân thi đấu, mà theo tiếng vỗ tay này chấm dứt, hai đạo thân ảnh đột ngột mạnh mẽ lướt ra, cuối cùng thiểm điện xuất hiện tại phía trên sân thi đấu, Tiêu Viêm ánh mắt thoáng nhìn liền cảm thấy ngạc nhiên, ở phía dưới hai người rõ ràng là Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh.

"Hai người này?" Nhìn đến ánh mắt kích động đang ngẩng đầu lên của Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh, Tiêu Viêm ngạc nhiên hỏi.

"Ta biết, ngươi lần này trở về Gia Mã Đế Quốc hẳn là cần không ít người giúp đỡ, cho nên ta đem chuyện ngươi muốn rời khỏi nơi này nói cho hai người kia biết, đương nhiên, ta cũng không có biểu lộ cái gì ý tứ mời đến bọn họ, nhưng hai người này lại chủ động nói, ngươi nếu có thể đánh bại hai người bọn họ, bọn họ cùng với ngươi trở về Gia Mã Đế Quốc để biết một chút cái gì gọi là Vân Lam Tông". Lâm Diễm nhún vai, cười nói.

Tiêu Viêm khẽ giật mình, chợt có chút kinh ngạc nhìn hai người ở phía dưới, Lâm Diễm muốn đi theo hẳn đi Gia Mã Đế Quốc thực bình thường, dù sao lúc trước hẳn đã sớm đề cập qua, bất quá hai người này sao cũng muốn như vậy...

"Hắc hắc, những lão bằng hữu trước đây hiện giờ phần lớn đã ly khai Nội Viện, nếu như tiếp tục lưu lại tại nơi này chẳng có ý nghĩa gì lớn lắm, kỳ thật lúc trước cái tên gia hỏa kia đối với ngươi vẫn rất là bội phục, ngươi đừng xem hai người này ngày thường cực kỳ kiêu ngạo, có phải hay không ngươi cũng có tâm tư như vậy. Nhìn từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ cũng đã xem ngươi là bằng hữu đáng giá nhất" Lâm Diễm cười nói.

"Nếu ngươi cũng cho rằng hai người này là bằng hữu đáng giá nhất. Như vậy, ta liền đáp ứng yêu cầu của bọn hắn, hơn nữa không cần lưu thủ, hung hăng đánh bọn họ một bữa"

"Đúng, đúng, Tiêu Viêm đánh hai người này một trận đi, hai người bọn họ đều là ở tràng thi đấu tỉ lệ thắng cao nhất, ngươi đã có ý rời đi Nội Viện nên cũng lưu lại cho bọn học sinh một cái dấu ấn khó có thể quên được, người trẻ tuổi cũng nên làm một chút chuyện điên cuồng đi". Đột nhiên có tiếng cười ở sau lưng vang lên, Tiêu Viêm quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Ngô Hạo, Tiêu Ngọc cùng một đám người. Xem sắc mặt của bọn họ tựa hồ đã sớm biết việc này.

Nhìn qua khuôn mặt hơi có chút chờ mong của Lâm Diễm. Nhìn nhìn lại khuôn mặt giứt giây của đám người Ngô Hạo, Tiêu Viêm tức cười, một lát sau, gật đầu cười, nói: *"Một khi đã như vậy, ta hung hăng đấu với hai người này một bữa, kỳ thật ý niệm này ta cũng đã suy nghĩ nhiều lần, bắt quá khi xưa cũng không bốn sự (cái cớ) này".*

Nói xong, Tiêu Viêm mũi chân điểm một cái trên mặt đất, thân hình hạ xuống trên lan can, sau đó giống như một cái bóng thoáng hiện ra, trong thời gian ngắn liền hiện ra trên mặt đất sân thi đấu.

Nhìn qua phần đối diện là một sắc mặt chứa đựng một chút phấn khởi của hai người, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, bàn tay nắm chặt, chọt một loại thanh âm bùm bùm bốp bốp vang lên.

Tiêu Viêm vừa vào sân thi đấu, chung quanh trên đài cao liền vang lên tiếng hoan hô như bài sơn đảo hải, một người đối chiến hai vị Đấu Vương trưởng lão Nội Viện, với lực phát đội hình như vậy, chỉ là so với dĩ vãng trên sân thi đấu khó có thể xuất hiện một màn này. Hơn nữa ba người này cùng xuất trường một lượt đều là những tên gia hỏa xuất sắc nhất đứng trên "Cường bảng" năm đó, Tiêu Viêm hiện giờ ở bên trong nội viện truyền kỳ sắc thái, cơ hồ không ai bằng, mà Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh hai người cũng là trong ba người đứng đầu trên "Cường bảng" năm đó. Hiện giờ lại đứng vào hàng trưởng lão, thực lực không thể khinh thường, hai người liên thủ chỉ sợ cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng đều có thể miễn cưỡng đánh một trận.

"Tiêu Viêm, lần này không cần lưu thủ, ta cùng Liễu Kinh đồng dạng cũng

sẽ thi triển toàn lực". Lâm Tu Nhai nhìn qua dáng người cao ngất, vẻ mặt mỉm cười của hắc bào thanh niên ở trước mặt, cười nói.

"Đánh bại hai người chúng ta, chúng ta liền làm tay đấm của ngươi!" Liễu Kinh ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Tiêu Viêm nói.

Tiêu Viêm cười cười, chợt hướng về phía hai người làm cái thủ thế, cười nói: *"Mười chiêu! Trong vòng mười chiêu nếu không thể cho các ngươi hai người rút dài, vậy liền tính ta thua đi!"*

"Hắc hắc, thật cuồng vọng, tỷ thí lần này ngay cả đại trưởng lão bọn họ cũng đều đang ở tại đây, ngươi đang cần phải lười đó chứ". Lâm Tu Nhai nhìn một nơi nào đó trên đài cao chỉ chỉ, cười hắc hắc nói.

Tiêu Viêm ánh mắt theo Lâm Tu Nhai chỉ nhìn lại, quả nhiên là nhìn thấy Tô Thiên cùng nội viện trưởng lão mặc dù luôn bận rộn nhưng lúc này lại đang ngồi ung dung như vậy, cười tủm tỉm nhìn phía dưới sân thi đấu.

"Các ngươi, bọn người kia... rãnh rồi quá đi chứ" Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn hai người khẽ cười nói: *"Bất quá... Vẫn như cũ mười chiêu"*

Nghe được lời này, Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh đều nhướng lông mày lên, chợt cười hắc hắc, hùng hồn đấu khí đột nhiên từ trong cơ thể bùng phát ra, hai người riêng rẽ dờ từng bước, nhìn cước bộ như tùy ý nhưng lại làm cho Tiêu Viêm trong ánh mắt hiện lên một chút kinh ngạc, tư thế hai người như vậy có thể tùy thời tùy khắc đồng thời ứng phó với đối phương và phát động công kích từ bất kỳ góc độ nào, hai người phối hợp, như thế nào đạt đến loại trình độ ăn ý này?

"Khó trách dám kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có một ít dự phía trước" Tiêu Viêm cười lắc lắc đầu, Đấu khí màu xanh biếc từ trong cơ thể các nơi trào ra, cuối cùng như hồng thủy chạy chồm trong kinh mạch, hùng hồn lực lượng cảm giác tràn ngập tại từ da tay xuống bên trong mỗi một tế bào của Tiêu Viêm.

Nhìn giữa sân trong giây lát bùng phát ra tam đạo cường hãn hơi thở, chung quanh trên đài cao tiếng hoan hô lại vang dội hơn vài phần, rất nhiều người đều bởi vì tận mắt nhìn thấy một hồi long tranh hổ đấu mà kích động đến nổi sắc mặt đỏ lên.

"*Chuẩn bị tốt chưa?*" Tiêu Viêm nhìn đối diện hai người, nhẹ giọng nói.

"*Xuy!*"

Đối với Tiêu Viêm hỏi, Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh dùng hành động trả lời, hai người thân hình run lên liền là hóa thành hai đạo bóng ảnh mơ hồ phân tán mà ra, cuối cùng hiện lên một độ cong có chút huyền dị, đối với Tiêu Viêm mãnh liệt phóng đi.

"*Tốc độ không tồi*"

Liếc mắt một cái, hai đạo bóng ảnh mơ hồ dữ dội đã lướt đến, Tiêu Viêm cười, thân hình không chút sút mẻ, trong nháy mắt, hai đạo kinh phong liền đột nhiên tới, kinh khí bén nhọn mang theo tiếng xé rách không khí nhưng chói tai vang lên, lúc lên lúc xuống, đối với Tiêu Viêm công kích mà đi.

Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh công kích vị trí thật là có chút xảo quyết, lúc lên lúc xuống vừa vặn là lấy hai cái vị trí thiết yếu trên người Tiêu Viêm mà chiếu cố, nếu Tiêu Viêm chỉ phòng ngự một chỗ, một chỗ khác tất nhiên sẽ bị đánh trúng.

Dưới vô số ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm giống như pho tượng điêu khắc, tại hai người quyền phong dần dần tới sát, trong khoảng khắc thân hình mạnh mẽ run lên, chợt mọi người kinh ngạc nhìn thấy hai cái hư ảo chân ảnh di động ra hai bên, mà hai cái hư ảo chân ảnh đang cùng Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh nắm tay va chạm nhau thì lại như biến thành thực chất, trong chốc lát bộc phát ra lực lượng cực kì khủng bố.

Chiêu thứ nhất!

"*Bùm!*"

Tiếng trầm thấp ở giữa sân vang lên, mạnh mẽ lực đạo tại khoảnh khắc đó như hồng thủy tiết ra, cũng trực tiếp làm cho thân ảnh Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh chợt lui gần vài chục bước, mỗi một lần bàn chân hạ xuống, đều lưu lại thật sâu vết chân trên mặt đất.

"*Người này, tốc độ cùng lực lượng rất khủng khiếp...*" Liễu Kinh thân hình

ổn định, trong lòng một đạo ý niệm vừa mới hiện lên, cả người lỗ chân lông đột nhiên co rút nhanh, chợt trong con mắt hiện lên một đạo hắc tuyến giống như tại khe hở không gian trung xuyên qua, đột nhiên bắn tới.

Bóng đen trong ánh mắt dần hiện lên, Liễu Kinh phản ứng đồng dạng không chậm, bàn chân đạp mạnh một cái, thân hình tráng kiện liền cấp tốc chợt lui.

Bóng đen hiện ra, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay đối với Liễu Kinh mở ra, chợt một cỗ hấp lực vô hình cuồng bạo trong khoảnh khắc bùng phát ra, mà ở dưới hung mãnh hấp lực này thân hình Liễu Kinh đang hung hãn thối lui trở nên chậm chạp, nhưng mà còn không đợi hắn tăng lực lui về phía sau, thì cỗ hấp lực đột ngột tiêu tán, một cỗ lực lượng cường hãn đẩy mạnh lên, đem thân hình chán đác thối lui nhanh hơn, hai chân kéo theo một cái khe thật dài xuất hiện trên mặt sân thi đấu.

Chiêu thứ hai!

Trong cơ thể đấu khí dữ dội tuôn trào, đem cỗ hấp lực khó chịu ở trong lòng ngực tiêu trừ đi, sau đó Liễu Kinh nghiêng đầu nhìn cách mình một khoảng hai ba thước xuất hiện một đường thật dài, trên trán nhin không được hiện lên một ít mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa ra khỏi sân thi đấu.

"Hiện tại cũng không phải là thời điểm may mắn nha"

Ngay khi Liễu Kinh đang còn xả hơi, đột nhiên một thanh âm mỉm cười truyền đến, chợt nhàn nhạt tiếng sấm vang vọng, bóng đen lại lần nữa làm người ta trợn mắt há mồm hiện ra trước mặt Liễu Kinh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đại Liệt Phách Quan Trảo!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm theo sát tới, Liễu Kinh sắc mặt hơi trầm xuống, bàn tay đã sớm đột nhiên nổi lên đấu khí, đấu khí bao vây lấy bàn tay, đem nó nhuộm đẫm thành kim loại thủ trảo, mang theo một cỗ không gian dao động, hướng lòng ngực Tiêu Viêm hung hăng chụp tới.

Nhìn Liễu Kinh thi triển sở trường của hắn, Tiêu Viêm tuy nhiên vẫn không tránh không né, ngón tay quý dị thò ra, cuối cùng bám tay búng ra liên tục, ngón tay đánh động mang theo kinh khí giống như vô hình như

đạn pháo, liên miên không ngừng giã tại phía trên thủ thảo Liễu Kinh, đem khủng bố kinh lực trên thủ thảo triệt tiêu xuống.

Chiêu thứ ba!

Tại dưới hàng loạt kinh khí bắn ra của Tiêu Viêm, trên bàn tay Liễu Kinh mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, bất quá hắn lại không chút nào ý tứ thu chưởng trở về, mà mang theo một cỗ khí thế hung hãn, trong chớp mắt chộp tới hai tay Tiêu Viêm, hai móng vuốt đột nhiên biến thế, một thảo, lập tức đem song chưởng Tiêu Viêm gắt gao bắt lấy một cách chắc chắn.

"Động thủ!"

Nắm chặt ở cánh tay Tiêu Viêm, Liễu Kinh đột nhiên gầm nhẹ một tiếng!

Mà đối tiếng hô Liễu Kinh vừa dứt, sau lưng Tiêu Viêm một trận thanh phong lướt nhẹ qua, Lâm Tu Nhai thân hình cũng là thoáng hiện ra, song chưởng nắm chặt, đao phong màu xanh nhạt xoay quanh không ngừng, chọt giống như trường thương sắc bén, đối sau lưng Tiêu Viêm bắn nhanh tới.

Nhìn ở giữa sân đột ngột xuất hiện biến cố, trên khán đài nhất thời vang lên từng trận kinh hô, hiện giờ Tiêu Viêm hai tay bị kìm chặt, sợ là khó có thể đào thoát khỏi công kích của Lâm Tu Nhai.

Dưới vô số luồng ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Tu Nhai bàn tay như đao phong rớt cục khoảng cách được rút tới gần, thật mạnh đánh tại sau lưng Tiêu Viêm, nhưng mà, ngay tại khoảnh khắc đánh trúng đó, bàn tay cư nhiên quỷ dị từ trong cơ thể Tiêu Viêm xuyên thấu đi ra ngoài.

"Xôn xao..."

Một màn quỷ dị này làm cho toàn trường vang lên từng trận ồ ồ.

"Người này lại đem 'Tam Thiên Lôi Động' tu luyện tới mức này đến sao..." Tô Thiên kinh ngạc nhìn một màn quỷ dị ở phía dưới, không khỏi thấp giọng lầm bầm nói.

Cánh tay Lâm Tu Nhai xuyên thấu thân thể Tiêu Viêm trong chốc lát, hắn cùng với Liễu Kinh sắc mặt đều đồng thời đại biến, hắn đến tận cùng cảm giác không thể tưởng tượng được, bởi vì hắn cảm giác rất rõ ràng tại trong

nháy mắt trước, Tiêu Viêm còn đích xác xác thực thực đã bị hấn sở chế trụ, nhưng nháy mắt sau một thân liền quỷ dị biến mất.

"Đây xem như chiêu thứ năm đi ha?"

Ngay khi hai người sắc mặt đại biến thì một đôi bàn tay hơi có chút lạnh lẽo, cũng chẳng biết lúc nào lặng lẽ khắc ở trước ngực cùng sau lưng hai người, nhàn nhạt băng lạnh làm cho hai người cả người cả lông tơ đều đột nhiên bị dựng lên, ở vị trí này chỉ cần kinh lực của hắn phun ra, Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai sợ không chết cũng bị trọng thương.

Mệnh môn bị chế trụ, Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh thân hình trong nháy mắt liền cứng ngắc, trên trán mồ hôi lạnh tuôn chảy như suối, tên kia tốc độ... Quả thực đã đạt tới trình độ đáng sợ như thế này sao.

"Bùm!"

Kinh phong nhẹ nhẹ đột nhiên bùng nổ, trực tiếp đem Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh chân bay lên không trung, sau đó trên mặt đất chạt vật quay cuồng vài vòng, mất một lúc mới thân hình đứng vững.

"Đã xong rồi sao?"

Trên đài cao là một mảnh yên lặng không tiếng động, chỉ có thanh âm Tiêu Viêm khẽ cười chậm rãi vang lên. Trận chiến đấu này, rất nhiều người cũng đều thấy không rõ tình huống chiến đấu đích thực, bất quá tốc độ Tiêu Viêm giống như lóe ra quỷ dị xuất hiện lại quỷ dị biến mất, nhưng lại làm cho vô số người âm thầm cảm thấy hoảng sợ.

Mảnh yên tĩnh kéo dài được một lúc, rốt cục bị một đạo võ tay đánh vỡ. Ngay sau đó, tiếng võ tay như sấm rền, ầm ầm vang vọng!

Từ trên mặt đất đứng lên, Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh liếc nhau một cái, đều là lắc đầu cười khổ, chênh lệch quá lớn, căn bản không thể sánh bằng được, cái loại tốc độ khủng khiếp này bọn họ căn bản không có nửa phần phần thắng.

"Người kia... Quả thực quá kinh khủng, năm đó ta còn có thể cùng hắn liêu mạng đến lưỡng bại câu thương, nhưng hiện giờ..." Liễu Kinh cười khổ nói.

Lâm Tu Nhai vẻ mặt cũng không biết làm sao, đành cười khỏ, lúc trước Tiêu Viêm mặc dù xuất sắc, nhưng chỉ có thể làm cho hắn hơi cảm giác nhìn thẳng vào mà thôi, nào có nghĩ đến chỉ là cách hai ba năm thời gian, chính bản thân cũng rất ngưỡng mộ...

"Khó trách ngay cả Huân Nhi cô gái xuất sắc như vậy đều đối với hắn nhìn trúng... Hiện giờ xem ra, à mà hắn cũng xác thật có tư cách kia..."
Nhìn vẻ mặt âm áp mỉm cười của thanh niên trên sân đấu, Lâm Tu Nhai ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

-----oOo-----

Chương 663: An bình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau thắng lợi hoàn mỹ của Tiêu Viêm tại trận thi đấu làm cho vô số người sợ hãi than. Trận chiến đấu này chỉ sợ một lần nữa trở thành chủ đề cho mọi người bàn tán trong Nội viện.

Tên tuổi hai người Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh lúc này như sấm động bên tai, bài danh ba vị trí đầu tiên trong Cường bảng. Vị trí đó trên Cường bảng của họ tồn tại cho đến tận khi bọn họ thoát ly thân phận trở thành Nội viện trưởng lão thì vẫn không ai có thể chiếm được. Bởi vậy, so với Tiêu Viêm mất tích hai năm, tuy nói là trong đó có phủ đậm màu sắc truyền kỳ nhưng ngược lại khiến cho không ít người không tin những chuyện đó.

Tuy nói lúc trước Tiêu Viêm xuất hiện ở tháp liền cùng với Lâm Tu Nhai tiến hành giao thủ qua một lần. Nhưng đó dù sao cũng chỉ là luận bàn, có thể nhìn thấy chênh lệch thực lực giữa hai người, nhưng bất quá có nhiều đệ tử bình thường làm sao có đủ thực lực nhìn được tình huống quá nhanh trong khi giao đấu đó được. Cho dù sau này, trong khi Nội viện phát động công kích toàn diện với Hắc Minh, Hàn Phong với thực lực Đấu hoàng chết trong tay Tiêu Viêm, loại chiến tích khủng bố này xác thật có thể làm cho người khác sợ hãi, nhưng chính vì quá mức khó tin nên tạo ra sự mờ ảo, khiến người khác có cảm giác khó tin.

Loại cảm giác này dù rất nhiều người không biểu hiện ngoài miệng nhưng

trong lòng lại mơ hồ tồn tại một ý niệm như vậy trong đầu.

Nhưng hiện giờ, sau trận đấu này thì cơ hồ có đến hơn một nửa đệ tử Nội Viện đã chính mắt chứng kiến trận chiến hoả bạo nên khiến cho ý niệm mơ hồ trong đầu kia hoàn toàn biến thành mây khói.

Đối với thực lực của Lâm Tu Nhai cùng với Liễu Kinh thì các học viên trong Nội Viện đã hoàn toàn khâm phục, nhưng bây giờ cho dù bọn họ cả hai liên thủ cũng khó lòng trụ được với Tiêu Viêm trong mười hiệp. Thực lực như vậy đã đủ khiến cho mọi người từ trong sâu thẳm có sự hoảng sợ, hoài nghi đối với Tiêu Viêm tự động nuốt vào trong bụng.

Bởi vậy, cho dù trận chiến khiến cho người khác nhiệt huyết sôi trào đã qua đi mấy ngày nhưng các học viên vẫn không ngừng truyền bá cho nhau, ngẫu nhiên ngồi nói chuyện phiếm thì trên khuôn mặt cũng toát lên một chút kinh sợ, có thể thành lập ra một thế lực Bàn Môn quả nhiên không phải là những kẻ bình thường.

Mà đối với một số thành viên khác là thành viên của Bàn Môn, trong lúc bàn luận với người ngoài lại có vẻ hưng phấn, nhìn thấy đối phương nhắc đến một số tên tuổi truyền kỳ đều toát ra một vẻ kính nể thì bọn họ làm ra vẻ không thèm để ý, khoát tay áo rồi chợt làm như tùy ý nhắc tới mình ở trong Bàn Môn đã từng vô tình gặp qua những truyền kỳ đó. Sau khi quan sát đối phương luyện đan dược thì còn may mắn được tặng một quả đan dược. Lúc đó nhìn những khuôn mặt tràn đầy vẻ hâm mộ bên cạnh, trong lòng họ tràn đầy vẻ kiêu hãnh, thoả mãn.

Ở bên ngoài, bởi vì trận đại chiến mà rơi vào tình trạng nhiệt náo, nhưng Tiêu Viêm thì lại một lần nữa ẩn trong Bàn Môn, thỉnh thoảng thì chỉ có Lâm Diễm, Lâm tu Nhai, Liễu Kinh ghé qua, còn phần lớn thời gian Tiêu Viêm ở trong mật thất tiến hành luyện đan hoặc tu luyện.

Thời gian an lành cứ nhẹ nhàng trôi qua, bất giác Tiêu Viêm đã ở trong Nội Viện được nửa tháng. Lúc này tin tức của Tiêu Lệ cũng đã truyền đến, theo đó hẳn ở bên kia cũng đã tiến hành việc chiêu mộ nhân thủ. Cường giả tại Hắc Giác Vực nhiều như mây, nhưng muốn đem những gã gia hoả hung hăng bất kham đó thu phục dưới trướng không chỉ cần có nhiều kim tệ mà còn có thực lực thuyết phục bọn họ. Mà những thứ này thì hiện tại Tiêu Môn đều có cả. Bởi vậy, không ít kẻ không thế lực nhưng trong Hắc Giác Vực có tiếng là cường giả đối với sự chiêu mộ của Tiêu Môn đều tỏ

ra hứng thú. Dựa vào tình huống hiện nay thì chỉ sợ là khi Tiêu Môn chiêu mộ xong đội hình thì đối với yêu cầu của Tiêu Viêm còn muốn cao hơn hơn.

Bàn Môn, trên đỉnh lâu, Tiêu Viêm đứng một mình trên cao nhìn xuống, một lát sau, một loạt tiếng bước chân chậm rãi vang lên, hắn quay đầu nhìn lại thì ra đó là Tiêu Ngọc, vừa muốn nói chuyện thì ánh mắt đã quét về phía sau, ở đó xuất hiện một bóng dáng kiều mị.

"*Tiêu Mị?*" - Dung mạo quen thuộc làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra rồi chột cười kêu lên một tiếng.

"Tiêu Viêm biểu ca".

Cô gái mặc một bộ đồ màu tím nhạt, thân thể mềm mại, có lồi có lõm, tuổi không lớn, nàng tại một số phương diện đã có được phong thái nữ nhân thành thực của, đặc biệt là sự quyến rũ cùng với khuôn mặt nhỏ thanh thuần tản ra một loại mị lực khác thường. Một cô gái xuất sắc như vậy trong Nội Viện quả thật không thể thiếu người theo đuổi, tuy nhiên cô gái có nhiều người theo đuổi như vậy nhưng trong mắt luôn có chút lãnh ngạo lúc này lại có chút sợ hãi, thấp giọng kêu lên.

Tiêu Viêm gật đầu cười, đem ánh mắt một lần nữa chuyển đến hướng Tiêu Ngọc, nói

"Ở trong Nội Viện đợi lâu như vậy, phần lớn sự tình đã giải quyết xong, thời gian còn lại ta muốn đi thâm sơn tu luyện một phen, sau đó cùng Nhị ca chuẩn bị sự tình bên kia cho tốt, rồi quay lại Nội Viện mang bọn Lâm Diễm rời đi".

Nghe vậy, Tiêu Ngọc ngẩn ra, hơi nhíu mi, nói:

"Nhất định phải an bài nhanh như vậy sao?"

"Vân Lam Tông cùng với Vân Sơn cũng không phải là địch nhân bình thường. Năm đó bị đuổi giết ra khỏi Gia Mã đế quốc, ta suy nghĩ liền liền mình tăng mạnh thực lực. Sau đó Nhị ca dẫn đến, người có biết không, khi nghe Tiêu gia nguy hiểm vì bị Vân Lam Tông diệt tộc thì ta thiếu chút nữa mất đi lý trí, lập tức muốn xông về Gia Mã đế quốc" – Tiêu Viêm cười cười, thanh âm bình thản như không hề có chút cảm xúc.

"Bất quá tại thời khắc tối hậu ta đã nhận nhận..."

Tiêu Viêm sờ sờ mũi, khẽ cười nói tiếp:

"Bởi vì ta biết, bằng vào thực lực của ta tại hai năm trước cho dù trở về thì kết cục cùng với năm đó không có sai biệt lắm. Hơn nữa có lẽ còn bị đui giết chặt vật hơn."

"Ba năm thời gian có thể đạt đến mức này, có lẽ nhiều người cảm thấy kinh ngạc, bất quá ta không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, bởi vì ta trả giá cho chuyện này cũng thống khổ không ít, điều này cũng xứng đáng hồi báo."

Ngược nhìn khuôn mặt có nụ cười sáng lạn trước mặt, Tiêu Ngọc không khỏi có chút chua xót trong lòng. Huyết cừu gia tộc như một viên đá nặng đặt trong lòng mỗi người Tiêu gia, nhưng gánh nặng báo cừu và chấn hưng gia tộc lại toàn bộ đặt trên người mà những năm trước được xưng là phế vật của gia tộc, thế nhưng hãn lại chưa từng có một câu oán giận.

Chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc nhìn thanh niên trước mặt không cao hơn mình bao nhiêu, bàn tay mềm mại đột nhiên sờ sờ lên đầu hãn, ôn nhu nói:

"Tiểu sắc lang, Tiêu thúc thúc năm đó không có nhìn lầm ngươi, hãn thủy chung tin tưởng ngươi nhất định sẽ là người có tiền đồ nhất Tiêu gia, hiện tại ta cũng tin tưởng như vậy."

Đứng một bên, Tiêu Mị nhìn thấy động tác vô cùng thân thiết của Tiêu Ngọc đối với Tiêu Viêm, trong ánh mắt sáng hiện lên một tia cực nhỏ hâm mộ khó có thể phát hiện được. Ai nói cô gái này không động lòng, lấy danh vọng của Tiêu Viêm hiện giờ trong Nội Viện thì không ít những cô gái có thiên phú và dung mạo tốt đều ôm một loại ngưỡng mộ âm thầm. Mà đối với Tiêu Mị, ở sâu trong lòng vốn đã tồn tại một bóng dáng và càng ngày càng sâu đậm, nhưng sự kiện năm xưa đã hoàn toàn làm cho nàng chỉ biết phong ấn cảm giác này trong lòng, nàng biết mặc dù hiện tại hiềm khích lúc trước đã tiêu tan nhưng rất khó có thể nói lại quan hệ dĩ vãng lúc trước.

Từ phương diện nào đó mà nói, Tiêu Mị, Huân Nhi cùng với Tiêu Viêm

năm đó quan hệ rất tốt, không khác nhau mấy, nhưng kể từ khi Tiêu Viêm rớt xuống trở thành phế vật thì quan hệ đã chia thành một đường khác, càng ngày càng xa, cho đến hôm nay khó có thể kéo gần lại.

Bị Tiêu Ngọc đối xử như với một tiểu hài tử khiến cho trong lòng Tiêu Viêm có chút buồn bực, nghiêng đầu, bất mãn nói:

"Kêu ai là tiểu sắc lang đó."

"Hừ, năm đó xông vào nơi ta tắm rửa, lại còn tay chân tác quái, sau đó thì kêu gào là do ma thú đuổi giết mới chạy bừa vào. Người nghĩ ta ngốc hay sao, tuổi còn nhỏ mà trong lòng đã tràn đầy ý xấu, không phải tiểu sắc lang thì là cái gì?" – Tiêu Ngọc mặt cười nhưng lại thoáng có chút ửng hồng, ném cho Tiêu Viêm một cái bĩu môi xem thường.

"Khu... Ta là vô tội." – Tiêu Viêm kịch liệt ho khan một tiếng, khuôn mặt không biết tại sao lại có một chút đỏ, mở miệng chút sạch tội lỗi của hành động năm nào, tuy nhiên ánh mắt của hắn cũng lặng lẽ lướt qua cặp chân dài tinh tế, mượt mà trước mặt, nhìn không được ở trong lòng lắc đầu, như thể người khác khó có thể quên được đùi ngọc, không biết về sau tiện nghi cho nam nhân nào.

Tiêu Viêm ánh mắt mặc dù thoáng qua mờ mịt, nhưng với tâm tư tinh tế của Tiêu Ngọc làm sao không phát hiện ra, khuôn mặt cười chợt hiện lên một sắc đỏ, hung hăng trợn mắt liếc nhìn hắn một cái.

Cười cười xấu hổ, nhìn Tiêu Ngọc xem ra hơi có chút đỏ hồng hai má, trong lòng lại bốc lên nhiều điểm ôn nhu. Mím cười, nhìn về phía hai nàng, cười nói:

"Chờ ta giải quyết xong sự tình ở Gia Mã đế quốc, ta sẽ phái người thông tri các ngươi, đến lúc đó, nếu như nguyện ý thì có thể trở về. Tin tưởng ta, đến lúc đó, Tiêu gia sẽ trở thành Gia Mã đế quốc nhất đại gia tộc."

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt trịnh trọng, Tiêu Ngọc cùng với Tiêu Mị đều khẽ gật đầu, các nàng tin tưởng Tiêu Viêm đối với họ xác nhận thì nhất định có thể thực hiện được.

"Ha, ha. Thời gian không còn sớm, ta cũng muốn tiến vào thâm sơn tu luyện, lần tới quay lại sẽ chân chính rời đi". – Hướng hai người phát phát

tay, Tiêu Viêm không hề quay lại, tiêu sái trực tiếp hướng xuống lầu bước đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Tiêu Viêm biểu ca!*" – Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm sắp xuống đến chân lầu, Tiêu Mị nắm chặt bàn tay, rốt cục không nhịn được, kêu lên một tiếng.

"*Hử?*" Tiêu Viêm quay đầu, ánh mắt quét về phía cô gái.

"*Thực xin lỗi!*" – Tiêu Mị đỏ mặt lên, một lát sau mới lấy hết can đảm khẽ nói.

Tiêu Viêm khẽ ngẩn ra, chợt lắc đầu cười, nói:

"Mọi người coi như là huynh muội cùng nhau lớn lên, những lời này không cần nói nữa, chuyện năm đó ta đã sớm quên rồi."

Dứt lời, Tiêu Viêm rốt cục không hề dừng lại, xoay người xuống lầu, chợt biến mất trong tầm mắt hai nữ nhân.

Hàm răng cắn chặt lên đôi môi đỏ mọng, Tiêu Mị nhìn hướng Tiêu Viêm biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt hiện chút tái nhợt, sau đó một lúc lâu mới có chút cay đắng thấp giọng nói:

"Thật sự đều quên sao...?"

Nhìn khuôn mặt đau khổ của Tiêu Mị, Tiêu Ngọc khẽ thở dài một tiếng, ôm lấy nàng vào lòng, bàn tay nhẹ vỗ lên mái tóc đen, ánh mắt quét về phía Tiêu Viêm rời đi, trên mặt lộ ra nét cười nhàn nhạt, người này vẫn như vậy, trước sau như một vô cùng quật cường, ai thương tổn hắn, hắn sẽ triệt để bài xích trong lòng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Ngọc lại có chút mơ hồ thấy mình may mắn...

-----oOo-----

Chương 664: Mọi sự đã sẵn sàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm âm!"

Trong dãy núi im lìm, rậm rạp cây cối đột nhiên vang lên một tiếng sấm lớn, hù dọa vô số phi điều trong rừng vỗ cánh vội vàng bay lên cao, bộ dạng như đang cảm giác có đại nạn lâm đầu.

Trong dãy núi đó có một đỉnh núi lung lay như sắp đổ, những tảng đá lớn không ngừng đổ xuống, đem những cây đại thụ dưới chân núi bẻ gãy, những vết nứt lớn đang không ngừng lan tràn theo triền núi tạo thành những cái khe to như cánh tay, ngắn ngủi mấy phút thời gian mà một toà núi lớn hoàn hảo mà nay đang dần dần vỡ vụn, sụp đổ.

Trên không trung của đỉnh núi, một hắc bào nhân, sau lưng hoá dực xanh biếc không ngừng chấn động, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía ngọn núi đang lung lay sắp sụp đổ, trên mặt thoáng hiện vẻ thoả mãn, khẽ gật đầu lẩm bẫm:

"Uy lực của Khai Sơn Ấn hiện nay so với lúc trước cường hãn hơn rất nhiều. Hơn nữa, đây cũng chỉ là tập luyện nên cũng chưa sử dụng hết đấu khí để thúc dục. Khó có thể tưởng tượng được nếu một ngày kia, đúng thời điểm mà đem ra thi triển thì uy lực sẽ kinh khủng cỡ nào". Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Đây là Khai Sơn Ấn sao? Không hổ là Địa giao cao cấp đấu kỹ a".

Bên cạnh hắc bào thanh niên, một bóng hư ảo già nua nhẹ nhàng lẳng không đứng, đưa mắt nhìn ngọn núi dưới công kích kinh khủng không chịu nổi đang sụp đổ, hơi có chút kinh ngạc, gật đầu cười nói.

"Vâng!"

Tiên Viêm gật đầu, chợt hỏi:

"Lão sư trước đây có từng nghe qua bộ đấu kỹ này?"

"Ha ha! Đế Ấn Quyết! Thanh danh lớn như vậy thế nào lại chưa nghe nói qua. Bộ đấu kỹ này cho dù đặt tại trong tộc của tiểu nha đầu kia cũng không phải là ai cũng có thể tu tập. Nàng ta có thể lấy đến đây có hơn phần nửa là bởi vì thân phận của nàng ta không tầm thường, nhưng mà nàng ta có thể đem bộ đấu kỹ quý hiếm này tặng người thì đúng là ngoài

dự đoán của mọi người a".

Dược lão cười cười, rồi lại khẽ thở dài.

"Năm đó ta cũng có hứng thú không nhỏ với bộ thủ ấn đấu kỹ này, đáng tiếc lại chưa thu được vào tay. Bộ thủ ấn đấu kỹ này luyện đến đại thành thì chuyện Phá núi lật biển (phần sơn chữ hải) cũng không phải là không thể."

"Chỉ là, Huân nhi đưa cho ta quyển trục này thì bên trong thủ ấn đấu kỹ chỉ có hai loại."

Tiêu Viêm lắc đầu nói, vẻ tiếc nuối.

"Tiểu tử, lòng tham quả không nhỏ, như vậy vẫn thấy chưa đủ a? Bộ Đế Ấn Quyết này tuy nói là Địa giai cao cấp đấu kỹ, nhưng nếu thật sự có thể tu luyện đến một ấn cuối cùng, liền có thể đạt tiếp đến trạng thái thông suốt mọi sự thì sợ rằng có thể so sánh cùng với Thiên giai đấu kỹ."

Dược lão cười cười mắng một tiếng, nói tiếp:

"Xem ra tiểu nha đầu của ngươi trong gia tộc của nàng hẳn có thân phận không tầm thường. nhưng mà dám tự mình đem đấu kỹ loại này tặng cho ngươi thì chắc cũng gặp phiền toái lớn. Một ít tộc nhân của nàng đối với những loại đấu kỹ hàng đầu này hẳn là rất xem trọng, có thể cho ngươi hai loại trong Đế Ấn Quyết sợ cũng chính là cực hạn của nàng."

Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, hẳn cũng chỉ là tùy ý nói thôi, tự nhiên hẳn không có chân chính than phiền về Huân Nhi. Nhớ lúc trước, khi nàng đưa Đế Ấn Quyết cho hắn, sắc mặt trịnh trọng thì hiển nhiên đối với nó vô cùng coi trọng. Dựa theo quyển trục ghi chép thì dù chỉ luyện tập Khai Sơn Ấn thì ít nhất cũng phải là Đấu vương cường giả, lấy thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển được Khai Sơn Ấn. Nếu như Huân Nhi có thể đưa cho hắn đủ bộ Đế Ấn Quyết thì hẳn cũng chỉ có thể nhìn những loạt ấn quyết phía sau mà nuốt nước miếng thôi, có thể xem mà không thể luyện đó chính là một sự tra tấn.

"Vào núi cũng đã nửa tháng, Nhị ca bên kia cũng không có tin tức gì, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Tiêu Viêm cau mày nhìn về phía Hắc Giác Vực, phát động hoá dục, cau mày nói.

"Chắc là không có chuyện gì đâu, nếu là có chuyện thì hẳn sẽ cho người gửi thư tin cho người thôi."

Dược lão cười cười, chợt nghiêm nét mặt nói:

"Hiện tại ngươi nên đem tâm thần đặt trên bản thân đi, muốn cùng Vân Sơn chống chọi mà không có thủ đoạn thì quả thật khó có thể đánh chết hẳn."

Nhắc tới danh tự mà Tiêu Viêm chôn sâu trong trí nhớ, hắn lập tức thu hồi vẻ tươi cười, khẽ gật đầu, trầm ngâm nói:

"Mặc dù ba năm nay thực lực của ta tăng mạnh, mà lão gia hoả kia hẳn cũng không có khả năng chỉ dậm chân tại chỗ, hơn nữa Vân Lam Tông đứng sừng sững giữa Gia Mã đế quốc nhiều năm như vậy thì khẳng định không thể kém, đấu kỹ mà lão gia hoả kia tu luyện hẳn cũng không thể yếu."

Năm đó, bằng vào thực lực của Dược lão, Tiêu Viêm mặc dù có thể miễn cưỡng cùng với Vân Sơn va chạm vài lần, nhưng đó cũng chỉ là dưới tình huống không sử dụng đấu kỹ, một khi thi triển đấu kỹ lại phối hợp với bản thân thực lực thì chỉ sợ năm đó Tiêu Viêm dù có Dược lão tương trợ thì kết quả cũng sẽ cực kỳ thê thảm.

Mà hiện giờ, tuy nói Tiêu Viêm thực lực đại tăng, hơn nữa lại có Phật Hộ Hoả Liên cùng với Đế Ấn Quyết bực này sát khí nhưng nếu nói có thể đánh chết Vân Sơn thì quả thật là nói không suy nghĩ. Dù sao Đấu Tông cấp bậc, cho dù là tính trên khắp đại lục, tuy không phải là đứng trên đỉnh của Kim tự tháp, nhưng so với những cường giả đó cũng chỉ kém chút ít mà thôi. Đối với những cường giả loại này mà ôm tâm lý khinh thường thì không thể nghi ngờ sẽ đem bản thân đến tai hoạ ngập đầu, đặc biệt là Tiêu Viêm so cấp bậc còn quá kém.

Chính vì vậy lần này quay về Gia Mã đế quốc, Tiêu Viêm lại càng không thể dễ dàng có nửa điểm sơ xuất. Năm đó, hắn bị đuổi giết ra khỏi Gia Mã đế quốc thật giống như chó nhà có tang, sau đó làm liên lụy đến Tiêu gia gặp đại nạn. Nếu lần này trở về lại gặp thất bại thì bản thân hẳn có thể

thoát đi nhưng chờ đợi Tiêu Gia có lẽ chính là hoạ diệt tộc.

Vì vậy lần này trở về Gia Mã đế quốc, cho dù là trả giá thế nào cũng phải đem Vân Sơn cùng Vân Lam Tông triệt để tiêu diệt.

Đương nhiên, có thực lực khủng bố của Mỹ Đồ Toa cùng với Dược lão thì đánh chết Vân Sơn tất nhiên không khó. Nhưng đáng tiếc là với Mỹ Đồ Toa, Tiêu Viêm hoàn toàn không nắm chắc có thể thuyết phục được nàng giúp đỡ mình đối phó với Vân Sơn. Cho dù là Dược lão thì cũng có khó khăn, tuy nói hiện tại thực lực của hắn cũng đủ để cùng Đấu Tông cường giả chống lại nhưng ai có thể cam đoan Vân Lam Tông có hay không vẫn ân tàng siêu cấp cường giả khác.

Theo như lời Tiêu Lệ, Vân Lam Tông rõ ràng cùng với Hồn Điện có quan hệ, sở dĩ Tiêu Viêm phải tính toán đến trường hợp xấu nhất vì nếu như điều đó xảy ra thì khi Dược lão không thể tham chiến thì hắn phải một mình nghênh chiến Vân Sơn. Bởi vậy hắn phải có được thực lực đánh chết Dược Vân Sơn.

Nhìn khuôn mặt của Tiêu Viêm dần dần lạnh lẽo, Dược lão khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

"Lấy thực lực của ngươi hôm nay muốn tuyệt đối nắm chắc đánh chết Vân Sơn xác thật là khó khăn, bất quá cũng không phải hoàn toàn không có khả năng."

"Lão sư, có biện pháp gì sao?" – Tiêu Viêm ngân ra, chột vội vàng hỏi.

"Đem Đế Án Quyết đệ nhị ấn tu luyện thành." – Dược lão cười nhạt nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm nhất thời chán nản, bất đắc dĩ nói:

"Hiện tại ta ngay cả đệ nhất ấn cũng không hoàn toàn nắm giữ, đệ nhị ấn làm sao có thể? Hơn nữa dựa theo Huân Nhi nói thì đệ nhị ấn ít nhất cũng phải có được Đấu hoàng cấp bậc mới có thể tu luyện."

"Ha. Ha! Một khi đã như vậy thì chỉ còn một cách mà thôi."

Dược lão cười, bàn tay vung lên, sâm bạch hỏa diễm liên lượn lờ bốc lên, chiếu lên khuôn mặt trầm tư của Tiêu Viêm, nói tiếp:

"Dung hợp ba loại dị hoả, thi triển Phật Nộ Hoả Liên!"

"Dung hợp ba loại dị hoả, Phật Nộ Hoả Liên..."

Tiêu Viêm khuôn mặt biến ảo, chau mày. Là người sáng tạo ra Dị hoả hoả liên nên đối với tính nguy hiểm và sự không ổn định của đồ vật này hẳn phi thường hiểu rõ. Năm đó, dựa vào sự may mắn nên hắn cân bằng được hai loại dị hoả, tuy vậy hắn cũng đã thiếu chút nữa tự bạo mà chết, vô cùng nguy hiểm. Bây giờ dung hợp ba loại dị hoả, mặc dù thoát nghe thì vô cùng đơn giản chỉ là gia tăng thêm một loại dị hoả nhưng độ khó khăn thì bản thân hắn hiểu rất rõ, không ngần ngại nói ngay là độ khó khi đem ba loại dị hoả dung hợp so với tu luyện Khai Sơn Ấn hoàn toàn không thấp hơn.

"Nếu người thật sự có thể đem ba loại dị hoả dung hợp thành Phật Nộ Hoả Liên thì việc đánh chết Vân Sơn không phải là điều nói suông nữa."

Dược lão nhìn Tiêu Viêm cau chặt đôi mày, cười cười nói.

"Ta... Thử xem đi,"

Tiêu Viêm chần chờ một hồi, cũng đành gật đầu bất đắc dĩ, hiện giờ chỉ sợ cũng chỉ có biện pháp này mà thôi.

Dược lão gật đầu cười, nói:

"Cũng không cần quá mức sốt ruột, có thể dung hợp được thì dung hợp, còn không thì không nên quá miễn cưỡng. Cùng lắm thì đến lúc đó lão sư ta xuất thủ tương trợ, đem Vân Sơn kia đánh chết là xong."

Tiêu Viêm cười cười, nhưng trong lòng thì rõ ràng, để có thể hoàn toàn chắc chắn thì vẫn là tự thân cố gắng.

Có mục tiêu, một thời gian sau Tiêu Viêm liền tập trung thử đem dung hợp ba loại dị hoả thành Phật Nộ Hoả Liên, bất quá cũng đúng như hắn đã lo lắng, dung hợp loại này thật sự là quá mức gian nan, trong quá trình thí nghiệm thì không chỉ thất bại là xong mà tại lúc dị hoả phối hợp với nhau không dung hợp, kích nổ gây cho hắn một ít vết thương.

Đối với những thất bại của Tiêu Viêm, Dược lão cũng đành bó tay. Thật ra không thể nói là Tiêu Viêm thiên phú không đủ mà là dị hỏa dung hợp xác thật là không dễ dàng, thậm chí bản thân hắn nghĩ rằng ngay cả thời kỳ hắn đang ở đỉnh phong thì việc dung hợp ba loại dị hỏa cũng khó có thể làm được. Còn nữa, tuy nói Tiêu Viêm đã có được hai loại dị hỏa nhưng dù sao Cốt linh lãnh hỏa lại là dị hỏa thuộc về Dược lão, tuy có thể sử dụng nhưng khó có thể đạt tới sự khống chế hoàn mỹ. Mà chỉ cần có một điểm khống chế sai lệch thì toi ngay, dưới tình huống cần sự tinh tế khi dung hợp thì đó lại là điểm tối quan trọng.

Nhưng đối với những thất bại không ngừng, Tiêu Viêm vẫn không hề có vẻ vội vàng, xao động, điều này làm cho Dược lão bớt đi nhiều lo lắng. Hắn thật sự lo tiêu tử này trong lúc bị áp bách thì làm liều, loại dung hợp dị hỏa này không phải cứ gấp là thành công, tâm càng tĩnh lại càng tốt, nếu gấp quá thì có khi mất nhiều hơn được.

Trải qua thực nghiệm không ngừng trong một tháng, ba loại dị hỏa dung hợp bước đầu đã có một chút tiến triển, bất quá lúc này tại Hắc Giác Vực có chim đưa thư tới làm cho Tiêu Viêm phải tạm dừng kế hoạch thực nghiệm.

"Mọi sự đã sẵn sàng, tùy thời có thể đi."

Trên tờ giấy chỉ có một câu nhưng những chữ đó khiến cho Tiêu Viêm trầm mặc một lúc, sau đó chột ngẩng đầu lên trời thở một hơi thật dài, một ngày này hắn đã đợi ba năm...!

-----oOo-----

Chương 665: Rời đi Nội Viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở tại một nơi hẻo lánh không có bóng người cách nội viện không xa, lúc này có không ít bóng người, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hắc bào thanh niên hiện đang mỉm cười. Vì sắp đến lúc ly biệt nên không khí có chút trầm xuống.

"Hôm nay ngươi quyết định rời đi sao?" Tô Thiên đứng trước mặt Tiêu

Viêm, khẽ thở dài một tiếng rồi mở miệng nói.

"Ha hả, mọi việc của Nhị ca đã tạm ổn, giờ là lúc ta cần phải đi rồi." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt chậm rãi đảo qua mấy khe núi hẻo lánh, dừng lại trên vài khuôn mặt quen thuộc bên kia, một lát sau, cười nhẹ một tiếng, nói: *"Mọi người nên dừng ở đây, chỉ là không nghĩ tin tức ta rời đi ở bên trong viện lan ra, làm cho cảm xúc mọi người trong Bàn Môn không vui."*

Ngô Hạo cùng Hồ Gia đám người yên lặng gật đầu, Tiêu Viêm sắp rời đi, lúc này làm cho bọn họ cảm xúc quả thật cũng có một chút không cao hứng.

"Đại trưởng lão mấy năm nay đa tạ ngài chăm sóc ta, Tiêu Viêm suốt đời không quên ân tình của ngài." Ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng sang Tô Thiên, Tiêu Viêm hướng về phía hắn cúi người hành lễ, rất thành thật nói.

Tô Thiên khoát tay, bàn tay chợt vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười nói: *"Tiểu tử này, chuyển này cẩn thận một chút! Ta sẽ phái người chú ý tới Tiêu Môn, chờ khi ngươi trở về sẽ thấy một Tiêu Môn vẫn như cũ."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, lui ra phía sau hai bước, ôm quyền đối với mọi người trầm giọng nói: *"Ba năm ở chung cùng các vị, tình cảm của mọi người Tiêu Viêm sẽ không quên, ngày sau nếu gì cần ta hỗ trợ, chỉ cần Tiêu Viêm còn sống, mọi người cứ việc đến Gia Mã Đế Quốc tìm ta!"*

Tiêu Viêm lời nói lúc này thoảng mang theo vài phần phong cách giang hồ ở Hắc Giác Vực. Điều này làm cho mọi người vui hẳn lên, quên đi buồn phiền bởi vì ly biệt, bầu không khí cũng thoảng vui vẻ lên một chút.

"Tiêu Viêm, chờ ta cùng Hồ Gia tốt nghiệp, hơn nữa đột phá tới Đấu Vương cấp bậc, chúng ta liền đi Gia Mã Đế Quốc tìm ngươi, đến lúc đó sẽ tới giúp ngươi một tay!" Trên khuôn mặt của Ngô Hạo lộ ra một chút tươi tỉnh cười nói.

"Đến lúc đó Tiêu Viêm ta chắc chắn sẽ cùng các ngươi không say không về, coi như đền bù lỗi ta vội vàng ly biệt ngày hôm nay!" Tiêu Viêm cười to một tiếng rồi nói.

"Có thể đi được chưa?"

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên cao truyền xuống, mọi người ngẩng đầu lên, khi ánh mắt nhìn thấy bộ mặt tuyệt đẹp và lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa thì tất cả ở trong lòng đều tán thưởng, chột vội vàng dời tầm mắt đi, Tô Thiên cùng các cường giả khác đều có chút kiêng kỵ nữ nhân này, hướng chi là bọn họ. Nguồn truyện:

Thấy Mỹ Đỗ Toa thúc giục mình, Tiêu Viêm cười cười, cũng là không nán lại lâu nữa, hướng mọi người chấp tay, cười vang nói: "*Các vị bảo trọng, hôm nay cáo biệt, ngày sau nếu có duyên sẽ tái kiến!*" Dứt lời, Tiêu Viêm quay đầu đối với Lâm Diễm, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh còn có Tử Nghiên bốn người ở bên cạnh phát tay.

"Đi thôi!"

Nghe Tiêu Viêm nói xong, cả bốn người cũng khẽ gật đầu, hướng mọi người ôm quyền chào từ biệt. Ở sau lưng hai cánh đầu khí dần dần hiện lên, hai cánh vẫy động thân hình chậm rãi bay lên không.

"Tiêu Viêm... Cần thận một chút có gặp chuyện gì đi nữa cũng không nên lỗ mãng!" Nhìn Tiêu Viêm triệu hồi ra đôi cánh lửa màu xanh hoa lệ dần dần bay lên không, Tiêu Ngọc rốt cục cũng nhịn không được từng bước tiến lên, vành mắt có chút đỏ hoe nói.

"Ha ha, các ngươi cứ yên tâm. Chờ ta giải quyết xong chuyện tình ở Gia Mã Đế Quốc sẽ phái người tới báo cho các ngươi." Tiêu Viêm mỉm cười, gật đầu tiêu sái xoay người đi, đôi cánh lửa rung lên, không hề một chút chần chừ, hóa thành một bóng lửa xanh, hướng tới mờ mịt thâm sơn bay vút đi. Sau đó, Mỹ Đỗ Toa cùng Lâm Diễm và Tử Nghiên năm người theo sát bay lên.

Nhìn những bóng người dần dần biến mất trong tầm mắt, sau một lúc lâu mọi người mới thu hồi lại ánh mắt, cùng nhau than nhẹ một tiếng, bọn họ biết lần này Tiêu Viêm trở về Gia Mã Đế Quốc nguy hiểm không phải là nhỏ. Vân Lam Tông đứng sừng sững ở Gia Mã Đế Quốc nhiều năm như vậy, thực lực vô cùng hùng hậu, coi như Tiêu Viêm có Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cùng các cường giả khác tương trợ, chỉ sợ cũng khó có thể chiếm được tuyệt đối thượng phong. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ có một trận long tranh hổ đấu cực kỳ kịch liệt! Mà thành hay là bại tất cả đều phụ thuộc vào chính bản thân hắn.

"Đại trưởng lão Tiêu Viêm lần này có thể thành công hay không?" Thu hồi lại ánh mắt, Hồ Gia đột nhiên thấp giọng hỏi, nghe được vấn đề của nàng hỏi, những người có mặt tại đây đều đem tầm mắt hướng về phía trên người Tô Thiên đang đứng chấp tay.

"Khó nói a..." Tô Thiên thở dài một tiếng, nói: "Gia Mã Đế Quốc có một chút bài ngoại, bởi vậy trong toàn bộ đế quốc chỉ có Vân Lam Tông là thế lực duy nhất. Hơn nữa bởi vì truyền thừa thời gian khá lâu, môn phái này cho dù là nhìn khắp Tây Nam đại lục, cũng là có thể tính là thế lực có chút danh tiếng. Tiêu Viêm mặc dù thiên phú tu luyện bất phàm, nhưng thực lực quá yếu, tuy nói lần này kêu gọi tụ tập bằng hữu, có thể có được không ít trợ lực, nhưng mà hươu chết về tay ai ("hươu" là nghĩa ẩn dụ của giang sơn, thường dùng để nói sự tranh giành giang sơn và quyền lực), vẫn là khó có thể biết được."

Nghe Tô Thiên nói như vậy, đám người Ngô Hạo sắc mặt cũng hơi có chút âm trầm. Nhưng mà bọn họ cũng biết rằng mình không thể giúp đỡ Tiêu Viêm được, bây giờ lấy thực lực của bọn họ cũng không thể giúp được gì, cho dù là đi cùng Tiêu Viêm trở về Gia Mã Đế Quốc, chỉ sợ cũng sẽ chỉ là bó buộc hãn mà thôi.

"Ha ha, tốt lắm, các ngươi cũng đừng quá lo lắng, thành hay bại, ngày sau sẽ biết kết quả, nếu là Tiêu Viêm thật sự tiêu diệt được Vân Lam Tông, như vậy thanh danh của hắn chỉ sợ sẽ truyền khắp Tây Nam đại lục này." Tô Thiên nhàn nhạt cười cười, xoay người trở lại, chậm rãi bước về phía Nội Viện, sau đó còn lại Ngô Hạo bọn người liếc nhau một cái, cũng chỉ có thể mang theo cảm xúc nặng trĩu đuổi theo.

"Tiểu tử kia. Bây giờ không thành công cũng thành nhân, hết thảy đều phải dựa vào chính ngươi a, hy vọng không lâu sau, sẽ có tin tức tốt truyền bá đến đây...." Lúc sắp tiến vào rừng rậm Tô Thiên cước bộ dừng lại, quay đầu lại liếc mắt một cái về phía Tiêu Viêm bay đi, trong lòng thở dài nói.

.....

Hắc Giác Vực, ở một chỗ trên ngọn núi cách Phong Thành không xa, có bóng người chột động, bỗng nhiên bóng người đó cúi đầu rống vang lên.

"Nhị thủ lĩnh, Tiêu Môn nhân mã đã tụ tập, hơn nữa trong khoảng thời gian này tụ tập đến đều là cường giả, hơn nữa ngoài ba huynh đệ chúng ta,

tổng cộng có tám gã Đấu Vương cường giả, còn lại phần lớn đều cũng là dựa theo yêu cầu, gia tăng chọn lựa chặt chẽ các Đấu linh cường giả, không những hung hãn không sợ chết, mà còn trong đó phần lớn đều là ở vào Đấu Linh đỉnh phong, một gã đàn ông vạm vỡ đối với chàng trai trẻ tuổi đứng bên cạnh trầm giọng nói.

Nghe được lời này của người đàn ông vạm vỡ, chàng trai trẻ tuổi chậm chậm quay đầu lại, xem cái bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị, chính là Tiêu Lệ tại Phong Thành chiêu tập cường giả, hấn liếc mắt nhìn người đàn ông vạm vỡ một cái, khẽ gật đầu nói: "Làm rất khá."

Sau khi nói xong, Tiêu Lệ ánh mắt chuyên hướng tới chỗ sườn dốc của ngọn núi, ở nơi đó có hơn một trăm bóng đen đang đứng im ở đó, mà ở tại phía trước những bóng đen này, có bảy bóng người có cao có gầy đứng thẳng tắp, có thể mơ hồ cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ từ bên trong cơ thể của bọn họ thẩm thấu ra, bảy người này, tất cả đều là cường giả cấp bậc Đấu Vương.

Nhiều người như vậy ở trên sườn núi, không hề có một tiếng động, mơ hồ như có một cảm giác áp bách bao phủ ra bốn phía xung quanh, thậm chí ngay cả tiếng thú kêu ở trong rừng rậm, cũng giảm đi rất nhiều.

"Thiên Âm Tông, La Sát Môn còn có Cuồng Sư Bang không có tin tức gì à? Sao đến bây giờ bọn họ vẫn còn chưa tới?" *Thu hồi ánh mắt rời khỏi trên người những bóng đen kia, Tiêu Lệ đột nhiên chau mày, trầm giọng nói.*

Nghe vậy, Diêu Đại Cương đáp lời, trên bầu trời vang vọng một tiếng cười của nữ tử: "Khanh khách, Tiêu tiểu ca thật đúng là nóng vội, lần này thời gian rời đi Hắc Giác Vực ít nhất cũng mấy tháng, nếu không chuẩn bị sẵn sàng, chẳng phải là trở về ngay cả nhà cửa cũng sẽ bị người khác tịch thu sao?"

Tiếng cười vừa dứt, kèm theo ngay sau đó là rất nhiều tiếng xé gió, có chừng mười con thú lớn từ phía chân trời xa bay tới, chỉ trong vài cái chớp mắt, những con thú biết bay liền dừng ở trên ngọn núi, sau đó có rất nhiều bóng người thoáng hiện ra, cuối cùng đứng ở trên đỉnh các ngọn cây chung quanh, mơ hồ nhìn ra, chỉ số lượng cũng phải trên trăm người, hơn nữa mỗi người đều khí thế bất phàm, hiển nhiên không phải là kẻ yếu.

Mà nhảy xuống sau phần lớn các bóng đen, có ba bóng người khí thế rất mạnh mới vừa rồi hai cánh đầu khí vẫy động bay hạ xuống, cuối cùng dừng lại trôi nổi ở tại giữa không trung trên ngọn núi, ánh mắt lướt qua đội hình phía sau Tiêu Lệ, trong ánh mắt liền hiện lên một chút kinh ngạc, cười nói: "Tiêu tiêu ca quả nhiên có chút bản lĩnh, không nghĩ tới thời gian mới chỉ hơn một tháng, lại có thể tụ tập được nhiều cường giả như vậy, thật là làm cho người khác hâm mộ a."

Tiêu Lệ cười cười, làm như có chút lơ đãng nói: "Lấy thân phận của Tam đệ ta là lục phẩm Luyện Dược Sư, dùng để kêu gọi tụ tập lực lượng, thì cũng không coi là cái gì quá ghê gớm."

Nghe vậy, ánh mắt của ba người Thiết Ô lóe lên một chút, liền cười phụ họa nói: "Tiêu tiêu ca nói rất đúng, nếu là Tiêu Môn chủ đồng ý đem thân phận lục phẩm Luyện Dược Sư công bố ra, đừng nói vài tên Đấu Vương, chỉ sợ xem như Đấu Hoàng cường giả, cũng sẽ chen chúc mà tới."

Tiêu Lệ cười, cười nhạt nói: "Không biết những người ba vị mang đi cùng thì thực lực như thế nào?"

Nghe lời này của Tiêu Lệ, Thiết Ô, Âm Cốt lão, Tô Mị liếc nhau một cái, đều cười nói: "Chúng ta mỗi một phương, đều phái ra hai gã Đấu Vương cường giả, tính đến cả bản thân chúng ta, như vậy có ba gã Đấu Hoàng cường giả, còn lại tất cả đều là tinh anh trong môn phái, như vậy tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với trung tâm đệ tử của Vân Lam Tông."

"Sáu gã Đấu Vương sao? Lấy thân phận của ba vị tại Hắc Giác Vực tựa hồ có chút không hợp lý a." Tiêu Lệ cười nói, Thiên Âm Tông, La Sát Môn, Cuồng Sư Bang thực lực được xếp vào hàng đầu ở Hắc Giác Vực, bây giờ chỉ xuất ra hai gã Đấu Vương cường giả, như vậy hơi yếu một chút.

"Tiêu tiêu ca cũng nên nghĩ cho chúng ta a, Hắc Giác Vực không thể so với địa phương khác, chúng ta nếu mang đi nhiều tinh anh trong môn phái, sợ rằng khi trở lại ngay cả hang ổ cũng đều bị người ta chiếm mất." Ba người Tô Mị bất đắc dĩ nói.

Nhíu nhíu mày, Tiêu Lệ cũng đành phải gật đầu, lời này quả thật không phải là giả, bởi vậy hắn cũng không có nói thêm những lời khác, nhưng mà quan trọng là ba người này đều là cường giả cấp bậc Đấu Hoàng, nghĩ lại sẽ là trợ lực lớn nhất.

"Ha hả, Tiêu tiêu ca, người của chúng ta đều cũng đã đến, không biết Tiêu Môn chủ vì sao còn không thấy bóng dáng?" *Ánh mắt quét một vòng xung quanh, Âm Cốt lão cười khan một tiếng, đột nhiên hỏi.*

Nghe được lời nói của Âm Cốt lão, Tô Mị cùng Thiết Ô cũng là đem ánh mắt hướng về phía Tiêu Lệ, lần này từ xa xôi vạn dặm đến Gia Mã Đế Quốc đối đầu với thế lực của Vân Lam Tông, nếu ngay cả Tiêu Viêm là người chủ sự cũng không có mặt, như vậy bọn họ cũng không dám có lá gan đó...

"Ta đã thông báo cho Tam đệ, nói như vậy..." Tiêu Lệ cười cười, nhưng mà lời nói còn chưa nói hết câu, tiếng cười nhạt từ phía chân trời nhanh chóng truyền đến, vang vọng trên ngọn núi.

Không lâu sau tiếng cười vang lên, kèm theo đó là một tiếng xé gió vang vọng đến, chợt có mấy bóng người hiện ra từ phía chân trời, chỉ sau vài cái nháy mắt liền như nhanh như chớp hiện ra trên ngọn núi.

Bóng người hiện ra, dẫn đầu là hắc bào thanh niên, ngẩng đầu lên đối với đám người Thiết Ô mỉm cười nói.

"Ha hả, thật xin lỗi vì để các vị đợi lâu!"

-----oOo-----

Chương 666: Khởi hành quay lại Gia Mã Đế Quốc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi hắc bào thanh niên xuất hiện, trên ngọn núi bầu không khí nhất thời có chút biến hóa, một đám bóng đen đứng ở phía sau Tiêu Lệ, đem ánh mắt tập trung ở trên người thanh niên nọ, vào giờ khắc này vốn không khí đã an tĩnh lại càng trở nên lặng ngắt như tờ, một loại áp bách khác thường bao phủ trên cả ngọn núi, lúc này thậm chí hoàn toàn không có tiếng kêu của các ma thú trong rừng rậm.

Nhìn hắc bào thanh niên mỉm cười, Thiết Ô, Tô Mị, Âm Cốt Lão trong lòng âm thầm nghiêm nghị, trên khuôn mặt tươi cười cũng thu liễm lại một

chút, mặc dù người thanh niên này tuổi so với bọn hắn còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mà lấy tính tình của bọn họ tôi luyện ở trong Hắc Giác vực mà thành, cũng khó mà có thể ở trước mặt hắn duy trì hoàn toàn trấn định, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, thanh niên cười âm áp đang đứng ở đây này, đã làm cho một vị Đấu Hoàng cường giả cùng một gã cường giả đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Tông trong Hắc Giác Vực phải chết thảm.

Sở dĩ bọn họ có thể ở trước Tiêu Lệ với khuôn mặt lạnh lùng chuyện trò vui vẻ, vì thực lực của bọn họ mạnh hơn hắn., nhưng mà ở trước mặt thanh niên đang mỉm cười này, không thể không tập trung tất cả tinh thần, không dám có chút chậm trễ.

"Ngươi... Rất cực cũng đã tới."

Có thể không chịu Tiêu Viêm ảnh hưởng, sợ cũng chỉ có Tiêu Lệ, bởi vậy hắn không có chú ý bầu không khí một chút biến hóa, đầu tiên là hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, chột chí vào bốn người Lâm Diễm, Tử Nghiên phía sau cười nói: *"Bọn họ ngươi chắc cũng đã biết qua, tất cả đều là bằng hữu của ta, lần này là ta kéo bọn họ tới giúp đỡ."*

Nghe vậy, Tiêu Lệ có chút vui mừng, bằng ánh mắt của hắn, dĩ nhiên là có thể nhìn ra Lâm Diễm mấy người này thực lực cực kỳ không yếu, thậm chí Tử Nghiên nhìn bề ngoài chỉ là tiêu cô nương, lại làm cho hắn có cảm giác nhìn không thấu, loại cảm giác này, tại trong cấp bậc Đấu Vương, Tiêu Lệ ngoại trừ ở trên người Tiêu Viêm cảm nhận qua, liền cũng chỉ có ở trên người tiêu cô nương như hoa như ngọc cực kỳ đáng yêu này.

"Năm người này là các cường giả ta mời tới ở trong đoạn thời gian này từ Hắc Giác Vực, thực lực đều là cấp bậc Đấu Vương." Tiêu Lệ chỉ vào năm bóng người đứng thẳng tắp, hơn nữa cả người tản ra sắc bén khí thế ở trên sườn núi, cười nói.

"Uhm, không tồi..." Ánh mắt đảo qua trên người năm bóng người, Tiêu Viêm cảm thấy thỏa mãn gật gật đầu, năm người này thực lực ước chừng đều ở lục tinh Đấu Vương, cho dù vút vào trong Hắc Giác Vực, cũng có thể tính là cường giả một phương, dựa theo Tiêu Viêm ước lượng sợ rằng thực lực của bọn họ, đã đủ để cùng Gia Mã Đế Quốc thập đại cường giả chống đỡ.

"Bái kiến Tiêu Môn chủ!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm ánh mắt nhìn sang, năm người sắc mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt cũng lộ ra một chút cứng ngắc tươi cười, cùng hô lên, bọn họ tại Hắc Giác Vực đều là nhân vật cực kỳ có tiếng tăm, nhưng mà đối với Tiêu Viêm người đã đem Huyết Tông Phạm Lao, Dược Hoàng Hàn Phong chém giết, bọn họ cũng không dám có chút chậm trễ, trong Hắc Giác vực, thực lực quyết định tất cả, điều này có lẽ đã xâm nhập vào trong tâm trí của mọi người, cho nên bọn họ có thể đối với Tiêu Lệ lạnh nhạt, nhưng ở tại trước mặt Tiêu Viêm, cũng phải vút bỏ phần kiêu ngạo trong lòng, cẩn thận ứng phó.

"Ha ha, các vị đến tương trợ, Tiêu Viêm sẽ ghi nhớ ở trong lòng, chờ sau khi chuyện này thành công, chắc chắn sẽ có một phần thù lao khiến cho mọi người thỏa mãn." Tiêu Viêm ôm quyền cười nói, trong lòng hẳn rõ ràng hiểu được, bọn người này có thể mạo hiểm đắc tội Vân Lam Tông đến giúp mình, tự nhiên là muốn được thù lao xứng đáng, bởi vậy nói bao nhiêu cảm tạ, cũng không bằng một câu như vậy làm cho mọi người phần chần.

Quả nhiên, nghe được Tiêu Viêm nói, vài tên Đấu Vương cường giả trên khuôn mặt nhất thời hiện lên một chút hưng phấn, bọn họ chịu nguy hiểm lớn như vậy, chính là bởi vì Tiêu Viêm có thân phận là lục phẩm Luyện Dược Sư, chỉ cần có thể làm cho Tiêu Viêm nợ bọn họ một cái ân tình, ngày sau, thù lao hậu hĩnh ngay cả bọn hắn cũng khó mà tưởng tượng được.

"Chỉ cần Tiêu Môn chủ ra lệnh một tiếng, cho dù Vân Lam Tông chó má có mạnh mẽ bao nhiêu đi nữa, chúng ta cũng sẽ giết cho bọn họ máu chảy thành sông!" Cực kỳ hưng phấn, lời nói đặc biệt khát máu ở Hắc Giác Vực bắt đầu từ vài tên Đấu Vương cường giả trong miệng tuôn ra.

Tiêu Viêm gật đầu cười, bàn tay không áp xuống, làm bọn họ trấn an, rồi chột quay đầu nhìn ba người Âm Cốt lão, Tô Mị, Thiết Ô. Một lát sau, đưa ánh mắt nhìn sang bên kia ba phương cường giả ở trên đỉnh núi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm ánh mắt đầy kỳ vọng, ba người Âm Cốt lão tim đập nhanh hơn một chút, nếu là Tiêu Lệ bọn họ có thể tùy ý mà nói, mà tại người đứng ở trước mặt này, bọn họ lại cảm giác được một loại áp bách

khó có thể nói rõ, loại áp bách này, làm cho bọn họ có chút bất an.

"Khụ, Tiêu Môn chủ, lần này đi Gia Mã Đế Quốc, quả thực chính là đường xa vạn dặm, điều quan trọng nhất là thời gian, chỉ riêng đi đi về về một chuyến, thời gian ước chừng cũng cần phải mấy tháng, ha hả, người cũng biết tình huống trong Hắc Giác Vực có không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm của cái của nhà chúng ta, nếu ở trong môn phái không lưu lại một chút lực lượng mạnh mẽ, chỉ sợ rằng khi trở về, phải biến thành quang can tư lệnh (tướng không có quân đội)." Đường như nhận thấy được Tiêu Viêm khẽ nhú chân mày, kia Âm Cốt lão ho khan một tiếng, vội vàng nói, đang lúc nói chuyện, khóe mắt còn vụng trộm đưa mắt nhìn dáng người thướt tha của Mỹ Đồ Toa Nữ Vương đang đứng ở phía sau Tiêu Viêm cách đó không xa, nhìn thấy đôi phương vẫn không có nửa điểm cử động khác thường trong lòng mới nhẹ nhõm một chút, đối với hàng thật giá thật Đấu Tông cường giả, hẳn thật sự cảm thấy sợ hãi tận trong đáy lòng. Nguồn truyện:

Nghe xong, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chợt cười nhạt nói: *"Ba vị có thể tự mình đến, cũng đã xem như thực hiện ước định lúc trước, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không trách cứ."*

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, ba người Âm Cốt lão mới an tâm như dờ bỏ được tảng đá lớn đè ở trong lòng, bọn họ lo lắng rằng Tiêu Viêm nhất định bắt bọn họ tiếp tục tăng thêm người, lúc ấy sẽ khó xử không biết làm thế nào.

"Nhưng mà..." Câu nói sau của Tiêu Viêm lại làm cho ba người giật thót tim.

"Ba vị cũng nên biết hành động lần này sẽ có một chút nguy hiểm, hơn nữa chuyện này đối với Tiêu Viêm cũng cực kỳ quan trọng, cho nên, mời ba vị lúc đang cùng Vân Lam Tông giao thủ ngàn vạn không nên có ý gì khác, nếu không thì..." Tiêu Viêm cười ảm đạm nói. Tron mắt tối đen hiện ra một chút lạnh lùng hung ác, bình thân thanh âm cũng là thêm vào một chút hàn ý.

Mặc dù hiện tại mọi việc đều đã chuẩn bị chu đáo, nhưng mà đối với ba người Âm Cốt lão, Tiêu Viêm cũng biết sơ qua, nếu là không lập tức trấn áp bọn họ xuống, chỉ sợ thật là muốn len lén làm một số chuyện mờ ám, đúng theo như lời hắn, lần này trở về Gia Mã Đế Quốc, đối với hắn thật sự

là hết sức quan trọng, hấn sẽ không cho phép bởi vì bất kỳ một cái sai lầm nào mà làm cho đánh mất tất cả, mà bình thường là những người muốn quá nhiều hấn thực hiện kế hoạch, Tiêu Viêm tự nhiên không có một chút nhân từ nương tay, hấn hôm nay, đã không còn là năm đó thiếu niên không biết gì!

Đối với Tiêu Viêm trong thanh âm cảnh cáo cùng hàn ý, ba người Âm Cốt lão, Tô Mị, Thiết Ô nghe được hiểu được, lập tức sắc mặt đều khẽ biến.

Cười khan một tiếng, Âm Cốt lão là người mở miệng trước nói: *"Tiêu Môn chủ xin yên tâm, nếu đã đáp ứng giúp người một tay, như vậy là chúng ta đều cùng đứng trên một cái thuyền, đục thủng thuyền là việc làm ngu ngốc, chúng ta sẽ không bao giờ làm."*

"Ha ha, như vậy tự nhiên là tốt nhất, chỉ cần sau khi chuyện này thành công, mấy vị muốn đòi hỏi thù lao gì, Tiêu Viêm chắc chắn đáp ứng, không có nửa điểm chậm chễ!" Nghe Âm Cốt lão nói xong, Tiêu Viêm trên khuôn mặt lại lần nữa hiện ra nụ cười âm áp, chậm rãi nói.

Nhìn Tiêu Viêm thay đổi sắc mặt tốc độ giống như lật sách, ba người trên mặt cười theo, nhưng trong lòng thì âm thầm cắn lưỡi, người này, thái độ cách đối nhân xử thế có vẻ không giống như là một người trẻ tuổi khoảng 20 tuổi, so với một số Lão Hồ Ly đã lăn lộn nửa đời người cũng không hơn không kém chút nào.

Làm kinh sợ ba người một phen, Tiêu Viêm lúc này mới xoay đầu lại. Ánh mắt nhìn phía Tiêu Lệ, hai huynh đệ tâm ý tương thông nhìn nhau cười.

"Lần này đi Gia Mã Đế Quốc, đường đi quá mức xa xôi, cho dù là Đấu Vương cường giả cũng không có khả năng thời gian dài sử dụng hai cánh đấu khí bay đi, huống chi chúng ta cũng có không ít nhân mã cấp bậc Đấu Linh." Nhìn thấy Tiêu Viêm ra mặt đem cục diện hoàn toàn ổn định, Tiêu Lệ lúc này mới mở miệng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, năm xưa hấn từ Gia Mã Đế Quốc đến Hắc Giác Vực, cũng mất một thời gian tương đối lâu, tự nhiên hiểu quãng đường giữa hai nơi này xa thế nào, hôm nay bằng thực lực của hấn, muốn bay về đi hết quãng đường như vậy, trên đường cũng phải tạm dừng chân nhiều lần mới có thể hoàn thành.

"Ha ha, nếu phải đi bộ đến Gia Mã Đế Quốc, chỉ sợ cũng phải mất thời gian nửa năm cũng không đến nơi." Tiêu Lệ cười cười, chợt huýt sáo một tiếng, mà theo tiếng huýt sáo truyền ra, trong rừng rậm dưới ngọn núi, đồng thời vang lên từng trận trầm thấp thú kêu, sau đó trong rừng rậm vạn con chim bay ra, chừng mười đầu ma thú hình thể to lớn, bề ngoài nhìn có chút hung hãn, vẫy động đôi cánh to, mang theo một trận gió mạnh, nhanh chóng bay lên trên ngọn núi, hướng về phía Tiêu Lệ phát ra trầm thấp tiếng kêu.

"Cái con Hồ Ưng Thú này, đều là hàng thật giá thật ma thú cấp bốn, không chỉ hung hãn, lại cực kỳ quen thuộc với bay trên một đoạn đường dài, nhưng mà loại này ương ngạnh hơi khó thuần hóa, để muốn có chúng nó, ta phải trả một cái giá cực lớn, mới từ "Thuần phục thú môn" mua được." Chỉ vào mười con ma thú hình thể to lớn, có chút giống như hổ lại có chút giống như chim ưng, Tiêu Lệ cười nói.

"Ma thú cấp bốn sao..." Nghe vậy, Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc, những con Hồ Ưng Thú này chẳng phải là liên tương đương với mười tên Đấu linh cường giả sao?

"Trên đường cần nhất là các loại đồ vật này nọ, toàn bộ cũng đã an bài thỏa đáng, lúc nào cũng có thể cất cánh về Gia Mã Đế Quốc." Tiêu Lệ cười cười, trong ánh mắt cũng mơ hồ lộ ra có chút ít cuồng nhiệt cùng nóng nảy.

"Một khi đã như vậy..." Tiêu Viêm cười, con ngươi tối đen cũng hiện lên một loại nóng cháy khác thường, thanh âm đột nhiên tăng lớn: "Vậy còn chờ cái gì nữa? Mọi người lập tức lên Hồ Ưng Thú, ngay hôm nay bắt đầu chạy tới Gia Mã Đế Quốc!"

Tiêu Viêm vừa dứt lời, hơn trăm bóng đen đứng sững như cọc gỗ trên sườn núi liền đồng thời lay động, ngay lập tức nhảy lên trên cái lưng rộng của các con Hồ Ưng Thú đang nằm trên mặt đất, mà cường giả của ba phái Thiên Âm Tông cũng lại lần nữa lập tức trở về phía trên phi hành thư đang xoay quanh tại giữa không trung.

Nhìn mọi người trở về vị trí cũ, Tiêu Lệ trong miệng tiếng huýt sáo lại lần nữa vang lên, ngay lập tức mười con Hồ Ưng Thú gầm nhẹ đứng dậy, to lớn hai cánh vẫy động, kèm theo gió mạnh, chậm rãi bay về phía chân trời.

Con gió to ở cuối chân trời bắt đầu thành hình, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn trên bầu trời hơn mười con khổng lồ phi hành ma thú, ở giữa bộ ngực, đột nhiên hiện lên một chút nóng bỏng, quát khẽ một tiếng, sau lưng đôi cánh ngọn lửa xanh biếc khẽ vẫy, liền nhanh như chớp bay vút lên trên đầu một con Hồ Ưng Thú thật lớn ở phía trước nhất, mà sau đó, Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, Tiêu Lệ đám người cũng là nhanh chóng bay đến.

Đứng ở trên đầu Hồ Ưng Thú, trực tiếp đi qua con gió mạnh đem quần áo Tiêu Viêm thổi phần phật, hấn cúi đầu nhìn mặt đất càng lúc càng bé, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm về chân trời xa xôi phía Nam, khóe miệng từ từ hiện lên một chút âm hàn ý.

"Gia Mã Đế Quốc, Vân Lam Tông, Tiêu Viêm ta đã trở lại!"

-----oOo-----

Chương 667: Động tĩnh của Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia Mã đế quốc.

Đế đô, trang viên của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Ba bóng người ngồi trong đại sảnh phòng vệ nghiêm ngặt. Bầu không khí có phần ngưng trọng.

"Nhã Phi, sót ruột đem chúng ta gọi tới như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Dưới đại sảnh, một lão giả mặc bộ áo bào màu lam nhạt khẽ cau mày nhìn vị nữ tử mỹ lệ ngồi phía trên, trước tiên mở miệng hỏi.

"Ha hả, đúng vậy, Nhã Phi tiểu thư! Hôm nay chúng ta đúng lúc tiếp nhận nhiệm vụ, thời gian còn đang gấp gấp đây." Ở chỗ khác trong phòng khách mặt khác hơi nghiêng, một gã nam tử ngồi phía trên xe đẩy, cũng đem ánh mắt thắc mắc như vậy nhìn về nữ tử ngồi trên ghế, cười nói.

"Tiêu Đình đại ca gọi Nhã Phi là được rồi. Chứ xưng hô như vậy có vẻ xa lạ quá!" Nữ tử đang ngồi, hai gò má như ngọc, lông mày như vẽ, khóe miệng phớt hồng khẽ mỉm cười, giơ tay nhắc chân trong đó tràn ngập thành thực cùng xinh đẹp phong tình, trong thoáng chốc là có thể thu hút ánh mắt của mọi người. Dung mạo quen thuộc này cùng có quan hệ không

tệ với Tiêu Viêm, Nhã Phi!

Nghe xung hô của nàng cùng nam tử kia, bất ngờ, đó chính là đại ca của Tiêu Viêm- Tiêu Đỉnh.

"Lần này phái người vội vàng mời Hải lão cùng Tiêu Đỉnh tới, chủ yếu là do ta thu được một ít tin tức có chút không tốt lắm." Nhã Phi gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, chợt cau mày nói: *"Theo như lời của tình báo, hiện giờ Vân Lam Tông dường như có một ít hành động không nhỏ. Lần trước Vân Lam Tông có động tĩnh đó là lúc ra tay đối với Tiêu gia. Lúc này đây lại là như vậy, chắc hẳn phải có mưu đồ gì đó."*

Lúc nói đến đoạn ra tay đối với Tiêu gia, ánh mắt Nhã Phi cũng nhẹ liếc Tiêu Đỉnh đang ngồi phía trên ngồi trên xe đẩy. Nhưng mà sắc mặt người sau lại không có chút thay đổi, vẫn như cũ bảo trì dáng tươi cười như gió xuân. Dáng dấp kia cứ giống như chuyện trước đây Tiêu gia suýt nữa bị diệt tộc cùng hắn không có chút quan hệ nào.

"Vân Lam Tông lại có động tĩnh?" Nhưng là nghe vậy, ở một bên Hải Ba Đông nhíu mày, nói: *"Lần này bọn họ lại muốn làm gì?"*

"Tạm thời còn không biết được mục đích của bọn họ. Hơn nữa động tĩnh của bọn họ cũng có chút bí ẩn, nếu không phải hiện giờ mạng lưới tình báo của ta đã ẩn vào Vân Lam Tông, chỉ sợ cũng khó có thể phát hiện." Nhã Phi khẽ lắc đầu, môi đỏ mọng khẽ nói.

"Chẳng lẽ là hướng về phía chúng ta? Bọn họ làm thế nào phát hiện tàn dư tộc nhân của Tiêu gia đang được Mễ Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta che chở?" Hải Ba Đông cau mày, trầm giọng nói.

"Cái này cũng chỉ là suy đoán. Mấy năm nay hành động của Vân Lam Tông càng ngày càng không giống như môn phái vẫn duy trì thân phận siêu nhiên trong quá khứ. Ta nghĩ sợ rằng hoàng thất cũng đã sớm nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bọn hắn. Chỉ là Vân Sơn thực lực quá mạnh mẽ, bởi vậy ngay cả hoàng thất cũng không dám có chút dị động, rất sợ chọc giận con quái vật lớn gần trong gang tấc này, tạo thành cục diện khó có thể thu thập." Nhã Phi trầm ngâm nói.

"Mễ Đặc Nhĩ gia tộc là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc, liên quan rất lớn, không giống Tiêu gia của chúng ta năm đó. Nếu Vân Lam

Tông muốn ra tay đối với các ngươi, chắc chắn sẽ dẫn đến rung chuyển trong đế quốc. Các thế lực khác hẳn là sẽ không ngồi xem Mễ Đặc Nhĩ gia tộc bị Vân Lam Tông hủy diệt. Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, cũng như bây giờ theo lời các ngươi, Vân Lam Tông vốn là là cực mạnh thế lực ở Gia Mã đế quốc. Hơn nữa hiện giờ có Vân Sơn bực này cường giả, các thế lực còn lại cho dù có thâm nghĩ phải giúp đỡ, e rằng cũng phải suy nghĩ một... hai a." Tiêu Đỉnh ngồi trên xe đẩy, mười ngón tay giao nhau để trước người, chậm rãi nói.

"Lời này cũng có chút đạo lý, nhưng mà vạn sự đều phải cẩn thận. Tiêu Đỉnh! Trong khoảng thời gian này ngươi cho tộc nhân của tộc nhân tận lực ít ra ngoài hoạt động. Mễ Đặc Nhĩ gia tộc cũng phải âm thầm cảnh giới lên, vạn nhất Vân Lam Tông thật sự có động tĩnh gì, cũng không đến mức khiến cho trở tay không kịp." Hải Ba Đông đi đi lại lại trong đại sảnh, một lát sau mới trầm giọng nói rằng.

"Ừ!" Tiêu Đỉnh khẽ gật đầu, nhìn Hải Ba Đông nhú chặt mày, nét mặt già nua, khẽ thở dài một tiếng, nói nhẹ: *"Hải lão! Thực sự xin lỗi, bởi vì Tiêu gia ta mà cư nhiên đem cả Mễ Đặc Nhĩ gia tộc các ngươi kéo xuống nước."*

"Hiện tại là lúc nào mà còn nói những lời này?" Hải Ba Đông hướng về phía Tiêu Đỉnh khoát tay áo, cười nhẹ nói: *"Hơn nữa đây cũng không phải là là giúp đỡ vô cớ. Ngươi cứ cho là lão già ta dùng cái mạng già này cùng với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc làm một cuộc đánh bạc đi."*

"Hải lão đồ là Tam đệ ta nhất định có thể trở về đồng thời chiến thắng Vân Lam Tông sao? Nếu là nói như vậy, kia thật sự là một hồi hào đồ a." Tiêu Đỉnh cười khẽ một tiếng, nói.

"Vậy ngươi tin tên tiểu tử kia sẽ trở về ngăn cơn sóng dữ sao?" Hải Ba Đông cười hỏi ngược lại.

Tiêu Đỉnh sờ sờ mũi, mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Tự nhiên là ta tin tưởng. Hơn nữa, ta còn có thể cảm giác được, có lẽ ngày này sẽ không còn quá xa..."*

"Lão phu cũng nghĩ là như thế! Ha ha ha"

...

Vân Lam Tông, ở một cái đại điện hẻo lánh phía sau núi.

Trong đại điện trống không, yên tĩnh không tiếng động. Tại chính giữa đại điện, một nữ tử áo trắng phong hoa tuyết đại, an tĩnh ngồi trên bồ đoàn, hai mắt nhắm chặt.

Trong đại điện không một thanh âm, đột nhiên vang lên âm hưởng của tiếng mở cửa. Cửa chính đang đóng chặt của đại điện chậm rãi mở ra. Ánh trăng từ ngoài tràn vào, cuối cùng bao phủ lên người của nữ tử áo trắng, trông giống như một tầng ngân sa nhàn nhạt, làm cho người kia trông giống như tiên tử trên trời, tràn ngập một loại cao quý cùng mờ ảo khó có thể nói rõ.

Cửa chính mở ra. Một đạo thân ảnh già nua chậm rãi đi vào, cuối cùng dừng chân tại chỗ cách nữ tử áo trắng không xa, thân nhiên cười nói: "*Vân Nhi, còn đang tức giận sư phụ sao?*"

Nghe được thanh âm của lão giả, hai mắt đang đóng chặt của nữ tử áo trắng chậm rãi mở ra. Đôi con mắt giống như bảo thạch dưới sự phản xạ của ánh trăng có một loại mị lực đặc biệt, phụ trợ thêm cho sự đậm nhiên xinh đẹp, cao quý xuất trần khiến cho con người ta thấy tự ti, mặc cảm. Mà khuôn mặt quen thuộc như vậy quen, chính là tông chủ của Vân Lam Tông năm đó, Vân Vận!

Ba năm thời gian vẫn không lưu lại chút dấu vết nào trên gương mặt nàng. Trái lại, trải qua thời gian hun đúc càng làm cho loại cao quý khí chất này nồng đậm thêm. Bất quá dưới sự cao quý này cũng ẩn dấu chút trong treo nhưng lạnh lùng năm đó.

"*Hôm nay lão sư sao rảnh rỗi đến "Cấm điện" này?*" Liếc liếc nhìn mặt lão giả nhưng nữ tử áo trắng không đứng dậy. Trong thanh âm có một chút tự giễu.

"*Ai, Vân Nhi, ngươi vẫn tính tình như vậy! Vì một Tiêu gia không hề liên quan, ngươi liền quên lão sư đối với ngươi bồi dưỡng sao?*" Lão giả thờ dài một tiếng, giọng nói chột hơi có chút tiếc nuối đã dạy dỗ không tới nơi.

"*Lão sư nhiều năm bồi dưỡng, Vân Vận tự nhiên ghi nhớ trong lòng.*" Khuôn mặt Vân Vận nhìn qua có phần cay đắng. Một lát sau, nàng mới

thấp giọng lầm bầm nói: "Nhưng một cái Tiêu gia nho nhỏ, người cần gì phải đối bọn họ như vậy? Người như vậy, đó là hoàn toàn cùng Tiêu... cùng hẳn thành không chết không ngót a."

"Thành liền thành! Một cái tiểu bối tự cho mình là có thiên phú mà thôi, còn có thể làm cho Vân Sơn ta kiêng kỵ sao?" Nghe được Vân Vận lần thứ hai nhắc tới người kia, sắc mặt lão giả nhất thời có chút khó coi, tay áo bào vung lên, cười lạnh nói: "Tiểu tử kia bị truy sát phải trốn khỏi đi Gia Mã đế quốc đã ba năm. Có điều ba năm qua trong mấy cái đế quốc phụ cận đều không có chút tin tức nào của tên kia. Nói không chừng hẳn đã sớm chết ở địa phương nào đó không người biết rồi."

Nghe được lời nói của Vân Sơn, Vân Vận lắc đầu, cũng không hề mở miệng.

"Được rồi, ta tới không phải cùng người nói đến tên kia. Chỉ cần chờ người quên đi tiểu tử kia, ta sẽ cho người lên làm tông chủ lần nữa. Nhưng nhìn bây giờ, chính người là không quên được hẳn." Vân Sơn nhìn bầu không khí không thoải mái, nhíu nhíu mày, chợt lạnh lẽo nói: "Tiêu gia kia, ta sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Ta đã nhận được tin tức tàn dư của Tiêu gia chắc chắn đang được Mễ Đặc Nhĩ gia tộc che chở. Cái lão già Hải Ba Đông này, ba lần bốn lượt ngăn trở việc của Vân Lam Tông ta. Hẳn nghĩ rằng lão phu thật sự không dám thu thập hẳn phải không? Lúc này đây, ta muốn Tiêu gia hoàn toàn biến mất khỏi Gia Mã đế quốc!"

"Người muốn động đến Mễ Đặc Nhĩ gia tộc?" Nghe vậy, Vân Vận nhất thời cả kinh, trong giọng nói nhin không được có chút tức giận: "Mễ Đặc Nhĩ gia tộc là một trong tam đại gia tộc của đế quốc. Nếu Vân Lam Tông ra tay đối với bọn họ, chắc chắn sẽ đưa tới sự bất mãn của đông đảo các thế lực. Lẽ nào lão sư người muốn Vân Lam Tông đứng ở thế đối lập với tất cả mọi người ở Gia Mã đế quốc sao?"

"Một đám hề nhảy nhót mà thôi." Trên khuôn mặt già nua của Vân Sơn xẹt qua một mặt khinh thường, cười lạnh nói: "Nếu bọn họ muốn động, vậy cũng tốt! Gia Mã đế quốc bình tĩnh lâu lắm rồi, có thể đại tẩy trừ một lần, đối với Vân Lam Tông chúng ta mà nói cũng tốt."

Vân Vận khiếp sợ nhìn Vân Sơn trước mặt, tính tình hẳn đã thay đổi thật lớn so với trước kia. Nàng thực sự có chút khó có thể tin rằng lão sư năm đó mà nàng kính trọng nhất bây giờ dĩ nhiên sẽ biến thành cái dạng này.

"Lão sư, người cứ khẳng khẳng không chịu tình ngộ như thế, Vân Lam Tông sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy ở trên tay người!" Căn chặt răng, Vân Vận tức giận nói.

"Vân Vận, hiện tại người càng lúc càng to gan! Cũng dám nói với ta như vậy!" Vân Sơn sắc mặt lạnh lẽo, trách một tiếng, chột tay áo bào vung lên, xoay người hướng về cửa đại điện bước ra ngoài: "Vân Lam Tông sẽ không bị diệt trong tay ta. Trái lại, ta sẽ mang nó đến một cái đỉnh cao trước đây chưa từng có. Bất luận tông chủ nào trước đây của Vân Lam Tông cũng chưa bao giờ đạt tới đỉnh cao ấy!"

Sắp đi tới cửa chính của đại điện, Vân Sơn dừng chân, lạnh lẽo nói: "Còn nữa, tốt nhất là người hãy quên tiểu tử kia đi. Đừng có si tâm vọng tưởng rằng hắn còn có thể trở về Gia Mã đế quốc. Cho dù hắn có trở về, lão phu cũng sẽ là người đầu tiên lấy mạng hắn. Hơn nữa, Vân Lam Tông hủy cả nhà hắn, người với tư cách là tông chủ Vân Lam Tông, lập trường như vậy, cũng đã nói rõ giữa các người sẽ tuyệt đối không có khả năng!"

Dứt lời, Vân Sơn đi ra ngoài đại điện, tay áo huy động, cửa chính nặng nề của đại điện âm âm đóng lại.

Nhìn cửa chính đóng chặt, bàn tay Vân Vận nắm chặt. Một lát sau, phía trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút cảm xúc buồn bã, đau thương.

-----oOo-----

Chương 668: Ngàn dặm tìm về

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía chân trời xanh thẳm mênh mông vô tận, những đám mây dày lơ lửng dừng giữa không trung, thỉnh thoảng gió nhẹ hiu hiu thổi qua mới có chút dịch chuyển. Ánh mặt trời từ tầng mây chiếu xuống, chiếu rọi trên những núi non trùng điệp ở phía dưới, đặc biệt âm áp.

Phía chân trời mênh mông trống trải đột nhiên truyền tới thanh âm của trận trận cuồng phong đang di chuyển, chột xuất hiện mấy điểm đen ở phía đường chân trời. Một lát sau, mấy điểm đen mang theo gió bay tới, cuối

cùng hoá thành hơn mười đầu phi hành ma thú toàn thân tản ra khí tức hung hãn, mang theo tiếng gầm nhẹ, rít gào bay qua.

Trên đầu của phi hành ma thú dẫn đầu, một gã thanh niên áo bào đen ngồi khoanh chân, đầu khí màu bích lục nhàn nhạt hiện lộ ra bên ngoài cơ thể, tán đi cuồng phong trước mặt, còn bản thân thì không vương bận gì tiến vào trạng thái tu luyện.

Tu luyện giữ liên tục trong một thời gian dài, đôi mắt của áo bào đen thanh niên hơi giật giật, chợt từ từ mở ra. Ánh mắt nhìn xuống dưới, nhìn qua mặt đất cực kỳ nhỏ bé rồi chợt nghiêng đầu quay về đoàn người phía sau hỏi: *"Hiện giờ chúng ta đang ở nơi nào?"*

Nghe được câu hỏi của Tiêu Viêm, Tiêu Lệ đang cùng đám người Lâm Diễm nói chuyện phiếm quay đầu lại, rất nhanh từ nạp giới lấy ra một cái bản đồ, chợt cười nói: *"Một tiểu quốc có tên là Vạn Nham. Nơi này đã rời xa Hắc Giác Vực, dựa theo tốc độ của chúng ta, chỉ cần khoảng một tháng thời gian nữa là có thể đến được vùng sát biên giới của Gia Mã đế quốc"*

"Còn có một tháng sao..." Tiêu Viêm thì thầm một tiếng, ánh mắt chợt nhìn về phía nhóm người Lâm Diễm. Thời gian đã được một tháng kể từ lúc gấp rút lên đường, tuy rằng đôi lúc cũng đáp xuống nghỉ tạm, nhưng hầu như hơn một nửa thời gian đều là ở trên lưng Hồ Ưng Thú. Hành trình khô khan như thế không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Cũng may là chuyến đi này phần đông mọi người đều có thực lực khá mạnh. Lúc buồn chán còn có thể dựa vào tu luyện giết thời gian.

"Ai, hành trình này nếu là duy trì liên tục mấy tháng, sợ rằng không điên không được." Xem Tiêu Viêm ánh mắt đang nhìn lại, Lâm Diễm hướng về mặt bất đắc dĩ về phía hắn rồi nói.

Tiêu Viêm cười cười, mắt nhìn quanh, chợt hỏi: *"Tử Nghiên đâu? Lại không nhìn được nên tự chạy rồi à?"*

"Ừ, nha đầu kia không ngồi không được, tự mình chạy lên phía trước rồi, nhưng mà có Mỹ Đỗ Toa đi theo." Tiêu Lệ gật đầu đáp. Tới gần Tiêu Viêm trong miệng tâm tác, lấy làm lạ nói: *"Không nghĩ nữ nhân kia lạnh như băng thật ra đối với Tử Nghiên không tệ, dĩ nhiên chủ động đi theo để bảo vệ nàng."*

"Tuỳ các nàng ấy đi. Có Thái Lâm ở cùng hẳn là Tử Nghiê n sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu." Tiêu Viêm cười cười, nhìn quét qua phía sau hơn mười đầu Hồ Ung Thú rồi hỏi: "Không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh chứ?"

"Ừ, mọi thứ đều rất thuận lợi. Chẳng qua nhiều người như vậy từ bầu trời bay qua tình cờ cũng vấp phải phạm vi giới hạn của một số thế lực, đôi khi khiến cho có một chút rối loạn. Nếu như chỗ nào có cường giả còn có thể lên đây xem xét một chút, thậm chí có mấy tên gia hỏa trông thấy đội ngũ mạnh mẽ của chúng ta còn muốn mời chúng ta xuống dưới nói chuyện một phen." Tiêu Lệ cười nói.

"Cố gắng tránh không cùng các thế lực này xung đột. Chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi, mặc kệ gặp phải bất kì chuyện gì cũng đừng nhúng tay vào. Về phần những người đó mời cũng trực tiếp cự tuyệt." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trầm ngâm một hồi rồi nói. Từ Hắc Giác Vực đến Gia Mã đế quốc vạn dặm xa xôi, trong đó đầy rẫy đủ các loại thế lực, nếu một ngày bị rơi vào trong một ít phiền phức sợ rằng đối với hành trình của bọn họ sẽ bị chậm lại. Đối với Tiêu Viêm đang nóng lòng trở lại Gia Mã đế quốc mà nói thì là chuyện không muốn thấy.

"Ha ha, cái này ta tự nhiên hiểu rõ, hơn nữa ta cũng đã báo cho nhóm người Âm Cốt lão. Cho dù có gặp phải một số cường giả tới xem chúng ta cũng sẽ đối xử khách khí, đẩy bọn họ rời đi." Tiêu Lệ cười cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu, đứng dậy. Ánh mắt nhìn về chân trời phía Nam xa xôi. Sau một lúc lâu khẽ thở ra một hơi rồi nói: "Không biết đại ca bọn họ thế nào rồi..."

Nghe vậy, Tiêu Lệ cũng là im lặng trong chốc lát, chợt vỗ vỗ bả vai của Tiêu Viêm, an ủi nói: "Yên tâm đi, đại ca tuy rằng thực lực không bằng chúng ta nhưng tâm tư của đại ca rất kín kẽ, đến lúc máu chốt sẽ có tầng tầng biện pháp. Vân Lam Tông muốn bắt được đại ca không dễ dàng như vậy đâu."

Tiêu Viêm gật đầu, than thở: "Hy vọng là như thế..."

"Được rồi, trong khoảng thời gian tu luyện này có cảm giác tiến giai lên Đấu Hoàng không? Cảm giác được bầu không khí có chút áp lực Tiêu Lệ cười cười, mang trọng tâm câu chuyện theo phương diện khác chuyển đi.

"Nào có dễ dàng như vậy..." Tiêu Viêm cười khò lắc đầu. Trong khoảng thời gian này hắn cố gắng hết sức tu luyện gần một tháng, đáng tiếc là cảm giác chạm đến bức chắn Đấu Hoàng vẫn như cũ chưa từng xuất hiện khiến hắn có phần không biết phải làm sao. Muốn từ Đấu Vương tiến giai lên Đấu Hoàng đúng là không phải một chuyện dễ.

"Không thể sử dụng đan dược để thăng cấp hay sao? Ta nhớ kỹ dường như Đấu Vương cường giả đều có thể dùng một quả Đấu linh đan để tăng lên một tinh thực lực đi? Lấy thực lực của ngươi bây giờ nếu như dùng một quả mà nói, không phải là vừa vặn có thể đột phá hay sao? Tiêu Lệ xoa cằm nói.

"Đấu linh đan quả thật là có thể đề thăng thực lực của Đấu Vương cường giả lên một tinh. Nhưng là đối với ta mà nói lại không có tác dụng gì. Hơn nữa đan dược cũng không có khả năng để cho Đấu Vương đỉnh cường giả đột phá tầng chướng ngại kia. Không thì, cứ mỗi người đạt tới Đấu Vương đỉnh ăn một quả Đấu linh đan là có thể dễ dàng đột phá tới Đấu Hoàng hay sao?" Tiêu Viêm lắc đầu, bất đắc dĩ nói. Biện pháp này từ trước hắn đã nghĩ qua, nhưng ngay cả Dược Lão cũng nói lấy thực lực hắn bây giờ Đấu linh đan hiệu quả cũng không lớn, càng đừng nói đến việc nhờ dược lực của nó để đột phá lên Đấu Hoàng.

"Đấu linh đan không được vậy còn các đan dược khác thì sao?"

"Lần này ta đột phá, sợ là không thể dựa vào ngoại lực..." Tiêu Viêm lắc đầu. Ở dưới lòng đất hai năm thời gian tuy là khiến cho thực lực của hắn tăng vọt một mảnh lớn nhưng là cũng có một ít tại họa ngầm. Hiện giờ hắn đang nỗ lực tiêu trừ những tai họa ngầm đó. Nếu như bây giờ lại dùng ngoại lực tới tăng lên thực lực của mình, trong thời gian ngắn quả thực có thể nhận được không kém sức mạnh, nhưng nói không chừng mai sau sẽ trở thành chướng ngại khi mình hướng đến cấp độ cao hơn. Tiêu Viêm cũng không nghĩ đi làm cái loại này hành động không khác với việc đoạn tay là mấy.

"Vậy chỉ có thể từ từ mà tiến, loại sự tình này có vội vã cũng không được..." Đề nghị nêu ra đều bị phủ nhận, Tiêu Lệ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Loại sự tình này, hắn muốn giúp cũng không thể giúp được gì.

Tiêu Viêm cười gật đầu. Trong khoảng thời gian này hẳn quả thật là có hơi chút nóng lòng.

"Xuy!"

Ngay lúc Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ nói chuyện, đột nhiên có tiếng xé gió từ phía trước vang lên. Chợt hai đạo thân ảnh chợt nhanh chóng hiện ra. Cuối cùng đi tới chỗ Hồ Ưng Thú của Tiêu Viêm. Nhóm người Tiêu Viêm đưa ánh mắt nhìn lại, hoá ra là hai người Mỹ Đồ Toa và Tử Nghiên.

Nhìn Tử Nghiên dáng vẻ tươi cười, vẻ mặt hài lòng, mũi Tiêu Viêm khẽ ngửi ngửi, từ trong không khí ngửi được một cỗ nhàn nhạt được hương ngay lập tức không nhịn được kinh ngạc hỏi: "*Các ngươi đi kiếm được liệu hả?*"

"*Hì hì, cái mũi của ngươi thật là linh.*" Bị Tiêu Viêm một hơi vạch trần mục đích của chính mình, Tử Nghiên cười hắc hắc, chợt bàn tay khẽ lật, một cái hộp ngọc được tạo hình tinh xảo xuất hiện ở bên ngoài người. Tử Nghiên cẩn thận đưa những hộp ngọc cho Tiêu Viêm, hắc hắc cười nói: "*Những dược liệu này có thể lưu lại một ít để sau này luyện chế đan dược cho Thái Lâm tỷ tỷ. Còn những cái khác ngươi luyện chế thành dược hoàn cho ta. Không cho phép ngươi lấy hết.*"

Hơi chút ngạc nhiên cầm lấy hộp ngọc này, Tiêu Viêm khẽ cầm lấy rồi mở ra. Nhất thời dược hương nồng đậm toả ra, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh ngạc, trong miệng lẩm bẩm nói: "*Đây là... Ngọc Long Tiên? Cực Hàn Linh Chi? Những... cái dược liệu này ... Các ngươi từ nơi nào lấy được vậy?*"

Không trách Tiêu Viêm sẽ cảm thấy ngạc nhiên. Phần lớn trong số những dược liệu này đều là cần để luyện chế "*Phục Hồn Đan*". Mà tên những dược liệu này lúc trước Tiêu Viêm đã từng nói qua với Mỹ Đồ Toa. Không nghĩ tới tại Hắc Giác Vực đều khó tìm thấy dược liệu sẽ bị Tử Nghiên cô gái nhỏ này một hơi lấy ra mấy loại.

"*Tử Nghiên trời sinh có đặc thù cảm ứng với các loại linh dược, muốn tìm được tự nhiên là rất dễ dàng.*" Mỹ Đồ Toa xoa xoa đầu Tử Nghiên, thản nhiên hướng về Tiêu Viêm nói.

Tiêu Viêm bĩu môi, hẳn thật ra quên mất cái dị năng đặc biệt này của Tử

Nghiên. Xem ra ngày sau nếu muốn tìm kiếm dược liệu phải đem cô gái nhỏ này theo mới được.

"Có điều những dược liệu này... Dường như cũng không giống như mới rời khỏi mặt đất hả? Những dược liệu này không là các người tự mình đi tìm rồi đào móc đấy chứ?" Thương thức hộp ngọc, Tiêu Viêm làm như phát hiện cái gì đó, đột nhiên cau mày nói.

"Hắc hắc..." Nghe vậy Tử Nghiên cười hắc hắc, chột nhỏ giọng nói: *"Đây là đồ cất giấu gì đó của một ít thế lực trên đường đi. Thái Lâm tỷ tỷ nói cho dù bọn họ có giữ lại cũng là lãng phí, cho nên chúng ta lên đem chúng đi."*

Ngẩn người nhìn Tử Nghiên đang cười nói, sắc mặt Tiêu Viêm từ từ tối sầm, giận dữ nhìn Mỹ Đồ Toa: "Người thế mà lại mang nàng đi trộm dược liệu?"

"Có chuyện gì ta tự mình sẽ giải quyết, không cần người quan tâm. Hơn nữa những dược liệu này đều là cần thiết để người luyện chế "Phục Hồn Đan" cho ta. Ta không muốn đợi đến hết thời gian giao ước người lại nói với ta rằng còn chưa đủ toàn bộ dược liệu." Mỹ Đồ Toa bĩu môi, một chút cũng không thêm để ý nói.

Tiêu Viêm khoé mắt giật giật, không nghĩ tới hai người một lớn một nhỏ này đã vậy còn có thể gây rắc rối. Cũng may là thời điểm bọn họ ăn trộm dược liệu không bị người phát hiện, không thì này một đường bọn họ đi tới cũng đừng nghĩ đi được thuận lợi.

"Kêu bọn họ tăng tốc!" Tiêu Viêm sắc mặt tối sầm, quay đầu về phía Tiêu Lệ trầm giọng nói.

"Ừ". Tiêu Lệ cười khỏ một tiếng, sau lưng đầu khí hoá thành hai cánh rung lên, bay tới các phi hành ma thú khác.

"Hai người các người, về sau không được ta cho phép, không cho phép rời khỏi!" Nhìn Tiêu Lệ rời đi, Tiêu Viêm lần thứ hai quay đầu hướng về Tử Nghiên cùng Mỹ Đồ Toa tức giận nói.

Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm có phần tối sầm, Tử Nghiên len lén thè lưỡi. Nhưng trái lại mày liễu của Mỹ Đồ Toa ở bên cạnh dựng thẳng. Chỉ có điều dưới ánh mắt phần nộ của Tiêu Viêm cuối cùng cũng nuốt xuống

những lời định nói.

Sau khi đem hai gia hỏa chuyên làm cho người khác đau đầu áp chế xuống, trong lòng Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, cúi đầu nhìn hộp ngọc ở trên tay, bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải đem bọn họ thu vào trong nạp giới.

Sau khi trải qua chuyện này, nhóm người Tiêu Viêm gấp rút lên đường, rõ ràng tốc độ một lần nữa tăng nhanh rất nhiều. Loại này tăng tốc gấp rút lên đường tại kéo dài vài ngày, đồng thời sau khi rời xa phạm vi địa phương mà các nàng Tử Nghiên phạm tội, Tiêu Viêm mới triệt để yên tâm, sau đó cho tốc độ chậm lại.

Thời gian phi hành khô khan như cát sa mạc nhanh chóng trôi qua.

Mà ở trong khoảng thời gian trôi qua này, khoảng cách giữa nhóm người Tiêu Viêm cùng biên giới của Gia Mã đế quốc càng thêm gần.

-----oOo-----

Chương 669: Trấn Quỷ Quan - Cổ nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua hơn hai tháng phi hành, khoảng cách giữa nhóm người Tiêu Viêm với mục tiêu càng ngày càng gần. Dựa vào bản đồ thì chẳng bao lâu nữa bọn họ có thể tới vùng biên giới của Gia Mã đế quốc.

Thời gian khô khan trong lúc phi hành cứ thế trôi qua. Khi mà cuộc hành trình xa xôi, kéo dài lần thứ hai vượt qua một dãy núi hùng vĩ thì phía cuối tầm mắt đột nhiên xuất hiện đường nét to lớn của một tường thành.

Tường thành được xây dựa vào núi, giống như một đầu mãnh hổ trấn giữ thông đạo trọng yếu đi ra bên ngoài đế quốc. Bất luận người nào muốn ra khỏi đế quốc đều phải đi qua tường thành này. Mà nơi này phòng vệ vô cùng nghiêm ngặt. Trải qua nhiều năm không biết đã cản nuốt bao nhiêu vong hồn trên chiến trường. Vì vậy cũng làm các quốc gia xung quanh kỵ như kỵ hổ.

Bởi vậy cái tường thành này có một cái tên hung thần ác sát.

Trần Quỷ Quan!

Khi mà hình dáng của tường thành tại phía xa chân trời hiện lên trong tầm mắt thì dáng tươi cười trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng chậm rãi đọng lại, từ trên đầu của Hồ Ứng Thú đứng lên, ánh mắt dừng lại tại nơi còn cách xa đó. Thành trấn vẫn tản ra một cỗ sát khí như xưa. Một lát sau, một ý cười hiện lên trên khoé miệng rồi chợt nhanh chóng mở rộng. Cuối cùng một tiếng cười to mang theo gần ba năm kiềm nén vang vọng như sấm đánh ở cuối chân trời.

"Gia Mã đế quốc! Tiêu Viêm ta... đã trở lại!"

Tiếng cười to như sấm kêu cuồn cuộn vang rên không ngớt lan về phía chân trời. Bất quá cũng may thường ngày ở chỗ này rất thưa thớt người ở nếu không tất nhiên sẽ đưa tới vô số người liếc mắt.

Nhìn Tiêu Viêm hiếm khi có xuất hiện thất thố như vậy. Đám người ở Hồ Ứng Thú đang phi hành trên không trung đều đem ánh mắt ngạc nhiên nhìn lại đây. Đối với cái người trẻ tuổi chưa bao giờ hoảng loạn, luôn duy trì dáng vẻ tươi cười âm áp này, thất thố như thế là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy!

"Nơi này chính là Gia Mã đế quốc sao?" Đám người Lâm Diễm có chút hiếu kỳ, đứng lên tiến lại đây, ánh mắt nhìn về tường thành ở phía xa kia rồi hỏi.

"Ờ, đây là một chỗ biên giới hiểm yếu của Gia Mã đế quốc. Chỉ cần thông qua nơi này rút cuộc liền có thể tiến nhập biên giới của Gia Mã đế quốc." Tiêu Lệ gật đầu, nói.

"Năm đó, ta bị Vân Lam Tông kia truy sát chính là bắt đầu chạy ra từ nơi này. Không nghĩ tới ba năm sau, ta lại lần thứ hai trở về từ nơi này." Cuồng tiếu trên khuôn mặt Tiêu Viêm chậm rãi biến mất. Quay đầu hướng về phía đám người Lâm Diễm cười nhẹ nói. Trong dáng tươi cười kia hơi có chút mùi vị tường nhớ.

"Ha ha, đã như vậy thì còn chờ cái gì?" Tiêu Lệ cười một tiếng, vỗ vai Tiêu Viêm. Năm đó Tiêu Viêm dưới dự truy sát của Vân Lam Tông chạy

trón tìm đường sống. Khi ấy việc này tại Gia Mã đế quốc huyền ảo sôi sùng sục một thời gian. Các loại mạo hiểm trong đó càng đặc sắc cùng hung hiểm đáng sợ hơn so với những gì lưu truyền.

Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng cười cười, bàn tay thon dài từ trong tay áo bào lộ ra. U Hải nạp giới quang mang chợt lóe, màu đen trọng xích to lớn thoáng hiện ra.

"Hình tượng này! Không biết hiện giờ trong Gia Mã đế quốc còn có ai nhớ kỹ hay không?" Huyền trọng xích cắm nghiêng phía sau lưng. Thân xích to lớn hầu như cùng thân thể Tiêu Viêm cao ngang nhau. Hắn vỗ vỗ thân xích, mỉm cười nói.

Nhóm người Lâm Diễm nhìn áo bào đen thanh niên lưng đeo hắc xích, chấp tay đứng trên đầu Hồ Ứng Thú, đột nhiên mơ hồ cảm giác được sự sắc bén sát phạt đang ở dần dần tản ra từ trong cơ thể của cái tên gia hoả vẫn hay ôn hoà này. Một người liếc mắt nhìn nhau, đều tự nghĩ thầm trong lòng. Xem ra Gia Mã đế quốc sẽ bởi vì sự trở về của cái tên này mà không còn an bình nữa rồi...

"Các vị, nhanh hơn chút đi!" Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, thanh âm Tiêu Viêm rõ ràng vang vọng bên tai mọi người. Ngữ khí vẫn đậm nhạt như thế nhưng ở thời khắc này có thêm một phần cấp bách.

Nghe được sự phân phó của Tiêu Viêm, trên bầu trời vang lên một hồi ứng thanh. Trong tiếng thú kêu, hơn mười đầu phi hành thú chợt vỗ cánh, mang theo cuồng phong cấp tốc bay vút về nơi tường thành ở phía xa kia.

Tuy rằng khoảng cách thoát nhìn ít nhất cũng có hơn nghìn mét, thế nhưng phi hành thú một đường thẳng tắp bay tới, không đến mười phút thời gian, nhóm người Tiêu Viêm cũng tới gần chỗ tường thành to lớn kia.

Gần tiếp cận chỗ tường thành này, bàn tay Tiêu Viêm vung lên. Đội ngũ phi hành thú trên bầu trời lập tức dừng lại. Mọi ánh mắt đều tập trung tại thân ảnh trẻ tuổi, lưng đeo trọng xích đang đứng ở phía trước.

Tuy rằng cách mặt đất ít nhất hơn một nghìn mét, nếu phía dưới có người ngẩng đầu nhìn lên tại độ cao này mà nói chỉ sợ cũng chỉ có thể mơ hồ thấy được một ít chấm đen. Nhưng lấy nhãn lực của Tiêu Viêm lại có thể đem động tĩnh trên mặt đất thu vào trong mắt một cách cực kỳ rõ ràng.

Đầu tiên tầm mắt đảo qua dòng chữ đỏ sẫm rất lớn trên cửa thành. Cái tên quen thuộc khiến toàn thân Tiêu Viêm giống như có dòng điện chạy qua. Một loại cảm giác tê dại từ trong máu bốc lên.

"Trần Quý Quan... Từ biệt ba năm, thành vẫn thế! Còn con người lại thay đổi đáng đấp a." Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

"Tam đệ, hình như có điểm không thích hợp... Trần Quý Quan hôm nay dường như quá mức an tĩnh. Theo ta được biết, đây chính là trấn quan lớn nhất trong vòng trăm dặm xung quanh đây. Cứ coi như là vào ban đêm cũng có âm thanh ồn ào, náo nhiệt. Hiện tại lại như thế này..." Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm có chút cảm thán trong lòng, Tiêu Lệ đột nhiên nhíu mày, nghi hoặc nói.

Nghe thế, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, ánh mắt quét qua hoàn cảnh tĩnh lặng này, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc: *"Đúng vậy... Năm đó vào thời điểm ta từ nơi này rời đi, người đi lại ở đây có rất nhiều. Sao hôm nay...?"*

"Lẽ nào tin tức người trở về đã bị người ta biết được?" Lâm Tu Nhai cũng dò xét qua, liền mở miệng nói.

"Làm sao có khả năng này được! Khoảng cách giữa Hắc Giác Vực với Gia Mã đế quốc rất xa xôi. Chắc chắn không có ai trong Gia Mã đế quốc biết được tin tức của ta." Tiêu Viêm lắc đầu nói.

"Trong thành có dấu vết đánh nhau. Hơn nữa cũng có không ít người có thực lực khá mạnh đang ở cùng một chỗ." Mỹ Đồ Toa vẫn im lặng đột nhiên nhàn nhạt nói.

Nghe được những lời này của Mỹ Đồ Toa, Tiêu Viêm sững sốt, chột chậm rãi nhắm mắt. Linh hồn lực từ mi tâm mạnh mẽ khuyếch tán ra như thủy triều, cuối cùng nhanh chóng đảo qua cả toà thành ở phía dưới.

Thấy Tiêu Viêm nhắm mắt, nhóm người Tiêu Lệ cũng dừng nói, yên lặng đợi hắn điều tra.

Một lát sau, Tiêu Viêm mở hai mắt, ánh mắt từ cửa thành chuyển hướng về phía vị trí trung tâm của thành trấn, khóe miệng hiện lên một vẻ tươi

cười ngoài ý muốn đáng, nhẹ giọng nói: *"Đúng thật là ngôi thành này có điểm không bình tĩnh, hơn nữa không nghĩ tới lần này trở lại Gia Mã đế quốc vừa vận tình cò gặp một ít người quen."*

"Người quen?" Tiêu Lệ ngân ra.

"Đi thôi, xuống dưới xem đi..." Tiêu Viêm cười một tiếng nhưng không nói cái gì, phát phát tay, chỉ huy Hồ Ứng Thú vỗ cánh rít gào bay xuống. Theo sát sau đó là hơn mười đầu phi hành thú.

Trần Quý Quan, một chỗ sân trước rộng rãi trong phủ thành chủ. Ở đây, bầu không khí lúc này đang giương cung bạt kiếm, hai phe nhân mã đang nhìn đối đầu đang nhìn nhau gay gắt. Vũ khí loang loáng dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời mang theo vài phần lạnh lạnh. Hiên nhiên ở nơi này không phải là đang tiến hành diễn kịch gì đó mà là đao kiếm liều mạng thật sự.

"Mông Lực, ngươi cũng dám ra tay với bản thống lĩnh! Nếu việc này truyền tới đế đô, đầu của ngươi chắc chắn khó giữ được!" Trong vòng vây của một phe nhân mã, một gã trung niên nam tử thân hình cường tráng, giống như một tòa tháp sắt, trừng mắt nhìn nam tử có vẻ mặt cười nhạt ở trước mặt, quát nói.

"Hắc hắc, Mộc Thiết, ngươi đừng có đem việc này ra hù dọa ta. Tuy rằng ta chuẩn bị việc này từ lâu nhưng nếu không có người giúp đỡ, ta tự nhiên cũng không dám làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này." Một thân y phục màu vàng nam tử lên tiếng cười nói.

"Giúp đỡ? Ngươi nói... Vân Lam Tông?!" Nghe vậy, hai mắt của nam tử được gọi là Mộc Thiết đồng thời co rụt lại, khiếp sợ quát: *"Đến tột cùng là Vân Lam Tông muốn làm gì? Chắc chắn hoàng thất sẽ điều khiển quân đội bao vây tiêu diệt nếu biết chuyện này!"*

"Hắc hắc! Hoàng thất thì sao? Lấy thực lực của Vân Lam Tông, sao lại sợ bọn họ?" Mông Lực cười hắc hắc, ánh mắt chột chuyết lạnh, âm trầm nói: *"Chỉ cần đem ngươi giết đi, ta tự có biện pháp nắm "Trần Quý Quan" này trong tay. Lấy uy vọng của ta mấy năm nay thành lập lên hợp nhất quân đội nơi này, tuy rằng có chút phiền phức nhưng không phải không có khả năng."*

"*Người cư nhiên muốn thu quân đội của đế quốc?*" Hút nhẹ một ngụm lương khí, trong lòng Mộc Thiết nổi lên một trận lạnh lẽo. Hắn biết, nếu chuyện ở nơi này truyền tới đế đô sợ rằng toàn bộ thủ đô của Gia Mã đế quốc sẽ xuất hiện chấn động. Không thể nghĩ tới Vân Lam Tông sẽ điên cuồng đến loại tình trạng này.

"*Tuy rằng hôm nay Phủ thành chủ này sẽ trở thành nơi người táng thân nhưng có một số việc tốt hơn là người không nên biết đến.*" Mông Lực cười nói.

"*Bằng thực lực đỉnh đấu linh của người cũng muốn giết ta?*" Mộc Thiết tức giận, cười giận nói.

"*Mộc Thiết thống lĩnh, ta biết cách đây không lâu người đã đột phá tới đấu vương cấp độ. Nhưng mà một cái ngay cả gót chân cũng chưa đứng vững tại đấu vương cấp độ cũng dám kiêu ngạo như thế?*" Mông Lực khinh thường bĩu môi, chột cao giọng nói: "*Vân Phàm trưởng lão, người này phải làm phiền ngài ra tay rồi!*"

Thanh âm của Mông Lực vừa hạ xuống, liền đột ngột vang lên một hồi tiếng xé gió. Chợt xuất hiện hơn mười bóng người mặc áo bào trắng phía trên bức tường cao ở sân trước. Mà người dẫn đầu hé ra khuôn mặt già nua bình thản như nước. Mà một cỗ khí tức áp bách theo sự xuất hiện của vị lão giả này cũng bao trùm toàn bộ Phủ thành chủ.

"*Vân Phàm? Vân Lam Tông trưởng lão?*" Mộc Thiết sắc mặt khó coi nhìn lão giả kia xuất hiện, trong lòng nhin không được nảy lên một mảnh u ám. Hắn quanh quẩn một chỗ tại đấu linh đỉnh nhiều năm. Tại trước đó không lâu mới vừa may mắn đột phá tới đấu vương cấp bậc. Nhưng luận thực lực mà nói thì thực ra ngay cả một sao đấu vương cũng không phải. Làm sao có thể chống đỡ được vị trưởng lão của Vân Lam Tông mà thực lực đã đạt tới ba sao đấu vương này?

"*Mộc Thiết thống lĩnh, tự người mang binh phù giao ra đây đi! Mộc gia các người cũng là một trong tam đại gia tộc của đế quốc. Nếu đầu nhập vào Vân Lam Tông ta, chắc chắn sau này sẽ đạt được càng nhiều lợi ích hiện tại. Nếu cứ khăng khăng một mực sợ rằng ngày bị diệt cũng không còn xa.*" Vân Phàm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mộc Thiết sắc mặt khó coi, chậm rãi nói. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

"Vân Lam Tông phản quốc chắc chắn sẽ bị người chửi rủa! Mộc Thiết ta thân là tướng quân của đế quốc nếu đầu hàng các ngươi thì đừng nói đến người ngoài mà ngay bản thân ta cũng tự mình khinh thường mình!" Mộc Thiết nổi giận nói.

"Ngu xuẩn không có đầu óc!"

Lắc đầu, Vân Phàm sắc mặt cũng từ từ biến thành lạnh lùng. Bàn tay nắm lại, trong tay bỗng xuất hiện một thanh trường kiếm thon dài màu lam đậm. Mũi kiếm chia thẳng, chỉ vào Mộc Thiết, thanh âm lạnh nhạt, nói: *"Hễ là người ngăn trở Vân Lam Tông ta, kết cục chỉ có chết. Ngươi đã khăng khăng một mực, vậy thì đừng trách lão phu tâm ngoan."*

"Ha ha, cũng tốt! Từ khi đột phá tới đấu vương, ta cũng chưa giao thủ cùng ai. Hôm nay cho dù chết trong tay ngươi cũng coi như không quá thiệt thòi. Chỉ có điều dã tâm của Vân Lam Tông các ngươi chắc chắn sẽ chết trong tù trong trướng nước!" Nghe được sát ý ẩn chứa trong thanh âm của Vân Phàm, chiến ý trong lòng Mộc Thiết cũng bị kích thích bạo phát. Tuy biết rõ rằng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của đối phương nhưng coi như là chết trận ở dưới loại tình huống này cũng còn tốt hơn so với đầu hàng!

Vân Phàm hai mắt híp lại, sắc mặt lại là càng phát ra băng hàn. Một cỗ đấu khí hung hậu vô cùng từ trong cơ thể chậm rãi tuôn ra. Áp lực của đấu khí sinh ra khiến không ít người trong viện không đều vội vàng lui về phía sau.

Đôi mắt khí thế cường hãn của Vân Phàm, sắc mặt Mộc Thiết cũng dần ngưng trọng, từ trong nạp giới lấy ra một thanh búa lớn. Đấu khí trong cơ thể cũng vận chuyển đến cực hạn...

Nhưng mà, ngay tại lúc bầu không khí giương cung bạt kiếm kia sắp bị đánh vỡ. Thời điểm mà một hồi chiến đấu kịch liệt của đấu vương cường giả sắp sửa bạo phát thì từ phía chân trời chậm rãi truyền xuống một đạo tiếng cười trong trẻo, quanh quẩn trong sân thật lâu không tiêu tan.

"Ha ha ha! Ba năm rồi đi, không nghĩ tới Vân Lam Tông dĩ nhiên đã kiêu ngạo đến như vậy. Quả nhiên là nằm ngoài dự liệu! Xem ra dã tâm của Vân Sơn lão cầu không nhỏ nha..."

-----oOo-----

Chương 670: Mộc Thiết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười bất ngờ vang lên trực tiếp phá vỡ bầu không khí đang giương cung bạt kiếm. Mọi người đều có vẻ mặt ngạc nhiên. Tại Gia Mã đế quốc dĩ nhiên còn có người dám nhục mạ Vân Sơn như vậy?

Sắc mặt Vân Phàm từ từ trở nên âm u lạnh lẽo, cùng với những người khác đem tầm mắt hướng về phía trên bầu trời

Nhưng ngay sau khi nhìn thấy mười đầu phi hành ma thú thật lớn đang lượn vòng trên không trung thì sắc mặt mọi người đều hơi thay đổi. Những người khách không mời mà đến này là nhân mã phương nào?

Vân Phàm cũng kinh nghi bất định nhìn đám phi hành ma thú trên bầu trời. Tình hình không rõ, hấn vội vàng vung tay lên. Đám đông từ phía sau tiến lên vòng vây bao quanh hấn. Ánh mắt cảnh giác nhìn những vị khách không mời mà đến trên bầu trời.

"Sợ rằng các vị có lẽ không phải người của Gia Mã đế quốc đi?" Sắc mặt Vân Phàm âm trầm nhìn mười đầu ma thú trên bầu trời, lạnh lùng nói: *"Đây là chuyện của Vân Lam Tông, xin khuyên các vị không nên xen vào việc của người khác."*

"Ha ha! Quả nhiên là Vân Lam Tông a."

Thanh âm của Vân Phàm vừa hạ xuống thì trên lưng của một đầu Hồ Ưng Thú đang bay trên bầu trời truyền đến một tiếng cười. Bóng người chợt hiện, hơn mười đạo nhân ảnh trực tiếp từ trên lưng đám ma thú nhảy xuống, ổn định tiến vào trong sân.

Theo hơn mười đạo nhân ảnh này hạ xuống, khí thế của Vân Phàm đang bao phủ toàn bộ phủ thành chủ ngay lập tức như thủy triều lui lại. Vén vện một thời gian ngắn đã hoàn toàn bị ép trở về cơ thể, không thể phóng ra một tia nào.

Khí thế dĩ nhiên bị áp chế đến tình trạng như vậy, trong khoảnh khắc sắc mặt của Vân Phàm trở nên cực kỳ khó coi. Từ chiêu thức ấy có thể nhìn ra thực lực của đối phương hơn xa hẳn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Trong sân cũng có không ít người phát hiện khí thế của Vân Phàm bị áp chế. Tất cả đều hai mặt nhìn nhau, sự cảnh giác trong lòng dâng cao. Người đến thì không có ý tốt, người có ý tốt thì sẽ không đến. Chuyện hôm nay sợ rằng sẽ không thể giải quyết được một cách dễ dàng.

Mộc Thiết hạ giọng ra lệnh cho đội ngũ xung quanh không được hành động, ánh mắt cẩn thận đảo qua thân mình của hơn mười đạo nhân ảnh nhảy xuống từ trên ma thú.

Dem ánh mắt dừng lại trên người gã thanh niên mặc áo bào đen đứng đầu tiên. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trẻ tuổi kia, Mộc Thiết ngẩn ra. Hình như có chút cảm giác quen thuộc nhưng hẳn nhất thời khó có thể nhớ tới lúc nào cùng loại cường giả này có quen biết. Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt cũng đảo qua thân hình của một số người. Một lát sau, trong lòng hắn nổi lên một trận kinh hãi. Hắn phát hiện hắn nhìn không thấu thực lực của đám người xuất hiện này. Loại tình huống này xuất hiện chỉ có một nguyên nhân, đó là thực lực của những người này đều hơn xa hẳn.

Giật mình nuốt nước bọt, Mộc Thiết chỉ cảm thấy miệng khô khốc. Hơn mười cái Đấu vương cường giả? Đám người đội hình kinh khủng kia rốt cuộc là đến từ nơi nào? Vì sao không có nghe thấy một chút tin tức nào? Coi như là một ít đế quốc ở gần đây muốn triệu tập đến nhiều cường giả như vậy trong một thời gian ngắn cũng là một chuyện khó khăn.

Sắc mặt của Mộc Thiết khó coi, sắc mặt của Vân Phàm cũng không khác. Bởi vì hắn cũng phát hiện ra người có thực lực thấp nhất trong đoàn người này cũng là gần bằng với hắn. Về phần những người khác, ví dụ như vị hắc bào thanh niên đứng đầu cùng với vị hồng y mỹ nhân xinh đẹp lạnh lẽo đứng phía sau khiến cho từ đáy lòng hắn có cảm giác sợ hãi.

Toàn bộ sân trước đều bởi vì nhóm người không mời mà đến này mà lâm vào một loại yên lặng khác thường. Bao gồm cả Vân Phàm cùng với với một số người của Vân Lam Tông đang đứng ở trên tường đều không dám có một chút dị động nào.

"Không biết rốt cuộc các hạ là người phương nào? Lão phu Vân Phàm, là trưởng lão của Vân Lam Tông, tông chủ là Vân Sơn. Không biết các hạ có từng nghe qua hay không?" Một lát sau, Vân Phàm rốt cục cũng đè xuống sự kinh hãi ở trong lòng, hơi chấp tay hướng về phía thanh niên áo đen đứng đầu, thanh âm so với lúc trước khách khí và cẩn thận hơn rất nhiều. Mà không thể nghi ngờ rằng hắn đem danh hiệu của Vân Sơn ra là để cho những người không rõ lai lịch này có thể có điều cố kỵ. "*Vân Sơn? Nghe qua... Ta cùng hắn có quan hệ không nhỏ.*" Hắc bào thanh niên cười cười, trên khoé miệng xuất hiện một ý trêu tức.

Nghe thấy vậy, Vân Phàm liền thở phào. Nếu đối phương đã nghe qua danh tiếng của Vân Sơn thì chắc cũng biết đó là một vị siêu cấp cường giả cấp bậc Đâu tông!

Nhìn dáng điệu thở phào của Vân Phàm, ý trêu tức trên khoé miệng của hắc bào thanh niên lại càng nhiều thêm, chậm rãi bước hai bước. Mà theo cước bộ của hắn, hai phương nhân mã của Mộc Thiết cùng Vân Phàm đều là vội vã lui về phía sau, cực kỳ cảnh giác.

Hơi chuyển đầu tới, đem ánh mắt nhìn đến trên người Mộc Thiết đang được thủ hạ nghiêm mật bảo hộ. Thấy ánh mắt của người đó nhìn lại đây, da đầu Mộc Thiết nhất thời tê dại, cánh tay nắm chặt cây búa lớn cũng run rẩy. Hắn có thể cảm giác được nếu vị thần bí hắc bào thanh niên này mà ra tay đối phó với hắn thì e rằng hắn không có lấy nửa điểm cơ hội chạy thoát thân.

"Ha ha, Mộc Thiết đại ca không cần khẩn trương như thế. Ân tình trả đi năm đó vẫn ghi sâu trong lòng." Nhìn Mộc Thiết căng thẳng, hắc bào thanh niên khẽ cười một tiếng. Lời nói ra khiến cho cả hai phe nhân mã đều lâm vào ngạc nhiên.

Đồng dạng, vẻ mặt Mộc Thiết cũng đầy ngạc nhiên khi nghe những lời này. Tầm mắt chợt dừng lại trên khuôn mặt có chút quen thuộc. Một lát sau ánh mắt đột nhiên nhìn về hắc xích thật lớn đang đeo sau lưng của hắc bào thanh niên, suy nghĩ trong đầu chợt loé lên. Ký ức bị che giấu ba năm thời gian rốt cục cũng bị đào lên lại. "*Ngươi... Ngươi... Ngươi là Tiêu Viêm?*"

Từ trong miệng Mộc Thiết truyền ra thanh âm đầy khiếp sợ xen lẫn khó tin. Cùng với khuôn mặt gần như trợn mắt há hốc mồm của hắn thì nhân

mã của hai phe lại một lần nữa đại ra. Tiêu Viêm? Một cái tên đã từ từ bị quên mất trong ba năm thời gian. Cho đến lúc này nghe Mộc Thiết nhắc lại, một ít sự tình cùng con người xảy ra ba năm trước mới cuộn cuộn hiện ra trong ý nghĩ của một số người.

Tùng ánh mắt đại ra nhìn về phía hắc bào thanh niên lưng đeo hắc xích to lớn kia. Giờ khắc này, khuôn mặt thanh thực nhiều hơn vài phần so với vẻ ngây thơ năm đó chậm rãi trùng khít. "... Tiêu Viêm? Làm sao có thể? Làm sao người có thể còn sống?"

Vân Phàm cũng vì cái tên đột nhiên toát ra từ Mộc Thiết mà lâm vào ngây đại. Một lát sau đột nhiên giống như mèo bị giẫm phải đuôi kêu lên, thanh âm chứa đầy không tin tưởng. Phía trên tường, các đệ tử Vân Lam Tông từng có liên quan cũng mang vẻ mặt đầy khiếp sợ. Đến bay giờ bọn họ mới hiểu được ý trong câu nói có quan hệ không nhỏ với Vân Sơn mà lúc trước Tiêu Viêm đã nói ra. Giữa bọn họ quả thật là có quan hệ không nhỏ. Chỉ bất quá đây lại là quan hệ giữa mỗi thù sống chết.

Nhìn các loại vẻ mặt của tất cả mọi người trong sân, Tiêu Viêm lắc đầu cười, hướng về phía Vân Phàm cười nói: "*Lão câu Vân Sơn kia cũng còn sống, vì sao ta phải chết?*"

Khuôn mặt Vân Phàm co rúm lại, trong ánh mắt vẫn còn sót lại một cỗ khó có thể tin. Tên đầu sỏ ba năm trước đem Vân Lam Tông náo loạn long trời lở đất cư nhiên còn sống. Hơn nữa nhìn thực lực bây giờ của hắn lại rõ ràng đã tăng mạnh đến mức hơn xa thực lực của mình. Trái tim Vân Phàm nhịn không được đập thành thịch. Đến bây giờ hắn mới hiểu được vì sao năm đó Vân Sơn tông chủ lại vận dụng toàn bộ lực lượng của tông môn đến truy sát thiếu niên khi đó mới mười mấy tuổi này. Tiềm lực của người này thật sự là lớn đến mức kinh khủng! "*Giết cho ta!*" Khoé mắt run run, Vân Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng. Người này không thể lưu lại được!

Tiếng quát của Vân Phàm vừa hạ xuống, hơn mười danh đệ tử của Vân Lam Tông cũng hét lớn một tiếng. Nhưng ngay khi đầu khí vừa từ trong cơ thể tuôn ra thì nghe được tiếng xé gió bén nhọn vang lên. Trong nháy mắt, trước ngực bọn họ bắt đầu lộ ra mũi kiếm sắc nhọn mang theo một mảng đỏ sẫm. Sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu tán. Tại thời điểm ý thức gần biến mất, bọn họ mạnh mẽ quay đầu lại. Tất cả chỉ nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng mà tràn ngập khát máu. "*Phốc! Phốc!*"

Nghe được tiếng của thi thể từ trên tường rơi xuống nện trên nền đất, khuôn mặt Mộc Thiết không nhin được có chút co rút. Ánh mắt hướng về phía hơn mười bóng đen không biết từ bao giờ xuất hiện trên tường viện đảo qua. Trong lòng chợt dâng lên một nỗi hoảng sợ. Hắn có thể cảm giác được những hắc y nhân này cư nhiên đều có thực lực Đấu Linh đỉnh. Nhìn thủ đoạn tàn nhẫn một kích phải giết này, Mộc Thiết trong lòng đang suy nghĩ. Nếu như nói mười người này cùng nhau vây công hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ có năm thành tỷ lệ chết trên tay bọn họ. Những người này quả thật là những tử sĩ kiệt xuất!

"Những người này... tất cả đều là thuộc hạ của hắn sao...? Nhưng lại còn có những cường giả chưa ra tay..." Nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt Mộc Thiết mang theo chút hoảng sợ nhìn hắc bào thiếu niên đứng thẳng đang mỉm cười. Ở trong lòng vẫn như cũ có chút khó tin. Mới ba năm ngắn ngủi, cái tên lẻ loi một mình bị Vân Lam Tông truy sát như chó nhà có tang bây giờ lại có thể lực to lớn như vậy.

Xem những tinh nhuệ mà hắn đem ra từ trong tông môn dĩ nhiên bị chém giết tùy ý như thế trái tim Vân Phàm cũng bỗng nhiên đập mạnh. Ánh mắt đảo qua nét mặt mỉm cười của người thanh niên, trong lòng cũng từ từ nảy lên một mảnh bất an. *"Hôm nay..."*

"Điều Doanh, động thủ!"

Đột nhiên, phía sau Vân Phàm vang lên một đạo tiếng quát chói tai từ trong miệng Mông Lực. Lúc này Vân Phàm đang nhìn về mặt thân nhiên của Tiêu Viêm. Không nghĩ tới mình sắp đắc thủ thì bị tên hỗn đản này làm rối loạn. Đã như vậy thì đem tất cả giết hết. *"Hỗn đản, một mình ngươi cũng dám điều động quân đội?"* Nghe được tiếng quát của Mông Lực, Mộc Thiết nhất thời phẫn nộ quát.

Mông Lực cười nham hiểm! Nghe được từ bên ngoài dần dần vang lên tiếng bước chân chĩnh tề, ánh mắt của hắn lại càng âm ngoan.

Thần nhiên liếc mắt nhìn Mông Lực. Người này Tiêu Viêm còn nhớ rõ. Năm đó ở thời điểm đang bỏ trốn rời đi Gia Mã đế quốc cuối cùng là bị cái tên này ngăn cản.

Chậm rãi ngẩng đầu lên. Tiêu Viêm hướng về phía hơn mười đầu phi hành ma thú to lớn phát tay.

"Hắc hắc, Tiêu môn chủ. Những con tép này giao cho chúng ta là được. Người không cần bận tâm." Bàn tay Tiêu Viêm vừa hạ, một đạo tiếng cười từ trên bầu trời truyền xuống. Từng đạo bóng đen mạnh mẽ lao xuống. Đấu khí hùng hồn! Trong khoảnh khắc, tiếng kêu gào thảm thiết kèm theo tiếng đao kiếm đụng nhau vang lên trong phủ thành chủ.

Nghe được bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng chém giết nhưng một lúc lâu sau cũng không có thấy một binh sĩ nào tấn công tới, dáng tươi cười trên khuôn mặt của Mông Lục dần dần cứng ngắc. Ở bên ngoài hẳn mai phục hơn một nghìn nhân mã Nhìn đến hiện tại...

Mùi máu tanh chậm rãi từ bên ngoài tràn vào. Sắc mặt của Vân Phàm cùng Mông Lục cũng từ từ nảy lên một mảnh tái nhợt cùng sợ hãi. Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hai người, bước lên trước, thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho Vân Phàm cùng Mông Lục cả người lạnh lẽo. *"Những việc làm của Vân Lam Tông đối với Tiêu gia ta sẽ trả lại gấp trăm lần. Hôm nay liền trước tiên bắt đầu từ hai người đi. Yên tâm. Vân Sơn lão cầu cũng sẽ xuống dưới đó cùng các người."*

Nhìn bóng lưng đang chậm rãi di động của hắc bào thanh niên, tinh thần Mộc Thiết có chút hoảng hốt. Lời nói mà thiếu niên này đã lưu lại ba năm trước kia tại thời điểm bị truy sát phải rời đi cực kỳ chặt vật đột ngột vang lên lần thứ hai bên tai. *"Nhờ chuyển lại cho Vân Sơn, sớm thì hai năm mà lâu thì năm năm Tiêu Viêm ta sẽ trở về!"* Người này... vậy mà thực sự làm được.

-----oOo-----

Chương 671: Chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hắc bào thanh niên đang chậm rãi đi tới mà trên khuôn mặt tươi cười lộ ra một mảnh lạnh lẽo, Vân Phàm hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt trường kiếm màu lam đậm, đấu khí trong cơ thể dâng lên như nước lũ cuộn cuộn không ngớt, mà theo đấu khí dâng lên thì lòng sợ hãi cũng giảm đi rất nhiều. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, trong lòng nổi lên cuộn cuộn suy nghĩ. *"Tiểu tử này lần này trở lại Gia Mã đế quốc tất nhiên*

sẽ tìm Vân Lam Tông trả thù. Xem ra phải mang tin tức này truyền về bên trong môn phái nếu không sau này có thể sẽ trở tay không kịp."

Quang mang trong mắt loé ra, Vân Phàm nghiêng đầu hướng về Mông Lực về mặt tái nhợt ở bên cạnh, thấp giọng nói gấp: "*Đợi lát nữa ta ở lại cản hấn thì người nhân cơ hội rời đi. Sau đó hãy đem tin Tiêu Viêm trở về báo cho tông chủ biết!*". Lời nói vừa dứt, hấn cũng không đợi Mông Lực trả lời, bả vai rung lên, một đôi cánh lam nhạt do đấu khí tạo thành xuất hiện. Đầu ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình hoá thành một mờ nhạt bóng dáng xen lẫn kiếm cương sắc bén mạnh mẽ bắn về phía Tiêu Viêm.

Thấy Vân Phàm đột nhiên ra tay, Mộc Thiết trong lòng căng thẳng, vội vàng kêu lên nhắc nhở. Nhưng mà tiếng nhắc nhở vừa hạ xuống mới phản ứng lại. Người thanh niên trước mặt hiện giờ đã không còn là vị thiếu niên năm đó bị đuổi giết như chó có nhà tang nữa.

Tiêu Viêm quay đầu hướng về phía Mộc Thiết cười cười. Một đoàn hỏa diễm màu bích lục đột nhiên hiện lên trên bàn tay thon dài. Ánh mắt khế liếc nhìn một người một kiếm đang nhanh chóng tới gần, khóe miệng khế nhếch lên. Phía trên bàn chân chợt hiện lên nhàn nhạt quang mang màu bạc. "*Xuy!*"

Trường kiếm lam đậm mang theo kiếm khí sắc bén xé rách không khí kèm theo kinh phong âm hàn mạnh mẽ bắn tới ngực Tiêu Viêm. Mà nhân lúc ánh mắt của mọi người đều tập trung về đây, Vân Phàm đột nhiên quát một tiếng chói tai: "*Đi!*"

Mông Lực ở một bên đã sớm có sự chuẩn bị nghe được tiếng quát bàn chân chợt hung hăng dẫm mạnh, thân hình giống như đạn pháo nhanh chóng lao ra ngoài Phủ thành chủ.

"*Còn muốn chạy?*" Nghe được tiếng xé gió lúc Mông Lực trốn chạy, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt một tiếng, tay trái xoè ra hướng về phía trốn chạy rồi bỗng nhiên nắm chặt. Nhất thời, từ lòng bàn tay bạo dưng ra ngoài một cỗ lực hút cường hãn.

Mà ở dưới cỗ lực hút cường hãn như vậy, nhất thời trong sân cuồng phong gào thét. Thậm chí là những tảng đá lon tròn sân đều run rẩy. Một ít cây cối trực tiếp gãy đổ. Mà phía Mông Lực đang chạy trốn, thân hình cũng đột ngột dừng lại giữa không trung. Chợt thân thể nhanh chóng lùi lại mặc

cho giã giũa như thế nào cũng không làm được gì"

"Buông!"

Tại thời điểm Tiêu Viêm đem Mông Lục hút tới, trường kiếm trong tay Vân Phàm đột nhiên tuột ra, hoá thành một đạo thâm lam sắc bén lạnh lẽo hung hăng đâm tới ngực của Tiêu Viêm đang gài trong gang tấc. Mà trường kiếm vừa rời tay, hai cánh phía sau Vân Phàm nhanh chóng rung động. Trong chớp mắt phóng lên không trung, xoay người bỏ chạy.

"Mời như sao...!" Vân Phàm đột ngột vứt bỏ toàn bộ thể tiến công, xoay người bỏ chạy làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc nhú mày. Lão gia hỏa này cũng là người gian trá. Lúc trước nói lời nói làm cho Mông Lục chạy trốn trước hóa ra là muốn dùng hành động của hắn để làm mình thoát thân.

Nhóm người Lâm Diễm, Tử Nghiên dù bận vẫn ung dung thấy được Vân Phàm chạy trốn vừa muốn làm ra động tác thì tiếng cười của Tiêu Viêm lại làm bọn họ dừng lại: " Để cho ta tới đi!"

Theo tiếng cười của Tiêu Viêm hạ xuống, Mông Lục lúc trước vốn đang bay ngược lại do ảnh hưởng của lực hút đột nhiên dừng giữa không trung. Ngay lập tức sau đó, lòng bàn tay Tiêu Viêm lại một lần nữa bạo dũng ra một cỗ lực đẩy mạnh mẽ, cuối cùng nện mạnh ở giữa lưng của Mông Lục. Mà ở dưới sự đánh sấu một trước một sau của hai cỗ lực lượng này, sắc mặt Mông Lục cũng trở nên trắng bệch, chợt phun ra một ngụm máu đỏ sẫm.

Bàn tay vung lên, không gian một trận chấn động. Một cỗ lực lượng vô hình tiện tay đem Mông Lục vút vào tường rồi nặng nề rơi xuống đất cuối cùng không biết sống chết ra sao.

Thân hình Mông Lục vừa rơi xuống đất, thân hình đang đứng ở trước sân cũng quỷ dị biến mất. Nhất thời trông mắt của nhóm người Mộc Thiết đều lồi cả ra. "Tốc độ thể này cũng thật là đáng sợ đi?"

Thân ảnh Tiêu Viêm tiêu tán, tiếng sấm rền quanh quẩn trong sân. Một lát sau, ngay tại lúc nhóm người Mộc Thiết hai mặt nhìn nhau, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng xé gió bén nhọn. Chợt một đạo thân ảnh cực kỳ chặt vật từ trên trời giáng xuống, cuối cùng hung hăng đập

xuống mặt đất. Nhất thời khói bụi tràn ngập.

"Ba sao Đâu Vương mà thôi! Nếu để cho ngươi ở trước mặt ta còn chạy thoát thì làm sao nói đến chuyện tìm Vân Sơn chấm dứt ân oán?" Tiếng cười khê vang lên trên bầu trời. Mọi người ngẩng đầu lên thì nhìn thấy thanh niên lưng đeo trọng xích đang vỗ đôi cánh lửa màu bích lục ở phía sau, chậm rãi dừng lại giữa không trung. Ánh mắt hờ hững nhìn thân ảnh vừa rơi xuống.

Trong sân khói bụi từ từ tiêu tan, thân ảnh của Vân Phàm cũng lộ ra. Chỉ bất quá vị trưởng lão Vân Lam Tông ngày thường cao cao tại thượng tại lúc này vẻ mặt trắng bệch, khoé miệng con có ít vết máu, hai mắt nhìn lên hắc bào thanh niên trên bầu trời mang theo vài phần hoảng sợ cùng khó có thể tin. Lúc trước hai người giao thủ bất quá cũng chỉ ba hiệp mà hắn lại trực tiếp rơi vào trạng thái trọng thương. Thực lực của đối phương không ngờ lại có thể kinh khủng như vậy. "Tiêu Viêm! Nếu ngươi giết chết ta, Vân Sơn tông chủ chắc chắn sẽ không tha cho ngươi. Lần trước ngươi có thể may mắn thoát được một mạng, lần này e rằng sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu." *Vân Phàm nhìn Mông Lục tại góc tường không rõ sống chết, mí mắt giật giật, lãnh lệ nói*

Khoé miệng hiện ra một ý châm chọc, Tiêu Viêm lắc đầu cười, cũng không muốn nhiều lời vô ích. Hắn bám tay, một đoàn bích lục hỏa diễm từ lòng bàn tay hiện lên. Mà theo đoàn hỏa diễm này xuất hiện, nhiệt độ xung quanh nhất thời trở nên nóng rực.

"Vân Lam Tông huỷ Tiêu gia ta, mối thù này ta sẽ từng bút từng bút trả lại gấp bội. Sau này phạm là người của Vân Lam Tông, ta gặp một cái, giết một cái. Lão cậu Vân Sơn kia sớm hay muộn rồi cũng đến lượt hắn." Tiêu Viêm thản nhiên cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào đoàn bích lục hỏa diễm trong tay, bất chợt lắc đầu, bám đốt ngón tay bắn ra. Đoàn hỏa diễm kia rời khỏi tay, chính xác rơi xuống thân thể của Vân Phàm đang nét mặt hoảng sợ.

Bích lục hỏa diễm vừa tiếp xúc thân thể của Vân Phàm liền biến hắn thành một cái người lửa. Mà ở dưới loại nhiệt độ cao kinh khủng này, Vân Phàm trong trạng thái trọng thương còn không kịp điều động đấu khí chống lại thì thân thể đã nổ tung thành một đám tro tàn đen kịt giữa âm hưởng trầm thấp...

Nhìn một đống tro bụi đen kịt trên mặt đất, toàn bộ sân đều là một mảnh im lặng. Tuy rằng lúc này đang ở chính Ngọ nhưng bọn họ vẫn cảm thấy như đang ở trong hố sâu lạnh lẽo. Lúc trước Đấu Vương cường giả vẫn còn mạnh khoẻ dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của bọn họ đã xương cốt không còn.

Tay áo bào vung lên, một cỗ kính phong đem tro bụi đen kịt trên mặt đất thổi đi. Bích lục hoá đực phía sau Tiêu Viêm chậm rãi tiêu tán, quang mang màu bạc ở bàn chân chột loé lên, thân hình lần nữa như ý mị xuất hiện trong sân

"Mộc Thiết đại ca, ba năm không gặp, biệt lai vô dạng a." Bàn chân chạm xuống đất, phần lạnh lùng trên khuôn mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt biến mất. Dáng tươi cười ấm áp làm ánh dương quang lại tràn ngập ấm áp. Bất quá thấy được một màn lúc trước, không còn bất kỳ kẻ nào sẽ lại nghĩ thanh niên này là hạng người nhân từ nương tay.

Nghe được thanh âm Tiêu Viêm, khuôn mặt Mộc Thiết lộ tươi cười cứng ngắc. Hình dáng kia có chút khó coi, mà hình như hẳn cũng có cảm giác này, chột mạnh tay chà xát khuôn mặt, sau mới cười khổ nói: "Người... Người thật sự là Tiêu Viêm?"

Nghe thế, Tiêu Viêm cười khanh khách nói: "Tại Gia Mã đế quốc này còn có những người khác dám gọi là Tiêu Viêm?"

Mộc Thiết xấu hổ gật đầu. Chính xác, tên Tiêu Viêm này đã thành từ cảm của Gia Mã đế quốc từ mấy năm nay. Đơn giản chỉ vì cái tông môn to lớn kia căm thù đến tận xương tủy cái tên này.

"Mộc Thiết đại ca, việc năm đó... Đa tạ!" Tiêu Viêm chậm rãi hướng Mộc Thiết đi tới, mỉm cười nói. Đám hộ vệ bên cạnh nhất thời thân thể khẩn trương hướng về trước, bàn tay nắm vũ khí cũng đều có chút run run. Chính bọn họ tận mắt trông thấy lúc trước người thanh niên này làm cho một gã Đấu vương cường giả xương cốt không còn.

Phát phát tay đem đám hộ vệ làm xấu mặt xung quanh phân tán ra, tới lúc này Mộc Thiết mới có thể hoàn toàn cảm giác được việc phát sinh trước mặt là sự thực chứ không phải hư ảo. Chỉ là việc này thực sự cũng khiến cho kẻ khác khó có thể tin được.

"Khụ. Tiêu Viêm huynh đệ, ha ha, thật ra năm đó là do ta thu được tin tức của gia tộc, để ta nếu có thể thì hãy âm thầm giúp đỡ người một ít. Nhưng ta nghĩ rằng năm đó coi như chỉ lấy thực lực của người thì rời đi Trấn Quỷ quan cũng không phải là việc khó. Một chút giúp đỡ này của ta cũng không tính là gì." *Mộc Thiết lắc lắc đầu, thân hình cường tráng như thiết tháp làm cho hắn cười rộ lên có cảm giác khí phách ngay thẳng.*

"Ha ha, Mộc gia sao! Tiêu Viêm nhớ kỹ." *Tiêu Viêm cười cười, chỉ ra bên ngoài phủ thành chủ rồi nói: "Xin lỗi, ra tay quá nặng! Bên ngoài có lẽ cần người ra mặt dọn dẹp một chút."*

Mộc Thiết ngửi ngửi mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, nhất thời cười khò một tiếng. Người kia quả nhiên không còn là thiếu niên ngây ngô non nớt năm đó. Sự rãng vì thanh niên này mà Vân Lam Tông sẽ thực sự một lần nữa rơi vào kịch liệt long trời lở đất.

"Tiêu Viêm huynh đệ, mặc kệ như thế nào cũng đa tạ người hôm nay ra tay. Nếu không sợ rằng quý kế của Mông Lục sẽ thực hiện được." *Sắc mặt trịnh trọng hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay, Mộc Thiết thật lòng nói.*

Tiêu Viêm cười, khoát tay áo, mười ngón tay giao nhau nhẹ giọng hỏi: "Ba năm không trở về Gia Mã đế quốc, không biết Mộc Thiết đại ca có thể nói với ta tình hình hiện tại trong đế quốc được không?"

"Ai! Đế quốc mấy năm nay đúng là thời buổi rối loạn a. Mà tất cả những việc này đều do Vân Lam Tông dựng lên." *Mộc Thiết cau mày thở dài một tiếng, chợt hướng về phía Tiêu Viêm mà nói: "Việc này nói đến thì rất dài. Nếu Tiêu Viêm huynh đệ không vội đi thì cùng vào trong phủ để ta nói rõ cho."*

Nghe thế, Tiêu Viêm có hơi chút trầm ngâm, nhưng thật ra vẫn chưa từ chối. Bây giờ việc quan trọng nhất là phải hiểu rõ được tình hình trong đế quốc. Nếu không cứ dậm đầu đu loạn thì đúng là hành vi cực kỳ ngu xuẩn. "Như vậy phải làm phiền Mộc Thiết đại ca rồi."

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chưa từ chối, Mộc Thiết nhất thời mừng rỡ, vội vàng đem mọi người mời đến phòng khách. Hắn rõ ràng nếu tin tức Tiêu Viêm lần thứ hai trở về Gia Mã đế quốc được truyền ra chắc chắn sẽ tạo thành một đại sự chấn động nhất.

Chương 671b: Tình thế Gia Mã đế quốc

Trong phòng khách rộng rãi của Phủ thành chủ, sau khi an bài chỗ ngồi cho đoàn người Tiêu Viêm, Mộc Thiết thân là chủ nhân mới trở lại vị trí ngồi của mình. Nhân tiện phân phó thị nữ rót trà, hầu hạ phải chu đáo.

"Ha ha! Không ngờ ba năm từ biệt, thực lực của Tiêu Viêm huynh đệ đã đến mức như thế này." Bưng chén trà lên nhấp một ngụm, Mộc Thiết cười nói. Ánh mắt chột bí mật đảo qua nhóm người Tiêu Lệ, Lâm Diễm bên cạnh Tiêu Viêm, trong lòng có chút cảm giác hết hồn. Trong lòng hẳn rõ ràng, lần này Tiêu Viêm trở về, đáng sợ nhất không phải thực lực siêu cường của bản thân mà là những cường giả bên cạnh, không biết hẳn mời chào từ chỗ nào đến. E rằng những người đang ngồi ở đây, tùy tiện xuất ra một người cũng đủ để chống đỡ với thập đại cường giả của đế quốc.

Tiêu Viêm nở một nụ cười, không dây dưa quá nhiều vào câu chuyện không trọng tâm này, trầm ngâm một hồi, bắt đầu nói: "Mộc Thiết đại ca, dường như mấy năm nay Gia Mã đế quốc cũng không bình tĩnh a..."

Nghe vậy, Mộc Thiết cười khỏ một tiếng, thở dài nói: "Đúng là không bình tĩnh. Tất cả những chuyện này đều là do Vân Lam Tông làm ra."

"Là sao?" Tiêu Viêm nhíu mày.

Mộc Thiết nhấp một ngụm trà, làm như sắp xếp lại ngôn ngữ. Một lát sau mở miệng nói: " Không đến nửa năm sau khi người rời khỏi Gia Mã đế quốc, Vân Lam Tông đột nhiên sửa lại sự siêu nhiên cùng với những tác phong khác trong quá khứ. Không chỉ có tráng trợn tuyển nhận đệ tử mà còn có dấu hiệu đem môn hạ đệ tử phân tán khắp nơi tới những thành thị trọng yếu trong đế quốc. Những hành động mờ ám này của bọn họ, e rằng Hoàng thất cùng tam đại gia tộc đều có sự phát hiện. Nhưng vì ngại thực lực kinh khủng của Vân Sơn nên cũng không có ai dám nói gì. Mà về sau, Vân Lam Tông cũng càng ngày càng trở nên kiêu ngạo..."

Nói đến đây, ánh mắt Mộc Thiết thoáng nhìn trộm qua Tiêu Viêm, chần chừ một lúc mới nói tiếp: "Về sau, Vân Lam Tông làm ra chuyện sỉ nhục là tiêu diệt Tiêu gia... Lúc đó việc này trong đế quốc huyên náo xôn xao nhưng cũng không tạo thành bất cứ trở ngại nào cho Vân Lam Tông cả."

Tiêu Viêm cầm chén trà, bàn tay nắm chặt lại, con ngươi đen kịt chậm rãi

mờ đi, một tia lãnh mang thoáng hiện qua.

Nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của Tiêu Viêm, Mộc Thiết ngẩn người, chột mình bạch. Sợ rằng người thanh niên trước mặt đã sớm biết việc này rồi...

"Mộc Thiết đại ca có biết tộc nhân còn sót lại của Tiêu gia ta ở nơi nào không?" Tiêu Viêm xoay chén trà, nhẹ giọng hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ lắm. Sau khi xảy ra chuyện này, Tiêu gia hoàn toàn mất đi tung tích. Nhưng nếu Tiêu Viêm huynh đệ muốn tìm kiếm mà nói, ta đề nghị người đi xem Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Bọn họ thế biết một ít." Mộc Thiết lắc đầu, chột suy nghĩ rồi nói.

"Mễ Đặc Nhĩ gia tộc sao?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Xem ra bản thân phải tìm Hải Ba Đông mới có thể biết hành tung của đại ca bọn họ.

"Ha ha, hiện giờ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Nhã Phi tiểu thư. Chậc chậc! Nữ nhân này tuổi không lớn nhưng mà bản lĩnh thì ngay cả trưởng lão của gia tộc bọn ta cũng phải âm thầm khen ngợi không ngớt. Ngẩn ngui ba năm thời gian đã khiến cho Mễ đặc Nhĩ gia tộc ngồi trên vị trí đứng đầu tam đại gia tộc. Kẻ khác không thể không bội phục." Mộc Thiết cười nói.

"Nhã Phi tỷ?" Nghe được cái tên chứa đựng sâu trong đầu, Tiêu Viêm ngẩn ra, chột khóe miệng hiện lên một vẻ tươi cười âm áp. Năm đó bị Vân Lam Tông truy sát trốn chết, ít nhiều cũng nhờ có sự xuất thủ của nàng cùng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mới giúp cho mình có cơ hội thoát thân. Ân tình của nàng đối với mình Tiêu Viêm thực sự sẽ tuyệt đối không quên.

"Thật không nghĩ tới! Nàng vậy mà có thể nắm trong tay Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Trước đây xem ra có chút xem nhẹ nàng." Tiêu Viêm vuốt mũi, khẽ cười nói. Hẳn rõ ràng hiểu rằng lấy một thân nữ nhân, đặc biệt còn không có thiên phú tu luyện đấu khí nữ nhân, muốn trở thành người nắm trong tay gia tộc ở thế giới lấy đấu khí làm chính này là một việc khó khăn như thế nào!"

Mộc Thiết cười cười, làm như tùy ý nói: "Tiêu Viêm huynh đệ trở về lần này... E là sẽ có không nhỏ động tác đi?"

"Chỉ là nhằm vào Vân Lam Tông mà thôi." Tiêu Viêm thản nhiên cười

nói. Ánh mắt liếc về phía Mộc Thiết, đột nhiên hỏi: "*Mộc Thiết đại ca có được tin tức gì của Vân Sơn hay sao?*"

Nghe thế Mộc Thiết sừng sốt, chột xấu hổ lắc đầu đáp: "*Cái cấp độ cường giả kia ta làm sao có khả năng có tin tức gì của hắn. Chỉ bất quá thỉnh thoảng nghe được một ít từ trường lão trong tộc truyền tin chỉ đạo. Hiện giờ e rằng thực lực của Vân Sơn so với ba năm trước đây càng mạnh.*"

Đối với những lời nói gần như vô dụng này, Tiêu Viêm cũng đành chịu. Ánh mắt dừng ở rung động thật nhỏ đang khuyếch tán trong chén trà. Trong đầu đột nhiên dần hiện ra một khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập cao quý cũng ung dung. Giữa ánh mắt các loại ý cười khiến cho tâm cảnh của Tiêu Viêm đột ngột ba động, vặn loạn cả lên.

"*Ca!*"

Chén trà trong tay bởi vì lực mạnh mà nứt ra một khe hở. Mọi người trong đại sảnh đều là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn khí tức của Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện bạo động, trong đầu đầy nghi hoặc.

"*Tam đệ, làm sao vậy?*" Tiêu Lê ngồi gần bên cạnh Tiêu Viêm vội vã đung vào Tiêu Viêm một chút, hỏi.

"*Không có việc gì!*" Nghe một câu của Tiêu Lê, Tiêu Viêm cũng từ từ hỏi phục lại tinh thần, hít sâu một hơi mang tâm cảnh hỗn loạn đè ép xuống, khoát tay áo, chột làm như tùy ý hỏi: "Được rồi, Mộc Thiết đại ca, không biết hiện giờ Vân Lam Tông là do ai chưởng quản?"

"*Còn có thể là ai được! Tự nhiên là Vân Sơn rồi.*" Mộc Thiết thả tay, nói

Lông mày giương lên, đầu lưỡi Tiêu Viêm uốn vài lân, cuối cùng cũng hộc ra một cái tên đã bị kháng cự ba năm thời gian: "*Vân Vận đâu? Tựa hồ nàng mới là tông chủ của Vân Lam Tông đi?*"

"*Vân Vận tông chủ sao? Không lâu sau khi ngươi rời đi Gia Mã đế quốc, nàng bị Vân Sơn phế bỏ chức vị tông chủ, sau đó không hề quản lý việc trong tông nữa. Hiện tại mọi quyền hành quyết định của Vân Lam Tông đều do Vân Sơn chưởng quản.*"

Mộc Thiết trầm ngâm nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nghe vậy Tiêu Viêm im lặng gật đầu. Ở sâu trong nội tâm dường như không tự giác nhẹ thở một hơi. *"Hiện giờ những cử động của Vân Lam Tông phần lớn đều là công của Vân Sơn. Hơn nữa nhìn vào chuyện phát sinh ở Trấn Quỷ Quan này, sợ rằng trong khoảng thời gian này Vân Lam Tông sẽ bắt đầu có đại động tĩnh."* Mộc Thiết chậm rãi nói: "Chuyện ở đây nếu truyền tới đế đô không chừng cũng sẽ làm cho hoàng thất rối loạn lên. Nhìn những động tĩnh bắt đầu này, e rằng những gì trong thư mà trưởng lão gia tộc viết cho ta cách đây không lâu sẽ là thật."

"Cái gì tình huống?" Tiêu Viêm ngẩn ra, hỏi.

Mộc Thiết nét mặt co lại, cầm chén trà trong tay đặt xuống mặt bàn. Một lúc sau mới trầm giọng nói: *"E rằng Vân Lam Tông sẽ động thủ với tam đại gia tộc chúng ta..."*

Tiêu Viêm nhướng mày. Chẳng lẽ Vân Lam Tông còn muốn thanh trừ hết tất cả các thế lực ở trong đế quốc hay sao?

"Đương nhiên, có hay không ra tay đối với Mộc gia ta cùng Nạp Lan gia tộc thì hiện tại còn không rõ lắm. Nhưng mà có thể khẳng định một điều, đó là trong khoảng thời gian ngắn, chắc chắn Vân Lam Tông sẽ tìm Mễ Đặc Nhĩ gia tộc để khai đao trước tiên!" Mộc Thiết sắc mặt ngưng trọng nói.

"Vì sao?"

"Hắc hắc, điểm này sợ rằng Tiêu Viêm huynh đệ cũng có thể biết một ít. Hải Ba Đông lão gia tử của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có quan hệ không cạn với người. Trước đây tại thời điểm người bị Vân Lam Tông truy sát, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc còn âm thầm tương trợ. Thậm chí sau này Tiêu gia bị Vân Lam Tông bao vây tiêu diệt, nhờ có sự tham dự của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mới có thể để Tiêu gia không bị tiêu diệt hoàn toàn. Tuy rằng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc làm việc này có chút bí ẩn nhưng chúng ta cũng có thể nghe được điểm phong thanh. Nói như vậy Vân Lam Tông tự nhiên là cũng biết..."

"Mà không biết vì nguyên nhân gì, dường như Vân Lam Tông cảm thấy rất hứng thú đối với Tiêu gia cá người. Không kiêng dè gì mà trắng trợn tìm kiếm tộc nhân còn lại của Tiêu gia. Bất quá vẫn không có kết quả gì. Hiện tại xem ra đó chắc là vì thủ đoạn âm thầm của Mễ Đặc Nhĩ đi! Cho

nên, nếu muốn tìm được tộc nhân còn sót lại của Tiêu gia, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc với tư cách là người che chở cho bọn họ chắc chắn sẽ là mục tiêu xuống tay đầu tiên của Vân Lam Tông." Mộc Thiết cười cười, xoa cằm nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Nhìn tình hình như thế xem ra phải mau chóng chạy tới đế đô a. Nếu không, không chỉ có Mễ Đặc Nhĩ gia tộc sẽ dẫm vào vết xe đổ của Tiêu gia mà những người còn sót lại của Tiêu gia dưới sự che chở của họ sợ rằng cũng sẽ lành ít dữ nhiều.

"Hiện giờ ở đế đô phong vân khởi dưng, nơi đó cách Vân Lam Tông quá gần. Đến lúc bạo phát chắc chắn sẽ cực kỳ hỗn loạn."

"Mộc Thiết đại ca, tin tức ta trở về Gia Mã đế quốc còn nhờ người giữ bí mật giùm. Hơn nữa cũng không cho thủ hạ của người lộ ra ngoài. Nếu không truyền tới tai của Vân Lam Tông chỉ sợ bọn họ không những sẽ tiến hành nhanh hơn mà công sẽ tăng mạnh phòng bị." Từ trên ghế đứng lên, Tiêu Viêm nghiêng mình hướng về phía Mộc Thiết trầm giọng nói.

"Ồ, không thành vấn đề!" Mộc Thiết không chút do dự đáp: "Vì an toàn, chuyện phát sinh nơi này ta cũng sẽ kéo dài mấy ngày rồi mới bẩm báo cho Hoàng thất. Nếu không chắc chắn bọn họ sẽ biết được tin người trở về."

"Đã như thế liền đa tạ." Tiêu Viêm chấp tay cười nói.

"*Tiêu Viêm huynh đệ, người dự định là tới đế đô?*" Thấy Tiêu Viêm như vậy Mộc Thiết cũng vội vã đứng lên, hỏi.

"*Thời gian cấp bách không thể ở đây lâu. Dự đem sự tình giải quyết xong đến lúc đó lại mời Mộc Thiết đại ca chuyện vãn.*" Tiêu Viêm cười, gật đầu đáp.

Nghe vậy, Mộc Thiết cũng không tiện giữ lại, chỉ đành gật đầu. Sau đó tự mình đưa đoàn người Tiêu Viêm ra khỏi phòng khách.

Ra đến ngoài phòng khách, thân hình nhóm người Tiêu Viêm chợt lóe, xuất hiện ở trên người Hồ Ứng Thú đang dừng giữa bầu trời. Đứng trên đầu Hồ Ứng Thú, Tiêu Viêm chấp tay hướng xuống Mộc Thiết ở phía dưới, cười nói:

"Mộc Thiết đại ca, nếu ngày sau có việc, cứ tới tìm Tiêu Viêm là được."

"Ha ha, chuyện này đi để đô Tiêu Viêm huynh đệ nhiều hơn bảo trọng. Nếu có thể mà nói, xin giúp đỡ một chút cho Mộc gia ta, Mộc Thiết cảm kích vô cùng!" Mộc Thiết cười cười, hướng về phía Tiêu Viêm, thẳng thắn nói.

Tiêu Viêm gật đầu mỉm cười, bản tay vung lên. Hồ Ứng thú phát ra một tiếng gầm nhẹ, mang theo cuồng phong cấp tốc bay lên, cuối cùng hòa thành chấm đen nhỏ biến mất phía chân trời. Nhìn Tiêu Viêm đám người biến mất phía chân trời, Mộc Thiết khẽ thở dài một tiếng. Hắn biết, bởi vì sự xuất hiện của nhóm người Tiêu Viêm mà đế đô đang hỗn loạn sẽ thêm một lần nữa long trời lở đất...

-----oOo-----

Chương 672: Tông sư nghị sự

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn núi không lồ mà tịch mịch giữa một vùng bình nguyên, ngọn núi cao vút trong mây mơ hồ tản ra kiếm khí sắc bén cắm vào mây xanh. Ở giữa tầng mây có tiếng thao luyện cùng tiếng cùng với tiếng kim thiết va chạm vang lên âm thanh thanh thúy.

Vân Lam Tông vẫn như ngày trước nhưng khi lên Vân Lam Tông lại thấy có dáng dấp khác, cả tòa núi mọc lên vô số các trạm canh gác, ngọn núi được phòng vệ một cách nghiêm ngặt, mặc kệ bất kể người nào lên đều phải khám xét chặt chẽ, nơi mấu chốt là trên đỉnh núi, là đại bản doanh Vân Lam Tông.

Hiện nay Vân Lam Tông nhận đệ tử một cách trắng trợn không có một lý do nào cả, số lượng so với 3 năm trước nhiều hơn rất nhiều, bởi vậy bọn họ mới đủ nhân lực, nên trên núi cứ 3 thước lại có một tốp phòng tuyến nghiêm ngặt.

Chỉ là, tuy rằng tông môn thực lực trở nên mạnh mẽ, nhưng không chỉ có ngoại nhân, chính một số ít đệ tử của Vân Lam Tông đệ tử đều có thể thấy

Vân Lam Tông hiện nay không còn được toàn bộ Gia Mã đế quốc cho rằng là thánh địa nữa, trải qua 3 năm mọi việc làm của Vân Lam Tông đều tầm thường như mọi thế lực khác không hề khác biệt, vì mở rộng thực lực không từ thủ đoạn ...

Phía trên Vân Lam Tông, căn cứ tông môn khổng lồ kéo dài khuất tầm mắt, trong sân rộng, bóng người qua lại, các loại tiếng quát mắng, tiếng đao kiếm va chạm hội tụ cùng một chỗ, sương mù nhàn nhạt lượn lờ dưới chân trời cũng đều bị tản đi, vài năm trước đây nơi này được coi là Thánh Địa hiện nay đã không còn loại khí tức siêu nhân thoát tục đây nữa.

Tại trung tâm ngọn núi, một đại điện rộng lớn như mãnh thú nằm phục, mơ hồ tỏa ra một loại hương vị tang thương, từ khi Vân Lam Tông thành lập tới nay vẫn một mực truyền thừa xuống, vì vậy trong đại điện Vân Lam Tông này vẫn lưu lại vài phần siêu nhiên trước đây, thế nhưng ở phía ngoài đại điện có hộ vệ áo bào trắng sắc mặt âm lãnh, điều này khiến cho đại điện có phần tang thương nhiều thêm một chút khí tức âm hàn.

Trong đại điện không ít người ngồi yên lặng, ánh mắt đều sợ sệt nhất thời né tránh nhìn lão giả thủ vệ, không dám phát sinh một tiếng động.

Lão giả thân mặc một áo bào màu trắng, phía trên bào phục và 2 tay áo đều có một thanh kiếm, khi áo bào di chuyển thanh kiếm nhìn như thật vậy, kiếm khí sắc bén mơ hồ tràn ra, lão giả một cái đầu bạc trắng nhưng mà khuôn mặt thì lại như một thanh niên, sáng bóng khác thường.

Lão giả từ từ nhắm 2 con mắt màu nâu lại, rồi chậm rãi mở ra, ánh mắt lạnh lùng làm cho người khác khắp người phát lạnh như sao băng xẹt qua, người nào vô ý liếc trộm chạm vào con mắt của người liền cảm giác thấy mồ hôi tay cũng muốn đổ ròn ròn, gấp rút dời ánh mắt ra chỗ khác không dám nhìn thẳng. Có thể thấy cấp bậc danh vọng này ngoài trừ Vân Sơn ra thì còn có ai khác?

"Vân Phàm bên kia có tin tức gì truyền đến không?"

Câu nói của Vân Sơn khiến đại điện vốn đang tĩnh lặng bỗng nhiên trở nên ồn ào một lúc, ánh mắt chậm rãi lướt tới.

Câu nói của Vân Sơn khiến cho mọi người trong đại điện có chút động thân bỗng có một người cung kính trả lời.

"Tông chủ, Vân Phàm vẫn không có tin tức gì truyền đến, chắc hẳn là đang đợi thời cơ".

Vân Sơn khẽ nhíu mày nói:

"Có mỗi một cái Trấn Quỷ Quan mà thôi, thế mà vẫn chậm chạp như vậy. Truyền tin cho hắn trong vòng năm ngày phải mang Trấn Quỷ Quan nắm trong tay, còn những nơi khác những kẻ ra tay bất lợi tùy từng tình huống mà ra tay. Chỉ cần mang đội chấp pháp của hoàng thất nắm trong tay thì bọn họ không dám làm gì chúng ta đâu!".

"Vâng!" Nghe Vân Sơn ra lệnh bọn họ vội vã thi hành.

"Ha ha, tông chủ mấy năm nay luôn quyết đoán, bắt tri bắt giác mang đệ tử Vân Lam Tông trà trộn vào các nơi trọng yếu của thành thị Gia Mã đế quốc, chỉ cần ra lệnh một tiếng hơn một nửa Gia Mã đế quốc liền rơi vào tay Vân Lam Tông." một vị trung niên hướng về Vân Sơn nói, giọng điệu có chút nịnh nọt.

"Đây chỉ là bước đầu tiên thôi, bước tiếp theo của Vân Lam Tông ta không chỉ dừng lại ở Mã Gia đế quốc, chỉ cần mang Mã Gia đế quốc nắm trong tay thì thực lực của Vân Lam Tông sẽ tăng vọt lên, mà đến lúc đó các thế lực của Tây Nam Đẩu Khí Đại Lục cũng không dám cùng ta đối kháng, chờ đến lúc Vân Lam Tông trở thành bá chủ lãnh thổ phía Tây Nam...". Vân Sơn đậm cười nói, nếp nhăn tuổi già hiện lên trong mắt không phù hợp với dã tâm.

"Ha ha, Tông chủ nói rất đúng. Ngày trước Tây Nam lãnh thổ tổ chức đại hội, Vân Lam Tông ta chỉ hạng trung, lần đại hội tiếp theo Vân Lam Tông ta cho những kẻ nói Vân Lam Tông có tâm nhiệm hạn hẹp phải ngã xuống. ha ha..." lời nói vang lên ngay sau khi Vân Sơn nói xong.

Vân Sơn trên mặt nở ra một nụ cười, phát phát tay nói: *"Chuyện ta phân phó đã làm thế nào rồi?"*

Nghe vậy, đại diện có một người đứng lên cung kính nói: *"Bẩm tông chủ, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi tông chủ ra lệnh một tiếng, liền có thể thẳng nhập đế đô, mang gia tộc Mễ Đặc Nhĩ nhổ tận gốc!"* Nói tới đây hắn thoáng chần chừ nói: *"Bất quá Mễ Đặc Nhĩ có thể có thêm đầu*

hoàng trợ lực, với nhân lực thế này sợ rằng chưa đủ!"

"Vân Đốc, Vân Sát, từ lúc này đây, đội là do hai người thống lĩnh, mang Mễ Đặc Nhĩ gia tộc thanh trừ triệt để, nhớ kỹ, sau khi thanh trừ xong Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, nhất định phải truy cho ra tàn dư của Tiêu gia! Ánh mắt của Vân Sơn liếc hướng về một góc trong đại điện, khẽ quát nói. "Tuân mệnh!" *nghe tiếng quát của Vân Sơn tại một chỗ, hai gã vẫn duy trì trầm mặc như hai ông già vội vã đứng dậy, cung kính đáp.*

Hai lão già này tuy rằng thực lực hơi yếu, nhưng tại Vân Lam Tông thì địa vị không hề thấp kém, sau khi 2 người đó đứng dậy thì tiếng ồn đã nhỏ đi rất nhiều có thể nhận thấy địa vị của 2 lão già này không hề nhỏ

"Ha ha ... Vân Đốc, Vân Sát hai vị trưởng lão này 3 năm tại tông phái được tông chủ hỗ trợ giờ đã tiến vào đấu hoàng, có bọn họ xuất thủ Hải Ba Đông trở mình cũng không có thành quả gì." *mọi người xung quanh nhìn 2 vị trưởng lão cười nói.*

Nghe được những lời nịnh nọt, Vân Đốc cùng Vân Sát có vẻ cười cười, chột liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt xẹt qua vẻ quý quyết.

"Nhiệm vụ của các ngươi là thanh trừ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc cùng với tàn đảng của Tiêu gia. Các thực lực khác của đế đô chắc chắn không dám nhúng tay vào, đương nhiên, nếu thật có thể lực không vừa mắt, cũng nhất loạt thanh trừ đi." *ánh mắt Vân Sơn quét toàn trường chậm rãi nói. Nghe vậy Vân Đốc cùng Vân Sát lần thứ hai gật đầu.*

Mang sự tình phân phó xong, Vân Sơn nhẹ nhàng dựa vào chiếc ghế mềm mại phát tay nói: "Đã như vậy, liền đều đi thi hành hết đi, đoạn thời gian này, trước tiên thanh trừ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc.

Nghe được những lời Vân Sơn nói, mọi người trong đại điện vội vàng gật đầu rồi cùng đứng dậy hướng về phía Vân Sơn vội vã khom lưng hành lễ, chậm rãi rời khỏi đại điện.

Sau mọi người rời khỏi, đại điện lại trở nên yên tĩnh một thời gian, trong góc tối một đoàn hắc vụ quý dị xuất hiện: "*Nhớ kỹ lần này không thể bỏ qua bất kể là kẻ nào của Tiêu Gia, việc lần trước ngươi đã không thể làm ta thỏa mãn.*" Vụ khí màu đen bốc lên đi tới đại điện từ từ chậm rãi nói.

"Các ngươi đến tột cùng là muốn tìm vật gì của Tiêu Gia? một tiểu gia tộc mà thôi, cũng có cái để hấp dẫn ngươi?" Vân Sơn nhíu mày lại đối với vấn đề này hẳn nghi hoặc đã lâu và rất hiếu kỳ.

"Không nên hỏi và cũng không cần hỏi, có một số việc không biết sẽ tốt hơn với ngươi, Hồn Điện chúng ta có thể mang ngươi đột phá đấu tông cường giả, thì cũng có thể mang ngươi lần thứ hai trở lại đấu hoàng." Âm thanh âm lãnh trong đại điện làm kẻ khác sớn cả gai ốc.

Khuôn mặt uy phong bát diện của Vân Sơn nổi lên tia kinh hãi, nhưng lại chỉ có chút khó chịu nói: *"Nhưng mà nếu mang tất cả người Tiêu Gia giết hết vẫn không tìm được vật đó ...?"*

"Chúng ta biết Tiêu Gia nhất định có vật đó, chỉ không biết chính xác là kẻ nào cầm mà thôi. nếu như nơi này không tìm được thì chỉ còn cách là tìm Tiêu Viêm mà thôi!"

Gia Mã thánh thành, Gia Mã đế quốc đế đô, với tư cách là tòa thành thị phồn hoa nhất đế quốc, lượng người mỗi ngày nhập vào xuất ra nơi này đạt đến số lượng khổng lồ. Nhưng hôm nay, bầu không khí ở thành thị phồn hoa này lại có chút áp lực khác thường, mơ hồ cả không gian đều có cảm giác một loại mưa gió áp bức. Mà loại cảm giác này, được tạo thành tự nhiên bắt đầu từ việc đột nhiên tuyên bố tạm thời đóng cửa toàn bộ phòng đấu giá cùng cửa hàng của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ. Hành động này đối với một trong tam đại gia tộc đế quốc không thể nghi ngờ là hướng về phía mọi người chứng tỏ sẽ có phiền toái không nhỏ rơi vào đầu bọn họ. Dân gian cũng không hề thiếu một số hạng người thông thạo tin tức, bởi vậy, mơ hồ có một ít lời đồn đãi truyền ra nói Vân Lam Tông có ý đồ thanh trừ gia tộc Mễ Đặc Nhĩ.

Những lời đồn đãi này truyền ra nhanh chóng khiến cho trong thành rối loạn không nhỏ. Mấy năm nay Vân Lam Tông càng thêm cường thế và kiêu ngạo, hơn nữa Gia Mã đế quốc mọi người ai cũng rõ ràng. Khiến cho đứng đầu tam đại gia tộc, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc đều phải cẩn thận đối đãi, ngoại trừ hoàng thất có tư cách này ra thì chỉ sợ cũng chỉ có nơi kia cách đế đô không xa - Vân Lam Tông. Tại thời điểm trong thành lời đồn nổi lên bốn phía, lúc này tại thành nam, tổng bộ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc bầu không khí vô cùng khẩn cấp, thân ảnh trong trang viên đi đi lại lại vội vàng vàng. Toàn bộ hộ vệ từ các địa phương đều rút về, đem cả trang viên phòng ngự cực kỳ kín đáo, chặt chẽ. Trong bóng tối lấp lánh vô số hàn

mang cung tiễn tại tất cả mọi nơi trong trang viên. Chỉ cần trong chốc lát xuất hiện khách không mời mà đến thì mũi tên sắc bén trong nháy mắt sẽ bắn ra.

Tại thời điểm trang viên canh phòng nghiêm ngặt, tại phòng nghị sự rộng lớn trong trang viên, bầu không khí cũng có chút ngưng trọng. Bên trong toàn là thành viên hạch tâm của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, bất quá lúc này sắc mặt bọn họ phần lớn đều khó coi. Tại Gia Mã đế quốc, đột nhiên ai mà bị Vân Lam Tông xếp vào mục tiêu đả kích thì sợ rằng khó có thể lộ ra dáng vẻ tươi cười được.

"Nhã Phi, tin tức Vân Lam Tông sẽ xuất thủ với gia tộc Mễ Đặc Nhĩ ta là sự thật?". Trong đại sảnh, một lão giả chột cay mày thanh âm trầm thấp hỏi.

Nghe được lão giả đặt câu hỏi, trong đại sảnh mọi ánh mắt đều hướng đến vị mỹ lệ nữ nhân ngồi thủ vị. Sau đó người nữ nhân xinh đẹp kia mặt cũng đầy ngưng trọng đối mặt với ánh mắt mọi người hơi gật đầu nói:

"Đại trưởng lão, tin tức này không giả được, trong vòng hai ngày này sợ rằng Vân Lam tông sẽ chân chính động thủ!".

Tuy rằng trong lòng đã có đáp án song sau khi nghe Nhã Phi hoàn toàn xác định, trong đại sảnh vẫn như cũ có không ít người sắc mặt đột nhiên u ám hơn rất nhiều.

Người được xưng là đại trưởng lão, khuôn mặt có điểm quen thuộc, nhìn kỹ đó là Mễ Đặc Nhĩ gia tộc tộc trưởng năm đó- Đẳng Sơn, bất quá nghe Nhã Phi xưng hô tựa hồ ba năm thời gian, hắn đã đem vị trí tộc trưởng nhường lại cho người khác...

Nghe được Nhã Phi đáp lời, Đẳng Sơn cũng chậm rãi thở dài một hơi, dường như lạc vào bùn lầy trong lúc gia tộc lâm vào tuyệt cảnh. Tất cả tai họa này đều là do Tiêu gia gia hỏa rước lấy, nếu không giúp bọn hắn thì sẽ không đắc tội Vân Lam Tông, cũng không có ngày hôm nay. Lúc này, đột nhiên có một chút thanh âm bén nhọn vang lên, mà khi thanh âm vừa rơi xuống. liền sau đó cũng có không ít âm thanh phụ họa. Tại đây khi mà đại họa lâm đầu, bọn họ rốt cục không kiềm chế được ý nghĩ trong đầu.

"Im miệng cho ta!"

Nghe được tranh cãi âm ỉ trong phòng nghị sự, Đằng Sơn nhất thời giận dữ. Bàn tay hung hăng đập xuống bàn. Bất ngờ xảy ra âm thanh lớn khiến mọi người sợ hãi vội vã cầm miệng.

Sau khi đem mọi người áp chế xuống, Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn nhìn thoáng qua bên cạnh, một người nam tử vẻ mặt bình tĩnh ngồi trên xe đẩy, chột lại liếc liếc mắt sang người bên cạnh Nhà Phi vẫn đang nhắm mắt nhưng sắc mặt có chút băng hàn, Hải Ba Đông cười khở một tiếng nói:

"Tiêu Đỉnh tiên sinh, tộc nhân thất thố, cho người chê cười rồi!"

Nghe được Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn nói, Tiêu Đỉnh lại lắc đầu cười, ánh mắt chậm rãi đảo qua khuôn mặt mọi người. Hễ là ánh mắt cùng đối diện với một người thì một lát sau người đó sẽ không nhìn mà được quay mặt đi. Nam nhân này hiện giờ tuy hai chân đã tàn, cũng không biết tại sao khi ánh mắt hướng tới mọi người kia thì khuôn mặt vẫn lộ vẻ nhàn nhạt tươi cười, trong lòng không nhìn được có chút hàn ý.

Gia tộc chút nữa bị diệt, chính mình lại biến thành người què chỉ có thể dựa vào xe đẩy, biến cố như thế này đủ để cho người bình thường nổi điên. Nhưng mà nam nhân này vẫn như cũ không có chút ba động, giống như hấn căn bản không có tình cảm. Người như thế, đích xác có chút đáng sợ.

"Đằng Sơn đại trưởng lão, việc này đích xác cùng Tiêu gia ta có chút quan hệ."

Tiêu Đỉnh từ từ nói, ánh mắt đảo qua Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn nói:

"Nếu Vân Lam Tông thực sự sẽ xuất thủ đối với gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, người liền mang ta hoặc phân nửa Tiêu gia tộc nhân giao ra đi, sau đó nói với bên ngoài, đây là Tiêu gia toàn bộ tàn dư, tộc nhân khác, liền mời các người nghĩ biện pháp lặng lẽ để cho bọn họ ly khai, Tiêu gia gặp đại nạn, một tia huyết mạch, phải lưu lại!"

Nghe Tiêu Đỉnh nói, trong đại sảnh rất nhiều người đều có chút ngạc nhiên, nhìn người trước mặt khuôn mặt đáng tươi cười, trong lòng hàn ý càng lớn, chiêu thức ấy, không thể nói không khôn ngoan.

Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn cũng là bởi vì lời này của Tiêu Đỉnh mí mắt giật

giật, mỉm cười thật sâu nhìn thoáng qua người kia, thầm nghĩ trong lòng:
"Tuổi tác không lớn, nhưng lại là có lý trí tuyệt đối, Tiêu gia có người này không lo không thịnh vượng, thế nhưng... đáng tiếc..."

"Tiêu Đỉnh tiểu tử, yên tâm, không có người đem người giao ra đâu, cho dù liều mạng mạng già này thậm chí nửa Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, lão phu cũng sẽ bảo vệ người không việc gì!"

Âm thanh băng lãnh đột nhiên vang lên, mọi người vừa nhấc đầu, nhìn thấy Hải Ba Đông không biết mở hai mắt bao giờ, đồng tử có chút xanh thẫm. Lúc này hàn quang lóe ra, tại hàn mang ánh mắt kia có nhiều người dị nghị cũng không thể không thức thời nuốt vào miệng lời nói của mình.

"Hải lão!" Tiêu Đỉnh ngẩn ra, ánh mắt vốn không hề bận tâm, cũng như vậy có chút ba động. Hắn trong lòng rõ ràng, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc này, nếu không có Nhã Phi cùng Hải Ba Đông kiệt lực bảo vệ mà nói, sợ rằng Tiêu gia tộc nhân đã sớm mất đi che chở. Bất quá hắn vẫn như cũ không ngờ tới, sự tình tới nước này, Hải Ba Đông vẫn như cũ có thể ngoan cố kiên trì, thậm chí, cam nguyện hi sinh hơn nửa gia tộc Mễ Đặc Nhĩ.

"Hải lão, ngài còn đang chờ tam đệ ta trở về sao."

Tiêu Đỉnh cười khở một tiếng, khẽ thở dài, tới thời khắc này, thậm chí là ngay cả hắn, cũng vậy đã không có lòng tin quá lớn, hắn chỉ có thể ký thác hi vọng với Tiêu Viêm ngày sau trở về, có thể vì Tiêu gia báo huyết cừ.

"Ha ha, ta đối với tiểu tử kia có một loại tin tưởng kỳ lạ!"

Hải Ba Đông cười to một tiếng, chợt ánh mắt liếc liếc hai bên trái phải Mễ Đặc Nhĩ. Đằng Sơn, hừ lạnh nói:

"Bọn người các ngươi tầm nhìn luôn luôn hạn hẹp, các ngươi lẽ nào cho rằng, Vân Lam Tông xuất thủ đối với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta, thực sự chính là bởi vì Tiêu gia sao? Mấy năm nay bọn họ động tĩnh như thế nào các ngươi không phải là không biết, lúc này tam đại gia tộc thậm chí hoảng thất, các ngươi nhìn đi, nhìn xem có ai may mắn tránh khỏi?"

Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn trầm ngâm, chợt cười khở hít hà một tiếng, hắn làm sao không biết, hiện giờ Vân Lam Tông có xu thế tẩy trừ thế lực đế quốc, bất quá nếu có thể mang ngày này trì hoãn một ít thì tốt hơn. Nhưng mà

trong lòng tuy rằng muốn như vậy, nhưng hấn lại không dám nói ra, Hải Ba Đông trong gia tộc trên cả trường lão, địa vị Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có thể có ngày hôm nay, công lao hấn không thể nghi ngờ, thậm chí ngay cả hấn cũng không dám cãi lại. Đương nhiên, nếu không có Hải Ba Đông tại gia tộc Mễ Đặc Nhĩ có danh vọng như vậy, bằng vào Nhã Phi một người, có tài hoa đi chăng nữa, cũng khó có thể trở thành người cầm lái gia tộc. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hiện tại làm như thế nào cho phải? Nếu không thì hướng Mộc gia cùng Nạp Lan gia tộc hoặc Luyện Dược Sư Công Hội, hoàng thất xin giúp đỡ?" Mễ Đặc Nhĩ. Đăng Sơn thờ dài nói.

"Vô ích!" Nhã Phi lắc đầu, tại mặt bàn trên thân hình mảnh khảnh chỉ nhẹ nhàng điếm chút, đôi mắt sáng quét cả phòng khách, nói: *"Vân Lam Tông hiện giờ thực lực đã quá mức cường đại, thậm chí với bọn họ cũng không dám bị rước lấy, nếu là bọn hấn thật lòng mà nói muốn bang trợ, không cần chúng ta xin giúp đỡ, bọn họ cũng sẽ phái người đến đây, nếu là không muốn hoặc không dám, xin giúp đỡ như thế nào cũng không làm nên chuyện gì."*

"Vậy, lẽ nào cứ như vậy chờ chết phải không?" Trong đại sảnh, một ít nhân vật lần thứ hai nhin không được nói.

Nhã Phi giương mắt, nghiêng đầu hướng về Mễ Đặc Nhĩ Đăng Sơn nói: "Đại trưởng lão, vì xuất hiện tình hình rất xấu, ta đã ngầm mang Mễ Đặc Nhĩ gia tộc một số ít người tuổi nhỏ đưa ra để đô, bảo tồn gia tộc huyết mạch, nhưng nếu như thực sự đến lúc kia, sợ là chúng ta ngoại trừ đầu hàng, thì chỉ có liều mạng đánh một trận!"

"Ai, người cô nàng này đúng là biết nhìn xa, dĩ nhiên trước đó đã chuẩn bị đường lui cho gia tộc, bất quá cái loại này tình hình này cũng quá nguy rồi."

Nghe vậy, Mễ Đặc Nhĩ. Đăng Sơn ngẩn ra, xem ra việc này ngay cả hấn cũng vừa mới biết được.

"Đầu hàng?" Ta cũng không cho rằng có kết cục quá tốt đẹp này.

"Oanh!"

Mẽ Đặc Nhĩ Đăng Sơn thở dài một tiếng, vừa muốn nói, phía trên bầu trời toàn bộ Gia Mã thánh thành đột nhiên bộc phát ra một tiếng nổ mạnh vang dội như sấm rền.

Tiếng nổ mạnh cuộn cuộn giữa không trung, khiến ánh mắt cả thành đều hướng lên phía trên bầu trời, mà lúc này, tại nơi phát ra tiếng nổ mạnh, xuất hiện một đám mây do năng lượng hội tụ, mà ở một bên đám mây kia, một thanh trường kiếm tản ra sắc bén kiếm khí, đang thẳng tắp đâm vào!

"Đây là tín hiệu Vân Lam Tông." Nhìn ẩn ký đặc thù hình đám mây trên bầu trời kia, toàn bộ thành thị, đột ngột bạo phát lên một trận kinh hô, một số người vẫn cảm lạnh mang vẻ mặt hoảng sợ, Vân Lam Tông này, lẽ nào thực sự sẽ xuất thủ đối với gia tộc Mẽ Đặc Nhĩ?

Trong Mẽ Đặc Nhĩ gia tộc, không ít người ở phòng khách cũng nhìn thấy ẩn ký trên bầu trời như vậy. Trong lúc nhất thời, sắc mặt đều dần tái đi.

"Mẽ Đặc Nhĩ gia tộc, giao ra dư nghiệt Tiêu gia, bằng không ngày hôm nay là lúc diệt tộc!"

Không lâu sau khi năng lượng ẩn ký xuất hiện, một tiếng quát lạnh lùng vang lên, đó là do đấu khí hùng hồn phát ra, nổ vang vang vọng làm hỗn loạn toàn bộ Gia Mã thánh thành!

-----oOo-----

Chương 673: Huyết tủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát như sấm xen lẫn đấu khí, tại toàn bộ mỗi ngõ ngách ở bên trong thành Gia Mã đế quốc không ngừng quanh quẩn, giờ khắc này, ở trong thành vô số người đều ngẩng đầu lên, đem ánh mắt quắc nể đến phương hướng, nơi đó có đấu khí xông lên tận trời, như trụ chống trời hung bạo bốc lên.

Tại Mẽ Đặc Nhĩ gia tộc, đám người Hải Ba Đông, Nhã Phi đều chạy ào ra khỏi đại sảnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía nơi hùng hồn đấu khí bùng nổ. *"Làm sao bây giờ?"* Mẽ Nặc Nhĩ – Đăng Sơn thanh âm nặng nề

nói.

"Còn có thể như thế nào? Nếu không muốn đầu hàng, như vậy liền liền mạng đánh một trận sống chết chứ sao!" Hải Ba Đông hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt hàn khí lượn lờ quanh thân, mà lúc hàn khí bao phủ xuống, trong hai tròng mắt màu xanh thắm càng thêm thâm trầm.

"Mọi người nghe lệnh, giữ nghiêm cương vị của mình, không thể bối rối, một khi có người xâm lấn, không cần bấm báo, giết!" Nhã Phi vẻ mặt lạnh như băng, mắt phượng ẩn chứa sát khí, thanh âm lạnh lẽo tại trong toàn bộ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc không ngừng khuếch tán.

Nhìn Nhã Phi truyền đạt mệnh lệnh đầu vào đây, hơn nữa nhanh chóng ổn định cục diện xôn xao, Hải Ba Đông khẽ gạt đầu, chột hai mắt híp lại lạnh lùng nhìn đến địa phương đấu khí bộc phát, nắm tay trong tay áo chậm rãi nắm chặt. Vân Sơn lão tạp mao, người nghĩ muốn diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta, lão phu cũng muốn cho người thương tổn xương cốt cùng một chút máu!"

Tất cả thành viên tại Mễ Đặc Nhĩ gia tộc nghiêm trang đợi chờ, tại cái địa phương đấu khí bùng phát kia đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm chói tai, chột làm cho tất cả mọi người ở trong thành liền nhìn thấy đại đội áo bào trắng từ nơi đó ùn ùn kéo đến, cuối cùng mọi người tại phía trên những tòa nhà trong thành bay vút ra qua, mấy bào phục màu trắng kia nổi lên hoa văn thanh kiếm và đám mây đặc thù như vậy, làm cho người ta liền nhận ra thân phận của bọn họ, rõ ràng là người Vân Lam Tông!

"Hí" Không nghĩ tới Vân Lam Tông lần này thế nhưng lại phái ra nhiều người như vậy, xem ra quả nhiên là muốn đem Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ăn tươi nuốt sống a"

Nhìn đám người mặc trang phục áo bào trắng giống như con bọ chết nhảy nhót phía trên từng tòa nhà, không ít người đều âm thầm hít một hơi lương khí, chột có chút tiếc hận cùng căm giận, Vân Lam Tông động thủ giống trông khua chiền như vậy, dáng vẻ bề thế thật sự là quá mức khoa trương.

Đại đội áo bào trắng giống như cơn thủy triều màu trắng, lập tức từ hướng Bắc vọt ới, cuối cùng ùn ùn kéo đến đối với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc tiến hành vây quanh, nhìn thanh thế như vậy chỉ sợ Vân Lam Tông ít nhất đã điều động hơn mấy ngàn người, quy mô lớn như vậy đủ để tranh đua với một

quân đội nhỏ.

Ngay khi cơn thủy triều màu trắng cuốn qua, toàn bộ đế đô lại giống như chảo lửa sôi trào, hoàn toàn xông xáo lên, vô số người nhảy lên mái nhà, sau đó dấn tại sau cơn thủy triều, sau cùng đủ để nhìn thấy Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mới đình chỉ cước bộ, tiếp đó xác định địa phương trong tầm mắt không sai biệt lắm, bắt đầu chú ý đại sự oanh động nhất tại Gia Mã đế quốc trong trăm năm qua

Gia Mã đế quốc tam đại gia tộc, đều từng tại đế quốc đứng sừng sững trong khoảng thời gian không ngắn, trong những năm này thế lực của tam đại gia tộc càng thêm hùng hậu, gia tộc tâm thường khó có thể vượt qua. Hôm nay Vân Lam Tông ra tay đối Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, không thể nghi ngờ là trong vòng mười mấy năm qua, lần phát sinh va chạm này là quy mô lớn nhất ở Gia Mã đế quốc!

Đối với cái loại cứng chạm cứng, không ít người trong lòng đều tràn ngập hiếu kỳ, bởi vậy lúc cơn thủy triều màu trắng Vân Lam Tông còn chưa tới Mễ Đặc Nhĩ gia tộc thì phía sau chung quanh ở trên cao đã xuất hiện đám người đông nghìn nghịt" *Tiêu đại ca, đợi tí nữa lúc xảy ra chiến đấu, người liền trốn ở một bên nha*" Nhìn cơn thủy triều màu trắng từ đằng kia cuốn tới, Nhã Phi quay đầu lại, đối với Tiêu Đỉnh đang ngồi trên xe lăn lên tiếng nhắc nhở.

"*Đã đến nước này rồi trốn ở một bên có thể có tác dụng gì chứ? Hơn nữa chẳng lẽ người thật đúng cho ta là người trói gà không chặt sao?*" Đối với hảo ý của Nhã Phi, Tiêu Đỉnh cười cười lắc đầu, chợt một bàn tay khô gầy xuất hiện một cỗ đầu khí nồng đậm khác thường màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ nhanh chóng trào ra, đem bàn tay vây kín mít.

"*Di? Người tiến vào Đấu Linh rồi sao? Đây là chuyện khi nào vậy?*" Hải Ba Đông đứng một bên nhìn thấy Tiêu Đỉnh phóng thích ra hơi thở, nhất thời giật nảy mình, có chút kinh ngạc nói. "*Chân không có tri giác, nên chỉ có thể âm thầm tu luyện, ngược lại có tiến triển quả thật có chút không tồi*". Chỉ là thường ngày chưa từng thi triển ra đầu khí, cho nên mọi người cũng không biết mà thôi. Tiêu Đỉnh cười nói.

"*Có thực lực tự bảo vệ mình là được rồi, đợi đến lúc nếu có tình huống không ổn, người cùng Nhã Phi tìm cơ hội thoát đi*". Chúng ta toàn bộ tử thủ ở nơi này cũng không sáng suốt gì, có như vậy, cho dù Mễ Đặc Nhĩ gia

tộc thật sự bị diệt, ngày sau cũng còn có người thay chúng ta báo thù" Hải Ba Đông gật gật đầu, đột nhiên thấp giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nghe được Hải Ba Đông nói lời này, Tiêu Đỉnh cùng Nhã Phi đều là ngần ra, vừa muốn nói cái gì đó, người phía trước sắc mặt đã hoàn toàn ngưng trọng, chậm rãi nói: "Đến đây ... "

Hai người theo thanh âm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy ở phía trên tầng tòa nhà bên ngoài trang viên, đã đứng đầy dãy bóng người áo trắng, trong tay đồng loạt nắm trường kiếm sắc bén không sai biệt lắm. Dưới phản xạ ánh mặt trời, hàn quang lạnh lẽo quanh quẩn trong trang viên làm cho người ta toàn thân phát lạnh.

"Các người hai người chỉ huy ở bên trong trang viên, người Vân Lam Tông đề ta đối phó". Hải Ba Đông nhìn Phi Nhã nói một tiếng, chột bàn chân điềm xuống mặt đất, thân hình liền phóng lên trời, mà ngay sau đó, Mễ Đặc Nhĩ - Đăng Sơn thấy thế, vội vàng hét lớn một tiếng, sau đó phần đông tộc nhân thực lực rất mạnh của Mễ Đặc Nhĩ đều theo sát bay lên, cuối cùng xuất hiện tại bên ngoài trang viên, cùng đại đội Vân Lam Tông hình thành đối lập nhau.

Thân thể trôi nổi giữa không trung, Hải Ba Đông hai vai nhếch lên, một đôi đầu khí băng dục bắt đầu từ sau lưng dài ra, hai cánh chấn động đem thân hình ổn định tại trên bầu trời, hai mắt xuất hiện tia băng hàn lạnh lẽo nhìn đại đội Vân Lam Tông như cơn thủy triều màu trắng. Đầu khí cường hãn từ trong cơ thể phát ra, mà theo đầu khí bắt đầu hiện lên, một cỗ khí thể hào hùng quanh quẩn trên không trung, áp bức khác thường bao phủ phạm vi trăm mét.

Vì thế lực của Hải Ba Đông cấp bậc Đấu Hoàng, một khi phóng thích ra khí thể, không chỉ có làm cho đại đội Vân Lam Tông xuất hiện một trận xôn xao, nhưng ngay cả những người ở chung quanh vây xem trên những tòa nhà cao ngất cũng phát ra một hồi than sợ hãi, Lâm Đấu Hoàng cường giả tại bên trong Gia Mã đế quốc chỉ đếm trên đầu ngón tay, Hải Ba Đông danh vọng trong ba năm này cũng lại lần nữa khôi phục lại danh vọng đỉnh cấp năm đó.

"Hải Ba Đông, không cần dựa vào địa thế hiểm yếu để chống lại, bằng lực lượng của ngươi còn muốn ngăn cản cơn sóng dữ này sao? Nếu thật sự

thức thời, nhanh chóng giao ra tàn đảng Tiêu gia!"

Ngay khi khí thế mênh mông của Hải Ba Đông bắt đầu hình thành thì hai đạo thanh âm rống to lên, đột nhiên từ trong thành hét dựng lên, chợt hai cỗ khí thế đủ để cùng với người trước so sánh nhau, cũng là đột nhiên hiện lên. Dưới hai cỗ khí thế xuất hiện trong chốc lát, một trận tiếng xé gió cũng theo đó mà lên, sau cùng tại vô số luồng ánh mắt soi mói, hai đạo lưu quang xẹt qua từ cuối chân trời cuối cùng xuất hiện tại trên không trung bên ngoài Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Xuất hiện hai người đều có bộ dáng già khụ, một thân áo bào trắng hoa văn đám mây biểu hiện ra thân phận của bọn họ, mà hai cỗ khí thế cường hãn kia rõ ràng cũng là do hai người này phát ra.

Đột nhiên xuất hiện hai vị Vân Lam Tông trưởng lão, cũng là đưa tới tất cả ánh mắt mọi người ở trong thành chăm chú nhìn, đặc biệt nhận thấy được từ trong cơ thể hai người mơ hồ phát ra cảm giác áp bức, làm không ít người trong tâm đều nảy lên một chút hoảng sợ, hai người này thế nhưng đều là Đấu Hoàng cường giả? Vân Lam Tông từ khi nào lại xuất hiện hai gã Đấu Hoàng vậy?

Ánh mắt Hải Ba Đông tại trên người khi hai gã xuất hiện liền gắt gao quẳng nén qua, đặc biệt ngay khi tầm mắt quét đến trên khuôn mặt hai người thì trong lòng nhất thời kinh hãi, thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong không trung mang theo một chút khó có thể tin được: "Vân Đốc? Vân Sát? Các ngươi tiến vào Đấu Hoàng rồi sao?"

"Hắc, hắc, chỉ có ngươi trở thành Đấu Hoàng thôi sao, chẳng lẽ người khác cũng không được à?" *Nghe được lời nói của Hải Ba Đông, gã lão giả kêu là Vân Sát cười lạnh một tiếng, nói.*

"Địch lão, hai lão này ba năm trước hãy còn là tứ tinh Đấu Vương mà thôi, làm sao có thể tại trong ba năm ngắn ngủi liền đột phá tới Đấu Hoàng?" *Nhất thời một thân ảnh thoáng hiện lên bên cạnh Hải Ba Đông, hiện thân ra chính là Mễ Đặc Nhĩ - Đằng Sơn, giờ phút này hắn cũng có vẻ mặt không thể tin được nhìn hai người ở xa xa trên không trung.*

Hải Ba Đông sắc mặt âm trầm, mắt hơi mở ra, ánh mắt tại trên hai người Vân Đốc, Vân Sát lướt qua, một lát sau cũng lắc lắc đầu, nói: "Hai tên gia hỏa này hơi thờ có điểm không đúng, mặc dù khí thế nhìn như đã đạt đến Đấu Hoàng cấp bậc, nhưng khí tức lại xa xa không bằng Đấu Hoàng

cường giả, như vậy, đương nhiên hẳn là Vân Sơn kia đã sử dụng cái quỹ đi bí pháp gì đó, làm cho thực lực bọn họ tăng lên mạnh mẽ ... "

"Vậy, hiện giờ tại nên làm như thế nào cho phải đây?" Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn có chút sốt ruột nói, cho dù Vân Đốc, Vân Sát kia cũng không phải chân chính là Đâu Hoàng cường giả, mà phân ra một người bám trụ Hải Ba Đông, hẳn là không phải việc khó khăn gì, mà một người còn lại, bằng vào thực lực của hắn rõ ràng rất khó ngăn cản, hà huống chi, bên kia còn có Vân Lam Tông đệ tử một khi phát động công kích, chỉ dựa vào cường giả ít ỏi này sợ là không ngăn cản được bao lâu.

"Còn có thể như thế nào nữa? Loại tình thế này chẳng lẽ còn có thể đầu hàng hay sao?" Hải Ba Đông nhíu mày, lạnh nhạt khiến trách một tiếng, chợt trầm giọng nói: "Ta sẽ nhanh chóng đem một người trong bọn hắn đánh chết, sau đó đến giúp người chém giết một người khác, chỉ cần đem hai tên đầu lĩnh này giết chết, những thứ Vân Lam Tông đệ tử khác cũng không đủ gây nguy hiểm gì!"

Mễ Đặc Nhĩ – Đằng Sơn cười khò một tiếng, hiện giờ chi kế cũng chỉ có như vậy mà thôi, bất quá cho dù hôm nay chiến bại, nhưng dưới nhiều người chăm chú nhìn thế này, mặc dù coi như chiến bại trong vinh quang!

"Hải Ba Đông, ta hỏi lại một tiếng nữa, đến tột cùng là có giao người này ra hay không?" Vân Sát ánh mắt âm hàn liếc nhìn hai người Hải Ba Đông đang trôi nổi trên không trang viên, quát một tiếng.

"Vân Lam Tông mấy năm nay làm việc quả thực mất hết mặt mũi của một đại tông chủ! Vân Sơn lão tạp mao kia, chẳng lẽ sẽ không sợ liệt tử liệt tông sống lại tìm đến hắn tính sổ sao?" Hải Ba Đông cười nhạo một tiếng, giễu cợt nói.

Nghe vậy, Vân Sát cùng Vân Đốc sắc mặt hoàn toàn chìm xuống, dưới vô số luồng ánh mắt soi mói, hai người chậm rãi giơ tay lên, ngay lập tức đột nhiên hạ xuống, mà lúc dưới bàn tay hạ xuống trong tích tắc, kèm tiếng quát tháo tràn ngập sát ý lạnh lẽo tại trên không trung vang vọng lên:
"Vân Lam Tông chúng đệ tử nghe lệnh, huyết tẩy Mễ Đặc Nhĩ gia tộc!"

Theo tiếng quát của hai người vừa dứt, kiếm khí lạnh lẽo đột nhiên từ giữa cơn thủy triều mãnh liệt tuôn ra, đem cả bầu trời trên tòa thành thị đều bao phủ.

-----oOo-----

Chương 674: Huyết Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Xuy! Xuy!"

Vân Đốc hạ xuống, ở phía dưới Vân Lam Tông đệ tử đã đem Mễ Đặc Nhĩ gia tộc vây chặt như nêm cối, đệ tử Vân Lam Tông nhất thời giống như mãnh hổ hạ sơn, mang theo kiếm khí sắc bén, ùn ùn kéo đến đối trang viên không lồ kia xung phong liều chết, trong khoảnh khắc bùng nổ lên thanh âm sát phạt, làm sắc mặt vô số người vây ở đằng xa trở nên trắng.

"Giết!"

Đệ tử Vân Lam Tông như thủy triều dũng mãnh lao tới Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, một đạo tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, chợt, chỉ nghe cả trang viên trong nháy mắt thanh âm ngưng trệ, nháy mắt sau, vô số tiếng không khí xé rách, hóa thành mưa tên, tuôn ra dữ dội như sóng triều màu trắng bao phủ tất cả! Mưa tên đem thế công Vân Lam Tông thoáng ngăn trở một chút, bất quá ngay sau đó, vô số đầu khí sáng ngời dâng lên thì âm thanh của mưa tên tạo ra liền giảm bớt rất nhiều, sóng triều màu trắng kia sắp tiếp cận đến trang viên.

Cẩn! Phốc! Bất quá, ngay lúc thế công Vân Lam Tông cách trang viên trăm mét thì đột ngột, lại lần nữa tiếng dây cung trầm thấp dị thường vang lên, sau đó, từng đạo vật thể màu đỏ đột nhiên từ trong trang viên bạo xuất! Mưa tên này cùng mưa tên lúc trước có khác biệt thật lớn, tiếng vang của mưa tên này xẹt qua không khí có thể phân biệt, hơn nữa, mưa tên này bắn trúng đệ tử Vân Lam Tông thì đầu khí bao quanh thân thể họ rõ ràng không có tạo thành nhiều trở ngại đối với mưa tên, thậm chí bởi vì lực lượng quá lớn nên tên bắn thủng thân thể một người thì còn dư lực có thể đem phía sau người cũng xuyên thủng, lực sát thương kinh khủng như vậy, đám người xa xa nhìn xem khắp cả người phát lạnh.

Huyết sắc tiễn cuồng xạ bay ra, tại trên bầu trời lưu lại dấu vết nhàn nhạt, mà mỗi một lần tiễn bay vụt, đều làm cho không ít đệ tử Vân Lam Tông vô lực ngã rơi xuống đất, xem ra, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có thể nằm trong tam

đại gia tộc đứng đầu của đế quốc, quả nhiên thực lực dễ để người khác khinh thường, cho dù là lấy thực lực Vân Lam Tông, muốn tiêu diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mà không mất mát cũng là việc không thể! Thấy phía dưới đã triển khai thế công hung ác, mấy người trên bầu trời vẫn chưa vì vậy mà phân tâm, Vân Đốc cùng Vân Sát kia đình trệ chỉ chốc lát sau, hai người lại đồng thời nhích người, sau đó dữ dội lướt tới Hải Ba Đông! Nhìn thấy hai người đều hướng về phía Hải Ba Đông, Mễ Đặc Nhĩ. Đằng Sơn nhất thời quát lạnh nói: "*Hai cái lão vương bát đản, các ngươi quên ra rồi sao?*"

"Hắc hắc, Đằng Sơn, nào dám quên ngươi, đối phó ngươi, không cần Vân Đốc, Vân Sát hai vị trưởng lão ra tay, hãy để bọn họ an tâm giải quyết Hải Ba Đông đi" ngay tại lúc thanh âm Mễ Đặc Nhĩ, Đằng Sơn vừa mới hạ xuống thì đột nhiên hai đạo thân ảnh từ phía dưới Vân Lam Tông kia bay vút đến, trôi nổi tại địa phương không xa Đằng Sơn.

"Vân Phù? Vân Húc? Không nghĩ tới ngay cả các ngươi cũng tới!" nhìn thấy đột nhiên xuất hiện hai người này, Đằng Sơn trong lòng nhất thời trầm xuống, hai người này cũng là trưởng lão Vân Lam Tông, mặc dù thực lực không mạnh mẽ bằng hai người Vân Đốc, nhưng cũng là cường giả Đấu Vương cấp bậc, xem ra Vân Lam Tông đối phó Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, quả nhiên là đã xuất toàn lực a.

"Tông chủ đối với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc các ngươi muốn chịu đựng tới cực hạn, nên cũng đừng trách chúng ta, ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc." hai người tựa hồ thấy được suy nghĩ của Đằng Sơn, bởi vậy trong giọng nói cũng có một chút không biết làm sao.

Đằng Sơn mặt âm trầm, ánh mắt hướng Hải Ba Đông, Vân Đốc cùng Vân Sát đã muốn tiếp cận Hải Ba Đông, trong cơ thể hai người này có vẻ cường hãn khí thế, nhưng thực lực cách một khoảng cách, cũng làm cho hai người hẳn cảm thấy đấu khí trong cơ thể có chút không suôn sẻ, Đấu Hoàng cường giả, quả nhiên hơn xa Đấu Vương.

"Ngươi cẩn thận, hai người bọn họ, để ta đối phó, ngươi cố giữ bản thân là được!" trong lòng Đằng Sơn vì Hải Ba Đông mà lo lắng thì thanh âm trầm thấp của Hải Ba Đông, cũng đã truyền tới.

Nghe vậy, Đằng Sơn cũng có chút an tâm, ánh mắt chuyển hướng trước mặt đối thủ, đấu khí liền từ trong cơ thể bùng phát ra, cổ khí thế kia, mặc

dù không bằng Hải Ba Đông, nhưng cũng không thể khinh thường.

"*Đắc tội!*" cảm nhận được Hải Ba Đông bên kia đã muốn bùng nổ lên năng lượng dao động, hai người Vân Phù cũng không dám tiếp tục chậm trễ, quát một tiếng, chột hai cánh sau lưng rung lên, liền hóa thành bóng đen, bắn mạnh tới Đằng Sơn.

Ánh mắt âm trầm nhìn hai người, Đằng Sơn trong lòng cũng nảy lên một cỗ hào khí rất nhiều năm chưa từng xuất hiện qua, ngửa mặt lên trời cười to nói: "*Hào, hôm nay Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta khó thoát khỏi đại nạn, cũng phải cấp cho Vân Lam Tông người một ít thương tổn!*"

Tiếng cười hạ xuống, hai cánh sau lưng Đằng Sơn Đẩu vừa động, tại vô số luồng ánh mắt soi mói, không sợ hãi chút nào đối với hai người Vân Phù thẳng tắp va chạm, ngay lập tức, âm thanh năng lượng nổ mạnh như sấm sét tại Gia Mã thành vang vọng lên! Toàn bộ đế đô, vào giờ khắc này, đem mọi ánh mắt, tập trung ở trận quyết chiến này, trận chiến này, sẽ quyết định sinh tử của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc! Lúc Mễ Đặc Nhĩ gia tộc cùng Vân Lam Tông triển khai sinh tử chém giết thì ở địa phương không xa đó, cũng xuất hiện vài bóng đen kỳ bí.

Trong trung tâm Hoàng Thành, tại một chỗ trên cao tầm nhìn đủ có thể trông thấy toàn cảnh, vài đạo nhân ảnh im lặng đứng thẳng, ánh mắt nhìn chỗ xa xa đang bùng nổ đại chiến kinh thiên.

Đứng phía trước, là một lão giả thân mặc ma bào, khuôn mặt có nếp nhăn tràn ngập giãy dụa bồi hồi cùng do dự "*Thái gia gia, chúng ta thật sự không ra tay sao?*" phía sau ma bào lão giả, một nữ tử mặc cẩm bào máu tím, mặt mơ hồ chứa đựng một chút uy nghiêm, nhìn đại chiến, rốt cục nhịn không được nói ra, nhìn trang phục cao quý của nàng xem ra địa vị nàng cực kỳ không thấp.

"*Ai, Yêu Dạ, người cũng biết Vân Lam Tông hiện giờ thực lực cường hãn như thế nào, nếu chọc giận Vân Sơn lão tạp mao kia...*" " ma bào lão giả thở dài một tiếng, nói.

Yêu Dạ, vị này rõ ràng là người tại năm đó cùng Tiêu Viêm từng có vài lần duyên phận là hoàng thất đại công chúa Yêu Dạ.

"*Mà thái gia gia, ngài cũng biết, Vân Lam Tông mấy năm nay cử động bao*

hàm dã tâm, chúng ta nếu liên hợp Luyện Dược Sư Công Hội cho đến tam đại gia tộc, có lẽ còn có thể cùng bọn họ chống lại, mà nếu ngồi xem bọn họ lần lượt bị Vân Lam Tông tiêu diệt, ngày sau, hoàng thất ta chỉ sợ cũng có kết cục như vậy! " lúc này, nàng đã bắt đầu từng bước chương quản toàn bộ đế quốc, cũng nhíu mày, có chút lo âu nói.

Quay mắt về phía Yêu Dạ, Gia lão cũng trầm tư, hẳn rõ ràng, lấy thực lực lão tạp mao kia, nếu muốn giết hắn, chỉ sợ cũng không khó, mà một khi hắn bỏ mình, như vậy hoàng thất sẽ mất đi thủ hộ, tới đó chỉ sợ sẽ đối mặt nguy nan lớn hơn nữa, bởi vậy, cho dù là gặp phải thời khắc mấu chốt này, hẳn vẫn khó có thể quyết định.

"Ai, nhìn lại đi. "trầm tư thật lâu sau, Gia lão khẽ thở dài một hơi, phát phát tay, sắc mặt âm tình bất định nhìn trên bầu trời xa xa bùng nổ năng lượng.

Nhìn thấy Gia lão còn có vẻ không quả quyết như vậy, trong mắt Yêu Dạ đang sáng ngời cũng hiện lên một chút không biết làm sao cùng thất vọng, ánh mắt nhìn thấy Mễ Đặc Nhĩ gia tộc nơi đó, chỉ phải ở trong lòng cầu nguyện, hy vọng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có thể sáng tạo kỳ tích.

Luyện Dược Sư Công Hội, một chỗ trên lầu, thân mặc Luyện Dược Sư bào phục, ánh mắt lão giả nhìn địa phương có năng lượng bùng nổ, nắm chặt rồi lại buông lỏng nắm tay, biểu hiện ra nội tâm không bình tĩnh của hắn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

"Pháp Mã hội trưởng. " *phía sau một vị lão giả cũng mặc Luyện Dược Sư áo bào, nhin không được mở miệng nói.*

Pháp Mã, năm đó cùng Tiêu Viêm từng có một ít quan hệ, ba năm sau, vẫn như cũ chương quản lấy Luyện Dược Sư Công Hội.

"Trước đợi chút đi. " *Pháp Mã khẽ lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói.*

"Ai..." *nghe được lời này, lão giả phía sau cũng đành phải khẽ thở dài một tiếng.*

Nạp Lan Gia tộc, một nhóm người tại trên tầng cao nhất nhìn chiến đấu bùng nổ, sắc mặt đều âm tình bất định, ở vị trí đầu não, tự nhiên là Nạp Lan Kiệt! "Phụ thân, việc này. " phía sau Nạp Lan Kiệt, Nạp Lan Túc về

mặt ngưng trọng thấp giọng nói.

"Đặng! " Nạp Lan Kiệt căng thẳng, sau một lúc lâu, mới vừa rồi phun ra một chữ, đối với Vân Lam Tông kia, hẳn đồng dạng không dám châm chọc, tuy nói Nạp Lan Yên Nhiên cũng là người Vân Lam Tông, nhưng hôm nay không chỉ có Vân Vận bị giam lỏng mà Yên Nhiên cũng tiến nhập cái gọi là "Sinh tử môn", trong ba năm, một chút tin tức cũng không có, sống hay chết, ngay cả hắn cũng không biết.

"Ai, hy vọng ngày sau Vân Lam Tông có thể nể chút tình với Yên Nhiên mà buông tha Nạp Lan Gia ta." Nạp Lan Kiệt cười khổ một tiếng, ở trong lòng âm thầm nói:" bất quá tới khi đó, chỉ sợ tôn nghiêm Nạp Lan Gia gia tộc cũng như rác rưởi."

Mộc gia, là một trong tam đại gia tộc, đồng dạng cũng do dự, bất quá cuối cùng vẫn là không ai dám hỗ trợ, bởi vì bọn họ biết, trong Vân Lam Tông vẫn còn có một gã đũ để hủy diệt cả gia tộc, một Đấu Tông cường giả, Vân Sơn! Loại này, bọn họ chỉ có đem hy vọng xuất hiện kỳ tích. Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có thể dùng khí thế này để thắng lợi..." Ngay tại lúc tình thế Mễ Đặc Nhĩ gia tộc cùng Vân Lam Tông sóng mái với nhau càng ngày càng gay cấn thì ở ngoài trăm dặm Gia Mã thành, hơn mười đầu ma thú phi hành thật lớn từ phía chân trời lướt qua, một cỗ lực lượng làm cho toàn bộ Gia Mã Đế Quốc lâm vào chấn động sắp đến tới!

-----oOo-----

Chương 675: Đã tìm đến đế đô

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Keng!"

Đao kiếm nhuộm máu tươi va chạm. Bộc phát ra một trận hoa lửa, chợt bóng người thoáng hiện, lưỡi đao sắc bén xẹt qua thân thể mang theo tiếng vang trầm thấp, những tiếng vang làm dựng tóc gáy tràn ngập ở trang viên.

Trải qua mấy lần xung phong liều chết, đệ tử Vân Lam Tông cũng đã trải qua ba lần phản kích của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, mà khi bọn hắn bắt đầu vọt vào ngoại viện trang viên thì lực lượng chân chính của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc

lúc này bạo phát đứng lên!

Tuy nói một năm nay Vân Lam Tông tuyên nhận đệ tử trên quy mô lớn, bất quá trong khoảng thời gian ngắn tự nhiên khó có thể dạy dỗ bọn họ có bao nhiêu lợi hại, mà Mễ Đặc Nhĩ gia tộc thì bất đồng, gia tộc hộ vệ, phần lớn đều được tỉ mỉ huấn luyện rất nhiều năm trở thành tinh nhuệ, bởi vậy, khi chiến đấu bùng nổ, cho dù nhân số không chiếm ưu thế mà Vân Lam Tông lại cuồng mãnh xung phong liều chết nhưng vẫn như cũ chỉ có thể ở phía ngoài trang viên mà tranh đoạt, khó có thể vọt vào trong trang viên!

Giờ phút này này trang viên của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc phòng thủ sâm nghiêm, kiên cố vô cùng, dù là Vân Lam Tông này khí thế hung bạo tới đâu cũng chỉ có thể bị chặn ở ngoài.

Trang viên bên ngoài, đã hoàn toàn biến thành máy xay thịt, đao qua kiếm lại, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, máu tươi đỏ sẫm chung quanh văng ra, đem tường viện cao ngất kia nhuộm đỏ, mùi huyết tinh chậm rãi lan tràn, cuối cùng khuếch tán tới cả tòa thành thị!

Tại chiến trường này, bên ngoài vô số người vây xem cũng vì âm thanh thảm thiết trong chiến đấu lâm vào yên tĩnh, nhìn người nơi kia cơ hồ giống như lúa mạch không ngừng ngã trong vũng máu, mà thế công như sóng triều lại như cũ chưa từng có nửa điểm tạm dừng, trong trang viên, người Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mặt hung hãn không ngừng trào ra, cuối cùng ánh mắt đỏ ngầu, cùng thế công như sóng triều của Vân Lam Tông hung hăng chạm nhau!

Vào giờ khắc này, bọn họ làm người bàng quan, hầu hết có thể rõ ràng cảm giác, mạng người lúc này như cỏ rác.

.....

"Bang! "

Trên bầu trời, đột nhiên vang lên một đạo thanh âm năng lượng nổ mạnh, ánh mắt cả thành nhìn lại, mặc dù nhìn thấy Đằng Sơn kia bị hai người Vân Phù đẩy lui, xem tình hình như vậy, tựa hồ lấy thực lực Đằng Sơn thực ứng phó hai gã Đấu Vương cường giả rất khó khăn.

Hai cánh sau lưng vỗ lên, Đằng Sơn đem thân hình ổn định, xóa đi một tia

máu trên khoe miệng, va chạm lúc trước làm hắn cũng bị một chút vết thương nhẹ.

"Đằng Sơn, không cần tiếp tục cố gắng, mặc dù luận thực lực một người, cả hai người ta không bằng người, bất quá nếu là liên thủ, người chỉ có đường thua." Hai người Vân Phù cũng chậm rãi bình ổn phía dưới, trầm giọng quát.

Đối với tiếng quát đó, Đằng Sơn cũng không để ý tới, quay đầu đi, ánh mắt hướng đến vòng chiến của Hải Ba Đông, giờ phút này bên đó, tình hình chiến đấu so với bên này càng thêm kịch liệt, thân ảnh ở cuối chân trời thoáng hiện, ngẫu nhiên tiếp xúc thì sẽ bộc phát ra dao động năng lượng kinh thiên.

Người bình thường mặc dù khó có thể thấy rõ tình huống cuộc chiến kia. Nhưng Đằng Sơn lại thấy được rõ ràng, giờ phút này ba người, mặc dù tình hình chiến đấu kịch liệt vô cùng, mà lại như cũ khó có thể phân ra thắng bại.

Tuy nói hai người Vân Đốc, Vân Sát này so với Đấu Hoàng thật là không bì kịp, nhưng dù sao hai người liên thủ, uy lực tự nhiên nhân lên, hơn nữa hai người cũng không phải lần đầu hợp tác, trong lúc ra tay phối hợp cực kỳ ăn ý, thậm chí dù thực lực một người thua xa Hải Ba Đông, nhưng vẫn như cũ có thể duy trì cục diện cân bằng.

Lúc này ba người Hải Ba Đông, chiến đấu rõ ràng đã tiến nhập gay cấn, ngoại giới bất kỳ động tĩnh cũng làm cho bọn họ phân tâm, ở trong mắt bọn hắn, chỉ có thân ảnh thoáng hiện của đối phương.

"Không nghĩ tới Vân Đốc, Vân Sát này đã mạnh mẽ đủ để cùng Hải lão tương chiến mà không bại..." Nhìn cuộc chiến khó phân thắng bại, Đằng Sơn trong lòng cũng thoáng trầm xuống, xem tình huống này, chỉ sợ Hải lão muốn đem hai vị kia đánh bại cần không ít thời gian, mà tình huống của mình cũng không thật là khéo, nếu một khi vô ý bị thua, hai người Vân Phù sợ rằng cũng phải gia nhập chiến cuộc kia, mà đến lúc đó cục diện có lẽ phải nghiêng về một bên...

"Nhất định phải bám trụ hai người này, cấp đủ thời gian cho Hải lão!" cắn chặt răng, thừa dịp song phương hơi thở chưa ổn định, ánh mắt Đằng Sơn nhìn về phía dưới trang viên kia.

Giờ phút này phía dưới, bên ngoài trang viên, đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đầy, đệ tử Vân Lam Tông cùng hộ vệ của gia tộc tiến hành tranh đoạt thảm thiết, tuy nói Mễ Đặc Nhĩ hộ vệ thực lực so với đệ tử bình thường của Vân Lam Tông này mạnh hơn một ít. Bất quá Vân Lam Tông đông người, ùn ùn kéo đến giống như hồng thủy, liều mạng đánh sâu vào phòng tuyến của gia tộc, mà dưới sự liều mạng của họ, ngoại viện trang viên đã có hơn một nửa đình trệ.

Tình huống hơi có chút không ổn, nhưng trong trang có đám người Nhã Phi chỉ huy, bởi vậy còn không đến mức nguy hiểm, cái phòng tuyến che kín không lộ trang viên này, mà muốn đem phá hủy, sợ Vân Lam Tông cũng phải trả giá tổn thất không nhỏ!

"Ngay cả tổ tông gia nghiệp đều đánh mất, may mắn sống sót, còn có thể diện gì?" đem ánh mắt từ trên mặt đất thu hồi, Đằng Sơn hướng về phía hai người Vân Phù cười nhạt nói.

Nghe vậy, hai người Vân Phù lại lần nữa lắc lắc đầu, chột cũng không hề cho Đằng Sơn nghỉ ngơi, sau lưng hai cánh rung lên, liền tại trên bầu trời vẽ lên hai đạo đường cong, một tả một hữu, lại lần nữa đánh về phía Đằng Sơn!

Ba người lại lần nữa giao thủ, trên bầu trời năng lượng nổ vang, càng phát ra vang dội, mà ở tiếng sấm vang xuống. Trong thành vô số người đều hết hồn, sợ đột nhiên có đạo đầu khí từ thiên không hạ xuống, đem bản thân nổ tung.

Chiến đấu, tiếp tục bùng nổ!

.....

Theo thời gian trôi qua, trên thiên không Gia Mã thành thanh âm sát phạt, cũng dần dần có chút ít yếu bớt, hiển nhiên, trận này chân chính đổ máu, đối với song phương tiêu hao đều cực kỳ khổng lồ.

Mễ Đặc Nhĩ gia tộc kia cực kỳ ương ngạnh phản kháng, xác thật làm cho Vân Lam Tông trả giá lớn. Thế công như thủy triều của Vân Lam Tông cũng làm cho Mễ Đặc Nhĩ gia tộc bắt đầu xuất hiện hoàn cảnh xấu, hoàn cảnh xấu xuất hiện ngắn ngủn hơn mười phút thời gian, trang viên bên

ngoài đã muốn hoàn toàn bị Vân Lam Tông chiếm cứ, mặc dù muốn đánh chiếm Nội Viện, vẫn như cũ cực kỳ gian nan, nhưng Mễ Đặc Nhĩ gia tộc bị hủy diệt, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà, tại phía dưới Mễ Đặc Nhĩ gia tộc đang cực lực ngoan thủ thì trên bầu trời xuất hiện biến cố, cũng làm cho tất cả người Mễ Đặc Nhĩ gia tộc rong lòng trầm xuống.

"Rắc rắc! "

Trên bầu trời, một chỗ chiến trường, trải qua một phen kịch liệt, Đằng Sơn vẫn như cũ không thể như mong muốn đem hai người Vân Phù ngăn trở, ngược lại bởi vì nhất thời phân tâm, bị hai người bắt được cơ hội, phát động một đòn nghiêm trọng!

Công kích lần này của hai người Vân Phù, Đằng Sơn tiếp thu toàn bộ, sắc mặt nhất thời tái nhợt, chột một búng máu vụ nhịn không được phun ra, thân hình cũng cấp tốc rơi xuống, sắp rơi xuống đất, mới được một gã tay mắt lạnh lẽo của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc tung người tiếp được.

"Đại trưởng lão! "

Đằng Sơn bị thua, trong trang viên đưa tới từng trận kinh hô, nếu không có Nhã Phi đúng lúc ra mặt áp chế, chỉ sợ sẽ tan tác khủng hoảng.

Đánh bại Đằng Sơn, hai người Vân Phù không có chút dừng lại, mặc dù trong đấu khí trong cơ thể tiêu hao khá lớn, bất quá giờ phút này, đã muốn không còn thời gian để bọn họ điều tức tĩnh dưỡng, bởi vậy nhìn thấy Đằng Sơn rơi xuống đất hơn nữa mất đi sức chiến đấu. Hai người lập tức nhích người, cuối cùng tại trong tiếng kinh của cả thành, xông ào vào vòng chiến của Hải Ba Đông!

Tất cả mọi người biết, hai gã Đấu Hoàng, hai gã Đấu Vương, bốn người liên thủ, cho dù lấy thực lực của Hải Ba Đông, cũng quyết không có khả năng ngăn cản, bị thua, là chuyện sớm hay muộn!

Bọn họ dự liệu không sai, ngay tại khi hai người Vân Phù gia nhập vòng không lâu sau, Hải Ba Đông nhanh chóng đi vào hạ phong, cực kỳ nguy hiểm!

Mà trông thấy tình huống như vậy, bên trong đế đô, một số người sắc mặt đều triệt để âm trầm xuống, bọn họ chờ mong kỳ tích, cuối cùng cũng không có phát sinh...

Trên tháp cao, Gia lão mắt chăm chú nhìn chằm chằm tình hình trên bầu trời kia đã nghiêng về một bên, trong tay áo bàn tay khô héo phát ra tiếng vang, bất quá nháy mắt sau, nhớ tới cái tên gia hỏa khủng bố kia của Vân Lam Tông, Gia lão toàn thân nhất thời mềm nhũn ra, gương mặt lúc này suy già đi rất nhiều.

Đối với cái tên tạp mao kia, hẳn thật sự không có nắm chắc nửa phần chiến thắng, nếu hôm nay ra tay trợ giúp Hải Ba Đông, chỉ sợ ngày mai, Vân Lam Tông sẽ bắt đầu khai đao đối với hoàng thất!

Phía sau Gia lão, tử hắc cảm bào Yêu Dạ, mắt phượng cũng nhìn trên bầu trời, hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng, trong nội tâm nàng biết, Hải Ba Đông một khi bị thua, như vậy Mễ Đặc Nhĩ gia tộc hôm nay liền triệt để mất đi sức chống cự, tam đại gia tộc đứng đầu đế quốc chắc phải bị xóa tên, một khi Mễ Đặc Nhĩ gia tộc bị giết, Vân Lam Tông đáng về bề bề, trong vòng đế quốc, còn có ai dám ra mặt cùng với nó chống lại?

"Hải Ba Đông phải thua!"

Đột nhiên, Gia lão cay đắng chậm rãi nói, ánh mắt dần dần nhắm lại, ngày sau, Gia Mã Đế Quốc, đều thuộc về Vân Lam Tông!

Lúc Gia lão nói chuyện, xa xôi trên bầu trời, bốn đạo thân ảnh chông chát, dung hợp cùng một chỗ tạo ra năng lượng ngập trời, cho dù lấy thực lực của Hải Ba Đông, chống lại cũng tuyệt đối là bị trọng thương, hơn nữa, nếu cỗ khí thế kia triệt để tập trung vào Hải Ba Đông, bốn người này hợp lực một kích, hẳn đã sẽ không thể đào thoát được!

Giờ khắc này, ánh mắt toàn thành, đều hội tụ tại trên bầu trời kia, thậm chí cả trang viên tranh đoạt lúc này đều đình trệ...

Tại đây đình trệ chốc lát, một ít người, có thể mơ hồ thấy trên khuôn mặt Hải Ba Đông chứa đựng một chút tuyệt vọng.

Nhìn trên bầu trời, Yêu Dạ cả người lạnh lẽo, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, hôm nay xem như triệt để xong rồi, mà sau đó, chỉ sợ liền nên đến phiên bọn

họ...

Cả thành yên tĩnh không tiếng động, trên bầu trời kia bốn người một kích toàn lực, đem trọn tòa thành thị bao phủ vào, cỗ áp lực kia, làm cho lỗ chân lông người khác co rút nhanh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Ngay tại lúc vô số người tinh thần thất thần, đột nhiên có một đạo thanh khiêu, từ xa tới gần quay cuồng mà đến, tiếng kêu mới bắt đầu cực kỳ mơ hồ, đứt quãng như không tồn tại, nhưng mà ngay lập tức, liền âm âm tới, cuối cùng như lôi đình, âm âm âm ở cả trong thành thị phát vang lên!

Mà ở tiếng kêu lôi đình này, quyền thế bốn người Vân Đốc kia, trong khoảnh khắc, sụp đổ!

Tháp cao phía trên, nguyên bản hai mắt Gia lão tuyệt vọng nhắm lại, lúc này đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt tràn ngập khó tin nhìn chỗ tiếng kêu truyền đến, nơi đó, một cỗ hơi thở cho dù là ngay cả hắn cũng cảm thấy một chút áp bách, như gió bay điện chớp xẹt qua không gian mà đến, hơn nữa, làm cho trong lòng hắn đột nhiên bốc lên, cỗ khí tức này, lại có một cỗ khí tức quen thuộc!

Sợ run trong nháy mắt, đồng tử Gia lão đột nhiên trọn to, thân thể già nua bởi vì kích động mà dùng sức run rẩy lên.

"Khí này tức... Là hắn? Cái tên kia... Cái tên kia thật sự đã trở lại?!"

-----oOo-----

Chương 676: Đòi nợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh khiêu sấm sét đột ngột xuất hiện. Tự nhiên không chỉ có Gia lão phát hiện, cùng lúc đó, trong vòng mấy địa phương tại đế quốc, vài vị có thực lực không kém, đều về mặt kinh ngạc nhìn về hướng âm thanh truyền đến, bất quá ngoại trừ Luyện Dược Sư Công Hội hội trưởng Pháp Mã ra, những người còn lại đều không có cảm giác nhạy cảm này, tự nhiên khó có thể nhận ra thân phận người này, nhưng dù vậy, bên trong tiếng gầm hỗn

loạn của đầu khí bàng bạc kia, cũng làm cho sắc mặt bọn họ đại biến, thực lực như vậy, cho dù là Hoàng Thành Gia Hình Thiên lão yêu quái cũng không kịp a, Gia Mã Đế Quốc này, khi nào lại có cường giả như vậy?

Có nghi vấn này, không chỉ có mấy người bọn họ, thậm chí ngay cả toàn bộ người đế đô, đều mặt kinh ngạc, hiển nhiên, không ai biết, khi nào Gia Mã Đế Quốc lại xuất hiện một gã cường giả thực lực như vậy.

Thanh khiêu như sấm. Cuồn cuộn tới, ngay tại lúc trong lòng mọi người hiện lên kinh ngạc thì một đạo tia chớp màu bạc, ở ngoài đột nhiên dữ dội lướt tới đế đô, cái tia chớp màu bạc này tốc độ nhanh khủng bố, thậm chí là ngay cả vài tên Đẩu Vương cường giả, đều chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thiên không chợt lóe rồi biến mất ngân mang, chợt trong lòng thất kinh.

Ngân mang xẹt qua không gian, ngăn ngùn trong nháy mắt, bắt đầu từ xa xôi ngoài thành chiếu vào trong thành, cuối cùng quang mang lóe lên, một đạo thân ảnh bị bao bọc trong hỏa diễm xanh biếc, giống như quỷ mị hiện ra tại thiên không trong vòng chiến. Mà địa phương này rõ ràng là trước mặt Hải Ba Đông

Trên bầu trời kia thấy được bóng người trong hỏa diễm xanh biếc hiện ra, ánh mắt cả thành mới vừa rồi đem nó phát hiện, chợt từng đạo thanh âm kinh nghi bất định vang lên, xem tình huống này, tựa hồ vừa rồi thanh khiêu sấm sét kia, là do vị thần bí này phát ra? Mà nhìn chỗ đứng, hình như là tiến đến trợ giúp Hải Ba Đông?

Mặc dù nói dài, nhưng kỳ thật từ khi thanh khiêu vang lên đến khi bóng người trong hỏa diễm hiện ra tại trước mặt Hải Ba Đông, cũng chỉ ngăn ngùn 2,3 giây, hơn nữa bởi vì người kia tốc độ khủng khiếp, khi hấn hiện ra tại trước mặt Hải Ba Đông thì hợp lực hung hãn một quyền của bốn người Vân Đốc mới vừa rồi xen lẫn theo chấn động không gian, hung hăng tới!

Hỏa diễm xanh biếc xuất hiện, cũng làm cho Hải Ba Đông vẻ mặt kinh ngạc, giật giật thân mình, cũng phát hiện bốn người Vân Đốc, hấn ngăn ra liền hiểu được, đây là do thần bí nhân trước mặt gây nên, bất quá lúc này hấn tự nhiên không kịp hỏi lai lịch đối phương, chỉ phải quát to: "*Bằng hữu, cẩn thận công kích của bọn hấn!*"

Đối với Hải Ba Đông hét lớn, bóng người chưa quay đầu lại, chỉ tùy ý phát

phát tay.

"Việc Vân Lam Tông, người cũng dám trông nom? Muốn chết!" đột nhiên xuất hiện bóng người xanh biếc hỏa diễm, đồng dạng cũng làm cho đám người Vân Đốc sửng sốt, bất quá Ngay sau đó phát hiện mục đích đối phương, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, quát lạnh lên, một quyền hợp lực của bốn người, nhất thời thanh thế tăng vọt, kinh phong sắc bén vang vọng, làm màng tai một số người đau đớn.

Tập hợp hai gã Đâu Hoàng. Hai gã Đâu Vương một kích toàn lực, như vậy uy thế, chỉ sợ mặc dù là Gia Hình Thiên cũng chỉ có thể tạm lánh xa, nhưng mà vị thân bí nhân kia, thân hình cũng dừng lại thiên không, không chút sứt mẻ, xem bộ dáng này, tựa hồ là muốn đón đỡ công kích của bốn người.

Mà nhìn thấy hấn cử động như vậy, phía dưới nhất thời vang lên từng đạo tiếng kinh hô, đột nhiên xuất hiện tên gia hỏa này, không khỏi làm ngạc nhiên lớn? Phải biết rằng, đối thủ của hấn cũng không phải là cường giả bình thường a, đây chính là hai gã hàng thật giá thật Đâu Hoàng cùng Đâu Vương, ngay cả Băng Hoàng Hải Ba Đông đều chỉ có thể nhượng bộ lui binh!

Không chỉ người bình thường phía dưới, cho dù là Hải Ba Đông thậm chí đế đô cường giả nhìn thấy thân bí nhân cử động như vậy, cũng là sắc mặt khê biến, lúc trước người này thể hiện ra tốc độ khủng bố thì né tránh công kích toàn lực của bốn người không khó, nhưng lại còn lựa chọn đón đỡ, làm như vậy, nếu không phải là tuyệt đối tin tưởng thực lực của mình, thì là người ngu...

Có thể có người mạnh mẽ như thế, hay là người ngu sao? Đáp án rất rõ ràng, sẽ không!

Tại đế đô, vô số luồng ánh mắt soi mói, một kích toàn lực sắc bén của bốn người Vân Đốc đánh tới, đem hơn mười thước không khí xung quanh đều đánh văng ra, tại vùng trời thời điểm này hình thành một không gian chân không. Mà đạo quyền khủng bố kia, chính là lấy mắt thường khó có thể phát hiện tốc độ, dữ dội lướt tới thân bí nhân!

Quyền mang lướt qua, phía chân trời không khí chung quanh biến mất, làm cho này mảnh không gian nhìn qua cực độ vắng vẻ!

Quyền kinh khủng kia sắp đến gần người thì kia thần bí nhân rốt cục có phản ứng, bàn tay chậm rãi dò xét ra, cuối cùng cánh tay cốt cách đột nhiên run lên, một cỗ lực lượng kinh khủng trong thời gian cực ngắn nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng một tiếng quát trầm thấp vang lên, đột nhiên bùng nổ!

"Bát Cực Băng! "

Nắm tay bị ngọn lửa bao bọc, cũng không lộ vẻ hoa lệ, nhưng khoảnh khắc đó ở nắm tay xuất động, không gian cũng giống như bị uốn cong nổi lên từng trận gợn sóng!

"Bang! "

Hai đấm va vào nhau, trước vô số đạo ánh mắt co rút đột nhiên đụng nhau, một chút yên lặng, một đạo tiếng nổ như sấm sét, đột nhiên vang vọng trên thiên không, chợt một cỗ kinh phong gợn sóng, cũng giống như gợn sóng, hướng tới bốn phương tám hướng thổi quét đi!

Hai đấm tại vô số luồng ánh mắt va nhau, thân hình thần bí nhau một trận lay động, sau đó hướng lui về sau mấy bước mới tan mất kinh lực, còn đối với bốn người Vân Đốc, trong ánh mắt kinh hãi của cả thành, thân thể giống như bao cát bị đánh bay, bay ngược lại vài chục trượng, thân hình chật vật mới ổn định một chút!

Trên hai tay áo, nhất thời nổ tung, lộ ra cánh tay trụi lủi, hiển nhiên. Lúc này đây, bốn người Vân Đốc, không chỉ có được chút thượng phong, thậm chí, dưới một quyền của thần bí nhân kia, chật vật tan tác!

Giờ khắc này, cả thành lặng ngắt như tờ! Mặc kệ là chiến hỏa tràn ngập Mễ Đặc Nhĩ gia tộc trang viên, mọi người đều trọn mắt há mồm nhìn trên bầu trời, một màn vừa rồi, làm cho bọn họ có loại cảm giác như mộng ảo.

Bằng vào lực lượng bản thân, đánh tan hai gã Đấu Hoàng, hai gã Đấu Vương liên thủ công kích, thực lực như vậy, cả Gia Mã Đế Quốc, chỉ sợ chỉ có Vân Sơn, mới có thể so bì!

Mà thần bí nhân này rất rõ ràng, cũng không phải Vân Sơn, như vậy... Vị này toàn thân bao bọc tại trong hỏa diễm, lại là cao nhân phương nào?

Lúc này, vô số người vận động lên ra sức suy nghĩ để đoán thân phận vị thần bí nhân này, đáng tiếc, vẫn như cũ không có kết quả gì!

Hải Ba Đông vẻ mặt kinh ngạc nhìn bóng người cách đó không xa, mặc dù hẳn có thể đoán được người này thực lực không kém, mà lại như cũ không nghĩ tới, hẳn không chỉ có thể chống đỡ bốn người Vân Đốc liên thủ công kích, lại có thừa lực đem tay áo bốn người đánh rách tả tơi, thực lực như vậy, quả nhiên là khủng bố!

Yên tĩnh tại cả tòa thành kéo dài một lát, rốt cục thì bị thanh âm của Vân Đốc không có một kiêng kỵ phá vỡ đi.

"Các hạ đến tột cùng là người nào? Mời hãy xưng tên ra!"

Bốn người Vân Đốc liếc nhau một cái, trong ánh mắt đều chứa đựng một chút hoảng sợ, trải qua tia chớp lúc trước, bọn họ có thể mơ hồ đoán ra, trước mặt thần bí nhân này, thực lực tuyệt đối so với Hoàng Thành cái lão yêu quái Gia Hình Thiên kia cao hơn kinh khủng! Cho dù là Gia Mã Đế Quốc khi nào lại xuất hiện một gã cường giả như vậy, bọn họ Vân Lam Tông dĩ nhiên là không biết chút nào?

"Ha ha, ba năm không thấy, không nghĩ tới Vân Lam Tông vẫn am hiểu một chuyện. Vẫn là lấy nhiều khi ít..." Trên bầu trời, thần bí nhân rốt cục phát ra một đạo thanh âm tiếng cười.

Tiếng cười từ thần bí nhân truyền ra, vô số người đều ngẩn ra, nghe thanh âm này, bọn họ có thể khẳng định, vị thần bí nhân này, tuổi cũng không rất lớn.

Người bình thường đối với cái đạo tiếng cười này, có lẽ chỉ có thể kinh ngạc người này sao lại còn trẻ, song khi tiếng cười kia rơi tại phía dưới trong trang viên, cũng làm cho bọn họ thân thể đột nhiên cứng ngắc, miệng hơi hơi mở rộng, chậm rãi quay đầu, liếc nhau một cái, một lát sau, đều từ trong mắt nhìn thấy một chuyện khó tin được.

Hải Ba Đông thân là một lão nhân, tự nhiên đã cùng thanh âm kia không có cảm giác đặc thù gì, chẳng qua cũng mơ hồ cảm giác được một mùi vị quen thuộc, mà nhú mày, cũng là không ra chút đáp án.

"Vị bằng hữu kia, đừng tưởng rằng bốn người chúng ta không làm gì được người, muốn tùy ý làm bậy, tại Gia Mã Đế Quốc, còn không có người dám khiêu khích Vân Lam Tông ta!" nghe được trong thanh âm của thần bí nhân trào phúng ý vị, Vân Đốc sắc mặt cũng trở nên âm trầm rất nhiều, lạnh lùng nói.

"Nếu có bốn sự, liền hiện ra chân thân, đầu đuôi lộ đuôi, lén lút cũng không phải là cao nhân gây nên!"

Nghe được Vân Đốc quát lạnh, thần bí nhân lại lần nữa phát ra một tiếng cười khế, chột mọi người liền nhận thấy được, thân thể xanh biếc hỏa diễm kia đang chậm rãi tiêu tán.

Nhìn một màn này, vừa mới vang lên bàn luận xôn xao, lại lần nữa quý dị trở nên an tĩnh lại, từng đạo ánh mắt, chớp cũng không chớp nhìn trên bầu trời, đối với cái thần bí cường giả này, tất cả mọi người đều có lòng hiếu kỳ rất lớn.

Đương nhiên, có ý niệm như vậy không chỉ là người bình thường, tại trong trang viên Mễ Đặc Nhĩ gia tộc song phương đang chiến đấu kịch liệt, Luyện Dược Sư Công Hội, Nạp Lan Gia, Mộc gia... Những chỗ này, cũng trừng mắt gắt gao nhìn chăm chăm trên bầu trời!

Tại vô số luồng ánh mắt như vậy soi mói, ngọn lửa trên thân thể kia cũng dần dần tiêu tán, mà trong đó đạo thân ảnh gầy cũng chậm rãi ra hiện tại tầm mắt mọi người.

Trong trang viên Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, Nhã Phi nhìn bóng lưng có vài phần quen thuộc, bàn tay mềm đã muốn nhin không được che miệng, trong mắt sáng, bởi vì kích động, sương mù lan tràn.

Thật là hắn? Hắn đã trở lại!

"Xuy!"

Theo một đạo tiếng vang rất nhỏ, hỏa diễm rốt cục đều tiêu tán, trên bầu trời, thanh niên mặc hắc bào, sau lưng Hỏa Dược xanh biếc, trôi nổi phía chân trời.

"Ha ha, ba năm..."

"Vân Lam Tông, Tiêu gia, Tiêu Viêm trở về đòi nợ đây! "

Hắc bào thanh niên trôi nổi phía chân trời, cười khế, chậm rãi quanh quần phía chân trời, làm cho biểu hiện trên mặt của mọi người trong thành thị hoàn toàn đọng lại!

-----oOo-----

Chương 677: Kỳ nhân chi đạo còn trị một thân thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm cười khế không ngừng quanh quần khắp ngõ ngách tại đế đô. Lại giống như một loại ma chú làm cho thân thể mọi người đột nhiên cứng ngắt, giống như bức tượng điêu khắc, không nhúc nhích ...

Tiêu Viêm?

Tên tuổi này thoáng có chút xa lạ, lúc ban đầu nghe thấy thì mọi người trong thành phần lớn đều có vẻ mặt mờ mịt, ba năm thời gian đủ để phai nhạt rất nhiều đồ vật này nọ, đương nhiên loại phai nhạt này chỉ cần có một lời dẫn nhỏ nhỏ là có thể lại lần nữa làm cho nó quay trở về trong đầu mọi người. Mà hiện giờ thanh âm cười khế ngay tại đây, kéo dài về mờ mịt ở trên khuôn mặt mọi người một lúc sau, đột nhiên có từng đạo tiếng kinh hô truyền đến.

"Tiêu Viêm? Hẳn là cái tên gia hỏa mà ba năm trước đây đem Vân Lam Tông biến thành náo nhiệt long trời lở đất hay sao?"

"Không phải nói, hẳn đã chết lúc bị Vân Lam Tông đuổi giết rồi sao?"

"Nói hưu nói vượn! Hẳn chỉ bị Vân Lam Tông đuổi giết chạy ra khỏi Gia Mã đế quốc mà thôi, bất quá không nghĩ tới lúc này mới qua được ba năm thời gian ngắn ngủi, hẳn thể nhưng đã mạnh mẽ tới mức này sao, thật sự là đáng sợ a... "

"Tiêu gia hình như bị Vân Lam Tông hủy gia diệt tộc rồi kia mà?"

"Hắc hắc, cho nên người không nghe thấy lời của hắc nói sao chứ, hắc sẽ trở lại đòi nợ máu đó, Vân Lam Tông, chắc chắn. Xem ra lúc này đây chuẩn bị phải trả một chút ít nợ máu đây! Gã Tiêu Viêm này, ba năm trước có thể đem Vân Lam Tông khiến cho long trời lở đất, hơn nữa lại đem đại trưởng lão đánh chết, nhìn hắc lúc này ra tay rõ ràng so với ba năm trước mạnh mẽ hơn rất nhiều, hắc hắc, Vân Lam Tông xem ra kiêu ngạo cũng không được bao lâu a ... "

Cả thành xôn xao tiếng bàn luận, không ngừng truyền bá, trong thời gian ngắn liền truyền ra khắp toàn bộ đế đô, hắc bào thanh niên trên lưng đeo trọng xích đang lơ lửng trên không trung, lại lần nữa được một số người từ trong trí nhớ ở ba năm trước đây lôi ra.

**

*

Trong hoàng thành trên đỉnh tháp, Gia lão nhìn lên bầu trời, nhìn đạo hỏa dục xanh biếc đang lay động của thanh niên hắc bào, mặc dù lúc trước hắc từ trong hơi thở cũng đã đoán ra được thân phận của người này, thế nhưng hiện giờ, Tiêu Viêm chính thức lộ ra thân phận làm người thủ hộ hoàng thất này thở ra một hơi thật dài, chột trong hai hốc mắt quang mang chớp chớp, có chút như trút đi gánh nặng, cười nói: Không nghĩ tới a, tên tiểu tử kia thật sự đã trở lại. Ha ha, như vậy đã tâm của Vân Lam Tông lần này chỉ sợ không dễ dàng thực hiện được!"

"Thái gia gia, đó là ... " Yêu Dạ cũng chậm rãi từ từ nhìn một quyền đánh tan bốn người Vân Đốc ở trên bầu trời, mang theo vẻ kinh hoàng hồi lâu mới phục hồi được tinh thần, lại mơ mơ hồ hồ nghe được cái tên ấy có chút quen tai, hơi hơi chau mày liếc, nhẹ giọng nói.

"Người còn nhớ rõ ba năm trước đây, ở đại hội Luyện Dược Sư có một người tên là Nham Kiêu không?" Gia Hình Thiên cười nói.

Trong mắt phương quang mang lóe lên, Yêu Dạ rút cuộc cũng nhớ lại cách đây ba năm, tại đế đô có một nhân vật gây phong vân, trên khuôn mặt thanh tao xẹt qua một tia kinh ngạc: "Hóa ra là hắc ... Hắc không phải đã bị Vân Lam Tông đuổi giết chạy ra khỏi Gia Mã đế quốc rồi sao?"

"Ha hả, ly khai tự nhiên còn có thể trở về mà ... " Gia lão cười, nói: "Ta,

năm đó đã nói với người rằng, người này nhất định không phải là cá trong ao, chắc chắn, ba năm trước bất quá chỉ là một Đại Đấu Sư mà thôi, nhưng hiện giờ nhìn hắn ra tay lãng lệ cho đến thể hiện ra tốc độ ... Sợ là ngay cả ta cũng không phải là địch thủ của hắn!"

Nghe vậy, Yêu Dạ nhất thời cả kinh, đối với thực lực của Gia Hình Thiên, nàng tự nhiên rất hiểu biết. Ở Gia Mã đế quốc này có thể đủ thắng qua hắn, chỉ sợ cũng là cái lão tạp mao Vân Lam Tông kia thôi. Nhưng mà Vân Sơn dù thế nào đi nữa cũng đã tu luyện nhiều năm như vậy, mà Tiêu Viêm này tính đâu ra đây bất quá khoảng 20 tuổi! Một gã trên dưới hai mươi tuổi đã là Đấu Hoàng cường giả, nhớ đến điểm này cho dù lấy Yêu Dạ là người rất bình tĩnh, cũng trong chốc lát thất thần, người kia quả nhiên quá khủng bố ...

"Thái gia gia, ánh mắt thật chính xác, hoàn hảo năm đó chúng ta vẫn chưa cùng hắn trở mặt ... " *Vỗ vỗ nhè nhẹ khuôn mặt có chút đầy đặn, hơi có chút may mắn Yêu Dạ nói.*

"Ai, thật ra năm đó ta thật sự cho rằng, tên tiểu tử kia ngày sau có chút bất phàm, nhưng lại chưa từng đoán được mới có ba năm ngắn ngủi hắn có thể đạt tới trình độ này... " *Gia lão nhìn mà thở dài một tiếng, chợt khuôn mặt hiện lên một chút vui sướng khi người gặp họa, nói: "Lúc này không gì tốt hơn nha, Vân Lam Tông tiêu diệt Tiêu gia đã cùng Tiêu Viêm trở thành một cái sinh tử chi cừ. Ở Gia Mã đế quốc này có nhiều cường giả mạnh mẽ như Tiêu Viêm vậy, hắc hắc, ta đối với Vân Sơn kia không cần quá mức kiêng kị!"*

"Yêu Dạ, nhớ rõ, sau sự việc hôm nay hay cũng Tiêu Viêm tiếp xúc nhiều hơn, ít nhất cũng làm cho hắn đối hoàng thất ta có hảo cảm hơn mới được" *Gia lão suy nghĩ một chút đột nhiên nói.*

Nhìn trên bầu trời, hai cánh hỏa dực xanh biếc của hắc bào thanh niên đang chấn động, Yêu Dạ trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ. Người này, thật sự xem như kỳ tài ngút trời ...

"Ta đề nghị lập tức điều động quân đội áo chế thể công Vân Lam Tông, tuy rằng lúc này mới ra tay, không tính thêm than sương ẩm trong những ngày tuyết lạnh, nhưng so với hết thảy mọi việc sau khi bình ổn, sợ là cho dù có lấy lòng đi nữa hiệu quả cũng cực kỳ nhỏ bé". Yêu Dạ đôi lông mi thon dài nhẹ nhàng nhướng lên, thanh âm êm ái cũng là biểu hiện ra tâm

kể không phải bình thường, có thể bồi dưỡng trở thành một nữ hoàng Gia Mã đế quốc trong tương lai, năng tự nhiên là có được tâm trí mà thường dân không thể so sánh.

Nghe vậy, Gia Hình Thiên chân chờ một chút, liền thật mạnh gật gật đầu, hẳn biết, ngay tại lúc này đây nếu cứ tiếp tục không thật sự quả quyết, cũng có chút ngu xuẩn. Hiện giờ Gia Mã đế quốc có Tiêu Viêm cùng với các cường giả khác, cho dù đến lúc đó thực cùng Vân Sơn đánh chiến cũng có một ít phần thắng.

Nhìn thấy Gia Hình Thiên gật đầu, Yêu Dạ nhất thời vui vẻ, chợt cũng không nói nhảm, xoay người bắt đầu tuyên bố mệnh lệnh ...

**

*

Luyện Dược Sư công hội, Pháp Ma nhỏ ra một bịch nước miếng thật dài do bị đè nén tại trong ngực, ngẩng đầu nhìn hắc bào thanh niên đang trôi nổi trên bầu trời ở xa xa, trên khuôn mặt già nua lộ ra một chút tươi cười, hẳn cũng biết, Tiêu Viêm đột nhiên trở về sẽ hoàn toàn đánh vỡ cục diện xưng bá của Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc.

"Người kia, quả nhiên không phải là người nói suông, Vân Sơn ơi, người năm đó tùy ý để cho hắn đào tẩu, chỉ sợ cả đời này của người đối chọi này sẽ hối hận không thôi"

**

*

Mộc gia. Mộc gia gia chủ Mộc Thần ngay khi chạm rãi thu hồi ánh mắt từ trên bầu trời, quay đầu nhìn một đám thành viên hạch tâm của Mộc gia, nhìn không được đắc ý cười to, nói: "Các người, đúng là bọn người có tầm nhìn hạn hẹp, đối với tên gia hỏa này năm đó ta đã nói là bí mật giúp đỡ Tiêu Viêm, nhưng các người lại ra sức khuyên bảo ta không nên, hiện giờ một cái tát này tự vả vào mặt mình đi cho thật sáng khoái đi, ha ha!"

Nhìn thấy Mộc Thần đắc ý cười to, tộc nhân hạch tâm của Mộc gia cũng đành cười khổ gật gật đầu, trong tâm một trận rên rỉ không biết phải làm

sao, ai có thể nghĩ rằng, cái tên gia hỏa năm đó bị đuổi giết giống như chó nhà có tang, thế nhưng thật có thể tại trong ba năm ngắn ngủi liền đạt tới thực lực như vậy đủ để chân chính khiêu chiến Vân Lam Tông?

***

*

Nạp Lan gia tộc, hoàn cảnh lại trái ngược so với mấy địa phương vui sướng khác, ở nơi này bầu không khí có vẻ vô cùng cứng nhắc cùng nặng nề, mà bầu không khí nặng nề là do từng đạo cười khế của Tiêu Viêm truyền đến, thân thể hoàn toàn cứng lại do từ bên trong cơ thể Nạp Lan Kiệt phát ra.

Nhìn khuôn mặt cứng nhắc giống như thầy ma của Nạp Lan Kiệt, Nạp Lan Túc cũng cay đắng nhìn mà thở dài một tiếng, vị cường giả năm đó đang ở trên bầu trời kia giờ đủ để nghịch chuyển cục diện toàn bộ Gia Mã đế quốc thiếu chút nữa trở thành con rể của gia tộc bọn họ ...

"Phụ thân ... " *Sau một lúc lâu, Nạp Lan Túc rốt cục nhịn không được thấp giọng nói.*

"Ôi ... Một tiếng thở dài mang theo ý niệm cay đắng chậm rãi từ trong miệng Nạp Lan Kiệt nở ra, hẩn tinh thần sa sút phát phát tay nói: "Mặc dù không biết Tiêu Viêm hiện giờ còn có thể hay không để ý tới chúng ta, nhưng để suy nghĩ cho gia tộc, ngươi vẫn là hết sức cố gắng cùng hẩn tiếp xúc một chút đi"

"Phụ thân, đều là do năm đó tính tình của Yên Nhiên đại tiểu thư, bằng không ... " Nhìn Nạp Lan Kiệt bộ dáng thối chí, Nạp Lan Túc nhịn không được nói.

"Cũng không toàn bộ do nàng ta, năm đó Tiêu Viêm giúp ta trừ độc, sau cùng hẩn bị Vân Lam Tông đuổi giết, ta lại bởi vì e sợ Vân Lam Tông, thủy chung vẫn không xuất thủ tương trợ. Việc này, lấy tính tình Tiêu Viêm chỉ sợ sẽ không quên, cho nên việc này cũng có trách nhiệm của ta ai ôi ... "
Nạp Lan Kiệt lộ vẻ sâu thẳm cười, tự giễu nói: *"Không nghĩ tới, sau khi lão phu già cả thế nhưng mắt lại mù, tâm lại hồ đồ đến mức này rồi sao ... "*

Nạp Lan Túc im lặng, hẳn có thể cảm giác được, giờ phút này Nạp Lan Kiệt trong tâm rất là hối hận ... Nhưng mà trên thế giới này cũng không có tiền để mua sự hối hận ...

**

*

Trên không trung, thanh niên hắc bào lưng đeo trọng xích chậm rãi xoay người lại nhìn cách đó không xa, đó là một vẻ mặt trợn mắt há mồm của Hải Ba Đông, mím mím cười hướng về phía hắn chậm rãi vẫy vẫy: "Hải lão, mấy năm nay đa tạ lão gia ngài chăm sóc cho Tiêu gia ta"

"Tiêu Viêm? Hải Ba Đông lắm bả lắm thâm một tiếng, một lát sau mới hồi phục lại tinh thần, nhìn nhìn khuôn mặt vị thanh niên trẻ tuổi có hơi chút quen quen, sau cùng vẻ mừng rỡ như điên dần dần sinh ra trên khuôn mặt: "Ngươi, tên tiểu tử thú vị này từ cõi chết trở về đây à!"

Nhìn thấy vẻ mặt Hải lão hưng phấn không thôi, Tiêu Viêm cũng cười cười, nhưng mà còn chưa kịp đàm thoại nhỏ to, đột nhiên một tiếng quát truyền tới mang theo vẻ khó tin được: "Tiêu Viêm? Làm sao có thể? Ngươi vẫn chưa chết sao?"

"Trước tiên đem bọn ruồi bọ này đuổi đi cái đã, lại cùng Hải lão nhỏ to đàm đạo a" *Nhìn Hải lão mỉm cười, Tiêu Viêm quay đầu sang nhìn vẻ mặt không thể tin được của bốn người Vân Đốc cách đó không xa, khẽ cười nói: "Chưa chính tay đâm chết lão cầu Vân Sơn kia, ta như thế nào chết đi được? Năm đó ta đã nói rồi. Ta Tiêu Viêm sẽ còn quay trở lại ... "*

Vân Đốc sắc mặt biến đổi một hồi, đột nhiên xuất hiện Tiêu Viêm xem như hoàn toàn phá vỡ kế hoạch hoàn hảo của bọn hắn, tên kia vẫn cùng năm đó đồng dạng là một thân một mình chống lại thế lực to lớn của Vân Lam Tông, cho dù có trở về đi nữa cũng không có kết quả tốt đẹp gì!

"Tiểu tử cuồng vọng, muốn đối phó với người còn không cần tông chủ ta ra tay! Chúng ta đây sớm đã đề phòng sẽ có những tên gia hỏa đui mù tìm đến phiền toái!" Ngẩng đầu lên, Vân Đốc đột nhiên cười lạnh một tiếng, chột rất nhanh từ trong nạp giới lấy ra một đoạn ống đồng phát tín hiệu, dùng sức xé ra, đột nhiên một đạo sáng chói lửa chói mắt dữ dội phóng lên cuối chân trời, sau cùng tại trên thiên không khuếch tán nổ tung!

Lúc yên hỏa nổ tung không lâu, đột nhiên mấy đạo thanh âm kêu to ở bên ngoài để đờ vang vọng lại đây, chợt năm đạo lưu quang nhanh chóng xẹt qua không gian, một lát sau hiện ra tại nơi này!

Mà theo năm đạo thân ảnh hiện thân, trong nội thành nhất thời phát ra từng trận từng trận tiếng kinh hô, chỉ thấy năm đạo đấu khí hóa cánh xinh đẹp chính là năm người, cư nhiên toàn bộ đều là cường giả cấp bậc Đấu Vương, Xem ra, để không có bất kỳ trở ngại nào tiêu diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, Vân Lam Tông thật không tiếc đại giới a!

Bảy tên Đấu Vương, hai gã Đấu Hoàng, đội hình kinh khủng như vậy lại lần nữa làm cho cả thành vang lên từng thanh âm hít thở không thông. Vân Lam Tông này thế lực quả nhiên cực kỳ khủng bố, cho dù hôm nay Tiêu Viêm có cường thế trở về cũng khó khăn chiếm được thế thượng phong.

"Lại ỷ vào nhiều người nữa sao? Quả nhiên bản tính không thay đổi được, chó lại hoàn ăn phân a" *Nhìn chín đạo thân ảnh trôi nổi trên bầu trời, Tiêu Viêm ngẩn ra, sau chợt có chút hăng hái cười nói.*

"Tiêu Viêm, cẩn thận một chút, việc này không qua loa được đây nhé!" *Hải Ba Đông nhanh chóng thoáng hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm, sắc mặt có chút ngưng trọng nói.*

Tiêu Viêm gật đầu cười, chợt khẽ nâng ánh mắt, nhìn Vân Đốc đối diện, đột nhiên cười nói: "Năm đó ta từng ném qua thiết thòi, ngươi cho rằng ta không hề chuẩn bị lại ăn lần thứ hai sao?" Dứt lời, Tiêu Viêm đột nhiên bàn tay vỗ nhẹ, theo tiếng vỗ tay vang lên cũng đúng lúc này tiếng gió thổi quét hiện lên. *Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL*

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, đám người Vân Đốc nhất thời sửng sốt. Nháy mắt sau, đột nhiên có một ít tiếng xé gió từ phía sau vang lên.

Tiếng thanh âm xé gió vang lên, ánh mắt của cả thành cũng di động, sau cùng từng đạo ánh mắt như đại ra, nhìn từ phía chân trời ở bên ngoài để đờ, nhanh chóng bay vút đến mười mấy đạo thân ảnh, sau lưng từng thân ảnh đấu khí hóa cánh xinh đẹp rực rỡ cùng cực kỳ chói mắt.

"Kế tiếp, cho chúng nện cái gì gọi là gậy ông đập lưng ông đi ha ... "

Dưới tiếng cười trêu tức của Tiêu Viêm, sắc mặt Vân Đốc cùng đám người trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

-----oOo-----

Chương 678: Đại khai sát giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lưu quang xẹt qua phía chân trời. Sau một lát, chợt hiện tại trên bầu trời đê đê.

Mười mấy đạo thân ảnh chấn động sau lưng là đấu khí hai cánh, cuối cùng dưới ánh mắt soi mói của cả thành, vẫn ung dung đem đám người Vân Đốc vây quanh, trên mặt, cũng chứa đựng một chút trêu tức.

Mà khi mười mấy đạo thân ảnh này xuất hiện, cả thành lại lần nữa yên tĩnh, vô số người đều trợn mắt há mồm nhìn nơi này đột ngột xuất hiện một quân đoàn Đấu Vương, hơn mười người Đấu Vương cường giả? Đội hình này làm rất nhiều người âm thầm khẽ hút một hơi lương khí, chợt đầu có chút cảm thấy mê muội, toàn bộ Gia Mã Đế Quốc thì Đấu Vương cường giả cộng lại chỉ sợ nhiều lắm là mấy chục người mà thôi, như thế mà hôm nay, bọn họ lại thấy đủ!

Đám người Vân Đốc sắc mặt cũng trở nên trắng bệch đi, trong hai mắt tràn ngập kinh hãi cùng khó tin, tới hiện tại, bọn họ mới chính thức cảm thấy sợ hãi, hiện giờ Tiêu Viêm đã đích xác có thực lực khủng bố đủ lay động Vân Lam Tông.

"*Tiêu Viêm những người này đều là người của ngươi?*" Hải Ba Đông đồng dạng cũng bị lực lượng khổng lồ đột nhiên này làm hoảng sợ, lập tức vội vàng hỏi. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm mỉm cười, gật gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Hải Ba Đông lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, chợt trong lòng nảy lên một trận vui sướng, dùng sức vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười nói: "*Hảo tiểu tử, quả nhiên không như trước đây là tiểu tử lỗ mãng kia, cũng đã hiểu được chiêu binh mãi mã.*"

Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, ánh mắt vừa nhắc, nhìn đám người Vân Đốc phía đối diện, trong mắt có một chút hàn ý hiện lên: *"Ha ha, hai gã Đấu Hoàng, bảy tên Đấu Vương, rất tốt không nghĩ tới mới vừa về đến, Vân Lam Tông liền dâng lễ lớn như vậy, một khi đã như vậy, tại hạ cũng không khách khí nhận lấy."*

Nghe được trong giọng nói Tiêu Viêm hiện ra âm hàn sát ý, sắc mặt mấy người Vân Đốc lại càng khó coi, xem tình huống như vậy, hôm nay đích thật là dữ nhiều lành ít, mặc dù đều nói Vân Lam Sơn cùng đế quốc trong gang tấc, nhưng thực sự phải nói lại, như lấy tốc độ của bọn họ, phải đuổi tới Vân Lam Sơn cũng cần phải ít nhất nửa giờ, mà những thời giờ này. Đủ để làm cho đoàn người triệt để bị tiêu diệt.

"Ha ha, Tiêu Viêm, bọn người kia gọi là Vân Lam Tông sao? Quả nhiên bút tích bất phàm a, vừa ra tay liền là bảy tên Đấu Vương, hai gã Đấu Hoàng, đội hình như vậy, cho dù đặt ở Hắc Giác Vực, coi như là một đám lực lượng cực kỳ không kém a." cách đó không xa, Lâm Diễm ánh mắt có chút hăng hái nhìn thoáng qua đám người Vân Đốc, hướng về phía Tiêu Viêm cười sang sảng nói.

Tiêu Viêm cười cười, chọt bàn tay vẫy nhẹ, lời nói đơn giản, cũng chứa đựng âm lãnh sát ý.

"Một tên cũng không để lại!"

"Đạ!" nghe được Tiêu Viêm dứt lời, đám người Lâm Diễm cũng trọng trọng gật đầu, chọt từng đạo đấu khí hùng hồn không kém Đấu Vương cường giả, từ trong cơ thể bùng phát ra, cuối cùng hai cánh rung lên, thân hình vẽ trên khoảng không, hóa thành từng đạo bóng đen mơ hồ, xen lẫn theo kinh phong bén nhọn, lập tức xung phong liều chết đối với cường giả Vân Lam Tông.

"Tiêu Viêm. Muốn đem chúng ta một ngụm nuốt vào, chỉ sợ không dễ!" nhìn thấy Tiêu Viêm phát tay lạnh lùng, Vân Đốc trong lòng cũng một trận mãnh liệt, chọt trong mắt nảy lên giận dữ điên cuồng hét.

"Vân Lam Tông chúng đệ tử, hợp lại đánh một trận tử chiến! Dù chết tới người cuối cùng, cũng đem Mễ Đặc Nhĩ gia tộc kia hao tổn thành phế vật cho ta!"

Nghe được Vân Đốc rống giận, đệ tử Vân Lam Tông phía dưới bởi vì động tĩnh trên bầu trời động tĩnh mà đình chỉ, nhất thời nhất tề phát ra từng đạo tiếng quát, chợt lại lần nữa huy động vũ khí, như thủy triều đánh vào sâu Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, mà thế công Vân Lam Tông điên cuồng như vậy, từng đạo phòng tuyến của trang viên, cũng cấp tốc bị xé nát!

"Hải lão, hai gã Đấu Hoàng kia, giao cho người đối phó, còn Đấu Vương, liền giao cho bọn họ đi!" nhìn thấy phòng tuyến phía dưới lung lay sắp đổ, Tiêu Viêm nhíu mày, nghiêng đầu đối thấp giọng nói với Hải Ba Đông, lần này xuất hiện, chỉ có Lâm Diễm và một ít Đấu Vương cường giả mà thôi, về phần Mỹ Đồ Toa cho đến Âm Cốt lão Đấu Hoàng cho đến cường giả khác, Tiêu Viêm vẫn chưa cho bọn họ ngay tại lúc này xuất hiện, làm việc, đều cần phải lưu trữ một thực lực, mới vừa về đến lập tức đem tất cả con bài chưa lật bại lộ tại trong mắt Vân Lam Tông, loại việc ngu xuẩn này Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không lâm vào.

"Ừm, không thành vấn đề!" nghe vậy, Hải Ba Đông không chút do dự gật đầu một cái, biết tình huống khẩn cấp hẳn cũng không nhiều lời nói nhảm, sau lưng băng dục rung lên, liền thoáng hiện ra, cuối cùng cũng vọt vào hỗn loạn chiến trường, đem Vân Đốc, Vân Sát hai vị Đấu Hoàng cường giả chặn lại.

Thấy thế, Tiêu Viêm sau lưng hỏa dục xanh biếc cũng hơi động một chút, thân hình đối với trang viên phía dưới dữ dội lướt tới.

"Tộc trưởng, Vân Lam Tông sắp đánh vào trang viên, chúng ta không giữ được!"

Tại trên bầu trời lâm vào đại chiến thì tiếng quát vang lên, cũng không ngừng ở một mảnh hỗn loạn trong trang viên truyền ra ngoài.

"Mọi người ổn định, không cần cùng nhóm hẳn giao chiến chính diện, người bắn nỏ, tiếp tục chuẩn bị phá khí tiễn!" trong trang viên, nhìn phòng tuyến kia nhanh chóng tan tác, Nhã Phi cũng vội vàng quát, quay mắt về phía biển người Vân Lam Tông kia.

"Tộc trưởng, phá khí tiễn đã không còn đến trăm tiễn!" nghe được Nhã Phi chỉ huy, một gã hộ vệ vội vàng nói.

"Toàn bộ dùng hết cho ta!" Nhã Phi lông mi dựng thẳng. Một tiếng quát mắng, nhưng mà tiếng quát vừa mới hạ xuống, liền tại một đạo bóng đen từ phía trên thoáng hiện xuống, đột nhiên ngừng lại.

Bóng đen rơi xuống đất, gánh vác lấy trọng xích hắc bào, thanh niên hướng về phía Nhã Phi mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng rục rở: "*Nhã Phi, ba năm không thấy, càng ngày càng đẹp*"

Có chút thất thần, thanh niên trước mặt so với ba năm trước đây khuôn mặt đã thành thực, giờ khắc này, chung quanh không ngừng truyền đến tiếng quát khản cấp cũng tiêu thất đi, Nhã Phi mũi ngọc dần dần nảy lên một chút chua xót. Đôi mắt cũng có một chút hồng nhuận, giọng nói hơi có chút khàn khàn lại vô cùng êm tai, từ trong môi đỏ phun ra: "*Người tiểu tử thú này, còn biết trở về a.*"

"Ba năm này vì Tiêu gia vất vả cho người" nhìn trong mắt Nhã Phi chứa đựng một chút sương mù, Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, hẳn biết, mấy năm nay, Nhã Phi lưng đeo áp lực, chính là cực kỳ không nhỏ, nếu không phải có Hải lão duy trì, chỉ sợ nàng cũng khó mà kiên trì.

Vốn trong lòng Nhã Phi mơ hồ chứa đựng một ít ủy khuất, tại câu chứa đựng một chút xin lỗi, cũng nháy mắt tan thành mây khói, nhoen miệng cười, quyến rũ khuynh thành.

"Đúng rồi mau đến xem đại ca người!" đột nhiên phục hồi tinh thần lại, Nhã Phi vội vàng tránh ra, mà ở phía sau, một nam tử đầu tóc dài, mỉm cười ngồi trên bánh xe trên mặt ghế, hai mắt hờ hững bình tĩnh đối với mọi việc xảy ra lúc trước, thế nhưng lúc này lại hiện ra nhu hòa cùng kích động tràn ngập.

"Đại ca?" Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt ánh mắt vội vàng chuyển hướng kia bởi vì tóc quá dài, che hết nửa khuôn mặt nam tử.

"Tiêu Viêm rốt cục thì đã trở lại a, ha ha, hảo tiểu tử, cuối cùng không cho đại ca thất vọng" nhìn Tiêu Viêm so với ba năm trước đây có vẻ càng thêm thành thực, Tiêu Đình khóe miệng hiện lên một chút vui mừng, nhẹ giọng nói.

Bước nhanh đi tới Tiêu Đình, Tiêu Viêm trên khuôn mặt nảy lên một trận mừng như điên, song khi ánh mắt quét đến xe lăn thì đồng tử nhất thời co

rụt lại, thanh âm cũng nhanh chóng âm hàn: "*Đại ca, chân của người?*"

"Ha hả, không có việc gì. Chân trúng độc, hoàn toàn tê liệt mà thôi, hoàn hảo, may mắn đầu óc không có việc gì." Tiêu Đỉnh cười nhạt nói.

Nhìn Tiêu Đỉnh cười nhạt, Tiêu Viêm cắn chặt miệng, hẳn có thể tưởng tượng, mấy năm nay, đại ca để bảo hộ người Tiêu gia còn sót lại gian khổ ra sao.

"Đại ca, mấy năm nay, khổ người rồi."

Chậm rãi quỳ ở bên cạnh Tiêu Đỉnh, Tiêu Viêm hai mắt đỏ bừng, thanh âm khàn khàn rớt cục đè nén không được tình cảm trong lòng.

Bàn tay to lớn thô ráp chậm rãi vuốt ve đầu Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh mỉm cười, thanh âm ôn hòa chậm rãi nói: "*Tam đệ, khổ không chỉ là ta, ba năm này, tiểu gia hỏa ngươi chẳng lẽ không chịu khổ rất nhiều sao?*"

Tiêu Viêm tay áo dùng sức chùi ánh mắt, ngẩng đầu cười nói: "*Hoàn hảo, bất quá về sau, đại ca liền sẽ không khổ."*

"Ha hả, ta cũng hy vọng vậy, tốt lắm, Xú tiểu tử, đang trước công chúng, không được khóc sụt sùi như vậy, hơn nữa hiện tại cũng không phải là thời điểm ôn chuyện" Tiêu Đỉnh vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười mắng.

Tiêu Viêm gật đầu cười, đứng dậy, lại lần nữa quay đầu, bên cạnh là đôi mắt hiện hồng của Nhã Phi, nhẹ giọng nói: "*Nhã Phi, cảm ơn ngươi, bên ngoài Vân Lam Tông, liền giao cho ta đi."*

Dứt lời, cũng không đợi Nhã Phi đáp lời, thân hình chợt lóe, liền hiện ra giữa không trung tại trang viên.

"Này cẩn thận một chút, người bọn họ nhiều lắm." nhìn thấy Tiêu Viêm vút lên giữa không trung, Nhã Phi vội vàng hăm một tiếng.

Tiêu Viêm gật đầu cười, chợt ánh mắt chuyển hướng bên ngoài kia, trong mắt hiện lên một đạo âm hàn tàn nhẫn, bàn tay vung lên, một đoàn hỏa diễm xanh biếc liền nảy lên lòng bàn tay, song chương xả xuống, hỏa diễm xanh biếc liền hóa thành một đoàn màu xanh cùng ngọn lửa vô hình.

Cong ngón búng ra, ngọn lửa màu xanh từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, mà đoàn ngọn lửa vô hình kia, cũng trong giây lát bành trướng rất nhiều.

"*Nhã Phi, kêu người Mễ Đặc Nhĩ gia tộc lui về phía sau phòng tuyến đi.*" nghe được thanh âm giữa không trung truyền ra, Nhã Phi ngẩn ra, chợt không do dự, vung tay lên, tộc nhân liền nhanh chóng lui trở về.

Mà theo Mễ Đặc Nhĩ tộc nhân lui lại, thủy triều màu trắng kia, nhất thời tràn vào, chợt ùn ùn kéo đến chiếm lĩnh tuyệt đại bộ phận trang viên.

"*Phốc!*"

Tại lúc đệ tử Vân Lam Tông điên cuồng xâm chiếm trang viên thì đột nhiên, có một đạo rất nhỏ thanh âm rắc rắc vang lên, một gã Vân Lam Tông đệ tử trong cơ thể đột nhiên quỷ dị tuôn ra đạo đạo hỏa diễm, chợt cả người liền trong nháy mắt hóa thành một đồng tro tàn, bạo liệt nổ tung.

Đột ngột xuất hiện cảnh quỷ dị tự mình hại mình, làm cho tất cả mọi người ngẩn ra, nhưng mà còn đang lúc mọi người ngạc nhiên thì từng đạo trầm thấp tiếng bạo liệt, liên tiếp không ngừng vang vọng dựng lên!

Phốc! Phốc! Phốc!

Vì thế, tại trang viên kia trước ánh mắt Mễ Đặc Nhĩ tộc nhân cho đến vô số ánh mắt kinh hãi của người vây xem, đệ tử Vân Lam Tông bắt đầu lần lượt từng người hóa thành hỏa nhân, cuối cùng quỷ dị bạo liệt, từ đầu đến cuối, không ai phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, khắp thiên địa, chỉ có thân thể bạo liệt phát ra âm thanh trầm đục

Giờ khắc này, một cỗ quỷ dị âm hàn, lượn lờ tại trong lòng vô số người.

-----oOo-----

Chương 679: Quét Ngang

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Phốc! Phốc! Phốc!*"

Tiếng bạo liệt thân thể trầm thấp vang lên. Liên tiếp không ngừng ở trong trang viên vang vọng, mà thanh âm này cũng giống như tử thân, mỗi một lần vang lên, sẽ có một gã đệ tử Vân Lam Tông hóa thành tro tàn, không ngoài dự tính.

Đệ tử Vân Lam Tông như thủy triều dũng mãnh lao tới trang viên, người phía sau bởi vì tầm mắt, vì vậy đối với biến cố phía trước cũng không biết, bởi vậy liền chỉ có thể xông tới, nhưng mà, thế công này, dần dần tiến tới thì tử thân liền đao, liền lạng yên cắt ra.

Càng ngày càng nhiều đệ tử Vân Lam Tông thân thể quý dị tự mình hại mình, một cỗ sợ hãi rối loạn rớt cuộc triệt để lan tràn ra, vì thế, khí thế rồi đột nhiên đại giáng, cuối cùng, nhin không được, bắt đầu điên cuồng tháo chạy.

Vừa mới còn như thủy triều vọt tới, sau một lát, lại lần nữa chật vật chạy trốn tứ phía, bộ dáng khủng hoảng, sợ quý dị tự mình hại mình, đột nhiên buông xuống đến trên người mình.

Vì thế, thế công khổng lồ của Vân Lam Tông kia, bắt đầu sụp đổ, trên khuôn mặt mọi người, đều lộ vẻ không sợ hãi cùng kinh hãi, cái loại vô hình vô sắc này có thể dồn người vào tử địa, kỳ thật so với đao kiếm sắc bén, càng thêm dễ dàng ăn mòn dũng khí một người.

Đệ tử Vân Lam Tông chạy trốn chết ra khỏi trang viên thì cái loại hiện tượng quý dị thân thể tự mình hại mình này, mới dần dần tiêu giấu, mà giờ khắc này đệ tử Vân Lam Tông, cũng đã muốn tổn thất thảm trọng, lúc trước hiện tượng khủng bố tự mình hại mình làm ít nhất một nửa nhân số biến thành tro tàn trên đất.

Đệ tử Vân Lam Tông như thủy triều thoái lui, trong trang viên kia, đất đều tràn đầy một loại màu xám trắng bột phấn, hơn nữa giống như lượng nhiều lắm, gió nhẹ phật, bỗng bột phấn bay múa, khắp phía chân trời, phiêu đảng sợ hãi cùng biến hoá kỳ lạ, làm người ta lông tóc dựng đứng.

Toàn bộ người trong trang viên cũng đều tại loại biến hoá kỳ lạ này làm cho yên tĩnh như chết, thậm chí không đến mười phút thời gian, Vân Lam Tông mấy đệ tử bên kia, liền có thêm một nửa người, biến thành bột phấn tro tàn, một màn này, mặc kệ là Mễ Đặc Nhĩ tộc nhân hay Vân Lam Tông đệ tử, cho đến người vây xem bên ngoài khắp cả người đều phát lạnh như

đang chỗ vực sâu.

Một màn này, đối với bọn hắn mà nói, thật sự là quá mức khủng bố.

Yên tĩnh, kéo dài một lúc lâu sau, từng đạo ánh mắt rớt cục đột nhiên chuyển hướng về phía thanh niên vác trong xích giữa không trung kia, giờ khắc này, tại trong bàn tay của thanh niên đó, nếu cẩn thận xem xét, có thể mơ hồ nhìn gặp một đoàn ngọn lửa vô hình, đang hùng hực thiêu đốt. Xem tình huống này, thực hiển nhiên, lúc trước hiện tượng đáng sợ tự mình hại mình kia, là xuất từ tay hắn!

Lui ra trang viên đệ tử Vân Lam Tông, vẻ mặt hoảng sợ cùng sợ hãi nhìn Tiêu Viêm giữa không trung, bộ dáng kia giống như nhìn thấy ác ma tàn nhẫn khát máu, lúc trước người này ra tay thủ đoạn tàn nhẫn, đủ để làm bọn họ lưu lại trong lòng khó có thể phai đi, này giống như thân ảnh ma quỷ, làm cho bọn họ lòng tràn đầy sợ hãi.

Trong trang viên, Mễ Đặc Nhĩ tộc nhân của gia tộc nhìn trên mặt đất đầy bột phấn, cũng nhìn không được nuốt nước miếng một cái, liếc nhau, trong mắt tràn ngập kinh hãi, lúc trước kia bọn họ không có bao nhiêu lực hoàn thủ đệ tử Vân Lam Tông, mà tại vừa rồi, giống như pháo trúc, bùng bùng một trận loạn tưởng, sau đó liền bị giết chết gần hơn một nửa, giờ khắc này, bọn họ mới hoàn toàn hiểu được, trong mắt cường giả chân chính, mạng người như cỏ rác a.

Nhã Phi đồng dạng bị này một màn khủng bố này làm hoảng sợ, khuôn mặt quyền rũ hơi có chút trở nên trắng, ngẩng đầu nhìn giữa không trung thấy hắc bào thanh niên khuôn mặt hờ hững thậm chí có một chút tàn nhẫn, khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm cừ hận đối với Vân Lam Tông. Chân chính đã đến một loại hận tan xương nát thịt này, tính tình Tiêu Viêm, Nhã Phi biết sơ lược, bình thường nói đến, cũng sẽ không làm sự tình như vậy, cho nên nói, hết thảy đều là do Vân Lam Tông gieo gió gặt bão thôi.

"Ha ha, người kia, cũng đã không còn là tiểu tử nhân từ nương tay năm đó bất quá như vậy, với hắn mà nói, cũng tính là một chuyện tốt." đối với đại khai sát giới của Tiêu Viêm, Tiêu Đình lại không chút nào kháng cự, ngược lại trong lòng mơ hồ có một chút khoái ý, hắn cười một tiếng, chậm rãi nói, trong thanh âm, hơi có một chút vui mừng, cũng có được một chút không hiểu than nhẹ.

Nhã Phi khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, trang viên ở ngoài cũng đột nhiên vang lên âm âm ầm ầm tiếng vó ngựa, ánh mắt vừa nhấc, liền ngạc nhiên nhìn gặp từng đạo bóng người tối đen, đột nhiên từ trong thành chen chúc tới. Một lát thời gian, lập tức đem đệ tử Vân Lam Tông ở ngoài trang viên vây chặt như nôm cối.

"Những người này là quân đội hoàng thất?" Nhã Phi kinh ngạc nhìn mấy người cưỡi ngựa, binh lính thân mặc áo giáp, cảm thấy kinh ngạc, chợt lông mày kẻ đen nhướng lên, khẽ cười nói: "Yêu Dạ thủ đoạn thật sự không tồi, lúc trước Mễ Đặc Nhĩ gia tộc gặp đại nạn, lại chưa từng xuất hiện, hiện giờ Tiêu Viêm trở về, cục diện đại chuyển, liền xuất binh hỗ trợ. Tốc độ này cũng không chậm a"

Tiêu Đinh âm thầm cười, nói: *"Hiện giờ xuất binh, tự nhiên là muốn lấy lòng tam đệ, bất quá nàng có thể lấy lòng tự nhiên là tốt nhất, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc có thể cùng hoàng thất có quan hệ tốt, ưu đãi cũng không ít, tôi trọng yếu là tất cả mọi người coi Vân Lam Tông như đại địch."*

Nhã Phi gật gật đầu, ánh mắt nhìn phía đoàn quân cương thiết như nước lũ kia, cũng nhìn thấy nơi đó có một cái khoảng không, một con ngựa to lớn chậm rãi từ giữa đi ra, con ngựa phía trên, có một nữ tử mặc tử hắc cảm bào, đầu đội mũ, nữ tử dáng người cao gầy, mắt phượng chợt hiện chứa đựng uy nghiêm, xem dung mạo này, tự nhiên hiện giờ đã dần dần điều khiển Gia Mã Đế Quốc là nữ hoàng tương lai của hoàng thất, Yêu Dạ.

"Vân Lam Tông không để ý luật pháp, tại bên trong đế đô tự chúng xâm phạm, toàn bộ mang đi!" Yêu Dạ mắt phượng lạnh lùng liếc mắt một cái kia, vung tay lên, quát mắng nói.

Có lẽ bởi vì lúc trước bị Tiêu Viêm giết hại làm bẽ mặt, cũng đã có lẽ bởi vì một ít thương dài dền hai ba thước uy hiếp, nên đệ tử Vân Lam Tông, lần này không có phản kháng, ngược lại một bộ bỏ vũ khí xuống, tùy ý binh lính thô bạo, đem gông xiềng áp chế trên người mình.

Nhìn thấy đệ tử Vân Lam Tông không phản kháng, Yêu Dạ ở trong lòng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vân Lam Tông bọn người kia đều có một chút thực lực, nếu phản kháng đứng lên thì không thể thiếu một phen phiền toái.

Dem vấn đề nơi này giải quyết, ánh mắt Yêu Dạ cũng mịt mờ từ trong trang viên đảo qua, đương tâm mắt quét trúng trên mặt đất thấy bột phấn bên kia thì trong tay áo, bàn tay mềm nhát thời nắm thật chặt, lúc trước nơi này đột nhiên phát sinh trận biến hoá kỳ lạ kia. Nàng cũng nhìn thấy một ít, bởi vậy hiện tại sắc mặt cũng hơi có chút không được tự nhiên, loại lực lượng này, thật sự là quá mức cường đại rồi, cường giả chân chính, chẳng lẽ đều kinh khủng như vậy sao? Khó trách Thái gia gia không có tuyệt đối nắm chắc phần thắng đối phó Vân Sơn, cuối cùng lựa chọn ẩn nhẫn.

Ánh mắt đặt lên, nhìn về phía hắc bào thanh niên giữa không trung, Yêu Dạ trên mặt lộ ra vẻ động lòng người mỉm cười, thanh âm êm ái từ trong môi đỏ truyền ra: *"Ha ha, không biết nên gọi ngươi là Nham Kiêu tiên sinh hay vẫn là Tiêu Viêm tiên sinh?"*

Tiêu Viêm liếc mắt nữ nhân một cái thoáng có một chút quen thuộc, khẽ nhíu mày, trong thời gian ngắn vẫn chưa nhớ tới thân phận người này.

"Vị này chính là Yêu Dạ công chúa, ngươi năm đó đã gặp qua nàng." Thấy Tiêu Viêm nhíu mày, Nhã Phi mỉm cười thanh âm cũng chậm rãi truyền đến, làm cho hắn bưng tỉnh.

Nhìn Nhã Phi từ trang viên đi ra, Yêu Dạ hướng về phía nàng mỉm cười, chột xoay người xuống ngựa, thân thiết nắm tay nàng, nói: *"Nhã Phi, xin lỗi, vốn muốn sớm lại đây, bất quá điều động binh mã cần phải có thời gian thực là bất đắc dĩ."*

Đối với việc Yêu Dạ đột nhiên đối với mình nhiệt tình như vậy, Nhã Phi vẫn chưa biểu hiện ra ngoài ý muốn, cười cười, trong nội tâm nàng rõ ràng, hiện giờ hoàng thất, chỉ sợ là kiệt lực muốn cùng Tiêu Viêm lập hảo quan hệ, bất quá bởi vì một việc năm đó, làm cho Tiêu Viêm đối với thế lực trong đế quốc đều không nhiều hảo cảm lắm, bởi vậy trước mặt nữ nhân thông minh này, liền lựa chọn đối với mình lấy lòng rồi sau mới cùng Tiêu Viêm tiếp xúc.

"Hóa ra là Yêu Dạ công chúa" nghe Nhã Phi nhắc nhở, Tiêu Viêm cũng tùy ý cười cười, cũng tịnh chưa biểu hiện ra hứng thú quá lớn, ngẩng đầu liếc mắt đến chỗ hỗn loạn vòng chiến trên không trung kia, trong miệng thản nhiên nói: *"Hiện tại cũng không có thời gian cùng công chúa ôn chuyện, chờ ta đem những người này giải quyết xong, lại từ từ nói chuyện đi."*

Đối với lời nói có chút lãnh đạm của Tiêu Viêm này, vị nữ hoàng tương lai của Gia Mã Đế Quốc, cũng chưa biểu hiện ra chút bất mãn, ôn nhu gật đầu cười.

Tiêu Viêm sau lưng hỏa dực xanh biếc rung mạnh lên, thân hình đột nhiên dữ dội lướt tiến về hướng hỗn loạn chiến trường trên không trung kia.

Chiến trường trên bầu trời vốn bởi vì nhân số, vài vị Đấu Vương cường giả của Vân Lam Tông đều đang ở hạ phong, chỉ có chống đỡ chứ đánh cũng không có lực hoàn thủ, bởi vậy, hiện giờ Tiêu Viêm gia nhập vòng chiến, cục diện nhất thời hoàn toàn nghiêng về một bên.

"Rắc rắc! "

Bóng đen thoáng hiện phía chân trời, vùn vụt mấy phút thời gian, liền có thêm bốn gã Đấu Vương cường giả bị đánh thành trọng thương, từ thiên không rơi xuống phía dưới, ven đường phun ra máu tươi như sương mù màu đỏ từ từ phiêu đảng.

Mà nhìn trên bầu trời kia Đấu Vương cường giả của Vân Lam Tông không ngừng tan tác, cả thành một mảnh lặng ngắt như tờ, hai mặt nhìn nhau, ai đều có thể nhìn ra, Vân Lam Tông giờ phút này, đã không có chút lực đánh trả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Bang! "

Lại hung hăng một đám nện vào lưng một gã Đấu Vương cường giả sắc có mặt kinh hãi, kinh lực mạnh mẽ làm cho hắn trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu, sau đó liền rơi xuống thiên không, không biết sống chết.

Chậm rãi đem một ngụm trọc khí trong ngực phun ra, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi bắn về phía ngọn núi xa xa ở đề đô, một cỗ khí thế hung hãn, đột nhiên từ trong cơ thể bùng phát ra, chợt quét ngang khắp phía chân trời!

Mà khí thế Tiêu Viêm bùng nổ một chốc, xa xôi ở Vân Lam Sơn, Vân Sơn nhắm mắt tu luyện cho đến nữ tử mặc áo bào trắng trong cấm điện, cũng đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt, đều tràn ngập một cỗ khiếp sợ cùng khó tin.

"Cổ khí tức này làm sao có thể chứ...?!"

-----oOo-----

Chương 680: Vân Lam Tông khiếp sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cổ khí tức này...! "

Trong mắt Vân Sơn tràn ngập sự khó tin, lão đứng dậy lẩm bẩm nói: "*Làm sao có thể? Tiểu tử này còn sống sao?*". Vân Sơn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân hình chợt lóe lên quý dị tiêu thất khỏi mặt thất tu luyện.

Lúc cảm ứng được cổ khí thể kia rõ ràng là ở phương hướng đế đô. Mà hướng đó lúc này đang tập trung đội quân của Vân Lam Tông tiên công Mễ Đặc Nhĩ gia tộc.

Lúc này, trong đại điện của Vân Lam Tông là một mảnh hỗn loạn, đủ loại âm thanh ầm ỹ, kinh hoàng vang lên khắp nơi.

Khi thân hình Vân Sơn tiến vào đại sảnh thì bị khung cảnh này làm cho nhú mào, lão trầm giọng quát: "*Im lặng hết cho ta, hỗn loạn bát nháo như vậy còn ra cái thể thống gì!*"

Thấy Vân Sơn đột nhiên xuất hiện, trong đại điện, âm thanh hỗn loạn nhất thời từ từ hạ xuống, một lát sau liền hoàn toàn yên tĩnh.

Khi đại điện khôi phục yên tĩnh lại, Vân Sơn mới hừ lạnh một tiếng, tiến lên ngồi xuống vị trí chủ tọa nói: "*Phát sinh chuyện gì? Có tin tức của đám người Vân Độc không?*"

Nghe Vân Sơn hỏi, một vị lão giả sắc mặt trắng bệch vội vàng bước ra run giọng nói: "*Bẩm tông chủ, khí tức của Vân Phù cùng bốn vị trưởng lão đã hoàn toàn biến mất, mà khí tức của mấy người Vân Sát cũng trở nên cực kỳ ảm đạm vô quang, xem ra là bị trọng thương!*"

Lời lão giả vừa nói ra, trong đại điện tất cả mọi người kể cả Vân Sơn, da

mặt đều giật giật run rẩy. Cường giả phái tới đế đô lần này có lẽ hơn nửa lực lượng của Vân Lam Tông hiện giờ. Những người có mặt ở đây đều tin rằng tại Gia Mã Đế Quốc này ngoại trừ Vân Lam Tông bọn họ ra thì không có một thế lực nào có thể chống chọi lại lực lượng này. Nhưng mà, hiện tại sự thật xảy ra trước mắt cứ như một cái tát thật mạnh vỗ lên mặt bọn họ, khiến cho họ cực kì choáng váng.

"Vân Sát trưởng lão, ngươi có nhìn làm không vậy?" (lão già này cũng gọi là Vân Sát, lão đi MĐN gia tộc cũng vậy, không biết phân biệt ntn, anh em trợ giúp đi ^^) sự im lặng trong đại điện đến giờ phút này bị phá vỡ bởi một giọng hơi gượng gạo vang lên.

- *"Ta cũng hy vọng là vậy!"* lão giả được xưng là Vân Sát trưởng lão này cười khở một tiếng, bàn tay lật ra, một đồng ngọc bài vỡ vụn hiện ra trước mắt mọi người. Nhìn thấy những ngọc bài quen thuộc này, những người trong lòng còn hoài nghi, sắc mặt hoàn toàn trở nên khó coi.

- *"Làm sao có thể chứ, đây chính là hai gã Đấu Hoàng, bảy tên Đấu Vương cường giả a. Tại đế đô, còn có thế lực nào có bản lĩnh tiêu diệt bọn họ? Chỉ bằng một cái Mễ Đặc Nhĩ gia tộc sao?"* một lão giả nhìn như thân phận không thấp sắc mặt biến ảo tức giận nói.

- *"Chẳng lẽ là tam đại gia tộc liên thủ với Hoàng Thất?"* một người đột nhiên đưa ra ý kiến, khiến không ít người khác cũng âm thầm gật đầu. Hiện tại xem ra cũng chỉ có suy đoán này là đáng tin nhất.

- *"Bọn họ dám liên thủ hướng Vân Lam Tông chúng ta khiêu khích à, vậy thỉnh tông chủ hạ lệnh đem tam đại gia tộc cùng Hoàng Thất triệt để hủy diệt tại Gia Mã Đế Quốc!"*

- *"Đúng vậy, tông chủ, loại khiêu khích này Vân Lam Tông không thể nhẫn nhịn được! Nhất định phải khiến bọn chúng trả giá thật đắt!"*

Khuôn mặt Vân Sơn âm trầm, ánh mắt lướt đám trưởng lão cùng quản sự đang phần nộ một chút rồi bàn tay đột nhiên vỗ vào mặt bàn phát ra một tiếng vang khiến mọi người giật nảy mình. Nhìn sắc mặt của Vân Sơn, mọi người không rõ chuyện gì mà lão nổi giận như vậy.

- *"Không phải là cái gì chó má tam đại gia tộc liên hợp mà cái tên Tiêu gia tiểu tạp chủng kia đã quay lại."* từ trên ghế đứng dậy, thanh âm Vân

Son âm u vang lên.

"Tiêu gia?"

Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra, đầu một mảng mờ mịt, một cái Tiêu gia nhỏ nhỏ đang kéo dài hơi tàn làm gì có thể có năng lực đem đội quân khổng lồ của Vân Lam Tông đánh bại?

Nhìn thấy mọi người đều một bộ mặt mờ mịt, lửa giận trong lòng Vân Sơn càng tăng lên. Lúc hấn sắp không thể nhịn được cục giận này thì đột nhiên một tiếng kinh hô vang lên.

- *"Chẳng lẽ là cái tên tiểu tử Tiêu Viêm?"*

"Tiêu Viêm?" một cái tên gần như đã bị quên đi, tại trong nháy mắt thời gian đã được đào ra từ trí nhớ bị che vùi ba năm thời gian kia của mọi người. Ba năm trước, tên thiếu niên chưa đến 20 tuổi, một mình lên Vân Lam Sơn, bằng lực lượng bản thân chống đối toàn bộ Vân Lam Tông. Tuy nói cuối cùng bị đuổi giết phải chạy ra khỏi Gia Mã Đế Quốc, cái tên thanh niên như loài á clang kia cũng khiến cho nhiều người trong Vân Lam Tông hình ảnh khó thể xóa đi.

Ba năm thời gian, không một chút tin tức, đã khiến mọi người dần quên đi cái tên thiếu niên kia. Thế mà hôm nay đột nhiên cái tên này vang lên, một loạt sự việc ba năm trước chập rình hiện lên trong đầu mỗi người.

- *"Cái tên kia không phải đã chết rồi sao?"* khiếp sợ một lúc lâu, rốt cuộc cũng có người lắp bắp kinh hãi lên tiếng.

- *"Ai nói cho các ngươi biết hấn đã chết?"* Vân Sơn lạnh lẽo nhìn mọi người, thanh âm lạnh lùng nói: *"Lúc trước ta cảm nhận được hơi thở của hấn, xem ra hấn đã trở lại, mà đám người Vân Đốc có lẽ đã gặp hấn."*

- *"Xem như đám người Vân Đốc trưởng lão đụng phải tên kia, thì cũng không có khả năng thương vong như vậy chứ? Đó chính là hai gã Đấu Hoàng cùng bảy tên Đấu Vương cường giả a. Cho dù gặp phải ba bốn gã Đấu Hoàng cường giả cũng không có khả năng bị đánh bại nhanh như vậy! Không lẽ Tiêu Viêm trong thời gian ngắn ngủi ba năm đã đột phá tới Đấu Tông cấp bậc?"* Một trưởng lão nhìn không được có chút hoài nghi nói, lời nói khó có thể tin đến nỗi ngay cả giọng điệu của hấn cũng pha

chút cười nhạo.

- "*Hắn có lẽ chưa đột phá đến Đấu Tông nhưng theo cổ hơi thở kia mà xem cũng sợ ít nhất cũng là cấp bậc Đấu Hoàng.*" Vân Sơn chậm rãi nói. Lời này nói ra mí mắt hắn cũng không khỏi giật giật. Đấu Hoàng lấy kinh nghiệm của hắn tự nhiên là biết có bao nhiêu khó khăn để đạt được. Năm đó sức chiến đấu của Tiêu Viêm tuy mạnh mẽ, nhưng thực lực chân chính nhiều lắm cũng chỉ là Đại Đấu Sư hoặc là Đấu Linh mà thôi. Nhưng hiện giờ, chỉ mới ba năm ngắn ngủi, cái tên kia lại đã đạt đến Đấu Hoàng cấp bậc. Loại tốc độ tu luyện này quả là đáng sợ!

Lời Vân Sơn vừa dứt, cả đại điện liền xôn xao, cho dù là vị trưởng lão mới lên tiếng vừa rời khuôn mặt cũng ngốc trệ ra. Ngắn ngủn ba năm, tiến vào Đấu Hoàng cấp bậc. Loại thiên phú tu luyện này chỉ có thể dùng hai chữ "*khủng bố*" mà hình dung được thôi. Xem ra năm đó để cho tên này chạy thoát thật là một việc làm khiến người ta rất hối hận.

Ba năm thời gian hắn có thể đạt tới Đấu Hoàng cấp bậc, khó có thể tưởng tượng được, nếu cho hắn thêm ba năm thời gian nữa thì không biết hắn sẽ đạt tới cấp độ nào nữa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nghĩ đến đây, cho dù lấy lão Vân Sơn là cường giả cấp bậc Đấu Tông, trong lòng cũng nhin không được mà lạnh cả người.

Thở dài một hơi, một cỗ sát ý khó có thể ngăn chặn đột nhiên từ trong lòng Vân Sơn dâng lên. Tiểu tạp chủng này, tuyệt đối không thể lưu lại, nếu không hắn sẽ là một phiền toái khó có thể giải quyết! Nói không chừng, theo lời đám môn hạ nói, Vân Lam Tông sau này có thể hoàn toàn bị hủy diệt trong tay người này.

- "*Tiểu tạp chủng, năm đó để người chạy thoát, xem như người may mắn, bất quá bây giờ người tự động đưa tới cửa thì đừng trách lão phu ra tay độc ác!*"

- "*Tông chủ, hiện tại nên làm như thế nào cho phải? Có nên phái người đi giải cứu cho đám người Vân Đốc trưởng lão hay không?*" trong đại điện rớt cuộc cũng có người nhớ tới đám người Vân Đốc đang đối diện với sinh tử.

Vân Sơn suy nghĩ một chút, vừa định gật đầu thì vị chương quản hồn bài

Vân Sát trưởng lão sắc mặt đột nhiên biến đổi, thanh âm khàn khàn nói: *"Ta nghĩ sợ là không cần nữa rồi, hồn bài (dùng để chứa đựng khí tức để biết được sống chết) của bọn họ toàn bộ đã bị nứt ra rồi."*

Lời này vừa nói ra, toàn trường nhất thời hoảng sợ, đầu mọi người một trận mê muội. Đó là hai gã Đâu Hoàng và bảy gã Đâu Vương cường giả a, như vậy mà chỉ ngần ngừ trong bốn giờ tất cả đều ngã xuống. Tồn thất như vậy, cho dù là Vân Lam Tông cũng là một đả kích khó có thể thừa nhận được.

- *"Tên khốn kiếp kia, thật quá độc ác đi!"* trong đại điện tiếng mắng chửi nhất thời vang lên không dứt. Mà bọn họ lúc này không hề nhớ lúc trước khi ra tay với Tiêu Viêm có từng nhân từ nương tay qua?

Dưới tồn thất nghiêm trọng như thế này, khuôn mặt âm trầm của Vân Sơn cũng thu liễm lại, mặt bình tĩnh phát phát tay, áp chế sự xôn xao trong đại điện xuống, ánh mắt chột lóe, thanh âm hờ hững nói: *"Không cần tiếp tục phái người tới để dò, tên tiểu tạp chủng kia đã tìm tới cửa, vậy thì chúng ta im lặng chờ xem sao."*

Nghe Vân Sơn nói, mọi người lại ngẩn ra, mặc dù không cam lòng nhưng cũng không dám phản bác mệnh lệnh của Vân Sơn, bởi vậy tất cả lập tức đồng thanh đáp ứng.

- *"Phân phó xuống dưới, từ bắt đầu từ bây giờ, Vân Lam Sơn ở vào thời kì cảnh giới cao nhất, bất kỳ ai một mình vào núi, giết!"*

"Dạ! "

Nghe được trong lời nói của Vân Sơn ẩn hàm âm lãnh sát ý, mọi người đều phát lạnh, vội vàng đáp. Vân Sơn phát tay, mọi người đều nói đuôi nhau nhanh chóng đi ra khỏi đại điện.

Sau khi mọi người rời khỏi, đại điện lại một lần nữa chìm trong yên tĩnh không một tiếng động.

- *"Khắc khắc, thế nào? Lúc trước ta đã nói với ngươi, tên tiểu tử Tiêu Viêm kia tại Hắc Giác Vực làm mưa làm gió, xem ra lần này trở về sẽ gây cho Vân Lam Tông phiền toái không nhỏ."* Yên tĩnh kéo dài một hồi lâu, tại một chỗ khuất trong đại điện, một đoàn hắc vụ đột nhiên xuất hiện xoay

tròn trong đại điện, tiếng cười từ trong đó truyền ra.

Vân Sơn da mặt run lên, trong mắt xẹt qua một tia hung tợn rồi điềm nhiên nói: *"Một tên tiểu tạp chủng mà thôi, xem như hấn hiện giờ có Đấu Hoàng thực lực, mà bốn tông muốn giết hấn vẫn dễ như trở bàn tay. Chờ đến lúc ta bắt được hấn sẽ cho hấn biết thế nào là cảm giác sống không bằng chết!"*

- *" Ta mặc kệ ngươi cùng hấn có ân oán gì, lúc này hấn trở về thì coi như đại bộ phận Tiêu gia đã hồi môn, cũng đỡ phiền chúng ta phải đi Hắc Giác Vực tìm hấn." Hắc vụ bắt đầu chuyển động, thanh âm kia lại lần nữa vang lên: " Theo tin tức, trong cơ thể Tiêu Viêm có Dược Tôn giả Dược Trần linh hồn thể, năm đó hấn có thể bằng vào Đại Đấu Sư thực lực đánh chết Đấu Vương cường giả, như vậy là cũng được linh hồn của Dược Trần hỗ trợ. Đợi lần tới, Dược Trần giao cho ta đối phó, người chỉ để ý việc bắt Tiêu Viêm là được."*

Vân Sơn chậm rãi gật đầu, khuôn mặt toát ra một chút dữ tợn, âm trầm nói: *"Yên tâm, ta sẽ đem đấu khí của tiểu tạp chủng kia phế đi rồi sẽ giao cho ngươi xử trí."*

- *"Hy vọng vậy đi, bất quá ta nhắc nhở ngươi tốt nhất không nên khinh địch, nếu không đến lúc đó kết cục chỉ sợ sẽ vô cùng thâm thảm đó."*

Hắc vụ lại chậm rãi chuyển động, một lần nữa truyền ra tiếng cười quái dị rồi chậm rãi tiêu tán đi, lưu lại trong đại điện một mình Vân Sơn với khuôn mặt cười lạnh cùng dữ tợn.

-----oOo-----

Chương 681: Thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Vân Đốc và Vân Sát ngã xuống. Trận tiêu diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc không hề được nhiều người dòm ngó này, có kết quả không thể ngờ được chậm rãi kết thúc.

Trận chiến này, Vân Lam Tông tiến đánh với khí thế hung hãn, nhưng lại

nhận được sự đả kích đến điên cuồng. Không chỉ chín vị cường giả mất đi, mà ngay cả đám đệ tử bình thường cũng bị tiêu diệt hơn một nửa. Còn những tên sống sót thì đã bị giam vào đại lao của đế đô. Có thể nói, lần tấn công này của Vân Lam Tông không chỉ là bại, mà còn bại một cách thảm.

Khi quân đội của đế đô bắt đầu thu dọn chiến trường bị tàn phá thảm hại, thì những người quay chung quanh Mễ Đặc Nhĩ gia tộc xem chiến lúc này vẫn còn chìm trong khiếp sợ chưa hề tản đi. Có thể tưởng tượng, chuyện xảy ra trong đế đô lần này chỉ trong vài ngày thời gian sẽ truyền khắp mọi ngõ ngách của đế quốc, nói không chừng một ít đế quốc gần bên cũng có thể thu được tin rung động này.

Sau khi trận chiến kết thúc, những người Mễ Đặc Nhĩ gia tộc vốn vẻ mặt tuyệt vọng đã thả được hòn đá đè nặng trong lòng xuống. Dưới sự chỉ đạo của đám cười Nhã Phi bắt đầu thu dọn đồng hỗn loạn trong trang viên.

Tiêu Viêm mang theo đám người Lâm Diễm dưới ánh mắt kính sợ của mọi người trong trang viên từ từ hướng về phía Tiêu Đỉnh ngồi trên xe lăn cười nói: "*Nhị ca, còn không ra gặp đại ca sao?*"

- "*Hắc hắc ...*" Nghe vậy, Tiêu Lệ cũng cười cười từ từ thu lại đầu khí hai cánh sau lưng hướng Tiêu Đỉnh nói: "*Đại ca, không có việc gì chứ?*"

Nhìn Tiêu Lệ so với 2 năm trước càng thêm gầy và âm lãnh hơn trước mặt. Tiêu Đỉnh mỉm cười, nhẹ giọng nói: "*Lần này thật vất vả cho ngươi. Tiểu tử ngươi nhớ rõ lời ta, không để cho Tam đệ xảy ra chuyện gì. Nếu không ngươi cũng đừng mong trở về gặp ta.*"

Đối với lời nói ẩn chứa chút giáo huấn và khiển trách của đại ca, Tiêu Lệ không chút nào bất mãn hay phản đối.

Mà ánh mắt Tiêu Lệ lưu lại trên thân hình Tiêu Đỉnh ngồi trên xe lăn, sắc mặt trầm xuống, hạ giọng hỏi: "*Đại ca, chân của ngươi?*"

- "*Không có việc gì*" Tiêu Đỉnh tùy ý phát tay trả lời, rồi lại kinh ngạc nhìn Tiêu Lệ nói: "*Tiểu tử ngươi như thế nào mà trong 2 năm đã đạt tới Đấu Vương?*"

Tiêu Lệ nghe vậy thì ngẩn ra rồi vội vàng nói: "*hắc hắc, cái này là công*

lao của Tam Đệ, nếu không bằng vào thiên phú của ta, hiện tại cùng lắm là Đấu Linh mà thôi." Vừa nói Tiêu Lệ đưa một tay ra sau lưng hướng Tiêu Viêm làm dấu.

Nhìn nhị ca đưa tay làm dấu, Tiêu Viêm thầm nghĩ *"Nhị ca không muốn nói chuyện bản thân đổi sinh mệnh lực để lấy lực lượng là sợ đại ca lo lắng đây, nhưng mà việc này chỉ có thể giấu nhất thời chứ không thể giấu mãi được. Dựa theo hiệu lực của "Phệ Sinh Đan" thì nhị ca chỉ còn có nửa năm thời gian thôi"*

- "Xem ra phải mau chóng nghĩ biện pháp đem cái phiên phức "Phệ Sinh Đan" của nhị ca giải trừ đi a." Trầm ngâm 1 hồi, Tiêu Viêm ngẩn đầu hướng Tiêu Đỉnh gật đầu cười, sau đó bước đến ngồi xổm xuống lấy ngón tay kiểm tra đui của Tiêu Đỉnh, cau mày hỏi: *"Là trúng độc?"*

- "Uhm, lúc trước khi trốn chạy sự đuổi giết của Vân Lam Tông, ta bị một mũi tên tẩm độc bắn lén. Lâu nay ta vẫn không để ý đến, thành ra bây giờ 2 chân đều mất đi cảm giác. Bất quá, bây giờ đã thành thói quen, ít nhất chúng nó cũng ko làm ảnh hưởng ta suy nghĩ và tu luyện." Tiêu Đỉnh cười cười nói như là 2 chân tê liệt cũng không phải là vấn đề gì ảnh hưởng lắm tới hắn.

- "Chỉ là trúng độc, vẫn còn một ít biện pháp khu trừ, nhưng thời gian đã lâu, chỉ có thể từ từ mà giải thôi." Tiêu Viêm cười nói, trong lòng cũng thờ dãi nhẹ nhõm.

- "Ha Hả, có ôn lại chuyện cũ cũng không thể đứng tại nơi cửa lớn này a, mặc dù hiện tại Mễ Đặc Nhĩ gia tộc là một mảnh hỗn loạn. Nhưng một cái địa phương đủ sạch sẽ thì vẫn có thể cung cấp." Hải Ba Đông đứng một bên thấy ba người tán gẫu vui vẻ, liền mở miệng cười nói.

Mọi người nghe vậy, đều cùng nhau cười sáng khoái, xoay người đi theo Hải Ba Đông vào trong đại sảnh.

Mọi người vào trong đại sảnh, sau đó phân chia vị trí mà ngồi xuống. Lâm Diêm, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh tùy ý ngồi bên cạnh Tiêu Viêm. Mà ba anh em họ Diêu và đám cường giả của Tiêu Môn lại chần chờ một chút rồi đều như tượng gỗ đứng sau lưng Tiêu Viêm. Mặc dù, bọn hắn đều thuộc loại kiệt ngạo bất tuân khó thuần phục, nhưng đối với Tiêu Viêm, bọn họ có chút kính sợ, trong lòng đều coi hắn là thủ lĩnh chân chính.

Đối với hành động của đám người này, Hải Ba Đông đều nhận thấy, trong lòng cũng mơ hồ đoán ra một số sự việc.

Trong đại sảnh cũng có không ít thành viên trung tâm của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Bất quá hiện tại, những người nguyên cho rằng Tiêu gia mang phiền toái không nhỏ đến cho Mễ Đặc Nhĩ gia tộc khuôn mặt cũng khách khí tươi cười cùng Tiêu Đỉnh nói chuyện. Trải qua trận chiến vừa rồi, bọn họ đã hiểu được, Tiêu gia trước kia chỉ có thể nhờ Mễ Đặc Nhĩ gia tộc che chở mới có thể kéo dài hơi tàn, bây giờ đã nhảy vọt lên thành một trong những thế lực cường hãn nhất Gia Mã Đế Quốc. Thậm chí, họ còn cảm thấy Mễ Đặc Nhĩ gia tộc không thể sánh kịp.

Đối với những người khuôn mặt biến hóa cực nhanh này, Tiêu Đỉnh trên mặt lại trước sau tươi cười bình thản. Đối với chuyện này, hắn cũng không kinh ngạc gì. Hắn đã sớm biết, chỉ cần hắn có thể kiên trì đợi đến ngày Tiêu Viêm trở lại, Tiêu gia chắc chắn sẽ một lần nữa chấn hưng.

Mọi người đều đã ngồi xuống, Hải Ba Đông cho các thị nữ lui ra, rồi mới hướng Tiêu Viêm nói: "*Người lần này trở về, chắc là cùng Vân Lam Tông không chết không ngừng đứng không?*"

- "*Hải lão cho rằng, Tiêu gia cùng Vân Lam Tông hiện giờ còn có thể cùng tồn tại tại Gia Mã Đế Quốc sao?*" Tiêu Viêm nhàn nhạt cười nói.

- "*Một khi đã như vậy, thì ta cũng nên đem thế lực hiện giờ của Vân Lam Tông nói cho người biết.*" Hải Ba Đông sắc mặt ngưng trọng chậm rãi nói: "*Trong 3 năm thời gian, Vân Lam Tông phát triển vượt quá sự tưởng tượng của ngươi. Ngươi cũng biết, Vân Lam Tông lúc trước trong toàn bộ tông môn ngoại trừ Vân Sơn thì chỉ có Vân Vận là Đấu Hoàng cường giả. Nhưng mà hiện giờ, Vân Đốc và Vân Sát hai người đã chết trên tay ngươi, thì bên trong Vân Lam Tông vẫn còn không dưới 3 Đấu Hoàng cường giả, còn về Đấu Vương, thì cũng còn không ít.*"

- "*Bọn chúng hắn là sử dụng biện pháp mạnh mẽ gia tăng thực lực, nếu không sẽ không có khả năng phát triển đến vậy.*" Tiêu Viêm tay cầm chén trà, nhẹ giọng nói: "*Hơn nữa, Vân Đốc cùng Vân Sát mặc dù có hơi thở của Đấu Hoàng cường giả, mà đấu khí lại phù phiếm không thực, rõ ràng là phục dụng một loại đan dược nào đó hoặc là bí pháp cũng nên. Do đó, Vân Lam Tông hiện giờ thực lực tuy rằng so với 3 năm trước mạnh mẽ*

hơn, nhưng mà cũng không phải không có khả năng chiến thắng."

Nghe vậy, Hải Ba Đông cũng sững sờ, không ngờ Tiêu Viêm có thể trong thời gian ngắn như vậy thăm dò được một ít điểm yếu của Vân Lam Tông.

"Mấy năm nay, Nhã Phi đã kiến tạo một mạng lưới tình báo khổng lồ, dưới sự trợ giúp của nàng, ta phát hiện bên trong Vân Lam Tông tựa hồ có một ít dấu vết của một thế lực thần bí. Có lẽ bọn người này với lực lượng cường giả của Vân Lam Tông hiện nay có liên quan." Hải Ba Đông cau mày, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm chân mày khẽ nhíu, thần bí thế lực kia, khẳng định là Hồn Điện. Bằng không, lấy năng lực của Vân Sơn cũng không có khả năng làm cho Vân Lam Tông trưởng lão thực lực đại trưởng.

"Hiện tại thế lực của Vân Lam Tông gần như trải rộng đại bộ phận Gia Mã Đế Quốc, nếu người muốn đối phó Vân Lam Tông, bằng vào lực lượng bản thân người sợ là có thêm không ít khó khăn. Do đó, ta đề nghị người nếu có thể đem 2 đại gia tộc còn lại cùng với Luyện Dược Sư công hội hoặc là Hoàng Thất kéo về bên người là tốt nhất. Hành động mấy năm nay của Vân Lam Tông cũng khiến họ rất bất mãn, nhưng ngại thực lực của Vân Sơn nên phần lớn đều là giận mà không dám nói gì. Mà hiện giờ người đã trở về, đối với bọn họ cũng là một chuyện tốt. Dù sao, theo lời người nói, nếu cùng Vân Sơn đối mặt giao chiến thì cũng có một ít tỉ lệ thắng." Hải Ba Đông trầm ngâm một lát nói.

"Bọn họ cũng dám đối với Vân Lam Tông có tâm tư khác?" Tiêu Viêm khòe miệng nhếch lên cười trào phúng.

"Người, tiểu tử này vậy mà đối với những chuyện năm đó còn để trong lòng a, bất quá điều này cũng không trách bọn họ được. Vân Lam Tông thật sự quá mức cường đại, bọn họ cũng chỉ lo cho tộc nhân của mình." Hải Ba Đông lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Mặc dù hiện giờ người dẫn theo không ít cường giả trở về Gia Mã Đế Quốc, bất quá theo tin tức của ta nhận được thì người so với Vân Lam Tông vẫn còn kém không ít. Huống chi, Vân Lam Tông còn có một khủng bố thực lực là Vân Sơn. Lão bất tử đó, so với 3 năm trước thực lực đã mạnh hơn rất nhiều. Theo như các người nói thì ..." Hải Ba Đông trình

trọng nói, hiện giờ trong đại sảnh, lấy nhãn lực của hắn thì đám người Lâm Diễm cũng chỉ có chừng 10 vị Đấu Vương cường giả. Đối với Vân Lam Tông mà nói thì cũng không tính là một đội hình khổng lồ gì.

Nhìn thân sắc trịnh trọng của Hải lão, Tiêu Viêm cười nói: "*Ta tất nhiên là biết bằng vào chừng ấy lực lượng thì không thể đem Vân Lam Tông xóa sổ.*" Dứt lời, Tiêu Viêm vỗ nhẹ bàn tay, tức thì trong đại sảnh một cỗ đấu khí hỗn loạn cực nhỏ xuất hiện.

Sau tiếng vỗ tay của Tiêu Viêm không lâu, đột nhiên một tiếng xé gió vang lên, tam đạo quan ảnh đột nhiên hướng ngoài cửa đại sảnh lướt đến, cuối cùng lọt vào trong đại sảnh hiện ra ba thân ảnh Âm Cốt Lão, Tô Mị, Thiết Ô là ba vị Đấu Hoàng cường giả của Hắc Giác vực.

-*"Hắc hắc, Tiêu môn chủ, chúng ta vào thành cũng không có khiến người nào chú ý."* Âm Cốt lão đảo ánh mắt qua 1 vòng hướng Tiêu Viêm cười nói.

-*"Phiền toái 3 vị."* Tiêu Viêm gật đầu cười, rồi hướng qua Hải Ba Đông nói: "*Hải lão, hiện giờ Đấu Hoàng cùng Đấu Vương cường giả trong tay ta so với Vân Lam Tông cũng không kém hơn mấy, có gì phải sợ nào?"*

Hải Ba Đông kinh ngạc nhìn ba thân ảnh mới hiện ra trong đại sảnh kia. Trong lòng dâng lên một chút khiếp sợ. Ba vị này, thực lực ít nhất cũng xấp xỉ hắn, còn vị lão gia che mặt kia còn cao hơn hắn một chút.

-*"Người, tiểu tử này, không nghĩ tới vẫn còn ám chiêu cất giấu tới bây giờ a..."* Một lát sau, Hải Ba Đông mới từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần, tán thưởng nói.

Tiêu Viêm cười cười, tay nâng chén trà, nhẹ giọng nói: "*Về phần lão già Vân Sơn kia ... liền giao cho ...*"

Đang nói còn chưa hết câu, trong đại sảnh, không gian đột nhiên chấn động, chợt hai đạo thân ảnh một cao một thấp quỷ dị xuất hiện. Thân hình cao gầy trong bộ đồ màu đỏ hồng, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập hấp dẫn nhưng lại mang vẻ băng hàn làm người ta không thể nhìn thẳng. Mà ở bên cạnh nàng, là một tiểu cô nương áo trắng, hai mắt to đen láy như hai viên bảo thạch tò mò chuyển động đánh giá mọi thứ chung quanh.

Đột nhiên hai người xuất hiện làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thấy trên tay tiểu cô nương cầm một cái hộp ngọc tinh xảo, bên trong tỏa ra nhàn nhàn mùi thuốc. Nhìn thấy cái này, Tiêu Viêm khóe miệng nhất thời giựt giựt, sắc mặt xanh mét. Hai người này rất rõ ràng là trốn sau lưng hắn đi trộm dược liệu.

Tiêu Viêm sắc mặt dần dần xanh mét thì bên cạnh ngồi ở vị trí chủ tọa, Hải Ba Đông khuôn mặt cũng nhanh chóng hiện lên một sự sợ hãi tột độ, bộ dáng giống như gặp quỷ vậy.

-*"Mỹ...Mỹ...Mỹ...Mỹ Đồ Toa...Toa...Nữ Vương?"*

Thân thể run rẩy, một lát sau, một giọng khan khan xen lẫn sợ hãi phát ra từ cổ họng của Hải Ba Đông.

-----oOo-----

Chương 682: Thương thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hải Ba Đông khó có thể tượng tưởng được cái dung nhan quen thuộc ấy lại xuất hiện trước mặt mình lần thứ hai, gây cho hắn một loại cảm giác kinh hãi không nói nên lời, thậm chí dù hắn đối mặt với Vân Sơn cũng sẽ không sợ hãi như vậy, ngay cả nói đều mang theo một chút run rẩy, hắn cũng không nghĩ tới, ba năm sau, nữ nhân làm cho hắn cực kì kiêng sợ, dĩ nhiên vẫn còn đang bên cạnh Tiêu Viêm.

Vẫn chưa phát hiện ra vẻ mặt kinh hãi của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm hơi có chút tức giận đứng dậy, nhanh bước tới bên cạnh Mỹ Đồ Toa, một tay đem Tử Nghiên kéo lại, tay kia chợt cấp tốc tịch thu hộp ngọc, cúi đầu hướng về khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên trầm giọng nói: *"Về sau ít theo nàng ta rước lấy phiền toái, bằng không ta lập tức đưa ngươi trở về nội viện!"*

Nghe được Tiêu Viêm uy hiếp, Tử Nghiên liền nhanh chóng ngậm miệng lại, sau đó vội vàng bắt lấy tay áo của hắn, ý bảo lập trường của mình nhất định là đứng bên hắn. Mỹ Đồ Toa bên cạnh thấy nhanh như vậy Tử Nghiên đã buông tay xin hàng cũng không biết phải làm sao, chợt thấy

trong ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm tràn ngập tức giận, hơi lùi lại một chút. Một lát sau, liền giải thích: "Cái này... vừa rồi ở bên kia thấy người đang có chuyện, ta liền cùng Tử Nghiên đi khắp nơi, sau đó ngẫu nhiên chiếm được chút tiện nghi

Nhe vậy, Tiêu Viêm ngẩng ra, chột minh bạch. Thứ này chính từ trong Mễ Đặc Nhĩ gia tộc trộm ra?.

Nhìn thấy bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi của Mỹ Đồ Toa, dù là Tiêu Viêm một bụng hỏa khí cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu hướng đến Hải Ba Đông cười khỏ nói: "Xin lỗi, hải lão, hai người này dĩ nhiên dám chủ ý đánh cắp đồ trong Mễ Đặc Nhĩ gia tộc mang đến đây." Nói xong hắn đem hộp ngọc từ trong nạp giới lấy ra, sau đó liền đưa lên trả lại.

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương bên cạnh thấy thế, môi nhỏ giật giật, tựa hồ có chút không muốn, bất quá nhìn thấy Tiêu Viêm đối với nàng hồ hững, nên rơi vào đường cùng đành ngẩng đầu im lặng, đôi mắt yêu dị nhìn chằm chằm Hải Ba Đông đang trợn mắt há mồm nhìn mình, trong mắt xẹt qua một chút quang mang nguy hiểm.

Nhìn qua ánh mắt của Mỹ Đồ Toa, Hải Ba Đông cấp tốc phục hồi lại tinh thần, cảm giác trong ánh mắt ấy có chút lạnh lẽo nguy hiểm, cả người run một cái, vội vàng đứng dậy hướng về Tiêu Viêm nói: "Không cần, không cần, nếu nàng ta thích vậy liền cho nàng ta đi, dù sao mấy thứ này Mễ Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta cũng muốn bán đầu giá, coi như là đưa cho người một cái nhân tình đi".

Nhìn thấy Hải Ba Đông kiệt lực từ chối như vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ xấu hổ cười, bất đắc dĩ thu hồi hộp ngọc, xoay người hung hăng nhìn Mỹ Đồ Toa và Tử Nghiên một cái, sau đó kéo Tử Nghiên trở lại bên mình.

"Khu, người đâu? Xin mời an tọa!" Nhìn thấy một mình Mỹ Đồ Toa đứng trong đại sảnh, Hải Ba Đông lại vội vàng phân phó nói, không ngờ Tiêu Viêm dám đem nữ nhân kinh khủng này đến đây, cho dù hắn có mười lá gan cũng không dám.

Đối với sự ân cần của Hải Ba Đông, sắc mặt băng hàn của Mỹ Đồ Toa cũng hơi hòa hoãn một chút, lúc này mới nghĩ đến lão đầu bị chính mình phong ấn nhiều năm cũng có điểm thuận mắt.

Dem Mỹ Đỗ Toa, Âm Cốt tam lão an trí thượng vị xong, Hải Ba Đông lúc này mới đem ánh mắt chuyên hướng Tiêu Viêm, cười khỏ nói: "Nguyên lai ngươi còn có thêm con bài chưa lật như vậy, có nàng tương trợ, Vân Sơn cũng đã không còn đáng ngại nữa!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng lắc đầu, nói: "Người này quá khó khăn mới mời được, cho nên đừng hy vọng về nàng quá lớn, đến lúc đó nếu thực sự cùng Vân Lam Tông khai chiến, Vân Sơn ta sẽ ra tay đối phó. Còn nàng... phải xem lúc đó tâm tình của nàng vui hay buồn nữa?"

Mỹ Đỗ Toa ưu nhã ngồi trên ghế, bàn tay mềm mại đang cầm chén trà, chậm rãi ngửi hương thơm, đôi với lời Tiêu Viêm nói, nàng tựa hồ chưa từng có nghe qua, dáng dấp dường như không có việc gì khiến Hải Ba Đông một trận cười khỏ, hai người này, đến tột cùng là quan hệ gì a? Lúc trước Tiêu Viêm tỏ thái độ như vậy với nàng, hai người hẳn là chí ít có quan hệ không tồi, nói cách khác, lấy tính tình của Mỹ Đỗ Toa nữ vương, ai dám nói như thế với nàng, đã sớm bị xé thành nhiều mảnh, trình độ hung tàn của mỹ nữ này, Hải Ba Đông nhận thức rất đầy đủ. Mà lời vừa nói của Tiêu Viêm, lại có thêm một chút ý cười nhạt, nhưng thật ra lại khiến Hải Ba Đông có chút ngỡ ngàng.

"Để người đối phó với Vân Sơn? Sợ là nguy hiểm rất cao?" Một lát sau, suy tư không có kết quả Hải Ba Đông chỉ phải buông tha suy đoán quan hệ của hai người, trầm ngâm nói, tuy nói Tiêu Viêm hiện giờ thực lực đại tăng, Nhưng để đánh bại Vân Sơn, thì xác suất thành công cũng không lớn bao nhiêu.

"Như vậy đi, mấy ngày này chúng ta tận lực cùng với lưỡng đại gia tộc, luyện dược sư, còn có hoàng thất liên lạc một chút, nếu có thể cùng bọn chúng liên thủ, đến lúc đó phần thắng sợ rằng sẽ tăng cao rất nhiều, dù sao hội trưởng luyện dược sư công hội Pháp Mã cùng lão yêu quái hoàng thất kia, cũng đều là đầu hoàng cường giả, hai người đó đã ở Đấu Hoàng đỉnh phong nhiều năm, hơn nữa, hiện giờ ta cũng phục chế Tử Linh Đan, cho ta mấy ngày thời gian, nói vậy cũng có thể khôi phục cho ngươi đến Đấu Hoàng đỉnh phong, đến lúc đó mấy người chúng ta liên thủ đánh bại Vân Sơn, còn có thêm vài phần thành công." *Hải Ba Đông kiến nghị nói.*

"Tùy người vậy..." đối với kiến nghị này, Tiêu Viêm từ chối cho ý kiến, hoàng thất cái lão yêu quái kia cùng Pháp Mã đích xác có vài phần thực lực, nhưng Nạp Lan gia tộc cùng Mộc gia có khả năng cung cấp chiến lực,

cũng hầu như không đáng kể, đấu vương cường giả trong tình huống đối chiến này, không tạo nên tác dụng quá lớn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không có ý kiến, Hải Ba Đông cũng bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên hỏi: "Người lần này cùng Vân Lam Tông, định kết thúc như thế nào? "

"Không chết không ngừng, ta muốn Vân Lam Tông hoàn toàn biến mất tại Gia Mã đế quốc." *Tiêu Viêm trừng mắt, thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

"Vân Lam Tông hiện giờ thế lực trải rộng hơn phân nửa đế quốc, nếu người muốn nhổ tận gốc bọn họ, như vậy liền phải thanh trừ toàn bộ, mà bằng vào người nói, có thể đem Vân Lam Tông cường giả giết sạch sẽ, bất quá dư nghiệt cũng khó có thể thanh trừ, điểm này với thế lực của hoàng thất lại có thể làm được." *Hải Ba Đông kiệt lực thuyết phục Tiêu Viêm buông tha thành kiến trong dĩ vãng với các thế lực khác.*

Nghe vậy, Tiêu Viêm lông mày cũng hơi nhíu lại, điểm này Hải Ba Đông nói không sai.

"Tam đệ, hải lão nói đúng, muốn chân chính thanh trừ Vân Lam Tông, bằng vào nhân thủ của người, còn không đủ. Việc này để cho hoàng thất bọn họ xử lý là rất thỏa đáng." *Tiêu Đỉnh thoáng trầm ngâm, rốt cục chậm rãi mở miệng nói một câu.*

Nghe được Tiêu Đỉnh mở miệng, Tiêu Viêm ngẫm nghĩ một chút, cũng không hề kháng cự, phát tay nói: "Một khi đã như vậy, liền phiền Hải lão liên lạc một chút, trước lúc cùng Vân Lam Tông khai chiến, những nhân tố không xác định cũng nên sớm giải quyết, chuyện đâm dao sau lưng, mấy năm nay ta cũng đã được thấy không ít."

"Người tiêu tử này..." *Nghe được ý nghĩ của Tiêu Viêm có chút tính chất âm mưu quỷ kế, Hải Ba Đông cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá cũng may người này rốt cuộc đáp ứng cùng thế lực khác trao đổi một chút, các thế lực này ngày thường đều kiêng kỵ Vân Lam Tông, song phương hẳn là có thể hợp tác với nhau.*

"Bất quá còn có một việc..."

"Chuyện gì? " *Tiêu Viêm* ngẩn ra, hỏi.

"Nếu muốn thanh trừ Vân Lam Tông, có lẽ trước hết phải giải quyết một người. " *Hải Ba Đông* sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ai? " *Tiêu Viêm* khẽ nhíu mày hỏi.

"Đan Vương Cổ Hà"

Nghe được cái tên này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy sững sờ, "Đan Vương Cổ Hà", hẳn cũng nhớ tới ba năm trước đó là một luyện dược sư đệ nhất danh chấn toàn bộ Gia Mã Đế Quốc.

"Chắc người cũng đã rõ ràng một lực phẩm luyện dược sư ở đế quốc này có thể hiệu triệu lực lượng to lớn như thế nào, nếu muốn toàn lực giúp Vân Lam Tông thì chỉ sợ thập đại cường giả trong đế quốc chỉ ít hẳn có thể tìm đến năm người, cho nên, muốn ra tay cùng Vân Lam Tông, người trước hết phải giải quyết được vấn đề này." *Hải Ba Đông* trịnh trọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn thật ra là thiếu chút nữa đem cái nhân vật trọng yếu này quên mất, *Cổ Hà* cũng là một gã lực phẩm luyện dược sư, đối với cái cấp bậc luyện dược sư này có khả năng thế nào chính *Tiêu Viêm* là người hiểu rõ nhất, lúc trước *Hàn Phong* tại *Hắc Giác Vực* hiệu triệu cường giả, ngay cả nội viện cũng cảm thấy đau đầu, tuy nói *Cổ Hà* về thuật luyện dược có thể thua *Hàn Phong*, nhưng mặc kệ như thế nào hẳn cũng là một gã lực phẩm luyện dược sư hàng thật giá thật...

"Bất quá giải quyết hẳn như thế nào, cũng là đại phiến toái a, *Cổ Hà* cũng không phải là cái hạng vô dụng, tuy rằng mấy năm nay hẳn tựa hồ cùng Vân Lam Tông quan hệ không tốt như xưa, nhưng hẳn thủy chung vẫn là cung phụng trưởng lão của Vân Lam Tông." *Hải Ba Đông* có chút đau đầu nói.

Tiêu Viêm hơi híp mắt, ngón tay điểm nhẹ, một lát sau, đột nhiên nói: "Hải lão có thể hay không liên hệ với *Cổ Hà*?"

Nghe vậy, Hải Ba Đông sững sờ, trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói: "*Cổ Hà* tại *Luyện Dược Sư Công Hội* cũng đã mang một cái chức khách khanh trưởng lão, có thể hội trưởng *Pháp Mã* tìm được hẳn. "

"Đã như vậy, liền thỉnh Pháp Mã hội trưởng đứng ra liên lạc với Cổ Hà, tốt nhất là có thể khiến ta cùng với hắn gặp mặt một phen, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến hắn bảo trì trung lập..." *Tiêu Viêm gật đầu, nói.*

"Được rồi, ta sẽ tìm Pháp Mã hỗ trợ..." *nhìn thấy Tiêu Viêm đem chuyện này ôm vào người, Hải Ba Đông cũng thở dài một hơi, chỉ cần đem Cổ Hà giải quyết xong, như vậy có thể khiến Vân Lam Tông ít đi một trợ lực.*

"Chuyện tình liên lạc liền giao cho Hải lão, mặt khác, cũng sắp xếp cho bọn họ hảo hảo nghỉ ngơi một chút, trong khoảng thời gian này bọn họ đã lặn lội đường xa từ Hắc Giác Vực đến, cũng chưa từng an ổn tĩnh dưỡng qua một lần." *Tiêu Viêm đứng dậy, chỉ vào Lâm Diễm cùng mọi người, hướng về phía Hải Ba Đông cười nói.*

"Ha hả, đây là chuyện nên làm, nguyên lai là quý khách, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta tự nhiên là phải chiêu đãi thật tốt." *Hải lão cười gật đầu.*

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt nhìn phía Tiêu Đỉnh, đột nhiên nói: "Ta nghĩ, ta hiện tại có thể đi xem tộc nhân của Tiêu Gia."

"Chuyện này nên làm, trước khi chết đại trưởng lão đã dặn dò người lên làm tộc trưởng Tiêu gia, mà tộc nhân chờ người trở về, cũng đã đợi hơn hai năm..." *Tiêu Đỉnh khẽ gật đầu, chậm rãi nói.*

Tiêu Viêm trầm mặc, chột yên lặng gật đầu, dù như thế nào, trong xương tủy hắn cũng chảy huyết mạch của Tiêu gia, cho nên, cái nhiệm vụ chấn hưng gia tộc, cũng là trách nhiệm mà hắn không thể trốn tránh, có lẽ đó cũng là kỳ vọng của cha...

-----oOo-----

Chương 683: Dàn xếp Tiêu gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ hai người thúc xe đẩy của Tiêu Đỉnh, từ trong trang viên của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc lặng lẽ chuồn ra, sau đó chuyển bước ra đường phố đế đô, theo đường phố đã nói, chậm rãi bước đi hướng về từng địa phương.

Lúc trước đã trải qua trận đại chiến kinh thiên động địa, lúc này toàn bộ thành thị đều thảo luận đích thực với khí thế ngất trời. Một ít người sắc mặt đỏ lên vì kích động hoa chân múa tay vui sướng, hướng về phía người qua đường cảnh tượng huyền diệu chính mình lúc trước quan sát gần gũi. Nhưng mà, những kẻ này bị người kể chuyện chiến đấu đặc sắc đẹp mắt hấp dẫn, không có phát hiện, nhân vật bên trong cố sự kia lại đang lặng yên đi qua bên người bọn họ.

Thúc Tiêu Đình trên đường chuyển qua mấy cái đường phố khác nhau rồi cuối cùng tiếng xôn xao lớn ở phía sau thanh từ từ yếu bớt rất nhiều, mà chu vi phòng ốc xa hoa cũng bắt đầu giảm thiểu. Rất hiển nhiên, bọn họ đang đi về phía khu hẻo lánh ở thành thị.

Lần thứ hai chuyển qua một đường phố gập ghềnh, xuất hiện trong ánh mắt Tiêu Viêm là một đại viện có chút cũ nát, mơ hồ trong không gian còn có thể nghe được một ít thanh âm vui cười của hài đồng trong đại viện truyền đến.

"Chính là nơi này, mấy năm nay vì để tránh né lục soát Vân Lam Tông, mặc dù có Mễ Đặc Nhĩ gia tộc che chở, chúng ta cũng chỉ có thể ẩn trốn tại nơi hẻo lánh." Nhìn đại viện kia, Tiêu Đình vẻ mặt hơi cười, nói.

Tiêu Viêm hơi gật đầu, mà Tiêu Lệ lại bước nhanh tiến đến, sau đó lấy một tay đẩy vào cánh cửa viện.

Trong đại viện cũ nát, một ít hài đồng chơi đùa tại chung quanh, tiếng cười đùa không ngừng. Lúc này trong viện, cũng còn có hơn mười tên nam tử quần áo phổ thông, những nam tử này phía sau đầy vũ khí, ánh mắt đảo qua như chớp, lộ vẻ cẩn thận. Mấy năm nay trốn tránh sinh hoạt, khiến cho tộc nhân Tiêu gia đã không có khí tức phúc hậu như trước, trái lại lại tỏa ra một cỗ sắc bén.

Đột nhiên cánh cửa viện bị đẩy ra trong nháy mắt khiến cho những nam tử trong viện này chú ý, sắc mặt khẽ biến, nhân ảnh nhanh chóng đem hài đồng chung quanh ra phía sau mình, sau đó rút ra vũ khí sáng loáng sau lưng, nhắm ngay phía ngoài sân viện.

"A Hữu, đừng lo lắng "

Tại thời điểm mọi người tâm tình đang ngưng trọng, tiếng cười quen thuộc kia, khiến bọn họ lúc này mới thả lỏng được. Sau đó từng đạo ánh mắt quét về phía ba đạo nhân ảnh ở cửa viện. Nguồn truyện:

Thúc Tiêu Đỉnh chậm rãi tiến nhập đại viện cũ nát này, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, trên các khuôn mặt tại đây có chút mơ hồ quen thuộc. Những người này, dù nhiều hay ít cũng đều cùng hắn có một ít quan hệ huyết thống."

"Mọi người xem nhìn là ai đã trở lại." *Tiêu Đỉnh nhìn mọi người, mỉm cười nói.*

Nghe vậy, Tiêu gia tộc nhân sùng sốt, chột ánh mắt chuyển dời đến trên mặt người hắc bào thanh niên phía sau kia, nhìn khuôn mặt tuổi trẻ kia, lúc này tất cả mọi người sợ run xuống, một lúc sau, bỗng nhiên tại sân một cỗ thủy triều mừng như điên bạo phát đứng lên.

"Là Tiêu Viêm thiếu gia!"

"Thật là Tiêu Viêm thiếu gia, hắn thực sự đã trở lại!"

"Ha ha, Tiêu gia rốt cục được cứu rồi, nhanh đi gọi tam trưởng lão bọn họ!"

Nhìn Tiêu gia tộc nhân bởi vì trong nháy mắt mừng như điên mà dĩ nhiên xuất hiện một chút thất thố, Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ bên cạnh liếc mắt nhìn nhau. Trên khuôn mặt hiện lên dáng tươi cười dịu dàng, ra ngoài phiêu đảng lịch lãm như vậy nhiều năm, tới nơi này, mới chỉ có cảm giác trở về nhà.

Tại lúc mọi người mừng như điên, phòng ốc trong viện kia cũng vội vã mở ra, chột một vị lão giả cước bộ vội vội vàng vàng đi ra. Sau đó ánh mắt cấp tốc tập trung vị hắc bào thanh niên trong viện kia, nhìn khuôn mặt quen thuộc, trong lúc nhất thời, tam trưởng lão tại mấy năm nay bị đuổi cùng giết tận, lại nhìn không được lão khóc rống lên. Bọn họ rốt cục đã chịu đựng được tới ngày này.

"Tam trưởng lão, mấy năm nay khổ cực rồi."" nhìn tam trưởng lão kia khóc rống lên, Tiêu Viêm cũng vậy khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi tiến lên, nhẹ giọng nói.

"Không có gì là khó cả, thiếu gia lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy, so với chúng ta còn khổ hơn nhiều."

Tam trưởng lão lau hai dòng nước mắt, nói.

Thấy tam trưởng lão động lòng, Tiêu gia tộc nhân xung quanh cũng không nhìn được mắt đỏ lên. Năm đó tuy rằng Tiêu gia cũng không được tính danh môn vọng tộc cái gì, nhưng địa vị tại Ô Thản thành là rất lớn. Đáng tiếc gần gũi mấy năm thời gian, gia tộc cấp tốc suy bại, nguyên bản com áo bọn họ cũng không lo, thời điểm chạy trốn chung quanh, tất cả đều lo lắng thảm kịch đêm hôm đó sẽ phát sinh lần thứ hai.

"Nợ của Vân Lam Tông đối với Tiêu gia ta, ta khiến cho bọn họ bồi thường gấp bội." Vỗ nhẹ vai tam trưởng lão, Tiêu Viêm thanh âm trầm thấp khó có thể che giấu một chút nộ hỏa cùng sát ý, Tiêu gia đáng dập thành như vậy, hẳn cũng có một ít trách nhiệm trong đó!

"Ha ha, tiểu thiếu gia có bản lĩnh, năm đó tộc trưởng quả nhiên là tuệ nhãn. So với chúng ta ba lão bất tử tốt hơn rất nhiều. Ha ha, đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão lúc sắp chết, đều muốn nói xin lỗi với những hành động ngu xuẩn của chúng ta năm đó." tam trưởng lão phù cười, thanh âm trong đó có chút khàn giọng.

Nhếch miệng, tại đây trong bầu không khí một mảnh trầm thấp mà bi thương, Tiêu Viêm cũng nhìn không được có sống mũi có chút cay cay, nếu phụ thân trở về, thấy Tiêu gia biến thành bộ dáng này, với tư cách thiếu chủ của mình thì chỉ sợ sẽ cực kỳ thất vọng mình hay sao?

"Tam trưởng lão, sự tình năm đó, sau này không nên nói ra, chúng ta đều có chung huyết mạch, mục đích ngày sau, báo thù cùng chấn hưng Tiêu gia mới là quan trọng của chúng ta." phục hồi tinh thần, Tiêu Viêm nhẹ nhàng nói.

"Ha ha, không đề cập nữa không đề cập nữa, dựa theo di ngôn đại trưởng lão nhị trưởng lão căn dặn, ta cũng vậy, ngài bây giờ là Tiêu gia tộc trưởng, tộc nhân bất luận cái gì đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài. Nếu có người không phục, lão phu có thể thay mặt thực hiện theo gia pháp!" Nói đến chỗ này, tam trưởng lão ánh mắt đột nhiên chuyển lệ, trầm giọng nói.

"*Này vị trí tộc trưởng, ta cảm thấy đại ca ta tương đối hợp...*" Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng nói.

"*Tam đệ, người không được đưa đây, đây là di ngôn của đại trưởng lão nhị trưởng lão, không thể sửa, hơn nữa cũng chỉ có người mới có năng lực chỉ huy chấn hưng Tiêu gia một lần nữa.*" Tiêu Đình lắc đầu, cười nói.

"*Đúng vậy, tam đệ, vị trí tộc trưởng này chỉ có thể là người làm, yên tâm đi, ta cùng với đại ca sẽ trợ người.*" Tiêu Lệ cũng cười nói như vậy.

Nghe được hai người nói, lại xem từng đạo ánh mắt tha thiết của tộc nhân xung quanh, Tiêu Viêm cũng đành thôi trốn tránh, nói: "*Đã như vậy, vị trí Tiêu gia tộc trưởng bây giờ do ta nắm giữ đi, ngày sau bàn bạc lại xem người nào làm hợp lý hơn.*"

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu đồng ý, thành viên Tiêu gia nhất thời phát sinh trận hoan hỉ. Đối với Tiêu Viêm, bọn họ có một niềm tin không hiểu, hơn nữa đại chiến trên bầu trời lúc trước kia bọn họ cũng nhìn thấy được, đối với thực lực người trước mặt không có chút hoài nghi. Bọn họ tin tưởng, dưới sự thủ lĩnh của Tiêu Viêm, Tiêu gia nhất định càng thêm cường thịnh so với dĩ vãng.

Đưa tay lên đề xuống tiếng hoan hô của mọi người, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chu vi xung quanh, nói: "*Hiện giờ Tiêu gia, còn có bao nhiêu tộc nhân? Thực lực như thế nào?*"

"*Còn có hai trăm linh tám người phụ nữ và trẻ em không có sức chiến đấu, khoảng chừng có một trăm bốn mươi người còn lại, trong đó phần lớn đều là đấu giả cùng với đấu sư cấp bậc, ngay cả ta cũng bắt quá mới bốn sao đấu linh,*". Tam trưởng lão trầm ngâm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài một tiếng, Tiêu gia lúc trước, không có cường lực công pháp cùng đấu kỹ, cũng không có đan dược phụ trợ gì tốt, tu luyện đứng lên tự nhiên là có chút chậm chạp, thực lực như vậy, trước mặt, Vân Lam Tông đích xác không đáng nhắc tới.

"*Nơi này tựa hồ cũng không đủ người phòng bị hay sao?*" Tiêu Viêm ánh mắt nhìn chung quanh nói một lời.

"Chúng ta âm thầm kiến tạo một cái dong binh đoàn, dùng để kiếm thêm một ít khoản thu nhập cùng với huấn luyện tộc nhân."

Thường ngày phần lớn đều phân tán bên ngoài hoàn thành nhiệm vụ."
Tam trưởng lão vội vàng nói.

Tiêu Viêm hơi gật đầu, nghiêng đầu hướng về Tiêu Lệ nói: "Nhị ca, huấn luyện tộc nhân, liền giao cho người đi, có bất luận yêu cầu gì thì nói với ta. Còn có, tìm một chỗ mới để thay đổi nơi cư trú, Tiêu gia ta đã không cần kéo dài hơi tàn để tồn tại..."

"Ồ, không thành vấn đề, bất quá thủ đoạn huấn luyện của ta người bình thường không có thể chịu được, không biết trong đây ai không sợ?" Tiêu Lệ gật đầu, chợt ánh mắt quét về phía chúng tộc nhân, trịnh trọng nói.

"Tiêu Lệ thiếu gia, nhi tử của ta chết ở trong tay Vân Lam Tông, ngài nói, vì thực lực, ta sợ cái gì? Ngài cứ việc huấn luyện đến chết, nếu không chịu được mà chết, thì cũng đáng đời chúng ta!" Tiêu Lệ đang nói đến vấn đề nguy hiểm của huấn luyện thì liền có Tiêu gia nam tử không ít người sắc mặt kích động hét lớn.

Tiêu Lệ khẽ gật đầu, đối với huyết tính Tiêu gia tộc nhân như vậy, đảo qua cảm thấy thoả mãn không ngờ, thực lực không đủ thì có thể tu luyện, nhưng ngay cả huyết tính cũng không có thì làm sao mà tu luyện, cũng chỉ là người nhu nhược mà thôi. Tiêu gia cần tập hợp mọi người lại nhưng lại không cần cái loại người nhu nhược.

"Nhị ca, người mang Tiêu gia môn nhân đều điều vào trong thành đi, hiện tại Tiêu gia, đích xác cần một cái bảo hộ." Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nói với Tiêu Lệ.

"Ồ, sự tình Tiêu gia, người liền giao cho ta cùng đại ca. Người hiện tại cần làm, là chuẩn bị đối phó Vân Lam Tông đi, đây mới là chuyện trọng yếu nhất, người nếu có thể đánh bại Vân Lam Tông, Tiêu gia tất nhiên sẽ danh tiếng đại chấn, mà nếu thất bại, sẽ là chân chính vạn kiếp bất phục."
Tiêu Lệ gật đầu, vỗ vai Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm nhất thời cười, nói: "Yên tâm, Vân Lam Tông giao cho ta, nợ máu bọn họ dành cho Tiêu gia, sẽ để cho bọn họ trả lại gấp bội, đương nhiên, còn có phụ thân mất tích."

"Người hiện tại là trụ cột của mọi người Tiêu gia, chỉ cần người không ngã, như vậy Tiêu gia sẽ không ngã. Nhưng mà đứng thẳng, cho nên, lúc hành sự phải vạn phần cẩn thận!" Tiêu Đỉnh nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu đem nhắc nhở của Tiêu Đỉnh để trong lòng, ánh mắt giờ lên chậm rãi quét nhìn xung quanh. Hiện giờ tộc nhân đã không hề cẩn thận lo lắng như lúc trước vậy, một loại tâm trạng đặc biệt chờ mong cùng tin tưởng, lòng tin này đều xuất phát từ hắn!

Lúc này đây, Tiêu Viêm lần thứ hai cảm thụ được gánh nặng phía trên vai, nguyên lai cũng không nhẹ.

"Phụ thân, yên tâm đi, ta sẽ làm cho Tiêu gia trong tay ta, lần thứ hai trở về đỉnh!"

-----oOo-----

Chương 684: Nữ nhân đối chọi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế tiến công của Vân Lam Tông với Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, cuối cùng kết thúc tổn thất thảm trọng. Lúc mà mọi người xác định kế tiếp sẽ là thời điểm thế lực cực mạnh của Gia Mã đế quốc sẽ bộc phát cơn giận lôi đình, thế mà trái lại lâm vào an tĩnh khác thường nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cử động khác thường như vậy, khiến không ít người đều cảm thấy đầu đầy vụ thủy.

Đối với an tĩnh khác thường như vậy của Vân Lam Tông, bọn người Tiêu Viêm tuy rằng cũng có điểm vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ quá sâu xa. Nếu đối phương cấp cho hắn thời gian để liên lạc với thế lực khác, như vậy cũng đúng như mong muốn của bọn họ hay sao.

Mà ở thời gian này, Hải Ba Đông cũng thể hiện hiệu suất không tầm thường. Ngăn ngừa một ngày, liền đem liên lạc với các đại thế lực thích hợp khác ở đế đô. Hiện giờ Tiêu Viêm cường thế trở về, đồng thời bày ra trước vô số người thực lực khiến kẻ khác khiếp sợ, bởi vậy đối với đề nghị của Hải Ba Đông, tự nhiên là không có thế lực nào bất luận cái gì đều dám

tùy tiện chậm trễ, cho nên, công tác liên lạc này, cực kỳ dễ dàng, hoàn thành hoàn mỹ.

Mà địa điểm để gặp mặt trao đổi lại là ở thế lực ở đế quốc vẫn duy trì được trung lập - công hội luyện dược sư.

Với tư cách là nơi tập hợp gần như hơn nửa luyện dược sư ở đế quốc, Luyện Dược Sư Công Hội tại Gia Mã đế quốc có lực hiệu triệu tự nhiên không phải tầm thường, tuy nói hội trưởng Pháp Mã luyện dược thuật so với đan vương Cổ Hà còn kém hơn một chút, bất quá luận về lai lịch, cho dù thế nào đi nữa Cổ Hà cũng không thể sánh bằng. Bởi vậy, ngay cả Cổ Hà đứng trước mặt Pháp Mã cũng muốn khách khí vài phần, cho nên quyết định đem địa điểm trao đổi là Luyện Dược Sư Công Hội, nhưng thật ra không có chút nào không hợp lý.

Thời điểm sáng sớm lúc Tiêu Viêm tới Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, vừa lúc gặp phải Hải Ba Đông chuẩn bị xuất môn cùng với Nhã Phi.

"Hắc hắc, người tiểu tử này." Hải Ba Đông vừa nhìn thấy Tiêu Viêm đến, nở nụ cười một tiếng, đang muốn chào hỏi thì ánh mắt thoáng nhìn phía sau Tiêu Viêm là một gương mặt có một chút yếu dị mỹ lệ, lập tức da mặt run lên, ho khan một tiếng, nói: "Đang muốn phái người đi tìm người, ta đã liên lạc với hoàng thất, Mộc gia, Nạp Lan gia tộc, hôm nay đàm phán một ít việc hợp tác tại Luyện Dược Sư Công Hội."

Tiêu Viêm cười gật đầu, liếc sang Tử Nghiên bên cạnh đang hết nhìn đông rồi nhìn tây, vì lo lắng cái này tiểu tử lại bị Mỹ Đồ Toa lừa gạt đi trộm dược liệu người khác. Hắn chỉ có thể đem nàng mang theo trên người, chỉ là nếu Mỹ Đồ Toa muốn làm, hắn cũng không có biện pháp gì, nữ nhân này, xem ra đối với Tử Nghiên có rất nhiều hứng thú.

"Tiêu Viêm, vị này chính là?" Nhã Phi trên mặt vẫn mỉm cười nhu hòa.

Nhìn Mỹ Đồ Toa xuất hiện theo sát phía sau Tiêu Viêm, nàng hơi ngán ra rồi nhẹ nhàng cười nói.

"Một bằng hữu, người gọi nàng Thái Lan cho dễ." Trước mặt Nhã Phi là hai tròng mắt trong veo như nước.

Nhìn kỹ lại, Tiêu Viêm tựa hồ nhận ra một điểm không thích hợp, cho nên

chỉ có thể hàm hồ nói.

"Ha ha, nguyên lai là Thái Lâm tiểu thư."

Nghe vậy, Nhã Phi hai mi mắt nhìn phía trước, tiến lên hai bước, con người đào hoa nhìn chăm chú vào Mỹ Đổ Toa kia, gương mặt tinh xảo hoàn mỹ kia làm cho ngay cả nàng cũng cảm thấy sợ hãi, mỉm cười nói: "Thái Lâm tiểu thư quả nhiên xinh xắn, thảo nào lại ở bên người Tiêu Viêm đệ đệ."

Một bên, nghe được lời này của Nhã Phi, Tiêu Viêm nhất thời ngạc nhiên. Nói xong lời này hình như đem chính mình giống người ham muốn khuôn mặt đẹp, hôm nay Nhã Phi tỷ thể nào lại trông khác so với ngày hôm qua?

Tiêu Viêm thân là nam nhân khó có thể phát hiện một ít suy nghĩ cẩn thận của nữ nhân. Bất quá Mỹ Đổ Toa lại cảm giác được nữ nhân có dung mạo cùng khí chất không tầm thường trước mặt trong giọng nói có một tia rất nhỏ cảnh giác cùng địch ý. Lông mi thon dài nhẹ nhàng chớp chớp di chuyển, nhìn ánh mắt mà Nhã Phi dành cho Tiêu Viêm, nàng có thể cảm nhận được, tựa hồ nữ nhân mỹ lệ trước mặt này đối với Tiêu Viêm có một ít tình cảm đặc biệt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghĩ tới đây, không biết sao, Mỹ Đổ Toa lại nhịn không được chân mày nheo lại, trong lòng mọc lên một cỗ tâm tình không hiểu, cỗ tâm tình này khiến khí phách nàng nhìn qua có chút bực bội, bởi vậy quay mặt thanh âm chuyển hướng Tiêu Viêm, cũng vậy trở nên lạnh nhạt hơn nhiều: "Chính sự không làm, ở chỗ này làm gì."

Nhìn thấy đột nhiên gương mặt Mỹ Đổ Toa biến thành lạnh nhạt, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, chợt ánh mắt quét qua trên nàng cùng với Nhã Phi hai người, một trận buồn bực trong lòng, hai nữ nhân này tại sao ngày hôm nay thể nào lại rất không hợp nhỉ?

"Khụ." Hải Ba Đông một bên, nhưng thật ra sống lâu thành tinh, liếc mắt cái là nhìn ra bầu không khí của Nhã Phi cùng Mỹ Đổ Toa trong đó nhìn qua có chút không quá hữu hảo, lập tức vội vã ho khan một hồi. Nhanh đem Nhã Phi kéo ra phía sau mình, vạn nhất xà mỹ nữ hung tàn đột nhiên xuất thủ, lấy thực lực Nhã Phi sợ rằng ngay cả một chiêu đều chống đỡ không nổi.

"Nhã Phi, ngày hôm nay an nguy của gia tộc bắt đầu mở ra lần thứ hai, việc phiền phức như thế này ngươi còn... Nhanh đi chỉ huy công việc cho ta, ta cùng với bọn người Tiêu Viêm còn đi đến Luyện Dược Sư Công Hội."

Nghe được Hải Ba Đông phân phó, Nhã Phi mặc dù có chút không muốn, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, bất quá trước khi đi nàng lại là chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Viêm, nhìn thấy người này y phục bào nhìn qua có chút bừa bộn, thân thủ giúp hắn vuốt lên, nhẹ giọng nói: "Tiểu tử kia, trao đổi lần này, cũng đừng hành động theo cảm tình, có thể đem mượn bọn họ một cái giúp đỡ là được, cho dù đến lúc đó để cho bọn họ làm pháo hôi coi như cũng tốt, hiện giờ trên người ngươi, không chỉ có số phận Tiêu gia... hơn nữa, ngươi còn thiếu ta một cái ân tình này, cũng xấu lắm nga."

Ngửi hương vị nhàn nhạt từ người trước mặt truyền đến, lại cảm thụ được cánh tay nhỏ nhắn trắng như tuyết của Nhã Phi kia thời điểm phát qua thân thể mang đến cái cảm giác mềm mại dễ chịu, Tiêu Viêm trong lòng nhìn qua có chút xúc động, lộ ra một hàm răng trắng đều, cười nói: "Đương nhiên sẽ không quên, thời điểm rời đi năm đó, ta đã nói qua, cho dù Nhã Phi tỷ ngày sau muốn làm nữ vương bệ hạ, ta đây cũng dùng hết toàn lực giúp ngươi."

Nhã Phi mỉm cười, che miệng cười duyên nói: "Ta đối với chức vị nữ vương không có hứng thú chút nào." "

Nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, Hải Ba Đông lại cười gượng một hồi, hắn có thể nhận thấy được, Mỹ Đỗ Toa phía sau Tiêu Viêm, lúc này sắc mặt chính càng ngày càng băng lãnh.

"Được rồi, ta đi trước, các ngươi cũng đến Luyện Dược Sư Công Hội đi, mạng lưới tình báo ta gần đây một mực quan tâm đến Vân Lam Tông, khi nào có tin tức, ta sẽ thông tri cho các ngươi." Nhẹ nhàng câu phách Tiêu Viêm xong, Nhã Phi cũng không dừng lại, cùng lúc xoay người lại, ánh mắt như có như không liếc về phía Mỹ Đỗ Toa, hồng nhuận khóe miệng hơi cười, khí phách nho nhỏ nhảy nhót.

Nhìn dáng người mê hồn chậm chạp chậm rãi tiêu thất tại lúc hình ảnh biến mất, Tiêu Viêm lúc này mới quay đầu, hướng về Mỹ Đỗ Toa phù nói: "Đi thôi."

"Không nhìn đủ hay sao! Sao không theo sau mà nhìn đi." Mỹ Đỗ Toa nghiêng người liếc mắt Tiêu Viêm. Cười nhạt một tiếng, chợt xoay người hướng về phía ngoài trang viên mà đi.

"Nữ nhân này." Ngày hôm nay thế nào lại âm dương quái khí?" Nhìn bóng lưng Mỹ Đỗ Toa xoay người rời đi. Tiêu Viêm lắc đầu, có chút ngạc nhiên nói.

"Ghen thôi, không phải nữ nhân đều thích như vậy sao?" Hải Ba Đông một bên hắc hắc cười nói, chợt hướng về phía Tiêu Viêm giơ ngón tay cái lên: "Tiểu tử, ngươi quả rất được, mỹ nữ xà vương này năm đó khiến Gia Mã đế quốc nghe tin đã sợ mất mật đem làm cho thuần phục. Chỉ một chữ, cường!"

"Ghen?" Nghe vậy, Tiêu Viêm đột nhiên im bật, chợt lắc đầu, hấn cho tới bây giờ không tiếp thu được vì sao Mỹ Đỗ Toa lại có tâm tình như vậy, hơn nữa còn thuần phục. "Coi như hết, không chừng đến lúc hết một năm ước định, nàng ngay lập tức trở mặt đem giết chết chính mình.

"Ha ha, tiểu cô nương này tựa hồ cũng có bộ dáng không đúng một chút?" Hải Ba Đông ánh mắt đột nhiên dừng ở người đang nắm tay Tiêu Viêm, nhìn thân thể bạch y tiểu cô nương, ngạc nhiên nói. Hấn phát hiện, lấy thực lực của hấn, đối với khí phách của tiểu cô nương dĩ nhiên có cảm giác nhìn không thấu.

"Lão đầu, không được nhìn loạn, bằng không ta cho Thái Lâm tỷ tỷ đánh mù ngươi!" Bị Hải Ba Đông quét tới quét lui, Tử Nghiên nhất thời có chút không vui, nhìn như con mèo con nói.

Tiêu Viêm cười tươi với Tử Nghiên, đầu hướng về phía Hải Ba Đông cười nói: "Cũng không nên xem thường Tử Nghiên, nếu thực lực chỉ đấu vương hấn sẽ có ít có người sẽ là đối thủ của nàng, thậm chí là một ít Đấu Hoàng dưới nắm tay của nàng cũng sẽ không dễ chịu chút nào."

Nghe được lời này, Hải Ba Đông trong mắt nhất thời hiện lên tia kinh ngạc, dĩ nhiên mình đã xem thường thực lực tiểu cô nương này như vậy?

Đối với kinh ngạc trên khuôn mặt của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm cũng chỉ cười nhẹ, vẫn chưa nói tí mả lai lịch Tử Nghiên. Hấn biết rõ tiềm lực của Tử Nghiên cực kỳ không tầm thường. Ngày sau mình đem hóa hình đan

luyện chế ra cho nàng thì sợ rằng thực lực của nàng sẽ không kém hơn Mỹ Đỗ Toa. Hơn nữa, quái lực kinh khủng cái loại này của nàng, mặc dù là Tiêu Viêm, cũng đều là có chút kiêng kỵ.

Có thể dự liệu, ngày sau, tiểu Tử Nghiên sẽ là đại trợ lực không thể thiếu được của Tiêu Viêm, tuy rằng ngày ấy có lẽ cũng có điểm hơi xa.

"Đi thôi, đi Luyện Dược Sư Công Hội." duỗi lại cái thắt lưng, Tiêu Viêm không dây dưa chuyện này nữa, ánh mắt chuyển hướng về phía Luyện Dược Sư Công Hội, đàm cười nói: *"Đi thôi, đi gặp mấy lão người quen, không biết sau ba năm, có hay không có cảnh một số người có cảm giác giật mình?"*

"Năm đó chỉ là một Đại Đấu Sư nho nhỏ, hiện giờ là tồn tại siêu cấp có thể tùy tiện đánh chết Đấu Hoàng cường giả, như thế mà còn không gọi là giật mình sao? Tựa như lão già Gia Hình Thiên kia, ba năm thời gian vẫn như cũ là Đấu Hoàng đỉnh giai quanh quẩn một chỗ, người đó, đáng đáp cũng đại biến." Hải Ba Đông cười nói.

"Cho nên, lần này gặp mặt, người xem sắc mặt gia hỏa này, tuyệt đối sẽ đặc sắc hơn so với ba năm trước đây rất nhiều".

Nghe được trong giọng nói Hải Ba Đông có chút hả hê, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, lôi kéo Tử Nghiên xoay người đi ra Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, hướng về phía Luyện Dược Sư Công Hội chậm rãi bước đi.

"Hoàng thất, Luyện Dược Sư Công Hội, Mộc gia còn có Nạp Lan gia, quả nhiên là xa cách từ lâu, không biết ba năm này, các người có thể còn nhớ rõ tên Tiêu Viêm này hay không?" Đi qua mấy đạo đường phố, nửa giờ sau, Tiêu Viêm đoàn người xuất hiện tại chỗ cửa chính Luyện Dược Sư Công Hội, nhìn cửa chính công hội quen thuộc này, Tiêu Viêm lại chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng nhẹ giọng tự lẩm bẩm nói.

-----oOo-----

Chương 685: Tuyệt Mị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng Hải Ba Đông chậm rãi đi vào Luyện Dược Sư Công Hội khổng lồ, tiếng động cùng âm thanh xôn xao phía sau từ từ giảm đi, một cỗ dược hương từ trong phiêu tán ra, khiến người khác ngửi thấy hương vị trong đó cảm giác đặc biệt vui vẻ thoải mái.

Luyện Dược Sư Công Hội hiện giờ, trong ba năm không ngừng có luyện dược sư gia nhập vào. Bất luận thực lực của chính mình hay phương diện nhân số so với ba năm trước đây đều muốn cường thịnh hơn rất nhiều. Chỉ ít, trong công hội năm đó, tự nhiên là không có dòng người khổng lồ như thế.

Bước vào công hội, Hải Ba Đông bởi cần sớm đi làm một ít chuẩn bị, cho nên đem địa điểm nói cho Tiêu Viêm rồi lúc sau tự mình rời đi.

Đối với thời gian ba năm xa cách Luyện Dược Sư Công Hội này, Tiêu Viêm cũng có chút cảm xúc trong lòng. Năm đó, ở chỗ này, hắn đã trải qua một giải thi đấu đối với hắn mà nói cực kỳ khó khăn của luyện dược sư. Bất quá năm đó thời điểm hắn tham gia giải thi đấu nhiều lắm chỉ có thể tính là một gã tam phẩm luyện dược sư có thể luyện chế tứ phẩm đan dược. Mà hiện giờ, lại là một gã lục phẩm luyện dược sư có thể so sánh cùng đan vương Cổ Hà! Tiến bộ trong đó không hề nhỏ tí nào...

Ánh mắt nhìn chung quanh, Tiêu Viêm cũng lôi kéo tiểu Tử Nghiên với vẻ mặt hiếu kỳ như vậy chậm rãi bước tới khu giao dịch trong trí nhớ. Tại loại địa phương này, chỉ cần người có tuệ nhãn cùng với vận khí thì nói không chừng có thể tìm được một ít cái gì đó có giá trị. Mà "*Thiên hỏa tam huyền biến hoá*" của Tiêu Viêm kia, đó là may mắn thu hoạch được ở chỗ này.

Cùng Tử Nghiên đi vào khu giao dịch, dòng người đông nghịt cùng người bán hàng rong hầu như nhìn không thấy đầu khiến Tiêu Viêm cũng có chút sợ hãi than, ba năm thời gian này, Luyện Dược Sư Công Hội càng ngày càng thêm cường đại, không nghĩ tới ngay cả quy mô khu giao dịch nơi này cũng mở rộng không ít.

Vừa tiến vào khu giao dịch, ánh mắt Tiêu Viêm di chuyển xung quanh đột nhiên ngạc nhiên một trận. Ở nơi nhìn cách đó không xa có hình ảnh một người trắng như tuyết.

Người đó một thân quần áo đều màu trắng mà mái tóc dài cũng trắng như tuyết lộ ra vẻ lạnh lẽo. Bóng lưng này mơ hồ có chút quen thuộc khiến

Tiêu Viêm nhớ tới ba năm trước tại thời điểm hắn rèn luyện trong đế quốc tại Hắc Nham thành gặp phải đệ tử Phật Khắc Lan phân hội trưởng, Tuyết Mị.

Năm đó Phật Khắc Lan cùng Tiêu Viêm cũng có chút hảo cảm. Lão đầu kia giúp mình không ít, tuy rằng ép buộc mình tham gia luyện dược sư đại hội nhưng đối với mình đích xác không có ý gì xấu. Hơn nữa đối với tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết này của nữ tử, hắn cũng có không ít ấn tượng.

"Không biết ba năm này bọn họ như thế nào?" Trong lòng hiện lên số phận ý niệm trong đầu, bất quá Tiêu Viêm vẫn chưa chủ động đi đến gần, tại một khoảng cách nhìn phía sau một hồi. Rồi đem thu hồi ánh mắt từ đạo hình ảnh như bạch tuyết kia, lôi kéo Tử Nghiên vào dòng người cuộn trào mãnh liệt tại khu giao dịch chậm rãi hành tẩu.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm nhập vào dòng người, người cúi nhìn một góc cây dược liệu kia chính là Tuyết Mị, nhưng có một chút nghi hoặc trong lòng chợt cảm ứng quay đầu, gương mặt linh hoạt như Tuyết Sơn kỳ ảo tinh xảo, khiến dòng người xung quanh nhin không được cước bộ dừng chậm một ít, tầm mắt nhìn qua có chút tham lam nhìn chăm chú vào sau người.

Đối với ánh mắt xung quanh, Tuyết Mị lông mi hơi cau, chợt cũng dừng mãnh tiến vào biển người, cuối cùng tiêu thất không thấy.

Lôi kéo Tử Nghiên hành tẩu tại quán bán hàng rong trên đường nhỏ, Tiêu Viêm ánh mắt như mặt trời không ngừng đảo qua quán bán hàng rong xung quanh, có thể duyên cớ là nhãn giới hiện giờ đề cao, bởi vậy tốn mất gần mười phần chung thời gian, nhưng cũng không tìm được vật gì có thể làm cho hắn động tâm.

*"Tất cả hàng hóa đều là phế phẩm." "*Tử Nghiên bĩu môi, lầm bầm nói. *Thường ngày nàng được ăn dược hoàn trong mắt thường nhân đều là dược liệu luyện chế cực kỳ hiếm lạ, dược liệu tầm thường, cho dù bình thường có chút hiếm thấy, nhưng trong mắt nàng không khác biệt lắm lại là đồ bỏ đi.*

Mà đối với Tiêu Viêm này cũng bất đắc dĩ. Xem ra muốn tìm được từ chỗ này một bảo bối như "Thiên hỏa tam huyền biến" đến cùng thì quả nhiên

phải cần vận khí.

Nếu lần thứ hai sau khi đi dạo không hề có thu hoạch, Tiêu Viêm rốt cục cũng buông tha cái hy vọng xa vời này. Lắc đầu với Tử Nghiên bất đắc dĩ. Nhưng mà ngay lúc thời điểm hắn muốn xoay người rời đi thì phía trước cách đó không xa lại truyền đến một trận rối loạn, thỉnh thoảng còn có từng đạo thanh âm âm dương quái khí vui cười ồn ào.

Đối với loại vây xem này, từ trước đến giờ Tiêu Viêm không có hứng thú. Bởi vậy liếc liếc mắt rồi sau đó hắn muốn xoay người ly khai, bất quá tại thời điểm xoay người kia, từ trong đám người truyền đến một đạo thanh âm phẫn nộ thanh thúy, lại khiến hắn ngừng bước.

Ánh mắt xuyên thấu nhìn qua đám, mơ hồ thấy một đạo thân ảnh trắng như tuyết, Tiêu Viêm hướng về phía Tử Nghiên buông tay, nói: "Xem ra cứ đi như vậy tựa hồ có điểm không được cho lắm..."

Lời nói ngừng lại, hắn lôi kéo Tử Nghiên bước nhanh hướng về khu gây rối kia mà đi đến. Một lát sau, chen vào đoàn người, ánh mắt quét về phía bên trong.

Lúc này trong đám người, Tuyết Mị chính là đứng thẳng nhưng mà bất quá gương mặt ngày thường trắng nõn có chút quá mức tinh xảo mà bây giờ lại đầy rẫy phẫn nộ. Mà ở trước mặt nàng cách đó không xa, mấy nam tử thân thể mặc bào phục luyện được sư nhìn khuôn mặt xinh đẹp Tuyết Mị đang phát cáu đỏ bừng mà cười hì hì, không ngừng bộc phát ra trận cười vang.

"Áo Ba, ngươi không được quá đáng! Đừng tưởng rằng sư phụ của ngươi là trưởng lão công hội, liền kiêu ngạo!" *Nhìn chằm chằm một gã nam tử đầu lĩnh đối diện, Tuyết Mị tức giận quát lên.*

"Hắc hắc, Tuyết Mị, lúc trước khu giao dịch này chính là giá cao thì được hàng, ta có thể ra giá cao hơn ngươi thì như vậy thứ này tự nhiên là của ta. Việc này cho dù người âm ỉ đến hội trưởng nơi nào ở đây thì cũng không có biện pháp đâu.

Hắc hắc cười nói, nói xong, hắn quay đầu hướng về chủ nhân bán hàng rong quát đẹp đường kia: "*Này mai "Băng hỏa xà khể quả ", ta ra ngũ vạn kim tệ, ngươi bán hay không?"*

Nghe được Áo Ba tiếng quát, chủ nhân bán hàng rong kia ngẩn ra, chột trong lòng đại hỉ, "*Băng hỏa xà phần quả*" này mặc dù có chút quý hiếm, nhưng giá cả nhiều lắm cũng có thể chỉ là hai vạn kim tệ mà thôi, không nghĩ tới phá gia chi tử này lại đưa ra giá hơn gấp đôi để mua. Hẳn tự nhiên không có lý do gì để không đáp ứng.

Mặt mày xanh xám nhìn kẻ kia mang "*Băng hỏa xà lân quả*" nắm trong tay vút cao vút thấp, vẻ mặt đặc ý Áo Ba. Tuyết Mị nghiêng răng kèn kẹt, lại không có chút biện pháp, nàng gần đây bế quan một đoạn thời gian, hôm nay vừa mới xuất quan, vừa lúc nhìn thấy một gốc cây dược liệu cần cho đan dược chính mình luyện chế, không nghĩ tới lúc này vừa mới cùng chủ hàng đàm phán xong giá cả, cái gia hỏa làm kẻ khác chán ghét như u linh xông ra.

Áo Ba này, trước đây cũng bởi vì Tuyết Mị xinh đẹp mà theo đuổi nàng. Thế nhưng gã hiện giờ chỉ là một tam phẩm luyện dược sư, bởi vậy hẳn theo đuổi tự nhiên là thất bại. Có thể tại vì bị Tuyết Mị cự tuyệt trước mặt mọi người mà cái gia hỏa chết tiệt này luôn luôn tìm biện pháp gây phiền phức cho Tuyết Mị. Tuy rằng phiền phức do người kia gây ra nhưng mà lão sư tuy rằng năm vừa rồi mới gia nhập vào bên trong công hội, có thể bởi trình độ luyện dược thuật mà đã sớm tấn chức ghế trưởng lão, địa vị tại bên trong công hội cũng không thấp, mà do kéo bè kết đảng nên toàn bộ công hội ngoại trừ hội trưởng cùng phó hội trưởng ở ngoài, quyền thế tối cao nằm trong tay lão sư của Áo Ba. Bởi vậy, tuy rằng Tuyết Mị cực kỳ buồn bực nhưng lại không dám trực tiếp xuất thủ tổn thương người kia.

Bất quá nàng cực kỳ chán ghét đối với tính khoe khoang này nên rõ ràng Tuyết Mị rất xem thường. Trái lại nàng nhường nhịn khiến cho Áo Ba được đăng chân lên đẳng đầu, mỗi khi có cơ hội đều muốn tìm đến, loại tình huống hôm nay kỳ thực cũng không phải là xuất hiện lần đầu tiên.

Hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt đặc ý của Áo Ba càng ngày càng phát ghét, Tuyết Mị cắn chặt răng. Loại tình huống này, nàng cũng chỉ có thể buông tha miếng "*Băng hỏa xà lân quả*" này.

Ánh mắt băng hàn liếc mắt nhìn Áo Ba, Tuyết Mị liền muốn xoay người rời đi, mà ngay lúc thời điểm định xoay người, một tiếng cười đột nhiên từ trong đám người truyền ra: "*Mười vạn kim tệ mua miếng "Băng hỏa xà tiên quả" này.*" Tiếng cười truyền ra, làm mọi người vây xem cũng ngẩn ra, chột vội vã chuyển ánh mắt, nhìn thấy một gã thanh niên thân thể mặc hắc

bào đồng thời đang lôi kéo một tiểu cô nương. Lập tức một ít người nhìn không được đối với hắn bằng ánh mắt thương hại, người này chẳng lẽ là mới tới? Cũng dám hủy đi cuộc làm ăn của Áo Ba?

Này tiếng cười như vậy khiến Tuyết Mị quay đầu đến nhìn hắc bào thanh niên kia, một khuôn mặt nhìn qua có chút quen mắt, nang ngẩn ra. Một lát sau, rốt cục nhớ lại thanh niên này đã để lại ấn tượng cho nàng không nhỏ.

"Ngươi? Ngươi không phải bị..." ngạc nhiên nhìn hắc bào thanh niên, Tuyết Mị kinh hô thất thanh. Nhìn thoáng qua mọi người xung quanh lời nói vừa đến miệng vội vàng nuốt xuống phía dưới.

Mỉm cười đi ra đoàn người, Tiêu Viêm quan sát Tuyết Mị từ đầu đến chân một chút, cười nói: "*Phật Khắc Lan đại sư có khỏe không?*"

"*Lão sư cũng được...*" Tuyết Mị gật đầu, chợt lôi kéo tay áo Tiêu Viêm, thấp giọng nói: "*Ngươi không phải đã ly khai Gia Mã đế quốc sao? Đi nhanh đi, không được đắc tội người này.*" bởi bé quan đã lâu nên nàng đối với chuyện tình trở thành tin tức lớn nhất Gia Mã đế quốc hai ngày này, Tuyết Mị lại không biết chút nào. Nàng chỉ biết là Tiêu Viêm bị Vân Lam Tông phát lệnh mục tiêu truy nã, chốc lát nếu bị người Vân Lam Tông phát hiện tất nhiên sẽ lãnh ít dữ nhiều.

"*Yêu a, thế nào? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?*" Tại thời điểm Tiêu Viêm nói ra câu đầu tiên kia, sắc mặt Áo Ba đó là từ từ âm trầm xuống, cười quái dị một tiếng, chợt nắm chặt "*Băng hỏa xà lân quả*" trong tay, cười lạnh nói: "*Thứ này bản thiếu gia đã mua rồi, ngươi nên rút đi thôi, xin khuyên ngươi không được quản nhiều chuyện, bằng không ngươi đi vào đế đô, có thể không còn thân trở ra...*"

Xem được khuôn mặt trương lên vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, Tiêu Viêm từ từ nhếch mép, cũng không muốn nói lời vô ích, giơ bàn tay lên hướng về Áo Ba xa xa, chợt một cỗ hấp lực dũng mãnh bỗng nhiên bạo ra, mạnh mẽ đem "*Băng hỏa xà tích quả*" thu về trong tay.

"*Vương bát đản, muốn chết!*"

Nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên xuất thủ, sắc mặt Áo Ba kia nhất thời không nhìn được, gầm lên một tiếng, bàn tay vung lên, mười người nam tử bên cạnh như hồ đối hướng về Tiêu Viêm tấn công tới.

Thình thịch!

Nhàn nhạt nhìn hơn mười người nam tử tấn công đến, Tiêu Viêm tay áo bào tùy ý vung lên, một cỗ kính phong dũng mãnh bạo ra, chột hung hăng nện ở phía trên ngực mười mấy người, kính lực mạnh mẽ, trực tiếp đem bọn họ bay ngược trở lại, cuối cùng va đập thật mạnh với đoàn người ở ngoài, một hồi hỗn loạn kêu rên.

Nhìn thấy hơn mười người thủ hạ nháy mắt đã bị bay đi, Áo Ba kia cũng cả kinh, vừa muốn quát mắng, đột nhiên nhân ảnh trước mặt chột lóe, một đạo hắc bào quỷ dị hiện lên trước mặt, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng chích lên ngực hắn, thanh âm đậm đặc chậm rãi vang lên bên tai, khiến là cả người mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Hiện giờ Luyện Dược Sư Công Hội tuy rằng nhân thủ ngày càng nhiều, nhưng căn bản cũng ngày càng nhiều. Hôm nay, cho ta thay Pháp Mã tẩy trừ một chút đi."

Lời nói vừa dứt, bàn tay đang dính trước ngực Áo Ba, bỗng nhiên bạo phát một cỗ kính lực mạnh mẽ!

-----oOo-----

Chương 686: Tuyệt mị

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhảy chương

-----oOo-----

Chương 687: Phó Nham

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phốc xuy!"

Tùng ánh mắt kinh ngạc trong khu giao dịch, Áo Ba kia bị đòn nghiêm trọng bay ngược ra sau, một ngưng tiên huyết không nhìn được phun ra. Cuối cùng trượt dài trên mặt đất hơn mười thước mới từ từ dừng lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm tùy ý một chương đem Áo Ba đánh bay, trong lòng mọi người xung quanh hiện lên một tia kinh ngạc. Áo Ba tuy rằng tính cách cực kỳ xấu xa, nhưng nói gì thì nói cũng là một gã cường giả gần tiến nhập Đại Đấu Sư, không nghĩ tới trong tay hắc bào thanh niên này ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Bất quá khi kinh ngạc qua đi, mọi người lại hướng từng đạo ánh mắt đồng tình về phía Tiêu Viêm, người này này một chương đánh bay kẻ kia đích thật là dễ chịu, chẳng lẽ hẳn không biết cái lão già Phó Nham kia rất hay bao che khuyết điểm hay sao? Tại Luyện Dược Sư Công Hội đây, ngoại trừ một số ít mấy người hẳn không dám rước lấy phiền phức, đại đa số mọi người đều đối với cái tính tình kỳ quái hay bao che khuyết điểm của lão già kia cũng có vài phần kiêng kỵ.

"Người. Ai, người gặp rắc rối rồi, mau, theo ta ly khai nơi này!" Tuyết Mị cũng vì Tiêu Viêm đột nhiên xuất thủ mà kinh ngạc một chút. Nhìn Áo Ba xa xa kia đang nằm trên mặt đất không ngừng quay cuồng kêu rên, nàng vội vàng hướng về Tiêu Viêm thấp giọng lo lắng nói. Nói xong, nàng xoay người lôi kéo người sau đi ra.

Đối với sự lôi kéo của Tuyết Mị, Tiêu Viêm không thể nào chống cự, liếc mắt nhìn Áo Ba cách đó không xa không ngừng tru lên, lôi kéo Tử Nghiên theo Tuyết Mị ly khai nơi âm ỉ này.

Ba người dọc đường gạt bỏ dòng người chen chúc trong khu giao dịch, Tuyết Mị cước bộ vẫn như cũ không dừng lại, lôi kéo Tiêu Viêm hướng về phía ngoài Luyện Dược Sư Công Hội chạy ra. Mà gặp tình huống này, Tiêu Viêm bất đắc dĩ giựt tay ra, hướng về phía nàng cười nói: *"Một cái phé vật nhị thế tổ mà thôi, cần như vậy sao?"*

"Tên kia đích thật là phé vật, bất quá hẳn lão sư là trưởng lão công hội, quyền thế không thấp, tại đế đô đây mặt mũi cực lớn, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu là đờ tên kia chạy đi tố cáo được, lão già hỏa kia khẳng định sẽ không bỏ qua người." Đối với Tiêu Viêm không sợ trời không sợ đất này, Tuyết Mị đành phải gấp giọng nói.

"Phật Khắc Lan đại sư tựa hồ cũng là trưởng lão công hội mà?" Người tại sao lại phải sợ hắn?" Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, nói.

"Lão sư hiện giờ chỉ là tứ phẩm luyện dược sư, mà Phó Nham lại là một gã hàng thật giá thật ngũ phẩm luyện dược sư, trình độ luyện dược so sánh với phó hội trưởng cũng không kém hơn bao nhiêu làm cho địa vị tự nhiên là hơn xa so với lão sư." Tuyết Mị thở dài một hơi, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng vậy chột hiểu, tứ phẩm luyện dược sư tại Gia Mã đế quốc này tính ra tuy rằng rất thưa thớt nhưng chỉ ít cũng có hơn mười người. Mà còn lại ngũ phẩm luyện dược sư càng ít người hơn nữa. Hơn nữa luyện dược sư trong đó tấn giai cực kỳ khó khăn, thậm chí một ít người nói không chừng cả đời đều dừng lại tại cảnh giới nào đó thôi, Tiêu Viêm loại quái thai này ý vào dị hỏa cùng Dược Lão dày dặn kinh nghiệm, sợ rằng toàn bộ đại lục chỉ có một người như hắn mà thôi.

Mà chênh lệch tứ phẩm cùng ngũ phẩm cũng giống như khoảng cách giữa đầu linh cùng với đầu vương, là một khoảng cách rất lớn. Bởi vậy chênh lệch trong đó tự nhiên cực đại, địa vị hai người cũng vậy, khó có thể so sánh với nhau.

"Yên tâm đi, ta có thể tự chiếu cố chính mình, ban này cũng chỉ là nhịn không được đứng ra giúp người một chút mà thôi, ha ha, không có việc gì, "" nhìn Tuyết Mị xinh đẹp phía trên gương mặt cực kỳ lo lắng, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ mà thôi. Hắn thật ra không nghĩ đến đứng ra hỗ trợ một chút lại khiến cho nàng càng thêm lo nghĩ, lập tức cũng chỉ có thể phì cười, an ủi nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hắc hắc, không có việc gì? Khẩu khí tiểu tử ngươi thật là thật lớn a, tại đế đô làm bị thương đệ tử ta mà không có việc gì sợ rằng còn không có bao nhiêu người đâu!" Ngay thời điểm khi Tiêu Viêm vừa nói xong, đột nhiên tại đại sảnh công hội một đạo cười nhạt khổng lồ vang lên, chột một đoàn người hùng hổ rất nhanh đi tới. Người đứng đầu đoàn người rõ ràng là một lão giả thân hình mặc bào phục luyện dược sư, chỗ ngực bào phục kia, có một quả huy chương hội dược đỉnh, phía trên dược đỉnh trong huy chương kia lóe ra năm đạo sáng ngân lóng lánh quang mang bắn ra bốn phía, có chút chói mắt.

Ngũ phẩm luyện dược sư! Nhìn huy chương đại biểu cho một loại tôn vinh kia, dòng người lui tới trong đại sảnh nhất thời ngừng cước bộ, vẻ mặt

kính nể cùng cực kỳ hâm mộ.

Nhìn tên lão giả kia, Tuyết Mị xinh đẹp nhất thời sắc mặt hơi đỏ, chột trong lòng không ngừng kêu khổ, cái lão bất tử này thế nào lại đến nhanh như vậy?

"*Hắn chính là Phó Nham?*" Ánh mắt coi khinh với mọi người đang xem kịch vui, Tiêu Viêm quay đầu hướng về Tuyết Mị cười nói.

"Ồ." Nhìn vẻ mặt lão giả cười nhạt cùng một chút nộ hỏa đang bước nhanh tới, Tuyết Mị trong lòng hít một tiếng, kiên trì gật đầu, chột thấp giọng nói: "*Tí nữa ngươi nói ít một tí, lão nhân này trước công chúng hạ nhân hắn là cũng không quá mức làm khó chúng ta những... tiểu bối này.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm lại là không tỏ rõ ý kiến. Ba năm này không trở về, không nghĩ tới Luyện Dược Sư Công Hội này lại càng ngày càng có chút không chịu nổi, thật không biết lão gia hỏa Pháp Mã kia quản lý như vậy là sao.

Tại lúc Tuyết Mị cùng Tiêu Viêm đang thấp giọng nói chuyện, Phó Nham liền đem theo một đám người hùng hổ tới trước mặt bọn họ. Lão đầu liếc mắt nhìn Tuyết Mị, chột híp mắt nhìn Tiêu Viêm, nghiêng đầu hướng về Áo Ba sắc mặt tái nhợt bên cạnh nói: "*Là người này đã hạ thủ?*"

"*Đúng vậy, lão sư, ta lúc trước cùng Tuyết Mị đang cạnh tranh mua một gốc cây dược liệu, chuẩn bị tại thời điểm đại thọ lão sư luyện chế một quả đan dược làm thọ lễ. Không nghĩ tới người này vừa ra mặt liền trực tiếp mạnh mẽ cướp đi dược liệu, còn nặng tay đánh ta thành hình dạng như này, lão sư ngươi nhất định phải làm chủ cho ta.*"

Nghe được Phó Nham câu hỏi, Áo Ba kia vội vã đem vẻ mặt cầu xin ra. Đương nhiên thời khắc này tự nhiên cấp cho mình một lý do cực kỳ đoàng hoàng.

"Phó Nham trưởng lão, việc này." nghe được Áo Ba ăn nói bừa bãi, Tuyết Mị sắc mặt nhất thời biến đổi, vội vã nói.

Nhưng mà Tuyết Mị thanh âm còn chưa rơi xuống, Phó Nham kia đã phát phát tay, nhàn nhạt nói: "Tuyết Mị, việc này cùng ngươi không quan hệ, ngươi liền không được can thiệp, nếu không miễn cho đến lúc đó còn

muốn đi tìm lão gia hỏa Phát Lan Khắc kia nói lung tung."

"Ban này đó là người xuất thủ hay sao? Không nghĩ tới tuổi còn trẻ đã hạ thủ nặng tay như vậy, sư phụ của người là người phương nào?" *Ánh mắt xoay chuyển, Phó Nham mang ánh mắt dời về phía Tiêu Viêm, làm ra vẻ lạnh lùng nói.*

Xem được dáng dấp Phó Nham như vậy, Tiêu Viêm lại nhếch mép, nói: "Không nghĩ tới hiện giờ trưởng lão Luyện Dược Sư Công Hội tổ chất càng ngày càng thấp, ý thế hiếp người, cây già lên mặt..." "

Nghe được lời nói mang theo một chút trào phúng của Tiêu Viêm như vậy, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh đi rất nhiều, tiểu tử này, lá gan cũng quá lớn hay sao? Cũng dám làm trò trào phúng trước mặt Phó Nham như vậy.

"Tiểu tử nhỏ nhọn khá lắm nha." "không chờ chúng nhân bàn tán, Phó Nham sắc mặt cấp tốc âm trầm xuống, không giận dữ trái lại cười nói: "Hôm nay người nếu có thể an ổn tiêu sái ra khỏi Luyện Dược Sư Công Hội, ta Phó Nham còn có mặt mũi gì để đặt chân tại đế đô?"

"Lão nhân này thật phiền phức!" Nghe được Phó Nham chít chít méo mó, nhất thời có chút không nhịn được, bung cái lỗ tai bĩu môi nói.

Mọi người xem được phần điều ngọc mài tiểu cô nương đột nhiên kia lại toát ra một câu nói như thế, tất cả đều có chút mỉm cười. Bất quá xem được sắc mặt Phó Nham kia càng ngày càng âm trầm, tất cả đều thức thời ngậm miệng lại.

Xem được xung quanh người vậy xem càng ngày càng nhiều, Tiêu Viêm cũng từ từ có chút không kiên nhẫn, cũng lười cùng lão nhân này nói lời vô ích, lôi kéo Tử Nghiên cùng Tuyết Mị, xoay người rời đi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cử động như vậy, sắc mặt khó coi Phó Nham kia nhất thời hăng giọng. Mấy năm nay hẳn lần đầu tiên nhìn thấy một thanh niên kiêu ngạo như vậy. Lập tức nộ hỏa dưng mãnh thoát ra, gầm lên một tiếng, một cỗ đầu khí hùng hồn nóng cháy từ trong trong cơ thể dưng mãnh bạo ra! Cỗ hùng hồn đầu khí chốc lát bạo phát ra, lập tức khiến mọi người xung quanh vội vàng lui ra phía sau vài bước, rất sợ bị liên lụy.

"Tiểu tử, hôm nay ta thay lão sư người giáo dục người một chút, cái gì gọi

là tôn sư trọng đạo!" Phía trên bàn tay khô, hỏa hồng đầu khí lượn lò bốc lên, giống như liệt hỏa. Phó Nham quát một tiếng chói tai, thân hình thiểm lược ra, chột hóa thành một đạo hỏa ảnh, nhanh chóng hướng về bóng lưng Tiêu Viêm bắn đi.

Trong đại sảnh, nhìn thấy Phó Nham dĩ nhiên không mặc thân phận xuất thủ với một gã tiểu tử, không ít người đều bộc phát ra một tiếng thét kinh hãi. Phó Nham chính là hàng thật giá thật đấu vương cường giả, mặc dù tại đế đô cũng ít có người có thể cùng hắn chống lại, hơn nữa nhìn hắn thanh thế nén giận xuất thủ, nếu hắc bào thanh niên kia bị đánh trúng mà nói, sợ rằng kết cục chí ít cũng bị trọng thương.

Mọi người ở đây trong lòng vừa hiện lên ý niệm trong đầu, Phó Nham kia đã thiểm điện gần kề Tiêu Viêm, nhưng mà là bàn tay vừa muốn bắt được y phục bào phía sau, Tiêu Viêm đột nhiên là tay áo bào ở cánh tay vung ra, mạnh mẽ cắt ngang không khí, đầu khí quán chú vào làm tay áo bào đã cứng rắn như tinh thiết.

"Thình thịch!"

Tay áo bào cùng nắm tay Phó Nham đối chọi nhau, một cỗ kinh phong từ chỗ tiếp xúc dững mãnh bạo ra, bắt chột, về mặt mọi người kinh hãi nhìn thấy, kia thân thể Phó Nham, đột nhiên bị bay ngược lại, cuối cùng chặt vật rơi xuống đất.

Tại đây có một màn có chút quỷ dị xảy ra, trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ. Tựa hồ ngay cả Phó Nham cũng lộ vẻ không thể tin với màn vừa xảy ra, khuôn mặt hé ra, lộ vẻ kinh hãi cùng đại ra, hẳn rõ ràng cảm giác được thanh niên trước mặt thực lực không thường chút nào. Chặt vật từ trên mặt đất bò lên, khuôn mặt Phó Nham đỏ lên một phiến, trước mặt công chúng lại bị một tiểu bối làm cho chặt vật như vậy làm hắn không chịu nổi, điều này khiến hắn có vài phần muốn điên cuồng.

"Hồn đản tiểu tử! "

Nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng tức giận, Phó Nham vừa muốn động thủ lần thứ hai, đột nhiên có tiếng sấm rất nhỏ vang lên, mọi người đột nhiên cảm thấy hoa mắt, hắc bào thanh niên mặt không chút thay đổi kia xuất hiện như quỷ mỵ ở ngay trước mặt Phó Nham.

Đột nhiên xuất hiện hắc bào thanh niên, khiến Phó Nham lông tơ cả người đột nhiên dựng thẳng lên, vừa muốn xuất thủ công kích, một bàn tay thon dài ôn lạnh giơ lên. Không biết đã xuất hiện từ bao giờ ở trước cổ kia, mà kia đạo thanh âm băng lãnh, cũng khiến cả người cứng ngắc lên.

"Sự phụ của ta, người còn không đủ tư cách tới thay mặt hẳn giáo dục..."
Tiêu Viêm cười nhạt xuống, đột nhiên hơi nghiêng đầu, ánh mắt quét về một góc trong phòng khách, nhàn nhạt "Pháp Mã hội trưởng, người nếu muốn trốn ở một bên xem kịch, ta không ngại khiến cho Luyện Dược Sư Công Hội các người ít đi một gã ngũ phẩm luyện dược sư..." "

-----oOo-----

Chương 688: Gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại đại sảnh rộng rãi kia, mọi người xung quanh nghe được lời này của Tiêu Viêm đều sững sốt, chợt quay đầu mang ánh mắt hướng về một chỗ nào đó.

Mà ở đại sảnh nhiều người như vậy nhìn kỹ lại, chỗ bóng râm kia cuối cùng cũng vang lên một hồi tiếng cười bất đắc dĩ. Chợt một đạo thân ảnh già nua chậm rãi đi ra, cuối cùng xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn qua dung mạo thành linh đó là hội trưởng Luyện Dược Sư Công Hội, Pháp Mã! Bên cạnh Pháp Mã, là phó hội trưởng Mễ Thiết Nhĩ cũng đi theo phía sau, mà ở hai bên trái phải Mễ Thiết Nhĩ, còn có một nữ hài thân mặc bào phục luyện dược sư thanh sắc. Dung mạo nữ hài thanh lệ động nhân, đôi môi mọng đỏ kết hợp với khuôn mặt cao ngạo, da trắng nõn như tuyết, một đôi mắt linh động đảo qua lộ ra vẻ giảo hoạt. Nữ nhân có biểu hiện này tất nhiên là một vị Tinh Linh cổ quái chủ. Mà lúc này, đôi mắt của vị nữ hài này đang lóe ra một chút quang mang kỳ lạ nhìn hắc bào thanh niên đang tiện tay đem chế trụ Phó Nham ở đại sảnh kia.

"Ha ha, ba năm không thấy, không biết Tiêu Viêm tiểu huynh đệ còn tốt?"
Tại ánh mắt chăm chú của mọi người, vị này là chương quản Luyện Dược Sư Công Hội Gia Mã đế quốc lại lộ ra vẻ mặt tươi cười, hướng về phía Tiêu Viêm cười nói có chút nhã nhặn. Đối với sắc mặt của Phó Nham đang bị Tiêu Viêm nắm yết hầu kia lại giống như chưa bao giờ từng thấy qua.

Thái độ của Pháp Mã như vậy, tự nhiên khiến trong đại sảnh mọi người có chút kinh ngạc. Nhưng mà lúc, tên tuổi người đang gây xôn xao tại đế đô từ trong miệng truyền ra, mọi người lần thứ hai sững sốt. Bất chợt, thời điểm ánh mắt lần thứ hai nhìn hắc bào thanh niên kia nhất thời trở nên cực kỳ đặc sắc. Thảo nào người dám kiêu ngạo như thế này nguyên lai đó là Tiêu Viêm khiến cho Vân Lam Tông ăn không tiêu. Phó Nham đang bị Tiêu Viêm chế trụ kia nghe được Pháp Mã đối diện xưng hô tên thanh niên sắc mặt cũng vậy đột nhiên trở nên tái nhợt hơn rất nhiều. Dáng vẻ bệ vệ trong mắt nhất thời tiêu tán, ngay cả Đấu Hoàng cường giả của Vân Lam Tông đều bỏ mình ngã xuống trong tay hắn. Hắn không chút nghi ngờ, nếu hắn muốn vặn gãy đầu của mình thì gân chỉ cần hơi phát một ít kinh lực là làm được. Hơn nữa trước thực lực của người này, chỉ sợ nếu hắn bị giết thì Luyện Dược Sư Công Hội cũng sẽ không áp dụng biện pháp nào mà trả thù. Từ thời điểm Pháp Mã xuất hiện thái độ đối đãi với Tiêu Viêm kia còn mang một điểm kính sợ. Điều đó rõ ràng có thể nhìn thấy được.

Môi run run một chút, Phó Nham đành phải trợn mắt hướng về Áo Bao một bên mà phát tác. Nếu không phải tên hỗn đản này đui mù mà chọc tới người này, hắn làm sao rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy được? *"Ha ha, Pháp Mã hội trưởng, ba năm không thấy, Luyện Dược Sư Công Hội này thật là khiến ta có chút thất vọng a. Cùng hợp tác với thế lực như vậy, sợ rằng..."* Tiêu Viêm cười khẽ một tiếng, hướng về phía Pháp Mã chậm rãi đi tới cười nói.

Nghe vậy, Pháp Mã cười khở một tiếng, nói: *"Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, việc này, công hội chúng ta đích xác có một ít trách nhiệm, Phó Nham với người, người muốn xử trí như thế nào thì cứ xử trí."*

Pháp Mã lời này mặc dù có chút mềm mại, nhưng lại cho Tiêu Viêm mặt mũi cực lớn. Hơn nữa hắn cũng biết, hiện giờ Tiêu Viêm đã không còn là niên thiếu chỉ cần cấp phương thuốc làm giải thưởng là có thể khiến hắn nỗ lực đi đoạt quán quân đại hội. Hiện tại thế lực cùng thực lực đều có thể được hưởng thụ đãi ngộ như thế, bởi vì trong lòng Pháp Mã bây giờ hắn chân chính với hai chữ cường giả! *"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, Phó Nham tính tình vốn rất hay lỗ mãng, cũng không phải có ý định xông tới người... Hơn nữa lại nói tiếp, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ coi như là trưởng lão vinh dự của Luyện Dược Sư Công Hội chúng ta, tất cả mọi người đều là người một nhà."* Mễ Thiết Nhĩ cười cười, cũng đứng ra giảng hòa.

Nhìn được hai đại đầu sỏ Luyện Dược Sư Công Hội đứng ra, hơn nữa cực kỳ khách khí còn cấp cho mặt mũi Tiêu Viêm cực lớn. Đãi ngộ như vậy, Tuyết Mị một bên vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt không ngừng nhìn tới nhìn lui trên người Tiêu Viêm. Nàng biết năm đó Tiêu Viêm đạt được quán quân luyện dược sư đại hội, bất quá bằng vào cái đó rõ ràng muốn được Pháp Mã cùng Mễ Thiết Nhĩ luyện dược đại sư bực này khách khí như vậy thì không thể. Đồng thời khi nói chuyện tựa hồ tình nguyện tổn hại một gã ngũ phẩm luyện dược sư cũng không nguyện cùng Tiêu Viêm có ý xung đột, lại làm cho nàng trợn mắt há hốc mồm. Thanh niên năm đó bị Vân Lam Tông truy sát tại Gia Mã đế quốc trước mặt này dĩ nhiên còn có năng lực loại này?

Bên cạnh Mễ Thiết Nhĩ, ánh mắt nữ hài xinh đẹp lóe ra nhìn hắc bào thanh niên kia tại trước sự hạ mình của hai đại đầu sỏ công hội vẻ mặt bình tĩnh vẫn như cũ, đôi môi mọng đỏ xinh đẹp, trong lòng cũng hoảng hốt một hồi. Năm đó niên thiếu kia tuy rằng kiệt xuất nhưng bất quá chỉ là một tiểu bối có ít tiềm lực mà thôi, nhưng mà hiện giờ ngắn ngủi ba năm thời gian trôi qua, cũng đã lớn trở thành một gã cường giả mà ngay cả hội trưởng Pháp Mã cũng phải khách khí đối đãi. Tốc độ phát triển như thế quả nhiên khiến kẻ khác âm thầm hoảng sợ.

"Thảo nào năm đó ngay cả thái gia gia đều nói người này ngày sau thành tựu chắc chắn bất phàm!" nữ hài đột nhiên nhớ tới thời điểm năm đó Gia Hình Thiên cũng nói như vậy. Trước đây nàng có phần không quá tin phục, nhưng mà hiện giờ, mặc dù cao ngạo như nàng cũng không thể không nói một tiếng phục trong lòng. So sánh thế hệ thanh niên cùng với Tiêu Viêm năm đó thì Tiêu Viêm hiện giờ không thể nghi ngờ đã tiến đến một trình độ mà không ai có thể theo kịp.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người Pháp Mã, Tiêu Viêm lại nhìn Phó Nham sắc mặt có chút tái nhợt, thân hình không dám nhúc nhích một chút, cười cười, chậm rãi thu hồi bàn tay, nhẹ giọng nói: *"Nếu hai vị hội trưởng đứng ra, Tiêu Viêm tự nhiên ta cũng không có biện pháp gì."*

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, Phó Nham nhất thời thở phào một hơi sắc mặt bắt đầu trở lại như cũ.

"Ha ha, đa tạ Tiêu Viêm tiểu huynh đệ bỏ qua cho Phó Nham một mạng, việc hôm nay, lão phu sẽ tự mình xử lý. Sau đó cho người một cái công đạo." Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chưa thực sự xuất thủ đối với Phó Nham,

Pháp Mã cũng thở dài một hơi, vội vã đi.

Tiêu Viêm khoát tay áo, liếc mắt nhìn Áo Ba, nói vậy cũng biết việc xử lý này người đen đui nhất tất nhiên là hắn. Bởi vậy khuôn mặt hắn trắng bệch nhìn qua trông giống như bạch phiến, hắn cũng không nghĩ tới, hôm nay dĩ nhiên đã đá trúng một khối thiết bản như thế.

"Mọi người đến đông đủ rồi sao?" Ánh mắt chuyển hướng Pháp Mã, Tiêu Viêm trọng tâm cũng không phải ở đây, không muốn dây dưa ở đây nhiều, nói.

"Ha ha, đã đến đông đủ, đang chờ người." Pháp Mã gật đầu cười. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"VẬY ĐI THÔI." nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không chậm chạp, nghiêng đầu hướng về Tuyết Mị mỉm cười nói: "Ta hiện tại có việc, liền đi trước, về sau gặp Phật Khắc Lan đại sư cho ta gửi lời hỏi thăm." Nói xong, hắn cũng không đợi Tuyết Mị đáp lời, lôi kéo Tử Nghiên, bước đi vào phía trong đại sảnh.

Đợi đến thời điểm Tiêu Viêm xoay người ly khai, Tuyết Mị mới hồi phục tinh thần lại. Hàm răng khể cắn đôi môi đỏ mọng nhìn đạo bóng lưng hơi gầy thon dài, trong mắt có một chút tia sáng kỳ dị bắt đầu khởi động... Năm đó, thời điểm nàng lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Viêm thì người kia còn đang vì nhị phẩm luyện dược sư mà phấn đấu. Nhưng hôm nay thời gian lặng yên trôi qua, bất tri bất giác một chút, dĩ nhiên có thể cùng những nhân vật cường giả trong đế quốc mà so sánh, biến ảo loại này, không thể nói nên lời, nói vậy nếu thời điểm Phật Khắc Lan cùng Áo thác biết được cũng sẽ rất là cảm thán hay sao... Một đường theo bọn người Pháp Mã chuyển qua mấy đường, sau đó dọc theo thang lầu, chậm rãi hướng về phía trung tâm của công hội.

Bước đi quen thuộc, vẫn đang cùng Pháp Mã Mễ Thiết Nhĩ mỉm cười nói chuyện đột nhiên ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng qua thanh lệ nữ hài một bên nhìn qua có vài phần quen mặt, mỉm cười nói: "Ba năm không thấy, tiểu công chúa thật ra càng ngày càng xinh đẹp."

Thấy Tiêu Viêm đột nhiên chăm chú nhìn mình, thanh nữ hài nhất thời ngẩn ra, chợt giảo hoạt cười nói: "Không nghĩ tới đại cao thủ như người còn có thể nhớ kỹ ta a, thật là vinh hạnh." "

Nữ hài này vẫn một cách tinh quái như cũ, Tiêu Viêm hơi cười, cảm thụ được cỗ hoạt bát khí tức kia của nàng, khuôn mặt bình thản kia cũng hiện lên một dáng dấp tươi cười. Mấy năm nay lưu lạc, lịch lãm tuy rằng phong phú nhưng khiến cho hắn giống như một tiểu lão đầu, ai có thể nghĩ đến, kỳ thực tuổi tác của hắn so với tiểu công chúa cũng không lớn hơn bao nhiêu. Xa xa năm đó, một đám tiểu bối còn đang vì quán quân luyện dược sư đại hội kia mà người tranh ta đoạt. Nhưng hiện giờ tình cảnh không còn giống như xưa nữa.

Hành tẩu phía trước, Pháp Mã cùng Mễ Thiết Nhĩ, liếc mắt nhìn tiểu công chúa trò chuyện cùng với Tiêu Viêm thật vui, nao nao, chợt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một ý nghĩ khác thường.

"Tuổi tác của tiểu công chúa cũng lớn rồi. Tựa hồ cũng nên tìm nơi chốn đi là vừa, mà cô nàng này tâm cao khí ngạo, nhãn giới cực cao, lấy bản lĩnh Tiêu Viêm, so với nàng thì cực kỳ xứng đôi..." Đang bước đi trong gian, đột nhiên một đạo ý niệm trong đầu từ hai lão đầu trong lòng toát ra, liếc nhau, khóe miệng xuất hiện một dáng tươi cười của lão hồ ly.

Đối với suy nghĩ của hai người phía trước, Tiêu Viêm tự nhiên là không rõ ràng lắm. Ngửi khí tức thanh xuân tán phát ra từ trên người nữ hài bên cạnh, hắn thật ra có chút cam tâm tình nguyện chính mình ở đây một cũng trở nên trẻ tuổi hơn rất nhiều. Bất quá thời điểm lúc Pháp Mã, Mễ Thiết Nhĩ dừng cước bộ lại tại một chỗ trước đại môn, hắn cũng chậm rãi ngừng nói chuyện, sửa sang lại y phục, sắc mặt lần thứ hai trở nên bình thản không dao động. Hắn biết, gia hỏa bên trong này, đều là cường giả đứng đầu Gia Mã đế quốc, năm đó hắn chỉ có thể ngưỡng mộ bọn họ mà thôi. Thế nhưng hiện tại, nhưng hiện tại hắn lại có tư cách nhìn thẳng bọn họ thậm chí còn nhìn xuống. Pháp Mã cười nói một tiếng, sau đó cùng Mễ Thiết Nhĩ liếc nhau, nhẹ nhàng đẩy cửa chính ra, thân thể hơi nghiêng, mở cái khóa ra.

Bên trong đại sảnh rộng rãi mà sáng ngời, một bầu không khí khác thường bao phủ, mấy đạo nhân ảnh ngồi trong đó, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, bất quá mặc dù đang nói chuyện, một ít người ánh mắt vẫn như cũ sẽ không tự giác dời về phía chỗ cửa chính, trong lòng rõ ràng có chút không yên.

Hơn nữa tuy rằng ai ngồi ở đây chính mình cũng đều có thể lực không kém

của tại Gia Mã đế quốc nhưng lại có chút đứng ngồi không yên...

"Cạn kiệt!"

Cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên chậm rãi mở ra, âm thanh mở rộng cửa thanh thúy vang lên bên trong đại sảnh đang lặng yên

Mà theo cửa phòng mở ra, mọi người trong đại sảnh thất lung không tự chủ được thẳng lên một ít. Ánh mắt cũng vậy, trong nháy mắt di động rồi sau đó dừng lại tại chỗ cửa chính.

Tại nơi mọi người nhìn chăm chú, cửa phòng đóng chặt rốt cục triệt để mở ra, một lát sau, chợt một thân ảnh hắc bào sau ba năm thời gian xa cách hiện lên trong mi mắt.

"Chư vị, ba năm không thấy, có thể cũng khỏe?"

Hắc bào hiện lên, một lời so với ba năm trước đây mất đi một phần ngây ngô cùng non nớt tiếng cười, nhẹ nhàng tại trong đại sảnh, vang vọng lên.

-----oOo-----

Chương 689: Hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười quanh quẩn trong đại sảnh, khiến cho mọi người đem ánh mắt hướng về chỗ cửa chính. Nơi đó, thanh niên mặc quần áo đen đang đứng mỉm cười, ánh nắng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vừa vặn đem bao phủ lấy cánh tay, tại nơi ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống, mơ hồ hiện ra một khuôn mặt kiên định, so với ba năm trước đây thì sự thành thực cùng nội liễm đã dần thay thế cho non nớt cùng nhuệ khí.

Nhìn hắc bào thanh niên đứng trước cửa chính kia, trong đại sảnh mọi người mơ hồ đều cảm thấy có phần hoảng hốt. Ba năm thời gian đối với bọn họ mà nói cũng không xem là quá dài, nhưng mà ba năm ngắn ngủi này thiếu niên năm đó lại giống như lột xác từ trong ra ngoài.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, không nghĩ tới ba năm không thấy,

ngươi dĩ nhiên đạt tới nông nổi như vậy, thật là làm cho lão phu có chút thẹn thùng mà." Trong đại sảnh, Gia Hình Thiên là người phục hồi tinh thần đầu tiên lại, vội vã đứng dậy nói to.

Tại bên cạnh Gia Hình Thiên, còn có một vị nữ tử thân hình lộng lẫy mặc cẩm bào tao nhã đứng bên cạnh. Nhìn dung mạo mỹ lệ kia, tự nhiên đó là lúc trước Tiêu Viêm đã từng gặp qua Yêu Dạ, chỉ bất quá lúc này người đó đã cởi ra mũ phượng, cả người thoát nhìn thiếu một tia uy nghiêm, phần nữ nhân lại nhiều hơn.

Mà lúc này Yêu Dạ, cũng vậy tại thời điểm hắc bào thanh niên xuất hiện ở đây, mang tầm mắt nhìn qua, khóe môi mỉm cười động lòng người.

Ánh mắt Tiêu Viêm liếc nhìn vị lão giả một thân áo bào này, mỉm cười, chậm rãi đi vào phòng khách, nói: *"Gia lão cũng vẫn phong thái như trước a."* Trong khi đang nói chuyện, Tiêu Viêm ánh mắt sáng ngời cũng chậm rãi đảo qua phòng khách này. Ngoại trừ Gia Hình Thiên ở ngoài, đều là một ít khuôn mặt quen thuộc, Mộc gia Mộc Thần, còn có sắc mặt đang có chút không quá tự nhiên là Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc ở Nạp Lan gia tộc."

"Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, xin mời ngồi đi, đã chờ ngươi hơi lâu nha." Mộc gia gia chủ Mộc Thần nhìn hắc bào thanh niên kia thân hình có vẻ trưởng thành cùng với bất phàm, lại liếc mắt nhìn Mộc Chiến bên cạnh, hiện giờ đã là người kiệt xuất nhất Mộc gia trong đám trẻ tuổi, trong lòng than nhẹ một tiếng. Ba năm trước, bọn họ, lúc đầu hai người bọn họ đều ngang với nhau, nhưng mà hiện tại, một người đã vượt xa rồi. Ngồi bên cạnh Mộc Thần, Mộc Chiến, ánh mắt cũng cảm thụ được ánh mắt của hắn, lập tức đảo cặp mắt trắng dã, nhìn Tiêu Viêm kia tuổi trẻ cùng chính mình không sai biệt lắm, trong lòng cũng bồi hồi một trận. Ba năm này hắn trên phương diện tu luyện đã tính là có chút chăm chỉ nhưng mà cho tới bây giờ, thực lực mới bất quá là thất tinh đấu linh. Thành tựu như vậy nếu là đặt ở Mộc gia hoặc trong gia tộc khác, nhìn qua đích xác là có chút nhanh chóng nhưng so sánh cùng Tiêu Viêm trước mặt mà nói, không thể nghi ngờ gì nữa là cách biệt một trời một vực.

"Người này không biết tu luyện như thế nào mà thực lực đề thăng nhanh được như vậy?" Mộc Chiến thì thầm một tiếng trong lòng. Nhớ năm đó tại trong tràng hội tụ, hắn coi như là đã cùng Tiêu Viêm giao thủ qua, lúc đó hai người so sánh với nhau là tám lạng nửa cân nhưng mà tình trạng hiện

tại chênh lệch này lại là kéo dài đến một mức không thể tính nổi.

Xem được dáng vẻ tươi cười của Mộc Thần, Tiêu Viêm cũng nhếch môi cười, tuy rằng Mộc gia năm đó vẫn chưa kiệt lực trợ giúp hẳn như Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, nhưng bởi vì việc làm của Mộc Thiết, cũng khiến Tiêu Viêm đối bọn họ nảy sinh một chút hảo cảm.

Chậm rãi đi vào phòng khách, Tiêu Viêm đều cùng một ít người đang ngồi ở đây mà mỉm cười bắt chuyện. Nhưng mà không biết là do cố tình hay duyên có mà đặc biệt không bắt chuyện cùng với Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc ngồi một bên.

Nhìn mọi người bắt chuyện với nhau Hải Ba Đông bên cạnh cũng tìm một chỗ ngồi xuống cạnh Tiêu Viêm. Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc dáng tươi cười trên mặt có chút miễn cưỡng, hành động này của Tiêu Viêm rõ ràng cho thấy đối với Nạp Lan gia tộc bọn họ vẫn canh cánh trong lòng. Nhưng mà lấy hành động đối với Tiêu Viêm lúc trước tất nhiên đả ngộ như vậy thật ra không có chút nào sai. Bởi vậy, bọn họ hai người cũng chỉ có giả vờ cảm điếc ngậm đắng. Hiện giờ Tiêu Viêm nghiêm mặt ngồi bên cạnh đã không còn là thiếu niên nói nót năm đó, với thực lực hiện tại của hắn, coi khinh Nạp Lan gia tộc bọn họ cũng không là quá nặng. Trong đại sảnh mọi người cũng đem biểu hiện đó thu lại trong mắt, nhưng thần sắc lại đều không đổi, giống như là không thấy trò đó, thanh âm trò chuyện vẫn không giảm chút nào.

Không lâu sau khi Tiêu Viêm ngồi vào vị trí, sau đó Pháp Mã, Mễ Thiết Nhĩ cũng từ từ tiến đến ngồi vào vị trí cùng mọi người trong này. Mấy phương thủ lĩnh các thế lực cực mạnh ở Gia Mã đế quốc cơ bản đã tề tựu đông đủ.

"Việc ta đem mọi người triệu tập cùng một chỗ ở đây mọi người đều rõ ràng, cho nên ta cũng sẽ không nói vòng vo." *Theo mọi người ngồi ổn định, Tiêu Viêm ánh mắt vừa nhắc lên, chậm rãi cười nói.*

Mà nghe được Tiêu Viêm mở miệng, trong đại sảnh mọi người nhất thời dừng lại. Bọn họ biết, trận chiến quyết định, muốn bắt đầu rồi,..."Ba năm không trở về, không nghĩ tới Vân Lam Tông đã mở rộng tới tình trạng như vậy, đúng là không thể tưởng tượng được..."

Thời điểm mọi người cùng lúc trầm tỵ, Tiêu Viêm cũng không để ý, nhàn

nhật nói: "Vân Lam Tông diệt Tiêu gia ta, đây là huyết cừu nên phải có báo. Vì vậy Tiêu Viêm ta cùng Vân Lam Tông, cục diện tự nhiên là không chết không thôi. Hôm nay triệu tập chư vị đến đây đó là muốn cùng mọi người liên thủ thanh trừ u ác tính Vân Lam Tông này cho đế quốc!"

"Ha ha, Tiêu Viêm tiên sinh, Vân Lam Tông hiện giờ đích thật là càng thêm cường đại, bất quá tựa hồ xung đột trực tiếp cùng chúng ta cũng không quá lớn." nghe được lời nói của Tiêu Viêm, người mở miệng đầu tiên lại là Yêu Dạ ngồi tào nhã bên cạnh Gia Hình Thiên. Lúc này, nữ hoàng mỹ lệ tương lai của đế quốc, nhìn thoáng qua Gia Hình Thiên bên cạnh, chột mím cười nói:

"Nhưng thân là hoàng thất, chúng ta tự nhiên cũng không muốn nhìn thấy một phương thế lực quá mức cường đại, thậm chí dẫn đến mất cân đối trong đất nước. Cho nên nếu Tiêu Viêm tiên sinh thật lòng nắm chắc đối phó được Vân Lam Tông mà nói, hoàng thất ta cũng có thể trợ giúp trong khả năng cho phép."

Giương mắt nhìn thoáng qua gương mặt nữ nhân đang nói chuyện có chút tâm kê, Tiêu Viêm lắc đầu cười, lại đột nhiên nói: "Đoạn thời gian trước, lúc ta trở lại Gia Mã đế quốc, thời điểm cách vùng sát biên giới "Trần quý quan", vừa vặn gặp được một gã trưởng lão Vân Lam Tông, mà lúc đó, tên kia trưởng lão đang đứng về phía một gã Phó thống lĩnh thuộc Vân Lam Tông đang cướp đoạt vị trí thống lĩnh... Chỉ cần hắn có thể trở thành "Trần Quý quan" tối cao thống lĩnh, như vậy chỉ sợ quân đội đóng quân ở đó chỉ sợ rằng đều quy phục dưới trướng Vân Lam Tông." Nghe được Tiêu Viêm lời này, Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ sắc mặt đại biến giống mặt, thất thanh nói: "Làm gì có khả năng đó?"

Xem được quá hai người sợ hãi. Tiêu Viêm mỉm cười, xem ra Mộc Thiết quả nhiên còn chưa đem tin tức này báo cáo.

"Trần Quý quan thống lĩnh, tên là Mộc Thiết, nói vậy để hai vị cũng có chút tin tưởng, hắn cũng là người của Mộc Gia." Tiêu Viêm cười nói: "Về phần thật giả của sự tình, sợ rằng qua hai ngày tiếp theo sẽ có tin tức báo cáo."

Nghe vậy, Yêu Dạ cùng Gia Hình Thiên sắc mặt đều có chút biến ảo lên, nếu như việc này là thật mà nói thì chẳng phải là Vân Lam Tông thực sự đã bắt đầu xuất thủ đối với hoàng thất? "Mấy năm nay, dã tâm của Vân

Lam Tông đều biểu hiện ra, nói vậy lấy tình báo của các vị hẳn là đều biết một ít. Ngày sau thật đợi được ngày kia, các người chỉ có hai sự lựa chọn. Một là bị Vân Lam Tông tiêu diệt, hai là đầu hàng bọn họ. Gia nghiệp của chư vị đều là do tổ tông dốc sức khổ cực mà làm nên, nếu mà đi đầu hàng Vân Lam Tông như vậy thì các vị có cảm thấy hổ thẹn với liệt tổ liệt tông hay không?" *Tiêu Viêm ánh mắt quét nhìn toàn trường, cười đậm nhạt nói.*

"Cho nên hôm nay gọi mọi người đến đây, đơn giản đó là cấp cho chư vị biết tình thế nước sôi lửa bỏng. Tình thế đế quốc hiện giờ, đã không còn có chỗ cho trung lập." *Mười ngón tay giao nhau, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:* "Ta cùng với Vân Lam Tông chuẩn bị quyết một trận tử chiến. Trận đại chiến này với ta mà nói là rất quan trọng, cho nên, ta sẽ không cho phép xuất hiện bất luận sự cố gì. Tại trước khi quyết chiến, chư vị có thể cấp cho Tiêu Viêm một cái lập trường..."

Tiêu Viêm nói lần này đã nói rõ với mọi người, hẳn nếu cùng Vân Lam Tông đại chiến thì sẽ không tha cho những thế lực bàng quan tại đế đô. Dù sao đến lúc đó vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn, một ít thế lực đánh bất ngờ phía sau, sợ rằng sẽ đem đến biến cố không nhỏ cho trận đại chiến này.

Lời nói này tràn ngập bá đạo. Nhưng mà lời này vừa hết, mọi người đang ngồi đây không ai cảm thấy không thích hợp chút nào. Bởi vì, bọn họ cũng đều biết hiện giờ tư cách của Tiêu Viêm thừa đủ để nói như thế này. Sau khi Tiêu Viêm nói xong, bầu không khí trong phòng khách nhìn qua có chút áp lực, Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Mộc Thần, Nạp Lan Kiệt bọn người ánh mắt nhìn nhau, đều là rơi vào cảm xúc trầm ngâm. Chọn lập trường trong chuyện này không phải là trò đùa như vậy. Nếu mà chọn sai, kết cục ngày sau tất nhiên là hủy diệt như vậy. Bởi vậy, cho dù là ngay cả bọn họ trong lúc nhất thời cũng khó thể đưa ra chủ ý như thế nào.

"Ha ha, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ta trái lại sẽ đứng về phía Tiêu Viêm, nhưng thật ra lão phu biết, coi như là đầu phục Vân Lam Tông thì sợ cũng không có kết cục gì hay, hiện giờ Vân Sơn, hắc hắc... Chư vị chính mình tốt nhất nghĩ lại đi." Xem được sự chần chừ trong lòng mọi người, Hải Ba Đông cười hắc hắc, nói.

Nghe được lời nói của Hải Ba Đông, mọi người đều bĩu môi, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc người hiện giờ cùng với Tiêu gia hầu như mà nói là tuy hai mà một, người tự nhiên sẽ phải giúp Tiêu Viêm. Bất quá tuy rằng nghĩ như vậy,

mọi người trong lòng cũng có mấy phần ghen tức. Năm đó nhìn ra Tiêu Viêm này không phải là người bình thường cũng cũng không phải chỉ có một mình Hải Ba Đông, nhưng mà quyết đoán dám mạo hiểm đả tặc với Vân Lam Tông, khi hắn nguy hiểm ra tay tương trợ thì chỉ có một người là hắn mà thôi. "Khụ. Tiêu Viêm tiên sinh, không biết người lần này cùng Vân Lam Tông đại chiến, có vài phần phần thắng?" Mộc Thần ho nhẹ một tiếng, đột nhiên nói, lúc này hắn xưng hô đối với Tiêu Viêm đã xảy ra một ít cải biến, người này tuổi tác tuy nhỏ nhưng tựa hồ mọi người ở đây không ai dám coi khinh.

Mà nghe được vấn đề này của Mộc Thần, bọn người Gia Hình Thiên lỗ tai cũng vội vã run lên. Muốn để cho bọn họ lựa chọn hắn thì tự nhiên Tiêu Viêm cũng phải để lộ ra một ít con bài chưa lật để cho bọn họ yên tâm mà chọn lựa.

"Thắng bại phân ra là năm năm." đối với suy nghĩ chờ mong của mọi người, Tiêu Viêm lại là đạm nhạt cười nói.

Đối với phần thắng không trên không dưới thì rõ ràng mọi người cũng có chút không quá thoả mãn, lập tức Gia Hình Thiên cười gượng một tiếng, nói: *"Tuy nói người lần này trở về mang đến không ít đấu vương cường giả, nhưng hôm nay đấu vương cường giả của Vân Lam Tông sợ cũng không ít. Hơn nữa, theo ta được biết trong Vân Lam Sơn thì chỉ ít còn có ba gã Đấu Hoàng cường giả có thể so với Vân Đốc, Vân Sát. Đương nhiên phiên toái nhất tự nhiên là Vân Sơn, không biết người có nắm chắc đối phó được với hắn không?"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười cười, bấm tay bắn ra một lữ bích lục hỏa diễm hướng về phía cửa sổ, cuối cùng tiêu thất không thấy. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

Mà thời điểm mọi người ở đây đang có chút nghi hoặc về cử động này của hắn thì đột nhiên có tiếng phá phong tại ngoài cửa sổ vang lên. Chợt ba đạo thân ảnh thiểm lược mà vào, mà ba đạo kia còn có khí tức của Đấu Hoàng cường giả khiến sắc mặt bọn họ nhất thời hơi đổi.

"Đấu Hoàng cường giả, tự nhiên ta cũng có." chỉ vào Âm Cốt lão tam nhân mới xuất hiện, Tiêu Viêm đạm đạm nhếch môi. Nhưng mà lời nói vừa rơi xuống thì không gian bên cạnh đột nhiên ba động một hồi. Chợt một đạo thân ảnh già nua nhìn qua có chút hư ảo, từ từ xuất hiện trong ánh

mắt kính ngạc của mọi người.

"Đấu tông cường giả, đương nhiên cũng có." "

Thân ảnh hư ảo vừa hiện ra, tiếng cười già nua chậm rãi vang lên, chợt, bỗng nhiên xuất hiện một cỗ khí tức dồi dào khiến khuôn mặt mọi người đều biến sắc như thủy triều dâng lên.

-----oOo-----

Chương 690: Hôn lễ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, soi sáng phía trên nhân ảnh già nua nhìn có chút hư ảo, nhưng mà trên mặt đất không có lấy một cái bóng. Tình cảnh như vậy, nhìn qua thoáng có chút quỷ dị.

Đột nhiên xuất hiện nhân ảnh cùng với trong giây lát bộc phát ra dồi dào khí tức kiêu ngạo của đấu tông cường giả, trực tiếp làm cho mọi người trong đại sảnh lâm vào tình trạng chết lặng. Từng ánh mắt kính hãi nhìn chăm chăm vào người trước mặt kia, kính hồn bạt vía ở trong lòng.

Thời điểm có màn lặng ngắt như tờ tại đây, Tiêu Viêm vẻ mặt cũng kính ngạc, một lát sau mới từ từ cười khổ nói: "*Lão sư, ngài thế nào lại đi ra?*"

Lão sư? Nghe Tiêu Viêm xưng hô với thần bí lão giả như vậy khiến mọi người trong lòng nhất thời nhảy dựng lên. Nhãn thần sau đó của mọi người lại trở nên dị dạng rất nhiều. Những tiến bộ này của Tiêu Viêm bọn họ có thể thấy rõ ràng, nhưng mà này trong có có một ít duyên cớ là thiên phú tu luyện, nếu ngẫm nghĩ lại mà nói chỉ sợ cũng không thể thiếu sự bang trợ của thần bí lão nhân này.

"Ha ha, không sao, dù sao thì sớm muộn cũng bị mọi người biết được."

Dược Lão cười cười, đây là lần đầu tiên hắn hiện thân ở trước mặt người ngoài trừ Tiêu Viêm cùng Mỹ Đồ Toa ra. Nhưng những cử động này không phải là ngẫu nhiên, hắn biết thời điểm mà Tiêu Viêm cùng Vân Lam Tông quyết chiến thì hắn hẳn là khó có thể che giấu thân hình. Đã như vậy, xuất hiện sớm mấy ngày thì có khác nhau gì? Hơn nữa xuất hiện ở thời

điểm tuyển chọn này thì không thể nghi ngờ còn có thể trở thành một con một con bài quyết định và quan trọng khiến bọn người Gia Hình Thiên đang có chút do dự cấp tốc lựa chọn lập trường.

Nghe được Tiêu Viêm cùng Dược Lão nói chuyện, mọi người xác định lại quan hệ hai người, lập tức đều nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nhau, đều cảm thấy có chút hoảng sợ. Không nghĩ tới, người kia dĩ nhiên còn có con bài bực này chưa lật, thảo nào dám cùng Vân Lam Tông khiêu chiến.

So sánh cùng bọn người Gia Hình Thiên đang hoảng sợ, Hải Ba Đông cùng Âm Cốt với mấy người còn lại càng cảm thấy kinh hãi. Bởi vì bọn họ rõ ràng ngoại trừ thân bí lão giả trước mặt này thì ngoài ra bên cạnh Tiêu Viêm còn có một gã có thể cùng đấu tông cường giả đối địch là siêu cấp cường giả, Mỹ Đồ Toa.

Mà nếu tính ra như vậy mà nói chẳng phải là bên cạnh Tiêu Viêm có hai gã siêu cấp cường giả có thể sánh vai cùng đấu tông cường giả?

Nghĩ đến đây, Âm Cốt lão, Tô Mị, Thiết Điều ba người liếc mắt nhìn nhau trong mắt đều tràn ngập kinh hãi. Trong lòng cảm thấy một hồi may mắn, hoàn hảo thời điểm trước đây tại Hắc Giác Vực vẫn chưa cùng Tiêu Viêm có chính diện xung đột, không thì sợ rằng ngay cả bọn họ cũng đều sẽ bước lên con đường của Phạm Lao kia.

Một góc trong phòng khách, Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc cũng từ từ hồi tinh thần lại sau khi Dược Lão xuất hiện làm trong lòng khiếp sợ. Hai mặt nhìn nhau, cùng nhau hít nhẹ một ngụm lương khí, trong miệng cũng cảm thấy cay đắng. Hiện giờ Tiêu Viêm bày ra lực lượng càng thêm cường đại, khiến cho trong lòng bọn họ càng thêm hối hận. Lúc trước, nếu tất cả đều thuận lợi mà nói hẳn sẽ là con rể Nạp Lan gia tộc bọn hắn, Nạp Lan gia tộc sẽ bởi vì hắn mà uy thế đại chấn, nhưng mà...

Đem thu vào sắc mặt của những người trong đại sảnh, Dược Lão lại phát phát tay, đứng bên cạnh Tiêu Viêm đang ngồi, cười nói đậm nhạt: "*Đàm phán của các người lão phu không cần phải xen vào.*" "

Nghe được lời này của Dược Lão, mọi người trong đại sảnh bao gồm cả Gia Hình Thiên đều vội vã chấp tay. Đấu tông cùng Đấu Hoàng chính là hai cái cấp độ cường giả hoàn toàn bất đồng, cái cấp độ cường giả này,

mặc dù là phóng nhân toàn bộ Đấu Khí Đại Lục, cũng có thể ở vào cường giả thượng tầng kim tự tháp, mà bọn họ, nhiều lắm cũng chỉ nằm ở trung tầng mà thôi.

"Ha ha, không biết lão tiên sinh xưng hô thế nào? Tựa hồ chưa bao giờ nhìn thấy lão tiên sinh tại Gia Mã đế quốc?"

Gia Hình Thiên chấp tay hướng về Dược Lão, có chút cung kính cười nói.

"Lão phu vốn không phải là người Gia Mã đế quốc, hắc, thời điểm ta ở trên đại lục trà trộn, sợ các người đều còn chưa được sinh ra." Dược Lão cười cười, chợt ánh mắt xoay chuyển, quét về phía Pháp Mã trong đại sảnh. Lúc này người đó từ khi hắn vừa xuất hiện lâm vào trầm tư, tựa hồ muốn hỏi tương ra cái gì.

"Người là tiểu luyện dược sư năm đó hay sao, khí tức của người ta còn nhớ rõ, nhiều năm như vậy không gặp, không nghĩ đến hiện giờ cũng có chút bản lĩnh."

Từ trong miệng Dược Lão truyền ra tiếng cười khẽ, khiến trong đại sảnh mọi người một hồi đại ra lần thứ hai, mà Pháp Mã kia, thân thể bỗng nhiên run lên, ngẩng đầu khó có thể tin, thất thanh nói: "Người... ngài là lão tiên sinh năm đó?"

Dược Lão mỉm cười, tùy ý gật đầu, xem thần sắc nghi hoặc của Tiêu Viêm kia, nói: "Thời điểm năm đó du lịch đại lục ta đã gặp qua, bất quá năm đó thành tựu so với người lớn một chút mà thôi, lúc đó lão phu thấy hắn có chút thiên phú, liền hưng khởi cân nhắc một chút."

Tiêu Viêm bừng tỉnh, mà nghe được lời này của Dược Lão bọn người Gia Hình Thiên da mặt lại run run một hồi, chợt lau đi mồ hôi lạnh, người này rốt cuộc mới chân chính là lão yêu quái.

Tại thời điểm mọi người lau mồ hôi lạnh, Pháp Mã kia vẻ mặt lại kích động bước nhanh đến, sau đó hướng về Dược Lão xa xa mà bái lạy. Ngay lúc thời điểm hai chân gần chạm đất, Dược Lão lại vung tay áo bào, một cỗ nhu kinh đem hắn nâng lên, đạm cười nói: "Đừng làm lễ lớn như vậy, trước đây ta chỉ nhất thời hứng thú mà thôi, có thể có thành tựu như thế này cũng là thiên phú cùng nỗ lực của chính người."

"Ân chỉ điểm, thề sống chết không quên!" Thân thể không bái lạy được Pháp Mã cũng đành phải đứng dậy, hướng về phía Dược Lão rồi làm lễ của một văn bối, cung kính nói.

Một bên Mễ Thiết Nhĩ, nhìn Dược Pháp Mã dĩ nhiên đối với Dược Lão mà làm lễ lớn như vậy, trên trán cũng không nhịn được mà mồ hôi lạnh chảy ra. Hiện giờ Pháp Mã chính là một ngũ phẩm luyện dược sư gã hàng thật giá thật, mà thành tựu như vậy có được còn do lão giả trước đây tùy ý chỉ điểm một chút. Khó có thể tưởng tượng, lão giả này đến tột cùng đẳng cấp cùng lai lịch đáng sợ ra sao..." '

Nhìn thấy mọi người bị dọa đến mức khuôn mặt đỏ mồ hôi lạnh, Dược Lão lắc đầu bất đắc dĩ, hướng về mọi người phát phát tay, chột nói: "*Được rồi, được rồi, các ngươi tự mình nói chuyện chính sự đi, nếu không đệ tử này của lão phu lại bảo ta làm dây dưa sự tình của hấn. Được rồi, theo như lời của Tiêu Viêm lúc trước, trước khi cùng Vân Lam Tông quyết chiến thì luôn luôn muốn giải quyết tốt sự tình. Cho nên, các vị chính mình tự mình đánh giá cho tốt một chút đi, lập trường này nên tuyển cho tốt...*"

Lời nói này tựa hồ có hàm xúc một ít ý tứ uy hiếp, mà một gã đầu tông cường giả nói như thế này khiến mọi người đang ngồi ở đây sắc mặt ai cũng khế biến.

Dứt lời, Dược Lão cười cười, chột thân hình run lên, thân ảnh hư ảo từ từ phai nhạt, cuối cùng lần thứ hai quy dị tiêu tán.

Nhìn thấy Dược Lão tiêu thất, Tiêu Viêm cũng lắc đầu bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn mọi người, cười nói: "*Ha ha, không có ý tứ, Gia sư luôn luôn nói đến là đến nói đi là đi.*"

Nghe vậy, mọi người cũng vội vã cười một hồi làm lành. Nếu nói lúc trước bọn họ còn cảm thấy thời điểm hiện giờ Tiêu Viêm đã đáng để bọn họ nhìn thẳng vào, mà hiện tại liền có thêm tư cách làm bọn hấn ngưỡng mộ!

Lão sư đầu tông thực lực, bối cảnh như vậy trong Gia Mã đế quốc này thì còn có gì để sợ?

"*Thế nào? Chư vị, đúng là suy nghĩ được rồi?*" Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Tiêu Viêm đôi mắt sắc lẹm, đột nhiên hỏi.

Phòng khách lần thứ hai lâm vào trầm tỵ. Một lát sau, Pháp Mã mạnh mẽ căn rặng một cái, trầm giọng nói: *"Lão tiên sinh cùng ta có ân chỉ điểm, Luyện Dược Sư Công Hội ta đây lần này liền đánh cuộc một keo, toàn lực trợ giúp người nghênh chiến Vân Lam Tông!"*

Pháp Mã nói khiến mọi người đều là cả kinh. Luyện Dược Sư Công Hội tại Gia Mã đế quốc chính là có danh vọng không thấp, có bọn họ bang trợ không thể nghi ngờ gì nữa sẽ khiến bọn người Tiêu Viêm thanh thế tăng vọt.

"Nếu Pháp Mã hội trưởng đã quyết đoán như này, Mộc gia ta đây cũng sẽ cùng với các người, dù sao Vân Lam Tông kia cũng xem Mộc gia ta không vừa mắt từ lâu. Hiện tại không động thủ thì kết cục sau đó sợ cũng không tốt hơn chút nào!" Không lâu sau thanh âm Pháp Mã rơi xuống, Mộc Thần vỗ mặt bàn, căn rặng tàn bạo nói.

Ngũ đại thế lực, đã có tam phương biểu lộ lập trường, duy nhất thừa ra liền chỉ có hoàng thất cùng Nạp Lan gia tộc.

Yêu Dạ mi mắt nhú chặt lại, ánh mắt cùng Gia Hình Thiên liếc mắt nhìn nhau, chợt thanh âm trong suốt nói: *"Tiêu Viêm tiên sinh, muốn hoàng thất ta toàn lực trợ người cũng không phải không thể. Bất quá, xin cho Yêu Dạ ở đây hỏi một vấn đề."*

"Yêu Dạ công chúa mời nói.

"Vân Lam Tông đích thật tại Gia Mã đế quốc là mãnh hổ cực đại nhất. Nhưng hôm nay, thế lực Tiêu Viêm tiên sinh cũng đã không kém, thậm chí đủ để so sánh cùng với Vân Lam Tông. Yêu Dạ muốn hỏi, nếu là ngày sau thanh trừ Vân Lam Tông xong xuôi, vậy người." Có hay không trở thành một mãnh hổ khác của Gia Mã đế quốc ta? Như vậy mà nói, hoàng thất ta đây trước hay sau chẳng phải là tình cảnh vẫn như cũ hay sao?" Yêu Dạ xinh đẹp căng thẳng, ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Viêm, dĩ nhiên là không có chút ý khiếp sợ.

Yêu Dạ nói lời này không thể nghi ngờ gì nữa là cực kỳ có ý châm chích. Bởi vậy, tiếng nói vừa dứt, bầu không khí trong đại sảnh nhanh chóng căng thẳng lên. Một ít người âm thầm chảy mồ hôi, thầm nghĩ trong lòng cô nàng này thế nào lại gan lớn như vậy...

Ngón tay điểm nhẹ phía trên mặt bàn, Tiêu Viêm đang liếc mắt nhìn chăm chăm vào Yêu Dạ bên cạnh mình, Gia Hình Thiên tuy rằng thân thể không di chuyển, có thể cảm thụ được Tiêu Viêm vẫn như cũ hấn đột nhiên cảm thấy thân thể căng thẳng.

"Bất luận là địa phương nào thì sẽ luôn luôn có phân chia mạnh yếu. Ngày sau có thể thế lực ta sẽ trở thành một đầu mãnh hổ của Gia Mã đế quốc thì bất quá ta lại có thể ngồi đây cam đoan với ngươi rằng chỉ cần hoàng thất không suy nghĩ động tâm thì cái loại chuyện đoạt quốc chi quyền như Vân Lam Tông muốn làm này ta cũng sẽ không làm." Trầm tọng giằng co hồi lâu, Tiêu Viêm rốt cục nhàn nhạt ra.

Đối với Tiêu Viêm trả lời thuyết phục như vậy, Yêu Dạ tựa hồ có chút không quá thoả mãn vẫn như cũ. Bất quá ngay thời điểm nàng còn muốn mở miệng thì sắc mặt Tiêu Viêm lại là hơi trầm xuống, nói: *"Yêu Dạ công chúa, ngươi hẳn là cũng biết, nếu ta lần này không ra tay mà nói, chậm thì mấy tháng lâu thì một năm, hoàng thất ngươi sẽ triệt để bị Vân Lam Tông hủy diệt. Cho nên mong rằng ngươi nhận biết tốt cơ hội lần này mà thu vào, chớ có cho rằng Tiêu Viêm ta cầu xin ngươi hợp tác..."*

Nghe được Tiêu Viêm nói đến đây, Yêu Dạ trong lòng cả kinh. Đến lúc này nàng mới vừa mới nhớ lại. Trận hợp tác này kỳ thực chỉ là Tiêu Viêm muốn giải quyết triệt để tai họa ngầm nên vừa rồi mới đưa ra. Bọn họ tựa hồ tham chiến cùng hay không thì cũng không có tác dụng gì mang tính quyết định.

Tiêu Viêm lần này nói lời nhuệ khí bức người vừa xong, Yêu Dạ rốt cục bất đắc dĩ bại lui. Mà lúc này Gia Hình Thiên bên cạnh, cười nói: *"Yêu Dạ còn trẻ, làm việc tự nhiên không cẩn thận, mong rằng Tiêu Viêm tiên sinh chớ trách, ha ha, nếu tất cả mọi người đồng ý, hoàng thất ta đây tự nhiên cũng không thể bài trừ bên ngoài. Tiêu diệt Vân Lam Tông lần này, hoàng thất ta tất nhiên đem hết toàn lực ra!"*

Nhìn thấy ngay cả hoàng thất đều đã cho thấy lập trường, Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc cũng đồng thanh cho thấy sẽ cùng nghênh chiến với Vân Lam Tông.

Xem được những lão hồ ly gia hỏa này rốt cục đồng ý, Tiêu Viêm cũng vậy trong lòng thở dài một hơi, cười nói: *"Đã như vậy, liền cầu chúc chúng ta hợp tác thành công. Mặt khác, ta kính nhờ mọi người một việc,*

đó là không được mang chuyện gia sư truyền ra ngoài. "

Nghe vậy, mọi người vội vã gật đầu

Nhìn thấy tất cả đều thỏa đáng, Hải Ba Đông cũng mỉm cười, từ ghế ngồi dậy, vừa muốn nói thì thần sắc đột nhiên khẽ động, bàn tay đưa ra hướng về ngoài cửa sổ, chợt một con chim truyền tin bay vào cuối cùng đậu ở trên bàn tay.

"Là tình báo Nhã Phi truyền đến." Dem tờ giấy mà con chim truyền tin mang theo gỡ xuống, Hải Ba Đông hướng về phía Tiêu Viêm, chợt chậm rãi mở ra, mà theo tờ giấy mở ra là sắc mặt nhất thời hơi đổi của Hải Ba Đông.

"Làm sao vậy?" Thấy thế, Tiêu Viêm nhướn mày, hỏi.

Hải Ba Đông miệng liếm liếm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trầm giọng nói: *"Vân Sơn lão gia hỏa kia muốn tại Vân Lam Tông xử lý một hồi hôn lễ."*

"Hôn lễ? Ai?" đồng thời mắt Tiêu Viêm hơi co rụt lại.

"Cổ Hà cùng Vân Vận."

-----oOo-----

Chương 691: Hôn nguyên tố cốt đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi hai cái tên người từ trong miệng Hải Ba Đông phun ra, sắc mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt không thể tự kiềm chế u ám xuống, mắt lóe ra quang mang, sự tức giận mơ hồ tràn ngập cả không gian.

"Vân Sơn cho Cổ Hà làm hôn lễ cùng Vân Vận?" Nghe được lời này của Hải Ba Đông, trong đại sảnh mọi người cũng một hồi kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau không nói gì.

"Lão gia hỏa này. Lúc này làm như thế đến tột cùng là muốn làm cái gì?"

Mộc Thần mày cau chặt, trầm ngâm nói.

"Còn có thể làm gì? Tự nhiên là tại thời điểm này muốn mượn sức lôi kéo Cổ Hà. Mấy năm nay Vân Vận bị giam lỏng thì Cổ Hà cũng có chút bất hòa với Vân Lam Tông. Luôn luôn tìm cách ra ngoài tìm kiếm dược liệu, mà thời gian đi lúc nào cũng lâu." Gia Hình Thiên bĩu môi, cười lạnh nói: "Một gã lục phẩm luyện dược sư, coi như là lấy thực lực Vân Sơn cũng trình trọng đối đãi. Chỉ bất quá, không thể nghĩ tới được là hắn dĩ nhiên sẽ cam lòng mà đem Vân Vận tới để chế trụ Cổ Hà."

"Cổ Hà đối với Vân Vận xưa nay đều có tình cảm, nhưng mà dĩ vãng người kia đứng đầu một tông lòng dạ tương đối cao. Hơn nữa không muốn lo lắng quá nhiều việc cho nên đối với Cổ Hà cũng chỉ là lấy lễ trọng lão mà đối đãi, nhìn qua vẫn chưa có vượt quá nửa phần. Người sáng suốt liếc mắt thì có thể nhìn ra Cổ Hà kia bất quá chỉ là đơn phương tương tư mà thôi." Hải Ba Đông trầm ngâm nói, ánh mắt liếc sắc mặt tối tăm của Tiêu Viêm. Đối với Tiêu Viêm cùng Vân Vận một sự tình trong đó hẳn thật ra chỉ hiểu biết một chút: "Cho nên việc hôn lễ này chỉ sợ là Vân Sơn khéo tay thao túng gây nên. Đó là triệt để đem Cổ Hà vị luyện dược đại sư này cột vào một bên Vân Lam Tông kia."

"Lấy tình cảm Cổ Hà đối với Vân Vận mà xem thì nếu thực sự có thể hoàn thành hôn lễ này, nói không chừng còn trở thành nanh vuốt của Vân Lam Tông." Gia Hình Thiên mày cau chặt, trầm giọng nói. Đối với Cổ Hà người này, bọn họ cũng tiếp xúc không ít, tự nhiên đối với hắn có chút lý giải.

"Bất quá Vân Vận đối với Cổ Hà xưa nay không có tình cảm gì đặc biệt. Nàng cũng là người tâm khí cao ngạo, Vân Sơn muốn nàng gả cho một người mà nàng không thích thì nếu không có một ít thủ đoạn nặng tay sợ rằng Vân Vận cũng sẽ không khuất phục."

Nạp Lan Kiệt ánh mắt cũng nhìn thoáng qua sắc mặt Tiêu Viêm. Nghe được mọi người bàn luận một hồi, Tiêu Viêm rốt cục phát phát tay, trên khuôn mặt tối tăm dưới áp lực bị tiêu tán rất nhiều, ánh mắt liếc mọi người, chậm rãi nói: *"Cổ Hà tại Gia Mã đế quốc có danh vọng cực đại. Nếu Vân Lam Tông có hắn tương trợ chắc chắn sẽ cực kỳ phiền phức. Cho nên, hôn lễ này chúng ta tự nhiên là dùng hết toàn lực để phá hoại. Hải lão, Vân Sơn đem hôn lễ xác định tại khi nào?"*

Hai ngày sau."

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, trong mắt xẹt qua một chút âm hàn, nhàn nhạt nói: "Như vậy liền thỉnh chư vị hai ngày này đem tất cả mọi chuyện chuẩn bị cho tốt, hai ngày sau, đó là lúc cùng Vân Lam Tông đại quyết chiến!"

"Nhanh như vậy?" Nghe vậy, mọi người đều là hơi kinh hãi.

"Một ngày chờ Cổ Hà thực sự đứng cùng một phía với Vân Lam Tông đồng thời chiêu tập một ít cường giả đến tay thì muốn đánh bại Vân Lam Tông lại càng thêm trắc trở." Tiêu Viêm xoa tay lắc đầu, nói.

Nghe được Tiêu Viêm nói như vậy, mấy người trầm ngâm chỉ chốc lát, cũng chỉ có gật đầu. Nếu như dành cho Cổ Hà đầy đủ thời gian thì sợ rằng sẽ đưa tới không ít cường giả từ bốn phương tám hướng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tiêu Viêm tiên sinh, cường giả Vân Lam Tông, chỉ cần các người có thể đánh bại bọn họ thì đệ tử còn lại liền giao cho quân đội hoàng thất ta đối phó. Hơn nữa hai ngày này, hoàng thất ta cũng âm thầm phát mệnh lệnh đối với một ít thống lĩnh cùng tướng quân tay cầm trọng binh. Lệnh cho bọn họ âm thầm thanh trừ Vân Lam Tông cơ sở ngầm cùng thế lực trong thành." Yêu Dạ trầm ngâm một hồi, hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói: "Chỉ cần Tiêu Viêm tiên sinh có thể đánh chết Vân Sơn thì đến lúc đó dư nghiệt Vân Lam Tông chắc chắn sẽ bị thanh trừ triệt để ở Gia Mã đế quốc "

Tuy rằng trên phương diện cường giả cao cấp thì hoàng thất so với Vân Lam Tông kém hơn nhiều. Thế nhưng đây là quốc gia của bọn họ, họ có thể dễ dàng xóa sạch Vân Lam Tông tại đế quốc nếu nó không còn đầu lĩnh.

"Đã như vậy đến lúc đó liền nhìn Yêu Dạ công chúa." Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười nói. Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc thâm căn cố đế, muốn triệt để đem đi thanh trừ thì cũng chỉ có hoàng thất nắm trong tay toàn bộ đế quốc mới có năng lượng khổng lồ như vậy. Mà điểm này thì Tiêu Viêm không thừa nhận cũng không được. Loại sự tình này, do hoàng thất đi làm mà nói thì hiệu suất so với hắn thì không thể nghi ngờ sẽ cao hơn gấp bội.

"Chỉ là, nếu là Cổ Hà thực sự đứng ở một bên Vân Lam Tông kia." *Ánh mắt nhìn Tiêu Viêm, Hải Ba Đông chần chờ một chút, nói.*

"Ta nói rồi, huyết cừ của ta cùng với Vân Lam Tông chỉ kết thúc khi có một phương diệt vong. Trừ cách đó ra, không còn cách nào khác. Cho nên, không ai có thể cản ta hủy diệt Vân Lam Tông, Cổ Hà, tự nhiên cũng không là ngoại lệ." *Tiêu Viêm đăm đăm nói. Lòng đen trong mắt xẹt qua một chút âm lãnh cùng sát ý: "Nếu hẳn thật sự trợ giúp Vân Lam Tông thì ta chỉ có cách liền xuất thủ gạt bỏ hẳn đi. Đương nhiên, đây là thủ đoạn đến cuối cùng mới sử dụng. Hẳn làm người có chút cao ngạo, đến lúc đó, ta sẽ dùng biện pháp khác làm cho hẳn biết khó mà lui."*

"Người đã đặt quyết tâm vào lễ đính hôn, như vậy liền dựa vào người, hai ngày sau, Mễ Đặc Nhĩ gia tộc sẽ toàn lực trợ giúp người." *Vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, Hải Ba Đông trầm giọng nói.*

"Luyện Dược Sư Công Hội cũng sẽ toàn lực tương trợ!" *Pháp Mã cũng nói, hướng về phía Tiêu Viêm: "Lúc này đây, lão phu liền mang toàn bộ tiền đặt cược sở hữu đặt ở trên người người!"*

Nhìn hai người tỏ thái độ, Tiêu Viêm cười gật đầu, chột ánh mắt quét về phía Gia Hình Thiên, làm như tùy ý cười nói: "Đã sớm nghe nói qua hoàng thất có thủ hộ thú thực lực rất mạnh. Lúc này là sự tình cực kỳ quan trọng, sợ Gia lão cũng phải đem nó ra chiến đấu a."

Nghe vậy, Gia lão ngẩn ra, liếc mắt cùng Yêu Dạ nhìn nhau, nhưng lại đều là cười khở một tiếng, nói: "Hoàng thất đích xác có một ma thú thủ hộ lực giai, thực lực cũng đủ để đối địch cùng bảy tám tinh Đấu Hoàng, bất quá lần này sợ là khó có thể tham chiến."

"Vì sao?" Tiêu Viêm nhướn mày, ma thú có thể địch nổi bát tinh Đấu Hoàng chính là một cái chiến lực cực kỳ không nhỏ. Người ở đây, ngoại trừ Gia Hình Thiên ở ngoài thì sợ rằng chỉ có thời điểm Hải Ba Đông khôi phục đỉnh thực lực như trước mới có thể chống đỡ.

"Tiêu Viêm tiên sinh, cũng không phải là hoàng thất chúng ta cất giấu. Mà là U Hải Giao Long thú năm đó chinh chiến cho hoàng thất ta quá nhiều, dẫn đến tai họa ngấm trong thân thể rất nhiều. Một đoạn thời gian trước thương thế bạo phát, hiện giờ trạng thái cực kỳ uể oải thực lực cũng không bằng phân nửa trạng thái lúc toàn thịnh. Tham chiến mà nói thì chỉ sợ hiệu

quả cũng không lớn." Nhìn được Tiêu Viêm cau mày, Yêu Dạ nhanh chóng mở miệng, nhẹ giọng nói.

"Tình thế như vậy?" Lòng mày xung quanh hơi cau lại, Tiêu Viêm lại cười nói: "Điểm này ta có thể giúp đỡ người một ít. Dù sao mọi người cũng đừng quên ta cũng là một gã luyện dược sư."

Nghe được lời này, Yêu Dạ cùng Gia Hình Thiên nhưng vẫn như cũ là cười khổ một tiếng, nói: "Chúng ta biết Tiêu Viêm tiên sinh cũng là luyện dược sư. Bất quá trước đây chúng ta cũng mời Pháp Mã hội trưởng đi xem qua. Nhưng hẳn lại nói, muốn chữa khỏi thương thế của U Hải Giao Long thú, lại cần một loại đan dược gọi là "Hỗn nguyên tổ cốt đan."

"Hỗn nguyên tổ cốt đan?" Tiêu Viêm trong miệng nhẹ giọng nhắc lại.

"Loại đan dược này đặc biệt đối với thương thế ma thú có hiệu quả rõ rệt. Bất quá phẩm giai lại không thấp, đủ để đạt được đến lục phẩm. Đan dược phẩm giai loại này coi như là năng lực của ta cũng khó có thể luyện chế thành công, cho nên..." Pháp Mã một bên, cũng bất đắc dĩ mở miệng nói: "Ở Gia Mã đế quốc này thì có thể luyện chế ra đan dược loại này sợ cũng chỉ có bản lĩnh loại này của Cổ Hà. Bất quá hiện giờ hoàng thất cùng Vân Lam Tông quan hệ như vậy thì muốn tìm hẳn hỗ trợ luyện chế, rõ ràng là không có khả năng."

Gia Hình Thiên thở dài một hơi, nếu không phải hiện giờ U Hải Giao Long thú thực lực giảm đi thì hẳn cũng không kiêng kỵ Vân Lam Tông đến như thế này.

"Chuyện tình đan dược thì liền giao cho ta đi. Nếu mọi người cùng đứng về một đầu chiến tuyến thì ta tự nhiên sẽ không từ tâng." Trầm ngâm chỉ chốc lát, Tiêu Viêm lại đột nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người đều cả kinh. Từng đạo ánh mắt kinh ngạc quét về phía Tiêu Viêm, đưa cho hắn luyện chế lục phẩm đan dược? Nói như vậy, chẳng phải nói là người kia gần gũi ba năm này, cư nhiên ngay cả luyện dược thuật cũng đột phá tới lục phẩm chi giai?

So sánh sự kinh ngạc cùng người khác thì sắc mặt Pháp Mã cùng Mễ Thiết Nhĩ kia còn đặc sắc vô cùng. Thân là luyện dược sư, bọn họ tự nhiên cực kỳ rõ ràng rằng đẳng cấp luyện dược sư đề thăng trắc trở ra sao. Nhưng mà

trước mặt người này, ngần ngại ba năm bắt đầu từ tam phẩm luyện dược sư nhảy trở thành lục phẩm luyện dược sư, tốc độ như vậy, quả thực có thể nói đáng sợ...

"Khó trách hẳn có thể được vị lão tiên sinh kia ưu ái. Thiên phú như vậy, cố nhiên không ai có thể theo kịp. A..."

"Hỗn nguyên tố cốt đan tuy rằng là đan dược lục phẩm, bất quá nhưng không phải là rất khó luyện chế. Lấy trình độ luyện dược thuật của ta hiện giờ hẳn là xác xuất thành công không nhỏ." Xem thường ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Viêm đạm nhạt cười nói: *"Đợi lát nữa Gia lão liên phái người đem dược liệu lại đây, thì ngày mai ta sẽ mang đan dược dâng lên."*

Nhìn thần sắc Tiêu Viêm kia cũng không phải là nói giỡn. Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ liếc mắt nhìn nhau đều khó có thể che giấu ánh mắt vui mừng, ngay lập tức vội vã khách khí đáp. Chỉ cần có thể đem U Hải Giao Long thú hồi phục thực lực, lực lượng hoàng thất kia cũng tự nhiên sẽ đại trưởng. Như vậy mà nói cũng có thể khiến bọn họ an tâm không ít.

"Ta sẽ lập tức phái người đem dược liệu đưa đến trên tay Tiêu Viêm tiên sinh. Mặc kệ xác xuất thành công cao hay thấp chỉ cần tiên sinh có thể luyện chế thành công thì tiêu hao bao nhiêu dược liệu, hoàng thất ta cũng có thể đáp ứng." Yêu Dạ kinh hỉ cười nói, nhưng thật ra trong giọng nói có vẻ cực kỳ xa hoa. Tuy rằng luyện chế *"Hỗn nguyên tố cốt đan"* dược liệu cũng không phải vật tầm thường, hoàng thất kia có thể cất giữ nhiều như vậy, tự nhiên không thành vấn đề.

Nhìn hai người mừng rỡ, Tiêu Viêm cười cười, nói: *"Nhị vị cũng không cần cảm tạ ta. Lần này cùng Vân Lam Tông quyết chiến, phiêu lưu trong đó không nhỏ, cường giả tự nhiên là càng nhiều càng tốt. U Hải Giao Long thú kia có thể hồi phục thực lực thì đối với chúng ta mà nói cũng có được một cái trợ lực không nhỏ."*

Nghe vậy, Yêu Dạ cùng Gia Hình Thiên vội vã gật đầu. Hai người lại cười đến mức toe toé, nói thẳng: *"Hợp tác không thiệt thòi."*

Nhìn được đã đem hoàn tất an bài phần lớn sự tình. Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, ánh mắt hướng ra phía cửa sổ, nhìn chỗ cực xa xôi kia, thanh âm nhàn nhạt quanh quẩn tại bên tai mọi người.

"Hai ngày này, liền thỉnh chư vị có thể đi chiêu tập chiến lực. Hai ngày sau, khi chúng ta tập hợp đại quân thì đó cũng là lúc quyết một trận tử chiến với Vân Lam Tông!"

-----oOo-----

Chương 692: Phủ đệ mới của Tiêu Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự tình trao đổi hoàn tất, Hải Ba Đông cùng Tiêu Viêm liền cáo từ ly khai khỏi Luyện Dược Sư Công Hội, Hải Ba Đông thì trở về Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, còn Tiêu Viêm đi dọc theo đường phố, thẳng tới trung tâm thành thị là nơi phồn hoa nhất. Lúc này, ở một đại viện ở trung tâm thành phố, phía trên cửa chính, treo một bảng hiệu mới tinh, thư pháp rồng bay phượng múa, khiến người lui tới trên đường phố không nhìn được dừng lại ngắm nhìn.

"Tiêu phủ!"

Thời điểm Tiêu Viêm tới đây, thấy được bên ngoài đại viện có đoàn người vây quanh, bắt đầu đã lắng đầu, chỉ phải lắng mình từ trên tường viện bay nhanh vào.

Thân hình vừa bay tiến vào tường viện, bên tai đột nhiên vang lên tiếng kính phong, thân hình Tiêu Viêm lại không tránh né, bấm tay bắn ra, một cỗ kính phong từ trong không trung tiếp lấy công kích vừa bắn ra của bốn bóng đen âm u kia *"Không cần hoảng, là ta."* Tiện tay đẩy lùi bốn bóng đen, Tiêu Viêm cười cười, nói.

Nghe được thanh âm quen thuộc này, bốn bóng đen kia vội vã quỳ một gối xuống, đồng thanh kêu lên: *"Môn chủ! Mạo phạm!"*

"Ha hả, không tội." Tay áo bào nhẹ bắn đạn, Tiêu Viêm nở nụ cười, vẫn chưa có điều trách tội, hướng về bốn người phát phát tay, sau đó theo đường nhỏ chậm rãi bước đi vào trong viện.

Tiêu Lệ sở dĩ tìm kiếm phủ đệ này, không chỉ có diện tích và khí thế đều

cao, hơn xa quy mô Tiêu gia năm đó tại Ô Thản thành, hơn nữa bởi vì nguyên nhân hiện giờ người trong tộc giảm rất nhiều, thậm chí tạo cho cái sân không lồ kia chút quang đấng cùng u tĩnh.

Theo đường nhỏ đi trong chốc lát, một phòng khách rộng rãi xuất hiện trong tầm mắt, trong phòng khách, còn thấp thoáng truyền ra tiếng cười.

Chậm rãi đến gần phòng khách, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bên trong Tiêu Lệ cùng Tiêu Đỉnh đang chỉ huy hạ nhân chỉnh lý phòng khách nghe được tiếng đẩy cửa, quay đầu nhìn lại, lúc thấy được Tiêu Viêm, đều mỉm cười đón tiếp.

"Thế nào? Phủ đệ này không tồi chứ? Muốn tại đoạn đường này mua sân không lồ như vậy, cũng không phải có tiền là có thể làm được." Nhìn Tiêu Viêm quan sát khắp nơi, Tiêu Lệ cười nói, đoạn đường... hoàng kim này, phần lớn đều trong tay của một ít đại thương nhân có bối cảnh không thấp a, bất quá với thế lực hiện giờ của Tiêu Viêm tại Gia Mã đế quốc, đã có thể so sánh cùng quái vật lớn như Vân Lam Tông, những... đại thương nhân này, đối với việc Tiêu Lệ muốn thu mua phiến khu này, tự nhiên không dám có chút dị nghị, thậm chí ngay cả giá, đều không dám đề cao quá nhiều.

"Ừm." Tiêu Viêm hơi gật đầu, tuy rằng đại viện này so ra vẫn còn kém trang viên rộng lớn của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, bất quá cũng khiến hắn thoải mái, lập tức khẽ cười nói: *"Không tồi, ngày sau nơi này đó là tổng bộ của Tiêu gia ta..."*

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tiêu Lệ thở dài một hơi.

"Tam đệ, hôm nay trao đổi, kết quả như thế nào?" Ngồi phía trên xe đẩy, Tiêu Đỉnh mỉm cười, hướng về phía Tiêu Viêm dò hỏi.

Tất cả thuận lợi, chỉ đợi hai ngày sau, liền có thể chiêu tập nhân mã, cùng Vân Lam Tông quyết một trận tử chiến." *Tiêu Viêm cười cười, nói.*

"Hai ngày sau?" Nghe vậy, Tiêu Đỉnh sững sốt, chột khe nhú mày, nói: *"Sao vội vàng như thế?"*

"Vân Sơn muốn gả Vân Vận cho Cổ Hà, sau đó dùng tới thanh danh của Cổ Hà, nếu để cho bọn họ làm đám hỏi thành công, nói vậy ngày sau sẽ

càng thêm phiền phức, cho nên...." nhắc tới cái này, dáng cười trên mặt Tiêu Viêm giảm đi nhiều, chậm rãi nói.

"Vân Sơn gả Vân Vận cho Cổ Hà sao?" Nghe được lời Tiêu Viêm, sắc mặt Tiêu Lệ cùng Tiêu Đỉnh cũng hơi đổi, thất thanh nói.

"Ừm. "

Sắc mặt hơi trầm xuống, ngón tay Tiêu Đỉnh điểm nhẹ trên lưng ghế dựa, trầm giọng nói: "Nếu nói thật như vậy đích xác có chút phiền phức, Cổ Hà không phải là người bình thường, lực hiệu triệu của hắn tại Gia Mã đế quốc, chỉ sợ Luyện Dược Sư Công Hội cùng Pháp Mã khó có thể với tới, nếu để hắn bị Vân Lam Tông sử dụng, tất nhiên sẽ tạo lợi thế thật lớn cho Vân Sơn."

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Ánh mắt Tiêu Lệ chuyển hướng Tiêu Viêm, nói.

"Tự nhiên là không thể làm cho đám hỏi này thuận lợi hoàn thành." Tiêu Viêm điềm đạm nở một nụ cười, trong đôi mắt lúc này thoáng có chút sắc bén, nói: "Hai ngày sau, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết Cổ Hà, chí ít cũng phải làm cho hắn không thể nhúng tay vào việc của Vân Lam Tông."

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ liếc mắt nhìn nhau, nếu Tiêu Viêm đã có kế hoạch, bọn họ cũng sẽ không cần nói cái gì nữa.

"Hai ngày này các ngươi dàn xếp tốt cho tộc nhân đi, chuyện Vân Lam Tông, giao cho ta là được." Vô vai hai người, Tiêu Viêm cười nói. *Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>*

"Loại sự tình này, đích xác ta cũng không thể giúp được cái gì, bất quá ngươi phải nhớ, ngươi hiện giờ là trụ cột Tiêu gia, chỉ cần ngươi còn sống, Tiêu gia mới có thể có hi vọng chấn hưng." Ánh mắt Tiêu Đỉnh dừng ở trên người Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm cười cười, gật đầu, mà khi hắn đang nói chuyện với hai người, đột nhiên có hạ nhân lại báo, nguyên lai là Yêu Dạ tự mình mang dược liệu luyện chế "Hỗn nguyên tổ cốt đan" lại đây.

"Không nghĩ tới tốc độ nhanh như vậy, xem ra đối với U Hải Giao Long thú kia, hoàng thất rất coi trọng a."" trong lòng tự nói một tiếng, Tiêu

Viêm lại phái người mời Yêu Dạ đến.

Hai người gặp mặt, tự nhiên không thể thiếu một phen xấu hổ, sau đó Yêu Dạ mang dược liệu đã chuẩn bị sẵn giao cho Tiêu Viêm.

Yêu Dạ xuất ra dược liệu trong sơ cấp nạp giới, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn, trong lòng cũng nhin không được lú lười, dược liệu cấp bậc này, đã đủ để luyện chế mười mai "*Hồn nguyên tố cốt đan*", hoàng thất ra tay, quả nhiên cực kỳ hào phóng.

Mang dược liệu đưa đến xong, Yêu Dạ lưu lại một hồi, mới cáo từ ly khai.

Nhìn theo bóng người của Yêu Dạ, hai người Tiêu Viêm cùng Tiêu Đình báo một tiếng, sau đó liền xoay người tiến nhập trong viện, tìm mật thất an tĩnh, sau đó dặn người không được tùy tiện quấy rối..." *đóng cửa chính mật thất lại, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, híp con ngươi lại, nắm tay trong tay áo bào lại chậm rãi nắm chặt.*

"Hắc, Vân Sơn lão cầu. Ngươi thật sự rất ngoan độc a. Làm cho ta phải đến Vân Lam Sơn nhanh như vậy."

Giới chỉ màu đen trên ngón tay hơi run lên, thân ảnh hư huyền của Dược Lão cũng chậm rãi bay ra, hắn nhìn thoáng qua Tiêu Viêm, nói: "Chiến trường tại Vân Lam Sơn, Vân Lam Tông có địa thế rất cao, tông nội lại có vô số đệ tử, lại có giao tình của rất nhiều người, hắc hắc, xem ra Vân Sơn đối với ngươi cũng rất kiêng kỵ a, không thì đã không tốn nhiều tâm tư như vậy."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, Vân Lam Tông nhiều người, lại biết lập trận pháp hợp kích, mà đối với uy lực trận pháp hợp kích kia, năm đó hắn đã tự mình lĩnh giáo qua, tự nhiên biết đó là thứ không dễ chọc.

"Ngươi cùng Vân Vận có quan hệ, Vân Sơn chỉ sợ cũng đã biết, mà hắn hành động như vậy, sợ rằng có ý đồ làm ngươi tức giận đồng thời nhiễu loạn tâm cảnh của ngươi." Dược Lão trầm ngâm nói, già dặn đầy kinh nghiệm như hắn, tự nhiên có thể nhìn ra động cơ của những cử động này của Vân Sơn.

Tiêu Viêm trầm tư, ngay cả chính hắn đều phải thừa nhận, thời điểm nghe tin tức Vân Vận cùng Cổ Hà sắp sửa tổ chức hôn lễ, tâm cảnh của hắn mặc

dù cao cũng rơi vào hỗn loạn, hiển nhiên đối với Vân Vận, hắn cũng không có khả năng làm như gặp lại người lạ, sở dĩ nhanh như vậy liền xác định hai ngày sau quyết một trận tử chiến, cố nhiên là do nguyên cớ này. Ở sâu trong nội tâm, hắn lo lắng Cổ Hà thực sự cùng Vân Vận...

Lúc còn thiếu niên xuất môn đi du lịch, hắn cùng Vân Vận gặp nhau trong Ma Thú sâm lâm, cảnh xuân kia trong sơn động cùng với áo giáp đó... còn có sau này Vân Vận vài lần mạo hiểm cứu giúp, những... chuyện này, cho dù Tiêu Viêm nhẫn tâm như thế nào, tự nhiên cũng không có khả năng mang chúng nó hoàn toàn quên mất... Nhìn sắc mặt biến ảo của Tiêu Viêm, Dược Lão than nhẹ một tiếng, bàn tay vừa lộn, một chiếc nhẫn bạch sắc quỷ dị hiện ra, cuối cùng phiêu phù ở trước mặt.

"Người mang chiếc nhẫn này lên." ngón tay bắn ra, chiếc nhẫn bạch sắc bay vút hướng về Tiêu Viêm, bị Tiêu Viêm đem chuẩn xác bắt được.

"Đây là...?" Nghi hoặc nhìn chiếc nhẫn bạch sắc trong tay, đeo vào tay, một cảm giác băng lãnh nhưng lại mang theo vẻ nóng cháy khác thường, hiện lên trong lòng Tiêu Viêm.

"Đây là nhẫn ta dùng cốt linh lãnh hỏa luyện chế ra, trong đó ẩn chứa không ít cốt linh lãnh hỏa, bất quá chích thể chứa đựng thời gian năm ngày sau đó sẽ tự động tiêu tán." Dược Lão cười nói: "Lần này cùng Vân Lam Tông đại chiến, có thể sẽ có cường giả của Hồn Điện xuất hiện, đến lúc đó ta sẽ ra tay hỗ trợ ngăn cản bọn họ, sợ không thể mang cốt linh lãnh hỏa cho người mượn, cho nên nhẫn này, coi như để dự phòng đi.

"Cốt linh lãnh hỏa trong đó, chỉ đủ người sử dụng Phật Nộ Hỏa Liên một lần, cho nên, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, tận lực không nên thi triển.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, hơi gật đầu, hai ngày sau, tràng ác chiến kia dĩ nhiên ngay cả Dược Lão cũng có chút không yên tâm a..."

"Hai ngày sau, sẽ cùng Vân Lam Tông đại chiến, hiện tại suy nghĩ nhiều cũng vô ích, cho nên chính mình dùng mọi khả năng đề thăng sức chiến đấu của phe mình đi." Xem được sắc mặt Tiêu Viêm có chút tối tăm, Dược Lão cười an ủi nói. Yên lặng gật đầu, Tiêu Viêm mang nẹp giới lúc trước của Yêu Dạ đưa ra, nhẹ giọng nói: "Đã như vậy, hôm nay liền luyện chế 'Hỗn nguyên tố cốt đan' kia đi, nếu có thể làm cho U Hải Giao Long thú của hoàng thất khôi phục thực lực thì đối với chúng ta mà nói sẽ có trợ lực

không nhỏ."

Dược Lão khẽ gật đầu, cười nói: "*Lâu rồi không thấy người bắt tay vào luyện chế đan dược, hôm nay liền nhìn xem luyện dược thuật của người tiến bộ bao nhiêu. Dùng hai chủng dị hỏa, luyện chế đan dược đối với người mà nói, sẽ thuận lợi như cá gặp nước."*

Nghe được Dược Lão đánh giá như vậy, Tiêu Viêm yên lặng cười, đang ngồi ở phía trên giường bay xuống, bàn tay vung lên, dược đỉnh kế thừa từ Hàn Phong, thoáng hiện đến, nắm tay bắn ra, lục sắc hỏa diễm bay nhanh ra, ở phía sau màn chui vào trong dược đỉnh. Lục sắc hỏa diễm bốc lên, nhiệt độ trong mật thất cũng từ từ lên cao làm cho mật thất giống như lò nung vậy.

-----oOo-----

Chương 693: Trò chuyện trong đêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đêm ở Vân Lam sơn, ngọn núi nguy nga giấu mình trong bóng tối. Những ngọn đèn dây đặc giống như đom đóm trải rộng khắp núi đồi. Tuy rằng đêm đã khuya nhưng trên đỉnh ngọn núi này còn phòng thủ nghiêm ngặt hơn so với ban ngày. Trong bóng tối, từng trạm gác ngầm đem tất cả động tĩnh ở mỗi chỗ trên toàn bộ ngọn núi thu vào trong mắt.

Tại đỉnh núi Vân Lam sơn, một cái cảnh cửa to lớn đứng thẳng, dưới sự che lấp mờ mịt của bóng đêm giống như một con mãnh thú đang nằm ở đây. Trong đó mơ hồ phóng ra áp lực làm cho người khác sờn gai ốc. Trong một đại điện hẻo lánh ở sâu bên trong Vân Lam Tông, ngọn đèn dầu nhu hòa chập chờn trong gió nhẹ. Quang mang nhàn nhạt bao phủ đại điện, xua đuổi sự lạnh lẽo phảng phất trong điện.

Đại điện không lò, khoảng không vắng vẻ, chỉ có người mặc đồ trắng đang ngồi ở giữa điện mới có thể cho đại điện này một chút hơi người.

Vân Vận ngồi khoanh chân trên bồ đoàn. Lúc này, khuôn mặt mỹ lệ ung dung cao quý quả thật phần nộ khác thường. Những lời Vân Sơn trực tiếp nói với nàng lúc trước khiến nàng có cảm giác như thân thể bị rơi vào hầm

băng.

Hồi lâu...

"*Gả cho Cổ Hà?*" Nghĩ đến những gì nói ra từ trong miệng Vân Sơn, sự lạnh lẽo trong lòng Vân Vận càng thêm dày đặc. Vân Sơn bây giờ đâu còn có nửa phần dáng dấp của sư phụ hiền từ trong lòng nàng năm đó?

Đôi mắt đẹp quét về phía cửa chính đóng chặt, bàn tay trắng nõn của Vân Vận nắm chặt. Móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay đau buốt. Một lát sau, nàng nhú mày, quát lạnh: "*Nếu đã tới thì xuất hiện, việc gì phải lén lút?*"

"*Ai, không nghĩ tới đấu khí của người bị Vân Sơn phong ấn vẫn linh mãnh như cũ!*" Ngay khi Vân Vận vừa quát xong, một tiếng cười khở bất đắc dĩ như tiếng than chậm rãi vang lên trong đại điện. Từ một chỗ trong đại điện chợt hiện ra một thân ảnh cao to. Nhìn dung mạo quen thuộc kia, không ngờ chính là Đan vương Cổ Hà năm đó.

"*Là người?*" Thấy Cổ Hà hiện thân, Vân Vận cũng ngẩn người, chợt nhướn mày, cười lạnh nói: "*Cổ Hà, không nghĩ tới người lại là người như thế, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Uống công ta trước đây còn coi trọng người.*"

Nghe được Vân Vận cười nhạt như vậy, Cổ Hà kia cũng ngẩn người, chợt làm như minh bạch gì đó, cười khở nói: "*Sự tình này thật sự không có quan hệ gì với ta cả. Tất cả đều là chủ ý của Vân Sơn!*"

"*Nếu người không muốn, coi như là chủ ý của hắn thì có thể làm thế nào được?*" Vân Vận ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cổ Hà, giọng điệu ép người. Đấu khí mặc dù bị chế ngự nhưng khí thế không có yếu bớt chút nào.

Mà thấy Vân Vận như thế, lấy bản lĩnh của Cổ Hà cũng có chút ăn không tiêu, day day trán, một lát sau mới thở dài nói: "*Đề nghị của Vân Sơn đúng là có sức hấp dẫn lớn lao đối với ta. Tâm tư của ta đối với người, không phải là người không biết, chỉ bất quá người luôn cố ý quên đi mà thôi.*"

"*Người là bằng hữu hiếm có, nhưng mà...*" Lòng mày Vân Vận hạ xuống, lắc đầu nói: "*Nếu người còn nhớ đến giao tình lúc trước thì hãy cự tuyệt đề*

ngộ của lão sư đi. Như vậy sau này chúng ta còn có thể làm bằng hữu, bằng không..."

Nhìn gương mặt dưới ánh đèn chợt xuất hiện sự lạnh lẽo, Cổ Hà chậm rãi hít một hơi, đột nhiên nói ra một lời nói kinh người: *"Là bởi vì Tiêu Viêm sao?"*

Cái tên quen thuộc vừa nói ra, gương mặt Vân Vận mạnh mẽ biến đổi: *"Đừng có nói bậy!"*

"Vân Vận. Ta cũng không phải kẻ ngốc. Vân Sơn mang sự tình này đều nói hết cho ta. Bây giờ nghĩ đến năm đó Tiêu Viêm tại Tháp Qua Nhĩ bị xà nhân tộc cường giả truy sát, người vãi lần ra tay cứu giúp, hóa ra là có nguyên nhân như vậy." Trên mặt Cổ Hà có chút thần sắc cay đắng. Xưa nay hắn làm người một thân đầy ngạo khí. Nhưng mà hôm nay không ngờ rằng chính mình vậy mà không hơn được một tên mao đầu tiểu tử.

Đôi môi đỏ mọng của Vân Vận giật giật, nhưng vẫn không có nói lại cái gì. Đôi mắt sáng nhìn thẳng vào mắt của Cổ Hà, nói: *"Người không cần quản ta rốt cục là vì nguyên nhân gì. Ta chỉ hỏi một câu. Cuối cùng, người có cự tuyệt đề nghị của lão sư hay không?"*

Cổ Hà trầm mặc, một lát sau lắc đầu, thanh âm có chút hạ thấp nói: *"Ta có thể xứng đôi với người. Mà người với Tiêu Viêm là không có khả năng!"* *"Chuyện của ta không cần người quản." Vân Vận một tiếng trách lạnh lùng, chợt giọng nói hiện lên sự trào phúng: "Ta nói rồi. Chuyện ta không muốn, coi như là lão sư cũng không có khả năng làm ta cúi đầu. Nếu người thật sự muốn khăng khăng mà làm, đến lúc đó liền lấy một bộ thi thể lạnh băng đi!"*

"Chỉ vì cái tên tiểu tử kia?" Nghe được Vân Vận dĩ nhiên đem cái chết ra ép, khuôn mặt Cổ Hà nhất thời nảy lên một hồi lửa giận, thấp giọng quát.

"Không có quan hệ gì với hắn... Hơn nữa luyện dược thuật của Cổ Hà người nổi tiếng cả Gia Mã đế quốc. Muốn tìm một cô gái ưu tú hơn ta cũng không khó. Việc gì phải muốn loại chuyện không tình nguyện này!" Bàn tay nhỏ bé hơi nắm chặt, Vân Vận nhàn nhạt đáp.

"Ta chỉ thích người!" Cổ Hà giận dữ hét: *"Ta có cái gì không bằng cái tên kia. Chỉ là một tên mao đầu tiểu tử mà thôi, đáng giá để người thương nhớ"*

vậy sao?"

Thấy Cổ Hà ngoan cố như vậy, Vân Vận khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng cũng không nói nhiều, chậm rãi nhắm mắt. Dĩ nhiên là không muốn để ý tới.

Nhìn thấy bộ dạng Vân Vận như vậy, lửa giận của Cổ Hà càng tăng lên. Nhưng là đối diện với người con gái mà hắn vẫn ôm vài phần ái mộ cùng với cực kỳ kính nể này, hắn cũng không dám có chút xâm phạm nào. Sau đó ở trong đại điện một lúc, tâm tình cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đột nhiên trầm giọng nói: "*Đúng là Tiêu Viêm đã trở lại Gia Mã đế quốc rồi.*"

Cái tên vừa nói ra giống như có một loại ma lực khiến nữ tử đang nhắm mắt lại mở to đôi mắt nhìn về phía Cổ Hà.

Trông thấy chỉ là nói một cái tên cũng khiến Vân Vận phản ứng như vậy, Cổ Hà không khỏi cười một tiếng tự giễu. Không nghĩ tới mình nổi danh nhiều năm vậy mà bị một tên mao đầu tiểu tử đè ép đến không thể trở mình...

"Nhưng mà người cũng đừng quá mức vui vẻ. Tuy nói bây giờ hắn đang trắng trợn liên kết với các thế lực khác trong đế quốc, nhưng mà có lẽ người cũng biết Vân Sơn đã mạnh hơn năm đó không ít. Cho dù ba năm nay thế lực của Tiêu Viêm tăng vọt nhưng nếu muốn đánh bại Vân Sơn thì phần thắng vẫn thấp như cũ.

Mà lúc này đây, nếu hắn thất bại một lần nữa mà nói, Vân Sơn chắc chắn sẽ không làm cho hắn có cơ hội chạy thoát. Cho nên, không bao lâu nữa, Tiêu Viêm người này sẽ hoàn toàn bị diệt trừ tại Gia Mã đế quốc." Cổ Hà thản nhiên nói.

"Mà đến lúc đó, có lẽ người cũng có thể chân chính yên tâm..."

Nghe được Cổ Hà nói vậy, tuy nét mặt Vân Vận vẫn bình tĩnh nhưng có thể thấy được cách ta nhỏ nhắn trong áo bào đang nắm chặt. Đôi mắt sáng ảm đạm xuống cũng cho thấy trong lòng phức tạp. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Đúng như theo lời của Cổ Hà. Hiện giờ thực lực của Vân Lam Tông rất mạnh. Nàng rất rõ ràng, cho dù nói là quét ngang Gia Mã đế quốc cũng

không quá. Tuy rằng ngày ấy xem từ khí tức có thể thấy thực lực của Tiêu Viêm bây giờ rất mạnh. Nhưng là so với Vân Sơn đã đến Đâu Tông giai biệt vẫn như cũ có chênh lệch không nhỏ.

Cho nên, nếu Tiêu Viêm thật sự định cùng Vân Lam Tông liều mạng mà nói. E rằng kết cục sẽ không quá tốt. Nghĩ đến đây, gương mặt Vân Vận không khỏi toát lên một phần lo lắng. Người này thật sự là một tên đầu đá, biết rõ đụng vào không được nhưng hết lần này đến lần khác vẫn cứ cố ý đâm đầu vào. Năm đó hẳn may mắn tránh được một kiếp rồi ...

Nhưng lúc này đây e rằng không được như thế nữa. Ánh mắt Cổ Hà ở một bên nhìn chăm chăm vào Vân Vận và cũng đem phần lo lắng trên gương mặt kia thu vào mắt. Lửa giận không tên trong lòng càng tăng lên. Chưa bao giờ thấy nàng lo lắng cho mình như thế.

"Chỉ cần lần này Tiêu thất bại liền có kết cục vạn kiếp bất phục. Bản thân ngươi sớm quên người này đi thì hơn." Cổ Hà nhú nhú mày, nói.

Thần sắc trên gương mặt lần thứ hai trở nên lạnh lẽo, Vân Vận liếc mắt nhìn Cổ Hà, lạnh lùng nói: *"Không làm phiền người quan tâm. Vẫn là câu nói kia, nếu sau này còn muốn làm bằng hữu thì hãy cự tuyệt đề nghị của lão sư. Nếu người thật thích mỹ sắc, trên đời này người hơn ta có rất nhiều. Việc gì phải lãng phí thời gian tại một người bị giam lỏng như ta."*

"Mê say sắc đẹp"... Bị Vân Vận nói những lời như thế, khuôn mặt tức giận co giật, Cổ Hà quát lớn: *"Bao nhiêu năm nay, ta có nửa phần quan tâm tới người con gái nào khác không? Lúc ngươi là tông chủ Vân Lam Tông, ta dùng hết toàn lực trợ giúp ngươi ổn định mọi mặt. Đã từng nói qua nửa câu khổ, đòi qua nửa phần hồi báo nào sao?"*

Nhìn Cổ Hà sắc mặt đỏ lên, sắc mặt lạnh lẽo của Vân Vận cũng chậm rãi nhu hoà một chút. Khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: *"Cổ Hà đại ca, sự trợ giúp của người Vân Vận không dám quên. Chỉ là có một số chuyện không phải chỉ cảm động là có thể miễn cưỡng. Chuyện của ta với Tiêu Viêm cũng không phải giống như người tưởng tượng."*

Nghe được Vân Vận ôn nhu như vậy, Cổ Hà cũng gượng cười, phát tay nói: *"Được rồi! Ta sẽ hảo hảo nghĩ lại. Đợi chuyện này qua đi, ta sẽ xin Vân Sơn đem phong ấn trong người gỡ bỏ. Đến lúc đó người muốn đi đâu ta đều đi cùng người."*

Nhìn thấy người này ngoan cố như vậy, Vân Vận chỉ có thể lắc đầu. "Sợ rằng hai ngày sau sẽ là lúc Tiêu Viêm cùng Vân Lam Tông quyết chiến. Máy ngày này ngươi chú ý một chút, không được chọc giận Vân Sơn... Lúc Cổ Hà trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên nói.

Khuôn mặt hơi đỏ, bàn tay nhỏ nhắn của Vân Vận lại nắm chặt thêm.

"Hôm nay không còn sớm! Trước tiên ngươi cứ nghỉ ngơi đi!". Nhìn Vân Vận đứng im không phản ứng, Cổ Hà nói một tiếng rồi hướng về phía cánh cửa bước ra ngoài. Lúc sắp đi ra đến cửa, đột nhiên dừng chân, nói: "Được rồi! Theo ta được biết, gần đây cảm địa "Sinh Tử Môn" trong tông có ba động dị thường. Nếu ta đoán không sai mà nói, Yên Nhiên ở trong đó tu luyện ba năm chắc là muốn xuất quan."

Dứt lời, hắn không hề lưu luyến đẩy cửa chính của đại điện. Sau đó thân hình chậm rãi biến mất vào trong bóng đêm. Mà khi Cổ Hà rời đi, cánh cửa chính nặng nề kia cũng chậm rãi đóng lại.

Đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cổ Hà đi xa. Qua một lát sau, một tia mừng rỡ mới dần hiện lên trong mắt Vân Vận.

"Yên Nhiên cô bé này! Cuối cùng cũng muốn xuất quan rồi sao?"

-----oOo-----

Chương 694: U Hải Giao Long thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiệt độ nóng cháy bao phủ mặt thất phong bế, giống như đem thức ăn nướng chín trong hỏa lò. Sương mù trắng xóa nhàn nhạt từ trong dực đỉnh màu đỏ hồng bốc lên. Cuối cùng lượn lơ phía trên mặt thất, quanh quẩn một chỗ không tiêu tan.

Đứng trước dực đỉnh, Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào bích lục hỏa diễm trong dực đỉnh, trong đó có đan dực mới chỉ có hình thức ban đầu đang chậm rãi xoay tròn. Lực lượng linh hồn hùng hồn điều khiển nhiệt độ mờ mờ ảo ảo, từ đầu đến cuối đều đem nhiệt

độ trong dục đỉnh ổn định cùng một điểm.

Khi việc chưng cất bằng nhiệt độ cao kia được ước chừng nửa giờ sau thì một cô dục hương nồng nặc từ từ bốc lên. Từ trong dục đỉnh truyền ra năng lượng dao động rất nhỏ, cuối cùng va chạm thật mạnh trên nắp đỉnh phát ra âm thanh trầm thấp như chuông đồng...

Người thấy dục hương từ trong dục đỉnh càng thêm nồng nặc, sau một lúc lâu thì con mắt Tiêu Viêm đột nhiên trùng lên. Nắp dục đỉnh tự động bay lên, sau đó một viên đan dục tròn vo màu xanh tự mình bay vút ra bên ngoài, cuối cùng bị Tiêu Viêm chuẩn xác nắm vào trong tay.

Cảm thụ dục đan dục còn nóng hổi trong tay, Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, "*Hỗn nguyên tố cốt đan*" này tuy rằng trong lục phẩm đan dục thì tính ra không quá mức thượng phẩm nhưng nói như thế nào thì nói cũng là hàng thật giá thật lục phẩm đan dục. Mà luyện chế đan dục phẩm giai như vậy mặc dù là Tiêu Viêm có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa này tương trợ nhưng hiệu suất thất bại vẫn như cũ là không thấp. Tiêu hao gần đến bốn phần dục liệu mới thành công luyện chế ra một quả."

Đem "*Hỗn nguyên tố cốt đan*" cất vào trong bình ngọc, thân hình Tiêu Viêm khẽ run, xương cốt vang lên một hồi giòn vang.

Nhìn Tiêu Viêm tổn hao thời gian cả đêm rốt cục luyện chế thành công. Dục Lão một bên gật đầu, chậm rãi nói: "Do lưỡng chủng dị hỏa dung hợp mà thành kỳ hỏa mới uy lực đích xác rất lớn, bất quá cũng bởi vì nguyên nhân này mà ngươi vừa rồi thao túng không thuận buồm xuôi gió như không chế Thanh Liên địa tâm hỏa trước đây."

Nhìn một đêm, lấy nhãn lực Dục Lão tự nhiên là nhìn ra một ít yếu điểm của Tiêu Viêm. Vài lần luyện chế thất bại đều bởi vì uy lực Lưu Ly Liên Tâm Hỏa quá mạnh mẽ, nhiệt độ đột nhiên dâng cao liền đem dục liệu đốt hủy hết.

Nghe vậy, Tiêu Viêm gật đầu, đối với tai hại của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hiện giờ hẳn cũng biết một ít. Thế nhưng hiện tại cũng không có biện pháp gì. Dị hỏa uy lực cố nhiên vô cùng lớn, để có thể đem chỉ huy, điều khiển thành thực như cánh tay của mình thì đâu có dễ dàng như vậy.

"Ngày sau có cơ hội liền tập luyện sử dụng thông thạo Lưu Ly Liên Tâm Hỏa. Cái này đối với việc đề cao xác xuất thành công trong việc luyện chế đan dược của người có tác dụng không nhỏ." *Dược Lão nhắc nhở.*

Tiêu Viêm mỉm cười, lần thứ hai gạt đầu, đem dược đỉnh đỏ sậm trước mặt thu vào nạp giới, nháy xuống đất, cười nói: "Đi, đan dược luyện chế thành công, cũng nên cấp cho hoàng thất, đối với đầu lục giai U Hải Giao Long thú kia ta cũng có hứng thú không nhỏ. "

Lời nói ngừng lại, Tiêu Viêm dẫn đầu đi về cửa chính mật thất. Sau đó, Dược Lão cười cười, thân hình từ từ trở nên hư ảo cuối cùng hoàn toàn tiêu tán không thấy. Lúc Tiêu Viêm từ mật thất đi ra liền có thị nữ đứng chờ một bên tiến lên ôn nhu bẩm báo. Nghe như lời bẩm báo kia thì không nghĩ đến người đó đã sớm tới Tiêu phủ rồi.

"Hoàng thất đã đến sớm như vậy, khó dẫn nổi sao..." Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra. Ngày đó, Nữ Hoàng đế quốc mà Gia Hình Thiên bồi dưỡng tính tình rõ ràng có chút bình tĩnh, nhưng mà hiện tại không nghĩ đến nàng hiện giờ cấp thiết như vậy. Xem ra bọn họ đối với U Hải Giao Long thú rất quan tâm."

Cười cười, Tiêu Viêm nhanh chân hơn, một lát sau đi vào phòng khách. Vừa lúc đó nhìn thấy hai người Tiêu Đỉnh cùng Yêu Dạ đang nói chuyện phiếm với nhau.

Mà Yêu Dạ đang cùng Tiêu Đỉnh nói chuyện kia tự nhiên ánh mắt nhìn thấy Tiêu Viêm hiện thân thì lập tức vội vã đứng dậy, hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Mới sáng sớm đã sang đây quấy rối, thật là xin lỗi..."*

Tiêu Viêm cười khoát tay áo.

"Tiêu Viêm tiên sinh, không biết "hỗn nguyên tổ cốt đan" kia có luyện chế thành công?" Nhìn thấy Tiêu Viêm không mở miệng, Yêu Dạ chân chờ một hồi, rốt cục nhịn không được mở miệng dò hỏi.

Liếc mắt nhìn Yêu Dạ, Tiêu Viêm nhìn thấy trên gương mặt kia tỏ rõ sự vội vàng, lập tức mỉm cười, chột hơi gạt đầu, nói: *"Hoàn hảo, may mắn không làm nhục mệnh."*

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, nhất thời tảng đá lớn trong lòng Yêu Dạ tiêu thất, trên gương mặt lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp làm động lòng người.

Bàn tay vừa lộn, một cái bình ngọc xuất hiện tại lòng bàn tay Tiêu Viêm, hắn tùy ý ném sang cho Yêu Dạ.

Nhìn thấy bình ngọc kia vút tới, Yêu Dạ lại kinh hãi. Vội vã tiếp nhận, liếc mắt oán trách nhìn Tiêu Viêm. Loại cao giai đan dược như thế này này mà người này cũng dám tùy ý quăng loạn ...

"Cái này là hỗn nguyên tổ cốt đan sao?" Cảnh thận từng ly từng tí nghiêng bình ngọc đem bên hỗn nguyên tổ cốt đan đang tỏa ra dược hương đặc biệt ngã vào trong cánh tay nhỏ nhắn, Yêu Dạ nhìn qua có chút kinh ngạc nói. Mặc dù hoàng thất cất dấu rất nhiều tài liệu quý hiếm nhưng với lực phẩm đan dược ngay cả bọn họ đều không thấy nhiều lắm.

"Ừ!" Tiêu Viêm gật đầu, cười nói: *"Chỉ là loại đan dược này dược lực quá mức bá đạo. Cho nên chỉ có thể chất ma thú mới có thể dùng. Hơn nữa còn cần luyện dược sư đặc thù thôi động mới có thể đem dược lực phát ra lớn nhất."*

Nghe được đan dược này cư nhiên còn cần thủ pháp đặc thù thôi động. Yêu Dạ cũng cả kinh, chột đời mắt sáng nhìn phía Tiêu Viêm, có chút không có ý tứ nói: *"Nếu như vậy, lại muốn làm phiền Tiêu Viêm tiên sinh rồi."*

"Có thể gặp một lần U Hải Giao Long thú thân bí của hoàng thất kia, ta động tay một tí cũng không hề gì."

Tiêu Viêm cười lắc đầu, đứng dậy hướng về phía cửa chính bước ra ngoài. Sau đó, Yêu Dạ vẻ mặt mừng rỡ vội vàng đuổi theo.

Hai người mới ra khỏi Tiêu phủ thì nhìn thấy Tử Nghiên kia khuôn mặt nhỏ nhắn buồn chán đến cực điểm đang ngồi ở trên bậc thang. Sau khi người nhìn thấy Tiêu Viêm, nhất thời kinh hãi, liền đeo dính như sam.

Đối với sự bám sát như keo của cô nàng, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ, hai ngày này Mỹ Đỗ Toa chẳng biết tại sao thất tung. Đã không có bạn thì Tử

Nghiên cũng cực độ buồn chán, cho nên Tiêu Viêm cũng đành phải cho nàng đi theo...

Tại cửa Tiêu phủ là xa giá ngựa dụng xa hoa của Yêu Dạ. Tiêu Viêm cũng không khách khí lôi kéo tiểu Tử Nghiên trực tiếp đi vào. Sau đó rõ ràng thân thủ chỉ huy không khác mấy xa phu. Ứng với một tiếng này, khê động Giác Mã trắng như tuyết hướng về phía Hoàng Thành chạy đi...

Qua gần nửa tiếng lộ trình chẳng có việc gì, xe ngựa thuận lợi đi qua Hoàng Thành kia, có tầng tầng lớp lớp thủ vệ sâm nghiêm. Lúc sau xuống ngựa, hai người Tiêu Viêm cũng không dừng lại quá nhiều, trực tiếp đi theo Yêu Dạ bước nhanh tiến nhập sau núi Hoàng Thành. Cuối cùng, cước bộ dừng tại một chỗ thật lớn phía trên đỉnh núi.

Thời điểm Tiêu Viêm vừa tới nơi này, liếc mắt nhìn thấy thân ảnh Gia Hình Thiên đã đứng đợi từ bao giờ. Sau đó người kia cũng phát hiện hai người, vội vã bước ra đón.

"Ha ha, làm phiền Tiêu Viêm tiên sinh." Nhìn thấy phía trên gương mặt Yêu Dạ tỏ vẻ mừng rỡ, Gia Hình Thiên trong lòng đang buộc chặt cũng thả lỏng đi rất nhiều, khách khí cười nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khoát tay áo, đạm mạc cười nói: *"Đều cần thiết cho mọi người mà thôi..."*

Yêu Dạ bước nhanh đến, đem bình ngọc cẩn thận từng ly từng tí đưa cho Gia Hình Thiên. Sau đó đem việc đan dược cần thủ pháp đặc biệt để mở ra nói ra.

Nghe được Yêu Dạ nói, Gia Hình Thiên lần thứ hai chấp tay kính lễ Tiêu Viêm, khách khí nói: *"Đã như vậy, sợ là lại muốn phiền phức Tiêu Viêm tiên sinh."*

Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt quét về phía hồ nước thật lớn kia. Ở chỗ này hẳn mơ hồ cảm giác được một cỗ khí tức hùng hồn sâu đậm giấu dưới đáy hồ.

"Ý, trong hồ này dĩ nhiên còn có rắn lớn, thực lực hình dạng cũng không tệ lắm nha." Khi Tiêu Viêm vừa cảm ứng, Tử Nghiên bên cạnh lại đột nhiên kinh dị một tiếng, hô lên.

Nghe được Tử Nghiên mở miệng, Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ kia đều cả kinh. Dem ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn tiểu cô nương khuôn mặt như ngọc mài này. Hồ sâu như vậy mà muốn cảm ứng được khí tức ẩn tàng trong đó đã tương đối khó khăn, không nghĩ tới tiểu cô nương thoát nhìn cực kỳ khả ái này cư nhiên có thể nói ra chính xác vật ẩn tàng trong đó. Như thế tất nhiên làm cho bọn hắn kinh hãi.

Tiêu Viêm một bên, đối với biểu hiện của Tử Nghiên thật ra không có gì giật mình. Bản thể cô nàng cũng là ma thú, hơn nữa sợ rằng cấp độ còn không thấp. Nàng có thể cảm ứng ra trong hồ ẩn tàng ma thú thì cũng không tính là chuyện gì quá mức ngạc nhiên.

"Gia lão gọi U Hải Giao Long thú ra đi..."

Nghe vậy, Gia Hình Thiên gật đầu, thân hình chợt lóe. Đột nhiên xuất hiện phía trên mặt hồ, hai chân đạp trên mặt nước, chợt hai tay xâm nhập trong nước, đầu khí hùng hồn dũng mãnh bạo nhập...

Theo đầu khí dũng mãnh tiến vào, mặt hồ yên ả kia nhất thời giống như sôi trào, nổi lên vô số sóng lớn.

Theo mặt hồ sôi trào, Tiêu Viêm trên bờ có thể cảm giác được rõ ràng một cỗ khí tức hùng hồn đang từ trong đáy hồ từ từ lao lên.

"Thành thịch!"

Thời điểm phía trên mặt hồ sôi trào. Đột ngột một cột nước khổng lồ mạnh mẽ từ trong hồ bắn lên cuối cùng hóa thành bọt nước khắp bầu trời, rơi xuống...

"Thành thịch!"

Cột nước bắn ra phía chân trời, một tiếng thú gào trầm thấp vang lên. Hình thể khổng lồ từ trong hồ bay lên kia chiếm cứ phân nửa hồ nước.

Ma thú xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm trong trạng thái chiến đấu, kiêu ngạo giống mãnh xà đã từng tiêu diệt trước đây. Phía trên thân thể ngoằn ngoèo một mảnh lân phiến lam sắc to dày xếp lớp. Dưới ánh mặt trời chiếu lên phản xạ hàn mang lạnh lẽo, trên cái đầu thật lớn kia có một cái sừng

bằng nắm tay màu lam, một đôi mắt to như đèn lồng nhìn qua cực kỳ hung dữ.

Con thú này vừa xuất hiện, không khí xung quanh trở nên ẩm ướt hơn rất nhiều. Hiển nhiên, cự thú này chính là thú thủ hộ thần bí của Gia Mã hoàng thất, U Hải Giao Long thú!

"Gia lão đầu, lại có chuyện gì đem ta tỉnh lại? Ta không phải đã nói ta hiện giờ tình trạng yếu đi, không thể giúp được chuyện gì gấp gáp đâu." Cự thú vừa xuất hiện, thanh âm như tiếng sấm mang vẻ hơi một chút bất mãn vang lên từ trong hồ nước.

Gia Hình Thiên đứng phía trên hồ nước, ngẩng đầu hướng về phía U Hải Giao Long thú cười cười, nói: "Lão gia này, ta hiển nhiên không thể tự dưng quấy rối ngươi. Nhìn một cái, đây là cái gì?" Nói xong, Gia Hình Thiên vung tay lên, miếng "Hỗn nguyên tố cốt đan" phá tan bình ngọc rồi bất chợt huyền phù tại là trước mặt, lóe ra quang mang nhàn nhạt.

Hỗn nguyên tố cốt đan vừa xuất hiện, dược hương nồng nặc bao phủ tại phía trên hồ nước. Mà người thấy được cỗ dược hương này thì U Hải Giao Long thú cũng chợt sửng sốt, chợt rộng to. Trong đó có sự vui mừng khôn xiết không thể che giấu: "Hỗn nguyên tố cốt đan? Ngươi rốt cục đem tới?"

Gia Hình Thiên cười gật đầu, chợt ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm bên bờ, cười nói: "Tiêu Viêm tiên sinh, kế tiếp liền trông cậy ở ngươi."

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi gật đầu vai run lên, một đôi bích lục Hỏa Dực từ phía sau hiện ra. Hỏa Dực chấn động, chậm rãi bay lên không trung rồi cuối cùng thoáng hiện ở trên đỉnh đầu thật lớn của U Hải Giao Long thú.

"Ngươi là ai?" Đôi mắt to lớn nhìn chằm chằm thân hình nhỏ bé trước mặt, phía trên thân thể U Hải Giao Long thú tràn ngập hơi nước đột nhiên giảm đi rất nhiều. Một lát sau, nó đột nhiên hét lớn: "Tiểu tử, trên người ngươi khí tức hỏa thuộc tính quá nặng, cách ta xa một chút!"

Xem được phản ứng của U Hải Giao Long thú, mọi người đều sửng sốt. Chợt Tiêu Viêm đầu tiên phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn bích lục Hỏa Dực phía sau, nhìn qua chợt hiểu. Ma thú thủy thuộc tính đối với dị hỏa loại đồ vật này thì tự nhiên cực kỳ kiêng kỵ, hơn nữa trong cơ thể chính mình dị hỏa do lưỡng chủng hỏa diễm tương dung hợp nên uy lực lại càng

kinh khủng. Cũng khó trách nó sẽ có phản ứng kích động như vậy.

Tại thời điểm U Hải Giao Long thú có chút kinh hoảng. Phía dưới âm thanh do hai đạo phá phong vang lên, gia lão cùng tiểu Tử Nghiên một mặt hiếu kỳ cũng thêm lực mà lên, cuối cùng huyền phù tại bên cạnh Tiêu Viêm.

"Ha ha, lão gia này, không kèm chế được kinh hoảng, Tiêu Viêm tiên sinh là dược sư cấp cao, hỏa thuộc tính khí tức trong cơ thể tự nhiên rất nặng. Miếng hồn nguyên tố cốt đan kia là do hắn luyện chế đó. Bất quá muốn đem dược lực thôi thúc hoàn toàn còn cần một ít thủ pháp, cho nên ngươi liền nhẫn nại một chút đi." Gia Hình Thiên cười nói.

Nghe được Gia Hình Thiên nói như vậy, U Hải Giao Long thú kia mới an tĩnh lại một chút. Bất quá vẫn như cũ không dám tiếp cận cự ly quá gần Tiêu Viêm. Hiện giờ nó ở trạng thái cực kinh, hơn nữa trong cơ thể Tiêu Viêm cái khí tức hỏa thuộc tính loại này cũng hơn xa hỏa thuộc tính đầu khí tầm thường. Nếu mà xảy ra sai lầm thì chỉ sợ mạng già này của hắn cũng mất ở chỗ này.

"Người kia vóc dáng to lớn như vậy mà không nghĩ tới lá gan nhỏ như vậy." nhìn thấy dáng vẻ có chút rụt rè sợ hãi của U Hải Giao Long thú, Tử Nghiên nhất thời cười trêu nói.

"Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết phải không?" U Hải Giao Long thú tuy rằng kiêng kỵ Tiêu Viêm, Tử Nghiên là một tiểu nha đầu thì tự nhiên không có chút e ngại. Hơn nữa là tính tình vốn cuồng bạo, vội vàng giận dữ hét lên.

"Thối đại trùng, ngươi dám hung ta, ngươi mới tìm chết!" Bị long âm như tiếng sấm ầm ầm chấn đắc cái lỗ tai mù tịt, cánh tay nhỏ nhắn của tiểu Tử Nghiên cắn xuống eo thon nhỏ, nổi giận quát nói. Mà theo âm thanh quát mắng rơi xuống, từ trong con ngươi như bảo thạch nhất thời lóe ra một chút tử sắc quang mang.

Đôi mắt to lớn nhìn Tử Nghiên đang cắn tức trước mặt, U Hải Giao Long thú vừa muốn bạo hồng, lại đột nhiên thấy trong mắt của người kia lóe ra quỷ dị tử mang. Lập tức U Hải Giao Long thú cảm thụ được một cỗ dị dạng áp bách không hề có dấu hiệu từ sâu trong linh hồn lan tràn ra. Mà ngay khi cỗ áp bách lan tràn trong chốc lát, thân thể không lồ cũng giống

như bị một loại uy áp nào đó, bỗng nhiên trầm xuống.

Thân thể tuy rằng trầm xuống một cái chớp mắt rồi ổn định, nhưng mà đối với U Hải Giao Long thú mà nói lại khiến trong lòng hắn trở nên hoảng sợ. Trong đôi mắt to lớn đầy rẫy một loại khiếp sợ cùng hoảng sợ, lấy thực lực của hắn thì tự nhiên là có thể nhìn ra Tử Nghiên bất quá mới đầu vương giai biệt mà thôi. Nhưng mà cỗ áp bách lúc này kia, lại đích xác toát ra từ cơ thể của người kia.

Nói như vậy, ma thú sẽ cảm giác được uy áp loại này thì chỉ có hai loại nguyên nhân. Thứ nhất đó là chênh lệch thực lực thật lớn, thứ hai đó là huyết mạch duyên cớ. Nguyên nhân thứ nhất thì tự nhiên có thể bài trừ. Thực lực Tử Nghiên so với U Hải Giao Long thú có thể nói là có một ít chênh lệch, như vậy mà nói thì chỉ có nguyên nhân thứ hai mới có thể giải thích được. Đó là huyết mạch trong cơ thể Tử Nghiên đối với U Hải Giao Long thú có một loại áp chế hiệu quả. Loại tình huống này giống như một loại uy áp của người ngồi ở trên cao đối với người địa vị thấp.

"Cái tiêu cô nương này cư nhiên cũng là ma thú? Có thể làm cho ta cảm thấy uy áp cùng sợ hãi thì bản thể của nàng đến tột cùng là cái gì? Chẳng lẽ là di truyền của viễn cổ huyết mạch?" Hai mắt trợn ngược há hốc mồm nhìn Tử Nghiên trước mặt. Sau một hồi, U Hải Giao Long thú đột nhiên phát ra một đạo long ngâm trầm thấp, trong thanh âm kia nếu mà lắng nghe mà nói cư nhiên có thể cảm thụ được một loại cảm giác chấp thuận.

U Hải Giao Long thú tiếng hô biến hóa phía trong thì tự nhiên trốn không thoát con mắt rất tinh tường Gia Hình Thiên. Tuy rằng người kia sắc mặt không có biến hóa quá lớn nhưng trong lòng lại cực kỳ rung động, ánh mắt mịt mờ nhìn phía Tử Nghiên bên cạnh Tiêu Viêm, trong lòng hiện tại có một chút không thể tin được. U Hải Giao Long thú này cũng có thể tính là một loại cường hãn ma thú có chút hiếm thấy, nếu không thì cũng khó đạt được đẳng cấp lực giai như thế này, bất quá ngay cả hắn cũng kiêng kỵ đối với tiêu cô nương này như vậy. Người này, thân phận đến tột cùng ra sao.

Xem được U Hải Giao Long thú chịu thua, lúc này Tử Nghiên mũi hếch lên trông rất buồn cười, hướng về Tiêu Viêm một bên làm mặt quỷ, đặc ý hừ một tiếng.

Tiêu Viêm cười ôn nhu nhìn Tử Nghiên. Một màn vừa thấy được trước mặt càng làm cho Tiêu Viêm đối với bản thể của Tử Nghiên càng thêm

hiếu kỳ. Thật không biết đến tột cùng đẳng cấp ma thú biến thái ra sao mà mới vừa rồi có thể khiến U Hải Giao Long thú cường hãn cũng phải sợ hãi không ngớt.

"Được rồi, không cần lãng phí thời gian." Hướng về Gia Hình Thiên cười cười, tay Tiêu Viêm vung lên, miếng Hồn Nguyên Tố Cốt Đan trên tay bay xuống trước mặt hắn, sau đó ánh mắt liếc hướng U Hải Giao Long thú, nói: "Chuẩn bị tốt chưa? Thời điểm bắt đầu khả năng sẽ có vài điểm đau nhức." "

"Đa tạ các hạ rồi." Đã được một màn lúc trước kia thì mặc dù lấy tính tình U Hải Giao Long thú cuồng bạo cũng không dám làm càn như trước. Mà xem được Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên dáng dấp có chút quen thuộc, đối với lời nói của hắn cũng khách khí vài phần.

Tiêu Viêm hơi cười, tâm thần khẽ động, một lữ bích lục hỏa diễm đem bao bọc phía bên ngoài miếng hồn nguyên tố cốt đan. Ngón tay bắn ra đem hỏa diễm đang bao vây lấy đan dược bay vụt tới phía trên U Hải Giao Long thú.

Đan dược bị hỏa diễm bao vây lấy, một lát sau, thủ ấn Tiêu Viêm biến đổi. Bích lục hỏa diễm bỗng nhiên bành trướng mà ở trong nhiệt độ nóng cháy kia một cỗ nồng nặc quang hoa thanh sắc đột nhiên từ trong đó khuynh vậy ra, cuối cùng giống như thủy mạc đem bao phủ cả thân hình cao lớn của U Hải Giao Long thú.

Theo quang hoa kỳ dị bao phủ thì thân thể U Hải Giao Long thú lại đột nhiên gãy dựa lên. Dáng dấp thoạt nhìn tựa hồ có chút thông khổ, tiếng hô trầm thấp cũng không ngừng vang lên, phía trên mặt hồ dâng lên một trận sóng lớn.

Gia Hình Thiên một bên nhìn thấy cử động như vậy của U Hải Giao Long thú cũng có chút lo lắng, hai tay chà sát. Bất quá nhìn sắc mặt Tiêu Viêm trịnh trọng như thế kia lại không dám quấy rối.

Tiếng hô trầm thấp của ma thú giằng co tới gần mười phút sau mới thấy từ từ yếu bớt. Mà Gia hình Thiên thấy cảnh này thì kinh hãi. Phía trên thân thể của U Hải Giao Long thú trải rộng các loại vết thương cư nhiên từ từ có xu thế khép lại. Hiển nhiên, quang hoa thanh sắc kỳ dị kia đối nó có tác dụng cực đại. Tại lúc quang hoa thanh sắc xuất hiện thì thân thể U Hải Giao

Long thú không chỉ thương thể từ từ khỏi hẳn, thậm chí ngay cả khí tức nguyên bản uể oải thể mà ở đây cũng từ từ tăng lên...

Cảm thụ được trong cơ thể U Hải Giao Long thú trước mặt phát ra khí tức càng ngày càng mạnh, Gia Hình Thiên trên mặt ý mừng cũng càng thêm nồng nặc. U Hải Giao Long thú mọi năm lâm vào chinh chiến cho hoàng thất bị thụ thương rất nhiều, nhưng mà hiện giờ tại được lực của miếng hỗn nguyên tố cốt đan đang từ từ hồi phục đến đỉnh trạng thái. Điều này đối với hoàng thất mà nói thì không thể nghi ngờ là chuyện vui rất đáng để ăn mừng.

Phía trên chân trời buông xuống quang hoa thanh sắc giăng co ước chừng đủ một giờ. Mà trong đoạn thời gian kia thì thể tích Hỗn Nguyên Tố Cốt Đan cũng rút nhỏ đi vài lần. Hiện nhiên, được lực trong đó phần lớn đều đã phát huy ra rồi.

Quang hoa thanh sắc buông xuống lần thứ hai giăng co nửa giờ rồi cục cũng bắt đầu yếu bớt. Mà phạm vi bao phủ của quang hoa cũng càng thêm thu nhỏ lại. Sau một lúc lâu, rốt cục tại một đạo buồn bực trầm thấp vang lên, hỗn nguyên tố cốt đan triệt để biến thành một đồng tro bụi, mà quang hoa kia cũng hoàn toàn tiêu tán... Đan dược tiêu thất, Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi linh hồn lực lượng đang khuếch tán, vỗ vỗ tay, cười nói với Gia Hình Thiên một bên: "Nó thương thể phần lớn đều đã khỏi hẳn, nghỉ ngơi một đoạn thời gian thì có thể hồi phục tới đỉnh trạng thái."

"Đa tạ Tiêu Viêm tiên sinh, ngày sau tiên sinh nếu có gì cần hỗ trợ mà nói thì cứ việc tới tìm ta. Chỉ cần trong khả năng có thể thì tất nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ." Nghe vậy, Gia Hình Thiên nhất thời kích động nói.

Khoát tay áo cười, Tiêu Viêm thản nhiên nói: "Hỗ trợ thì thật ra không cần, chỉ cần tràng đại quyết chiến hai ngày sau kia hoàng thất có thể dốc hết toàn lực là được."

"Đây là tự nhiên!" Gia Hình Thiên nghiêm mặt nói.

Trong lúc hai người Tiêu Viêm Gia Hình Thiên đang nói chuyện thì đôi mắt đang đóng chặt của U Hải Giao Long thú kia cũng bỗng nhiên mở ra. Một cỗ khí thể sắc bén từ trong cơ thể dũng mãnh bạo ra, cuối cùng bao phủ toàn bộ phía sau núi làm khiếp đảm vô số phi cầm điều thú... Cảm thụ

được cỗ khí thế hùng hậu của U Hải Giao Long thú này, Tiêu Viêm cũng gật đầu thoả mãn, thực lực như vậy thì cũng đáng giá cho hắn xuất thủ. Tuy nói thực lực hoàng thất cứ như vậy thì tất nhiên đại trưởng nhưng hi vọng lúc sau đừng tưởng có thể dựa vào tiền vốn này mà dao động. Hắn có thể làm cho thương thế của U Hải Giao Long thú khỏi hẳn thì tự nhiên cũng có biện pháp khiến nó lần thứ hai mất đi sức chiến đấu.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn đang ngửa mặt lên trời hống dài của U Hải Giao Long thú, khoe miệng Tiêu Viêm hơi nhếch lên một chút. Hiện giờ hắn tự nhiên biết phải giấu mọi việc, tuy rằng hắn hiện giờ ra tay có chút thủ đoạn nhưng muốn hoàng thất không thể lật lọng được thì chỉ có cách tốt nhất là dùng phương pháp như vậy. U Hải Giao Long thú đã hồi phục thực lực, như vậy thì chỉ cần chờ ngày mai Hải lão đem Phục Tử Linh Đan luyện hóa thì thực lực cũng khôi phục đỉnh. Như vậy thì có thể cùng Vân Lam Tông triển khai đại quyết chiến a...

-----oOo-----

Chương 695: Đại chiến đã tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi thương thế của U Hải Giao Long thú khỏi hẳn, hai ngày kế tiếp Tiêu Viêm thật ra nhàn nhã hơn rất nhiều. Tuy nói hai ngày sau cùng Vân Lam Tông đại chiến nhưng hôm nay hắn đã sớm an bài cường giả thỏa đáng cho nên thật ra cũng không có việc để làm.

Mà ở trong hai ngày này, hoàng thất, Công Hội Luyện Dược Sư, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, Mộc gia, gia tộc Nạp Lan đều bắt đầu điều động thế lực, đem cường giả rải bên ngoài đều chiêu tập quay về, vì đại chiến hai ngày sau mà hoàn thiện công tác chuẩn bị.

Mấy đại thế lực điều động quy mô lớn như vậy tự nhiên khó thoát khỏi quan tâm của ngoại giới. Bởi vậy, cũng vậy khiến một số cường giả cùng với một ít hạng người tâm tư mẫn tiệp đều có cảm giác liên tưởng đến cử động kiêu ngạo của Vân Lam Tông thời gian trước thì mơ hồ đoán ra một ít. Thế nhưng bởi việc này là sự tình rất hệ trọng khiến cho phần lớn mọi người đều ngậm miệng không nói gì, họ rất sợ trêu chọc tai họa bất ngờ.

Nhưng mà khiến mọi người nghi hoặc lại là thời điểm lúc mấy đại thế lực tại chung quanh chiêu tập cường giả thì Vân Lam Tông kia nhưng vẫn bình tĩnh như cũ. Tựa hồ cuồng phong bạo vũ tại bên ngoài cùng bọn chúng không có chút nào quan hệ.

Mà trong thời gian dư luận xôn xao này, thời gian như trăng trôi bóng nước. Tính thời gian hiện tại thì cự ly thời kì hai ngày quyết chiến kia đã chỉ còn có một đêm!

Tiêu phủ, hậu viện.

Tiêu Viêm đứng trên một lầu cao, ánh mắt đảo qua thành thị to lớn đèn đuốc sáng trưng, cuối cùng nhìn ngọn núi phía xa xôi ẩn dấu tại đêm tối, bàn tay trong tay áo không biết từ bao giờ đã nắm chặt lại. Ngày mai chính là lúc quyết chiến, lần đầu tiên hắn thất bại chạy trốn giống như chó nhà có tang, lúc này đây, kết cục sẽ như thế nào?

Khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt Tiêu Viêm di chuyển đi, nhìn về phía Tiêu phủ đang truyền đến âm thanh huấn luyện, chậm rãi thở ra một hơi. Tuy rằng hiện giờ Tiêu gia tộc nhân đều liều mạng tăng cường sức mạnh của chính mình nhưng an toàn Tiêu gia cùng ngày sau phát triển có thể hoàn toàn quyết định bởi tràng quyết chiến ngày mai. Nếu thắng, ngày sau Tiêu gia tự nhiên sẽ trở thành danh môn vọng tộc tại Gia Mã đế quốc, mà nếu thất bại thì chỉ sợ chân chính rơi vào nguy cơ hủy diệt. Cho nên, tràng quyết chiến ngày mai đối với Tiêu gia mà nói có tác dụng vô cùng quan trọng! Gió đêm thổi sợi tóc Tiêu Viêm, hắn đột nhiên mỉm cười, nghiêng đầu thản nhiên nói: "*Hai ngày này cũng không gặp thân ảnh của ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi đã đi.*"

Tiêu Viêm dứt lời, sau đó không gian đột nhiên ba động một hồi, chợt một thân ảnh xinh đẹp lãnh diễm chậm rãi hiện lên, đó là Mỹ Đổ Toa nữ vương.

Mỹ Đổ Toa xuất hiện nghe được lời nói của Tiêu Viêm, liếc mắt nhìn hắn, thanh âm không mặn không nhạt nói: "*Ngươi không đem "Phục Hồn Đan" cho ta mà cũng muốn ta ly khai?"*

"*Ngươi rất muốn giết ta?"* Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, nhìn gương mặt trang lãnh diễm động nhân kia, đột nhiên nói.

Vấn đề bất thành linh khiến thần sắc Mỹ Đỗ Toa chốc lát hơi đổi, chột sắc mặt lạnh lẽo, nói: *"Ngươi dùng thủ đoạn ti tiện đoạt thân thể trong sạch của ta chẳng lẽ còn không nên giết?"*

Tiêu Viêm mỉm cười, chậm rãi đến gần Mỹ Đỗ Toa, ánh mắt có phần nóng cháy đánh giá gương mặt vô cùng mịn màng lãnh diễm, cười nói: *"Chuyện này lúc đầu cũng không phải là ta mong muốn, lại nói tiếp ta cũng bị ép buộc. Đương nhiên, hiện tại ta nói cái gì thì ngươi đều cho rằng ta tìm có chối đấy. Về phần "Phục Hồn Đan", chỉ cần đến thời gian ước định thì ta tự nhiên sẽ vì ngươi luyện chế. Đến lúc đó đến tột cùng ăn hay không ăn cũng toàn bộ nhìn chính ngươi rồi."*

"Vì sao không ăn? Chỉ cần ăn "Phục Hồn Đan" thì linh hồn Thôn Thiên Mãng đối với ta không có ảnh hưởng gì nữa. Đến lúc đó giết ngươi tự nhiên không có chút nào chần chừ!" Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa đứng thẳng lên không chút do dự nói.

Nhìn thấy sắc mặt Mỹ Đỗ Toa lộ vẻ dứt khoát, Tiêu Viêm cười cười, nhẹ giọng nói: *"Thật là như vậy sao? Tuy rằng ngươi vẫn đều nói đối với ta ngươi không hạ được sát thủ là bởi vì linh hồn Thôn Thiên Mãng, đối với ngươi ta lại không tin đường đường là Mỹ Đỗ Toa nữ vương sẽ bị nó ảnh hưởng đến tình trạng loại này. Nếu ngươi trong tâm mà tồn tại sát tâm mà nói thì có rất nhiều cơ hội để hạ thủ."*

Hai con mắt hẹp dài đặc biệt đầy rẫy vẻ mỹ lệ yêu dị trên gương mặt lãnh diễm, nhất thời yêu khí dạt dào, Mỹ Đỗ Toa liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, cười lạnh nói: *"Lẽ nào ngươi còn tưởng rằng ta sẽ đối với ngươi có tình cảm khác phải không? Bản vương không như nhân loại nữ tử các ngươi, bị người chiếm thân thể sẽ từ từ trầm luân! Việc ngươi gây ra cho ta, chỉ khiến cừu hận chúng ta càng thêm mở rộng!"*

Tiêu Viêm buông tay không nói thêm ý kiến, đứng dựa vào cây cột, ánh mắt lười nhác nhìn phía Mỹ Đỗ Toa, một lát sau, đột nhiên nói: *"Thật muốn mạng ta thì kỳ thực cũng không cần chờ đến khi dùng "Phục Hồn Đan". Lần này cùng Vân Lam Tông quyết chiến ngay cả ta cũng không có phần nắm chắc. Nói không chừng vô ý một cái ta chết vào tay Vân Sơn thì đến lúc đó ngươi cũng được giải thoát rồi."*

Mi mắt như bức tranh hơi nhảy nhảy, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa lại vẫn lãnh đạm như cũ nói: *"Ngươi nếu thực sự chết vào tay Vân Sơn, ta sẽ cảm tạ hẳn."*

"Ha ha, hi vọng là như vậy." *Tiêu Viêm mỉm cười, khoát tay áo hướng về Mỹ Đổ Toa, nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa. Đi nghỉ ngơi trước, ngày mai đại chiến bắt đầu rồi, sinh tử thành bại thì trông chờ vào số mệnh thôi." Nói xong, hấn thân nhiên xoay người đi xuống thang lầu, chậm rãi tiêu thất trong ánh mắt của Mỹ Đổ Toa.*

Bóng lưng hấn dần dần tiêu thất, sự lạnh nhạt trên gương mặt Mỹ Đổ Toa mới chậm rãi tiêu tán. Thân hình lắc nhẹ, trong ánh mắt lộ ra vẻ lưỡng lự. Một lát sau, hóa thành một tiếng than nhẹ bao hàm tình cảm phức tạp quanh quẩn phía trên lầu các.

Hoàng Thành, trong một đại điện.

"Thái gia gia, mười vạn tinh nhuệ quân đội hoàng thất đã bố trí cách Vân Lam Sơn không xa, chỉ cần ngày mai bắt đầu đại chiến liền có thể phong tỏa cả tòa núi. Mà cường giả cao tầng, ngoại trừ thái gia gia cùng U Hải Giao Long thú còn hai Đẩu Hoàng ở ngoài và có ba gã Đẩu Vương hoàng thất ta bồi dưỡng nhiều năm. Từng này đã là lực lượng chủ yếu mà hoàng thất ta có thể xuất ra." *Dưới ngọn đèn dầu, mi mắt Yêu Dạ hơi cau lại, thấp giọng nói với Gia Hình Thiên.*

Gia Hình Thiên hơi gật đầu, tại thời khắc quan trọng bực này thì vị lão nhân bất phàm từng trải đời này nhìn qua cũng có vẻ hơi thấp thỏm. Lúc này đây, bọn họ đã đem đặt cược hết tất cả, chỉ cần làm sai một chuyện sẽ liên lụy toàn bộ hoàng thất.

"Người nói xem chúng ta lần này phân thắng có thể có bao nhiêu?" *Một lát sau, Gia Hình Thiên rút cục chậm rãi hỏi.*

"Thái gia gia không cần phải lo lắng. Hiện giờ liên minh chúng ta thực lực không hề thua kém Vân Lam Tông. Hơn nữa lão sư Tiêu Viêm tiên sinh lúc đó chẳng phải một cường giả Đẩu Tông sao. Trận đại chiến này tất nhiên sẽ là chúng ta thắng lợi." *Yêu Dạ mỉm cười nói, chỉ bất quá, nhìn qua dáng tươi cười có chút miễn cưỡng, cũng làm bại lộ thấp thỏm trong lòng.*

"Ai. Hi vọng là thế, lúc này đây, ta đã đem toàn bộ hoàng thất đặt cược rồi a..." *Gia Hình Thiên thở dài một tiếng, chậm rãi nói.*

Mẽ Đặc Nhĩ gia tộc. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Hải lão, tinh nhuệ trong tộc đã hoàn toàn chiêu tập đến, chỉ còn chờ ngày mai ra lệnh một tiếng là có thể cùng với mấy phương hội hợp, triển khai sinh tử đại chiến cùng Vân Lam Tông!" *Trong đại sảnh, Nhã Phi nhìn lão giả chấp tay đứng phía trước cửa sổ, mỉm cười nói.*

Nghe được thanh âm của Nhã Phi, Hải Ba Đông cũng xoay người trở lại, cười gật đầu, chợt thở dài một tiếng: "Vạn sự đều chuẩn bị, kế tiếp thì chỉ có nhìn xem trận đại chiến này lão Thiên đến tột cùng là ở phe nào đây."

Nhã Phi yên lặng gật đầu, trận đại chiến này quyết định sinh tử hai phương thế lực to lớn. Đại chiến loại này mà thất bại thì chỉ đợi rơi vào vạn kiếp bất phục mà thôi. Kết cục loại này không phải là trò đùa tầm thường như vậy.

Đôi mắt đẹp quét về phía ngoài cửa sổ, nhìn chỗ phương vị của Tiêu phủ, Nhã Phi hơi hơi mỉm cười, nàng đối với cái kia thanh niên thì luôn có lòng tin khó hiểu...

Tại cùng thời khắc, Luyện Dược Sư Công Hội, Mộc gia, Nạp Lan gia tộc... Tới nay, nhiều người không ngủ.

Khi những đám mây đầu tiên trên bầu trời bắt đầu được chiếu rọi bởi những tia nắng ban mai thì tại thời điểm này tại đế đô khổng lồ trên các con đường vắng vẻ đã bắt đầu xuất hiện không ít người.

Tiêu phủ, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng phía trên trên giường bỗng nhiên mở to hai mắt, thân hình chợt động, quý dị tiêu thất.

Tiền viện Tiêu phủ, lúc này nguyên bản vắng vẻ, hơn trăm hắc y nhân đang đứng thẳng, lặng ngắt như tờ, mùi máu tanh nồng nặc lượn lờ cùng một chỗ. Người nhất gan chỉ sợ vừa nhìn đã kinh động tâm phách.

Đứng phía trước hắc y nhân, chúng cường giả Lâm Diễm, Tử Nghiên, Âm Cốt lão đẳng cấp cũng đứng thẳng an tĩnh, một cỗ khí tức áp lực đặc biệt bao phủ cả sân.

"Các vị đã chuẩn bị tốt chưa?" *Bầu không khí an tĩnh đột nhiên bị một thanh âm cười nhu hòa đánh vỡ, một thân ảnh hắc bào đột nhiên hiện ở*

phía trên bậc thang, cười nói với mọi người phía dưới.

"Oanh!"

Hơn trăm hắc y nhân đều quỳ xuống đất chinh tề. Dù chưa nói ra thì thanh thế kia đã chứng tỏ sự sẵn sàng của bọn họ. Tiêu Viêm mỉm cười thoả mãn, con người đen kịt từ từ nảy lên tia lửa nhẹ cháy. Hôm nay, là lúc quyết một trận sinh tử. Trong ngực chiến ý dâng trào, phía sau Tiêu Viêm bích lục hỏa diễm hiện ra hơi rung lên, thân hình lao lên bầu trời, mạnh mẽ ngẩng đầu hét vang lên một tiếng. Tiếng huýt gió như sấm vang vọng khắp toàn bộ bầu trời trong thành thị, cuộn cuộn không ngớt, khiến vô số người chú ý.

Ngay sau khi tiếng huýt gió của Tiêu Viêm truyền ra, không lâu sau, các địa phương khác nhau trong đế đô cũng tung hô hưởng ứng rồi đột nhiên vang lên vài tiếng huýt gió, những tiếng huýt gió này đều bị đầu khí hùng hồn quanh quần không ngớt khắp mỗi ngõ ngách trong thành.

"Vân Lam Tông kiêu ngạo ương ngạnh, ý đồ phản quốc, hoàng thất liền trợ giúp Tiêu gia một tay, tiêu diệt phản loạn!"

"Mễ Đặc Nhĩ gia tộc nguyện trợ giúp một tay!"

"Luyện Dược Sư Công Hội nguyện trợ giúp một tay!"

"Mộc gia nguyện trợ giúp một tay!"

"Nạp Lan gia tộc nguyện trợ giúp một tay!"

Bị tiếng huýt gió vang lên tràn ngập hào khí từ khắp nơi kích thích, Tiêu Viêm tóc đen rối tung lỏa xỏa, tiếng cười như sấm khuếch tán, cổ hào khí lên đến tận trời, khiến tất cả mọi người trong thành đều là lâm vào hoảng sợ.

"Vân Lam Tông, Tiêu gia Tiêu Viêm, thảo phạt đến đây!"

-----oOo-----

Chương 696: Ngày đại hôn

Vân Lam Tông ngày hôm nay là một biển vui mừng nô nức. Đèn lồng màu đỏ tươi như làm đẹp cho ngọn núi không lồ này.

Đôi với Vân Lam Tông mà nói, hôn lễ của tông chủ Vân Vận là một chuyện cực kỳ trọng yếu. Hơn nữa người mà Vân Vận gả cho chính là người có danh vọng cực cao tại Vân Lam Tông, đan vương Cổ Hà. Bởi vậy, không thể nghi ngờ rằng đây là ngày náo nhiệt nhất của Vân Lam Tông trong nhiều năm qua.

Mà ở dưới loại vui mừng này, rất nhiều người đều đem những chuyện mưa gió bên ngoài quên đi. Trong mắt một số người, lấy thực lực hiện giờ của Vân Lam Tông tại Gia Mã đế quốc, cho dù thực sự là tất cả các thế lực của đế đô liên hợp lại cũng không có quá lớn tính uy hiếp tới đại tông môn này. Lý do của lòng tin này là bởi vì Vân Lam Tông của bọn họ có một gã Đẩu Tông cường giả duy nhất trong Gia Mã đế quốc, Vân Sơn!

Thanh âm vui mừng vang vọng toàn bộ Vân Lam Sơn từ sáng sớm. Mà khi ánh mặt trời chậm rãi mọc lên ở phía chân trời, không khí vui mừng kia càng thêm tràn ngập.

Vân Lam Tông, trong một ngôi đại điện chỉ có hai người ngồi trong đó. Mà hai người này bản thân đều có danh vọng lớn lao ở trong Vân Lam Tông. Ngồi ở vị trí trên cùng tự nhiên là Vân Sơn. Mà nhìn ở phía dưới, còn lại là nhân vật chính của hôn lễ ngày hôm nay, Cổ Hà!

"Ha ha, Cổ Hà! Ngày hôm nay qua đi thì người chính là người của Vân Lam Tông ta. Sau này, nếu cái khớp xương cốt già này của ta mất, sợ là Vân Lam Tông chỉ có thể dựa vào ngươi." Nghe được trận trận thanh âm vui mừng từ bên ngoài truyền đến, Vân Sơn nhìn Cổ Hà mỉm cười nói.

Nghe vậy, Cổ Hà vội vã khoát tay áo, cười nói: *"Tông chủ hiện giờ đã là đẩu tông cường giả, chính là lúc cường tráng nhất. Như thế nào lại nói những điều xấu này."*

Vân Sơn cười, ngón tay khô khe khẽ gõ lên mặt bàn. Ánh mắt liếc nhìn phía bên ngoài, cười nhạt nói: "Nếu như ta đoán không sai ma nói, Tiêu Viêm cái tên này hôm nay sẽ giết lên Vân Lam Tông. Cái tên tiểu tử kia

đối với Vận nhi vẫn là đặc biệt thêm muốn. Trước đây Vận nhi bị những lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt, cũng là làm một số chuyện lỗ mãng. Hiện giờ nghe được ta chấp nhận việc hôn sự này, dưới sự then quá mà hóa giận tất nhiên là sẽ tới phá hoại.

Ánh sáng trong mắt hơi lóe ra, một lát sau Cổ Hà thanh âm hạ xuống, nói: "Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào phá hoại hôn lễ của ta cùng với Vân Vận..."

"Ha ha, lấy danh vọng Đan vương Cổ Hà của người tại Gia Mã đế quốc. Nếu thật là bị người ta phá hủy hôn lễ thì thực sự là một chuyện mất mặt quá lớn." Nghe được Cổ Hà nói thế, Vân Sơn cười, trong thanh âm có chút ý giật dây.

"Tông chủ, hôm nay nếu đại hôn thuận lợi hoàn thành, còn xin nhờ tông chủ giải khai phong ấn trong cơ thể Vân Vận. Ta sẽ dẫn nàng đi ra ngoài một chút. Đến lúc đó nếu nghĩ thông suốt thì nàng có thể lý giải được khổ tâm của tông chủ đối với nàng. Cổ Hà cười cười, bất thành linh chuyển giọng, nói.

Vân Sơn vuốt chòm râu, gật đầu cười nói: "*Đây là đương nhiên! Nói thế nào thì nàng cũng là do một mình ta bồi dưỡng. Phong ấn nàng như vậy, ta cũng không chịu nổi.*"

Tuy rằng không biết rằng trong lời nói này của Vân Sơn cuối cùng là có bao nhiêu dối trá, nhưng Cổ Hà vẫn như cũ gật đầu cười, chấp tay nói lời cảm tạ.

"*Hôn lễ ngày hôm nay, người liền yên tâm đi. Ta đã làm ra ổn thỏa an bài. Chỉ cần tiểu tử Tiêu Viêm kia có gan xuất hiện, ta sẽ dùng mạng của hắn để làm quà mừng cho đại hôn của các người!*" Vân Sơn mỉm cười nói.

"*Đã như thế liền đa tạ đã bận tâm. Hôm nay bận rộn, ta cũng không tiện ở lại...*" Cổ Hà lần nữa nói lời cảm tạ. Sau khi nhìn thấy Vân Sơn gật đầu liền đứng dậy, chậm rãi rời khỏi đại điện.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Cổ Hà, ý cười trên khuôn mặt Vân Sơn cũng dần dần thu liễm. Ánh mặt của hắn mờ ảo, lạnh lùng tia sáng thần nhiên lướt qua.

"*Khắc khắc, không ngờ người vì mượn sức Cổ Hà, dĩ nhiên còn bỏ được,*

đem Vân Vân gả đi..." Không bao lâu sau khi Cổ Hà rời đi, cánh cửa chính đột nhiên không có báo trước mà đóng chặt lại. Một đoàn hắc vụ quỷ dị từ trong chỗ tối tăm của đại điện tỏa ra. Cuối cùng còn có một đạo tiếng cười từ đó truyền ra.

"Cổ Hà tại Gia Mã đế quốc có danh vọng không thấp. Lúc này đây, trước tiên liền khiến cho hắn cùng Tiêu Viêm đại chiến một phen. Đợi đến khi tình hình lưỡng bại câu thương, chúng ta ngồi làm ngư ông thủ lợi..." Vân Sơn cười lạnh nói.

"Như thế cũng không có sao! Nhưng mà người cũng đem tên Cổ Hà kia giết chết đi. Linh hồn lực lượng của tên kia không kém, chắc chắn lại là một cái linh hồn thể ưu tú. Khặc khặc..."

Vân Sơn nhướn mày, hiện giờ Cổ Hà là lục phẩm luyện dược sư, đối với Vân Lam Tông của hắn là có lợi cực lớn.

"Hắc, thế nào? Người còn không bằng lòng? Vân Sơn, Hồn điện chúng ta có thể cho người từ năm đó gần chết đến thực lực Đấu tông như hiện giờ thì cũng có thể cho người một lần nữa hai bàn tay trắng. Hiện tại tất cả của người đều là do Hồn Điện ban tặng. Nếu một ngày nào đó Hồn điện mất hứng, đem thu hồi những thứ này. Vậy... Khặc khặc!" Làm như nhận thấy Vân Sơn không muốn, nhất thời trong hắc vụ kia truyền ra một trận tiếng cười âm lệt.

Nghe thế, sắc mặt Vân Sơn khẽ biến, chợt cười gượng nói: "Vụ hộ pháp. Lời nói này... Hồn Điện có đại ân đối với ta, tự nhiên là ta không có khả năng quên. Ha ha! Nếu Hồn Điện có hứng thú đối với Cổ Hà, như vậy liền đợi sau khi mọi việc đều xong, thì bắt đi linh hồn hắn là được!"

"Vân Sơn tông chủ quả nhiên thức thời, không ủng hộ công Hồn điện chúng ta hết sức tài bồi. Hôm nay Vân Lam Tông của người có thể có thêm phiền toái không nhỏ. Bản thân người cũng chú ý nhiều một chút, đừng để lật thuyền trong mương..." Nghe được lời này, trong hắc vụ kia mới truyền ra một đạo âm lãnh tiếng cười.

"Đa tạ Vụ hộ pháp nhắc nhở. Về điểm ấy ta tự nhiên sẽ toàn bộ an bài xong..." Vân Sơn cười nói.

"Đã như thế thì hôm nay bản hộ pháp liền chờ xem một hồi trò hay đi. Hi

vọng người cũng đừng làm cho ta thất vọng!" Hắc vụ một hồi ba động, chợt dần dần trở nên hư ảo. Một lát hoàn toàn tan biến trong đại điện.

Nhìn hắc vụ kia tiêu tán gần như không còn. Da mặt Vân Sơn giật giật, trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan độc rồi cấp tốc biến mất.

Mặt trời từ từ lên cao ở phía chân trời, cuối cùng toàn bộ sự vui mừng của Vân Lam Tông cũng đạt đến đỉnh điểm. Vô số tiếng hoan hô hội tụ cùng một chỗ, xuyên thẳng chân mây.

Sân rộng không lồ được trang trí đâu đâu cũng là màu đỏ. Vân Lam Tông đệ tử thân mặc quần áo đỏ giống như thủy triều đỏ tràn ngập không gian.

Tại giữa sân rộng có một Hỷ đài không lồ đã sớm được dựng hoàn thành. Mà ở phía trên Hỷ đài, Vân Sơn ngồi ở vị trí đầu cao nhất. Hắn lúc này đang mang vẻ mặt tươi cười trò chuyện với các tân khách đến ăn mừng ở xung quanh. Lấy danh vọng của Cổ Hà tại Gia Mã đế quốc, hiện giờ tin tức đại hôn truyền ra, tự nhiên là có không ít cường giả đến chúc mừng.

Tại phía dưới Hỷ đài, Cổ Hà đã thay một thân bào phục màu đỏ tươi đẹp, cũng là vẻ mặt tươi cười chấp tay nói lời cảm tạ với người ăn mừng liên tiếp tiến đến ở xung quanh.

"Tân nương đến!"

Tại thời điểm mặt trời lên đến đỉnh đầu, rốt cuộc thì một thanh âm trong trẻo cũng vang lên tại sân rộng đang ồn ào không gì sánh được. Chợt vô số thanh âm hạ thấp xuống, từng ánh mắt nhìn đến chỗ phát ra thanh âm. Sau đó liền nhìn thấy một nữ tử mặc váy hồng màu đỏ, gương mặt bị mũ phượng che kín, trong vòng vây xung quanh của hơn mười thị nữ xinh đẹp, chúng tinh cùng nguyệt chậm rãi đi tới ở giữa sân rộng Hỷ đài.

Nhìn nhân vật xuất hiện cùng lúc với mặt trời kia, tiếng cười trong sân lại dày đặc thêm. Vô số người đều chấp tay chúc mừng Cổ Hà. Có thể lấy được một nữ tử ưu tú như vậy, cho dù người đó là Cổ Hà thì cũng làm cho không ít người cảm thấy hâm mộ.

Nhưng mà mọi người không nhìn thấy tân nương dưới sự nâng hạ của thị nữ đang từ từ đi tới, bước đi hiện ra một chút cứng đờ như con rối.

Cổ Hà mỉm cười, cảm ơn từng tân khách đến chúc mừng. Sau đó bước nhanh về phía tân nương, ánh mắt nhìn về khuôn mặt phía sau tấm màn, nhưng bởi vì bị che kín nên không nhìn thấy một chút biểu tình nào.

Sau khi tới bên cạnh thị nữ cầm hồng kết (quả cầu tròn kết bằng lụa đỏ, mỗi người nắm một đầu ấy), trong tay, đôi tân nhân (tân lang- tân nương) dưới vô số ánh mắt chậm rãi đi đến dưới Hỷ đài.

"Ha ha, hôm nay là đại hôn của ái đồ. Các vị không nề hà từ vạn dặm xa xôi mà đến, Vân Sơn cùng Vân Lam Tông hướng tới các vị nói một câu cảm tạ!" Trên Hỷ đài, Vân Sơn vẻ mặt tươi cười nhìn xuống phía dưới một đôi người ngọc, chợt ngẩng đầu lên hướng về vô số người trên sân rộng cười vang và nói.

Nghe được lời nói của Vân Sơn, nhất thời trong sân rộng vang lên từng đợt tiếng chúc mừng như thủy triều. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Vân Nhi là Vân Lam Tông tông chủ, địa vị hiển nhiên không thấp. Nhưng mà lấy thân phận, địa vị của Cổ Hà cũng tương xứng. Cho nên nói vậy cũng là môn đăng hộ đối." Vân Sơn tủm tỉm cười nói.

Dưới Hỷ đài, Cổ Hà mỉm cười đáp lời những tiếng chúc mừng xung quanh. Thỉnh thoảng liếc nhìn về phía tân nương từ sau khi xuất hiện không có nói lời nào, ý cười trên khuôn mặt không tự giác thoáng thu liễm. Trong mắt cũng xẹt qua một chút âm lãnh.

"Hôm nay, tại trước mặt chúng cường giả của Gia Mã đế quốc, lão phu tuyên bố mang ái đồ Vân Vân gả cho Cổ Hà!" Vân Sơn liếc nhẹ mắt nhìn Cổ Hà sắc mặt không quá đúng ở phía dưới, cười nói.

Nghe được tiếng cười kia của Vân Sơn, trên sân rộng kia lại một lần nữa bộc phát ra trận trận âm thanh. Vô số tiếng chúc mừng hướng về đôi tân nhân trước Hỷ đài.

Vân Sơn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua sắc trời, bàn tay vung lên, cười nói

"Giờ lành đã đến! Đại hôn bắt đầu!"

Giờ khắc này, bầu không khí vui mừng của toàn bộ Vân Lam Tông không

thể nghi ngờ là đã hoàn toàn đạt tới thời điểm cao nhất.

Mà chỉ một thoáng ngay sau đó, khi niềm vui bạo phát tận chân trời, một tiếng xé gió sắc nhọn đột nhiên vang vọng tại phía trên bầu trời. Chợt một đạo bóng đen đột nhiên thiểm lược không gian, bạo xạ về hướng Hỷ đài.

Tiếng xé gió bất ngờ xảy ra, thân ảnh dẫn đến ánh mắt chú ý. Giữa lúc mọi người kinh ngạc, Vân Sơn sắc mặt trầm xuống, thân hình chớp động đã xuất hiện ở dưới Hỷ đài. Kinh khí kinh khủng bạo dũng xuất ra, cuối cùng oanh kích thật mạnh trên bóng đen này.

"Keng!"

Âm thanh kim thiết chạm vào nhau vang lên, hắc ảnh bị Vân Sơn đẩy lùi, lượn một vòng giữa không trung rồi cuối cùng cắm thật mạnh trên mặt đất cứng rắn. Mọi người đảo mắt qua, nguyên lai là một thanh Hắc sắc trọng xích cực kỳ lớn.

"Ha ha! Vân Sơn tông chủ việc gì phải sốt ruột như vậy? Hôm nay rốt cuộc là Vân Lam tông làm chuyện vui hay là làm tang sự cho bản thân vẫn còn chưa có xác định cơ mà?"

Hắc xích rơi xuống đất, một tiếng cười trẻ tuổi trong trẻo cũng vang vọng phía chân trời.

Trả Lời Với Trích Dẫn

-----oOo-----

Chương 697: Trận chiến mười chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng cười hùng hồn kia vang vọng tại phía chân trời, vô số ánh mắt phía trên quảng trường trong nháy mắt nhìn lên, thấy được xa xa phía trên bầu trời, rất đông nhân ảnh xé gió mà đến, cuối cùng ùn ùn kéo đến huyền phù phía chân trời.

Đột nhiên xuất hiện một đám người, cũng khiến trên quảng trường có chút

xôn xao, bởi vì bọn họ phát hiện, nhân ảnh phía trên bầu trời đều đứng thẳng, phía sau đều có một đôi cánh đầu khí, nói như vậy, những người này, chí ít cũng là cường giả đấu vương giai biệt!

Nghĩ đến đây, không ít người trong lòng âm thầm hút một ngụm lương khí, từng thân ảnh trên bầu trời kia, ít cũng có hơn mười người, mà nhiều cường giả đấu vương như vậy, chỉ sợ lấy Vân Lam Tông thực lực, cũng chống không nổi sao?

Đang vui vẻ, sau khi Vân Sơn nghe được tiếng cười kia, sắc mặt chậm rãi âm trầm, ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như nhìn xuyên qua không gian nhìn thẳng tới hắc bào thanh niên trên bầu trời có bích lục Hỏa Dực chân động kia, thanh âm âm lãnh, vang vọng trên quảng trường.

"Ha hả, năm đó chó nhà có tang, cũng dám huênh hoang như vậy, Tiêu Viêm, ba năm trước, lão phu có thể buộc người chạy trốn giống như chó, ba năm sau, vẫn sẽ là kết cục như cũ!"

Thanh âm Vân Sơn cười nhạt, nhất thời trên quảng trường từng tiếng nói nhỏ khe khẽ vang lên kinh dị.

"Người đó là Tiêu Viêm? Năm đó người ở Tiêu gia bị Vân Lam Tông phát lệnh truy nã truy sát Tiêu Viêm?"

"Hắc hắc, ngoại trừ hắn còn có thể là ai? Hắn cùng với Vân Lam Tông có huyết cừu, năm đó bị truy sát ra đế quốc, ai đều không ngờ tới ba năm sau người đã trở lại, không chỉ có thực lực đại tăng, lại mang về không ít cường giả."

"Có người nói không lâu Vân Lam Tông phái cường giả đi bao vây tiểu trù Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, toàn bộ đều chôn vùi trong tay Tiêu Viêm, việc này nếu thật mà nói, người kia khó tránh khỏi quá kinh khủng đi sao?"

"Xem ra hôm nay Vân Lam Tông phiên phức không nhỏ a." "

"Hắc, kia cũng không nhất định, Vân Lam Tông có có thêm vị Vân Sơn này là cường giả đấu tông, thật muốn đánh, sợ rằng phần thắng của bọn Tiêu Viêm sẽ không cao."

Đối với phía dưới này nói nhỏ khe khẽ, Tiêu Viêm cũng nghe thấy được

một ít, cười cười, ánh mắt quét về phía Vân Sơn, nhãn thần lại nhin không được trở nên quyết liệt lên: "Vân Sơn con chó già, người hủy Tiêu gia ta, huyết cừu như vậy, nếu không lấy đầu chó trên người người xuống, sợ rằng khó thể bỏ qua!"

Vân Sơn với tư cách là tông chủ Vân Lam Tông nhiều năm, dám đảm đương trước mặt vô số người gọi chó này chó nọ, sợ cũng chỉ có một người Tiêu Viêm, bởi vậy, mặc dù là tính cách âm trầm, có thể thấy lúc này sắc mặt lão cũng không loại trừ có chút khó coi.

Sắc mặt khó coi rất nhiều, ánh mắt Vân Sơn cũng chậm rãi đảo qua phía trên đám đông nhân ảnh trên bầu trời kia, một lát sau, chăm chú nhìn vào trên khuôn mặt bọn người Gia Hình Thiên, lập tức cười nhạt một hồi: "Thế nào? Gia Hình Thiên, Pháp Mã, các người cũng đứng bên phía tiểu tử không biết trời cao đất rộng này sao?"

"Vân Sơn, mấy năm gần đây Vân Lam Tông người có dã tâm gì, đừng cho là ta không biết, muốn cho chúng ta ngồi chờ chết, thật dễ dàng như vậy sao?" *Nếu đã tới lúc này, Gia Hình Thiên tự nhiên cũng không kiêng kỵ Vân Sơn, bởi vậy - trong giọng nói, ý trào phúng rất đậm.*

"Ha ha, tốt, tốt, rất tốt!" *Nghe được lời này của Gia Hình Thiên, Vân Sơn nhất thời ngửa mặt lên trời cười to: "Không nghĩ tới bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử năm đó bị ta đuổi ra đế quốc đã trở lại, các người liền có lá gan như vậy, tốt, nếu tới, vậy hôm nay liền không cần rời đi rồi!"*

Vân Sơn cười to vừa dứt, Vân Lam Sơn không lò đột nhiên truyền ra từng tiếng huýt gió, chợt quang mang thiểm lược, từng cỗ khí thế trong tông hùng hồn phát ra mãnh liệt, chợt nhân ảnh bay lên trên bầu trời, đông đảo trưởng lão Vân Lam Tông đã đợi mệnh từ lâu, khắc này cũng hiện thân toàn bộ.

Nhìn thấy này trưởng lão Vân Lam Tông thoáng hiện ra, trên quảng trường lại xôn xao một hồi, nhìn bộ dáng này, một hồi đại chiến hôm nay tựa hồ không thể tránh được.

Dưới Hỷ đài, sắc mặt Cổ Hà sau khi bọn người Tiêu Viêm xuất hiện có chút khó coi, đặc biệt là lúc hắn phát hiện thời điểm thanh âm Tiêu Viêm vang lên, nữ tử toàn thân mặc một chiếc váy màu hồng bên cạnh đột nhiên run rẩy, một cỗ nộ hỏa không tên lại nhin không được dâng lên trong lòng,

vì sao, vì sao ngươi luôn luôn để ý tên tiểu tử này như thế?

"Tiêu Viêm, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, ngươi dẫn người tấn công Vân Lam Tông quấy rối, khó tránh cũng quá kiêu ngạo đi sao?" *Hít sâu một hơi, Cổ Hà mạnh mẽ ngẩng đầu, lớn tiếng quát dẹp đường.*

Tiêu Viêm nhìn nhạt liếc mắt Cổ Hà, ánh mắt lại không nhìn được dừng ở nữ tử bên cạnh ngay cả gương mặt đều che giấu bởi khăn hồng, nhìn sơ qua dáng người có chút quen thuộc uyển chuyển, khiến trong lòng hắn đang yên lặng nhìn không được run rẩy.

"Vân Lam Tông hủy ta Tiêu gia, vậy không kiêu ngạo? Vân Lam Tông mạnh mẽ tiêu diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, vậy không kiêu ngạo? Nếu Vân Lam Tông dám kiêu ngạo, ta đây Tiêu Viêm có gì không dám? Ta cùng với Vân Lam Tông có huyết cừu không chết không ngớt, hôm nay đến đây, chỉ vì chấm dứt ân oán!" *Ánh mắt băng lãnh bắn về phía Cổ Hà, trong thanh âm Tiêu Viêm, cũng mang vẻ cười nhạt nhè nhẹ.*

"Báo thù là giả, phá hoại hôn lễ, sợ mới là thật đi sao?" *Cổ Hà đối chọi gay gắt còn cười nhạt.*

"Hôn lễ? Tân nương đều là khôi lỗi bị người thao túng, loại hôn lễ này, còn có ý nghĩa gì?" *Tiêu Viêm cười một tiếng, nắm tay mạnh mẽ bắn ra, một lũ bích lục hỏa diễm như thiểm điện bắn xuống, thế nhưng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt tân nương toàn thân mặc quần áo hồng sắc, mà ngay thời điểm hỏa diễm gần đánh trúng người, một hắc mang nhìn nhạt đột nhiên từ trong cơ thể người sau này bay ra, cùng va chạm mãnh liệt một chỗ với hỏa diễm.*

"Thình thịch!"

Hai người vừa tiếp xúc, một hồi trầm thấp vang lên, một kinh phong khuếch tán ra, mà đứng mũi chịu sào là tân nương bị bức lui nhanh hai bước.

"Vân Vân!" *Thấy được tân nương lui về phía sau, Cổ Hà nhất thời quýnh quýnh lên, vừa muốn duỗi tay, dưới tấm khăn hồng liền truyền ra một giọng nói mơ hồ có chút trong trẻo nhưng ngôn ngữ lại lạnh lùng: "Ta không sao."*

Nhìn thấy tân nương này tự mình xuất hiện cất tiếng nói, trên quảng trường mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng có chút cảm giác được lúc trước không thích hợp lắm.

Tại dưới vô số ánh mắt nhìn kỹ, một đôi cánh tay nhỏ nhắn như ngọc từ trong tay áo bào lộ ra, tựa như chiếc khăn hồng trên đầu bị xé rách đi, mà theo khăn hồng cởi ra, hé ra gương mặt mỹ lệ trắng nõn như tuyết, xuất hiện trong ánh mắt mọi người, dung mạo quen thuộc đó là Vân Vận.

Vân Vận cởi bỏ khăn hồng, đôi mắt sáng hơi buông xuống, ánh mắt chuyển dời, nhưng lại thủy chung không nhìn về phía bầu trời, mà ở lúc nàng cúi đầu, trên bầu trời thanh âm quen thuộc kia khiến nàng khó có thể quên được, lại lần thứ hai mang theo ý cười nhạt vang lên.

Vân Sơn, vì mượn hơi cường giả, người vậy mà sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy, quả nhiên là một vị "Su phụ nhân từ" *nha!*

"Năm đó cho người may mắn chạy trốn, lần này, sau khi bắt được người, đầu tiên sẽ đem hàm răng người nhỏ xuống!" *Nghe được trong tiếng nói Tiêu Viêm châm chọc, da mặt Vân Sơn run lên run rẩy, trong mắt xẹt qua một hung mang, mà đang nói, lại trở nên bình thản.*

"Tông chủ, việc hôm nay cùng ta có quan hệ lớn lao, người này thỉnh giao cho ta!" *Nghe được Vân Sơn nổi giận, kia một bên Cổ Hà, sắc mặt chậm rãi tối lại nói.*

"Nga?" *Nghe vậy, vùng xung quanh lông mày Vân Sơn khẽ động, bàn tay khẽ vuốt chòm râu, làm như trầm ngâm nói:*

"Cổ Hà, người am hiểu, không phải là chiến đấu, không cần chấp nhặt cùng hắn, chờ ta bắt tiểu tử này, giao cho người xử lý cũng như nhau."

Cổ Hà lắc đầu, ánh mắt lại liếc mắt về cánh tay nhỏ nhắn đột nhiên nắm chặt lại của Vân Vận một bên, hít sâu một hơi, nói: "Ta nghĩ sẽ làm cho nàng biết, chỉ có ta, mới có thể xứng đôi cùng nàng!"

Nhìn thấy Cổ Hà kiên trì, Vân Sơn thoáng nhíu mày, lúc sau tựa hồ nghĩ ra mới miễn cưỡng gật đầu.

"Tiêu Viêm, hôm nay mặc kệ người là vì ai mà tới, bắt quá nhiều loạn hôn

lẽ ta lại là sự thực, nếu hiện tại ngươi thối lui, ta có thể xem như không có phát sinh qua, nếu là vẫn như cũ cố ý phá hoại, ta đây phải nói cho ngươi, Cổ Hà ta, không có phải như cây hồng mềm mại mặc cho ai muốn chạm là chạm! Thấy Vân Sơn gật đầu, Cổ Hà lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, lạnh lùng nói.

"Cổ Hà, ngươi." Nghe được Cổ Hà nói thế, gương mặt Vân Vận một bên nhất thời ngẩng lên, gấp giọng nói.

"Vân Vận, câm miệng!" Nhưng mà thanh âm Vân Vận vừa vang, một bên là khuôn mặt lạnh lẽo của Vân Sơn trầm xuống, quát mắng.

Nhìn Cổ Hà kia quả nhiên không nhịn được đứng ra, bọn người Gia Hình Thiên cũng vậy nhịn không được cau mày, hôm nay trên quảng trường có một ít cường giả cùng Cổ Hà có giao tình thâm hậu, nếu Cổ Hà nhúng tay, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn, nói như vậy, thực lực Vân Lam Tông không thể nghi ngờ liền mạnh hơn rất nhiều.

Hướng về bọn người Gia Hình Thiên khoát tay áo, ý bảo không cần lo lắng, ánh mắt Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Cổ Hà, trầm giọng nói: "Hôm nay là ân oán giữa Tiêu gia ta cùng Vân Lam Tông, bất luận kẻ nào gây trở ngại, Tiêu Viêm đều xem như là địch nhân, mặc dù ngươi là Cổ Hà, cũng không ngoại lệ chút nào!"

"Ha ha, tốt!" Nghe được lời này Tiêu Viêm, Cổ Hà cười nhạt một hồi, vai run lên, một đôi tử sắc Hỏa Dực hiện ra, Hỏa Dực rung lên, thân hình từ từ bay lên bầu trời, cuối cùng đứng đối lập Tiêu Viêm, cười lạnh nói: "Đã như vậy, liền động thủ đi, đối với ngươi là nhân tài kiệt xuất nhất mới xuất hiện tại Gia Mã đế quốc, ta cũng thật muốn thử xem, ngươi có thể mạnh tới mức nào?"

"Trong vòng mười chiêu, ngươi nếu không bại, Tiêu Viêm ta liền quay đầu ly khai, bất quá, nếu ngươi chống đỡ không được mười chiêu, việc phiền phức hôm nay giữa ta cùng với Vân Lam Tông, ngươi không được nhúng tay!" Liếc Cổ Hà trước mặt, Tiêu Viêm nở một nụ cười, lời nói ra lại kinh người.

Tiếng nói Tiêu Viêm vừa dứt, phía dưới trên quảng trường nhất thời nổi lên từng đợt xôn xao, ba năm thời gian này, Cổ Hà đã tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, toàn bộ Gia Mã đế quốc muốn tại hơn mười hiệp thắng hắn,

ngoại trừ Vân Sơn, sợ rằng không có người có tư cách này cùng thực lực, nhưng mà hiện tại, này nhìn thanh niên bất quá trên dưới hai mươi, vậy mà dám phóng cuồng vọng nói như vậy, mặc dù rất nhiều người đều biết thực lực Tiêu Viêm không thấp, có thể vẫn như cũ không nhìn được lắc đầu một hồi, người này, cũng thật quá tự đại."

Vân Vận cũng vậy bị lời nói Tiêu Viêm gây kinh ngạc, lập tức cánh tay nhỏ nhắn nhìn không được nắm chặt, người này, ba năm không thấy, thế nào lại hành động theo cảm tình chính mình?

Trên bầu trời, đối với ngôn ngữ Tiêu Viêm cuồng vọng như vậy, Cổ Hà cũng không giận dữ trái lại cười.

"Tốt, Cổ Hà ta liền cùng ngươi chiến đấu, tiếp ngươi mười chiêu! Ta thật ra muốn nhìn, ngươi có tư cách gì dám kiêu ngạo như thế?!"

-----oOo-----

Chương 698: Trận chiến 10 chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng cười hùng hồn kia vang vọng tại phía chân trời, vô số ánh mắt phía trên quảng trường trong nháy mắt nhìn lên, thấy được xa xa phía trên bầu trời, rất đông nhân ảnh xé gió mà đến, cuối cùng ùn ùn kéo đến huyền phù phía chân trời.

Đột nhiên xuất hiện một đám người, cũng khiến trên quảng trường có chút xôn xao, bởi vì bọn họ phát hiện, nhân ảnh phía trên bầu trời đều đứng thẳng, phía sau đều có một đôi cánh đấu khí, nói như vậy, những người này, chí ít cũng là cường giả đấu vương giai biệt!

Nghĩ đến đây, không ít người trong lòng âm thầm hút một ngụm lương khí, từng thân ảnh trên bầu trời kia, ít cũng có hơn mười người, mà nhiều cường giả đấu vương như vậy, chỉ sợ lấy Vân Lam Tông thực lực, cũng chống không nổi sao?

Đang vui vẻ, sau khi Vân Sơn nghe được tiếng cười kia, sắc mặt chậm rãi âm trầm, ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như nhìn xuyên qua không gian

nhìn thẳng tới hắc bào thanh niên trên bầu trời có bích lục Hỏa Dực chấn động kia, thanh âm âm lãnh, vang vọng trên quảng trường.

"Ha hả, năm đó chó nhà có tang, cũng dám huênh hoang như vậy, Tiêu Viêm, ba năm trước, lão phu có thể buộc người chạy trốn giống như chó, ba năm sau, vẫn sẽ là kết cục như cũ!"

Thanh âm Vân Sơn cười nhạt, nhất thời trên quảng trường từng tiếng nói nhỏ khe khẽ vang lên kinh dị.

"Người đó là Tiêu Viêm? Năm đó người ở Tiêu gia bị Vân Lam Tông phát lệnh truy nã truy sát Tiêu Viêm?"

"Hắc hắc, ngoại trừ hắn còn có thể là ai? Hắn cùng với Vân Lam Tông có huyết cừu, năm đó bị truy sát ra đế quốc, ai đều không ngờ tới ba năm sau người đã trở lại, không chỉ có thực lực đại tăng, lại mang về không ít cường giả."

"Có người nói không lâu Vân Lam Tông phái cường giả đi bao vây tiểu trù Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, toàn bộ đều chôn vùi trong tay Tiêu Viêm, việc này nếu thật mà nói, người kia khó tránh khỏi quá kinh khủng đi sao?"

"Xem ra hôm nay Vân Lam Tông phiền phức không nhỏ a."

"Hắc, kia cũng không nhất định, Vân Lam Tông có có thêm vị Vân Sơn này là cường giả đấu tông, thật muốn đánh, sợ rằng phần thắng của bọn Tiêu Viêm sẽ không cao."

Đối với phía dưới này nói nhỏ khe khẽ, Tiêu Viêm cũng nghe thấy được một ít, cười cười, ánh mắt quét về phía Vân Sơn, nhãn thần lại nhin không được trở nên quyết liệt lên: *"Vân Sơn con chó già, người hủy Tiêu gia ta, huyết cừu như vậy, nếu không lấy đầu chó trên người người xuống, sợ rằng khó thể bỏ qua!"*

Vân Sơn với tư cách là tông chủ Vân Lam Tông nhiều năm, dám đảm đương trước mặt vô số người gọi chó này chó nọ, sợ cũng chỉ có một người Tiêu Viêm, bởi vậy, mặc dù là tính cách âm trầm, có thể thấy lúc này sắc mặt lão cũng không loại trừ có chút khó coi.

Sắc mặt khó coi rất nhiều, ánh mắt Vân Sơn cũng chậm rãi đảo qua phía

trên đám đông nhân ảnh trên bầu trời kia, một lát sau, chăm chú nhìn vào trên khuôn mặt bọn người Gia Hình Thiên, lập tức cười nhạt một hồi: "*Thế nào? Gia Hình Thiên, Pháp Mã, các người cũng đứng bên phía tiểu tử không biết trời cao đất rộng này sao?*"

"*Vân Sơn, mấy năm gần đây Vân Lam Tông người có dã tâm gì, đừng cho là ta không biết, muốn cho chúng ta ngồi chờ chết, thật dễ dàng như vậy sao?*" Nếu đã tới lúc này, Gia Hình Thiên tự nhiên cũng không kiêng kỵ Vân Sơn, bởi vậy - trong giọng nói, ý trào phúng rất đậm.

"*Ha ha, tốt, tốt, rất tốt!*" Nghe được lời này của Gia Hình Thiên, Vân Sơn nhất thời ngửa mặt lên trời cười to: "*Không nghĩ tới bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử năm đó bị ta đuổi ra để quốc đã trở lại, các người liền có lá gan như vậy, tốt, nếu tới, vậy hôm nay liền không cần rời đi rồi!*"

Vân Sơn cười to vừa dứt, Vân Lam Sơn không lộ đột nhiên truyền ra từng tiếng huýt gió, chợt quang mang thiểm lược, từng cỗ khí thế trong tông hùng hồn phát ra mãnh liệt, chợt nhân ảnh bay lên trên bầu trời, đông đảo trường lão Vân Lam Tông đã đợi mệnh từ lâu, khắc này cũng hiện thân toàn bộ.

Nhìn thấy này trường lão Vân Lam Tông thoáng hiện ra, trên quảng trường lại xôn xao một hồi, nhìn bộ dáng này, một hồi đại chiến hôm nay tựa hồ không thể tránh được.

Dưới Hỷ đài, sắc mặt Cổ Hà sau khi bọn người Tiêu Viêm xuất hiện có chút khó coi, đặc biệt là lúc hắn phát hiện thời điểm thanh âm Tiêu Viêm vang lên, nữ tử toàn thân mặc một chiếc váy màu hồng bên cạnh đột nhiên run rẩy, một cỗ nộ hỏa không tên lại nhin không được dâng lên trong lòng, vì sao, vì sao người luôn luôn để ý tên tiểu tử này như thế?

"*Tiêu Viêm, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, người dẫn người tấn công Vân Lam Tông quá rồi, khó tránh cũng quá kiêu ngạo đi sao?*" Hít sâu một hơi, Cổ Hà mạnh mẽ ngẩng đầu, lớn tiếng quát dẹp đường.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt Cổ Hà, ánh mắt lại không nhin được dừng ở nữ tử bên cạnh ngay cả gương mặt đều che giấu bởi khăn hồng, nhìn sơ qua dáng người có chút quen thuộc uyển chuyển, khiến trong lòng hắn đang yên lặng nhin không được run rẩy.

"Vân Lam Tông hủy ta Tiêu gia, vậy không kiêu ngạo? Vân Lam Tông mạnh mẽ tiêu diệt Mễ Đặc Nhĩ gia tộc, vậy không kiêu ngạo? Nếu Vân Lam Tông dám kiêu ngạo, ta đây Tiêu Viêm có gì không dám? Ta cùng với Vân Lam Tông có huyết cừu không chết không ngớt, hôm nay đến đây, chỉ vì chấm dứt ân oán!" Ánh mắt băng lãnh bắn về phía Cổ Hà, trong thanh âm Tiêu Viêm, cũng mang vẻ cười nhạt nhè nhẹ.

"Báo thù là giả, phá hoại hôn lễ, sợ mới là thật đi sao?" Cổ Hà đối chọi gay gắt còn cười nhạt.

"Hôn lễ? Tân nương đều là khô lồi bị người thao túng, loại hôn lễ này, còn có ý nghĩa gì?" Tiêu Viêm cười một tiếng, nắm tay mạnh mẽ bắn ra, một lũ bích lục hỏa diễm như thiểm điện bắn xuống, thế nhưng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt tân nương toàn thân mặc quần áo hồng sắc, mà ngay thời điểm hỏa diễm gần đánh trúng người, một hắc mang nhàn nhạt đột nhiên từ trong cơ thể người sau này bay ra, cùng va chạm mãnh liệt một chỗ với hỏa diễm.

"Thành thịch!"

Hai người vừa tiếp xúc, một hồi trầm thấp vang lên, một kinh phong khuếch tán ra, mà đứng mũi chịu sào là tân nương bị bức lui nhanh hai bước.

"Vân Vân!" Thấy được tân nương lui về phía sau, Cổ Hà nhất thời quỳnh quang lên, vừa muốn đuổi tay, dưới tấm khăn hồng liền truyền ra một giọng nói mơ hồ có chút trong trẻo nhưng ngôn ngữ lại lạnh lùng: "Ta không sao."

Nhìn thấy tân nương này tự mình xuất hiện cất tiếng nói, trên quảng trường mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng có chút cảm giác được lúc trước không thích hợp lắm.

Tại dưới vô số ánh mắt nhìn kỹ, một đôi cánh tay nhỏ nhắn như ngọc từ trong tay áo bào lộ ra, tựa như chiếc khăn hồng trên đầu bị xé rách đi, mà theo khăn hồng cởi ra, hé ra gương mặt mỹ lệ trắng nõn như tuyết, xuất hiện trong ánh mắt mọi người, dung mạo quen thuộc đó là Vân Vân.

Vân Vân cởi bỏ khăn hồng, đôi mắt sáng hơi buông xuống, ánh mắt chuyển dời, nhưng lại thủy chung không nhìn về phía bầu trời, mà ở lúc

nàng cúi đầu, trên bầu trời thanh âm quen thuộc kia khiến nàng khó có thể quên được, lại lần thứ hai mang theo ý cười nhạt vang lên.

Vân Sơn, vì mượn hơi cường giả, người vậy mà sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy, quả nhiên là một vị "*Sư phụ nhân từ*" nha!

"Năm đó cho người may mắn chạy trốn, lần này, sau khi bắt được người, đầu tiên sẽ đem hàm răng người nhỏ xuống!" Nghe được trong tiếng nói Tiêu Viêm châm chọc, da mặt Vân Sơn run lên run rẩy, trong mắt xẹt qua một hung mang, mà đang nói, lại trở nên bình thản.

"Tông chủ, việc hôm nay cùng ta có quan hệ lớn lao, người này thỉnh giao cho ta!" Nghe được Vân Sơn nổi giận, kia một bên Cổ Hà, sắc mặt chậm rãi tối lại nói.

"Nga?" Nghe vậy, vùng xung quanh lông mày Vân Sơn khẽ động, bàn tay khẽ vuốt chòm râu, làm như trầm ngâm nói:

"Cổ Hà, người am hiểu, không phải là chiến đấu, không cần chấp nhận cùng hắn, chờ ta bắt tiểu tử này, giao cho người xử lý cũng như nhau."

Cổ Hà lắc đầu, ánh mắt lại liếc mắt về cánh tay nhỏ nhắn đột nhiên nắm chặt lại của Vân Vận một bên, hít sâu một hơi, nói: "Ta nghĩ sẽ làm cho nàng biết, chỉ có ta, mới có thể xứng đôi cùng nàng!"

Nhìn thấy Cổ Hà kiên trì, Vân Sơn thoáng nhíu mày, lúc sau tựa hồ nghĩ ra mới miễn cưỡng gật đầu.

"Tiêu Viêm, hôm nay mặc kệ người là vì ai mà tới, bất quá nhiều loạn hôn lễ ta lại là sự thực, nếu hiện tại người thoái lui, ta có thể xem như không có phát sinh qua, nếu là vẫn như cũ cố ý phá hoại, ta đây phải nói cho người, Cổ Hà ta, không có phải như cây hồng mềm mại mặc cho ai muốn chạm là chạm!" Thấy Vân Sơn gật đầu, Cổ Hà lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, lạnh lùng nói.

"Cổ Hà, người." Nghe được Cổ Hà nói thế, gương mặt Vân Vận một bên nhất thời ngẩng lên, gấp giọng nói.

"Vân Vận, câm miệng!" Nhưng mà thanh âm Vân Vận vừa vang, một bên là khuôn mặt lạnh lẽo của Vân Sơn trầm xuống, quát mắng.

Nhìn Cổ Hà kia quả nhiên không nhìn được đứng ra, bọn người Gia Hình Thiên cũng vậy nhìn không được cau mày, hôm nay trên quảng trường có một ít cường giả cùng Cổ Hà có giao tình thâm hậu, nếu Cổ Hà nhúng tay, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn, nói như vậy, thực lực Vân Lam Tông không thể nghi ngờ liền mạnh hơn rất nhiều.

Hướng về bọn người Gia Hình Thiên khoát tay áo, ý bảo không cần lo lắng, ánh mắt Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Cổ Hà, trầm giọng nói: "Hôm nay là ân oán giữa Tiêu gia ta cùng Vân Lam Tông, bất luận kẻ nào gây trở ngại, Tiêu Viêm đều xem như là địch nhân, mặc dù ngươi là Cổ Hà, cũng không ngoại lệ chút nào!"

"Ha ha, tốt!" Nghe được lời này Tiêu Viêm, Cổ Hà cười nhạt một hồi, vai run lên, một đôi tử sắc Hỏa Dực hiện ra, Hỏa Dực rung lên, thân hình từ từ bay lên bầu trời, cuối cùng đứng đối lập Tiêu Viêm, cười lạnh nói: "Đã như vậy, liền động thủ đi, đối với ngươi là nhân tài kiệt xuất nhất mới xuất hiện tại Gia Mã đế quốc, ta cũng thật muốn thử xem, ngươi có thể mạnh tới mức nào?"

"Trong vòng mười chiêu, ngươi nếu không bại, Tiêu Viêm ta liền quay đầu ly khai, bất quá, nếu ngươi chống đỡ không được mười chiêu, việc phiền phức hôm nay giữa ta cùng với Vân Lam Tông, ngươi không được nhúng tay!" Liếc Cổ Hà trước mặt, Tiêu Viêm nở một nụ cười, lời nói ra lại kinh người.

Tiếng nói Tiêu Viêm vừa dứt, phía dưới trên quảng trường nhất thời nổi lên từng đợt xô xao, ba năm thời gian này, Cổ Hà đã tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, toàn bộ Gia Mã đế quốc muốn tại hơn mười hiệp thắng hắn, ngoại trừ Vân Sơn, sợ rằng không có người có tư cách này cùng thực lực, nhưng mà hiện tại, này nhìn thanh niên bất quá trên dưới hai mươi, vậy mà dám phóng cuồng vọng nói như vậy, mặc dù rất nhiều người đều biết thực lực Tiêu Viêm không thấp, có thể vẫn như cũ không nhìn được lắc đầu một hồi, người này, cũng thật quá tự đại.

Vân Vận cũng vậy bị lời nói Tiêu Viêm gây kinh ngạc, lập tức cánh tay nhỏ nhắn nhìn không được nắm chặt, người này, ba năm không thấy, thế nào lại hành động theo cảm tình chính mình?

Trên bầu trời, đối với ngôn ngữ Tiêu Viêm cuồng vọng như vậy, Cổ Hà

cũng không giận dữ trái lại cười.

"Tốt, Cổ Hà ta liền cùng ngươi chiến đấu, tiếp ngươi mười chiêu! Ta thật ra muốn nhìn, ngươi có tư cách gì dám kiêu ngạo như thế?!"

-----oOo-----

Chương 699: Chiến Cổ Hà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tiếng cười phẫn nộ của Cổ Hà hạ xuống, bầu không khí trên trời nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm vậy mà lại nói ra như vậy, sắc mặt của nhóm người Gia Hình Thiên đều có chút biến sắc. Tuy nói thực lực của Tiêu Viêm bây giờ tăng mạnh, nhưng nghĩ rằng trong mười chiêu đánh bại Cổ Hà, trong đó cũng có tính phiêu lưu không nhỏ. Hôm nay các thế lực đoàn kết xông lên Vân Lam Tông, chủ ý chính là một tiếng trống làm hăng hái tinh thần đem toàn quân tiêu diệt. Huống chi hiện giờ mười vạn quân của hoàng thất chỉ sợ cũng bắt đầu vây quanh chân núi rồi. Trong thời điểm quyết định thế này, nếu Tiêu Viêm có sai lầm gì làm cho Cổ Hà chống đỡ được mười chiêu. Lẽ nào nói... lại làm cho thế tiến công đã chuẩn bị từ lâu đều dừng lại sao?

Nói như thế cũng có phần đùa giỡn đi! Nếu hôm nay lui lại, sợ rằng ngày thứ hai, Vân Lam Tông sẽ dốc hết lực lượng. Sau đó một đám tìm tới cửa.

Thấy được sắc mặt của nhóm người Gia Hình Thiên, Tiêu Viêm khoác tay áo. Đôi cánh lửa màu bích lục phía sau hơi chấn động. Một cỗ nóng cháy dị thường khiến mọi người bên cạnh có cảm giác cả người nóng bỏng. Khuôn mặt tuổi trẻ bình thản lúc này làm cho nhóm người Gia Hình Thiên mới thoáng bình phục được một chút tâm tình.

"Yên tâm đi! Lấy huyết cừu giữa ta và Vân Lam Tông tất nhiên là sẽ không hành động theo cảm tính. Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi nói.

Nghe vậy, mọi người hai mắt nhìn nhau. Thấy hắn kiên trì như thế cũng không nói thêm cái gì nữa. Cho dù như thế nào mà nói, đối với Tiêu Viêm

hiện giờ bản thân bọn họ cũng ôm vài phần tin tưởng. Hơn nữa bọn họ cũng rõ ràng tính tình của Tiêu Viêm, tất nhiên cũng biết hắn sẽ không làm ra cái gì ngu ngốc trong trường hợp này.

"Tiêu Viêm, cẩn thận một chút. Cổ Hà đã tiến vào Đấu Hoàng giai biệt. Hơn nữa hắn cũng nắm trong tay một loại hoá diễm đặc biệt lợi hại. Mặc dù không tính là dị hoá nhưng uy lực cũng không thể khinh thường." Pháp Mã trầm giọng nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt liếc nhìn đôi cánh tử hoả ở phía sau Cổ Hà. Chỉ cần không phải là dị hoá thì đối với hắn cũng không có quá lớn tính uy hiếp.

Đem sự tình dặn dò xong, nhóm người Gia Hình Thiên chần chờ một chút, sau đó chậm rãi tản ra. Để lại cho hai người một cái không gian rộng rãi trên bầu trời.

Mà theo mọi người thối lui, tiếng nói thâm thì dưới sân rộng cũng yếu bớt rất nhiều. Đối với sự trở về cường thế của người thanh niên Tiêu Viêm này, tuy rằng gần đây nhất mấy ngày tin tức cũng đã truyền khắp Gia Mã đế quốc nhưng có rất nhiều người ở đây chưa từng tận mắt nhìn thấy tràng chiến đấu dường như là áp đảo ở đế đô kia. Bởi vậy, khi nghe được Tiêu Viêm dĩ nhiên đồng dạng tuyên bố trong vòng mười chiêu đánh bại Cổ Hà, không ít người đều là ôm tâm lý thờ ơ lạnh nhạt. Mà một ít cường giả có giao tình không nhạt với Cổ Hà lại không khỏi trào phúng lắc đầu. Người này tuy rằng thực lực mạnh nhưng đến cùng cũng chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa đầy cuồng vọng a... Vân Sơn lần thứ hai xoay người ngồi lên vị trí đầu, con mắt nhìn hai người trên bầu trời. Khoé miệng nhếch lên một mặt cười nhỏ rất âm hiểm. Hắn đã sớm biết, Cổ Hà sẽ nhẫn không xuống khẩu khí này mà ra tay. Tuy rằng ước định mười chiêu kia có chút ngoài dự liệu của hắn. Bất quá, nói như thế cũng sẽ làm Cổ Hà chân chính xuất ra toàn lực. Đến lúc đó cho dù hắn bị bại bởi Tiêu Viêm thì cũng có thể khiến người kia chịu một ít thương tổn.

Dưới Hỷ đài, Vân Vận cũng không nhìn được gương đôi mắt sáng xinh đẹp nhìn hắc bào trên bầu trời. Nàng có cảm giác một loại khí phách khó có thể lay chuyển. Kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, so với ba năm trước đây thiếu một chút non nớt, nhiều thêm một chút nội liễm thành thục. Hiển nhiên, trong ba năm thời gian này, tên thiếu niên năm đó đã chân chính hoàn toàn lột xác.

Từ người yếu lột xác thành cường giả! Phía trên bầu trời, tại thời điểm nhóm người Gia Hình Thiên rời khỏi, bầu không khí đột nhiên trở nên gay gắt. Cổ Hà ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mặt Tiêu Viêm. Ba năm trước đây, cái tên hắc bào thanh niên này chỉ có thể tranh phong cùng đệ tử của hắn. Nhưng mà ba năm sau, cư nhiên dám có gan hạ mười chiêu chỉ ước trước mặt hắn. Biến hoá như vậy đúng là cách biệt trên trời dưới đất.

"Hôm nay, ở trước mặt nàng, ta sẽ đánh bại ngươi!" *Cổ Hà chậm rãi nói, mà theo thanh âm vừa hạ xuống, một cỗ tử sắc đấu khí vô cùng cường hãn từ trong thân thể bạo dũng tràn ra. Đấu khí bám vào bên ngoài cơ thể, bốc lên không ngớt, giống như đoàn đoàn tử sắc hoả diễm thực chất phóng ra nhiệt độ nóng cháy.*

Liếc mắt nhìn Cổ Hà sắc mặt u ám, thanh âm của Tiêu Viêm vẫn như cũ không có bao nhiêu ba động: "Ngươi cố ý để Vân Sơn sai sử, tự nhiên ta đây cũng sẽ không lưu tình."

"Vậy muốn xem ngươi có tư cách này không đã." Cổ Hà cười giận, bàn tay nắm chặt. Đấu khí ba động một hồi, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu tím đậm trên tay. Xung quanh trường kiếm, ngọn lửa bốc cháy hùng hực.

Tiêu Viêm cười một tiếng, bàn tay hướng về phía dưới chỗ mặt đất cách xa đó. Chợt năm ngón tay bỗng nhiên nắm chặt. Mà theo đó, thanh trọng xích màu đen cắm nghiêng trên mặt đất nhất thời bạo lực ra, cuối cùng hóa thành một đạo bóng đen vụt qua, trở lại trong tay Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Xem được Tiêu Viêm trong lúc lơ đãng lộ ra chiêu này, không ít người trong sân rộng đều là kinh hô một tiếng. Có thể khống chế vũ khí ở cự ly xa xôi như vậy yêu cầu phải có độ chính xác đối với khống chế đấu khí phải rất chính xác. Không nghĩ tới tuổi Tiêu Viêm như vậy đã có thể khống chế được đấu khí như thế.

"Mười chiêu!" *Trọng xích nâng lên chỉ hướng Cổ Hà, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.*

Khuôn mặt hơi giật giật. Lúc này Cổ Hà không nói thêm lời vô ích. Trường kiếm hỏa diễm màu tím mạnh mẽ rung lên, năng lượng hùng hồn

ba động khiến cho không khí bị chấn động tản mát ra từng hồi gợn sóng.

"Ít nói lời thừa, ra tay thật sự đi!" Thân hình có chút hạ xuống, hai mắt Cổ Hà mạnh mẽ mở to. Một tiếng quát chói tai, đôi cánh tử hỏa ở phía sau bỗng nhiên rung lên. Trong nháy mắt thân hình hóa thành một bóng tím, nhanh như chớp bắn mạnh về hướng Tiêu Viêm.

Thân ảnh chợt hiện trên bầu trời, mũi kiếm sắc bén dưới sự hiệp trợ của đầu khí hùng hồn dễ dàng phá không. Trong chớp mắt thời gian, mũi kiếm kia liền đã tới trước ngực của Tiêu Viêm.

"Keng!"

Bóng đen chợt hiện, trọng xích cực lớn hiện lên trước người một cách quỷ dị, giống như một khối thuẫn bài thật dày dễ dàng ngăn đỡ được tử hỏa trường kiếm sắc bén kia.

Kiếm cùng xích va chạm, một cỗ kinh phong sắc bén từ chỗ giao tiếp khuyếch tán ra, đem không gian chấn động xuất hiện từng đợt sóng không khí.

"Xuy xuy!" Một chiêu không có kết quả, cổ tay của Cổ Hà rung lên, trường kiếm sắc bén giống như độc xà quỷ dị nhanh chóng chuyển hướng. Trọng kiếm đang quét ngang bỗng nhiên chuyển thành một nhát đâm.

"Đinh!" Trường kiếm sắc bén vừa vượt qua trọng xích, một ngón tay thon dài nhanh chóng hiện ra. Một đạo kinh phong cực kỳ chính xác đánh lên phía trên thân kiếm, đem kiếm bắn ngược ra. Cùng lúc đó trọng xích giờ lên, trực tiếp đập về phía trước mặt Cổ Hà.

Thân hình hơi nghiêng dễ dàng tránh thoát được công kích của Tiêu Viêm. Trong mắt Cổ Hà chợt hiện lên một tia lệ mang. Đầu khí trong cơ thể tuôn ra, thân kiếm tuôn ra một trận rung động quỷ dị. Mà theo thân kiếm không ngừng run rẩy, trong nháy mắt từng đạo tàn ảnh hiện lên trước người.

"Thiên diễm kiếm cương!"

Bóng kiếm ùn ùn kéo đến. Chỉ là trong mấy cái hô hấp đã hiện lên khắp trước người Cổ Hà. Cánh tay rung lên, tử hỏa trường kiếm từng đợt từng đợt bạo xuất. Chợt vô số tàn ảnh kia như nước lũ bắn mạnh về hướng đầu

của Tiêu Viêm.

Kiểm ảnh nóng cháy tràn ngập trong ánh mắt của Tiêu Viêm. Vô số đạo tàn ảnh kia tuy rằng hư hư huyền huyền nhưng lực lượng mang theo vẫn như cũ là không thể khinh thường. Nếu tùy ý đón nhận mà nói, kiếm quang đích thực giấu trong tàn ảnh trong nháy mắt sẽ bất ngờ xuất hiện làm kẻ khác khó lòng phòng bị

Chỉ cần nhìn kiếm pháp đấu kỹ như vậy là có thể nhìn ra bản lĩnh của Cổ Hà quả thật là cường giả tầm thường không thể so sánh. Hơn nữa đấu kỹ kia lại được gia trì bởi tử hỏa, uy lực lại càng thêm mạnh mẽ. Bởi vậy Cổ Hà vừa ra chiêu này thì ở phía dưới, trên sân rộng vang lên từng đạo âm thanh trầm trầm khen ngợi. Mà thần sắc của nhóm người Gia Hình Thiên nhện không được có chút khẩn trương.

So sánh với những người khác mừng vui cùng lo lắng, tâm cảnh của Tiêu Viêm lại chưa từng có chút ba động nào. Ánh mắt bình tĩnh nhìn bóng kiếm nóng cháy đang ùn ùn kéo đến kia, trọng xích trong tay lập tức chậm rãi vẽ lên một cái độ cong huyền ảo. Cánh tay rung rung, thân xích mang theo một tầng hắc ảnh mơ hồ nhẹ nhàng đâm ra. Tuy rằng nhìn như không mang theo lực lượng nhưng mơ hồ ở giữa trọng xích pháp lại lộ ra một cỗ như sóng to ngoài biển rộng, thế tiến công sắc bén từng đợt nối tiếp từng đợt.

"Xuy! Khuê!" Trong nháy mắt, trọng xích vẽ lên độ cong huyền ảo xen lẫn cùng vô số bóng kiếm kia. Tại một lát lúc này, bóng kiếm đột nhiên bộc phát ra kinh khí cường hãn. Nhưng mà mặc kệ bóng kiếm kia nhiều như thế nào cũng không thể đột phá được giới hạn do trọng xích vũ động, theo một loại tiết tấu chậm rãi kỳ dị tạo ra. Trông như vậy tựa giống như mưa tên ùn ùn kéo đến gặp phải sóng to cuồn cuộn trong biển rộng. Mặc kệ mũi tên nhiều như thế nào cũng đều bị sóng to nuốt gọn.

Cảm thụ được lực đạo kỳ dị truyền ra từ trên trọng xích của đối phương, sắc mặt Cổ Hà hơi đổi. Hắn có thể cảm giác được thân kiếm của mình giấu trong tàn ảnh kia đang từ từ bị kéo lại gần trọng xích.

"Tiểu tử này, quả nhiên có một chút quý môn đạo!" Trong lòng chuyển qua một ý niệm, hai cánh tay Cổ Hà rung lên. Trong nháy mắt, một bóng kiếm tách rời đông đảo tàn ảnh, trực tiếp đâm tới về hướng ngực của Tiêu Viêm.

Nhưng mà bóng kiếm vừa hiện thân, trọng xích đang vũ động theo một loại tiết tấu kỳ dị kia bỗng nhiên tăng mạnh tốc độ. Chợt một cổ hấp lực bạo dũng xuất hiện, kéo lệch phương hướng công kích của trường kiếm kia.

Thế tiến công của trường kiếm bị lệch, Cổ Hà cả kinh! Vừa muốn có hành động thì trước mặt bỗng nhiên chợt hiện bóng đen. Một chưởng ấn mang theo kinh khí kinh khủng hung hăng vỗ lại. Xem thế tiến công của đối phương, Cổ Hà cũng không có chút nào chịu lui bước. Sắc mặt lạnh lẽo, đầu khí trên lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ, chợt cũng không khách khí đi tới đối chọi lại chưởng ấn của Tiêu Viêm.

"Thình thịch!"

Hai chưởng vỗ vào nhau, nổ vang kinh khủng bạo phát ở phía trên bầu trời. Chợt hai bóng người đều bắn ra.

Một bước lại, thân hình ổn định, Tiêu Viêm lắc lắc cổ tay ngẩng đầu mỉm cười nhìn Cổ Hà kia bay ngược hơn mười thước. Trải qua giao phong vừa rồi, hắn đã dò xét rõ ràng. Thực lực hiện giờ của Cổ Hà hẳn là ở vào khoảng ba sao Đẩu Hoàng. Lý do có thể bởi vì tử hỏa kia mà sức chiến đấu có thể so sánh cùng bốn đến năm sao Đẩu Hoàng.

"Tiêu Viêm, lúc trước chúng ta đã giao thủ tám chiêu." Cổ Hà cũng vỗ đôi cánh tử hỏa trụ lại thân hình. Cảm thụ được bàn tay kia vậy mà có cảm giác chết lặng, hắn ngẩng đầu lên cười nhạt một tiếng.

Ngắn ngủi chớp mắt thời gian đã giao thủ tám chiêu. Mà nhìn tình hình chiến đấu này, hai bên rõ ràng không phân biệt được cao thấp. Từ tình huống như vậy mà xem, lúc trước mười chiêu chi ước theo lời nói đồng dục của Tiêu Viêm đơn giản chỉ là chuyện đùa mà thôi.

Thanh âm Cổ Hà không hề che giấu. Bởi vậy, trong lúc nhất thời ở trên sân, sắc mặt của mọi người đều trở nên có chút đặc sắc. Một ít người lại cười xuy ra tiếng. Người này quả nhiên chỉ là một tên mao đầu tiêu tử ý vào một điểm thực lực liền cuồng vọng kiêu ngạo.

Nghe được những lời nói thì thầm khe khẽ ấy, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn về mặt cười nhạt của Cổ Hà. Tiện tay khẽ động đem huyền trọng xích thu hồi,

cười nhạt nói.

"Còn có hai chiêu, việc gì phải vui vẻ sớm như vậy? Trong vòng hai chiêu, giải quyết người vậy cũng đủ rồi!"

-----oOo-----

Chương 700: Bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được Tiêu Viêm nói thế, Cổ Hà nhất thời cười nhạt. Tử hỏa trường kiếm trong tay bị chặn lại dĩ nhiên cũng theo đó tiêu tán. Ngắc đầu lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm nói: *"Ta ngược lại muốn nhìn xem trong vòng hai chiêu người làm thế nào để có thể đánh bại ta."*

Tiêu Viêm cười, đầu khí trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt, từng đợt từng đợt lực lượng hùng hồn tràn ngập mỗi một ngõ ngách trong thân thể. Loại trạng thái này hầu như khiến Tiêu Viêm trong lúc giở tay nhắc chân đó là có thể bộc phát lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Đối với trong cơ thể Tiêu Viêm đột nhiên cuộn trào lên mãnh liệt đầu khí, Cổ Hà cũng phát hiện, lập tức sắc mặt hơi ngưng trọng. Đầu khí trong cơ thể cũng bắt đầu toàn lực khởi động. Tại đây, dưới sự chú ý của các cường giả đến từ bốn phương tám hướng ở Gia Mã đế quốc, nếu hôm nay hắn thật sự bại trong vòng mười chiêu với Tiêu Viêm thì khi đó danh vọng của hắn sẽ bị đả kích có chút nghiêm trọng. Hơn nữa quan trọng nhất chính là hắn sẽ mất hết mặt mũi ở trước mặt Vân Vận. Chuyện này đối với hắn mà nói tuyệt đối là không thể khoan nhượng được. Vì vậy, cho dù là đem hết toàn lực cũng nhất định phải đỡ được công kích tiếp theo của Tiêu Viêm.

Trong lòng quyết tâm, trong mắt Cổ Hà cũng là xẹt qua một đạo lệ mang. Năm ngón tay gấp lại hình thành một cái trảo hình kỳ dị, trong lòng bàn tay tử sắc hỏa diễm như ẩn như hiện tựa hồ như chuẩn bị cái gì.

Trên bầu trời hai người đột nhiên đều lâm vào yên lặng khiến cho toàn trường chú ý. Nhất là những người thực lực không kém đều có thể cảm thụ được cỗ đầu khí dâng trào càng thêm hùng hồn trong cơ thể hai người. Hiển nhiên có thể nhận thấy rõ ràng, một đợt giao tranh kế tiếp sợ rằng sẽ

kịch liệt trước đó chưa từng có. Mà một lần này cũng sẽ làm sáng tỏ hôm nay, đến cuối cùng là Tiêu Viêm cuồng vọng vô tri hay là thực lực bản thân của Cổ Hà kém cỏi.

Cảm thụ được từng đợt chấn động hùng hồn dũng mãnh phát ra từ hai người trên bầu trời kia, không ít người đều trở nên yên lặng, sắc mặt cũng một mảnh ngưng trọng chờ đợi. Đấu Hoàng cường giả mạnh mẽ va chạm như thế này tại Gia Mã đế quốc cũng khó có thể nhìn thấy!

Phía trên Hỷ đài, Vân Sơn yên ổn ngồi trên thủ tọa, ngón tay khô héo nhẹ nhàng gõ vào lưng ghế dựa. Con ngươi híp lại cũng tập trung vào hai người trên bầu trời. Lấy nhãn lực phong phú của hắn tự nhiên là có thể từ sự giao phong như chớp lúc trước của hai người mà nhìn được ra đẳng cấp Tiêu Viêm kỳ thực vẫn còn chưa chân chính đột phá tới Đấu Hoàng.

Có thể bởi vì công pháp cùng với những nguyên do khác mà sức chiến đấu của hắn lại đủ để có thể so với Đấu Hoàng cường giả. Nhưng mà chỉ bằng vào điều này mà muốn trong vòng mười chiêu đánh bại Cổ Hà không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Lúc đầu ở đế đô có thể đánh chết nhiều cường giả của Vân Lam Tông như vậy hẳn là có thêm sự trợ giúp của cái linh hồn thể gọi là Dược Trần trong cơ thể hắn.

Còn tưởng sau một năm có thể có bao nhiêu tiến bộ, hóa ra vẫn chỉ có thể mượn lực lượng của người khác. Thật đúng là đã đánh giá cao hắn rồi! Khóe miệng nhếch lên một mặt âm lãnh cùng khinh thường. Trong mắt Vân Sơn hiện lên sự lạnh lẽo, thấp giọng nói: *"Nếu như bản lĩnh của ngươi chỉ có như thế này. Bản tông không thể không nói cho ngươi. Kết cục lúc này đây của ngươi sẽ so với ba năm trước càng thêm thê thảm."*

Đối với lời nói nhỏ của Vân Sơn, Tiêu Viêm tất nhiên là không nghe thấy. Vào lúc đấu khí trong cơ thể càng thêm dâng trào, hắn cũng chậm rãi mở đôi mắt đang khép hờ, ánh mắt nhìn về phía Cổ Hà nghiêm chỉnh chờ đợi cách đó không xa, nhàn nhạt cười. Phía trên lòng bàn chân đột nhiên hiện lên một tầng ánh sáng bạc rực rỡ.

Theo ánh sáng bạc hiện lên, thân ảnh của Tiêu Viêm trong nháy mắt rung lên, quỷ dị biến mất trong một tiếng sấm trầm thấp.

Thân ảnh Tiêu Viêm đột ngột tiêu thất làm cho toàn trường kinh hô. Về mặt của đông đảo cường giả đều khiếp sợ. Bọn họ đều phát hiện thân ảnh

Tiêu Viêm biến mất mà bọn họ dĩ nhiên không có một chút cảm ứng nào cả. Tốc độ như vậy quả thực đáng sợ giống như quỷ mị khó lòng phòng bị.

Cũng trong lúc này, lông mày của Vân Sơn cũng hơi giật giật. Tốc độ mà Tiêu Viêm bày ra làm cho hắn giật mình.

Đối với Tiêu Viêm đột nhiên biến mất, khẩn trương nhất tự nhiên là Cổ Hà. Bất quá kinh nghiệm chiến đấu của hắn không ít, bởi vậy sau một thoáng cả kinh thì linh hồn lực lượng cũng nhanh chóng từ mi tâm khuếch tán ra. Linh hồn nhận biết lực giống như mạng nhện giăng đầy một vùng trời.

"Đi ra cho ta!"

Linh hồn nhận biết vừa sử dụng ra, Cổ Hà cười nhạt một tiếng. Đôi cánh tử hỏa ở phía sau rung lên, thân mình nhanh như chớp bắn mạnh về một nơi cách đó không xa ở phía trước người. Kinh phong bén nhọn trên đôi tay gấp lại thành trảo mơ hồ đợi phát

Song trảo sắc bén hung hăng chụp vào một nơi nào đó trong không gian. Nhưng mà trảo phong còn chưa tới, không gian đã hơi ba động. Một thân hắc bào quỷ dị xuất hiện.

Hắc bào vừa hiện lên, hai tay đã kết ra một đạo Thủ ấn kỳ dị, mồm miệng cũng như ếch xanh phùng má. Hình dạng như thế khiến cho Cổ Hà lộ vẻ sợ hãi cả kinh, muốn lác mình tránh lui. Trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một đạo lãnh ý, một cỗ đầu khí hùng hồn tụ tại yết hầu bỗng nhiên chọt hét ra.

Sư tử hổ báo toái kim ngâm!

"Hống!"

Thanh âm hổ rống giống như kinh thiên phích lịch bỗng nhiên vang vọng trên bầu trời. Trong giây lát bạo phát ra sóng âm kinh khủng khiến cho vô số cường giả không kịp phòng ngự, hai tai choáng váng.

Mà những đệ tử thực lực yếu kém của Vân Lam Tông thì đầu óc mê muội, có người còn trực tiếp bị chấn đến hôn mê bất tỉnh. Tại thời điểm sóng âm cuồng mãnh bất thành linh nổ vang, Cổ Hà ở gần trong gang tấc bị ảnh hưởng mạnh nhất. Bởi vậy, mặc dù hắn có thực lực mạnh mẽ nhưng thời

khắc này cũng có chút thất thần.

Thất thần chỉ trong chốc lát cũng đủ làm cho đầu khí trong cơ thể bị lâm vào kiềm hãm.

Loại thất thần này chỉ duy trì khoảng một cái hô hấp thì Cổ Hà đã nhanh chóng hoàn hồn. Ngay sau khi hoàn hồn, chuyện thứ nhất Cổ Hà làm đó là điên cuồng thôi động đầu khí trong cơ thể sau đó dừng mảnh như thủy triều hướng đến song trào. Hẳn rất rõ ràng trong lúc cường giả giao tranh, chỉ thất thần chốc lát cũng sẽ dẫn đến kết quả thất bại.

Mà lấy nhãn lực cùng tâm kế của Tiêu Viêm tất nhiên là không có khả năng tùy tiện buông tha cho loại sơ hở này. Vì thế chuyện đầu tiên hẳn làm sau khi hoàn hồn là liệu mạng một phen.

Bởi vì từ trước đã sớm có sự chuẩn bị nên lúc này đây triệu hoán đầu khí gần như là ngay lập tức. Ngay lập tức song trào của Cổ Hà đã được bao phủ một lớp tử sắc hỏa diễm cực kỳ dày đặc. Hỏa diễm bốc lên, cuối cùng hội tụ thành một con ưng tím cực kỳ to lớn, mơ hồ trong đó còn có tiếng ưng kêu truyền ra.

Tại lúc tử sắc hỏa diễm trong lòng bàn tay Cổ Hà ngưng tụ thành hình thì một kích cuối cùng của Tiêu Viêm cũng nhanh chóng hoàn thành. Lực sắc hỏa diễm bao quanh trên song quyền cùng thân thể, hùng hực thiêu đốt. Lực lượng của Lưu ly liên tâm hỏa tại giờ phút này hoàn toàn hiện ra. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Tử ưng phân!"

Cảm thụ được năng lượng kinh khủng ngưng tụ phía trên nắm tay của Tiêu Viêm, Cổ Hà quát ra một tiếng chói tai. Tử ưng phỉ trên song trào trong nháy mắt bành trướng, hóa thành một thân ảnh khổng lồ bao trùm thân ảnh của Cổ Hà. Chợt tiếng ưng đề vang lên, đôi cánh to lớn rung lên, Cổ Hà một trào hung hăng đánh tới Tiêu Viêm phía xa xa.

Song trào đi qua, không gian kịch liệt chấn động, giống như gợn nước không ngừng khuếch tán.

Trong mắt Tiêu Viêm hỏa ưng to lớn nhanh chóng phóng đại. Sau nháy mắt, thân hình Tiêu Viêm cuối cùng cũng có hành động. Dưới sự công

kích cường hãn đến trước mặt, hãn lui lại nửa bước, cổ chân hơi nhích, lục sắc hỏa diễm phía trên song quyền đột nhiên bắt đầu áp súc một cách nhanh chóng.

Chỉ trong mấy cái hô hấp, Bích lục hỏa diễm vốn cực kỳ sáng ngời đã bị áp súc thành một tầng giống như niêm dịch, thậm chí có diễm còn như rắn lại. Tầng vật chất kỳ dị này cũng giống như niêm dịch Bích lục bao quanh nắm tay của Tiêu Viêm.

Liếc mắt nhìn niêm dịch dị dạng xuất hiện do Lưu Ly liên tâm hỏa cực độ áp súc, Tiêu Viêm hít sâu một hơi. Đây là hãn ngẫu nhiên mới phát hiện loại đặc thù vật chất này. Loại vật chất do Lưu Ly liên tâm hỏa áp súc ra có thể ở trong nháy mắt đem lực lượng của nó bạo phát hoàn toàn.

Bất quá loại này áp súc cũng không dễ dàng. Lấy năng lực hiện giờ của Tiêu Viêm cũng chỉ có thể miễn cưỡng đem nắm tay của mình bao trùm. Nếu là muốn bao trùm toàn thân thì không biết là cần đạt tới mức độ nào. Nếu thật sự có thể làm được như thế sợ rằng Tiêu Viêm tùy ý xông tới cũng đều mang theo lực phá hoại đáng sợ.

Ngảng đầu nhìn tử ưng khổng lồ kia đã gần trong gang tấc, Tiêu Viêm cười cười nhìn về phía Cổ Hà sắc mặt lạnh lùng đang ở trong tử ưng. Chợt nắm ngón tay nắm chặt, nắm tay được bao phủ bởi niêm dịch xanh biếc không hề hoa lệ ngay lập tức đập tới tử ưng khổng lồ kia.

Một quyền này không có nửa phần kỹ xảo đáng nói. Dưới con mắt nhìn chăm chăm của vô số người, cái này cứ như là Tiêu Viêm giơ lên nắm đấm, lấy một loại tư thái không sợ chết chính diện va chạm cùng tử ưng khổng lồ do Cổ Hà biến ra.

Loại va chạm trực tiếp không hề cân sức làm vô số người âm thầm lắc đầu. Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, quá mức hấp tấp.

Mà đối với loại va chạm này, ngay cả Vân Vận cũng nhìn không được cắn chặt môi đỏ mọng, cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng rung lên trong tay áo. Một kích này của Cổ Hà ngay cả nàng cũng cảm thấy một loại áp bách khó có thể nói rõ.

Khác với ánh mắt tiếc nuối của toàn trường, từ đầu đến cuối Vân Sơn vẫn cười nhạt, ánh mắt nhìn đến tầng niêm dịch hơi mỏng màu Bích lục bao

quanh nắm tay của Tiêu Viêm liền hiện lên một chút ngưng trọng.

Hắn không ngờ rằng thực lực của Tiêu Viêm ngay cả Đấu Hoàng cũng không đến cư nhiên có thể mang năng lượng áp súc đến mức độ như thế này. Dưới sự chú ý của những ánh mắt xung quanh, nắm tay không được tính là cường tráng của Tiêu Viêm rốt cục cũng va chạm với cự ung do Cổ Hà biến ra. Giây lát, khắp nơi đều lâm vào yên tĩnh.

"Một chiêu cuối cùng!"

Tại lúc quyên trao va chạm, Cổ Hà thấy Tiêu Viêm mở miệng cùng với một tia cười lạnh trên khóe miệng. Mơ hồ trong lúc đó hắn nghe thấy được lời nói từ trong miệng, truyền ra lời nói.

Lời nói vừa hạ xuống, Cổ Hà còn không kịp có một chút phản ứng. Trong giây lát, một cỗ năng lượng kinh khủng uy áp linh hồn dững mãnh như thủy triều từ trong nắm tay của Tiêu Viêm toát ra.

Cỗ lực lượng đáng sợ này cho dù lấy năng lực của Cổ Hà cũng đột nhiên lui lại.

"Oành!"

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa như sấm kêu vang vọng trên bầu trời. Cho dù là ở ngoài trăm dặm cũng có thể nghe được rõ ràng.

-----oOo-----

Chương 701: Giết không tha

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc tiếng sấm vang lên rung chuyển cả trời xanh, trên quảng trường, vô số người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, xu thế của ngọn lửa màu tím đã lan rộng ra, cả bầu trời rộng lớn đều chìm ngập trong khói lửa, mà ở trung tâm của biển lửa màu tím, hiện lên một ngọn lửa màu xanh biếc xinh đẹp dị thường, mặc cho ngọn lửa màu tím tấn công như thế nào, đều không suy chuyển.

Sau chừng mấy hơi thở, ngọn lửa kỳ dị màu xanh biếc đột nhiên rung lên, chọt một con lốc lửa mãnh liệt bùng phát từ trong ngọn lửa màu xanh, mà hề trong phạm vi của ngọn lửa màu xanh, ngọn lửa màu tím giống như băng tuyết gặp phải dầu sôi, nhanh chóng lụi tàn, căn bản không phải là đối thủ của ngọn lửa xanh biếc kia.

Ngọn lửa xanh biếc lúc đầu chỉ rộng có vài thước, sau đó bành trướng trong nháy mắt, chỉ trong một lát, cả bầu trời tràn ngập ngọn lửa màu tím đều bị xua tan, thôn phệ đi...

"Rắc rắc!"

Lúc ngọn lửa màu tím bị thôn phệ hết, nhân ảnh giấu mình trong đó rốt cuộc hiện ra, lực lượng khủng bố bộc phát trong nháy mắt vừa rồi tất cả đều đánh vào trên thân thể nọ, ngay lập tức, hấn phun ra một ngụm máu đỏ sẫm dưới ánh mắt quan sát của mọi người, thân thể hấn vô lực như điều đứt dây, rơi từ trên trời xuống.

Dưới vô số ánh mắt rúng động, bóng người nhanh chóng rơi xuống phía dưới, lúc còn cách mặt đất mấy chục thước thì mới được Vân Sơn khuôn mặt âm trầm vung tay áo bảo lên, dùng nhu kinh đỡ lấy, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Người rơi xuống đất là Cổ Hà, khuôn mặt hấn đã tái nhợt đi, khóe miệng vương vết máu, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, lúc trước Tiêu Viêm bộc phát ra lực lượng khủng bố ra sao, hấn là người biết rõ nhất, hấn căn bản không có khả năng chống lại, thậm chí, sau khi phát ra thế công, hấn nhận thấy được Tiêu Viêm đã âm thầm thu bớt một phần kinh khí, nếu không, hôm nay nếu hấn có thể giữ được một mạng này, sợ rằng cũng rơi vào cảnh trọng thương.

Tùng ánh mắt xung quanh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cổ Hà, nhất thời không gian im lặng như tờ, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ, thực tế này vẫn làm cho bọn họ như cũ khó có thể chấp nhận được.

Một tiểu bối chỉ chừng hai mươi tuổi, trong mười chiêu ngắn ngủi, đã đánh bại một gã cường giả Đấu Hoàng, loại thực lực đáng sợ này thật sự làm cho người ta có cảm giác khó mà tin được.

Tùng ánh mắt kinh ngạc dừng trên người Cổ Hà. Trong chốc lát, không

hẹn cùng chuyển hướng lên bầu trời, giờ phút này, ngọn lửa màu xanh biếc tràn ngập trên bầu trời đã tiêu tán, một thanh niên mang hắc bào với đôi hỏa dục xanh biếc hoa lệ ở sau lưng thông dong đứng đó, phong phạm của cường giả hiện rõ.

Tại một nơi trên bầu trời, đám người Gia Hình Thiên sau khi nhìn một chiêu cuối cùng đả bại Cổ Hà, rút cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm, cùng liếc mắt nhìn nhau, âm thầm cắn lưỡi. Người kia quả thực khủng khiếp, một kích bạo phát kinh khủng lúc trước, ở đây, chỉ sợ chỉ có Hải Ba Đông cùng Gia Hình Thiên mới có thể ngăn chặn.

"Hiện giờ Cổ Hà bị đánh bại, vậy lại giảm đi một mối họa lớn, lấy tính tình của hắn, trước mặt nhiều người như vậy đáp ứng khiêu chiến của Tiêu Viêm, chắc sẽ không lật lọng." Hải Ba Đông lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói.

"Đúng, bất quá trước phen đại chiến, Tiêu Viêm lại có chút hao tổn, cũng may người này có không ít đan dược, tốc độ khôi phục đấu khí hơn xa người bình thường, nếu không, đến lúc đại chiến cùng Vân Sơn sợ là có chút không ổn." Gia Hình Thiên gật gật đầu nói, lúc trước hắn thấy Tiêu Viêm sau khi đánh bại Cổ Hà liền đưa mấy mai đan dược vào miệng mình.

"Đợi lúc đại chiến nổ ra, các ngươi ngăn các trưởng lão Vân Lam Tông lại, tuyệt đối không để cho bọn chúng tạo thành trận thế hợp kích, nếu không chỉ sợ sẽ có rắc rối không nhỏ, về phần Vân Sơn thì cứ theo lời của Tiêu Viêm đã nói, giao cho hắn đối phó." Ánh mắt Hải Ba Đông chậm rãi quét qua Vân Lam Tông phía dưới, nhìn về chỗ các trưởng lão Vân Lam Tông huyền phù, trầm giọng nói.

"Để hắn một mình đối phó Vân Sơn.... Không sợ có chút nguy hiểm sao?" Phó hội trưởng của luyện dược sư công hội Mễ Thước Nhĩ chần chờ một chút nói.

"Yên tâm, đừng quên Tiêu Viêm còn có vị lão sư thân bí kia tương trợ. Hơn nữa nếu đến lúc bất đắc dĩ, lúc đó vẫn còn ta cùng với Gia lão đầu, Hải giao thú cũng sẽ nhanh chóng gia nhập, trợ giúp hắn một tay, lấy thực lực của mấy người chúng ta, cho dù là Vân Sơn, cũng có sức chống cự một hồi." Ánh mắt Hải Ba Đông liếc về Vân Sơn đang đứng tại trên đài quảng trường, chậm rãi nói.

"Lúc đại chiến bắt đầu, ta sẽ phát tín hiệu, đến lúc đó, mười vạn đại quân dưới núi do Yêu Dạ đích thân chỉ huy sẽ lập tức tấn công lên núi!" Gia Hình Thiên gật gật đầu, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Hải Ba Đông khẽ gật đầu, con mắt chăm chú tập trung vào Vân Sơn, cười lạnh nói: *"Kế tiếp, liền giám sát chặt chẽ lão già khôn kiếp này..."*

Trên sân rộng, Cổ Hà với khuôn mặt tái nhợt, sau khi thất thần một lát, trong mắt mới chậm rãi khôi phục lại thần thái, nhìn lên thân hình cao lớn của thanh niên mang hắc bào trên bầu trời, cười một cách cay đắng.

"Ngươi đã thắng!"

Nghe được chính miệng Cổ Hà nhận thua, trên sân rộng im lặng như tờ. Bọn họ có thể tưởng tượng đến, thất bại lần này có đả kích như thế nào với Cổ Hà.

"Việc hôm nay giữa ngươi và Vân Lam Tông, ta sẽ không nhúng tay vào." Cổ Hà cười một cách chán nản, chợt ánh mắt chuyển về hướng Vân Vận đang đứng dưới đài, thân thể khẽ rung lên, bộ áo cưới được chế tác hoàn mỹ bị rách từng đường, cuối cùng hóa thành mảnh vụn rơi xuống đất.

"Vân Vận, có lẽ sự lựa chọn của ngươi không hề sai, ta thật sự không bằng hắn..."

Nhìn nụ cười cay đắng của Cổ Hà, Vân Vận chỉ biết im lặng. Cổ Hà vốn là người có ngạo khí, có thể làm cho hắn nói ra những lời này, có thể tưởng tượng bị Tiêu Viêm đả bại đã đả kích hắn nặng nề như thế nào, nhưng mà dưới tình huống này, nàng cũng không biết nên nói gì mới tốt, một lúc sau, mới nhẹ giọng hỏi: *"Ngươi không sao chứ?"*

"Không có gì nghiêm trọng..." Cổ Hà khoát tay áo, chợt ngẩng đầu lên nhìn Vân Sơn đang đứng trên đài, chấp tay nói: *"Vân Sơn tông chủ, hôm nay Cổ Hà thất thủ, tất nhiên phải thực hiện lời hứa, không hề nhúng tay vào chuyện của song phương, còn hôn lễ này, thỉnh tông chủ hủy bỏ đi, cáo từ!"*

Dứt lời, Cổ Hà cũng không nhìn qua sắc mặt khó coi của Vân Sơn, dưới vô số ánh mắt soi mói của mọi người, xoay người bước nhanh ra khỏi Vân

Lam Tông.

Theo bóng dáng Cổ Hà chậm rãi biến mất, trên quảng trường cũng vang lên vô số tiếng xô xao bình luận, một ít cường giả được Cổ Hà mời đến, sau khi tự liếc nhau một cái, cùng nở nụ cười khô, nếu chính chủ đã bỏ đi rồi, bọn họ tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa gì, giao tình của bọn họ với Cổ Hà không cạn, nếu Cổ Hà nhờ bọn họ xuất thủ tương trợ, bọn họ tất nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng hiện giờ Cổ Hà bị bại lại không có nửa câu oán hận, bọn họ tự nhiên cũng không thể cường hoành ra tay, hơn nữa, nếu như bọn họ phải ra đối đầu, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ chuốc lấy nhục, ngay cả thực lực cao như Cổ Hà cũng bại trong vòng mười chiêu của Tiêu Viêm, huống chi là bọn họ?

Nếu Cổ Hà đã đi, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục lưu lại, mặc dù họ đối với đại chiến khủng bố sắp bùng phát trên Vân Lam Sơn cực kỳ mong đợi. Nhưng bọn họ không phải là đứa ngốc, nếu bị dây vào trong đại chiến này, chỉ sợ lại mang đến tai họa...

Bởi vậy, sau khi âm thầm dùng ánh mắt trao đổi, một ít có tính tình tốt, còn chấp tay cáo từ Vân Sơn trên đài, một ít có tính tình kì quái, ngay cả nói cũng không nói một câu, liền xoay người bước ra ngoài Vân Lam Tông. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mà khi những cường giả đó rời đi, trên quảng trường nhất thời trống trải đi một ít, những người còn lưu lại, phần lớn là người được Vân Lam Tông mời đến, hơn nữa kiêng kị uy thế của Vân Sơn, cùng sắc mặt âm trầm của Vân Sơn, mặc dù bọn họ biết nếu tiếp tục lưu lại nơi này sợ rằng sẽ chịu nỗi khổ của cá trong chậu, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì lưu lại.

Trên hi thai, sau khi các cường giả theo Cổ Hà rời đi, mí mắt Vân Sơn nhảy lên, sắc mặt âm trầm, vốn tính toán của hắn là muốn để cho đám người Tiêu Viêm chiến đấu cùng Cổ Hà, để hắn ngư ông đắc lợi, nhưng hắn không hề nghĩ tới, Tiêu Viêm lại dùng ước hẹn mười chiêu, hơn nữa sau mười chiêu đánh bại Cổ Hà thật, nhưng điều làm cho hắn tức giận nhất, vẫn là tên gia hỏa Cổ Hà ngoan cố này thật sự còn thủ tín, ngoan ngoan mang theo đám người ử rữ ly khai.

"Người ngu xuẩn, ủng hộ cho một thân luyện dược thuật. Thế mà đầu óc lại cứng nhắc như vậy." Trong lòng tức giận mắng một tiếng, Vân Sơn chậm rãi hít một hơi, đem cơn giận áp chế, sau đó đứng lên từ ghê, chậm rãi đi

tới bên bàn hỉ sự, sắc mặt đăm đăm ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên mang hắc bào trên trời cao.

"Tiêu Viêm, ta không thể không thừa nhận ba năm nay ngươi đã mạnh hơn rất nhiều." Tay áo khẽ bay, thanh âm Vân Sơn chậm rãi vang vọng.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Vân Sơn một cái, cười lạnh nói:
"Rốt cục cũng ngồi không yên rồi sao?"

"Bất quá nếu đây là chỗ dựa trong lời nói của ngươi, như vậy bốn tông không thể không tiếc khi nói cho ngươi biết, lúc này đây, ngươi tuyệt đối sẽ không còn sống để đi xuống Vân Lam Tông!" Lắc đầu cười, khuôn mặt Vân Sơn đột nhiên trở nên lạnh lùng, song chưởng nắm chặt, một khí thể bàng bạc đáng sợ bùng phát ra từ trong cơ thể.

Khí thể đáng sợ lan tràn, dưới đài, hô hấp của các cường giả đều bị kiềm hãm, quay trở lại kinh hãi phát hiện ra, dưới loại uy áp này, đấu khí lưu thông trong cơ thể có chút khó khăn.

Đấu tông cường giả, chỉ bằng khí thể, đã đáng sợ như vậy!

Cảm thụ được khí thể bàng bạc trào ra từ trong cơ thể Vân Sơn, sắc mặt Tiêu Viêm cũng chậm rãi ngưng trọng, người này, quả nhiên mạnh hơn nhiều so với ba năm trước, xem ra lúc này đúng là một cuộc ác chiến sanh tử!

"Mọi người trong Vân Lam Tông nghe lệnh, các người xâm nhập hôm nay, một tên cũng không lưu lại!" Ánh mắt vừa chuyển, thanh âm lạnh lẽo của Vân Sơn chậm rãi vang vọng không ngớt nơi chân trời.

"Ta muốn làm cho tất cả người ở Gia Mã Đế Quốc biết, người dám phạm bốn tông, giết không tha!"

-----oOo-----

Chương 702: Quyết chiến Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát ngập tràn lạnh lẽo của Vân Sơn vừa vang lên thì bầu không khí phía trên Vân Lam Tông nhất thời căng thẳng, gió thu phát qua cuộn cuộn kéo theo vài chiếc lá rụng, mang theo một chút sát ý.

Khắp nơi trong Vân Lam Tông, các trưởng lão sau khi nghe được tiếng quát lạnh của Vân Sơn thì hai cánh đầu khí phía sau cũng chậm rãi hiện lên. Bàn tay khê động, các loại vũ khí sắc bén liền xuất hiện hàn mang. Một đoàn người đông đặc bay thẳng đến đội hình trên bầu trời.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt Vân Sơn đang nhe răng cười kia, khóe miệng đang cười cũng từ từ âm trầm. Hắn liếc mắt nhìn Vân Vận đang ngồi trên bàn cưới mà trong lòng căng thẳng vì bầu không khí đối chọi gay gắt, nhạt giọng nói: *"Vân Sơn, ngươi đừng có dùng câu nói trốn tránh, ngươi là lão câu hại cha ta thật tung, hủy Tiêu gia ta. Ta cùng với Vân Lam Tông ngươi vốn là là không chết không thôi, hôm nay, không phải Vân Lam Tông ngươi tại Gia Mã đế quốc xoá tên, thì mạng Tiêu Viêm ta cũng để lại nơi này!"*

Bị Tiêu Viêm gọi một tiếng là lão câu thì khóe miệng Vân Sơn giật giật một hồi. Một lát sau, Vân Sơn hít sâu một hơi, âm thanh dò hỏi: *"Tiểu tạp chủng. Cũng may phụ thân ngươi hiện tại không ở trong tay ta nếu không thì nhất định phải cho hắn hưởng thụ một phen khổ sở, nếu không khó tiêu mới hận trong lòng của ta!"*

"Không hề ở trong tay ngươi?", Tiêu Viêm đôi mắt nhất thời rực sáng, nắm tay trong tay áo bào cũng nắm chặt lên, cười nói: *"Lão câu, ngươi rất cục thừa nhận cha ta thật tung có liên quan đến ngươi."*

Tiếng cười vừa hết, Tiêu Viêm ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vân Vận đang ngồi trên bàn cưới phía dưới. Từ lúc xuất hiện đến giờ lần đầu mở miệng đối thoại với Vân Vận: *"Ngươi hiện tại có thể minh bạch? Năm đó ngươi không phải còn luôn mồm xác thực rằng Vân Lam Tông cùng cha ta không hề có quan hệ hay sao?"*

Gương mặt Vân Vận tái nhợt, nàng có thể nghe ra sự phẫn nộ cùng cười nhạo trong thanh âm của Tiêu Viêm. Năm đó nàng cương quyết thề thốt cho rằng nhất định là hắn hiểu lầm Vân Lam Tông, nhưng mà hôm nay, từ lời nói trong chính miệng của Vân Sơn lại giống như một cái tát hung hăng đánh lên trên mặt của mình. Nguồn truyện:

"Nguyên lai...Nguyên lai chuyện này thật chính là ngươi làm?" Đôi môi đỏ mọng run rẩy, Vân Vận chuyển hướng ánh mắt nhìn Vân Sơn, rốt cục nhìn không được quát lên.

"Vân Vận! Nhớ kỹ ngươi là người Vân Lam Tông! Vì một tiểu hồn đản ngày ngày đòi thanh trừ Vân Lam Tông ta, ngươi cũng dám quở trách ta? Ta nhiều năm giáo dục ngươi ngươi như thế, ngươi lại để vào đâu?" Vân Sơn giận dữ hét, khuôn mặt nổi gân xanh. Hiển nhiên, Vân Vận tại trước mặt công chúng quở trách hắn, khiến mặt mũi hắn mất hết.

Vân Vận trên mặt lộ vẻ sầu thảm. Nàng nguyên bản vẫn cho rằng năm đó là bởi vì Tiêu Viêm nhất thời nổi giận mới có sự tình lỗ mãng sỉ nhục Vân Lam Tông như vậy, nhưng mà hiện tại xem ra người gây thơ nhất thì dĩ nhiên chính là nàng.

Vân Lam Tông hại phụ thân Tiêu Viêm thất tung mà chính mình năm đó lại một ý thiên vị Vân Lam Tông. Nói vậy trong lòng hắn năm đó đối với nàng hoàn toàn thất vọng rồi hay sao?

Trong tay áo bào cánh tay nhỏ nhắn vì quá hồi hận nên nắm chặt lại, móng tay đâm thấu đau đớn. Hiện tại nhớ tới năm đó nhãn thần băng lãnh của thiếu niên kia khi đối mặt với nghìn dặm truy sát của Vân Lam Tông thì Vân Vận có thể biết rằng hắn hẳn là cực hận chính mình.

Tuy rằng cách xa nhau khá xa nhưng Tiêu Viêm cũng có thể nhìn thấy thân hình Vân Vận đột nhiên run rẩy muốn ngã, lông mi run lên, chợt ngoan tâm đem ánh mắt chuyển hướng đến Vân Sơn lạnh lùng nói: "Cha ta không ở Vân Lam Tông, thì ở nơi nào?"

"Tại một địa phương mà ngươi vĩnh viễn không bao giờ biết, hơn nữa cho dù ngươi biết thì cũng không có nửa điểm có thể giải cứu." Vân Sơn mỉm cười âm lãnh, dĩ nhiên lúc này đã làm lộ ra thì hẳn giờ cũng sẽ không thêm giấu diếm nữa.

"Sao!..."

"Là ở trong tay "Hồn Điện" hay sao?"

Nghe được cái tên khiến kẻ khác sờn gai ốc từ trong miệng Tiêu Viêm phát ra thì ánh mắt Vân Sơn chợt co rút lại, giọng nói ở đây đột nhiên trở

nên khàn giọng âm trầm hơn rất nhiều: *"Người dĩ nhiên biết Hồn Điện? Nga, được rồi, nói vậy cái linh hồn thể trong cơ thể người nói cho người hay sao!"*

Nghe được Vân Sơn nói thì đồng dạng cũng khiến sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, hẳn dĩ nhiên biết Dược Lão tồn tại, xem ra lão cầu này quả nhiên cùng Hồn Điện cấu kết, thế thì hôm nay phải cẩn thận hơn nhiều rồi.

"Việc cha ta tự nhiên ta sẽ giải quyết. Thế nhưng trước tiên đem lão cầu nhà người ra giải quyết đã." Từ từ đem ba động trong lòng ngừng lại, bàn tay Tiêu Viêm từ từ nổi lên đầu khí hùng hồn, chậm rãi nói.

Vân Sơn hơi cười nhưng bên trong dáng tươi cười đó lại có chút âm lãnh, vung tay lên, lạnh lạnh cười nói: *"Lúc này đây ta sẽ khiến cho Tiêu gia triệt để tiêu thất tại Gia Mã đế quốc!"*

"Vân Lam Tông! mọi người nghe lệnh, giết!"

Sau khi lời nói của Vân Sơn vừa hết thì bầu không khí đang giăng co nhất thời bị vỡ tan. Đông đảo trưởng lão Vân Lam Tông đang huyền phù giữa không trung hai cánh phía sau lưng rung lên, nhanh chóng xẹt qua phía chân trời mờ hồ vây quanh bọn người Gia Hình Thiên.

"Đừng cho bọn họ kết trận, động thủ!"

Tại thời điểm chúng trưởng lão Vân Lam Tông bắt đầu điều động, Hải Ba Đông cũng quát một tiếng chói tai, chột đôi cánh băng phía sau rung lên, đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể dũng mãnh bạo ra. Hắn đã dùng qua Phục Tử Linh Đan, ngắn ngủi mấy ngày thời gian thì thực lực liền đã từ từ tiếp cận lấy đỉnh như lúc trước. Tuy rằng so với Gia Hình Thiên Đẩu Hoàng đỉnh này thì còn có chút chênh lệch nhưng cũng không xa lắm. Bởi vậy, cỗ khí thế cường hãn kia nhất thời bạo phát cũng khiến cho không ít người sắc mặt biến đổi.

Một khắc sau khi bạo tăng khí thế, Hải Ba Đông đầu tiên xuất ra đầu khí đao phong băng lãnh mang lực lượng Đẩu Hoàng thất tinh đánh ra phía đang tập trung đông đảo trưởng lão Vân Lam Tông, chọn lấy một vị lão giả thực lực mạnh mẽ xông đến.

Vì Hải Ba Đông đột nhiên dẫn đầu công kích, lập tức khiến cho quy mô

của trưởng lão Vân Lam Tông bị rối loạn. Tại phía sau, bọn người Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Âm Cốt lão, Tử Nghiên trong nháy mắt cũng theo sát xông lên, nhất thời bạo phát ra đấu khí kinh khủng tràn ngập bầu trời Vân Lam Sơn. Uy phong của đấu khí hùng hồn cũng bao phủ cả tòa ngọn núi khiến một ít người thực lực kém dưới áp lực này cũng cảm thấy có chút khó thở.

"Giết!"

Đối với thế tiên công của bọn người Hải Ba Đông, các trưởng lão Vân Lam Tông cũng không cam lòng chịu thiệt, hai mắt hóa thành hung quang, quát một tiếng chói tai. Liên đem đấu khí trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, sau đó hung hăng xông tới thế công của bọn người Hải Ba Đông.

"Oanh! Oanh!"

Chớp mắt thời gian, hai đội hình trên bầu trời va chạm kinh thiên. Từng đạo năng lượng bất chợt bùng nổ như sấm sét cùng với kinh khí rung động phía trên không trung vang vọng ra khắp nơi.

Tại phía ngoài trận chiến đang hỗn loạn, Tiêu Viêm một mình đứng trên bầu trời, nhưng lại không có một vị trưởng lão Vân Lam Tông xông đến giết hắn, bởi vì bọn họ đều biết người này muốn lưu lại cho Vân Sơn tự mình giải quyết!

Ánh mắt đầu tiên quét ngang qua chiến trường đang vô cùng nóng bỏng kia, chợt ánh mắt Vân Sơn âm lãnh chuyển hướng sang hắc bào thanh niên đang khoanh tay trên ngực ở trên bầu trời. Lạnh lùng nhếch mép, sải bước tiến lên, đến thời điểm ngang qua bàn cười phía dưới đột nhiên lão nhìn thoáng qua Vân Vận phía dưới, hướng về đệ tử Vân Lam Tông đứng cạnh nàng quát lạnh: *"Trông coi nàng cho ta!"*

Nghe được mệnh lệnh Vân Sơn thì một ít đệ tử Vân Lam Tông vội vàng cùng nhau đáp.

"Chờ đem tiểu tạp chủng này giải quyết xong rồi trở lại giáo huấn ngươi!" Liếc mắt nhìn kỹ Vân Vận, bất chợt thân hình Vân Sơn khẽ động hiện lên giữa không trung sau đó bàn chân nhẹ nhàng di chuyển nhìn giống như đang chậm rãi đi lên cầu thang. Chỉ bất quá, cầu thang nơi này lại do không khí vô hình ngưng tụ lại.

Đấu tông cường giả, đã có thể không cần vào hai cánh đấu khí liền có thể tự do di chuyển trên bầu trời như giẫm trên đất bằng. Như vậy khiến cho trong chiến đấu không hề gò bó, tự nhiên là có thể làm cho bọn họ thoải mái chiến đấu, thậm chí phản ứng đều đề thăng lên rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 703: Quyết chiến Vân Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được lời nói lạnh lẽo tràn ngập sát ý kia của Vân Sơn, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng từ từ lạnh dần. Đấu khí hùng hồn màu xanh biếc từ trong cơ thể giống như ngọn lửa lượn lờ bay ra, bao quanh thân thể hắn.

Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! Từ sau khi Tiêu Viêm ra khỏi lòng đất của học viện Già Nam vẫn chưa từng thi triển qua. Nhưng mà Dị hỏa trong cơ thể hắn hiện nay là do Thanh liên địa tâm hỏa dung hợp cùng Vẫn lạc tâm viêm. Mà khả năng tăng lên uy lực của bí pháp này toàn bộ đều được quyết định bởi độ mạnh của Dị hỏa. Vì thế, lúc này Tiêu Viêm thi triển ra so với năm đó thì thực lực tăng lên đương nhiên là mạnh hơn rất nhiều.

Năm đó Tiêu Viêm ở cấp bậc Đấu Linh thì có thể dựa vào bí pháp này để chiến đấu với cường giả Đấu Linh đỉnh phong như Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai. Thậm chí là đánh một trận với cường giả Đấu Vương. Đương nhiên, điều kiện trước hết ở đây là không sử dụng một ít sát chiêu ẩn giấu. Mà bây giờ, thực lực của bản thân Tiêu Viêm đã đạt tới Đấu Vương đỉnh phong. Bởi vậy, sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì chỉ riêng thực lực bên ngoài đã không kém cường giả Đấu Hoàng bốn, năm sao. Hơn nữa, cộng với sự kỳ diệu của Phần Quyết, thân thể trải qua rất nhiều linh dược tẩy tủy cùng với nhiều đấu kỹ có uy lực không tầm thường thì sức chiến đấu có khả năng phát huy ra cũng đủ để đánh một trận phân thắng thua với cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong!

Búng ngón tay một cái, Huyền trọng xích to lớn lại hiện ra trong lòng bàn tay. Trọng lượng nặng như vậy cũng chỉ làm cho cánh tay Tiêu Viêm hơi trầm xuống một chút liền nhanh chóng hồi phục lại như cũ. Trải qua nhiều năm thích ứng như vậy, đối với Tiêu Viêm thì sức nặng của Huyền Trọng

xích đã không còn trở ngại quá lớn.

Tuy nói dùng Huyền trọng xích sẽ đè ép sự vận chuyển đầu khí trong cơ thể, làm cho sức chiến đấu của người sử dụng giảm xuống một ít. Nhưng mà qua nhiều năm thích ứng thì điều đó cũng hạ xuống mức thấp nhất. Bởi vậy đương nhiên cũng không có ảnh hưởng quá lớn đến Tiêu Viêm.

Nghe được tiếng năng lượng nổ mạnh từ xa truyền đến, Tiêu Viêm cũng không có chút phân tâm nào. Ánh mắt không hề chớp tập trung nhìn vào Vân Sơn ở trước mặt. Chân hơi khụy, giống như sư tử hung mãnh sắp chụp mồi. Dưới cơ nhục rung rung ẩn chứa lực lượng nổ mạnh.

Nhìn bộ dáng như gặp phải đại địch của Tiêu Viêm, Vân Sơn cười khẩy, tay áo khẽ động. Vài dẹt dưới sự quán chú của đầu khí cũng cứng rắn không kém gì cương thiết. Thực lực đạt tới trình độ Đẩu Tông thì bất kỳ một bộ phận cao thấp nào trên cơ thể, cho dù là một sợi tóc thật nhỏ cũng có thể trở thành vũ khí giết người sắc bén.

"Đến đây đi. Để cho bản tông chủ nhìn xem đến tột cùng là người dựa vào cái gì mà dám trở về lần nữa."

Năng lượng màu xanh đậm trong lòng bàn tay giống như lốc xoáy nhanh chóng xoay tròn, Vân Sơn cười lạnh lẽo, nói

Khuôn mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, cũng không đáp lời nửa câu. Phía trên bàn chân chợt xuất hiện ánh sáng màu bạc rực rỡ, thân hình đột ngột khẽ rung...

Hơi khép mắt nhìn thân hình Tiêu Viêm vẫn không nhúc nhích ở trước mặt, ngón tay trong ống tay áo của Vân Sơn hơi giật giật. Chợt cười lạnh một tiếng, tay áo vung mạnh lên, mang theo kinh phong khủng bố bén nhọn hung hăng chém tới một khoảng không ở phía sau.

Oành!

Ống tay áo cứng như cương thiết xẹt qua không gian. Khi gần đến nơi đó thì không gian cũng đột nhiên dao động. Chợt một bóng đen quỷ dị hiện lên, cùng lúc đó trọng xích mang theo lực đạo hung hãn cũng không chút khách khí hung hăng đánh tới. Hai bên đập vào nhau giữa không trung, tiếng vang trầm muện như sấm sét nhất thời vang vọng. Chợt kinh khí

giống như sóng gợn nhanh chóng lan ra. Dưới sự khuếch tán của kính khí, ngay cả không gian cũng có chút chấn động. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hai bên đập vào nhau, bả vai Vân Sơn run lên, lập tức đem cổ kính khí hoá giải. Mà bóng đen kia phải lùi lại vài bước mới đứng vững được thân hình. Thân hình lộ ra, rõ ràng là Tiêu Viêm vốn đang ở một chỗ khác.

"Tốc độ của ngươi thật sự là rất nhanh. Nhưng đây chẳng qua chỉ có tác dụng đối với cường giả Đấu Hoàng. Đối với ta..."

Nhìn Tiêu Viêm nắm chặt năm ngón tay, Vân Sơn liếc mắt nhìn phía sau. Ở đó, tàn ảnh mà Tiêu Viêm lưu lại đã tiêu tan, chỉ còn lại một cái bóng nhàn nhạt, lập tức không khỏi lắc đầu cười lạnh, nói.

"Thật sao? Vậy thế này thì sao?"

Tiêu Viêm lạnh nhạt nhìn lão gia hỏa có chút cuồng vọng này, trong cổ họng truyền ra một tiếng hừ lạnh trầm thấp. Thủ ấn đột nhiên biến đổi, sau lưng chợt hiện lên ánh sáng màu tím đen. Một đôi cánh màu tím đen giống như thật chậm rãi hiện lên.

Đôi cánh màu tím đen này trực tiếp kéo dài ra từ đôi cánh bích hỏa. Hình dáng kia giống như đôi cánh lửa được một tầng cánh chim màu đen bao phủ ở phía trên.

Đôi cánh tím đen này chính là Tử Vân dực mà lâu rồi Tiêu Viêm không sử dụng. Từ sau khi thăng cấp lên Đấu Vương, tốc độ phi hành của hai cánh do đấu khí hóa ra đã muốn vượt xa Tử Vân dực. Bởi vậy hắn cũng không sử dụng loại đấu kỹ phi hành này. Nhưng cái này cũng không nói rằng nó đã mất đi tác dụng. Có thể trở thành đấu kỹ hiếm có trên đại lục, nó tự nhiên có năng lực hơn xa thế. Một cái hiệu quả khác của nó mới là nguyên nhân để cho giá trị của nó tăng gấp bội.

Đó chính là Điệp gia!

Cái gọi là điệp gia (thêm vào), ý nghĩa giống như tên, chính là hai loại đồ vật lặp lại ở cùng một chỗ. Đấu kỹ phi hành cũng là như thế. Nếu sau khi thực lực đạt tới cấp bậc Đấu Vương mà có thể đem hai loại cánh điệp gia ở một chỗ thì tốc độ do loại điệp gia này sinh ra tự nhiên sẽ hơn xa rất nhiều

so với hai cánh bằng đầu khí bình thường. Nhưng khuyết điểm duy nhất chính là tiêu hao đầu khí không nhỏ. Nếu không, dùng để phi hành gấp gấp thì tốc độ sẽ làm cho người ta thật sự cảm nhận được cái gì được gọi là truy tinh đuổi nguyệt...

Từ sau khi thực lực tăng mạnh, hai cánh điệp gia cùng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đều là lần đầu tiên Tiêu Viêm lộ ra trước mặt người khác. Nhưng nhìn từ khuôn mặt kinh ngạc của Vân Sơn cũng có thể nhìn ra được sự bất ngờ do loại điệp gia này mang đến.

Có thể không nói quá rằng, có hai cánh điệp gia lại thêm Địa giai thân pháp Tam Thiên Lôi Động thì tốc độ của Tiêu Viêm sẽ lại tăng lên một tầng thứ. Loại tốc độ này, cho dù lấy thực lực của Vân Sơn cũng không dám coi thường!

Trải qua hai cánh điệp gia, nhan sắc của hai cánh đầu khí sau lưng Tiêu Viêm cũng từ xanh biếc chuyển sang xanh thẫm. Hai cánh vỗ nhẹ, từng đạo lưu quang xoay quanh. Mặc dù bàn về tính hoa lệ thì kém hơn một ít so với đôi cánh lửa xanh biếc lúc đầu. Nhưng loại nhan sắc thâm trầm nội liễm này lại làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Hai cánh xanh thẫm chậm rãi vỗ vỗ. Từng cỗ lốc xoáy giống như thật bay quanh thân Tiêu Viêm, cuối cùng rít gào rồi tản ra.

Cảm thụ được thân thể đột nhiên trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, lúc này Tiêu Viêm mới cười. Nhìn khuôn mặt đang dần dần bớt đi vẻ cười lạnh của Vân Sơn và nói:

"Vân Sơn lão câu. Bây giờ, ngươi còn dám nói là vô dụng sao?"

Thanh âm hạ xuống, Tiêu Viêm cũng không để cho Vân Sơn thời gian đáp lời. Hai cánh sau lưng vỗ mạnh, chợt biến mất một cách quỷ dị trong tiếng sấm nhàn nhạt. Đến khi xuất hiện lại thì đã ở phía trên đầu của Vân Sơn.

Hai tay nắm chặt trọng xích, Tiêu Viêm hét to một tiếng. Trọng xích hình thành thế mở núi, lập tức xẹt qua không trung, chém mạnh xuống đầu của Vân Sơn.

Công kích này của Tiêu Viêm không có chút đẹp mắt nào. Có, chỉ là lực lượng khổng lồ đáng sợ. Mà dưới sự đè ép của loại lực lượng này, không

khí trong vòng nửa mét ở phía dưới đều bị tản ra bốn phía. Khi trọng xích hạ xuống không ngờ lại hình thành một vùng chân không!

"Tốc độ đúng là cũng được. Nhưng mà lực lượng này còn chưa đủ!"

Nhìn trọng xích đang nhanh chóng to lên trong con mắt của mình, Vân Sơn cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, chọt hung hăng đánh ra một quyền về phía công kích của Tiêu Viêm!

Một quyền đánh ra, không gian trước mặt nhất thời hiện lên một cái hình vòng cung. Đạn pháo không khí vô hình nhanh chóng thành hình, cuối cùng mang theo tiếng vang sắc nhọn vang vọng đất trời đột nhiên mạnh mẽ bắn ra, đánh vào trọng xích của Tiêu Viêm.

Ầm!

Trọng xích cách đỉnh đầu của Vân Sơn nửa mét thì va chạm với cổ đạn pháo vô hình kia. Trên trọng xích truyền đến lực phản chấn làm thân xích chấn động không ngừng. Nếu không phải lực lượng của Tiêu Viêm cũng không nhỏ thì sợ rằng chỉ một kích kia, trọng xích đã bay ra khỏi tay!

Thân hình run lên, hóa giải kinh khí truyền đến từ trên thân xích. Thân hình Tiêu Viêm không hề lùi bước, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, liền hoá thành một bóng đen lao đến bên cạnh Vân Sơn. Cùng lúc đó, tay phải đột nhiên nắm chặt, cánh tay quỷ dị rung lên. Một cỗ kinh khí rất mạnh nhanh chóng ngưng tụ trên nắm tay. Sau nháy mắt liền giống như thốn kinh trực tiếp đánh về phía ngực của Vân Sơn

Bát Cực Băng!

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng của Tiêu Viêm truyền ra. Kinh phong trên nắm tay đột nhiên tăng vọt! Cỗ lực lượng đáng sợ này dù là lấy năng lực của Vân Sơn cũng phải nhú mày.

Tuy nói tốc độ của Tiêu Viêm cực nhanh nhưng thân là cường giả Đấu Tông, Vân Sơn đương nhiên cũng không phải tay yếu. Giờ phút khẩn cấp như thế, bàn chân cũng cũng đạp mạnh một cái. Đấu khí mênh mông như biển rộng trong cơ thể nhất thời xuất hiện trước ngực. Trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một tấm màng chất lỏng năng lượng màu xanh sẫm.

Xuy!

Nắm tay mang theo kinh khí khủng bố hung hăng đập vào tấm năng lượng chất lỏng kia. Hai bên đánh vào nhau chỉ truyền ra một tiếng vang rất nhỏ. Lực lượng đáng sợ trên nắm tay của Tiêu Viêm giống như bị cắn nuốt, nhanh chóng biến mất.

"Chiêu này ở ba năm trước ngươi đã từng dùng qua..."

Nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm chột lóe lên kinh ngạc, Vân Sơn cười lạnh một tiếng.

"Cùng một dạng chiêu thức cũng có thể khiến cho ngươi không dễ chịu!"

Tiêu Viêm cũng cười lạnh, cánh tay đột nhiên cong lại. Tiếng xương cốt va chạm lách cách nhanh chóng truyền ra. Mà nắm tay này cũng mạnh mẽ chấn động! Theo lần chấn động này của nắm tay Tiêu Viêm, một cỗ ám kinh giống như sóng ngầm nhanh chóng trào ra, chột truyền qua tầng phòng hộ giống như chất lỏng kia, giống như bom nổ tung ở trên quần áo của Vân Sơn...

Thân thể bị ám kinh này của Tiêu Viêm công kích, sắc mặt Vân Sơn cũng dần trở nên âm lãnh. Ngực co lại, đột nhiên một cỗ kinh lực khổng lồ ùn ùn kéo đến bùng phát mạnh mẽ. Mà người hứng chịu đầu tiên chính là Tiêu Viêm đang ở khoảng cách gần nhất!

Bàn chân liếp tiếp đập hư không, hai cánh sau lưng Tiêu Viêm cũng vỗ mạnh. Một lát sau mới đem cỗ kinh lực vừa rồi hóa giải. Ở ngực cũng truyền đến cảm giác bị chấn động.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm nhanh chóng lùi lại phía sau, Vân Sơn chậm rãi cúi đầu nhìn chỗ áo bào bị rách vỡ tan ở trước ngực. Áo bào rách ra lộ ra ngực. Giờ phút này, trên đó có một cái quyền ấn có chút đỏ tươi. Rõ ràng đây chính là Tiêu Viêm vừa rồi lưu lại.

"Ha ha! Tốt! Rất tốt a! Từ khi ta tiến vào Đấu Tông cho đến nay, ngươi là người thứ nhất lưu lại quyền ấn trên người ta..."

Nhìn đạo quyền ấn kia, khuôn mặt Vân Sơn cũng hoàn toàn lạnh lẽo. Một cỗ sát ý làm cho lòng người phát lạnh từ trong cơ thể dần dần lan ra.

"Người đã có thể đạt tới trình độ như vậy. Vậy thì hôm nay bản tông chủ sẽ cho người nhìn xem, cái gì mới gọi là cường giả Đấu Tông chân chính!"

-----oOo-----

Chương 704: Đại Bi Phong Tê Thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo giọng nói âm lãnh của Vân Sơn chậm rãi hạ xuống, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được một cỗ áp lực khác thường từ trong cơ thể của Vân Sơn tràn ra. Mà dưới cỗ uy áp này, đấu khí hùng hồn đang lưu chuyển trong cơ thể lại thoáng có chút chậm lại.

Đấu khí màu xanh đậm giống như chất lỏng bao quanh toàn thân thể của Vân Sơn. Đấu khí lưu chuyển không ngừng, phóng thích ra khí thể sắc bén nhàn nhạt. Dưới cỗ khí phách sắc bén này, ngay cả không gian ở xung quanh cũng xuất hiện một ít chấn động. Chỉ riêng khí thể đã có thể tạo thành cảnh tượng như vậy. Vân Sơn này, đúng thật không hổ danh là cường giả Đấu Tông thật sự.

Cỗ uy áp cường đại giống như thủy triều chậm rãi tràn ra từ trong cơ thể của Vân Sơn cũng khiến cho chiến trường hỗn loạn trên không trung kia cùng với mọi người ở dưới sân rộng chú ý. Từng đạo ánh mắt kinh nghi ở phía dưới đều chăm chú nhìn lên.

Mặc dù ở khoảng cách khá xa nhưng những người ở đây phần lớn đều là người không tầm thường, nhãn lực cũng cực kỳ sắc bén. Bởi vậy, chỉ liếc mắt một cái liền thấy được quyền ấn đỏ tươi trên lồng ngực của Vân Sơn. Bọn họ không khỏi hơi kinh hãi, lập tức nhìn về phía Tiêu Viêm. Ánh mắt thoáng có chút khác thường. Không ngờ rằng tên tiểu tử này bằng vào sức của một người lại có thể lưu lại vết thương trên người của Vân Sơn. Tuy nói rằng nhìn khí tức thì một quyền này chưa tạo thành vết thương gì đối với Vân Sơn. Nhưng có thể khiến cho một cường giả Đấu Tông trở thành bộ dạng như vậy cũng đủ để cho không ít người trợn mắt há mồm.

Ầm!

Một quyền đẩy lui một vị cường giả Đấu Hoàng của Vân Lam Tông ở trước mắt, Hải Ba Đông thoáng nhìn qua vòng chiến. Cảm thụ được sát ý từ trong cơ thể Vân Sơn lan tràn ra, sắc mặt của hắn cũng trở nên ngưng trọng. Vừa rồi mặc dù Tiêu Viêm làm cho Vân Sơn ăn một cái thiệt nhỏ nhưng rõ ràng cũng đã thực sự chọc giận lão gia hỏa này. Nhìn bộ dạng lúc này của hắn, hiển nhiên là muốn sử dụng thủ đoạn thật sự đánh chết Tiêu Viêm.

"Tên tiểu tử kia, đã sớm nói với hắn, chỉ cần ngăn cản Vân Sơn là được rồi. Đợi mấy người chúng ta giải quyết xong đối thủ là có thể đến trợ giúp hắn. Mà hắn hết lần này tới lần khác còn muốn chọc giận Vân Sơn!" Trên mặt hiện lên một chút lo lắng, Hải Ba Đông vừa định nói thì một cỗ kinh phong mạnh mẽ lại tiếp tục kéo đến khiến cho hắn chỉ có thể vội vã ngưng thần nghênh đón kẻ địch. Đối phương cũng là một gã hàng thật giá thật cường giả Đấu Hoàng. Loại giao phong này khiến hắn không thể phân tâm nhiều.

"Ai! Chỉ có thể hy vọng tiểu tử này có thể chống lại được một lát..." Trong lòng thở dài một tiếng, Hải Ba Đông chỉ có thể vội vàng chuyển dời tâm thần đến đối thủ trước mặt.

Đối với tình huống nguy hiểm mà Tiêu Viêm gặp phải, đám người Gia Hình Thiên cũng hiểu được. Nhưng lại vì những đối thủ trước mặt cứ quán lấy nên cũng không thể phân thân. Vì thế, tất cả đều chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện Tiêu Viêm có thể kiên trì dưới tay Vân Sơn cho đến khi bọn họ giải quyết xong đối thủ.

Cảm thụ được uy áp truyền đến từ bốn phương tám hướng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng càng thêm ngưng trọng. Nhìn từ khí thế, sợ rằng thực lực của Vân Sơn còn mạnh hơn một ít so với đại trưởng lão Tô Thiên của nội viện. Trong những người hắn quen biết, chỉ có Mỹ Đổ Toa mới có thể so sánh được.

Vì thế, đối thủ phải đối mặt trong trận chiến này sẽ là người mạnh nhất mà Tiêu Viêm gặp phải từ trước đến nay. Lúc trước khi nghênh đón kẻ địch hắn đều có hơi chút nắm chắc. Lần này lại thật sự cảm thụ một loại gấp gáp không yên. Thắng bại lần này, hắn cũng không thể nắm chắc!

Hít một hơi chân định, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại. Lưu Ly Liên Tâm Hoả xuyên qua gân mạch, sau nháy mắt, từ trong vô số lỗ chân lông

đột nhiên bùng phát ra.

Theo Lưu Ly Liên Tâm Hỏa màu xanh biếc bùng phát ra, cảm giác bị đè nén khác thường lại trở nên nhạt dần. Một lát sau thậm chí còn gần như biến mất. Bằng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa do hai loại Dịch hỏa dung hợp thành, khí thể uy áp của Vân Sơn đối với Tiêu Viêm đã bị giảm xuống mức thấp nhất.

Nhìn ngọn lửa xanh biếc tràn ngập bên ngoài thân thể của Tiêu Viêm, trong mắt Vân Sơn cũng hiện lên một chút kinh ngạc, chợt cười lạnh nói:

- Dịch hỏa? Hình như có chút không giống với trước kia a! Chẳng lẽ đây là cái mà ngươi dựa vào? Nếu thật sự là như thế, e rằng hôm nay ngươi sẽ phải thất vọng rồi.

Đối với lời nói của Vân Sơn, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý đến, chỉ không ngừng thúc dục đấu khí trong cơ thể, làm cho lực lượng mệnh môn tràn đầy dưới mỗi một tác cơ thịt.

Tiêu Viêm không thèm để ý càng khiến cho da mặt Vân Sơn gật gật. Hắn chợt cười lạnh lẽo, thân hình vừa động liền hiện ra một đạo tàn ảnh. Mà thân hình hắn cũng giống như quỷ mị đột nhiên hiện ra trước mặt Tiêu Viêm!

Vân Sơn đột nhiên hiện ra trước mặt cũng khiến cho con ngươi của Tiêu Viêm co lại. Tốc độ của cường giả Đấu Tông quả nhiên là đáng sợ. Nhìn sự di chuyển trong chớp mắt vừa rồi của Vân Sơn, e là tốc độ còn nhanh hơn mấy phần so với lúc bản thân mình dùng toàn lực.

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, tay Tiêu Viêm cũng không chậm. Trọng xích chuyển động theo ý nghĩ, "Xuy!" một tiếng, liền cắt qua không khí, mang theo lực lượng hùng hồn hung hăng đánh về phía đầu của Vân Sơn.

Oành!

Trọng xích hạ xuống, Vân Sơn mặt không đổi sắc, cũng không tránh né, vung ống tay áo lên, liền cứng đối cứng đánh về phía trọng xích. Lập tức liền vang vọng lên một âm thanh chạm vào nhau.

Trọng xích cùng ống tay áo của Vân Sơn va chạm vào nhau, lực lượng ẩn chứa trong xích cũng không có đánh rách ống tay áo. Ngược lại, một cỗ kính khí bén nhọn mà cường hãn đột nhiên đánh mạnh đến. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trọng xích bị một ống tay của Vân Sơn đánh vào liền văng ra. Sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi. Nhưng mà còn chưa kịp đánh trả thì Vân Sơn ở trước mặt đã cười lạnh một tiếng. Bàn tay cong lại hình trảo, giống như sấm chớp lập tức chụp tới vị trí trái tim của Tiêu Viêm. Nhìn thanh thế này, nếu bị đánh trúng chỉ sợ trực tiếp sẽ xuyên thủng lồng ngực Tiêu Viêm, đâm thẳng vào trong tim.

Công kích trong khoảng cách ngắn như vậy, coi như Tiêu Viêm có tốc độ do hai cánh điệp gia cũng không kịp tránh né. Cũng may kinh nghiệm đối với việc đánh nhau gần người của hắn cũng cực kỳ phong phú. Gần như là phản xạ không điều kiện, bàn tay của hắn liền nắm chặt thành quyền, sau đó hung hăng đâm vào giữa thủ trảo (bàn tay co thành trảo. Mà trảo thì giống như chân của chim đại bàng điều hâu gì đó!) của Vân Sơn.

Phốc!

Hai bên đánh vào nhau, cánh tay Vân Sơn run lên, làn da trên cánh tay bỗng xoay loạn lên, lập tức hóa giải kính khí trên nắm tay của Tiêu Viêm. Mà thủ trảo này lại giống như rắn độc há mồm, hung hăng cắn vào nắm đấm này. Móng tay sắc bén vạch một cái liền xuất hiện vài vết máu đỏ sẫm. Đây là bởi vì Tiêu Viêm có đầu khí bảo vệ cùng với thân thể mạnh mẽ. Nếu đổi lại là người bình thường sợ rằng lúc này toàn bộ nắm tay đã bị cắt đứt.

Trên nắm tay truyền đến đau đớn làm cho mí mắt Tiêu Viêm giật giật nhưng cũng không có chút bối rối nào. Nắm tay xoay tròn, năm ngón tay liền mở, biến đánh thành đẩy, đem tất cả thế công của Vân Sơn chặn lại.

Ý thức chiến đấu gần người đầy kinh nghiệm của Tiêu Viêm làm cho ngay cả Vân Sơn cũng không nhìn được mà kính hãi kêu lên một tiếng. Chợt Vân Sơn lại cười lạnh, hai nắm đấm lại đánh tới lần nữa. Trong lúc công kích khi thì biến thành chưởng, khi thì biến thành trảo... Dù các loại thế công bị Vân Sơn hạ bút thành văn (ý nói trôi chảy, liên miên không dứt), lại có đầu khí hùng hồn mênh mông chống đỡ. Dưới loại tình huống công kích cuồng bạo này, cho dù lấy năng lực của Tiêu Viêm, cũng phải không

ngừng lui về phía sau. Thậm chí còn bởi vì vài lần chống đỡ mà phát ra tiếng kêu đau đớn. Rõ ràng là dưới loại tình huống này, trong lúc chống chọi đã bị một chút vết thương.

Trong chớp nhoáng, Tiêu Viêm đã cùng Vân Sơn giao thủ mười mấy lần. Hai bên quyền đến quyền đi, công kích đều vô cùng sắc bén. Sơ sẩy một cái là sẽ có thương thế không nhỏ. Nhưng mà cho đến giờ, mấy lần va chạm cuồng bạo, rõ ràng đều là Vân Sơn chiếm thế thượng phong. Mà Tiêu Viêm cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì mà thôi.

Oành!

Hai nắm đấm lại hung hăng đánh đến một lần nữa. Đấu khí hùng hồn giống như sóng cuộn liên miên không dứt cuối cùng cũng làm cho thân hình Tiêu Viêm lui lại. Một tiếng kêu đau đớn, một vết máu từ khoé miệng chậm rãi chảy xuống.

Đánh lui Tiêu Viêm, Vân Sơn cũng không lập tức lao đến, vẫn ung dung chỉnh sửa một chút áo bào bị xộc xệch xong mới hướng về phía Tiêu Viêm, cười lạnh nói:

- Ta đã nói rồi! Trước mặt cường giả Đấu Tông, tất cả thủ đoạn đều vô dụng.

Sắc mặt âm trầm, tay Tiêu Viêm vung lên, Huyền trọng xích lại hiện ra. Đấu khí trong cơ thể vận chuyển mạnh mẽ, cuối cùng giống như thủy triều tràn vào trong thân xích. Mà theo đấu khí hùng hồn nhập vào, trọng xích màu tối đen kia nhất thời trở nên xanh biếc. Thậm chí, mơ hồ còn thấy được ngọn lửa xanh biếc quán quanh.

"Muốn thật sự ra tay sao? Cũng tốt! Giải quyết người sớm một chút, cũng đỡ cho mấy tên kia dựa vào người để chống lại." Nhìn cử chỉ như thế của Tiêu Viêm, chân mày Vân Sơn cau lại. Bàn tay to nắm nheo vung lên chợt nhắm thẳng Tiêu Viêm, đấu khí màu xanh đậm đen cuồng ngưng tụ trong lòng bàn tay này.

Khi trọng xích đen nhánh biến thành một thanh xích màu xanh biếc thì Tiêu Viêm rốt cục cũng dừng vận chuyển. Bàn tay nắm chặt Huyền trọng xích không ngừng chấn động, ngẩng đầu dữ tợn nhìn Vân Sơn đang giơ bàn tay kia. Hai tay chậm rãi nâng cao khỏi đầu, sau nháy mắt liền chém

xuống!

- Diễm Phân Phệ Lãng Xích!

Theo tiếng quát vang vọng phía chân trời, một đạo bóng xích khổng lồ xanh biếc cỡ chừng mười mét từ trong mũi xích bắn mạnh ra. Cuối cùng vạch phá không gian, bắn nhanh về phía Vân Sơn.

- Đại Bi Tê Phong Thủ!

Nhìn bóng xích xanh biếc nhanh chóng to lên trong mắt, con ngươi Vân Sơn hơi co lại, chợt quát khẽ một tiếng.

Theo tiếng quát này của Vân Sơn hạ xuống, ánh sáng trong lòng bàn tay đột nhiên sáng rực lên. Chợt một cái bàn tay to khổng lồ cỡ mấy mét bằng năng lượng bùng quỹ dị hiện lên. Cuối cùng mang theo kinh phong hung hãn hung hăng chụp về phía bóng xích đang công kích kia.

Ầm!

Dưới vô số cái nhìn chăm chú ở trên sân rộng, hai đạo công kích ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố cuối cùng cũng ầm ầm chạm vào nhau. Giờ phút này, tiếng năng lượng cọ xát chói tai nhất thời giống như sấm sét vang vọng phía chân trời, làm cho lỗ tai của người khác bị ù trong chốc lát.

Vô số sóng năng lượng từ giữa va chạm khuếch tán ra. Vân Sơn hơi khép mắt nhìn không gian có chút vụn vẹo vì năng lượng sóng khuếch tán, vừa muốn cảm ứng vị trí của Tiêu Viêm thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong khoảnh khắc khi sắc mặt Vân Sơn biến đổi, một bóng đen từ trong năng lượng sóng khuếch tán lao ra. Trong chớp mắt liền hiện ra trước mặt Vân Sơn. Theo đó, nắm tay mang theo lực lượng hùng hồn đánh thẳng về phía khuôn mặt Vân Sơn.

- Muốn chết!

Nhìn thấy đối phương cũng dám trực tiếp công kích ở trước mặt mình, Vân Sơn giận dữ cười một tiếng. Bàn tay chợt đánh ra như tia chớp, cực kỳ dễ dàng bắt lấy nắm tay này. Song khi ánh mắt nhìn qua khuôn mặt Tiêu Viêm, lại có thể nhìn thấy trong ánh mắt của người thanh niên phía trước

ần ần có chút châm chọc...

Ngay khi Vân Sơn vì thế mà thất thần trong giây lát thì một đạo kinh phong lạnh như băng mang theo nóng cháy khác thường đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

Cảm thụ được kinh phong mạnh mẽ sau lưng, trong lòng Vân Sơn nhất thời nảy lên một chút kinh hãi. Muốn thu tay lại để phòng thủ. Nhưng trong nháy mắt, Tiêu Viêm ở trước mặt cũng biến quyền thành trảo, bắt chặt lấy cánh tay hắn.

Trong nháy mắt kéo dài này, đòn tấn công hung hãn kia giống như sấm chớp trong khoảnh khắc liền đánh tới. Ở thời điểm cuối cùng, Vân Sơn dùng sức quay đầu, chợt thấy một bóng của một lão nhân nhìn qua có chút hư ảo...

"Đây chính là cái Linh hồn thể trong cơ thể của Tiêu Viêm sao?"

Ý nghĩ trong lòng vừa mới hiện lên, thế công hung hãn kia đã mạnh mẽ đánh vào trên lưng của Vân Sơn. Một ngụm máu đỏ tươi dưới vô số ánh mắt kinh hãi ở phía dưới liền lập tức phun ra!

-----oOo-----

Chương 705: Vụ hộ pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên bầu trời, Vân Sơn sau khi bị dính đòn nghiêm trọng cấp tốc rơi xuống, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, thế nhưng khi rơi xuống cự ly cách mặt đất khoảng hơn mười thước, hai chân của hắn chợt giẫm vào hư không, thân thể lập tức ổn định lại. Tuy nhiên, vết máu nơi khoe miệng cùng khuôn mặt dữ tợn đã chứng minh đòn đánh vừa rồi khiến cho hắn chính thức bị thương.

Ai có thể làm cho một đấu tông cường giả như Vân Sơn chật vật như vậy? Câu hỏi đó chợt hiện lên trong lòng của không ít người, chợt mọi ánh mắt đều ngẩng cao lên tìm kiếm, cuối cùng đều dừng lại ở một hình bóng mờ hồ bên cạnh người thanh niên mặc đồ đen đang lơ lửng giữa trời.

"Đó là ai?"

Khi nhìn thấy bóng người mờ ảo bên cạnh Tiêu Viêm, mọi người đều kinh ngạc cùng ngỡ ngàng, hiển nhiên là đối với vị cường giả thần bí đột nhiên xuất hiện này đều cảm thấy vô cùng xa lạ.

Khi những người khác cảm thấy xa lạ với bóng người này thì nhóm Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông lại cảm thấy hết sức vui mừng khi nhìn thấy người này ra tay, rốt cuộc con bài cực mạnh của Tiêu Viêm đã được đưa ra. Có vị thần bí lão sư của hắn tương trợ, việc đánh bại Vân Sơn hẳn là không khó khăn nữa.

Tranh thủ khoảng thời gian tạm nghỉ giữa trận đại chiến, mọi người nhanh chóng liếc nhìn nhau và cùng nhận thấy sự vui mừng ẩn sâu trong con mắt của đối phương. Xem ra trận đại chiến này, bọn họ hẳn là từ từ chiếm dần thượng phong, chỉ cần Tiêu Viêm cùng vị lão sư kia liên thủ đánh chết Vân Sơn, như vậy thì Vân Lam Tông đương nhiên sẽ tự sụp đổ. Sau này, nếu muốn gây dựng lại chắc hẳn không chỉ phải nỗ lực rất nhiều.

Ngược lại với sự mừng rỡ của nhóm người Hải Ba Đông, rất nhiều đệ tử cùng trưởng lão của Vân Lam Tông trái tim không khỏi trầm xuống, đặc biệt là khi chứng kiến cảnh Vân Sơn bị thương tới hộc máu, một cảm giác bất an bỗng chốc hiện lên trong lòng. Là trụ cột của Vân Lam Tông, nếu hôm nay Vân Sơn thất bại sẽ khiến cho sỹ khí của Vân Lam Tông giảm mạnh.

Cảm giác lúc này của đôi bên thế nào Vân Sơn tự nhiên là không rảnh để ý tới, lúc này, hắn ánh mắt chính gắt gao nhìn chăm chăm bóng người già nua lơ lửng bên cạnh Tiêu Viêm, một lát sau, chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng, thanh âm dày đặc nói *"Năm đó ta mơ hồ cảm ứng được lực lượng của tiểu tử kia có chút cổ quái, hiện giờ mới biết được, nguồn gốc của lực lượng kia, chính là ngươi."*

Trên bầu trời, Dược Lão nhàn nhạt liếc nhìn Vân Sơn phía dưới nhẹ cười nói *"Đệ tử của ta đâu thể để cho ngươi tùy ý nhục mạ khi dễ? Chỉ là một gã nho nhỏ đấu tông mà thôi, nếu là năm đó, bản tôn chỉ cần nói một câu, Vân Lam Tông của ngươi chắc chắn là đã bị xóa tên tại Đấu Khí Đại Lục."*

Câu nói này của Dược Lão đương nhiên không phải là khuyếch đại để hù dọa, năm đó danh vọng của hắn trên toàn đại lục không hề nhỏ, những Đấu Tôn cường giả tầm thường, hầu như ai có thể so sánh với lão. Hơn nữa Dược Lão cũng là người giao hữu rộng, trong đó có một số người thực lực không kém hơn hắn, giao tình lại cực kỳ thâm thiết. Mặc dù Vân Lam Tông có một gã đấu tông cường giả bảo hộ thì vẫn như cũ không là gì trong mắt Dược Lão.

Bản tôn? Cách xưng hô của Dược Lão chợt làm cho nhãn đồng của Vân Sơn hơi co rụt lại, cách xưng hô này chỉ có Đấu Tôn cường giả mới có tư cách xưng hô như vậy. Vậy thì cái lão gia tử trước mặt này ngày xưa chính mình một gã Đấu Tôn cường giả sao?

Khiếp sợ trong lòng chợt giăng co một cái chớp mắt, sau đó là chậm rãi nhạt đi. Mặc kệ năm đó Dược Lão có bao nhiêu cường hãn, thì hiện giờ hắn cũng chỉ là một khối linh hồn thể mà thôi, khả năng phát huy sức chiến đấu không thể đạt được một nửa của thời kỳ hoàng kim, vì thế căn bản cũng không cần quá mức e ngại. Hơn nữa người này, cũng không cần hắn phải ra tay tự khắc sẽ có người đến thu thập.

"Chính là một khối linh hồn thể mà cũng dám kiêu ngạo như thế, nếu như ngươi đã dám hiện thân, vậy thì hôm nay, cũng cùng với Tiêu Viêm đều ở lại luôn đi." Vân Sơn chợt lạnh lạnh nói.

"Bằng vào khả năng của ngươi sao?" Dược Lão chậm rãi hỏi, ngọn lửa màu trắng đục dường như có linh tính tự động bay vòng quanh thân thể của Dược Lão.

"Hắc hắc, ngươi sẽ có người tới thu thập, hơn nữa hắn cũng chờ ngươi khá lâu rồi" Vân Sơn cười to một tiếng, rồi bất chợt vỗ tay mấy cái, tiếng vang chậm rãi quanh quần cả vòm trời.

"Vụ hộ pháp, người này, ta bàn giao cho ngươi đấy."

Tiếng nói của Vân Sơn vừa cất lên, từ phía dưới đại điện của Vân Lam Tông đột nhiên ùn ùn tuôn ra một mảng khói đen, khói đen này nhanh chóng ngưng tụ lại trên trời cuối cùng hóa thành một khối khối đen kịt đậm đặc.

Tiêu Viêm cùng Dược Lão nhìn thấy đoàn khói đen hiện lên sắc mặt

không hện mà cùng trở nên ngưng trọng. Vân Sơn lão cầu chết tiết này quả nhiên cùng Hồn Điện có cầu kết

"*Lão sư,... Cần thận một chút!*" Tiêu Viêm nghiêng đầu hướng về Dược Lão trầm giọng nói.

Dược Lão khẽ gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn đoàn khói đen dày đặc kia, ngọn lửa trắng đục đang lượn lờ quanh thân thể bỗng nhanh chóng nóng cháy lên rất nhiều.

"*Đây là cái gì?*" ngay khi đoàn khói đen hiện lên trên bầu trời, không ít đệ tử của Vân lam tông chột xôn xao hỏi nhau, trong ánh mắt đầy rẫy nghi hoặc. Bọn họ thật không ngờ bên trong tông lâu nay vẫn còn ẩn giấu một người quý dị như vậy.

Tại Hỷ đài, Vân Vận cũng đang khiếp sợ nhìn lên đoàn khói đen kia. Với sự xuất hiện của người này, liệu Vân Lam Tông có thêm cái gì tốt? Vì sao trước đây chẳng bao giờ nghe ai nhắc tới hắn? Sau khi cân nhắc tự hỏi, nàng thoáng có chút cảm giác được một tia bất an, không hiểu thế lực thần bí có cái tên "*Hồn Điện*" đến tột cùng là có lai lịch như thế nào? Từ bao giờ Vân Sơn lại liên hệ cùng bọn chúng?

Biến cố bất ngờ xảy ra cũng khiến cho đám người Hải Ba Đông đang vui mừng bỗng nhiên chuyển sang khó coi rất nhiều. Bọn họ có thể mơ hồ cảm giác được đoàn khói đen kia không hề tầm thường, hơn nữa vấn đề hết sức trọng yếu là gã quý dị này đứng về phe của Vân Sơn. Như vậy, ưu thế của bọn họ đã có thể bị trung hoà triệt để.

"*Người này là ai vậy?*" sau khi bằng một chương đánh lui Vân lam tông Đấu Hoàng cường giả trước mặt phải chật vật lui về phía sau, Gia Hình Thiên hướng về Hải Ba Đông cách đó không xa trầm giọng hỏi.

"*Ta cũng không biết*" Hải Ba Đông lắc đầu, bất chợt lao thẳng về gã Đấu Hoàng cường giả đang không ngừng dấy dưa với mình phát động một đợt công kích mạnh mẽ "*Tình huống có biến, phải nhanh giải quyết đối thủ, sau đó liên thủ công kích Vân Sơn!*"

Nghe vậy đám người Gia Hình Thiên, Pháp Mã đồng thời gật đầu, đã tới thời khắc khẩn cấp, cũng cũng không cần lưu thủ nữa, hùng hồn đấu khí phát huy đến mức tận cùng, hướng về trước mặt đối thủ, phát động thế tiến

công hung hãn. Ngay khi mọi người mạnh mẽ đánh tới, các trưởng lão Vân Lam Tông nhất thời rơi vào hạ phong, liên tiếp bại lui. Trong số đó có một số người thực lực kém lập tức bị đánh chết tại chỗ, tuy nhiên trước khi chết, bọn họ cũng toàn lực phản kích tạo thành những thương tổn không nhỏ cho đối phương.

Trong lúc nhất thời, chiến trường bỗng trở nên dị thường nóng bỏng và kịch liệt.

Đoàn khói đen đối với không khí kịch liệt xung quanh dường như không thềm bận tâm. Mơ hồ quanh quẩn trong đoàn khói đen có tiếng cười quái dị truyền ra như tiếng quạ kêu trên bầu trời.

"Ha ha, Dược Trần, thật không ngờ ngươi lại tự mình tìm đến cửa. Năm đó khi ngươi may mắn chạy thoát, đã làm cho Hồn Điện của ta phải tính toán cẩn thận lại hành động của mình. Nếu như hôm nay bắt được ngươi thì chắc là sẽ làm cho điện chủ thực sự vui mừng."

"Hừ, đúng là một đám chuột bọ, năm đó các ngươi trợ giúp súc sinh Hàn Phong hạ độc thủ với ta, ân oán này chúng ta sẽ cùng nhau tính toán luôn trong ngày hôm nay!" Dược Lão ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào đoàn khói đen được gọi là Vụ hộ pháp kia, trong lời nói đầy rẫy lửa giận cùng sát ý. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Khi ngươi còn có thân thể, bản hộ pháp có thể còn sợ ngươi vài phần, chứ còn đối với linh hồn thể mà nói thì, ha ha, Hồn điện có rất nhiều thủ đoạn để thu thập ngươi" đoàn khói đen sau một hồi co rút lại, cuối cùng chậm rãi ngưng tụ thành một người toàn thân bao phủ trong làn khói đen đặc, nhìn rất mơ hồ, đôi mắt đỏ sậm từ trong bóng đen lộ ra trước mắt tất cả mọi người.

Nhìn thấy Vụ hộ pháp hiện ra thân hình, Dược Lão con mắt híp lại, trong lòng bàn tay ngọn lửa trắng đục hơi nhảy lên vọt lên, lão hướng về phía Tiêu Viêm nói: *"Quả nhiên như ta đoán trước, có Hồn Điện cường giả ẩn giấu bên trong Vân lam tông. Hiện tại xem ra, ta sợ là không thể phân thân giúp ngươi, tên kia cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cho dù là ta xuất thủ, cũng rất khó đánh chết hẳn."*

"Lão sư cứ yên tâm xử lý tên kia là được, Vân Sơn cứ để ta đối phó." Nhìn Dược Lão sắc mặt ngưng trọng, Tiêu Viêm cũng biết, trận đại chiến ngày

hôm nay quả nhiên buộc hẳn phải xuất toàn bộ những con bài chưa lật ra hết.

Dược Lão khẽ thở dài một tiếng, tình trạng ngày hôm nay quả thực có chút hung hiểm

"Vụ hộ pháp, gã Dược Trần kia giao cho người." Nhìn hai người sắc mặt càng thêm ngưng trọng, Vân Sơn nở nụ cười âm lãnh hướng về phía Vụ hộ pháp nói.

"Dược" Vụ hộ pháp gật đầu, chợt liếc nhìn Tiêu Viêm nói: "Tuy nhiên người cũng đừng giết chết tiểu tử này đây, Hồn Điện của ta còn cần một số thứ từ trên người của Tiêu gia."

Nghe vậy, Vân Sơn cau mày, rồi bỗng gật đầu, cười nói: *"Yên tâm, ta sẽ lưu lại cho hẳn một hơi thở là được."*

"Tiêu gia của ta có cái gì đó mà Hồn Điện đang tìm?" Nghe thấy Vụ hộ pháp nói như vậy, Tiêu Viêm nhăn đồng bỗng co lại, ý niệm trong đầu nhanh chóng tìm tòi suy nghĩ, trong nháy mắt sau hẳn chợt chợt dạ nhủ thầm trong lòng: *"Lẽ nào mục tiêu của Hồn Điện là khối Đà Xá Cổ Đế ngọc kia? Bọn họ bắt cóc cha ta cũng là vì thứ này?"*

Tới lúc này, Tiêu Viêm mới chợt hiểu vì sao một thế lực lớn mạnh và thần bí nhất đại lục như Hồn Điện lại nhằm vào một gia tộc nhỏ bé như Tiêu gia.

"Một lũ khốn kiếp!" khóe miệng Tiêu Viêm chợt mím chặt, nắm tay siết lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đoàn khói đen quỷ dị trước mặt.

Cảm nhận dược ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Viêm, Vụ hộ pháp khẽ liếc mắt một cái rồi rời đi, bàn tay khẽ động, một sợi xích màu đen kịt từ bàn tay kéo dài ra mang theo thanh âm chói tai, cuối cùng tay hẳn nhẹ nhàng chấn động, sợi xích liền tự động trườn xung quanh người giống như một con rắn độc sống động vô cùng.

Sợi xích màu đen sau một hồi run nhẹ, một lát sau, Vụ hộ pháp đột nhiên cất tiếng cười quái dị, cánh tay vung lên, sợi xích liền hóa thành một tia sáng màu đen nhắm thẳng hướng Dược Lão bắn tới.

Nhìn thấy Vụ hộ pháp động thủ, Dược Lão sắc mặt chột băng hàn, ngọn lửa màu trắng đục trong tay đột nhiên bốc thẳng lên rồi cũng trực tiếp bắn thẳng ra.

Nhìn thấy Vụ hộ pháp cùng Dược Lão nhanh chóng bước vào chiến đấu, Vân Sơn ánh mắt âm trầm chậm rãi chuyển hướng về phía Tiêu Viêm.

"Tiểu tạp chủng, để xem bây giờ còn có ai giúp ngươi!"

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo đầy sát ý của Vân Sơn, Tiêu Viêm chậm rãi thở hắt ra, đã như vậy, đành phải dùng tới con bài chưa lật thôi!

-----oOo-----

Chương 706: Phong sát yên cương

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Xuy xuy! "

Hắc sắc tảo liên (sợi xích) như con độc xà, đột ngột hóa thành một hắc tuyến mơ hồ, xuyên thấu qua không gian, đâm mạnh vào Dược Lão cách đó không xa.

Mũi nhọn của tảo liên vô cùng bén nhọn, lại được bao phủ bởi các ký hiệu huyền ảo, từng vòng xoắn ốc quấn quanh một chỗ, nhờ vào năng lượng Vụ hộ pháp đưa vào, hiện lên sát khí mơ hồ, hiển nhiên hắc sắc tảo liên này cũng không phải là tảo liên bình thường.

Đối với tảo liên xuyên thấu qua không gian đâm tới, Dược Lão không dám chậm trễ, Hồn Điện cực kỳ thần bí, hơn nữa công kích của bọn họ tựa hồ có thể tạo thành tổn thương cực lớn với linh hồn thể, nhưng cũng may Dược Lão cũng không phải là linh hồn thể bình thường, có Cốt Linh Lãnh Hỏa hộ thân, đối với cường liệt bộ giả của Hồn Điện, cũng không hẳn là không có sức hoàn thủ.

Trong lòng bàn tay bạch sắc hỏa diễm hiện lên dày đặc, chột hóa thành một hỏa tiễn (mũi tên lửa – ko fai cái thứ bay ra ngoài ko gian đâu nha ^^) *cuồng bạo bắn ra, sau đó va chạm mãnh liệt với hắc tuyến tảo liên*

kia.

"Oành! "

Hai người giao thủ, thanh âm trầm thấp vang lên. Nhưng không có thanh âm nổ mạnh, chỉ có hiện lên một vòng tròn với hai màu đen trắng giao nhau, kinh khí gợn sóng lan tỏa ra không một tiếng động, mà hễ chỗ gợn sóng đi qua, ngay cả không gian cũng xuất hiện một chút rung động.

Hắc sắc tỏa liên va chạm cùng hỏa tiễn, một kích này có kết quả khác xa với tưởng tượng của Vu hộ pháp, hơn nữa trong mơ hồ, từ tỏa liên nhanh chóng truyền tới một luồng băng hàn điệp gia với hỏa nhiệt tạo nên một sức nóng kỳ dị, làm cho đầu khí trong cơ thể hắn rối loạn một hồi.

"Khó trách năm đó ngươi có thể trốn thoát sự truy bắt của Hồn Điện, hóa ra là dựa vào khả năng của dị hỏa!" Tỏa liên sau khi tấn công liền thu về, xoay quanh Vu hộ pháp, đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo của Dược Trần luôn nhìn chăm chăm mình, có chút kinh ngạc nói.

Linh hồn thể bình thường chống lại liệt bộ giả của Hồn Điện, cho dù linh hồn có mạnh hơn nữa, lực lượng có khả năng sử dụng cũng sẽ giảm rất nhiều, vũ khí của bọn hắn đều được đặc chế, có công hiệu chuyên khắc chế linh hồn thể, nhưng mà loại khắc chế này, đối với một ít linh hồn thể có được thiên địa linh vật như dị hỏa, cũng mất đi hơn phân nửa hiệu quả.

Mà cũng đúng như lời hắn nói, năm đó Dược Lão có trốn thoát sự truy bắt của Hồn Điện, đích thật là dựa vào uy lực Cốt Linh Lãnh Hỏa, mới có thể chạy thoát.

Ánh mắt đăm đăm nhìn thân thể Vu hộ pháp bốc lên từng luồng khói đen, bàn tay Dược Lão chậm rãi nắm chặt, sâm bạch hỏa diễm nhanh chóng ngưng tụ trong tay. Một lát sau, liền ngưng tụ thành một thanh giống như Huyền Trọng Thước của Tiêu Viêm, chỉ nhỏ hơn một chút, trên thân thước có ngọn lửa bốc lên, nhưng lại đem cho người ta một cảm giác lạnh như băng, nhưng nếu ai thật sự dính phải ngọn lửa nhìn lạnh như băng này, chỉ sợ sẽ hóa thành tro tàn trong chốc lát.

"Hồn Điện ngươi có cách khắc chế linh hồn thể rất hiệu quả, nhưng đối với ta thì vô dụng, cho nên xuất ra thực lực chân chính của ngươi đi, nếu không hôm nay tại Vân Lam Tông sẽ là mồ chôn của ngươi." *Bạch thước*

chỉ về hướng Vu hộ pháp cách đó không xa, Dược Lão chậm rãi nói.

"Hừ, nói năng ngông cuồng, coi như không có hiệu quả khắc chế, nhưng chỉ bằng linh hồn thể như người mà muốn giết bốn hộ pháp? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Nghe vậy, Vu hộ pháp cười lạnh một tiếng, chợt cánh tay rung lên, 3 tòa liên từ sau lưng bắn ra mang theo thanh âm hoa lạp lạp, giống như ba đầu độc xà, xoay qua xoay lại không ngớt.

"Tam đoạn hồn tảo! "

Trong hắc vụ hiện lên bàn tay, chợt bàn tay biến đổi thủ ấn. Ba tòa liên xoay xung quanh đỉnh đầu Vu hộ pháp, đột nhiên bắn ra, mang theo tiếng xé chói tai.

Ba tòa liên hóa thành ba hắc tuyến, đan xen kín kẽ nhau, vừa vận phong tảo tất cả đường lui của Dược Lão, hiển nhiên vị Vu hộ pháp này đối với điều khiển vũ khí tòa liên quý dị này, đã đạt tới trình độ vô cùng thuần thục. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trong đôi mắt lạnh lẽo nhanh chóng phóng đại ba đường hắc tuyến, tay áo Dược Lão vung lên, năm ngón tay bung ra liên tục, năm đạo sâm bạch hỏa diễm nhanh chóng ngưng tụ thành hình, giống như trường xà xoay quanh thân, rồi đột nhiên bắn ra, va chạm trực tiếp với ba tòa liên kia.

Keng keng keng keng ...!

Tòa liên va chạm kịch liệt với bạch sắc hỏa diễm, vang lên tiếng kim loại va chạm, thậm chí còn xuất hiện hoa lửa, nhưng cho dù tòa liên có tấn công quý dị khó lường như thế nào, Dược Lão chỉ cần điều khiển năm hỏa diễm trường xà là có thể ngăn cản, kinh nghiệm chiến đấu lão luyện nhìn là thấy.

Đã dùng tới thủ đoạn như thế, mà vẫn như cũ chưa lấy được ưu thế rõ ràng nào, Vu hộ pháp cũng cảm thấy kinh ngạc, hẳn có thể cảm giác rõ ràng, mỗi lần tòa liên va chạm với hỏa diễm, thì sẽ có hai luồng nóng lạnh luân phiên truyền tới từ tòa liên, loại cảm giác này, khiến hẳn cảm thấy có chút không tốt.

"Lão bất tử này quả nhiên lợi hại. Khó trách năm đó, Hồn Điện xuất động tới ba vị hộ pháp cường giả, nhưng vẫn bị hắn trốn được, trước kia ta còn

cho rằng các tên kia bịa chuyện, không nghĩ tới... Thật sự là khó giải quyết." *Công kích ngày càng mãnh liệt, trong lòng Vu hộ pháp càng thêm ngưng trọng, sự mạnh mẽ của linh hồn Dược Lão với Cốt Linh Lãnh Hỏa khó giải quyết kia, tất cả đều vượt xa dự liệu của hắn.*

"Vân Sơn, cấp tốc giải quyết Tiêu Viêm!" Lại một một lần giao thủ mãnh liệt với Dược Lão, nhiệt độ khác thường kia làm cho thân thể Vu hộ pháp hơi run rẩy. Tới thời khắc này, hắn cũng không hề bận tâm mặt mũi, trực tiếp ra lệnh cho Vân Sơn đang triển khai đại chiến kịch liệt với Tiêu Viêm ở xa xa.

Nge được tiếng quát của Vu hộ pháp, sắc mặt Dược Lão hơi trầm xuống, bạch sắc hỏa diễm trên thân thể càng dày đặc, thế công càng lúc mãnh liệt hơn, bất quá xem thế trận, muốn trong khoảng thời gian ngắn giết chết Vu hộ pháp thì có chút khó khăn, dù sao Vu hộ pháp cũng có công hiệu khác chế linh hồn thể, tuy nhờ sự trợ giúp của Cốt Linh Lãnh Hỏa đã giảm hiệu quả này tới mức thấp nhất, nhưng người này cũng là một vị cường giả Đấu Tông giai biệt, muốn giết nói dễ hơn làm.

Trên bầu trời phía xa, Vân Sơn nghe được tiếng quát của Vu hộ pháp, hơi kinh hãi, lão gia hỏa kia mạnh như vậy sao? Ngay cả Vu hộ pháp mà cũng khó thu thập được lão?

Sự kinh hãi trong lòng chỉ kéo dài trong chớp mắt, tay áo Vân Sơn vung mạnh lên, một luồng đấu khí cuồng mãnh đẩy lùi thế công của Tiêu Viêm, rồi phi thân về sau, vừa lui ra thì đấu khí mênh mông từ trong cơ thể ùn ùn bùng phát.

"Tiểu vương bát đản, vốn định chơi đùa với ngươi một phen, nhưng giờ xem ra, hình như tình hình không cho phép. Nếu đã thế, thì bằng một chiêu giải quyết ngươi thôi." Cười lạnh với Tiêu Viêm ở đối diện, tay áo Vân Sơn khẽ rung, từ tay áo trào ra năng lượng màu xanh đậm gây chấn động một hồi, một lát sau, liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu xanh dài chừng một trượng.

Bề ngoài trường kiếm có màu vô cùng ám trầm, cả thanh không hề sáng bóng, nhưng khi trường kiếm ngưng tụ thành thì không gian chung quanh đột nhiên chấn động dữ dội, hiển nhiên thanh trường kiếm được ngưng tụ bởi đấu khí hùng hồn của Vân Sơn chứa một năng lượng cực kì khổng lồ.

Nhìn Vân Sơn huyền phù trên cao, năng lượng khổng lồ từ trường kiếm chậm rãi xoay tròn quanh người, cảm thụ được năng lượng mệnh môn đó, sắc mặt Tiêu Viêm kịch biến một hồi, hai cánh sau lưng khẽ động, rồi đột nhiên lui về một khoảng, trong lúc lui lại thì thủ ấn kết trong tay Tiêu Viêm khẽ thay đổi.

Theo thủ ấn kết trong tay Tiêu Viêm dẫn đường, đấu khí mệnh môn trong cơ thể bắt đầu dâng tràn, dưới sự điều khiển vô cùng thận trọng của Tiêu Viêm, nhanh chóng đi qua mấy kinh mạch định trước...

Dưới áp lực của nguy hiểm, tinh khí thần của Tiêu Viêm đều tập trung cao độ, cho nên lúc bình thường luyện tập sẽ có thời điểm ngẫu nhiên đấu khí đi sai lệch, thế mà lúc này lại vô cùng thuận lợi.

Trong cơ thể đấu khí như thủy triều không ngừng theo các kinh mạch có định tràn vào hai tay Tiêu Viêm, theo đấu khí khổng lồ tràn vào, bàn tay vốn thon dài đã biến lớn lên, một luồng ánh sáng ngọc quang dần dần hiện lên, tới đỉnh điểm như là một mặt trời mới, chói mắt vô cùng.

Trong lòng bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên hiện lên ánh sáng chói lọi, làm cho Vân Sơn khẽ nhíu mày. Tên tiểu hồn đản này còn có con bài tẩy, quả nhiên phiền toái. Ý nghĩa vừa lướt qua trong đầu, ngẫu nhiên liếc qua trận chiến xa xa của Vu hộ pháp với Dược Lão, thấy rõ người đó dưới thế công mãnh liệt của Dược Lão đã hơi rơi vào thế hạ phong, trong lòng cả kinh.

"Xem ra không nên dây dưa, nhanh chóng giải quyết tên tiểu này, nếu không đợi cho lão gia hỏa kia xuất thủ, ta sẽ nguy mất..."

Trong lòng hiện lên ý niệm, nhãn thần Vân Sơn trở nên sắc bén, hai tay thủ ấn đột nhiên biến đổi, sát ý bùng tràn ngập cùng tiếng quát chói tai vang vọng phía chân trời.

"Phong Sát Yên Cương!"

Tiếng quát vừa dứt, phía xa đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngâm vô cùng chói tai, mọi người hoảng sợ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy thanh đấu khí trường kiếm trên đỉnh đầu Vân Sơn, đang điên cuồng xoay tròn, thanh âm quái dị kia truyền ra từ đây.

"Tới!"

Thủ ấn biến đổi, ngón tay chỉ về Tiêu Viêm ở xa xa, thanh trường kiếm đang điên cuồng xoay tròn đột nhiên lao ra!

Tốc độ của trường kiếm nhanh đến mức có thể vượt không gian, bởi vậy chỉ lóe lên vài cái, đã tới chỗ cách Tiêu Viêm mấy chục thước.

Nhìn một đòn mãnh liệt của Vân Sơn, sắc mặt đám người Hải Ba Đông trong vòng hỗn chiến kia đột nhiên tái nhợt, mặc dù cách xa như vậy, bọn họ vẫn cảm nhận được năng lượng khủng bố bên trong trường kiếm, bọn họ ước chừng nếu đổi lại là mình bị đánh trúng, sợ rằng ít nhất cũng đương trường trọng thương.

Chỗ gần đài Hỉ thai, bàn tay Vân Vận che miệng lại, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ tái nhợt, công kích như thế, cho dù là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong cũng khó tiếp được, huống chi Tiêu Viêm hiện giờ ...

Dưới vô số ánh mắt tràn ngập các loại cảm xúc soi mói, Tiêu Viêm thân là đương sự, đột nhiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, mà trong lúc nhắm mắt thì ấn kết trong tay cũng biến đổi, chợt một năng lượng đồng dạng mênh mông mãnh liệt tuôn ra từ phía chân trời.

"Khai Sơn Ấn! "

Theo một tiếng quát trầm thấp trong lòng Tiêu Viêm (lòng nó quát đc ta cùi T_T), một thủ ấn khổng lồ bằng năng lượng hiện lên!

Điều này có thể nhận thấy khi thủ ấn hiện lên, không gian quanh thân Tiêu Viêm giống như gợn sóng, chấn động không ngừng...

-----oOo-----

Chương 707: Quân bài chưa lật - Tam sắc hỏa liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năng lượng Thủ Ấn khổng lồ làm cho vô số ánh mắt khiếp sợ xuất hiện, chợt đình trệ một chút, năng lượng khổng lồ liền mang theo một uy áp mãnh liệt khác thường hung hăng va chạm năng lượng trường kiếm.

"*Ấm!*"

Trong nháy mắt, hai đạo năng lượng cực kì khủng bố đối chọi trên thiên không. Chợt nổ vang một tiếng rung trời, mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng có không ít người hai lỗ tai vù vù một trận, liên lụy đến cả con mắt có chút mơ hồ.

Hai đạo công kích hung hãn va chạm nhau, từng luồng năng lượng dao động điên cuồng, thậm chí cả không gian đều bị năng lượng bóp méo, bởi vậy có thể thấy được đợt công kích này đáng sợ ra sao.

Không gian vặn vẹo, đem vị trí Tiêu Viêm cùng Vân Sơn bao quát. Bởi vậy, phần đông ánh mắt trên thiên không cũng không biết hai người tột cùng là ai chiếm thượng phong. Vô số ánh mắt soi mói về phía năng lượng dao động tại chân trời, một lát sau năng lượng mới chậm rãi giảm đi, không gian vặn vẹo cũng dần dần trở nên rõ ràng. Không gian khôi phục, phía trên chân trời, hai đạo thân ảnh lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mà khi mọi người nhìn thấy bóng người xuất hiện trên bầu trời đều nhin không được mà ngẩn người ra.

Giờ phút này, hai tay áo của Tiêu Viêm đều vỡ tan, hai cánh tay trần trụi lộ ra, trên cánh tay mơ hồ có từng vết máu nhỏ, khuôn mặt Tiêu Viêm có phần tái nhợt, khoe miệng lưu lại vết máu, hơi thở cũng yếu bớt. Hiển nhiên, lần va chạm kinh thiên lúc trước đã bị phản chấn làm bị thương không nhẹ. Thế nhưng Tiêu Viêm mặc dù chật vật, Vân Sơn đối diện đó cũng không bình yên vô sự, một thân quần áo đều rách nát. Tay áo ở ngoài khô héo, bàn tay run nhè nhẹ, một luồng máu theo lòng bàn tay dọc theo ngón tay chảy xuống.

Trông thấy điều đó, không ít người âm thầm hít một hơi, ánh mắt kinh dị nhìn về phía hắc bào thanh niên, ai cũng không nghĩ tới Tiêu Viêm không những dám tiếp nhận một kích kinh khủng của Vân Sơn, ngược lại còn làm cho Vân Sơn thương tổn... về mặt đám người Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông trong vòng chiến cũng ngạc nhiên nhìn bàn tay run rẩy, sắc mặt âm trầm như nước của Vân Sơn, mặc dù bọn họ vẫn tin tưởng Tiêu Viêm nhưng tận mắt nhìn thấy hẳn có thể làm cho Đấu Tông cường giả bị thương thì cũng không nhin được một phen chấn động. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chưa bị Vân Sơn trực tiếp đánh chết, Vân Vận cũng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm, bất quá khi thấy bàn tay đầy máu của Vân Sơn thì trên mặt cũng xuất hiện một đạo cảm xúc phức tạp, nàng không muốn nhìn thấy Tiêu Viêm chết trong tay Vân Sơn, nhưng cũng không muốn nhìn thấy Vân Sơn bị Tiêu Viêm giết chết, giờ khắc này, nàng chỉ có thể im lặng chờ chiến đấu kết thúc.

"Tiểu tử vô liêm sỉ, không nghĩ tới lúc này bốn tông vẫn xem thường ngươi..." Sau đó khuôn mặt Vân Sơn âm trầm, bàn tay áo xóa đi vết máu tươi, điềm nhiên nói: *"Lúc trước đấu kỹ kia sợ rằng cấp bậc không thấp à! Hẳn rất cần đấu khí khổng lồ, ngươi bây giờ có thể thi triển vài lần sao?"* Tiêu Viêm xóa đi vết máu ở khóe miệng, thản nhiên nói: *"Cũng đủ làm cho ngươi biết cái gì gọi là trọng thương..."*

"Thật không?" Vân Sơn âm lãnh cười, nói: *"Đấu kỹ lúc trước của ngươi uy lực đích xác cường hãn, ngay cả ta cũng không dám khinh thường, bất quá, bằng thực lực này mà muốn đánh bại bốn tông chỉ sợ còn kém."*

Tiêu Viêm hí đôi mắt lại, nắm tay chậm rãi nắm chặt, lời Vân Sơn mặc dù đáng ghét, nhưng cũng không phải là giả, lấy thực lực hôm nay của hắn thi triển Khai Sơn Ấn cũng không có đủ lực lượng công kích giết chết Vân Sơn, nếu mà nghĩ bằng vào đó mà đánh bại hắn trừ phi hắn không có phòng bị đứng đó chịu đòn, nếu không sợ rằng khó khăn không nhỏ... Bàn tay nắm chặt, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn tình hình chiến đấu của Dược Lão. Mặt hơi chút cau lại.

Giờ phút này Dược Lão cùng Vụ hộ pháp đã lâm vào tình thế giằng co, song phương đã ra hết sát chiêu, cực kỳ nguy hiểm, nhưng lại duy trì tình thế cân bằng, vô luận tăng lực như thế nào cũng khó có thể đem đối phương thương tổn, tuy tràng diện như vậy nhưng Dược Lão mơ hồ chiếm thượng phong, nhưng Tiêu Viêm biết rõ ràng vì nguyên nhân linh hồn thể nên Dược Lão mặc dù có thể cùng Đấu Tông cường giả chiến đấu nhưng mà lực bên bị kém xa đối phương, bởi vậy, nếu giằng co như vậy đối với Dược Lão cũng không có ưu đãi quá lớn, một khi lực lượng yếu bớt chỉ sợ tình thế trận đấu này liên liên nghịch chuyển.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm thoáng nhìn qua vòng đại chiến hỗn loạn kia. Nơi đó, chém giết kịch liệt vô cùng, cơ hồ đôi lúc liền có thêm cường giả trọng thương rơi xuống đất, sinh tử không biết, Vân Lam Tông dường như đã tung ra hết cường giả tinh nhuệ, liều mạng ngăn cản thế

công của liên minh cường giả.

Tầm mắt rất nhanh từ vòng chiến hỗn loạn của Hải Ba Đông đảo qua, Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tại đỉnh cấp cường giả giao phong, hoàn hảo bọn họ đều chiếm ưu thế, nói vậy cho bọn họ đủ thời gian là có thể đánh bại đối thủ riêng rẽ, mà đến lúc đó, một khi Hải Ba Đông cùng cường giả khác rảnh tay thì chiến trường hỗn loạn sẽ bắt đầu ổn định lại.

Ánh mắt chuyển động, Tiêu Viêm liếc dưới Vân Lam Sơn, mơ hồ có tiếng chém giết truyền đến, nói vậy hẳn 10 vạn đại quân hoàng thất bắt đầu tiến công rồi.

Hiện giờ Vân Lam Sơn, mỗi nơi cơ hồ đều bùng nổ chiến đấu chém giết, khỏi tông môn ngày xưa tĩnh lặng bây giờ bên trong hoàn toàn bị bao phủ bởi gió tanh mưa máu.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn quét chung quanh một vòng, liền nhanh chóng thu hồi, chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên trước mặt, khoe miệng mang tiêu ý nhẹ răng cười với Vân Sơn, một cái nhãn trắng đục trên ngón tay nâng lên, liền cắn răng làm tới, muốn chân chính đánh bại Vân Sơn chỉ sợ phải vận dụng đòn sát thủ.

Trong lòng quyết định, Tiêu Viêm cũng không chần chừ, bàn tay vừa động, một bả đan dược liền hiện ra trong tay, sau đó nhét toàn bộ vào trong miệng, dùng sức nhai một trận. Hai loại Dịch Hỏa dung hợp ra Phật Nộ Hỏa Liên, đấu khí tiêu hao không kém chút nào khi thi triển Khai Sơn Ấn, mà ba loại Dịch Hỏa dung hợp cần nhất là đấu khí tự nhiên rất khó khăn, bởi vậy hẳn hiện tại phải liều lĩnh làm cho đấu khí của mình duy trì trạng thái tràn đầy.

Đan dược ăn như hổ sói nuốt vào bụng, Tiêu Viêm cũng không cần luyện hóa, có được Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bực này Dịch Hỏa, cắn nuốt đan dược căn bản không cần quá mức chú ý, Dịch Hỏa sẽ tự đem luyện hóa. Sau đó hóa thành đấu khí tinh thuần chảy xuôi trong kinh mạch. Nhìn Tiêu Viêm điên cuồng ăn đan dược như vậy, da mặt Vân Sơn cũng run lên, mặc dù là Đấu Tông cường giả nhưng bàn về đan dược thì tự nhiên cũng không thể vượt qua Tiêu Viêm, bởi vậy cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Viêm khôi phục đấu khí nhờ sự trợ giúp của đan dược.

Đương nhiên, Vân Sơn cũng không có khả năng ngậy ngốc chờ đợi Tiêu

Viêm đem đầu khí khôi phục, bởi vậy, lúc Tiêu Viêm nuốt xuống một ít đan dược, thân hình Vân Sơn cũng mạnh mẽ chuyển động, chột quỹ dị hiện lên trước mặt Tiêu Viêm, bàn tay cắt ngang yếu hầu, màu xanh đầu khí bao trùm móng tay, không kém gì lưỡi đao sắc bén.

Thân thể ngửa ra sau, Tiêu Viêm bàn chân ánh bác lóe ra, thân hình đột nhiên lùi lại, Huyền Trọng Xích liền như thiểm điện hiện ra, một cước hung hăng đá vào chuỗi, trọng xích liền mang một cỗ lực lượng hung hãn bắn thẳng tới Vân Sơn. Trọng xích dữ dội lướt đến làm thân hình Vân Sơn dừng lại, nắm tay hung hăng trực tiếp đem trọng xích đánh bay ra. Tại lúc Vân Sơn đánh bay trọng xích, ngón tay Tiêu Viêm chột động, chiếc nhẫn màu trắng đục kia trong khoảnh khắc bạo liệt, một đoàn Bạch Sắc Hỏa Diễm dày đặc hùng hực nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Bạch Sắc Hỏa Diễm xuất hiện, Tiêu Viêm lập tức đồng thời đem Lưu Ly Liên Tâm Hỏa tách ra hóa thành một đoàn màu xanh cùng một ngọn lửa vô hình. Ngay sau đó, Tiêu Viêm không do dự chút nào, song chưởng vỗ mạnh, đem Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng Vẫn Lạc Tâm Viêm chụp vào đoàn Bạch Sắc Hỏa Diễm dày đặc.

Ba loại Dị Hỏa chạm nhau, không gian quanh thân Tiêu Viêm kịch liệt chấn động.

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, Vân Sơn sắc mặt đại biến, hẳn có thể cảm nhận được ba loại ngọn lửa bất đồng màu sắc kia đang sinh ra một loại năng lượng cực kỳ đáng sợ.

Hưu!

Dường như tại cùng thời khắc, thân hình Vân Sơn nháy mắt biến mất, đối với một kích khủng bố của Tiêu Viêm, hẳn phải đem nó phá vỡ, nếu không mà nói...

Vân Sơn hóa thành bóng đen thoáng hiện làm cho sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, hai cánh xanh thẫm sau lưng rung lên, song chưởng nắm chặt đoàn hỏa sắc kia, thân hình cũng vội vàng nhanh chóng thoái lui né tránh, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, trong nạp giới đột nhiên bắn ra một ít bình ngọc, trong bình ngọc có một đóa nhỏ hỏa liên không đủ lòng bàn tay...

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Bình ngọc bay ra, "bùm bùm" một trận loạn phát. Mặc dù tiểu hỏa liên này đối với Vân Sơn không có khả năng tạo ra thương thế, nhưng lại làm tốc độ chậm xuống, bởi vậy khi hỏa liên nổ mạnh không dứt thì cách đó không xa, thân hình Tiêu Viêm cũng đành chỉ chạy trốn. Ánh mắt chậm rãi nhìn lên, trên khuôn mặt Tiêu Viêm có chút tái nhợt, mà lại như trút đi gánh nặng, giờ khắc này, đồng tử Vân Sơn co rút nhanh!

Giữa không trung, hai cánh xanh thẫm sau lưng Tiêu Viêm chấn động, hơi thở dị thường suy yếu, trên lòng bàn tay, một đóa tam sắc hoa liên rộng chừng một thước, nhẹ nhàng trôi nổi, một cỗ lực lượng cuồng bạo làm cho sắc mặt những người có mặt tại đây kinh sợ.

-----oOo-----

Chương 708: Hỏa liên bạo phát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi ánh mắt Vân Sơn nhìn đến đóa hỏa liên ba màu đang trôi nổi trong lòng bàn tay của Tiêu Viêm, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi. Bên trong đóa hỏa liên quý dị kia tràn ngập ra năng lượng khủng bố. Dù ngay cả hắn cũng cảm nhận được một loại áp lực khác thường.

"Bằng vào thực lực của tên hỗn đản này, làm sao có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ như thế?" Trong lòng phần nộ rít gào một tiếng, thân hình đang vọt lên trước của Vân Sơn nhất thời ngừng lại. Chợt thân thể nhanh chóng lui ra, mà trong lúc lùi lại nhanh chóng này thì một cỗ đầu khí bàng bạc màu xanh thẫm đột nhiên như thủy triều trào ra khỏi cơ thể. Tóc giống như bị điện giật, dựng đứng lên. Chỉ một lát sau, đầu khí hùng hồn kia hình thành một đạo gió lốc khổng lồ màu xanh chừng vài chục trượng ở trên bầu trời. Mà thân hình hắn chính là bị gió lốc khổng lồ kia bao quanh.

Trên sân rộng, từng ánh mắt nhìn Vân Sơn giơ tay nhắc chân, bằng vào đầu khí hùng hậu trong cơ thể ngưng tụ thành lốc xoáy khổng lồ như vậy đều nhìn không được mà miệng lưỡi khô khốc. Không hổ là Đấu Tông cường giả, riêng chiêu thức ấy, các Đấu Hoàng cường giả ở đây không một ai có thể thi triển.

Lốc xoáy khổng lồ màu xanh bao phủ quanh thân của Vân Sơn, gào thét, xoay tròn tốc độ cao cuốn bay tất cả, đem không ít người ở sân rộng phía dưới thổi nghiêng ngã. Một ít người thực lực không đủ liền trực tiếp lùi về sau, cuối cùng đặt mông ngồi trên mặt đất, khuôn mặt kinh hãi ngẩng đầu nhìn lốc xoáy khổng lồ gần như kéo ngang trời đất. Loại lực lượng khủng bố giống như tự nhiên này, Vân Sơn băng vào lực lượng của bản thân có thể lập tức thi triển, quả nhiên là đáng sợ.

Cuồng phong gào thét, quần loạn khắp bầu trời Vân Lam Sơn. Rừng cây trong sơn mạch cũng bắt đầu rung động mạnh mẽ, từng đợt sóng màu xanh biếc xuất hiện ở trung tâm, cuối cùng thành trạng thái hình cầu, thổi quét khắp bốn phương tám hướng.

Nhìn Vân Sơn đột nhiên có hành động lớn như vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra. Sắc mặt tái nhợt chợt hiện lên một chút cười lạnh, cúi đầu nhìn qua đóa Hỏa liên ba màu trôi nổi trong tay. Đóa Phật Nộ Hỏa Liên từ ba loại Dịch hỏa dung hợp thành này ở trong thời gian ngắn ngủi vẫn chưa đạt đến trình độ hoàn mỹ. Nhưng mà nhờ lực lượng linh hồn xuất sắc của Tiêu Viêm thì cũng miễn cưỡng duy trì ở một điểm thăng bằng. Năng lượng cuồng bạo ẩn chứa trong đó so với hỏa liên hai Dịch hỏa trong quá khứ đương nhiên là không chỉ mạnh mẽ hơn vài lần.

Riêng chỉ là vì đem ba loại Dịch hỏa này dung hợp ở cùng một chỗ, Tiêu Viêm gần như đã tiêu hao hết tất cả đấu khí trong cơ thể, thậm chí ngay cả linh hồn lực lượng cũng xuất hiện khô kiệt. Uy lực của Hỏa liên ba màu tất nhiên là lớn vô cùng nhưng tiêu hao như vậy cũng là một con số cực kỳ đáng sợ. Mặc dù lấy thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm, dưới sự cố gắng hết sức mới có thể miễn cưỡng đem ba loại Dịch hỏa duy trì tại điểm cân bằng.

Ánh mắt chăm chú nhìn lốc xoáy khổng lồ kéo ngang trời đất kia, lực tàn phá phóng thích ra từ trong đó mặc dù là đứng cách khá xa cũng khiến cho thân hình Tiêu Viêm có chút lắc lư. Đương nhiên, nguyên nhân cũng bởi vì mạnh mẽ dung hợp ba loại Dịch hỏa mà làm cho cơ thể hắn suy yếu cực độ.

Lúc này, hai cánh xanh thẫm sau lưng cũng trở nên mờ nhạt rất nhiều. Nhưng điều này đều chứng minh Tiêu Viêm giờ phút này đã thực sự là nỗ lực hết đà.

Cho dù như thế thì đóa Hỏa liên ẩn chứa năng lượng dị thường đáng sợ

đang cầm trong tay kia cũng khiến cho ngay cả Vân Sơn bậc này cường giả cũng không dám tấn công trước. Ngược lại lại vội vàng đem phòng ngự kiên cố nhất mở ra, sợ một khi Hỏa liên tấn công đến, bản thân sẽ trở thành vong hồn dưới lửa đầu tiên.

Hỏa liên ba màu chậm rãi xoay tròn trên bàn tay của Tiêu Viêm. Nhờ vào khoảng khắc nghỉ ngơi này, Phần Quyết công pháp trong cơ thể của Tiêu Viêm cũng vội vàng hấp thu một ít thiên địa năng lượng, sau đó lại phối hợp với dược lực chưa hoàn toàn tiêu hóa hết trong cơ thể nhanh chóng luyện hóa, cuối cùng hóa thành đầu khí tinh thuần chảy xuôi trong kinh mạch đang khô kiệt.

Thừa dịp đầu khí trong cơ thể đang nhanh chóng hồi phục, ánh mắt của Tiêu Viêm lướt qua trận chiến giữa Dược lão cùng Vụ hộ pháp. Đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm nhìn thấy Dược lão chân chính dùng linh hồn thể chiến đấu cùng người khác. Tuy nói linh hồn thể không thể sử dụng đầu khí nhưng mà linh hồn lực lượng khổng lồ kia cũng mạnh mẽ không kém chút nào so với đầu khí. Hơn nữa lại vô hình vô sắc, công kích lên lại quỷ dị khó lường.

Đương nhiên, công kích tâm thường của linh hồn lực lượng đối với cường giả của Hồn điện không biết vì nguyên do gì mà uy lực sẽ suy giảm rất nhiều. Nhưng mà Dược lão không phải linh hồn thể bình thường. Hắn có được Cốt Linh Lãnh Hỏa, không chỉ không sợ thể công quỷ dị của xiềng xích của Vụ hộ pháp mà hơn nữa, hiệu quả đặc biệt của Di hỏa cũng làm cho Vụ hộ pháp ứng phó chật vật. Cả người tràn ngập sương mù đen ở trong độ ẩm như nóng như lạnh khác thường kia đang không ngừng dao động.

Mà đối với thực lực của Dược lão, vị Vụ hộ pháp này rõ ràng cũng có chút bất ngờ. Nhiều năm đuổi bắt linh hồn thể như vậy, hắn rất ít khi thất thủ. Bởi vì không kể thực lực của linh hồn thể lúc còn sống mạnh mẽ như thế nào, chỉ cần mất đi thân thể thì trong mắt Hồn điện của bọn hắn liền giống như mảnh hổ mất răng nanh, chỉ có thể mặc cho bọn hắn điều khiển. Dần dần như vậy không thoát khỏi khó có thể sinh ra lòng coi trọng đối với linh hồn thể. Mà lần này, hắn vì sự coi thường của hắn mà phải trả giá không nhỏ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Dược lão ra chiêu toàn là sát thủ. Chiêu thức xảo quyết tàn nhẫn, Cốt Linh Lãnh Hỏa dưới loại khống chế gần như hoàn mỹ này làm cho Vụ hộ pháp

khó lòng phòng bị. Thậm chí có nhiều lần còn bị Di hỏa tiến vào thân thể. Nếu không phải thực lực cũng không yếu, sợ là trực tiếp bị Cốt Linh Lãnh Hỏa xâm nhập vào thân thể, phá hủy bốn phía.

Bất quá, mặc dù hãn ngẫu nhiên có thể tránh thoát nhưng mà theo thể công càng lúc càng sắc bén của Dược lão, Vụ hộ pháp cũng càng thêm rơi vào hạ phong. Đến cuối cùng cư nhiên chỉ có thể phòng ngự một cách khó khăn, rốt cuộc không thể phân thân.

Đối với cục diện càng lúc càng rơi vào thế hạ phong, trong lòng Vụ hộ pháp cũng thẹn quá hóa giận. Mấy năm nay truy bắt linh hồn thể, đây là lần đầu tiên hãn chặt vật như vậy. Nếu cái này mà truyền về Hồn điện, chỉ sợ mấy tên gia hỏa từ lâu mơ ước vị trí của mình sẽ nhân chuyện này mà tuyên dương bốn phía. Nói không chừng điện chủ mất kiên nhẫn sẽ thật sự đem chức vị hộ pháp của mình hạ xuống. Như vậy sợ rằng sẽ thê thảm.

Trong lòng hiện lên ý niệm như vậy, Vụ hộ pháp liền hung hăng cắn răng một cái. Mười mấy đạo xiềng xích tối đen trong cơ thể đột nhiên mạnh mẽ hiện ra, chọt ùn ùn kéo đến, hung mãnh đâm mạnh về phía Dược lão. Bộ dáng như vậy, xem ra là hãn một liều mạng một phen.

Sau khi nhìn thấy Dược lão đã thuận lợi nắm thế thượng phong giữa trận chiến, Tiêu Viêm cũng yên tâm buông lỏng tảng đá đang treo trong lòng. Ánh mắt vừa động, đem tâm thần hoàn toàn ngưng tụ trên lỗc xoáy khổng lồ màu xanh ở phía xa xa kia. Hiện giờ hãn cần phải làm là ngay lập tức đem lão gia hỏa Vân Sơn này đánh chết, chấm dứt mọi ân oán trong quá khứ!

Hai cánh có chút hư ảo màu xanh thẫm phía sau lưng hơi hơi vỗ vỗ, đem thân thể của Tiêu Viêm ổn định trên bầu trời. Sau nháy mắt, bàn tay khẽ động. Mà dưới cái nhìn chăm chú của từng đạo ánh mắt trên sân rộng, đóa Hỏa liên ba màu chàm rãi bay lên.

Thân hình ẩn vào trong lỗc xoáy khổng lồ của Vân Sơn kia nhìn thấy Tiêu Viêm ở xa cử động như thế, trong lòng cũng có chút khẩn trương. Trong lòng khẽ hô một tiếng, đầu khí mệnh mông trong cơ thể đều trào ra, làm cho nhan sắc của lỗc xoáy khổng lồ kia càng thêm thâm thúy.

(hiểu từ thâm thúy ko, ko hiểu hả, ta dịch cho mà nghe, nghĩa thẳng Thâm con pà Thúy -DG).

Lắc lắc đầu, bởi vì linh hồn lực lượng tiêu hao quá độ mà có chút mê muội, trong lòng Tiêu Viêm thất kinh. Xem ra không thể tiếp tục kéo dài! Đấu khí hao tổn có thể dựa vào Phần Quyết để khôi phục nhưng mà linh hồn lực lượng chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng. Hôm nay nếu không nhanh chóng đem Vân Sơn giải quyết chỉ sợ rằng chính mình sẽ hôn mê trước mắt.

Trong lòng hiện lên ý niệm này, mơ hồ trong ánh mắt của Tiêu Viêm cũng xẹt quá một tia ngoan mang, hai tay ấn kết đột nhiên động.

Theo thủ ấn thay đổi của Tiêu Viêm, Hỏa liên ba màu trôi nổi trước mặt nhất thời mạnh mẽ bộc phát ra ánh sáng ba màu chói mắt, giống như mặt trời lơ lửng trên không.

"Đi!"

Ngón tay búng ra, Tiêu Viêm đột nhiên hét to một tiếng.

Tiếng quát vừa hạ xuống, Hỏa liên ba màu đang chậm rãi xoay tròn kia bỗng hóa thành một vệt sáng mơ hồ, nhanh như chớp, dữ dội bắn ra.

Mặc dù bên trong hỏa liên ẩn chứa năng lượng cuồng bạo khổng lồ đến đáng sợ nhưng mà xẹt qua không gian lại im lặng dị thường. Thậm chí ngay cả nửa điểm năng lượng rung động cũng không có. Nhưng chính loại bộ dáng lặng yên không một tiếng động này mới làm cho trong lòng người khác xuất hiện hàn ý.

Chỗ Hi đài, ánh mắt Vân Vận không hề chớp nhìn vào quang ảnh mơ hồ đang lướt giữa không trung. Mặc dù hiện giờ đấu khí bị phong bế nhưng cảm giác của Đấu Hoàng vẫn còn như cũ. Bởi vậy, đối với năng lượng khủng bố bên trong hỏa liên nàng cũng có chút cảm ứng. Trên khuôn mặt xuất hiện một chút bất an cùng kinh hoàng, bàn tay như ngọc cũng nắm thật chặt. Trong lòng nàng hiểu rõ, Tiêu Viêm và Vân Sơn đều muốn sử dụng sát chiêu thật sự. Kế tiếp chỉ sợ là thời khắc phân thắng bại của trận chiến này.

Dưới vô số ánh mắt mang đầy cảm xúc khác nhau, hỏa liên thoáng hiện trên không trung, cuối cùng giống như một viên lưu tinh (sao băng) âm âm đụng vào lỗ xoáy khổng lồ đang điên cuồng xoay tròn này.

Hỏa liên rất nhỏ, thể tích so với lốc xoáy khổng lồ kia thì kém xa. Va chạm như vậy liền giống như một con chim bay đánh vào một vách núi đá, sẽ không làm ra nửa phần rung động. Nhưng mà, có việc cũng không thể chỉ lấy thể tích lớn nhỏ mà bình phán...

"Bạo!"

Hỏa liên tiến công vào lốc xoáy khổng lồ kia. Chợt một tiếng quát lạnh nhạt, rồi phía cuối chân trời đột nhiên vang vọng lên tiếng như tiếng sấm.

Ầm!

Tiếng quát vừa hạ xuống, thì một đóa Hỏa liên ba màu đột nhiên lao đến phía trên lốc xoáy rồi bộc phát ra. Một tiếng nổ vang đủ để làm rách màng tai của người khác, đột nhiên vang vọng khắp trời.

Tiếng nổ mạnh vang vọng phía chân trời. Một cỗ năng lượng gió bão cực kì khổng lồ trong thời gian ngắn từ vị trí va chạm của hỏa liên cùng lốc xoáy thổi quét ra, lan tới trong phạm vi trăm mét.

Dưới cỗ năng lượng gió bão khủng bố này, mọi người ở đây, ngay cả Dược lão cùng Vụ hộ pháp đang đánh nhau kịch liệt cũng sợ hãi kinh ngạc, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi cùng khiếp sợ, quay đầu lại...

"Không ngờ uy lực của ba loại dị hỏa dung hợp thành Phật Nộ Hỏa Liên lại khủng bố đến tình trạng này... Tên tiểu tử này, đến tột cùng đã sáng tạo ra một loại đấu kỹ đáng sợ đến mức nào a?"

-----oOo-----

Chương 709: Giết ?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Tu Nhai cùng Liễu Kinh nói chuyện, xem ra bọn họ muốn siêu việt như Tiêu Viêm thì khó khăn quá lớn.

"Hắn đang bên trong sóng lửa kia, bất quá không biết là chết hay sống,

người kia dùng đấu kỹ mà ngay cả chính hắn đều cũng trốn không thoát. "
con người Tử Nghiên như bảo thạch nhìn về phía không trung, cắn răng nói, bất quá lời tuy nói như vậy, mà trên mặt cũng có một chút lo lắng.

Đám người Lâm Diễm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía tam sắc quang mang kia, chau mày, trong lòng cũng bất an, cái tên đối thủ đang đối mặt kia chính là một gã hàng thật giá thật Đấu Tông cường giả a.

Đám người Hải Ba Đông cùng một chỗ, Vân Lam Tông chúng trưởng lão cũng hiện ra quang trường, nhìn bộ dáng chật vật của nhau, đặc biệt khi phát hiện nhân số so với trước khi chiến đấu thiếu gần một phần tư, sắc mặt càng trở nên khó nhìn.

Vân Vận vui mừng nhìn thấy Vân Lam Tông chúng trưởng lão xuất hiện, nhưng khi phát hiện nhân số giảm mạnh, trong lòng cũng trầm xuống, không nghĩ tới Vân Lam Tông tổn thất quá nghiêm trọng như vậy...

Hơn nữa, trên bầu trời kia, Vân Sơn sinh tử không biết, mặc dù tất cả mọi người đều rõ ràng Đấu Tông cường giả rất mạnh mẽ, mà lúc trước khi Tiêu Viêm phát ra tam sắc hoả liên ẩn chứa năng lượng đáng sợ đến bực nào, bọn họ cũng là rõ ràng cảm giác được, bởi vậy, mặc dù rõ ràng đối với thực lực của Vân Sơn, tuy nhiên lòng vẫn không yên.

Sắc mặt các trưởng lão mặt đồng dạng đều ngưng trọng cùng bất an ngẩn đầu nhìn không trung, một lát sau, hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, đều đem ánh mắt nhìn về hướng Vân Vận phía dưới, tuy nói mấy năm nay Vân Vận đã bị truất phế chức tông chủ, mà nàng nói như thế nào cũng đã từng đảm nhiệm chức tông chủ rất lâu, bởi vậy danh vọng Vân Vận tại Vân Lam Tông, mặc dù không so được với Vân Sơn, nhưng cũng có thể vững vàng nắm chắc vị trí thứ hai, mà hiện giờ Vân Sơn không biết sống chết, các trưởng lão tự nhiên theo bản năng đem Vân Vận trở thành người đứng đầu.

Mà đối với ánh mắt của các trưởng lão, Vân Vận cũng không rảnh để ý tới, nàng rõ ràng, hôm nay Vân Lam Tông đang đối mặt với nguy hiểm quyết định sinh tử tồn vong của Vân Lam Tông.

Thình thịch!

Trên sân rộng tất cả mọi người đều đem ánh mắt tập trung hướng về không

trung, tại đó hỏa vân dày đặc, đột nhiên xuất hiện ba động mãnh liệt, chợt hai đạo thân ảnh một trước một sau lướt ra.

Đột nhiên xuất hiện hai đạo thân ảnh, tự nhiên lập tức đem lại chú ý của ánh mắt toàn trường, bất quá đang lúc mọi người nhìn rõ thì nguyên lai thực sự không phải là Tiêu Viêm cùng Vân Sơn, mà là Vụ hộ pháp cùng Dược Lão.

Hai người lướt ra hỏa vân, thân thể đều dần dần ổn định, giờ phút này hai người, bộ dáng so với trước kia không nghi ngờ là khác nhau rất xa. Trước kia bao phủ thân thể Vụ hộ pháp là quỷ dị hắc vụ, bây giờ đã tiêu tán, trong ngực pháp phòng kịch liệt, tiếng thở dốc không ngừng vang lên, một bộ áo choàng màu đen bao phủ toàn thân, khuôn mặt hắc ám, mơ hồ lộ ra một đôi hào quang đỏ sậm.

Tình huống Vụ hộ pháp không tốt, ở phía đối diện, nguyên bản thân thể Dược Lão là hư ảo, giờ phút này càng trở nên mờ ảo rất nhiều, khuôn mặt nhìn qua cũng già đi rất nhiều, hiển nhiên, lúc trước hai người, đã trải qua một hồi ác chiến hung hiểm, mà kết quả ác chiến kia tựa hồ là lưỡng bại câu thương...

"Kiệt kiệt, lão gia hỏa này, không nghĩ tới không có thân thể còn có thể ương ngạnh như vậy, thật không hổ danh là Dược Tôn Giả nổi tiếng đại lục a..." Áo choàng màu đen hơi hơi run run, Vụ hộ pháp cười quái dị một tiếng, trong thanh âm mang theo tiếng thở dốc.

"Muốn linh hồn của lão phu, cũng không dễ dàng như vậy." Dược Lão lạnh giọng cười nói.

Nghe vậy, đôi hào quang đỏ sậm thoáng nòng đậm lên, thanh âm có chút trầm xuống, chậm rãi truyền ra: *"Thật không? Ngươi thật đáng để bản hộ pháp ứng phó? Hôm nay xem có trả giá như thế nào, ta cũng nhất định phải đem linh hồn ngươi bắt về hồn điện! Kiệt kiệt, điện chủ đối với linh hồn của ngươi, chính là cực kỳ cảm thấy hứng thú a."*

Nghe được giọng nói Vụ hộ pháp một chút âm trầm khác thường, ánh mắt Dược Lão không khỏi híp lại, trong lòng cũng dâng lên một cỗ bất an, đối với quái vật Hồn Điện này, hẳn biết rất ít, cuối cùng bọn hắn có thủ đoạn gì cũng không biết được...

Ngay lúc Dược Lão chuyển ý niệm thì trên bầu trời dày đặc hỏa vân đột nhiên ba động, một cái lốc xoáy lớn xuất hiện. Lốc xoáy vừa xuất hiện liền bắt đầu rồi xoay tròn, mà theo xoay tròn này tăng lên, hỏa vân như là thủy triều dao động.

Đúng lúc tốc độ lốc xoáy đạt tới giới hạn thì đột nhiên hai đạo thân ảnh liền giống như một loại đồ bỏ đi, bị lốc xoáy kia hung hăng phun ra.

Hai đạo nhân ảnh này vừa xuất hiện, nhất thời liền làm cho ánh mắt toàn trường bắn tới, mà khi tầm mắt quét trúng hai người thì tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, hiển nhiên, hai người này, là nhân vật chính của chiến trường, Tiêu Viêm cùng Vân Sơn.

Bị hỏa vân phun ra, hai đạo nhân ảnh đều trực tiếp rơi xuống phía dưới mặt đất, xem bộ dáng như vậy, tựa hồ hai người đều do loại năng lượng kinh thiên nổ mạnh kia, lâm vào hôn mê?

Mọi người ở đây kinh ngạc, một đạo nhân ảnh phía sau, thân hình đột nhiên rung động, đôi mắt đóng chặt cũng rung động chậm rãi mở. Nguồn truyện:

"Người nợ tỉnh? Là ai? "

Đột nhiên thức tỉnh, hơn nữa còn không chế được bóng người rơi xuống, nhất thời làm vô số người chú ý, chột từng tiếng kinh hô vang vọng lên.

Bóng người thức tỉnh kia cũng không để ý tới tiếng kinh hô phía dưới truyền đến, thân hình tại đỉnh trệ một chút, bả vai rung lên, một đôi xanh biếc Hỏa Dực liền từ sau lưng hiện ra.

"Tiêu Viêm! Là Tiêu Viêm! "

Hỏa Dực quen thuộc, Lợi Mã lập tức đem bóng người thân phận bại lộ, chột, trên sân rộng, từng đạo kinh hãi cho đến kinh hãi tiếng la nhất thời vang lên.

Sau lưng xanh biếc Hỏa Dực vừa xuất hiện, Tiêu Viêm liền đột nhiên hướng về phía dưới không ngừng rơi xuống, trong cơ thể còn sót lại không nhiều Đấu khí lắm, lúc này bị xuất động ra, bao lấy nắm tay, hung hăng đâm tới Vân Sơn. Hắn biết rõ ràng mặc dù dung hợp ba loại Dịch Hỏa Phật

Nộ Hỏa Liên uy lực dị thường khổng lồ, nhưng muốn một kích đánh chết một gã Đấu Tông cường giả cũng có khó không nhỏ khăn. Sở dĩ, hẳn phải tấn công Vân Sơn là do đề phòng nếu không trong lúc cơ thể nháy mắt suy yếu, một khi Vân Sơn thoáng hồi phục, người chết, liền đổi lại là Tiêu Viêm!

Tiêu Viêm cử động như vậy, lần nữa khiến cho trên sân rộng vô số người kinh hãi ra tiếng, mặc cho ai có thể nhìn ra, giờ phút này Vân Sơn, đúng là thời điểm phòng ngự thấp nhất, giờ phút này một khi gặp đòn nghiêm trọng, tuyệt đối không chết cũng bị tàn phế!

Vô số đạo kinh hãi tràn ngập, ánh mắt soi mói mừng như điên, Tiêu Viêm nhanh chóng thoáng hiện tới trước mặt Vân Sơn. Giờ phút này Vân Sơn đã trợn mắt hơn nữa có ý thức, liền nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện nhẹ răng cười cùng sát ý thì một cỗ sợ hãi, rốt cục nhìn không được lan tràn ra, hẳn có thể cảm giác được, nếu Tiêu Viêm giờ phút này thật sự hạ sát thủ, như vậy, kết quả của hẳn...

"Lão câu, năm đó ta đã nói qua, người nhất định sẽ hối hận khi để cho ta đào tẩu, món nợ này, Tiêu Viêm ta nhớ kỹ ba năm, hôm nay liền hoàn trả hết! "

Khuôn mặt xuất hiện điên cuồng, Tiêu Viêm cười to một tiếng, chọt đầu khí trong cơ thể điên cuồng theo kinh mạch dồn lên nắm tay, cuối cùng hướng về trái tim Vân Sơn, hung hăng đánh tới, mà đúng lúc này nắm tay sắp đánh trúng mục tiêu thì một đạo tiếng thét chói tai của nữ tử đột nhiên tự phía dưới quảng trường vang lên.

"Tiêu Viêm, không nên! "

Thanh âm quen thuộc làm cho nắm tay Tiêu Viêm run lên, ánh mắt nhìn không được dời xuống, xoay người lại thì nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Vân Vận khẩn cầu..

-----oOo-----

Chương 710: Đánh chết Vân Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm thấy khuôn mặt trắng bệch kia khẩn cầu. Tiêu Viêm tâm cảnh tràn ngập sát ý cũng thoáng xuất hiện rung động, nữ nhân này lời nói cử chỉ, đối với hắn là thực sự không phải là hoàn toàn không có sức ảnh hưởng.

Khắp chân trời thời gian lúc này tựa hồ đọng lại, vô số luồng ánh mắt chớp mắt cũng không dám chớp nhìn chăm chăm trên bầu trời đạo thân ảnh tuổi trẻ kia, bước hành động tiếp theo của hắn, sẽ quyết định kết cục Vân Lam Tông!

Đám người Hải Ba Đông nắm tay gắt gao, nhìn thấy quyền thế của Tiêu Viêm bởi vì tiếng thét chói tai của Vân Vận thoáng chậm lại, chỉ cần một quyền kia hung hăng đánh tiếp, như vậy trận đánh bạc này của bọn họ, mới có thể chân chính thắng lợi.

"Đánh tiếp! Đánh tiếp!"

Bầu trời yên tĩnh, đám người Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông giờ phút này ánh mắt đều là trợn thật to, hô hấp dần dần ồ ồ, khuôn mặt bởi vì kích động trong lòng mà đỏ lên, trên cánh tay cũng là gân xanh nổi cục làm cho người ta sợ hãi, mặc dù trong lòng kích động dị thường, nhưng mà bọn họ cũng là không dám ở giờ phút này phát ra nửa điểm thanh âm, bởi vậy chỉ có thể ở trong lòng khàn giọng kiệt lực rống to.

Hôm nay trận đại chiến này phần đông thế lực đều đem cả gia tộc đi đánh cược, nếu là thắng, không thể nghi ngờ sẽ đạt được ích lợi thật lớn, còn nếu bất hạnh thua, như vậy liền phải chân chính đối mặt gia tộc bị hủy diệt.

Mà cái gọi là thắng thua, chính là tất cả một quyền kia của Tiêu Viêm phía trên.

Quyền rơi thì thắng, đánh cược đại thắng!

Quyền thu tắc bại, hơn nữa một khi làm cho Vân Sơn tại đây một cái chớp mắt hồi khí lại, như vậy kế tiếp, trận đại chiến này, chỉ sợ cũng sẽ nghịch chuyển kinh thiên.

Trên bầu trời cách đó không xa, ánh mắt Dược Lão cũng chăm chú nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, nhưng vẫn chưa lên tiếng quấy nhiễu, thanh niên này là do lão tận mắt nhìn một đường phát triển, sẽ không để cho lão thất

vọng.

Trời yên tĩnh, vô số ánh mắt xen lẫn theo các cảm xúc khác nhau tại Không trung, cùng đợi kết cục cuối cùng trận đại chiến hôm nay!

Dời ánh mắt xuống, dừng lại nơi Vân Vận, trên gương mặt trắng bệch làm cho người khác thương tiếc, Tiêu Viêm nháy mắt mềm lòng.

Tiêu Viêm trong nháy mắt biến hóa, bị Vân Vận làm ảnh hưởng, lập tức trên gương mặt trắng bệch Vân Vận thoáng hồng lên, nàng biết nàng ngay tại lúc này lên tiếng quấy nhiễu Tiêu Viêm, thật có chút xúc phạm không để ý đến cảm thụ của đối phương. Mà nàng bất kể nói thế nào, cũng là người Vân Lam Tông, mà Vân Sơn kia, lại là tự tay đem nàng bồi dưỡng, tuy nói bởi vì cử chỉ mấy năm nay của Vân Sơn, làm cho quan hệ đôi bên giảm bớt rất nhiều, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Vân Sơn chết trong tay Tiêu Viêm.

Ngay tại lúc hai má Vân Vận tái nhợt thoáng trở thành nhạt thì Tiêu Viêm cũng đột nhiên thu hồi ánh mắt, trong mắt một ít mềm lòng tại trong khoảnh khắc biến mất hầu như không còn. Đối lại là sát ý cùng sự tàn nhẫn nồng đậm cực kỳ, hắn đã sớm nói, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản hắn đánh chết Vân Sơn, mặc dù Vân Vận cùng hắn quan hệ phức tạp.

"Vân Vận, Tiêu gia nợ máu, phải có người đến bồi thường!"

Thanh âm đậm mạc nhẹ nhàng từ trong miệng Tiêu Viêm phun ra, chọt ở trên quảng trường vang lên.

Vân Vận ban đầu có chút tái nhợt, khi thanh âm này vang lên thì nháy mắt bị thảm không ngờ tới, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy. Trong đôi mắt cũng xuất hiện khí vụ.

Nhẹ giọng hạ xuống, Tiêu Viêm đột nhiên gắng sức, lúc trước bởi vì tiếng thét chói tai của Vân Vận mà đình trệ ở dưới nắm tay, đột nhiên run lên. Chợt có vô số ý niệm kinh hãi cùng mừng như điên, xen lẫn theo trong cơ thể một cỗ lực lượng cuối cùng, hung hăng đánh tại ngực Vân Sơn!

Bang!

Nắm tay tiếp xúc chốc lát, âm thanh trầm thấp trầm đục ở cuối chân trời

vang lên, làm vô số lòng người đều nhảy dựng.

Nắm tay tại Vân Sơn kia che kín, dán ở trên lồng ngực, chợt bị một cỗ lực lượng hùng hồn, nhất thời như thủy triều bùng phát ra!

Rắc!

Một tiếng vang nặng nề, một trận tiếng đứt gãy, mà lần này lại không phải là từ trong cơ thể Vân Sơn vang lên, mà là từ trên nắm tay truyền ra, một kích kia bởi vì lực lượng quá lớn, lực phản chấn, cũng làm cho nắm tay Tiêu Viêm xuất hiện vết nứt.

"Lão cẩu, đây là thay cha ta đánh! "

"Đây là vì Tiêu gia tộc đánh! "

"Đây là vì nhị ca của ta đánh! "

"Đây là vì đại ca của ta đánh! "

"... .."

Trên nắm tay truyền đến đau nhức, Tiêu Viêm cũng chẳng để ý tới, hai mắt màu đỏ, hai đấm lại lần nữa vũ động, giống như kẻ điên, hung hăng nện trên lồng ngực Vân Sơn. Mà mỗi một lần nắm tay vũ động, từng tiếng nổi giận rít gào, cũng cấp bách vang lên!

"Rắc rắc! "

Trong công kích điên cuồng của Tiêu Viêm, ngực Vân Sơn rõ ràng bị móp méo, sắc mặt hiện lên một mảng ửng hồng, một ngụm lớn máu tươi xen từ nội tạng điên cuồng bắn ra. Biên Tiêu Viêm thành một người máu, tuy thế nhưng hắn lại như không nghe thấy không để ý, giống như máy móc, nắm tay không ngừng giận dữ đánh xuống, bộ dáng đầy lãnh ý.

Vân Sơn trên bầu trời cấp tốc rơi xuống, mặt Vân Sơn không chút huyết sắc, cổ chân mềm nhũn, rớt cục thì ngồi bệt xuống đất, bàn tay mềm che đôi môi phát ra từng đạo thống khổ nghẹn ngào. Từng tiếng thê lương rít gào từ Tiêu Viêm, nàng có thể biết, hắn đối với Vân Lam Tông cừ hận đạt tới tình trạng nào.

Cái loại hận này, chỉ có dùng máu tươi mới có thể rửa sạch.

Dưới công kích của Tiêu Viêm, Vân Sơn không ngừng rơi xuống, hơn nữa sinh cơ trong người Vân Sơn nhanh chóng biến mất, toàn trường yên tĩnh. Chỉ có Vân Vận cúi đầu tiếng ngen ngào.

Nhìn thấy nắm tay Tiêu Viêm xen lẫn theo lửa giận cùng sát ý đều trút xuống trên thân thể Vân Sơn thì đám người Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, đặt mông ngồi trên đỉnh cây, lúc trước quá căng thẳng, cơ hồ làm cho bọn họ hư thoát.

"Tiểu tử này... Xem ra mấy năm nay bị không ít khổ a, Vân Sơn lão câu này, coi như là gieo gió gặt bão." ngẩng đầu nhìn lên nghe Tiêu Viêm giận giữ gầm gừ không ngừng phát ra, Hải Ba Đông khẽ thở dài một tiếng. Lâm bầm nói.

"Ngày sau, Vân Lam Tông sợ là sẽ tại Gia Mã Đế Quốc bị xoá tên..."

Gia Hình Thiên khẽ gật đầu, Vân Lam Tông trước kia thực lực cường đại, nhưng nay đại chiến thất bại, về sau danh vọng tại Gia Mã Đế Quốc, cơ hồ sẽ giáng tới thấp nhất.

.....

Bang!

Lại một trọng quyền hung hăng nện lên người Vân Sơn, lồng ngực kia đã lõm xuống, thân hình Tiêu Viêm cũng lay động một trận, sau lưng Hỏa Dực xanh biếc càng thêm nhạt, quyền phải buông xuống, gấp khúc thành một độ cong quý dị, gần như điên cuồng loạn nện xuống, cũng làm cho chỗ đầu khớp xương tay bị lực phản chấn chấn gãy thêm rất nhiều.

Khuôn mặt Vân Sơn bị máu tươi che kín, ánh mắt sợ hãi cùng không cam lòng, chậm rãi nhắm lại, thời điểm suy yếu nhất lại gặp phải công kích điên cuồng như thế, mặc dù hắn là Đấu Tông cường giả, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào những quyền đầu đang giáng xuống, hơi thở càng ngày càng yếu, cuối cùng rốt cục thì hoàn toàn tiêu tán. Lồng

Tiêu Viêm căng thẳng cũng buông lỏng xuống, một cỗ thủy triều mệt mỏi nảy lên, làm cho trước mắt hắn nhanh chóng biến thành màu đen, một lát sau, mí mắt sụp xuống, thân thể cũng mất đi tất cả lực lượng, cùng Vân Sơn thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

"Vù!"

Ngay tại lúc Tiêu Viêm sắp rơi xuống dưới thì một cái bóng thoáng hiện phía chân trời, chợt kéo lại chắc chắn.

Tâm mắt mơ hồ đảo qua bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt già nua quen thuộc, Tiêu Viêm suy yếu cười, thanh âm thấp không thể nghe thấy nói: "*Lão sư... Ta thành công rồi...*"

Nhìn khuôn mặt suy yếu đầy máu tươi của Tiêu Viêm tươi cười, Dược Lão cũng nhẹ nhàng một tiếng thở dài, kéo Tiêu Viêm lại gần, nói: "*Người cũng đã quá điên cuồng, thân thể bị đả thương như thế, sợ là phải rất lâu mới có thể bình phục....*"

Mơ mơ màng màng nghe được lời nói của Dược Lão. Tiêu Viêm làm như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, giãy dụa mở mắt ra, nhìn thân thể Vân Sơn rơi xuống, vội vàng nói: "*Mau, bắt lấy thi thể tên kia, Đấu Tông cường giả hài cốt.....*"

Nghe vậy, Dược Lão đầu tiên là ngần ra, chợt trong lòng có chút lo lắng, gật đầu cười, thân hình lướt đi, liền như chớp đối với thân thể Vân Sơn lướt tới.

"*Kiệt kiệt, Dược Trần, người xuống tay chậm một chút nha...*" Dược Lão thân hình vừa động, một đạo hắc ảnh liền như chớp xé trời, nháy mắt liền hiện ra tại bên cạnh Vân Sơn, một tay đem bắt lấy, rõ ràng vị kia là Vụ hộ pháp.

"*Muốn chết!*" nhìn thấy Vụ hộ pháp cử động như vậy, Dược Lão sắc mặt nhất thời trầm xuống, lớn tiếng quát.

"*Kiệt kiệt, ai muốn chết cũng chưa biết chừng!*" Vụ hộ pháp cười quái dị, bàn tay hắc vụ bắt đầu khởi động, chợt hung hăng vồ vào thiên linh Vân Sơn, cuối cùng dùng sức nhất xả, một đạo hư ảo linh hồn thể, liền bị hắn mạnh mẽ từ trong thi thể Vân Sơn tách rời ra.

"Bốn hộ pháp nói qua, Vân Sơn, hôm nay mặc kệ trả giá như thế nào, cũng muốn đem người bắt về Hồn Điện! "

Trong ánh mắt kinh hãi của toàn trường đều dồn vào đạo hư ảo linh hồn, Vụ hộ pháp phát ra một trận cười lạnh, chột hai tay mạnh mẽ biến ảo ra từng đạo quỷ dị rườm rà Thủ Ấn, nháy mắt sau, một tiếng quát sắc nhọn, đột nhiên vang vọng phía chân trời!

"Cứu Bách Quỷ Phệ Hồn! "

Tiếng thét chói tai hạ xuống, một cỗ hắc vụ quỷ dị đột nhiên từ trong cơ thể Vụ hộ pháp bùng phát ra, đem linh hồn thể Vân Sơn vây kín. Từng đạo thanh âm rên rỉ khiến lông tóc dựng đứng từ trong sương mù chậm rãi truyền ra. Nguồn truyện:

Giờ khắc này, trước mặt mọi người đều trở nên dị thường khó coi.

-----oOo-----

Chương 711: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quảng trường khổng lồ lúc này trở nên an tĩnh dị thường, tất cả mọi người mặt đại ra nhìn biến cố vừa phát sinh, thậm chí còn có một vài trưởng lão Vân Lam Tông vẻ mặt mờ mịt, vị thần bí Vụ hộ pháp này không phải trợ thủ của tông chủ sao? Như thế nào...

Thanh âm quỷ dị im lặng ở phía chân trời vang vọng, một số người có thể tưởng tượng đến, tại trong sương mù, đang phát sinh một loại cảnh tượng đáng sợ đến bực nào, mà nghĩ đến, liền làm cho mọi người phát lạnh.

"Sao lại thế này? " Tiêu Viêm đồng dạng bị màn kịch bất thành linh này làm sợ hãi, giãy dụa nỗ lực không để bản thân lâm vào hôn mê, từ trong nạp giới lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng, cảm thụ được trong cơ thể xuất hiện một luồng năng lượng ấm áp, tầm mắt mơ hồ cũng thoáng rõ ràng một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm đoàn hắc vụ kia, kinh ngạc hỏi.

"Tựa hồ cái tên kia đang cắn nuốt linh hồn Vân Sơn." mặt mũi Dược Lão giờ phút này cũng ngưng trọng dị thường, hẳn có thể cảm giác được, trong đoàn hắc vụ, một cỗ khí tức âm lãnh quý dị đang nhanh chóng lớn mạnh.

Nghe vậy, Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi. Không nghĩ đến Vụ hộ pháp này thật không ngờ lòng dạ ác độc, không nói hai lời liền trực tiếp đem linh hồn Vân Sơn cắn nuốt, như vậy xem ra chuyện hôm nay tựa hồ vẫn chưa xong.

"Cường giả Hồn Điện cực kỳ quý dị, không nghĩ tới lại có thể cắn nuốt linh hồn để tăng cường thực lực của chính mình như vậy, bất quá chính vì như vậy nên loại bí pháp này có tác dụng phụ rất lớn, mặc dù giờ phút này hẳn có thể thuận lợi cắn nuốt linh hồn Vân Sơn, chỉ sợ sau đó cũng sẽ trả giá không nhỏ, nếu không mà nói, sẽ không đến giờ phút cuối cùng này, hẳn mới đưa ra sử dụng." Dược Lão trầm giọng nói.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?" Tiêu Viêm khóe miệng co quắp, chỗ cổ tay truyền đến đau nhức làm cho cánh tay hẳn không ngừng run rẩy lên, bất quá loại đả thương này cũng không phải dễ hồi phục, bởi vậy hẳn nghiêm giọng hỏi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Không thể để cho hẳn thuận lợi cắn nuốt linh hồn Vân Sơn!" ánh mắt Dược Lão chợt xẹt qua quang mang, tay áo vung lên, một cỗ Cốt Linh Lãnh Hỏa nồng đậm xuất hiện, bắn mạnh tới đoàn hắc vụ kia.

Bạch hỏa diễm xẹt qua chân trời tiến công, đoàn hắc vụ đột nhiên dao động kịch liệt, xoay tròn ngay tức thì. Cỗ âm lãnh hắc vụ liền trào ra, cùng hỏa diễm đụng vào nhau, ăn mòn nhau. Cuối cùng đều hóa thành hư vô.

"Kiệt kiệt, Dược Trần, bằng vào ngươi mà có thể phá được Hồn Điện bí pháp của ta sao?" hắc vụ dao động, đột nhiên một trận cười quái dị âm hiểm truyền ra, lời nói vang vọng phía chân trời: "Nếu hiện giờ Vân Sơn đã chết, như vậy Vân Lam Tông này cũng đã không còn tất yếu, đồ của Hồn Điện, cũng nên thu hồi lại!"

Nghe được thanh âm từ hắc vụ kia truyền ra, Vân Lam Tông chúng trưởng lão đều sắc mặt đại biến, chợt như hiểu cái gì, vội vàng thả người thoát đi.

Nhưng mà, ngay tại lúc thân hình bọn họ vừa động thì đoàn hắc vụ kia liền đột nhiên bộc phát ra một cỗ hấp lực quý dị. Cỗ hấp lực này ùn ùn kéo

đến. Cổ hấp lực này đối người bình thường thì không có thương tổn gì, mà mấy trưởng lão Vân Lam Tông đang chạy trốn kia, chính là thân thể đột nhiên ngưng lại, chột thân thể giống như tượng gỗ mà yên lặng, khuôn mặt xuất hiện vẻ thống khổ, vụn vụn hết sức dữ tợn.

"Ngươi đang làm gì đó?!" nhìn thấy khuôn mặt Vân Lam Tông chúng trưởng lão bên kia hiện vẻ dữ tợn thống khổ, Vân Vận mặt cũng đại biến. Trưởng lão chính là trụ cột của Vân Lam Tông, nếu bọn hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Vân Lam Tông có thể sẽ xong hết rồi.

Vân Vận hét lớn đột nhiên cảm nhận được trong cơ thể dần dần xuất hiện đầu khí hùng hồn, nao nao, chột hiểu được, phong ấn Vân Sơn bố trí trong cơ thể, bắt đầu tự động tiêu tán, cũng chỉ có thể làm cho trên gương mặt nàng đau thương càng thêm nồng đậm.

"Kiệt kiệt, bọn họ tiếp nhận lực lượng của Hồn Điện, nếu không mà nói, Vân Lam Tông ngươi dựa vào cái gì mà ngăn ngừa ba năm thời gian thực lực đại trưởng? Nếu được ưu đãi, thời điểm hiện giờ tự nhiên là cần phải trả giá thật nhiều." trong hắc vụ, một trận tiếng cười âm hàn truyền ra.

"Ra!"

Vụ hộ pháp quát mạnh, thanh âm đột nhiên vang vọng. Chột mười vị trưởng lão Vân Lam Tông, thân hình nhất thời mềm oặt ngã xuống, mà một đạo linh hồn thể từ thiên linh cái bọn họ bay ra, vô số đạo ánh mắt kinh hãi khiếp sợ, cuối cùng đều nhìn vào đoàn hắc vụ quỷ dị kia.

Nhìn thấy sinh mệnh khí tức Vân Lam Tông trưởng lão nháy mắt biến đi. Thân thể Vân Vận run rẩy một trận, trên mặt, cũng dần dần hiện lên vẻ xanh mét. Một lát sau, âm thanh phẫn nộ vang vọng, một cổ đầu khí hùng hồn, đột nhiên từ trong cơ thể bùng phát ra!

"Hồn đản, trả linh hồn của bọn hắn trở về!"

Mặt Vân Vận xanh mét, sau lưng nhanh chóng hiện lên một đôi cánh đầu khí màu xanh, hai cánh rung lên, nháy mắt hiện trên cao, dữ dội lướt tới đoàn hắc vụ kia.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!"

Cảm thụ được Vân Vận đang lao tới, trong hắc vụ truyền ra tiếng cười lạnh của Vụ hộ pháp, chợt một đạo hắc sắc đột nhiên bắn ra, mục tiêu thẳng tới cái trán của Vân Vận.

Khuôn mặt băng hàn, ngón tay nhỏ nhắn của Vân Vận cử động, một luồng kiếm sắc bén cũng từ đầu ngón tay lướt ra, cùng đạo khí đang tiến đến hung hăng đụng vào nhau, cuối cùng đều triệt tiêu công kích của đối phương. Hai cánh Vân Vận rung lên, liền hiện ra bên cạnh đoàn hắc vụ. Trên ngọc thủ, một thanh trường kiếm sắc bén màu xanh xuất hiện, thân kiếm chấn động, mang theo kiếm khí bén nhọn, bắn mạnh tới đoàn hắc vụ.

Bang!

Trong đoàn hắc vụ vang lên một đạo tiếng vang trầm thấp, đột nhiên hắc vụ đem đạo kiếm khí cắn nuốt vào, cuối cùng nhanh chóng khuếch tán tới trước mặt Vân Vận. Hắc vụ bắt đầu khởi động, một cỗ năng lượng dũng mãnh lao tới Vân Vận.

Cảm thụ được hắc vụ kia nhanh chóng khuếch tán tới. Một cỗ đầu khí hùng hồn cũng vội vàng tự động xuất hiện trong cơ thể Vân Vận, sau đó cùng hắc vụ kia va chạm vào nhau.

Ầm!

Tiếng năng lượng bùng nổ vang lên, thân ảnh Vân Vận như gặp phải một đòn nghiêm trọng, cấp tốc rớt xuống đất, hai cánh sau lưng chấn động, sắc mặt mang phần tái nhợt, lấy thực lực của nàng, xác thật khó có thể cùng Vụ hộ pháp chống đỡ được.

"Vân Lam Tông này, sợ là hết rồi..." Tiêu Viêm nhìn Vân Lam Tông chúng trưởng lão bên kia không còn sinh cơ, lại tiếp tục nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt của Vân Vận, lắc lắc đầu, thấp giọng nói.

"Hiện tại vấn đề lớn nhất cũng không phải là Vân Lam Tông, mà là cái tên kia." sắc mặt Dược Lão ngưng trọng, hẳn có thể cảm nhận được, sau khi hấp thụ linh hồn Vân Sơn và linh hồn Vân Lam Tông chúng trưởng lão, hơi thở Vụ hộ pháp đã phát triển đến trình độ khủng bố, lúc trước hai người đại chiến thắng bại khó phân, mà hiện giờ người sau thực lực tăng vọt, mặc dù là Dược Lão, cũng đã không có tuyệt đối nắm chắc chiến thắng được Vụ hộ pháp.

Tiêu Viêm khổ sở gật đầu, hiện giờ trong cơ thể hắc đầu khí đã tiêu hao hầu như không còn, đã không thể chiến đấu, muốn xuất thủ tương trợ, cũng là hữu tâm vô lực.

"Tên kia cần nuốt linh hồn thời điểm này tăng phòng ngự hắc vụ kia dĩ thường mạnh mẽ, muốn đem nó đánh gãy, xem ra đã không có khả năng rồi... Hôm nay, có lẽ phải có chút phiền phức." Dược Lão thờ dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Viêm bên cạnh.

Qua nhiều năm như vậy, Tiêu Viêm lần đầu từ ngôn ngữ Dược Lão cảm thấy thập phần bất an không tự tin, lập tức che kín vết máu trên khuôn mặt, trầm giọng nói: *"Bất kể như thế nào, ta sẽ không để cho lão sư rơi vào trong tay Hồn Điện!"*

Dược Lão cười vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, chậm rãi nói: *"Làm hết sức, điều ta có thể dạy đều đã cho ngươi, còn lại liền dựa vào chính ngươi. Ha ha, Hồn Điện tuy mạnh, mà ngươi tiềm lực vô hạn, ngày sau, sớm hay muộn cũng có một ngày có thể cùng nó chống lại."*

Nghe được lời Dược Lão kia giống như trấn trời, Tiêu Viêm tâm đột nhiên căng thẳng.

Lúc hai người thấp giọng nói chuyện, đoàn hắc vụ kia dao động cũng càng ngày càng kịch liệt, tới cuối cùng, giống như sôi trào, chỉ chốc lát sau, hắc vụ bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng, một đạo hắc vụ bao phủ thân thể Vụ hộ pháp tạo thành một bộ giáp màu đen, chậm rãi hiện ra trước tất cả ánh mắt.

Giáp đen kia không biết làm bằng chất liệu gì mà trên nó hoa văn quý dị giống như đầu người dữ tợn, tinh tế nhìn kỹ liền phát hiện ra hoa văn quý dị kia chính là linh hồn của chúng trưởng lão Vân Lam Tông!

Một màn quý dị âm trầm như vậy, làm cho mọi người ở đây đều lông tóc dựng đứng, tay chân lạnh lẽo.

Vụ hộ pháp lại lần nữa hiện thân, một cỗ lực lượng mạnh mẽ hơn so với trước kia vài lần, hơi thở khủng bố âm lãnh chậm rãi bốc lên, cuối cùng bao phủ cả tòa Vân Lam Sơn, giờ khắc này nguyên bản Âm Phong Trận tại phía chân trời dần trở nên âm đạm.

"Người là ác ma! "

Cả người run rẩy nhìn hoa văn quý dị trên áo giáp xuất hiện, Vân Vận cắn chặt răng phần nộ.

"Mục tiêu bốn hộ pháp là Dược Trần, không quan hệ cùng người, nếu còn đến phiên toái, không đợi Tiêu Viêm ra tay, bốn hộ pháp liền tiêu diệt Vân Lam Tông người trước!" Vụ hộ pháp đăm đăm liếc mắt Vân Vận, âm lãnh nói.

Vân Vận hít một hơi lạnh khí, đem tâm cảnh đang dao động chậm rãi áp chế, chột vung tay lên, tiếng quát phần nộ vang vọng phía chân trời.

"Vân Lam Tông đệ tử, quản sự, trưởng lão nghe lệnh! "

"Kết trận! "

Nghe được Vân Vận hạ mệnh lệnh, trên quảng trường vô số đệ tử Vân Lam Tông, đầu tiên là ngẩn ra, chột nhất tề hét giận hừng ứng, đều xếp bằng ngồi xuống, cuối cùng từng luồng năng lượng màu trắng bùng phát liên tục không ngừng ùn ùn kéo đến.

"Gian ngoan mất linh! "

Nhìn thấy Vân Vận cử động như vậy, Vụ hộ pháp nhất thời cười lạnh một tiếng âm trầm, một đạo kiếm khí sắc bén hùng hồn đột nhiên từ phía sau núi Vân Lam Tông bùng nổ phía chân trời, âm thanh trong suốt bén nhọn, quanh quẩn bên tai mỗi người.

Khi đạo kiếm khí vang lên một tiếng, một cỗ hơi thở cường hãn, cũng đột ngột từ phía sau núi xuất hiện!

"Cô khí tức này..." Trên bầu trời, Tiêu Viêm nao nao, đôi mắt đột nhiên trông rộng.

"Nạp Lan Yên Nhiên?!"

Chương 712: Nạp Lan Yên Nhiên tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một thanh âm kiếm minh vang vọng ở phía chân trời, chợt đạo kiếm quang cầu vòng từ phía sau núi Vân Lam Tông thoáng hiện ra, trong vài lần hô hấp, liền hiện ra tại trên bầu trời quang trường rộng lớn tràn đầy đồng hồ độn này.

Cầu vòng tiêu tán, lộ ra bóng người trong đó, một thân huyền váy, tóc đen mềm mại theo vai chảy xuống, mạn qua eo thon rồi tới kiêu đồn (mông), hai hàng lông mi của nữ tử như tranh vẽ, làn da trắng như băng tuyết, khuôn mặt thanh tú, lại vừa vặn tạo thành hình dáng hoàn mỹ, làm cho người khác trong lòng nhìn không được một tiếng thầm khen, cô gái rất là xinh đẹp...

Đột nhiên xuất hiện nữ tử, cũng vì vậy mà đồng hồ độn ở trên sân rộng giật cả mình, chợt ánh mắt Vân Vận nhanh chóng chuyển dời đến trên bầu trời mang theo vẻ kinh ngạc nhìn nàng, khuôn mặt thanh tú ấy nhất thời hiện lên nụ cười làm rung động lòng người, thanh thúy thanh âm như chim sơn ca tại trên bầu trời không ngừng quanh quẩn.

"*Lão sư...*"

"*Yên Nhiên... Người... Người thật sự đột phá Sinh Tử môn sao?*" Nhìn xem nữ tử kia so với mấy năm trước có thêm vài phần thành thực, Vân Vận cũng rất là sung sướng, mà nghe xung hô này cùng nữ tử vừa xuất hiện rõ ràng là người cùng Tiêu Viêm có vô vàn quan hệ - Nạp Lan Yên Nhiên!

Sau lưng đầu khí hai cánh vừa khẽ rung lên, Nạp Lan Yên Nhiên nhanh chóng thoáng hiện tới bên cạnh Vân Vận, ánh mắt nhìn thoáng qua bốn phía, hơi nhíu lông mày nói: "*Lão sư, Vân Lam Tông đã xảy ra chuyện gì?*"

Nghe vậy, Vân Vận trên gương mặt tươi cười hơi hơi thu liễm, chợt ngọc thủ nắm chặt, thanh âm hơi có chút đau thương nói: "*Yên Nhiên... Vân Lam Tông, sợ là phải xong rồi...*"

Thân thể mềm mại run lên, Nạp Lan Yên Nhiên cũng đã nhận ra sự tình

không chút thích hợp, tầm mắt nhanh chóng tại trên sân rộng cẩn thận đảo qua, chợt đồng tử đột nhiên co rút lại dừng ở trên người Vân Sơn cùng mấy trưởng lão hơi thở sinh mệnh như đã mất đi, một chút kinh hãi hiện trên con ngươi, chợt nghiêng răng, khàn giọng nói: "*Này... Là ai làm?*"

Lúc miệng vừa nói, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt cũng đã chuyển hướng về phía thiên không, chợt, đột nhiên cứng ngắc dừng ở tại thân ảnh hắc bào có chút quen thuộc đang ở trên đó, ánh mắt mang theo một chút khó có thể tin chậm rãi dò xét, cuối cùng chiếu đến khuôn mặt được che kín bởi vết máu kia.

"*Ngươi... Ngươi là Tiêu Viêm?! Làm sao ngươi lại ở đây?*" Mặc dù khuôn mặt kia được phủ kín bởi máu tươi, mà Nạp Lan Yên Nhiên lại như cũ lập tức có thể nhận thức được là ai, nhin không được thất thanh nói.

"*Không nghĩ tới vài năm không thấy, ngươi thế nhưng cũng đã tới rồi trình độ này...*" Tiêu Viêm cũng hơi có chút kinh ngạc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, hẳn có thể cảm giác được, giờ phút này, thực lực nàng cũng đã là ở vào Đấu Vương đỉnh cấp. Hơn nữa nhìn dấu hiệu hơi thở dao động này, cư nhiên còn có tùy thời sẽ đột phá tới Đấu Hoàng, điều này khiến hẳn không thể không kinh ngạc, hẳn khổ tu ba năm, nhưng lại dưới sự trợ giúp cắn nuốt của Văn Lạc Tâm Viêm, mới đạt tới một bước này, không nghĩ đến nữ nhân này lại...

"*Trong cơ thể nàng đấu khí mặc dù hùng hồn, nhưng mà không phải chân chính thuộc về nàng, thoạt nhìn giống như là do truyền thừa lực lượng, đợi cho nàng chân chính đem những lực lượng này luyện hóa, mới có thể đem nó hoàn mỹ khống chế, xem ra đây là một loại truyền thừa của Văn Lam Tông đi, vận khí của nàng cũng không tệ nha.*" Một bên Dược Lão lắc lắc đầu, chậm rãi nói, lấy cái nhãn lực bậc này kia, tự nhiên là liếc mắt một cái liền là nhìn ra manh mối ở trong cơ thể Nạp Lan Yên Nhiên.

Nghe được lời Dược Lão, Tiêu Viêm mới thở ra hơi nhẹ nhõm, mặc kệ hẳn như thế nào phát triển, mà đối với người đã từng thiếu chút nữa trở thành lão bà của hẳn, vẫn là có một cỗ nhỏ nhỏ ganh đua so sánh.

"*Văn Lam Tông.... Là ngươi làm sao?*" Chậm rãi từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, Nạp Lan Yên Nhiên làm như hiểu ra cái gì đó, ngón tay nhỏ nhắn chỉ phía dưới, tức giận nói: "*Tiêu Viêm, ngươi có việc gì liên hướng về phía ta mà tới, làm gì phải phiền phức tìm Văn Lam Tông, năm*

đó mấy cái sự tình kia sớm đã kết thúc, không nghĩ tới người lại vẫn không đem nó quên đi? Người còn có phải hay không là nam nhân?"

"Việc này đối với người không có quan hệ gì, không cần đảm nhiệm nhiều việc, người không tư cách cũng không có bốn sự a..." Tiêu Viêm phần nộ lườm Nạp Lan Yên Nhiên một cái, thanh âm lạnh nhạt: *"Vân Lam Tông hại cha ta mất tích, đại ca tê liệt, thậm chí thiếu chút nữa đem giết Tiêu gia ta đến chó gà cũng không tha, huyết cừu này chẳng lẽ người còn muốn cho ta là một thánh nhân rộng lượng đem nó quên đi hả? Nếu nam nhân là như vậy thì cùng người nhu nhược có gì khác biệt chứ?"*

Nghe được thanh âm Tiêu Viêm không chứa chút tình cảm, Nạp Lan Yên Nhiên mặt cũng đã hơi đỏ, trầm giọng nói: *"Nói vậy, lấy địa vị Vân Lam Tông tại Gia Mã Đế Quốc, sao có khả năng đối với Tiêu gia làm cái loại sự tình này?"*

"Lão sư người ở kế bên người người đó, sao không mở miệng hỏi một chút sự tình đi? Người nói như vậy liền có thể biết, trong miệng người Vân Lam Tông vô cùng cao thượng, mấy năm nay làm những chuyện tốt gì?" Tiêu Viêm giọng châm chọc, lắc đầu nói.

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên ánh mắt vội vàng chuyển hướng sang bên cạnh, Vân Vận khuôn mặt trắng bệch dời ánh mắt đi chỗ khác, cắn răng khàn giọng nói: *"Mấy năm nay ta cũng bị giam lỏng. Những sự tình kia... Đều là sự tổ người nhất thời hồ đồ làm ra."*

Nghe được Vân Vận thừa nhận, Nạp Lan Yên Nhiên đầu óc nhất thời một trận mê muội, mấy năm nay, Vân Lam Tông đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Lấy địa vị siêu nhiên của Vân Lam Tông, như thế nào lại có thể đi làm loại sự tình nhục nhã này?

"Lúc trước sư tổ người, đã bại trong tay Tiêu Viêm, bất quá cuối cùng cũng bị tên ác ma kia mạnh mẽ lấy đi linh hồn và đến cả mấy linh hồn của trưởng lão, cũng là bị người này cắn nuốt!" Nói đến chỗ này, Vân Vận vẻ mặt lại lần nữa xuất hiện lửa giận, nghiêng đầu nhìn về phía Vụ hộ pháp đang trôi nổi trên không cả giận nói.

Mặc dù theo lời Vân Vận, Vân Sơn bị Tiêu Viêm đánh bại lại lần nữa làm cho Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng hiện lên vẻ kinh sợ, bất quá ngay sau đó ánh mắt của nàng liền chuyển hướng về phía Vụ hộ pháp trên bầu trời,

đôi mắt híp lại, mặt cười cũng là chậm rãi ngưng trọng, nàng có thể mơ hồ cảm nhận được, tên gia hỏa thần bí này, có được lực lượng cực kỳ đáng sợ.

"Lão sư, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?!"

"Để sau lại tiếp tục nói với ngươi, hiện tại, ta phải vì những linh hồn bị cắn nuốt của trưởng lão Vân Lam Tông mà báo thù!" Vân Vận khoát tay chặn lại, chột mặt cũng nhanh chóng trầm xuống, ánh mắt nhìn lướt qua đám Vân Lam Tông đệ tử, trong cơ thể họ trào ra màu trắng sương mù. Nghiêng đầu đối với Nạp Lan Yên Nhiên trầm giọng nói: *"Yên Nhiên, giúp ta điều khiển trận thế!"*

"Dạ!"

Tuy nói mới vừa xuất quan liền gặp biến cố bực này, làm cho Nạp Lan Yên Nhiên có chút luống cuống, mà đối với lời nói của Vân Vận, nàng vẫn là trước tiên lựa chọn phục tùng.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, Vân Vận cũng không kéo dài, thủ ấn vừa động, phía dưới trần ngập vô số năng lượng màu trắng như sương mù liền nhanh chóng nổi lên, cuối cùng ngưng tụ tại bên cạnh, giống như biển mây.

Thân ở trong mây, Vân Vận tay vung lên. Ba gã Vân Lam Tông trưởng lão còn sót lại cũng thoáng hiện lên, chột hiện ra tại trong biển mây, song chưởng huy động, màu trắng sương mù nhanh chóng dao động, mang đến từng luồng gợn sóng năng lượng cường hãn.

"Vân Yên Phúc Nhật Trận!"

Tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng từ miệng Vân Vận phát ra, chột biển mây một trận dao động, nháy mắt sau, liền ngưng tụ thành một thanh cự kiếm cỡ chừng vài chục trượng. Trên thân cự kiếm ngập tràn vân văn huyền ảo, cự kiếm khẽ run lên, ẩn chứa năng lượng hùng hồn lập tức đem không gian hơi hơi dao động.

"Ác ma, chịu chết đi!"

Ngọc thủ hung hăng vỗ lên trên chuôi kiếm, cự kiếm nhất thời liền hướng về phía Vụ hộ pháp trên bầu trời dữ dội lướt tới.

"Chắc chắc, bằng trận pháp này sao, liền nghĩ muốn đối phó với bốn hộ pháp? Không biết tự lượng sức mình!" Nhìn cự kiếm sắc bén, Vụ hộ pháp cũng khinh thường lắc đầu, chột âm lãnh cười, tay áo huy động một làn sương mù màu đen quý dị từ trong tay áo bùng phát ra, cuối cùng đem cự kiếm vây kín mít.

Màu đen sương mù này tựa hồ ẩn chứa lực ăn mòn cực mạnh, cùng cự kiếm tiếp xúc một chốc, lập tức nhanh chóng đem năng lượng khổng lồ của cự kiếm ăn mòn hầu như không còn. Dưới hắc vụ quý dị ăn mòn kia, Vân Vận cũng mất đi liên hệ cùng cự kiếm, bởi vậy chỉ có thể trở mắt nhìn cự kiếm nhanh chóng trở thành nhạt dần, cuối cùng tiêu tán biết mất.

Một kích cường hãn của các vị cường giả Vân Lam Tông ngưng tụ mà thành, thế nhưng đối với Vụ hộ pháp lại không chút tác dụng nào!

Công kích hoàn toàn không có hiệu quả, đám người Vân Vận cùng Nạp Lan Yên Nhiên sắc mặt cũng đã hơi đổi, thực lực của Vụ hộ pháp đã vượt xa dự liệu của các nàng.

"Chết tiệt!" Oán hận cắn răng, Vân Vận cũng không chịu buông tha cho, thủ ấn vừa động, biển mây liền lại lần nữa đột nhiên dao động.

"Ruồi bọ đúng là phiền toái!" Nhìn thấy Vân Vận lại ra tay lần nữa, Vụ hộ pháp sắc mặt cũng trầm xuống, người trước mặt ba lần bốn lượt ra tay cũng đã làm cho hắn không kiên nhẫn được, lập tức một tiếng quát tháo âm lãnh vang lên. Một cỗ dị thường hắc ám năng lượng dày đặc đột nhiên từ trong cơ thể bùng phát ra, chột ở cuối chân trời ngưng tụ thành một bàn tay màu đen khổng lồ ước chừng đến mười trượng, hung hăng vồ xuống.

"Thình thịch!"

Chưởng ấn mang màu đen năng lượng tốc độ cực kỳ mau lẹ. Vền vền nháy mắt, trong ánh mắt khiếp sợ của đám người Vân Vận liền hiện ra lên đỉnh đầu bọn họ, chột chụp xuống. Bộc phát ra năng lượng khủng bố, trực tiếp đem biển mây đầu khí mà Vân đám người Lam Tông ngưng tụ chấn nổ tung ra.

Rắc rắc!

Biển mây vừa vỡ, Vân Lam Tông đệ tử ở phía dưới cũng đã chịu liên lụy, trên khuôn mặt đại đa số đều là một trận tái nhợt, một ngum máu tươi nhìn không được phun ra.

Đám người Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên thân hình tại thiên không lui về phía sau rất nhanh, một lát sau mới đứng vững được, sắc mặt đều cực kỳ khó coi, không nghĩ đến cái tên gia hỏa này thật không ngờ mạnh như vậy, dưới hợp lực của các nàng, căn bản không mang đến đối phương một chút khó khăn!

"Hôm nay, thật sự là trời muốn trừ diệt Vân Lam Tông ta..." Khóe miệng có một chút cay đắng, Vân Vận trong mắt sáng tràn ngập suy sụp.

Một bên Nạp Lan Yên Nhiên cũng là cắn chặt răng, mới vừa xuất quan liền gặp sự tình này, nàng căn bản không có khả năng chống lại địch nhân, đối với nàng mà nói, chính là một sự đả kích không nhỏ.

Vụ hộ pháp kia mục tiêu rõ ràng không phải những người Vân Lam Tông còn sót lại, bởi vậy sau khi đem đám người Vân Vận đánh lui, liền chậm rãi đem ánh mắt tập trung ở tại trên người Tiêu Viêm cùng Dược Lão, âm lãnh cười, thanh âm tràn ngập lạnh lạnh sát ý, ở cuối chân trời quanh quẩn vang vọng.

"Chắc chắn, hôm nay, các ngươi hai người ai cũng trốn không thoát, ta cũng muốn linh hồn tên Tiêu gia này!"

-----oOo-----

Chương 713: Dược Lão chiến Vụ hộ pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Vụ hộ pháp đảo mắt lập tức đem mục tiêu chuyển hướng về phía mình cùng Dược Lão, hai người Tiêu Viêm sắc mặt cũng đã hơi đổi, lúc trước hẳn có thể cùng Dược Lão chiến đấu đến không phân cao thấp, mà hiện tại lại cắn nuốt linh hồn Vân Sơn cho đến linh hồn của các trưởng lão Vân Lam Tông, thực lực tăng vọt. Dược Lão tất nhiên khó có thể lại tiếp tục cùng hắn chống lại, mà Tiêu Viêm hiện tại trong trạng thái trọng thương, cơ hồ không thể nào hợp lại đánh Vụ hộ pháp, bởi vậy, không chỉ

không có khả năng cho Dược Lão nửa phần viện trợ, nếu như là lời nói, còn có thể làm Dược Lão phải mặt nhọc bảo hộ nữa là đằng khác.

"Cùng hấn liều mạng!" Tay trái nắm chặt lại, Tiêu Viêm cắn răng cùng nảy sinh ác độc, trong lòng hạ quyết tâm, nếu người này thật muốn làm Dược Lão bất lợi, mặc dù là liều mạng cũng khiến hấn không được toại nguyện.

Ngay tại Tiêu Viêm trong lòng chuyển động ý niệm thì Dược Lão cũng chậm rãi bắt lấy cánh tay của hấn, cười nhạt nói: *"Giao cho ta đi, người qua bên Hải Ba Đông đi"*

Tiêu Viêm ngẩn ra, xoay đầu lại nhìn khuôn mặt chứa đựng mỉm cười của Dược Lão, một lát sau, cắn răng thấp giọng nói: *"Lão sư, người...."*

"Yên tâm, mặc dù hấn thực lực đại trưởng, nhưng muốn giết ta cũng không dễ dàng đâu." Dược Lão cười lắc lắc đầu, chợt không đợi Tiêu Viêm đáp lời, một chuồng mạnh mẽ vỗ trên vai Tiêu Viêm, một cỗ nhu lực bộc phát ra, đem Tiêu Viêm đẩy tới phương vị của đám người Hải Ba Đông.

"Bốn hộ pháp nói qua, hôm nay, hai người các ngươi ai cũng chạy không thoát." Nhìn Tiêu Viêm bị đám người Hải Ba Đông vây quanh bảo hộ lấy, Vụ hộ pháp cũng cười lạnh một tiếng, áo choàng màu đen cùng ánh mắt đỏ sẫm bắn về phía Dược Lão thần sắc có điểm trắng bệch, giọng the thé nói: *"Dược Trần, chẳng lẽ ngươi cho là lấy thực lực của ta bây giờ, ngươi còn có thể là đối thủ của ta sao?"*

"Muốn linh hồn của lão phu, không trả giá điểm gì sao, chỉ sợ không có được như vậy nữa kìa." Dược Lão cong ngón tay búng ra, một đoàn bạch sắc hỏa diễm nồng đậm liền từ lòng bàn tay hiện ra, chợt lượn lờ bốc lên, nóng cháy làm cho không gian chung quanh có chút vẩn vèo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Trả giá! Bốn hộ pháp đã trả giá rồi mà" (ý nói di chứng để lại sau khi cắn nuốt linh hồn) áo choàng màu đen cùng đỏ ánh mắt đỏ sẫm hơi rối rắm, Vụ hộ pháp lạnh lùng nói: *"Nhưng kế tiếp, đó là thời điểm ngươi nên kính dâng linh hồn!"*

Cảm thụ được ánh mắt kia tràn ngập âm lãnh sát ý, Dược Lão trong lòng cũng hơi chút trầm xuống, xem qua quả nhiên như hấn sở liệu, người kia

manh mẽ cắn nuốt linh hồn Vân Sơn cùng các cường giả khác, có rất lớn di chứng.

Trong lòng hơi trầm xuống, Dược Lão cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa, hùng hậu linh hồn lực lượng từ trong cơ thể ùn ùn kéo đến bùng phát mà ra, mặc dù mắt thường khó có thể thấy được, nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng, tận phía chân trời kia tràn ngập khủng bố uy áp.

"Hắc hắc, nghĩ muốn phải liều mạng sao? Bất quá hiện tại chính là đã quá muộn!" Nhìn thấy cử chỉ của Dược Lão như vậy, Vụ hộ pháp cũng một trận cười quái dị, chột tay áo vung lên, từng đạo quỷ dị hắc vụ nhanh chóng từ trong cơ thể trào ra, cuối cùng tại trên bầu trời ngưng tụ thành tầng mây đen kịt, ngay cả ánh mặt trời phía trên đều khó có thể chiếu vào, trong lúc nhất thời, trên bầu trời Vân Lam Sơn nháy mắt liền trở nên tối đen.

Vụ hộ pháp này vừa ra tay liền che khuất bầu trời, bút tích như vậy làm cho không ít cường giả đều quá sợ hãi, cỗ lực lượng này thật sự là quá mức đáng sợ.

Hắc vân lượn lờ cùng Vụ hộ pháp như ẩn như hiện, quỷ dị mất đi tung tích, trong chốc lát, khắp phía chân trời đều trở nên cực kỳ yên tĩnh, dưới loại tình huống này làm người ta lông tóc đều dựng đứng, mặc dù là Đấu Hoàng cường giả cũng có cảm giác bất an.

Quỷ dị âm phong lặng yên trôi qua, mà ở bên trong Dược Lão toàn thân đều được bao bọc bạch sắc hỏa diễm dày đặc nồng đậm, đôi đồng tử đột nhiên co rút lại, chột quay người một quyền ngoan lạc hướng hư không trống rỗng ở phía sau đập một cái.

Quyền thế vừa động, Dược Lão quanh thân tràn ngập linh hồn lực lượng cũng tùy theo đó mà động, nắm tay khô héo, làm cho mảnh không gian chấn động, xen lẫn theo một cỗ cuồng phong hùng hồn, hung hăng đập ra.

"Ầm!"

Ngay chỗ nắm tay, một đạo hắc ảnh cũng quỷ dị hiện lên, song quyền giao phong, kinh khí giống như gợn sóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán mà ra, cuối cùng ở cuối chân trời vang lên từng đạo sấm sét trầm đục.

"Xuy...!"

Song quyền lần lượt thay đổi, hai đạo thân ảnh lại lần nữa quỷ dị biến mất trước vô số luồng ánh mắt nhìn chăm chú. Nháy mắt sau lại tiếp tục xuất hiện thì đã ở ngoài trăm mét, trong lúc nhất thời, phía chân trời phía trên tiếng sấm cuồn cuộn, bóng người lại lần nữa thoáng hiện, mỗi một lần bóng người xuất hiện, đều phát ra tiếng lực lượng cường hãn cực đại va chạm nhau mà bộc phát ra sấm sét không ngừng nổ vang, làm cho vô số người ở phía dưới một trận rung động kinh sợ. Phía chân trời, hắc vân cuồn cuộn, ngẫu nhiên có kinh khí dao động thì tại tầng hắc vân kia mới vừa rồi vỡ ra một đường nhỏ khe hở, làm cho một đạo ánh mặt trời chiếu vào, mà giờ khắc này, mặc dù là ánh mặt trời, cũng làm người ta cảm giác được không có gì là âm áp.

Trên ngọn cây, Tiêu Viêm nhìn trên bầu trời tiếng vang của mấy đạo sấm sét truyền đến, sắc mặt có chút khó coi, tuy nói trạng thái hiện giờ đã trọng thương, mà dưới cảm giác lực của linh hồn Luyện Dược Sư, vẫn như cũ làm cho hắn có thể so với người khác càng thêm rõ ràng nhận thấy được tình hình chiến đấu trên bầu trời.

Dược Lão thực lực xác thật mạnh mẽ, mặc dù là ở dạng linh hồn, nhưng dưới sự trợ giúp của Cốt Linh Lãnh Hỏa, vẫn có thể cùng Vụ hộ pháp sau khi sử dụng bí pháp đối chiến, thế nhưng, thế công rõ ràng rơi xuống hạ phong, xem tình như vậy, nếu trì thêm một chút nữa, Dược Lão nhất định thua!

Bởi vì, cũng không rõ ràng lắm sức chiến đấu đích xác của Đấu Tông cường giả, bởi vậy Tiêu Viêm cũng không có thể phân biệt được Vụ hộ pháp kia sau khi sử dụng bí pháp đã đạt đến mấy tinh Đấu tông thực lực, bất quá dựa theo phỏng đoán, sợ ít nhất cũng đã ngoài 6 tinh, dù sao Vân Sơn là một gã ít nhất 2,3 tinh Đấu Tông cường giả, nếu so sánh thì thực lực Dược Lão rõ ràng hơn hắn một bậc, mà hiện tại Vụ hộ pháp có thể đem Dược Lão áp chế thành như vậy, có thực lực như vậy, thật cũng không tính kỳ quái.

"*Tiêu Viêm, làm sao bây giờ?*" Hải Ba Đông nhíu chặt mày nhìn thiên không, hắn cũng có thể mơ hồ cảm giác được tình hình Dược Lão có chút không ổn, nhưng như một chút biện pháp cũng không có, tuy nói hắn hiện giờ thực lực tiếp cận Đấu Hoàng đỉnh phong, nhưng mà Đấu Tông cấp bậc

chiến đấu, hấn cũng không có bao nhiêu lực để nhúng tay vào.

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, nhưng cũng không nói lên được nửa điêm biện pháp, nếu hấn hiện giờ không phải trọng thương nghiêm trọng, tiếp tục sử dụng ba loại Dịch Hỏa cùng dung hợp Phật Hộ Hỏa Liên, mặc dù không thể đánh chết Vụ hộ pháp, nhưng ít nhất có thể cấp cho hấn một ít thương tổn, mà đến lúc đó đối với Dược Lão cũng sẽ có một ít trợ giúp, nhưng là... Hiện tại bộ dạng trọng thương này, đừng nói là thi triển ba loại Dịch Hỏa Phật Hộ Hỏa Liên, cho dù là lực tự bảo vệ mình cũng không có.

"*Trước nhìn xem sao đã.*" Thanh âm âm trầm, Tiêu Viêm liền không thèm nói tiếp, ánh mắt nhìn chằm chằm bầu trời, trong lòng nảy sinh ác độc, nếu thật sự tới trình độ này rồi, mặc dù có liều đến cái mạng này, cũng nhất định phải ra tay!

Nhìn thấy Tiêu Viêm như vậy, Hải Ba Đông cũng đành phải thảm thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại trận chiến ở đám hắc vân kia, nắm tay nắm chặt, lấy giao tình của hấn cùng với Tiêu Viêm, tự nhiên cũng khó mà tro mắt nhìn Dược Lão bị bắt, sở dĩ thực đã tới trình độ kia rồi, hấn cũng chỉ có thể đem cái mạng già thử một lần.

Phía trên chân trời, sấm sét chớp động, hắc vân cũng bởi vì kinh khí khủng bố dao động, lại lần nữa bị xé nứt mở một đạo khe hở, một tia ánh mặt trời chiếu vào, mà tại đạo quang trụ chiếu rọi xuống kia, hai đạo thân ảnh vừa vặn lại lần nữa đột nhiên lần lượt thay đổi, tiếng quát tháo trầm thấp chói tai vang lên, hai người giống như hai quả đạn pháo, dữ dội lướt ra, cuối cùng tại cột sáng kia, hung hăng chạm vào nhau!

"*Bùng!*" "*Bang!*"

Tiếng vang của đạo sét đánh xuyên trời, hai lỗ tai của vô số người đều bị chấn đắc làm đau đớn, chỗ này cũng có không ít cường giả, thế nhưng đều tạo thành thương tổn xuất ra một chút máu tươi. Giao kích khủng bố của hai người này tạo thành sóng âm uy lực, không kém cõi chút nào so với Tiêu Viêm toàn lực thi triển "*Sư Hộ Toái Kim Ngâm*".

Thanh âm lớn tiếng vang lên, hai đạo thân ảnh đột nhiên bay ngược lướt ra, một tiếng kêu rên rất nhỏ trầm thấp truyền ra, cũng chuẩn xác lọt vào trong tai Tiêu Viêm, nhất thời trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống, Dược Lão đã bị thương!

Theo cái chạm nhau hung hãn va, phía chân trời thượng trần ngập hắc vân đã mỏng đi rất nhiều, ánh mặt trời xuyên qua hắc vân, hắc ám bị xua tan một ít.

"Hắc hắc, không hổ là Dược Tôn Giả nổi tiếng đại lục, tới lúc này rồi mà vẫn khó gặm như vậy, bất quá, chiến đấu như vậy, ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?" Bóng đen trôi nổi phía chân trời, Vụ hộ pháp nhìn thân hình càng thêm hư ảo của Dược Lão, âm thanh quái dị cười nói.

"Lão phu không xong thì ngươi cũng phải đi theo." Dược Lão mặt không chút thay đổi nói, tuy nói trạng thái trong cơ thể hiện tại đã cực kỳ không ổn, nhưng lại không có chút tiết lộ.

Một lát sau, Vụ hộ pháp đột nhiên âm trầm cười: "Ta cũng thật ngu ngốc rồi, tự nhiên tới tìm ngươi tên gia hỏa này, ngươi đối với tiểu tử kia tốt như vậy, bốn hộ pháp nếu đem hắn bắt được, ngươi còn không thúc thủ chịu trời sao?"

Vụ hộ pháp âm hiểm cười, thân ảnh rơi xuống, liền không đợi phản ứng của Dược Lão, thân hình chột lóe, xé trời, thẳng đến phương vị của Tiêu Viêm.

"Đê tiện!" Nhìn thấy Vụ hộ pháp cử động, Dược Lão sắc mặt cũng nháy mắt đại biến, giận quát một tiếng, linh hồn lực lượng kịch liệt dao động, thân hình hóa thành cái bóng mơ hồ, chạy nhanh truy theo.

Tốc độ Vụ hộ pháp nhanh đến khủng bố, lúc trước thanh âm vừa mới phát ra thì thân ảnh liền đã hiện ra tại địa phương có Tiêu Viêm cách đó không xa, hai cái hô hấp, liền đã gần trong gang tấc!

Nhìn thấy Vụ hộ pháp đột nhiên tập kích, đám người Hải Ba Đông cũng biến sắc, giật mình trước uy thế đó, Nạp Lan Kiệt, Mộc Thần đẳng Đấu Vương cường giả, đều liên tiếp lui về phía sau, chỉ có Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên mấy người chống đỡ.

Vụ hộ pháp đột nhiên thay đổi công kích, cũng đã làm cho đám người Hải Ba Đông ngẩn ra, bất quá ngay sau đó Hải Ba Đông liền kịp phản ứng, hung hăng cắn răng một cái, thân hình vừa động liền hiện ra tại trước mặt Tiêu Viêm, mà sau đó, Gia Hình Thiên cùng các cường giả khác lướt tới,

một lát sau, trừ Âm Cốt cùng ba vị Hắc Giác Vực cường giả (chết nhất_dg), mấy người còn lại cũng cắn răng xông tới.

"Không biết tự lượng sức mình, cút ngay!"

Bóng đen dữ dội lướt tới, nhìn thấy trước mặt Tiêu Viêm là đám người Hải Ba Đông, Vụ hộ pháp quát một tiếng âm lãnh, chột tay áo vung lên, quỹ dị hắc vụ nhất thời bùng phát ra, chột hóa thành bàn tay thật lớn, hung hăng chém về phía đám người Hải Ba Đông. Tuy mấy người vội vàng liên thủ nghênh địch, nhưng chênh lệch thật lớn, vèn vèn một hồi, sau đó bị đánh bay đi.

Một kích đẩy ra Hải Ba Đông cùng các cường giả khác, Vụ hộ pháp phát ra một tiếng cười giả tạo, thân hình chột lóe liền hiện ra trước mặt tại Tiêu Viêm.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn đem báu vật Tiêu gia gì đó ra đi, bốn hộ pháp còn có thể cho ngươi được chết một cách thống khoái!" Vụ hộ pháp lộ ra khuôn mặt như một cái khô lâu, nhìn qua, thật là khủng bố làm cho người ta sợ hãi, mà khô lâu này trong lúc bật thốt lên thì một đôi bàn tay như quỷ trảo cũng đột nhiên chụp vào Tiêu Viêm không hề phản kháng lực.

Bên trong đôi đồng tử quỷ trảo nhanh chóng phóng đại lên, Tiêu Viêm cắn răng, trong cơ thể đấu khí với số lượng không nhiều nhanh chóng bắt đầu khởi động, thúc dục Lưu Ly Liên Tâm Hỏa liền chết phản kích!

Lấy thực lực Tiêu Viêm hôm nay đối kháng với Vụ hộ pháp, kết cục như thế nào, cơ hồ tất cả mọi người đều rõ ràng, bởi vậy, người ở chỗ này, đều chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn Tiêu Viêm ngay sau đó phải rơi vào tay Vụ hộ pháp.

Quỷ trảo xẹt qua hư không, nháy mắt liền tới yết hầu Tiêu Viêm, ngay lúc đó không gian đột nhiên một trận dao động, chột một cái ngọc thủ như bạch ngọc thon dài thoáng ẩn hiện ra, ngón tay ngọc hình thành một cái độ cong huyền dị, ngón tay búng ra, kinh phong khủng bố bạo xuất, hung hăng đánh lên phía trên thủ trảo Vụ hộ pháp, khủng bố lực như vậy liền đem thân hình Vụ hộ pháp chấn đắc mấy cái.

Thừa dịp sau khi thân hình Vụ hộ pháp khẽ run rẩy chốc lát, ngọc thủ trực tiếp cầm lấy áo bào Tiêu Viêm, sau đó phi thân lui về phía sau.

"Là ai? Dám nhúng tay vào việc Hồn Điện!" Công kích bị ngăn trở, Vụ hộ pháp sắc mặt nháy mắt âm trầm, ngẩng đầu liền nhìn thấy cô gái xinh đẹp động lòng người.

Nữ nhân xinh đẹp nhàn nhạt liếc nhìn Vụ hộ pháp một cái, một đạo lời nói cùng lúc trước không có sai biệt, lại lần nữa chậm rãi vang lên.

"Tinh mạng của hắn, là của ta"

-----oOo-----

Chương 714: Đấu Tông đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên nghe thấy thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vọng tới, nhất thời vô số ánh mắt đồng loạt nhìn sang. Khi nhìn thấy đó là một nữ tử xinh đẹp động lòng người không ít người lâm vào tình trạng thất thần trong chốc lát. Một dung nhan mỹ lệ như thế quả thực đã thu hút mọi ánh mắt.

Trong số rất nhiều ánh mắt đó, chợt có một số người nhận ra danh tính của mỹ nhân kia sắc mặt đại biến, hoảng hốt kêu lên.

"Mỹ Đỗ Toa nữ vương?" Gia Hình Thiên, Pháp Mã mấy vị cường giả nhìn thấy vị nữ tử kia mang theo Tiêu Viêm nhanh chóng thối lui về mặt đất khiếp sợ nhất thời thất thanh kêu lên.

Tiếng hô của mấy người bỗng chốc khiến cho toàn quảng trường đột nhiên xôn xao. Tiếng tăm của Mỹ Đỗ Toa nữ vương tại Gia Mã đế quốc quả thực đã quá nổi tiếng. Mặc dù mấy năm nay tự nhiên bí ẩn biến mất thế nhưng sự nổi tiếng về xinh đẹp và ác độc của nàng vẫn như cũ, không có giảm đi bao nhiêu.

Khác với đám người Gia Hình Thiên đang bàng hoàng khiếp sợ, Hải Ba Đông ít bàng hoàng hơn. Hắn đã từng gặp mặt Mỹ Đỗ Toa, tuy rằng cũng không hiểu rõ quan hệ của nàng cùng Tiêu Viêm nhưng theo cảm nhận của lão thì mối quan hệ này cũng không phải là thù địch, bởi vậy Mỹ Đỗ Toa có mặt ở nơi đây hẳn là không phải xuất hiện thêm địch nhân.

"Có nàng xuất thủ, cục diện này hẳn là sẽ tốt một chút." Trong lòng thoải mái một hơi, Hải Ba Đông nhủ thầm. Dù sao thì Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng là một Đấu Tông cường giả hàng thật giá thật. Mặc dù có lẽ kém hơn Vụ hộ pháp sau khi hắn cắn nuốt linh hồn chúng cường giả, nhưng cũng đủ để bảo vệ Tiêu Viêm.

"Không cần kinh hoàng, Tiêu Viêm cùng nàng quan hệ đủ thân thiết không có gì phải lo!" nhìn thấy đám Gia Hình Thiên thần sắc khiếp sợ, Hải Ba Đông vừa cười vừa giải thích.

Nghe thấy như vậy, đám người Gia Hình Thiên mới thở dài, buông lỏng tinh thần. Trong tình huống này, nếu xuất hiện thêm một cường địch như Mỹ Đỗ Toa nữ vương thì có lẽ ở đây không người nào có thể trốn thoát. Đặc biệt là lúc này, thực lực của nàng đã khác trước rất nhiều.

Ngày xưa, khi mà Mỹ Đỗ Toa vẫn còn là Đấu Hoàng đỉnh phong, tuy rằng so với Gia Hình Thiên mạnh hơn rất nhiều, nhưng dù sao vẫn không phải là Đấu Tông cường giả. Hiện giờ, nhìn thấy tốc độ xuất thủ cùng với khả năng có thể ngăn cản đòn đánh của Vụ hộ pháp của nàng hẳn là đã tới đẳng cấp Đấu Tông.

Đấu Hoàng đỉnh phong cùng Đấu Tông tuy chỉ có một ranh giới nhỏ, thế nhưng chênh lệch lại vô cùng lớn, vấn đề này Gia Hình Thiên rất rõ ràng.

"Không ngờ tới nàng thế nhưng đã đột phá thành công." Khẽ thở dài một tiếng, Gia Hình Thiên sắc mặt có chút chua xót. Hắn dừng bước ở Đấu Hoàng đỉnh đã nhiều năm, thế nhưng lại không có chút tiến triển nào. Mà hiện tại thấy Mỹ Đỗ Toa ngày trước thực lực gần như tương đương với mình thế nhưng bây giờ đã đột phá, trong lòng khó tránh khỏi có chút mệt mỏi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Thật sự không nghĩ tới Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa lại có giao tình với nhau" Pháp Mã lắc đầu, trong lòng âm thầm cảm thấy khiếp sợ những thế lực ngầm ủng hộ Tiêu Viêm. Nếu tính cả vị Dược lão kia, phe của Tiêu Viêm cơ hồ có tới hai gã Đấu Tông cường giả, đội hình như vậy quả thực đáng sợ!

Mấy người nhìn nhau cười khỏ, không nghĩ tới gần gần ba năm thời gian, gã thiếu niên năm đó thế đơn lực bạc, giờ đây quy tụ bên người một

cỗ thế lực cường đại đến thế, biến hóa như vậy thật sự là quá lớn.

Giữa không trung, Vân Vận cùng Nạp Lan Yên Nhiên khi thấy Mỹ Đồ Toa xuất hiện cũng ngẩn ra, thần sắc trong mắt có chút biến ảo, tuy nhiên ngay sau đó liền hóa thành vô hình.

"Ta đoán chắc là ngươi sẽ ra tay!" Nhìn bóng hình xinh đẹp bên cạnh, Tiêu Viêm ho nhẹ một tiếng, nhẹ giọng cười nói

Lông mày hơi hơi nhíu, Mỹ Đồ Toa lạnh lùng nói: *"Đó là ta vì "Phục hồn đan" kia mà cứu ngươi, chứ bình thường ai thèm để ý ngươi sống chết thế nào!"*

Tiêu Viêm cười, cách ăn nói của nữ nhân này hẳn đã sớm quen thuộc, vì thế cũng không quá để ý đến ngữ khí của nàng, hắn nhìn thẳng vào Mỹ Đồ Toa, thấp giọng nói: *"Hôm nay, nhờ ngươi một việc, nếu ngươi có thể thực hiện được, tính mạng của Tiêu Viêm này xin giao cho ngươi!"*

Nghe vậy, con mắt tràn đầy mỉa mai của Mỹ Đồ Toa hơi hơi nhíu lại, từ khi nàng biết Tiêu Viêm tới nay, đây là lần đầu tiên hắn dùng giọng điệu cầu khẩn nói với nàng. Giờ khắc này, trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm giác khó diễn tả thành lời, nàng biết rõ Tiêu Viêm là người có ngạo tính không nhỏ, thế mà nay...

Chậm rãi áp chế cảm xúc khác thường đang dâng lên trong lòng. Mỹ Đồ Toa nữ vương chuyển sang nhìn về phía Vụ hộ pháp, sau đó lại nhìn về Dược lão đang lơ lửng cách đó không xa, nói: *"Muốn ta xuất thủ bảo hộ vị lão sư của ngươi sao?"*

"Đúng vậy."

Trước ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa chậm rãi ngoảnh đầu, mắt đẹp dừng ở vụ hộ pháp cách đó không xa, một lát sau, mới mở miệng nói: *"Thật khó, người này thực lực quá mạnh mẽ, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu bảo hộ cho ngươi thì sẽ không thể phân thân bảo hộ cho lão sư của ngươi."*

Nghe Mỹ Đồ Toa nói vậy, Tiêu Viêm nhất thời trầm xuống, tình huống hiện tại đã bị đăt đến thế sao? Ngay cả nữ nhân luôn kiêu ngạo như Mỹ Đồ Toa còn thẳng thắn thừa nhận không phải là đối thủ của Vụ hộ pháp.

"*Vậy thì người cùng lão sư liên thủ đối phó người này đi?*" Tiêu Viêm đề nghị. Nếu một mình không thắng được Vụ hộ pháp thì hai người liên hợp lại hẳn là có thể chống lại được người này chứ?

"*Lão sư của người trải qua luân phiên đại chiến lúc trước, hơn nữa còn bị thương, sức chiến đấu đã giảm nhiều, cho dù cùng ta liên thủ, cũng rất khó có thể ngăn trở người này. Thậm chí nếu bị hắn khai thác được sơ hở, tiếp tục xuất thủ bắt người, lúc đó làm gì có người ngăn cản được hắn.*" Mỹ Đỗ Toa chậm rãi nói.

Đề nghị lại lần nữa bị phủ quyết, Tiêu Viêm tâm tình càng trở thành tồi tệ. Tình huống ngày hôm nay quả thật là bi đát.

"*Mỹ Đỗ Toa nữ vương?*" khi Tiêu Viêm đang cùng Mỹ Đỗ Toa thấp giọng nói chuyện, Vụ hộ pháp cũng là phục hồi lại tinh thần. Nghe thấy phía dưới xôn xao nhắc tên của nàng, lập tức dưới áo choàng hồng mang chột lóe. Tên tuổi này hẳn cũng đã nghe nói qua, Mỹ Đỗ Toa tên tuổi ở đại lục chỉ kém Dược lão có một chút. Bởi vậy đối với vị cường giả của bộ tộc này, bọn họ Hồn điện cũng có chút chú ý, chỉ là không nghĩ tới thế nhưng lại gặp nhau ở chỗ này.

"*Xin khuyên các hạ. Không nên nhúng tay vào công việc của Hồn điện, bằng không đến lúc đó đại họa giáng xuống thì hối hận cũng đã chậm.*" Cảm thụ được từ trong cơ thể Mỹ Đỗ Toa phát ra cỗ khí thế không thể coi thường, Vụ hộ pháp trong mắt hồng mang chớp động, thanh âm âm trầm trầm nói.

"*Mạng của hắn là của ta, trước khi ta lấy mạng của hắn người khác cũng không nên động vào.*" Mỹ Đỗ Toa thản nhiên liếc nhìn Vụ hộ pháp, nói.

Nghe vậy, dưới áo choàng, quỹ dị hồng mang đột nhiên sáng rực lên, một đạo màu đen sương mù mênh mông trào ra, cuối cùng như khói của một đám cháy lớn bốc thẳng lên trời. Cỗ uy thế đột nhiên bùng phát đó khiến cho không ít người cho dù là Đấu Vương cường giả cũng cảm thấy rét run.

Cảm nhận được khí thế mênh mông từ trong cơ thể Vụ hộ pháp trào ra, khuôn mặt lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa cũng chột lộ ra một chút ngưng trọng, cường giả mạnh mẽ như vậy, quả thực là đã lâu rồi nàng chưa gặp qua, xem ra, ngày hôm nay không thể không chiến đấu hết mình rồi.

"Ta sẽ nghe theo lời người một lần thử cùng với lão sư của người liên thủ xem thế nào." Nhẹ thở một hơi, Mỹ Đỗ Toa đột nhiên nghiêng nói với Tiêu Viêm. Lúc này nếu như nàng chỉ lo che chở Tiêu Viêm thì chắc chắn là không tới vài hiệp Dược lão sẽ bại trong tay của Vụ hộ pháp. Đến lúc đó một khi Dược lão bị bắt thì Tiêu Viêm chỉ sợ cũng sẽ rơi vào cuồng bạo mất hết tinh táo.

"Đa tạ. Ân tình này, Tiêu Viêm luôn ghi nhớ!" Tiêu Viêm sắc mặt trịnh trọng chấp tay hướng về Mỹ Đỗ Toa trầm giọng nói.

"Bỏn vương với người cũng không cần cái gì ân tình, ta làm như vậy chỉ vì đảm bảo sẽ có "Phục hồn đan" mà thôi!" Nghe thấy lời nói này của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa nhất thời nhú mày, quát lên.

Tiêu Viêm xấu hổ cười, thời điểm cũng không phải là lúc cùng với nữ nhân tranh cãi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không nói gì nữa, Mỹ Đỗ Toa này hừ nhẹ một tiếng, bàn tay mềm chột động, một cỗ năng lượng bảy màu chột ào ạt tuôn ra, cuối cùng tựa như một rặng mây nhỏ, ngưng tụ lại trên bàn tay, lóe ra màu sắc rực rỡ.

Nhìn thấy hành động của Mỹ Đỗ Toa, xa xa Dược lão hơi chân chờ một chút rồi cũng một lại lần nữa đem Cốt linh lãnh hỏa gọi ra. Hai người một trước một sau, khí thế tập trung chặt chẽ trên người Vụ hộ pháp.

"Khặc khặc. Thế nào? Hai người muốn liên thủ đánh ta?" Cảm thụ được trước sau cùng bùng lên cường hãn lực lượng, đỏ sẫm hào quang bên trong áo choàng màu đen của Vụ hộ pháp cũng chột bùng lên.

Mỹ Đỗ Toa cùng Dược lão không hề để ý tới tiếng cười lạnh của Vụ hộ pháp, thân hình khẽ nhúc nhích, nháy mắt liền xuất hiện cách Vụ hộ pháp không xa, hùng hồn lực lượng cuộn cuộn vận động, chuẩn bị sẵn sàng phát động những đòn đánh hung hãn.

Hào quang đỏ sẫm lóe ra, ánh mắt Vụ hộ pháp quét qua Mỹ Đỗ Toa cùng Dược lão, xem ra tình huống này, không thể tiếp tục kéo dài. Hai người này thực lực đều không kém, một khi lộ ra sơ hở thì không chỉ không chiếm được linh hồn, nói không chừng còn có thể đem tính mạng của

chính mình cũng chôn vùi tại đây.

"Xem ra phải sử dụng đến chiêu thức kia thôi, thật sự là đáng tiếc, linh hồn của Đấu Tông cường giả không phải dễ kiếm tìm chút nào!" Trong lòng chợt có chút luyện tức hít một tiếng, Vụ hộ pháp trong mắt quý dị hào quang màu đỏ sẫm đột nhiên bùng sáng. Thủ ấn chợt biến đổi!

Cùng với thủ ấn Vụ hộ pháp thay đổi, kiện màu đen áo giáp bao phủ bên ngoài thân thể đột nhiên giống như vật còn sống mấp máy hoạt động, những gương mặt ẩn ẩn trong đó chậm rãi tiêu tán cuối cùng hóa thành một cái đầu người hư ảo to lớn chừng một thước. Khuôn mặt của cái đầu đó hiện lên thân sắc vô cùng đau đớn, nhìn qua tựa như đang chịu tra tấn giày vò.

Đối với gương mặt này, những người có mặt nơi đây đều có thể nhìn ra đó là của Vân Sơn lúc trước bị Vụ hộ pháp cắn nuốt linh hồn!

Đầu người Vân sơn kia hư ảo xuất hiện, từng đợt trầm thấp quý dị ô ô tiếng vang đột nhiên vang lên, khắp phía chân trời, âm phong không ngừng thổi quét làm người ta cả người lạnh lẽo.

Vân Vận cùng Nạp Lan Yên Nhiên ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hư ảo đầu người hiện lên bên cạnh Vụ hộ pháp, răng cắn chặt môi. Trong lòng tuy rằng cực kỳ phẫn nộ, nhưng cổ uy áp mạnh mẽ tràn ngập chân trời cũng làm các nàng không dám có chút nào manh động.

Hành động của Vụ hộ pháp, cũng khiến cho Mỹ Đỗ Toa và Dược lão chú ý, lập tức âm thầm cảnh giác.

Bàn tay của Vụ hộ pháp như quý trao chậm chậm từ áo bào giơ ra, nhẹ nhàng cầm lấy hư ảo đầu người, nhẹ răng cười. Trong lòng bàn tay, ánh sáng màu đen quý dị chợt bùng lên chui thẳng vào trong đầu người.

Khi luồng ánh sáng màu đen ào ạt chui vào đầu người hư ảo cũng nhanh chóng bành trướng, chỉ trong nháy mắt mở rộng tới hơn trượng bề rộng, cùng với đầu người không ngừng lớn lên, vẽ thống khổ trên khuôn mặt lại càng rõ ràng rất nhiều. Tiếng kêu thê thảm của linh hồn, luẩn quẩn vang lên, khuếch tán theo từng đợt âm phong.

"Sâm la vạn vật: Hồn chi dị lễ!"

Khi đầu người hư ảo dần dần bành trướng tới ba bốn trượng, một tiếng cười đầy âm độc lạnh lẽo chợt vang vọng khắp chân trời!

-----oOo-----

Chương 715: Bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi tiếng cười của Vụ hộ pháp vang lên, vật kia đã bành trướng tới mấy trượng, trên mặt đầu người hư ảo nhất thời xuất hiện thống khổ, một cổ hắc mang nồng đậm dị thường từ bên trong bùng phát ra. Chỉ trong chốc lát, dưới vô số ánh mắt kinh hãi, đột nhiên bạo phát.

Àm âm!

Âm thanh cực đại chấn động thiên địa, thủy triều màu đen khủng bố từ đầu người hư ảo như lũ quét ùn ùn tràn ra, trong nháy mắt, hắc sắc quang mang quỷ dị cuối cùng khuếch tán bao phủ toàn bộ thiên địa.

Trong thời khắc này, trên bầu trời, chút ánh sáng còn lại cũng biến mất, toàn bộ thế giới đột ngột bị mây đen che phủ.

Hắc ám bao phủ đại địa, làm tất cả mọi người hoảng sợ la lên, một lúc sau, từng đợt đầu khí bùng nổ. Nhưng cho dù là lấy ánh sáng của đầu khí để chiếu sáng, thì trong thế giới tràn ngập hắc ám này cũng chỉ có thể nhìn được trong phạm vi vài thước.

"Sao lại thế này?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắc ám đột ngột xuất hiện làm mọi người trên quảng trường nhất thời dao động, vô số người kinh hãi la lên, vào thời khắc này, mọi người tràn ngập lo lắng.

Trên ngọn cây, đám người Tiêu Viêm cũng vì sự xuất hiện đột ngột của hắc ám mà kinh hãi, bất quá ngay sau đó liền nhanh chóng khôi phục bình

tĩnh. Bằng vào linh hồn cảm ứng lực cực mạnh của mình, hắn biết hắc ám quỷ dị đó là do Vụ hộ pháp thao túng, chỉ cần có thể phân tán đi, hắc ám tự nhiên biến mất.

"Không biết lão sư cùng Thái Lâm thế nào ..." Nhíu mày nhìn hắc ám hư không, Tiêu Viêm hai tay nắm chặt lại, trong lòng cũng có chút bất an, nhìn cử chỉ lúc trước của Vụ hộ pháp tựa hồ đem linh hồn của Vân Sơn rút ra, hơn nữa tự bạo. Một Đấu Tông cường giả thi triển tự bạo, lực phá hoại loại này ... Nghĩ tới đây, Tiêu Viêm không nhịn được liền run lên.

"Người này làm ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ để tạo ra màn hắc vụ này?" Bên cạnh Tiêu Viêm, thân thể Hải Ba Đông bao phủ bởi đấu khí, hào quang của đấu khí bao phủ phạm vi một trượng xung quanh, hắn cau mày nhìn bốn phía, nghi ngờ nói.

Nghe vậy, đám người Gia Hình Thiên bên cạnh cũng lặng lẽ gật đầu. Bọn họ đều không cảm thấy có năng lượng cường hãn nào bùng phát, ngoại trừ hắc vụ quỷ dị này.

"Tên kia đem linh hồn Vân Sơn tự bạo, linh hồn dao động nằm trong vòng không chế của hắn, mục tiêu công kích chủ yếu hắn là Mỹ Đồ Toa cùng lão sư Tiêu Viêm. Cho nên chúng ta không có bao nhiêu cảm giác." Pháp Mã nhíu mày, thân là luyện dược sư, tự nhiên đối với linh hồn dao động vô cùng mẫn cảm, người khác có thể không nhận ra nhưng hắn lại có thể mơ hồ cảm nhận được ở trong màn hắc vụ kia một cỗ năng lượng đáng sợ đang từ từ nổi lên.

Nghe được lời nói của Pháp Ma, Hải Ba Đông đám người sắc mặt có chút thay đổi. Trong cơ thể đấu khí nhanh chóng tụ tập, tùy thời điểm liền phát động.

Àm.

Tiếng vang có chút trầm thấp, người bình thường căn bản khó có thể phát hiện, nhưng vào tai Tiêu Viêm lại vang vọng như tiếng sấm.

Cảm nhận được trong tiếng vang này ẩn chứa kinh khủng linh hồn dao động, Tiêu Viêm sắc mặt đại biến đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn về phía màn hắc vụ kia, nhưng trong màn hắc vụ dày đặc kia, không thể nhìn thấy bất cứ cái gì.

"Chết tiệt."

Nhìn không có kết quả, Tiêu Viêm tức giận mắng một tiếng, nhíu chặt mày. Một lát sau, trong lòng bỗng nhiên động, một ngọn thanh sắc hỏa diễm theo kinh mạch chảy xuôi, cuối cùng chui lên hai tròng mắt, bao phủ con ngươi đen nhánh, ngọn lửa như linh tính nhảy múa trong mắt hắc.

Theo Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hiện lên hai mắt, tầm mắt không bị hắc ám che dấu, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, một thế giới xanh biếc chậm rãi hiện lên trong mắt Tiêu Viêm.

Mây đen tiêu tán, ánh mắt Tiêu Viêm liền tập trung tìm kiếm trên bầu trời, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

Tại phía chân trời, giờ phút này tình huống Dược lão cùng Mỹ Đồ Toa không tốt chút nào, người sau thì còn đỡ, người trước vốn dĩ thân thể đã hư ảo, giờ lại càng thêm trong suốt.

Cách hai người không xa, Vụ hộ pháp phiêu phù, phía trên bàn tay gầy gò lơ lửng hắc sắc quang mang, trong đó ngưng tụ một cỗ linh hồn lực lượng đáng sợ có chút quen thuộc, đúng là linh hồn tự bạo lúc trước của Vân Sơn. Giờ khắc này, cỗ linh hồn đều do Vụ hộ pháp tùy ý điều khiển.

Mặc dù có thể nhìn thấy những việc bên trong màn hắc vụ, nhưng tựa hồ màn trời hắc ám này có thể ngăn cách cả âm thanh, bởi vậy Tiêu Viêm cũng không rõ ba người trong đó có hay không nói chuyện với nhau. Bởi vậy, hắc chỉ có thể nhìn thấy trong nháy mắt Vụ hộ pháp liền trở nên dữ tợn, linh hồn lực lượng trong tay chuyển thành đao, chọt song chương đầy mạnh, năng lượng linh hồn khủng bố như lưu tinh bay về phía Dược lão cùng Mỹ Đồ Toa. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Linh hồn đen nhánh xẹt qua chân trời, mặc dù đang ở rất xa nhưng Tiêu Viêm có thể cảm nhận được áp bức mạnh mẽ từ đó.

Áp bức mạnh mẽ đó cũng khiến đám người Hải Ba Đông cảm nhận được, bất quá bọn họ không thể nhìn thấy những sự việc bên trong màn hắc vụ. Bởi vậy chỉ có thể lớn tiếng kinh hô: "*Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì?*"

"*Linh hồn lực lượng thật đáng sợ.*" sắc mặt Pháp Mã trở nên tái nhợt, hẳn phát hiện dưới áp bức kia, linh hồn lực lượng của hắn đều bị ngưng tụ lại bên trong cơ thể, không cách nào phát ra ngoài.

Trong khi tất cả mọi người đang kinh hãi thì phía chân trời xa xa, đoàn linh hồn năng lượng khổng lồ kia đột nhiên hiện ra trước mặt Mỹ Đồ Toa cùng Vụ hộ pháp, không chút đình trệ hung hăng lao xuống, cổ dao động kinh khủng kia trực tiếp khiến không gian chấn động.

Ầm.

Linh hồn năng lượng cuồng bạo trực tiếp đánh vào thân thể Mỹ Đồ Toa cùng Dược lão, mặc dù hai người đã đem toàn bộ lực lượng phát tán, nhưng một gã Đấu Tông cường giả tự bạo linh hồn, uy lực của nó dễ dàng đối phó sao?

Năng lượng bảy màu cùng sâm bạch hỏa diễm bùng phát ra ngăn cản sự ăn mòn của linh hồn cuồng bạo kia, nhưng chỉ một lát sau, cuồng bạo linh hồn liền phóng đại, đem năng lượng đang tuôn ra từ hai người trở lại trong cơ thể.

Rắc rắc.

Năng lượng bảy màu nhanh chóng tiêu tán, sắc mặt Mỹ Đồ Toa cũng hiện lên vẻ tái nhợt, một lát sau hai má ửng đỏ, nhin không được phun ra một ngụm máu, thân hình cấp tốc thối lui.

Mỹ Đồ Toa có thể bình yên trở ra, nhưng Dược lão hiện giờ với thân thể đã suy yếu thì không được như vậy. Hơn nữa, linh hồn lực lượng tự bạo đối với hắn loại thân thể linh hồn này thương tổn lại càng lớn. Bởi vậy, khi phòng ngự trước mặt Cốt Linh Lãnh Hỏa tiêu tán thì quý dị hắc mang kia nhất thời như thủy triều bao phủ lên linh hồn dược lão.

Thân thể bị công kích như vậy, thân thể Dược lão càng trở nên trong suốt, hiển nhiên một kích kia đã làm dược lão trọng thương. Hơn nữa, Tiêu Viêm cũng cảm nhận được hơi thở của Dược lão càng ngày càng suy yếu.

"*Hắc hắc, Dược Trần, bốn hộ pháp có nói qua, hôm nay ngươi không thể thoát khỏi tay ta.*" Nhìn thân hình dần trở nên trong suốt kia, tiếng cười âm trầm của Vụ hộ pháp chọt vang lên trong màn hắc vụ, thân hình lóe lên

chợt xuất hiện tại địa phương cách Dược lão không xa.

Nhìn thấy cử động của Vụ hộ pháp, thân hình Mỹ Đỗ Toa cũng vội vàng phóng trước Dược lão.

"Hừ!" Mỹ Đỗ Toa thân hình vừa động, Vụ hộ pháp hừ lạnh một tiếng, thủ ấn biến đổi, khí đen quanh thân Mỹ Đỗ Toa đột nhiên nhấp nháy, không gian nhanh chóng vặn vẹo, ngăn trở thân hình đang lao đến.

Dưới sự ngăn cản của đám hắc vụ, Mỹ Đỗ Toa bị kìm hãm, trên bàn tay khô héo của Vụ hộ pháp hắc mang đột nhiên hiện lên, chợt như quỷ trảo, trực tiếp chụp vào thân thể trong suốt của Dược lão.

Cảm thụ được dao động, Dược lão cũng thoáng giật mình, khuôn mặt già nua lộ ra một chút sầu lo.

Ánh mắt nhìn thẳng vào một kích của vụ hộ pháp, đôi mắt Dược lão dao động, hẩn biết, với trọng thương hiện nay thì không thể nào thoát khỏi một kích này của Vụ hộ pháp, xem ra kết cuộc bị bắt là không tránh khỏi.

Trong lòng ý niệm cấp tốc chớp động, ánh mắt như xuyên qua màn hắc vụ, nhìn thẳng về phía hắc bào thanh niên sắc mặt tái nhợt đang đứng trên ngọn cây kia, bình thần cười, một luồng hỏa mang màu trắng đột nhiên từ mi tâm bạo phát bắn thẳng vào trán Tiêu Viêm.

"Tiểu tử kia, lão sư ngày sau không thể tiếp tục bên cạnh ngươi, về sau hết thảy đều phải dựa vào chính mình, ha ha, đã nhiều năm như vậy ngươi cũng không còn là tiểu tử lỗ mãng năm nào cần lão sư phải ở bên nhắc nhở. Ngày sau, ngươi sẽ vượt xa lão sư ... Hy vọng ta có thể thấy được ngày đó."

Hỏa mang tiến vào trán Tiêu Viêm, thanh âm già nua âm áp cũng lần lượt vang lên trong đầu hắn.

Nghe được những lời này, thân thể Tiêu Viêm nhất thời run rẩy kịch liệt, răng nanh cắn chặt môi tới chảy máu. Kết quả hắn không nguyện ý thấy rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt.

"Yên tâm, lão sư cũng không dễ chết như vậy đâu, luồng hỏa mang đó là Cốt Linh Lãnh hỏa căn nguyên, ta đem nó lưu lại trên trán ngươi, sau khi

ngươi đem nó thuần phục liền có thể thi triển, bất quá ta sớm đem nó luyện hóa, sở dĩ Phần Quyết cho ngươi cũng không thể cắn nuốt luyện hóa nó, đương nhiên, nếu ngày nào đó ta thật sự gặp bất hạnh, dấu lửa in trên trán ngươi biến mất, Cốt Linh Lãnh hỏa sẽ trở thành vật vô chủ, khi đó lão sư sẽ dành cho ngươi lễ vật cuối cùng, đem nó hấp thụ hoàn toàn đi ..."

"Ha ha, còn có, chiếc nhẫn linh hồn ta ẩn nấp tên là "Cốt Viêm Giới", bên trong có cách điều chế "Phệ sinh đan" do ta lưu lại, đem đi cứu nhị ca ngươi. Hơn nữa, về sau nếu ngươi gặp người bạn già của ta là Phong tôn giả, liền đem giới chỉ này cho hắn, hắn sẽ tin lời ngươi, theo trợ giúp cho ngươi."

"Mặc dù ta rơi vào trong tay Hồn điện, bất quá bọn chúng muốn luyện hóa linh hồn của ta cũng không phải dễ dàng, ngày sau có lẽ chúng ta sẽ gặp lại, nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ, nếu không có thực lực, không cần làm bậy, ngươi liền không thể mạnh động đi cứu vi sư và phụ thân ngươi."

"Ha ha, tiểu tử kia, ngươi là đồ đệ mà ta kêu ngạo nhất, đối với ngươi ta vẫn rất hài lòng."

Trong đại não, tiếng cười nhu hòa chậm rãi tiêu tán, mà trên trán Tiêu Viêm cũng dần hiện ra dấu ấn bạch sắc hỏa diễm.

Khi dấu ấn lửa hình thành cũng là lúc bàn tay của Vụ hộ pháp xuyên thấu qua thân thể trong suốt của Dược lão, hắc mang dữ dội tuôn ra, tiếng cười âm hiểm phát ra, mạnh mẽ hấp thụ vào trong hắc vụ.

-----oOo-----

Chương 716: Thống Khổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một tấm màn đen tràn ngập phía chân trời đột nhiên xuất hiện run rẩy rất nhỏ, sau một lát giữa tấm màn đen lặng yên lan tràn ra vài cái khe dương quang chói mắt nhất thời nghiêng chênh chéch chiếu vào, mang toàn bộ phiến hắc ám cuối chân trời đuổi đi...

Tấm màn đen nhanh chóng tiêu tán, trên sân rộng mọi người bỏ bàn tay

che mắt hướng đến đến dương quang, nửa ngày sau mới nhìn lên khoảng không xa xa phía trên bầu trời.

Vụ hộ pháp nhẹ nhàng đứng trên không trung, lúc này bàn tay đang nâng một đoàn hắc vụ bên trong có một chút ba động quen thuộc phát tán ra.

Bàn tay nắm lấy đoàn hắc vụ, thủ ấn vừa động đem linh hồn nhanh chóng hút vào bên trong chiếc nhẫn trên ngón tay, chợt thở dài nhẹ nhõm một hơi, mắt sức lực lớn như vậy rốt cục thì đã đem lão già đào thoát nhiều năm bắt được, lần này trở về điện chủ tất nhiên sẽ mừng rỡ.

Dem linh hồn Dược Lão nhốt tại Nạp Giới sau đó Vụ hộ pháp liếc mắt đến chỗ Mỹ Đỗ Toa lóe ra nụ cười âm lãnh, thân hình run lên hóa thành một đạo hắc vụ như quý mỵ hương về phía Tiêu Viêm đang đứng ở trên ngọn cây bạo lực mà đi.

"Hắc hắc, tiểu tử, lão sư ngươi đã bị bắt, ngươi cũng đi theo hắc thôi!"
Trong chớp mắt thoát khỏi truy kích của Mỹ Đỗ Toa, Vụ hộ pháp bản thẳng đến Tiêu Viêm, cười lạnh nói.

Tiêu Viêm đứng cúi đầu ở phía trên ngọn cây, giống như chưa từng cảm giác được Vụ hộ pháp tập kích, thân hình không nhúc nhích.

Một bên đám người Hải Ba Đông nhìn thấy cũng bạo lực hướng đến Vụ hộ pháp, sắc mặt đại biến, vội vàng lôi kéo Tiêu Viêm né tránh, nhưng lúc này thân thể hắc giống như cái đinh đứng trên ngọn cây nhất thời không thể lay động.

Mà ngay giữa mấy thân hình chậm chạp, Vụ hộ pháp đột nhiên bạo bắn mà đến, dưới tình huống như vậy, Mỹ Đỗ Toa nữ vương theo sát mà đến rõ ràng là cứu viện không kịp.

"Dẫn hắc đi!" Khi đám người Hải Ba Đông chuẩn bị cùng Vụ hộ pháp đánh bừa, một đạo thân ảnh nhỏ xinh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, một đầu tóc dài màu tím theo gió phiêu lãng, rõ ràng là tiểu Tử Nghiên rất ít ra tay mà giờ phút này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của vị tiểu cô nương lại đầy vẻ ngưng trọng.

Nhìn thấy Tử Nghiên hành động, Hải Ba Đông ngẩn ra, chợt cắn răng gật gật đầu, bàn tay dùng một chút lực mạnh mẽ đem Tiêu Viêm bắt lên, bạo

lược trở ra.

"Tiểu oa nhi, muốn chết!"

Nhìn Tử Nghiên cũng dám xuất thân ngăn trở, kia Vụ hộ pháp nhất thời giận quát một tiếng, bàn tay vung lên, một cổ hắc vụ dâng trào bạo dũng mà ra.

Con người bảo thạch gắt gao nhìn chằm chằm cổ hắc vụ kia bạo lược mà đến, một cổ tử mang khác thường chậm rãi dâng lên từ hai mắt Tử Nghiên, chột tay nhỏ bé nắm chặt, tử mang quấn quanh song chướng, ở phía trên nắm tay đọng lại thành tinh tầng kỳ dị màu tím, cuối cùng lực lượng hỗn loạn khủng bố đủ để phá sơn toái thạch đánh ra.

Tử Nghiên nắm tay vừa ra, không khí trước mặt đột nhiên bị áp súc thành một cái ao hình cung vô hình, tiếng phá phong bén nhọn vang lên, cổ lực lượng vô hình ở dưới áp súc kia giống như một quả đạn pháo, trùng điệp giã tại phía trên lỗ hắc vụ!

"Thình thịch!"

Thanh âm trầm thấp vang lên, mấy tầng năng lượng hắc vụ ngưng tụ của Vụ hộ pháp bị một trận dao động chột chậm rãi tiêu tán, không nghĩ tới thực lực Tử Nghiên như thế cư nhiên có thể ngăn cản được một kích trước Vụ hộ pháp thân là Đâu Tông!

Đương nhiên, tựa hồ thi triển khủng bố lực lượng như vậy đối với Tử Nghiên mà nói cũng là có thêm gánh vác thật lớn, bởi vậy tiếp theo một quyền này phóng ra tử mang trong mắt nhất thời ửng oải xuống, khí tức liên quan đều hư nhược rất nhiều.

"Di?" Nhìn thấy Tử Nghiên thế nhưng đem chính mình một kích ngăn cản, Vụ hộ pháp cũng là kinh dị ra tiếng, nhưng mà còn không đợi hấn lại ra tay, một đạo thái mang từ phía chân trời bỗng vụt đánh xuống, Mỹ Đỗ Toa về mặt băng hàn xuất hiện ở trước mặt Tử Nghiên, bàn tay mềm nắm chặt, một thanh thất thái xà hình trường kiếm bỗng đâm ra thẳng đến cổ họng Vụ hộ pháp.

Đối với công kích của Mỹ Đỗ Toa, Vụ hộ pháp không dám khinh thường không nhìn, bàn tay như quỷ trao loại lộ ra, chột quỷ dị phách động, cùng

thất thủ xà kiếm va chạm cực nhanh mang theo từng đạo tiếng vang kim thiết giao kích.

Bang! Bang!

"*Mỹ Đỗ Toa, ngươi thật sự muốn cùng hồn điện ta kết thù phải không!*" Ba bốn lần bị Mỹ Đỗ Toa ngăn trở, Vụ hộ pháp tức giận quát. Hiện giờ thời gian đã kéo dài không ít, quang mang vì bắt Dược Lão cũng tiêu phí công phu của hắn thật lớn, do dùng bí pháp tăng vọt năng lượng cũng bắt đầu có chút không khống chế được, giảm xuống như vậy, e rằng sớm hay muộn phải thua trong tay Mỹ Đỗ Toa.

Một kiếm đâm hướng yếu hại của Vụ hộ pháp, Mỹ Đỗ Toa sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt không vết tích liếc nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa, thần sắc giống như mất đi hồn phách. Sâu trong con ngươi cũng lặng yên trào ra một chút lửa giận, dưới tay đột tấn công lại càng thêm sắc bén ngoan độc.

"*Đem linh hồn giao ra đây!*"

"*Khặc khặc, vọng tưởng.*" Vụ hộ pháp cười quái dị một tiếng, thân hình chợt lóe tránh thoát khỏi xà hình kiếm, ánh mắt có chút tiếc nuối liếc nhìn Tiêu Viêm ở xa xa, âm lãnh cười nói: "*Tiểu tử, hôm nay vận khí ngươi tốt, bất quá đối với Tiêu gia của ngươi. Hồn điện thực là hứng thú không nhỏ, để lần tới, bốn hộ pháp sẽ cho ngươi tới làm bạn cùng lão sư của ngươi, hôm nay đừng ở đây vậy.*"

Tiếng cười lạnh tiếng hạ xuống, Vụ hộ pháp thân hình chợt lóe liền muốn thoát đi.

"*Tạp chủng, đem linh hồn lão sư giao ra đây!*"

Tiếng cười Vụ hộ pháp hạ xuống, thần sắc của Tiêu Viêm nhất thời tỉnh táo lại, hai mắt mắt trở nên đỏ đậm, gầm lên giận dữ, một đôi bích lục hỏa dực xuất hiện ở phía sau, hai cánh rung lên, điên cuồng bắn người về phía trước, mà ở thời điểm bắt đầu bay vọt đi, bích lục hỏa diễm mạnh mẽ xuất hiện hai tay, rất nhanh dung hợp.

Tuy nói hiện giờ đang ở trong trạng thái trọng thương, có thể do Dược Lão bị bắt gây nên đả kích, Tiêu Viêm không còn suy nghĩ gì được.

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên tấn công đến, Vụ hộ pháp không giận ngược lại mừng, người này, thật sự là chui đầu vô lưới!

Mà ngay tại thời điểm Tiêu Viêm lao đi, Mỹ Đỗ Toa thân hình vừa động liền xuất hiện ở trước mặt đối diện hai mắt đỏ đậm của Tiêu Viêm, một tay lấy bắt lấy, trầm giọng nói: *"Không được kích động, ngươi nếu là không muốn làm cho ngươi lão sư thất vọng thì bình tĩnh một chút, ngươi nếu cứ bộ dáng như vậy liền không còn có người có thể cứu hần!"*

Nghe được Mỹ Đỗ Toa quát, Tiêu Viêm lúc này mới thoáng hồi phục lý trí, sờ sờ cái trán phía trên hơi có chút ẩm áp in dấu lửa, cắn chặt hàm răng, bích lục hỏa diễm trên hai tay chậm rãi ảm đạm đi rất nhiều.

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa ra tay, Vụ hộ pháp nhất thời thất vọng lắc lắc đầu, cười lạnh một tiếng, nói: *"Đích xác, lão sư ngươi cũng không phải là linh hồn thể tầm thường, điện chủ đối hần cực kỳ coi trọng, trong một đoạn thời gian tự nhiên sẽ không gây bất lợi đối với hần, cho nên đến đây thôi. Như thế nào, đến hần ta điện cứu người, bổn hộ pháp chờ ngươi."*

Tiếng cười lạnh hạ xuống, Vụ hộ pháp cũng không lưu lại, thân hình chợt lóe hóa thành một đạo hắc vụ, tựa như tia chớp hướng tới phía chân trời lao đi nhanh chóng biến mất không thấy, tốc độ như vậy, mặc dù là Mỹ Đỗ Toa đều là khó có thể đuổi theo.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vụ hộ pháp biến mất, một lát sau, Tiêu Viêm đột nhiên ôm lấy đầu thấp giọng phát ra một trận rít gào, tiếng gầm gừ bổ sung cho thống khổ cùng buồn bã.

Nhìn thấy cặp mắt đỏ đậm mang lệ quang của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa nhẹ nhàng thở dài, gương mặt một mực lạnh lùng thế nhưng trở nên nhu hòa rất nhiều, bàn tay mềm vỗ vỗ đầu Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: *"Muốn cứu lão sư của ngươi, hãy cố gắng tu luyện, hần đem mọi hi vọng đều ký thác ở trên người của ngươi, đừng cho hần thất vọng, hơn nữa ngươi hiện giờ cũng không phải người cô đơn, kia Tiêu gia, muốn ở Gia Mã đế quốc chấn hưng, còn phải dựa vào ngươi!"*

Nhìn lên khoảng không trên bầu trời Tiêu Viêm như dã thú bị thương phát ra thống khổ rít gào, Hải Ba Đông, Gia Hình Thiên đám người cũng là trầm mặc nhìn lên, Vụ hộ pháp này thực lực cường hãn, vượt quá mọi người đoán trước, không nghĩ tới ngay cả Dược Lão thực lực như vậy, thế

nhưng đều là rơi vào kết cục như thế.

Giữa quảng trường, Vân Vận cùng Nạp Lan Yên Nhiên cũng là kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt thanh niên lộ vẻ thông khổ, nhiều năm như vậy các nàng xưa nay chỉ là thấy qua thanh niên đầy lí trí này từng có hai lần cảm xúc như vậy, lần đầu tiên là năm đó khi phụ thân mất tích, mà lần thứ hai, đó là hôm nay.

"Lão sư, hiện tại làm sao bây giờ? Hẳn giết Vân Sơn sư tổ, chúng ta....."
Nạp Lan Yên Nhiên nhìn thấy trên quảng trường một đống hỗn độn, đặc biệt lúc ánh mắt đảo qua những cái thi thể trường lão trong mắt cũng là có thêm một chút ai oán, Vân Lam Tông thật sự là bị hủy.

Trước đây, Vân Vận đã đem chuyện phát sinh ở Vân Lam Tông kỹ càng tỉ mỉ nói một lần cùng Nạp Lan Yên Nhiên, đương nhiên Vân Sơn đến chết tự nhiên cũng không có giấu diếm, bởi vậy giờ phút này Nạp Lan Yên Nhiên cũng là đã biết khiến cho Vân Lam Tông ra bộ dáng như vậy, đầu sỏ gây nên đúng là Tiêu Viêm đang gào thét trên bầu trời.

Vân Vận ngọc thủ nắm chặt, trên gương mặt cũng lộ vẻ giãy dụa vẻ, nàng hiểu rõ biết rõ, Tiêu Viêm lần này là tới báo thù. Vân Lam Tông đối với Tiêu gia làm những chuyện như vậy, căn bản không có nửa phần có thể giải hòa, nàng đều không nói cho Nạp Lan Yên Nhiên chính là việc hôm nay e rằng còn vẫn chưa hết. Hiện giờ vị lão giả bị bắt kia cùng Tiêu Viêm có mối quan hệ ít, nói vậy lửa giận của Tiêu Viêm sẽ toàn bộ chuyển lên Vân Lam Tông, dù sao vị thần bí Vụ hộ pháp kia cũng là Vân Sơn không biết từ chỗ nào tìm tới giúp đỡ.

Như vậy tính ra, Tiêu Viêm có hai vị thân nhân đều là trực tiếp hoặc là gián tiếp bị hủy bởi Vân Lam Tông, hai người giữa cừ hận mặc dù là Vân Vận cũng biết căn bản không có mấy may có thể hòa giải.

Cho nên ngày sau Vân Lam Tông chỉ sợ sẽ không tồn tại tại Gia Mã đế quốc.

Ý niệm trong đầu bay nhanh chuyển động, Vân Vận khóe môi có một chút chua xót, không nghĩ tới sự tình lại đi tới một bước này mà trong lúc đó nàng có khó có thể xoá đi trách nhiệm, nếu năm đó nàng không âm thầm đáp ứng Nạp Lan Yên Nhiên tiến đến từ hôn, như vậy cũng không có về sau việc này, Tiêu Viêm cùng Vân Lam Tông hẳn là sẽ tương an vô sự

thậm chí không thể còn có thể kết chi được.

Thời gian tiếp theo chậm rãi trôi qua, phía trên bầu trời Tiêu Viêm cũng dần dần yên tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đẩy Mỹ Đỗ Toa ra sau đó một hai mắt đỏ đậm lạnh lùng quét về phía phía dưới Vân Lam Tông quảng trường, cùng với Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên.

-----oOo-----

Chương 717: Xử Lý Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi ánh mắt đỏ ngầu của Tiêu Viêm quét xuống, trên quảng trường trong nháy mắt liền yên tĩnh lại. Một ít đệ tử Vân Lam Tông lặng lẽ nuốt nước miếng, trong lòng thoáng có chút bất an. Hiện giờ đại ma đầu thần bí kia bỏ trốn mất dạng, kế tiếp sợ rằng sẽ là thời điểm Tiêu Viêm tìm Vân Lam Tông bọn họ tính sổ.

Nhìn thần sắc của Tiêu Viêm, đám người Hải Ba Đông nhất thời ngẩn ra, thân hình chột động, liền hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn chăm chăm phía dưới.

Nhìn thấy trận thế trên bầu trời, khuôn mặt Vân Vận khẽ biến sắc, bàn tay nắm vung lên, đem sự xôn xao trên sân rộng áp chế xuống. Hiện giờ Vân Sơn đã chết, như vậy nàng liền trở thành người nắm giữ Vân Lam Tông một lần nữa. Bởi vậy nàng không thể trở mắt nhìn Vân Lam Tông bị hủy trong tay của Tiêu Viêm.

- Ngươi... Ngươi đến tốt cùng là muốn như thế nào?

Khẽ cắn răng, Vân Vận đem ánh mắt dừng tại khuôn mặt dị thường lạnh lùng của Tiêu Viêm. Tâm tình của nàng lúc này thật sự hỗn loạn cực độ. Mặc dù mấy năm nay, quan hệ với Vân Sơn mờ nhạt rất nhiều. Nhưng người đó thủy chung vẫn là sư phụ của nàng. Hiện giờ Vân Sơn chết trong tay Tiêu Viêm, theo lẽ thường nàng vốn nên báo thù. Nhưng mấy năm nay Vân Sơn làm ra đủ loại chuyện tình, rơi vào kết cục như vậy cũng chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão mà thôi. Về điểm này, cho dù là Vân Vận cũng không thể phản bác được chút nào.

Vân Sơn chết trong tay Tiêu Viêm. Về lý cũng chết chưa hết tội. Nhưng luận về mặt tình, Vân Vận thân là đệ tử của Vân Sơn phải có trách nhiệm báo thù. Nhưng mà chưa đề cập đến hôm nay Vân Lam Tông đã rơi vào hạ phong, cho dù Vân Vận có thực lực, muốn nâng ra tay đánh chết Tiêu Viêm để báo thù, đồng dạng cũng là khó có thể làm được. Bởi vậy ở giữa sự bồi hồi cùng do dự này, trong tâm Vân Vận sự giãy dụa càng kịch liệt.

Nghe được giọng nói của Vân Vận, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi run rẩy, ngửa mặt lên trời cười to một trận, trong tiếng cười tràn ngập bi thương cùng phần nộ.

- Ta muốn như thế nào? Lúc trước Vân Lam Tông bắt phụ thân ta, sau hủy Tiêu gia ta, giờ lại hại sự phụ ta bị Hồn Điện bắt đi, sống chết không biết. Người còn muốn hỏi ta như thế nào sao?

Cảm thụ được sự bi thương cùng phần nộ trong giọng nói của Tiêu Viêm, hai bàn tay Vân Vận càng nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay làm đau. Nàng có thể biết được cái loại phần nộ thông khổ trong lòng của Tiêu Viêm giờ phút này. Mà mấy năm nay Vân Lam tông làm những chuyện như vậy, nàng cũng không có chút lý do nào để cãi lại.

- Những việc lão sư làm mấy năm nay, quả thật thương tổn rất lớn đối với người. Nhưng người cũng đã làm cho Vân Lam tông thành bộ dáng như thế này, chẳng lẽ không thể thu tay lại sao?

Bộ ngực đầy đặn khẽ phập phồng, Vân Vận cắn chặt môi đỏ mọng, một lát sau rút cục không nhịn được lên tiếng nói, trong thanh âm có một phần cầu khẩn.

- Thu tay lại?

Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt đỏ ngầu nảy lên giận dữ, rít gào nói:

- Chỉ cần Vân Lam tông vẫn còn tồn tại ở Gia Mã đế quốc, ta sẽ không thu tay lại. Nợ máu của Tiêu gia ta chỉ dùng máu mới có thể rửa sạch!

Con mắt sáng chăm chú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt có chút mất lý trí của Tiêu Viêm, khóe môi Vân Vận hiện lên chút đau buồn, giọng nói khàn

khàn.

- Nhất định phải tới mức độ ấy người mới vui sao? Nợ máu, hiện giờ Vân Lam tông cũng đã phải trả giá, người chẳng lẽ không thể mở một đường thoát sao?

- Ha ha!

Nghe Vân Vận nói những lời này, Tiêu Viêm cũng cười một trận điên cuồng. Nhưng mà phần nộ trong tiếng cười kia, người người đều có thể nghe ra.

- Mở một đường thoát? Lúc trước Vân Lam tông vây giết Tiêu gia ta thì có từng mở một đường thoát sao? Nếu không có gia tộc Mễ Nhĩ Đặc hỗ trợ, chỉ sợ người của Tiêu gia ta sẽ bị Vân Lam tông người huyết tẩy hoàn toàn. Khi đó, đã từng có người nào mở một đường thoát?

Khuôn mặt hiện lên một chút tái nhợt, thân thể mềm mại của Vân Vận khẽ run lên. Mỗi một lời nói của Tiêu Viêm đều bén nhọn như vậy, căn bản làm cho nàng không có lý lẽ phản bác. Bởi vì những chuyện này toàn bộ đều là do Vân Lam Tông khơi mào ra. Ngay từ đầu, Tiêu gia hoàn toàn là người bị hại.

- Đối với chuyện của Tiêu gia, ta biết là Vân Lam tông sai trước. Nhưng mà cho dù thế nào, ta cũng là tông chủ của Vân Lam tông. Nếu người phải đem tông môn huỷ diệt, ta đây sẽ ra sức ngăn cản, cho dù là dùng cái mạng này...

Khuôn mặt hiện lên nét cười đầy cay đắng, Vân Vận hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Nhìn khuôn mặt cay đắng cùng với chọn lựa của Vân Vận, nắm tay Tiêu Viêm run tay, nắm chặt lại. Một lát sau giận dữ hết lên.

- Vân Vận, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể làm cho ta buông tha Vân Lam tông. Ta nói rồi Tiêu gia cùng Vân Lam tông, chỉ có một bên có thể tồn tại ở Gia Mã đế quốc. Điểm này, ta sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi, kể cả người!

Con mắt sáng nhìn khuôn mặt trẻ tuổi ngập tràn phần nộ, Vân Vận cười

cay đắng. Năm đó nàng để cho hấn thất vọng, hôm nay, chỉ sợ rằng lại muốn để hấn thất vọng nữa rồi.

- Một khi đã như thế, vậy thì trước tiên liền đem ta đánh bại đi. Ta nghĩ lấy thế lực bây giờ của ngươi, hấn là rất dễ dàng.

Bàn tay nắm chặt, một thanh trường kiếm màu xanh chợt hiện ra, Vân Vận ngẩng đầu, nhẹ giọng nói.

- Vân Vận! Ngươi không nên quá mức!

Nhìn Vân Vận thế nhưng giờ kiếm đối với mình, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời nổi giận, khuôn mặt dữ tợn, quát lên.

- Thật xin lỗi...

Nhìn khuôn mặt nổi giận dữ tợn của Tiêu Viêm, hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng, chậm rãi lắc đầu. Nàng biết cử động như vậy đối với Tiêu Viêm thương tổn không nhỏ. Nhưng nàng là tông chủ Vân Lam tông, ý niệm bị quán thâm từ nhỏ khiến cho nàng không thể vứt bỏ.

Ánh mắt nổi giận nhìn thân thể mềm mại của Vân Vận đang khẽ run, Tiêu Viêm cắn chặt răng. Một lát sau mạnh mẽ lấy ra một nắm đan dược từ trong nạp giới, sau đó điên cuồng ném vào trong miệng. Mà theo đan dược nhập vào cơ thể, hơi thở suy yếu của Tiêu Viêm cũng thoáng có chút hồi phục. Nhưng mà loại phương thức hồi phục mạnh mẽ này cũng không được tính là biện pháp tốt. Một khi dược lực tan hết, sự suy yếu sẽ tăng lên gấp bội. Nhưng mà, Tiêu Viêm giờ phút này cũng không có chút ngưng ngừng.

- Tiêu Viêm, ngươi không cần ra tay. Nơi này còn có chúng ta...

Hải Ba Đông nhìn cử động của Tiêu Viêm như vậy, vội vàng nói. Hấn rõ ràng, bị liên tiếp nhiều việc đả kích như vậy, Tiêu Viêm đã có một chút không tỉnh táo.

- Ta tự mình tới!

Thanh âm khàn khàn nói một câu, Tiêu Viêm dùng sức nhai đan dược, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vân Vận ở phía dưới.

Cảm thụ được đấu khí chậm rãi trong cơ thể của Tiêu Viêm trào ra, Vân Vận cười cay đắng, bàn tay cầm chặt trường kiếm, chờ đợi cuộc chiến đầu mà trong lòng nàng không nguyện ý nhất phát sinh.

- Sư phụ...

Nạp Lan Yên Nhiên ở một bên, nhìn đấu khí trào ra trong cơ thể Tiêu Viêm, thân hình chợt lóe, hiện ra trước mặt Vân Vận, thấp giọng nói.

- Để cho ta tới đi. Sự tình biến thành dạng như thế này, thật ra đều do ta năm đó làm ra.

- Không nghĩ gả cho người mình không thích, người cũng không có gì sai...

Vân Vận thở dài nói.

- Nhưng ít nhất ta cũng là người của Vân Lam tông. Hắn muốn hủy diệt Vân Lam tông, đệ tử tự nhiên sẽ không đứng nhìn. Trận chiến này liền giao cho ta đến đi.

Nạp Lan Yên Nhiên hướng về phía Vân Vận mỉm cười, xoay người lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, giọng nói thanh thúy vang vọng.

- Tiêu Viêm, đối với chuyện phát sinh tổng ba năm này, ta cũng rất đáng tiếc. Nhưng ta là một thành viên của Vân Lam tông, bởi vậy, nếu người muốn hủy diệt Vân Lam tông...

- Thì hãy đánh bại ta trước!

Hít sâu một hơi, một cỗ đấu khí hùng hồn đột nhiên từ trong cơ thể Nạp Lan Yên Nhiên bùng phát ra.

- Yên Nhiên! Đây là chuyện giữa Tiêu Viêm cùng Vân Lam tông, người không cần quan nhiều!

Ngay tại lúc Nạp Lan Yên Nhiên động thân, trên bầu trời, Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Kiệt sắc mặt nhất thời thay đổi, vội vàng hô. Hiện giờ Vân Lam tông rõ ràng tràn đầy nguy cơ. Bằng vào thể lực hiện giờ của Tiêu

Viêm, muốn đem nó hủy diệt cũng không có. Nạp Lan Yên Nhiên cùng hẳn đối kháng, đương nhiên không có khả năng thắng lợi. Nếu sơ sẩy một cái, lại một lần nữa đem Tiêu Viêm chọc giận, liên lụy đến gia tộc Nạp Lan sẽ không tốt.

Ngảng đầu nhìn Nạp Lan Kiệt hai người, Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi lắc đầu, hai má xinh đẹp hiện lên một chút quật cường.

- Một thân bản lĩnh của ta đều do sư phụ cùng Vân Lam tông truyền dạy. Loại sự việc này, ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên quật cường như vậy, Nạp Lan Kiệt hai người nhất thời tức giận giậm chân nhưng lại không có chút biện pháp nào. Giờ phút này, thực lực của Nạp Lan Yên Nhiên đã vượt xa bọn họ.

- Tiêu Viêm tiên sinh, xin trước tiên không cần ra tay, để cho lão phu từ từ khuyên nhủ nha đầu này.

Nạp Lan Kiệt giậm chân, đột nhiên thấy sắc mặt từ từ âm trầm xuống của Tiêu Viêm, lập tức vội vàng nói.

Bàn tay vung lên, đem lời nói trong miệng của Nạp Lan Kiệt đánh gãy, Tiêu Viêm cũng không thèm nhìn hắn, con mắt chăm chú nhìn khuôn mặt quật cường của Nạp Lan Yên Nhiên ở phía dưới. Một ánh sáng màu bạc thoáng hiện lên ngay lòng bàn chân, sau nháy mắt, hai cánh rung lên, thân hình liền hóa thành một bóng ảo, đột nhiên lao nhanh xuống.

Tiêu Viêm đột nhiên thi triển ra tốc độ khủng bố làm cho Nạp Lan Yên Nhiên cũng phải biến sắc. Cánh tay chọt động, một cỗ kiếm cương sắc bén liền bạo xuất từ lòng bàn tay, đâm thẳng cái bóng mơ hồ kia.

Vèo!

Trên không trung, thân hình quỷ dị của bóng đen chọt dao động, lập tức liền tránh khỏi đạo kiếm cương. Màu sắc của đôi cánh lửa xanh biếc phía sau càng nhạt đi, một tiếng sấm rền rền vang vọng trên không trung. Bóng ảnh màu đen do Tiêu Viêm biến thành đột nhiên biến mất!

Thân hình Tiêu Viêm đột nhiên biến mất khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên ngẩn ra. Trong mắt chọt xuất hiện một chút khiếp sợ, tốc độ như vậy... Tại

sao một gã Đấu Vương lại có thể có được?

Ngay lúc Nạp Lan Yên Nhiên vì vậy mà thất thần, thì trong nháy mắt không gian trước mặt dao động, một hồi, một bóng đen xuất hiện ngay đó.

Con người có chút co lại, bàn tay Nạp Lan Yên Nhiên chợt động, một đạo đấu khí hùng hồn hung hăng bắn ra.

Ầm!

Một ngọn lửa xanh biếc thoáng hiện ra, cùng đạo đấu khí kia chạm vào nhau, một tiếng vang trầm thấp nổ tung.

Hai đạo công kích nhanh chóng biến mất, Nạp Lan Yên Nhiên vừa muốn nhanh chóng lùi lại, một đạo bóng đen trong nháy mắt xuyên phá trở ngại của không gian, cuối cùng chụp mạnh vào chiếc cổ thon dài, làm cho thân thể mềm mại cứng ngắc.

- Mặc dù chúng ta đều là Đấu Vương đỉnh phong, nhưng muốn giết người, vài chiêu là đủ.

Thanh âm lạnh nhạt chậm rãi vang lên, thân ảnh như của Tiêu Viêm chợt xuất hiện trước người Nạp Lan Yên Nhiên. Giờ phút này, bàn tay hắn đang bóp chặt vào cổ Nạp Lan Yên Nhiên, chỉ cần ra sức một chút là có thể đánh gãy cổ.

-----oOo-----

Chương 718: Kết Cục Của Vân Lam Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giao thủ cũng mới chỉ là hai, ba hiệp ma thôi. Bản thân lại bị Tiêu Viêm không chế, đối với Nạp Lan Yên Nhiên mà nói, điều này làm cho nàng cảm thấy khiếp sợ. Cho tới hiện tại nàng mới hoàn toàn tin tưởng, Vân Sơn đúng là bại trong tay Tiêu Viêm. Khiếp sợ rất nhiều cũng làm cho nàng có chút cảm thấy nản lòng, nghĩ đến việc nàng sau khi trải qua khảo nghiệm của Sinh Tử môn, thực lực tăng lên rất nhiều, tưởng rằng có thể siêu việt hơn Tiêu Viêm, nhưng mà sự thật lại cho nàng một cái đáp án tàn khốc.

Cái cổ ngọc này có một độ cong rất đẹp, nhưng mà dưới bàn tay run nhè nhẹ của Tiêu Viêm, nàng cũng không dám có chút động tác, hiện giờ Tiêu Viêm đang ở trong trạng thái không bình tĩnh, một khi thật sự nổi giận, kinh lực vừa phát, chỉ sợ trên cái sân này lại có thêm một cỗ thi thể

- Tiêu Viêm! Xin đừng đã thương Yên Nhiên!

Trong lúc hai người giao thủ, cũng là làm cho Vân Vận hơi có chút trở tay không kịp, đợi cho nàng phục hồi tinh thần lại thì liền nhìn thấy Tiêu Viêm đã đem Nạp Lan Yên Nhiên chế trụ, lập tức thất thanh nói.

- Tiêu Viêm tiên sinh, xin thủ hạ lưu tình!

Trên bầu trời, Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc cũng bị dọa đến cả người mồ hôi lạnh chảy ròng, hai người thân hình vừa động, liền vội vàng thoáng hiện xuống, gấp giọng khẩn cầu, hiện giờ Nạp Lan Yên Nhiên đã có thực lực Đấu Vương đỉnh phong, như vậy tính ra chính là có thể làm cho Nạp Lan Gia tộc bọn họ thực lực đại trưởng, nếu cứ để cho Tiêu Viêm dễ dàng phá hủy đi, bọn họ phải tức đến hộc máu.

Hải Ba Đông cùng mọi người nhìn một màn này, liếc nhau một cái, nhưng chưa mở miệng nói cái gì, Vân Lam Tông này hiện giờ đã hoàn toàn đại thương nguyên khí, không chỉ có Vân Sơn bỏ mình, liên lụy đến phần đông trưởng lão cũng chết hơn phân nửa, mặc dù trong tông vẫn còn có Vân Vận, là vị cường giả Đấu Hoàng có danh vọng không thấp, nhưng cũng có thể tưởng tượng ngày sau cũng khó có thể khôi phục lại thực lực ban đầu.

Không đếm xỉa đến thanh âm mọi người, cánh tay Tiêu Viêm run nhè nhẹ, bàn tay nắm thật chặt cổ ngọc của Nạp Lan Yên Nhiên, sâu trong mắt cũng thoáng hiện lên một chút vẻ giãy dụa. Hắn cũng không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, mà bất kể như thế nào, Vân Vận cùng hắn đều cũng có quan hệ rắc rối phức tạp, mà Nạp Lan Yên Nhiên trước mặt, lại là thiếu chút nữa liền là trở thành thi thể của hắn, nhưng người này đối với hắn không có quá nhiều tình cảm, mà với Vân Vận thì...

- Giết!

Ngay khi ánh mắt bén nhọn của Tiêu Viêm lóe lên. Đột nhiên có có tiếng

quát rung động khắp chân trời vang tới, chợt có vô số người mặc giáp trụ bóng loáng, đông như kiến tiến lên, cuối cùng vây quanh cả Vân Lam Tông.

Đột ngột xuất hiện quân đội, cũng làm các đệ tử của Vân Lam tông vô cùng rối loạn, cảm thụ được sát khí tận trời kia, sắc mặt mọi người đều hơi trắng bệch, những người này, thật đúng là tính đem cả Vân Lam Tông giết sạch đến nỗi chó gà không tha sao?

Dòng người ùn ùn kéo đến, như thủy triều vọt vào Vân Lam Tông, chợt nhanh chóng đã tìm đến phụ cận quảng trường, vây quanh mọi người trên sân lại.

Quân đội chậm rãi dừng lại, bỗng nhiên có một người từ trong đi ra. Thân ảnh của Yêu Dạ công chúa từ từ xuất hiện trong mắt mọi người.

Yêu Dạ lộ diện, ánh mắt kinh ngạc nhìn thấy một mảnh hỗn độn quảng trường, chợt tầm mắt dời lên phía trên, cuối cùng dừng ở tại trên người người thanh niên mặc áo bào đen kia, vừa muốn nói điều gì đó thì lại có một bóng ảnh từ phía chân trời thoáng hiện xuống, ra hiện tại trước mặt.

- Thái gia gia, phòng ngự của Vân Lam tông đã bị dọn sạch, chỉ cần ra lệnh một tiếng...

Nhìn thấy người này tới. Yêu Dạ vội vàng đón nhận, mỉm cười, nhưng mà xem ra trong lời nói cũng là có chút huyết tinh cùng hờ hững. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Dừng vội, xem ý tứ Tiêu Viêm đi...

Gia Hình Thiên khoát tay áo, cũng đem ánh mắt nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, vận mệnh của Vân Lam tông, hoàn toàn bị nắm giữ trong tay của hắn, chỉ cần hắn nói câu nào, như vậy Vân Lam Tông, hôm nay sẽ chân chính máu chảy thành sông, tất cả đệ tử Vân Lam Tông, cũng sẽ trở thành vong hồn dưới đao.

Nghe vậy, Yêu Dạ cũng là nhu thuận gật gật đầu, mặc dù thân là hoàng thất, điều khiển toàn bộ mạch máu đế quốc, nhưng nàng cũng không phải là nữ nhân bình thường, tự nhiên biết chủ nhân của nơi này là ai. Hiện giờ Vân Lam Tông kết cục đã định, như vậy con mãnh hổ đã hùng bá ở Gia

Mã đế quốc nhiều năm cũng sẽ sụp đổ, nhưng mà, một con mãnh hổ trẻ khác cũng bắt đầu bộc lộ tài năng, thậm chí lực lượng và tiềm năng so với người trước còn kinh khủng hơn.

Tổng quát mà nói, hoàng thất bọn họ lần này tương trợ Tiêu Viêm, tiêu diệt đi Vân Lam tông mà bọn họ kiêng sợ nhất. Nhưng mà, qua một khoảng thời gian không xa nữa, sẽ lại có tân "*Vân Lam Tông*" xuất hiện, bởi vì lấy thế lực của Tiêu Viêm hiện giờ, đã có đủ tư cách này!

Trên bầu trời, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn quân đội đông đúc trên đỉnh núi, rồi chợt nhìn Vân Vận ở bên kia mặt cười tái nhợt, bàn tay cũng là chậm rãi buông lỏng cổ ngọc của Nạp Lan Yên Nhiên ra.

- Khụ! Khụ!

Thoát khỏi sự kiềm chế của Tiêu Viêm, gò má trên khuôn mặt trắng nõn của Nạp Lan Yên Nhiên hơi đỏ lên, kịch liệt ho khan vài tiếng, sau đó bị Vân Vận vội vàng kéo ra phía sau mình.

- Lão sư...

Vân Vận nhẹ nhàng phát phát tay, cắt đứt lời nói Nạp Lan Yên Nhiên, cúi đầu nhìn thoáng qua quân đội tràn đầy sát khí ở phía dưới, chậm rãi hít một hơi, thanh âm khàn khàn nói.

- Ngươi thật sự phải đuổi tận giết tuyệt mới vừa sao?

- Mọi thù máu của Tiêu gia, ai trả?

Nhìn gò má của Vân Vận tái nhợt đi, trong lòng Tiêu Viêm cũng nảy lên một cỗ cảm xúc không hiểu, chợt quay đầu đi, âm thanh lạnh lùng nói.

Thống khổ cười, Vân Vận ngọc thủ chậm rãi nắm chặt trường kiếm, một lát sau, mạnh mẽ cắn một cái nói.

- Vậy hãy để cho ta trả!

Tiếng nói vừa dứt, Vân Vận bàn tay vừa động, trường kiếm sắc bén trong tay liền dứt khoát vạch một đường về phía cổ ngọc.

- Lão sư!

Nhìn hành động của Vân Vận như vậy, cả quảng trường đều nổi lên xô xao. Sau đó Nạp Lan Yên Nhiên lại hoa dung thất sắc, hoảng giọng nói.

Trường kiếm cắt qua không khí, mà trong lúc trường kiếm sát tới cổ ngọc thì một bàn tay rời đột nhiên hiện lên. Chợt gắt gao bắt lấy thân kiếm, máu tươi theo trường kiếm tràn chảy xuống.

Nhìn thấy trường kiếm bị ngăn cản, Vân Vận ngẩn ra, xoay trở lại liền thấy bàn tay đang nắm trường kiếm kia chảy máu, vội vàng quảng kiếm, muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng dưới khuôn mặt vô cùng âm hàn của Tiêu Viêm, nàng không dám có động tác gì, trong lúc nhất thời có vẻ có chút luống cuống, nàng thật không nghĩ tới Tiêu Viêm sẽ ra tay...

- Người chết, vậy liền làm cho mọi người ở Vân Lam Tông đi cùng người đi.

Vứt bỏ trường kiếm, Tiêu Viêm sắc mặt hờ hững đưa bàn tay tại trên áo bào bồi bồi, thanh âm đậm mạc nói:

- Tiêu Viêm, người đến tột cùng muốn như thế nào? Nếu như người thấy Vân Lam tông thiếu nợ người quá nhiều, ta đây liền dùng tính mệnh bồi thường, chỉ cần người có thể buông tha những đệ tử bình thường này của Vân Lam Tông, bọn họ chỉ là nghe theo mệnh lệnh mà thôi, cái gì cũng không biết cả!

Bị Tiêu Viêm uy hiếp lần này, Vân Vận nhất thời không dám lại tiếp tục có chút dị động, cắn môi khàn giọng nói.

- Còn! Còn cái rắm! Người chết là có thể làm cho người Tiêu gia chúng ta sống lại? Người chết là có thể làm cho cha ta cùng lão sư đều trở về? Người là nữ nhân ngu ngốc!

Đột nhiên, ánh mắt của Tiêu Viêm trừng lên, nổi giận rít gào nói, Vân Vận vì Vân Lam Tông mà ba lần bốn lượt đối kháng cùng hắn, điều này quả thật làm cho hắn phải lửa giận công tâm.

Toàn bộ quảng trường đều im lặng, chỉ có tiếng gào thét của Tiêu Viêm trên bầu trời vang lên, tất cả mọi người biết, hiện giờ vận mệnh của Vân

Lam tông đang nằm trong tay người thanh niên có thần tình không ổn định kia.

Nhìn thấy thần sắc nổi giận của Tiêu Viêm, ánh mắt Vân Vận cũng là không dám cùng với nó đối diện. Không thể không nói, không gặp mặt ba năm, người trước mặt đã không còn là tên thiếu niên non nớt năm đó. Hắn hôm nay, đã hoàn toàn có đủ khí chất cùng tư cách của một cường giả.

- Ta thực sự không phải là muốn lấy mạng của ta uy hiếp người bỏ qua cho Vân Lam Tông, ta biết, hiện giờ có lẽ ta cũng không có loại này tư cách... Nhưng thân là tông chủ Vân Lam Tông, nếu là Vân Lam Tông thật sự bị giết đến nỗi chó gà không ta, ta đây cũng không thể sau đó sống bình an, chỉ có thể tự vận để tạ ơn các vị tổ sư.

Ánh mắt chỉ trốn tránh trong chốc lát, Vân Vận cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm nắm tay nắm chặt, ánh mắt lóe ra không chùng, ai cũng có thể nhìn ra trong lòng hắn đang giãy dụa.

Trên bầu trời, Hải Ba Đông đám người nhìn một màn này, đều sáng suốt không có xen vào, bọn họ sớm chỉ biết Tiêu Viêm cùng Vân Vận trong vòng quan hệ có chút sâu xa, mà hiện tại nghe thấy cuộc nói chuyện này, đúng thật là có chút không đúng.

Mỹ Đỗ Toa lúc này cũng là nhẹ nhàng đứng ở một bên, ánh mắt bình tĩnh nhìn mấy người ở phía dưới. Mà lúc nghe được đoạn đối thoại có chút ẩn ý ngầm của Tiêu Viêm cùng với Tiêu Viêm thì lông mày đen cũng không nhin được mà nhăn lại, trong lòng liền dâng lên một cỗ cảm xúc đầy buồn phiền. Mà dưới cảm xúc buồn phiền đó, ánh mắt của nàng lại nhìn về tiểu Tử Nghiên đang ở cạnh đó, sau đó lại là than thở.

- Tiêu Viêm, nguyên do mọi chuyện cũng là do năm đó ta dựng lên, chỉ cần người buông tha Vân Lam tông cùng với lão sư, Nạp Lan Yên Nhiên ta cho dù làm nô tì cũng cam tâm tình nguyện!

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm thần thái bất định, Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh cũng là cắn răng, lên tiếng nói.

Nghe thấy Nạp Lan Yên Nhiên nói, Nạp Lan Kiệt cùng với Nạp Lan Túc

cũng là giật mình, liền nhìn nhau, nhưng cũng chưa dám nói chuyện. Lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, ngày sau sẽ lại là một thế lực "*Vân Lam Tông*" khác. Nếu như Yên Nhiên có thể có chút quan hệ cùng với hắn thì chỗ tốt của gia tộc Nạp Lan tự nhiên không cần phải nói, lúc đó cái quan hệ nô tỳ này cũng không cần quan tâm nữa. Hơn nữa bọn họ cũng có chút tin tưởng đối với dung mạo xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên, tuy nói ân oán của nàng cùng với Tiêu Viêm không nhỏ, nhưng mà ở lâu, tự nhiên sẽ có chút thay đổi.

- Ta không có hứng thú với lời này. Quan hệ của chúng ta đã xong rồi.

Tiêu Viêm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, lạnh lùng nói.

- Một mình ngươi mà lại có thể đổi nhiều tính mệnh của Vân Lam tông như vậy? Dựa vào cái gì?

Nạp Lan Yên Nhiên cắn răng, trong lòng có chút khó chịu. Đối với người thanh niên nắm giữ tồn vong của Vân Lam Tông trước mắt này, nàng cũng không dám làm cản một chút nào. Địa vị của song phương hiện giờ, đã không còn như ba năm trước.

- Ngươi cũng không cần phải tiếp tục trêu chọc thầy trò chúng ta. Ngươi rút cuộc muốn như thế nào, liền nói ra đi. Sự việc đến nước này, Vân Lam tông cũng đã không còn có sức phản kháng.

Vân Vân cũng đã mệt mỏi, thở dài một hơi, con mắt sáng cũng không trốn tránh nữa, nhìn thẳng vào Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn nói.

Tiêu Viêm nhíu mày mà lại, nhìn chằm chằm Vân Vân trước mắt. Nhưng mà dưới ánh mắt hung tàn của Tiêu Viêm, lần này Vân Vân cũng không trốn tránh nữa, trong ánh mắt tràn ngập sự mệt mỏi cùng với vô lực.

Khóe mắt hơi giật giật, sắc mặt của Tiêu Viêm trở nên âm trầm, tầm mắt chậm rãi quét qua cái sân rộng ở phía dưới. Một hồi sau, cắn răng một cái, lạnh giọng nói.

- Trong vòng một tháng, giải tán Vân Lam tông, nếu không chó gà không tha!

-----oOo-----

Chương 719: Kết Thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khắp trời yên tĩnh, chỉ có giọng nói lạnh lùng chậm rãi của Tiêu Viêm quanh quẩn. Vô số đệ tử của Vân Lam Tông lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, chợt cảm thấy bi thương, nhớ tới Vân Lam Tông năm đó uy phong ra sao, không nghĩ tới hiện giờ lại rơi xuống mức mặc cho người khác chém giết, chênh lệch như vậy, thật khó để người phải chấp nhận.

Đương nhiên, mặc kệ hiện tại có khó có thể chấp nhận hay không. Nhưng những đệ tử Vân Lam Tông này cũng không có chút biện pháp nào. Nhìn Tiêu Viêm đờ đờ sát khí kia, sớm đã có ý niệm huyết tẩy Vân Lam Tông, nếu không phải có chút giao tình quan hệ với tông chủ Vân Vận, chỉ sợ trên sân rộng này sớm đã máu chảy thành sông. Bởi vậy, có thể giữ được một mạng, đối với bọn hắn cũng đã là chuyện cực kỳ may mắn.

Nghe thấy âm thanh xét xử lạnh lùng cuối cùng của Tiêu Viêm, thân thể mềm mại của Vân Vận cũng khẽ run lên, hàm răng cắn chặt lên đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt tái nhợt lại.

"Vân Lam Tông này, thật sự là phải hủy tại trong tay mình sao?"

Ngọc thủ nắm chặt lại, đôi mắt sáng của Vân Vận chậm rãi quét qua vô số khuôn mặt đệ tử Vân Lam Tông, trên gương mặt hiện lên một chút bi thương, lầm bầm nói: *"Đây là sự trả thù của người đối với Vân Lam Tông sao?"*

Nhìn bộ dáng thống khổ kia của Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên cũng là một trận đau lòng, nắm chặt ngọc thủ của người đứng trước, đột nhiên ngẩng đầu đối với Tiêu Viêm nói:

- Tiêu Viêm, hiện giờ Vân Lam Tông đối với người đã không có uy hiếp gì nữa, chẳng lẽ không thể thủ hạ lưu tình sao? Ta cùng với lão sư có thể trước mặt mọi người thề, đoạn ân oán này, ngày sau Vân Lam Tông không có một người nhắc tới!

Tiêu Viêm đưa mắt liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi nói.

- Nhìn vào quan hệ trong quá khứ, đây đã là nhượng bộ cuối cùng của ta, chó gà không tha cùng với tự động giải tán, hai cái chọn một, lựa chọn như thế nào, chính các người quyết định!

Nghe thấy Tiêu Viêm nói xong, con người của Nạp Lan Yên Nhiên cũng là ảm đạm lại, nàng biết, Tiêu Viêm tuyệt đối sẽ không để cho Vân Lam Tông tiếp tục tồn tại ở Gia Mã Đế Quốc, có thể để hắn tha đi những đệ tử bình thường, đó đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn.

Mà Tiêu Viêm vừa dứt lời, vô số ánh mắt trong lúc nhất thời cũng nhìn về phía Vân Vận, lựa chọn cuối cùng như thế nào cũng là do ý của nàng.

Dưới sự soi mói của vô số ánh mắt, bàn tay ngọc của Vân Vận khẽ nắm chặt lại. Ánh mắt lóe lên vẻ giãy dụa, hồi lâu sau, rốt cuộc suy sụp thờ dài, một âm thanh khàn khàn tràn ngập mệt mỏi cùng vô lực phát ra.

- Thôi, mọi việc đã đến đây, có nói thêm nữa cũng vô dụng, nếu như ý người là thế, thì cứ theo ý người đi. Chỉ cần người không đả thương những đệ tử bình thường của Vân Lam Tông, trong một tháng, ta sẽ giải tán Vân Lam Tông!

Chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, nhưng lại giống như đã dùng hết toàn bộ khí lực trong cơ thể. Câu nói sau cùng vừa nói ra, đôi mắt sáng của Vân Vận cũng đã trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, cứ như vậy mà suy sụp, người thấy cũng cảm giác thương tâm không thôi.

Ngoan độc không nhìn tới thần sắc của Vân Vận, âm thanh của Tiêu Viêm trầm thấp nói:

- Hi vọng người có thể làm được, nếu như trong tông có ý không phục, ta đây sẽ ra tay.

Dứt lời, ánh mắt Tiêu Viêm xoay chuyển, nhìn về Yêu Dạ đứng đầu vô số quân đội phía dưới, thần nhiên nói.

- Yêu Dạ công chúa, thu quân đi, nhưng mà để phòng ngừa vạn nhất, có thể tạm thời trú đóng dưới chân núi.

Nghe thấy âm thanh Tiêu Viêm, Yêu Dạ vội vàng mỉm cười gật đầu, xoay

người lại, từng câu mệnh lệnh đầu vào đây tuyên bố ra, mà sau khi mệnh lệnh được truyền ra, quân đội đông nghìn nghịt kia, nhất thời giống như là thủy triều, nhanh chóng thối lui, cuối cùng biến mất trên đỉnh núi.

- Chuyện hôm nay, đa tạ chư vị.

Dem quân đội lui binh, ánh mắt của Tiêu Viêm lần nữa nhìn đám người Gia Hình Thiên, trên khuôn mặt hờ hững xuất hiện chút tươi cười miễn cưỡng.

Nghe vậy, đám người Gia Hình Thiên, Pháp Ma vội vàng xua tay cười nói khách khí, hôm nay có thể đem Vân Lam Tông hủy diệt, công lao lớn nhất vẫn là Tiêu Viêm cùng với vị lão sư thần bí kia. Còn bọn họ, thật ra cũng là ra tay ngăn cản vài vị trưởng lão của Vân Lam Tông mà thôi. Hơn nữa, hiện giờ Vân Lam Tông đã như vậy, thế cục ngày sau của Gia Mã đế quốc có lẽ đại biến, lấy thế lực hiện giờ của Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ là sẽ trở thành phương mạnh nhất ở Gia Mã đế quốc, bọn họ sau này, cũng phải xem sắc mặt của Tiêu Viêm mà làm việc.

- Nhận được sự giúp đỡ của các vị, đợi sau khi thương thế của Tiêu Viêm khỏi hẳn, sẽ đền đáp sau.

Ánh mắt của Tiêu Viêm lại chuyển sang ba người Âm Cốt Lão, cười nhạt nói.

- Ha ha, không vội không vội, việc quan trọng nhất bây giờ là Tiêu môn chủ hãy dưỡng thương cho thật tốt.

Ba người Âm Cốt Lão vội cười làm lành, thái độ vô cùng khách khí, trải qua lần đại chiến lúc này. Bọn họ đối với thực lực Tiêu Viêm là kiêng kị không thôi, nếu nói lúc trước bọn họ là bởi vì Mỹ Đỗ Toa mới kiêng kị Tiêu Viêm, nhưng hiện tại cũng là vô cùng kính sợ. Dù sao, theo thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm, mà cũng có thể đánh bại được cường giả Đấu Tông, đây mới chính là nguyên nhân làm cho họ phải cẩn thận đối đãi. Mặc kệ ở nơi nào, thực lực vĩnh viễn bao trùm tất cả.

Gật gật đầu, thân hình Tiêu Viêm đột nhiên run lên, đôi Hỏa Dực xanh biếc sau lưng cũng nhất thời trở nên mờ ảo, đấu khí mạnh mẽ tràn ngập trong cơ thể nhất thời như thủy triều tiêu tán, sắc mặt lại lần nữa trở nên trắng bệch, hiển nhiên, được lực trong cơ thể tiêu tán, việc lực lượng cạn

kiệt cũng đã bắt đầu rồi.

- Không có sao chứ?

Nhìn thấy thân hình của Tiêu Viêm rung động, thân thể Hải Ba Đồng vừa động hiện ra ở bên cạnh, đón lấy hắn, lo lắng hỏi.

Phất tay áo, mồ hôi lạnh khắp cả trên trán Tiêu Viêm, theo việc đấu khí tiêu tán, thương thể trong cơ thể cũng bắt đầu bùng nổ, đau đớn kịch liệt làm cho cả người hắn phải run rẩy.

- Thương thể của ngươi không nhẹ, lực lượng lại nhanh chóng cạn kiệt, nhanh chóng tĩnh dưỡng đi, bằng không vạn nhất ngày sau lưu lại di chứng, đối với việc thực lực tăng lên lại có thêm một trở ngại.

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt trắng bệch, Hải Ba Đồng cau mày nói. Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm thở gấp thở ra một hơi, đối với mọi người trên bầu trời phất phất tay, nói.

- Chuyện hôm nay, liền trước dừng ở đây, đi thôi.

Dứt lời, hắn nghiêng đầu nhìn Vân Vận, thanh âm đậm mạc nói.

- Một tháng sau, ta không hy vọng lại tiếp tục nghe thấy cái tên Vân Lam Tông này, nếu không...

Vân Vận cay đắng cười, hít sâu một hơi, chột thân nhiên nói.

- Hết thủy đều đã như ngươi mong muốn.

Nhìn thoáng qua Vân Vận thật sâu, Tiêu Viêm đột nhiên nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Sau khi Vân Lam Tông giải tán, ngươi còn có thể tự vận tạ ơn tổ sư?

Lòng nao nao, ánh mắt của Vân Vận nhìn thoáng qua khuôn mặt của đệ tử Vân Lam Tông rồi đến Tiêu Viêm, hiểu được ý của người nói, nàng chỉ chậm rãi trả lời.

- Chỉ cần ngươi buông tha Vân Lam Tông đệ tử, hết thủy đều cũng y

ngươi!

- Vậy thì tốt rồi, tuy nói sau khi giải tán, Vân Lam Tông không còn tồn tại nữa, nhưng việc tìm ra bọn họ tin rằng cũng không có.

Tiêu Viêm âm thầm cười, ánh mắt đột nhiên nhìn bộ thi thể lạnh băng của Vân Sơn trên mặt đất, hàn quang hiện lên trong mắt, bàn tay nắm chặt, một lực hút hút bộ thi thể tới trong tay, sau đó nhét vào trong nạp giới.

Tuy nói hiện giờ Dược Lão đã bị Hồn Điện bắt được, nhưng Tiêu Viêm vẫn quyết định như cũ, nhất định phải đem toàn bộ tài liệu mà lão sư đã nói luyện chế ra, bởi vì hắn tin chắc, ngày sau, hắn chắc chắn có thể cứu được lão sư ra, sau đó đem một khối thân thể hoàn mỹ cho lão nhân gia!

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, sắc mặt của Vân Vận cũng là hơi đổi, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng mà dưới ánh mắt tràn đầy hàn quang của Tiêu Viêm, đành phải nuốt xuống miệng, hiện giờ có rất nhiều tánh mạng của Vân Lam Tông nằm trong tay người trước mắt, nàng cũng không dám chọc làm cho hắn giận lên.

Sau khi làm cho Vân Vận phải kinh sợ, Tiêu Viêm lúc này mới khẽ hừ một tiếng, nghiêng thấp giọng nói với Hải Ba Đông:

- Đi thôi...

- Uhm.

Hải Ba Đông gật gật đầu, ánh mắt quét Vân Vận liếc mắt một cái. Một tay nhắc Tiêu Viêm, băng dực sau lưng run lên, liền bay vút về đế đô, sau đó đám người Gia Hình Thiên, Pháp Mã, Mỹ Đỗ Toa cũng là bay theo.

Mà sau khi đội hình trên bầu trời nhanh chóng rời đi, áp lực bao phủ của mọi người tại Vân Lam Tông mới dần dần giảm đi, mọi người hai mắt nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là thâm than cười khổ, ý bi thương trong ánh mắt rất nồng đậm.

- Yên Nhiên, sau khi chuyện ở nơi đây giải quyết xong, hãy về nhà đi, ngươi và mẫu thân ngươi ba năm chưa thấy, bà ta rất là nhớ ngươi.

Nạp Lan Kiệt cùng Nạp Lan Túc nhìn mọi người rời đi, lúc này mới quay

đầu đối với Nạp Lan Yên Nhiên nói.

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ run lên, một lát sau khẽ nhìn Vân Vận có chút mắt hôn mắt vĩa, chân chờ một chút rồi gật đầu.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, hai người Nạp Lan Kiệt mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Vân Vận, một tiếng thở dài, cũng không dám ở lâu. Hiện giờ Vân Lam Tông cũng không phải là cao cao tại thượng như quá khứ, cái gọi là "*tường ngã người xô*", tuy nói Vân Vận là Đẩu Hoàng cường giả, nhưng bọn họ cũng không dám quá mức thân thiết đối với nó, nếu không một khi làm cho Tiêu Viêm bất mãn, chỉ sợ Nạp Lan gia tộc ngày sau cũng phải biến mất ở Gia Mã đế quốc.

Chấp tay đối với Vân Vận, hai người Nạp Lan Kiệt cũng là vội vàng về đế đô, cũng không có ý tiếp tục ở lại cái đồng Vân Lam Tông hỗn độn này.

Trên bầu trời hiu quạnh, gió thu thổi qua, lưu lại hai người nữ tử đơn bạc nhìn nhau, khóe miệng đều là chứa đựng một chút cay đắng.

- Lão sư, ngươi định làm như thế nào?

Nhìn những đệ tử Vân Lam Tông vẻ mặt suy sụp, Nạp Lan Yên Nhiên thở dài một tiếng, nói.

- Còn có thể làm sao? Ngươi đối với Tiêu Viêm chẳng lẽ còn không biết sao, lần này là hẳn xem trọng tình cảm của ta với ngươi, cho nên mới không làm cho Vân Lam Tông máu chảy thành sông, nhưng giải tán Vân Lam Tông đã là giới hạn của hẳn, nếu là trong lúc này lại tiếp tục xuất ra biến cố, chỉ sợ...

Vân Vận cười khổ lắc lắc đầu, đối với Tiêu Viêm, nàng chưa nói tới cừu hận gì, những việc mà Vân Lam Tông làm với Tiêu gia, có kết cục như vậy cũng không có gì lạ, ở điểm này, mặc dù nàng là người của Vân Lam Tông cũng hiểu rất rõ.

Thờ dài một hơi, Vân Vận rũ rời phát tay, nói.

- Nói với đệ tử Vân Lam Tông đi đi, trong vòng một tháng nhanh chóng ly khai, lúc rời đi, hãy đưa cho mỗi người một khoản tiền. Lây thực lực của bọn họ, chắc cũng có năng lực kiếm sống.

Nạp Lan Yên Nhiên yên lặng gật gật đầu, trong lòng cũng đã triệt để hiểu rõ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây ở chân trời, ánh sáng nhàn nhạt chiếu trên người của Vân Vận, đôi mắt của nàng nhìn về phương hướng mà đám người Tiêu Viêm rời đi, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc không hiểu rõ. Một thiếu niên năm đó như con cá non nớt, thật giống như những gì mà nàng đã tiên đoán, trở thành một cường giả có thể một mình đảm đương mọi việc. Chẳng qua, không nghĩ tới, sau khi hắn đã phát triển được, người thứ nhất lãnh hội được sự lợi hại lại là bản thân nàng.

-----oOo-----

Chương 720: Tình Thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau chuyện phát sinh ở trên Vân Lam Tông, chỉ ngắn ngủn có mấy ngày, chuyện này đã truyền đi khắp mọi ngõ ngách Gia Mã đế quốc. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đế quốc Gia Mã đã nổi lên một cơn sóng to gió lớn.

Vân Lam tông tại đế quốc Gia Mã là một thế lực đáng sợ ra sao, hầu hết mọi người đều biết cả. Mấy năm nay, bởi vì có Vân Sơn tọa trấn, lại làm cho thanh thế của Vân Lam tông càng vang dội. Nhưng mà hiện giờ, lại truyền ra tin tức rung động nói là Vân Lam tông sắp sửa giải tán tông môn, đối với người dân ở đế quốc Gia Mã mà nói, đây không thể nghi ngờ là chuyện lớn kinh thiên động địa nhất.

Mà dưới việc truyền đi ồn ào huyền não này thì Tiêu gia cùng với Tiêu Viêm, là nhân vật chính gây ra chuyện này cũng đã được toàn bộ mọi người ở Gia Mã đế quốc biết đến. Đối với cái tên này, một số người cảm thấy vô cùng xa lạ không biết gì, nhưng một số có trí nhớ tốt lại có thể nhớ được đó là cái tên đã quật khởi như một ngôi sao chổi tại đế quốc vào ba năm trước.

Nhưng mà vào thời điểm đó, mặc dù Tiêu Viêm trong đám người trẻ tuổi có vĩ đại đến đâu thì trước mặt một lão yêu quái như Vân Sơn lại là không đáng giá để nhắc tới. Cho nên năm đó khi đắc tội với Vân Lam tông đã

phải bị đuổi giết ra khỏi đế quốc. Nhưng hiện nay, ngấn ngùn chỉ có ba năm, hấn lại cường thế trở về, hơn nữa lại cường đại đến mức đánh cho Vân Lam tông phải đến thảm trạng này, loại chuyện tiến triển nhanh đến như vậy không khỏi làm cho người khác phải cảm thấy sợ hãi không thôi.

Mà lúc toàn bộ mọi người tại đế đô chấn động thì tin tức Vân Lam tông sắp giải tán kia cũng đã được truyền ra, làm cho những tin trên được chứng minh, tất nhiên là không tránh khỏi làm cho nhiều người phải kinh ngạc.

Sau khi tin tức Vân Lam tông phải giải tán không được bao lâu thì liền bắt đầu có các đệ tử của Vân Lam tông rời tông xuống núi, sau đó ẩn nấp thân phận, trở thành thành viên bình thường của đế quốc. Ngày sau, bọn họ cũng không thể dựa vào thân phận trước mà đi khoe với mọi người nữa.

Ngấn ngùn chỉ trong vòng nửa tháng, đã có đến khoảng bảy, tám phần mười đệ tử Vân Lam tông rời đi, mà núi Vân Lam cũng là bắt đầu từ chỗ thâm nghiêm trong quá khứ mà trở nên vắng vẻ. Trong mắt của mọi người tại đế quốc Gia Mã, chỗ này trước đây được coi là thánh địa tu luyện, nhưng ngày sau sẽ lại trở thành một tòa núi bình thường. Có lẽ theo sự trôi qua của thời gian, ngay cả cái tên Vân Lam tông cũng sẽ dần dần bị lãng quên đi theo năm tháng. Một tông môn đã từng hiển hách tại đế quốc Gia Mã đến mấy trăm năm, cứ như vậy mà lặng lẽ suy xuống.

Theo việc Vân Lam tông bị giải tán, trong đế quốc cũng là vang lên vô số âm thanh cảm thán, bọn họ đều là những người tận mắt chứng kiến một cỗ thế lực lớn suy sụp. Mà dưới chuyện lớn như vậy, thì cái tên Tiêu Viêm cũng đã nhanh chóng được truyền bá trong miệng của vô số người. Bởi vì chỉ cần không phải là người quá ngu ngốc, cũng sẽ hiểu rõ, có lẽ người thanh niên này ngày sau sẽ thay thế được địa vị của Vân Lam tông vốn có tại đế quốc Gia Mã, trở thành bá chủ một phương!

Đế đô của đế quốc Gia Mã, Gia Mã thánh thành!

Tiêu phủ hiện đang được tọa lạc tại một đoạn đường vô cùng tốt, không thể nghi ngờ rằng đây đang là nơi hấp dẫn nhiều ánh mắt nhất trong đế đô. Mỗi ngày, nơi này đều có dòng người đi qua không ngừng, vô số các thế lực có uy tín danh dự lớn trong đế đô đều là tự mình mang theo lễ vật tới chúc mừng, thậm chí còn có nhiều người không chấp nhất thân phận mà đứng xếp hàng dài ở ngoài thật lâu để có thể tự mình đem tâm ý đưa tới trong Tiêu phủ mà khuôn mặt trở nên tươi cười, lời nói cực kỳ thân thiết

đối với những tộc nhân trong Tiêu phủ. Đãi ngộ như vậy cũng làm cho những người Tiêu gia trong lòng cảm thấy vinh hạnh, thậm chí ngay cả khí chất cũng có thay đổi, cũng không có tiếp tục lẫn tránh, cẩn thận như chuột trong quá khứ.

Bên trong Tiêu phủ, tại một đại sảnh rộng rãi, yên tĩnh, đang có một thanh niên mặc áo bào đen im lặng ngồi trên ghế, đôi mắt khép hờ. Mà những thị nữ đang đi lại thật nhỏ nhẹ trong đại sảnh, sau khi rót trà cẩn thận đều là đứng bên nhìn vụng trộm vị bá chủ mới của đế quốc Gia Mã này, hai má cũng đỏ lên, cô gái nhà ai mà không có xuân mộng. Tiêu Viêm hiện giờ cũng đã trở thành anh hùng được ái mộ trong lòng không biết bao cô gái tại đế quốc Gia Mã. Mới chỉ có hai mươi tuổi, mà đã có thể chiến đấu cùng với cường giả Đấu Tông trong truyền thuyết, thiên phú và thành tựu như vậy, quả thực làm cho người ta phải có cảm giác khó tin.

- Ha ha, tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc cũng đã ra đây. Thế nào? Thương thế tốt hơn chưa?

Đại sảnh vốn đang im lặng, đột nhiên bị một tiếng cười phá vỡ, thân hình của Tiêu Lệ đã xuất hiện ở phía sau, mà Tiêu Đỉnh đang ngồi trên xe lăn cũng đã được một thị nữ chậm rãi đưa đến.

Nghe được tiếng cười, thanh niên mặc áo bào đen cũng là chậm rãi mở mắt, trong hai mắt đen nhánh đó, dường như có một ngọn lửa đang cháy. Mà trên khuôn mặt anh tuấn có chút tái nhợt, ở trán cũng có một hỏa ấn màu trắng rất sinh động, nếu như nhìn cẩn thận, thật giống như một ngọn lửa, làm cho người ta có cảm giác thật quý dị, mà người thanh niên này, tất nhiên chính là Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Tiêu Lệ, Tiêu Đỉnh, trên khuôn mặt hờ hững của Tiêu Viêm cũng mỉm cười một chút, đứng dậy nghênh đón. Bước nhanh tới Tiêu Lệ dùng sức nhéo lên bả vai Tiêu viêm, vui sướng cười nói.

- Thương thế đã khỏi hẳn rồi à?

- Lần này bị thương quá nặng, muốn khỏi sao dễ dàng như vậy được.

Tiêu Viêm lắc đầu. Dường như đây là lần hắn bị thương nghiêm trọng nhất, không chỉ đấu khí trong cơ thể bị hao cạn, lực lượng linh hồn bị tổn hao nhiều, mà ngay cả cánh tay cũng bị gãy. Với thương thế như vậy, nếu

đổi lại là một người thường, sợ rằng cũng đã mất nửa cái mạng rồi. Cũng may thân thể của Tiêu Viêm đã được rất nhiều thiên địa linh dược rèn luyện, người thường còn lâu mới có thể sánh bằng, mà bản thân còn là Luyện Dược Sư, tự nhiên là hiểu đúng bệnh, hốt đúng thuốc. Dùng những biện pháp tốt nhất chậm rãi chữa khỏi những vết thương trong cơ thể, nhưng cho dù là như vậy, hẳn sau khi tốn hết thời gian nửa tháng, cũng mới chỉ là miễn cưỡng chữa khỏi vết thương mà thôi, còn nếu muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, vẫn phải tốn một thời gian nữa.

- Cứ từ từ, không cần nóng nảy, chỉ cần không lưu lại di chứng là được, hết thầy sẽ đầu vào đó mà thôi. Người là người trọng yếu nhất của Tiêu gia, không thể có chuyện gì được.

Tiêu Đỉnh mỉm cười, nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, xoay người ngồi trên ghế dựa, trầm ngâm một hồi nói.

- Vân Lam tông như thế nào rồi.

- Đã gần như là giải tán rồi. Nhưng mà vẫn còn có một số người, chắc phải nửa tháng nữa mới xong. Lần này cũng xem như là tiện nghi cho bọn họ!

Nghe đến chuyện này, thần sắc của Tiêu Lệ trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói.

Tiêu Đỉnh lắc lắc đầu, cười nhạt nói.

- Giết mấy tên đầu sỏ kia, cũng đã báo thù được rồi. Còn lại phần lớn các đệ tử bình thường của Vân Lam Tông, nếu như thật muốn huyết tẩy thì đối với thanh danh Tiêu gia chúng ta không những không có chỗ tốt, mà còn làm cho một số người cảm thấy sợ hãi đối với Tiêu gia, trong thời gian dài, sẽ sinh ra những việc không tốt.

Nhìn nhìn Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh liếc mắt một cái, mỉm cười nói.

Tiêu Viêm lại là im lặng, nếu không phải bởi vì Vân Vân, hẳn quả thật là muốn huyết tẩy cả Vân Lam tông để báo huyết thù. Hơn nữa, hẳn cũng là bận tâm một chút tư tình...

Nhìn thấy Tiêu Viêm như vậy, dường như là hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, Tiêu Đỉnh mỉm cười, chậm rãi nói.

- Tam đệ, ngươi cũng không có làm sai cái gì cả. Bởi vì có ngươi, mà Tiêu gia mới có thể kéo dài được sinh tồn, trong lòng mọi người tại Tiêu gia bây giờ, ngươi là cây đại thụ, mặc kệ ngươi có hành động gì, cho dù là đúng hay sai, mọi người trong Tiêu gia cũng ủng hộ ngươi.

Vừa nói chuyện, ánh mắt của Tiêu Đỉnh lại là hơi nhíu lại, nhìn chăm chăm Tiêu Lệ, người này cũng vội co đầu, cười nói.

- Hắc hắc, ta sống tại Hắc Giác Vực hơi lâu, cũng có chút tách rời với người bình thường.

Nghe thấy lời nói của hai người, trong lòng Tiêu Viêm như có dòng nước ấm chảy qua, đây là huyết mạch thân tình huynh đệ, mặc kệ mình làm cái gì, cho dù đúng hay sai, bọn họ vẫn luôn ủng hộ mình.

- Còn người tên Vân Vận kia, nếu có thể, hãy dẫn nàng tới cho đại ca, nhị ca nhìn xem. Nghe Hải lão nói, người đã nhiều lần vì nàng mà lưu tình, nếu như nàng quả thật không liên quan đến quá nhiều chuyện của Tiêu gia ta, chúng ta cũng sẽ không để ý.

Tiêu Đỉnh bưng một chén trà bên cạnh lên, sau khi nhấp một miếng, liền trêu cười nói. Tiêu Viêm nghe thế, nhất thời cũng có chút quần bách, giải thích.

- Chỉ là do trước đây trong lúc lịch lãm tại đế quốc, đã từng thiếu nàng không ít tình mà thôi...

Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh cười cười, cũng không có tiếp tục giễu cợt nữa, nói.

- Những người mà ngươi muốn gặp ta biết rồi, cũng đã cho người đi nói với Hải lão, chắc lát nữa là có thể tới.

Cười khở gật đầu một cái, Tiêu Viêm liền nhìn sang Tiêu Lệ ở một bên, trong lòng cũng nghĩ đến việc nên nắm chắc thời gian mà phá giải Phệ Sinh Đan trong cơ thể, nếu không mà nói, đợi một thời gian nữa, nếu như nhị ca xuất hiện gì ngoài ý muốn, như thế nào có thể cấp cho đại ca cái

công đạo a.

Nhớ tới phương pháp phá giải Phệ Sinh Đan, ánh mắt của Tiêu Viêm cũng là nhin không được mà liếc nhìn cái giới chỉ màu đen nhánh trên ngón tay, trong ánh mắt hiện lên chút bi thương nhân nhạt.

- Đúng rồi, cũng nhờ công của người mà thanh danh của Tiêu gia trong thời gian gần đây tại đế quốc lại là đại chấn a, mỗi ngày đều có người tới tặng lễ, liên miên không dừng, cho dù là ở Ô Thản thành, cũng chưa từng thấy qua cảnh này. Nếu như phụ thân có thể nhìn thấy sẽ rất là vui mừng a, trong ba huynh đệ chúng ta, người vẫn là ôm hi vọng lớn nhất đối với người a.

Tiêu Đỉnh làm người vô cùng cẩn thận, liếc mắt một cái liền đã nhận ra ý bi thương trong ánh mắt của Tiêu Viêm, lập tức chuyển chuyện, ôn nhu cười nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, nắm tay lại là chậm rãi nắm chặt, nhẹ giọng nói:

- Hiện giờ tung tích của cha, ta cũng có một chút manh mối, nhưng mà nếu muốn đem người giải cứu ra, với thực lực bây giờ, lại là xa xa không đủ.

- Chúng ta tin tưởng người.

Tiêu Đỉnh mỉm cười nói, qua nhiều năm như vậy, Tiêu Viêm đưa tới cho bọn họ không ít kỳ tích.

Đối với lòng tin của hai người Tiêu Đỉnh với mình, Tiêu Viêm mỉm cười, khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, có một gã tộc nhân tiến vào, cung kính nói.

- Hải Ba Đông lão gia tử tới rồi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng đứng dậy, hiện giờ việc Vân Lam Tông đã muốn giải quyết xong, như vậy lo lắng kế tiếp cần nói chính là tình thế của Tiêu gia ngày sau tại đế quốc Gia Mã rồi. Tuy nói thanh thế hiện giờ của Tiêu gia tại đế quốc Gia Mã đại chấn, nhưng đối với Tiêu Viêm mà nói thì còn chưa đủ, hắn đã từng hứa với phụ thân là sẽ làm cho Tiêu gia chân chính cường thịnh lại! Cường thịnh hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ!

-----oOo-----

Chương 721: Tông môn đại hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Ha ha, tiểu tử kia, xương cốt của ngươi còn khá cứng rắn a! Ta còn tưởng rằng ngươi ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một tháng mới có khí lực để nói chứ. Không ngờ hiện tại qua nửa tháng đã khôi phục một ít lực lượng, thật làm cho người khác kinh ngạc a!"

Trong đại sảnh rộng rãi, một tiếng cười già nua đột nhiên truyền tới, thân hình của Hải Ba Đông chợt chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn thấy Hải Ba Đông đi vào, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, đứng dậy tự mình nghênh đón, sau đó trở về ngồi xuống.

Ngồi trên ghế, ánh mắt của Hải Ba Đông cẩn thận quét qua người của Tiêu Viêm, trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, giật mình nói: *"Khí tức của ngươi ... "* Ở Hải Ba Đông xem xét, lúc này khí tức của Tiêu Viêm thoáng có chút cao thấp lên xuống không ổn định, nhìn qua có điểm giống như với tình huống sắp tấn giai.

Nhìn thấy trên khuôn mặt Hải Ba Đông vô cùng kinh ngạc, Tiêu Viêm cười cười, gật đầu nhẹ giọng nói: *"Lần này tuy rằng thụ thương rất nặng, nhưng cũng có thu hoạch. Ta dường như mơ hồ chạm tới tám chấn của Đấu Hoàng cấp bậc. Nếu như may mắn mà nói, có lẽ không lâu sau có thể thử đánh sâu vào Đấu Hoàng cấp bậc."*

Nghe vậy, sắc mặt Hải Ba Đông vui mừng, chợt chép miệng kinh thán, thờ dãi nói: *"Ngươi tiểu tử này! Tuy nói đại chiến cùng Vân Sơn bậc là cường giả này đối với ngươi có lợi ích không nhỏ, nhưng mà không nghĩ được rằng lại có thể khiến ngươi đụng chạm đến bình chương Đấu Hoàng."* Thân là Đấu Hoàng cường giả, hẳn tự nhiên cực kỳ rõ ràng đẳng cấp chênh lệch giữa Đấu Vương cùng Đấu Hoàng là to lớn khó có thể vượt qua. Năm đó, hẳn chính là dừng lại tại Đấu Vương đỉnh phong gần mười năm thời

gian rồi mới nhờ vào cơ duyên may mắn để đột phá. Mà hiện tại nhìn tốc độ tu luyện của Tiêu Viêm như vậy, thật sự khiến hắn có chút không nói được gì.

Đối với sự cảm thán của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm cười cười nhưng không có nói cái gì. Dựa theo tình huống ban đầu, nguyên nhân bởi vì thực lực của hắn ở trong lòng đất tăng vọt dẫn đến độ khó của việc hắn muốn từ Đấu Vương đỉnh phong tiến thêm một bước cũng tăng mạnh. Bởi vậy từ sau khi đi ra khỏi lòng đất, mặc kệ là hắn tu luyện như thế nào thì thực lực trong cơ thể vẫn đình trệ không tiến lên được. Ngoại trừ thao tác điều khiển đấu khí trong cơ thể càng trở nên thông thạo hơn, thì không có chút động tĩnh nào cả. Dựa theo dự liệu của hắn, không có thời gian hai năm chỉ sợ là khó có thể chân chính tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng.

Nhưng mà trận đại chiến cận kề sinh tử kia ở Vân Lam Tông, tuy rằng khiến hắn quanh quẩn vài lần ở ranh giới sống chết nhưng cũng vì vậy mà lưu lại vô cùng chỗ tốt. Mà tiến bộ này mơ hồ đã chạm đến cấp bậc Đấu Hoàng lại là chỗ tốt lớn nhất.

Nếu không phải nguyên nhân vì trận sinh tử đại chiến này, Tiêu Viêm muốn ở thời gian này chạm đến cấp bậc Đấu Hoàng rõ ràng là một việc không có khả năng. Mà đây cũng chỉ có thể nói là cơ duyên thôi.

Ở trong Sinh tử chiến đấu thì có khả năng đem tiềm lực ẩn tàng trong cơ thể con người bạo phát ra. Bởi vậy, chiến đấu vĩnh viễn là con đường ngắn nhất để đề thăng thực lực. Đương nhiên, đầu tiên chính là người có thể đảm bảo được bản thân sẽ không biến thành một bộ thi thể lạnh băng ở trong sinh tử chiến đấu này. Nói vậy, cho dù có đột phá như thế nào đi nữa thì cũng chẳng làm nên chuyện gì.

"Chờ sau khi thương thế của ngươi khỏi hẳn, hảo hảo bế quan một lần, nhìn xem có thể thuận lợi đột phá tới Đấu Hoàng hay không?" Hải Ba Đông cười nhắc nhở một chút, bỗng nhiên chuyển lời, cười nói: *"Đúng rồi! Ngươi phải người báo cho ta biết lại đây là có việc gì thế?"*

Nhắc tới chính sự, vẻ mặt tươi cười của Tiêu Viêm cũng thu liễm lại, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói: *"Không biết Hải lão đã từng nghe qua thế lực Hồn Điện không?"*

"Hồn Điện?" Nghe vậy Hải Ba Đông ngân ra, trong mắt lộ vẻ trầm ngâm,

một lát sau mới nói: *"Thần bí cường giả xuất hiện ở trong Vân Lam Tông kia chính là cường giả của thế lực này sao?"*

"Án!"

"Cái thế lực này trước đây ta thật sự chưa từng nghe qua. Nhưng nguyên do bởi vì thần bí cường giả kia cho nên ở trong lúc người dưỡng thương, ta có góp nhặt một ít tình báo về cái thế lực này. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng có thể biết được, thực lực của cái thế lực này phi thường lớn mạnh, hơn nữa lại thần bí quý dị, chuyên môn săn bắt một ít linh hồn thể cường đại đã bị mất đi thân thể ở trên toàn bộ đại lục." Hải Ba Đông cau mày nói.

"Hiện giờ cha ta cùng với lão sư đều rơi vào trong tay bọn họ. Hơn nữa nghe ý tứ của bọn hắn, dường như đối với Tiêu gia ta cảm thấy rất hứng thú. Ngày sau có lẽ sẽ còn phải cường giả đến đây a." Trong mắt Tiêu Viêm lóe ra ánh sáng lạnh, nhẹ giọng nói.

Hải Ba Đông khẽ gật đầu. Hiện giờ tuy rằng trừ bỏ được Vân Lam Tông là thế lực mạnh mẽ, nhưng mà có một thế lực Hồn Điện kinh khủng cũng lớn mạnh hơn lại một lần nữa đặt trên đầu bọn họ, khiến bọn họ khó có thể tạm nghỉ. Ngày đó, đối chiếu với thực lực của vị cường giả tự xưng là Vụ hộ pháp kia thì rõ ràng cái thế lực thần bí này rất cường đại, không phải Vân Lam Tông có thể sánh bằng.

"Hồn Điện thần bí khó lường, rất ít người có thể biết chỗ của bọn họ. Lấy thực lực của Gia Mã đế quốc chúng ta cũng còn xa xa không đủ tư cách tiếp xúc với bọn họ. Dựa theo suy đoán của ta, sợ rằng đưa mắt nhìn toàn bộ Đấu Khí đại lục, thì Hồn Điện này cũng có thể được tính là thế lực cực mạnh. Mà Gia Mã đế quốc của chúng ta, coi như là Vân Lam Tông ngày trước cũng chỉ có thể ở bên trong đế quốc tác uy tác phúc. Đừng nói là bỏ vào Đấu Khí đại lục vô biên vô tận, coi như là trong vùng Tây Bắc đại lục là chỗ của chúng ta đây, cũng chỉ có thể tính là thế lực nhị lưu mà thôi." Hải Ba Đông cười khở một tiếng, than thở: *"Đừng xem Vân Lam Tông ở trong đế quốc thế mạnh như vậy, nhưng tại Đại hội tông phái năm năm một lần ở vùng Tây Bắc đại lục, đả ngộ cũng chẳng tốt lắm, xem thường cùng cười nhạo thật ra có không ít."*

"Đại hội tông phái?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người. Hắn chưa từng nghe qua có một Đại hội như vậy.

"Phạm vi của Gia Mã đế quốc chúng ta vừa vặn nằm trong phạm vi của Tây Bắc đại lục. Mà ở trong vùng đất to lớn này, ít nhất có gần trăm quốc gia lớn nhỏ, mà Gia Mã đế quốc chỉ là một trong số đó. Trong từng đế quốc đều có ít hoặc nhiều một số tông môn thế lực có thực lực không kém, cộng vào cũng là nhiều vô số không đếm được." Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông cười một tiếng, giải thích: "Mà Đại hội tông phái này là từ một số thế lực cực mạnh của vùng Tây Bắc Địa Ngục tổ chức. Mục đích cũng không phải hảo tâm gì! Chính là một số người có dã tâm lớn muốn đem tất cả các thế lực trong vùng Tây Bắc thống nhất lại, sau đó trở thành một tồn tại đủ để so sánh với các thế lực đỉnh cấp khác ở trên đại lục."

"Nhưng mà cho tới bây giờ vẫn không có người đạt được dã tâm này. Vùng Tây Bắc này quá mức mênh mêng, trong đó thế lực đông đảo, quan hệ rắc rối phức tạp. Muốn hoàn toàn đưa vào một tông môn, có thể dễ dàng được sao? Cho nên đến tận bây giờ, vùng Tây Bắc này cũng chưa từng xuất hiện qua bá chủ chân chính mà chỉ có những thế lực mạnh ngang hàng. Đương nhiên, thế lực ở nơi này cũng không bao gồm Vân Lam Tông. Lấy tư cách của Vân Lam Tông chỉ có thể xếp vào hàng nhị lưu ở khu vực Tây Bắc này." Hải Ba Đông cười nói tiếp: "Nhưng đây là địa vị của Vân Lam Tông tại thời điểm trước khi Vân Sơn không ở. Mấy năm nay được lão gia hỏa kia phát triển, thực lực của Vân Lam Tông cũng coi như đột nhiên tăng mạnh. Ta nghĩ đã có thể miễn cưỡng được xếp vào hàng ngũ nhất lưu. Nếu như Đại hội tông môn cử hành, hẳn là sẽ khiến cho không ít thế lực năm đó cười nhạo Vân Lam Tông phải câm miệng. Ha ha, đáng tiếc! Nguyện vọng này đã bị tiêu tử nguời phá vỡ."

Từ Hải Ba Đông nói ra mà nghe được tin tức trước đây hẳn không hề biết, về mặt Tiêu Viêm cũng là kinh ngạc không thôi. Không nghĩ tới Vân Lam Tông này ở Gia Mã đế quốc giễu võ dương oai lại chỉ có địa vị như vậy ở vùng Tây Bắc này.

"Ha ha, được rồi! Năm đó chúng ta ở Mặc gia gặp phải hai vị Đấu Hoàng cường giả kia chính là thuộc về Thiên Xà phủ. Mà Thiên Xà phủ này lại là chân chính nhất lưu thế lực của vùng Tây Bắc, thực lực hơn xa Vân Lam Tông. Năm đó thậm chí còn kém chút nữa ở ngay trên Đại hội đánh bại môn chủ của các tông phái, trở thành bá chủ Tây Bắc." Hải Ba Đông làm như đột nhiên nhớ tới cái gì liền nói.

"*Thiên Xà phủ?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt, chợt nhớ lại thời điểm đi Mặc gia giải cứu Thanh Lân năm đó, cuối cùng gặp phải hai vị cường giả thần bí. Không nghĩ tới thế lực này cư nhiên còn mạnh hơn so với Vân Lam Tông. Thảo nào tay chân còn có thể đuổi đến Hắc Giác Vực. Ít nhất là Vân Lam Tông cũng không có bản lĩnh sinh tồn tại nơi hỗn loạn loại này như vậy.

"*Thiên Xà phủ ở trong Thiên Xà quốc nằm ở trung tâm vùng Tây Bắc. Trong đế quốc có địa vị cao cả, so với Vân Lam Tông ở Gia Mã đế quốc chỉ có hơn chứ không kém. Thậm chí, ngay cả Hoàng thất nơi đó thay đổi cũng đều do bọn họ âm thầm thao túng. Quốc gia kia cũng còn có một ít thế lực khác, nhưng mà đều phụng Thiên Xà phủ dẫn đầu. Hàng năm cần giao nộp không ít cung phụng.*" Hải Ba Đông cười nhạt nói: "*Nguyên nhân bởi vì thời gian lập quốc không tính là lâu, lại thêm việc lãnh thổ hướng về phía Tây nên Gia Mã đế quốc rất ít có cường giả nước khác tiến nhập. Trừ các đại thế lực lớn được dựng lên trong đế quốc cùng với Hoàng thất ra thì người bình thường rất khó biết được đến điều này. Lần đó nếu không bởi vì cái tiểu cô nương Thanh Lân kia, người của Thiên Xà phủ cũng sẽ không tới nơi này.*"

Lần đầu nghe được những điều bí mật này, không chỉ có Tiêu Viêm vẻ mặt kinh ngạc mà hai người Tiêu Lê, Tiêu Đình ở một bên cũng tấm tắc xưng thán. Bọn họ lăn lộn trong đế quốc nhiều năm như vậy lại không chút nào biết được mấy tin tức này. Nhìn bộ dạng kinh ngạc của mấy người, Hải Ba Đông cười một tiếng, chợt mắt liếc qua Tiêu Viêm, chậm rãi nói: "*Hiện giờ Vân Lam Tông giải tán, e là Gia Mã đế quốc không thể xuất ra một thế lực tông phái.*"

Nhìn thần sắc của Hải Ba Đông, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, khẽ nói: "*Hải lão nói thế là có ý gì?*"

"*Ha ha! Tiểu tử kia, hiện giờ Tiêu gia của ngươi bị Hôn điện kia nhốt. Dù sao ngươi cũng không có khả năng làm cho toàn bộ Tiêu gia trốn vào rừng sâu mai danh ẩn tích đi?*" Hải lão cười nói.

Tiêu Viêm liền trầm ngâm. Hắn đã đáp ứng phụ thân phải chấn hưng Tiêu gia, tất nhiên là không có khả năng để cho người trong tộc đều đi làm tiều phu nơi rừng núi.

"*Nếu không thể mai danh ẩn tích, vậy thì phải bảo vệ tộc nhân cho tốt.*"

Bằng vào năng lực của một mình người đương nhiên là có chút yếu ớt. Bởi vậy, chính là cần có một cái thế lực đủ cường đại." Ánh mắt Hải Ba Đông chớp động, mỉm cười nói: "Hiện giờ Vân Lam Tông giải tán chính là lúc có cơ hội tốt nhất. Ngày sau dần dần phát triển lên. Nếu là có thể vào được danh sách các thế lực mạnh của vùng Tây Bắc. Mặc dù là Hồn Điện, muốn động đến Tiêu gia các người cũng không có khả năng tùy ý tàn sát giống như trong dĩ vãng. Thậm chí, sau này nếu người có thể trở thành bá chủ của vùng Tây Bắc thì cho dù Hồn Điện có mạnh thì cũng phải có nhiều kiêng kỵ. Hơn nữa người muốn cứu Lão sư cùng phụ thân của người, để một mình người tìm kiếm loạn lên tại đại lục thì tìm đến năm nào?"

Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ trầm ngâm, một hồi lâu sau khẽ gật đầu, nói: "Hải lão nói thế quả thật có lý! Nhưng mà muốn từ hai bàn tay trắng thành lập một thế lực có thể đi vào hàng ngũ những thế lực mạnh mẽ của vùng Tây Bắc có dễ dàng như vậy sao? Tính cách của ta trời sinh không thích hợp khai tông lập phái. Nếu phân tâm tại loại chuyện này nói không chừng còn quấy nhiễu đến sự tu luyện của ta."

"Ha ha! Có vài thứ cũng không cần người tự mình làm, tự nhiên sẽ có người càng thích hợp hơn giúp người để ý. Đến lúc đó phải tay làm chân đạp, an tâm tu luyện là được." Hải Ba Đông cười một tiếng, nhìn Tiêu Lệ cùng Tiêu Đình bên cạnh Tiêu Viêm, cười nói: "Về phần dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng thì không đến mức ấy. Lấy danh vọng hiện giờ của người tại Gia Mã đế quốc, chỉ cần vung tay lên tự nhiên sẽ có vô số cường giả các nước phụ cận đến đây. Hơn nữa, lúc này vài cái đại gia tộc của đế quốc đều đang nhìn động tác của người đâu. Theo người, bọn họ sẽ thu được lợi ích lớn hơn nữa."

Nhìn thấy bộ dạng mỉm cười kia của Hải lão, ánh mắt Tiêu Viêm lóe ra một hồi. Một lát sau, đôi mắt híp lại, khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Đã như thế, đợi sau khi thương thế khỏi hẳn, làm phiền Hải lão giúp ta liên hệ một chút với hội trưởng Pháp Mã cùng với vài vị tộc trưởng của mấy đại gia tộc. Bầu trời của Gia Mã đế quốc này cũng nên thay đổi rồi!"

Nghe vậy, Hải Ba Đông mỉm cười gật đầu. Hắn từ trước đến giờ vẫn tin tưởng, bước chân của Tiêu Viêm không chỉ dừng lại trong một cái Gia Mã đế quốc. Đấu Khí đại lục rộng lớn mới là địa phương để hắn phát huy.

Chương 722: Độc Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sau khi trao đổi cùng Hải Ba Đông, đoạn thời gian tiếp theo, Tiêu Viêm vẫn chưa một lần đi ra ngoài, mà vẫn an tĩnh đợi ở bên trong Tiêu phủ tập trung vào việc điều trị thương thế. Nếu muốn tại Gia Mã đế quốc thành lập một thế lực mạnh mẽ hơn Vân Lam Tông thì chắc chắn hẳn phải có đủ thực lực để làm kinh sợ vô số thế lực cũng như cường giả sống trong đế quốc. Nếu không đạt được điều này thì kết quả chờ đợi hẳn sẽ là một hồi chê cười mà thôi.

Cũng trong thời điểm Tiêu Viêm an tâm tĩnh dưỡng, trên đỉnh Vân Lam Sơn rốt cục cũng trở nên vắng vẻ. Theo đông đảo Vân Lam Tông đệ tử ly khai, một số người vẫn nghĩ rằng chuyện Tiêu Viêm xóa sổ Vân Lam Tông là tin vịt giờ đây đã hoàn toàn tin đó là chuyện có thật. Một tông môn hiển hách tại Gia Mã đế quốc mấy trăm năm giờ đây đột nhiên bị giải tán hoàn toàn.

Cùng với dòng người từ Vân Lam Tông đổ về muôn ngả, giờ đây trong đế quốc tình thế bỗng thoáng có chút quái dị. Ngày xưa, vị trí bá chủ tại Gia Mã đế quốc chính là Vân Lam Tông, mà hiện giờ Vân Lam Tông đã hoàn toàn sụp đổ, vị trí bá chủ đó, tự nhiên sẽ khiến không ít thế lực đỏ mắt cùng thèm nhỏ dãi. Mặc dù đỏ mắt thèm thường, thế nhưng không ai dám đứng ra cao giọng tuyên bố mình là tân bá chủ, bởi vì tất cả mọi người đều biết, hiện giờ tại Gia Mã đế quốc, có tư cách cùng thực lực xưng hô như vậy chỉ có người đánh bại Vân Sơn mới đảm đương nổi, đó chính là Tiêu Viêm, tam thiếu gia của Tiêu gia!

Mọi người đều là đang chờ đợi những hành động kế tiếp của chàng thanh niên vẫn đang yên lặng kia.

Tại Gia Mã Hoàng Thành, ở một chỗ an tĩnh trong đại điện, Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ công chúa đều có mặt ở trong đó, thỉnh thoảng cau mày nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

"Vân Vận đã mang Vân Lam Tông đệ tử ly khai, ngày sau Vân Lam Tông

cũng chỉ còn lưu lại trong lịch sử của Gia Mã đế quốc mà thôi." Yêu Dạ xoa nhẹ cái trán nói. Mấy ngày này, nàng vẫn luôn quan tâm tới nhất cử nhất động của Vân Lam Tông. Sau khi thấy Vân Vận thực sự xử lý sự tình theo đúng như ước định, mới vừa rồi thở dài một hơi. Đối với một cái quái vật lớn tọa lạc ngay tại phụ cận Hoàng Thành, hoàng thất đã lo lắng kiêng kỵ không biết bao nhiêu năm rồi. Hiện giờ có cơ hội đảo ngược tình thế, hoàng thất tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội xoay chuyển cục diện ngàn năm có một này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Gia Hình Thiên khẽ gật đầu, nhưng nét mặt cũng không có gì tươi tỉnh. Ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ hướng về một phương hướng nào đó bên trong đế đô lắm bầm nói: *"Tuy rằng lần này đã diệt trừ được Vân Lam Tông một đầu Mãnh Hổ, thế nhưng lại xuất hiện thêm một người thực lực vừa mạnh mẽ hơn lại trẻ tuổi hơn. Không biết chuyện này đối với Gia Mã hoàng thất mà nói, là họa hay là phúc đây?"*

Yêu Dạ sau một lúc trầm ngâm cũng chợt thở dài một tiếng, cười khổ nói: *"Chuyện này quả thực cũng khó nói. Nếu chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta, căn bản không có khả năng diệt trừ Vân Lam Tông. Dĩ tâm của Vân Lam Tông mọi người đều biết, nếu để tông môn này tùy ý phát triển, sau này tất nhiên sẽ hướng tới hoàng thất hạ thủ. Khi đó, sợ rằng chỉ bằng một mình Vân Sơn cũng có thể xóa sổ hoàn toàn hoàng thất một cách đơn giản."*

Gia Hình Thiên sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: *"Ta nhận được một tin tức cho thấy rằng Tiêu Viêm cũng có ý xây dựng một thế lực mới tại đế quốc, đến lúc đó chỉ sợ là lại có thêm một "Vân Lam Tông" thứ hai xuất hiện. Người nói xem, việc này làm sao bây giờ?"*

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Yêu Dạ cũng chợt ngưng trọng rất nhiều, trầm ngâm hồi lâu, nàng lần thứ hai cười khổ lắc đầu, nói: *"Tiêu Viêm hiện giờ thế lực đã không hề kém hơn Vân Lam Tông lúc trước. Chưa nói tới chuyện hắn có thể cùng Đấu Tông cường giả chống lại, mà hiện tại bên cạnh hắn hiện giờ còn có một gã Đấu Tông cường giả thật sự. Mỹ Đỗ Toa nữ vương năm xưa đã khiến cho Gia Mã đế quốc tổn thất thảm trọng. Dựa vào thế lực mạnh mẽ như vậy nếu chúng ta thoáng có biểu hiện địch ý đối với hắn, sợ rằng tai họa lập tức rơi xuống đầu."*

"Lẽ nào chúng ta đành phải mở mắt nhìn Tiêu Viêm tổ kiến một thế lực mới?" Gia Hình Thiên cau mày hỏi.

"Tiêu Viêm tâm tính không tàn nhẫn như Vân Sơn, hắn là người cũng rất trọng tình nghĩa, đối với người như thế, nếu cứng rắn đối chọi lại thì chỉ có thể tự mình chuốc lấy cực khổ. Vì vậy chúng ta cũng chỉ có thể sử dụng kế sách dụ dỗ người này mà thôi." Yêu Dạ suy tư một lát chậm rãi khẳng định.

"Dụ dỗ?"

"Tiêu Viêm là người nếu ai kính trọng hắn một thì hắn sẽ kính lại mười. Người nào đối với hắn có ý xấu, nếu một ngày nào đó hắn phát hiện ra thì sẽ lập tức trở mặt, xuống tay cũng sẽ không có chút nào lưu tình."

Yêu Dạ trầm ngâm nói: "Nếu dựa vào thực lực của chúng ta hiện giờ không thể tạo thành trở ngại gì đối với hắn. Bởi vậy còn không bằng biết thời biết thế sau này giúp đỡ hắn một chút nói không chừng hoàng thất của chúng ta còn nhận được nhiều chỗ tốt cũng nên."

"Ý của ngươi là, không những không cản trở hắn tổ kiến thế lực mà còn tận lực giúp đỡ hắn một tay sao?" Gia Hình Thiên sững sờ hỏi.

"Trừ cách đó ra, chúng ta cũng không còn phương pháp nào khác." Yêu Dạ gật đầu bất đắc dĩ. Bên cạnh Tiêu Viêm cường giả rất nhiều, nếu chọc giận hắn, chỉ cần trực tiếp nhờ tới Mỹ Đỗ Toa vậy thì trong Hoàng Thành, liệu có cường giả nào có thể chống lại được nàng? Nếu không thể dùng tới biện pháp mạnh, vậy thì chỉ còn cách mềm mại đối xử mà thôi.

Chau mày, Gia Hình Thiên ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn, một lát sau, hắn thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, trước hết thử nghe theo như lời người xem. Mong rằng tiểu tử này sẽ không giống Vân Sơn muốn thay thế vị trí của Gia Mã hoàng thất. Nói cách khác, mặc dù là cuối cùng phải hy sinh thật nhiều thì cũng phải làm cho hắn lưỡng bại câu thương, cuộc sống cũng không thể tốt đẹp được."

Nhìn thấy Gia Hình Thiên gật đầu, Yêu Dạ mỉm cười, trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: "Kỳ thực Vân Lam Tông tiêu vong đối với Gia Mã đế quốc cũng có thiệt hại không nhỏ, mất đi Vân Lam Tông, sau này khi tông phái đại hội của Tây Bắc địa vực diễn ra, Gia Mã đế quốc ngay cả tư cách tham gia cũng không có. Như vậy, sợ rằng sẽ lại nhận được không ít trào phúng từ các đế quốc xung quanh. Nghe nói những năm gần đây, Xuất Vân đế

quốc có rất nhiều biến động. Có rất nhiều thế lực nhỏ bên trong quốc gia bỗng nhiên diệt vong, hiện giờ cả đế quốc chỉ còn có một thế lực cực đại bao trùm tất cả."

"Ừ, ta cũng nghe nói qua, thế lực kia tựa hồ tên là "Độc tông", không chỉ có quỹ dị khó lường, hơn nữa thực lực rất mạnh. Theo nguồn tin tình báo cho biết thì vị tông chủ thân bí của "Độc tông" sợ rằng cũng có thực lực đáng sợ có thể cùng Đấu Tông cường giả chiến đấu. Nói không chừng, tại "Tông phái đại hội" lần này sẽ vượt lên đứng ngang hàng cùng với những thế lực mạnh mẽ khác là "Thiên Xà phủ", "Lôi điện tông", mà đến lúc đó, Xuất Vân đế quốc chắc chắn vì thế mà kêu ngạo rất nhiều." Nói đến đây Gia Hình Thiên sắc mặt cũng hơi trầm xuống, Xuất Vân đế quốc cùng Gia Mã đế quốc có thể nói như nước với lửa từ hàng trăm năm nay, ở những vùng sát biên giới hầu như năm nào cũng bạo phát ra không ít xung đột. Cả hai bên đều tự nhìn nhau không vừa mắt.

"Cho nên chúng ta Gia Mã đế quốc nếu như không có được một tông môn mạnh mẽ cũng như có được cường giả tọa trấn, sợ rằng ngày sau tại Tây Bắc địa vực địa vị càng ngày càng thấp." Yêu Dạ thở dài nói.

Gia Hình Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt lóe ra chỉ chốc lát, trầm giọng nói: "Xem ra là phải dựa vào Tiêu Viêm thôi. Được, lần này chúng ta liền tin tưởng tiểu tử này một lần thử xem!"

"Ta tin rằng thái gia gia sẽ không thất vọng." Yêu Dạ cười cười, nòng tự tin vào khả năng nhìn người cực chuẩn của mình, Tiêu Viêm người này rất nặng tình ý, vì thế hẳn tất nhiên không thể làm được những việc tội tệ lấy oán trả ơn.

"Người tin tưởng hẳn như thế sao?" Nhìn thấy Yêu Dạ tin tưởng Tiêu Viêm như thế, Gia Hình Thiên nhất thời mắt lộ ra vẻ cổ quái, nhìn đi nhìn lại cháu gái của mình rồi đột nhiên cười nói: "Yêu Dạ, người chẳng lẽ cũng thích tiểu tử kia?"

"Thái gia gia, ngài nói bậy bạ gì thế!" Nghe Gia Hình Thiên nói vậy, Yêu Dạ gương mặt nhất thời hiện lên một mảnh ửng hồng, găt giọng nói.

"Tiểu tử kia thiên phú đúng là đáng sợ nhất trong nhiều năm qua, không những vậy tướng mạo cũng không kém, tính tình lại rất nặng tình nghĩa, quả thực là người rất lý tưởng. Nếu như người thích hẳn thái gia gia có

thể tìm hấn nói giùm người, nếu cả hai nhà cùng đồng thuận, ta đây cũng cảm thấy yên tâm rất nhiều."

Giả như không nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Yêu Dạ, Gia Hình Thiên quay đầu đi lăm bằm như đang nói với chính bản thân mình.

"Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ngay cả Mỹ Đỗ Toa, một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như thế còn luôn kè kè bên cạnh hấn, thì cho dù ngài muốn gả Yêu Dạ cho hấn cũng không khiến hấn để ý đâu."

Liếc mắt nhìn Gia Hình Thiên một cái, Yêu Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, tuy nàng cũng rất ấn tượng đối với Tiêu Viêm, nhưng vì là công chúa của hoàng thất, sau này còn phải trở thành nữ hoàng bề hạ nắm trong tay Gia Mã đế quốc. Với tính tình cao ngạo như nàng, tự nhiên không có khả năng cam nguyện tới chia sẻ trượng phu cùng nữ nhân khác, mặc dù người đó cực kỳ ưu tú đi chăng nữa.

Nghe vậy, Gia Hình Thiên nhíu nhíu mày, cũng đành bất đắc dĩ gật đầu, tựa hồ nữ nhân bên cạnh Tiêu Viêm thật đúng là có điểm khiến hấn cố kỵ, hơn nữa điều quan trọng chính là Tiêu Viêm tựa hồ cũng không có tâm tư gì đối Yêu Dạ, như thế khiến Gia Hình Thiên cực kỳ bất đắc dĩ đành phải mang ý nghĩ trong đầu kia bỏ đi.

"Theo tính toán thì có lẽ tên kia thương thế gần như đã điều trị sắp xong rồi, người thay mặt hoàng thất đi thăm hỏi hấn một chút, sau đó mang ý tứ của hoàng thất tiết lộ cho hấn. Gia Mã đế quốc đích xác cần có một thế lực lớn cùng với cường giả đứng ra đại diện. Hiện tại xem ra, chỉ có người này là hợp với vị trí này nhất." Gia Hình Thiên đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói.

Nhìn bóng lưng của Gia Hình Thiên, Yêu Dạ khẽ gật đầu.

"Được rồi, về phần "Độc tông" của Xuất Vân đế quốc, người nên phải ra nhiều hơn thám tử để tìm hiểu thêm. Nếu biết thêm ít thông tin nào, đối với chúng ta đều có lợi không nhỏ." Khi đi ra đến cửa, Gia Hình Thiên dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng lại nói.

"Việc này người nên quan tâm nhiều một chút, ta cảm giác "Độc tông" có gì đó không thích hợp, có thể đem toàn bộ tông phái lớn nhỏ của Xuất Vân đế quốc tiêu diệt, hấn là cường giả bình thường khó có thể làm được,

dường như bên trong Xuất Vân đế quốc tựa hồ cũng không có cường giả đạt tới bậc này?"

Gia Hình Thiên vẻ mặt nghi hoặc, một lát sau đành phải thở dài lắc đầu, nói: *"Ai, xem ra Xuất Vân đế quốc mấy năm nay cũng có chút hỗn loạn. Cái "Độc tông" chết tiệt này đến tột cùng là ở đâu ra vậy?"*

Bản khoản mãi cũng không có kết quả, Gia Hình Thiên đành phải bỏ qua, thở dài một tiếng, đi ra khỏi đại điện.

Nhìn bóng lưng Gia Hình Thiên khuất hẳn, Yêu Dạ cũng cười khở một tiếng. Nàng cũng đã sớm phái ra một lượng lớn lượng thám tử để thăm dò, tuy nhiên *"Độc tông"* hành sự có chút quỷ dị, muốn tìm hiểu được tin tức nội bộ cực kỳ không dễ. Hơn nữa bên trong tông cũng có chút thâm nghiêm, mặc dù thám tử có thể trà trộn đi vào, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể tiếp xúc đến tầng lớp hạch tâm, gần đây nhất một lần nàng thu được thông tin tình báo từ Xuất Vân đế quốc lại chỉ có ngắn ngủi hai chữ.

Độc nữ!

"Độc nữ?" Bên trong Đại điện, Yêu Dạ thấp giọng thì thào, trong thanh âm đầy rẫy nghi hoặc cùng ngỡ ngàng.

-----oOo-----

Chương 723: Dược Lão lưu lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong khi ngoại giới bởi vì chuyện Vân Lam Tông mà bàn tán không ngừng, Tiêu Viêm cả ngày trong mật thất kiệt lực đem thương thế bên trong cơ thể chữa trị khỏi hẳn, hơn nữa không lưu lại bất kỳ di chứng nào.

Tiêu Viêm lần này bị thương so với bất kỳ lần nào trong quá khứ đều là nặng hơn không ít. Bởi vậy muốn khỏi hẳn không chỉ cần thân thể hắn cường hãn hơn người mà bản thân hắn cũng tinh thông Luyện đan thuật.

Tuy nhiên, thời gian tiêu phí không phải ngắn, mà Tiêu Viêm đối với việc này chưa từng tỏ ra vội vàng, xao động. Loại sự tình chữa thương này không thể đi đường tắt được, nếu không càng khiến cho thương thế thêm nặng thì tình huống càng thêm nguy hiểm. Đối với thực lực của Tiêu Viêm thì chịu một ít đả thương không đáng sợ, đáng sợ chính là thương thế vạn nhất lưu lại di chứng sẽ trở thành trở ngại rất lớn cho việc sau này đánh sâu vào đẳng cấp cao hơn.

Bất quá loại lo lắng này đối với Tiêu Viêm mà nói không được tính là đại sự gì, thân là Luyện dược sư hẳn biết dùng phương pháp như thế nào mới là hoàn thiện nhất để bản thân dần dần kháng phục, chỉ là cần tiêu tốn một ít thời gian mà thôi.

Tiêu Phủ, một nơi yên lặng trong mật thất, hắc bào thanh niên ngồi ngay ngắn trên giường đá, hai tay kết ấn, hô hấp nhịp nhàng kéo dài, mỗi lần hô hấp phun ra nuốt vào làm không gian chung quanh xuất hiện một trận dao động, một cỗ năng lượng mà mắt thường có thể thấy được theo hô hấp nhanh chóng tiến vào trong cơ thể.

Năng lượng phun ra nuốt vào kéo dài hơn một giờ, Tiêu Viêm mới chậm rãi mở mắt, một đạo hỏa mang nhàn nhạt xẹt qua đồng tử tối đen rồi nhanh chóng biến mất, con ngươi đen nhánh dần dần trở nên bình thản, không gợn sóng.

Thở nhẹ ra một hơi, Tiêu Viêm nhẹ đưa ngón tay mon trón U Hải Nạp Giới, một khoả đan dược xanh biếc, tròn trịa xuất hiện trong tay, đan dược vừa xuất hiện một cỗ đan hương khiến người khác say mê tràn ngập tỏa ra, hít một hơi vào bụng làm cho tinh thần khẽ rung lên.

Khoả đan dược này có tên là Phục nguyên đan, là một loại thuốc chữa thương, bất quá cấp bậc không thấp, ước chừng cấp bậc đạt đến ngũ phẩm, chuyên môn dùng để chữa trị một ít thương thế nghiêm trọng. Hơn nữa, bởi vì dược tính ôn hòa nên sẽ không tạo thành phá hư cho bên trong cơ thể vốn đã bị thương, quả thực có thể nói là tuyệt hảo đan dược chữa thương. Bất quá, bởi vì đan dược này cấp bậc không thấp, luyện chế ra cũng có chút rườm rà, cường giả bình thường bị trọng thương cũng khó có được hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Đó cũng bởi vì Tiêu Viêm là Luyện dược sư nhưng lại là Lục phẩm Luyện dược sư, có thể luyện chế lục phẩm đan dược, muốn là có thể có loại đan dược khác nên tiêu phí không cần phải bận tâm.

Đem khoả đan dược tuỳ ý bỏ vào miệng, đan dược vừa tiến vào ngay lập tức hoá thành một đạo năng lượng ấm áp, chậm rãi xâm nhập trong thân thể, cuối cùng dọc theo tứ chi bách hải nhanh chóng khuếch tán, làm cho Tiêu Viêm cả người tràn ngập cảm giác ấm áp, cảm giác từng trận co rút đau đớn không ngừng truyền tới từ những kinh mạch nguyên bản đang bị thương cũng suy yếu đi nhiều.

Dùng Phục nguyên đan xong, Tiêu Viêm lại khẽ xoay tay, một cái bình ngọc chứa dược thuỷ đỏ sẫm hiện ra.

Kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay phải của Tiêu Viêm nguyên bản đã gãy, bất quá trải qua thời gian cẩn thận dưỡng thương vừa qua. Xương gãy đã chậm rãi khép lại, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục như trạng thái trước kia mà bằng vào sự chăm sóc của đấu khí thì không được, mà cần có một ít dược liệu kỳ diệu phụ trợ thì mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Khẽ nghiêng bình ngọc, dược thuỷ đỏ đậm chậm rãi đổ vào lòng bàn tay Tiêu Viêm, dược thuỷ vừa tiếp xúc với bàn tay liền truyền đến âm thanh "Xuy, xuy" khác thường, khoé miệng của Tiêu Viêm khẽ run lên, cảm giác nóng cháy khiến hắn tưởng như đang đưa tay vào trong một lò lửa.

Bàn tay mặc dù truyền đến từng hồi phồng nhức, nhưng Tiêu Viêm vẫn bình thản, hắn biết tình huống này chỉ là bắt đầu. Khẽ cong ngón tay búng ra, một cái ngọc phiến xuất hiện, sau đó cẩn thận quạt nhẹ, đem dược thuỷ đỏ sẫm thổi lan đi, cuối cùng toàn bộ bàn tay phải, kể cả cổ tay dính đầy dược thuỷ.

Dược thuỷ sau khi lan đi, ngấn ngủi mấy hơi thở liền theo lỗ chân lông xâm nhập vào trong, lúc này, xương cốt bàn tay của Tiêu Viêm truyền đến từng trận tê dại.

"Cửu chi tục xương cao này quả thật hiệu quả không tồi..."

Cảm thụ được cảm giác tê dại truyền đến từ trong xương cốt, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm hiện lên vẻ vui mừng. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng xương bàn tay đang từ từ khép lại, tình huống trước kia khi bàn tay nắm chặt thì cảm giác vô lực từ từ rút đi, thay vào đó là cảm nhận lực lượng tràn đầy.

Đợi đến khi dược lực trong dược thủy phát huy thì Tiêu Viêm mới đình chỉ động tác trên tay, đem bình ngọc thu vào nạp giới, nhìn cánh tay phải đỏ rực khê mỉm cười, dựa vào loại tốc độ này, chỉ cần tiếp tục làm vài lần thì chỗ xương gãy ở bàn tay có thể hoàn toàn khôi phục.

Trong cơ thể đấu khí đã khôi phục chừng năm, sáu phần mười, bất quá hiện tại năm phần đấu khí cũng có thể so sánh với bảy, tám phần đấu khí trước kia, xem ra lần này đại chiến quả nhiên thu hoạch không nhỏ, cũng biết khi đấu khí hoàn toàn khôi phục có thể chạm tới bình chướng Đấu hoàng cảnh giới không?"

Cảm thụ đấu khí hùng hồn đang chảy trong kinh mạch, Tiêu Viêm nhẹ giọng lầm bầm nói.

Tự hạ thấp âm thanh xuống, Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, đột nhiên bàn tay nắm chặt lại, một ngọn hỏa diễm bích lực hiện ra trên bàn bìa.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, bàn tay còn lại của Tiêu Viêm đánh ra, từ ký hiệu sâm bạch hỏa diễm trên trán phóng ra một cỗ nhiệt lượng, rồi một đoàn Bạch sắc hỏa diễm phù một tiếng từ trong người Tiêu Viêm bốc lên. Bàn đang đọc truyện dược lấy tại chẩm com.

Kinh ngạc nhìn luồng Bạch sắc hỏa diễm dày đặc, Tiêu Viêm đưa bàn tay nhẹ nhàng sờ lên đạo ấn ký bạch sắc trên trán, cảm thụ được độ ấm trong đó, trong lòng khê thở phào nhẹ nhõm. Dược Lão đã nói qua, chỉ cần ấn ký ngọn lửa vẫn còn thì chứng minh rằng lão vẫn còn sống, như vậy xem ra tình huống mà Tiêu Viêm không nguyện ý thấy nhất vẫn không có xuất hiện.

"Lão sư, yên tâm đi, ta sẽ mau chóng đề tặng thực lực, sau đó đem ngài cùng cha ta cứu ra!"

Nắm chặt bàn tay lại, trong mắt Tiêu Viêm thoáng xẹt qua một tia sắc nhọn, trong lòng trầm giọng nói.

Tâm thần vừa động, dị hỏa trên tay nhanh chóng tiêu tán, ánh mắt của Tiêu Viêm lại nhìn xuống hắc sắc giới chỉ trên ngón tay. Chiếc nhẫn kia vốn là món đồ của Dược Lão, bởi vì cùng với linh hồn của Dược Lão liên thông nên ngay cả Tiêu Viêm cũng không thể tiến vào. Nhưng hiện nay có căn nguyên của Cốt Linh Lãnh Hỏa trong người, Tiêu Viêm có thể tùy ý khống

ché hắc sắc giới chỉ mang phong cách cổ xưa này.

Trên ngón tay hiện lên một tầng nhàn nhạt, Bạch sắc hoá diễm dày đặc nhẹ nhàng lan tràn trên bề mặt của hắc sắc giới chỉ, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm không hề gặp trở ngại nào, thuận lợi tiến vào không gian bên trong của chiếc nhẫn.

Không gian bên trong của hắc sắc giới chỉ này cho dù là cao giai U Hải Nạp Giới trong tay Tiêu Viêm cũng khó có thể so sánh, đương nhiên, điều đó không phải là giá trị đích thực của giới chỉ này, mà những đồ vật chứa trong đó mới là giá trị đích thực của chiếc nhẫn.

Linh hồn lực lượng đảo nhanh qua không gian giới chỉ, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng thoáng đại đi, bên trong nạp giới chính là những đồ vật mà Dược Lão cất giấu suốt cả đời. Trong đó chất đầy phương thuốc, công pháp, đấu kỹ cho đến một ít thứ kỳ quái gì đó, nhiều vô số khiến cho người khác hoa mắt.

Tiêu Viêm tùy ý lật lên một ít công pháp, đấu kỹ, lại một lần nữa lú lờì phát hiện ra trong những thứ đó cơ hồ rất khó kiếm những đồ cấp thấp thấp nhất cũng là Huyền giai cấp thấp, thậm chí khi Tiêu Viêm tra xét kỹ còn có thể tìm thấy một ít Địa cấp đấu kỹ và công pháp, nhưng loại đồ vật này rất ít. Tiêu Viêm tính lại thì tổng hợp cả hai loại cũng không quá hai mươi quyển.

Nhưng dù là như vậy thì những thứ cất giấu trong này đã khiến cho Tiêu Viêm trợn mắt, há mồm. Đây quả thực là một tầng bảo khố đủ khiến vô số người thèm khát, tranh đoạt. Hoàn hảo là những thứ này chỉ có một mình hắn biết, nếu không chỉ việc hắn có trong tay nhiều cao giai công pháp, đấu kỹ cũng đủ chọc giận số số người.

Từ trong không gian của giới chỉ, Tiêu Viêm lập tức thu hồi linh hồn lực lượng thu về kèm theo cả một vật giống như quyển trục bằng ngọc bích.

Bàn tay nhẹ vuốt ngọc bích quyển trục, trải qua dò sét của linh hồn lực lượng lúc trước, hắn đã biết đây chính là vật ghi lại phương pháp phá giải Phệ Sinh Đan trong cơ thể nhị ca Tiêu Lệ mà Dược Lão để lại.

Tính toán thời gian từ lúc Tiêu Lệ dùng Phệ Sinh Đan đến hiện tại thì thời gian cũng không còn nhiều. Tiêu Viêm phải nắm chắc thời gian đem nó

phá giải, bằng không một khi đến thời điểm, Tiêu Lệ chỉ sợ trong khoảng khắc sẽ chết, đến lúc đó, bản thân Tiêu Viêm thống khổ không nói, cũng không biết làm sao đưa ra công đạo với đại ca Tiêu Đỉnh. Việc này, cả Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ đều không nói rõ với Tiêu Đỉnh, nếu biết việc này chỉ sợ cả hai bọn họ sẽ bị hấn hung hăng giáo huấn một trận.

Chậm rãi đem quyển trục mở ra, những nét chữ cứng cáp, hữu lực mà Tiêu Viêm rất quen thuộc liền hiện ra trong tầm mắt làm cho hắn nhẹ nhàng thở dài.

"Tiêu tử, Phệ Sinh Đan dược tính quá mức bá đạo, muốn đem nó giải trừ, cho dù là ta cũng khó mà làm được, bất quá cũng không cần thất vọng, bởi vì nó không phải là không có cách giải quyết. Phệ Sinh Đan bản chất là tiêu hao tính mạng lực của con người biến thành lực lượng, nếu không thể đem nó phá giải thì có thể dùng đan dược cung cấp tính mạng lực, làm như vậy tức là dùng đan dược để kéo dài sinh mạng. Đương nhiên đây cũng chỉ là phương pháp tạm thời, nếu muốn giải trừ hoàn toàn thì trong lúc kéo dài sinh mạng cần đột phá đến Đấu hoàng cảnh giới, như thế mới chân chính phá giải Phệ Sinh Đan!"

Ánh mắt cẩn thận đọc toàn bộ văn tự trên quyển trục, một lát sau, trong ánh mắt Tiêu Viêm lộ ra một chút sắc mặt vui mừng. Biện pháp này của lão sư cũng không coi là quá phức tạp, nếu Phệ Sinh Đan là thiêu đốt sinh mệnh, như vậy có thể dùng đan dược tăng sinh mệnh lực lên để kéo dài tính mạng của nhị ca, về phần sau này có thể đột phá lên Đấu hoàng cấp bậc hay không thì ngày sau tính tiếp.

Phương pháp này mặc dù đơn giản, nhưng cũng có vấn đề nhỏ, đó là đan dược tăng sinh mệnh lực quá mức thừa thớt. Bất quá, điều này là nói với người khác, còn đây là Dược Tôn Giả lừng lẫy tiếng tăm trên khắp đại lục thì nó không phải là nan đề lớn.

Tiêu Viêm từ từ đưa mắt đến những dòng cuối cùng, trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Thanh Minh Thọ đan, lực phẩm đan dược có thể tăng thêm cho người sử dụng gần mười năm thọ, một người trong đời chỉ có thể dùng một viên, tài liệu luyện chế bao gồm Thanh Minh quả, Thọ Vương tương, Vạn Niên Thanh Đăng..."

-----oOo-----

Chương 724: Thế lực sơ thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt chậm rãi đảo qua những nguyên dược liệu luyện chế được ghi lại trên quyển trục kia. Một lát sau, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cất kỹ quyển trục rồi lâm vào trầm tư. Những dược liệu này có chút hiếm lạ, muốn đem nó sưu tập đầy đủ chỉ sợ rằng tiêu tốn không ít thời gian. Xem ra chuyện về những dược liệu này còn cần phải nhờ Hải lão. Mễ Đặc Nhĩ gia tộc là phòng đấu giá lớn nhất tại đế quốc, những thứ cất giấu đương nhiên là có rất nhiều. Những dược liệu này mặc dù quý hiếm, nhưng mà hẳn là cũng có thể tìm được một số.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhảy xuống giường đá. Sau đó chậm rãi đi ra khỏi mật thất.

Vừa mới ra khỏi mật thất, một thị nữ ở bên ngoài đã sớm đứng đợi ở chỗ này, liền nhanh chân tiến lên phía trước, sau đó cung kính nói: "*Tam thiếu gia, Đại thiếu gia nói nếu ngài từ mật thất đi ra thì xin mời người đến phòng khách một chuyến.*"

Nghe vậy Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Phát tay cho thị nữ lui, rồi đi về hướng phòng khách.

Khoảng mười phút sau, Tiêu Viêm đã đến bên ngoài phòng khách, nghe được bên trong truyền ra thanh âm của hai người Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ. Ngoài ra vẫn còn có một giọng nói không xa lạ của nữ tử, Tiêu Viêm phân biệt một chút liền biết được hình như người bên trong chính là đại công chúa Yêu Dạ của Hoàng thất.

"*Nàng tới chỗ này làm gì?*" Đôi mắt hơi co lại, Tiêu Viêm liền đẩy cửa phòng ra, lững thững đi vào.

Trong đại sảnh, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đang mỉm cười trò chuyện với Yêu Dạ. nghe được tiếng đẩy cửa, ánh mắt vừa nhìn sang, thấy được là Tiêu Viêm, vẻ tươi cười trên khuôn mặt càng nhiều hơn.

"Ha ha! Tiêu Viêm tiên sinh, muốn gặp ngài một lần mà thật không dễ dàng ha. Yêu Dạ hai ngày nay qua đã đến đây nhiều lần, cuối cùng cũng gặp được." Nhìn thấy Tiêu Viêm đẩy cửa vào, trên mặt Yêu Dạ hiện lên một nụ cười làm động lòng người, đứng dậy, hướng về phía Tiêu Viêm nói đùa.

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt tiếp xúc một chút cùng Tiêu Đình hai người, sau đó tìm cái ghế bên cạnh hai người ngồi xuống, thản nhiên cười nói: "Không biết lần này Yêu Dạ công chúa đến đây là có chuyện gì sao?"

"Tiêu Viêm tiên sinh giúp hoàng thất chúng ta miễn trừ một mầm họa lớn. Trước tới thăm, chẳng lẽ còn cần lý do sao?" Con người sáng quắc nhìn Tiêu Viêm, Yêu Dạ hơi có chút thận trọng cười nói.

Tiêu Viêm cười, lắc lắc đầu cũng không nói thêm gì, bưng một chén trà bên cạnh nhấp một ngụm, khẽ nhướn mày nhìn thẳng vào Yêu Dạ. Hắn không tin đối phương thật sự là tới thăm thương thế của hắn.

Bị Tiêu Viêm nhìn chăm chăm như thế, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Yêu Dạ kiên trì một hồi, không biết phải làm sao cho nó tiêu tan, trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi nói: "Nghe nói Tiêu Viêm tiên sinh chuẩn bị xây dựng thế lực tại Gia Mã đế quốc?"

"Cừu nhân của Tiêu gia ta có không ít. Muốn bảo vệ tộc nhân đương nhiên cần phải có đủ lực lượng để thủ hộ." Đối với cái này, Tiêu Viêm cũng không giấu diếm, thản nhiên nói.

Ánh mắt nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, một lát sau Yêu Dạ mới nhẹ giọng nói: "Đối với việc Tiêu Viêm tiên sinh muốn thành lập thế lực, hoàng thất chúng ta sẽ không phản đối gì, thậm chí có thể giúp tiên sinh một tay. Nhưng mà, cũng hy vọng chuyện của Vân Lam Tông sẽ không xảy ra một lần nữa"

Nghe được sự ngưng trọng trong lời nói của Yêu Dạ, con người của Tiêu Viêm co lại. Nếu đối phương đã dùng lời nói rõ ràng như vậy, Tiêu Viêm cũng không tiếp tục tránh nữa, lập tức trầm giọng nói: "Điểm ấy thì Yêu Dạ công chúa cứ yên tâm đi. Tiêu Viêm không phải là Vân Sơn. Chỉ cần Hoàng thất không âm thầm giở trò với Tiêu gia chúng ta là được, và Tiêu Viêm ta sẽ nhớ rõ sự tương trợ của Hoàng thất."

Nhìn sắc mặt trịnh trọng của Tiêu Viêm, trong lòng Yêu Dạ cũng thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "*Phẩm hạnh của Tiêu Viêm tiên sinh, Yêu Dạ tất nhiên tin tưởng. Hiện giờ Vân Lam Tông đã biến mất, Gia Mã đế quốc cũng cần có một thế lực mạnh mẽ để trở thành đại diện cho Gia Mã đế quốc. Hiện tại, xem ra Tiêu Viêm tiên sinh quả nhiên là lựa chọn tốt nhất.*"

Tiêu Viêm cười cười rồi nói: "*Việc này hoàng thất không phản đối vậy là tốt rồi. Tất cả mọi người đều là chiến hữu từng kề vai chiến đấu. Ta cũng không muốn vì một việc mà đem quan hệ của đôi bên trở nên cực kì căng thẳng. Như vậy, đối với ai cũng không tốt. Về phần chuyện thành lập thế lực, đợi mấy ngày sau bàn bạc xong sẽ nói chi tiết cho Yêu Dạ công chúa.*"

Yêu Dạ gật gật đầu, nói: "*Một khi đã như vậy ta đây liền chậm rãi đợi hồi âm.*" Nói xong, Yêu Dạ đứng dậy, bàn tay vung lên, mười mấy hộp ngọc liền xuất hiện trên mặt bàn. Nàng cười nói: "*Những thứ này đều là do thái gia gia bảo ta mang đến, cấp bậc Luyện dược sư của bản thân Tiêu Viêm tiên sinh không thấp. Nói như vậy thì thương thế trong cơ thể hẳn là không có vấn đề gì quá lớn. Mà những dược liệu này có lẽ có chút dùng được cho thương thế của ngài. Hoàng thành còn có việc, Yêu Dạ không ở đây được lâu, cáo từ.*"

Nói xong, Yêu Dạ công chúa liền xoay người chậm rãi rời đi. Một lát sau liền biến mất trong tầm mắt của đám người Tiêu Viêm.

Đưa mắt nhìn Yêu Dạ công chúa rời đi, Tiêu Viêm đứng dậy đi tới cạnh bàn, đem mấy cái hộp ngọc kia mở ra. Nhất thời, một cỗ dược hương nồng đậm đập vào mặt, khiến cho lông mày hắn nhướng lên. Hoàng thất này, bút tích không nhỏ.

"*Xem ra Hoàng thất đối với việc này không có mâu thuẫn lớn a!*" Liếc mắt nhìn bên trong hộp ngọc, Tiêu Viêm cười nói. Tuy nói ở tầng lớp cường giả, hiện nay Tiêu Viêm cũng không sợ Hoàng thất. Nhưng dù sao Hoàng thất cũng là người quản lý thực sự của đế quốc, có điều xung đột với Hoàng thất vẫn là có chút phiền toái ha.

"*Không phải mâu thuẫn không lớn, mà do hiện tại bên cạnh Tam đế có không ít cường giả làm bọn hắn kiêng kị. Nếu không mà nói, chắc chắn sẽ tìm mọi cách quấy nhiễu đó,*" Tiêu Viêm cười nhạt nói. Trải qua việc của Vân Lam tông lần này, Gia Mã đế quốc đối với mấy thế lực cường đại

khác càng thêm kiêng kỵ cùng cẩn thận.

Nghe được lời nói của hai người, Tiêu Viêm cũng mỉm cười nói: *"Mặc kệ như thế nào thì bọn họ không có ý kiến khác là được. Như vậy việc thành lập thế lực cũng có thể bớt đi được nhiều ít phiền phức."*

Tiêu Đỉnh gật gật đầu, chột chậm rãi nói: "Theo lời của người về việc thành lập thế lực, ta đề nghị đem mấy đại gia tộc của đế quốc cùng với Luyện dược sư công hội đều tập hợp lại cùng một chỗ, hình thành một cái thế lực liên minh. Như vậy, trong thời gian ngắn có thể làm cho thế lực lớn nhanh, không cần từng bước rườm rà như ban đầu. Hơn nữa hiện giờ có Hoàng thất ủng hộ, sau này có thể ở trong phạm vi của đế quốc thu nhận những người mới có thiên phú tu luyện cũng không tồi. Về lâu về dài mà nói, đối với chúng ta có điểm rất tốt."

"Đương nhiên muốn đào tạo ra cường giả thuộc về Liên minh thì công pháp đấu kỹ là không thể thiếu. Để thử xem một chút có thể làm cho mấy thế lực lớn liên hợp cung cấp không?"

"Công pháp, đấu kỹ mấy thứ này giao cho ta là được. Còn về phân thành lập thế lực, đại ca chính người nhìn mà làm đi là được. Mấy thứ này ta không am hiểu." *Tiêu Viêm cười cười. Trước sau được đến tích trữ của Hàn Phong cùng Dược Lão, cung cấp một ít công pháp cùng đấu kỹ đối với hắn mà nói, gần như không có vấn đề.*

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Người, tên tiểu tử này, hiện tại đã bắt đầu nghĩ đến phải tay làm chương quỹ (Sếp í). Đúng rồi, thương thế của người sao rồi hả?"

"Mấy ngày nữa hẳn là có thể khỏi hẳn." Tiêu Viêm cười cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ đều nhẹ nhõm thở phào một hơi. Tiêu Lệ ngẩng đầu cười nói: "Chờ sau khi thương thế của người khỏi hẳn, có lẽ ta sẽ đi Hắc Giác Vực. Dù sao Tiêu môn ở đó còn cần ta nắm giữ. Nếu không mà nói, qua lần này xong thì toàn bộ mọi người của Tiêu môn sẽ chạy hết."

"Ân! Theo lời của các người thì Tiêu môn kia có Già Nam học viện cung cấp thêm máu. Tiềm lực sau này tất nhiên không kém. Hắc Giác Vực kia mặc dù hỗn loạn nhưng lợi ích trong đó cũng không nhỏ. Sau này nếu có

thể đem Tiêu môn mở rộng, hơn nữa thành công chiếm được vị trí nhất định ở Hắc Giác Vực thì cũng sẽ thành một phương thế lực đáng sợ. Đợi sau này thế lực ở Gia Mã đế quốc có thể phát triển, hai bên liên hợp, có thể so sánh được với những thế lực nhất lưu trên Đâu Khí đại lục." Tiêu Đỉnh trầm giọng nói.

Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu. Học viên có thể từ Nội Viện đi ra, phần lớn đều là người có thiên phú cực kỳ không tồi. Nếu có thể đem bọn họ thu vào dưới trướng, đây chính là một nhóm thế lực tinh duệ có tiềm lực không nhỏ. Đối với tiềm lực của Tiêu môn, hẳn chưa bao giờ từng hoài nghi.

Ngay tại thời điểm ba huynh đệ của Tiêu Viêm đang bàn bạc thì một thị nữ đột nhiên đi vào, đứng ở cửa cung kính nói: "Tiêu Viêm thiếu gia, Nạp Lan tiểu thư đang đứng ở cửa chính nói có việc cần gặp."

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra. Nạp Lan tiểu thư tất nhiên là Nạp Lan Yên Nhiên. Nhưng mà nàng tìm mình có chuyện gì sao?

"Mời nàng vào đi" Trong mắt xẹt qua một chút nghi hoặc, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"Hắc! Nạp Lan Yên Nhiên sao? Lại nói, ta cùng với đại ca còn chưa gặp qua vị thiếu chủ nữa đã trở thành em dâu của chúng ta ..."*Nhìn bóng lưng của thị nữ đi xa, Tiêu Lệ đột nhiên cười lạnh một tiếng. Xem ra chuyện Nạp Lan Yên Nhiên năm đó mạnh mẽ đến gia tộc từ hôn vẫn còn có chút canh cánh trong lòng hẳn.*

"Những ân oán từ mấy năm trước cũng đã được Tam đệ kết thúc rồi. Người không cần nhớ trong lòng làm gì." Tiêu Đỉnh khẽ cau mày, trầm giọng nói, tỏ vẻ có chút bất mãn với việc Tiêu Lệ nhắc lại những chuyện kia trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Lệ nhún vai, cũng không nói gì thêm, tựa vào ghế, ánh mắt lười nhác đảo qua cửa lớn.

Ba người ở trong phòng khách đợi chỉ chốc lát, tên thị nữ lúc trước đã từ từ đi đến. Ở phía sau, một bóng người xinh đẹp như ẩn như hiện.

Hai bóng người dừng lại ở cửa. Thị nữ cúi người đi khỏi, còn Nạp Lan

Yên Nhiên một thân áo bào vân sắc chậm rãi đi vào. Ánh mắt đảo qua ba người trong phòng khách, chợt có chút phức tạp, dừng lại trên người Tiêu Viêm đang ở vị trí trung tâm.

"Nạp Lan tiểu thư đến Tiêu phủ của chúng ta có chuyện gì sao?" *Nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, Tiêu Viêm khép hờ mắt, nhẹ giọng nói.*

Đối với bộ dạng lạnh nhạt này của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cắn môi, một lát sau mới mở miệng nói: "Su phụ muốn gặp ngươi một lần cuối cùng."

"Một lần cuối cùng?" *Ánh mắt đột nhiên mờ đi, Tiêu Viêm từ từ nắm chặt bàn tay, thanh âm dần dần trở nên lạnh lùng: "Tốt nhất ngươi đừng nói cho ta rằng nàng đã làm chuyện gì ngu xuẩn. Ta nói rồi, mặc dù đệ tử của Vân Lam Tông bây giờ đã giải tán, nhưng mà ta như cũ vẫn có thể đem bọn họ tìm ra."*

Lông mày của Nạp Lan Yên Nhiên hơi cau lại, nói: "Su phụ sẽ không làm cái loại chuyện này. Nếu ngươi bằng lòng đi gặp, liền theo ta. Còn không muốn, về sau có lẽ cũng không có cơ hội." Nói xong, nàng cũng không đợi Tiêu Viêm đáp lời mà xoay người bước ra ngoài.

Tiêu Viêm nhíu mày. Một lát sai đứng dậy, đưa mắt nhìn Tiêu Lệ ở một bên, bàn tay Tiêu Viêm lật ra, đem một quyển trục phân phó cho Tiêu Lệ, nói: "Nhị ca, ngươi đem những dược liệu này tìm lấy về. Ta có việc quan trọng cần dùng. Nhớ kỹ, đừng kéo dài thời gian!"

Tiếp nhận quyển trục, Tiêu Lệ ngẩn ra, nhìn thấy ánh mắt hơi lóe ra của Tiêu Viêm. Hắn tự nhiên hiểu được là cái gì, lập tức không dấu vết gật đầu một cái.

Sau khi đem quyển trục cho Tiêu Lệ, Tiêu Viêm cùng hai người nói mấy câu, sau đó bước nhanh ra ngoài. Mấy câu nói mà Nạp Lan Yên Nhiên mang đến làm cho sắc mặt của hắn hơi có chút âm trầm. Nàng lại muốn làm cái gì?

Chương 725: Ly biệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ra khỏi Tiêu phủ, Nạp Lan Yên Nhiên liền hướng về phía ngoài thành bay đi. Tiêu Viêm nhíu mày, nhanh chóng bay theo.

Bay ra khỏi đế đô, tốc độ của Nạp Lan Yên Nhiên vẫn không giảm, mà trực tiếp lao về phương hướng của Vân Lam sơn. Thấy thế, Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, rồi lần nữa tiếp tục theo sau. Lấy thực lực hiện nay của hắn cũng không cần phải lo lắng Nạp Lan Yên Nhiên giờ trò gì đó hay không. Tuy rằng nàng cũng có thực lực Đấu Vương đỉnh phong, nhưng nếu phải giao thủ thật sự, Tiêu Viêm chắc chắn có thể đánh chết trong vòng mười hiệp.

Một đường truy đuổi, bay vút qua bình nguyên khổng lồ, thẳng về phía trước Vân Lam Sơn cũng đã hiện ra trước mắt. Tốc độ Tiêu Viêm khê nhanh hơn một chút. Một lát sau liền theo sát Nạp Lan Yên Nhiên, xuất hiện ở phía trên Vân Lam Tông.

Thân hình đứng giữa không trung, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua tông môn đã trở nên vắng vẻ cùng trống không. Giờ phút này, Vân Lam Tông đã không có nửa điểm ồn ào náo nhiệt như trước kia nữa. Cả tông môn khổng lồ không thấy nửa bóng người. Gió thu thổi qua, một đồng lộn xộn trên sân rộng có vẻ vô cùng hoang vắng.

Khi ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua cảnh tượng ở phía dưới này, thì ánh mắt Nạp Lan Yên Nhiên cũng ngán ra nhìn xuống phía dưới. Một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, chột không nhìn được hướng về phía Tiêu Viêm cảm tức nói: *"Mọi chuyện đã đến mức này, người mới vừa lòng sao?"*

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh nhạt liếc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang phẫn nộ, thanh âm bình thản nói: *"Nếu người thấy cảnh ngày đó Tiêu gia ta bị Vân Lam Tông thiếu chút nữa giết đến chó gà không tha thì còn nói như vậy hay không?"*

Nạp Lan Yên Nhiên khựng lại, cũng không nói được gì. Trong khoảng thời gian này nghe Vân Vận kể lại, nàng cũng biết được những việc làm ngang

ngược cùng huyết tinh của Vân Lam Tông mấy năm nay là như thế nào. Nhưng trong lúc nhất thời thấy tông môn vốn tiếng người nói ồn ào giờ trở nên hoang vắng như thế này, trong lòng không tránh khỏi có chút khó chịu.

Con người của Nạp Lan Yên Nhiên bỗng nhiên nhìn khuôn mặt thanh tú mà bình thản của Tiêu Viêm, trong mắt hơi có chút dao động. So với ba năm trước đây, dường như hắn trở nên thành thực cùng lạnh lùng hơn rất nhiều. Nói vậy, ba năm nay hắn cũng trải qua không ít sương gió.

Nhìn thanh niên mặc áo bào đen trước mặt, tinh thần của Nạp Lan Yên Nhiên hơi có chút hoảng hốt. Nàng đột nhiên nhớ tới sự việc làm thay đổi quan hệ của hai người vào vài năm trước.

Ngày đó, nàng ý vào oai phong của Vân Lam Tông, đem một chút tự tôn còn sót lại và cũng bởi vì đầu khí của thanh niên này biến mất không còn mà hung hăng giẫm đạp ở dưới chân.

Mặc dù chuyện đã qua lâu rồi, nhưng nàng vẫn có thể nhớ rất rõ ràng, năm đó trong ánh mắt hiện lên một cỗ phần nộ cho đến từng lời nói lạnh lùng tàn nhẫn của hắn thoát nghe như lời của con nít còn ngây thơ. Nhưng mà hiện giờ, lời nói lúc trước bị cảm thấy là trẻ con đó cũng đã hoàn toàn được thực hiện.

Suy nghĩ đến đây, khóe miệng Nạp Lan Yên Nhiên tràn ra một chút cay đắng, tự giễu nói: *"Thật ra, đối với sự kiện của năm đó, đến bây giờ ta thực sự quá hối hận. Nếu ta không tùy hứng tiến đến Tiêu gia, thì Tiêu gia cùng Vân Lam Tông sợ rằng vẫn tốt đẹp hơn."*

"Đáng tiếc! Trên đời cũng không có thuốc hối hận nào để ăn."

Tiêu Viêm hít một hơi thật sâu, chợt có chút khó chịu, phát phát tay rồi nói: *"Dẫn ta đi gặp Vân Vận. Chuyện này đã xảy ra, cho dù thế nào cũng không thể thay đổi được. Vì thế cũng không cần tiếp tục nói ra."*

Khẽ cắn môi, nhìn thấy bộ dáng như vậy của Tiêu Viêm, khóe miệng Nạp Lan Yên Nhiên càng đắng cay hơn. Cũng coi như là bản thân gieo quả đắng. Bây giờ ăn nó quả nhiên là khổ đến tận sâu trong tận tâm can.

"Ta thực sự cũng không phải muốn người quên mấy chuyện năm đó, chỉ là"

muốn nói năm đó Nạp Lan Yên Nhiên ta thật sự có tầm nhìn hạn hẹp. Hôm nay xảy ra như vậy cũng coi như là tự mình chuốc lấy cực khổ." Nạp Lan Yên Nhiên cười tự giễu, sau đó xoay người bay vút về phía sau núi. *"Đi theo ta!"*

Nhìn bóng dáng xinh đẹp ở phía trước, quang mang trong mắt Tiêu Viêm hơi lóe ra. Một lát sau võ Hỏa Dực ở sau lưng, tức tốc bay theo.

Theo Nạp Lan Yên Nhiên bay đến phía sau núi, dọc đường đi xuyên qua một ít rừng rậm, cuối cùng dừng lại tại một chỗ vách núi nhô ra.

"Lão sư ở trên vách núi, chính người đi đi. Sau ngày hôm nay, có lẽ ta sẽ cùng với lão sư rời khỏi Gia Mã đế quốc. Sau này, nói không chừng sẽ rất ít trở lại." Dừng lại trước vách núi, Nạp Lan Yên Nhiên chỉ lên phía trên vách núi, nhẹ giọng nói.

"Rời đi?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngần ra, chợt trầm giọng nói: *"Đi đâu?"*

"Còn chưa biết! Đấu Khí đại lục rộng lớn mênh mông như vậy, ta cũng đã sớm muốn đi ra ngoài lịch lãm một phen. Lần này đi cùng lão sư. Nói không chừng, về sau cũng sẽ không có cơ hội gặp lại." Nạp Lan Yên Nhiên có chời chút buồn bã, thở dài một tiếng, xoay người đi xuống sườn núi.

Sắc mặt hơi trầm xuống nhìn bóng lưng của Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm cắn răng, lao nhanh lên trên vách núi. Một lát sau, xuất hiện trên vách núi. Bước chân dừng lại một chút, ánh mắt nhìn chỗ nhô ra trên vách núi. Một nữ tử mặc quần áo trắng, thanh nhã đứng ở đó. Mái tóc đen bóng mềm mại thả ra. Gió nhẹ thổi qua, tay áo bay bay, thoát tục và tĩnh lặng.

"Người tới rồi!"

Giống như đã nghe được tiếng bước chân rất nhỏ kia, nữ tử đột nhiên thở dài, thấp giọng nói.

"Người muốn rời khỏi Gia Mã đế quốc?" Sắc mặt Tiêu Viêm có chút không tốt, chậm rãi tiến lên, trầm giọng hỏi.

Nữ tử chậm rãi quay người lại, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, nàng chính là Vân Vận. Giờ phút này, đôi mắt đẹp của nàng khẽ liếc nhìn Tiêu Viêm

một cái rồi nói: *"Vân Lam Tông đã không còn tồn tại, ta ở lại cũng đã không còn ý nghĩa. Ta ở Gia Mã đế quốc này đã mệt nhọc nhiều năm như vậy, có thể đi ra ngoài một chút cũng tốt!"*

"Đấu Khí đại lực rất nhiều cường giả, cực kỳ nguy hiểm. Ngươi là một người con gái, đi lịch lãm không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao. Gia Mã đế quốc này mặc dù không phân kích như thế giới bên ngoài, nhưng lại có thể bảo vệ an toàn của ngươi." Nhìn ánh mắt mang theo một tia sa sút của Vân Vận, Tiêu Viêm cắn chặt răng nói.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Vân Vận bất ngờ nhoẻn miệng cười. Nụ cười trong sát na đó giống như đóa hoa quỳnh vừa nở rộ, nhưng lại khiến cho người khác hoa mắt thần mê.

"Nói thế nào ta cũng có thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong. Đấu phải nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt chứ." Vân Vận khẽ lắc đầu, ánh mắt trong veo nhìn Tiêu Viêm, khẽ nói: *"Ngươi đem Vân Lam Tông biến thành bộ dáng như thế này, ta biết đây là vì báo thù. Vân lam Tông thiếu chút nữa đem Tiêu gia của ngươi diệt tộc. Hiện giờ ngươi đem Vân Lam Tông giải tán cũng coi như nhân quả báo ứng đi. Bởi vậy, ta cũng không hận ngươi, cho dù ngay cả sự phụ đã chết dưới tay của ngươi cũng vậy."*

"Vậy vì sao ngươi còn phải rời đi?" Tiêu Viêm nhíu mày, chần chờ một hồi lại nói: *"Hiện giờ bên người ta rất thiếu người có thực lực mạnh giúp đỡ. Nếu ngươi thật sự không hận ta, vậy liền ở lại giúp ta đi."*

Con mắt sáng lên nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, mãi cho đến khi khuôn mặt Tiêu Viêm có hơi chút đỏ lên mới dời đi, thanh âm của Vân Vận mềm nhẹ nói: *"Ta thật sự không hận ngươi. Nhưng ta trước giờ đều là tông chủ Vân Lam Tông ... Mặc dù hiện tại Vân Lam Tông đã không còn tồn tại nữa."*

Tiêu Viêm nắm chặt hai bàn tay, trong mắt chợt xuất hiện một luồng lửa giận. Hắn biết ý tứ của Vân Vận. Nàng thật sự không hận mình hủy diệt Vân Lam tông. Nhưng bởi vì thân phận đặc thù kia của nàng, nên không có khả năng ở lại bên cạnh hắn.

"Lấy lập trường thân phận của ta, vốn nên đem tất cả khả năng vốn có để báo thù. Nhưng ngươi cũng biết, cho dù ta có thực lực cường đại đi nữa cũng không thể xuống tay được. Một khi đã như thế, vẫn là rời đi thì tốt hơn." Vân Vận thanh âm trầm lặng nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm có chút âm trầm. Nữ nhân này nói như thế nào cũng quá cứng đầu.

"Nghe nói ngươi muốn xây dựng một thế lực tại Gia Mã đế quốc. Ở đây có của cải của mấy năm cất chứa của Vân Lam tông, hiện giờ đối với ta đã không có tác dụng gì lớn. Tặng cho ngươi!" Nhìn sắc mặt của Tiêu Viêm, Vân Vận mỉm cười, chậm rãi đi tới, mang theo một làn hương thơm, chợt đem một mai nọp gói màu xanh đậm để vào trong tay Tiêu Viêm.

Nắm chặt nọp gói, ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chú nữ nhân, cái người mà năm đó lần đầu tiên làm cho hắn khắc sâu vào trí nhớ khi ra khỏi nhà lịch lãm, trầm giọng nói: *"Không thể không đi sao?"*

Vân Vận ở khoảng cách rất gần nhìn khuôn mặt tuổi trẻ thanh tú, ánh mắt trong sáng hiện lên một chút nhu tình. So với ba năm trước đây, ít non nớt hơn, thành thực lại tăng thêm nhiều.

"Tiểu tử kia, ngươi thật sự đã trưởng thành a! Ha ha, hiện giờ Vân Lam Tông đã thành bộ dáng như vậy, ta cũng muốn đi ra ngoài một chút. Có lẽ khi nào nghĩ thông suốt sẽ quay trở lại. Đến lúc đó, nếu ngươi còn muốn lưu ta lại giúp ngươi, ta hẳn là sẽ không tiếp tục từ chối." Bàn tay ngọc chậm rãi đưa ra, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của Tiêu Viêm. Vân Vận ôn nhu nói.

Cảm thụ được cảm xúc mềm mại truyền đến từ trên khuôn mặt, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần nhu hòa. Đối với nữ tử trước mặt này, hắn không thể không có chút cảm giác nào.

"Có khi ta suy nghĩ, nếu năm đó ở trong sơn động kia, lá gan của ngươi lớn hơn chút nữa, không để ý đến uy hiếp của ta. Nói không chừng bây giờ..." Con ngươi nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, Vân Vận đột nhiên khẽ cười nói.

Quang mang trong mắt chợt lướt qua, cánh tay Tiêu Viêm đột ngột duỗi ra, ôm chặt lấy thân hình tinh tế mảnh mai kia vào trong lòng, thấp giọng nói: *"Ngươi đang ám chỉ cái gì sao?"*

Bị Tiêu Viêm mạnh mẽ ôm lấy, gương mặt trắng nõn như tuyết của nàng hiện lên một chút phấn hồng, khẽ giãy dụa ra, nhưng lại bị Tiêu Viêm ôm

càng chặt hơn.

Giấy dựa không có kết quả, Vân Vận cũng đành phải buông tha cho. Bàn tay ngọc lật một cái, một bộ nội giáp màu lam đậm hiện ra trên tay. Dem nội giáp nhẹ nhàng ấn vào trước ngực của Tiêu Viêm, nàng ôn nhu nói: *"Đây là vật đầu tiên ta tặng cho ngươi năm đó. Vốn đã vỡ tan, nhưng mà sau này được ta tỉ mỉ tu bổ khá tốt. Mặc dù bây giờ đối với ngươi đã không còn tác dụng gì. Nhưng mà ngươi phải bảo quản cho tốt đó. Bằng không sau này chờ ta trở lại Gia Mã đế quốc, ngươi không cầm ra thứ này thì cũng đừng trách ta trở mặt."*

Kinh ngạc nhìn nội giáp trước ngực, chuyện cũ trước đó như thủy triều dâng lên, từng màn chớp hiện trong đầu Tiêu Viêm đi qua. Ánh mắt cúi xuống, nhìn ánh nhu tình tích chứa ở trong đôi mắt đẹp động lòng người, trong lòng mạnh mẽ nảy lên một trận xúc động. Mạnh mẽ nâng cằm trắng như tuyết của nàng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át này.

Bị Tiêu Viêm tập kích bất ngờ, Vân Vận chỉ kịp phát ra tiếng "Ồ ồ" nhỏ liền bị ngăn trở. Bàn tay mềm mại đập đập vào ngực Tiêu Viêm, nhưng lại yếu mềm vô lực, không có chút lực đạo nào.

"Thôi! Dù sao cũng phải rời đi. Liền chiều theo tên tiểu tử này một lần vậy ..." Trong lòng than nhẹ một tiếng, Vân vận chậm rãi khép mắt lại, đôi môi hơi hé mở, để đối phương bá đạo xâm nhập đi vào.

Trên vách núi, nam nữ ôm chặt lấy nhau, phóng thích tình cảm lửa nóng trong lòng.

Tại một khúc quanh ở vách núi, bàn tay mềm mại của Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cào vào vách đá, ánh mắt phức tạp nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở phía xa xa. Một lát sau mới u oán thở dài, yên lặng lùi lại.

-----oOo-----

Chương 726: Khởi hấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Vân Vận rời đi, Tiêu Viêm không thể ngăn cản. Bởi vì trong lòng hắn cũng hiểu biết, mặc dù Vân Vận không ôm quá nhiều hận ý đối với việc Vân Lam Tông bị hủy diệt. Nhưng bất kể nói thế nào thì nàng cũng là tông chủ Vân Lam tông. Vân Lam Tông bị hủy diệt không thể không lưu lại một khúc mắc trong lòng nàng. Có lẽ nàng cũng muốn ở lại bên cạnh Tiêu Viêm, hết sức trợ giúp Tiêu Viêm. Nhưng sâu trong nội tâm cũng mơ hồ có chút kháng cự đối với việc này. Phần kháng cự này đến từ tình cảm của nàng đối với Vân Lam Tông, đến từ nhiều năm mà Vân Lam Tông bồi dưỡng nàng.

Vân Vận lần này rời khỏi Gia Mã đế quốc, nguyên nhân có lẽ do muốn dùng thời gian hoá giải tia kháng cự trong lòng kia. Giống như theo lời nói của nàng, nếu một ngày kia nàng có thể đem Vân Lam Tông cất sâu ở tận trong đáy lòng không nghĩ đến nữa. Như vậy nàng mới có thể trở về.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm bây giờ cùng với các cường giả ở bên cạnh, muốn mạnh mẽ lưu lại Vân Vận cũng không khó. Nhưng hắn cũng không muốn lưu lại nàng ở tình huống như thế. Đối với Vân Vận, hắn có một loại tình cảm đặc thù. Năm đó còn trẻ, những chuyện trong Ma Thú sơn mạch làm cho hắn khó có thể quên. Cảnh xuân phát sinh trong sơn động kia, ngẫu nhiên nghĩ lại cũng sẽ làm cho lòng hắn rục rịch trở dậy. Bởi vậy, vì đề cho Vân Vận hoá giải phần khúc mắc trong lòng, hắn không hề ngăn trở.

Tiêu Viêm ở lại trên Vân Lam sơn ba ngày thời gian. Buổi sáng sớm ngày hôm sau, Vân Vận cuối cùng không hề kéo thêm thời gian nữa. Nàng sợ hãi bản thân tiếp tục lưu lại bên cạnh hắn sẽ làm biến mất ý niệm rời đi mà nàng thật vất vả quyết tâm mới có được. Bởi vậy, lợi dụng lúc Tiêu Viêm nhắm mắt tu luyện, nàng mang theo Nạp Lan Yên Nhiên lặng lẽ rời đi.

Vân Vận nhẹ nhàng rời đi cũng không một ai phát hiện. Khi nàng xoay người rời đi thì đôi mắt nhắm chặt của Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở ra. Ánh mắt nhu hoà nhìn bóng dáng động lòng người kia, không lên tiếng ngăn cản, để mặc nàng bay lên không mà đi, cuối cùng nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt. Khi bóng dáng của Vân Vận hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của hắn thì sắc mặt cũng trầm xuống, buồn bã, đưa tay cảm lấy nội giáp màu xanh đậm đang gấp gọn gàng để ở một bên. Trên đó còn lưu lại một chút mùi thơm nhàn nhạt.

Ngón tay di qua mấy vết nứt rất nhỏ phía ngoài nội giáp, nét nhu hoà trong ánh mắt Tiêu Viêm càng tăng lên. Năm đó, cái nội giáp này đã cứu mạng hắn vài lần, trong lúc đó đã mất đi một ít mảnh vỡ. Mà những mảnh vỡ này đều là sau khi hắn rời khỏi Gia Mã đế quốc, được Vân Vận cố sức tìm về, sau đó lại cẩn thận gắn vào. Đương nhiên, cũng có một số ít vì đủ loại nguyên nhân mà khó có thể tìm về được. Những chỗ đó đều được Vân Vận dùng các vật thể giống vậy cẩn thận may vá.

Tuy nói nội giáp này năm đó là vật thiếp thân (vật sát theo người, vật không rời người) của Vân Vận nên có được liên hệ rất nhỏ. Nhưng muốn ở bên trong đế quốc tìm được những mảnh vỡ nhỏ nhỏ kia cũng phải trả tâm huyết cực kỳ khổng lồ. Chỉ điểm này cũng đủ để khiến cho Tiêu Viêm buông tha cho bất kỳ khúc mắc nào trong quá khứ.

Dem nội giáp trịnh trọng thu vào trong nạp giới, Tiêu Viêm thở dài thật sâu rồi chợt đứng dậy, ánh mắt nhìn về phương hướng Vân Vận biến mất. Một lúc lâu sau mới lầm bầm nói: *"Đi đường cẩn thận!"*

Im lặng một lát, bả vai Tiêu Viêm khẽ run lên, đôi cánh lửa màu xanh biếc hiện lên ở phía sau, chợt vỗ nhẹ, lao về phương hướng của đế đô. Trong thời gian ba ngày này, thương thế của Tiêu Viêm ngoài dự đoán của mọi người đã hoàn toàn hồi phục khoẻ mạnh. Hơn nữa vài lần Đấu Khí lưu chuyển trong kinh mạch đều khiến hắn mơ hồ cảm giác được bức tường chắn của cấp bậc Đấu Hoàng. Nhưng cái này chỉ là cảm giác, đột phá thật sự cũng không xuất hiện. Muốn đột phá đến Đấu Hoàng cấp bậc, khó khăn này vượt xa dự đoán Tiêu Viêm. Mặc dù hắn đã trải qua một hồi đại chiến sinh tử với Vân Sơn, nhưng mà vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Đối với điều này, Tiêu Viêm cũng không có nhiều lo lắng. Bởi vì hắn đã mơ hồ cảm nhận được, bản thân tiến vào Đấu Hoàng cũng không còn xa nữa. Có lẽ chỉ cần có một cái cơ hội nhỏ thì đột phá kia sẽ đến như nước chảy thành sông.

"Đấu Hoàng!" Thân hình bay vút qua không trung như tia chớp, lưu lại một bóng đen mờ nhạt. Tiêu Viêm khép hờ con ngươi, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt lại. Láy sức chiến đấu của hắn giờ phút này, thi triển toàn lực tất cả các đấu kỹ trừ Tam Sắc Hoả Liên ra, hắn có thể đánh một trận với cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong mà tỉ lệ thắng còn khá cao. Còn nếu thi triển Tam sắc hoả liên, vậy tuyệt đối có thể đánh chết cường giả Đấu

Hoàng đỉnh phong. Hơn nữa, thậm chí cả cường giả Đấu Tông từ Ba sao trở xuống cũng sẽ bị thương không nhẹ. Nếu có người càng không hay ho, sẽ giống như Vân Sơn, trở tay không kịp bị đấu khí bên trong nổ ra làm xuất hiện vết nứt dẫn đến gặp phải công kích trí mạng tiếp theo. Nhưng tỷ lệ này cũng không tính là lớn!

Ngày đó, nếu Tiêu Viêm không nhờ vào mấy phần vận khí thì nhất định không thể có khả năng đánh chết Vân Sơn, Hơn nữa, việc đánh chết này còn lấy điều kiện đầu tiên là bản thân liều mạng chịu trọng thương. Trong lúc đó, thật sự là có thêm một ít mùi vị lấy mạng đổi mạng. Dù sao, có nói thế nào thì thực lực chân chính của Tiêu Viêm mới là Đấu Vương đỉnh phong mà thôi. Cấp độ này kém Đấu Tông cường giả nhiều lắm! Nếu không phải Tiêu Viêm sử dụng tốt mấy loại đấu kỹ có uy lực không tầm thường, vốn không có khả năng kiên trì qua hai mươi hiệp trong tay của Đấu Tông cường giả.

Nhưng nếu, Tiêu Viêm thành công đột phá đến cấp bậc Đấu Hoàng, bằng vào công pháp "*Phân Quyết*" huyền diệu trong cơ thể cùng các đấu kỹ không kém. Trong cấp bậc Đấu Hoàng, nếu không có tình huống đặc thù, hẳn là khó tìm được địch thủ. Thậm chí nếu gặp Đấu Tông cường giả, coi như không sử dụng đòn sát thủ Tam sắc hoá liên, cũng có thể bằng vào tốc độ khủng bố do hai cánh điệp gia để chống lại một lúc, sau đó tìm cơ hội chạy trốn. Đây cũng chính là nói, chỉ cần đạt tới cấp bậc Đấu Hoàng, ngày sau ở trong tay Đấu Tông cường giả, Tiêu Viêm cũng có khả năng chạy trốn. Thậm chí nếu dám dùng mệnh liều mạng thi triển Tam sắc hỏa liên thì cũng có thể có vài phần tỷ lệ đánh chết hủy diệt Đấu Tông cường giả từ ba, bốn sao trở xuống! Đương nhiên, loại tỷ lệ này có tính mạo hiểm quá lớn. Dù sao một khi không giết được đối phương, e rằng lúc đó đường chết sẽ dành cho Tiêu Viêm.

"Một gã hộ pháp của Hồn Điện gì đó đã có thực lực cấp bậc Đấu Tông. Không biết ở bên trong nội điện đến tột cùng có bao nhiêu cường giả như vậy. Muốn đem phụ thân cùng sư phụ cứu ra, e rằng ít nhất cũng phải đạt tới Đấu Hoàng đỉnh phong, thậm chí là Đấu Tông sơ cấp mới có thể thực hiện được. Nếu không mà nói, cho dù mạnh mẽ tiến đến cũng chỉ gặp phải kết quả là chui đầu vào lưới mà thôi. Đến khi đó, mọi thứ thật sự xong rồi." Cuồng phong rít gào bên tai Tiêu Viêm, cảnh vật phía dưới giống như bay nhanh về phía sau, suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm cũng xoay chuyển.

Nguồn truyện:

"Trước lúc đi Huân nhi cũng đã nói, thực lực chưa đạt tới Đẩu Tông thì không thể đi tìm nàng. Nói vậy, thực lực ở gia tộc của nàng cũng sẽ không kém hơn Hồn Điện. Haiz... Con đường này, còn rất... rất xa a..." Trong lòng than nhẹ một tiếng, sắc mặt Tiêu Viêm dần dần trở nên kiên nghị. Năm đó, hắn từ một phế vật của gia tộc từng bước đi tới mới được như bây giờ, làm cho toàn bộ cường giả tại Gia Mã đế quốc phải ngẩng đầu ngưỡng mộ. Cái giá phải trả trong đó, người thường khó mà tưởng tượng được. Mọi sự bắt đầu đều khó! Nếu bây giờ hắn đã vượt qua được thời kỳ gian nan nhất. Vậy thì, trở ngại sau này đã không thể làm cho hắn có chút sợ hãi cùng lùi bước nào cả. Hắn bây giờ, đã không còn là thiếu niên quật cường trẻ con không biết gì của năm đó!

"Phụ thân, sư phụ, Huân nhi! Đợi ta! Tiêu Viêm sẽ không để các người thất vọng!" Hít sâu một hơi, bả vai Tiêu Viêm rung lên, đôi cánh lửa xanh biếc trở nên nồng đậm, tốc độ bay vút cũng đột nhiên tăng vọt. Cuối cùng hoá thành một tia chớp màu đen lập tức lướt như bay tiến về đế đô khổng lồ đang hiện ra trước mắt.

Một đường bay vào đế đô, một lát sau liền hiện ra trên không trung của Tiêu phủ. Thân hình đảo một cái, nhanh chóng hạ xuống. Khi thân hình Tiêu Viêm đang hạ xuống giữa không trung thì ở một số chỗ tối trong phủ đột nhiên có bóng người chớp động, vũ khí trên tay lóe ra ánh sáng lạnh lấp lóe, tản ra sáng bóng lạnh lẽo.

Nhưng mà những bóng đen này vừa mới lao ra khỏi bóng tối, chuẩn bị chặn lại vị khách không mời mà đến này, thì một cỗ khí thế hùng hồn từ trên trời giáng xuống, áp chế thân hình sắp lao ra của bọn họ. Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh nhạt cũng truyền vào tai mọi người. *"Không cần loạn, là ta!"*

Nghe được giọng nói quen thuộc này, những bóng đen vừa rồi dừng thân hình lại, quỳ một chân trên đất, cúi người hành lễ đối hắc bào thanh niên đang lơ lửng giữa không trung. Rồi lại giống như quỷ mị lui vào trong bóng tối, đưa cả Tiêu phủ vào bên trong sự bảo vệ.

"Nhị ca bồi dưỡng những thuộc hạ này đúng là không sai! Mặc dù mùi máu tanh quá nặng, nhưng lực chiến đấu không tầm thường chút nào. Có bọn họ bảo vệ Tiêu phủ, e là cường giả bình thường khó có thể lên vào. Về phần cường giả mạnh hơn thì trong phủ còn có đám người Tử Nghiên, Mỹ Đồ Toa. Vừa tiến vào tất nhiên cũng sẽ bị phát hiện." Anh mắt chớp nhìn

mấy bóng người lù vào trong bóng tối, Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thầm nói.

Trong lòng nghĩ đến Tử Nghiên, Tiêu Viêm cũng đột nhiên nhớ tới ngày ấy ở Vân Lam Tông. Cô gái nhỏ này lại có thể ngăn cản được một kích của Vụ hộ pháp thực lực tăng mạnh sau khi cắn nuốt linh hồn của Vân Sơn. Cái này đúng thật là có chút không giống bình thường! Phải biết rằng, một kích của Vụ hộ pháp ở trạng thái kia, sợ rằng ngay cả Đấu Hoàng đỉnh phong như Gia Hình Thiên, Hải Ba Đông cũng không dám dễ dàng tiếp được. Mà cô gái nhỏ này lại đỡ được! Ngoại trừ có chút suy yếu ra cũng không chịu tổn thương gì quá lớn.

"Xem ra bản thể của cô gái nhỏ này đúng như sư phụ từng nói, có chút không tầm thường a! Chờ sau khi ta tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng liền có một ít năm chắc luyện chế Hoá Hình đan. Đến lúc đó nhất định phải luyện chế cho nàng một viên. Để ta xem xem bản thể của nàng rốt cuộc là gì mà lại có được năng lực như thế!"

Thân hình Tiêu Viêm hạ xuống trong Tiêu phủ, sau đó đi theo đường nhỏ. Một lát sau đi tới phòng khách. Trong đó mơ hồ truyền đến thanh âm nói chuyện của đám người Tiêu Đỉnh. Hắn mỉm cười, đẩy cửa bước vào. Tiêu Viêm đột nhiên đẩy cửa vào làm cho hai người Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ ngẩn ra, rồi vui sướng tiến lên đón.

"Nếu người còn tiếp tục không trở lại, chúng ta phải nhờ Hải lão đi Vân Lam sơn tìm người mất!" Tiêu Lệ vỗ vỗ bả vai của Tiêu Viêm, không nhìn được nói. Tiêu Viêm cười cười, không nói chuyện đã phát sinh trong ba ngày nay. Ánh mắt chuyển về phía Tiêu Đỉnh, khẽ cười nói: *"Đại ca! Ngày mai có thể mời Pháp Mã hội trưởng cùng mấy tộc trưởng của các đại gia tộc đến đây. Giờ là lúc thành lập thế lực bảo vệ Tiêu gia ta."*

Nghe thế, trong mắt Tiêu Đỉnh xẹt qua một chút kinh ngạc vui sướng, vội nói: *"Thương thế của đệ đã khỏi hẳn sao?"* Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nhìn ánh mắt vui sướng của hai người, trong lòng khẽ lẩm bẩm nói: *"Tiêu gia sẽ vượt xa Vân Lam Tông, trở thành chúa tể tại Gia Mã đế quốc! Phụ thân! Ta nhất định sẽ hoàn thành ý nguyện của ngài!"*

-----oOo-----

Chương 727: Liên minh

Nguồn: TruyenYY

Hôm sau, ánh mặt trời âm áp dần dần bao phủ cả đế đô. Trung tâm đế đô, tại đại môn Tiêu phủ cũng đang lục tục nghênh đón các thế lực cực mạnh của đế quốc, rất nhiều người đứng từ xa chăm chú nhìn về phía đại môn là nơi mà các biểu tượng thế lực dừng lại đều có một linh cảm rằng: Gia Mã đế quốc tựa hồ sắp phát sinh đại sự gì đó.

Toàn bộ Tiêu phủ hôm nay lực phòng ngự cẩn mật đến dị thường, bất kể là ai đi lại trong phủ nếu không phải là thành viên của gia tộc, đều sẽ bị mấy chục ánh mắt trong bóng tối cẩn thận theo dõi, chỉ cần kẻ tới thể hiện ra chút ý đồ gây rối, lập tức bị không chế bằng vũ lực đông đảo.

Trong Tiêu phủ, tại trong vòng trăm mét phía trước đại sảnh nghị sự đường to lớn có rất nhiều thủ vệ đang đứng sừng sững, ánh mắt lạnh lùng không ngừng quan sát bốn phương tám hướng.

Trong phòng nghị sự, bầu không khí thật ra vẫn còn chưa căng thẳng như trong tưởng tượng, người có thể đi vào đây cũng không nhiều, chỉ có một số ít mà thôi. Mà bọn họ chính là những thế lực mạnh nhất ở Gia Mã đế quốc.

Trong đại sảnh, tại vị trí chủ trì là thanh niên áo đen vẫn mỉm cười mà ngồi, đôi lúc lại cùng Hải Ba Đông bên cạnh nhẹ giọng nói chuyện, ngồi phía bên trái hẳn là hai người Mỹ Đô Toa với vẻ mặt lạnh lùng và kẻ đang không ngừng ngó trái nhìn phải - Tử Nghiên (DG: thực ra chả có một bé, trong ánh mắt tràn ngập kiêng kị).

Đang cùng Hải Ba Đông tán gẫu cho tới khi mọi người đều đến đông đủ, Tiêu Viêm mới dừng nói chuyện, ánh mắt chậm rãi quét qua toàn trường chợt dừng lại một chiếc bàn tròn nơi có một lão giả cùng một cô gái, cười nói: *"Không nghĩ tới Gia lão cùng công chúa Yêu Dạ hôm nay cũng đến đây, thật sự là vinh hạnh ha."*

Nghe vậy, Gia Hình Thiên liền cười hắc hắc nói: *"Đại sự như thế này, Hoàng thất ta cũng muốn tới xem giúp vui, nhìn xem "Vân Lam Tông" thứ hai ở Gia Mã hình thành như thế nào."* Vừa nói ánh mắt của hắn cũng lướt

qua nữ vương Mỹ Đô Toa cùng Tử Nghiên đang bên cạnh Tiêu Viêm.
Trong mắt xẹt qua một chút kiêng kỵ thật lớn.

Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi đứng dậy nhìn quanh toàn trường, tại ánh mắt xoẹt qua ấy những tiếng bàn luận xôn xao liền dần dần nhỏ xuống.
Từng ánh mắt một đều nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Nếu tất cả mọi người đã đến đủ, chúng ta liền bắt đầu nói vào việc chính sự"

Nghe được lời này, mọi người đều căng thẳng hơn rất nhiều.

Tiêu Viêm thở ra một hơi, cũng không vòng vo liền trầm giọng nói thẳng vào chủ đề: "Vân Lam Tông đã bị xóa sổ khỏi Gia Mã đế quốc, mà dã tâm của Vân Sơn cũng đã tan biến theo, tuy nhiên mọi người cũng biết địa vị của Gia Mã đế quốc chúng ta tại vùng Tây Bắc cũng không cao hơn nơi nào cả, lúc trước cho dù có Vân Lam Tông, nhưng trong vùng Tây Bắc cũng chẳng tính là gì, mà hiện giờ Vân Lam Tông đã bị hủy diệt, tuy nói là đã trừ đi một mối họa lớn, nhưng địa vị của Gia Mã đế quốc tại vùng Tây Bắc cũng là giảm xuống một cách nghiêm trọng, chư vị thân là con dân của Gia Mã đế quốc, nói vậy chắc cũng không vui vẻ khi nhìn thấy loại cục diện như thế này chứ?"

Nghe vậy mọi người đều khẽ gật đầu, tuy nhiên ánh mắt vẫn đặt trên người Tiêu Viêm, cái loại cục diện này đã xuất hiện từ rất lâu rồi. Gia Mã đế quốc bọn họ tại vùng Tây Bắc địa vị vốn dĩ không cao lắm, thậm chí những người từ đế quốc đi ra bên ngoài cũng đều phải chịu một ít bất bình đẳng, mà cũng chính vì thế, mấy đại sản nghiệp của gia tộc bọn họ vẫn thủy chung là bị hạn chế ở trong quốc nội, không có một chút nào khuếch trương ra bên ngoài đế quốc. Bởi vì, tại quốc nội bọn họ vẫn còn có thực lực để cam đoan thanh danh của mình, nhưng ở ngoài đế quốc thì các thế lực vẫn không thể bành trướng được.

"Nói như vậy chư vị cũng để biết một ít tính toán của Tiêu Viêm ta. Trong đế quốc có được một thế lực cường đại cũng sẽ khiến cho địa vị của đế quốc tăng lên, hiện giờ Vân Lam Tông đã giải tán, như vậy ta Tiêu Viêm cũng phải thành lập một thế lực mạnh hơn." Tiêu Viêm đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, trầm giọng nói: *"Mà hôm nay mời chư vị tới đây, là hy vọng mọi người có thể gia nhập liên minh, sau này địa vị của các người cùng lợi ích sẽ vượt xa hơn hiện tại rất nhiều!"*

Tiêu Viêm nói xong ngồi xuống, trong đại sảnh trở nên có chút yên tĩnh, mãi một lúc sau, Mộc Thần mới ho nhẹ một tiếng: *"Ý của Tiêu Viêm tiên sinh là đem mấy đại gia tộc chúng ta hợp lại thành một thế lực mới?"*

Mộc Thần vừa nói xong, ngoại trừ Hải Ba Đông cùng Nhã Phi ra, người của mấy đại gia tộc khác đều khe khẽ gật đầu, tuy nói nguyện vọng của Tiêu Viêm có chút rộng lớn, nhưng nghe ý tứ trong lời nói tựa hồ là làm cho mấy gia tộc bọn họ gia nhập dưới trướng, điểm này xem ra cùng với Vân Lam Tông trước kia cũng chẳng có gì khác nhau...

"Ha ha, cái này hãy để ta nói rõ, ý của tam đệ là muốn mời mọi người cùng nhau gia nhập kiến tạo nên một cái liên minh, cái liên minh này sẽ hết sức bảo hộ các thành viên trong đó, đó gọi là phúc họa cùng hưởng, nếu nói không khách khí, tam đại gia tộc tại Gia Mã đế quốc đích thực là có vài phần uy thế, nhưng mà tại vùng Tây Bắc này căn bản lời nói không có nửa điểm trọng lượng, nhưng sau khi liên minh hình thành, tam đại gia tộc các ngươi tất nhiên sẽ mạnh mẽ hơn so với bất kỳ lúc nào trước đây. Đề nghị của tam đệ thực sự không phải là một người đắc lợi, các ngươi cũng có thể nhìn ra điều đó." Tiêu Đỉnh mỉm cười nhẹ giọng nói.

Nghe được Tiêu Đỉnh nói, sắc mặt của mọi người cũng từ từ biến đổi, khe khẽ gật đầu, nếu lời nói là thật, vậy gia nhập cái liên minh này chưa chắc đã là điều xấu.

Tiêu Viêm cùng Tiêu Đỉnh liếc nhau một cái, sau đó khẽ cười nói: "Sau khi liên minh được thành lập, sẽ kiến tạo một bộ phận chuyên môn bồi dưỡng ra cường giả cho liên minh, bộ phận này sau sẽ là cơ cấu trọng yếu nhất của liên minh, vì nó sẽ liên tục cung cấp cho liên minh nguồn máu mới. Mà các ngươi, thân là thành viên của liên minh có thể đem những người có thiên phú tốt của gia tộc đề cử vào, ở đó bọn họ có thể có được sự bồi dưỡng và huấn luyện hoàn thiện nhất, ở đó các công pháp, đấu kỹ cũng không phải là thứ mà gia tộc các ngươi có thể đưa ra, tất nhiên thành tựu của bọn họ sau này sẽ vượt qua dự đoán ban đầu của các ngươi."

Nghe vậy ánh mắt của Mộc Thần, Nạp Lan Kiệt đều là sáng lên, nói nửa ngày, lợi ích này mới chính là cái quan trọng khiến họ động tâm.

"Ha ha, không biết nếu như gia nhập liên minh, chúng ta cần phải trả giá những gì?" Nạp Lan Kiệt cười cười, chợt có chút khách khí hỏi.

"Phàm là gia nhập liên minh, sau này không thể làm việc vì lợi ích của gia tộc mình mà phải đem lợi ích của liên minh đặt lên đầu, giữ gìn lợi ích chung của liên minh." Tiêu Đình thân nhiên nói. Lời hắn nói ra tuy đơn giản, nhưng tưởng tượng đến lúc phải làm sẽ phải trả giá rất nhiều.

Nghe Tiêu Đình nhẹ nhàng bâng quơ miêu tả, bọn người Nạp Lan Kiệt đều là nao nao, mặt lộ vẻ do dự, bọn họ đương nhiên cũng là biết một ít ý tứ, nếu là gia nhập liên minh, như vậy gia tộc trên hình thức sẽ không còn tồn tại, bọn họ sau này sẽ phải lấy liên minh làm gia tộc, vì nó kính dâng hết thảy.

"Chư vị, liên minh cũng không phải là của riêng ai, liên minh sẽ thiết lập hội đồng trưởng lão, làm nơi đưa ra những quyết sách tối cao của liên minh, mặc dù là minh chủ cũng chỉ có thể nghe theo, hiện giờ mới bắt đầu, chư vị sẽ là những người sáng tạo. Trưởng lão viện này, mỗi một gia tộc đều có một phần, nhưng về sau chắc chắn sẽ không dễ dàng được như thế này đâu." Tiêu Đình mỉm cười nói.

Nghe được lời này, do dự trên mặt đám người Nạp Lan Kiệt mới dần giảm xuống, nhưng nhất thời vẫn khó có thể đưa ra quyết định như cũ, dù sao trả giá cho việc này chính là cả gia tộc.

"Ha ha, gia tộc Mễ Nhĩ Đặc của ta không có ý kiến gì, cái gọi là đệ nhất trưởng lão viện vậy hãy để lão phu đảm đương đi." Ở trong đại sảnh mọi người đang do dự thì Hải Ba Đông cười sang sảng nói.

Nghe vậy mọi người đều là bĩu môi, gia tộc Mễ Nhĩ Đặc của người hiện giờ cùng Tiêu gia đều là mặc chung một cái quần, gia nhập liên minh có thể thiếu người được sao?

Đang lúc mọi người chần chờ, đột nhiên bị một đôi mắt lạnh lùng quét qua, đám người Nạp Lan Kiệt nhận ra được đôi mắt kia ẩn chứa một tia lãnh ý, trong lòng không khỏi lạnh xuống, ngẩng đầu lên cũng là nhìn thấy Mỹ Đô Toa nữ vương bên cạnh Tiêu Viêm đang nhìn bọn hắn chăm chăm.

Yết hầu giật giật, đám người Nạp Lan Kiệt sắc mặt có chút trắng bệch, hiện tại bọn hắn mới hiểu ra được một sự kiện, lấy thế lực hiện giờ của Tiêu Viêm đủ để mạnh mẽ yêu cầu bọn hắn gia nhập liên minh, nhưng mà Tiêu Viêm lại không có làm vậy, mà là cố khuyên bảo, lấy lợi ích dụ dỗ,

điều này có lẽ cũng là điểm khác biệt giữa Tiêu Viêm và Vân Sơn.

Nhưng mà cho dù có khác biệt lớn hơn nữa, hai người cũng đều có một điểm giống nhau, đó là bọn họ đều có thể dễ dàng hủy diệt mấy đại gia tộc cường hãn, loại thương thảo này bọn họ vĩnh viễn đều chiếm thế chủ động.

Thầm than một tiếng, Mộc Thần cười khỏ một tiếng, ngẩng đầu lên nói:
"Nếu Hải lão cũng đồng ý, Mộc gia ta đây cũng đồng ý gia nhập liên minh, hy vọng sau này Tiêu Viêm tiên sinh có thể đối xử công bằng với Mộc gia ta"

"Gia nhập liên minh đều trở thành người một nhà, ai dám động đến Mộc gia thì trước hết hãy hỏi xem Tiêu Viêm ta có đồng ý không đã." Tiêu Viêm trầm giọng nói. Nguồn truyện:

Mắt thấy trong tam đại gia tộc thì đã có hai gia tộc đều lựa chọn gia nhập, Nạp Lan Kiệt cũng chỉ biết cười khỏ một tiếng, nếu hắn nói không đồng ý chỉ sợ sau này kết cục sẽ không tốt, vốn dĩ Tiêu Viêm đối với bọn họ không quá hảo cảm, nếu là đắc tội với hắn chỉ sợ...

"Một khi đã như vậy, Nạp Lan Gia tộc ta cũng đã đồng ý gia nhập..."

Nhìn thấy tam đại gia tộc đều đồng ý, Tiêu Đình cùng Tiêu Viêm cũng là âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn dùng vũ lực.

Tiêu Viêm chuyển ánh mắt từ bọn người Nạp Lan Kiệt hướng về phía Pháp Mã hội trưởng, người mà từ khi bắt đầu luận đàm tới giờ vẫn là trầm mặc không nói, cười nhạt nói: *"Pháp Mã hội trưởng, không biết ngài có ý kiến gì không?"*

Nghe được lời của Tiêu Viêm, trong lòng Pháp Mã thầm kêu khỏ một tiếng, cuối cùng vẫn đến lượt mình, quả nhiên vẫn là không trốn thoát.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, Luyện dược sư công hội chúng ta không giống gia tộc, nghiệp đoàn cũng không có các quy định nghiêm khắc, có rất nhiều luyện dược sư đều là có thân phận tự do, Luyện dược sư công hội không thể đại biểu được cho bọn hắn." Pháp Mã thở dài nói.

Tiêu Viêm đôi mắt nhanh chóng híp lại, ánh mắt nhìn thẳng Pháp Mã, mặc

dù sau khi nghe lời nói hấn vẫn biết lời kia không phải là giả dối, mà hấn lại không tính toán buông tha cho Luyện dược sư công hội, vì đây là thế lực mà hấn coi trọng nhất, vô luận thế nào hấn đều phải đem luyện dược sư công hội nhét vào liên minh, có luyện dược sư công hội sau này thực lực của liên minh sẽ nhanh chóng được tăng cao.

Bất kể nói như thế nào, Luyện dược sư trên Đẩu Khí đại lục vẫn là chức nghiệp trọng yếu nhưng lại rất thưa thớt. Đó cũng chính là điều vì sao mà không thể buông tha cho Luyện dược sư công hội, đây là điều tối trọng nhất.

-----oOo-----

Chương 728: Viêm Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm. Pháp Mã trên mặt vẻ bất đắc dĩ càng thêm đậm, nhưng vẫn chưa mở miệng, liên minh theo như lời Tiêu Viêm có lẽ thật sự mê người, nhưng Luyện dược sư Công hội tại Gia Mã đế quốc này có được danh vọng gần bằng với Vân Lam Tông lúc trước, hơn nữa từ mỗi một cái phương diện mà nói, bởi vì nguyên nhân phần đông Luyện dược sư đều thuộc về Luyện dược sư Công hội, cho nên ngay cả Vân Lam Tông đối bọn họ đều hơi có kiêng kị, dù sao Luyện Dược Sư cũng nghe theo lời kêu gọi của công hội, bọn họ cực kỳ rõ ràng điều này.

Pháp Mã là Hội trưởng Luyện dược sư Công hội, danh vọng tại Gia Mã đế quốc này thậm chí là ngay cả Đan Vương Cổ Hà cũng không sánh kịp, nhiều năm giao tế như vậy, không ít đế quốc cường giả đều cùng Pháp Mã có quan hệ, bởi vậy muốn để hấn vô duyên vô cớ gia nhập liên minh do Tiêu Viêm thành lập, không làm cho hấn cảm thấy có chỗ nào tốt, chỉ sợ cũng khó có thể làm cho hấn gật đầu đáp ứng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thẳng Pháp Mã đang trầm mặc, không khí trong đại sảnh trong nháy mắt trở nên căng thẳng rất nhiều, mọi người trên mặt đều bất động, thực tế ý niệm tại trong lòng cũng đã muốn bay lộn. Xem bộ

dáng của lão Pháp Mã này, tựa hồ cũng không muốn đem Luyện dược sư Công hội dung nhập vào trong liên minh, mà theo tính tình Tiêu Viêm, cũng sẽ không bỏ mặc cho bất kỳ thế lực nào phát triển độc lập ngoài liên minh, xem ra hôm nay, không thiếu được một phen phiên toái a.

Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ, ngay từ đầu vẫn duy trì trầm mặc, thờ ơ lạnh nhạt nhìn cục diện phát triển, mặc dù trong giọng nói Pháp Mã có ý cự tuyệt, bọn họ cũng không có phát ra ngôn ngữ gì khác, mặc dù nói nếu trong đế quốc xuất hiện một cái liên minh thực lực cường đại đối với họ tại Tây Bắc địa vực có ưu đãi không nhỏ, mà bọn họ cũng có chút bận tâm là một khi liên minh thực lực quá mạnh mẽ, sẽ phát sinh âm thầm ăn mòn quyền lợi của hoàng thất, bởi vậy đối với việc Tiêu Viêm muốn thành lập liên minh, bọn họ mặc dù vẫn chưa phản đối, mà cũng không có ý định tán thành, hết thảy, đều xem vào năng lực Tiêu Viêm.

"Pháp Mã hội trưởng, một khi Luyện dược sư Công hội gia nhập liên minh, như vậy tất cả tiêu hao của Luyện dược sư Công hội, đều là do liên minh duy trì, chuyện này đối với Luyện dược sư Công hội có điểm rất tốt, về phần theo lời người đại bộ phận Luyện dược sư Công hội đều là thuộc loại tự do hành động, cũng không cần lo ngại, chỉ cần Pháp Mã hội trưởng cho phép. Tiêu Viêm tin tưởng, sẽ làm cho tuyệt đại bộ phận an tâm gia nhập liên minh." Bầu không khí căng thẳng sau một lúc lâu, rốt cục thì bị Tiêu Viêm mở miệng đánh vỡ.

Pháp Mã ánh mắt lóe ra, một lát sau, lại lần nữa cười khò lắc lắc đầu, thờ dãi nói: *"Việc này ta không làm chủ được, phải trở về cùng một số trưởng lão trao đổi mới có thể hạ quyết định được"*

"Pháp Mã hội trưởng, không biết hiện giờ Luyện dược sư Công hội có được bao nhiêu ngũ phẩm Luyện Dược Sư vậy?" Tiêu Viêm lạnh nhạt cười, đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Pháp Mã ngẩn ra, chợt có chút nghi ngờ nói: *"Không cao hơn năm vị, bất quá lão phu dừng lại ở ngũ phẩm đỉnh phong đã nhiều năm, gần đây hơi cảm nhận thấy có lẽ không lâu nữa cũng có thể đạt tới lục phẩm!"*

Nhìn thấy Pháp Mã lúc nói chuyện hai mắt thoáng lóe ra, Tiêu Viêm cũng cười cười, nhẹ giọng nói: *"Pháp Mã hội trưởng thật đúng là có tin tưởng đạt tới lục phẩm sao?"*

Luyện Dược Sư cấp bậc tăng lên khó khăn dị thường, bởi vì muốn tăng lên cấp bậc, điều tiên quyết phải khiến cho linh hồn lực lượng trở nên càng thêm hùng hồn, nhưng mà linh hồn lực lượng tăng lên lại cực kỳ khó khăn, nói như vậy, chỉ có tại đấu khí cấp bậc tăng lên thì mới có thể làm cho linh hồn cũng tùy theo đó trở nên mạnh mẽ, Pháp Mã hiện giờ tuổi tác đã không nhỏ, thực lực cũng đạt tới Đấu Hoàng, nhưng muốn tiếp tục tăng lên cũng cực kỳ khó khăn. Dù sao, không phải tất cả mọi người đều giống như Tiêu Viêm, không chỉ có trời sinh linh hồn lực lượng cường đại, lại có kỳ vật Phần Quyết, Dị Hỏa bực này có tác dụng đối với linh hồn.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Pháp Mã trên khuôn mặt tươi cười cũng thoáng thu liễm, chau mày, đối với tình huống bản thân, hẳn tự nhiên là người rõ ràng nhất.

"Chỉ cần Pháp Mã hội trưởng cho phép Luyện dược sư Công hội gia nhập liên minh, Tiêu Viêm ta hứa rằng trong mười năm, tại công hội ngũ phẩm Luyện Dược Sư đạt chỉ số mười người, mà lão nhân gia người, cũng sẽ trong khoảng thời gian này bước vào lục phẩm." Nhìn thấy bộ dáng Pháp Mã như vậy, Tiêu Viêm cười, chậm rãi bỏ lại một lời nói mà đối với Pháp Mã không thua gì bom hạng nặng.

Tiêu Viêm lời nói vừa mới dứt, lập tức trong đại sảnh bắt ngờ đưa tới từng đạo thanh âm hít thở không thông, mà ngay cả là Hải Ba Đông cũng có vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm đang mỉm cười.

Đối với Luyện Dược Sư thì cấp bậc tăng lên rất khó khăn, đám người Hải Ba Đông cũng có thể hiểu được điều này. Bởi vậy, khi nghe được Tiêu Viêm dám cam đoan tại trong mười năm, Luyện dược sư Công hội có được mười người ngũ phẩm và một gã lục phẩm thì trong lòng đều dâng lên một đạo cảm giác nghi ngờ.

Đám người Hải Ba Đông đã có thể hiểu được thì Pháp Mã rõ ràng nhận biết được sự khó khăn này, bởi vậy vẻ mặt cũng trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Viêm, sau một hồi khá lâu, mới chậm rãi hoàn hồn, sắc mặt cổ quái nói: *"Tiêu Viêm tiểu hữu, lời này của ngươi mặc dù làm cho ta cực kỳ động lòng, mà ngươi thấy điều này không khỏi có một chút không thực tế sao?"*

"Ta 13 tuổi tiếp xúc luyện đan, hiện giờ chỉ 7 năm thời gian đã đạt tới lục

phẩm, bằng chứng này sẽ không bị cho rằng là ăn nói bừa bãi sao chứ?"
Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Trong đại sảnh mọi người đồng tử hơi hơi co rút, mà trên mặt Pháp Mã lại xuất hiện một chút vẻ kinh hãi, hắn vẫn cho rằng Tiêu Viêm từ nhỏ đã tiếp xúc luyện đan, nhưng mà bây giờ nghe được lời này... 7 ... 7 năm thời gian a, từ một thiếu niên đối với thuật chế thuốc hoàn toàn không biết gì cả, hiện giờ đã trở thành lục phẩm luyện đan đại sư, loại tốc độ này, nếu như theo lời hắn nói là thật. Đó quả thực là điều đáng sợ a.

"Bất quá lão sư của hắn là Dược Tôn Giả, lấy thực lực đó có thể dạy ra đệ tử kinh khủng như vậy cũng có chút hợp tình lý. Có lẽ hắn thật sự có thể làm được như lời nói kia." Trong mắt kinh hãi chậm rãi rút đi, Pháp Mã đột nhiên nhớ tới, vị tiên sinh năm đó ngẫu nhiên chỉ điểm qua loa cho mình, chính là lão sư của Tiêu Viêm - Dược Lão, trong lòng suy nghĩ một chút, âm thầm nói.

Nghĩ đến đây, Pháp Mã trong mắt không khỏi xuất hiện một chút lửa nóng, tâm nguyện lớn nhất của cả đời hắn chính là, muốn làm cho mình ở trên đường Luyện Dược Sư đi được xa hơn. Nhưng bởi vì do tư chất cho đến tuổi tác làm hắn rất khó có thể tịnh tiến thêm bước nữa, nếu Tiêu Viêm thật có thể đủ lực theo như lời nói, bởi hắn tại trong mười năm thời gian đột phá tới lục phẩm Luyện Dược Sư. Như vậy xem như đem Luyện dược sư Công hội nhét vào trong liên minh, cũng không phải không thể được.

Ý niệm ở trong tâm bay lộn một hồi, rốt cục Pháp Mã thở ra một hơi thật dài, ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Viêm, trầm giọng nói: *"Nếu Tiêu Viêm tiểu hữu thật có thể làm cho Luyện dược sư Công hội tại trong mười năm thời gian có được mười người ngũ phẩm Luyện Dược Sư, lão phu có thể đem nghiệp đoàn nhét vào trong liên minh!"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khẽ gật đầu, hắn đi theo Dược Lão bên người cũng nhiều năm như vậy, kinh nghiệm chế thuốc của Dược Lão cũng đã truyền thừa hơn phân nửa cho hắn, dựa vào cái này, hắn có tin tưởng tại mười năm thời gian bồi dưỡng được một ít Luyện Dược Sư kiệt xuất, tuy nói Pháp Mã đột phá tới lục phẩm Luyện Dược Sư nghe qua có chút khó khăn, bất quá cũng không phải không có biện pháp.

"Ha ha, chúc mừng Tiêu Viêm tiểu hữu, đem Luyện dược sư Công hội nhét vào trong liên minh, nói vậy tiềm lực liên minh này sẽ không thể đánh giá

được rồi." Gia Hình Thiên cười híp mắt nói, nhưng trong lòng thì thầm than một tiếng, địa vị Luyện dược sư Công hội tại Gia Mã đế quốc hẳn cũng không phải là không biết, dĩ vãng hoàng thất bọn họ đã dùng tất cả biện pháp để mượn sức bọn họ, nhưng những tiểu tử có tính tình cao ngạo này thủy chung không chịu mãi trướng (cũng giống nghĩa đầu quân dưới trướng á-DG), không nghĩ tới, hiện giờ cũng bị Tiêu Viêm chiếm được tiện nghi lớn như vậy.

Tiêu Viêm mỉm cười, liếc nhìn ánh mắt hâm mộ của đám người Mộc Thần, cười nhạt nói: *"Tam đại gia tộc chỉ cần ngày sau vì liên minh mà tận tâm tận lực, ta Tiêu Viêm cũng đã đáp ứng các người, mười năm sau, trong tộc các người, chắc chắn đều có ba gã Đấu Hoàng cường giả thậm chí có thể có nhiều hơn thế. Điểm này, ta nghĩ so với bồi dưỡng ra mười tên ngũ phẩm Luyện Dược Sư càng dễ dàng hơn."*

Nghe vậy, đám người Mộc Thần, Nạp Lan Kiệt đầu tiên là ngẩn ra, chột vè mặt mừng như điên, vội vàng đứng dậy chấp tay nói tạ ơn.

Tiêu Viêm cười cười khoát tay áo, nói: *"Nếu mọi người gia nhập liên minh, như vậy tự nhiên trở thành người trong một nhà, cường giả càng nhiều liên minh thực lực càng mạnh, đây là chính là bốn phận của ta."*

Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ cũng đã đồng dạng bởi vì lời hứa chấn động của Tiêu Viêm, trong mười năm bồi dưỡng ra Đấu Hoàng cường giả, lời này nếu là đặt ở trên miệng người khác, bọn họ tất nhiên chỉ biết cười nhạo một trận, nhưng mà đối với thanh niên ở trước mặt có thể đánh bại 2 tinh Đấu Tông cường giả, điểm hoài nghi trong lòng của bọn họ cũng bị áp chế tới mức thấp nhất, về sau người người ùn ùn kéo đến, có lẽ thật sự có bốn sự như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng hai người đều mơ hồ có chút cực kỳ hâm mộ, hoàng thất bọn họ bồi dưỡng đã nhiều năm qua mà cũng chỉ có một ít Đấu Vương cường giả, về phần Đấu Hoàng cấp bậc, toàn bộ hoàng thất ngoại trừ con U Hải ra, chỉ có một mình Gia Hình Thiên thôi, và việc này cũng chính là điều mà Gia Hình Thiên lo lắng nhất, một khi ngày sau hắn bất hạnh ngã xuống, như vậy sẽ mất đi người thủ hộ hoàng thất, chẳng phải lực chấn nhiếp cũng theo đó mà giảm xuống hay sao?

Trong lòng thầm than một tiếng, Gia Hình Thiên cùng Yêu Dạ liếc mắt nhìn nhau, đều nhú mày khẽ thở dài một hơi, người trước sau một hồi

trầm ngâm, giống như đã hạ xuống quyết định trọng đại, mạnh mẽ đứng dậy, đối với Tiêu Viêm chấp tay nói: *"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, không biết nếu ... nếu hoàng thất gia nhập vào liên minh này, có hay không cũng có thể làm cho hoàng thất ta trong mười năm xuất ra vài vị Đấu Hoàng cường giả?"*

Gia Hình Thiên đột nhiên lên tiếng làm cho tất cả mọi người ở trong đại sảnh cả kinh, hoàng thất này chẳng lẽ cũng muốn gia nhập vào trong liên minh sao chứ?

Yêu Dạ đồng dạng cũng vì lời nói của Gia Hình Thiên mà giật cả mình, chột im lặng, nàng biết rõ, hiện giờ hoàng thất có thể đứng sừng sững tại Gia Mã Đế Quốc, hơn một nửa đều là có vị thái gia gia này chấp nhiếp, nhưng hoàng thất lại kiệt lực bồi dưỡng, thủy chung chưa từng có vị Đấu Hoàng cường giả mới nào thế thân. Bởi vậy, tất cả mọi người đều lo lắng, một khi Gia Hình Thiên mất đi, địa vị hoàng thất sẽ đụng phải loại đả kích nào đây.

Trên Đấu Khí đại lục, cường giả chân chính quyết định trật tự các đế quốc, một gã Đấu Hoàng cường giả, đủ để địch nổi một quân đội vạn người, cường lực phá hoại quyết định địa vị của bọn họ, mà ở Gia Mã đế quốc loại cường giả này hơi có chút yếu đuối, một gã Đấu Hoàng cường giả, đủ để làm chúa tể một hồi chiến tranh.

Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc nhìn Gia Hình Thiên, cử động của đôi phương cũng ra ngoài dự kiến, hẳn thật ra không nghĩ tới lời của hắn đối với tam đại gia tộc cũng đã động tới lão gia hỏa, kinh ngạc chỉ chốc lát, hắn mặt lộ vẻ tươi cười gật gật đầu, nói: *"Gia lão có ý niệm này, Tiêu Viêm tự nhiên là hoan nghênh, chỉ cần hoàng thất có thể xuất ra người sở hữu tiềm lực chân chính, Tiêu Viêm chắc chắn sẽ làm hết khả năng, ngày sau, liên minh cùng hoàng thất họa phúc cùng chia!"*

Nghe vậy, Gia Hình Thiên cười to một tiếng, nhưng trong lòng thì mơ hồ thở dài nhẹ nhõm, có lẽ như vậy, ngược lại sẽ làm cho địa vị hoàng thất càng thêm củng cố đi...

"Ha ha, nếu liên minh đã thành công, vậy không biết có thể gọi là....?"

Tiêu Đỉnh mỉm cười cùng Tiêu Viêm liếc nhìn lẫn nhau, nhẹ giọng nói: *"Tên liên minh của chúng ta chỉ có hai chữ, tên là..."*

"Viêm Minh!"

-----oO-----

Chương 729: Sự thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Viêm Minh?"

Trong miệng cẩn thận nhắc tới nhắc lui cái tên này. Ánh mắt Gia Hình Thiên chuyên hướng tới trên người Tiêu Viêm, cười nói: *"Tên rất hay, ngày sau địa vị Viêm Minh này, chỉ sợ sẽ vượt qua rất xa Vân Lam Tông ha."*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Viêm dĩ nhiên đem hết khả năng ra mà làm."*

"Ha ha, nếu liên minh này đã muốn thành lập, tự nhiên cần phải có một vị trí chỉ huy toàn cục là Minh chủ..." Pháp Mã đứng dậy, cười nói: *"Xem ra chức vị này không phải Tiêu Viêm tiểu hữu làm thì không còn ai a."*

Nghe được lời Pháp Mã nói, Mộc Thần, Nạp Lan Kiệt đám người cũng vội vàng cười phụ họa, Tiêu Viêm chịu mất mát lớn như vậy để thúc đẩy thành lập liên minh, bọn họ tự nhiên sẽ không khờ dại cho rằng thật sự là đại công vô tư (có nghĩa: Tiêu Viêm chịu thiệt thòi vậy cũng không làm chịu không công - dg), liên minh này vị trí đứng đầu chắc chắn Tiêu Viêm nắm trong lòng bàn tay, tự nhiên không một ai đui mù tại trường hợp này nói lời phản đối.

Mà đối với việc này, Tiêu Viêm cười cười, cũng không nói ra lời chối từ, đứng dậy cười sang sảng nói: *"Viêm Minh không phải Tiêu Viêm một mình sở hữu nó. Ngày sau thành tựu, còn phải dựa vào chư vị nguyên lão đang ngồi ở đây!"*

Nhìn mọi việc hết thảy cũng đều trong dự liệu mà tiến hành, Tiêu Đình

cũng gật đầu cười, phát phát tay, một bên đám thị nữ tranh thủ rót rượu ngon tặng cho chư vị đang có mặt.

"Hôm nay liên minh đại thành, tính ra là một đại sự, vì Viêm Minh, mọi người cùng uống một ly nào!" Giơ lên chén rượu, Tiêu Đình lại cười nói.

"Ha ha! Uống!"

Ở trong đại sảnh vang lên một trận tiếng cười giòn, một liên minh một thế lực không lồ tại Gia Mã Đế Quốc rốt cục lặng yên thành hình, có lẽ không lâu sau, thế lực tân sinh này, sẽ được mọi người trong Gia Mã Đế Quốc nhắc tới, rất nhiều người đều đã rõ ràng, cái thế lực này sẽ thay thế địa vị của Vân Lam Tông!

Còn sự thay thế này có thể hay không vượt xa hơn so với Vân Lam Tông, còn phải xem năng lực của người chỉ huy nó!

***

Trong đại sảnh, mọi việc đã thương thảo xong, mọi người cũng lục tục rời đi, mà bầu không khí ngưng trọng trong đại sảnh, cũng từ từ thư giản xuống.

Khi người cuối cùng rời khỏi Tiêu phủ, Tiêu Viêm cũng thở dài ra một hơi, đặt mông ngồi lại ở ghế, thở dài: *"Rốt cục đã thu phục xong, ngày sau Tiêu gia ta coi như yên tâm đã có thế lực này bảo hộ ha."*

"Lấy thực lực của ngươi hôm nay, trực tiếp mạnh mẽ áp bức bọn họ gia nhập không phải được sao, ngươi thương lượng như thế thật quá phiền toái, quả nhiên là tự mình chuốc lấy cực khổ." Mỹ Đỗ Toa nữ vương trầm mặc này giờ, rốt cục cũng liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, âm thanh lạnh lùng vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng dã, cũng lười cùng nàng phân rõ phải trái, tính tình tàn nhẫn trong lòng của nữ nhân này, hết thấy đều dùng vũ lực là tối thượng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Viêm Minh vừa mới thành lập, bao gồm các thế lực cực mạnh tại đế quốc, ngày sau tiềm lực phi phàm, về sau ta sẽ làm cho tình báo Viêm Minh che kín Gia Mã Đế Quốc khắp ngõ ngách, đến lúc đó chỉ cần bắt

luận kẻ nào đối Tiêu gia ta có điều gây rối, đều sẽ hội truyền vào trong tai chúng ta, cho dù là Hôn Điện kia, muốn động đến nữa người của Tiêu gia ta, cũng sẽ không giống như trước kia dễ dàng như vậy." Tiêu Đỉnh không cùng hai người cãi cọ, nhàn nhạt cười nói.

"Ở Viêm Minh, có thể hay không cho quyền lợi của bọn nguyên lão đó lớn hơn một chút? Nguyên lão viện vì quyết sách của Minh Chủ mà đặc ý ra mặt. chuyện này mà làm không tốt, ngày sau chính là cả đồng phiên toái đó." Tiêu Lệ nhíu nhíu mày nói.

"Yên tâm đi, hiện tại chỉ vì ổn định tâm tính của bọn họ, đợi đến thời gian sau, bọn họ trong lòng quan niệm về gia tộc phai nhạt, tự nhiên sẽ bắt đầu lấy liên minh làm chủ, mà ta cũng sẽ âm thầm xử xuất một chút thủ đoạn, làm cho đại đa số nguyên lão viện đều là người Tiêu gia ta, lại nói, chỉ cần Tam đệ có quyết sách, tuyệt đối sẽ không có người quấy nhiễu." Bàn tay Tiêu Đỉnh gõ gõ lên cái chân không chút cảm giác, tùy ý cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, duỗi cái lưng mệt mỏi, nói: *"Hiện giờ liên minh đã thuận lợi thành lập, chuyện kế tiếp, liền giao cho đại ca cùng nhị ca đi làm đi, ta không am hiểu những chuyện này."*

"Tên tiểu tử nhà ngươi..." Nhìn thấy Tiêu Viêm hiện tại bắt đầu trốn tránh trách nhiệm, Tiêu Đỉnh nhất thời bắt đầu dĩ lắc đầu.

"Đúng rồi, nhị ca, ta cho ngươi tìm kiếm dược liệu đều đã tìm được rồi sao?" Hình như nhớ ra cái gì đó, Tiêu Viêm đột nhiên nói.

"Nhiều ngày qua Mễ Đặc Nhĩ gia tộc đem những dược liệu này phát ra tới tất cả các phòng đấu giá, dược liệu thật ra đã đủ, bắt quá chỉ đủ luyện chế ra hai viên thuốc mà thôi, nếu như thất bại, chỉ sợ ít nhất phải tiêu phí mất hai tháng thời gian nữa mới có thể tiếp tục tìm ra những dược liệu này. Hải lão nói, những dược liệu này quá mức hiếm lạ. Ngay cả trong dược khố của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc cũng không nhiều lắm." Nghe vậy, Tiêu Lệ ngẩn ra, ánh mắt lướt qua Tiêu Đỉnh không lộ ra dấu vết gì, chột nói.

"Hai viên sao?... Có thể đủ luyện chế thành công một quả đi, đợi lát nữa huynh đem dược liệu đưa vào mật thất của đệ." Tiêu Viêm thoáng chần chờ một chút, hai phẩm dược liệu thật có chút không đáng tin, chẳng qua hiện nay thời gian Tiêu Lệ còn sống không nhiều lắm, thời gian không thể nào cứ tiếp tục kéo dài thêm, lập tức mở miệng nói.

Tiêu Lệ khẽ gật đầu.

Đối với những lời nói về dược liệu của hai người, Tiêu Đình thật ra trong lòng không có nghi ngờ gì, dù sao Tiêu Viêm thân là Luyện Dược Sư, luyện chế đan dược tự nhiên là cực kỳ bình thường. Bởi vậy, hẳn sau khi nghe hai người nói chuyện xong, ánh mắt liếc về khuôn mặt băng lãnh của Mỹ Đỗ Toa một cái, nhãn sắc đối với Tiêu Lệ chột lóe, sau đó đẩy xe lăn, chậm rãi cùng Tiêu Lệ bước ra khỏi đại sảnh.

Nhìn cử động của hai người, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ lắc đầu, chột đem ánh mắt ném về hướng Mỹ Đỗ Toa, trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: *"Đa tạ!"*

Lời cảm tạ này, tự nhiên đối với nàng có rất nhiều nguyên nhân, muốn các lão gia hỏa kia kinh sợ. Mỹ Đỗ Toa là lựa chọn tốt nhất, bất quá tính tình nàng quá lạnh lùng, thời điểm đó Tiêu Viêm đến thỉnh nàng hỗ trợ đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt, thế nhưng hẳn lại không nghĩ tới đối phương đáp ứng hẳn rất dứt khoát.

"Ta chỉ là nghĩ đến giết người, đáng tiếc, ngươi lại không có thể làm cho ta toại nguyện." Đối với lời cảm tạ của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa thân nhiên nói, bất quá có lẽ ngay cả chính cô ta cũng phát hiện, giờ phút này con ngươi băng lãnh của nàng, thoáng nhu hòa một chút.

"Tiêu Viêm, ngươi cấp cho ta viên thuốc sớm đi. Ngươi hiện giờ thương thế tốt lắm, hãy mau luyện chế cho ta!" Tử Nghiên vẫn đi theo bên cạnh Mỹ Đỗ Toa lên tiếng, thế nhưng lời nói như là than thở.

Cười cười bước tới, sờ sờ cái đầu Tử Nghiên, Tiêu Viêm mỉm cười nói: *"Được ... được rồi, đợi lát nữa bắt đầu luyện chế cho ngươi ha, tiểu gia hỏa này quá tham lam đi."*

"Ngươi phải nhanh nhanh lên một chút chứ, ta cảm giác được ta tựa hồ đang trở nên mạnh mẽ hơn, phải cần đến năng lượng thực khổng lồ, nếu không có thì phải ngủ say để tích lũy năng lượng." Tử Nghiên nhướn mày lên, kể từ khi tại Vân Lam sơn mạnh mẽ tiếp nhận một kích của Vụ hộ pháp, nàng gần đây nhất có một cảm giác mơ hồ không hiểu, bức bách cần phải có một lượng năng lượng khổng lồ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Mỹ Đồ Toa đều ngăn người ra, chột ánh mắt lộ ra một tia kỳ quang nhìn nhìn Tử Nghiên, một lát sau, liếc mắt lẫn nhau, kinh dị nói: *"Hình như là muốn tấn giai sao?"*

Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, hẳn năm đó ở Nội Viện lần đầu tiên gặp được Tử Nghiên là Đấu Vương cấp bậc, dựa theo ma thú cấp bậc thì là Ngũ giai ma thú, mấy năm nay ăn nhiều thiên tài địa bảo như vậy, tấn giai chuyện đương nhiên.

"Ma thú tấn giai, cần phải năng lượng dị thường khổng lồ, một ma thú muốn tấn giai, trước tiên đều phải tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo, bắt quá nha đầu kia nhiều năm qua lại ăn vô số bảo bối, hiện tại muốn tấn giai, xem ra cần nhất chính là năng lượng cực kỳ khổng lồ, thật không biết bản thể này là vật gì nữa..." Mỹ Đồ Toa trong giọng nói, cũng lộ ra một chút kinh dị, ma thú cần phải có năng lượng khổng lồ như vậy mới có thể tấn giai được, đây là năng lần đầu tiên chứng kiến, theo lẽ thường, ma thú nếu tấn giai cần phải có năng lượng càng mạnh thì ma thú đó càng cường đại, nhưng mà Tử Nghiên này... Tựa hồ có chút quá mức kinh dị.

"Yên tâm đi, mặc kệ muốn có năng lượng khổng lồ gì đó, ta cũng sẽ giúp nàng có được, tiểu gia hỏa này đã đi theo ta từ trong nội viện chạy ra, cũng không thể để cho nàng có bất kỳ tổn thương nào, nếu không mà nói, ngày sau khó có thể ăn nói với Tô Thiên đại trưởng lão." Tiêu Viêm kéo Tử Nghiên lại, chứng kiến nàng không ngừng nghiêng mặt tránh né có bộ dáng thật đáng yêu, không khỏi ôn nhu cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm lúc này hiện ra vẻ ôn nhu, Mỹ Đồ Toa cũng ngăn ra, chột thần nhiên nói: *"Tiểu gia hỏa này cùng ta rất ư là thân thiết, nếu ngươi để nàng có tổn thương gì, ta cũng sẽ không đáp ứng."*

Nhìn Mỹ Đồ Toa đột nhiên bao che cho Tử Nghiên, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, làm như nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng Mỹ Đồ Toa, nhẹ giọng nói: *"Thêm một hai tháng thời gian nữa thì ước định một năm kia của chúng ta cũng đã tới rồi ha"*

Mỹ Đồ Toa đang giúp Tử Nghiên buộc tóc, ngọc thủ hơi chút cứng lại, vẻ mặt Mỹ Đồ Toa lúc mới vừa rồi còn có chút nhu hòa, tức thì từ từ biến thành lạnh như băng, hai trong mắt tràn ngập dị mị lực liếc qua Tiêu Viêm, thanh âm lạnh lạnh nói: *"Ngươi biết không, một khi ta ăn vào "Phục Hồn Đan", ngươi tuyệt đối là người thứ nhất chết trong tay ta? Ngươi đừng*

ngĩ rằng bằng vào thực lực hiện tại của ngươi, có thể cùng ta chống lại sao?"

Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, nói: *"Ta đây tự nhiên biết rõ mà, nhưng ước định đó, ta tự nhiên sẽ không bội ước, hơn nữa nhìn ngươi tìm kiếm dược liệu khắp nơi, tựa hồ cũng rất là chờ mong a, chẳng lẽ ta còn có thể không để ý sao?"*

Ánh mắt lạnh như băng của Mỹ Đồ Toa lườm Tiêu Viêm một cái, lôi lôi bàn tay Tử Nghiên, xoay người bước ra ngoài đại sảnh, khi đi tới cửa, cước bộ thoáng ngừng lại một chút, thần nhiên nói: *"Những dược liệu ta tìm đều bị Tử Nghiên ăn sạch sẽ, ngươi nếu thật sốt ruột luyện chế đan dược này, không cần phí nhiều công sức, trực tiếp nói với ta là được, ta có thể cho ngươi cái khác."*

"Đương nhiên, đừng tưởng rằng bốn vương tâm ý đã thay đổi, mà chỉ muốn cho ngươi sống lâu thêm một khoảng thời gian nữa thôi."

Nghe được lời nói kia của Mỹ Đồ Toa nữ vương, Tiêu Viêm trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ cổ quái.

"Nữ nhân này..."

-----oOo-----

Chương 730: Luyện chế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Viêm Minh được thành lập. Không ngoài dự kiến lập tức ở Gia Mã đế quốc gây ra một trận xôn xao thật lớn, liên minh gồm nhiều thành phần mạnh mẽ này đã làm cho vô số người cảm thấy kinh ngạc, đế quốc tam đại gia tộc, cộng thêm Luyện Dược sư Công hội đội hình bực này, có lẽ đã có thể cùng Vân Lam Tông lúc trước so sánh a, không một ai nghĩ tới, Tiêu Viêm lại có thể đem một việc mà ngay cả Vân Lam Tông cũng chưa từng làm được, lặng yên không một tiếng động hoàn thành một cách rất ôn hòa.

Không ít người đều có cảm giác mơ mơ hồ hồ. Ngày sau, tại Gia Mã đế quốc thiên hạ chỉ sợ là của "*Viêm Minh*" này.

Vân Lam Tông, chân chính bị Viêm Minh thay thế...

***

Giới bên ngoài bởi vì "*Viêm Minh*" được thành lập mà ồn ào huyên náo hẳn lên, còn Tiêu Viêm ngược lại chẳng chút để ý đến chuyện huyên náo ở bên ngoài, im lặng ngồi xồm trong mật thất, chuẩn bị luyện chế đan dược có thể kéo dài sự sống của nhị ca.

Trong mật thất, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường đá, một pho xích hồng sắc được đính dựng ở trước mặt, tại một bên phiến đá các loại dược liệu được bày ra một cách chỉnh tề, nồng đậm mùi thuốc phiêu tán bay ra, cuối cùng như mây vụ lượn lờ khắp cả mật thất.

"Thanh Minh Thọ đan..."

Tiêu Viêm khép hờ con ngươi, trong miệng nhẹ giọng nhắc tới tên đan dược, trong đại não không ngừng hiện lên đủ loại phương pháp luyện chế đan dược này, cho đến một số chú ý khi luyện chế. Cứ như thế sau một hồi khá lâu mới chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn chằm chằm dược đỉnh, nhẹ giọng lầm bầm: *"Hai bộ dược liệu này phải luyện chế thành công một quả, mạng sống của nhị ca chỉ còn có không tới hai tháng, nếu dược liệu bị phá hủy, muốn tiếp tục tìm ra nó chỉ sợ phải phí rất nhiều công sức, vạn nhất trong lúc nhất thời không thành công, hậu quả kia... ừ"*

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm chau mày, nhẹ thở ra một hơi, trong ánh mắt ẩn hiện kiên nghị, vô luận như thế nào, hôm nay nhất định phải luyện chế thành công Thanh Minh Thọ đan!

Miệng nói tay làm, Tiêu Viêm hít sâu vài lần, nhanh chóng đem tạp niệm trong đầu khai trừ, ngón tay cong lại rồi búng ra, một luồng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa xanh biếc liền hiện ra tại trên đầu ngón tay, ngón tay run lên, hỏa diễm liền thoáng hiện ra, cuối cùng xông vào trong dược đỉnh trước mặt. Trong chớp mắt hóa thành ngọn lửa hùng hực ở trong đó thiêu đốt, độ nóng cháy đó, mặc dù có dược đỉnh ngăn cách, tuy nhiên cũng thẩm thấu ra bên ngoài, làm cho độ ẩm trong mật thất chậm rãi tăng lên.

Không đếm xỉa đến độ ẩm chung quanh đang tăng nhanh, ánh mắt Tiêu Viêm vẫn dừng lại tại bên trong dục đỉnh. Một lát sau, tay khẽ vẫy, một loại quả màu xanh có gai ở phía trên phiến đá bên cạnh rơi vào trong tay, hơn nữa loại quả đó mơ hồ tản mát ra một cỗ hương thơm nồng đậm.

Ánh mắt liếc liếc một cái dục liệu chủ đề luyện chế ra Thanh Minh Thọ đan này là Thanh Minh quả, Tiêu Viêm có thể từ nó cảm nhận được nồng đậm sinh cơ lực ở bên trong.

Bàn tay nắm lấy Thanh Minh quả, một lát sau, Tiêu Viêm ngón tay cong lại bung ra, không chút do dự đem nó bắn vào trong dục đỉnh, lập tức bị ngọn hỏa diễm xanh biếc kia thổi quét bao bọc lại.

Linh hồn lực lượng từ mi tâm khuếch tán ra, cuối cùng xâm nhập đến bên trong dục đỉnh, hết sức chăm chú không chế biến hóa cùng động tĩnh Thanh Minh quả kia.

Với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bực này là hai loại Dị Hỏa dung hợp sinh ra Dị Hỏa mới, dục liệu dù cứng rắn đến đâu cũng đều trong thời gian ngắn nhất bùng vũ khí đầu hàng, Thanh Minh quả này cũng không ngoại lệ. Mặc dù trong đó ẩn chứa sinh cơ lực đem Dị Hỏa cản trở chốc lát, nhưng mà khi Tiêu Viêm tâm thần vừa động, hỏa diễm gào thét, một chất lỏng màu trắng ngà chậm rãi từ trong Thanh Minh quả tràn ra.

Hỏa diễm thông thả bốc hơi, càng ngày càng nhiều chất lỏng màu trắng ngà từ giữa chảy ra, cuối cùng tại chỗ phía dưới hình thành một đoàn chất lỏng bằng lòng bài tay.

Ánh mắt nhìn chăm chăm bên trong dục đỉnh, ước chừng nửa giờ sau, Tiêu Viêm thủ ấn biến đổi, trong dục đỉnh hỏa diễm chậm lại, trong đó Thanh Minh quả đã hoàn toàn tiêu tán, đổi lại, là một đoàn chất lỏng màu trắng ngà tản ra bùng bùng sinh cơ.

Nhìn đoàn chất lỏng màu trắng ngà kia, Tiêu Viêm trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngón tay lại bung ra, hỏa diễm xoay vòng gào thét, mà nhiệt độ nóng cháy ở trong dục đỉnh tăng vọt, chất lỏng màu trắng ngà đó, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ dần dần thu nhỏ lại, mà theo thể tích thu nhỏ lại, màu sắc cũng càng ngày càng đậm, tới cuối cùng, cơ hồ sinh ra một quả trân châu màu trắng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Nhìn thấy luyện chế Thanh Minh quả vẫn chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tiêu Viêm cũng không có dừng lại chút nào, bàn tay vung lên, một gốc cây dược liệu lướt đến, cuối cùng nhảy vào trong dược đỉnh.

Theo thời gian trôi qua, một số gốc cây dược liệu được Tiêu Viêm liên tiếp không ngừng cho vào trong dược đỉnh. Bởi vậy, càng ngày càng nhiều các loại dược lực tinh thuần bắt đầu hiện ra tại bên trong dược đỉnh, mà về mặt Tiêu Viêm cũng càng thêm ngưng trọng, linh hồn lực lượng thổi quét ra, phóng vào bên trong dược đỉnh, chặt chẽ bao bọc đạo dược lực tinh thuần, cuối cùng đem chúng nó khống chế, chậm rãi tinh luyện.

Tinh luyện kéo dài khoảng ba giờ, vẫn là đầu vào đáy, trong dược đỉnh đột nhiên bùng nổ lên một trận hỏa diễm mạnh mẽ, tuy nói Tiêu Viêm đã kiệt lực áp chế, nhưng mà cuối cùng lại như cũ nước thuốc tăng vọt độ ẩm sinh ra bốc hơi lên, bởi vậy, lần luyện chế này - thất bại mà chấm dứt.

Nhú chặt đôi mày nhìn trong dược đỉnh còn sót lại một ít nước thuốc, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, đem nó lấy ra, sau đó lâm vào trầm tư.

Khi hồi tưởng nguyên nhân thất bại trước đó, Tiêu Viêm lại lần nữa ngưng thần, đem trạng thái điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, không chút nào chần chừ, bàn tay vung lên, dược liệu trên phiến đá bên cạnh, nhất thời lại lần nữa vùi đầu vào trong dược đỉnh.

Lúc này đây, Tiêu Viêm tinh thần dị thường trầm trọng, bất kỳ dị động ngoại giới nào cũng đều ngăn cách triệt để, tại trong mắt Tiêu Viêm lúc này, giờ phút này chỉ có dược đỉnh cùng hùng hực hỏa diễm thiêu đốt ở trong đó mà thôi.

Lúc Tiêu Viêm hết sức chăm chú thì bàn tay cũng vũ xuất đạo đạo tàn ảnh, hỏa diễm thiêu đốt dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, độ ẩm lúc cao lúc thấp, biến hóa phức tạp, đủ để khiến phần đông Luyện Dược Sư cảm thấy trọn mắt há mồm, muốn đem hỏa diễm khống chế tới mức này. Cần phải có linh hồn năng lượng thật khổng lồ mới có thể làm được?

Dược liệu ở giữa không trung vể lên từng đạo đường cong, cuối cùng đều nhảy vào trong dược đỉnh, dưới hỏa diễm xanh biếc đang hùng hực thiêu đốt kia, hóa thành thuốc bột cho đến thuốc nước mà Tiêu Viêm cần nhất.

Tiêu Viêm lần thứ hai luyện chế, tinh thần cực độ ngưng trọng, vẫn chưa tiếp tục xuất hiện biến hóa nguy hiểm nào, trải qua gần một ngày một đêm phức tạp luyện chế, bên trong dược đỉnh, rốt cục cũng bắt đầu xuất hiện một viên đan dược sơ thành mà mặt ngoài của nó sần sùi lồi lõm, mà theo viên đan dược sơ thành này là một cỗ nồng đậm sinh cơ từ bên trong nó khuếch tán ra, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, giữa trán mỗi mét, tự nhiên liền chậm rãi tiêu tán đi không ít.

"Không hổ là kỳ đan tăng tuổi thọ lên..." Trong lòng thầm khen một tiếng, Tiêu Viêm trong lòng tự nhủ, đan dược có thể tăng lên thọ mệnh, mặc dù nhìn khắp toàn bộ Đấu Khí đại lục cũng cực kỳ rất thưa thớt. Dù sao, trừ phi chân chính đem đấu khí tu luyện tới cái loại trình độ đỉnh cấp, bất kỳ ai cũng chỉ sống được một thời gian mà thôi, nếu tại thời gian này có thể đột phá, tự nhiên tuổi thọ lại tăng lên một ít, nhưng nếu không đột phá được, như vậy dù ngươi là Đấu Hoàng hay là Đấu Tông vẫn phải ngoan ngoãn nhập thổ vi an (chick là cái chắc - dg), mà giờ khắc này, một quả đan dược có thể tăng thêm mạng sống, sẽ vô cùng trân quý.

Bởi vì, nói không chừng nếu có viên thuốc này, mà có thể kéo dài thêm vài năm thời gian, thành công đột phá, như vậy đến lúc đó không chỉ có thọ mệnh lâu thêm, hơn nữa thực lực cũng rất tinh tiến a.

Vì thế, đan dược có thể tăng lên thọ mệnh, tại trên Đấu Khí đại lục, được người ta hâm mộ không kém hơn chút nào so với đan dược tăng thực lực. Thậm chí, từ một phương diện khác mà nói, so với đan dược tăng thực lực càng thêm trân quý, dù sao phương thuốc của đan dược có thể tăng thực lực cũng không tính là hiếm, nhưng phương thuốc có thể tăng thêm thọ mệnh cũng dị thường thưa thớt. Toàn bộ đại lục, người trong tay có được phương thuốc tăng tuổi thọ này chỉ sợ nó quý hiếm như *"Phượng mao lân giác"* (quý hiếm như sừng Lân, lông Phượng)

Khi Tiêu Viêm suy nghĩ trong lòng, đan dược có hình thức ban đầu kia cũng tại hỏa diễm dần dần trở nên mờ nhạt mà, một cỗ nồng đậm đan hương từ giữa tán phát ra...

"Rốt cục đã thành công rồi sao..." Nhìn tại trong hỏa diễm chậm rãi quay cuồng xuất hiện đan dược màu trắng ngà, Tiêu Viêm trong lòng nổi lên một chút kích động, nhưng mà cũng không dám có chút thả lỏng, tiếp tục gia tăng linh hồn lực lượng, nhìn chăm chú vào đan dược, nếu ngay tại lúc này bởi vì chút ngoài ý muốn mà làm cho đan bị hủy đi, như vậy Tiêu

Viêm thật sự muốn khóc cũng không được.

Tiêu Viêm thật cẩn thận duy trì, vẻ bên ngoài đan dược màu trắng ngà kia càng lúc càng sáng bóng, càng ngày càng thơm nồng, ước chừng nửa giờ sau, đan dược đột nhiên run lên, chợt một cỗ năng lượng cường đại gọn sóng hiện lên, như sóng triều, điên cuồng khuếch tán khắp mọi nơi.

"Đông! Đông!"

Năng lượng gọn sóng khuếch tán ra, cuối cùng va đập vào vách đá bên trong dược đỉnh, từng đạo âm thanh thanh thúy như chuông vang lên.

"Dược đỉnh này cũng thật rắn chắc a, nếu đổi lại dược đỉnh bình thường, chỉ sợ sớm dưới loại tình huống năng lượng va chạm này mà vỡ tan ra."

Nhìn năng lượng va chạm kia làm xuất hiện run rẩy rất nhỏ trong dược đỉnh, Tiêu Viêm nhin không được thầm khen một tiếng, dựa theo sở liệu của hắn, từ nơi Hàn Phong lấy được dược đỉnh này, chỉ sợ có thể cùng so sánh với cái gọi là "Hắc Ma" dược đỉnh của Dược Lão, nói không chừng, dược đỉnh này cũng là một vật thuộc về "Thiên Đỉnh bảng" a.

Tiếng chuông dần dần yếu bớt, trong dược đỉnh, mai đan dược màu trắng ngà kia đột nhiên phóng xuất cường quang chói mắt, chợt một đạo bạch quang bao bọc, mạnh mẽ giải khai ra khỏi dược đỉnh, nhưng mà tại trong mật thất kín bay bay mất nửa ngày, như cũ vẫn không trốn thoát được.

"Thanh Minh Thọ đan này quả nhiên bất phàm, vừa ra đời dĩ nhiên là muốn chạy trốn." Nhìn thấy cử động của đan dược này, Tiêu Viêm hơi ngần ra, chợt lắc lắc đầu, xuất ra một chiêu, một cỗ hấp lực trực tiếp đem bạch quang đang bay loạn chung quanh mạnh mẽ thu vào trong tay, sau đó lấy ra bình ngọc nhét vào.

Đan dược bị nhét vào bình ngọc, nó cũng chậm rãi trở nên yên tĩnh lại. Thấy thế, Tiêu Viêm lúc này mới vừa lòng cười cười, thở ra một hơi dài, lần luyện đan này, cũng đã tiêu hao không ít tinh lực của hắn.

Đem bình ngọc nhét vào trong nạp giới, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên khẽ run lên, mí mắt khép hờ lấy con ngươi, như cảm thụ được cái gì, sau một hồi khá lâu, mới chậm rãi mở mắt ra, lẩm bẫm nói: *"Lại cảm giác được bình chương Đấu Hoàng, xem ra, phải nhanh nhanh đột phá mới được..."*

-----oOo-----

Chương 731: Bế quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Chú tâm thương thức cái cảm giác kì dị kia. Sau một hồi khá lâu như thế, Tiêu Viêm mới chậm rãi mở hai tròng mắt, khẽ thở ra một hơi, ánh mắt lóe lên.

"Có chút cảm giác nhưng lại khó có thể chân chính đột phá bức tường ngăn cản kia, xem ra phải tìm một địa phương yên tĩnh để bế quan một lần, nếu không cứ để lâu như vậy, ngược lại sẽ bất lợi."

Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói, mặc dù hắn đã không chỉ một lần chạm đến bức tường ngăn cản thần bí kia, nhưng cuối cùng đều không vượt qua được.

Trầm ngâm một lát, tâm tình của Tiêu Viêm lần nữa lại hạ xuống, bàn tay vung lên, ngọn lửa màu xanh biếc lại lần nữa dừng mảnh tiến vào trong dược đỉnh, ngón tay khẽ động, mười mấy hộp ngọc liền từ trong nạp giới xuất hiện, cuối cùng rơi ngay bên người.

"Thanh Minh Thọ đan" đã luyện chế thành công, kế tiếp Tiêu Viêm còn cần vì Tử Nghiên luyện chế một ít viên thuốc, cô nàng này cũng gần như là tới thời điểm đột phá, cần phải có một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ để hoàn thành lần tiến giai này, cho nên ngày đó Tiêu Viêm không chút do dự lấy toàn bộ danh sách các dược liệu quý hiếm cần tìm đưa cho Yêu Dạ.

Những dược liệu này mặc dù quý hiếm. Nhưng nếu so sánh cùng chuyện tấn giai của Tử Nghiên thì không nghi ngờ gì là không đáng để nhắc tới, hiện giờ cảnh giới của bản thân là Đấu Vương, Tử Nghiên đã có thể cùng cường giả Đấu Hoàng bình thường chống lại, thậm chí dựa vào cái cỗ lực lượng quái dị kia, cho dù là thực lực của Tiêu Viêm hôm nay cũng không dễ dàng chịu được, nếu để cho nàng thuận lợi tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, thực lực chỉ sợ sẽ lại lần nữa tăng vọt, đến lúc đó, nói không chừng có thể chống lại cường giả Đấu Hoàng nhất hoặc nhị tinh.

Mà giờ khắc này bên người Tiêu Viêm cần phải có các cường giả khác để cùng chống lại thế lực Hồn Điện thần bí quý dị kia. Áp lực mà Hồn Điện gây cho Tiêu Viêm vô cùng lớn, ngày đó nếu không phải là có Mỹ Đồ Toa ra tay, nói không chừng ngay cả hắn cũng bị Vụ hộ pháp kia bắt được, đến lúc đó Tiêu gia có lẽ thật sự xong rồi.

Nghĩ đến việc chính mình nếu bị bắt, cục diện Tiêu gia gặp phải... Sắc mặt Tiêu Viêm liền dị thường khó coi, nắm chặt nắm tay, thấp giọng nói: *"Xem ra phải mau chóng đạt tới cảnh giới Đấu Hoàng, nếu được như thế, ngày sau cho dù là tiếp tục gặp Vụ hộ pháp kia, cũng sẽ có sức liều mạng với hắn, Tiêu gia còn phải cần ta thủ hộ, nên ta không thể bị gì ngoài ý muốn được!"*

Ý niệm trong lòng hiện lên. Tiêu Viêm cắn chặt răng, trong lòng đã hạ quyết tâm, chỉ cần đem chuyện nhị ca giải quyết xong, liền lập tức tiến hành bế quan, không tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, liền không thể bỏ qua!

Trong lòng lập ra kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không hề có chút kéo dài, bàn tay vung lên, trong hộp ngọc kia tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, dược liệu liền tiến vào trong dược đỉnh, cuối cùng bị ngọn lửa xanh biếc bao bọc vào.

Luyện chế dược hoàn cùng luyện chế đan dược này so sánh với nhau dường như có sự chênh lệch trời đất a. Để luyện chế dược đan dược này Tiêu Viêm cần thời gian thật dài, còn những dược hoàn khác đối với hắn chỉ cần nhấc tay một cái không tốn hơn thời gian một canh giờ là có được, Tiêu Viêm đem dược liệu trong hộp ngọc luyện chế thành dược hoàn nhỏ bằng ngón tay, hơn nữa bởi vì lo lắng đến Tử Nghiên không thích chịu khổ vị, Tiêu Viêm còn ở trong đó tăng thêm một chút gia vị đặc thù, đem nó biến thành giống như đường hoàn.

Đem cả ba bình thuốc thu vào trong nạp giới, Tiêu Viêm thở dài ra một hơi. Thoáng sửa sang mật thất lại một chút, sau đó liền chậm rãi đi ra ngoài mật thất. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ra mật thất, Tiêu Viêm liền tới tiền viện, cũng gặp không ít người đang vây quanh. Ánh mắt đảo qua, phát hiện ngay cả bọn người Lâm Diễm, Liễu Kinh đều ở chỗ này, lập tức hơi có chút ngạc nhiên, những tên gia hỏa này không ngờ cũng tới nơi này.

Đoàn người trong viện, cũng đã phát hiện thân ảnh Tiêu Viêm, đều vui vẻ, cười nghênh đón.

- Hắc hắc, Tiêu Minh chủ, cách xưng hô này cũng thật dọa người a...

Lâm Diễm đi về phía Tiêu Viêm, trêu tức cười to nói.

Bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt Tiêu Viêm quét qua ba người Lâm Diễm, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh, chợt chớp tay mỉm cười nói.

- Lúc trước còn không có cơ hội nói tiếng cảm tạ đối với ba vị.

- Chúng ta cũng chỉ là muốn cùng người lịch lãm thôi, hơn nữa tựa hồ cũng không còn giúp được nhiều a, mấy cường giả chân chính bên kia, dựa vào nhóm ta, cũng không có nửa điểm tác dụng.

Lâm Tu Nhai cười khỏ một tiếng, ngày đại chiến Vân Lam Tông đó, bọn họ ngoại trừ hỗ trợ chặn lại một ít trưởng lão Vân Lam Tông, còn việc chiến đấu chân chính cũng chưa tới lượt bọn họ.

- Mấy trưởng lão Vân Lam Tông kia tu luyện nhiều năm như vậy mới có được thành tựu như vậy, các người còn trẻ, đợi đến năm tháng trôi qua chỉ sợ sớm đã tới cảnh giới Đấu Tông rồi.

Tiêu Viêm cười nói, lấy thiên phú ba người, ngày sau nếu có cơ duyên, đạt tới mức này cũng không phải là không có khả năng.

Nghe vậy, ba người Lâm Tu Nhai đều cười, bọn họ đối với chính mình cũng tràn ngập tin tưởng, điều quý giá nhất của bọn họ là còn trẻ, còn đang ở vào thời khắc có trạng thái đỉnh cao, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, thành tựu tất nhiên bất phàm.

- Mặc dù không chân chính tham gia đại chiến, nhưng mà chúng ta trong khoảng thời gian này cũng có thu hoạch không nhỏ, tại mấy ngày hôm trước, thực lực ba người chúng ta đều tăng lên một tinh, mặc dù khẳng định không kịp tốc độ tu luyện khủng bố của người, nhưng xem ra cũng tiến bộ cực kỳ a.

Lâm Tu Nhai có chút thỏa mãn cười nói.

Ánh mắt tại trên ba người lướt qua, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện, hơi thở ba người quả nhiên so với lúc rời nội viện thì mạnh mẽ hơn một ít, xem ra quả nhiên như lời Lâm Tu Nhai, trong đoạn thời gian này thực lực ba người đều có tinh tiến.

- Ba người các ngươi dường như chưa bao giờ dùng qua Đấu Linh đan, lần này thừa dịp ta bế quan thì thay các ngươi luyện chế cho một người một quả, sau khi dùng cũng có thể làm cho thực lực các ngươi tăng thêm một tinh, ha ha, coi như là lời tạ ơn của ta đối với sự tương trợ lần này của các ngươi.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, chợt khẽ cười nói.

Nghe vậy, ba người ngẩn ra, chợt mặt vui sướng, vẫn chưa mở miệng cự tuyệt, Đấu Linh đan đối với cường giả Đấu Vương mà nói thì đúng là rất có sức hấp dẫn. Điểm này, ngay cả đám người bọn hắn cũng không thể ngoại lệ.

Một số người trong viện nghe được những lời của Tiêu Viêm, ánh mắt nhìn về phía ba người Lâm Diễm đều có chút hâm mộ.

- Ha ha, Tiêu Môn chủ... Cái kia...

Trong viện, ba người Âm Cốt lão, Thiết Ô, Tô Mị, yết hầu giật giật, ánh mắt liếc nhau một cái, cười khan nói.

Ánh mắt nhìn ba người Âm Cốt Lão có bộ dáng ngập ngừng muốn nói, Tiêu Viêm tự nhiên là biết bọn họ muốn nói cái gì, lập tức cười nói.

- Yên tâm đi, ba vị, trong vòng nửa tháng, ba miếng Hoàng Cực Đan sẽ đưa tận tay các vị.

- Hắc hắc, danh dự Tiêu Môn chủ, chúng ta tự nhiên là tin được, chỉ là hiện giờ rời đi Hắc Giác Vực cũng đã mấy tháng rồi, chúng ta cũng lo lắng cho hang ổ ở Hắc Giác Vực, nơi đó hỗn loạn thành cái dạng gì, cũng không biết được...

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, ba người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Âm Cốt lão cười khỏ nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, lại cười nói.

- Lần này trở về Hắc Giác Vực, nhị ca của ta cũng cũng trở về chương quản "*Tiêu Môn*", đến lúc đó, có lẽ còn muốn thỉnh ba vị chiếu cố nhiều hơn, ta sẽ thường xuyên đến đó.

Nghe vậy, ba người vội vàng gật đầu, cười nói.

- Đây là tự nhiên, hiện giờ chúng ta cùng "*Tiêu Môn*" coi như là liên minh, tất nhiên sẽ toàn lực tương trợ.

Nhìn vẻ mặt vẻ cung kính của ba người, Tiêu Viêm mỉm cười, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, có ba người này duy trì, nói vậy Nhị ca cũng có thể bớt một chút phiền toái. Đương nhiên, ba người Âm Cốt lão tự nhiên không có khả năng có thể hoàn toàn tin tưởng phó thác được. Nhưng Tiêu Viêm cũng chưa lo lắng quá mức, dù sao, hắn vẫn còn có nội viện hùng hậu duy trì.

Tại trong Hắc Giác Vực, chỉ cần không phải phân lớn thế lực liên hợp lại, chỉ một thế lực, căn bản không dám cùng nội viện chống đỡ được, "*Tiêu Môn*" có Nội Viện duy trì, tất nhiên sẽ an toàn vô sự.

***

- Ngươi phải bé quan sao?

Trong căn phòng yên tĩnh, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ nghe được lời của Tiêu Viêm, đều ngẩn ra, có chút kinh ngạc nói.

- Ừm! Đệ đã mơ hồ vài lần có cảm giác đột phá tới Đấu Hoàng, nhưng mà cuối cùng lại không vượt qua được, lần bé quan này, nhất định phải chân chính đạt tới cảnh giới Đấu Hoàng!

Tiêu Viêm gật gật đầu, trầm giọng nói.

Tiêu Đỉnh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

- Chuyện thực lực ngươi tăng lên, tự nhiên là trọng yếu nhất, một khi đã như vậy, vậy liền tùy theo ngươi, chuyện "*Viêm Minh*", giao cho ta cùng

nhị ca của ngươi là được.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Lệ một cái, lúc trước hắn đã đem "*Thanh Minh Thọ đan*" đưa cho Tiêu Lệ, dược liệu này tác dụng cũng giống như trong giới thiệu, hắn có thể tạm thời miễn trừ "*Phệ Sinh Đan*" kia quấy rầy.

- Nhị ca, ba người Âm Cốt Lão trở về Hắc Giác Vực thì ngươi cũng đi theo trở về, ngươi ở Hắc Giác Vực phải cẩn thận một chút. Nhớ rõ, bằng mọi khả năng tăng thực lực lên, tốt nhất tại mười năm đột phá tới Đấu Hoàng, lần này ta luyện chế Hoàng Cực Đan cho bọn hắn thì cũng sẽ luyện chế một quả Đấu Linh đan cho ngươi.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Tiêu Lệ gật gật đầu, hắn cũng biết, mặc dù là có "*Thanh Minh Thọ đan*" này tương trợ, nhưng hắn vẫn như cũ chưa hoàn toàn thoát khỏi dược lực khỏi "*Phệ Sinh Đan*", trừ phi hắn có thể đột phá tới cảnh giới Đấu Hoàng, nếu không mà nói, vẫn như cũ vẫn khó thọ mệnh được.

- Đúng rồi, ngươi phải bế quan ở nơi nào?

Tiêu Đỉnh ánh mắt nhìn phía Tiêu Viêm, đột nhiên nói.

Tiêu Viêm trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói.

- Ma Thú Sơn Mạch, năm đó đệ ở nơi đó tìm được một sơn cốc có vô số dược liệu quý hiếm sinh trưởng, lần này bế quan, đệ sẽ đi vào trong đó, nhưng mà về phần thời gian bế quan, đệ cũng không xác định được, nhưng chắc chắn sẽ không quá ngắn.

- Ma Thú Sơn Mạch? Có cần người nào theo bảo vệ không?

Tiêu Đỉnh khẽ cau mày nói.

- Không cần. Đệ sẽ đem Tử Nghiên theo.

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Đỉnh, nói.

- Đệ đi rồi, chuyện trong Viêm Minh, liền giao cho đại ca, nếu trong lúc

này xuất hiện biến cố trọng đại gì, ngươi hãy phái người đến chỗ ta bề quan, ta sẽ dàn xếp sau.

Tiêu Đỉnh khẽ gật đầu, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên vai Tiêu Viêm, mỉm cười nói:

- Ngươi hãy an tâm bề quan đi, Tiêu gia nay được uy phong như vậy, toàn bộ đều do thực lực của ngươi thành lập được, vì vậy thực lực của ngươi rất là quan trọng. Đúng rồi, khi nào xuất phát?

Tiêu Viêm cười cười, thở nhẹ ra một hơi, nhẹ giọng lầm bầm nói.

- Ngay bây giờ!

-----oOo-----

Chương 732: Thanh Sơn trấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lần này Tiêu Viêm không kéo dài thời gian chút nào, liền đem sự tình thoáng khai báo cho hai người Tiêu Đỉnh, sau đó ở trong phủ tìm Tử Nghiên, liền mang theo nàng lặng lẽ rời đi.

Mang theo Tử Nghiên, mới ra khỏi đế đô, Tiêu Viêm vừa muốn sử dụng hai cánh đấu khí chạy đi, bên cạnh Tử Nghiên kéo kéo tay áo của hắn, ngón tay út hướng về phía trước, thanh âm thanh thúy cười nói.

- Thái Lâm tử ở đằng kia.

Nghe được lời này, Tiêu Viêm nhất thời cả kinh, liền tranh thủ ánh mắt ném về hướng đó, quả nhiên nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Mỹ Đồ Toa đang biếng nhác dựa vào thân cây, mắt đẹp nhìn chăm chăm hai người bọn hắn.

- Làm sao ngươi lại ở đây?

Tiêu Viêm kinh ngạc nói.

- Người muốn đem Tử Nghiên đi, ta lo lắng nàng đi theo người...

Mỹ Đỗ Toa thản nhiên nói, chột chậm rãi đi tới, không để ý ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Viêm, đem Tử Nghiên kéo đi.

Thấy thế, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành phải nói.

- Được rồi được rồi, người đã tới thì cũng theo ta đi. Ta là muốn đi bế quan, không phải đi du ngoạn, mang theo Tử Nghiên, cũng bởi vì lúc nàng tiến giai cần phải có năng lượng không lồ, mà địa phương ta muốn đi lại rất thích hợp với nàng.

Trong miệng nói như vậy, bả vai Tiêu Viêm run lên, đôi cánh lửa màu xanh biếc từ sau lưng lộ ra, cuối cùng hóa thành một đôi cánh lửa dài tám trượng vô cùng hoa lệ.

- Người mang theo Tử Nghiên đuổi kịp đi.

Nói với Mỹ Đỗ Toa một câu, hai cánh Tiêu Viêm rung lên, thân hình liền bay vút trên không, cuối cùng bay vút về hướng Ma Thú Sơn Mạch.

Mỹ Đỗ Toa nhìn thân ảnh Tiêu Viêm biến mất, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện ra nụ cười khó thấy, sau đó thân hình lóe lên, mang theo Tử Nghiên, liền bay lên trời. Mũi chân chạm nhẹ một cái tại hư không, đuổi theo Tiêu Viêm ở phía trước.

***

Lúc rời đi, Tiêu Viêm thuận tiện cầm một bộ bản đồ của Gia Mã Đế Quốc, dựa theo trí nhớ năm đó, nhanh chóng bay tới khu vực Đông Bắc của đế quốc.

Khe núi nhỏ năm đó gần đông bắc Ma Thú Sơn Mạch, nơi đó cách đế đô cực xa, nếu bình thường phi hành thú hoặc là đi bằng xe ngựa ít nhất cũng là phải 5, 6 ngày mới có thể tới, nhưng hiện giờ Tiêu Viêm không còn là một đấu giả nho nhỏ như năm đó, lấy tốc độ hiện tại của hắn. Mặc dù là phải xuyên qua toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, nhiều lắm cũng chỉ mất một ngày thôi.

Dựa theo lộ tuyến của bản đồ, ba người Tiêu Viêm như ngựa không dừng vó chạy liên tục nửa ngày, rốt cục ngay tại lúc mặt trời lặn, đã xuất hiện trên một ngọn núi tại Ma Thú Sơn Mạch.

Thân hình chậm rãi từ giữa không trung hạ xuống, Tiêu Viêm đứng ở đỉnh ngọn núi, ánh mắt mang theo hồi niệm nhìn lại nơi này, cảm giác có một chút quen thuộc, hẳn còn có thể nhớ rõ ràng, năm đó, hẳn ở trong này, đã từng bị một đoàn dong binh tên là Lang Đầu đuổi giết nên phải trốn sâu vào Ma Thú Sơn Mạch. Mà lúc ấy cũng chính là lần đầu tiên hắn gặp được Vân Vân lúc đó dùng tên giả là Vân Chi.

Tiêu Viêm chìm dần trong hồi ức, hồi lâu sau, mới một tiếng than nhẹ, mấy năm trôi qua, cảnh vật thì vẫn như cũ nhưng người thì...

Ánh mắt dời xuống, cuối cùng dừng tại một trấn nhỏ dưới chân núi, Tiêu Viêm nhớ rõ, cái trấn nhỏ này, tên là Thanh Sơn Trấn, hẳn năm đó sau khi từ Ô Thản Thành rời đi, đây là địa điểm thứ nhất lịch lãm, mà cũng là ở nơi này, hắn lần đầu tiên trong đời kết giao người bằng hữu, là cô gái thiện lương Tiểu Y Tiên kia...

Trong đầu thoáng hiện qua thân ảnh cô nàng ôn nhu ngồi trên bên trong hiệu thuốc, chữa thương cho những dong binh, Tiêu Viêm có chút nhớ nhung, đã gần sáu bảy năm trôi qua, không biết hiện giờ nàng thế nào. Ngay cả Dược Lão cũng có chút kiêng kị Ách Nan độc thể của nàng phát tác. Nhớ tới cô gái thiện lương kia cần phải uống thuốc độc cả ngày để duy trì hoạt động thân thể, Tiêu Viêm liền có thêm cảm giác đau lòng.

Trong lòng hiện lên từng chút nỗi lòng, một lát sau, từ trong miệng Tiêu Viêm hóa thành một tiếng than nhẹ, nghiêng đầu nhìn Mỹ Đổ Toa cùng Tử Nghiên bên cạnh, mỉm cười nói.

- Đi thôi, đi đến trấn nhỏ!

Dứt lời, thân hình hắn vừa động, liền như một mảnh lá rụng trong gió, nhẹ nhàng hiện dưới chân núi, Sau đó, Mỹ Đổ Toa cùng Tử Nghiên cũng theo sát phía sau.

Lấy tốc độ của mấy người này, thì chỉ qua mấy hơi thở Tiêu Viêm đã hiện ra tại ngoài trấn nhỏ, nhìn trấn nhỏ kia có chút phong cách cổ xưa, Tiêu

Viêm vẻ mặt thoáng hoảng hốt, lẩm bẩm nói.

- Thanh Sơn Trấn, đã lâu không gặp a!

Vài năm trước, Tiêu Viêm rời nhà lịch lãm, dưới sự chỉ dạy của Dược Lão, Tiêu Viêm đầu đầy mồ hôi đi đến nơi này, nhìn trấn nhỏ kia, trên khuôn mặt hơi có chút non nớt khẽ mỉm cười như trút được gánh nặng.

- Nơi này là địa phương lần đầu tiên ta lịch lãm, lúc đó ta chỉ là tiểu tử vừa mới tiến nhập cảnh giới Đấu Giả.

Tiêu Viêm mỉm cười, nhìn về hai người bên cạnh cười nói.

Nghe vậy, Tử Nghiên cùng Mỹ Đỗ Toa cũng ngẩn ra, chột người trước cười trộm nói.

- Không nghĩ tới mấy năm nay không thấy, tên tiểu tử Đấu Giả năm đó đã mạnh tới trình độ này, có phải hay không có cảm giác như cảnh còn người mất a?

Tiêu Viêm cười vỗ vỗ đầu Tử Nghiên, ngẩng đầu nhìn chung quanh, hiện giờ quy mô Thanh Sơn Trấn rõ ràng so với năm đó mở rộng rất nhiều, đến ngay cả dòng người qua lại cũng đông hơn rất nhiều lần. Nơi cửa trấn nhỏ này, không ngừng có người qua đường, trong đó có một ít người chuẩn bị đi Ma Thú Sơn Mạch để săn bắt ma thú, nhìn ba người Tiêu Viêm, những người này đều không tự chủ được đình chậm cước bộ, đương nhiên, cước bộ đình chậm nguyên nhân chủ yếu tự nhiên không bởi vì Tiêu Viêm, mà là bởi vì này Mỹ Đỗ Toa cùng Tử Nghiên bên cạnh.

Mỹ Đỗ Toa cực kỳ xinh đẹp, Tiêu Viêm đã gặp rất nhiều nữ tử nhưng ít có người có thể so với Mỹ Đỗ Toa, đặc biệt khuôn mặt Mỹ Đỗ Toa mơ hồ hiện ra một chút khí chất băng tuyết lãnh diễm, làm cho ánh mắt người khác không tự chủ được đều phóng lại đây, hơn nữa bởi vì Mỹ Đỗ Toa này toàn thân đều tản ra một loại yêu dị hấp dẫn, làm cho người ta biết rõ đây là một mỹ nữ hút máu người, tuy biết vậy nhưng cũng không tự chủ được vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tử Nghiên mặc dù hiện giờ vẫn chỉ là tiểu cô nương. Nhưng bộ dáng như hoa ngọc, bộ dáng có vẻ cực kỳ đáng yêu, đôi mắt như bảo thạch vụt sáng, quả thực làm cho người khác cảm thấy yêu thích, không muốn buông tay.

Về điểm này, có thể nhìn thái độ của Mỹ Đỗ Toa mà nhận biết.

Đương nhiên, từng đạo ánh mắt nhìn chăm chú vào nhị nữ kia một lát sau vẫn như cũ sau đó ném về hướng thanh niên mặc hắc bào đứng bên cạnh các nàng, một ít Dong Binh hán tử nhìn thoáng qua đôi phương có dáng người gầy kia, đều bĩu môi, âm thầm than thở thanh niên không có chút khí lực, gầy yếu này tại sao có thể có điểm phúc như vậy.

Mỹ Đỗ Toa lãnh điểm, đưa tới không ít ánh mắt nhìn chăm chú, nhưng có lẽ bởi vì thường xuyên ra vào sinh tử, bởi vậy một ít Dong Binh mặc dù ánh mắt ẩn hiện lửa nóng, mà trực giác cũng nói cho bọn hắn biết, nữ nhân này, có chút đáng sợ.

Trực giác của bọn hắn phi thường chính xác, bởi vì từng đạo ánh mắt soi mói Mỹ Đỗ Toa kia, làm lông mày kẻ đen nàng đã muốn hơi hơi chau lên, ngay bàn tay ngọc tại tay áo đã ẩn hiện nguồn năng lượng bảy màu.

- Quên đi!

Cảm thụ được bên cạnh có năng lượng dao động, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân này, sát khí thật sự quá nặng.

Nghe được lời nói Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa chần chờ một chút, mặc dù không trả lời, nhưng năng lượng trong lòng bàn tay cũng lặng lẽ yếu bớt.

Cảm thụ được năng lượng từ từ yếu đi, Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc nhìn mấy người đi đường một cái, sau đó chậm rãi đi vào bên trong tiểu trấn, bỏ lại những người đi đường có ánh mắt trông mong mà không biết mình vừa đi một vòng qua Quỷ Môn quan.

Một đường tiến vào trấn nhỏ, tâm tình Tiêu Viêm lặng yên thả lỏng, loại cảm giác này, hắn hồi lâu cũng không cảm nhận được qua, sau khi rời đi Gia Mã Đế Quốc, hắn luôn luôn phải giành giật từng giây thời gian, ngày đêm tu luyện.

Chậm rãi đi đến một con đường. Tiêu Viêm lại lần nữa xoay người, sau một lúc lâu, chậm rãi dừng bước tại một hiệu thuốc lớn, ánh mắt hoảng hốt nhìn nơi này có vài phần quen thuộc, năm đó, lần đầu tiên hắn gặp gỡ Tiểu Y Tiên chính là ở chỗ này, hiện giờ hiệu thuốc, mặc dù quy mô so với năm đó lớn hơn, nhưng lại thiếu đi hình bóng cô gái ôn nhu thiện lương năm

đó..

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm đột nhiên hơi có chút rã rời, phát phát tay, nghiêng đầu về hai người bên cạnh nói.

- Quên đi, đi thôi, hôm nay liền tiến nhập vào Ma Thú Sơn Mạch.

Mỹ Đỗ Toa cùng Tử Nghiên cũng không có ý kiến khác, lập tức khẽ gật đầu.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không hề kéo dài, xoay người đi đến con đường nối giữa trần nhỏ và Ma Thú Sơn Mạch.

Nhưng mà, ngay tại lúc Tiêu Viêm vừa mới xoay người thì cách đó không xa, đường phố đột nhiên hỗn loạn cả lên, chợt có hai bóng ảnh xông vào đám người, đau thương mà chạy, mà ở bóng người vừa mới xông qua đường phố thì lại có vài bóng ảnh từ một bên thoáng hiện, đem hai người chặn lại.

- Ha ha, muốn chạy? Hôm nay Huyết Chiến dong binh đoàn một người cũng trốn không thoát!

Một gã trên mặt có một vết sẹo dài, chậm rãi đi ra, hướng về phía một nam một nữ kia nhe răng cười nói.

Bị vây vào giữa hai người, một nam một nữ, nam chính là một người trung niên, thân mình cường tráng, trên khuôn mặt trầm ổn lúc này lại có chút ý vị cay đắng, bên cạnh là một nữ tử có chút trẻ tuổi, thân thể mềm mại yếu điệu, bộ dáng cũng có chút xinh đẹp tuyệt trần, chẳng qua lúc này, hai má xinh đẹp cũng dị thường tái nhợt.

- Ngươi đi mau, ta tới ngăn bọn họ lại!

Ánh mắt người trung niên nhìn chăm chăm về vị nam tử có vết sẹo trên mặt kia, lớn tiếng quát.

- Hạn Thụy, Huyết Chiến dong binh đoàn ta đã muốn nhượng xuất phần lớn địa bàn Thanh Sơn Trấn. Xà Sào dong binh đoàn các ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Chỉ dựa vào Hách gia, không cảm thấy đã quá kiêu ngạo sao?

- Kiêu ngạo thì sao? Lão Đại nói, Huyết Chiến dong binh đoàn, một tên cũng không để lại! Nếu người thức thời, liền sớm đem cô bé kia giao ra đây, lão Đại chỉ cần thân thể của nàng.

Nam tử đối diện nhe răng cười nói.

- Nằm mơ!

Người trung niên giận quát một tiếng, quay người một chưởng đánh vào trên người cô gái kia, một cỗ kinh lực đem nàng lui ra phía sau hơn mười thước.

- Linh Nhi, chạy đi! Tiến sâu vào Ma Thú sơn mạch!

Lạnh lùng nhìn cử động người trung niên, nam tử có vết sẹo trên mặt cười lạnh một tiếng, vung tay lên.

- Giết!

Nghe được mệnh lệnh, vài đạo nhân ảnh hét lên, chọt nắm vũ khí, liền xung phong liều chết tiến về hướng trung niên, nam tử có vết sẹo đi nhanh về hướng nữ tử, khéo miệng chứa đựng một chút ý cười âm thầm.

Tiêu Viêm nhìn nơi này đột nhiên xuất hiện biến cố, vốn đối với cái loại sự kiện báo thù hãn không chút hứng thú, mà nam tử kia trong miệng nói ra Huyết Chiến dong binh đoàn, cũng khơi gợi hãn nhớ lại hồi niệm, ánh mắt nhìn phía vị trung niên kia cho đến nữ tử, hãn nhíu mày lại, Linh Nhi?

Phụt!

Lúc Tiêu Viêm đang trầm tư, vị trung niên vốn bị thương kia, cũng không địch lại mấy người điên cuồng tấn công đối diện, cuối cùng bị một chưởng đánh lui, lập tức một ngụm máu tươi liền phun ra, quay đầu lại nhìn thấy nam tử có vết sẹo kia đang cười âm thầm đi tới nữ tử, nhất thời cười thắm, trong mắt hiện lên ý tuyệt vọng.

- Tạp Cương đại thúc!

Nhìn thấy người trung niên bị đánh bị thương, nữ tử được xưng là Linh

Nhi kia, rốt cục nhịn không được khóc lên.

Nghe được tiếng la của nàng, Tiêu Viêm một tiếng than nhẹ, rốt cục từ trong trí nhớ đã nhớ lại một chuyện năm đó tình cờ gặp được khi ở bên trong ma thú sâm lâm.

Trên đường phố phát sinh màn này, mặc dù có không ít người vây xem, mà không ai dám ra tay, hiển nhiên, đối với bối cảnh phía sau của nam tử có vết sẹo, những người nơi này đều cực kỳ kiêng kỵ.

Mà nam tử kia tựa hồ cũng biết điểm này, nên làm việc lại càng không kiêng sợ. Tiếng cười càn rỡ chói tai, làm cho không ít người khẽ nhíu mày.

- Hắc hắc, gọi là gì cũng vô dụng, Linh Nhi tiểu thư, ngoan ngoãn đi theo ta trở về đi, lão Đại chơi đùa đủ thì lại ngoan ngoãn mà hầu hạ ta một chút.

Nam tử kia ô ể cười, bàn tay to thẳng tắp chộp tới nữ tử, mà giờ khắc này người sau tựa hồ cũng đã không có sức phản kháng, bởi vậy chỉ có thể tro mắt nhìn bàn tay to kia càng ngày càng gần, trong con ngươi, lộ ra vẻ một chút tuyệt vọng thâm trầm.

- Súc sinh!

Trung niên được xưng là Tạp Cương, nhìn thấy cử động của nam tử kia, nhất thời nổi giận mắng, mà tiếng mắng này vừa mới hạ xuống, một đạo nhân ảnh liền một cước đá vào trên lồng ngực người trung niên làm hắn tiếp tục phun ra một ngụm tiên huyết.

Nam tử kia cười lạnh liếc Tạp Cương một cái, cánh tay đột nhiên tìm tòi, định trực tiếp đem nữ tử trước mặt bắt lấy.

Nhưng mà, ngay tại lúc khoảng cách bàn tay tới nữ tử còn có nửa thước thì thân thể cũng quỷ dị tạm dừng, chợt có một đạo kinh khí hùng hồn phá không mà đến, cuối cùng hung hăng nện ở trên lồng ngực nam tử kia.

Rắc rắc!

Đột ngột xuất hiện đòn nghiêm trọng, trực tiếp làm cho nam tử có vết sẹo sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình như con chó chết rơi xuống đất, hơn nữa ước chừng bay hơn mười thước mới chậm rãi

ngừng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đột phát biến cố như vậy, cũng làm cho trên ngã tư đường nháy mắt yên tĩnh trở lại, vô số người kinh ngạc nhìn nam tử kia đột nhiên biến thành chó chết, trong đầu hơi có chút thất kinh.

Nữ tử xinh đẹp được xưng là Linh Nhi, cũng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn nam tử kia trên mặt đất không ngừng kêu rên, một lát sau, làm như có cảm giác đột nhiên quay đầu nhìn về người thanh niên mặc hắc bào, chậm rãi sờ vào mí mắt.

-----oOo-----

Chương 733: Gặp cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt Linh Nhi dừng chỗ chiếc áo choàng đen nhanh chóng được cởi bỏ, một khuôn mặt trẻ tuổi mang đầy vẻ bình thản bất ngờ hiện ra trong mắt nàng.

Khi nhìn thấy khuôn mặt còn rất trẻ này cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng khẽ nhếch lên, Linh Nhi thoáng có chút thất thần, chẳng biết tại sao nàng lại thấy khuôn mặt này dường như có cảm giác đã gặp ở đâu rồi, chẳng qua giờ phút này nàng không thể nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào.

Nhân cơ hội đó, kẻ bị đánh ngã ra đất là Tạp Cương cũng là vội vàng bò dậy, cũng không để ý đến vết máu ở khóe miệng liền xông lên bảo vệ Linh Nhi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người thanh niên mặc áo choàng đen trước mặt, cảm kích nói.

- Đa tạ vị tiên sinh này đã ra tay giúp đỡ!

Giờ phút này mọi người trên ngã tư đường cũng đã phục hồi lại tinh thần, ánh mắt có chút kinh dị nhìn qua người thanh niên trẻ tuổi mặc áo choàng đen, mặc dù đối với việc hắn dùng một đòn có thể đánh lui được tên nam tử mặt sẹo có thực lực tam tinh đấu sư kia thì rất là kinh ngạc, nhưng cũng

không ít người trong ánh mắt đều toát ra sự thương hại: " Tên nhóc con này chẳng lẽ không biết trong Thanh Sơn trấn này dong binh đoàn Xà Sào rất ngang ngược còn rõ sao? Có được sự ủng hộ của Hách gia ở Hắc Nham Thành, nên cho dù phóng khắp phạm vi ngàn dặm quanh Ma Thú Sơn Mạch này cũng đều không có một người dám trêu chọc vào dong binh đoàn Xà Sào, bởi lẽ tọa trấn bên trong dong binh đoàn này chính là một gã cường giả Đấu Vương thật sự."

Một vài tên là nhân thủ trong dong binh đoàn Xà Sào sau khi nhìn thấy nam tử mặt sẹo bị đả thương, đều là vội vàng chạy nhanh tới nâng dậy, sau đó đem ánh mắt hung tợn nhìn về phía người thanh niên mặc áo choàng đen.

Phụt!

Nam tử mặt sẹo sau khi khó khăn đứng dậy, sắc mặt trắng bệch liền phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ác độc nhìn về phía Tiêu Viêm đang bình thản, giận dữ nói:

- Thằng ranh con giỏi lắm, quả nhiên có can đảm, dám tại Thanh Sơn trấn này đụng vào dong binh đoàn Xà Sào chúng ta? Người không biết rằng đoàn trưởng chúng ta chính là con rể của Hách gia sao?

Nhàn nhạt liếc nhìn nam tử mặt sẹo một cái, Tiêu Viêm lắc đầu, thật sự là hần chưa từng nghe gì về Hách gia.

- Vị tiên sinh này, đại ân của ngài, Tạp Cương vô cùng cảm kích, tuy nhiên ngài vẫn nên mau rời khỏi đây đi, nếu một khi để cường giả của dong binh đoàn Xà Sào tới đây muốn chạy sẽ rất khó khăn.

Tạp Cương nhìn ánh mắt độc ác của nam tử nam tử cũng chỉ biết than nhẹ, đem Linh Nhi đẩy về phía Tiêu Viêm, thấp giọng cầu khẩn.

- Xin tiên sinh hãy đem Linh Nhi ra khỏi Thanh Sơn trấn, nếu ngài cảm thấy phiền toái vậy chỉ cần ra khỏi chỗ này hãy cho nàng rời đi, ta ở lại đây ngăn cản bọn họ!

- Ta không đi! Phải chết thì cùng chết, dù sao dong binh đoàn Huyết Chiến chắc chắn cũng không thể tồn tại hết ngày hôm nay, ta dù có sống cũng không ý nghĩa nữa.

Nghe vậy Linh Nhi cũng là bất động, cắn chặt răng nức nở nói.

- Người...

Tạp Cương giận dữ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Linh Nhi cũng đành phải thở dài, phát tay một cái nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Thôi thôi, người mau cầm lấy thanh chủ thủ này giấu trong tay áo, nếu vạn nhất có lỡ bị bắt hãy dùng nó tự vẫn tránh khỏi phải chịu nhục.

Tiêu Viêm đứng một bên, nhìn hai người này hơi có chút dở khóc dở cười, lắc đầu khẽ cười.

- Tạp Cương đại thúc yên tâm, hôm nay ta muốn bảo vệ các người thì cả đế quốc Gia Mã này cũng sẽ không có một người dám động tới các người.

Đối với sự xung hô có phần quen thuộc của Tiêu Viêm, Tạp Cương cũng là ngẩn ra, chột cười khổ nói.

- Ý tốt của tiên sinh ta xin nhận, nhưng bọn Xà Sào này thực sự không phải là thứ mà người có thể chống lại. Ta cùng Linh Nhi ngăn bọn họ lại, người hãy mau đi đi.

- Hắc hắc, muốn đi? Đả thương bọn đại gia còn muốn chạy? Nào có chuyện dễ dàng thế?

Nam tử mặt sẹo đối diện nghe thấy vậy liền nhe răng cười, bàn tay nhanh chóng lấy từ trong lòng ngực ra một quả pháo đồng, sau đó tung lên, một quả đạn tín hiệu liền bay vút lên trời cao rồi nổ tung.

- Toàn bộ các cửa ra vào của Thanh Sơn trấn đều bị Xà Sào bọn ta canh giữ, các người còn muốn chạy đi đâu?

Sau khi đem đạn tín hiệu phóng đi, nhìn khuôn mặt trắng bệch của hai người Tạp Cương, nam tử mặt sẹo càng nhe răng cười, sau đó vung tay lên, quát dữ tợn:

- Ngoại trừ con bé kia, giết hết.

Nghe được lệnh, mười mấy người đằng sau nam tử mặt sẹo tức thì phân tán, rút vũ khí sắc bén của mình sau đó đem đầu khí có vẻ mong manh của mình bao phủ lại, ánh mắt không hảo ý nhìn Tiêu Viêm.

Nhìn mười mấy người liều chết nhanh chóng xông lên, Tiêu Viêm mặt vẫn không chút thay đổi, vẫn chậm rãi tiến từng bước, giọng nói hết sức bình tĩnh.

- Nếu tiếp tục tiến lên, chết!

Lời của Tiêu Viêm tuy đã nói ra, nhưng đôi lại chỉ là cái cười lạnh của mười mấy người kia, bước chân cũng không hề dừng lại nửa bước.

Thấy thế Tiêu Viêm cau mày, ánh mắt xẹt qua chút hàn quang, mà ở ngay đầu ngón tay, một ngọn lửa vô hình đã cũng đã yên lặng bốc lên.

Phốc! Phốc!

Trên đường phố lặng yên xuất hiện một màn quỷ dị, chỉ thấy mười mấy người đối với Tiêu Viêm liều chết xông lên đột nhiên dừng lại, sau đó dưới những ánh mắt kinh hãi bỗng... phù một tiếng liền hóa thành tro bụi đen nhánh mà không hề có một dự liệu trước nào.

Đường phố có chút ồn ào vào thời điểm này bỗng nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người đều là mở to mắt, hoảng sợ nhìn đồng tro tàn đen nhánh vừa xuất hiện trên mặt đất kia, một số người thậm chí chỉ trừng mắt nhìn, đợi đến lúc hồi phục thì người có liên can lúc này đang còn khỏe mạnh chỉ trong nháy mắt đã biến thành tro tàn trên mặt đất.

Sự quỷ dị đã làm cho vô số người thấy lạnh cả người, mặc dù giờ phút này mặt trời chói chan đã lên cao, nhưng vẫn không ngăn nổi mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

Vẻ mặt hung ác của tên mặt sẹo đã không còn, lúc này miệng hắn đang mở to như quả trứng vịt, trong mắt tràn ngập sự kinh hãi, mãi một lúc sau hắn mới phục hồi lại tinh thần, thân hình cũng là vội vàng lui về phía sau, chân loạng choạng một cái liền ngã xuống đất, hoảng sợ nói.

- Ngươi... Ngươi đã làm gì?

Lúc Tiêu Viêm động thủ, hắn không hề cảm thấy một chút dao động nào của đấu khí vậy mà mười mấy người kia bỗng nhiên quỷ dị biến thành tro tàn.

Theo âm thanh hoảng sợ của tên mặt sẹo, Tạp Cương cùng Linh Nhi cũng là từ sự sợ hãi hồi phục lại, nhìn tới thanh niên áo đen, trong mắt dần dần hiện lên sự vui mừng tột cùng, không nghĩ tới người thanh niên này lại có thực lực đáng sợ như thế, xem ra hôm nay bọn họ được cứu rồi.

Ánh mắt đậm đặc của Tiêu Viêm vẫn nhìn tên nam tử mặt sẹo đang lao đảo lùi về sau, bàn tay chậm rãi giơ lên thẳng hướng của hắn, ngọn lửa vô hình hiện lên trong lòng bàn tay.

Phốc!

Một tiếng nổ nhỏ lại vang lên, tên nam tử mặt sẹo còn chia kịp biểu lộ một chút gì thì từ trong cơ thể đã hùng hực lửa, nháy mắt sau đó đã đem hắn đốt thành tro tàn.

Hít!

Nhìn tên nam tử mặt sẹo bị biến thành tro tàn một cách quỷ dị, trên ngã tư đường mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn Tiêu Viêm, bước chân cũng không thể nhìn được đều lùi về sau mấy bước, bộ dáng như sợ người kia bỗng nhiên đưa cánh tay tử thần chỉ về phía bọn họ, tới giờ phút này bọn họ cũng đã hiểu, người thanh niên này thật sự không phải là chỉ can thiệp, mà thật sự có thực lực cùng với tư cách đối chọi cùng dong binh đoàn Xà Sào.

Tùy ý đem những người kia giải quyết, Tiêu Viêm vờ nhẹ bàn tay, giết hơn mười người nhưng ánh mắt vẫn chưa hề có chút dao động, những người này một thân hung tàn sát khí rõ ràng đều không phải là người tốt, giết thì cũng đã giết rồi, không có chút gì hối hận.

Xoay đầu lại nhìn Tạp Cương cùng Linh Nhi, tiêu Viêm cười nhẹ chậm rãi nói.

- Tạp Cương đại thúc. Nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi vẫn ở Thanh Sơn tiểu trấn.

Nguyên bản Tạp Cương đang tràn ngập kinh sợ, nghe được lời này của Tiêu Viêm, nhất thời sửng sốt, chột cần thận đánh giá lại khuôn mặt của người kia, nhưng trong lòng thì lại thầm hỏi bản thân lại quen được một cường giả như vậy khi nào?

Tạp Cương đang nghi hoặc thì bên này Linh Nhi vẫn chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt có vẻ như quen biết trước mắt nàng, một lát sau đột nhiên nhỏ giọng lầm bầm.

- Tạp Cương thúc, nhìn hắn có chút giống tên Tiêu Viêm vài năm trước đã diệt dong binh đoàn Lang Đầu a.

Nghe được lời này của Linh Nhi, thân thể Tạp Cương thân thể cũng chấn động mạnh, không thể dám chắc nhìn Tiêu Viêm, trí nhớ đã bị chôn dấu qua thời gian cũng là nhanh chóng được mở ra, cuối cùng hình ảnh gương mặt một thiếu niên non nớt cũng là chậm rãi hiện lên giống như Tiêu Viêm đứng trước mặt.

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ... thật là người?

Vẻ khiếp sợ ngày càng nhiều, Tạp Cương thất thanh nói, năm đó Tiêu Viêm mới chỉ là một gã Đấu Giả chưa đạt tới Đấu Sư mà thôi, vậy mà hiện giờ chỉ giờ tay nhắc chân liền đem mười mấy tên Đấu Giả cùng một gã Đấu Sư biến mất không dấu vết, mạnh mẽ như vậy, thiếu niên năm đó có thể sánh bằng?

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

Nhìn Tiêu Viêm gật đầu, sắc mặt Tạp Cương kia cũng là nhanh chóng vui mừng không thôi, chột thoáng chần chờ, mạnh mẽ cắn răng một cái, trực tiếp quỳ xuống, cầu xin nói.

- Tiêu Viêm huynh đệ, dong binh đoàn Huyết Chiến gặp đại nạn, khẩn cầu ngài có thể xuất thủ cứu giúp, Tạp Cương này xin làm trâu làm ngựa để đền ơn.

Linh Nhi đứng sau Tạp Cương cũng là khẽ cắn răng nhìn Tiêu viêm trước mặt, trong nội tâm lại quay cuồng, ai có thể nghĩ đến thiếu niên năm xưa bị nàng ba phen bốn lần châm chọc hiện giờ lại có thực lực kinh khủng đến

vậy.

Trong lòng ý niệm quay cuồng, Linh Nhi cũng là vôi vàng quỳ xuống, muốn cứu được dong binh đoàn Huyết Chiến, sợ rằng chỉ còn có thanh niên trước mặt này mới làm được.

"Nhưng mà tên của hắn có vẻ trùng với tên của minh chủ Viêm Minh nổi tiếng, nhưng nghe nói minh chủ Viêm Minh kia còn có thể cùng cường giả Đấu Tông trong truyền thuyết đối chiến, xem ra chắc chỉ là trùng tên thôi." Linh Nhi ánh mắt lóe ra, nghĩ thầm trong bụng, cái tên Tiêu Viêm ở Gia Mã đế quốc rộng lớn này không có một ngàn cũng có mấy trăm, hơn nữa minh chủ Viêm Minh kia thật sự là quá nổi tiếng, thậm chí ngay cả nàng đều cũng không dám nghĩ là hắn, chắc chỉ là tên giống nhau thôi.

Tiêu Viêm vung tay áo lên, một cỗ nhu lực liền đem hai người đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng nói.

- Là dong binh đoàn Xà Sào sao? Thực lực bọn họ thế nào?

Nghe vậy Tạp Cương vôi vàng gật đầu, nói.

- Đội trưởng bọn họ là một cường giả có thực lực lục tinh Đấu Linh, thực lực rất mạnh, tại Thanh Sơn trấn này không có người nào địch nổi, không biết Tiêu Viêm huynh đệ có thể hay không...

- Lục tinh Đấu Linh u...

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, chột cười nhạt nói.

- Tạp Cương thúc, ta còn có chuyện quan trọng phải đi vào Ma Thú sơn mạch, có lẽ không thể trì hoãn được lâu lắm.

Nghe được lời của Tiêu Viêm, ánh mắt Tạp Cương nhất thời u ám xuống, thân thể cũng là giống như bị thoát lực vậy, phía sau Linh Nhi cũng nắm chặt bàn tay, lộ ra vẻ tự giễu, mặc dù người ta cùng với nhóm mình có chút giao tình, nhưng lại chưa nói là sâu lắm, chẳng nhẽ chỉ vì nhóm mình mà đắc tội với một gã cường giả Đấu Linh.

- Người đem năm cái chai này cất kỹ, nếu gặp đội trưởng của Xà Sào kia hãy dùng đầu khí đưa vào nó, sau đó quăng nó đi sẽ thoát được khỏi cái

tình thế nguy hiểm, mặt khác ngọc bài này có liên hệ với ta, khi nào liên quan tới sự sống còn hãy đem nó bóp nát, ta sẽ hiện thân trợ giúp.

Tiêu Viêm cong ngón búng ra, năm cái bình ngọc nhỏ cùng một cái ngọc bài liền bay thẳng về hướng Tạp Cương. Trong mỗi cái bình ngọc đều chứa một ngọn lửa hình hỏa liên.

Kinh ngạc nhận lấy bình ngọc, Tạp Cương có chút sững sờ, bằng vào cái bình ngọc nhỏ này là có thể đánh chết được đội trưởng của Xà Sào sao?

- Hôm nay còn có việc liên cáo từ trước, sau này nếu có cơ hội sẽ còn gặp lại.

Tiêu Viêm mỉm cười, không đợi Tạp Cương hoàn hồn, thân hình run lên, trước ánh mắt kinh hãi chung quanh trong nháy mắt liền quý dị tiêu tán.

Ừc!

Nhìn Tiêu Viêm quý dị biến mất, Tạp Cương khẽ nuốt nước bọt, cúi đầu nhìn bình ngọc trong tay, hai chân mạnh mẽ quỳ xuống đất, nhằm hướng Tiêu Viêm biến mất dùng sức lạy ba cái, sau đó kéo Linh Nhi chạy về phía Huyết Chiến dong binh đoàn, trực giác cho hắn biết, chỉ cần làm theo lời Tiêu Viêm sẽ thoát được khỏi nguy cơ lần này.

-----oOo-----

Chương 734: Sơn cốc cổ quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Rừng cây mênh mông. Cuồng phong thổi qua làm cho rừng cây như phát ra từng cơn sóng biển, tiếng sóng ầm ầm như truyền khắp cả Sơn Mạch.

Trên rừng cây, đột nhiên vang lên một tiếng xé gió. Chợt ba đạo bóng đen từ xa xa thoáng hiện đến. Cuối cùng thân hình dừng lại trên bầu trời, ánh mắt không ngừng nhìn quét qua phía dưới.

Nhiều năm chưa từng trở về đây, bởi vì địa hình có một ít biến hoá, vị trí của khe núi nhỏ cũng xuất hiện một ít sai lệch. Vì thế cũng làm lãng phí không ít thời gian tìm kiếm của Tiêu Viêm.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua rừng cây phía dưới. Một lát sau, trong mắt Tiêu Viêm sáng ngời, đôi cánh lửa sau lưng rung lên, bay nhanh về một mảnh đất giữa khe hở của mấy ngọn núi. Sau đó, Mỹ Đỗ Toa cũng Tử Nghiên xem xét xung quanh một chút rồi cũng bay theo.

Lát sau, thân hình Tiêu Viêm liền hiện ra trên bầu trời của ngọn núi ở giữa. Tầm mắt nhìn xuống đảo qua, nhất thời khẽ thở phào nhẹ nhõm. Chỉ thấy được giữa những ngọn núi bao quanh, có một cái sơn cốc không có nửa đường đi vào, xuyên qua rừng cây xanh um che lấp, hiện ra trong tầm nhìn của Tiêu Viêm.

Thân thể từ từ hạ xuống, Tiêu Viêm hít sâu một hơi. Mặc dù cách một khoảng cách xa như vậy nhưng hẳn vẫn có thể rõ ràng ngửi được một cỗ mùi thơm nồng đậm.

"Được thảo nơi này so với năm đó càng thêm nhiều. Xem ra đúng thật là một cái bảo địa a." Nhìn sơn cốc, trong mắt Tiêu Viêm lộ ra vẻ vui sướng. Nghiêng đầu phát phát tay với hai người Mỹ Đỗ Toa, sau đó liền vỗ cánh lửa, hạ xuống trong sơn cốc.

Thân hình chậm rãi dừng lại trên vách đá ở bốn phía của sơn cốc. Tiêu Viêm vừa muốn xuống cốc, một đạo gió tanh xen lẫn với kinh phong bén nhọn đột nhiên bùng nổ kéo đến.

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra. Một cỗ đầu khí màu xanh biếc hùng hồn từ đầu ngón tay nhanh chóng xuất ra. Cuối cùng đập thật mạnh vào đạo bóng đen kia.

Rắc!

Hai cái chạm vào nhau. Bóng đen kia phát ra một tiếng kêu to thê lương, chọt vội vàng lùi về phía sau. Tiêu Viêm định nhãn nhìn lại, hoá ra một con ma thú cả người màu đen, sau lưng mọc lên hai cánh.

Mặc dù ma thú bị Tiêu Viêm đánh lui những cũng không nguyện ý lùi lại mà vẫn chần chừ trên bầu trời, phát ra từng tiếng kêu to sắc nhọn tràn đầy

uy hiếp với Tiêu Viêm.

"Không ngờ ở đây lại xuất hiện Tứ giai ma thú. Chẳng lẽ là bị dược liệu quý hiếm trong sơn cốc hấp dẫn đến?" Ngẩng đầu nhìn ma thú đang bay quanh kia, Tiêu Viêm lâm bẫm mấy tiếng, chợt lắc đầu, không hề để ý đến nó. Thân hình vừa động, liền hoá thành bóng đen lướt nhanh vào trong sơn cốc.

Ma thú đang bay quanh trên bầu trời kia nhìn thấy Tiêu Viêm cử động như thế, hai mắt nhất thời đỏ bừng. Hai cánh rung lên, đánh mạnh về phía Tiêu Viêm.

- Cút!

Bàn chân nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, Tiêu Viêm chau mày, tay áo vung lên. Đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể lao ra, cuối cùng hung hăng nện lên đầu của ma thú kia, đem lông vũ trên người nó đánh rơi không ít.

Phốc!

Gặp phải cú đánh mạnh, ma thú kia cũng kinh hãi hoảng hốt, vội vàng vỗ hai cánh bay lên cao. Nhưng vẫn không có rời đi mà lơ lửng cao cao trên bầu trời, không ngừng bay quanh.

Rống!

Đem ma thú đáng ghét kia kinh sợ lùi lại, ánh mắt Tiêu Viêm mới chậm rãi nhìn vào trong sơn cốc này. Nhưng mà ánh mắt vừa nhìn xem thì trong sơn cốc đột nhiên truyền ra từng đợt tiếng gầm. Từng đạo thân ảnh nhanh chóng chớp động. Từng đầu, từng đầu giống như ma thú loại báo, cả người xanh biếc, diện mạo cực kỳ hung ác, hơn nữa trên người toả ra khí hung sát thoáng hiện ra. Trong chớp mắt liền lập tức đem Tiêu Viêm bao vây lại.

"Dĩ nhiên lại là Tứ giai ma thú Phong báo thú. Chúng nó không thể bay trên trời, làm sao có thể đi vào sơn cốc này? Mà số lượng lại nhiều như vậy." Nhíu mày nhìn đám ma thú hung thần ác sát đem mình bao vây lại, Tiêu Viêm nghi ngờ nói. Mấy năm nay, khe núi nhỏ này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Trong khi Tiêu Viêm trầm ngâm, hai bóng người từ trên không cũng thoáng hạ xuống, xuất hiện ở bên cạnh

- Hắc hắc! Nơi này thật sự là một chỗ tốt. Không nghĩ tới một chỗ nhỏ như thế này lại có nhiều thiên tài địa bảo như vậy. Hơn nữa mức độ nồng đậm của năng lượng ở đây cũng dày đặc hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Con người như bảo thạch của Tử Nghiêm nhìn quét khắp nơi, chợt vẻ mặt thèm nhỏ dãi cười hắc hắc nói. Nàng có sự cảm ứng đặc thù đối với một số dược liệu quý hiếm có chứa năng lượng năng lượng hùng hồn. Về điểm này, cho dù là Tiêu Viêm cũng không có được.

Ánh mắt Mỹ Đễ Toa lạnh nhạt đảo qua xung quanh, chợt dừng lại trên người mấy Phong báo thú kia. Lòng mày khẽ nhăn lại, âm thanh lạnh lùng nói.

- Cút ngay!

Tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng, một cỗ áp lực khác thường xen lẫn trong đó khuếch tán ra. Mà những Phong báo thú bị tác động đến, trong con mắt đỏ đậm sẽ xuất hiện một chút sợ hãi. Một lát sau mới phát ra tiếng rống nho nhỏ, nhìn mấy người một cái, chậm rãi lui lại.

- Đám tứ giai ma thú này sau khi chịu uy áp của ta vẫn có thể kiên trì một lát. Hình như có chút cổ quái a...

Nhìn mấy con Phong Báo thú lùi lại, Mỹ Đễ toa có chút nghi hoặc, thấp giọng nói. Lấy thực lực Đấu Tông của nàng, đừng nói là đám bốn giai ma thú này, cho dù có cao hơn một giai cũng sẽ dưới uy áp của nàng mà chật vật chạy đi. Nhưng mà đám Phong Báo thú này lại chần chờ sau một lát mới lựa chọn rời đi.

- Nơi này trước đây không có một con ma thú nào. Không ngờ vài năm không đến lại biến thành một nơi hung ác.

Tiêu Viêm cười cười. Trong lòng mặc dù cảm thấy kinh ngạc vì khe núi nhỏ này đột nhiên xuất hiện nhiều ma thú như vậy nhưng cũng không có nghĩ nhiều. Ánh mắt liếc nhìn xung quanh, bước về chỗ sâu trong sơn cốc. Trong ký ức, ở nơi đó, năm đó có một túp lều nhỏ.

Sau đó, Mỹ Đỗ Toa cùng Tử Nghiên cũng chậm rãi đuổi kịp. Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa không ngừng đảo qua xung quanh. Không biết tại sao, nơi này làm cho nàng có cảm giác không đúng lắm.

Đi trong sơn cốc ước chừng mười phút, ba người Tiêu Viêm cũng tiến vào sâu trong cốc. Tầm mắt đảo qua liền nhìn thấy phòng nhỏ cỏ tranh đang dựng ở đó. Vài năm thời gian dường như đối với nó cũng không tạo thành hư hao gì.

Ánh mắt nhìn nhà cỏ tranh kia, trong mắt Tiêu Viêm có chút thôn thức, khẽ thở dài một tiếng. Chuyện xảy ra vài năm trước ở chỗ này hiện lên rõ mồn một trước mắt. Nhưng mà cũng không còn thấy bóng dáng của cô gái một thân quần áo trắng.

Một lát sau, Tiêu Viêm đem tâm tình bình tĩnh xuống, chậm rãi hướng về túp lều nhỏ. Mà theo bước chân đến gần của hắn, từng tiếng rống giận dữ lại một lần nữa vang lên trong sơn cốc. Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh của ma thú chọt lao đến, cuối cùng bao lấy túp lều nhỏ, nghe răng trợn mắt phát ra từng đợt tiếng rống với Tiêu Viêm.

Nhìn thấy đám ma thú cử động như vậy, nét tươi cười trên mặt Tiêu Viêm cũng chậm rãi giảm đi. Hiện tại, hắn cũng cảm giác được một chút không thích hợp. Đám ma thú trong sơn cốc này không giống như là đang kiếm ăn mà càng giống như bị người nào đó nuôi dưỡng ở chỗ này, chiếm lấy cốc nhỏ này.

"Chẳng lẽ nơi này đã bị người khác phát hiện?" Trong đầu hiện lên một đạo ý niệm, Tiêu Viêm nhíu chặt mày.

- Những tiểu tử này thật đúng là đáng ghét, để cho ta tới!

Tử Nghiên nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mấy con ma thú đang không ngừng phát ra tiếng rống uy hiếp, hừ lạnh một tiếng, bước đi ra. Ánh sáng tím trong đôi mắt như bảo thạch mạnh mẽ sáng lên, một cỗ uy áp khác thường đột nhiên tán phát ra!

Cỗ uy áp này không giống với uy áp phát ra dựa vào thực lực như của Mỹ Đỗ Toa. Ngược lại càng giống như là trào ra từ bên trong huyết mạch cùng linh hồn.

Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa cảm thụ được uy áp phát ra từ trong cơ thể của Tử Nghiêm, trong mắt loé ra ánh sáng kỳ lạ. Liếc nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt của đối phương.

Dưới uy áp phát ra từ trong huyết mạch cùng linh hồn của Tử Nghiêm, đám ma thú trong mắt tràn ngập hung quang kia bỗng "Ô ô" một tiếng. Giống như chuột gặp phải mèo, không do dự liền cong đuôi chạy trốn, cũng không dám dừng lại chút nào.

Thấy thế, Tử Nghiêm nhất thời đặc ý, hướng về phía Tiêu Viêm nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn

Tiêu Viêm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong căn nhà cỏ nhỏ, ngọn lửa xanh biếc như ẩn như hiện ở bàn tay giấu trong ống tay áo.

- Cẩn thận một chút.

Mỹ Đỗ Toa ở phía sau thấp giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, từng bước đi tới căn nhà nhỏ. Một lát sau liền đi tới trước nhà cỏ, không hề có chuyện gì xảy ra. Trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, bàn tay vừa muốn đẩy cửa. Sắc mặt của Mỹ Đỗ Toa ở phía sau khẽ biến, lắc mình tiến lên, một tay bắt lấy tay của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm ngẩn ra, quay đầu nhìn khuôn mặt có chút lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa.

- Trên cửa có kịch độc!

Đôi mắt đẹp của Mỹ Đỗ Toa khép lại một cái độ cong đầy nguy hiểm. Thân là Mỹ Đỗ Toa, bản thân nàng liền am hiểu độc công. Bởi vậy, đối với mấy thứ này, cảm giác của nàng nhạy cảm hơn Tiêu Viêm nhiều lắm.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cũng biến đổi. Ánh mắt kinh dị quét qua xung quanh, trong mắt cũng càng thêm âm trầm. Xem ra, đúng như hần đoán. Trong những năm gần đây, sơn cốc này có lẽ đã thay đổi chủ nhân.

Mỹ Đỗ Toa nhắm mắt lại, nơi ngón tay ngọc thon dài, năng lượng bảy màu chậm rãi động, để tùy thời chuẩn bị đối phó với các biến cố.

- Cẩn thận...

Dem Tử Nghiêñ kéo lại bên cạnh. Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm nói. Chợt ngắñ đầu nhìn căn nhà nhỏ. Đôi mắt híp lại, tay áo vừa động, một cỗ kính phong mãnh liệt xuất ra, đem cửa phòng kia đánh vắñg.

Cửa phòng bị đánh vắñg ra, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua. Nhưng mà bên trong căn nhà nhỏ trống không, không có nửa bóng người.

- Không nên vào phòng! Người này hình như cực kỳ am hiểu dùng độc. Hơn nữa độc tính rất mạnh. Bị dính vào, lấy thực lực của ngươi cũng cực kỳ phiền toái. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Mỹ Đỗ Toa liếc mắt nhìn căn nhà nhỏ trống rỗng, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm khẽ gắñ đầu. Ánh mắt xem xép bốn phía. Một lát sau, đột nhiên cười lạnh nói.

- Nếu các hạ đã không muốn xuất hiện, bây giờ ta sẽ đem sơn cốc này huỷ đi!

Tiếng cười lạnh ở trong quanh quắñ không ngóť. Bởi vì vách núi hồi âm mà khi bắn ngược trở về lại càng thêm to.

Tiếng cười lạnh từ từ hạ xuống, mà bóng người trong dự liệu cũng không xuất hiện. Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, ngọn lửa màu xanh biếc đột nhiên hiện lên trong lòng bàn tay.

Ngay tại lúc ngọn lửa kia vừa hiện lên, một giọng nói khàn khàn đột nhiên cực kỳ đột ngột vang lên trong sơn cốc.

- Phá huỷ nơi này, ba người các ngươi, cũng vĩnh viễn ở lại chỗ này đi...

Đồng tử có chút co lại, Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa đột nhiên xoay người, ánh mắt nhìn vào trên vách đá phía xa xa. Ở nơi đó, một bóng người toàn thân đều bao phủ dưới áo choàng màu đen quý dị hiện lên.

-----oOo-----

Chương 735: Bóng Đen Thần Bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên vách núi đá có mấy bụi cỏ dại mọc lên, một bóng đen quý dị xuất hiện. Toàn thân đều bị áo choàng bao phủ, thậm chí ngay cả người này là nam hay nữ cũng không nhận ra được. Chỉ có ánh mắt gần như hồ hững từ áo choàng bắn ra, không có chút tình cảm nào nhìn ba người ở trong cốc.

Ba người Tiêu Viêm cũng vì bóng đen đột nhiên xuất hiện này mà thoáng ngẩn người. Không ngờ trong sơn cốc này lại thực sự có người.

Khép hờ hai mắt nhìn đạo bóng đen kia, lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm nhanh như chớp khuếch tán ra. Nhưng mà một lát sau cũng khẽ nhíu mày. Hắn cực kỳ kinh ngạc phát hiện, lực lượng linh hồn của hắn tại khoảng cách cách Hắc ảnh nhân kia vài thước lại khó có thể tiến đến thăm dò nữa. Loại tình trạng khác thường này là lần đầu tiên hắn gặp phải trong nhiều năm qua.

- Lưu lại? Chưa có người có đủ tư cách nói những lời này với bản vương!

Mỹ Đỗ Toa cũng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Trên gương mặt lập tức hiện lên một tia cười lạnh. Sát ý ẩn tàng trong mắt. Sau nháy mắt, ngón tay ngọc đột nhiên bắn ra, một cỗ năng lượng bảy màu như sợi tơ bạo xuất từ đầu ngón tay. Cuối cùng, nhanh như chớp phá không, bắn thẳng đến bóng đen.

Dưới áo choàng, ánh mắt hồ hững liếc nhìn sợi tơ bảy màu một cái. Áo choàng không gió mà bay, một cỗ sương khói nồng đậm màu xám từ trong sơ thể trào ra. Mà theo sự xuất hiện mạnh mẽ của cỗ sương khói màu xám này, đám cỏ dại xung quanh bóng đen bắt đầu lấy tốc độ có thể nhìn được bằng mắt thường trở nên héo rũ xuống. Trong chớp mắt liền hoàn toàn trở nên khô vàng, mất hết sức sống.

Sự biến hoá của đám cỏ dại bên kia cũng không thoát khỏi ánh mắt của Tiêu Viêm. Con người lập tức mạnh mẽ co lại. Xem ra người này quả nhiên cực kỳ am hiểu độc công. Không ngờ ngay cả đầu khí trong cơ thể cũng ẩn chứa kịch độc.

Sương khói màu xám trào ra, lượn lờ xung quanh đem bóng đen bao bọc vào trong. Sợi tơ bảy màu kia trong nháy mắt liền lao tới. Nhưng mà một kích cũng đủ để cường giả Đấu Vương bình thường không dám tiếp này, sau khi đi vào sương khói màu xám lại bắt đầu bị phân giải một cách cực kỳ quý dị. Chỉ vền vẹn mấy cái hô hấp, cỗ năng lượng bảy màu cứ nhiên bị phân giải, cuối cùng hoá thành hư vô.

- Trong vòng mười cái hô hấp, rời khỏi sơn cốc. Nếu không... Chết!

Theo sự biến mất của cỗ năng lượng bảy màu, trong mắt Mỹ Đỗ Toa cũng xẹt qua một chút kinh dị. Chợt nghe được thanh âm của bóng đen, lãnh ý trên mặt càng đậm. Khí thế khổng lồ chậm rãi từ trong cơ thể bùng phát ra.

- Hôm nay mặc kệ ngươi đi hay là ở, cái mạng này, bản vương chắc chắn muốn rồi!

Cười lạnh một tiếng, Mỹ Đỗ Toa nghiêng đầu thấp giọng nói với Tiêu Viêm và Tử Nghiên.

- Các ngươi cách xa nơi này một chút. Người này cả người đều là kịch độc, dính vào thì phiền toái!

Tiêu Viêm chau mày, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng chuyển. Bóng đen thần bí này đến tột cùng là ai? Có được thực lực cường hãn như thế không thể nào là hạng người không có danh tiếng gì trong đế quốc. Tại sao trước kia chưa từng nghe nói qua?

Trong lúc Tiêu Viêm trầm tư, thời gian mười cái hô hấp đã đến. Trên vách núi đá, ánh mắt của bóng đen nhất thời trở nên lạnh lẽo. Tay áo vung lên, nồng đậm sương khói màu xám nhanh chóng ùn ùn kéo đến, cuối cùng trực tiếp ăn mòn vào bên trong sơn cốc.

- Muốn chết!

Thấy thế, trong mắt Mỹ Đỗ Toa hiện lên ánh sáng lạnh khiếp người. Thân hình chợt động, đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Bàn tay ngọc nắm chặt, năng lượng xà kiếm bảy màu ngưng hiện ra. Mũi chân điểm một cái liền hoá thành một điểm nhỏ, bắn thẳng đến bóng đen.

Lúc trước thoáng tiếp xúc qua, bóng đen thần bí cũng hơi biết được thực lực của Mỹ Đỗ Toa. Nhưng hắn cũng không có chút lui lại, ánh mắt hồ hững nhìn thân hình nhanh chóng lao tới của Mỹ Đỗ Toa. Tay áo đột nhiên động, một đôi bàn tay tái nhợt dị thường nhưng thon dài xuất hiện. Trong lòng bàn tay, sương khói màu xám nhanh chóng quay cuồng. Cuối cùng nhanh chóng ngưng tụ lại, trong nháy mắt từ màu xám đen chuyển sang màu xám tím. Một mùi kì dị từ trong đó phát tán ra.

Đoàn sương khói xám tím xuất hiện, bóng đen co ngón tay búng ra. Đoàn sương khói lặng yên không một tiếng động nhanh chóng lướt về phía Mỹ Đỗ Toa.

Mùi gay mũi từ trong đoàn sương khói khuếch tán ra, Mỹ Đỗ Toa khẽ hít vào một tia, sắc mặt liền hơi đổi. Ấn kết trong tay biến đổi, năng lượng bảy màu nhanh chóng ngưng kết tại trước mặt. Cuối cùng trực tiếp hoá thành một con rắn khổng lồ bằng năng lượng bảy màu cỡ chừng bảy tám trượng. Con rắn khổng lồ há rộng miệng, trực tiếp đem đoàn khói độc màu xám tím nuốt vào trong miệng.

Khói độc xám tím bị cắn nuốt, trong nháy mắt liền bộc phát ra. Mà ở dưới sự ăn mòn của hai bên, một lát sau khói độc cùng con rắn khổng lồ bằng năng lượng đồng thời biến mất.

- Độc lực thật mạnh...

Khép hờ đôi mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Mỹ Đỗ Toa cũng chậm rãi lộ ra một chút ngưng trọng. Người dùng độc không phải nàng chưa từng gặp qua. Nhưng người có thể đem độc sử dụng đến mức này thì là lần đầu tiên nàng gặp được.

Trong lòng vừa động, một tầng năng lượng bảy màu chậm rãi từ trong cơ thể của Mỹ Đỗ Toa tràn ra, cuối cùng đem thân thể vây kín. Thân hình chột loé, trực tiếp xuất hiện trên vách núi đá. Một tiếng cười lạnh, xà kiếm trong tay mang theo kinh phong sắc bén, đàn thẳng đến yết hầu của bóng đen.

Đối với sự tấn công cuồng mãnh của Mỹ Đỗ Toa, bóng đen kia cũng động, khẽ đạp bước quý dị, cũng vừa vận tránh né thế kiếm kia của Mỹ Đỗ Toa. Mà ở thời điểm tránh né, bàn tay hắn nắm chặt, sương mù màu xám lại ngưng tụ tại lòng bàn tay, cuối cùng hoá thành một thanh trường kiếm màu

xám. Trên thân trường kiếm lộ ra một mùi nhàn nhạt. Hiển nhiên, phía trên này cũng có kịch độc.

Keng! Keng!

Hai thanh kiếm nhanh như chớp va chạm với nhau. Bóng người mơ hồ bay vút. Trên vách núi kia đá vụn bay tứ tung, từng khe nứt nhỏ nhanh chóng lan tràn ra trên vách núi.

Nhưng nguyên nhân có lẽ bởi vì kiêng kỵ kịch độc của bóng đen mà dù Mỹ Đỗ Toa đã thi triển gần hết thực lực cũng khó có thể bắt được người này. Hơn nữa, nhìn thế cục kia, thậm chí còn có xu thế giằng co.

"Người này đến tột cùng là ai? Không ngờ có thể cùng Mỹ Đỗ Toa đánh khó phân thắng bại?" Nhìn hai bóng người thoáng hiện trên vách núi, trong mắt Tiêu Viêm cũng dần dần hiện lên một chút ngưng trọng. Phải biết rằng, thực lực của Mỹ Đỗ Toa mặc dù là Vân Sơn lúc trước cũng kém một đường. Không ngờ bóng đen thần bí này cư nhiên có thể chống đỡ được với Mỹ Đỗ Toa.

- Người kia thật mạnh... Cư nhiên có thể cùng Thái Lâm tỷ đánh lâu như vậy. Hơn nữa mùi trên người của hắn, sau khi ngửi thấy thật chóng mặt.

Tử Nghiên nhíu mày, bàn tay vỗ lên trán, đầu có hơi chút chóng mặt.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, hơi ngửi một chút cũng là kinh hãi phát hiện. Trong không khí chẳng biết từ lúc nào có một chút mùi vị nhàn nhạt khác thường.

- Tạm thời không cần tiếp tục hô hấp!

Sắc mặt âm trầm, Tiêu Viêm nhanh chóng từ trong nạp giới lấy ra một viên thuốc, sau đó nhét vào trong miệng Tử Nghiên. Độc này thật sự là đáng sợ. Mới có một lúc như thế mà có thể làm cho Tử Nghiên chóng mặt. Nếu hít nhiều hơn, chỉ sợ ngay cả mạng cũng để lại ở chỗ này.

- Không thể để cho hắn tiếp tục phát ra độc khí. Bằng không những sinh vật trong sơn cốc cũng sẽ chết vì độc này...

Trong lòng Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, tay áo chột vung lên. Ngọn lửa

màu xanh biếc đột nhiên từ lòng bàn tay tuôn ra, một cỗ nhiệt độ cực nóng nhanh chóng khuếch tán ra.

Theo độ ẩm trong sơn cốc nhanh chóng tăng lên. Không khí kia cũng trở nên khô ráo dị thường. Mà mùi vị trong đó cũng chậm rãi tiêu tán.

- Tử Nghiên, đợi ở chỗ này! Không nên động lung tung!

Đem mùi vị khác lạ tiêu trừ, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên chiến đấu trên bầu trời. Trong mắt loé lên ánh sáng lạnh, quay đầu dặn dò một câu với Tử Nghiên. Đôi cánh lửa sau lưng chậm rãi kéo dài ra, cuối cùng đột nhiên rung lên, thân hình vút nhanh lên không trung, lập tức hướng về chỗ chiến trường kia.

Trên bầu trời, hai bóng đen chọt hiện va chạm với nhau. Năng lượng bảy màu cùng sương khói quý dị màu xám ở bốn phía xuất hiện, đụng vào nhau. Tại lúc bùng lên tiếng nổ trầm đục thì cũng tràn ra một cỗ mùi vị gay mũi.

Hai kiếm liên tiếp va chạm, hoa lửa bùng nổ. Mỹ Đổ Toa cùng bóng đen vừa định lui về sau thì một bóng người đột nhiên từ phía dưới xuất hiện. Năm tay nóng rực mang theo kinh phong chọt hiện ra, trực tiếp đánh đến bóng đen kia.

Kinh phong đột ngột xuất hiện vẫn không làm cho bóng đen có nửa phần bối rối. Thân thể uốn éo quý dị, năm tay của Tiêu Viêm chỉ xuyên qua áo choàng này.

Một quyền không có kết quả, Tiêu Viêm cũng nhanh như chớp lùi về phía sau. Trong nháy mắt hiện ra bên cạnh Mỹ Đổ Toa. Ánh mắt hơi chút âm trầm nhìn bóng đen trước mặt, chậm rãi hỏi.

- Rốt cục các hạ là ai?

Thân ảnh bóng đen nhẹ nhàng lui về sau một chút, ánh mắt đăm đăm nhìn về Tiêu Viêm ở cách nơi đó không xa. Mà khi ánh mắt này nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Viêm thì lại hơi nao nao, nhưng mà chút giây dựa đó chỉ thoáng hiện lên một chút. Một lát sau, lại trở về nét lạnh lùng như cũ.
Nguồn truyện:

- Rời đi nơi này!

- Vị bằng hữu kia! Tại hạ Tiêu Viêm. Nơi này là vào thời điểm năm đó ta cùng với một bị bạn tốt của ta tìm được. Chủ nhà ở đây cũng không phải là người!

Tiêu Viêm cười lạnh nói.

- Tiêu Viêm... bạn tốt...

Ánh mắt kia dưới áo choàng lại một lần nữa loé ra. Sương khói màu xám tràn ngập thân thể cũng hơi giảm đi một chút.

- Cùng hấn nói nhảm cái gì? Độc vật này mặc dù quý dị nhưng mà bản vương muốn giết hấn cũng không khó!

Mỹ Đỗ Toa lên tiếng, thanh âm lạnh lùng, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Tiêu Viêm không có hành động gì, khẽ cau mày nhìn bóng đen đột nhiên có chút kỳ quái này. Lại một lần nữa chấp tay, thanh âm có chút khách khí.

- Không biết tên họ của các hạ là gì? Có lẽ Tiêu Viêm đã nghe nói qua.

Ánh mắt dưới áo choàng chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt của Tiêu Viêm. Một lát sau, ánh mắt chậm rãi nhắm lại. Mà thân hình lại từ từ lui về phía sau.

Tiêu Viêm cau mày nhìn Hắc ảnh nhân đột nhiên trở nên mặc danh kỳ diệu này. Trong lòng âm thầm cảnh giác.

Ngay lúc Hắc ảnh nhân dần dần rời khỏi sơn cốc thì thân hình đột nhiên dừng lại, bàn tay giơ lên, một vật liền bay vút đến.

Thấy thế, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ thay đổi, thân hình vội lui lại đánh ra một cỗ nhu kinh đem vật đang bay tới kia bao bọc lại. Định nhãn nhìn lại, dĩ nhiên là một cái bình ngọc.

- Thực lực của hai người các ngươi mạnh, có lẽ không sợ khói độc. Nhưng mà tiểu cô nương ở phía dưới kia thì lại không được. Đây là giải dược có

thể giải được độc trong cơ thể.

Sau khi quăng bình ngọc đến, dưới áo choàng màu đen kia chậm rãi truyền ra thanh âm khàn khàn khác thường.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, cùng Mỹ Đổ Toa liếc nhìn một cái. Cách không đem bình ngọc hút tới nhưng không sử dụng tay chạm vào.

- Nơi này là của ngươi cùng bằng hữu của ngươi tìm được. Như vậy liền trả cho ngươi đi.

Bóng đen chậm rãi xoay người. Thân hình chợt loé liền nhanh chóng đi vào trong sơn mạch

Kinh ngạc nhìn bóng đen rời đi, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên. Khẽ cau mày, quang mang trong mắt loé ra. Nháy mắt sau, linh quang trong lòng chợt hiện, đột nhiên ngẩng đầu quát to với bóng đen sắp biến mất kia:

- Tiểu Y Tiên? Là ngươi?

-----oOo-----

Chương 736: Tiểu Y Tiên?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng quát của Tiêu Viêm như sấm sét tại dãy núi âm âm vang vọng, mà bóng đen sắp biến mất kia, cũng bởi vì tiếng quát này mà thoáng tạm dừng.

Tiêu Viêm đứng xa xa nhìn đạo thân hình kia dừng một chút, trong lòng chỉ đoán nhưng sau đó trực tiếp khẳng định, không nghĩ tới, nhiều năm như vậy sau, hắn vẫn như cũ còn có thể tại nơi này gặp lại nàng, chẳng qua, vì cái gì nàng bây giờ, cùng trước kia đã hoàn toàn không giống nhau? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ cái gọi là Ách Nan độc thể, đã muốn hoàn toàn bạo phát?

Trong lòng ý niệm quay cuồng, Tiêu Viêm không chút nghĩ ngợi, đôi cánh lửa sau lưng đột nhiên rung lên, thân hình liền trực tiếp lướt tới bóng đen kia.

Như cảm giác được cử động của Tiêu Viêm, bóng đen kia run lên, nhưng không quay đầu lại, sương mù màu xám từ trong cơ thể bùng phát ra. Tại không trung một đạo bụi vụ nổ bùng, mà thân ảnh này cũng quý dị hư không tiêu thất.

Theo sự biến mất của thân ảnh, đoàn bụi vụ nổ bùng kia, cũng nhanh chóng tiêu tán, một lát sau, liền hóa thành hư vô.

Tiêu Viêm thân hình xẹt qua phía chân trời, mà khi truy tới, bóng đen đã muốn biến mất không thấy chút bóng dáng, nét mặt hắn căng thẳng, nắm tay nắm chặt, thấp giọng mắng: "*Người kia... Vì cái gì không dám gặp ta?*"

Ở phía sau Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa nhanh chóng đi tới, ánh mắt cẩn thận ở phía chân trời đảo qua, chột khẽ nhíu mày, nói.

- Người nhận biết người nọ?

- Nếu đoán không sai, kia hẳn là một bằng hữu của ta nhiều năm trước, chẳng qua...

Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, không đem chuyện tình Ách Nan độc thể nói ra.

- Người này có một thân độc công quý dị khó lường, nhưng mà lúc trước cùng với ta giao thủ, dường như tinh thần hắn dao động rất lớn, khi thì thanh tỉnh khi thì mê mang. Hẳn không thấy người, có lẽ là bởi vì duyên có này đi.

Mỹ Đỗ Toa đối với lần này cũng chưa truy vấn, mà là chuyển đổi sang đề tài khác, trầm ngâm nói.

Nét mặt Tiêu Viêm căng thẳng, có chút không cam lòng, tìm kiếm khắp nơi một vòng, mà vẫn như cũ không có kết quả, lập tức chỉ khẽ thở dài một hơi. Xem tình huống như vậy, tình huống mà nàng nói lúc ly biệt, hôm nay đã muốn xuất hiện.

- Hấn đã đi rồi, trở về đi, Tử Nghiê n còn trong sơn cốc.

Mỹ Đổ Toa nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ phải gật gật đầu, xoay người, chân chờ một hồi, lại quay tới, nhìn vào rừng rậm mịt mù kia, đột nhiên trầm giọng nói.

- Tiêu Y Tiên, ta không biết mấy năm nay đến tột cùng chuyện gì xảy ra với ngươi, nhưng ta đã nói qua, mặc kệ ngươi biến thành cái dạng gì, ta Tiêu Viêm vẫn như cũ là bằng hữu của ngươi, đến hiện giờ, cũng chưa từng có chút hối hận!

Thanh âm Tiêu Viêm tại dãy núi cuộn cuộn bốc lên, hồi lâu sau, mới dần dần tiêu tán.

Dứt lời, vẫn không có chút phản ứng nào, Tiêu Viêm cười khổ một tiếng, chỉ phải xoay người cùng Mỹ Đổ Toa bay vút vào trong sơn cốc.

Tại một ngọn núi, một thân ảnh màu đen đang xoay người lại, bàn tay tái nhợt đang đặt trên một tảng đá lớn, mà lúc bàn tay này đặt vào, tảng đá lớn này xuy xuy vài tiếng không ngớt, đồng thời còn có một làn sương màu trắng phát ra.

Đưa mắt nhìn Tiêu Viêm trở lại sơn cốc, bóng đen mới chậm rãi buông tay ra, mà chỗ trên tảng đá lớn kia, đã để lại một cái chuồng ấn màu đen sâu cả tấc.

Ánh mắt của thân ảnh màu đen kia xuất hiện một chút mờ mịt, một lát sau, khoảng hồi niệm chôn dấu trong trí nhớ lặng yên bốc lên, mà hình ảnh thiếu niên gọi là Tiêu Viêm kia, cũng từ từ hiện ra trong đầu.

"*Tiêu Viêm...*" thân ảnh truyền ra một thanh âm thanh thúy mang theo một chút nhớ mong, âm thanh này cùng thanh âm khàn khàn khó nghe lúc trước hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên đây là do nàng cố ý làm để giấu diếm thân phận.

"*Không nghĩ tới lại gặp được ngươi. Ta hàng năm đều tới nơi này đợi nửa tháng, nhưng ngươi đã xuất hiện, vậy sau này, ta cũng sẽ không đến nữa.*" Bàn tay tái nhợt, chậm rãi xốc lên đỉnh đầu áo choàng, nhất thời, những

sợi tóc như tuyết trút xuống như thác nước, một khuôn mặt tái nhợt mà gò má có chút gầy hiện ra.

Cái gò má trên khuôn mặt này vẫn còn có chút hình dáng năm đó, nhưng đã mất đi cái khí chất ôn nhu tươi cười năm nào. Lúc này đây, hiện lên nhiều nhất lại là sự lạnh lẽo vô tình.

Giờ phút này, trên gương mặt của người tại Xuất Vân đế quốc được coi là tử thần cũng mơ hồ chứa đựng một tia nhớ nhung và chút cay đắng.

"Đừng trách ta không muốn thấy ngươi, ta chỉ là muốn cho trong lòng ngươi, vĩnh viễn bảo tồn một Tiểu Y Tiên thiện lương, chứ không phải là Tiểu Y Tiên trong tay dính đầy vô số huyết tinh... Độc nữ này."

"Chỉ là không dự đoán được, năm đó theo như lời đã nói, hiện giờ đã thành sự thật, hy vọng chúng ta ngày sau, không cần gặp mặt nhau... Vận mệnh của ta, đã là như thế..."

Đôi mắt màu tím thất thần nhìn toà núi nhỏ kia, nhớ lại năm đó... làm cho khuôn mặt nàng vốn đã lạnh lùng trong nhiều năm lại hiện lên chút ôn nhu tươi cười. Trên khuôn mặt tươi cười ấy có thể mơ hồ nhận ra đây là cô nàng tại Thanh Sơn trấn năm đó mà vô số dong binh gọi là tiên tử Tiểu Y Tiên.

Nét Tươi cười như hoa quỳnh chỉ kéo dài ngắn ngủn một cái chớp mắt liền tiêu tán, nàng chậm rãi nhắm đôi mắt lại, một lát sau lại lần nữa mở thì trong mắt đã lại lần nữa hồi phục vẻ hờ hững lúc trước, ánh mắt một lần cuối cùng nhìn hướng sơn cốc, chợt mang theo áo choàng, không hề có chút lưu luyến, thân hình hóa thành một mảnh sương khói màu xám, lặng yên tiêu tán.

Trong sơn cốc, hai người Tiêu Viêm khi trở về cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên có chút tím hồng. Lập tức hai người đều quýnh lên, không nghĩ tới độc của Tiểu Y Tiên thật khủng bố, Tử Nghiên này cũng chỉ là hít vào một chút, liền xuất hiện bệnh trạng như vậy, độc sư, đích thật là một cái chức nghiệp làm người ta vừa sợ vừa ghét.

Tử Nghiên mặc dù sắc mặt tím hồng, nhưng dường như thần thức vẫn rõ ràng như cũ, nhìn thấy hai người trở về, cũng vội vàng nghênh đón, nhưng hơi thở lúc này lại dồn dập hơn quá khứ rất nhiều.

Bắt lấy cánh tay Tử Nghiên, một tia đầu khí của Tiêu Viêm tiến vào trong cơ thể này, tìm một vòng, lại không có tìm được dấu vết độc khí, lập tức sắc mặt hơi trầm xuống, không nghĩ tới cái Giả Độc Đan được luyện chế ra kia, thế nhưng đối với độc khí này cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

- Thế nào?

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa vội hỏi.

- Tìm không thấy chỗ không phù hợp, xem ra độc khí kia che dấu rất sâu đậm, cũng không biết độc tính như thế nào.

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nói.

- Tên kia một thân độc tính ngay cả ta cũng có chút kiêng kị, huống chi Tử Nghiên? Làm sao bây giờ?

Mỹ Đỗ Toa sắc mặt khó coi nói.

Tiêu Viêm một chút chần chờ, bàn tay đưa vào áo, Tiểu Y Tiên lúc trước đưa hấn bình ngọc này, mà thấy thế, Mỹ Đỗ Toa cũng chau mày, nói:

- Người muốn cho Tử Nghiên dùng gì đó? Ai biết loại người quý dị này cấp cho có thật sự là giải dược, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hại Tử Nghiên, ai chịu trách nhiệm?

Nhìn bộ dáng nàng như vậy, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, hấn cũng không nghĩ tới sự quan tâm của nàng đối với Tử Nghiên đã tới như vậy, lập tức chỉ đành nói.

- Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra đối với Tử Nghiên, nhưng ta tin tưởng nàng sẽ không gạt ta, hơn nữa, nếu không sử dụng, người còn có biện pháp khác? Trúng độc này muốn kéo dài cũng không được.

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa cũng chần chờ một chút, một lát sau, chỉ phải gạt gạt đầu, dù sao hiện giờ việc này cũng không có biện pháp khác.

- Nếu là giải dược có vấn đề, mặc kệ hấn là ai, ta đều lấy tính mệnh của hấn!

Nhìn Tiêu Viêm từ trong bình ngọc đỏ ra một quả đan dược đỏ đậm, Mỹ Đỗ Toa vẫn như trước có chút không yên tâm, âm thanh lạnh lùng nói.

Gật đầu bất đắc dĩ, Tiêu Viêm đem đan dược nhét vào trong miệng Tử Nghiên, nàng cũng ngoan ngoãn đem nó nuốt vào bụng, nhưng mà dường như mùi vị của đan dược này không tốt lắm, bởi vậy làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại.

Đan dược mặc dù khó ăn, nhưng hiệu quả rõ ràng không tồi, lúc này mới vừa vào thân thể, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tím hồng nhan sắc nhất thời lấy mất thường có thể thấy được đang tiêu tán xuống, chỉ một lát sau, liền hoàn toàn biến mất. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, người trước lau mồ hôi lạnh, khẽ cười khổ, không nghĩ tới lấy trình độ thuật chế thuốc của mình, lại bị một chút độc khí tùy tiện của Tiểu Y Tiên làm cho không có nửa điểm biện pháp, dù nói nghiên cứu bất đồng, nhưng mặc kệ như thế nào, độc dược cùng đan dược cũng không có liên quan mấy, nên Tiêu Viêm cũng có chút không biết làm sao.

"Ai, thật không biết mấy năm nay nàng đến tột cùng đã trải qua cái gì, không chỉ có thực lực mãnh liệt ngay cả Mỹ Đỗ Toa cũng không thể không kiêng kị, hơn nữa độc thuật này, cũng trở nên quỷ dị khó lường như thế." Trong lòng than nhẹ một tiếng, ánh mắt Tiêu Viêm hướng về hướng túp lều nhỏ kia, năm đó lúc tu luyện, nàng trốn ở chỗ này vụng trộm dùng độc dược, nghĩ đến cô gái lương thiện đáng yêu như vậy cũng phải cả ngày cắn nuốt những thứ kịch độc kia, Tiêu Viêm trong lòng liền nhịn không được có chút cay đắng. Trong những nữ tử mà hắn đã gặp qua trong mấy năm nay, nàng là người có vận mệnh thảm nhất.

Nhưng mà, so sánh với độc thuật, thực lực của Tiểu Y Tiên lại làm cho lòng của Tiêu Viêm bất an. Còn cái đôi mắt lạnh lùng đến chết lặng kia, loại ánh mắt này, không ngờ lại hiện trên người cô gái năm đó lương lương kia.

Dùng sức lắc đầu, đem suy nghĩ trong đầu dứt bỏ, Tiêu Viêm chậm rãi đi về hướng túp lều nhỏ, dù sao bất kể như thế nào, trước hết đem thực lực của chính mình đột phá tới cảnh giới Đấu Hoàng, về phần Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm trong lòng có dự cảm, có lẽ ngày sau, còn có thể tái kiến.

Chẳng qua cũng không biết thời điểm nào, cũng không biết lúc đó là trăng diện gì.

-----oOo-----

Chương 737: Tử Nghiên tấn giai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lúc Tiêu Y Tiên ly khai. Trong sơn cốc các nơi che dấu kịch độc cũng như được chỉ huy nhanh chóng tiêu tán, việc như vậy làm cho Tiêu Viêm muốn ở trong đó bế quan âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hẳn cũng biết, hiện giờ người trước đã không phải cái cô bé thiện lương năm đó, hơn nữa độc công lại quỷ dị khó lường, mặc dù trong lòng vẫn như cũ tin tưởng nàng cũng sẽ không chân chính hạ sát thủ với mình, nhưng những kịch độc này một khi bị lây dính, cũng thật phiền phức. Điểm này, năm đó Tiêu Viêm trợ giúp Nạp Lan Kiệt trừ độc đã cảm thụ rất rõ.

Sau khi ổn định trong sơn cốc, Tiêu Viêm truyền tin trở về đế đô, đem phương vị của mình thoáng khai báo, để đám người Tiêu Đỉnh ngày sau có việc có thể phái người tiến đến tìm hắn.

Mà sau khi xử lý hết thấy sự tình, Tiêu Viêm cũng đem sơn cốc này cẩn thận thăm dò một phen, diện tích sơn cốc cũng không lớn, nhưng trong đó sinh trưởng các loại dược liệu quý hiếm, mặc dù ngay cả hắn hôm nay, lúc nhìn qua cũng hơi có chút động dung, không nghĩ đến cái khe núi nhỏ này, cư nhiên sinh trưởng ra nhiều dược liệu quý hiếm như thế. Tin tức này nếu truyền đi ra, chỉ sợ không biết đưa tới bao nhiêu Luyện Dược Sư a, dù sao đối với Luyện Dược Sư mà nói, dược liệu quý hiếm rất có lực hấp dẫn, không thua kém bao nhiêu so với phương thuốc, dược đỉnh.

Về phần mấy cái ma thú trong sơn cốc kia, Tiêu Viêm muốn đem chúng nó đi ra ngoài, nhưng Tử Nghiên cũng vội vàng ngăn trở, nàng biết Tiêu Viêm muốn tiến hành bế quan, mà những ma thú này, có lẽ sẽ là bạn chơi với nàng trong khoảng thời gian này.

Nếu Tử Nghiên thích, Tiêu Viêm tự nhiên không có ý kiến, hơn nữa ngâm

lại, trong sơn cốc này có ma thú cũng đúng lúc nổi lên hiệu quả thủ hộ, vạn nhất có một ít người đánh bậy đánh bạ tiến vào sơn cốc, những ma thú này đủ để dọa lùi bọn họ.

Sau khi ở trong sơn cốc dàn xếp xong, Tiêu Viêm ở chỗ sâu trong sơn cốc, mở một cái sơn động diện tích không nhỏ, sau đó, lại góp nhặt dược liệu gần ba ngày, mang theo Nạp Giới nặng trĩu dược liệu vào bên trong vào sơn động, đương nhiên, giờ phút này hẳn tự nhiên thực sự không phải là bế quan, mà là luyện chế đan dược.

Lần này luyện chế đan dược, phân lượng không nhỏ, không chỉ có có đáp ứng cho ba người Âm Cốt ba miếng Hoàng Cực Đan, lại cấp cho Tiêu Lệ, Lâm Diễm mấy viên Đấu Linh đan, những đan dược này đều không phải là đan dược bình thường a. Luyện chế không chỉ có rườm rà, lại hơi tốn thời gian, nhưng Tiêu Viêm cũng không thể không luyện chế.

Trước khi vào sơn động, Tiêu Viêm dặn Tử Nghiên cùng Mỹ Đồ Toa, tận lực ít ra ngoài, năng lượng trong sơn cốc so với ngoại giới nồng đậm hơn rất nhiều, tu luyện cũng có hiệu quả "*công giảm hiệu tăng*", hơn nữa còn có phần đông linh dược, nếu Tử Nghiên đột nhiên bắt đầu tiến giai, nơi này có thể cung cấp cho nàng năng lượng lớn nhất.

Đối với lời Tiêu Viêm dặn, hai nữ một lớn một nhỏ tự nhiên ngoài miệng đáp ứng, nhưng đến tột cùng trong lòng các nàng như thế nào Tiêu Viêm cũng không biết được, nhưng mà mặc kệ như thế nào, có Mỹ Đồ Toa bảo hộ, Tiêu Viêm cũng có chút yên tâm. Dù sao cường giả cảnh giới Đấu Tông, đã đủ để tại Gia Mã Đế Quốc đi ngang. Tuy nói Ma Thú sơn mạch này phân đông ma thú thực lực cường hãn, nhưng đối với Mỹ Đồ Toa mà nói, cũng không có uy hiếp quá lớn.

Bởi vậy, mặc dù biết hai người này đều không yên ổn ở một chỗ, nhưng Tiêu Viêm vẫn an tâm tiến nhập sơn động, sau đó bắt đầu nhiệm vụ luyện đan mà bất cứ một vị Luyện Dược Sư bình thường nào khi nhìn thấy cũng đều phải biến sắc.

Trong một chỗ ngòi thoáng mát trên sơn động, Tiêu Viêm khoanh chân ngồi trên một tảng đá, giờ phút này, bên cạnh trên thềm đá có phần đông dược liệu chính tề dược đặt ngay ngắn, những dược liệu này đều là dùng hộp ngọc đựng, vị thuốc nồng đậm từ đó thẩm thấu ra, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, nhất thời, vị thuốc nồng đậm lập tức tràn ngập cả sơn động.

Bàn tay phát lên, dục đỉnh màu hồng đỏ liên âm âm từ trước mặt hạ xuống, cuối cùng thật mạnh dừng ở trên mặt đất trước mặt, sức nặng trăm trọng này, ngay cả sơn động đều xuất hiện run rẩy rất nhỏ.

Dem dục đỉnh ra, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm. Hai loại đan dục mà nói thì luyện chế Đấu Linh đan thoáng dục thả lỏng một ít, hơn nữa xác xuất thành công cũng hơi cao, mà loại đan dục như Hoàng Cực Đan lại là lục phẩm đan dục hàng thật giá thật, mặc dù là lấy thực lực Tiêu Viêm hiện giờ, cũng không có vượt qua ngũ thành thành công, nhưng lần này hẳn chuẩn bị dục liệu phong phú, không chỉ có từ gia tộc Mễ Đặc Nhĩ. Còn tại trong sơn cốc này tìm tòi dục không ít, với phân lượng này, mặc dù xác xuất thành công không cao, nhưng muốn luyện thành ba miếng Hoàng Cực Đan, hẳn không phải là chuyện khó khăn lắm.

Trong lòng một phen tính toán, Tiêu Viêm liền lựa chọn trước tiên luyện chế Đấu Linh đan, khởi động trước, đây vẫn là lựa chọn tương đối dễ dàng thỏa đáng, tuy nói hiện giờ chuẩn bị đầy đủ, mà những dục liệu này cũng cực kỳ trân quý, nếu vô duyên vô cớ lãng phí, mặc dù là Tiêu Viêm cũng rất đau lòng.

Trong lòng hạ quyết tâm, Tiêu Viêm chậm rãi hít sâu một hơi, nhanh chóng đem tạp niệm trong đầu khai trừ, sau đó cong ngón búng ra, một luồng hỏa diễm xanh biếc liền từ đầu ngón tay thoáng hiện ra, cuối cùng xông vào trong dục đỉnh, hóa thành ngọn lửa hùng hực bốc lên.

Ngọn lửa trong dục đỉnh càng thêm hùng hồn thì độ âm trong sơn động nhất thời trở nên nóng dần lên, nhưng mà điều này đối với Tiêu Viêm không chút ảnh hưởng nào, ánh mắt chăm chú nhìn vào dục đỉnh. Sau một lúc lâu sau, thần sắc tập trung lại, song chỉ vừa động, lập tức đem một gốc cây dục liệu kẹp ở khoảng giữa, nhẹ nhàng đưa vào bên trong dục đỉnh.

Mà theo gốc cây dục liệu đưa vào, lần luyện chế gian khổ này của Tiêu Viêm cũng chính thức khởi động!

.....

Trong sơn cốc, khi Tiêu Viêm vào sơn động, Tử Nghiên cùng Mỹ Đồ Toa cũng rất ít đi vào trong đó quấy rầy, mới đầu hai người cũng khỏe. Nhưng

mà theo thời gian luyện chế của Tiêu Viêm, tính tình hiếu động của Tử Nghiên liền có chút không ngồi được, đặc biệt tại trong sơn cốc huấn luyện mấy ma thú kia như sủng vật. Một ngày kia, rốt cục đem Mỹ Đổ Toa giết giây thành công, sau đó hai người liền vụng trộm chạy ra khỏi sơn cốc, vì thế, Ma Thú sơn mạch này, nhất thời biến loạn cả lên.

Lấy thiên phú trời sanh có cảm ứng đặc thù đối với thiên tài dị bảo, ánh mắt Tử Nghiên mỗi một lần, đều trực tiếp dòi về nơi có phần đông ma thú thực lực cường hãn thủ hộ, mà với trợ giúp của Mỹ Đổ Toa, những bảo bối này, phần lớn cũng có thể thuận lợi tới tay, nhưng mà mỗi một lần bảo bối đến được tay, đều sẽ khiến cho phần đông ma thú ánh mắt đỏ ngầu, điên cuồng tiến hành đuổi giết hai người, hai ma nữ làm loạn khắp nơi, dãy núi trước giờ yên lặng này, mỗi ngày đều vang lên tiếng gầm gừ không ngừng, tràn ngập sát cơ vô cùng.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều thiên tài địa bảo lọt vào tay Tử Nghiên, mà tất cả không ngoài dự tính đều bị Tử Nghiên cho là kẹo trực tiếp ăn vào bụng, mà khi loại hành vi này kéo dài gần nửa tháng thời gian thì cơ hồ phần lớn ma thú có thực lực cường hãn đều bị Tử Nghiên và Mỹ Đổ Toa hai người thăm qua.

Sự tình tước đoạt lớn như vậy, tự nhiên cực kỳ dễ dàng khiến cho nhiều ma thú tức giận. Những ma thú có thực lực cường hãn thì linh trí của bọn nó cũng không thấp hơn so với nhân loại, bởi vậy, sau nhiều lần, phần đông ma thú có thực lực cường hãn đều bắt đầu hội tụ cùng một chỗ, vì thế, một đội hình vô cùng khổng lồ lặng yên thành hình tại Ma Thú Sơn Mạch.

Số lượng ma thú của đội hình này, tại ngày thứ hai, liền cùng Tử Nghiên, Mỹ Đổ Toa gặp nhau, nhất thời lửa giận đột nhiên bùng nổ!

Mà khi Tử Nghiên cùng Mỹ Đổ Toa nhìn thấy đội hình này cùng phát ra tiếng hô rung trời, vô số ma thú như thủy triều vọt tới, mặc dù là lấy thực lực Mỹ Đổ Toa, da đầu cũng nhin không được có chút run lên, lập tức giữ chặt Tử Nghiên, liền nhanh chóng trốn chạy.

Một đuổi một chạy, cơ hồ liên lụy khắp Ma Thú Sơn Mạch, Tử Nghiên cùng Mỹ Đổ Toa vẫn còn tốt, những người tại trong sơn mạch liệt sát ma thú, nhưng những người xui xẻo lại chính là những dong binh vào trong sơn mạch liệt sát ma thú. Nhìn thấy đàn thú như thủy triều vọt tới, tất cả

mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo.... Thú triều điên cuồng, làm cho Ma Thú sơn mạch trở nên sôi trào lên dị thường, nhưng mà cũng may Mỹ Đồ Toa cẩn thận vẫn chưa trực tiếp phi trở về sơn cốc, mà mang theo Tử Nghiên vòng quanh dãy núi vòng vo một hồi, xác định đem những đầu ma thú bên kia đều bỏ rơi lại, hai người mới vội vàng trở lại sơn cốc

Việc này qua đi mấy ngày, hai người đều không dám lại tiếp tục tùy ý ra ngoài, tuy nói hai người còn không sợ, nhưng nếu làm cho mấy ma thú điên cuồng kia phát hiện nơi này, chỉ sợ sẽ quấy rầy Tiêu Viêm luyện chế đan dược, mà đến lúc đó một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Nhớ tới điều này, mặc dù là Tử Nghiên, cũng đành phải le lưỡi, im lặng đợi tại trong sơn cốc đùa chơi cùng ma thú trong cốc, mà nhìn thấy nàng an tĩnh lại, Mỹ Đồ Toa cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu thật làm xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ tên kia sẽ nổi điên.

Mà trong lúc hai người im lặng ở trong cốc thời gian được 5, 6 ngày thì Tử Nghiên luôn luôn hoạt bát, cũng thoáng xuất hiện một ít chỗ không phù hợp, vừa mới bắt đầu chỉ là lời nói ít dần, dần dần trước mặt xuất hiện màu hồng nhuận dị thường, thân thể nóng bỏng như lửa.

Tử Nghiên biến hóa, tự nhiên cũng làm cho Mỹ Đồ Toa quá sợ hãi, mà nàng đối với cái này một chút cũng không biết, bởi vậy cũng không có nửa điểm trợ giúp. Mà lúc nàng do dự muốn gọi Tiêu Viêm ra thì Tử Nghiên cũng đột nhiên lâm vào ngủ say. Một cổ hào quang màu tím từ trong cơ thể trào ra, cuối cùng hóa làm một cái kén hình người cỡ chừng hơn một trượng, đem thân thể vây kín mít.

Thấy thế, Mỹ Đồ Toa giật mình, nhưng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra đây cũng không phải là cái gì không thích hợp, mà là cô gái nhỏ này trong khoảng thời gian này ăn rất nhiều thiên tài địa bảo, trong cơ thể ngưng tụ năng lượng, đã đầy đủ cho nàng tiến giai!

-----oOo-----

Chương 738: Đan Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong sơn cốc rậm rạp xanh tươi có chút mùi thơm súc tích lại, ngẫu nhiên có ma thú có thực lực cường hãn đi qua, đột nhiên vang lên tiếng gầm trầm thấp, làm cho cả trong sơn cốc tràn ngập sinh cơ.

Tại một chỗ sâu trong sơn cốc phát ra hào quang màu tím nồng đậm. Mà ở giữa luồng hào đó, có một cái kén rộng hơn một trượng thật lớn. Mặc dù không thấy rõ vật trong kén, nhưng trong đó lại ẩn chứa cỗ năng lượng cực kỳ khổng lồ, cũng đã biểu hiện ra vật này cũng không phải là vật thường.

Bên ngoài thân kén, hào quang màu tím lúc sáng lúc tối, giống như nhịp đập của trái tim, rất có tiết tấu. Còn nếu là người có cảm giác nhạy cảm, có thể nhận thấy được, mỗi khi ánh sáng của cái kén chuyển hoán chốc lát, thì năng lượng thiên địa trong sơn cốc xuất hiện một trận dao động nhỏ, chợt phần đông năng lượng kia, đều bị hấp thu đi vào bên trong ánh sáng kén, làm cho hào quang của thân kén càng thêm sáng ngời.

Bên cạnh cái kén sáng đó không xa, Mỹ Đỗ Toa ngồi xếp bằng ở một chỗ phía trên tảng đá lớn. Con mắt chăm chú nhìn vào bất kỳ động tĩnh của quang kén, hồi lâu sau, mới thoáng thả lỏng, xoay chuyển ánh mắt, liếc hướng dưới vách núi. Mùi vị nồng đậm của đan dược trong sơn động tán ra, bắt đầu dĩ lác đầu. Tiêu Viêm vào sơn động luyện chế đan dược, đã qua thời gian một tháng nhưng mà xem bộ dáng này, tựa hồ vẫn như cũ còn không có dấu hiệu kết thúc, mà Tử Nghiên tại ba ngày trước hóa thành quang kén, sau đó cũng đã không có phản ứng khác, mỗi ngày quang kén đều không ngừng hút vào năng lượng thiên địa chung quanh, mà lại không có chút biến hóa nào, xem tình huống này, dường như thời gian mà Tử Nghiên cần để tiến giai cũng không hề ngắn a.

Một người luyện đan, một người hóa kén tiến giai, kể từ đó, sơn cốc này, chỉ có Mỹ Đỗ Toa một người thủ hộ, nàng tự nhiên cũng có một chút nhàm chán. Nhưng giờ phút này, Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên đều phân tâm không được, trong lúc này vạn nhất bị quấy rầy, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, nên nàng cũng chỉ có thể cả ngày thủ hộ tại trong sơn cốc. Mặc dù có ngẫu nhiên ra ngoài, cũng phải mau chóng trở về gấp, loại thủ hộ buồn tẻ này, thật khiến nàng không biết phải làm sao.

Mà loại buồn tẻ này, tiếp tục kéo dài được thêm 5 ngày, thì rốt cuộc cũng đã có dị động từ trong sơn động truyền đến.

Mấy ngày này, Mỹ Đỗ Toa vẫn trước sau như một nhắm mắt tu luyện, thời điểm tu luyện, năng tự nhiên cũng là phân chia một tia chú ý tại phía trên quang kén. Mà cũng chính là giờ phút này, trong sơn động im lặng, cũng đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, cả sơn cốc, đều vì tiếng nổ mạnh này mà run rẩy.

Kinh ngạc mở con ngươi, ánh mắt Mỹ Đỗ Toa nhìn về phía sơn động, bên trong không ngừng tản ra khói đặc, chợt, một đạo thân ảnh hơi có chút chật vật, từ giữa chậm rãi đi ra, ho khan một trận.

Đi ra từ trong làn khói dày đặc tại sơn động, vào thời điểm này, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống làm cho Tiêu Viêm theo quán tính đưa tay lên che ánh mắt, một lát sau cảm thấy sau khi thích ứng, mới mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn thoáng qua áo bào rách nát, không khỏi cười khổ một tiếng. Hoàng Cực Đan này quá mức bá đạo, trong lúc luyện chế cũng tràn ngập dược lực cuồng bạo, trong lúc này, không cẩn thận một chút lập tức đem dẫn phát đan dược tự bạo, loại uy lực này, cũng không kém so với một kích toàn lực của cường giả Đấu Vương. Tại vài lần trước, lúc Tiêu Viêm luyện chế viên thuốc này thì một khi dược lực của đan dược có dấu hiệu không ổn thì liền nhanh chóng tán hỏa, mặc dù lô dược liệu đều là bị hủy nhưng ít nhất vẫn an toàn, dưới sự cẩn thận cực độ ấy, vài lần luyện chế Hoàng Cực Đan qua, Tiêu Viêm cũng không có xuất hiện vấn đề quá lớn.

Ở mấy ngày trước đây, Tiêu Viêm cần nhất là ba miếng Hoàng Cực Đan đã luyện chế thành công, luyện chế ra ba miếng Hoàng Cực Đan này, những dược liệu Tiêu Viêm đã chuẩn bị kia, đã không còn thừa nhiều. Nhưng mà mặc kệ như thế nào, mục đích lần này xem như đã đạt được, thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tiêu Viêm nhìn thấy đồng dược liệu còn sót lại bên kia, trong lòng vừa động. Cũng là nghĩ thay mình ngày sau liền luyện chế một quả Hoàng Cực Đan, mà vấn đề cũng phát sinh ở trong này, bởi vì còn thừa dược liệu chỉ đủ luyện chế một quả Hoàng Cực Đan, cho nên khi luyện chế thì đan dược tiếp tục xuất hiện bạo động, Tiêu Viêm cũng luyện tiếp không muốn nhìn dược liệu cuối cùng này bị lãng phí, sau đó liền mạnh mẽ ra tay, đương nhiên, kết quả cuối cùng, tự nhiên liền tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa này...

Nếu không phải là bởi vì có dược đỉnh đỏ hồng kia chống đỡ phần lớn uy lực kia thì chỉ sợ Tiêu Viêm cũng không chỉ là bị rách quần áo.

Mà nghĩ đến đây, Tiêu Viêm cũng có chút may mắn, khi đó lực phòng ngự

của hắn cũng không mạnh mẽ, ngay mặt bị cổ kính lực khổng lồ này đánh trúng, chỉ sợ thân thể lại phải chịu vết thương mới.

Tay áo bồi bồi tro tàn trên khuôn mặt, ánh mắt Tiêu Viêm ở trong cốc đảo qua, sau đó liền ngạc nhiên tập trung ở trên cái kén màu tím kia. Một lát sau, mới dời ánh mắt đến trên người Mỹ Đỗ Toa, hỏi.

- Đây là....?

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa cũng ngẩn ra, chột mồm cười. Nhẹ giọng nói.

- Đây là Tử Nghiên biến thành.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người, một lát sau kinh hỉ nói.

- Nàng ấy muốn tiến giai sao?

- Hắn là vậy, nhưng mà nàng đã hóa kén mấy ngày, đến hiện tại cũng không có nửa điểm dị động, xem ra thời gian tiến giai này không ngắn.

Mỹ Đỗ Toa gật gật đầu, nói.

Tiêu Viêm cười cười, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ma thú tiến giai cần nhất là thời gian, huống chi bản thể của Tử Nghiên không bình thường, tiến hóa tự nhiên là phải càng thêm gian một ít.

- Đan dược luyện chế thành công sao?

Đôi mắt đẹp lướt qua trên người Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa hỏi.

- Ừm.

Tiêu Viêm gật gật đầu, chột cười khổ nói.

- Nhưng mà cũng vì lòng tham, bằng không cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

- Hơi thở người cũng càng ngày càng phù phiếm bất định, đầu khí trong cơ thể lại có cảm giác phát tán ra ngoài, xem ra cũng sắp đột phá Đấu Hoàng

a.

Ánh mắt dừng trên người Tiêu Viêm, cảm thụ được trong cơ thể kia tràn ngập đầu khí hùng hồn, Mỹ Đỗ Toa kinh ngạc nói.

- Nhanh, lần này luyện đan chỗ tốt với ta không nhỏ, theo sở liệu, trong vòng mười ngày, chắc có thể đột phá.

Tiêu Viêm cười cười, trong ánh mắt cũng chứa đựng một chút vui sướng.

- Chênh lệch của Đâu Vương cùng Đâu Hoàng rất lớn, bình thường nói đến, ngay tức thì liền có thể đột phá thực lực, cũng cần phải nửa năm thậm chí một năm thời gian, mới có thể chân chính tiến hành lột xác, xem ra kế tiếp, ngươi cần phải bế quan.

Mỹ Đỗ Toa đôi mắt sụp xuống, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn cũng biết, lần này bế quan, chỉ sợ thời gian sẽ không ngắn. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

- Thời gian luyện đan lần này kéo dài đến một tháng, nói vậy bọn người mà đại ca phái ra cũng đã đến địa phương ta chỉ định rồi. Chờ ta đem đan dược tổng xuất, liền trở về bế quan, lần này bế quan, không đạt Đâu Hoàng, tuyệt không xuất quan!

Tiêu Viêm cười nhạt nói, bàn tay khẽ sờ sờ trên cái ấn hỏa màu trắng trên trán, cảm thụ được ấn lửa vẫn như cũ tản ra độ ấm nhàn nhạt, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lẩm bẩm nói.

- Lão sư, chờ đợi ta, đệ tử mau chóng tăng thực lực lên đem ngài cùng phụ thân cứu ra!

Nhìn trong ánh mắt Tiêu Viêm có một chút âm hàn, Mỹ Đỗ Toa gật gật đầu, tùy ý nói.

- Yên tâm đi. Ta sẽ chiếu cố Tử Nghiên cũng sẽ thuận tiện thay ngươi hộ pháp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười, chột đối với Mỹ Đỗ Toa hơi hơi chấp tay, khẽ cười nói.

- Một khi đã như vậy, vậy liền trước đa tạ, ta trước tiên đem đan dược đưa ra ngoài, trở về nghỉ ngơi một chút liền bắt đầu bế quan.

- Ừm.

Ánh mắt của Mỹ Đỗ Toa lại lần nữa tập trung lên cái quang kén.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không nói nhiều, vòng quanh quang kén, chưa phát hiện có gì không đúng thì mới bớt lo lắng, vọt người bay ra ngoài sơn cốc.

Ra khỏi sơn cốc, thân hình Tiêu Viêm dừng lại tại trên bầu trời, ánh mắt nhìn chung quanh, phân biệt phương hướng, đôi cánh lửa rung lên, liền hóa thành một vầng hào quang, lướt đi về phía bắc.

Cứ bay vút như vậy, sau một hồi kéo dài, tốc độ của Tiêu Viêm mới chậm lại, ánh mắt lướt qua, nhìn lên trên một ngọn núi. Ở nơi đó, dường như có vài cỗ hơi thở đang chớp động. Chỉ trong chốc lát, Tiêu Viêm đã hiện lên trên đỉnh núi, mà vừa mới xuất hiện, hắn đã cảm nhận được mười mấy cỗ hơi thở yếu ớt ở chung quanh.

- Xuất hiện đi.

Tiêu Viêm liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

Thanh âm Tiêu Viêm hạ xuống, trên đỉnh núi nhất thời truyền ra một trận xôn xao, chợt có mấy chục thân ảnh thoáng hiện ra, đầu lĩnh là một gã lão giả, nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, trên mặt ra một chút kinh hãi, hai chân vội vàng quỳ xuống đất, cung kính nói.

- Tham kiến Minh Chủ.

Mấy chục người phía sau lão giả, hai đầu gối cũng chính tề rơi xuống đất, chính tề trầm giọng, tại trong núi rừng vang vọng.

Ánh mắt đảo qua những người này, cuối cùng ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại chỗ ngực của lão giả, nơi đó, có một mảnh huy chương xanh biếc, ở ngay giữa huy chương có một đóa hỏa liên xinh đẹp.

Chậm rãi rơi xuống đất, Tiêu Viêm thản nhiên nói.

- Các ngươi là người đại ca ta phái tới?

Nghe vậy, tên lão giả kia vội vàng khom người tiến lên, từ trong nạp giới lấy ra một quyển trục, hai tay dâng, cung kính nói.

- Minh Chủ, lão nhân tên là Bách Lý Thịnh, hôm nay là quản sự Viêm Minh, lần này đúng là do nguyên lão Tiêu Đình phái tới.

Tiếp nhận quyển trục, Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua, lúc này mới khẽ gật đầu, thâm ý mỉm cười nói.

- Vậy liền phiền toái ngươi, ta còn có việc không thể trở về để đồ, nên đồ vật này liền tùy theo các ngươi đưa trở về, đồ vật này có linh hồn ấn ký của ta, nếu trên đường bất hạnh bị cướp, ta tự có biện pháp tìm về.

- Ha hả, Minh Chủ cứ việc yên tâm, hiện giờ tại Gia Mã đế quốc này, vẫn chưa có người nào dám đụng đến "*Viêm Minh*".

Bách Lý Thịnh vội vàng gật đầu, đối với ý khác trong lời nói Tiêu Viêm, hắn tự nhiên cũng rõ ràng, lập tức vội nói.

- Ừm, một khi đã như vậy, vậy liền tức tốc đi đi, lúc trở về báo cho đại ca biết, ta sẽ bế quan nửa năm hoặc là một năm, trong lúc này, việc Viêm Minh, do hắn làm chủ.

Tiêu Viêm phát phát tay, nói.

- Dạ!

Bách Lý Thịnh cung kính đáp, chột chậm rãi lui về phía sau, đợi đến rời khỏi hơn mười thước, mới vung tay lên, mang theo mấy chục người lướt trở về rừng rậm, cuối cùng biến mất khỏi rừng rậm, nhanh chóng ra khỏi núi.

Đưa mắt nhìn đội ngũ hộ tống ly khai, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thực lực cao nhất trong bọn họ chính là lão giả có thực lực Đấu Linh đỉnh kia, nhưng mà chính thể của đội hình này cũng làm cho Tiêu Viêm vừa lòng.

- Nếu sự tình đan dược đã giải quyết xong, như vậy kế tiếp phải bắt đầu trở về bế quan a...

Nhẹ nhàng lâm bảm lâm thâm một tiếng, Tiêu Viêm thân hình chậm rãi lên không, vừa muốn trở về sơn cốc, đột nhiên một tiếng kinh ngạc, ánh mắt quét về địa phương ngoài trăm dặm, nơi đó, có một đạo linh hồn ẩn ký hẳn lưu lại bị đẩy ra.

- Nơi đó là...

Ánh mắt hơi hơi lóe ra, một lát sau, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

- Thanh Sơn tiểu trấn...

-----oOo-----

Chương 739: Hách Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Huyết Chiến dong binh đoàn từ Thanh Sơn Trấn cho đến phương viên trăm dặm xung quanh xưa nay là đại dong binh đoàn tiếng tăm vang dội. Có thể tồn tại cạnh địa vực như Ma Thú sơn mạch này mà vẫn duy trì được địa vị, đã cho thấy họ cường hãn như thế nào, nhưng bắt đầu từ khi một năm trước dong binh đoàn Xà Sào này chiếm cứ đã có những biến hóa ngất trời xảy ra!

Xà Sào dong binh đoàn cũng là thế lực rất mạnh xung quanh địa vực của Ma Thú sơn mạch, cùng tranh đấu với Huyết Chiến dong binh đoàn đều là tám lạng nửa cân, trong tình huống bình thường, chỉ có thể nhìn nhau chứ không thể gây ra áp đảo gì. Nhưng Huyết Chiến dong binh đoàn ý vào có kẻ chống lưng, cương ngạnh mà lần áp.

Mà bối cảnh của Xà Sào dong binh đoàn ai nấy đều biết là của Hách Nham Thành Hách gia, một gia tộc có thể được coi là Danh môn vọng tộc tại Đông Bắc địa vực của Đế Quốc, thanh thế dù không bằng Đế quốc tam đại gia tộc nhưng cũng không thể xem thường. Nguyên nhân là vì gia chủ của

bọn họ đường đường là một Tứ Tinh Đấu Vương cường giả!

Đấu Vương, riêng tại Gia Mã đế quốc là có đẳng cấp cùng phân lượng rất oai danh! Đủ khiến cho đa số kẻ khác phải kính nể, bởi đạt được giai vị này, có thể đã xem là một cường giả chân chính.

Đấu Linh so với Đấu Vương, là lạch trời trong tu luyện đấu khí, thực lực khác biệt vô cùng lớn. Tuy Đấu Linh cường giả tại Gia Mã đế quốc không dám nói là nhiều như cát trong sa mạc, nhưng tiện tay quơ một phát cũng hốt được một nắm đầy. Nhưng Đấu Vương thì phóng nhãn khắp Gia Mã đế quốc, chỉ sợ sẽ không quá trăm người. Như vậy đủ để thấy được sự chênh lệch của hai cấp bậc này!

Huyết Chiến dong binh đoàn đội trưởng, là một gã thất tinh Đấu Linh, mà Xà Sào dong binh đoàn cũng chỉ là một gã bát tinh Đấu Linh cường giả, hai người không sai biệt nhiều lắm, có đánh nhau cũng khó có thể phân cao thấp, trong một năm không ngừng giao phong, vẫn là Xà Sào dong binh đoàn chiếm ưu thế, chính là vì Xà Sào dong binh đoàn có thể mượn được không ít cường giả Hách trợ chiến.

Xà Sào dong binh đoàn đội trưởng là con rể Hách gia nhưng lại rất được Hách gia gia chủ gia gia chủ ưa thích, nên loại chuyện này lão cũng mắt nhắm mắt mở làm ngơ, cho mượn cường giả gia tộc, dù sao với lão Huyết Chiến dong binh đoàn cũng chỉ là một cái dong binh đoàn nhỏ nhỏ mà thôi, muốn chém muốn giết lúc nào không được.

Lần Tiêu Viêm gặp Tạp Cương và Linh Nhi cũng là lúc Huyết Chiến dong binh đoàn đang lâm vào cảnh khôn cùng, tên đội trưởng của Xà Sào dong binh đoàn đã mời đến hai gã Lục tinh Đấu Linh cường giả Hách gia hỗ trợ, do đó đã áp đảo lực lượng thượng tầng của Huyết Chiến dong binh đoàn. Nhìn thấy thủ lĩnh chiến bại, Huyết Chiến dong binh đoàn tự nhiên sĩ khí không còn, khó lòng chống đỡ được thế công của Xà Sào. Nếu không phải gặp Tiêu Viêm, e rằng Huyết Chiến dong binh đoàn đã chôn vùi toàn bộ binh tướng tại Thanh Sơn trấn.

Tiêu Viêm khi cứu Tạp Cương và Linh Nhi xong, vẫn điềm nhiên chưa ra tay giải nguy cho Huyết Chiến dong binh đoàn. Bởi giữa hắn và bọn họ nào có chút giao tình gì, cứu Tạp Cương vì dù sao cũng biết mặt, sau khi cho hắn nắm cái "*Hỏa Liên Bình*" liền đứng xem. Có năm cái "*Hỏa Liên Bình*" này đối phó với một ít Đấu Linh khác, cũng là thừa đủ!

Đúng như hấn sở liệu, sau khi được Tiêu Viêm tặng cho năm cái Hỏa Liên Bình, Tạp Cương đã kịp vãn hồi hiểm cảnh tránh cho Huyết Chiến dong binh đoàn bị hủy diệt, ba cái Hỏa Liên Bình ném ra đã khiến Xà Sào đội trưởng cùng hai gã Cường giả Hách gia hai chết một thương, đã kích nặng nề vậy, khiến cho cục diện đột ngột thay đổi, Xà Sào dong binh đoàn cứ thế thây rơi đầy đất máu đầm mặt đường.

Gặp nạn mà không bị tiêu diệt, khiến danh vọng Huyết Chiến dong binh đoàn đột nhiên bạo trướng, trong một tháng ngắn ngủi, trục xuất toàn bộ thành viên Xà Sào dong binh đoàn ra khỏi Thanh Sơn trấn, dĩ nhiên, bọn họ cũng biết, sự tình này tất kinh động đến Hách gia, thậm chí đã truyền đến tai Hách gia gia chủ. Bởi cả con rể và hai tên cường giả hiện trạng thế thảm đến thế kia đều liên quan trực tiếp đến lão, tổn thất như thế, há có thể bỏ qua.

Biết thì biết vậy, nhưng không thể đơn giản mà vứt bỏ thành quả cực khổ nhiều năm mới có như vậy được đã khiến cho nội bộ Huyết Chiến dong binh đoàn bắt đầu phân chia, trong khi gần xác định được kết quả thì rưng rờ phát hiện, Hách gia cường giả đã tề tựu tại Thanh Sơn trấn, hơn nữa, khiến bọn họ nghe mà kinh hãi tuyệt vọng, chính là lão gia chủ Hách gia, vị Đấu Vương cường giả kia cũng đã tới!

Dưới thực lực khủng khiếp của Đấu Vương cường giả, phòng vệ của Huyết Chiến dong binh đoàn đều bị đập nát dưới độc thủ của vị Hách gia gia chủ kia. Trong lúc đầy tuyệt vọng và bất đắc dĩ, thì may thay Tạp Cương len lén đem cái ngọc bài mà Tiêu Viêm cho hấn lúc đó, bóp nát.

Tuy hấn cũng không rõ, liệu Tiêu Viêm cuối cùng có khả năng làm đối thủ của Gia chủ Hách gia hay không, nhưng vào lúc này, Tiêu Viêm rõ ràng là cọng cỏ duy nhất cho bọn họ bầu ví cầu sinh mạng, nên dù không tin tưởng lắm, Tạp Cương vẫn cắn răng bóp vỡ ngọc bài...

.....

Nơi Huyết Chiến dong binh đoàn trú quân, đúng ra đầy rẫy tiếng cười mắng trêu đùa, giờ chìm vào trong tĩnh lặng rợn người, hàng trăm đoàn viên cùng gia quyến đều đã bị áp giải đến quảng trường thường ngày dùng làm nơi tập luyện. Lúc này, xung quanh đầy rẫy hộ vệ của Hách gia trông giữ, ánh mắt âm hàn lãnh khốc khiến cho cả đám hài tử cũng phải nín

thinh, khóc một tiếng cũng không dám, bởi trước mắt, hơn mười thi thể cụt đầu máu me lai láng tràn trên mặt đất đã làm gương cảnh cáo.

Trên cầu thang đối diện, một cái ghế dựa lớn phủ dày đệm lông êm ái, có một lão già vận hoa phục, sắc mặt âm trầm, đang quan sát bình ngọc nắm chặt trong tay, từ từ ngẩng đầu lên quét mắt nhìn đến bọn người Huyết Chiến dong binh đoàn.

"Các ngươi chính là dựa vào vật này, mà đánh chết hai cường giả Hách gia ta, làm trọng thương rể quý của ta sao?" nắm nắm bình ngọc với vẻ hứng thú, lão già liếc mắt loang loáng, dùng một giọng nói lạnh lẽo đầy đe dọa.

Trên quảng trường xao động một phen, lúc sau đã thấy Tạp Cương đôi môi mấp máy, loạng choạng tiến lên, khàn giọng: *"Bình ngọc này là do ta làm ra, muốn chém muốn giết tùy ngươi xử trí, chỉ xin gia chủ ngài đại nhân đại lượng, có thể tha cho nam phụ lão ấu của Huyết Chiến dong binh đoàn, họ cái gì cũng không biết, cũng đều không liên quan a!"*

Phía sau Tạp Cương lúc này là một gã trung niên sắc mặt tái nhợt, từ quần áo trên người cho thấy địa vị trong Đoàn không thấp, mà bây giờ cũng chỉ có thể cười thảm khóc không thành tiếng. Tuy hắn là Đẩu Linh cấp bậc, nhưng hắn biết, đặt trước mặt lão gia chủ Hách gia, căn bản không đỡ nổi một quyền, bởi lúc trước bản thân hắn đã bị lão một chưởng đả thương.

"Nhị thúc, người người không sao chứ?" Linh Nhi lúc này hai mắt đỏ bừng, dìu hắn lên, trong thanh âm đã có chút nghẹn ngào.

"Ài, không có việc gì..." Gã trung niên chua xót: *"Bây giờ tạm thời không sao, nhưng chốc nữa a, nơi đây sẽ tràn ngập máu tươi rồi!"*

"Sẽ không đâu... Chỉ cần Tiêu Viêm tiên sinh có thể tới, chúng ta nhất định sẽ không có việc gì!" Linh Nhi vội vàng lắc đầu, cắn nát bờ môi, âm thầm cầu khẩn.

"Tiêu Viêm tiên sinh? Là kẻ thần bí đã cho các ngươi Hỏa Liên Bình đó sao? Dù hắn có trùng tên với vị minh chủ Viêm Minh cường đại nhất của đế quốc, nhưng hạng người như thế sao lại kết bạn với các ngươi được chứ?" Trung niên nhân tự giễu lắc đầu, cũng không hề hi vọng đến việc này nữa.

Linh Nhi đôi môi giật giật, nhưng cũng không phản bác, bởi giờ này phía trên cao kia, là kẻ có thể ngay lập tức trong cái phất tay, có thể đồ sát toàn bộ Huyết Chiến dong binh đoàn, là Đấu Vương cường giả hàng thật giá thật, rồi lại nhớ đến niên kỷ của Tiêu Viêm, ánh mắt thoáng lên chút bi ai.

Trong lúc Linh Nhi cùng tên trung niên nói chuyện, Hách gia chủ bóp chặt bình ngọc nơi bàn tay lông lá rậm rạp, thoáng nhíu nhíu mày, rồi đột nhiên sau đó ném nó ra. Một quang sáng lóa lên cùng với tiếng nổ cực mạnh như sét đánh vang lên, trên quảng trường liền xuất hiện một cái hố rộng chừng hơn trượng. Nguồn truyện:

"Thứ này ngươi làm thế nào chế tạo?" Ánh mắt khẽ chuyển hướng đến Tạp Cương, Hách gia chủ âm lãnh nói.

"Lúc ta săn bắt ma thú trong núi, vô tình nhặt được." nghe vậy, Tạp Cương cúi đầu lần tránh tia nhìn thăm soi của lão, xem ra, lão gia hỏa này đối với Hỏa Liên Bình đã nảy lòng tham, nhưng hẳn lại không muốn bán đứng Tiêu Viêm, vì sợ mình sẽ gây nên phiền phức không đáng cho ân nhân.

Tạp Cương tuy rằng trả lời rất nhanh, nhưng biểu hiện của hắn làm sao qua mặt được lão hồ ly Hách gia chủ này, chỉ nghe một tiếng cười nhạt, bàn tay lão tùy ý vung ra, một cỗ kính khí bạo ngược theo đó mà tầng tầng lớp lớp nện xuống người Tạp Cương.

"Oa, phốc.. ọc!"

Dính phải trọng chưởng, Tạp Cương lập tức phun máu đương trường. Thân thể bị chân bay, trượt dài trên mặt đất có mùi thối rữa, mà ngay khi vừa dừng lại đã có hai gã hộ vệ Hách gia hung hăng đá văng về chỗ cũ.

" Cho ngươi thêm một cơ hội, nói, có khi ta sẽ tha cho không giết à!" Hách gia gia chủ khẽ lau lau bàn tay lên chiếc khăn trên bàn trà, thản nhiên.

"Ta đã nói, là ta tại Ma Thú sơn mạch nhặt được." Tạp Cương sắc mặt trắng bệch, trên khóe miệng máu không ngừng rỉ ra, thân thể té nằm trên đất nhưng vẫn ngẩng đầu trợn mắt nhìn chằm chằm Hách gia gia chủ, có chút ê ẩm khó nhọc nói.

Bàn tay đang lau chùi chợt dừng lại, nét mặt Hách gia gia chủ dần dần xám lại, âm trầm cực độ, chậm rãi đứng dậy đi xuống quảng trường tới trước mặt Tạp Cương, lạnh lùng nhìn hắc đang cắn răng nhin đau, khước miệng chợt nhếch lên. Bàn chân đột ngột nâng cao, chung hăng đập mạnh xuống đầu Tạp Cương, xem lực đạo, nếu bị đập phải, đầu của Tạp Cương có cứng cũng giống như gặp vó ngựa nện lên mặt đất mà tung tóe vỡ nát tức thì.

Thấy thảm cảnh sắp xảy ra, trên quảng trường nhất thời vang lên từng tiếng la hét chói tai.

Nghe những âm thanh ầm ĩ xung quanh, Hách gia gia chủ mặt càng dữ tợn hơn, ngay khi bàn chân còn cách đầu Tạp Cương chừng một thốn, thì một giọng nói đầy bình thản vang lên khiến cả quảng trường đột nhiên im bật. Mà bàn chân khoảnh khắc đó cũng hoàn toàn khựng lại.

"Cứ đập xuống đi, rồi chút nữa đem đầu người ra thử lại xem thế nào nhé..!"

-----oOo-----

Chương 740: Viện Thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Âm thanh bình thản đó vang vọng quanh quần hồi lâu trên quảng trường rồi mới tắt hẳn. Những tiếng la hét ồn ã cũng im ắng hoàn toàn, mọi người vội vàng đảo mắt nhìn khắp xung quanh, tâm tình ai nấy đều loạn động cả lên.

Lúc âm thanh kia vừa vang lên, sắc mặt Hách gia chủ đã khẽ biến đổi, giọng điệu của đối phương không một chút khách khí khiến lão hừ lạnh một tiếng, nhưng bàn chân vẫn không dẫm xuống mà chậm chậm thu về, trầm giọng: *"Không biết là vị bằng hữu nào đến đây, có điều đây là việc của Hách gia, xin các hạ vui lòng không nhúng tay vào!"*

Lão vừa nói, cũng vừa quét mắt một lượt xung quanh, nhưng khiến cho lòng hắc thót một cái vì hắc đã để tâm tìm kiếm vẫn không thấy bóng dáng một ai khác lạ cả.

"*Lão tìm ta à?*" trong lúc Hách gia gia chủ còn đang ngơ ngẩn nhìn quanh, thì bỗng một đạo âm thanh như sấm xuân vang rền xa xa từ chân trời truyền lại, đồng thời một bóng hắc ảnh nhanh như quỷ mị đột nhiên hiện lên tại giáo trường, cười nhạt nhìn lão.

Sự xuất hiện qui di bất ngờ như vậy đủ khiến cho đồng tử của Hách gia gia chủ co rút lại. Tốc độ như vậy... Ánh mắt lão từ từ chuyển động dời lên trên khuôn mặt của người mới tới, nhất thời ngẩn ra. Niên kỉ quá trẻ, ngoài dự liệu của hắn rồi.

Ngơ ngàng nhìn người vận hắc bào đó mà trong lòng Tạp Cương mừng như điên dại, sắc mặt trắng bệch thoáng chút hồng hào, cố gắng chống tay định đứng dậy, nhưng vì thương thế quá nặng không thể làm gì hơn.

Tạp Cương khẽ động dậy lại khiến cho đám người Huyết Chiến dong binh đoàn tiếp tục xao động, đồng thời đưa mắt đầy hiếu kỳ nhìn hắc bào nhân, đa số bọn họ đều nghe được, trận chiến lần trước, dong binh đoàn sở dĩ còn tồn tại đến giờ, chính là nhờ sự hỗ trợ của vị trẻ tuổi thần bí này.

"*Hắn đó là vị Tiêu Viêm tiên sinh thần bí mà ngươi nói à?*" gã trung niên nhân khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt đầy vẻ kinh dị nhìn tới bóng lưng hắc bào nhân kia, nói khẽ với Linh Nhi lúc này mặt mày hơn hờ vui sướng vô cùng.

"*Vâng!*" Linh Nhi gật đầu lia lịa, nhìn không chớp mắt vào bóng áo đen nọ, từ khi y xuất hiện, sinh cơ tưởng chừng như đã tuyệt bỗng lại le lói trong lòng cô bé. Cũng không hiểu tại sao, với người thanh niên vốn chẳng quen biết nhiều này, lòng cô lại tràn đầy tin tưởng.

"*Quả thật trẻ tuổi à!*" gã trung niên nhìn thấy một bên mặt của Tiêu Viêm, không khỏi hạ giọng thì thào.

"*Người ta còn trẻ thì dĩ nhiên tuổi phải trẻ rồi. Có liên quan gì thực lực mạnh yếu chứ!*" Linh Nhi bĩu môi, rõ ràng bất mãn với gã trung niên về chuyện đi so niên kỷ với thực lực.

Gã trung niên đành cười khỏ, hắn dĩ nhiên hi vọng hắc bào thanh niên này thực lực càng mạnh càng tốt, nhưng mà gì cũng phải nhìn vào thực tế mà nói, như Hách gia gia chủ có thể đạt thực lực bây giờ không biết phải tu

luyện mất bao nhiêu năm, mà xem người thanh niên này, có tính gian thêm cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, thời gian tu luyện như thế..ôi..!

Không để ý tới đám người Huyết Chiến dong binh đoàn đang xì xào to nhỏ kia, vị Hách gia gia chủ từ khi Tiêu Viêm sau khi xuất hiện, đã âm thầm dò xét hẳn, nhưng nhìn thế nào cũng không ra thực lực nông sâu, có điều với tốc độ như vừa rồi, đã khiến hắn có chút kiêng kị, nếu không, đã lập tức động thủ đập chết hắn rồi!

Mặc Hách gia gia chủ ý niệm trong đầu thay đổi liên tục, Tiêu Viêm sắc mặt như cũ vẫn không hề bận tâm, cúi người xuống nâng Tạp Cương dầy, đem một viên đan dược nhét vào mồm y, cau mày cười nhạt, lão già này hạ thủ không chút nương tay a...

Nuốt xuống đan dược kia, nét hồng trên mặt bây giờ vì kích động mà đậm hơn. Tay hắn nắm chặt áo bào của Tiêu Viêm, môi nhợt nhạt run rẩy, như quá khẩn trương mà một lời nói hoàn chỉnh cũng không thốt ra được.

Tiêu Viêm phất phất tay, hướng về phía Tạp Cương mỉm cười, nhẹ giọng: *"Tạp Cương đại thúc, yên tâm đi, từ lúc này Huyết Chiến dong binh đoàn trời có sập cũng chẳng thêm chút thương vong nào nữa đâu."*

"Hắc, khẩu khí thật rất lớn a! Các hạ cuối cùng là thần thánh phương nào? Việc hôm nay không nhúng tay vào không được hay sao?" nghe vậy, Hách gia gia chủ đứng một bên cười nhạt, đồng thời bọn hộ vệ Hách gia bắt đầu lăm lăm vũ khí cầm tay, sát ý nồng đậm dâng lên. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Cảm nhận bầu không khí xung quanh có chút nặng nề, Huyết Chiến dong binh đoàn ai nấy đều vô cùng căng thẳng. Uy danh của Hách gia gia chủ quá lớn, trấn áp bọn họ không ít, thậm chí thấy lão giận dữ, một số người không rét mà run.

Nhưng cục diện đã đến mức này, bọn họ trong lòng chỉ thầm cầu nguyện, mong sao vị thanh niên thần bí này có đủ thực lực chống đỡ lại Hách gia gia chủ, nói cách khác, họ đều sợ rằng, hôm nay không riêng gì Huyết Chiến dong binh đoàn gà chó không còn, mà chính thanh niên kia cũng phải chịu liên lụy rồi.

"Người đối với Hỏa Liên Bình do ta chế tạo này cảm thấy hứng thú à?"

Cũng không để ý những ánh mắt lạnh lẽo xung quanh, Tiêu Viêm chỉ liếc mắt nhìn cái hồ toang hoác đằng kia, cười khề.

Vừa nghe, Hách gia gia chủ sắc mặt liền biến đổi. nhìn không được mà thất thanh: "*Vật đó do ngươi tạo ra sao?*"

Tiêu Viêm gật nhẹ.

Thấy vậy, Hách gia gia chủ cũng không giấu diếm vẻ tham lam, chỉ vào đám người đang quì dưới giáo trường cười cười âm hiểm: "*Ngươi muốn cứu bọn họ không?*"

Tiêu Viêm cũng cười, thoáng lướt nhìn đám Huyết Chiến dong binh đoàn lúc này đều tỏ vẻ tha thiết cầu khẩn tới hắn, lại gật đầu.

"*Vậy ngươi có thể cứu một mạng kia đổi lấy một cái gọi là Hỏa Liên Bình hay không?*" Hách gia gia chủ nhếch mép xuất ra một điệu cười đầy vẻ con buôn, chậm rãi từng từ một.

Lúc này nhìn qua, Tiêu Viêm cũng ước chừng số tù nhân Huyết Chiến dong binh đoàn cùng gia quyến này phải hơn bốn năm trăm người, như vậy phải xuất ra hơn bốn năm trăm Hỏa Liên Bình a, hắn khề tám tấc, lão gia hỏa này, khẩu vị cũng quá lớn nha...

"*Thế nào hả?*" Nhìn thấy động tác của Tiêu Viêm, Hách gia gia chủ mặt cười nhưng tâm dần lạnh lẽo lại.

"*Không ổn cho lắm.*" Tiêu Viêm mím mím, bật ra một câu, làm cho sắc mặt Hách gia gia chủ chột cứng lại, mà đám người Huyết Chiến dong binh đoàn thì xám xịt hẳn, kỳ vọng trong lòng bỗng biến mất tăm.

"*Đã thế, mời các hạ đi cho. Tuy lão phu biết ngươi không tầm thường, nhưng Hách gia bọn ta, cũng không phải không có tên tuổi, còn muốn đối địch với bọn ta, sợ rằng ngươi lành ít dữ nhiều đó nha.*" Hách gia gia chủ lạnh nhạt cười, nếu không phải hắn có chút cố kỵ với gã thanh niên bí ẩn này, có lẽ đã sớm mạnh mẽ động thủ đem gã bắt lại, giam vào trọng địa gia tộc mà từ từ khai thác cho ra phương pháp chế tạo Hỏa Liên Bình rồi.

"*Bây giờ ta đếm mười tiếng, rút khỏi Thanh Sơn trấn, có khi ta xem như không có chuyện gì xảy ra.*" Không thèm nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Hách

gia gia chủ, Tiêu Viêm cực kỳ chậm rãi đếm.

Nghe vậy, không riêng Hách gia gia chủ cười khan một trận, mà bọn hộ vệ Hách gia bên cạnh cũng ha hả rộ lên, tên tiểu tử này, đừng nói là kẻ ngu ngốc đến điên khùng chứ? Dám dùng ngôn ngữ cuồng vọng đến thế trước mặt một Đấu Vương cường giả sao!"

"Nhiều năm lắm rồi, ngươi là người thứ nhất dám nói chuyện như vậy với Hách gia ta đó. Quả thật thiếu niên bây giờ hậu sinh khả úy nha!" *Hách gia gia chủ chậm rãi thu liễm giọng cười, hung quang lóe sáng trong mắt không hề giấu diếm.*

Thấy thế, Tiêu Viêm chỉ còn biết than nhẹ, chậm rãi lắc đầu, "Hảo nhân" như lão này, trên thế giới này sao mà nhiều vậy...

Bàn tay hắn từ từ nâng lên, thẳng đến hướng khóe miệng còn lưu lại vẻ cười khẩy của Hách gia gia chủ, đôi mắt Tiêu Viêm hơi híp lại, áo choàng không gió mà lay động, đấu khí ào ạt dừng động dâng trào trong cơ thể không thềm che giấu nữa, từng đạo đấu khí như vòi rồng lấy Tiêu Viêm làm trung tâm như mạng nhện lan tỏa khắp giáo trường.

Tiêu Viêm hôm nay, đã trong giai đoạn đột phá Đấu Vương đỉnh phong, nên thời khắc này, ba động đấu khí trong cơ thể của hắn là cuồng loạn kịch liệt nhất, tâm tình hắn vừa chuyển đổi, đấu khí bên trong liền hùng hồn bức bách phá thể chui ra, không thua kém gì đấu khí của một Đấu Hoàng cường giả.

Cỗ đấu khí này vừa xuất đã bàng bạc bao phủ toàn bộ giáo trường, kể cả Hách gia gia chủ lúc này, và mọi người ở đây, khuôn mặt đều bị Tiêu Viêm làm cho kinh hãi mà chấn động... khí thế... vậy, đừng nói là đã vượt xa Đấu Vương chứ!

Thân thể Hách gia gia chủ bị luồng đấu khí cuộn cuộn này chấn lui liên tiếp mấy chục bước chân mới miễn cưỡng trụ lại được, mặt mày trắng bệch ra, nét cười trên miệng biến đâu mất tiêu. Lão nghĩ cũng nghĩ không ra, gã thanh niên tuổi không quá đôi mươi này, thế nào lại là một cường giả cấp bậc Đấu Hoàng cơ chứ!

Yết hầu nuốt xuống một ngụm nước bọt, Hách gia gia chủ trong lòng âm thầm phát lãnh, không ngờ chỉ đi kiếm một cái dong binh đoàn nho nhỏ

gây sự, lại đụng đến nhân vật khủng bố tầm cỡ thế này.

Đám Tạt Cương, Linh Nhi lúc này há hốc mồm miệng, nhìn hắc y thiếu niên áo choàng không gió mà phân phật bay đứng cách đó không xa, dưới áp lực của hắc đầu khí bọn họ giống như đã tắc nghẽn không thể lưu thông.

Hách gia gia chủ kinh hãi một, bọn họ kinh dị mười, bởi bọn họ cũng đều biết, mới vài năm trước thôi, gã hắc bào thanh niên này cũng chỉ là một Đấu sư, Đấu giả nho nhỏ mà thôi, nhưng mà hôm nay... lại có thể đứng ngang hàng cùng với những cường giả đỉnh cấp trong đế quốc mà phân cao thấp, tốc độ tu luyện như thế có quỷ mới tin, hắc chẳng lẽ... không phải là người sao!

Mà gã trung niên của Huyết Chiến dong binh đoàn cũng đồng dạng ngây ngốc trợn mắt mà nhìn hắc y nhân sừng sững trước mắt, phải một lúc sau mới kịp mừng như điên dại, Huyết Chiến dong binh đoàn a, được cứu rồi!

Hách gia gia chủ đầu khí trong cơ thể liên tục tuôn ra, nỗ lực chống chọi lại áp bách đến từ Tiêu Viêm, ánh mắt chăm chăm nhìn không lìa khỏi khuôn mặt trẻ trung đầy vẻ thần nhiên kia, mà trong lòng như đại dương nổi bão tố phong ba. Đế Quốc này, từ bao giờ lại xuất hiện ra một tên Đấu Hoàng măng tơ như vậy?

Ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, thân thể lão chột cuồng biến, chân động kịch liệt, lão nhớ tới một sự kiện vang dội trước đó không lâu, trận đại chiến thảm liệt kinh hoàng thay đổi thế cuộc trên Đế quốc ai nấy đều biết, mà nhân vật trung tâm gây nên toàn bộ biến động đó, là một gã hắc bào thanh niên vô cùng trẻ tuổi....

Nghĩ đến đây, đồng tử lão co rụt lại, tay chân toát mồ hôi lạnh, âm thanh líu nhíu bởi vì kinh hãi dị thường sắc nhọn, the thé:

"Người là Viêm Minh minh chủ, Tiêu Viêm!?"

Âm thanh hót hãi léo nhéo của Hách gia gia chủ tuyệt đối không nghi ngờ gì giống như sấm động giữa trời quang, khiến toàn bộ những người có mặt trên giáo trường bị chấn kinh, ánh mắt đều mơ hồ, đờ dại...

-----oOo-----

Chương 741: Hách Càn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được âm thanh kinh hãi được truyền ra từ trong miệng của gia chủ Hách gia, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại, cũng không có nói chuyện, nhưng đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể tỏa ra vẫn không có yếu bớt, một tia nguy hiểm cũng nhàn nhạt hiện lên trong mắt.

Cái bộ dạng cam chịu này của Tiêu Viêm làm cho tay chân của gia chủ Hách gia càng thêm lạnh lẽo. Bây giờ hẳn quả thật có cảm giác như muốn đâm đầu chết đi, trêu chọc ai không tốt, hết lần này tới lần khác lại đi trêu chọc tên gia hỏa kinh khủng nhất Gia Mã đế quốc này. Lấy thanh thể hiện tại của Viêm Minh tại Gia Mã đế quốc, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ lại trở thành pho tượng "*Vân Lam Tông*" thứ hai, mà trong mắt của thế lực khổng lồ này, một cái Hách Gia như vậy, chỉ cần một đầu ngón tay là có thể dìm chết mười mấy lần.

Sắc mặt của gia chủ Hách gia biến đổi không ngừng. Một lát sau, cảm thấy được sự áp bách của khí thể hùng hồn kia, cả người cũng đều run lên, vội vàng tán đi tất cả phòng hộ, khom người cung kính nói.

- Không biết Tiêu minh chủ đại giá quang lâm, lúc trước nếu có đắc tội, xin Tiêu minh chủ đại nhân đại lượng không so đo. Toàn bộ việc này xin nghe theo Tiêu minh chủ, Hách gia sẽ tự nhiên nghe theo!

Từ thái độ băng hàn lúc trước cho đến loại khúm núm hiện tại, biến chuyển của hai người cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt. Tất cả các thành viên Huyết Chiến dong binh đoàn cho đến các hộ vệ của Hách gia đều là mở cái miệng rộng nhìn gia chủ Hách gia đang khúm núm như một nô tài. Loại biến hóa này, cũng làm cho bọn họ có chút không ngờ.

Đối với những ánh mắt nhìn chung quanh kia, gia chủ Hách gia cũng không quan tâm chút nào. Hắn cúi cái đầu xuống, nhìn hai chân cách đó không xa, mồ hôi lạnh cũng không ngừng từ trên trán chảy xuống. Làm một người có chút danh vọng trong đế quốc, hẳn đối với trận đại chiến

kinh thiên động địa trên Vân Lam Tông so với người thường càng thêm hiểu rõ. Bởi vậy, hắn cũng biết được người thanh niên đang mặc áo choàng đen trước mắt này có thực lực đáng sợ đến như thế nào.

Tự hắn cũng hiểu được, cho dù hắn có dốc hết toàn lực thì cũng không có chút cơ hội trốn được từ người đứng đầu Viêm Minh đã đánh bại Vân Sơn đạt đến cảnh giới Đẩu Tông kia. Hơn nữa, hắn cũng không có một thân một mình, Hách gia còn cần hắn bảo hộ, Hách gia mặc dù tại khu vực Đông Bắc này có chút danh tiếng, nhưng trong mắt thế lực khổng lồ như "*Viêm Minh*" này thì cũng không vào đâu cả. Nếu như Tiêu Viêm muốn cho Hách gia bọn họ biến mất tại Gia Mã đế quốc này thì đó cũng chỉ là một chuyện đơn giản mà thôi.

Bởi vậy, việc đã đến tình trạng này rồi, khúm núm lại là cách an toàn nhất của hắn cùng với Hách gia. Ngược lại, nếu như sau khi đã đoán được thân phận của đối phương, mà còn có ý định dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chỉ sợ kết cục sẽ là.... Hắn vô cùng hiểu rõ, Tiêu Viêm không phải là một đũa nhóc bình thường gì cả, thủ đoạn của người này đối với địch nhân, không hề thua các lão cáo già chút nào.

Cử động của gia chủ Hách gia như vậy cũng làm cho đám hộ vệ Hách gia chung quanh không dám nhúc nhích. Bọn họ cũng không phải là đũa ngược. Đối với tổ chức Viêm Minh khổng lồ vừa mới sản sinh ra tại đế quốc, bọn họ cũng có nghe thấy. Trong quá khứ, bọn họ còn có thể lấy thân phận hộ vệ Hách gia để diễu võ dương oai một phen trước mặt các dong binh đoàn. Nhưng thân phận này trong mắt Viêm Minh thì cũng giống như sự chênh lệch của Hách gia với các dong binh đoàn, rất khó vượt qua.

- Hắn... hắn thế nhưng thật sự đúng là minh chủ Viêm Minh đã đánh bại Vân Sơn?

Ánh mắt đám người Linh Nhi, Tạp Cương rung động nhìn người thanh niên đang mặc áo bào không gió mà bay kia. Trong lòng như là đang nổi lên sóng to gió lớn, mặc dù bọn họ đối với thực lực mạnh mẽ của Tiêu Viêm mà có suy đoán, nhưng vẫn không ngờ rằng, hắn thật sự lại là người đứng đầu Viêm Minh, tân bá chủ của thế lực mạnh nhất tại Gia Mã đế quốc.

Đương nhiên, nghiêm túc mà nói, điều này cũng không phải là không có ngờ qua, mà là thật sự không dám nghĩ. Bởi vì người đứng đầu Viêm Minh

kia đã lưu lại ấn tượng quá sâu đối với người dân Gia Mã đế quốc, thật sự là quá mức cường đại cùng với quá mức thần bí. Trong lòng một số người, đã đem nó thành một loại tín ngưỡng để sùng bái. Loại chuyện này trong cái thế giới người thắng là vui này cũng không có quá ngạc nhiên. Tiêu Viêm là người đã đánh vỡ các quy tắc cũ, hắn đã đánh bại Vân Lam Tông có địa vị không thể lay động trong lòng vô số người tại Gia Mã đế quốc, bởi vậy, địa vị của hắn là vô cùng cao, thậm chí cho dù biết Tiêu Viêm có tên giống như người đứng đầu Viêm Minh kia, cũng vẫn không thể ngờ đến.

Vị trung niên kia cũng dùng sức nuốt nước bọt xuống một cái, lòng tràn đầy khiếp sợ. Ai có thể nghĩ đến, một dong binh đoàn nho nhỏ như bọn họ lại có thể có quan hệ với một nhân vật trong truyền thuyết thế này. Tin tức này nếu như truyền ra, chỉ sợ dong binh đoàn Huyết Chiến của bọn họ sẽ nổi tiếng khắp đế quốc ngay.

Rung động một hồi lâu, lúc sau mới hết đi, Tạp Cương cùng với Linh Nhi vội lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Mặt đã hơi cứng lại, từ sau khi Tiêu Viêm xuất hiện, không ngừng làm cho bọn họ khiếp sợ, thậm chí cho tới hiện tại, trong lòng bọn họ còn có cảm giác chết lặng.

Cũng giống như những người khác, Tiêu Viêm đối với sự biến đổi của gia chủ Hách gia cũng là giật mình không thôi. Chợt thâm ý nhìn vị lão gia này một cái, lão gia này quả nhiên thức thời, biết rõ không thể đối địch, lại có thể chuyển đổi tâm tính như vậy có thể thu được kết cục tốt nhất.

Trong lòng của Tiêu Viêm cũng hiểu rõ, nếu như sau khi lão gia này đoán được thân phận của mình mà thái độ vẫn như cũ, như vậy hắn sẽ không chút do dự mà dùng chút thủ đoạn tàn nhẫn, sau khi đưa hắn đi, sẽ tiếp tục làm cho cái tên Hách gia xóa sạch khỏi Gia Mã đế quốc.

Nhưng mà, trong giây phút ngắn ngủi mà hắn chần chờ ấy thì bị gia chủ Hách gia này đã lựa chọn bỏ cuộc một cách nhanh chóng. Liền từ bỏ đi cái uy nghiêm gia chủ của một gia tộc, khúm núm trước Tiêu Viêm. Loại biểu hiện này đối với người ngoài có lẽ có chút trợ trên, nhưng mà dưới con mắt của Tiêu Viêm, lão gia này là người không cảm được thì buông, không vì khí phách trong lúc nhất thời mà đẩy gia tộc vào trong nguy cơ. Nghiêm túc mà nói, thì lão gia này có tư cách chưởng quản một gia tộc.

Đấu khí khổng lồ đang bùng phát trên thân thể chậm rãi tiêu tán, Tiêu

Viêm cười như không cười, nói.

- Như thế nào? Không phải muốn cái "*Hỏa Liên Bình*" kia sao?

Nghe vậy, gia chủ Hách gia nhất thời chảy mồ hôi lạnh ròng, cười khan nói.

- Tiêu Minh chủ cứ nói đùa, vừa rồi ta là đầu heo vọng tưởng, mới dám chú ý tới đồ trên người ngài, hiện tại đã biết thân phận của ngài, cho ta thêm vài lá gan, cũng không dám mạo phạm a.

- Người tên là gì?

Tiêu Viêm lạnh nhạt cười, nói.

- Hách Càn.

Gia chủ Hách gia vội nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn mấy đoàn viên của dong binh đoàn Huyết Chiến trong sân, bình thản nói.

- Ta cùng với dong binh đoàn Huyết Chiến có chút quan hệ, sự việc ngày hôm nay bỏ qua đi. Ngày sau, nếu Hách gia người còn có thủ đoạn gì thì cũng đừng có trách ta ra tay độc ác.

- Toàn bộ nghe theo lời của Tiêu minh chủ. Ha hả, nếu như sớm biết dong binh đoàn Huyết Chiến có biết Tiêu minh chủ, thì có cho ta thêm mười lá gan cũng sẽ không dám tới sinh sự. Chuyện hôm nay, xem như Hách Càn ta đã đắc tội, ngày sau, tất nhiên sẽ tới thỉnh tội với vài vị đương gia của dong binh đoàn Huyết Chiến.

Hách Càn vội vàng gật đầu, ánh mắt chuyển qua nhìn về đám người trong sân, thân thiện nói.

Nhìn thấy nụ cười của Hách Càn, vị trung niên kia cũng là vội vàng chấp tay. Hắn biết rõ, lấy thực lực của Hách Càn, nếu muốn giết chết dong binh đoàn Huyết Chiến bọn họ, căn bản không cần phí sức nhiều. Hôm nay nếu không phải có Tiêu Viêm trước mặt, sớm đã huyết tẩy bọn họ, đâu còn khả năng nói khách khí với họ như thế. Cho nên, mặc dù có uy nghiêm của

Tiêu Viêm trấn áp, hấn cũng không dám chậm trễ.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, Hách Càn này, đúng là rất biết làm người. Lấy thực lực của hấn, nếu như muốn đánh chết Hách Càn thì là việc rất dễ dàng. Nhưng Hách Càn còn liên quan tới cả một Hách gia ở sau, mà Tiêu Viêm cũng đã gần bế quan, tự nhiên cũng không nguyện ý phí nhiều công sức ra tay đối với Hách gia. Cho nên, có thể làm cho Hách Càn biết khó mà lui, đã là một kết thúc không tồi.

- Ha ha, Tiêu minh chủ, vài ngày trước, Hách gia ta cũng đã nhận được thư mời của Viêm Minh. Lão phu sau khi cân nhắc hồi lâu cũng sẽ gia nhập Viêm Minh, vì Tiêu minh chủ mà hiến một phần sức lực. Nếu như tới lúc đó, ha ha, đã trở thành người dưới tay minh chủ, lúc đó sẽ cần Minh chủ đề bạt nhiều hơn a.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Hách Càn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt âm thầm cười. Lão già này coi như là người thú vị, sau khi cân nhắc một hồi liền nói ba xạo. Nhưng mà từ trong lời nói của hấn, Tiêu Viêm mơ hồ cũng đã biết được kế hoạch của đại ca, lập tức trong lòng thầm khen một tiếng. Xem ra đại ca đã muốn dần dần đem phần đông thế lực trong đế quốc trở thành dưới tay liên minh, nếu được như thế, thực lực của liên minh sẽ tăng lên rất nhiều.

- Chỉ cần trung tâm đối với liên minh, ta tất nhiên sẽ nhớ kỹ trong lòng. Ngày sau nếu như có công lớn, mặc dù không dám nói có thể làm cho người đột phá được tới Đâu Hoàng, nhưng mà tới Đâu Vương đỉnh, cũng không thành vấn đề.

Tiêu Viêm cười nhạt nói.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, trong mắt Hách Càn nhất thời hiện lên chút kinh hãi. Tới độ tuổi như hấn, độ khó khăn khi muốn thực lực tăng thêm một tinh đã là không nhỏ, đối với cảnh giới Đâu Hoàng, hấn lại chưa bao giờ hi vọng xa vời như thế, có thể đạt tới Đâu Vương đỉnh, đã là chuyện hấn luôn mơ ước, vội vàng cung kính trả lời.

- Chuyện hôm nay dừng ở đây đi, ta còn có việc phải vào Ma Thú Sơn Mạch. Chuyện nơi đây, ta tin ngươi có thể giải quyết thỏa đáng.

Tiêu Viêm chậm rãi nói.

- Hách Càn nhất định không phụ sự chờ mong của mình chủ.

Hách Càn cung kính nói.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, xoay người lại, nhìn sắc mặt tái nhợt Tạp Cương, mỉm cười, bấm tay đem một viên thuốc bắn ra trước mặt:

- Tạp Cương đại thúc, đan dược này có thể làm thương thể của ngươi trong thời gian ngắn khỏi hẳn. Ngày sau, Hách gia cũng sẽ không có tư tâm khác đối với dong binh đoàn Huyết Chiến các ngươi.

- Không dám nhận, không dám nhận... cái này, không ngờ rằng Tiêu Viêm tiểu huynh đệ lại người đứng đầu Viêm Minh, ta..

Tạp Cương luống cuống nói. Đối với một dong binh thành thật như hắn mới chỉ gặp qua những người cực mạnh như gia chủ Hách gia mà nói, người đứng đầu Viêm Minh như Tiêu Viêm, đối với hắn có một chút xa xôi để nghĩ tới. Hắn chưa từng bao giờ nghĩ người thiếu niên năm đó vô tình gặp được ở rừng núi, vài năm sau đã trở thành người đứng đầu các thế lực của Gia Mã đế quốc.

Tiêu Viêm cười, đối với Tạp Cương chấp tay, nói:

- Chuyện hôm nay đã giải quyết xong, tại hạ còn có chính sự, cáo từ đi trước vậy.

Ánh mắt của hắn nhìn vào Linh Nhi đang dùng đôi mắt sáng nhìn mình, mỉm cười, thân hình vừa động, liền hóa thành bóng đen, bay vào chân trời.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn bóng đen nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời, trong đôi mắt đẹp của Linh Nhi có sự dao động kỳ lạ. Đối với một người có uy thế đến nỗi chỉ cần nhấc tay nhấc chân liền làm cho một gã cường giả Đấu Vương phải khúm núm mà nói thì luôn có sự hấp dẫn đối với không ít cô gái.

Cường giả, vĩnh viễn là người được chú ý nhất. Tiêu Viêm bây giờ đã có được tư cách này!

-----oOo-----

Chương 742: Bế Tử Quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Núi rừng mờ mịt. Một đạo hắc ảnh như tia chớp lao vút qua, bởi tốc độ phi hành cực nhanh nên áp lực phả xuống cánh rừng mênh mông bên dưới tạo thành một cái rãnh xám xịt thật dài một hồi lâu mới chậm rãi tiêu tan.

Bóng đen đó chính là Tiêu Viêm, kẻ vừa giải quyết dứt điểm phiên toái cho Huyết Chiến dong binh đoàn, hẳn không hề lo lắng Hách Càn kia dám âm thầm giở thủ đoạn, vì hẳn biết, trước thực lực tuyệt đối mọi mưu ma chước quỷ đều vô dụng. Một Hách gia nho nhỏ, cho dù tại Đông bắc Đế quốc có chút uy vọng, nhưng đem so sánh với Viêm Minh thì chỉ miễn cưỡng được xem như là thế lực một phương mà thôi, muốn diệt trừ, cũng không tốn bao nhiêu hơi sức.

Bởi vậy sau khi Tiêu Viêm dẹp hết mọi rắc rối mới an tâm rời đi, mà lần này ly khai hẳn cũng không lưu thêm vật gì lại nữa, nói cho cùng, hẳn và đám người Tạp Cương kia cũng không có giao tình quá mức sâu đậm, lần trước ở nhờ một thời gian, giờ hai lần ra tay hỗ trợ, xem như cũng đã thành toàn cho họ rồi!

Trong đầu miên man suy nghĩ, mà tốc độ của Tiêu Viêm cũng đột nhiên tăng lên, ước chừng mười mấy phút sau mới dần chậm lại, hỏa đực sau lưng không ngừng chớp động, thân hình đã trực tiếp nhắm thẳng một sơn cốc ẩn trong lòng núi tiến vào.

Vừa tiến vào sơn cốc, Tiêu Viêm đã cảm thụ được một ánh mắt lạnh lẽo quét qua thân hình hắn, chuyển đến khuôn mặt hắn thì dừng lại.

Ánh mắt kia chính là của Mỹ Đồ Toa đang thủ hộ ở nơi này, nên hắn vẫn bình thản, thân hình nhoáng lên, khi xuất hiện thì đã ở bên cạnh cái kén khổng lồ đang phát ra tử sắc quang mang.

"Mọi việc tốt cả chứ?" nhìn thấy Tiêu Viêm xuất hiện, Mỹ Đồ Toa mắt

khẽ lướt nhìn, tùy ý hỏi một câu.

Tiêu Viêm gật đầu cười, đem chuyện lúc nãy đại khái nói sơ qua, mà Mỹ Đỗ Toa cũng có vẻ thờ ơ, một Đâu Vương cùng một cái dong binh đoàn vô danh mà thôi, quả cũng khó khiến cho nàng ta phải tò mò quan tâm được.

"Khí tức trong cơ thể người càng lúc ba động càng lớn, đấu khí không ngừng bành trướng, xem ra phải nhanh chóng bế quan..." So sánh với việc trên thì chuyện này có vẻ được nàng ta xem trọng hơn thì phải, mày liễu nhíu lại, mắt chăm chú nhìn. Hiện tại, nhìn Tiêu Viêm không khác gì một cái sàng thủng lỗ chỗ, đấu khí không ngừng tuôn ra ào ạt từ những lỗ thủng này.

Tiêu Viêm đành cười khổ gật đầu, lúc nãy bạo phát một chút khí thể, đã làm cho đấu khí trong cơ thể có chút không thể khống chế, ác một nỗi, trong lúc khẩn yếu quan đầu này, thiên địa năng lượng lại không ngừng quán chú hội tụ vào trong thân thể hắn, lại càng khiến nó trở thêm hỗn loạn náo nhiệt.

"Thời gian cấp bách lắm rồi, ta dự định hiện tại sẽ bế quan, phong tỏa sơn động, về phần Tử Nghiên, ta muốn phó thác cho người." Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm suy tư rồi chợt nói.

"Ừm." Mỹ Đỗ Toa khẽ gật đầu, chân chờ một chút: *"Ta tới Gia Mã đế quốc lần này, cũng chưa từng trở về với xà nhân tộc, chờ người bế quan xong, ta có thể sẽ trở về với tộc nhân của mình!"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm giật mình thảng thốt, nhưng cũng rất nhanh trấn định lại, dò hỏi: *"Có cần ta đi cùng người không?"*

"Không cần, nhân loại vốn không được xà nhân tộc bọn ta hoan nghênh, người tiến vào, chưa biết chừng sẽ gặp phải phiền toái không đáng có." Mỹ Đỗ Toa có chút động dung, nhưng mà vẫn lạnh nhạt cự tuyệt.

Thấy vậy, Tiêu Viêm có chút gượng gạo lúc lắc đầu: *"Đã vậy, thì để rồi, a... trước tiên ta sửa sang lại sơn động đã, lát nữa sẽ bắt đầu bế quan, Tử Nghiên trông cậy vào người vậy."*

Mỹ Đỗ Toa khẽ gật.

Thấy nàng ta đã chấp thuận, Tiêu Viêm cũng không dây dưa nữa, đấu khí hỗn loạn trong cơ thể khiến hắn bây giờ rất khó chịu, vì vậy lập tức động thân, tiến vào trong sơn động, thoáng chốc trong đó vang vọng từng tiếng nổ âm trầm, đủ biết là hắn đang sửa sang lại nơi này. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm trong sơn động, ngọc thủ của Mỹ Đồ Toa khẽ siết lại, đôi mắt long lanh chợt hơi mờ ảo, rồi lại thờ dãi bất đắc dĩ, người kia, xem ra cũng sợ phải theo nàng đi Xà nhân tộc a..

Sơn động được bày bố lại trong khoảng chừng mười phút, lúc này Tiêu Viêm lúc này cả người phủ đầy bụi đá ho khan đi ra, lại tới bên cạnh cái kén màu tím cực lớn kia, ôn nhu vỗ về: *"Tiểu Ny tử, ta cũng phải bế quan đây, thời gian này đành phải trông cậy vào Thái Lâm tử chiếu cố cho người rồi. Hy vọng khi ta bế quan đi ra cũng là lúc người tiến hóa hoàn tất, lúc đó sẽ đem người tiến vào hoang sơn lĩnh dã, bắt bọn ma thú khác tìm thuốc bổ cho người ăn nhé!"*

Tiêu Viêm vừa nói xong, quang mang trên cái kén có vẻ sáng bừng lên, phảng phất như tiểu tử kia nghe được mà đang vung tay phản đối vậy.

Thấy thế, hắc ha ha cười, mà Mỹ Đồ Toa cũng lắc đầu ngao ngán, người này, bây giờ còn tâm tình đùa giỡn hay sao!

Tiêu Viêm lại tiếp tục vỗ về cái kén, rồi quay đầu nhìn Mỹ Đồ Toa, cười khê: *"Lân này chỉ sợ cực khổ cho người rồi, không biết ta đột phá cảnh giới sẽ cần bao lâu, nhưng mà ta dự đoán ít nhất cũng phải nửa năm."*

"Yên tâm đi, nửa năm thôi chứ gì." Mỹ Đồ Toa tay ngọc vén tóc mây lòa xòa, thản nhiên: *"Chỉ cần không xuất hiện tình huống đặc thù gì, ta sẽ ở nơi này thủ hộ các người đến lúc đại công cáo thành trở ra!"*

Nghe vậy Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, hít sâu một hơi hương về Mỹ Đồ Toa thì lễ, rồi đột ngột xoay người tiến vào sơn động. Chỉ trong chốc lát, thân ảnh hắn đã hoàn toàn chìm trong bóng tối mịt mù. Lúc đó âm âm mấy tiếng vang dội, một đồng cự thạch đổ nhào xuống, đem động khẩu toàn bộ che lấp niêm phong!

Nhìn chỗ mới đây còn là sơn động, giờ đá tảng lấp đầy, Mỹ Đồ Toa thản sắc vừa rồi vẫn thản nhiên bỗng hiện lên chút cô đơn lạc lõng, hắc bế quan

lần này, bao giờ mới trở ra đây, trầm tư trong thoáng chốc, nàng khẽ thở dài, nhẹ nhàng thở thê: *"Hy vọng, người thuận lợi đột phá a..!"*

.....

Bên trong sơn động cũng không mịt mờ đen tối như tưởng tượng, trên vách đã được Tiêu Viêm khảm vài miếng Nguyệt quang thạch, đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ nhu hòa khắp nơi, nhìn cũng không quá chói mắt, cũng không phải âm u.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên một tảng đá, có vẻ nó cũng ẩn chứa ngọc thạch nên có phần mát lạnh, đối với người cần nâng cao tinh thần chắc chắn sẽ có không ít chỗ tốt.

Nhìn tảng đá này, hắn lại đột nhiên nhớ tới Thanh sắc Hỏa liên trước kia, ngoài hỗ trợ cho tu luyện có thể đề thăng tốc độ thu nạp còn giúp tinh luyện sơ bộ, đúng là bảo vật phụ trợ quý hiếm tuyệt vời, có điều thật đáng tiếc, tại dưới lòng đất đã bị Vẫn Lạc Tâm Viêm luyện hóa mất rồi.

Cười khỏ, Tiêu Viêm đành hít sâu một hơi, lòng bàn tay nắm chặt lại, trong tức khắc tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Vừa tiến vào trạng thái tu luyện, hắn liền chú tâm nhìn kỹ tình trạng đang diễn ra bên trong cơ thể mình, tại kinh mạch lúc này, đấu khí như hồng thủy cuộn cuộn chạy loạn lên, Tiêu Viêm chỉ có thể lắc đầu, may mà nhục thân hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần được dị hỏa cũng như linh dược rèn luyện, chứ không với tình trạng đấu khí bạo động như thế này, ít thì tâm thần cốt tủy hắn cũng sẽ bị đau đớn tê liệt rồi.

Chậm rãi dẹp bỏ tạp niệm, tâm thần của hắn lúc này bắt đầu thuận theo đấu khí đang dừng động kia, sử dụng linh hồn lực lượng trợ giúp, khiến cho đấu khí đang dâng trào hỗn loạn kia trong phút chốc được dẫn đến những kinh mạch chủ đạo, rồi dựa theo lộ tuyến vận hành của Phần quyết công pháp mà cấp tốc vận chuyển, mà mỗi một vòng tuần hoàn diễn ra, lại khiến linh hồn Tiêu Viêm như cảm giác được một cái gì đó rất kì diệu, đang lặng lẽ nảy sinh trong lòng hắn.

Trong lúc tinh thần Tiêu Viêm còn đang chìm đắm trong cỗ cảm giác kì lạ đó, thì bên ngoài, năng lượng thiên địa xung quanh cũng điên cuồng khởi lên, cấp tốc xoay tròn, tạo thành một lốc xoáy phía trên thiên linh cái Tiêu

Viêm, hút toàn bộ năng lượng điên cuồng kia quán nhập vào trong thân thể của hắn.

Theo dòng năng lượng không lồ tiến vào, lông mày Tiêu Viêm nhíu mạnh, năng lượng trong sơn cốc có phần nồng đậm ngoài dự tính của hắn, không ngờ chỉ mới bắt đầu, đã mạnh mẽ thế này.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm tâm thần khẽ động, một ngọn lửa xanh biếc đột ngột hiện lên, bao phủ toàn bộ cơ thể, Bích lục Hỏa diễm vừa xuất hiện, còn chưa kịp tỏa ra nhiệt độ, dưới sự chỉ huy của Tiêu Viêm chậm rãi lay động, cuối cùng, từ nồng đậm dần chuyển thành vô hình vô sắc, chính là Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Vẫn Lạc Tâm Viêm đem thân thể hắn bao bọc lại, tạo thành một bộ giáp phục bằng hỏa diễm, khiến tốc độ thiên địa năng lượng đang ào ạt cuồng bạo đổ xô vào Tiêu Viêm hơi bị ngừng giảm đi, có lẽ thiên địa năng lượng hỗn loạn kia, sau khi xuyên nhập qua một tầng giáp lửa đó, đều đã bị sự đặc thù của Vẫn Lạc Tâm Viêm tinh luyện lại một lần, giúp cho áp lực lên người hắn giảm bớt đi phần nào.

Bên trong sơn động lúc này, năng lượng rít gào, năm màu sắc loang lổ trộn lẫn vào nhau, khiến sơn động thô ráp bây giờ nhìn qua mỹ lệ vô song, mà nơi tụ họp của vô số năng lượng quang mang đó chính là Tiêu Viêm đang khoanh chân ngồi.

Đấu Vương tiến giai lên Đấu Hoàng, đâu phải là một chuyện bình thường đơn giản chứ, tấn giai lần này cũng giống như Tử Nghiên, đều phải cần có nguồn năng lượng dị thường kinh khủng, nhưng không phải một sớm một chiều làm là xong, mà phải cần có một quá trình tích lũy lâu dài, mới có thể đem việc lột xác này hoàn thành.

Mà Tiêu Viêm hôm nay, đã sớm có tư cách tiến cấp lên Đấu Hoàng, do vậy, chỉ cần hắn có đủ năng lượng, và làm cho chúng ngưng tụ hoàn toàn, thì trở thành Đấu Hoàng chỉ là thuận thủy thôi chu mà thôi.

Chỉ có một điểm không hoàn hảo, là tấn chức lần này phải cần thời gian không ngắn a!

Chương 743: Thay Đổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sâu trong núi rừng, khái niệm về thời gian sẽ có chút mơ hồ, mà với sơn cốc kia, lại càng như vậy.

Từ lúc Tiêu Viêm bế quan đến nay đã qua một tháng thời gian, nhưng mà trong sơn cốc vẫn không có nửa điểm động tĩnh, mà Tử Nghiên từ khi hóa thành cái kén cực lớn màu tím cũng vẫn như trước chậm rãi tỏa hào quang nhàn nhạt, không hề cho thấy có chút nào đó sẽ phá kén mà ra. Đối với chuyện này, Mỹ Đỗ Toa cũng đành bẽ tắc, không nghĩ mình đã đánh giá quá thấp cô nàng Tử Nghiên này rồi, tiến giai mà cần nhiều năng lượng đến vậy ư.

Ngồi xếp bằng trên cự thạch, Mỹ Đỗ Toa ngọc thủ chống cằm, đưa mắt nhìn cái kén màu tím một lúc, lại không tự chủ được ngóng nhìn về phía cửa động đá vụn lấp đầy, mà nơi ấy vẫn lặng thinh không hề biến đổi, nàng không khỏi thở dài.

Ngày thứ ba Tiêu Viêm bế quan, hơi thở của hắn đã trở nên mỏng manh như sương khói, chợt ẩn chợt hiện, mà những ngày tiếp theo sau đó, chỉ còn lại chút khí tức như tơ mảnh, với thực lực của Mỹ Đỗ Toa cũng phải cố gắng lắm mới mơ hồ cảm nhận được tia khí tức vô cùng yếu ớt đó. Nàng biết, Tiêu Viêm đang còn bị vây ở giai đoạn Đấu Vương đỉnh phong tiến vào Đấu Hoàng, chỉ đến khi nào khí tức của hắn hoàn toàn biến mất, thì mới chân chính tiến giai thành công, trở thành một Đấu Hoàng cường giả.

"Ài, hai tên này, quả thật biết cách hành hạ người khác mà.." Ngao ngán thở ra một hơi, Mỹ Đỗ Toa cũng đành phải thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm lại bắt đầu tiến vào tu luyện. Công việc chờ đợi và thủ hộ này quả thật khô khan, nàng cũng đành tu luyện đi vậy, quả thật, những việc loại này, đậm chất khảo nghiệm sự kiên nhẫn của người ta à nha. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Cuộc sống trong sơn cốc cứ thế lặng lẽ trôi qua, êm ả không hề có chút

gợn nào nổi nên. Mà thế giới bên ngoài bất luận có tiếng động gì ồn ào xôn xao, cũng không thể lan truyền vào tới đây, giống như đã dành cho Tiêu Viêm và Tử Nghiên sự yên lặng tốt nhất cho hoàn cảnh tiến giai vậy.

Tĩnh lặng tròn hai tháng như vậy, tại nơi Tiêu Viêm bế quan, bất ngờ xuất hiện ba động rất nhỏ, mà nguyên do xuất phát ra ba động này, lại chính là ở Tiêu Viêm.

Lúc này, Mỹ Đỗ Toa trước sau như một ngồi thủ hộ cùng tu luyện, vừa từ trong nhập định tỉnh lại thì đột nhiên cảm giác được năng lượng trong sơn cốc bỗng chốc sôi trào kịch liệt, ngăn cả người ra, rồi lập tức tập trung tìm hiểu nguyên do của ba động này, mới hay nó xuất phát từ chỗ của Tiêu Viêm.

"Tên này..." Mí mắt khẽ mấp máy, Mỹ Đỗ Toa có thể nhận thấy trong sơn cốc năng lượng tập trung vô cùng nồng đậm, lại đang chuyển động cực kỳ điên cuồng phía bên trong chỗ Tiêu Viêm bế quan. Tốc độ hội tụ càng lúc càng nhanh, đến khi hình thành giữa sơn cốc một cái lốc xoáy năng lượng khổng lồ, mà trung tâm của nó, chính là sơn động của Tiêu Viêm.

"Hắn tiến giai có cần dùng quá nhiều năng lượng như thế không chứ?"

Kinh ngạc nhìn lên lốc xoáy cự đại đang bành trướng kia, Mỹ Đỗ Toa nhìn không được có chút thất thần, Đấu Vương tán chức Đấu Hoàng, cũng không phải là nàng chưa từng trải qua, quá trình này quả thật cần sử dụng năng lượng cực nhiều, nhưng cũng không phải như tên này, hắn giống như đang điên cuồng cướp đoạt năng lượng của thiên địa vậy?

Đương nhiên Mỹ Đỗ Toa cũng không biết, đó là với Đấu Vương tầm thường tiến giai mà thôi, bọn họ đích xác là không thể xảy ra tình trạng cướp đoạt thiên địa năng lượng như vậy được, bởi bọn họ hấp thu cùng lắm chỉ là năng lượng trong cơ thể được công pháp chuyển hóa. Mà Tiêu Viêm thì ngược lại, hắn không những có Phần Quyết bá đạo mà cường hãn, mà còn tồn tại đến ba loại dị hỏa trong người. Những dị hỏa này vốn bảo hộ cơ thể hắn tại mọi thời khắc, nay thiên địa năng lượng quán chú vào đều như phải trải qua ba tầng kiểm soát mới được tiến nhập kinh mạch Tiêu Viêm, thành ra, cứ một luồng năng lượng to bằng cánh tay, qua ba lần chuyển hóa, tinh luyện, rót cuộc vào cơ thể hắn chỉ được như ngón trở, rồi lại bị Phần Quyết công pháp luyện hóa thêm nữa, đạo năng lượng khôn khổ kia lại càng toi tả, cứ thế mà suy ra, năng lượng Tiêu Viêm có thể hấp thu, thực sự giảm bớt rất nhiều.

Nhưng, giảm bớt về thể tích, đối với hấn lại cực kỳ hữu ích, đấu khí như thể lại càng tinh thuần, căn cơ Đấu Hoàng của hấn so sánh với những cường giả Đấu Hoàng khác, dĩ nhiên là mạnh mẽ kiên cố hơn rất nhiều. Điểm này về sau khi hấn tiến lên tầm cao hơn, lợi ích thu được không hề nhỏ a. Thực sự là một nền tảng trọng yếu của hấn sau này.

Có điều ăn khế phải trả vàng, so với người bình thường tiến giai, hấn lại phải cần mức năng lượng khổng lồ hơn không biết bao nhiêu lần, bởi vậy mới xuất hiện dị tượng kia.

Lốc xoáy năng lượng sắc sỡ kia tại không trung không ngừng xoay tròn chậm rãi, thiên địa năng lượng xung quanh liên tục thu vào xả ra, mà lốc xoáy càng phát triển, lực hút của nó càng lúc càng khổng lồ, thậm chí năng lượng thiên địa bên ngoài sơn cốc, cũng mơ hồ bị kéo về tụ hội tại nơi Tiêu Viêm bế quan.

Diễn biến này dĩ nhiên Mỹ Đỗ Toa cũng thấy được, hoa dung liền hơi biến đổi. Đây vốn là Ma Thú sơn mạch, ma thú mạnh mẽ đông đảo dường nào cũng có thể biết. Bọn nó lực cảm nhận với năng lượng dị thường nhạy bén. Năng lượng nơi đây ba động rõ rệt như thế, chắc chắn sẽ hấp dẫn bọn nó tụ tập lại.

Trong khi Mỹ Đỗ Toa còn đang lo lắng, cái kén màu tím do Tử Nghiên biến hóa thành dường như cũng cảm nhận được thiên địa năng lượng đang chấn động mà bị ảnh hưởng, nhất thời bạo phát quang mang tử sắc chói lọi, dưới tử mang cường liệt đó, năng lượng đậm đặc trong sơn cốc chợt phân tán một phần, điên cuồng hướng đến cái kén mà dung nhập vào.

Nhất thời, năng lượng trong sơn cốc rít gào liên tục, hai cỗ hấp lực bạo liệt quét ngang thiên không, đem tất cả những năng lượng có thể thu nạp mạnh mẽ nuốt lấy, vô hình chung hấp lực trong sơn cốc bành trướng thêm gấp bội, khiến năng lượng thiên địa chung quanh ào ạt tuôn về sơn cốc.

"Ôi trời, hai cái tên này tiến giai cũng không chịu cô độc nữa..." Thấy vậy, Mỹ Đỗ Toa chỉ lắc đầu cười khổ, thân hình nhoáng lên, đã xuất hiện ở bầu trời phía trên sơn cốc. Mị nhãn quét ra bốn phía, ngọc thủ đồng thời kết xuất những thủ ấn phức tạp, sắc mặt dần dần nghiêm trọng lại.

Theo từng đạo tàn ảnh Mỹ Đỗ Toa xuất ra, không gian trên sơn cốc chợt

qui dị nhu động, chốc lát sau đã hoàn toàn vụn vẹo như bị bẻ cong, khiến cho năng lượng lốc xoáy sắc sỡ nổi bật là vậ cũng từ từ bị phủ lấp.

"Không Gian Phong Tỏa!"

Không gian nhuyễn động càng nhiều, Mỹ Đổ Toa cũng càng ngưng trọng, hồi lâu sau, bàn tay khê biến đổi, trầm giọng quát lớn.

Tiếng quát vừa tắt, không gian xung quanh đột nhiên như ngưng đọng lại, một cỗ ba động dị dạng cấp tốc khuếch tán ra, đem bầu trời trên sơn cốc hoàn toàn bao phủ lại, mà theo biến đổi này, hấp lực điên cuồng trong sơn cốc cũng từ từ được che giấu đi.

Làm xong tất cả, Mỹ Đổ Toa mới thở ra một hơi, cúi đầu nhìn lại trong cốc, chỉ thấy im ắng lạng lẽ vô cùng, bèn chuyển thân chậm rãi bay về sơn cốc, đến vùng ranh giới giữa sơn cốc và phụ cận thì không gian khê chớp động, năng cũng từ từ tiêu thất bên trong.

Ở sơn cốc, Mỹ Đổ Toa từ không gian hiện ra, ngẩn nhìn lốc xoáy năng lượng sắc sỡ cực lớn trên cao, bàn tay nhỏ gạt đi mồ hôi trên trán mịn. Hôm nay thi triển ra *"Không Gian Phong Tỏa"* dù với thực lực của nàng, để có thể phong toàn bộ sơn cốc, thật sự tiêu hao không nhỏ. May mà cuối cùng cũng đem động tĩnh nơi này che lấp đi, chứ để lâu nữa, hấp dẫn nhiều ma thú cực mạnh đến đây, dù nàng không ngại, nhưng chiến đấu gần chỗ bế quan của hai người này sẽ tạo ra hậu quả gì, nàng không thể không lo lắng.

"Như vậy dù có ma thú bay ngang qua sơn cốc này, chỉ cần thực lực không mạnh hơn ta, thì không thể nhìn ra bí mật nơi cốc này, ài, hai tên này, thật biết cách làm người ta lo lắng." Quay trở lại cự thạch nhàn nhã ngồi xuống, Mỹ Đổ Toa nhú mày cười khổ.

Chậm rãi nhắm mắt lại, nàng cũng bắt đầu tiến nhập vào trạng thái tu luyện, hồi phục lại tiêu hao.

.....

Không gian trên sơn cốc đã được phong tỏa dưới sự trợ giúp của Mỹ Đổ Toa mà dấu đi dị tượng quá nổi bật, nhưng lốc xoáy năng lượng kinh khủng vẫn không hề tiêu tán, ngược lại theo thời gian càng trở nên đậm

đặc tha hồ cho cái kén lớn màu tím kia cùng với Tiêu Viêm thu nạp.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, bất tri bất giác Tiêu Viêm bế quan đã ngoài ba tháng dư, nhưng hai người vẫn không hề có dấu hiệu cho thấy sẽ xuất quan làm cho Mỹ Đồ Toa cũng không biết làm thế nào.

Thời gian lại cấp tốc trôi qua, thoáng một cái đã qua tháng thứ tư, Mỹ Đồ Toa đang ngồi tu luyện chợt mở bừng hai mắt, khẽ cười lạnh, tại vàng trán tròn bóng một mảnh lân giáp bảy màu đột nhiên xuất hiện, không ngừng tỏa ra hào quang lấp lánh.

Bàn tay nhỏ nhắn, khe khẽ vuốt ve lân phiến trên trán, khí tức của Mỹ Đồ Toa bắt đầu có chút rối loạn, một mảnh lân phiến giống như vậy, nàng lưu lại một ít linh hồn giao cho tộc nhân cất giữ tại Tế Đàn, xà nhân thông qua thiêu đốt mảnh lân phiến này mà thông tri liên lạc được với nàng, có thể nói, chỉ khi nào xà tộc gặp đại nạn, tế sư mới đem nó ra sử dụng.

Mỹ Đồ Toa làm Tộc trưởng xà nhân tộc vô số năm rồi, đây mới chỉ là lần đầu tiên dùng tới biện pháp này, như vậy, đích xác trong xà tộc, đã có đại sự phát sinh.

Hít sâu một hơi, Mỹ Đồ Toa đứng bật dậy, nhưng khi nhìn tới cái kén đang tỏa ra quang mang nhu hòa cùng với sơn động đằng kia, nàng lại có chút chần chừ, trầm ngâm một hồi lâu vẫn chưa lập tức ly khai mà lại bay lên cao, dốc toàn lực bố trí thêm một cái Không Gian Phong Tỏa nữa ở bên ngoài.

"Ta lại gia trì thêm một tầng phòng ngự nữa cho các ngươi, hẳn đủ cho lần tiến giai này rồi, xà tộc của ta dường như lâm đại nạn, ta phải nhanh chóng trở về, chờ ta giải quyết xong xuôi, sẽ gặp lại các ngươi!"

Làm xong tất cả những điều này, Mỹ Đồ Toa mới thở dài, đem một quyển trục lưu lại trên cự thạch, khẽ sờ sờ lên mảnh vảy bảy màu đang càng lúc càng nóng bỏng, nét mặt càng lúc càng lạnh lùng, sát khí đã bắt đầu quanh quẩn, thân hình chớp nhoáng đã thoát khỏi Không Gian Phong Tỏa tiêu thất nơi chân trời...

Mỹ Đồ Toa ly khai, không khí trong sơn cốc lại yên tĩnh hoàn toàn, chỉ có nơi cái kén lớn đằng kia, quang mang từng hồi chớp chớp, giống như hiểu những gì đang xảy ra!

-----oOo-----

Chương 744: Linh Hồn Thăm Dò

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sau khi Mỹ Đỗ Toa rời đi, trong sơn cốc cũng trở nên tịch mịch, không tiếng động, trên bầu trời không gian phong tỏa, làm cho khe núi nhỏ trở thành một địa phương ngăn cách, không có bất kỳ ai, dù là vô tình xâm nhập vào nơi này.

Nhưng ngoại trừ như vậy ra, khi Mỹ Đỗ Toa rời đi, trong sơn cốc cũng chưa có nhiều xáo trộn, đồng đá vụn trước sơn động vẫn như cũ không có chút phản ứng, đồng dạng quang kén to lớn trong cốc cũng không có chút dấu hiệu phá kén chui ra, mặc dù nhìn vẫn như cũ, nhưng nếu là người nhạy cảm ở nơi này có thể phát hiện thấy hai cỗ hơi thở cường hãn dị thường, đang lặng lẽ tiềm phục, tùy thời mà đợi cùng nhau phá kén thành điệp.

Trong sơn cốc mặc dù có ma thú sinh sống, nhưng vì quang kén kia mơ hồ phát ra uy áp khiến chúng không dám bước vào thâm cốc dù nửa bước, chỉ có thể ở bên ngoài cốc bồn chồn, lo lắng, hơn nữa cũng vì cỗ uy áp mơ hồ ấy mà chúng cũng không dám phát ra tiếng động quá lớn. Sợ kinh động đến người tồn tại ở bên trong kia, cái người khiến chúng cảm thấy cực kỳ e ngại.

Vì thế, thời gian trôi đi thâm cốc trở nên cô tịch hơn, nhân - thú đều ít lui tới, trong cốc năng lượng nồng đậm, cỏ dại cũng vì thế mà sinh sôi phát triển mạnh mẽ, đám cỏ dại kia đều mọc khắp, tràn qua quang kén, hình thành một chiếc lưới màu xanh biếc, đem sơn động cho đến quang kén bao bọc lại, kể từ đó, sơn cốc này lại càng thêm hoang vắng, chỉ có giữa không trung chỗ lốc xoáy năng lượng khổng lồ kia còn phóng thích ra một chút sức sống.

Thời gian trong thâm cốc ngăn cách nhanh chóng trôi đi, ngày qua ngày, xuân đi thu tới, bất tri bất giác, từ lúc Mỹ Đỗ Toa rời đi đã gần nửa năm thời gian, như vậy tính ra, Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên với thời gian bé

quan, hình như cũng đã một năm, mặc dù thời gian đã rất lâu nhưng mà trong cốc, lại vẫn không có một chút động tĩnh. Sơn cốc hoang vắng u tĩnh, hình như là đem hai người lặng lẽ quên đi.

Trong thời gian gần nửa năm này, Mỹ Đồ Toa cũng chưa quay lại, về phần nàng xảy ra chuyện gì, không có một ai biết được.

Trong thâm cốc, cỏ dại vẫn tươi tốt sinh trưởng như cũ, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, không lâu sau chúng có thể chiếm cứ toàn bộ sơn cốc, cuối cùng dọc theo vách núi leo lên mà thoát ra, giống như một loại thanh xà lan tràn khắp nơi.

Thâm cốc hoang vắng, thời gian lặng lẽ trôi, đến một ngày cũng như bao ngày khác, rốt cục thì trong thâm cốc cũng xuất hiện một tia dị động khác thường, chỉ thấy trên bầu trời kia, lốc xoáy năng lượng đang chậm rãi xoay tròn. Đột nhiên dần dần đình chỉ vận chuyển, chợt năng lượng bàng bạc như mưa to trút xuống, cuối cùng như lũ quét hóa thành hai sợi tơ năng lượng khổng lồ. Hai sợi tơ này, một sợi hướng thẳng về phía sơn động bị cỏ dại vùi lấp, sợi còn lại lao thẳng đến cái quang kén nằm bên trong đám cỏ dại.

Hai sợi tơ năng lượng này to lớn cỡ chừng tầm trượng, cắt ngay giữa không trung, ngay cả không khí cũng truyền ra tiếng vang bị xé rách chói tai, có thể thấy được hai sợi tơ này ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến mức nào, mà khi hai sợi tơ năng lượng khổng lồ kia lao xuống, với tốc độ mắt thường cũng thấy được đám cỏ dại trong cốc cũng trở nên héo rũ xuống, ngăn ngửi mây hơi thở, đều trở nên khô vàng, mà quang kén khổng lồ màu tím trong sơn cốc cho đến đồng đá vụn trước cửa sơn động cũng chậm rãi xuất hiện.

Hai sợi tơ năng lượng khổng lồ cùng nhau lao xuống, một sợi tiến vào bên trong quang kén, sợi kia tiến vào bên trong sơn động, tuy vậy sau đấy vẫn tiếp tục không thấy có dị động gì.

Giữa không trung, lốc xoáy năng lượng đã hoàn toàn tiêu tán, trong cốc thiên địa năng lượng vốn đang kịch liệt dao động, cũng từ từ khôi phục lại về bình thường, xem tình huống này, hình như hai tên gia hỏa vốn đều cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, đã đạt đến độ bão hòa.

Quang kén trong cốc, sau khi hấp thụ sợi tơ năng lượng khổng lồ, màu sắc

trở nên đậm hơn, mặt ngoài quang kén dần dần xuất hiện một chút ký hiệu huyền dị, ký hiệu này hơi hơi tản ra quang mang (ánh sáng), nhìn qua có chút thần kỳ.

Trong cốc sau khi xuất hiện biến cố này, tiếp tục lại không có động tĩnh gì nữa, cứ như thế, chỉ trong chớp mắt, lại nửa tháng nữa trôi qua, bên trong sơn động bị đóng đá vụn che dấu. Một đôi mắt đã nhắm lại gần một năm, cuối cùng cũng run rẩy, từ từ mở ra!

Hai mắt mở ra, trong con ngươi tối đen nhất thời xẹt qua một tia thiểm điện như lôi đình trong mưa. Khoảng khắc đó, trong sơn động u tịch, ngay cả không khí cũng truyền ra một tiếng bùm bùm rất nhỏ.

Sau khi đôi mắt mở ra, một cỗ hơi thở bàng bạc đã yên lặng gần một năm, rốt cục cũng thức tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, phát ra một tiếng gầm chấn thiên địa.

Cỗ hơi thở này so với dĩ vãng không chỉ cường hãn hơn vài lần, cả sơn động đều xuất hiện những rung động rất nhỏ, từng cái khe to như cánh tay trắng kiện giống như mạng nhện từ chỗ hắc bào thanh niên đang ngồi xếp bằng lan tràn ra, cuối cùng trải rộng khắp ngõ ngách trong sơn động

"Ca!"

Ngồi xếp bằng trên tảng đá, đột nhiên vang lên một tiếng vang rất nhỏ, từng cái khe nhỏ tí đột nhiên hiện lên, sau đó lấy tốc độ cực nhanh trải rộng khắp tảng đá, cuối cùng sau một tiếng vang trầm thấp, tảng đá trực tiếp bị chấn vỡ hóa thành vô số mảnh vụn, bắn tung ra.

Tảng đá nổ tung, hắc bào thanh niên đang ngồi xếp bằng vẫn chưa có động tĩnh gì, hai bàn chân ở trên hư không, không có chỗ mượn lực, cứ như vậy trôi nổi giữa không trung.

"Đây... là cảm giác Đấu Hoàng cấp bậc sao..."

Hai tay Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, cảm thụ trong cơ thể vẫn còn có cỗ đấu khí bàng bạc như lũ quét bộc phát ra, khoe miệng khẽ nhếch lộ ra một nụ cười sung sướng. Giờ khắc này, cảm giác cả thiên địa đều trong lòng bàn tay, hào tình tráng chí cũng mạnh mẽ xuất hiện trong lòng, mà lực lượng linh hồn cường hãn, cũng lấy thân thể làm trung tâm, như gió bão dọc theo

bốn phương tám hướng thổi quét mà ra.

Lực lượng linh hồn hùng hồn nhanh chóng truyền ra bên ngoài sơn động, bao bọc trọn cả sơn cốc. Sau khi linh hồn lực lượng quét qua, Tiêu Viêm nhìn thấy một cái quang kén màu tím khổng lồ trong cốc, thậm chí, dựa vào linh hồn lực lượng nhạy cảm, hẳn có thể mơ hồ cảm nhận được, một sinh mệnh cường đại, đang ở trong kén ngưng tụ thành hình dạng!

Linh hồn lực lượng khuếch tán đến sơn cốc, nhưng chưa vì thế mà dừng lại, vẫn tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài Ma Thú sơn mạch, theo linh hồn lực lượng khuếch tán, vô số cảnh vật phản xạ đến đại não của Tiêu Viêm. Đương nhiên, bên trong Ma Thú sơn mạch, ma thú cường hãn cũng không ít, bởi vậy khi linh hồn bá đạo của Tiêu Viêm quét qua, cũng không tránh được cảm giác của bọn nó, vì thế, bên trong dãy núi mờ mịt, nhất thời vang lên từng tiếng rống, gầm thét kinh thiên động địa, trong khi tiếng gầm rống vang lên, vô số ma thú cấp thấp trong sơn mạch, cũng run rẩy từng chập.

Nhưng những ma thú cường hãn này mặc dù có thể cảm giác được linh hồn của Tiêu Viêm quét qua, nhưng ngoại trừ một số ít có được đặc thù thần thông, phần lớn đều không thể tạo ra thương tổn cho linh hồn của Tiêu Viêm. Bởi vậy, sau khi bá đạo quét qua, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm vẫn chưa đụng phải một chút công kích nào.

Linh hồn lực lượng bàng bạc, đem phạm vi một trăm dặm đều khuếch tán đến, nhưng mà hình như đã đến cực hạn. Bởi vậy, khi linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm vừa khuếch tán đến hẻm núi nào đó liền cảm thấy khó có thể tiếp tục tiến sâu hơn, mà thấy thế, tâm thần Tiêu Viêm vừa động, linh hồn lực lượng đang khuếch tán, nhất thời như thủy triều nhanh chóng rút về, ngăn ngại mấy lần hô hấp, đều lui về bên trong thân thể Tiêu Viêm.

Sau khi linh hồn lực lượng đều trở về cơ thể, Tiêu Viêm hơi ngửa đầu, thở ra một hơi thật dài, vừa muốn đem linh hồn lực lượng thu liễm thật sâu, trong lòng đột ngột vừa động, ngón tay khẽ vuốt vuốt cái ấn ký Bạch Sắc Hỏa Diễm trên trán, sâu trong linh hồn, đang yên lặng đột nhiên xuất hiện một chút rung động không hiểu.

Hít sâu một chút không khí ẩm ướt, đôi mắt của Tiêu Viêm hơi lóe sáng, chột khe híp mắt lại, tâm thần đột nhiên vừa động, linh hồn lực lượng bàng bạc lại lần nữa thổi quét ra, chỉ là lần này không phải khuếch tán khắp

không gian xung quanh, mà chỉ như một con hồng thủy lập tức vọt vào bên trong hỏa ấn trên trán!

Linh hồn lực lượng vừa mới vọt vào bên trong hỏa ấn, một tiếng trầm thấp vang lên âm âm như muốn nổ tung bên trong đầu Tiêu Viêm, chợt trước mắt đột nhiên tối sầm, xuất hiện trước mắt là một hàng dày đặc Bạch Sắc Hỏa Diễm kéo dài thành một con đường nhỏ, mà ở hai bên con đường nhỏ này, là hắc ám sâu không thấy đáy. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Liếc mắt nhìn con đường hỏa diễm, hình như không có điểm cuối, mà linh hồn Tiêu Viêm vừa động, không chút chậm trễ, liền trực tiếp bước lên con đường hỏa diễm mạnh mẽ đi, lúc trước khi linh hồn đạt đến mỗi một trình độ nhất định thì hấn với ứng dụng linh hồn lực lượng cũng mơ hồ hiểu thêm một chút...

Con đường nhỏ xác thật cực dài, nhưng với linh hồn lực lượng so với tia chớp còn nhanh hơn, chỉ trong vòng gần mười phút, cuối con đường hỏa diễm, liền xuất hiện một động hỏa diễm, mà linh hồn Tiêu Viêm thoáng dừng lại một chút, liền mạnh mẽ xông vào.

Linh hồn vọt vào bên trong động hỏa diễm, Bạch Sắc Hỏa Diễm dày đặc chói mắt đột nhiên biến mất, đổi lại là một cỗ áp lực nặng nề, mà địa phương u ám này, hình như là một đại điện khổng lồ, diện tích rộng lớn của nó có chút làm người ta sợ hãi, cột đá khổng lồ ước chừng trăm trượng chống lên cao, chống đỡ đại điện khổng lồ dị thường kia, mà ở trong đại điện, che kín quang đoàn được bao bọc trong hào quang xanh biếc, linh hồn Tiêu Viêm đảo qua, kinh hãi phát hiện, bên trong mấy cái quang đoàn, rõ ràng là một đám linh hồn thể sống sờ sờ!

Linh hồn thể làm cho người ta sợ hãi ở bên trong này kịch liệt quay cuồng, linh hồn Tiêu Viêm nhanh chóng di động, một lát sau, đột nhiên dừng lại ở gần trung tâm đại điện nơi có một đoàn khác có diện tích lớn hơn quang đoàn xanh biếc, ở trong đó, một vị lão giả đang nhắm chặt hai mắt, mà khiến cho lòng của Tiêu Viêm nổi sóng, lão giả này, đúng là Dược Lão đã bị Hồn Điện bắt đi!

"Nơi này... là Hồn Điện sao?"

Linh hồn Tiêu Viêm, phát ra âm thanh thì thảo ngây dại, mà khi thanh âm

vừa phát ra chốc lát, không gian trước mặt đột nhiên chấn động, chợt không gian nổ tung như những mảnh gương vỡ, một cỗ linh hồn lực lượng kinh khủng chấn vỡ không gian, quý dị âm trầm rồi đột nhiên dữ dội tuôn ra, vền vền tiếp xúc đã đánh tan linh hồn tàn khuyết của Tiêu Viêm!

Linh hồn hóa thành hư vô trong chốc lát, trong sơn cốc Tiêu Viêm đột nhiên mở choàng hai mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, trong mắt mơ hồ có một chút hoảng sợ, hấn dám khẳng định, lúc trước dưới sự trợ lực của linh hồn hỏa ấn đưa hấn tới địa phương đó, nhất định nơi đó là Hồn Điện thần bí!

-----oOo-----

Chương 745: Tấn Giai Đấu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong sơn động vang lên tiếng thở hổn hển, sau một lúc, mới dần dần giảm đi, Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh trên trán, đặt mông ngồi xuống tảng đá, cả người trầm tư suy nghĩ.

Đại diện vô cùng không lồ lúc trước, hấn là Hồn Điện cực kỳ thần bí rồi, với việc vì sao mình có thể đi vào nơi đó nhìn trộm, Tiêu Viêm chỉ có thể giải thích là do Dược Lão đem linh hồn lưu lại ở hỏa ấn trên trán, lúc trước khi không gian vỡ tung đã xuất hiện linh hồn cực kỳ khủng bố, hấn là người thủ hộ của Hồn Điện. Về phần có phải là người đứng đầu Hồn Điện hay không, Tiêu Viêm cũng không rõ, dù thế nào đi chăng nữa điều hấn thấy rõ nhất chính là, mặc dù thực lực của mình lúc này có tiến bộ lớn, nhưng vẫn không phải là đối thủ của cường giả thần bí kia.

"Hồn Điện này, quả nhiên cường giả đông đảo, linh hồn khủng bố lúc này, chỉ sợ ngay cả Vụ hộ pháp so ra cũng còn kém xa..." Tiêu Viêm thấp giọng thì thào, một lát sau, day day trán, nhưng trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ cục diện có không tốt đi chăng nữa, ít nhất hấn còn biết, Dược Lão xác thật đang còn sống!

Chỉ cần còn sống, như vậy chắc chắn sẽ có cơ hội!

"*Lão sư, chờ đệ tử...*" Từ từ nắm chặt tay, trong mắt Tiêu Viêm ẩn hiện sự kiên nghị, đứng dậy thở sâu một hơi, đấu khí trong cơ thể như hồng thủy chồm lên, chạy khắp cơ thể xua đi cỗ hàn ý. Hiện tại, hắn đã là một gã Đâu Hoàng chân chính, hơn nữa hắn còn trẻ, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, Tiêu Viêm tin tưởng, lần sau gặp lại, linh hồn khủng bố trong Hồn Điện kia, hắn tất nhiên sẽ không giống hôm nay, không có lực đánh trả!

Đem tạp niệm trong lòng đuổi đi, thân hình Tiêu Viêm vừa động, từ từ bước đến chỗ đóng đá vụn bịt kín cửa sơn động, chậm rãi đặt tay lên một tảng đá lớn, trong miệng quát lớn: "*Phá!*"

"*Ầm!*"

Sau khi tiếng quát của Tiêu Viêm vang lên, tiếng nổ ầm ầm nhất thời vang vọng, chợt vô số đá vụn trước cửa sơn động nổ tung, tro bụi bay mù mịt. Cuối cùng sơn động lại lần nữa được mở ra!

Chậm rãi đi ra, con ngươi của Tiêu Viêm híp lại, không đếm xỉa đến những tia nắng mặt trời chói mắt, thân hình đứng ở cửa động, hai tay mở ra, những tia nắng mặt trời ảm áp tùy ý chiếu rọi khắp người, một cảm giác ảm áp tràn ngập khắp tứ chi bách hải, làm cho sắc mặt của Tiêu Viêm dần dần thả lỏng.

Sau khi ngây người đứng dưới ánh mặt khá lâu, Tiêu Viêm mới lững thững đi ra, ánh mắt đảo qua thâm cốc, ánh mắt dừng lại ở chỗ tử sắc quang kén thật lớn trong cốc, mặc dù vừa rồi trong lúc linh hồn lực khuếch tán hắn đã biết cô nàng còn chưa hoàn thành tiến hóa, mà hiện tại tận mắt nhìn thấy vẫn như cũ, không nhận được lắc lắc đầu, cô nàng này muốn tấn giai thật không dễ dàng.

"*Thải Lân đâu? Chẳng lẽ đã đi ra ngoài?*" Ánh mắt từ trên quang kén dời đi, Tiêu Viêm khẽ cau mày, lướt qua chung quanh, vẫn chưa phát hiện được thân ảnh của Mỹ Đồ Toa, mà đang lúc nghi hoặc tự vấn thì ánh mắt cũng vừa thấy một quyền trục nằm trên tảng đá lớn cách chỗ quang kén không xa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Bàn tay khẽ động, lập tức đem quyền trục bay tới bàn tay. Tiêu Viêm nghi hoặc từ từ mở ra, ánh mắt ở khẽ động, một lát sau, chau mày nhẹ giọng nói: "*Hóa ra là Xà Nhân tộc xảy ra chuyện, nhưng mà theo như lời nàng*

nói, sự tình giải quyết xong sẽ trở về, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn như cũ còn chưa xong?"

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi, với thực lực của Mỹ Đồ Toa nếu không thể nhanh chóng giải quyết, xem ra lần này, Xà Nhân tộc quả nhiên gặp phải phiền phức không nhỏ.

Sau khi biết rõ sự tình từ đầu đến cuối, Tiêu Viêm đem quyển trục thu vào nạp giới, nhìn thoáng qua quang kén ở bên cạnh, bắt đắ dĩ lắc đầu, nói: *"Quên đi, đành để ta thủ hộ cho người khoảng thời gian này đi, bằng không giờ phút này cũng rời đi ta thật không an tâm, hiện giờ mới đột phá lên Đâu Hoàng, còn cần một khoảng thời gian để thuần thực đấu khí trong cơ thể..."*

Dứt lời, thân hình Tiêu Viêm vừa động, liền trực tiếp hiện ra trên một tảng đá lớn, chậm rãi nhắm mắt.

***

Tiêu Viêm thuận lợi xuất quan, hơn nữa thành công tiến vào cấp bậc Đâu Hoàng, nhưng lo lắng cho Tử Nghiên, hắn vẫn không thể một mình rời đi, mà tiếp tục lựa chọn ở trong sơn cốc chăm sóc nàng, cũng nhân cơ hội này mà tu luyện. Không ngờ đấu khí trong cơ thể mình hiện giờ đã tăng vọt lên...

Thời gian trong sơn cốc vẫn lặng lẽ trôi đi. Chẳng qua hiện nay sơn cốc so với đoạn thời gia trước không nghi ngờ là đã nhiều hơn một chút sinh khí, mà nơi sinh khí phát ra, chính là chỗ Tiêu Viêm ngày ngày đều luyện tập cho thuần thực đấu khí mà làm cho sơn cốc bị phá hư, phát ra những âm thanh âm ỉm.

Việc tôi luyện cho phù hợp với thực lực hiện giờ khiến cho thời gian nhanh chóng trôi đi, bất tri bất giác, đã nửa tháng trôi qua, mà trong khoảng thời gian này, quang kén lâu nay vẫn không hề có động tĩnh gì, rốt cuộc đã có biến hóa khiến Tiêu Viêm kinh hỉ, mặt ngoài quang kén, không chỉ mấy cái ký hiệu phát quang càng lúc càng sáng, hơn nữa mơ hồ, có thể thấy rất nhiều khe nhỏ từ từ lan ra, cũng lộ ra một ít tử sắc hào quang (ánh sáng tím).

Xem tình huống này, hình như khoảng thời gian để Tử Nghiên phá kén

chui ra cũng không còn xa.

.....

Giữa không trung của sơn cốc, một đạo hắc ảnh nhẹ nhàng đứng, giờ phút này, hai tay chính là đang nhanh chóng kết xuất những thủ ấn phức tạp, mà theo tốc độ kết ấn càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng thậm chí còn xuất hiện tàn ảnh.

Sắc mặt của Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn thủ ấn bay múa, trên khuôn mặt có chút đỏ lên, trên trán cũng rịn ra một chút mồ hôi tinh mịn, xem ra thủ ấn này đối với việc tiêu hao đấu khí thật khủng bố.

Lúc này, thủ ấn vốn đang bay múa đột nhiên dừng lại, Tiêu Viêm lớn tiếng hét: "*Phiên Hải Ấn!*"

Tiếng quát vang lên, thủ ấn của Tiêu Viêm dừng lại ở một tư thế cong cong quái dị, bàn tay mạnh mẽ đối với thiên không đẩy ra, mà theo hướng bàn tay đẩy ra, một cỗ đấu khí bàng bạc đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng đem bàn tay Tiêu Viêm bao phủ lại, mà ở chỗ năng lượng bàng bạc này ngưng tụ, một tầng chất sừng màu xanh biếc từng tầng từng tầng lặn yên hiện ra!

Chất sừng màu xanh biếc kỳ dị nhanh chóng đem thủ ấn của Tiêu Viêm bao bọc lại, nháy mắt sau, một thủ ấn giống thế nhưng to hơn màu xanh biếc trong suốt, phát sáng đột nhiên bắn ra!

Quang ấn như thực chất, giống như làm từ thủy tinh xanh biếc, huyền lệ phi phàm, nhưng mà trong đó ẩn chứa năng lượng bàng bạc như sóng triều khiến người ta sợ hãi. Chỉ thấy nó bay vút lướt qua, cả không gian đều xuất hiện cảm giác vụn vụn, không khí tức thì bị áp súc thành một vòng cung cực kỳ rõ ràng.

Lục tinh quang (ánh sáng màu xanh) thấp thoáng hiện trên không, cuối cùng đụng vào tầng không gian phong tỏa phía trên, nhất thời bộc phát một tiếng nổ kinh thiên động địa, chợt một cơn cuồng phong đột ngột xuất hiện, chỉ thấy không gian phong tỏa kia, từng chỗ từng chỗ như nổi sóng, gợn lên từng cơn sóng kinh khí lan tỏa, một lát sau, không gian phong tỏa mà Mỹ Đỗ Toa đem toàn lực thi triển, tất nhiên là bị Tiêu Viêm trực tiếp khoan thành một lỗ thủng to lớn tầm trượng vuông!

Ngẩng đầu nhìn chỗ lỗ thủng không gian vẫn đang còn vắn veo, Tiêu Viêm lúc này mới thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm, Phiên Hải Ấn – Đế Ấn Quyết đệ nhị ấn, uy lực quả nhiên so với Khai Sơn Ấn càng cường đại hơn, không hổ là cần phải Đấu Hoàng cường giả mới có thể tu tập được đấu kỹ này. Hơn nữa tháng nay, Tiêu Viêm phần nhiều thời gian là để tu tập ấn kỹ này, nhưng có thể đem nó xuất thủ ra, đây là lần thành công đầu tiên, mặc dù là lần đầu tiên, hơn nữa còn chưa hoàn thiện, nhưng đã có thể có uy lực kinh khủng như vậy, có thể tưởng tượng, nếu Tiêu Viêm đem nó tu luyện đến trình độ đại thành, sẽ có uy lực như thế nào?

Năm đó khi tu luyện Khai Sơn Ấn, Tiêu Viêm đã lãnh hội được độ khó khăn khi tập Đế Ấn Quyết, bởi vậy cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, hiện giờ Khai Sơn Ấn miễn cưỡng có thể xem như đạt đến trình độ vận dụng tự nhiên như nước chảy. Tuy nhiên Phiên Hải Ấn này, ngay cả tiểu thành cũng còn chưa đạt tới, ngày sau cùng người đối địch, có lẽ khó có thể phát ra hiệu quả quá lớn.

"Xem ra cần phải yên ổn tu luyện tốt một chút à, nếu gặp phải Đấu Tông cường giả, Phiên Hải Ấn chính là có thể phát ra hiệu quả bất ngờ à." Năm tay lại, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

"Sắc trời không còn sớm, việc tu luyện của ngày hôm nay cũng chấm dứt thôi." Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, Tiêu Viêm khẽ cười một tiếng, vừa muốn hạ xuống, cả sơn cốc đột nhiên rung chuyển!

Cảm thụ được tình huống rung chuyển bất thành linh này, Tiêu Viêm thoáng kinh ngạc, ánh mắt chợt đảo qua, chỉ thấy chỗ tử sắc quang kén trong sơn cốc, giờ phút này chính là đang bộc phát ra ánh sáng chói mắt!

"Tấn giai thành công sao?" Nhìn một màn đột nhiên xuất hiện này, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một tia kinh hỷ, cô nàng này, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Sau khi quang kén phát ra ánh sáng càng lúc càng mạnh, đến mức chói mắt, tới cuối cùng, rốt cục vang lên một tiếng rã rã rất nhỏ, mặt ngoài quang kén vốn có rất nhiều khe nứt nhỏ, giờ phút này, nhát thời lạng lẽ vỡ ra, vô số tia ánh sáng tím chói sáng, theo chỗ cái khe bùng phát ra đến tận cuối chân trời, chỉ là cũng may có không gian phong tỏa ngăn lại, nếu không với dị động như vậy, sẽ hấp dẫn không ít sự chú ý.

Các khe nứt xuất hiện càng lúc càng nhiều, tới cuối cùng, nhất thời một khối lớn của vỏ kén đột nhiên vỡ ra rơi xuống. Sau khi khối thứ nhất bóc tách ra, cả quang kén giống như có phản ứng dây chuyền nhanh chóng nổ tung, mà trong đó một cột sáng tử sắc, đột nhiên mạnh mẽ bắn thẳng về cuối chân trời, cuối cùng đụng vào không gian phong tỏa làm phát ra từng đợt sóng dao động lan tràn khắp nơi.

Hai mắt của Tiêu Viêm phát sáng, nhìn chăm chăm vào cột sáng màu tím thật lớn kia. Bằng vào nhãn lực của hắn có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong một thân ảnh mờ mịt.

Cột sáng kéo dài một lát, liền trở nên nhạt đi, một lát sau, cuối cùng đã hoàn toàn tiêu tán, mà bóng người trong đó cũng trực tiếp hiện ra trong ánh mắt của Tiêu Viêm.

Bóng người xuất hiện, một thân thể trần trụi, tử quang bao bọc xung quanh thân thể, làm cho nàng khi nhìn qua đầy vẻ yêu mị, đầu thon dài, mái tóc tím mềm mại rối tung xỏa xuống, trực tiếp buông xuống bộ ngực, "*ngực nảy nở, hông săn chắc*", thân thể thành thực, đâu còn là tiểu cô nương lúc trước không chút vẻ phong tình? Mà nhìn kỹ dung mạo có vài phần đáng yêu quen thuộc, rõ ràng là tiểu Tử Nghiên đã thành thực!

"*Đây là Tử Nghiên?*"

Tiêu Viêm trợn mắt há mồm nhìn cô gái có dáng người thành thực xinh đẹp với bộ tóc rối dài này, khó có thể tưởng tượng, tiểu thí hài kia khi phát dục lại tốt đẹp như vậy, quá ư mê hoặc...

-----oOo-----

Chương 746: Xuất Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, Tử Nghiên ở bên trong cột sáng đang ung dung đuổi cái lưng. Nhất thời, đường cong bên ngoài vốn rất mê người kia liền hoàn mỹ nổi

lên. Nàng chậm rãi mở hai tròng mắt, nhìn Tiêu Viêm đang trợn mắt há mồm trên không trung, trong lòng bỗng nhiên nổi lên chút tinh nghịch, ánh mắt ngưng ngưng hướng về Tiêu Viêm liếc một cái.

Trên bầu trời, nhận được ánh mắt ngưng ngưng này, Tiêu Viêm lạnh cả người rùng mình một cái, chợt cười khổ lắc lắc đầu. Cô nàng này vẫn còn tính tình trẻ con kia.

Thân hình vừa động, chậm rãi hạ xuống, Tiêu Viêm ánh mắt không chớp một cái từ trong Nạp giới lấy ra một bộ áo choàng, vừa định đưa cho Tử Nghiên. Nhưng khi bàn tay vừa chạm đến người của đối phương thì cả người Tử Nghiên đột nhiên run lên. Chợt một trận ánh sáng xanh khác thường từ trong cơ thể Tử Nghiên bùng phát ra. Dưới đạo ánh sáng xanh này, thân hình Tử Nghiên bỗng nhiên thu nhỏ lại bằng tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được. Chỉ vèn vèn có mấy lần hô hấp, một cái đại mỹ nhân có dáng người lung linh liền biến thành thân thể mềm mại tràn trề trong bộ dáng của một bé gái.

Ngạc nhiên nhìn sự biến hoá này của Tử Nghiên, Tiêu Viêm giật mình, chợt nhìn không được bật cười, lắc lắc đầu. Xem ra mặc dù đã tiến vào lục giai nhưng Tử Nghiên vẫn chưa hoàn toàn hoá giải hết được lực của Hoá Hình thảo kia a!

Tử Nghiên cũng bị biến hóa đó của mình mà kinh hãi. Nhưng mà khi nàng nhìn thấy thân thể của mình lại biến trở về bộ dáng của tiểu cô nương trước kia thì hai lông mày nhỏ nhỏ nhất thời dựng lên. Nhìn thấy Tiêu Viêm trước mặt đang vui sướng khi người gặp họa, không khỏi tức giận đến xông tới, hai tay không ngừng quơ loạn trên mặt của Tiêu Viêm.

Cánh tay Tiêu Viêm ôm lấy Tử Nghiên đang nhào đến, cảm thụ được da thịt trơn mịn như dương chi bạch ngọc, ánh mắt nhất thời có chút trời ra, ho khan một tiếng, vội vàng đem áo choàng đen trên tay mạnh mẽ phủ lên người của Tử Nghiên, sau đó hung hăng gõ một cái ở trên đầu, nói: *"Im lặng một chút cho ta! Nếu không về sau không luyện chế Hóa Hình đan cho ngươi, cho ngươi cả đời đều là hình dạng thế này."*

Ôm lấy đầu nhỏ, Tử Nghiên không cam lòng bĩu môi. Nhưng mà đối với uy hiếp của Tiêu Viêm nàng vẫn còn có chút e ngại. Bởi vậy chỉ có thể buồn bực ôm đầu, than thở nói: *"Hoá hình thảo chết tiệt..."*

Tiêu Viêm nhéo nhéo khuôn mặt đáng yêu phần điều ngọc trác của Tử Nghiên cười nói: *"Như thế này cũng không sai a! Làm người khác vui vẻ nhiều a!"*

"Hừ! Nói một đằng nghĩ một nẻo. Rõ ràng là ngươi thích hình dáng như vừa rồi nhất. Đừng cho là ta không biết. Thái Lâm tử nói, nam nhân các ngươi đều như vậy." Tử Nghiên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Viêm. Lúc trước bộ dạng kia của Tiêu Viêm chỉ kém chút nữa là chảy máu mũi thôi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời có chút xấu hổ, hung hăng véo khuôn mặt của Tử Nghiên một cái, vội vàng đem đề tài dời đi: *"Được rồi! Ngươi đã tấn giai thành công, vậy liền đi thôi. Mặc dù không biết đến cuối cùng thời dừng lại ở trong này là bao lâu, nhưng cũng có thể đoán được là không ngắn."*

"Thái Lâm tử đi trước sao?" Ánh mắt Tử Nghiên nhìn lướt qua bên trong sơn cốc, nói giống như có suy nghĩ gì đó. Nàng có thể mơ hồ cảm ứng được động tĩnh trong sơn cốc. Lúc trước khi Mỹ Đồ Toa rời đi, nàng mơ hồ cũng có điều phát hiện.

"Án! Xà nhân tộc xảy ra chút việc, nàng phải đi về giải quyết. Đợi sau khi rời khỏi đây, chúng ta cũng có thể đi xem, thuận tiện giúp đỡ một chút." Tiêu Viêm gật gật đầu, buông Tử Nghiên ra, cười nói. Lâu này Mỹ Đồ Toa giúp hắn không ít chuyện. Hơn nữa sự kiện của năm đó, tuy nói rằng hắn cũng là bị bức bách nhưng mà bất kể như thế nào, loại chuyện này hắn không có khả năng đem nó trở thành một đêm xuân phong(ý chỉ tình một đêm). Bởi vậy tình cảm của hắn đối với Mỹ Đồ Toa cũng có chút phức tạp.

Đối với điều này, Tử Nghiên đương nhiên là không phản đối. Quan hệ của nàng cùng Thái Lâm không tệ, có thể đi giúp đỡ nàng đương nhiên là tốt nhất.

Nhìn thấy Tử Nghiên gật gật đầu, thân hình Tiêu Viêm chợt động, liền giữa không trung trông rộng xuất hiện, ngẩng đầu nhìn không gian có chút vụn vẹo kia. Mà sau đó, Tử Nghiên cũng lên theo, ánh mắt lướt qua, kinh ngạc nói: *"Đây là Không gian phong tỏa, chỉ có Đấu Tông cường giả mới có thể thi triển ra. Chắc là do Thái Lâm tử lưu lại đi?"*

"Án, nàng vội vã quay trở về, sợ người khác quấy rầy chúng ta thăng cấp"

liền bố trí Không gian phong tỏa ở đây." Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào không gian vụn vẹo, không quay đầu lại, nói: *"Người tránh ra một chút, ta tới phá tan nó."*

Dứt lời, đầu khí trong cơ thể của Tiêu Viêm nhất thời bắt đầu khởi động mạnh mẽ. Không gian phong tỏa do Mỹ Đồ Toa toàn lực làm này cực kỳ chắc chắn. Nếu không phải hiện giờ đã tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng, muốn đem nó phá tan, xác suất thành công tất nhiên sẽ cực thấp.

"Chỉ biết cậy mạnh!" Tử Nghiên ở một bên thấy vậy liền bĩu môi, thân hình chợt từ từ đi đến. Khi sắp đụng vào không gian vụn vẹo kia thì một cỗ ánh sáng tím kỳ dị cũng từ trong cơ thể tràn ngập ra. Sau đó, thân thể của hắn liền giống như cá trong nước, lập tức xuyên qua không gian vụn vẹo, chợt biến mất không thấy nữa.

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn cử động như vậy của Tử Nghiên. Một lát sau mới cười khở lắc đầu. Hắn thật ra quên mất Tử Nghiên hình như có năng lực miễn dịch đối với đủ các loại kết giới này. Nhớ năm đó kết giới do nội viện bố trí ở dược khố đối với nàng mà nói, không hề có chút hiệu quả ngăn trở nào. Nhưng mặc dù thế thì đối với việc nàng có thể dễ dàng xuyên qua không gian bị mạnh mẽ vụn vẹo, Tiêu Viêm vẫn chút kinh ngạc.

Trong khi Tiêu Viêm kinh ngạc, thân hình Tử Nghiên lại một lần nữa từ trong không gian vụn vẹo bước ra, vươn cánh tay trắng như tuyết với hắn, cười đắc ý nói: *"Đi theo ta! Ta mang người đi ra ngoài."*

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng cười cười, không có phản đối. Trong sơn cốc nhỏ này có không ít dược liệu quý hiếm! Có Không gian phong tỏa này ở đây, đúng lúc có thể ngăn cản dược người bên ngoài tiến vào.

Giữ chặt Tử Nghiên, một vòng ánh sáng màu tím nhàn nhạt nhất thời từ trên thân Tử Nghiên tràn qua, nhanh chóng bao bọc lấy Tiêu Viêm. Thân hình hai người chợt động, liền xông vào trong không gian vụn vẹo, biến mất không thấy gì nữa.

Dãy núi rộng lớn vô cùng, màu xanh biếc trải rộng trong ánh mắt. Gió mạnh thổi đến mang theo tiếng vang vang vọng cả dãy núi, phóng thích ra sinh cơ vô hạn.

Ở một chỗ trên dãy núi, mảnh đất bí mật giữa mấy ngọn núi, không gian

giữa không trung đột nhiên dao động một hồi. Hai bóng người chợt chậm rãi hiện ra, ánh mắt nhìn bốn phía. Cảm thụ được gió nhẹ mát mẽ thổi qua trước mặt, toàn thân đều có một loại cảm giác thật nhẹ nhàng.

"Cuối cùng cũng đi ra!" Nhìn dãy núi rộng lớn vô tận kia, Tiêu Viêm cũng nhìn không được nhẹ nhõm thở dài một hơi rồi nói. Thời gian ở trong sơn động kia lâu như vậy, quả thật là sắp quên mất cảm giác gió thổi vào người là như thế nào.

Ở một bên, ánh mắt của Tử Nghiên tùy ý đảo qua, sau khi phát hiện xung quanh không có ma thú gì mới nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nàng còn nhớ rõ trước khi hoá kén, nàng cùng Thái Lâm ở trong Ma Thú sơn mạch làm ra tràng thú triều khủng bố kia. Đối với đàn thú triều kia, ngay cả Mỹ Đồ Toa cũng chỉ có thể đem theo nàng nhanh chân chạy trốn. Mặc dù bây giờ đã tấn giai nhưng nghĩ đến đám ma thú đông đúc điên cuồng kia, Tử Nghiên cũng có chút không lạnh mà run.

"Đi thôi!"

Tiêu Viêm vẫn chưa chú ý đến động tác nhỏ của Tử Nghiên. Sau khi phân biệt một chút phương hướng liền phát tay với nàng, đôi cánh lửa trong nháy mắt liền kéo dài ra, bay vút ra ngoài dãy núi. Tử Nghiên lại cẩn thận đánh giá một chút mới theo sát lên.

Hai đạo thân ảnh hoá thành lưu quang xẹt qua bầu trời. Tốc độ cao mang theo phong áp lưu lại từng đạo từng đạo dấu vết ở rừng cây phía dưới. Cứ như thế bay vút khoảng năm phút đồng hồ, thân hình Tiêu Viêm bỗng đột ngột dừng lại. Tử Nghiên ở phía sau không kịp ứng phó liền đập đầu vào lưng của Tiêu Viêm.

"Ngươi làm gì đó?" Xoa xoa trán, Tử Nghiên oán giận nói.

"Dường như có chút rất yên lặng a." Tiêu Viêm hípc đôi con ngươi, chậm rãi nói. Mà khi nói chuyện thì ánh mắt cũng đảo qua bốn phía. Từ lúc ở trong sơn cốc đi ra đến bây giờ, hình như hắn chưa nghe qua một tiếng thú rống. Loại hiện tượng này ở các địa phương khác có lẽ rất bình thường. Nhưng hiện tại ở trong Ma thú sơn mạch, ma thú trải rộng cũng là có chút không thích hợp.

Nghe vậy Tử Nghiên cũng cảm giác được một ít chỗ không phù hợp. Đôi

lông mày nhỏ nhắn lại, cảm ứng một hồi liền gật gật đầu nói: "*Án! Xung quanh hình như không có khí tức của ma thú. Hơn nữa...*" Nói đến đây, nàng đột nhiên hít hít cái mũi nhỏ, nói tiếp: "*Trong không khí hình như có mùi vị khác lạ gì đó!*"

Nghe được lời này, Tiêu Viêm đầu tiên là ngẩn ra, khẽ cau mày hít không hơi không khí. Một lát sau sắc mặt biến đổi, âm trầm nói: "*Không nên hít vào trong cơ thể. Trong không khí có lẫn độc khí. Nhưng là rất nhạt.*"

"*Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?*" Ý niệm trong đầu xoay chuyển. Bí ẩn đột nhiên xuất hiện làm cho trong lòng Tiêu Viêm có chút áp lực. Chẳng biết tại sao, hần mơ hồ cảm giác được một loại bất an. Trầm ngâm một lát, hần vung tay lên, trầm giọng nói: "*Đi! Trước tiên đến trấn nhỏ Thanh Sơn nhìn xem.*" Tình huống hiện tại, xem ra trước hết phải tìm địa phương nào có người có lẽ mới có thể biết được một ít tin tức. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"*Độc khí này có phải người kia phóng ra hay không?*" Tử Nghiên khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi. Người kia trong miệng của nàng đương nhiên là Tiểu Y Tiên lúc đầu vô tình gặp được ở trong sơn cốc.

"*Hẳn là không phải. Độc khí này không được tính là lợi hại. So sánh với người đó quả thực là một trời một vực. Nhưng mà tại sao lại khuếch tán ra nhiều như vậy?*" Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Đối với độc thuật bây giờ của Tiểu Y Tiên, hẳn cũng biết một chút. Nếu là của nàng phóng ra, e là trong vòng ngàn dặm cũng không có người nào.

"*Bất quá đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?*"

Trong lòng thấp giọng tự thì thầm, Tiêu Viêm nhíu mày, cánh lửa sau lưng rung mạnh lên. Thân thể chợt hoá thành một cái bóng mơ hồ, lao nhanh về phía Thanh Sơn Trấn.

-----oOo-----

Chương 747: Đại Loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh Sơn Trấn hôm nay so sánh với lúc trước không thể nghi ngờ rằng có vẻ áp lực cùng yên tĩnh hơn rất nhiều. Trên đường phố trong trấn, ít thấy bóng người. Cửa trấn ở bốn phía cũng bị đóng chặt lại. Mà phía trên tường thanh cao ngất được xây bằng đá hoa cương đang ẩn hiện bóng người dày đặc. Trong đám người không ngừng có tiếng bàn tán thấp giọng xôn xao.

"Mẹ nó! Những Độc Sư này làm sao tiến được vào bên trong đế quốc? Phía trước không phải có phòng tuyến của Viêm Minh cùng đế quốc sao?"

"Ba đế quốc lớn bắt tay cùng tiến công Gia Mã đế quốc, Viêm Minh có mạnh đi chăng nữa cũng là có hạn về số người. Làm sao có thể chiêu mộ được ở khắp nơi. Máy vương bát đản này hẳn là thừa dịp có kẽ hở nên lén lút trốn vào."

"Bây giờ phải làm sao đây? Xem huy chương trước ngực của tên ở giữa bọn hắn, chính là một gã Tứ phẩm Độc Sư. Loại Độc Sư cấp bậc này, ngoại trừ cường giả cấp bậc Đấu Vương ra thì có ai có thể thu thập được?"

"Ai! Thanh Sơn Trấn của chúng ta bây giờ chỉ có đội trưởng Nghiêm Thừa của Huyết chiến dong binh đoàn là Tám sao Đấu Linh, những người khác phần lớn đều là Đấu sư hoặc Đại đấu sư. Nếu cái tên Tứ phẩm Độc Sư kia quăng một mảnh khối độc lại đây, chỉ sợ không ít người sẽ lập tức hôn mê."

"Mẹ nó! Cùng lắm thì liều mạng cùng bọn họ. Chúng ta nhiều người tại sao lại phải sợ mười mấy người bọn hắn?"

"Bọn họ đang ước gì chúng ta tự động mở cửa thành ra. Không phải người không biết sự đáng sợ của Độc Sư, am hiểu nhất chính là lấy một địch nhiều. Nếu không có thực lực tuyệt đối áp chế thì muốn đánh chết không phải dễ a!"

Ở giữa đám người đông nghịt kia, ở trong Dong binh đoàn một đại hán sắc mặt lạnh lùng đang đứng. Trên ngực bọn họ đều có cùng một dạng huy chương Dong binh đoàn. Nhìn kỹ lại, rõ ràng là Huyết chiến dong binh đoàn năm đó được Tiêu Viêm cứu một lần. Mà người trung niên ở giữa bọn họ cũng chính là đội trưởng Nghiêm Thừa của Huyết chiến dong binh đoàn. Ở bên cạnh hắn, còn có hai bóng người quen thuộc, Tạp Cương cùng

Linh Nhi.

*Dong binh: Lính đánh thuê, để theo nguyên văn cho đúng bối cảnh. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Giờ phút này, sắc mặt mọi người thoáng có chút khó coi, ánh mắt đều tập trung vào mười mấy bóng người ở bên ngoài tường thành.

"Nhị thúc, làm sao bây giờ? Cứ phòng thủ chặt thế này cũng không phải là biện pháp a! Nghe nói có không ít người đã lén tiến vào Ma thú sơn mạch này. Gần đây không ngừng truyền đến tin tức các trấn nhỏ bị huyết tẩy. Thủ đoạn độc ác kia chỉ có những tên biến thái đó mới làm ra." Đôi mắt sáng của Linh Nhi hung hăng nhìn về phía hơn mười bóng người dưới tường thành, thanh âm có chút lo lắng nói.

"Không tử thủ thì còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện trong số bọn hắn có một Tứ phẩm Độc Sư hay sao? Loại Độc Sư cấp bậc này, cho dù là ta cũng chỉ có phần thắng cực nhỏ. Nếu không phải đối phương không có cường giả có thể bay lên không trung cùng với trấn Thanh Sơn bởi vì phải phòng ngự ma thú tập kích mà cố ý xây dựng thành tường cao thì sớm đã bị bọn hắn xông tới, chém giết bốn phía rồi!" Sắc mặt Nghiêm Thừa cũng có chút tối sầm, nói

"Bây giờ chỉ có thể đợi! Nơi này là địa phận bên trong của Gia Mã đế quốc. Nếu chống đỡ được một khoảng thời gian, nói không chừng sẽ có cường giả của Viêm Minh tiến đến cứu viện."

Nghe vậy, Linh Nhi cũng chỉ cười khò một tiếng, trong lòng thầm thở dài tự nhủ: *"Phần lớn cường giả của Viêm Minh bây giờ đều bị cường giả của ba đế quốc cầm chân, làm gì còn lực lượng dư thừa?"*

Trong lúc mọi người trao đổi lập kế hoạch thì mười mấy bóng người mặc áo bào màu tro phía dưới tường thành cũng có động tĩnh. Một lão già trên ngực đeo huy chương hình con rết có bốn vết màu sắc sỡ chậm rãi đi ra. Con mắt hình tam giác âm u lạnh lùng nhìn tường thành, giọng nói chói tai khó nghe chậm chậm truyền ra, quanh quẩn vang lên trong tai mỗi người trên tường thành.

"Cho các ngươi thời gian mười phút để suy nghĩ. Cuối cùng là tự mình mở cửa thành hay là để lão phu thi triển khôi độc, làm cho tất cả mọi người

trong trần nhỏ này chôn cùng vì hành vi ngu xuẩn của các người?"

Nói xong, lão già áo xám liền chậm rãi nhắm mắt lại, không để ý đến những lời nói này làm cho phía trên tường thành bao nhiêu rối loạn

Thời gian chậm rãi trôi qua! Mười phút sau, lão già áo xám mở mắt ra, nhìn thấy tường thành vẫn không có phản ứng, trên khuôn mặt khô héo không khỏi hiện lên chút tờn tàn nhẫn. Thanh âm lạnh lùng nói: "*Các người còn tưởng tường thành này có thể bảo vệ các người?"* Dứt lời, khuôn mặt lão già đột nhiên mọc lên một tầng ánh sáng xanh quý dị. Tay áo chột vung lên, một cỗ khói độc nồng đặc màu xanh biếc hiện ra.

Khói độc chột xuất hiện, mười tên có chút trẻ tuổi khoác áo choàng màu xám phía sau lão già quát một tiếng, hai tay khua lên mang theo từng đạo cuồng phong. Mà dưới sự thổi quét của cuồng phong, khói độc màu xanh biếc cũng dần dần khuếch tán ra, cuối cùng lan về phía tường thành.

"Dùng đầu khí bao bọc thân thể, đừng có hít thở!" Nghiêm Thừa nhìn thấy khói độc xanh biếc đang chậm rãi bay lên kia, sắc mặt nhất thời đại biến, quát lớn.

Nghe tiếng quát lớn của Nghiêm Thừa, dong binh trên tường thành vội vàng dùng sức thúc dục đầu khí trong cơ thể đem thân thể bao bọc lại.

"Kiệt kiệt! Bằng vào đám dong binh bất nhập lưu (không chuyên nghiệp, ý chê kém cỏi, không ra gì) các người cũng muốn ngăn cản lực xà độc của lão phu?" Lão già áo xám thấy vậy nhất thời cười lạnh một tiếng, phát tay lên. Mười người phía sau vội vàng liều mạng thúc dục đầu khí trong cơ thể, sau đó tạo ra từng đợt cuồng phong thổi quét đám khói độc xanh biếc kia.

Theo khói độc bốc lên, một lát sau, khói độc rốt cục cũng đạt đến độ cao của tường thành, lập tức bao phủ lấy đám dong binh. Mà vừa mới tiếp xúc, không ít dong binh có thực lực thấp liền xuất hiện choáng váng đầu. Một lúc lâu sau lại trực tiếp ngã xuống đất, lâm vào hôn mê.

Thấy thế, sắc mặt của Nghiêm Thừa càng thêm khó coi, cắn răng, độc ác nói: "*Mẹ nó, liều mạng cùng đám vương bát đần (rùa tám tròng, câu chửi của TQ) này. Các huynh đệ, theo ta cùng tiến lên!"*

Nghe vậy, Linh Nhi ở một bên hơi hé miệng định nói gì nhưng chỉ có thể chán chường thở dài một hơi. Tứ phẩm Độc Sư cho dù đặt trên chiến trường cũng có thể xem như quân chủ lực, sức chiến đấu tất nhiên không hề tầm thường. Bằng vào những dong binh này của Huyết chiến dong binh đoàn của bọn họ, nếu xông lên, hơn một nửa cũng chỉ có kết cục là chết. Nhưng nếu không xông lên, thì khói độc này sớm hay muộn cũng sẽ làm cho mọi người bọn họ mất đi sức chiến đấu. Đến lúc đó chết càng khó coi hơn.

Đoàn viên của Huyết chiến dong binh đoàn xung quanh nghe được thanh âm của Nghiêm Thừa, khuôn mặt run lên, chột cũng hung hăng gật đầu, nắm chặt cương đao sắc bén trong tay.

Lão giả áo xám phía dưới kia nhìn lên tường thành xôn xao, vẻ âm độc tàn nhẫn trong mắt càng đậm thêm. Ở trên đó, ngoài một cả cường giả Đấu Linh có thể làm cho hắn để ý một chút ra, những thứ khác, phát tay là đủ để lấy mạng nhỏ của bọn họ.

Trong lòng hung ác cười một tiếng, cổ tay lão giả áo xem vừa động, lại một cỗ khói độc xanh biếc dâng lên. Mà mọi người phía trên tường thành thấy vậy, sự tuyệt vọng trong lòng không khỏi càng nhiều thêm. Lão tạp chủng này quả nhiên là có ý niệm đuổi tận giết tuyệt.

Theo cỗ khói độc xanh biếc thứ hai chậm rãi bốc lên, không ít dong binh đều bắt đầu nảy sinh tính toán độc ác lao xuống liều mạng. Thường xuyên sống tại đầu đao mũi kiếm (cuộc sống nguy hiểm, dễ gặp cái chết...) như bọn họ, mặc dù biết đây là tự tìm đường chết nhưng cũng không sợ chút nào. Dù sao cũng chỉ là một lần chết...

Mà ở lúc mọi người đang chuẩn bị lao xuống tường thành thì độ ẩm nơi này đột nhiên nhanh chóng lên cao. Mà theo độ ẩm tăng lên thì khói độc xanh biếc nồng đậm kia cũng phát ra tiếng vang "Xuy! Xuy!" Chột giống như tuyết đọng gặp phải dầu sôi, nhanh chóng tiêu tan.

Một màn đột ngột xuất hiện làm cho tất cả mọi người của hai bên đều ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt mờ mịt.

Trong lúc mọi người không rõ chuyện gì thì ở hướng Ma thú sơn mạch bên kia thoáng xuất hiện hai bóng người. Trong mấy cái hô hấp đã trống rỗng hiện ra trên giữa khoảng không của trần nhỏ.

"Đấu Vương cường giả?"

Hai bóng người mới xuất hiện, mọi người liền nhìn thấy hai cánh đầu khí phía sau bọn họ, lập tức phát ra từng đợt kinh hô. Chợt hai bên đều trở nên bất an, sợ đây là trợ giúp của đối phương.

Hai bóng người xuất hiện, người trước toàn thân đều được ngọn lửa màu xanh biếc bao bọc vào bên trong. Mà cổ nóng cháy này chính là phát ra từ trên người người này. Mà ở phía sau, một tiểu cô nương toàn thân thoáng tắn ra ánh sáng nhàn nhạt màu tím đang tò mò nhìn những người áo choàng xám ở phía dưới.

Ngọn lửa màu xanh biếc chậm rãi dao động, một lát sau dần dần tiêu tán, lộ ra thanh niên mặc áo choàng đen ở bên trong.

Trên tường thành, đám người Nghiêm Thừa đang có chút thắc thỏm bất an, nhìn thấy gương mặt vừa lộ ra của người thanh niên áo choàng đen kia đều đột ngột ngẩn ra. Linh Nhi ở một bên cũng trợn mắt há hốc mồm, trong miệng lẩm bẩm nói: *"Dĩ nhiên là hắn!"*

"Tiêu minh chủ!" Nghiêm Thừa sau khi ngẩn người cũng nhanh chóng phản ánh lại, thân thể chợt đứng dậy, kích động hô to.

Dong binh ở xung quanh nghe được tiếng hô của Nghiêm Thừa, trong thời gian ngắn vẫn chưa từ trong đó phục hồi lại tinh thần. Nhưng mà nhìn biểu tình của Nghiêm Thừa, dường như người tới thực sự không phải là kẻ địch, lập tức liền nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Tại thời điểm Nghiêm Thừa hô lên câu nói này, sắc mặt của lão giả áo xám ở phía dưới thay đổi mạnh mẽ. Xem ra người đến là cường giả của Gia Mã đế quốc! Trong lòng hiện lên ý niệm này, thân hình đột nhiên hoá thành một đạo lục vụ, nhanh chóng trốn vào trong rừng rậm. Sau đó, mười tên áo choàng xám phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Tiêu Viêm ở trên bầu trời, ánh mắt lạnh nhạt nhìn mười mấy bóng người áo xám đang chạy trốn kia. Ở đầu ngón tay, một ngọn lửa vô hình hơi hơi dao động.

Phốc! Phốc!

Trong giây lát khi dao động truyền ra, mùi mấy bóng người áo xám sắp xông vào rừng rậm kia đều đột nhiên run lên. Chợt dưới từng đạo ánh mắt kính hãi trên tường thành, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không lưu lại một câu, lập tức liền hoá thành từng đoàn tro bụi tối đen.

Trong nháy mắt thi triển thủ đoạn độc ác đánh chết sạch mấy người này, thân hình Tiêu Viêm khẽ động, liền trực tiếp hiện ra trên tường thành. Khẽ cau mày nhìn mấy dong binh đang hôn mê ở bên kia, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra mấy viên đan dược, sau đó ném lên không trung, cong ngón tay búng ra. Một luồng ngọn lửa màu xanh biếc xuất hiện bao bọc đan dược lại. Chợt một cỗ đan hương nồng đậm từ giữa khuếch tán ra.

Mà theo sự khuếch tán của đan hương, mấy Dong binh bị trúng độc hôn mê kia ở trong những tiếng ho khan chậm rãi tỉnh dậy, mờ mịt nhìn quanh.

Không để ý đến từng đạo ánh mắt kính sợ nóng cháy ở xung quanh, Tiêu Viêm bước về chỗ đám người Nghiêm Thừa, mở miệng nói câu đầu tiên, trầm giọng hỏi: *"Đã xảy ra chuyện gì?"*

-----oOo-----

Chương 748: Độc Tông, Kim Nhạn Tông, Mộ Lan Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe Tiêu Viêm nói, Nghiêm Thừa cũng sửng sò, trong đế quốc xảy ra việc lớn như vậy, mà vị Chúa tể giả của đế quốc này lại không biết chút gì sao?

"Ta bẻ quan một khoảng thời gian." Nhìn thấy bộ dáng của Nghiêm Thừa, Tiêu Viêm tựa như biết được suy nghĩ của hắn liền giải thích.

Nghe vậy, Nghiêm Thừa lúc này mới hiểu ra, cười khổ nói: *"Không nghĩ tới Tiêu Môn chủ bẻ quan liền mất một năm, một năm nay tình hình cũng không ổn lắm, nhưng để cho Gia Mã đế quốc phải rung chuyển thì không*

đủ."

"*Bé quan một năm sao!*" Tiêu Viêm khẽ thở dài, rồi quay lại vấn đề:
"*Trong đế quốc đã xảy ra chuyện gì? Những tên vừa rồi là Độc Sư sao? Loại chức nghiệp này tại Gia Mã đế quốc rất hiếm thấy, làm sao mà xuất hiện nhiều như vậy?*"

"*Bởi vì bọn chúng không phải là người của Gia Mã đế quốc.*" Linh Nhi này giờ đứng một bên lên tiếng trả lời. Từ lúc Tiêu Viêm hiện thân ra, con mắt của nàng đều tập trung trên gương mặt của hắn, trong mắt chớp động tia sáng kỳ dị giống như một thiếu nữ đang động tình.

"*Bọn họ là Độc Sư của Xuất Vân đế quốc.*" Nghiêm Thừa thờ dài nói: "Năm đó, sau khi Tiêu minh chủ cứu Huyết Chiến dong binh đoàn không lâu, đã xuất hiện tin tức Xuất Vân đế quốc muốn phát động tiến công Gia Mã đế quốc, rồi sau đó xuất hiện ngày càng nhiều các cuộc đụng độ tại biên giới, nhưng cũng chỉ là quân đội của hai nước giao tranh, song phương có thắng có thua, tiến triển không lớn. Nhưng sau khi giằng co khoảng một tháng, trong quân đội của Xuất Vân đế quốc xuất hiện không ít Độc Sư, với sự giúp đỡ của chúng, căn cứ của Gia Mã đế quốc tại biên giới thất thủ không ít."

"*Ngay khi cao tăng Hoàng thất đang tức giận, thì Xuất Vân đế quốc truyền ra một tin tức là Độc Tông sắp sửa tham chiến.*" Nhắc tới danh tự đáng sợ kia, Nghiêm Thừa khuôn mặt thoáng chút sợ hãi, khiến cho âm thanh cũng nhỏ đi khá nhiều.

"*Độc Tông?*" nhắc đến cái tên xa lạ này, Tiêu Viêm cũng nhíu mày.

"*Độc Tông này mới quật khởi vài năm gần đây tại Xuất Vân đế quốc, nhưng thực lực rất khủng bố, không đến năm năm đã đem tất cả tông môn thế lực tại Xuất Vân đế quốc hủy diệt hết, Độc Tông nhanh chóng trở thành Chúa tể duy nhất tại Xuất Vân đế quốc, nghe nói ngay cả hoàng thất của Xuất Vân đế quốc cũng bị bọn chúng điều khiển, tại Xuất Vân đế quốc, lời nói của Độc Tông tông chủ còn có trọng lượng hơn cả hoàng đế.*" Nhìn vẻ nghi hoặc trên mặt Tiêu Viêm, Nghiêm Thừa lại giải thích.

"*Độc Tông tông chủ thực lực như thế nào?*" Tiêu Viêm chậm rãi hỏi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Nghe nói là Đấu Tông cường giả. Bởi vì sự tham chiến của Độc Tông nên Viêm Minh của Gia Mã đế quốc cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, do đó mà một tràng giao thủ của hai thế lực lớn lập tức mở ra. Nửa năm trước trong một lần đại chiến, vị Độc Tông tông chủ kia có hiện thân một lần, Băng Hoàng Hải Ba Đông, cùng với Gia lão lão tiên bối của hoàng thất cùng một đầu ma thú đỉnh cấp Đấu Hoàng liên thủ mà cũng bại trong tay vị tông chủ này." Nghiêm Thừa cười khổ nói, cái cấp bậc giao đấu kia đối với hắn thật quá xa vời, cho dù tưởng tượng cũng cảm thấy sợ hãi.

Đôi mắt lóe lên, trong lòng Tiêu Viêm hơi trầm xuống, không nghĩ tới ngay cả Hải Ba Đông ba người liên thủ mà cũng không phải là đối thủ của Độc Tông tông chủ. Hắn phát tay nói: "*Nói tiếp đi.*"

"Tại lúc ba người Băng Hoàng gặp nguy cơ, thì Mỹ Đồ Toa Nữ Vương đột nhiên hiện thân cùng Độc Tông tông chủ giao thủ, song phương khó phân thắng bại, cho nên Độc Tông tông chủ mới rút lui. Lúc này mới tránh cho Viêm Minh một trận sinh tử kiếp nạn." Vừa nói, ánh mắt Nghiêm Thừa như nhớ lại cảnh giao đấu kinh thiên động địa ngày đó. Một lát sau mới hướng Tiêu Viêm cười khổ nói: "*Có Mỹ Đồ Toa Nữ Vương hỗ trợ, Viêm Minh cuối cùng cũng đứng vững, sau đó liên thủ cùng Xà Nhân tộc đối phó với Độc Tông."*

"Xà Nhân tộc cũng tham gia vào sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời ngẩn ra, có chút kinh ngạc nói. Mặc dù Mỹ Đồ Toa là nữ vương của Xà Nhân tộc, nhưng Xà Nhân tộc đối với Gia Mã đế quốc cũng không có hảo cảm gì, khiến cho bọn họ ra tay giúp đỡ Gia Mã đế quốc hình như là không có có năng a.

"Uhm, bởi vì Xuất Vân đế quốc lúc trước đã xuất quân đại chiến với bọn họ, làm cho Xà Nhân tộc tổn thất rất lớn, nếu Mỹ Đồ Toa nữ vương không đứng lúc chạy về, chỉ sợ Xà Nhân tộc đã bị xóa sổ rồi." Nghiêm Thừa gật đầu nói.

"Nguyên lai lúc trước Thái Lâm đột nhiên rời đi, là bởi vì chuyện này." Lúc này Tiêu Viêm mới biết nguyên nhân lúc trước Mỹ Đồ Toa vội vàng rời đi.

"Nếu địch nhân của mọi người đều là Xuất Vân đế quốc cùng Độc Tông kia thì tự nhiên là có thể liên thủ, mặc dù hiềm khích cũ chưa có xóa bỏ, nhưng Gia lão của hoàng thất đã nói, nếu trận đại chiến này thắng lợi,

Gia Mã đế quốc sẽ để cho Xà Nhân tộc một khối lãnh địa để sinh tồn về sau, đã khiến cho khúc mắt của hai tộc biến mất."

"Có Mỹ Đỗ Toa và Xà Nhân tộc hỗ trợ, nói vậy Xuất Vân đế quốc không chống nổi rồi đúng không?" Tiêu Viêm cười nói, đối với thực lực của Viêm Minh hẳn tin tưởng mấy phần, hơn nữa Xà Nhân tộc cường giả xuất hiện lớp lớp, liên minh mạnh mẽ như vậy, cho dù Độc Tông kia có mạnh hơn một chút cũng không dám đối đầu trực diện.

"Dựa theo tình huống bình thường thì đúng là như vậy. Nhưng khi Xà Nhân tộc tuyên bố cùng Gia Mã đế quốc liên thủ không lâu, Xuất Vân đế quốc cũng liên thủ với hai đế quốc khác ngay gần Gia Mã đế quốc. Tam quốc liên minh lập tức khiến cho áp lực của Viêm Minh và Xà Nhân tộc đại tăng lên"

"Hai đại đế quốc khác?" Tiêu Viêm hơi nhíu mày, trong đầu hiện lên hai cái tên: *"Lạc Nhạn đế quốc và Mộ Lan đế quốc?"*

"Vâng, hai đế quốc này thực lực mỗi một nước đều không kém hơn Gia Mã đế quốc, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Mà trong hai đế quốc này cũng có hai thế lực không kém chút nào so với Độc Tông." Nói đến đây, Nghiêm Thừa có chút bất đắc dĩ, dừng một chút rồi phun ra hai cái tông môn: *"Kim Nhạn tông và Mộ Lan cốc!"*

"Kim Nhạn tông... Mộ Lan cốc..." Miệng lâm nhảm hai cái tên có chút xa lạ này, đôi mắt Tiêu Viêm hơi nheo lại.

"Kim Nhạn tông là thế lực cường đại bên trong Lạc Nhạn đế quốc, tổng chủ Nhạn Lạc Thiên là một Đấu Tông cường giả hàng thật giá thật, mặc dù chỉ là Đấu Tông sơ kỳ. Mộ Lan cốc thuộc về Mộ Lan đế quốc, mặc dù không có Đấu Tông cường giả tọa trấn, nhưng lại có một bộ công pháp hợp chiến độc đáo là Tam Thú Man Hoang Quyết, Mộ Lan cốc có ba vị trưởng lão tu luyện công pháp này, bọn họ mỗi người chỉ là Đấu Hoàng đỉnh phong, nhưng khi ba người vận dụng Tam Thú Man Hoang Quyết thì cho dù gặp Đấu Tông cường giả cũng có thể đại chiến một trận, bàn về sức chiến đấu không yếu hơn so với Lạc Nhạn Thiên bao nhiêu." Nghiêm Thừa tâm tình quá kích động mà mặt đỏ lên, nước miếng văng tứ tung.

Nghe Nghiêm Thừa nói, sắc mặt Tiêu Viêm càng âm trầm hơn, nếu việc này là thật thì Gia Mã đế quốc và Viêm Minh lần này có chút nguy hiểm.

Ba gã Đấu Tông cường giả, cho dù có Mỹ Đỗ Toa cũng không thể ngăn trở được. Không ngờ hẳn bế quan chỉ một năm mà Gia Mã đế quốc đã xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy.

"Dựa theo cục diện này, Gia Mã đế quốc mặc dù có Viêm Minh duy trì, nhưng cũng khó mà lâu được. Nhưng mà tam đại đế quốc liên minh kia nội bộ cũng không đoàn kết gì, mặc dù tam đại tông môn đều có thể cùng Đấu Tông cường giả giao thủ, nhưng sẽ không ai tự nguyện đánh trận đầu với Mỹ Đỗ Toa. Dù sao, luận về đơn đả độc đấu, ngoại trừ Độc Tông tông chủ ra thì Lạc Nhận Thiên và ba tên trưởng lão của Mộ Lan cốc cũng không phải đối thủ, mà bọn chúng còn lo lắng nếu bị thương sẽ bị minh hữu âm thầm đánh lén. Cho nên chúng chỉ không ngừng sắp xếp cường giả trong tông tiến hành quấy rầy làm tiêu hao dần Viêm Minh và Xà Nhân tộc." Nghiêm Thừa thở dài nói.

"Mà vừa rồi mấy tên Độc Sư của Độc Tông lại yên lặng mà chuồn vào thật có chút kì quái, theo lý mà nói, phòng tuyến xung quanh đều có cường giả của Viêm Minh không ngừng tuần tra mà." Nghiêm Thừa có chút nghi hoặc nói, dựa theo lẽ thường, cho dù là có thể lén vào cũng chỉ có thể là một hai tên mà thôi, nhưng lần này...

Nghĩ tới nghĩ lui mà không giải đáp được, Nghiêm Thừa lắc đầu nói: *"Cục diện bây giờ chỉ có thể hy vọng Viêm Minh và Xà Nhân tộc chống đỡ được, nếu không có thể chúng ta sẽ lâm vào cảnh nước mất nhà tan, chúng ta sinh ra ở Gia Mã, lớn lên ở Gia Mã, không muốn làm một tên lưu vong không nhà không cửa a."*

Nhìn thấy đám Dong Binh tinh thần sa sút ở chung quanh, Tiêu Viêm khẽ thở dài, vỗ vai Nghiêm Thừa nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, Viêm Minh sẽ không ngã xuống được đâu, ai muốn nó ngã xuống thì trước tiên phải bước qua xác Tiêu Viêm ta đã, ha ha, Minh chủ như ta quả thật là vô trách nhiệm, những chuyện trọng đại như thế này cũng chưa từng tham dự vào a."

Vẻ mặt của hắc bào thanh niên sáng lạn cùng nụ cười âm áp đã lây nhiễm đám người Nghiêm Thừa đang sa sút tinh thần, khiến bọn họ tươi tỉnh lên rất nhiều. Đối với người thanh niên khoảng 20 tuổi ở trước mặt này, là một bức tượng khổng lồ chống đỡ tinh thần cho Viêm Minh. Vô số người trong Gia Mã đế quốc đều biết rằng, người thanh niên này luôn có khả năng sáng tạo kỳ tích.

"Ha ha, người của Viêm Minh chúng ta cùng với người của Gia Mã đế quốc vẫn luôn chờ ngài trở về, ngài hiện tại chính là cứu tinh của tất cả mọi người đây!" *Nghiêm Thừa lau khóe mắt có chút hồng hồng cười nói:* "Đúng rồi, nếu Minh chủ muốn tới tiền tuyến thì có thể trực tiếp chạy tới mặt đông của căn cứ Hắc Sơn, đoạn đường đó tình hình chiến đấu là kịch liệt nhất, nhiều cường giả của Viêm Minh và Xà Nhân tộc cũng đều ở đó."

"Một khi đã như vậy, Tiêu Viêm cũng không thể nán lại lâu nữa!"

Tiêu Viêm cười, mắt hướng về phía đông xa xôi chậm rãi gật đầu, cũng không nhiều lời, hướng Nghiêm Thừa chấp tay, chợt Hỏa Dực xanh biếc sau lưng chậm rãi bung ra, thân hình cứ như tạo thành huyền tượng trên không dần dần mờ hồ trong ánh mắt kính sợ của mọi người.

"Mọi người cố gắng kiên trì, Tiêu Viêm đã trở lại!"

Tâm mắt nhìn về chân trời phía đông, trong lòng Tiêu Viêm tự nói một câu, Hỏa Dực rung lên liên biến mất tại chỗ.

-----oOo-----

Chương 749: Cứu viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Rời khỏi Thanh Sơn trấn, Tiêu Viêm trực tiếp hướng tòa Hắc Sơn theo lời Nghiêm Thừa nói như tia chớp lao đi. Mà ở ngay phía sau, Tử Nghiên cũng bay theo sát.

Sau khi đột phá Đấu Hoàng, tốc độ phi hành của Tiêu Viêm nhanh hơn trước rất nhiều, thân ảnh như lưu tinh xẹt qua bầu trời, lóe lên vài cái trong nháy mắt liên biến mất ở cuối chân trời. Mặc dù ngẫu nhiên có người nhìn lên trời, cũng chỉ có thể nhìn thấy vài tia lưu quang.

Đem tốc độ phi hành toàn lực thi triển, Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, chuyện xảy ra ở Gia Mã đế quốc, hoàn toàn là ngoài dự kiến, nghĩ tới cũng

mơ hồ có chút sợ hãi. May mắn lần này có Mỹ Đồ Toa ra tay, nếu không chỉ sợ Viêm Minh cùng Gia Mã đế quốc đã bị Xuất Vân đế quốc tiêu diệt, đến lúc đó không cần Hồn Điện ra tay thì Tiêu gia của hắn đã bị giết đến gà chó cũng không còn.

"Độc Tông!"Cuồng phong thổi qua khiến mái tóc Tiêu Viêm lay động, lộ ra đôi con ngươi tối đen lạnh lẽo dị thường. Ròng có vảy ngược, đụng vào là chết, mà vảy ngược (điểm yếu) của Tiêu Viêm chính là thân nhân của hắn, ai dám đụng vào thì phải trả giá gấp trăm lần.

Phía sau Tiêu Viêm, Tử Nghiên nhìn thấy sắc mặt âm trầm của hắn, len lén le lưỡi không dám nghịch ngợm mà cố gắng gia tăng tốc độ theo sát phía sau Tiêu Viêm.

Bằng tốc độ bây giờ của hai người, cho dù bay qua toàn bộ Gia Mã đế quốc cũng không mất bao lâu, bởi vậy sau khi phi hành khoảng hai canh giờ, trước mặt hai người đã xuất hiện một dãy núi cùng bình nguyên đầy cát vàng (chắc là sa mạc-DG).

Khi bình nguyên hiện ra trong tầm mắt Tiêu Viêm thì hắn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn biết chắc rằng, nếu tiếp cận giải đất của bình nguyên thì cách Hắc Sơn không còn xa nữa.

Trên đoạn đường phi hành cấp tốc này gặp không ít dòng người chạy nạn. Đối với thế cục hiện giờ của Gia Mã đế quốc, rất nhiều người bị quan, dù sao, tam đại đế quốc liên minh, thực lực quá mạnh mẽ, chỉ bằng vào một cái Gia Mã đế quốc không có Minh chủ Viêm Minh và Mỹ Đồ Toa nữ vương rõ ràng là không có cơ hội chống lại.

Thấy vẻ mặt kinh hoàng của những kẻ chạy nạn, trong lòng Tiêu Viêm càng thêm âm trầm, đây là lần đầu tiên tại Gia Mã đế quốc hắn thấy cảnh tượng như vậy, mà nguyên nhân đều từ cái liên minh tam đại đế quốc kia.

Đôi mắt híp lại, hàn quan theo đó mà bạo phát, nắm tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, Hỏa Dực sau lưng rung lên, tốc độ lại đột nhiên tăng vọt lên nữa.

***

Tại bình nguyên bát ngát ở đằng trước có chút hoang vắng, dân cư ít lui tới, đột nhiên phía chân trời vang lên một tiếng xé gió rất nhỏ, hai đạo lưu

quang thoáng hiện, hai thân hình một lớn một nhỏ như quỷ dị xuất hiện trên bầu trời.

"*Làm sao vậy?*" Thấy Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại, Tử Nghiên nghi ngờ hỏi, vừa rồi hắn không phải là vô cùng lo lắng nên điên cuồng phi hành sao?

"*Bên kia có ba hơi thở không yếu, nhưng bọn chúng hình như là đang trốn chạy. Phía sau có hai tên đuổi giết.*" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày nhìn về phía Bắc bình nguyên, chần chờ một chút, hắn phóng linh hồn cảm giác ra, trong nháy mắt đại não đã nhận được thông tin về tình huống đám người kia.

"*Là cường giả Xà Nhân tộc sao?*" Linh hồn cảm giác nhanh chóng lùi về, Tiêu Viêm đã rõ ràng tình huống, chạy phía trước là Đấu Vương cường giả của Xà Nhân tộc, mà hai người phía sau không biết là cường giả của đế quốc nào, nhưng không phải là của Gia Mã đế quốc. Tuy nhiên, làm cho Tiêu Viêm có chút ngoài ý muốn là, trong ba Xà Nhân tộc đang chạy trốn có một người quen.

Hồi tưởng lại sự việc năm đó, khuôn mặt Tiêu Viêm có chút cổ quái, thân hình chợt động liền hướng phía Bắc bình nguyên lao vút tới, bất kể nói như thế nào, Xà Nhân tộc hiện giờ cũng là minh hữu của Gia Mã đế quốc, hơn nữa cũng là vì thể diện của Thái Lâm mà hắn phải xuất thủ cứu giúp.

***

Nguyệt Mị hôm nay khá chật vật, đã nhiều năm rồi nàng mới lại hưởng thụ cảm giác chạy trốn chết như thế này, mà nguyên nhân là từ hai nhân ảnh đang truy đuổi phía sau kia.

"*Hai tên vương bát đản chết tiệt kia, nếu thương thế của ta mà khôi phục, ta nhất định sẽ lột da xẻo thịt các ngươi, cắt luôn cái tiểu bảo bối của các ngươi*" (DG: quá tà ác). Đuôi rắn của Nguyệt Mị quỷ dị diễm trên mặt đất, thân hình lướt đi trên mặt đất, mà trong lúc chạy trốn, nàng không quên quay đầu lại ác độc nguyên rủa hai đạo nhân ảnh phía sau.

"*Ài, bất quá Linh Nham thành đã bị phá, chỉ sợ là không ít người của tam tông tràn vào đế quốc a, thật là phiền toái.*"

Nguyệt Mị vốn là người thủ hộ của Linh Nham thành, bằng vào thực lực thất tinh Đẩu Vương của nàng, vài lần trước đều thuận lợi đem cường giả có ý đồ tấn công của tam tông này đánh đuổi đi. Nhưng lúc này đây, vận may đã không còn nữa, không ai ngờ được là tại một cái thành thị nhỏ bé như vậy mà liên minh tam tông lại phái ba tên cường giả Đẩu Vương, hơn nữa trong đó còn có một gã bát tinh Đẩu Vương.

Ba Đẩu Vương cường giả xuất binh tấn công thành, kết quả rất rõ ràng, Nguyệt Mị vì thế mà bị đánh trọng thương bởi một gã Đẩu Vương, gã đó chính là tên bát tinh Đẩu Vương. Sau đó, nàng liền bỏ thành mà chạy, may mắn là trong thành có không ít nhân thủ tranh thủ thời gian mà chạy trốn trước đó. Bởi vậy, khi quân lính của liên minh tam tông kia vào thành, thì tuyệt đại bộ phận người trong thành đã lạng lẽ rút lui hết. Mà cũng vì như thế nên đám Đẩu Vương cường giả này phần nộ, lưu lại một tên giữ thành, hai tên còn lại đuổi giết đám Nguyệt Mị không tha, cứ như không chết không bỏ qua vậy.

Dương nhiên, không chỉ mình Nguyệt Mị chật vật, hai người đuổi phía sau cũng không hề khá hơn. Mặc dù Nguyệt Mị bị trọng thương nhưng bằng thân pháp quý dị của Xà Nhân tộc, luôn khiến bọn chúng khó có thể đuổi theo, mà theo thời gian trôi qua, hai người không khỏi mất kiên nhẫn, nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của cấp trên phát xuống cũng chỉ có thể cắn răng mà điên cuồng đuổi theo.

"Mẹ nó, lão tử mà bắt được con ả kia sẽ tra tấn ả một trận mới có thể phát tiết được mối hận trong lòng ta!" Một gã trung niên sắc mặt âm trầm, ánh mắt chăm chăm nhìn bóng hình xinh đẹp cách phía trước không xa, mặc dù hiện tại đang chật vật chạy trốn chết nhưng cái thân hình kia vẫn như cũ lộ ra vài phần mê người a.

"Hắc hắc, nghe nói nữ nhân Xà Nhân tộc trên giường rất tuyệt vời, ở Lạc Nhạn đế quốc chúng ta, một nữ nô Xà Nhân tộc có giá cực cao. Không biết mỹ nữ cấp Đẩu Vương Xà Nhân tộc này so với nữ nô bình thường còn tuyệt vời hơn không?" Một người khác, mắt lộ vẻ dâm tà, cất giọng the thé cười nói.

Nghe vậy, gã trung niên sắc mặt âm trầm thần sắc khẽ động, gật đầu cười nói: *"Một khi đã như vậy càng không thể buông tha ả, thêm chút sức đi, không nên tiến quá sâu vào Gia Mã đế quốc, nếu gặp phải cường giả khác thì rất phiền toái."*

"Uhm"

Dứt lời, trong cơ thể hai người đột nhiên bộc phát ra ánh kim quang, một đôi cánh nhận màu kim quang kéo dài ra từ sau lưng hai người, kim dục (cánh màu vàng kim) rung lên, tốc độ đột nhiên tăng vọt!

Nguyệt Mị đang chạy trốn phía trước cũng cảm nhận được kinh lực phóng ngày càng gần từ phía sau. Nàng cắn chặt răng, liều mạng thúc dục đầu khí trong cơ thể, nhưng lại làm vết thương thêm nghiêm trọng hơn khiến nàng chịu áp lực rất lớn, đột nhiên hào quang đầu khí trở nên âm đảm hơn rất nhiều, đuôi rắn cũng trở nên mềm nhũn, cả người nhất thời quy xuống nặng nhọc thở phì phò từng hơi.

"Sao thế? Chạy hết nổi rồi à?" Nguyệt Mị vừa ngã xuống, hai đạo kim quang phía sau thoáng cái đã đến gần, một trước một sau phong tỏa hết đường lui của nàng, một tên trung niên mắt sáng lên chậm rãi lướt qua lướt lại cặp tuyết lê trắng bóc trước ngực nàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười thâm đặng: "*Xà Nhân tộc Đấu Vương nữ nô, ta chưa được hưởng thụ qua à nha.*"

Đôi mắt Nguyệt Mị trở nên âm trầm, nhưng vẫn nở nụ cười quyền rũ hướng hai người nói: "*Muốn lão nương hầu hạ các người thì nói đi, làm gì truy xa như vậy chứ?*"

"Ha ha, quên đi, tự động đưa tới cửa thì chúng ta có thể không có phúc mà hưởng thụ, nhưng đem người bắt lại, phé đi đầu khí rồi chậm rãi chơi đùa cũng không muộn." Một tên trung niên cười cười, ánh mắt âm trầm chợt quát lạnh: "*Động thủ, chớ cùng nàng lôi thôi!*"

Tên còn lại gật đầu cười, hai người tay kết thủ ấn, kim quang đại thịnh ngưng tụ thành hai con chim nhận màu vàng cỡ nửa trượng, rồi chỉ hướng Nguyệt Mị. Hai con kim nhận ngửa mỏ lên trời kêu lên một tiếng sắc nhọn, hai cánh rung lên hướng Nguyệt Mị bắn mạnh tới.

Kim nhận mang theo kinh khí cực kỳ sắc bén, lướt qua mặt đất lưu lại hai khe rãnh thật sâu.

Nhìn tốc độ kim quang lướt đến, Nguyệt Mị lại cắn chặt hàm răng điều động một chút đầu khí ít ỏi còn lại, vung tay lên xuất ra một sợi tơ đầu khí

ngheh đón hai con kim nạm.

"Phầm! Bằng!"

Hai bên va chạm, một tiếng nổ trầm đục vang lên, sợi tơ đầu khí của Nguyệt Mị có thể dùng mắt thường thấy được đang dần tiêu tán, mà hai con kim nạm chỉ thoáng ảm đạm một chút, rồi lại lần nữa phóng đến tấn công.

Một tia đầu khí cuối cùng trong cơ thể cũng đã cạn kiệt, ánh mắt Nguyệt Mị trở nên u ám, hiện giờ nàng không còn một chút lực phản kháng nào. Nhưng trong miệng nàng vẫn còn một khóa độc dược trí mệnh, có thể làm cho nàng sau khi chết đi không bị hai tên vương bát đản này khi nhục.

Ánh sáng kim quang mang theo vẻ tuyệt vọng của nàng đang dần phóng to trước mắt, ngay lúc Nguyệt Mị tuyệt vọng nhắm mắt lại, một tiếng sấm nhỏ vang lên rồi một đạo hắc ảnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, mà hai con kim nạm cách hắc ảnh này gần nửa trượng thì tự động tiêu thất.

Sự đau đớn đang chờ đợi không đến, Nguyệt Mị đang cảm thấy nghi hoặc thì một thanh âm ảm áp chậm rãi vang lên bên tai nàng.

"Người không sao chứ?"

Nghe được thanh âm này, Nguyệt Mị hơi ngẩn ra, đột nhiên hai mắt mở ra hết cỡ, một khuôn mặt trẻ tuổi đang mỉm cười hiện ra trong mắt nàng.

-----oOo-----

Chương 750: Xà Nhân Nguyệt Mị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt trẻ tuổi với nụ cười ảm áp trước mặt, chẳng biết tại sao, Nguyệt Mị cảm thấy gương mặt này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

"*Ngươi là người Gia Mã đế quốc?*" Đôi xà mục lướt qua hắc bào thanh niên trước mặt, Nguyệt Mị cảnh giác hỏi.

Nhìn bộ dáng đề phòng của Nguyệt Mị, Tiêu Viêm nhìn không được cười cười, gật đầu nói: "*Yên tâm, ta là người Gia Mã đế quốc.*"

Nghe vậy, Nguyệt Mị mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng cơ thể tê dại vô lực nên chỉ có thể oán hận mà thở dài thêm một hơi. Ngay lúc này, trước mặt đột nhiên có một khóa đan dược tỏa ra mùi thơm, một tiếng cười vang lên: "*Nếu không sợ là thuốc độc, có thể thử ăn hết đi.*"

Thoáng chần chờ rồi nhận lấy đan dược, Nguyệt Mị trong lòng hơi do dự rồi há miệng đem đan dược nuốt xuống bụng. Đan dược vừa vào bụng, một cỗ dược lực ấm áp tỏa ra dọc theo tứ chi bách hài đem cảm giác vô lực bài trừ đi rất nhiều.

Cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, Nguyệt Mị lúc này mới hoàn toàn yên tâm, ngẩng đầu nhìn hắc bào thanh niên nở nụ cười đầy thiện ý nói: "*Đa tạ, ta là Xà Nhân tộc Nguyệt Mị.*"

Nhìn Xà Nhân mỹ nữ lúc trước hung hãn đòi đem mình biến thành nam nô, giờ phút này lại nở nụ cười nhu hòa với mình, Tiêu Viêm trong lòng cảm thấy rất buồn cười, chợt quay đầu nhìn hai gã trung niên sắc mặt từ lúc thấy mình xuất hiện liền âm trầm ở đằng sau.

"*Cẩn thận một chút, hai tên này là cường giả Kim Nhạn tông của Lạc Nhạn đế quốc, thực lực đều là Đấu Vương, không thể khinh thường.*" Nguyệt Mị được đan dược phụ trợ cũng hồi phục một chút khí lực, thân thể mềm mại đứng lên, xà mâu âm lãnh nhìn chằm chằm hai gã đối diện nói.

"*Kim Nhạn tông?*" Mày thoáng nhướng lên, Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu.

"*Vị bằng hữu này, bầu trời rộng lớn, mỗi người đi một hướng, khuyên ngươi không nên xen vào việc của người khác, nếu không có đôi khi mạng nhỏ cũng không còn đó.*" Tên trung niên sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

Hiện giờ Tiêu Viêm đã chính thức tiến vào Đấu Hoàng cấp bậc, hai người này tự nhiên là không thể nào nhận thấy được thực lực chân chính của hắn. Nhưng vừa rồi Tiêu Viêm hóa giải một kích liên thủ của bọn họ, rõ ràng cũng không phải là yếu thủ, bởi vậy hai người có chút kiêng kỵ, nên vẫn chưa lập tức ra tay.

Tiêu Viêm nghe vậy chỉ cười cười, thân hình đứng trước Nguyệt Mị vẫn không hề nhúc nhích, hắn mặc dù không nói, nhưng lại dùng hành động nói cho hai vị cường giả Kim Nhận tông biết ý của hắn.

"Hắc hắc, người Gia Mã đế quốc các ngươi quả thật là nhiệt tình, Kim ta thật lòng bội phục, nhưng nếu ngươi đã cố ý nhúng tay vào thì cũng chỉ có thể trách mạng ngươi không tốt mà thôi!"

Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, gã tự xưng là Kim cười lạnh lắc lắc đầu nói, rồi quay sang đồng bọn bên cạnh trầm giọng:

"Cùng ra tay giết chết bọn chúng chứ"

Gã đồng bọn gật đầu cười, với thực lực hai người bọn họ, cho dù tại Lạc Nhận đế quốc, cũng có thể tính là bá chủ một phương. Trong khoảng thời gian này, đang cùng Gia Mã đế quốc chiến đấu, có lẽ do may mắn, ngoại trừ một ít cường giả nổi tiếng của Viêm Minh ra, hai người ít có gặp được đối thủ cho nên có chút xem nhẹ thực lực Gia Mã đế quốc.

Mà hai người vừa dứt lời, kim quang trong cơ thể lại bùng phát ra, kim quang sắc bén chậm rãi xoay tròn quanh hai người, lưu trên mặt đất những vết cắt ngang dọc.

Nguyệt Mị đứng sau lưng Tiêu Viêm nhìn thấy cử động của hai gã này, nét mặt có chút thay đổi, mặc dù nàng đoán thanh niên trước mặt có lẽ thực lực không thấp, nhưng để hắn đối phó với sự phối hợp của hai gã Đấu Vương thì nguy hiểm cũng không hề nhỏ.

"Ta sẽ ra tay đối phó một tên, ngươi nếu có thể đánh bại một tên thì tốt, bởi vì ta cũng chỉ có thể kiên trì được một thời gian." Trầm ngâm một lúc, Nguyệt Mị cắn cắn môi, trầm giọng nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nghe vậy hơi ngẩn ra, rồi cười lắc lắc đầu nói: *"Thương thế của*

ngươi hiện tại không thể tiếp tục chiến đấu được, nên nghỉ ngơi đi, hai tên này giao cho ta là được rồi."

Thấy Tiêu Viêm muốn lấy một địch hai, Nguyệt Mị có chút sững sờ, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt có nụ cười nhàn nhạt của Tiêu Viêm thấp giọng nói: *"Tốt nhất không cần cậy mạnh."*

"Để xem thử ngươi có phải cậy mạnh hay không, hắc hắc, hôm nay bằng chiến công của chúng ta lại thêm một cái đầu người không kém." Tên Kim cười lạnh một tiếng, bàn tay xuất ra một kiện vũ khí có hình dạng khá kỳ quái, nó nhìn có chút giống như Kim Hoàn, quanh thân phủ kín ám thứ sắc bén (sắc thứ = gai nhọn), hơn nữa phía trên ám thứ ẩn hiện tử quang, hiển nhiên là có bồi kích độc lên.

Khi Kim xuất vũ khí ra, thì đồng bọn của hắn cũng xuất ra một kiện vũ khí giống vậy.

"Cẩn thận một chút, đây là vũ khí độc môn của Kim Nhạn tông – Nhạn Linh Hoàn, rất nguy hiểm, hơn nữa phối hợp với công pháp tu luyện của bọn chúng uy lực lại không nhỏ." Nhìn thấy vũ khí trong tay hai gã trung niên, Nguyệt Mị sắc mặt khế biến, vội vàng nhắc nhở.

"Hắc hắc, không ngờ ngươi đối với Kim Nhạn tông bọn ta cũng khá hiểu biết đó. Nhưng cái này cũng không thể cứu được mạng của hai người các ngươi!" Kim the the cười nói, đánh mắt với tên đồng bọn một cái, hai người đột nhiên phân tán ra, một người mãnh công tới Tiêu Viêm, một người hướng Nguyệt Mị tập kích.

Ánh mắt không hề bận tâm nhìn hai người đang nhanh chóng tiến đến, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, chỉ là hai gã Đấu Vương mà thôi, lúc trước khi hắn còn chưa đột phá Đấu Hoàng còn có thể dễ dàng giết chết, huống chi hiện giờ!

Nguyệt Mị nhìn tên cường giả Kim Nhạn tông từ một bên hướng tới, ánh mắt nhất thời lạnh lùng, bàn tay nắm chặt, một thanh trường kiếm sắc bén liền xuất hiện trong tay nàng. Đang định động thân thì đột nhiên một bàn tay cảm lấy cổ tay trắng như tuyết của nàng.

Cổ tay bị cầm, Nguyệt Mị cả kinh, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy Tiêu Viêm đứng bên cạnh, nàng ngẩng đầu nhìn liền thấy một nụ cười lãnh

mạc chột hiện trên khuôn mặt trẻ tuổi đó.

Hai người Kim, Chính thấy cử động bảo vệ Nguyệt Mị của Tiêu Viêm, trong miệng liền phát ra tiếng cười âm hàn. Tốc độ hai người chột bạo tăng, Nhận Linh Hoàn trong tay hai người kim quang nồng đậm tản ra hàn quang khiếp người.

"Hỏa Hoàn Bạo!"

Khi hai người cách Tiêu Viêm khoảng một trượng thì người phía sau lạnh giọng quát.

Tiếng quát vừa dứt, một vòng Hỏa Hoàn xanh biếc lấy Tiêu Viêm làm trung tâm khuếch tán ra, chỉ trong nháy mắt đã chạm đến thân thể hai người Kim, Chính. Một tiếng nổ mạnh vang vọng trong bình nguyên.

Rắc rắc!

Hỏa Hoàn nổ mạnh, hai thân ảnh đang vọt tới chột cứng ngắt, lấy một tư thế cực kỳ chật vật mà bị đẩy ngược về sau hơn mười thước mới chậm rãi dừng lại. Một ngụm máu tươi không nhìn được mà trào ra, hai người ngẩng đầu nhìn hắc bào thanh niên vẫn đang nhàn nhạt mỉm cười kia đầy kinh hãi. Bọn họ không thể nào tưởng tượng được, vền vẹn một kích mà bọn họ rơi vào tình trạng thê thảm như vậy.

Kinh hãi liếc mắt nhìn nhau một chút, hai người như nghĩ tới điều gì, trán nhất thời đổ ra mồ hôi lạnh dày đặc, run run giọng thốt: *"Đấu Hoàng cường giả?"*

Sau khi thốt ra bốn chữ này, Kim, Chính hai người trong lòng là một cảm giác không thể nói nên lời. Tên thanh niên trước mặt này nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, nếu hắn là Đấu Vương cường giả, hai người còn có thể chấp nhận được, nhưng nếu là Đấu Hoàng thì quá đáng sợ. Mặc kệ bọn họ cảm thấy thế nào thì năng lượng ẩn chứa bên trong vòng lửa kia tuyệt đối chỉ có Đấu Hoàng cường giả mới có thể thi triển ra.

"Gia Mã đế quốc xuất hiện cường giả Đấu Hoàng trẻ tuổi như vậy từ khi nào thế? Tại sao chúng ta chưa từng nghe nói qua?"

Trong khi hai người Kim, Chính trong lòng còn đang nổi sóng thì Nguyệt

Mị bên này cũng kinh ngạc há to cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, nàng đồng dạng cũng không ngờ tới, người thanh niên này lại là một Đẩu Hoàng cường giả, thiên phú tu luyện của người này quá đáng sợ.

Phốc! Phốc!

Lúc Nguyệt Mị còn đang kinh ngạc, đột nhiên hai đạo thanh âm vang lên, đến khi nàng ngẩng đầu nhìn thì thấy hai người Kim, Chính đang tán ra điên cuồng chạy trốn.

"Mau đuổi theo, đừng cho bọn chúng..." Nhìn thấy hai người này muốn chạy trốn, Nguyệt Mị vội vàng nói, nhưng lời nói chưa dứt thì thân hình Tiêu Viêm ở trước mặt đã biến mất.

"Tốc độ này ..." Bàn tay mềm mại lau lau mồ hôi lạnh trên trán, trái tim Nguyệt Mị không khỏi đập nhanh, may mắn tên kia là người Gia Mã đế quốc, nếu không, bằng vào tốc độ này, ngoại trừ nữ vương bộ hạ thì không ai có thể sánh bằng được.

Ngay lúc Nguyệt Mị đang lau mồ hôi lạnh trên trán thì hai thân ảnh đột nhiên từ trên trời rơi xuống đập mạnh trên mặt đất, nàng cúi đầu nhìn thì đúng là hai tên cường giả Kim Nhan tông lúc nãy vừa chạy trốn, chẳng qua lúc này bọn chúng đã chết.

"Chạy trốn thật nhanh a." Thân ảnh Tiêu Viêm cũng từ trên trời thoáng hạ xuống, tùy ý đá đá hai cỗ thi thể, bình thản nói.

Nguyệt Mị kinh ngạc phát hiện, hai gã này lúc nãy rõ ràng là chia thành hai hướng chạy trốn, vậy mà chỉ trong tích tắc đã nằm đây. Nguyệt Mị lại nhìn Tiêu Viêm đang lưng chừng chậm rãi đi tới mà mồ hôi lạnh càng thêm nhiều, thực lực người này so với mấy vị cường giả Đẩu Hoàng của Viêm Minh còn mạnh hơn.

"Không biết quý danh của tiên sinh là?"

Nguyệt Mị cẩn thận dò hỏi.

Nhìn thấy bộ dáng cẩn thận của nàng, Tiêu Viêm nhin không được cười cười, khóe miệng hiện lên một chút trêu tức nói: *"Nguyệt Mị thống lĩnh, chẳng lẽ ngươi quên tên tiểu sắc lang năm xưa trong sa mạc không cần"*

thận lén nhìn người tắm rửa, sau đó bị đuổi giết ngàn dặm mà?"

Nghe được lời này, trong đầu Nguyệt Mị dần hiện ra tình cảnh trong sa mạc năm đó, lại nhìn khuôn mặt trẻ tuổi này đúng là có chút quen thuộc, đôi xà mâu mê người nhất thời trọn tròn hết cỡ.

"Là người?!"

-----oOo-----

Chương 751: Tình thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn bộ dáng kinh ngạc ngẩn ra của Nguyệt Mị, Tiêu Viêm buồn cười gật gật đầu, nói: *"Nguyệt Mị thống lĩnh nhớ ra rồi sao?"*

Nghe thế, Nguyệt Mị cũng từ trong khiếp sợ khôi phục lại tinh thần, sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng. Bất luận như thế nào nàng cũng không thể tin được vị cường giả trong lúc giơ tay nhắc nhân có thể lập tức đem hai gã Đấu Vương đánh chết ở trước mắt vậy mà lại là thiếu niên năm đó bị nàng đuổi giết chặt vật chạy trốn chết.

Trong lòng nhớ đến năm đó lần đầu tiên gặp Tiêu Viêm thì Tiêu Viêm hình như mới gần là một Đấu sư mà thôi. Nhưng hiện giờ... ngần ngừ vài năm, làm sao có thể đạt được đến trình độ thế này?

Sắc mặt Nguyệt Mị thay đổi không ngừng, trong lòng dâng lên một tia khiếp sợ đối với thanh niên mặc áo choàng đen đang mỉm cười trước mắt này. Thân thể cũng không tự chủ được mà lui về sau hai bước, trong giọng nói có chút cẩn thận, nói: *"Người muốn cái gì?"*

Tiêu Viêm năm đó chính là bị nàng đuổi giết có chút chặt vật. Nếu không phải trên đường gặp đoàn người Cổ Hà e rằng thật sự sẽ bị nàng bắt được. Bởi vậy, Nguyệt Mị cũng thật có chút bận tâm việc Tiêu Viêm hiện thân hỗ trợ ở trước mắt là có ý niệm muốn tính sổ với nàng.

Nhìn bộ dáng có chút không yên, cẩn thận của nàng, Tiêu Viêm cười cười, phát tay nói: *"Nguyệt Mị thống lĩnh yên tâm đi. Tiêu Viêm không phải là người lòng dạ hẹp hòi. Mấy chuyện năm đó đã sớm quên rồi."*

Nghe những lời này của Tiêu Viêm, Nguyệt Mị lúc này mới nhẹ nhõm lặng lẽ thở dài một hơi, đột nhiên kinh hãi, kêu to: *"Tiêu Viêm? Người nói người gọi là Tiêu Viêm?"* Tiếng kinh hãi bật thốt lên, hai tròng mắt của nàng cũng là nghi hoặc không yên, nhìn qua quét lại trên người Tiêu Viêm. Cùng Viêm Minh kẻ vai chiến đấu lâu như vậy, nàng tự nhiên cũng biết, vị Minh chủ trẻ tuổi kia của Viêm Minh chính là tên như thế này!

"Minh chủ của Viêm Minh?" tiếng hô hạ xuống, Nguyệt Mị chớp chớp mắt, liền vội vã nói luôn.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

Nguyệt Mị kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm gật đầu, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói: *"Quả nhiên là người... Thật sự không ngờ, vài năm trước một cái Đấu Sư nhỏ bé, bây giờ đã trở thành chủ nhân của thế lực mạnh mẽ nhất đế quốc Gia Mã."* Nói đến đây, trong lòng Nguyệt Mị không nhịn được cũng có chút than thở. Năm đó tiểu tử bị nàng tùy ý nắm vuốt kia bây giờ lại có thể tùy ý nắm vuốt nàng. Loại chuyển đổi trái ngược này làm cho Nguyệt Mị đứng thật là có loại cảm giác không thật.

"Không nói là chủ nhân đi! Chỉ là đem một ít thế lực trong đế quốc chỉnh sửa tập hợp lại cùng một chỗ mà thôi." Tiêu Viêm cười cười, nhẹ nhàng thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nghe vậy, Nguyệt Mị cũng là cười khở một trận. Mấy lời này nói được thật thoải mái! Muốn làm cho mấy cái thế lực không kém kia gia nhập vào trong một cái Liên minh, khó khăn này không thấp hơn bao nhiêu so với việc trực tiếp tiêu diệt bọn họ. Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Viêm, nàng cũng dần bình phục xuống tâm tình, ánh mắt liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, khẽ nhíu mày, nói: *"Nhưng mà Minh chủ như người thật đúng là không chịu trách nhiệm. Viêm Minh xuất hiện chuyện lớn như vậy, người cũng không xuất hiện. Lần này nếu không có nữ vương bệ hạ của chúng ta tiến vào cấp bậc Đấu Tông, chỉ sợ Viêm Minh đã sớm cùng đế quốc Gia Mã bị người của ba tông môn kia tiêu diệt."*

Nhìn thần sắc của Nguyệt Mị, Tiêu Viêm cũng chỉ cười khở một tiếng, thờ

dài. *"Lần này là ta bé quan, đợi đi ra được thì không ngờ đã xảy ra chuyện lớn quan trọng như vậy. Đúng rồi! Không biết gần đây nhất tình hình như thế nào?"* Nói đến cuối cùng, sắc mặt Tiêu Viêm nghiêm túc, chăm chú hỏi.

"Rất không ổn..." Nhắc tới điều này, sắc mặt Nguyệt Mị cũng dần dần u ám, nặng nề xuống, nói: "Trước đó không lâu, nữ vương bệ hạ lại giao thủ một lần cùng vị tông chủ Độc tông kia. Hai bên đều có tổn thương. Rồi sau đó vị tông chủ Độc tông kia liền mai danh ẩn tích, dường như là đang dưỡng thương. Nhưng nữ vương bệ hạ cũng bị một ít thương thế mà không có thời gian dưỡng thương. Người của ba tông môn nhìn đúng cơ hội này, triển khai thế công, áp lực phía trước căn cứ Hắc Sơn tăng mạnh. Tuy nói lần này tông chủ Độc Tông không tham dự vào nhưng Lạc Nhạn Thiên của Kim Nhạn tông cùng ba vị trưởng lão tu tập Tam thú Ma Hoang quyết của Mộ Lan cốc cũng liên thủ tiến đến. Bọn họ đều là tồn tại có thể so sánh với Đấu Tông cường giả. Lần này, nữ vương bệ hạ trong người mang thương, chỉ sợ khó có thể ngăn cản được bọn họ liên thủ tấn công."

Nghe được tình thế so với lời nói của Nghiêm Thừa càng thêm hồng lét, trong lòng Tiêu Viêm cũng hơi chút nặng nề. Hiện nay Mỹ Đỗ Toa đã là người mạnh nhất ở đế quốc Gia Mã bên này. Nếu nàng bị đánh bại, e rằng không thể nghi ngờ gì sẽ làm cho sĩ khí hạ thấp. Nói không chừng một số người vẫn chưa quyết định cũng sẽ bắt đầu chạy nạn. Mà đến lúc đó, đế quốc Gia Mã đúng thật là muốn xong rồi...

"Trừ cường giả tầng cao nhất, tại cấp bậc Đấu Hoàng cho đến Đấu Vương chúng ta cũng rơi vào thế hạ phong. Dù sao đối phương cũng là ba cái tông môn mạnh nhất trong đế quốc Xuất Vân. Nhưng nói chung là vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản được. Bởi vì, điểm mấu chốt của trận đại chiến này chính là tại quyết chiến của cường giả cao nhất trong hai bên." Sắc mặt Nguyệt Mị nặng nề nói.

"Nhưng mà... Chúng ta bên này chỉ có nữ vương bệ hạ là Đấu Tông cường giả. Đối phương lại có đến ba người. Ai! Hôm nay nếu nữ vương bệ hạ có thể thành công ngăn cản Lạc Nhạn Thiên cùng ba tên trưởng lão của Mộ Lan cốc, vậy thì chúng ta còn có thể tiếp tục kiên trì được một khoảng thời gian. Còn nếu không thể... Hẳn là toàn bộ xong rồi!" Nói đến cuối cùng, sắc mặt của Nguyệt Mị cũng ảm đạm xuống. Hiện giờ tộc Xà nhân đã cùng đế quốc Gia Mã buộc chung trên một cái thuyền. Nếu đế quốc Gia Mã tan tác, vậy thì tộc Xà nhân tất nhiên cũng không ngăn cản được Liên

minh của ba tông môn kia. Mà nghĩ đến việc nếu tộc Xà nhân bị đánh bại, vô số tộc nhân bị bắt đi làm nô, bàn tay Nguyệt Mị liền nắm chặt lại. Cái loại kết cục thâm hiểm này còn khó chịu hơn so với cái chết.

Tiêu Viêm chậm rãi gật gật đầu, chột ngẩng lên trời thở dài ra một hơi. Tình thế này đúng là rất không ổn a! Ba gã Đấu Tông...

"Đưa ta đi căn cứ Hắc Sơn." Một lát sau, Tiêu Viêm cúi xuống, đột nhiên trầm giọng nói.

Nghe thế, Nguyệt Mị cũng không có chút nào ngoài ý, khẽ gật đầu, thở dài nói: *"Đi theo ta! Nhưng mà người đi có lẽ cũng là chuyện vô dụng. Chiến đấu cấp bậc Đấu Tông, mặc dù người là Đấu Hoàng cường giả cũng không thể xen tay vào được. Trừ phi người có thể giống như ba gã trưởng lão của Mộ Lan cốc kia, tu luyện công pháp hợp chiến."* Nàng xem ra, tuy nói rằng Tiêu Viêm bây giờ là Đấu Hoàng cường giả nhưng cũng giống như chênh lệch giữa Đấu Vương cùng Đấu Hoàng, hẳn cũng với Đấu Tông vẫn còn có một đạo khoảng cách khó có thể vượt qua.

Nghe những lời này của Nguyệt Mị, Tiêu Viêm bật cười, cũng không phản bác nhiều, ngẩng đầu cười nói với bầu trời phía trên: *"Cô gái nhỏ, còn không xuống đây?"*

Nhìn hành động này của Tiêu Viêm, Nguyệt Mị cũng ngẩn ra. Nàng nhưng là không cảm ứng được có khí tức khác a?

Ngay tại lúc Nguyệt Mị nghi hoặc, một đạo thân ảnh nhỏ xinh cũng đột nhiên từ trên cao hạ xuống trong chớp nhoáng. Nàng đưa mắt nhìn một cái, phát hiện đối phương chỉ là một cái tiểu cô nương thì nhất thời có chút ngạc nhiên. Nhưng khi ánh mắt của nàng quét trúng hai cánh đấu khí sau lưng tiểu cô nương thì ngạc nhiên lại một lần nữa trực tiếp biến thành ngây ra, buột miệng nói: *"Nàng cũng là Đấu Vương cường giả?"*

Nếu như nói Tiêu Viêm lấy tuổi như vậy đạt tới cấp bậc Đấu Hoàng đã làm cho Nguyệt Mị cực kỳ khiếp sợ mà nói. Vậy thì Tử Nghiên ở trước mắt chính là làm cho nàng đột nhiên có chút cảm giác, tu luyện bây giờ có phải trở nên cực kỳ dễ dàng rồi hay không?

Mà phần ý niệm này của nàng ở trong lời nói tiếp theo của Tử Nghiên cũng trực tiếp bị khẳng định.

Thân thể lơ lửng giữa không trung, Tử Nghiên từ trên cao nhìn xuống Nguyệt Mị, quẹt cái miệng nhỏ nhắn nói: *"Mấy ngày trước ta vừa vận tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng, cảm ơn."*

Nhìn thấy ánh mắt của Nguyệt Mị bởi vì lời nói này của Tử Nghiên mà gần như đại ra, Tiêu Viêm nhìn không được lắc lắc đầu, cười nói: *"Bản thể của cô nàng này là ma thú, bởi vậy cũng không nhỏ như người nhìn thấy. Được rồi, chúng ta vẫn là chạy đi nhanh lên. Tình huống của căn cứ Hắc Sơn không lạc quan a!"*

Nghe vậy, lúc này Nguyệt Mị mới dần dần từ đang ngẩn người ra khỏi phục lại tinh thần, trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi thật mạnh. Cũng may... Nếu cô gái nhỏ này thật sự lấy tuổi như vậy liền trở thành Đấu Hoàng cường giả, mà nàng tu luyện nhiều năm như vậy vẫn còn tại cấp bậc Đấu Vương, không phải là trực tiếp xấu hổ đến chết sao?

"Nhưng mà ma thú hoá hình người, ngoại trừ dùng Hoá hình đan, không phải chỉ có thể đạt tới cấp bảy mới có thể tự do hoá thành hình người sao?" Trong lòng vẫn còn có chút nghi hoặc tự nhủ, nhưng mà Nguyệt Mị cũng không dám tiếp tục chậm trễ, nhờ vào đan dược lúc trước Tiêu Viêm cho mà hồi phục một ít Đấu khí. Dem hai cánh đấu khí gọi ra, sau đó liền ở phía trước dẫn đường, bay vút về hướng căn cứ Hắc Sơn.

Thân hình theo sát phía sau Nguyệt Mị, ánh mắt Tiêu Viêm trông về phía xa, nắm chặt tay, thì thào lầm bầm: *"Thải Lân, kiên trì đứng vững. Ta lập tức tới đây!"*

Căn cứ Hắc Sơn, nằm ở biên giới Đông Bắc của đế quốc Gia Mã, là một toà căn cứ có quy mô to lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm. Từ khi xây dựng cho đến nay đã đứng sừng sững hơn trăm năm mà không ngã. Trong nhiều lần đại chiến vẫn không thể lưu lại được dấu vết cho chỗ căn cứ khổng lồ này. Bởi vậy có thể thấy được sự chắc chắn đáng sợ ra sao.

Căn cứ Hắc Sơn bây giờ gần như trở thành một chỗ mà Viêm Minh, tộc Xà nhân cùng Ba tông môn giao phong kịch liệt nhất. Vài cuộc chiến máu chót có thể quyết định kết cục chiến đấu của hai bên đều bùng nổ ở đây!

Mà hôm nay, một trận đại chiến mạo hiểm hơn so với bất kỳ trận chiến nào trong quá khứ cũng sắp triển khai. Vô số ánh mắt đều tập trung đến

đây. Nguyên nhân vì sao tất cả mọi người đều biết. Nếu Mỹ Đỗ Toa có thể dưới sự liên thủ của Lạc Nhạn Thiên cùng ba vị trưởng lão của Mộ Lan Cốc mà không bại. Vậy thì đế quốc Gia Mã có lẽ có thể còn cơ hội thở dốc một hồi. Còn nếu thất bại... Vậy thì đế quốc Gia Mã, Viêm Minh, tộc Xà nhân lập tức sẽ bị diệt trừ khỏi khỏi bản đồ này!

Bởi vậy, trận đại chiến ngày hôm nay liên quan đến sự sống còn của đế quốc Gia Mã.

-----oOo-----

Chương 752: Đại chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn vào bình nguyên vô tận, có hai dãy núi to lớn cực kỳ nguy nga đứng sừng sững gần sát trời. Loại dãy núi cao ngất này, người bình thường căn bản khó có thể bám vào để vượt qua. Mà ở giữa hai dãy núi, có một toà căn cứ vô cùng khổng lồ trấn giữ ở đây, giống như Hồng hoang* mãnh thú, trấn giữ con đường thông với bên ngoài của đế quốc Gia Mã. Chỗ căn cứ này là phòng tuyến quan trọng nhất trong lòng người dân đế quốc Gia Mã. Nếu một khi phòng tuyến này bị xé rách, vậy thì Gia Mã đế quốc lập tức sẽ bị quân đội thiết kỵ của ba đại đế quốc tấn công thẳng vào.

Căn cứ có diện tích khổng lồ làm cho người khác phải chép miệng. Trần Quý Quan mà Tiêu Viêm đã thấy lúc trước so sánh với nó, không nghi ngờ là tiểu vu gặp phải đại vu*. Cả tường thành của căn cứ đều do đá dung nham màu đen ở núi lửa làm thành, có tính chắc chắn đáng sợ dị thường. Loại tường thành này, cho dù là Đấu Hoàng cường giả công kích cũng có thể ngăn cản được rất lâu.

Trên tường thành, tùy ý có thể thấy được quân đội đông đúc, thậm chí còn có vô số nữ xa* rất lớn. Trên nữ xa đã sớm trang bị xong mũi tên bằng Tinh cương to như bắp chân, tùy thời đợi bùng phát lực lượng kinh người. Mà dưới sự phòng thủ của vô số quân đội, phòng tuyến này có thể nói là phòng thủ kiên cố. Mặc dù là liên minh ba đế quốc lớn nếu muốn mạnh mẽ công phá cũng phải trả một cái giá lớn mới có thể công phá được!

Ở vị trí trung tâm của tường thành, có mười mấy bóng người có danh vọng lớn lao trong đế quốc đang đứng sừng sững ở đây. Giờ phút này, ánh mắt của bọn họ đều mang theo một tia lo lắng nhìn phía xa vô cùng bên ngoài căn cứ. Nơi đó, quân đội rậm rạp giống như mây đen kéo đến, đưa mắt nhìn qua cũng không nhìn thấy cuối. Mà nhìn từ mấy cái cờ xí lớn giơ lên trong quân đội, rõ ràng là quân đội liên minh của ba đế quốc lớn.

Đương nhiên, khiến cho bọn họ lo lắng nhất lại không phải là nhưng quân đội bình thường kia, mà là mấy cái cường giả của ba tông môn được che giấu bên trong quân đội. Trong mắt cường giả chân chính, quân đội bình thường cũng không có sự uy hiếp quá lớn. Chỉ cần một gã Đấu Vương cường giả là có thể dễ dàng chống cự một nhánh quân đội vạn người. Mà đây cũng chính là nguyên nhân vì sao cường giả trên đại lục có được địa vị vượt qua vương quyền!

Đại lục Đấu khí, cường giả cao nhất, vương quyền thứ hai!

"Ai, nghe nói lần người người cầm đầu là Lạc Nhạn Thiên của Kim Nhan tông cũng ba đại trưởng lão của Mộ Lan Cốc. Tuy nói tông chủ Độc Tông khó giải quyết nhất sẽ không hiện thân, nhưng thế này đã đủ để làm cho chúng ta có áp lực rất lớn. Dù sao đây cũng là tương đương với hai gã Đấu Tông cường giả a!" Ánh mắt Hải Ba Đông nhìn ra xa trong chốc lát rồi chậm rãi thu hồi tầm mắt, thở dài nói.

Trải qua gần một năm liên tục chiến đấu, Hải Ba Đông bây giờ đã trở thành Đấu Hoàng đỉnh phong có thể chân chính địch lại Gia lão. Khoảng cách đột phá Đấu Tông cũng chỉ còn một bước. Đương nhiên, một bước này, nếu như không có cơ duyên thì dừng lại cả đời cũng là chuyện bình thường. Dù sao, trên đại lục Đấu khí, người có tình trạng dừng lại ở một bước này cũng không biết có bao nhiêu.

Nhưng mà dù như vậy thì Đấu Hoàng cũng vẫn là Đấu Hoàng. Trừ phi có được một ít đấu kỹ biến thái dị thường, nếu không muốn vượt cấp khiêu chiến Đấu Tông cường giả là chuyện gần như không có khả năng. Dù sao, không phải mỗi người đều có thể giống như Tiêu Viêm, không chỉ có được công pháp Phần Quyết thần kỳ lại còn có kỳ bảo như ba loại Dị hoá, Đế Ấn Quyết.

"Ta đã phái người đi Hắc Giác Vực tìm kiếm Nhị đế. Nếu hần nhận được

tin tức tất nhiên sẽ đến giúp đỡ. Nhưng... nước xa không giải được khát gần! Chờ hẩn dẫn người trở về chỉ sợ đã là một tình thế khác." Tiêu Đỉnh ngồi trên xe lăn cũng khẽ thở dài một tiếng. Trong khoảng thời gian này, để ứng phó với sự tiến công của ba tông môn, hẩn đã mất quá nhiều tâm sức suy nghĩ. Nhưng mà, đôi phương tồn tại ba người đủ để địch nổi Đấu Tông cường giả lại thủy chung là tảng đá lớn đặt trong lòng mọi người ở đế quốc Gia Mã.

"Nữ vương bệ hạ, thương thế của người đã tốt chưa?" Bàn tay vỗ nhẹ bánh xe lăn, Tiêu Đỉnh quay người lại nhìn nữ tử xinh đẹp lạnh lùng ở bên cạnh. Ở địa phương bị che kín bởi máu tanh cùng giết chóc này, dung mạo động lòng người của nàng quả nhiên là làn gió mát.

Ánh mắt lạnh như băng của Mỹ Đỗ Toa vẫn chăm chú nhìn về chỗ xa, có lẽ bởi vì quan hệ với người kia, vẻ lạnh băng trên gương mặt đẹp đẽ kia có chút giảm bớt, nói: *"Dùng đan dược do Luyện dược sư của Viêm Minh luyện chế đã khôi phục không ít. Mặc dù có hơi giảm bớt lực chiến đấu nhưng cũng không phải lo lắng nhiều."*

Tiêu Đỉnh cười khỏ một tiếng, khẽ gật đầu, nói: *"Người vất vả rồi!"*

"Ta cũng là lo lắng vì tộc Xà nhân mà thôi. Bây giờ mọi người môi hở răng lạnh, một bên tổn thất sẽ dần đến kết cục tất cả bị hủy diệt." Mỹ Đỗ Toa lắc lắc đầu, hơi hơi quay đầu đi, ánh mắt nhìn về Ma thú sơn mạch ở phía xa, cắn cắn răng, trong lòng thở dài nói: *"Người còn chưa ra khỏi bế quan sao? Nếu làm chậm thêm nữa, sợ rằng đến lúc đó Gia Mã đế quốc thật sự muốn bị hủy diệt rồi..."*

"Ai! Cũng không biết Tam đệ đến tột cùng là như thế nào, lần này bế quan không ngờ thời gian đã gần một năm. Ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới tốt a!" Nhìn thấy ánh mắt của Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Đỉnh cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng, xoa xoa trán, cười khỏ nói.

"Tên tiểu tử hôn đản này, mỗi một lần đều đùa kiêu này. Nếu hẩn tiếp tục không về, Viêm Minh này phải xong đời." Hải Ba Đông ở một bên nghe vậy, cũng nhịn không được mở miệng nói.

"Ta nghĩ hẩn là sắp rồi. Chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục kiên trì đến khi hẩn xuất quan, như vậy tình thế cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Dù sao người kia mặc dù chỉ là Đấu Hoàng, nhưng khi thi triển toàn lực cũng có thể

chống lại Đấu Tông cường giả. Đến lúc đó, bên chúng ra có được hai Đấu Tông cường giả. Mặc dù là người của ba tông môn kia cũng không dám dính vào. Dù sao nếu thật sự muốn liều mạng, cái khác không dám nói, bản vương dù chết cũng có thể kéo theo một cái trong số bọn họ!" Mỹ Đỗ Toa trầm ngâm nói. Nói đến cuối cùng, con ngươi hẹp dài nhất thời xẹt qua một tia lạnh lẽo.

"Tông chủ Độc tông, Lạc Nhạn Thiên của Kim Nhạn Tông, ba đại trưởng lão của Mộ Lan cốc kia cũng chính là sợ người như vậy nên cho đến này cũng không dám thực sự tử đấu với người. Nhưng mà lần này bọn họ hai bên liên thủ mà đến, chỉ sợ cũng có điều dự bị. Nữ vương bệ hạ phải cẩn thận một chút." Gia Hình Thiên ở một bên, sắc mặt nghiêm nghị trầm giọng nói.

Mỹ Đỗ Toa khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một loạt tiếng trống như tiến sấm từ đằng xa chậm rãi chấn động truyền đến, ảnh hưởng đến toàn bộ căn cứ.

"Bọn họ muốn bắt đầu tiến công!" Nghe được tiếng trống dồn dập, sắc mặt của đám người Mỹ Đỗ Toa đều ngưng trọng.

Không lâu sau khi tiếng trống vang vọng, mặt đất bắt đầu chấn động. Biển người nhìn không thấy điểm cuối ở phía xa giống như sóng biển dâng tràn về hướng căn cứ. Bước chân đạp xuống đất vang lên tiếng âm âm, vang vọng giống như tiếng sấm phía chân trời, làm cho tâm hồn người khác cảm giác có áp lực cực kỳ nặng nề.

"Tất cả Đấu Vương cường giả của Viêm Minh, tộc Xà nhân phân tán đến các nơi phòng tuyến, canh phòng nghiêm ngặt Đấu Vương cường giả của đối phương!" Sắc mặt dần dần ngưng trọng, Tiêu Đỉnh quay đầu lại lạnh lùng nói.

Mà sau khi nghe được thanh âm mệnh lệnh của hắn, nhất thời vang lên rất nhiều thanh âm đáp lại. Chợt từng đạo bóng người nhanh như chớp bay vút ra.

"Các vị, trận đại chiến ngày hôm nay liên quan đến sự sống còn của Gia Mã đế quốc cùng tộc Xà nhân. Bởi vậy, phải liều mạng!" Ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, Tiêu Đỉnh trầm giọng nói. Nguồn truyện:

Nghe vậy sắc mặt mọi người cũng nặng nề, gật đầu mạnh. Trận chiến này, liên quan đến sự sống còn!

Theo phía trên căn cứ đi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ở biên người đông nghìn nghịt kia, tiếng "Giết" tràn ra vang vọng khắp trời. Bầu trời phía trên biên người, từng đạo ánh sáng bay vút. Hiển nhiên, những cái đó chính là cường giả của ba tông môn, cũng là nhân vật làm cho áp lực lên căn cứ Hắc Sơn tăng mạnh.

Khi dòng người đông nghìn nghịt nhìn không thấy cuối còn cách căn cứ hơn nghìn mét thì kịch liệt âm ầm dừng lại. Một cỗ sát khí hướng lên trời từ giữa tràn ra, cuối cùng trực tiếp bao phủ cả căn cứ Hắc Sơn!

Đại quân dừng lại, từng đạo ánh sáng giữa không trung bay vút, chợt từng đạo bóng người sau lưng mọc lên hai cánh bằng Đẩu khí xuất hiện, ánh mắt ẩn dấu sự khinh thường nhìn căn cứ Hắc Sơn phòng ngự sâm nghiêm kia.

"Ha ha! Không ngờ rằng Gia Mã đế quốc các ngươi lại vương ngành như thế. Lại có thể kiên trì được gần một năm dưới tay Liên minh ba đế quốc lớn của chúng ta. Mặc dù trận chiến này Gia Mã đế quốc các ngươi sẽ thua đến thảm hại. Nhưng ít nhất ở khu vực Tây Bắc, Gia Mã đế quốc các ngươi cũng coi như là thanh danh vang dội." Đại quân đổi mặt, một đạo tiếng cười hùng hồn đầy hung hăng ngang ngược đột nhiên vang lên, cuối cùng chậm rãi quanh quẩn phía trên bầu trời.

"Nhạn Lạc Thiên!" Nghe được tiếng cười kia, phía trên căn cứ sắc mặt của đám người Mỹ Đồ Toa nhất thời trở nên lạnh lùng, từ trong miệng phun ra một cái tên có được uy vọng vô cùng tại đế quốc Lạc Nhạn.

Mà theo tiếng cười hạ xuống, một đạo ánh sáng vàng rực chói sáng đột nhiên từ trong đại quân mạnh mẽ xông lên trời, chợt lơ lửng giữa không trung. Ánh mắt mọi người liếc qua liền thấy một vị nam tử thân mặc quần áo vàng, đang lơ lửng trên không. Ở phía sau hắn có một đôi cánh nhạn màu vàng to lớn dị thường, kim quang lấp lánh giống như thiên thần.

Sau khi vị nam tử mặc y phục vàng hiện thân, trong quân đội đông nghìn nghịt kia nhất thời vang vọng lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa. Rõ ràng rằng Nhạn Lạc Thiên này ở trong lòng bọn họ có được danh vọng cực cao.

Khuôn mặt Mỹ Đỗ Toa lạnh như băng, nhìn chăm chú vào Nhạn Lạc Thiên. Chợt thân hình chớp động, xuất hiện lại thì đã lên đến bầu trời bên ngoài căn cứ. Ánh mắt nàng đảo qua Nhạn Lạc Thiên, cũng cười một tiếng: *"Một cái hai sao Đẩu Tông mà thôi, cũng dám làm bừa trước mặt Bốn vương?"*

"Hắc hắc, danh tiếng về sắc đẹp của Mỹ Đỗ Toa truyền khắp các đế quốc xung quanh, đúng thật là danh bất hư truyền. Bốn tông biết một người tất nhiên đúng là không phải đối thủ của người. Bởi vậy cũng không tính toán đơn đả độc đấu*..." Khoé miệng Nhạn Lạc Thiên cũng hiện lên một chút cười lạnh, chậm rãi nói.

"Ha ha, không hổ là Mỹ Đỗ Toa nữ vương, quả nhiên là hào kiệt trong giới nữ. Hôm nay liền do ba người chúng ta cùng Nhạn tông chủ đến giao thủ với ngươi đi." Ngay khi thanh âm của Nhạn Lạc Thiên hạ xuống thì ba đạo ánh sáng khác nhau cũng từ trong quân đội ở phía dưới lướt ra, cuối cùng hoá thành ba lão giả cười tủm tỉm, hiện ra giữa không trung.

Nhìn ba vị lão giả xuất hiện, con ngươi của Mỹ Đỗ Toa hơi co lại, khuôn mặt lạnh như băng, nói ra từng chữ một.

"Mộ Lan Tam lão?"

.....

*Hồng hoang: Thời kỳ xa xưa trong thần thoại trung quốc, có rất nhiều mãnh thú quái vật.

*Tiểu vu gặp phải đại vu: Có nghĩa là gặp phải người giỏi hơn, thứ tốt hơn...

*Nỗ xa: Một loại nỏ bắn tên to lớn được chế tạo có thể di chuyển.

*Đơn đả độc đấu: Đánh tay đôi, chỉ hai người đánh.

-----oOo-----

Chương 753: Tam Thú Man Hoang Quyết

Nguồn: TruyenYY

Ba lão giả hiện ra trên bầu trời đều mặc áo bào màu xanh, chỉ là trên mỗi áo bào đều có hình của ba loài thú khác nhau: sư tử, hổ và gấu. Những hình đó nhìn qua không hề giống với kim tuyến (chỉ thêu) làm thành, ngược lại lại giống như loại năng lượng huyền bí khác lạ nào đó ngưng tụ thành. Bởi vậy, khi ánh mắt quét tới ba con mãnh thú dị thường dữ tợn kia thì dường như chúng đang trừng ánh mắt hung tợn màu đỏ tươi kia bắn lại. Nếu như người có tâm trí không vững vàng, chỉ sợ chịu không nổi mà hai chân mềm nhũn ra ở dưới ánh mắt cuồng bạo tràn ngập sát ý đó.

Mặc dù xem khí tức của ba vị lão giả áo xanh này dường như chỉ ở vào cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong, nhưng trên gương mặt của Mỹ Đỗ Toa lại có thêm một chút ngưng trọng khó có thể che dấu. Tam Thú Man Hoang Quyết mà ba người này tu luyện có chút kỳ dị, liên hợp lại có sức chiến đấu kinh người. Cho dù là nàng cũng phải cẩn trọng.

Ở bên ngoài căn cứ, liên quân ba nước đông nghìn nghịt, theo sự xuất hiện của ba vị trưởng lão của Mộ Lan cốc, nhất thời bộc phát tiếng hoan hô như sấm rền. Mà so với sĩ khí dâng cao của bọn họ thì trong lòng đám người Tiêu Đỉnh ở phía trên căn cứ hơi chút nặng nề.

"Mẹ nó! Mấy tên vương bát đản không biết xấu hổ này. Nói như thế nào cũng là cường giả có được danh tiếng không nhỏ ở khu vực Tây Bắc, vậy mà lại lấy nhiều đánh ít." Sắc mặt Hải Ba Đông khó coi nhìn ba lão giả xuất hiện trên bầu trời, nhin không được nổi giận mắg.

Sắc mặt Gia Hình Thiên cũng có chút khó coi gật gật đầu, trầm ngâm một hồi rồi cắn răng nói: *"Hay là hai người chúng ta đi ra ngoài giúp Mỹ Đỗ Toa nữ vương ngăn cản một hồi. Cho nàng tranh thủ nghỉ ngơi một ít thời gian cũng được a!"*

"Bình tĩnh đừng vội! Nếu hai người các ngươi cũng ra tay, thì các cường giả khác của ba tông môn kia tất nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đến lúc đó ngược lại lại đem đại chiến bùng nổ trước mà mục đích của hai người cũng khó có thể đạt được!" Sắc mặt Tiêu Đỉnh ngưng trọng, lắc đầu nói.

"*Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ đứng nhìn nàng bị vây đánh?*"
Hải Ba Đông nhíu chặt mày, nói.

"*Ai! Bây giờ chỉ có thể hy vọng Mỹ Đổ Toa nữ vương có thể chống lại bọn họ. Trừ điều đó ra cũng không có cách nào khác.*" Tiêu Đỉnh cười khô, thờ dài một tiếng. Tình thế tất cả đều rơi vào hạ phong như thế này, bất kỳ mưu kế nào cũng đều vô dụng.

Nghe thế, Hải Ba Đông cùng Gia Hình Thiên chỉ có thể không cam lòng dậm dậm chân. Loại tình hình này đúng là hoàn toàn ở vào hoàn cảnh rất xấu! Nhưng mà cũng đúng theo như lời Tiêu Đỉnh nói, biết rõ là ở vào hoàn cảnh xấu cũng không có biện pháp gì. Cường giả Đấu Tông của đôi phương không kém mình, cường giả cấp bậc Đấu Vương, Đấu Hoàng lại nhiều hơn so với bọn hắn. Như thế không lâm vào hoàn cảnh xấu thì còn có thể thế nào chứ?

"*Nếu Tiêu Viêm ở đây thì tốt rồi. Bằng thực lực của hắn, ngăn lại Lạc Nhạn Thiên cùng Mộ Lan tam lão tất nhiên là không có vấn đề lớn gì. Chỉ cần để cho Mỹ Đổ Toa có một ít thời gian thì đánh bại một người cũng không phải là không có khả năng.*" Pháp Mã ở một bên không nói tiếng nào bỗng khẽ thờ dài một tiếng, rồi nói.

Nghe những lời này của hắn, đám người Tiêu Đỉnh cũng thờ dài một tiếng. Tuy nói là người kia đang bế quan, nhưng ai biết được đến khi nào mới có thể kết thúc a.

****

"*Ha ha! Mỹ Đổ Toa nữ vương đừng trách chúng ta không có phong độ. Dù sao người cũng không phải người yếu. Nếu không liên thủ e rằng thật sự không làm gì được người.*" Đôi cánh nhận màu vàng sáng rực sau lưng Lạc Nhạn Thiên khẽ rung lên, hướng về khuôn mặt ngưng trọng của Mỹ Đổ Toa mà cười nói.

"*Liên thủ thì liên thủ. Việc gì phải tìm có đảng hoàng như vậy? Cũng không sợ bôi nhọ thân phận tông chủ Kim Nhận tông của người?*" Mỹ Đổ Toa cười lạnh một tiếng, bằng giọng châm chọc nói.

Lạc Nhạn Thiên mỉm cười, cũng không so đo với sự trào phúng của Mỹ

Đỗ Toa. Bàn tay hơi nắm lại, lòng bàn tay hiện lên ánh sáng vàng, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm cổ quái kim sắc (màu vàng). Trên thân trường kiếm phủ kín gai nhọn giống như lông chim nhạn, nhìn qua cực kỳ sắc bén.

"Hắc hắc! Nhạn tông chủ, Mỹ Đỗ Toa nữ vương cũng không phải người bình thường. Đối với nàng mà nói, chúng ta liên thủ cũng không có nhiều uy hiếp cho lắm." Một gã trưởng lão Mộ Lan cốc trên áo bào có hình một con hắc hùng (gấu đen) cười nói. Giọng nói có vẻ hơi sắc bén, trong con mắt nhỏ xíu hiện lên một chút đỏ hồng khát máu.

Lạc Thiên cười cười, ánh mắt liếc nhìn căn cứ Hắc Sơn không lộ ở phía sau, đột nhiên nói: *"Nữ vương bề hạ, cái chúng ta muốn thật ra chỉ là Gia Mã đế quốc, không có quan hệ quá lớn đến Xà Nhân tộc của ngươi. Nếu ngươi đồng ý dẫn Xà Nhân tộc rời đi. Ba đế quốc chúng ta chắc chắn cho phép các ngươi sống tốt ở mảnh đất này. Việc gì phải đi theo bọn hắc vùng vẫy giẫy chết chứ?"*

Nghe thế, ánh mắt Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng liếc nhìn hắc một cái rồi nói: *"Ngươi thật sự cho bốn vương là trẻ con ba tuổi hay sao? Loại lời nói này không khỏi quá có chút ngây thơ đi?"*

Nụ cười trên khuôn mặt thoáng cứng đờ, Lạc Thiên khẽ rung Nhạn Linh Kiếm trong tay, cười nhạt nói: *"Một khi đã như vậy. Vậy thì để cho Xà Nhân tộc biến mất khỏi vùng đất Tây Bắc này đi."*

"Bằng ngươi?" Lông mày Mỹ Đỗ Toa nhướng lên, vẻ chế nhạo trên khuôn mặt đẹp đẽ càng thêm đậm.

"Bằng vào ta cùng ba vị trưởng lão Mộ Lan cốc." Lạc Thiên cười, quay đầu lại nói với ba vị trưởng lão Mộ Lan cốc: *"Ba vị trưởng lão, động thủ đi thôi!"*

"Được!"

Nghe vậy, ba lão giả áo bào xanh gật gật đầu, chợt đột nhiên tự lùi lại phía sau một bước, phối hợp với nhau vừa vặn hình thành một cái thế trận huyền diệu có thể công mà cũng có thể thủ. Theo thế trận vừa kết thành, ba đạo đầu khí hùng hồn xanh, đỏ, lam từ trong cơ thể ba người bùng phát ra!

Đấu khí trào ra không có khuyếch tán ra ngoài mà dọc theo thể trận thoáng hiện ra. Cuối cùng ba đạo đấu khí đan vào nhau, hình thành một cái tuần hoàn hoàn mỹ, nối liền Tinh Khí Thần của ba người.

Mà theo tuần hoàn hoàn thành, trên người ba lão giả nhất thời bộc phát rống lên một tiếng thú kinh thiên tràn ngập khí tức hoang dã. Áo bào chợt động, hình ba con mãnh thú sư tử, hổ, gấu liền hoá thành một cỗ năng lượng màu đỏ trào ra, bao vây lấy thân thể của ba người.

Dựa vào cỗ năng lượng màu đỏ trào ra này, khí tức ban đầu của ba lão giả cũng dần dần biến mất. Thay vào đó là một cỗ khí tức khủng bố không yếu hơn bao nhiêu so với Nhạn Lạc Thiên ở bên cạnh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Ha ha, Tam Thú Man Hoang Quyết của Mộ Lan cốc không hổ danh là công pháp Địa giai trung cấp truyền từ thời viễn cổ a! Hiệu quả hợp thể đến mức này quả nhiên là vô cùng kỳ diệu." Cảm thụ được bên cạnh mơ hồ tản ra một cỗ khí tức hoang dã khổng lồ, Nhạn Lạc Thiên nhất thời cười to nói. Nhưng mà, trong lúc cười to, trong mắt lại cũng hiện lên một tia tham lam nồng đậm.

"Chút tài mọn mà thôi. Nào có kỳ diệu như thân pháp đấu kỹ Nhạn Thiên Hành của Kim Nhạn tông." Năng lượng màu đỏ bao vây lấy ba gã trưởng lão áo bào xanh. Cuối cùng, đầu của bọn họ hoá thành đầu thú đỏ như máu. Nhìn qua từ xa thì ba gã trưởng lão của Mộ Lan cốc giống như biến thành nửa người nửa thú. Mà thanh âm vừa rồi truyền ra từ trong miệng của lão giả hoá thành đầu hổ kia.

Nguyên nhân có lẽ do công pháp mà thanh âm của lão giả này cũng mơ hồ mang theo tiếng hổ gầm, chấn động lòng người a.

Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa ngưng trọng đảo qua trên người của ba gã trưởng lão Mộ Lan cốc, trong lòng cũng thầm than nhẹ một tiếng. Hôm nay, quả nhiên không tránh khỏi một hồi đại chiến.

Thở dài xong, Mỹ Đỗ Toa cũng nhanh chóng ổn định tâm thần, bỏ đi tạp niệm. Năng lượng bảy màu (thất thái) khổng lồ từ trong cơ thể trào như thủy triều, cuối cùng như tấm màn bảy màu từ trên trời hạ xuống. Mà thân hình nàng lại ở trung tâm của tấm màn trời này.

Nhìn thấy thanh thế của Mỹ Đỗ Toa như vậy, con người của Nhạn Lạc Thiên kia cũng hơi co rút lại. Không hổ là người có thể đánh ngang với tên biến thái Độc Tông kia. Đấu khí không lồ như vậy, hẳn tự nhận là không bằng. Nhưng mà cũng may, hôm nay hẳn cũng không phải chỉ có một người.

Âm thầm liếc mắt ra hiệu cho ba vị trưởng lão Mộ Lan cốc. Chợt bốn người gần như cùng lúc bắn mạnh ra. Đấu khí kinh thiên bộc phát trong nháy mắt làm cho vô số người ở phía dưới tâm kinh đảm chiến*.

Tốc độ của Nhạn Lạc Thiên cực kỳ nhanh. Vền vền chỉ trong một cái hô hấp đã xuất hiện trước người Mỹ Đỗ Toa. Nhạn Linh Kiếm trong tay rung lên, thân kiếm tức thì vọt tới như rắn độc. Kiếm khí sắc bén khiến cho không gian xung quanh cũng xuất hiện dao động kịch liệt.

Nhìn thế công đột nhiên bùng nổ kia, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa không thay đổi. Bàn tay mềm mại nắm chặt, một thanh trường kiếm bảy màu hình rắn (thất thải xà hình kiếm) liền ngưng hiện ra. Cánh tay đâm thẳng ra, thân kiếm vặn vẹo ra độ cong quỷ dị. Mũi kiếm vòng qua Nhạn Linh Kiếm trong tay Nhạn Lạc Thiên, chợt hung hăng đẩy mạnh một cái.

"Hừ!"

Lực đạo đáng sợ từ trên thân kiếm vọt tới. Nhạn Lạc Thiên nặng nề hừ một tiếng. Đôi cánh nhọn to lớn sau lưng kia đột nhiên mở ra. Nhất thời, lông nhọn kia giống như mũi tên sắc bén, trực tiếp công kích vào các bộ phận trên người Mỹ Đỗ Toa.

Cảm thụ được khí lạnh khắp người, trường kiếm trong tay Mỹ Đỗ Toa phát ra một tiếng kiếm kêu trong trẻo, đột nhiên rung lên. Nhất thời, bóng kiếm ùn ùn hiện ra. Trong một cái chớp mắt ngăn ngủ liền lập tức bao quanh kín cả thân thể.

"Cheng! Cheng!"

Lông nhọn bắn mạnh đến đập vào bóng kiếm dày đặc kia. Ở dưới sự tiêu hao của hai bên, bóng kiếm nhanh chóng hoá thành hư không.

Sau một tích tắc khi một đạo bóng kiếm cuối cùng hóa thành hư không, ánh mắt Nhạn Lạc Thiên chợt lóe. Ấn kết trên tay vừa động, một đạo năng

lượng hùng hồn màu vàng rực rỡ hiện ra ở trước mặt. cuối cùng lao mạnh về Mỹ Đỗ Toa đang gần trong gang tấc.

Bóng kiếm bảy màu chớp động, Mỹ Đỗ Toa vừa muốn đón đỡ công kích này của đôi phương thì sau lưng, một tiếng thú rống trầm thấp xen lẫn khí tức hoang dã đột nhiên vang lên. Chợt, một đạo quyền phong sắc bén mang theo tiếng xé rách không khí bén nhọn hung hăng đánh đến.

Giáp công đột ngột xuất hiện làm cho sắc mặt của Mỹ Đỗ Toa có chút thay đổi. Bàn tay nắm chặt lại, năng lượng bảy màu nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hung hăng công kích về phía sau.

"Phanh!" "Bùng!"

Tiếng năng lượng nổ mạnh đột nhiên vang vọng trên bầu trời. Tại vô số người nhìn, Mỹ Đỗ Toa đau đớn kêu lên một tiếng, thân hình chợt lùi chừng mười bước. Còn Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan tam lão cũng chỉ vèn vèn lui về phía sau khoảng hai bước. Rõ ràng là lần giao phong này, Mỹ Đỗ Toa lấy một địch hai đã bị thiệt một chút.

"Đê tiện! Lấy hai đánh một mà còn dám đánh lên!" Trên tường thành, đám người Hải Ba Đông thấy thế nhất thời lại tức giận thêm, lớn tiếng mắng nhiếc.

"Ha ha, Mỹ Đỗ Toa, xem ra người giao thủ cùng tông chủ Độc Tông cũng đã bị thương không nhẹ a! Hôm nay để xem người còn dựa vào cái gì để ngăn cản chúng ta!" Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa bị thương, trong mắt Nhạn Lạc Thiên nhất thời bộc phát ra sự vui mừng, cười to nói.

Khuôn mặt Mỹ Đỗ Toa lạnh như băng, cũng không thềm nói với hắn. Đấu khí trong cơ thể dâng lên như thủy triều. Mà dưới sự kêu gọi của đấu khí bên trong cơ thể, năng lượng trong thiên địa cũng một trận dao động mạnh. Nhìn tình huống này, nàng chính là thật sự muốn liều mạng.

Mà thấy cử động đó của Mỹ Đỗ Toa, Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan tam lão kia liền ngẩn ra rồi chợt cười lạnh một tiếng, cũng bắt đầu điều động đấu khí trong cơ thể.

Vô số ánh mắt nhìn năng lượng của thiên địa đang dao động kịch liệt kia đều biết, một trận đại chiến khủng bố cấp bậc Đấu Tông sắp hoàn toàn

bùng nổ.

"Ai... Tình huống không ổn a!"

Trên căn cứ, đám người Hải Ba Đông cũng thở dài một tiếng. Trên người Mỹ Đỗ Toa vốn mang thương tích, bây giờ còn lấy một địch hai. Tình huống có thể tốt ở chỗ nào chứ? Nhưng tình thế hiện giờ, ngoại trừ dựa vào nàng ra thì còn có thể dựa vào ai đây?

Khi mà trong lòng bọn họ thâm than, đại chiến trên bầu trời cũng đột nhiên bùng nổ. Nhưng mà, ngay tại giây phút lúc năng lượng của hai bên đang chuẩn bị va chạm vào nhau, đột nhiên có tiếng sấm từ cuối chân trời vang vọng đến. Một đạo tiếng cười trong trẻo chậm rãi vang vọng lên.

"Ha ha, cuộc chiến lớn như vậy làm sao có thể thiếu được ta, Minh chủ Viêm Minh chứ?"

.....

* lòng sợ hãi, chân động.

-----oOo-----

Chương 754: Nghênh chiến Mộ Lan tam lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng cười lồng lộng nổi lên ở phía chân trời, cuối cùng giống như tiếng sấm giận dữ cuộn cuộn tản ra, vang vọng ở bên tai của vô số người.

Phía trên căn cứ, đám người Tiêu Đỉnh nghe được tiếng cười có chút quen thuộc này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong mắt chợt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

"Là Tiêu Viêm! Tiểu tử kia cuối cùng cũng trở về kịp!" Trong lòng Hải Ba Động không nhịn được sự kích động, cười to nói.

Gia Hình Thiên ở một bên cũng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. Người kia đúng là thích xuất hiện ở thời điểm cuối cùng. Nhưng mà cũng may, lần này cuối cùng cũng về kịp. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Tiêu Đỉnh chậm rãi ngả người vào ghế dựa, thở phào một hơi thật dài, nói: *"Trận đại nạn ngày hôm nay cuối cùng cũng có thể hóa giải được rồi!"*

Ở bên cạnh mọi người cũng nhẹ nhõm thở một hơi gật gật đầu. Lấy thực lực của Tiêu Viêm, bùng nổ toàn lực đủ để ngăn cản một trong hai người Nhận Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam lão. Một người còn lại bằng vào thực lực của Mỹ Đồ Toa, đánh bại hẳn thực sự không phải việc khó gì. Mà chỉ cần hai cái cường giả Đấu Tông này bị bại thì sĩ khí của Gia Mã đế quốc tất nhiên sẽ tăng vọt. Sau ngày hôm nay sẽ có thật sự có con bài chưa lật đối kháng lại với ba tông.

Trong lúc mọi người nói chuyện, tiếng sấm kia lại một lần nữa vang lên. Dưới vô số cái nhìn chăm chăm, chợt có ba đạo ánh sáng từ phía chân trời lướt đến. Trong vòng mấy hơi thở ngắn ngủi liền hiện ra ở trên bầu trời của căn cứ.

Ba người xuất hiện, người đầu tiên là một thanh niên mặc áo bào đen. Sau đó là một tiểu cô nương xinh đẹp có một mái tóc dài màu tím, cuối cùng là một nữ xà nhân. Ba người chính là một đường gấp gấp chạy tới là Tiêu Viêm, Tử Nghiên cùng Nguyệt Mị.

Nhìn vị thanh niên áo bào đen chạy tới tại thời khắc mấu chốt trên bầu trời kia, nhất thời ở căn cứ bùng lên tiếng hoan hô kích động kinh thiên động địa. Thân là người của Gia Mã đế quốc, không một ai thấy xa lạ với cái tên Tiêu Viêm. Trong một năm đại chiến này, mặc dù Gia Mã đế quốc không ngừng thất bại tan tác, nhưng rất nhiều người vẫn không từ bỏ. Bởi vì trong lòng bọn họ mơ hồ còn có một sự hy vọng. Đó chính là người đứng đầu của Viêm Minh - Tiêu Viêm!

Người trẻ tuổi một đường đi đến không ngừng sáng tạo kỳ tích này, rất nhiều người đều đang mong chờ sự xuất hiện của hắn, mong chờ hắn hiện thân đem đế quốc Gia Mã ra khỏi khốn cảnh hủy diệt!.

Mà hiện giờ, người trong lòng bọn họ chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Bọn họ bị áp lực hủy diệt đè nặng gần như thở không nổi, lúc này làm

sao có thể không kích động đến điên cuồng cho được.

Kinh ngạc nhìn thanh niên áo bào đen chợt hiện ra kia, một lát sau, trong lòng Mỹ Đỗ Toa cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Người kia cuối cùng cũng chạy đến. Trong khi thở ra thì thân hình Mỹ Đỗ Toa cũng chợt động, hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm. Ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Viêm rồi nói: "*Đột phá?*"

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng hỏi: "*Ngươi bị thương?*"

"Vết thương nhỏ mà thôi! Không có gì đáng ngại." Giọng điệu của Mỹ Đỗ Toa có chút tùy ý, ánh mắt liếc nhìn Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan tam lão bởi vì sự xuất hiện của Tiêu Viêm mà dừng lại thế công, rồi nói: "*Có nắm chắc ngăn lại một người không? Đương nhiên, ba lão già kia chỉ có thể tính là một người"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười cười, ngẩng đầu lên, con ngươi khép hờ nhìn lướt qua đám người của Nhạn Lạc Thiên, cười nói: "*Ừm! Ngươi yên tâm chọn người là được. Còn lại, để ta xử lý."*

"Ha ha, giọng điệu thật sự rất lớn a. Chỉ là một tên Đấu Hoàng mà dám ở trước mặt chúng ta mở miệng thế này thế nọ, không sợ cắn phải lưỡi sao hả?" Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, khuôn mặt của Nhạn Lạc Thiên đang ở đối diện giật giật, cười lạnh nói.

"Tiểu tử, ngươi là ai? Loại chiến đấu cấp bậc này, khuyên ngươi tốt nhất đừng có tham dự vào. Ba người lão phu gặp qua không ít nhân tài trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, đáng tiếc cuối cùng đều không có kết cục hay ho gì!" Ánh mắt khát máu của gã trưởng lão Mộ Lan cốc hóa thành đầu hổ, lướt qua trên người Tiêu Viêm. Nguyên nhân có lẽ bởi vì công pháp ban cho bọn hắn trực giác nhạy cảm hơn so với cường giả cùng cấp, nên chung quy hắn cảm thấy người thanh niên trước mặt này cho bọn hắn cảm giác không tầm thường. Bởi vì thế, nên hắn nhìn xuống sự khát máu trong lòng, mở miệng âm trầm nói.

Mà Nhạn Lạc Thiên ở một bên nghe được lời nói vị trưởng lão đầu hổ này, trong mắt cũng hiện lên một chút kinh ngạc. Chợt đánh giá Tiêu Viêm một lần nữa, khẽ nhíu mày nói: "*Minh chủ Viêm Minh? Chẳng lẽ ngươi là vị Minh chủ trong một năm trốn tránh chưa từng xuất hiện qua của Viêm Minh?"*

Tiêu Viêm khẽ phủ ống tay áo, không nghĩ tới một năm bé quan của mình trong con mắt người của ba tông môn lại cho là trốn tránh. Xem ra hôm nay hẳn có nghĩa vụ vì bản thân mình mà giành lại chút danh tiếng a.

"Các ngươi lui về sau đi." Tiêu Viêm quay đầu lại nói với Nguyệt Mị cùng Tử Nghiên ở phía sau.

"Ngươi... Ngươi làm được chứ? Đối diện chính là hai cái cường giả có thể so với Đấu Tông." Nghe Tiêu Viêm nói, Tử Nghiên không có nửa điểm do dự, trực tiếp quay đầu bay về phía căn cứ. Mà Nguyệt Mị lại chần chừ một lúc rồi nói. Trong mắt nàng, mặc dù thực lực của Tiêu Viêm không kém, nhưng địch thủ phía đối diện dù sao cũng là cường giả Đấu Tông. Chênh lệch giữa Đấu Hoàng cùng Đấu Tông.

Đối với sự lo lắng của Nguyệt Mị, Tiêu Viêm chỉ cười cười, khoát tay rồi nói: *"Yên tâm đi!"*

Thấy hắn kiên định như thế, Nguyệt Mị không biết làm sao đành phải gật đầu. Trong lúc lui ra thì ánh mắt cung kính lướt qua trên người của Mỹ Đồ Toa. Trong lòng tự hỏi, vì sao Nữ vương bệ hạ lại tin tưởng người này có thể ứng phó với một gã cường giả Đấu Tông thế nhỉ?

"Nhạn Lạc Thiên để ta đối phó. Ngươi ngăn lại Mộ Lan tam lão. Cẩn thận một chút! Bọn họ hiểu được công pháp hợp chiến, liên hợp lại cũng không kém một gã cường giả Đấu Tông." Nhìn hai người Tử Nghiên đã lùi lại, ánh mắt Mỹ Đồ Toa chuyển sang hướng Nhạn Lạc Thiên ở đối diện, nói.

Mặc dù Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan tam lão đều có thực lực đánh ngang tay với cường giả Đấu Tông. Nhưng dù sao, Nhạn Lạc Thiên cũng là thực lực chân chính mà ba người kia chỉ là dựa vào công pháp huyền diệu dung hợp mà thành. So sánh với nhau, Mộ Lan tam lão không nghi ngờ gì là dễ đối phó hơn một chút. Bởi vậy Mỹ Đồ Toa cũng đem đối thủ hơi dễ dàng hơn này giao cho Tiêu Viêm.

"Được!" Tiêu Viêm gật đầu, liếc mắt nhìn ba con thú hung ác của Mộ Lan tam lão, cười nói: *"Ngươi yên tâm đối phó Nhạn Lạc Thiên kia là được. Ba người này sẽ không tiếp tục tạo thành chút quái nhiễu nào cho ngươi."*

Nhìn thấy Mỹ Đồ Toa đem mục tiêu tập trung vào chính mình, khuôn mặt

của Nhạn Lạc Thiên kia rõ ràng có chút giật giật, chợt cười khan nói: *"Ngươi đã muốn cho tên tiểu tử miệng còn hơi sữa này đi tìm cái chết, chúng ta đây cũng cố mà nhận lấy vậy."* Dứt lời, hắn quay đầu sang nhìn Mộ Lan tam lão, thanh âm khô khốc nói: *"Ba vị trưởng lão, chỉ đối phó với một cái tiểu tử Đấu Hoàng mà thôi, hẳn là không vấn đề gì lớn đi?"*

Nghe vậy, tên trưởng lão đầu hồ kia thoáng có chút chần chừ, gật gật đầu nói: *"Mặc dù tên tiểu tử này có điểm cổ quái, nhưng trong vòng mười hiệp có thể đem hắn giải quyết. Sau đó liền tới giúp ngươi đối phó với Mỹ Đồ Toa."*

Tuy nói Tiêu Viêm ở trước mặt cho bọn hắn có cảm giác không tầm thường. Nhưng bất kể như thế nào thì cũng chỉ là một gã Đấu Hoàng. Nhiều năm qua, cường giả Đấu Hoàng chết trong tay bọn họ, cho dù đem cả hai tay cộng lại cũng không đếm hết. Bởi vậy, bọn hắn cũng không thật sự đem Tiêu Viêm đặt ở trong lòng.

Nghe được lời này của trưởng lão đầu hồ, Nhạn Lạc Thiên lúc này mới thoả mãn gật gật đầu. Ánh mắt quét về phía Mỹ Đồ Toa, cười lạnh một tiếng, đấu khí khổng lồ từ trong cơ thể bùng phát ra. Đôi cánh nhận to lớn ở sau lưng bỗng rung lên, giành tấn công trước đánh tới Mỹ Đồ Toa.

"Cẩn thận một chút!" Nhìn thấy cử động của Nhạn Lạc Thiên, sắc mặt Mỹ Đồ Toa ngưng trọng lại, nghiêng đầu nhắc nhở Tiêu Viêm một tiếng rồi nhanh chóng lao ra. Mà khi thân hình xẹt qua bên cạnh Tiêu Viêm, nàng rõ ràng cảm giác được một viên tròn tròn gì đó nhét vào lòng bàn tay mình. Đang nghĩ hoặc thì tiếng cười của Tiêu Viêm vang lên bên tai. *"Án nó vào sẽ làm thương thế của ngươi hồi phục nhanh hơn. Đánh nhau cũng bớt lo một chút."*

Thoáng giật mình, trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng kia của Mỹ Đồ Toa chợt xuất hiện một chút tươi cười không thể phát hiện được. Nhanh chóng đem đan dược đưa vào trong miệng, ánh mắt lại một lần nữa khôi phục sự sắc bén. Thân hình mạnh mẽ bay ra, đón lấy thế công của Nhạn Lạc Thiên.

Hai bóng người vừa mới tiếp xúc liền bộc phát ra dao động năng lượng cường hãn. Mà có lẽ bởi vì muốn tách ra chiến đấu nên khi hai người nhanh chóng giao thủ vào nhau thì thân hình cũng bay ra một khoảng cách khá xa, để cho Tiêu Viêm cùng Mộ Lan tam lão có đủ không gian.

Ánh mắt lướt qua vòng chiến tràn ngập dao động khí kinh khủng bố, Tiêu Viêm chột liếc về phía Mộ Lan tam lão ở trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị. Kim Ngân nhị lão ở Hắc Giác Vực bởi vì là anh em sinh đôi lại bằng vào công pháp giống hệt không khác biệt gì nhau có thể đánh một trận với cường giả Đấu Tông. Mà ba người trước mắt này lại rõ ràng là về sau khi tu luyện. Nhưng loại công pháp hợp chiến này tu luyện cực kỳ hà khắc, bồi dưỡng vô cùng phiền toái, đủ loại hạn chế. Nhưng mà nếu thật có thể bồi dưỡng được một cái thì sức chiến đấu đúng thật là cực kỳ kinh người.

"Hắc hắc, Minh chủ Tiêu Viêm không ngờ lại là một tên mao đầu tiểu tử. Khó trách đế quốc Gia Mã sẽ lâm vào kết cục như thế này." Ánh mắt âm lãnh của trưởng lão đầu sư tử lướt qua người Tiêu Viêm, nhin không được lắc đầu cười lạnh nói.

"Bớt nói nhảm đi! Nhanh chóng đem hắn giải quyết xong. Mỹ Đỗ Toa bên kia bằng vào Nhận Lạc Thiên một mình ứng phó có chút phiền phức." Trưởng lão đầu hổ trầm giọng nói.

Hai gã trưởng lão còn lại gật gật đầu, cười lạnh một tiếng, đem lực lượng giao hòa với nhau. Một cỗ khí tức khổng lồ nhất thời bùng phát ra, quét ngang khoảng không này.

"Đúng thật là khí tức của cấp bậc Đấu Tông a!"

Cảm thụ được cỗ khí tức này, lông mày Tiêu Viêm khẽ cau lại. Không nghĩ tới vừa mới đột phá liền gặp phải kẻ địch mạnh thế này. Thật đúng là một đối thủ cực tốt đây.

Nhìn hai phe đối mắt trên bầu trời, những người trong căn cứ đều như ngừng thở. Tiêu Viêm có thể ngăn chặn được Mộ Lan tam lão hay không chính là điểm mấu chốt nhất của trận chiến tranh này!

-----oO-----

Chương 755: Chiến đấu kịch liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Mộ Lan tam lão thân hình trôi nổi trên không trung, đầu khí bàng bạc tràn ngập cả phiên thiên địa này, nhìn kỹ có thể thấy không gian cũng có chút vận vẹo.

Cảm thụ sự cường đại của đầu khí như được thiên địa hô ứng, một sự tự tin mãnh liệt dâng lên trong lòng tam lão, trong phút chốc áp lực do Tiêu Viêm tạo ra trong lòng tam lão cũng bị áp chế xuống.

"Ha ha, Viêm Minh Minh chủ, hôm nay bọn ta sẽ cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày, với thực lực của Vân Lam Tông ngày trước chúng ta còn có một chút kiêng kị, nhưng với một cái Viêm Minh mới vừa thành lập, chưa đủ tư cách à nha!" Tên trưởng lão đầu sư tử, ánh mắt toát ra vẻ khát máu, cười to nói.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn tên trưởng lão đang cuồng tiếu, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, tay khẽ kết thủ ấn, cười nói: *"Tiêu Viêm ta có thể diệt Vân Lam Tông – là cái khiến các ngươi kiêng kị thì tất nhiên cũng có thể đem cái ngươi hủy diệt!"*

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!"

Vừa dứt lời, thủ ấn của Tiêu Viêm biến đổi, trong lòng quát khẽ một tiếng, theo tiếng quát này, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trong cơ thể nhanh chóng xoay tròn dọc theo các đường kinh mạch, từng luồng lực lượng cuồng bạo tràn ngập khắp nơi trong cơ thể Tiêu Viêm.

Thực lực chân chính hiện tại của Tiêu Viêm ước chừng là nhất tinh Đấu Hoàng, nhưng với sự huyền diệu của Phần Quyết nên thân thể hắn mạnh hơn rất nhiều so với cường giả cùng cấp, lực chiến đấu của hắn có thể so với tam tinh, thậm chí tứ tinh Đấu Hoàng cũng không kém hơn. Hơn nữa, thêm sự tăng phúc của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, cho dù đối mặt với bát tinh Đấu Hoàng hắn cũng có thể đại chiến một trận, nếu cộng thêm mấy cái đầu kỹ có uy lực không tầm thường của hắn cùng với Dị Hỏa thì có lẽ cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong hắn cũng có thể liều mạng.

Đương nhiên, muốn chống lại cường giả Đấu Tông, mặc dù có chút khó khăn, nhưng Tiêu Viêm vẫn còn còn bài chưa lật đủ để đánh cho cường giả cấp bậc này bị thương, thậm chí là chết.

Thấy hơi thở của Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, Mộ Lan tam lão hơi ngần ra rồi khinh thường lắc đầu, chẳng lẽ hắn dựa vào cái này mà kiêu ngạo sao?

"Nếu đây là lá bài tẩy của ngươi, ba lão già bọn ta không thể không cảnh tỉnh ngươi, hôm nay Viêm Minh Minh chủ, trước mặt đông đảo người của Gia Mã đế quốc ở đây, chỉ có con đường chết mà thôi." Trưởng lão đầu hồ cười lạnh nói, trong thanh âm có thể nghe một chút hồ khiêu.

Không để ý tới vẻ cười lạnh của đôi phương, Tiêu Viêm khẽ lật bàn tay, Huyền Trọng Xích hiện ra, tùy ý vung trọng xích vài cái phát ra từng tiếng xé gió sắc bén.

Trọng xích đột nhiên ngừng lại, bàn chân Tiêu Viêm thoáng hiện ngân sắc, một tiếng sấm khê vang lên, thân hình Tiêu Viêm hóa thành một hắc ảnh lướt đi.

Nhìn thấy tốc độ của Tiêu Viêm, Mộ Lan tam lão có chút kinh ngạc, rồi lại cười lạnh, tên trưởng lão đầu hồ sải một bước về trước tạo thành một thế trận vừa vặn phong tỏa thế công của Tiêu Viêm.

Giương đôi mắt khát máu nhìn Tiêu Viêm đang phóng tới, tên trưởng lão đầu hồ đột nhiên nắm chặt nắm tay, huyết quang trong mắt như ngưng tụ lại, nắm tay không màu mè vung lên đánh tới Tiêu Viêm.

Một quyền này, không hề có kỹ xảo gì, chỉ có lực lượng tuyệt đối, lực lượng đáng sợ này khiến cho không gian xung quanh vặn vẹo, không khí bên trong như bị bức ra ngoài, hình thành một vòng chân không, tạo nên một cái vô hình pháo khí trước nắm tay, mang theo tiếng ma sát của không khí mà đi.

Nhìn thế công của hồ đầu trưởng lão (gọi kiêu này nghe thuận hơn - DG), Tiêu Viêm mặt không hề đổi sắc, đầu khí trong cơ thể như thủy triều cuộn cuộn gào thét dọc theo kinh mạch, bàn tay nắm chặt chuôi trọng thước, hỏa diễm xanh biếc trào ra vây kín trọng xích. Chợt, hai tay đồng thời nắm chuôi thước, không hề tránh né, trực tiếp công kích về phía quyền đầu của hồ đầu trưởng lão.

"Cheng!"

Thanh âm như kim loại đập mạnh vào nhau vang lên, khiến tai vô số người ong ong lên, những người thực lực hơi yếu một chút cảm thấy tai đột nhiên đau nhức vô cùng.

Nơi va chạm là trên bầu trời, một vòng kinh khí nhanh chóng khuếch tán ra khắp nơi, mà hai đạo nhân ảnh vừa tiếp xúc liền lập tức tách ra.

Kinh lực truyền lên trọng thước khiến bàn tay Tiêu Viêm khẽ run run. Đối với lực lượng của tên hồ đầu trưởng lão này, Tiêu Viêm có chút bất ngờ. Nhưng đối phương cũng không dễ chịu gì.

Lui về sau vài bước, tên hồ đầu trưởng lão kia mới ổn định thân hình, ánh mắt âm trầm nhìn một mảng đỏ hồng trên nắm tay do hỏa lực cực nóng gây tổn thương, thấp giọng gầm từng chữ: "*Dị hỏa? Người có được dị hỏa?*"

Vừa rồi hỏa diễm xanh biếc xuất hiện trên trọng xích của Tiêu Viêm, hẳn cũng thấy nhưng không để ý lắm. Dù sao dị hỏa cũng quá mức quý hiếm, nhưng trong khoảng khắc tiếp xúc hẳn liền phát hiện, huyết hồng năng lượng do ba người dung hợp lại bị hỏa diễm kia làm cho xuất hiện mấy lỗ hồng, khiến hẳn không khỏi giật mình.

Với kiến thức của hẳn, đương nhiên có thể nhìn ra, hỏa diễm có thể đốt cháy huyết hồng năng lượng không thể là hỏa diễm bình thường được, trên Đấu Khí đại lục này cũng chỉ có dị hỏa mới có khả năng đó.

Nhìn thấy hồ đầu trưởng lão ăn quả đắng, sắc mặt hai tên trưởng lão còn lại cũng trầm xuống, bọn họ quả nhiên đã khinh thường tiểu tử này.

"Không đùa giỡn nữa, cùng nhau động thủ giết hẳn đi!" Tên trưởng lão đầu sư tử, đôi mắt đầy huyết tinh nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, bàn tay vung lên, trầm giọng nói.

Nghe vậy, hai tên trưởng lão còn lại cũng gật đầu, cáo già như bọn họ đương nhiên hiểu được cái gọi là lật thuyền trong mương, lúc này đầu hồ trưởng lão cậy mạnh mà ăn quả đắng. Khó đảm bảo tiểu tử này có còn con bài tẩy nào khác không, nên cứ nhanh chóng thu thập hẳn là tốt nhất.

Trong lòng đã hạ quyết tâm nên Mộ Lan tam lão không hề chần chừ, ba

đạo nhân ảnh đồng thời lướt đến gần Tiêu Viêm, nháy mắt đã hình thành nên một cái trận hình tam giác vây quanh Tiêu Viêm.

Thấy cử động của ba người, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, hẳn rõ ràng cảm giác được tất cả các đường lòi của bản thân đã bị ba người phong tỏa. Thân ở trong trận hình chỉ có thể mặt đối mặt đối kích với đối phương chứ không còn phương pháp nào khác.

"Mộ Lan cốc quả nhiên cũng có chút môn đạo, chắc hẳn thực lực cũng không kém Vân Lam Tông bao nhiêu." Thầm đánh giá một chút, đôi cánh sau lưng Tiêu Viêm đập mạnh một cái, trọng xích trong tay không chút do dự chém về phía sau.

"Bành!"

Trọng xích hạ xuống, một thân ảnh liền hiện ra, chính là tên trưởng lão thủ lĩnh đầu gấu, lúc này, song chưởng của hắn được bao bọc trong huyết sắc năng lượng, mơ hồ hóa thành một đôi Đại Hùng chưởng (bàn tay gấu), khi trọng xích của Tiêu Viêm đập tới, hắn dùng đôi Hùng chưởng này mạnh mẽ bắt lấy.

Trọng xích bị giữ chặt nhưng cũng không hề sút mẻ gì, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, tâm thần khẽ động, hỏa diễm xanh biếc nhanh chóng trùm lấy trọng xích. Bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thiêu đốt, đôi Hùng chưởng kia phát ra tiếng xuy xuy, bốc lên một đám khói màu trắng, vậy mà tên trưởng lão này cũng không hề buông tay, đột nhiên gầm lên một tiếng, gân xanh trên hai tay nổi lên, bộc phát ra một cỗ năng lượng khủng bố, mạnh mẽ đoạt lấy Huyền Trọng Xích.

Huyền Trọng Xích bị mạnh mẽ đoạt đi mà Tiêu Viêm ngay cả mí mắt cũng không giật một cái, dưới chân ngân quang bành trướng, thân hình nhanh chóng lướt đi, lưu lại từng đạo tàn ảnh như ẩn như hiện phía sau.

Khoảng cách gần như vậy, Tiêu Viêm trong nháy mắt đã áp sát tới, nắm tay nắm chặt, đốt ngón tay của ngón giữa hơi lòi ra hung hăng hướng ngực của tên đại hùng trưởng lão mà đâm.

"Bát Cực Băng! "

Nắm tay tới cách ngực tên hùng trưởng lão khoảng một thước thì bộc phát

ra một cỗ kinh khí rất mạnh, đạo kinh khí như phá vỡ không khí tạo ra những âm thanh bén nhọn như tai vang vọng ra chung quanh.

"Bành! "

Khoảng cách gần như thế, hùng trưởng lão tránh né không kịp, chỉ có thể mạnh mẽ đối kích với Tiêu Viêm.

Kình lực đáng sợ tạo ra một vết lõm trên ngực hùng trưởng lão khiến hắn bị đẩy lui mấy bước, bả vai run lên mấy cái mới ổn định được thân hình.

Một kích đánh lui tên hùng trưởng lão, Tiêu Viêm cũng lùi về phía sau một chút, mặt hơi nhăn lại. Bằng vào linh hồn cảm giác linh mãnh của hắn phát hiện ra hơi thở của tên hùng trưởng lão này giảm bớt rất nhiều.

Đang lúc nghi hoặc thì một đạo kinh phong áp tới, mà người đánh lên này trình độ có thể đã đạt đến Đấu Tông.

Tiêu Viêm phản ứng cũng không chậm, quát khê một tiếng, ngọn lửa xanh biếc như núi lửa phun trào từ trong cơ thể bộc phát ra, trong chớp mắt hình thành nên một bộ áo giáp màu xanh biếc ngoài cơ thể.

Hỏa giáp vừa ngưng tụ thành, đạo kinh phong kia cũng áp đến oanh kích thật mạnh lên hỏa giáp khiến không gian chung quanh chấn động không ngừng.

Gặp trọng kích như vậy, yết hầu Tiêu Viêm phát ra một tiếng rên nhẹ, ngân quang dưới chân chợt lóe, thân hình như cá bơi (du ngư) tránh ra.

Tên đầu sư tử trưởng lão thấy một quyền kích trúng Tiêu Viêm liền cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục công kích mà lui về sau một bước.

Vừa lui ra sau một bước, đồng tử Tiêu Viêm co rút lại, hắn phát hiện, tên đầu sư tử trưởng lão này hơi thở cũng đột nhiên từ Đấu Tông hạ xuống Đấu Hoàng.

Đôi mắt híp lại, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn xuống vết rạn nứt trên hỏa giáp, bàn tay vuốt lên một chút, hỏa giáp liền hồi phục như cũ. Mà trong lúc này, một đạo công kích cấp bậc Đấu Tông khác cũng vừa áp đến, không cần nhìn Tiêu Viêm cũng biết là tên hổ đầu trưởng lão này giờ vẫn

chưa ra tay đã phát công.

Ý niệm trong đầu nhanh chóng chớp động, Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, hai nắm tay được bao trong hỏa diễm hung hăng va chạm với một kích kia của tên hồ đầu trưởng lão.

Hừ!

Hai bên vừa va chạm, Tiêu Viêm lại một lần nữa kêu lên đau đớn, lui nhanh về sau một bước. Cùng Đấu Tông cường giả đối chiêu, hẳn không chiếm được chút thượng phong nào. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Bàn chân hư không đập mạnh một cái, thân hình Tiêu Viêm lập tức ổn định lại, dùng tay chùi vết máu trên khóe miệng, ngẩng đầu nhìn tên hồ đầu trưởng lão kia liền phát hiện hơi thở của hắn cũng đã hạ xuống Đấu Hoàng cấp bậc.

Ánh mắt đảo qua ba tên trưởng lão, khóe miệng Tiêu Viêm chậm rãi nhếch lên.

"Thì ra là thế..."

-----oOo-----

Chương 756: Tam Thiên Lô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thấy Tiêu Viêm trong khoảng thời gian ngắn đã rơi vào thế hạ phong, trong lòng mọi người đều căng thẳng. Mỹ Đồ Toa và Nhận Lạc Thiên bên kia đã tiến đến tình trạng chiến đấu gay go rồi, nếu bây giờ Tiêu Viêm không thể ngăn được Mộ Lan tam lão, hậu quả chỉ sợ khó có thể tưởng tượng nổi.

"Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu, tiểu tử kia còn có rất nhiều con bài chưa lật." Hải Ba Đông nắm chặt nắm tay, tự an ủi mình.

Nghe vậy, đám người Gia Hình Thiên liền khẽ gật đầu, đối với thủ đoạn của Tiêu Viêm bọn họ cũng đã biết, cái loại uy lực của dị hỏa có thể cho nổ bay Vân Lam sơn quả thật rất đáng sợ. Nếu Tiêu Viêm thật sự đem cái này ra sử dụng thì cho dù là Đấu Tông cường giả cũng phải chịu thiệt thòi không ít.

Nguyệt Mị một bên nghe bọn họ nói, chỉ lắc lắc đầu, nàng không biết Tiêu Viêm có những thủ đoạn gì, nhưng mà tình hình chiến đấu lúc này Tiêu Viêm rõ ràng đang rơi vào thế hạ phong, nếu còn kéo dài thêm nữa thì hẳn có thể không bị thương cũng khó nói.

"Người này, quả nhiên là cây mạnh..." Thâm thở dài một tiếng, trên mặt Nguyệt Mị lộ ra một nụ cười khổ.

Mấy người chỉ nói với nhau mấy câu rồi lại tập trung tinh thần vào quan sát trận chiến liên quan đến vận mệnh của Gia Mã đế quốc ở trên bầu trời kia.

***

Hỏa dục sau lưng Tiêu Viêm hơi chấn động, thân hình lơ lửng trên không trung, đôi mắt chợt lóe sáng lên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trải qua một lúc dò xét, hẳn đã phát hiện ra, ba người này tựa hồ mỗi lần chỉ một người có thể phát động công kích, hơn nữa hơi thở người này phải có một chút thời gian tích lũy mới có thể có được trình độ của Đấu Tông cường giả. Điều này nói lên, ba người này cùng tu luyện "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" chính là đem lực lượng của ba người tập trung lại một chỗ, nên mới có thể đạt tới trình độ Đấu Tông cường giả và lực lượng này chỉ có thể để một người sử dụng thi triển, mà trong lúc người này thi triển thì thực lực hai người kia chắc chắn sẽ đại giảm.

Loại công pháp này chính là tạm thời đem lực lượng của hai người cùng truyền lại cho một người thứ ba, làm cho người này trong phút chốc tăng lên lực lượng của Đấu Tông.

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, nếu thật sự là như vậy thì chỉ cần tránh thoát công kích của tên có lực lượng Đấu Tông rồi nhân cơ hội công kích hai người kia. Như vậy, công pháp của bọn họ sẽ bị buộc xuất hiện sơ hở.

Ngay khi thân hình Tiêu Viêm vừa dừng lại, Mộ Lan tam lão lại không cho hắn có cơ hội thở dốc, tên hồ đầu trưởng lão lại lần nữa phát động công kích.

Tiếng hô gầm từ miệng hắn phát ra, huyết quang càng thêm nồng đậm, bàn tay hắn nắm chặt lại, huyết quan tỏa ra dữ dội tạo thành một cái hồ trào bằng năng lượng cực kỳ sắc bén. Hồ trào cắt qua hư không trực tiếp lưu lại những vệt huyết quang trên hư không.

"Tiểu tử, chịu chết đi!"

Hồ đầu trưởng lão gầm lên một tiếng, thân hình bạo xuất, trong nháy mắt liền xuất hiện trước người Tiêu Viêm, huyết quang hồ trào sắc bén ngoan độc chụp vào yết hầu Tiêu Viêm. Nếu bị một trào này chụp trúng, cho dù Tiêu Viêm có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thân thì cũng mất mạng tại chỗ.

Xuy!

Hồ trào mang theo kinh phong chớp tới, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, liền chụp trúng yết hầu Tiêu Viêm. Nhưng mà, cảnh tượng máu tươi phun ra như dự đoán lại không xuất hiện, ngược lại hồ trào lại trực tiếp xuyên qua.

Thấy vậy, những người quan sát vừa nãy kinh hãi liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Tàn ảnh?"

Hồ trào xuyên thấu tàn ảnh, Hồ đầu trưởng lão phát ra một tiếng kinh dị, rồi chợt cười lạnh, thân hình không chuyển nhưng lại tung một cước ra phía sau.

"Thình thịch!"

Một cước ẩn chứa lực lượng cực mạnh đung vào một vùng không gian phía sau, chợt một đạo hắc ảnh hiện ra, là bị một cước này trực tiếp đá bay ra.

Hơi quay đầu lại, Hồ đầu trưởng lão mắt đầy tia máu nhìn Tiêu Viêm bị

bắn ra thì hơi ngẩn người một chút, vì hắn thấy trên mặt Tiêu Viêm là một nụ cười lạnh.

Hồ đầu trưởng lão ánh mắt khẽ chuyển lập tức phát hiện ra, hướng Tiêu Viêm bị bắn ngược lại là hướng của vị sư đầu trưởng lão.

Mượn lực cú đá của hồ đầu trưởng lão, Tiêu Viêm trong nháy mắt đã đến trước mặt của sư đầu trưởng lão, nắm tay nắm chặt lại, gân xanh trướng lên hung hăng đâm tới.

"Bát Cực Băng!"

Nắm tay Tiêu Viêm đập trúng vị trí trái tim của Sư đầu trưởng lão, trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên biến đổi, bởi vì hắn phát hiện một cỗ hơi thở của Đấu Tông cường giả bùng phát ra từ trên cơ thể của tên Sư đầu trưởng lão này.

"Thình thịch!"

Nắm tay mang theo khí lực cực mạnh khiến ngực tên Sư đầu trưởng lão quỷ dị lõm xuống tạo thành một độ cong đáng sợ. (!!!)

Sư đầu trưởng lão ánh mắt âm hàn nhìn thấy sắc mặt biến hóa của Tiêu Viêm liền the thé cười, rồi đột nhiên chụp lên tiểu phúc (đạn điền) của mình 1 cái. Một cỗ lực lượng đáng sợ từ chỗ ngực bị lõm xuống như đại hồng thủy ùn ùn bùng phát ra.

Phanh!

Lực lượng đáng sợ điên cuồng hướng cánh tay Tiêu Viêm vọt tới, trực tiếp đem tay áo phá nát, mà thân thể hắn cũng chịu thêm một đòn nghiêm trọng nữa.

Tiêu Viêm lại lần nữa bị thương lui về sau khiến cho tâm tình mọi người phía dưới lại căng thẳng lên. Mà trái lại ở trên tường thành phía xa xa là một mảng đen nghịt liên minh đại quân cũng truyền ra tiếng hoan hô đình tai nhưc óc.

Hỏa Dục rung lên, Tiêu Viêm mạnh mẽ ổn định thân hình. Ánh mắt ngưng trọng, sự huyền diệu của *"Tam Thú Man Hoang Quyết"* có chút vượt quá

dự liệu của hắn.

"*Tiểu tử, xem ra ngươi cũng đã nhìn ra được một chút a.*" Hồ đầu trưởng lão lẳng không mà đứng, ba người lại một lần nữa đem Tiêu Viêm vây lại, cười lạnh nói. Lúc này hắn đương nhiên biết Tiêu Viêm tá lực của hắn để tiếp cận hai người còn lại vì đoán được "*Tam Thú Man Hoang quyết*" có tác dụng làm cho một người có được Đấu Tông thực lực.

"Tam Thú Man Hoang Quyết là một trong những công pháp cao thâm nhất của Mộ Lan cốc chúng ta, nếu như dễ dàng bị người phá như vậy thì còn gì gọi là cao thâm? Tuy nói công pháp này chỉ có thể khiến cho một người có được thực lực Đấu Tông, nhưng ba người bọn ta tinh-khí-thần đều đã dung hợp cùng một chỗ, chỉ cần một ý niệm là có thể dễ dàng chuyển đổi lực lượng sang cho người khác, với tốc độ của người còn chưa đủ vượt qua tốc độ truyền lực lượng như vậy." Sư đầu trưởng lão vỗ vỗ ngực, trào phúng nói. Mấy cái này không phải là bí mật gì, những người đã từng cùng họ giao thủ đều có thể dần dần phát hiện ra, bởi vậy có nói ra cũng không có vấn đề gì.

Tiêu Viêm hơi nhíu mày, ba người này đã tư luyện "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" đến trình độ lô hỏa thuần thanh, lực lượng truyền đi tùy tâm sở dục, nếu không thể đạt tới xuất kỳ bất ý (bất ngờ), thì không thể chống lại được. Lúc nào cũng phải đối diện với Đấu Tông lực lượng.

Nhưng ba người này cũng không phải yếu thủ, cho dù Tiêu Viêm thi triển Tam Thiên Lô Động cũng khó thoát khỏi cảm ứng của bọn họ, muốn xuất kỳ bất ý thật là có chút khó khăn a.

"*Mộ Lan tam lão, các ngươi đang làm gì vậy? Chỉ là một tên tiểu tử Đấu Hoàng mà cũng tốn thời gian lâu vậy sao?*" Khi ý niệm Tiêu Viêm xoay chuyển thì tiếng rống giận của Nhạc Lạc Thiên ở xa xa truyền lại. Đưa mắt nhìn thì thấy người này đã bị công kích tàn nhẫn của Mỹ Đồ Toa đưa vào thế hạ phong.

"*Kêu gào cái gì, tiểu tử này cũng không phải là một cường giả Đấu Hoàng bình thường, năng lực của hắn quả thực rất mạnh.*" Hồ đầu trưởng lão nhíu mày, thầm nói, bất quá ngoài mặt lại dần dần lãnh liệt, cặp mắt đầy to máu nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm, rồi trầm giọng nói với hai người kia: "*Nhanh giải quyết cho xong đi.*"

"Uhm" Hai vị Mộ Lan trưởng lão kia cũng gật gật đầu, ánh mắt khát máu lại nồng đậm thêm vài phần, huyết quang trên người cũng trở nên cường thịnh hơn rất nhiều.

Cảm thụ được khí tức của ba người, Tiêu Viêm cũng thở ra một hơi, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, mà theo đó mắt nhắm lại, lòng bàn chân đột nhiên bộc phát ra ánh sáng màu ngọc bạc cường quang. Cổ hào quang này trong một cái hô hấp đã bao trùm thân thể hắn.

Khi hào quang bao trùm, đôi mắt Tiêu Viêm cũng đột nhiên mở ra, chẳng qua đôi con ngươi màu đen lúc này đã trở thành màu bạc nhìn rất quý dị.

"Tam Thiên Lô Động - Tam Thiên Lô!"

Ánh mắt lưu chuyển, hai tay Tiêu Viêm lại kết một thủ ấn phức tạp, tàn ảnh thủ ấn nhảy múa, rồi một lát sau ngưng tụ lại, thân thể hắn run lên. Tại lúc sắc mặt Mộ Lan tam lão chợt biến, hai đạo nhân ảnh ngân sắc giống Tiêu Viêm như đúc từ trong cơ thể hắn hiện ra.

Tam Thiên Lô!

Tam Thiên Lô Động – cảnh giới cao nhất. Từ lúc đạt đến Đấu Hoàng cấp bậc đến nay, Tiêu Viêm lần đầu tiên thi triển đến cảnh giới diên phong của bộ thân pháp Địa giai này.

Hai đạo ngân sắc quang ảnh vừa xuất hiện, ba người liền chia làm ba phương vị hướng đến ba người Mộ Lan tam lão bắn mạnh tới.

Nhìn ba cái quang ảnh, căn bản không phân biệt được đâu là bản thể, đâu là phân thân. Mộ Lan Tam Lão sắc mặt rớt cuộc cũng trở nên dị thường khó coi.

-----oOo-----

Chương 757: Âm mưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời đột nhiên phát sinh một màn này khiến cho chúng nhân đang quan khán đều đồng thanh "ồ" lên một tiếng.

Nhìn ba đạo ngân sắc quang ảnh kia, Hải Ba Đông trợn mắt há mồm, có chút sợ hãi than: "*Tiểu tử này, sao trước đây chưa thấy hấn dùng chiêu đó vậy?*"

Gia Hình Thiên lắc lắc đầu, vẻ ngưng trọng ngập trong mắt, có chút không chắc chắn nói: "*Đây tựa hồ là thân pháp đấu kỹ hấn thường sử dụng, nhưng lúc này đã tiến vào một tầng mới, xem ra nguyên nhân là do hấn đã tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng!?*"

"*Ba cái quang ảnh này ... các ngươi có phân biệt được đâu là bốn tôn không?*" Pháp Mã nhìn chăm chăm vào ba đạo quang ảnh trên bầu trời, cười khổ hỏi, cho dù hấn đã mở linh hồn cảm giác lực nhưng vẫn không phân biệt được trong ba đạo quang ảnh kia, đâu mới là bốn tôn của Tiêu Viêm.

Gia Hình Thiên và Hải Ba Đông nghe vậy, đều liếc mắt nhìn nhau rồi cười khổ lắc đầu.

"*Thân pháp này thật là quý dị, khi thi triển ra không phải giống như có thêm hai phân thân sao? Lúc giao đấu cùng người khác, chỉ cần bốn tôn ẩn thân ở đâu đó là có thể tạo hiệu quả nhất kích xuất kỳ bất ý.*" Ba người đối mắt nhau, đều sợ hãi liêm liêm môi. Những con bài chưa lật của tên gia hỏa kia quả là tầng tầng lớp lớp.

.....

Trên không trung, khi nhìn thấy ba đạo quang ảnh áp đến thì sắc mặt Mộ Lan Tam Lão đã cực kỳ ngưng trọng. Họ cũng giống đám người Hải Ba Đông, căn bản là không phân biệt được đâu là bốn tôn của Tiêu Viêm.

Chuyện của bản thân thì bản thân là rõ nhất, Mộ Lan Tam Lão tự nhiên là biết nhược điểm công pháp của bọn họ là rất khó có thể cùng nhiều người giao chiến cùng lúc, bởi vì lực lượng không kịp truyền ra. Hôm nay mặc dù đối thủ chỉ là một mình Tiêu Viêm, nhưng không ai ngờ được Tiêu Viêm lại có thể xuất ra hai phân thân không phân biệt được thực hư với bản thể, điều này khiến cho Mộ Lan Tam Lão tức thì rơi vào khó khăn.

Ba đạo quang ảnh, hai giả một thật, nếu điều động lực lượng Đâu Tông lung tung mà phạm phải sai lầm thì sẽ có một người bị bốn tôn của Tiêu Viêm tấn công mãnh liệt. Mặc dù đó chỉ là trong khoảnh khắc, nhưng tới cấp bậc của bọn họ thì chỉ trong tích tắc này đã đủ để quyết định thắng bại của trận chiến.

Ngân sắc quang ảnh trong mắt ba người cấp tốc hiện rõ ra, ngân quang chiếu xạ khuôn mặt vô cùng âm tình bất định của ba người.

"Tự mình cẩn thận, phát hiện bản thể liền điều động lực lượng!" Trong thời khắc mấu chốt, Hồ đầu trưởng lão cắn răng một cái, lớn tiếng quát. Lúc này mà còn do dự sẽ khiến cho bọn họ rơi vào thế hạ phong. Nếu nghiêm túc quan sát, nói không chừng còn có thể nhìn ra một ít sơ hở trong thân pháp quý dị của Tiêu Viêm, từ đó có thể phát động một kích trí mạng.

Nghe vậy, hai tên trưởng lão còn lại cũng gật gật đầu, ánh mắt âm trầm nhanh chóng hiện lên hai đạo tinh quang không ngừng tìm kiếm sơ hở của hai đạo quang ảnh đang đến gần.

Ngay lúc ba người tập trung ánh mắt thì ba đạo quang ảnh đã tới, ngân quang chói lòa không chỉ làm cho tầm mắt của họ bị ngăn trở một chút, mà còn khiến lòng họ trầm xuống khi phát hiện trong ba đạo quang ảnh đều ẩn chứa lực lượng mênh mông.

Ngân sắc quang ảnh ngày càng gần, thân hình Hồ đầu trưởng lão không hề động đậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đạo quang ảnh kia, trong một khắc, đồng tử hấn co rút lại, có lẽ bởi vì cực độ tập trung nên hấn phát hiện cái quang ảnh này đột nhiên hơi bồng bênh một chút, tầng ngân quang bên ngoài hơi giảm một chút để lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng bên trong.

Chỉ thoáng nhìn một cái mà lông tóc toàn thân Hồ đầu trưởng lão đều dựng đứng, ánh mắt cố gắng căng ra, mặc dù là nhìn thấy một chút nhưng hấn cũng không dám khẳng định có phải là đối phương cố ý làm vậy để mình vận khởi lực lượng Đâu Tông hay không?

Ý niệm chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó, hấn liền thấy gương mặt lạnh lùng kia hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

"Là thật!"

Nhìn thấy biểu tình nhân tính hoá trên gương mặt kia, Hồ đầu trưởng lão không hề chần chừ, thủ ấn vừa động, lực lượng Đẩu Tông liền lập tức dung nhập vào cơ thể.

"Tiểu tử, hãy nhận lấy cái chết!"

Cảm nhận được lực lượng mệnh mông trong cơ thể, trên mặt Hồ đầu trưởng lão liền toát lên vẻ dữ tợn, phát ra một tiếng rít gào tức giận. Trên nắm tay, huyết quang cấp tốc ngưng tụ thành một cái hồ thủ (đầu hồ) bằng năng lượng. Đầu hồ há to miệng, một mùi tanh hôi tán ra, răng nanh sắc bén như lợi khí mang theo vô tận lực lượng, bất kỳ vật gì bị nó cắn trúng đều phải hoá thành bột phấn!

Vô số ánh mắt lúc này đều tập trung tại chỗ này của vòng chiến, khi họ nhìn thấy khí thế đại phóng của Hồ đầu trưởng lão liền đoán được hắn đang nắm giữ cỡ lực lượng cường đại kia. Từng đạo ánh mắt đều nhìn về đạo ngân sắc quang ảnh đối diện. Nếu một quyền này của hắn có thể đánh trúng, mặc kệ là Tiêu Viêm ương ngạnh thế nào cũng phải trọng thương!

Lúc này, đám người Hải Ba Đông trái tim như muốn nhảy ra khỏi yết hầu (!!!). Không ít người hồi hộp nín thở theo dõi khiến sắc mặt đỏ bừng lên. Nguồn truyện:

Giờ khắc này, một quyền của Hồ đầu trưởng lão đã ngưng tụ ánh mắt của mọi người.

Dưới ánh mắt của vô số người như vậy, Hồ đầu trưởng lão cực kỳ hung hãn nắm một quyền mang theo mệnh mông lực lượng ùn ùn đập tới đạo ngân sắc quang ảnh kia.

"Bành!"

Âm thanh thân thể va chạm trầm thấp vang vọng ra. Sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch, thật sự kích trúng sao?

Hồ đầu cự quyền hung hăng nện vào ngân quang, mà ở một khắc tiếng va chạm vang lên, sắc mặt của Hồ đầu trưởng lão trở nên cực kỳ khó coi. Đột nhiên kích động quát lên: *"Cẩn thận, đây là giả!"* Vừa cảnh báo xong, hắn

liền thả lỏng lực lượng Đấu Tông trên người mình.

Nghe được tiếng cảnh báo của hắn, sắc mặt hai tên trưởng lão còn lại đột nhiên đại biến, Hùng trưởng lão phản ứng rất nhanh, tại khoảng khắc ngàn sắc quang ảnh tiếp cận hắn đã hút lực lượng Đấu Tông vào cơ thể, rồi không hề do dự tung một quyền ấn chứa lực lượng Đấu Tông hung hấn đánh tới.

Xuy!

Nắm tay chạm vào quang ảnh, sắc mặt Hùng trưởng lão lại lần nữa biến đổi, tức giận nói: "*Lão Tam, cẩn thận, cũng là giả, bản thể ở chỗ người!*"

Khi tiếng hô của hắn truyền ra thì sắc mặt gã Sư trưởng lão cũng khó coi dị thường, bởi vì lúc này quang ảnh kia đã áp sát đến bên cạnh, không để hắn kịp có phản ứng nào. Khi hắn cảm nhận được lực lượng Đấu Tông đi vào cơ thể, còn chưa kịp sử dụng thì dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, đạo quang ảnh đã hung hăng và chạm với thân thể hắn.

"*Bành!*"

Âm thanh như lôi tạc (sấm sét) đình tai nhức óc nhất thời vang vọng, sóng lửa khủng bố đã bạo phát.

Rắc rắc!

Sóng lửa quét qua trong chốc lát, trên không trung, một đạo nhân ảnh điên cuồng phun máu tươi, thân hình như chim gãy cánh rơi thẳng xuống mặt đất.

Nhìn thân ảnh rơi xuống ấy, vào lúc này khắp chiến trường là một mảnh tĩnh lặng như tờ. Dưới ánh mắt của mọi người, người bị trọng thương lại không phải là Sư đầu trưởng lão, cũng không phải là Hùng đầu trưởng lão mà ngàn sắc quang ảnh kia chính là Hồ đầu trưởng lão!

Chúng nhân đều ngây dại, hướng ánh mắt lên không trung, liền thấy hắc bào thanh niên kia đang thờ đốc, hoả giáp trên người gần như muốn vỡ vụn ra, một cái quyền ấn hình hồ đầu hiện trên lồng ngực, khoé miệng cũng lưu lại một vệt máu.

Vô số ánh mắt, kể cả hai gã trưởng lão còn lại cũng đều nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm đang thờ dốc, trong lòng đầy sợ hãi. Rõ ràng trong ba đạo quang ảnh thì cái nhắm đến Hồ đầu trưởng lão mới là bản thể! Hai cái khác đều là phân thân.

Ai cũng không ngờ, Tiêu Viêm lại liều mạng chịu một chưởng, qua mặt tất cả mọi người kể cả Hồ đầu trưởng lão. Đợi sau khi lực lượng Đấu Tông tán đi, mới phát động công kích trí mạng! Còn hai quang ảnh kia lại đánh lạc hướng lực lượng Đấu Tông kia.

Tâm kế cỡ này, không thể nói là không sâu, mà còn là trong thời gian ngắn ngủi nghĩ ra biện pháp đối địch như thế, thì kinh nghiệm thực chiến quả thật đáng sợ!

So với việc những người khác trọn mắt há mồm, thì trong lòng Mộ Lan Nhị Lão là một mảng hàn ý, họ là người rõ ràng nhất, mặc dù Tiêu Viêm phân ra ba hướng tấn công, nhưng bọn họ vẫn có phần nắm chắc trong khoảng khắc Tiêu Viêm hiện thân, lấy tốc độ truyền lực lượng Đấu Tông vẫn có thể ứng phó được.

Nói cách khác, cho dù là một người đoán sai thì họ vẫn còn một lần cơ hội, giống như lúc Hồ đầu trưởng lão vận dụng xong Đấu Tông lực lượng vẫn còn thừa thời gian truyền lại cho Hùng đầu trưởng lão.

Tính theo cách này, trong ba phần thì bọn họ đã có hai phần có thể bắt Tiêu Viêm hiện thân ra, mà trái lại Tiêu Viêm chỉ có một lần công kích. Nhưng không một ai ngờ được hẳn lại liều mạng chịu một kích, bẻ gãy vào thân pháp quý dị qua mặt Hồ đầu trưởng lão, chờ khi lực lượng Đấu Tông rút đi thì phát động công kích trí mạng.

Mặc dù bị thương, nhưng hẳn lại có thể làm cho Hồ đầu trưởng lão bị trọng thương. Mất đi "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" hai gã Mộ Lan trưởng lão còn lại cũng chỉ là Đấu Hoàng đỉnh cường giả bình thường, sức uy hiếp đối với Tiêu Viêm đã không còn lại bao nhiêu nữa.

Trận chiến này có thể nói thắng bại đã phân!

-----oOo-----

Chương 758: Ung gáy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Phía trên căn cứ, bọn người Hải Ba Đông sừng sốt một lúc lâu rồi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, tay sờ sờ trán đều phát hiện tất cả đều là mồ hôi lạnh.

"Tiểu tử này ... quá mạo hiểm ..." Hải Ba Đông nuốt một ngụm nước bọt, còn chút khiếp sợ nói.

Gia Hình Thiên cười khỏ một tiếng nói: "*Người đã nhiều lần chứng kiến hẳn làm nhiều việc ngoài dự kiến rồi a. Người trẻ tuổi quả thật là ... Nếu đổi lại là ta, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này.*"

Tiêu Đỉnh đang ngồi trên xe lăn lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, thân thể đang căng thẳng giống như thoát lực tựa vào thành ghế, thở dài nói: "*Ván cờ này, cuối cùng cũng đã kết thúc.*"

Đám người Hải Ba Đông nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, Mộ Lan Tam Lão sờ dĩ đáng sợ như thế là bởi vì sự liên thủ thi triển "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" có thể sánh với Đấu Tông cường giả, nhưng mà hiện giờ tam thú đã bị Tiêu Viêm đánh trọng thương một, như vậy "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" đã mất đi công hiệu. Hai tên trưởng lão còn lại cũng chỉ là hai gã Đấu Hoàng đỉnh phong mà thôi, không đủ khả năng đề kiêu ngạo.

Đối với thực lực của Tiêu Viêm, hiện tại mặc dù bị thương nhưng muốn đối phó hai gã Đấu Hoàng đỉnh phong tất nhiên vẫn dễ dàng hơn nhiều so với đối phó với một gã Đấu Tông cường giả. Hơn nữa, hẳn còn đánh tàn phế một trong Tam Lão, như vậy đối với trận chiến giữa Mỹ Đỗ Toa và Lạc Nhật Thiên cũng không có kẻ nào có thể quấy nhiễu được nữa. Với thực lực của Mỹ Đỗ Toa thì đánh bại Lạc Nhật Thiên chỉ là vấn đề thời gian.

Khi Mộ Lan Tam Lão và Lạc Nhật Thiên hôm nay đều thất bại thì nguy cơ của Gia Mã đế quốc sẽ lập tức giảm bớt, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội làm cho liên quân tam tông tổn thất thảm trọng.

Nghĩ đến đó, mọi người trong căn cứ đều nhin không được mà xuất hiện vẻ mặt mừng như điên. Một năm nay bọn họ bị liên minh tam tông đánh cho không góc đầu lên được, nếu còn tiếp tục thất bại thì cảnh nước mất nhà tan là không tránh khỏi.

Người kéo bọn họ khỏi sự tuyệt vọng chính là người thanh niên đang liều mạng trên không kia!

Hắn dùng cả sinh mạng của mình để đổi lấy sinh cơ cho Gia Mã đế quốc, giúp vô số người thoát khỏi cảnh phải ly hương.

Bàn tay mềm mại của Nguyệt Mị đưa lên che đôi môi đỏ hồng, cặp mắt mê người của nàng không thể che dấu được sự rung động, trận chiến kinh tâm lúc nãy đã khiến trái tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng hoàn hảo, Tiêu Viêm hiện giờ vẫn lấy tư thế kẻ chiến thắng đứng sừng sững trên chiến trường.

"Người kia ... khó trách nữ vương bệ hạ lại tin tưởng hẳn như vậy, nguyên lai hẳn thật sự có bốn sự không nhỏ." Nguyệt Mị lầm bầm nói, ánh mắt nhìn vết máu trên khoé miệng và vàng trán kiệt ngạo của người thanh niên mang hắc bào kia, trong lòng một trận dao động. Ai có thể ngờ, tên thiếu niên trong sa mạc năm đó bị nàng đuổi giết phải chật vật chạy trốn, hiện giờ đã là chủ nhân của thế lực lớn nhất Gia Mã đế quốc, được người người Gia Mã tôn sùng như thần tượng.

Tốc độ phát triển này thật sự là quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến người khác phải hoa mắt.

.....

Lúc Hồ đầu trưởng lão bị trọng thương rơi từ trên không xuống, trận chiến giữa Mỹ Đỗ Toa và Lạc Nhận Thiên cũng đình trệ một khắc. Lạc Nhận Thiên thoáng nhìn qua, sắc mặt rất khó coi, nổi giận gào lên: *"Ba tên lão già Mộ Lan cóc kia, các ngươi vậy mà để cho một tên Đấu Hoàng làm cho rơi vào tình trạng này? Đây chính là lời các ngươi nói "trong mười hiệp thu phục" sao hả?!"*

Bất đồng với sự nổi giận của Lạc Nhận Thiên, Mỹ Đỗ Toa trong mắt loé lên sự vui mừng, đôi mắt mê mẩn nhìn về hắc bào thanh niên đang chấp tay lẳng không đằng xa. Trong mắt hiện lên một chút nhu hoà, tên thiếu

niên ở vài năm trước mình có thể giơ tay nhắc chân là lấy mạng hắn, vậy mà bất tri bất giác bây giờ đã có trình độ cùng Đấu Tông cường giả sống mái đánh một trận.

Giờ khắc này, vốn luôn cao ngạo như Mỹ Đỗ Toa cũng không thể không thừa nhận, khoảng cách giữa nàng và Tiêu Viêm đã bị hắn dùng một loại tốc độ khiến người ta phải lú lẫm kéo gần lại. Có lẽ một thời gian nữa, không chừng hắn đã có thể siêu việt hơn cả bản thân nàng.

Mà đến lúc đó, theo như quy củ bất thành văn của lịch đại Mỹ Đỗ Toa nữ vương thì trọng phu của nữ vương phải có thực lực mạnh hơn nàng.!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt lãnh diễm của Mỹ Đỗ Toa cũng hiện lên một chút hồng nhuận nhàn nhạt. Mặc dù chỉ là một chút phong tình động lòng người thoáng qua nhưng cũng khiến cho Lạc Nhan Thiên đang nổi trận lôi đình ở đối diện không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng. Nữ nhân này, đối với nam nhân mà nói quả thật chính là yêu tinh lấy mạng. Nếu không phải thực lực của nàng rất mạnh thì vô luận thế nào hắn cũng muốn mạnh mẽ bắt nàng mang đi.

Ánh mắt dừng lại trên gương mặt của Mỹ Đỗ Toa một lúc, Lạc Nhan Thiên đột nhiên cảm giác có một ánh mắt băng hàn nhìn vào mình, giật mình phát hiện đó là ánh mắt tràn ngập hàn ý và sát khí của Mỹ Đỗ Toa ở đối diện. Lúc trước, Lạc Nhan Thiên làm càn đánh giá đã khơi dậy sát tâm của vị nữ vương hỉ nộ vô thường này.

Bị nhìn như vậy, Lạc Nhan Thiên có chút không được tự nhiên, ánh mắt của hắn vừa mới có một tia dục vọng hiện lên đã bị ánh mắt đầy sát ý và hàn ý dữ dội kia đập thẳng vào hai mắt hắn.

"Lưu lại đôi mắt chó của người đi!"

Cảm nhận được Mỹ Đỗ Toa sẽ ra tay tàn nhẫn, Lạc Nhan Thiên cũng giận dữ, tâm địa nữ nhân này không phải là loại ngoan độc bình thường. Loại Xà mỹ nữ ngoan độc này, cho dù thực sự có thể thu đến tay cũng không dám để cho ả ngủ cùng giường.

Trong lòng nghĩ vậy, Lạc Nhan Thiên liền động, hung hăng tiếp chiêu. Mặc dù biết rõ không phải là đối thủ của Mỹ Đỗ Toa, nhưng dưới ánh mắt của vô số người, hắn thân là Kim Nhan Tông tông chủ thì không thể cứ

vậy mà thối lui được.

.....

Lúc Mỹ Đồ Toa và Lạc Nhạn Thiên lâm vào tái chiến kịch liệt thì tên Hồ đầu trưởng lão nằm dưới đất đã được mấy đạo nhân ảnh trong đại quân của liên minh đón lui về trong đại quân.

Nhàn nhạt nhìn tên Hồ đầu trưởng lão được đem đi, Tiêu Viêm có chút tiếc nuối. Thật không ngờ, Phật Nộ Hoả Liên nỗ lực trong cự ly gần như thế mà vẫn không lấy được mạng hắn. Nhưng cho dù hắn không chết thì cũng trọng thương, không có khả năng chữa khỏi trong một thời gian ngắn, mà có chữa khỏi thì cũng phải lưu lại ít nhiều chút di chứng về sau. Phật Nộ Hoả Liên cũng không phải là một đấu kỹ bình thường.

Chậm rãi dời ánh mắt đến hai gã Mộ Lan trưởng lão còn lại, khoé miệng Tiêu Viêm liền cười lạnh. Mất đi sự phối hợp thì "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" rõ ràng hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ mới qua một chút thời gian mà năng lượng huyết sắc hội tụ thành đầu thú trên người hai lão đã trở nên hư ảo rất nhiều.

Mặc dù vậy cũng không trở ngại ánh mắt độc ác của hai gã trưởng lão này tập trung lên Tiêu Viêm. Dưới ánh mắt của nhiều người như vậy mà để cho một tên tiểu tử Đấu Hoàng phá vỡ "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" đã làm cho mặt mũi họ mất sạch. Sau này trở lại trong Cốc, mặc dù ngoài mặt một số người không dám nói, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ âm thầm cười nhạo.

Mà sự cười nhạo mà bọn họ phải chịu chính là nhờ tên thanh niên mặc hắc bào trước mặt này ban tặng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

*"Hai vị, mất đi một người, không biết "*Tam Thú Man Hoang quyết*" này còn có chút hiệu quả nào không?"* Tiêu Viêm tầm tầm nhìn sắc mặt khó coi của hai vị Mộ Lan trưởng lão, cười nói.

"Tên tiểu tử bàng môn tà đạo, bất quá chỉ gặp may mà thôi, đừng vội đắc ý! Một chương lúc này cũng không dễ chịu nhỉ?" Tên Hùng đầu trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vẫn tốt, còn có thể kiên trì đến lúc giải quyết xong hai người các ngươi."

Tiêu Viêm tuý ý cười nói, điểm ấy thương tích so sánh trận đánh với Vân Sơn lúc trước, quả thật là cách biệt một trời một vực.

"Tiểu tử cuồng vọng, mặc dù mất đi một người, nhưng hai người chúng ta cũng đã đủ để bắt giữ ngươi, sau đó bọn ta sẽ đập nát từng khúc xương trên người ngươi, để xem ngươi còn có thể chạy nhanh như vậy hay không!" Sư đầu trưởng lão giọng nói tràn ngập oán độc nói.

Nghe mấy lời ngoan thoại này, Tiêu Viêm chỉ lắc lắc đầu, chỉ là hai tên Đấu Hoàng đỉnh phong mà thôi, đối với hắn mặc dù có chút phiền phức nhưng cũng không phải là khó giải quyết.

Mặt không đổi sắc, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm mạnh mẽ vận chuyển, thủ ấn cũng lặng lẽ biến hoá lưu lại từng đạo thủ ảnh.

Nhìn Tiêu Viêm thi triển thủ ấn, hai gã trưởng lão lập tức ngưng thần, lần trước bị ném quả đặng mà bọn họ còn khinh thường thì chỉ là người ngu ngốc.

Cười lạnh nhìn hành động của hai gã trưởng lão, tốc độ biến hoá thủ ấn của Tiêu Viêm càng lúc càng nhanh, với thực lực hiện nay của hắn mà toàn lực thi triển Khai Sơn Ấn thì tất nhiên có thể làm cho hai lão già này ném trái đặng lần nữa.

"Kiu...u...Kiu...u.. Quắc"

Ngay khi thủ ấn của Tiêu Viêm sắp bùng phát thì đột nhiên một tiếng ung gáy bén nhọn vang vọng từ phía chân trời nổi lên.

Nghe thấy tiếng ung gáy này, ở đây, ngoại trừ Tiêu Viêm, sắc mặt mọi người đều hơi đổi. Đám người Hải Ba Đông phía trên căn cứ sắc mặt cũng dị thường khó coi.

"Nàng không phải đang chữa thương mà? Sao lại xuất hiện?!"

-----oOo-----

Chương 759: Độc tông Tông chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyệnYY

Tiếng ung gáy vang lên khiến thủ ấn của Tiêu Viêm cũng hơi bị chững lại, thấy vẻ mặt mừng rỡ của Mộ Lan Nhị Lão đối diện liền nhíu mày nhìn về hướng tiếng ung gáy phát ra.

"Tiểu tử, để ta xem với tình trạng hiện nay của ngươi còn có thể đánh bại một gã Đấu Tông cường giả nữa hay không?!" Tên Hùng đầu trưởng lão oán độc nhìn Tiêu Viêm, nhe răng nói.

Mặt Tiêu Viêm không chút biến hoá, mắt chăm chú nhìn về phương trời đằng sau liên quân của tam đại đế quốc. Từ nơi đó đang có một bóng dáng khổng lồ lướt đến nơi này như một tia chớp. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Cái bóng ảnh đó sau một lát đã hiện ra trước ánh mắt chăm chú của mọi người, là một đầu cự ung màu u lam (lam đậm).

Cả người con cự ung đều là một màu u lam, cái mỏ cong nhọn phát ra hàn quang, dưới thân là một đôi ung trảo cự đại, vô cùng sắc bén có thể dễ dàng đập nát một tảng đá thành bột phấn.

Khi con cự ung này xuất hiện, liên quân tam đại đế quốc đột nhiên sôi trào lên, có một bộ phận còn phủ phục xuống đất hướng về phía cự ung lộ ra vẻ mặt cực kỳ cuồng nhiệt.

"Quắc.... Quắc"

Cự ung lại gáy vang một tiếng thật to và mang theo một trận cuồng phong xuất hiện trên không trung của chiến trường. Cặp cánh to lớn chậm rãi vẫy động tạo thành từng trận tiểu phong hướng bốn phương tám hướng quét đi.

Cự ung lơ lửng giữa tầng không, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên thân thể mềm mại bình tĩnh trên đầu ung, cuồng phong thổi quét chung quanh nhưng ngay cả chéo áo của nàng cũng không hề lay động. Nữ nhân này mặc một bộ tử hồng y (áo màu tím hồng), nơi cổ tay áo có điểm xuyên một vòng tử kim ti có vẻ vô cùng xa hoa. Nhưng khiến mọi người chú ý chính là mái tóc trắng bạch như một dải ngân hà trắng bạch ôn nhu của nàng...

Gương mặt của nàng được bao phủ bởi một tấm nhung sa (màng che mặt) gây cho người khác một cảm giác hiếu kỳ. Đặc biệt là đôi mắt màu xám tím không chút tình cảm quý dị.

Nhìn thấy bạch phát nữ tử (cô gái tóc trắng) này, mấy đạo lưu quang từ trong liên quân đang bay đến vội vàng dừng lại, trôi nổi giữa không trung, khom mình hành lễ,

"Cung nghênh tông chủ!"

Bạch phát nữ tử đột nhiên xuất hiện cũng khiến cho Mỹ Đỗ Toa và Lạc Nhạn Thiên chấn động không nhỏ, hai người sau một chiêu mạnh mẽ đều lui ra sau vài bước, Lạc Nhạn Thiên rất nhanh xoa đi vết máu trên khoe miệng, thân hình như tia chớp lui lại phía sau. Trong lúc lui lại, hắn cũng không quên hướng Mỹ Đỗ Toa cười nói: *"Ha ha, thật đáng tiếc a, mặc dù mấy tên Mộ Lan Tam Lão kia có một tên đã thất thủ, nhưng chúng ta vẫn còn một vị Độc Tông tông chủ, một cường giả Đấu Tông mà ngay cả người cũng không thể làm gì được, vận mệnh của Gia Mã đế quốc xem như đã định rồi!"*

Mặt Mỹ Đỗ Toa lạnh như băng, mắt hiện lên sát ý, tránh khỏi Lạc Nhạn Thiên nhìn chăm chú về bạch phát nữ tử trên đầu cự ưng.

Lạc Nhạn Thiên vừa lui ra sau thì Mộ Lan Nhị Lão trước mặt Tiêu Viêm liếc nhau một cái cùng lắc mình chớp động vài cái đã đến phụ cận cự ưng, rồi cẩn thận dừng lại không dám tiến tới thêm nữa. Bọn họ biết, bạch phát nữ tử này dùng độc rất khủng bố, nếu đến quá gần thì có bị trúng độc mà hôn mê lúc nào cũng không biết.

Phía trên căn cứ, những tiếng hoan hô đều đã tan thành mây khói, một mảnh yên tĩnh bao trùm trên tường thành, vô số người nhìn bạch phát nữ tử trên đầu cự ưng, trong mắt đều có một tia sợ hãi từ trong lòng phát ra. Loại ánh mắt này cho dù là lúc Mộ Lan Tam Lão cùng với Lạc Nhạn Thiên xuất hiện cũng chưa từng có.

"Nàng không phải đang chữa thương sao? Như thế nào lại xuất hiện vào lúc này chứ?" Bàn tay Hải Ba Đông đang đặt trên tường thành không tự chủ mà run lên, khàn giọng nói.

Đám người Gia Hình Thiên, Pháp Mã vẻ mặt cũng không khá hơn chút nào. Nhìn vị tông chủ thần bí khó lường của Độc Tông, cho dù là Mỹ Đỗ Toa ra tay cũng khó mà thủ thắng, hơn nữa một số độc công quý dị tuyệt luân của nàng càng làm người khác khó lòng phòng bị. Sự xuất hiện của nàng đã làm nguy cơ hôm nay lại lần nữa tăng vọt.

Tiêu Viêm day day cái trán, mắt hiện lên một chút suy nhược, sự xuất hiện của vị Độc Tông tông chủ này đã mang áp lực rất lớn đến cho hắn.

Vị Độc Tông tông chủ này vừa xuất hiện đã làm cho sĩ khí của Gia Mã đề quốc lâm vào sa sút. Từ đó có thể thấy được người Gia Mã đế quốc có một sự sợ hãi từ trong thâm tâm đối với người này.

Trên không trung, Tiêu Viêm âm trầm nhìn Mộ Lan Nhị lão lui ra, sau đó ánh mắt cũng nhìn về hướng bạch phát nữ tử, trong lòng có chút nặng trĩu, hắn có thể cảm giác được thực lực khủng bố của nữ nhân thần bí này, chỉ sợ là không yếu hơn Mỹ Đỗ Toa bao nhiêu, xem ra tình huống hôm nay ngày càng bất ổn.

"Nàng ta là Độc Tông tông chủ, người cẩn thận!" Mỹ Đỗ Toa thân hình vừa động đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, có chút ngưng trọng nói.

Thấy Mỹ Đỗ Toa cũng có thần sắc như vậy, trong lòng Tiêu Viêm càng thêm trầm xuống, xem ra thực lực của vị Độc Tông tông chủ này rất là khủng bố.

"Có nắm chắc đối phó được nàng không?" Tiêu Viêm thấp giọng hỏi.

"Khó ... người này cực kỳ quý dị, ngăn cản được nàng đã là cực hạn, còn muốn đánh bại nàng thì trừ phi cùng lưỡng bại câu thương, nếu không quả thật là rất khó." Mỹ Đỗ Toa chần chờ một hồi, lắc lắc đầu nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể khẽ thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn bầu không khí tịch mịch nơi tường thành, cắn chặt răng nói: *"Ngăn nàng lại cũng tốt, hai tên Mộ Lan trưởng lão kia cùng với Lạc Nhạn Thiên cứ giao ta đối phó!"*

Mỹ Đỗ Toa lại có chút chần chờ rồi khẽ gật đầu, nhưng mà trong lòng lại hơi trầm xuống, tuy nàng nói với Tiêu Viêm là có lẽ có thể ngăn cản được hai gã Đâu Tông cường giả của đối phương, nhưng mà cường giả của tam

tông kia so với Gia Mã đế quốc thì nhiều hơn rất nhiều, nếu thật sự công thành chỉ sợ căn cứ Hắc Sơn không bao lâu sẽ thất thủ. Đến lúc đó, nếu để cho liên minh tam đại đế quốc này xông vào trong đế quốc, cho dù bọn họ còn dư lực để đuổi giết thì cuối cùng cũng rơi vào tình trạng sức cùng lực kiệt. Nhưng tình huống hiện tại, ngoại trừ biện pháp này thì cũng không còn cách nào khác, dù sao bọn họ cũng không có thể để cho vị Độc Tông tông chủ này hay tên Lạc Nhạn Thiên kia nhập trận được, hai người này chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể tiêu diệt không ít cường giả của Viêm Minh và Xà Nhân tộc.

Trong lúc Tiêu Viêm và Mỹ Đỗ Toa thương lượng đối sách thì vị bạch phát nữ tử lúc này dùng đôi mắt hôi tử (xám tím) nhẹ nhàng lướt qua Lạc Nhạn Thiên và Mộ Lan Nhị Lão, đạm thanh (thanh âm bình đạm, bình thản) nói: *"Hai vị, các người có chút làm cho bốn tông thất vọng rồi!"*

Nghe nàng nói, Lạc Nhạn Thiên và Mộ Lan nhị lão đều có chút xấu hổ, Lạc Nhạn Thiên hừ lạnh nói: *"Còn không phải tại ba lão già này khinh suất, không chỉ không thể thu thập một tên Đấu Hoàng mà ngược lại còn bị người ta phá vỡ "Tam Thú Man Hoang Quyết" và đánh trọng thương một người sao."*

Nghe Lạc Nhạn Thiên mở miệng châm chọc, Mộ Lan nhị lão tức giận, tên Hùng đầu trưởng lão nói: *"Lạc tông chủ, tiểu tử kia cũng không phải là một Đấu Hoàng bình thường, thân pháp quý dị của hắn, ta dám nói cho dù là thân pháp đấu kỹ cao cấp nhất của Kim Nhạn Tông các người so ra vẫn còn kém!"*

"Mặc kệ thân pháp hắn quý dị như thế nào, nhưng hắn cũng chỉ là một tên Đấu Hoàng! Xem ra danh tiếng của Mộ Lan cốc – Mộ Lan Tam Lão có chút không thực a (có chút bong bóng nước-DG). Lạc Nhạn Thiên cười lạnh nói. Lúc này trong lòng hắn cũng đang bốc lửa giận, nếu không phải ba cái lão già này chậm chạp thì hắn như thế nào lại bị chận vật trong tay Mỹ Đỗ Toa như vậy, khiến hắn mất mặt trước bao nhiêu người.

"Lạc Nhạn Thiên, người đừng quá đáng, Mộ Lan cốc chúng ta không sợ Kim Nhạn Tông các người đâu!" Mộ Lan nhị lão nghe vậy liền giận dữ lớn tiếng quát.

"Sao nào? Mất đi ưu thế "Tam Thú Man Hoang Quyết" các người còn dám hô to gọi nhỏ với ta sao?!" Lạc Nhạn Thiên nheo nheo mắt, thanh âm the

thé nói. Không có *"Tam Thú Man Hoang Quyết"* thì Mộ Lan tam lão cũng chỉ là mấy tên cường giả Đấu Hoàng đỉnh cấp mà thôi, không có bao nhiêu uy hiếp đối với một cường giả Đấu Tông.

"Người ..." Mộ Lan nhị lão giận tím mặt, nhưng cũng không dám thực sự động thủ.

"Àm ĩ đủ chưa?" Ngay lúc ba người đối chọi gay gắt thì bạch phát nữ tử lạnh lùng nói.

Nhận thấy lãnh ý trong lời nói của nàng, Lạc Nhạn Thiên và Mộ Lan nhị lão có chút lạnh gáy, hung hăng liếc nhau một cái rồi dờn mắt đi.

"Mộ Lan nhị lão, kế tiếp các ngươi hội tụ cùng với cường giả trong đại quân đi." Đôi hôi tử mâu nhìn lướt qua hai người, bạch phát nữ tử lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Lan nhị lão có chút biến hoá nhưng cũng chỉ có thể cười khô gật đầu cười, mắt đi *"Tam Thú Man Hoang Quyết"* bọn họ cũng chỉ là Đấu Hoàng đỉnh cấp mà thôi, chiến đấu ở cấp bậc Đấu Tông bọn họ có tham gia hay không cũng không có tác dụng gì lớn, thân hình vừa động liền hội tụ đại quân bên dưới.

Đuổi Mộ Lan nhị lão đi xong, bạch phát nữ tử liếc mắt nhìn Lạc Nhạn Thiên một cái, thanh âm vẫn vô tình như trước: "Mỹ Đồ Toa giao cho ta, còn tên tiểu tử Đấu Hoàng theo lời ngươi ..."

Nói tới đây, ánh mắt nàng lần đầu tiên nhìn về hướng căn cứ đối diện, dừng lại trên người Mỹ Đồ Toa một chút sau đó chuyển qua hắc bào thanh niên bên cạnh. Khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trẻ tuổi lạnh lùng kia thì nhất thời ngẩn ra, khuôn mặt dưới tấm diện sa hơi chút biến đổi, thì thào nói: "Sao lại là hắn?!"

-----oOo-----

Chương 760: Thân pháp so đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Bạch phát nữ tử đột nhiên có chút thất thần khiến Lạc Nhạn Thiên chú ý, hắn cũng ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn thấy nữ nhân lạnh lùng này thất thố như vậy.

"Độc Tông chủ, làm sao vậy?" Thoáng chân chờ một chút, Lạc Nhạn Thiên mở miệng hỏi.

Không để ý đến lời Lạc Nhạn Thiên nói, bạch phát nữ tử dường như đắm chìm trong một ký ức nào đó ở sâu trong lòng, trong mắt quang mang chớp động, tựa hồ như đang đấu tranh giãy dụa với thứ gì đó. Một lát sau, quang mang trong mắt từ từ tiêu tán, hít sâu một hơi, cặp môi tử mâu (mục) lại lần nữa hồi phục sự hờ hững, và cũng không tiếp tục dừng lại trên gương mặt của Tiêu Viêm nữa.

"Hắn giao cho ngươi." Khẽ phát phát tay, bạch phát nữ tử rốt cục cũng nói dứt câu.

Lạc Nhạn Thiên nghe vậy liền gật đầu cười, hung dữ nói: "*Yên tâm đi, ta sẽ cho hắn chết được thống khoái.*" Vừa nói hắn vừa hạ xuống nhưng đột nhiên một đạo hàn ý đột nhiên phủ lên hắn, vội vàng quay đầu lại thì phát hiện đó là ánh mắt lạnh như băng của bạch phát nữ tử kia.

Bị nàng nhìn chăm chăm như thế, da tay của Lạc Nhạn Thiên không khỏi nổi da gà, trong lòng mặc dù khó hiểu nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười hỏi: "*Làm sao vậy?*"

"*Nhớ kỹ, ta muốn người sống!*" Bạch phát nữ tử lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời này, Lạc Nhạn Thiên nhất thời sửng sốt, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Từ khi biết vị Độc Tông chủ này tới nay, hắn chỉ thấy ở nàng lúc nào cũng là sự hờ hững vô tình, cho nên hắn rất kiêng kỵ nàng. Nhưng hôm nay hắn lại lần đầu tiên nghe nàng nói ra một yêu cầu như thế này.

"*Ha hả, nếu Độc Tông chủ có yêu cầu thì tự nhiên không vấn đề gì, đợi lát nữa chúng ta khai chiến thì đại quân có nên trực tiếp tấn công luôn không? Công phá căn cứ của bọn chúng, khiến tinh thần bọn chúng suy sụp mà liên lụy đám cường giả của Gia Mã đế quốc nản ý thoái lui, như vậy thì chúng ta cũng bớt đi rất nhiều phiền toái.*" Ý niệm vừa chuyển, Lạc

Nhạ Thiên vội vàng cười nói.

Mắt bạch phát nữ tử chợt loé lên, đây vốn là ý của nàng, nhưng không biết sao, lúc này nàng lại có chút kháng cự cách làm này, bởi vì nàng biết, nếu thật sự hành động như vậy thì Gia Mã đế quốc sẽ tử thương vô số, mà hấn ...

Đôi hàm răng trắng khê cắn cắn, nàng lãnh liệt nói: "*Không cần, chỉ cần giải quyết hai người này là xong, Gia Mã đế quốc tự nhiên sẽ sụp đổ.*"

Dứt lời, bạch phát nữ tử liền thu hồi ánh mắt lạnh như băng kia lại, mũi chân điểm một cái lên đầu cự ưng, thân thể liền lơ lửng trên không trung, đầu cự ưng kia cũng đập mạnh hai cánh bay vút đi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn bạch phát nữ tử bay đi, Lạc Nhạ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói như thế thì hấn chẳng phải là bị mệt nhọc nhiều hơn sao chứ?!

Thân hình mềm mại đứng giữa không trung, bạch phát nữ tử dùng đôi môi tử máu lạnh lùng liếc nhìn Mỹ Đổ Toa, chậm rãi nói: "*Mỹ Đổ Toa, đầu hàng đi, ta sẽ dành cho Xà Nhân tộc một địa phương mãi ý mà an cư.*"

"*Nằm mơ!?*" Mỹ Đổ Toa cười châm chọc, người cao ngạo như nàng làm sao có thể tiếp nhận loại bố thí này.

"*Người đã muốn như vậy thì bốn tông chủ cũng chỉ có thể đem Xà Nhân tộc của người huỷ diệt.*" Bạch phát nữ tử cũng không giận, ngữ khí vẫn bình thản, chẳng qua lời nói lại toát lên sự tàn nhẫn khiến người khác rét lạnh.

"*Người thử xem!*" Trên mặt Mỹ Đổ Toa cũng toát lên vẻ âm hàn, đối với bạch phát nữ tử này nàng rất tức giận.

"*Người là Độc Tông tông chủ?*" Tiêu Viêm đứng một bên lướt mắt qua bạch phát nữ tử, nhíu mày, trầm giọng nói.

Nghe thanh âm của Tiêu Viêm, đôi mắt của bạch phát nữ tử loé lên chút quang mạng, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: "*Người là ai?*"

"*Minh chủ Viêm Minh - Tiêu Viêm.*" Tiêu Viêm chấp tay cười nhạt nói.

Nghe được thanh âm và cái tên mà nàng luôn trân quý giấu ở trong tâm, bàn tay giấu trong tay áo của bạch phát nữ tử khẽ run lên, thanh âm hơi chút dao động nói: *"Để cho Viêm Minh đầu hàng, bốn tông chủ đảm bảo một người cũng không bị đả thương."*

Lạc Nhạn Thiên đi theo phía sau bạch phát nữ tử nghe được lời này, ánh mắt càng trở nên cổ quái, một người cũng không đả thương? Lời này được phát ra từ miệng của nữ ma đầu giết người như ngoé này sao, có phải là một trò đùa không đây? Bất quá, hôm nay nàng ta thật sự có chút kỳ quái.

Ý niệm trong lòng chớp động, Lạc Nhạn Thiên liền hướng ánh mắt lên người hắc bào thanh niên kia, tựa hồ như vừa thấy người này, vị Độc Tông tông chủ kia liền có chút bất thường, chẳng lẽ nàng ta coi trọng tiểu tử này?

"Nếu đầu hàng thì ta thật không có mặt mũi nào mà gặp tộc nhân, hảo ý của tông chủ hay là quên đi." Tiêu Viêm cười cười nói, trong tiếng cười có chút trào phúng, ánh mắt lại lần nữa đảo qua trên người bạch phát nữ tử. Chẳng biết tại sao lại có cảm giác quen thuộc, nhưng lại không có ấn tượng nào. Dù sao nàng hiện giờ so với năm đó, cho dù là tính tình, dung mạo, hay ngoại hình đều đã xảy ra biến hoá long trời lở đất.

Nghe Tiêu Viêm nói, Lạc Nhạn Thiên cũng trở nên lạnh lùng, vừa định mở miệng nói thì đột nhiên nghĩ tới cái gì đó liền liếc mắt nhìn bạch phát nữ tử ở bên, chần chờ một chút rồi cũng nuốt lời định nói lại xuống bụng.

Bạch phát nữ tử nghe vậy nhất thời thấp giọng thở dài một hơi, cặp môi tử song mâu chuyển hướng nhìn Mỹ Đỗ Toa, thản nhiên nói: *"Điểm tựa cho ngươi cậy vào chính là nàng đúng không? Vậy ta liền đánh bại nàng, đến lúc đó xem ngươi còn có thể kiên trì như thế hay không."*

"Khẩu khí thật lớn, một chương lần trước của ta xem ra cũng không làm cho ngươi thu liễm chút nào!" Mỹ Đỗ Toa cười lạnh một tiếng, đầu khí từ trong cơ thể đột nhiên bùng phát ra, cỗ đầu khí đáng sợ này khiến cho không gian chung quanh đều chấn động.

Đầu khí bàng bạc tới cách bạch phát nữ tử mấy trượng thì giống như đụng phải một vật cản vô hình liền trì trệ lại không tiến được nữa, một ít thất thải đầu khí mạnh mẽ xông vào thì dùng mắt thường có thể thấy được

nhanh chóng bị phân giải thành hư vô.

Nhìn hai người đã bắt đầu âm thầm khai chiến, Lạc Nhạn Thiên cười hắc hắc, thân hình vừa động liền hướng Tiêu Viêm phi tới, cười lạnh nói:
"Tiểu tử, ta thật không ngờ là người có thể phá vỡ "Tam Thú Man Hoang Quyết" của Mộ Lan Tam Lão, đối với thân pháp đấu kỹ của người ta cũng có chút hứng thú, đợi sau khi bắt được người ta sẽ hảo hảo nghiên cứu, tập luyện một phen."

Nhú nhú mắt nhìn Lạc Nhạn Thiên đang áp tới, hoả dục sau lưng Tiêu Viêm liền chớp động lui về phía sau. So với Mộ Lan tam lão thì người này rõ ràng là khó giải quyết hơn một chút, dù sao hắn cũng là cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật, cỡ lực lượng kia thật sự thuộc về hắn, có thể tùy tâm sử dụng.

Thân hình vừa lui lại, sau lưng Lạc Nhạn Thiên đột nhiên kim quang đại phóng, một đôi kim nhận linh dục khổng lồ nhanh chóng mở ra, hơi quấy động một chút khiến tốc độ hắn đột nhiên bạo tăng như cuồng phong gào thét, chỉ chớp mắt đã hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Đôi nhận linh dục khổng lồ rung mạnh lên, vô số kim quang bạo xuất mang theo khí thế cường hãn như kinh phong trực tiếp xé rách không gian làm vang lên tiếng ô ô chói tai quanh quẩn ở cuối chân trời không ngớt.

Cảm thụ được mỗi phương vụ đều bao phủ bởi kinh phong dày đặc, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, tâm thần liền động, một ngọn hoả diễm xanh biếc từ trong cơ thể trào ra khiến nhiệt độ nơi này đột nhiên tăng vọt, mà những diễm kim quang kia dưới nhiệt độ nóng cháy này liền hoá thành từng đoá kim sắc hoả diễm, nhanh chóng tiêu tán.

"Dị Hỏa?"

Nhìn hoả diễm xanh biếc trên thân thể Tiêu Viêm, Lạc Nhạn Thiên phát ra một tiếng kinh dị, thân hình không lùi mà tiến tới, tay biến thành đao hình, kim quang bạo phát dữ dội hung hãn bổ tới Tiêu Viêm.

Cảm nhận được đao thủ của Lạc Nhạn Thiên ẩn chứa kinh phong sắc bén, ngân mang dưới chân Tiêu Viêm cấp tốc lóe lên, thân hình liền nhanh chóng thối lui một cách quỷ dị.

"Muốn chạy?" Thấy Tiêu Viêm lui lại, Lạc Nhạn Thiên cười lạnh một

tiếng, thân hình quỷ dị xoay chuyển, bước tới một bước, thân hình như điện xẹt qua hư không đuổi tới Tiêu Viêm.

Lạc Nhạn Thiên nhanh chóng đuổi tới như vậy khiến đồng tử Tiêu Viêm thoáng co rút, thân pháp đấu kỹ của đôi phương tựa hồ cũng cực kỳ kỳ diệu, từ lúc tu luyện Tam Thiên Lô Động tới nay, hắn lần đầu tiên bị người khác đuổi theo sát như vậy.

Ngân mang dưới chân lại lần nữa bùng nổ lưu lại tại chỗ một đạo tàn ảnh, mà thân hình Tiêu Viêm như thuấn di cách đó mấy chục thước.

Mà khi thân hình Tiêu Viêm vừa hiện ra thì trước mặt kinh phong lại áp tới, chỉ thấy Lạc Nhạn Thiên hai tay dang rộng, hai chân hơi cong về phía sau, trông như tư thế của một con nhạn đang phi hành lướt qua không trung, một lần nữa đuổi kịp Tiêu Viêm.

"Hắc hắc, thân pháp của tiểu tử ngươi không rồi, quả thực có thể so sánh với "Nhạn Thiên Hành" của Kim Nhạn tông chúng ta, nếu ta có thể có được, chỉ cần nghiên cứu và tập luyện một chút là tốc độ có thể viễn siêu Đấu Tông cường giả bình thường, hắc hắc." Lạc Nhạn Thiên the thé cười, trên mặt không giấu được sự tham lam, hiển nhiên, thân pháp Tiêu Viêm thi triển đã gợi lên lòng tham của hắn.

"Sao? Không chạy nữa à?" Nhìn thấy Tiêu Viêm bị đuổi kịp lần nữa nhưng lại không có ý tiếp tục chạy trốn, chân mày Lạc Nhạn Thiên cau lại, kim quang trên tay càng thêm nồng đậm, kinh khí sắc bén làm chấn động không gian.

Đôi nhạn linh dực sau lưng đột nhiên rung lên, thân hình Lạc Nhạn Thiên như quỷ mị áp tới cách Tiêu Viêm không đến nửa thước, âm lãnh cười, đao thủ bao phủ kim quang hung hăng bổ vào phía sau vai Tiêu Viêm.

Kim quang đao thủ hoa phá không gian, nhưng ngay thời điểm bổ trúng bả vai của Tiêu Viêm thì trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên một nụ cười lạnh, thủ ấn vẫn giữ vững này giờ trong tay trong lúc này liền bị đẩy ra, cực kỳ nhẹ nhàng đánh lên lòng ngực của Lạc Nhạn Thiên.

"Khai Sơn Án!"

-----oOo-----

Chương 761: Bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thủ ấn vừa chạm vào lồng ngực Lạc Nhạn Thiên. Khuôn mặt của Tiêu Viêm đột nhiên lạnh lùng hẳn, ngay lúc đó, một cỗ năng lượng cuồng bạo bỗng nhiên từ trong lòng bàn tay hắn cuộn cuộn tuôn ra, phô thiên cái địa trút vào thân thể của y.

Oanhhh...!

Dưới vô số ánh mắt đang chăm chú dõi theo, một tiếng nổ như sấm động trời quang đột ngột vang lên, lúc này mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, từ chỗ hai bóng người tiếp xúc, những làn sóng năng lượng đang giằng xé xung đột với nhau rồi lan tỏa khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cực kỳ đáng sợ.

Khi bàn tay Tiêu Viêm ấn lên ngực hắn, Lạc Nhạn Thiên sắc mặt tức thời biến đổi, cực kỳ khó coi. Y không thể ngờ được, chỉ là Đấu Hoàng mà Tiêu Viêm lại có thể phát ra công kích mạnh mẽ đến dường ấy!

Nhưng dù trở tay không kịp, Lạc Nhạn Thiên vẫn chân chính là một Đấu Tông cường giả, dựa vào khả năng điều động lực lượng hơn người, ngay tại lúc kinh khí từ lòng bàn tay Tiêu Viêm cuồng bạo tuôn ra, thân thể y cũng lập tức sáng lóa kim quang. Một con kim sắc Linh Nhạn rực rỡ hào quang hiện lên, nháy mắt đã biến hóa thành một bộ Nhạn Linh Kim giáp óng ánh bao phủ lấy lồng ngực của y.

Mà sát na lúc Linh Nhạn biến hóa, lực lượng từ trong thủ chương của Tiêu Viêm cũng vừa cuộn đến!

Phốc...oaa!

Với khoảng cách gần như vậy, mà cường cường đón nhận một kích toàn lực của Tiêu Viêm, thì dù cho lúc khẩn cấp quan đầu Lạc Nhạn Thiên kịp thời triệu hồi ra Nhạn Linh Kim giáp, cũng không thể nào triệt tiêu toàn bộ lực lượng quá mức cường hãn kia. Có không ít những luồng kinh khí bạo liệt đã kịp len lỏi vào, chấn vỡ từng mảnh kim giáp, tống mạnh vào thân

thể của y, khiến Lạc Nhạn Thiên cổ họng lập tức trào máu, không thể đề xuống mà phun cả ra ngoài!

Lạc Nhạn Thiên phun máu, toàn trường không ngớt xôn xao, vô số người ngơ ngẩn không tin những gì trông thấy, mà Liên quân của Tam đại Đế quốc lại càng há mồm trợn mắt nhìn y. Mới giao thủ một chiêu thôi, vị Đấu Tông này đã thổ huyết đương trường vậy sao?

Mà Mộ Lan nhị lão đứng trên không trung giữa Liên quân nhìn thấy cảnh này, cũng đặc ý cười nhạt, thầm mắng một tiếng đáng kiếp. Không phải bọn ta đã cảnh báo trước, tên kia không phải là một Đấu Hoàng bình thường rồi sao, cứ y y thân pháp mình nhanh lẹ không thèm coi hấn ra gì, quả là da mặt cũng thật dày, không sợ bị mòn bớt hay sao.

So với Liên quân bên kia chờ dẫn cả người, thì phía Viêm Minh lúc đầu im thin thít lại đang bùng nổ những tràng hoan hô không ngớt, vào giờ khắc này, nỗi khiếp sợ do Tông chủ Độc Tông gây ra đã bị tràng cảnh oanh liệt đó làm cho vơi bớt đi rất nhiều.

"Tên tiểu tử này... Một chưởng đích đáng, thẳng thắn không chút ủy mị nể nang gì, thật không thể chê vào đâu được nữa nha." Hải Ba Đông mặt tươi hớn hở, miệng mồm liên tục than thở tán dương.

"Tiểuuu... Hõnnn... Đảnnn...!"

Tiếng hoan hô quá to, làm sao Lạc Nhan Thiên không nghe thấy cho được, y biết thể diện đã mất sạch sành sanh, phần nộ rống lên. Theo đó kim quang từ trong cơ thể đột ngột lóe sáng, ào ạt tuôn ra, nơi các đầu ngón tay, ngón chân, từng luồng sáng vàng óng nhọn hoắt lập lòe kéo dài ra, có vẻ sắc bén cực kỳ. Lúc này nhìn y giống hệt như một con nhím đang xù lông lên vậy.

"Xú tiểu tử, bản Tông nhất định sẽ bẻ gãy từng ngón tay một của ngươi!"
Lạc Nhạn Thiên tức đến nổ đom đóm mắt, nghiến răng nghiến lợi kèn kẹt!

Âm thanh vừa dứt, đã thấy đôi cánh nhạn thật lớn quạt mạnh, trực tiếp nhắm thẳng người Tiêu Viêm đâm tới, năm ngón tay như năm lợi kiếm sắc bén vô song, nhe những chỗ yếu hại của Tiêu Viêm đâm mạnh. Y đã hoàn toàn giận đến phát điên, mà quên bẵng đi lời giao phó của Bạch phát nữ tử lúc nãy.

Đối với công kích điên cuồng đó, Tiêu Viêm đành phải vội vã né người ra sau, nhưng tốc độ của hắn cũng lắm cũng chỉ xấp xỉ với Lạc Nhật Thiên, cho nên muốn tránh khỏi toàn bộ cũng không thể được. Cho nên chỉ qua lại vài lần, áo bào của hắn đã bị con nhím xù lông kia đâm rách tơi tả, từng lần máu đỏ sẫm đã ngang dọc chằng chịt trên người Tiêu Viêm, nhìn có chút chật vật cùng dữ tợn.

Sau mấy lần liên tiếp gian nan né tránh những công kích sắc bén của Lạc Nhật Thiên, Tiêu Viêm bỗng hất tay về phía mặt đất, nơi Trọng Huyền xích lúc nãy bị Mộ Lan tam lão chân bay đang dựng đứng trên nền đá, ngay lập tức nó như một đạo lưu tinh bắn thẳng vào tay Tiêu Viêm.

Đình! Đình! Đang Đang!

Trọng xích vào tay, Tiêu Viêm liền lợi dụng kích thước khổng lồ của nó mà chặn đỡ phần nào những đòn công kích liên tu bất tận của Lạc Nhật Thiên. Nhưng mà như thế, sau mỗi lần va chạm, lực chấn động không hề nhỏ, cũng đã khiến bàn tay của hắn có phần tê dại đi. Quả thật, một tên Đấu Tông nổi khùng, khó đối phó vô cùng, mà nhất là tên Lạc Nhật Thiên như nhím xù lông đây gai góc này!

Trận chiến đấu kịch liệt giữa Tiêu Viêm và Lạc Nhật Thiên đã lập tức thu hút ánh mắt vô số người hiện diện ở đây. Trước những sát chiêu liên tục được Lạc Nhật Thiên tung ra đó, ai nấy đều cực kỳ quan tâm tới số phận của Tiêu Viêm. Mà lúc này Mỹ Đỗ Toa đang khổ chiến với Tông chủ Độc Tông cũng càng lúc càng gay go, nếu chẳng may Tiêu Viêm bị Lạc Nhật Thiên đánh bại, tất nhiên sẽ làm nàng kinh hãi phân tâm mà lộ ra sơ hở, coi như là đưa thân cho Tông chủ Độc Tông làm thịt rồi!

"*Tiêu Viêm a! Nhất định phải cố gắng nha!*" Đám người Hải Ba Đông thì ai nấy đều đang siết chặt nắm tay, ánh mắt chăm chú nhìn đăm đăm lên trận chiến trên trời, mỗi lần Tiêu Viêm chịu thêm một vết thương là bọn họ lại giật thót cả người. Họ cũng biết, dù nói Tiêu Viêm dốc toàn lực, có thể đánh ngang tay với cường giả Đấu Tông, nhưng là xét trong trường hợp hắn lạnh lặn mạnh khỏe, chứ như bây giờ, quả thật là nghiêng răng liềm mạng mà thôi.

Tình thế của Tiêu Viêm bất ổn, cũng khiến cho hai nữ nhân đang đánh nhau tóe lửa đằng xa phải phân tâm. Hai người nọ sắc mặt liền biến đổi,

đều liếc nhìn đối phương một lần rồi lại hung hãn cắn môi, tiếp tục xuất ra những chiêu thức càng lúc càng lăng lẹ và ác độc.

Hai nữ nhân này, đều là loại tối độc phụ nhân tâm, đánh nhau dĩ nhiên cũng hung hiểm phi thường. Những phương thức công kích của bọn họ, người đứng xem thôi cũng nổi cả da gà, ài, thế giới này, nữ nhân hung ác độc địa mà đã liều mạng với nhau, thì bọn đàn ông chỉ có thể đứng xa xa mà khóc thét!

***

Đinh! Đang!

Năm lưỡi phong nhận sắc bén hung hăng va chạm vào Trọng xích, Lạc Nhạn Thiên dữ tợn nghiêng chặt quai hàm, xoay mạnh một cái, liền đem Trọng xích trong tay Tiêu Viêm xoay ngang rồi bắn tung lên trời.

Đánh bay Trọng xích, thân hình Lạc Nhạn Thiên như ma mị biến mất, ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt của Tiêu Viêm, đòn toàn lực thúc đầu gối vào tiểu phúc của hắn.

Đối diện với đòn sát thủ như vậy, Tiêu Viêm cũng trắng bệch mặt ra. Một tia máu chậm chậm tràn xuống từ khóe miệng, trong mắt hắn cũng lóe lên sự tàn độc, bàn tay liền nắm chặt lại, còn bao nhiêu sức lực dồn cả vào đây, mà phang thẳng vào eo bụng của Lạc Nhạn Thiên.

Quyền đi được nửa đường bỗng nhiên quật xuống, thay đổi bộ vị mà đâm mạnh vào đầu gối của Lạc Nhạn Thiên, sau đó quang mang dưới chân sáng lóa lên, thân hình Tiêu Viêm liền huyền hóa thành một đạo tàn ảnh bắn lui ra sau.

"Còn muốn chạy sao?"

Tàn ảnh Tiêu Viêm vừa mới tiêu thất, Lạc Nhạn Thiên cũng đã nhận ra, cười nanh nọc, thân ảnh y liền theo một quỹ đạo kỳ quái, cặp cánh sau lưng cấp tốc vỗ một cái cũng liền biến mất, khi xuất hiện ra đã sờ sờ ngay sau lưng của Tiêu Viêm.

Lạc Nhạn Thiên vừa xuất hiện, Tiêu Viêm cũng liền cảm ứng được, nhưng lần này đã quá muộn để hắn có thể thi triển Tam Thiên Lôi Động mà né

tránh, nắm tay của Lạc Nhạn Thiên đã điên cuồng nện thẳng lên lưng hắn.

Bình, phốc..phụt..!

Một quyền quá sức trầm trọng đã khiến cho Tiêu Viêm phải phụt máu ra ngoài. Thân hình cũng lao đảo xiêu vẹo rơi thẳng xuống đất. Mà Lạc Nhạn Thiên thì tàn bạo khoái trá cười to, cánh chim liền phát mạnh, nhắm thẳng Tiêu Viêm đang rơi xuống mà lao vút đến.

Nhìn thấy một màn này, vô số những âm thanh huyền não lo lắng, kinh hãi vang lên. Đám người Hải Ba Đông mặt mày nhợt nhạt hẳn đi, không biết Tiêu Viêm có bị làm sao không?

"Hải lão, ngươi chuẩn bị xuất thủ cứu tam đệ đi!" Tiêu Đỉnh sắc mặt âm trầm vô bì, quát khế.

Hải Ba Đông gật đầu, sau lưng cặp cánh băng tuyết cấp tốc hiện ra, lập tức bạo phát đầu khí, nhằm hướng Tiêu Viêm đang rơi xuống, như tia chớp phóng đi.

Lúc này, Tiêu Viêm đang vùn vụt rơi, bên tai hắn chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét không ngừng, đôi mắt hắn lúc này nhắm nghiền, nhìn giống như đã lâm vào hôn mê bất tỉnh. Chỉ là nếu quan sát tỉ mỉ, chú ý lắng nghe sẽ phát hiện được, những tiếng thì thầm rất khế: *"Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nào... chỉ cần một chút nữa thôi!"*

Kim Sắc Linh Nhạn đồ sộ lúc này đang vươn dài trên bầu trời lấp lánh tỏa rọi hào quang, Lạc Nhạn Thiên nhìn Tiêu Viêm càng lúc càng gần, càng cười độc ác. Tên tiểu tử Đấu Hoàng này, dám làm cho y, đường đường một Đấu Tông cường giả thổ huyết trước mặt mọi người, quả thật không khác gì tát vào mặt y giữa thanh thiên bạch nhật vậy, làm sao y có thể cam lòng chịu nhục. Cho nên, bất luận thế nào, y cũng phải bắt lấy hắn, đem về hành hạ dần vặt mới nghe.

Hải Ba Đông lúc này cũng đang toàn lực phi hành, nhưng nhìn thấy tốc độ cực kỳ khủng bố của Lạc Nhạn Thiên, lão xám xịt cả mặt mày, nghiêng rãnh cổ sức lao đi nhanh hơn nữa, hi vọng có thể đến trước hắn mà cứu lấy một mạng của Tiêu Viêm.

Cự ly giữa Lạc Nhạn Thiên và Tiêu Viêm lúc này đã cực gần rồi, hai cánh

vỗ lia lia, thân hình cong xuống, bàn tay xòe rộng ra, tàn nhẫn nhắm đầu Tiêu Viêm chụp xuống.

Nhưng mà, ngay lúc bàn tay hắn chỉ còn chút xíu nữa đã chụp được đầu Tiêu Viêm thì cái đầu của hắn bỗng nhiên lệch qua một bên, chỉ trong sát na mà tránh khỏi ngũ trảo âm độc đó.

Sự tình diễn ra quá bất ngờ, khiến Lạc Nhật Thiên cả kinh, cái tên này, không phải đã hôn mê bất tỉnh rồi sao? Thoáng kinh ngạc trôi qua, Lạc Nhật Thiên lại vắn mắt lên đầy ngoạn độc, lộn người mạnh mẽ tung ra một cước, nhắm đúng sống lưng Tiêu Viêm mà đá tới.

Bàn chân bao phủ kim quang lập lòe, xé rách không khí rít lên quái dị, tưởng như gài đá trúng Tiêu Viêm thì đột nhiên thân mình hắn cực lực xoay tròn, vung tay quăng về phía Lạc Nhật Thiên một khóa Tam sắc Hỏa liên, rồi lập tức thối lui thân hình, cấp tốc lao vụt sang một hướng.

Sát na Tiêu Viêm ném ra khóa Hỏa liên kia, Hải Ba Đông đang vội vàng bay lại cũng liền nhìn thấy, trong mắt lão bùng lên sự hoảng sợ, đứng sững thân hình lại giữa không trung ngay tức khắc, rồi sau đó xoay người vọt chạy thật nhanh. Giỡn sao, muốn sống thì phải chạy thật nhanh rồi, tiểu quỷ Tiêu Viêm kia, này giờ hôn mê chỉ là kế trá ngụy, chỉ tranh thủ thời gian mà ngưng tụ ra cái Hỏa liên cực kỳ khủng bố này.

Còn Tiêu Viêm sau khi ném ra Hỏa liên, đã như lưu tinh hướng tới mặt đất cấp tốc lao xuống, chỉ quăng lại một ánh mắt chằm chọc đầy khoái trá nhìn tên Nhím xù lông Lạc Nhật Thiên còn đang ngây ngốc sững sờ ở trên cao kia, bàn tay hắn liền kết thành thủ ấn, miệng khẽ thì thào: "*Bạo!*"

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất, đỉnh tai nhức óc, như muốn xé rách cả không gian nhất thời phát ra. Một cỗ năng lượng cuồng liệt bạo chấn không trung như gió lốc quét ngang bầu trời, cuộn cuộn lan tỏa...

-----oOo-----

Chương 762: Uy vọng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đám mây lửa khổng lồ hình nấm từ trên cao nổ bùng ra tứ phía:!)
Đem phạm vi trăm trượng trên bầu trời bao phủ hoàn toàn, lúc này, dù là ánh mặt trời cũng khó có thể xuyên qua đám mây lửa ba màu đỏ cho được.

Sau một lúc khuếch tán, tốc độ đám mây lửa đột nhiên tăng vọt, dường như bị một lực lượng cường đại tác động, lục bụi rền rĩ trên trời, rồi cực nhanh phát ra những tiếng nổ ầm ầm đình tai nhức óc, hướng thỉnh không rộng lớn quét ngang qua.

Sóng lửa cuộn theo kinh phong mãnh liệt, cũng ảnh hưởng đến phía dưới, nhất thời, những lều trại quân đội dày đặc ở ngoài kia, đồng loạt nảy tung lên trên nền đất, giống như những quân cờ domino bị đẩy ngã mà lan ra. Trong khoảnh khắc những âm thanh hoang mang huyền não cả một vùng, mãi thật lâu sau mới có miễn cưỡng yên ổn lại, rồi tất cả đều lại ngẩng đầu lên nhìn. Ai nấy đều ngây ngốc dán mắt vào không trung trùng trùng hỏa diễm, yết hầu giần giật nuốt khan. Dưới tình huống lửa cháy ngập trời, oanh liệt chấn động nổ vang không ngừng như thế, thì có mạnh mẽ như cường giả Đấu Tông, cũng sợ không khả quan hơn chút nào?

Những tên cường giả của ba tông phái lớn đang phiêu phù giữa không trung, cũng bị áp lực của vụ nổ khủng khiếp này làm cho mặt mày đều trắng bệch, tận đến khi sóng lửa qua đi, trong mắt vẫn còn đọng lại một chút sợ hãi! Vụ nổ như vậy, thực quá mức khủng bố...

Mộ Lan Nhị lão giờ đang liếc mắt nhìn nhau, chật chứa hoảng sợ và ngậm ngậm may mắn. Lúc trước, bọn họ đối chiến với Tiêu Viêm, hẳn cũng không thi triển ra đấu kỹ khủng bố bậc này, nếu không, dù bọn họ có "*Tam Thú Man Hoang quyết*", chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản được một kích đáng sợ như thế.

"Tên tiểu tử này, khó trách có thể trở thành Minh Chủ Viêm Minh, quả nhiên thực lực không yếu a." Vuốt mồ hôi lạnh trên trán, lòng vẫn còn bàng hoàng sợ hãi, hai lão già cười khổ thấp giọng với nhau.

"Cũng không biết tên Nhạn Lạc Thiên kia sao rồi? Năng lượng bạo tạc đáng sợ như thế, dù hẳn là cường giả Đấu Tông đi nữa, kết cục hẳn là chịu xui xẻo thôi!"

Trên chiến trường, vô số ánh mắt chăm chú vào bầu trời ngập tràn sóng lửa, rồi lại nhìn thân ảnh từ không trung đang không ngừng hạ xuống. Tên

quái vật kia thi triển ra công kích bậc này quả thật đáng sợ!

Sau khi một mạch cắm đầu cắm cổ vọt chạy về đến tường thành, Hải Ba Đông quay đầu lại mới nhìn thấy Tiêu Viêm đang rơi nhanh xuống. Lão hướng về phía đám Tiêu Đỉnh cười xấu hổ, rồi vội vàng xoay người cấp tốc lướt tới chỗ Tiêu Viêm, còn cách hắn không xa thì đột nhiên thân hình Tiêu Viêm đã dừng sững giữa không trung, Hỏa Dực lại giương ra, vẫy nhẹ mấy cái, một lần nữa gian nan trôi nổi trên bầu trời.

"Người không sao chứ?" Nhìn thấy Tiêu Viêm còn có thể bay lên, Hải Ba Đông cũng thở dài nhẹ nhõm định tới đỡ lấy hắn, nhưng khi thấy thân thể của gã chỉ chút vết thương, lão liền vội vàng hỏi.

"Khu, khu." Tiêu Viêm kịch liệt ho khan vài tiếng, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng hơi thở vẫn ổn định, không hề giống như lần tại Vân Lam Tông, ngay cả tinh thần cũng mơ hồ.

"May mà không sao, chỉ hơi thoát lực, dùng đến cái vật kia thật sự rất tiêu hao a!" Tiêu Viêm phát phát tay, vừa mới cử động vậy thôi đã có ảnh hưởng, làm cho hắn khẽ nhăn nhó. Bèn từ trong nạp giới lấy ra mấy bình ngọc nhỏ, cong ngón tay bật nắp lập tức vẩy nước thuốc trong bình lên mấy vết thương trên thân thể.

Làm xong mấy việc này, Tiêu Viêm lại lấy ra vài viên đan dược khôi phục đầu khí, nhét hết vào trong miệng, lúc này mới thở dài một hơi.

"Cái tên gia hỏa này... thật đúng là mạo hiểm..." Nhìn một loạt hành động của Tiêu Viêm, Hải Ba Đông mới cười khổ nói.

"Không còn cách nào khác, muốn vượt cấp đối phó với cường giả Đấu Tông dĩ nhiên phải trả một giá đắt rồi, có điều lần này so với lần trước thì tốt hơn nhiều." Tiêu Viêm không thềm để ý cười cười.

Nghe vậy, Hải Ba Đông chỉ nhăn nhó cười, nhưng trong lòng lão cũng thừa nhận, điều đó là đúng. Lần trước Tiêu Viêm bị thương cực kì kinh khủng, nếu tố chất thân thể hắn không mạnh, bản thân lại là một Luyện Dược Sư hiểu rõ những cách thức chữa bệnh đúng đắn, mà đổi lại là kẻ khác, thì có thể chữa khỏi hắn hay không còn chưa biết. Mà có chữa được cũng khó có thể loại trừ hết di chứng, nói không chừng thành tựu ngày sau sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp độ Đấu Vương.

"Cái tên kia đã chết chưa?" Khẽ lắc đầu, Hải Ba Đông hướng mắt nhìn lên đám mây lửa ba màu đang tràn ngập mù bao phủ cả không trung khiến ngay cả ánh mặt trời cũng không thể soi rọi qua, ngân ngữ nói.

"Phật Nộ Hỏa Liên mặc dù uy lực cường đại, nhưng ta dù sao cũng kém Đẩu Tông một cấp bậc. Muốn đánh chết y còn có chút khó khăn. Có điều dù không chết nhưng trọng thương là không tránh khỏi, thậm chí tàn phế cũng chưa hẳn là không có khả năng." Tiêu Viêm cười cười, khóe miệng ngập tràn lãnh ý.

Nghe Tiêu Viêm nói, Hải Ba Đông cũng cười, vừa định mở miệng nói tiếp, thì trên bầu trời đang ngập tràn mây lửa, chợt truyền đến một trận dao động kịch liệt. Dưới vô số ánh mắt chăm chú, đám mây lửa đã nổ bung ra một khoảng trống, một bóng người chật vật giữa ánh kim quang ảm đạm lao đảo đi ra, thậm chí còn có thể nghe thấy vài âm thanh hộc máu vang lên.

Bóng người chui ra khỏi đám mây lửa, đương nhiên là Nhận Lạc Thiên này giờ bị Tam sắc Hỏa liên bao phủ. Nhìn y lúc này toi tả khó coi hết mức, quần áo không chỉ rách nát mà đôi cánh Nhận uy vũ ngày nào sau lưng đã như bị nhỏ sạch lông, trụi lủi cực kì khô hài. Tóc tai thì rối bời bù xù trên trán, toàn thân đẫm máu. Quan trọng nhất là hơi thở hiện tại của y suy yếu vô cùng. Xem tình hình này, hiển nhiên dù y có thể từ trong Tam sắc Hỏa liên của Tiêu Viêm, nhặt lại được cái mạng nhỏ của mình, cũng đã bị nội thương rất nặng.

Nhìn bộ dạng của Nhận Lạc Thiên chật vật thê thảm như thế, toàn thể chiến trường như chìm trong yên tĩnh, chợt một lát sau, phía trên quan ải đột nhiên tiếng hoan hô vang vọng cả một góc trời, tất cả những người ở đây lại tiếp tục được chứng kiến, gã thanh niên kia sáng tạo thêm một kì tích.

Trong vòng một ngày liên tiếp đánh bại đám cường giả Đẩu Tông như Mộ Lan Tam Lão cùng Nhận Lạc Thiên, chiến tích vĩ đại như vậy, đủ để từ hôm nay Tiêu Viêm có thể dương danh lập uy tại vùng Tây Bắc này rồi. Mà ngày sau, địa vị của Viêm Minh cùng với Gia Mã Đế Quốc tại Tây Bắc cũng sẽ tăng lên đáng kể!

Mà hết thấy điều này, là nhờ gã thanh niên áo đen sắc mặt đang tái nhợt

trên bầu trời kia đem lại. Chính hắn giúp cho Gia Mã Đế Quốc thoát khỏi cảnh diệt vong, cứu vớt vô số người dân Gia Mã Đế Quốc khỏi cảnh màn trời chiếu đất!

Qua ngày hôm nay, Tiêu Viêm nhất định sẽ trở thành anh hùng uy danh hiển hách nhất của Đế quốc Gia Mã, dù cho các triều đại đế vương đã qua, hay Vân Lam Tông năm nào cũng không có ai hơn được!

Gã thanh niên kia, năm xưa còn là một thứ đồ bỏ đi của gia tộc, lại từng bước từng bước đi đến vinh quang như hôm nay. Có lẽ nhiều năm sau nữa, người dân Ô Thần Thành sẽ thực sự tự hào kể với mọi người, bọn họ đã từng sinh ra một người con anh hùng có thể đơn thân độc mã mà cứu giúp cả Đế Quốc, tên của hắn gọi là Tiêu Viêm!

Nghe được từ phía quan ải truyền ra tiếng hoan hô inh ỏi, Tiêu Viêm cùng Hải Ba Đông cũng khẽ cười, ngẩng đầu nhìn Nhạn Lạc Thiên giờ phút này đang cực kỳ chật vật, ánh mắt kinh hoàng sợ hãi liếc nhìn Tiêu Viêm bên dưới. Sau đó y liền vội vàng lê cái thân thể rách bươm, chật vật chạy về phía đại quân liên minh.

Thấy Nhạn Lạc Thiên bỏ chạy, Tiêu Viêm cũng không thèm truy kích, lúc này đánh ra Tam sắc Hỏa liên, đấu khí trong cơ thể hắn cũng đã hao tổn rất nhiều. Dù đuổi theo cũng không chắc có thể ngăn trở. Hơn nữa, với thương thế của y, Tiêu Viêm ước chừng trong vòng nửa năm cũng không thể khôi phục, không đủ để gây nên uy hiếp gì.

Hắn liền rời mắt khỏi thân ảnh của Nhạn Lạc Thiên mà hướng đến trận đánh giữa Mỹ Đồ Toa và tông chủ Độc Tông. Giờ phút này, hai người họ cũng đang chiến đấu đến hồi kịch liệt, thậm chí cả lúc Hỏa liên bạo phát cũng không làm cho các nàng phân tâm bao nhiêu. Đương nhiên, không phải là các nàng không cảm ứng được, mà là không dám phân tâm, đối thủ ở cấp bậc này, dù ai mắc một chút sai sót, cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Hỏa Dực rung lên, Tiêu Viêm bay lại gần trận chiến đó, trầm giọng quát: *"Tông chủ Độc Tông, hai tên Đấu Tông của Liên minh tam tông các ngươi đều đã bại trận hoàn toàn. Tiêu Viêm ta cũng khuyên các hạ nên mau thôi lui là hơn."*

Đối với tiếng quát của Tiêu Viêm, hai người đang lúc say chiến nào có

quan tâm, hiển nhiên, cả hai lúc này trong bụng đã đầy hỏa khí, mà tàn độc quyết liệt với nhau đến mức không phân biệt trời đất gì nữa rồi!

Thấy không có tác dụng, Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lực đầu, tình trạng thân thể lúc này cũng không cho phép hắn tham dự vào trận chiến, bởi vậy chỉ đành đứng một bên mà nhìn.

Chẳng biết có phải vì Tiêu Viêm đứng đây, đã làm tâm thần một người bị quấy nhiễu hay không? Vốn đang đánh nhau đến tới tấp mặt mày, thiên hôn địa ám thì biến cố nảy sinh, chỉ thấy Tông chủ Độc Tông thân pháp vốn mau lẹ đột nhiên chậm lại, để cho Mỹ Đồ Toa cực kỳ mau lẹ và xảo quyết nhắm đúng sơ hở này, bàn tay mềm mại như độc xà đột nhiên dài ra, quỹ dị vỗ vào ngực đối phương.

"Phốc...oa!"

Dính phải đòn nặng, một ngụm máu tươi từ miệng tông chủ Độc Tông lập tức phun ra, nhưng đám máu đó cũng vô cùng kỳ quái về nên một đường đỏ sậm, bắn thẳng đến mặt Mỹ Đồ Toa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tia máu tươi xuất hiện bất thành hình làm cho Mỹ Đồ Toa không kịp né tránh, chỉ vội vàng giơ tay lên đỡ lấy. Ai dè vừa chụp lấy tia máu đó, thì nó đột nhiên tan ra, rồi lập tức ma mãnh chui sâu vào lòng bàn tay Mỹ Đồ Toa.

Những biến hóa này chỉ phát sinh trong chớp mắt, còn không đợi Tiêu Viêm kịp phản ứng, đã thấy hai người đều lão đảo lui về phía sau vài bước, mặt mày nhợt nhạt hẳn đi.

Tông chủ Độc Tông ổn định lại thân hình, nhìn đám máu tiến vào cơ thể Mỹ Đồ Toa, nhếch miệng cười lạnh. Nhưng vừa cười, nàng chợt như phát hiện ra điều gì đó, hai tay vội vàng sờ lên mặt, thì ra cái khăn trùm che kín dung nhan lúc nãy khi nàng bị đánh phun máu cũng đã rớt ra.

Mà tại sát na nàng đưa tay lên mặt, Tiêu Viêm cũng vừa nhìn tới, một khuôn mặt mềm mại với những đường nét vô cùng quen thuộc đang khẽ cười, ập vào mắt hắn.

Từ đôi má đến cái nhếch mép lạnh lùng kia đều không hề xa lạ, sau một lát

cau mày bóp trán, rốt cuộc hẳn không thể dùng được mà hét to lên, thanh âm tràn ngập vẻ không thể tin được.

"*Tiểu Y Tiên?!*"

-----oOo-----

Chương 763: Cảnh còn người mất!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn gương mặt xinh đẹp, mơ hồ vẫn sót lại vài phần quen thuộc, trong lòng Tiêu Viêm như nổi sóng, hẳn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, tông chủ Độc Tông chính là người bằng hữu khác phái đầu tiên khi hắn ra ngoài lịch lãm, được vô số dòng binh Thanh Sơn Trấn tôn sùng - tiên tử Tiểu Y Tiên!

Cô gái thuần khiết, thiện lương ngày xưa kia nay lại là tông chủ Độc Tông khiến cho vô số người nghe danh mà mất mật? Việc thay đổi có phần cực đoan này, Tiêu Viêm dù cho tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy khó có thể tin nổi.

Nghe tiếng gọi thất thanh của Tiêu Viêm, thân thể mềm mại của nữ tử tóc trắng cũng khẽ run, màu tím trong mắt hơi ánh lên, nàng nâng bàn tay trắng như ngọc gạt đi vết máu ở khóe miệng, rồi thè chiếc lưỡi nhỏ nhả ra, đem vết máu đó cẩn thận hút vào trong miệng. Làm xong hành động này, đôi mắt tím dần bình tĩnh lại, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, thản nhiên nói:
"Ta không phải Tiểu Y Tiên, người nhận làm người rồi."

"Thúi lắm! Đừng có xạo xự" (Địch tên nài, ăn nói với phụ nữ thế - Túy)

Nghe vậy, Tiêu Viêm ánh mắt bất chợt trừng lên, không khách khí tức giận mắng một câu. Một thân quần áo màu trắng của cô bé thiện lương ngày xưa, đã để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu đậm, hơn nữa thể chất rất kì lạ của nàng, cần phải uống thuốc độc hàng ngày để duy trì tính mạng, làm cho Tiêu Viêm khó có thể quên. Bởi vậy, vừa nghe đối phương phủ nhận, hắn đã lập tức nổi giận.

"Muội cuối cùng là đang định làm gì? Muội cũng là người của Đế Quốc"

Gia Mã, vì cái gì lại muốn phát động chiến tranh?" Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập lửa giận, trầm giọng hỏi.

Nữ tử tóc trắng trầm mặc, một lúc sau mới chậm rãi nói: *"Tiểu Y Tiên mà huynh nhận biết, nàng ta chết rồi, hiện tại chỉ còn Thiên độc nữ tông chủ của Độc Tông."*

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm như dấy lên một cảm giác xa lạ. Năm đó, mặc dù biết tình cảnh cơ thể của mình, nàng vẫn quật cường kiên quyết, giữ gìn được bản tính thiện lương, chỉ đơn giản là không muốn người khác vì mình mà tổn thương. Sự hiền lành thân thiện hiện hiện ra nơi ánh mắt, nơi nụ cười đã làm cho vô số người say mê. Nhưng giờ đây, dường như nét trong sáng thuần khiết khiến cho bao người mất ăn mất ngủ đó đã vĩnh viễn rời xa nàng.

"Là do Ách Nan độc thể?" Tiêu Viêm siết chặt bàn tay. Nàng biến thành bộ dáng như thế này, làm cho trong lòng hắn đau nhói, mở miệng nói.

"Muội vốn vì Ách Nan mà sinh, mà muội sống cũng chỉ vì nhất định phải đem Ách Nan khuyếch tán ra bên ngoài." Thấy bộ dáng phẫn nộ của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên vẻ mặt thoáng hoảng hốt, dường như nhớ lại những kỉ niệm vui vẻ khi xưa. Nhưng trong chốc lát sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo, cứng giọng nói: *"Năm đó ta đã nói với ngươi, trước sau gì, ta sớm muộn cũng sẽ bước trên con đường này, bởi vì vận mệnh người có Ách Nan độc thể trước đến nay đều như vậy."*

"Ách Nan độc thể cũng không phải vô phương chữa trị, đây là muội đang tự mình dân thân vào trầm mê thôi!" Tiêu Viêm rất đau lòng, giận giữ nói.

"Hiện giờ, chỉ cần ai chạm vào ta, trước mặt ta sẽ nhận lấy cái chết thống khổ nhất, ngươi làm sao biết, mấy năm nay ta đã làm ra những chuyện gì." gương mặt Tiểu Y Tiên lộ ra vẻ ảm đạm thâm lương. Lúc trước rời khỏi Gia Mã Đế Quốc, nàng cũng đã cho rằng mình nhất định có thể vượt qua cái gọi là Ách Nan độc thể, nhưng sự thật vẫn là sự thật, vô cùng tàn khốc.

Năm đó nàng rời khỏi Gia Mã Đế Quốc, lạc lõng tại một sơn thôn nhỏ của Xuất Vân Đế Quốc một năm, nàng ở cùng với hai lão nhân không có con, Nhị lão thấy nàng đáng yêu, lương thiện, liền giữ nàng ở lại tiểu sơn thôn, xem nàng như con mình, người trong thôn cũng xem nàng như người một nhà. Một năm đó, nàng quả thật rất vui vẻ, từ nhỏ lang bạt kì hồ lưu lạc

khắp nơi, ngoài trừ lúc ở cùng với Tiêu Viêm tại Thanh Sơn Trấn đã để lại tình cảm hạnh phúc khó quên trong lòng, thì nàng cũng rất lâu rồi không được hưởng cảm giác ấm áp, bình yên trong nội tâm như lần này.

Nàng đối với phần tình cảm này rất quý trọng, thề phải giữ gìn, nhưng khi Ách Nan độc thể phát tác, đã khiến cho tất cả mọi chuyện thay đổi. Đầu tiên là hai lão bá mẫu vì chạm đến thân thể của nàng mà đã chết một cách vô cùng thống khổ trước mắt nàng. Mặc dù ông bà trước lúc chết vẫn nhìn nàng với ánh mắt nhu hòa hiền lành, nhưng cũng chính ánh mắt đầy rẫy sự yêu thương và thứ tha đó đã đem trái tim nàng phá nát thành từng mảnh nhỏ.

Sau khi hai người qua đời, trong thôn lại có thêm một số vì nàng mà chết đi một cách kinh khủng. Cuối cùng, người trong thôn đã bắt đầu nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét và sợ hãi, khiến cho nàng trong một mối và túi hồ đem theo thi thể hai lão phụ rời đi.

Mai táng hai vợ chồng bá mẫu xong, nàng quỳ trước mộ phần khóc thảm cho đến hôn mê, khi tỉnh lại mái tóc nàng đã biến thành màu bạc trắng.

Vuốt ve mái tóc bạc làm cho ai nấy nhìn đều cảm thấy sợ hãi, nàng rút cuộc hiểu được, nàng là một ngôi sao chổi, chuyên đem lại tai họa cho những người bên cạnh. Một khi đã như vậy, lương thiện thì được gì? Lương thiện với người khác, để rồi lại trở mắt nhìn người khác nhận lấy cái chết thống khổ mà không làm gì được sao? Vậy đến cuối cùng, là nàng lương thiện hay là nàng tàn nhẫn?

Nghĩ thông điều này xong, cái thiên hướng lương thiện, ngây thơ của Tiểu Y Tiên liền bị dồn ép vào sâu thẳm trong nội tâm, mà sự lạnh lẽo vô tình của Thiên Độc nữ liền được phóng thích ra ngoài!

Nhìn vẻ mặt Tiểu Y Tiên liên tục biến đổi, Tiêu Viêm biết mấy năm qua, nàng đã gặp không ít chuyện, có lẽ những chuyện này là nguyên nhân khiến nàng thay đổi.

Thầm than một tiếng, Tiêu Viêm trong lòng cũng vô cùng rối rắm. Hắn biết rõ, thân là Ách Nan độc thể, nếu Tiểu Y Tiên không thể vượt qua, Ách Nan độc thể đó sẽ không ngừng tra tấn nàng và những người bên cạnh.

Phốc xuy!

Ngay lúc Tiêu Viêm đang còn chua xót, thì hần đột nhiên nghe phía sau truyền tiếng tiếng học máu, liền quay đầu lại. Hần vô cùng hoảng sợ khi thấy Mỹ Đỗ Toa mặt mày nhợt nhạt, trắng bệch hẳn.

"*Cô làm sao vậy?*" Tiêu Viêm vội xoay người tới bên cạnh Mỹ Đỗ Toa, kinh ngạc hỏi.

"*Máu của cô ta có độc!*" Mỹ Đỗ Toa gương mặt thống khổ, cắn răng thúc dục đầu khí, liều mạng đem nọc độc trong người đẩy ra.

Nghe vậy, Tiêu Viêm sắc mặt biến đổi, quay đầu tức giận nhìn Tiểu Y Tiên.

"*Ách Nan độc thể, ai chạm vào đều không may, đây là nàng ta tự mình gieo gió gặt bão.*" Tiểu Y Tiên tránh né ánh mắt của Tiêu Viêm, lạnh lùng nhìn Mỹ Đỗ Toa nói.

"*Một chút nọc độc còn con thôi đã muốn bốn vương khuất phục ư? Mà dù cho độc tính phát tác thì trước đó bốn vương cũng đã có thể lấy tính mạng người rồi!*" Mỹ Đỗ Toa mặt lạnh băng, cứng rắn nói.

"*Vậy có ngon cứ tới mà thử?*" đôi mắt tím của Tiểu Y Tiên cũng lạnh lùng lóe lên, không hề nhân nhượng. Nguồn truyện:

"*Đủ rồi!*" Nhìn thấy hai người lại muốn động thủ, Tiêu Viêm giận dữ quát to.

Tiếng Tiêu Viêm rống giận đã làm hai người bình tĩnh lại một chút, thấy thế hẳn nhìn Tiểu Y Tiên trầm giọng: "*Tiểu Y Tiên, còn nhớ năm đó ở khe núi nhỏ, ta đã nói với muội, mặc kệ sau này muội làm gì, Tiêu Viêm ta vẫn là bằng hữu của muội, những lời này, đến bây giờ vẫn không thay đổi!*"

"*Những chuyện năm xưa ta đã quên lâu rồi.*" Ánh mắt lóe lên một tia nhìn sắc bén, Tiểu Y Tiên lạnh lùng.

"*Nàng quên ư, vậy nàng ra tay đánh ta xem.*" Tiêu Viêm cũng cười lạnh, sau đó không hề phòng ngự đi thẳng đến chỗ Tiểu Y Tiên.

"*Cẩn thận!*" Thấy hành động của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa vội vã kêu lên!

Cả người nữ nhân kia toàn là kịch độc, không cẩn thận dính phải thì dù là nàng cũng đang cảm thấy rất khó chịu trong người.

Tiêu Viêm khoát tay, ý bảo nàng không cần lo lắng, mà bước chân cũng không hề dừng lại.

Thấy Tiêu Viêm vẫn đường hoàng bước tới, Tiểu Y Tiên sắc mặt hơi đổi, trong mắt đã hiện lên nét do dự.

Dừng chân trước mặt Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm nhìn kia đôi mắt màu tím đang sụp mi xuống ngàn ngừ, cho đến đôi gò má tái nhợt, than nhẹ một tiếng: *"Muội cũng không nên quên, Ách Nan độc thể thực sự không phải là không thể giải trừ, muội không cần phải đau đớn tuyệt vọng như thế!"*

"Nói thì dễ lắm!" Tiểu Y Tiên khòe miệng lộ vẻ thống khổ, Ách Nan độc thể khủng bố thế nào, nàng rõ ràng hơn ai hết.

Thấy thế, Tiêu Viêm nhíu mày, sau đó xòe bàn tay ra, có vẻ muốn chạm vào khuôn mặt nhợt nhạt của Tiểu Y Tiên, nhưng mà nàng ta đã cảnh giác kịp thời, vội vàng lùi về phía sau vài bước, lạnh lùng nói: *"Người muốn chết phải không?"*

"Ta chỉ muốn cho muội biết, Ách Nan độc thể mặc dù quỷ dị tàn độc, nhưng tuyệt không phải muốn giết ai thì giết, muội không cần phải cam chịu như vậy, vả lại muội đã không phải là cô gái ngây thơ cái gì cũng không biết năm nào, mà ta cũng không còn là một tiểu Đẩu Giả bị một tiểu dong binh đoàn đuổi giết, chật vật chạy trốn năm xưa." Tiêu Viêm cười cười, cước bộ vừa nhích, đã hiện ra bên cạnh Tiểu Y Tiên, bàn tay vung lên, liền nắm chặt lấy cánh tay Tiểu Y Tiên.

Cánh tay vừa bị bắt lấy, Tiểu Y Tiên cả kinh, vội vàng dùng sức vùng ra, tức giận hét lên: *"Rốt cuộc huynh muốn làm gì?"*

Tiêu Viêm khẽ cười, giơ bàn tay lên, lúc này nó đã đen bầm lại, tâm ý hắn vừa máy động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lập tức bùng phát, Hỏa diễm hùng hực bốc lên, màu đen kia nhanh chóng nhạt đi trong thấy. Trong tích tắc sau, bàn tay của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu, có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thể, nếu không gặp phải siêu cấp kịch độc, thì phần lớn đều sẽ bị Liên Tâm Hỏa thanh trừ.

Đưa tay hướng về phía Tiểu Y Tiên đang kinh ngạc ngẩn người, Tiêu Viêm nghiêm mặt trầm giọng: *"Nếu muội còn nhận huynh là bằng hữu, thì không cần tiếp tục sai lầm nữa. Muội làm như vậy, chỉ càng khiến Ách Nan độc thể bộc phát càng nhanh, một khi nó hoàn toàn bộc phát, chỉ sợ trong vòng ngàn dặm, cả người lẫn thú cũng đều không thể sống sót, khi đó có lẽ tất cả đều đã muộn."*

"Dù cho huynh có ngăn cản kịch độc của Ách Nan độc thể được đi chăng nữa, thì muốn phá giải nó cũng tuyệt đối không thể." Tiểu Y Tiên khẽ lắc đầu chua xót. Mấy năm nay nàng đã xem qua rất nhiều tư liệu, nhưng vẫn không có một chút tin tức nào cho việc phá giải Ách Nan độc thể.

"Ách Nan độc thể là trời sinh, muốn phá giải nó, quả thật rất khó." Tiêu Viêm gật đầu, nhìn ánh mắt âm trầm vô thần, ngân ngấn nước mắt của Tiểu Y Tiên, nhẹ nhàng nói: *"Mặc dù không có khả năng phá giải, nhưng huynh có thể giúp muội triệt để khống chế nó!"*

-----oOo-----

Chương 764: Ngưng Chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xin xin lại được một chương!

Đại chiến trên bầu trời đột nhiên dừng lại, làm cho vô số người bên dưới ngơ ngác không hiểu ra làm sao, bàn tán xôn xao, thi nhau đưa ra đủ loại đáp án.

Mà phía trên quan ải, Hải Ba Đông đã quay trở về, đối với ánh mắt của mọi người cũng chỉ so vai, tỏ vẻ lão cũng không biết trên trời rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

"Nữ nhân ác độc kia bỗng dừng ngừng giao thủ, thật sự nằm ngoài dự đoán của tất cả, chẳng lẽ vì kiêng kỵ Tiêu Viêm? Có điều, sau khi thi triển ra Hỏa Liên, Tiêu Viêm hình như đã hơi suy yếu mà?" Gia Hình Thiên trầm ngâm nói.

"Không cần biết là lí do gì, nữ nhân đó dừng tay đương nhiên là chuyện

tốt, dù sao một thân độc công quý dị khó lường của nàng ta thật quá mức đáng sợ. Mà hiện tại nàng ấy còn chưa toàn lực thi triển, một khi phát động, độc khí bay tới, binh lính bình thường hít vào ắt sẽ chết hết!" Pháp Mã thở dài nói. Sức chiến đấu của tông chủ Độc Tông có lẽ không mạnh hơn Mỹ Đồ Toa bao nhiêu, nhưng độc công kia lại rất đáng sợ, rất dễ làm cho quân nhân của bọn họ thiệt hại nặng. Bởi vậy, nếu có thể tránh giao thủ cùng ả, đối với Đế Quốc Gia Mã là kết cục tốt nhất.

"Bọn họ dường như đang trò chuyện gì đó với nhau. Hy vọng tam đệ có thể ngăn chặn nữ nhân này, Đế Quốc Gia Mã cũng có thể thoát khỏi một đại thảm họa." Tiêu Đình cũng thở dài một hơi. Gần một năm nay, Độc Tông tông chủ đã để lại cho bọn họ ấn tượng quá kinh khủng, giờ nhắc tới độc công quý dị của nàng, dù là Tiêu Đình cũng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

"Không chế?"

Nghe hắn nói vậy, Tiểu Y Tiên lấy làm kinh dị, chột nhứ mày, nhìn chăm chú lên vẻ mặt đầy chân thành của Tiêu Viêm, dường như cũng đã hơi động tâm.

"Chỉ cần muội hoàn toàn không chế Ách Nan độc thể, thì chuyện vô ý làm người khác trúng độc mà chết sẽ không tái diễn nữa. Mà ngược lại kích độc trong cơ thể, có thể sẽ để muội tùy ý sử dụng." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe Tiêu Viêm nói, Tiểu Y Tiên ánh mắt liền xoay chuyển, ngân ngữ: *"Huynh thật sự nắm chắc?"*

"Hãy tin tưởng ta." Tiêu Viêm gật đầu kiên quyết, với kinh nghiệm của hắn bây giờ vẫn chưa tìm ra biện pháp đối phó với Ách Nan độc thể, nhưng có nguồn kiến thức khổng lồ mà Dược Lão lưu lại, Tiêu Viêm trong quá trình luyện đan khi đọc qua đã phát hiện được cách thức không chế, có điều phương pháp này yêu cầu lại có chút hà khắc, đầu tiên là phải có được ba loại Dị Hỏa.

Điều này đối với người bình thường mà nói là không có khả năng. Nhưng với Tiêu Viêm thì cũng không khó khăn mấy, trong cơ thể hắn đã có Vẫn Lạc Tâm Viêm, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, còn có Cốt Linh Lãnh Hỏa của Dược Lão, vừa vặn đủ số.

Đôi mắt tím thẫm chăm chú nhìn lên vẻ mặt chân tình thuần phác của Tiêu Viêm, ánh lên một chút ánh sáng nhu hòa, khe khẽ gật đầu. Nàng hướng sang phía Mỹ Đổ Toa đang chịu đựng đau đớn vì độc tính hành hạ trong cơ thể, tay khẽ vẫy, lập tức mấy giọt máu tím bầm trong cơ thể của Mỹ Đổ Toa từ từ tản ra, sau đó bị Tiểu Y Tiên hút lại vào người.

Từng giọt máu tím rời khỏi cơ thể, khiến Mỹ Đổ Toa sắc mặt cũng nhanh chóng trở lại bình thường, nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng: *"Ai cần người nhiều chuyện? Bản vương có thể tự mình hóa giải."*

Tiểu Y Tiên không ý kiến, lại quay mặt về Tiêu Viêm, có vẻ khó xử: *"Giúp mọi người không chế Ách Nan độc thể, mọi người sẽ giải tán đại quân cùng tam tông thế nào? Mọi lần này phát động chiến tranh, mục đích cũng chỉ muốn tìm được phương pháp phá giải Ách Nan độc thể mà thôi."*

"Trận đại chiến này, Đế Quốc Gia Mã cùng Xà Nhân Tộc gánh lấy thương vong nặng nề, chẳng lẽ người nghĩ như vậy là có thể kết thúc ư?" Mỹ Đổ Toa cười lạnh.

"Nếu ta ra lệnh một tiếng. Dù cho có người bảo vệ, Gia Mã Đế Quốc cùng Xà Nhân Tộc sẽ không có cơ hội sinh tồn đâu, người không phải là trẻ nít, hẳn cũng biết đạo lý mạnh được yếu thua chứ!" Từng tia nhìn sắc lạnh lóe lên trong đôi mắt tím thẫm của Tiểu Y Tiên, nàng lạnh nhạt nói.

"Bản vương cũng muốn thử xem là ai mạnh ai yếu!" Mỹ Đổ Toa mặt lạnh như băng, giờ tay định tiếp tục động thủ, nhưng đã bị Tiêu Viêm cản lại.

"Nàng nếu còn muốn liều mạng, Xà Nhân Tộc và Gia Mã Đế Quốc chắn chắn tổn thất sẽ càng lớn, hiện tại không phải là lúc hành động theo cảm tính." Tiêu Viêm hạ giọng thì thào bên tai Mỹ Đổ Toa.

"Ta biết người và nàng ta quen nhau, nhưng nàng đã gây ra rất nhiều thiệt hại cho Xà Nhân Tộc! Bản Vương sẽ ghi nhớ, ngày sau nhất quyết đòi lại món nợ này!" Sắc mặt khẽ cau lại, Mỹ Đổ Toa đảo mắt nhìn đại quân phía trước, nghiến răng lạnh lùng nói.

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm thàn than, trải qua bao nhiêu chuyện, Tiểu Y Tiên hiện giờ đã không còn là cô gái ngây thơ thiện lương năm đó! Sự tàn nhẫn so với Mỹ Đổ Toa chỉ hơn không kém. Lần này đại chiến dừng

lại, một là vì Tiêu Viêm, hai là vì cách khống chế Ách Nan độc thể đối với nàng ta quả thật có sức hấp dẫn không nhỏ.

"Theo lời muội nói, phát động chiến tranh chỉ vì tiêu diệt Gia Mã Đế Quốc sẽ có thể có được phương pháp phá giải Ách Nan độc thể ư?" Tiêu Viêm đột nhiên nghĩ tới điều gì, cau mày nói.

Tiểu Y Tiên chần chờ một lát, khuôn mặt bỗng nhiên rất kỳ quái thì thào: *"Có một tổ chức thần bí tìm đến muội, nói với muội nếu có thể chiếm lấy Gia Mã Đế Quốc, bắt sống được Minh Chủ Viêm Minh, thì sẽ đưa cho muội cách phá giải Ách Nan độc thể! Nhưng, muội thật không nghĩ tới Minh Chủ Viêm Minh lại là huynh!"*

Mỹ Đỗ Toa và Tiêu Viêm đều sửng sốt, thì ra thiên hạ náo động một hồi, toàn bộ những rắc rối xung đột đó lại chỉ vì nhằm vào hắn mà thôi.

"Thật ra một năm nay có rất nhiều cơ hội để tiêu diệt Đế Quốc Gia Mã, nhưng vì huynh chưa xuất hiện, nên cũng chưa thật sự ra tay." Tiểu Y Tiên đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Tiêu Viêm, chợt nói: *"Xem ra mấy năm nay, huynh đắc tội cũng không ít người nhỉ, tổ chức thần bí kia có lẽ rất mạnh, vì bọn họ cũng không sợ Ách Nan độc thể của muội."*

Tiêu Viêm nhíu mày, mục đích của tổ chức trong bóng tối kia chính là hắn? Mấy năm nay hắn cũng chưa đắc tội đến thế lực nào mạnh mẽ, khoảng cách từ Hắc Giác Vực đến nơi này lại quá xa xôi... chẳng lẽ là...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm như sáng tỏ hẳn, mặt xám xịt lại: *"Là Hôn Điện?"*

"Ừ, đúng là tổ chức chuyên thu bắt lấy linh hồn thể trên đại lục đó, chỉ không nghĩ bọn họ lại để ý với huynh, xem ra quả đúng như huynh nói a, hiện giờ huynh cũng không còn là một tiểu Đấu Giả năm đó nữa rồi!" Tiểu Y Tiên cũng không giấu diếm gật đầu, có lẽ nàng lại đang nhớ đến cảnh tượng năm đó Tiêu Viêm bị Lang Đầu Dong Binh Đoàn đuổi giết. Mà vẻ lạnh lùng trên mặt cũng thoáng hiện nét tươi cười, mà với nụ cười này, Tiêu Viêm dường như mơ hồ nhìn thấy lại hình ảnh cô gái trong sáng vui tươi năm nào.

"Muội cười thật giống như năm đó! Nhìn rất đẹp nga." Tiêu Viêm cũng cười hiền lành.

Nghe lời Tiêu Viêm tán tỉnh. Tiểu Y Tiên chỉ khẽ cắn môi, nhẹ nhàng thờ dài: *"Có một số điều, đã không thể nào thay đổi nữa, những việc của ngày xưa, bây giờ cũng đã là ký ức, không còn thích hợp với muội rồi."*

"Nhưng huynh thực sự rất thích." Tiêu Viêm tùy ý cười nói.

Tiểu Y Tiên lòng nao nao, nhìn ánh mắt không còn non nớt ngây ngô như năm nào của hắn, thản nhiên cười.

"Hồn điện hiện đang ở Đé Quốc Xuất Vân?" Tiêu Viêm im lặng ngần ngừ một hồi lâu, rồi mới đột nhiên hỏi. Hắn đối với Hồn điện không biết được gì nhiều, dù ngày đó tấn giai Đấu Hoàng đã ngẫu nhiên xâm nhập vào Thạch điện, hơn nữa còn nhìn thấy được Dược Lão, nhưng thạch điện đó nằm ở đâu, hắn cũng không biết một chút manh mối nào.

"Muội cũng không rõ lắm, người của Hồn Điện rất quý dị kì bí, chỉ toàn chủ động tới tìm muội mà bàn bạc, nếu không phải là người rất quen thuộc với bọn họ thì rất khó mà tìm được!" Tiểu Y Tiên lắc đầu.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đành thờ dài thất vọng, hắn còn tưởng có thể chạy tới Xuất Vân mà bắt sống một tên Hồn Điện, sau đó có thể sẽ khai thác được một ít vấn đề về Hồn Điện và Dược Lão cũng như về người cha mà lâu nay hắn vẫn không có tin tức gì.

"Đã như vậy, hôm nay muội sẽ giải tán đại quân, nhưng chuyện Ách Nan độc thể, huynh cũng phải mau mau giúp muội giải quyết, vì muội cảm giác được, thời điểm độc tính bộc phát đã không còn xa! Mà để đến lúc đó, mọi việc đều sẽ quá muộn đó." Tiểu Y Tiên trầm trọng.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chợt hỏi: *"Muội có thể cảm ứng được thời điểm bộc phát sao?"*

"Không chính xác lắm! Sớm thì nửa năm, lâu thì hai năm thôi." Tiểu Y Tiên cười khổ nảo.

"Hơi gấp gấp a!" Nghe vậy, Tiêu Viêm nét mặt hơi đổi, cau mày.

"Nếu thời gian không cấp bách như vậy, muội cũng không muốn đáp ứng Hồn Điện phát động chiến tranh rồi." Tiểu Y Tiên ảm đạm buồn bã.

"Được rồi, huynh hy vọng thời điểm bộc phát chậm một chút, chỉ cần thu đủ tài liệu, tất sẽ đem Ách Nan độc thể của muội không chế!" Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, nghiêng răng quả quyết nói.

"Uh, vậy tối nay muội đến phòng huynh nhé." (:D) Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm thật sâu, sau đó xoay người phá không mà đi.

Thấy Tiểu Y Tiên đến. Các cường giả của tam tông liền vội vàng khom người hành lễ.

Tiểu Y Tiên đảo mắt nhìn mọi người, lạnh nhạt: "*Ba quân y lệnh, rút về Xuất Vân Đế Quốc.*"

Nghe những lời này của nàng, tất cả các cường giả đang đứng giữa không trung đều sửng sốt. Hôm nay tuy liên tiếp hai gã Đấu Tông bị đánh bại, thì thanh thế của Liên quân tam tông vẫn vô cùng cường đại, để đột phá phòng tuyến của Đế Quốc Gia Mã tuyệt không có vấn đề gì, tại sao lại rút lui chứ?

"*Tông chủ!*" nghi hoặc và ngờ vực, một số người liền vội vàng lên tiếng.

"*Ta đã nói: là thu quân!*" Những người này còn chưa kịp đưa ra thắc mắc, đôi mắt tím thâm của Tiểu Y Tiên đã chậm rãi quét tới, thanh âm lạnh lùng băng giá: "*Ai còn có ý kiến gì khác?*"

Đôi với đôi mắt này, ai nấy đều ớn lạnh cả người, lời nói nơi cửa miệng chưa kịp thốt ra đã vội nuốt vào, một loạt thân ảnh liền phân tán ra, đem mệnh lệnh của nàng, tuyên bố cho đại quân.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn tới nơi Tiểu Y Tiên chỉ với một câu nói, đã khiến Liên quân liền nhổ trại lui binh, rốt cuộc nhịn không được thở dài một hơi! Ai có thể biết được, một dược sư nhỏ bé ở dược phường năm đó, giờ lại trở thành Chương Không Giả lãnh đạo cả Đế Quốc Xuất Vân. Biến hóa này, quả thật là nghiêng trời lệch đất a.

Chương 765: Dạ kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi đám người Hải Ba Đông ở phía trên căn cứ nhìn thấy liên quân Tam quốc đột nhiên bắt đầu thối lui như thủy triều, cũng ngăn người ra một hồi, hai mặt nhìn nhau, ai cũng không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc đám người đang còn ngạc nhiên, phía trên căn cứ cũng bộc phát tiếng hoan hô vang tận trời cao. Nguyên có rất nhiều người đều cho rằng hôm nay chính là ngày nước mất nhà tan nên nhịn không được sự kích động trong lòng mà hét lên. Tiếng hoan hô sóng sót sau tai nạn xông thẳng trời mây.

"Xem ra liên quân của ba nước cuối cùng cũng rút lui!" Hải Ba Đông nhẹ nhõm khẽ thở một hơi dài, nó giống như trút được gánh nặng.

"Không biết Tiêu Viêm như thế nào lại thuyết phục được Tông chủ Độc tông kia. Nữ nhân này cũng không giống như người có thể phân rõ phải trái a!" Gia Hình Thiên chép miệng nói nhưng trên mặt vẫn hiện rõ sự vui sướng khó có thể che dấu. Bọn họ đều hiểu rõ, lấy thanh thế khổng lồ của liên minh Tam tông kia, mặc dù hôm nay có Tiêu Viêm cùng Mỹ Đồ Toa tọa trấn. Nhưng nếu thật sự đánh lên thì ở bên này bọn họ vẫn ở trong hoàn cảnh xấu như trước đây.

"Mặc kệ nó như thế nào, trận đại chiến đã kéo dài một năm này cuối cùng cũng đã xong. Gia Mã đế quốc chúng ta cũng có thể bảo tồn." Tiêu Đình day day trán, cười nói.

"Hắc hắc! Nhưng mà qua ngày hôm này, danh tiếng của Viêm Minh cùng Gia Mã đế quốc coi như truyền ra ngoài. Lấy lực của một Minh chống lại Tam đại tông môn. Hành động vĩ đại như vậy đủ để ngày sau Viêm Minh ta tham gia Đại hội Tông môn ở khu vực Tây Bắc làm cho mấy tên gia hỏa hay nói trào phúng ở bên kia phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Trong quá khứ mặc dù Vân Lam tông đại diện cho Gia Mã đế quốc đi tham gia Đại hội cũng phải chịu không ít xem thường. Dù sao, trong mắt của những thế lực có thực lực khủng bố kia, một Vân Lam tông ngay cả cường giả Đấu Tông cũng không có thì lấy tư cách gì để cùng ngồi chung với bọn họ."

Nghe vậy, Gia Hình Thiên cùng Pháp Mã đều gật đầu cười. Đến ngày đó,

chắc chắc Gia Mã đế quốc sẽ cảm thấy rất hãnh diện. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Ở trên bầu trời, Tiêu Viêm nghe được tiếng hoan hô kinh thiên động địa vang lên ở trên căn cứ cũng nhẹ nhõm thở phào, quay đầu lại, hướng về phía Mỹ Đồ Toa cười nói: "*Một năm nay, vất vả cho ngươi rồi!*"

"Không nghĩ tới ngươi còn quen biết nhiều người như vậy, ở nơi nào cũng có thể gặp người quen." Mỹ Đồ Toa thản nhiên nói, trong giọng nói dường như có vị chua rất nhỏ khó có thể phát hiện.

Nghe được những lời này của nàng, Tiêu Viêm đành phải cười khổ một tiếng rồi nói: "*Bạn bè năm xưa mà thôi. Chỉ là không ngờ nàng lại đạt đến mức độ như ngày hôm nay!*"

"Nàng hẳn là người mà lúc đầu chúng ta gặp trong Ma Thú sơn mạch phải không? Trong khoảng thời gian giao thủ ta mơ hồ có chút phát hiện." Mỹ Đồ Toa liếc nhìn hẳn một cái rồi nói.

"Ừ!" Tiêu Viêm gật đầu cười, chợt ánh mắt chuyển về hướng căn cứ và nói: "*Đi thôi! Đại chiến này đã xong, Gia Mã đế quốc cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi."* Dứt lời, thân hình chợt động, dẫn đầu bay về phía căn cứ. Sau đó, Mỹ Đồ Toa cũng nhanh chóng bay theo.

***

Đại chiến kết thúc, tin tức vui mừng này giống như gió, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ đế quốc. Trong lúc nhất thời, khắp các nơi đều xóa sạch nỗi tuyệt vọng cùng u ám ngày xưa đi. Có thể không phải rời khỏi quê hương của mình, đương nhiên đây là nguyện vọng trong tâm của rất nhiều người. Cuộc sống lang thang nay đây mai đó, không ai vô duyên vô cớ mà nguyện ý đi hưởng thụ một lần.

Mà trong trận đại chiến, tên của Tiêu Viêm và Mỹ Đồ Toa tất nhiên lại một lần nữa truyền vào tai của mỗi người. Trong lúc nhất thời, cũng nhờ vào cái này, thanh thế của Viêm Minh lại một lần nữa tăng vọt. Phần lớn những người hoặc thế lực nhỏ vốn gia nhập Viêm Minh đều có loại cảm giác tự hào. Lúc nói chuyện cùng người khác cũng có vài phần ngẩng cao đầu.

Mà trong khi bên ngoài tràn đầy sự vui mừng thì trong phòng nghị sự của căn cứ Hắc Sơn, đám người Hải Ba Đông trải qua chiến đấu lâu dài cuối cùng cũng thở một hơi thành thoi. Không cần tiếp tục lo lắng liên quân của Tam đế quốc có xuất hiện ngay sau đó nữa hay không.

Trong phòng lớn cũng không có nhiều người, nhưng tất cả đều là thành viên hạch tâm của Viêm Minh.

Tiêu Viêm ngồi ở vị trí thủ lĩnh mà hắn đã lâu không ngồi rồi, ánh mắt nhìn quanh. Đầu tiên là tùy ý nói chuyện với nhau một hồi, sau đó mới quay đầu sang Hải Ba Đông, sắc mặt ngưng trọng hỏi: *"Một năm nay, không có người của Hồn Điện xuất hiện chứ?"* Trong lòng Tiêu Viêm lo lắng nhất chính là Hồn Điện. Hắn sáng tạo Viêm Minh chính là vì đem nó trở thành bảo hộ của Tiêu gia.

"Án!" Hải Ba Đông gật đầu nói: *"Không biết tại sao từ sau khi Vân Lam tông giải tán, trong đế quốc cũng không truyền ra bất kỳ tin tức nào có liên quan tới Hồn Điện."*

Nghe thế, lúc này Tiêu Viêm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chột lăm vào trầm tư. Hồn Điện rõ ràng rất hứng thú với mảnh ngọc Đà Xá Cổ Đế của Tiêu gia. Vì thế chắc hắn sẽ không buông tha như vậy. Nhưng đến nay cũng đã gần một năm thời gian, vì sao còn chưa có động tĩnh gì? Chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân gì khác làm cho Hồn Điện không có thời gian đề ý đến nơi này sao?

Trong lòng suy nghĩ một lát mà vẫn không có kết quả, Tiêu Viêm cũng đành phải lắc đầu. Ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua người Hải Ba Đông, không khỏi cười nói: *"Không ngờ Hải lão cũng đã tới cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong. Nói như vậy hắn là không lâu nữa có thể tiến vào cấp bậc Đấu Tông"*

Nghe được lời này, Hải Ba Đông nhất thời bất đắc dĩ lắc đầu nói: *"Tiểu tử ngươi... Nào có dễ dàng như vậy. Ngươi không thấy Gia lão nhi dừng ở cấp độ này đã nhiều năm như vậy cũng chưa từng đột phá mà?"*

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt chuyển sang Tiêu Đỉnh đang mỉm cười ở bên cạnh, cười nói: *"Đại ca, hiện giờ Viêm Minh thế nào rồi?"*

"Cơ bản đã xâm nhập vào phần lớn góc ngách của đế quốc. Gần như"

trong mỗi thành thị cỡ vừa đều có thể lực của Viêm Minh đóng quân. Hơn nữa một năm nay Viêm Minh cũng phân chia ra vô số sản nghiệp, cực kỳ đông đúc phát triển." Tiêu Đình cười dài, nói tiếp: *"Viêm Minh bây giờ, nếu nói thật sự thì còn không hề hơn so với Vân Lam tông trước đây. Dù sao bọn họ cũng không có nhiều chi nhánh như của chúng ta."*

"Một năm trải qua mời chào nhận người, cường giả Đấu Vương trong liên minh có khoảng bốn mươi người. Cường giả Đấu Hoàng có hơi ít, chỉ không đến mười người. Mà trong Viêm Minh cũng đã thành lập nên một tổ chức bồi dưỡng tên là Viêm Mạch. Người có thể tiến vào đây để tu luyện không ai không phải là xuất chúng hơn người, những người này được tuyển chọn cẩn thận. Ngày sau, bọn họ sẽ là lớp người mới đầu tiên của Viêm Minh." Tiêu Đình lại cười nói.

"Đương nhiên, trong Viêm Minh còn chia là Thương đường, chủ yếu là gia tộc Mê Đặc Nhĩ. Còn có Đan đường, đây cũng là do phần lớn Luyện Dược sư đến từ Luyện Dược sư công hội tổ kiến thành. Bọn họ vì Viêm Minh không ngừng cung cấp đan dược. Ha ha, lần đại chiến này, có thể kéo dài được lâu như vậy cũng có không ít công lao của bọn họ."

Nghe sơ qua một lần, Tiêu Viêm rốt cục cũng hiểu quy mô thế lực của Viêm Minh tại Gia Mã đế quốc vào lúc này. Bản thân cũng nhin không được mà chép miệng. Lúc trước thành lập, mặc dù hẳn có chút tin tưởng nhưng cũng không dự đoán được. Ở trong vòng một năm ngắn ngủi, đại ca bọn họ có thể đem Viêm Minh phát triển đến trình độ như vậy. Theo như những lời vừa nghe, quy mô hiện giờ của Viêm Minh có lẽ hình như đã vượt xa Tiêu Môn ở Hắc Giác Vực. Đương nhiên, tiềm lực của Tiêu Môn cũng không nhỏ. Bởi vì nó có Bàn Môn trong Nội Viện cung cấp những đệ tử tốt nghiệp có thiên phú không tầm thường. Thiên phú của những người này có thể nói là hơn xa người thường.

"Tộc nhân Tiêu gia có tốt không?" Tiêu Viêm khẽ giọng hỏi.

"Có một tộc trưởng xuất sắc như ngươi, ngươi nói có thể không tốt được sao?" Tiêu Đình cười nói. Bây giờ, Tiêu gia đã danh chính ngôn thuận trở thành gia tộc cường đại nhất trong Gia Mã đế quốc. Không vì lý do gì cả, chỉ vì Tiêu gia có Tiêu Viêm, người đứng đầu của Viêm Minh!

Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Nếu có thời gian thì phải người truyền tin tức đến Già Nam học viện. Nếu Tiêu Ngọc bọn họ muốn"*

trở về thì trở về đi. Tiêu gia bây giờ đã có lực lượng tự bảo vệ mình."

"Án!" Tiêu Đình gật đầu nói: "Cũng vừa lúc đem tin tức truyền cho Tiêu Môn, để cho Nhị đệ không cần tới cứu viện nữa."

Tiêu Viêm cười cười, chột phát tay áo nói: *"Đại chiến xong, mấy việc sau đó liền giao cho các vị. Viêm Minh này giao cho các vị ta rất yên tâm."* Dứt lời, Tiêu Viêm liền lập tức ra khỏi phòng nghị sự dưới tầng đạo ánh mắt không biết phải làm sao.

"Người này, lại muốn phải tay làm chương quây." Trong phòng nghị sự, mọi người đều thấp giọng oán hận.

****

Bóng đêm phủ xuống căn cứ Hắc Sơn, mặc dù hình dáng khổng lồ khiến cho nó nhìn qua vẫn giống như mãnh thú phủ phục trên mặt đất. Nhưng so với ban ngày cũng ít hơn vài phần sát khí, có vài phần yên tĩnh hơn.

Tiêu Viêm đôi mắt khép hờ, ngồi xếp bằng (khoanh chân á!) ở trên một ngọn núi thấp cách căn cứ không xa. Ánh trăng chiếu xạ trên người, cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng làm cho lòng Tiêu Viêm giống như gương sáng.

Ở phía sau Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa ung dung dựa vào thân cây. Đôi con ngươi yêu dị không ngừng đảo qua xung quanh. Một lát sau mới uể oải nói: *"Đã trở thế này nàng còn chưa tới. Xem ra người phải đợi không rồi."*

Nghe những lời này, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, cũng quay đầu lại nói: *"Sớm đã nói người không cần đến mà. Chẳng lẽ còn sợ muội ấy đem ta ăn thịt hay sao?"*

"Ai biết nàng lui thật hay lui giả. Vạn nhất mượn ước hẹn một mình tối nay trực tiếp đem người xử lý. Ngày mai lại tiếp tục ngóc đầu trở lại. Vậy Gia Mã đế quốc cũng thật sự xong luôn!" Mỹ Đỗ Toa bĩu môi nói.

"Thật sao!" Nghe thế Tiêu Viêm cười cười. Chột trong lòng bỗng nhiên máy động, nghiêng đầu nhìn về phía bầu trời ở xa xa. Không gian nơi đó truyền đến từng đợt giao động. Một lát sau, một thân ảnh màu trắng bước trên không trung, nhìn thì giống như chậm rãi mà đi đến, nhưng chỉ trong vài cái chớp mắt đã hiện ra trên không trung của ngọn núi này.

Tiểu Y Tiên tối nay mặc một bộ trang phục màu trắng. Mái tóc dài màu trắng giống như thác nước buông xuống, dưới ánh trăng chiếu rọi phản xạ sáng bóng nhàn nhạt. So với ban ngày, hai tròng mắt màu tro tím ít đi vài phần lạnh nhạt, nhiều hơn một chút nhu hòa.

Lúc này, nàng cùng với cô gái thiện lương mà năm đó Tiêu Viêm nhìn thấy ở trấn Thanh Sơn không có mấy khác biệt.

Tiểu Y Tiên

-----oOo-----

Chương 766: Độc Đan Chi Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiểu Y Tiên hiện ra giữa không trung, Tiêu Viêm đứng dậy cười nói: *"Cuối cùng ngươi cũng đến đây!"*

Thân hình Tiểu Y Tiên chợt động, nhẹ nhàng dừng trên đỉnh núi. Hai tròng mắt màu tím tro kia dưới phản chiếu của ánh trăng trông có vẻ yêu dị trước tiên liếc nhìn Mỹ Đỗ Toa đang ở phía sau Tiêu Viêm một cái rồi mới bình thản nói: *"Chuyện rút lui của liên quân mang đến phiền toái không nhỏ. Sau việc rút quân sinh ra rất nhiều cãi nhau, bởi vậy mới đến chậm một chút"*

"Sao thế?" Nghe vậy Tiêu Viêm nhíu mày nói: *"Tam Tông không muốn rút lui?"*

"Xuất Vân đế quốc ở trong sự khống chế của Độc Tông. Mà ta là Tông chủ Độc Tông, ở Xuất Vân đế quốc tự nhiên là không có phản đối quá lớn. Nhưng mà Kim Nhận tông cùng Mộ Lan cốc không phải là thế lực của Xuất Vân đế quốc. Thế lực của tông môn bọn họ so với Độc Tông cũng không yếu hơn bao nhiêu. Bởi vì thế, mặc dù ta bảo là lui lại nhưng bọn họ phản đối có chút kịch liệt. Trong đầu bọn họ đã sớm có ý niệm thôn tính Gia Mã đế quốc. Cơ hội thế này đương nhiên là không muốn dễ dàng buông tha cho như vậy." Tiểu Y Tiên chậm rãi nói.

"*Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan tam lão đều bị trọng thương dưới tay ta. Mất đi hai người này, bọn họ còn dám hung hăng ngang ngược sao?*" Tiêu Viêm nói, trong mắt xẹt qua một tia hàn ý.

"*Ta nói rồi! Thực lực của Kim Nhận tông cùng Mộ Lan cốc đều không kém. Lần đại chiến này mặc dù phái người có thực lực cực mạnh ở trong tông, nhưng vẫn chưa dùng tới lực lượng tinh nhuệ. Nhìn tình hình này, có vẻ mặc dù Độc Tông của ta không tham dự trận chiến thì bọn họ vẫn như cũ muốn cố ý tiêu diệt Gia Mã đế quốc*" Tiêu Y Tiên đưa mắt nhìn Tiêu Viêm, rồi lại nói tiếp: "*Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam lão đúng là bị thương nặng. Nhưng theo ta được biết, trong tông môn của bọn họ đều có Luyện Dược sư cấp bậc không thấp. Chỉ cần đợi mấy ngày thời gian đem một ít đan dược trân quý từ trong tông đưa tới, thương thế có thể hồi phục nhanh chóng. Hơn nữa cường giả của hai tông này cũng tới đây rất nhiều. Đến lúc đó hẳn là sẽ chinh hợp tấn công Gia Mã đế quốc một lần nữa.*"

Sắc mặt Tiêu Viêm có chút âm trầm. Nếu là như vậy thì sợ rằng Viêm Minh cùng đế quốc lại lâm vào một trận khổ chiến. Loại tình huống này hiển nhiên là hẳn không nguyện ý nhìn thấy.

"*Chỗ dựa vào lớn nhất của Kim Nhận tông cùng Mộ Lan cốc là hai cường giả Đẩu Tông Nhận Lạc Thiên và Mộ Lan Tam lão. Chỉ cần giải quyết xong hai người bọn họ, thực lực của hai thế lực lớn này tự nhiên sẽ giảm mạnh. Bọn họ cũng không dám có ý niệm tiếp tục tiến công Gia Mã đế quốc*" Mỹ Đồ Toa ở một bên đột nhiên lạnh lùng nói.

Nghe thế, Tiêu Viêm ngăn người ra. Chợt đôi mắt khép hờ lại, trong mắt chớp động tia sáng lạnh. Những lời này của Mỹ Đồ Toa cũng thật sự không sai. Hiện giờ Nhận Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam lão đều bị thương nặng, đúng là cơ hội tốt nhất để giết chết. Một khi thương thế của bọn họ hồi phục, như vậy thì rất khó giải quyết. Cũng không thể có chút nhân từ nương tay. Nếu không đợi sau này bọn họ ngóc đầu trở lại, Viêm Minh không biết vì thế mà phải trả giá lớn thế nào.

Trong lòng hiện lên ý niệm như vậy, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về phía Tiêu Y Tiên. Nếu muốn giết chết Nhận Lạc Thiên và Mộ Lan Tam lão, nhưng nàng lại ra mặt ngăn cản vậy thì tính toán của hẳn có lẽ sẽ rất khó thực hiện.

Nhìn ánh mắt của Tiêu Viêm, lông mày Tiêu Y Tiên khẽ cau lại, lâm vào

im lặng.

Mà ở lúc Tiểu Y Tiên đang trầm ngâm, thân hình Mỹ Đổ Toa ở phía sau Tiêu Viêm cũng chợt động, lập tức hiện ra ở giữa không trung, vừa vặn có ý phong toả đường lui của Tiểu Y Tiên. Nhìn bộ dạng này, dường như thật sự có ý định một khi Tiểu Y Tiên cự tuyệt thì lập tức ra tay.

Cử động của Mỹ Đổ Toa tự nhiên cũng bị Tiểu Y Tiên phát hiện, nàng lập tức cười lạnh nói: "Nếu ta muốn đi, bằng vào ngươi còn không ngăn cản được ta đâu"

"Vậy thì cứ thử xem!" Trong mắt Mỹ Đổ Toa cũng lộ ra hàn quang, trả lời lại một cách gay gắt. Nguồn truyện:

Nhìn thấy hai người vừa gặp mặt là tràn ngập hỏa khí, Tiêu Viêm cũng cảm thấy đau đầu. Khoát tay áo làm cho hai người dừng lại, ánh mắt hướng về phía Tiểu Y Tiên rồi nói: "Viêm Minh là do một tay ta tạo nên. Bởi vậy ta không thể nhìn nó bị hủy diệt. Nhạn Lạc Thiên và Mộ Lan Tam lão sẽ là uy hiếp lớn nhất. Vì thế, nếu có thể diệt trừ đi đương nhiên là tốt nhất."

Nhìn ánh mắt sáng rực kia của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên chần chờ một chút, cắn răng gật đầu nói: "Dù sao trong lòng hai kẻ kia (Mộ Lan Tam lão chỉ tính là 1 người!-DG) đối với ta luôn có ý đồ, không coi là minh hữu thật sự. Nếu ngươi muốn động thủ, ta sẽ mặc kệ."

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, sắc mặt cũng có một phần vui sướng khó có thể che giấu. Tiểu Y Tiên nói thế đối với hắn chính là nói rõ ràng, nàng vẫn chưa quên phần tình nghĩa giữa hai người. Đối với Tiểu Y Tiên mà nói, phần tình cảm này rất khó có được. Mặc dù bây giờ đang đứng ở thế đối lập, nhưng mà nàng vẫn luôn âm thầm quý trọng.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên gật đầu, ánh sáng lạnh trong mắt Mỹ Đổ Toa mới dần dần giảm xuống, chậm rãi hạ thân xuống, lạnh nhạt nói: "Coi như ngươi thức thời."

Đối với lời nói của Mỹ Đổ Toa, Tiểu Y Tiên tự nhiên không để ý, hai tròng mắt màu tím tro chuyển hướng Tiêu Viêm nói: "Hiện giờ Tam quân đều dừng lại ở trong một toà thành thị sát biên giới Xuất Vân đế quốc. Mà

Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam lão cũng ở nơi này. Nhưng bản thân hai người này bị trọng thương, vì thế xung quanh phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm, các người muốn động thủ cũng không dễ dàng gì"

"Ân! Giao cho chúng ta là được!" *Tiêu Viêm trâm ngân một hồi, chột gật đầu.*

"Luc các người ra tay ta sẽ phân tán phòng thủ ở bên ngoài thành thị. Mà bản thân ta trước đó sẽ nói bẽ quan. Ta chỉ có khả năng làm được những việc này mà thôi. Chuyện ra tay phải do các người tự làm lấy. Dù sao nếu bị lộ ra thì danh dự của Độc Tông cũng không tốt lắm ..." *Tiểu Y Tiên chậm rãi nói.*

"Cảm ơn nhiều."

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, chột đem đề tài chuyển về việc chính, nói: "Bây giờ người nói xem làm thế nào để giúp ta khống chế Ách Nan Độc Thể đi. Cái này mới là chuyện quan trọng nhất."

Tiêu Viêm gật gật đầu, búng ngón tay ra, một quyển trục màu xám hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó ném về phía Tiểu Y Tiên: "Phương pháp phá giải ở trong này. Người xem đi! Nhưng mà những tài liệu được nói đến ở trong này đều cực kỳ khó tìm.

Tiểu Y Tiên duỗi tay ra, quyển trục tự động rơi vào trong tay, trong mắt hiện lên một chút kích động. Nàng thật cẩn thận chậm rãi mở nó ra.

"Ách Nan Độc Thể, một loại thể chất đặc thù có chút quỷ dị, trời sinh kịch độc, người tiếp xúc sẽ chết. Sống nhờ vào việc dùng độc. Nhưng mà dùng độc càng nhiều, độc tố trong cơ thể càng dày đặc. Đợi đến khi độc tố ngưng tụ đến một mức độ nào đó sẽ hoàn toàn bùng phát ra. Lúc bộc phát, trong vòng ngàn dặm sẽ hủy hết sinh cơ. Loại độc thể này hiếm thấy dị thường, chia ra làm hai loại Tiên thiên và Hậu thiên. Tiên thiên chính là bẩm sinh, Hậu thiên là do chế tạo mà thành. Giữa hai người, đương nhiên là Tiên thiên có uy lực lớn hơn, hơn nữa cũng không có phương pháp phá giải. Nhưng nếu gặp được cơ duyên, có thể hoàn toàn khống chế độc thể, sử dụng độc lực trong cơ thể, có thể khống chế thoải mái theo của ý mình."

"Phương pháp khống chế này gọi là Độc Đan Chi Pháp. Đem độc tố trong cơ thể lắng đọng ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một quả Độc Đan trong

cơ thể. Nếu Độc Đan thành thì Ách Nan Độc Thể mới có thể thật sự trở thành thể chất đáng sợ. Trên đại lục từng xuất hiện qua vài lần tai nạn do Ách Nan Độc Thể tạo thành. Nhưng một số người có được Ách Nan Độc Thể đó đều chưa từng đạt tới trình độ này. Bởi vì các tài liệu mà phương pháp Độc Đan này cần quá mức khó tìm."

"Luyện chế độc đan, đại khái cần có ba vật liệu trọng yếu nhất. Một là ba loại Dịch hỏa. Hai là ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú cấp bảy. Ba là Bồ đề Hóa Thể Tiên."

Ánh mắt chậm rãi đảo qua quyển trục, vẽ kích động trong mắt Tiểu Y Tiên cũng dần dần ảm đạm đi, Tài liệu cần thiết được ghi lại ở trong Độc Đan Chi Pháp thật sự là qua mức khủng bố. Khó trách nhiều năm như vậy cũng không có vị Ách Nan Độc Thể nào thành công đạt được.

Ba loại Dịch hỏa, chỉ cần điều thứ nhất này cũng đã có thể làm cho người ta chùn bước. Trên đại lục, mọi người đều biết đến lực lượng hủy diệt của Dịch hỏa. Cường giả bình thường nếu có thể có được một loại Dịch Hỏa vậy sức chiến đấu tự nhiên sẽ tăng mạnh. Nếu để cho Luyện Dược sư có được thì xác xuất luyện chế đan dược thành công cũng chắc chắn tăng lên rất nhiều. Dịch hỏa ở trong lòng những cường giả trên đại lục Đấu Khí này có địa vị cực kỳ cao.

Nhưng mà mọi người cũng đều biết Dịch Hỏa rất thưa thớt. Có thể tìm được một loại đã là được trời ban thưởng rồi. Về phần ba loại...

Điều kiện thứ hai đồng dạng cũng làm cho người ta khó giải quyết vô cùng. Thiên Độc Hạt Long Thú vốn là dị thú viễn cổ, thực lực rất mạnh. Thiên Độc Hạt Long Thú cấp bảy càng có thêm tư cách hoá thành hình người, sức chiến đấu cực kỳ khủng bố. Ở trong cùng cấp hầu như là ít có địch thủ. Muốn lấy ma hạch của long thú này đã khó càng thêm khó.

Dương nhiên, so sánh với cái thứ ba thì hai cái phía trước hình như có vẻ dễ dàng hơn một chút. Bởi vì Dịch Hỏa cùng Thiên Độc Hạt Long Thú Tiểu Y Tiên ít nhiều còn nghe nói qua. Nhưng loại thứ ba là Bồ Đề Hóa Thể Tiên chính là chưa từng nghe qua, thấy qua bao giờ.

Có ba loại điều kiện hà khắc như thế, Tiểu Y Tiên thật sự hiểu được vì cái gì chưa từng có Ách Nan Độc Thể nào có thể thực sự luyện chế ra cái gọi là Độc Đan giống như lời của phương pháp không chế kia.

Nhìn ánh mắt của Tiểu Y Tiên trong khoảnh khắc liền âm đạm xuống, Tiêu Viêm cũng thở dài một tiếng, chột nhẹ giọng nói: "Ba loại Dịch Hỏa thật ra ngươi không cần lo lắng. Điểm này ta có thể giúp được. Nhưng ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú cùng Bồ Đề Hóa Thể Tiên phải phí một phen tinh lực rồi."

"Ngươi có ba loại Dịch Hỏa?" Nghe thế, Tiểu Y Tiên cũng ngẩn ra, ánh mắt ngạc nhiên nhìn lướt qua Tiêu Viêm. Một người làm sao có thể có được ba loại Dịch Hỏa?

Nhìn thấy dáng vẻ kia của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm cười, búng ngón tay, một luồng xanh biếc đột nhiên tuôn ra, cuối cùng nhanh chóng chia thành ngọn lửa màu xanh cùng ngọn lửa vô hình. Ngay sau đó, lại có một đạo ngọn lửa màu trắng ngà từ trong dấu ấn lửa ở vị trí mi tâm của Tiêu Viêm hiện ra.

Nhìn ba ngọn lửa nhỏ lơ lửng trước mặt Tiêu Viêm, trong con mắt vừa rồi âm đạm của Tiểu Y Tiên nhất thời xuất hiện một ít vui sướng, nói: "Khó trách ngươi bằng vào thực lực Đấu Hoàng đã có thể đánh một trận với cường giả Đấu Tông. Hoá ra là vì lý do này..."

"Mặc dù có ba loại Dịch Hỏa nhưng ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú cùng cái gọi là Bồ Đề Hóa Thể Tiên cũng rất có tìm được a..."

Nhìn thần sắc cười khở kia của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm cười nói: "*Vẫn còn tốt hơn là không có hy vọng. Máy thứ này, ta sẽ cố gắng hết sức để giúp ngươi.*"

Nghe thế, Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu. Cái này đúng thật là tốt hơn so với không có hy vọng...

"Được rồi. Chờ sau khi ta trở về sẽ tìm kiếm tình hình về phương diện này. Nếu có tin tức sẽ lập tức thông báo cho ngươi biết..." Đưa quyền trực trả lại cho Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói: "*Một khi đã như vậy, ta đây liền về trước. Khi nào ngươi muốn ra tay thì bóp nát mảnh ngọc này. Ta sẽ hết sức phối hợp*" Nói xong, nàng đem một mai ngọc màu xám đưa đến Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm gật gật đầu, tiếp nhận mảnh ngọc, sau đó cất vào trong nạp

giới.

Nhìn thấy tất cả đều đã xong, Tiểu Y Tiên cũng không hề ở lâu. Thân hình chợt động liền hiển ra ở giữa không trung. Mà đang chuẩn bị bước đi thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thanh niên áo bào đen phía dưới, thanh âm thật thấp nói: *"Hiện giờ ta đã biến thành như vậy. Ngươi còn muốn làm bằng hữu của ta sao?"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, rồi lập tức cười sáng lạn nói: *"Lời nói năm đó vẫn có nghĩa như trước"*

-----oOo-----

Chương 767: Cường giả Xà Nhân tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân ngày 8 - 3

Chúc các tỷ muội vui vẻ - sống khỏe - hạnh phúc.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Tiểu Y Tiên biến mất trong bóng đêm. Tiêu Viêm liền vươn vai, quay đầu hướng về phía Mỹ Đỗ Toa cười nói: *"Đi, trở về thôi."*

Mỹ Đỗ Toa khẽ nhíu mày nói: "Cô ta tin được không? Nếu ngày đó vào lúc động thủ, chúng ta xông vào mà bị bọn họ vây đánh thì kết cục rất... Chưa kể hiện giờ Gia Mã đế quốc cùng Xà Nhân tộc phải dựa vào hai người chúng ta. Nếu chúng ta mắc phải sai lầm, kết cục của Viêm Minh ngươi hẳn là có thể đoán được.

Nghe được những lời này của Mỹ Đỗ Toa, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng thoáng ngưng trọng. Trầm ngâm một lát, hần khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Ta tin tưởng nàng ấy."

"Hy vọng ngươi sẽ không nhìn lầm người." Mỹ Đỗ Toa hừ nhẹ nói. Ánh mắt chợt lóe lên, chần chờ một lúc, nói: "Ngày mai ngươi theo ta đi một chuyến đến Xà Nhân tộc, một vài vị trưởng lão trong tộc muốn gặp ngươi."

"Gặp ta?" nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Gặp ta rồi thế nào?"

Mỹ Đồ Toa sắc mặt hơi có chút không được tự nhiên, gương mặt khẽ nghiêng sang một bên, nói: "Trưởng lão trong tộc có bí thuật, dễ dàng do thám được thân thể người khác, Chuyện ta ta... không còn là xử nữ, các trưởng lão cũng đã biết rồi."

Tiêu Viêm khẽ há mồm, vẻ mặt hơi đỏ lên, vẻ mặt hơi xấu hổ, xoay đầu, miệng lại cười gượng mấy tiếng, đợi khi ổn định tâm tình mới thật cẩn thận nói: "Việc ấy... Các trưởng lão muốn thế nào?"

Nhìn thấy thần sắc, bộ dáng lúng túng của Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa trong lòng thoáng bật cười, nhưng gương mặt vẫn lạnh băng như trước, thản nhiên nói: "Dựa theo tộc quy, ngươi phải chịu Vạn Xà Phệ Thể ..."

Nghe được việc mình phải chịu Vạn Xà Phệ Thể, Tiêu Viêm chột rùng mình, cười khan nói: "Mọi người nên nói chuyện hòa hợp với nhau không được sao, ai lại muốn dùng mấy thứ kia. Dù sao ta bây giờ cũng là Minh chủ Viêm Minh, khụ khụ, nếu mà "dùng hình" với ta, nhất định sẽ khiến cho Xà Nhân tộc và Gia Mã đế quốc lại lần nữa đối lập, như vậy thì đối với mọi người, ai ai cũng không tốt"

"Vậy, ngươi đi nói với các trưởng lão đi." Mỹ Đồ Toa khẽ nhướn mày, thanh âm bình thản nói.

Tiêu Viêm xoa xoa cái trán, phát ra một thanh âm rên rỉ đầy thống khổ, trong lòng thâm nghĩ, chuyện phiền toái quả nhiên đến rồi, ài.

"Ngày mai ta sẽ đến tìm ngươi..." Mỹ Đồ Toa cũng không để ý đến bộ dáng thống khổ của Tiêu Viêm, xoay người lại, hướng về phía chân núi chậm rãi đi xuống, đang đi cước bộ đột nhiên dừng lại, chân chừ một chút nói: "Chuyện về "Phục Hồn Đan" ngươi không cần nhớ nữa. Ảnh hưởng của linh hồn Thôn Thiên Mãng với ta đã ngày càng yếu."

"Ngươi sẽ giết ta sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ngạc nhiên thốt lên.

"Bỏn vương nếu muốn giết ngươi thì một năm nay ngươi đã chết không biết bao lần rồi" Mỹ Đồ Toa hừ lạnh nói.

Tiêu Viêm xấu hổ cười, nhưng trong lòng thì thở dài nhẹ nhõm. Quả bom hẹn giờ bên cạnh này hình như bây giờ đã có dấu hiệu yếu bớt đi, rốt cuộc hẳn không cần giống như trước kia là cả ngày luôn lo lắng đề phòng, chưa kể lúc ấy ít nhất còn có Dược Lão có thể cảnh giác, nhưng hôm nay Dược Lão bị bắt, nếu Mỹ Đỗ Toa vẫn còn ý niệm đấy, chỉ sợ hẳn cũng không biết lúc nào thì bị giết chết một cách êm ả không một tiếng động.

"Nhớ kỹ, ngày mai người không được kiếm có thoái thác đó, nếu không thì...." *Mỹ Đỗ Toa bỏ lửng câu nói ẩn chứa đầy sự uy hiếp. Sau đó, thân hình vừa động đã chậm rãi biến mất trong màn đêm đen tối.*

Nhìn về chỗ Mỹ Đỗ Toa biến mất, Tiêu Viêm há miệng thở dốc, một lát sau suy sụp thở dài, chợt cắn răng nói: "Đi thì đi, ta cũng không tin các người có thể đem ta làm thịt.." Rơi vào đường cùng. Tiêu Viêm cũng chợt thấy chột dạ, trong lòng thầm nói: "Nhưng mà để an toàn... vẫn là đem bọn Hải lão, Gia lão cùng đi..."

Trong lòng vừa hạ xong cái quyết tâm, Tiêu Viêm mới khẽ thở phào, đem Hỏa Dược thi triển ra, sau đó hướng căn cứ ở Hắc Sơn từ từ bay đi.

*****

Tuy rằng hiện giờ Tam quân liên minh đã lui lại, nhưng căn cứ ở Hắc Sơn vẫn như cũ thủ vệ sâm nghiêm, dù sao ai cũng không biết, Tam quân liên minh có hay không sẽ ngóc đầu trở dậy. Bởi vậy, mặc dù, bên trong đế quốc, cả nước đều vui mừng, nhưng bầu không khí nơi này vẫn như cũ, căng thẳng và ngưng trọng.

Hôm sau, Hắc Sơn căn cứ, phòng nghị sự.

Khi mấy người Tiêu Đỉnh ở đây nghe được Tiêu Viêm tính toán đi trước đến biên giới của Xuất Vân đế quốc để ám sát bọn người Mộ Lan Tam Lão và Nhạn Lạc Thiên thì đều kinh hãi, làm như vậy thì rất là mạo hiểm.

Nếu đây là một bẫy của bọn chúng nhằm dụ người vào tròng, chỉ sợ người cùng Mỹ Đỗ Toa sẽ có kết cục không tốt. Mà một khi hai người các người phạm sai lầm, Tam quân liên minh chắc chắn sẽ lại lần nữa tấn công" Tiêu Đỉnh với sắc mặt ngưng trọng nói.

Một bên, mấy người Hải Ba Đông sắc mặt trịnh trọng cũng gật đầu đồng tình. Việc này quá mức mạo hiểm.

Không nên nói như vậy, một khi thương thế của Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam Lão khỏi hẳn, lại tập hợp một lượng lớn lực lượng tinh nhuệ trong tông phái, đây là một phiên toái rất lớn, Đấu Tông cường giả thực lực quá mạnh mẽ. Hiện giờ cừu hận đã kết, ngày sau ngộ nhớ bọn họ muốn trả thù, chúng ta sẽ phải trả một cái giá không nhỏ đâu. Cho nên, hôm nay chính là cơ hội trăm thảo trừ căn tốt nhất." *Tiêu Viêm chậm rãi nói, ánh mắt nhìn toàn trường, cười nói: "Làm chuyện gì mà không có nguy hiểm chứ? Huống chi là việc đại sự này."*

Nhìn thấy Tiêu Viêm đã kiên quyết, đám người Tiêu Đỉnh cũng đành thở dài một tiếng, chỉ là bọn hắn cũng rõ ràng, việc này mặc dù nguy hiểm rất lớn, nhưng nếu thành công thì nguy cơ đối với Viêm Minh và Gia Mã đế quốc sẽ hoàn toàn được giải trừ.

Phương pháp này rất đáng thử!

"Vị Độc Tông Tông chủ này, người cho rằng thật sự tin được?" Ngón tay Tiêu Đỉnh khẽ gõ gõ trên mặt bàn, một lát sau, trầm giọng nói.

"Ân! Tin được, vốn trận chiến tranh này là một sự hiểu nhầm, nếu ta ở Viêm Minh ra mặt mà nói, trận chiến này thực sự không cần đánh à." *Tiêu Viêm gật đầu, thở dài nói.*

"Người đã muốn như thế....Thôi thì theo ý người đi, chờ ngày đó khi người hành động, Viêm Minh cường giả cũng sẽ xuất động, mai phục tại xung quanh tòa thành thị đây. Một khi xuất hiện biến cố, liền lập tức cứu viện." *Nghe vậy, Tiêu Đỉnh biết Tiêu Viêm đã quyết tâm làm, cũng chỉ có thể gật đầu nói.*

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng vui vẻ, nhìn thấy bầu không khí trong đại sảnh có chút ngưng trọng liền cười nói: "Chư vị không cần phải như thế, đợi ngày sau Viêm Minh ta phát triển, cũng không thiếu người chế trụ, nhưng hiện tại vẫn là phải có chút mạo hiểm."

Nghe vậy, mọi người cũng đành cười cười mà thôi, nhưng trong lòng, nỗi lo lắng kia vẫn như cũ chưa từng giảm bớt đi.

*****

Khi Tiêu Viêm đang có chút lén lút từ trong phòng nghị sự đi ra, thì một thanh âm nhàn nhàn từ một bên cũng truyền tới.

"Đi thôi, ta chờ ngươi đã lâu"

Nghe được âm thanh này, thân thể Tiêu Viêm nhất thời cứng ngắc, khổ sở quay người lại, nhìn thấy chỗ thạch lan can bên ngoài phòng nghị sự, Mỹ Đỗ Toa đang nhàn nhã đứng tựa lưng, hai tròng mắt yêu mị nhàn nhạt nhìn hắn.

Ho khan một tiếng, Tiêu Viêm trên mặt "nặng" ra nụ cười có chút miễn cưỡng, không tình nguyện hướng về phía Mỹ Đỗ Toa bước đến.

Khi Tiêu Viêm đến gần thì Hải Ba Đông cùng Gia Hình Thiên cũng đứng lúc từ đại sảnh đi ra, nhìn thấy hai người, liền sửng sốt, chợt cười lên tiếng chào hỏi.

Nhìn thấy hai người, Tiêu Viêm nhất thời sung sướng, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Mỹ Đỗ Toa bên cạnh cũng lạnh lùng nói: "Ta cùng Tiêu Viêm có chút chuyện quan trọng, các ngươi không cần tới đây"

Hải Ba Đông cùng Gia Hình Thiên nghe vậy cũng ngăn người ra, chợt quay mặt liếc nhìn nhau, cười khan một tiếng, sau đó hướng về phía Tiêu Viêm trong ánh mắt có ý bảo Tiêu Viêm tự mình cầu phúc đi, rồi vội vàng thôi lui.

Không biết nói gì, nhìn hai lão gia hỏa chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, Tiêu Viêm cũng đành cam chịu lắc đầu, quay đầu nói với Mỹ Đỗ Toa: "Đi thôi, ta cũng muốn nhìn xem, trường lão của các ngươi đối phó ta như thế nào....."

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm lúc này có chút giống như đi chịu chết, Mỹ Đỗ Toa khước miệng cũng hiện lên một nụ cười nhạt, xoay người sang chỗ khác, không nhanh không chậm đi trước dẫn đường. Tiêu Viêm sau đó với vẻ mặt đau khổ cũng sai bước đuổi theo.

Cũng không trách Tiêu Viêm kéo dài thời gian, chuyện của hắn với Mỹ Đỗ Toa, tuy không phải là do bản thân hắn không chế, nhưng mặc kệ thế nào,

chuyện chiếm đoạt thân thể người khác là sự thật. Hiện giờ việc đi gặp các trưởng lão trong tộc thật là có chút tương tự như đi gặp mấy người nói chuyện chuyên sâu hơn về vấn đề này.

Đi theo Mỹ Đổ Toa xuyên qua mấy cái đường phố rộng lớn, chừng hơn mười phút sau, dần dần queo vào một khu vực có chút âm u. Nơi này vừa vặn ở góc tường thành, tường thành cao ngất hình thành bóng mờ, làm cho ánh sáng nơi này có chút u ám, Xà Nhân tộc cường giả chính là cư ngụ ở nơi này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tại khu vực này, địa phương giao tiếp với ngoại giới, có sắp đặt chỗ ngăn chặn thông lộ, Xà Nhân tộc mặc dù bây giờ cùng Gia Mã đế quốc là liên minh, nhưng đối với nhân loại, đại đa số xà nhân vẫn có chút kháng cự. Bởi vậy muốn hòa hợp mà ở chung, cũng cần có thời gian không ngắn mới có thể dần dần hợp lại.

Nơi địa phương Xà Nhân tộc cư ngụ thì phòng ngự cũng hết sức thâm nghiêm, xà nhân cầm trong tay vũ khí không ngừng tuần tra qua lại. Mà khi nhìn thấy thân ảnh Mỹ Đổ Toa thì những thủ vệ này trong mắt nhất thời lộ ra sự cuồng nhiệt mà cúi xuống, đối với người sau phủ phục hành lễ.

Một đường mà xuyên qua, sau một lúc lâu, hai người đến trước một khoảng sân rộng lớn thì dừng lại, Mỹ Đổ Toa vung tay lên, viên môn tự động mở ra. Sau đó tiến vào bên trong, Tiêu Viêm chân chừ một chút rồi cũng sải bước đi theo.

Tiêu Viêm vừa mới bước vào sân, nhất thời một bóng ảnh to lớn xen lẫn kinh phong hung hãn, mạnh mẽ đánh đến.

Cảm nhận được công kích xuất hiện đột ngột này, Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến, chột hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa xanh biếc nhanh chóng trào ra, không chút khách khí đối với người đánh lén kia xuất chiêu.

"Bang!" "Bùm!"

Kinh phong nổ mạnh ở trong sân, thanh âm trầm thấp, đem tro bụi trên mặt đất chấn thành khí lãng khuếch tán ra.

Một kích giao thủ, bả vai Tiêu Viêm run lên, mà lúc này người đánh lén,

tại giữa không trung lảng không quay cuồng vài vòng rồi mới âm âm rơi xuống đất.

Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt băng hàn quét về phía người đánh lén, chột đôi mắt nhất thời trống rỗng, khẽ híp mắt lại.

-----oOo-----

Chương 768: Tứ đại trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mặt Tiêu Viêm lúc này, là một xà nhân có thân thể cường tráng, diện mạo có chút hung ác, trên cánh tay có xăm hình hai con rắn lớn màu đen, khi cánh tay chuyển động thì con rắn lớn này giống như là một vật còn sống, phát tán ra bên ngoài từng cơn khí.

Người này dùng ánh mắt hung ác nhìn Tiêu Viêm, đầu khí hùng hồn bên ngoài thân thể cuộn cuộn không ngớt, phiến đá cứng rắn nơi hắn đứng đã muốn nứt vỡ ra, hiển nhiên là vì kinh khí hai bên giao phong lúc trước quá mạnh nên đã bị vỡ tan trước rồi.

- Ngươi là ai?

Tiêu Viêm chăm chú nhìn gã xà nhân hung hãn này, hắn có thể cảm giác người này là cường giả Đâu Vương đỉnh phong, nhưng mà đối với hắn mà nói, vẫn chưa phải là đối thủ khó chơi, chỉ là đối với việc hắn đột nhiên ra tay đánh lén khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy tức giận.

- Xà Nhân tộc, thống lĩnh Mặc Ba Tư!

Con mắt của gã xà nhân này nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, địch ý trong mắt hết sức rõ ràng.

- Ngươi là Tiêu Viêm?

Tiêu Viêm nhàn nhạt gật đầu, mà khi nhìn thấy hắn gật đầu, Mặc Ba Tư kia trong mắt nhất thời hiện lên một tia hung ác, nắm tay đột nhiên nắm chặt. Trên cánh tay cường tráng đang dùng sức kia, hình xăm hai con rắn

lớn màu đen kịt kia dường như là còn sống, phóng thích ra một cỗ sát khí xung thiên.

- Nếu tiếp tục đánh, ta sẽ không nương tay nữa.

nhìn thấy ánh mắt gian ngoan của tên gia hỏa này, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút ý nghĩ tàn nhẫn, trên bàn tay, một ngọn lửa màu xanh biếc hiện lên, chậm rãi nói.

- Vậy thì để bản thống lĩnh đến lãnh giáo một chút!

Mặc Ba Tư thấp giọng giận dữ hét, nhưng khi vừa muốn mạnh mẽ lao tới, một thanh âm lạnh lùng truyền tới, làm cho hắn toàn thân cứng ngắc lại.

- Đủ rồi, dừng tay lại cho bản vương!

Mỹ Đỗ Toa quay đầu lại, đôi mày đen khể cau lại nhìn Mặc Ba Tư, trách mắng.

- Mặc Ba Tư, ngươi ngày càng không có quy củ, hắn là khách của Xà Nhân tộc ta, ai cho phép ngươi tùy ý ra tay đánh lén?

Bị Mỹ Đỗ Toa khiển trách, Mặc Ba Tư tuy hình thể cường tráng nhưng lại không chút nào không kiên nhẫn, bắt đầu dĩ gật gật đầu, nhưng mà ánh mắt hắn nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa tràn ngập ái mộ và tôn sùng.

Dùng một ánh mắt đầy âm trầm nhìn Tiêu Viêm, Mặc Ba Tư có chút không cam lòng thối lui đứng sang một bên.

Nhìn thấy tên kia thối lui, Tiêu Viêm mới tán đi ngọn lửa màu xanh biếc trên bàn tay. Việc tại sao hắn đối với mình lại bất mãn như thế, có lẽ từ ánh mắt hắn nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa mà nhìn ra một chút manh mối, nhưng mà việc này vẫn chưa phải để cho Tiêu Viêm ghi vào trong lòng. Ánh mắt đảo qua trong sân, mày hơi nhíu lại, nơi này chiếm diện tích không nhỏ trong sân, hơn nữa có không ít người Xà Nhân tộc, mà xem hơi thở thì đều là hảo thủ của xà nhân tộc, hơn nữa Nguyệt Mỹ mà ngày ấy hắn tương cứu cũng ở trong đó.

Mấy cường giả Xà Nhân tộc này đều nhìn về phía Tiêu Viêm với ánh mắt đầy tò mò, hiển nhiên hành động lấy một quyền đẩy lui Mặc Ba Tư của

hắn đã làm cho không ít người hứng thú, tuy nhiên, điều khiến họ kinh ngạc vẫn là thái độ của Mỹ Đỗ Toa với Tiêu Viêm, tuy rằng gương mặt khi nói với hắn vẫn chưa có chút nào nhu hòa, nhưng trong lời nói cũng có chút nhẹ nhàng. Điều này, ở trong quá khứ Mỹ Đỗ Toa đối với loài người cực kỳ chán ghét, chính là chuyện không thể xảy ra.

- Đi theo ta.

Mỹ Đỗ Toa đứng nơi cửa nhìn Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, sau đó liền xoay người bước vào trong sân sau. Tiêu Viêm thoáng chần chừ một chút rồi dưới vô số ánh mắt xung quanh soi mói nhìn chăm chăm, liền sải chân bước theo.

Khi hai người Mỹ Đỗ Toa cùng Tiêu Viêm đi vào bên trong, nội viện lúc này cũng náo nhiệt hơn, một đám người xôn xao nghị luận.

.....◆◆◆◆.....

Đi theo Mỹ Đỗ Toa qua vài con đường u tĩnh, một lúc lâu sau rốt cuộc hai người cũng dừng lại trước một căn phòng bằng trúc sâu trong rừng trúc.

Bước chân dừng lại ở ngay sán của căn phòng bằng trúc, trên gương mặt Mỹ Đỗ Toa ẩn hiện một chút ngưng trọng, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!

Tiếng đập cửa vừa hạ xuống, bên trong trúc phòng cũng truyền đến một thanh âm già nua.

Cửa phòng theo tiếng trả lời mở ra, Mỹ Đỗ Toa liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó liền xoay người đi vào trong.

Đứng ở cửa chần chừ một lúc, Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác được bên trong trúc phòng này, có bốn cỗ hơi thở không rõ ràng, mặc dù không có mạnh mẽ như Mỹ Đỗ Toa, nhưng cũng không thể coi thường, ít nhất so với Gia Hình Thiên và Hải Ba Đông, bốn cỗ hơi thở này cũng mạnh hơn một chút, đương nhiên bốn người này cũng chưa đột phá đến Đấu Tông, mà đang ở Đấu Hoàng đỉnh phong.

Sau khi cảm nhận được bốn cỗ hơi thở mạnh mẽ này, Tiêu Viêm trong

lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải cường giả Đấu Tông thì hẳn cũng không kiêng kỵ nhiều quá, với bản lĩnh của hắn, trong cảnh giới Đấu Hoàng, muốn lưu hắn lại cũng không có nhiều người.

Sau khi trong lòng an định, thân hình Tiêu Viêm cũng di động, chậm rãi đi vào, mà vừa bước vào thì cánh cửa của căn phòng trúc đó cũng tự động đóng lại.

Đi vào trong trúc phòng, ánh đèn nhàn nhạt đột nhiên sáng chói lên, trong phòng khách rộng rãi, bốn thân ảnh già nua, hiện ra trước mắt Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa cũng đang im lặng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn ở bên cạnh.

Như cảm ứng được tiếng bước chân của Tiêu Viêm, một lão bà chậm rãi mở hai mắt, một đôi đồng tử hình thoi như độc xà chiếu thẳng vào Tiêu Viêm, làm hắn rùng mình nổi cả da gà.

Mà theo cử động vừa rồi của bà, ba lão bà còn lại cũng đột nhiên mở choàng hai mắt, bốn cỗ hơi thở âm hàn bốc lên, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, tại giữa không trung ngưng tụ thành một con rắn lớn màu đen, đồng tử không có chút tình cảm gắt gao chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm, một cỗ áp bức vô hình cũng lặng lẽ phát ra, cuối cùng như nặng ngàn cân, không ngừng tập trung lại trên thân thể Tiêu Viêm.

Cảm thụ được khí áp bức cường hãn này, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng dần dần ngưng trọng, mạnh mẽ quát nhẹ một tiếng, ngọn lửa màu xanh cũng đột nhiên bốc lên, đem thân thể vây kín mít lại.

Ngọn lửa màu xanh biếc vừa xuất hiện, độ ẩm bên trong gian phòng cũng đột nhiên tăng cao, khí âm hàn của tứ đại trưởng lão phát ra cũng theo đó nháy mắt tiêu tan hầu như không còn, mà con rắn lớn màu đen nhánh kia cũng bị tác động, trở nên hư ảo hơn rất nhiều.

- Quả nhiên là Di Hỏa...

Nhìn thấy trên thân thể Tiêu Viêm lượn lờ ngọn lửa màu xanh biếc, trong con ngươi đục ngầu của vị lão bà trưởng lão ngồi ở giữa cũng hiện chút kinh dị, con cự蟒 màu đen lớn ở trên đỉnh đầu cũng dần dần tiêu tán.

- Ngươi là Minh chủ Viêm Minh, Tiêu Viêm?

Âm thanh của lão bà có chút khó nghe, giống như tiếng thạch đầu chà xát lên thủy tinh rín rít, khiến cho toàn thân người khác tràn ngập cảm giác không thoải mái.

Đương nhiên, lấy thực lực của Tiêu Viêm, tự nhiên có thể loại bỏ cảm giác này, hướng về tứ đại trưởng lão khách khí cúi người thi lễ, sau đó cười nói:

- Văn bối Tiêu Viêm, ra mắt lão tiền bối Xà Nhân Tộc.

- Không nghĩ tới à... Các hạ trẻ như thế này mà có thể đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng, quả nhiên là người có thiên phú được ông trời ưu đãi.

Vị lão bà ở nhìn về phía Tiêu Viêm lộ ra một vẻ cười lạnh lạnh khó coi, chột nói:

- Lão phụ là đại trưởng lão Xà Nhân tộc, vị này là nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão.

Ánh mắt nhìn theo ngón tay của đại trưởng lão cử động giới thiệu, Tiêu Viêm cũng có chút khách khí thi lễ, cho dù như thế nào, ở ngay chỗ người ta như vậy, cũng phải thu liễm một chút.

- Hôm nay mời Tiêu minh chủ đến đây, chủ yếu là có một chuyện muốn hỏi.

Sau khi giới thiệu xong, con người hình thoi của đại trưởng lão hơi động, thanh âm khàn khàn có chút khó nghe nói.

- Đại trưởng lão, mời nói.

Tiêu Viêm cười khan nói.

- Việc này có liên quan với tộc trưởng Mỹ Đồ Toa của bản tộc.

Thanh âm của đại trưởng lão không hề bận tâm, không có chút lên giọng, nhưng chính như thế cũng làm cho trong lòng Tiêu Viêm không dám có chút chậm trễ.

- Tộc trưởng bản tộc, lúc trước khi hóa thành thân thể, đều là tấm thân xử nữ, đương nhiên bây giờ Mỹ Đồ Toa đúng thật là đã hóa thân thể, nhưng

phải trải qua lễ rửa tội tại Tế Đàn ở trong tộc, mới có thể cùng người khác làm vợ chồng. Lần này tộc trưởng trở về, cũng không còn tấm thân xử nữ nữa, nghe nói rằng, những chuyện này cùng Tiêu minh chủ có liên quan?

Nói đến đây, thanh âm của đại trưởng lão đột nhiên biến đổi, bốn đôi mắt lạnh lùng đột nhiên bùng nổ bắn thẳng về phía Tiêu Viêm.

Sắc mặt hơi đổi, cước bộ của Tiêu Viêm nhẹ lui dần về phía sau một bước, chột cười khổ nói.

- Bốn vị trưởng lão, việc này cũng không phải Tiêu Viêm ta nguyện ý, trong đó có chút khúc mắc...

- Tiêu minh chủ, ngươi cũng thừa nhận là đã cướp đi tấm thân xử nữ của Mỹ Đỗ Toa sao?

Thanh âm trầm thấp của đại trưởng lão vang lên.

Tiêu Viêm cười khổ, bất đắc dĩ gật gật đầu.

- Tộc quy bốn tộc, Tiêu Viêm minh chủ sẽ phải chịu hình phạt vạ xà phạt thể...

Nhị trưởng lão ngồi bên cạnh đột nhiên lạnh lẽo nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, trong cơ thể đấu khí chậm rãi chảy xuôi, trầm giọng nói.

- Bốn vị trưởng lão, việc này mặc dù không phải ý nguyện của Tiêu Viêm, nhưng ta cũng sẽ có trách nhiệm, còn về phần tộc quy của mấy người, hình như không quản trên người của ta? Nếu thật sự cưỡng bức, Tiêu Viêm ta cũng sẽ không thúc thủ chịu tội!

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm có chút âm trầm, lông mày kẻ đen của Mỹ Đỗ Toa nhíu lại, nàng cũng không muốn thấy Tiêu Viêm cùng bốn vị trưởng lão cương cường như vậy, hơn nữa bốn vị trưởng lão không phải đã nói sẽ không làm khó hắn, vì sao?

- Haizz, quả nhiên là cứng đầu...

Đại trưởng lão liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, mày nhướng lên, chợt phát phát tay, nói.

- Thôi, quên đi không hù dọa tiêu tử này nữa, hiện giờ Xà Nhân tộc đang cùng đế quốc Gia Mã liên minh, nói không chừng ngày sau Xà Nhân tộc chúng ta còn cần Tiêu minh chủ chiếu cố, ta tự nhiên sẽ không để cho người đi chịu cái hình phạt vạ xà phệ thể đó.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng thấy vui vẻ, vội vàng cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Việc này là tự nhiên... Không biết trưởng lão lần này gọi ta đến đây có việc gì?

Đại trưởng lão cùng ba người kia liếc nhau một cái, chần chừ một lát, mới chậm rãi nói.

- Lần nay, trong khi tộc trưởng làm lễ rửa tội, bốn người chúng ta có dùng bí pháp kiểm tra, hình như phát hiện được một tia sinh mệnh khí tức nhỏ bé trong bụng tộc trưởng ... Hình như là tộc trưởng có dấu hiệu mang thai.

Lời này rơi xuống, nhất thời giống như sét đánh bên tai làm cho cả Tiêu Viêm lẫn Mỹ Đồ Toa hai người trợn mắt há hốc mồm.

-----oOo-----

Chương 769: Bí pháp tam đẳng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong trúc phòng, bầu không khí giống như đang đông cứng lại, hai người Tiêu Viêm cùng Mỹ Đồ Toa đều là trợn mắt há mồm khi nghe thấy câu nói kinh người của đại trưởng lão, mặc kệ ngày thường họ có bình tĩnh bao nhiêu đi nữa, lúc này đây, chính là bị chấn động đến ngây dại ra.

Mang thai?

Khóe miệng Tiêu Viêm gật gật, nhin không được xúc động giậm chân, đây mới là lần đầu tiên à, như thế nào mà trùng hợp vậy?

Mỹ Đỗ Toa phản ứng cũng giống như là đã đi nơi nào, ngày thường sát phạt quyết đoán thế nào bây giờ đều đã biến mất, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, hơi hơi mở ra, cổ ngọc thon dài run run, nhưng bởi vì trong lòng trời long đất lở nên không nói được nửa câu, đối với loại nữ nhân như nàng, cùng người chiến đấu, thậm chí đến lấy mạng người ta trong nháy mắt, nhưng mà đối với loại chuyện này, cũng giống như một tiểu cô nương đang thất kinh, không có chút ứng phó nào.

- Chuyện này... chuyện này, đại trưởng lão không cảm ứng nhầm chứ? Khụ, chuyện đây... việc ở dưới lòng đất cách đây đã hơn một năm rồi, theo ta được biết... mang thai hình như không phải lâu như vậy?

Sau một lúc lâu, Tiêu Viêm mới dần dần hồi phục tinh thần, áp a áp ứng nói.

- Tộc Xà Nhân và nhân loại không giống nhau, hơn nữa bản thể tiến hóa lần này của tộc trưởng lại là dị thú viễn cổ Thôn Thiên Mãng, tự nhiên là có khác một chút so với người bình thường, mang thai một năm thậm chí vài năm, cũng không phải chuyện lạ.

Đại trưởng lão lắc đầu nói.

Nghe được những lời này, mồ hôi lạnh trên trán Tiêu Viêm chảy ròng ròng.

- Đại trưởng lão, các người hẳn là cảm ứng nhầm rồi, vì việc này ngay cả ta cũng không nhận thấy gì?

Mỹ Đỗ Toa giờ phút này mới từ trong trạng thái ngây dại mà hồi phục lại tinh thần, gấp gáp nói.

- Khí tức của sinh mệnh này rất mỏng manh, nếu chúng ta không sử dụng bí pháp cảm ứng, cũng khó có thể nhận ra được, người không phát hiện ra cũng là việc bình thường.

Đại trưởng lão giải thích.

- Về phần khí tức của sinh mệnh này rất nhỏ, đến tột cùng có phải là dấu hiệu mang thai hay không, còn rất khó nói, muốn xác nhận cần phải điều

tra dò xét kỹ càng, nhưng mà nếu việc này là thật, như vậy Xà Nhân tộc chúng ta sẽ có một truyền nhân kế thừa huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa, đây chính là đại sự ở trong tộc!

Nói đến đây, trên mặt của đại trưởng lão cũng hồng lên, trong mắt ít nhiều cũng xuất hiện tia kích động.

Nghe được việc này đại trưởng lão còn chưa xác nhận, Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa cũng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ chỉ là việc ngoài ý muốn...

- Mặc kệ việc này có phải hay không, người đều phải nhớ kỹ, về sau phải vô cùng cẩn thận... Có lẽ đợi một khoảng thời gian nữa, là có thể xác định được nguyên nhân chính xác bên trong cơ thể người.

Nhìn thấy bộ dáng này của Mỹ Đỗ Toa, đại trưởng lão nhướng mày, trầm giọng nói.

- Khoảng thời gian này độ bao lâu?

Tiêu Viêm gượng cười hỏi.

- Tộc xà nhân cùng nhân loại có sự khác biệt. Đặc biệt là huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa, nếu thật sự mang thai như lời nói, thời gian tất nhiên không ngắn, ba, năm năm cũng là bình thường.

Đại trưởng lão thản nhiên nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng tiếp tục thở phào nhẹ nhõm một hơi, rất tốt à, nếu trong một hai tháng mà xác nhận đúng như lời dự đoán, thì hẳn chắc phải nhảy từ trên tường thành xuống tự tử mất, bây giờ hẳn còn chưa có tư tưởng làm cha.

- Chỉ là việc này với Xà Nhân tộc chúng ta là đại sự, huyết mạch của Mỹ Đỗ Toa vô cùng cường hãn, cho nên khi còn trong bụng mẹ cần phải được vô số linh đan diệu dược tắm bổ, ngày sau khi trẻ con được sinh ra, thực lực cũng sẽ càng mạnh mẽ mà tiềm lực lại cực kỳ khủng bố.

Đại trưởng lão liếc nhìn Tiêu Viêm nói.

- Dựa theo bí pháp trong tộc, bí pháp tắm bổ cho đứa trẻ mà Mỹ Đỗ Toa

hoài thai, chia làm ba cấp thượng - trung - hạ, dùng ba cấp bí pháp khác nhau tằm bở cho đứa trẻ, khi sinh ra tiềm lực cũng có khác biệt, dùng hạ đẳng bí pháp tằm bở, ngày sau nếu không có cơ duyên chỉ có thể dừng bước tại cấp bậc Đấu Hoàng, còn nếu dùng trung đẳng bí pháp tằm bở, tiềm lực cũng đủ giúp đạt đến cấp bậc Đấu Tông, mà tác dụng thượng đẳng bí pháp lại càng mạnh hơn....

Nghe được loại bí pháp kỳ dị tằm bở có phân chia đẳng cấp này, Tiêu Viêm cũng có chút tò mò hỏi.

- Mỹ Đỗ Toa, nàng ấy là dùng loại bí pháp đẳng cấp gì?

- Trung đẳng.

Đại trưởng lão cười nói.

- Nhưng mà cũng không là tuyệt đối, nếu có cơ duyên cùng thiên phú cũng có thể đạt được trình độ cao hơn, đương nhiên chuyện này cần phải trả giá bằng sự cố gắng, so với trẻ con dùng thượng đẳng bí pháp tằm bở nhiều hơn gấp bội.

- Nàng ấy thế mà mới chỉ dùng trung đẳng bí pháp?

Nghe vậy, Tiêu Viêm sửng sốt, ngạc nhiên nói, thực lực của Mỹ Đỗ Toa hôm nay, mặc dù nhìn khắp Tây Bắc vực, cũng là cường giả một phương, không nghĩ tới đây mới chỉ là dùng trung đẳng bí pháp?

- Bí pháp tằm bở có điều kiện cực kỳ hà khắc, lúc trước cho nàng sử dụng trung đẳng bí pháp, đã tiêu hao hết tiền tài cất giấu của tộc Xà Nhân mới mời được một gã Luyện Dược Sư cao cấp, tiêu phí một thời gian dài, mới luyện chế thành công bí pháp tằm bở.

Đại trưởng lão bất đắc dĩ nói.

- Hạ đẳng bí pháp, chỉ cần một ít linh đan diệu dược giàu năng lượng là được, trung đẳng bí pháp tên là "*Xà Tủy Thuế Cốt Đan*", là lục phẩm đan dược. Mà cao đẳng bí pháp chính là một loại đan dược rất khó luyện chế "*Thiên Hồn Huyết Cốt Đan*", cấp bậc đan dược này chính là thất phẩm, có thể mạnh mẽ khiến cho tiềm lực của đứa trẻ mà Mỹ Đỗ Toa hoài thai bùng nổ, thành tựu ngày sau, có thể rất khủng bố, chỉ là loại đan dược này quá

khó luyện chế. Hơn nữa nguyên do luyện chế nó là đoạt năng lượng của trời đất, bởi vậy khi đan thành sẽ có đan kiếp xảy ra, chỉ cần sơ sẩy, đan hủy nhân vong, chính là thời điểm cực kỳ nguy hiểm, do vậy mà qua nhiều năm, Xà Nhân tộc của chúng ta còn chưa có người sử dụng thượng đẳng bí pháp để tạo thành huyết mạch giống Mỹ Đồ Toa...

Nói đến đây, trong giọng điệu của đại trưởng lão có chút tiếc nuối.

Nghe xong lời nói của đại trưởng lão, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm hiện lên một chút kinh dị, không nghĩ tới tộc Xà Nhân lại có bí pháp huyền diệu như vậy, khó trách thực lực Mỹ Đồ Toa lại mạnh mẽ đến thế, hóa ra là bởi vì từ khi còn ở trong bụng mẹ đã được được lực bồi dưỡng.

Trong lòng lên tiếng tán thưởng, Tiêu Viêm chợt cười khan nói.

- Nhưng mà việc này chỉ sợ là một chút hiểu lầm, Mỹ Đồ Toa đã từng dung hợp với linh hồn của Thôn Thiên Mãng, nói không chừng khí tức sinh mệnh mỏng manh này chính là Thôn Thiên Mãng.

- Điều này đúng thật không phải không có khả năng, chỉ là việc này quan hệ đến tộc Xà Nhân chúng ta. Cho nên mặc dù chỉ có một khả năng nhỏ, chúng ta cũng muốn bây giờ bắt đầu sử dụng bí pháp tầm bở, nếu không để lâu, cũng là mất đi thời cơ tốt nhất.

Đại trưởng lão gật đầu, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm nhếch miệng cười trừ, ánh mắt lén lút liếc nhìn Mỹ Đồ Toa, lúc này nàng chính là đang dùng bàn tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về phần bụng, trên gương mặt thần sắc có chút cổ quái, chỉ sợ nàng cũng không nghĩ đến, nơi này đột nhiên xuất hiện một tia khí tức sinh mệnh mỏng manh.

Thấy vậy, đại trưởng lão trên mặt có chút khó coi, hắc hắc cười, nói.

- Việc này cùng Tiêu minh chủ có quan hệ rất lớn, cho nên ngươi cũng phải chịu trách nhiệm.

Tiêu Viêm sửng sốt, chợt khước miệng hơi run rẩy, mấy lão bà này kêu mình tới đây, là muốn mình phải chịu trách nhiệm?

- Chuyện này... đại trưởng lão muốn thế nào?

- Nếu Mỹ Đỗ Toa đích thật là mang thai, như vậy ngươi... chính là cha đứa nhỏ này, cho nên ngươi hẳn là phải làm cho nó một chút gì đó, chuyện này là nghĩa bất dung từ.

Đại trưởng lão cười híp mắt, cũng không quan tâm đến lời này của bà làm sắc mặt của Mỹ Đỗ Toa chột đỏ bừng.

- Quan hệ này...

Tiêu Viêm đưa tay lau mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán, trong lúc nhất thời không biết nói gì, theo như lời đại trưởng lão nói, nếu việc này là thật, đứa trẻ trong bụng Mỹ Đỗ Toa tất nhiên cũng có huyết mạch của hắn, hắn chính là cha thân sinh của đứa nhỏ, người cha vì con mình làm chút chuyện cũng là việc đương nhiên.

- Vậy ý tứ của đại trưởng lão là..

Một lúc sau, Tiêu Viêm mới thật cẩn thận hỏi.

- Chuyện của ngươi và Mỹ Đỗ Toa, mấy lão gia hỏa chúng ta cũng không nhúng tay vào, nhưng đứa nhỏ này, ngươi cũng nên quan tâm, khụ... Xà Nhân tộc lần này gặp nạn, tài bảo cất giấu nhiều năm đã thất lạc gần hết, cho nên lúc này đây tam đẳng bí pháp, cũng chỉ có hạ đẳng a.

Nói đến đây, đại trưởng lão ánh mắt giao hoạt hướng về phía Tiêu Viêm cười cười.

- Nhưng mà với địa vị cùng thực lực của Tiêu minh chủ, chắc cũng không muốn đứa con của mình phải nhận đãi ngộ kém nhất a?

Nghe đến đây, Tiêu Viêm mới giật mình, hóa ra lão gia hỏa này muốn bắt bí mình...

- Nếu Tiêu minh chủ đã hiểu được, ta cũng không nhiều lời, theo ta biết ngươi là một gã lục phẩm Luyện Dược Sư?

Nhìn thấy thần sắc của Tiêu Viêm, đại trưởng lão đột nhiên cười hỏi, khi nói đến mấy chữ lục phẩm Luyện Dược Sư, trong mắt nhất thời có chút sáng lên.

- Phải.

Ánh mắt của Tiêu Viêm liếc sang nhìn Mỹ Đồ Toa, khẽ gật đầu, hiển nhiên là nằng đăm chuyện này nói cho đại trưởng lão à.

- Một khi đã như vậy, không biết có thể hay không mời Tiêu Viêm minh chủ giúp cho đưa trẻ tương lai mang huyết mạch của Mỹ Đồ Toa luyện chế một quả trung đẳng bí pháp tâm bồ, lục phẩm đan dược "*Xà Tủy Thuế Cốt Đan*"?

Đại trưởng lão cười cười, tha thiết nhìn Tiêu Viêm.

Nghe vậy, mặc dù trong lòng đã đoán ra, nhưng Tiêu Viêm vẫn nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, trầm nghĩ, quả nhiên...

- Đại trưởng lão, việc này hãy còn chưa xác nhận, làm như thế không phải phí công sức sao, có hay không có điểm không thỏa đáng? Hơn nữa không phải là "*Xà Tủy Thuế Cốt Đan*" sao? Lấy thực lực của bọn vương lúc này, muốn mời lục phẩm Luyện Dược Sư giúp đỡ không phải không có khả năng.

Mỹ Đồ Toa ngồi bên cạnh, thấy thần sắc của Tiêu Viêm nhất thời hừ lạnh, mở miệng nói.

- Phòng ngừa là tốt hơn hết, việc này thà giết lầm còn hơn bỏ sót, ngộ nhớ là thật, một khi làm lỡ mất thời cơ, hậu quả kia là ai chịu đây?

Đại trưởng lão nhíu nhíu mày, có chút nghiêm khắc nói.

Nói đến đây, đại trưởng lão ánh mắt có chút co rút nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

- Không biết ý của Tiêu minh chủ thế nào?

Tiêu Viêm khẽ cau mày, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, chợt khẽ lắc đầu.

Mà nhìn thấy cử động này của hắn, sắc mặt của tứ đại trưởng lão cho đến Mỹ Đồ Toa đều có chút nặng nề, người sau chợt cắn chặt môi, chậm rãi nhìn về phía người trước, ánh mắt lạnh như băng.

- "*Xà Thủy Thuế Cốt Đan*" mặc dù là đan dược lục phẩm, nhưng tính ra vẫn là đan dược lục phẩm hạ cấp thôi, ta cảm thấy "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*" kia có lẽ tốt hơn. Các ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Viêm xoa xoa cằm, ngẩng đầu lên, chậm rãi nói.

-----oOo-----

Chương 770: Khiêu khích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc đang nói. Ngẩng đầu lên thì, nhìn thấy một khuôn mặt đang kinh ngạc, không khỏi sửng sốt, cẩn thận nói: "*Làm sao vậy? không được sao?*"

"*Ách.... không, đương nhiên được*" Nghe vậy, đại trưởng lão vội vã đáp, trong mắt hiện lên vẻ mừng như điên khó có thể che giấu, không nghĩ tới Tiêu Viêm lại đồng ý luyện chế loại đan dược cấp cao "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*", là trưởng lão của Xà Nhân tộc, hẳn tự nhiên hiểu rõ luyện chế loại đan dược này mức độ khó khăn và nguy hiểm như thế nào

Ánh mắt ba vị trưởng lão khác đang âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, lúc này liền cấp tốc hòa hoãn lại, rồi gạt đầu, người này tuy là nhân loại, nhưng mà cũng không làm cho người ta chán ghét.

Vẻ băng lãnh trong mắt Mỹ Đỗ Toa cũng cấp tốc tiêu tán, nhìn về phía Tiêu Viêm, xuất hiện một tia nhu hòa đó chưa từng có, đương nhiên chỉ xuất hiện trong chớp mắt, sau đó liền biến mất.

"*Ha ha Tiêu minh chủ, ngươi muốn luyện chế "Thiên Hồn Dung Huyết Đan" tự nhiên không có vấn đề, đợi lát nữa ta liền giao đơn thuốc cho ngươi, bất quá nó là thất phẩm đan dược, rất khó luyện chế, lại còn kèm theo lôi kiếp, độ nguy hiểm không nhỏ...."* Đại trưởng lão mỉm cười nhìn Tiêu Viêm nói.

Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói: "*Lấy trình độ luyện đan của ta lúc này, luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan đích xác có xác xuất thất*

bại rất cao, nhưng chỉ cần cho ta có đủ thời gian, hẳn là có thể luyện chế thành công." Nói đến chỗ này, Tiêu Viêm chuyển lên tại trên người Mỹ Đỗ Toa, cười ngượng nói: "Không biết thời gian thích hợp nhất, là lúc nào? "

"Hiên tại khí tức sinh mệnh trong người tộc trưởng cực kỳ yếu ớt, rõ ràng là vừa hình thành không lâu, nếu thực sự là dấu hiệu mang thai, như vậy nhất nhất trong vòng hai năm, phải tiến hành bí pháp tẩm bổ, cho nên Tiêu minh chủ chỉ cần trong vòng hai năm, luyện chế ra một quả Thiên Hồn Dung Huyết Đan." Đại trưởng lão thoáng ngập ngừng một chút rồi nói

"Trong vòng hai năm sao..." Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, chột gật đầu, trầm giọng nói: "Đại trưởng lão yên tâm, trong vòng hai năm. Tiêu Viêm chắc chắn sẽ có Thiên Hồn Dung Huyết Đan!"

Nếu theo như lời đại trưởng lão nói, Mỹ Đỗ Toa thật sự mang thai, thì phải chuẩn bị thật tốt, tuy nói Tiêu Viêm vẫn chưa có cảm giác làm cha, nhưng nói thế nào, Nếu đã có huyết mạch của Tiêu gia, hẳn tự phải chuẩn bị cho con mình thứ đồ tốt nhất.

Nghe được Tiêu Viêm cam đoan, gương mặt của đại trưởng lão nhất thời vui vẻ, cười tùm tùm gật đầu, nói: Nếu Tiêu Viêm minh chủ đã nói vậy, lão phu cũng yên tâm, nếu việc này là thật, nói không chừng ngày sau Xà Nhân tộc chúng ta, sẽ có một gã siêu cấp cường giả trước nay chưa từng có."

Tiêu Viêm cười gượng một tiếng, loại đánh giá này, hẳn ngoại trừ cười làm lành thì không biết làm gì khác.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, thái độ bốn vị trưởng lão đối với Tiêu Viêm rõ ràng đã trở nên ôn hòa rất nhiều, cùng vui vẻ trò chuyện chốc lát, rồi lấy đơn thuốc luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan giao cho Tiêu Viêm, rồi mới tiễn Mỹ Đỗ Toa rời đi.

Hai người đi ra trúc phòng, trên con đường nhỏ tĩnh mịch, Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn không chớp mắt gương mặt còn vương lại chút hồng nhuận của Mỹ Đỗ Toa, cười khổ một tiếng, nói: "Việc này..."

"Yên tâm, nếu như việc này là sự thật, ngươi chỉ cần theo lời trưởng lão

nói, luyện chế ra một quả Thiên Hồn Dung Huyết Đan, còn lại, không cần người phải bận tâm..."

Tiên Viêm khổ não lắc đầu, trong lúc nhất thời hấn vẫn chưa thể hồi phục tinh thần."

"Ta biết tâm trạng của người lúc này, người không cần phải lo lắng bản vương cũng không có hứng thú làm phiền người, ít hôm nữa người đem Thiên Hồn Dung Huyết Đan luyện chế thành công, người muốn đi đâu thì đi, không ai cản trở người, nếu nó đã là huyết mạch của của Mỹ Đỗ Toa ta, ta cùng với Xà Nhân tộc sẽ toàn lực bồi dưỡng nó." Mỹ Đỗ Toa nhìn xuống vòng eo thon thả tinh tế, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Tiên Viêm vùng xung quanh lông mày cũng cau lại, lời nói vừa rồi thật giống như tuyết tình, bất quá cẩn thận lại, hấn cũng chỉ có thể cười khổ rồi thở dài một tiếng, quan hệ của hấn cùng với Mỹ Đỗ Toa rất phức tạp, cảm tình thì so với Huân Nhi kém hơn, sau khi trải qua việc bên dưới lòng đất, hấn tuyệt không có khả năng không nhìn Mỹ Đỗ Toa. Đặc biệt là khi xảy ra việc hôm nay, làm cho quan hệ cùng với Mỹ Đỗ Toa lúc này càng thêm vi diệu.

Đương nhiên, hấn đồng dạng cũng rõ ràng, Mỹ Đỗ Toa đối với hấn có chút tình cảm không thể nói rõ, loại tình cảm này xảy ra bên dưới lòng đất, dù cho Mỹ Đỗ Toa thủ đoạn độc ác thế nào, thì vẫn là một nữ nhân, đối với việc thất thân của mình cũng rất coi trọng, lúc đầu nếu không có linh hồn của Thôn Thiên Mãng kim chế, chỉ sợ là đã trực tiếp đánh chết Tiên Viêm, sau này theo thời gian trôi qua tuy nói sự ảnh hưởng của linh hồn Thôn Thiên Mãng càng lúc càng yếu, nhưng đi chung với Tiên Viêm một thời gian, sát tâm trong lòng đối với Tiên Viêm đã ít đi rất nhiều, đến hôm nay, trong lòng nàng rất ít khi nổi lên cái ý nghĩ này.

"Tiền người đến đây, người chừng nào muốn ám sát Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam Lão thì phải người báo cho ta biết." Lúc Tiên Viêm đang còn sàu mi khổ kiểm thì, Mỹ Đỗ Toa cước bộ đột nhiên dừng lại, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Tiên Viêm ngẩn ra. Vừa muốn nói, thì nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa xoay người rời đi, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn thần tình của nàng xem ra có chút không hài lòng.

"Ai, nữ nhân a..."

Đứng ở trên đường nhỏ, Tiêu Viêm nhìn thân ảnh động nhân dần dần quát xa, cười khở một tiếng, chợt quay người đi ra ngoài sân.

Chậm rãi đi ra, Tiêu Viêm một đường không để ý đến ai, xem như không nhìn thấy những ánh mắt đang hiếu kỳ, muốn ly khai thật nhanh.

"Tên tiểu tử kia, đứng lại."

Mà ngày khi vừa ra đến ngoại viện, thì một tiếng hét lớn vang lên, chợt vài đạo thân ảnh cường tráng như thiểm điện lướt đến trước người Tiêu Viêm, hấn ngẩng đầu lên, khẽ cau mày lại nhìn hai nam tử xà nhân vừa xuất hiện, một người trong đó, chính là người đối với hấn lần trước xuất thủ đánh lén tên là Mặc Ba Tư, còn bên cạnh, chính là nam tử xà nhân vừa nói, nhìn qua khí tức, cư nhiên chính là một gã Đấu Hoàng cường giả, nhưng bất quá chỉ khoảng hai ba tinh.

"Hắc Độc đại ca, hấn chính là Tiêu Viêm, hấn theo như lời của trưởng lão nói có thể trở thành trượng phu của tộc trưởng..." Mặc Ba Tư hung ác nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, chợt quay qua nam tử xà nhân bên cạnh nói.

Xà nhân tên là Hắc Độc, gạt đầu, con người hình tam giác tập trung nhìn Tiêu Viêm, âm thanh trầm thấp nói: *"Nhân loại, ta là Nhị thống lĩnh của Xà Nhân tộc Hắc Độc, tuy là Xà Nhân tộc ta đáp ứng cùng với các người kết minh, bất quá người hay tránh xa tộc trưởng ra một chút, vì Xà Nhân tộc chúng ta không muốn cùng ngoại tộc gần gũi."*

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, đối với loại người ba bốn lần khiêu khích, hấn cũng cảm thấy không kiên nhẫn, bởi vậy trong mắt hấn xẹt qua một tia hàn quang, lúc này hấn vốn đang buồn phiền, hai tên kia giống như đổ thêm dầu vào lửa, Tiêu Viêm không chắc là sẽ không có chuyện gì ở đây.

Ở trong viện lúc này, có không ít xà nhân tộc cường giả, nhìn thấy Mặc Ba Tư cùng Hắc Độc tất nhiên sẽ lại đây giúp đỡ, nhất thời cả đám xúm lại đây, lấy địa vị của bọn họ trong tộc, đương nhiên biết, quan hệ của Tiêu Viêm cùng với Mỹ Đồ Toa có chút không bình thường.

"Tránh ra."

Cảm thụ được xung quanh càng lúc càng nhiều ánh mắt hiếu kỳ. Tiêu Viêm đôi mắt khó chịu, nhàn nhạt nói.

Con người tam giác chớp động, Hắc Độc trầm giọng nói: *"Mong muốn lần sau, sẽ không nhìn thấy người ở chỗ này nữa."*

Tiêu Viêm vùng xung quanh lông mày nhướng lên, rút cục mắt đi một tia kiên nhẫn cuối cùng, cước bộ nhẹ nhàng, một lát sau đã đến trước người của Hắc Độc cùng Mặc Ba Tư, giống như trước mặt chỉ là khiên thuẫn, Tiêu Viêm không chút quan tâm, cước bộ khễ động, nhẹ nhàng và chậm.

"Thình thịch!"

Nhìn qua thì giống nhẹ nhàng va chạm, nhưng trong không gian lại bộc phát ra từng đạo âm thanh trầm muộn, rồi trong sự kinh ngạc của những ánh mắt xung quanh, Hắc Độc cùng Mặc Ba Tư thân hình như trúng một đòn nghiêm trọng mà thối lui, Hắc Độc chỉ lui lại vài bước, rồi sau đó ổn định thân hình, trái ngược với Mặc Ba Tư, sau khi lui lại vài chục bước, cư nhiên đặt mông ngồi bệt xuống đất, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

Sau khi ổn định thân hình, sắc mặt Hắc Độc trở trên dị thường ngưng trọng, người này tuy rằng thoát nhìn qua thì giống như là mới bước vào Đấu Hoàng cấp bậc, nhưng không nghĩ tới lại có thể có được lực lượng kinh khủng như thế.

Lúc trước khi đại chiến xảy ra, đông đảo Xà Nhân tộc cường giả đều bị phân tán đi các thành thị để bảo vệ, đề phòng khi xảy ra đại chiến với Hắc Sơn, nên có một số việc trong tộc không rõ ràng lắm, mà vừa vặn vị xà nhân Hắc Độc này là Nhị thống lĩnh, vừa mới trở về hôm nay, cho nên đối với Tiêu Viêm, hẳn cùng không biết, chỉ là cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

Nhìn thấy sau khi đẩy lui hai người bọn họ, nhưng cước bộ Tiêu Viêm vẫn như cũ trực tiếp hướng cửa viện mà đi, vẻ hung ác trong mắt Hắc Độc lóe lên, chợt bỗng nhiên hét một tiếng, đấu khí hùng hồn từ trong cơ thể bạo dũng tràn ra, khí thế cường hãn tràn ngập không gian, xà nhân cường giả xung quanh vội vàng lui lại phía sau.

Tiêu Viêm ánh mắt bình thản nhìn Hắc Độc vận chuyển đấu khí, khóe miệng chậm rãi nhấc lên cười nhạt một tiếng, lục sắc hỏa diễm, chậm rãi

từ trong cơ thể tràn ra.

"Xuy!"

Ngay khi Lưu Ly Liên Hoa chuyển động, một tiếng xé gió vang lên, một đạo lục sắc xẹt qua giữa không trung, cuối cùng bắn vào trước ngực Hắc Độc, kêu đau đớn kêu lên một tiếng, đầu khí tràn ngập trong không gian cấp tốc tiêu tán.

Một kích màu lục sắc, chậm rãi rơi xuống đất, hóa thành một cảnh cây lục sắc.

Nhìn thấy cảnh cây, Tiêu Viêm nao nao, trong Xà Nhân tộc, có thể sử dụng một cảnh cây đầy lui một gã Đấu Hoàng cường giả, ngoại trừ Mỹ Đồ Toa thì có thể là ai?

"Mặc Ba Tư, Hắc Độc, các ngươi càng ngày càng không để bản vương vào trong mắt!" Một tiếng quát băng lãnh cấp tốc, gương mặt của Hắc Độc cùng Mặc Ba Tư biến sắc, vội vàng quỳ xuống đất, bọn họ nghe ra trong giọng nói của Mỹ Đồ Toa xen lẫn cả sự tức giận.

"Tiêu Viêm là quý khách của Xà Nhân tộc ta, ngày sau nếu có người nào vô cớ gây khó dễ, đừng trách bản vương dùng tộc quy hầu hạ!"

Nghe được Mỹ Đồ Toa nói thế, xà nhân tộc cường giả ở đây hai mắt nhìn nhau, đều không nghĩ tới, người phía trước lại bảo vệ Tiêu Viêm như vậy, lẽ nào lời của trưởng lão nói là sự thật?

Khi nghĩ đến đây, không ít nam nhân của Xà Nhân tộc đều nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng đố kỵ, Mỹ Đồ Toa trong Xà Nhân tộc, giống như một vị nữ thần cao cao tại thượng, nhưng không nghĩ tới nữ thần trong lòng bọn họ lại nổi giận, nên bọn họ tất nhiên có chút đố kỵ.

-----oOo-----

Chương 771: Điều dưỡng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có Mỹ Đỗ Toa lên tiếng. Tự nhiên trong đám Xà Nhân tộc không ai dám ngăn cản Tiêu Viêm, vì vậy hắn một đường không có trở ngại đi ra khỏi khu vực của xà nhân tộc, mà khi hắn vừa đi không xa, thì đám đông phía sau vừa mới yên lặng lại một lần nữa xôn xao.

Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm nhớ tới tâm tình của Mỹ Đỗ Toa lúc trước, đến khi xuất hiện lúc này, xem ra đối với việc mình làm có chút tức giận.

" Ai, thực sự là vô liêm sỉ a..... " vỗ vỗ đầu, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, cười khổ tự mắng, làm ra loại sự tình này, lại còn đi so đo với nhà gái (*cái này ta để nguyên văn nhé-DG), hơn nữa nói thế nào hắn cũng có trách nhiệm, không nghĩ tới Mỹ Đỗ Toa nói sau khi sinh ra hài tử, sẽ một mình dưỡng dục.

Tuy rằng Xà Nhân tộc muốn như vậy, nhưng nói như thế nào, hài tử thủy chung vẫn mang huyết mạch của Tiêu gia, hắn chẳng lẽ thực sự lại không để ý đến hay sao?

Tiêu Viêm cũng không phải là một tên Lãnh Huyết, Khi đại trưởng lão thành câu hắn luyện chế đan dược, hắn không hề do dự chọn loại bí pháp tốt nhất đối với hài tử. Bất kể thế nào, dù sao vẫn là huyết mạch của hắn, phải tìm những thứ tốt nhất cho nó.... chỉ là tin tức này quá bất ngờ, khiến cho người bình tĩnh như Tiêu Viêm cũng bất ngờ, chỉ là lời nói lời nói không được để nghe.

"Lần sau gặp mặt, phải nói lời xin lỗi a..."

Thoáng quay đầu nhìn lại, Tiêu Viêm ở trong lòng thầm nói, rồi sau đó chậm rãi ly khai.

Trở về phân bộ của Viêm Minh đóng tại Hắc Sơn, Tiêu Viêm cùng Tiêu Đỉnh, Hải Ba Đông bàn bạc một chút, sau đó một lúc quyết định ngày mai sẽ tiến hành ám sát, bây giờ không thể trì hoãn, vạn nhất kim nhận tông cùng mộ lan cốc huy động lực lượng tìm kiếm một ít đan dược quý hiếm, làm cho hai gã Đẩu Tông cường giả của đối phương hồi phục lực lượng, đến lúc đó muốn ám sát, sẽ gặp không ít phiền phức.

Sau khi quyết định, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, sau đó tìm một mật thất, điều tức một chút, còn chuyện của Mỹ Đỗ Toa, hắn vẫn chưa nói với Tiêu Đỉnh, hắn biết với tính tình của đại ca, nếu biết trong bụng Mỹ Đỗ Toa có

mang huyết mạch của Tiêu gia, sợ rằng sẽ rất kích động, nhưng mà việc này là thật hay giả còn chưa thể kết luận. Nếu thời gian sau đó lại phát hiện không phải sự thật, sẽ làm cho đại ca thất vọng, nên hắn quyết định đợi chuyện này được khẳng định, sẽ nói cho Tiêu Viêm biết.

*****

Trong mật thất, Tiêu Viêm việc đầu tiên là đem phương thuốc luyện chế "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*" của đại trưởng lão đưa cho hắn, cẩn thận mở ra.

Loại đan dược "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*" này có chút kỳ dị, chủ yếu là giúp cho hài tử khi chưa được sinh ra, ở trong cơ thể mẫu thân mượn được lực tinh thuần đã thông thậm chí còn rộng kinh mạch ra thêm một ít, hài tử khi sinh ra, lúc tu luyện sẽ có trợ giúp rất lớn, hơn nữa với vì có tiên thiên, tu luyện bất kỳ công pháp nào sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, loại đan dược này, đối với một vài tông phái hoặc gia tộc có thực lực mạnh mẽ mà nói, không thể nghi ngờ là có giá trị rất lớn, chỉ cần có đan dược này, bọn họ sẽ không ngừng bồi dưỡng ra những thiên tài có thiên phú tu luyện.

Những loại đan dược cùng loại với "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*" này, Tiêu Viêm ở dược lão cũng từng gặp qua một hai loại, bất quá nếu so sánh, vẫn còn thiếu một phần bá đạo. Cũng không biết xa nhân tộc ở đâu tìm được phương thuốc này, nếu đem ra ngoài, sẽ khiến không ít thế lực phải đổ mắt, chung quy nếu có thứ này, thì huyết mạch ưu tú không ngừng đc sinh ra, đối với bất kỳ một thế lực nào mà nói, có sự mê hoặc khó có thể kháng cự.

Bất quá phương thuốc này tuy rằng trân quý, nhưng mà "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*" này dược lực quá mức bá đạo, hài tử bình thường, hơn phân nửa là khó có thể chịu được sự ăn mòn, bất quá hoàn hảo là, huyết mạch của Mỹ Đồ Toa vốn là viển cổ mặc dù là rất ít nhưng đối với dược lực bá đạo này, vẫn có thể chống đỡ được.

"*Thất phẩm...*"

Nhẹ nhàng mở quyển trục ra xem, Tiêu Viêm hơi cau mày, loại kỳ đan cải biến thân thể này, mức độ khó khăn rất lớn, khả năng thất bại cũng rất lớn, đáng sợ hơn chính là, loại cao giai đan dược này, lúc vừa mới ra khỏi đỉnh, có tỷ lệ khiến cho năng lượng thiên địa ba động, sẽ dẫn phát ra lôi kiếp,

loại lôi kiếp này, trong giới luyện dược sư được xưng là đan kiếp, uy lực cực đại đan, nên chỉ cần khinh xuất một chút, thì đan hủy nhân vong đường trường, bởi vậy. Dù là một luyện dược sư thất phẩm, nhưng cũng sẽ tận lực tránh luyện chế loại đan dược dẫn phát đan kiếp này, mà theo đó cũng có thể phán đoán ra, vì sao xà nhân tộc chưa từng có một quả "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*".

Thứ này, chẳng những dược liệu chân quý, hơn nữa, còn phải tìm một luyện dược sư đồng giai trợ giúp mới có thể luyện chế.

Mà muốn tìm luyện dược sư có thực lực luyện chế loại đan dược này, phóng mắt nhìn cả đầu khí đại lục, đều là cấp bậc đại sư, không ai muốn mạo hiểm chịu chung lôi kiếp với người luyện chế đan dược? tính mệnh của bọn họ đều rất quý giá.

"Nơi tìm dược liệu cũng có chút rắc rối, bất quá vẫn còn hai năm thời gian, có thể từ từ....." khẽ thở dài một hơi, Tiêu Viêm cẩn thận đem phương thuốc cất vào, chợt trầm ngâm chốc lát, bàn tay khẽ động, lấy ra một quyển trục đỏ như máu từ trong giới chỉ, quyển sách vừa xuất hiện, tức thời xung quanh tràn ngập khí tức âm lãnh, quyển sách này tất nhiên là phương thuốc "*Phệ Sinh Đan*" mà Tiêu Lệ ngẫu nhiên tìm được trong thâm sơn ở Hắc Giác Vực.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào quyển trục, sắc mặt Tiêu Viêm có chút lạnh lùng, "*Viêm Minh*" bây giờ phát triển nhanh chóng, nhưng nếu thật sự so sánh với Độc tông, Kim Nhận tông những thế lực này, thì vẫn như cũ yếu hơn một chút, cái này không chỉ biểu hiện ở cường giả đỉnh cao của hai bên, mà còn thể hiện ở lực lượng tâm hạch bên trong.

Nhưng mà muốn trong khoảng thời gian ngắn muốn một mình bồi dưỡng ra một lực lượng tâm hạch, không phải là một chuyện dễ, nhưng nếu sử dụng loại "*Phệ Sinh Đan*" này, sẽ là một phương pháp nhanh nhất.

Đương nhiên, tác dụng phụ của phệ sinh đan Tiêu Viêm đã biết. Việc này hẳn cũng đã nói cùng với Tiêu Đỉnh, Hải Ba Đông, cùng với mấy vị nguyên lão của Viêm Minh thương lượng qua, tốt nhất là tạo ra một nhóm tử sĩ trung thành với Viêm Minh, mặc dù tử sĩ, chỉ có thể sống được ba năm, nhưng chỉ cần ba năm, bọn họ có lòng tin, sẽ có thể làm cho Viêm Minh trở thành thế lực số một số hai ở vùng Tây Bắc, tuy rằng biện pháp này có chút máu tanh, những viêm minh quá quan trọng, tỷ như trận chiến

này, nếu không có Tiêu Viêm xuất hiện ở thời khắc mấu chốt, sợ rằng toàn bộ Gia Mã đế quốc, đều bị càn quét, đến lúc đó người vô tội bị chết, không biết bao nhiêu mà kể.

Muôn thủ hộ nhiều người, tự nhiên cần phải có một ít người trả giá.

"Chờ qua chuyện này, liền đem phương thuốc này giao cho đại ca, sau đó bí mật phái luyện dược sư đi luyện chế, về phần tử sĩ, cũng chỉ có thể để cho đại ca bọn họ đi chọn, bất quá phải chọn những người, đều phải tuyệt đối chung thành, chỉ cần có một nhóm Đấu Vương giai biệt tử sĩ, Viêm Minh, coi như chân chính ở tại Gia Mã đế quốc sừng sững không ngã, ngày sau, xưng hùng tại vùng Tây Bắc, cũng không phải không có khả năng." tiêu viêm thì thảo tự nói.

Trong lòng đã quyết định như vậy, Tiêu Viêm đem đề quyền trực ở bên cạnh, thở ra một hơi dài, trong tay ấn kết khế động, đôi mắt từ từ nhắm lại, tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Từ lúc đột phá Đấu Hoàng ở trong ở trong sơn cốc, Tiêu Viêm từ đó đến giờ chưa từng tĩnh tâm tu luyện. Mấy ngày trước đây lúc bắt đầu đại chiến, hần thời khắc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, không có chút thời gian nào buông lỏng, hôm nay mọi việc ổn thỏa, hần mới có thời gian ở trong mật thất, an tĩnh điều dưỡng thân thể.

Cùng với Tiêu Viêm tiến nhập trạng thái tu luyện, không gian trong mật thất hơi ba động, chợt một cỗ năng lượng thiên địa xuất hiện, cuối cùng như hóa thành hai con rắn nhỏ nhiều màu sắc, tiến vào trong người Tiêu Viêm, sau đó bị lưỡng chủng dị hỏa cấp tốc luyện hóa, hóa thành một tia đấu khí tinh thuần, lưu chuyển trong kinh mạch, cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể.

Lần này trong một ngày cùng hai gã đấu tông cường giả đối chiến, đối với Tiêu Viêm mà nói, là hao tổn rất lớn, đặc biệt là sau khi thi triển ra chiêu thức khủng bố là "*Tam Sắc Phật Nộ Hỏa Liên*", không chỉ đối với đấu khí tiêu hao cực lớn, mà linh hồn lực lượng cũng vì vậy mà suy nhược rất nhiều, bất quá cũng may linh hồn của Tiêu Viêm mạnh mẽ hơn thường nhân rất nhiều, tốc độ phục hồi rất kinh người, bởi vậy trong thời gian ngắn, lực lượng linh hồn bị tiêu hao mấy ngày nay theo đó mà dần phục hồi.

Trãi qua lần thi triển Phật Nộ Hỏa Liên này, Tiêu Viêm mơ hồ cảm nhận được linh hồn lực lượng của mình gần như khô kiệt, theo sự khôi phục, trở nên tinh thuần và tràn ngập sinh lực, giác quan mẫn duệ lên không ít. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sau khi trải qua quá trình tu luyện khô khan, Tiêu Viêm từ trong trạng thái tu luyện thoát ra, ánh mắt trong từ cửa sổ nhỏ trong mật thất bắn vào, lưu lại trên mặt đất từng đạo ánh sáng.

Chậm rãi mở hai mắt, thở ra một hơi, đồng thời một khí tức nóng cháy từ Tiêu Viêm phóng ra, cho thấy lực lượng ở trạng thái tốt nhất, con người đen kịt mâu tỏa ra hơi nóng như hai ngọn lửa, một lát sau, mới từ từ nhật đi.

"Chiến đấu quả nhiên mới là phương pháp đề thăng đẳng cấp nhanh nhất a...."

Tiêu Viêm duỗi thắt lưng, hẳn cảm giác được, trải qua chiến đấu cùng Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam Lão, thực lực của hắn đã có chút tinh tiến, hẳn hôm nay đã triệt để củng cố nhất tinh đấu hoàng cảnh giới, mà thời gian hắn đột phá đấu hoàng, bất quá cũng chỉ mới có một tháng mà thôi, tốc độ như vậy không thể không nói là rất nhanh.

"Hô.... Hôm nay, sẽ động thủ a..."

Trong tay khẽ động, một quả ngọc phiến màu xám xuất hiện trong tay, khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhật lên, vẻ cười có chút âm lãnh.

-----oOo-----

Chương 772: Hành Động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cách Hắc Sơn không xa ở trên một tòa núi nhỏ. Bóng người chằng chịt, nhưng lại không có chút hỗn loạn, mọi người đều an tĩnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, khí tức mạnh mẽ trong người bị áp chế xuống mức thấp nhất.

Ở trên đỉnh núi, Tiêu Viêm, Tiêu Đỉnh, Hải Ba Đông cùng đứng song

song, đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

"*Mỹ Đỗ Toa còn chưa đến sao?*" đang nói chuyện, Hải Ba Đông thoáng cau mày, nhìn về phía Hắc Sơn, nói.

"*Ta đã phái người đến thông báo cho nàng, chắc hẳn đang chinh đón lại cường giả Xà Nhân tộc a.*" Tiêu Viêm cười cười nói, mà khi vừa nói ra, đột nhiên tiếng xé gió từ chân trời truyền đến, chợt rất nhiều thân ảnh lướt đến, chỉ sau vài lần hô hấp, đã xuất hiện ở trên không trung của ngọn núi, cuối cùng chậm rãi hạ xuống. Bọn đang đọc truyện được lầy tại chằm com.

Bóng người xuất hiện, tự nhiên là Xà Nhân tộc cường giả, mà đầu lĩnh chính là Mỹ Đỗ Toa.

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa xuất hiện, Hải Ba Đông cùng mọi người cũng thở ra một hơi, nếu lần ám sát này thiếu đi nàng, như vậy sẽ mất đi một lực lượng không nhỏ, bằng vào một mình thực lực của Tiêu Viêm, xông vào nơi tụ tập của liên minh tam quân, mức độ nguy hiểm không nghi ngờ sẽ tăng vọt.

Hạ xuống đất, ánh mắt thân nhiên của Mỹ Đỗ Toa ngừng lại trên người Tiêu Viêm một chút, sau đó chuyển về phía đám người Hải Ba Đông, mở miệng nói: "*Nếu đã chuẩn bị đầy đủ, vậy liền xuất phát a.*"

Tiêu Đỉnh hơi gật đầu, trầm ngâm nói: "*Lần này ám sát, liền dựa theo kế hoạch, do tam đệ và Mỹ Đỗ Toa nữ vương lên vào trong thành, tìm kiếm cơ hội đánh chết Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam Lão, nếu hành tung bị phát hiện, hoặc ám sát thất bại, vậy Hải lão cùng mọi người mai phục ở ngoài, lập tức dẫn người đến tiếp ứng, đến lúc đó, nếu như vẫn có cơ hội, tốt nhất là tiêu diệt thêm vài tên, nếu thực sự không được, lập tức rút lui a, chúng ta không thể có tổn thất quá lớn, với tình cảnh hiện tại, chúng ta không thể tiếp nhận nổi.*"

Nghe vậy. Mọi người đều gật đầu.

"*Ha Ha, đã như vậy, ta đây liền ở căn cứ Hắc Sơn chậm rãi đợi tin tốt.*" thấy thế, Tiêu Đỉnh cười cười, chợt hướng về phía mọi người chấp tay nói.

Tiêu Viêm cười gật đầu, sau đó ánh mắt quét về phía Mỹ Đỗ Toa, ánh mắt chạm vào nhau một chút, nàng lập tức quay đầu đi, nhìn thấy bộ dáng này

của nàng, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, kéo dài đôi cánh lửa ở sau lưng, chọt bàn tay vung lên, sau đó dẫn đầu phóng lên cao.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bắt đầu hành động, cường giả Viêm Minh ở trên mặt đất, cũng cấp tốc đem triệu hoán ra đôi cánh đầu khí, sau đó vội vào đuổi theo.

"Chúng ta cũng đi thôi, nhớ kỹ, khi ta tiến vào trong thành, thì các người toàn bộ đều nghe theo mệnh lệnh của Hải Ba Đông, không được làm trái, nếu trên đường có gì bất trắc. Đừng trách bản vương dùng tộc quy hầu hạ!" Mỹ Đỗ Toa quay đầu lại, nhìn đám Xà Nhân tộc cường giả, nhàn nhạt nói.

Trong chúng Xà Nhân tộc cường giả, dẫn đầu trong đó có một người đã từng cùng Tiêu Viêm có một ít xung đột là nhị thống lĩnh Hắc Độc, bất quá lúc này nghe Mỹ Đỗ Toa nói, vội vàng gật đầu, bên trong Xà Nhân tộc, đối với uy vọng của Mỹ Đỗ Toa không có người nào dám khiêu khích.

Thấy thế, Mỹ Đỗ Toa lúc này mới khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, thân thể lại như không mượn chút ngoại lực nào mà treo lơ lửng trên bầu trời, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo đám người Tiêu Viêm phía trước, ở phía sau, chúng cường giả Xà Nhân tộc cũng cấp tốc đuổi theo.

Tam đại đế quốc mặc dù nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Y Tiên, tạm thời lui về, nhưng lại không triệt để lui binh, mà lại đóng toàn bộ quân ở tại một thành thị nơi giao nhau của biên giới Xuất Vân đế quốc và Gia Mã đế quốc, chuẩn bị tùy thời có thể lần thứ hai đánh vào, một lần có thể chiếm được Gia Mã đế quốc.

Theo như lời của Tiêu Y Tiên, nàng mặc dù đang nắm quyền ở bên trong Độc tông, mà ở bên trong Xuất Vân đế quốc, cũng không có nhiều người nghi ngờ lời nói của nàng, nhưng Kim Nhận tông cùng Mộ Lan cốc lại không phải là thế lực của Xuất Vân đế quốc, hơn nữa so sánh thực lực chính thể, cũng không yếu hơn độc tông, lúc đầu hai đại tông môn nguyện ý xuất ra cường giả đánh Gia Mã đế quốc, tự nhiên là muốn được chia phần, nhưng khi sự tình sắp thành, Tiêu Y Tiên đột nhiên quyết định buông tha tiến công. Việc này làm cho *Luồng tông cực kỳ bất mãn.

*Luồng tông: hai môn phái.

Tùy nói Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ LAN TAM LÃO đều trọng thương, nhưng chỉ cần hai môn phái ở phía sau tiếp tục đưa lực lượng tinh nhuệ, đồng thời đưa một ít cao giai đan dược chữa thương tới, hai người tự nhiên là có thể hồi phục thực lực rất nhanh(ta để nguyên văn), đến lúc đó, lại đem lực lượng mạnh nhất, tiêu diệt Gia Mã đế quốc cùng Viêm Minh, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Có những suy nghĩ này, lưỡng tông tự nhiên là sẽ không lui binh, bởi vậy hôm nay tam phương cãi nhau âm ỉ, làm cho Tiểu Y Tiên cũng có chút đau đầu, dù sao phải lui binh đột ngột, không chỉ có lưỡng tông phản đối, mà đến cả độc tông trong Xuất Vân đế quốc cũng có một ít người phản đối, bất quá vì sợ uy danh của nàng, mà không dám lên tiếng.

Cho nên nói, mặc dù là Tiểu Y Tiên quyết định lui binh, nhưng nguy cơ của Gia Mã đế quốc và Viêm Minh cũng chưa được giải trừ, chỉ cần Nhạn Lạc Thiên cùng Mộ Lan Tam Lão còn sống, thì Kim Nhạn tông cùng Mộ Lan cốc sẽ không từ bỏ!

Bởi vậy, hai người này, phải loại bỏ! (tam lão chỉ là một)

Mà trong thời điểm hiện tại. Thì động thủ là thời cơ tốt nhất!

*****

Liên minh ba nước đóng tại một thành thị ở biên giới, cách Hắc Sơn cứ điểm hơn trăm dặm, lấy tộc độ của đám người Tiêu Viêm, khoảng một giờ, là tiếp cận được mục tiêu, gần một tòa thành lớn có một thung lũng nhỏ.

Bởi vì sợ cường giả trong thành phát hiện ra khí tức, bởi vậy khi còn cách tòa thành một khoảng không xa thì, cường giả của Viêm Minh cùng Xà Nhân tộc hạ tốc độ chậm lại, lặng lẽ tiến nhập rừng rậm, cuối cùng bí mật đi đến trong thung lũng nhỏ.

Mặc dù đến gần mục tiêu, mọi người vẫn chưa lập tức động thủ. Mà nghe theo Tiêu Viêm an bài an tĩnh điều tức, cố gắng làm cho trạng thái đề thăng đến tình trạng tốt nhất.

Bên trong thung lũng nhỏ trong một cây cỏ thụ um tùm, Tiêu Viêm ở trên đó ánh mắt vừa vắn là có thể nhìn thấy tòa thành thị cách đó không xa, chỉ

thấy ở ngoài thành thường xuyên có binh lính đi tuần tra, hơn nữa ở trên không thỉnh thoảng cũng nhìn thấy cường giả đấu vương bay ngang qua, như chim ưng ánh mắt không ngừng đảo qua quét lại, bất luận có một cái gì dị động, đều sẽ bị bọn họ ở trên cao phát hiện đầu tiên.

"Ở đây phòng ngự quả nhiên sâm nghiêm a, xem ra đối phương cũng có sự phòng bị..." nhìn thấy cảnh đấu vương cường giả tuần tra, Tiêu Viêm chép miệng, cảm khó giải quyết lắc đầu nói.

"Tiểu Y Tiên không phải là cho người một ngọc phiến sao, đem bóp nát, năng tự nhiên sẽ đem một thu lại một ít phòng ngự, bất quá tam xem tuần tra rõ ràng không phải chỉ có Độc tông cường giả, Kim Nhan tông cùng Mộ Lan cốc cường giả vẫn như cũ sẽ làm hết nhiệm vụ của mình." thanh âm nhàn nhạt phía sau truyền đến, không cần quay đầu lại cũng biết, tất nhiên là Mỹ Đổ Toa.

"Án, bất quá cũng không có biện pháp, loại sự tình này vốn đã mạo hiểm, đợi trời tối, chúng ta sẽ hành động, với thực lực hai người chúng ta, chỉ cần cẩn thận một chút, cho dù là có đấu vương cường giả tuần tra, hẳn là cũng sẽ khó phát hiện ra." Tiêu Viêm gật đầu, nhẹ giọng nói.

Phía sau, cũng truyền đến một đạo e hèm trầm thấp, hiển nhiên Mỹ Đổ Toa cũng không có ý kiến gì khác.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng lấy từ trong giới chỉ ra một khối ngọc phiến màu xám, sau đó đem bóp nát đi, làm xong việc này, vỗ vỗ tay, cười nói: "Hiện tại liền chờ trời tối a". Hắn quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tinh xảo với vẻ đẹp động lòng người, cũng với vẻ băng lãnh, chân chờ một lúc, đột nhiên thấp giọng nói: "Việc kia.....Ngày hôm qua, thật xin lỗi...."

Nghe vậy, Mỹ Đổ Toa cũng ngẩn ra, con người xinh đẹp đầy mị lực quét về phía Tiêu Viêm, từ khi quen biết hắn tới nay, đây là lần đầu tiên nàng nghe Tiêu Viêm nói thế.

"Người không cần phải xin lỗi..." nhẹ nhàng chớp đôi mắt, Mỹ Đổ Toa nhàn nhạt nói, nhưng mà tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà chính nàng cũng không phát hiện, gương mặt của mình thoáng có điểm nhu hòa, hiển nhiên, Tiêu Viêm nói xin lỗi, lại có tác dụng không nhỏ.

Tiêu Viêm có chút xấu hổ cười cười, chà xát tay, nói: "*Thiên Hồn Dung Huyết Đan*", ta hiện tại trong khoảng thời gian ngắn không thể luyện chế được, chờ ta luyện được thuật đề thăng lên một chút, hẳn là có thể bắt tay vào luyện chế, bất quá người yên tâm, trong vòng hai năm, chắc chắn sẽ thành công."

Mỹ Đỗ Toa gật đầu, đối với chuyện Tiêu Viêm đem việc này để trong lòng, chẳng biết vì sao, trong lòng nàng lại có chút vui mừng, loại tâm tình này đối với người có loại tính cách hỉ nộ vô thương như nàng mà nói, quả thật là việc lạ.

Một tia oán khí sau khi nghe Tiêu Viêm nói cuối cùng cũng tiêu tan, Mỹ Đỗ Toa vừa muốn nói, lông mi đột nhiên gượng lên, cánh tay nhỏ nhắn vung lên, một cỗ hấp lực mạnh mẽ xuất hiện, chợt một con dơi bị hút vào trong tay, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy trong chân con dơi có một cuộn giấy nhỏ.

Gỡ cuộn giấy nhỏ xuống, Mỹ Đỗ Toa bấm tay bắn ra, trực tiếp đem con dơi tiến vào trong rừng rậm, sau đó chậm rãi mở ra, nhẹ giọng nói: "Là của Tiểu Y Tiên, đây là địa đồ bên trong thành thị, ghi rõ nơi ở của Lạc Nhạn Thiên và Mộ Lan Tam Lão."

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng kinh hãi, nếu có địa đồ, thì sẽ tránh được việc tìm kiếm, việc này đối với bọn họ mà nói, đích xác là một sự trợ giúp lớn.

"Nhạn Lạc Thiên ở thành Bắc, mà Mộ Lan Tam Lão lại ở phía Tây thành, xem ra chúng ta phải tính toán hành động." *Mỹ Đỗ Toa trầm ngâm nói:* "Nhạn Lạc Thiên tuy là bị trọng thương, nhưng dù sao cũng là Đấu Tông cường giả, chóc lát phản công, cũng cực kỳ khó đối phó, vậy liền giao hẳn cho ta đi, còn Mộ Lan Tam Lão tổn thất một người, Tam Thú Man Hoang Quyết không thể thi triển ra, thì chỉ là một Đấu Hoàng đỉnh phong cường giả bình thường, với thực lực của người, toàn lực đối phó hẳn cũng không phải là vấn đề lớn, như thế nào?"

"Ân.... vậy người cẩn thận một chút." *nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa đem nguy hiểm phân vào chính mình, Tiêu Viêm có chút cảm động, lập tức cười gật đầu.*

"Đã như vậy...." *Mỹ Đỗ Toa thản nhiên cười, như hoa quỳnh nở rộ sáng ngời trước mắt Tiêu Viêm.*

"Liên chậm rãi đợi trời tối a."

-----oOo-----

Chương 773: Âm sát!!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong bóng đêm, đám người Tiêu Viêm im lặng bí mật tiến tới. Khi trăng rằm như một chiếc bánh xe chậm rãi leo lên trên bầu trời thì ở trong rừng rậm dưới thung lũng truyền ra động tĩnh rất nhỏ

"Hải lão, nếu lần này tiến hành âm sát thuận lợi, các vị không cần lộ diện, còn nếu như thất bại vậy cần các vị tiếp ứng" Cùng Mỹ Đồ Toa chuẩn bị xong, Tiêu Viêm quay sang Hải Ba Đông trầm giọng

"Án" Hải Ba Đông gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: *"Cần thận một chút, ta sẽ chú ý tới tình trạng trong thành"*

Tiêu Viêm mỉm cười quay sang Mỹ Đồ Toa thấp giọng: *"Đi thôi"*

Nghe vậy, Mỹ Đồ Toa đã đổi một thân hắc y gật đầu, thân hình vừa động liền hiện ra giữa không trung. Rất xa trong bóng đêm bao phủ tòa thành vẫn như cũ với những lớp phòng thủ sâm nghiêm.

Bởi vì sợ tạo ra động tĩnh quá lớn, Tiêu Viêm không dùng hỏa dược đấu khí mà đem Tử Vân Dực đã lâu không dùng gọi ra. Mặc dù Tử Vân dực tốc độ thua xa đôi cánh từ đấu khí nhưng lại nguy trang rất tốt trong đêm. Hơn nữa lần này là đến ám toán chứ không phải tới công thành chiến

Chấn động Tử Vân dực thân hình Tiêu Viêm từ từ bay lên không, cuối cùng ánh mắt gặp ánh mắt Mỹ Đồ Toa, hai người hóa thành hai đạo hắc ảnh, dưới sự che dấu của màn đêm mà bay đi

Lấy tốc độ của hai người chỉ mấy nhịp hô hấp là đã đến cách tường thành không xa. Ánh mắt đảo qua, cả hai lặng lẽ thở dài một hơi, hơn phân nửa đầu vương tuần tra bên kia đã bị triệu hồi. Đám binh lính còn lại tuy đông nhưng chân chính thì hầu như không thể tạo được uy hiếp quá lớn tới hai

người bọn họ

Hai người im lặng chờ đợi trong bóng tối. Khi hai gã đầu vương giao nhau lộ ra chỗ trống, hai người hóa thành hai đạo bóng đen nhanh như thiểm điện lao vào thành rồi chui vào một căn phòng như bóng ma

"Tách ra đi. Nhớ rõ đặc thủ thì lập tức rời đi, về căn cứ Hắc Sơn tập hợp"
Tiêu Viêm liếc nhìn mấy bóng người bay qua bay lại trên trời, ghé sát tai Mỹ Đỗ Toa hạ thấp thanh âm nói.

Nghe vậy Mỹ Đỗ Toa hơi chút chần chờ, nàng rời khỏi đây tự nhiên là không có bao nhiêu trở ngại. Vấn đề là Tiêu Viêm một khi bị chúng cường giả vây công, muốn chạy trốn cũng có vài phần nguy hiểm.

"Ha ha, yên tâm đi. Mặc dù ta không phải Đấu Tông cường giả nhưng nếu muốn chạy trốn, không có bao nhiêu đấu hoàng có thể ngăn cản ta" Như cảm nhận được một đôi mắt hơi chút chần chờ nhìn mình chăm chú, Tiêu Viêm mỉm cười thấp giọng nói.

"Án, vậy người cẩn thận một chút" Thấy Tiêu Viêm nói vậy Mỹ Đỗ Toa cũng khẽ gật đầu nhẹ giọng.

"Án"

Mỹ Đỗ Toa tiếp tục gật đầu, cũng không chút nào kéo dài thời gian, ánh mắt giữa không trung hơi chớp động. Chợt thân hình vừa động, thân hình như một tia chớp phóng đi

Đưa mắt nhìn thân ảnh Mỹ Đỗ Toa rời đi. Tiêu Viêm thở dài một hơi, xác định phương hướng rồi bay đi theo chiều ngược lại

Trong thành thị, ngòi trên mái nhà một tòa lầu các lớn Tiêu Y Tiên đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở ra. Ánh mắt tại nơi Mỹ Đỗ Toa cùng Tiêu Viêm lướt qua, chợt mi mắt sụp xuống thấp giọng lầm bầm: *"Ta có khả năng làm, thì đã làm hết, có thể thành công hay không phải xem chính các người"*

Mộ Lan cốc doanh địa, tọa lạc tại mảnh đất phía Tây Bắc trong thành, khác với phần còn lại, nơi này tuy ban đêm nhưng đèn đuốc sáng trưng. Dưới đất quân lính võ trang đầy đủ không ngừng tuần tra, trên trời Đâu

Vương cường giả cũng bay qua bay lại. Ngoài ra trên mấy tiển tháp xung quanh cũng mai phục không ít cao thủ, ánh mắt sắc bén mà ác độc của họ không ngừng đảo qua phía trên doanh địa, tùy thời sẵn sàng hành động. Xem nơi này phòng bị xâm nghiêm như vậy tất có gì đó cần bảo vệ

Ngoài doanh địa trong bóng đêm chợt một bóng người mơ hồ hiện ra, Chợt men theo một chỗ trống không lớn chỗ lan can bên cạnh những cột gỗ lớn mà vào.

Tuy nói nơi này phòng ngự sâm nghiêm nhưng khuyết thiếu cường giả đầu tông tọa trấn, với Tiêu Viêm cũng không có mấy tác dụng. Tuy hẳn cũng chỉ có cấp bậc Đấu Hoàng nhưng nhờ linh hồn cảm ứng cũng giúp hắn hạn chế khả năng bị lộ

Cả doanh địa tuần tra sâm nghiêm nhưng không ai phát hiện một đạo bóng đen đang nhanh chóng tiếp cận dải đất trung tâm

Khi Tiêu Viêm tiến vào Mộ Lan Cốc doanh địa thì Mỹ Đồ Toa cũng đã xâm nhập Kim Nhận tông, một tòa chiến địa cực lớn cũng cực kì xa hoa

Ánh mắt xuyên qua khe hở của mái ngói, Mỹ Đồ Toa đảo mắt qua, bên trong vọng ra từng đạo tiếng rên rỉ của nữ tử và từng tràng cười quen thuộc của nam tử. Trong mắt nàng càng thêm hàn ý, sớm đã nghe nói tông chủ Kim Nhận tông cực kỳ phong lưu, không nghĩ tới ngay tại đây cũng đang tìm đến cảm giác khoái hoạt phong lưu

Từ đầu ngón tay nhỏ bắn ra một luồng thất thải năng lượng nhưng lại dị thường nồng đậm, chậm rãi ngưng tụ

Năng lượng đã ngưng tụ nhưng Mỹ Đồ Toa chưa lập tức hành động, Con mắt khép hờ như đang tiến vào trạng thái tu luyện, cơ thể không chút nhúc nhích nhưng nơi đầu ngón tay năng lượng ngày càng tích tụ.

Chân chính sát chiêu, một kích tất sát

Mà ám sát, cũng đồng dạng chỉ dùng một kích, vì vậy nàng muốn nắm vững thời cơ

Mộ Lan cốc doanh địa, tại dải đất trung tâm một tòa lều trại khổng lồ tọa chân, tại góc khuất của lều trại này một bóng đen từ từ hiện ra

Ánh mắt nhìn chăm chú vào lều trại. một lát sau không khí thoáng hiện lên một đạo tia lửa, chọt trên mái lều to lớn lộ ra một lỗ thủng, mà tình hình trong lều cũng bị thu lại

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn dầu to lớn cũng chỉ có ba bóng người già nua, tự nhiên chính là Mộ Lan tam lão. Giờ khắc này ba người đều đang ngồi thành hình tam giác, mắt nhắm nghiền, trên người bọn họ toát ra một cỗ năng lượng màu đỏ yêu dị, cỗ năng lượng này tuần hoàn quanh ba người sau đó chui vào một người có hơi thở yếu nhất. Hiển nhiên vị Mộ Lan cốc trưởng lão này chính là Hồ đầu nhân trưởng lão ngày đó bị Tiêu Viêm đánh trọng thương, mà xem bộ dáng bọn họ hẳn là đang liên hợp chữa thương.

"Tam Thú Man Hoang Quyết quả nhiên thần diệu, lại có thể giúp nhau chữa thương, hơn nữa hiệu quả còn có chút xa xỉ, không hổ là công pháp cao thâm nhất của Mộ Lan Cốc a" Nấp phía ngoài quan sát, Tiêu Viêm nhìn bộ dáng ba người trong lòng không khỏi kinh ngạc, vị trí của Tam Thú Man Hoang Quyết trong lòng cũng được đề cao rất nhiều. Nếu trong Viêm Minh cũng có người tu luyện pháp quyết này thì hiệu quả sẽ không nhỏ tí nào

Nhẹ nhàng thở một hơi, Tiêu Viêm dần ngưng đọng tinh thần, đầu khí trong cơ thể cũng lặng yên vận chuyển

Trong trường bông, quá trình chữa thương kéo dài thêm tầm mười phút mới dần đình chỉ, ba người cũng chậm rãi mở mắt

""Thế nào? " Nhìn đạo huyết sắc năng lượng từ từ tiến vào cơ thể Hồ đầu trưởng lão, hai người còn lại thở phào nhẹ nhõm, mở miệng hỏi

"Đã khôi phục một ít, bất quá thương thế vẫn còn rất nặng, chỉ sợ phải đem lục phẩm đan dược tàng trữ trong cốc kia dùng mới có thể ..." Sắc mặt Hồ đầu trưởng lão âm trầm nói

"Không nghĩ tới tiêu tử kia lại có thủ đoạn như thế, thật sự là xem thường hẳn" Một vị Mộ Lan trưởng lão cau mày nói.

"Lần này chỉ là chịu thiệt vì trở tay không kịp mà thôi, hơn nữa hẳn cùng Nhạn Lạc Thiên thi triển cái hoá liên kia, cũng hẳn là có tiêu hao rất lớn,

trong khoảng thời gian ngắn, không có khả năng lại khôi phục" *Hổ đầu trưởng lão trong mắt hiện lên một chút vẻ oán độc, nói: "Chờ tình huống cường giả trong cốc đến, lúc đó lại tiếp tục liên hợp với Kim Nhận tông, xem như Độc Tông không tham dự nữa, tất nhiên muốn đem Viêm Minh chém giết máu chảy thành sông là không thể không được!"*

Hai gã trưởng lão còn lại cũng âm trầm gật gật đầu, lần này liên hợp tiến công Gia Mã đế quốc, nếu là không công mà lui, ngày sau tại Tây Bắc địa vực, Mộ Lan cốc bọn họ còn có thể sống yên sao? Về sau mặc dù là tham gia tông môn đại hội, tất nhiên cũng đã sẽ phải chịu không ít trào phúng.

"Ô! "

Ngay khi hai người vừa mới gật đầu thì đột nhiên một đạo âm thanh bén nhọn chói tai vang lên khắp doanh địa.

Nghe thấy tiếng động sắc mặt Mộ Lan Tam Lão chợt biến đổi, cơ hồ thân hình vừa động liền đem vị Hổ đầu trưởng lão đang trọng thương che ở phía sau.

Mà khi thân hình bọn họ vừa động, lều trại chợt vỡ ra, một bóng người bao bọc trong ngân sắc quang mang lướt vào cùng kinh phong sắc bén

"Tiêu Viêm?! Ngươi quả nhiên đến đây!"

Nhìn bóng người nhanh như tia chớp màu bạc, đồng tử Mộ Lan Tam Lão nhất thời thu nhỏ, chợt hét lớn. Cùng lúc đó đấu khí hung hồn phát ra, chợt hai người liên thủ, quyền đầu nhắm thẳng bóng người lao tới

Hai đạo quyền ảnh, kéo theo kinh phong hung mãnh nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt oanh kích trên thân thể bóng trắng kia.

"Phốc!"

Gặp đòn nghiêm trọng, bóng trắng cả người một trận kịch liệt run rẩy, trong ánh mắt kinh hãi của Mộ Lan Tam lão chậm rãi tiêu tán... Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Áo ảnh?!"

Đã có kinh nghiệm cùng Tiêu Viêm giao thủ, hai vị trưởng lão trong lòng nhanh chóng hiện lên, chợt mạnh mẽ hoảng sợ xoay người, chỉ thấy một đạo hắc ảnh, quỷ mỵ đứng ở bên cạnh Hồ đầu trưởng lão, bàn tay như ung trảo, chặt chẽ siết lấy cổ.

Nhìn thấy hai người kia nhìn lại, hắc bào thanh niên mỉm cười. Dưới ánh đèn rực rỡ hàm răng trắng lộ ra làm bọn họ lạnh cả người.

"Cùng một chiêu số mà chịu thiệt hai lần. Đây là các ngươi ngu ngốc hay là ta gặp may?"

-----oOo-----

Chương 774: Lấy ít địch nhiều

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào đây?"

Nhìn thủ trảo của Tiêu Viêm đặt tại chỗ yết hầu của trưởng lão Hồ đầu, hai trưởng lão của Mộ Lan cốc không dám có chút dị động, giờ phút này chỉ cần người kia khẽ vận kinh là Hồ đầu trưởng lão kia mất mạng đương trường ngay, ném chuột sợ vỡ òa, hai người chỉ có thể lớn tiếng quát hỏi.

"Không có gì, chỉ là trăm thảo trừ căn mà thôi." Tiêu Viêm khẽ cười, thanh âm lại có chút dừng đọng.

Nhưng mà lời nói thản nhiên như thế, lại làm cho lòng của Mộ Lan Tam Lão trầm xuống, bọn họ dù có đề phòng, nhưng vẫn không lường được việc Tiêu Viêm dám mạo hiểm lớn như vậy, đến tận nơi đóng quân liên minh của ba nước để đánh lén họ.

"Nếu ngươi giết hẳn, đó sẽ làm đối địch hoàn toàn với Mộ Lan cốc, đến lúc đó, chỉ sợ không chết không thôi!" Âm thanh hung dữ của vị Mộ Lan trưởng lão bên trái vang lên, ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm.

"Viêm Minh ta thiếu chút nữa đã bị các ngươi tiêu diệt, lời này bây giờ mới nói, có phải đã hơi trễ không?" Tiêu Viêm cười nhạt nói. Nhưng trong lòng lại hiện lên sát khí, mà vừa nói chuyện, bàn tay khẽ nắm mạnh lại,

mặt tên Hồ đầu nhân trưởng lão kia nhất thời đỏ lên, miệng há hốc, không ngừng thở hổn hển.

Mặt hai gã trưởng lão Mộ Lan cóc hơi run rẩy, một lát sau mới hít sâu một hơi, nén cơn giận trong lòng nói: *"Tiêu Viêm, chỉ cần ngươi buông tha hắn, ta có thể thề ngay tại đây, Mộ Lan cóc về sau tuyệt sẽ không xung đột với ngươi cùng Viêm Minh, như thế nào?"*

"Không được". Tiêu Viêm mỉm cười nói

Đồng tử hai gã trưởng lão Mộ Lan cóc khẽ co lại, bàn tay để sau lưng kết thủ ấn không tiếng động, miệng trầm giọng nói: *"Nếu ngươi vẫn không thỏa mãn, ta có thể dùng Tam Thú Man Hoang Quyết của Mộ Lan cóc ta để đổi lấy, thế nào? Thứ này chính là công pháp Địa giai trung cấp, uy lực ra sao, ngươi cũng đã tự mình trải qua rồi."*

"Tam Thú Man Hoang Quyết?" Nghe được lời này, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ lay chuyển, mà vừa nhìn thấy bộ dáng này, trong mắt của hai gã trưởng lão Mộ Lan cóc bỗng xẹt qua nét đặc ý, nhưng mà còn không đợi cho bọn hắn nói tiếp, Tiêu Viêm cười cười nói: *"Ta thật sự rất hứng thú với công pháp đó, nhưng mà, hắn vẫn phải chết!"*

Nói đến đó, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh như băng, ngọn lửa xanh bỗng trào ra trên bàn tay, bỗng bóp mạnh, nhất thời giữa sóng lửa bao phủ, trực tiếp xuyên qua cổ họng của Hồ đầu trưởng lão!

Rắc rắc!

Một cột máu phun ra, lưu lại vết máu chói sẫm trên nền vải trắng trong liều.

Ngơ ngác nhìn sinh cơ trong ánh mắt dần mất đi, sau đó thân thể mềm nhũn của Hồ đầu trưởng lão chậm rãi rơi xuống, khóe mắt hai gã trưởng lão Mộ Lan cóc như muốn nứt ra, chỉ cần cho bọn hắn một chút thời gian nữa, là có thể vận Tam Thú Man Hoang Quyết, đem lực lượng dung hợp vào trong cơ thể Hồ đầu trưởng lão, khi đó phá vỡ sự kiềm chế của Tiêu Viêm là rất dễ dàng, nhưng là... chỉ kém chút nữa thôi...

"Tên tạp chủng Tiêu Viêm này, hôm nay lão phu nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro!"

Tiếng hét phần nộ vang lên, chột đầu khí hùng hồn từ trong hai cơ thể trưởng lão đột nhiên bùng phát ra, đầu khí tạo thành tiếng nổ, trực tiếp xé rách cửa lớn, nhất thời, tình hình bên trong liền bại lộ trước mắt của các cường giả Mộ Lan cốc đi tuần.

Sắc mặt Tiêu Viêm băng hàn, máu trên ngón tay bị ngọn lửa làm cho bốc hơi, băng vào linh hồn cảm giác mạnh mẽ, hẳn dĩ nhiên biết rõ hai lão này làm cái gì trong bóng tối, chẳng qua chỉ muốn câu giờ thôi, coi hẳn là mao đầu tiểu tử mới ra đời sao?

"Bắt lấy hẳn cho ta! Bất luận sống chết!" Ngón tay Mộ Lan trưởng lão chỉ vào Tiêu Viêm, tiếng rống giận dữ vang vọng khắp doanh địa, Hồ đầu trưởng lão chết đi, đối với Mộ Lan cốc bọn hắn là một đả kích rất lớn. Mất đi hẳn, Tam Thú Man Hoang Quyết liền không cách nào thi triển được, vậy là Mộ Lan cốc bọn họ liền mất đi thực lực chấn nhiếp các thế lực dòm ngó khác, đối với Mộ Lan cốc bọn hắn mà nói, đó chính là nguy hiểm trí mạng!

Bởi vậy, giờ phút này hai gã trưởng lão Mộ Lan cốc mới phần nộ như thế.

Tiếng hô của Mộ Lan cốc trưởng lão vừa dứt, các doanh trại bên kia liền xuất hiện vô số bóng người, nhanh chóng bay lên mảnh đất ở giữa, trên đỉnh lều, một ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, trong mắt tràn ngập sát ý, giống như muốn đem thân Tiêu Viêm chém thành vạn đoạn mới hả dạ.

Nhìn nhiều cường giả như vậy xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, băng vào linh hồn cảm giác, hẳn có thể cảm nhận được, nơi này có ba vị cường giả Đẩu Hoàng, thêm Mộ Lan nhị lão nữa là chừng năm người, nếu họ liên thủ, cho dù là Tiêu Viêm cũng đành tạm lánh mũi công.

Đương nhiên, cũng không phải Tiêu Viêm không nghĩ tới việc chạy trốn, mà là không chạy được. Cường giả của Mộ Lan cốc rõ ràng có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, vừa xuất hiện đã chặn tất cả đường lui trên trời, bởi vậy, muốn trốn thì chỉ cách ngạnh tiếp xuyên qua.

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như thế, Tiêu Viêm đột nhiên ngồi chồm hổm, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc, mạnh mẽ cắt đứt một ngón tay của Hồ đầu trưởng lão, lấy giới chỉ trên đó bỏ vào trong ngực. Bàn chân dậm mạnh

một cái, thân hình đột nhiên vọt mạnh lên trời.

"Ngăn hẳn lại! Ngăn hẳn lại cho ta! Bất luận sống chết! Ai giết được hẳn, liền trực tiếp thăng lên thành Ngoại cốc trưởng lão!"

Mộ Lan nhị lão bởi vì hành động của Tiêu Viêm mà sửng sờ trong giây lát, đợi đến lúc họ phản ứng, giống như con mèo bị đập phải đuôi, dậm chân nhảy lên, khàn giọng hét giận dữ.

Phản thưởng mà Mộ Lan nhị lão hứa hẹn dường như rất hấp dẫn với các cường giả ở Mộ Lan cốc, lập tức ánh mắt mấy cường giả trên bầu trời đỏ lên, một đám rống lên giận dữ, điên cuồng bay về hướng Tiêu Viêm.

Hỏa dục sau lưng Tiêu Viêm khẽ run lên, tránh va chạm với một gã cường giả Đấu Hoàng trước mặt, sắc mặt lạnh lẽo đánh về một gã cường giả Đấu Vương bên cạnh, hỏa mang dữ dội bạo phát ra, một đám trực tiếp đánh nát đầu của người đó như là đánh trái dưa tây vậy.

Một quyền đánh chết một gã Đấu Vương cường giả, trên khuôn mặt Tiêu Viêm có dính chút máu, đôi mắt đen dần dần xuất hiện chút khát máu, lại một lần nữa vọt tới trước, liềm mạng bay ra ngoài doanh địa.

"Bành!"

Nắm tay được Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bao phủ va chạm mạnh mới một cường giả Đấu Hoàng, năng lượng hùng hồn nổ tung lúc hai người tiếp xúc tạo thành kinh phong, cả vai Tiêu Viêm khẽ run lên, mà tên kia có thực lực ước chừng một tinh Đấu Hoàng lại bị đòn nghiêm trọng, cấp tốc lui về sau, trong lúc lui lại miệng còn phun ra hai ngụm máu tươi, trong mắt tràn ngập sự kinh hãi, nhìn toàn thân Tiêu Viêm bị máu tươi bao phủ, chỉ sợ hẳn cũng không đoán được, bản thân chỉ qua một hiệp, đều ở cùng cấp bậc lại bại trong tay Tiêu Viêm thâm trầm như thế. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Bất quá, Tiêu Viêm mặc dù một quyền đã đả thương tên cường giả Đấu Hoàng kia, nhưng người đó rõ ràng đã làm chậm lại tốc độ của Tiêu Viêm trong nháy mắt, mà trong cái chớp mắt này, Mộ Lan nhị lão đang nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt oán độc cũng đột nhiên tấn công, một trước một sau, trong miệng phát ra tiếng rống giận điên cuồng, tia máu trên tay ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đầu gấu cùng một đầu sư tử dữ tợn!

"Hung Hùng Toái Địa Quyên! "

"Sư Thôn Kinh! "

Cảm nhận được thể công huyết tinh lãng lệ một trước một sau kia cơ hồ như đã phong tỏa tất cả đường lui, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ ngưng trọng, thủ ấn vừa động, một làn sóng lửa màu xanh biếc vô cùng ngưng tụ lấy thân thể làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng quét ra.

"Hỏa Hoàn Bạo! "

Tiếng quát vừa dứt, làn sóng lửa màu xanh biếc cũng đã va chạm mãnh liệt với một kích cường hãn của Mộ Lan nhị lão, lập tức vang lên tiếng năng lượng nổ như là sấm sét vang vọng nơi chân trời.

Cuồng bạo năng lượng nhanh chóng khuếch tán, hỏa hoàn dần dần biến mất, Tiêu Viêm lại như cũ cảm thấy được hai cổ ám kinh xâm nhập vào cơ thể, đánh thẳng vào trước ngực, làm cho hắn phát ra một tiếng rên đau đớn.

Tiêu Viêm bị thương, Mộ Lan nhị lão kia cũng bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa nổ mạnh làm nắm đấm chảy máu đầm đìa, hiển nhiên, lần này đối chọi, song phương đều có thương tổn.

Tạm thời đánh lui Mộ Lan nhị lão, Tiêu Viêm còn chưa kịp thở dốc, thì đã bị mười mấy đạo kinh khí từ bốn phương tám hướng lao tới, bao lấy toàn bộ các chỗ yếu hại trên người Tiêu Viêm, hiển nhiên sau khi ném qua thể công cận thân sắc bén của Tiêu Viêm, các cường giả Mộ Lan cốc bên kia bắt đầu tránh cận chiến, mà lựa chọn quấy nhiễu hành động của Tiêu Viêm bằng đấu khí.

Mặc dù đấu khí công kích đó một tia Tiêu Viêm cũng không để trong mắt, nhưng trợ mắt nhìn nhiều thể công như vậy đồng thời đánh xuống, ngay cả hắn cũng không thể bình yên vô sự mà tiếp lấy, nên lập tức sử dụng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa tạo thành một hỏa giáp màu xanh biếc bao bọc bên ngoài.

Đùng! Đùng!

Mặc dù có một ít đầu khí bị Tiêu Viêm đánh tan, tuy nhiên có hơn mười đạo đầu khí đánh vào trên hỏa giáp, năng lượng khí lẫm nỏ tung kịch liệt, làm cho đầu khí trong người Tiêu Viêm chấn động không ngớt.

"*Mẹ nó... cứ tiếp tục như thế, mình sẽ chôn thây nơi đây mất!*" Mặc dù các đạo đầu khí đó vẫn chưa tạo thành thương thế quá lớn cho Tiêu Viêm, nhưng lại làm cho tốc độ hấn chậm lại rất nhiều, mà mới chậm lại một lát, thì Mộ Lan nhị lão cùng các cường giả Đấu Hoàng khác đã điều tức xong, mắt lộ ra hung quang, nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, các đầu kỹ có uy lực mạnh mẽ cũng nhanh chóng ngưng tụ xong.

Cảm thụ được chung quanh các đầu kỹ đang cấp tốc ngưng tụ, trong lòng Tiêu Viêm hơi chùng xuống, đang lúc hấn nảy sinh ra ý ác độc là thi triển Phật Nộ Hỏa Liên để nổ chết hết tất cả các vương bát đản này thì một đạo lưu quang từ phía xa cấp tốc bay tới, vài cái chớp mắt đã mạnh mẽ xông thẳng vào giữa đám đông hỗn loạn này, chợt một thân thể thướt tha, uyển chuyển hiện lên trước mặt Tiêu Viêm, bàn tay mềm mại khẽ run liên đánh tan tác các đạo đầu khí dữ dội bắn tới từ chung quanh.

Bóng đen hơi quay đầu lại, liền lộ ra hai gò má tinh xảo tuyệt mỹ, đúng là Mỹ Đổ Toa!

Ánh mắt nàng lướt qua các vết máu tươi trên người Tiêu Viêm, cảm ứng được hơi thở có chút hỗn loạn, nhất thời đôi mắt hẹp dài tràn ngập nét yêu dị hiện lên sát ý âm hàn.

"*Kế tiếp, giao cho ta đi, hai lão già này ta sẽ khiến chúng trả giá thật đắt.*"

-----oOo-----

Chương 775: Thu hoạch phong phú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Mỹ Đổ Toa xuất hiện tại trước mặt, Tiêu Viêm khẽ thở phào nhẹ nhõm, cường giả đối phương nhiều lắm, nếu hấn thật sự phải liều mạng xông vào mà nói... tự nhiên cũng có thể rời đi. Bất quá kiên tiên quyết là phải thi triển Phật Nộ Hỏa Liên giết chết một đám người, mà khi thi triển Phật Nộ Hỏa Liên, Tiêu Viêm cũng sẽ cảm thấy suy yếu, nếu trên đường

tái xuất hiện tình huống khác, thì sẽ không còn nhiều lực tự bảo vệ mình.

"*Người bên kia đã làm xong chưa?*" Ánh mắt quét nhìn bốn phía, Tiêu Viêm lên tiếng hỏi.

"*Án!*" Mỹ Đồ Toa nhẹ gật đầu, đối phó Nhận Lạc Thiên vẫn tồn không nhiều khí lực, thậm chí thuận lợi ngoài dự liệu của nàng, bất quá có thể làm cho tên kia chết trong sự vui sướng, cũng coi như xứng với thực lực Đấu Tông.

"*Người đi trước, ta cản phía sau, nếu tiếp tục kéo dài một hồi, chỉ sợ cường giả Kim Nhận tông sẽ tới.*" Mỹ Đồ Toa quay đầu lại nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm thoáng chần chừ, chợt gật đầu một cái, cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa, thân hình chợt động, liền trực tiếp đột phá vòng vây lao ra.

Mỹ Đồ Toa xuất hiện, không nghi ngờ khiến cho cường giả Mộ Lan cốc ở đây sắc mặt trở nên khó nhìn hơn nhiều. Gần một năm giao thủ, bọn họ tất nhiên hiểu rõ người trước mặt mạnh mẽ như thế nào, nếu mà trước kia bằng vào Tam Thú Man Hoang Quyết, Mộ Lan Tam Lão còn có thể chống lại đôi chút, nhưng hôm nay ba người thiếu một, công pháp mất đi hiệu quả. Bằng vào thực lực Đấu Hoàng đỉnh muốn cùng Mỹ Đồ Toa giao thủ, không nghi ngờ đó là chuyện không thể.

Đôi mắt đẹp đảo qua Mộ Lan Nhị lão, bàn tay mềm nắm chặt, một thanh thất thải xà kiếm liền hiện ra, trong mắt xẹt qua một chút sát khí, thân hình chợt động, uyển chuyển quỷ mị lao tới hai người.

"*Ngăn nàng lại!*"

Nhìn thấy Mỹ Đồ Toa cử động, sắc mặt Mộ Lan nhị lão nhất thời đại biến, gấp giọng quát. Bọn họ cũng phi thường rõ ràng, lấy thực lực hai người giờ phút này là không phải đối thủ của Mỹ Đồ Toa. Mất đi Tam Thú Man Hoang Quyết, bọn họ chỉ là Đấu Hoàng đỉnh cấp mà thôi.

Nghe được tiếng quát của Mộ Lan nhị lão, cường giả Mộ Lan cốc chung quanh sau một chút chần chừ, đành phải hung hăng cắn răng một cái, sau đó ào lên ngăn trở Mỹ Đồ Toa. Đấu khí trong cơ thể thi triển đến mức tận cùng, tại trong trời đêm mang theo từng đạo kinh khí xé rách không khí

bén nhọn tiếng vang.

Đối với công kích bốn phương tám hướng dữ dội lướt đến, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa không chút biến hóa nào. Bàn tay vừa động, nhất thời vô số đạo thất thải năng lượng từ trong cơ thể bùng phát ra, tựa như vô số thất thải cự xà ào ào phóng ra chống đỡ từng đạo từng đạo công kích, mang theo tiếng nổ vang dội kịch liệt. Năng lượng nổ mạnh bùng phát trong không khí, một ít cường giả Mộ Lan cốc thực lực kém một chút, tại này cổ kinh khí đánh sâu vào, sắc mặt tái nhợt, kinh hãi vội vàng lui về phía sau.

Mỹ Đỗ Toa bình thần quay mắt nhìn về phía phân đông cường giả vây công, chưa từng tạo chút trở ngại nào đối với mình. Đấu Tông thực lực quả nhiên không tầm thường.

Mà so với nàng thì Tiêu Viêm lại có chút chật vật, mặc dù trên danh nghĩa nếu hấn toàn lực thi triển có thể cùng Đấu Tông cường giả chiến một trận, nhưng phải đem hết toàn lực mới được. Hơn nữa, đánh xong một trận, bản thân mặc dù có thể may mắn không bị thương nặng cũng sẽ rơi vào trạng thái suy nhược. Mặc kệ Tiêu Viêm có đấu kỹ cường hãn cỡ nào thì thực lực vẫn chỉ là một tinh Đấu Hoàng, so với Đấu Tông cường giả chân chính vẫn có chênh lệch rất lớn.

Cường giả Mộ Lan cốc liên thủ vẫn chưa làm cho Mỹ Đỗ Toa bị đình trệ, bởi vậy thân hình sau vài cái thoáng hiện, liền trực tiếp xuất hiện bên cạnh Mộ Lan nhị lão đang lui về phía sau, trên khuôn mặt tinh xảo toát ra một chút lạnh lẽo.

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa trực tiếp xông qua nhiều cường giả ngăn trở như vậy, sắc mặt Mộ Lan Nhị lão cũng kịch biến. Thân hình lui về phía sau, gầm lên một tiếng giận dữ, hai tay hai người đan lại, năng lượng huyết sắc nồng đậm trên năm tay ngưng tụ, nháy mắt sau mang theo một luồng kinh phong màu đỏ mãnh liệt nhắm hướng Mỹ Đỗ Toa oanh kích.

Ánh mắt thoáng nhìn hai người vùng vẫy, bàn tay Mỹ Đỗ Toa nhẹ nhàng tiếp đỡ nắm đấm của hai người, thất thải năng lượng ào ào tuôn ra.

"Phụt!"

Nhìn như khẽ chạm nhau, nhưng Mộ Lan nhị lão lại run rẩy dữ dội tựa như trúng một đòn nghiền trọng, máu tươi từ trong miệng phun ra, bay ngược

lại rơi xuống mặt đất.

"Không có Tam Thú Man Hoang Quyết, các ngươi hợp lại không phải đối thủ bốn vương!" Chỉ với một kích đã khiến Mộ Lan Nhị lão chật vật như vậy, Mỹ Đỗ Toa không khỏi cười lạnh một tiếng.

Để lại một vệt dài trên mặt đất, Mộ Lan Nhị lão cũng cực độ hoảng sợ, thân thể vừa mới dừng lại, dường như là không hện mà cùng gập, hai người tách ra hai hướng chạy trốn.

Nhưng thân hình hai người vừa mới chuyển động, một đạo thất thải hàn quang mang theo kiếm quang sắc bén nháy mắt xuyên qua một người, máu tươi phụt ra từ sau lưng người này.

Gã Mộ Lan trưởng lão còn lại khi nhìn thấy máu tươi phun ra từ đồng bọn, trong lòng cả kinh. Không ngờ với thực lực của bọn họ, Mỹ Đỗ Toa giết họ thoải mái tựa như giết gà, thực lực Đấu Tông cường giả quả nhiên khủng bố.

Trong lòng sợ hãi, tốc độ chạy trốn của Mộ Lan trưởng lão này đột nhiên nhanh hơn. Thế nhưng thân hình đột nhiên dừng lại, trên mặt xuất hiện vẻ kinh hãi cùng đình trệ. Vào giờ khắc này, có chút gian nan chậm rãi cúi đầu, nhìn máu tươi trên mũi kiếm, sinh cơ tiêu tán trong nháy mắt. Mộ Lan trưởng lão cuối cùng trước ánh mắt hoảng sợ vô số người đã chết đi.

Thất thải xà kiếm trong tay chậm rãi tiêu tán, ánh mắt Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng chậm rãi tảo động, cường giả Mộ Lan cốc chung quanh kinh hãi vội vàng lui về phía sau. Ở trong lòng bọn họ, Mỹ Đỗ Toa tựa như hung thần ác sát, vừa rồi ngăn ngụt vài hiệp, liền trực tiếp đem hai gã cường giả Đấu Tông đỉnh phong đánh chết, thủ đoạn bực này thật sự tàn nhẫn. Thu hồi ánh mắt, Mỹ Đỗ Toa khom người, trước mặt vô số người, tước đi nạp giới trên ngón tay của tên Mộ Lan trưởng lão, sau đó chậm rãi quay lại, lấy luôn nạp giới trên người của tên trưởng lão còn lại, làm xong việc này mới chậm rãi bay lên không, thân hình hóa thành một luồng ánh sáng nhằm hướng ngoài doanh địa lao đi.

Trước hành vi kiêu ngạo cực độ của Mỹ Đỗ Toa, các cường giả Mộ Lan cốc, tất nhiên không ai dám ra tay ngăn trở. Bởi vì bọn họ đều biết, đối với Đấu Tông cường giả, bọn họ căn bản không có lực hoàn thủ. Đêm nay, Mộ Lan cốc quả thật tổn thất thảm trọng, toàn bộ doanh địa máu chảy thành

sông. Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa một đường không hề trở ngại thoát khỏi doanh địa. Mỹ Đỗ Toa liếc mắt nhìn Tiêu Viêm dừng tại giữa không trung. Tựa như nhìn thấy nàng, hắn thở phào nhẹ nhõm nói: "*Đi mau, cường giả Kim Nhận tông sẽ mau tới đây.*"

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa liếc mắt nhìn về phía tây, thấy rất nhiều đạo lưu quang đang rông giạt lướt đến. Hiển nhiên, người Kim Nhận tông bên kia đã phát hiện tông chủ bọn họ đã bị ám sát.

Khẽ gật đầu, Mỹ Đỗ Toa thân hình chợt động, xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, trong sự kinh ngạc của hắn nhẹ nhàng nắm tay, hai người tựa như lưu tinh vụt bay trong đêm tối nhằm hướng thành trì bên ngoài nhanh chóng rời đi.

Với khí tức cường đại Mỹ Đỗ Toa, một ít cường giả thủ hộ tường thành, trong lòng cực kỳ kinh sợ, đồng dạng không ai dám tùy ý ra tay ngăn cản. Bởi vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người ra khỏi thành thị, cuối cùng biến mất trong trời đêm.

Khi Tiêu Viêm và Mỹ Đỗ Toa vừa mới ra khỏi thành, thì một hơi thở cường đại bàng bạc cũng từ trong trung tâm thành phố Độc tông tràn ngập lao ra. Nhưng có lẽ do đuổi không kịp nên cỗ khí tức này đành không cam lòng rút về.

Trên trời đêm phía xa xa thành trì, hai đạo nhân ảnh chậm rãi ngừng trên không. Không thấy truy binh đuổi theo, cũng khẽ thở phào một hơi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện một chút tươi cười, tối nay đúng thật kích thích. Hai gã Đấu Tông cường giả bị mất mạng, đủ để khiến Kim Nhận tông và Mộ Lan cốc điên cuồng, ngày sau chỉ sợ cũng không có gan đến tấn công Gia Mã Đế Quốc nữa.

"*Người không sao chứ?*" Quay đầu lại, Tiêu Viêm nhìn Mỹ Đỗ Toa đang dùng bàn tay mềm nhẹ vén vài lọn tóc đen trên trán, nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa sự quan tâm thân thiết không thể che dấu.

"*Chỉ cần Tiểu Y Tiên không ra tay, trong thành này không ai có thể ngăn cản ta.*" Nghe Tiêu Viêm quan tâm hỏi thăm. Mỹ Đỗ Toa khẽ lắc đầu, vẻ lạnh lùng trong đôi mắt đẹp có chút bất tri bất giác lặng yên tiêu tán.

Tiêu Viêm cười cười, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được một

trận xông xáo từ trong núi rừng phía dưới truyền đến, xoay người lại thấy một nhóm thân ảnh đang nhẹ nhàng bay tới, ánh mắt thoáng nhìn, không phải truy binh mà đó là đám người Hải Ba Đông mai phục tại nơi này.

Đám người Hải Ba Đông xuất hiện, nhìn thấy hai người bình yên vô sự, đều thở phào một hơi, cười hỏi: "*Thế nào? Vừa rồi chúng ta thấy trong thành loạn cả lên, đang định đi tiếp ứng các ngươi a.*"

"Đại sự đã thành, tai họa ngầm, cuối cùng xem như hoàn toàn nhỏ đi."
Tiêu Viêm gật đầu cười nói.

Nghe vậy, trên mặt đám người Hải Ba Đông xuất hiện sự vui sướng khó có thể che dấu, nhìn nhau thấp giọng hoan hô.

Nhìn thấy mọi người hưng phấn như thế, Tiêu Viêm cũng cười cười, đem mai nạm giới nhét ở trong ngực lấy ra, thoáng chần chừ một chút, lực lượng linh hồn liền xâm nhập trong đó, một lát sau, một cuốn Bạch Cốt Quyển Trục chế tạo bằng da thú xuất hiện ở trên tay, trên tấm da thú vài chữ chói mắt tựa như do máu tươi ngưng tụ thoáng hiện.

"Tam Thú Man Hoang Quyết!"

Trông quyển trục này, Tiêu Viêm nhin không được liếm liếm miệng, khó trách hai lão kia nhìn thấy cử động của mình lại điên cuồng như thế, hóa ra là do đồ vật này.

-----oOo-----

Chương 776: Thiên Nhận Cử Hành Dục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn cuốn Bạch Cốt Quyển Trục trong tay, trong mắt Tiêu Viêm cũng khó có thể che dấu sự kinh hỉ, đối với "*Tam Thú Man Hoang Quyết*" của Mộ Lan Tam Lão, Tiêu Viêm cũng có chút thêm nhỏ dãi, không nghĩ tới hôm nay lại có được quả nhiên là một sự kinh hỉ ngoài ý muốn. Bàn tay cẩn thận đem Bạch Cốt Quyển Trục mở ra, ánh mắt Tiêu Viêm quét qua một lát mày hơi nhíu lại

" Thế nào? ". Một bên Mỹ Đỗ Toa nhìn thấy bộ dạng của hắn không khỏi mở miệng hỏi.

" Ai, Tuy đây đúng là Tam Thú Man Hoang Quyết, nhưng đáng tiếc ở đây chỉ có một phần, theo như ta thấy Tam Thú Man Hoang Quyết được chia làm ba phần, mà đây chỉ có một phần, cho dù chiếm được cũng không có hiệu quả ". Tiêu Viêm lắc đầu, có chút tiếc nuối thở dài.

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa thoáng chần chờ một chút, trong tay lấy ra hai quả nạp giới đưa cho Tiêu Viêm, nói " Đây là nạp giới của hai gã Mộ Lan trưởng lão còn lại, ngươi tìm thử xem trong đó có hai phần còn lại không? ". " Ngươi đã giải quyết hai lão già kia? " Nhìn hai cái nạp giới trong tay Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nói. " Uh ". Mỹ Đỗ Toa nhẹ nhàng gật đầu, bộ dạng không giống như vừa mới giết chết hai gã Đâu Hoàng cường giả.

Thấy thế, Tiêu Viêm không khỏi cười khò một tiếng, " Minh cùng nàng quả nhiên có chút chênh lệch a ", cầm lấy hai quả nạp giới, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm mau chóng xâm nhập vào, nay Mộ Lan Tam Lão đã mất mạng, linh hồn ẩn ký trong nạp giới tự nhiên sẽ không chịu nổi công kích, bởi vậy linh hồn của Tiêu Viêm dễ dàng xâm nhập vào bên trong, hơn nữa còn xem xét một cách nhanh chóng.

Theo linh hồn lực lượng xem xét, một lát sau, Tiêu Viêm trong mắt mừng như điên, bàn tay vừa động hai cuốn Bạch Cốt Quyển Trục liền hiện ra trong lòng bàn tay, phía trên cả hai cuốn quyển trục đều có một hàng chữ to màu đỏ giống nhau " Tam Thú Man Hoang Quyết "!

Đem hai cuốn Bạch Cốt Quyển trục mở ra, Tiêu Viêm cẩn thận đọc, một lúc lâu sau, rốt cục cũng nhìn không được cười to, thoáng đem ba cuốn Bạch Cốt Quyển Trục thu vào nạp giới, thu hoạch hôm nay vượt qua dự liệu của hắn.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa khuôn mặt cũng thoáng hiện lên một chút tươi cười, chợt trong nạp giới lấy ra một Kim Hoàng Sắc Quyển Trục đưa cho Tiêu Viêm: " Đây là thứ Lạc Nhạc Thiên mang theo bên người, hắn là bí pháp bất truyền của Kim Nhạn Tông, nếu ngươi tu tập thành công đối với ngươi có lợi không nhỏ ". Tiếp nhận Kim Hoàng Sắc Quyển Trục, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên đem quyển trục mở ra, nhất thời một hàng chữ to màu vàng đập vào mắt "

Thiên Nhạc Cửu Hành Dực. "

" *Phi Hành Đẩu kỹ?* " Nhìn hàng chữ trên Tiêu Viêm nhất thời sững sốt, ngạc nhiên nói, nay hẳn đã là Đẩu Hoàng cường giả, Phi Hành Đẩu Kỹ bình thường tốc độ khó mà có thể so sánh với Đẩu Khí Cánh Hoa, đối với thực lực bây giờ của hắn, Phi Hành Đẩu Kỹ đã không có tác dụng quá lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

" *Đây không phải Phi Hành Đẩu Kỹ bình thường, còn nhớ đôi cánh của Lạc Nhạc Thiên không? Đó là do tụ tập quyền trục này, Kim Nhận Tông am hiểu nhất là tốc độ, nếu tên kia muốn trốn mặc dù là ta cũng khó có thể đuổi kịp, tất cả đều vì Thiên Nhận Cửu Hành Dực này. "* Như biết trong lòng Tiêu Viêm đang nghĩ gì, Mỹ Đỗ Toa nhẹ giọng giải thích: " *Kỳ thật đây cũng không phải là Phi Hành Đẩu Kỹ, mà là phương pháp chế tạo Phi Hành Đẩu Kỹ "*

" *Phương pháp chế tạo Phi Hành Đẩu Kỹ?* " Nghe thấy vậy, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kì dị, trên Đẩu Khí Đại Lục, Phi Hành Đẩu Kỹ rất hiếm thấy, phương pháp chế tạo hầu hết cũng đã thất truyền, không nghĩ Kim Nhận Tông còn bảo tồn được, bất quá nếu đúng như lời Mỹ Đỗ Toa nói, thì giá trị của quyền trục này tuyệt đối không thấp hơn " *Tam Thủ Man Hoang Quyết "*, hơn nữa còn theo cấp bậc mà đi lên, hôm nay Phi Hành Đẩu Kỹ của hắn chính là Tử Vân Dực, so với Thiên Nhận Cửu Hành Dực tự nhiên kém hơn rất nhiều, mà tốc độ cũng không thể đánh đồng với Thiên Nhận Cửu Hành Dực.

" *Thứ này đối với người có hiệu quả không nhỏ?* " Nắm quyền trục trong tay, Tiêu Viêm nhìn Mỹ Đỗ Toa nói, nếu ngay cả Lạc Nhạc Thiên cấp bậc Đẩu Tông cũng tu luyện thì Thiên Nhận Cửu Hành Dực đối với Đẩu Tông cường giả có tác dụng không nhỏ.

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa thoáng có chút chần chừ, gật đầu nói: " *Thiên Nhạc Cửu Hành Dực nếu sử dụng một ít tài liệu cấp cao chế tạo, đối với ta có tác dụng không nhỏ, nhưng nếu tài liệu tầm thường thì hiệu quả không lớn. "*

Tiêu Viêm cười cười, đem quyền trục thu vào nạp giới, nói: " *Đã như vậy, ta sẽ bảo quản thứ này, một thu thập đủ tài liệu sẽ luyện chế giúp người một đôi Phi Hành Đẩu Kỹ hữu dụng. "* Mỹ Đỗ Toa cũng hơi gật đầu. " *Nếu sự việc đã xong chúng ta cũng quay về, tránh cho đại ca, bọn*

họ sốt ruột chờ " Tiêu Viêm quay đầu về hướng đám người Hải Ba Đông cười nói

-----oOo-----

Chương 777: Trên Vân Sơn, Huân Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo đế quốc yên ổn, cuộc sống Tiêu Viêm cũng là dần dần trở nên an tĩnh rất nhiều, ngẫu nhiên tu luyện, thời gian rảnh thì ở trong đan đường của Viêm Minh, trước phần đông Luyện Dược Sư động thủ luyện chế một chút đan dược khiến cho cả đan đường đều nể phục hẳn, cũng làm cho các luyện dược sư tâm chí cao ngạo chân chính nhận hẳn là Minh chủ.

Tuy nói tại trận chiến tranh này ở bên trong, đối với sức chiến đấu Tiêu Viêm, Luyện Dược Sư trong Đan đường đã biết sơ lược, nhưng thân là Luyện Dược Sư, coi trọng nhất tự nhiên là thuật luyện đan. Mà Tiêu Viêm muốn làm cho bọn họ nể phục, tất nhiên phải thể hiện được trình độ luyện dược thuật cao siêu mới được. Đương nhiên, so trình độ luyện dược thuật tại Gia Mã Đế Quốc chỉ sợ không có ai qua được Tiêu Viêm, lấy luyện dược thuật của hắn bây giờ đủ để luyện chế lục phẩm đan dược, trong Gia Mã Đế Quốc, ngoại trừ Đan Vương Cổ Hà chỉ sợ cũng chỉ có Pháp Mã miễn cưỡng luyện chế được. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Trong đoạn thời gian này, Tiểu Y Tiên cũng không có tin tức gì, bất quá Tiêu Viêm biết, nàng hiện giờ đã phái ra vô số người đi tìm kiếm dược liệu không chế "*Ách Nan Độc Thể*", một khi nàng có tin tức gì, nàng cũng sẽ thông báo cho hắn biết, đến lúc đó, chỉ sợ phải tận lực một lần.

Khi mọi chuyện bình ổn trở lại, bởi vì Xà Nhân tộc đổi nơi sinh tồn, Mỹ Đổ Toa thân là tộc trưởng, tự nhiên phải ra tay. Bởi vậy, sau khi trở về Gia Mã Đế Quốc không lâu, nàng tạm thời rời khỏi Tiêu Viêm, mang theo xà nhân di chuyển tới khu vực gần Ma Thú sơn mạch, bắt đầu kiến tạo nơi sinh sống mới.

Bạn rộn việc kiến tạo nơi sinh sống tất nhiên nàng sẽ không có thời gian ở bên cạnh Tiêu Viêm. Kể từ đó, hắn cảm thấy có chút không được tự nhiên, tựa hồ từ khi rời khỏi Già Nam Học Viện Nội Viện, Mỹ Đổ Toa vẫn

thường theo bên cạnh, bắt quá mới đầu là do sát tâm mà đến, nhưng theo thời gian trôi qua, Tiêu Viêm có thể cảm giác được, sát ý trong nội tâm nàng đã từ từ yếu bớt rất nhiều, đến hiện giờ phần sát ý này không còn chút nào nữa.

Ngày thường có nàng bên cạnh hẳn dường nhưng chưa từng nhận ra, nhưng hôm nay khi nàng rời đi, nhất thời xuất hiện cảm giác thiếu một điểm gì đó, trong lòng hơi có chút cảm giác trống rỗng. Phát hiện cảm xúc hiện tại của mình, hẳn lại có chút ảo não, bởi vì hẳn lại nhớ tới Huân Nhi, không biết nàng đã đi đâu, cô nàng này ngày thường ôn nhu động lòng người tựa như làn nước mùa xuân nhẹ nhàng thấm thấu vào lòng người khắc sâu vào tâm khảm, quên đi thật là việc cực kỳ khó khăn.

Mà nghĩ đến lực lượng cực kỳ thần bí từ nàng, Tiêu Viêm nhin không được liền dừng động tác đang thực hiện, ánh mắt mờ mịt nhìn chung quanh, trong lúc nhất thời, chỉ có thể ảm đạm thở dài, thấp giọng lầm bầm nói: *"Huân Nhi, chờ ta, ta sẽ mau chóng đạt tới Đấu Tông cấp bậc, sau đó liền đi tìm ngươi! Mặc kệ tộc ngươi đáng sợ đến mức nào ta cũng chưa bao giờ khiếp đảm!"*

Mây mù lượn lờ trên đỉnh núi, một thanh ánh yếu điệu như ẩn như hiện bên trong sương mù, vòng eo mảnh khảnh, bàn tay mềm mại nắm chặt, vài lọng tóc tùy ý bay bay theo gió phủ trên trán càng khiến cho cô gái thêm khí chất thanh nhã thoát tục.

Đôi mắt cô gái khép hờ, một lát sau, rớt cục thì chậm rãi mở ra, nhất thời đám sương mù xung quanh tự động tán tán đi khiến cho đỉnh núi trở nên rõ ràng hơn.

"Lăng lão, đã trở lại sao."

Cô gái vẫn chưa quay đầu lại, cái miệng nhỏ hồng nhuận nhẹ nói, thanh âm thúy êm tai vang lên quanh quần trên đỉnh núi.

Thanh âm tan đi, trên mỏm đá bỗng nhiên một bóng mờ quý dị xuất hiện hóa thành một đạo thân ảnh già nua, rõ ràng là Lăng Ảnh hiện thân đi ra. Lăng Ảnh hướng về phía cô gái cung kính khom người.

"Thế nào? Có tin tức của hắn sao?" Cô gái mỉm cười từ trên thềm đá ngồi dậy, xoay người lại, tỏa ra một luồng khí chất thanh liên thoát tục, thanh

âm ngày thường rất ít kích động mà giờ phút này lại có chút khẩn trương.

Biểu hiện này của Huân Nhi ngoại trừ khi nghĩ đến Tiêu Viêm thì đâu còn ai khác nữa.

Từ khi Huân Nhi rời khỏi Tiêu Viêm ước chừng khoảng 3 đến 4 năm, trong vài năm này rõ ràng nàng trở nên thành thực không ít, hiện giờ so với cô gái năm đó, ít đi một phần ngây ngô, nhiều hơn một phần lạnh nhạt trầm lặng phát suất từ linh hồn.

Bất quá bất luận nàng biến hóa như thế nào, dù đứng trước bất kỳ việc gì cũng bảo trì bình tĩnh chỉ khi nghe tin tức liên quan đến tên kia thì tâm cảnh không kìm hãm được lại gợn sóng.

Có lẽ đúng như Lăng Ảnh lúc trước dự liệu, ở sâu trong nội tâm Huân Nhi có một cái bóng tồn tại vĩnh cửu cho dù dưới uy áp của tộc trưởng Đại lão gia cũng khó có thể đem nó xóa đi. Nghe trong giọng Huân Nhi có vài phần vội vàng, Lăng Ảnh cũng thở dài trong lòng, vài năm rồi, nàng chỉ khi nghe chuyện liên quan đến Tiêu Viêm thiếu gia thì mới chân chính giống như một cô gái bình thường. Tâm cảnh bình thản bất động như núi chỉ nên có ở những lão yêu quái tu luyện nhiều năm nhưng hiện tại lại xuất hiện trên một cô gái ở độ tuổi hoạt bát.

Đương nhiên, ai biết thân phận của nàng sẽ biết nàng không như người thường. Chỉ có nam tử ưu tú nhất đại lục mới có thể kết hợp cùng, không biết Tiêu Viêm, có thể hay không đi đến bước này.

Trong lòng hiện lên những ý niệm này, trên mặt Lăng Ảnh lại chứa đựng vẻ cứng chiều, mỉm cười gật đầu, chợt đem một số ít tin tức về Tiêu Viêm trong thời gian vừa rồi phải hao tổn rất nhiều tâm cơ mới thu thập được nói ra.

Lẳng lẳng nghe tin tức Lăng Ảnh đã thu thập được, chiếc miệng nhỏ Huân Nhi khẽ mỉm lại, con ngươi trong suốt nhè nhẹ chớp động.

"Không nghĩ tới, trong bốn năm gần gũi gần Tiêu Viêm ca ca cũng đã đạt đến Đấu Hoàng cấp bậc, thật ngoài dự đoán của Huân Nhi a..."

"Viêm Minh... quả là một tên rất hay, không nghĩ tới Tiêu Viêm ca ca dựng lên liên minh này thay thế địa vị của Vân Lam Tông."

Lúc Lăng Ảnh nói xong thì trên gương mặt tinh xảo Huân Nhi lộ ra một chút mỉm cười thanh nhã, tay ngọc khê động vén lọn tóc đen bay bay trước trán, thản nhiên nói: *"Không nghĩ tới Hồn Điện vẫn như cũ động thủ. Vị Dược Trần lão tiên sinh kia, năm đó cũng cùng tộc của ta từng có một chút giao tế, có lẽ người cũng biết thân phận của ta, chính là không biết có hay không nói cho Tiêu Viêm ca ca."*

"Có nên nói hay không hẳn phải biết, làm cho Tiêu Viêm thiếu gia sớm biết rằng thân phận của ngài, đối với hắn cũng không tốt." Lăng Ảnh trầm ngâm nói.

"Lăng lão, tận lực phái người tìm kiếm một chút nơi ở của Hồn Điện, xem ra chuyện Tiêu thúc thúc năm đó, cũng là bọn hắn động tay chân." Huân Nhi quay đầu lại, thanh âm ảm chứa một chút thanh lạnh nói.

Lăng Ảnh thoáng chần chờ một chút, nói: *"Được rồi, việc này ta sẽ âm thầm tiến hành, tận lực tìm kiếm, bất quá Hồn Điện kia cũng rất quý dị, ngoại trừ một vài người biết tổng bộ của bọn chúng, ngay cả trong tộc ta, cũng rất ít người biết, mặc dù chúng ta đã đối chiến cùng bọn chúng vô số lần."*

Huân Nhi khẽ gật đầu, mí mắt sụp xuống, trong tròng mắt trong suốt kia đột nhiên xẹt qua một chút lãnh ý, chậm rãi thì thào nói: *"Hồn Điện, mặc dù biết các ngươi đến Tiêu gia để lấy mảnh Đà Xá Cổ Đế Vương, nhưng ngàn vạn lần không nên làm hắn bị tổn thương, nếu không bất luận như thế nào, ta cũng sẽ khiến các ngươi trả giá không thể thừa nhận!"*

Nói đến lời cuối cùng, đột nhiên đôi mắt Huân Nhi phóng ra một chút kim sắc hỏa diễm. Khi hỏa diễm mạnh mẽ xuất hiện, một khối nham thạch thật lớn bên cạnh quý dị dao động ở bên trong lặng yên không một tiếng động hóa thành một mảnh hư vô.

Nhìn thấy trong mắt Huân Nhi xuất hiện kim sắc hỏa diễm, trong lòng Lăng Ảnh cũng rùng mình, đối với người trước mắt hắn tương đối quen thuộc, tự nhiên biết, trừ phi trong lòng xuất hiện sát ý hoặc tức giận, thì vật kia sẽ chỉ luôn luôn ẩn sâu trong linh hồn, mới vừa rồi xuất hiện, không nghĩ tới sau bốn năm chưa gặp lại, tình cảm Huân Nhi dành cho Tiêu Viêm không bị phai nhạt đi mà lại có phần thêm thâm thúy sâu đậm hơn.

"Ai, tiểu tử kia, có lẽ chính hắn cũng không biết mình có được đại phúc khi a, người có thể làm cho tiêu thư ngày nhớ đêm mong nếu mà truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ liên lụy đến Viêm Minh và Gia Mã Đế Quốc, có lẽ chỉ cần một ngày sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. Cố gắng tu luyện đi, người bây giờ, mặc dù đã tới Đâu Hoàng nhưng vẫn còn chưa đủ a..." trong lòng thở dài một tiếng, Lăng Ảnh thâm nghĩ trong lòng.

"Đúng rồi!" Đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, Lăng Ảnh sắc mặt chợt biến đổi, ánh nắng chăm chăm nhìn Huân Nhi, thật cẩn thận nói: "Theo ta được biết, bởi vì tiểu thư ở Tiêu gia vẫn chưa tìm thấy "chìa khóa" kia cho nên trong tộc trải qua vài lần tranh luận, rốt cục thì quyết định phái người chạy tới Gia Mã Đế Quốc, tìm "chìa khóa" từ trong tay Tiêu gia."

"Âm!"

Lăng Ảnh vừa nói xong, một cỗ khí thế khổng lồ đột nhiên bùng phát ra trước mặt chân thân hình hắn lui về phía sau. Ngẩng đầu lên, vẻ mặt hắn không khỏi kinh hãi.

Giờ phút này Huân Nhi, chân cách mặt đất ba thước, sắc mặt băng hàn, hỏa diễm kim sắc rực rỡ, giống như chất lỏng lưu chuyển quanh thân. Dưới sự lưu động của hỏa diễm kim sắc, núi đá chung quanh quỹ dị dần dần hư hóa tựa hồ bị một cự thú vô hình cắn nuốt. Huân Nhi sắc mặt như băng như tuyết, nàng liếc Lăng Ảnh một cái, cũng không nói chuyện, eo nhỏ uốn éo, nhằm hướng dưới núi bay đi.

Nhìn thân ảnh Huân Nhi biến mất, Lăng Ảnh há miệng thở dốc, chợt cười khổ lắc đầu, ánh mắt mông lung nhìn chân trời phía tây, cười khổ nói: "Tiểu tử, người có thể làm cho tiểu thư xuất hiện thái độ đến trình độ này, cũng là người duy nhất lão phu nhìn thấy..."

-----oOo-----

Chương 778: Đan Tháp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Viêm Minh tổng bộ, hình thành tại Gia Mã đế quốc, là thế lực cường đại nhất đế quốc. Quy mô hiện tại của Viêm Minh đã lớn hơn rất nhiều so với

một năm trước, trở thành một bộ phận không thể thiếu của đế quốc, cơ sở chiếm tới một phần ba lãnh thổ, các ngành nghề và công việc đều được phân công rất rõ ràng và chính xác, khiến cho lực lượng căn cơ của bọn họ vô cùng mạnh mẽ và vững chắc.

Đan Đường, một trong những nơi trọng yếu của Viêm Minh, nơi đây, mỗi ngày đều chế tạo ra rất nhiều đan dược. Dưới sự phân phối của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, những lô đan dược này được chia đều tới các thương nhân rồi nhanh chóng bán ra khắp mọi nơi trong Đế quốc.

Hiện giờ có thể coi Viêm Minh đã cắm rễ xâm nhập vào sâu trong toàn bộ đế quốc, dân chúng của Gia Mã đế quốc đã dần quen thuộc với thế lực không lồ này. Một vài tổ chức hoặc gia tộc khác lúc trước còn đang chờ xem tình hình ra sao, nay cũng nhanh chóng gia nhập Viêm Minh. Với xu thế đó, ai cũng biết địa vị cùng danh vọng của Viêm Minh trong đế quốc chẳng mấy chốc sẽ hơn hẳn so với Vân Lam Tông ngày trước.

Đan Đường nằm gần trung tâm của đế đô, hàng ngày vô số Luyện dược sư từ khắp các nơi đổ về đây giao dịch. Vô hình chung, nó đã trở thành trung tâm mua bán lớn nhất của Luyện dược sư trên toàn quốc. Dù các loại dược liệu cùng phương thuốc quý hiếm đều góp mặt ở đây, bởi đế quốc Gia Mã dù sao diện tích cũng rất lớn, khá nhiều nơi trong rừng sâu núi thẳm chưa từng có dấu chân người xuất hiện, nên ẩn dấu không ít thứ tốt, một số người ngẫu nhiên may mắn tìm được, nếu không dùng tới, đương nhiên có thể đem tới trao đổi, hoặc bán đi.

Hơn nữa, do thắng lợi từ cuộc chiến chống lại liên minh tam đại đế quốc, thanh danh của đế quốc Gia Mã cùng Viêm Minh bắt đầu lan rộng khắp khu vực Tây Bắc. Hơn nữa, đế quốc đã đề ra một số chính sách tiên bộ mới, khiến cho càng ngày càng có nhiều người của các quốc gia khác mang theo sự tò mò chạy tới đế quốc Gia Mã. Nhất thời, Gia Mã đế quốc trở nên phồn vinh rất nhiều so với những năm về trước.

Mà hiện giờ, sự phồn vinh của Đan Đường cũng đã hơn hẳn Luyện dược sư công hội ngày xưa.

Khác với giao dịch sảnh lúc nào xôn xao náo nhiệt, sâu trong Đan đường, là vô số những dãy phòng yên tĩnh cách ly với thế giới bên ngoài, tại đây cung cấp những trang bị vật chất chuyên môn tốt nhất dành cho các Luyện Dược Sư của Viêm Minh chế tạo đan dược. Bên ngoài những căn phòng

đó đều có một cặp nam nữ phụ tá đứng chờ sẵn, một khi bên trong Luyện Dược Sư cần gì muốn gì, thì chỉ việc truyền lời ra, lập tức những trợ thủ này liền rất nhanh chóng thỏa mãn những yêu cầu đó.

Ở trung tâm của các phòng luyện dược, có một dãy nhà được xây toàn bằng nham thạch tím rất hiếm thấy, nó có khả năng giữ nhiệt rất tốt và là lựa chọn tối ưu trong các loại vật liệu để dựng nên một phòng luyện dược. Tuy vậy, sản lượng của nó lại rất ít ỏi, nên không nhiều Luyện dược sư có thể tự mình sở hữu được. Nhưng với tài lực hùng hậu của Viêm Minh hiện giờ, xây dựng mấy cái luyện dược thất cao cấp như vậy cũng không phải là một vấn đề gì to tát.

Mà những phòng luyện dược cao cấp kia, trong Đan Đường chỉ một số Luyện dược sư đạt tới Tứ phẩm mới được sử dụng, còn lại, những luyện dược sư bình thường khác chỉ có thể dùng các phòng luyện dược phía ngoài. Sự phân chia cấp bậc này khi mới đưa ra đã nhận không ít bất mãn, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ cũng dần thích ứng với chuyện đó. Không chỉ vậy, nó còn trở thành động lực thúc đẩy các Luyện dược sư, nếu chăm chỉ luyện tập, nâng cao thực lực của bản thân, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào phòng luyện dược cao cấp mà hưởng thụ những ưu đãi của nó.

Mà trung tâm của dãy phòng luyện dược cao cấp này, sừng sững một tòa luyện dược tím thẫm. Tòa tháp này, chỉ có Tiêu Viêm, Pháp Mã và một số ít Luyện dược sư đạt đến trình độ Ngũ cấp mới có tư cách tiến vào. Nơi này cứ thế đã trở thành cấm địa của Đan Đường, người thường hay những luyện dược sư khác đều bị nghiêm cấm tới gần.

Trong tòa tháp dược canh phòng vô cùng nghiêm cẩn đó, hương dược nồng đậm lờ lờ không tiêu tan, hóa thành từng dải sương khói mờ mờ sáng với đủ các loại màu sắc khác nhau phiêu lãng xung quanh. Phía trên một cái bệ đá đặt chính giữa tháp là những dược đỉnh cực lớn được xếp đặt rất ngay ngắn và nghiêm chỉnh. Bên trong dược đỉnh, lửa hồng hùng hục thiêu đốt, nhiệt độ nóng bỏng không ngừng tỏa ra, khiến cả căn phòng oi bức như một cái lò nướng vĩ đại.

Xung quanh cái bệ, thấp thoáng vài bóng người đang đứng, ánh mắt đầy nghiêm trọng, chăm chú nhìn vào bên trong dược đỉnh, theo sự thay đổi của kết ấn từ tay bọn họ, hỏa diễm bên nơi dược đỉnh cũng bắt đầu lay động, lộ ra các loại tài liệu đang bị luyện hóa bên trong. Nguồn truyện:

"Khà khà, Minh chủ, phương pháp phân công luyện chế này thật có hiệu quả không nhỏ à. Phệ Sinh Đan này vốn đảm luyện dược sư ngũ phẩm như bọn họ khó mà luyện chế thành công, nhưng hiện giờ liên thủ cùng luyện, khả năng thành công tăng lên không ít, nếu về sau những người này có thể phối hợp ăn ý, thì xác suất luyện thành còn có thể tiếp tục cao hơn nữa, khi đó tốc độ luyện chế Phệ Sinh Đan có thể nhanh lên rất nhiều rồi!" Pháp Mã nhìn đồng dược liệu trong dược đỉnh rồi quay sang Tiêu Viêm cười sung sướng.

Tiêu Viêm cũng chăm chú nhìn vào dược đỉnh, khẽ mỉm cười, lần luyện chế Phệ Sinh Đan này, lấy thực lực Ngũ phẩm Luyện dược sư của bọn họ, nếu thuận lợi như lời nói, đại khái trong năm ngày đã có thể luyện chế ra một viên. Đương nhiên, điều này còn chưa tính đến những việc ngoài ý muốn, chẳng may có trắc trở, như vậy chỉ sợ ít nhất nửa tháng mới luyện chế ra được một viên Phệ Sinh Đan a.

Đương nhiên, lấy thực lực của ngũ phẩm Luyện dược sư đi luyện chế Phệ Sinh Đan, dược liệu tiêu hao thực sự quá lớn, lại khó có thể thành công. Cho nên, tại phòng luyện dược có hai nhóm tổng cộng sáu gã ngũ phẩm luyện dược sư tùy thời đợi lệnh. Hai nhóm này thay phiên nhau luyện chế, từ đó sẽ giúp cho bọn họ có thể kiên trì tới cùng, có điều giữa những lần chuyển hoán cần phải cực kỳ ăn ý phối hợp, nếu không như vậy, còn chưa biết sẽ có bao nhiêu dược liệu bị hư hỏng lãng phí.

"Hiện tại, hai quả Phệ Sinh Đan đã luyện chế xong tạm thời cứ đưa cho Hải lão bảo quản đi. Bắt đầu từ bây giờ việc bồi dưỡng tử sĩ cũng nên tiến hành được rồi." Tiêu Viêm quay đầu hướng về phía Hải Ba Đông cười.

"Việc chọn lựa tử sĩ hẳn không có vấn đề gì, chỉ cần Phệ Sinh Đan có thể chế tạo kịp, trong vòng nửa năm, Viêm Minh sẽ có thêm mười Đấu Vương cường giả." Hải lão vuốt ve chòm râu, mỉm cười nói.

"Về luyện chế chúng ta nhất định cố gắng hết sức để tăng cường tốc độ, tiêu diệt và Pháp Mã trưởng lão khi nào rảnh rỗi cũng sẽ tham gia, mà sắp tới tiêu diệt chắc không có mặt thường xuyên tại Viêm Minh được. Có lẽ phải đi xa một chuyến, khi đó, mọi chuyện đều trông cậy vào Pháp Mã trưởng lão rồi." Tiêu Viêm trầm ngâm nói, bên Tiểu Y Tiên vừa có tin tức truyền đến, hẳn cần phải tới đó, chuyện ở Gia Mã đế quốc, cứ để cho Đại ca cùng mấy người Hải Ba Đông và Pháp Mã trưởng lão lo lắng.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn ở mãi tại đế quốc Gia Mã, Đấu Khí Đại Lục rộng lớn như vậy, cường giả vô số, so với chuyện kiến tạo thế lực, Tiêu Viêm càng ưa thích được du lịch khắp đại lục hơn, từ đó nâng cao thực lực lên hơn nữa. Nếu không phải Tiêu gia cần có lực lượng bảo vệ, hắn cũng không phí tâm cơ sáng tạo ra Viêm Minh. Còn nữa, Gia Mã đế quốc hiện giờ có tác dụng quá nhỏ bé đối với tầm vóc của hắn, chỉ có đi khắp Đấu Khí Đại Lục mới có thể giúp hắn đề cao trình độ bản thân mình.

Mà việc giải cứu Dược lão, phụ thân, thậm chí là đi tìm Huân Nhi, đều cần có lực lượng cường đại mới có thể làm được. Chính vì thế, Tiêu Viêm lúc này đối với thực lực có khát vọng cháy bỏng, nên hôm nay hắn chỉ có thể mau chóng đem một ít đại sự an bài thỏa đáng, sau đó mới an tâm mà rời đi.

Đối với các cường giả trên Đấu Khí Đại Lục, trong lòng Tiêu Viêm tràn ngập mong chờ.

"Lão phu tự nhiên là sẽ dốc hết khả năng, nhưng kỳ thật loại việc này, có người so với lão còn thích hợp hơn nhiều, nếu cho hắn ta chủ trì việc luyện chế Phệ Sinh Đan, chỉ sợ hiệu suất không chỉ tăng lên gấp đôi thôi đâu." Pháp Mã cười bí ẩn, chợt nói.

"Ồ, là ai vậy?" Tiêu Viêm nghe mà được chợt ngẩn người ra, ngạc nhiên hỏi.

"Đan vương Cổ Hà!" Pháp Mã chân chừ một chút, rồi chậm rãi nói.

Nghe được cái tên này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, bắt chợt gật đầu: *"Thuật luyện đan của Đan vương Cổ Hà quả thật không thể nghi ngờ, nhưng quan hệ của tiểu điệt với lão ấy..., muốn lão tới giúp tiểu điệt là điều không thể nào a."*

"Ha ha, mặc dù Minh chủ cùng Cổ Hà đúng là có chút xích mích, nhưng các người đều không phải là người hẹp hòi, bởi vậy không thể tính là địch nhân. Tính tình của Cổ Hà tuy kiêu ngạo, nhưng nếu muốn hắn gia nhập hỗ trợ Đan Đường cũng không phải là không thể." Pháp Mã cười cười.

"Pháp Mã trưởng lão, ngài có biện pháp gì sao?" Tiêu Viêm kinh ngạc. Đối với Đan vương Cổ Hà hắn cũng rất hiểu được, lão ta là một người rất

có thiên phú về luyện dược, bất quá chính vì có thiên phú cao như vậy, muốn thu về dưới trướng của mình sẽ vô cùng khó khăn, mà người như lão hần là sẽ không cam tâm ở dưới người khác.

Nếu thật có thể mời lão gia nhập Đan đường, Tiêu Viêm cũng có thể an tâm mà rời đi rồi.

"Minh chủ cũng biết, trên Đấu Khí Đại Lục, có một tổ chức tự do là "Đan Tháp" được vô số luyện dược sư tôn sùng chứ." Pháp Mã mỉm cười.

"Đan Tháp." Nghe cái tên này, Tiêu Viêm nhíu mày, chẳng biết sao hần cảm thấy quen thuộc nhưng lại không thể nhớ nổi.

"Đan Tháp, là một tổ chức Luyện dược sư tự do trên đại lục, tồn tại từ rất lâu, thậm chí ngay cả hệ thống cấp bậc của Luyện dược sư đều là do bọn họ sáng tạo ra. Mặc dù tổ chức có chút lỏng lẻo, nhưng danh vọng lại cực kỳ uy nghiêm và đáng kính, toàn bộ Đấu Khí Đại Lục chỉ sợ không có mấy ai dám trêu chọc đến thế lực đó!"

"Dù "Đan Tháp" bên ngoài lỏng lẻo, nhưng nội bộ lại có những lão thành cực kỳ tinh nhuệ làm nòng cốt, mà những người này, không ai không phải là Luyện dược Tông sư thanh danh hiển hách khắp Đại Lục Đấu Khí. Trong khi đó nguyện vọng cả đời của Cổ Hà lại chính là có thể được vào Đan Tháp tu luyện." Pháp Mã khẽ cười nói: "Nhưng muốn được vào đó thì cần có một tổ chức Luyện dược sư có đủ phân lượng lên tiếng đề cử, nên năm xưa lão ấy mới tìm tới Công hội Luyện dược sư của chúng ta nhờ giúp đỡ! Thực lực của Công hội lúc bấy giờ tại đế quốc Gia Mã thì mặc sức diễu võ dương oai, nhưng so ra khắp đại lục thì lại không là cái gì cả. Do đó tư cách đề cử người vào Đan Tháp tự nhiên là không có, bởi vì vậy lão phu lúc đấy cũng chỉ đành cự tuyệt lão mà thôi!"

"Hiện tại tiềm lực của Đan Đường so với Công hội Luyện dược sư trước kia đã mạnh hơn rất nhiều. Ta tin tưởng, sẽ không lâu nữa, Đan Đường chắc chắn đạt được tư cách đó. Nếu Minh chủ dùng chuyện này tới đánh động Cổ Hà, ta nghĩ hần nhất định sẽ đáp ứng gia nhập Đan Đường."

Nghe vậy, Tiêu Viêm tay vân vê cằm, ánh mắt lướt qua đám Ngũ phẩm Luyện dược sư người nào người nấy đầm đìa mồ hôi ở đằng kia, một lát sau khẽ gật đầu.

"Ừ, chúng ta cứ thử xem sao!"

-----oOo-----

Chương 779: Thu phục Cổ Hà!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm quả thực rất có hứng thú với những lời Pháp Mã kể lại, cũng có thể nói, việc thuyết phục cho Đan vương Cổ Hà gia nhập đã khiến hắn động tâm. Bởi vậy, ngay sớm hôm sau, dưới sự dẫn đường của Pháp Mã, hắn mang theo Hải Ba Đông trực tiếp đi tới nơi cư ngụ của Cổ Hà.

Khi Vân Lam Tông tan rã, Cổ Hà tự nhiên cũng rời khỏi Vân Lam Sơn, có điều lão không bỏ đế quốc Gia Mã đi nơi khác, mà lui về ẩn cư tại một vùng núi yên tĩnh gần đó, hôm nay đám người Tiêu Viêm chính là đang hướng về chỗ này.

Nơi ẩn cư của Cổ Hà cách đế đô cũng không xa mấy, lấy tốc độ của bọn Tiêu Viêm ước chừng nửa giờ là tới nơi. Mà theo chỉ dẫn của Pháp Mã, bọn họ đã rất dễ dàng tìm ra ngôi nhà tranh ẩn dấu trong rừng sâu kia.

Ở đây Tiêu Viêm gặp lại một người quen cũ, đó là Liễu Linh, người năm đó từng tranh đoạt chức quán quân tại Đại hội Luyện dược sư với hắn. Bỗng dưng xuất hiện thêm mấy người ở nơi hẻo lánh này đã khiến Liễu Linh ngẩn người, khi nhìn ra Tiêu Viêm mới ngạc nhiên nói: "*Tiêu Viêm, người tới đây làm gì?*"

Đối với Tiêu Viêm, trong lòng Liễu Linh có một loại cảm giác vạn phần phức tạp, nhớ năm đó thực lực hai người đều không cách biệt nhiều lắm. Mà giờ đây, y chỉ là một gã Tứ phẩm Luyện dược sư đang chột vật phần đầu lên ngũ phẩm. Còn người kia, thực lực hiện tại có thể đã ngang bằng với lão sư Cổ Hà, chênh lệch như thế làm y có cảm giác chán nản vô cùng.

"*Ha ha, Liễu huynh, thỉnh huynh thông báo với Cổ Hà lão sư một tiếng, rằng có Tiêu Viêm cầu kiến.*" Tiêu Viêm hướng về phía Liễu Linh mỉm cười, khách khí nói.

Nghe lời lẽ của Tiêu Viêm lễ độ như vậy, Liễu Linh chân chừ một chút, nhưng cũng không cự tuyệt, hơi gật đầu liền xoay người hướng phía nhà tranh đi tới. Địa vị hiện tại của Tiêu Viêm trong Gia Mã đế quốc, y tất nhiên biết rất rõ ràng, Tiêu Viêm này đã không còn là một gã thiếu niên vô danh tiểu tốt như lúc trước nữa.

Nhìn Liễu Linh rời đi, đám người Tiêu Viêm liền đưa mắt nhìn tứ phía, rồi âm thầm gật đầu với nhau. Cổ Hà này thật cũng biết lựa chỗ ở, nơi này quá hẻo lánh, không hề có bóng người qua lại, một nơi rất ít người có thể đến, dùng để ẩn cư quả là sự lựa chọn tuyệt vời!

Tại thời điểm mấy người họ còn đang đánh giá xung quanh, cánh cửa của nhà tranh chợt mở, một người chậm rãi đi ra, ánh mắt thản nhiên nhìn đám người Tiêu Viêm nói: *"Các người có thể tìm được tới nơi đây, xem ra thế lực của Viêm Minh hiện giờ quả nhiên đã trải khắp đế quốc Gia Mã nhỉ? Không biết hôm nay các vị tìm tới đây gây phiền toái, hay là còn việc gì khác?"*

Người vừa nói, chính là kẻ đã mai danh ẩn tích bấy lâu, Đan vương Cổ Hà, ở phía sau lão, Liễu Linh đang khom người đứng, ánh mắt khẽ liếc qua bọn Tiêu Viêm, giống như đang nghi hoặc mục đích chuyến viếng thăm này của bọn hắn vậy.

"Cái lão già này, vẫn giữ cái bộ dạng cao ngạo đáng ghét đó sao." Nghe vậy, Pháp Mã không khỏi lắc đầu cười mắng.

"Nhất định là lão già hóa người dẫn bọn họ tới đây." Cổ Hà trừng mắt với Pháp Mã, rồi nhìn Tiêu Viêm, bình thản: *"Minh Chủ Viêm Minh, có việc gì thì nói lẹ đi, bây giờ lão phu còn có một mẻ thuốc đang cần trông coi! Nếu không có việc gì quan trọng, thì đừng làm mất thời gian của ta!"*

"Pháp Mã trưởng lão từng nói, Cổ Hà lão sư không phải là một người bụng dạ hẹp hòi, một khi đã vậy, Tiêu Viêm cũng không dài dòng nữa! Lần này tới đây, chủ yếu là muốn mời đại sư gia nhập Đan Đường của Viêm Minh." Tiêu Viêm cười cười, không rườm rà, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hắn biết, đối với loại người như Cổ Hà, nói chuyện mà cứ úp úp mở mở, hoa ngôn xảo ngữ, ngược lại sẽ làm lão mất kiên nhẫn.

"Gia nhập Viêm Minh?" Nghe vậy, sắc mặt Cổ Hà liền hiện lên vẻ cổ quái,

chợt ưỡ ỏi phát phát tay nói: *"Quên đi, lão phu bây giờ rất thích cuộc sống hiện tại, không muốn gia nhập vào thế lực nào cả, chỉ toàn là tranh chấp với bon chen khiến người ta phiền toái mệt mỏi mà thôi. "*

"O, lão già này, không phải lão luôn muốn được vào "Đan tháp" tu luyện hay sao? Hiện giờ, Đan Đường so với Luyện dược sư công hội trước kia đã mạnh hơn rất nhiều, nếu lão gia nhập, thì nguyện vọng đó không còn là khó khăn nữa rồi!" Thấy vậy, Pháp Mã không khỏi bất đắc dĩ nói.

"Lão gia hỏa, ngươi không cần dùng cách này để dụ dỗ ta, ngươi cho rằng ta không có cách nào để vào "Đan tháp" à? Nếu không phải lão phu còn nghĩ mình là người của Gia Mã đế quốc, thì với khả năng luyện dược bây giờ, chỉ cần rời khỏi đây, ngươi tưởng là không có những tổ chức Luyện Dược cường đại khác mời ta vào sao?" Cổ Hà bĩu môi, cười lạnh.

"O...!" Nghe vậy, Pháp Mã không khỏi tức cười, hơi xấu hổ nhìn phía Tiêu Viêm, hẳn quá biết, với khả năng luyện dược của Cổ Hà, tùy tiện tới nơi đâu trên Đấu Khí Đại Lục này, cũng có người mời chào, dù sao Lục phẩm Luyện dược sư cũng không phải loại tầm thường.

Pháp Mã đã đưa ra điều kiện hết sức hấp dẫn này, mà kết quả lại không hề lay động được Cổ Hà tí nào khiến Tiêu Viêm cũng ngó người ra. Lão gia hỏa này, quả nhiên không dễ lừa gạt...

Nhìn bộ dáng hẩn như vậy, Pháp Mã càng xấu hổ hơn.

"Cổ Hà đại sư, nói như vậy, ngươi đối với những tổ chức Luyện Dược Sư bên ngoài đế quốc cũng không ưa thích gì, một khi như thế, tại sao không suy nghĩ đến việc gia nhập Viêm Minh? Chẳng lẽ là vì có kẻ này ở giữa?" Tiêu Viêm chăm chú nhìn Cổ Hà, chậm rãi nói.

Nheo mắt nhìn Tiêu Viêm, Cổ Hà đột nhiên nói: *"Ngươi rất muốn lão phu gia nhập Viêm Minh phải không?"*

"Lấy khả năng luyện dược của Cổ Hà đại sư, ta nghĩ bất kỳ một thế lực nào cũng không thể bỏ qua." Tiêu Viêm giang tay cười.

"Muốn ta đi cùng ngươi, chưa hẳn là không được, nhưng, ngươi phải đáp ứng một điều kiện của lão phu trước đã!" Ánh mắt chậm rãi lướt trên người Tiêu Viêm, một lát sau, Cổ Hà nhú mày lại, nói. Bạn đang đọc

truyện được copy tại

"Điều kiện gì?" Tiêu Viêm khẽ nhăn trán, vẫn chưa đáp ứng vội mà cẩn thận hỏi lại.

"Tỷ thí với ta một trận về khả năng luyện dược. Nếu ngươi thắng, lão đây liền gia nhập Viêm Minh. Thế nào?" Cổ Hà ánh mắt sáng quắc nhìn Tiêu Viêm, lời nói đã có hơi hướm cuồng nhiệt. Đối với thất bại trước Tiêu Viêm trong lần tỷ thí năm xưa, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng. Hôm nay, hắn rất muốn dùng thuật Luyện dược mà bản thân hắn am hiểu nhất, tỷ thí với Tiêu Viêm một trận.

Nghe những lời này của Cổ Hà, ngoại trừ Tiêu Viêm, vẻ mặt ai nấy đều biến đổi, thuật luyện dược của Cổ Hà, trên đế quốc Gia Mã không người nào không biết, cùng với hắn so tài, dù là Pháp Mã cũng không nắm chắc bao nhiêu.

"Lão già này, ngươi đòi cái điều kiện khác đi. Bối phận của ngươi như thế nào mà lại cùng Tiêu Viêm tỷ thí, thật ép người ta quá." Pháp Mã nhíu nhíu mày.

Đối với lời nói của lão, Cổ Hà tựa như không nghe thấy, ánh mắt sáng quắc vẫn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm không rời, hắc hắc cười nói: "Khi dễ hắn? Từ lần thất bại trước đến nay, ta chưa một lần dám xem hắn là tiểu bối. Lão gia hỏa, nói cho ta nghe, ngươi có thể đối xử với tiểu tử này như hậu bối không. Theo ta biết, chỉ sợ thuật luyện dược của hắn không thấp hơn ngươi đâu."

Nghe vậy, Pháp Mã cắn môi, lão không ít lần được nhìn Tiêu Viêm ra tay luyện chế đan dược, tự nhiên phi thường rõ ràng, thuật luyện dược của hắn đã đạt tới trình độ nào, ít nhất, bên ngoài nhìn vào, thuật luyện dược của Tiêu Viêm sẽ không thấp hơn so với hắn.

"Tiêu Viêm, như thế nào? Cùng lão phu tỷ thí một trận, nếu ngươi thắng ta liền gia nhập Viêm Minh, nhưng nếu ngươi thua, từ nay về sau không cần tới đây làm phiền lão phu nữa?" Lãnh đạm nhìn Tiêu Viêm, Cổ Hà thản nhiên nói.

Dưới những ánh mắt soi mói xung quanh, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, chột mím cười, khẽ gật đầu nói: "Nếu Cổ Hà đại sư có ý muốn này, Tiêu Viêm

đành phụng bồi vậy, chỉ là, nếu lỡ như thua, không được dùng có khác để thoái thác nữa nhé."

"Tốt! Không hổ là người đứng đầu của Viêm Minh! Đã nhiều năm nay, ở Gia Mã đế quốc không có luyện dược sư nào dám nói với ta như vậy."
Nghe Tiêu Viêm nói, Cổ Hà không những không tức giận, ngược lại còn cười to, đưa tay dẫn đường: *"Một khi đã như vậy, chúng ta liền vào phòng. Pháp Mã lão đầu, phiền các người ở bên ngoài chờ vậy, Liễu Linh người ở đó chờ cùng bọn họ đi."*

Nói xong, hắn liền quay người về phía nhà tranh, đi trước dẫn đường. Tiêu Viêm cũng không chút chân chừ đi theo.

Nhìn hai người đi vào nhà tranh, sau đó đem cửa lớn đóng lại, Pháp Mã và Hải Ba Đông bắt đầu nhìn nhau. Hải Ba Đông ngồi xuống thạch đôn trước nhà lẩm bẩm nói: *"Lão gia hỏa, người nói xem, hai người bọn họ, ai có phần thắng lớn hơn?"*

Nghe vậy, Pháp Mã lắc đầu, cười khỏ nói: *"Ta cũng không rõ. Cổ Hà được xưng Đan vương là có cái lý của nó, mà về bề ngoài cho thấy tiểu tử Tiêu Viêm hẳn không phải tên vô dụng, trong khoảng thời gian được xem hắn luyện chế đan dược gần đây, trình độ có lẽ đã đạt tới Lục phẩm Luyện dược sư. Kết cục này, thật khó đoán được."*

Liễu Linh bên cạnh đang cẩn thận dâng trà cho hai người, nghe được những lời này của Pháp Mã, ấm trà trong tay nhất thời run lên, khiến nước sánh cả ra ngoài bàn đá, y quay đầu lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia. Dù thế nào y cũng không nghĩ đến, mới qua vài năm thôi, người thiếu niên lúc trước kia chỉ là một Luyện dược sư nhỏ, hôm nay lại đạt được cấp bậc có thể so sánh với lão sư.

"Không biết lão sư có thể thắng hắn hay không?"

Trận tỷ thí thuật luyện dược này, ước chừng kéo dài hai ngày, người bên ngoài cũng không thể biết trong khoảng thời gian này, Tiêu viêm cùng Cổ Hà đã tỷ thí kịch liệt thế nào, chỉ nghe, từ trong căn nhà tranh kia, hương đan dược không ngừng truyền ra ngoài. Có thể đoán, lần này tỷ thí không dễ dàng như mọi người tưởng tượng.

Chạng vạng ngày thứ hai, khi ba người đang chờ đợi, cánh cửa vốn đóng

kín rớt cuộc cũng mở ra, có hai bóng người dáng vẻ mệt mỏi chậm rãi đi ra.

Khi vừa thấy hai người này xuất hiện, ba người Pháp Mã liền vội vàng chạy đến, khẩn cấp nói: "*Ai thắng?*"

Kết quả của cuộc tỷ thí này, Tiêu Viêm cùng Cổ Hà đều không có nói, nhưng tới ngày thứ hai khi ba người Tiêu Viêm trở về, Cổ Hà đem theo Liễu Linh rời khỏi nơi ẩn cư, thẳng một đường tiến về đế đô.

Khi Cổ Hà tuyên bố gia nhập Viêm Minh, Pháp Mã cùng Hải Ba Đông trong lòng liền cảm thấy chấn động, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn về phía gã thanh niên áo đen đang mỉm cười kia, vậy ra, trận so tài luyện dược đó, quả nhiên là hắn đã chiếm được thượng phong!

Cùng với sự gia nhập của Cổ Hà, thực lực của Đan Đường tự nhiên sẽ càng mạnh hơn, mà theo gương Cổ Hà, một số luyện dược sư tự do trong đế quốc, đã bắt đầu lựa chọn gia nhập Đan Đường. Trong nhất thời, đã khiến quy mô của Đan Đường nhanh chóng mở rộng.

Khoảng một tháng sau khi Cổ Hà tuyên bố gia nhập Đan đường, trong lúc rảnh rỗi, bỗng một cánh chim câu từ đế quốc Xuất Vân bay lại, khi Tiêu Viêm đọc tín thư xong, vẻ mặt hắn đầy chấn động.

"Người của Hồn Điện xuất hiện, mau tới."

-----oOo-----

Chương 780: Đại Thống Lĩnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm đứng ở trên gác cao, sắc mặt ngưng trọng nhìn vào tờ giấy hắn đang cầm. Một lát sau, ngón tay khẽ búng, tín thư liền hoá thành một đám lửa nhỏ, bùng lên rồi nhanh chóng tiêu tán.

"Hồn Điện sao..."

Hắn thì thảo lắm bằm, đôi mắt đen nhánh chậm rãi dâng tràn một luồng sát ý lạnh lẽo, đối với tổ chức này, có thể nói rằng hắn đã sớm hận thấu xương, bởi hai người thân cận nhất trong đời hắn hiện đang nằm trong tay bọn chúng.

Hàn quang loé lên trong mắt, một lát sau Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, bước nhanh xuống gác. Hiện nay, đối với Hồn Điện thần bí kia hắn hoàn toàn không hiểu biết gì, mà muốn cứu Dược Lão cùng với phụ thân thì hắn cần phải có thêm thông tin về bọn chúng. Nhưng người của Hồn Điện xưa nay hành tung vô cùng quý dị, người thường rất khó gặp được, lần này có lẽ chính là một cơ hội lớn!

Chỉ cần có thể bắt lấy một người của Hồn Điện, Tiêu Viêm có thể biết được một ít tin tức liên quan đến Hồn Điện, điều này đối với hắn quả thật hết sức quan trọng.

Suy nghĩ kỹ càng vấn đề này xong, Tiêu Viêm liền tìm đến mấy người Tiêu Đỉnh, đem tình huống kể lại một lượt. Sau khi nghe được tin tức hắn sắp rời khỏi Đế Quốc Gia Mã, ai nấy đều trầm mặc một lúc rồi dứt khoát gật đầu. Riêng Tiêu Đỉnh lại càng hiểu rõ đệ đệ của mình, nếu cứ để Tiêu Viêm ở lại Đế Quốc Gia Mã là trói buộc hắn, ngược lại Đại Lục Đấu Khí mới chân chính là nơi hắn có thể thỏa sức vẫy vùng.

Sau khi bàn giao một ít sự việc của Viêm Minh xong, Tiêu Viêm không nản nã nữa, vội tìm Tử Nghiên trong đế đô, rồi cùng nàng ta bay nhanh về phía Ma Thú Sơn Mạch. Đối với người của Hồn Điện hắn vốn hết sức kiêng kị, nên lần này rời khỏi Đế Quốc Gia Mã hắn càng cần có nhiều sự giúp đỡ hơn nữa, mà Mỹ Đỗ Toa rõ ràng là một lựa chọn tốt nhất.

Hiện giờ, toàn bộ Xà Nhân Tộc đã chuyển về trú ngụ ngay cạnh Ma Thú Sơn Mạch, mặc dù thường xuyên phải tranh đấu cùng với một ít ma thú, nhưng đối với những chiến sĩ xà tộc mà nói những chuyện này cũng không phải là vấn đề gì to tát lắm.

Sau khi lựa chọn sinh sống tại Đế Quốc Gia Mã thì sự cảnh giác của Xà Nhân Tộc đối với nhân loại cũng phai nhạt dần. Ở nơi sinh sống của bọn họ cũng đã thiết lập thông đạo có thể tự do liên lạc với bên ngoài, mặc dù chung quanh thông đạo có không ít chiến sĩ Xà Nhân Tộc tăng cường bảo vệ, nhưng so với quá khứ chỉ cần vừa thấy nhân loại liền hạ sát thủ, thì

không thể nghi ngờ đó đã là một sự thay đổi rất tốt. Chỉ cần hai bên trải qua thời gian dài quan hệ, thì Xà Nhân Tộc chắc chắn sẽ dỡ bỏ sự đề phòng mà trở thành một thành viên của Đế Quốc Gia Mã.

Khu vực của Xà Nhân Tộc mặc dù cách Đế đô tương đối xa, nhưng với tốc độ của hai người Tiêu Viêm thì ước chừng hơn một giờ đã xuất hiện bên cạnh Ma Thú Sơn Mạch, hẳn đưa mắt chậm rãi đảo quanh đồi núi trập trùng, liền thấy, chỉ cần xuyên qua cánh rừng to lớn phía trước là có thể đến được địa bàn mới của Xà Nhân Tộc.

Ngay khi Tiêu Viêm cùng với Tử Nghiên hai người dừng lại trên bầu trời thì trong khu rừng rậm âm u kia cũng có người phát hiện ra bọn họ, lập tức mấy đạo thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trên không trung, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác, nhưng khi thấy Tiêu Viêm liền có vẻ sửng sốt, sự cảnh giác trong mắt giảm xuống.

"Các vị bằng hữu Xà Nhân Tộc, ta có việc muốn tìm Nữ Vương Mỹ Đồ Toa, xin các vị chỉ đường!"

Hướng về phía mây cường giả Xà Nhân Tộc, Tiêu Viêm chấp tay trầm giọng nói.

"Tộc trưởng đang bế quan, nếu người muốn gặp Người thì trước tiên theo chúng ta đi gặp Đại thống lĩnh đã. Trong tộc chỉ có ngài và mấy vị trưởng lão mới có thể tiến vào mật thất mà thôi."

Một gã chiến sĩ Xà Nhân chân chờ một chút rồi mới mở miệng nói.

"Đại thống lĩnh?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu mày, vị này trong Xà Nhân Tộc là một trong những cường giả thực lực cũng xấp xỉ với Mỹ Đồ Toa, hẳn có nghe nói qua nhưng chưa từng gặp mặt. Trong những lần ngẫu nhiên nghe một số ít xà nhân nhắc tới, dường như y cũng là một cường nhân tu luyện. Lần Gia Mã Đế Quốc cùng với ba Đế quốc kia đại chiến, y đã bế quan tại sa mạc gần một năm, nếu Xà Nhân Tộc không có phương thức liên lạc đặc thù thì sợ rằng ngay cả tộc nhân cũng không thể tìm được.

Đương nhiên điều này cũng sẽ không khiến Tiêu Viêm phải nhíu mày như vậy, mà nguyên nhân là chuyện khác. Vị cường nhân tu luyện kia đều như

những nam nhân Xà Nhân Tộc, luôn coi Mỹ Đỗ Toa là nữ thần. Mà hơn thế, vì trong tộc thực lực của hắn gần bằng với Mỹ Đỗ Toa, nên có thể nói y là người nhiều khả năng sẽ được nàng để ý nhất. Nhưng đáng tiếc lại đột nhiên xuất hiện một tên Tiêu Viêm (giống Trình Giảo Kim) chắn ngay trước mặt. Do đó, dù cho chưa từng gặp mặt y nhưng Tiêu Viêm cũng có thể biết tên kia trong lòng ôm địch ý đối với mình không nhỏ chút nào.

Suy nghĩ một thoáng, Tiêu Viêm đành bất đắc dĩ lắc đầu nói: "*Một khi đã như vậy, thỉnh các hạ dẫn đường.*"

Tuy đối với vị Đại thống lĩnh chưa gặp mặt kia, hắn cảm giác sắp có những phiền toái vô cùng. Thực chất thì Tiêu Viêm cũng không sợ y, nếu đối phương thực sự không thức thời, hắn cũng không ngại động thủ. Dù sao thì Xà Nhân Tộc vốn dĩ tôn trọng cường giả, chỉ cần đánh bại được y thì sau này sẽ giảm được không ít phiền toái.

Thấy vậy, vài tên xà nhân cường giả cũng tỏ vẻ khách khí gật đầu, thân hình nhoáng lên lao thẳng vào rừng rậm, Tiêu Viêm và Tử Nghiên ung dung theo sát phía sau.

"Tiêu Viêm, yên tâm đi, nếu tên Đại thống lĩnh kia dám kiếm phiền toái, ta liền giúp ngươi đánh hắn!"

Tử Nghiên giống như biết tên Đại thống lĩnh trong Xà Nhân Tộc có chút nổi danh, dãn chặt lấy Tiêu Viêm cười hắc hắc.

"Cô chịu khó nghe lời ta một chút, bằng không ta sẽ không mang cô đi cùng nữa." Tiêu Viêm cười khở lắc đầu.

"Hừ. Nếu ngươi không mang ta đi theo, thì ta sẽ giống bọn Liễu Kinh, Lâm Diễm, tự thân mà đi thôi." Tử Nghiên bĩu môi, không hề e sợ sự uy hiếp của Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ biết trợn ngược mắt, trong lòng thâm nguyện rửa bọn Lâm Diễm, dám tự động bỏ đi, nếu để cho hắn gặp lại thì phải nghiêm khắc mà giáo huấn bọn họ một trận mới xong.

Trong thời gian Tiêu Viêm bế quan một năm nọ, bọn Lâm Diễm ba người ở Đế Quốc Gia Mã cảm thấy nhàm chán quá, nên đã để lại lời nhắn là cùng nhau rời khỏi Đế Quốc Gia Ma ra ngoài du lịch. Có điều bọn họ cũng

không hề biết, khi bọn họ vừa bỏ đi thì Đế Quốc Gia Mã liền bạo phát một hồi chiến cuộc lớn như vậy.

Trong khi Tiêu Viêm còn đang chửi thề ba tên kia thì trước mắt hắn chợt thoáng dâng hẳn, rừng rậm đột nhiên mở rộng, một vùng đồi núi trùng điệp to lớn không lồ chợt hiện ra.

Xà Nhân Tộc dựa vào một ngọn núi lớn mà xây dựng, trông như được khảm sâu vào vách núi. Bên trong tộc, xà nhân đi lại tất bật và nhộn nhịp, ở trên các sườn núi cao còn có một ít xà nhân chiến sĩ võ trang đầy đủ đứng canh giới, ánh mắt bén nhọn luôn chú ý bao quát toàn bộ tình cảnh chung quanh.

Đi theo tên xà nhân canh gác phía ngoài kia, Tiêu Viêm hai người thẳng một đường xuyên qua Xà tộc, mãi một lát sau, đến trước một quảng trường rộng tại sâu trong tộc thì dừng lại, phía sau quảng trường là những bậc thềm bằng đá kéo dài vào trong nữa, lúc này tại đây có vô số cường giả Xà Nhân Tộc đứng canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

Đứng trên quảng trường, ánh mắt của Tiêu Viêm lập tức hướng thẳng đến cuối thềm đá, dừng lại một chỗ mà chiến sĩ xà nhân tập trung đông nhất. Nơi đó, một gã nam nhân đầu trọc hai mắt đang nhắm chặt, khí tức cuồn cuộn bao bọc quanh thân, một quả cầu năng lượng lóng lánh ánh sáng rực rỡ soi tỏ trên đầu, tràn ngập hoa văn vân vân màu xám trắng của xà tộc, từ xa nhìn lại không khác một con rắn cực độc, khiến người khác không rét mà run.

Ánh mắt dừng lại trên người của gã xà nhân đầu bóng loáng đó, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, hẳn có thể cảm nhận được người này đã có thực lực đến Đâu Hoàng đỉnh phong, trong toàn bộ Xà Nhân Tộc ngoại trừ Mỹ Đồ Toa và bốn vị trưởng lão ra, thì người này có lẽ cũng phải nằm trong số xà nhân cực mạnh. Nếu đã như vậy, xem ra gã xà nhân đầu bóng loáng này chính là Đại thống lĩnh của Xà Nhân Tộc rồi...

Khi Tiêu Viêm nhìn đến gã xà nhân đầu trọc đó thì y giống như cũng cảm nhận được, đôi mắt vốn đang nhắm chặt chợt mở bừng ra, đồng tử tam giác giống như Mãng xà thôi miên con mồi, gắt gao nhìn chăm chăm về phía Tiêu Viêm.

"Viêm Minh Tiêu Viêm, thỉnh gặp Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, làm phiền các hạ

thông báo!"

Hướng về phía xà nhân đầu trọc khiến người khác lông tóc dựng ngược ấy, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, chấp tay chậm rãi nói.

"Tiêu Viêm?"

Nghe được cái tên này thì trong lòng xà nhân kia liền rung động, từng luồng khí tức bạo ngược chọt bùng lên mạnh mẽ quanh thân y.

"Người chính là Tiêu Viêm sao?"

Đuôi rắn khẽ uốn lượn, thân hình của tên xà nhân đầu trọc đã quý dị xuất hiện tại một nơi cách Tiêu Viêm không xa, mắt y nhìn chăm chăm vào hắn, thanh âm mang hơi hướm âm độc và lạnh lẽo vang lên.

Cảm nhận được địch ý trong giọng nói của đối phương, Tiêu Viêm nheo mắt, nhàn nhạt gật đầu.

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, gã xà nhân đầu trọc trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười tràn ngập chiến ý, không nói nửa câu thừa, bàn tay nắm chặt, ánh sáng màu xanh yêu dị tuôn trào lượn lờ xung quanh, từng lớp vảy rắn dày đặc chọt xuất hiện, gã gầm lên giận dữ, nắm tay mang theo một luồng kinh khí lạnh lẽo độc ác, hung hăng đánh thẳng về phía Tiêu Viêm.

Cảm nhận được kinh phong âm hàn sắc bén từ nắm tay đối phương, sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng lại, bàn chân đạp mạnh một cái, một ngọn lửa xanh biếc từ trong thân thể hắn đột nhiên bùng phát.

Hoả diễm bốc lên, mặt đất nhanh chóng trở nên khô héo, vô số những vết nứt nhanh chóng lan tràn, bọn chiến sĩ Xà Nhân Tộc xung quanh cũng lộ vẻ kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, thiên tính thuộc về âm hàn của bọn họ kiêng kỵ nhất là mấy thứ này.

Nhìn thấy ngọn lửa xanh biếc trên người Tiêu Viêm, xà nhân đầu trọc trong mắt cũng xẹt qua vẻ kinh dị, nhưng kinh phong từ bàn tay lại không chút đình trệ mà còn bộc phát mạnh hơn.

Đúng lúc nắm tay gã sắp tiếp xúc với hoả diễm xanh biếc thì bỗng một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên hiện ra như thiểm điện, trong tiếng

hét lạnh vang lên, dưới ánh mắt ngạc nhiên của những xà nhân xung quanh, nắm tay nhỏ xíu của nàng ta đã trực tiếp đâm thẳng vào bàn tay to bè của gã xà nhân đầu trọc.

"Thịch, thịch!"

Loạt âm thanh trầm thấp vừa vang lên, một luồng kinh khí liền cuộn cuộn như sóng gợn khuếch tán ra bốn phía. Tử Nghiên và gã xà nhân đầu trọc đồng thời lùi lại vài bước.

Mạnh mẽ ổn định thân hình, xà nhân đầu trọc mắt đầy nghiêm trọng nhìn thoáng qua nắm tay nhỏ nhắn của Tử Nghiên, rồi hướng về phía Tiêu Viêm cười lạnh, còn đang định trào phúng dè bĩu hấn chỉ biết dựa hơi đàn bà, thì bên này, một loạt những bông sen lửa xanh biếc lớn nhỏ đã chậm rãi nhẹ nhàng bốc lên từ lòng bàn tay của Tiêu Viêm, thanh âm lạnh lùng mà bình thản của hắn mãnh liệt vang vọng khắp quảng trường.

"Tiến thêm một bước nữa, thì ngươi hãy chuẩn bị nằm giường mấy tháng đi!"

Đồng tử gã xà nhân đầu trọc co rút lại, chăm chăm nhìn những đoá sen lửa xanh biếc kia, cổ họng chột khô khốc, y có thể cảm nhận được rất rõ ràng, ẩn chứa bên trong nó là một loại năng lượng cuồng bạo và vô cùng đáng sợ!

-----oOo-----

Chương 781: Mời Nàng Giúp Đỡ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Gã Xà nhân trọc đầu ánh mắt dị thường ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào đoá hỏa liên xanh biếc đang không ngừng xoay tròn trước mặt Tiêu Viêm, đằng sau nó là một ánh mắt tĩnh lặng không chút dao động đang chăm chú nhìn. Y hiểu rõ, nếu thật sự y dám bước tiếp thêm một bước nữa thì đoá hỏa liên ẩn chứa năng lượng khủng bố kia sẽ không ngại ngần mà trực tiếp bùng nổ công kích về phía hắn.

"Tiểu tử, không hổ là người đứng đầu Viêm Minh, quả là có thủ đoạn..."

Xà nhân trọc đầu lè lưỡi liếm quanh vành môi, lạnh giọng cười, có điều sự khinh thị trong lời nói đối với Tiêu Viêm lúc trước đã biến mất hoàn toàn. Thậm chí đối với những lời đòn đại trong tộc về chuyện Tiêu Viêm có thể đánh bại Đấu Tông y đã có chút tin tưởng. Đứng trước những bông hỏa liên rất tinh xảo này, đích thực sâu trong linh hồn y tràn ngập nỗi sợ hãi không tên.

"Ta cũng không muốn động thủ với ngươi, xin thông báo dùm một tiếng với Mỹ Đồ Toa là ta muốn gặp nàng."

Tiêu Viêm đôi mắt khẽ nhướng lên, bàn tay thoáng động, hỏa liên xanh biếc liền biến mất, liếc nhìn xà nhân đầu trọc một cái, thản nhiên nói.

"Tộc trưởng đang bế quan, không thể tùy tiện quấy rầy." Xà nhân đầu trọc lắc lắc đầu, cười hắc hắc.

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, cũng không nói nữa, cong tay búng ra, hỏa liên trong tay nhất thời hướng về phía gã xà nhân đầu trọc bay vút tới, trên không trung vẽ thành một cái đuôi lửa như một ngôi sao chổi nhỏ vút ngang bầu trời.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không chút do dự, đã đem đoá hỏa liên ẩn chứa năng lượng khủng bố kia ném đến, gã xà nhân đầu trọc biến sắc kinh hoàng, đuôi rắn vung lên, vội vàng lùi về phía sau. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhưng mặc kệ y có thối lui nhanh đến thế nào, đoá hỏa liên xanh biếc vẫn giống như ong mật tổ đuổi theo sát phía sau.

Vì thế, trên quảng liên xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ hài hước, kẻ được vô số xà nhân tôn sùng là cường giả mạnh nhất dưới Tộc trưởng giờ lại bị một đoá hỏa liên xanh biếc đuổi chạy quay cuồng! Chuyện này đã khiến cho các xà nhân đứng đằng xa nhìn nhau trợn trừng, trong ánh mắt mơ hồ xen lẫn một tia hoảng sợ không tên, còn bên kia chỉ thấy Tiêu Viêm vẫn bất động, chỉ có ngón tay hắc khẽ co duỗi mà thôi.

"Mẹ nó, ngươi có chịu dừng lại hay không?"

Thân hình vừa liên tiếp thay đổi vị trí chật vật né tránh, gã xà nhân đầu trọc vừa nhìn chăm chăm vào hỏa liên đang lao đến, phần nộ quát.

Hỏa liên chậm rãi bay đến, cuối cùng dừng lại cách y chừng hai ba thước, phiêu phù giữa không trung, tỏa ra từng luồng khí nóng bỏng khiến cho gã xà nhân đầu trọc trên trán không ngừng rịn những giọt mồ hôi li ti.

"Hiện tại Đại thống lĩnh đã có thể giúp ta thông báo giùm hay không?"
Tiêu Viêm nhàn nhạt cười.

"Ngươi..."

Gã Đại thống lĩnh nghiêng răng, trừng mắt liếc qua đóa hỏa liên đang chậm rãi xoay tròn trước mặt, không cam lòng chút nào. Thứ này nếu nổ tung có lẽ y sẽ giữ được tính mạng nhưng kết quả tuyệt đối sẽ không tốt đẹp gì.

"Chờ đó!"

Do dự trong chốc lát, gã Đại thống lĩnh đầu trọc kia rốt cuộc cũng buông xuôi, hung hăng nhìn Tiêu Viêm quăng lại một câu, sau đó thân hình liền loé lên, hướng về phía ngọn núi đen thăm đặng sau thềm đá nhanh chóng lao đi.

Nhìn thấy tốc độ mau lẹ của Đại thống lĩnh, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay vung lên, đóa hỏa liên vừa khiến gã kia vô cùng kiêng kỵ và sợ hãi đó lập tức nhu thuận quay về, trôi nổi trong bàn tay, cuối cùng sau một trận dao động kỳ lạ đã hoá thành một đám hoả diễm xanh biếc nhập vào trong cơ thể hắn.

Đem đóa hoa sen thu về, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý đến những cái nhìn tò mò xen lẫn kính sợ xung quanh, chậm rãi nhắm mắt lại, yên tĩnh chờ Mỹ Đỗ Toa xuất hiện.

Đứng bên cạnh Tiêu Viêm, Tử Nghiên buồn chán đưa cặp mắt hiếu kỳ đánh giá bốn phía. Có lẽ vì lúc này nàng trực tiếp đón đỡ một quyền của Đại thống lĩnh mà không tổn hao mấy may đã khiến cho những xà nhân đông đúc quanh đó đối với nàng vô cùng khách khí, thấy nàng nhìn sang đều tỏ vẻ tươi cười.

Hai người cứ như vậy im lặng chờ đợi, sau khi Đại thống lĩnh tiến vào núi chừng mười phút, liền xuất hiện hai bóng người vùn vụt lao ra, lơ lửng giữa không trung cho tới quảng trường mới từ từ hạ xuống.

Nhìn thấy nhân vật chủ chốt của tộc xuất hiện, những xà nhân hộ vệ xung quanh quảng trường đều vội vàng cung kính khom người.

"Người hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm Xà Nhân Tộc của ta vậy?"

Ở Xà Nhân Tộc uy vọng như vậy hiển nhiên chỉ có Mỹ Đỗ Toa, nàng sau khi hạ xuống đất, nhìn thấy hai người Tiêu Viêm không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Thải Lân tử!"

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa hiện thân, Tử Nghiên kêu lên một tiếng, kích động chạy tới, lao vào ngực người trước mặt.

Bàn tay mềm mại vỗ nhẹ lên mái đầu nhỏ nhắn của Tử Nghiên, trên mặt Mỹ Đỗ Toa cũng hiện lên một nụ cười động lòng người, bình thường cực kỳ hiếm khi thấy nàng tươi cười, nên điều này làm cho Đại thống lĩnh nhìn đến ngây người.

"Thải Lân tử, tên trọc đầu này vừa rồi dám ra tay đánh muội đó, nếu không phải Tử Nghiên vừa tiến giai lên Đấu Hoàng thì chỉ sợ đã bị một quyền của hã đánh chết rồi."

Dụi dụi đầu vào lòng của Mỹ Đỗ Toa, Tử Nghiên đột nhiên chỉ gã Đại thống lĩnh tức giận.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tử Nghiên, Tiêu Viêm cùng với Đại thống lĩnh trên trán toát mồ hôi lạnh, con nhóc tinh quái này đánh người rồi còn vẫn đưa cáo trạng sao, quả đúng là vừa ăn cướp lại vừa la làng.

Mỹ Đỗ Toa xoa đầu Tử Nghiên, sau đó đôi mắt đẹp nhìn nhạt liếc về phía Đại thống lĩnh. Chỉ một cái liếc mắt mà thân thể của Đại thống lĩnh Lợi Mã nhất thời run lên, đành cười khan:

"Tộc trưởng, vừa rồi chẳng qua hiểu lầm thôi, hạ nhân chỉ muốn thử xem thân thủ của Tiêu Viêm như thế nào, chứ không hề có ý định động thủ đối"

với tiểu nha đầu đáng yêu này."

Từ thái độ của Mỹ Đỗ Toa đối với Tử Nghiên, Đại thống lĩnh tự nhiên hiểu được hai người quan hệ thân mật bao nhiêu liền lập tức nhanh nhẩu lấy lòng.

Nhưng mà y lại không nhìn thấy, sau khi vừa dứt lời, Mỹ Đỗ Toa lông mày nhất thời cau lại, khẽ vung tay lên, thanh âm bình thản nói:

"Tiêu Viêm vốn đã được các trưởng lão Xà Nhân Tộc nhận làm khách quý, vậy mà ngươi lại dám tùy tiện ra tay. Đợi lát nữa tự mình tiến vào xà quật một tháng đi."

Nghe vậy, Đại thống lĩnh nhất thời cứng mặt lại, nhưng cũng không dám phản đối, chỉ có thể chán nản gật đầu.

"Ngươi lui ra đi!"

Đuổi Đại thống lĩnh sang một bên, Mỹ Đỗ Toa kéo Tử Nghiên, chậm rãi hướng Tiêu Viêm đi tới, khuôn mặt xinh đẹp khẽ ngược lên hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Thấy vẻ mặt bình thản của Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Viêm bất đắc dĩ nói:

"Ta muốn mời cô giúp một chuyện! Tiểu Y Tiên truyền đến tin tức, tại Đế Quốc Xuất Vân đã phát hiện tung tích người của Hồn Điện, nên..."

"Có tin về người của Hồn Điện sao? Thực lực của hắn như thế nào?" Mỹ Đỗ Toa trầm ngâm nói.

"Cô ấy không có nói. Nhưng thiết nghĩ nếu ba người chúng ta hợp sức thì dù có như Vu hộ pháp kia cũng có thể bắt giữ hắn."

Tiêu Viêm lắc đầu nói, hắn giờ đã thành công tiến cấp Đấu Hoàng, đối đầu với Đấu Tông cường giả cũng không phải như ngày xưa đánh xong chỉ còn lại nửa mạng. Hơn nữa hiện tại không những có một Mỹ Đỗ Toa, mà còn thêm một Tiểu Y Tiên không kém chút nào, đội ngũ như thế cho dù trên Đấu Khí Đại Lục cũng có thể nói là không hề kém cõi.

Mỹ Đỗ Toa khẽ chớp mắt, vẫn còn có chút không yên lòng, nói:

"Tính toán như vậy không sai lắm, nhưng người ta lo lắng là Tiểu Y Tiên kia! Mà lần này xâm nhập Xuất Vân Đế Quốc, cũng là địa bàn của cô ta, vạn nhất cô ta động tay động chân một chút..."

Nghe thế, Tiêu Viêm chỉ biết trợn mắt thờ dài, nữ nhân khi đã kết thù quả nhiên không dễ hoá giải, xem ra muốn làm cho Mỹ Đỗ Toa tin tưởng Tiểu Y Tiên còn cần không ít thời gian a.

"Quên đi, người đã tin tưởng nàng ta như vậy thì tùy, miễn cho lúc ta nói thì bụng người lại oán ta lòng dạ hẹp hòi."

Ngó bộ dạng khổ sở của hắn, Mỹ Đỗ Toa nhếch miệng, phát tay thân nhiên nói.

Thấy Mỹ Đỗ Toa nâng tay lên, Tiêu Viêm ngẩn ra, không tự chủ đưa tay chụp lấy, nhìn cánh tay này giờ vẫn dấu trong áo choàng có một vết thương, nhướn mày:

"Người bị thương? Có chuyện gì vậy?"

Bị Tiêu Viêm nắm tay trước mặt rất nhiều tộc nhân, gương mặt xinh đẹp của Mỹ Đỗ Toa thoáng hồng lên, vội vàng rút tay về, miệng lí nhí:

"Vết thương nhỏ thôi, nơi này vốn gần với Ma Thú Sơn Mạch, chúng ta kiến tạo bộ lạc, tự nhiên cần phải xây dựng rất nhiều, lần sang địa bàn của một số ma thú khác, nên va chạm với một ít ma thú cường đại, cái này chỉ là trong một lần giao chiến không cẩn thận bị dính một trảo của Ma thú."

"Vì sao không sai người đến Viêm Minh tìm ta? Với thực lực của Viêm Minh bây giờ đủ để giúp cho cô có một lãnh địa an toàn mà?" Tiêu Viêm cau mày trách.

"Việc này ta có thể giải quyết, không cần làm phiền các người!" Mỹ Đỗ Toa mỉm cười, nhìn vẻ mặt cau có của Tiêu Viêm trong lòng nàng bỗng nhiên có điều gì đó rất thoải mái.

"Người chừng nào định hành động?" Không muốn dây dưa mãi chuyện

này nữa, Mỹ Đỗ Toa chột hỏi.

"Càng nhanh càng tốt!" Tiêu Viêm trầm giọng.

"Vậy người chờ ta một chút, ta cần thông báo sự việc trong tộc, sau đó sẽ theo người đi."

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa không chút chần chừ, gật đầu, định xoay người đi nhưng bị Tiêu Viêm giữ lại, trong lúc nàng sững sốt, thì nghe được từ miệng đối phương truyền đến một giọng nói trầm thấp:

"Cảm ơn cô nhiều lắm!"

Nghe những lời này, Mỹ Đỗ Toa ngẩn người, rồi mỉm cười:

"Coi như đáp trả việc người luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết đan đi!"

Dứt lời, bàn tay mềm mại thoáng thu về, nàng liền rời khỏi bọn họ, tiến lại phòng nghị sự của bộ tộc.

Nhìn bóng lưng xa dần của Mỹ Đỗ Toa, Tiêu Viêm khẽ thở dài, trong lòng tràn ngập những suy nghĩ phức tạp. Chuyến đi đến Đế Quốc Xuất Vân này, nguy hiểm tự nhiên là không cần nói cũng biết. Dù Đế Quốc Gia Mã hiện giờ đã dần dần yên ổn, nhưng Xà Nhân Tộc chỉ mới vừa chuyển chỗ ở, trong tộc sự tình cần làm không ít, vậy mà nàng vẫn không hề cự tuyệt hẳn.

Tiêu Viêm thực sự không phải là gỗ đá, đối phương tận tâm tận lực với hắn như thế, khiến trong lòng hắn trào dâng cảm xúc vô bờ.

"Ài..."

Thở hắt ra một hơi dài phiền muộn, Tiêu Viêm vỗ vỗ đầu Tử Nghiên, nhưng trong lòng lại đầy hỗn loạn và dằn vặt, nàng ta quả thật đã giúp mình nhiều lắm!

-----oOo-----

Chương 782: Chạy tới Xuất Vân!

Mỹ Đô Toa cần an bài một số sự tình. Cũng không quá lâu, ước chừng chỉ nửa canh giờ, nàng đã đem mọi chuyện an bài một cách thoả đáng. Sau đó liền cùng Tiêu Viêm rời khỏi lãnh địa Xà Nhân Tộc, hướng biên giới đế quốc bay vút đi

Khoảng cách từ đế đô tới biên giới cũng không phải là ngắn, mặc dù lấy tốc độ của ba người Tiêu Viêm nhưng cũng phải đến lúc chạng vạng tối mới tới nơi.

Tại đỉnh một ngọn núi ở vùng biên giới Xuất Vân đế quốc, từ xa xa có ba đạo lưu quang lao đến, một lát sau liền hóa thành ba đạo nhân ảnh, hiện ra trên ngọn núi đó.

" Phía trước chính là Xuất Vân đế quốc, nghe nói độc sư trong đế quốc này rất ngang ngược, cho nên khi hành động cần phải cẩn thận một chút." Từ trên cao nhìn xuống, nhìn một căn cứ mơ hồ xuất hiện ở cuối tầm mắt, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhắc nhở hai người Mỹ Đô Toa.

" Ân!" hai người khẽ gật đầu, Mỹ Đô Toa nhìn thoáng qua Tử Nghiên ở bên cạnh, chân chừ một lúc rồi nói: *" Người xác định phải mang theo Tử Nghiên sao? Nên nhớ chuyến đi Xuất Vân đế quốc lần này không phải là đi du ngoạn."*

Đột nhiên nghe được những lời này của Mỹ Đô Toa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên nhất thời quỳnh lên. Nàng không cam tâm phải một mình tại Gia Mã đế quốc chờ mọi người, như vậy thật nhàm chán.

" Ha ha, cứ yên tâm đi, đừng xem thường cô gái nhỏ này, nàng hiện giờ cũng đã là cường giả cấp Đấu Hoàng, ngoài ra cỡ quái lực khủng bố kia của nàng, cho dù là cường giả Đấu hoàng đỉnh cấp bình thường cũng phải cam bái hạ phong, hơn nữa tại những giây phút sinh tử, chỉ sợ chiêu số bảo mệnh của nàng còn mạnh mẽ hơn so với chúng ta." Tiêu Viêm sờ sờ đầu Tử Nghiên, cười nói.

Nghe vậy, Mỹ Đô Toa cũng nhớ lại lúc ban đầu ở Vân Lam Sơn, Tử Nghiên chỉ bằng vào Đấu Vương thực lực đã tiếp được một kích của Vu Hộ Pháp, nghĩ tới đó nàng liền không nói thêm gì nữa, hướng về phía Tử

Nghiên mỉm cười nói: " Một khi đã như vậy thì cùng nhau đi thôi, bất quá phải nói trước với người, lần này tuyệt đối không được nghịch ngợm nữa, không nên đụng vào bất cứ thứ gì không nên đụng, bởi vì cường giả của Xuất Vân đế quốc, phần lớn đều mang theo trên người một chút độc dược hạ lưu."

Thấy Mỹ Đô Toa tán thành chuyện này, Tử Nghiên vội vàng gật đầu.

" Ha Ha, một khi đã như vậy liền đi thôi, tổng bộ Độc Tông nằm tại một thành thị trong Xuất Vân Đế Quốc, nơi này cách chỗ đó vẫn còn một khoảng cách." Tiêu Viêm cười cười nói.

" Ân!"

Mỹ Đô Toa khẽ gật đầu, nắm lấy Tử Nghiên, thân thể hai người nhanh chóng lẳng không, lợi dụng bóng đêm che dấu, nhắm hướng Xuất Vân đế quốc cấp tốc bay vút đi, mà ở phía sau họ, Tiêu Viêm cũng hướng phía trước mà đi.

*****

Lãnh thổ Xuất Vân đế quốc cũng không kém hơn so với Gia Mã đế quốc, thậm chí về nhiều phương diện khác mà nói còn muốn mở mang hơn cả Gia Mã đế quốc, bất quá nếu so sánh với Gia Mã đế quốc thì Xuất Vân đế quốc không nghi ngờ là hỗn loạn hơn rất nhiều.

Độc sư, cái chức nghiệp này tại Gia Mã đế quốc cơ hồ bị mọi người khinh bỉ, thì tại Xuất Vân đế quốc lại phát triển phi thường tốt, ở bên trong mỗi tòa thành thị, cơ hồ tùy ý có thể thấy một ít độc sư thân mặc bào phục. Đặc biệt, có một việc tại bên trong Xuất Vân đế quốc mà rất ít được nhìn thấy tại Gia Mã đế quốc, đó là việc buôn bán độc vật.

Ở mỗi một tòa thành thị bên trong đế quốc này, đều có một ít cửa hàng chuyên môn bán ra độc vật. Chỉ cần là thứ gì đó có liên quan tới độc đều có thể mua được tại những chỗ này, độc tính càng mạnh thì giá cả lại càng đắt đỏ. Nguồn truyện:

Tại Xuất Vân đế quốc, có một loại đầu khí được dùng nhiều hơn vô số lần so với các loại thuộc tính đầu khí khác, người Xuất Vân đế quốc gọi nó là Độc đầu khí.

Độc đầu khí lại chia thành nhiều chi nhánh, bất quá cũng đều là giống nhau, đều là ẩn chứa kịch độc, đương nhiên độc tính dị thường của các loại độc này cũng không phải là thuộc tính tự nhiên mà là do kết quả của sự biến dị nhân tạo. Người bình thường trước khi trở thành một gã đầu sư, cần đem thân thể ngâm trong nước có chứa một ít độc, sau đó trong quá trình tu luyện, theo quãng thời gian chậm rãi xâm nhập của độc tính, cuối cùng sẽ cùng với đầu khí trong cơ thể giao hòa. Sau thời gian chờ đợi lâu dài, đầu khí nguyên bản bình thường sẽ biến thành độc đầu khí với hiệu quả hoàn toàn khác.

Cùng so sánh với đầu khí bình thường thì độc đầu khí thật có chút ưu thế ở lực sát thương, tuy nhiên độc dù sao cũng vẫn là độc, thứ này chẳng phân biệt địch ta, theo sự tăng lên của quá trình tu luyện, thân thể cũng sẽ dần bị độc tính ăn mòn, trở nên ngày càng suy yếu, trừ khi có thể tấn thăng thành cường giả cấp Đầu Vương, nếu không người tu luyện độc đầu khí, tuổi thọ so với người bình thường sẽ thấp hơn rất nhiều.

Hơn nữa khi bên trong thân thể có chứa nhiều loại độc mang độc tính mạnh sẽ làm xuất hiện sự lệch lạc trong tính cách. Chính điều này đã khiến cho Xuất Vân đế quốc có chút hỗn loạn. Việc luận bàn đánh nhau sinh tử so với Gia Mã đế quốc không thể nghi ngờ là diễn ra thường xuyên hơn rất nhiều. Hơn nữa, có lẽ vì nguyên nhân độc tính trong cơ thể làm ảnh hưởng đến tâm lý nên người tu luyện tại Xuất Vân đế quốc càng muốn điên cuồng hơn, bởi vì ai cũng biết, nếu không đạt tới cảnh giới đầu vương, như vậy chính mình tu luyện độc đầu khí sớm hay muộn cũng sẽ bị cắn nuốt sạch cái mệnh này.

Có loại áp bức tử vong này nên không khí tu luyện tại Xuất Vân đế quốc xác thực có chút điên cuồng, mà cũng chính bởi vì như thế nên cường giả ẩn tàng trong dân gian của Xuất Vân đế quốc có lẽ so với Gia Mã đế quốc nhiều hơn không ít. Các cường giả này bình thường rất ít khi gia nhập các thế lực lớn mà đều tự cố gắng, liều mạng tu luyện, nhằm trông mong tự mình có thể thoát ly hoàn toàn khỏi thứ độc tính đang ăn mòn bên trong cơ thể

Tổng thể mà nói, quốc gia này so với Gia Mã đế quốc có vẻ càng thêm hỗn loạn và nguy hiểm hơn.

Đương nhiên, trình độ hỗn loạn dạng này nếu so với chế độ không có pháp

luật ở Hắc Giáp Vực thì có vẻ yếu hơn không ít, bởi vì dù sao nơi này nói thế nào đi nữa cũng còn có Xuất Vân hoàng thất cho đến Độc Tông khổng lồ kia thống trị....

*****

Tiêu Viêm ba người mất thời gian gần bốn ngày, trải qua đường sá xa xôi, đã đến vị trí trung tâm của Xuất Vân đế quốc.

Trên đường đi, đối với sự hỗn loạn của Xuất Vân đế quốc, ba người cũng là có chút lý giải, đặc biệt khi chứng kiến một vài vụ ẩu đả, nhìn khói độc tán loạn khắp xung quanh, trong lòng đối với độ nguy hiểm của cái đế quốc này đề cao lên không ít, mà sau khi có sự lý giải này, trong lòng Tiêu Viêm lại tiếp tục đối với những việc làm của Tiểu Y Tiên mà sợ hãi một phen.

Có thể tại vùng đất hỗn loạn này kiến tạo một thế lực to lớn như vậy gần như khống chế cả một phần ba Xuất Vân đế quốc, trong quá trình này, chỉ sợ là phải trả giá bằng vô số huyết tinh. Tại Xuất Vân đế quốc, nếu chỉ bằng những thủ đoạn ôn hòa bình thường thì khó mà đem những cường giả với tính cách cực đoan kia thu phục được, chỉ có thủ đoạn máu tanh mới là phương pháp hữu hiệu nhất.

Tiêu Viêm có thể tưởng tượng được, bằng vào thân phận nữ lưu của Tiểu Y Tiên, có thể đem Độc tông mở rộng đến mức này, không biết dưới chân đã phải đạp qua biết bao xương khô.

*****

Tổng bộ Độc tông tọa lạc tại trung tâm Xuất Vân đế quốc, ở nơi đó có một tòa thành thị tên là Thiên Độc Thành, mà tòa thành thị này, phép tắc bên trong đều do Độc tông điều khiển trong tay, thậm chí có thể nói, tòa thành thị này là nơi mà Độc tông thống trị. Ở tại nơi này, dù là hoàng thất Xuất Vân đế quốc cũng không có chút quyền lực nào.

Thiên Độc Thành này được mọi độc sư Xuất Vân đế quốc tôn sùng thành Thánh địa trong lòng, bởi vì từng có một ít đại thế lực cực mạnh của Xuất Vân đế quốc đều đem tổng bộ thiết lập ở nơi này, tiếp nhận sự tôn sùng của các độc sư từ bốn phương tám hướng.

Thiên Độc Thành tại Xuất Vân đế quốc có thanh danh cực lớn, bởi vậy ba người Tiêu Viêm sau khi tùy ý nghe ngóng liền biết được phương vị cụ thể. Với tốc độ của bọn họ, hao tổn thời gian ước chừng một ngày liền đã tới thành thị được tôn xưng là Thánh Thành này.

Tại một chỗ trên ngọn núi bên ngoài Thiên Độc Thành, ba người Tiêu Viêm với dáng vẻ phong trần mệt mỏi đều thở dài nhẹ nhõm, giờ phút này, trang phục ba người đều có chút thay đổi. Mỹ Đồ Toa trực tiếp đội trên đầu một cái áo choàng, trên suốt đoạn đường, bởi vì dung mạo xinh đẹp của nàng mà đưa tới cho họ không ít phiền toái, mà đối với mấy tên gia hỏa mang lòng bất chính này, Mỹ Đồ Toa tự nhiên là ra tay không chút lưu tình, nhưng dù vậy thì mấy tên ruồi bọ đáng ghét đó vẫn là nối liền không dứt, tới cuối cùng, mặc dù lấy trình độ tàn nhẫn của nàng cũng không biết làm sao đành phải dùng áo choàng đem dung mạo che đậy lại, từ đó trở đi quãng đường đi trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

"Không nghĩ tới tòa thành thị không lồ như vậy, thế nhưng tất cả lại đều do Độc Tông nắm trong tay. Xem ra địa vị của Độc Tông tại Xuất Vân đế quốc so với Viêm Minh tại Gia Mã đế quốc phải cao hơn rất nhiều a." nhìn thành thị to lớn phía dưới, Tiêu Viêm tâm tắc tán thưởng.

"Đây là do thủ đoạn của người không có đủ tàn nhẫn như nàng, nếu người quyết tâm đem người của hoàng thất giết sạch một lượt, rồi huyết tẩy hết các thế lực còn lại, thì Gia Mã đế quốc sẽ hoàn toàn có thể là thiên hạ của của Viêm Minh, hơn nữa cho dù người làm như vậy thì cũng không có ai dám có chút dị nghị." Mỹ Đồ Toa thản nhiên nói.

Nghe thấy thế, Tiêu Viêm chỉ biết cười khỏ, quả thật việc này hẳn làm không được.

"Có cần vào thành không?" Mỹ Đồ Toa cũng không tiếp tục nói thêm về đề tài này nữa mà tùy miệng hỏi.

"Không cần!" Tiêu Viêm lắc lắc đầu cười, chột tay vừa động, một ngọc phiến màu xám liền xuất hiện trong tay, sau đó nhẹ nhàng niết, đem nó niết thành mạt phấn.

Làm xong tất cả chuyện này, Tiêu Viêm vỗ vỗ tay, liền trực tiếp ngồi xếp bằng xuống tại trên ngọn núi, mỉm cười nói: *"Kế tiếp, chỉ cần chờ, nàng hẳn là rất nhanh sẽ tới thôi."*

"Hy vọng tới không phải là một đồng cường giả của Độc Tông." Mỹ Đô Toa bĩu môi nói.

Nghe được lời này của nàng, Tiêu Viêm không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra nàng đối với Tiểu Y Tiên vẫn là có khúc mắc không nhỏ, bất quá đối với loại sự tình này hắn cũng không biết làm thế nào, có lẽ ngày sau, khi hai người ở cùng nhau lâu chắc sẽ khá hơn được một chút. (ở cùng nhau lâu nó âm mưu gì đây?- rứa mà còn hỏi)

Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua chung quanh Thiên Độc Thành, thở dài một hơi, nắm tay cũng dần dần nắm chặt lại, trong con ngươi đen tuyền, hàn mang đã lóe lên.

" Gia hỏa Hồn điện! Cứ chờ đó!"

-----oOo-----

Chương 783: Vạn Hạt Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến khi ba người Tiêu Viêm chậm rãi đợi được khoảng nửa giờ thì đột nhiên một đạo hắc ảnh mơ hồ hiện ra ngay trong tầm mắt, chỉ sau vài cái nháy mắt liền hiện ra ở giữa không trung phía trên ngọn núi.

Nhân ảnh lướt đến này tự nhiên làm hấp dẫn sự chú ý của ba người Tiêu Viêm, ba người đều lập tức âm thầm đề phòng, đợi đến khi hắc ảnh hiện ra giữa không trung hơn nửa lộ ra mái tóc dài màu trắng thì ba người mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

" Thật có lỗi, vừa mới xử lý chút sự tình ở trong Tông cho nên tới hơi trễ" eo thon khẽ chuyển, Tiểu Y Tiên chậm rãi hạ xuống, hướng về phía Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Trong khi nói chuyện, ánh mắt nàng chậm rãi lướt qua người Tử Nghiên và Mỹ Đô Toa ở phía sau. Nhìn thấy Mỹ Đô Toa với áo choàng trên đầu nàng không khỏi lãnh đạm nói: " Cũng không phải là chưa thấy qua, làm gì mà phải mang cả áo choàng, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng như vậy ta sẽ không nhận ra sao?"

Nghe được lời này của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm thật không biết làm sao, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong..

Quả nhiên, ngay khi Tiểu Y Tiên vừa nói xong, chiếc áo choàng trên đầu Mỹ Đô Toa liền hóa thành một đạo hắc ảnh mang theo kinh phong sắc bén hung hăng hướng Tiểu Y Tiên vọt tới.

Mục quang nhìn chằm chằm chiếc áo choàng đang lao đến một cách dữ dội kia, Tiểu Y Tiên thân hình không chút nhúc nhích, cong ngón tay búng ra một luồng kinh phong, cùng với áo choàng hung hăng va vào nhau, nhất thời liền nổ tung.

" Nếu thật sự muốn che giấu hành tung, bằng vào người có thể tìm ra Bản Vương được sao?" *Sau khi áo choàng bị bắn đi, Mỹ Đô Toa với dung nhan yêu diễm cũng hiển lộ ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tiểu Y Tiên, giễu cợt nói.*

" Tại Xuất Vân đế quốc này, không có người nào là ta tìm không được" *Tiểu Y Tiên không chút nhượng bộ cười lạnh nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.*

" Đủ rồi, đều im lặng đi! Ta tìm các người tới không phải để thấy các người cãi nhau!" *Nhìn thấy hai người này vừa gặp nhau là lập tức sinh sự với nhau, Tiêu Viêm chợt cảm thấy đầu đầu, chỉ có thể tức giận quát.*

Tại sau khi Tiêu Viêm giận giữ quát lên, hai người lại lần nữa lạnh lẽo liếc nhau một cái rồi mới lùi sang hai bên.

" Tiểu Y Tiên, người có biết tin tức gì về người của Hồn Điện không?" *Nhìn thấy hai người đã im lặng, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở miệng hỏi tới việc trọng yếu nhất của chuyến đi này.*

" Ân, sau khi ta trở lại Xuất Vân đế quốc, người của Hồn Điện có trở lại gặp ta một lần, bất quá lần này hẳn tựa hồ đối với việc ta không bắt được người mà có chút phần nộ, sau khi cãi vã vài câu liền rời đi, tôn khá nhiều tâm tư, dần dần ta đã phát hiện được hành tung của hắn." *Tiểu Y Tiên gật đầu, chậm rãi nói.*

" Thực lực của hắn như thế nào?" *trong mắt Tiêu Viêm loé ra tia sáng, trầm giọng hỏi.*

"So với ta sẽ không thấp hơn, nếu không mà nói, hấn cũng không dám ở trước mặt ta mà kiêu ngạo" *Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói, ánh chớp liếc Mỹ Đô Toa một cái, nói: "Nếu như ba người chúng ta cùng liên thủ, có lẽ có thể lưu hấn lại"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong đôi mắt hiện lên chút kích động, so sánh tình huống lúc trước, hấn cùng với Dược lão phải chạy trốn, tránh né khắp nơi, với tình huống hiện tại, hấn đã có thể bắt đầu chủ động tìm kiếm thu thập tình báo về người của Hồn Điện, sự chênh lệch này, quả thực là cách biệt một trời một vực, mà điều này cũng đã đủ để thuyết minh cho sự tiến bộ của Tiêu Viêm trong vài năm nay.

Có lẽ, chỉ cần cho hấn đủ thời gian thì ngày sau, hấn thực sự sẽ có đủ tư cách để chính diện chống lại Hồn Điện.

"Ba người chúng ta đối phó với cường giả Hồn Điện kia cũng không phải là vấn đề quá lớn, bất quá trong việc này có chút khó giải quyết đó là tên gia hỏa Hồn Điện này cùng một phương thế lực có chút liên quan, nếu chúng ta thực sự động thủ chỉ sợ sẽ cùng với cái thế lực này xảy ra xung đột." *Tiểu Y Tiên chần chừ một chút, chậm rãi nói.*

"Không phải nói là các thế lực độc sư ở Xuất Vân đế quốc cơ bản là đã bị Độc Tông thanh trừ hết rồi sao?" *Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nói.*

"Đích thực là đã thanh trừ không ít, bất quá có cái thế lực tên là "*Vạn Hạt Môn*" này lại là ngoại lệ, bên trong Tông môn này, có một lão gia hỏa ở rất nhiều năm trước tại Xuất Vân đế quốc có thanh danh cực lớn, tuy rằng hiện giờ hấn rất ít xuất hiện nhưng hấn xác thực vẫn còn sống, việc lần trước dự định thanh trừ "*Vạn Hạt Môn*" đã làm kinh động lão gia hỏa đang bế quan này, lúc ấy ta cùng với hấn giao thủ qua một lần, đích thực là có chút phiền toái.." *Tiểu Y Tiên bắt đắ dĩ nói.*

"Hơn nữa, phía dưới "*Vạn Hạt Môn*" này cũng có rất nhiều cường giả, mặc dù bình thường vẫn yên lặng, cũng không nhúng tay vào bất cứ việc gì của đế quốc nhưng tại Xuất Vân đế quốc, nhưng xác thực là có được sự ủng hộ không nhỏ". *Hàn quang trong mắt Tiểu Y Tiên hơi hơi loé ra, hiển nhiên đối với vấn đề này của Vạn Hạt Môn, nàng cũng đã hơi có chút kiêng kị*

Nghe tới đây, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần tối sầm lại, nếu nói như thế, muốn bắt được tên gia hỏa Hồn Điện kia chẳng phải sẽ phải khai chiến cùng Vạn Hạp Môn sao? Nhưng hiện giờ tại Xuất Vân đế quốc này lại không có được sự hỗ trợ của Viêm Minh, nếu như thực sự động thủ thì sẽ cực kỳ khó giải quyết.

" Nếu nàng có thể bảo người tới, tự nhiên là đã có tính toán, người không ngại thì có thể nghe chút ý tứ của nàng" Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm, Mỹ Đô Toa nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngán người ra, liền đem ánh mắt hướng về phía Tiểu Y Tiên.

Ánh mắt liếc qua Mỹ Đô Toa một cái, Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, trầm ngâm nói: "Trong khoảng thời gian gần đây, giữa Vạn Hạp Môn và Độc Tông không ngừng xảy ra xung đột, trước đây không lâu, chúng ta có bắt được một gã môn nhân của Vạn Hạp Môn, từ tên này chúng ta biết được, cỗ thể lực luôn tỏ ra trầm lặng này, có vẻ muốn ra tay đối với Độc Tông ta, Theo ta dự liệu, trong chuyện này, chỉ sợ do đám Hồn Điện kia cố tình kích động, nếu không mà nói, lấy tính tình lão gia hỏa Hạp Sơn kia mà nói, cũng sẽ không làm ra cái loại sự tình như thế này".

"Sau khi biết được tin tức này, trải qua trao đổi trong Tông, chúng ta quyết định phải tiên phát chế nhân, tại lúc Vạn Hạp Môn còn chưa bắt đầu động thủ, trực tiếp đem bọn họ thanh trừ đi!" Trong mắt Tiểu Y Tiên lóe lên một chút quang mang hung ác, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: " Nếu là trước đây, dù có liệu phát động tấn công cũng khó có thể đem Vạn Hạp Môn nhô bỏ, nhưng lần này, sau khi các người đến, có lẽ phần thắng sẽ tăng lên nhiều".

" Nghe không, nguyên lai là tìm người đến đây làm nắm đấm". Mỹ Đô Toa khòe miệng khẽ nhếch, cười lạnh nói.

"Mỹ Đô Toa! Người không nên quá phận, đừng tưởng rằng bản tông sợ người!" Nghe được lời này của Mỹ Đô Toa, sắc mặt Tiểu Y Tiên nhất thời đanh lại, tức giận nói: " Nếu như người nghĩ ta tìm người tới làm tay đấm cho Độc Tông ta, hiện tại người có thể rời đi, ta tuyệt không ngăn cản!"

Hai mắt Mỹ Đô Toa híp lại, vừa muốn nói, nhưng nhìn thoáng qua khuôn mặt Tiêu Viêm dần dần hiện lên chút tức giận, chỉ đành lập tức nuốt con

giận xuống, nói: "Hy vọng là bốn vương suy đoán lung tung"

"Nếu tiếp tục âm ỉ, ta liền tự mình đi tìm tên gia hỏa Hồn Điện kia, các người muốn làm gì thì cứ làm cái đó đi!" Tiêu Viêm trừng mắt lên, nhưng lần này thanh âm lại không giận dữ mà chỉ bình thản nói.

Nhưng mà, chính loại lời nói bình thản này, cùng là làm cho Mỹ Đô Toa cùng Tiểu Y Tiên vội vàng ngậm miệng lại, các nàng cũng có thể cảm nhận được sự không kiên nhẫn cùng lửa giận trong lòng Tiêu Viêm.

Một bên, Tử Nghiên nhìn thấy hai người bị Tiêu Viêm chấn nhiếp thì nhất thời hắc hắc nở nụ cười trên nỗi đau của người khác.

"Nếu Vạn Hạp Tông là mục tiêu của Độc Tông thì mục tiêu của ta là người Hồn Điện phía sau Vạn Hạp Môn, như vậy chúng ta tự nhiên có thể hợp tác". *Sau khi đem hai người chấn nhiếp, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng sang Tiểu Y Tiên, trầm giọng nói.*

"Yên tâm, trong lòng ta sẽ không cho là người vì muốn tìm ta làm nắm đấm nên mới đem ta từ Gia Mã Đế Quốc tới đây, ta nếu như không tin người thì đã không tới đây rồi" *Nhìn thấy Tiểu Y Tiên bộ dạng ngáp ngừng muốn nói, Tiêu Viêm phát phát tay, nói.*

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta liền động thủ vào ngày mai, bên trong Độc Tông vì chuyện này, cũng đã chuẩn bị một thời gian rất lâu rồi, tùy thời đều có thể hành động".

"Ân" *Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trầm ngâm nói: "Lão gia hỏa Vạn Hạp Môn kia, thực lực ra sao?"*

"Ước chừng tam tinh Đâu Tông, một thân độc công cũng cực kỳ ngoan độc, năm đó được coi như là hung tinh hiển hách một thời của Xuất Vân đế quốc, chẳng qua mấy năm gần đây, luôn luôn bế quan tu luyện, sau đó dần dần im hơi lặng tiếng đi, nhưng những người ở thế hệ trước vẫn có thể nhớ kỹ cái lão già tàn nhẫn này" *trong mắt Tiểu Y Tiên lộ ra vẻ ngưng trọng nói. Hiển nhiên, đối với lão gia hỏa này, nàng cũng có chút kiêng kỵ.*

"Lão gia hỏa kia hẳn được gọi là Hạp Tất Nham phải không?". *Một bên, đôi mắt Mỹ Đô Toa lóe lên một chút, đột nhiên nói.*

"Người nhận biết hử?" Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cùng Tiêu Viêm đều ngân ra.

"Ân, năm đó đã giao thủ qua, thời điểm đó ta mới vừa trở thành tộc trưởng còn hử đã là cường giả nổi danh của Xuất Vân đế quốc, lúc ấy có giao thủ qua một lần, khi đó hử vẫn chỉ là một gã cường giả Đấu Hoàng mà thôi, không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy, hử không những không chết mà còn tiến vào Đấu Tông" Mỹ Đô Toa chậm rãi nói.

"Đúng rồi, năm đó Hải Ba Đồng cũng đã cùng hử giao thủ, bất quá cuối cùng vẫn là thất bại. Gia Hình Thiên của Gia Mã Đế Quốc cũng đã cùng hử giao thủ qua nhiều lần, đều là hơi chiếm chút thượng phong, bất quá đáng tiếc, hiện tại Hạt Tất Nham đã trở thành Đấu Tông còn hử vẫn quanh quẩn ở Đấu Hoàng đỉnh, nếu như hử biết được tin này chỉ sợ sẽ nản lòng, nhưng tổng thể mà nói, năm đó khi xảy ra tranh chấp giữa cường giả Gia Mã đế quốc và Xuất Vân đế quốc, tên Hạt Tất Nham này xem như có danh tiếng lớn, áp đảo không ít cường giả Gia Mã đế quốc".

Nghe được sự tình năm đó từ miệng Mỹ Đô Toa nói ra, Tiêu Viêm không khỏi kinh dị, không nghĩ tới tên gia hỏa Hạt Tất Nham kia, lại là đối thủ cũ của trưởng lão Viêm Minh.

"Vạn Hạt Môn hử là chỉ có lão gia hỏa này là cực mạnh, chỉ cần đem hử thu phục xong, còn lại kể cả môn chủ cùng vài vị trưởng lão của Vạn Hạt Môn đều có thể dễ dàng giải quyết, chỉ cần giao cho mấy cường giả bên Độc Tông ta là được" Tiểu Y Tiên cũng khe gật đầu, chợt trầm ngâm nói: "Nếu tính cả tên cường giả Hồn Điện kia mà nói thì Vạn Hạt Môn liền có hai gã cường giả Đấu Tông, ta cùng với nàng hử là ứng phó được, huống chi, còn có con bài chưa lật là Tiêu Viêm người có thể đánh bị thương một cường giả Đấu Tông, lần giao thủ này, phần thắng của chúng ta là không nhỏ."

Nghe vậy, Tiêu Viêm gật gật đầu cười nói: "Một khi đã như vậy, ngày mai liền xuất phát thôi, cũng để cho ta nhìn xem, người mà năm đó có thể đem cường giả Gia Mã đế quốc áp chế có thể mạnh mẽ đến mức nào"

"Đương nhiên, còn có cả tên Hồn Điện kia nữa, hử mới là mục tiêu tối trọng yếu của lần này" Nói đến câu này thì sắc mặt Tiêu Viêm đã có một chút đáng sợ.

-----oOo-----

Chương 784: Ngô Nhai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Độc Tông đối với từng cử động của Vạn Hạt Môn rõ ràng đã có sự chuẩn bị, bởi vậy, vào ngày thứ hai sau khi ba người Tiêu Viêm tới Thiên Độc Thành, cỗ máy khổng lồ Độc Tông này liền chuyển động một cách nhanh chóng, vô số người được phái đi, sau đó lấy các hình dáng khác nhau, âm thầm hội tụ tại chung quanh Thiên Hạt sơn mạch của Vạn Hạt Môn, vèn vẹn chỉ sau ba ngày đã phong tỏa toàn bộ sơn mạch.

Đương nhiên, mặc dù hành động quy mô lớn của Độc Tông có thể giấu diếm được một ít người, nhưng không thể gạt được tai mắt ngầm của Vạn Hạt Môn. Cho nên, khi người Độc Tông vừa xuất hiện tại chung quanh Thiên Hạt sơn mạch thì người Vạn Hạt Môn cũng liền phát hiện ra. Vì thế, hai phe thế lực đối địch rốt cuộc bước vào tình trạng kịch liệt nhất, cơ hồ mỗi ngày tại bên trong Thiên Hạt sơn mạch, các loại chặn giết đều xảy ra không dưới trăm lần, nhân mã song phương dưới loại xung đột này đều chịu tổn thương.

Mới đầu vẫn còn tốt, chỉ có một ít người ở tầng dưới ngẫu nhiên gặp nhau ra tay động thủ chém giết. Nhưng càng về sau, khi cường giả Độc Tông chạy tới, cường giả song phương cũng bắt đầu giao thủ với nhau, trong lúc nhất thời, bên trong Thiên Hạt sơn mạch vốn có chút im lặng liền lâm vào cảnh náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Mà theo quá trình xung đột giữa song phương ngày càng trở nên gay gắt, Tiểu Y Tiên cũng mang theo cường giả đứng đầu trong tông tới doanh địa Độc Tông đang đóng quân tại Thiên Hạt sơn mạch.

Doanh địa Độc Tông chọn lựa cũng cách không xa tổng bộ của Vạn Hạt Môn. Giữa hai bên cách nhau một hẻm núi sâu không thấy đáy, che dấu vô số độc hạt màu sắc sắc sỡ. Giữa khe núi, khói độc từ từ bốc lên, lộ ra mùi tanh.

Doanh địa phòng thủ cực kỳ thâm nghiêm, cho dù trên không trung cũng có vô số tai mắt giám sát, nếu trên đường ba người Tiêu Viêm không đi theo

Tiểu Y Tiên thì chỉ sợ cho dù lấy thực lực của ba người bọn họ cũng khó mà thuận lợi đi vào bên trong như vậy.

Hiện giờ, ba người Tiêu Viêm, ngoại trừ Tử Nghiên thì dung mạo Tiêu Viêm và Mỹ Đô Toa đều có một ít thay đổi. Dù sao lần đại chiến lúc trước, hai người đã để lại ấn tượng khá sâu với một ít cường giả Độc Tông, nếu trực tiếp để dung mạo thực đi gặp bọn họ chỉ sợ sẽ rước một ít phiền toái không cần thiết.

Mà loại thay đổi dung mạo này, tại Xuất Vân đế quốc cũng không thiếu, độc sư luôn thích ẩn dấu dung mạo. Có một loại đạo cụ làm từ da huyễn thú có thể thay đổi dung mạo một chút, đương nhiên, chỉ cần gỡ thứ này xuống, dung mạo tự nhiên sẽ phục hồi lại như cũ.

Bất quá, loại da huyễn thú này cũng chia cấp bậc cao thấp, khi chế tạo mang đến hiệu quả thật giả khác biệt rất lớn. Với địa vị Tiểu Y Tiên tại Xuất Vân đế quốc, trang bị cho hai người dĩ nhiên là loại da huyễn thú cao cấp nhất, như vậy, hẳn rất ít người có thể nhận ra họ.

Một đường xuyên qua doanh địa phòng ngự sâm nghiêm, cuối cùng ba người Tiêu Viêm đi theo Tiểu Y Tiên dừng lại trước một doanh trướng thật lớn ở khu vực trung tâm. Giờ phút này, chỗ doanh trướng có không ít cường giả Độc Tông vây quanh, hiển nhiên đã nhận được tin Tiểu Y Tiên tới.

Song phương gặp mặt hơi có chút khó coi, Tiểu Y Tiên phát phát tay, thản nhiên nói: "*Vào trướng rồi nói, đem tình hình gần đây kể rõ chi tiết cho ta.*"

"*Tông chủ, mấy vị này là..?*" Một lão giả đứng ở vị trí đầu não, ánh mắt đột nhiên lướt qua ba người Tiêu Viêm sau Tiểu Y Tiên, cau mày hỏi.

Vị lão giả này rõ ràng có địa vị không thấp bên trong Độc Tông, một thân bào phục màu lục nhạt, tuy nhiên khiến người khác chú ý nhất là hình một con rết màu đen trên khuôn mặt, phối hợp với sự rung động các nếp nhăn trên khuôn mặt, con rết trở nên thật sống động, chậm rãi nhúc nhích, làm cho người khác cảm thấy khí âm hàn phủ vào mặt.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua vài lần trên người này, nhìn con rết màu đen trên khuôn mặt thì trong lòng bỗng nhiên nhớ lại một ít chuyện bên trong

Độc Tông Tiểu Y Tiên nói trên đường đến.

Độc Tông tuy rằng phát triển nhanh, nhưng cũng không bền chắc như tưởng tượng của Tiêu Viêm, trong đó lẫn lộn nhiều phe phái. Mà vị lão gia mặt có hình con rết tên là Ngô Nhai, thực lực ước chừng Đâu Hoàng đỉnh, năm đó vốn là thủ lĩnh "*Ngô Thiên Phủ*" tại Xuất Vân đế quốc, cuối cùng lại chủ động khuất phục trong cuộc khuếch trương rộng lớn của Độc Tông. Sau đó trở thành trưởng lão quyền cao chức trọng trong tông, ngày thường cũng mượn sức không ít cường giả trong tông, cho dù mệnh lệnh của Tiểu Y Tiên, hẳn cũng có thể có ý kiến. Lúc trước việc Xuất Vân đế quốc lui binh, trong tông người phản đối dữ nhất chính là lão gia hỏa này.

Nghe thấy câu hỏi của Ngô Nhai, có một ít cường giả Độc Tông cũng đem ánh mắt hướng về phía ba người Tiêu Viêm, ánh mắt dừng lại nhiều nhất là trên người Tử Nghiên. Đối với một tiểu cô nương như hoa như ngọc thế nhưng lại tới một hung hiểm như nơi đây bọn họ tựa hồ cảm thấy có chút khó tin.

"Bọn họ đều là bằng hữu do ta mời đến, như thế nào? Ngô Trưởng lão có ý kiến gì sao?" Tựa hồ sớm đoán được Ngô Nhai sẽ có câu hỏi như vậy, ánh mắt Tiểu Y Tiên ngay cả ngược lên cũng không, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, lão phu tất nhiên không có ý kiến gì, bất quá đại chiến lần này cùng Vạn Hạt Môn có quan hệ tới danh vọng và địa vị của Độc Tông chúng ta tại Xuất Vân đế quốc sau này, tự nhiên cần phải cẩn thận nhiều hơn. Cho nên Tông chủ nếu muốn thỉnh ngoại nhân hỗ trợ cũng nên cẩn thận một chút a." Nghe được lời nói của Tiểu Y Tiên, trong mắt Ngô Nhai hiện lên một đạo quang mang kỳ lạ, ánh mắt chợt cẩn thận đảo qua ba người Tiêu Viêm. Khi phát hiện ba người Tiêu Viêm thực lực chỉ là Đâu Hoàng thì nếp nhăn trên khuôn mặt hơi hơi run lên.

Đương nhiên, lấy thực lực của hắn, tự nhiên là nhìn không ra nông sâu của Mỹ Đô Toa, bởi vậy dưới áp lực của khí tức giả mạo liền cho rằng nàng cũng chỉ là một gã Đâu Hoàng.

"Bất quá... Tông chủ, lần đại chiến này, có thêm ba cái Đâu Hoàng này có lẽ cũng không có hiệu quả quá lớn?"

"Có hiệu quả hay không, ngày sau tự nhiên sẽ biết. Ngô Trưởng lão, hôm nay người tựa hồ có rất nhiều ý kiến a?" Nhìn thấy lão gia hỏa này ba lần

bốn lượt lên tiếng, sắc mặt Tiểu Y Tiên cũng lạnh nhạt hơn, nói.

"Ha ha, Tông chủ cứ nói thế, ta cũng chỉ vì Độc Tông mà suy nghĩ thôi, dù sao lần đại chiến này, đối với chúng ta quá trọng yếu." Nhìn sắc mặt của Tiểu Y Tiên, Ngô Nhai cũng là cười cười, đối với người trước mặt, trong lòng hắn vẫn còn vài phần cố kỵ, tự nhiên không dám thật sự quá phận, hắn cũng thập phần hiểu rõ, nếu không phải hiện tại hắn có thanh vọng không thấp trong Tông thì chỉ sợ đã sớm bị Tiểu Y Tiên thanh trừ.

"Người ta mời đến, tất nhiên là yên tâm." Tiểu Y Tiên khẽ nhú mày, chợt phát phát tay, cũng không tiếp tục để ý đến hắn, trực tiếp hướng trong trướng bước vào, mấy cường giả Độc Tông bên cạnh cửa vào thấy thế, vội vàng nhường đường.

Tiêu Viêm ba người theo sát cùng vào, khi đi ngang qua Ngô Nhai, ánh mắt Tiêu Viêm bí mật liếc qua, lão gia hỏa này, cũng dám trước mặt nhiều người như vậy chất vấn lời nói của Tiểu Y Tiên, xem ra quả thật thế lực của hắn tại bên trong Độc Tông có phần lớn mạnh.

"Cần nhắc nhở Tiểu Y Tiên nên cẩn thận với lão gia hỏa này một chút a, Độc Tông tuy mạnh nhưng bên trong thì lại không ổn, lão gia hỏa này, có lẽ chính là điểm bất ổn lớn nhất." Trong lòng hiện lên một đạo ý niệm, Tiêu Viêm cũng đi vào trong trướng rộng lớn.

Ở bên ngoài trướng bông, Ngô Nhai nhìn bóng lưng Tiêu Viêm ba người hí hửng cười, đợi đến sau khi bọn họ đã đi vào, trong mắt lóe lên một chút âm trầm rồi nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, ngẩng đầu cùng đám cường giả Độc Tông đang đàm tiếu bên cạnh đi vào trong trướng bông.

Trong trướng bông, mọi người tìm chỗ ngồi xuống, ba người Tiêu Viêm tùy ý ngồi phía trên bên cạnh Tiểu Y Tiên, phía dưới đều là cường giả Độc Tông. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Tình hình Thiên Hạt sơn mạch bây giờ thế nào?" Sau khi ngồi xuống, Tiểu Y Tiên không nói lời thừa, đi thẳng vào vấn đề, trầm giọng hỏi.

"Người của Vạn Hạt Môn cùng với Độc Tông ta sau mấy ngày dây dưa đã bắt đầu co về phòng tuyến, hiện giờ người trong môn cơ hồ đại bộ phận đều bị gom lại trên Vạn Hạt Sơn, mà trong khoảng thời gian giao phong này, ta cũng bị tổn thất không ít người, thậm chí trong một lần liêu lĩnh

truy kích đã tổn thất mất hai cường giả Đấu Vương." Ánh mắt Ngô Nhai nhìn quanh một vòng, ho khan một tiếng, chợt dẫn đầu nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên chợt cau mày, chính thể thực lực Độc Tông so với Vạn Hạt Môn mạnh hơn không ít, như thế nào lại tổn thất thảm trọng hơn so với đối phương?

" Tông chủ, theo ta quan sát, trong khoảng thời gian này, tựa hồ cứ mỗi lần Độc Tông ta hơi có hành động lớn một chút, đối phương dường như biết rõ tình hình, đem nhân viên tinh nhuệ của Vạn Hạt Môn rút hết khỏi nơi ta vây quét, chỉ để lại một ít nhân viên râu ria tầng chót. Hơn nữa phòng tuyến của Độc Tông ta chỉ cần nơi nào hơi có biểu hiện bạc nhược liền lập tức gặp phải sự tập kích của đại bộ phận quân đối phương, tạo cho ta những tổn thất không nhỏ." Ngô Nhai sắc mặt hơi có chút khó coi, trầm giọng nói: *" Theo lão phu đoán, chỉ sợ bên trong Độc Tông có nội gián của Vạn Hạt Môn."*

Lời vừa nói ra, bên trong đại trướng nhất thời ồn ào, tất cả cường giả Độc Tông đều quét mắt xung quanh, ánh mắt khi nhìn sang đồng bạn cũng ẩn chứa một tia cảnh giác.

Nhìn đại trướng hơi có chút hỗn loạn, trong mắt Tiểu Y Tiên hiện lên hàn quang, nếu như bên trong Độc Tông thật sự có nội gián, như vậy nhất cử nhất động của bọn họ, chẳng phải đều bại lộ trong mắt của đối phương sao?

Tiêu Viêm ngồi một bên, trầm tĩnh quan sát biến hóa bên trong trướng, bắt quá ánh mắt dừng lại lâu nhất trên người Ngô Nhai, người đầu tiên nói ra việc trong Tông có nội gián. Hẳn ngày hôm nay cũng không còn là một mao đầu tiểu tử cái gì cũng không hiểu, một ít lão gia hỏa xảo quyệt hẳn đồng dạng cũng đã gặp qua.

" Xem ra Tiểu Y Tiên làm Tông chủ Độc Tông cũng không thật sự thoải mái a... "

[/SIZE]

Chương 785: Hung hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần thương thảo đầu tiên cũng không đạt được kết quả cụ thể nào, đối với nội gián tông môn cũng không ai có căn cứ xác thực cả nên đành tạm thời gác lại. Cuộc thương thảo kéo dài khoảng nửa giờ sau liền kết thúc mà không giải quyết được vấn đề gì.

Có lẽ do người Vạn Hạp Môn bị gom lại trên Vạn Hạp sơn nên đến nay cũng chưa làm ra hành động kịch liệt nào, hết thấy xem ra, tựa hồ quá mức yên tĩnh. Bất quá chỉ cần người có cảm giác mẫn tuệ một chút sẽ phát hiện đây chẳng qua chỉ là sự yên tĩnh trước khi bão táp xảy ra. Lấy thực lực của Vạn Hạp Môn, tất nhiên sẽ không cam lòng bị Độc Tông phong tỏa trên một ngọn núi. Cho nên, có lẽ không lâu nữa, một trận đại chiến chân chính nhằm phân thắng bại sẽ bùng ra như bão táp.

Theo thời gian trôi qua, bóng đêm dần dần đem bao phủ toàn bộ dãy núi, mà ban đêm lại là thời gian độc vật hoạt động. Bởi vậy khắp dãy núi không ngừng vang lên những thanh âm tất tất tác tác rất nhỏ. Nhờ ánh sáng từ những ngọn đèn mỏng manh, trong bụi cây, trên cây to, có thể thấy được một ít độc xà màu sắc sặc sỡ, bò cạp xung quanh.

Rất may xung quanh doanh địa đều được phủ một lớp độc phấn thật dày, một ít tiểu độc vật do mùi của độc phấn nên cũng không dám lại gần. Hơn nữa xung quang còn có cường giả Độc Tông phòng thủ, bọn họ cả đời sống với độc nên việc đối phó mấy thứ này tự nhiên là thuận buồm xuôi gió.

Doanh địa vào ban đêm có vẻ vô cùng an bình, đồng lửa hùng hực cháy, thỉnh thoảng vang lên những tiếng lộp bộp.

Trong khi cả doanh địa đang yên lặng, bỗng mặt đất ở nơi nào đó đột nhiên hơi động một chút, rồi một tiểu hắc ảnh thoáng hiện ra, sau đó giống như một con chim nhỏ, hướng về phía rừng rậm hắc ám nhanh chóng lao đi.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt có thể nhận ra hắc ảnh nhỏ bé này là một con hắc sắc ngô công(*) với mấy cái cánh mỏng dài. Do bởi màu sắc thân thể nên trong đêm tối cơ hồ khó có thể phát hiện được nó, dù cho một ít cường giả có phát hiện ra thì cũng cho rằng nó chỉ là một con rết độc bình

thường, dù sao loại độc vật này, tại khu vực Thiên Hạc sơn mạch độc trùng hoành hoành cũng không có gì là lạ.

Hắc sắc ngô công lặng lẽ vụt qua phía chân trời, sau đó thân hình vừa chuyển liền trực tiếp hướng phía bên kia hẻm núi của Vạn Hạc sơn mà bay đi.

Khi con hắc sắc ngô công sắp bay qua hẻm núi thì đột nhiên một đạo hắc ảnh quỷ dị hiện lên giữa không trung, vươn tay một cái bắt lấy nó, đương nhiên, để đối phó với độc của con rết này, hẳn tự nhiên là sử dụng đầu khí bao bàn tay lại trước.

Hắc sắc ngô công đột nhiên bị chộp lấy, nhất thời giãy dụa kịch liệt, từ cơ thể cũng tản mát ra một mùi tanh khó ngửi.

Ngón tay búng ra trực tiếp bắn lên trên đầu con rết đem nó chấn ngất đi, ánh mắt hắc ảnh nhàn nhàn liếc qua, sau đó ngón tay đột nhiên dùng lực, trực tiếp đem thân thể con rết này bóp nát, mà theo máu màu xanh biếc chảy ra, một cuộn giấy cuộn thành hình ống nhỏ cũng nhẹ nhàng rơi ra.

Trên bàn tay nổi lên đoàn hỏa diễm xanh biếc đốt máu màu xanh biếc bốc hơi sạch sẽ, ánh sáng từ hỏa diễm làm lộ ra một khuôn mặt bình thường, rõ ràng là Tiêu Viêm đang dùng da huyền thú che đậy dung mạo thật.

Đem thi thể con rết vứt xuống hẻm núi, Tiêu Viêm chậm rãi mở cuộn giấy ra, đập vào trong mắt là vài chữ viết xiên xiên vẹo vẹo.

"Mọi sự sẵn sàng."

Chỉ có bốn từ đơn giản trên tờ giấy, bất quá chính bốn chữ này cũng khiến cho ánh mắt trống rỗng của Tiêu Viêm hơi híp lên, xem ra chuyện lần này cũng không có đơn giản như trong tưởng tượng. Bên trong Độc Tông quả nhiên có nội gián của Vạn Hạc Môn, hơn nữa nhìn ý tứ của những chữ này, tựa hồ bọn gian tế được Vạn Hạc Môn xếp đặt vào Độc Tông đã an bài thỏa đáng chuyện gì đó, kế tiếp, đợi tới thời khắc tới hậu giáng cho Độc Tông một kích trí mạng.

"Tuy rằng vẫn chú ý bên trong doanh địa, nhưng trên thân thể con rết này lại không lưu lại chút mùi vị cơ thể người nào, hơn nữa hương nó bay ra cũng không phải từ trong doanh địa, xem ra tên truyền tin tức này cũng rất

cẩn thận." Trong lòng tự nói thầm vài tiếng, Tiêu Viêm đem tờ giấy cất kỹ, ánh mắt hướng về Vạn Hạc Môn ở xa xa phía đối diện, mặc dù cách một khoảng cách xa nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm giác được nơi này đích thực có tính nguy hiểm không nhỏ.

"Cần phải nói trước với Tiểu Y Tiên, nếu không sớm muộn cũng sẽ bị lật thuyền trong mương." Trong lòng hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm thân hình vừa động liền quý dị tiêu thất.

Rạng sáng, sau khi trải qua một đêm bình yên vô sự. Đến khi có ánh sáng từ phía chân trời thì trong doanh địa Độc Tông đều vang lên âm thanh ô ô rất nhỏ, phần đông người của Độc Tông đều biết thanh âm này đại biểu cho điều gì, nhất thời cảm thấy rùng mình, xem ra hôm nay phải tiến công Vạn Hạc Sơn rồi.

"Ô!"

Thanh âm ô minh bén nhọn vang vọng khắp dãy núi, bỗng nhiên, tiếng chém giết đột nhiên truyền ra, chỉ thấy rậm rạp toàn người Độc Tông giống như rừng kiến, phô thiên cái địa tràn vào Vạn Hạc Sơn, sau đó tập kích tới đỉnh núi Vạn Hạc Sơn.

Trong khi đại quân Độc Tông vừa vào đến rừng rậm trải rộng của Vạn Hạc Sơn thì đột nhiên truyền đến nhiều tiếng kêu gào thê lương, hiển nhiên, người Vạn Hạc Môn cũng đồng dạng ần nấp trong rừng rậm chờ đợi Độc Tông tiến công.

Bất quá mặc dù biết Vạn Hạc Môn sớm có chuẩn bị, nhưng đoàn người Độc Tông không bởi vì vậy mà có chút nào đình trệ, mang theo tiếng la hét chém giết ngút trời, đổ mắt vọt vào trong rừng rậm sau đó cùng người Vạn Hạc Môn va chạm tại một chỗ.

Theo quá trình triển khai chém giết của hai đại Tông môn, cũng đã bắt đầu lục tục có cường giả song phương vọt vào trong rừng rậm chém giết, ngẫu nhiên cường giả song phương gặp mặt nhau liền bộc phát một trận đại chiến.

Trong rừng rậm, ánh mắt Tiêu Viêm đăm đăm nhìn những người của Vạn Hạc Môn đột nhiên xuất hiện kia. Thấy hơn mười túi khói độc hướng phía mình ném đến, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, một cỗ dao động vô hình

xuất hiện, chợt mấy chục người Vạn Hạp Môn hung hãn kia nhất thời nổ tung thành một nhúm tro tàn, mà đống khói độc còn lại khi còn cách Tiêu Viêm một trượng thì nhanh chóng tan rã.

Hơn trăm người phía sau Tiêu Viêm nhìn thấy một màn quý dị này, trong mắt đều xuất hiện một chút hoảng sợ, trong tâm tự nhủ, không hồ là người do Tông chủ mời đến giúp đỡ, thực lực quả nhiên không tồi.

"Đa tạ Nham tiên sinh đã ra tay!" Người trung niên đầu lĩnh hướng Tiêu Viêm chấp tay, sau đó cũng không dám kéo dài thêm thời gian, vung tay lên, mang theo số đông nhân mã xung phong hướng phía đỉnh núi lao đi.

Đưa mắt nhìn những người Độc Tông biến mất trong rừng rậm, Tiêu Viêm tiện tay bắn ra, một luồng kinh phong nóng rực lập tức đem một con độc hạt từ phía sau đánh lén đốt hết, sau đó quay đầu lại, cười nói: "*Những địa phương khác thế nào?*"

Tại nơi ánh mắt Tiêu Viêm nhìn tới, không gian hơi hơi vặn vẹo, thân hình Mỹ Đô Toa chậm rãi hiện lên, nàng thản nhiên nói: "*Cường giả Độc Tông so với Vạn Hạp Môn nhiều hơn, cơ hồ mỗi một chỗ đều có cường giả hỗ trợ, cho nên thế công cũng cực kỳ mãnh liệt, hiện giờ đã đến được sườn núi, có lẽ không lâu nữa có thể tới bên ngoài Vạn Hạp Môn.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"*Bất quá cường giả tinh nhuệ của Vạn Hạp Môn rõ ràng vẫn chưa ra tay, mặc dù Độc Tông có thể tới bên ngoài Vạn Hạp Môn nhưng cũng khó có thể tiến thêm tiếp, trừ khi bọn họ có thể đem mấy cường giả chân chính của Vạn Hạp Môn nhổ bỏ.*" Mỹ Đô Toa nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"*Hắc, môn chủ Hạp Sơn của Vạn Hạp Môn, còn có Hạp Tất Nham và tên cường giả Hồn Điện cho đến giờ vẫn chưa lộ diện, chúng sẽ chưa ra tay đâu, chỉ cần chúng còn tồn tại thì Vạn Hạp Môn sẽ không bại. Hôm nay vẫn còn một hồi đại chiến kinh thiên nữa.*" Tiêu Viêm cười cười nói: "*Người cứ tận lực che giấu khí tức, không nên để bị người khác phát hiện ra chân thực lực, đến thời khắc máu chốt, người hiện lộ ra, như vậy mới có thể sinh ra hiệu quả chấn nhiếp.*"

"*Án.*"

"Đúng rồi, Tử Nghiên đâu?" Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua, khẽ cau mày hỏi.

"Nàng mang theo một nhóm binh sĩ của Độc Tông trực tiếp xông lên phía trước, chỉ sợ nơi nàng hướng tới cũng chính là nơi Tiểu Y Tiên hướng đến của Vạn Hạt môn." Mỹ Đô Toa bắt đắc dĩ nói, nàng đối với cô gái nhỏ kia cũng không biết phải nói gì.

"Ai, cứ để tùy nàng ta đi, chỉ cần cường giả Đấu Hoàng của Vạn Hạt Môn không ra tay thì nàng cũng không có gì nguy hiểm cả, chúng ta cũng nên đi nhanh thôi." Tiêu Viêm lắc đầu. Nghe thấy tiếng chém giết đầy khắp dãy núi, thân hình vừa động liền trực tiếp xuyên qua rừng rậm, rung rung đôi hỏa dực, hướng phía đỉnh núi đột ngột lao đi. Còn Mỹ Đô Toa cũng sử dụng đấu khí ngưng tụ một cặp cánh ở sau lưng, sau đó theo sát Tiêu Viêm.

Giờ phút này trên bầu trời Vạn Hạt Môn thỉnh thoảng có vài cuộc kịch chiến, bất quá cường giả song phương đều không ham chiến, một khi phát hiện tình thế bất ổn liền lập tức hướng bên phe mình chạy đến. Bởi vậy, mặc dù trên bầu trời các cuộc chiến nhìn qua có vẻ đặc sắc và hỗn loạn nhưng thẳng cho đến hiện tại cũng chưa xuất hiện những thương vong quá lớn.

Hai người Tiêu Viêm cứ một đường thẳng tắp mà tới, sau một lúc lâu tới khu vực tiếp giáp đỉnh núi, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đảo quá chỉ thấy ngọn núi này cao vút, đỉnh núi giống như bị búa chém đứt đôi vậy, mà ở trên đó có một cái tông môn vô cùng khổng lồ đứng sừng sững ở đó, trên không trung của tông môn tràn ngập độc vụ lục sắc nồng đậm, độc vụ bốc lên đem tất cả tình trạng bên trong tông che lấp.

Ở bên ngoài tông môn, người của Độc Tông lục tục xuất hiện, sau đó giống như con kiến, đem Vạn Hạt Môn vây quanh. Càng ngày càng nhiều người Độc Tông xuất hiện thì từng đạo lưu quang cũng lao đến, cuối cùng hiện lên giữa không trung, rõ ràng là Tiểu Y Tiên cùng đám cường giả Độc Tông.

Thân hình huyền phù trên không, ánh mắt Tiểu Y Tiên bình thản lướt qua khu vực tràn ngập độc vụ lục sắc kia, thanh âm hờ hững chậm rãi thốt lên trên không trung đỉnh núi.

"Hạt Sơn, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng dựa vào độc vân trận có thể ngăn cản Độc Tông ta công thành sao?"

"Ha ha, Độc Tông Tông chủ quả nhiên danh bất hư truyền, khẩu khí quả nhiên không nhỏ."

Ngay khi thanh âm Tiểu Y vừa dứt thì một đạo tiếng cười to từ trong độc vụ truyền ra. Khói độc bốc lên mù mịt, sau đó từng đạo nhân ảnh từ trong lao ra, cuối cùng đan xen dừng lại giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng nhìn cường giả Độc Tông ở cách đó không xa.

Nhìn thấy cường giả Vạn Hạt Môn xuất hiện, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, chột trong mắt xẹt qua một tia kinh dị, không nghĩ tới tổng thể nhìn lại, cường giả tựa hồ so với Độc Tông cũng không yếu hơn bao nhiêu, xem ra, Vạn Hạt Môn này hành động quả thật thâm lắng.

"Trận đại chiến hôm nay chỉ sợ sẽ có chút hung hiểm a!"

.....

Chú thích:

(*)Hắc sắc ngô công: con rết màu đen.

[/SIZE]

-----oOo-----

Chương 786: Hạt Tất Nham

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu lĩnh cường giả Vạn Hạt Môn là một gã trung niên sắc mặt âm lãnh, thân mặc hoa bào. Nhìn thái độ cung kính của đám cường giả Vạn Hạt Môn đối với hắn cũng đủ để thấy người lúc trước lên tiếng chính là hắn, môn chủ Vạn Hạt Môn, Hạt Sơn.

Phía sau Hạt Sơn có năm lão giả, ánh mắt Tiêu Viêm dừng trên người bọn

họ một lúc, bởi vì năm người này thực lực đều là Đấu Hoàng, chẳng qua trong số họ có ba người tựa hồ cũng chỉ mới vừa đột phá tới Đấu Hoàng không lâu. Đám người phía sau nữa, chính là cường giả Đấu Vương của Vạn Hạp Môn, ít nhất cũng có đến mười người, một đội ngũ như vậy cùng đứng ở một chỗ quả thật rất có lực chân nhiếp.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên liếc qua Hạp Sơn một cái, thanh âm bình thản như nước nói: *"Hạp Tắt Nham đâu? Cũng nên kêu lão gia hỏa đó ra đi, nếu không hôm nay Vạn Hạp Môn chỉ sợ sẽ sớm bị Độc Tông chúng ta thôn tính đó."*

"Hắc hắc, Thiên Độc nữ, mới gần gần một năm không gặp, người xem ra càng ngày càng khoa trương, Vạn Hạp Môn của bọn ta cũng không giống với mấy thế lực bình thường kia, muốn thôn tính chúng ta, không sợ bị lật thuyền sao?" Gã trung niên là Vạn Hạp Môn chủ Hạp Sơn hắc hắc cười, nói: *"Hơn nữa Hạp lão chính là cường giả thành danh đã lâu của Xuất Vân đế quốc chúng ta, người một tên tiểu bối còn chưa đủ tư cách."*

Trong đôi mắt nâu tím của Tiểu Y Tiên xẹt qua hàn quang nhàn nhạt, cũng không nói thêm nhiều lời vô nghĩa, vung tay áo lên, một đạo đấu khí màu xám nồng đậm dị thường đột nhiên mãnh liệt bắn ra, hoa phá trường không, giống như lưu tinh hung hăng hướng về phía Hạp Sơn bắn tới.

Thấy Tiểu Y Tiên một lời không hợp liền ra tay, sắc mặt Hạp Sơn cũng hơi đổi, đấu khí hung hậu đột nhiên từ trong cơ thể bùng phát ra. Năm tên cường giả Đấu Hoàng phía sau cũng nhất tề gầm lên, bàn tay đặt lên trên vai Hạp Sơn, đấu khí trong cơ thể như thủy triều quán chú vào.

Tiếp thu lượng đấu khí khổng lồ như thế, sắc mặt Hạp Sơn cũng đỏ ửng lên, tâm thần vừa động, song chương liền hung hăng đánh ra. Một trụ đấu khí bàng bạc do hội tụ lực lượng của sáu người đột nhiên bắn ra cùng với đạo đấu khí màu xám của Tiểu Y Tiên va chạm vào nhau tạo ra một tiếng vang kinh thiên, đồng thời cũng đem một kích của Tiểu Y Tiên chống đỡ xong.

"Không tồi, thế nhưng có thể tiếp được một kích của bốn Tông, xem ra để đối phó ta, Vạn Hạp Môn các người đã tốn không ít tâm tư a." Cảm nhận dao động của hai loại đấu khí chạm rãi biến mất, ánh mắt Tiểu Y Tiên ngay cả ngược lên nhìn cũng không, thanh âm chứa đựng một tia trào phúng nói.

Hạt Sơn ngoài mặt thì cười lạnh một tiếng nhưng trong lòng không dám có chút chậm trễ. Lúc trước đấu khí quán chú vào cơ thể rất nhiều làm cho kinh mạch hơi có chút trướng đau, nếu tiếp tục như thế vài lần nữa chỉ sợ kinh mạch sẽ bạo liệt mà chết mất thôi. Dù sao bọn họ cũng không giống như Mộ Lan Tam lão có được công pháp dung hợp đặc thù.

"Bổn Tông hôm nay nói rồi, nếu Hạt Tát Nham không đi ra, Vạn Hạt Môn các người khó thoát được nạn này." Ánh mắt Tiểu Y Tiên đột nhiên phát lạnh, thủ ấn mạnh mẽ biến đổi.

"Thiên huyền độc tuyền!"

Sau khi quát ra, đột nhiên vô số đạo quang mang màu xám sền sệt từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên trào ra, ùn ùn kéo đến, hướng đám người Hạt Sơn bắn mạnh tới, quang mang màu xám sền sệt này xẹt qua phía chân trời, độ ăn mòn thật mãnh liệt, dĩ nhiên lưu lại rất nhiều dấu vết, mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhìn thấy thủ đoạn với thanh thế bất phàm này của Tiểu Y Tiên, đám người Hạt Sơn sắc mặt đều trầm xuống, cường giả Đấu Tông quả nhiên không phải là đối thủ mà bọn họ có thể chống lại, mỗi một đạo quang mang màu xám này năng lượng ẩn chứa bên trong chỉ sợ cũng khiến cho một gã Đấu Vương bị mất mạng.

Bất quá dù gặp công kích cường hãn cỡ này nhưng đám người Hạt Sơn lại không lộ ra chút kinh hoàng nào. Vô số đạo hào quang sền sệt kia khi cách bọn họ khoảng mười trượng thì lực sắc độc vụ nồng đậm đột nhiên bốc lên, một nhân ảnh già nua quý dị hiện lên giữa không trung, quái tượng trong tay hung hăng đánh mạnh vào hư không, đấu khí bàng bạc từ trong cơ thể bùng phát ra, cuối cùng hóa thành một cái quang sáng đem không gian mười trượng trước mặt đều bao phủ lấy, theo đó vô số đạo đấu khí màu xám đang dữ dội lướt đến kia theo vài tiếng xuy xuy nện xuống.

Bị đấu khí màu xám oanh tạc liên miên không dứt, quang sáng cũng nổi lên từng đợt gợn sóng, bất quá thủy chung vẫn đứng vững một cách ngoan cường, vẫn chưa có dấu hiệu tiêu tán.

Quá trình oanh tạc kéo dài một lúc lâu, rốt cục cũng chậm lại rồi tán đi.

Theo dấu khí màu xám tiêu tán, quầng sáng thật lớn kia cũng chậm rãi nhạt dần, lộ ra bạch phát lão giả lưng hơi còng.

Lão giả một thân quần áo bình thường, khuôn mặt già nua nhìn không ra biểu tình, nhãn quang đục ngầu nhưng chứa đựng tinh mang thấu tâm, trong tay chống một thang quả trượng màu đen, phía trên đầu trượng có một đầu bò cạp vô cùng dữ tợn, chỗ đầu trán bò cạp lóe ra một chút tử sắc quang mang khó có thể phát hiện.

Lão giả lẳng không mà đứng, cả người hơi thở đều thu liễm vào bên trong, không tản mát ra ngoài chút nào, nếu chỉ nhìn qua thì chẳng khác gì một lão giả bình thường. Nhưng sau khi hắn xuất hiện, cường giả Vạn Hạt Môn đều vội cung kính hành lễ, sắc mặt mọi người bên phía Độc Tông cũng thêm ngưng trọng hẳn lên. Đối với vị cường giả có thanh danh rất lớn nhiều năm trước tại Xuất Vân đế quốc này, cho dù là Tiểu Y Tiên cũng không dám có chút khinh thị.

"Người này chắc hẳn là cường giả Đấu Tông của Vạn Hạt môn, Hạt Tất Nham?" Tiêu Viêm nhìn lão giả đột nhiên xuất hiện kia, trong lòng rung mình thấp giọng hỏi.

"Án" Mỹ Đô Toa khẽ gật đầu, trong ánh mắt hơi có chút ngưng trọng.

"Không nghĩ tới lão gia hỏa này có thể đem hơi thở thu liễm đến trình độ như vậy, xem ra mấy năm nay quả nhiên không phải không có tiến bộ, chiếu theo suy đoán của ta, chỉ sợ người này đã đạt đến tứ tinh Đấu Tông đỉnh, nói không chừng dưới cơ duyên xảo hợp có thể đột phá đến ngũ tinh Đấu Tông." Mỹ Đô Toa trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi, lúc trước thực lực Vân Sơn nhiều lắm chỉ có tam tinh Đấu Tông, không nghĩ đến lão gia hỏa này vậy mà đã đến tứ tinh Đấu Tông đỉnh. Thực lực Mỹ Đô Toa không sai biệt lắm cũng chỉ ở mức này.

Trong nhiều năm, Tiêu Viêm đã gặp qua mấy gia hỏa có thực lực cực mạnh, đầu tiên phải kể tới tên gia hỏa đã cắn nuốt linh hồn Vân Sơn là Vu Hộ Pháp của Hồn Điện, tiếp đến là Dược Lão đã khôi phục lực lượng linh hồn, tiếp theo nữa là Mỹ Đô Toa cùng Tiểu Y Tiên, có lẽ hiện giờ liền thêm một Hạt Tất Nham.

Thực lực sau khi đạt tới Đẩu Tông, nếu muốn tăng lên một cấp bậc đều là phi thường khó khăn, hơn nữa thực lực chênh lệch giữa các cấp cũng là càng lớn. Đương nhiên, hiện tại Tiêu Viêm đối với điều này cũng không rõ lắm, hắn còn đang phân đấu từ mức độ Đẩu Hoàng, nhưng nếu hợp tất cả lực lượng lại, hắn cũng có thể cùng cường giả Đẩu Tông đại chiến một trận, tuy nhiên cái giá phải trả lại quá lớn. Từ đây có thể nhìn ra được sự cường đại của cường giả Đẩu Tông.

" Chờ sau khi giải quyết xong việc ở đây, nên đi tìm kiếm Dịch Hỏa để nâng cao thực lực a, nếu không chỉ sợ mỗi lần đều phải dùng hết tất cả sức mới có thể cùng cường giả Đẩu Tông chiến đấu, như vậy thật không ổn."

Trong lòng hiện lên ý niệm, Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu, muốn cứu được Dược Lão, phụ thân, thuận lợi cùng Huân Nhi ở một chỗ như vậy cần lực lượng rất mạnh, mà thực lực của hắn hiện tại rõ ràng là không đủ.

Đương nhiên, người bình thường nếu muốn gia tăng cấp bậc tất nhiên là phi thường khó khăn, nhưng Tiêu Viêm thì lại bất đồng, hắn có được Dịch Hỏa, chỉ cần tìm được tân Dịch Hỏa rồi đem nó cắn nuốt, như vậy thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cấp bậc Đẩu Tông. Tuy rằng trong việc này cũng có tính nguy hiểm thật lớn nhưng trong quá trình tu luyện nào có chuyện thuận lợi an toàn hoàn toàn.

Chậm rãi hít một hơi thật sâu, trong lòng Tiêu Viêm đối với việc tăng cường thực lực cho bản thân trở nên bức thiết hơn, ngày sau nên thế nào cũng đã có một tia tính toán bước đầu.

" Người trẻ tuổi quả nhiên phong mang lớn a. Khi lão phu tung hoành khắp Xuất Vân đế quốc thì người còn không biết ở cái góc nào đùa nghịch đâu. Mặc dù hiện tại sóng sau xô sóng trước, nhưng ít nhất lão nhân ta cũng còn chưa có chết." Ánh mắt đục ngầu của Hạt Tất Nham quét qua Tiểu Y Tiên một cái, thản nhiên nói.

" Trận chiến lúc trước, không nghĩ tới người thật có thể đem phần lớn thế lực của Xuất Vân đế quốc thanh trừ, xem ra thủ đoạn thật độc a, bất quá như vậy cũng tốt, nhờ Độc Tông các người mà ngày sau chúng ta có thể giảm không ít thời gian, chỉ cần đem các người thu thập thì Độc Tông các người tự nhiên sẽ sửa tên thành Vạn Hạt Môn. "

" Muốn thôn tính Độc Tông ta còn cần phải xem người có thực lực này không đã!" Trong mắt Tiểu y Tiên hiện lên hàn quang, quát lạnh: *" Độc*

Tông ngũ lão, kết trận! Hạt Tất Nham giao cho ta!"

"Vâng!"

Nghe được tiếng quát của Tiểu Y Tiên, phía sau bốn vị lão giả và Ngô Nhai cũng hét lên một tiếng, sau đó nhanh chóng phân tán ra, kết thành một cái trận hình huyền dị. Đấu khí trong cơ thể bùng phát ra, năm người song chưởng chạm vào nhau, khí thế phát ra thật hùng hồn thậm chí có xu thế ngưng tụ lại.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên lạnh như băng nhìn Hạt Tất Nham phía đối diện, không biết có phải hay không bị hoa mắt mà nàng nhìn thấy trong mắt đối phương xẹt qua một chút trào phúng.

Ngay khi Tiểu Y Tiên vì thế mà nhíu mày thì trong mắt Ngô Nhai ở phía sau cũng đột nhiên xẹt qua một đạo hàn mang. Thủ ấn biến đổi, khí thế năm người chợt ngưng tụ, năm đạo kinh khí hùng hồn bạo xuất, nhưng lần công kích này lại không phải hướng về môn nhân của Vạn Hạt Môn mà là trực tiếp bắn tới Tiểu Y Tiên đang đưa lưng về phía họ.

Đột ngột xuất hiện biến hóa ngoài suy đoán của mọi người như vậy, thậm chí cả Tiểu Y Tiên cũng vì thế xuất hiện một tia đình trệ, mà trong lúc đó, năm đạo công kích âm âm hướng tới gần ngay trong gang tấc. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chấm cơm.

Tại thời điểm công kích kia nháy mắt sẽ tới, một đạo hắc ảnh quỷ dị hiện lên phía sau Tiểu Y Tiên, ngọn lửa xanh biếc nóng bỏng đột nhiên trào ra, cùng với nó hung hăng va vào nhau.

"Bang!"

Đấu khí hùng mạnh đột nhiên nổ tung, năng lượng mạnh mẽ bùng phát ra.

" Hắc hắc, không nghĩ tới, nguyên lai gian tế không chỉ một người mà tới năm người, việc chó cắn chủ này thật là đủ tàn nhẫn a... "

Bóng đen chậm rãi hiện ra, cước bộ bị chấn lui về phía sau một bước, chợt hắc hắc cười rộ lên.

Nhìn thấy việc đánh lén đột nhiên bị ngăn trở, đặc biệt nhìn thấy người

vừa xuất thủ, sắc mặt năm người bọn Ngô Nhai nhất thời trở nên dị thường khó coi.

-----oOo-----

Chương 787: Môn phái đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt sau khi hắc ảnh đem công kích của năm vị trưởng lão Ngô Nhai ngăn trở, các cường giả khác của Độc Tông ở xung quanh cũng phục hồi tinh thần, lập tức tức giận quát: "*Ngô Nhai, các ngươi làm gì vậy?*"

Đánh lén bất ngờ không đạt được kết quả, sắc mặt năm người Ngô Nhai cũng hơi có chút khó coi, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm liếc một cái sau đó thân hình đột nhiên rẽ ngoặt, nhanh chóng nhắm phía Vạn Hại Môn mà lướt tới.

" Còn muốn chạy?"

Hàn quang trong đôi mắt nâu tím của Tiểu Y Tiên chớp động, ngón tay nhỏ nhắn đột nhiên vừa động, không gian trước mặt trong giây lát liền trở nên vặn vẹo, khiến cho thân hình năm người Ngô Nhai đang tấn tốc xuyên qua liền bị chậm lại rất nhiều. Cùng lúc đó, năm đạo kinh phong sắc bén từ phía sau mãnh liệt bắn tới, kinh khí bên trong có chứa nội lực, ngay cả không gian cũng có hiện tượng hơi hơi chấn động, xem ra Tiểu Y Tiên đối với việc năm người Ngô Nhai đột nhiên phản bội cũng cực kỳ tức giận.

Cảm nhận được kinh phong từ phía sau dữ dội lướt tới, sắc mặt năm người Ngô Nhai lập tức biến đổi, bọn họ thật không ngờ Tiểu Y Tiên lại ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra rõ ràng muốn lấy tính mạng của năm người bọn họ tại đương trường.

" Hừ!"

Ngay khi năm đạo kinh phong chuẩn bị ập tới thì Hại Tất Nham cũng hừ lạnh một tiếng, thân hình run lên liền hiện ra phía sau năm người, quái tượng hung hăng vung lên, năm đạo độc mang tanh hôi từ trong miệng đầu bò cạp phía trên quái tượng bạo xuất mà ra, sau đó hướng về phía

năm đạo kinh phong kia vọt tới.

Xuy! Xuy!

Hai luồng năng lượng tại trên không trung mạnh mẽ va vào nhau, phát ra từng tiếng vang xuy xuy, đồng thời một đám sương khói nhàn nhạt cũng bốc lên.

Phốc!

Trong khi sương khói đang tràn ngập, đột nhiên hai đạo quang mang màu xám như tia chớp bạo xuất ra, lướt qua bên cạnh Hạt Tất Nham, đuổi theo hai gã trưởng lão phản bội rồi trực tiếp bắn thủng lưng bọn họ.

"A!"

Đột nhiên gặp trọng kích, hai tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, áo bào trên người hai gã trưởng lão bị đánh trúng kia nhất thời vỡ tan, cả người huyết nhục nhanh chóng bị kích độc ẩn chứa bên trong đạo kinh phong kia ăn mòn, ngán ngủ không đến một phút đồng hồ, bạch cốt liền lộ hẳn ra. Dưới ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh, sinh cơ của hai người đã đoạn tuyệt.

Ba vị trưởng lão Ngô Nhai thoát khỏi một kiếp này, nhìn hai bạch cốt từ trên không trung rơi xuống phía dưới cũng liền nuốt nước miếng một cái, trong mắt vẫn còn một chút khiếp sợ. Nếu lúc trước hai đạo kinh phong kia đánh trúng bọn họ thì có lẽ kết cục của bọn họ cũng đồng dạng như vậy.
Nguồn truyện:

"Nữ nhân này... quá độc ác."

"Hắc, nữ oa tử thật ác độc, tuổi còn trẻ mà thủ đoạn đã độc ác như thế."

"Sắc mặt Hạt Tất Nham hơi âm trầm. Tiểu Y Tiên trước mặt hắn đánh chết hai người khiến trong lòng hắn cực kỳ tức giận, nên khi nói chuyện đều hàm chứa nụ cười lạnh thâm độc.

"Phản đồ có kết cục như vậy cũng không phải là chuyện gì lạ, nếu là Vạn Hạt Môn các ngươi có người phản bội, chỉ sợ thủ đoạn của ngươi so với ta còn độc ác hơn gấp mười lần." Thanh âm Tiểu Y Tiên đạm mạc nói. Vừa nói chuyện ánh mắt nàng vừa quét qua mấy người Ngô Nhai, nói: "Ngô

Nhai, ta đối đãi với các người cũng không tệ, bên trong Độc Tông người cũng được coi như một người quyền cao chức trọng, không nghĩ tới thế nhưng người lại phản bội ta."

"Hắc hắc, người có lẽ cũng không biết, trước đây thật lâu ta là người của Vạn Hạt Môn, đầu nhập vào Độc Tông chỉ là muốn tiềm phục vào bên trong để thăm dò lai lịch của người mà thôi." Ngô Nhai cười lạnh nói. "Vốn còn muốn tìm cơ hội để đầu độc người, nhưng đáng tiếc người lại quá mức cẩn thận. Nhưng cũng không thể không nói, hôm nay có Hạt lão ra tay nên các người sẽ không sống quá ngày hôm nay, Độc Tông ngày sau sẽ dưới trướng Vạn Hạt Môn ta thôi!"

"Xem ra con rất truyền tin đêm qua là do người thả ra?" Tiêu Viêm ở phía sau Tiểu Y Tiên vỗ vỗ tay cười nói.

Nghe vậy, ánh mắt Ngô Nhai co rút lại, âm trầm nhìn Tiêu Viêm nói: *"Hóa ra con rất truyền tin là bị người chặn lại, tiểu tử, người đến cùng là ai? Chuyện của Vạn Hạt Môn và Độc Tông khuyên người không nên nhúng tay vào bằng không sớm muộn cũng sẽ rước họa vào thân. "*

Tiêu Viêm cười cười, cũng không để ý tới lời uy hiếp vô nghĩa của hắn, nghiêng đầu hướng Tiểu Y Tiên nói: *"Xem ra tình hình quả thật là không tốt a, Vạn Hạt Môn rõ ràng sớm có ý thềm muốn đối với Độc Tông của người, dù cho hôm nay Độc Tông không động thủ thì Vạn Hạt Môn cũng sẽ tìm tới cửa thôi. "*

"Một núi không thể chứa hai hổ, Vạn Hạt Môn tự nhiên cũng muốn trở thành chúa tể của Xuất Vân đế quốc. Trước kia, có lẽ nguyên nhân bởi lão gia hỏa kia bé quan nên vẫn im lặng, còn hiện giờ hắn đã xuất quan nên tình huống tự nhiên sẽ khác. "Ánh mắt Tiểu Y Tiên hơi có chút trào phúng nhìn Hạt Tất Nham, cười lạnh nói: "Chỉ là đem năm phé vật kia kéo qua, có thể làm được gì chứ? Bản Tông muốn giết bọn chúng là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ người còn kỳ vọng gì ở chúng sao?"

Hiện giờ số cường giả Đấu Hoàng của Độc Tông các người so ra đã kém hơn so với Vạn Hạt Môn bọn ta, khi đại chiến bản thân người sẽ có Hạt lão đối phó. Chẳng lẽ người còn có thể nhúng tay vào các trận chiến khác sao? Chờ người cùng Hạt lão đại chiến xong thì cường giả Độc Tông sớm đã bị thanh lý hoàn toàn rồi." Hạt Sơn cười nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm tại song phương lướt qua. Quả nhiên, trừ bỏ năm tên Đấu Hoàng phản bội kia thì bên phía Độc Tông chỉ còn lại bốn Đấu Hoàng, còn ở phía trước cùng với Hạt Sơn lại có gần tám Đấu Hoàng, nếu lần này không có đám người Tiêu Viêm có lẽ Độc Tông thật đúng là có chút nguy hiểm, bất quá đáng tiếc, có Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên ra tay cũng đủ để chống lại bốn gã Đấu Hoàng, về phần Mỹ Đô Toa, nàng phải đợi tên cường giả Hồn Điện vẫn chưa lộ diện kia, nếu không đến thời khắc mấu chốt nàng sẽ không xuất thủ.

"Nếu ngươi đối với Vạn Hạt Môn tự tin như vậy thì cứ tới thử xem!" *Tiểu Y Tiên cười lạnh một tiếng, đấu khí trong cơ thể như hồng thủy âm âm vận chuyển, một cỗ khí thế hùng hồn khiến cho không gian chấn động đột nhiên lan tràn ra.*

"Lần trước chỉ là vội vàng giao thủ, thắng bại cũng chưa phân, hôm nay lão phu chân chính thử một chút, tiểu bối như ngươi đến tột cùng có tư cách gì để xưng bá tại Xuất Vân đế quốc." Cảm nhận được khí thế bàng bạc này, trong mắt Hạt Tất Nham hiện lên hàn quang, quả trượng đập mạnh vào hư không, nhất thời cái lưng hơi có chút còng liền chậm rãi thẳng dần, mà theo quá trình này, một cỗ khí thế không yếu hơn Tiểu Y Tiên bao nhiêu cũng tràn ngập ra, cuối cùng đem khí thế của Tiểu Y Tiên chống đỡ lại.

Gương mặt Tiểu Y Tiên trở nên băng hàn, cũng không có nói nhảm nữa, tiêm thủ vừa động, mười móng tay đột nhiên dài ra nửa thước giống như mười chuỗi đoàn kiếm sắc bén, phía trên móng tay phủ kín một màu nâu tím, vừa nhìn đã biết là kịch độc.

Móng tay nâu tím tùy ý xẹt qua giữa không trung, chỉ nghe thấy tiếng xuy xuy rất nhỏ, ngay cả không khí cũng đều bị vỡ ra vài khe hở, đủ để thấy trình độ sắc bén của thứ này.

" Các ngươi cẩn thận một chút. "

Nghiêng đầu hướng phía Tiêu Viêm trầm giọng nói một câu, sau đó thân hình Tiểu Y Tiên vừa động liền trực tiếp hóa thành một đạo hắc tuyến mờ nhạt, bắn mạnh về phía Hạt Tất Nham. Giờ khắc này, đấu khí bàng bạc đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ tại phía chân trời. Dưới áp lực dị thường này làm cho không ít cường giả thực lực kém một chút cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập.

Ánh mắt Hạt Tất Nham âm hàn nhìn Tiêu Y Tiên động thủ trước, bàn tay khô héo nắm chặt quả trượng, đột nhiên cũng lướt tới thật nhanh, bởi vì tốc độ quá nhanh mà trực tiếp làm cho giữa không trung xuất hiện đạo đạo thân ảnh hư ảo.

Hai cường giả Đấu Tông, trước vô số ánh mắt chăm chú của song phương, như sao chổi va chạm vào nhau, khoảng khắc đó bộc phát ra năng lượng gọn sóng, ngay cả không gian cũng kịch liệt chấn động.

Nhìn Tiêu Y Tiên và Hạt Tất Nham chiến đấu nhanh chóng tạo thành một vòng tròn, trong mắt Hạt Sơn hàn quang chọi lóe, ánh mắt không chút hảo ý nhìn cường giả Độc Tông phía đối diện, bàn tay vung lên: "Chúng môn nhân Vạn Hạt Môn nghe lệnh, giết."

Nghe được mệnh lệnh của Hạt Sơn, một ít cường giả Vạn Hạt Môn cũng nhất thời đồng thanh hưởng ứng, Đấu khí như suối phun trào ra, từng đạo quang ảnh mang theo độc khí như chớp hướng về phía trận doanh của Độc Tông mà chém giết.

Đối mặt với quy mô tấn công của Vạn Hạt Môn, cường giả Độc Tông cũng phát ra từng đạo tiếng gầm, thân hình thoáng hiện liền cùng đại bộ phận đối phương hung hăng va vào nhau.

Đại chiến hỗn loạn cứ như vậy được mở ra, trên bầu trời nhất thời cũng náo nhiệt hẳn lên, âm thanh năng lượng nổ vang không dứt bên tai, từng đạo đấu khí màu sắc không đồng nhất quét ngang phía chân trời, chung quanh tầm nhìn, trên mặt đất, đại quân Độc Tông cũng hướng tới sơn môn Vạn Hạt Môn mà công kích, nhưng lại gặp phải sự chống trả kịch liệt của Vạn Hạt Môn, nhất thời tiếng chém tiếng giết vang lên khắp nơi.

" Thành thịnh. "

Tiêu Viêm một chương tiện tay đem một gã Đấu Vương đang định đánh lên hẳn chân cho học máu lui về phía sau, hai đạo nhân ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt, rõ ràng là Ngô Nhai cùng một gã trưởng lão khác lúc trước làm phản.

Giờ phút này ánh mắt hai người nhìn về phía Tiêu Viêm đều là có chút oán độc. Hiển nhiên đối với việc hẳn ra tay chặn bọn họ đánh lên là cực kỳ

phần nộ.

"Tiểu tử, lão phu khuyên mà ngươi không nghe thì cũng chỉ có thể trách số ngươi không tốt thôi!" Ngô Nhai hướng về Tiêu Viêm cười lạnh, một chút đầu khí tinh hồng lượn lờ quanh thân, hình con rết trên mặt cũng như ẩn như hiện làm cho hắn nhìn qua nhiều hơn một phần dữ tợn.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc hai người một cái, mỉm cười nói: "Nếu tự mình tới cửa thì cũng chỉ trách số các ngươi không tốt. "

Nghe được lời nói cuồng vọng của Tiêu Viêm, Ngô Nhai tức thì cười giận. Trong mắt trưởng lão Đấu Hoàng bên cạnh cũng hiện lên một chút châm chọc cùng khinh thường, bọn họ đều có thể nhìn ra Tiêu Viêm ước chừng chỉ là nhất tinh Đấu Hoàng, mà hai người bọn họ, một người là Đấu Hoàng đỉnh, một người là tứ tinh Đấu Hoàng, thực lực đều vượt trội hơn so với hắn, lấy hai người đánh lại một, như vậy kết cục cơ hồ đã có thể đoán được.

Cho dù lúc trước Tiêu Viêm có thể đón đỡ được một kích do năm người bọn họ liên thủ, bọn họ vẫn không cho rằng đó là thực lực của đối phương mà trong lòng đều cho rằng đó là do Tiểu Y Tiên âm thầm xuất thủ tương trợ. Dù sao, một gã nhất tinh Đấu Hoàng muốn chống đỡ công kích của năm tên Đấu Hoàng thì quả thực chính là chuyện không tưởng. Bọn họ vô luận thế nào cũng khó mà tưởng tượng được nhất Tinh Đấu Hoàng trước mặt này sức chiến đấu tại cấp bậc Đấu Hoàng cơ hồ khó có đối thủ.

Sí nhiệt đầu khí màu xanh biếc chậm rãi từ trong cơ thể Tiêu Viêm tràn ngập ra, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua cuộc chiến bốn phía, khi phát hiện thấy bên Độc Tông hơi bị hạ phong thì chân mày khẽ nhíu lại, cần nhanh chóng giải quyết hai lão gia hỏa này.

-----oOo-----

Chương 788: Chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong lòng, Tiêu Viêm không hề chần chừ, mạnh mẽ phát động thủ ấn.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! "

Tiếng quát thâm trong lòng vừa dứt, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trong cơ thể liền đi theo lộ tuyến là một kinh mạch kỳ dị, một lực lượng cuồng bạo cũng chậm rãi xuất hiện ở bên trong, làm cho trong cơ thể Tiêu Viêm tràn ngập lực lượng mạnh mẽ.

Khí thể đột nhiên tăng vọt, Tiêu Viêm cũng không để ý tới sắc mặt hơi đỏ của hai người Ngô Nhai đối diện, ngân mang chột hiện lên trên bàn chân rồi thân hình khẽ run, thân hình như quỷ mị hiện ra sau lưng hai người, dùng quyền phong nóng cháy tấn công mãnh liệt vào sau lưng hai người.

"Ầm! "

Hai người Ngô Nhai phản ứng cũng không chậm, sau khi cảm ứng được quyền phong nóng bỏng thì đầu tiên là nhanh chóng xoay người lại, dùng đầu khí hùng hậu bao phủ lấy năm tay, đâm ra thật mạnh, va chạm trực tiếp với hai đấm của Tiêu Viêm, ngay lập tức một tiếng nổ mạnh vang lên, rung chuyển cả bầu trời.

Gợn sóng kinh phong lan tỏa ra khắp nơi, Tiêu Viêm lui lại phía sau một bước, bả vai run lên, lập tức hóa giải ám kinh từ tay truyền đến.

Thân hình Ngô Nhai run rẩy dữ dội, cũng lui về sau vài bước, một trưởng lão bên cạnh có thực lực ước chừng Tứ Tinh Đấu Hoàng cũng phải lui về sau 3,4 bước mới ổn định được thân hình, nhưng sắc mặt đã đỏ lên, không ngờ tới chỉ qua một hiệp đã bị tên tiểu tử có thực lực vốn vẹn Nhất Tinh Đấu Hoàng làm cho chật vật như thế, điều đó khiến hắn cảm thấy hơi mất mặt.

"Cẩn thận một chút, tiểu tử này hẳn vừa rồi đã sử dụng bí pháp để tăng cường sức mạnh, chỉ cần chờ một khoảng thời gian, thì hẳn sẽ suy yếu đi, lúc đó lấy mạng hắn dễ như trở bàn tay!" Ngô Nhai không hổ danh là người biết rộng, liếc mắt một cái là đã biết được nguyên nhân tại sao thực lực Tiêu Viêm tăng mạnh, lập tức trầm giọng nói.

"Án!" Tên cường giả Tứ Tinh Đấu Hoàng kia gật đầu, ánh mắt hung dữ liếc qua người Tiêu Viêm.

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua hai người, trong lòng Tiêu Viêm vốn định tốc chiến tốc thắng nên không dám có chút chần chừ, ngân mang trên chân chọt bùng nổ, thân thể rung lên, lưu lại một tàn ảnh tại chỗ mà thân thể đã nhanh chóng xuyên qua Ngô Nhai, đến trước mặt tên Tứ Tinh Đấu Hoàng.

Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện trước người đã làm cho tên Tứ Tinh Đấu Hoàng này hơi hoảng sợ, đấu khí trong cơ thể tuôn ra, sau đó một luồng đấu khí mạnh mẽ bắn ra khỏi tay, hướng thẳng về phía Tiêu Viêm.

Trên thân thể Tiêu Viêm lập tức bốc lên hỏa diễm màu bích lục, trực tiếp luyện hóa luồng đấu khí ấy. Dựa vào "*Phân Quyết*" kỳ diệu, hắn đã không yếu hơn bao nhiêu so với một gã Tứ Tinh Đấu Hoàng, hơn nữa lại thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, thực lực sớm đã hơn xa Tứ Tinh Đấu Hoàng, nên công kích của đối phương sao lại có thể thương tổn hắn được chứ.

Nháy mắt đã luyện hóa luồng đấu khí tấn công, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên nghiêng về trước, tấn công trực tiếp vào tên trưởng lão kia, phần eo uốn lại, tập trung lực lượng toàn thân ở bả vai, sau đó đánh mạnh vào lồng ngực của người đó.

"*Hừ!*"

Tiếng kinh khí nổ ra mãnh liệt, sắc mặt tên trưởng lão kia hơi trắng, kèm theo là tiếng rên đau đớn từ cổ họng, hiển nhiên, dưới sự cận thân công kích mãnh liệt của Tiêu Viêm, hắn không kịp ứng phó nên đã bị đả thương.

Trong lòng hoảng sợ, đấu khí song đực sau lưng tên trưởng lão rung lên, liền nhanh chóng thối lui, nhưng vừa lui ra sau không tới vài thước thì Tiêu Viêm như là con giòi trong xương bám sát không rời. Khóe miệng khẽ cười nhạt, nắm tay mang theo kinh phong sắc bén xé rách không khí, mãnh liệt đánh trúng vào trước ngực người đó.

"*Bát Cực Băng!*"

Trong khoảnh khắc nắm tay đánh trúng, tiếng quát lạnh vang thẳm trong lòng Tiêu Viêm, cỗ ám kinh đáng sợ giấu ở trong nắm đấm cùng bộc phát một loạt, truyền vào thân thể, rồi trong chớp mắt nổ mạnh dưới sắc mặt hoảng sợ của tên trưởng lão kia.

"Rắc rắc! "

Cái này mới là công kích trí mạng thật sự, trực tiếp làm cho tên trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm, bất quá máu tươi vừa rời khỏi miệng, đã hóa thành một vệt máu quý dị bắn thẳng vào mặt Tiêu Viêm.

Ánh mắt Tiêu Viêm cũng không chớp lấy một cái. Lúc luồng máu tươi sắp đến thì một luồng hỏa diễm bí lục hiện ra, trực tiếp đốt nó thành sương khói, trong màn sương tràn ngập mùi lạ, hiển nhiên trong máu này có chứa kịch độc. Nguồn truyện:

Mặc dù nói thì dài, nhưng từ lúc Tiêu Viêm lưu lại tàn ảnh đến lúc hai người giao tranh mãnh liệt, bất quá cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, đợi đến khi sinh cơ trong mắt tên trưởng lão mất đi, thân thể rơi ầm xuống đất thì Ngô Nhai mới kinh hoàng xoay người, ánh mắt hoảng sợ nhìn vào bóng lưng của Tiêu Viêm.

Tầm mắt nhanh chóng liếc qua tên trưởng lão Đâu Hoàng đang rơi xuống, trong lòng Ngô Nhai phát lạnh, chỉ mới vài hiệp... Một gã Tứ Tinh Đâu Hoàng đã chết trên tay người ta. Đến giờ, hắn mới rốt cục hiểu được sự ngu xuẩn của mình, người thanh niên này không phải là một tên Nhất Tinh Đâu Hoàng bình thường.

"Khó trách lại được Thiên Độc Nữ mời đến áp trận, quả nhiên không phải bình thường!"

Trong vòng chiến hỗn loạn kia, chớp mắt Tiêu Viêm đã giết chết một gã Đâu Hoàng, cũng đã thu vào trong mắt của các cường giả hai bên đang chiến đấu, trong lòng mọi người lập tức dâng lên nỗi hoảng sợ, trong lòng người Độc Tông thì hiện lên sự kinh hi, người mà Tông chủ mời đến quả nhiên không phải tầm thường.

Giờ phút này, các cường giả Độc Tông vốn mang lòng hoài nghi mấy người Tiêu Viêm, thì sự nghi ngờ cũng tan thành mây khói, thực lực Tiêu Viêm thể hiện, đủ để làm thượng khách của Độc Tông bọn họ.

Đương nhiên, so với bên người Độc Tông, sắc mặt các cường giả bên Vạn Hạt Môn hơi khó coi, cho dù lấy thực lực của Vạn Hạt Môn, cũng không có khả năng không thêm để ý việc một gã cường giả Đâu Hoàng ngã xuống, dù sao chiến lực như thế thì đã ở trong tầng cao nhất của môn phái,

tổn thất bớt một người cũng làm cho họ cực kỳ đau lòng.

Hơn nữa, điều làm cho bọn họ kinh hãi nhất là ai cũng không ngờ tới bên trận doanh của Độc Tông, ngoại trừ Tiểu Y Tiên vẫn còn cường giả như Tiêu Viêm, chỉ trong ngắn ngủi vài hiệp đã đánh chết một tên cường giả Đâu Hoàng.

Phớt lờ vô số ánh mắt kinh hãi, vui mừng xung quanh, tầm mắt Tiêu Viêm chậm rãi chuyển về phía Ngô Nhai, hướng về hắn mỉm cười.

Nhìn thấy Tiêu Viêm tươi cười, Ngô Nhai cũng cực kỳ cảnh giác, vội vàng lui về sau vài bước, sắc mặt âm trầm nhìn Tiêu Viêm. Đấu khí trong cơ thể vận chuyển với tốc độ tối đa, hiện tại hắn không dám khinh thường chút nào cả.

"Cũng nên nhanh chóng thu thập người thôi."

Hướng về Ngô Nhai cười cười, tay Tiêu Viêm đột nhiên kết xuất ra một thủ ấn huyền diệu, thủ ấn vừa chuyển, vô số tàn ảnh hiện lên, mà theo sự biến hóa phức tạp của thủ ấn, năng lượng thiên địa xung quanh cũng kịch liệt rung chuyển.

Nhận thấy được năng lượng thiên địa xung quanh rung chuyển, trong mắt Ngô Nhai hiện lên sự kinh hãi, trong lòng hơi hồi hận vì đã chủ động tìm tới Tiêu Viêm, với sự biến hóa như thế, rõ ràng người kia đang thi triển một loại đấu kỹ có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Ý niệm vừa hiện lên trong lòng, nháy mắt sau đó, Ngô Nhai cắn mạnh hàm răng, trong mắt hiện lên hàn quang, dưới tình huống đại chiến như thế này, nếu hắn mà trốn chạy thì ngày sau khó mà sống yên tại Vạn Hạt môn.

Nếu lui đã không được thì chỉ còn nước động thủ, nghĩ đến đây, khuôn mặt Ngô Nhai đột nhiên trở nên dữ tợn, trên mặt lộ ra hoa văn hình dạng một con ngô công màu đen, vô cùng đáng sợ.

Đấu khí nồng đậm trào ra từ trong cơ thể Ngô Nhai, cuối cùng dưới sự điều khiển của bàn tay khô héo này, đấu khí nhanh chóng hóa thành một con ngô công bằng năng lượng dài chừng bảy tám trượng khổng lồ, nhìn thấy con ngô công kia thành hình, Ngô Nhai kia thở dài nhẹ nhõm, cắn đầu lưỡi một cái, phun thẳng một ngụm máu tươi ra, thấm vào trong con ngô công

do năng lượng tạo thành.

Theo ngum máu thấm vào, con ngô công năng lượng kia nhanh chóng hóa thành màu đỏ, nhìn qua càng thấy dữ tợn hơn.

"Đi! "

Ngón tay chỉ hướng Tiêu Viêm, Ngô Nhai gầm lên một tiếng, huyết sắc ngô công không lồ kia gầm lên, thân thể hóa thành một luồng huyết ảnh xẹt qua bầu trời, xen lẫn là mùi tanh nồng nặc, mãnh liệt hướng về phía Tiêu Viêm.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn huyết sắc ngô công đến gần, biến hóa của thủ ấn Tiêu Viêm vẫn không chậm lại chút nào, ngay lập tức, thủ ấn đột nhiên ngưng tụ rồi hình thành một cái ấn kết hơi quái dị, mà năng lượng thiên địa rung chuyển xung quanh lúc này cũng ngừng lại.

"Khai Sơn Ấn! "

Tiếng quát thầm vang lên trong lòng, trên mặt Tiêu Viêm hiện lên chút hồng, đầu khí mênh mông trong cơ thể chạy liên tục trong các kinh mạch đặc thù, ngưng tụ lại trong tay không dứt, vền vền chỉ một lần hít thở, quang mang trên bàn tay sáng bừng lên, rồi một quang ấn năng lượng lớn tầm 1 trượng hiện ra trong bàn tay Tiêu Viêm, phóng ra mãnh liệt!

Quang ấn năng lượng xuyên qua bầu trời, không gian lúc này đều rung chuyển dữ dội, nơi quang ấn đi qua, không khí bị tản đi, tạo thành một vùng chân không, mà khi mọi người nhìn thấy uy thế của quang ấn như thế, sắc mặt phần lớn lại khẽ biến.

Quang ấn cùng huyết sắc ngô công thoáng hiện nơi chân trời, rồi va chạm trực tiếp với nhau dưới sự chứng kiến của bao ánh mắt.

"Thình thịch! "

Tiếng nổ trầm thấp vang vọng khắp bầu trời, từng luồng năng lượng gọn sóng giống như thực chất khếch tán ra xung quanh, dưới sự Hai bên vừa tiếp xúc, vền vền chỉ trong vài cái chớp mắt, con rết màu đỏ kia đã không chống đỡ nổi. Nổ tung! Từng tia máu bắn ra xung quanh.

Huyết sắc ngô công bị phá, sắc mặt Ngô Nhai trắng nhợt, một vệt máu tràn ra từ miệng, trong mắt tràn ngập sự khó tin, huyết sắc ngô công kia là một loại năng lượng thực hóa đấu kỹ mà hắn vẫn tự hào, uy lực cũng khá mạnh, không ngờ tới mới đụng độ có một lần, đã bị phá đi.

Quang án theo đà nghiền nát huyết sắc ngô công kia, gào thét xuyên qua tầng huyết vụ, thoáng một cái đã hiện trên đỉnh đầu Ngô Nhai, âm âm nện xuống dưới vô số ánh mắt kinh hãi!

-----oOo-----

Chương 789: Tứ Dục Thiên Ma Hạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luồng sáng rực rỡ soi tỏ sự kinh hãi trong đôi mắt của vô số người, rồi hung hăng nện mạnh lên thân thể của Ngô Nhai, liền đó một tiếng nổ kinh thiên động địa âm âm vang vọng khắp nơi.

Phốc... phụt!

Dính một đòn nghiêm trọng như vậy, thì dù Ngô Nhai có là Đấu Hoàng đỉnh phong cũng chịu không thấu, sắc mặt lập tức tím hồng lên kì dị, cổ họng thấy ngọt một chút, đã lập tức phun ra một búng máu tươi tung tóe khắp nơi. Khí tức toàn thân suy nhược đến cực độ, hai đôi cánh đấu khí chập chờn mờ tỏ, rồi trong cơn đau buốt nhói ở ngực mà choáng váng hôn mê, rơi thẳng xuống đất.

Cường giả ở hai phía kinh ngạc nhìn Ngô Nhai trọng thương mà rơi xuống đất, trong phút chốc trong lòng đều trào dâng một nỗi sợ hãi khôn lường. Nhìn lên thân ảnh vạm hắc bào lơ lửng trên trời kia mà thâm sinh ra một nỗi e ngại khó hiểu. Nếu như lúc trước Tiêu Viêm đánh chết vị trưởng lão nọ, người khác còn có thể bảo do hắn sử dụng bí pháp mà thành công. Nhưng hiện tại Ngô Nhai chẳng phải là một gã Đấu Hoàng đó sao, nhìn khắp hai bên, ngoại trừ đám người Tiểu Y Tiên ra, thì dù Hạt Sơn, môn chủ Vạn Hạt môn ra tay, cũng có cửa thắng nhưng tuyệt đối, không thể trong một tích tắc nhất kích chấn thương y như thế.

Nhưng mà gã hắc bào thanh niên trẻ tuổi này lại làm được điều tưởng như

không thể ấy, khiến trong lòng rất nhiều người đã bắt đầu dậy sóng.

Không để ý tới những ánh mắt kinh hoàng thất thố xung quanh, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, lấy nhanh ra từ nạp giới mấy viên đan dược hồi phục đầu khí bỏ vào trong miệng. Dù hẳn hôm nay đã chính thức tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng để có thể thi triển được Khai sơn ấn, thế nhưng cũng phải hao tổn một lượng cực lớn đầu khí, nhưng vẫn còn may, bởi ít ra không như những lần trước thi triển ra nó đều làm cho toàn thân suy nhược a.

Dan dược vừa dung nhập vào cơ thể, cảm giác đầu khí trống rỗng khó chịu cũng đã tiêu tan, Tiêu Viêm thờ ơ nhìn Ngô Nhai đang rơi xuống, hẳn biết, lão gia hỏa này cùng lắm là trọng thương thôi, chứ chưa bị đánh chết, chỉ cần tĩnh dưỡng vài tháng thì sẽ có thể khôi phục lại thực lực rồi. Đối với phương châm trăm thảo trừ căn, diệt tận sát tuyệt không để lại hậu quả của hắn từ trước tới nay, làm sao có thể dung dưỡng những chuyện đại loại như vậy xảy ra.

Trong mắt lóe lên một tia sát ý, trên đầu ngón tay Tiêu Viêm liền ngưng tụ ra ngọn hỏa diễm xoáy tròn tròn ốc vừa định bắn về phía Ngô Nhai, thì đã nghe vang lên một tiếng gầm giận dữ. Một đạo kinh khí tanh tươi sắc bén như gió lốc đã cuộn đến sau lưng hắn.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy khiến sắc mặt Tiêu Viêm nhất thời trầm xuống. Hắn có thể cảm giác được từ đạo kinh phong này, người xuất thủ rõ ràng là mạnh hơn vài phân so với Ngô Nhai. Mà người ở trong Hạt môn có thể mặc kệ qui củ, lại có thực lực như thế, còn ai ngoài Môn chủ Vạn Hạt môn, Hạt Sơn nữa?

Ý niệm đó vừa thoáng hiện lên trong đầu, Tiêu Viêm cũng không thèm quay người chống đỡ, mà ngân mang dưới chân lại sáng bừng, một đạo âm thanh rền rĩ như sấm nổi lên, đồng thời thân hình của hắn cũng khẽ lay động.

Véo!

Trong nháy mắt ngân mang hiện lên, đạo kinh phong sắc bén kia cũng đã ào tới, hung hăng ác độc đánh thẳng vào hậu tâm Tiêu Viêm như muốn giết hắn ngay tại chỗ. Nào ngờ đâu chẳng nghe được âm thanh trầm thấp của sự va chạm, chỉ thấy một ngọn đoản côn lam sẫm nhọn hoắc xuyên thấu qua cơ thể của Tiêu Viêm bắn thẳng lên trời.

"Tàn ảnh?"

Nhìn thấy lam côn xuyên qua 'cơ thể' Tiêu Viêm mà không thấy một giọt máu nào rơi ra, đồng tử Hạt Sơn co rút lại, đoán côn loạn động một hồi, đem tàn ảnh của Tiêm xé rách tung ra, rồi mới đảo ánh mắt liếc quanh thì vô cùng tức giận khi thấy Tiêu Viêm đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Ngô Nhai.

Như cảm nhận được cái nhìn phần nộ của Hạt Sơn, Tiêu Viêm ngẩng lên nhìn lão cười nhạt, hỏa diễm xoắn ốc trong tay rít lên như một mũi khoan, chẳng ngần ngại hay lưu tình gì trực tiếp đâm thẳng vào thiên linh cái Ngô Nhai. Ngay lập tức một lỗ máu đen thẫm xuất hiện, chút sinh cơ còn sót của lão tiêu tán hoàn toàn, nơi ánh mắt chỉ còn đọng lại nỗi sợ hãi và kinh dị vô biên.

"Tên khốn kiếp kia, Hạt môn ta thể cùng ngươi không chết không thôi aaaaaa!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm đem mình ra làm trò đùa, lại trước mặt mình giết chết Ngô Nhai, Hạt Sơn kia ùng ùng nổi giận, trợn mắt độc ác nhìn Tiêu Viêm găm gù.

Đánh chết Ngô Nhai, Tiêu Viêm thậm thở ra một hơi, tiêu hao đấu khí nhiều như vậy để thi triển Khai Sơn Ấn, nếu là kết quả vắn vắn chỉ là trọng thương đối thủ, thì làm sao hẳn có thể thoả mãn. Hơn nữa, nhìn vào mắt tên kia cũng đủ thấy lão có oán cừu với mình, nếu còn tha mạng cho lão thì còn đâu là tác phong hành sự của Tiêu Viêm nữa.

Đối với Hạt Sơn bên kia đang kêu gào giận dữ, Tiêu Viêm chỉ xem như gió thoảng bên tai, nếu như không giết Ngô Nhai, hoặc giả Độc tông thất bại, bọn chúng có tha cho đám người của mình hay không chứ, cho nên, với lời lẽ uy hiếp này, hẳn chẳng thêm quan tâm.

Khẽ phì phì tay, Tiêu Viêm ngược nhìn về mặt dữ tợn của Hạt Sơn, cười cười: *"Xấu hổ quá, Hạt Sơn môn chủ nói ra hơi chậm a!"*

"Tiểu tử, có gan thì xưng tên ra! Đừng giống như bọn chuột nhắt dẫu đầu lòi đuôi như thế!" Hạt Sơn thâm trầm nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, lăm lăm đoán côn màu lam trong tay, quát lớn.

Trước đây, lúc Tiêu Viêm đánh chết tên trưởng lão nọ, Hạng Sơn đã để ý đến hắn rồi, nhưng vì bị một gã cường Độc tông làm vướng tay vướng chân, trong một sớm một chiều khó thể thoát ra. Ai ngờ khi hắn đánh ngã tên Độc tông kia xuống, thì Tiêu Viêm cũng đồng thời một kích trọng thương Ngô Nhại, khiến cho hắn tức điên người lên. Cường giả cỡ Ngô Nhại, dù là trong Vạn Hạng môn cũng không có nhiều, nếu lỡ chết ở đây mà để Hạng lão biết được, chỉ sợ sẽ nổi cơn lôi đình. Cho nên hắn không kịp truy sát tên Độc tông kia, đã vội vã chạy đến tiếp cứu, không nghĩ tới, Tiêu Viêm lại lẩn như chạch, đem hắn đùa giỡn, còn đánh chết cả Ngô Nhại.

"Nham Kiêu, nếu Hạng Sơn môn chủ đã coi trọng như vậy, làm sao ta lại từ chối chứ. Nhớ kỹ nha, tên ta đó!" Tiêu Viêm vẫn cười cười, vừa nói vừa quét mắt nhìn chiến trường hỗn loạn xung quanh, trong lòng khẽ thở dài, cường giả của Độc tông cũng không nhiều như hắn nghĩ, tuy nói là còn năm vị Trưởng Lão ở phía sau, nhưng số lượng Đấu Hoàng so với Vạn Hạng môn quả là ít hơn nhiều, mà Đấu Vương thì lại nhiều hơn một ít. Vì như thế, hai bên đều tổn thương thảm liệt, không ngừng có người trọng thương nằm xuống, nhưng cục diện vẫn chưa lệch hẳn về bên nào!

"Miệng lưỡi quả nhanh nhẩu đó tiểu tử!"

Hạng Sơn trong mắt lóe lên hàn ý âm trầm, lại ngược nhìn lên chiến trường Đấu Tông ở phía trên đang tràn ngập năng lượng khủng bố, rồi đưa mắt nhìn quanh, trầm giọng nói: *"Chỉ biết dựa vào nơi hiểm yếu mà chống đỡ, xem ra Độc tông hôm nay khó thoát khỏi mối họa toàn diệt a!"*

Vừa dứt lời, Hạng Sơn đã lấy ra từ nạp giới một cái còi màu lam, một đạo âm thanh ô ô ngắn gọn sắc bén liền vang lên, lan truyền ra xa.

Nhìn thấy cử động của Hạng Sơn, Tiêu Viêm chợt thất kinh, đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng không hề phát hiện điều gì lạ, chẳng lẽ đối phương chỉ làm bộ làm tịch vậy thôi sao.

Đang còn nghi hoặc phân vân thì hắn đã thấy đỉnh núi trước mặt hơi rung động, rồi từ cái khe núi đầy độc vụ chợt vang lên những âm hưởng tê tê sắc nhọn, trong nháy mắt một con quái vật thật lớn lao ra từ đó, thu hút tất cả mọi người!

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn con quái vật khổng lồ ở tít đằng xa kia, cau mặt

lại.

Con vật mới xuất hiện, thoáng nhìn tựa như một con bò cạp khổng lồ chừng mười trượng, mà trên lưng nó còn có bốn cặp cánh to lớn. Những cái chân sừng sững lông lá đen thui, mọc đầy răng cưa sắc bén. Cái đuôi khổng lồ ẩn hiện tử mang, đong đưa vung vẩy không ngừng, mà nơi đầu chóp lại là một cái mũi nhọn lập lòe hàn quang, nhìn cũng biết là sắc bén vô bì.

Đột nhiên xuất hiện một con Bò Cạp khổng lồ như vậy, đã khiến mọi người chú ý, mà một ít cường giả của Độc tông vừa nhìn đã thất kinh hô to: "*Tứ Dục Thiên Ma Hạt? Làm sao nó có thể xuất hiện ở đây?*"

Tiêu Viêm cũng ngưng trọng nhìn con Bò Cạp hung hãn to lớn ấy, hẳn có thể cảm nhận được, nó chính là một con ma thú Lục giai hàng thật giá thật a.

"Khửra khửra! Đây chính là do Hạt lão tôn biết bao công sức mới có thể thu phục làm Trấn tông ma thú. Hôm nay là lần đầu tiên hiện thân, để cho các người nếm mùi lợi hại của nó đi nha." Hạt Sơn cười quái dị, rồi lại huýt lên một tiếng còi. Sóng âm kỳ quặc vừa vang lên, Tứ Dục Thiên Ma Hạt liền rít lên một tiếng chói tai, bốn cánh vĩ đại như cánh chim lập tức phe phẩy, tựa thiên thạch ầm ầm lao thẳng về phía Tiêu Viêm.

Từ trên trời ép xuống một đạo kinh phong mạnh mẽ kinh khủng như vậy khiến cho Tiêu Viêm phải nhíu mày, ngân quang nơi chân lại lóe lên, thân hình tức khắc bắn lùi ra sau.

"Hắc hắc, còn muốn chạy sao? Lúc này không phải người rất kiêu ngạo sao?" nhìn thấy Tiêu Viêm như thế, Hạt Sơn lại cười lạnh. Thân hình lão liền nhoáng lên đã xuất hiện ở một bên người hắn, đoạn côn lam sắc mang theo mùi vị khác thường, nhắm thẳng đầu Tiêu Viêm đập xuống. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm khẽ nghiêng đầu tránh khỏi đoạn côn, vừa định tiếp tục chạy ra thì đã lại nghe trên đầu phả xuống một đạo kinh phong bén nhọn tanh tươi phá không đâm xuống, thì ra là cái đuôi khổng lồ của Tứ Dục Thiên Ma Hạt đã thành linh tập kích hắn.

Biết đạo kinh phong kia sắc nhọn vô cùng, Tiêu Viêm nắm chặt tay lại,

vung mạnh Trọng Huyền xích vừa chọt hiện ra, hung hăng chém ngược lên trời, va thẳng vào cái đuôi kinh khủng nọ. Âm một tiếng đã đẩy lui được cái đuôi đó ra, nhưng đồng thời hắn cũng bắn văng ra sau. Cùng với ma thú so đầu lực lượng, rất ít người có thể chiếm được thượng phong.

"Chết tiệt, một người một thú lại có thể phối hợp ăn ý vậy sao, công kích liên lạc như nước chảy mây trôi chẳng khác như một người thi triển ra cả. Cái còi kia thật nguy hiểm, phải tìm cách đánh văng nó đi." nắm nắm bàn tay có chút tê dại, nhãn thần Tiêu Viêm liên âm trầm hẳn, thâm lẫm bầm trong lòng.

Ngay khi ý niệm còn đang xoay chuyển trong đầu, thì Tứ Dực Thiên Ma Hạt nào cho hắn nhận rồi, hai cái càn gô tổ bố đen thui như sắt đã vũ động liên tục, nhắm hắn cắt ngang.

Cảm giác được thế công của Tứ Dực Thiên Ma Hạt đang gắt gao nhắm vào mình, Tiêu Viêm liền cau mày, định né tránh thì từ trên bầu trời, lại nghe những tiếng rít chói tai mạnh mẽ truyền đến, mà cặp càn gô khổng lồ kia cũng bất ngờ dừng lại.

Đột ngột xảy ra chuyện như vậy, làm cho cả Tiêu Viêm và Hạt Sơn đều kinh ngạc vô cùng, trong khi bọn họ đang còn ngẩn người ra ở đó, đã nghe một tiếng cười thanh thúy trong trẻo từ phía xa xa truyền lại.

"Đại gia hỏa này là của ta, Tiêu Viêm ngươi cứ yên tâm thu thập tên kia đi nhé!"

-----oOo-----

Chương 790: Hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được âm thanh trong trẻo kia, Tiêu Viêm và Hạt Sơn đều vội ngẩng đầu lên nhìn. Cả hai đều vô cùng kinh ngạc khi thấy trước mặt Tứ Dực Thiên Ma Hạt là một tiểu cô nương tóc tím đang lơ lửng trên bầu trời, thân hình vô cùng mau lẹ đang nhảy nhót mà tránh khỏi toàn bộ những công kích điên cuồng của nó. Mà cứ mỗi lần tránh một cú mổ là tiểu cô nương đó lại giáng trả một đòn thật mạnh lên thân mình to lớn của Tứ Dực Thiên

Ma Hạt kia.

Bàn tay nhỏ nhắn xiu xiu tưởng chừng như vô lực kia, tại mỗi lần đánh xuống người Tứ Dực Thiên Ma Hạt, không ngờ lại vang lên những âm thanh thanh thúy như gõ vào kim thiết, khiến cho Tứ Dực Thiên Ma Hạt không lẽ hung dữ là vậy phải run rẩy vẩy vù vù tháo chạy. Năm đấm của Tiểu cô nương tóc tím kia không ngờ lại ẩn hàm một loại lực lượng đáng sợ mà Tứ Dực Thiên Ma Hạt không thể chống đỡ nổi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Không ngừng bị đánh lui khiến cho nó càng lúc càng điên cuồng tức giận, đồng tử mở to đỏ vằn đầy khát máu. Hai cái càng như hai cái kim sắt cắt loạn lên về phía tiểu cô nương kia, phạm những nơi bị nó mổ trúng, dù là nham thạch cực kỳ cứng rắn cũng trực tiếp phá vỡ, văng tung tóe. Những đại thụ cao ngất trời kia, dưới một kẹp cũng đứt ngang thân âm ỉm đổ xuống, đủ thấy mức độ sắc bén cứng cỏi của cặp càng khủng bố này.

"Khách khách, đại gia hỏa, người kẹp cái gì thế?"

Nhìn thấy Tứ Dực Thiên Ma Hạt nổi khùng, Tử Nghiên cười khúc khích. Thân thể nhỏ xinh tại không trung như quỉ mị xuyên qua xuyên lại, tránh thoát toàn bộ những công kích cuồng bạo kia. Như vậy một lúc, bỗng nhiên nàng ta dừng hẳn lại, hai cánh tay nõn nường như tuyết trắng, dưới vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn, không ngờ đã ôm chặt một cái càng to lớn của Tứ Dực Thiên Ma Hạt.

Hai tay nàng ta vừa tóm được cái càng của nó, liền sau đó tử quang cường liệt chói mắt sáng lòa lên, từ trong cơ thể Tử Nghiên, một lực lượng bài sơn đảo hải ào ạt tuôn ra. Khiến cho mọi người há hốc bất ngờ, thân hình khổng lồ vĩ đại của Tứ Dực Thiên Ma Hạt cứ như vậy đã bị nhấc bổng lên, còn bị cuồng bạo hung hăng quay mấy vòng trên không rồi hướng về sơn môn của Vạn Hạt môn ném âm một cái!

Oanh...ong..ong!

Con Tứ Dực Thiên Ma Hạt kinh khủng là vậy mà cứ như một quả pháo bông bắn thẳng vào sơn môn đang tràn ngập độc vụ xám xịt của Vạn Hạt môn, khiến vô số tiếng hét thê lương thảm thiết bất chợt vang lên rồi đột nhiên im bặt. Khói bụi mịt mù, cát bay đá chạy vùn vụt. Hiên nhiên, những tên đệ tử trốn sau Độc vụ của Vạn Hạt môn kia đều đã bị thân hình to lớn

của Tứ Dực Thiên Ma Hạt rơi xuống đê chết tươi.

Trải qua một hồi nhộn nhạo náo loạn vừa rồi, độc vụ xám xịt dày đặc kia cũng trở nên nhợt nhạt đi rất nhiều, lộ ra từng đồng đồ nát và thân hình Tứ Dực Thiên Ma Hạt đang vùng vẫy gượng dậy.

Mà đại quân Độc tông ở bên ngoài sau một hồi sững sốt bỗng nhiên đập tay lẫn nhau, nhất thời vang lên những trận hoan hô cười hét, huyên náo ngất trời, ánh mắt nhìn tiểu cô nương tóc tím đang phiêu phù trên không đã đầy vẻ kính nể. Bây giờ, hầu như không một ai dám coi thường cô gái nhỏ xíu vô cùng khả ái này nữa rồi. Tứ Dực Thiên Ma Hạt như vậy mà còn phải cam bái hạ phong dưới lực lượng dũng mãnh bạo liệt của nàng ta như thế, thì dù là nhân vật cỡ Đâu Hoàng chẳng phải cũng không dám sinh cường mà đón đỡ một kích của Tử Nghiên sao!

"Hí!"

Trên mình đã xuất hiện vài vết thương khiến cho con Tứ Dực Thiên Ma Hạt càng thêm phần nộ rít gào. Hai mắt huyết hồng nhìn chằm chằm Tử Nghiên trên trời cao đầy vẻ không cam lòng, nó liền đập mạnh bốn cánh, lập tức một lần nữa đã bay thẳng về phía cô nàng.

Nhìn thấy Tứ Dực Thiên Ma Hạt lại đang đánh tới, Tử Nghiên không hề tức giận mà còn có vẻ vui mừng vô cùng, hai cánh đầu khí sau lưng vỗ tít, hưng phấn đón đỡ công kích của con Bò cạp. Nhìn vẻ mặt đầy vẻ khoái chí và ham muốn của nàng ta, không ít cường giả của Độc tông xung quanh lắc đầu cười khò, ném cho Tứ Dực Thiên Ma Hạt những ánh mắt thương hại. Đại gia hỏa này nói thế nào cũng thịnh danh là hung thú đệ nhất của Xuất Vân quốc, từng tàn sát hàng loạt nhân mạng, phá hỏng không biết bao nhiêu thành trì của họ, ai dè hôm nay lại thê thảm tàn tạ như vậy dưới tay của tiểu mỹ nhân kia.

Nhìn lên hai thân ảnh lớn nhỏ hoàn toàn đối nghịch trên trời cao kia, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà phì cười. Bất chợt hắn chuyển mắt đến bộ mặt vì trông thấy Tứ Dực Thiên Ma Hạt bị đánh cho tơi tả mà âm trầm dị thường của Hạt Sơn, cười khẩy: "Hạt Sơn môn chủ à, xem ra Trần tông ma thú của các người có chút yếu đuối à nha!"

Nghe giọng điệu trào phúng của Tiêu Viêm, khóe miệng Hạt Sơn hơi giật giật, nham hiểm nói: "Tiểu tử thôi, đừng có mà đắc ý quá vội, đợi xem, ai

là người có thể cười cuối cùng, bây giờ ngươi cứ việc hoa ngôn xảo ngữ mà đắc ý đi, rồi chút nữa coi ngươi thế thảm như thế nào!"

Tiêu Viêm chỉ cười nhạt, ánh mắt nhìn quanh, nửa cười nửa không nói: "Đáng tiếc nhỉ, tình thế bây giờ, có vẻ như bên ta đã nắm thế thượng phong, Vạn Hạp môn ngươi chắc không thể duy trì kháng cự được bao lâu nữa rồi."

Nghe hắn nói, Hạp Sơn cũng đảo mắt nhìn quanh, trong lòng có chút nao nao, vốn dĩ Độc tông mạnh mẽ hơn so với Vạn Hạp môn, cho dù năm tên trưởng lão làm phản khiến cho thực lực hai bên cân bằng lại một ít. Nhưng không nghĩ giữa đường lại tòi ra một kẻ phá bình như Tiêu Viêm đây, bằng sức một người mà đánh chết mất hai gã Đấu Hoàng, hơn nữa còn cầm chân được hắn ở đây, khiến chút lợi thế duy nhất này cũng bị phá vỡ. Độc tông bây giờ thuận gió bẻ măng, đoạt lại thế trận. Hiện tại dù những cường giả Vạn Hạp môn đang đại chiến trên trời hay những đệ tử liên mạng chém giết nhau dưới đất, đều có chỗ không ổn rồi.

Mà hết thảy những chuyện biến này, đều do tên chết tiệt trước mắt gây ra.

Hạp Sơn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thâm hỏi: "Tên này cuối cùng là ở đâu chui ra đây? Vì sao trong đế quốc chưa từng nghe nói đến Đấu Hoàng trẻ tuổi như vậy chứ?"

Trong đầu vô số suy nghĩ quay cuồng, Hạp Sơn cũng ngược nhìn lên trên trời nơi Tiểu Y Tiên và Hạp Tất Nham đang dần tiến vào tử chiến kịch liệt, từng luồng năng lượng đáng sợ va chạm vào nhau khiến cho không gian rung lên bần bật. Thình thoảng lại lọt ra vài luồng năng lượng khiến cho cường giả song phương đang đánh nhau gần đó cũng phải kinh hãi mà né tránh.

"Không nghĩ Độc nữ ngày đó bây giờ lại mạnh mẽ như thế, cư nhiên lại có thể giao đấu ngang tay với Hạp lão a. Tình thế này, Vạn Hạp môn càng lúc càng rơi vào thế hạ phong, tổn thất trầm trọng như vậy, làm sao mà chiếm đoạt Độc tông cho được chứ?"

Trong khi Hạp Sơn còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì một đạo kinh phong nóng bỏng chớp mắt đã bắn xẹt tới, khiến y hoảng hồn, lật đật vung lam côn lên chống đỡ, sau đó liền nghe thấy tiếng Tiêu Viêm cười nhạt ở đằng trước.

"Hạt Sơn môn chủ, lúc này là lúc nào mà ngươi lại phân thần mất tập trung thế nhỉ, vạn nhất xui bước theo Ngô Nhai làm bạn với hắn, hắn là Hạt Tất Nham sẽ càng đau đớn điên cuồng ấy nhỉ!"

"Ai cần ngươi chỉ bảo, tên tiểu tử kia?" hàn quang trong mắt lóe lên, lam côn trên tay Hạt Sơn bùng lên đấu khí trùng trùng, ngay sau đó côn ảnh rợp trời, phô thiên cái địa bao trùm lấy toàn bộ thân thể của Tiêu Viêm.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn thế công của Hạt Sơn, Trọng xích trong tay Tiêu Viêm cũng không nhân nhượng gì hóa thành một tấm màn đen bóng ập tới. Trọng xích nặng nề là vậy, mà Tiêu Viêm lại có thể múa may nhẹ nhàng như trường kiếm, cứ một đòn đỡ chính xác một đòn, không hề chậm trễ, trùng trùng điệp điệp giao kích với đoản côn, mà mỗi lần như thế là mỗi lần cự lực lại gia tăng, khiến cho Hạt Sơn cánh tay dần tê bại đi.

Giữa không trung, Trọng xích to lớn cùng với đoản côn giống như thiểm điện đan vào nhau, song phương xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, mỗi một mục tiêu công đến, đều nhắm vào bộ vị yếu hại trên người đối phương, muốn một đòn kết thúc địch thủ. Tình huống đã đến mức độ này, kẻ nào yếu bóng vía, kẻ đó hiển nhiên hứng lấy đả kích không nhỏ mà bại lui a.

Càng đánh Hạt Sơn càng thêm âm trầm, cho tới bây giờ, chân chính giao thủ với Tiêu Viêm, y mới thực sự cảm giác được địch thủ này khó chịu như thế nào. Trọng thước nhìn nặng nề thế, mà trong tay hắn lạnh lẽo phi thường, ngăn đón toàn bộ công kích của y. Lại như trường giang đại hải trả đòn liên miên không ngớt, không để y kịp có một chút nghỉ tay mà thở. Mà càng làm y khiếp hãi vô cùng, chính là nhiệt khí bên trong đấu khí của Tiêu Viêm. Cái loại nhiệt khí quý dị này, mỗi lần chạm vào đoản côn đều lặng lẽ xâm nhập tới cơ thể của y, làm cho Hạt Sơn không thể nào không phân thần điều khiển đấu khí tới mà khu trục nó ra ngoài.

Mà dưới nhiệt khí nóng bức này, âm hàn độc khí bên trong Đấu khí của Hạt Sơn cũng không có đất mà diễn, khiến hắn cảm thấy vô cùng phiền não. Loại chiến đấu này gây cho y một cảm giác uất nghẹn vô cùng ủy khuất.

"Oành!"

Trọng xích và Lam côn lại thêm một lần nữa đụng thẳng vào nhau, phát ra

khí lãng chãn lủi cả Tiêu Viêm lãn Hạt Sơn. Hạt Sơn liẽn nhãn cơ hội này, âm thẳm lui lại một khoảng, cấp tốc vận lên Độc đẩu khí, đem tàn dư nhiệt khí nóng bỏng của Tiêu Viêm trong cơ thể mạnh mẽ bức ra.

"Hạt Sơn, mau đem tín hiệu triệu hoán người kia ra mau!"

Trong khi Hạt Sơn đang ổn định lại thân hình thì một đạo âm thanh già nua lạnh lùng quát lên.

Nghe vậy, Hạt Sơn chột ngẩn ra. Thanh âm đó rõ ràng phát ra từ nơi Tiêu Y Tiên đang chiến đấu kịch liệt với Hạt Tất Nham, người bên ngoài nghe được âm thanh ngưng trọng đó lại càng ngạc nhiên, vì tựa hồ như thực lực của Tiêu Y Tiên đã có chỗ ngoài dự liệu của lão.

Mà nghe được những lời này của Hạt Tất Nham, Hạt Sơn bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, tình huống hôm nay, nếu không mời người kia ra, sợ rằng kết cục sẽ còn nhiều khó khăn ngoài dự liệu a.

"Tiêu tử, mặc kệ người hôm nay nông cuồng thế nào, Vạn Hạt môn ta, phần thắng đã định rồi!" nghĩ tới thực lực của người kia, Hạt Sơn trên mặt liền lộ ra một nụ cười nanh nọc, âm trầm hướng về Tiêu Viêm mà nói.

Tiêu Viêm chỉ nắm chặt Trọng xích đứng đó, đứng đưng nhìn chăm chú vào Hạt Sơn, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy vẻ khinh thường.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Hạt Sơn trong lòng bỗng bùng phát lên một nỗi giận dữ vô cớ, lập tức không hề chần chừ, từ trong nạp giới cấp tốc xuất ra một đoàn hắc vụ, rồi hung hăng bóp mạnh, một đạo âm thanh kì dị phát ra từ bàn tay y, lan truyền ra bên ngoài.

"Sau khi bắt được ngươi rồi, bản môn chủ hứa sẽ chiêu đãi ngươi tận tình a, ta có nuôi một con độc Hạt, nó rất thích được nhấm nháp máu huyết của các Đẩu Hoàng lắm nga." Nhìn đoàn hắc vụ nổ tung, Hạt Sơn khuôn mặt càng thêm tàn nhẫn, dữ tợn, nhìn về Tiêu Viêm cười nham hiểm.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới y, mà ngay khi đạo sóng âm kia truyền ra, linh hồn của hắn đã rung lên khe khẽ, không biết đối phương lại triệu hoán ra cái gì nữa đây.

Trong khi trong đầu còn đang lờn vờn những suy nghĩ kì lạ, thì sâu trong

Vạn Hạp môn, một cỗ khí tức khiến cho tất cả mọi người đều phải biến sắc, chậm rãi lan tràn, bành bạc bao phủ khắp Vạn Hạp Sơn.

Cảm giác được cỗ khí tức này có chút vị đạo gì đó khá quen thuộc, sát ý lạnh lẽo trong mắt Tiêu Viêm bỗng phút chốc tăng vọt.

"Rốt cuộc cũng chịu hiện thân rồi sao!"

-----oOo-----

Chương 791: Thiết Hộ pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo cỗ khí tức nhàn nhạt mơ hồ có chứa chút âm hàn từ phía sâu bên trong Vạn Hạp Môn tràn ra, bất luận là chiến đấu trên bầu trời hay dưới mặt đất đều dần dần ngừng hết lại, cường giả hai phía đều kinh ngạc hoảng hốt nhìn về phía phát ra luồng khí tức đó, ngoại trừ một số ít người có lẽ không mấy ai biết, chủ nhân của khí tức này rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Kể cả một vài Đấu Hoàng cường giả sau khi cảm nhận được cỗ khí tức đó, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì bọn họ phát hiện, cỗ khí tức này trình độ vượt xa bản thân, thậm chí gần như có thể so sánh với Tiểu Y Tiên và Hạp Tất Nham. Thời điểm này mà còn xuất hiện một vị cường giả khác mạnh mẽ đến như vậy, hoàn toàn đủ để xoay chuyển kết cục của trận chiến này. Xa xa trên bầu trời, hai bóng người vốn liên tục thay đổi vị trí đột nhiên dừng lại. Cuộc chiến giữa Tiểu Y Tiên với Hạp Tất Nham rốt cuộc cũng có chút tạm dừng. Trải qua chiến đấu kịch liệt, hơi thở cả hai đều có chút dồn dập, đấu khí mạnh mẽ bao trùm bên ngoài cơ thể khiến cho không gian xung quanh không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên quét về phía phát ra cỗ khí tức mạnh mẽ, đồng tử trong mắt hơi co rút lại, trong lòng thầm nói: "*Rốt cuộc hẳn cũng chịu hiện thân rồi sao.*"

"Ha ha, Thiên Độc Nữ, không nghĩ tới phải không, Vạn Hạp Môn ta vẫn còn một Đấu Tông cường giả. Hôm nay lão phu thật muốn xem xem người lấy một chọi hai bằng cách nào." Thanh quả trượng trong tay vung vẩy,

Hạt Tất Nham ngạo nghễ cười nói.

Tiểu Y Tiên chậm rãi liếc về phía hắn, sau đó chuyển dời ánh mắt về phía dưới chỗ Tiêu Viêm, vừa vặn lúc hắn nhìn ngược lên nhìn, hai ánh mắt giao nhau, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ý bảo nàng không cần vì thế mà sơ ý mất tập trung.

Ngay khi ánh mắt Tiêu Viêm cùng với Tiểu Y Tiên giao nhau, sâu bên trong Vạn Hạt Môn, một đạo khói đậm màu đen đột ngột bay ra, chợt giống như yêu ma cười mây đập gió nhanh chóng lan tới khu vực chiến đấu bên ngoài, chỉ trong khoảnh khắc, lập tức dừng lại giữa bầu trời. Khói đen chậm rãi co rút lại, cuối cùng hóa thành một thân ảnh màu đen không thấy rõ được khuôn mặt.

"Khục khục, Hạt Tất Nham, không ngờ ngươi cũng không làm gì nổi nàng ta." Bóng đen nhẹ nhàng nổi trên không trung, một đôi mắt đảo qua khắp nơi, chợt cười quái dị nói một câu.

"Ha ha, Thiết hộ pháp nói đùa rồi, tông chủ Độc Tông dù gì cũng không phải là một ngọn đèn dầu, cho dù là lão phu cũng không thể không thừa nhận, ở tuổi nàng mà có thể đạt được trình độ như vậy, thực sự không đơn giản chút nào. Chỉ có điều trận đại chiến ngày hôm nay đối với Vạn Hạt Môn ta vô cùng quan trọng, cho nên, không thể không nhờ cậy Thiết hộ pháp ra tay giúp đỡ một chút." Hạt Tất Nham cười cười, trong giọng nói tỏ ra có chút kiêng kỵ đối với bóng đen thần bí kia.

"Bỏ hộ pháp ta ra tay đương nhiên không thành vấn đề, nhưng phân thù lao sau này ngươi cũng nên tính đến chứ?" Không khí xung quanh bóng đen không ngừng gợn gợn dao động, âm thanh trầm thấp lạnh lẽo như được phát ra từ một nơi xa xăm.

Nghe vậy, Hạt Tất Nham hơi biến sắc, nhưng vẫn cắn răng, mỉm cười nói: *"Được sự giúp đỡ của Thiết hộ pháp, đương nhiên, đến lúc đó ngài cần gì ta đều dâng lên hết."*

"Được." Thiết hộ pháp nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, sau đó ánh mắt chậm rãi quét về bãi chiến trường hỗn loạn, cười một cách âm hiểm. Thân hình chợt động, một loạt tiếng va chạm vang lên, hai sợi xích màu đen tựa như độc xà từ trong cơ thể mạnh mẽ bắn ra, sau đó liên tục xoay vòng quanh cơ thể.

"Không ngờ lại gặp ngươi!" Ánh mắt Tiêu Y Tiên lạnh như băng nhìn bóng đen, chậm rãi nói.

"Ta đã cho ngươi cơ hội, đáng tiếc ngươi lại không biết nắm lấy. Chúng ta vốn có thể hợp tác rất tốt, nhưng ngươi lại cố ý phá hoại điều này, ta chỉ còn cách đi kiếm kẻ khác làm đồng bọn mà thôi." Thiết hộ pháp liếc nhìn Tiêu Y Tiên một cái, lạnh nhạt nói.

"Chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó mà thôi!" Tiêu Y Tiên cười lạnh.

"Vậy sao?" Gã Thiết hộ pháp cũng cười lạnh một tiếng, sau đó âm trầm ra lệnh cho Hạt Tất Nham: "Trước tiên ngươi hãy bám trụ lấy nàng, ta thu hết linh hồn của đám cường giả Độc Tông rồi quay lại thu của nàng sau!" Lời nói vừa dứt, Thiết hộ pháp mạnh mẽ vẫy tay ra, hai sợi xích màu đen mạnh mẽ bắn ra, chỉ trong nháy mắt xé ngang trời, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác hoa cả mắt.

Phốc! Thấy hai sợi xích mạnh mẽ bắn ra, hàng loạt cường giả Độc Tông vội vã né tránh, nhưng hai sợi xích màu đen này giống như có linh trí, xoay tròn trên bầu trời vài vòng, sau đó hung hăng lao xuyên thấu qua lồng ngực hai gã đầu vương.

Xiềng xích màu đen nhẹ nhàng lay động, hai gã đầu vương kia còn đang trợn tròn mắt, vẻ mặt sợ hãi, hai cỗ linh hồn thể hư ảo đã trực tiếp bị mạnh mẽ hút ra, chui thẳng vào trong sợi xích, còn thi thể mất đi linh hồn nặng nề rơi thẳng xuống mặt đất.

"Linh hồn của cường giả tầm thường quả nhiên không thể nào so sánh được với Luyện dược sư. Nếu không có người của "Đan tháp" ở Trung Châu cản trở, đi khắp nơi giết người, có lẽ nhiệm vụ sẽ hoàn thành một cách nhanh chóng." Đem linh hồn hút vào trong hai sợi xích, gã Thiết hộ pháp lại lắc lắc đầu tỏ chút tiếc nuối.

Trong khi Thiết hộ pháp còn đang lâm bâm, đám cường giả Độc Tông chứng kiến một màn khủng bố trước mắt đều sợ hãi vội vàng không ngừng lui về phía sau. Cường giả cấp bậc Đầu Tông, căn bản là không thể so sánh nổi, cho dù bọn hắn có đồng loạt xông lên, cũng chỉ trở thành mồi ngon cho hai sợi xích đen xì kia mà thôi.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Thiết hộ pháp đang lơ lửng ở trên trời hơi trầm xuống, từ cách xung hô của Hạt Tất Nham đối với người này, tựa hồ hẳn cùng với Vụ hộ pháp trước kia là cùng một cấp bậc, chỉ có điều, Tiêu Viêm bằng vào linh hồn cảm giác lực mẫn tuệ có thể thấy được, thực lực của gã Thiết hộ pháp này yếu hơn một chút so với Vụ hộ pháp. Nhưng nói thế nào đi chăng nữa đây cũng là một gã Đấu Tông cường giả hàng thật giá thật, hơn nữa Hồn Điện luôn có đủ các loại thủ đoạn quý dị, muốn đánh bại hẳn hẳn không dễ dàng chút nào.

"Ha ha, tiểu tử, rốt cục cũng biết sợ hãi là gì hả? Ta đã nói rồi, hôm nay, dù thế nào thì Độc Tông cũng không thể thoát khỏi tay của Vạn Hạt Môn ta!" Nhìn sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm, Hạt Sơn nghĩ rằng hẳn cũng bị thủ đoạn của Thiết hộ pháp làm cho kinh sợ, không khỏi cười đắc chí.

Cau mày hơi liếc nhìn gã đắc ý trước mắt, Tiêu Viêm chỉ cười lạnh một tiếng. Thấy đến thời điểm này rồi mà Tiêu Viêm vẫn còn ngạo mạn như cũ, trong lòng Hạt Sơn càng nổi lửa giận, lập tức ngừng đầu hướng về phía Thiết hộ pháp cung kính nói: *"Thiết đại nhân, tên môn nhân Độc Tông này thân thủ không kém, đã giết chết hai Đấu Hoàng cường giả của Vạn Hạt Môn ta, thỉnh đại nhân ra tay xử lý!"*

"Nham Kiêu tiên sinh, chạy mau!" Đám cường giả Độc Tông thấy Hạt Sơn nói như vậy, cuống quýt nhắc nhở Tiêu Viêm.

"Môn nhân Vạn Hạt Môn quả nhiên không ít... vậy mà ngay cả một tên tiểu tử nhất tinh Đấu Hoàng cũng không thể giải quyết nổi sao." Thiết hộ pháp lơ lửng trên bầu trời hờ hững liếc về phía Tiêu Viêm một cái, trong giọng nói có chút trào phúng.

Nghe câu nói của Thiết hộ pháp, khuôn mặt Hạt Sơn trở nên trắng bệch, nhưng e sợ thực lực của người này, nên không dám cãi nửa câu, chỉ có thể đem lửa giận trong lòng dòi về phía Tiêu Viêm, trong ánh mắt có thể thấy sự ác độc không nói nên lời.

Sau một câu trào phúng đó, Thiết hộ pháp cũng không nói gì hơn, ánh mắt quét ngang Tiêu Viêm, khẽ búng ngón tay, xiềng xích đen xì đang lượn lơ quanh thân lập tức mạnh mẽ lao ra.

Hai sợi xích hóa thành bóng đen từ phía xa bắn tới, âm thanh loảng xoảng giống như lưỡi hái tử thần đang cắt linh hồn ra khỏi thân thể vậy.

Chúng kiến xiềng xích màu đen đột nhiên phóng tới, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, toàn thân phát ánh sáng bạc, thân hình hơi run lên, quỷ dị lui lại, trong quá trình lui lại liên tục tạo thành từng đạo tàn ảnh hư ảo.

"Xuy!"

Xiềng xích lao tới, nhưng không trúng được vào Tiêu Viêm, mà chỉ đánh trúng một cái tàn ảnh.

"Ồ!"

Thấy đòn công kích bằng sợi xích không ngờ lại bị Tiêu Viêm né được, Thiết hộ pháp nhất thời không nhịn được ò lên một tiếng kinh ngạc, chợt cười lạnh, lại vung tay ra, sợi xích vừa vồ hụt con mồi lại giống như một con độc xà ngẩng đầu lên, như một tia chớp bắn tới Tiêu Viêm.

Thân hình Tiêu Viêm như một mũi tên màu bạc, trọng thước trong tay cũng cắm vào trong nấp giới, hai chân tạo thành những bước kỳ dị, mỗi một lần dưới thế công mãnh liệt của xiềng xích đều hiểm hiểm tránh thoát được.

Trên bầu trời, đông đảo cường giả hai phía nhìn thấy Tiêu Viêm không ngờ lại có thể kiên trì lâu như vậy trước một cường giả Đấu Tông, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, kể cả Hạt Sơn cũng không thoát khỏi việc há mồm thờ đốc, sắc mặt càng ngày càng trở nên âm trầm hơn.

Chúng kiến mình truy kích liên tục nhưng vẫn không thu được kết quả gì, sắc mặt gã Thiết hộ pháp cũng dần dần trở nên khó coi hơn. Hắn không nghĩ tới, gã Tiêu Viêm này lại trơn trượt đến như vậy, dưới thế công của bản thân mình, cho dù là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong cũng phải cực kỳ chật vật, thế mà tên kia lại có thể nhẹ nhàng tránh thoát được hết.

"Ha ha, tiểu tử này khá, quả nhiên là đã coi thường ngươi rồi, không hổ là kẻ có thể đánh chết hai gã Đấu Hoàng."

Mặc dù giận dữ nhưng gã Thiết hộ pháp lại nở một nụ cười lạnh, hai tay động, màn khói đen bao quanh thân rung rung, chợt một loạt âm thanh loảng xoảng vang lên, nhất thời, ước chừng khoảng bảy tám sợi xích đột nhiên từ trong cơ thể mạnh mẽ lao ra, sau khi chuyển động quanh thân hắn

vài vòng, tiếp tục lao như bão táp về phía Tiêu Viêm đang tinh tế tránh né.

"Để ta xem ngươi còn tránh né kiểu gì nữa?"

Cùng với tiếng quát mang theo đầy sát ý của Thiết hộ pháp, đám xích màu đen cơ hồ là bày ra một trận thế thiên la địa võng, đem tất cả các đường lui của Tiêu Viêm phong bế lại, để cho Tiêu Viêm chỉ có một cách là cứng rắn chống đỡ. Một gã Đấu Hoàng cứng rắn đọ lực với một gã Đấu Tông, kết cục như thế nào, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Giống như cũng hiểu được mình không thể trốn tránh tiếp được nữa, Tiêu Viêm lập tức dừng di chuyển, khẽ cau mày nhìn thẳng vào đôi mắt đang dần dần phóng đại phía trong màn sương đen.

"Ài..."

Chứng kiến Tiêu Viêm rơi vào tuyệt cảnh, đám cường giả Độc Tông nhất thời thẫn thờ dài một hơi, nhưng cũng chỉ bất lực mà thôi. Ngay khi gã cường giả Đấu Tông phía đối phương xuất hiện, sĩ khí của đám người này đã mạnh mẽ giảm sút, bởi vì họ cũng hiểu, cho dù Tiểu Y Tiên cũng là Đấu Tông, nhưng rất khó có thể lấy một địch hai, mà một khi nàng bị thua, kết cục của Độc Tông đương nhiên không cần nói cũng biết.

Nhìn thấy Tiêu Viêm rơi vào tình cảnh như vậy, trên mặt Hạt Sơn cũng hiện lên một chút dữ tợn. Cơ hồ hẳn có thể đoán được thảm trạng của Tiêu Viêm sắp tới. Dưới ánh mắt của vô số tâm tư đang nhìn chăm chú vào mình, đám xích màu đen đang mãnh liệt lao đến, nhưng ngay một khắc sắp đánh trúng Tiêu Viêm, không gian xung quanh đột nhiên vận vẹo, khiến cho quỹ đạo vốn cực kỳ hoàn mỹ của đám xích bỗng nhiên bị lệch lạc hết thấy, cuối cùng chỉ lướt nhẹ qua thân thể Tiêu Viêm mà lao đi.

Một màn bất thành linh xảy ra nhất thời khiến toàn bộ mọi người ồ lên kinh ngạc. Thiết hộ pháp sau một chớp mắt kinh ngạc lập tức lớn tiếng quát, *"Không biết vị Đấu Tông nào ẩn nấp quanh đây, thỉnh không nên xen vào việc của người khác, nếu không..."*

"Nếu không thì sao, ngươi định làm thế nào đây?"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, đồng thời một thân ảnh cũng chậm rãi hiện lên chắn trước mặt Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 792: Đấu Tông Bùng Nổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân hình kia vừa hiện lên, lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây. Khi nhìn rõ đó là một cô gái khá là xinh đẹp, ai nấy đều chết lặng sững sờ!

"Không ngờ Tông chủ lại mời tới thêm một vị khách như vậy. Đừng nói, nàng ta cũng là một Đấu Tông đấy chứ!?"

Những môn nhân của Độc Tông nhìn thấy người mới đến là một cô gái, đều không thể hình dung, một chiêu uy lực như vừa rồi là do nàng ấy đánh ra. Nhưng kinh ngạc chỉ trong phút chốc đã trôi qua, thay thế vào đó là một sự vui sướng tận trong thâm tâm. Nghe tiếng quát giận vừa rồi của Thiết hộ pháp kia, thì có vẻ nàng ta chính là một Đấu Tông rồi. Mà ra tay lại khiến cho không gian vặn vẹo như sắp đứt gãy thì chỉ có lực lượng của Đấu Tông mới có thể làm được. Hơn ai hết, những Đấu Hoàng ở đây đều rất rõ điều này!

Ngay lúc này, sĩ khí quân tâm vốn vì sự khủng bố của Thiết hộ pháp làm cho tê liệt lại một lần nữa bùng lên dâng cao ào ạt. Địch thủ có hai Đấu Tông, thì bên mình cũng vậy, ưu thế rốt cuộc vẫn thuộc về Độc Tông rồi, làm sao mà không phấn khởi cho được!

Người vừa ra tay, dĩ nhiên là Mỹ Đỗ Toa này giờ vẫn ẩn náu theo dõi một bên. Nàng đã sử dụng một lớp da Huyền thú mà che đi dung mạo tuyệt thế của mình, trở nên bình thường như bao cô gái khác, có điều cái khí chất đặc biệt của Xà tộc yêu mị quyến rũ thì không lẫn vào đâu được, khiến cho bao cặp mắt phải chăm chú ngắm nhìn.

"Xem ra các hạ định nhúng tay vào việc này rồi?" Thiết hộ pháp lạnh lùng nhìn Mỹ Đỗ Toa. Trong lòng cảm thấy nghiêm trọng vô cùng, bởi qua một lần giao thủ vừa rồi, lão đã có thể biết được thực lực của đối phương không hề thua kém mình bao nhiêu!

"Lão già này cứ giao cho ta!" Mỹ Đỗ Toa lạnh nhạt nhìn Thiết hộ pháp, tay rung lên lấy ra một thanh trường kiếm. Vì sợ lộ tung tích, nên nàng đã

thay thanh kiếm này chứ không dùng Xà hình kiếm từng tung hoành khắp nơi trong đại chiến của bốn quốc gia vừa rồi.

"Ừm, cô nhớ cẩn thận đó, ta thu thập tên kia xong sẽ qua phụ cô một tay!" Tiêu Viêm gật đầu, hất mặt đầy bất thiện về phía Hạp Sơn đang chờ người ra vì sự xuất hiện đột ngột của Mỹ Đỗ Toa, cười cười!

"Yên tâm đi, lão chạy không thoát đâu. Ta cũng hiểu mục tiêu lần này của ngươi chính là lão già này mà!" Gương mặt mới của Mỹ Đỗ Toa dù không thể so sánh được với diện mạo thật, nhưng vẫn vô cùng kiều mỹ hút hồn người.

Tiêu Viêm cười khở lắc đầu, rồi âm trầm nhìn Thiết hộ pháp thật kỹ mới chịu lui ra sau.

"Khục khục, thật là một đứa con gái kiêu ngạo phách lối! Dù ngươi là một Đấu Tông đấy, nhưng trong mắt Hồn Điện chẳng là cái quái gì, sẽ có một ngày, nhóc con ngươi cực kỳ hối hận vì hành động gây hấn với Hồn Điện hôm nay!" Bị Mỹ Đỗ Toa tỏ vẻ coi thường mà phớt lờ câu hỏi của lão, Thiết hộ pháp vô cùng giận dữ, lạnh lùng cười nhạt.

"Lũ Hồn Điện các ngươi, lúc nào cũng thích nói mấy lời vô nghĩa này sao?" Mỹ Đỗ Toa búng mạnh tay vào trường kiếm tạo nên những thanh âm trong trẻo sắc bén, khẽ nghiêng nghiêng đầu, chế nhạo.

"Con nhóc ngươi đã gặp những người khác của Hồn Điện rồi à!" Nghe những lời kia của nàng, Thiết hộ pháp giật mình chân động, đôi mắt lóe sáng.

Mỹ Đỗ Toa chẳng thèm đáp lại, chỉ thấy Đấu khí trong cơ thể nàng bùng lên như hồng thủy triều cường, mắt thường cũng có thể nhìn thấy không gian xung quanh chấn động. Vận hành Đấu khí mà khiến cho thiên địa bên ngoài thay đổi như vậy, chỉ có cấp bậc Đấu Tông trở lên, chứ mấy dạng như Đấu Hoàng thì chẳng người nào làm được.

Nhìn thấy hành động của Mỹ Đỗ Toa, Thiết hộ pháp chăm chú hẳn, đồng thời sát khí cũng dâng lên ngập tràn trong mắt. Lão hừ lạnh: *"Bản hộ pháp hôm nay muốn thử xem, con đàn bà ngươi có tư cách để cuồng vọng như thế không!?"*

Dứt lời, ngón tay lão khẽ duỗi ra, những âm thanh leng keng đồng loạt vang lên inh ỏi, sợi xích trong tay dựng đứng lên như vòi bạch tuộc mà quét về phía Mỹ Đỗ Toa.

Mặc kệ thanh thế địch nhân hung mãnh thế nào, Mỹ Đỗ Toa vẫn thản nhiên như không, trường kiếm trong tay như chớp đâm vào một điểm trên sợi xích. Lực lượng điên cuồng trong chớp mắt tuôn trào ào ạt đánh văng sợi xích trở ngược về. Nàng làm sao lại giống như đám Đẩu Vương, Đẩu Hoàng vô dụng để mặc cho sợi xích muốn làm gì thì làm chứ!

Giao thủ sơ sài một chiêu, mà năng lượng phát tán ra xung quanh đã vô cùng mạnh mẽ. Hàng loạt tiếng nổ rền vang khắp nơi, hoa lửa nhảy múa tung bừng!

Hai cao thủ Đẩu Tông đại chiến, cực kỳ ấn tượng, nhưng chẳng một ai dám mon men lại gần, chỉ sợ gặp tai bay vạ gió, sơ suất dính vào, muốn sống cũng thật khó nha!

Lúc này Hạt Tất Nham đang lơ lửng trên bầu trời, vẻ mặt chóm đặc ý kiêu ngạo đã bị sự xuất hiện của Mỹ Đỗ Toa quét cho tan tành mà sụp xuống, giờ nhìn thêm cảnh nàng ta đánh ngang tay với Thiết hộ pháp thì lại càng cực kỳ thiếu não. Chấn động một hồi mới nhìn chăm chăm vào Tiểu Y Tiên, cảm tức: *"Không nghĩ tới kiêu ngạo như con nhóc người cũng cần người khác giúp đỡ, hèn gì chẳng sợ hãi gì mà ra vẻ như thế nhỉ!"*

"Giống nhau thôi!" Tiểu Y Tiên cười nhạt, đôi mắt tím thẫm chớp chớp đầy vẻ trào phúng: *"Chà chà, ước muốn chiếm đoạt Độc Tông của ta đâu rồi, xem ra Vạn Hạt môn của lão sớm nên thành đồ ngâm rượu đi nha!"*

"Hừ! Để coi con tiện nhân đặc ý được bao lâu? Lão phu tu luyện nhiều năm như vậy, không tin giết không nổi một đứa nhỏ miệng còn hôi sữa như ngươi!" Hạt Tất Nham giận dữ hét vang, tay cầm quả trượng âm âm rung mạnh, vạt áo ngay chỗ đó tức thì biến thành bụi phấn, lộ ra một hình xăm Bò cạp màu đỏ thật lớn trên ngực. Con Bò cạp đầy rẫy sát khí có vẻ sống động vô cùng, hình dáng cực kỳ dữ dằn, nếu quả thật xuất hiện thì chỉ sợ còn hơn cả con Bọ cạp bốn cánh lúc nãy.

"Huyết Ma Hạt Hoàng?" Tiểu Y Tiên nhìn chăm chăm cái hình xăm không lớn hơn những con Bò cạp thông thường bao nhiêu mà đôi mi lá liễu kia chột cau tít lại!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Y Tiên, Hạt Tất Nham đắc ý vô cùng: "Hắc hắc hắc, sợ rồi sao!? Trước khi lão phu trở thành Đấu Tông, may mắn gặp phải nó đang bị trọng thương, vì đột phá Đấu Tông mà lão phu phải tốn biết bao nhiêu công sức mới có thể giết chết được nó mà thu lấy máu thịt. Linh hồn nó thì được phong ấn trui rèn trong cơ thể, đã nhiều năm rồi cuối cùng lão phu cũng đã luyện hóa hoàn toàn. Hôm nay, con nhỏ ngươi rất may mắn được trở thành vong hồn thứ nhất dưới tuyệt chiêu Vạn Hạt Môn ta: "Huyết Hồn Quyết!"

Dứt lời, thủ ấn của lão mạnh mẽ biến đổi liên hồi, lập tức hình xăm con bò cạp máu trên thân thể lão bỗng nhiên nhúc nhích, rồi chìm hẳn vào trong người. Khi hình xăm hoàn toàn biến mất, thân người lão đã phình to lên rất nhiều, hai bàn tay run rẩy vụn vụn rồi nứt toác ra, một cặp càng đỏ rực từ nơi đó ngoe nguẩy xuất hiện.

Quá trình biến thân vẫn tiếp tục, cho đến khi dừng lại thì lão già kia đã trở thành một con quái vật nửa người nửa bọ cạp cực kỳ kinh tởm.

Nghiêm trọng nhìn khí thế Hạt Tất Nham cuộn cuộn bành trướng, Tiểu Y Tiên có thể cảm nhận được, trình độ này đã có thể đánh ngang ngửa với ngũ tinh Đấu Tông được rồi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Thiên Độc Nữ, hôm nay hãy lấy máu ngươi làm tế phẩm đầu tiên Huyết Hồn Quyết của lão phu đi!" Cặp càng đỏ rực to lớn chỉ về phía Tiểu Y Tiên, có lẽ vì công pháp quá bá đạo, mà diện mạo cũng như âm thanh của lão trở nên cực kỳ dữ tợn tàn ác.

Sát khí ràn rạt khắp đất trời lúc đó liền thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Khi ai nấy nhìn về hướng này đều phải kinh hoàng thất thố. Hình dáng đáng sợ cũng như khí tức quái vật của Hạt Tất Nham đã dọa cho một số người yếu tim của Độc Tông trắng bệch cả mặt ra.

"Lão quái vật kia không ngờ đã thúc đẩy thực lực lên Ngũ Tinh Đấu Tông rồi, Tiểu Y Tiên làm sao có thể đánh lại được đây!" *Bằng vào linh hồn cảm giác cực kỳ hùng hậu, ngay tức khắc Tiêu Viêm đã nhận ra sự biến hóa bất diệu bên mặt trận của Tiểu Y Tiên, trong lòng vô cùng nặng nề, hẳn không nghĩ lão già kia lại có một đòn sát thủ đến thế!*

"Phải qua giúp cô ấy, không ổn rồi!"

Vừa lóe lên ý nghĩ này thì Tiêu Viêm cũng liền hành động, nhưng vừa định chuyển thân thì lại nhìn thấy một bóng người trờ tới trước mặt, cười lên đầy bí ối: "Tiêu tử kia, chạy đi đâu, lão phu chờ đợi này giờ mà!"

Nhìn Hạt Sơn cản trở trước mặt, Tiêu Viêm sát ý dâng tràn, cũng không nhiều lời vô nghĩa, trọng thước trong tay hấn mãnh liệt vung lên, như lang như sói hung hãn chém mạnh về phía lão, hoàn toàn đẩy lão vào thế bị động.

Khi Hạt Sơn còn đang dây dưa kéo dài thời gian của Tiêu Viêm, thì Hạt Tất Nham bên kia cũng đồng loạt tấn công. Chỉ thấy thân hình lão lóe lên đã xuất hiện trước mặt Tiểu Y Tiên, cặp càn lớn đỏ rực lên như máu cắt ngang eo của nàng!

Tiểu Y Tiên điểm mạnh ngón tay vào cặp càn to đùng kia, chớp lửa bùng lên dữ dội, nhưng lại không tạo ra một chút thương tích nào đối với lão.

"Khắc khắc..."

Hạt Tất Nham cười lên quái dị, cái càn lớn lại tiếp tục kẹp tới, ngón tay cứng rắn như tinh cương của Tiểu Y Tiên không ngờ lại bị đánh văng ra. Dính phải một đòn khá nặng, Tiểu Y Tiên chật vật lui nhanh về phía sau.

"Con nhỏ kia? Sao không kêu ngạo nữa đi?" Một đòn đã đánh văng địch thủ, Hạt Tất Nham khoái chí rít gào vang dội.

Khẽ liếc mắt lên ngón tay, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dữ tợn đang khoái trá hò hét kia, Tiểu Y Tiên đưa ngón tay vào miệng, cắn mạnh một phát, một dòng máu đỏ sẫm lập tức chảy xuôi.

Sau đó nàng dùng ngón tay thấm máu quệt ngang lên trán, lập tức một dãy ký hiệu kỳ lạ hiện lên.

Thấy những cử chỉ quái dị như thế của Tiểu Y Tiên, Hạt Tất Nham đột nhiên chột dạ, vẻ đắc ý dần tan biến, thay thế vào đó là một cảm giác lo lắng không thể lý giải.

Cùng lúc này, khi những ký hiệu trên vàng trán tron bóng hoàn thành, thì đôi mắt tím sẫm của Tiểu Y Tiên chợt tỏa ra ánh sáng lạ lùng khôn xiết,

đồng tử co rút bất thường, rồi chột đảo một cái. Chỉ thấy con mắt bên trái bỗng nhiên nhạt dần rồi chuyển sang màu xám xịt quỉ dị, còn tròng mắt bên lại tím thẫm đến hút hồn.

"Lão già, ngươi cũng là người thứ nhất có thể làm ta hoàn toàn giải phóng năng lực của Ách Nạn Độc Thể, được chết như vậy, cũng không tính là làm mất thân phận của lão chứ?"

Tiểu Y Tiên chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc trắng bạc không gió mà tung bay. Những ký hiệu kỳ lạ trên trán lập lòe ánh sáng rực rỡ. Âm thanh lạnh lùng âm vang như vọng về từ chín tầng Cửu u Địa ngục, không một chút tình cảm, không một chút ưu phiền!

-----oOo-----

Chương 793: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn toàn thân Tiểu Y Tiên đột nhiên tỏa ra một luồng uy áp kỳ dị, sắc mặt Hạt Tất Nham khẽ biến, vẻ đắc ý trong mắt đã tiêu tán, chỉ còn lại sự nghiêm trọng. Từ luồng khí tức kỳ dị trên người đối phương, lão cảm giác được mùi vị của tử vong.

"Quả là Ách Nan Độc Thể, đúng như lời Thiết hộ pháp, còn trẻ tuổi như thế mà có thể đạt tới thực lực này, hẳn là dựa vào nó." Hạt Tất Nham không hổ là người có kiến thức rộng rãi, Ách Nan Độc Thể lão cũng từng nghe qua một ít, sắc mặt lập tức trầm xuống, khàn khàn giọng nói.

Tiểu Y Tiên chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt chỉ còn lại duy nhất một màu tím than, khiến cho người có cảm giác lạnh lẽo vô tình. Dưới ánh mắt sâu thẳm đầy yêu dị này, dù là Hạt Tất Nham có thực lực cao cường cũng không khỏi chột dạ.

Tiểu Y Tiên vẫn im lặng, đôi mắt tím nhìn chăm chú vào Hạt Tất Nham, nhưng bàn tay mềm mại đã nắm chặt lại. Chỉ thấy không gian mười trượng xung quanh bỗng có những rung động vụn vặt mãnh liệt, rồi chớp mắt hình thành một cái lồng giam, người đứng ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy bên trong một mảng mờ mờ.

"Thiên Độc Lao Giới! "

Biên không gian thành lao ngục xong, Tiểu Y Tiên bình thân nhìn về Hạt Tất Nham bị giam trong lồng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, những thanh âm lạnh lẽo từ chiếc miệng nhỏ nhắn phát ra.

Theo những lời chú thanh thúy vang lên, sương mù màu tím từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên ùn ùn trào ra, rồi nhanh chóng khuếch tán. Chỉ trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ không gian bị phong bế này, lúc này thì bên ngoài đã không còn nhìn rõ được bất kỳ cái gì nữa.

Trong không gian lao lung, sắc mặt Hạt Tất Nham âm trầm nhìn sương mù màu tím tràn ngập xung quanh, lão có thể cảm giác được, ẩn bên trong những hạt sương li ti này là kịch độc mà ngay cả lão cũng không dám tự tiện để nó xâm nhập vào cơ thể. Hơn nữa, sương mù này dường như còn có tác dụng làm giảm sự linh hoạt của đối phương, độc vụ vừa tràn ngập thì lão đã cảm thấy thân thể mình trở nên trì trệ đi rất nhiều.

"Khí độc thật khủng khiếp! Có thể làm ô nhiễm toàn bộ năng lượng thiên địa trong mảnh không gian phong tỏa này, khi đó, đánh nhau sẽ không được tùy ý hấp thu năng lượng từ ngoại giới nữa. Mà như vậy, chỉ có mình bị tiêu hao mà không thể hồi phục, nếu chiến đấu kéo dài thì tình hình không ổn chút nào! Chiêu thức này thật là ác độc, Ách Nan Độc Thể quả đúng là khó chơi!"

Hạt Tất Nham lạnh lùng nhìn sương mù màu tím đang tràn ngập chung quanh, thầm than. Bất chợt một ý nghĩ ló lên, ngay lập tức một tầng đầu khí hùng hậu vây kín cả thân thể, phong bế hết lỗ chân lông trên người, ngăn cách toàn thân lão với sương mù màu tím kia.

"Nhưng phóng ra toàn bộ Ách Nan Độc Thể thì cũng sẽ khiến cho thời gian độc thể phát tác hoàn toàn rút ngắn lại. Con đàn bà ác độc người đã dốc toàn lực thì lão phu cũng phải tiếp đón chu đáo thôi!"

Tiếng quát lạnh lẽo vừa dứt, một luồng năng lượng huyết sắc đột nhiên từ trong cơ thể Hạt Tất Nham bùng phát, liền xuất hiện hai thanh kiếm to lớn, lão đưa mắt âm độc nhìn về bốn phía, sẵn sàng đưa ra đòn phản kích với Tiểu Y Tiên đang ẩn núp trong khói độc!

Từ phía chân trời xa xa, một không gian hơn mười trượng chứa đầy khí tím đột nhiên xuất hiện thu hút ánh mắt mọi người. Khí tím đó xoay chuyển cuộn cuộn muốn khếch tán ra chung quanh, nhưng giống như bị bốn vách tường trong suốt cản lại, chỉ có thể hình thành một thế giới đầy chất độc vẩn vù bên trong.

Khói độc màu tím mù mịt che khuất, khiến mọi người không thể nhìn thấy trận đấu diễn ra như thế nào, thậm chí kể cả Tiêm Viêm dùng linh hồn cảm ứng quét qua cũng bị không gian gấp khúc ngăn cản. Kể từ đó, mọi người không ai biết được tình huống bên trong, điều có thể làm duy nhất là chờ đợi, chờ cuộc chiến sinh tử của bọn họ kết thúc mà thôi.

Thu hồi ánh mắt từ không gian tràn ngập độc vụ lại, mặt Tiêu Viêm dù vẫn còn đầy nét nghiêm trọng, nhưng đã không còn lo lắng như trước! Xem hành động lúc nãy của Tiểu Y Tiên, hẳn là nàng đã sử dụng phương thức nào đó làm cho thực lực tăng vọt, hơn nữa còn cố ý phong bế một không gian nhỏ trên trời tạo thành lồng giam, thì có lẽ nàng ta cũng đã nắm chắc điều gì đó. Theo sự hiểu biết của Tiêu Viêm về cô gái này, thì Tiểu Y Tiên vẫn chưa đại đột đến mức tự tìm chết trong chiến đấu.

"Hiện giờ chỉ đành chờ kết quả cuối cùng thôi!" Khẽ thở dài, ánh mắt Tiêu Viêm cũng trở nên kiên quyết, rồi nhìn về phía Hạt Sơn, chậm rãi nói:
"Nếu Hạt Sơn môn chủ đã mong muốn giao thủ với ta như thế, xem ra hôm nay nếu ta không đáp lại, thì đã phụ tấm lòng của môn chủ rồi."

Lời nói Tiêu Viêm mặc dù bình thản, nhưng sát ý trong đó thì vô cùng rõ ràng. Với tên gia hỏa ba bốn lần ra tay ngăn trở này, đã làm bùng lên lửa giận và sát tâm trong lòng hắn. Nguồn truyện:

Nghe những lời này của Tiêu Viêm, sắc mặt Hạt Sơn hơi đổi, liền cười lạnh rồi nói: *"Tiểu tử cuồng vọng, bản môn chủ tự mình ra tay với ngươi, ngươi nên lấy đó làm vinh dự mới đúng."*

"Đã thế, mời Hạt Sơn môn chủ nạp mạng đi thôi!" Tiêu Viêm khẽ nhếch mép, bàn chân đạp mạnh vào hư không, ánh sáng bạc chợt lóe, thân hình nhanh như chớp lướt tới, hàng loạt tàn ảnh đọng lại trên bầu trời rồi tiêu biến, chỉ nháy mắt đã hiện ra nơi đỉnh đầu Hạt Sơn, trọng xích nắm chặt trong tay, không hề có chút lưu tình giáng mạnh xuống.

Cự xích mang theo kinh phong xé gió đánh tới, áp lực của nó đã làm cho

quần áo Hạt Sơn dính chặt vào người.

"Hừ!"

Hạt Sơn hừ lạnh, cây côn màu lam trong tay cũng vung mạnh lên, không hề tỏ ra thua kém đánh mạnh vào trọng xích.

"Choang!"

Tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, tóe ra vô số hoa lửa, kinh khí tại chỗ giao tranh bùng nổ dữ dội, hai thân hình đều bắn ngược ra sau.

Thân thể Tiêu Viêm quay cuồng trên không trung một hồi, đôi hỏa dực sau lưng rung lên vài lần mới ổn định lại. Bên kia Hạt Sơn cũng lao đảo chạt vật văng lui về sau mấy chục thước, bàn tay cầm côn đã hơi run rẩy.

Nếu chỉ xét về lực lượng, thì cơ thể Tiêu Viêm sau khi trải qua vô số linh bảo thiên địa tẩy tủy phạt cốt lại thêm vũ khí nặng nề như thanh Huyền Trọng Xích này, dĩ nhiên là mạnh hơn Hạt Sơn rất nhiều, lão lựa chọn đối kháng trực tiếp với hắn là chuyện bất trí nhất.

Khi thân thể đã bình ổn, Tiêu Viêm nhìn Hạt Sơn lui ra sau vài bước, sắc mặt hắn càng thêm hung dữ, hàn quang trong mắt rục lên, đầu khí nóng bỏng màu lục bích trong cơ thể đột nhiên bùng phát, ồ ạt tuôn vào trọng xích trên tay. Chỉ trong thời gian ngắn, đã đem thanh trọng xích màu đen biến thành một màu xanh biếc, trên thân xích vô số những ngọn lửa bích lục bùng cháy hừng hực.

Cảm nhận được năng lượng nơi trọng xích kia đang dần dần ngưng tụ, càng lúc càng khổng lồ, Hạt Sơn biến sắc. Cây côn màu lam trong tay xoay tít ra hàng loạt cơn ảnh, đầu khí hùng hậu trong cơ thể cũng nhanh chóng vận chuyển, theo kinh mạch mà đổ vào lam côn, khiến hình dáng lam côn bỗng lớn hơn rất nhiều, nhìn như một cái cột đình màu lam. Bây giờ, hai người bọn họ đã bắt đầu thi triển những đấu kỹ có uy lực không tầm thường, làm cho người đứng xem xung quanh thấy một màn này, đều phải vội vàng thoái lui, e sợ bị liên lụy.

Trên thân xích màu lục bích ngày càng đậm, tới lúc này, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên sắc bén, hai tay nắm chặt chuôi xích, gân xanh trên tay nổi lên, dữ tợn chém xuống Hạt Sơn ở đằng xa.

"Diêm Phên Phê Lãng Xích!"

Theo tiếng quát vừa dứt, một luồng lửa lục bích không lồ tới vài chục trượng từ trong mũi trọng xích mạnh mẽ tuôn ra, nơi lưỡi lửa phóng qua, không gian âm âm chấn động. Nhiệt độ nóng cháy của nó đã làm cho không gian như vụn vụn hẫ đi.

"Chấn thiên côn!"

Nhìn lưỡi lửa với năng lượng hùng hồn cùng kinh phong xé gió lao đến, Hạt Sơn nghiêng răng. Cây côn màu lam trong tay múa lên, tạo thành một vùng sáng chói mắt, với những tiết tấu kỳ dị, mãnh liệt tấn công vào lưỡi lửa kia.

"Ầm!"

Dưới vô số ánh mắt quan sát, hai luồng ánh sáng rực rỡ trong tích tắc liền va chạm, một tiếng nổ mạnh như sấm sét vang lên, rền rĩ khắp trời!

Năng lượng dao động kịch liệt xen lẫn nhiệt độ nóng bỏng bùng phát ra xung quanh. Hạt Sơn bị luồng lửa mạnh mẽ đánh trúng phát ra một tiếng kêu thảm, bàn tay nắm lam côn bốc lên khói trắng nghi ngút, có điều hắn vẫn cắn răng không buông, thân hình lão đảo lui về sau. Lần giao tranh vừa rồi, lưỡi lửa quỷ dị trên trọng xích đã làm cho lão chịu thiệt thòi lớn.

Nhìn thấy Hạt Sơn lui lại, Tiêu Viêm cười lạnh, ánh mắt thoáng nhìn qua không gian sau lão, dưới chân ánh sáng bạc lại lóe lên, nhoáng một cái đã đến trước Hạt Sơn, vung trọng xích mạnh mẽ đập xuống.

Hạt Sơn đang vội vàng vận lực ép kinh khí nóng bỏng sôi trào trong cơ thể ra, đã cảm thấy kinh phong hung hãn đang ập đến. Bàn chân liền đạp những bước đầy quỷ dị, thân hình lại một lần nữa vọt lui như thiểm điện, tránh thoát hung hiểm trong đường tơ kẻ tóc. Lão liếc mắt qua chỗ hồi nãy, thấy Tiêu Viêm không truy kích bèn cười lạnh, nhưng tiếng cười còn ở trong yết hầu chưa kịp phát ra, thì ngay sau lão, một thân ảnh nhỏ nhắn chợt hiện lên cùng với âm thanh lạnh lạnh:

"Khắc khắc, nhận một quyền của ta đây!"

Thanh âm non nớt vừa dứt, một quả đấm nhỏ màu trắng đã đến, trên nắm tay sáng bừng màu tím lóng lánh, một luồng lực lượng đáng sợ ngưng tụ trong đó ập đến.

Cảm nhận được lực lượng khủng bố đột ngột xuất hiện đằng sau, Hạng Sơn vô cùng kinh hãi, cấp tốc xoay người, lam côn trong tay chỉ vội che lấy ngực.

"Bình!"

Quả đấm nhỏ đã trực tiếp đánh vào trên cây côn, Hạng Sơn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì một tiếng rắc vang lên, làm cho toàn thân lão lạnh ngắt. Chỉ thấy lam côn cứng rắn hơn cả tinh thiết kia, giờ này đã gãy đôi, mà quả đấm nhỏ vẫn không hề dừng lại, tổng thẳng vào lồng ngực lão.

Trong lòng Hạng Sơn hiện lên nỗi sợ hãi không tên, trước mắt lão, mơ hồ chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như hoa như ngọc và đôi mắt to tròn đen láy như bảo thạch, lấp lánh vẻ vô tội xen lẫn với giảo hoạt tinh ranh vô cùng.

-----oOo-----

Chương 794: Hạng Sơn bỏ mình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn nắm tay nhỏ nhắn như vô lực dừng trên lồng ngực, trong nháy mắt khiến cho khuôn mặt Hạng Sơn xuất hiện màu hồng nhuận khác thường, chợt từ yết hầu cảm thấy vị ngọt lịm, rớt cuộc, một ngụm máu tươi không thể nén được phun mạnh ra.

Máu tươi phụt ra, thân hình Hạng Sơn chật vật lui về phía sau có chút lão đảo. Hiển nhiên, một quyền mạnh mẽ của Tử Nghiên lúc trước, trực tiếp làm cho hắn bị trọng thương. Dù sao lực lượng của nàng cũng cực kì khủng bố, mặc dù Đấu Hoàng cường giả chịu một đòn cũng không phải là chuyện đùa.

"Hỗn đản, dám đánh lên!" Thân hình chợt lui, Hạng Sơn hỗn hên rống giận nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng lắc đầu, cười châm biếm, không nói nhảm với hắn. Dưới chân, ngân mang chớp động, vền vền trong tích tắc xuất hiện trước mặt Hạng Sơn, trọng xích trong tay vung lên, vẽ ra một đường cong mỹ lệ xen lẫn trong đó có tiếng xé gió cực kì khủng bố, ra tay không chút lưu tình.

Loại tình huống đuổi chó đến đường cùng này, Tiêu Viêm cũng không chút bài xích, thậm chí, nếu có cơ hội như thế, hắn ra tay so với lúc bình thường còn ác liệt hơn.

Sau khi nhận một quyền của Tử Nghiên, đầu khí trong cơ thể bình thường vốn vận chuyển vô cùng thuận lợi, hiện tại lại trở nên rối loạn. Trong lòng Hạng Sơn hiểu rõ, đó là dấu hiệu bị trọng thương, mà hiện giờ lại phải đối mặt với công kích hung hãn của Tiêu Viêm, hắn thật sự không dám đối chọi cùng với nó. Bởi vậy, thân hình vội vàng di chuyển, chật vật tránh khỏi công kích của trọng xích.

Trọng xích tấn công thất bại, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, tay vung lên, trọng xích liền rời tay hướng thẳng về phía Hạng Sơn.

Tránh được công kích trước đó của Tiêu Viêm, kinh mạch trong cơ thể Hạng Sơn hiện tại xuất hiện từng đợt co rút, cảm giác đau đớn không thể tả. Hiện tại, tự nhiên không có năng lực chống đỡ, bởi vậy, nhìn thấy trọng xích bay tới, hắn thực là lực bất tòng tâm, trơ mắt nhìn trọng xích oanh kích thật mạnh lên cơ thể.

"Phụt!"

Lại thêm một ngụm máu tươi nữa phun ra. Rốt cục, một tia sợ hãi xuất hiện trong mắt của Hạng Sơn. Nếu cứ tiếp tục diễn ra như vậy, hắn thực sự sẽ giống như Ngô Nhai, chết dưới tay Tiêu Viêm

Hàm răng cắn chặt, Hạng Sơn mạnh mẽ điều động đầu khí trong cơ thể, dùng sức vẩy động hai cánh đầu khí sau lưng, mượn lực trọng xích vừa đánh tới, thân hình nhằm hướng sơn môn của Vạn Hạng môn bắn mạnh đi.

"Còn muốn chạy?"

Nhìn thấy cử động của Hạng Sơn, Tiêu Viêm lại cười lạnh, thân hình thoáng

động, mũi chân điểm lên trọng xích phía trước, thân hình hệt như đại bàng, hướng về kẻ thù lao tới.

Lấy tốc độ của Tiêu Viêm kịp thời truy cản Hạo Sơn với tình trạng đang bị thương tất nhiên không là vấn đề. Bởi vậy, chỉ vền vện vài cái chớp mắt, thân hình Tiêu Viêm đã xuất hiện trước mặt Hạo Sơn, hướng về phía hắn cười châm biếm. Thân thể vừa động quỹ dị xuất hiện phía sau Hạo Sơn.

Thấy Tiêu Viêm truy đuổi tới, sắc mặt Hạo Sơn đã trở nên tái nhợt hơn nhiều, với tình trạng của hắn bây giờ, căn bản không có khả năng có thể tiếp tục chống lại Tiêu Viêm.

"Trưởng lão trong môn, còn không mau xuất thủ cứu giúp!"

Đấu khí trong cơ thể vận chuyển cực chậm, đã thực nản lòng, Hạo Sơn nhìn trưởng lão Vạn Hạo môn đang dậm dậm với đối thủ cách đó không xa, giận dữ hét to.

Nghe được tiếng Hạo Sơn rống giận, mấy vị trưởng lão kia cắn chặt răng, cũng liều mạng nghĩ cách thoát khỏi đối thủ. Cuối cùng, chỉ có hai cường giả Đấu Hoàng thành công, thân hình chớp động nhằm phía hắn lao tới.

"Hi hi, nhúng tay vào lúc người khác đang chiến đấu không tốt đẹp gì đâu nha..."

Ngay thời điểm hai người vừa lao ra, một đạo thân ảnh nhỏ xinh thoáng hiện đến, thân thể dừng ở không trung, hướng về phía hai người nở nụ cười tươi tắn, đầy vẻ ngây thơ, nói.

"Cút ngay!"

Trong thời khắc mấu chốt sinh tử, hai gã cường giả Đấu Hoàng giận dữ quát một tiếng, phát tay một cái, hai đạo đấu khí cuồn cuộn mạnh mẽ bắn tới chỗ Tử Nghiên.

Nhìn thấy đòn tấn công của hai người, Tử Nghiên khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nắm tay nhỏ nhắn nắm chặt, chợt phát ra tiếng hừ nhẹ, không một chút khách khí công kích trực tiếp hai đạo đấu khí hùng hồn kia, lực lượng cực kỳ đáng sợ, trước ánh mắt kinh ngạc của hai gã cường giả Đấu Hoàng, đem hai đạo đấu khí chắn thành một mảnh hư vô.

"Hừ! Dám cả gan đối chiến với ta, thực muốn chết mà..." Miệng hừ lạnh một tiếng, tử quang từ trong cơ thể Tử Nghiên đột nhiên mãnh liệt trào ra. Thân hình chợt lóe, nhằm một gã cường giả Đâu Hoàng vọt tới, quả đấm nhỏ vung lên, mạnh mẽ công kích lên lồng ngực đối phương. Năm tay đánh ra khiến cho không gian xung quanh bị xé rách phát ra âm thanh xé gió bén nhọn, tựa như muốn đem màng tai tên cường giả Đâu Hoàng kia phá vỡ.

Đối với công kích mạnh mẽ của Tử Nghiên, tên cường giả Đâu Hoàng còn lại sắc mặt đại biến, đầu khí mạnh mẽ tuôn ra bao quanh thân thể hình thành một tấm chắn dày. Liên tiếp chống đỡ lại thế công của Tử Nghiên tấm chắn này rất nhanh bị lung lay muốn đổ.

Bị Tử Nghiên bám trụ như vậy, hai gã cường giả Đâu Hoàng tự nhiên mất thời cơ tốt nhất đi trợ giúp. Nhìn thấy một cảnh này, Hạt Sơn đành cắn chặt răng một cái, chuẩn bị mạnh mẽ vận chuyển đầu khí trong cơ thể. Ý niệm này vừa xuất hiện, thì một tiếng cười nhàn nhạt đột nhiên từ phía sau truyền tới.

"Hạt Sơn môn chủ, xem ra hôm nay ngươi không có cơ hội nhìn Vạn Hạt môn đại thắng a..."

Tiếng cười nhật từ sau lưng Hạt Sơn vang lên, một thanh âm bình thản, làm cho cả người Hạt Sơn trở nên lạnh lẽo hẳn ra, gian nan xoay đầu lại, một khuôn mặt lạnh lùng gần ngay trong gang tấc, đập vào trong mắt.

Nhìn thấy Hạt Sơn trông lại, Tiêu Viêm đối mặt với hắn, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, chợt nắm tay nắm chặt, từ sau lưng không hề lưu tình chút nào, hung hăng đánh tới.

"Không...!"

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, Hạt Sơn nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, tại thời điểm tính mạng bị uy hiếp, thanh âm trở nên dị thường bén nhọn hẳn lên.

Đối với tiếng thét vô vị thực chói tai của hắn, trong mắt Tiêu Viêm, nụ cười càng thêm lạnh lùng. Quyền được phát ra, một thanh âm lạnh lẽo từ miệng truyền ra: *"Bát Cực Băng!"*

Tiếng quát vừa dứt, kinh phong trên nắm tay nhất thời tăng vọt, một cỗ ám kinh đáng sợ nhanh chóng ngưng tụ bên trong xương cốt, trong nháy mắt một đòn công kích thật mạnh oanh kích lên sau lưng Hạt Sơn. Lúc lực lượng cuồng mãnh bùng nổ, cũng là lúc một cỗ ám kinh mịt mờ, theo nắm tay của Tiêu Viêm, xâm nhập vào trong cơ thể Hạt Sơn.

"Phanh!"

Lực lượng đáng sợ muốn nổ tung tại sau lưng Hạt Sơn, lực dư chân trực tiếp đem quần áo hấn chấn nát. Ngay sau đó, một đạo âm thanh dị thường trầm đục, từ trong cơ thể Hạt Sơn một lần nữa truyền ra. Thân thể Hạt Sơn đột nhiên khựng lại, trên mặt không chút huyết sắc, trong nháy mắt, một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra. Trong máu tươi còn kèm theo nội tạng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ. Hiển nhiên, một đạo ám kinh nổ mạnh trong cơ thể thực sự khiến hấn chịu một kích trí mạng.

Thanh âm trầm thấp, trên không vang vọng ra, mấy cuộc giao chiến giữa cường giả song phương gần như đều ngừng tay, toàn bộ ánh mắt đều tập trung về nơi diễn ra trận chiến Tiêu Viêm cùng Hạt Sơn. Nhìn thấy người kia sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở đang ngày càng suy yếu. Trong mắt cường giả Độc tông, nhất thời nảy lên tia khiếp sợ cùng với vẻ mừng rỡ vô cùng. Trái lại, ở bên kia mấy cường giả của Vạn Hạt môn, một tia hàn khí dần dần xâm chiếm trong lòng.

Trước vô số ánh mắt, hai cánh đầu khí sau lưng Hạt Sơn từ từ trở nên hư ảo. Một lát sau, rốt cục triệt để tiêu tán, lực duy trì cơ thể hoàn toàn bị mất đi, thân thể như điều đứt dây rơi xuống mặt đất.

Nhìn thân thể Hạt Sơn rơi xuống, cảm giác được hơi thở của hấn ngày càng mỏng manh, cho đến khi hơi thở hoàn toàn tiêu tán, Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Người kia thật sự là khó đối phó. Không thể tưởng được sau khi thi triển Diễm Phân Phệ Lăng Xích rồi mà vẫn không bị thương nặng. Cuối cùng nếu không phải Tử Nghiên ra tay đánh lén, chỉ sợ sẽ phải giằng co thêm một lúc nữa mới có thể đánh bại hấn.

"Môn chủ!"

Nhìn thấy thân thể Hạt Sơn đang rơi xuống kia, mấy cường giả Vạn Hạt môn, hốc mắt muốn nứt ra. Dưới tình huống đại chiến như thế, môn chủ

bị đánh chết trước mặt mọi người như vậy, thực sự đã đả kích bọn họ mạnh mẽ. Với mấy vị cường giả vẫn còn tốt một chút, trên mặt đất, mấy đê tử bình thường của Vạn Hạp môn, lúc này đã hoàn toàn mất hết sĩ khí, sắc mặt trắng bệch.

"Hỗn đản, giết chết hẳn, vì môn chủ báo thù!"

Trên bầu trời, những ánh mắt phần nộ gần như tập trung nơi thân thể Tiêu Viêm. Trải qua mấy giờ đồng hồ khai chiến, số cường giả Vạn Hạp môn tử trong tay hắn đã đạt con số ba, nhưng toàn bộ đều là cấp bậc Đấu Hoàng, điều này sao có thể không làm cho môn nhân Vạn Hạp môn đối với Tiêu Viêm hận thấu xương.

Đặc biệt, hiện tại, Hạp Sơn đã vẫn lạc, khiến cho lửa giận cường giả Vạn Hạp môn đạt tới đỉnh, xa xa một thanh âm rống giận vang vọng phía chân trời, mấy cường giả Vạn Hạp môn ở bên kia đều mạnh mẽ thoát khỏi đối thủ của mình, đối với Tiêu Viêm, nổi giận lao tới.

Nhìn thấy mười mấy đạo nhân ảnh đột nhiên hướng về phía mình lao tới, mặc dù Tiêu Viêm cũng được một phen kinh ngạc, xem ra, bọn người kia thực sự là bị kích thích đến nổi điên rồi.

"Hắc hắc, đám gia hỏa Vạn Hạp môn các ngươi, đối thủ của các ngươi là chúng ta, muốn tìm Nham tiên sinh gây phiền phức, phải hỏi chúng ta trước đã..." Đương nhiên, cường giả Độc Tông không phải loại ngòi măt ăn bát vàng. Hiện tại, bọn họ đang chiếm thượng phong, sĩ khí tăng vọt đến cực điểm. Từng đạo quang ảnh thoáng hiện, lập tức xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Thân thể vừa động đứng xung quanh Tiêu Viêm, nhìn về phía cường giả Vạn Hạp môn bên kia đang muốn quần công Tiêu Viêm, mắt lộ ra tia cười lạnh lẽo.

"Nham tiên sinh, người nghỉ ngơi một chút đi, những chuyện kế tiếp, giao cho chúng ta là được." Một gã cường giả Đấu Hoàng Độc Tông quay đầu hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói, trong ánh mắt hắn, tràn ngập vẻ kính sợ. Với biểu hiện của Tiêu Viêm lúc trước, thực sự đã triệt để chinh phục bọn họ.

Tiêu Viêm gật đầu khẽ cười. Liên tiếp đối phó với ba gã cường giả Đấu Hoàng, đối với hắn quả thực là gánh nặng không nhỏ. Liên không chối từ, thân hình lướt ra phía ngoài vòng chiến, xuất hiện một nơi trên bầu trời,

lấy ra một khóa đan dược bỏ vào miệng, sau đó nhai ngấu nghiến nuốt vào trong bụng, cảm thụ dược trong cơ thể, dần dần xuất hiện một cỗ năng lượng tinh thuần, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trọng, nhìn cuộc chiến đang diễn ra giữa Mỹ Đỗ Toa và Thiết hộ pháp Hồn Điện.

-----oOo-----

Chương 795: Túi Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thoát khỏi vòng chiến, Tiêu Viêm đã có thể thả lỏng rất nhiều, thân thể nhẹ nhàng dừng lại trên bầu trời, mặt nghiêm trọng nhìn lại trận chiến đằng xa. Nơi đó, hai đạo nhân ảnh giống như quỷ mị ẩn hiện chớp nhoáng giao phong, năng lượng lan tỏa chấn động vô cùng đáng sợ, khiến không gian xung quanh bị bóp méo hoàn toàn. Với trận đấu này, không có bất kỳ một ai dám xen vào, vì cả hai bên đều biết, Đấu Tông cường giả chiến đấu, trình độ cỡ Đấu Hoàng thì không thể can thiệp vào được chút gì.

"Thải Lân tỷ tỷ sao rồi?"

Bên cạnh Tiêu Viêm, một bóng người nhỏ nhắn chợt hiện lên. Cô nhỏ Tử Nghiên nhìn chăm chú trận chiến kia, cảm nhận những rung động năng lượng mạnh mẽ phát ra từ sự va chạm của hai bóng người đang quay cuồng đó, khuôn mặt xinh xắn đầy vẻ trầm trọng.

"Thực lực của nàng ta và tên Thiết hộ pháp của Hồn Điện đó không khác biệt mấy, chiến đấu dĩ nhiên phải giằng co ngang ngửa rồi. Trong thời gian ngắn, chỉ sợ khó mà phân thắng bại." Tiêu Viêm trầm ngâm.

"Đấu Tông cường giả nếu thật sự là chân chính đánh nhau sống chết, thì có thể liên tục kéo dài trong một thời gian khá dài. Nhưng với tính tình của Mỹ Đỗ Toa, giao chiến với Thiết hộ pháp sẽ không thể diễn ra quá lâu, có lẽ chỉ một chút nữa, trận đấu này sẽ phân thắng bại thôi."

Nghe vậy, Tử Nghiên khẽ gật đầu, đôi mắt to như bảo thạch lại nhìn về một trận đánh khác, chỉ thấy lồng giam không gian bên kia vẫn bị khí tím tràn ngập, những người bên ngoài không thể biết trong đó giờ đang xảy ra

những chuyện gì.

Tiêu Viêm cũng nhìn theo tầm mắt của Tử Nghiên, khẽ nhíu mày. Tiêu Y Tiên ở cùng Hạng Tất Nham trong đó một thời gian rồi, nhưng chưa hề thấy một chút động tĩnh. Đến cuối cùng là ai đã chiếm được thượng phong thì không một người biết được.

Hai người Tiêu Viêm lơ lửng đứng trên trời, chăm chú nhìn Mỹ Đồ Toa và Thiết hộ pháp đánh nhau. Thời khắc này, trong trận chiến của Độc Tông cùng Vạn Hạng môn, Tiêu Viêm đã giải quyết ba tên Đấu Hoàng quan trọng, Độc Tông đã triệt để chiếm thượng phong. Chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều còn chờ vào trận chiến của hai cường giả Đấu Tông trên trời kia. Nếu là Mỹ Đồ Toa và Tiêu Y Tiên thắng lợi, thì kết cục hôm nay tự nhiên không cần phải nói. Độc Tông sẽ thôn tính hoàn toàn Vạn Hạng môn, trở thành thế lực cường đại duy nhất trong Đế quốc Xuất Vân, mà Tiêu Viêm cũng đạt được ước nguyện, thành công bắt được một tên cường giả của Hồn Điện, từ đó, trong miệng của lão có thể biết được những tin tức liên quan.

Còn nếu Thiết hộ pháp và Hạng Tất Nham thắng, điều này sẽ ảnh hưởng đến khả năng tồn tại của Độc tông. Hơn nữa, nếu thua Tiêu Viêm cũng chỉ có thể mang người cầm đầu mà chạy, vì dù hấn có làm hết sức cũng tuyệt không thể là đối thủ của hai cường giả Đấu Tông. Cho nên, mấu chốt của trận đại chiến này, đều dựa vào kết quả trận đánh giữa bốn cường giả Đấu Tông kia.

"Đinh đinh đang đang!"

Những bóng người hoán đổi vị trí như điện xẹt, trường kiếm cùng sợi xích đen ở trên trời va chạm kịch liệt tạo ra những âm thanh thanh thúy liên hồi, từng luồng năng lượng rung động mạnh mẽ phát ra xen lẫn những chớp lửa nháng lên dữ dội.

Bóng người qua lại không ngớt, Mỹ Đồ Toa lúc này gương mặt lạnh như băng. Trường kiếm trọng tay lại đột nhiên vẽ lên một cong lá lướt quỷ dị, xảo quyết nhắm sườn trái của Thiết hộ pháp công tới, chém thẳng vào màn sương mù màu đen kịt.

Trường kiếm sau một kích liền rút ra, thân hình Mỹ Đồ Toa lại lóe lên, thoát khỏi phạm vi phản kích của Thiết hộ pháp, cúi đầu nhìn. Lòng mi đen nhánh của nàng hơi cau lại, không hề có một chút máu nào vương lại trên thân kiếm. Nhưng dù chưa đổ máu tươi, thì cả người Thiết hộ pháp cũng đột nhiên kịch liệt chấn động mà tỏa ra hắc vụ không ngớt, đối với hần một kiếm kia có lẽ đã tạo ra một ít thương tổn rồi.

"Kiếm pháp thật độc ác xảo diệu, cũng không biết ngươi là cường giả từ đâu đến, mà trước nay lão phu chưa từng nghe nói qua?" Ân trong lớp sương mù đen tối đang chậm rãi xoay chuyển, Thiết hộ pháp lạnh lùng âm độc liếc nhìn Mỹ Đồ Toa rồi nói.

Mỹ Đồ Toa như không hề để ý tới lời nói của Thiết hộ pháp, mặt vẫn lạnh như tiền, đôi mắt đẹp tràn ngập sát tâm bén nhọn, trừ những người quen thuộc ra, thì vị Nữ Vương của Xà Nhân Tộc này chưa từng kiêng nể một ai mà thu liễm địch ý của mình.

Đã đánh nhiều hiệp như vậy, nhưng Mỹ Đồ Toa vẫn tỏ ra lạnh lùng băng giá, khiến Thiết hộ pháp nhìn mãi cũng quen, nên chỉ cười lạnh. Lão thoáng liếc qua hai người Tiểu Viêm đang đứng ngoài rồi hần học: *"Đám đệ tử của Vạn Hạt môn đúng là một lũ phế vật. Đông như thế lại đánh không được hai tiểu tử này, lại còn bị tiêu diệt không ít!"*

Có điều dù mắng như vậy, thì Thiết hộ pháp quá biết, trận đánh với Mỹ Đồ Toa không thể tiếp tục kéo dài. Nói cách khác, lão ở bên này tuy đánh nhau ác liệt vẫn chú ý đến Tiểu Y Tiên đang bất phân thắng bại với Hạt Tất Nham, nếu người thắng là Hạt Tất Nham thì tốt rồi, nhưng nếu là Tiểu Y Tiên thì... Dù Thiết hộ pháp có tự tin mấy, cũng không chống đỡ được cục diện bại vong. Bởi thực lực của Tiểu Y Tiên và Mỹ Đồ Toa so với lão không hề thấp hơn, phần thắng của lão coi như là không có!

Mà đối với Ách Nan độc thể của Tiểu Y Tiên, lão cũng hiểu biết khá rõ ràng, một khi nàng ta hoàn toàn phát ra, uy lực sẽ cực kỳ khủng bố. Chính vậy, nếu thật sự là Hạt Tất Nham bại thì lão cũng sẽ không cảm thấy quá ngạc nhiên.

"Không thể kéo dài được nữa rồi!"

Thiết hộ pháp âm thầm thở dài, bàn tay múa may quay cuồng rồi xuất ra một làn khói đen lạng lẽ trôi nổi trước mặt. Trong màn sương mù tối thui

đó lộ lộ một linh hồn nồng đậm đang nhè nhẹ rung động.

Ánh mắt có chút đau lòng nhìn làn khói đen này, Thiết hộ pháp hơi chần chờ, sau đó hung hăng cắn răng, bàn tay lẹ làng bắt quyết, làn khói kia đột nhiên bành trướng rồi cấp tốc thu nhỏ lại, một linh hồn hư ảo trong đó chợt bay ra.

Linh hồn vừa mới xuất hiện, Thiết hộ pháp liền há mồm phun ra một đạo khí đen đem nó bao bọc lại. Linh hồn kia vừa bị khí đen bao bọc thì như cảm nhận được cái gì đó lập tức kháng cự kịch liệt, từ linh hồn một tia hoảng sợ rung động không ngừng khuếch tán ra.

"Hừ!"

Nhìn thấy linh hồn kia giãy dụa, Thiết hộ pháp liền hừ lạnh, há toang miệng tạo thành một luồng hấp lực, trực tiếp đem nó hút vào trong miệng.

Sau khi đem linh hồn này nuốt vào, hắc vụ mờ mịt quanh thân Thiết hộ pháp bỗng nhiên nồng đậm hơn rất nhiều, mà khí tức uy áp của lão, cũng trở nên hùng hậu không ít.

Sau khi nuốt sạch linh hồn, Thiết hộ pháp cũng chưa dừng lại, tiếp tục từ trong màn sương mù tung ra một linh hồn nữa nuốt chửng... Theo sự hấp thu linh hồn ngày càng nhiều của hắn, màn sương đen quỷ dị kia bắt đầu phình lên, áp lực tỏa ra càng lúc càng mạnh bạo.

"Thải Lân, mau đánh đi! Đừng cho hắn tiếp tục nuốt linh hồn!"

Từ bên ngoài, Tiêu Viêm cũng bị hành động của Thiết hộ pháp dọa đến thất thần, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Vụ hộ pháp nuốt linh hồn Vân Sơn, lập tức quát lên.

Mặc dù những linh hồn này không thể so với linh hồn mạnh mẽ của Tông chủ Vân Lam tông ngày trước, nhưng vì số lượng quá nhiều, nếu để lão nuốt vào liên tục như thế, cũng sẽ làm cho thực lực của Thiết hộ pháp tăng lên không ít.

Nghe Tiêu Viêm quát lớn, thân hình Mỹ Đồ Toa cũng nháy mắt loáng lên, trường kiếm trong tay rút lên những đợt kinh phong sắc bén làm cho không gian chấn động, rồi như một tia chớp, xuyên qua không gian, lấy thế sét

đánh không kịp bung tai, hung hăng chém thẳng vào màn sương đen kịt mịn mù trôi nổi phía trước Thiết hộ pháp.

Khi kinh phong đánh trúng vào tầng sương mù đó, sắc mặt Thiết hộ pháp đột nhiên đại biến, vừa muốn hành động, thì đám sương khói đen thui trước mặt lão đột nhiên nổ tung, từng linh hồn hư vô mờ nhạt đồng loạt tủa ra, trước sự kinh ngạc của đám người Tiêu Viêm, điên cuồng chạy trốn tứ phía.

"A... Tất cả đều là linh hồn a..."

Ánh mắt Tiêu Viêm đại ra khi nhìn thấy chừng một trăm linh hồn chạy trốn. Hắn bỗng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tên Hồn Điện khôn kiếp này, thu nhiều linh hồn thể như thế, cuối cùng là định làm gì?

"Khốn nạn! Dám hủy túi đựng hồn của lão phu!"

Nhìn các linh hồn thể tản mát khắp nơi, mắt Thiết hộ pháp vằn lên đầy những tia máu đỏ, trong cơ thể bùng phát ra sát ý vô cùng vô tận. Đám linh hồn này đã hao tổn một năm trời khổ công thu hoạch của lão, lần này trở về nếu không giao nộp được đúng số lượng, kết quả sẽ ...

Nghĩ đến sự trừng phạt nếu không hoàn thành nhiệm vụ, sát tâm trong lòng Thiết hộ pháp càng dày đặc hơn, đến mức không thể kìm nén được nữa, điên cuồng rít gào thành tiếng, sợi xích đen liền như một con mãng xà hướng tới Mỹ Đồ Toa, mạnh mẽ mổ xuống.

Nhìn một kích với toàn bộ sự giận dữ căm thù của Thiết hộ pháp, thân hình Mỹ Đồ Toa bèn nhanh chóng lui lại, năng lượng bảy màu từ trong cơ thể nàng phát ra, trường kiếm trong tay chợt hóa thành một luồng kiếm khí bảy sắc rực rỡ, mạnh mẽ chém vào bên trên sợi xích đen kia.

"Chêng chêng!"

Âm thanh thanh thúy vang lên, chân động năng lượng kinh khủng từ chỗ bình khí tiếp xúc bùng phát, không gian rung động, trường kiếm trong tay Mỹ Đồ Toa nổ tung, mà bản thân nàng cũng rên lên, thân hình liền thối lui.

"Hôm nay bất kể thắng thua thế nào, bốn hộ pháp cũng nhất định phải dùng linh hồn của ngươi để trấn áp lũ linh hồn đang chạy trốn kia!"

Tiếng Thiết hộ pháp căm phẫn giận dữ rống gào vang vọng khắp trời, lại thêm năm sợi xích màu đen bất chợt từ trong cơ thể lao vọt ra, mỗi một sợi đều tràn ngập khí đen quỷ dị, so với lúc trước còn nồng đậm hơn gấp đôi.

Tiếng gào của hắn vừa dứt, năm sợi xích cũng đột nhiên ngóc lên, rít lên như mãng xà mà hướng về phía Mỹ Đồ Toa phóng tới, sát ý dàn dựa cực độ.

Đối với thể công cuồng nộ của lão, Mỹ Đồ Toa liền rơi vào hạ phong, chỉ có thể dùng thân pháp linh hoạt mà không ngừng né tránh.

Hai người Tiêu Viêm đứng ngoài thấy tình cảnh của Mỹ Đồ Toa chật vật như vậy, đều trở nên trầm trọng.

"Ta đi giúp Thái Lan tử!" Tử Nghiên nhăn trán lo lắng, thân hình vừa động, định theo chỗ xung yếu nhất tiến vào chiến đấu nhưng đã bị Tiêu Viêm ngăn lại.

"Với thực lực của ngươi, vào đó cũng không giúp được gì đâu."

Tiêu Viêm lắc đầu, trầm giọng: *"Canh chừng xung quanh giúp ta, đừng cho ai quấy rầy!"*

Nói xong, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, bàn tay nâng lên, chậm rãi co duỗi tạo thành những thủ ấn kỳ lạ, tốc độ kết ấn theo thời gian càng lúc càng nhanh, cuối cùng, chỉ xuất hiện một loạt tàn ảnh, mà trên trán Tiêu Viêm cũng dày đặc mồ hôi, vẻ mặt dần dần trở nên tái nhợt. [Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL](http://www.Truyện FULL)

Tử Nghiên nhìn sắc mặt ngày càng nhợt nhạt của Tiêu Viêm, cũng cảm thấy lo lắng, nhưng nàng ta vẫn không dám quấy rầy, vì nàng có thể hiểu được, giờ phút này Tiêu Viêm giống như đang chuẩn bị tung ra một đấu kỹ có uy lực cực kỳ khủng bố, nếu thành công, sẽ cấp cho Thiết hộ pháp một đòn không nhẹ.

Đương nhiên, muốn thế thì phải tạo ấn thành công đã, vì đối với ấn thứ hai trong Đế Ấn Quyết, Phiên Hải Ấn, thì Tiêu Viêm cũng chưa nắm chắc thành công mà phóng ra, nhưng với tình thế cấp bách này, hắn phải kiên quyết mà thử một lần.

-----oOo-----

Chương 796: Phiên Hải Ân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía chân trời bên kia, Thất thái kiếm quang cùng Hắc Mãng xiềng xích như tia chớp đan vào nhau, bộc phát ra âm thanh kinh thiên, hoa lửa lóe lên ngập trời.

Thân hình Mỹ Đỗ Toa thối lui, gương mặt có chút ngưng trọng, sau khi Thiết hộ pháp cắn nuốt linh hồn thể, thực lực của hắn rõ ràng được tăng phúc lên. Một trận tấn công điên cuồng này, cũng đã làm cho tay của nàng có chút run rẩy, thân hình chết lặng.

Thiết hộ pháp thân hình trống rỗng đứng ở thiên không, ánh mắt âm độc nhìn Mỹ Đỗ Toa, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị tràn ngập sát ý, cũng không ngưng lại chút thời gian để thở nào. Cánh tay vừa động, xiềng xích màu đen như cự蟒, liền mang theo áp bách kinh phong gào thét quét ngang phía chân trời, cuối cùng hung hăng công kích Mỹ Đỗ Toa mà lao đến.

Nhìn Thiết hộ pháp đột nhiên nhanh chóng công kích, hàn quang trong đôi mắt Mỹ Đỗ Toa chớp động, Đẩu khí mệnh mông trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, ánh sáng màu ngọc của thất thái quang mang nhập vào cơ thể phát ra, đem thất thái quang mang trở nên nổi bật rực rỡ hơn. Trường kiếm trong tay mỗi một lần huy động, liền tạo ra đạo kiếm quang không lồ lớn vài chục trượng. Mỗi một lần kiếm quang cùng với Hắc Mãng xiềng xích va chạm, đều bộc phát ra năng lượng kinh thiên động địa, âm âm nô vang. Thanh thế như vậy, quả thật không hổ với cuộc chiến ở cấp bậc Đẩu Tông cường giả.

Mỹ Đỗ Toa cùng Thiết hộ pháp tại thời điểm này đã chân chính đi đến hồi chiến đấu gay cấn nhất. Bên ngoài vòng chiến Tiêu Viêm sắc mặt càng thêm trắng bệch, theo sự biến hóa của khuôn mặt, Thủ Ấn ở tay hắn tung bay, một cỗ năng lượng tỏa ra làm cho không gian xung quanh đều giao động kịch liệt đáng sợ, cũng dần dần chậm rãi ngưng tụ hình thành.

Một bên Tử Nghiên, nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Viêm, trong lòng xuất

hiện một mảnh lo lắng, nàng rõ ràng biết có một ít đấu kỹ uy lực cường hãn, nếu một khi mà thi triển thất bại, mà kèm theo tỷ lệ phản phê, thì kết cục nhẹ sẽ trọng thương, nặng có khi dẫn tới mất mạng tại đương trường, cũng không có gì kỳ quái.

Bất quá mặc dù lo lắng, nàng cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu, hơn nữa chỉ có thể hết sức đề hộ pháp, thời khắc này, nếu một khi có người tiến tới quấy rầy, vậy thì đối với Tiêu Viêm, sẽ là một đả kích trí mạng. Nguồn truyện:

Ngay tại giờ phút Tử Nghiêm nghiêm chỉnh chờ đợi, Thủ Ấn của Tiêu Viêm từ bên trong ngưng tụ một năng lượng đáng sợ, đột nhiên trở nên rối loạn, một tiếng kêu rên từ cổ họng truyền ra.

Nghe được tiếng rên này, trong lòng Tử Nghiêm liền căng thẳng hẳn lên, nghiêng đầu thấy Tiêu Viêm lông mày nhíu chặt, trên mặt, chứa đựng một chút ngưng trọng, hiển nhiên, uy lực đấu kỹ này cực đáng sợ, hẳn thi triển ra là đã cố hết sức.

Phiên Hải Ấn để thi triển ra thì yêu cầu thấp nhất cũng phải là cấp bậc Đầu Hoàng, mà thực lực Tiêu Viêm cũng vừa miễn cưỡng đạt tới yêu cầu thấp này, nói thì vậy, nhưng nếu không phải hẳn so với Đấu Hoàng cường giả có chút khác biệt, chỉ sợ là bây giờ, hẳn cũng căn bản không đủ tư cách để thi triển Phiên Hải Ấn. Dù sao, loại đấu kỹ này uy lực cực khủng bố cần nhất là Đấu khí, thật sự quá mức khủng bố, hơn nữa còn cần phải có trình độ khống chế Đấu khí rất tinh vi, cũng tương đối hà khắc.

Mà Tiêu Viêm trong giờ khắc này, đã gặp phải phiên toái không nhỏ, tuy nói tại trong tiểu sơn cốc đã từng tu luyện qua một khoảng thời gian, nhưng muốn tùy tâm sở dục thi triển ra trong cuộc chiến đấu này, vẫn không thể tránh khỏi những nguy hiểm nhỏ, giống như lúc này đây...

Cảm thụ được trong cơ thể đấu khí hùng hồn hỗn loạn, Tiêu Viêm cũng đành liều mạng đem tâm thần phân tán ra, xung quanh ngăn trở khống chế, sau đó đem chúng khống chế dọc theo kinh mạch cấp tốc vận chuyển dựng lên. Mà kể từ đó, tâm thần tiêu hao tự nhiên là vô cùng khổng lồ, nhưng bên ngoài Thủ Ấn kết động, lại phải bảo trì cùng với Đấu khí vận chuyển cùng một tiết tấu như nhau, thao tác vô cùng tinh vi. Tiêu Viêm mặc dù hiện tại cũng có chút luống cuống tay chân, nếu không phải có linh hồn lực hơn hẳn người khác, hẳn hiện tại đã sớm bởi vì lực không chế không đủ,

mà tuyên cáo thất bại.

Bất quá dù vậy, bởi mạnh mẽ duy trì một lúc lâu, Thủ Ấn cùng Đấu khí của Tiêu Viêm đã ở giữa phối hợp được với nhau, nhưng rốt cục thì vẫn có một chút dấu hiệu hỗn loạn, tâm thần không chế Đấu khí nhưng một ít Đấu khí vẫn va chạm lung tung, cho dù là Tiêu Viêm kinh mạch có mạnh mẽ, cũng không ngừng truyền ra một cảm giác co rút đau đớn mạnh mẽ.

"Chết tiệt. Lần này không thể để xảy ra sự cố a..."

Cắn chặt hàm răng, Tiêu Viêm kìm chế tâm thần mệt mỏi, cố gắng tập trung tinh thần vận chuyển đấu khí phối hợp với thủ ấn, dưới tình huống nôn nóng, tình hình càng lúc càng xấu đi, đến cuối cùng, đấu khí trong cơ thể, cơ hồ đều trở lên hỗn loạn.

Cảm thụ được sự hỗn loạn trong cơ thể, Tiêu Viêm sắc mặt có chút thay đổi, nếu tiếp tục như vậy, không chỉ là Phiên Hải Ấn thi triển không được, chỉ sợ ngay cả chính hắn đều phải dưới tình huống này bị phản phệ mà trọng thương đương trường.

Trong lòng vừa thoáng hiện bối rối, liền bị Tiêu Viêm lấy tốc độ nhanh nhất áp chế xuống, tình huống này, chỉ cần thoáng có một chút bối rối, như vậy lập tức đem mọi việc đổ bể. Hắn hôm nay đã không còn là thiếu niên vô tri như xưa, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, phi thường nhận biết thời khắc này, càng cần phải duy trì bình tĩnh.

Hút vào vài hơi thở thật sâu, Tiêu Viêm chậm rãi đem xao động trong lòng nhanh chóng áp chế xuống, dần dần ngưng định lại tâm thần. Cho dù Đấu khí trong cơ thể đang vô cùng tán loạn, hắn cũng không chút nào để tâm khống chế, mà như một người ở ngoài, bình tĩnh quan sát những tia đấu khí tán loạn, mà cùng lúc đó, sự biến ảo của Thủ Ấn cũng lặng yên chậm lại rất nhiều.

Theo Tâm thần càng thêm ngưng định, tâm cảnh Tiêu Viêm ngược lại vô cùng bình tĩnh, mà dưới lại bình tĩnh cực độ này, hắn lại giống như đang tiến nhập vào một trạng thái huyền diệu, đối với những việc xung quanh, cũng là triệt để trở nên yên tĩnh.

"Thu!"

Ở sâu trong nội tâm. Một tiếng quát khê đột nhiên vang lên, chợt một đạo tơ nhện yếu ớt như tia chớp từ tâm thần ùn ùn lướt ra, cuối cùng không hề có tia nào phát tán ra ngoài trực tiếp đem đám Đấu khí đang tán loạn kia không chế hoàn toàn, giống như một dòng suối nhỏ, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, cuối cùng đều ngưng tụ cùng một chỗ.

Lần phân phối tâm thần này, dưới loại trạng thái cực độ bình tĩnh, không có chút tiêu hao lãng phí nào, cơ hồ mỗi luồng tâm thần, đều là tạo ra hiệu quả biến hóa lớn nhất, cứ như vậy, lúc trước còn luồng cuồng hỗn loạn tay chân, nhất thời đã biến mất không thấy gì nữa.

Cùng với Đấu khí trong cơ thể đều bị không chế, Tiêu Viêm nhíu chặt lông mày lại chậm rãi triển khai, tốc độ biến ảo của Thủ Ấn dần dần nhanh hơn, tàn ảnh tung bay. Sau một lúc lâu, Thủ Ấn đột nhiên đọng lại thành một Thủ Ấn quái dị phía trên!

Thủ ấn trong nháy mắt ngưng kết lại, ngón cái cùng ngón trỏ như hai con rắn quấn lại với nhau, liếc mắt một cái nhìn qua, làm cho người khác có một cảm giác cực kỳ huyền ảo.

Thủ Ấn đọng lại, Tiêu Viêm đột nhiên mở bừng mắt, ánh mắt cảm giác như bạo xuất ra chói như ánh sao, làm cho Tử Nghiên đứng một bên giật thót mình nhảy dựng lên.

Thủ Ấn hình thành trong nháy mắt, Đấu khí hùng hồn trong cơ thể Tiêu Viêm cũng theo kinh mạch mà dừng lại, nhất thời trong lòng bàn tay bộc phát ra một đạo ánh sáng hào quang màu ngọc xanh biếc, tại ánh hào quang khuếch tán, từng đạo hào quang xanh biếc theo Thủ Ấn Tiêu Viêm lan tràn mở ra, chỉ sau một lát, một thủ ấn màu bích tinh, ngưng tụ trên lòng bàn tay. (bích tinh là màu bích ngọc có tỏa ra ánh sáng).

Bích tinh Thủ Ấn vừa xuất hiện, không gian quanh Tiêu Viêm đột nhiên ba động, tràn ngập ra vô vàn uy áp cường hãn, ngay cả Tử Nghiên trong lòng cũng có một cảm giác bị đè nén.

Đột nhiên xuất hiện năng lượng dao động đáng sợ, cũng làm cho các cường giả song phương đều chú ý, tất cả cùng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn đến, cuối cùng dừng tại Thủ Ấn phía trên Tiêu Viêm, cảm nhận được năng lượng đáng sợ bên trong bích tinh Thủ Ấn kia, sắc mặt mọi người đều trở nên đại biến.

Loại năng lượng đáng sợ này, mặc dù là Đấu Hoàng cường giả, cũng không tự chủ được mà tim đập mạnh liên hồi.

Bích tinh Thủ Ấn xuất hiện, tự nhiên cũng không thoát được sự chú ý của Mỹ Đỗ Toa và Thiết hộ pháp, đặc biệt là hai người cũng cảm giác được loại năng lượng đáng sợ này ngay cả Đấu Tông cường giả cũng không dám tùy ý khinh thị, sắc mặt đều khẽ biến, trong nháy mắt đều nhìn về phương vị truyền đến năng lượng này, mà khi nhìn thấy đạo năng lượng ngay tại thời điểm do Tiêu Viêm tạo ra thì đều sững sốt.

"Thải Lân, thôi lui!".

Tiêu Viêm lớn tiếng quát. Ánh mắt lóe ra như sao, rồi đột nhiên bắn về phía Thiết hộ pháp.

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa chân chờ một chút, khẽ gật đầu, thất thải quang mang trong cơ thể chớp động, xoay trở lại hóa thành một đạo quang ảnh cấp tốc lùi trở ra.

"Phiên Hải Ấn!".

Mỹ Đỗ Toa vừa mới lui thân hình, Tiêu Viêm từ trong lòng đột nhiên quát lạnh ra tiếng, ngón cái gấp lại một khúc, Thủ Ấn hung hăng hướng phía trước chỉ ra, chỉ thấy tầng tầng bích tinh Thủ Ấn, nhất thời bay ra khỏi tay, cuối cùng hóa thành một mũi nhọn ánh sáng trong lòng bàn tay, trực tiếp hường về phía Thiết hộ pháp như chớp lao đi.

Nhìn thấy bích quang bùng nổ mà lao tới kia, Thiết hộ pháp cũng cả kinh, vừa muốn nhanh chóng thôi lui đã phát hiện ra đạo bích quang kinh dị kia đã đem toàn bộ hơi thở của hắn khóa lại hoàn toàn.

"Đây là...đấu kỹ gì? Chỉ bằng thực thực Đấu Hoàng của tiểu tử kia, làm sao có thể thi triển ra?".

Con mắt chăm chú nhìn đạo ánh sáng như mũi nhọn dữ dội mà lướt đến, cảm thụ được năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong đó, sắc mặt Thiết hộ pháp càng thêm ngưng trọng, hần tựa hồ phát hiện ra chân tướng, hần đã khinh thường người thanh niên này.

Hắc vụ nồng đậm từ trong cơ thể Thiết hộ pháp bùng phát ra, sâu trong đám sương mù ẩn hàm năng lượng mênh mông, cũng làm cho không gian một trận dao động.

Mũi nhọn ánh sáng xanh biếc xẹt qua phía chân trời, gần như trong nháy mắt đã hiện ra trước mảnh hắc vụ, mà giờ khắc này, rốt cục Thiết hộ pháp đã nhìn thấy mũi nhọn ánh sáng này là vật gì..

"Tinh Thủ Ấn?".

Nhìn thấy vật ấy, Thiết hộ pháp nhíu mày, chột ánh mắt đảo qua nơi Thủ Ấn kết lại, nao nao trong mắt đột nhiên xuất hiện một chút bất khả tự nghị, thất thanh hét to: *"Là Đế Ấn Quyết?"*.

Cách đó không xa, Tiêu Viêm cũng nghe được tiếng thất thanh của Thiết hộ pháp, lập tức cả người chấn động, trong mắt đột nhiên sinh ra sát ý đại thịnh, người kia thế nào mà nhận ra Phiên Hải Ấn.

-----oOo-----

Chương 797: Thiết Hộ Pháp chạt vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đế Ấn Quyết, theo như lời Huân Nhi, đây là một bí kỹ trong trong tộc, chỉ người thiên phú kiệt xuất trong tộc mới có tư cách tu luyện; từ thần sắc ngưng trọng của nàng Tiêu Viêm có thể hiểu, đấu kỹ này trong tộc nàng cũng là một loại cao giai. Bởi vậy, nàng cũng đã dặn qua Tiêu Viêm, không đến thời khắc mấu chốt thì không nên thi triển, nếu không vạn nhất bị người nhận ra tránh không được một chút phiền toái. Mà phiền toái nhất là việc này truyền vào trong tộc, trong tộc biết đấu kỹ này bị một ngoại nhân tu luyện, tất nhiên sẽ lập tức phái người tiến đến thu hồi đấu kỹ. Mà thu hồi chỉ có một biện pháp rất đơn giản là hủy đi người này, như vậy đấu kỹ tồn tại trong não tự nhiên cũng theo người tan thành mây khói.

Hồi tưởng lại vẻ mặt ngưng trọng của Huân Nhi khi nhắc nhở lúc trước, sát ý trong lòng Tiêu Viêm đối với Thiết hộ pháp đột nhiên tăng vọt. Người này, tuyệt đối không thể để trốn thoát. Trong khi sát ý trong lòng Tiêu Viêm bốc lên càng ngày càng đậm, thì trong nội tâm Thiết hộ pháp

cũng cực độ run sợ, hấn vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được, đầu kỹ bị Hồn Điện nhắc nhở phải vạn phần phải cẩn thận lại đột nhiên xuất hiện trên một người trẻ tuổi không có danh tiếng trước mặt.

Hoảng sợ kéo dài chỉ trong nháy mắt rồi bị năng lượng áp bách khủng bố mạnh mẽ đuổi đi. Sắc mặt Thiết hộ pháp cực độ ngưng trọng, hai tay vũ động khiến cho hắc vụ nồng đậm quanh thân cũng đột nhiên khởi động sóng dậy, co rút lại với tốc độ rất nhanh mà mắt thường có thể thấy được. Trong thời gian ngắn khoảng một nhịp hít thở, hắc vụ tràn ngập kia đã biến mất, thay vào đó là một quả cầu năng lượng nhỏ màu đen xuất hiện trước mặt Thiết hộ pháp.

Quả cầu năng lượng màu đen trôi nổi trước mặt, bề ngoài màu đen càng thêm thâm thúy, khi nhìn vào làm cho tâm thần có cảm giác bị hấp thu vào trong đó, một màn quỷ dị này khiến người cực kỳ kiêng kị không khỏi toát mồ hôi hột.

Hắc cầu hiện lên, hơi thở Thiết hộ pháp bỗng nhiên trở nên uể oải hơn rất nhiều. Hung hăng cắn răng một cái, bắm tay vung lên hắc cầu liền lướt ra, trong nháy mắt cùng tinh mang xanh biếc kia mạnh mẽ đụng vào nhau.

Năng lượng ẩn chứa đáng sợ ngay cả Đẩu Tông cường giả cũng phải động dung, trước mắt vô số cường giả tựa như thiên thạch nháy mắt va chạm vào nhau. Không có tiếng nổ vang như mọi người dự đoán, hai cỗ năng lượng xanh biếc cùng đen nhánh đáng sợ trên bầu trời không ngừng ăn mòn lẫn nhau. Tại chỗ tiếp xúc không gian vạn vạn cực độ, tình trạng đó khiến người lo lắng có hay không không gian nổ tung trong giây lát.

Tại hai đạo năng lượng đáng sợ ăn mòn lẫn nhau, từng đạo năng lượng sóng gợn khổng lồ dài trăm trượng giống như thực chất từ chỗ giao tiếp khuếch tán ra. Cường giả hai bên kinh hãi vội vàng hạ thân hình xuống, bọn họ đều biết, nếu bị năng lượng cuồng bạo kia đánh trúng chỉ sợ kết cục sẽ cực kỳ bi thảm.

Phạm vi tác động năng lượng sóng cực lớn, cơ hồ chiếm cứ không gian xung quanh gần trăm trượng, trong lúc nhất thời, trên bầu trời cuồng phong gào thét, mây mù quay cuồng. Dị tượng kinh thiên động địa như vậy, làm vô số người kinh hãi thất sắc. Hai đạo năng lượng ăn mòn kéo dài khoảng mấy phút đồng hồ, cuối cùng một tiếng nổ sấm sét bỗng nhiên vang lên bên trong, một đạo năng lượng sóng xanh đen khổng lồ quét

ra. Năng lượng gọn sóng càn quét phía chân trời ẩn chứa năng lượng uy áp mạnh mẽ trực tiếp bẻ gãy cây cối phía dưới dãy núi, từng đạo thanh âm "rắc rắc" vang lên không ngừng hù dọa vô số ma thú trốn ở trong đó. Thậm chí, một vài ngọn núi cao ngất, dưới sự tác động của đạo năng lượng này lập tức nổ tung. Núi sập mang theo vô số tảng đá lớn nện âm âm từ trên không rơi xuống, trong lúc nhất thời Thiên Hạt sơn mạch rơi vào trạng thái hỗn loạn nhất.

Đạo năng lượng gọn sóng xanh đen tất nhiên cũng càn quét cả Tiêu Viêm và Thiết hộ pháp. Tiêu Viêm còn tốt, Mỹ Đồ Toa một bên vẫn chú ý diễn biến giữa sân, vừa thấy tình huống không ổn, thân hình chợt động thuận lợi kéo Tiêu Viêm và Tử Nghiên ra xa. Còn Thiết hộ pháp do đứng quá gần chỗ hai luồng năng lượng tiếp xúc cho nên dưới tác động của luồng năng lượng gọn sóng kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình có chút chật vật, lão đảo lui về phía sau.

Phía chân trời năng lượng gọn sóng khủng bố khuếch tán ra xung quanh. Tại chỗ hai đạo năng lượng tiếp xúc dần dần tĩnh lặng lại, cuối cùng đạo năng lượng đáng sợ kia chậm chậm tiêu tán. Những người có mặt tại đây đều thở một hơi nhẹ nhõm. Loại năng lượng gọn sóng này thật sự quá mức đáng sợ, nếu nhiều hơn vài đạo, chỉ sợ Thiên Hạt sơn mạch sẽ bị san bằng thành bình địa. Theo năng lượng dần dần biến mất, cuồng phong gào thét trên không trung cũng chậm chậm hiện ra một đám hắc vụ.

Trong hắc vụ, một trận ho khan kịch liệt truyền ra, hắc vụ nhất thời trở nên mỏng manh rất nhiều, một thân ảnh chậm rãi hiện ra, hiển nhiên luồng năng lượng gọn sóng lúc trước đã làm hắn bị thương.

"Chết tiệt, tên kia, tại sao lại biết Đế Ấn Quyết? Hắn tột cùng lai lịch thế nào?" Ánh mắt vẫn còn mang theo nỗi khiếp sợ nhìn thân ảnh Tiêu Viêm xa xa, sắc mặt Thiết hộ pháp cực kỳ khó coi. Xưa nay trong Hồn điện có thịnh truyền, gặp người tu tập Đế Ấn Quyết phải cực độ cẩn thận. Hơn nữa, nói đến cường giả tu luyện loại công pháp này phần lớn đều có quan hệ với Cổ tộc thần bí kia. Phải biết rằng, đối với Cổ tộc, mặc dù Điện chủ thực lực sâu không lường vẫn rất kiêng kỵ.

"Người kia chẳng lẽ là người Cổ tộc?" Trong lòng hiện lên ý nghĩ đáng sợ kia, sắc mặt Thiết hộ pháp cũng biến đổi. Trên Đấu Khí đại lục, thế lực có thể khiến cho Hồn Điện kiêng kỵ không nhiều lắm, ngoại trừ "Đan Tháp", thì Cổ tộc cũng là một trong số đó.

"Khó trách tuổi trẻ như vậy đã đạt đến trình độ như thế này... Mẹ nó, thật sự không hay, tại sao lại gặp ở chỗ này... Quên đi, hôm nay rút lui trước, chuyện này sau khi rời đi nói sau..." Trong lòng hiện lên từng đạo ý niệm, ánh mắt Thiết hộ pháp lại tiếp tục nhìn thoáng qua không gian lao lung nâu tím phía chân trời vẫn không có động tĩnh gì lớn, cắn răng một cái, quyết định thật nhanh lắc mình lui về phía sau. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Còn muốn chạy?"

Thiết hộ pháp thân hình vừa mới lui, một tiếng cười lạnh nháy mắt truyền đến, chợt một đạo thân ảnh nổi bật thoáng lao đến, trường kiếm trong tay vung lên, một đạo kiếm cương sắc bén cỡ chừng mười trượng nhắm Thiết hộ pháp bắn mạnh tới.

Cảm nhận được cỗ kinh phong sắc bén sau lưng, cánh tay Thiết hộ pháp vung lên, một đoạn xiềng xích cũng vội vàng bắn ra cùng kiếm cương mạnh mẽ đụng vào nhau. Bất quá lân va chạm này, xiềng xích bị kiếm cương đánh bay ra ngoài. Đạo kiếm cương kia thuận thế lao tới thân thể hắn.

"Chết tiệt!" Cảm thụ được trong cơ thể truyền đến cảm giác suy yếu, trong lòng Thiết hộ pháp xuất hiện một chút kinh hoảng. Lúc trước thi triển hắc cầu quý dị tiêu hao qua nhiều năng lượng, bây giờ lại tiếp tục cùng Mỹ Đổ Toa so đấu quả thật không ổn.

Thân hình lui mau, cánh tay Thiết hộ pháp run lên liên tiếp vài đoạn xiềng xích thật lớn bạo xuất ra tựa như cự mãng màu đen va chạm với đạo kiếm cương kia đem nó hóa giải.

Thân hình Mỹ Đổ Toa trôi nổi phía chân trời, con ngươi nhìn Thiết hộ pháp phải thi triển hai lần công kích mới có thể ngăn trở kiếm cương của mình, cũng ngẩn ra, chợt giống như hiểu ra điều gì, hàn ý trong mắt đột nhiên đại thịnh, cũng không nói thêm điều gì, năng lượng thất thải bàng bạc đột nhiên từ trong cơ thể ùn ùn bùng phát ra, ngưng tụ trên đỉnh đầu, nháy mắt hóa thành một thất thải cự mãng khổng lồ dài hơn mười trượng.

Xem hình dạng bên ngoài cự mãng này so với Thôn Thiên Mãng không

khác bao nhiêu, điểm bất đồng duy nhất so với Thôn Thiên Mãng lúc trước là sát ý nồng đậm hơn rất nhiều.

Mỹ Đỗ Toa ngưng tụ năng lượng thành thất thái cự mãng sống động như thật tựa như có linh trí trong hai tròng mắt sát ý toát ra lạnh lạnh.

"Đi!"

Thất thái cự mãng thành hình, Mỹ Đỗ Toa chỉ ngón tay, quát lạnh nói.

Thanh âm vừa dứt, thất thái cự mãng chiếm cứ ở cuối chân trời thân thể to lớn nhanh như chớp trong nháy mắt lướt ra nhằm hướng Thiết hộ pháp vọt tới.

Nhìn đạo năng lượng hóa thành thất thái cự mãng giống như thực thể đang lao tới sắc mặt Thiết hộ pháp trở nên cực kỳ khó coi. Với trạng thái của hắn hiện giờ sao có thể tiếp được một kích toàn lực của Mỹ Đỗ Toa?

Bất quá sự việc đã đến nước này, bất kỳ ý tưởng nào cũng không có tác dụng, nếu đón không nổi, vậy thì chỉ có thể chạy trốn chết.

Trong lòng nghĩ như vậy, Thiết hộ pháp cũng không chút chậm trễ, quay người lại, hắc vụ quanh người tuôn ra dữ dội giống như một đạo lưu quang, đột nhiên nhằm hướng chân trời phóng đi.

"Hừ!"

Nhìn Thiết hộ pháp chạy trốn, Mỹ Đỗ Toa hừ lạnh một tiếng, bàn tay mềm đột nhiên nắm chặt, chỉ thấy không gian trước mặt Thiết hộ pháp đột nhiên bị bóp méo, thân hình đang chạy trốn phía trước cũng bởi vậy trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Lợi dụng không gian vặn vẹo ngăn trở, thất thái cự mãng nháy mắt lao tới. Cuối cùng, phát ra thanh âm kinh thiên động địa, năng lượng hỗn loạn khủng bố hung hăng công kích Thiết hộ pháp. Cảm thụ được kinh phong khủng bố sau lưng ngày càng tới gần, Thiết hộ pháp hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy đồng tử thất thái cự mãng, một luồng sợ hãi tự sâu trong đáy lòng lan tràn ra...

-----oOo-----

Chương 798: Bắt được

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oanh!"

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng ở cuối chân trời, khoảnh khắc đó, khắp Thiên Hạt sơn mạch đều run rẩy một chút, một ít người hai bên thực lực thấp kém trực tiếp bị tiếng vang đột ngột xuất hiện chấn cho chảy máu tai.

Năng lượng thất thải thật lớn, tựa như đám mây ngưng tụ trên bầu trời, cuối cùng chậm rãi khuếch tán ra. Chỗ bị năng lượng khuếch tán không gian vốn yên ả như mặt hồ tựa như bị một tảng đá lớn rơi xuống bỗng nhiên nổi sóng. Từng đạo năng lượng gọn sóng mắt thường có thể thấy được ào ào tuôn ra.

Tiêu Viêm được Tử Nghiên nâng đỡ dừng trên bầu trời, lúc trước thi triển Phiền Hải Ấn, cơ hồ tiêu hao tất cả đấu khí trong cơ thể hẳn. Bất quá hoàn hảo, thi triển Đế Ấn Quyết nhu cầu sử dụng lực lượng linh hồn không lớn cho nên hẳn cũng không xuất hiện trạng thái hôn mê như khi thi triển Phật Nộ Hỏa Liên.

Dù vậy, trạng thái Tiêu Viêm hiện giờ cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt tái nhợt, hơi thở uể oải, lấy thực lực bây giờ của hẳn thi triển Phiền Hải Ấn, vẫn như cũ vẫn có chút miễn cưỡng.

Giờ phút này ánh mắt Tiêu Viêm và Tử Nghiên đều nhìn chăm chú chỗ năng lượng thất thải khuếch tán trên bầu trời kia. Thiết hộ pháp chịu một kích mạnh mẽ của Mỹ Đồ Toa như thế, chỉ sợ sẽ không chạy trốn được. Bất kể thế nào, đối người kia, Tiêu Viêm nhất định phải bắt bằng được.

"Hiện giờ hẳn đã nhận ra mình thi triển Đế ấn quyết, để tránh một vài phiền toái không đáng có về sau, tuyệt đối không thể để cho hẳn thoát thân dễ dàng được." Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, trong mắt Tiêu Viêm cũng xuất hiện một chút ý mừng, người này không thể chịu được vô số đạo năng lượng thất thải đánh lên a.

Năng lượng thất thải khuếch tán lúc này đột nhiên sóng dậy, một đạo bóng đen chật vật nhanh chóng đi ra.

Bóng đen vừa hiện thân liền dụng tất cả sức lực nhắm hướng bắc chạy trốn, bộ dáng chật vật không còn chút uy phong nào. Hiển nhiên, trải qua đá kích liên tiếp đã làm vị hộ pháp Hồn Điện không còn cuồng ngạo như lúc trước.

Vẫn chú ý nơi này, Mỹ Đỗ Toa vừa thấy Thiết hộ pháp xuất hiện liền đã phát hiện ra. Nhìn thấy bộ dáng bỏ chạy thực mạng của hắn, chợt cười lạnh một tiếng, thân hình chợt động, hóa thành một đạo quang mang thất thải, chớp lên vài cái liền trực tiếp xuất hiện ở trước người Thiết hộ pháp.

"Ta là người Hồn Điện, nếu ngươi giết ta, Hồn Điện tuyệt đối sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa chặn đường, tốc độ Thiết hộ pháp vội vàng chậm lại, lạnh lùng nói.

Giờ phút này hắc vụ lượn lờ xung quanh Thiết hộ pháp mỏng đi rất nhiều, hơi thở giống như Tiêu Viêm cực kỳ uể oải. Hiển nhiên, một kích lúc trước của Mỹ Đỗ Toa khiến cho vị cường giả Hồn Điện này bị thương nặng.

Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng lướt qua người Thiết hộ pháp, trong mắt hiện ra sự châm chọc, cười lạnh nói: *"Chó cậy nhà. "*

"Hảo, hảo, ngươi đã không chịu buông tay, bản hộ pháp sẽ liền chết cùng ngươi!" Bị Mỹ Đỗ Toa châm chọc một trận, Thiết hộ pháp rống giận, hắc vụ trong cơ thể vội ủa ra. Trong khi mọi người ở đây tưởng hắn sắp sửa tung ra một kích trí mạng cuối cùng. Nhưng không, dưới sự che dấu của hắc vụ hắn nhắm hướng chân trời lao đi.

Ánh mắt trào phúng nhìn Thiết hộ pháp chạy trốn, Mỹ Đỗ Toa khẽ lắc đầu, bàn tay mềm nắm chặt, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất ra một luồng hấp lực rất mạnh. Dưới sự ảnh hưởng của hấp lực tốc độ người trốn phía trước nhất thời chậm lại. Thân hình Mỹ Đỗ Toa chợt động liền xuất hiện phía sau, một chưởng hung hăng đánh lên lưng đối phương.

Một chiêu đánh trúng, thân hình Thiết hộ pháp lại lần nữa lao đảo vài cái, hắc vụ quanh thân lại hư ảo mỏng đi rất nhiều. Hắn hiện tại, chỉ sợ một

cường giả Đấu Hoàng cũng có thể dễ dàng thu thập. Đánh trọng thương Thiết hộ pháp, Mỹ Đỗ Toa lúc này mới cười lạnh một tiếng, bàn tay mềm hoa lên, năng lượng thất thải hùng hồn trào ra tạo thành một màng năng lượng bao bọc Thiết hộ pháp lại.

Năng lượng thất thải giống như một cái gong phong tỏa Thiết hộ pháp, mặc hẳn giãy dựa như thế nào đều không thể đánh vỡ màng năng lượng này. Bởi vậy, chỉ có thể ở bên trong tức giận rít gào.

Bàn tay mềm mang theo màng năng lượng, thân hình Mỹ Đỗ Toa chợt động, sau vài cái chớp động xuất hiện trước người Tiêu Viêm.

"Người này thương thế quá nặng, cơ hồ không còn sức phản kháng. Người so với hẳn tốt hơn rất nhiều." Dem màng năng lượng để trước người, Mỹ Đỗ Toa nhìn Thiết hộ pháp trong đó, nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy người kia không thể chạy thoát, Tiêu Viêm cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Phí tâm lớn như vậy, rốt cục thì đem tên giả hỏa Hồn Điện này bắt được.

"Không nghĩ tới, tên này bị thương nặng như vậy mà vẫn còn khí lực gào rống." Mỹ Đỗ Toa có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiết hộ pháp trong màng năng lượng, lông mày đen khế nhíu, bàn tay mềm nắm chặt nhất thời màng năng lượng nhanh chóng co rút lại, cuối cùng dính vào thân thể Thiết hộ pháp. Nhất thời một tràng thanh âm xuy xuy vang lên không ngừng. Thiết hộ pháp ở trong đó cũng phát ra tiếng rên thảm thiết.

Theo năng lượng thất thải ăn mòn, hắc vụ xung quanh thân Thiết hộ pháp càng ngày càng loãng, một lát sau hoàn toàn tiêu tán. Sau khi hắc vụ xung quanh thân tiêu tán hết, bản thể Thiết hộ pháp cuối cùng cũng hiển lộ ra. Bên trong màng năng lượng, một đạo linh hồn hư ảo chậm rãi phiêu đảng. Bất quá, hiện giờ đạo linh hồn này hư ảo dường như trong suốt, tựa hồ đã rơi vào trạng thái trọng thương nghiêm trọng. Mà khi Tiêu Viêm cùng Mỹ Đỗ Toa, nhìn thấy bản thể cường giả hộ pháp Hồn Điện liền sững sờ đơng trường.

"Linh hồn thế?" Tiêu Viêm có chút lú lẫm nhìn linh hồn Thiết hộ pháp suy yếu. Ai cũng không ngờ tới, hộ pháp Hồn Điện có thể đấu ngang tay cường giả cấp bậc Đấu Tông cư nhiên lại là một đạo linh hồn thế. *"Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ bắt lộn?"* Mỹ Đỗ Toa cũng cực kỳ kinh ngạc nói.

"Hắn là không phải..." Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng lắc đầu, nói: "Hồn Điện vì hồn vinh danh, hơn nữa mục tiêu săn bắt là một ít linh hồn thể cường hãn, tổ chức thần bí như vậy nên có quan hệ rất lớn đến linh hồn một ít cường giả Hồn Điện, bản thể hắn là linh hồn thể."

"Tỷ như, tên Vụ hộ pháp lần trước từ đầu đến cuối, hắn cũng không hiển lộ qua bản thể dưới hắc vụ. "

Nghe Tiêu Viêm đoán như vậy, lông mi Mỹ Đồ Toa nhú lại, nói: "Người nói là, Hồn Điện dùng linh hồn thể đối phó linh hồn thể?"

"Án, rất có khả năng này, bình thường đấu khí đối với linh hồn thể cũng không thể tạo thương tổn trí mạng, mà muốn bắt hoặc đối phó linh hồn thể, người đi săn tốt nhất nên là linh hồn thể." Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng nói.

"Các người giết ta, Hồn Điện sẽ không bỏ qua các người!" Thiết hộ pháp ánh mắt hung ác nhìn Tiêu Viêm hai người. Mặc dù hiện giờ rơi vào trong tay người, khẩu khí vẫn hung hãn như lúc trước.

"Yên tâm, ta sẽ chiếu cố người, có rất nhiều thứ ta muốn biết từ trên người người a." Bàn tay Tiêu Viêm tiến vào màng năng lượng, không e ngại chút nào sờ soạn linh hồn Thiết hộ pháp, cười híp mắt nói.

Nhìn Tiêu Viêm có hành động lớn mật như vậy, trong mắt Thiết hộ pháp nhất thời hiện một chút âm trầm, cong ngón tay búng ra, một đạo xiềng xích nhỏ màu đen quỷ dị hiện lên, sau đó nhắm bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ đâm tới.

Thấy Thiết hộ pháp cử động như vậy, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa vô hình đột nhiên xuất hiện trên lòng bàn tay bắn tới linh hồn Thiết hộ pháp. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Vẫn Lạc Tâm Viêm lướt qua, cuối cùng trực tiếp đánh lên linh hồn Thiết hộ pháp.

Ngọn lửa vô hình hơi dính lên linh hồn Thiết hộ pháp, khói trắng nồng đậm cùng thanh âm "xuy xuy" vang lên không ngừng, chợt một tiếng thét

thê lương chói tai từ trong miệng hấn vang lên.

"Chết tiệt, đây là loại hỏa diễm gì, sao lại có thể làm thương tổn linh hồn?"

Nhìn thấy Thiết hộ pháp kêu rên đau đớn khi bị Vẫn Lạc Tâm Viêm nung đốt, lúc này Tiêu Viêm mới gật đầu cười. Xem ra Vẫn Lạc Tâm Viêm quả nhiên có thể trực tiếp làm thương tổn linh hồn. Tuy nói chỉ cần lực lượng linh hồn hoặc đấu khí đạt tới trình độ nhất định cũng có khả năng làm thương tổn linh hồn. Nhưng không thể nghi ngờ, Vẫn Lạc Tâm Viêm mới là loại vũ khí khiến linh hồn thể kiên kị thậm chí e ngại nhất.

Bị Vẫn Lạc Tâm Viêm đốt cháy, Thiết hộ pháp vốn đang bị trọng thương lại càng thêm nặng hơn. Trạng thái linh hồn tựa như trong suốt, xem ra tùy thời có thể hóa thành một đạo hư vô.

Nhìn thấy Thiết hộ pháp sắp bị hóa thành hư vô, Tiêu Viêm vung tay lên, ngọn lửa Vẫn Lạc Tâm Viêm chậm rãi tiêu tán. Lấy một bình ngọc từ trong nạp giới, tay khẽ vẫy, một luồng hấp lực trực tiếp đem linh hồn Thiết hộ pháp nhét vào trong bình ngọc, sau đó ngón tay vờn quanh bên bình ngọc, cuối cùng dùng hỏa diễm niêm phong miệng bình lại.

"Trước hết để hấn ở trong này, sau khi giải quyết chuyện nơi đây, sẽ tìm một ít tin tức liên quan đến Hồn Điện."

Dem bình ngọc cất vào trong nạp giới, Tiêu Viêm lúc này mới thở một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần bắt được người này, như vậy mục đích lần này đã đạt được. Hơn nữa, biết một ít cường giả Hồn Điện có thể là linh hồn thể, như vậy Vẫn Lạc Tâm Viêm trong tay Tiêu Viêm, về sau giải quyết mấy tên kia cũng dễ dàng hơn.

"Ngươi không sao chứ?" Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt tươi cười của Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa nhíu mày hỏi.

"Ha ha, chỉ là đấu khí trong cơ thể tiêu hao quá nhiều mà thôi, không có thương thế gì, chỉ cần tĩnh dưỡng liền có thể khôi phục." Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt dừng trên người Mỹ Đồ Toa, nhẹ giọng nói: *"Đa tạ!"*

"Nếu không phải ngươi làm cho hấn tiêu hao quá lớn, ta cũng không có khả năng dễ dàng chế phục hấn như vậy." Dưới ánh mắt của Tiêu Viêm,

Mỹ Đỗ Toa lại hơi hơi nghiêng đầu, tùy ý nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, nếu không phải nhờ Mỹ Đỗ Toa trì hoãn, hẳn làm sao có thời gian thi triển Phiên Hải Ấn nửa chín nửa sống kia chứ.

Trong lòng như vậy nghĩ, Tiêu Viêm vừa muốn nói chuyện, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắn thẳng về phía không gian lao lung màu nâu tím rất lâu chưa từng có chút động tĩnh kia. Nơi đó, bỗng nhiên có một ít dao động khác thường.

"Phải phân thắng bại sao? "

Con mắt chăm chú nhìn mảnh không gian kia, tâm tình Tiêu Viêm đột nhiên khẩn trương hẳn lên.

-----oOo-----

Chương 799: Liều chết một kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại chân trời phía xa xa, một lồng giam thật lớn màu tím nhạt phiêu phù trên không, trong giây lát xuất hiện một cỗ dao động dị thường, chỉ thấy không gian bao phủ tại bốn phía lao lung đang vặn vẹo, đột nhiên nổi lên tầng tầng sóng gợn. Chỉ sau một lát không gian vặn vẹo càng lúc càng nhỏ, rồi chậm rãi phục hồi hoàn toàn như cũ.

Mà làn khói độc màu tím nhạt đang bao phủ tràn ngập xung quanh bức tường không gian vừa bị biến mất nhất thời không bị trói buộc nữa tràn ngập ra khắp nơi!

Nhìn thấy làn khói tím nhạt có độc khuếch tán trong không khí, sắc mặt đám người Tiêu Viêm đều thay đổi. Mặc dù làn khói tím nhạt còn ở khoảng cách khá xa, nhưng vẫn khiến cho bọn họ có một cảm giác khác thường, nếu để nó khuếch tán tự do như vậy, chỉ sợ tất cả sinh linh trên ngọn núi này đều sẽ chết ở trong độc khí.

Tuy nhiên, trong khi đám người Tiêu Viêm tính toán lui lại thì làn khói độc

đang khuếch tán ra đột nhiên ngưng lại, giống như từ trung tâm truyền đến một cỗ hấp lực cuồng mãnh, đem khói độc chung quanh điên cuồng hút quay trở lại.

Khói độc tím nhạt lùi lại tốc độ cực nhanh, vền vền chỉ trong vài cái chớp mắt. Theo khói độc đang tràn ngập đã lui lại hết hai đạo thân ảnh ẩn dấu trong đó rốt cuộc cũng hiển lộ ra trước tầm mắt mọi người.

Tiểu Y Tiên đứng lẳng không, phiêu phù phía trên bầu trời, hai tròng mắt màu tím đậm cùng màu xám phóng thích ra một chút ánh mắt sắc bén, nhìn qua vô cùng quý dị, trên thân thể đầy vết máu, thậm chí, trên cánh tay vẫn còn có vài vết thương dữ tợn dài khoảng chừng nửa thước.

Đôi diện với Tiểu Y Tiên cách đó không xa, lão Hạt Tất Nham có vẻ cực độ chật vật, cả người máu tươi đầm đìa, trên thân thể có nhiều vết máu giăng khắp nơi tựa như một họa quyền đầy cảnh huyết tinh. Hai cẳng huyết sắc thật lớn hiện giờ một cái đã bị đứt gãy, máu tươi theo chỗ gãy không ngừng chảy ra kết hợp với khuôn mặt tái nhợt dữ tợn, nhìn qua thật là có chút ma quái, vô cùng dữ tợn.

Xem hai người thương thế như vậy, hiển nhiên, lúc trước trong không gian khói độc tím nhạt đã phát sinh chiến đấu kịch liệt hung ác hơn xa trận chiến giữa Mỹ Đồ Toa và Thiết hộ pháp. Bất quá, xem hơi thở song phương, tựa hồ Hạt Tất Nham bị thương nghiêm trọng hơn.

Hai người hiện thân tất nhiên làm cho tất cả các cuộc chiến phía dưới đình chỉ hết. Vô số ánh mắt động trên hai người. Hiện giờ vị Thiết hộ pháp thân bí kia đã rơi vào tay Tiêu Viêm, Vạn Hạt môn chỉ còn trông cậy vào lão tổ tông Hạt Tất Nham mà thôi.

"Hạt lão quái, xem ra Huyết Hồn quyết của ngươi, cũng không lợi hại như trong tưởng tượng của ta a." Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng khẽ nâng bàn tay mềm, mút một giọt máu tươi trên đó, mắt chột liếc nhìn sang Hạt Tất Nham ở phía đôi diện, điềm nhiên nói.

"Ngươi chẳng qua dựa vào lực lượng Ách Nan độc thể mà thôi, làm gì kiêu ngạo dữ vậy? Nếu không có Ách Nan độc thể, bằng thiên phú của ngươi, bằng chừng ấy tuổi, căn bản còn không có tư cách đối thoại cùng lão phu!" Hạt Tất Nham nghiến răng nghiến lợi nói, hẳn cũng không ngờ đem Ách Nan độc thể hoàn toàn coi bỏ, Tiểu Y Tiên lại có thể bộc phát ra

lực lượng kinh khủng như thế, thậm chí ngay cả Huyết Hồn Quyết đại thành của hắn cũng khó có thể địch nổi.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên nhàn nhạt quét nhìn hắn một cái, được làm vua thua làm giặc, chỉ có kẻ thất bại mới đi viện cớ này nọ. Nàng cố nhiên dựa vào Ách Nan độc thể mới có thực lực như vậy, nhưng được Ách Nan độc thể cũng khiến nàng mất đi rất nhiều.

"Bất quá ngươi cũng không cần đắc ý, Ách Nan độc thể mỗi một lần bùng nổ sẽ làm cho ngươi càng nhanh đến giai đoạn hoàn toàn không khống chế được nó, nhìn bộ dáng của ngươi không bao lâu nữa sẽ đi rơi vào tình trạng này, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tới thu thập ngươi!" Hạt Tất Nham âm thanh cười lạnh nói.

"Trực tiếp giải quyết luôn hắn đi, không cần nhiều lời nữa."

Ngay khi sắc mặt Tiểu Y Tiên trở nên lạnh lẽo hơn thì một tiếng cười từ phía dưới truyền đến, chợt ba đạo thân ảnh thoáng hiện bay tới bên cạnh Tiểu Y Tiên, rõ ràng là Tiêu Viêm, Tử Nghiên, Mỹ Đỗ Toa ba người.

Ánh mắt quét qua Mỹ Đỗ Toa, Tiểu Y Tiên cùng Hạt Tất Nham đều là ngẩn ra. Ánh mắt nâu tím (ánh mắt Tiểu Y Tiên) quý dị thoáng lộ ra một chút vui sướng, sau đó sắc mặt trong giây lát trở nên dị thường khó tin nhìn lại.

"Thu thập xong tên kia rồi ư?" Cảm nhận hơi thở Thiết hộ pháp tựa hồ tiêu thất hoàn toàn, Tiểu Y Tiên kinh hãi hỏi.

"Án!" Mỹ Đỗ Toa khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Hạt Tất Nham, nói: *"Xem ra ngươi cũng không thể giải quyết xong hắn a, cần ta ra tay hay không?"*

"Trong cơ thể hắn đã bị ta đánh vào Ách Nan độc huyết, hôm nay khó thoát khỏi cái chết." Dường như không muốn thua Mỹ Đỗ Toa, Tiểu Y Tiên trực tiếp lắc đầu, đạm nhiên nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Hạt Tất Nham phía đối diện, quả nhiên phát hiện sắc mặt lão gia hỏa này có chút quý dị, nhìn bộ dáng hàm răng cắn chặt của hắn tựa hồ đang vận toàn lực đuổi Ách Nan độc huyết ra khỏi cơ thể.

"Giỏi lắm, thật sự không nghĩ tới tên kia cũng chịu kết cục rơi rụng như vậy. Hắc hắc, bất quá các ngươi thật là can đảm, cứ nhiên dám động thủ với hắn, mặc kệ các ngươi có lý do gì, ngày sau chỉ sợ sẽ không được an bình!" Hạt Tất Nham đầu tiên cả kinh, sau đó ánh mắt hiện vẻ tàn nhẫn cười nói.

"Không chỉ hắn, môn chủ Vạn Hạt môn Hạt Sơn cũng cùng chung kết cục đó." Tiêu Viêm nhún vai, mỉm cười nói.

Nghe vậy, da mặt già nua Hạt Tất Nham đột nhiên run lên, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, khàn giọng nói: "Là ngươi làm?"

Tiêu Viêm không nói gì chỉ gật gật đầu, đối với ánh mắt oán độc kia của hắn cũng không thêm quan tâm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, trong mắt Hạt Tất Nham vẻ oán độc càng sâu. Nhưng không đợi hắn đáp lời, Tiểu Y Tiên một bên không kiên nhẫn phát phát tay, bàn tay mềm nhanh chóng kết xuất một cái thủ ấn!

Theo thủ ấn Tiểu Y Tiên kết động, Ách Nan độc huyết trong cơ thể Hạt Tất Nham, nhất thời vang lên một tiếng thành thạch rồi nổ tung ra cuối cùng hóa thành vô số sợi tơ xâm nhập vào máu toàn cơ thể.

Trong khi Ách Nan độc huyết tan vào trong máu Hạt Tất Nham, thân thể hắn đột nhiên run lên, ngay cả da tay cũng biến sang màu tím nhạt, nhìn qua có chút giống người màu tím.

Hàm răng Hạt Tất Nham cắn chặt, liều mạng thúc dục đấu khí trong cơ thể, nhưng độc huyết đã xâm nhập trực tiếp vào trong máu. Dưới sự tuần hoàn, cơ hồ làm cho mỗi bộ vị thân thể hắn đều bị độc huyết xâm chiếm.

Hiện giờ, nếu bản thân ở trạng thái đỉnh cao, Hạt Tất Nham tất nhiên sẽ có biện pháp đẩy chất độc nhiễm vào máu này ra khỏi cơ thể. Nhưng vì cùng Tiểu Y Tiên trải qua một phen sinh tử đại chiến, đấu khí trong cơ thể tiêu hao rất nghiêm trọng, nên muốn đuổi đi độc huyết lại lực bất tòng tâm.

Theo Ách Nan độc huyết nhanh chóng lan rộng ăn mòn, miệng Hạt Tất Nham phát ra từng tiếng ho khan, mỗi lần ho khan máu tươi không thể khống chế từ trong miệng trào ra làm ướt cả áo.

"Ta thấy thực lực Hạt lão quái hiện giờ sẽ không thể chống lại tốc độ Ách Nan độc huyết ăn mòn rồi." Tiểu Y Tiên đạm mạc nhìn Hạt Tất Nham đang không ngừng phun máu, chậm rãi nói.

"Giới cho Ách Nan độc thể. quả nhiên khủng bố... khụ, lão phu hôm nay... khụ, xem như chân chính được biết qua." Hạt Tất Nham ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên. Trong khi nói máu tươi không ngừng trào ra khiến cho âm thanh của hắn có chút làm người nổi gai ốc.

Khấp chân trời, giờ phút này lặng ngắt như tờ, ai cũng có thể nhìn ra, giờ phút này Hạt Tất Nham đã là một tên cùng đường mặt lộ, mà chỉ cần hắn ngã xuống, như vậy toàn bộ Vạn Hạt môn liền mất đi cây trụ chống đỡ cuối cùng.

"Hắc hắc, lão phu hôm nay có lẽ quả thật khó thoát khỏi một kiếp, bất quá, muốn lão phu chết, các ngươi cũng phải trả giá đại giới!"

Hạt Tất Nham đột nhiên hướng về phía đám người Tiêu Viêm lộ ra bộ mặt tàn nhẫn dữ tợn. Gậy trong tay hắn vẽ lên một đường trên hư không. Chỉ thấy giờ phút này máu trong cơ thể hắn giống như đang sôi trào, một đám bọt máu xuất hiện trên da tay, bên trong còn có thể thấy máu loãng bốc lên. Bộ dáng khủng bố như vậy làm người ta nổi gai ốc, trong lòng bỗng cảm thấy từng trận hàn ý.

Nhìn bộ dáng Hạt Tất Nham như vậy, đám người Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên cũng cả kinh.

"Cẩn thận, hắn muốn tự bạo!" Mỹ Đỗ Toa trầm giọng quát, trên gương mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng, một gã Đấu Tông cường giả tự bạo, uy lực quả thực khủng bố cực độ.

Thanh âm Mỹ Đỗ Toa vừa mới thốt ra, bọt máu trên thân thể Hạt Tất Nham cũng càng lúc càng lớn, đến khi thân thể bành trướng cực hạn thì một đạo thanh âm thành thạch vang lên!

Nghe thanh âm này, đám người Tiêu Viêm vừa muốn lui lại, thì thân thể Hạt Tất Nham lại quý dị thu nhỏ lại, tự bạo trong dự liệu của mọi người vẫn chưa xuất hiện. Đang lúc bọn họ kinh ngạc, trên khuôn mặt Hạt Tất Nham lại một lần nữa lộ ra nụ cười dữ tợn, một thân máu nổ tan, chợt

miệng hẳn cố há ra thật to, ngửa đầu ra sau!

"*Rắc rắc!* "

Bọt máu nhanh chóng nổ tung, Hạt Tất Nham phun mạnh một hơi, một đạo hắc quang từ trong miệng bạo xuất ra trong nháy mắt!

Đạo quang mang màu đen này thể tích không lớn bằng khoảng ngón tay cái, nhưng tốc độ gần như có thể trực tiếp xuyên thấu không gian, thậm chí tia sáng này vừa từ trong miệng Hạt Tất Nham phun ra đã bắn ra xa hơn trăm thước đến trước mặt đám người Tiểu Y Tiên!

Với tốc độ nhanh hơn tia chớp này, đám người Tiêu Viêm chắc chắn không có thời gian để né tránh!

Nhìn Hạt Tất Nham phát ra một kích liễu mạng, Tiểu Y Tiên cùng Mỹ Đồ Toa cũng có chút trở tay không kịp, tại thời khắc máu chốt chỉ kịp đem đầu khí trong cơ thể vận chuyển xung quanh cơ thể, hình thành một màn đầu khí cực độ cường hãn phòng ngự trước thân thể mình.

Các nàng vừa tạo thành màn phòng ngự xong, đạo quang mang màu đen đang lao đến chuẩn bị công kích lên màn phòng ngự thì ngoài dự đoán của mọi người bỗng nó chuyển hướng nhằm phía Tiêu Viêm dữ dội lướt đến!

Mục tiêu công kích Hạt Tất Nham lần này không phải Tiểu Y Tiên, mà là Tiêu Viêm!

-----oOo-----

Chương 800: Ma Độc Ban

Nguồn: EbookTruyen.Me

Các lão thông cảm hôm nay ta say nên thể này thôi tôi mai sẽ có thêm 1 chương

Nhìn hắc mang bất ngờ đổi hướng, làm cho Tiêu Viêm có chút thất thần, cảm thụ được năng lượng khủng bố bên trong hắc mang, da đầu không khỏi có chút tê dại.

Thế công của hắc mang cực nhanh dù là Tiêu Viêm, cũng khó có thể phản ứng kịp thời, bất quá trong lúc cấp bách, đầu khí trong cơ thể, tự động vận chuyển, mà tràn ra bên ngoài thân thể.

Đầu khí vừa tuôn ra, hắc mang cũng vừa tràn tới, mang theo một mùi tanh thối khiến người khác buồn nôn, hung hăng đánh vào màn đầu khí hộ thể xung quanh Tiêu Viêm.

Vừa chạm vào nhau, đầu khí nóng cháy màu lục sắc, như băng tuyết gặp phải mặt trời, cấp tốc tiêu tán, gần như ngay lập tức, đầu khí hộ thể bị hắc mang mạnh mẽ xé ra, cuối cùng không chút khách khí mà hung hăng đánh vào thân thể của Tiêu Viêm.

Lúc va chạm vào, không hề sinh ra chút lực lượng nào, nhưng mà hắc mang lại như một loại chất lỏng. Trong nháy mắt biến mất trên da của Tiêu Viêm.

Từ lúc làn hắc mang phá vỡ đầu khí hộ thể, đến lúc tiến vào thân thể Tiêu Viêm, xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, đợi đến lúc hắc tinh thần hồi phục lại, thì làn hắc mang đã đi vào trong thân thể, mà ở chỗ bị xâm nhập vào, lưu lại một hắc ban* (DG: giống như cái bột á) bằng ngón cái.

Phục hồi lại tinh thần, Tiêu Viêm trước tiên sờ vào khối hắc ban ở trên ngực, vừa cúi đầu nhìn xuống, thì kinh ngạc phát hiện, từ khối hắc ban kia, đang lan ra những tia hắc tuyến*(DG: như rễ cây lan ra á), mà những bộ vị bị tia hắc tuyến lan đến, đều là những huyết vị cùng với kinh mạch trọng yếu, khi nhìn thấy cảnh này, Tiêu Viêm sắc mặt nhất thời thay đổi, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, quay về phía Hạt Tất Nham quát lên: "*Ngươi đã làm cái gì?*".

"Khắc khặc..."

Từ lúc Hạt Tất Nham, phun ra màn hắc mang, thì như già thêm mấy tuổi, xuất hiện tóc bạc ở trên đầu, nếp nhăn chồng chất lên nhau mà hiện lên, mặc dù là biến thành bộ dáng như vậy, nhưng mà ở bên trong con mắt vẫn đục, vẻ oán độc không giảm bớt mà càng thêm đậm.

"Tiểu tử, ngươi giết nhiều người của Vạn Hạt môn như vậy, lão phu sao có khả năng bỏ qua cho ngươi?"

Nhìn thấy vẻ mặt oán độc của Hạt Tất Nham, sắc mặt của Mỹ Đỗ Toa cùng Tiểu Y Tiên đột nhiên thay đổi, thân hình chót lóc lên, sau đó xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Viêm, vội vàng xem xét.

"Không có việc chứ?" bàn tay nhỏ nhắn của Mỹ Đỗ Toa ở trên người Tiêu Viêm tìm tòi, thành âm có chút lo lắng nói, một kích kinh khủng lúc trước của Hạt Tất Nham, tuyệt đối không phải là phô trương thanh thế, lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, nếu bị đánh trúng, kết quả tất nhiên là sẽ không tốt.

Tiêu Viêm lông mày nhíu lại, tâm thần cấp tốc ở trong thân thể xem xét, nhưng lại không phát hiện chỗ nào có điểm không thích hợp.

Tiểu Y Tiên gương mặt cũng có chút ngưng trọng, ánh mắt ở trên người Tiêu Viêm lướt qua, chợt như phát hiện cái gì đó, bàn tay nhỏ nhắn xé y phục của Tiêu Viêm, nhất thời, ba người đều nhìn thấy, trên ngực có một hắc ban và những tia hắc tuyến đang lan ra một cách quỷ dị.

"Đây là cái gì?" vừa nhìn thấy việc này, Mỹ Đỗ Toa nhất thời ngẩn ra, vội vàng hỏi.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hắc ban quỷ dị, Tiểu Y Tiên cũng vào một ngụm lương khí, cắn răng nói: *"Dĩ nhiên là "Ma Độc Ban", cái lão vương bát này, thật là độc ác a!"*

"Ma Độc Ban? Là cái gì?" nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa cùng Tử Nghiên ở bên cạnh vội vàng hỏi.

"Ở Xuất Vân đế quốc có một loại chiêu thức thâm độc, có thể đem độc đầu khí toàn thân ngưng tụ lại một chỗ, bắn vào trong thân thể của địch nhân, cuối cùng hình thành một khối hắc ban, khối hắc ban này sẽ không ngừng sinh ra những đường độc tuyến, mà những đường độc tuyến này nối với mỗi huyết vị trên thân thể, người bị trúng chiêu này, kinh mạch trong cơ thể sẽ nhanh chóng thôi rữa, cuối cùng nhận vô tận thống khổ, mà chậm rãi chết đi." âm thanh của Tiểu Y Tiên, tràn ngập lừa giận.

"Bất quá một khi đã thi triển ra chiêu này, thì người thi triển vì đầu khí bị phân tán theo chiêu thức, mà suốt đời biến thành một phế nhân!"

Nghe được lời Tiêu Y Tiên nói, Tiêu Viêm sắc mặt kịch biến, Đấu khí ở trong cơ thể một lần nữa cấp tốc vận chuyển, sau đó không chế tâm thần một lần nữa ở trong cơ thể đảo qua, nhưng mà vẫn như cũ không hề phát hiện ra một khối ma độc bần đến cùng là đang ở địa phương nào.

"Làm thế nào có thể đem nó hóa giải?" Mỹ Đỗ Toa sắc mặt âm trầm một cách đáng sợ, không gian ở xung quanh thân thể, không ngừng rung động mãnh liệt, hiển nhiên, trong lòng nàng lúc này, đã không thể giữ được bình tĩnh nữa.

"Nếu là một đấu vương bình thường thi triển 'Ma Độc Ban', ta có thể giải trừ. Bất quá cái này là của lão tạp mao Hạt Tất Nham kia cũng là một Đấu Tông cường giả, dù là ta, muốn giải trừ được, cũng cực kỳ khó khăn...." Tiêu Y Tiên chần chờ một lúc, rồi có chút xấu hổ nói.

"Oanh!"

Tiêu Y Tiên vừa nói xong, sát khí ngập trời từ Mỹ Đỗ Toa bạo phát ra, cảm nhận cỗ sát khí nồng nặc này, với định lực của Tiêu Y Tiên, cũng không nhìn được mà biến sắc.

"Lão tạp mao, đem giải dược giao ra đây!"

Mái tóc dài không có gió mà nhẹ nhàng tung bay, thân hình Mỹ Đỗ Toa chột lóc lên, sau đó xuất hiện ở bên cạnh Hạt Tất Nham với vẻ mặt oán hận, bàn tay nhỏ nhắn trực tiếp kẹp lấy yết hầu, âm thanh đầy âm trầm như từ Cửu U truyền đến.

"Hắc hắc, khi đã thi triển ra Ma Độc Ban, lão phu cũng chẳng sống được không lâu nữa, có thể làm cho tiểu tử này đi theo ta, vậy cũng xem như là không cô đơn...." Nhìn Mỹ Đỗ Toa trong mắt đầy sát ý, Hạt Tất Nham cười khan nói.

Mỹ Đỗ Toa gương mặt lạnh giá, bàn tay nhỏ nhắn trực tiếp cầm lấy cánh tay của Hạt tất Nham, sau đó bỗng nhiên xé ra, tiên huyết tung tóe khắp bầu trời, sau đó lại nắm lấy cánh tay kia, tiếp tục xé rách ra.

"Nói, hay không nói? Không có tay, thì còn chân, ta cũng có thể giúp người mở bụng lấy dạ dày ra!" Tiện tay đem cánh tay vứt đi, âm thanh của Mỹ Đỗ Toa vẫn băng lãnh như trước không hề có tình cảm.

Đau nhức làm cho trong miệng Hạt Tất Nham phát ra những âm thanh tê tê, trên trán cũng đầy mồ hôi lạnh, bất quá hấn vẫn như cũ cắn chặt hàm răng, âm thanh kịch liệt nói: *"Ha ha, để cho hấn bồi tiếp với cùng lão phu a, các người có phải rất tức giận? Ha ha. Ta chính là muốn loại hiệu quả này."*

Trong con người của Mỹ Đỗ Toa tràn ngập hàn ý, một cước đá Hạt Tất Nham lên, nhất thời tiếng xương cốt bị gãy vang lên.

"Người đã ngoan cố, ta liền cho người biết người càng coi trọng tiểu tử kia, ha ha, thì người càng thống khổ!"

"Ca! Ca!"

Sát ý của Mỹ Đỗ Toa gần như chuyển thành thô bạo, nàng vung mũi chân lên, nhất thời đầu gối của Hạt Tất Nham cũng vỡ ra, hai chân uốn thành một vòng cung quý dị, toàn bộ thân thể, bây giờ đã không giống như là của con người nữa.

Bị Mỹ Đỗ Toa ra tay hành hạ độc ác như vậy, Hạt Tất Nham hơi thở ngày càng suy yếu, bất quá trên khuôn mặt ý cười càng thêm đậm hơn.

Nhìn thấy khuôn mặt đang cười của hấn, Mỹ Đỗ Toa sát ý lần nữa bạo dũng, âm thanh âm lãnh nói: *"Sau khi người chết, ta sẽ đem tất cả người của Vạn Hạt môn chôn cùng người, dù còn lại một chó, cũng tuyệt đối không bỏ qua!"*

Trong lời nói của Mỹ Đỗ Toa đầy sát ý lạnh lạnh, rớt cục gương mặt đang cười của Hạt Tất Nham cũng cứng lại, một lát sau, chậm rãi nhắm mắt nói: *"Người muốn như thế nào liền làm như vậy a, Ma Độc Ban, mặc dù ta là người thi triển, nhưng cũng không có biện pháp giải trừ, cho nên ta cũng không có cái gì giải dược."*

Phốc!

Kiên nhẫn mỏng manh trong lòng, rớt cục cũng bị sát ý phô thiên cái địa lấn áp, trong mắt Mỹ Đỗ Toa đầy sát khí, bàn tay nhỏ như lưỡi đao, trực tiếp cắm vào trong lòng ngực của Hạt Tất Nham, bàn tay nhỏ bỗng nhiên nắm chặt lại, trái tim bên trong, lập tức bị chấn nát.

Trái tim bị chấn nát, sinh cơ trong mắt Hạt Tất Nham nhanh chóng biến mất, một lát sau liền biến thành một cỗ thi thể băng lãnh.

Chậm rãi rút bàn tay lại, đem thi thể Hạt Tất Nham tùy ý vứt đi, tóc dài phía sau Mỹ Đỗ Toa lay động, tiên huyết đầm đìa trên bàn tay, nhìn bộ dáng như vậy, thật giống như từ địa ngục đi ra.

Đem Hạt Tất Nham đánh chết, nhưng sát khí trong cơ thể Mỹ Đỗ Toa tràn ra không giảm mà lại tăng, đôi mắt xinh đẹp, chậm rãi dời xuống phía Vạn Hạt môn phía dưới, sát ý tận trời, làm cho mọi người trong Vạn Hạt môn như rơi vào hầm băng.

Ngay khi Mỹ Đỗ Toa trong đôi mắt đã đỏ sậm chuẩn bị không kiêng kị gì mà tàn sát, thì một tiếng quát bất đắc dĩ vang lên.

"Thải Lân, trở về!"

Nghe tiếng quát quen thuộc, Mỹ Đỗ Toa thân thể mềm mại ngừng lại, đôi mắt đỏ sậm mới giảm bớt một chút, hơi lưỡng lự một chút, rốt cục cũng xoay người hướng về phía Tiêu Viêm bay qua.

Nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa, cắn chặt răng đứng trước mặt, Tiêu Viêm cũng cười khổ thở dài một tiếng, lấy từ trong nạp giới ra một mảnh vải, đem tiên huyết trên bàn tay nhỏ lau sạch đi.

"Đi, ta mang ngươi quay về Gia Mã đế quốc, nếu như Cổ Hà không thể giúp ngươi giải độc, ta liền mang ngươi đi đến đại lục tìm người có năng lực giúp ngươi giải độc!" trở tay nắm lấy tay Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa đột nhiên nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nhìn dung mạo bị da huyền thú che lấp, trong lòng sinh ra một chút cảm động, nàng dĩ nhiên vì mình mà làm như vậy.

"Am hiểu về dùng độc nhất là ở chỗ này, còn đi nơi nào để tìm người nữa?" Tiêu Viêm khẽ cười một tiếng, đem mảnh vải vứt bỏ, nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Y Tiên, nói: *"Thứ này, thật không có phương pháp phá giải?"*

Tiểu Y Tiên mày liễu nhíu lại, trầm ngâm trong chốc lát, rồi chán nản lắc đầu, nói: "Đấu Tông cường giả thi triển ra ma độc ban, ta thật sự không có năng lực giải trừ, trừ phi có thể tìm được một cường giả cao hơn người thi triển một bậc, thì có thể khả năng giải được."

"Người giải trừ cao hơn một bậc? vậy không phải là một Đấu Tôn cường giả trong truyền thuyết sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng nhíu chặt lông mày lại, nói.

Tiểu Y Tiên khoe miệng có chút cay đắng gật đầu, nhìn thấy Tiêu Viêm đang nhíu chặt lông mày, chần chờ một chút, rồi chậm rãi nói: "Ma Độc Ban tuy rằng thâm độc, nhưng cũng không phải tất cả đều xấu, trong đó có ẩn chứa đấu khí cả đời của Hạt Tất Nham, nếu người có thể đem nó phá giải, như vậy lượng đấu khí khổng lồ kia, sẽ là của người nhưng đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải đem nó phá giải trước."

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời cười khỏ một tiếng, bây giờ bảo toàn sinh mệnh mới là chuyện then chốt nhất, ai mà đi quản trong Ma Độc Ban có ẩn chứa đấu khí suốt đời của một gã Đấu Tông cường giả chứ?

"Ma Độc Ban này khi nào thì phát tác?" Trầm ngâm trong chốc lát, Tiêu Viêm hỏi về vấn đề quan trọng nhất.

Tiểu Y Tiên lần thứ hai chần chờ, một lát sau, rồi bất đắc dĩ thấp giọng nói.

"Nửa năm."

-----oOo-----

Chương 801: Thạch Trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Tiểu Y Tiên nói ra thời gian. Tiêu Viêm cũng cảm thấy phiền não, nửa năm thôi sao, hẳn biết đi đến nơi nào để tìm Đấu Tôn cường giả mà phá giải Ma Độc ban đây?

"Có điều huynh đừng lo lắng, ta tuy không thể phá giải hoàn toàn được

Ma Độc ban, nhưng lại có biện pháp làm cho thời gian nó phát tác chậm hơn rất nhiều!" nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên khẽ áp úng, xấu hổ nói! Nếu không phải nàng mời Tiêu Viêm tới, thì đã không gặp phải sự tình này, hơn nữa khi xảy ra chuyện, nàng lại không có khả năng giúp đỡ hẳn được nhiều.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới thoáng thở dài, nghiêng đầu nhìn về mặt của Mỹ Đỗ Toa vẫn đang nghiêng răng cau có như cũ, không khỏi buồn cười: *"Yên tâm đi, không có việc gì đâu! Nói không chừng khi phá được cái Ma Độc ban này, lại giúp cho thực lực của ta tinh tiến thêm thì sao?"*

Đối với việc này ngay cả Tiêu Viêm cũng không có bao nhiêu lo lắng, thì Mỹ Đỗ Toa tự nhiên cũng không để trong lòng! Nhưng mà nghĩ lại, nàng cũng không có biện pháp gì hơn. Chỉ có thể quay đầu lạnh lùng liếc Tiểu Y Tiên, nếu như người kia đem Hạt Tất Nham giải quyết sớm một chút, thì cũng không nhưng chuyện phiền toái như thế này.

Đối với ánh mắt băng giá của Mỹ Đỗ Toa, Tiểu Y Tiên cũng chẳng thêm mở miệng phản bác, việc Tiêu Viêm trúng độc, đích xác là có quan hệ không nhỏ cùng với nàng.

"Được rồi, được rồi, trước hết đem chuyện ở đây giải quyết đã, sau đó hãy nghĩ cách phá giải Ma Độc ban." Tiêu Viêm nhìn thấy tình thế của hai nàng lúc này, sợ rằng lại xảy ra đánh nhau, nên vội vã cười to.

"Vâng!" Tiểu Y Tiên gật gật đầu, thân hình khẽ động, từ trên trời bay xuống. Cường giả Vạn Hạt môn hôm nay tử thương hầu hết, nên Vạn Hạt môn đã không còn lực chống cự, bị Độc Tông chiếm đoạt, chỉ là việc trong sớm muộn mà thôi.

Nhìn theo bóng lưng của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm lúc này mới nghiêng đầu qua Mỹ Đỗ Toa, khẽ nói: *"Việc này không thể trách cô ấy, ta vì Hồn Điện mà đến, gặp phải chuyện này, cũng là việc ngoài dự đoán thôi."*

Chăm chú nhìn về mặt của Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa thở dài, khẽ gật đầu, chột thấp giọng: *"Ngươi hiện tại có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?"*

Tiêu Viêm cảm giác trong cơ thể một chút, nhíu mày: *"Hình như cái này chỉ cần không phát tác, tịnh không có vấn đề gì, mà nếu phát tác, cũng sẽ như lời của Tiểu Y Tiên, một khắc là trí mạng".*

"*Vậy người dự định thế nào?*" Mỹ Đỗ Toa lần nữa gắng hỏi, cường giả Đấu Tôn, đâu phải dễ dàng tìm được? Hơn nữa dù là tìm được rồi, thì cũng đâu phải tự dưng mà giúp người khác phá giải Ma Độc ban? Nhìn loại độc công này cũng đoán được, muốn phá giải, thế nào cũng phải tốn không ít công sức.

"*Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, trước tiên đem chuyện này giải quyết rồi bàn sau.*" nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút bất đắc dĩ nói.

Thấy thế, Mỹ Đỗ Toa cũng chỉ đành thờ dài, đôi mắt nhìn về phía Vạn Hạp môn, trong con ngươi sát ý thoáng hiện.

Sau khi thanh trừ tàn dư, Vạn Hạp môn xem như đã xóa tên khỏi Đế quốc Xuất Vân. Từ nay về sau, Độc tông có thể nói là đã trở thành lực lượng độc bá tại Đế quốc này, khó có thể lực nào có thể tranh chấp.

Đại chiến kết thúc, Tiểu Y Tiên mang theo ba người Tiêu Viêm, ly khai khỏi Thiên Hạp sơn, hướng về phía Thiên Độc thành.

...

Thiên Độc thành, là tổng bộ của Độc Tông, mà đã là tổng bộ thì nơi này tự nhiên đặc biệt sâm nghiêm, dù là cường giả Đấu Hoàng, cũng tuyệt đối không có khả năng vô thanh vô tức mà đi vào. Điều này, trong mấy năm gần đây, đã được chứng minh không biết bao nhiêu lần.

Sâu bên trong tổng bộ Độc Tông, có một vùng núi cây cối tươi tốt, trong vùng núi này có một ngọn núi đá là cấm địa của Độc tông. Bình thường chỉ có một mình Tiểu Y Tiên mới có thể tiến vào. Phạm vi xung quanh núi đá, có vô số trạm gác ngằm rải khắp, nếu muốn đi vào trong núi, dù là một con ruồi, cũng phải bị vô số ánh mắt quét qua xem là ruồi đực hay ruồi cái, rồi mới có thể bay vào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ở trong núi, quái thạch san sát, trồng đủ loại Kỳ hoa độc thảo, phát tán độc hương nhàn nhạt, lượn lờ trên núi, hình thành một màng chướng khí, dù là Đấu Vương cường giả, cũng không dám tùy ý hít vào.

Trong quái thạch, thỉnh thoảng cũng có một ít độc trùng độc xà ẩn hiện. Những thứ này, ở bên ngoài đều là độc vật quý hiếm, nhưng mà ở đây, lại

có rất nhiều. Sự tích lũy của Độc tông, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ở vị trí trung tâm, có một đám hắc thạch tạo thành một cái ao nhỏ, xung quanh ao, có bốn đầu Mãng xà cực lớn bằng đá mở banh miệng phun chất độc. Từng đạo dịch thể đen kịt, từ đó không ngừng tràn ra, chảy vào trong ao.

Nước một màu đen kịt, mắt thường căn bản là không thể nhìn thấy đáy, thậm chí là linh hồn lực lượng, cũng khó mà dò xét được.

Trên không trung, vụ khí quanh quần ẩn hiện, nhìn những vụ khí này, rõ ràng cũng là kịch độc.

Bên cạnh thạch trì, có ba bóng người thướt tha đứng. Ánh mắt của các nàng lúc này, đang chăm chú nhìn vào nửa thân trên trần truồng của thanh niên trong ao.

"Người nói độc thủy trong ao, sẽ không gây tổn thương gì cho Tiêu Viêm sao?" Mỹ Đỗ Toa nhìn vào màu nước đen kịt trong ao, cẩn thận hỏi.

"Ao độc thủy này, là do ta phối chế các loại độc vật cùng độc trùng thượng đẳng mới tạo ra. Độc tính trong đó dung hợp với nhau, sinh ra một loại năng lượng cực kỳ mạnh mẽ." Tiểu Y Tiên ngồi thấp xuống, bàn tay khẽ chạm vào mặt nước mà nếu người bình thường chạm vào, đều sẽ bị độc tính ăn mòn thối rữa, nhẹ nhàng nói: "Có điều độc thủy dù sao cũng là độc thủy, trong đó ẩn chứa chất độc cực mạnh, lại chính là thứ mà Tiêu Viêm cần. Bên trong cơ thể huynh ấy có Ma Độc ban, nếu ở trong ao tu luyện, lại phối hợp với hương dẫn của ta, có thể dĩ độc trị độc, áp chế Ma Độc ban, kéo dài thời gian phát tác."

Nghe vậy, song nhãn long lanh của Mỹ Đỗ Toa liếc về phía Tiêu Viêm mắt đang nhắm nghiền, người kia bây giờ, tựa hồ cũng không có điểm nào bất thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài.

Tiểu Y Tiên chậm rãi di chuyển xung quanh ao, đôi mắt tím biếc nhìn về phía cái bốt đen trên ngực Tiêu Viêm. Lúc này quanh cái bốt, đã xuất hiện một vài chấm nhỏ màu đỏ, những chấm nhỏ đó, đang áp chế Ma Độc ban.

Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Y Tiên cũng nhẹ nhàng thở ra, chột ánh mắt chuyển về hướng đỉnh đầu Tiêu Viêm, nhìn làn sương trắng nhàn nhạt bốc

lên, lại cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ người Tiêu Viêm đang chậm rãi lan toả, nhẹ nhõm: *"Tinh huống so với ta tưởng tượng còn tốt hơn! Trong cơ thể huynh ấy có Di hỏa, tuy không có khả năng phá giải hoàn toàn Ma Độc ban, nhưng cũng có một chút tác dụng ngăn trở! Phối hợp với độc thủy trong ao, khả năng áp chế Ma Độc ban so với dự kiến ban đầu có lẽ sẽ lâu hơn một chút."*

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa và Tử Nghiên cũng an tâm hơn, trầm ngâm một lúc, rồi nói: *"Như vậy, giờ đã thành công rồi sao?"*.

Tiểu Y Tiên hơi lắc đầu, nói: *"Độc thủy chỉ tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm thôi, mà như vậy vẫn chưa đủ, còn phải thông qua dẫn đạo, mới có thể triệt để áp chế Ma Độc ban."*

"Vậy ngươi còn chần chờ gì nữa? Nhanh làm đi chứ?" Mỹ Đỗ Toa cau mày lại, tựa hồ bất mãn đối với sự chần chờ của Tiểu Y Tiên.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên liền bĩu môi, muốn cãi lại, nhưng sợ đánh thức Tiêu Viêm, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng: *"Thực dục cái gì chứ! Muốn dẫn đạo phải chờ đợi đúng thời cơ. Đừng đó lo lắng suông thì có lợi ích hay sao?"*

"Vậy hiện tại thời cơ đến chưa?" Mỹ Đỗ Toa cũng sợ quấy rầy Tiêu Viêm, tuy rằng trong lòng không ưa gì Tiểu Y Tiên, nhưng cũng không dám cùng nàng đấu khẩu.

Bị Mỹ Đỗ Toa thúc giục, Tiểu Y Tiên cũng có thể bất đắc dĩ gật đầu, chột như nghĩ đến việc gì đó, gương mặt đột nhiên ửng hồng mê người, hàm răng cắn vào môi đỏ mọng, xấu hổ: *"Các ngươi phải đi ra trước đã, chờ ở ngoài thạch lâm ấy."*

Nghe vậy, nhất thời hai mỹ nhân một lớn một nhỏ đều quay đầu hồ nghi nhìn Tiểu Y Tiên, Mỹ Đỗ Toa khoanh tay lại, thản nhiên: *"Không muốn cho người ta nhìn thấy cái gì à? Ta không đi, ta phải ở chỗ này bảo đảm sự an toàn của Tiêu Viêm, ai mà biết ngươi sẽ dở trò gì chứ?"*

"Ngươi..." Nghe được mấy lời hồ nghi này của Mỹ Đỗ Toa, Tiểu Y Tiên liền tức giận, bắt quá lại nhìn về phía đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm trong ao, chỉ có thể cắn răng, âm ức: *"Quên đi, tùy các ngươi, muốn ở lại thì cứ ở lại."*

Vừa nói xong, Tiểu Y Tiên đứng lên, chân chò một chút, cuối cùng khẽ cắn môi, cánh tay nhỏ bỗng nhẹ nhàng cởi cúc áo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mỹ Đỗ Toa và Tử Nghiên, một thân thể trần truồng, trắng nõn mềm mại, cứ như vậy lộ lộ hiện ra.

Thấy hành động của Tiểu Y Tiên, gương mặt của Mỹ Đỗ Toa cũng không nhìn được đỏ ửng lên cực kỳ hiếm thấy. Nàng ta ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ như không nhìn thấy gì, xoay người sang chỗ khác, kéo Tử Nghiên đang nhìn trộm bên cạnh, bước thẳng về phía thạch lâm bên ngoài.

"Hắc hắc, chưa chắc đã to hơn ta khi ta lớn lên nha....."

Bị Mỹ Đỗ Toa kéo đi, Tử Nghiên cười hí hửng, mà nghe được mấy lời này, Mỹ Đỗ Toa lại vội vàng bước nhanh hơn. Tiểu Y Tiên bên cạnh ao, trên gương mặt đầy vẻ tức giận, có điều hai người kia đã biến mất, nàng cũng chỉ đành nghiêng răng oán hận.

Thu hồi ánh mắt, cặp chân ngọc ngà của Tiểu Y Tiên đã nhẹ nhàng bước tới độc trì! Hình dáng nàng lúc này, rất giống một mỹ nhân ngư, cực kỳ động lòng. Có điều, ngay khi nàng chuẩn bị tiến vào ao, thì đột nhiên cảm thấy cái gì đó, đôi mắt bỗng nhiên nhìn lên, thì ra người trong ao cũng đang mở bừng đôi mắt sáng trưng, vô cùng kinh ngạc.

Hai ánh mắt thẳng thốt nhìn nhau, gương mặt Tiểu Y Tiên trong nháy mắt đã nóng rục lên!

-----oOo-----

-----oOo-----

Chương 802: Phong Ấn Ma Độc Ban

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hồ nước nóng, khói sương bốc mờ mịt, hai luồng ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau. Phải một lát sau, Tiêu Viêm mới định thần lại, nhìn hai má của Tiểu Y Tiên đã đỏ hồng lên, hấn khẽ ho khan, ánh mắt vội vàng dời đi.

Tiếng ho xấu hổ của Tiêu Viêm cũng đã khiến Tiểu Y Tiên từ trong mê muội thẹn thùng trở về thực tại. Lập tức thân thể trắng trẻo mềm mại mà trần trụi, uyển chuyển như tiên giáng trần kia đã nhẹ nhàng trầm mình xuống dưới hồ đá. Cái hình dáng mê người, khơi gợi trong đầu Tiêu Viêm biết bao liên tưởng nóng bỏng, cuối cùng cũng đã được bao phủ lại bởi làn nước tối đen trong hồ.

Nhìn thấy từng gợn sóng ì oạp vỗ trong hồ đá, Tiêu Viêm cũng rất ngượng ngịu. Biện này đúng ra không liên can gì đến hắn, Đấu khí trong cơ thể vừa vận chuyển xong, mới mở mắt ra ai ngờ đã trông thấy một màn này cơ chứ.

"Róc rách!"

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang bối rối, ở trước mặt cách đây không xa, nước hồ khẽ xao động, một khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp từ từ hiện ra, Tiểu Y Tiên lúc này chỉ lộ đầu ra khỏi mặt nước, còn toàn bộ thân thể hấp dẫn vô song ấy vẫn đang được che giấu trong làn nước tối mờ mờ.

Ló đầu ra khỏi mặt nước, hai má của Tiểu Y Tiên ửng hồng, lộ rõ dáng dấp của một tiểu mỹ nhân đang e thẹn. Nếu người của Độc Tông mà nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ cả tông phái sẽ đều kinh ngạc mà té ngòi ra đất tại chỗ. Tình huống này, không một ai có thể nghĩ ra được, một cô gái hung danh nổi tiếng cả đế quốc Xuất Vân, chỉ nghe tên đủ khiến bao người sợ mất mật, Thiên Độc Nữ cao cao tại thượng của Độc Tông, lại tỏ ra thẹn thùng quyên rũ đến như vậy.

"Khụ...Này... Việc này.. Cô tại sao phải làm thế?" Tiêu Viêm xấu hổ nhìn Tiểu Y Tiên, ánh mắt lộ vẻ trách móc, ho khan.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng không biết nói gì, trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, tức giận: *"Làm thế này để làm gì? Không phải để giúp huynh áp chế Ma Độc ban hay sao?"*

Tiêu Viêm cười khan, từng ý nghĩ lướt qua thật nhanh. Nhưng dù thế nào trong lúc nhất thời hắn cũng có chút bối rối khó xử, bởi trong tình huống cùng với một cô gái trần truồng tắm chung một hồ, nhất định ai cũng sẽ nảy sinh những suy nghĩ không đúng đắn.

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ lúng túng hiếm thấy ở Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên bỗng cảm thấy trong lòng chợt ấm áp, khúc khích cười.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười như hoa nở, Tiêu Viêm sững cả người! Nụ cười của cô ấy quả là độc nhất vô nhị, ôn nhu như hải đường, rực rỡ tựa hướng dương, giống hệt năm nào ở trấn Thanh Sơn, lay động lòng người.

"Cô cười thật là xinh đẹp." Tiêu Viêm thì thào.

Tiểu Y Tiên ngẩn ngơ, mi mắt chợt sụp xuống, cánh tay tinh tế trắng như ngọc từ từ lộ ra, tùy ý co duỗi khoát nước, nhẹ nhàng tỉ tê: *"Ở đế quốc Xuất Vân này, ai cũng gọi muội là Thiên Độc nữ... Sau này cũng vậy, một khi cái tai họa ngằm từ Ách Nan độc thể này còn tồn tại, muội vĩnh viễn không thể tiếp xúc với bất kỳ ai. Thời gian bùng nổ của chất độc trên thân thể càng ngày càng ngắn dần, mà tác động đối với người thân bên cạnh, thương tổn mang lại đã càng kinh khủng hơn!"*

Nhìn nét môi hằn đầy cay đắng của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm than thầm rồi nói: *"Yên tâm đi, ta sẽ cố hết sức giúp cô không chế Ách Nan độc thể. Chỉ cần tìm được những thứ kia, chắc chắn đến lúc đó giải quyết vấn đề không chế hoàn toàn Ách Nan độc thể, cũng đơn giản thôi!"*

Tiểu Y Tiên lại mỉm cười, tinh thần chợt mạnh mẽ phấn chấn hẳn lên, cánh tay nhỏ vũ động, giống như Mỹ Nhân Ngư đang múa, chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Viêm. Đôi mắt tím biếc diễm lệ tuyệt trần nhìn chằm chằm vào mảnh Ma Độc ban trên ngực hắn, khẽ gật đầu: *"Tốc độ khuếch tán của Ma Độc ban đã chậm đi rất nhiều, với năng lượng của hồ nước độc này, hiệu quả hình như không thể rõ ràng như vậy?"*

"Ha ha, trong cơ thể ta có ba loại dị hỏa cùng tồn tại, kịch độc bình thường đối với ta, vốn là có tác dụng không lớn. Ma Độc ban mặc dù không nằm trong số này nhưng ít ra ba loại Dị Hỏa cũng có thể tạo ra trở ngại với nhất định đối với nó!" Tiêu Viêm cười to.

"Dị hỏa quả nhiên thần kỳ, ngay cả Ma Độc ban của Đấu Tông cường giả cũng có thể áp chế! Không hổ danh sở hữu lực lượng cực mạnh trên đại lục, khiến bao người phải thềm nhỏ dãi!" Tiểu Y Tiên kinh dị thán phục gật đầu, rồi trầm ngâm: *"Nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ, kế tiếp, muội sẽ dùng thân thể của mình làm vật dẫn, đem độc tố trong ao thông qua cơ thể*

của muội tiến hành khống chế, đối với Ma độc ban tiến hành triệt để áp chế mới được. Như vậy, có thể tranh thủ đủ thời gian cho huynh đi tìm cường giả Đâu Tôn mà giải độc."

Tiêu Viêm gật đầu: "Một khi đã như vậy, làm phiền cô vậy!"

"Huynh còn khách khí như vậy sao?" *Tiểu Y Tiên oán trách nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, hai má lại đỏ ửng lên, giọng như hơi thở:* "Huynh nhắm mắt lại cho muội, không có lệnh của muội, cấm mở ra đó!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hiểu được, cười khò, đôi mắt cũng chậm rãi khép kín lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đã nhắm mắt, Tiểu Y Tiên mới thở phào một hơi, bàn tay mềm mại giả vờ quơ quơ ở trước mặt hắn, rồi bậm chiếc môi đỏ mọng, mới chậm rãi đứng dậy.

Một tòa thiên nhiên trong ngọc trắng ngà, từ trong hồ uyển chuyển lộ dần ra. Từng dòng nước thuộc đen nhánh cũng theo đường cong mê người chậm rãi chảy xuôi xuống, rơi tí tách xuống mặt hồ, tạo nên từng vòng gợn sóng cong tròn xao động.

Thân thể nàng không một chút che đậy, hoàn toàn trần trụi đứng trước mặt của Tiêu Viêm, dù hắn vẫn nhắm tịt hai mắt, nhưng Tiểu Y Tiên lại cảm thấy khuôn mặt của mình đang bùng bùng như thiêu đốt, nóng bỏng đến dọa người.

Tiểu Y Tiên hít sâu vài hơi, mạnh mẽ đem cảm giác khác thường đang sôi trào ở trong lòng đè nén lại. Hai tay của nàng liền kết thành ấn, một cỗ hấp lực nhàn nhạt từ trong cơ thể tán phát ra, lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng làm trung tâm, trên mặt ao xuất hiện một cái lỗ xoáy nho nhỏ. Nó xoay tròn càng lúc càng nhanh, hút từng luồng độc chất đen như mực, nhỏ li ti, rồi tan biến trên thân thể Tiểu Y Tiên. Sau đó dưới sự khống chế của nàng, xuyên qua thân thể, cuối cùng ngưng tụ ở trên đầu ngón tay thon dài.

Ngón tay vốn tinh tế trắng như ngó sen lúc này đã hóa thành đen kịt, vế mặt của Tiểu Y Tiên đầy tập trung, đầu móng tay cái khế ấn vào nơi đen nhất trên ngón tay trỏ của nàng.

Móng tay vừa ấn vào, tại đầu ngón tay, một giọt máu đỏ sẫm khác thường

lập tức hiện ra. Giọt máu xuất hiện, nhưng không hề rơi xuống, mà bám chặt tại đó, lung linh tỏa sáng chói lọi như một viên ngọc bằng máu.

Nhìn giọt máu này, Tiểu Y Tiên càng thêm chăm chú. Nó là Ách Nan độc huyết trong cơ thể, độc tính cực kỳ khủng khiếp. Với thực lực Đâu Tông của Hạt Tất Nham mà cũng phải chết bởi thứ này, đủ để thấy sức công phá mãnh liệt của nó.

Chậm rãi thở ra, tinh thần của Tiểu Y Tiên cực kỳ tập trung. Một lát sau, ngón tay nhỏ nhắn chậm rãi di động rồi dừng lại ngay chỗ Ma Độc ban trên ngực Tiêu Viêm. Nàng thoáng chần chừ, chột mạnh mẽ cắn răng, bàn tay mềm mại hoa lên!

Ngón tay của Tiểu Y Tiên lay động, chỉ thấy từng sợi tơ màu đen nhỏ li ti từ trên đầu ngón tay phóng ra, cực kỳ xảo diệu mà quán quanh vị trí Ma độc ban, hình thành một ký hiệu kỳ lạ. Mà trong khi sợi tơ độc màu đen kia không ngừng phun ra, hạt châu Ách Nan độc huyết cũng kèm theo một tia máu lấp lánh mà xen kẽ theo vào.

Theo sợi tơ màu đen quán quanh, Ma Độc ban dường như cũng cảm nhận được gì đó, vô số điểm kịch độc cũng đột nhiên bạo xuất thành những đường cong, giống vô số mũi tên nhọn, bắn ra bọc lấy chung quanh ký hiệu.

"Hừ!"

Nhìn thấy Ma Độc ban có biến hóa, Tiểu Y Tiên hừ lạnh, tốc độ lay động của đầu ngón tay đột nhiên tăng lên, ký hiệu màu đen càng lúc càng rõ ràng hơn.

Ma Độc ban đang công tới đụng phải ký hiệu đen dày đặc đó, liền bắn ngược trở lại.

Nhìn thấy Ma Độc ban định ăn mòn phong ấn thất bại, Tiểu Y Tiên cũng thở phào một hơi, nhưng khi ký hiệu phong ấn sắp hoàn thành thì Ma Độc ban đột nhiên lại phun ra một luồng kịch độc đen thẫm to bằng ngón tay cái mạnh mẽ tràn đến!

Nhìn thấy công kích mãnh liệt này của Ma Độc ban, Tiểu Y Tiên liền biến sắc, tốc độ của ngón tay đã nhanh lại trở nên gấp gấp hơn, càng về sau thì

chỉ có thể trông thấy từng đạo tàn ảnh mờ nhạt lưu lại. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Luồng chất độc màu đen trong nháy mắt đã đung vào ký hiệu phong ấn, nhưng vẫn chưa hề bị bắn ngược trở về. Bên trong luồng chất độc này như hàm chứa một lượng đầu khí khổng lồ. Dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của nó, luồng chất độc màu đen cuối cùng đã mạnh mẽ xé toạc ký hiệu phong ấn, giống như một con mãng xà dũng mãnh phóng mạnh đi, hung hãn lao vào những tầng ký hiệu phong ấn ngoài cùng.

Tiểu Y Tiên lạnh lùng nhìn ló lỏm ký hiệu bị kích độc xé rách. Ngay khi nó sắp hoàn toàn đột phá thì Tiểu Y Tiên lại mạnh mẽ bấm ngón tay, Ách Nan độc huyết nhoáng lên lấp lánh, phun ra vài tia máu đỏ sẫm lên trên ký hiệu.

Có thêm Ách Nan độc huyết phụ vào, ký hiệu phong ấn nhất thời bùng lên một màu đỏ sẫm, vô số hắc tuyến ngọ nguậy, hình thành nên một thể thiên la địa võng!

"Vút!"

Kích độc mạnh mẽ đung vào vô số mạng lưới đỏ sẫm ở phía trên, càng lao sâu vào thì tốc độ càng chậm, cuối cùng, sau mấy lần vung vẩy, tương chừng sắp hoàn toàn đột phá được ký hiệu phong ấn thì đột nhiên cứng đờ, rồi dừng lại.

Tuy vậy Tiểu Y Tiên vẫn không hề ngừng nghỉ. Ngón tay tiếp tục co duỗi, định đem ký hiệu phong ấn này hoàn toàn đóng lại. Nào hay khi thủ ấn vừa động thì kích độc vốn đang nằm yên bỗng như pháo kích, hơi lui lại, rồi vài tiếng xì xì kì lạ vang lên, đột ngột một sợi tơ độc bén nhọn mảnh mai bắn ra xé toạc tầng ký hiệu phong ấn ngoài cùng phóng đi!

Ngay khi tia hắc tuyến nhỏ xíu kia vừa đột phá, thủ ấn của Tiểu Y Tiên cũng hoàn thành trong nháy mắt. Ký hiệu phong ấn chung quanh Ma độc ban lóe lên những luồng ánh sáng đỏ sẫm, đem nó phủ kín lại!

Khi đã hoàn tất ký hiệu phong ấn, Tiểu Y Tiên cũng phát hiện tia kích độc mong manh chạy thoát, lập tức cau mày.

Trong lúc nàng đang tính toán dùng phương pháp gì để đem tia kích độc

màu đen chạy thoát này phá hủy, thì kinh ngạc nhận ra, nhiệt độ cơ thể Tiêu Viêm cũng đang tăng dần lên. Xung quanh tia kích độc nhỏ bé đang cấp tốc bỏ chạy, mơ hồ xuất hiện một màn lửa màu xanh lục. Màn lửa này đã mạnh mẽ bao bọc sợi tơ độc đó lại, bộ dáng như muốn luyện hóa nó vậy.

Mà khi ngọn lửa xanh lục cháy bùng lên, tia kích độc liền vùng vẫy kịch liệt, tựa hồ luồng đầu khí khổng lồ trong đó cũng bắt đầu có phản ứng...

"Huynh ấy... Huynh ấy muốn luyện hóa tia Ma Độc này thành Đầu khí của mình sao?"

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Tiểu Y Tiên vô cùng kinh dị, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Tình huống này, dù Dị hỏa của Tiêu Viêm không có khả năng đem toàn bộ Ma độc ban luyện hóa thì với một ít tia Ma độc chạy loạn này, vẫn thừa năng lực đối phó.

"Mặc dù lượng Ma độc này cực nhỏ, nhưng trong đó lại ẩn chứa toàn là Đầu khí tinh túy. Nếu có thể luyện hóa được liền có thể thúc đẩy thực lực tăng lên không ít! Huynh lá gan quả thật không nhỏ!"

-----oOo-----

Chương 803: Nhị Tinh Đầu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa diễm xanh biếc hùng hực thiêu đốt. Nhiệt độ nóng cháy khủng khiếp khuếch tán ra xung quanh, làm cho cơ thể Tiêu Viêm giống như một cái lò lửa sôi trào! Cũng may Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đã bị Tiêu Viêm luyện hóa, hoàn toàn không chế, vì vậy loại nhiệt kinh hồn này đối với Tiêu Viêm hoàn toàn không có chút ảnh hưởng. Nói chung bất cứ ai sở hữu Dị hỏa trong cơ thể đều không sợ bị lửa thiêu đốt.

Bên trong ngọn lửa xanh rờn, một sợi tơ đen tối bằng năng lượng giống như một con rắn nhỏ đang kịch liệt vùng vẫy. Mỗi một lần quay cuồng, màu đen trên thân nó dưới sự thiêu đốt của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lại tiêu tán đi một chút. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mặc dù tốc độ tiêu tán này cực kỳ chậm chạp, nhưng dưới tình huống không có thêm năng lượng bổ trợ, sớm muộn màu đen trên sợi tơ năng lượng đó cũng sẽ triệt để bị thiêu đốt hóa thành hư vô. Chỉ cần sợi tơ này mất đi kịch độc đen kịt kia, thì tất cả Đấu khí tinh túy mà Ma Độc đang ẩn chứa, sẽ được Tiêu Viêm thoải mái hấp thu. Trở thành vật đại bổ khiến cho thực lực của hắn tăng tiến không ít.

Tâm thần của Tiêu Viêm gắt gao chăm chú nhìn vào sợi tơ kịch độc đen kịt kia, lòng thầm cười lạnh. Nếu là Ma Độc ban thì với thực lực hắn bây giờ, chính xác là chưa dám chọc đến. Nhưng tí ti độc chất này, lại dưới tình huống không có gì hỗ trợ, thế mà cũng dám chạy lung tung? Phải chăng là coi thường hai loại Dịch hỏa dung hợp thành Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trong cơ thể mình? Cho rằng không có chút uy hiếp nào với nó?

Tâm thần chăm chú nhìn vào màu sắc đen kịt của sợi tơ độc kia đang nhạt dần, Tiêu Viêm đối với cái gọi là Ma Độc ban, cũng có chút kinh dị. Thứ này theo lời Tiểu Y Tiên nói, cực kỳ âm độc. Với thực lực Đấu Hoàng hiện tại của hắn đúng là rất khó phá giải. Nhưng khi thấy phần nào hiệu quả của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đối với Ma Độc ban, hắn liền có suy nghĩ, thì ra hắn hoàn toàn không phải không có lực chống đỡ.

Hai loại Dịch hỏa cùng dung hợp tạo thành Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, thật sự có thể đem độc tính của Ma Độc ban luyện hóa! Mặc dù tốc độ cực kỳ chậm chạp, điều kiện tiên quyết lại là chỉ được luyện hóa một số lượng Ma Độc cực ít! Nhưng dù sao, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa ít nhất cũng có thể luyện chế nó!

Bởi vậy, Tiêu Viêm trong lòng tự có suy đoán, nếu Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lại có thể tiếp tục dung hợp với một loại Dịch hỏa nữa, đến lúc đó, luyện hóa nguyên khối Ma Độc ban chắc chắn không phải là chuyện quá khó!

Đương nhiên muốn tiếp tục dung hợp một loại Dịch hỏa nữa vô cùng khó khăn, không kém gì đi tìm một cường giả Đấu Tôn nhờ giải độc hộ. Đấu Khí đại lục này to lớn như vậy, tất nhiên Dịch hỏa cũng cực kỳ thưa thớt. Nếu tìm được một loại thì đúng là một việc cực kỳ may mắn, hơn nữa cứ xem như là tìm được rồi, đem nó luyện hóa cũng là việc cực kỳ khó khăn. Dịch hỏa thực sự không phải vật chỉ dành riêng cho Luyện Dược Sư. Một số người tu luyện Đấu khí thuộc tính hỏa, hay là một vài cường giả nào đó có thủ đoạn đặc thù, luyện hóa được Dịch hỏa, đều có thể sử dụng nó. Mà trên Đấu Khí đại lục này, cường giả có năng lực luyện hóa Dịch hỏa cũng không

ít, ai lại không có tâm với Dịch hỏa, không thêm nhỏ cả dải chứ?

Một khi có tin tức của Dịch hỏa truyền ra, chỉ sợ cái lợi trước mắt sẽ khiến vô số cường giả ùn ùn kéo đến tranh đoạt. Nếu như muốn từ trong hỗn loạn mà cướp đoạt với vô số cường giả, đánh bại hết thảy để thuận lợi lấy được Dịch hỏa, thật sự là một việc vô cùng khó khăn.

Nhớ ngày đó, Tiêu Viêm để có được Vẫn Lạc Tâm Viêm, ước chừng đã phải mòn mỏi năm chờ tại học viện Già Nam gần một năm, mới có cơ hội. Thừa dịp học viện Già Nam cùng cường giả Hắc Giác vực đại chiến mà lấy đi Vẫn Lạc Tâm Viêm. Chưa kể đến còn phải trả giá bằng một phen sinh tử, giãy dụa giữa sự sống và cái chết!

Bởi vậy, muốn tìm một loại Dịch hỏa, rồi lại còn phải dung hợp một lần nữa, độ khó sẽ không kém hơn so với việc đi tìm một cường giả Đấu Tôn.

Đương nhiên, nếu nói đến loại Dịch hỏa thứ ba, đúng là trong cơ thể Tiêu Viêm cũng có. Đó chính là Cốt Linh Lãnh Hỏa mà Dược Lão lưu lại. Nhưng dịch hỏa này có linh hồn ẩn ký của Dược Lão, nếu không phải linh hồn của Dược Lão tiêu tán dần, muốn dung hợp, thì cần phải quét sạch ẩn ký ở bên trong đi. Mà chuyện này, Tiêu Viêm tuyệt đối không muốn. Bởi hắn còn trông cậy vào Cốt Linh Lãnh Hỏa mà cảm ứng được sinh tử của Dược Lão.

Tuy Dược Lão từng nói, nếu dấu lửa in trên trán hắn bị tiêu tan, thì Tiêu Viêm có thể đem Cốt Linh Lãnh Hỏa luyện hóa dung hợp. Nhưng hôm nay, dấu lửa đó vẫn như cũ chưa từng phát ra nhiệt độ bất thường gì. Hơn nữa, lấy tính cách của Tiêu Viêm, dù dấu lửa in trên trán có biến mất, cũng khó có thể không cố kỵ gì mà đem nó cắn nuốt luyện hóa. Vì nếu thật sự chuyện đấy xảy ra, sẽ là tình huống mà hắn không nguyện nhìn thấy nhất...

Khi Tiêu Viêm đang bị cuốn theo những ý niệm trong lòng thì ở bên trong ngọn lửa xanh biếc, vẻ ngoài đen kịt của sợi tơ ma độc đã nhạt đi khá nhiều. Thậm chí, mơ hồ đã có thể thấy một loại dấu khí tinh thuần như chất lỏng, nhu nhuyễn, sền sệt ở bên trong đó.

"Không hổ là vật âm độc ngưng tụ Đấu khí cả đời của cường giả Đấu Tông, có thể ở trong ngọn lửa chống cự lâu như vậy." Nhìn vẻ ngoài của Ma độc vẫn còn sót lại một ít màu đen kịt như cũ, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi thở dài. Tâm thần cố gắng thúc giục khiến màn lửa xanh thăm

kia, đột nhiên trở nên sáng hơn rất nhiều, nhiệt độ cũng tăng vọt lên.

Cứ như vậy thông thả luyện hóa không biết kéo dài đến bao lâu. Tiêu Viêm chỉ biết, để luyện hóa Ma độc này, Đấu khí trong cơ thể hẳn có lẽ đã tiêu hao gần hai phần ba. Từ đó, cũng có thể nhìn ra sự khó khăn trong việc giải quyết Ma Độc ban. Chỉ một tia nhỏ nhoi thôi, đã khiến Tiêu Viêm lâm vào tình trạng như thế này.

Hắn vừa tặc lưỡi than thầm, thì bên trong ngọn lửa xanh đang cháy hừng hực, đột nhiên xuất hiện một cỗ đấu khí tinh thuần hùng hồn khiến toàn thân Tiêu Viêm rung động. Tâm thần vừa chuyên chú lại thì thấy ngay bên trong ngọn lửa đang hừng hực kia, Ma Độc vốn có màu đen kịt, giờ phút này vẻ ngoài đã biến mất toàn bộ, đổi lại thành màu trong suốt. Từ trong đó, một luồng đấu khí tinh thuần sền sệt từ từ lưu động. Loại đấu khí này vốn tràn ngập độc tính, nhưng bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trường kì thiêu đốt, luyện hóa, tất cả tạp chất đều bị khu trục ra, lưu lại chỉ còn năng lượng đấu khí thuần túy. Năng lượng này, chỉ cần có được thì bất kỳ ai cũng đều có thể đem nó hấp thu mà không hề có tác dụng phụ.

Quầng lửa xanh biếc từ từ tán đi, nhưng mà để bảo đảm an toàn vẫn có một đoàn trôi lơ lửng ở bên cạnh, tùy thời để Tiêu Viêm sử dụng.

Tinh thần lực cẩn thận phát tán ra, cuối cùng nhẹ nhàng chạm một chút vào nguồn Đấu khí tinh thuần này. Không nhận thấy có gì nguy hiểm, Tiêu Viêm mới đem tinh thần lực từ từ xâm nhập vào trong đó.

Tinh thần lực xâm nhập, hầu như không hề gặp trở ngại. Trong nháy mắt, Tiêu Viêm liền kiểm soát được quyền khống chế nguồn Đấu khí tinh thuần này. Mạnh mẽ đè nén niềm vui sướng trong lòng, tâm thần hắn liền xoay chuyển, chỉ huy cỗ đấu khí tinh thuần này, dọc theo lộ tuyến của công pháp Phần Quyết, nhanh chóng vận hành.

Nương theo sự tuần hoàn của cỗ Đấu khí tinh thuần kia, Đấu khí trong người hắn cũng xoay chuyển càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng, giống như là nổi lên một cơn lốc năng lượng phát ra những âm thanh gào thét kỳ dị.

Cơn lốc năng lượng này, đối với Tiêu Viêm không có chút ảnh hưởng xấu nào. Mà ngược lại, nó đi đến đâu, từng giọt Đấu khí tinh thuần như chất lỏng sền sệt liền thấm xuống. Những chỗ đấu khí tinh thuần đọng lại, một

cảm giác thư sướng đến cực điểm từ chỗ sâu kín nhất trong linh hồn của Tiêu Viêm lan ra, làm cho hắn nhìn không được rĩ đầy thoải mái.

Cơn lộc đến nhanh mà đi cũng nhanh. Sau khi chảy ra chừng ba mươi giọt Đấu khí, nó chậm rãi tiêu tán. Mà nguồn Đấu khí tinh thuần kia cũng dần dần nhạt đi, cuối cùng phân tán ra, lan khắp tứ chi xương cốt, rồi biến mất không còn dấu vết.

***

Bên trong thạch trì, Tiêu Viêm vẫn nhắm nghiền hai mắt. Trong ao nước, mực nước đã hạ xuống đến thắt lưng, độc thủy đen kịt sôi sùng sục, sủi lên từng đám bọt nước. Mỗi lần bọt nước vỡ tung đều tản mát ra một cỗ khí độc nồng đậm.

Bên cạnh thạch trì là hình dáng yêu kiều của Tiểu Y Tiên. Lúc này nàng đã sớm thay đổi quần áo, đôi mắt ôn nhu nhìn vào làn nước độc đen kịt. Sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nàng không nghĩ tới Dịch hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm lại khủng bố như vậy, chỉ luyện hóa một sợi Ma Độc thôi, cũng phát ra nhiệt độ nóng bỏng cỡ này, làm cho nước độc đen kịt cực kỳ trân quý trong ao sôi sùng sục mà bốc hơi bay đi phân nửa.

Trong lúc Tiểu Y Tiên đang cảm thấy không biết làm sao, thì Tiêu Viêm vốn đang nhắm mắt trong hồ, thân thể khẽ run lên, lông mi run run rồi chậm rãi mở ra.

Khi hai mắt của Tiêu Viêm hoàn toàn mở ra, một luồng khí tức mạnh mẽ hơn hẳn so với trước kia cũng đột nhiên từ trong cơ thể hắn mạnh mẽ phún ra, khiến cho nước độc trong ao nổi sóng, nước bắn tung gần nửa trượng.

Áp lực tràn lan ra xung quanh, sau một lát liền chậm rãi lui về, cuối cùng biến mất trong cơ thể Tiêu Viêm, ánh sáng trong mắt hắn lúc này cũng từ từ thu liễm lại.

Cảm thụ được lực lượng của Tiêu Viêm có phần mạnh mẽ hơn so với trước kia, Tiểu Y Tiên cũng cảm thấy sung sướng, mỉm cười.

Mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, lấy một chút điểm tựa, thân hình Tiêu Viêm mạnh mẽ nhảy lên, vững chãi đứng trên bậc đá, hướng về phía Tiểu Y Tiên cười cười.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cứ thế nhảy ra khỏi ao, Tiểu Y Tiên hoảng hồn vội vàng dúi ánh mắt đi, sẵn giọng: *"Huynh... hừ, huynh còn không chịu mặc quần áo vào đi?"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm mới giật mình xấu hổ phát hiện, thì ra hắn vẫn đang còn trần truồng, vội vàng lúng túng lấy đại một bộ quần áo từ trong nấp giới, luống cuống mặc vào.

Đợi cho đến khi Tiêu Viêm mặc quần áo xong, Tiểu Y Tiên mới quay lại, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối vương trên trán, gương mặt vẫn còn đọng lại chút ửng hồng. Nhưng chỉ một lát sau, nàng đã ổn định tâm thần, đôi mắt tím lấp lánh nhìn về phía Tiêu Viêm, cẩn thận đánh giá, rồi tò mò: *"Luyện hóa xong tia Ma Độc lúc này, thực lực của huynh tăng lên nhiều không?"*

Tiêu Viêm khẽ cảm ứng một chút, cười nhẹ: *"Cũng không nhiều, hiện giờ tạm xem như là nhị tinh Đấu Hoàng đỉnh phong thôi."*

"Vậy là đủ rồi. Tăng quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Hơn nữa Ma Độc ban vẫn còn trên cơ thể huynh, sau này khi huynh có đủ năng lực, đem nó hoàn toàn luyện hóa, chỉ sợ thực lực của huynh lúc đó sẽ đột nhiên tăng mạnh." Tiểu Y Tiên tươi cười nói, hình như lúc hai người ở riêng với nhau, nàng được cười nhiều lắm.

Tiêu Viêm gật đầu, hắn biết rõ cỡ Đấu Hoàng, muốn thực lực tăng lên một tinh, khó khăn như thế nào! Rất nhiều người mặc dù chăm chỉ tu luyện cả năm, chỉ sợ vẫn như cũ không tăng lên bao nhiêu. Vậy mà luyện hóa chút ít Ma Độc kia lại có thể khiến hắn tăng lên một tinh, cũng đã ngoài dự liệu.

"Không biết nếu đem nó hoàn toàn luyện hóa, thì có đạt tới Đấu Hoàng đỉnh phong hay không đây?"

Bàn tay sờ nhẹ vào Ma Độc ban trên ngực, Tiêu Viêm cười thâm, đột nhiên hắn nhận ra rằng, cái vật này cũng không quá đáng ghét như mình đã tưởng tượng lúc đầu.

Chương 804: Trên Bảng Bài Danh Thứ Ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm kéo áo lên, tay khê sờ vào ngực, ánh mắt lướt qua, phát hiện giờ phút này xung quanh Ma Độc ban đen kịt quỳ dị đã được che kín bởi một đạo ký hiệu. Có lẽ là vì đạo phù văn này mà Ma Độc ban đang khuếch trương liền bị áp chế bao phủ lại.

"Đây là phương pháp Phong Độc muội học được ở trong quyển Độc Kinh trước đây chúng ta ngẫu nhiên tìm được nơi sơn động. Hơn nữa trên thân thể huynh còn có dị hỏa tương trợ, vì vậy trong vòng hai năm Ma Độc ban sẽ không phát tác, bùng nổ." Nhìn cử động của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

"Nói cách khác, trong vòng hai năm, huynh phải tìm được cường giả Đấu Tôn đến hỗ trợ giải độc. Nếu không đến lúc đó phong ấn sẽ tự động tiêu tán, Ma Độc ban sẽ hoàn toàn bộc phát." Nói đến đây, vẻ mặt Tiểu Y Tiên chợt có chút nghiêm trọng.

"Được!" Tiêu Viêm khê gật đầu, chưa kể nếu hẳn có thể tìm được loại Dị Hỏa thứ ba, cũng có thể đem Ma Độc ban này luyện hóa. Dù sao độ khó để có được loại Dị Hỏa thứ ba kia, so với tìm được cường giả Đấu Tôn giúp đỡ cũng không kém hơn bao nhiêu.

"Ai, theo muội được biết, trong Đế quốc này, không hề có cường giả Đấu Tôn tồn tại, thậm chí toàn bộ địa vực Tây Bắc cũng rất khó thấy." Tiểu Y Tiên nhíu đôi mày cong vút, thở dài.

Loại cấp bậc như cường giả Đấu Tôn, đã có thể xem như đứng trên đỉnh của Kim Tự Tháp của Đấu Khí Đại Lục này. Phóng mắt khắp đại lục, cường giả như vậy, chỉ sợ ít đến mức đếm được trên đầu ngón tay. Mà để có những cường giả như thế, thì không thể lực nào không phải là loại hùng mạnh nhất lưu của đại lục, thậm chí là siêu thế lực. Cùng với mấy "gã khổng lồ" này so sánh thì bất kể là Độc Tông hay Viêm Minh, đều chẳng thấm vào đâu! Dù sao Đế quốc Gia Mã và Đế quốc Xuất Vân đều chỉ là một góc vô cùng nhỏ bé của đại lục Đấu Khí. Thậm chí là ở ngay tại khu vực Tây Bắc, hai Đế quốc này chỉ sợ cũng không có quyền lên tiếng.

"Từ từ rồi cái gì đến sẽ đến, dù sao không phải còn hai năm đó ư." Tiêu

Viêm thâm than, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra không một chút để ý mà tiếp tục cười nói vui vẻ.

Nói đến đây trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên hiện lên một cái tên quen thuộc. Vị tiền bối này hẳn đã từng được nghe sư phụ Dược Lão và đại trưởng lão Tô Thiên của nội viện Già Nam nhắc tới, là một cường giả

Phong Tôn Giả!

Tôn Giả, trên Đấu Khí đại lục, chỉ có cường giả cấp bậc Đấu Tôn, mới có tư cách xưng hô như thế. Vì người có khả năng cùng với Dược Lão năm đó sinh tử chi giao, hiển nhiên phải là một cường giả Đấu Tôn chân chính!

Đấu Tôn địa vị cực cao, người bình thường dù tìm được, muốn họ ra tay giúp đỡ hay giải độc, là chuyện không có khả năng. Bởi vậy, chuyện này nhất thiết song phương phải có chút giao tình. Vì với những cường giả này, nếu không có thực lực hoặc là có năng lực về phương diện nào đó, thì đôi phương làm sao lại nguyện ý cùng người kết giao tình chứ?

Trừ một ít quan hệ đặc thù ra, phần lớn giao tình, đều được tạo thành dựa trên thực lực của hai bên. Điều này dù đầy thực dụng, nhưng sự thật thì vẫn cứ là sự thật.

Bởi vậy, nếu thật sự muốn dựa vào lời nói để nhân vật như vậy động tâm, thì có lẽ phải từ người vốn xưng sinh tử chi giao cùng Dược Lão này mà nhờ cậy. Mà theo những lời đại trưởng lão Tô Thiên đã nói, thì Phong Tôn Giả hình như có giao tình rất sâu đậm với Dược Lão. Mặc dù Dược Lão mất tích rất nhiều năm rồi thì lão nhân đó vẫn như cũ, không chết không thôi, bôn ba khắp đại lục mà tìm kiếm cho được tung tích của bạn mình. Từ đó có thể thấy, giữa hai người này có giao tình sâu đậm như thế nào, tuyệt đối vượt xa những gì mọi người tưởng tượng.

Vậy nếu có thể tìm được vị Phong Tôn Giả thần bí này, thì bằng vào quan hệ giữa hắn và Dược Lão, có lẽ đôi phương sẽ ra tay giúp đỡ... Chỉ là....

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm nhất thời cau mày! Đại lục Đấu Khí rộng lớn như thế, hắn đi đâu để tìm được người ấy đây? Chẳng lẽ phải tung tin, nói hắn là đệ tử của Dược Lão? Đến lúc đó chỉ sợ Phong Tôn Giả chưa kịp tìm đến, thì bản thân Hồn Điện vốn đầy rẫy mâu thuẫn với Dược Lão đã tới trước rồi. Hậu quả đó không cần nghĩ cũng biết.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thông suốt chút nào, Tiêu Viêm đành chán nản lắc đầu. Mà Tiểu Y Tiên này giờ chăm chú đứng nhìn hắn, hắn cũng không biết phải làm sao, chỉ cười cười, rồi chợt nói: "*Thải Lâm đi đâu rồi?*"

"Ở bên ngoài." Tiểu Y Tiên mỉm cười, nhẹ nhàng bước đi, thân thể uyển chuyển mềm mại tiến ra ngoài Thạch Lâm: "*Đi thôi, nếu Ma Độc ban đã phong ấn, tiếp tục ở lại chỗ này đối với huynh cũng không tốt."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu, nơi đây đâu đâu cũng tràn ngập độc khí. Tuy nói độc khí bình thường vừa vào cơ thể hắn sẽ bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thiêu đốt thành hư vô, nhưng mà ở lâu tại nơi đây, xác thật đối với hắn không hề có lợi."

Hai người Tiêu Viêm vừa mới đi ra Thạch Lâm, thì Mỹ Đổ Toa và Từ Nghiên đang canh giữ ở cửa liền phát hiện, vội vàng chạy tới, nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Viêm đã tốt hơn, cả hai cô gái đều thở phào nhẹ nhõm.

"Chế trụ được nó rồi sao?" Vừa bước nhanh đến đón, con người hẹp dài của Mỹ Đổ Toa vừa lướt qua người Tiêu Viêm, thanh âm đầy vẻ quan thiết.

Tiêu Viêm gật đầu cười rạng rỡ: "Ít nhiều đều nhờ vào phương pháp Phong độc của Tiểu Y Tiên, nếu không, muốn thu thập cái thứ này, cũng cực kỳ khó khăn." Lời hắn nói cũng không phải là giả, chỉ một tia độc nhỏ xíu, cũng đã làm cho Tiêu Viêm phải tiêu hao đến hai phần ba Đẩu khí trong cơ thể mới có thể luyện hóa hoàn toàn. Nếu là toàn bộ Ma Độc ban bộc phát, thì sợ rằng đến nửa thành Đẩu khí thì Tiêu Viêm cũng không có để mà phản kháng.

Hơn nữa hắn nói câu này, không nghi ngờ gì là muốn làm cho quan hệ giữa Tiểu Y Tiên và Mỹ Đổ Toa bớt căng thẳng đi một chút. Hai cô gái này, thật giống như chó với mèo vậy, vừa thấy mặt nhau đều không nhìn được mà chằm chọc gấu ó nặng xị đến tóe lửa rồi.

"Sau khi phong ấn, có thể kéo dài thời gian bộc phát của Ma Độc ban trong bao lâu?" đối với lời nói của Tiêu Viêm, Mỹ Đổ Toa tỏ vẻ giả lơ, ngược lại đôi lông mày đen nhánh hơi nhíu lại, hỏi đến vấn đề trọng yếu nhất.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân này, làm gì cũng chỉ thích trực tiếp và thẳng thừng, nhất châm là kiến huyết!

"Phong ấn có thể duy trì trong vòng hai năm." Tiểu Y Tiên ở bên cạnh, chân chừ hồi lâu, rồi khẽ nói.

"Hai năm?" Đôi lông mày kẻ đen của Mỹ Đổ Toa nhíu lại, thờ dài nói: "Nói vậy, trong vòng hai năm, phải tìm cho được cường giả Đấu Tôn giúp Tiêu Viêm giải độc, nếu không Ma Độc ban sẽ lại bùng nổ lần nữa?"

"Phải."

"Vậy sau hai năm, người có thể tiếp tục bố trí lại phong ấn được không?" Mỹ Đổ Toa trầm giọng gặng hỏi.

"Chuyện này... thì không được rồi, phương pháp phong độc kia chỉ có thể thi triển một lần, đến lần thứ hai, hiệu quả sẽ không còn bao nhiêu." Tiểu Y Tiên có vẻ khó chịu, chột cười khổ nói.

Cặp lông mày đen nhỏ của Mỹ Đổ Toa nhíu hẳn lại. Thấy bộ dạng cô nàng này dường như lại muốn trách móc gây gổ, Tiêu Viêm bên cạnh vội vàng chen vào giữa hai người, bất đắc dĩ cắt ngang: "Hiện tại có căng thẳng cũng đã vô dụng rồi. Tốt nhất là bình tâm tĩnh trí mà ngồi thương lượng với nhau xem, làm thế nào mới có thể tìm được Đấu Tôn cường giả đi! Tiểu Y Tiên trước hết nhờ cô sắp xếp cho chúng ta một chỗ nghỉ được không? Thái Lâm và Tử Nghiên đại chiến này giờ rồi, cũng cần an ổn tĩnh dưỡng."

Đối với yêu cầu này, Tiểu Y Tiên đương nhiên là không cự tuyệt, thấp giọng nói với Tiêu Viêm vài câu, sau đó xoay người rời đi. Bộ dáng như muốn tự mình chuẩn bị chỗ nghỉ cho bọn hắn vậy.

Nhìn bóng lưng của Tiểu Y Tiên đã đi xa, Tiêu Viêm lúc này mới quay qua Mỹ Đổ Toa nhăn nhó cười: "Nàng ấy cũng đã giúp chúng ta quá nhiều, cô đừng có tiếp tục gây phiền toái với nàng ấy nữa được không."

Đối với lời nói đầy sự cầu cạnh của Tiêu Viêm, Mỹ Đổ Toa cũng từ chối cho ý kiến, đôi mắt long lanh nhìn thẳng: "Hiện tại người muốn làm thế nào? Không phải là định ngồi chờ chết chứ?"

"Cần suy nghĩ một chút đã...Nghỉ ngơi một ngày đi, mai sẽ bắt đầu tra hỏi những tin tức về Hồn Điện trong miệng lão già kia." Tiêu Viêm giang tay đầy bất lực. Chợt ngón tay hắn khẽ sờ vào nạt giới, trong con mắt đen sâu thẳm, xẹt ngang một tia hàn quang lạnh lẽo. Lần này hắn lặn lội cấp bách đi Đế quốc Xuất Vân, mục đích chính chỉ vì muốn bắt một người của Hồn Điện, để từ đó có thể truy ra một chút tin tức liên quan đến Hồn Điện cũng như Dược Lão.

Nghe vậy, Mỹ Đỗ Toa chỉ chân chừ một chút, rồi đành thở dài gật gật đầu.

***

Trong căn phòng rộng rãi, phảng phất một mùi thơm nhàn nhạt, ngọn đèn không hề chói mắt êm dịu chiếu sáng, xua đi bóng tối chập chùng.

Trên giường, hai mắt Tiêu Viêm nhắm chặt, bàn tay kết thành ấn xếp bằng tu luyện. Hắn chậm rãi hít vào năng lượng của thiên địa trong không gian xung quanh. Tu luyện cũng như đi ngược dòng nước vậy, không tiến tất lùi, là một quá trình lâu dài bền bỉ. Muốn trở thành một cường giả để mọi người ngưỡng mộ tôn trọng, tự nhiên cũng phải trả giá bằng rất nhiều mồ hôi và công sức, cố gắng nỗ lực phi thường.

Hai làn khói trắng nhàn nhạt, giống như hai con rắn, theo hô hấp của Tiêu Viêm lượn lờ ở giữa mũi, cuối cùng sau một lần hít thở, nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể hắn. Trải qua sự luyện hóa mạnh mẽ, Đấu khí hùng hồn trong cơ thể, lại dồi dào thêm một chút.

Tiêu Viêm tu luyện chừng một giờ, thì lớp sương mù bằng năng lượng nhàn nhạt quay xung quanh chóp mũi của hắn cũng dần dần tiêu tán, mà đôi mắt vốn đang nhắm nghiền, cũng từ từ mở ra.

Lòng ngực hắn khẽ ép vào, một ngụm trọc khí bị đẩy ra. Sau cử động này, thân thể Tiêu Viêm mới dần thả lỏng, hắn thoáng trầm ngâm, bàn tay lại vén áo lên, ánh mắt đầy phức tạp nhíu chặt nhìn cái Ma Độc ban quý quái.

"Cường giả Đấu Tôn sao!"

Miệng hắn khẽ thì thào, một lát sau Tiêu Viêm chợt cười khò một tiếng, cái hy vọng này, vẫn còn đỡ hơn việc cực kỳ khó khăn là đi tìm cho được loại

Dị hỏa thứ ba để luyện hóa. Nhưng nếu có thể dựa vào năng lực của bản thân mà phá giải hoàn toàn Ma Độc ban, hấp thu lấy chỗ năng lượng kia, thì rõ ràng lợi ích của Tiêu Viêm thu được so với mời người hỗ trợ là tốt hơn rất nhiều.

"Dị Hỏa!"

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, Tiêu Viêm thì thầm, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào ngọn lửa đèn đang lay động, ngón tay đột nhiên cong lại búng vào nẹp giới, lập tức mấy tấm bản đồ rách nát tràn ngập hơi thở cổ xưa hiện ra trên bàn tay hắn.

Bản đồ này vẻ ngoài rất cũ kỹ, rõ ràng là đã tồn tại một thời gian rất lâu rồi. Ở góc trên tấm bản đồ rách nát, mơ hồ có một đồ hình, nhìn thô sơ giản lược, nhưng rõ ràng là một đóa hoa sen màu đen quý dị.

Đóa hoa sen đen kịt, ở mặt ngoài mỏng manh một tầng Hắc Viêm bao phủ, càng xem càng tỏa ra vẻ yêu dị vô cùng.

Ánh mắt của Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chú vào đồ hình đóa hoa sen màu đen kia, tim đập thật mạnh. Hôm nay hắn đã không còn là gã thiếu niên vô tri của năm xưa nữa, bởi vậy hắn mới cực kỳ rõ ràng, đồ hình này là tượng trưng cho một vật cực kỳ khủng bố.

Tịnh Liên Yêu Hỏa, trên bảng bài danh thứ ba!

-----oOo-----

Chương 805: Tính Toán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dị Hỏa bảng, trên đại lục được người ta biết đến gồm có hai mươi ba loại. Mà mỗi một loại dị hỏa xuất hiện đều khiến cho thiên hạ trở nên điên cuồng mà tranh đoạt, bất cứ tin tức gì liên quan đến chúng sẽ làm cho đại lục chấn động kinh hồn, riêng điểm này, lịch sử đã nhiều lần chứng minh!

Dị hỏa đề tên trên bảng, đều có những đặc điểm riêng biệt, đương nhiên bàn tay ngón dài ngón ngắn, thì Dị hỏa cũng có loại yếu loại mạnh tương

đương. Loại Dị hỏa đầu tiên mà Tiêu Viêm sở hữu được, là Thanh Liên Địa Tâm hỏa, bài danh thứ mười chín, nó ngoài nhiệt độ cuồng bạo nóng bức ra còn có khả năng dẫn động núi lửa phun trào, có điều đến nay Tiêu Viêm còn chưa có thực sự dùng tới hiệu quả này, nên cuối cùng nó có tác dụng như vậy hay không vẫn chưa thể lý giải được!

Mà loại Dị hỏa thứ hai, xếp thứ mười bốn trên bảng, Vẫn Lạc Tâm Viêm. Một loại Vô hình chi hỏa, lực công phá chỉ tương đương với Thanh Liên Địa Tâm hỏa nhưng hơn nhiều về phần quý dị, mà nó lại sở hữu tính năng quan trọng nhất khiến người ta phải đổ mắt tranh giành là có thể giúp tăng cường tốc độ rèn luyện Đấu khí trong cơ thể của tu luyện giả đẩy nhanh tốc độ tu luyện lên rất nhiều lần!

Còn về phần những Dị hỏa cực mạnh xếp trên, Tiêu Viêm cũng đã gặp qua một, là Cốt Linh Lãnh hỏa đứng ở vị trí thứ mười một. Dị hỏa này, chỉ riêng nói về lực công kích thôi, đã mạnh mẽ hơn xa hai loại Dị hỏa mà Tiêu Viêm nuôi dưỡng trong người, trừ phi hắn dung hợp chúng lại thành Lưu Ly Liên Tâm Hỏa may ra mới có thể sánh bằng.

Còn những loại siêu khủng đằng sau, hắn đến tên còn chưa nghe qua chứ đừng nói là gặp được mà tìm hiểu đặc dị công năng của chúng!

Mới ở vị trí thứ mười một thôi mà sức phá hoại của Cốt Linh Lãnh Hỏa đã kinh khủng như vậy, thì đứng thứ ba trong bảng xếp hạng Dị hỏa, Tịnh Liên Yêu Hỏa uy lực sẽ thông thiên thế nào chứ!

Cứ như lời Dược lão trước đây, thì Tịnh Liên Yêu Hỏa này ông cũng chưa nhìn thấy bao giờ, nhiều năm như vậy rồi, một chút tin tức về nó cũng không có. Đẳng cấp đến loại này nghe ra có vẻ mơ hồ giống như không thể tồn tại, chẳng hiểu kẻ tạo nên Dị Hỏa bảng là ai, làm sao lại có thể biết được những thông tin thần bí như vậy về chúng mà sắp xếp phân loại được chứ?

Tiêu Viêm thi thoảng được nghe Dược lão nhắc qua, năm vị trí đầu tiên của Dị hỏa, kỳ thực là loại chỉ có danh tiếng để lại, nào có ai từng thấy bao giờ, chí ít là trong thời đại của lão, tin tức hữu dụng về bọn chúng tuyệt nhiên không xuất hiện. Lấy thân phận thực lực Dược Trần ngày đó, đã từng kiêu ngạo suy nghĩ sẽ chiếm hữu một trong năm loại này mới thỏa chí bình sinh. Mà kết quả thì sao, hao tổn vô số thời gian cùng tinh lực, đừng nói là năm loại đầu bảng, ngay cả nhóm mười cũng chưa từng được thấy

mặt mũi ra làm sao. Đành phải hạ thấp độ cao mà dưỡng lấy Cốt Linh Lãnh Hỏa bài danh thứ mười một này, cho dù như vậy trong quá trình thuần phục nó, xem chút nữa đã bị phản phệ mà tử vong. Cứ như vậy mà nói, những loại dị hỏa đỉnh cao kia, chưa chắc đã có thể hòa hợp cùng tu luyện giả a!

Nhớ tới ngày xưa, trong sơn động nhặt được một đồng tiền cổ sứt mẻ ẩn hiện một đóa sen màu đen ấy, Dược lão cũng đồng thời nhận ra được lai lịch của nó mà khiếp hãi vô cùng. Ông không hề tưởng tượng nổi, vật mà mình hao tâm tốn trí bấy lâu vẫn không hề tìm ra manh mối nào, lại có thể thấy được ở trong sơn động kì bí kia!

Lòng thâm điếm qua các loại dị hỏa mà mình biết đến, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài, nhảy xuống giường tới cạnh bàn, thu nhặt những mảnh bản đồ ó vàng cổ xưa rách nát đã được ghép dán lại.

Từ mảnh mảnh bản đồ đó, dần hiện lên những đường nét mờ nhạt tiếp nối lại với nhau, nhưng dù như thế, với những chỉ dẫn đầy mơ hồ mà tám bản đồ lộ ra, Tiêu Viêm vẫn không thể có một chút manh mối nào, căn bản vô pháp lần ra được địa điểm được ghi lại trên đó, rốt cuộc là phương nào!

Bàn tay nhẹ nhàng mân mê bản đồ. Ánh mắt của hắn lúc này đang bị hút về góc trên cùng vẫn còn thiếu khuyết của nó. Theo Tiêu Viêm suy đoán, tám bản đồ này chắc phải có bốn phần, đây mới chỉ ba, vậy tám thứ tư nếu tìm thấy, không phải có thể từ đó mà suy ra được nơi hạ lạc của Dị hỏa hay sao?

Bất quá, nói thì thế thôi, chứ Đấu khí đại lục này mênh mông vô tận, muốn tìm ra tám bản đồ lưu lạc kia chẳng khác nào tìm kim đáy bể! Mà cái loại đồ vật như vậy, lại chẳng thể công khai đường hoàng truy kiếm. Cường giả trên đại lục này như mây tập, chẳng phải như đang ở Gia Mã đế quốc khi ho cò gáy này, người bình thường chẳng thể biết nó là cái gì! Bởi vậy, lỡ mà có ai phát hiện ra hắn đang tìm kiếm đầu mối của Tịnh Liên Yêu Hỏa, thì phiền toái cỡ nào cũng biết, đừng mong những ngày còn lại hắn sẽ được thanh thoi!

Nghĩ tới đây, Tiêu Viêm lại cười khỏ. Hắn sở dĩ có được ba mảnh bản đồ này, phần lớn đều là cơ duyên may mắn, nay lại muốn tìm tám thứ tư, há dễ dàng vậy ư?

"Ài, thông tin về Đấu Khí đại lục của ta còn rất nghèo nàn, mà tin tức của Dị Hỏa lại càng không thể có, giờ muốn tìm tấm bản đồ cuối cùng này chẳng biết lần từ manh mối nào đây!" Tiêu Viêm cau tít đôi mày, trầm ngâm hồi lâu rồi lẩm nhẩm: "Xem ra nếu muốn nắm bắt được chút gì đó, thậm chí một tia hi vọng, cũng phải gặp được người thông tuệ dày dặn với đại lục này. Thái Lâm và Tiểu Y Tiên ta đều có thể tin tưởng được, khổ nỗi, họ cũng chẳng rành rẽ gì hơn mình, ài!"

Ngón tay nhịp nhịp lên mặt bàn, hấn lại chìm vào suy nghĩ, cứ như vậy lúc lâu sau, Tiêu Viêm chợt gõ mạnh xuống, hớn hờ đứng phắt dậy, toét miệng cười: "Ta làm sao lại quên đi Tô Thiên đại trưởng lão chứ, lão nhân gia thân là Nội viện Đại trưởng lão của Già Nam học viện, mà nơi đây vốn nổi danh trên đại lục, làm sao mà không biết những tin tức liên quan đến Dị hỏa được? Bây giờ nếu muốn có thông tin hữu ích, hấn phải quay về gặp ông ấy mới xong!"

"Hơn nữa, dù không có tin gì từ ông, vẫn còn vị Đấu Tôn Viện trưởng thân thân bí bí kia nữa, nếu có thể tìm được ông ta, với mối giao hảo của mình và học viện, biết đâu ngài ấy sẽ ra tay tương trợ mà giải quyết được Ma Độc Ban này của mình chứ!" Tiêu Viêm đôi mắt sáng bừng, thở hắt ra. Hấn ly khai học viện cũng hơn một năm rồi, dư hỏa của Vẫn Lạc Tâm Viêm tại Thiên Phần Luyện Khí tháp hấn cũng sắp lụi tàn, nếu không kịp quay trở lại giúp bọn họ tu bổ một lần, đại trưởng lão có khi nổi điên mà ăn thịt hấn cũng nên!

"Xem ra, cần giải quyết nhanh chóng công việc nơi này rồi chạy tới Hắc Giáp Vực thật mau a." Tiêu Viêm khẽ cười lẩm bầm. Hắc Giáp Vực ở gần trung tâm Đấu Khí đại lục, mà ở tại đó khả năng có được những tin tức quý báu về Dị Hỏa rõ ràng cao hơn nhiều so với việc chui rúc ở cái Gia Mã đế quốc chó ăn đá gà ăn sỏi này, cho nên hấn quyết định trở về đó một chuyến.

Trong lòng đã có quyết định, Tiêu Viêm cũng trở nên thoải mái rất nhiều, cẩn thận đem tấm bản đồ cất vào trong nạp giới, phát tay thổi tắt ngọn đèn dầu trong phòng, bóng tối liền tràn ngập bao phủ khắp nơi.

.....

"Ngươi dự định trở về Hắc Giáp Vực sao?" nghe được dự định của hấn, Mỹ Đỗ Toa cũng có chút bất ngờ, ngạc nhiên khẽ hỏi!

"Ừ!" Tiêu Viêm gật đầu cười: "Viện trưởng nội viện cũng là một Đấu Tông cường giả, nếu tìm gặp được ông ta, không chừng có thể mời ông ấy ra tay trợ giúp đó."

"Xì, cái lão gia hỏa kia chỉ thích chơi trò Thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, ta ở nội viện nhiều năm như vậy cũng chỉ gặp lão có một lần á. Ngươi đi chắc gì đã tìm được chứ." Tử Nghiên ở bên cạnh bĩu môi.

"Dù sao cũng phải thử xem mới được. Mà không gặp được lão cũng còn Đại trưởng lão ở đó, biết đâu lại có thông tin gì hữu ích từ ông ta thì sao, nếu có thể sở hữu thêm một loại Dịch hỏa nữa, thì Ma Độc Ban này ta sẽ tự giải quyết được rồi, chẳng cần nhờ ai trợ giúp a!" Tiêu Viêm cũng không thềm để ý, cười nhạt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Vậy cũng được, đi Hắc Giáp vực quả thật có nhiều hi vọng hơn là nằm than thở một chỗ tại Gia Mã đế quốc, có cần ta đi theo không?" Mỹ Đỗ Toa suy tư một lát rồi gật đầu hỏi.

"Tuy có người đi theo sẽ đỡ dần được rất nhiều việc, nhưng mà Viêm Minh và Xà nhân tộc còn đang yếu ớt vô cùng, người rời khỏi thì khó có ai đảm đương nổi an toàn cho bọn họ, nên lần này đành phiền người ở lại thủ hộ dùm Viêm minh và tộc nhân của ta." Tiêm Viêm ngần ngừ một chút liền nghiêm nghị nói: "Bọn Hồn điện dường như sẽ không từ bỏ ý định đối với Tiêu gia, nếu tất cả cùng đi, một khi bọn chúng tới Gia Mã đế quốc này, lại không có cường giả cỡ Đấu Tông bảo vệ, e rằng Tiêu gia ta lại lâm vào hiểm cảnh vạn kiếp bất phục a."

Nghe thấy thế, Mỹ Đỗ Toa mày ngài cau lại, thế nhưng Tiêu Viêm xâm nhập Hắc Giáp vực trùng trùng nguy hiểm, nàng ta há có thể yên tâm, có điều lời hắn nói quả thật rất đúng, Viêm Minh lúc này, vẫn cần ít nhất một Đấu Tông cường giả tọa trấn mới được.

"Hay là muội theo huynh đi? Độc tông của Xuất Vân đế quốc cũng không còn đối địch nữa, muội rời đi một thời gian ngắn, có lẽ sẽ không có chuyện gì đáng lo đâu!" Nhìn Mỹ Đỗ Toa bối rối ưu phiền, Tiểu Y Tiên này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Viêm ngần ngừ, lại hơi có chút do dự, có Tiểu Y Tiên cường giả cấp Đấu Tông này đi theo, với hắn quả thật trợ giúp rất lớn, nhưng mà nàng

vẫn còn phải coi chừng một đại Độc Tông a.

"Độc thể của muội cũng không biết khi nào lại bạo phát, lỡ huynh bỏ đi thật lâu, đến lúc đó dù muội có đủ được những tài liệu luyện dược, thì tìm đâu người có thể chế thuốc đây?" nhìn hắn vẫn đang còn dùng dằng chưa dứt, Tiểu Y Tiên mềm mại mỉm cười.

"Điều này... Thôi được rồi, đa tạ nàng!" thấy người ta đã nói tới mức này, Tiêu Viêm tự thấy nếu còn nghiền ngẫm e rằng không tốt, ngay lập tức gạt đầu, hướng về Tiểu Y Tiên cảm tạ. Dĩ nhiên hắn biết, nàng làm sao lại không có tâm tư bảo hộ hắn được!

Nhìn Tiểu Y Tiên tự động đòi theo Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa đành thở dài khe khẽ, ánh mắt nhìn hắn cũng đã nhu hòa đi rất nhiều. Nàng cũng hiểu, thực lực của Tiểu Y Tiên chẳng thua kém mình bao nhiêu, nàng ta đi theo hắn hắn Tiêu Viêm sẽ không gặp nhiều trở ngại rồi!

"À, tiểu nha đầu này, ta cũng phải mang theo, để cho mấy lão gia hỏa Già Nam thấy, rõ ràng là ta không có ngược đãi nàng ta à!" Tiêu Viêm quay qua khẽ vỗ vỗ lên đầu Tử Nghiên, khiến nàng xụ mặt né ra một bên.

Mỹ Đỗ Toa cười cười gạt đầu, Tử Nghiên dù chỉ là Đấu Hoàng nhưng với lực lượng khủng bố kỳ quái kia, cỡ những tên Đấu Hoàng bình thường làm sao so sánh được, nên tính thêm tiểu muội muội này, cũng tính là giúp cho Tiêu Viêm không ít.

"Đã vậy, khi nào thì ngươi rời đi?" Mỹ Đỗ Toa nhìn Tiêu Viêm ôn nhu hỏi.

"Ngày mai thôi, còn bây giờ..." Tiêu Viêm cười cười, búng tay bắn ra một bình ngọc phong ấn Vô Hình hỏa điểm bên trong, liếc nhìn nó, trong mắt Tiêu Viêm ẩn hiện chút hàn mang, chậm rãi nói: *"Bây giờ trước tiên cần phải lấy cái vật có liên quan đến Hồn Điện như lời tên kia ra xem đã!"*

-----oOo-----

Chương 806: Thông tin về Hồn Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mắt liếc nhìn chiếc bình ngọc trong tay Tiêu Viêm, Mỹ Đỗ Toa và Tiểu Y Tiên đồng thời nghiêm túc hẳn lại. Tiểu Y Tiên liền vung tay tạo thành một kết giới phong tỏa toàn bộ gian phòng. Đối với Thiết Hộ pháp của Hồn Điện này, các nàng đều có sự kiêng kỵ nhất định. Tuy giờ này lão đã bị trọng thương, nhưng với một cường giả Đấu Tông, ai mà biết được còn ẩn chứa những đột biến nguy hiểm gì, tốt nhất là cứ cẩn thận không thừa!

Thấy phản ứng của nhị nữ, Tiêu Viêm cười khẽ, bàn tay phớt nhẹ lên miệng bình, ngọn lửa vô hình đang bao phủ quanh đây lập tức rung động rất nhẹ rồi hoàn toàn tiêu biến.

Khi ngọn lửa đã tắt đi, một cái linh hồn lẳng đặng liền bay vụt ra, liều mạng nhắm trần nhà xông tới!

Ngón tay Tiêu Viêm cong lại rồi búng mạnh, lập tức trên trần xuất hiện một bức tường lửa bùng tỏa sức nóng cực độ, linh hồn kia vừa lúc đâm thẳng vào, nhất thời phát ra những âm thanh xèo xèo liên tục, đồng thời một tiếng kêu thảm vang lên.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn cái linh hồn đang quay cuồng tìm khe hở để chạy thoát kia, nhếch mép cười nhạt. Bức tường lửa nóng rực đó, rất vừa vặn bao trọn lấy nó, ngọn lửa vô hình từ từ thu lại như một chiếc lồng, nhốt linh hồn vào bên trong rồi chậm rãi đưa đến trước mặt Tiêu Viêm.

"Hà hà! Thiết Hộ pháp, cần gì phải cầm đầu cầm cổ chạy như vậy chứ!?" Hắn cười cười nhìn linh hồn đang lúng túng co ro như rất sợ phải đụng vào vách lồng giam đang tỏa ra nhiệt độ kinh hồn kia một lần nữa.

"Các ngươi cuối cùng là muốn gì đây? Hộ Pháp của Hồn Điện đều để lại linh hồn ẩn kỹ trong Điện. Các ngươi nếu giết lão phu, sẽ lập tức bị phát hiện, lúc đó Chấp pháp của Hồn Điện tuyệt đối không bỏ qua cho bọn khốn các ngươi!" Thiết Hộ pháp cắn giận rít lên.

"Tại hạ chỉ hỏi mấy vấn đề mà thôi. Chỉ cần Thiết Hộ pháp các hạ trả lời thật đầy đủ thì sao có thể giết ngài cho được!" Chẳng thèm để ý đến sự đe dọa của lão, Tiêu Viêm nheo mắt cười!

Nghe vậy, ánh mắt của Thiết Hộ pháp chột lóe lên, cười lạnh: *"Tiểu tử ngươi muốn hỏi cái gì!?"*

"Ngài hãy nói cho tại hạ biết chút ít gì đó về Hồn Điện đi!" Tiêu Viêm nhẹ nhàng.

"Người muốn biết về Hồn Điện sao?" Thiết Hộ pháp ngăn người, kinh hãi nhìn hắn. Người thường nghe danh Hồn Điện đều sợ mất mật, không ngờ đám nhóc này lại chủ động hỏi han về điều này mới kỳ!

"Tiểu tử kia, người ăn gan hùm mật gấu rồi hay sao? Đừng nghĩ bên cạnh người có hai tên Đấu Tông đã vội kiêu ngạo. Trong mắt Hồn Điện bọn ta, muốn giết lũ nhãi ranh các người chỉ là nhấc tay nhấc chân một cái mà thôi! Thực thời thì mau thả lão phu ra, bằng không... Á á..." Còn chưa dứt lời thì những lưỡi lửa vô hình xung quanh đã chọt rút lại rồi tấp vào linh hồn lão. Nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt tạo nên những tiếng xèo xèo khét lẹt, một tràng la hét thảm thiết lại vang lên!

Ngọn lửa đó thiêu đốt linh hồn lão gần nửa khắc mới tạm dừng, để lại một linh hồn không ngừng rún rẩy quằn quại!

Tiêu Viêm lạnh nhạt nhìn lão, giọng đều đều: "Đây không phải là đáp án mà ta muốn! Lão đừng tưởng ta không dám giết lão! Mà trước khi giết lão, ta hứa sẽ cho lão hưởng thụ tất cả những gì gọi là địa ngục trần gian mà lão chưa từng biết đến!"

"Người...!" Oán độc nhìn trùng trùng vào Tiêu Viêm, rồi liếc nhìn không gian như đang vặn vẹo vì bị ngọn lửa Vô hình thiêu đốt xung quanh, Thiết Hộ pháp khẽ rùng mình, đáy mắt thoáng một tia sợ hãi. Một lúc lâu sau lão mới cực kỳ uất ức gằn giọng: "Người muốn biết những gì về Hồn Điện?"

"Thực lực thế nào?" Tiêu Viêm hỏi ngay điều mà hắn trăn trở nhất. Tổ chức thần bí này, ngay cả sư phụ hắn là Dược lão cũng vô cùng kiêng kỵ. Như vậy lực lượng sẽ phải khủng bố vô cùng. Mà sau này muốn cứu phụ thân cũng như Dược lão ra, thì phải nắm bắt chút gì đó về tiềm lực của tổ chức này mới được!

Nghe vậy, vẻ mặt Thiết Hộ pháp tràn ngập sự kiêu ngạo và nhạo báng: "Người không sợ bị dọa chết hay sao mà hỏi chuyện này! Hồn Điện ta tổ chức vô cùng bài bản và sâu dày. Cấp Hộ pháp như lão phu đây cũng đã chia làm ba bậc Thiên, Địa, Nhân, mà lão phu mới chỉ là một Nhân Hộ pháp. Trên Hộ pháp còn có các vị Tôn Lão quyền cao chức trọng. Thực lực của họ dù là khắp cả Đại lục này cũng gọi là hiếm có đối thủ! Độc

Tông bọn ngươi, với Hồn Điện ta chỉ cần phá ra một Phân điện nho nhỏ cũng đủ diệt sát toàn Tông rồi!"

Nghe những lời đầy ngạo nghễ này, Tiêu Viêm cũng giật mình kinh hãi! Cường giả Đấu Tông mà chỉ là một Hộ pháp cấp bậc thấp nhất thôi sao? Vậy những người đứng trên, còn có thực lực như thế nào đây?

"Các hạ có biết người nào tên là Vụ Hộ pháp không?" Tiêu Viêm gõ nhẹ lên bàn, từ từ nói!

"Vụ Ung? Người từng gặp lão rồi à?" Lần này thì đến phiên Thiết Hộ pháp kinh ngạc.

Tiêu Viêm thản nhiên: "Đã từng đánh nhau một lần!"

Mắt chớp lên đầy vẻ khó tin, Thiết Hộ pháp cẩn thận nhìn gã thanh niên trẻ măng trước mặt như muốn đánh giá lại một chút: "Ông ta cũng là Hộ pháp, nhưng cấp bậc cao hơn lão phu, là Địa Hộ pháp."

"Địa Hộ pháp thôi ư?" Tiêu Viêm thầm giật mình, rồi trầm giọng hỏi: "Vậy, Điện chủ Hồn Điện, có trình độ như thế nào?"

Vừa nghe Tiêu Viêm hỏi chuyện này. Thái độ Thiết Hộ pháp liền có vẻ vô cùng kỳ quái. Chợt lão cười lạnh: "Điện chủ thần bí khó lường. Đừng nói Nhân Hộ pháp như lão phu, cho dù là Thiên Hộ pháp cũng chưa từng được gặp Người. Toàn bộ Hồn Điện, e rằng chỉ có các Tôn Lão và một vài nhân vật hùng mạnh bên ngoài mới có thể biết được thực lực của Điện chủ ra sao!"

"Hắc hắc, nhưng mà có thể phát triển Hồn Điện đến trình độ như bây giờ, tiểu tử ngươi dùng mông cũng đủ biết được thực lực của Điện chủ khủng bố thế nào rồi! Cần gì khách khí mà hỏi han chứ, lũ tôm tép các ngươi làm gì đủ tư cách nói đến thân phận của siêu cường giả như vậy!" Nhìn Tiêu Viêm đang cau mày suy tư, Thiết Hộ pháp đắc ý cười lớn.

"Ồ! Nếu muốn hưởng thụ thêm ít âm áp thì lão cứ việc ba hoa đi! Còn không thì tập trung trả lời đầy đủ những gì tại hạ muốn hỏi. Chớ trách sao cái miệng hại thân nhé!" Tiêu Viêm đầy hàn ý nhìn chằm chằm vào lão, rồi tiếp: "Hồn Điện thu thập nhiều linh hồn như vậy để làm gì?"

"Lão phu không biết, nhiệm vụ của lão phu là tìm kiếm và bắt giữ càng nhiều linh hồn càng tốt. Còn Hồn Điện muốn dùng làm gì thì không một người nào hiểu rõ cả! Đừng cho những lời ta nói là giả dối, tiểu tử người không tin thì lão phu cũng không còn cách nào khác!"

"Tổng bộ của Hồn Điện ở đâu?"

"Điều này... lão phu cũng không biết!" Thiết Hộ pháp tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

"Vậy bọn Hộ pháp các người sau khi thu thập linh hồn, giao chỗ nào?" Tiêu Viêm lạnh lẽo nhìn Thiết Hộ pháp, thấy sắc mặt lão có vẻ khổ sở mới tiếp tục hỏi.

"Bọn ta đều có nhiệm vụ thu thập đủ số lượng linh hồn, sau khi đủ thì đúng thời gian quay về giao nộp, nhưng chỗ đó không phải là Tổng bộ. Trên Đại lục có không ít các Phân điện rải rác khắp nơi. Lão phu chính là tới đó để trả nhiệm vụ!"

"Các hạ biết được bao nhiêu Phân điện như vậy?" Tiêu Viêm gặng hỏi.

"Một cái. Nhân Hộ pháp như lão phu chỉ biết được một, Địa Hộ pháp thì biết hai, Thiên Hộ pháp thì biết ba..." Ánh mắt mờ mịt thăm não nhìn hơi nóng ngùn ngụt từ ngọn lửa Vô Hình tỏa ra xung quanh, linh hồn không kiềm chế được run rẩy trả lời!

"Ở đâu?" Tiêu Viêm nhắm hờ mắt lại, chậm rãi hỏi.

Nghe hắn nói tới chỗ này, Thiết Hộ pháp nghiêng răng rồi lắc đầu quày quạy: *"Đây là bí mật của Hồn Điện. Nếu ta nói ra cũng sẽ chịu hành hạ không thua gì chết trên tay người cả!"*

Hàn quang trong mắt Tiêu Viêm xẹt ngang. Hắn nắm chặt tay lại, tức thì vòng lửa vô hình co rút cực nhanh, áp sát vào linh hồn của Thiết Hộ pháp, vô số tiếng xèo xèo vang dội, lão tru lên đầy thảm thiết.

"Lão chỉ có hai sự lựa chọn, một là chết dưới ngọn lửa này, hai là cầu khẩn làm sao cho bí mật lão tiết lộ không đến tai Hồn Điện!" Tiêu Viêm nhìn cái linh hồn đang vùng vẫy giữa làn hơi mù mịt, lạnh nhạt nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"*Thằng khốn kiếp... Tên ác nhân khốn nạn...a a...*" Thiết Hộ pháp vừa chửi ầm lên thì đột ngột cảm thấy nhiệt độ ngọn lửa đang thiêu đốt linh hồn lão tăng lên vùn vụt, nỗi đau nhức bỏng rát tâm thần này khiến lão không thể chịu nổi, bèn gào lớn: "*...A...a ...a... để ta nói, để ta nói... Mau dừng lại đi!*"

Cái lồng giam bằng lửa giống như nghe thấy tiếng gào thảm của lão, bỗng dưng nói rộng ra, bên trong tháp thoáng linh hồn Thiết Hộ pháp đang giãy giụa co quắp khó coi vô cùng.

"*Ta chỉ biết một cái Phân điện cách Đế quốc Xuất Vân này rất xa. Nơi đó là khe Thiên Táng nằm ngay biên giới giữa Trung tâm đại lục với Đế quốc Thiên Tâm...*" Linh hồn Thiết Hộ pháp run rẩy nhẹ nhàng, uể oải trả lời.

"*Đế quốc Thiên Tâm? Khe Thiên Táng?*" Tiêu Viêm lẩm bẩm rồi nhìn về phía Tiểu Y Tiên và Mỹ Đồ Toa. Đại lục cực kỳ to lớn, các Đế quốc Vương triều lớn nhỏ hăng hà sa số, nên dĩ nhiên hẳn chẳng thể biết Đế quốc Thiên Tâm đó nằm ở cái chỗ nào.

Thấy Tiêu Viêm nhìn mình Tiểu Y Tiên suy tư một lúc rồi ngần ngừ: "*Đế quốc Thiên Tâm, dường như muội có nghe qua... Nhưng ở đó có Khe Thiên Táng hay không thì muội không biết được!*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, rồi lại liếc nhìn linh hồn Thiết Hộ pháp, thản nhiên: "*Mong là các hạ nói lời thật. Dừng để đến lúc đó tại hạ tìm không ra, thì hậu quả như thế nào các hạ cũng có thể biết trước rồi đó!*"

"*Ngươi còn muốn giam cầm lão phu sao?*" Nghe hắn nói vậy, Thiết Hộ pháp biến sắc, hét lên.

"*Không lẽ thả cho các hạ rời đi à!*" Tiêu Viêm cười tủm tỉm. Không đợi lão làm ầm ĩ đã vung tay lên, một luồng hấp lực cực mạnh tuôn ra, một lần nữa nhốt linh hồn lão vào trong bình ngọc, quán chú một tầng Vô Hình Hỏa Diễm phong ấn cái bình lại. Nhiệt độ từ ngọn lửa vô hình này không ngừng truyền vào bên trong, hun đốt linh hồn lão, khiến nó luôn luôn ở trong trạng thái suy yếu cùng cực!

Sau khi phong ấn Thiết Hộ pháp. Tiêu Viêm mới thở phào một hơi. Rồi đột nhiên hắn trầm mặt xuống, theo những gì lão già kia vừa tiết lộ, thì cũng đủ cho hắn hiểu một chút ít về con quái vật Hồn Điện khổng lồ kia.

Đồng thời, những điều này cũng khiến hắn chấn động không ngớt, quả nhiên, sự phụ hắn, Dược lão e ngại cái thế lực khủng bố này là hoàn toàn chính xác!

"*Bây giờ ngươi định làm gì tiếp theo?*" Mỹ Đỗ Toa chậm rãi nhìn hắn.

"*Đi đến Hắc Giác Vực trước đã, vừa thu thập thông tin về Di Hỏa, vừa tìm hiểu thêm về Hồn Điện. Những gì lão già này nói cho thấy, với trình độ của ta bây giờ, thật không thấm thía gì với Hồn Điện cả. Cho nên... Có lẽ phải nâng cao thực lực lên mới xong!*" Tiêu Viêm thờ dãi, thì thầm như đang độc thoại. Chợt hắn phát tay, quả quyết:

"*Các nàng hãy thu dọn hành lý đi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi Hắc Giác Vực!*"

-----oOo-----

Chương 807: Hành trình đến Hắc Giác Vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm hôm sau, trên một ngọn núi bên ngoài Thiên Độc thành, có vài bóng người chợt xuất hiện.

Ánh mắt dừng lại nơi thành thị khổng lồ dưới chân núi, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, quay đầu nhẹ nhàng nói với Tiểu Y Tiên đứng bên cạnh: "*Muội thực sự muốn đi theo ta à?*"

"*Ừ, sự tình trong Tông muội cũng đã giải quyết xong rồi. Hơn nữa đến khi muội trở về, nếu có gì đó bất ổn, chẳng lẽ muội đã xây dựng được Độc Tông một lần mà lại không làm được như thế lần thứ hai sao!*" Tiểu Y Tiên không chút bận tâm trả lời. Lần kiến tạo nên Độc Tông lúc trước, chỉ là hành động nhất thời, lại nói tâm huyết mà nàng đổ ra tự nhiên không thể so sánh với việc Tiêu Viêm ra sức cho Viêm Minh.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không nói gì thêm, hắn nhìn Mỹ Đỗ Toa, trầm giọng: "*Viêm Minh hoàn toàn nhờ cậy vào cô vậy.*"

"*Chỉ cần ta còn sống, Viêm Minh sẽ không bao giờ sụp đổ.*" Mỹ Đỗ Toa

nhẹ nhàng gật đầu, thanh âm chất chứa đầy sự kiên quyết.

"Nếu trong vòng hai năm ta không trở về được, ta cũng sẽ nhờ người đem Thiên Hồn Dung Huyết Đan đưa đến cho cô." Ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của Mỹ Đỗ Toa, trong lòng Tiêu Viêm chợt dâng lên cảm giác xúc động, Mỹ Nữ Toa xác thật đã giúp hắn quá nhiều.

"Tốt nhất là ngươi tự mình trở về." Mỹ Đỗ Toa hơi cup mí mắt, thấp giọng nói.

Tiêu Viêm ngẩn người, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhu hòa, chậm rãi từng bước tiến tới, hơi chân chừ một chút rồi đưa hai tay ra, nhẹ nhàng ôm Mỹ Đỗ Toa vào lòng.

Cánh tay Tiêu Viêm vừa chạm vào Mỹ Đỗ Toa, thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, gương mặt lãnh diễm hiện lên một màu hồng nhàn nhạt động lòng người, lại không hề có ý tránh né.

Khẽ ôm thân thể mềm mại của nàng một lúc, Tiêu Viêm mới rời lỏng tay, nhẹ giọng nói bên tai Mỹ Đỗ Toa: *"Bảo trọng!"*

"Ngươi... cũng cẩn thận, nếu gặp phải phiền phức không giải quyết được, liền cho ta biết, mặc kệ ngươi đang ở chỗ nào, ta cũng sẽ đến." Mỹ Đỗ Toa khẽ cắn môi, thanh âm hạ thấp đến mức nhỏ nhất. Một kẻ giết người không chớp mắt như nữ vương Xà Nhân tộc lại hiện ra bộ dạng này, quả thật cực kỳ hiếm thấy.

Tử Nghiên đứng bên cạnh đảo đảo cặp mắt, nhàm chán nhìn hai người, không phải chỉ rời đi một khoảng thời gian thôi sao, cứ làm như sinh tử li biệt không bằng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chế giễu của Tử Nghiên, Tiêu Viêm lại hạ thấp giọng nói với Mỹ Đỗ Toa một câu, rồi mới chậm rãi lui ra sau. Vai hắn khẽ run lên, một đôi cánh lửa xanh biếc vươn dài ra vùng mạnh, thân hình nhanh chóng bay vọt lên cao, sau vài lần chuyển thân đã dữ dội lướt nhanh về phía chân trời.

"Thải Lân tử, bảo trọng nha, muội sẽ sớm trở về thăm tử tử." Tử Nghiên gio đôi tay nhỏ bé vẫy vẫy chào Mỹ Đỗ Toa, thân hình nhỏ nhắn phóng vọt lên không, đuổi theo phương hướng của Tiêu Viêm phía trước.

Ánh mắt Tiêu Y Tiên liếc nhìn Mỹ Đỗ Toa một cái, vừa muốn bay đi, đột nhiên nghe thấy giọng của Mỹ Đỗ Toa vọng tới: "*Bảo vệ hẩn cho tốt.*"

Naon nao trong lòng, Tiêu Y Tiên nhận thấy trong ánh mắt băng lãnh của Mỹ Đỗ Toa xuất hiện một tia cầu khẩn, sắc mặt nàng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, nhẹ giọng: "*Huynh ấy là bằng hữu duy nhất của ta, cô yên tâm, dù có chết, ta cũng sẽ chết trước mặt huynh ấy.*"

"*Cám ơn!*"

"*Nếu lần này có thể trở về, hơn nữa thuận lợi không chế Ách Nan độc thể, có lẽ ta sẽ cùng cô trò truyện thật vui vẻ.*" Tiêu Y Tiên cười dài, chợt thân thể thoáng động đã bay lên trên không, cuối cùng khẽ đập một cái vào không khí mà hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Thân hình cô đơn đứng trên ngọn núi, Mỹ Đỗ Toa ngo ngẩn nhìn theo phương hướng ba người Tiêu Viêm, thật lâu sau mới khẽ thở dài. Nàng chợt có cảm giác, lần ra đi lần này của Tiêu Viêm, thời gian chỉ sợ lâu hơn bất kì lần nào trong quá khứ. Đến lúc đó, chỉ e rằng thực lực của hẩn, đến cả nàng cũng không thể ngờ tới.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mỹ Đỗ Toa lại không có nữa điểm kháng cự, mơ hồ còn có một chút chờ mong, loại cảm giác này, đối với nữ nhân mạnh mẽ như nàng, từ trước đến giờ chưa từng có, đúng là chuyện bất khả tư nghị.

"*Tiêu Viêm... Chờ lần sau ngươi trở về, có lẽ toàn bộ địa vực Tây Bắc, đều bị chinh phục dưới trướng của ngươi, giống như Đế quốc Gia Mã hiện giờ vậy. Ta sẽ chờ đến ngày đó...*"

***

Phiêu phiêu nơi chân trời, ba đạo lưu quang như truy tinh đuổi nguyệt nhanh chóng lướt đi, tốc độ kinh người như thế, khiến cho không ít cường giả trong Đế quốc Xuất Vân chú ý đến. Tuy nhiên, khi cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của ba người này, liền vội vàng bỏ qua ý niệm thăm dò.

Lãnh thổ Đế quốc Xuất Vân lớn hơn rất nhiều so với Đế quốc Gia Mã, vì

vậy dù với tốc độ của bọn Tiêu Viêm, ước chừng cũng phải mất tới hai ngày sau mới có thể đi đến biên giới được.

Hành trình tới Hắc Giác Vực lần này, vì chỉ có ba người nên đám người Tiêu Viêm không cần phải sử dụng phi hành thú. Với tốc độ của bọn họ, phi hành thú bây giờ chẳng thể so sánh. Mà ngay lúc trước, nếu không vương bận đám người ngựa đi theo, Tiêu Viêm cũng không lựa chọn phương thức di chuyển chậm chạp này.

Ba người dừng lại nơi biên giới Đế quốc Xuất Vân, kiểm tra phương hướng trên bản đồ lại một lần nữa, lập tức như ngựa không dừng vó, phi hành trên không, nhanh chóng tiến về phía mục tiêu với vợi xa phía trước.

Tuy khoảng cách từ Đế quốc Xuất Vân đến Hắc Giác Vực xa xôi vạn dặm, nhưng ba người Tiêu Viêm cũng không phải là tầm thường. Tiêu Viêm và Tử Nghiên đều là Đấu Hoàng, mặc dù thi triển Đấu khí hóa cánh để di chuyển cực kì hao tổn Đấu khí, nhưng bọn họ sau khi phục dụng đan dược, đã không còn là vấn đề gì to lớn nữa. Về phần Tiểu Y Tiên, thực lực đã tới Đấu Tông, phi hành không cần thi triển Đấu khí hóa cánh, chỉ cần tâm thần vừa động liền có thể tùy ý điều động năng lượng thiên địa mà bay đi, không chỉ tốc độ nhanh hơn mà tiêu hao Đấu khí lại cực thấp, chút hao tổn này với cường giả Đấu Tông chẳng khác nào chín trâu mất một sợi lông, không hề đáng kể.

Mãi miết phi hành không ngừng nghỉ, thi thoảng bọn người Tiêu Viêm mới dừng lại những dãy núi nào sung túc năng lượng thiên địa, vừa nghỉ ngơi vừa tìm kiếm khắp nơi tung tích của các loại tài liệu có thể không chế Ách Nan độc thể của Tiểu Y Tiên.

Trong quá trình này, đám người Tiêu Viêm không tránh khỏi việc va chạm với một số Ma thú trong núi sâu rừng thẳm, một mạch liền chết xông qua, mặc dù không tìm thấy những loại dược liệu quan trọng cần thiết, nhưng dưới năng lực tầm bảo đặc thù của Tử Nghiên, cũng tìm được không ít dược liệu quý hiếm. Trong đó còn có vài loại chuyên dùng để luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan, điều này làm cho Tiêu Viêm mừng rỡ không thôi.

Thấy được lợi ích như vậy, ba người Tiêu Viêm rất vui mừng, liền chăm chăm chọn những dãy núi hung lệ mà phi hành đến, bất quá đoạn đường này không hề an bình như bọn họ suy nghĩ. Trong những dãy núi hung

hiểm đó ẩn tàng không ít Ma thú cực mạnh, nhiều lần bọn họ còn vô tình chọc đến một Ma thú siêu hạng cấp bảy, nếu không nhờ Tiểu Y Tiên ra tay, chỉ sợ Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên đã gặp phải đại phiền toái rồi.

Sau khi gặp phải chuyện như thế vài lần, Tiêu Viêm cũng thu liễm rất nhiều, những dãy núi có ẩn tàng khí tức mạnh mẽ, hắn cũng không dám tùy ý xâm nhập, vạn nhất ngày nào đó gặp phải tuyệt thế Ma thú mà Tiểu Y Tiên cũng không chống đỡ nổi, lúc đó thì coi như xui xẻo tận mạng rồi.

Đọc đường không ngừng tìm kiếm các loại thiên địa linh bảo khiến sự buồn tẻ của hành trình dằng dặc đã giảm xuống rất nhiều. Tuy nhiên thời gian lại kéo dài ra không ít. Theo tính toán của Tiêu Viêm, từ lúc rời khỏi Đế quốc Xuất Vân đến nay, cũng sợ rằng đã trải qua thời gian ba bốn tháng. Khoảng thời gian này, đã có thể so sánh với lần trở về Đế quốc Gia Mã lúc trước.

Dù mất nhiều thời gian nhưng đối với Tiêu Viêm không phải là không có lợi. Trải qua quá trình di chuyển liên tục, cùng việc giao tranh với Ma thú, trong ba bốn tháng này, khí tức của Tiêu Viêm càng trở nên hung hãn và nguy hiểm, sự nhanh nhẹn của thân thể cũng được tăng lên. Đương nhiên, trọng yếu nhất vẫn là thực lực của Tiêu Viêm, trải qua vô số lần giao phong, đã chính thức tiến đến tam tinh Đấu Hoàng. Điều này làm hắn hưng phấn không thôi, bốn tháng sống trong cảnh màn trời chiếu đất, đối với hắn xác thật có quá nhiều ưu đãi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Khi cảnh ăn sương nằm gió kéo dài đến tháng thứ năm thì dãy núi mênh mông trùng điệp đã lui lại đằng sau. Phía trước, là một bình nguyên rộng lớn màu đen kéo dài ngút mắt, như một khối đất đen nhánh trải rộng, hiện ra trong tầm mắt ba người Tiêu Viêm.

Trông thấy bình nguyên màu đen quen thuộc, ba người Tiêu Viêm liền đáp người xuống, lòng như trút được gánh nặng, cuối cùng nhin không được mà ngửa mặt lên trời cười to. Tiếng cười như tiếng sấm liên hoàn vang vọng, lấy ba người Tiêu Viêm làm trung tâm, từ từ khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

"Hắc Giác Vực, Học viện Già Nam, Tiêu Viêm ta lại đến đây!"

Nhìn nét vui mừng trên mặt Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng nở nụ cười, ánh

mắt nhìn về bình nguyên to lớn xa xa, thấp giọng lầm bầm: "Đây là Hắc Giác Vực sao?"

-----oOo-----

Chương 808: Gặp Gỡ Giữa Đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc Vực Đại Bình Nguyên, Tiêu Viêm từng đi qua con đường này nên khá quen thuộc. Lúc đến được Đại bình nguyên thì hắn cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi. Chỉ cần xuyên qua nó là đã có thể tiến vào bên trong Hắc Giác Vực.

Mục đích gần đạt được nên Tiêu Viêm cũng có chút thả lỏng. Bọn hắn ngồi xuống nghỉ ngơi ước chừng hai đến ba giờ rồi lại dậy đi tiếp. Thực lực của Tiêu Viêm bây giờ thì trực tiếp bay vút qua Bình Nguyên, tự nhiên không cần đi bộ xuyên qua như lần đầu nữa. Như vậy không chỉ có tốn thời gian hơn mà còn gặp vô số nguy hiểm, tỷ như Hắc Phong Bạo. Chỉ cần gặp phải nó thì nguy hiểm dị thường. Ngay cả Tiêu Viêm cũng không có chút nắm chắc có thể may mắn như lần đầu.

Lấy tốc độ của mấy người Tiêu Viêm bay qua được Hắc Vực Đại Bình Nguyên chỉ vọn vẹn có hai giờ. So sánh với lần đầu mất hai, ba ngày thời gian thì dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần.

Vượt qua Đại Bình Nguyên, Tiêu Viêm dần dần giảm tốc độ lại. Trong Hắc Giác Vực này long xà hỗn tạp, ẩn giấu không biết bao nhiêu cường giả. Nếu vẫn giữ tốc độ mà bay qua chỉ sợ kéo đến không ít phiền toái. Dù sao ở đây cũng sống dựa vào lợi ích. Bất luận ngươi là ai, chỉ cần có thể chiếm được tiện nghi thì ngươi đừng hòng thoát được.

Dựa vào lộ tuyến trong trí nhớ của Tiêu Viêm, mấy người vẫn duy trì tốc độ vừa phải trên không trung. Chỉ cần gặp được thành thị nào trong Hắc Giác Vực thì mấy người liền xuống đi bộ. Như thế có thể thông qua một số hiệu thuốc cùng phòng đấu giá để thu mua hoặc hỏi thăm tin tức một số dược liệu cần thiết.

Như vậy tốc độ của ba người Tiêu Viêm cũng thong thả hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng lại hỏi thăm thêm một số tin tức của Tiêu Môn. Bất quá, nơi này là bên ngoài Hắc Giác Vực nên tin tức cũng không tính là tinh thông. Nghe nói mấy năm nay mới phát triển thêm một thế lực mới nhưng không biết rõ cụ thể. Nghe được tin tức Tiêu Môn không có vấn đề gì nên Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm. Xem ra Tiêu Môn cũng không có gặp phải đại phiền toái nào như hẳn dự liệu.

Biết được Tiêu Môn yên ổn nên Tiêu Viêm cũng không vội, liền cùng hai người Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên đi dạo một vòng trong thành, hỏi thăm xung quanh tin tức một số dược liệu cần để khống chế Ách Nan Độc Thể. Hơn nữa lần trước ở một phòng đấu giá may mắn chiếm được một phần tàn đồ của Tịnh Liên Yêu Hỏa nên Tiêu Viêm cũng có hứng thú cực kỳ lớn với mấy cái đấu giá hội ở Hắc Giác Vực này, lại vừa có thể hỏi thăm tin tức về dược liệu.

Cứ như vậy khoảng mười ngày sau thì mấy người Tiêu Viêm mới đến được trung tâm của Hắc Giác Vực. Ở đây Tiêu Viêm lại vừa vặn nghe được thông tin về một đại hội đấu giá.

Tại một số thành thị bên trong Hắc Giác Vực, cơ hồ đều thường xuyên tổ chức bán đấu giá. Bất quá quy mô không lớn nên không thể làm cho Tiêu Viêm chú ý. Nhưng cứ cách một đoạn thời gian thì một số thế lực hùng mạnh hoặc liên minh các tổ chức lại tiến hành tổ chức bán đấu giá với quy mô rất lớn. Vật phẩm được bán đấu giá đều cực kỳ hi hữu, khiến cho vô số thế lực, cường giả thêm nhỏ dãi.

Ở đây, đại hội Phách Mại Đấu Giá của Mễ Nhĩ Đặc Gia Tộc cũng không thể so sánh. Ngay cả Địa giai thân pháp đấu kỹ Tam Thiên Lôi Động khiến cho vô số cường giả Đấu Hoàng thêm nhỏ dãi đều có thể xuất hiện. Từ đó mới thấy những hội đấu giá quy mô lớn có trọng lượng như thế nào tại Hắc Giác Vực.

Đại hội đấu giá của Mễ Nhĩ Đặc Gia Tộc chỉ có thể khiến cho một số Đấu Vương chú ý. Còn đối với Tiêu Viêm mà nói thì nó không hề có sức hấp dẫn. Nhưng đại hội đấu giá ở Hắc Giác Vực lại khác. Ngay cả cường giả Đấu Tông bị hấp dẫn thì cũng không có gì làm lạ.

Mà lần này tin tức cho biết, đại hội đấu giá được tổ chức tại một thành thị phía tây Hắc Giác Vực. Là Hắc Hoàng Thành thuộc quyền sở hữu của Hắc Hoàng Tông.

Tại Hắc Giác Vực, Hắc Hoàng Tông cũng có thanh danh rất lớn. Có điều khác với các thế lực kia, Hắc Hoàng Tông hành sự thâm lặng dị thường. Mặc dù Tông chủ Hắc Hoàng Tông không có tên trên "*Hắc Bảng*" nhưng trong phạm vi thế lực của mình lại không hề gặp sự khiêu khích của các thế lực khác. Thời gian Hắc Hoàng Tông tồn tại trong Hắc Giác Vực cũng không ngắn. Nghe Kim Ngân Nhị Lão nói Tông chủ Tông môn này cũng là một người vô cùng khiêm nhường. Có thể thấy vị này thực lực tất nhiên cũng không giống người thường.

Bên trong Hắc Giác Vực ngoại hồ tàng long đích xác không phải là giả. Tuy "*Hắc Bảng*" cũng có một chút phân lượng, nhưng không phải là tất cả trong vùng đất hỗn loạn này. Một số cường giả chân chính đều lựa chọn ẩn tàng để tránh những phiền toái không cần thiết.

Đối với đại hội đấu giá của Hắc Hoàng Tông, Tiêu Viêm có hứng thú rất lớn, hẳn liền quyết định xuất phát đến Hắc Hoàng Thành trước mấy ngày. Nói không chừng hẳn may mắn có thể biết được một phần tin tức của tàn đồ thì sao. Cho dù không chiếm được thì nơi này cũng tập trung vô số cường giả trong Hắc Giác Vực, chắc chắn tin tức tình báo rất phong phú. Nếu vận khí tốt có thể sẽ biết được một ít tin tức về Di hỏa hay một vài loại dược liệu cần để không chế Ách Nan Độc Thể. Nguồn truyện:

Sau khi quyết định, Tiêu Viêm cũng không kéo dài thêm thời gian, liền mua một tấm bản đồ Hắc Giác Vực. Sau đó cùng hai người Tiêu Y Tiên đi đến Hắc Hoàng Thành.

Phạm vi của Hắc Giác Vực rất rộng lớn. Cho dù lãnh thổ của Đế quốc Xuất Vân cùng Đế quốc Gia Mã cộng lại cũng không bằng. Cường giả ở Vùng đất hỗn loạn này nhiều vô số, cho dù thực lực của Tiêu Viêm khi hành sự ở đây cũng phải cẩn thận không ít. Tuy lúc trước hẳn đắc tội với rất nhiều cường giả ở Hắc Giác Vực, bất quá đó chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi. Hiện giờ thực lực đã trở nên mạnh mẽ nên ánh mắt của Tiêu Viêm cũng cao hơn rất nhiều. Hẳn rất rõ ràng, thực lực như Kim Ngân Nhị Lão ở Vùng Đất Hỗn Loạn này cũng chỉ xếp vào hàng ngũ nhất lưu mà thôi. Chân chính đáng sợ là mấy cái lão già suốt ngày ẩn mình như chuột chũi ấy.

Thế nên, khi làm gì ở Hắc Giác Vực này cũng phải cẩn thận.

Trên một thông đạo nhỏ trong rừng, ba đạo thân ảnh chậm rãi đi, phía trước là một thanh niên toàn thân mặc áo bào đen, trên miệng còn ngậm một ngọn cỏ, hai tay bắt sau ót, vẻ mặt lười nhác, tùy ý để cho ánh nắng chiếu lên thân thể.

"*Tiêu Viêm chết tiệt kia, Hắc Hoàng Thành còn xa nữa không?*" Phía sau một cô nương nhỏ nhắn, mái tóc thắt bím, nhãn mặt tức giận hỏi.

"*Nhanh thôi...*" Thanh niên áo đen nhún nhả vị đắng từ cọng cỏ, lười biếng đáp.

"*Lời này người đã nói biết bao nhiêu lần rồi!*" Cô nương ấy đúng là Tử Nghiên. Nàng ta nhất thời tức giận, trực tiếp nhảy lên người Tiêu Viêm như con khỉ mà cắn cho hắn mấy phát.

Nhìn thấy hành động của Tử Nghiên, Tiểu Y Tiên đứng bên cạnh không nhìn được lắc đầu cười hì hì.

"*Tiểu nha đầu, đi bộ cũng là một loại tu luyện đó. Đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến bay nhảy chứ!*" Tiêu Viêm cười cười. Hắn không thèm liếc mắt nhìn Tử Nghiên đang bám trên người mình một cái. Chân chẳng hề dừng lại, không nhanh không chậm tiếp tục bước đi.

"*Ai thèm kiêu tu luyện chán ngắt này chứ. Chỉ cần người tìm được liệu cấp cho ta mới là tu luyện tốt nhất.*" Tử Nghiên bất bình cau có. Trong vòng nửa năm nay, nàng ta tìm được liệu nhiều không đếm xuể, nhưng tất cả đều bị tên gia hỏa đáng ghét này thu hết, còn nói loại nào cũng có chỗ cần dùng.

Tiêu Viêm đang định nói tiếp, đột nhiên dừng lại. Đồng tử co lại nhìn chằm chằm về phía xa.

"*Chuyện gì thế?*" Thấy Tiêu Viêm dừng lại, Tử Nghiên nghi hoặc hỏi.

"*Đằng trước có người đang chạy về hướng này. Giống như đang chạy trốn vậy.*" Tiểu Y Tiên hời hợt đáp. Vừa nói vừa thoáng nhìn qua Tiêu Viêm chờ xem quyết định của hắn.

"*Không cần phải xen vào, chúng ta tiếp tục đi thôi.*" Tiêu Viêm cười nhạt. Tại Hắc Giác Vực chuyện như thế này ngày nào cũng có, hắn không có

hứng thú để cứu vớt đám người này.

Trong lúc ba người Tiêu Viêm nói chuyện, thì hai bóng người chật vật xuất hiện trong tầm mắt của mấy người. Mà sau đó không xa, bóng đen lồ lộ nhỏ đuổi theo, sát khí phát ra lạnh lạnh.

Tốc độ chạy trốn của hai đạo thân ảnh cũng tăng lên. Rốt cuộc Tiêu Viêm cũng thấy rõ hình dạng của hai người, một nam một nữ. Nam ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mà nữ chỉ mới là một tiểu cô nương.

Người đàn ông bước chân lão đảo, trên thân thể còn vương một chút máu, rõ ràng đã bị thương. Còn tiểu cô nương quần áo màu tím nhạt kia đỡ hơn một chút. Có điều trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo động lòng người lại tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Có lẽ chạy trốn đã lâu, lại bị thương, bước chân của người đàn ông liền loạng choạng, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Tiểu cô nương vội vàng nâng đỡ, đôi mắt to tròn đầy vẻ kinh hoàng, thậm chí đã ầng àng xuất hiện một màn nước mỏng.

Trong lúc hai người đang chật vật như vậy, đám người phía sau đã đuổi đến. Sát ý âm lãnh làm cho hai người toát cả mồ hôi lạnh.

Người đàn ông nghiêng rặng, nhìn truy binh ngày càng gần, lòng không khỏi tuyệt vọng. Chợt thấy phía trước mắt có ba người đi lại, y như đang sắp chết đuối mà vớ được một cành khô, liền hét lớn: "*Ba vị bằng hữu phía trước, xin ra tay giúp đỡ, ngày sau có ân tất báo.*"

Trong lúc người đàn ông hô lớn, truy binh đằng sau chợt gia tốc, bóng người thoáng hiện, hình thành một vòng tròn lớn, trực tiếp đem khu vực xung quanh vây lại. Mà ba người Tiêu Viêm cũng ở trong vòng vây này.

"*Hắc hắc, còn muốn chạy trốn?*" Một gã áo đen nhìn chằm chằm vào hai người, cười quái dị.

Thấy không còn đường chạy, người đàn ông trong lòng đầy nỗi tuyệt vọng, chỉ còn có thể đưa mắt cầu cứu bọn Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm liếc nhìn y một cái, rồi lướt qua thiếu nữ áo tím một bên. Tuy có ánh mắt có chút ngây ngô, nhưng chỉ cần người có mắt nhìn liền dễ

dàng biết cô nương này sau vài năm nữa có thể trở thành một đại mỹ nhân. Chỉ sợ sau này có không ít nam nhân quỳ dưới gối nàng. Bất quá, thật đáng tiếc... Nàng không thể chờ đến lúc ấy.

"Tiểu tử kia, đường lớn cứ thế mà đi, mỗi người một việc. Các người không nên xen vào chuyện của người khác!" Bọn áo đen đó cũng đã phát hiện ra ba người Tiêu Viêm. Một tên trầm giọng nói, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo,.

"Đi ngang qua thôi!" Tiêu Viêm nhàn nhạt đáp một câu. Sau đó mặc kệ ánh mắt mong chờ của thiếu nữ áo tím, lạnh lùng ngoảnh đi.

Nghe mấy lời của Tiêu Viêm, sắc mặt hai người kia lập tức trắng bệch. Hàm răng cắn chặt hung tợn nhìn theo bóng lưng của Tiêu Viêm. Tựa hồ không nghĩ đến Tiêu Viêm nhìn thực lực có vẻ không tệ lại nhát gan, sợ phiền phức đến như thế.

Thấy Tiêu Viêm như vậy, bọn áo đen xung quanh đều cười ha ha, tỏ ra cực kỳ vừa lòng.

"Vị bằng hữu kia, chúng ta là người của Già Nam Học Viện, việc này có quan hệ trọng đại, thỉnh các hạ ra tay giúp đỡ, sau này tể Viện chắc chắn sẽ trả ơn hậu hĩnh." Người đàn ông lại hô lên thêm một lần nữa. Hắn không muốn hy vọng cuối cùng trôi qua dễ dàng như thế.

"Mạc Dịch lão sư, người không cần cầu xin hắn. Loại người nhát gan, sợ phiền phức, thờ ơ như vậy không thể trông cậy hắn sẽ giúp chúng ta!" Cô gái nhỏ cắn răng nói. (Chười rất đúng!)

Nhưng mà ngoài dự liệu của nàng, lúc âm thanh của người đàn ông đó vừa dứt thì cước bộ của hắn cũng đình chỉ. Nhìn hắn như thế, sắc mặt của người đàn ông liền sáng bừng lên. Bọn áo đen xung quanh thấy vậy, ánh mắt chột trằm xuống, sát khí lạnh lạnh phát ra.

"Tiểu tử, nếu không muốn chết thì rút đi..." Âm thanh lạnh lùng của tên áo đen đi đầu vang lên.

Đối với sự uy hiếp của gã, Tiêu Viêm không hề để ý, xoay người lại nheo mắt nhìn hai người, âm thanh của hắn hơi có chút kinh dị, ngạc nhiên:

"Hai vị là người của Già Nam Học Viện sao?"

-----oOo-----

Chương 809: Ma Viêm Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Tiêu Viêm đột nhiên chuyển biến thái độ, nam tử được gọi là Mạnh Địch và thiếu nữ áo tím kia chợt ngẩn ra, nhìn về phía trước nói: "*Ta là đạo sư của Già Nam Học Viện, còn đây là đệ tử của ta, Mạnh Lăng.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm khe khẽ gật đầu, mỉm cười: "*Một khi đã vậy, các vị hãy đi theo ta.*"

Nhìn Tiêu Viêm ở bên kia vẫn đang mỉm cười, Mạnh Địch cùng thiếu nữ áo tím hơi bất ngờ, tròn miệng ngạc nhiên, cứ như thế đến tận một lát sau, người đàn ông mới thôi chân chờ mà kéo tay thiếu nữ áo tím, nhanh chóng chạy về phía ba người Tiêu Viêm.

"*Tiểu tử, là người muốn chết!*" Hàn quang trong mắt tên đầu lĩnh áo đen chợt lóe, gã quát lên lạnh lẽo.

"*Giết chết toàn bộ, không được để lộ phong thanh.*"

"*Rõ...*" Nghe được mệnh lệnh của gã, mười tên áo đen khác đồng thanh hô to, trường kiếm sắc bén nắm chặt trong tay, lao đến đám người Tiêu Viêm, thân pháp như thiểm điện mang theo sát ý lạnh lẽo, làm cho không khí của mảnh rừng già chợt trở nên lắng đọng lại.

Cảm thụ được sát ý ập đến, sắc mặt Mạnh Địch đột nhiên biến đổi, nhanh chóng lôi kéo Tử y thiếu nữ chạy khỏi vòng vây, phóng lại chỗ ba người Tiêu Viêm.

Nhưng rõ ràng, tốc độ của họ so với bọn áo đen kém hơn nhiều, bởi vậy chỉ trong mấy lần chớp mắt, hai thanh kiếm mang theo quang mang lạnh lẽo đã xuất hiện phía sau hai người, như rắn độc rìi hang mà bắn tới.

Mạnh Địch và thiếu nữ áo tím lập tức phát hiện kiếm mang lạnh lẽo bắn tới

sau lưng, sắc mặt kịch liệt biến đổi, nhưng đối với trạng thái hiện tại của bọn họ, không có khả năng tránh né loại tập kích ngoạn độc này.

Sát khí lạnh lẽo càng đến gần, bọn họ càng cực kỳ kinh hãi, khi hai người tưởng như chỉ có cách nhắm mắt chờ chết, thì trong khu rừng, một tiếng sấm nhỏ bất chợt vang vọng. Sau đó hai người họ liền có cảm giác cơ thể trong giây lát như được đăng vân giá vũ bay lên, quá trình này chỉ diễn ra trong một chớp mắt ngắn ngủi, đến khi tinh thần hồi phục lại, mới kinh ngạc phát hiện ra bọn họ đã ở trong vòng bảo vệ của ba người Tiêu Viêm, trên vai mỗi người đều xuất hiện một bàn tay.

Hai người Mạnh Địch chớp chớp mắt, chậm rãi quay đầu nhìn lại, sát bên bọn họ hiện ra một khuôn mặt trẻ tuổi thanh tú đang khẽ mỉm cười.

"Vị... này... Tiên sinh, xin đa tạ!" cho đến lúc này, dù Mạnh Địch có ngốc đến thế nào đi nữa cũng hiểu được, người thanh niên trước mặt mình, nhìn thì chưa đến hai mươi tuổi, lại có thực lực sâu không lường được kinh người như vậy, lập tức trong lòng mừng rỡ như điên, kích động nói.

Bên kia, thiếu nữ Mạnh Lăng cũng kinh dị khẽ há cái miệng nhỏ ra, đôi mắt long lanh nhìn người thanh niên vừa rồi còn bị nàng khinh bỉ là nhát gan, sợ phiền phức, không nghĩ đến người lúc này đã gây cho nàng ấn tượng không tốt này, thực lực so với lão sư Mạch Địch còn cao hơn rất nhiều.

"Tử Nghiên, mọi giải quyết tất cả bọn chúng đi."

Tiêu Viêm thản nhiên nhìn bọn áo đen đang lao đến như thiểm điện này, bình thản nói.

Nghe vậy, Tử Nghiên ủy khuất bĩu môi, lòng thầm mắng: *"Chỉ biết bóc lột sức lao động trẻ em"*, rồi mới chậm rãi đi ra.

"Cẩn thận, bọn chúng đều là Đại đấu sư, tên đầu lĩnh kia còn là cường giả Thất tinh Đấu Linh đó. Ách... Người..." thấy Tiêu Viêm lại bảo một tiêu cô nương ra tay, trong lòng Mạch Địch nhất thời kinh hãi. Nhưng khi hắn vừa dứt lời, thân hình Tử Nghiên bỗng hóa thành một đạo thanh quang lao vút ra, sau đó trong không trung chợt vang lên từng tiếng bịch bịch nặng nề do thân thể tiếp xúc. Rồi từng bóng người chợt tung lên và rơi xuống trong không trung, thân thể nặng nề đập lên trên bùn đất, không biết được còn

sống hay đã chết.

"Nhàm chán."

Thân ảnh nhỏ bé xinh xắn phiêu phiêu đáp xuống, Tử Nghiên nhẹ nhàng quơ quơ nắm tay nhỏ bé, nhẹ nhàng xoa xoa: *"Một đám người chỉ có thực lực Đại đấu sư thế mà cũng dám ngăn cản chúng ta."*

Bên kia, Mạnh Địch và Mạnh Lăng trợn mắt há mồm nhìn bọn áo đen nằm trên mặt đất không rõ sống chết. Lúc này còn chưa đến một phần mười khắc, hơn chục tên Đại đấu sư đã rơi vào kết cục như vậy! Thực lực của tiêu cô nương này khủng bố đến mức độ nào đây?!

"Thu thập luôn cái tên kia đi."

Ánh mắt Tiêu Viêm hướng về tên Thủ lĩnh áo đen đang đứng ngay trên cây, tùy ý nói.

"Các người...Đến tận cùng các người là ai? Chúng ta là người của Ma Viêm Cốc!" thấy Tiêu Viêm đang nhìn mình, tên đầu lĩnh bọn áo đen biến sắc, kinh hoàng quát lớn.

Tiếng quát của hắn vừa mới dứt, Tử Nghiên không kiên nhẫn lắc đầu, thân hình nhấp nhô, lập tức đã xuất hiện trước mặt gã, nắm tay nhỏ bé nắm chặt, một quyền hung hăng nện xuống. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy tốc độ khủng bố của Tử Nghiên, trong lòng gã áo đen vô cùng hốt hoảng, hắn vội điều động thúc dục Đấu khí trong cơ thể tạo thành một bộ áo giáp bao phủ bên ngoài. Khi áo giáp Đấu khí vừa hình thành, thì nắm tay nhỏ nhắn của Tử Nghiên mang theo một cỗ lực lượng phô thiên cái địa đã nhanh chóng đánh xuống. Bộ giáp thoát nhìn thì rất chắc chắn kia trong nháy mắt đã bạo liệt tan vỡ, phần Đấu khí còn lại vẫn tiếp tục tổng thẳng vào ngực gã áo đen, lập tức phá hư nội tạng của hắn, máu huyết điên cuồng phun ra, thân hình từ trên cây nặng nề rơi xuống.

"Chỉ là một Đấu Linh nho nhỏ mà cũng dám đỡ quyền của ta sao? Hừ, đúng là muốn chết!" thi thể kia vừa rơi xuống, Tử Nghiên điềm nhẹ mũi chân lên nhánh cây, trên không trung vẽ một vòng tròn tuyệt mỹ vững vàng đáp xuống. Ánh mắt Tiêu Viêm vẫn phẳng lặng vô cùng, sau đó dời đến phía hai người Mạnh Địch.

Thấy Tiêu Viêm nhìn mình, Mạnh Địch vội vàng chấp tay nói: "*Vị tiên sinh này, xin đa tạ đã ra tay cứu mạng, không biết phương danh của tiên sinh là gì?*"

"*Ha...ha...Mạnh Địch đạo sư, không cần phải khách khí, cứ gọi tại hạ là Tiêu Viêm, tất cả đều là người một nhà.*" Tiêu Viêm cười cười.

"*Người một nhà...?*" Nghe vậy, Mạnh Địch chợt ngẩn người ra, lát sau mới kinh hỉ hỏi tiếp: "*Chẳng lẽ các hạ cũng là người của Già Nam Học Viện?*".

Nghe được những lời này của Mạnh Địch, Mạnh Lăng đứng bên cạnh cũng chợt ngẩn người ra, kinh ngạc nhìn thanh niên áo đen đứng trước mặt một lượt. Người này bộ dáng thì chưa đến hai mươi tuổi, thực lực sao mà khủng bố như vậy? Một lát sau, đôi mày lá liễu chớp động, thì thào tự nhủ: "*Tiêu Viêm, cái tên này nghe thật quen tai nha!*"

"*Tiêu Viêm? Các hạ là Tiêu Viêm của Nội viện sao?* ", Mạnh Địch cũng đang nhíu mày trầm ngâm, một lát sau như sực nhớ ra, đột nhiên tỏ vẻ cả kinh khó có thể tin được thất thanh.

Thấy vẻ khiếp sợ trên mặt hai người, Tiêu Viêm cười cười: "*Nếu như Nội viện không còn ai trùng tên với tại hạ, thì theo như lời các vị, đó chính là ta rồi!*"

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, vẻ khiếp sợ trên mặt của hai người Mạnh Địch càng trở nên nồng đậm. Đại danh Tiêu Viêm trong vài năm gần đây cơ hồ như cả Già Nam Học Viện đều biết được. Ai cũng đều có thể kể rõ, trong vòng ba năm tu luyện thế nào, trong tay sát tử không biết bao nhiêu cường giả hung ác của Hắc Giác Vực ra sao, tại nội môn sáng lập ra Bàn Môn hùng mạnh, hiện giờ đã trở thành một thế lực khổng lồ v..v. Thế lực đỉnh đỉnh đại danh này, dù đối với các đệ tử mới nhập môn cũng đã cực kỳ quen tai. Hơn nữa, Tiêu Môn, một đại thế lực tại Hắc Giác Vực cũng đồng dạng cung cấp sự che chở lớn nhất cho các đệ tử khi đến đây lịch lãm. Tên của người này từ trước đến nay là thần tượng được vô số đệ tử tôn sùng, thậm chí đã trở thành nhân vật thần thoại.

Tuy Tiêu Viêm đã rời khỏi Già Nam Học Viện được hơn hai năm, nhưng danh tiếng của hắn cũng không vì thế mà giảm đi. Trong khoảng thời gian

này lại càng như điều gặp gió, trở thành thần tượng của rất nhiều người. Có rất nhiều học viên mỹ nữ chưa bao giờ được gặp vị học trưởng trong truyền thuyết này, nhưng trong lòng cũng ôm ấp rất nhiều mộng tưởng. Trước kia, Mạch Lăng thường nghe các bạn của mình hết lời ca tụng những sự tích của Tiêu Viêm, tuy không thật sự để ý nhưng trong lòng tự chung đã khắc sâu ấn tượng về hắn. Mà bây giờ, nhân vật thần thoại đầy hoàn mỹ của Học Viện Già Nam lại đang xuất hiện sờ sờ trước mặt, làm cho cô gái nhỏ này cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

"Không nghĩ được hơn hai năm không trở về Học viện, vẫn có người nhớ về tại hạ như thế." Nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt họ, Tiêu Viêm không khỏi cười nhẹ.

Nghe được trong lời nói của Tiêu Viêm có chút tự trào, thần tình của Mạnh Địch cùng Mạch Lăng từ trong sự khiếp sợ đã dần khôi phục sự bình tĩnh. Mạnh Địch đột nhiên tiến lên, ôm chặt cánh tay của Tiêu Viêm, kích động nói: *"Được cứu rồi... Ngô trưởng lão bọn họ rốt cuộc đã được cứu rồi!"*.

"Ngô trưởng lão? Đã xảy ra chuyện gì thế?", Tiêu Viêm cau mày, trầm giọng hỏi.

"Sự tình kể ra thì rất dài, đệ tử Nội viện cứ nửa năm một lần sẽ được phái ra ngoài lịch lãm, phần lớn sẽ có người của Nội viện hoặc Trưởng lão đi theo để bảo hộ.", Mạnh Địch nói đến đây, chợt cười khổ rồi âm thầm thờ dài tiếp: *"Lần này là do Ngô trưởng lão dẫn đầu. Nguyên là mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi nhưng cuối cùng lại để lộ phong thanh, khi đội ngũ của chúng ta đến khu rừng này săn bắt ma thú thì bị người của Ma Viêm Cốc tập kích. Dưới tình huống khẩn cấp như vậy, Ngô trưởng lão ra sức chống cự, cuối cùng mang theo một nhóm đệ tử trốn vào một ngọn núi bên trong cốc, nhưng vẫn bị Ma Viêm Cốc hoàn toàn vây khốn. Ta cùng Mạch Lăng toàn lực xông ra là muốn đi tìm viện binh nhưng lại bị các trạm gác ngầm của Ma Viêm Cốc phát hiện, đuổi giết một đường đến đây."*

"Học trưởng Tiêu Viêm, có hơn ba mươi người chúng ta bị vây tại đó. Nếu toàn bộ rơi vào tay Ma Viêm Cốc, hoàn toàn không có khả năng sống sót. Thế lực khốn kiếp này và Tiêu Môn cũng chính là đối thủ một mất một còn, chuyên môn nhắm vào đệ tử Già Nam chúng ta." Mạch Lăng nghiêng răng, gằn giọng.

Nghे được lời nói của hai người, sắc mặt Tiêu Viêm liền trở nên trầm trọng. Bằng quan hệ của hắn đối với Học Viện Già Nam, dù có như thế nào đi nữa, hắn cũng không muốn xảy ra loại tình huống này. Thật sự, hắn sẽ phải ra tay rồi.

"Ngô trưởng lão kia có thực lực như thế nào? Tại hạ thật sự chưa được nghe nói trong nội viện có một trưởng lão có tên như vậy bao giờ?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thuận miệng hỏi.

"Ngô trưởng lão vừa được đề bạt lên từ năm trước, trước đây cũng là đệ tử của Nội viện, tên của y là Ngô Hạo."

"Ngô Hạo!"

Nghे được cái tên này, sắc mặt của Tiêu Viêm chợt thay đổi, dần dần trở nên âm trầm.

-----oO-----

Chương 810: Huyết kiếm Ngô Hạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn lâm rậm rạp xanh tươi, chốc chốc lại vọng lên từng tiếng thú hống, vô số phi điều trong rừng hoảng sợ bay tán loạn tạo lên âm thanh ào ào, không khí nhất thời trở nên căng thẳng hơn rất nhiều.

Trong lớp cây cỏ rậm rạp trùng trùng điệp điệp xanh tươi, ở trên một sườn núi dốc ngược nứt ra một cái khe thật lớn, từ xa nhìn lại giống như một cái sơn cốc bình thường. Ở hai bên sơn cốc, đều là thạch bích bóng loáng dốc đứng, thoạt nhìn khó có thể trèo lên. Đường ra duy nhất là cốc khẩu rộng chưa đến hai trượng.

Lúc này, một đám người đứng tùm lại một chỗ trong cốc. Tuy sắc mặt đám người này ít nhiều có một chút tái nhợt, nhưng trên vàng trán nét kinh hoảng cũng không nhiều. Tất cả đều đang nắm chặt vũ khí trong tay, mục quang lãnh lệ luôn chú ý nơi cốc khẩu.

Nhóm người này hầu hết tuổi không lớn, chỉ khoảng trên dưới mười bảy mười tám tuổi, đó là độ tuổi nhuệ khí tuổi trẻ phát huy tối thịnh nhất. Đám người này có cả nam lẫn nữ, thậm chí một vài cô gái dung mạo có thể nói là dễ nhìn, đặc biệt là một nữ hài tử mang hơi thở thanh xuân đặc biệt, hấp dẫn ánh mắt chúng nhân. Bất quá lúc này nữ hài tử tú lệ đó sắc mặt lại đang tái nhợt, nhưng bộ dáng mong manh đó lại càng làm cho người ta phải thương tiếc triu mến.

Trong đám người tụ tập ở đây, cả nam lẫn nữ sắc mặt đều ngưng trọng nghiêm túc, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cốc khẩu xa xa. Nơi đó, mờ hồ có bóng người cùng hàn quang chớp động: "*Ngô trưởng lão, làm sao bây giờ? Người của Ma Viêm Cốc đã phong tỏa cả cốc khẩu, hơn nữa chung quanh vách núi trơn bóng dị thường, trừ phi là Đấu Vương cường giả, bằng không ai cũng không thể thoát đi.*" Một gã trung niên ước chừng ba mươi tuổi nhìn tuyệt cảnh trước mắt than nhẹ một tiếng, đối với nam tử mang một thanh huyết hồng trọng kiếm cười khổ nói.

Nghe vậy, nam tử mang huyết hồng trọng kiếm chậm rãi xoay người, để lộ ra khuôn mặt tràn ngập vẻ ác lạnh, khuôn mặt này có chút quen thuộc. Người này chính là một trong những người lúc trước sáng lập ra Bàn Môn, bạn tốt của Tiêu Viêm - Ngô Hạo. Ngô Hạo lúc này, so với hơn hai năm trước không thể nghi ngờ thành thực hơn rất nhiều, hơn nữa vẻ huyết tinh làm cho lòng người rét lạnh đã nhạt đi rất nhiều. Đương nhiên, cũng không thể nói hẳn yếu đi, mà là hẳn hôm nay đã dần dần đem sự huyết tinh đó nội liễm nhập vào trong cơ thể. Nếu nói trước kia hẳn là một thanh nhiệm huyết chi kiếm bộc lộ tài năng, vậy hiện tại hẳn lại là một thanh vô phong kiếm được bọc trong vỏ, che đi sự sắc bén vốn có, một khi kiếm kia rút ra khỏi vỏ thì huyết khí sắc bén vốn được nội liễm kia sẽ triệt triệt để để nổ bùng ra.

"*Chờ thôi, hi vọng bọn Mạch Địch có thể thuận lợi đào thoát, chỉ cần bọn họ có thể truyền tin tức ra ngoài, một khi có cường giả của học viện ở phụ cận, hẳn là sẽ chạy đến cứu viện.*" Ánh mắt chậm rãi đảo qua từng khuôn mặt trong cốc, Ngô Hạo thở dài một tiếng nói.

"*Ma Viêm Cốc chết tiệt, nếu lần này có thể thoát ra ngoài, nhất định phải kêu Tiêu Lệ biểu ca hảo hảo tính sổ với bọn chúng!*" Một nữ tử xinh đẹp dáng người cao gầy, thân mặc trường bào đạo sư đột nhiên lạnh lùng nói.

Nữ tử mặc một thân trường bào đạo sư hồng sắc, nhìn qua lại có thêm vài

phần khí chất thành thực dễ thương, mép váy có một đường xẻ tà kéo dài khê đong đưa, để lộ ra đôi chân thon dài mượt mà khêu gợi, mặc dù lúc này đang trong tuyệt cảnh, nhưng vẫn khiến cho vài vị nam đệ tử phía sau nhìn không được nhìn trộm vài lần, trong lòng thì thầm khen: "*Tiêu Ngọc đạo sư quả nhiên là càng ngày càng có phong vị nữ nhân.*"

Nữ tử thân mặc trường bào đạo sư này chính là đường tử của Tiêu Viêm - Tiêu Ngọc đang làm đạo sư ở Già Nam Học Viện.

Nghe Tiêu Ngọc nói, Ngô Hạo cũng khê gật đầu, chợt bất đắc dĩ nói: "*Chỉ sợ bọn người kia sẽ không cho chúng ta có cơ hội làm việc này.*" Lời vừa nói ra, Ngô Hạo sắc mặt đột nhiên khê biến, ánh mắt dời về phía nơi cốc khẩu, trầm giọng nói: "*Các người cẩn thận một chút, bảo vệ đệ tử cho tốt, người của Ma Viêm Cốc tựa hồ có chút động tĩnh.*"

Nghe vậy, Tiêu Ngọc và vài vị đạo sư sắc mặt cả kinh, nhanh chóng tản ra, đem những nam nữ đệ tử vây vào giữa.

"Ha ha, thật sự là không nghĩ tới, lại có thể gặp được Huyết Kiếm Ngô Hạo đại danh鼎鼎 Già Nam Học Viện, ngưỡng mộ đã lâu a..." Nơi cốc khẩu bóng người chớp động, một gã mặc áo bào xám võ đôi cánh đầu khí bất chợt hiện ra, từ trên cao nhìn xuống mọi người trong cốc, cười to nói.

Phía sau người áo bào xám, còn có hơn mười hắc y nhân đứng sừng sững, từng đạo ánh mắt lạnh lạnh bắn thẳng đến mọi người trong cốc.

"Đánh với ta một trận!" Ngô Hạo ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào người áo bào xám trước mắt, cười lạnh nói.

"Ha ha, thanh danh Huyết Kiếm trường lão ở Hắc Giác Vực cực kỳ vang dội, phương thức chiến đấu Bính Mệnh Tam Lang(*) như sấm bên tai a." Lại là một tiếng cười to vang lên, một đạo thân ảnh thứ hai thoáng hiện, xem hai cánh đầu khí sau lưng, rõ ràng lại là một gã Đấu Vương cường giả.

Ánh mắt âm trầm nhìn hai gã Đấu Vương cường giả trên sơn cốc, Ngô Hạo trong lòng cũng trầm xuống. Thực lực hẳn hôm nay, bất quá cũng chỉ là tứ tinh Đấu Vương mà thôi. Xem hơi thở hai người này, rõ ràng cũng là xấp xỉ hẳn. Nếu là đơn đả độc đấu, hẳn tin tưởng có thể thắng đối phương,

nếu lấy một địch hai, chắc chắn sẽ rơi vào hạ phong. Nhưng nếu thực sự cần phải liều mạng, cho dù là bị bại, hẳn cũng tuyệt đối có thể làm cho hai người đối phương tổn thất thảm trọng.

Sở dĩ những người này đem nhóm người mình vây lại, vẫn chưa động thủ, rõ ràng là có chút kiêng kỵ phương thức chiến đấu Bính Mệnh Tam Lang nổi danh kia. Cũng không phải là hai tên kia không có dũng khí, mà hai gã cường giả Đấu Vương này địa vị ở Ma Viêm Cốc hẳn là không thấp, bọn chúng còn luyện tiếu địa vị của mình, nên cũng không muốn liều mạng với Ngô Hạo.

"Ngô Hạo trưởng lão, hôm nay nếu ngươi chủ động đầu hàng, ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt đối không thương tổn bất luận một gã đệ tử Già Nam Học Viện nào, đầu hàng không?" Tên áo bào xám tới trước cười mỉa hoặc nói.

"Ngươi coi ta là đứa con nít ba tuổi sao? Nếu ta thật sự đầu hàng các ngươi, kết cục chỉ sợ so với chết trận còn tệ thảm hơn không chỉ gấp mười lần!" Ngô Hạo cười lạnh nói: *"Hai tên chuột nhắt, trốn trốn tránh tránh. Không dám cùng ta ngạnh chiến, thật sự đánh mất hết mặt mũi của Ma Viêm Cốc!"*

"Hắc hắc, Ngô Hạo trưởng lão, ngươi cũng không cần kích chúng ta, ta biết các ngươi đem hi vọng đặt trên người mấy tên chạy trốn kia, bất quá có lẽ tính toán này cũng không tốt như trong tưởng tượng của ngươi. Hắc hắc, bằng một tên Đại Đấu Sư bị thương, còn mang theo một hài tử, lại ảo tưởng có thể thoát khỏi sự đuổi giết của sát thủ tinh nhuệ Ma Viêm Cốc ta sao?" Gã cường giả Đấu Vương còn lại cười lạnh nói.

Ngô Hạo sắc mặt hơi đổi, nắm tay cũng chậm rãi nắm chặt lại.

"Hơn nữa ngươi chẳng lẽ thực nghĩ rằng bằng một mình ngươi, có thể bảo vệ tất cả bọn chúng sao? Hắc hắc, đợi đến lúc tứ trưởng lão Ma Viêm Cốc chạy tới, xem ngươi còn có thể hung hăng càn quấy như thế nào nữa? Kiệt kiệt, tiểu nha đầu Già Nam Học Viện đáng điệu thật ra cũng không tệ, hơn nữa mỗi người đều có một thân ngạo khí, đến lúc đó kéo về hảo hảo dạy dỗ một phen, nói không chừng còn có thể đem đi đấu giá được không ít tiền a."

Nghe tiếng cười âm ô của tên Đấu Vương này, một cỗ huyết tinh đầu khí

đột nhiên từ trong cơ thể Ngô Hạo bạo phát ra. Mực quang Ngô Hạo dữ tợn nhìn tên Đấu Vương cường giả vừa lên tiếng, thanh âm âm trầm nói: *"Ma Viêm Cốc tạp chủng, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta cho các ngươi trở thành vong hồn dưới kiếm của ta."*

"Ha ha... Tiểu tử, trước tiên ngươi còn sống trở ra rồi nói sau."

Thanh âm lạnh lạnh của Ngô Hạo khiến cho hai gã Đấu Vương cường giả ngửa mặt lên trời cười to.

Tiếng cười càn rỡ quanh quần trong sơn cốc, không ít nữ đệ tử hoa dung có chút thất sắc, tuy rằng phần lớn các nàng đều có một chút bối cảnh, bất quá loại bối cảnh này, ở nơi hỗn loạn như Hắc Giác Vực cũng không có hiệu quả quá lớn.

"Hiện tại chỉ có thể xông ra, nói cách khác nếu tứ trưởng lão Ma Viêm Cốc kia tới thì thật sự là không có nửa điểm cơ hội. Bốn vị đạo sư, các ngươi theo ta liều mạng ngăn trở, Tiêu Ngọc, ngươi mang mọi người chạy ra khỏi đây, không được quay lại!" Ngô Hạo hít sâu một hơi, cúi đầu thấp xuống nói.

"Án!"

Tiêu Ngọc cắn chặt đôi môi đỏ mọng, bàn tay mềm nắm chặt. Nàng phi thường rõ ràng, đám người Ngô Hạo liều mạng ngăn trở sẽ phải bỏ mạng lại mới được, nói cách khác, căn bản bọn họ khó có thể bám trụ đối phương có đến hai gã cường giả Đấu Vương.

Bàn tay chậm rãi nắm trọng kiếm huyết sắc sau lưng, huyết khí trùng thiên đột nhiên từ trong cơ thể Ngô Hạo bạo phát ra. Chợt gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình Ngô Hạo như một đạo huyết ảnh lập tức lao tới trùng kích về phía cốc khẩu. Sau đó, rất nhiều đệ tử vội vàng theo sau, từng luồng đầu khí hùng hồn cũng xuất ra tràn ngập, tuy rằng thoát nhìn có chút nhỏ yếu, nhưng nếu ngưng hợp cùng một chỗ cũng rất có thanh thế.

"Hắc hắc, rút cục thì cũng liều mạng sao... Ngăn bọn hắn lại cho ta!"

Nhìn thấy đám người Ngô Hạo hành động, hai gã Đấu Vương cường giả kia nhất thời lãnh tiểu trầm giọng quát.

Theo tiếng quát trầm lạnh phát ra, chỉ thấy sơn cốc đang trống rỗng, bất chợt xuất hiện rất nhiều hắc y nhân tay nắm chặt vũ khí sắc bén lao tới tấn công đám người Ngô Hạo đang liều chết xông ra.

"Hông!"

Đôi mắt đỏ gầu nhìn đám hắc y nhân, Ngô Hạo gầm lên, trọng kiếm hung hăng bổ xuống, một đạo kiếm quanh huyết sắc dài mấy trượng theo đó xạ ra, trực tiếp chém vài tên hắc y nhân gần đó thành hai đoạn.

Máu tươi phiêu tán rơi rụng, vẫn chưa làm cho thể công của đám hắc y nhân chậm lại, từng bóng người như thiểm điện lao đến, nhanh chóng vây đám người Ngô Hạo lại, chợt kiếm thế cùng động "*Đinh! Đinh!*"

Đệ tử Già Nam Học Viện và đám hắc y đều xông lên hòa vào liều mạng cùng một chỗ, đầu khí sắc bén nhất thời bạo dũng mà ra, song phương đều chém giết đến mức đỏ mắt. Tuy nói những người trẻ tuổi này kinh nghiệm chiến đấu không phong phú bằng đám hắc y, nhưng lại có cơ sở hùng hậu, trong lúc nhất thời liên thủ, không ngờ lại có thể trực tiếp đem thể công của đôi phương ngăn cản lại. Đội ngũ này lấy Ngô Hạo làm đầu đánh thẳng ra cốc khẩu. Lúc đám người Ngô Hạo sắp trùng kích được tới cốc khẩu thì đột nhiên đầu khí hùng dũng từ thiên không bạo lướt mà đến, huyết kiếm trong tay Ngô Hạo vung lên, huyết mang bạo xạ ra, cuối cùng ngăn được hai đạo đầu khí kia.

Đầu khí bạo xạ, hai đạo nhân ảnh thiểm lược hạ xuống, cùng liên thủ công kích Ngô Hạo, Ngô Hạo cũng xuất toàn lực chống đỡ, trong lúc nhất thời đầu khí bạo phát ra mạnh mẽ, bùn đất trực tiếp bị kiếm quang sắc bén gọt mất một tầng.

"Đinh!"

Tiếng kim thiết nương theo hoa lửa tóe ra vang lên, chợt một đạo năng lượng gợn sóng bạo dũng ra, Ngô Hạo cùng hai gã cường giả Đấu Vương đều vô cùng cấp bách, khóe miệng Ngô Hạo thoáng xuất hiện một vết máu, khí thế lại càng thêm ngoan lệ. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trái lại hai gã cường giả Đấu Vương lại có chút run tay, nhìn đôi mắt huyết hồng của Ngô Hạo. Hai tên trưởng lão khế cau mày, trong lòng thầm

mắng, quả thật là một tên điên không cần sống. Khuôn mặt Ngô Hạo cũng dấy một màu đỏ, ánh mắt gắt gao nhìn hai gã trưởng lão chặn đường. Trong lòng biết không thể tiếp tục kéo dài, hắn gầm lên một tiếng, đấu khí trong cơ thể đột nhiên vận chuyển đến cực điểm, huyết sắc đấu khí uyển chuyển như huyết vụ, lượn lờ quanh thân, trong phút chốc mùi vị huyết tinh tràn ngập khắp sơn cốc.

Nhìn thanh thế của Ngô Hạo như vậy, hai gã Đấu Vương cường giả sắc mặt hơi đổi thầm nói: "*Người này quả nhiên khó chơi!*" Đúng lúc Ngô Hạo chuẩn bị liều mạng, đột nhiên một tiếng cười già nua thản nhiên vang vọng phía chân trời, cuối cùng chậm rãi quanh quần ở trong sơn cốc.

"Hắc hắc, quả thật không hổ là Huyết Kiếm chi danh, đấu khí huyết tinh như vậy, trừ tên gia hỏa Huyết Tông ngày đó ra, đây đích thực là đấu khí huyết tinh nhất mà lão phu từng thấy."

Nghe được tiếng cười già nua này, hai gã cường giả Đấu Vương Ma Viêm Cốc nhất thời mừng rỡ, còn đám người Ngô Hạo sắc mặt đột nhiên trắng bệch chậm rãi ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trên bầu trời một lão giả thân mặc bào phục màu xanh đang nhẹ nhàng đứng đó, một cỗ khí thế khủng bố so với Đấu Vương mạnh mẽ hơn rất nhiều tràn ra.

.....

Chú thích:

(*)Bính Mệnh Tam Lang: Một phương thức chiến đấu cực kỳ liều mạng của Ngô Hạo, sẵn sàng dùng mạng đổi mạng.

-----oOo-----

Chương 811: Ứng Trả lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão nhân áo xanh thân thể đứng trên không trung, hai cánh đấu khí to lớn sau lưng chậm rãi phe phẩy, làm cho không khí xung quanh gợn lên giống như sóng nước bị phân ra vậy.

Mặt lão giả hơi ngăm đen, ánh mắt tràn ngập một vẻ âm lệ, hình thể có chút nhỏ gầy, bàn tay lộ ra ngoài áo bào lại có vẻ lớn dị thường, ngón tay cũng dài một cách kỳ dị, ánh sáng chiếu vào những chiếc móng tay lóe sáng như những mũi đao sắc nhọn.

Theo sự xuất hiện của lão giả áo xanh, sắc mặt song phương đều có biến hóa. Bên kia hai gã cường giả Đấu Vương Ma Viêm Cốc nhanh chóng lui xuống, sau đó quỳ một chân trên đất, cực kỳ cung kính hô: "*Cung nghênh tứ trưởng lão!*"

Ngô Hạo mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn lão giả áo xanh trên bầu trời, trong lòng trầm xuống, đối với lão nhân áo xanh này, hẳn cũng có biết một chút. Nguồn truyện:

Tứ trưởng lão Ma Viêm Cốc tên là Tạ Chấn, người Hắc Giác Vực gọi lão là Ứng Trảo lão nhân, thực lực ước chừng lục tinh Đấu Hoàng, cận thân chiến đấu mạnh mẽ không ai không biết, đặc biệt nổi tiếng về trảo pháp, làm cho không ít người vừa nghe tin đã sợ mất mật. Mấy năm nay Tiêu Môn đối đầu cùng Ma Viêm Cốc, có không ít cường giả Tiêu Môn chịu thiệt trong tay người này. Mà đối với người này, đám người Tiêu Ngọc rõ ràng đã nghe qua, bởi vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn rất nhiều.

Trên bầu trời, hai cánh đấu khí khê động, lão giả áo xanh chậm rãi hạ xuống, cuối cùng dừng trên đỉnh núi đá, từ trên cao nhìn xuống đám người Ngô Hạo, rồi lại chợt chuyển hướng nhìn sang hai gã cường giả Đấu Vương, thản nhiên nói: "*Hai gã Đấu Vương ngay cả một tên tiểu bối cũng không giải quyết được.*"

Vừa nghe lão giả áo xanh nói, cả người hai gã Đấu Vương chợt run lên, vội vàng nói: "*Tứ trưởng lão, Ngô Hạo này tuy rằng thực lực xấp xỉ chúng ta, đánh bại hẳn tự nhiên là không khó, bất quá vì chắc chắn nên... vừa rồi chúng ta mới phải mời tứ trưởng lão đến, có chỗ quý rầy, mong rằng trưởng lão thứ lỗi.*"

"*Hừ, cái gì gọi là không khó. Ngô Hạo tu luyện công pháp cùng đấu kỹ so với các người mạnh mẽ hơn, hơn nữa chiêu thức Bình Mạng Tam Lang nổi danh, cho dù hai người các người cùng lên, cũng chưa chắc có thể đánh bại được hẳn.*"

"*Hai người các người tìm đến ta, chẳng qua là sợ khó có thể thu thập được*

hắn chứ gì?" Nghe vậy, Tạ Chấn cũng giễu cợt một tiếng, nói. Bị Tạ Chấn vạch trần suy nghĩ trong lòng, trên mặt hai gã Đấu Vương cũng thoát hiện lên một nét xấu hổ, cúi đầu không dám nói chuyện nữa.

Nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt hai người, Tạ Chấn hừ lạnh một tiếng, cũng lười tiếp tục để ý hai kẻ nhát chết này, ánh mắt chuyển hướng nhìn đám người Ngô Hạo trong cốc, cười nhạt nói: "Bằng chừng ấy tuổi đã có thể đạt tới bước này quả nhiên là không đơn giản, thiên phú đệ tử Già Nam Học Viện quả thật rất xuất sắc, làm cho kẻ khác phải thềm muốn. Nếu không phải phần lớn đệ tử sau khi tốt nghiệp đều sẽ rời đi, chỉ sợ cỗ thế lực này sẽ làm cho cuộc sống hàng ngày của bất luận kẻ nào trong Hắc Giác Vực đều khó có thể an bình. "

Ngô Hạo nét mặt căng thẳng, bàn tay nắm chặt huyết sắc trọng kiếm, trầm giọng nói: "Tạ Chấn, dù sao ngươi cũng là cường giả nổi danh Hắc Giác Vực, hôm nay lại không để ý tới thể diện ra tay với một đám tiểu bối, nếu việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ đưa tới không ít lời giễu cợt a."

"Hắc hắc, tiểu tử. Nơi này là Hắc Giác Vực, cũng không phải là địa phương khác, ở trong này, người thắng mới có quyền lên tiếng. Cái gì tiểu bối, lão bối, ở nơi này cũng không có loại kiêng kỵ này." Tạ Chấn lắc lắc đầu, khinh thường nói. "Được rồi, lão phu cũng không cùng ngươi nhiều lời, các ngươi hôm nay là thúc thủ chịu trời, hay là vẫn tiếp tục ngoan cố chống lại? " Tạ Chấn có chút không kiên nhẫn phát phát tay thản nhiên nói.

"Già Nam Học Viện sẽ không có loại người đầu hàng!" Cảm thụ được trong giọng nói của Tạ Chấn có ẩn chứa sát ý, cả người Ngô Hạo căng thẳng trầm giọng nói. Đệ tử Già Nam Học Viện ở phía sau cũng cắn chặt răng, bọn hắn cũng không phải những tên ngốc, tất cả đều biết rõ rằng cho dù thật sự đầu hàng, kết cục tất nhiên cũng sẽ không tốt hơn, một khi đã như vậy, còn không bằng liều mạng đánh cược một lần.

"Hắc, người Già Nam Học Viện quả nhiên đều là xương cứng a, bất quá, cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ mà thôi!" Ánh mắt Tạ Chấn dần dần lạnh lẽo, thanh âm trầm xuống, bàn chân mạnh mẽ đạp lên mặt đất, thân hình mơ hồ lướt xuống, đứng cách đám người Ngô Hạo không xa.

"Nghe nói Huyết Kiếm Ngô Hạo chiến đấu ngay cả mạng cũng không cần, hôm nay lão phu phải thử một chút, xem ngươi có thể đánh đến loại trình

độ nào." Chậm rãi đi tới trước mặt Ngô Hạo, Tạ Chấn thanh âm lạnh như băng quát: "Các người chặn cốc khẩu lại cho ta, nếu để bất cứ người nào chạy ra được thì hãy lấy mạng của mình bù vào! "

Nghe được tiếng quát lạnh lùng của Tạ Chấn, hắc y nhân Ma Viêm Cốc chung quanh vội vàng cung kính đáp, sau đó chậm rãi thối lui, xếp thành hình quạt, phong kín cốc khẩu lại.

Thấy đối phương có ý định muốn đuổi tận giết tuyệt, trong lòng Ngô Hạo cũng trầm xuống, mục quang huyết sắc nhìn Tạ Chấn đang đi đến, hai tay nắm chặt huyết sắc trọng kiếm. Lát sau, hắc đột nhiên gầm lên giận dữ, bàn chân đạp lên mặt đất, thân hình bạo phát lao tới, huyết kiếm trong tay không hề hoa lệ bắn thẳng đến vị trí trái tim đối phương.

Nhìn Ngô Hạo phát động thể công, khoe miệng Tạ Chấn thoáng hiện một nét khinh thường, thân hình hắc vũng vàng đợi huyết kiếm cách trước mặt hai thước, bàn tay mở rộng đột nhiên vung lên như ung trào quỷ dị thò ra. Năm ngón tay khê chụp trực tiếp nắm được huyết kiếm ẩn chứa khí hùng hồn kia. Huyết kiếm đột nhiên cứng lại. Sắc mặt Ngô Hạo hơi đổi, cắn chặt hàm răng hung hăng dồn lực rút huyết kiếm ra, nhưng năm ngón tay khô héo của đối phương lại giống như cựa kìm kẹp chặt làm cho cựa kiếm không động đậy được chút nào.

"Chút thực lực ấy cũng dám hung hăng càn quấy ở trước mặt lão phu? " Cười lạnh nhìn Ngô Hạo cắn răng dồn lực rút huyết kiếm, Tạ Chấn đột nhiên cong ngón tay búng ra, đạn khí trùng trùng điệp điệp từ đầu ngón tay lão bắn ra, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đột nhiên bạo dũng mà ra.

"Thương!"

Theo một tiếng kim thiết vang giòn, thân hình Ngô Hạo chột lui lại, hai chân kéo lê trên mặt đất một vệt thật dài, bàn tay nắm huyết sắc trọng kiếm không ngừng run lên, một tia máu tươi men theo huyết kiếm chảy xuống tan biến vào mặt đất.

"Ngô trưởng lão!" Nhìn thấy Ngô Hạo bị thương, đám nam nữ đệ tử đằng sau vội vàng kêu lên.

"Người không sao chứ? " Bàn tay Tiêu Ngọc đặt sau lưng Ngô Hạo đánh tan kinh khí còn sót lại, có chút lo lắng hỏi. Hiện giờ người có sức chiến

đầu mạnh nhất trong bọn họ chính là Ngô Hạo, nếu hắn bị cái gì ngoài ý muốn, thì chắc chắn bọn họ không còn có nửa điểm hi vọng phản kháng.

"*Không có gì!*" Ngô Hạo cắn chặt răng, lần thứ hai đứng thẳng lên, mục quang gắt gao tập trung vào vẻ mặt bình thản của Tạ Chân, một lát sau, hắn hít sâu một hơi, khuôn mặt đột nhiên biến thành huyết sắc.

"*Phốc xuy!*"

Một ngụm máu tươi đỏ thẫm phun ra, hóa thành một tầng huyết vụ bao Ngô Hạo lại. Theo huyết vụ bao lại, trên thân thể Ngô Hạo cũng đột nhiên tuôn ra huyết mang màu đỏ thẫm âm trầm.

Huyết mang bạo dũng, đầu khí trong cơ thể Ngô Hạo bỗng nhiên tăng vọt rất nhiều, thân hình lần thứ hai hóa thành một đạo huyết ảnh bạo khởi lướt tới!

"*Di? Thật có chút thủ đoạn, bất quá trước thực lực tuyệt đối, mấy thứ này cũng không có nửa điểm tác dụng!*" Cảm nhận được hơi thở của Ngô Hạo đột nhiên tăng vọt rất nhiều, Tạ Chân cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn cười lạnh một tiếng, thủ trào mở ra một cỗ đầu khí nồng đậm màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, lượn lờ nơi đầu ngón tay, phát ra hàn khí sắc bén dày đặc!

Huyết ảnh chột lao tới, trọng kiếm trong tay đột nhiên giơ lên cao, huyết sắc đầu khí tuôn ra lấy khí thế phá sơn hủy địa hung hăng phách xuống đầu Tạ Chân.

Mục quang lạnh lùng nhìn trọng kiếm đang bạo phát đánh xuống, đầu khí màu trắng đang trôi nổi trên thủ trào của Tạ Chân đột nhiên bạo xạ ra, cuối cùng bàn tay đó hóa thành một đạo tàn ảnh. Mỗi một lần thủ trào đánh vào trên thân huyết kiếm là huyết sắc đầu khí hùng hồn lúc đầu bao phủ trên thân kiếm lại yếu đi một chút, cứ như vậy chỉ mấy lần trong nháy mắt thời gian, huyết sắc đầu khí hùng hậu trên thân kiếm bị người đánh cho xơ xác.

"*Cho người xem thế nào là thực lực Đấu Hoàng!*" Đầu khí tản ra, Tạ Chân cười lạnh một tiếng, thủ trào chột mở rộng, mạnh mẽ bắt lấy huyết kiếm. Huyết kiếm bị một cỗ lực lượng vô cùng hùng hậu kéo rời khỏi tay Ngô Hạo, cuối cùng bắn vào một chỗ trên vách núi "*Oành!*" Huyết kiếm rời tay, thân thể Tạ Chân thân thể đột nhiên nghiêng tới trước, thủ trào

chợt vể lên một đạo hàn quang quỷ dị, trực tiếp đập lên lồng ngực Ngô Hạo.

"Phốc xuy! "

Trúng đòn nghiêm trọng, Ngô Hạo nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị phản lực bay ngược trở lại, lê trên mặt đất hơn mười bước mới chậm rãi đình chỉ lại.

Nhìn thấy Ngô Hạo bị đánh trọng thương, đám người Tiêu Ngọc đều không nhìn được kinh hô vài tiếng, vài tên đạo sư vội vàng lao tới, nhưng còn chưa tới được cạnh Ngô Hạo thì đột nhiên đã bị vài đạo kinh phong lướt đến đánh trúng, hộc máu lui về phía sau. Trong lúc nhất thời không còn người nào dám tiến lên nữa.

Tạ Chấn mục quang lạnh lẽo nhìn Ngô Hạo đang nằm trên mặt đất giãy dụa muốn đứng lên, ý khinh thường nơi khóe miệng càng đậm, cước bộ khinh động chậm rãi hướng tới Ngô Hạo đang bị thương không nhẹ.

Đám người Tiêu Ngọc xung quanh nhìn thấy hành động của Tạ Chấn, tuy có tâm muốn ngăn trở, nhưng thực lực của các nàng cùng Tạ Chấn chênh lệch quá lớn. Cơ hồ hấn chỉ cần giơ tay nhắc chân đã có thể làm các nàng bay ra xung quanh cách Ngô Hạo mười thước.

Dưới từng ánh mắt hoảng sợ, cước bộ Tạ Chấn dừng lại ở trước mặt Ngô Hạo nhe răng cười, mục quang từ trên cao nhìn xuống Ngô Hạo, điềm nhiên nói: *"Tiểu tử, nếu cho ngươi tu luyện thêm vài năm thời gian nữa, chỉ sợ đúng là có thể liều mạng cùng lão phu, bất quá đáng tiếc, thiên tài luôn bị trời hại!"* Thanh âm âm lãnh vang lên, thủ trái của Tạ Chấn vung về phía sau tìm tòi, chợt một cỗ hấp lực bạo dũng, một đạo huyết ảnh nhất thời bắn đến, cuối cùng hóa thành một thanh huyết kiếm, bị hấn nắm trong tay.

"Chết dưới vũ khí của mình, không biết đối với ngươi mà nói có hay không tính là một loại sỉ nhục?" Huyết kiếm tùy ý phát ra mấy đóa kiếm hoa, Tạ Chấn âm đạm cười, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, huyết kiếm trong tay hung hăng hướng đầu Ngô Hạo đâm tới. Nhìn thấy hành động của Tạ Chấn, đám người Tiêu Ngọc sắc mặt đại biến, vài cô gái không nhìn được hét lên.

Huyết kiếm cấp tốc phóng đại trong đồng tử của Ngô Hạo. Thời khắc này, hấn trừ việc nhắm mắt chờ chết cũng không thể làm gì hơn được nữa.

"Xuy! "

Dưới từng đạo mục quang kinh hải đang chứng kiến, khoảng cách huyết kiếm tới đầu Ngô Hạo đầu càng ngày càng gần. Đang lúc tất cả mọi người đều nghĩ rằng lần này hấn hấn sẽ phải chết thì một tiếng xé gió từ phía chân trời vang lên!

Tiếng xé gió vang lên, bóng đen nhanh như tia chớp xẹt qua chân trời, cuối cùng cực kỳ tinh chuẩn hung hăng đánh lên thân huyết kiếm! "Đinh!" Thanh âm thanh thúy vang vọng. Một vật màu đen thật lớn cắm trên mặt đất, còn thanh huyết kiếm bị nện trực tiếp bắn vào trong lòng đất.

Tro bụi bốc lên mù mịt tại nơi va chạm. Thành linh xảy ra biến cố làm cho người tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. Ngô Hạo cũng chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn thanh hắc thước to lớn có chút quen mắt trước mặt. Mục quang ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thanh hắc thước này hơi có chút quen mắt. Trong nháy mắt sau, dường như nhớ ra cái gì đó, Ngô Hạo đột nhiên kích động mừng như điên.

"*Tiêu Viêm? Là người!* "

-----oOo-----

Chương 812: Tiêu Viêm, Tiêu Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm mừng như điên của Ngô Hạo quanh quẩn không ngớt trong sơn cốc, làm cho không ít người sững sờ.

Người đầu tiên hồi phục tinh thần lại chính là Tiêu Ngọc. Với sự khẩn cảm dị thường nàng đã nhận ra Tiêu Viêm, hai gò má mĩ lệ tái nhợt trong nháy mắt hiện lên một sự vui sướng không thể tin.

"*Không biết vị bằng hữu nào đã ra tay? Việc này là ân oán giữa Ma Viêm Cốc ta cùng Già Nam Học Viện, không can hệ tới người khác!*" Thân hình

Tạ Chấn cũng mau chóng lui lại trầm giọng quát, trong khi quát ra lời này thì mục quang cũng nhanh chóng đảo qua không trung xung quanh.

"Ha ha, Ngô Hạo, đã lâu không gặp, không nghĩ tới vừa thấy mặt đã nhìn thấy người chật vật như vậy." Sau khi tiếng quát của Tạ Chấn vang lên không lâu, một tiếng cười lớn cũng vang lên quanh quần trên không trung, cuối cùng vang vọng cả sơn cốc.

Nghe được tiếng cười, mọi người trong cốc đều khẩn trương ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trên bầu trời, một thanh niên mặc hắc bào sau lưng một đôi hỏa dực xanh biếc đang vẫy động, nhẹ nhàng đứng.

"Tiêu Viêm! Thật sự là hắn, lần này được cứu rồi." Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Tiêu Ngọc mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ tươi cười như đã trút được gánh nặng.

"Tiêu Ngọc đạo sư, hắn là....?" Ở bên cạnh Tiêu Ngọc, vài tên đạo sư trẻ tuổi có chút nghi hoặc thấp giọng hỏi. Bọn họ đều là đạo sư sơ cấp trong Già Nam Học Viện mới nhập học không lâu, vì vậy đối với cái tên Tiêu Viêm này cũng không nhớ kỹ lắm. Hơn nữa, hai năm thời gian cũng không ngắn, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không nhớ ra cái tên này đại biểu cho điều gì.

Một vài đệ tử trẻ tuổi cũng lộ vẻ nghi hoặc, không đợi bọn họ hỏi thì một thiếu nữ dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó kinh hãi kêu ra tiếng: *"Tiêu Viêm? Tiêu Viêm học trưởng? Người sáng tạo ra Bàn Môn?"*

Câu nói của thiếu nữ nhất thời giống như quả bom nổ tung giữa đám người. Mọi người chấn động ngẩng đầu nhìn thanh niên áo đen trên bầu trời, đối với sự tích Tiêu Viêm ở Già Nam Học Viện phần lớn bọn họ đều thuộc lòng. Mà đối với một gã học trưởng tài năng như vậy, ở tuổi đó đã có thể cùng tương chiến với cường giả Đấu Hoàng, đại đa số các học viên trẻ tuổi đều ôm lòng ngưỡng mộ. Hơn nữa với thân phận người sáng lập ra Bàn Môn lại càng khiến cho Tiêu Viêm thêm vài phần sắc thái thần thoại.

Nhìn ánh mục quang kinh ngạc phía dưới, Tiêu Viêm cũng chỉ nhún vai sau chậm rãi đó tiêu tán hỏa dực sau lưng, thân hình vừa động phiêu phiêu lướt xuống, cuối cùng dừng trước mặt Ngô Hạo, bàn tay nắm lấy cán Huyền Trọng Thuộc, hướng về phía sau cười nói: *"Bất quá cũng tạm được nha, đã đến cảnh giới Đấu Vương rồi."*

Khó khăn đứng dậy, Ngô Hạo nhìn khuôn mặt quen thuộc kia gằn trong gang tấc, trong lòng căng thẳng rốt cục cũng giảm xuống. Hắn biết chỉ cần người này xuất hiện, vậy chuyện hôm nay sẽ có thể giải quyết thuận lợi. Đối với Tiêu Viêm, Ngô Hạo luôn luôn có sự tin tưởng lớn nhất, thân cận trong vài năm, hắn đã chứng kiến không ít kỳ tích được sinh ra.

"Người tên gia hỏa này, lại mất tích tới hai năm." Lau vết máu nơi khoe miệng, Ngô Hạo kịch liệt ho khan một tiếng, chột nắm tay đấm một cái lên ngực Tiêu Viêm, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị bỗng xuất hiện vẻ tươi cười hiếm thấy. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm mỉm cười, đưa một viên thuốc cho Ngô Hạo, vỗ nhẹ bờ vai của hắn, mỉm cười nói: *"Ăn đi, nghỉ ngơi cho tốt, chuyện nơi này cứ giao cho ta."*

Vừa nói chuyện, mục quang Tiêu Viêm vừa hướng về phía sau, cuối cùng dừng lại trên một thân hình hồng y cao gầy, ôn nhu cười nói: *"Vẫn khỏe chứ?"*

Cảm thụ được ánh mắt dịu dàng của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc cảm thấy sống mũi có chút cay cay, trong mắt hiện lên một ít sương mù, một lát sau mới cắn chặt hàm răng trắng ngà nói: *"Không được buông tha bọn người kia, đã có ba học viên bị hại ở trên tay bọn chúng."*

"Yên tâm, một tên cũng không tha." Tiêu Viêm cười khẽ, gật đầu.

Nghe được câu trả lời nhẹ tựa lông hồng của Tiêu Viêm, Tiêu Ngọc cũng nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, chột quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy không ít nữ sinh bởi vì lời đáp trả này của Tiêu Viêm mà trong đôi mắt phát ra tia sáng kỳ dị.

"Kiệt kiệt, khẩu khí thật lớn a, tại Hắc Giác Vực này, những người có thể cùng lão phu nói chuyện cũng không có tên mao đầu tiểu tử nhà ngươi!" Cách đó không xa, ánh mắt Tạ Chấn âm hàn, cười lạnh nói.

Đối với thanh âm của Tạ Chấn, Tiêu Viêm lại không để ý chút nào xoay người lại, mục quang nhẹ liếc Tạ Chấn một cái, sau đó chậm rãi đi tới, khi đi ngang qua Huyền Trọng Thước thì bàn tay cầm cán thước tùy ý nhô lên, chậm rãi hướng Tạ Chấn đi tới.

Nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, mục quang Tạ Chấn càng thêm âm hàn. Thông qua hơi thở cảm ứng, hắn biết thanh niên áo đen trước mặt cũng là một cường giả Đấu Hoàng, bất quá bàn về cấp bậc rõ ràng xa xa không bằng hắn.

"Xem ra Già Nam Học Viện, vẫn còn vài tên vô cùng cuồng vọng a." Bị một đối thủ cảnh giới thấp hơn so với mình xem thường như vậy, Tạ Chấn cũng nhịn không được cười giận giữ một tiếng, đấu khí hùng hồn đột nhiên từ trong cơ thể bạo phát ra. Đấu khí màu trắng băng hàn làm cho trên mặt đất xuất hiện một ít vụn băng, thủ trào hơi mở rộng, ở đầu ngón tay hàn khí màu trắng bao phủ, có vẻ sắc bén vô cùng.

"Tiểu tử, lão phu hôm nay sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, đừng tưởng rằng có chút thiên phú liền coi quần hùng thiên hạ không ra gì." Tạ Chấn lao về phía Tiêu Viêm, không khí cũng liên tiếp bị xé nát ra, âm thanh xé gió bén nhọn làm cho không ít người vừa mới buông lỏng lại khẩn trương trở lại.

Nghe được thanh âm lạnh lùng của Tạ Chấn, trong mắt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên một nét cổ quái, cước bộ chợt hướng phía trước bước một bước, thân thể quý dị nghiêng sang một bên, chỉ thấy một thủ trào hàn ý sắc bén mang theo kinh phong bén nhọn sượt qua ngực Tiêu Viêm.

"Cũng tạm được!" Tùy ý tránh một kích rất mạnh của Tạ Chấn, trong miệng Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Một kích thất bại, Tạ Chấn cũng sợ hãi run lên một cái, hiển nhiên Tiêu Viêm có thể tránh né nhẹ nhàng như vậy khiến hắn cảm thấy rất kinh ngạc. Bất quá vẻ sợ hãi này cũng biến mất trong nháy mắt, mục quang Tạ Chấn đột nhiên hiện lên vẻ âm lệ, thủ trào vừa động tựa như đao phong đánh về phía trước.

Ánh mắt thờ ơ nhìn Tạ Chấn đột nhiên thay đổi thế công, miệng Tiêu Viêm nhếch lên, nắm tay nắm chặt, đột nhiên đánh ra cuối cùng mạnh mẽ đối kháng cùng thủ trào của Tạ Chấn.

Quyền trào chạm vào nhau, nắm tay Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, lòng bàn tay mạnh mẽ rung động, một cỗ ám kinh nóng cháy đột nhiên từ lòng bàn tay phát ra. *"Oành!"*

Một tiếng trầm muồn vang lên, thân hình Tiêu Viêm không động chút nào, nhưng hai chân Tạ Chấn lại lê trên mặt đất, lui tới vài chục bước. Tạ Chấn kinh hãi thất sắc quát to: "*Ngươi che giấu thực lực?*"

Không trách Tạ Chấn lại kinh hô như thế, chỉ trong chốc lát quyền trảo giao phong, đấu khí băng hàn trong cơ thể hắn cơ hồ đều bị Tiêu Viêm áp chế, thậm chí cuối cùng còn bị đạo ám kinh nóng cháy thông qua tay Tiêu Viêm xâm vào thể nội, khiến bên trong cơ thể hắn đại loạn.

Thấy Tiêu Viêm cùng Tạ Chấn giao thủ, không ngờ lại có thể chiếm thế thượng phong, các đệ tử Già Nam Học Viện vui mừng quá đỗi, lập tức vang lên những tiếng hoan hô chấn động. Tuy rằng trong hai năm này, nghe đồn không ít sự tích về Tiêu Viêm, nhưng lại không có tận mắt nhìn thấy. Cho nên mặc dù Tiêu Viêm hiện thân nhưng trong lòng các học viên vẫn còn một chút bận tâm lo lắng, bất quá sự lo lắng trước đây chỉ như tia chớp thoáng hiện, chỉ nháy mắt tan thành mây khói.

"Thực lực tên này so với hai năm trước càng thêm mạnh mẽ..." Nhìn cục diện như vậy, Ngô Hạo cũng không khỏi cười ra tiếng, khẽ thở dài.

Trên gương mặt Tiêu Ngọc xuất hiện nụ cười rục rỡ. Trong lòng nàng, mặc kệ gặp phải loại khốn cảnh nào, tựa hồ chỉ cần có tên kia xuất hiện, toàn bộ khó khăn đó sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Ở một chỗ trên sơn cốc, mấy người Tiểu Y Tiên từ trên cao nhìn xuống tràng chiến đấu trong cốc, bên cạnh đó một đám sát thủ Ma Viêm Cốc đều đã ngã xuống đất mất mạng. Mạch Dịch cùng với thiếu nữ Mạch Lăng ở một bên cũng đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cục diện trong cốc. Tiêu Viêm chiến đấu cùng một cường giả Đấu Hoàng lại vẫn chiếm được thượng phong, đối với bọn hắn mà nói, cũng là sự đả kích không nhỏ. Dù sao bọn hắn cũng chưa bao giờ tận mắt thấy qua Tiêu Viêm ra tay. Những chiến tích quen thuộc cũng chỉ là nghe kể lại, so với hiện tại tận mắt nhìn thấy, mức độ rung động hoàn toàn là hai loại khái niệm bất đồng.

Trong khi đám người Ngô Hạo đang kinh hãi, bên phía Ma Viêm Cốc sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi. Không nghĩ tới tứ trưởng lão Tạ Chấn cũng không chiếm được thượng phong trước tên kia, tiểu tử này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào?

Trong lúc mọi người đang kinh hãi không thôi, năm ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng xoay trở lại, rồi bất chợt nắm chặt lại lần thứ hai, cảm thụ được đầu khí tụ tập nồng đậm trên cánh tay, Tiêu Viêm không khỏi mỉm cười, năm tháng chạy trong núi rừng ầu ả cùng với vô số ma thú đích thật làm cho đầu khí trong cơ thể hắn thêm tinh thuần hơn rất nhiều, hơn nữa kỹ năng chiến đấu cận thân của Tiêu Viêm cũng càng trở lên thành thực.

Mục quang Tiêu Viêm liếc nhẹ, bàn chân trên mặt đất chợt có ngân mang lóe ra, bóng người đột nhiên quỵ đi biến mất.

Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên biến mất, đồng tử Tạ Chấn co lại, thân hình cấp bách thối lui. Nhưng thân hình vừa mới lui, bóng đen quỷ mị xuất hiện phía sau, năm nắm đấm mang theo kinh phong nóng cháy cực kỳ tàn nhẫn hung hăng đánh xuống lưng Tạ Chấn.

Lúc năm nắm đấm sắp đánh trúng mục tiêu thì Tạ Chấn như phản xạ có điều kiện hung hăng đánh ra phía sau một quyền, hai nắm đấm nhanh chóng chạm vào nhau. Trên mặt Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện một tia cười lạnh, một ngọn hỏa diễm xanh biếc phô thiên cái địa từ trong thể nội Tiêu Viêm bạo phát ra.

"Bùng!"

Đầu khí hùng hồn xen lẫn hỏa diễm nóng cháy, tựa như quét qua thảo nguyên, phô thiên cái địa trút ra.

"Phốc xuy!"

Kinh phong khủng bố thành linh xuất hiện, làm cho sắc mặt Tạ Chấn đại biến, xương cốt nơi cổ tay phát ra tiếng răng rắc rất nhỏ, rốt cục Tạ Chấn cũng không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, thân hình hắn cũng bị đánh bay ra thật xa, lê trên mặt đất cuối cùng va vào một tảng đá lớn.

"Người đến tột cùng là người nào?!"

Gặp trọng kích như vậy, sắc mặt Tạ Chấn rốt cục xuất hiện sự kinh hãi, khàn khàn quát.

"Tiêu Viêm, Tiêu Môn."

Trong sơn cốc, hỏa diễm xanh biếc hùng hực thiêu đốt, một giọng nói bình thản vang lên, phiêu phiêu lọt vào tai Tạ Chấn, làm cho đồng tử hắn nhanh chóng co lại.

-----oOo-----

Chương 813: Một tên cũng không để lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm, Tiêu Môn? "

Nghe giọng nói bình thản kia truyền vào tai, sắc mặt Tạ Chấn nháy mắt đại biến, người khác đối với cái tên này có lẽ sẽ cảm thấy có chút xa lạ, nhưng với hắn thì lại như sấm bên tai. Người sáng lập ra Tiêu Môn, năm đó uy danh hiển hách ở Hắc Giác Vực là một cường giả trẻ tuổi! Mặc dù đó là việc cách đây hai năm, nhưng trong Hắc Giác Vực vẫn không ít người nhớ rõ cái tên này. Hơn nữa, người Ma Viêm Cốc bọn chúng cũng thu nạp không ít cường giả năm đó bị hắc bào thanh niên trước mặt này đuổi giết chạy trốn chết. Bởi vậy, đối với người này, Tạ Chấn vẫn còn nhớ rất rõ!

"Không phải hắn đã rời khỏi Hắc Giác Vực rồi sao? Tại sao lúc này lại có mặt ở đây? " Lau vết máu ở khóe miệng, trong lòng Tạ Chấn đang kinh sợ. Tiêu Viêm trở về Hắc Giác Vực, nếu tin tức này truyền về Ma Viêm Cốc, chỉ sợ sẽ gây ra chấn động không nhỏ. Dù sao, năm đó ngay cả Hàn Phong là cường giả đã đặt nửa chân vào cảnh giới Đấu Tông đều bị người này giết chết. Hắn trở về, đối Ma Viêm Cốc mà nói không nghi ngờ sẽ mang đến áp lực không nhỏ.

Ý niệm cuộn cuộn trong đầu, trong lòng Tạ Chấn cũng dần xuất hiện ý muốn thoái lui. Năm đó Tiêu Viêm có thể kích sát cường giả cấp bậc như Hàn Phong, hiện giờ đã hai năm trôi qua, thực lực tất nhiên là càng tăng mạnh hơn nữa, chỉ bằng lực lượng một mình hắn chỉ sợ khó có thể ngăn cản.

Ý nghĩ bỏ chạy vừa xuất hiện, chiến ý của Tạ Chấn nhanh chóng giảm sút, mục quang âm lãnh đảo qua chung quanh một vòng, bàn chân mạnh mẽ đạp vào nham thạch phía sau, thân hình hóa thành một đạo thanh ảnh bắn mạnh tới chỗ đám người Tiêu Ngọc đang đứng cùng các đệ tử.

Hành động của Tạ Chấn làm cho các đệ tử Già Nam Học Viện kinh hoàng, lấy thực lực của bọn họ đối mặt với hắc chênh lệch giống như gà con cùng chim ưng vậy, không có chút lực kháng cự.

Đang lúc mọi người kinh hoàng, Tạ Chấn nhanh chóng lao đến. Nhưng đúng lúc sắp chạm đến đám đệ tử thì một bóng đen quỷ dị xuất hiện trước đám người Tiêu Ngọc, trọng thương to lớn trong tay mang theo kinh phong nóng cháy hòa với âm thanh xé gió bén nhọn, trực tiếp phách xuống gáy Tạ Chấn đang lao tới.

"Tên gia hỏa này, tốc độ thật là khủng khiếp!"

Nhìn thấy bóng đen quỷ dị hiện ra, trong lòng Tạ Chấn trầm xuống, thân hình đột nhiên uốn éo, lập tức quay đầu lại, sau đó nhanh chóng lao về phía cốc khẩu. Trong lúc lao tới cốc khẩu, hắc cũng hướng về phía đám người Ma Viêm Cốc quát lên: *"Động thủ, giết toàn bộ!"* Nghe được tiếng quát chói tai của Tạ Chấn, hai gã Đâu Vương cường giả cũng sững sờ, liếc nhau một cái, cắn chặt răng rút vũ khí ra, sau đó quát khê một tiếng, mang theo đông đảo hắc y nhân xông tới đám người Tiêu Viêm.

"Các ngươi lui ra phía sau."

Nhìn này đám hắc y xung phong liều chết, Tiêu Viêm quay đầu thản nhiên nói với đám người Tiêu Ngọc phía sau.

Nghe vậy, Tiêu Ngọc không chần chờ chút nào, trực tiếp vung tay lên, cùng mọi người cấp tốc lui về phía sau.

Nhìn đám người Tiêu Ngọc đã lui ra phía sau, trên bàn chân Tiêu Viêm ngân mang rực rỡ đột nhiên bạo phát, thân hình chột run lên, từng đạo tàn ảnh hiện lên trong sơn cốc, thân hình Tiêu Viêm tiêu thất chỉ còn thấy một đạo hắc tuyến mơ hồ. Trong nháy mắt hiện ra trước người hai tên Đâu Vương.

Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện, làm cho hai tên Đâu Vương biến sắc, bất quá phản ứng của bọn chúng cũng không chậm, trường kiếm sắc bén trong tay cơ hồ không chút chậm trễ nổi lên một luồng kinh phong lạnh lạnh, đâm thẳng tới yết hầu Tiêu Viêm.

"*Dinh!*" Mục quang lãnh đạm nhìn hai gã Vương chủ động xông tới, khóe miệng Tiêu Viêm thoáng hiện một nét cười lạnh, xoay trọng thước một vòng hung hăng chém lên trường kiếm kia. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, trường kiếm giống như một nhánh cây yếu ớt đoạn liệt thành hai mảnh. Một cỗ kinh lực bàng bạc theo chuôi kiếm truyền vào trong cơ thể tên Đấu Vương kia.

"*Phốc xuy!*" Máu tươi điên cuồng bắn ra, trong lúc nhất thời còn nghe rõ âm thanh gãy nứt của xương cốt. Tên Đấu Vương Ma Viêm Cốc trực tiếp bị đánh bay, cuối cùng đầu đụng vào trên vách núi đá. Oành một tiếng, giống như trái dưa tây nổ tung.

Một chiêu! Chỉ một chiêu, một gã Đấu Vương đã phải bỏ mạng. Một màn kinh sợ như vậy làm cho gã Đấu Vương còn lại cảm thấy run rẩy. Không chút do dự, hai cánh đấu khí sau lưng nhanh chóng mở ra, xoay thân mình bay lên trời chạy trốn. Thân hình vừa chuyển thì đột nhiên nhiệt độ không gian xung quanh thân mình bất chợt tăng vọt, một luồng hỏa diễm xanh biếc bắn tới. Hỏa diễm hùng hục vây kín hất lại.

"*A!*"

Trên bầu trời, cả người tên Đấu Vương đang bỏ chạy bốc cháy trong hỏa diễm hùng hục, tiếng kêu thê lương thảm thiết quanh quẩn trong cốc, làm cho đám hắc y rợn cả người.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng một hồi, sau đó ngừng lại, chợt một khối vật thể giống như than đen từ trên không rơi xuống tỏa ra một mùi cháy khét lẹt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Vật thể đen thui rơi xuống ngay trước mặt mấy chục tên hắc y, những thủ hạ tinh nhuệ Ma Viêm Cốc giết người không chớp mắt lúc này cũng không nhìn được nuốt nước miếng một cái, mục quang kinh hoàng nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa. Mục quang nhìn phía đối diện, cả đám không hẹn cùng lựa chọn chạy trốn. Đối với cường giả cấp bậc này, bọn hắc y xông lên chỉ có chết mà thôi.

Mục quang lãnh đạm nhìn đám hắc y đang nhanh chóng chạy trốn, hỏa diễm xanh biếc chợt khuếch tán trước mặt Tiêu Viêm.

Một đoàn hỏa diễm vô hình di động hiện ra. "*Phanh! Phanh!*" vô cùng

nhanh chóng khuếch tán. Đám người Tiêu Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn thân thể đám hắc y đột nhiên quý dị bốc cháy thành một đám tro tàn. Từng đạo thanh âm trầm thấp làm cho lông tơ bọn họ cũng dựng cả lên. Loại phương thức giết người quý dị này lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến.

Tiếng bạo liệt liên tiếp vang lên quanh quần ở trong sơn cốc, ước chừng chỉ sau ba mươi giây, mấy chục tên hắc y chạy trốn đều bị biến thành những đám tro tàn rơi trên mặt đất... Sau khi thân thể tên hắc y nhân cuối cùng nổ tung, hỏa diễm vô hình trước mặt Tiêu Viêm cũng chậm rãi tiêu tán, cỗ dao động vô hình quý dị cũng chậm rãi biến mất không dấu vết. "

Tiêu Viêm khẽ liếc mắt nhìn đám tro tàn màu đen trên mặt đất, đem thu chúng vào trong nạp giới, sau đó quay đầu đi nhẹ vẫy tay một cái nắm lấy Huyền Trọng Thước, nhìn về phía đám người Ngô Hạo đang trợn mắt há hốc mồm mỉm cười. Cỗ hàn ý bao phủ quanh thân Tiêu Ngọc cũng dần dần tiêu thất. Trong lúc nhất thời sơn cốc vốn yên tĩnh không tiếng động lần thứ hai trở nên tràn ngập sức sống. Các thiếu nữ thoát được đại nạn nhất thời cùng nhau cười vui vẻ, ân cần thăm hỏi nhau, mục quang cũng không ngừng hướng về phía Tiêu Viêm, nhất thời những tiếng cười như chuông bạc vang lên hòa với ánh mắt khác thường.

Hiển nhiên, đối với Tiêu Viêm, vị đại anh hùng Già Nam Học Viện, lại lưu lại nhiều thanh danh khiến cho các thiếu nữ còn trẻ cảm thấy rất hứng thú.

"Đề tên kia chạy mất rồi!!" *Tiêu Ngọc tiếc nuối nói. Lúc trước Tiêu Viêm bị đám hắc y Ma Viêm Cốc ngăn trở Tạ Chấn đã thừa dịp hỗn loạn trốn ra khỏi cốc.*

"Hắn chạy không thoát đâu!" *Tiêu Viêm cười cười, quan tâm hỏi Ngô Hạo:*
"Không sao chứ? "

"Hoàn hảo, có đan dược của ngươi, nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày là có thể khỏi hẳn. " *Ngô Hạo cười trả lời.*

"Ngô trưởng lão. Các ngươi không sao chứ? " *Ba đạo thân ảnh từ phía trên hạ xuống, nguyên lai là Tử Nghiên cùng Mạch Địch và Mạch Lăng từ trên sơn cốc nhảy xuống.*

Ngô Hạo lắc lắc đầu. Chợt mục quang hướng tới Tử Nghiên, không khỏi cười mé: "Không nghĩ tới ngay cả nàng ngươi cũng có thể dẫn về, đại

trưởng lão thường xuyên nhắc tới nàng lắm đấy. "

"Hừ, lão nhân kia không có việc gì lại nhắc tới ta sao? Khẳng định là muốn ta đi làm cu li tìm dược liệu cho hắn." Nghe vậy, Tử Nghiên bĩu môi nói.

Nghe nàng nói vậy, Ngô Hạo xấu hổ cười khan một tiếng, hắn tự nhiên biết thân phận Tử Nghiên. Bàn về vai vế mà nói Tử Nghiên còn là học tử của hắn. Cho nên đối với sự xem thường của Tử Nghiên, hắn tự nhiên không dám có ý kiến gì.

"Thực lực ngươi hôm nay, sợ là đột phá tới Đâu Hoàng rồi? " Mục quang lướt qua người Tiêu Viêm, Ngô Hạo chân chờ một chút nhin không được nói.

Nghe được lời Ngô Hạo nói, từng đạo mục quang nhất thời nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Viêm mỉm cười sau đó gật đầu, không ít người đều hít một hơi khí lạnh. Đâu Hoàng, loại cảnh giới có khi cả đời bọn hắn nỗ lực cũng không đạt tới được, nhưng hiện tại Tiêu Viêm tuổi so với bọn hắn cũng không lớn hơn bao nhiêu đã đạt tới cấp bậc đó, điều này làm cho bọn họ có chút hâm mộ. Mạch Lăng cùng vài người bạn tốt vây tại một chỗ, con mắt to tròn thường xuyên lướt qua khuôn mặt đang tươi cười của Tiêu Viêm. Không thể không nói, hiện tại Tiêu Viêm đối với các cô gái có lực hấp dẫn không nhỏ. So với hắn, vài nhân vật phong vân trong học viện tựa hồ đều mờ nhạt đi rất nhiều.

Đang lúc mọi người thấp giọng nói chuyện, một đạo lưu quang đột nhiên từ bên ngoài sơn cốc bay vút vào, cuối cùng dừng lại trên thiên không, cánh tay nhẹ vung lên, một đạo thân ảnh rơi xuống phía dưới, ngã dúi trước mặt mọi người.

Bóng người đột nhiên rơi xuống làm cho không ít người hơi kinh hãi. Sau khi nhìn kỹ lại kinh ngạc phát hiện người trên mặt đất chính là Tạ Chấn chạy trốn lúc trước. Bất quá lúc này, dường như hắn đã hoàn toàn mất đi sinh cơ, trên mặt nổi lên một màu nâu tím quỷ dị, nhìn qua tựa hồ bị trúng độc bỏ mình...

Kinh ngạc nhìn thi thể Tạ Chấn trên mặt đất một lát, tầm mắt mọi người đột nhiên hướng lên cao thấy một nữ tử áo trắng đang phiêu phiêu đứng giữa không trung.

Dưới những mục quang soi mói kinh ngạc của mọi người, nữ tử áo trắng nhẹ nhàng bước vài cái, chậm rãi đi xuống từ hư không, hướng về phía Tiêu Viêm lộ ra một nụ cười dịu dàng. Nhưng lời nàng nói ra cũng làm cho không ít người rùng mình một cái.

"Thật có lỗi, vốn muốn bắt sống, không nghĩ tới tên này khả năng kháng độc yếu như vậy, mới đó đã độc khí công tâm chết rồi."

Nhìn dung nhan Tiểu Y Tiên mỹ lệ đang mỉm cười, Ngô Hạo lau mồ hôi lạnh một cái, chợt thâm nghĩ trong lòng. "Vì cái gì mỗi lần gặp mặt, nữ nhân bên cạnh tên này lại mạnh như thế, hơn nữa thủ đoạn cũng độc ác không kém?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất một cái, sau đó nhíu mày nhìn đám người Ngô Hạo trầm ngâm nói.

"Ma Viêm Cốc đến tột cùng là phương thế lực nào vậy?"

-----oOo-----

Chương 814: Gió Mây Cuồn Cuộn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được câu hỏi của Tiêu Viêm, nét cười trên khuôn mặt của Ngô Hạo cũng chậm rãi thu liễm dần, chân mày nhíu chặt lộ vẻ trầm ngâm rồi mới trả lời: *"Ma Viêm Cốc này cũng là bá chủ một phương trong Hắc Giác Vực, đã tồn tại lâu đời, thực lực trong cốc cũng rất mạnh mẽ. Thêm nữa, bọn chúng đối với Già Nam Học Viện cũng không có ân oán sâu đậm gì, bất quá chỉ vì Tiêu Môn, nên trong vòng hai năm nay mới tạo thành thế nước lửa."*

"Tại sao lại như vậy?" Tiêu Viêm chợt dạ: *"Vì sao việc này lại có quan hệ với Tiêu Môn?"*

"Chủ yếu là vì Tiêu Môn phát triển quá nhanh. Hiện giờ, trong Hắc Giác Vực, danh tiếng của Tiêu Môn cũng cực lớn, trong thời gian khuếch trương thế lực, xung đột là điều không thể tránh khỏi. Cho nên, vì một ít sự

tình, mức độ tranh chấp giữa Tiêu Môn và Hắc Giác Vực càng ngày càng tăng, không còn cách nào khác, tự nhiên sẽ dẫn đến đại chiến..." Ngô Hạo thở dài bất đắc dĩ, nói tiếp: "Khi thời điểm tranh đấu bắt đầu, Ma Viêm Cốc lại thể hiện ra thực lực cường hãn của một thế lực lâu đời. Trong những lần giao chiến, Tiêu Môn liên tiếp bại lui. Cuối cùng, phải đến khi Học viện Già Nam xuất hiện trợ giúp đẩy lùi thế công của Ma Viêm Cốc, lại đánh chết nhiều cường giả của đối phương, cũng vì thế, làm cho Ma Viêm Cốc và Già Nam Học Viện kết thành thù oán sâu sắc."

"Thủ đoạn của Ma Viêm Cốc này cực kỳ ti tiện, trong lòng ghi hận Già Nam Học Viện, cứ thế ra tay đối với những học viên của học viện ra ngoài lịch lãm. Trong vòng hai năm nay, không ít đệ tử đã chết trong tay bọn chúng, mà hành động này của bọn chúng đã hoàn toàn làm cho Học viện Già Nam phần nộ. Nguyên nhân chính là nếu không có đại nạn của Tiêu Môn, Học viện chắc gì đã ra tay. Bây giờ, cơ hồ mỗi khi Già Nam và Ma Viêm Cốc đại chiến, cường giả song phương gặp nhau đều không chết không thôi." Ngô Hạo nói đến chỗ này cơ hồ đã nghiến răng trèo trẹo. Hiển nhiên, hẳn cực kỳ phần nộ đối với thủ đoạn đê tiện lạm sát người vô tội của Ma Viêm Cốc.

Nhìn khuôn mặt uất hận của Ngô Hạo, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng từ từ trầm hẳn xuống. Loại thủ đoạn ti tiện ra tay với đệ tử thực lực bình thường như thế này đích xác làm cho lòng người căm phẫn bất phục. Khó trách Học viện Già Nam nổi giận, từ bỏ lập trường trung lập, trực tiếp khai chiến với Ma Viêm Cốc.

"Không lâu sau khi song phương khai chiến, Ma Viêm Cốc lại mời chào những cường giả đã từng theo Hàn Phong tập kích Học viện Già Nam gia nhập, kích động bọn họ đối phó với Học viện. Thực lực của Ma Viêm Cốc này lại không hề yếu, dù là Học viện Già Nam cũng rất khó hoàn toàn diệt trừ. Vì thế, hai bên lâm vào thế giằng co. Kể từ đó, mỗi lần đệ tử ra ngoài lịch lãm, Học viện đều phải phái cường giả đi theo để bảo hộ. Lần này do không cẩn thận để lộ phong thanh nên bị đối phương nắm được tung tích. Nếu người không kịp thời phát hiện ra, thì đám người chúng ta lần này sẽ không có kết cục tốt rồi." Ngô Hạo nhíu mày nói tiếp.

"So về nội tình, Ma Viêm Cốc kia cho dù có mạnh thế nào cũng không thể bằng Học viện Già Nam chứ!" Tiêu Viêm trầm ngâm. Học viện Già Nam dù thể hiện với bên ngoài chỉ có một cường giả Đẩu Tông là Đại Trưởng lão Tô Thiên, nhưng hẳn biết bên trong Học viện tất nhiên vẫn còn ẩn dấu

những lực lượng đang sợ, như lão nhân thủ hộ Tàng kinh các trong sơn cốc chẳng hạn.

"Những thủ hộ giả này trừ khi đến thời điểm sinh tử của Học viện mới xuất hiện, còn lại sẽ không ra tay. Như lúc trước, ngay cả lần nguy cấp mà Hàn Phong liên thủ nhiều cường giả tập kích Học viện đó, một người bọn họ cũng không chịu ra mặt đả thương." Ngô Hạo cười khỏ nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hết cách, gật gật đầu. Những lão già này, mạnh thì rất mạnh, nhưng đều là những người cổ hủ, chỉ biết tuân thủ cổ quy.

"Ma Viêm Cốc kia cũng có cường giả Đấu Tông à?" Tiêu Viêm nhăn mày nhíu mặt hỏi. Tô Thiên Đại trưởng lão là một cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật, nếu lão ra tay thì vẫn có thể giải quyết toàn bộ Ma Viêm Cốc, trừ phi đối phương cũng có cường giả tương đương.

"Ừ, cốc chủ Ma Viêm cũng là một Đấu Tông. Nhưng mà lão lại bé quan nhiều năm rồi, rất ít khi xuất hiện trong Hắc Giác Vực. Người bình thường cũng không biết nhiều về lão. Trong Hắc Giác Vực, cường giả chân chính đối với việc bài danh trong Hắc Bảng cũng không có chút hứng thú nào. Cho nên, người cũng đừng nghĩ thứ này có thể đánh giá được thực lực tổng thể của Hắc Giác Vực. Những nơi hỗn loạn đã tồn tại cùng Già Nam Học Viện một thời gian đáng kể như vậy, đều là những nơi tàng long ngọc hồ." Ngô Hạo trầm giọng tiếp: *"Đối với những cường giả chân chính, dù là Kim Ngân nhị lão kia cũng thật sự kém xa."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Xem ra, Hắc Giác Vực này che dấu thật sâu. Nguyên lai, hẳn hơi quá chủ quan, thật sự nghĩ rằng Kim Ngân nhị lão đã là những cường giả mạnh nhất của Hắc Giác Vực.

Dĩ nhiên, Tiêu Viêm hiện nay cũng không còn là Đấu Vương của hai năm trước nữa. Hiện tại, hẳn đã là một Đấu Hoàng chân chính, cường giả Đấu Tông bại trong tay hẳn không phải là không có. Tiêu Viêm tự tin rằng, lấy thực lực hiện tại của hắn, nếu giao thủ cùng Hàn Phong năm đó, sẽ dễ dàng đánh bại y mà không cần sử dụng đến lực lượng hỗ trợ của Dược Lão.

"Xem ra, chỉ hai năm không quay lại, Hắc Giác Vực này đúng là gió mây cuộn cuộn a..." Nghe những lời kể của Ngô Hạo về sự biến hóa của đoạn thời gian này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài.

"Lần này ngươi trở về là muốn..." Ngô Hạo nói.

Tiêu Viêm vuốt vuốt mũi, cười: "Có một số việc cần phải gặp Đại trưởng lão. Hơn nữa, cũng là vì Văn Lạc Tâm Viên trong Thiên Phân Luyện Khí Tháp, hẳn là đã dùng gần cạn kiệt rồi chứ nhỉ."

"Tên vô lương tâm ngươi vẫn còn nhớ được chuyện này!? Tâm Viên đã khô kiệt từ nửa năm trước. Nếu không vì Ma Viêm Cốc phục kích không thể đi ra, chỉ sợ Đại trưởng lão đã sớm chạy đến Gia Mã Đé Quốc bắt ngươi trở về đó." Tiêu Ngọc trợn mắt liếc xéo Tiêu Viêm một cái.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi có một chút xấu hổ.

"Ngươi đã trở lại tìm Đại trưởng lão, vậy bây giờ theo chúng ta trở về Học viện đi." Ngô Hạo cười cười, nhanh chóng chuyển đề tài.

Tiêu Viêm hơi chần chờ, lắc đầu: "Hắc Hoàng Thành sắp tổ chức một đại hội đấu giá, ta cũng muốn đến xem như thế nào, lần này xuất môn, ta định thu thập vài tài liệu luyện đan và một ít tin tức tình báo. Có lẽ, Tô Thiên trưởng lão sẽ đến đó."

"Đấu giá đại hội ở Hắc Hoàng Thành à? Ta đã từng nghe. Đấu giá hội này có quy mô lớn nhất ở Hắc Giác Vực, vài năm mới diễn ra một lần." Ngô Hạo chột ngẩn người, nhíu mày: "Nếu vậy, ta cũng không cản trở ngươi nữa. Bất quá, ngươi đi Hắc Giác Vực phải cẩn trọng. Hiện giờ, nơi đó cơ hồ đã hội tụ hơn phân nửa các thế lực và cường giả của Hắc Giác Vực. Theo ta được biết, Ma Viêm Cốc kia cũng sẽ đến tham gia."

Tiêu Viêm gật nhẹ đầu, cười nói: "Yên tâm, ta thật sự cũng muốn gặp Ma Viêm Cốc kia, chống mắt nhìn xem cái thế lực có thể chống lại Học viện Già Nam đến tột cùng là mạnh như thế nào."

"Tùy ngươi. Thực lực của ngươi bây giờ ta cũng không cách nào nhìn thấu. Nói vậy, dù có gặp cường giả Đấu Tông, đánh không lại nhưng cũng có thể thuận lợi đào thoát chứ hả?" Nghe thế, Ngô Hạo cũng không nói gì nữa, ngoác miệng cười ha ha. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

"Đi thôi! Ta sẽ hộ tống các ngươi một đoạn. Khi đấu giá đại hội ở Hắc Hoàng Thành chấm dứt, ta sẽ trở về Học viện." Tiêu Viêm hướng về Ngô

Hạo và Tiêu Ngọc nói.

"Cũng tốt. Chỉ cần tới thành thị phía trước là chúng ta đã có thể liên lạc với Học viện Già Nam rồi. Đến lúc đó coi như an toàn." Đối với đề nghị của Tiêu Viêm cũng không có người nào phản đối. Tuy truy binh của Ma Viêm Cốc đã bị giết sạch, nhưng hiện tại thương thế của Ngô Hạo cũng không nhẹ. Có cường giả như Tiêu Viêm hộ tống, tự nhiên sẽ an toàn hơn nhiều. Trao đổi xong, Ngô Hạo cũng không dây dưa nữa, hét lên một tiếng dài, mệnh lệnh cho mọi người lập tức khởi hành. Sau đó, mọi người nhanh chóng rời khỏi hạp cốc nhỏ trong núi, nơi họ đã trải qua một lần cận kề ranh giới giữa sinh và tử. Về phần thi thể của Tạ Chân kia, Tiêu Viêm tùy ý búng ra một chỉ, đã thiêu nó thành tro tàn. Kể từ bây giờ, vị Tứ trưởng lão của Ma Viêm Cốc cứ thế mà tan như sương khói.

Rời khỏi sơn cốc, ước chừng hơn hai canh giờ bôn hành, một tòa thành thị bên trong mọc đầy sơn tùng rậm rạp xuất hiện. Sau khi Tiêu Viêm mang đám người Ngô Hạo bố trí thật an toàn mới chia tay, hướng về phía Hắc Hoàng Thành nhanh chóng chạy đến. Vì thời điểm đại hội đấu giá khổng lồ kia sắp bắt đầu, nên bọn người Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ, dùng hết tốc độ mà bay đi.

Tuy rất hứng thú đối với thịnh hội đấu giá khổng lồ của Hắc Hoàng Thành, nhưng Ngô Hạo vẫn còn phải chịu trách nhiệm bảo hộ đám người trước mặt, nên cũng không dám yêu cầu được đi theo. Dù sao, tại thời điểm này, trong Hắc Hoàng Thành long xà hỗn tạp, náo nhiệt kinh người, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ làm liên lụy đến tất cả mọi người. Hắn cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở lại trong thành, đợi cường giả của Học viện Già Nam đến hỗ trợ, mà mang bọn đệ tử đang bị lần sinh tử này dọa cho sợ hãi mất hồn quay về Học viện.

Khi Ngô Hạo buồn bực trong lòng, cũng chính là lúc ba người Tiêu Viêm rời khỏi thành thị, tăng nhanh tốc độ, dựa theo sự chỉ dẫn trên bản đồ, hướng về phía Hắc Hoàng Thành toàn lực phóng nhanh đến.

Trải qua một ngày không ngừng nghỉ hành tẩu, ba người họ đã dần dần đến gần khu vực Hắc Hoàng Thành. Khi khoảng cách càng lúc càng gần, Tiêu Viêm cũng phát hiện, đoạn đường dẫn đến đó đã xuất hiện rất nhiều dấu chân. Hiển nhiên những người này hẳn là hướng về đại hội đấu giá của Hắc Hoàng Thành rồi.

Ở địa phương như Hắc Hoàng Thành này, tập trung nhiều người tự nhiên sẽ sinh ra đủ loại xung đột bùng nổ. Một đường bọn họ thẳng đến, mỗi đoạn đều xuất hiện những trận đấu đầy huyết tinh, làm cho Tiểu Y Tiên ngạc nhiên về tính khí của nhân tình nơi đây, nhưng Tiêu Viêm và Tử Nghiên thì lại cảm thấy sẽ rất không bình thường nếu không có những cảnh tượng như vậy.

Chạy một mạch cho đến hoàng hôn, gần cuối con đường lớn được đại thụ um tùm che phủ, trong tầm nhìn của ba người Tiêu Viêm, một tòa thành cực lớn như ẩn như hiện đột ngột mọc lên trong mây chiều đang cuộn cuộn che phủ đất trời.

-----oOo-----

Chương 815: Vào Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuối cùng, một tòa thành thị khổng lồ sừng sững mọc lên ở cuối con đường lớn đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đứng trên một triền dốc, Tiêu Viêm nhìn về tường thành cao ngất như mây phía xa xa, trong mắt hiện lên một vẻ tán thán.

Nếu chỉ bàn về quy mô, Hắc Hoàng Thành này cũng không làm cho người ta phải kinh hoàng thất sắc đến như thế. Điều làm cho người ta kinh hãi chính là từ đầu đến cuối tường thành đều hoàn toàn bao phủ bởi một màu đen, toát ra sự lạnh lẽo như băng. Dưới ánh trời chiều chiếu xuống lại giống như gương, phản xạ ánh hào quang nhàn nhạt. Mọi người phát hiện ra toàn bộ bên ngoài tường thành được bao phủ bởi Hắc Kính Thạch, một loại tài liệu hiếm thấy. Dùng loại tài liệu này làm tường thành, sẽ tạo nên hiệu quả phản ngược lại một số công kích, xem như là một lựa chọn không tồi, nhưng những thứ tài liệu này cũng rất khó mà tìm được. Hắc Hoàng Tông lại có thể dùng nó phủ kín một tòa thành, đủ biết nội tình hùng hậu thế nào. Không chỉ Tiêu Viêm mà ngay cả mấy người Tiểu Y Tiên bên cạnh cũng kinh ngạc cảm thán.

"Quả thật là đại thủ bút a!"

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, ánh mắt không ngừng chuyển hướng, xuyên qua một đám người khí thế hung hãn, không dấu được sự tò mò. Hắn một đường đến đây, cũng gặp qua nhiều người thực lực không kém, mà lộ tuyến của bọn họ cũng chính là hướng về phía Hắc Hoàng Thành. Nhiều người tính tình nóng nảy kỳ quái như vậy lại thêm thực lực không tầm thường, hội tụ với nhau trong một tòa thành thị, chỉ sợ những ngày kế tiếp sẽ không còn yên tĩnh.

Hỗn loạn, đây chính là không khí đặc trưng của Hắc Giác Vực. Dù thế lực nào mạnh mẽ đến đâu cũng không thể ngăn chặn sự hỗn loạn này sinh ra. Người trong Hắc Giác Vực cũng không có quy củ gì nhất định, nắm tay của ai lớn thì đó mới là đạo lý. Khi ý niệm này hiện ra trong đầu, Tiêu Viêm bật cười hắc hắc... Đối với sự hỗn loạn này, hắn cũng không có điểm nào bài xích, bởi hắn biết, chỉ cần có đủ lực lượng mới có thể là người đứng trên đỉnh cao của Hắc Giác Vực.

Khẽ huýt dài một tiếng đầy hưng phấn, sau một hồi nhìn Đông nhìn Tây, Tiêu Viêm cầm tay Tử Nghiên đang đứng bên cạnh, nhẹ giọng dặn dò: *"Khi vào trong thành, mọi người hãy an phận cho ta. Nơi này tuy có không ít bảo bối nhưng nếu vẫn như trước động thủ lung tung, sẽ chuốc lấy vô tận phiền toái, biết chưa?"*

Nhìn thần sắc của Tiêu Viêm lúc này, Tử Nghiên cũng chỉ bất đắc dĩ rầu rĩ "Ừ!" một tiếng.

"Đi thôi!" vung tay lên, Tiêu Viêm mỉm cười với Tiểu Y Tiên, kéo tay Tử Nghiên dẫn đầu mọi người bước vào cổng thành.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, đôi mắt màu tím nhạt đang lơ đãng quan sát xung quanh chợt không ngừng quét qua những người trên đường, sóng mắt chợt hiện lên vẻ lạnh lẽo làm trong lòng những người này dấy lên một sự nguy hiểm mãnh liệt, vội vã thu hồi lại những ánh mắt càn rỡ của bọn họ.

Cảm nhận được những ánh mắt vội vã rút lại này, Tiểu Y Tiên mới lạnh giọng hừ một tiếng, chậm rãi thu về ngọc thủ vào trong tay áo. Trước đó, chỉ cần năm ngón tay của nàng xuất động, trừ một số cường giả, chỉ e rằng cả con đường này từ đầu đến cuối sẽ không còn một chút sinh khí.

Thu hồi ngọc thủ, Tiểu Y Tiên mới nhẹ nhàng cất bước đuổi theo Tiêu

Viêm. Trong thời gian đồng hành cùng với Tiêu Viêm, nàng thật sự muốn sửa đổi bản tính lạnh lùng, vô tình của quá khứ, đối xử ôn hòa với mọi người, nhưng với điều kiện là chỉ đối đãi với Tiêu Viêm và bằng hữu của hắn. Đối với là bọn người qua đường này, lấy đi tính mạng của chúng đối với Tiểu Y Tiên chỉ là chuyện vặt, chỉ cần muốn là có thể lạng lẽ xuất thủ giết đi. Vong hồn dưới tay nàng mấy năm nay đã có thể lấy con số hàng ngàn mà tính. Nàng trở nên ôn hòa trước mặt Tiêu Viêm và mọi người là đã cố gắng hết sức không chế bản tính vô tình, lạnh lùng của bản thân.

Hàn ý trên con đường này cũng tiêu tán đi theo những bước chân của Tiểu Y Tiên. Từng ánh mắt kinh nghi bất định cũng đổi theo hình bóng xinh đẹp diệu kỳ đã dần khuất xa xa kia, bọn họ chợt lấy tay lau mồ hôi lạnh, không nghĩ tới nữ nhân kia cũng không phải kẻ tầm thường. Thật là may cho bọn họ khi lúc này không tiến đến nói lời khinh bạc. Nghĩ lại khi bị dáng vẻ vô tình và ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn thẳng, hàn ý trong lòng bọn họ chợt trào ra. Không ít người trên con đường này lại có cảm giác như mình là con ếch đang bị rắn độc nhìn chằm chặp.

Không thể đắc tội với cô nàng này được!

Xuống dưới sườn dốc, đi bộ một đoạn, trước mắt Tiêu Viêm xuất hiện một cổng thành thật lớn. Bên ngoài cửa thành là một đoàn người dài như một con rồng khổng lồ, tạo nên những trận âm thanh ầm ĩ huyên náo, làm cho người ta cũng khó có thể nghe rõ được.

Nhìn những đại hán cởi trần, trên người đầy những vết sẹo chằng chịt, Tiểu Y Tiên cũng cau đôi mày liễu, dù sao nàng cũng là nữ tử thuần khiết, đối với quang cảnh này cũng không thích thú. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cảm nhận được sự khó chịu của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm nheo mắt đảo qua cửa thành.

"Hắc! Hắc! Con đàn bà này, nhìn thật ôn nhu như nước nha! Đã lâu rồi không phát hiện ra được loại hàng cực phẩm như thế!"

"Chậc...chậc...tiểu cô nương kia cũng không kém a... khuôn mặt nhỏ nhắn thật là mê hoặc người ta a...."

"Ồ! Thân thể con bé này lại giống như con bé người đã dụ dỗ được lần

trước quá đi. Mẹ nó, tiểu cô nương đó lại bị người giết chết. Thật là xui xẻo a!"

Khi ánh mắt Tiêu Viêm quét đến cửa thành, một tràng cười to chói tai xen lẫn những câu nói rất tục tĩu đột nhiên truyền đến.

Thu hồi ánh mắt đang quan sát cửa thành, Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn về phía âm thanh đang phát ra. Chỉ thấy hơn mười tên đại hán to cao chiếm cứ một mảnh đất nhỏ, đang dùng ánh mắt tục tĩu quét qua quét lại trên thân thể hai người Tử Nghiên và Tiểu Y Tiên, cất lên giọng cười dâm dăng, mà đám người xếp hàng xung quanh cũng lộ rõ ý tứ hưởng ứng với tiếng cười này. Khi chờ đợi vào thành buồn tẻ này, lại gặp được tràng cảnh mỹ nhân bị đùa bỡn, đối với bọn họ cũng là một phương thức tiêu khiển không tồi.

Tiểu Y Tiên đối với việc này mặt vẫn không đổi sắc, bàn tay mềm mại vẫn giữ chặt, mắt lóe quang mang nhìn về phía Tiêu Viêm. Trong khi khuôn mặt của Tử Nghiên đầy phẫn nộ.

"Đi thôi!" Tiêu Viêm chột nhếch miệng cười quỷ dị, ngoài sự trông đợi của đám người xung quanh, hắn cũng không bước tới đại chiến ba trăm hiệp với bọn đại hán kia như họ nghĩ, mà nghiêng đầu mỉm cười với Tiểu Y Tiên, rồi kéo tay Tử Nghiên bước vào trong thành.

"Thật là một con thỏ đẻ! Nhát gan!"

Hành động này của Tiêu Viêm nhất thời làm cho xung quanh vang lên những âm thanh khinh thường. Hắc Giác Vực tôn trọng cường giả, hành vi đối với việc nữ nhân của mình bị người khác vũ nhục mà lại xem như không có việc gì như thế, thật là trơ trẽn, mất hết mặt mũi.

"Ha...ha....ha..." hơn mười đại hán kia nhìn thấy Tiêu Viêm hành động như vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại cười lên như điên cuồng. Nhưng, khi tiếng cười của bọn chúng vừa dứt, cũng là lúc thân thể của chúng chột bị đông cứng lại một cách quỷ dị.

Bất chợt *"Viu"... "Phanh"... "Phanh"...* từng âm thanh bạo liệt trầm thấp đột ngột vang lên. Cả một khu vực đang huyên náo ầm ĩ đột nhiên tắt ngấm âm thanh. Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn mặt đất bên kia chột trở nên trống rỗng, hơn mười tên đại hán trong chớp mắt bỗng hóa

thành tro tàn đen kịt. Một lát sau, một vài người xúm lại xem, sắc mặt bỗng nhiên như gặp quỷ, liên tục thối lui về phía sau. Không ít người đã khôi phục tinh thần, ánh mắt hoảng sợ hướng về bóng dáng ba người Tiêu Viêm đang chậm rãi đi đến cửa thành. Nhớ lại màn quỷ dị vừa xảy ra, trong lòng chột không rét mà run, không còn dám phát ra nửa tiếng cười. Họ sợ tràng cảnh như ma quỷ kia sẽ chột phát sinh trên người mình.

Tràng cảnh như ma quỷ kia nhanh chóng được truyền đến từng người trong đoàn người rờng rần này, khiến cho ba người Tiêu Viêm đang hướng đến cổng thành bị bao quanh bởi những ánh mắt kinh hãi. Ba người đi đến đâu thì đoàn người dằng dặc này lại dạt ra vài bước đến đó.

Không thèm quan tâm đến những ánh mắt nọ, ba người Tiêu Viêm lập tức đi về cửa thành giống như một Tử Môn kia. Ở đó, có hơn mười đại hán mặc trang phục vàng nhạt đang đứng thẳng tắp. Thân thể bọn họ phát ra một hơi thở hùng hậu, làm cho đoàn người đang xếp hàng bên cạnh không dám đến gần, chỉ có thể ngoan ngoãn xếp thành một hàng mà thông thả đi vào.

Hướng đi của ba người Tiêu Viêm rõ ràng là hướng đến Tử Môn. Nhìn thấy như vậy, ánh mắt mọi người xung quanh chột trở nên kinh hãi. Đại môn này là do Hắc Hoàng Tông thiết kế chỉ dành riêng cho một ít cường giả có danh tiếng trong Hắc Giác Vực. Nếu không có thực lực Đấu Hoàng trở lên, căn bản đừng nghĩ đến chuyện được tiến vào. Mà thoạt nhìn, mấy vị thanh niên trước mặt này bất quá chỉ hơn kém hai mươi tuổi một tí, không lẽ lại là cường giả bậc này?

Dưới những ánh mắt nhìn chăm chú, ba người Tiêu Viêm dừng lại trước Tử Môn. Hơn mười thiết huyết nam tử kia cũng phóng ánh mắt sắc bén của họ nhìn tới. Đột nhiên, một tiếng cười già nua từ bên trong truyền ra.

"Ha...ha... Các vị bằng hữu, nơi này được thiết kế chuyên biệt cho cường giả Đấu Hoàng. Nếu các vị chưa đạt đủ tiêu chuẩn, xin vui lòng chuyển sang đường khác!" Một hoàng bào lão giả trong tay cầm một cây gậy nhỏ màu xám chậm rãi đi ra, ánh mắt tinh tế đánh giá ba người Tiêu Viêm, cười dài nói.

"Với thực lực còn chưa đến Ngũ tinh Đấu Vương của lão, làm thế nào biết được người đến có phải là cường giả Đấu Hoàng hay không?" Tiêu Viêm liếc lão giả một cái, mỉm cười nói.

Ánh mắt Hoàng bào lão giả chợt ngừng trệ, lại muốn nói tiếp. Lúc này, một tên tùy tùng chạy nhanh đến, ghé tai lão thấp giọng bẩm báo chuyện gì đó. Trong khi nghe tên này bẩm báo, ánh mắt lão cũng đầy kinh hãi lướt qua ba người Tiêu Viêm trước mặt. Một lát sau, lão phát tay bảo tên tùy tùng lui đi, khách khí cười nói: "*Không biết phương danh của tiên sinh là gì? Là khách khanh của thế lực nào?*"

"*Nham Kiêu, là người tự do*" Tiêu Viêm thản nhiên trả lời.

"*Ha..ha...Nham Kiêu tiên sinh hẳn cũng là đến đây tham gia đại hội đấu giá của Hắc Hoàng Thành?*" Nghe được Tiêu Viêm báo ra danh tính, lão già áo vàng mắt lóe quang mang, chợt cười hỏi.

"Ồ!" Tiêu Viêm tùy ý gật đầu, chợt nhíu mày hỏi: "*Chúng ta có thể vào được chưa?*"

"*Ha...ha...Tự nhiên là được.*" Lão già áo vàng vội vã gật đầu, từ trong nạp giới lấy là một ngọc bài màu xanh, dùng để đeo ở thắt lưng, đưa cho Tiêu Viêm, lại cười nói: "*Nham Kiêu tiên sinh, hiện giờ Hắc Hoàng Thành có rất đông người nên cũng khó tìm chỗ ở. Nhưng mà, Hắc Hoàng Tông cũng đã thiết kế chỗ nghỉ chân chuyên dành cho cường giả của Hắc Giác Vực, tiên sinh chỉ cần cầm lệnh bài này đến Hắc Hoàng Các tại trung tâm thành, sẽ có người an bài chỗ ở cho các vị. Có thể ở nơi đó, đều là những cường giả có danh tiếng của Hắc Giác Vực.*"

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm hơi lưu chuyển, cũng thuận tay cầm lấy lệnh bài, hướng đến Hoàng bào lão giả nói một câu đa tạ, sau đó cùng với hai người Tiểu Y Tiên chậm rãi đi vào Tử Môn.

"*Đúng rồi, Nham Kiêu tiên sinh, lúc trước ngài giết mấy tên kia, tuy là loại cặn bã không ra gì, nhưng bọn chúng cũng là người của Khuê Lang Phách Nhân. Ngài cũng phải cẩn thận đó.*" Khi ba người Tiêu Viêm gần như hoàn toàn vào trong Tử Môn, lão già áo vàng đột nhiên nói.

"*Đa tạ đã nhắc nhở.*" từ rất xa truyền đến một âm thanh thản nhiên, cũng là lúc ba người Tiêu Viêm khuất sau Tử Môn.

Nhìn bóng dáng ba người đã hoàn toàn biến mất, lão già áo vàng nheo mắt, phát tay gọi một tên tùy tùng đến, thấp giọng nói: "*Trở về nội tông, đem sự*

tình của mấy người này báo lại cho Trương lão. Thực lực như vậy, bọn người này tuyệt đối không phải là hạng cận bã vô danh. Hiện giờ, tình thế của Hắc Hoàng Tông rất phức tạp, không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào."

"Đạ!" tên kia cung kính đáp, rất nhanh đã xoay người rời khỏi.

Đôi mắt nheo nheo, vờ nhẹ cái gậy nhỏ trong tay, lão già áo vàng thấp giọng tự nhủ.

"Nham Kiêu? Trong Hắc Giác Vực cũng không có cường giả Đấu Hoàng nào trẻ tuổi như thế a! Người này thật là thần bí. Trước tiên, cứ để cho Khuê Lang kia giúp ta thử thách hắn xem thế nào a!"

-----oOo-----

Chương 816: Thiên Dược Phường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi qua khỏi thông đạo có phần tối tăm của cổng thành, dưới ánh mặt trời chói chang trên cao chiếu xuống, từng âm thanh vang vọng âm ỉ khắp nơi, cũng giống như những âm thanh bậy bạ lần trước, làm cho Tiêu Viêm khẽ cau mày.

Trong tầm mắt trải rộng của ba người là quang cảnh nội thành hoành tráng, trên những con đường rộng lớn đầy những dòng người tới lui tấp nập làm cho Tiêu Viêm cũng phải lên tiếng cảm thán. Quy mô của Hắc Hoàng Thành này có thể so sánh với Đế đô của Gia Mã đế quốc, thậm chí còn có phần hơn trong một số phương diện. Dù sao, ở đây đối với bọn họ có chút lạ lẫm, chứ không quen thuộc như Đế đô.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Tiêu Y Tiên đang nhìn ngắm khắp nơi, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Viêm trầm ngâm một thoáng rồi trả lời: *"Trước tiên, đi tham quan mấy cửa hàng bán dược liệu lớn trong thành. Ở Hắc Giác Vực có không ít những dược liệu quý hiếm mang đến từ bên ngoài. Nếu vận khí tốt, chúng ta sẽ mua được những dược liệu cần thiết. Hơn nữa, chúng ta cũng cần hỏi*

thăm những tin tức và chi tiết liên quan đến Bồ Đề Hóa Thể Tiên. Hiện tại, chúng ta cũng không biết những tin tức xác thực nên vẫn phải hỏi thăm một chút."

"*Án!*" Tiêu Y Tiêu thật ra vẫn chưa có chủ định gì, nhẹ nhàng gật đầu.

"Được rồi, lần sau nếu còn gặp những hạng người như thế thì cứ việc xuất thủ. Trong Hắc Giác Vực này, những chuyện như vậy là thường xảy ra, cũng không ai quản tới." Chậm rãi bước đi trên quan đạo rộng lớn, Tiêu Viêm tùy ý nói.

Tiêu Y Tiêu thoáng ngẩn người, nở một nụ cười làm lòng người say đắm, gật nhẹ đầu, sau đó kéo tay Tử Nghiên đi theo sau.

Ba người chậm rãi đi qua những phường thị khổng lồ của Hắc Hoàng Thành. Họ muốn tự trải nghiệm để có thể biết rõ hơn địa hình nơi đây, và những người tham gia hội đấu giá to lớn của Hắc Hoàng Tông, cuối cùng có bao nhiêu bí ẩn.

Trên đường phố, những tiếng mắng chửi, những tiếng hét lớn không ngừng truyền đến tai bọn họ. Hai bên đường, đầy những gian hàng quy mô không giống nhau sắp thành dãy dài rất chỉnh tề. Không ngoại lệ, những cửa hàng này cũng đầy ắp những người vào ra mua bán. Một sự kiện trọng đại như hội đấu giá lần này cũng không biết mang đến cho Hắc Hoàng Thành bao nhiêu người cùng lợi nhuận.

Ba người Tiêu Viêm nhẹ nhàng dạo bước trên con đường lớn, cũng không ngừng đưa mắt quan sát những cửa hàng này. Trên đường đi, hắn cũng thấy có nhiều dược phường (cửa hiệu bán dược liệu) và cũng vào hỏi thăm đôi chút. Những dược phường này cũng không tính là lớn, cho nên những dược liệu Tiêu Viêm đang cần cũng không gặp được.

Tuy vẫn chưa có thu hoạch gì đáng kể nhưng Tiêu Viêm cũng không lo lắng lắm. Những dược liệu hắn cần, đều là vật quý hiếm. Mặc dù trong Hắc Giác Vực ẩn chứa tài vật phong phú, nhưng muốn thu được đầy đủ tự nhiên là chuyện không có khả năng.

Đã đi qua hai con đường lớn, cuối cùng ba người Tiêu Viêm cũng dừng lại trước một dược phường khổng lồ, lầu các to lớn, tọa lạc trên một mảnh đất rất đặc địa.

Dược phòng này gọi là "*Thiên Dược Phòng*", quy mô cực lớn, là tòa dược phòng lớn nhất mà bọn người Tiêu Viêm gặp được kể từ khi vào thành. Hơn nữa, trong Hắc Hoàng Thành, dược phòng này có danh khí không nhỏ. Vì thế, ở đại môn của dược phòng, từng đoàn người ra vào đông đúc, gộp thành từng khối, gây ra những âm thanh la hét ầm ĩ không ngừng truyền đến.

Sau một thoáng ngậy người trước Thiên Dược Phòng, Tiêu Viêm chậm rãi dẫn hai người Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên hòa vào dòng người đi vào bên trong, đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể phóng ra một cách xảo diệu, tựa như trong sông lớn phân ra từng luồng sóng, làm cho những người đang chen chúc kinh hãi tách ra. Sau đó, ba người mới nghênh ngang tiến vào bên trong Thiên Dược Phòng.

Tiến vào trong Thiên Dược Phòng, những tiếng la hét ầm ĩ chợt giảm đi rất nhiều, một cỗ hương vị mang chút hỗn loạn của nhiều loại dược liệu chợt phả vào mặt mọi người. Hương vị này có chút gắt mũi làm cho Tiêu Viêm cũng phải hung hăng "*ách...xì...*" một cái.

Xoa xoa cánh mũi, Tiêu Viêm phóng mắt nhìn tới, chỉ thấy các phòng dược liệu đầy khách xa hoa rộng lớn, từng quầy hàng chạy dài thẳng tắp chất đầy các loại dược liệu được sắp đặt chỉnh tề. Lúc này, có rất nhiều người cũng đang tụ tập đông đúc trước các quầy hàng này.

Phòng khách dược chia làm khu dược liệu và khu bán đan dược, so ra mà nói, thì khu bán đang dược hấp dẫn được nhiều người hơn. Dù sao, trong Hắc Giác Vực này, người người đều sống trên đầu gươm mũi đao, lúc nào cũng có thể bị thương. So với một gốc dược liệu, một viên đan dược dùng để bảo mệnh hay có thể bạo phát lực lượng còn trân quý hơn rất nhiều.

Bất quá, với đẳng cấp Luyện Dược Sư của mình, Tiêu Viêm vẫn coi trọng dược liệu hơn. Chỉ cần có dược dược liệu, tự nhiên sẽ dễ dàng luyện chế ra đan dược.

Lôi kéo Tử Nghiên đang dùng cái mũi nhỏ nhắn đang tham lam hít đầy hương dược liệu, ba người Tiêu Viêm đi đến một quầy hàng thủy tinh, ánh mắt chợt đảo qua.

"Thanh Lam Thảo... Phượng Hỏa Lân Quả...!!!"

Nhìn những dược liệu đang bày bán trong quầy hàng, Tiêu Viêm chỉ cần liếc một cái cũng nhận ra chủng loại. Hắn chợt khẽ lắc đầu, những thứ kia tuy không phải là phàm vật, nhưng xa xa cũng chưa đạt đến đẳng cấp của những thứ dược liệu hắn đang cần.

"Hắc Giác Vực này có thể hấp dẫn nhiều người đến như vậy, không phải là không có lý do. Những dược liệu này, nếu mang ra bên ngoài, sẽ là trấn gia chi bảo của một số dược phường, mà tại nơi này lại bị bán ra một cách tùy tiện." Thân là độc sư, Tiêu Y Tiên đối với những dược liệu này cũng hết sức quen thuộc, lập tức nhẹ giọng thở dài than.

Tiêu Viêm cũng mỉm cười gật đầu đồng ý, vừa định nói thì bên tai đã truyền đến một tiếng cười: *"Chào ba vị khách nhân! Không biết ba vị cần mua dược liệu gì? Thiên Dược Phường của chúng ta dù sao cũng là dược phường hàng đầu tại Hắc Hoàng Thành, nói thế chắc chắn sẽ có những dược liệu ba vị đang cần."*

Ngẩng đầu lên, Tiêu Viêm nhìn thấy trước quầy dược liệu xuất hiện một lão giả. Nhìn trang phục, dĩ nhiên là người của dược phường, hắn cũng không nhiều lời, từ trong nẹp giới lấy ra một trang giấy Tuyên Thành, đó chính là dược phương và dược liệu chủ yếu để luyện ra Thiên Hồn Dung Huyết Đan. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lão giả đưa hai tay tiếp nhận trang giấy Tuyên Thành, ánh mắt đọc lướt qua, chợt sững sốt, mục quang một lần nữa quan sát kỹ lưỡng Tiêu Viêm, ánh mắt lóe sáng, chợt hỏi: *"Tiên sinh là Luyện dược sư?"*

"Là sao? Không lẽ không phải Luyện dược sư thì không thể mua dược liệu?" Tiêu Viêm nhàn nhạt hỏi lại.

"Ha...ha...Tiên sinh chớ trách lão hủ thất lễ! Lão cũng là một nhị phẩm Luyện dược sư, cho nên khi đọc được những dược liệu này, cũng có cảm giác hơi quen thuộc." Lão giả cười nói.

Nghe vậy, lúc này Tiêu Viêm mới nhận ra thuộc tính của những dược liệu này không giống nhau, không phải người trong nghề thì không nhận ra được. Bất quá, giờ đây Tiêu Viêm chợt nghĩ đến lúc viết ra tên của những dược liệu này, như một phản xạ có điều kiện, chỉ kê ra tên mà chưa gom những dược liệu có dược tính giống nhau vào một chỗ. Không nghĩ được,

vị lão giả này là có thể tỉ mỉ như vậy phát hiện ra.

"Rốt cuộc là các vị có những dược liệu này hay không?"

"Ha...ha...dược phương này có tổng cộng tam loại dược liệu. Năm loại đầu tiên, Thiên Dược Phòng chúng ra đích xác là có, nhưng lại rất là sang quý! Giá cả chỉ e rằng không dưới hai trăm vạn kim tệ. Nhưng ba vị dược liệu sau, Thiên niên Linh Tham, Ma Linh Kê Mộc, Ngọc Cốt Quả, lại quá mức khó kiếm được." Lão giả cười nói.

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm có chút thất vọng, thở dài một hơi. Tuy rằng năm vị thuốc đầu tiên có chút khó tìm, nhưng nếu cố gắng thì ắt sẽ tìm được. Chỉ là ba loại cuối cùng thật là khó kiếm, không nghĩ được ở phường thị lớn như nơi này cũng không có.

"Vậy lão giúp ta lấy năm loại đầu tiên mang đến đây rồi tính tiền. Ba loại sau, ta sẽ tìm ở dược phòng khác." Tiêu Viêm lắc đầu, lấy ra tinh tạp từ trong nạp giới. Lúc trước, Tiêu Môn tổ chức đấu giá đan dược, thu về một số tiền lớn. Sau khi sử dụng, còn dư ra khoảng bốn trăm vạn kim tệ, giao hết cho Tiêu Viêm. Hôm nay, mua dược liệu ở nơi này, thật là hoàn hảo vừa đủ.

"Ha...ha... tiên sinh, ngài có muốn mua ba vị dược liệu này hay không?" Trên mặt lão giả điểm một nụ cười bí ẩn.

Trước tiên, lão phân phó một thị nữ vào trong lấy dược tài, sau đó nghiêng đầu về phía Tiêu Viêm hỏi.

"Lão có cách mua được?" Nghe vậy, lông mày của Tiêu Viêm thẳng thành một hàng, kinh ngạc hỏi lại.

"Ha...ha... Lão hử chỉ nói là dược liệu này trân quý khó tìm chứ không hẳn là không thể tìm được. Nhưng mà, loại dược liệu quý hiếm như thế này thông thường cũng không thể bán ra." Lão giả cười cười.

"Lão đã mở miệng đề nghị, chắc không phải chỉ muốn nói những lời này?" Tiêu Viêm gõ nhẹ ngón tay lên nạp giới, hỏi lại bằng âm thanh bình thản.

"Tiên sinh thật là người sáng khoái! Nếu vậy, lão hử xin nói thẳng, muốn mua được ba loại dược liệu này thì phải lên tầng hai của Thiên Dược"

Phường. Dược liệu ở nơi đó so với tầng một đều sang trọng hơn rất nhiều. Nhưng muốn mua dược liệu ở nơi đó cũng không thể trả bằng kim tệ mà phải dựa vào quy củ, phải luyện chế ra một loại đan dược có giá trị ngang với giá trị của dược liệu. Lúc đó tiên sinh mới có thể lấy được dược liệu ngài cần." Lão già lại cười, nói tiếp: *"Nói cách khác, chỉ Luyện dược sư mới có tư cách tiến lên tầng thứ hai này."*

"Ồ!" Nghe được quy định kỳ quái này, Tiêu Viêm chợt kinh ngạc cảm thán. Bất quá, những vật phẩm trân quý như vậy thì quả thật kim tệ cũng không có khả năng so sánh mà chỉ có thể trao đổi bằng phương thức vật đổi vật.

"Thế nào? Tiên sinh có hứng thú muốn lên lầu hai thử qua một chút? Về độ quý hiếm của dược liệu ở trên, bên dưới này còn xa mới sánh được. Nói như vậy, ba loại dược liệu ngài cần, cũng có thể tìm được nơi đó." Lão già mỉm cười hỏi tiếp.

Tiêu Viêm chợt trầm ngâm chốc lát, liền gật đầu. Ba loại dược liệu sau thật là quý hiếm, nếu để hẳn tự mình đi tìm thì không năm nào tháng nào mới có thể thu thập đầy đủ. Nếu chỗ này có đủ, tự nhiên là tốt nhất. Hơn nữa, theo lời lão già, lầu hai đích thực có những dược liệu rất trân quý, không chừng sẽ có tin tức liên quan đến Bò Đè Hóa Thể Tiên.

"Đã như thế, mời lão dẫn đường."

"Ha...ha... Lão hủ cũng muốn đề tỉnh tiên sinh một chút. Những dược liệu ngài cần, chỉ có thể đổi bằng tứ phẩm, thậm chí là ngũ phẩm đan dược. Nếu ngài không thể luyện chế ra đan dược cấp bậc này, cũng là phí công đi một chuyến." Thấy Tiêu Viêm đáp ứng, nét cười trên khuôn mặt lão già càng sâu, chần chừ một chút mới nói thêm.

Nghe vậy, mí mắt Tiêu Viêm cũng không chớp lấy một cái, lạnh lùng nói: *"Dẫn đường đi."*

Nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Viêm, quang mang trong mắt chợt chớp động một cách kỳ lạ, trên mặt hiện lên vẻ cung kính, cũng trở nên khiêm tốn, khom người đi đến phía trước dẫn đường.

"Đi thôi! Lên xem thử lầu hai này có những vật chúng ta cần hay không?"

Nghiêng đầu mỉm cười với hai người Tiểu Y Tiên, cước bộ của Tiêu Viêm thoảng chốc đã đuổi kịp lão già. Đối với những dược liệu dị thường trân quý như lời của lão nói, trong lòng của hắn cũng nổi lên tâm tư hiếu kỳ không nhỏ. Dù sao, đối với Luyện dược sư, dược liệu so với đan dược có sức hấp dẫn lớn hơn rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 817: Đại hội đổi đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tầng thứ hai Thiên Dược Phường cũng không có xa hoa như trong tưởng tượng của Tiêu Viêm, mà bài trí hơi có chút phong cách cổ xưa, không có chút tục khí nào, xem ra có thể thấy được, chủ nhân của Thiên Dược Phường này, tựa hồ còn có một chút phẩm vị.

Trong đại sảnh tầng thứ hai bây giờ có đặt một vài quây thạch anh, trong tủ thạch anh cất chứa một vài hộp ngọc, trong hộp học mơ hồ có hào quang nhàn nhạt lóe ra, liếc mắt vừa nhìn thấy liền biết không phải là vật tầm thường.

Ở bên trong đại sảnh, cũng là có không ít bóng người hỗn tạp, nhìn phục sức của bọn họ, không ngờ phần lớn đều là luyện dược sư, xem ra bọn họ hẳn là cũng muốn ở bên trong tầng hay này, đổi lấy một vài dược liệu quý hiếm.

Ba người Tiêu Viêm lên lầu cũng thu hút không ít ánh mắt nhìn chăm chú, bất quá sau khi nhìn thấy ba người không có mặc bào phục luyện dược sư, thì liền chậm rãi thu hồi ánh mắt. Cấp bậc của luyện dược sư, nếu như là bản thân không tự xuất thủ, thì mặc dù đều là luyện dược sư, cũng là rất khó có thể nhận ra thực lực chân chính, vì vậy đối với Tiêu Viêm không có mặc bào phục của luyện dược sư rất khó để người ta chú ý, so ra mà nói, những ánh mắt kia dừng lại trên người Tiểu Y Tiên phía sau Tiêu Viêm trái lại là nhiều hơn một chút (sắc lang một đàn!)

"Tiên sinh, thỉnh ngài trước tiên cứ tùy ý đi nhìn xem, ta đi tìm quản sự."
Lão già kia theo lên lầu, hướng Tiêu Viêm cung kính nói một câu rồi tức thì khom người thối lui.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, mang theo hai người Tiểu Y Tiên đi vào đại sảnh, sau đó đến chỗ những quỳ thạch anh, ánh mắt đảo qua, bất chợt trong mắt nảy lên một chút kinh ngạc.

"Thanh Nham Mộc... Huyết Linh Tráp... Bồi Túy Căn..."

Những thứ này mà để ở bên ngoài, tuyệt đối là những dược liệu quý hiếm khiến cho không ít luyện sư đỏ mắt, không ngờ tất cả đều được đặt cùng một chỗ ở trong này, cho dù là lấy kiến thức của Tiêu Viêm cũng là nhìn không được tâm tặc tán thưởng một tiếng, xem ra lâu hai này đích xác không tâm thường.

"Hắc Giác Vực này quả nhiên không tâm thường a!" Tiểu Y Tiên ở một bên, trên gương mặt cũng là thoáng hiện lên một nét kinh thán, nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên gục sát trên quỳ thạch anh, ánh mắt to tròn như bảo thạch nhìn lom lom vào dược liệu bên trong, bộ dáng cực kỳ thèm muốn, tựa hồ chỉ thiếu chảy nước miếng nữa thôi.

Nhìn thấy bộ dạng của nàng ta như vậy, Tiêu Viêm không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, chợt tranh thủ không ai để ý kéo Tử Nghiên lên, hung hăng dí tay lên trán của nàng, thấp giọng nói: *"Tiểu cô nữ nãi, những dược liệu mà ngươi được ăn so với ở đây cấp bậc đều không có thấp hơn, cho nên đừng có làm mất thể diện của ta."*

"Hừ, dược liệu tìm được phần lớn đều bị gia hỏa nhà ngươi vợ vét hết, ta ăn được bao nhiêu!" Tử Nghiên cắn chặt hai hàm răng trắng ngà hung hăng nói, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm cực độ u oán.

Tiêu Viêm ho nhẹ một tiếng rồi nói: *"Những dược liệu kia tự nhiên nằm ở trong tay ta là bảo đảm nhất, ngươi cứ ăn sống như vậy, quả thực là lãng phí của giờ."*

Đối với lý do thoái thác nói vô số lần này của Tiêu Viêm, Tử Nghiên tự nhiên là sẽ không bị mắc lừa, vẻ u oán trong đôi mắt to càng tăng thêm.

Tiểu Y Tiên ở một bên nhìn thấy hai người cãi nhau vì dược liệu cũng nhìn không được mà mỉm cười, nụ cười dịu dàng động lòng người đến nỗi hấp

dẫn không ít ánh mắt nhìn chăm chú, Tiểu Y Tiên hiện giờ, trang phục khi còn ở Thanh Sơn trấn hoàn toàn giống nhau, một thân y phục màu trắng, làm cho khí chất càng tăng thêm vẻ xuất trần. Nhưng mà ngoại nhân có lẽ chưa kịp vì loại khí chất này mà mê say, chỉ sợ bất kể như thế nào cũng không tưởng được, nữ tử thoát nhìn dịu dàng động lòng người này, một khi tức giận, lập tức sẽ từ tiên tử mà biến thành tử thần rút hồn lấy mạng người ta.

"Ha ha, vị tiên sinh này, là người muốn đòi được liệu phải không?" Ngay khi Tiêu Viêm còn cùng Tử Nghiên cãi nhau về vấn đề được liệu thì một thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử mang theo sự quyến rũ khác thường ở phía sau phía sau Tiêu Viêm vang lên.

Nghe được thanh âm, Tiêu Viêm xoay đầu lại thì liền nhìn thấy một nữ tử thân mặc cung bào màu đỏ đang đứng cười, dung mạo nữ tử khá là diễm lệ, thân thể mềm mại chỗ nên lồi thì lồi chỗ nên lõm thì lõm, thân thể dưới sự bao bọc của cung bào tản ra khí chất động lòng người đặc biệt của nữ nhân thành thực, mà khiến cho người khác chú mục nhất, chính là đôi mắt mọng nước của nữ tử này, trong đó như là vĩnh viễn ngậm chứa một tia nước, hàng lông mày kẻ đen tựa như trắng tằm, toát ra sự quyến rũ rất đặc biệt.

"Án!" ánh mắt sau khi nhìn thấy cung trang nữ tử, nơi đó ngoài trừ lão giả đi lên thông báo lúc trước, còn có một bạch phát lão giả thân bận bào phục mang phong cách cổ xưa, bây giờ vị lão giả này đang cụp mắt xuống, nhìn qua tựa hồ như đang chợp mắt ngủ, nhưng bằng linh hồn cảm giác lực so với lực phẩm luyện được sư còn siêu việt hơn, Tiêu Viêm liền biết lão giả này cũng là một luyện được sư, hơn nữa đẳng cấp không thấp, ít nhất sẽ không thấp hơn Pháp Mã.

"Xem ra Hắc Giác Vực này quả nhiên là nơi nhân tài ẩn dật a, chỉ là bên trong một cái phường thuốc liền có thể xuất ra một luyện được sư cấp bậc không thấp." Trong lòng hiện lên một chút nghiêm túc, Tiêu Viêm đối với thực lực của Thiên Dược Phường này lại đánh giá cao hơn không ít, có thể mời chào đến một gã luyện được sư có cấp bậc như vậy, đó cũng không phải là trả bằng cái giá tầm thường là có thể mời đến.

Làm như cảm ứng được ánh mắt của Tiêu Viêm, đôi mắt bạch phát lão giả kia đột nhiên mở ra, cùng với ánh mắt của Tiêu Viêm đối nhãn.

Nhìn vào trong mắt đen thui giống như không thấy đáy của Tiêu Viêm, chẳng biết tại sao bạch phát lão giả mơ hồ cảm thấy ở bên trong một tia hơi thở dị thường nóng bỏng, lập tức không khỏi cúi đầu kinh ô lên một tiếng.

"*Làm sao vậy Diêm lão?*" Nghe được tiếng kinh dị của bạch phát lão giả, cung trang nữ tử cũng là ngân ra, nghi ngờ hỏi.

"*Không có gì!*" Bạch phát lão giả được gọi là Diêm lão ánh mắt hơi lóe ra rồi chợt lắc lắc đầu.

Tuy rằng Diêm lão không nói cái gì, nhưng cung trang nữ tử giống như cũng là cảm thấy điều gì đấy, mắt đẹp chuyển hướng Tiêu Viêm như đang suy nghĩ gì đó, chợt vẻ tươi cười trên khuôn mặt càng thêm động lòng người.

Cung trang nữ nhân quyền rũ này tựa hồ ở trong này thanh danh cũng có quan hệ không thấp, bởi vậy vừa mới xuất hiện, trong đại sảnh liền có thêm một đống ánh mắt ném đến, mà nàng đối với những ánh mắt này, cũng là nhất nhất mỉm cười đáp lễ.

"*Thiếp thân là phò mã chủ của Thiên Dược Phường, tiên sinh cứ gọi ta là Diêu phò mã chủ được rồi, không biết tiên sinh tên gọi là gì?*" Cung trang nữ tử mỉm cười môi đỏ mọng mỉm cười, thanh âm nhu hòa vô cùng động lòng người.

"*Diêu phò mã chủ gọi ta là Nham Kiêu được rồi.*"

Tiêu Viêm cười nhẹ, nhưng trong lòng thì hơi có chút cảnh giác, nàng ta khi nói chuyện, có một loại hấp dẫn khác thường, nếu như là người tâm trí không kiên định, tựa hồ nhất định sẽ bị ảnh hưởng đến tâm thái mà không biết, nếu như bây giờ mà đang nói chuyện mua bán hay trao đổi điều kiện thì e rằng sẽ bị đối phương ăn đến xương cốt cũng không còn, xem ra nữ nhân này có thể bằng vào thân phận nữ lưu nhỏ bé mà trở thành người đứng đầu của Thiên Dược Phường, quả nhiên không phải là người tầm thường.

Nhìn thấy bộ dáng bình thản của Tiêu Viêm, trong mắt cung trang nữ tử trái lại hiện lên một tia kinh ngạc khó phát hiện, không ngờ tới đối phương trẻ tuổi như thế mà đã có thể chống lại được mị thuật của mình, xem ra

người này quả nhiên không đơn giản a!

"Diêu phùng chủ, chắc hẳn ngươi cũng biết ta lên lầu hai là có chuyện gì, không biết là ở đây có ba vị dược tài mà ta cần hay không?" Tiêu Viêm cũng không có quá nhiều khách sáo, hỏi thẳng vào vấn đề.

"Ha ha, ba vị dược tài mà tiên sinh cần, ở lầu hai của Thiên Dược Phòng ta có thể coi như là những vật đứng đầu, tiên sinh hẳn là cũng biết quy của lầu hai Thiên Dược Phòng chúng ta chứ?" Diêu phùng chủ quyền rũ cười nói.

"Ân, không biết cần loại đan dược nào mới có thể đổi lấy?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trầm ngâm nói.

"Ha ha, không cần vội, chư vị luyện dược sư trong đại sảnh này đều là vì dược liệu quý hiếm trong Thiên Dược Phòng ta mà đến, những dược liệu quý hiếm này không phải lúc nào cũng có, Thiên Dược Phòng ta cũng phải qua một đoạn thời gian gian khổ tìm kiếm, mới có thể lấy được." Diêu phùng chủ cười dài nói tiếp: "Mà sau mỗi lần tìm được dược liệu, thì sẽ có không ít luyện dược sư tới đây đổi lấy, hôm nay đúng là thời điểm Thiên Dược Phòng dược đan hoán đổi, Nham Kiêu tiên sinh quả thật tới vừa khéo."

"Nói như vậy, chẳng lẽ còn phải cùng những luyện dược sư khác tranh đoạt dược liệu?" Tiêu Viêm nghe vậy nhíu mày nói.

"Đây cũng là một loại đấu giá, người trả giá cao thì được, bất quá chúng ta nơi này thực sự không phải là muốn kim tệ, mà là phải xem người đấu giá có thể luyện chế ra đan dược thỏa mãn chúng ta hay không. Đương nhiên, nói như vậy, trừ phi là song phương đều cần gấp loại dược liệu này, bằng không vẫn sẽ phải có một người rút lui." Diêu phùng chủ cười cười, chợt nghiêng đầu nói với bạch phát lão giả bên cạnh: "Diêm lão, thời gian không sai biệt lắm, bắt đầu lễ hội đổi đan đi."

"Vâng!" Bạch phát lão giả khẽ gật đầu, tức thì bước nhanh đến một đài cao trên đại sảnh, duỗi tay nhẹ gõ chuông đồng cạnh bên, tức thì tiếng chuông thanh thúy vang vọng khắp đại sảnh.

"Đưa dược liệu lên!"

Bạch phát lão giả thân nhiên nói, tức thì hơn mười thị nữ dung mạo đẹp như mấy em quảng cáo tiếp thị ô tô cung kính bưng một vài khay bạc đi ra, ở trên khay bạc, chỉnh tề đặt mấy cái hộp ngọc đóng hộp. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Theo từng bóng hình xinh đẹp đi qua, từng hộp ngọc được đặt chỉnh tề trên bệ đá, toàn bộ hộp ngọc vừa mở ra, nhất thời mùi dược liệu nồng đậm từ bên trong bay ra, trong chốc lát không ít luyện dược sư đều là lấy cái mũi khê ngửi, tức thì mặt lộ lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hiển nhiên nhóm dược liệu quý hiếm lần này của Thiên Dược Phường làm cho bọn hắn rất là vừa lòng.

"Ha ha, chư vị, nhìn dược liệu này là do Thiên Dược Phường ta trả giá không nhỏ mới được đến tay, phẩm chất dược liệu đều không thấp, cho nên mọi người trước tiên nên có chuẩn bị tâm lý." Diêu phường chủ chậm rãi đi lên bục, hướng về mọi người phía dưới cười nói.

Lời của nàng vừa hạ xuống, nhất thời phía dưới không ít luyện dược sư cũng là bất đắc dĩ gật đầu, Thiên Dược Phường này mặc dù có rất nhiều dược liệu quý hiếm, nhưng mà chào giá lại cực kỳ đắt đỏ, người nào mà không có chút giá trị và năng lực thì vẫn là đừng nên đến tầng hai này để mất mặt.

"Một khi đã như vậy, lễ hội đấu đan cũng liền bắt đầu, quy củ như cũ, trước chọn phẩm chất kém một chút, để cao phẩm cho lúc sau." Diêu phường chủ vung tay ngọc lên, chỉ hướng những dược liệu trên thạch đài, cười dài nói.

Nhìn thấy lễ hội đã bắt đầu, nhất thời không ít luyện dược sư đều là chen chúc mà lên, sau đó ánh mắt như lửa tìm kiếm dược liệu mình đang cần ở trên thạch đài, sau một hồi, đại sảnh tầng hai trở nên dị thường sôi động.

"Ha ha, Diêu phường chủ, lễ hội đấu đan này, như thế nào lại không chờ ta? Chẳng lẽ là sợ ta trả không nổi sao?"

Mọi người ở đây chọn lựa dược liệu được một lúc thì một tiếng cười như sấm đột nhiên từ chỗ thang lầu truyền đến.

Tiếng cười to thành linh xuất hiện, nhất thời làm cho không khí hỏa bạo trong đại sảnh trở nên an tĩnh hơn một chút, từng ánh mắt kinh dị nhìn về

phía thang lầu.

Tiếng bước chân nặng nề dần dần tới gần, một lát sau, một vị lão giả mặt đỏ thân mặc bào phục màu vàng nhạt hiện ra dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Ánh mắt híp lại nhìn lão giả mặt đỏ này, trong mắt Tiêu Viêm cũng là hiện lên một nét thoáng kinh nghi, hẳn phát hiện, vị lão giả này, không ngờ cũng là một gã luyện dược sư, hơn nữa thực lực so với vị bạch phát lão giả kia còn mạnh hơn một chút.

"Không hổ là Hắc Giác Vực! Luyện dược sư cấp bậc như thế, trong vòng một ngày liền xuất hiện đến hai vị. Xem ra hôm nay, nơi này thật sự là không nên đến a."

-----oOo-----

Chương 818: Lão giả mặt đỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi lão giả mặt đỏ vừa hiện thân, trong đại sảnh vốn có rất nhiều luyện dược sư nhưng nhất thời thanh âm nhỏ dần trầm lặng đi nhiều, một số người có thực lực mạnh mẽ sắc mặt chợt trở nên thiếu tự nhiên.

Trên đài, Diêu phường chủ cũng thấy nao nao, gương mặt hiện lên nụ cười nhiệt tình, vội vàng xuống đài đón lão giả mặt đỏ, miệng cười duyên nói:

"Hoá ra Tề lão đại giá quang lâm, lần này Hắc Hoàng Tông tổ chức đại hội đấu giá còn tưởng Tề lão không rảnh mà tới đây chứ!"

"Hắc, hắc. Diêu phường chủ sao lại nói vậy. Dược liệu của Thiên Dược Phường không phải vật tầm thường, ngay cả lão phu cũng không khỏi động tâm. Hơn nữa đại hội đấu giá cũng không phải được tổ chức thường xuyên, cho dù bận rộn lão phu cũng phải đến xem."

Người dược xưng là Tề lão cười to nói, thanh âm cực lớn, tiếng cười ha hả, trong đại sảnh này không ít người nhú mày nhưng ngại bối cảnh cũng như danh vọng của người này trong Hắc Hoàng Thành nên chưa dám lên tiếng.

"Tê lão có thể quang lâm tề phô thiếp thân cao hứng còn không kịp a, hoàn hảo là đại hội đối đan còn chưa chính thức bắt đầu, Tê lão xin mời ngồi đi."

Diêu phương chủ cười dài nói, thân hình nghiêng đi thành dáng mời.

Thấy thế, lão giả mặt đỏ cũng không khách khí, cười lớn một tiếng, tiến đến bàn phía trước bước tới, không coi ai ra gì, bước thẳng đến vị trí đầu nào ngồi xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng thoáng dừng lại trên người Tiêm Viêm cách đó không xa, sau đó thu hồi ánh mắt lại.

Nhìn thấy lão giả mặt đỏ ngồi vào ghế trên, Diêu phương chủ cũng nén một tiếng thở dài, trong lòng thầm mắng:

"Lão gia hoả này, lần nào đến cũng y vào bối cảnh của mình tại Hắc Hoàng Thành làm cho người khác không dám cùng lão cạnh tranh đấu giá."

Lão giả mặt đỏ quả thực bối cảnh không nhỏ, là một trong những thủ tịch luyện dược sư của Hắc Hoàng Tông, nghe nói không lâu trước đây đã đạt đến lục phẩm, tính ra trong Hắc Hoàng Thành có thể được coi là cường giả luyện dược sư cực mạnh. Hơn nữa, dựa vào thực lực Hắc Hoàng Tông thì trong Hắc Hoàng thành này tiếng nói của lão có thể coi là tiếng nói của đại nhân vật, người bình thường tự nhiên là không dám cùng lão cạnh tranh đấu giá. Mà chuyện này đối với Thiên Dược phương không thể nghi ngờ chính là một chuyện không tốt. Dù sao thì bọn họ cần chính là song phương đấu giá cạnh tranh mới có thể đem lại lợi ích lớn nhất, mà người này xuất hiện không nghi ngờ chính là có chút phá hư quy củ.

Mặc dù Diêu phương chủ đối với việc này trong lòng quả thật rất bất mãn nhưng ngại lực ảnh hưởng của lão giả mặt đỏ trong Hắc Hoàng thành nên cũng không dám nói thêm. Bởi vậy, đối với việc đại gia hoả không mời mà đến trong nội tâm nàng không có bao nhiêu sự vui mừng.

"Lão gia hoả ánh mắt cực độc, không biết lần này lại bị hắn lấy đi loại dược liệu gì nữa đây!"

Nghĩ đến đây, ngọc thủ Diêu phương chủ trong tay áo không nhìn được

nắm chặt lại, những loại dược liệu này là do Thiên Dược phường trả giá không ít tính mạng của người hái thuốc mới tìm được, giá trị rất lớn.

Trong lòng lóe lên ý niệm, Diêu phương chủ khẽ lắc đầu, đem cảm xúc trong lòng áp chế xuống, sau đó rất nhanh đi tới đài cao, trên gương mặt lập tức xuất hiện nụ cười tươi tắn, bắt đầu chủ trì đại hội đổi đan.

Bọn Tiêu Viêm ba người ngồi một chỗ phía sau trên cao. Bởi vì những dược liệu ban đầu đều không phải là loại mà hần cần cho nên ánh mắt của hần phần nhiều vẫn để ý đến lão giả mặt đỏ. Theo sắc mặt của những luyện dược sư xung quanh tại thời điểm lão giả xuất hiện thì tựa hồ địa vị người này tại Hắc Hoàng thành không thấp, sắc mặt nhiều người có điểm không vui, nhưng bởi vì một vài nguyên cớ đều là giận mà không dám nói gì.

Tiêu Viêm bằng vào cảm giác linh hồn cực mạnh có thể cảm ứng được cấp bậc luyện dược của lão giả mặt đỏ này so với Pháp Mã phải cao hơn một bậc nhưng nếu so với Cổ Hà thì có lẽ hơi yếu hơn một ít. Nhưng tổng thể thì có thể được coi là là một luyện dược đại sư hàng thật giá thật, nếu để bên trong Hắc Giác Vực đủ để các thế lực tranh nhau mời chào.

Trong lúc ý niệm Tiêu Viêm chuyển động thì đại hội đổi đan đã chính thức bắt đầu, một số ánh mắt của luyện dược sư đảo qua những dược liệu, khi phát hiện những vật thích hợp liền tiến lên. Nhưng nếu muốn đem những dược liệu này rời đi thì chắc là phải trả một giá tương đương.

Quan sát một lúc, Tiêu Viêm mơ hồ hiểu ra một chút, hần phát hiện những dược liệu này giá trị đại khái bằng một nửa đan dược hoặc thấp hơn một ít. Tỷ như một cây dược liệu dùng để luyện chế tứ phẩm đan dược muốn đổi nó phải có một quả đan dược tam phẩm, nhưng đến tột cùng là tam phẩm đan dược loại nào thì tùy theo Thiên Dược phường quyết định. Nếu có chuẩn bị trước thì có thể trực tiếp đổi dược liệu, nhưng nếu không có chuẩn bị thì có thể đến bãi đá có những dược đỉnh phẩm chất tương đối, hiển nhiên là người ta đã chuẩn bị hiện trường để luyện chế.

Nhóm dược liệu đầu tiên không nằm trong mắt của Tiêu Viêm, bất quá cũng có hai ba bốn loại làm động tâm những luyện dược sư khác. Sau đó liền tiến hành trao đổi theo quy củ, nếu không có sẵn đan dược thì một ít luyện dược sư trực tiếp luyện chế tại trường. Trong nhất thời nhiệt độ trong đại sảnh tăng lên không ít. Còn một ít luyện dược sư đối với những dược liệu này không hứng thú thì nhàm chán đưa ánh mắt đến những hoá phẩm đang

bốc lên trong dục đỉnh hoặc quan sát thủ pháp luyện đan của người luyện dục.

Nhàn rồi, Tiêu Viêm ba người tùy ý nhìn những luyện dục sư đang luyện chế đan dục, nhưng chỉ lát sau đã lắc đầu thu hồi ánh mắt. Lấy thực lực luyện dục sư của hắn hiện tại, những thủ pháp này quá đơn sơ, hoàn toàn không có giá trị tham khảo.

Trong đại sảnh cũng có không ít luyện dục sư đồng dạng ngồi im, thực lực những người này có thể ở tầm trung nên ánh mắt cũng cao hơn một chút. Những dục liệu thứ phẩm trong nhóm đầu tiên rõ ràng không thể khiến họ động tâm dục. Mà trong lúc này, người có bộ dạng nhàn nhã nhất chính là lão giả mặt đỏ, những dục liệu này hắn một chút cũng không để tâm, mà trên mặt hắn hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn, giống như hận không thể khiến Thiên Dục Phòng đem ngay loại dục liệu phẩm chất cao nhất ra đấu giá.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, mấy loại dục liệu thứ phẩm đã được lựa chọn trao đổi hết, phẩm chất dục liệu mang ra càng ngày càng tốt. Mấy luyện dục sư có thực lực mạnh mẽ vốn đang ngồi bất động bây giờ cũng đã động tâm, hiện tại bắt đầu lục tục đứng lên, tiến hành trao đổi.

Thời gian trôi qua, dục liệu để trên bệ đá càng ngày càng ít, nhưng mùi dục liệu nồng đậm thẩm thấu ra từ những hộp ngọc có thể thấy phẩm chất dục liệu ngày càng cao, trong đó có một ít mà ngay cả lão giả mặt đỏ cũng phải động tâm. Tuy nhiên đó vẫn không phải thứ lão đang chuẩn bị.

Lúc này, trên thêm đá, dục liệu giảm dần, chỉ còn không đến mười hộp, số lượng người ngồi im cho đến giờ chỉ còn bọn Tiêu Viêm và lão giả mặt đỏ mấy người.

Phát hiện ra ba người Tiêu Viêm vẫn chưa từng có động tác gì, lão giả mặt đỏ cũng ngẩn ra, rồi chợt khẽ cau mày nhìn về phía Tiêu Viêm.

Cảm nhận được ánh mắt phóng tới, Tiêu Viêm cũng khẽ nghiêng người, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lại, sau đó làm như không có việc gì quay về phía khác, trên mặt hoàn toàn không có vẻ kiêng kị lão giả mặt đỏ như những luyện dục sư khác.

Tư thái bình thản của Tiêu Viêm ngược lại khiến cho lão giả mặt đỏ sững

sốt, trong lòng dậy lên lửa giận. Lấy thực lực cùng danh vọng của hắn hiện nay đã lâu không có tình huống bị người khác phớt lờ như vậy.

Ở trong đại sảnh lúc này, những luyện dược sư đã đổi được dược liệu của mình vẫn chưa rời đi, ngược lại ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn về lão giả mặt đỏ cùng Tiêu Viêm. Loại đại hội đổi đan dược này càng gần về cuối mới chân chính trao đổi những vật cao cấp.

"Ha, ha. Kế tiếp là những dược liệu có phẩm chất cao cấp nhất của Thiên Dược Phường chúng ta. Để có những dược liệu này, Thiên Dược Phường đã phải trả giá rất lớn..."

Nhìn trên bàn đá chỉ còn lại một ít hộp ngọc, Diêu phường chủ mỉm cười vỗ nhẹ ngọc thủ, lập tức vài thị nữ nhanh chóng đi ra mang những hộp ngọc đó đi, mang lên năm cái hộp ngọc rất đẹp.

Năm hộp ngọc này vừa xuất hiện, một cỗ hương dược nồng đậm không ngừng xông lên khắp đại sảnh, không ít luyện dược sư khẽ hít một hơi, vẻ kinh nghi lộ trên mặt.

Đang dựa nghiêng người trên ghế, lão giả mặt đỏ lập tức động thân, trong mắt lộ ra một tia lửa nóng nhìn về những hộp ngọc.

Diêu phường chủ ánh mắt quét một vòng quanh đại sảnh, chợt dừng lại trên người Tiêu Viêm, sau đó cười nói:

"Đây là năm loại dược liệu, các vị nếu có hứng thú thỉnh ra giá."

Ánh mắt của Tiêu Viêm lúc này đang gắt gao nhìn chằm chằm vào ba chiếc hộp ngọc, trong mắt hắn tự nhiên chỉ cần liếc qua có thể nhìn ra trong ba chiếc hộp ngọc này chính là mục đích của hắn trong chuyến đi này, chính là ba loại dược liệu cuối cùng luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan.

Hít sâu một hơi, trong ánh mắt soi mói của tất cả mọi người trong đại sảnh, Tiêu Viêm đứng dậy, cuối cùng hướng bãi đá đi đến. Nguồn truyện:

Nhìn thấy động tĩnh của Tiêu Viêm, những ánh mắt trong đại sảnh nhất thời hội tụ trên người hắn. Những loại dược liệu phẩm chất cực cao này, muốn đổi lấy chỉ sợ ít nhất cũng phải là tứ phẩm hoặc là ngũ phẩm đan

được mới có thể đổi được. Mà thoát nhìn tên gia hoả cực kỳ trẻ tuổi này có thể xuất ra loại đan dược này sao?

Trong ánh mắt soi mói của mọi người, Tiên Viêm dừng bước trước bàn đá, hướng về phía Diêu phùng chủ với những đường cong yếu điệu động lòng người mỉm cười, bàn tay đem ba cái hộp ngọc đó chậm rãi kéo về trước mặt mình, nói: *"Diêu phùng chủ, mời nói nếu đổi ba gốc dược liệu này cần thiết phải dùng loại đan dược nào?"*

Nghe vậy, Diêu phùng chủ cười ngọt ngào, khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, nhưng sắc mặt nằng chợt đổi.

Ngay khi sắc mặt nằng biến đổi, một bàn tay lớn đột nhiên không chút khách khí đè xuống một trong ba chiếc hộp ngọc, một thanh âm nhàn nhạt vang lên trong đại sảnh.

"Ngọc Cốt Quả! Ta muốn!"

-----oOo-----

Chương 819: Đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh đột ngột xuất hiện cử động khiến không ít người kinh sợ run lên, đợi đến khi nhìn rõ người đưa tay ngăn trở thì sắc mặt mọi người không ngừng biến ảo, một ít thì lộ vẻ phẫn khích, một ít lại đưa ánh mắt thương hại thoáng nhìn qua Tiên Viêm.

Tiên Viêm ánh mắt bình thản nhìn bàn tay đặt trên hộp ngọc đựng Ngọc Cốt quả, trong lòng thầm thở dài nói:

"Quả nhiên là vậy a!"

Ngay từ đầu, khi năm chiếc hộp ngọc được mang ra, Tiên Viêm đã có cảm giác chỉ sợ lần đổi dược liệu này cũng không thuận lợi như mình nghĩ, kết quả không ngờ lại đúng như vậy. Hơi quay đầu, Tiên Viêm nhìn lão giả mặt đỏ, khẽ nhíu mày.

"Ha ha, Tề lão, vị tiên sinh này ra tay trước, như vậy có phải hay không có chút không hợp quy củ?"

Nhìn thấy lão giả mặt đỏ nhúng tay vào, Diêu phường chủ trong lòng trầm xuống, có chút miễn cưỡng, cười nói.

Diêu phường chủ nói như vậy là không đúng, nơi này vốn là đấu giá, ai trả giá cao thì người đó được vật, sao lại phân biệt tới trước hay sau?

Nghe vậy, lão giả mặt đỏ cũng có chút không vui. Nguồn truyện:

Thấy hắn nói như vậy, Diêu phường chủ cũng chỉ đành cười khô gật đầu, tuy nhiên trong lòng thầm mắng: *"Người nếu quả thật ra giá cao để đổi được liệu thì đúng là không vấn đề gì, lão gia hoá người kiêu gì chẳng giờ một vài thủ đoạn thấp hèn."*

Đối với những lời mắng trong lòng Diêu phường chủ tự nhiên Tề lão không biết, ánh mắt nhất thời dời đi dừng lại trên người Tiêu Viêm, tỏ vẻ khách khí cười nói:

"Ha! Ha! Vị bằng hữu này, lão phu là Tề Sơn, hiện đang luyện chế một loại đan dược chính là cần Ngọc Cốt quả, vì vậy mời bằng hữu có thể bỏ qua dùm, không biết như thế nào?"

Mặc dù Tề Sơn trong miệng nói như là đang thương thảo nhưng bàn tay nắm hộp ngọc lại không hề có ý thả ra, ngược lại còn có ý định kéo hộp ngọc về phía mình.

Nghe Tề Sơn mở miệng, trong đại sảnh từng đạo ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm vẻ thương hại càng sâu. Tên này quả thật đáng thương, cạnh tranh với lão gia hỏa Tề Sơn này quả thật là xui xẻo, cả Hắc Hoàng Thành này ai lại không biết lão gia hỏa này thích nhất chính là ý thể hiệp người.

Trước rất nhiều ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm sau một hồi trầm mặc, chột bàn tay nắm chặt hộp ngọc đựng Ngọc Cốt quả rồi chậm rãi hướng về phía Tề Sơn mỉm cười nói:

"Xin lỗi, Ngọc Cốt quả này cũng chính là thứ mà ta đang cần, chính vì vậy không thể buông bỏ được."

Khi nghe Tiêu Viêm nói xong, trong đại sảnh không khí chợt trở nên yên tĩnh. Ngay cả Diêu phương chủ, trong đôi mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nàng tựa hồ cũng không ngờ thanh niên trẻ tuổi này lại dám trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Tề Sơn như vậy.

Trong không khí yên tĩnh, nặng nề của đại sảnh, khuôn mặt Tề Sơn rõ ràng cũng trở nên cứng đờ, trong mắt chợt lóe ra tia âm trầm, ánh mắt chậm rãi di chuyển hướng Tiêu Viêm, cười mà như không cười, nói:

"Ha ha. Hiện tại, người trẻ tuổi thật đúng là nghe con không sợ cọp a!"

Đối với sự trào phúng trong giọng nói của Tề Sơn, Tiêu Viêm cũng không để ý tới, nghiêng đầu, nhìn về phía Diêu phương chủ, cười nói:

"Làm phiền phương chủ ra giá, ba góc dược liệu này phải cần loại đan dược nào mới có thể đổi được?"

Diêu phương chủ dần dần từ trong kinh ngạc hồi tỉnh, nghe Tiêu Viêm nói vậy, cũng chần chờ một chút, thấp giọng nói:

"Vị tiên sinh này, người thực sự muốn như vậy sao? Vì một Ngọc Cốt quả mà đắc tội với một gã lục phẩm luyện dược sư thủ tịch Hắc Hoàng Tông thật sự không đáng a."

Diêu phương chủ dùng một câu như nhắc nhở Tiêu Viêm nhưng lại như vô tình tiết lộ thân phận của Tề Sơn ra.

Đối với hảo ý của nàng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ mỉm cười, từ chối nói:

"Ngọc Cốt quả đối với ta vô cùng trọng yếu, hôm nay bất kể là ai ta cũng không thể nhường. Mời Diêu phương chủ nói ra đan dược có thể đổi."

Thấy Tiêu Viêm kiên trì như vậy, Diêu phương chủ cùng với Bạch phát lão giả bên cạnh liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ gật đầu, nói:

"Ba góc dược liệu này nằm trong một vài dược liệu có phẩm chất cao nhất của Thiên Dược Phường chúng ta, vì vậy giá trị rất lớn, nếu Nham tiên sinh muốn đổi thì phải xuất ra một mai ngũ phẩm đan dược."

"Ngũ phẩm đan dược sao?" Nghe vậy Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, âm thầm

tính toán một chút. Giá này cũng không phải là quá cao, cả ba loại dược liệu này đều là dược liệu cơ bản để luyện chế lục phẩm đan dược hoặc cao hơn, bởi vậy giá trị cũng không kém một mai ngũ phẩm đan dược.

"*Hắc, không có bốn sự cũng học người khác đòi đòi dược liệu.*" Nhìn thấy Tiêu Viêm trầm ngâm, Tề Sơn nhất thời cười lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển hướng sang phía Diêu phường chủ, thản nhiên nói:

"*Ta nhớ đại hội đổi đan chính là đấu giá. Nếu tiểu tử này không xuất ra dược ngũ phẩm đan dược thì để lão phu đổi đi.*"

Nghe Tề Sơn nói sẽ dùng ngũ phẩm đan dược để đổi, Diêu phường chủ và những người xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc, lão gia hỏa này hôm nay tự nhiên lại hào phóng như vậy sao?

"*Đại hội đổi đan đích thật là ai ra giá càng cao thì dược liệu tất nhiên thuộc về người đó.*" Diêu phường chủ chần chờ một chút, nhìn Tiêu Viêm một cái rồi mới nói.

"*Đây là một mai Cương Quyết đan, cũng là ngũ phẩm đan dược, dùng vào có thể khiến người trong thời gian ngắn tốc độ tăng vọt, nếu gặp người đuổi giết nhất định có thể bảo vệ tính mạng.*" Tề Sơn cười lạnh một tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một bình ngọc, đặt trên mặt bàn rồi nói.

Diêu phường chủ cũng cảm thấy nao nao, cẩn thận đưa tay lấy bình ngọc, đưa đến bên cạnh Bạch phát lão giả.

Bạch phát lão giả ánh liếc vào trong bình ngọc một cái, bên trong là một đan dược sáng màu, tiếp tục hít hương dược, rồi khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

"*Đích thị là ngũ phẩm đan dược Cương Quyết đan, bất quá tỉ lệ không phải là thượng phẩm, xem ra trong quá trình luyện chế, người luyện chế có chút nóng nảy.*"

"*Hắc hắc! Diêm lão đầu, ánh mắt trước sau vẫn rất độc đáo, bất quá muốn tiến vào lục phẩm cấp bậc thì không thể chỉ dựa vào nhãn quang a*". Nghe vậy, Tề Sơn hắc hắc cười rồi nói:

"*Nếu đan dược đã kiểm nghiệm xong, như vậy dược liệu này có phải hay*

không thuộc về ta?"

Đang nói, bàn tay to lớn liền nhanh chóng đem ba chiếc hộp ngọc trước mặt Tiêu Viêm kéo về. Nhưng mà bàn tay vừa mới vươn ra, một bàn tay cũng trực tiếp đưa xuống, một tiếng cười nhàn nhạt truyền đến:

"Vị lão tiên sinh này không khỏi quá nóng vội sao? Tại hạ vẫn còn chưa ra giá mà."

Ánh mắt hơi hiện lên vẻ lạnh lùng, Tề Sơn ánh mắt chậm rãi nhìn thẳng vào con người thâm thúy, thanh âm trở nên thiếu kiên nhẫn, lạnh như băng:

"Tiểu tử, phạm thấy việc tốt thì thu lại, muốn sống tại Hắc Giác Vực tốt nhất nên thu liễm, nếu không đối với ngươi cũng không có gì tốt đâu."

Nghe vậy, Tiêu Viêm mỉm cười nói:

"Đa tạ đã nhắc nhở, bất quá tại hạ cũng đã nói qua, những dược liệu này hôm nay tuyệt đối không thể nhường cho ai."

Dứt lời, bàn tay vừa động cũng đã lấy ra một chiếc bình ngọc, sau đó đặt lên mặt bàn, nhẹ giọng nói:

"Đấu Linh đan, ngũ phẩm đan dược. Về phân hiệu quả những người ở đây đều đã biết, tại hạ không có lời nói thêm."

Tiêu Viêm vừa nói xong, trong đại sảnh một tràng tiếng hô đồng loạt vang lên, tất cả ánh mắt đều mang vẻ khiếp sợ nhìn bình ngọc để trên bàn. Đấu Linh đan, một loại đan dược mà ở bất kỳ đâu cũng có thể nói là đỉnh đỉnh đại danh. Nếu nói lúc trước Tề Sơn đưa ra Cương Quyết đan có thể tính là ngũ phẩm đan dược trung phẩm thì Đấu Linh đan chân chính là thượng phẩm.

Hơn nữa Cương Quyết đan chính là thuộc loại tiêu hao đan dược, cũng có giá trị tăng thực lực, nhưng so với Đấu Linh đan có giá trị thúc đẩy thực lực lâu dài thì quả thật là cách biệt một trời. Bởi vậy, khoảng cách dù bất kỳ phương diện nào cũng không thể so sánh.

Thấy Tiêu Viêm trực tiếp mang ra một mai Đấu Linh đan, Diêu phùng

chủ bên kia cùng với Diêm lão hay Tề Sơn đều run lên. Một lát sau, vẻ mặt mừng như phát điên khó có thể che dấu. Đấu Linh đan tuy nói là ngũ phẩm đan dược nhưng nếu nói về giá trị thì cũng không kém một ít hạ phẩm lục phẩm đan dược.

"Không có khả năng, tiểu tử này làm sao có thể lấy ra được Đấu Linh đan?"

Một bên, Tề Sơn đột ngột tức giận nói. Mặc dù lấy trình độ luyện dược sư của hắn hiện nay thì khi luyện chế Đấu Linh đan xác xuất thành công cũng chỉ có năm thành. Hơn nữa, hắn là thủ tịch luyện dược sư Hắc Hoàng Tông, luyện chế được loại đan dược này trước tiên phải đưa hết cho tông môn. Thật sự mà nói thì địa vị của hắn cũng không phải khiến người khác đỏ mắt như tưởng tượng của rất nhiều người. Đấu Linh đan thì ít nhất trên người lão cũng có một mai, nhưng muốn hắn đem loại đan dược này lấy ra để đổi ba loại dược liệu kia thì hắn tuyệt đối không chịu.

Tề Sơn tức giận nhưng cũng không có mấy ai để ý, bởi vì lúc này Diêm lão đã tóm lấy bình ngọc, sau đó cẩn thận đổ ra một viên đan dược rất tròn, màu xanh biếc.

Ánh mắt cẩn thận đảo qua viên thuốc, trong ánh mắt dần dần phát ra một chút kinh dị, sau một lát, sự kinh dị trực tiếp hoá thành ngưng trọng.

"Diêm lão, thế nào? Đan dược có vấn đề sao?" Nhìn thấy bộ dạng của Diêm lão, Diêu phương chủ trong lòng chợt động, thật cẩn thận hỏi.

"Không có..." Diêm lão khẽ hít một ngụm lương khí, trong giọng nói có thêm phần cuồng nhiệt *"Đây quả thật là Đấu Linh đan..."*

Nghe vậy, trong đại sảnh ồ lên một tràng, ngay cả tên kia cũng phải kêu lên, trên mặt một hồi xanh một hồi trắng, hắn không thể nghĩ tới một mao đầu tiểu tử thoát nhìn không quá hai mươi tuổi mà lại có thể xuất ra được đan dược loại này.

"Hơn nữa... Phẩm chất của mai Đấu Linh đan này rất cao, chính lão phu nhiều năm như vậy mà cũng lần đầu chứng kiến. Tỷ lệ, đan khí... lấy kinh nghiệm của lão phu thì mặc dù một số lục phẩm luyện dược sư nếu không có hỏa diễm đặc thù tương trợ thì tuyệt đối cũng không thể luyện chế ra được loại đan dược có tỷ lệ cao như vậy..." Lời nói tiếp theo của Diêm lão

khiến cho không ít người trong đại sảnh khẽ hít một ngụm lãnh khí.

Đối với nhãn lực Diệp lão Thiên Dược Phường, ngay cả Tề Sơn kia cũng cực kỳ rõ ràng, hẳn là loại người đánh giá đan dược rất kỹ càng, nhưng đối với mai Đấu Linh đan này đưa ra đánh giá cao như vậy thì xem ra phẩm chất quả thực đã tới một trình độ rất đáng sợ.

Ở trong đại sảnh, mọi người hít một ngụm lãnh khí, ánh mắt khiếp sợ nhìn Tiêu Viêm càng thêm nồng đậm.

-----oOo-----

Chương 820: Đắc thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh, bầu không khí yên tĩnh kéo dài chừng hơn một phút, Tề Sơn cuối cùng không nhịn được, giọng nói âm dương quái khí vang lên:

"Ta nói Diêm lão đầu à, mặc dù ngươi luyện chế Đấu Linh đan tỷ lệ thành công cực thấp nhưng cũng không cần đề cao mai Đấu Linh đan này quá chứ."

Nghe Tề Sơn nói như vậy, Thiên Dược Phường, Diệp lão ánh mắt nhàn nhạt quét qua hắn một cái, cười lạnh nói:

"Có lẽ luận về luyện dược ta kém hơn ngươi, nhưng so về nhãn lực nhận biết đan dược thì lão phu ta quả thật không sợ ngươi."

Bị Diêm lão nói như vậy, Tề Sơn cũng có chút phần nộ nhưng đành phải kìm chế lại. Nếu bàn về năng lực nhận biết đan dược thì hẳn không nhận kém hơn người trước mặt cũng không được.

"Vị tiên sinh này, ngươi thật sự định dùng Đấu Linh đan này để đổi lấy ba vị dược liệu đó?"

Diêu phường chủ vẻ mặt tươi cười nhìn Tiêu Viêm, trong thanh âm hơi có chút không yên. Đấu Linh đan này giá trị so với ba gốc dược tài kia quả thật cao hơn nhiều. Cuộc trao đổi này nàng thậm chí cam nguyện gạt Tề

Sơn sang một bên. Ngay cả Diệp lão cũng hết lời tán thưởng mai Đẩu Linh đan này thì tuyệt đối là một ngũ phẩm đan dược thượng phẩm trong thượng phẩm. Thiên Dược Phường mặc dù kiêng kị Tề Sơn nhưng cũng không phải là quá e ngại.

Vẻ không yên tâm trong giọng nói của Diêu phường chủ, Tiêu Viêm hoàn toàn có thể hiểu được. Hắn tự nhiên biết Đẩu Linh đan giá trị vượt xa so với ba gốc dược tài này. Nhưng trong nạp giới hắn hiện tại chỉ có một khối ngũ phẩm đan dược này do lúc trước luyện chế còn thừa. Đan dược khác thì hắn còn một ít nhưng phẩm chất so với Đẩu Linh đan còn cao hơn nhiều, còn cấp thấp thì không thể đổi được. Lần này cũng chỉ có thể để lão bản nương Thiên Dược Phường chiếm chút tiện nghi vậy. Nhưng mà hoàn hảo là với sự âm thầm nhắc nhở lúc trước của nàng, Tiêu Viêm quả thật có hảo cảm, cho nên để nàng chiếm chút tiện nghi cũng không phải là chuyện lớn.

"Nếu Diêu phường chủ không có ý kiến, như vậy ta liền tiếp thu ba vị dược tài này." Tiêu Viêm mỉm cười, gật đầu nói.

Nghe vậy, Diêu phường chủ trên mặt xuất hiện vẻ mừng như điên, nhưng vừa định gật đầu thì bên kia Tề Sơn tức giận, vỗ mạnh một cái lên bàn ghế, nói *"Đợi một chút!"*

Bị Tề Sơn cắt đứt lời nói, Diêu phường chủ ánh mắt hơi trầm xuống, chuyển hướng Tề Sơn, thanh âm đè nén một chút tức giận:

"Tề lão, thiếp thân tôn trọng ngươi là người có danh vọng lớn trong Hắc Hoàng Thành, xin đừng để Thiên Dược Phường chúng ta đối với ngươi xuống lệnh cấm túc!"

Thiên Dược Phường có thể tại Hắc Hoàng Thành có sinh ý thịnh vượng, lại có Diệp lão có thực lực Luyện dược sư như vậy tương trợ, tự nhiên cũng không có khả năng để người khác tự do chà đạp. Mặc dù Tề Sơn bối cảnh không kém nhưng cũng không có khả năng ngồi lên đầu họ.

Nghe Diêu phường chủ tức giận nói, Tề Sơn sắc mặt cũng hơi đổi, chột hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, nói:

"Không phải là Đẩu Linh đan sao, chẳng lẽ ngươi cho rằng lão phu không thể có sao?"

"Thình, thịch."

Lời vừa dứt, bàn tay của Tề Sơn nhoáng lên, một chiếc bình ngọc nhanh như chớp hiện ra, đặt thật mạnh lên trên bàn.

Nhìn cử động của Tề Sơn như vậy, trong đại sảnh nhất thời nổi lên một trận âm thanh xôn xao, mọi ánh mắt nhìn về phía Tề Sơn lộ ra vẻ không thể tin được. Hôm nay lão gia hoả này có uống lộn thuốc không? Không những không chiếm tiện nghi của người khác mà ngược lại còn xuất ra cả Đấu Linh đan?

Đối với những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, trong lòng của Tề Sơn cũng đang chảy máu. Hắn hiện đang muốn luyện chế một hoàn lục phẩm đan dược, mà tài liệu chủ yếu chính là Ngọc Cốt quả, bởi vậy hắn mới ôm tâm lý nhất định phải đoạt được vật phẩm này. Hơn nữa lại bị Tiêu Viêm kích thích cạnh tranh. Nếu sau này truyền ra ngoài, thủ tịch luyện dược sư Hắc Hoàng Tông ngay cả một gã ma đầu tiểu tử cũng không thể cạnh tranh được thì làm sao hắn có thể chịu nổi mỗi nhục nhã này.

Dưới hai nguyên nhân thúc dục này, Tề Sơn mới căn răng chịu đựng đau lòng đem mai Đấu Linh đan duy nhất ra đấu giá.

Mà trước hành động của Tề Sơn như vậy cũng khiến cho Diêu phương chủ cùng với Diêm lão bên cạnh ngoài ý muốn. Bọn họ chưa từng nghĩ tới có thể chiếm được tiện nghi trên người lão gia hoả này. Hai người liếc nhìn nhau một cái, trên mặt lộ vẻ khó xử.

Chần chờ một lát, Diêm lão mới chậm rãi vươn tay lấy bình ngọc, sau đó đem đan dược bên trong đổ ra, ánh mắt đảo qua, hơi nhíu mày.

Đứng bên cạnh, Diêu phương chủ thấy vậy, trong lòng cũng trầm xuống nói:

"Diêm lão?"

"Xác thật cũng là Đấu Linh đan." Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Diêm lão liếc nhìn Tề Sơn một cái, thản nhiên nói: *"Bất quá phẩm chất... không thể so với mai đan dược của tiểu hữu này."*

"Nói hươu nói vượn! Lão phu đường đường là một gã lục phẩm luyện dược sư, luyện chế ra đan dược sao có thể kém hơn so với tiểu tử này được?" Nghe vậy, Tề Sơn nhất thời nổi trận lôi đình, tức giận nói.

Đôi với sự tức giận của Tề Sơn, Diêm lão cũng không thèm để ý, mỗi tay cầm một viên đan dược lần lượt của Tề Sơn và Tiêu Viêm sau đó mở ra, hướng tới các luyện dược sư trong đại sảnh nói:

"Chư vị cũng đều là những luyện dược sư có thanh danh không nhỏ tại Hắc Hoàng Thành, một ít năng lực về nhận biết đan dược chắc là có, đây là hai quả Đấu Linh đan, chư vị thử nói ai hơn ai kém?"

Nghe lời này của Diêm lão, trong đại sảnh những đạo ánh mắt nhất thời bắn ra, sau đó chậm rãi quét lên hai viên đan dược, cuối cùng sắc mặt đều hiện lên một chút cổ quái. Hai viên đan dược đó, bất luận là tỷ lệ hay đan khí phát tán thì mai của Tiêu Viêm không thể nghi ngờ so với Tề Sơn thì hơn hẳn một bậc.

Công hiệu của Đấu Linh đan, nếu như là Đấu vương cường giả phục dùng thì thực lực có thể tăng lên một tinh. Nhưng mà loại tăng cường này cũng có thất bại, mà thất bại này hoàn toàn là xem phẩm chất và trình độ của đan dược. Nói đơn giản, nếu hai Đấu vương cùng dùng Đấu Linh đan của Tiêu Viêm và Tề Sơn thì tuyệt đối người trước sẽ có xác suất thành công lớn hơn.

Mà một gã Đấu vương chỉ có thể dùng một quả Đấu Linh đan, cho nên nếu muốn mua đan dược chắc chắn sẽ dốc hết sức để cầu có được hoàn đan dược của Tiêu Viêm. So sánh như vậy có thể thấy ngay chênh lệch giữa hai người là rất rõ ràng.

Đương nhiên, mặc dù trong lòng đều biết hai viên thuốc này ai ưu ai kém nhưng cũng không có người nào lên tiếng, dù sao lúc này lên tiếng sợ là sẽ đắc tội với Tề Sơn. Chính vì vậy mà trong nhất thời đại sảnh lâm vào một trận trầm mặc.

Nhưng dù có trầm mặc nhưng tất cả những ánh mắt đều dừng vào tay bên phải của Diêm lão, nơi đặt Đấu Linh đan của Tiêu Viêm.

Một màn này tự nhiên là Tề Sơn cũng nhận thấy, tức thì da mặt lão có đầy cách mấy cũng không khỏi đỏ lên, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm dần dần hiện

lên vẻ âm trầm. Hiển nhiên, với lão giả hẹp lượng thì chắc chắn đã đem việc này cùng Tiêu Viêm ghi hận trong lòng.

Diêm lão chậm rãi thu hồi hai tay, đem hai viên đan dược riêng rẽ đưa vào hai chiếc bình ngọc, đem một chiếc đưa đến trước mặt Tề Sơn, ý nghĩa không cần nói ai cũng biết.

"Nham tiên sinh, ba vị dược tài này thuộc về ngươi."

Nhìn thấy cử động của Diêm lão, Diêu phùng chủ cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm, hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Đa tạ!"

Tiêu Viêm trong lòng đồng dạng thở dài nhẹ nhõm. Ba vị dược tài này quả thật quá khó kiếm. Hắn từ Xuất Vân Đế Quốc chạy đến Hắc Giác Vực, vạn dặm xa xôi mà vẫn không tìm được nửa điểm tin tức của chúng. Hiện giờ vận may đến, nhất thời gặp được cả ba hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Cũng không để ý đến ánh mắt âm trầm, phẫn nộ của Tề Sơn phía sau lưng, Tiêu Viêm đem ba chiếc hộp ngọc trực tiếp dõng qua trước mặt. Song khi định đưa chúng vào nạp giới thì sắc mặt hắn chợt biến, hắn cảm giác được từ phía sau một đạo kinh phong hùng hồn đột nhiên đánh đến.

Đột ngột xuất hiện công kích, Tiêu Viêm tự nhiên biết ai ra tay, lập tức sắc mặt trở nên trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, đầu khí hùng hồn nóng bỏng như núi lửa phun trào từ trong cơ thể nháy mắt bùng phát ra.

Đầu khí phát ra được dẫn dắt bởi một ý niệm, trực tiếp hướng tới đạo công kích phía sau lao đến.

"Thình, thịch!"

Một đạo thanh âm trầm thấp do năng lượng nổ vang lên trong đại sảnh, một trận dao động năng lượng bùng phát, lan toả khiến mọi người trong đại sảnh vội vã tháo lui. Những đạo ánh mắt kinh dị nhìn chằm chằm về hướng Tiêu Viêm cả người đang được bao trùm trong đầu khí xanh biếc, cảm thụ trình độ hùng hồn của đầu khí, không ít người kinh hãi kêu lên thành tiếng.

"Đấu Hoàng?"

Sau khi chống đỡ đạo công kích đó, Tiêu Viêm sắc mặt âm lãnh, chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía Tề Sơn đang biến sắc khi phát hiện thực lực của mình.

"Ha ha! Không nghĩ tới bằng hữu lại là một Đấu Hoàng cường giả, lão phu thật là mất mù. Vừa rồi cảm xúc bất ổn, có chỗ đắc tội, mong thông cảm."

Thấy được vẻ lạnh lẽo và sát ý trong mắt của Tiêu Viêm, Tề Sơn vội vàng lui về sau hai bước, ha hả nói.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Tề Sơn, Tiêu Viêm thanh âm lạnh lạnh nói:

"Chớ nghĩ rằng ngươi là thủ tịch luyện dược sư Hắc Hoàng Tông thì tại hạ không dám hạ sát thủ."

Lúc Tiêu Viêm nói chuyện, hai đạo thân ảnh cũng chậm rãi tiến tới bên cạnh hắn, ánh mắt không hề có hảo ý nhìn về phía Tề Sơn, xem bộ dạng thì chỉ cần Tiêu Viêm mở miệng sẽ lập tức ra tay đem lão già đáng ghét này vĩnh viễn lưu lại.

Lời nói của Tiêu Viêm cũng làm cho khuôn mặt của Tề Sơn xuất hiện một trận run rẩy. Nhưng vừa giao thủ qua một lần hắn biết thực lực của Tiêu Viêm không kém hơn so với hắn. Mặc dù nếu thật sự động thủ thì thắng bại còn chưa biết nhưng bên cạnh Tiêu Viêm còn có Tiểu Y Tiên cùng với Tử Nghiên cũng mơ hồ đem lại cho hắn cảm giác nguy hiểm. Chính bởi vậy hắn chỉ đành cười khan một tiếng, miệng cười mà lòng không cười, nói:

"Hiện tại người trẻ tuổi hoá khí càng ngày càng lớn, hy vọng lần sau gặp lại người vẫn có thể có được ngạo khí đó."

Nói xong, Tề Sơn vung tay áo, mang theo lửa giận ngập trời, xoay người đi xuống thang lầu, sau đó biến mất trước ánh mắt soi mói của mọi người.

Nhìn thất Tề Sơn rời đi, những luyện dược sư còn lưu lại trong đại sảnh cũng biết nơi này không nên ở lại lâu, liền hướng Diêu phường chủ chấp

tay làm thủ thế cáo từ rồi lục tục đi xuống lầu.

"Nham tiên sinh, thật tốt là lúc trước ngươi không ra tay, Tề Sơn tuy rằng không phải là chí cao nhưng tại Hắc Hoàng Thành có lực ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa dù sao hấn vẫn là thủ tịch luyện dược sư Hắc Hoàng Tông. Nếu hấn xảy ra chuyện thì Hắc Hoàng Tông quyết không bỏ qua."

Đợi đến khi gã luyện dược sư cuối cùng rời đi, Diêu phường chủ mới chậm rãi đi đến hướng Tiêu Viêm thờ dài nói.

"Lão gia hoả này cũng không phải là loại người có lòng dạ rộng rãi. Nếu ngươi tại Hắc Hoàng Thành không có chuyện gì trọng yếu thì nên nhanh chóng rời đi."

"Ha, ha... Đa tạ Diêu phường chủ nhắc nhở!"

Tiêu Viêm cũng không nói gì thêm, cười cười, xoay người đem dược liệu thu vào trong nạp giới rồi rời đi, bất chợt cước bộ ngưng lại, quay người nói:

"Diêu phường chủ, tại hạ có một chuyện muốn hỏi, không biết có thể nói hay không?"

"Nếu thiếp thân biết tất nhiên sẽ không dấu diếm." Diêu phường chủ ngần ra chợt cười nói.

Tiêu Viêm liếm môi, chần chờ một chút mới chậm rãi nói:

"Không biết Diêu phường chủ có nghe qua Bồ Đề Hoá Thế Tiên?"

-----oOo-----

Chương 821: Bồ Đề Tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bồ Đề Hóa Thế Tiên? "

Nghe thấy cái tên phát ra từ miệng Tiêu Viêm, Diêu phường chủ và Diêm

lão ở bên cạnh cũng phải giật mình, chột lâm vào trầm tư.

Nhìn thấy hai người trầm tư như vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng rộn lên vui sướng, vốn hắn chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, nào ngờ dựa trên biểu hiện hiện tại của hai người này chứng tỏ không phải họ thực sự hoàn toàn không biết chút nào về vật kia.

Tiêu Viêm quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm phát hiện nàng mặc dù bình tĩnh, nhưng trong mắt nàng cũng đã lộ ra một chút mừng rỡ. Cả đoạn đường đi đến đây, họ không có chút tin tức nào về Bồ Đề Hóa Thể Tiên, không ngờ ở trong này lại có thể có được một chút thông tin.

"... Theo lão phu được biết, trong một vài vùng núi sâu không có dấu chân người, có một loại cỏ thụ thần kỳ tên là Bồ Đề cỏ thụ. Cây đó có rễ cây chôn sâu trong lòng đất, trải qua năm tháng ngưng tụ, dần dần hình thành một khối hình tim có hiệu quả thần kỳ, bởi vậy, cũng có người đem gọi nó là Bồ Đề Tâm. Tuy chỉ nói đơn giản như vậy nhưng cây Bồ Đề muốn ngưng tụ thành Bồ Đề Tâm, ít nhất cũng cần phải tích lũy hơn ngàn năm. Mà Bồ Đề Hóa Thể Tiên lại là một vật thần kỳ do Bồ Đề Tâm tiết ra..."
Sau khi trầm tư một lát, rốt cục vị Diêm lão kia cũng chậm rãi nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm thoáng tỏa sáng, đây là lần đầu tiên hắn nghe được thông tin về Bồ Đề Hóa Thể Tiên.

"Bồ Đề Hóa Thể Tiên này khi dùng có thể có hiệu quả thoát thai hoán cốt, cải thiện một ít thể chất người bình thường, rất là thần kỳ. Thế nhưng Bồ Đề Tâm mới chân chính là thiên địa linh vật do thiên địa linh khí dưỡng dục thành. Thần vật này nếu dùng, nghe nói có thể dần dần thay thế được trái tim con người, từ đó, cho dù trái tim gặp công kích trí mạng thì vẫn có thể bảo tồn được tính mạng. Hơn nữa, Bồ Đề Tâm có khả năng cung cấp cho con người lực lượng mạnh mẽ vượt xa trái tim trước kia. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, thứ này có thể không ngừng nuôi dưỡng linh hồn. Từ đó giúp cho linh hồn càng ngày càng cường đại. Đối với luyện dược sư có lực hấp dẫn khó có thể cưỡng nổi." Diêm lão nói tới đây, trong thanh âm pha một chút cuồng nhiệt. Hiển nhiên, đối với vật gọi là Bồ Đề Tâm, bản thân hắn cũng vô cùng động tâm.

"Thay thế được trái tim con người? Tăng cường linh hồn? "

Nghe thấy công hiệu khó tin như vậy, mặc dù Tiêu Viêm điềm tĩnh, cũng

không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, Bồ Đề Tâm này cũng quá kinh khủng rồi? Đối với luyện dược sư mà nói, linh hồn lực lượng mạnh mẽ có tác dụng rất quan trọng, nhất là thành tựu sau này của luyện dược sư dường như đa phần đều do cường độ của linh hồn quyết định. Mà thông thường khi người ta tấn cấp, linh hồn cô đọng tăng lên trong khoảnh khắc và trở nên mạnh mẽ hơn, còn vào những lúc bình thường, cho dù người ta tu luyện thế nào thì linh hồn cũng vẫn cứ lặng yên, không tăng cường chút nào.

Tiêu Viêm có thể mới chừng này tuổi đã có được thành tựu như thế, đa phần đều được quyết định bởi nguyên nhân linh hồn mạnh hơn so với người bình thường một chút. Nếu không phải vì nguyên nhân này thì ngay lúc đầu ở Ô Thần Thành, Dược Lão trốn trong giới chỉ cũng sẽ không hiện thân, và cũng sẽ không dành hết tâm tư để đưa Tiêu Viêm từ một thiếu gia phế vật trong một gia tộc nhỏ nghèo, bồi dưỡng thành cường giả chân chính kinh sợ đế quốc như bây giờ.

Vì thế, việc nói thành tựu của Tiêu Viêm hiện giờ công lớn đa phần do linh hồn mạnh hơn so với người bình thường, cũng chẳng phải nói ngoa.

Bồ Đề Tâm có hiệu quả nuôi dưỡng, tăng cường linh hồn. Như vậy, nếu ai có được nó thì thành tựu sau này chỉ sợ sẽ không thể hạn lượng. Về điểm này, cho dù là Tiêu Viêm cũng không chút nghi ngờ.

Thiên tài có loại do tiên thiên sinh ra, cũng có loại lại do hậu thiên tạo thành. Mà thiên tài do Bồ Đề Tâm bồi dưỡng thuộc loại hậu thiên tạo thành, có lẽ thành tựu càng thêm khủng bố.

"Năm đó lão phu xem qua một ít sách cổ xưa đã thất truyền, sách đó có nói ngàn năm trước, trên Đấu Khí đại lục, đã từng có một vị tên là Bồ Đề Tử Đấu Thánh cường giả, mà cường giả này đạt tới Đấu Thánh là do đã dùng một quả Bồ Đề Tâm. Ha ha, bất quá điều này cuối cùng là thật hay là giả thì lão phu cũng không biết. Dù sao năm ấy cũng đã quá xa xưa rồi..." Diêm lão cười cười, xem bộ dáng này, tựa hồ đối với điều đó vẫn không để ý nhiều lắm. Đấu Thánh, đó thật sự là quá mức xa xôi, nghe nói loại cường giả cảnh giới này, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng đã có thể làm cho núi sông tan thành mảnh nhỏ, không gian tan vỡ. Đối với loại cường giả cường đại như thế, cường giả bình thường căn bản là khó có thể tương tượng được.

Tiêu Viêm trong miệng cũng phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhưng cũng không quá để ý lời nói của đối phương. Cho đến bây giờ hắn chưa từng thấy thiên địa linh vật nào có thể chân chính giúp cho người ta đạt tới cảnh giới Đấu Thánh. Cái loại cảnh giới này, ngoại vật khó có thể giúp con người đạt tới, chỉ có thể dựa vào cơ duyên và tiềm lực của bản thân mà thôi.

"Nếu thực sự có tác dụng này, Bồ Đề Tâm thật sự là thiên địa kỳ vật!"
Diêu phùng chủ sợ hãi than khẽ rồi cười nói, nàng mặc dù nghe qua một chút về Bồ Đề Tâm, nhưng cũng không biết một số thông tin mà Diêm lão vừa kể.

"Diêm lão đã từng nghe qua cây Bồ Đề này ở nơi nào không vậy?" Tiêu Viêm hoàn hồn lại, chậm rãi mở miệng nói.

"Ha ha, Nham tiên sinh đừng nói đùa thế, trên toàn bộ Đấu Khí Đại Lục chỉ sợ Bồ Đề Cổ Thụ này cũng chính là "Phượng mao lân giác", nếu lão phu biết thì chỉ sợ sớm đã không sống đến được hôm nay." Nghe vậy, Diêm lão cũng bật cười nói.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng thoáng xấu hổ, hắn hỏi như vậy quả thật có chút càn rỡ, không nói đối phương không biết, cho dù biết thì sao có thể đem loại bí mật vô giá này nói ra được.

"Như vậy xem ra muốn có được Bồ Đề Hóa Thể Tiên quả thật khó khăn a!" Tiêu Viêm hơi có chút tiếc nuối khẽ thở dài.

"Nếu chỉ là Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì thật cũng không khó khăn như Nham tiên sinh tưởng tượng..." Nghe vậy, Diêm lão cũng cười, nói.

"Diêm lão nói vậy nghĩa là sao?" Tiêu Viêm ngẩn ra, chột vội vàng hỏi.

"Ha ha, đừng hiểu lầm, Thiên Dược phùng chúng ta nhất định là không có Bồ Đề Hóa Thể Tiên, nhưng thật ra ta có nghe nói lần này Hắc Hoàng Tông tổ chức đấu giá đại hội, trong đó cũng vừa lúc có vật ấy." Diêm lão cười híp mắt nói.

Nghe được lời này, một tia mừng rỡ như điên đột nhiên từ trong mắt Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên trào ra, không thể ngờ vật đã lâu không tìm được, tự nhiên lại xuất hiện ở đây. Quả nhiên đến Hắc Hoàng thành thật là không sai!

"Tin tức này là ta qua một vài luồng thông tin vừa rồi mới biết được, chắc chắn là thật. Nhưng người muốn từ trong đấu giá hội có thể thu được Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì khó khăn cũng không nhỏ đâu." Diêm lão trầm ngâm nói: "Tuy nói Bồ Đề Hóa Thể Tiên công hiệu kém xa so với Bồ Đề Tâm, tuy nhiên có không ít thế lực cũng như cường giả đối với vật này thêm nhỏ dãi. Bởi vì nghe nói, chỉ cần có được một ít Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì có thể có được tin tức về Bồ Đề Tâm. "

"Bồ Đề Tâm? " nghe vậy, Tiêu Viêm trong mắt cũng xuất hiện một chút khiếp sợ, chột cau mày nói: "Chẳng lẽ có được Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì có thể có được tin tức về Bồ Đề Tâm là thật ư? Nếu đúng là như vậy thì chẳng phải toàn bộ Hắc Giác Vực đều vì nó mà điên cuồng sao?"

Tuy nói tin tức về Bồ Đề Tâm không biết là thật hay giả, nhưng sức hấp dẫn của Đấu Thánh quá mức đáng sợ, mặc dù trong đó chỉ có một phần ngàn là sự thực, thì chỉ sợ cũng khiến cho vô số người phải đổ mắt.

"Ha ha, điều này lão phu cũng không rõ ràng, mấy tin tức này đến tột cùng là thật hay không ta cũng không dám khẳng định, dù sao thì ai cũng không biết đây có phải là Hắc Hoàng tông muốn tạo uy thế cho đấu giá đại hội lần này hay không mà cố ý truyền ra tin tức này, những thủ đoạn như vậy, lão phu đã từng thấy qua nhiều lắm rồi." Diêm lão lắc đầu, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đấu giá hội có những thủ đoạn như vậy thực ra là việc cực kỳ bình thường. Nhưng mặc kệ Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia cuối cùng có liên quan đến Bồ Đề Tâm hay không thì để trợ giúp Tiểu Y Tiên không chế ách nan độc thể, hẳn cũng phải có được vật đó trong tay.

"Đa tạ Diêm lão báo cho biết mấy tin tức này!" Trong lòng đã có kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không muốn ở lại lâu hơn bèn chấp tay với Diêm lão, khách khí cười nói.

"Nham tiên sinh đừng nói vậy. Người dùng Đấu Linh đan để đổi ba loại dược tài kia thì vốn là đã chịu thiệt, cái này coi như là bồi thường đi." Diêm lão cười híp mắt nói, đối với thái độ khách khí của Tiêu Viêm như vậy, hẳn tương đối thỏa mãn. Hiện giờ người trẻ tuổi có thực lực thường khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo. Tiêu Viêm tạo cho hắn ấn tượng rất tốt, nếu không với tính tình của lão thì cũng chẳng có tâm tư mà nói cho Tiêu

Viêm nhiều tin tức bí mật như vậy.

"Ha ha, mấy tin tức này thêm vào đủ bằng một quả Đấu Linh đan rồi." Tiêu Viêm mỉm cười, nói. Lần này nói chuyện với Diêm lão không chỉ làm cho hắn biết thông tin về Bồ Đề Hóa Thể Tiên, mà còn khiến cho hắn biết được khả năng thần kỳ của Bồ Đề Tâm. Mức độ quan trọng của mấy tin tức này đối với Tiêu Viêm mà nói, giá trị không hề thấp hơn một quả Đấu Linh đan.

"Hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước. Ngày sau nếu có cơ hội, chắc chắn sẽ lại đến làm phiền hai vị." Chắp tay hướng tới Diêm lão và Diêu phường chủ lần nữa, Tiêu Viêm cũng không ở lại thêm nữa, liền xoay người bước xuống lầu. Sau đó, Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên cũng theo xuống luôn.

"Nham tiên sinh, người đừng chần ở trong thành thì phải cẩn thận với tên Tê Sơn kia một chút..." Khi Tiêu Viêm sắp xuống khỏi lầu thì Diêu phường chủ đột nhiên lên tiếng nói.

"Đa tạ nhắc nhở!"

Cước bộ của Tiêu Viêm ngừng lại một chút, lưng vẫn hướng về phía hai người phát phát tay, cười một tiếng, rồi chậm rãi đi xuống lầu, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của Diêu phường chủ và Diêm lão.

Nhìn bóng dáng ba người Tiêu Viêm biến mất, Diêm lão kia mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: *"Xem ra hắn đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia hứng thú rất lớn a, bất quá lần này cường giả các thế lực lớn có hứng thú với thứ này nhiều lắm, mà Đấu Thánh hai chữ đơn giản đủ để cho quá nhiều người điên cuồng."*

"Người này mặc dù tuổi trẻ, nhưng thực lực không kém, hơn nữa tiểu cô nương tóc tím và cô gái áo trắng ở bên cạnh cũng đều không phải người bình thường, công pháp tu luyện của ta đối với loại cảm ứng này nhạy cảm dị thường. Lúc trước, hai người này mang lại cho ta áp lực không hề thua kém vị Nham tiên sinh kia." Diêu phường chủ khẽ lắc đầu, cười nhẹ lắm bả nói: *"Có lẽ, nói không chừng hắn thực sự có thể thuận lợi đạt được cũng nên..."*

-----oOo-----

Chương 822: Hoàng Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ Thiên Dược Phường đi ra, nhìn dòng người lui tới trên đường cái, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, chợt nghiêng đầu nhìn Tiểu Y Tiên bên cạnh cười nói.

- Xem ra lần này cũng không uổng công, không ngờ thật sự có thể có được tin tức liên quan đến Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia.

Tiểu Y Tiên mỉm cười, trong lòng cũng có chút kích động nho nhỏ. Muốn không chế Ách Nan Độc Thể thì cần có ba điều kiện, trong đó việc tìm lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên là khó nhất, thế nhưng bây giờ lại có được tin tức. Nếu như có thể lấy được nó ngay trong lần đấu giá hội này thì việc không chế Ách Nan Độc Thể cũng không còn xa nữa.

- Nhưng mà muốn lấy được Bồ Đề Hóa Thể Tiên ngay trong đấu giá hội này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì a!

Nghĩ đến những lời của người tên Diêm lão kia, Tiểu Y Tiên cũng là nhú mày lại, thở dài một cái.

Tuy nói một Bồ Đề Hóa Thể Tiên sẽ không làm nhiều cường giả cùng với các thế lực chú ý, nhưng Bồ Đề Tâm sẽ làm cho bất cứ kẻ nào cũng phải điên cuồng. Bởi vậy, việc chiếm được Bồ Đề Hóa Thể Tiên tại đấu giá hội này trước nhiều cường giả như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

- Cứ cố hết sức đã, nếu như không được thì phải làm một chút chuyện không thể làm lúc trời sáng được.

Tiêu Viêm khoát tay, cười nhạt nói. Lúc trước, để tìm được một phần bản đồ của Tịnh Liên Yêu Hỏa, hắn cũng đã âm thầm xuống tay, giải quyết thiếu tông chủ của Huyết Tông kia. Việc giết người đoạt bảo này tại Hắc Giác Vực cũng chỉ là việc bình thường. Nhưng mà Tiêu Viêm cũng hiểu rõ, những người có ý nghĩ giống hắn như vậy ở Hắc Hoàng thành này cũng không hề ít a.

Cho nên mới nói, cho dù là ai thật sự đấu giá thành công Bồ Đề Hóa Thể Tiên này, nhưng nếu như không có thực lực chân chính mà muốn đem nó đi thành công cũng chỉ sợ là chuyện cực kỳ khó khăn.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng hơi lo lắng, còn Tử Nghiên bên cạnh thì hưng phấn lên, dường như nàng ta đối với chuyện này rất là vui mừng.

- Ha hả, đương nhiên đây cũng chỉ là thủ đoạn sau cùng, hiện tại thì chúng ta vẫn phải theo quy củ. Đợi sau khi tìm được nơi trú chân, ta cũng muốn luyện chế một ít đan dược cao cấp, nếu không thì làm sao có thể đấu giá cùng với người ta cơ chứ? Theo như ta suy đoán, chỉ sợ lần đấu giá Bồ Đề Hóa Thể Tiên này của Hắc Hoàng Tông không chỉ dùng kim tệ được, mà ngược lại là muốn dùng phương thức vật đổi vật. Dù sao, đối với những vật quá mức trân quý như thế này thì khó có thể đo giá trị bằng kim tệ được.

Tiêu Viêm cười cười, chọt trầm ngâm nói.

- Uhm.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng là khẽ gật đầu một cái, chọt thấp giọng nói.

- Đa tạ!

Nàng biết Tiêu Viêm hao tổn tâm cơ như vậy cũng là muốn giải quyết Ách Nan Độc Thể của nàng. Người này trước giờ không hề đòi nàng phải trả giá gì, đúng thật làm cho nội tâm của nàng cảm động vô cùng.

- Bây giờ mà còn nói những lời khách sáo đó làm gì? Ban đầu ta đã nói là sẽ giúp ngươi khống chế Ách Nan Độc Thể, tự nhiên là sẽ làm được. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm sừng sốt, chọt cười nói.

Tiểu Y Tiên khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, khẽ gật đầu không nhắc lại nữa, nhưng lại cúi đầu lẩm bẫm nói: "*Phần nhân tình này ta sẽ ghi nhớ, ngày sau sẽ trả lại.*"

Đề ý niệm đó sâu trong lòng, Tiểu Y Tiên nhoẻn miệng cười, ánh mắt nhìn

về đường cái, khẽ hỏi.

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu đây?

- Đi đến cái gọi là Hắc Hoàng Các đi, hiện giờ Hắc Hoàng thành này đã kín chỗ rồi, phải kiếm chỗ nào đặt chân để luyện chế đan dược mới được.

Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

- Còn đi Hắc Hoàng Các à? Lão gia hỏa lúc trước là người của Hắc Hoàng Tông, nếu bây giờ đi vào đó thì có ổn lắm không?

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên chần chờ nói.

- Không cần phải lo lắng, với thực lực của chúng ta, chỉ cần tông chủ Hắc Hoàng Tông kia không phải là người ngu thì sẽ không vì chút ân oán ấy mà kiếm phiền toái với chúng ta.

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười nói.

Thấy Tiêu Viêm đã quyết, Tiểu Y Tiên cũng tùy ý gật đầu, nàng chỉ là nhắc nhở một chút mà thôi. Còn đối với cái gọi là Hắc Hoàng Tông kia, nàng cũng không có kiêng kị mấy. Thân là cường giả Đấu Tông, cho dù là cả đại lục Đấu Khí này, nàng cũng đã có thể tung hoành được, một cái Hắc Hoàng Tông mà còn muốn làm cho nàng e ngại thì còn chưa có đủ.

Nhìn Thấy Tiểu Y Tiên không có ý kiến, Tiêu Viêm cũng tùy ý tìm một người qua đường hỏi phương hướng đến Hắc Hoàng Các, sau đó mang theo hai người, lập tức đi đến trung tâm thành.

.....

Hắc Hoàng Các, là một địa phương trong Hắc Hoàng thành chuyên dùng để chiêu đãi các cường giả nổi danh ở Hắc Giác Vực. Có thể nhận được lời mời và chiếm được một chỗ trong đó, không người nào không phải là một cường giả thành danh hay một thủ lĩnh của một phương thế lực tại Hắc Giác Vực.

Chung quanh một trăm mét tại Hắc Hoàng Các, đều có các thủ vệ của Hắc Hoàng Tông canh gác nghiêm ngặt, người bình thường một khi tới gần sẽ

bị đuổi đi.

Vào lúc ba người Tiêu Viêm đi đến Hắc Hoàng Các thì nơi đây đã đông người ồn ào, mà lấy nhãn lực của ba người Tiêu Viêm, tự nhiên là có thể biết những người có thể ở chỗ này đều là những người có thực lực không tầm thường.

- Không hổ danh là địa phương chuyên dùng để chiêu đãi cường giả, những người có thể đi vào nơi đây, đúng là không tầm thường.

Ánh mắt ngẫu nhiên nhìn những người đi qua lại, trong lòng Tiêu Viêm cũng hơi nghiêm lại. Chỉ là trong vòng có một trăm mét, hắn đã cảm nhận được có hai tên cường giả Đấu Hoàng cùng với năm tên Đấu Vương, đương nhiên cũng có những đấu giả có thực lực yếu hơn, chắc là tùy tùng của các thủ lĩnh một số thế lực đi.

Tại một địa phương cách không xa Hắc Hoàng Các, có một bức tường người hộ vệ của Hắc Hoàng Tông, mà ở ngay giữa bức tường người đó có một tên lão giả mặc áo bào màu lam đang đứng cười nói. Mà dường như địa vị của người này ở trong Hắc Hoàng Tông cũng không thấp. Mấy cường giả đi qua đi lại thấy hắn cũng là cười nói kêu gọi, sau đó mới đi vào bên trong.

Ba người Tiêu Viêm cùng một số người đi vào. Sau khi đi tới chỗ vị lão giả đó thì cũng là cười chào. Ánh mắt của lão giả nhìn lướt qua ba người, chột khách khí nói.

- Ba vị, nơi này là nơi Hắc Hoàng Tông chiêu đãi khách quý, không biết các vị có lệnh bài hay không?

Ánh mắt nhìn lướt qua vị lão giả mặc áo bào màu lam này, Tiêu Viêm phát hiện người này vậy mà lại là một cường giả Đấu Hoàng, hơn nữa cảnh giới ước chừng khoảng lục, thất tinh. Thực lực như vậy tại bên trong Hắc Giác Vực cũng là cường giả nổi tiếng một phương.

Ý niệm đó cũng chỉ hiện lên một chút, Tiêu Viêm chấp tay chào vị lão giả đó, sau đó liền đem lệnh bài mà vị lão giả ở cửa thành đã đưa cho, đưa cho người trước mắt.

Lão giả mặc áo bào màu lam nhận lệnh bài, nét tươi cười trên khuôn mặt

cũng càng lúc càng sâu, ánh mắt cẩn thận nhìn qua ba người Tiêu Viêm, cười híp mắt nói.

- Lão phu là trưởng lão của Hắc Hoàng Tông, Xa Thừa, nhìn ba vị rất là quen mắt a, không biết tên họ của ba vị là...?

- Nham Kiêu, tiểu bối vô danh mà thôi, mới vào Hắc Giác Vực không lâu, nghe nói lần này Hắc Hoàng thành có tổ chức đấu giá hội lớn cho nên mới tới góp vui.

Dường như cảm nhận được ánh mắt dò xét của vị lão giả mặc áo bào màu lam, Tiêu Viêm cười nhạt nói.

- Ha ha, có thể nhận được lệnh bài của Hắc Hoàng tông ta thì sẽ không phải là tiểu bối vô danh gì, tiểu hữu Nham Kiêu cứ thích nói đùa.

Xa Thừa cười cười nói, đối với những lời này của Tiêu Viêm, hẳn tự nhiên sẽ không tin tưởng. Ít nhất, trong cảm giác của hắn, người trước mắt nhìn qua tuy rất trẻ tuổi, nhưng thực lực ít nhất cũng là Đấu Hoàng, mà hai người nữ một nhỏ một lớn ở sau hắn, cho dù lấy nhãn lực của hắn, cũng không thể nhìn ra sâu cạn bao nhiêu.

- Xa trưởng lão, không biết có thể đi vào hay chưa?

Đây là nơi kẻ đến người đi, Tiêu Viêm cũng không muốn ở lại lâu, nói chuyện vài câu, liền mỉm cười nói.

- Đây là tự nhiên, Nham Kiêu tiểu hữu, sau đi đi vào Hắc Hoàng Các, sẽ có người tự dẫn đường đi đến chỗ ở của ngươi, mời!

Xa Thừa cười gật đầu, chợt thân thể lui qua nhường cho một đường đi.

Tiêu Viêm mỉm cười, cước bộ liền tiến tới bước vào bên trong, sau đó Tiểu Y Tiên cùng với Tử Nghiên cũng theo sát vào.

Mà ở ngay hai người mới bước vào thì ở phía sau cũng chợt truyền đến một tiếng quát.

- Đại trưởng lão Ma Viêm Cốc Phương Ngôn đến!

Đột ngột xuất hiện tiếng quát, cũng làm cho không ít người ở nơi này phải dừng bước lại, ánh mắt mang theo chút kinh dị nhìn về phía đó. Mà ở nơi đó, một đám người đang nhanh chóng tiến đến, mà đứng đầu đám người đó, chính là một lão già mặc bộ quần áo mộc mạc, bước đi như rồng bay hổ chạy tiến đến.

- Không nghĩ tới người dẫn đầu đội ngũ của Ma Viêm Cốc lần này chính là lão gia hỏa Phương Ngôn này.

- Ha hả, xem ra mục đích của bọn họ chính là vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà tới đi, nếu không mà nói, theo việc lão gia hỏa này sắp đột phá đến Đâu Tông cũng sẽ không chạy xa đến đây như vậy.

- Xem ra lúc này có chút trò hay để xem, Hắc Hoàng thành này giờ đây đã có không ít thế lực nhất lưu tụ họp lại, nhưng cũng có không ít cường giả có thực lực mạnh mẽ tiến tới. Để có được cái Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia, không biết lần này sẽ hao tổn bao nhiêu cường giả đây.

Nhìn thấy lão già kia, đám người chung quanh Tiêu Viêm kia nhất thời bàn luận xôn xao lên.

- Đây là người của Ma Viêm Cốc sao?

Con người của Tiêu Viêm híp lại nhìn lão già đó, trong mắt có chút kinh ngạc, hẳn có thể cảm nhận được, thực lực của vị đại trưởng lão Ma Viêm Cốc này không ngờ đã tới Đâu Hoàng đỉnh phong, thậm chí đã bước một chân vào Đâu Tông, thực lực như vậy, thậm chí đã có thể sánh ngang với Hàn Phong năm đó.

Ánh mắt từ trên người lão già đó dời qua một số người bên cạnh, phát hiện thấy thực lực của mấy vị lão giả sắc mặt lạnh lùng bên cạnh cũng là Đâu Hoàng, thực lực như vậy, đã không hề yếu hơn vị tứ trưởng lão mà Tiêu Viêm đã giải quyết mấy ngày trước đó.

- Khó trách Ma Viêm Cốc này lại có thể chống lại Già Nam Học Viện, thực lực quả nhiên mạnh mẽ.

Nhìn thấy đội hình Ma Viêm Cốc như vậy, trên mặt Tiêu Viêm cũng có chút kinh ngạc, âm thầm nói.

- Người mặc áo bào tro sau lão già kia, dường như có chút cổ quái.

Vào lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, Tiểu Y Tiên ở bên cạnh đột nhiên trầm ngâm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, ánh mắt chuyển động, cuối cùng dừng lại trên người cuối cùng của Ma Viêm Cốc, ở nơi đó, có một bóng người toàn thân đang bị bao bọc bởi áo bào tro. Lúc trước, ánh mắt của Tiêu Viêm cũng đã đảo qua người này, nhưng hơi thở của người này quá mức mỏng manh, thậm chí không đáng mức để chú ý. Nhưng sau khi được Tiểu Y Tiên nhắc nhở, hắn mới cảm giác được người này dường như gây cho hắn một cảm giác cực kỳ cổ quái, hơn nữa, còn có một cảm giác quen thuộc.

Cái cảm giác này, làm cho Tiêu Viêm chau mày lại, trầm ngâm một lát nhưng vẫn không thể hiểu được, cuối cùng đành phải lắc đầu bỏ qua.

Ánh mắt một lần nữa đảo qua vị Xa trưởng lão Hắc Hoàng Tông cùng với đại trưởng lão Phương Ngôn, ánh mắt của Tiêu Viêm cũng thoáng hiện lên chút lạnh lùng, chợt không hề dừng lại, xoay người bước vào trong Hắc Hoàng Các.

Ngay lúc Tiêu Viêm xoay người bước vào trong, người mặc áo bào tro ở cuối đoàn người Ma Viêm Cốc dường như là ngẩng đầu lên, một ánh mắt cuồng bạo lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiêu Viêm, trong đó dường như còn có chút nghi hoặc.

-----oOo-----

Chương 823: Phiền phức tìm tới cửa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những cường giả có thể được Hắc Hoàng Tông đón tiếp phân lớn đều là thủ lĩnh các thế lực ở Hắc Giác Vực. Hắc Hoàng Các tự nhiên đối với việc chiêu đãi vô cùng xa hoa, ngay lúc bọn Tiêu Viêm tiến vào cánh cửa vô cùng rộng rãi kia, nhìn vào cái đại sảnh như quảng trường, nhất thời trong lòng cũng phải tán thưởng một tiếng, Hắc Hoàng Tông này, công sức bỏ ra quả không ít à.

Giờ phút này, trong đại sảnh đông đúc của Hắc Hoàng các, tiếng người ồn ào, có không ít bóng người ngồi thành từng nhóm với nhau, vị trí của bọn họ ngồi cũng cực kỳ sang trọng. Những người này phần lớn đều là những người quen với nhau hoặc là cùng một thế lực nào ấy mà vây quanh lại với nhau. Mà cũng có không ít người ngồi riêng một bàn, đó là những người quen độc hành ở Hắc Giác Vực, những người như thế đều có thực lực rất mạnh, hơn nữa tính cách của họ cũng vô cùng kỳ quái, một lời không hợp, rút đao ra khiêu chiến cũng là việc rất bình thường.

Điểm đặc sắc của Hắc Giác Vực chính là hỗn loạn. Điều này cho dù là bên trong Hắc Hoàng Các cũng không hề sai chút nào, bởi vì đại bộ phận các cường giả hội tụ ở nơi đây đều đến từ các thế lực ở Hắc Giác Vực. Mà giữa những người này, lại khó tránh khỏi có một số người có ân oán giang hồ với nhau, một khi họ gặp nhau, nếu có một chút xảy ra thì sẽ phát sinh xung đột. Mà ở trong Hắc Giác Vực này, biện pháp giải quyết xung đột tốt nhất chính là lấy đao kiếm ra giải quyết. Cho nên, trong cái đại sảnh vô cùng rộng rãi này, thỉnh thoảng cũng có thể nghe được vài âm thanh của binh khí va chạm vào nhau. Nhưng mà cho dù đánh nhau như thế, những người này vẫn còn có một chút lý trí, biết rõ nơi này là khu vực của ai, cho nên cũng chỉ gây ra một chút nháo sự, cũng không có ai chú ý tới. Mà nếu như bọn họ quả thật làm lớn lên, ví dụ như phá hủy tòa nhà này... thì chỉ sợ các cường giả của Hắc Hoàng Tông núp trong bóng tối kia sẽ xuất thủ trong nháy mắt.

Ba người Tiêu Viêm đứng ở nơi cửa chính, nhìn vào đại sảnh thỉnh thoảng lại có vài lần đổ máu, lại tiếp tục nghe thấy những người chung quanh xem náo nhiệt phát ra những âm thanh trầm trồ khen ngợi thì không khỏi lắc lắc đầu, Hắc Giác Vực này, quả nhiên không phải là nơi có một không khí an tĩnh ở bất cứ nơi đâu.

Ba người Tiêu Viêm đi vào trong Hắc Hoàng các, liền có một thị nữ dung mạo thanh tú bước nhanh đến, khom người. Sau khi kiểm tra lệnh bài của ba người thì liền mỉm cười sau đó nói cho ba người khu vực trú chân.

Hắc Hoàng các này có diện tích rất lớn, có thể chứa đến hơn ngàn người cùng trú chân, mà chỗ trú chân đó cũng phân theo thực lực hoặc là các thế lực ở sau mà thành ba cấp: Thiên – Địa – Nhân, mà chỗ ở của ba người Tiêu Viêm lại đúng là khu vực không cao cũng không thấp, cấp Địa.

Đối với việc phân cấp này, Tiêu Viêm cũng không có ý kiến gì, đối với hắn

mà nói, chỉ cần có thể cho hắn một gian mật thất yên tĩnh không ai quấy rầy lúc hắn đang luyện đan là được rồi.

Bởi vì lúc này trời còn chưa tối, Tiêu Viêm cũng chưa có vội vã về phòng, cho nên cự tuyệt yêu cầu dẫn về phòng của thị nữ đón tiếp, sau đó dẫn theo Tiểu Y Tiên cùng với Tử Nghiên đang hưng phấn vì bầu không khí náo nhiệt ở đây, chậm rãi bước đi vào trong đại sảnh rộng lớn.

Ba người sau khi đi qua đại sảnh rộng lớn ồn ào, liền tìm một cái bàn gần cửa sổ mà ngồi xuống. Ở chỗ này, đưa mắt ra nhìn có thể được rùng cây um tùm, thỉnh thoảng có từng cơn gió lạnh thổi tới, nhưng cũng nhờ điều này mà làm cho tiếng động ồn ào bên tai đỡ hơn rất nhiều.

Ba người vừa mới ngồi xuống thì liền có thêm một thị nữ tới dâng trà cực kỳ cung kính, chiêu đãi như vậy quả thực không thể bắt bẻ được nữa. Xem ra Hắc Hoàng Tông vì việc chiêu đãi các cường giả đến từ khắp nơi tại Hắc Giác Vực này cũng cực kỳ lưu tâm.

Tiêu Viêm ngồi trên ghế, bưng chén trà lên, nhưng trong lòng thì không ngừng nhớ đến người mặc áo bào tro lúc nãy, bởi vì có cái áo bào tro che đậy cho nên hắn không thể thấy rõ dung mạo của người ở bên trong, còn về phần tại sao lại có thể có cảm giác như rất quen thuộc thì cũng có thể là do sự nhạy cảm của linh hồn.

- Hơi thở của người nọ vào lúc nãy vô cùng cổ quái, xem qua đúng là rất yếu ớt, nhưng nếu như cẩn thận cảm nhận thì có thể nhận thấy hơi thở có chút bất thường. Loại cảm giác này, ta trước giờ chưa từng có, nhưng mà ta có thể xác định, người mặc áo bào tro kia tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường như biểu hiện ở bên ngoài.

Nhìn thấy bộ dáng khẽ cau mày trầm tư của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên như biết hắn đang nghĩ gì, nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hắn cũng có thể cảm nhận được người mặc áo bào tro kia có chút không bình thường, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ trong đám người mà mình đã gặp, đã có ai gây cho mình cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc như vậy. Hơn nữa, khi linh hồn của hắn quét qua, cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của linh hồn khó có thể nhận ra được của đối phương. Loại cảm giác này, giống như là một đám sương mù vô cùng u ám, che hết mọi vật đi.

Trầm tư một hồi lâu nhưng vẫn không thể phát hiện ra được gì, Tiêu Viêm chỉ đành phải thở ra một hơi, âm thầm nói: *"Có lẽ do cảm giác sai..."*

Tự an ủi trong lòng như vậy, Tiêu Viêm cũng đè nén mọi việc lại trong lòng, tâm tình bình tĩnh lại, vừa quay sang nói chuyện với Tiểu Y Tiên, vừa chú ý đến động tĩnh ở trong đại sảnh, nơi này mặc dù có nhiều người, nhưng cũng chỉ có ở trong này mới có thể thu được một số tin tức mà hắn cần.

Sau một thời gian đưa tai lắng nghe, Tiêu Viêm cũng đã biết thêm được không ít tin tức, ví dụ như trong các thế lực đến dự đấu giá hội lần này, ngoại trừ Ma Viêm Cốc ở ngoài, vẫn còn có một số các thế lực nổi danh lâu đời khác của Hắc Giác Vực tới, thậm chí còn có một số các thế lực ngoài Hắc Giác Vực nhưng nhận được tin tức, cũng phải cường giả chạy tới Hắc Hoàng thành. Mà trong lúc nghe này, Tiêu Viêm còn nghe được tên của một thế lực mà hắn cực kỳ quen tai: Tiêu Môn.

Lúc ban đầu nghe được, cho dù là người bình tĩnh như Tiêu Viêm cũng phải kinh ngạc một lát, chột thoáng bật cười. Không ngờ rằng lúc trước ngẫu nhiên thành lập thế lực rồi nhờ nhị ca duy trì phát triển ở trong học viện Già Nam, cư nhiên giờ cũng đã thành một thế lực nhất lưu ở Hắc Giác Vực, do đó cũng có tư cách tham gia lần đấu giá hội này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tiêu Môn nếu như cũng tham gia lần đấu giá hội này, vậy chắc hẳn cũng đang trú chân ở Hắc Hoàng các này." Tiêu Viêm lầm bầm vài tiếng ở trong lòng, nhưng hắn vẫn không có ý niệm đi tìm. Hiện nay ở Hắc Hoàng thành có rất nhiều thế lực tập trung lại, Tiêu Môn mặc dù phát triển rất nhanh nhưng dù sao cũng kém hơn các thế lực đã nổi danh từ lâu, cho nên thoáng trầm lặng một ít cũng là chuyện tốt. Mà hắn cũng muốn ẩn giấu một chút bí mật, nếu như Tiêu Môn gặp phải sự cố ngoài ý muốn nào cũng thì cũng có thể bất ngờ giúp đỡ.

Trong lúc lắng nghe, thì tin tức Tiêu Viêm nghe được nhiều nhất chính là Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia, xem ra lúc này đây, Hắc Hoàng Tông cũng đã tuyên truyền ra ngoài, dường như ngoại trừ nhóm người Tiêu Viêm cùng một số người ở bên ngoài, thì đa số mọi người khác đều biết trong lần đấu giá hội này thì Bồ Đề Hóa Thể Tiên sẽ là một trong những trọng bảo được đấu giá.

Trong lúc nói đến Bồ Đề Hóa Thể Tiên này thì giọng nói của mọi người đều cuồng nhiệt hẳn lên, mặc dù không nói đến ở đằng sau chính là thiên địa linh vật Bồ Đề Tâm, chỉ là một cái Bồ Đề Hóa Thể Tiên trông trơn thôi cũng đã làm cho không ít người đổ mắt mà thèm. Dù sao, nếu như ai có thứ này thì có thể cải thiện thể chất, mà đối với việc cải thiện thể thì đối với bất cứ người nào cũng có sức dụ hoặc không nhỏ, sẽ không có ai nói thân thể của mình đã đủ cường hãn mà bỏ qua đi thứ này được.

- Xem ra chúng ta đúng là cái gì cũng biết sau a, tìm mãi cũng không biết cái gì, còn ở trong này thì mọi người đều biết cả.

Chậm rãi thu hồi tâm tình lại, Tiêu Viêm nhìn hai người bên cạnh mà thờ dài, để biết được tin tức của Bồ Đề Hóa Thể Tiên, bọn họ đã tốn thời gian gần nửa năm trải qua lộ trình xa xôi từ Xuất Vân đế quốc đến Hắc Giác Vực, mà không có thu hoạch nào, nhưng dường như ở trong này, ai ai cũng biết Bồ Đề Hóa Thể Tiên là vật gì.

Nghe vậy, Tiêu Y Tiên cũng mỉm cười, chợt nói:

- Từ đây đến lúc đấu giá hội bắt đầu còn khoảng ba ngày, trong ba ngày nữa, sẽ còn có nhiều các thế lực cùng với các cường giả chạy vào. Hắc Giác Vực này không phải là nơi mà Xuất Vân Đế Quốc hay Gia Mã Đế Quốc có thể sánh bằng, chỉ dựa vào số lượng cường giả cũng đã là cách biệt một trời.

Tiêu Viêm gật gật đầu, Hắc Giác Vực này gần trung tâm Đấu Khí Đại Lục, hơn nữa bởi vì không khí đặc thù của nơi đây cho nên cũng là nơi mà vô số vật khó có thể đấu giá hoặc khó đổi được ở bên ngoài cũng tụ tập tại đây. Ở trong này, những vật đó có thể chuyển đổi được ra, loại việc này, hiển nhiên là những nơi xa xôi hẻo lánh hơn như Gia Mã đế quốc hay Xuất Vân đế quốc không thể sánh bằng Hắc Giác Vực được.

- Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ta cũng phải tranh thủ luyện chế một vài đan dược, nếu không thì lấy gì để tranh giành với người ta ở đấu giá hội?

Ánh mắt nhìn sắc trời ở bên ngoài, Tiêu Viêm nhẹ nhàng buông chén trà ở trong tay xuống, nhìn hai người mỉm cười nói.

- Uhm.

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu.

Ba người đứng dậy, vừa mới định xoay người đi thì đột nhiên thấy đại sảnh hỗn loạn lên, sau đó liền nhìn thấy một đám đại hán mặt mũi hung ác, hùng hổ đi đến chỗ họ.

Tiêu Viêm hơi nhíu mắt lại nhìn những đại hán kia, đảo qua một cái có thể thấy trên cánh tay của họ có hình xăm con sói. Tiêu Viêm hơi nao nao, hình như mười mấy tên gia hỏa bị hấn tùy ý xử lý ở ngay cửa thành cũng có hình xăm này ở trên tay.

- Xem ra có chút phiền toái a.

Tiểu Y Tiên khẽ liếc mắt một cái, hời hợt nói.

Tiêu Viêm nhàn nhạt gật đầu, nhìn thấy đối phương đã muốn tìm tới cửa như vậy, hấn cũng không có vội rời đi mà dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người chung quanh trực tiếp ngồi lại ghế, ánh mắt bình thản nhìn đám đại hán đang đi tới. Ở ngay Hắc Hoàng các có đông đúc cường giả này, trầm lặng một chút cũng là chuyện tốt, nhưng nếu tránh né quá thì sẽ rước nhiều phiền toái vào người hơn nữa. Còn lần này, chính là một cơ hội tốt để giết gà dọa khỉ.

Bọn đại hán phát ra khí thế hung hãn, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của mọi người, lập tức trong đại sảnh vang lên vài tiếng kinh hô.

- Hắc hắc, không ngờ lại là đám gia hỏa Khuê Lang Bang muốn tiền không muốn mạng kia.

- Oh, không ngờ tên Khuê Sát kia cũng tới Hắc Hoàng thành này, nghe nói có một gã cường giả nhất tinh Đấu Hoàng vừa bị hấn xử lý.

- Nguyên cái đám Khuê Lang Bang đó đều là lưu manh, không biết tiểu tử kia như thế nào mà lại đắc tội với bọn họ, e rằng hôm nay sẽ phải đau khổ a.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, cả đám đại hán phát ra hung khí tràn ngập kia như một đám sói hung ác đi tới bàn của ba người Tiêu Viêm.

Thình thịch!

Một bàn chân to lớn trực tiếp đá tan tành bàn ghế của ba người, vụn gỗ bay đầy trời. Một người trung niên trên mặt có vài vết sẹo, ngoan độc, ánh mắt như đao nhìn qua người của Tiêu Viêm, âm thanh lạnh lạnh vang vọng cả đại sảnh.

- Tên vương bát đản kia, chính ngươi đã giết người Khuê Lang Bang ta ở ngay cửa thành?

-----oOo-----

Chương 824: Bạch y nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn ghế vỡ nát, vụn gỗ bay tung tóe nhưng sắc mặt Tiêu Viêm lại không hề biến hóa chút nào, vẫn bình thản cầm giữ chén trà trong tay. Điều đó khiến cho gương mặt vốn bình tĩnh của Uyển Như xuất hiện sự rung động dù rất nhỏ.

Đối với thanh âm lạnh lùng của vị trung niên nam tử có sắc mặt âm độc kia, Tiêu Viêm đưa mắt khẽ liếc nhìn hắn rồi chậm rãi nói: *"Chỉ là vài tên rác rưởi thôi, chết thì cũng đã chết rồi."*

Nhìn thấy Tiêu Viêm quả nhiên trực tiếp thừa nhận, phần lớn người xem chung quanh cảm thấy hơi kinh ngạc, trong lòng có chút giật mình, xem ra người trẻ tuổi kia hẳn không phải là hạng người vô danh, nếu không dưới trường hợp này mà còn dám nói như thế thì chỉ có ngốc tử mà thôi.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, trong mắt của một số ít đại hán cõi trần bị lãng nhục trước đó chột lóe lên hung mang, ánh mắt vô cùng dữ tợn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, xem bộ dáng như thể chỉ cần trung niên nam tử ra lệnh một tiếng, sẽ đồng loạt vọt tới xé xác người trước mặt kia.

"Tiểu tử ngông cuồng. Mặc dù đúng như lời ngươi nói, nhưng mà đại đa số trong đám người này quá mức yếu kém, chết cũng đáng tội, với lại trong đám đó lại có cháu ruột của ta, vậy ngươi giải quyết chuyện này như

thế nào đây?" Khuôn mặt của nam tử trung niên hơi rung rung, tiếng nói lạnh lùng vang lên, chứa đựng sát ý ngập tràn.

Nghe vậy, đôi mắt Tiêu Viêm hơi động, trước sự quan sát của bao người, ung dung uống một ngụm trà, thản nhiên nói: *"Cho dù ta biết trước như thế, thì cũng không lưu thủ."*

Lời nói của Tiêu Viêm vừa vang lên, khiến cho mọi người chung quanh đồng thanh ồ lên, cũng làm cho sắc mặt trung niên nam tử này càng thêm âm trầm, nhưng trong cơn cuồng nộ dâng tràn thì hẳn lại bình tĩnh hơn rất nhiều, có thể dưới tình huống như vậy mà vẫn thản nhiên, nếu bản thân không có thực lực siêu cường thì hẳn cũng có đại thế lực chống lưng.

Trong lòng vừa cân nhắc tới khả năng này, trung niên nam tử mạnh mẽ áp chế sát niệm trong tâm, ánh mắt chậm rãi quét qua người Tiêu Viêm, thanh âm lạnh lùng vang lên: *"Ta là Bang chủ Khuê Lang - Khuê Sát, người có bản lĩnh thì đưa ra một thế lực khiến ta cho kiêng kị. Nếu không cũng đừng trách ta độc ác!"*

"Không cần thủ, yên tâm, chúng ta chỉ đi có ba người, sau lưng cũng không có thế lực gì lớn lao lắm, cho nên người cũng không cần quá dè chừng như vậy." Nghe được ý hẩn, Tiêu Viêm khẽ cười nói.

Tiêu Viêm vừa nói xong, thì trong đại sảnh vang lên một tràng cười vang dội, trong tràng cười đó còn mang đậm ý chế giễu, khóe miệng Khuê Sát khẽ run rẩy, sát ý trong mắt càng đậm.

"Xuy!"

Sát khí mãnh liệt tuôn trào, lúc này thân hình Khuê Sát vừa động, đùi phải vung lên, thân thể xoay vòng trên không, chân phải mang theo tiếng gió chói tai trực tiếp nhắm thẳng vào đầu Tiêu Viêm đá tới.

Khue Sát nói động thủ là lập tức ra tay, tính tình quả là tàn nhẫn, điều này làm cho không ít người kinh hô thành tiếng. Người này quả đúng như lời đồn, là một tên lưu manh chính hiệu.

Liếc mắt về thế công mãnh liệt và cực kỳ đột ngột của Khuê Sát, đôi mắt của Tiêu Viêm còn chưa thềm động đây, thì tay phải đã nhẹ nhàng phẩy một cái. Trực tiếp va chạm với chân phải của Khuê Sát, một tiếng nổ trầm

thấp vang lên, làm cho một luồng kinh phong tỏa ra khiến bàn ghế xung quanh vỡ nát.

Bàn tay vừa chạm vào chân đã phân ra, thân hình Tiêu Viêm không chút tổn thương nhưng ghế ngồi dưới chân đột nhiên nổ tung thành thành bụi phấn, trái lại bên kia Khuê Sát cước bộ loạng choạng, lùi lại mấy bước liền. Song phương vừa giao thủ ngắn ngủi có một hồi, nhưng ai mạnh ai yếu liếc mắt cũng đã nhìn ra.

"Tiểu tử này lại là một gã cường giả Đấu Hoàng?" Trong đợt giao phong ngắn ngủi vừa rồi, đã bại lộ thực lực chân chính của Tiêu Viêm, lập tức khiến cho ánh mắt của những người xem hiện lên tia khiếp sợ, cường giả Đấu Hoàng tại Hắc Giác Vực không phải không có, nhưng trẻ tuổi như Tiêu Viêm thì quả vô cùng hiếm thấy.

Mà nói như vậy, càng sớm đạt tới cảnh giới Đấu Hoàng, thì càng khẳng định người đó có thiên phú sắc xuất về tu luyện, giống như trường hợp của Tiêu Viêm, người sáng suốt nhìn qua là biết, chỉ cần cho hắn thời gian, thì ngày sau tất có cơ hội trở thành một Đấu Tông cường giả, thậm chí nếu gặp phải cơ duyên thì trở thành cường giả Đấu Tôn cũng không phải là không có khả năng.

Vừa ổn định thân hình, trên mặt Khuê Sát hiện lên vẻ khiếp sợ, hắn cũng không ngờ tới, với độ tuổi như thế mà Tiêu Viêm đã trở thành một cường giả Đấu Hoàng ngang hàng với hắn, hơn nữa, dựa vào lần giao phong trước, cấp bậc của đối phương tựa hồ còn cao hơn mình một chút!

Lấy thực lực tam tinh Đấu Hoàng của Khuê Sát, căn bản khó mà nhận ra thực lực thật của Tiêu Viêm, bởi thế lúc nói chuyện hồi nãy mới kiêu ngạo như vậy.

"Lần này thực sự quá hồ đồ rồi..." Trong lòng hít vào một hơi lãnh khí, sát khí bùng bùng lúc nãy của Khuê Sát như bị dội một chậu nước lạnh, lúc trước nhận được tin tức, hắn bị cơn giận làm chi phối tâm trí, không ngờ mang nhiều người như thế đến bao vây, lại gặp phải đối thủ có thực lực khủng bố như vậy.

Dưới vô số ánh mắt soi mói như vậy, sắc mặt Khuê Sát lúc trắng lúc xanh, cấp tốc suy nghĩ, một lát sau, thu hồi sát khí lại, chấp tay nói với Tiêu Viêm: *"Tại hạ tài không bằng người, ân oán này ta sẽ ghi nhớ trong lòng,*

ngày sau sẽ đòi lại."

Nói xong, hắn liền vung tay lên, mang theo cả đám người chật vật rời đi.

Nhưng đang lúc xoay người lại, thì đột nhiên nghe Tiêu Viêm chậm rãi nói: *"Khuê bang chủ xem tại hạ là thứ gì đây? Muốn động thủ liền động thủ? Muốn đi thì đi ngay sao?"*

Thời gian hội đấu giá bắt đầu còn mấy ngày nữa, mà hắn muốn được sự yên bình trong mấy ngày này. Cho nên cần thi triển một số thủ đoạn, vừa vặn Khuê Sát tìm tới cửa, Tiêu Viêm dĩ nhiên sẽ không để hắn thoải mái rời đi như thế, có người đến tận cửa cho mình lập uy, nếu bỏ lỡ há chẳng đáng tiếc lắm sao.

Thân hình khẽ dừng lại, Khuê Sát quay lại nhìn Tiêu Viêm, sâu thẳm trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên sát ý.

"Người muốn thế nào đây? Đây là địa bàn của Hoắc Hoàng tông." Cảm nhận được sát ý trong mắt Tiêu Viêm, Khuê Sát hơi biến sắc, hạ giọng nói.

"Tiếp ba quyền của nàng, nếu tiếp được thì rời đi, nếu không chịu được thì chết đi!" Tiêu Viêm chỉ vào Tử Nghiên bên cạnh, thản nhiên nói.

Nhìn thấy Tiêu Viêm chỉ mình, Tử Nghiên đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hưng phấn, tỏ vẻ nóng lòng muốn thử.

Vô số ánh mắt xung quanh nhìn theo ngón tay Tiêu Viêm, thấy được khuôn mặt đáng yêu như hoa như ngọc của Tử Nghiên, tất cả người xem đều hiện lên vẻ cổ quái, người kia sao lại ra lệnh cho một tiểu cô nương như thế ra tay với Khuê Sát chứ?

Khue Sát cũng đồng dạng như thế, sau một lúc sợ hãi thì trở nên tức giận, cười lạnh nói: *"Ta thà tiếp ba quyền của ngươi, không cần cho tiểu nữ đó ra tay, miễn cho lúc đó bị phản hồi mà chết, còn mang lại rắc rối cho ta."*

Tiêu Viêm cũng không hề để ý tới hắn, nghiêng đầu nhìn Tử Nghiên mỉm cười nói: *"Động thủ đi, không cần nương tay."*

"Được!" Tử Nghiên gật đầu thật mạnh, rồi mười ngón tay nắm chặt lại, trong chốc lát tiếng xương cốt va chạm vang lên bùm bùm, bước từng

bước nhỏ hướng về Khuê Sát.

"Đây là người tự chuốc lấy nhục, lão tử vốn không phải là người kính già yêu trẻ gì, nếu nàng có chuyện thì đó là do người đây!" Nhìn thấy Tử Nghiên đi về phía mình, lửa giận trong lòng Khuê Sát càng lúc càng lớn, hướng về Tiêu Viêm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong lúc Khuê Sát nói chuyện, Tử Nghiên đã tới trước mặt hắn, cặp mắt to trong suốt như bảo thạch nhìn lên thân người cao gấp hai ba lần mình, quả đấm nhỏ nhắn nắm chặt lại, dưới vô số ánh mắt trào phúng ở xung quanh, trực tiếp đấm thẳng về phía Khuê Sát.

Quyền đầu vừa xuất thủ, bỗng nhiên xung quanh đại sảnh vang lên tiếng không khí nổ mạnh, khiến cho tiếng ồn ào do đám đông tạo nên ngừng hẳn lại, vô số ánh mắt khiếp sợ nhìn vào quả đấm nhỏ xinh kia, dưới cú đấm đó đã xuất hiện một luồng khí khổng lồ hướng về Khuê Sát. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Chỉ trong chốc lát sau khi tiếng nổ vang lên, sắc mặt Khuê Sát đại biến, đầu khí trong cơ thể tuôn trào ra.

Đầu khí bùng phát, Khuê Sát còn chưa kịp xuất thủ thì nắm đấm của Tử Nghiên đã tới trước mặt, một lực lượng đáng sợ ùn ùn kéo đến, như lũ quét đồ xuống!

"Bùng...bùng!"

"Bang..bang!"

Đầu khí bao phủ ngoài cơ thể, dưới lực lượng đáng sợ của quả đấm nhỏ kia trực tiếp bị băng liệt, mà nắm đấm của Tử Nghiên vẫn không dừng lại, đấm mạnh vào lòng ngực Khuê Sát, nhất thời, một ngụm máu tươi từ cổ họng hắn bắn ra, dưới vô số ánh mắt sững sờ của mọi người.

Máu tươi giữa không trung ngưng tụ lại thành huyết vụ, mà thân thể của Khuê Sát giống như một bao cát bị đánh mạnh, bay thẳng về phía sau, các bàn dọc đường bị hắn chạm phải đều trực tiếp hóa thành bụi phấn, bay ngược về sau mấy chục thước mới va chạm mãnh liệt vào một cây cột lớn, lập tức đại sảnh run run lên nhè nhẹ.

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động, tất cả ánh mắt đều đọng lại trên người Tử Nghiên cùng Khuê Sát đang bị học máu tươi. Không ai cũng ngờ tới, bên trong một thân hình nhỏ nhắn như thế lại ẩn chứa một lực lượng kinh người!

Vô số ánh mắt khiếp sợ chuyển hướng qua Tiêu Viêm – người mà trên khuôn mặt từ đầu đến cuối đều hiện lên nụ cười, trong lòng càng thấy người này vô cùng thần bí.

Tới giờ, tuyệt đại bộ phận người xem đều đã đóng mác nguy hiểm lên khuôn mặt luôn mỉm cười của Tiêu Viêm, bên trong Hắc Giác Vực quả nhiên không thể xem hình mà bắt hình dong.

Một quyền trực tiếp đánh bay Khuê Sát, vậy mà Tử Nghiên dùng như không có ý bỏ qua, mũi chân điểm lên mặt đất một cái, thân thể giống như đạn pháo bay về phía trước, nắm tay khẽ nắm chặt lại, hướng về Khuê Sát đã bị thương nặng mà tiếp tục công kích.

Nhìn thấy cử động của Tử Nghiên, trong mắt Khuê Sát hiện lên sự kinh hãi, kêu lớn: "*Mạc thiếu, cứu ta!*"

Thanh âm vừa dứt, thân hình Tử Nghiên vẫn như chim yến bay thẳng tới, mà trong lúc nắm tay đang chuẩn bị công kích thì một tiếng cười nhạt vang lên: "*A A, vị tiểu cô nương này hà tất nặng tay như thế? Bên trong Hắc Hoàng các không cho phép tự tiện giết người nha!*"

Tiếng cười vừa hạ, một bóng trắng như quỷ mị thoáng hiện lên trước mặt Khuê Sát, hai tay hơi cong lại rồi xoay tròn một cách quỷ dị, chỉ thấy thân hình Tử Nghiên như bị trượt qua một bên, nếu không kịp thu lực lại thì đã ngã sấp xuống rồi.

Tử Nghiên vừa ổn định thân hình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sắc mặt giận dữ, mũi chân lại dậm mạnh, thân hình lại một lần nữa bay về hướng bạch y nhân vừa mới xuất hiện.

Nhìn thấy Tử Nghiên lại một lần nữa bay tới, bạch y nhân kia khẽ cười nhạt, hai bàn tay lại uốn éo quỷ dị một lần nữa, khẽ nắm lấy hai nắm đấm của Tử Nghiên rồi đột nhiên đẩy dờ đi!

Vị bạch y nhân này tựa hồ vô cùng am hiểu phương pháp đối phó với

phương pháp tấn công thuần túy về lực lượng, công kích của Tử Nghiên không chỉ bị tá lực khai đi mà vẫn còn dư lực phản chấn lại nòng, nhìn động tác đẩy đó có vẻ nhu hòa nhưng lực lượng ẩn dấu trong đó lại vô cùng mãnh liệt, nếu Tử Nghiên không thể né tránh được thì sẽ bị đẩy lùi lại tới mấy chục thước, thậm chí có thể bị thương nhẹ.

Thân thể đang lơ lửng giữa không trung, dĩ nhiên là Tử Nghiên né tránh vô cùng khó khăn, mà kinh nghiệm của đối phương hình như vô cùng phong phú, đã ra tay là phong kín tất cả đường lui, trong nhất thời, Tử Nghiên đã không còn đường thối lui.

Nhưng ngay lúc bạch y nhân thi triển thôi thủ thì một bóng đen quỷ dị chợt hiện ra, một tay tiếp lấy thân hình của Tử Nghiên, một tay còn lại nắm chặt, kinh phong sí nhiệt dữ dội trào ra.

Nắm tay đó cùng thôi thủ ẩn chứa ám kinh trực tiếp va chạm nhau, bộc phát ra thanh âm trầm thấp, kinh phong khuếch tán, hai người đều lui về sau vài bước.

Nhẹ nhàng buông Tử Nghiên ra, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về bạch y nhân vừa mới ra tay, trong mắt xẹt qua vài tia hàn ý.

"Nặng tay với một tiểu cô nương như thế, các hạ có hơi quá mức không đó?"

-----oOo-----

Chương 825: Mạc Nhai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh niên áo trắng xuất hiện phía trước Khuê Sát nhìn có vẻ rất trẻ, chỉ khoảng hai sáu, hai bảy tuổi. Y vận một bộ trường bào trắng như tuyết, tà áo nhẹ nhàng bay phấp phới, nhìn thập phần tiêu sái phiêu dật. Khuôn mặt rất anh tuấn, lại pha chút nữ tính, đôi môi nhỏ khẽ mím, khoé miệng như ẩn như hiện một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười đó mặc dù nhìn có vẻ thân thiện, nhưng nét âm nhu kia lại khiến Tiêu Viêm không có nhiều hảo cảm cho lắm.

Thanh niên áo trắng vừa xuất hiện đã nhanh chóng thu hút toàn bộ sự chú ý nơi đại sảnh, ai nấy đều kinh ngạc nhìn vị thanh niên này. Có vẻ sự hiện diện của y đã làm mọi người ngạc nhiên.

"Hoá ra là Thiếu tông chủ của Hắc Hoàng tông, Mạc Nhai!"

"Không nghĩ tới ngay cả y cũng xuất hiện. Mạc Nhai này nghe nói chưa đầy ba mươi tuổi mà đã là Lục tinh Đấu Hoàng. Một ít trưởng lão trong Tông cũng không phải là đối thủ của y đó."

"Thiên phú tu luyện thật khủng khiếp, nghe nói y chính là hy vọng lớn lao của Hắc Hoàng tông, rất có khả năng bước vào cảnh giới Đấu Tông."

Tiêu Viêm nghe xung quanh bàn tán xôn xao, khẽ động tâm. Hắn nheo mắt lại đánh giá thanh niên áo trắng trước mặt, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Ngoại trừ tên lần trước đến đón Huân Nhi rời khỏi học viện Già Nam, đây là lần thứ hai Tiêu Viêm nhìn thấy một Đấu Hoàng trẻ tuổi như vậy.

Đương nhiên, thiên phú tu luyện của Lâm Tu Nhai, Lâm Diễm, Liễu Kinh cũng rất cao. Dù ba người họ chưa đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng, nhưng tuổi vẫn nhỏ hơn so với thanh niên áo trắng này. Ai có thể khẳng định vài năm sau bọn họ sẽ không đặt chân cảnh giới Đấu Hoàng chứ? Vì vậy thiên phú tu luyện của thanh niên áo trắng này cũng chưa chắc cao hơn bọn họ bao nhiêu.

Nhưng có nói thế nào đi chăng nữa, thì ở độ tuổi này có thể đạt tới cảnh giới Đấu Hoàng cũng đã là rồng phượng trong loài người! Thiên phú của thanh niên áo trắng quả thật có đủ tư cách để kiêu ngạo trước thiên hạ.

Khi Tiêu Viêm thảm ngạc nhiên với thực lực của nam tử áo trắng, thì đối phương cũng cảm thấy kinh ngạc không kém. Lần giao thủ chớp nhoáng vừa rồi đã khiến gã nhận ra rằng, người thanh niên áo đen còn trẻ tuổi hơn gã ở trước mặt kia, cũng là một Đấu Hoàng. Điều này đã khiến cho y cảm thấy cực kỳ khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, y vẫn sống trong cảnh được mọi người xung tụng là thiên tài, được tôn là người kế nghiệp chức vị Tông chủ. Trước giờ, không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo trong tông, đều cấp cho y sử dụng. Chính là muốn tạo cho y có những điều kiện tốt nhất để tiến vào cảnh giới Đấu Tông. Mà quả thật, y cũng không làm cho Tông môn thất vọng. Với vô số ưu đãi như thế, y đã thành công trước ba mươi tuổi mà tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng.

Mạc Nhai luôn cảm thấy cực kì tự hào vì điều đó, bởi các vị Trưởng lão trong Tông khi đạt đến cảnh giới này, thì ít nhất cũng đã bốn năm mươi tuổi, tiềm lực tất nhiên không thể so được với y.

Nhưng sự kiêu ngạo đó hôm nay lại có vẻ hơi buồn cười. Vì người thanh niên áo đen trước mặt của y, rõ ràng nhỏ hơn y nhiều, nhưng lúc giao thủ cũng đã cho thấy thực lực của đối phương không hề thấp hơn y bao nhiêu! Chính điều này đã khiến y cảm thấy có chút nhục nhã.

Có điều cảm xúc này chỉ thoáng xuất hiện, sau đó nhanh chóng bị Mạc Nhai giấu kín vào sâu trong nội tâm. Có thể ở độ tuổi này đạt tới cảnh giới Đẩu Hoàng, cũng phần nào nói lên năng lực y. Những tác động bên ngoài cũng không gây được dao động quá lớn đến tâm cảnh của y.

"Ha ha, bằng hữu nói hơi quá rồi, tiểu cô nương này cũng không giống như người bình thường. Lúc nãy nếu tại hạ không sử dụng chiêu thức ấy thì kết quả cũng đã tương tự như người kia rồi." Mạc Nhai tay áo trắng nhẹ nhàng lay động, ôm quyền nhìn Tiêu Viêm cười dài nói.

Tiêu Viêm nhíu mày nhìn vẻ mặt tươi cười của Mạc Nhai, giữ lấy Tử Nghiên đang phần nộ vì lần giao thủ hồi nãy suýt nữa phải xấu mặt, thản nhiên: *"Vậy tại sao các hạ lại ra tay? Hay là đồng lõa với tên này?"*

"Bằng hữu hiểu lầm, tại hạ là Mạc Nhai của Hắc Hoàng tông, cũng chính là quản sự ở Hắc Hoàng các. Đáng lẽ tại hạ sẽ không nhúng tay vào việc này. Nhưng dù sao nơi đây cũng là nơi bản Tông dùng chiêu đãi khách quý. Nếu xảy ra xung đột thì có lẽ không được tốt cho lắm. Nên vừa rồi mới phải ra tay ngăn cản." Mạc Nhai mỉm cười.

"Thế tại sao lúc trước, khi tên kia đến gây sự, ngươi lại không ra tay ngăn cản?" Tiêu Viêm nhếch mép giễu cợt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trong mắt Mạc Nhai đã thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, dù Tiêu Viêm cố tình gặng hỏi, nhưng khuôn mặt y vẫn tươi cười như cũ: *"Vị bằng hữu này, ở Hắc Giác Vực chúng ta, những chuyện xung đột nho nhỏ như thế cũng là bình thường! Xem như các hạ nể mặt tại hạ một lần, mà bỏ qua chuyện này đi được không?"*

Tiêu Viêm nhàn nhạt nhìn lướt qua ánh mắt đầy vẻ cay độc của Khuê Sát

lúc này đang gian nan bò dậy. Sát ý trong lòng hắn không những không giảm đi mà còn lớn hơn rất nhiều. Tên này mặc dù thực lực không đáng kể ở trong mắt, nhưng cũng là một mối nguy hiểm tiềm tàng. Mà hiện tại, đôi bên đều đã kết oán, sẽ không thể bỏ qua được. Nếu bây giờ giết hắn thì hiển nhiên Mạc Nhai sẽ nhúng tay vào. Nhưng điều khiến Tiêu Viêm kiêng kỵ không phải gã Mạc Nhai này, mà là Tông môn sau lưng hắn. Có lẽ lúc này những cường giả của Hắc Hoàng tông cũng đang ẩn núp ở một bên quan sát. Nên nếu hắn ra tay với Mạc Nhai thì tất nhiên những người kia sẽ không chịu yên rồi.

Trong lúc Tiêu Viêm đang suy nghĩ thì sau lưng một làn gió thơm bay tới, sau đó lan toả ra không trung khiến tinh thần mọi người đều rung động. Hắn nhìn lại thì thấy Tiểu Y Tiên một thân áo trắng đang nhẹ nhàng bước lại gần.

Mạc Nhai nao nao ngắm Tiểu Y Tiên. Với dáng người thướt tha, khí chất xuất trần, ánh mắt long lanh những tia sáng kì dị, thì nàng quả thật là một cực phẩm nữ tử, hơn xa những thứ phấn hương thô tục mà y từng gặp.

"Bỏ đi, nơi này không nên tranh chấp." Tiểu Y Tiên đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm nghe vậy liền ngăn người, lấy tính tình của Tiểu Y Tiên, có bao giờ nói những câu như vậy? Hắn nghi hoặc nhìn nàng, thì cũng thấy nàng kín đáo nháy mắt với hắn.

"Xem như lần này ngươi may mắn, lần sau trước khi muốn sinh sự, nên tìm hiểu kỹ, không nên để người khác lợi dụng." Tiêu Viêm thấy Tiểu Y Tiên ra hiệu, dường như hiểu được gì đó. Hắn khẽ gật đầu, quay lại nhìn Khuê Sát đang trợn trừng cặp mắt đầy oán độc rồi cười lạnh.

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, Khuê Sát nghiến răng, mắt long lên sòng sọc, thù hận trong lòng càng lúc càng sâu.

"Ha ha, đa tạ tiểu thư hoá giải phiền toái!" Mạc Nhai thấy vậy liền chấp tay hướng về phía Tiểu Y Tiên mỉm cười.

Tiểu Y Tiên lạnh nhạt liếc mắt nhìn Mạc Nhai đang tỏ ra khách khí đãi bôi, rồi quay đầu sang chỗ khác.

Mạc Nhai rúng động đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ nhìn hành động của Tiểu Y Tiên. Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên y mới bị nữ nhân đối xử như vậy! Nhưng mà điều này lại khiến cho con lợn lòng trong y càng nhảy lên mãnh liệt.

"Không biết tục danh của bằng hữu là gì? Về sau nếu có chuyện gì cần, cứ việc tới tìm ta! Tại Hắc Hoàng thành này, tại hạ cũng có chút tiếng nói a." Tiểu Y Tiên không cho y cơ hội, y cũng không vội vàng. Liền tỏ ra vô cùng khách khí quay về phía Tiêu Viêm cười hào sảng.

"Nham Kiêu." Tiêu Viêm trả lời đơn giản, rồi ôm quyền với Mạc Nhai, thản nhiên: *"Thiếu tông chủ, nếu chuyện này đã kết thúc, tại hạ còn có chuyện quan trọng, xin phép cáo từ."*

Nói xong, Tiêu Viêm cũng không đợi Mạc Nhai trả lời, liền nhấc chân tiến vào Hắc Hoàng các, hai người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng theo sau.

Mạc Nhai nhìn thân ảnh yêu diệu bước qua, khẽ ngửi hương thơm nhàn nhạt lưu lại trong không khí, khoé miệng chậm rãi nhếch lên. Chỉ loại cực phẩm nữ tử như thế này mới có thể xứng được với thiên tài vĩ đại như y a.

"Mạc thiếu, chẳng lẽ cứ bỏ qua vậy sao?" Khuê Sát lau đi vết máu trên khoé miệng, nhìn theo Tiêu Viêm ba người, giận dữ hỏi Mạc Nhai.

"Vậy giờ ngươi muốn thế nào? Nham Kiêu cùng tiểu cô nương kia đều là Đấu Hoàng đố! Dù là Hắc Hoàng tông cũng không thể ngang nhiên vô cớ mà đắc tội đâu. Lúc này chỉ kêu ngươi đi lên quan sát cận kề đối phương, không nghĩ ra, ngươi lại ngu xuẩn mà đi động thủ với bọn họ." Mạc Nhai chậm rãi thu hồi nụ cười, lạnh lùng.

"Vậy Mạc thiếu tính sao chứ? Tiểu tử kia nói đi là đi, rõ ràng là không xem người ra gì." Khuê Sát nghiến răng, không cam lòng.

"Trước tiên cứ quan sát đã, chỉ cần còn ở trong Hắc Hoàng thành này thì ta vẫn có thể mặc tình không chế." Mạc Nhai khẽ cười lạnh, bàn tay chợt bắt lấy một ít không khí, khẽ ngửi rồi thở ra một hơi, lẩm bẩm: *"Giai nhân như thế, không thể nào dễ dàng bỏ qua được."*

Khi ba người vừa rời khỏi đại sảnh ồn ào náo nhiệt, Tiêu Viêm dần dần bước chậm lại, quay sang nhìn khuôn mặt của Tử Nghiên, dờ khóc dờ cười

lắc đầu: *"Vẫn còn thấy khó chịu sao?"*

"Hừ, tại sao người lại không ra tay xử lý hai tên hỗn đản đó?" Từ Nghiên tức giận nhìn Tiểu Y Tiên, hờn dỗi: *"Nếu đổi lại là Thái Lâm tử tử thì hai tên kia đã xong đời rồi."*

Tiểu Y Tiên nghe vậy liền chậm rãi dừng lại, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm cười khỏ, nhẹ giọng: *"Yên tâm đi, tên kia sẽ sống không quá ba ngày đâu, mà kết cục của y còn thảm hơn là trực tiếp bị giết nữa."*

"Muội đã hạ độc y rồi sao?" Tiêu Viêm kinh ngạc, lúc này hẳn nào có cảm giác được chuyện này?

Tiểu Y Tiên gật đầu nhìn Tiêu Viêm, khẽ cười: *"Luyện đan muội thua xa huynh, nhưng nếu nói về nghệ thuật dùng độc, thì huynh còn xa mới bằng muội nha."*

Tiêu Viêm nhún vai, điều này hẳn không hề nghi ngờ chút nào! Hẳn là từ luyện đan mà phát triển, còn Tiểu Y Tiên lại nhờ dụng độc rồi nổi danh. Hai người đi hai con đường khác nhau và tại mỗi lĩnh vực riêng, đều đạt được những thành tựu không nhỏ, nên khó mà so sánh với nhau được.

"Bất quá tên Mạc Nhai kia tựa hồ đối với muội có chút hảo ý nha, muội nên cẩn thận, không nên để trúng mỹ nam kế đó." Tiêu Viêm nhớ lại cảnh khi này, cười cười.

Tiểu Y Tiên liếc nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi cất bước, thanh âm bình thản từ từ vang lên.

"Nếu y dám, muội liền khiến cho y vĩnh viễn trở thành phế nhân!"

-----oOo-----

Chương 826: Cường giả tập hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm ba người theo hướng dẫn lúc trước của thị nữ, loanh quanh bên trong Hắc Hoàng Các không lờ một lúc lâu, rốt cuộc cũng tìm được khu

vực nghỉ ngơi cực kì rộng lớn.

Toàn bộ khuôn viên khu nghỉ ngơi, khung cảnh tràn ngập u tĩnh, cây xanh râm mát bao phủ toàn bộ một dãy lâu các cùng với sân vườn. Mùi hương thoang thoảng phảng phất truyền đến, khiến tinh thần trong người rung động, địa phương u nhã như vậy, làm cho ba người cực kỳ vừa lòng.

Khu vực rộng lớn này chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân. Phòng tại khu vực Nhân cấp dành cho những cường giả hoặc thế lực có chút danh tiếng ở Hắc Giáp vực. Bình thường, chỉ cần thực lực đạt đến cấp bậc Đấu Vương, liền có tư cách tiến nhập nơi này. Còn muốn tiến nhập phòng Địa cấp ư, miễn là người đạt tới Đấu Hoàng thực lực hoặc phải là một trong những thế lực danh tiếng tại Hắc Giáp vực thì mới có tư cách ấy.

Phòng Thiên cấp, là nơi cực kì xa hoa, có thể tiến vào nơi đây, không người nào mà không phải là cường giả uy danh hiển hách tại Hắc Giáp vực, thậm chí phải là những thế lực có thể sánh ngang cùng Hắc Hoàng tông. Mà phù hợp với một trong hai loại điều kiện trên, bên trong Hắc Giáp vực cũng chỉ có một ít mà thôi.

Trong khu vực rộng lớn này, Tiêu Viêm ba người đi vòng vèo một lúc, mới tới được khu vực Địa cấp, dựa theo số gắn trên cửa phòng, tìm tới nơi cư trú của mình.

"Ket!"

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Tiêu Viêm ba người đi vào trong, nhìn thoáng qua một lượt, chỉ thấy nơi này không chỉ có phòng khách và mấy gian phòng ngủ, mà còn có mật thất chuyên dụng để tu luyện. Trông thấy nơi này trang bị cực kỳ chu toàn như vậy, dù cho bọn Tiêu Viêm có kén chọn thế nào đi nữa, cũng phải phát ra lời tấm tắc khen ngợi.

"Tùy tiện nhìn xem đi, nơi này sẽ là nơi chúng ta tạm thời nghỉ ngơi trong khoảng thời gian tới." Tiêu Viêm hướng về phía hai người Tiểu Y Tiên cười cười, rồi dẫn đầu đi vào trong phòng khách, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống.

Tiểu Y Tiên đưa mắt lướt nhìn xung quanh, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của hai người Tiêu Viêm, đi đến giữa phòng khách, rồi từ trong nẹp giới lấy ra một đóa hoa lam sắc, cắm ở trong bình. Làm xong tất cả mọi việc,

nàng lại lấy từ trong nạp giới ra hai dược hoàn, đưa cho Tiêu Viêm hai người, nhẹ giọng nói: *"Đây là thôn hồn hoa, nó phát tán ra mùi thơm có hiệu quả khiến người hít phải sẽ lâm vào hôn mê, các ngươi đem thuốc này ăn vào thì sẽ không bị ảnh hưởng gì. Xuất môn đi ra bên ngoài, cẩn thận chút vẫn tốt hơn."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngược lại có chút hứng thú đánh giá đóa hoa lam sắc kiêu diễm kia, đoạn không nén được sự thán phục, cười nói: *"Xem ra chỗ ảo diệu của Độc sư không hề thua kém Luyện Dược sư a."* Một đóa hoa nhìn không có gì là nổi bật, nếu không phải là người có nghiên cứu sâu về độc dược, ai mà biết được nó lại có hiệu quả như vậy?"

Tuy nói vậy, Tiêu Viêm vẫn nhận lấy dược hoàn ném vào trong miệng, sau đó nghiêng đầu hứng thú nhìn Tử Nghiên, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Vẫn vì chuyện đó mà để bụng sao? Thực lực của Mạc Nhai kia ước chừng cũng là Đấu Hoàng lục đến thất tinh, bất quá tên kia rõ ràng là sở tu đấu kỹ có thể dĩ lực tá lực đến mức tinh diệu. Người bởi vì khinh địch nên phải chịu thiệt thòi là điều đương nhiên, hơn nữa, trận vừa rồi người cũng không dốc hết toàn lực ra. Lần sau, nếu có tái đấu, người cứ trực tiếp hạ thủ tàn nhẫn, ta cũng không tin tá lực đấu kỹ của tên kia có thể chuyển hoá hết toàn bộ lực lượng của người."

Nghe Tiêu Viêm an ủi, gương mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên lúc này mới thoáng dễ nhìn một chút, hừ nhẹ nói: "Lần sau cùng tên kia đánh nhau, phải để cho ta lên trước, dám khiến cho bản tiểu thư bị bêu xấu như vậy, tuyệt không dễ dàng tha thứ được!"

"Ta nghĩ, người sẽ có cơ hội này." Tiêu Viêm mỉm cười đầy thâm ý nói, hẳn có dự cảm, cái tên gia hỏa Mạc Nhai này, sẽ không chỉ xuất hiện trước mặt họ có một lần như thế, các cơ hội tiếp xúc về sau, có lẽ sẽ không ít.

"Hôm nay Khuê Sát tới tìm chúng ta gây phiền toái, nói không chừng là do tên kia âm thầm giật dây." Tiểu Y Tiên tùy ý nói.

Tiêu Viêm gật nhẹ đầu, lẩm bẫm nói: "Chẳng lẽ nguyên nhân là do bởi tên Tề Sơn kia?"

"Không rõ ràng lắm, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, vẫn nên cẩn thận hơn một chút, nơi này dù sao vẫn là địa bàn của Hắc Hoàng tông, hơn nữa ta có

thể mơ hồ cảm ứng được, bên trong Hắc Hoàng tông có một ít khí tức, cho dù là ta, cũng chỉ mơ hồ nhận thấy được, hiển nhiên là khí tức của Đẩu Tông cường giả." *Tiểu Y Nghiên trầm ngâm nói.*

Tiêu Viêm gật đầu, khẽ thở dài: "Xem ra tất cả đều hướng về phía Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà tới a, hành động những ngày tới, cần phải cẩn thận thêm một chút nữa, Hắc Hoàng thành bây giờ là nơi cường giả tụ tập, nếu có sai lầm, dù chỉ một chút, sẽ nhận lấy vô tận phiền toái."

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu.

"Tốt lắm, hôm nay sắc trời không còn sớm, mọi người liền nghỉ ngơi trước đi, ngày mai ta còn phải bắt tay vào luyện đan dược, lúc đó cần có các người hộ pháp. Nếu không, vạn nhất gây ra động tĩnh gì, lại bị người khác quấy rầy mà đứt đoạn, sẽ có chút phiền phức." Trao đổi qua với mọi người, Tiêu Viêm duỗi cái lưng mệt mỏi, đứng dậy, hướng về một gian phòng bước tới. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên ở phía sau cũng đều tự mình tìm lấy một gian phòng mà đi nghỉ.

Tại thời điểm Tiêu Viêm ba người trở vào phòng ngủ, cách bọn họ một khoảng xa, trong một gian phòng Thiên cấp, bầu không khí âm trầm đang bao phủ khắp phòng.

Bên trong gian phòng, có vài đạo nhân ảnh đang ngồi, khiến người chú ý nhất là một hồng phát lão giả, hiển nhiên chính là người mà Tiêu Viêm đã gặp vào ban ngày, Ma Viêm cốc đại trưởng lão Phương Ngôn. Xung quanh còn có vài lão giả thực lực không tầm thường, cũng chính là những trưởng lão Ma Viêm cốc.

Mấy người bọn họ đều có địa vị cực cao ở trong Ma Viêm Cốc, bất quá lúc này chỉ có đại trưởng lão Phương Ngôn là ngồi trên ghế ở phía cuối, đám người còn lại đều khoanh tay đứng thẳng. Trước mặt bọn họ, một người toàn thân đều phủ kín trong tầng áo xám đang an nhiên ngồi tĩnh tọa.

"Tiên sinh, theo ta được biết, lần này bên trong Hắc Hoàng Thành có không ít thế lực tiếng tăm lâu đời bị hấp dẫn mà đến. Hơn nữa, dẫn đầu

đám người này là những cường giả nổi danh từ lâu tại Hắc Giáp Vực, xem ra bọn họ cũng có dã tâm rất lớn đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên a." *Phương Ngôn đại trưởng lão khẽ cau mày, thanh âm đầy sự cung kính nói với người áo xám trước mặt.*

"Điện chủ đã nói qua, không tiếc bất cứ giá nào, phải đem cho được Bồ Đề Hóa Thể Tiên thu vào tay. Phàm kẻ nào dám cản trở chúng ta, giết!" *Dưới lớp áo xám, một thân hình hư ảo như bóng ma, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thấu lòng người chậm rãi quét qua khiến kẻ khác có cảm giác thân thể như bị đóng băng, thanh âm chậm rãi quanh quẩn trong phòng.*

"Tiên sinh yên tâm, vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên, Ma Viêm cốc gần như đã xuất hầu hết lực lượng tinh nhuệ, ngoại trừ toán nhân mã của lão Tứ đang ở bên ngoài chưa tới, còn lại đã được an bài thỏa đáng." *Phương Ngôn trầm giọng nói.*

"Ân!"

"Bất quá tiên sinh, nghe nói lần này Tiêu Môn cùng Già Nam học viện cũng phái cường giả tiến đến. Đến lúc hai phương thế lực của Ma Viêm cốc ta cùng với đối thủ một mất một còn, nếu có thể, đến lúc đó có lẽ phải thỉnh tiên sinh xuất mã, ra tay đối phó bọn họ." *Phương Ngôn thoáng ngần ngại một chút rồi chậm rãi nói.*

"Tiêu Môn, Già Nam học viện sao..." *Nghe đến hai cái tên này, người áo xám đột nhiên phát ra một trận cười khiến người nghe có cảm giác lông tóc dựng ngược. Một lát sau, mới có một thanh âm dữ tợn truyền ra: "Yên tâm, bọn chúng một tên cũng không thoát."*

Nghe vậy, Phương Ngôn cũng mỉm cười, chột cau mày nói: "Xem ra lực hấp dẫn của Bồ Đề Hóa Thể Tiên quả thật rất lớn, bất quá ta có chút không rõ, tại sao Hắc Hoàng tông lại đem loại bảo bối này mang ra đấu giá? Nếu nói là thứ này có liên quan đến Bồ Đề Tâm, vì có gì bọn họ lại không lưu lại cho bản thân?"

"Bọn chúng không phải là không muốn tự thân thăm dò, mà là không có năng lực đó, mặc dù Bồ Đề Hóa Thể Tiên quả thật có quan hệ với Bồ Đề Tâm, bọn chúng cũng không có tư cách để tìm ra mối liên hệ này, mang đi đấu giá nói không chừng còn có thể đổi lấy điểm hữu dụng nào đó, hơn nữa... Ai biết được bọn chúng còn có tính toán nào khác hay không!"

Người áo xám cười lạnh nói.

Phương Ngôn khẽ gật đầu, cười nói: "Cũng là tiên sinh kiến thức rộng rãi, ha ha, không biết Bồ Đề Tâm có thật sự liên quan gì đến Đâu Thánh cường giả hay không?"

"Có một số việc, thà rằng không biết thì hơn, càng biết nhiều, càng không tốt cho tính mạng." Người áo xám khẽ động, một tia hơi thở hư ảo nương theo thanh âm băng lãnh phiêu đảng đưa ra.

Nghe vậy, trên trán Phương Ngôn thoáng chảy ra một tia mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu lia lịa, đối với cái tên gia hỏa hỉ nộ vô thường này, trong lòng hẳn cũng là hơi có chút e ngại.

"Một khi đã như vậy, không tiện quấy rầy tiên sinh, ta cũng sẽ chú ý nhiều hơn đến tin tức liên quan tới Bồ Đề Hóa Thể Tiên. Đến lúc đó, một khi có tin tức liền thông tri đến tiên sinh ngay lập tức." Phương Ngôn đứng dậy, cung kính nói với người áo bào tro.

"Ân, thuận tiện tiếp tục tìm hiểu một chút đến tột cùng là có những cường giả nào tới, Đâu Hoàng cường giả thì không cần chú ý đến, chỉ có mấy lão quái vật Đâu Tông mới là phiền toái nhất. Ta nghĩ, mặc dù họ cũng không xác định được Bồ Đề Hóa Thể Tiên có phải là thật hay không như trong truyền thuyết, nhưng hai chữ Đâu Thánh, cũng đủ để cho bọn họ ra tay." Người áo xám chậm rãi nói.

"Vâng!"

Phương Ngôn cung kính đáp lời, khẽ vung tay ra hiệu, mang theo những trưởng lão khác, từ từ lui ra khỏi phòng, sau đó đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Ngay khi mấy người ly khai, trong phòng lại lần nữa trở nên an tĩnh, người áo xám lẳng lặng ngồi trên ghế, thân thể không chút động đậy, cứ như vậy một lúc lâu sau mới có một đạo thanh âm thì thầm, trầm thấp truyền ra.

"Hôm nay trông thấy dáng người kia, vì sao lại có chút cảm giác quen thuộc như thế? Chẳng lẽ trước đây đã có gặp qua sao?"

Vừa lẩm bẩm trong miệng, người áo xám vừa khẽ động, bàn tay vươn ra cầm lấy chén trà, ngay tại thời điểm bàn tay vừa tiếp xúc với chén trà, liền xuất hiện quang mang u ám, nhìn qua, cứ nhiên ẩn chứa một loại cảm giác quý dị hư ảo.

-----oOo-----

Chương 827: Nhị nữ ám thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, khi ánh rạng đông đầu tiên từ phía chân trời chiếu xuống thì tại Hắc Hoàng Thành sau một đêm yên lặng lại lần nữa trở nên ồn ào xôn xao hẳn lên. Phía ngoài Hắc Hoàng Thành có vô số người giống như đoàn kiến hướng về tòa thành thị này mà đến. Năm nay tại Hắc Hoàng Tông tổ chức một đấu giá hội thật lớn, lực ảnh hưởng và sức hấp dẫn do nó sinh ra có thể nói là lớn nhất tại Hắc Giác Vực trong vòng trăm năm nay.

Dưới sự thôi động của Hắc Hoàng Tông cùng với hiệu quả thần kỳ của Bồ Đề Hóa Thể Tiên khiến cho một ít siêu cường giả đã lâu không lộ diện của Hắc Giác Vực cũng phải xuất quan. Mục tiêu bọn họ tất nhiên là Hắc Hoàng Thành hiện đang là tiêu điểm Hắc Giác Vực.

Dưới sự hội tụ của nhiều cường giả như vậy, không ít người với cảm giác nhạy bén đều mơ hồ nhận thấy được cỗ khí thế sơn vũ đục lai (*) lặng yên ngưng tụ tại bên trong Hắc Hoàng Thành.

Làn này chỉ sợ tại Hắc Hoàng Thành sẽ bùng nổ một cuộc đại chiến kinh thiên chưa từng có tại Hắc Giác Vực trong vòng trăm năm nay.

Vào lúc ánh rạng đông chiếu vào gian phòng thì Tiêu Viêm đang xếp bằng trên giường cũng chậm rãi mở mắt ra. Trải qua một đêm điều tức, hắn đã ở trạng thái đỉnh. Đâu khí trong cơ thể như lũ quét chảy xuôi, cảm giác lực lượng tràn đầy che kín cả tứ chi bách hải, giống như chỉ cần thân thể khẽ động thì cả người sẽ hóa thành một loại nhân hình cơ giới vậy, đem tất cả mọi thứ ở trước mắt phá hủy hết.

Từ trên giường nhảy xuống, Tiêu Viêm chậm rãi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên sớm đã ở trong đại sảnh.

"Chờng nào thì bắt đầu luyện đan?" Sau khi Tiêu Viêm hiện thân, Tiểu Y Tiên cảm giác được đấu khí tràn đầy mạnh mẽ lưu chuyển trong cơ thể hẳn liền biết ngay để cho buổi luyện đan hôm nay, Tiêu Viêm đã điều tức cả một buổi tối.

"Hiện tại liền động thủ đi, các người hộ pháp giúp ta, đừng để người khác quấy rầy, lần này đan dược luyện chế không phải loại tầm thường nên khi đan thành chỉ sợ sẽ sinh ra nhiều động tĩnh, sợ là sẽ đánh động đến phân đông cường giả đang ẩn nấp tại Hắc Hoàng Thành." Sắc mặt Tiêu Viêm hơi ngưng trọng nói.

"Án!" Nhìn thấy thần sắc Tiêu Viêm như vậy, Tiểu Y Tiên liền khẽ gật đầu.

Phân phó xong, Tiêu Viêm ra rửa mặt, vừa muốn đi vào trong mật thất thì đột nhiên truyền đến vài tiếng đập cửa.

Nghe tiếng đập cửa, ba người Tiêu Viêm đều ngẩn ra, chột nhịu mày, tại Hắc Hoàng Các này, bọn họ cùng những người khác cũng không có quen biết, ai lại vào đúng lúc này đến tìm bọn họ chứ?

Mang một chút nghi hoặc trong lòng, Tiêu Viêm chậm rãi ra mở cửa phòng, chỉ thấy ở nơi cửa có một thân quần áo trắng ngang nhiên đang đứng đó, hóa ra là Thiếu Tông chủ Mạc Nhai của Hắc Hoàng Tông.

Khi Mạc Nhai thấy người mở cửa là Tiêu Viêm, trên khuôn mặt liền xuất hiện một chút tươi cười, chột đôi với hắn khách khí chấp tay nói: "Nham Kiêu huynh đệ, ngày hôm qua ta ra tay ngăn cản thật đúng là xin lỗi, để biểu đạt lòng thành của tại hạ, tại hạ muốn dẫn ba vị đi dạo trong thành, nếu các vị có nhu cầu trong phương diện gì thì chỉ cần nói cho ta biết là được."

Nghe được những lời này, trong mắt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên một chút cổ quái, xem ra người này quả thật có ý đồ với Tiểu Y Tiên, liền thuyết phục cả ba người ra ngoài đi dạo, loại tâm tư này cũng không thoát khỏi ánh mắt Tiêu Viêm.

"Xin lỗi, hôm nay..." Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, vừa muốn cự tuyệt thì một thân ảnh nhỏ xinh cũng mạnh mẽ từ phía sau thân mình lướt tới. Tiêu

quyền đầu mang theo một đạo thanh âm trầm thấp chói tai hung hăng công kích về phía Mạc Nhai.

Thân ảnh đột nhiên hiện ra kia tất nhiên là Tử Nghiê, mặc dù thấy thế nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa có hành động ngăn cản, hẳn cũng hơi có chút tâm tư riêng, người này có thể ở độ tuổi như vậy đạt được thành tựu như thế tất nhiên thủ đoạn sẽ không ít, để Tử Nghiê lên thử xem bản lĩnh của hẳn cũng tốt.

Đối với việc Tử Nghiê đột nhiên đột kích, sắc mặt Mạc Nhai cũng hơi đổi, đối mặt với lực lượng kinh khủng của Tử Nghiê dù là cường giả cấp bậc Đâu Hoàng cũng tuyệt không có bất kỳ người nào đủ cam đảm coi nhẹ nó. Hẳn liền vội vàng từng bước lui về phía sau, cánh tay gập lại, chiêu thức kì dị giống như hôm qua liền được thi triển ra.

Hai tay như hai con cá, nhẹ nhàng dừng trên cánh tay Tử Nghiê, sau đó hai tay chuyển động một cách quỷ dị, hình thành một vòng cung huyền diệu, dưới sự xoay tròn vòng cung kia, lực lượng đáng sợ trên nắm tay Tử Nghiê cấp tốc bị giảm xuống.

"Hừ!"

Cảm giác được sự quái dị giống như hôm qua, Tử Nghiê đã có chuẩn bị từ trước hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé lại lần nữa đột nhiên nắm chặt, cũng không để ý tới những cái khác, tử quang nồng đậm vây quanh song chưởng, chợt cánh tay huy động, nắm tay liền thoát ra khỏi vòng quay hình cung kì dị của Mạc Nhai.

Khi nắm tay Tử Nghiê thoát ly khỏi sự kèm giữ, Mạc Nhai cũng cảm thấy chấn động, mũi chân điểm một cái trên mặt đất, thân hình liền hóa thành một đạo ảo ảnh hư huyền, nhanh chóng thối lui.

"Thình thịch!"

Khi thân hình Mạc Nhai đang lui nhanh, nắm tay Tử Nghiê nắm chặt mạnh mẽ đánh ra, lực lượng đáng sợ trên nắm tay nhất thời dưới một phương thức quỷ dị rời khỏi tay, cuối cùng xâm thực qua không gian, đem không khí áp súc thành một quả pháo tầm cỡ khoảng một quả tíc cầu, hung hăng bắn lên thân thể Mạc Nhai.

"Thình thịch!"

Pháo không khí bạo liệt, thanh âm chói tai vang lên, hai chân Mạc Nhai cạ trên mặt đất, lui về sau vài chục bước mới mạnh mẽ ngừng lại được thân hình, bất quá vào giờ phút này, bộ bạch sam sạch sẽ kia cũng đã không chịu được mà nát vụn.

Hai mắt Tiêu Viêm híp lại, là người đứng ngoài quan sát, hẳn rõ ràng cảm ứng được vào lúc pháo không khí vô hình kia công kích lên người Mạc Nhai thì tại mặt ngoài làn da tay hắn đột nhiên quý dị xuất hiện một tầng năng lượng lóc xoáy rất nhỏ. Đúng là nhờ tầng năng lượng lóc xoáy này đã đem năng lượng pháo không khí cắn nuốt hơn nửa, nếu không, bị trúng một quyền của Tử Nghiên cũng không chỉ bị mất một bộ quần áo là có thể xong được.

"Tử Nghiên, trở về!" Tiêu Viêm quát nhẹ một tiếng, kêu Tử Nghiên dừng lại, Tử Nghiên như vẫn còn chưa đã, liếm liếm cái miệng nhỏ, lạnh lẽo nhìn sắc mặt Mạc Nhai đang có chút khó coi kia, sau đó nghênh ngang chui vào phòng. Đánh ra một quyền kia một bụng oán khí ngày hôm qua của cô nàng cũng đã tiêu tan hết, mặc dù phương pháp hóa giải lực của Mạc Nhai cũng kỳ diệu nhưng rõ ràng không thể chân chính giải trừ được hoàn toàn.

"Ha ha, Thiếu Tông chủ, tiểu hài tử nghịch ngợm không hiểu chuyện, có phần đắc tội." Tiêu Viêm mỉm cười nhìn Mạc Nhai, vừa nói xong cũng không đợi đối phương đáp lời liền nói tiếp: *"Hôm nay bọn ta còn có chuyện quan trọng nên không thể ra ngoài được, về sau nếu có cơ hội sẽ phiến thiếu tông chủ dẫn đường a."*

Nói xong Tiêu Viêm trực tiếp trở về phòng, sau đó trước sắc mặt tái mét của Mạc Nhai đem cửa phòng đóng lại.

Ngoài cửa phòng, Mạc Nhai với sắc mặt khó coi nhìn cửa phòng đóng chặt, hẳn không nghĩ tới hôm nay lại phải ăn một vố đau đến thế, không chỉ không thấy được Tiểu Y Tiên mà còn bị một tiểu nha đầu thô bạo làm cho chật vật thế này.

"Nham Kiêu phải không, được được, bốn thiếu gia sẽ nhớ kỹ!"

Hắn một phen nghiền răng nghiền lợi mắng trong lòng rồi hung hăng vung

tay áo, sắc mặt âm trầm xoay người rời đi.

Trong phòng, Tiêu Viêm nhớ lại sắc mặt xanh mét của Mạc Nhai liền không khỏi mỉm cười, đối với người này, hắn chưa từng có ấn tượng tốt, hôm nay mượn tay Tử Nghiên hung hăng giáo huấn hắn một chút cũng coi như xuất ra chút khẩu khí.

"Hy vọng tên kia sẽ không lại tới tìm phiền toái nữa, bằng không ảnh hưởng tới việc hôm nay thì...."

"Hai người các ngươi hôm nay cứ ở trong phòng, không cần để ý tới bất kỳ kẻ nào khác, nếu thật sự có kẻ mạnh mẽ phá cửa vào thì không cần phải lưu tình!" Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Yên tâm. Sẽ không có bất kỳ người nào có thể quấy rầy ngươi." Tiểu Y Tiên cười nhạt nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, lại dặn dò thêm hai câu rồi trực tiếp xoay người tiến vào mật thất. Đại môn từ từ đóng chặt lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đi vào mật thất, Tiểu Y Tiên liền quay đầu đi, nhìn thấy Tử Nghiên đang che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm cũng liền mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Ta đưa cho ngươi thứ kia, ngươi đã dùng chưa?"*

"Ân, vừa rồi lúc giao thủ hắn đã bị ta dùng ám kình lên đưa nó truyền vào trong cơ thể rồi." Tử Nghiên hắc hắc cười đáp.

"Vậy thì tốt rồi, người này ngày sau tự nhiên không cần e ngại, nếu hắn thật sự dùng thủ đoạn, ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Tiểu Y Tiên khòe miệng khẽ cong lên, thanh âm mềm nhẹ mang theo hàn ý.

Mạc Nhai đáng thương, nếu hắn biết được hắn chỉ muốn đến lôi kéo làm quen kết quả lại bị hai người không phân biệt tốt xấu âm thầm hạ độc chỉ sợ tức đến phun máu a.

Trong mật thất, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên sàng đá, trước mặt hắn đặt ngay ngắn ước chừng mười mấy cái hộp ngọc, trong mỗi hộp ngọc tản ra mùi thuốc nồng đậm, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Những dược liệu này đều là Tiêu Viêm ba người trong nửa năm nay thu

thập được một ít trong núi rừng, đó đều là những thứ quý hiếm, giá trị sẽ không thấp hơn ba loại dược liệu cuối cùng mua tại Thiên Dược phường.

Đan dược lần này Tiêu Viêm muốn luyện chế tên là "*Phá Tông đan*". Loại đan dược này tại bên trong lục phẩm cũng có thể tính là trên thượng phẩm. Công hiệu của nó có thể làm cho nhiều cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong cũng phải đỏ mắt. Đan dược này cũng không có hiệu quả tăng thực lực nhưng lại làm cho cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong tại thời điểm tấn thăng Đấu Tông có xác suất thành công tăng cao, hơn nữa lại cam đoan người phục dụng dù tấn thăng Đấu Tông thất bại cũng có thể đem thực lực ổn định lại trình độ trước khi tấn thăng, sẽ không xuất hiện tình trạng cấp bậc bị thụt lùi.

Ai cũng biết, Đấu Hoàng tấn thăng lên Đấu Tông xác suất cực kỳ thấp mà tính nguy hiểm lại rất lớn, một khi tấn thăng thất bại, chỉ một cái sơ sẩy sẽ làm cho đầu khí trong cơ thể dao động hết sức kịch liệt, bị thảm nhất là cấp bậc bị thụt lùi, điểm này chính là điểm e ngại nhất của tất cả cường giả Đấu Hoàng, tới được cái tình trạng kia, chỉ cần cấp bậc bị thụt lùi về sau một chút thôi cũng khiến cho bọn họ lại phải tiêu hao đại lượng thời gian cùng tinh lực để một lần nữa tu luyện, điều này với bọn họ mà nói không nghi ngờ chính là chuyện đáng sợ nhất.

Qua điều đó có thể thấy hiệu quả của Phá Tông đan đối với bọn họ có lực hấp dẫn trí mạng. Mặc dù xác suất thành công tăng lên nhìn như rất thấp nhưng chỉ nhỏ nhỏ thế này cũng đã khiến vô số cường giả Đấu Hoàng phải hao tổn thật lớn.

Phá Tông đan này là một trong những thứ ẩn giấu được Tiêu Viêm dùng trong buổi đấu giá Bò Đè Hóa Thể Tiên.

.....

Ghi chú:

(*) sơn vũ dục lai: mưa tuyết sẽ rơi trên núi.

-----oOo-----

Chương 828: Phá Tông đan

Ánh mắt chậm rãi đảo qua mười mấy cái hộp ngọc trắng kia, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi đem dao động trong lòng áp chế xuống, cong ngón tay búng ra, "*Vạn Thú Đỉnh*" to lớn liền hiện ra, rơi thật mạnh xuống đất mang theo một tiếng ngân vang trầm thấp.

Cặp mắt Tiêu Viêm híp lại, trong đại não hiện lên phương pháp cùng vài chỗ cần chú ý khi luyện chế "*Phá Tông đan*". Sau một lúc lâu, đột nhiên mở mắt ra, trong con mắt đen nhánh bùng lên hỏa diễm xanh biếc.

"Phốc!"

Sau một tiếng vang rất nhỏ, một luồng hỏa diễm xanh thẫm từ trong người Tiêu Viêm thoát ra, chọt đầu ngón tay bắn ra, hỏa diễm liền hóa thành một đạo lưu quang nhanh như chớp bắn vào trong dực đỉnh.

Đạo hỏa diễm thật nhỏ vừa tiến vào dực đỉnh thì đột nhiên bành trướng ra, chỉ ngắn ngủn trong giây lát đã hóa thành hỏa diễm hùng hực điên cuồng bùng cháy bên trong dực đỉnh. Mà theo hỏa diễm xanh thẫm kia bốc lên, màu đỏ đậm ở mặt ngoài "*Vạn Thú Đỉnh*" càng thêm chói mắt, nhìn qua giống như một điệu múa thật đẹp.

"*Dực đỉnh của Hàn Phong quả nhiên không phải vật tầm thường, dưới sự thiêu đốt nhiều lần của dị hỏa vẫn có thể không việc gì thì phẩm chất có thể so sánh được với "Hắc Ma" đỉnh của Lão sư.*" Nhìn "*Vạn Thú Đỉnh*" đã được sử dụng nhiều lần như vậy nhưng mặt ngoài lại không hề có một vết xước, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ hài lòng, lầm bầm nói.

Đợi đến khi độ ẩm bên trong dực đỉnh đạt đến trình độ nhất định, bàn tay Tiêu Viêm vẫy một cái, một cái hộp ngọc trắng tản mát ra một chút hàn ý liền bị hút vào trong tay, nhẹ nhàng cầm một gốc cây giống như băng điêu. Mặc dù thứ này bề ngoài trông không đẹp mắt nhưng từ bên trong nó lại tản mát ra một mùi thuốc nồng đậm cũng đủ khiến cho người biết được thứ này cũng không phải là vật tầm thường.

Thứ này gọi là "*Hàn Tuyết Chi*", nó cũng không phải là nhánh cây thực mà do năng lượng hàn tính cực kỳ tinh thuần tại nơi cực hàn ngưng tụ thành, nếu người tu luyện băng hệ đấu khí có thể đem nó luyện hóa hấp thụ sẽ

làm cho hàn ý trong đầu khí tăng lên rất nhiều, do đó thứ này trong mắt bọn họ quả thực có thể nói là vật báu vô giá. Tiêu Viêm có thể có được nó cũng là do cơ duyên, hắn may mắn xông vào một hàn đàm thâm sơn, bất quá trong đó lại có một đầu ma thú sắp đột phá cấp bảy đang ẩn náu, sau khi bị nó điên cuồng truy sát hơn trăm dặm mới thuận lợi chạy thoát.

Song chỉ kẹp lấy "*Hàn Tủy Chi*", một cỗ băng lãnh lạnh thấu xương nhanh chóng thắm thấu qua đầu ngón tay, cơ hồ khiến cho cả cánh tay đều trở nên chết lạng đi.

Ánh mắt liếc qua cánh tay đang bị mảnh vụn băng mỏng manh che kín, Tiêu Viêm tâm thần vừa động, hỏa diễm xanh thẫm trong cơ thể liền nhanh chóng lao tới, đem hàn ý đang xâm nhập cơ thể kia đuổi đi.

Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, Hàn Tủy Chi liền chuẩn xác rơi vào trong dục đỉnh, hỏa diễm xanh thẫm bốc lên một cách mãnh liệt, giống như một cái mồm to lớn dữ tợn, trực tiếp một ngụm cắn nuốt luôn.

Đôi mắt với sự thiêu đốt của hỏa diễm, Hàn Tủy Chi thể nhưng lại không chịu ngồi chờ chết, liên tục tản ra từng luồng băng hàn vụ khí, ý muốn ngăn cản sự xâm thực của hỏa diễm.

Vụ khí cùng hỏa diễm xanh thẫm xâm thực lẫn nhau phát ra tiếng vang xuy xuy, tại chỗ va chạm thậm chí còn nổi lên sương trắng nhàn nhạt. Hàn Tủy Chi dựa vào năng lượng cực hàn tích lũy vô số năm dĩ nhiên lại có thể cùng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa giằng co trong thời gian ngắn.

"Quả nhiên không hổ là vật có thể làm cho ma thú kia liêu chết thủ hộ."

Nhìn thấy một màn xảy ra trong dục đỉnh, Tiêu Viêm kinh thán một tiếng, chợt tâm thần vừa động, chỉ thấy độ nóng trong dục đỉnh đột nhiên tăng lên.

Mà dưới nhiệt độ thiêu đốt càng ngày càng cao của hỏa diễm, Hàn Tủy Chi rốt cuộc không chống đỡ được nữa, mặt bề ngoài giống như băng tinh bắt đầu có dấu hiệu hòa tan.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, có được điều này ít nhiều cũng nhờ hắn có dị hỏa, nếu đổi lại là hỏa diễm bình thường chỉ sợ muốn đem Hàn Tủy Chi luyện hóa cũng cần thời gian ít nhất hai ngày, hơn nữa không chỉ có tốn thời gian mà còn phải tiêu hao lượng

đấu khí cực kỳ khổng lồ.

Dị hỏa, đối với luyện dược sư mà nói, xác thực không thua kém gì thân binh lợi khí chân chính.

Việc luyện hóa kéo dài ước chừng một giờ, Hàn Túy Chi chắc chắn kia rất cuộc triệt để hóa thành một đoàn dịch thể sền sệt màu tuyết trắng, bên trong dịch thể lưu chuyển tản ra năng lượng cực kỳ tinh thuần nồng đậm.

Luyện hoá xong, Tiêu Viêm lại tiếp tục tiêu hao nửa giờ nữa mới đem nó thôi luyện xong, sau đó cũng không dừng lại, thủ chương vừa động lại tiếp tục đem một gốc cây khác đồng dạng cũng là một loại dược liệu ngoan cố, ném vào trong dược đỉnh.

Thời gian tại trong mật thất phong bế chậm rãi trôi qua, mấy hộp ngọc đựng dược liệu bày trước mặt Tiêu Viêm cũng dần dần giảm bớt. Một cỗ dược hương hỗn tạp nồng đậm quanh quẩn trong mật thất giống như là mây mù vậy.

Theo quá trình dược liệu dần tinh luyện xong, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, hẳn biết, từ lúc này trở đi mới chân chính là giai đoạn khó khăn. Phá Tông Đan có thể nói là đan dược đẳng cấp cao nhất mà Tiêu Viêm luyện chế từ trước đến giờ cho nên xác xuất thành công cũng hơi thấp.

Phá Tông đan là thượng phẩm trong lục phẩm đan dược, tuy nó đối với cường giả Đấu Tông chân chính không có bao nhiêu tác dụng nhưng lại có thể hấp dẫn nhiều thế lực đến tranh đoạt. Dù sao, chỉ cần có dược liệu đan dược này nói không chừng liền có cơ hội khiến cho bản môn thêm một gã cường giả Đấu Tông nữa, điều này đối với mấy cái thế lực lấy truyền thừa làm trọng có sức dụ hoặc không thể chống đỡ.

Chỉ cần nhìn Hắc Hoàng Tông để bồi dưỡng vị Thiếu Tông chủ Mạc Nhai mấy năm nay hao tổn bao nhiêu thiên tài địa bảo là có thể nhận ra.

Đương nhiên muốn luyện chế Phá Tông đan, tài liệu chuẩn bị cũng toàn là tài liệu quý hiếm, nếu không dựa vào năng lực thiên phú của Tử Nghiên trên quãng đường Tiểu Viêm đi hơn nửa năm, dò xét rất nhiều nơi chỉ sợ cũng không tiếp xúc được mấy cái tài liệu này.

Dù như thế thì trong nửa năm này tài liệu Tiêu Viêm thu được cũng chỉ đủ luyện chế ba lượt mà thôi, do đó Tiêu Viêm cũng chỉ có ba cơ hội luyện chế Phá Tông đan, nếu như tất cả đều thất bại thì cũng không biết tới năm nào tháng nào mới có thể tiếp tục.

Với trình độ luyện dược thuật hiện giờ của Tiêu Viêm luyện chế một ít lục phẩm đan dược bình thường cũng không có vấn đề gì lớn. Nhưng với Phá Tông đan này, dù là hẳn luyện chế xác xuất thành công cũng không vượt qua bốn mươi phần trăm đây là kết quả dưới sự tăng phúc của dị hỏa, nếu là luyện dược sư bình thường động thủ luyện chế xác xuất thành công hẳn sẽ thấp hơn.

Tiêu Viêm cũng biết độ khó khăn của lần luyện chế Phá Tông đan này, nên cũng không dám có chút phân thần, ánh mắt gắt gao chăm chú theo dõi động tĩnh bên trong dược đỉnh. Tâm thần mạnh mẽ vừa động, đột nhiên trực tiếp đem mấy dược liệu tinh thuần mới tinh luyện xong bên trong dược đỉnh áp súc lại.

"Phốc! "

Phần lớn dược liệu vừa mới tiếp xúc với nhau thì một cỗ năng lượng dao động kịch liệt bộc phát ra, một thanh âm trầm thấp vang lên, ít nước thuốc tinh thuần mới vừa rồi vất vả tinh luyện ra bị chấn động tiêu tán hơn phân nửa.

Cảm thụ biến cố bên trong dược đỉnh, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, chột khẽ thở dài một tiếng: *"Quả nhiên... lần nào cũng vậy, lần đầu tiên quả thật là gian nan a."*

Ngồi trên giường đá, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, trong đại não không ngừng nhớ lại thời điểm dược liệu dung hợp sinh ra một chút dị tượng, thật lâu sau mới lần nữa ngưng thần, rửa sạch dược đỉnh làm lại lần nữa.

Luyện chế đan dược chính là chuyện rườm rà và buồn tẻ nhất, Tiêu Viêm sau khi thất bại lần đầu tiên, lại hao tổn tiếp gần năm sáu giờ mới lại lần nữa đem đồng nguyên liệu thứ hai tinh luyện xong, lần này vào thời điểm dung hợp nhờ Tiêu Viêm cẩn thận không chế nên không có tái xuất hiện vấn đề gì, nhưng vào thời điểm đan dược sắp ngưng tụ thành hình thì lại xuất hiện một chút sai lầm nhỏ. Vì thế một lò dược liệu quý hiếm lại lần nữa bị hỏng. Nhìn đồng dược liệu hỏng kia, trong lòng Tiêu Viêm như

chảy máu, những dược liệu này cũng không phải có tiền là mua được a.

"Chết tiệt, vẫn là đánh giá thấp độ khó khi luyện chế đan dược này."

Cô nén trái tim đang nhỏ máu, Tiêu Viêm mất một lúc đem tâm thần ổn định lại, tay có chút run run tiếp tục xuất ra đồng dược liệu cuối cùng. Đây là cơ hội cuối cùng của hắn, nếu tiếp tục thất bại thì Phá Tông đan trong thời gian ngắn dừng nghĩ đến việc luyện chế.

Ánh mắt chăm chú vào đồng dược liệu, cứ như thế sau một lúc, Tiêu Viêm hung hăng cắn răng một cái, thủ ấn vừa động, hỏa diễm lại lần nữa bốc lên.

Hỏa diễm bốc lên cao, ánh lửa xanh biếc chiếu lên gương mặt có phần ngưng trọng của Tiêu Viêm, mang một vẻ nghiêm túc đặc biệt, từng gốc dược liệu trân quý dưới tay Tiêu Viêm không ngừng rơi vào trong dược đỉnh rồi bị ngọn hỏa diễm cắn nuốt.

Thời gian theo quá trình hỏa diễm bốc lên như cát chảy lặng lẽ trôi qua. Trên trán Tiêu Viêm cũng bắt đầu ần ần xuất hiện mồ hôi tinh mịn. Suốt một ngày luyện chế không hề gián đoạn, dù là hắn cũng cảm thấy có chút hết sức.

Lần này, Tiêu Viêm dường như đem tất cả lực lượng linh hồn dung nhập vào bên trong dược đỉnh, trong đó phát sinh biến hóa gì hắn đều có thể phát hiện rất nhanh, mà dưới sự chú ý với cường độ cao như vậy, phần lớn dược dịch tinh thuần cũng bắt đầu dần dần dung hợp...

Trong quá trình Tiêu Viêm tiến hành dung hợp tâm kinh đảm chiến, nhưng lần này may mà chưa xảy ra bất cứ sai lầm gì, mà theo sự dung hợp hoàn tất của dược dịch, một đoàn dịch thể sắc sỡ ước chừng bằng nửa nắm tay liền hiện ra bên trong dược đỉnh.

Nhìn đoàn dịch thể pha trộn từ nhiều loại dược lực này, trong lòng Tiêu Viêm vẫn chưa vì vậy mà buông lỏng, tâm thần vẫn tập trung như trước, lực lượng linh hồn đem hỏa hầu không chế tới trình độ hoàn mỹ, chậm rãi phóng thích ra sức nóng, làm cho đoàn dịch thể bên trong đồng dược dịch kia bắt đầu triệt để ngưng kết.

Quá trình đoàn dịch thể ngưng kết diễn ra một cách chậm rãi, ước chừng nửa giờ sau, mặt ngoài đoàn dịch thể dần dần trở nên cứng rắn, một quả

đan dược đơn sơ mặt ngoài gồ ghề chậm rãi thành hình...

Rốt cuộc thuận lợi ngưng tụ thành hình ban đầu của đan dược, Tiêu Viêm như bỏ được tảng đá lớn trong lòng, những bước gian nan nhất đã hoàn thành, kế tiếp chỉ cần bảo trì sức nóng tốt, đem sơ hình đan dược này săn sóc ân cần, như vậy Phá Tông đan xem như đã luyện chế thành công!

-----oOo-----

Chương 829: Động tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại sảnh yên tĩnh, ngập tràn hương hoa u nhã, Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên cùng ngồi chờ đợi, một người vẫn hoàn hảo bảo trì tĩnh lặng, nhưng trên khuôn mặt của người kia đã lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

"Hắn đã vào mật thất hai ngày thời gian, làm thế nào bây giờ vẫn chưa xong?" đã hai lần đứng lên ngồi xuống, rốt cuộc Tử Nghiên không kiên nhẫn được nữa, nhảy xuống ghé nói.

"Luyện đan vốn cần vận khí tốt, không được gấp gáp." Nhẹ nhàng để quyển sách màu vàng xuống, đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên khẽ liếc về phía mật thất trả lời. *"Chờ thêm chút nữa đi, hắn là sắp xong rồi."*

"Hừ... Người đã nói những lời này hơn mười lần rồi." Tử Nghiên bĩu môi, trong lòng thầm nói, một lần nữa quay về ghé dựa, nhưng vừa ngồi xuống, cả tòa đại sảnh bỗng nhiên có một chút chấn động mãnh liệt.

Rung động thành linh xảy ra làm cho Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên có chút nao nao, ánh mắt không hẹn mà cùng di chuyển đến hướng mật thất, ở đó, một cỗ năng lượng dị thường nồng đậm đang hình thành, dao động mãnh liệt.

"Xem ra đan dược sắp luyện chế thành công." Cảm thụ được năng lượng nồng đậm, đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên thoáng hiện vẻ mừng rỡ, năng lượng tuy không phải là Luyện Dược Sư, nhưng trải qua những năm này, xem như cũng có được chút kinh nghiệm, tự nhiên là biết, một số trân phẩm đan dược khi hình thành sẽ dẫn phát dị tượng, tạo nên động tĩnh không nhỏ.

"Toàn lực chú ý không cho người khác đến gần! Hắc Hoàng Tông này long xà hỗn tạp, cường giả như mây, động tĩnh lớn như vậy sẽ không giấu được mọi người. " Tiểu Y Tiên trầm giọng nói, nhưng vừa hết câu, năng lượng dao động trong mật thất chợt tăng vọt một cách khủng bố, bỗng nghe một tiếng vang lớn, một cột sáng năng lượng ước chừng nửa thước từ trong mật thất trực tiếp bạo phát mà phát ra, xuyên qua trần nhà hướng thẳng lên bầu trời.

Nhìn cột sáng xuyên qua trần nhà, bắn thẳng về phía chân trời, cho dù là Tiểu Y Tiên đi nữa sắc mặt cũng nhin không được mà thay đổi, mày liễu chợt nhíu lại, hơi cuống quýt trầm giọng nói: *"Tiêu Viêm cuối cùng là đang luyện chế loại đan dược gì? Động tĩnh gây ra thật là lớn. Xem ra, cả Hắc Hoàng Các đều bị làm cho kinh động. Tử Nghiên, người thủ hộ nơi này, phàm là người khác xông vào, giết...!"*

Nói xong những lời này, bên trong ngữ âm của Tiểu Y Tiên chợt tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

"Vậy còn người?" Tử Nghiên gật gật đầu, vội vàng hỏi.

"Ta phải hiện thân, chấn nhiếp những lão quái vật muốn gây rối." Trong đôi mắt xám của Tiểu Y Tiên chợt hiện ra hàn mang. Động tĩnh lớn như vậy, dĩ nhiên sẽ thu hút một số Đấu Tông cường giả đến nhìn trộm, chỉ cần một trong những lão bất tử này mang lòng hung ác, tùy ý quấy nhiễu một chút, chỉ sợ rằng sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với Tiêu Viêm.

Nói vừa dứt lời, thân hình Tiểu Y Tiên chợt động, liền quý dị biến mất khỏi phòng, khi xuất hiện trở lại đã là trên nóc nhà, ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi tảo động (quét qua quét lại).

Như tính toán của Tiểu Y Tiên, một cột sáng đột nhiên xuất hiện phóng lên cao, cơ hồ đã thu hút sự chú ý của các cường giả, cảm thụ bên trong cột sáng ẩn chứa năng lượng tinh thuần, làm cho vẻ mặt của không ít người trở nên kinh ngạc, chợt nhanh chóng phóng người như thiểm điện ra khỏi phòng, không đến thời gian một phút ngắn ngủi, bên trên kiến trúc lầu các của ba người Tiêu Viêm đã chợt đầy bóng người.

Được quan sát ở cự li gần, rốt cuộc một số cường giả đã nhận ra được nguyên nhân tạo nên cột sáng, lập tức không gian xung quanh đã vang

vọng lên tiếng kinh hô.

"Bên trong cột sáng này đan hương tràn ngập! Xem ra, có người đan luyện chế đan dược bên trong phòng này."

"Cao giai đan dược tuy có thể tạo ra một ít động tĩnh, trừ phi là Thất phẩm đan dược, còn lại rất ít loại có thể gây nên dị tượng như vậy a? Không lẽ nào, ở đây có người đang luyện chế Thất phẩm đan dược?"

"Không có khả năng. Thất phẩm đan dược gây ra động tĩnh lớn hơn nhiều so với lúc này. Như vậy hẳn là thượng phẩm Lục phẩm đan dược. Trung môn cũng thật hiếm thấy đan dược có phẩm giai này a!"

"Chắc chắc! Đan dược gây ra động tĩnh lớn như vậy, tuyệt đối không thể là vật tầm thường a! Hắc hắc, không biết bên dưới là vị Luyện Dược Sư nào? Chẳng lẽ là Tề Sơn của Hắc Hoàng Tông?"

"Hắc hắc! Tề Sơn vừa mới tiến giai lên Lục phẩm không bao lâu, làm sao có thể luyện chế ra loại thượng phẩm Lục phẩm đan dược này."

Theo càng nhiều cường giả xuất hiện xung quanh lầu các, tiếng bàn luận khe khẽ vang lên càng nhiều, một ít người nghe được những lời này, mắt nhìn thấy cột sáng kia, mắt cũng dần hiện lên vẻ tham lam, loại đan dược có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn không phải vật thường.

"Huu..huru..huru..."

Từng tiếng xé gió lần lượt chợt vang động, một số bóng người như thiểm điện phóng đến, cuối cùng dừng lại huyền phù trên bầu trời, kinh dị nhìn cột sáng nọ đang phóng cao lên.

"Không nghĩ ra trong Hắc Hoàng Thành lại có bậc Luyện Dược sư bậc này. Thật không biết đó là thần thánh phương nào?" Hơn mười đạo nhân ảnh nhẹ nhàng cùng nhau đứng trên bầu trời, đầu lĩnh là một Bạch Phát Lão Giả mặc áo choàng trùm kín đầu kinh ngạc nói (kín rồi mà biết nó tóc bạc. Lợi hại a! - tác giả mà lị sao lão ấy không bít được-DG -như thế này).

"Đúng vậy! Động tĩnh lớn như thế, đan dược này sẽ rất nhanh tiến vào Thất phẩm. Loại đan dược đẳng cấp này, cho dù là Tề Sơn kia cũng không thể luyện chế a." Một gã nam tử bên cạnh lão giả, chấn động đầu khí hai

cánh, sắc mặt tràn ngập ngưng trọng, dung mạo của người này nhìn ra có chút quen thuộc, nhìn kỹ ra, đó là nhị ca của Tiêu Viêm, Tiêu Lệ, mà vị Bạch Phát Lão Giả bên cạnh nam tử này, không phải nội viện Đại trưởng lão Tô Thiên thì còn có thể là ai khác?

Tô Thiên cũng hơi khẽ gật gật đầu, ánh mắt nhìn bốn phía chung quanh, chột trở nên ngưng trọng, thân nhiên nói.

"Không nghĩ được người của Ma Viêm Cốc cũng tới đây."

Nghe vậy, Tiêu Lệ cũng hơi ngần người ra, dõi theo hướng ánh mắt của Tô Thiên nhìn tới, chỉ thấy một đám người cũng đang huyền phù đối diện trên bầu trời cách đó không xa, đầu lĩnh là một Hồng phát Lão giả, rõ ràng chính là Đại trưởng lão của Ma Viêm Cốc, Phương Ngôn.

"Gặp đám hỗn đản này ở đây, xem ra bọn chúng muốn tại đây gây sự. Không thể làm cho bọn chúng thuận lợi trở về a." Nhìn Hồng phát Lão giả kia, ánh mắt của Tiêu Lệ thập phần băng hàn, cười lạnh nói.

"Án...Di...?" Tô Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua đối phương, đến khi thấy được một người mặc áo bào tro, không khỏi kinh dị thốt lên.

"Đại trưởng lão, làm sao vậy?" Tiêu Lệ đứng ở bên này nghi hoặc hỏi.

Tô Thiên nhíu mày, cũng nghi hoặc lắc đầu, ánh mắt lại quét qua trên người mặc áo bào tro một lần nữa, không biết vì sao, người này lại làm cho lão tự nhiên có một cảm giác nguy hiểm.

Đám người Tiêu Lệ khi phát hiện ra người của Ma Viêm Cốc, cũng đều tập trung mọi ánh mắt về phía bọn chúng. Ánh mắt song phương chạm nhau làm cho không khí tràn đầy sát khí lạnh lẽo.

"Không nghĩ được lão gia hỏa Tô Thiên này cũng đến đây. Lần này muốn giết bọn hắn, cũng là rất phiền phức." Phương Ngôn chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhíu mày nói.

"Đến lúc đó chúng ta liên thủ giết hắn." Người mặc áo bào tro nhẹ nhàng phẩy phẩy tay áo, âm thanh hờ hững phiêu đảng truyền đến, nói: *"Hiện tại, ta có chút tò mò muốn biết Luyện Dược Sư này đến tột cùng là ai? Hắn có thể luyện ra loại đan dược này, so với Tề Sơn của Hắc Hoàng Tông còn*

mạnh hơn nhiều. Tại Hắc Giác Vực này, khi nào lại xuất hiện ra Luyện Dược Sư cấp bậc này?"

"Không rõ lắm, lần này Hắc Hoàng Thành tụ hội cường giả khắp nơi. Xem ra, hẳn cũng theo đó mà đến." Phương Ngôn lắc lắc đầu, cung kính khom người trả lời.

"Án! Người này mà cũng dám tại địa phương này luyện đan. Ta xem hiện tại hẳn đang luyện đan đến giai đoạn máu chót, đan đã sắp thành, nếu thời điểm này hẳn bị quấy rối, đan bị hủy là chuyện nhỏ, hẳn còn có thể bị phản phệ." Người áo bào tro nói bằng giọng khàn khàn, âm thanh lạnh lẽo.

"Tiên sinh muốn thấy loại kết quả thế nào? Luyện Dược Sư cấp bậc này, linh hồn sợ rằng rất dị thường cường đại." Khóe miệng của Phương Ngôn hiện ra hàn ý hèn mạt, khẽ cười nói.

Phương Ngôn vừa nói dứt câu, bên trên lầu các, nơi cột sáng hiện lên, chợt xuất hiện một đạo thân ảnh y phục trắng như tuyết.

"Người nào đến đây, trong vòng trăm mét quanh phòng, giết...!"

Tuyết bạch nhân ảnh xinh đẹp hiện ra, đôi mắt màu xám lạnh lùng chậm rãi đảo quanh bốn phía, cuối cùng tạm thời dừng lại tại một số phương hướng, chợt lạnh lẽo quát lên một tiếng, âm thanh vang vọng khắp chân trời.

Tiếp theo tiếng quát vang vọng ấy, một cỗ khí thể bàng bạc từ trong thân hình mềm mại rung động lòng người đang nói kia chợt xuất ra. Cảm nhận được sự hùng mạnh của cỗ khí thể ấy, sắc mặt mọi người ở đây chợt biến đổi, nhiều tiếng thất thanh liên liên tục vang lên.

"Đấu Tông cường giả!"

Âm thanh hạ xuống, một số ít người cảm nhận được cỗ sát khí tràn ngập lạnh lẽo đều phát lạnh trong lòng, vội vàng lui về phía sau.

"Nữ oa này thật không ngờ chính là Đấu Tông cường giả? Làm sao có thể như vậy?" Phương Ngôn cảm nhận được cỗ hơi thở bàng bạc kia, không khỏi có chút trợn mắt há mồm. Hắc Giác Vực này bao giờ tự nhiên xuất hiện một Đấu Tông cường giả như vậy?

"Trong vòng mùi hơi thở, lập tức rút khỏi đây!"

Phương Ngôn trong lòng kinh hãi, khi bị cỗ sát ý băng hàn cùng lời nói vang tới bên người hắn, bên trong ánh mắt chứa đựng sát ý hờ hững, làm cho trong lòng của vị trưởng lão Ma Viêm Cốc này có chút hàn ý. Nguồn truyện:

Bất quá, dù trong lòng có chút phiếm hàn, nhưng lấy địa vị của Phương Ngôn tại Hắc Giác Vực, khi nào đã bị người ta lớn giọng khiển trách? Hơn nữa, bên cạnh mình còn có người mặc áo bào tro, là người mà hắn bình thường cũng rất kiêng kỵ.

"Trước tiên lui lại, không nên cùng nàng ta tranh đấu, tùy ý kết thù oán với một Đấu Tông cường giả, không phải là hành động sáng suốt." Ngay khi trong lòng Phương Ngôn vì bị trêu chọc mà trở nên giận dữ, người mặc áo bào tro chậm rãi nói.

Nghe vậy, Phương Ngôn chỉ có thể gật đầu, vung tay lên, ra hiệu cho mọi người lui về phía sau.

Những người xung quanh, khi nhìn thấy cho dù là những cường giả của Ma Viêm Cốc, cũng bị nữ tử áo trắng quát lui, cũng không nhìn được trận trận kinh hãi, Đấu Tông cường giả quả thật không phải là đèn không dầu a.

Theo đám người Ma Viêm Cốc thối lui, trên bầu trời, lúc này tựa hồ cũng chỉ còn lại Tiêu Lệ và đám người Tiêu Môn. Vì thế, ánh mắt của thiếu nữ áo trắng tràn ngập sát ý, chậm rãi quét tới.

Cảm nhận được ánh mắt hờ hững này, đám người Tiêu Lệ sắc mặt cũng có chút nháo loạn, ánh mắt cùng Tô Thiên trao đổi, vừa muốn tự động lui về phía sau, ánh mắt của nữ tử áo trắng chợt có chút kinh nghi bất định, âm thanh cũng chậm rãi truyền ra.

"Các người là môn nhân của Tiêu Môn?"

-----oOo-----

Chương 830: Mạc Thiên Hành

Nghe được âm thanh có chút kinh dị của nữ tử áo trắng hỏi, đám người Tiêu Lệ cũng không khỏi ngẩn người, ánh mắt cùng Tô Thiên liếc một cái, chợt có chút cẩn trọng gật đầu, chấp tay trả lời: *"Tại hạ Tiêu Lệ, là Phó môn chủ Tiêu Môn."*

Trong khi trả lời, Tiêu Lệ âm thầm vận chuyển đẩu khí trong cơ thể, hẳn có thể khẳng định từ trước đến giờ vẫn chưa gặp vị Đẩu Tông trẻ tuổi này lần nào, mà nghe được âm thanh của đối phương dường như có quan hệ với Tiêu Môn, dù cho muốn làm rõ quan hệ này là như thế nào, cũng không được làm xấu đi tình cảnh hiện tại, cẩn thận một tí thì sẽ không có chuyện gì xấu.

Trong khi Tiêu Lệ đang cẩn thận đề phòng, bên cạnh hắn, ánh mắt của Tô Thiên cũng ngưng trọng, hẳn cảm ứng được vị mỹ mạo nữ tử trước mắt tuy tuổi không lớn, nhưng thực lực lại cường đại dị thường. Nếu lời nói của nàng đối với Tiêu Môn mang ý cừu hận thì hôm nay sẽ có chút phiền toái. Dù sao, bên cạnh họ vẫn còn một Ma Viêm Cốc lúc nào cũng như hồ rình mồi.

Dưới ánh mắt của nhiều người đang tập trung vào mình, nữ tử áo trắng sau khi nghe Tiêu Lệ trả lời, sát ý đang tràn ngập quanh người bỗng giảm đi rất nhiều, chợt thản nhiên nói: *"Phiền các vị lùi lại một chút, không nên quá rầy đến người đang luyện đan bên trong."*

Những lời này tuy vẫn bình thản như cũ, nhưng không thể nghi ngờ, so với đám người Ma Viêm Cốc thì thái độ lại tốt hơn rất nhiều, nhất thời làm cho không ít người âm thầm buồn bực, Tiêu Môn khi nào lại kết bạn được với một cường giả như thế?

Những người của Ma Viêm Cốc trong lúc đang thối lui ra khỏi đỉnh lầu các, cảm nhận được khẩu khí của Tiểu Y Tiên đã dịu đi rất nhiều, sắc mặt cũng hơi biến đổi. Nguồn truyện:

"Tiêu Môn như thế nào quen biết được nàng?" Sắc mặt của Phương Ngôn thoáng hiện vẻ âm trầm, nhíu chặt mày nói. Nếu lời nói kia là sự thật, sợ rằng Ma Viêm Cốc bọn họ trong tình huống này có chút không ổn a. Đối mặt với hai Đẩu Tông cường giả, mặc dù bên cạnh có người (tên áo tro),

cũng cảm thấy rằng phải dốc toàn lực.

"Không cần phải sợ, nghe bọn chúng nói chuyện, có lẽ là có quen biết, nhưng quan hệ của chúng rõ ràng cũng không tốt đến tình trạng như người nghĩ. Dù nàng ta là Đấu Tông cường giả, nhưng cũng không dám tùy tiện chà đạp người của Ma Viêm Cốc" ánh mắt người mặc áo bào tro khi đảo lượt qua bạch y nữ tử ở trên đỉnh lầu, âm thanh lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Phương Ngôn mới từ từ hồi phục lại, chậm rãi nói: *"Vi sao ta lại không nghe được trong nội vực lại có một nữ tử Đấu Tông cường giả trẻ tuổi như vậy? Chẳng lẽ là người đến từ bên ngoài?"*

Đối với nghi hoặc của Phương Ngôn, vài vị trưởng lão của Ma Viêm Cốc đứng bên cạnh cũng lắc đầu không biết. Trong Hắc Giác Vực này, phàm là Đấu Tông cường giả, ai lại không có uy danh hiển hách, nhưng cũng không có ai giống như vị nữ tử áo trắng trước mắt này.

So với sự nghi hoặc của đám người của Phương Ngôn, đoàn người của Tiêu Lệ cũng không khá hơn, trong đầu đầy mờ mịt, bọn họ cũng không biết, thái độ của vị nữ tử này lúc đầu rõ ràng là không mấy thân thiện, đột nhiên đối với bọn họ lại thay đổi như vậy.

Mục quang của Tiêu Lệ và Tô Thiên cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt cùng hiện lên vẻ nghi hoặc, chợt hướng tới nữ tử ở trên đỉnh lầu các chấp tay một cái, sau đó dẫn người của thối lui, cách phạm vi cột sáng kia đúng trăm mét.

Vì đám người Tiêu Lệ thối lui, không gian chung quanh lầu các chợt trở nên vô cùng thoáng đãng, nhưng tại một ít địa phương bên ngoài, vẫn còn rất nhiều người như cũ. Hiển nhiên, những người này đối với cột sáng bắn ra bên trong phòng vẫn cực kỳ hứng thú như ban đầu.

"Ha...ha...ha...Không ngờ lần đấu giá này của Hắc Hoàng Tông lại mang tới nhiều điều hứng thú như vậy. Mắt mũi của lão phu thật là đại trượng a.", không lâu sau khi đám người Tiêu Lệ thối lui, một vài bóng người đột nhiên từ sâu trong Hắc Hoàng Các thiểm lược phóng ra, thân hình chợt dừng lại trước khi đến trước lầu các khoảng một trăm mét.

Nhân ảnh thiểm lược trong mắt mọi người tán đi, chỉ thấy một lão giả mặc hoàng bào đang tùm tùm cười lãng không xuất hiện. Những người đứng

gần đều thấy được, trên hoàng bào còn thêu mấy con cự mãng màu vàng, trong ánh nắng chiếu xuống, phản xạ ra hào quang tựa như vật còn đang sống, phóng thích ra một cỗ áp bách. Ở sau lão giả, Mạc Nhai mặc bạch y cùng một người mặt đỏ mặc trang phục của Luyện Dược Sư gắt gao bám sát theo, cũng chính là người cùng Tiêu Viêm có xung đột ở Thiên Dược Phường, Hắc Hoàng Tông Thủ tịch Luyện Dược Sư - Tề Sơn.

Hoàng bào Lão giả lộ diện làm cho khu vực xung quanh trở nên xôn xao, gây ra từng trận kinh hô vang vọng.

"Chính là Hắc Hoàng Tông Chủ, Mạc Thiên Hành?"

"Nghe đồn Mạc Thiên Hành này đã tiến giai Đấu Tông mười mấy năm trước, cho đến nay vẫn đang còn bé quan. Không ngờ hôm nay lại bị kinh động mà đến đây."

Mạc Thiên Hành hiện thân, đầu tiên ánh mắt quét tới chỗ Tô Thiên cùng với người mặc áo bào tro của Ma Viêm Cốc, chột không chút dấu vết liếc nhanh qua địa phương Hắc Hoàng Các, sau đó mới chuyển lên trên đỉnh lâu các nơi Tiểu Y Tiên đang đứng. Trong mắt lão chột hiện một ít kinh ngạc, hiển nhiên là bị niên kỷ của Tiểu Y Tiên làm cho kinh hãi.

"Thì ra là nàng!" Mạc Nhai ở sau Mạc Thiên Hành, khi ánh mắt đảo qua lâu các, chột thấy được bóng hình và đôi mắt kỳ ảo linh hoạt mà hẩn ngày mong đêm nhớ, nhất thời bỗng sửng sốt, ngạc nhiên lắm bậm nói.

"Người cũng quen biết nàng sao?" Nghe vậy, Mạc Thiên Hành cũng ngần người ra vội vàng hỏi. Đối với cường giả cấp bậc như thế, nếu có quan hệ tốt, dù với Hắc Hoàng Tông mà nói thì cũng thu được chỗ tốt thật lớn.

"Đã gặp qua một lần nhưng vẫn chưa biết nhau nhiều." Mạc Nhai chần chờ một chút mới trả lời, mang sự tình hẩn biết nói lại một lần. Bên trong lời nói của hẩn cũng không giấu diếm sự hâm mộ đối với Tiểu Y Tiên, còn khi nói về Tiêu Viêm thì lại có chút giản lược.

"Xem ra, như vậy, người luyện chế đan dược trong phòng, theo lời Tề trưởng lão, chính là người trẻ tuổi kinh người kia, đã cùng hẩn phát sinh xung đột ở Thiên Dược Phường. Không nghĩ được, người tuổi trẻ này lại có thể tu luyện Luyện dược thuật đến trình độ này. Quả nhiên là đáng sợ a." Những lời sơ lược của Mạc Nhai tuy không làm Mạc Thiên Hành lập

tức mạng Tiêu Viêm sát tử, nhưng những tin tức ban đầu này đã làm trong mắt hắn hiện lên một phiến ngưng trọng, trầm giọng nói.

Sau đó, Tề Sơn nghiêm trọng nhìn về phía đạo quang trụ ở không trung trên lầu các, ánh mắt đầy oán hận và ghen tị. Ngày đó, hắn cũng biết Tiêu Viêm chính là một Luyện Dược Sư nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được Luyện dược thuật của đối phương còn cao thâm hơn cả mình. Hơn nữa, điều làm cho hắn bất mãn nhất, chính là đối phương dù tuổi trẻ nhưng thể năng đã đạt tới thành tựu như thế. Phải biết rằng, ngay cả chính bản thân hắn, không lâu trước kia, mới may mắn đột phá, tiến vào Lục phẩm chi giai a.

Mạc Nhai đứng bên cạnh, nghe được những lời này của Mạc Thiên Hành, trong lòng có chút không đồng ý. Là một người luôn kiêu ngạo, hắn không bao giờ muốn thấy một người tuổi tác trẻ hơn mình rất nhiều lại đạt được thành tựu cao hơn hắn. Nhưng tối trọng yếu vẫn là cực phẩm nữ tử bên cạnh người kia lại tỏ ra thái độ yêu quý như vậy. Điểm này làm cho hắn càng khó có thể chấp nhận được.

"Hai người các ngươi sau này chú ý một chuyện, cố gắng đừng nên gây thù kết oán cùng Nham Kiêu này. Một Luyện Dược Sư có thể chế ra lục phẩm đan dược, một Đấu Tông và một tiểu cô nương có lực lượng cơ thể mạnh mẽ, đây là một đội hình cực mạnh, không thể dễ dàng đắc tội, rõ chưa?" Mạc Thiên Hành cũng không để ý đến ý niệm trong lòng hai người, thản nhiên nói.

"Vâng..." Mạc Nhai và Tề Sơn tuy trong lòng không chút thoải mái, nhưng ở trước mặt Mạc Thiên Hành cũng không dám biểu hiện ra một chút bất mãn nào, lập tức khom người cung kính đáp.

"Lần này, không ít lão quái vật ẩn cư đến đây, chính là vì bảo vật "Bồ Đề Hóa Thể Tiên" kia, cứ làm cho bọn họ tranh đoạt, miễn làm sao bọn họ càng xuất ra nhiều đồ vật khiến Hắc Hoàng Tông chúng ta vừa lòng càng tốt. Bảo vật này thuộc về ai hay có bao nhiêu người chết hoặc trọng thương, đều không có nửa điểm quan hệ với chúng ta. Thôi, cứ như là xem một nháo kịch đi." Khóe miệng Mạc Thiên Hành lộ ra một nụ cười quỷ dị, cúi người nói.

Mạc Nhai và Tề Sơn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, gật đầu xác nhận.

"Nhai nhi, người rất có tâm ý đối với vị tiểu thư kia à?" Mạc Thiên Hành híp mắt, lòng suy nghĩ về vị cô nương Tiểu Y Tiên đang phát ra hàn ý kinh người trên lầu các, đột nhiên mỉm cười hỏi.

Mạc Nhai ngẩn ra, chợt có chút ngưng ngừng nói: "Một thiếu nữ như thế, loại son phấn thế tục làm sao có thể sánh được."

"Nếu người có thủ đoạn cùng nàng ở một chỗ, tự nhiên là tốt nhất. Như vậy, thực lực của Hắc Hoàng Tông đương nhiên sẽ tăng vọt lên rất nhiều. Nhớ rõ, không được làm cho nàng ta khởi lên địch ý với Hắc Hoàng Tông, nếu như vậy ta lập tức hỏi tội người." Mạc Thiên Hành cười hắc hắc, khi nói đến câu này, âm thanh chợt trở nên lảng lệ.

Trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, Mạc Nhai vội vàng gật đầu. Hắn đổi bộ dáng và khí chất của mình vô cùng tự tin, chắc chắn sẽ thành công. Trong mấy năm nay, không biết bao nhiêu thiếu nữ thiên tài được chiêu chuộng đã rơi vào vòng tay của hắn.

Ở khắp nơi, đột nhiên nổi lên vô số ý niệm âm thầm hướng tới cột sáng đang hướng thẳng về phía chân trời đang dần dần nhạt đi, nhưng đan hương trong đó phát ra càng thêm nồng đậm.

Cột sáng càng lúc càng mờ nhạt. Đến cuối cùng thì bỗng tiêu tán thành ngàn vạn quang điểm.

Theo cột sáng hoàn toàn tiêu tán, một quang hoàn nhỏ bằng ngón tay cái đã xuất hiện trong vô số ánh mắt đang nhìn xuống. Quang đoàn vừa hiện ra bỗng nhiên đại trường rồi chợt động, bộ dáng dường như muốn thoát ly không trung, toàn lực chạy trốn.

Nhưng ngay khi hào quang đại trường trong chốc lát, một tiếng hừ lạnh cũng bỗng vang ra từ gian phòng phía dưới, một cỗ hấp lực chợt bạo dưng mà lan ra!

Dưới hấp lực hung mãnh bên dưới, mai quang đoàn kia cũng lắc lư không ổn định, giằng co một lát, dưới bao nhiêu ánh mắt tham lam đang nhìn chăm chú, quay trở về nhanh như điện, cuối cùng tiến vào bên trong phòng, biến mất không dấu vết...

Nhìn đan dược biến mất, Tiểu Y Tiên cũng chợt động thân cùng biến mất

theo.

Đan hương nồng đậm cũng theo đan dược bị người kia thu vào dần dần tiêu tán. Trong nhất thời, mọi người cũng chỉ biết nhìn theo lắc đầu, sau đó dù mang theo một bụng không cam lòng, cũng từ từ tán đi. Người đang luyện đan kia, từ đầu đến cuối cũng không xuất hiện lần nào.

Mời mọi người cứ từ từ thưởng thức.

Nếu có gì sai sót mong AE thông cảm nha.:tec10:

-----oOo-----

Chương 831: Đấu giá bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi luyện đan dẫn đến một hồi phong ba, cơ hồ toàn bộ chủ đề Hắc Hoàng các đều tập trung vào nữ tử áo trắng thực lực khủng bố và vị Luyện Dược Sư thần bí. Rất nhiều người cả ngày đứng ở ngoài lầu các kia, ý muốn tìm kiếm một chút manh mối. Bất quá từ sau khi luyện đan chấm dứt, trong lầu các kia lại tiếp tục không có nửa điểm động tĩnh. Mà do nữ tử áo trắng sát khí quá nặng, nên cũng không có ai dám tùy ý tới gần. Bởi vậy, bất luận bên ngoài ồn ào huyên náo truyền đến như thế nào thì chủ nhân lầu các vẫn như trước chưa hề lộ mặt.

Một ít người ôm tâm tư muốn tiến tới bái phóng, thấy bên trong vẫn im ắng, cũng đành phải thức thời rời đi, mà trong đó cũng có cả Mạc Nhai.

Bên ngoài bởi vì việc hôm qua truyền đến nhiều tiếng ồn ào huyên náo. Tiêu Viêm chậm rãi kéo thân thể mỗi một từ từ trong mật thất đi ra.

Nhìn Tiêu Viêm rốt cục rời mật thất, Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên hai người đang trấn thủ ở đại sảnh vội vàng nghênh đón. Thấy người trước mặt hai mắt tràn ngập tơ máu, cũng không khỏi khẽ thở dài một hơi. Người này luyện chế đan dược điên cuồng đến không ngờ?

"Người mà ở trong mật thất thêm hai ngày nữa không ra, ta sẽ mạnh mẽ phá cửa đó nha." nhìn Tiêu Viêm một ngụm đem nước trà trên bàn uống

cạn, Tiểu Y Tiên không khỏi nhú mày oán trách nói.

Nghe Tiểu Y Tiên trách cứ, Tiêu Viêm lại cười hì hì. Hắn ngày đó luyện chế Phá Tông đan xong vẫn chưa thu tay lại, sau khi nghỉ ngơi hồi phục một chút đầu khí, liền lại lần nữa khai lò luyện chế một ít đan dược khác, bởi vậy nên tốn thời gian hơi nhiều.

Mặc dù luyện chế không ngừng nghỉ khiến Tiêu Viêm mỗi mệt không chịu nổi, bất quá thu hoạch lại rất phong phú, hiện giờ trên người hắn đã có thêm một ít tư cách trên đấu giá hội cùng người tranh đoạt.

"Hai ngày này không có chuyện gì đi?" Đặt chén trà xuống bàn, Tiêu Viêm cười hỏi.

"Ngoại trừ một ít người nhàm chán ở ngoài, thật ra không người nào dám tới quấy rầy." Tiểu Y Tiên gật gật đầu, nói.

"Ha hả, xem ra ngày ấy người ra mặt, kinh sợ không ít người a!"

Tiêu Viêm cười cười, nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ta thấy người Tiêu Môn cũng đến, hẳn là nhị ca của người đi, bên cạnh hắn còn có một lão giả thực lực cấp bậc Đấu Tông." Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

"Nên là Tô Thiên đại trưởng lão đi, trong nội viện, cũng chỉ có hắn là Đấu Tông cường giả." Tiêu Viêm mỉm cười, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, chậm rãi nói.

"Người không có ý định đi gặp bọn họ?"

Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, chậm rãi lắc đầu, nói: *"Tạm thời không cần, trong Hắc Hoàng thành này cũng có không ít lão quái vật, bọn họ đều hướng về phía Bồ Đề Hóa Hư Tiên mà đến, bây giờ tỏ rõ có quan hệ với Tiêu Môn, ngược lại sẽ làm cho một số người âm thầm tìm thêm giúp đỡ, như thế còn không bằng tại thời khắc máu chót hiện thân."*

"Tùy người vậy." Tiểu Y Tiên đối với hành động này cũng không có ý kiến gì, đôi mắt tím nhạt khẽ chớp, tùy ý nói: *"Mạc Nhai hai ngày này đã tới vài lần, nói là Hắc Thiên Tông tông chủ Mạc Thiên Hành muốn mời"*

ngươi, bất quá bởi vì ngươi đang luyện chế đan dược, cho nên bị ta trực tiếp cự tuyệt."

"Đáng cự tuyệt thì cự tuyệt đi." Tiêu Viêm gật gật đầu, chột trong lòng máy động, hỏi: "Mạc Thiên Hành kia thực lực như thế nào? "

"Cũng là Đấu Tông cường giả, so với ta không chênh lệch nhiều, là một gã tứ tinh Đấu Tông đi." Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói.

"Tứ tinh Đấu Tông sao?" Tiêu Viêm lẩm bẩm nói.

"Đúng rồi, người áo bào xám bên Ma Viêm cốc hẳn cũng là một gã Đấu Tông." Làm như nhớ ra cái gì đó, Tiểu Y Tiên đột nhiên nói.

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm dùng gõ tay xuống bàn, khẽ thở dài: "Quả nhiên, ta biết Ma Viêm cốc không có khả năng chỉ một tên Phương Ngôn đến đây, tuy nói lão gia hỏa này xem như bước một chân vào Đấu Tông, so với xuất hiện Đấu Tông cường giả chân chính thì chênh lệch rất lớn. Nguyên lai còn âm thầm ẩn dấu, chỉ là không biết vị thần bí áo xám này đến tột cùng lai lịch ra sao."

"Ta không biết!" Tiểu Y Tiên lắc lắc đầu, thần bí áo xám này hơi thở cực kỳ mơ hồ, nếu ngày đó không nhờ đi sát qua, mặc dù là nàng cũng khó có thể hiện thực lực người này, về phần những thứ khác, nàng quả thật là không biết gì.

"Xem ra Hắc Hoàng thành lần này sẽ không bình tĩnh a. Như vậy, có rất nhiều phương thế lực hứng thú đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên, nhưng vật kia chỉ có một, hắc hắc, lúc này đây, không biết phương nào sẽ lấy được nó? " Tiêu Viêm cười lạnh nói, hẳn có dự cảm, lần đấu giá hội này sẽ mang đến một trận huyết tinh nồng đậm.

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, chột nhìn hai mắt đỏ bừng của Tiêu Viêm, không khỏi bất đắc dĩ nói:

"Ngươi trước hết nghỉ ngơi một chút đi, hao tâm tổn sức như thế, đối với thân thể cũng không tốt."

"Án! "

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cảm thấy như thế, hắc lần này tiêu hao quả thật quá lớn. Nếu không nhanh hồi phục mà nói chỉ sợ sẽ tạo thành một ít thương tổn đối với thân thể. Hiện giờ đấu giá hội sẽ bắt đầu, tình hình sau đó tất nhiên sẽ không thuận buồm xuôi gió. Hắc phải bảo trì trạng thái đỉnh mọi thời khắc mới có thể chắc chắn xử trí khi xuất hiện biến cố biến đột ngột.

"Một khi đã như vậy, ta trước điều dưỡng một chút, tranh thủ trước ngày đấu giá hội bắt đầu phục hồi trạng thái đỉnh." Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Xem ra hôm nay lại một đêm không ngủ a!"

Bóng đêm biến mất một chút ánh sáng le lói từ phương đông chậm chậm xuất hiện rạng chiếu Hắc Hoàng thành sau một đêm yên tĩnh. Trong thời gian ngắn bạo xuất sức sống kinh thiên, trên đường cái trống rỗng, bỗng tràn ngập bóng người từ các hướng đi ra, mà phương hướng những bóng người này đều giống nhau, đó chính là quảng trường đấu giá thật lớn trong trung tâm thành thị! Hôm nay, là buổi đấu giá lớn nhất tại Hắc Giác Vực trong trăm năm trở lại đây. Sức thu hút cường giả khắp nơi hơn hẳn các buổi đấu giá lúc trước, mức độ ảnh hưởng đến mọi nơi trong Hắc Giác Vực.

Một chút ánh nắng xuyên qua cửa sổ mon mem tiến vào trong phòng, cuối cùng chiếu xạ lên giường, nơi đó có một thanh niên đang ngồi tu luyện.

Tại ánh mặt trời chiếu xuống, đôi mắt thanh niên hắc bào đóng chặt run nhẹ một chút, một lát sau đột nhiên mở ra! Theo hai mắt mở ra, một luồng hơi thở dị thường hùng hồn tựa như một đầu sư tử thức tỉnh đột nhiên từ trong cơ thể Tiêu Viêm tràn ra ngập cả gian phòng.

Trong mắt đen kịt lóe ra hỏa mang xanh biếc, hắc bào quanh thân Tiêu Viêm không gió mà bay xoạt xoạt không ngừng. Như vậy được một lát sau, hỏa mang trong mắt mới chậm rãi giảm đi theo đó áo bào quanh thân cũng lặng yên hạ xuống, nhẹ bao phủ quanh thân.

Cảm thụ đấu khí trong cơ thể so với hai ngày trước hùng hồn hơn không ít, Tiêu Viêm trong mắt xẹt qua một chút ý mừng. Mặc dù hai ngày qua điên cuồng luyện đan làm cho hắc mỗi mệ không chịu nổi, bất quá sau một đêm tu luyện không nghỉ làm cho đấu khí trong cơ thể tinh tiến không ít, mặc dù loại tinh tiến này hiện ra chỉ chút đỉnh, nhưng tích lũy dần dần theo

năm tháng thì đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

Nhảy xuống giường, Tiêu Viêm tùy ý rửa mặt, sau đó lấy một bộ hắc bào to lớn dị thường phủ trên người, áo choàng che toàn bộ cả người tựa như một bóng ma.

Ngón tay nhẹ nhàng môn trón Nạp Giới, Tiêu Viêm mỉm cười, lúc này mới đẩy cửa đi ra.

Sớm chờ đợi ở trong đại sảnh Tiêu Y Tiên và Tử Nghiên nhìn thấy hắc bào nhân đi ra khỏi cửa, đều ngăn ra. Tử Nghiên vừa muốn cười trộm thì thấy một kiện hắc bào đã bay đến chum lên đầu nàng.

"Mặc nó vào, tránh bị đại trưởng lão nhận ra, Tiêu Y Tiên đã lộ mặt qua rồi thì không cần." nhìn Tử Nghiên gỡ hắc bào trên đầu, Tiêu Viêm cười nói.

"Quần áo xấu như vậy, ta đây không cần." khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên trông rất khó coi. Bất quá mặc dù miệng nói như vậy, nhưng dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm, một lát sau nàng đành phải chịu thua, buồn bực đem hắc bào quần lên người, một tiểu quái nhân lại xuất hiện.

"Đi thôi, hôm nay tràng đấu giá này chỉ sợ sẽ phẫn khích ngoài ý liệu."

Nhìn hai người đã chỉnh trang xong, Tiêu Viêm cười cười, chợt dẫn đầu đẩy cửa đi ra. Sau đó, Tử Nghiên cùng Tiêu Y Tiên đi sát theo sau.

Bởi vì hôm nay buổi đấu giá bắt đầu mở ra, bởi vậy bên ngoài lầu các cũng không còn ai. Điều này cũng giảm đi một chút phiền toái. Ba người phân biệt lộ tuyến, sau đó liền rời khỏi Hắc Hoàng các.

"Ha ha, Nham Kiêu huynh đệ, các người làm ta chờ này giờ a."

Tiêu Viêm ba người vừa mới đi ra, một đạo bạch ảnh liền đi qua chào đón, tiếng cười ha ha trực tiếp truyền vào trong tai ba người.

"Âm hồn bất tán." Nhìn Mạc Nhai mặt dày nụ cười nhiệt tình, Tiêu Y Tiên lông mi cau lại nói.

Đối với người kia, Tiêu Viêm vẫn không có hảo cảm quá lớn, ánh mắt dưới

hắc bào liếc xéo Mạc Nhai một cái, thản nhiên nói: "*Thiếu tông chủ, có chuyện gì sao?*"

Mạc Nhai nhìn Tiêu Viêm ẩn dưới hắc bào, chột ánh mắt liền không tự chủ được chuyển qua nhìn Tiểu Y Tiên. Thấy hai má đối phương hiện ra một chút lãnh ý động lòng người, trong lòng nảy lên một chút lửa nóng, từ trong nạp giới lấy ra một khối ngọc bài, mỉm cười nói: "*Ha ha, đấu giá hội lần này là bữa tiệc khách quý, người đến đều là mấy cường giả tại Hắc Giác Vực thanh danh cực lớn, ta hao hết miệng lưỡi mới từ nơi cha ta mới có được nó.*"

"*Đa tạ Thiếu tông chủ.*" Nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của tên kia, Tiêu Viêm đáp lời cũng không khách khí trực tiếp đưa tay nhận lấy ngọc bài. Sau đó không nói nhiều lời, xoay người nhắm hướng cửa ra Hắc Hoàng các. Sau đó, Tử Nghiên đang cười trộm cùng Tiểu Y Tiên cũng vòng qua Mạc Nhai, đi theo.

Khuôn mặt Mạc Nhai hơi run rẩy, nguyên rủa Tiêu Viêm trong lòng một hồi. Sau đó nụ cười lại rạn rở trên khuôn mặt, vừa muốn theo sau thì một đạo thanh âm thanh thúy lạnh như băng cất lên, làm cho này khuôn mặt nháy mắt động lại, cước bộ giống như bị niêm trụ đứng trân tại chỗ.

"*Người nếu thấy mạng quá dài, liền cứ việc theo tới!*"

-----oOo-----

Chương 832: Trò hay bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Địa điểm Hắc Hoàng tông tổ chức đấu giá hội, thiết trí tại một quảng trường rộng lớn ở trung tâm thành. Bất quá mặc dù là như thế Hắc Hoàng tông vẫn có một chút hành động dò xét đối với hội đấu giá hấp dẫn lần này.

Khi Tiêu Viêm ba người tới đấu giá hội tràng thì thấy người đông nghìn nghịt không thấy đầu cuối, nhất thời làm cho người có cảm giác, bọn người kia ai ai cũng điên cuồng.

Bất quá hoàn hảo, Hắc Hoàng tông dường như đã dự tính đến loại tình huống này nên thiết trí một thông đạo thông dụng chuyên môn tiếp đãi cường giả tại Hắc Giác Vực đi vào. Mà Tiêu Viêm ba người sau một hồi hỏi thăm, xoay sở cũng thuận lợi đến phía trước lối đi kia.

Tại chung quanh thông đạo, có rất nhiều hộ vệ Hắc Hoàng tông nghiêm mật thủ vệ, trong tay vũ khí sắc bén phát ra quang mang sắc bén khiến cho dòng người bên ngoài kinh sợ không dám loạn động lao vào. Tại lối đi, vài trưởng lão Hắc Hoàng tông cũng tùy ý đứng, đầu khí hùng hồn từ trong cơ thể bùng phát ra, làm cho người xung quanh cảm giác một trận áp lực.

Lúc này thông đạo chuyên dụng, thỉnh thoảng có đoàn người đi vào. Mỗi thời điểm như thế, đều khiến cho dòng người xung quanh cúi đầu kinh hô. Có thể từ chỗ này đi vào, phần lớn đều là cường giả hoặc thế lực có thanh danh cực lớn tại Hắc Giác Vực, những đại nhân vật này đối với người tầm thường tại Hắc Giác Vực thật đúng là khó gặp.

Nếu đoàn người xung quanh bên ngoài kinh hô, thì vài tên trưởng lão Hắc Hoàng tông lại tươi cười chào đón đám người khách khí ngênh tiền đi vào thông đạo.

Trước rất nhiều ánh mắt hội tụ, Tiêu Viêm ba người cũng chậm rãi bước lên cầu thang, sau đó bước vào cửa thông đạo được bảo vệ nghiêm ngặt.

Từng ánh mắt xung quanh liếc nhìn ba đạo thân ảnh xa lạ, trong đó còn có hai người bao bọc hoàn toàn bên trong áo choàng đen nửa điểm hình dáng cũng không thấy được. Mà trong ba người, khiến người chú mục nhất, không thể nghi ngờ là Tiểu Y Tiên với một thân áo trắng như tuyết. Khí chất xuất trần kia làm không ít người hai mắt tỏa sáng.

"Ba người này người phương nào? Vì sao chưa từng nghe qua? "

"Không rõ ràng lắm, chẳng lẽ là người từ bên ngoài Hắc Giác Vực tới? "

Dung mạo Tiểu Y Tiên như vậy, đối với người Hắc Giác Vực có chút xa lạ, lập tức khiến rất nhiều người nghi hoặc bàn luận xôn xao.

Trước tiếng bàn luận nghi hoặc của bọn người bên ngoài, trong vài tên gác tại cửa có ba gã trưởng lão Hắc Hoàng tông cũng phát hiện ra ba người, đợi đến khi ánh mắt nhìn thấy Tiểu Y Tiên một thân áo trắng, hai má trong

trẻ lạnh lùng, thì sắc mặt lập tức biến đổi, liếc nhau một cái, chột vội vàng tươi cười nhiệt tình nghênh đón.

Xem bộ dáng bọn hắn như vậy, rõ ràng đã biết thực lực Tiểu Y Tiên, như vậy trận phong ba do luyện đan ngày đó, bọn họ cũng có ở đây.

"Ha ha, Nham Kiêu tiên sinh, các ngươi không phải là nhóm cuối cùng a!" Một gã trưởng lão Hắc Hoàng tông thân mặc áo bào xanh, hướng về phía Tiêu Viêm ở giữa chấp tay cười nói.

Toàn thân giấu ở dưới hắc bào, Tiêu Viêm đối với gã trưởng lão này tùy ý gật gật đầu, cũng chưa lên tiếng đáp lại.

Đối với bộ dáng Tiêu Viêm nhìn như một chút kiêu căng như vậy, gã trưởng lão kia cũng không dám bắt bẻ. Một tên Luyện Dược Sư có thể luyện chế ra lục phẩm thượng phẩm đan dược tất nhiên hơn xa hắn; một trưởng lão Hắc Hoàng tông nào có thể so sánh. Hơn nữa, tại bên cạnh người kia vẫn còn một gã Đấu Tông cường giả ánh mắt lạnh như băng sắc như kiếm khiến người có cảm giác lạnh lẽo.

"Ha ha, ba vị mời!" tiếp tục cùng Tiêu Viêm nói mấy câu, nhìn thấy đối phương không nhiệt tình quá lớn, gã trưởng lão kia cũng thức thời tránh người mời ba người đi vào.

"Đa tạ!" Hướng gã trưởng lão này chấp tay, Tiêu Viêm cũng không khách khí, mang theo hai người, trực tiếp tiến vào thông đạo chuyên dụng kia, sau đó biến mất trước tầm mắt mọi người.

"Phù, người thiếu nữ kia, hơi thở thật lạnh, đứng bên cạnh nàng, đầu khí trong cơ thể ta dường như đình chỉ vận chuyển chậm lại, không hổ là Đấu Tông cường giả a." Đưa mắt nhìn Tiêu Viêm ba người biến mất tại trong thông đạo, tên trưởng lão áo bào xanh lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng còn sợ hãi nói.

"Nham Kiêu kia, hắn là người ngày ấy luyện chế đan dược? Không nghĩ tới, tuổi còn trẻ, cư nhiên đã có thành tựu như vậy, cùng so sánh với hắn, cho dù là Thiếu tông chủ cũng muốn kém một bậc a." Một gã trưởng lão khác cũng khẽ thờ dài nói.

"Thật không biết bọn họ lai lịch thế nào, bên trong Hắc Giác Vực chưa

từng nghe nói qua có ba người như vậy. " Một trưởng lão khác nhú mày lăm bằm nói.

"Quên đi, việc này không phải chúng ta có thể quản. " Trưởng lão áo bào xanh lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn ra cửa vào thông đạo thấy lại xuất hiện một nhóm người khác, trên gương mặt lại lần nữa hiện lên một chút tươi cười đón tiếp người tới.

Tiêu Viêm ba người xuyên qua thông đạo ánh sáng nhu hòa, ước chừng mấy phút sau, tầm mắt phía trước đột nhiên rộng mở, chợt một phòng đấu giá cực kỳ rộng lớn xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Nhìn đấu giá hội tràng kia rậm rạp không biết bao nhiêu chỗ ngồi, Tiêu Viêm cũng không khỏi sợ hãi than chặc chặc hai tiếng. Quy mô đấu giá hội như vậy, hẳn bình sinh lần đầu chứng kiến, cùng nơi này so sánh, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ Gia Mã Đế Quốc tổ chức đấu giá hội, không nghi ngờ là gặp sự phụ, không thể sánh nổi.

Giờ phút này trong phòng đấu giá rộng lớn, người ngồi không ít, đủ loại thanh âm hội tụ cùng một chỗ nghe có chút âm ỹ.

Ba người vừa mới đi ra thông đạo, liền có thêm một thị nữ bộ dạng không tồi, cách ăn mặc cực kỳ nóng bỏng, cung thanh nói: *"Ba vị đại nhân, không biết có thể cho xem ngọc bài khách quý?"*

Tiêu Viêm ánh mắt lướt qua trang phục trong suốt trên người thị nữ, thấy một ít xuân quang khó thể che dấu lộ ra không khỏi sửng sốt, Hắc Hoàng tông không ngờ còn có chiêu này?

Lúc Tiêu Viêm ngạc nhiên trong lòng, một đạo thanh âm hừ nhẹ từ phía sau đột nhiên vang lên. Tiêu Viêm lúc này mới xấu hổ cười, cũng không dám quát tiếng hừ lạnh do ai phát ra trong hai vị mỹ nhân một lớn một nhỏ phía sau, vội vàng từ trong nạp giới lấy ra ngọc bài lúc trước Mạc Nhại tự động đưa tới.

Tiếp nhận ngọc bài, thần sắc trên gương mặt thị nữ càng thêm vẻ cung kính cùng khiêm tốn. Cung kính cúi người thi lễ đối với ba người, khom người nói: *"Ba vị đại nhân xin mời đi theo ta. "* dứt lời, nàng liền xoay người, lay động vòng eo mảnh khảnh như xà yêu, dẫn đường đi về phía trước. Sau đó, Tiêu Viêm vội vàng nhìn không chớp mắt theo sát sau.

Ba người đi theo người thị nữ này vòng qua vài chỗ trong phòng đấu giá, sau một lúc lâu, rốt cục dừng lại trước một phòng đấu giá, sau đó liền khom người trở ra.

Vị trí hàng phòng đấu giá này giống như một phòng nhỏ cho mỗi người, tạo hình rất khác biệt, có vẻ vô cùng xa hoa, ngò trong đó thanh âm âm ỹ phía sau dường như bị ngăn cách, ánh mắt nhìn lên vừa vặn đem trung tâm phòng đấu giá thu vào tầm mắt.

Dẫn hai người ngò xuống vị trí dành cho khách quý, Tiêu Viêm hạ thân ngò xuống ghé mềm mại, ánh mắt chậm rãi đảo qua một vài phòng khách quý phía trên.

Lúc này, các phòng khác quý phía trước cũng đã có không ít người ngò. Bởi vậy, Tiêu Viêm ba người xuất hiện, cũng kéo theo không ít ánh mắt. Diện mạo Tiểu Y Tiên như vậy rất khác biệt, tự nhiên làm người ta khó có thể quên, bởi vậy chỉ cần ánh mắt đảo qua liền có thể nhận ra.

"Người mặc hắc bào kia hẳn là vị thân bí Luyện Dược Sư hai ngày trước đi, không biết hẳn là lịch thế nào, bên trong Hắc Giác Vực nếu một vị Luyện Dược Sư cấp bậc như thế hẳn là sớm có nhiều người biết?" Tại một chỗ phòng khách quý, Phương Ngôn nhíu chặt mày nhìn Tiêu Viêm bao trùm trong hắc bào, trầm giọng nói.

Đối với nghi ngờ của hắn, mấy gã trưởng lão Ma Viêm cốc bên cạnh cũng khẽ lắc đầu.

"Hi vọng bọn họ không trở thành trở ngại của chúng ta đi." Người mặc áo bào xám khàn giọng chậm rãi nói. Khi nói tên này cũng âm trầm chăm chú nhìn chăm chăm hướng phòng Tiêu Viêm đang ngò, chẳng biết tại sao có cảm giác quen thuộc, càng ngày càng rõ ràng. Nguồn truyện:

Khi ánh mắt đám người Phương Ngôn hội tụ trên thân Tiêu Viêm ba người thì tựa hồ cũng phát hiện ra ánh mắt không hảo ý. Hắc bào nhân khẽ nhíu mày, chợt ánh mắt nhìn qua đám người Phương Ngôn, sau đó dừng lại trên người mặc áo bào xám, không biết tại sao người kia khiến cho hắn xuất hiện chút cảm giác quý dị và nguy hiểm.

Khẽ lắc đầu, đem cảm xúc trong lòng áp chế xuống, đôi mắt Tiêu Viêm

khép hờ, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng chờ đấu giá hội bắt đầu.

Theo Tiêu Viêm nhắm mắt không lâu sau, lục tục liền có thêm nhiều người đi vào trong phòng đấu giá, mà tại trên hàng khách quý, bóng người cũng càng ngày càng nhiều. Đợi đến nửa giờ sau, tất cả chỗ ngồi cơ hồ đều có người ngồi.

Khi mọi ghế dường như đều có người ngồi, ánh mắt Tiêu Viêm ở dưới hắc bào cũng chậm rãi mở ra, nhẹ giọng thở dài: *"Xem ra Bồ Đề Hóa Hư Tiên hấp dẫn cường giả không ít a..."*

Trải qua lúc trước nhắm mắt cùng cảm ứng, hẳn phát hiện trong hàng phòng dành cho khách quý, ngoại trừ Tô Thiên đại trưởng lão và tên thân bí áo bào xám còn có ít nhất hai đạo hơi thở mịt mờ ẩn nấp trong đó. Có thể che dấu thực lực trước linh hồn nhạy cảm của chính mình, nếu không phải Đấu Tông cường giả, thì hẳn là cường giả dùng một chút bí pháp ẩn nấp. Mà hai loại người này cũng không là hạng vô dụng.

Tiểu Y Tiên cũng khẽ gật đầu, đôi mắt màu bạc xẹt qua một chút ngưng trọng, tranh đoạt Bồ Đề Hóa Thể Tiên khó khăn, có chút ngoài dự đoán của nàng.

Tại Tiêu Viêm trầm ngâm. Tại trung tâm phòng đấu giá kia, một đạo chuông thanh thúy đột nhiên vang lên lan ra khoảng không làm âm thanh âm ỹ kia bỗng nhiên giảm xuống.

Tiếng chuông chậm rãi vang lên trên đài đấu giá, một đạo năng lượng chậm rãi lan ra, cuối cùng giống như một hàng rào, đem bàn đấu giá phong tỏa trong đó; đây là một loại phòng hộ bày ra. Hắc Giác Vực rất nhiều người vô pháp vô thiên, chuyện cướp bóc hàng bán đấu giá không phải chưa từng xảy ra. Tuy Hắc Hoàng tông không phải thế lực bình thường, nhưng cũng phải cẩn thận cho thỏa đáng, dù sao vật phẩm đấu giá lần này quá mức quý trọng, nếu xảy ra chuyện không may, mặt mũi Hắc Hoàng tông thật là mất hết.

Nhìn hàng rào năng lượng kia, Tiêu Viêm cũng khẽ thở một hơi, trò hay, rốt cục bắt đầu rồi.

Chương 833: Đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi vòng sáng năng lượng dọc theo người mà lên. Bàn đấu giá trên mặt đất cũng vang lên từng trận âm thanh trầm thấp của kim loại va chạm với nhau, tiếp đó từ từ tách ra, một người dọc theo thông đạo dài tít tắp đi ra, hiện ra trước mắt mọi người ở giữa phòng đấu giá.

Cầu thang hiện lên, chợt một lão giả mặc bào phục màu vàng, vẻ mặt tươi cười chậm rãi đi ra. Người này vừa hiện thân, một cỗ khí thể bàng bạc này giờ bị áp súc, từ trong cơ thể chậm rãi phát tán ra. Dưới khí thể khủng bố này, bên trong phòng đấu giá rộng rãi vốn âm ỹ, huyền ảo, cũng trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

"Khí thể thật mạnh, nói vậy người này hẳn là tông chủ Hắc Hoàng Tông, Mạc Thiên Hành?" Tiêu Viêm hít đôi mắt lại nhìn về phía lão giả mặc áo vàng, kinh thán nói.

"Ừm." Tiêu Y Tiên khẽ gật đầu, Mạc Thiên Hành này thực lực so với lão bất tử Vạn Hạp Môn kia cũng không yếu hơn chút nào, thậm chí chỉ sợ còn mạnh hơn một chút.

"Ha ha, lão phu Mạc Thiên Hành, nói vậy cũng không ít bằng hữu nhận thức được ta. Hôm nay Hắc Hoàng Tông tổ chức hội đấu giá. Lão phu ở chỗ này trước tiên là đa tạ chư vị đã cố vũ." Mạc Thiên Hành lộ diện, ánh mắt chậm rãi đảo qua xung quanh, tầm mắt đảo qua tất cả mọi người trong phòng, có chút ngập ngừng, sau đó cười sang sảng, vang vọng bên tai mỗi người trong phòng đấu giá.

Mạc Thiên Hành đã lên tiếng, trong phòng đấu giá, một ít thế lực ở khu vực khách quý cũng vang lên vài tiếng cười phụ họa. Hắc Hoàng tông tại Hắc Giác Vực thế lực lâu đời có uy tín lớn, đứng sừng sững nhiều năm mà không đổ, kết giao cũng rộng lớn. Mạc Thiên Hành cũng là kẻ quảng giao tứ phương, không ít cường giả ở chỗ này, ít nhiều có giao tình với hắn.

Nghe được mấy tiếng cười kia, Mạc Thiên Hành cũng cười cười, ánh mắt chợt di động đảo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở khu vực khách quý, nơi đó, vừa vặn có ba ghế đám người Tiêu Viêm đang ngồi. Mà ánh mắt

của hắn, chính là đang dừng lại trên người Tiêu Viêm.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Tiêu Viêm mặc hắc bào, ánh mắt cũng khẽ động, liếc nhìn về phía đối phương, đối với người trước ôm quyền cười hiền lành.

"Ha ha, nói vậy chư vị đã chờ mong đợt thịnh hội đấu giá lâu rồi, vậy lão phu cũng không nhiều lời..." Trước vô số ánh mắt soi mói, Mạc Thiên Hành cười nhạt nói: *"Nhưng mà lúc này lão phu cũng phải nhắc nhở một chút. Quy củ hội đấu giá, mọi người đều đã biết, nếu có người nào đui mù, muốn giương oai tại địa bàn của Hắc Hoàng Tông ta, trước mắt mọi người lão phu cũng không ngại nói thẳng, kẻ đó nhất định sống dở chết dở!"*

Sau khi lời nói hàm ý đầy lạnh lẽo của Mạc Thiên Hành buông xuống, hội trường đấu giá cũng lặng như tờ, một số ít kẻ cùng hung cực ác, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo không chút tình cảm của Mạc Thiên Hành, sắc mặt khẽ biến, cũng lặng lẽ thu liễm một ít tâm tư khác thường.

"Không hổ là cường giả Đấu Tông, thật có phong phạm cao thủ..." Cảm thụ được trong lời nói của Mạc Thiên Hành mang theo hàn ý, Tiêu Viêm không nhìn được lắc đầu, bằng vào uy nghiêm một người, lập tức khiến cho cường giả bốn phương Hắc Giác Vực kinh sợ, cường giả Đấu Tông quả nhiên mạnh mẽ.

"Ha ha, kế tiếp, liền xin mọi người hưởng thụ một chút thịnh hội đấu giá do Hắc Hoàng tông tổ chức." Nhìn thấy lời nói rắn đẽ đã đạt hiệu quả, Mạc Thiên Hành lúc này cười nói híp mắt, nháy mắt đã không còn sót lại chút gì vẻ nanh ác khi nãy.

Mà khi lời nói này buông xuống, hắn hướng về phía mấy vị trí ở khu khách quý chấp tay, sau đó liền chậm rãi rời khỏi bàn đấu giá.

Sau khi Mạc Thiên Hành rời đi, bàn đấu giá trên mặt đất lại lần nữa tách ra, một lối đi lại xuất hiện, chợt một gã đầu tóc bạc phơ, nhưng tinh thần quắc thước, mỉm cười đi ra. Theo sau là một đám thị nữ xinh đẹp hai tay bưng khay bạc, như hồ điệp xuyên hoa, nhanh chóng đi ra, sau đó đem khay bạc cung kính đặt trên bệ đá đấu giá.

Từ trên cao nhìn xuống, mọi người có thể thấy trong từng khay bạc riêng

rẽ đều đựng một vật thể lóe ra một chút ánh sáng nhàn nhạt.

"Ha ha, tiếp theo, chúng ta liền thưởng thức món khai vị của hội đấu giá, một quyển chỉ pháp đấu kỹ." Lão giả tóc bạc cười tùm tùm chỉ tay lên một cái khay bạc trước mặt. Trong khay có một quyển trục màu tuyết trắng.

"Thiên Vũ chỉ, huyền giai trung cấp, chỉ pháp đấu kỹ xưa nay rất thưa thớt, tuy nói tu luyện có chút khó khăn, nhưng khi cùng người chiến đấu, có thể ra tay bất ngờ, mang lại hiệu quả rất cao. Các vị đang ngồi ở đây cũng không phải người bình thường, nói vậy hẳn cũng biết một số chỉ pháp đấu kỹ khó ứng phó như thế nào." Cầm lấy quyển trục, lão giả tóc bạc khẽ cười nói: *"Dựa theo giá trị chân thực của chỉ pháp đấu kỹ, cũng đã ngoài ba mươi vạn, nhưng do đây là vật phẩm đầu tiên. Do vậy tông chủ đã nói, giá bắt đầu chỉ là mười vạn, hơn nữa chỉ có thể đấu giá lên đến tám mươi vạn thôi. Nếu ai ra đến giá này, thì mặc kệ người ra giá sau có cao tới đâu, thì chỉ pháp đấu kỹ này cũng sẽ thuộc về người trước. Chư vị, cơ hội như vậy không thể bỏ qua à."*

Lão giả này rõ ràng là đã lăn lộn nhiều, kinh nghiệm đấu giá vô cùng phong phú, đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn đơn giản, nhưng cũng khiến cho bầu không khí bên trong phòng đấu giá trong nháy mắt sôi lên. Mười vạn kim tệ đối với đại đa số người đang ngồi ở đây đều không đáng kể trong mắt. Hơn nữa hiện nay giá trị của chỉ pháp đấu kỹ cũng chính xác như lời lão giả đã nói, thấp hơn giá ban đầu rất nhiều. Bởi vậy, vừa nghe lão giả nói hết, liền tiếp thanh âm hét giá, nháy mắt liền vang lên trong khắp phòng đấu giá.

Nghe được xung quanh vang lên từng trận âm thanh ra giá, dù là Tiêu Viêm cũng không khỏi đánh giá lại lão giả này. Không nghĩ tới bên trong Hắc Hoàng Tông, quả nhiên là nhân tài tầng tầng lớp lớp a.

Lần này đi đến hội đấu giá, Tiêu Viêm cũng có thể tìm được ở đây một vài đấu kỹ thỏa mãn yêu cầu của hắn. Đối với cái gọi là chỉ pháp đấu kỹ, hắn xác thật cũng có chút hứng thú. Nhưng chỉ pháp đấu kỹ được đấu giá hôm nay, cấp bậc chỉ hơi tốt, đối với hắn mà nói cũng không có lực hấp dẫn quá lớn. Lấy nhãn lực của Tiêu Viêm bây giờ, trừ phi là địa giai đấu kỹ, còn không rất khó làm cho hắn động tâm. Dù sao hắn bây giờ cũng không phải là thiếu niên non nớt năm đó ở Ô Thản Thành, chỉ cần Dược Lão tùy tiện đưa ra một cái đấu kỹ đã có thể sung sướng phát cuồng.

Thân thể nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế mềm mại, Tiêu Viêm híp híp mắt. Hắn biết, hội đấu giá bây giờ mới bắt đầu, thứ tốt chân chính, còn ở phía sau, hiện tại xuất trưng mua cái gì đó, đối với đại đa số mấy người ở khu khách quý này, đều không có nửa điểm hấp dẫn. Về phần cái gọi là Thiên Vũ chỉ, trên khu vực khách quý này, còn chưa từng có người mở miệng ra giá.

Ngón tay điểm nhẹ trên tay vịn, trong hội trường Tiêu Viêm nghe được giá không ngừng được đẩy lên cao, không khỏi khẽ lắc đầu, vốn chỉ là mười vạn, lại bị lão giả kia dùng một chút thủ đoạn, đã trực tiếp đẩy giá lên tới năm mươi bảy vạn kim tệ. Hơn nữa nhìn bộ trạng này, hình như còn chưa có xu thế chậm lại.

Dưới ánh mắt giống như xem trò vui của Tiêu Viêm, cuộc đấu giá này kéo dài thêm chừng một khắc, mới từ từ dừng lại. Giờ khắc này, cái giá mười vạn lúc đầu, đã bị một người nào đó, đặt giá cao nhất, chính là tám mươi vạn.

Lão giả tóc bạc cười tủm tỉm nhìn giữa sân từ từ ngừng lại tiếng ra giá. Tám mươi vạn, đã vượt quá giá trị của cuốn đấu kỹ này, nếu đấu giá bình thường, tất nhiên khó có thể đạt tới cái giá này, nhưng định giá ban đầu là mười vạn, cũng thấp hơn dự đoán của mọi người rất nhiều.

Búa bạc trong tay nhẹ nhàng gõ ba cái trên đài đấu giá, sau đó cuốn đấu kỹ Thiên Vũ huyền giai trung cấp kia cũng thuận lợi được đấu giá xong.

Trải qua lần khởi đầu tốt đẹp, bầu không khí trong hội trường cũng dần dần bị nung nóng. Thừa dịp không khí sôi sục như vậy, lão giả tóc bạc cũng lục tục đem những thứ khác ra đấu giá. Mà chút hàng bán đấu giá kia, bằng vào chất lượng bản thân tốt, cộng thêm khả năng thổi phồng của lão giả, đều bán được với cái giá không thiệt chút nào. Xem ra, lúc này đây, Hắc Hoàng tông xác thật bởi vì hội đấu giá này mà kiếm được bọn tiền a.

Nhưng không thể không nói, lúc này đây, Hắc Hoàng tông tổ chức hội đấu giá rất hấp dẫn, nhiều người đến xem như vậy xác thật không phải ngẫu nhiên. Nhìn chất lượng hàng đấu giá nơi này, Tiêu Viêm trong mấy năm chưa gặp qua. Đều là vật phẩm cực kỳ quý hiếm, đương nhiên loại quý hiếm này, chỉ là lấy ánh mắt của đại đa số người đến xem, chân chính có thể là cho cường giả cảnh giới như Tiêu Viêm bọn họ động tâm, vẫn còn

chưa thấy xuất hiện.

Theo thời gian trôi qua, bầu không khí trong hội đấu giá càng lúc càng nóng hơn, từ lúc bắt đầu đến giờ cũng đã hơn một giờ. Vật phẩm đấu giá phẩm chất càng ngày càng cao, khiến cho bầu không khí trong hội đấu giá càng lúc càng sục sôi.

Đương nhiên loại không khí nóng bỏng này kéo dài ước chừng hai giờ, thì xuất hiện thêm một ít vật phẩm đấu giá đủ khiến cho mấy cường giả ngồi khu khách quý ra giá cạnh tranh. Trong số đó, cũng có một ít khiến cho Tiêu Viêm xúc động suy nghĩ có nên ra giá hay không. Chỉ là sau khi cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn chưa lên tiếng ra giá. Nhẫn nại không ra giá, vẫn là lựa chọn thích hợp nhất cho mình vào lúc này.

Bởi vì có mấy người ở khu khách quý tham gia đấu giá, bầu không khí trong hội trường đã nóng lại càng muốn nóng thêm. Tham gia hội đấu giá lần này, phần đông là thế lực trong Hắc Giác Vực. Trong đó đại đa số đều không thuận mắt với nhau lắm, thậm chí một số ít là tử địch với nhau. Do đó, đây tuyệt đối đều là liều mạng tăng giá, muốn đánh sập khí thế của đối phương, làm cho không ít người âm thầm tặc lưỡi, quả nhiên không hổ danh các thế lực vang danh trong Hắc Giác Vực, tài đại khí thô như vậy, thường nhân tầm thường sao có thể sánh bằng.

Mà đối với mấy tên thô lỗ của các thế lực đang đấu đá đỏ mắt, Tiêu Viêm cũng nhin không được có chút cười thầm. Thân thể lười biếng dựa vào lưng ghế, chén trà trong tay nhẹ lắc lư, nước trà trong đó nhẹ nhàng gợn sóng.

Trong khi Tiêu Viêm đang nhàn nhã xem cuộc vui, trên đài đấu giá lão giả tóc bạc đem vật cầm trong tay là một thanh vũ khí sắc bén được khảm một quả ngũ giai ma hạch để đấu giá. Sau đó vẻ mặt thần bí lấy từ trong khay bạc trên tay một thị nữ bên cạnh, một quyển trục màu đỏ đậm như hỏa diễm. Nguồn truyện:

"Ha ha, chur vị, cuốn đấu kỹ này, cực kỳ thừa thớt, bởi vì nó là một quyển thước pháp đấu kỹ, mặc dù chưa đạt đến thiên cấp, nhưng cũng không thấp, cũng là địa giai trung cấp, hơn nữa nghe nói đây là đấu kỹ do một vị tiên bối Đấu Tôn từng hoành hoành trên đại lục để lại, giá trị tương đối bất phàm..."

Nghe được lời nói của lão giả tóc bạc, Tiêu Viêm vốn đang lười biếng dựa vào lưng ghế, trong lòng cũng xúc động, ánh mắt có chút hăng hái, lần đầu tiên chú tâm hướng ánh mắt về phía đài đấu giá.

-----oOo-----

Chương 834: Lục Hợp Du Thân Thước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bạch Phát Lão Giả hai tay cẩn thận đem quyển trục đỏ đậm từ trên khay bạc lấy ra. Sau đó hướng về phía hội trường hơi giơ lên, tươi cười nói: "Thước pháp đấu kỹ này có tên là Lục Hợp Du Thân Thước, là đấu kỹ trung cấp Địa giai, do Lục Hợp tôn giả hoành hoành trên đại lục mấy trăm năm trước sáng tạo ra. Thước pháp này cũng là đấu kỹ thành danh của tiền bối kia, uy lực cực mạnh, chỗ duy nhất thiếu hụt chính là, cấp bậc của Thước pháp vẫn chưa phải là Thiên giai, nếu không là một vài người có thực lực trong này, hẳn là khó có thể thành thực thi triển đấu kỹ này."

Nghe được tên tuổi của Lục Hợp tôn giả, trong phòng đấu giá vang lên từng tiếng kinh hô, Đấu Tôn, cảnh giới này khoảng cách đối với mọi người ở đây, cực kỳ xa vời, mà phạm là những gì gắn với cảnh giới đây, không thể nghi ngờ giá trị sẽ tăng vọt, bởi vậy, mặc dù dùng xích làm vũ khí có rất ít, tuy nhiên cũng có không ít người động tâm.

"Nhu thế nào? Động tâm rồi à?" Nhìn Tiêu Viêm đột nhiên ngời thẳng dậy, Tiểu Y Tiên ở bên cạnh không khỏi mỉm cười hỏi. Nàng tự nhiên biết, Tiêu Viêm am hiểu nhất chính là Thước pháp, vũ khí tùy thân chính là thanh Hắc Xích dày cộp kia, mà cái đấu kỹ gọi là Lục Hợp Du Thân Thước, cấp bậc không thấp, hơn nữa lai lịch cũng không bình thường, khiến cho huynh ấy động tâm, cũng là chuyện bình thường.

Hai mắt của Tiêu Viêm chăm chú nhìn chăm chăm quyển trục màu đỏ đậm kia, mỉm cười gật đầu, hẳn đã dùng Huyền Trọng Thước không ít năm, đã rất thuận tay, cũng không nghĩ sẽ đổi vũ khí khác, nhưng Thước pháp đấu kỹ, ngoại trừ Diễm Phân Lăng Xích là đấu kỹ chuyên công kích, thì cái gì cũng không có nữa. Mặt khác những đấu kỹ có thể dùng được, tuy nói là hẳn dựa vào sự lĩnh ngộ của mình, nắm giữ được một loại đấu kỹ uyển chuyển như sóng biển, liên miên bất tận, nhưng loại Thước pháp này còn

quá sơ sài, muốn thành đấu kỹ, ít nhất cũng cần thiên chuy bách luyện, cho nên đối với Tiêu Viêm hiện giờ mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn.

Bởi vậy, lúc này đây xuất hiện Lục Hợp Du Thân Thuật, quả thật rất đúng khẩu vị của Tiêu Viêm, cũng không biết sau khi tu luyện thành công, uy lực sẽ như thế nào?

"Ha ha, Thuật pháp đấu kỹ này, giá đấu ban đầu là một trăm tám mươi vạn kim tệ, mỗi một lần tăng giá đều không thấp hơn một vạn." Nhìn thấy trên hội trường vang lên đầy tiếng xôn xao bàn luận, Bạch Phát Lão Giả mỉm cười, nói: *"Như vậy... chư vị, xin mời ra giá!"*

Lời nói của Bạch Phát Lão Giả vừa hạ xuống, trong hội trường xuất hiện một chút yên tĩnh ngắn ngủi, một trăm tám mươi vạn đối với các tiểu thế lực, không phải là một con số nhỏ, mà một số thế lực lớn, lại thích đợi đến thời điểm cuối cùng, một tay định càn khôn. Bởi vậy, mới xuất hiện tình huống im lìm như vậy.

Đối với không khí im lìm không hề lên tiếng trả giá này, Bạch Phát Lão Giả sắc mặt vẫn không đổi, trên khuôn mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, nhiệt tình như cũ, ánh mắt chậm rãi đảo qua toàn hội trường.

"Một trăm tám ba vạn." không khí im lặng kéo dài ước chừng nửa giờ, rốt cục đã bị một đạo âm thanh truyền đến phá vỡ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thanh âm đặt giá này vừa mới hạ xuống, liền giống như hiệu ứng domino, liên tiếp những thanh âm đặt giá vang lên, ngắn ngủi năm phút đồng hồ, giá đấu đã trực tiếp được đẩy lên một trăm chín mươi tám vạn. Giá cả như vậy, chính là giá cao nhất xuất hiện trong hội đấu giá từ đầu tới giờ.

"Hai trăm năm mươi vạn."

Đột nhiên, một thanh âm mạnh mẽ hét lên con số cao ngất, con số khiến cho khắp hội trường ồ lên, từng luồng ánh mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, cuối cùng dừng lại ở một chỗ trong khu vực VIP, nơi đó, một gã toàn thân mặc hắc bào đang ngồi.

Người hô giá, dĩ nhiên là Tiêu Viêm, đối với cái đấu kỹ *"Lục Hợp Du Thân Thuật"* này, hẳn có hứng thú không nhỏ, nhưng mà kim tệ hẳn mang

trên người cũng không có quá nhiều, tổng cộng chỉ ước chừng hơn ba trăm vạn, nhưng hẳn biết rõ loại đấu giá này, chỉ muốn tốn hao một chút xíu, lại muốn cạnh tranh. Cách tốt nhất chính là đưa ra một cái giá mà đám người cạnh tranh không dám tiếp tục theo.

Tiêu Viêm hiện giờ, bởi vì phong ba của hôm luyện đan trước, cho đến nguyên nhân là Tiểu Y Tiên ở bên cạnh, trong khu vực VIP này, cũng rất nhiều người chú ý, bởi vậy lúc này khi vừa mở miệng, khiến cho đa số khách quý nhìn lên, trong ánh mắt mang theo một chút kinh dị nhìn lên người hắn.

Đối với từng luồng ánh mắt hỗn tạp các loại sắc thái tình cảm khác nhau kia, Tiêu Viêm thờ ơ không thèm để ý, chỉ đem ánh mắt nhìn về phía đài đấu giá, tĩnh lặng, chờ đợi người khác tăng giá, hẳn biết, lấy độ hấp dẫn của đấu kỹ "*Lục Hợp Du Thân Thuật*" này, trên khu VIP cũng không ít người động tâm, mà cái giá hai trăm năm mươi vạn này, đối với người bình thường có lẽ rất có lực chấn nhiếp, nhưng đối với những thế lực lớn tài đại khí thô, lại không thấm vào đâu.

"Hai trăm năm mươi vạn."

Đúng như sở liệu của Tiêu Viêm, ngay khi hắn báo giá không bao lâu, một đạo thanh âm liền theo sát vang lên, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lại, người hô giá cũng là một gã đại hán trung niên dáng người khôi vĩ. Ánh mắt người này nhìn lên phía bàn đấu giá cũng đầy nóng bỏng, hiển nhiên đối với đấu kỹ "*Lục Hợp Du Thân Thuật*" này cũng có chút mơ ước.

"Ba trăm vạn." Tiêu Viêm thản nhiên nói, trực tiếp đem một đoạn giá đẩy lên, hẳn hiện giờ, kim tệ trên người cũng chỉ có từng đó, nhưng hẳn cũng không sợ, trong nạp giới của hắn có không ít đan dược phẩm chất cao. Mấy khóa đan dược này, tùy tiện cầm một ít đem ra, giá trị cũng không dưới quyền đấu kỹ địa giai này, nhưng mà đan dược hẳn chính là muốn lưu lại để đến cuối cùng cạnh tranh Bồ Đề Hóa Thể Tiên, cũng không nghĩ sẽ lãng phí lúc này với đồ vật trên đài kia, do vậy tốt nhất là không phải xuất ra đan dược.

Tiêu Viêm mạnh mẽ tăng giá như vậy, cũng khiến cho tên trung niên kia sắc mặt hơi đổi, vừa muốn nhẫn tâm báo giá, thì người bên cạnh đưa tay kéo một cái. Vì một quyền thước pháp đấu kỹ, mà đắc tội với một gã lục phẩm Luyện Dược Sư cùng cường giả Đấu Tông, đúng là không lời chút

nào.

Bị đồng bạn lôi kéo, đại hán trung niên, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Lục Hợp Du Thân Thước cũng thanh tỉnh không ít, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Y Tiên, lập tức cả người run run, nuốt nước bọt, chỉ dám phẫn nộ trong lòng mà ngồi xuống.

"Ba trăm vạn, còn giá nào cao hơn nữa không?" Bạch Phát Lão Giả cười tủm tủm, nhìn lên hội trường hỏi. Giá cả này vẫn chưa vượt qua giá trị của đấu kỹ *"Lục Hợp Du Thân Thước"* này, nhưng hắn biết Tiêu Viêm cùng với Tiểu Y Tiên bên cạnh đại biểu cho cái gì, người bình thường, dù là nghĩ, cũng không dám cùng bọn họ sống chết ra giá, như vậy xem ra Lục Hợp Du Thân Thước này, coi như là đấu giá không thành công một chút vậy.

Lời nói của Bạch Phát Lão Giả quanh quẩn khắp hội trường, một lát sau cũng không có một người đáp lại, xem cách Tiêu Viêm hai lần ra giá, rõ ràng là rất có hứng thú với đấu kỹ *"Lục Hợp Du Thân Thước"* này, người bình thường không dám cướp đoạt, mà mấy người trên khu VIP, cũng bởi vì thân phận lục phẩm Luyện Dược Sư và thực lực của Tiểu Y Tiên, đều không nghĩ đến vì nó mà kết thù kết oán, mục tiêu cuối cùng của bọn hắn chính là Bò Đê Hóa Thể Tiên. Ở trong này, đắc tội với một gã lục phẩm Luyện Dược Sư cùng với một cường giả Đấu Tông, rõ ràng không phải một cử chỉ sáng suốt.

Sự im lặng kéo dài trong hội trường ước chừng nửa giờ, Bạch Phát Lão Giả cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó vừa muốn cầm ngân chuy nện xuống, một đạo thanh âm đột ngột vang lên.

"Ba trăm mười vạn."

Thanh âm báo giá đột ngột, khiến cho không ít người sợ run lên, ánh mắt theo hướng âm thanh nhìn lại, lập tức trong mắt đều xuất hiện một chút ngạc nhiên, người này như thế nào lại muốn cạnh tranh với gã Luyện Dược Sư thần bí kia?

Hai mắt của Tiêu Viêm khi thanh âm báo giá vang lên cũng nhất thời nhíu lại, tầm mắt chuyển hướng thanh âm phát ra, nhất thời sững sốt, trên mặt, nhanh chóng xuất hiện vẻ cổ quái, không vì lí do gì, bởi vì người ra giá kia, không phải người ngoài, chính là nhị ca của hắn, Tiêu Lệ.

Tiêu Y Tiên cùng Tử Nghiên cũng vì biến cố lần này mà ngân người, chột hai người đều mỉm cười, không nghĩ tới là hai huynh đệ lại cùng cạnh tranh một vật phẩm à!

Trước từng luồng ánh mắt kinh ngạc chiếu đến, Tiêu Lệ đang đứng lên kia. Trên khuôn mặt lạnh lùng che giấu nỗi khổ trong tâm, hắn cũng biết, giờ phút này ra giá, rõ ràng là muốn cùng tên Luyện Dược Sư thần bí kia đấu đá, nhưng quyền đấu kỹ thuật pháp này rõ ràng cấp bậc không kém, chính hắn mặc dù không am hiểu thuật pháp, nhưng hắn vẫn vì tam đệ của mình mà tính toán, hắn biết, vũ khí tùy thân của tam đệ là một thanh trọng xích. Nếu đấu kỹ này đến tay hắn, tất nhiên là có thể làm cho thực lực hắn mãnh tiến không ít, bởi vậy, hắn đang liên tục do dự đấu tranh, cuối cùng không nhịn được mà đứng lên báo giá.

Đứng bên cạnh Tiêu Lệ, Tô Thiên vẻ mặt cũng bất đắc dĩ, hắn biết Tiêu Lệ ra giá hắn là vì suy nghĩ cho Tiêu Viêm, nhưng vì đó mà đắc tội với gã Luyện Dược Sư thần bí kia, hơn nữa trọng yếu chính là, đắc tội với gã Luyện Dược Sư nọ cũng chính là đắc tội với bạch y nữ tử kia.

Chẳng qua trong lòng mặc dù không biết làm sao, nhưng hắn cũng chưa từng ngăn trở, hắn biết Tiêu Lệ không lúc nào không suy nghĩ cho Tiêu Viêm, có một cơ hội giúp thực lực Tiêu Viêm tăng tiến như vậy, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, mặc dù cơ hội này, có lẽ sẽ đắc tội với một gã lục phẩm Luyện Dược Sư cùng với một cường giả Đấu Tông.

Trước phần đông ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm trong lòng cũng dở khóc dở cười lắc đầu, hắn thoáng suy nghĩ sâu xa, hiển nhiên biết được vì sao Tiêu Lệ ở hội đấu giá này lại muốn có Thuật pháp đấu kỹ này, lập tức trong lòng cũng xuất hiện ít nhiều cảm động.

Nếu Tiêu Lệ đã cạnh tranh, như vậy Tiêu Viêm cũng sẽ không cùng hắn đấu đá, dù sao mặc kệ là ai thắng, đồ vật này cuối cùng đều rơi vào túi hắn, hơi lắc đầu một chút, sau đó trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, chậm rãi ngồi xuống.

Nhìn thấy Tiêu Viêm dĩ nhiên bỏ qua cạnh tranh, trên khu VIP không ít người vẻ mặt kinh ngạc, một lát sau, một ít thế lực có thù oán với Tiêu Môn, nhất thời đem ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn về phía Tiêu Lệ, với ánh mắt của bọn chúng, cử động lần này của Tiêu Lệ tất

nhiên sẽ đắc tội với gã Luyện Dược Sư thần bí kia, mà từ lúc đó, khúc mắc trong lòng với Tiểu Y Tiên ngày đó, cũng nháy mắt tiêu tán. Bây giờ bọn họ cũng sẽ không cần lo lắng Tiêu Môn sẽ hay không hợp tác với gã Luyện Dược Sư thần bí kia.

Nhìn thấy gã Luyện Dược Sư thần bí kia đột nhiên trực tiếp buông tha, Tiêu Lệ cũng ngẩn ra, trong lòng cũng từ từ trầm xuống, tình huống bết bát nhất cuối cùng vẫn xuất hiện, ài!

Ánh mắt liếc sang Tô Thiên bên cạnh, hai người đều khẽ thở dài, khóe miệng có chút vị cay đắng, đắc tội với một gã lục phẩm Luyện Dược Sư cùng cường giả Đấu Tông, mặc dù mạnh mẽ như Tô Thiên, cũng không khỏi thâm than một tiếng.

Tiêu Lệ ra giá, trên khu VIP tự nhiên sẽ không còn ai ra giá nữa, bởi vì không ít người đều cực kỳ vui mừng nhìn Tiêu Môn đắc tội hoàn toàn với vị Luyện Dược Sư thần bí kia. Do vậy tự nhiên sẽ không xuất thủ tham gia, với ánh mắt của họ, cuốn Thước pháp đấu kỹ này, phỏng chừng chính là củ khoai lang nóng bỏng tay à, ở trong tay ai, sẽ đưa tới địch ý của gã Luyện Dược Sư thần bí kia.

Mà đang lúc mọi người tính toán trong lòng, cuốn đấu kỹ địa giai trung cấp "*Lục Hợp Du Thân Thước*" liền trực tiếp lọt vào trong bọc của Tiêu Lệ.

[/FONT]

-----oOo-----

Chương 835: Ma thú thây khô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo thời gian trôi qua, bầu không khí trong đấu giá hội càng ngày càng dâng cao, loại không khí này chỉ xuất hiện khi có vật phẩm cao cấp mang ra đấu giá. Mức giá trong đấu giá hội, bình thường cũng đã là giá trên trời, bởi vậy giờ phút này, đại đa số người chỉ ôm tâm tư ngồi xem cuộc vui, chỉ cần được tận mắt nhìn các thế lực lớn tranh giành đến đỏ cả mắt, khô cả cổ, coi như là không uổng phí một chuyến tới đây.

Sau lần đấu giá Lục hợp Du Thân Thước, Tiêu Viêm chỉ thỉnh thoảng mới ra tay, việc ngẫu nhiên ra tay cũng do nhìn trúng một ít dược liệu tương đối quý hiếm, mặc dù giá cả có xa xỉ, nhưng do không có quá nhiều người cạnh tranh, nên khi hắn đem ba trăm vạn kim tệ trong người ra tiêu hết thì đã thu vào tay được mấy gốc linh dược ngày thường khó gặp.

Trên đài đấu giá, liên tiếp từng kiện vật phẩm được xuất ra khiến người ta hoa cả mắt, Tiêu Viêm cũng bị sự tồn trữ phong phú của Hắc Hoàng tông làm cho kinh ngạc, trong quá trình đấu giá, có một vài vật phẩm đấu giá làm cho ngay cả bản thân hắn cũng nhìn không được mà tim đập mạnh, bất quá, trải qua đắn đo cân nhắc, cuối cùng hắn cũng không tham gia đấu giá.

Thật ra kỳ vọng lớn nhất của Tiêu Viêm, là tại đấu giá hội tìm được ma hạch cấp bảy của Thiên Độc Hạt long thú. Hiện giờ, thời hạn để Tiểu Y Tiên khống chế Ách Nan độc thể càng ngày càng gần, chỉ cần tìm được Bồ Đề Hóa Thể Tiên, như vậy chỉ còn thiếu ma hạch cấp bảy, nếu có thể gặp tại đấu giá hội, tự nhiên sẽ làm cho Tiêu Viêm giảm bớt thời gian và tinh lực tìm kiếm.

Tiêu Viêm luôn hy vọng đến kết quả tốt đẹp, bất quá nhân tính khó vượt qua thiên tính, Thiên Độc Hạt long thú vốn là tồn tại thượng cổ dị thú, chứ đừng nói chỉ là cấp bảy, tới cấp bậc đó, trí tuệ của ma thú đã không kém nhân loại chút nào, hơn nữa lại có thể hóa hình, cơ bản không có nhiều khác biệt so với nhân loại, muốn tìm ma hạch của ma thú cấp bậc này, chỉ nói đơn giản vậy sao?

Bởi vậy, trong lúc Tiêu Viêm đang đau khổ chờ đợi, thì đấu giá hội đã dần dần đi đến thời điểm kết thúc, lại vẫn như cũ không thể có được thứ mà hắn cần, hắn cũng chỉ có thể thờ dài.

"Không cần gấp gáp, ngay cả Bồ Đề Hóa Thể Tiên khó tìm nhất cũng đã có tin tức, huống chi là ma hạch của Thiên Độc Hạt long thú nổi tiếng như vậy?" Nghe được tiếng than nhẹ của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên thấp giọng nói, nàng tự nhiên là biết Tiêu Viêm muốn tại đấu giá hội này, đem hai loại vật phẩm cần nhất để khống chế Ách Nan độc thể, đều thu vào tay.

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu, cũng chỉ có thể đem kỳ vọng trong lòng tiêu tán đi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, ném ánh mắt hướng lên trên đài đấu giá.

Đấu giá hội giờ phút này đã xem như dần dần đi đến kết thúc. Sở dĩ lúc này xuất hiện những vật phẩm bán đấu giá, phần lớn đều là những vật trọng yếu của đấu giá hội lần này, tỉ như thứ đồ đấu giá hiện tại, là một quyển Âm Ảnh Công địa giai trung cấp ám thuộc tính đấu khí công pháp.

Giá trị của đấu khí công pháp, thông thường mà nói, so với đấu kỹ cùng cấp đều phải cao hơn rất nhiều, ví như quyển Âm Ảnh Công này, bây giờ đã bị các thế lực lớn nâng lên tới giá trên trời, chừng khoảng tám trăm vạn, hơn nữa tình hình này còn chưa có ý dừng lại.

Với giá trị chân chính của loại địa giai trung cấp công pháp này, giá được nâng cao như vậy cũng không có gì kỳ quái, quyển địa giai đệ cấp thân pháp đấu kỹ Tam Thiên Lô Động của Tiêu Viêm lúc trước, giá cả cũng đã tương đương với con số này, nói như vậy, Tiêu Viêm có thể dùng cái giá ba trăm mười vạn đem Lục hợp Du Thân Thuật thành công thu vào tay, chẳng khác nào nhặt được đại tiện nghi, nếu không phải bởi cố kị thân phận của hắn cũng như việc tu luyện xích pháp quá khó khăn, muốn dùng ba trăm vạn để mua, chẳng khác nào người si nói mộng.

Đối với cái gọi là Âm Ảnh Công, Tiêu Viêm cũng không có hứng thú quá lớn. Hắn đã tu luyện Phần Quyết, không có khả năng lại tiếp tục chuyển sang tu luyện công pháp khác, bất quá cấp bậc của đấu kỹ kia, cũng đã khiến hắn có chút động tâm, nếu Phần Quyết có thể đạt tới cấp bậc này, thực lực của Tiêu Viêm tất nhiên sẽ tăng vọt lên rất nhiều.

Bất quá nghĩ đến việc muốn tiến hóa Phần Quyết, nhất định phải cắn nuốt Dị Hỏa, loại điều kiện hà khắc này, làm cho Tiêu Viêm lâm vào tình cảnh bất đắc dĩ, nhắc tới Dị Hỏa, hắn lại nhớ đến ba khối họa đồ tàn khuyết đang an tĩnh nằm trong nạp giới, tấm họa đồ cuối cùng, hắn vẫn không có chút đầu mối nào, hơn nữa lần này hắn cũng không có vận may như lúc trước, có thể gặp được trong đấu giá hội.

"Xem ra chỉ có thể từ từ chờ đợi a, đến lúc đó hỏi Tô Thiên đại trưởng lão một chút, lão kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi, nói không chừng biết nơi nào trên đại lục vẫn còn có tin tức Dị Hỏa tồn tại." Trong lòng hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ một tiếng, không có Dược Lão ở bên người xác thật không quen, tuy rằng lấy thực lực hắn hôm nay, đã có thể không cần mượn lực lượng của Dược Lão, nhưng Dược Lão là người kiến thức uyên bác, cho dù Tiêu Viêm có thúc ngựa cũng khó thể

so sánh bằng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đấu Khí Đại Lục mở mang khôn cùng, ẩn tàng vô số bí mật, hiện giờ Tiêu Viêm mặc dù đã là Đấu Hoàng cường giả, nhưng những nơi hắn đã xông xáo qua, cũng chỉ có Gia Mã Đế Quốc cùng với Hắc Giác Vực. Nếu đem hai khối địa phương này mà so sánh với Đấu Khí đại lục, cũng chỉ là quá bé nhỏ, không đáng kể đến.

"Có lẽ nên rời khỏi mảnh địa vực này a!" Tiêu Viêm nhẹ thở dài trong lòng, nắm tay hắn chậm rãi nắm chặt lại, tầm nhìn của cường giả không thể vì bất cứ điều gì mà dừng lại. Đấu Khí Đại Lục, mới chính là sân khấu, hắn muốn chân chính đủ lực lượng để chống lại Hồn Điện thần bí kia, cũng chỉ có ở trên Đấu Khí đại lục mới có thể làm được điều này.

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, nhiệt huyết trong người Tiêu Viêm dần dâng cao, có thể xông xáo trên đại lục chính là ước nguyện từ rất lâu của Tiêu Viêm. Hôm nay, đã đến lúc có thể thực hiện, chỉ cần đem những chuyện trước mắt giải quyết hết.

"970 vạn! "

Tiếng hét lớn trên đài đấu giá đem Tiêu Viêm đang miên man trong suy nghĩ trở về thực tại, hắn ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai quyền Âm Ảnh Công đã được mua với cái giá trên trời là 970 vạn.

Cái giá cao như vậy khiến Tiêu Viêm kinh ngạc không thôi, có thể xuất ra món tiền không lồ như thế, ắt hẳn người mua cũng không phải là tầm thường?

Suy nghĩ như vậy, ánh mắt Tiêu Viêm liền chuyển sang nơi vừa ra giá, chỉ thấy một lão giả tóc xám, mũi ưng, đang ngồi một cách thoải mái.

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, nhìn lão giả mũi ưng, trong lòng thoáng chút kinh dị, bởi hắn phát hiện, vị lão giả này, cư nhiên là một trong hai người phát ra cỗ khí tức mờ mịt mà linh hồn hắn cảm nhận được lúc trước.

"Không biết hân thuộc phương thế lực nào? Chắc hẳn cũng vì Bò Đẻ Hóa Thể Tiên mà đến a."

Trên bàn khách quý phía xa, dường như lão giả mũi ưng cũng cảm nhận

được có ánh mắt đang nhìn mình, lập tức quay đầu lại nhìn. Khi phát hiện đó là ánh mắt của Tiêu Viêm, trên gương mặt khô héo liền xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, chợt hướng về phía Tiểu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm, khẽ gật đầu, rồi mới quay đầu lại.

"Cảm ứng thật nhạy cảm!" Lão giả mũi ưng quay đầu lại nhìn, khiến Tiêu Viêm kinh hãi trong lòng, nét ngưng trọng trong đôi mắt càng sâu đậm, người này nếu không phải là Đấu Tông cường giả, cũng tuyệt đối là người có một ít tuyệt kỹ đặc thù, chỉ có như vậy, mới khiến hắn mơ hồ có cảm giác kiêng kỵ trong lòng.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, sự đề phòng trong lòng Tiêu Viêm càng nâng cao thêm một ít, cường giả có hứng thú với Bồ Đề Hóa Thể Tiên quá nhiều, để thành công đoạt được từ trong tay những cường giả này, là chuyện không dễ dàng gì.

"Ha ha, lần đấu giá kế tiếp, sẽ hơi có chút cổ quái, tuy nhiên đối với một số ít người có nhu cầu, sẽ có lực hấp dẫn không nhỏ." Trên đài đấu giá, lão giả tóc trắng lau mồ hôi trên trán, cười tủm tỉm vung tay lên. Sau đó, sàn nhà chậm rãi hé ra, mười mấy người vạm vỡ khiêng một vật to lớn được phủ trong lớp vải trắng, chậm rãi bước lên trên đài.

Đột nhiên xuất hiện vật đấu giá có kích thước khổng lồ, làm cho không ít người nổi lên lòng hiếu kỳ, trong nhất thời, đã thu hút vô số ánh mắt nhìn đến, kể cả Tiêu Viêm.

"Có mùi thối của thi thể." Tử Nghiên đang đứng bên cạnh, đột nhiên nhăn chiếc mũi nhỏ lại, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi ngẩn người ra, mà giờ khắc này, lão giả tóc trắng đã nhanh chóng vung tay, vù một tiếng, đem lớp vải trắng đang phủ bên trên hạ xuống. Một khối thi thể to lớn, ước chừng cỡ mười trượng, hiện ra trước mắt của mọi người đang chăm chú nhìn phía dưới.

Khối thi thể ma thú này hình thể không nhỏ, dường như đã chết từ lâu, cốt nhục cả người khô quắt, thứ thu hút ánh mắt mọi người nhất, chính là đôi cánh to lớn đã hóa thành bạch cốt, đôi cánh to lớn có chút kì dị, trông giống như ngọc thạch, nhàn nhạt tản ra ánh huỳnh quang, người tinh mắt nhìn vào liền có thể biết, trong đôi cánh này, ẩn chứa một loại năng lượng kỳ dị nào đó.

Có thể sau khi chết lâu như vậy, mà vẫn còn bảo trì được một ít năng lượng, ma thú này khi còn sống, cấp bậc dĩ nhiên không thấp.

"Ha ha, thi thể ma thú này, là do Hắc Hoàng tông ngẫu nhiên tìm được tại bên trong một hẻm núi, trải qua tông chủ tự thân giám định, ma thú này chính là một đầu ma thú sắp đột phá cấp 7, tiến giai lên cấp 8, tuyệt thế mãnh thú!" Lão giả tóc trắng trịnh trọng sắc mặt nói.

Lời của hắn vừa dứt, trong đại sảnh liền ồ lên một tràng vang dội, ma thú sắp tiến giai lên cấp 8? Đây chẳng phải là tương đương với Đấu Tôn cường giả của nhân loại sao? Loại ma thú cấp bậc này, không sai biệt lắm đều là có khả năng thông thiên, thọ mệnh rất dài, như thế nào lại chết ở chỗ này?

Trong tiếng ồn ào kinh hãi của phòng đấu giá, ánh mắt Tiêu Viêm cũng gắt gao tập trung trên thi thể ma thú, một hồi lâu, mới chuyển dời ánh mắt đến đôi cánh tựa như ngọc thạch, trong mắt lóe lên quang mang khác thường.

Thủ chương trong hắc bào nhẹ động, một quyển trục màu vàng đột nhiên xuất hiện, bên trên quyển trục, có năm chữ lớn phát ra ánh kim quang chói mắt.

Thiên Nhận Cửu Hành Dực!

[/FONT]

-----oOo-----

Chương 836: Đấu giá thầy khô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Nhận Cửu Hành Dực, là đấu kỹ trước kia Tiêu Viêm đoạt được trên người Kim Nhận Tông Tông chủ, Lạc Nhận Thiên. Sau này khi có được quyển trục chế tạo phi hành đấu kỹ, Tiêu Viêm vẫn thường xuyên nghiên cứu phương pháp chế luyện và lĩnh ngộ được một số lý giải tâm đắc.

Xét về tổng thể, Thiên Nhận Cửu Hành Dực này đích xác cũng có chỗ độc

đáo. Theo một phương diện nào đó mà nói, loại cường hãn phi hành đấu kỹ này là một đấu kỹ có thể tiến hóa. Nó hoàn toàn được quyết định bởi tài liệu luyện chế, nếu tài liệu luyện chế cao giai, trân quý, dù cho đối với đẳng cấp Đấu Tông cường giả cũng có một sự trợ giúp lớn lao. Nhưng nếu tài liệu luyện chế cấp thấp, không thỏa mãn yêu cầu, dù có luyện chế được cũng không có chỗ tốt nào.

Mà tài liệu tối trọng yếu để luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dực, là cánh của một số loại phi hành ma thú. Theo ghi chép của quyển trục, là do hai cánh của một loại Lục giai ma thú chế tác mà thành. Nếu tính ra, đó cũng không phải thuộc loại thượng cực phẩm (trên cực phẩm). Nhưng khi phi hành, dù có là tốc độ nhanh như Mỹ Đổ Toa đi chẳng nữa, xa xa cũng không đuổi kịp. Trong đêm tối, nếu thực hiện tập kích (đánh lén), muốn hạ thủ ai đó thì chính là đấu kỹ tốt nhất. Nếu đấu không lại, cũng có thể nhanh chóng đào tẩu. Bằng vào tốc độ của nó, ai có thể truy đuổi!

Lúc trước, khi có được phương pháp chế tác Thiên Nhận Cửu Hành Dực, Tiêu Viêm sau thời gian dài nghiên cứu đã trở nên quen thuộc, càng về sau này, khi hiểu biết càng nhiều, hắn cũng rõ ràng, muốn chế tạo thứ này, thì mức độ khó khăn đến bậc nào. Hơn nữa, đối với tính tình của Tiêu Viêm, hắn thà bỏ ra đại lượng thời gian cùng tinh lực để luyện chế ra thứ tốt nhất, cũng không bao giờ tùy tiện dùng cánh của thấp giai ma thú, cho nên thứ này vẫn bị hắn không quản tới, bỏ vào nạp giới, cho đến tận hôm nay, khi thi thể Ma thú lai lịch bất phàm kia xuất hiện.

Bằng vào cảm giác xuất sắc của linh hồn lực, sau khi cẩn thận đánh giá, Tiêu Viêm rất hài lòng đối với thi thể của Ma thú này. Hắn có thể cảm giác, bên trong đôi cánh tựa như ngọc bạch này ẩn chứa một nguồn năng lượng cường đại mà tinh thuần, bởi theo lời Bạch Phát Lão Giả, tin tưởng rằng đầu ma thú này đã sắp tiến vào cấp bậc bát giai. Dù trải qua thời gian lâu như vậy, đôi cánh này vẫn ẩn chứa một nguồn năng lượng dư thừa, Tiêu Viêm dù từng trải, qua nhiều năm, đối với hắn cũng là lần đầu chứng kiến.

Đôi mắt chậm rãi híp lại, chậm rãi đảo qua, đánh giá cẩn thận song dực như bạch ngọc kia. Một lát sau, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hắn có thể đoán chắc, nếu dùng ngọc cốt song dực này luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dực, luận tốc độ, tuyệt có thể so sánh với Lạc Nhận Thiên, còn nhanh hơn nhiều, mà khi hắn đã có phi hành song dực này, cho dù ở đẳng cấp Đấu Tông, cũng vô pháp có thể tranh khí. Tranh đấu với Đấu Tông, nếu đánh

không lại, muốn chạy trốn bảo mệnh, hấn là cũng không quá khó.

Khi ý niệm này xuất hiện trong đầu Tiêu Viêm, thân thể của Tử Nghiên trong bộ hắc bào cũng đột nhiên có chút run rẩy, tuy dao động là như có như không, nhưng vẫn bị Tiêu Viêm lập tức cảm ứng, hấn nghi hoặc thấp giọng hỏi: "*Làm sao vậy?*".

"Không biết vì sao, khi thi thể của Ma thú này xuất hiện, ta có chút cảm giác không thoải mái".

Tử Nghiên trong hắc bào, hai tròng mắt trờng nhẹ, giọng có chút mờ mịt nhẹ nhàng trả lời.

Nghe vậy, Tiêu Viêm bỗng giật mình, chợt trong lòng dâng lên một đạo ý niệm nghi hoặc, trợn mắt cứng lưỡi, nói: "*Không lẽ thi thể Ma thú này có quan hệ gì với ngươi?*".

Bản thể của Tử Nghiên là một loại Ma thú thần bí. Hơn nữa, vì không thể biến đổi trở về bản thể, cho nên không ai có thể biết nàng thuộc loại Ma thú nào. Nhưng theo lời của Tô Thiên trưởng lão, Tử Nghiên là do hấn từ trong thâm sơn mang về nội viện. Mà thi thể ma thú đã khô này, cũng do theo dõi Hắc Hoàng Tông đến tận thâm sơn này ngẫu nhiên phát hiện, chẳng lẽ có thể có quan hệ. Hoặc là có thể nghĩ, "*Có khi nào ma thú này có quan hệ huyết thống với Tử Nghiên!*".

"Ngươi với nó mới là có quan hệ đấy!", đối với nghi vấn này của Tiêu Viêm, Tử Nghiên giận dữ, sẵn giọng trả lời. Phàm là ma thú, đều có thể cảm ứng được huyết mạch tương liên, nếu thi thể khô của ma thú này có quan hệ với nàng, Tử Nghiên tất nhiên có thể cảm ứng được rõ ràng, nhưng lúc này nàng cảm giác không được thoải mái, không phải là cảm ứng huyết mạch mà chính là cảm giác khó chịu khi chạm trán phải thiên địch, cả hai bên đều không thoải mái. Đương nhiên, giờ phút này thi thể Ma thú kia đã mất đi sinh mạng, nó cũng không có thể cảm giác được chút gì không phục.

Nghe được lời nói của Tử Nghiên, Tiêu Viêm thở ra một hơi khoan khoái, nếu đầu Ma thú này có chút liên hệ với nàng, Tiêu Viêm dù thèm khát nhỏ dãi, hấn cũng không dám phân thân đoạn chi để luyện chế thiên Nhạn Cửu Hành Dực a...

"Có lẽ do thực lực của người không bằng đầu thi thể Ma thú này, cho nên người mới xuất hiện cảm giác kia. So sánh với nhân loại, cảm ứng của Ma thú các người hẳn tuệ hơn nhiều a!". Tiêu Viêm sùng ái vỗ nhẹ đầu Tử Nghiên, mỉm cười an ủi nói.

"Án...."

Tử Nghiên rầu rĩ gạt đầu, trong đôi ngươi màu tím bảo thạch, vẫn như cũ không tự chủ được, đứng trước thi thể Ma thú thật lớn kia, đôi mày liễu tinh tế của nàng hơi nhíu nhíu lại.

Vật phẩm trong phiên đấu giá này có chút dị thường, thật sự làm cho không ít quý tộc (khách quý) của khách thể lực lớn chú ý. Một đầu tuyệt thể Ma thú sắp đột phá bát giai, bất luận đối với kẻ nào cũng là một tồn tại kinh khủng. Nếu như tuyệt thể Ma thú đã chết này vẫn còn một tia khí tức (hơi thở), luận thực lực của đại gia hỏa này, ngay cả những đại nhân vật trong phòng đấu giá, sẽ ngay lập tức nhanh chân đào tẩu. Đối với tầng lớp của họ, so với người bình thường, càng hiểu sâu sắc hơn về chuyện một đầu Ma thú sắp đột phá bát giai là tồn tại kinh khủng đến mức độ nào.

Nhưng thật hoàn hảo, đây là thi thể Ma thú đã chết, không còn một dấu hiệu sinh mạng nào, trải qua bao phong vũ tuế nguyệt. Từ lúc đó, những người đang ngồi trong phòng đấu giá đều không che dấu nỗi sợ tò mò của chính mình, có một ít thể lực lớn cũng chụm đầu lại khe khẽ bàn luận. Xem bộ dáng, bọn họ đối với thi thể này thật là có hứng thú không nhỏ. Tận phía bên trong, những lão giả của Ma Viêm Cốc cũng đang hưng phấn thảo luận rất hăng say, còn có chút đắc ý.

Trên đài đấu giá, thấy quý tộc đang khe khẽ thảo luận, Bạch Phát Lão Giả chột tùm tùm cười. Hắn biết, chỉ có những người này mới có khả năng tích trữ đại tài vật, cũng chỉ có bọn họ mới có thể xuất ra những thứ khiến Hắc Hoàng Tông chân chính động tâm.

"Ha..ha..Chư vị! Đầu thi thể Ma thú này, Hắc Hoàng Tông chúng ta từ khi có được đến giờ, vẫn tồn trữ rất hoàn hảo, chưa hề có tổn hại gì. Hơn nữa, chúng ta hướng tới các vị cam đoan rằng, Hắc hoàng Tông chúng ta vẫn chưa động thủ cước gì đến thi thể Ma thú này cả! Nói cách khác, dù trong cơ thể Ma thú này có những gì, chúng ta cũng đồng dạng không biết được. Còn về phần, trong đó có Ma hạch của Ma thú sắp đột phá bát giai này hay không, chúng ta cũng không biết!", Bạch Phát Lão giả mỉm cười nói.

Không thể nghi ngờ, những lời của Bạch Phát Lão Giả đã tạo thành một quả bom siêu cấp oanh động mọi người. Ai nấy đều biết, thân thể của loại tuyệt thế mãnh thú như thế này đều là bảo vật. Da có thể làm hộ giáp, nanh vuốt so với một số kim loại đặc thù chú tạo vũ khí còn sắc bén hơn, huyết dịch trong người cũng mang năng lượng hùng hồn cuồng bạo. Đối với Luyện Dược Sư, đây quả là tài liệu tuyệt phẩm để luyện đan dược. Đương nhiên, còn một thứ tối trọng yếu, đó là ma hạch! Có thể tưởng tượng, một quả ma hạch của ma thú sắp đột phá bát giai chứa đựng năng lượng cuồng bạo đáng sợ đến như thế nào!

Mấy thứ này có giá trị rất cao, rất khó để định giá. Cho nên, sau khi Bạch Phát Lão Giả giới thiệu qua, đã làm giá trị của khối thi thể ma thú này trong chốc lát bỗng tăng lên rất nhiều.

"Không cần nói nhiều, trực tiếp ra giá đi!"

Tiếng nói chuyện khe khẽ trong đấu giá tràng phút chốc đã lan ra không ngừng. Sau một lúc lâu, có một gã trên khu quý tịch không chịu nổi nữa, giọng có chút khẩn cấp, quát lên.

Nghe được tiếng quát này, trên khuôn mặt của Bạch Phát Lão Giả vẫn duy trì sự tươi cười, hân hướng vào trong phòng đấu giá, khẽ lắc đầu, tủm tỉm cười nói: *"Chư vị quý khách! Nói như vậy thì chư vị cũng đã biết một đầu ma thú sắp đột phá bát giai giá trị như thế nào. Có nhiều kim tệ đến đâu cũng không mua được. Cho nên, đấu giá lần này sẽ sử dụng phương thức vật đổi vật!"*

Nghe được yêu cầu của Bạch Phát Lão Giả, không ít quý tịch đều cau mày, lâm vào trầm mặc. Đối với bọn họ mà nói, kim tệ có nhiều đến đâu cũng không phải là vấn đề không thể giải quyết. Nhưng phương thức ở đây là vật đổi vật, muốn đoạt được thi thể ma thú này, thì phải xuất ra những bảo vật có cấp bậc tương xứng. Mà những bảo vật như thế, ai cũng muốn giấu kỹ, không muốn mang ra. Nếu mang ra để trao đổi, bọn họ cũng thấy có chút đau lòng. Hơn nữa, những vị khách quý này, cũng muốn bảo lưu bảo bối của họ cho đến lúc cuối cùng, dùng để cạnh tranh Bô Đề Hóa Thể Tiên. Nếu lúc này xuất ra, đến lúc sau này tranh đoạt cũng không nắm chắc.

Nhìn thấy không khí trầm mặc lắng xuống, Bạch phát Lão Giả tuy vẫn tươi

cười như trước nhưng trên trán đã xuất ra một ít mồ hôi lạnh. Thi thể ma thú này, giá trị kỳ thật cũng không giống như lời hắn nói. Nói cách khác, Hắc Hoàng Tông cũng không muốn lấy thi thể này ra bán đấu giá, vì ma thú này đã tử vong nhiều năm, thi thể trải qua tuế nguyệt bào mòn, năng lượng trong cơ thể đã không còn nhiều lắm, hơn nữa bọn họ cũng sử dụng qua bí pháp thúc tham, bên trong thi thể đã khô này lượng máu huyết còn lại cũng ít đến đáng thương. Về phần ma hạch kia, "*Khu...khu...*", cũng không thấy có chút cảm ứng nào. Nếu ai quyết định mua thi thể ma thú này, phải chuẩn bị tâm lý đánh bạc một phen, nếu trong nội thể ma thú còn có ma hạch hay đại lượng huyết nhục thì còn có thể gỡ gạc được chút ít. Nếu bên trong chỉ có một ít tàn cốt huyết nhục vô dụng, thì mọi tính toán cũng trở nên hồng бет.

Những vị khách quý này tuyệt đối cũng không phải là ngọc tử. Đối với điểm này, bọn họ đồng dạng cũng hiểu rất rõ ràng. Dù Bạch Phát Lão Giả kia, luôn miệng cam đoan, bọn họ cũng xem như gió thổi mây bay, không xem là thật. Bởi vậy, dù có mua hay không, trong lòng bọn họ cũng không chút nào để ý. Nguồn truyện:

Một phần chung thời gian đã qua, không khí trong phòng đấu giá vẫn như cũ bảo trì trầm mặc, quần áo của Bạch Phát Lão Giả cũng đã bị mồ hôi xuất ra làm cho ướt đẫm. Nội tông của lão, đối với thi thể ma thú nào đánh giá rất cao, vô cùng kỳ vọng. Nếu không thể bán ra ngoài, hoặc gặp phải chuyện không tốt, lão sẽ bị đánh giá là thiếu năng lực, sẽ bị tông môn trừng phạt.

Không khí trầm mặc cứ như vậy mà tiếp tục, ngay khi Bạch Phát Lão Giả có một chút chịu không nổi áp lực, ở khu khách quý phía trên, một nhân ảnh bao phủ trong hắc bào chợt lặng lẽ đứng lên, âm thanh thản nhiên đánh tan không khí trầm mặc trong phách mại phòng.

"Hai quả Đấu Linh Đan, một quả Hoàng Cực Đan!".[/FONT]

-----oOo-----

Chương 837: Đấu giá thầy khô 2

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng báo giá bất ngờ vang lên ngay lập tức toàn bộ phòng đấu giá trở nên ồn ào, Đấu Linh đan, Hoàng Cực đan, hai loại đan dược này, đều là hai loại đan dược tuyệt diệu có thể trực tiếp giúp cho Đấu Vương, Đấu Hoàng tăng cường thực lực. Loại đan dược này, đối với một vài cường giả đang ngồi nơi đây mà nói, thì có lực hấp dẫn cực kỳ lớn. Dù sao thì khi đã đạt đến tầng thứ Đấu Vương cho đến Đấu Hoàng như vậy, muốn tăng cường thực lực thêm một tinh nữa, cũng không hề đơn giản chút nào, tuy nhiên nếu hao phí vài năm thời gian, cũng không hẳn là không được.

So với việc mất vài năm vất vả tu luyện, giờ đơn giản chỉ cần một viên thuốc liền có thể bù lại, điều này hẳn không thể nghi ngờ chính là nguyên nhân chủ yếu khiến mấy vị cường giả phía bên kia điên cuồng nhất.

Loại đan dược Hoàng Cực Đan này cũng cùng loại với Đấu Linh đan, nói như vậy hẳn sẽ có rất ít thể lực cam tâm lấy ra để đấu giá, dù sao chỉ cần có thứ này, là có thể khiến cho một ít cường giả hạch tâm trong tông môn tăng cường thực lực, mà điều này đối với căn cơ của toàn bộ một thể lực mà nói, đương nhiên là có chỗ tốt của nó.

Bởi vậy, khi mọi người nghe được có người cư nhiên dám mở miệng nói dùng loại đan dược này để trao đổi thì đều trở nên kinh ngạc, lập tức sự chú ý của toàn phòng đấu giá đều chuyển lên hàng ghế dành cho khách quý, hắc bào nhân kia chậm rãi đứng dậy, nhất thời đủ lời bàn tán hiếu kỳ liên tiếp vang lên không ngớt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

So với những tiếng đàm tiếu hiếu kỳ kia, đám người đang ngồi trên hàng ghế khách quý thì lại có vẻ rất bình tĩnh, dù sao bọn họ cũng đều biết, vị hắc bào nhân này có thân phận liền là một gã lục phẩm Luyện Dược Sư, mà đã là Luyện Dược Sư thì mỗi khi muốn trao đổi một thứ gì đó, đương nhiên sẽ đem đan dược của mình để đổi đầu tiên. Chỉ có điều đối với việc người này ngay từ đầu liền đã trực tiếp ra giá bằng hai loại đan dược xa xỉ Đấu Linh đan, Hoàng Cực Đan này, trong lòng cũng không khỏi thầm lắc đầu, không hổ là lục phẩm Luyện Dược Sư, cái giá như vậy, người bình thường đích thực là không trả nổi a.

Một viên Đấu Linh đan, một viên Hoàng Cực Đan, giá trị hai viên thuốc này, đổi lại nếu tính ra kim tệ, thì giá thành tuyệt đối sẽ không thấp hơn tám trăm vạn, khoản tiền này, cũng không thể coi là nhỏ.

Trên sàn đấu giá, lão giả tóc bạc nghe thấy có người ra giá. Trong lòng

cũng là thâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, len lén lau sạch mồ hôi trên trán, nhưng trong lòng thì nhanh chóng tính toán, giá trị một viên Đẩu Linh đan cùng một viên Hoàng Cực Đan đích thật là rất cao, nhưng như thế mà muốn đổi lấy cái thân ma thú khô này, có lẽ là có chút hơi ít quá. Cho dù nói như thế nào đi chăng nữa, con quái thú to xác kia cũng là một tuyệt thế hung thú sắp bước vào đẳng cấp bát giai ma thú, dẫu rằng con tuyệt thế hung thú này hiện giờ đã trở thành một đồng thân khô. Nhưng hồ già dẫu chết, dư uy vẫn còn, huống hồ đây lại còn là một con ma thú cấp bậc cao giai như vậy?

Trong lòng nghĩ tới ý tưởng này, lão giả tóc trắng này len lén dùng ánh mắt ra dẫu với vị trí nào đó trong phòng đấu giá, sau khi thấy một người ngồi tại đó khẽ lắc đầu, đành thở dài một tiếng trong lòng, kẻ đó trên mặt lập tức lại đầy vẻ tươi cười như trước, ánh mắt đảo qua hàng ghế khách quý, cười nói: "*Vị tiên sinh này ra giá một viên Đẩu Linh đan cùng Hoàng Cực Đan, không biết còn có ai ra giá cao hơn không?*"

"Một quyển Địa Giai đệ cấp đấu kỹ được không?" Lão giả tóc trắng vừa dứt lời, một giọng nói mang theo chút dẫn đo đột nhiên vang lên.

Nghe vậy. Lão giả tóc bạc sừng sốt, chợt cười khỏ lắc lắc đầu, nói với người mới lên tiếng vừa rồi: "*Xin lỗi, đấu kỹ Địa Giai cấp thấp mặc dù giá trị cũng không thấp, nhưng nếu đem ra so sánh, thì Hắc Hoàng tông chúng ta vẫn là muốn Đẩu Linh đan cùng Hoàng Cực Đan hơn.*"

Nghe được lời này, lão giả vừa mới ra giá kia đành bất đắc dĩ lắc đầu, làm bầm trong miệng vài tiếng, sau đó lại ngồi xuống, chắc là mất đi hứng thú đấu giá đối với cái thân ma thú khô này.

Sau khi lão giả kia ngồi xuống, mọi người trên hàng ghế khách quý cũng trầm mặc trở lại, rất nhiều người không có loại hào hứng đồ bạc này, dù sao nếu thật là lấy giá trên trời mua một cái xác khô vô dụng về, phần tôn thất ấy, đúng thật là có cảm giác khiến cho người ta ái ngại.

Nhìn thấy không khí lại trở nên trầm mặc, lão giả tóc bạc nhất thời cảm thấy tràn ngập phiền muộn, một viên Đẩu Linh đan cùng Hoàng Cực Đan, tính ra vẫn chưa đạt tới giá trị mà Hắc Hoàng tông muốn bán ra đối với này cái thân ma thú khô, nếu là cứ như vậy bán đi, thì người bị lỗ vốn chính là bọn họ.

Ngay khi lão giả tóc bạc đang buồn bực trong lòng, thì từ hàng ghế dành cho Ma Viêm cốc, lão giả tóc đỏ Phương Ngôn sau khi thương lượng với mấy vị trưởng lão bên cạnh, rốt cục thì dưới vô số ánh mắt soi mói, chậm rãi đứng lên.

Phương Ngôn đứng dậy, đầu tiên là mỉm cười chấp tay hướng về vị trí Tiêu Viêm đang ngồi, sau đó mới quay về phía lão giả tóc bạc trên sàn đấu giá nói: *"Loại đan dược Hoàng Cực Đan này, Ma Viêm cốc ta mặc dù là có, nhưng cũng chắc chắn là sẽ không lấy ra để đấu giá, có điều là phía ta bên này còn có một quyển Địa Giai trung cấp đấu kỹ. Đừng vội, đợi sau khi ta nói ra tác dụng của loại công pháp này, các người hãy tiếp tục quyết định."*

"Đấu kỹ này tên là "Lộng diễm quyết", yêu cầu tu luyện có chút hà khắc, người tu luyện phải là hỏa thuộc tính. Loại đấu kỹ này, không chỉ có thể khiến người ta nhanh chóng điều khiển được hỏa diễm, lại còn có thể đem đấu khí trong cơ thể chuyển hóa thành một loại năng lượng chi hỏa cũng không phải thực chất. Đương nhiên, đây cũng không phải là chỗ đáng quý của nó, tác dụng lớn nhất, chính là nếu nhiều người cùng tu luyện loại đấu kỹ này, một khi đồng thời thi triển, thì có thể đem năng lượng chi hỏa do bản thân tạo ra tạm thời dung hợp lại. Mà năng lượng chi hỏa sau khi dung hợp, sẽ chuyển biến thành thực chất chi hỏa, uy lực của nó, thậm chí còn hơn Dị Hỏa! Uy lực cực kỳ kinh người, nếu như Hắc Hoàng tông các vị có được loại đấu kỹ này, chỉ cần có thể tìm được đủ người thích hợp tu luyện thứ công pháp này, nói không chừng có thể dung hợp ra thực chất chi hỏa, thật sự còn có thể so sánh với Dị Hỏa."

Lời nói thản nhiên của Phương Ngôn, sau khi vang lên trong phòng đấu giá. Nhất thời đem lại những tiếng bàn tán to nhỏ, loại đấu kỹ kỳ dị có thể trải qua dung hợp mà hình thành nên Dị Hỏa này, bọn họ đều chưa từng nghe nói qua. Những người đang ngồi đây, phần lớn đều biết Dị Hỏa là gì, đối với uy lực đáng sợ của nó, cũng là có nghe sơ qua, bởi vậy tiếng than thở sợ hãi nhất thời vang lên không ngớt trong phòng đấu giá.

Thứ gọi là *"Lộng diễm quyết"* này, khiến cho trong phòng đấu giá có hơi ồn ào, thì lại làm cho trong lòng Tiêu Viêm trở nên dậy sóng. Đối với thứ Dị Hỏa dung hợp mà Phương Ngôn tốn bao nước bọt để trình bày, hẳn không có hứng thú cho lắm. Thứ làm cho động tâm nhất, chính là một câu nói kia, có thể làm cho người khác nhanh chóng điều khiển được hỏa diễm.

Hỏa diễm trong cơ thể Tiêu Viêm rất nhiều, hơn nữa sau này có lẽ còn nhiều nữa, như vậy đối với hắn mà nói, làm sao để khống chế những Di Hỏa đó, mới là nan đề lớn nhất. Di Hỏa vốn rất cuồng bạo, khi sử dụng cực kỳ hao tổn sức lực. Cứ như vậy mà nói, thì sau khi Tiêu Viêm có thêm được một loại Di Hỏa, ít nhất cũng phải hao tổn rất nhiều thời gian cùng tinh lực, mới có thể khống chế nổi, hơn nữa sau này khi số lượng Di Hỏa dùng dung hợp tăng thêm, khống chế hắn cũng sẽ càng ngày càng phiền toái, còn nếu là có công pháp gọi là "*Lộng diễm quyết*" này, chỉ e đến lúc đó sẽ trở thành sự trợ giúp lớn lao đối với Tiêu Viêm.

Vào giờ khắc này, nếu không phải là vẫn còn có lý trí điều khiển, Tiêu Viêm cũng là hận không thể trực tiếp quay ra đòi lấy "*Lộng diễm quyết*" trong tay lão Phương Ngôn kia, dù sao thứ này đối với hắn sau này, sợ là sẽ có tác dụng vô cùng trọng yếu.

Trên sàn đấu giá, lão giả tóc bạc mới đầu vẫn là vẻ mặt thất vọng, sau khi nghe hết những diệu dụng của "*Lộng diễm quyết*" này, cũng là không nhìn nổi vuốt râu khẽ gật đầu.

"Haha, Phương Ngôn trưởng lão, không phải là người vẫn còn chưa nói ra hết toàn bộ đấy chứ? Mặc dù lão phu bề quan đã nhiều năm, nhưng cũng biết một ít việc của Ma Viêm cốc, "*Lộng diễm quyết*" này mặc dù kỳ diệu, nhưng mỗi lần sử dụng năng lượng chi hỏa để dung hợp, sẽ thương tổn vĩnh cửu đối với người thi triển, một lần hai lần thì còn được, chứ thi triển thêm vài lần nữa, chỉ sợ trực tiếp mất mạng ngay tức khắc. Hắc Hoàng tông ta cũng không có nhiều cường giả để mà đem ra tiêu hao như vậy. Cho nên có thể nói, đấu kỹ này của người mặc dù là không tồi, nhưng đối với ta Hắc Hoàng tông mà nói, lại là không có chút lợi ích gì." Ngay khi lão giả tóc bạc đang chần chờ, một tiếng cười già nua đăm đăm đột nhiên vang lên. Kế đó một bóng người toàn thân quần áo màu kim sắc, quý dị ra hiện tại trên sàn đấu giá. Mọi người đưa mắt nhìn lại, rõ ràng chính là tông chủ Hắc Hoàng, Mạc Thiên Hành.

Nhìn thấy Mạc Thiên Hành này lại đột nhiên ra mặt, Phương Ngôn kia cũng là sửng sờ, chột hơi có chút xấu hổ cười, vuốt vuốt mũi, nói: "*Nếu Mạc tông chủ đối với đấu kỹ này không có hứng thú, vậy thì bỏ đi, vừa may trong lòng ta cũng đang lo, vạn nhất đem một món tiền lớn như vậy mua một khối thi thể vô dụng về, chỉ sợ là cốc chủ chắc chắn sẽ đem ta ra trách mắng một trận.*"

Sau khi nói xong câu nói có ý ngầm trào phúng, Phương Ngôn kia cũng liền ngồi xuống, xem bộ dạng của y, tựa hồ cũng là không hề muốn đấu giá cái thầy ma thú khô này.

Nghe được lời này của Phương Ngôn, Mạc Thiên Hành nhíu mày, sâu trong đôi mắt xẹt qua một chút hàn ý nhàn nhạt, kế đó ánh mắt chợt trở nên hiền hòa nhìn vị trí Tiêu Viêm đang ngồi, cười dài nói: "Vị bằng hữu kia, mọi người đều là người hiểu chuyện, mặc dù việc đấu giá cái thầy ma thú khô này không có hiểm nguy gì, nhưng nếu thật sự là có thứ tốt gì trong đó, thì người tự nhiên là sẽ kiếm được một món hời lớn, cho nên lão phu mới tự mình ra mặt. Nếu như các hạ có thể xuất ra năm viên Đấu Linh đan, bốn viên Hoàng Cực Đan, vậy thì cái thầy ma thú khô này, liền trực tiếp giao cho người xử trí. "

Lời nói của Mạc Thiên Hành, trực tiếp đem lại một hồi tiếng ồn xôn xao kinh hãi trong phòng đấu giá, rất nhiều người đều không nhận được đảo mắt như bi, cái lão già này, thật đúng là cái đồ sư tử miệng rộng. Năm viên Đấu Linh đan, bốn viên Hoàng Cực Đan... sao lão không đi chết đi? Giá cả như thế này mà cũng nói ra được à.

"Ba viên Đấu Linh đan, một viên Hoàng Cực Đan. " Trong tiếng xôn xao kinh hãi, Tiêu Viêm toàn thân đang mặc hắc bào, thản nhiên nói.

"Bốn viên Đấu Linh đan, ba viên Hoàng Cực Đan. " Mạc Thiên Hành nhíu mày, trầm giọng nói.

"Mạc tông chủ đã bao giờ nghĩ rằng luyện chế đan dược dễ thất bại như thế nào chưa?" Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, liền nói: *"Ta cũng không muốn cùng người tiếp tục cò kè mặc cả nữa, ba viên Đấu Linh đan, hai viên Hoàng Cực Đan, được thì được, không được thì thôi. Nói thật, ta cũng giống những người khác, thực sự không có nhiều ý định muốn đem một món tiền lớn như vậy mà đổ đi, dù sao ai mà biết được bên trong cái thầy kia, có phải là chỉ có một đồng thệ nát hong khô hay không. "*

Bị Tiêu Viêm hung hăng nói lại một chút, Mạc Thiên Hành kia cũng nhíu chặt đầu mày, trầm ngâm được một lúc, rốt cục thì dưới ánh mắt kinh ngạc của toàn trường, hung hăng gật đầu.

"Được, cứ như người nói đi!"

Tại thời điểm gập đầu, khóe miệng Mạc Thiên Hành bí mật nhếch lên đặc ý một chút, thế nhưng hắn lại cũng không phát hiện ra, Tiêu Viêm dưới lớp áo bào đen, khóe môi cũng nổi lên một chút ý cười lạnh lẽo.

[/FONT]

-----oOo-----

Chương 838: Bồ Đề Hóa Thể Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người này chỉ bằng hai ba câu nói đã hoàn thành xong một cuộc mua bán thật lớn khiến cho mọi người trong phòng đấu giá đều không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán. Hai người này quả nhiên không phải là người bình thường a, quyết đoán như vậy sợ rằng không có bao nhiêu người ở đây có thể sánh được.

Ba miếng Đấu Linh Đan, hai quả Hoàng Cực Đan. Nghe được cái giá này từ trong miệng Tiêu Viêm, không ít người trong phòng đấu giá đều mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái, ánh mắt phát ra quang mang nóng cháy gắt gao nhìn về phía Tiêu Viêm. Đan dược cấp bậc này một lần liền lấy ra năm miếng. Đây là chuyện rất nhiều người bình sinh chưa từng được chứng kiến. Cử động như vậy so với việc ném tiền qua cửa sổ còn quyết đoán hơn.

Ở khu vực khách quý cũng không ít ánh mắt kinh dị đảo qua người Tiêu Viêm, trong lòng đối với người này cũng cảm thấy kinh ngạc. Không hổ là Luyện Dược sư có thể luyện chế lục phẩm đan dược, một lần xuất ra nhiều đan dược như vậy ánh mắt cũng không chớp một lần.

Dưới ánh mắt soi mói của những người xung quanh, khoản giao dịch này cũng liền thuận lợi hoàn thành. Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ cười nhẹ rồi chậm rãi ngồi xuống, suy nghĩ của hắn cùng với những người khác không giống nhau, hắn không quan tâm bên trong thi thể ma thú này còn bảo bối gì hay không, mục đích trọng yếu của hắn là một đôi cốt đực giống như ngọc thạch kia. Chỉ cần có thứ này, cho dù hắn lấy ra ba miếng Đấu Linh Đan, hai quả Hoàng Cực Đan cũng không tính là chịu thiệt. Bởi vì chỉ cần

có thứ này, Tiêu Viêm có thể luyện chế ra một bức Thiên Nhan Cửu Hành Dực thượng phẩm đỉnh cấp, đến lúc đó, trong thiên hạ này bất cứ nơi nào cũng có thể đi tới được.

Loại bảo vật bảo mệnh này, có thể dùng năm viên đan dược để đổi lấy đôi với Tiêu Viêm mà nói cũng là chiếm không ít tiện nghi rồi. Hắc đương nhiên minh bạch, Hắc Hoàng Tông không tiếc đem thi thể ma thú này ra đấu giá tất nhiên là đã sử dụng rất nhiều phương pháp dò xét, nói không chừng quả đúng như hắc sở liệu, trong cơ thể ma thú này kỳ thật cũng chỉ còn lại một đồng thịt nát. Nếu Tiêu Viêm không có phương pháp chế tác Thiên Nhan Cửu Hành Dực tuyệt đối sẽ không dùng đại giới như vậy để đổi lấy. Nhưng điều đáng mừng là khả năng này cũng không có thực, hơn nữa đôi cánh ngọc thạch kia mặc dù hắc chưa từng lại gần dò xét nhưng bằng vào linh hồn cảm giác lực, Tiêu Viêm đối với thứ này cũng đã biết được một chút. Khoản giao dịch này người khác xem là nguy hiểm lớn, chỉ sợ sảy một cái là sẽ mất hết cả vốn, nhưng với Tiêu Viêm xem ra cũng không bị lỗ vốn.

Trên đài đấu giá, sau khi thành công khiến cho Tiêu Viêm lấy ra ba miếng Đầu Linh Đan, hai quả Hoàng Cực Đan, vẻ tươi cười trên khuôn mặt Mạc Thiên Hành cũng không cần che giấu, vỗ nhẹ tay, một đám người vạm vỡ lại lần nữa xuất hiện, cố sức đem thi thể ma thú kia cẩn thận khiêng xuống.

Sau khi thi thể ma thú kia được khiêng xuống, Mạc Thiên Hành vẫn chưa có rời đi, hướng bạch phát lão giả phát phát tay, người này liền thở dài một hơi nhẹ nhõm rồi khom người lui ra. Xem bộ dạng này, tựa hồ lượt đấu giá kế tiếp Mạc Thiên Hành muốn đích thân chủ trì. Nhìn thấy cử động như vậy, trong lòng không ít người ở khu vực khách quý đều mạnh mẽ dâng lên một chút hỏa nhiệt, có thể làm cho lão gia hảo này tự mình chủ trì đấu giá, ngoại trừ Bồ Đề Hóa Thể Tiên được tuyên truyền xôn xao ra còn có thể là thứ gì khác chứ?

Trước ánh mắt soi mói nóng bỏng của mọi người, Mạc Thiên Hành không nhanh không chậm lấy từ trong nạp giới ra một đôi bao tay màu tím, sau đó vẫy nhẹ bàn tay.

Theo sự huy động của bàn tay, mặt đất lại lần nữa hé ra, vài lão giả sắc mặt lạnh lùng mặc y sam màu đen chậm rãi đi ra, ở giữa hai tay của một lão giả đang cầm một cái rương nhỏ được một tấm vải bố màu vàng che lại.

Khi bước đi mấy lão giả này vẫn duy trì cách nhau một khoảng cách cố định, đầu khí sắc bén nhàn nhạt lơ quanh thân, ánh mắt như mắt ưng chậm rãi đảo qua bốn phía. Giờ phút này chỉ cần xung quanh có bất kỳ một điểm dị động nào, mấy người này sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nhìn thấy sự cẩn thận như lâm vào trận chiến, trong phòng đấu giá cũng dần dần yên tĩnh trở lại, một bầu không khí khác thường bao phủ giữa sân làm cho người khác cảm thấy có chút áp lực.

"Chư vị chắc hẳn cũng biết, thứ quan trọng nhất trong lần tổ chức đấu giá hội này của Hắc Hoàng Tông ta là gì rồi. Lão phu cũng chắc chắn không ít người đang ngồi đây đều vì thứ này mà đến." Mang vào Tử Kim Thủ Sáo, nét cười trên mặt Mạc Thiên Hành cũng chậm rãi thu liễm lại, trầm giọng nói.

Trong khi Mạc Thiên Hành đang nói, mấy tên hắc y lão giả cũng cực kỳ cẩn thận đem cái rương nhỏ che vải bố màu vàng kia nhẹ nhàng đặt trên đài đấu giá, sau đó chậm rãi tản ra, hình thành nên một cái trận hình huyền diệu, đem toàn bộ bàn đấu giá phong tỏa lại. Xem bộ dáng như vậy, nếu có ai có chủ ý muốn mạnh mẽ cướp lấy trước hết cần phải đem năm tên trưởng lão Hắc Hoàng Tông cảnh giới Đấu Hoàng này đánh tan, hơn nữa, tại phía sau bọn họ còn có Mạc Thiên Hành, cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật.

Không trách Hắc Hoàng Tông phòng hộ sâm nghiêm như thế, cũng chỉ vì Bò Đê Hóa Thể Tiên này quá mức trân quý. Đương nhiên, thứ này quý trọng như vậy, đại bộ phận nguyên nhân đều bởi vì tin tức đồn đại khi có được Bò Đê Hóa Thể Tiên liền có được tin tức về Bò Đê Tâm.

Đấu Thánh, hai chữ vô cùng đơn giản nhưng đủ để đem bất kỳ phòng ngự bên trong các thế lực hoàn toàn nghiền nát và hủy diệt, người cảnh giới này đã có thể coi như là cường giả thông thiên sừng sững trên đỉnh kim tự tháp, chỉ cần giơ tay nhắc chân là sơn băng địa liệt, không gian phá toái. Loại lực lượng đáng sợ gần như có thể chống lại thiên địa này, cường giả bình thường căn bản không thể tưởng tượng được.

Mặc dù rất nhiều người đều biết đây có lẽ chỉ là sự quảng cáo rùm beng của Hắc Hoàng Tông nhưng trong lòng vẫn không nhịn được sự cuồng nhiệt này, đều từ ngàn dặm xa xôi đi đến.

Tại địa phương không có quy định, chỉ có nắm tay lớn mới là chân lý như Hắc Giác Vực, dưới sức hấp dẫn của Bồ Đề Hóa Thể Tiên, mặc dù là một ít lão quái vật Đâu Tông cũng sẽ không để ý đến mặt mũi trực tiếp ra tay cướp đoạt. Điểm này Tiêu Viêm không cảm thấy ngoài ý muốn, Mạc Thiên Hành cũng đồng dạng như vậy. Nếu không phải Hắc Hoàng Tông của hắn coi như là thế lực có uy tín một phương tại Hắc Giác Vực, hơn nữa nội tình cũng không đơn giản, thì không chỉ sợ sớm đã bị huyết tẩy, còn là loại huyết tẩy đến cả gà chó cũng không tha.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội. (*)

Có được thiên địa linh vật trân quý như vậy đã là cái tội lớn nhất rồi, bất quá cũng may Hắc Hoàng Tông không phải là thế lực bình thường, nếu không đã rơi vào kết cục thâm thảm rồi.

Mạc Thiên Hành nhìn thấy từng đạo ánh mắt rừng rực từ khu vực khách quý kia phóng tới, tầm mắt tại mấy phương vị dừng lại một chút, chợt đầu khí trong cơ thể âm thầm khởi động, bàn tay nhẹ nhàng giữ chặt tấm vải bố màu vàng, sau đó đột nhiên kéo ra.

Tấm vải bố tại vô số ánh mắt rừng rực liền rơi ra, lộ ra một cái rương thủy tinh trong suốt, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn phản xạ ra ánh hào quang mông ảo chói mắt. Giờ khắc này, cơ hồ tất cả mọi người đều không nhìn hào quang chói mắt này, ánh mắt đều tập trung chằm chằm vào bên trong rương thủy tinh kia.

Một cỗ ánh sáng huyền diệu nhàn nhạt quanh quần bên trong rương thủy tinh. Tại dưới ánh hào quang khuếch tán này, một đoàn vật chất sền sệt khác thường cỡ nắm tay có màu xanh biếc chậm rãi phiêu đảng bên trong đó, giống như một loại động vật nhuyễn thể. Tại thời điểm di động, tầng tầng dịch thể cuộn cuộn nhìn qua giống như vật còn sống.

Dịch thể màu xanh biếc đặc sệt này không hề cần mượn lực cứ thế trôi nổi ở giữa khoảng trống của rương, hơn nữa tựa hồ nó cũng có linh trí, chậm rãi phiêu đảng ở trong rương, quang vừng kỳ dị thẩm thấu ra mặt ngoài nhìn qua hết sức thần kỳ.

"Đây chính là Bồ Đề Hóa Thể Tiên sao?"

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào dịch thể màu xanh biếc đặc sệt đang

trôi nổi kia, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

Mỹ mâu của Tiêu Y Tiên ở bên cạnh cũng nhìn chăm chăm vào dịch thể đang phát ra quang vừng kỳ dị kia, ở sâu bên trong con ngươi xẹt qua một chút kích động.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm dần dần áp chế hỏa nhiệt trong lòng xuống, linh hồn cảm giác lực cơ hồ không bị khống chế liên trào ra, sau đó khi tiếp xúc đến rương thủy tinh thì như gặp phải lực cản liên tục tiếp bị bắn ngược trở về.

"Xem ra Hắc Hoàng Tông này thật đúng là cảnh giác a." Thu hồi linh hồn cảm giác lực, chân mày Tiêu Viêm cau lại, cười lạnh thấp giọng nói.

"Chư vị khách quý, lần này thứ quan trọng nhất được Hắc Hoàng Tông chúng ta đấu giá, cũng là mục đích của không ít người tới đây, nó là..." Mạc Thiên Hành nhìn dịch thể kỳ dị bên trong rương, ở sâu bên trong ánh mắt cũng xẹt qua một chút tham lam, chột khẽ nghiêng đầu, trầm giọng nói từng chữ một: *"Bồ... Đề... Hóa... Thế... Tiên."*

Lời nói trầm thấp của Mạc thiên Hành giống như một quả bom hạng nặng, trực tiếp khiến cho bên trong phòng đấu giá oanh động cực lớn, vô số âm thanh xôn xao kinh hãi vang lên, phần đông ánh mắt đều rùng rục về tham lam, bên trong đó cũng có cả mấy thế lực lớn năng lực không nhỏ ở khu vực khách quý.

Cảm thụ được phòng đấu giá bắt đầu có sự hỗn loạn, thủ trao của mấy tên trưởng lão áo đen bên cạnh bàn đấu giá nhất thời hơi hơi gấp khúc, ánh mắt trong khoảng khắc cũng trở nên băng hàn, hơn nữa tại những góc tối của phòng đấu giá, thanh âm cung nổ kéo lên cũng lặng yên vang lên.

"Thình thịch!"

Dưới sự rối loạn hết mức này, một đạo bàng bạc khí thể từ bên trong cơ thể Mạc Thiên Hành bùng phát ra, một đôi mục quang sắc bén chậm rãi đảo qua bên trong phòng đấu giá, theo ánh mắt này đảo qua, đại sảnh đang rối loạn liền giống như nước sôi đang sôi trào được đổ vào khối băng vậy, nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Áp bách của cường giả Đấu Tông, người nơi này không ai có thể tùy tiện coi thường.

"Chư vị, xin tuân thủ quy củ của Hắc Hoàng Tông chúng ta một chút, lần đấu giá này, nếu có hứng thú thì mở lời kêu giá, không cần rời khỏi ghế, bằng không..." Mạc Thiên Hành nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt chột nhìn thật sâu vào địa phương đang có vài đạo hơi thở mờ mịt kia, vung tay lên, quát lạnh.

"Hiện tại... đấu giá Bồ Đề Hóa Thể Tiên này, bắt đầu!"

Chú thích:

(*)Thất phu vô tội, hoài bích có tội: Người không có tội, nhưng vì mang bảo ngọc nên có tội.

-----oOo-----

Chương 839: Tiền vốn đáng kể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi câu nói của Mạc Thiên Hành vừa kết thúc, trong phòng đấu giá rất lớn cũng trở lên an tĩnh khác thường, vô số ánh mắt đều hướng về khu vực khách quý phía bên trên quét tới, tất cả mọi người đều rõ, lấy tính trân quý của Bồ Đề Hóa Thể Tiên lần này thì người bình thường căn bản không thể nào với tới được, duy nhất có tư cách cùng thực lực để tranh đoạt chính là một ít cường giả cùng với một vài thế lực lâu đời ở khu khách quý.

Trên khu vực khách quý cũng là một phiến trâm mặc khác thường, một ít thế lực lớn lúc trước cũng có rục rịch thì lúc này lại vẫn chưa nóng vội lên tiếng, đều dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ lên lưng ghế.

"Ha ha, cũng do lão phu không có nói rõ."

Mảnh trâm mặc khác thường này khiến cho Mạc Thiên Hành ngẩn ra, chột phục hồi tinh thần lại rồi cười nhẹ một tiếng nói: "Bởi vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên quá mức trân quý cho nên phương thức đấu giá lần này cũng có chút khác thường. Kế tiếp nếu bằng hữu nào có hứng thú với vật này thỉnh một mình đi vào bàn đấu giá, đem đồ vật có khả năng để đổi giao cho lão phu nhìn xem, sau đó lão phu cùng những người bên trong sẽ lựa chọn một vị đưa ra vật có giá trị cao nhất để cùng hắn hoàn thành khoản giao dịch

này."

Nghe được lời nói của Mạc Thiên Hành khiến cho không ít người phải sững sốt, không ít người ở phía sau đều cảm thấy có chút bất mãn, bất quá bất mãn thì bất mãn bọn họ cũng quá rõ, với trình độ trân quý của Bò Đề Hóa Thể Tiên thì đồ vật mấy thể lực lớn kia xuất ra để đổi tất nhiên cũng đều là cực kỳ quý hiếm, cái gọi là tiền tài không để lộ ra ngoài thì đến bọn họ đều hiểu hướng chỉ là mấy thể lực lớn cùng cường giả quất tháo tại Hắc Giác Vực. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm cũng đồng dạng bởi vì quy củ này cảm thấy sững sờ một chút nhưng sau một lát liền phục hồi tinh thần lại, khẽ gật đầu, nói như vậy, đích thực là giảm được không ít phiền toái. Dù sao nếu lấy ra thứ gì đó trân quý quá mức làm cho người bên ngoài thèm thuồng thì nói không chừng sẽ dẫn tới không ít phiền toái không cần thiết.

Có tâm tư như vậy cũng không chỉ có mình Tiêu Viêm, cho nên sau khi lời nói của Mạc Thiên Hành hạ xuống, sắc mặt không ít người đều có phần buông lỏng, khẽ gật đầu.

Nhìn bầu không khí chậm rãi buông lỏng xuống, Mạc Thiên Hành lúc này mới mỉm cười, thủ ấn vừa động, chợt quang mang tại quang quyền xung quanh bàn đấu giá đột nhiên trở nên nồng đậm, theo màu sắc nồng đậm này tình huống bên trong đài cũng dần trở nên mơ hồ, sau cùng cơ hồ đã hoàn toàn không thể nhận ra.

Theo bàn đấu giá bị quang trụ nồng đậm che lấp, tiếng cười sang sảng của Mạc Thiên Hành cũng truyền ra: "*Chư vị, hiện tại có thể an tâm rồi chứ? Một khi đã như vậy liền xin mời, bất quá thỉnh chư vị tuân theo quy củ, một mình một người đi vào là được, không nên hai người cùng tiến vào. Tất nhiên, tại trước mặt đông đảo mọi người, sẽ không có ai cho rằng lão phu ở bên trong gian lận chứ?*"

Nghe được lời này của Mạc Thiên Hành, cũng không ít người âm thầm cười, trường hợp này nếu Hắc Hoàng Tông dám làm ra chuyện gì chẳng lẽ không muốn lăn lộn tại hắc Giác Vực nữa sao? Thực lực bên trong của một ít thể lực đang ngồi tại đây cũng không yếu hơn so với Hắc Hoàng Tông, nếu thật sự chọc giận bọn họ, một khi bọn họ liên hợp lại thì dù cho là Hắc Hoàng Tông cũng chỉ có một kết cục đó là hủy diệt.

Không lâu sau khi Mạc Thiên Hành dứt lời, một trung niên nam tử tại khu vực khách quý rút cục cũng dẫn đầu đứng lên, trên mặt tỏ rõ sự nóng cháy, thân hình vừa động liền thoáng hiện ra sau đó liền đầu nhập vào bên trong quang trụ.

Nhìn nam tử trung niên biến mất bên trong quang trụ, Tiêu Viêm trong bộ hắc bào cũng nhìn không được sờ nạm giới trên ngón tay, để có được Bồ Đề Hóa Thể Tiên này hẳn đã hao biết bao tâm tư trù bị, không biết hôm nay liệu có thể mạnh mẽ tranh đoạt được từ trong tay những người đã có sự chuẩn bị kỹ càng kia hay không.

"Đợi lát nữa ta cùng vào đi?". Tiêu Y Tiên ở bên cạnh nhìn quang trụ nồng đậm kia, lông mày khẽ nhíu lại, đột nhiên nói khẽ với Tiêu Viêm.

"Không có chuyện gì đâu, Hắc Hoàng Tông còn chưa có lá gan để ở chỗ này gian lận. Hơn nữa lấy thực lực của ta, cho dù là Mạc Thiên Hành tự mình ra tay, nếu không xuất ra bản lĩnh thật sự cũng khó lưu ta lại được." Tiêu Viêm âm thầm cười, hẳn đương nhiên biết Tiêu Y Tiên lo lắng điều gì, nhưng chỉ cần Mạc Thiên Hành vẫn còn lý trí thì sẽ không tại ánh mắt soi mói của nhiều người đi làm cái việc ngu xuẩn như vậy.

Nhận thấy sự kiên trì của Tiêu Viêm, Tiêu Y Tiên cũng đành khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Một khi đã như vậy thì liền tùy vào người, bất quá nhớ rõ là nếu người đi vào đó năm phút đồng hồ vẫn chưa đi ra thì ta sẽ mạnh mẽ xông vào."*

Tiêu Viêm cảm thấy nao nao, chột gật đầu cười.

Tại vô số luồng ánh mắt soi mói của mọi người trong phòng đấu giá, ước chừng ba phút đồng hồ sau, trung niên đại hán lúc trước đi vào kia đã đi ra, bắt đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt phẫn nộ trở về chỗ ngồi của mình, tựa hồ vật phẩm hắn lấy ra cũng không được Mạc Thiên Hành tán thành.

Nhìn thấy người thứ nhất thuận lợi đi ra, một số người ở khu vực khách quý trong lòng còn có chút nghi ngờ lúc này mới cảm thấy yên tâm. Ngay sau đó, một lão giả áo vàng mặt che kín cũng đứng dậy, sau đó nhanh chóng lao vào trong quang trụ.

Có người mở đầu thuận lợi, kế tiếp tự nhiên là không ngừng có người đi vào quang trụ, bất quá đại đa số người trong đó sau khi đi ra sắc mặt đều

có chút âm trầm, xem ra đồ vật của bọn hắn cũng đồng dạng không làm cho Mạc Thiên Hành vừa lòng. Tất nhiên cũng không phải mọi người đều có bộ dáng như vậy, cũng có một số ít người đi ra với vẻ mặt tươi cười, tựa hồ bọn họ đối với vật mình đem ra tương đối tin tưởng.

Tiêu Viêm vẫn chưa vội đi vào an tĩnh ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn tình thế phát triển.

Trong khi Tiêu Viêm đang chậm rãi ngồi đợi, lão giả áo xám mũi ưng lúc trước thu được quyền công pháp "*Ám Ảnh công*" cũng chậm rãi đứng lên.

Nhìn thấy cử động của lão, trong lòng Tiêu Viêm cũng run lên, vị lão giả này là một trong những người hắn nhìn không thấu tại bên trong phòng đấu giá, nên đã liệt lão vào trong những đối thủ cạnh tranh lần này.

Lão giả mũi ưng này tựa hồ là cường giả thế hệ trước của Hắc Giác Vực, cũng không phải là một người vô danh, bởi khi lão vừa đứng lên, sắc mặt đám người Ma Viêm Cốc cùng đám người đại trưởng lão Tô Thiên đều cũng hơi đổi, chột ánh mắt cũng nhanh chóng bám theo.

Đối với ánh mắt của những người xung quanh, lão giả mũi ưng không thèm quan tâm chút nào, thân hình run lên liên tục tiếp giống như quỷ mị biến mất tại chỗ, tốc độ như vậy khiến cho đồng tử Tiêu Viêm hơi co lại, giờ phút này hắn có thể khẳng định, vị lão giả có hơi thở cùng cường giả Đấu Tông có chút bất đồng này tất nhiên cũng là một cường giả Đấu Tông.

Hắc Giác Vực quả nhiên là ngọa hổ tàng long, người này trước kia ta chưa từng nghe qua thế nhưng lại có thực lực mạnh như vậy!" Khuôn mặt Tiêu Viêm ở dưới hắc bào hiện lên một chút ngưng trọng, tự lẩm bảm trong lòng.

Khi Tiêu Viêm vừa mới hiện lên cái ý niệm như vậy thì tại địa phương lúc trước thân hình lão giả mũi ưng biến mất, không gian khẽ rung lên, chỉ thấy thân ảnh này cư nhiên lại lần nữa thoáng hiện ra, giờ khắc này, trên khuôn mặt lão lại chứa đựng một nụ cười nhàn nhạt, xem bộ dạng này, lão tựa hồ đối với đấu giá lần này cực kỳ nắm chắc.

Lão giả mũi ưng chột xoay người lại, vẫn không để ý tới ánh mắt chung quanh liên tục tiếp ngồi trở lại ghế dựa, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn cử chỉ nhàn nhã của lão, không ít người khẽ nhíu mày.

Kế sau lão giả mũi ung thần bí này, Phương Ngôn đại trưởng lão của Ma Viêm Cốc rốt cuộc đứng dậy đi vào cột sáng, một lát sau, khuôn mặt mang nét cười chậm rãi bước ra, xem tình hình này, Ma Viêm Cốc dường như là mang theo không ít bảo bối chân chính đến.

Nhìn Phương Ngôn bình thản trở lại chỗ ngồi, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, vừa định đứng lên thì thấy Tiêu Lệ cách đó không xa cũng đứng lên, sau đó thân hình vừa động nhanh chóng đi vào quang trụ.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm nhất thời sửng sốt, mục Tiêu của Tiêu Môn lần này cũng là Bồ Đề Hóa Thể Tiên sao? Bất quá lấy tình hình Tiêu Môn làm sao có thể khiến Mạc Thiên Hành lay động được chứ? Trong lòng hiện lên chút nghi hoặc, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên nhìn thoáng qua đại trưởng lão Tô Thiên, lập tức cảm thấy giật mình gật gật đầu.

Tiêu Lệ đi vào quang trụ ước chừng bốn phút rồi cũng đi ra, xem bộ dáng mặc dù không có vẻ hậm hực nhưng cũng không có nhiều nét cười, nói vậy đồ vật bọn họ xuất ra cũng không được Hắc Hoàng Tông đánh giá cao.

Trong lòng nghĩ như thế, Tiêu Viêm cũng chậm rãi đứng lên.

Vào thời khắc mọi người đang tập trung chú ý, cử động của Tiêu Viêm tự nhiên là đem từng đạo ánh mắt ẩn chứa các loại cảm xúc khác nhau từ xung quanh kéo đến.

Đối với những ánh mắt này Tiêu Viêm cũng không để ý tới, thân hình vừa động liền nhẹ nhàng xẹt qua giữa không trung sau đó liền lọt vào trong quang trụ.

Thân hình tiến vào quang trụ, quang mang khiến cho đôi mắt Tiêu Viêm híp lại trong nháy mắt, sau khi mở lại cũng vừa lúc thấy Mạc Thiên Hành trên đài đấu giá tùm tùm cười nhìn mình, phía sau hắn còn có một lão giả mặt đỏ, rõ ràng là Tề Sơn từng có một ít xung đột với Tiêu Viêm.

"Ha ha, Nham Kiêu tiên sinh, lão phu xem như đã đợi được người thượng tràng." Nhìn Tiêu Viêm, Mạc Thiên Hành cười híp mắt nói, ánh mắt hắn đối với người trước mắt giống như nhìn một đầu dê béo ngon ngọt vậy.

Trông thấy ánh mắt của Mạc Thiên Hành, Tiêu Viêm âm thầm cười lạnh một tiếng, ánh mắt không để lại dấu vết chột hướng về phía rương thủy tinh ở bên kia, nhìn thấy dịch thể đặc sệt bên trong giống như có sinh mệnh kia, trong mắt hắn cũng xẹt qua một tia kinh dị, lầm bầm nói: "Đây chính là Bồ Đề Hóa Thể Tiên sao."

"Ha ha, đây chính là Bồ Đề Hóa Thể Tiên, thứ này Hắc Hoàng Tông ta không dám giả mạo." Mạc Thiên Hành cười tủm tỉm gật gật đầu, chột lại cười nói: "Nham Kiêu Tiên sinh, không biết lần này ngươi định đưa ra vật phẩm gì để đổi lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên này."

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, trước ánh mắt nóng bỏng của Mạc Thiên Hành, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, chột cong ngón tay búng ra, một bình ngọc giống như dương chi ngọc thạch liền hiện ra, trong bình một miếng đan dược lớn như long nhãn như ẩn như hiện.

"Đây là lục phẩm thượng phẩm đan dược, Phá Tông Đan, nói vậy Mạc Tông chủ cũng đã nghe nói về nó, về phần công dụng của nó thế nào chắc ta cũng không cần phải nói nhiều nhỉ. "

Cong ngón tay búng ra, bình ngọc chậm rãi bay về phía Mạc Thiên Hành, Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Phá Tông Đan?"

Nghe được cái tên này, thân thể Mạc Thiên Hành cùng với Tề Sơn ở phía sau đều là run lên. Trong mắt chột xuất hiện vẻ kinh hãi khó có thể che giấu.

-----oOo-----

Chương 840: Người thắng sau cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phá Tông Đan, đối với Mạc Thiên Hành và Tề Sơn ở phía sau cũng không xa lạ gì, loại đan dược đại danh鼎鼎 này tác dụng của nó đối với bọn họ có lực hấp dẫn rất lớn.

Hắc Hoàng Tông hiện giờ chỉ có một cường giả Đấu Tông là Mạc Thiên Hành mà có thể đứng vững tại bên trong Hắc Giác Vực. Từ đó có thể thấy cảnh giới Đấu Tông tại khu vực này có lực hấp dẫn và chấn nhiếp lớn như thế nào.

Trong những năm này, Hắc Hoàng Tông luôn muốn bồi dưỡng tiếp một gã cường giả Đấu Tông thứ hai để làm người nối nghiệp Mạc Thiên Hành. Người hiện tại có khả năng nhất chính là Mạc Nhai - người ngay từ lúc nhỏ đã biểu hiện thiên phú tu luyện hơn người. Trong nhiều năm qua, Hắc Hoàng Tông đã dùng không biết bao nhiêu là linh đan diệu dược bồi dưỡng Mạc Nhai trước ba mươi tuổi trở thành một cường giả Đấu Tông. Nhưng muốn thành công bồi dưỡng ra một cường giả Đấu Tông lại không chỉ dựa vào số lượng đan dược nhiều là có thể thành công được, về điểm này, thân là cường giả Đấu Tông, Mạc Thiên Hành là người rõ ràng nhất.

Khoảng cách giữa Đấu Tông và Đấu Tông là một khoảng cách rất lớn, muốn thành công đột phá là một điều rất khó. Nói thật, dù cho thiên phú tu luyện của Mạc Nhai rất tốt thì Mạc Thiên Hành cũng không ôm quá nhiều hy vọng hắn sẽ thành công đánh sâu vào cảnh giới Đấu Tông. Nếu việc trùng kích thật sự dễ dàng như vậy thì tại Hắc Giác Vực to lớn này cũng không có ít cường giả Đấu Tông đến thế, có thể nói là quý hiếm như "*Phượng mao lân giác*".

Bất quá mặc dù không ôm hy vọng quá lớn nhưng Mạc Thiên Hành cũng sẽ không bỏ qua. Dù sao, Hắc Hoàng Tông đã tiêu phí rất nhiều vì Mạc Nhai nên hiện tại đã không thể thu tay lại được nữa, nếu có cơ hội thì thực sự có thể liều một lần. Chỉ cần Mạc Nhai trở thành cường giả Đấu Tông, như vậy thực lực Hắc Hoàng Tông sẽ có bước nhảy vọt. Đến lúc đó, bằng thực lực ẩn giấu bên trong bao năm qua của Hắc Hoàng Tông cùng hai gã cường giả Đấu Tông, mặc dù không thể thống nhất Hắc Giác Vực nhưng ít nhất danh vọng cùng phạm vi địa bàn của Hắc Hoàng Tông sẽ khuếch trương thêm ba đến năm lần, thậm chí, Hắc Hoàng Tông sẽ lọt vào nhóm thế lực siêu cường tồn tại bên trong Hắc Giác Vực, địa vị như vậy thì hiện tại khó có thể so sánh được.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để đạt được những điều này là Mạc Nhai phải đột phá thành công tới cảnh giới Đấu Tông. Nhưng để bản thân Mạc Nhai tự đột phá đến cảnh giới Đấu Tông rõ ràng là một chuyện cực kỳ khó khăn, cho nên Mạc Thiên Hành mới phải tìm kiếm một ít đan dược tăng xác suất thành công lên, mà giờ phút này. Tiêu Viêm xuất ra "*Phá*

Tông Đan", vừa đúng lúc chạm vào chỗ yếu nhất trong lòng bọn họ.

Vẻ kích động trong mắt kéo dài một lúc rồi mới dần tiêu tán, Mạc Thiên Hành thật cẩn thận cầm dương chi ngọc bình do Tiêu Viêm ném tới kia, sau đó đưa cho Tề Sơn ở phía sau. Tề Sơn biết ý liền nhanh chóng tiếp nhận rồi nhẹ nhàng đem mai đan dược cỡ long nhãn bên trong bình trút ra lòng bàn tay, thật cẩn thận xem xét, một lát sau mới khẽ thở dài một hơi rồi gật gật đầu, ngẩng lên, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng nói: *"Tông chủ, đây đích thực là Phá Tông Đan, hơn nữa phẩm chất còn không thấp, dược lực bảo tồn cực kỳ hoàn hảo"*.

Nghe nhận xét của Tề Sơn, nét tươi cười trên mặt Mạc Thiên Hành cũng càng rõ hơn, mỉm cười gật đầu, sau đó hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: *"Nói như vậy ngày đó Nham Kiêu tiên sinh luyện chế đan dược hẳn là vật này a?"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua hai người, mỉm cười nói: *"Không biết Mạc Tông chủ cảm thấy Phá Tông Đan này thế nào?"*

"Không sai, Phá Tông Đan này đích thực là đan dược Hắc Hoàng Tông ta cần." Mạc Thiên Hành gật đầu cười, chợt làm như nhớ ra điều gì đó, khe nhíu mày, ngẩng đầu hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: *"Nếu Nham Kiêu đã lấy ra vật để đổi thì trước hết mời về chỗ ngồi chờ một lát để ta cùng vài vị trưởng lão trong tông trao đổi, sau khi có kết quả sẽ định ra chủ sở hữu Bồ Đề Hóa Thể Tiên này."*

Vừa nói chuyện, Mạc Thiên Hành vừa xoay người tiếp nhận đan dược trong tay Tề Sơn, sau đó tại trước mặt Tiêu Viêm cất vào bình ngọc, có chút không muốn đành phải trả lại cho Tiêu Viêm.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng gật đầu, thuận tay thu lấy bình ngọc. Bàn tay chợt thu vào trong tay áo, một tầng đầu khí nhàn nhạt lặng yên trào ra, sau đó đem bình ngọc bao phủ lại. Cũng không thể trách Tiêu Viêm tại sao lại cẩn thận như vậy, trong lòng hẳn cũng hiểu được mình đang ở địa phương nào và những người trước mặt là những người nào. Cùng bọn họ giao tiếp, nếu không có tâm cẩn thận thì chỉ sợ đến cả khi mình chết thế nào cũng không biết.

Sau khi đem bình ngọc cất kỹ, Tiêu Viêm mới hướng Mạc Thiên Hành chấp tay rồi xoay người đi ra khỏi quang quyền.

Đưa mắt nhìn Tiêu Viêm rời khỏi quang quyển, nét cười trên khuôn mặt Mạc Thiên Hành cũng hơi thu liễm lại, mày nhíu chặt, tựa hồ như lâm vào chuyện khó khăn nào đó.

"Tề trưởng lão, hiện giờ có ba loại đồ vật có thể đả động được chúng ta, một là thất phẩm đan dược "Phản Mệnh Đan" do Ứng Sơn lão nhân đưa ra, hai là phương pháp dung hợp linh hồn do Ma Viêm Cốc xuất ra, ba là "Phá Tông Đan" của Nham Kiêu này, người cảm thấy loại nào thích hợp với chúng ta nhất?" Suy tư một lát, hai tay Mạc Thiên Hành chậm rãi thả lỏng, nhíu mày nói với Tề Sơn.

Nghe vậy, Tề Sơn cũng ngẩn ra, chột nhíu mày, trầm ngâm nói: *"Phản Mệnh Đan là thất phẩm đan dược, xét về đẳng cấp đều cao hơn hai vật kia, loại đan dược này có thể cứu người một mạng, có nó chỉ cần người không bị chém đầu, vỡ nát trái tim thì vẫn như cũ có thể cứu sống. Nếu Tông chủ có được nó tương đương có được hai cái mạng, điểm này rất trọng yếu, chỉ cần có sự tồn tại của ngài, địa vị Hắc Hoàng Tông có thể bảo tồn vĩnh cửu."*

"Về phần phương pháp dung hợp linh hồn do Ma Viêm Cốc xuất ra quả thật có chút quý dị, nhưng loại công pháp mạnh mẽ cắn nuốt linh hồn này rõ ràng có tác hại không nhỏ, có lẽ quả thực trong thời gian ngắn sẽ làm cho thực lực của người ta tăng lên nhưng sau đó sợ là sẽ để lại tuyệt đại di chứng, thứ này có thể nói lực hấp dẫn và nguy cơ cùng tồn tại. Nếu có một ngày Hắc Hoàng Tông gặp đại nạn, Tông chủ sử dụng phương pháp này có lẽ sẽ có lực lượng nghịch chuyển đại cục, nhưng lúc bình thường lại không có tác dụng gì lớn."

"Phá Tông Đan của Nham Kiêu mặc dù chỉ là lục phẩm đan dược nhưng lại có xác suất đề thăng tấn nhập vào Đấu Tông, tuy nhiên hiện tại dù đưa đan dược này cho Thiếu Tông chủ thì chỉ sợ xác suất thành công cũng sẽ cực kỳ thấp, một khi thất bại thì viên đan dược này liền sẽ thành đồ phế thải, Bò Đê Hoá Thể Tiên thành món quà tặng không cho người ta. Đương nhiên, nếu là thành công thì đối với Hắc Hoàng Tông ta mà nói tự nhiên là có được vô số chỗ tốt, cho nên có thể nói thứ này cũng là một canh bạc."

Nghe được phân tích của Tề Sơn, Mạc Thiên Hành cũng khẽ gật đầu, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, sắc mặt dãn dựa một lát, rút cuộc hung hang nắm chặt quyền, trầm giọng nói: *"Một khi đã như vậy thì liền chọn"*

nó đi."

Nhận thấy Mạc Thiên Hành đã có quyết định, Tề Sơn cũng không nhiều lời nữa, khẽ gật đầu rồi lui về phía sau vài bước.

Tiêu Viêm từ trong quang trụ đi ra, bởi vì có hắc bào bao phủ nên ai cũng không nhìn thấy sắc mặt hẳn rất cuộc thế nào cho nên cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn người trước mặt này chậm rãi trở về chỗ ngồi rồi yên lặng ngồi xuống. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Sau khi Tiêu Viêm đi ra còn có một số người tiếp tục đi vào trong quang trụ, bất quá đại đa số người khi vào thì kích động, khi ra thì lại ủ rũ. Hiển nhiên, nhân giới của Hắc Hoàng Tông cũng cao ngoài dự liệu của nhiều người.

"Thế nào?"

Nhìn mấy người kia đi vào quang trụ, Tiểu Y Tiên an tĩnh một lát, sau đó đôi môi đỏ mọng của nàng mới hé mở, thấp giọng dò hỏi.

Tiêu Viêm ở bên dưới bộ hắc bào cau mày, khe thở dài một hơi, nói:
"Không tốt như trong tưởng tượng. Ta vẫn còn xem thường mức độ thèm muốn của một ít người đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên này."

Tuy nói khi xuất ra Phá Tông Đan lúc trước đã khiến Mạc Thiên Hành rất vui sướng, nhưng sau khi hẳn dần dần hồi phục thì Tiêu Viêm rõ ràng nhìn thấy trong mắt của tên này hiện lên sự do dự cùng đấu tranh. Hiển nhiên, trước đó đã có một ít vật phẩm xuất ra khiến Mạc Thiên Hành động tâm. Hơn nữa sau khi Tiêu Viêm lấy ra Phá Tông Đan hẳn vẫn còn có chút do dự cho nên có thể thấy mấy vật phẩm khiến hẳn động tâm có giá trị không thấp hơn so với Phá Tông Đan. Kể từ lúc đó, phần tin tưởng trong lòng Tiêu Viêm cũng đã giảm bớt không ít.

Nghe được Tiêu Viêm thở dài, hai mắt Tiểu Y Tiên khẽ chớp, bàn tay vỗ nhẹ lên tay Tiêu Viêm, thanh âm mềm mại nói: *"Không cần quá lo lắng, dù cho không đấu giá được Bồ Đề Hóa Thể Tiên cũng không phải là không còn cơ hội, kỳ thật không ít người ở đây đều có chủ ý giống nhau."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi sững sốt nhưng rồi chợt cười, đôi mắt tối đen phát ra hàn quang. Đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên hẳn chắc chắn phải có

được, nếu đàng hoàng đấu giá không được thì đành sử dụng thủ đoạn cuối cùng vậy.

Khi ý niệm trong lòng Tiêu Viêm đang chuyển động thì quang trụ quanh bàn đấu giá cũng chậm rãi nhạt dần, tình hình ở bên trong lại lần nữa hiện ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Ha ha, chư vị, trải quá quá trình lựa chọn, Hắc Hoàng Tông ta cũng đã có đáp án cuối cùng." Ánh mắt Mạc Thiên Hành nhìn khắp bốn phía, cười híp mắt nói.

Nghe được lời hắn, trong phòng đấu giá nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều mang theo một tia tò mò cùng khẩn trương gắt gao tập trung vào Mạc Thiên Hành.

Dưới ánh mắt chú mục của toàn trường, Mạc Thiên Hành lại cười nói: *"Trải qua quá trình thương thảo của lão phu cũng các vị trưởng lão trong tông, người thắng sau cùng của đấu giá hội lần này là..."* Nói tới đây, hắn còn cố ý ngừng lại một lát cho đến khi không ít người phải trừng mắt lên thì mới đưa ngón tay lên chỉ về một phương vị tại khu vực khách quý.

"Ứng Sơn lão nhân."

-----oOo-----

Chương 841: Ứng Sơn lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ứng Sơn lão nhân?"

Trong miệng nhẹ nhàng nói nhỏ, Tiêu Viêm chậm rãi hít một hơi, nắm tay trong tay áo cũng đột nhiên nắm lại, không nghĩ tới mặc dù hắn đã đưa ra loại đan dược như Phá Tông Đan vẫn không thể lay động Hắc Hoàng Tông.

"Xem ra người kia xuất ra vật gì đó so với Phá Tông Đan của người còn trân quý hơn a." Tiểu Y Tiên bên cạnh cũng hơi có chút kinh ngạc thấp giọng nói, không nghĩ tới lão gia hỏa này lại có thể xuất ra loại đồ vật cấp

bạc như vậy.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mục quang dưới hắc bào nhú lại, chậm rãi nhìn về phía lão giả mũi ưng đang thoáng hiện ra tia hỉ sắc trong mắt. Ứng Sơn lão nhân? Trong Hắc Giác Vực có vị cường giả nào mang danh hiệu đó sao? Vậy hẳn phải là cường giả ở thế hệ trước, nói cách khác, Tiêu Viêm cũng chưa bao giờ nghe qua danh tự này.

Trong đại sảnh im lặng kéo dài một lát, sau đó rốt cục âm âm ba động, vô số đạo mục quang khiếp sợ nhìn về phía lão giả mũi ưng ngồi trong góc. Từng tiếng kinh hô thất thanh vang lên trong hội đấu giá.

"Ứng Sơn lão nhân? Hẳn là Ứng Sơn lão nhân năm đó bài danh thứ ba trên Hắc bảng? Hẳn vẫn còn sống? "

"Hẳn vốn không chết, chẳng qua là che dấu tung tích bề quan mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy vị cường giả oai phong của Hắc Giác Vực năm đó, quả nhiên là không uổng chuyến này a!"

"Năm đó hẳn là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong, đã nhiều năm như vậy có lẽ đã đột phá tới cảnh giới Đấu Tông rồi? "

Sau một màn tranh cãi âm ỉ, không khí bao trùm lên hội đấu giá cũng bao phủ một cỗ áp lực khác thường, từng đạo mục quang lạnh lạnh phát ra, từ mọi hướng phóng tới hội tụ trên người Ứng Sơn lão nhân. Tuy rằng thanh danh trong Hắc Giác Vực không kém, nhưng dưới sự hấp dẫn của Bò Đê Hóa Thể Tiên, đám người này cũng sẽ bất chấp tất cả.

Đối với từng đạo mục quang bất thiện chung quanh, sắc mặt Ứng Sơn lão nhân cũng không thay đổi chút nào, thân thể dựa khẽ lên lưng ghế, khuôn mặt già nua không chút thay đổi, trong lúc mơ hồ lộ thoáng lộ ra một nét hung lệ. Ở Hắc Giác Vực, không có loại người nhân từ nương tay, năm đó hẳn có thể trở thành cường giả đỉnh cao bài danh thứ ba trên Hắc bảng, không biết đã bao nhiêu người phải táng thân dưới tay hắn. Lúc trước Ứng Sơn lão nhân cũng là hạng người có chút hung danh hiển hách trong Hắc Giác Vực, tuy hiện giờ bề quan ẩn cư nhiều năm, hung tính có chút thu liễm, nhưng nếu hiện giờ ai cho rằng hắn là quả hồng mềm mại người nắm trong tay, thì chỉ sợ sẽ vì thế mà phải trả một cái giá bằng máu thật lớn.

Trên đài đấu giá, thần tình Mạc Thiên Hành vẫn tươi cười như cũ, hẳn tựa

hồ cũng không cảm giác được không khí quý dị không bình thường bên dưới hội đấu giá, cười dài nói: *"Hiện giờ Bồ Đề Hóa Thế Tiên cũng đã có chủ nhân, Hắc Hoàng Tông ta tổ chức đấu giá hội này coi như kết thúc mỹ mãn, mấy ngày kế tiếp, Hắc Hoàng Tông sẽ tổ chức yến hội lớn, nếu chư vị có hứng thú vậy có thể lưu lại góp vui. Về phần vật phẩm mà quý vị đã đấu giá thành công, trong hai ngày tới Hắc Hoàng Tông ta cung kính dâng lên nguyên vẹn."*

Lời Mạc Thiên Hành vừa mới nói ra, Ứng Sơn lão nhân chậm rãi đứng dậy, sau đó dưới mục quang soi mói của mọi người, mặt không chút thay đổi bước tới cửa ra vào của hội đấu giá.

Ứng Sơn lão nhân vừa rời khỏi, trong số khách quý cũng lần lượt có vài người đứng lên bước ra khỏi phòng đấu giá. Bằng linh hồn cảm giác lực xuất sắc, Tiêu Viêm có thể cảm ứng được trong số khách quý vừa đứng lên, chỉ ít phải có một nửa số người trên thân thể xuất hiện một tầng sát ý âm lãnh.

"Vỡ kịch hay thật sự giờ mới bắt đầu a, trong khoảng thời gian kế tiếp chỉ sợ mới là chân chính tinh phong huyết vũ!" Tiêu Viêm cúi đầu cười, chợt cũng đứng dậy, lập tức đi về phía cửa ra vào, sau đó Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên cũng theo sát hẳn. *"Ha ha, vị bằng hữu kia."* Ngay tại lúc Tiêu Viêm sắp rời đi thì một tiếng cười đột nhiên vang lên từ phía sau.

Cước bộ dừng lại, Tiêu Viêm hơi nghiêng hắc bào, mục quang ở bên dưới thân nhiên nhìn đám người Ma Viêm Cốc đang đi tới phía mình, một giọng nói có chút khàn khàn truyền ra: *"Có chuyện gì sao?"*

"Ha ha, lão phu Phương Ngôn đại trưởng lão Ma Viêm Cốc, không biết tục danh của vị bằng hữu này?" Phương Ngôn cười híp mắt bước nhanh tiến lên, hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay, thiện ý nói.

"Tại hạ họ Nham, đại trưởng lão Phương Ngôn có chuyện gì sao?" Tiêu Viêm thân nhiên nói.

"Ha ha, luyện dược thuật của Nham tiên sinh chỉ sợ là đệ nhất nhân ở Hắc Giác Vực. Lão phu đến cũng không phải là vì chuyện gì khác, chỉ là muốn hỏi một chút, Nham tiên sinh có hay không hứng thú với Bồ Đề Hóa Thế Tiên kia?" Phương Ngôn cười một tiếng, đang nói đột nhiên ánh mắt chuyển thành có vẻ hơi âm trầm, thấp giọng hỏi.

"Nhu thế nào?" Mục quang ở dưới hắc bào híp lại, Tiêu Viêm thanh âm bình tĩnh nói.

"Nếu Nham tiên sinh có hứng thú với Bồ Đề Hóa Thể Tiên, có lẽ chúng ta có thể hợp tác, Ứng Sơn lão nhân kia chính là cường giả thế hệ trước của Hắc Giác Vực, thực lực rất mạnh, nếu một mình hành động, cho dù bên cạnh Nham tiên sinh có vị tiểu thư này ra tay, chỉ sợ cũng khó có thể giành được Bồ Đề Hóa Thể Tiên trong tay lão già kia." Phương Ngôn nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, đôi môi Tiêu Viêm dưới hắc bào thoáng hiện một nét trào phúng, chợt khẽ lắc đầu nói: *"Đề nghị của đại trưởng lão Phương Ngôn, tại hạ không có hứng thú quá lớn, xin lỗi."* Dứt lời, Tiêu Viêm cũng không chờ đợi Phương Ngôn nói thêm, ánh mắt không chút dấu vết nhìn lướt qua lão giả áo xám phía sau Phương Ngôn, xoay người đi ra ngoài thông đạo. Thấy Tiêu Viêm trực tiếp một lời cự tuyệt đề nghị của mình, trong mắt Phương Ngôn thoáng hiện lên một tia lãnh ý.

"Tên gia hỏa này cũng quá kiêu ngạo đi, nghĩ rằng bên cạnh có một gã Đấu Tông cường giả thì có thể một mình đã bại Ứng Sơn lão nhân sao?" Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, vài tên trưởng lão Ma Viêm Cốc giận dữ nói. Bằng vào uy vọng của Ma Viêm Cốc ở Hắc Giác Vực, bọn hắn rất ít khi gặp phải loại đãi ngộ này.

Phương Ngôn sắc mặt có vẻ hơi âm trầm, chợt quay đầu lại nhìn người áo xám thân bí phía sau, cung kính nói: *"Tiên sinh, người xem phải làm sao bây giờ?"*

"Tình trạng hiện giờ, đều dựa vào Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà diễn ra, cho nên không cần vọng tưởng sẽ có người tin tưởng người đồng ý hợp tác, cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình. Ứng Sơn lão nhân kia tuy rằng thực lực rất mạnh, nhưng cũng không phải không có biện pháp đối phó hắn, hai ngày này, phái người giám thị hắn cho chặt, chỉ cần hắn vừa động thân rời khỏi Hắc Hoàng Thành liền chuẩn bị động thủ!" Người áo xám nhẹ nhàng rung lên, một tia hơi thở hư ảo cùng với thanh âm hồ hững chậm rãi truyền ra.

Nghe vậy, Phương Ngôn khẽ gật đầu, mục quang đột nhiên nhìn về đám người Tiêu Lệ, đại trưởng lão Tô Thiên phía sau, thấp giọng nói: *"Còn về"*

chuyện Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện làm sao bây giờ? "

"Trước tiên không cần quản bọn chúng làm cái gì, tối trọng yếu bây giờ là Bò Đê Hóa Thử Tiên." Người áo xám thanh âm lãnh đạm nói.

"Vâng!" " khẽ gật đầu, Phương Ngôn cũng không nói thêm lời vung tay lên, sau đó mang theo đoàn người, ly khai phòng đấu giá thật lớn này. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Đấu giá hội kết thúc hoàn mỹ, không khí trong Hắc Hoàng Thành tựa hồ cũng là bởi vì vậy mà trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, dưới yên hội rầm rộ trong Hắc Hoàng Tông, toàn thành thị đều bao phủ ở một tầng không khí vui mừng. Nhưng một số người mãi tuệ có thể mơ hồ cảm giác được, ẩn dưới không khí vui tươi này đang bắt đầu khởi lên một cỗ tinh phong huyết vũ.

Sau khi đấu giá hội kết thúc, một ít thế lực vẫn chưa rời khỏi mà im lặng nghỉ chân trong Hoàng thành. Nhìn bên ngoài như là đang hưởng thụ yên hội của Hắc Hoàng Tông, nhưng thực chất lại đang âm thầm đem ánh mắt hội tụ ở một chỗ, đó chính là nơi nghỉ ngơi của Ứng Sơn lão nhân.

Dưới bầu không khí gấp gáp âm thầm lượn lờ thì ba người Tiêu Viêm lại có vẻ tương đối bình tĩnh đối với Bò Đê Hóa Thử Tiên kia, bọn họ cũng mang tâm chắc chắn phải lấy được nó, bất quá bọn họ cũng không lo lắng Ứng Sơn lão nhân kia sẽ đột nhiên biến mất. Dưới sự giám thị chặt chẽ nghiêm ngặt như vậy, cho dù hẳn là một gã Đấu Tông cường giả, cũng không thể lặng yên không một tiếng động rời đi.

Yên lặng chờ thế cục biến hóa, sau khi đấu giá hội chấm dứt ngày thứ hai, Tiêu Viêm liền dẫn hai người Tiểu Y Tiên tới Hắc Hoàng Tông.

Đối với việc ba người Tiêu Viêm tới, Mạc Thiên Hành kia tự nhiên thể hiện sự nhiệt tình vô cùng, nghênh đón ba người vào trong tông, hơn nữa dùng quy cách đãi ngộ cao nhất để chiêu đãi. Sự nhiệt tình quá mức này thật ra khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút khó chịu.

Sau khi song phương nói chuyện với nhau, Mạc Thiên Hành dường như cũng nhận thấy Tiêu Viêm có chút không kiên nhẫn, lập tức không nói thêm lời vô ích vỗ vỗ tay, sau đó mang ra toàn bộ những thứ mà Tiêu Viêm đã đấu giá ở đấu giá hội.

"Ha ha, Nham Kiêu tiên sinh, những thứ mà ngươi đấu giá toàn bộ đều ở chỗ này, ngươi có thể tự mình kiểm tra." Nhìn thi thể ma thú chiếm hơn phân nửa diện tích trong đại sảnh, Mạc Thiên Hành cười híp mắt nói.

Tiêu Viêm không có nửa điểm cảm xúc, khẽ gật đầu sau đó thật cẩn thận kiểm tra toàn bộ phẩm chất của vật phẩm đã đấu giá một lần, đặc biệt là bộ thi thể ma thú kia đã tiêu phí không ít thời gian. Sau một hồi không phát hiện ra cái gì không thích hợp, Tiêu Viêm mới khẽ gật đầu, chậm rãi lấy đan dược từ trong nạp giới ra, sau đó phóng lên trên mặt bàn.

"Mạc tông chủ, mấy thứ này, ngươi cũng kiểm tra một chút đi."

Mạc Thiên Hành nhìn thoáng qua, chột vung tay lên, cười dài nói: "Không cần kiểm tra, lão phu tin tưởng Nham Kiêu tiên sinh."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười nhẹ, nói: "Một khi đã như vậy, tại hạ liền cáo từ trước. " Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Thấy thế, Mạc Thiên Hành cấp bước lên phía trước, cười khan nói: "Nham Kiêu tiên sinh xin chờ một chút."

"*Như thế nào?*" Tiêu Viêm nhíu mày, nghiêng đầu hỏi.

"*Ha ha..." Mạc Thiên Hành ngưng ngưng cười, chột xoa xoa đôi bàn tay, nói: "Nham Kiêu tiên sinh, không biết khóa Phá Tông Đan trong tay ngươi, có thể hay không đổi cho lão phu?"*

Nghe được lời này, khóe miệng Tiêu Viêm nhất thời thoáng hiện lên một nét cười lạnh, lão gia hỏa này, quả nhiên vẫn còn chú ý tới Phá Tông Đan trong tay hắn.

-----oOo-----

Chương 842: Gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay nhẹ kéo áo choàng màu đen, mục quang Tiêu Viêm nhẹ nhàng

nhìn lướt qua vẻ mặt cười gượng Mạc Thiên Hành, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: *"Mạc tông chủ. Ngài không phải chướng mắt với Đấu Tông Đan của tại hạ sao?"*

Nghe vậy, Mạc Thiên Hành không khỏi xấu hổ cười. Hắn biết đây là Tiêu Viêm đối với thái độ của hắn trong phòng đấu giá có chút cạnh tranh trong lòng, lập tức cười khỏ nói: *"Nham Kiêu tiên sinh, việc này lão phu cũng không biết phải làm sao a. Loại chuyện này, bình thường đều do trưởng lão trong tông thương thảo, bọn hửn khắng khắng cảm thấy vật của Ứng Sơn lão nhân thích hợp với Hắc Hoàng Tông ta, lão phu cũng không thể khư khư cố chấp a."*

Đối với lí do thoái thác của Mạc Thiên Hành lần này, Tiêu Viêm cũng từ chối cho ý kiến, đối với địa vị của người trước mặt này tại Hắc Hoàng tông cơ hồ là nhất ngôn cửu đỉnh (một lời nặng như chín núi), thì lời nói của đông đảo trưởng lão cũng không thể so với hắn, cho nên lời này quả thực là không có nửa điểm có thể tin.

Dương nhiên, bất kể là có hay không tin, Tiêu Viêm cũng không cần phải dây dưa. Nếu hửn có hứng thú đối với Phá Tông Đan, tự nhiên là không có vấn đề, chỉ cần có thể xuất ra thứ có thể làm cho hửn tâm động, hửn cũng không có nửa điểm ý kiến.

"Chẳng lẽ Mạc tông chủ còn có thể xuất ra phần Bồ Đề Hóa Thể Tiên thứ hai sao?" Tiêu Viêm cười nhạt nói.

Nghe được lời này, khuôn mặt đang tươi cười của Mạc Thiên Hành nhất thời cứng đờ, chợt bất đắc dĩ nói: *"Nham Kiêu tiên sinh nói chuyện này, Bồ Đề Hóa Thể Tiên Hắc Hoàng Tông ta cũng chỉ có một phần, hơn nữa một phần đó cũng đã thuộc về Ứng Sơn lão nhân rồi."*

"Tại hạ hiện tại chỉ có hứng thú đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên, về phần các vật khác..." Tiêu Viêm ngữ khí bình thản lắc đầu.

"Nham Kiêu tiên sinh, sự tình có thể hảo hảo thương lượng, nếu không Hắc Hoàng Tông ta sẽ cung cấp dược liệu để tiên sinh luyện chế Phá Tông Đan, mặc kệ ngươi có thể luyện chế thành công bao nhiêu, chỉ cần cho Hắc Hoàng Tông ta một khóa là được, còn lại toàn bộ thuộc về ngươi, như thế nào?" Mạc Thiên Hành vội vàng nói.

"Quên đi, tại hạ không có thời gian nhàn rỗi ở lại Hắc Hoàng Tông để luyện đan." Nghe được lời này, khẩu khí Tiêu Viêm nhất thời lạnh xuống, cũng không nói nhiều cùng lão gia hỏa không thành tín này, lập tức chấp tay, sau đó trực tiếp mang theo hai người Tiểu Y Tiên chuyển thân rời đi.

Sắc mặt Mạc Thiên Hành lúc xanh lúc trắng nhìn bóng lưng Tiêu Viêm ba người đang rời khỏi, một lát sau trong ánh mắt mới xuất hiện một nét âm trầm, bàn tay mạnh mẽ nện lên mặt bàn, một cỗ kính phong hung mãnh trực tiếp đem chiếc bàn chắc chắn trước mặt chấn thành phần vụn.

"Tông chủ, hắn không đáp ứng sao?" Nghe trong đại sảnh truyền đến nỗi, hai đạo thân ảnh vội vàng từ sau phòng đi ra, đương nhiên đó là Tề Sơn cùng Mạc Nhai, giờ phút này hai người đều rất quan tâm hỏi.

Sắc mặt Mạc Thiên Hành âm trầm gật gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói: "Tên gia hỏa này cũng thật sự là quá kiêu ngạo. Hắc Hoàng Tông ta cung cấp dược liệu cho hắn tùy ý luyện chế. Hơn nữa chỉ lấy một khóa Phá Tông Đan, hắn cũng quá chiếm tiện nghi đi, vậy mà vẫn không hài lòng."

"Có chút điểm bốn sự, thanh niên đều như vậy, tâm khí cao ngạo a." Tề Sơn cười lạnh nói.

"Phụ thân, hiện tại ngài định làm như thế nào? Phá Tông Đan kia chẳng lẽ phải từ bỏ sao?" Mạc Nhai khẽ cau mày, hơi có chút nóng vội nói. Hắn biết, nếu có Phá Tông Đan này, vậy đối với hắn mà nói là có thêm rất nhiều ưu đãi, nói không chừng ngày sau đột phá Đấu Tông toàn bộ phải trông cậy vào thứ này, bởi vậy hiện giờ vừa thấy đàm phán không thành, nhất thời có chút nóng nảy.

"Gấp cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn trực tiếp cường ngạnh cướp đoạt hay sao? Nữ tử áo trắng bên cạnh tên kia cũng không phải dễ chọc, ngay cả ta cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể bắt nàng." Mạc Thiên Hành khiển trách nói.

Bị Mạc Thiên Hành khiển trách, Mạc Nhai cũng không dám nói thêm nữa câu nữa, nhưng gấp gáp trong lòng vẫn như cũ không có giảm bớt.

"Vậy ý của Tông chủ là...?" Tề Sơn ở một bên thấp giọng nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Chờ xem tình huống trước mắt một chút, mục tiêu của bọn họ rõ ràng cũng là Bồ Đề Hóa Thể Tiên, mà Ứng Sơn Lão nhân cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, muốn cướp đồ vật từ trong tay hắn cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu đến lúc đó nữ tử áo trắng kia cùng với Ứng Sơn lão nhân lưỡng bại câu thương, ta có lẽ có thể âm thầm ra tay." Trong đồng tử Mạc Thiên Hành xẹt qua một nét âm hàn, chậm rãi nói: *"Nếu tiểu tử này rượu mời không uống, cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt."*

Nghe vậy, trong lòng Mạc Nhai mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên, mục quang nhìn về hướng Tiêu Viêm ba người biến mất, trong mắt cũng thoáng hiện lên một tia lạnh lạnh cùng ghen tỵ.

Ra đến ngoài đại sảnh Hắc Hoàng Tông, khóe miệng Tiêu Viêm lờ mờ hiện lên một chút trào phúng, lão gia hỏa này lại muốn hắn luyện chế Phá Tông Đan. Ý tưởng này thật đúng là hợp với những người khờ khạo.

Nguyên bản Tiêu Viêm đối với việc lão gia hỏa này lựa chọn Ứng Sơn lão nhân có chút canh cánh trong lòng. Làm sao có thể nghĩ đến hắn lại đưa ra loại phương pháp này để lấy được Phá Tông Đan trong tay Tiêu Viêm. Dược liệu luyện chế Phá Tông Đan đối với Tiêu Viêm mà nói thực sự không phải là cần gấp, cho nên hắn cũng không cần phải lưu lại làm cu li cho bọn chúng.

Hơn nữa đối với cái gọi là chuẩn bị tài liệu này, Tiêu Viêm cũng không phải thực sự coi trọng, có năng lực cảm ứng dược liệu đặc thù của Tử Nghiên, tìm kiếm dược liệu đối với hắn mà nói thực sự không phải là chuyện quá khó khăn.

"Phá Tông Đan dù sao cũng quá mức trân quý, lão gia hỏa kia trong lòng cũng rõ ràng, nếu muốn dùng đồ vật khác để đổi, một ít đồ vật tầm thường cũng không thể đem ra đổi, mà một vài thứ quá mức trân quý lại luyến tiếc không dám lấy ra, cho nên chỉ có thể chọn biện pháp như vậy. Có lẽ khi hắn đưa ra biện pháp đó còn cho rằng người đã chiếm được không ít tiện nghi a." Dường như cảm nhận được lửa giận của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên mỉm cười nói.

"Thật không ngờ một gã cường giả Đấu Tông lại có thể keo kiệt như vậy." Tử Nghiên héch cái miệng nhỏ nhắn lên, rất là khinh bỉ nói. Dược liệu, đối với nàng mà nói cơ hồ là thứ không đáng tiền nhất.

Chỉ cần nàng chui vào trong một thâm sơn lâu năm, tự nhiên có thể tìm kiếm được một ít dược liệu ẩn chứa năng lượng nồng đậm. Mà lão gia hỏa này lại muốn dùng biện pháp rẻ tiền nhất trong mắt nàng để đổi lấy Pháp Tông Đan, cũng khó trách nàng lại khinh bỉ hãn như thế.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, chợt hung tợn chửi bới nói: *"Lão vương bát đản, đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên đổi cho ta, không phải việc gì cũng ổn rồi sao, lại còn cố tình làm ra bộ dạng này."*

Nghe Tiêu Viêm chửi rủa, Tiểu Y Tiên khẽ mỉm cười, xem ra Tiêu Viêm đối với việc Mạc Thiên Hành ở trong phòng đấu giá không lựa chọn Pháp Tông Đan khiến hãn oán khí rất lớn a. Bất quá ngẫm lại, hiện giờ Bồ Đề Hóa Thể Tiên đã là vật của Ứng Sơn lão nhân, muốn đoạt đồ vật từ trong tay một gã cường giả Đấu Tông khó khăn cũng rất lớn.

"Không cần quá lo lắng, dù sao người có chủ ý với Bồ Đề Hóa Thể Tiên không phải chỉ có chúng ta, chúng ta cứ chờ người khác động thủ trước, đến lúc đó làm ngư ông đắc lợi là được." Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói: *"Bất quá hôm nay người trực tiếp cự tuyệt Mạc Thiên Hành, lão gia hỏa kia trong lòng cũng sẽ có chút vướng mắc, cho nên cũng phải cẩn thận một chút đối với bọn chúng."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cước bộ vừa mới bước ra khỏi đại môn của Hắc Hoàng Tông, chợt thân ảnh một lão giả đang đi tới trước mặt làm cho đồng tử hãn hơi rụt lại, người này lại chính là Ứng Sơn lão nhân kia!

Ứng Sơn lão nhân vẫn như cũ mặt không chút biểu tình, đưng mắt Tiêu Viêm, mục quang cũng chỉ tùy ý thoáng nhìn. Chợt mục quang mơ hồ chứa đựng hung lệ lướt qua trên người Tiểu Y Tiên, thân hình vừa động đã hóa thành một luồng khói, quý dị biến vào trong Hắc Hoàng Tông.

Theo thân hình Ứng Sơn lão nhân biến mất, Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói: *"Ứng Sơn lão nhân này hãn là tới lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên a?"*

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu.

Bàn tay trắng nõn của Tiêu Viêm đem áo choàng đen trước mặt kéo nhẹ, thanh âm trầm thấp nói: *"Xem ra hãn tính muốn ly khai a."*

"Hắn vừa ra khỏi Hắc Hoàng Thành, đông đảo thế lực đang nhìn chăm chăm vào lão sẽ lập tức xuất thủ." Hai tròng mắt nâu tím của Tiêu Y Tiên chậm rãi đảo qua chung, nàng biết, bên ngoài Hắc Hoàng Tông tất nhiên có vô số người đang ngăm nhìn vào bên trong. Chỉ cần thời gian không lâu, tin tức Ứng Sơn lão nhân tới Hắc Hoàng Tông sẽ truyền đến tai các thế lực."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu một cái.

"Làm sao bây giờ? " *Tiêu Y Tiên thấp giọng hỏi.*

Đôi mắt Tiêu Viêm lóe ra chút quang mang, một lát sau, hắn hít nhẹ một hơi, trầm giọng nói: "Trước tiên tìm nhị ca cùng đại trưởng lão Tô Thiên, lần này động thủ nếu có bọn họ tương trợ tất nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Vừa nói xong, Tiêu Viêm cũng không hề có chút chần chừ, cước bộ vừa chuyển, liền hướng nơi Tiêu Môn đang dừng chân nhanh chóng đi tới.

Ở một đại viện tại phía nam thành, trong phòng khách hơn mười đạo nhân ảnh ngồi trong đó, nhìn dung mạo bọn họ, đương nhiên chính là đoàn người Tiêu Lệ, đại trưởng lão Tô Thiên. Bọn họ không cư trú trong Hoàng các, mà tùy ý bao một biệt viện nhỏ ở phía nam thành làm nơi nghỉ ngơi tạm thời.

"Có tin tức của đám Ma Viêm Cốc rồi sao? " *Tiêu Lệ ngồi ở trên, khẽ cau mày, trầm giọng hỏi một gã trưởng lão Tiêu Môn.*

"Bẩm môn chủ, nhân thủ Ma Viêm Cốc, đã ra khỏi Hắc Hoàng Thành, bắt quá chưa rời đi xa mà đang hạ trại ở ngoài thành, xem động thái của bọn chúng, rõ ràng đang chờ Ứng Sơn lão nhân kia." *Một gã lão giả áo bào xám cung kính trả lời.*

"Hắc, bọn chúng quả nhiên cũng có chủ ý đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên!" *Nghe vậy, Tiêu Lệ nhất thời cười lạnh một tiếng, vừa muốn hỏi đại trưởng lão Tô Thiên bên cạnh, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi. Tô Thiên đứng bật dậy lớn tiếng quát: "Là ai?"*

Thấy cử động của Tô Thiên, mọi người ngẩn ra, nhưng mà đợi đến bọn hắn phục hồi tinh thần thì nơi cửa ba đạo nhân ảnh đã quỵ dị hiện ra.

Trong ba người, hai người kia có vẻ như lấy người áo đen ở giữa làm chủ. Chỉ có một người duy nhất lộ ra dung mạo, chính là nữ tử áo trắng kia.

Nhìn thấy ba người này đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Tiêu Lệ nháy mắt liên đại biến, hẳn biết ở trong phòng đấu giá vì cuốn địa giai trung cấp đấu kỹ thức pháp, bọn hắn đã đắc tội với ba người trước mặt, lúc này xem bộ dáng như vậy, tựa hồ tìm tới để gây phiền toái a.

Trong đại sảnh, người của Tiêu Môn cùng cường giả của Già Nam Học Viện, đồng dạng bởi vì sự xuất hiện của ba người mà có chút bối rối, trong lúc nhất thời mọi người thân hình chớp động, trở về phía sau Tô Thiên. Bọn hắn cũng rõ ràng, đối với một gã Đấu Tông cường giả, bọn hắn tiến lên trừ việc chịu chết thì cũng không có nửa điêm tác dụng.

"Vị bằng hữu kia, bên trong phòng đấu giá nên dựa vào bản sự, tựa hồ không tính gây ra ân oán đi? Lão phu là đại trưởng lão Già Nam Học Viện, kính xin ba vị nể mặt lão phu bỏ qua việc này." Nét mặt đại trưởng lão Tô Thiên cũng thoáng hiện lên một tia ngưng trọng, ôm quyền trầm giọng nói. Đối với một gã luyện dược sư có thể luyện chế lục phẩm thượng phẩm đan dược cùng với một gã Đấu Tông cường giả, mặc dù là hắn cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Nghe được lời này, người áo đen tựa hồ ngăn người, chợt dờ khóc dờ cười thán một tiếng, bàn tay chậm rãi kéo áo choàng xuống, khuôn mặt quen thuộc lộ ra đang hiện lên vẻ bất đắc dĩ, làm cho đám người Tiêu Lệ trợn mắt há hốc mồm.

"Đại trưởng lão, lời này đúng là có chút nghiêm trọng a!"

-----oOo-----

Chương 843: Tương đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, tất cả mọi người trong đại sảnh run lên, chợt từng tiếng kinh hô khó có thể tin từ miệng Tiêu Lệ cùng với đại trưởng lão Tô Thiên vang lên.

"Tam đệ?"

"Tiêu Viêm? "

Cởi áo choàng đen trùm đầu xuống thu vào trong nẹp giới, Tiêu Viêm nhún vai hướng về phía đám người Tiêu Lệ đang ngây ngốc thần tình không thể tin, cười nói: *"Nhu thế nào? Không nhận ra ta sao?"*

Nghe được thanh âm cùng ngữ điệu quen thuộc, đám người Tiêu Lệ mới chậm rãi hồi phục tinh thần từ trong khiếp sợ, lập tức khuôn mặt hiện lên vẻ mừng như điên. Tiêu Lệ đi nhanh mấy sải bước, hung hăng vỗ vỗ Tiêu Viêm bả vai, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cười to nói: *"Không nghĩ tới thần bí lục phẩm luyện được sư kia lại có thể là tiểu tử ngươi, đúng thật là làm cho chúng ta lo lắng một phen."*

Nhìn thần tình vui sướng của Tiêu Lệ, trong lòng Tiêu Viêm cũng xuất hiện một tia âm áp, khẽ cười nói: *"Tình thế Hắc Hoàng Thành có chút không đúng lắm, hơn nữa ta cũng lo lắng những tên Ma Viêm Cốc kia sẽ nhận ra ta, cho nên liền che đậy thân hình và dung mạo."*

"Hắc hắc, lời này cũng không phải giả, bức họa của ngươi đã sớm được tuyên truyền ở trong cao tầng Ma Viêm Cốc rồi, nếu lộ mặt ra, chắc chắn sẽ bị nhận diện." Tiêu Lệ cười nói.

"Vị này là....? " Mục quang Tiêu Lệ đột nhiên hướng về phía Tiểu Y Tiên đang đứng cạnh Tiêu Viêm, trên khuôn mặt tươi cười hơi hơi thu liễm, có chút khách khí hỏi, lấy thực lực Đâu Tông của Tiểu Y Tiên, mặc dù là hấn, khi nói chuyện cũng không dám tùy ý quá mức.

"Đây là bằng hữu của ta, nhị ca cứ gọi nàng Tiểu Y Tiên là được rồi." Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Tiêu Lệ đại ca!" một bên, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Tiểu Y Tiên thoáng lộ ra một nét cười nhẹ, hướng về phía Tiêu Lệ nhẹ giọng nói.

"Ách, không dám không dám, tiểu thư khách khí!" Bị Tiểu Y Tiên gọi một tiếng đại ca, cả người Tiêu Lệ nhất thời run run, vội vàng khoát tay nói. Ban đầu ở Hắc Hoàng Các, thật ra hấn cảm nhận được người con gái xinh đẹp trước mặt này thân thể tràn ngập sát ý lạnh lạnh, tự nhiên hiểu rằng, đừng nhìn cô gái này xinh đẹp động lòng người như vậy, khi ra tay tuyệt

đôi là tâm ngoan thủ lạt. Hơn nữa, được một gã cường giả Đấu Tông xưng hô khách khí như thế là lần đầu tiên trong đời hắn, bởi vậy mặc dù lấy tâm tính của hắn cũng có chút bối rối.

Tiêu Viêm cũng bởi vì cách xưng hô của Tiểu Y Tiên mà ngẩn người, mục quang kinh ngạc nhìn nàng một cái, lấy tính tình của nàng lại có thể gọi người khác như thế sao?

Đối với ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng giống như không thấy, trên gương mặt xuất hiện một nét cười nhạt.

Vừa nhìn, lại nhớ tới cô bé thiện lương bình thường, không có tâm cơ ở Thanh Sơn Trấn năm đó, khiến người ta nhìn mà động tâm không thôi.

Tiêu Lệ nhìn hai người một cái, trong lòng nói thầm một trận, hắn tự nhiên là biết nữ tử trước mặt này lạnh lùng, thanh cao như tuyết, lúc này vì ở trước mặt Tiêu Viêm nên mới có thể khách khí cùng hắn như thế, bởi vậy trong lòng cũng chỉ biết cười khở không thôi. Tam đệ này của hắn chẳng lẽ lúc nào cũng có nữ nhân theo bên cạnh như vậy? Hơn nữa những nữ nhân này đều không phải là những người tầm thường. Lần trước là Mỹ Đỗ Toa, cũng là một gã Đấu Tông cường giả hàng thật giá thật. Còn lần này lại không biết từ đâu xuất hiện một Tiểu Y Tiên, lại cũng có thể là một gã Đấu Tông cường giả mà ngay cả Đại trưởng lão Tô Thiên cũng có chút kiêng kị.

"Người tiểu tử này, vẫn còn biết quay về Hắc Giác Vực cơ à!" Tiêu Lệ đang cảm thán trong lòng không thôi vì những nữ nhân bên cạnh Tiêu Viêm thì đại trưởng lão Tô Thiên cũng vừa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, tiến lên hai bước hơi có chút oán khí nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng là xấu hổ cười, vội vàng nói: *"Đại trưởng lão chớ trách, ta vốn định sớm quay trở lại đây một chuyến, bất quá bởi vì trong lúc đột phá tới Đấu Hoàng lại phải bế quan tới một năm, cho nên có chút chậm trễ."*

"Người đột phá đến Đấu Hoàng rồi sao?" Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Tiêu Lệ nhất thời cả kinh, rồi lại chột kinh hi nói. Tuy rằng hắn biết, lúc trước rời khỏi thì Tiêu Viêm đã là Đấu Vương đỉnh phong, nhưng muốn đột phá cánh cửa này tuyệt đối không dễ. Một số người thậm chí cả đời đều dừng chân ở cảnh giới Đấu Vương đỉnh phong, mà Tiêu Viêm lại

có thể trong một năm thời gian ngắn ngủi đột phá cánh cửa này, tốc độ như vậy tự nhiên được cho là dị thường khủng bố.

Tô Thiên trong mắt cũng hơi có chút kinh dị, bằng việc Tiêu Viêm có thể luyện chế lục phẩm đan dược, hẳn cũng có thể đoán được Tiêu Viêm có lẽ đã đột phá được cánh cửa kia. Nhưng hôm nay nghe chính miệng người trong cuộc nói ra, trong lòng vẫn cảm thán không thôi, tốc độ tu luyện như vậy có thể nói là đệ nhất nhân trong những người mà hắn đã từng chứng kiến. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"May mắn mà thôi." Tiêu Viêm mỉm cười, đang ngồi ở đây đều là những người có thể tin được, hẳn tự nhiên sẽ không dấu diếm cái gì.

"Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là không tệ, con mắt của phụ thân không sai, lúc mới bắt đầu đã biết ngươi nhất định không phải vật trong ao." Tiêu Lệ thoải mái cười nói, xem bộ dáng như vậy, quả thực so với lúc chính hắn đột phá Đấu Vương còn hưng phấn hơn.

Nghe Tiêu Lệ nhắc tới phụ thân, trong mắt Tiêu Viêm lại xẹt qua một tia thương cảm rồi chợt nhanh chóng biến mất, mỉm cười nói: *"Lần này hiện thân chủ yếu là muốn thỉnh nhị ca cùng đại trưởng lão hỗ trợ."*

"Ai, người trong nhà nói cái gì giúp không giúp, ngươi chính là môn chủ Tiêu Môn, có quyền điều động hết thảy." Nghe vậy, Tiêu Lệ nhất thời bĩu môi, chợt xoay người hướng tới hơn mười Tiêu Môn cường giả quát: *"Đây là Tam đệ của ta, các ngươi lúc trước thường hay nhắc tới môn chủ, hiện giờ đã gặp mặt vậy tại sao còn không mau bái kiến?"*

Nghe tiếng Tiêu Lệ quát, hơn mười cường giả Tiêu Môn thực lực không tầm thường, quỳ một chân trên đất, cung kính hô: *"Thuộc hạ bái kiến môn chủ!"*

Cái quỳ này, cường giả Tiêu Môn lại không có nửa điểm do dự, lúc trước Tiêu Viêm hiện lộ ra thân phận thì trong lòng bọn hắn cảm thấy mừng như điên. Thực lực Tiêu Viêm bọn hắn có lẽ không rõ, nhưng là bằng vào thân phận lục phẩm luyện dược sư cũng đủ để làm cho bọn hắn tràn đầy hưng phấn trong lòng.

Nhìn cường giả Tiêu Môn quỳ sát dưới đất, Tiêu Viêm cũng chỉ cười, chợt tụ bào vẩy nhẹ, năng lượng dao động, một đạo kinh phong nhu hòa trực

tiếp nâng đóm đông dấy, cười dài nói: *"Tất cả mọi người đều là Tiêu Môn huynh đệ, không cần khách khí như thế, những nghi thức xã giao này không làm cũng được."*

Nhìn Tiêu Viêm giơ tay nhắc chân liền có thể dễ dàng nâng bọn hắn lên như thế, trong lòng những cường giả Tiêu Môn cũng rung mình, đối với thực lực người trước mặt này, trong lòng không còn chút hoài nghi nào. Tiêu Môn có một vị môn chủ thực lực cường hãn như vậy, bọn hắn là người của Tiêu Môn, lúc hành tẩu bên ngoài nhờ vào uy danh của bang chủ mà cũng dễ thở hơn một ít.

Nâng đóm đông dấy, Tiêu Viêm đi vào trong đại sảnh, sau đó cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống cạnh một chiếc bàn, sau đó Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên cũng ngồi xuống theo. Hắc bào vừa được kéo xuống, mái tóc màu tím như tơ lụa từ từ buông xuống, sau đó hướng về phía đại trưởng lão Tô Thiên đang ngạc nhiên nhếch miệng cười hắc hắc.

"Người nha đâu kia cũng theo tới đây sao!" Nhìn vị hắc bào nhân này không ngờ lại là Tử Nghiên, Tô Thiên cũng dở khóc dở cười, chợt bật đặc dĩ nói.

"Hiện giờ nàng cũng có thực lực Đẩu Hoàng, cho dù là trong Hắc Giác Vực này, trừ một vài Đẩu Tông cường giả thì cũng có thể hoành hành không kiêng kị gì cả." Tiêu Viêm cười nói.

Nghe vậy, Tô Thiên cũng ngẩn ra, chợt mục quang kinh dị lướt qua trên người Tử Nghiên, nói: *"Người cũng đột phá tới Đẩu Hoàng rồi sao?"*

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tô Thiên, Tử Nghiên nhất thời đắc ý múa qua múa lại nắm tay nhỏ, nói: *"Lão nhân, ta đã nói trước kia người đem ta nhốt ở nội viện, tuyệt đối là một loại kìm hãm đối với ta, nếu lão thả ta ra ngoài sớm một chút nói không chừng hiện tại ta đã là Đẩu Tông cường giả rồi."*

"Nếu không phải người gay gắt với lão phu, ta cũng không cho người đi theo Tiêu Viêm ra bên ngoài, chỉ sợ người ra ngoài một mình bị người ta bán lúc nào cũng không biết a, còn Đẩu Tông..." Tô Thiên lắc lắc đầu, dở khóc dở cười nói.

Nghe được lời này của Tô Thiên, Tử Nghiên nhất thời dựng lông mày lên,

vừa muốn bạo phát thì lại bị Tiêu Viêm đặt tay lên đầu ấn nàng xuống ghế:
"An tĩnh chút nào."

Bị Tiêu Viêm đè đầu, Tử Nghiên không vui lắc đầu, chỉ biết phần nộ uể oải ngồi xuống ghế, mục quang hung hăng nhìn chăm chăm Tô Thiên đang mỉm cười.

"Xem ra ngươi cũng có thể quản chế nha đầu bướng bỉnh này một chút. Nàng ly khai nội viện bản thân ta cũng được thanh tịnh không ít, nội viện cũng không cần tiếp tục lo lắng bị mất dược liệu nhiều nữa." Nhìn thấy Tử Nghiên bị Tiêu Viêm chế phục, Tô Thiên cười nhẹ một tiếng, chợt làm như nhớ ra cái gì đó, trừng mắt nhìn Tiêu Viêm nói: *"Đúng rồi, ngươi tiểu tử này, nếu đã đến Hắc Giác Vực, vậy nhanh chóng trở về bổ sung tâm hỏa cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp, hiện giờ Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã mất hiệu lực nửa năm rồi."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm xấu hổ gật gật đầu, vội vàng nói: *"Đại trưởng lão yên tâm, chờ xong việc này, nhất định ta sẽ trở lại nội viện để bổ sung tâm hỏa."*

Thấy thế, Tô Thiên lúc này mới hừ một tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một xích hồng quyền trục, ném về phía Tiêu Viêm, nói: *"Cầm đi, đây là Thước Pháp Đấu Kỹ mà nhị ca của ngươi mua được ở phòng đấu giá cho ngươi, vì vật này hẳn tình nguyện đắc tội với một gã Đấu Tông cường giả đó."* Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn Tiểu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm, trong lòng cũng nói thầm một trận: *"Vì cái gì mà nữ nhân bên cạnh tiểu tử này mỗi người đều có thực lực khủng bố như thế?"*

Tiếp nhận quyền trục màu đỏ, cảm thụ được một dòng nhiệt lưu truyền tới, trong lòng Tiêu Viêm xuất hiện một tia ấm áp. Trước đó Tiêu Lệ còn không biết thân phận của bọn họ mà hắn cũng dám tranh giành cuốn "Thước Pháp đấu kỹ", chỉ vì muốn tăng thêm một phần thực lực cho mình, đó là tình cảm huyết mạch tương liên, tình huynh đệ.

"Đừng cảm động, ngươi là người quan trọng nhất của Tiêu gia chúng ta, đại ca cũng đã sớm nói, mọi người có thể chết, nhưng ngươi thì không thể chết, cho nên ngươi phải sống thật tốt, nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, bởi vì chỉ có ngươi mới có năng lực cứu phụ thân ra từ trong tay cái Hồn Điện chết tiệt nợ!" Nhìn thấy Tiêu Viêm ngơ ngẩn ngẩn nhìn quyền trục, Tiêu Lệ bĩu môi một cái, cười nói: *"Nhanh chóng nói chánh sự đi, tìm*

chúng ta có chuyện gì?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười, nhẹ gật gật đầu đem quyền trực thu vào trong nạp giới, trầm ngâm một hồi, khuôn mặt dần dần ngưng trọng, mục quang đảo qua hai người Tiêu Lệ cùng Tô Thiên, thanh âm trầm thấp nói: *"Ta phải lấy được Bô Đê Hóa Thể Tiên kia."*

-----oOo-----

Chương 844: Thương nghị lập kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lời nói của Tiêu Viêm đích xác làm cho Tiêu Lệ cùng Tô Thiên thoáng ngơ ngác một chút, bất quá cũng không có gì ngoài ý muốn, đối với mục đích chuyển này của Tiêu Viêm kỳ thật bọn hắn mơ hồ cũng sớm đoán được một chút.

"Ngươi cũng có hứng thú đối với vật kia?" Tô Thiên trầm ngâm một lát, ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn, chậm rãi nói.

"Vị bằng hữu của ta thật cần vật kia để cứu mạng." Tiêu Viêm khẽ thở dài.

Nghe vậy, hai người Tô Thiên sửng sốt, chột nhìn Tiểu Y Tiên đang đứng một bên, khẽ nhíu mày, nói: *"Đây là lý do chính ngươi quay về sao?"*

Tiêu Viêm chần chờ một chút, mục quang hướng tới Tiểu Y Tiên, sau khi nằng nhẹ gật đầu một cái hắn mới đem chuyện tình của Tiểu Y Tiên kể lại một lần, sự tình Ách Nan Độc Thể cũng không dấu diếm.

"Ách Nan Độc Thể?"

Vừa nghe Tiêu Viêm nói ra cái tên kia, Tiêu Lệ vẫn còn đỡ, nhưng Tô Thiên thì hít một hơi khí lạnh, mục quang khiếp sợ nhìn Tiểu Y Tiên đang cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng. Đối với loại thể chất đặc thù hiếm thấy này, hắn cũng từng nghe nói qua, tự nhiên là biết thể chất này kinh khủng cỡ nào.

Trên Đầu Khí Đại Lục trước kia cũng từng có Ách Nan Độc Thể xuất hiện,

nhưng những người này đều không có ngoại lệ mang đến một tràng tai họa không nhỏ. Độc thể này bạo phát, xung quanh ngàn dặm nhân thú bất tòn, trở thành một bãi hoang vu, giống như một cơn ác mộng được ghi lại trong thư tịch.

"Khó trách nàng có thể trở thành Đấu Tông cường giả khi mới chừng ấy tuổi, nguyên lai là Ách Nan Độc Thể." Sau nửa ngày, vẻ khiếp sợ trong mắt Tô Thiên mới chậm rãi mất đi, thấp giọng lẩm bẩm nói. Lúc mới gặp hẳn bởi vì thấy Tiểu Y Tiên trẻ tuổi mà cảm thấy rất kinh ngạc. Còn trẻ như vậy đã có thể là Đấu Tông cường giả. Nhưng theo kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của hắn, nếu nàng thật là dựa vào thiên phú của mình mà tu luyện, chỉ sợ mặc dù Tiêu Viêm, cũng xa xa không bằng.

"Ách Nan Độc Thể theo thực lực bản thân trở nên mạnh mẽ khoảng cách đến lúc bạo phát cũng sẽ càng ngày càng gần. Hiện giờ Tiểu Y Tiên cũng chỉ còn không đến hai năm thời gian, nếu không nghĩ biện pháp khống chế, đến lúc đó hậu quả sẽ là độc thể hoàn toàn bạo phát, một tràng bi kịch sẽ lại diễn ra." Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia có thể trợ giúp nàng?" Tiêu Lệ cau mày nói.

"Án, chỉ cần chiếm được Bồ Đề Hóa Thể Tiên, ta liền có thể giúp nàng hoàn toàn khống chế Ách Nan Độc Thể!" Tiêu Viêm gật gù đầu nói.

Nghe vậy, Tô Thiên kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm một cái, nói: *"Trên Đấu Khí Đại Lục, người có Ách Nan Độc Thể từ trước đến nay, cơ hồ bọn hắn cuối cùng đều có chung một kết cục là bạo thể mà chết, cũng không có một người nào thành công khống chế Ách Nan Độc Thể. Dù sao thực lực càng mạnh thì độc tính trong cơ thể càng mãnh liệt, lúc bạo phát càng kinh khủng."*

"Đại trưởng lão cứ việc yên tâm, chỉ cần có kiếm đủ tài liệu, ta tin tưởng có thể làm được." Tiêu Viêm cười, nói: *"Bất quá hiện tại vấn đề lớn nhất, đó là như thế nào mới có thể lấy được Bồ Đề Hóa Thể Tiên tới tay. Trong Hắc Hoàng Thành, người có ý định với thứ này cũng không ít a."*

"Đâu phải chỉ không ít, chỉ cần là người có chút thực lực đã có ý định này rồi." Tô Thiên lắc đầu, cau mày nói: *"Bất quá cướp lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong tay Ung Sơn Lão Nhân kia cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Lão già này là cường giả thế hệ trước trong Hắc Giác Vực, thực*

lực rất mạnh, mặc dù ta chỉ sợ cũng kém hẳn một bậc, hơn nữa tên kia cũng là một người tâm ngoan thủ lạt. Năm đó lúc hắn oai phong ở Hắc Giác Vực, không biết bao nhiêu thể lực đã bị chôn vùi trong tay hắn, nợ máu chồng chất."

"Đại trưởng lão cũng biết rõ thực lực của Ung Sơn Lão Nhân kia? Sau lưng hắn có bối cảnh gì không?" Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

"Lão gia hỏa này tính tình quái gở, không thích ước thúc, bởi vậy vẫn là độc lai độc vãng. Bất quá thực lực hiện nay của hắn, hẳn là đạt đến cảnh giới tứ tinh Đấu Tông." Tô Thiên chậm rãi nói.

"Chỉ có một mình hắn sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ thế nào, đối phó với một người so với đối phó một cái thể lực dễ chịu hơn không ít.

"Nếu để cho lão phu cùng Tiểu Y Tiên cô nương này liên thủ, thật có thể bắt giữ Ung Sơn Lão Nhân. Bất quá, sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, cho dù chúng ta đoạt được Bồ Đề Hóa Thể Tiên trong tay hắn trước thì có thể đối mặt với một đám ruồi nhặng đang châu chực sẵn?" Tô Thiên trầm giọng nói: *"Đặc biệt là Ma Viêm Cốc kia, lần này bọn chúng xuất động cường giả cũng không phải là ít. Phương Ngôn đó đã đặt nửa chân vào cảnh giới Đấu Tông, thực lực rất mạnh. Hơn nữa có vài tên Đấu Hoàng trưởng lão phối hợp ăn ý, mặc dù là đối chiến với Đấu Tông cường giả cũng có thể kéo dài một chút thời gian. Hơn nữa, có lẽ người cũng đã phát hiện, trong đội ngũ Ma Viêm Cốc còn có một người thần bí áo bào xám không biết lai lịch, người đó tuyệt đối là một gã Đấu Tông cường giả!"*

Nghe Tô Thiên đề cập tên thần bí áo xám kia, mục quang Tiêu Viêm cũng hơi trầm xuống, hắn kiêng kỵ nhất chính là vị thần bí áo xám này.

"Người này có phải là cốc chủ Ma Viêm Cốc?" Tiêu Viêm nhíu mày hỏi.

"Không phải, cốc chủ Ma Viêm Cốc hiện giờ đang bế quan. Hơn nữa hơi thở của lão già kia cùng vị thần bí hôi bào nhân này hoàn toàn bất đồng, cho nên tuyệt không thể nào là cùng một người." Tô Thiên lắc lắc đầu, trực tiếp bác bỏ phỏng đoán của Tiêu Viêm.

"Không biết hắn là cường giả phương nào Ma Viêm Cốc mời đến trợ oai?"

Một gã Đấu Tông cường giả, dù là khiêm tốn như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải có một chút tiếng tăm trong Hắc Giác Vực." Tiêu Viêm nghi hoặc thấp giọng nói.

Tô Thiên cùng Tiêu Lệ cũng chỉ biết lắc đầu, sau đó cau mày nói: "Trước kia lúc chúng ta giao chiến với Ma Viêm Cốc, người này cũng chưa từng hiện thân, nói vậy là trong thời gian gần đây hắn mới xuất hiện trong Ma Viêm Cốc!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chột bàn tay nắm chặt, nhẹ giọng nói: "Mặc kệ tên gia hỏa này là loại gì, dù sao Bồ Đề Hóa Thể Tiên nhất định phải đoạt tới tay. Nói cách khác, nếu để Ung Sơn Lão Nhân kia mang đồ vật kia vào trong thâm sơn ẩn núp không thấy bóng dáng, đến lúc đó đi tới nơi nào tìm một phần Bồ Đề Hóa Thể Tiên khác nữa đây?"

"Nếu quả thật ngươi muốn có Bồ Đề Hóa Thể Tiên, lão phu đề nghị ngươi không nên động thủ trước. Hiện giờ Bồ Đề Hóa Thể Tiên này là một củ khoai nóng phỏng tay, hấp dẫn vô số mục quang tham lam." Tô Thiên chậm rãi nói: "Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ đứng phía sau. Loại chuyện cướp đoạt hỗn loạn này, càng ra tay trước thì tình cảnh càng thêm bất lợi!"

"Đại ý tứ của trưởng lão là đợi đến cuối cùng mới ra tay?" Tiêu Viêm chần chừ nói.

"Cho dù không phải là người cuối cùng ra tay, nhưng cũng không thể là người đầu tiên xuất thủ, chú ý tình thế, tùy cơ ứng biến." Tô Thiên hí hóp đôi mắt lại, cười nhạt nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm trầm tư một hồi, rồi cũng gật đầu, nói: "Một khi đã như vậy, nghe theo đại trưởng lão đi!"

"Yên tâm đi, có Tiêu Môn trình thám sát Ung Sơn Lão Nhân đó, một khi có bất kỳ biến cố gì trong thành này, chúng ta sẽ là những người đầu tiên nhận được tin tức." Tiêu Lệ cười nói: "Hai ngày này, các ngươi hãy nghỉ ngơi ở đây đi, nếu có biến ta sẽ thông báo cho các ngươi."

Tiêu Viêm gật gù đầu, có Tiêu Môn hỗ trợ, tự nhiên là có thể giảm đi không ít phiền toái.

Thấy đã trao đổi xong chính sự, không khí trong đại sảnh cũng dễ chịu hơn một chút, Tiêu Lệ sai thị nữ dâng trà lên, lúc nói chuyện liền chuyển sang đề tài khác: *"Đúng rồi Tam đệ, tình hình trong Gia Mã đế quốc ra sao rồi? Lần nhận được thư cầu cứu của đại ca, nói là Xuất Vân tam đại đế quốc cùng với tam đại tông môn liên hợp tiến công Viêm Minh? Lúc trước bởi vì vừa mới cùng Ma Viêm Cốc đại chiến, nhân thủ có phần không được tốt, chờ sau khi tình thế khá hơn một chút thì lại có tin báo về, đế quốc đã bình yên vô sự!"*

Nghe Tiêu Lệ đột nhiên nhắc đến vấn đề này, khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng cứng đờ, Tiểu Y Tiên một bên, bàn tay mềm mại đang cầm chén trà khẽ run lên, làm bắn ra vài giọt nước trà, khuôn mặt cúi xuống, hai má hơi có chút không được tự nhiên.

"Ha ha, đã không có việc gì nữa rồi!" Tiêu Viêm khẽ đặt chén trà xuống, hung hăng liếc Tử Nghiên đang ở một bên miết miết cái miệng nhỏ nhắn, sau đó tùy ý ha ha ứng phó vài tiếng, rồi vội vàng nói: *"Nhị ca, người giúp chúng ta an bài một chỗ ở trước đi, đã nhiều ngày chúng ta cũng chưa được nghỉ ngơi rồi."*

"Một khi đã như vậy, các người hãy đi nghỉ trước đi, ngày mai nếu có tin tức, ta sẽ báo người thông tri cho người."

Nghe Tiêu Viêm nói không có việc gì, Tiêu Lệ cũng yên tâm gật đầu cười, phát tay gọi thị nữ đưa Tiêu Viêm tới sương phòng ở hậu viện.

Đi trên hành lang yên tĩnh, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn sắc mặt Tiểu Y Tiên bên cạnh, nhẹ giọng nói: *"Yên tâm đi, không có việc gì, việc này cũng không trách người được."*

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, chột cười khổ một tiếng, nếu lúc trước sớm biết Tiêu Viêm đứng đầu Viêm Minh thì sẽ không có cuộc chiến dài tới một năm kia. Hiện giờ việc này đã xảy ra, nàng cũng chỉ có thể than thở may mắn, trong lúc chiến tranh vẫn chưa làm cho thân nhân của Tiêu Viêm thương vong. Nếu thật sự là như vậy, nàng cũng thật không còn mặt mũi đứng trước mặt Tiêu Viêm, chứng kiến hán vì mình mà phải bỏn ba hao tổn tâm sức.

"Được rồi, người nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai nói sau." Nhìn thấy thị nữ đang đứng chờ trước một căn phòng, Tiêu Viêm mỉm cười,

hướng về phía Tiểu Y Tiên nói.

"*Án, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.*" Tiểu Y Tiên thấy sắc trời đã không còn sớm, cũng gật đầu ôn nhu nói với Tiêu Viêm một câu rồi nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

Đưa mắt nhìn Tiểu Y Tiên bước vào phòng, Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, chợt chuyển qua một cái hành lang, bước nhanh vào trong phòng của mình.

Bóng đêm giống như một khối hắc ám bao trùm cả Hắc Hoàng Thành. Ánh trăng thanh lương thân nhiên xuyên qua tầng mây rọi xuống dưới, chiếu xạ vào trong căn phòng, phủ lên người hắc bào thanh niên đang nhắm mắt tu luyện.

Một đạo năng lượng giống như thực chất, quanh quẩn ở chóp mũi Tiêu Viêm, cuối cùng bị hút vào trong cơ thể. Trải qua mấy vòng luyện hóa, mới thành một tia đầu khí tinh thuần hòa vào trong thể nội.

Đôi mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, cảm thụ lực lượng tràn đầy đang nhảy nhót trong cơ thể, từng tiếng động nhỏ đang vang lên trong từng tế bào, Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay chợt vung lên, một vật màu đen to lớn nhất thời hiện ra, chiếm không ít diện tích trong phòng. Thể tích vật này không nhỏ, vừa xuất hiện đã chiếm hơn nửa gian phòng, trông giống như một đôi cánh ngọc thạch, trong ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn chiếu xuống lại phản xạ ra ánh huỳnh quang, nhìn qua hết sức kì dị.

Mà vật này tự nhiên chính là vật mà Tiêu Viêm mất không ít tiền của mới có thể mua được từ trong tay Hắc Hoàng Tông, thi thể ma thú!

-----oOo-----

Chương 845: Phân thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thi thể ma thú trong phòng, Tiêu Viêm mỉm cười, thân hình vừa động nhảy xuống giường, sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh thi thể ma thú, mục quang chậm rãi nhìn từ trên xuống dưới.

Khối thi thể ma thú này bởi vì thời gian tử vong đã rất lâu, bởi vậy da thịt cả thân mình đều khô héo co rút lại, làm cho Tiêu Viêm cũng không thể từ ngoại hình mà nhìn ra thứ này đến tột cùng là loại ma thú gì. Bất quá đối với bản thể của ma thú này, Tiêu Viêm cũng không có nhiều hứng thú lắm, điều duy nhất làm hắn cảm thấy hứng thú, đó là đôi cốt dục ngọc thạch kia có thể giúp hắn luyện chế ra một đôi Thiên Nhạn Cửu Hành Dục phẩm chất rất cao.

Cước bộ nhẹ nhàng, Tiêu Viêm dừng lại cạnh cốt dục ngọc thạch đang mở rộng tới hai ba trượng, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve qua cốt dục. Chỗ bàn tay tiếp xúc, một mảnh lạnh lẽo truyền tới, nhưng bên trong cảm giác lạnh lẽo lại mơ hồ có một tia ấm áp. Khó có thể tưởng tượng, thân khô này thời gian tử vong đã qua không biết bao nhiêu năm mà còn có thể tỏa ra nhiệt độ.

Cốt dục ngọc thạch này hơi có chút trong suốt, bởi vậy bằng mắt thường Tiêu Viêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong cốt dục giống như có lưu chuyển năng lượng khác thường.

"Thương! Tiên! "

Ngón tay nhẹ nhàng gõ phía trên cốt dục, từng tiếng vang kiên cố theo ngón tay truyền đến làm cho Tiêu Viêm cảm thấy thỏa mãn gật gật đầu, đôi mắt hắn chợt híp lại, linh hồn lực lượng theo ngón tay, lặng lẽ truyền vào bên trong cốt dục kia.

Linh hồn lực lượng thật cẩn thận thăm dò vào bên trong cốt dục. Tiêu Viêm còn chưa có động tác gì khác, cốt dục ngọc thạch đột nhiên tỏa ra từng tia ánh sáng ngọc, linh hồn Tiêu Viêm chợt giống như chui vào long quyển phong bạo, lực hút điên cuồng trực tiếp mãnh liệt xé rách một tia linh hồn lực lượng thành hư vô.

Mở choàng đôi mắt, ngón tay Tiêu Viêm giống như bị điện giật, mục quang mang theo một tia khiếp sợ nhìn cốt dục ngọc thạch trước mặt, trong lòng nảy lên một tia kinh hãi, hắn không nghĩ tới bên trong cốt dục ngọc thạch này, lại có thể ẩn dấu năng lượng phong thuộc tính cuồng bạo như thế. Hơn nữa, làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc nhất vẫn là năng lượng phong thuộc tính bên trong còn truyền đến một chút cảm giác nóng cháy. Hai loại thuộc tính hoàn toàn bất đồng lại có thể chung sống một cách

hoàn mỹ bên trong một đôi dục sí, hiện tượng này quả thật là kỳ lạ.

"Không hổ là tuyệt thế hung thủ sắp đột phá cấp bảy, chết đi nhiều năm như vậy mà trong hai cánh còn có thể chứa đựng năng lượng cuồng bạo đáng sợ như thế, dùng dục sí này luyện chế Thiên Nhận Cứu Hành Dục, sợ rằng hiệu quả còn mạnh hơn so với dự liệu." Tiêu Viêm liếm liếm đôi môi, trong đôi mắt đen kịt từ từ hiện lên chút nóng bỏng, có lẽ lần này hẳn là nhặt được bảo bối rồi. Mấy viên đan dược kia hẳn cũng không thiếu, mặc dù thi thể ma thú này chỉ có một đồng thịt khô, nhưng đối với cốt dục ngọc thạch này, giá trị còn cao hơn so với đan dược kia.

Nhẹ nhàng xoa xoa đôi bàn tay, mục quang Tiêu Viêm một lần nữa nhìn lướt qua thi thể ma thú không nhỏ trước mặt, bàn tay thoáng động, một thanh trường kiếm sắc bén đã ở trên tay, một tầng hỏa diễm xanh biếc lạng lã tràn ra, quanh quẩn ở trên bề mặt kiếm, nhiệt độ nóng bỏng làm cho thanh trường kiếm chế tạo bằng tinh cương này bốc lên từng làn sương trắng mỏng manh.

"Xuy! "

Tiêu Viêm cầm trường kiếm trong tay, hung hăng đâm vào chỗ tiếp xúc giữa cốt dục ngọc thạch cùng thân thể ma thú. Sự kháng cự theo dự liệu cũng không xuất hiện, ma thú khô héo kia giống như là đậu hủ vậy, trực tiếp bị trường kiếm đâm xuyên vào.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng hơi có chút thất vọng thở dài một hơi, da của ma thú này đã bị hủ thực theo năm tháng, mất đi sự kiên cố vững chắc, mà ý niệm trong đầu hẳn muốn dùng da của ma thú này chế luyện áo giáp cũng chỉ có thể bỏ đi.

Xuy!

Bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, Tiêu Viêm chỉ huy trường kiếm chậm rãi cắt chỗ da tiếp xúc với cốt dục ngọc thạch, bên dưới lớp da là một khối thịt sẫm bạch khác thường, nhưng lại không có chút máu tươi nào tràn ra.

Mặc dù rất kinh ngạc đối với da thịt của loại ma thú này lại có thể kiên trì nhiều năm như vậy mà không rửa nát, bất quá sau khi Tiêu Viêm cẩn thận kiểm tra một phen lại phải ngán ngẩm lắc đầu, thịt này cũng không có chút năng lượng nào trộn lẫn bên trong, về phần vì sao có thể bảo tồn như vậy,

có lẽ là bởi vì có lớp da kia bao bọc bên ngoài.

Tiêu Viêm thật cẩn thận huy động trường kiếm mở ra hai đại động trên lưng thi thể ma thú, sau đó gỡ cốt đực ngọc thạch xuống, cẩn thận để xuống một bên.

Sau khi rời khỏi thân thể, ánh sáng trên cốt đực ngọc thạch cũng không âm ỉ đi, khiến cho Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm. Hắn có chút lo lắng, cốt đực này một khi rời khỏi thân thể sẽ hóa thành một đồng phế vật, bây giờ nhìn lại lo lắng của hắn cũng là hơi thừa.

Gỡ cốt đực ngọc thạch xuống, Tiêu Viêm lại hướng tới hai đại động kia dò xét, một vị chua làm cho người ta muốn ngắt từ đó tràn ra, làm cho hắn phải vội vàng ngừng thở.

Quay đầu lại, Tiêu Viêm chần chờ một chút, rồi đột nhiên cắn răng một cái nói: *"Ta cũng không tin thân thể lớn như vậy lại không có thứ gì hữu dụng."* Dứt lời, trường kiếm sắc bén xẹt qua mấy đạo hào quang, thật nhanh lưu lại trên thi thể ma thú hơn mười vết kiếm thật sâu.

Từng đạo vết kiếm chậm rãi vạch trên thân thể ma thú, sau đó qua mấy nháy mắt từng vết chợt mở rộng ra, mà thi thể ma thú kia, lại là giống như bị chia năm xẻ bảy, âm âm sụp đổ, từng khối thịt sâm bạch hiện lộ ra, đại gia hỏa này đã trực tiếp bị Tiêu Viêm phanh thây.

Thi thể ma thú bị Tiêu Viêm hoàn toàn mổ ra, một vị chua nồng nặc tràn ngập, cuối cùng lượn lờ bay lên bám ở trên trần nhà. Bất chợt từng tiếng xuy xuy vang lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm, trần nhà bị hủ thực thành một cái lỗ hồng cự đại, đứng ở trong phòng nhìn qua lỗ hồng đó cũng có thể nhìn thấy ánh trăng rằm trên cao.

Đợi đến khi vị chua tản đi toàn bộ, lúc này Tiêu Viêm mới sách sách sợ hãi than một tiếng, rồi cẩn thận kiểm tra thi thể ma thú một lần. Trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, chỉ thấy được bên trong thi thể ma thú này chỉ có từng khối thịt sâm bạch, thậm chí ngay cả xương cũng không dư thừa nửa cái chứ đừng nói đến cái gì nội tạng.

"Chẳng lẽ bị toan khí (khí chua, như axit ấy) kia hủ thực hết rồi? Nhưng vì cái gì những khối thịt này lại không bị hủ thực?" Tiêu Viêm nhướng mày nghi ngờ lắm bầm một tiếng, suy nghĩ một lát, lại vẫn như cũ không có kết

qua.

"Chết tiệt, mặc dù toan khí kia có thể hủ thực xương cốt nội tạng, nhưng ma hạch đâu? Đó là nơi năng lượng của ma thú ngưng tụ, không thể nào cũng bị toan khí kia hủ thực được?" Tiêu Viêm nhướn mày, trường kiếm trong tay vạch hơn mười đạo lên khối thịt sâm bạch, đặc biệt là trên đầu ma thú. Nhưng khi từng khối thịt mở ra, vẫn chỉ có một màu sâm bạch đập vào mắt, nơi não bộ trên đầu ma thú rỗng tuếch, không có nửa vết máu, thậm chí là não bộ cũng không có, chứ đừng nói gì đến ma hạch.

"Khối thi thể ma thú này chẳng lẽ cũng chỉ có cốt dục ngọc thạch dùng được thôi sao?" Không cam lòng, Tiêu Viêm lần lại một lần nữa cắt từng khối thịt ra thành mảnh nhỏ, nhưng một lát sau vẫn không có kết quả, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi trường kiếm, thấp giọng mắng.

"Ai, quên đi, có cốt dục ngọc thạch này coi như là đem tiền vốn thu trở lại, không có gì khác cũng không có sao." Sau một hồi buồn bực, Tiêu Viêm đành phải lắc đầu. Khi hắn định thu thi thể ma thú vừa bị hắn phân thân vào trong nấp giới, bỗng nhiên một giọng nói non nớt trong trẻo đột nhiên vang lên ở trong phòng.

"Hơn nửa đêm rồi mà ngươi còn làm ra những chuyện tình ác tâm vậy!"

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Tiêu Viêm ngẩn ra, chột ngẩng đầu lên chỉ thấy ở lỗ hồng bị toan khí hủ thực trên nóc nhà, Tử Nghiên đang quơ hai bắp chân tuyết trắng, miết miết cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn.

"Hơn nửa đêm, ngươi không đi ngủ lại chạy lên nóc nhà làm cái gì?" Đảo cặp mắt trắng dã hướng về phía Tử Nghiên, Tiêu Viêm đặt mông ngồi trên ghế, cười nói.

"Vốn là ngủ rồi, kết quả là một mùi vị cổ quái làm cho ta rất không thoải mái truyền tới, sau đó ta tỉnh lại rồi theo mùi vị đi tới đây."

Tử Nghiên nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng, sau đó dùng chân đá đá đồng thi thể ma thú thần bí bị phanh thây kia, nói: "Nguyên lai là từ vật này truyền tới."

Tiêu Viêm lười nhác dựa vào lưng ghế, cười nói: "Nếu ngươi có hứng thú thì lấy đi, bất quá không biết những thứ này đã qua bao nhiêu năm, còn có

thể ăn sao?"

Đưa lưng về phía Tiêu Viêm, Tử Nghiên cũng không để ý tới lời trêu chọc của hắn, con ngươi như bảo thạch chậm rãi quét qua trên thi thể ma thú, một cỗ tử quang nhàn nhạt chậm rãi sáng lên.

Tử quang quanh quẩn, Tử Nghiên đột nhiên nhặt trường kiếm trên mặt đất lên, sau đó ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Viêm đem mười cái móng vuốt tái nhợt trên thi thể ma thú cắt xuống, sau đó thật cẩn thận đặt lên bàn.

"Ngươi làm gì thế? Không phải ngươi muốn đồ vật này đây chứ?" Thấy thế, Tiêu Viêm sửng sốt, thuận tay cầm một móng vuốt dài ước chừng nửa ngón tay lên, bóp nhẹ vài cái, móng vuốt kia giống như một đồng bunn nhào lập tức biến dạng, không có nửa điểm cứng rắn, Tiêu Viêm lập tức ngán ngẩm bất đắc dĩ nói.

Đối với sự hăng hái nhất thời của Tiêu Viêm, trên mặt Tử Nghiên hiện lên một chút kích động hiềm thấy, thúc giục: *"Ngươi dùng dị hỏa đốt những thứ này một chút đi."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời ngẩn ra, vừa muốn hỏi nguyên do lại nhìn thấy bộ dáng vội vàng của Tử Nghiên, hắn cũng không nói nhảm nhiều, một luồng hỏa diễm xanh biếc hiện lên trên đầu ngón tay, sau đó bao lấy một cái móng vuốt.

Theo dị hỏa nung đốt, một màn làm cho Tiêu Viêm khiếp sợ cũng chậm rãi xuất hiện, chỉ thấy được móng vuốt tái nhợt giống như đồng bunn kia, ở trong sự nung đốt của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, nhưng lại không hóa thành tro bụi trong khoảnh khắc, mà lấy một tốc độ chậm chạp từ từ thu nhỏ lại, mà theo thể tích dần thu nhỏ, bề ngoài tái nhợt cũng lạng lã tiêu tán, thay vào đó là một màu hồng xanh lan tỏa, mà tại nơi đỉnh nhọn của móng vuốt một luồng hàn mang làm cho Tiêu Viêm cảm thấy lãnh ý, như ẩn như hiện khuyếch tán ra ngoài.

"Cái này..."

Quá trình thiêu đốt diễn ra ước chừng mười phút, móng vuốt tái nhợt lúc trước đã thu nhỏ lại thành một đoạn móng vuốt màu thanh hồng chỉ bằng một đốt ngón tay. Hai màu hồng xanh ở trên đoạn móng vuốt trộn lẫn giao

hòa, tựa như gió cùng lửa kết hợp, tạo ra một cỗ khí tức nóng bỏng. Mà chứng kiến một màn thần kỳ như vậy, cho dù là Tiêu Viêm cũng phải sửng sờ tại chỗ. Ai có thể biết được vật này sau khi bị dị hỏa thiêu đốt lại biến thành như vậy?

Chẳng lẽ, đây là bản chất che giấu ở bên trong? Như vậy nói cách khác, thi thể ma thú thần bí này cũng không phải là không hề có tác dụng như trong tưởng tượng của hắn?

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiêu Viêm đột nhiên nảy lên một cỗ nóng bỏng, chớp mắt một cái, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào những khối thịt sẫm bạch trên sàn nhà.

-----oOo-----

Chương 846: Huyết dịch xanh hồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người biết chỗ trân quý của thi thể ma thú ở chỗ nào đúng không?"

Nét nóng bỏng trong mắt nội liễm, Tiêu Viêm đột nhiên ngó chùng chùng Tử Nghiên đang đứng bên cạnh bàn, hơi có chút nóng lòng nói. Nếu không phải cô nàng này nhắc nhở, chỉ sợ hắn vĩnh viễn cũng không nghĩ ra móng vuốt này sau khi bị dị hỏa thiêu đốt lại xuất hiện một màn thần kỳ như thế.

Nhìn mảnh móng vuốt màu xanh hồng thể tích mặc dù ngắn nhỏ, nhưng dị thường sắc bén. Tiêu Viêm nhẹ nhàng cầm nó lên, vạch một cái ở trên mặt bàn, chọt mặt bàn dùng gỗ cứng rắn chế tạo thành tựa như đậu hủ, lập tức nứt rời ra. Ở nơi vết nứt, bề mặt gỗ bóng loáng như gương.

"Móng vuốt thật là sắc bén." Trình độ sắc bén của vật này làm cho Tiêu Viêm nhẹ hít một hơi khí lạnh. Ánh mắt nhìn về phía Tử Nghiên lại càng tha thiết, nếu cô nàng này biết bí mật của loại móng vuốt này, nói vậy những thứ khác, hắn là cũng phải biết?

Đối với ánh mắt của Tiêu Viêm, Tử Nghiên đặc ý hất cái cằm nhỏ tinh xảo lên, nói: *"Trước tiên hãy đem toàn bộ móng vuốt này thiêu đốt một lượt cho bốn tiểu thư, ta muốn dùng chúng để chế luyện một bộ quyền sáo, hắc*

hắc, sau này đây chính là vũ khí của ta."

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cúi đầu nhìn móng vuốt sắc bén trong tay, vừa nghĩ tới cảm giác bị vật nhỏ sắc bén này đánh trúng cũng không nhịn được rung mình một cái. Vật này phối hợp với lực lượng đáng sợ của Tử Nghiên, một quyền nện xuống, cho dù là một gã cường giả Đấu Hoàng, không chết cũng phải lột da a.

Trong lòng khẩn cấp muốn biết bí mật của thần bí thi thể ma thú này, Tiêu Viêm cũng không so đo cùng nha đầu đang đắc ý vênh váo này, đem móng vuốt trên tay thật cẩn thận để xuống, sau đó liền cầm lấy chín miếng móng vuốt tái nhợt khác, hỏa diễm xanh biếc lượn lờ bốc lên, Tiêu Viêm tiện tay ném số móng vuốt còn lại vào trong.

Theo nhiệt độ nóng cháy của Lưu Ly Liêm Tâm Hỏa thiêu đốt, chín miếng móng vuốt tái nhợt kia cũng dần dần xuất hiện biến hóa giống như lúc trước. Theo thể tích thu nhỏ lại, vẻ tái nhợt cũng chậm rãi rút đi, thay vào đó là một màu xanh hồng khác thường.

Thiêu đốt kéo dài chừng nửa giờ, hỏa diễm xanh biếc đang huyền phù trước mặt Tiêu Viêm mới chậm rãi tiêu tán, mà chín miếng móng vuốt xanh hồng trong đó cũng rơi xuống, Tiêu Viêm vội vàng phát ra một đạo kinh phong nhu hòa bao vây lấy, sau đó nhẹ nhàng đặt chúng lên trên mặt bàn.

Sau khi đem mười miếng móng vuốt vừa thiêu đốt đặt xuống, vẻ kinh dị trong mắt Tiêu Viêm cũng giảm bớt rất nhiều, hắc khế thở ra một hơi, lau đi chút mồ hôi lạnh trên trán.

Tử Nghiên ở một bên hoan hỉ cầm mười miếng móng vuốt xanh hồng lên, sau đó thật cẩn thận thu vào trong thắt lưng của mình, lúc này mới hướng về phía Tiêu Viêm cười hắc hắc.

"Ngươi làm sao mà biết được móng vuốt này sau khi trải qua dị hỏa thiêu đốt, sẽ biến thành bộ dáng như vậy?" Tiêu Viêm liếc Tử Nghiên một cái, hơi có chút nghi ngờ nói. Nhìn bộ dáng Tử Nghiên lúc trước như vậy, rõ ràng cho thấy nàng biết trước rằng vật này hữu dụng, nếu không nàng cũng không đặc biệt cất lấy mười cái móng vuốt trông như phé vật như vậy.

"Ta cũng không biết, dù sao ta cũng có cảm giác vật kia đối với ta hữu

dụng, sau đó tự nhiên là cắt xuống a. " Đối với vấn đề của Tiêu Viêm, Tử Nghiên cũng là cau hàng lông mày lại mờ mịt nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chân mày lại nhíu sâu hơn, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt chuyển về phía thần bí thi thể ma thú trong phòng đã bị phân thân kia lâm bảm nói: "Chẳng lẽ người cùng vật này có chút quan hệ? Bất quá đáng tiếc, ma thú này thời gian chết đi quá lâu, không thể nhìn ra đến tột cùng bản thể nó là cái gì, nếu không có lẽ còn có thể bằng hình dáng bên ngoài suy đoán một chút."

"Dù sao nó cũng không phải đồng loại của ta. Hơn nữa ta đối với nó cảm giác rất là không thoải mái, thậm chí nhìn thấy nó bị người ngũ mã phân thân còn cảm thấy rất sáng khoái." Tử Nghiên bĩu môi nói.

"Sáng khoái? Chẳng lẽ bản thể của ma thú này cùng với loài của người ở thế đối địch? " Tiêu Viêm ngẩn người, chột ngạc nhiên nói.

"Không biết, ta ngay cả chính mình cũng không biết rõ là loại ma thú nào, hơi đầu quẩn nó là cái loại gì." Tử Nghiên cau mày nói.

"Thôi đi, không quản nó là vật gì, nha đầu, kế tiếp người hẳn là nên nói cho ta biết, xử trí đồng kiện thi này như thế nào đi? " Thấy Tử Nghiên không muốn nhắc quá nhiều tới cái đề tài này, Tiêu Viêm cũng chuyển sang đồng kiện thi, cười nói.

"Đốt đi, đem những khối thịt khó coi này đốt đi, sẽ xuất hiện đồ vật mà người muốn. " Tử Nghiên buông tay hơi hột nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, cũng không nói nhảm nhiều, bàn tay mạnh mẽ vung lên, một cỗ hấp lực dữ dội tuôn ra, trực tiếp đem một khối thịt sâm bạch thật lớn tới trước mặt, sau đó há mồm phun ra một cỗ hỏa diễm xanh biếc, bao vây hoàn toàn khối thịt sâm bạch kia vào.

Theo hỏa diễm bao vây, một cỗ nhiệt độ kinh khủng cũng tràn ngập ra, cuối cùng toàn bộ thẩm thấu tiến vào trong khối thịt kia. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Mà kèm theo nhiệt độ thẩm thấu, khối thịt sâm bạch sắc cũng không ngừng tuôn ra những tiếng vang xuy xuy, mà thể tích khối thịt cũng là không ngừng thu nhỏ lại ở trong ngọn lửa. Thiêu đốt ước chừng năm phút

đồng hồ, khối thịt trên bàn lúc trước đã thu nhỏ lại chỉ bằng đầu người, hơn nữa vẻ sạm bực cũng tiêu tan hết, mà ở mặt ngoài khối thịt từ từ hiện ra một màu xanh hồng.

Loại xanh hồng này, theo hỏa diễm thiêu đốt cũng là càng ngày càng tăng, cuối cùng hoàn toàn ngưng tụ ở một chỗ. Chợt ở trong ánh mắt vui mừng của Tiêu Viêm hóa thành một giọt huyết dịch xanh hồng, thẩm thấu ra bên ngoài bề mặt huyết nhục, cuối cùng xuyên qua ngọn lửa rơi xuống.

Nhìn thấy giọt huyết dịch rơi xuống, Tiêu Viêm tay mắt lạnh lẽo, từ trong nạp giới lấy ra một bình ngọc phẩm chất hơi tệ, sau đó bỏ giọt huyết dịch xanh hồng vào trong.

Tiếp được huyết dịch xanh hồng, lúc này Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua vật đang bị thiêu đốt trong hỏa diễm xanh biếc, theo giọt huyết dịch xanh hồng thẩm thấu ra, khối thịt kia lại trực tiếp hóa thành hư vô bên trong ngọn lửa thiêu đốt, ngay cả tro bụi cũng không lưu lại nửa điểm.

Bấm tay gảy nhẹ, hỏa diễm xanh biếc chậm rãi tiêu tán, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn bình ngọc trong tay, lỗ mũi hít nhẹ một hơi ở miệng bình, một cỗ năng lượng cuồng bạo nồng nặc làm cho hắn khiếp sợ theo lỗ mũi tiến vào trong cơ thể, rồi chợt điên cuồng dữ dội lay động. Tiêu Viêm sợ hãi vội vàng sử dụng đấu khí áp chế, rồi sau một hồi khá lâu mới có thể sử dụng dị hỏa đem đạo năng lượng cuồng bạo kia luyện hóa đi.

Theo đạo năng lượng cuồng bạo bị dị hỏa rèn luyện, một cỗ năng lượng tinh thuần hùng hồn vận chuyển, lặng lẽ thẩm thấu đến tứ chi bách hải cơ thể Tiêu Viêm.

Mà đang lúc cỗ năng lượng này khuếch tán, trong lòng Tiêu Viêm mạnh mẽ giật mình một cái, hắn phát hiện năng lượng nhục thể của mình đột nhiên gia tăng, mặc dù sự gia tăng này rất nhỏ, nhưng Tiêu Viêm vẫn nhận thấy được rõ ràng.

"Huyết dịch này lại có kỳ hiệu gia tăng sức mạnh nhục thể của con người?"
"Tinh thần phục hồi lại, mục quang Tiêu Viêm trước tiên chuyển đến bình ngọc trong tay. Chợt trong đôi mắt đen kịt, từ từ nảy lên vẻ nóng bỏng. Lực lượng cơ thể đều chỉ có thể dựa vào một chút thiên phú hoặc là cố gắng rèn luyện, thật không nghĩ đến, huyết dịch xanh hồng thần bí này lại

có thần hiệu như vậy.

Nhẹ hít một hơi khí lạnh, trong lòng Tiêu Viêm lần nữa bị bản thể của thần bí thi thể ma thú làm cho rung động một chút. Chợt cười hắc hắc, bàn tay hắc mạnh mẽ tuôn ra một cỗ hấp lực, đem một khối thịt lớn hút đến trước mặt, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lần nữa phun ra.

Tự mình cảm thụ diệu dụng của huyết dịch xanh hồng này, Tiêu Viêm chút nữa là không biết, cho đây chỉ là một đồng phế vật không hề có tác dụng. Trong một canh giờ kế tiếp, hắc hao tổn khí lực, đem đồng thịt tái nhợt kia toàn bộ đầu nhập vào trong Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, tiến hành thiêu đốt.

Mà qua quá trình thiêu đốt, Tiêu Viêm cũng lần nữa thu được huyết dịch xanh hồng, bất quá điều duy nhất làm cho hắc có chút không vừa ý đó là nung khô hết đồng thịt đó, kết quả mới luyện hóa ra được năm giọt huyết dịch xanh hồng.

Nhìn huyết dịch trong bình ngọc đang ở chung một chỗ, nhưng năm giọt huyết dịch lại không hòa vào với nhau, Tiêu Viêm chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, vung tay lên đem Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trước mặt thu hồi, sau đó cười toe toét. Cười híp mắt đem bình ngọc thu vào trong nạp giới, không nghĩ tới thi thể ma thú ở Hắc Hoàng Tông xem ra có chút vô giá trị lại có thể để hắc tìm ra được loại đồ vật này. Tiêu Viêm ngầm tính toán, năm giọt huyết dịch xanh hồng này, giá trị tuyệt đối sẽ không kém Ngọc Thạch Cốt Dục kia. Thậm chí, từ một vài phương diện mà nói, còn có phần hơn.

Trong huyết dịch này hàm chứa năng lượng cực kỳ cuồng bạo, lúc trước Tiêu Viêm chẳng qua là hít một hơi, trong cơ thể đã sôi trào lên như vậy, vật này cũng không thể tùy ý mà phục dụng, nếu không tuyệt đối sẽ làm cho mình lâm vào bi kịch bạo thể. Bất quá đối với Tiêu Viêm mà nói, vấn đề khó khăn này hắc cũng cũng không coi vào đâu, bản thân hắc chính là luyện dược sư, đối với năng lượng cuồng bạo này cũng có chút tâm đắc có thể điều hòa. Chỉ cần cho hắc đầy đủ thời gian, đến lúc đó, tất nhiên có thể bình yên vô sự đem huyết dịch này hấp thu toàn bộ. Mà đến lúc đó, không biết lực lượng cơ thể hắc có tăng vọt đến loại trình độ nào?

Cho nên mới nói, Tiêu Viêm lần này tổn năm viên đan dược, đúng thật là xài không uổng phí a. Nếu Mạc Thiên Hành lão nhân kia biết được, hắc từ thi thể ma thú này chiếm được chỗ tốt to lớn như thế, sợ rằng sẽ giận đến học máu tại chỗ. Vật này, Hắc Hoàng Tông bọn họ đã kiểm nghiệm vô số

lần, nhưng trừ Ngọc Thạch Cốt Dục ra cũng không tìm được chỗ nào khác thường.

Song, chính vật mà bọn hắc cho rằng là vô giá trị, cũng làm cho Tiêu Viêm chiếm được một cái đại tiện nghi.

Từ trong hung phấn chậm rãi phục hồi lại tinh thần, ánh mắt Tiêu Viêm ánh mắt lần nữa quét về phía cái đầu đã khô quắt, cùng với một tấm da không lồ của thi thể ma thú lúc trước, hắc không khỏi liếm liếm miệng, đến hiện tại, ma hạch trân quý nhất vẫn còn chưa xuất hiện.

Nói như vậy, loại ma hạch ngưng tụ tất cả năng lượng của ma thú, cũng sẽ không hư không tiêu thất, mà là ẩn giấu bên trong cái đầu và tấm da của thi thể ma thú kia, ma hạch thật sự là thứ tối trọng yếu nhất đi.

Vừa nghĩ tới ma hạch của tuyệt thế hung thú sắp đột phá tới cấp tám sắp rơi vào trong tay mình. Tiêu Viêm không nhịn được nuốt nước miếng một cái, cả người trở nên nóng bỏng.

Phần ta đã hết mời người tiếp theo. Có gì sai sót xin lượng thứ

-----oOo-----

Chương 847: Ma Hạch Cấp Bảy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt rực cháy nhìn tấm da khô thật lớn trên mặt đất đến tê dại đầu. Mặc dù thứ này cơ hồ nhìn qua cũng chẳng khác gì một đồng rác vứt đi, nhưng trải qua một màn lúc trước, Tiêu Viêm đã biết, thân khô của Ma thú thần bí này không giống với Ma thú bình thường. Từ trên người nó có thể tìm được rất nhiều bảo bối, mà tất cả chúng đều dùng một cách thức quý dị, ẩn giấu ở những nơi người bình thường khó có thể ngờ đến.

Tay áo phất nhẹ, một cỗ kính phong nhu hòa quét ra, đem tấm da khô không lồ của Ma thú trôi nổi giữa không trung, Tiêu Viêm cong tay búng nhẹ, một luồng lửa xanh biếc từ đầu ngón tay bắn mạnh ra, cuối cùng hóa thành ngọn lửa hùng hực, thiêu đốt bên dưới tấm da khô.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa xanh biếc kia, tấm da khô to lớn chậm rãi cuộn lại, nhưng ma hạch vẫn chưa xuất hiện như dự liệu của Tiêu Viêm.

Thấy thế, chân mày Tiêu Viêm từ từ nhíu lại, trải qua sự thiêu đốt của Di hỏa, tấm da khô của ma thú đã có chút thay đổi, càng về sau càng rõ ràng. Nhưng nó cứ trơ trơ như vậy mà kiên trì chịu đựng Di hỏa thiêu đốt, chứ không cháy thành tro. Biến hóa duy nhất, chỉ là thong thả cuộn xoắn lại, trông như da rắn lúc mới lột.

Thời gian dần trôi qua, tấm da khô thật lớn ban đầu, giờ đã cuộn tròn lại như một quyển hoạ. Hắn vẫn một mực chờ đợi nhưng nào thấy chút dấu hiệu của ma hạch xuất hiện.

Đến lúc này, Tiêu Viêm mơ hồ hiểu được, phương pháp của hắn dường như đã có điểm sai lầm...

Nghĩ tới đây, hắn đành phải quay đầu đi, đem ánh mắt hướng về Tử Nghiên đang đứng bên cạnh, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt hả hê của cô nàng khi thấy mình đang lo lắng đến đầu đổ đầy mồ hôi.

"Tiểu nha đầu, ngươi mà còn tiếp tục đứng đó xem kịch vui, thì mau trả lại cho ta mười thanh móng kia." Tiêu Viêm tròn tròn mắt, hung tợn nói.

Đối với uy hiếp của Tiêu Viêm, Tử Nghiên héch cái miệng nhỏ nhắn lên, miễn cưỡng nói: *"Ngu ngốc thế, năng lượng ma hạch kia, xác thật là giấu bên trong tấm da khô của Ma thú. Nhưng nếu ngươi cố tình gượng ép sử dụng Di Hỏa thiêu đốt, chỉ tổ làm cho năng lượng trong đó dần dần bốc hơi lên mà thôi, cuối cùng, thứ này sẽ chân chính biến thành phế vật."*

Nghe vậy, bàn tay Tiêu Viêm nhất thời thoáng run rẩy, ngọn lửa xanh biếc đang bùng bùng cháy, trong nháy mắt liền tắt ngóm. Hắn giận dữ nói: *"Tại sao nha đầu ngươi không nói sớm?"*

"O! Ngươi không có hỏi đến ta, tự mình ra tay, bây giờ lại còn hung hăng sao?" Tử Nghiên vặn vẹo đôi tay nhỏ bé, ra vẻ ủy khuất nói.

Bị cô nàng làm cho tức giận đến tròn mắt, một lát sau, Tiêu Viêm đành buông tiếng thở dài, cười khỏ nói: *"Bà cô nhỏ của ta, đừng đùa ta nữa, nhanh nói cho ta biết phải làm như thế nào đi."*

Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, Tử Nghiên không tình nguyện hừ hừ nói:
"Đầu tiên nhỏ một giọt máu kia lên tấm da, sau đó lại dùng Dịch hỏa thiêu đốt, mới có thể đem năng lượng ma hạch kia bức ra."

"Người chắc chắn chứ?" Nghe thấy phải vận dụng thanh hồng huyết dịch trân quý, Tiêu Viêm có chút chần chừ, cẩn thận hỏi.

"Không tin thì đừng làm." Đối với sự hoài nghi của Tiêu Viêm, Tử Nghiên có chút không vui, bĩu môi: *"Người cứ thiêu đốt như lúc này đi, đến lúc đó năng lượng ma hạch ẩn giấu bên trong toàn bộ bốc hơi hết, xem người đi đâu mà khóc."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm nghiên rặng: *"Quên đi, tin người một lần vậy."* Nói xong, bàn tay thoáng lật, cái bình ngọc lúc trước liền hiện ra ở trong tay. Ngón tay khẽ búng, một giọt thanh hồng huyết dịch liền tự động bay vút ra, lơ lửng trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn thấy năng lượng cuồng bạo kinh người trong giọt thanh hồng huyết dịch, Tiêu Viêm không khỏi có chút đau lòng. Hắn đem toàn bộ cơ nhục của Ma thú này luyện hóa, mới luyện ra được năm giọt, hiện tại phải sử dụng mất một giọt. Nếu không phải bởi vì ma hạch, có đánh chết Tiêu Viêm cũng không dám xa xỉ như thế.

Cắn lưỡi đau xót do tiếc của, Tiêu Viêm cong tay búng nhẹ, thanh hồng huyết dịch liền bay vút ra, cuối cùng rơi thẳng vào tấm da khô của ma thú giờ đây đã cuộn tròn lại.

Thanh hồng huyết dịch vừa mới chạm vào tấm da khô, liền nhanh chóng thấm thấu vào bên trong. Tấm da khô màu xám trắng lập tức như bị kích thích mãnh liệt, từ nơi giọt máu nhỏ vào, một luồng sắc đỏ nhạt uốn lượn như rắn bò, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Luồng sắc đỏ nhạt khuếch tán với tốc độ cực nhanh, chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, tấm da khô liền hoàn toàn thay hình đổi dạng, màu xám trắng bị một màu đỏ quý dị thay thế, không còn như lúc trước. Ban đầu, tấm da khô không hề có chút động tĩnh, nhưng khi luồng sắc quý dị khuếch tán tới, liền tản mát ra năng lượng dao động kinh người.

Thấy biến hóa như vậy, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên nét vui mừng cực hạn, biện pháp này quả nhiên là hữu hiệu.

"Còn không mau dùng Dịch hỏa luyện hóa, chẳng lẽ chờ cho đến lúc năng lượng tản mát hết hay sao?" Tử Nghiên đứng bên cạnh, hừ lạnh nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi ngẩn người, lập tức tùy tâm thúc động, ngọn lửa xanh biếc một lần nữa phát ra, đem tấm da khô đang biến đổi màu sắc bao bọc vào bên trong.

Lần thứ hai dùng hỏa diễm thiêu đốt, diễn biến đã hoàn toàn khác trước. Bên trong luồng dịch hỏa hùng hực, tấm da khô của ma thú nhẹ tủa ra một làn hơi đỏ nhạt mỏng manh. Bên trong làn hơi đó, Tiêu Viêm cảm nhận được một cỗ năng lượng bàng bạc đáng sợ đang ba động.

Nhìn thấy dị trạng này, trong mắt Tiêu Viêm ánh lên nét mừng rỡ, lập tức thúc động, nâng cao nhiệt độ của Dịch hỏa.

Nương theo ngọn lửa xanh biếc hùng hực thiêu đốt, làn hơi tỏa ra từ lớp da khô càng nồng đậm, cơ hồ tràn ngập khắp không trung trong gian phòng. Màn hơi càng đậm đặc, năng lượng dao động càng mạnh mẽ. Đến khi mà hơi đã dày đặc đến mức hóa thành mây tràn ngập trong gian phòng, một cỗ uy áp đáng sợ từ giữa không trung khuếch tán ra, làm Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên phải biến sắc.

"Uy áp thật đáng sợ!" Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn dải mây màu đỏ nhạt trong không trung, một mặt đem Tử Nghiên kéo về phía sau, mặt khác thúc động tâm thần, nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đang bao lấy tấm da khô càng trở nên cuồng bạo.

Dưới sự thiêu đốt của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, làn hơi tỏa từ trong tấm da khô ngày càng nhiều, đám hơi này cô đọng mà không tán, chiếm cứ toàn bộ không trung giữa phòng. Bên trong màn hơi, mơ hồ có tiếng rít gào trầm thấp vang lên.

Tiếng gầm gừ vừa vang lên, máu huyết cả người Tiêu Viêm không nhận được mà sôi trào, hấn vội vàng vận chuyển Đấu khí, đem cỗ dao động này áp chế lại.

Lúc dao động trong cơ thể vừa được áp chế, phía sau Tiêu Viêm đột nhiên truyền đến một trận năng lượng va động. Tiêu Viêm vội vàng quay người lại, chỉ thấy trên thân thể Tử Nghiên, chẳng biết từ lúc nào đã bị một tầng

quang mang màu tím bao phủ. Bên trong tầng quang mang đó, Tiêu Viêm cảm giác được một tia hơi thở nguy hiểm, đôi mắt Tử Nghiên tựa như bảo thạch, ẩn chứa quang ám màu tím, mang theo một tia dã tính chết chóc đang nhìn chăm chăm vào đám mây đỏ nhạt giữa không trung, tựa hồ như gặp đại địch.

"Tử Nghiên!"

Nhìn thấy dị trạng đó, Tiêu Viêm vội vàng quát lên một tiếng, đầu khí ẩn chứa trong tiếng quát vang động bên tai Tử Nghiên, thanh âm chấn động liên khiến Tử Nghiên tỉnh táo lại.

Lúc Tử Nghiên bình ổn được thần trí, quang mang màu tím đang quanh quẩn trên thân nó cũng chậm rãi tiêu tán, nó thoáng mờ mịt nhìn Tiêu Viêm, chợt lẩm bẩm nói: *"Làm sao vậy?"*

Nhìn thấy bộ dạng mờ mịt của Tử Nghiên, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần ngưng trọng, hắn rất rõ ràng trong lòng, thân khô của ma thú thần bí này tuyệt đối không phải tầm thường, hơn nữa có thể có một ít quan hệ với bản thể của Tử Nghiên.

"Thứ này đến tột cùng là loại ma thú nào? Tử vong nhiều năm như vậy, vẫn có thể sót lại năng lượng cùng uy áp đáng sợ như thế?" Từng ý nghĩ liên tiếp hiện lên, chân mày Tiêu Viêm cũng đã nhíu chặt lại.

"Phục!"

Trong lúc hắn còn đang mải mê suy nghĩ, một loạt âm thanh rắc rắc rất nhỏ vang lên trong phòng, khi nhìn lại, chỉ thấy mảnh da khô của ma thú bên trong hỏa diễm đã hóa thành tro tàn, từ giữa không trung từ từ rơi xuống, trên mặt đất đã bị bao phủ bởi một lớp tro xám mỏng manh.

Theo tấm da khô tiêu tán, tia sương khói đỏ nhạt cuối cùng phiêu đảng bay lên, cuối cùng nhập vào bên trong đám mây đang lơ lửng giữa không trung.

Ngay khi tia sương khói cuối cùng tiến vào đám mây, không gian đột nhiên ba động, ở trung tâm đám mây xuất hiện một lỗ xoáy nhỏ, cuốn theo cả vùng mây chậm rãi xoay chuyển.

Nương theo đám mây xoay tròn, từng tia năng lượng cuộn cuộn liên tục không ngừng tiến vào bên trong lốc xoáy, theo sau nguồn năng lượng đó, thể tích đám mây đỏ cũng chậm rãi thu lại với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Thấy rõ biến hóa như vậy nhưng Tiêu Viêm không có quá nhiều vui sướng, ngược lại hắn càng ngưng trọng, cẩn thận kéo Tử Nghiên lui về phía sau hai bước. Đấu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tùy thời ứng phó mọi tình huống bất ngờ.

Tuy nhiên, phiền phức cũng không xuất hiện như dự đoán của Tiêu Viêm, tốc độ của lốc xoáy tăng lên chừng ba phút, phần mây đỏ cuối cùng đã bị hấp thu toàn bộ vào bên trong lốc xoáy.

Ngay khi đám mây màu đỏ biến mất, lốc xoáy cũng đột nhiên đình trệ, một cỗ quang mang chói mắt từ giữa lốc xoáy bộc phát mạnh mẽ ra ngoài.

Bất thành linh gặp biến cố, tay áo Tiêu Viêm vung lên, một màn lửa xanh biếc lập tức tạo thành quang tráo liền xuất hiện trước mặt, đôi mắt Tiêu Viêm nheo lại, nhìn về nơi phát ra cường quang.

Ánh sáng cực mạnh bùng nổ chỉ vền vẹn trong nháy mắt, rồi chậm rãi tiêu tán. Đến khi tia sáng cuối cùng tắt hẳn, Tiêu Viêm dần dần mở mắt ra, toàn thân hắn liền trở nên cứng ngắc.

Hắn nhìn trừng trừng vào không trung, nơi một khóa tinh thể hình dạng kì dị với hai màu xanh đỏ đang lơ lửng xoay tròn, đồng thời phát tán ra những tia sáng tràn đầy năng lượng, làm cho không gian xung quanh hơi biến dạng và vặn vẹo.

Chăm chú nhìn thẳng vào khóa tinh thể ẩn chứa năng lượng cực kì đáng sợ đó, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong mắt toát lên vẻ cuồng nhiệt kinh người.

"Đó... đó chính là ma hạch sao?"

-----oOo-----

Chương 848: Mầm Mống Tâm Hoả

Nhìn tinh thể hai màu xanh đỏ đang trôi nổi ở giữa không trung kia, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, thật lâu sau mới đè nén được kích động, bàn tay hơi cong lại, một cỗ hấp lực nhu hòa liền bộc phát ra.

Đối với cỗ kinh lực nhu hòa này, viên ma hạch đang mơ hồ tản ra dao động năng lượng đáng sợ kia lại không chống cự, mà liền thuận theo từ giữa không trung lướt xuống, cuối cùng trôi nổi cách bàn tay Tiêu Viêm chừng hai tấc.

Thanh hồng quang mang hơi lóe ra chiếu rọi khuôn mặt Tiêu Viêm, trong con ngươi đen nhánh lấp lánh phản xạ một luồng ánh sáng kì dị.

Ngay khi Tiêu Viêm bị ma hạch này làm cho thất thần, thì Tử Nghiên ở bên cạnh cũng đột nhiên kéo kéo tay áo hắn, khiến hắn từ trạng thái thất thần đánh thức lại.

Tiêu Viêm lấy lại tinh thần liền lập tức đem ánh mắt dời ra khỏi viên ma hạch này. Hắn thở thật sâu, trong mắt xẹt qua một chút hoảng sợ. Vật đáng sợ này từ trong ra ngoài đều toát ra sự yêu dị, thật không biết ma thú này trước khi chết đến tột cùng là loại dị thú kinh khủng thế nào.

Bàn tay nhoáng lên một cái, một hộp ngọc Phi Thúy liền hiện ra. Tiêu Viêm đối với mai ma hạch này cảm thấy rất kiêng kị, nên hắn cũng không dám khinh thường tùy ý chạm vào, mà sử dụng một cỗ nhu kinh đem ma hạch này bao bọc lại, rồi thật cẩn thận di chuyển nó vào trong hộp ngọc.

"Cáp!"

Khi hộp ngọc nhẹ nhàng khép lại ngăn cách hoàn toàn tia sáng yêu dị từ ma hạch phát ra kia, Tiêu Viêm mới thả lỏng toàn thân. Bàn tay khẽ vẫy đã đem hộp ngọc cất vào nấp giới.

"Quả là một vật kinh khủng!"

Sau khi thu hộp ngọc lại, Tiêu Viêm mới lau mồ hôi lạnh trên trán. Đồng thời hắn chợt phát hiện phía sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi, liền không khỏi khiếp sợ, thấp giọng mắng. Chỉ với một khối thi thể chết đi không

biết bao nhiêu năm, mà khiến hấn phải chật vật khổ sở như vậy. Nhiều năm qua rồi Tiêu Viêm mới gặp lại cái cảm giác này!

Tim đập liên hồi, nhưng hấn vẫn cảm thấy may mắn cùng vui sướng. Mặc dù đêm nay trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, nhưng chỉ với lần thu hoạch này cũng đã đủ bù đắp hết thảy!

"Chỉ là một cái thi thể thôi, vậy mà ngươi đã bị dọa thành cái bộ dạng này, thiệt là mất mặt!" Nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Viêm lúc này, Tử Nghiên đứng bên cũng che miệng cười khúc khích!

Tiêu Viêm tức giận trừng mắt liếc tiểu nha đầu này một cái. Bất quá nhớ tới hôm nay nếu không có sự hỗ trợ của nha đầu này, chỉ sợ hấn cũng chỉ có thể xử lý được phân nửa thi thể Ma thú kia mà thôi, cho nên cũng không so đo với nó nữa. Bàn tay vò mạnh đầu Tử Nghiên hớn hờ: *"Tốt lắm, mọi việc đã giải quyết xong rồi! Ngươi cũng nên về nghỉ ngơi đi. Mà nhớ nè, chuyện tối nay không được nói cho bất cứ ai khác biết đó!"*

Mặc dù Tiêu Viêm cũng không rõ ràng con Ma thú chết tiệt này đến tột cùng là loại ma thú nào, nhưng từ đủ dạng nguy hiểm mà tối nay hấn phải chịu, thì rõ ràng nó tuyệt đối không phải thứ tầm thường. Nếu việc này lộ ra bên ngoài, chỉ sợ ngay lập tức sẽ đưa tới phiền toái không thôi.

Đối với điều này Tử Nghiên cũng hiểu, nên nó cũng không đấu võ mồm với Tiêu Viêm nữa. Dù sao, nó cũng đã có được mười miếng xương gai cực kỳ cứng rắn và sắc bén kia, là đã cảm thấy mỹ mãn rồi. Ngay lập tức nó gật gật đầu rồi sau đó chuyển thân, chồm tót đuôi ngựa màu tím phát qua trước mặt Tiêu Viêm, nghiêng ngang tông cửa đi ra.

Đuổi được bà cô nhỏ này xong, Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm. Tay áo vung lên, một cỗ kính phong tuôn ra đóng cửa phòng đóng lại thật chặt. Hấn ưỡn oải vươn vai, hơn nửa đêm khổ sở, tiêu hao năng lượng cũng không nhỏ a, thân hình lập tức lao nhanh lên giường. Chỉ nghe tách một tiếng búng tay, ngọn đèn dầu trong phòng cũng liền phụt tắt.

Một đêm mạo hiểm cứ như vậy trôi qua. Tuy trong đó có cả hung hiểm nhưng lại khiến cho Tiêu Viêm thu hoạch cực lớn!

"Hắt xì..."

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng đóng chặt cũng chậm rãi mở toang. Tiêu Viêm từ từ đi ra, con ngươi híp lại nhìn ánh mặt trời ấm áp phía trên cao, không khỏi mỉm cười. Hắn đi vào trong sân, Đấu khí bên trong cơ thể tùy ý vận chuyển vào tứ chi bách hải!

"Hây a!"

Cảm thụ được lực lượng tràn đầy trong cơ thể, Tiêu Viêm khẽ quát vang một tiếng. Thân hình chuyển động, một bộ quyền pháp mạnh mẽ được thi triển ra lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, không có chút nào ngưng trệ. Bộ quyền này mặc dù không phải là Đấu kỹ cao thâm gì, nhưng dưới Đấu khí hùng hồn của Tiêu Viêm, lại phát động thanh thế không nhỏ. Quyền phong đánh ra khiến lá khô trên mặt đất bay tung tóe khắp xung quanh!

Một bộ quyền pháp đánh ra thông sướng như vậy, mãi một lát sau, Tiêu Viêm mới thu quyền lại. Chẳng biết có phải do hôm qua hút vào một hơi thanh hồng huyết dịch ẩn chứa năng lượng cuồng bạo kia hay không, mà Tiêu Viêm cảm giác vào thời điểm bản thân xuất quyền, lực đạo so với trước kia có sự tăng lên rõ rệt!

"Bốp bốp!"

Khi Tiêu Viêm thu quyền, một tràng vỗ tay vang lên. Tiếng cười cũng theo sát mà đến: *"Đấu khí thật hùng hậu, mặc dù ở cách xa như vậy, nhưng Đấu khí trong cơ thể ta cũng bị người kích thích không thôi! Cường giả Đấu Hoàng quả nhiên là danh bất hư truyền!"*

Nghe được tiếng vỗ tay, Tiêu Viêm quay lại, liền nhìn thấy Tiêu Lệ chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa viện, tươi cười nhìn hắn!

"Nhị ca!" Tiêu Viêm cười lớn, hướng về phía Tiêu Lệ kêu một tiếng.

"Nhị ca xem Đấu khí của đệ đệ ngươi hùng hậu như vậy, chắc không phải chỉ là Đấu Hoàng sơ kỳ thôi chứ hả?" Tiêu Lệ vừa cười vừa đi vào, có chút nghi ngờ hỏi. Cường giả Đấu Hoàng sơ kỳ hắn cũng đã gặp, nhưng Đấu khí của đối phương cũng không thể khiến cho Đấu khí trong cơ thể hắn bị thay đổi như vậy.

"Ca ca cứ xem như đệ là Tứ Tinh Đấu Hoàng đi." Tiêu Viêm thoải mái

cười. Đối với Tiêu Lệ hẳn quả thực không giấu giếm bất cứ điều gì. Đương nhiên, tuy hẳn bề ngoài biểu hiện là Tứ Tinh Đấu Hoàng, nhưng chân chính lực chiến đấu cũng dư sức địch lại Đấu Hoàng đỉnh phong. Thậm chí khi hẳn thi triển một ít con bài tử, thì dù đối mặt cường giả Đấu Tông, hẳn cũng có thực lực đánh một trận. Khuyết điểm duy nhất đó là sau khi cùng cường giả Đấu Tông chiến đấu, hẳn đều phải đem cái mạng của mình tu bổ cực lớn a.

Nghe thấy Tiêu Viêm trả lời, mặc dù đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng trên khuôn mặt Tiêu Lệ vẫn không nhìn được mà tràn đầy kinh ngạc. Y cười khổ lắc đầu, thở dài: "*Tốc độ tu luyện của đệ quả thật có thể khiến người khác xấu hổ mà chết mất!*"

"Nhị ca giờ cũng là Đấu Vương đỉnh rồi mà? Tốc độ tu luyện như vậy cũng không chậm, chỉ cần đủ thời gian sẽ đột phá tới Đấu Hoàng. Phệ Sinh Đan kia cũng có thể hoàn toàn phá giải!" Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua trên người Tiêu Lệ, lấy nhãn lực của hẳn hiện giờ tự nhiên nhận ra, nhị ca hẳn hiện tại đã ở tầm Đấu Vương đỉnh phong, cũng chỉ còn cách Đấu Hoàng một đường rất mỏng!

"Ừ, hai năm này ta thường xuyên đến tầng dưới cùng của Phần Thiên Luyện Khí Tháp trong Nội Viện tu luyện. Tốc độ tu luyện so với bên ngoài nhanh hơn không ít, có điều tiếc là Tâm hỏa lại giữa chừng khô kiệt." Tiêu Lệ bắt đầu nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi xấu hổ. Xem ra lần này hẳn cần nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, nếu không hẳn không có khả năng cứ cách một hai năm lại quay về Nội Viện bổ sung Tâm Hỏa. Dù sao ai mà biết được, lần bế quan sau của hẳn có kéo dài liền vài năm hay không? Mà chuyện này cũng không phải mới diễn ra một lần!

"Xem ra Tâm hỏa đối với tốc độ tu luyện của nhị ca có sự tăng phúc không nhỏ." Sờ sờ cằm, Tiêu Viêm đột nhiên trầm ngâm nói.

"Quả thật hữu dụng, tuy nhiên từ tầng một của Phần Thiên Luyện Khí Tháp trở lên thì không hiệu quả mấy." Tiêu Lệ gật gật đầu!

"Sau này nhị ca cũng không cần tiếp tục đi vào trong đó tu luyện nữa." Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc, rồi cười xòa. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Lệ, hẳn cong tay búng ra, một ngọn lửa vô hình bốc lên, lượn lờ ở

đầu ngón tay.

Vô hình hỏa giống như một con rắn nhỏ, xoay quanh Tiêu Viêm, rồi đầu ngón tay hắn đột nhiên đâm ra, điểm nhẹ lên lồng ngực chỗ trái tim Tiêu Lệ.

"Xuy!"

Nhiệt độ nóng bỏng phát tán khiến phần ngực áo của Tiêu lệ trực tiếp hóa thành bụi phân. Vô hình hỏa chạm vào thân thể y rồi phát lên những tiếng xuy xuy. Thân thể Tiêu Lệ cũng đột nhiên căng thẳng, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán nhanh chóng chảy xuống. Bất quá y cũng không hề phản kháng mà nghiêng chặt hàm răng, mạnh mẽ chống chọi lại sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa. Y biết, Tiêu Viêm tuyệt đối sẽ không làm bất cứ điều gì có hại với y.

Vô hình chi hỏa chỉ kéo dài trong giây lát, rồi vô cùng quý dị trực tiếp xuyên qua da thịt Tiêu Lệ đi vào trong thân thể. Khi Vô hình hỏa dung nhập hoàn toàn, tại phần da chỗ trái tim cũng xuất hiện một cái hoa văn hình ngọn lửa.

Hoa văn ngọn lửa xuất hiện, thân thể Tiêu Lệ cũng liền thả lỏng. Y lau mồ hôi trên trán, nhìn hoa văn ngọn lửa trên lồng ngực, cười khỏ: "*Tam đệ, ngươi đang làm gì vậy?*"

Sắc mặt Tiêu Viêm hơi tái nhợt, hắn nhìn Tiêu Lệ cười nhẹ: "Đây là đệ sử dụng Văn Lạc Tâm Viêm để lại mầm mống Tâm hỏa trong cơ thể huynh. Ngày sau tu luyện, huynh chỉ cần sử dụng Đấu khí đem nó kích hoạt, là có thể thu được hiệu quả còn mạnh hơn khi tu luyện ở tầng dưới cùng của Phần Thiên Luyện Khí Tháp. Hơn nữa theo đệ dự đoán, điểm Tâm hỏa nhỏ này có thể duy trì trong thời gian hai năm. Đủ cho huynh có thể đột phá tới Đấu Hoàng rồi. Khi đó, hiệu quả giúp nâng cao tốc độ tu luyện của điểm Tâm hỏa này sẽ trở nên yếu đi rất nhiều, dù có biến mất cũng đừng lấy làm lạ!"

Tiêu Viêm biết Phệ Sinh Đan trong cơ thể Tiêu lệ vẫn chưa phá giải hoàn toàn. Nếu không thể trong thời gian ước định đột phá tới cảnh giới Đấu Hoàng, thì cuộc sống Nhị ca của hắn cũng sẽ kết thúc. Cho nên Tiêu Viêm không tiếc tiêu phí đại khí lực để gieo một mầm mống Tâm hỏa trong cơ thể của Tiêu Lệ. Kể từ đó, tốc độ tu luyện của Nhị ca hắn sau này chắc

chấn nhanh hơn không ít.

Nghe vậy, Tiêu Lệ ngẩn ra, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc và vui mừng. Đối với thủ đoạn của Tiêu Viêm y cũng cảm thấy ngạc nhiên không thôi. Có điều ngẫm lại trong cơ thể Tiêu Viêm vốn có loại Tâm hỏa Vẫn Lạc Tâm Viêm này, thì sự kinh ngạc và sợ hãi đó mới giảm xuống phần nào.

"Tiểu tử này, thủ đoạn của ngươi thật sự càng ngày càng nhiều đó!" Tiêu Lệ vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, thoải mái cười to.

Tiêu Viêm cũng cười cười, vừa định nói chuyện tiếp, thì một vị Trưởng lão của Tiêu Môn cũng đột nhiên đi vào trong viện. Sau khi nhìn thấy hai người liền cũng kích bầm báo: *"Hai vị môn chủ, Đại trưởng lão Tô Thiên mời các ngài đến tiền viện. Ông ấy nói, Ứng Sơn lão nhân đã ra khỏi thành!"*

Nghe mấy lời này, đồng tử Tiêu Viêm nhất thời co lại, hấn lẩm bẩm: *"Rốt cuộc cũng chịu ra khỏi thành rồi sao?"*

-----oOo-----

Chương 849: Theo Đuôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ đi vào đại sảnh thì thấy ở bên trong đã có không ít người, thậm chí cả Tử Nghiên cùng Tiểu Y Tiên cũng ngồi ở đó!

Tô Thiên đang chán nản đợi trong đại sảnh, chợt thấy hai người Tiêu Viêm từ cửa đi vào liền rạng rỡ hẳn. Thị nữ ở một bên tay mắt lạnh lẽo đem hai cái ghế dựa đặt tại vị trí đứng đầu ở phía trên!

Hai người chậm rãi tiến vào đại sảnh, cũng không khách khí mà ngồi xuống ghế rồi hướng phía Tô Thiên cười nhẹ: *"Đại trưởng lão, có tin tức của Ứng Sơn lão nhân à?"*

Tô Thiên khẽ gật đầu, chậm rãi nói: *"Theo tin tình báo lúc trước, tựa hồ Ứng Sơn lão nhân đã ra khỏi thành. Có điều, kỳ quái là lão gia hỏa này lại*

không thèm che giấu hành tung, ngược lại đường đường chính chính từ cửa Đông môn nơi bố trí nhiều tai mắt nhất đi ra. Hiện giờ bên trong Hắc Hoàng Thành có lẽ không ít thế lực đã nhận được tin tức rồi."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cau mày lại. Vị Ung Sơn lão nhân này cuối cùng muốn làm gì đây? Dưới cục diện như hồ rình mồi thế này mà vẫn còn làm ra hành động phách lối như vậy, dù lão có là cường giả Đấu Tông thì đối mặt với đám người tham lam như lang sói kia, cũng rất là phiền toái.

"Chẳng lẽ đó chỉ là mồi nhử? Cũng không phải chân thân?" Tiêu Lệ cũng nhăn trán.

"Trong đám người giám thị cũng có cả những cường giả, bọn họ khi nhìn thấy hình bóng của Ung Sơn lão nhân từ rất xa cũng đều có cảm giác kinh sợ. Chẳng lẽ Ung Sơn lão nhân có khả năng tìm được thêm một cường giả Đấu Tông để làm thế thân sao? Nếu quả thực như thế, lão chỉ việc trực tiếp bỏ đi, với hai cường giả Đấu Tông cùng song hành, thì cả Hắc Giác Vực cũng không có bao nhiêu người dám đứng ra ngăn cản!" Tô Thiên lắc lắc đầu!

"Chẳng lẽ hẳn thật sự nghĩ một mình một ngựa có thể chống đỡ được đông đảo thế lực cùng cường giả của Hắc Giác Vực hay sao?" Tiêu Viêm nhíu chặt mày khó hiểu!

"Lấy tính tình ngang ngược hung hăng năm đó của lão gia hỏa kia, có lẽ cũng không bài trừ giả thuyết này!" Tô Thiên đối với lời nói tùy ý của Tiêu Viêm hơi chần chừ rồi nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi trợn mắt. Nếu thật như vậy, lão gia hỏa đó cũng không phải quá kiêu ngạo sao? Lấy nhãn lực của lão tự nhiên cũng có thể nhận ra, bên trong phòng đấu giá cũng không chỉ có một vị Đấu Tông như lão là có hứng thú với Bồ Đề Hóa Thể Tâm. Nếu chỉ là những người bình thường thì hẳn còn có thể ỷ vào thực lực của chính mình mà không kiêng kị gì. Nhưng đối với cường giả đồng cấp, lão không có khả năng xử sự như vậy chứ?

"Ma Viêm Cốc có động tĩnh gì không?" ngón tay Tiêu Viêm gõ nhẹ lên mặt bàn, đột nhiên hỏi.

"Bọn họ cũng đã nhận được tin tức Ung Sơn lão nhân ra khỏi thành, hiện

giờ đang bám ngay phía sau hấn không xa. Xem bộ dáng tựa hồ cũng không có ý định lập tức động thủ." Tô Thiên nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát, rồi chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta cũng nên hành động thôi. Cứ ở đây mà suy đoán lung tung cũng không giải quyết được gì, không bằng đi theo sau Ứng Sơn lão nhân để xem đến tột cùng lão giấu thuốc gì trong hồ lô. Dù sao theo ta nghĩ, với mức độ trân quý của Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì một người tính tình cẩn thận như Ứng Sơn lão nhân tất nhiên sẽ không giao cho ai khác mang đi. Dù sao lão cũng có sự tự tin cao độ đối với thực lực bản thân mình."

"Được!"

Đối với đề nghị của Tiêu Viêm cũng không có ai cự tuyệt. Dưới mệnh lệnh của Tiêu Viêm và Trương lão Tô Thiên, Tiêu Môn cùng Học viện Già Nam bắt đầu thu thập mọi thứ, lặng lẽ từ sau đại viện rời đi, nhanh chóng ra khỏi Hắc Hoàng Thành, truy theo hành tung của Ứng Sơn lão nhân.

Ngay khi đoàn người Tiêu Viêm vừa ra khỏi Hắc Hoàng Thành không lâu, tin tức bọn họ bỏ đi cũng nhanh chóng tới tai Hắc Hoàng Tông.

Tại phòng nghị sự bên trong Hắc Hoàng Tông, Mạc Thiên Hành sắc mặt hồ hững nghe thám tử hồi báo, một lúc lâu sau mới khẽ gật đầu, phất tay cho hấn lui.

"Không nghĩ tới Nham Kiêu này lại ở cùng đám người Tiêu Môn. Việc này có chút phiền phức a. Nói như vậy bên phía bọn chúng không phải đã có hai tên Đấu Tông sao?" Phía sau Mạc Thiên Hành, Tê Sơn nhìn thám tử lui ra, cau mày nói.

"Nếu không phải Nham Kiêu cùng bọn chúng có quen biết, thì chắc là đám người Tiêu Môn này đã đem Xích pháp Đấu kỹ đấu được trong đại hội đấu giá tặng cho hấn để thúc đẩy hợp tác hai bên rồi." Mạc Thiên Hành khẽ gật đầu, vẻ mặt hơi đổi. Nguyên bản lão đang nghĩ đến chuyện tại phòng đấu giá, Tiêu Viêm và Tiêu Môn lúc đó rõ ràng đã kết thành thù hận, vậy mà không ngờ bây giờ lại trở thành một khối.

"Bây giờ phải làm sao? Hiện giờ bọn chúng hợp tác đã khiến cho lực lượng trở nên mạnh hơn. Đừng hòng nghĩ đến chuyện chiếm được Phá

Tông Đan a!" Mạc Nhai bên cạnh nghe vậy không khỏi sốt ruột nói. Phá Tông Đan đến cả Tề Sơn cũng không luyện chế nổi, cho nên nếu không lấy được một viên từ tay Tiêu Viêm thì không biết đến tháng năm nào mới có được.

"Vội cái gì, hiện giờ bọn chúng đã hợp tác với nhau, chẳng lẽ ngươi có cách phá rối sao? Có hai gã Đấu Tông thì đến cả ta cũng không dám động thủ nữa là. Hiện tại cứ lẳng lặng chờ xem, bọn chúng rõ ràng là đi về phía Ung Sơn lão nhân. Nhưng lão gia hỏa này cũng không phải là hạng vô dụng, muốn đoạt được Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong tay lão cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!" Sắc mặt Mạc Thiên hành trầm xuống, quát mắng.

Bị Mạc Thiên Hành khiển trách, Mạc Nhai oán khí đầy bụng, nhưng đành phải nuốt xuống, hậm hực mà không dám nói thêm một lời nào nữa.
Nguồn truyện:

"Tông chủ, ta thấy hành động của Ung Sơn lão nhân lần này có gì đó không hợp lý. Với tính tình cẩn thận của lão, không có khả năng trắng trợn chẳng kiêng nể gì mà ra khỏi thành như vậy. Lão thừa biết, ngoài thành có rất nhiều cường giả đang chờ đợi chứ?" Tề Sơn cau mày, chần chừ một lúc rồi nói.

"Lão gia hỏa này xưa nay cực kỳ xảo trá, tất nhiên là không thể nào làm ra chuyện hồ đồ như thế!" Khuôn mặt Mạc Thiên Hành hiện lên nụ cười quỷ dị, nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy nụ cười bí hiểm trên mặt Mạc Thiên Hành, Tề Sơn và Mạc Nhai bên cạnh âm thầm liếc nhau. Trong khi hai người nghĩ Mạc Thiên Hành sẽ nói tiếp thì lão lại im lặng, làm cho Tề Sơn phải dè dặt cẩn thận hỏi: "Tông chủ biết lão gia hỏa kia định làm gì sao?"

"Đến lúc đó các ngươi tự nhiên sẽ rõ. Hắc hắc, Bồ Đề Hóa Thể Tiên này, Hắc Hoàng Tông ta nào đưa ra dễ dàng như vậy!" Mạc Thiên Hành phát phát tay, trong mắt hiện lên một chút lạnh lạnh, cười gằn: "Hiện tại thì sao chứ, cứ nhìn các thế lực kia cùng Ung Sơn lão nhân dây dưa đi, người chết càng nhiều càng tốt a!"

Nghe vậy, Tề Sơn và Mạc Nhai ngơ ngác nhìn nhau, rồi bất chợt cùng cười lớn!

"Ài, nếu không phải Hắc Hoàng Tông ta nghiên cứu lâu như vậy, mà vẫn chưa từng tìm được chút tin tức nào về Bồ Đề Tâm từ Bồ Đề Hóa Thể Tiên, thì cũng sẽ không đem thứ này ra đấu giá đâu!" Ánh mắt nhìn xa xa bên ngoài Hắc Hoàng Thành, Mạc Thiên Hành khẽ nhíu mày, lạnh lùng.

"Có điều mặc kệ đến cuối cùng có nghiên cứu ra điều gì hay không, thì cứ giữ lại bên mình vẫn là tốt nhất. Hắc Hoàng Tông ta nếu không chiếm được cái gì, thì những người khác cũng đừng mong có được!"

Trên ngọn đồi nhỏ, đám người Tiêu Viêm nhìn xuống con đường lớn len lỏi qua khu rừng. Phía đầu đường, một lão già tóc muối tiêu tựa như chẳng để ý đến bầu không khí quý mị xung quanh chậm rãi mà đi. Ở phía xa xa đằng sau, rất nhiều bóng người ẩn hiện, từng ánh mắt tham lam nóng rực xuyên qua đám cây rừng dày đặc, gắt gao tập trung vào thân hình già nua phía trước.

Nhưng dù cho lòng tham có đốt cháy lý trí, thì trước thực lực kinh khủng của Ứng Sơn lão nhân, ai nấy đều không dám có nửa điểm manh động. Bọn họ chỉ không ngừng bám theo sau, bất quá càng bám càng làm cho lòng tham sôi sục, đến một lúc nào đó cũng sẽ bùng nổ. Quả thật, sức hấp dẫn của Bồ Đề Hóa Thể Tiên đối với tất cả đều rất khó cưỡng lại.

"Lão gia hỏa này một chút nóng nảy cũng không có sao? Cứ tỉnh rụi như vậy mà đi, chẳng phải sẽ khiến càng lúc càng thêm nhiều người bị hấp dẫn tới sao chứ?" Trên đồi, Tiêu Lệ nhìn thân ảnh già nua trong rừng kia, nhướn mày bực bội.

Bên cạnh Tiêu Lệ, Tiêu Viêm và Tô Thiên cũng khẽ cau mày. Cử động của Ứng Sơn lão nhân cũng khiến cho bọn họ cảm thấy nghi ngờ. Theo lẽ thường mà nói, khi chiếm được bảo bối trân quý như vậy, tự nhiên là phải lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ thị phi này. Vậy mà lão gia hỏa hết lần này tới lần khác bày ra một trò kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ lão thật sự nghĩ, sẽ lấy thực lực của bản thân mà chống lại nhiều cường giả Hắc Giác Vực như vậy sao chứ?

"Trong rừng càng lúc càng xuất hiện thêm nhiều hơi thở. Không ít kẻ thực lực không phải bình thường, chỉ cần một người không nhìn được ra tay, sẽ dẫn đến rút dây động rừng, nhất định sẽ tạo thành một cục diện hỗn loạn. Đến lúc đó Ứng Sơn lão nhân sẽ gặp phiền phức không nhỏ đâu." Tô

Thiên chậm rãi nói.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, ánh mắt đảo qua xung quanh khu rừng một lượt, đột nhiên nói: "*Bọn người Ma Viêm Cốc đâu?*"

"Có lẽ cũng đang theo dõi Ung Sơn lão nhân, có điều lần này bọn người Ma Viêm Cốc tới đây hẳn toàn là cường giả thân thủ không kém. Chúng đã ẩn nấp trong rừng thì cũng khó mà phát hiện ra được." Tô Thiên thấp giọng nói.

Tiêu Viêm gạt nhẹ, ánh mắt quét trở về đường lớn trong rừng, chăm chú nhìn theo bóng lưng Ung Sơn lão nhân. Chẳng biết tại sao, hẳn lại cảm giác được một điều gì đó không đúng. Mọi người đều nói lão gia hỏa này thận trọng xảo trá, nhưng hành vi hiện giờ của lão quả thật có chút không phù hợp với bốn chữ này!

Ngay khi ý niệm còn đang quanh quẩn trong lòng Tiêu Viêm, thì đám người vẫn đi theo đằng xa sau lưng Ung Sơn lão nhân đột nhiên lại rối loạn.

Cảm nhận được sự xôn xao đó, Tiêu Viêm khẽ chớp mắt rồi ngưng hẳn lại, thì thào: "*Rốt cuộc đã chịu động thủ rồi sao?*"

-----oOo-----

Chương 850: Dò Xét

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bầu không khí quỷ dị đang bao phủ trong rừng đột nhiên cô đọng lại. Dưới áp lực đó, chừng mười bóng người che mặt trong đám người đi theo phía sau kia chậm rãi đi ra. Từ bọn họ phát ra sát khí đầy hung mãnh, chừng như muốn cho mọi người thấy được, bọn họ vì đạt được lợi ích tiền tài, có thể chân hình hóa thành những tên lưu manh tàn ác.

Thấy mười mấy người đột nhiên đi ra này, đám người bám sát sau Ung Sơn lão nhân cũng chậm rãi dừng lại. Hàng loạt ánh mắt khác thường lập tức tập trung vào bọn họ. Trong bầu không khí quỷ dị này chỉ cần có người khẽ động thôi, là tất cả những tên gia hỏa vốn đã bị ngọn lửa tham lam

thieu đốt lý trí này giờ này, sẽ triệt để đem chút e ngại còn sót lại tiêu hủy, đồng loạt ra tay.

Hơn mười người bịt mặt này nhìn giống như một tiểu đội, có điều thực lực cũng không kém. Gã nam tử đầu tóc rối tung kia hình như là kẻ dẫn đầu. Xem khí tức toát ra rõ ràng là một Đấu Vương, mà người xung quanh gã hiển nhiên cũng không kém. Tại vùng đất hỗn loạn như Hắc Giác Vực, tuy nói làm chuyện gì ánh mắt cũng đều phải nhìn xa một chút, nhưng ở dưới tình huống hấp dẫn của lợi ích tuyệt đối, thì hết thảy mọi thứ kể cả mạng sống cũng đều có thể bỏ lại phía sau. Chính điều này là căn nguyên cho mọi sự hỗn loạn ở Hắc Giác Vực.

Bởi vậy, mặc dù ai nấy đều biết là mình đang đi theo lão già Đấu Tông hàng thật giá thật, thì lòng tham sôi sục vẫn thúc giục bọn chúng bám theo. Thậm chí một số người lớn gan trong đó, cuối cùng đã nhịn không được sự thèm muốn trong lòng, bắt đầu phát động thế công.

Hơn mười gã đàn ông ngùn ngụt khí thế hung ác kia chính là những người như thế. Mới lẫn lộn vài năm trong Hắc Giác Vực, bọn chúng đối với sự tích năm xưa của vị tiên bối Ung Sơn lão nhân này không rõ ràng mấy. Hiện tại chúng chỉ biết là phải đoạt lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trên người lão. Nếu đoạt được thì sẽ có hi vọng trở thành những cường giả đỉnh cao trên thế giới. Đến lúc đó đừng nói là Hắc Giác Vực, cho dù là cả đại lục Đấu Khí cũng đều phải run rẩy dưới chân.

Mười mấy người này dù tham lam nhưng rõ ràng vẫn có vài phần bản sự. Một vài người rời khỏi đoàn đội, thân hình nhấp nhóang như bóng ma quỷ dị, biến mất ở giữa rừng rồi âm thầm kết thành trận hình vây quanh Ung Sơn lão nhân.

Không ít thế lực trong rừng lúc này đều đã ngừng lại. Đưa ánh mắt thương hại nhìn về chỗ bóng râm trong rừng. Đúng là một đám tôm tép không biết trời cao đất dày là gì, không biết chữ chết viết như thế nào. Bảo bối dù tốt nhưng có còn mạng để lấy đi hay không?

Dưới ánh mắt soi mói của đó, đám người kia nhanh chóng mượn hoàn cảnh âm u trong rừng mà bao vây bốn phía xung quanh Ung Sơn lão nhân. Dưới một hiệu lệnh lặng lẽ, mười mấy cái bóng đột nhiên dữ dội từ trong rừng lao ra. Không hề la hét âm ỉ, nhưng trong tay mỗi người đều cầm một thứ binh khí sắc bén lập lòe hàn quang, mang theo sát ý nồng đậm mà tạo

thành một vàng đao mang đem tất cả những bộ vị yếu hại trên thân thể Ứng Sơn lão nhân phủ xuống.

"Vút!"

Đao mang từ trên trời giáng xuống quỹ dị cắt ngọt qua thân thể của Ứng Sơn lão nhân, sau đó mười mấy cái bóng kia cũng lặng yên đáp xuống đất, thân hình bất động.

Bàn chân của Ứng Sơn lão nhân chỉ thoáng dừng lại một chút, ngay cả đầu cũng chưa từng ngừng lên, rồi tiếp tục nhấc chân chậm rãi bước vào trong rừng. Theo mỗi bước chân lão, từng thân thể của đám người nọ cũng quỹ dị rũ xuống, sức sống đã thoát đi tự lúc nào.

Hơn mười người thân thủ không kém chút nào, cứ như vậy trong nháy mắt không minh không bạch chết đi. Khiến đoàn người đông đúc phía sau không khỏi phải hít một hơi lạnh. Đối với thực lực khủng bố của Ứng Sơn lão nhân, họ cuối cùng cũng đã có thêm một ít hiểu biết. Từ đó một bầu không khí áp lực nặng nề bắt đầu bao phủ cả cánh rừng.

"Rắc rắc..."

Thanh âm một nhánh cây gãy đột ngột vang lên giữa rừng, đánh vỡ bầu không khí nặng nề áp bách. Sau đó, vô số ánh mắt lại tiếp tục bắn về cái bóng già nua đang lững thững bước đi kia. Một chút tham lam cùng điên cuồng tận sâu trong đáy mắt dần dần xuất hiện.

"Vút vút...!"

Sau khi lòng tham đã nổi lên, đột nhiên từ trong rừng phát ra vô số tiếng xé gió chói tai. Chỉ cần lão già kia xoay người lại liền có thể thấy vô số mũi tên ẩn chứa kinh khí kinh người, từ một góc âm u như phô thiên cái địa mà bạo xuất ra.

Những mũi tên được bắn ra dày đặc như mưa rơi, nhưng dù thế, khi cách Ứng Sơn lão nhân tầm một trượng thì đột nhiên dừng hết lại. Rồi như được một lực lượng quỹ dị điều khiển, chậm rãi xoay đầu, bùng nổ mà trở về che phủ cả đất trời. Mưa tên phát ra hàng loạt những âm thanh "*huru huru*", sau đó vô số những tiếng kêu thảm thiết vang lên chấn động cả mảnh núi rừng.

"Giết lão đi!"

"Chỉ cần giết lão là lấy được Bồ Đề Hóa Thể Tiên!"

Có Bồ Đề Hóa Thể Tiên là có thể tìm được Bồ Đề Tâm, khi trở thành cường giả Đấu Thánh thì cả Hắc Giác Vực này sẽ thuộc về chúng ta!"

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên vẫn không làm cho những người bị lòng tham che mờ lý trí kia lùi bước, mà ngược lại, dưới máu tanh đỏ sẫm đã khơi dậy hung tính của không ít kẻ. Chợt sau một tiếng rống giận dữ vang vọng, cả mảnh núi non này liền lập tức hỗn loạn. Vô số người mang theo vũ khí điên cuồng nhắm Ứng Sơn lão nhân liều chết xông tới. Nhìn hai mắt đỏ ngầu thế kia đủ chứng tỏ bọn chúng đã trở thành dã thú khát máu không còn lý trí!

Đối với đám ô hợp liều chết xung phong kiêu này, Ứng Sơn lão nhân chưa hề tỏ ra chút bối rối nào. Lão nhẹ nhàng giơ tay nhắc chân bạo xuất hàng loạt sợi tơ Đấu khí kinh người, phàm kẻ nào bị nó quét trúng thì trừ Đấu Hoàng ra, đều là đương trường học máu mất mạng. Cường giả Đấu Tông quả nhiên thật hùng mạnh!

Phía trên đồi, ánh mắt Tiêu Viêm hờ hững nhìn cục diện hỗn loạn đang bùng nổ phía dưới. Cảnh tượng này cũng không khiến hắn phấn khích, bởi chỉ hoàn toàn nghiêng về một phía. Những thế lực chân chính giờ phút này đều vẫn chưa ra tay, mà động thủ phần lớn đều là bọn tôm tép rời rạc không người điều khiển. Đối với bọn người này trong mắt Ứng Sơn lão nhân cơ hồ không khác biệt lắm so với con kiến. Có khác chỉ là một đàn kiến so với một con kiến mà thôi.

Ánh mắt Tiêu Viêm cũng không có vì huyết tinh đầy trời mà quay đi. Thủy chung con mắt của hắn vẫn gắt gao tập trung trên người Ứng Sơn lão nhân. Dù không rõ tại sao nhưng sâu trong tâm hắn vẫn mơ hồ cảm thấy một cái gì đó không phù hợp.

"Ứng Sơn lão nhân này tính tính cũng thật tốt nhỉ, giết nhiều người vậy không cảm thấy nhàm chán sao?" *Tiêu Lệ đứng bên thấy máu tươi nhuộm đỏ cả núi rừng, không cau mày nói.*

Nghe Tiêu Lệ nói, Tiêu Viêm cũng khẽ nhíu mày. Biểu hiện hôm nay của

Ứng Sơn lão nhân quả thực cổ quái. Nhưng từ khí thế này mà xét, rõ ràng là cùng một kẻ ở phòng đấu giá. Nói cách khác, dưới kia thực sự là Ứng Sơn lão nhân chứ không phải người thế thân.

"Có điểm không đúng, nếu tinh tế cảm ứng hơi thở của lão, tựa hồ không giống những cường giả Đấu Tông thuần túy!" Tiểu Y Tiên bên cạnh chân chừ một chút rồi đột nhiên nói!

Nghe vậy, Tiêu Viêm đầu tiên là ngẩn ra, chột sắc mặt khẽ biến. Ánh mắt hắn co lại, linh hồn lực trong cơ thể từ mi tâm không chút nào giữ lại như thủy triều khuếch tán ra, ngăn ngủi trong giấy lát vây kín toàn khu rừng.

Khi linh hồn lực lượng bao phủ, vạn vật trước mặt Tiêu Viêm đột ngột biến đổi. Tất cả không phải tồn tại dưới hình thức bình thường nữa, mà từ mỗi người đều có một loại năng lượng riêng biệt bất đồng hiển hiện. Những loại năng lượng này có nóng cháy như lửa, rét lạnh như băng... rõ ràng là biểu hiện hình thức Đấu khí trong cơ thể những người phía dưới.

Mượn lực lượng của linh hồn cảm giác quét qua, Tiêu Viêm liền phát hiện được hành tung một ít cường giả đang ẩn núp xung quanh. Đồng thời đám người của Ma Viêm Cốc cũng bị hắn phát hiện. Nhưng không đợi Tiêu Viêm cẩn thận tra xét, từ đám người Ma Viêm Cốc đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, rồi một đạo linh hồn hùng hậu dao động cực mạnh đột nhiên khuếch tán ra hung hăng đập vào linh hồn cảm giác lực của Tiêu Viêm.

"Phịch phịch...!"

Linh hồn dao động vô hình ở giữa không trung va vào nhau dấy nên một trận cuồng phong vô hình. Nguồn truyện:

Trên đồi, Tiêu Viêm đột nhiên rên lên một tiếng, ánh mắt co rút lại nhìn về một chỗ bí mật cách đó không xa. Đó chính là nơi bọn người Ma Viêm Cốc ẩn thân, mà tiếng hừ lạnh cùng dao động linh hồn âm lãnh kia cũng là từ một người thân bí áo xám phát ra!

"Làm sao vậy?" Đám Tiểu Y Tiên bên cạnh nghe được tiếng rên của Tiêu Viêm liền vội vàng hỏi.

"Không có việc gì!" Tiêu Viêm khoát tay, ánh mắt lại lần nữa quay trở lại trong rừng. Lần này mục tiêu linh hồn lực của hắn đặt trên người Ứng Sơn

lão nhân.

Linh giác lực gắt gao tập trung vào Ung Sơn lão nhân, nhưng có lẽ vì bộ áo bào màu xám trên thân thể lão có chứa một loại năng lượng ngăn cách nào đó, cho nên khi linh giác lực của Tiêu Viêm quét qua chỉ cảm thấy một màn sương mờ mịt. Còn bên trong màn sương mờ mịt đó, cuối cùng ẩn giấu thứ gì thì ngay cả Tiêu Viêm cũng không phát hiện được!

Tình huống như vậy khiến cho Tiêu Viêm phải cau mày, chột hần nghiến răng, linh giác lực đột ngột tăng mạnh.

Khi linh hồn lực lượng trong cơ thể Tiêu Viêm dao động kịch liệt, đại não cũng dần truyền đến những cảm giác đau đớn, nhưng hắn không vì vậy mà dừng lại. Linh giác lực giống như một cái dùi vô hình, điên cuồng xoáy sâu vào tầng năng lượng đang bao bọc thân thể của Ung Sơn lão nhân.

Quá trình xoáy tròn mãnh liệt đó ước chừng kéo dài hai phút, mỗi khi Tiêu Viêm sắp không chịu nổi đau đớn trong đầu định buông tha, thì hắn nghe thấy một âm thanh rắc rắc rất nhỏ. Lực lượng linh hồn đang bị ngăn trở đột nhiên dữ dội chui tọt vào bên trong. Thì ra tầng năng lượng vô hình đang bao lấy thân thể Ung Sơn lão nhân đã lặng lẽ phá giải.

Khi tầng năng lượng vô hình này phá giải, linh giác lực của Tiêu Viêm liền nhanh chóng đảo qua, sắc mặt hắn đột ngột âm trầm hẳn lại!

"Lão gia hỏa này quả nhiên giảo hoạt mà!"

-----oOo-----

Chương 851: Linh Hồn Phân Thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Qua sự dò xét của linh giác lực, Tiêu Viêm cảm thấy bên trong cái áo bào xám đó không phải có một loại Đấu khí hùng hực thiêu đốt giống như những người khác, mà chỉ thấy bao phủ một tầng khí tức mờ nhạt. Tiêu Viêm không xa lạ gì đối với loại khí tức này bởi nó chính là lực lượng linh hồn.

Nói cách khác, vị Ứng Sơn lão nhân trong khu rừng kia không phải là chân thân, mà chỉ là linh hồn lực lượng ngưng tụ tạo thành một thân thể giả.

"Khó trách lão gia hỏa này cứ như thế ngang nhiên ra khỏi thành, nguyên lai đây chỉ là một cơ thể giả được tạo thành từ lực lượng linh hồn. Chân thân lúc này chỉ e là đã mang Bồ Đề Hóa Thể Tiên sớm rời thành rồi?" Ý niệm xoay chuyển, sắc mặt hắn cũng dần dần âm trầm. Đường như mọi người ở nơi này đều đã bị lão gia hỏa này lừa cho một vỏ thật đau.

Mặc dù không biết làm sao Ứng Sơn lão nhân lại có thể dùng lực lượng linh hồn để ngưng tụ thành một cơ thể giả như thế, nhưng thể nào thì giả vẫn là giả. Dưới linh giác lực của Tiêu Viêm dò xét liền lập tức bại lộ. Nhưng hiện tại có biết thì cũng quá muộn, lấy tốc độ của lão gia hỏa kia, dù chỉ ngắn ngủn một thời gian nhưng cũng đủ khiến lão chạy đến thâm sơn cùng cốc không có bóng dáng con người ở sâu trong Hắc Giác Vực rồi. Mà với thực lực của hắn nếu muốn che giấu khí tức thì chỉ sợ kẻ cả cường giả Đấu Tôn cũng không thể nào tìm ra được.

"Sao vậy? Người phát hiện được điều gì sao?" Nhanh chóng phát hiện thấy sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm, đám người Tô Thiên và Tiểu Y Tiên bên cạnh đều kinh ngạc rồi thấp giọng hỏi.

"Ứng Sơn lão nhân ở phía dưới kia là giả, Bồ Đề Hóa Thể Tiên cũng không có ở trên người lão!" Tiêu Viêm chậm rãi thở dài, sắc mặt âm trầm.

Lời Tiêu Viêm chẳng khác gì sét giữa trời quang, khiến tất cả mọi người phải sửng sốt. Thật lâu sau, Tô Thiên phục hồi tinh thần đầu tiên, cau mày hỏi: *"Giả sao? Nhưng khí tức lại giống đến thế kia mà?"*

"Đây chỉ là do lực lượng linh hồn của Ứng Sơn lão nhân ngưng đọng lại, chúng ta quả thực đã xem nhẹ thủ đoạn của hắn. Linh hồn phân phân quỷ dị thế này cũng là lần đầu tiên ta gặp phải, có thể đem linh hồn lực lượng vẫn dụng linh hoạt đến trình độ này, thì ngoại trừ lão sư của ta ra chỉ sợ hắn là người đầu tiên ta gặp có thể làm được như vậy!" Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Viêm chăm chú vào phía vị *"Ứng Sơn lão nhân"* đang bị mọi người vây công nhưng vẫn không tỏ ra chút bối rối nào phía dưới, chậm rãi nói.

Ngưng tụ linh hồn phân thân. Loại phương thức vận dụng linh hồn kỳ dị này Tiêu Viêm xác thực chưa từng gặp, đương nhiên hắn cũng chưa bao

giờ nhìn thấy Dược Lão thi triển. Nhưng dù vậy hắn vẫn biết, luận về việc sử dụng lực lượng linh hồn thì Dược Lão phải vượt xa Ứng Sơn Lão Nhân, dù sao danh tiếng vang dội của Dược Tôn giả cũng không phải vô duyên vô cớ mà có.

Cấp bậc Đấu Tôn so với Đấu Tông càng thêm cách xa và đáng sợ. Cường giả cấp độ này cũng đã là nhân vật đứng trên Đỉnh của Đại Lục, thủ đoạn của bọn họ tự nhiên hơn xa so với cường giả Đấu Tông.

"*Linh hồn phân thân?*" Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Tiêu Y Tiên và Tô Thiên đều cảm thấy sửng sốt. Bọn họ mặc dù cũng là cường giả Đấu Tông nhưng nếu để bọn họ đem linh hồn ngưng tụ thành phân thân, hơn nữa linh hồn phân thân đó còn sở hữu không ít thực lực của chân thân, thì bọn họ tự nhận cũng không làm được. Không ngờ Ứng Sơn Lão Nhân lại có thể đạt tới loại trình độ như thế!

"*Bây giờ phải làm sao? Nếu đó chỉ là một phân thân, như vậy Ứng Sơn Lão Nhân chỉ sợ đã sớm trốn đi rồi!*" Tiêu Lệ nhíu chặt mày, thấp giọng chửi: "*Lão già khôn kiếp này thật đúng là xảo quyệt, ai mà dè lão lại còn có thủ đoạn như vậy chứ!*"

Tiêu Viêm nheo mắt rồi nhắm nghiền lại, linh giác lực lại lần nữa tràn ra. Co điều lần này hắn không hướng về phía Ứng Sơn Lão Nhân nữa, mà lại không ngừng quét qua những khu vực xung quanh.

Sử dụng lực lượng linh hồn ngưng tụ thành phân thân, dù có thể làm phân thân chứa đựng hơi thở thậm chí một ít thực lực của bản thể, bất quá khoảng cách giữa phân thân và bản thể lại không thể cách nhau quá xa. Trong lúc này vẫn sẽ có những liên hệ cực nhỏ, mặc dù tia liên hệ này cực kỳ mịn màng mỏng manh nhưng nhất định tồn tại. Nếu tìm được tia liên lạc vô hình này có lẽ sẽ biết được bản thể của Ứng Sơn Lão Nhân đang ở tại nơi nào.

Lực lượng linh hồn hùng hồn đan xen thành tấm lưới linh hồn vô hình cẩn thận từ trên trời phủ xuống.

Đối với cường giả chuyên tu Đấu Khí bình thường, lực lượng linh hồn thường không được coi trọng. Xét về tổng thể mà nói lực lượng linh hồn chân chính mạnh mẽ ở trên Đấu Khí Đại Lục, là được nắm giữ bởi các Luyện Dược Sư. Vì linh giác lực là một trong các công năng chuẩn bị cho

quá trình luyện đan, mà linh giác lực có nhạy cảm hay không thì được quyết định bởi trình độ mạnh mẽ của lực lượng linh hồn. Cho nên, lực lượng linh hồn của Luyện Dược Sư so với cường giả đồng cấp thì mạnh hơn không ít, mà trong những nhân tài kiệt xuất đó, thì linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm đến cả Dược lão cũng đều phải tán thưởng không thôi! Bởi vậy, bằng vào cường độ linh hồn của hắn, để tìm kiếm cảm ứng được linh hồn của Ứng Sơn lão nhân cũng không phải là chuyện không thể.

Nhìn thấy Tiêu Viêm một lần nữa nhắm mắt lại, đám người Tô Thiên liền bàn tán. Bọn họ mơ hồ cảm giác được từ trong cơ thể Tiêu Viêm đang tản mát ra một cỗ lực lượng vô hình giống như sóng gợn, lặng yên không một tiếng động lan tràn khắp không trung.

Dưới tình trạng huyết tinh ngập trời kia, lại thêm âm vang sát phạt náo động khắp núi rừng, đã khiến vài thế lực vốn đang án binh bất động, cũng bắt đầu nhịn không được mà nóng lòng muốn ra tay. Thậm chí đã có mấy cường giả liên thủ đến gần thân thể của Ứng Sơn lão nhân, nhưng cuối cùng đều trọng thương học máu lui ra.

Ngay lúc Ứng Sơn lão nhân đang chống chọi lại mấy cường giả kia, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm cũng đột nhiên mở ra. Ánh mắt như điện hướng về phía Đông, nơi đang có một sợi dây linh hồn mờ mịt truyền ra dao động cực nhỏ.

"*Thấy rồi hả?*" Nhìn ánh mắt Tiêu Viêm hướng về chỗ đó, đám người Tô Thiên cũng cảm thấy căng thẳng, vội vàng hỏi.

"*Có một ít cảm ứng, lão già kia sao lại ở một chỗ quá xa như thế được nhỉ?*" Trên mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút sắc mặt vui mừng, ánh mắt nhìn liếc qua linh hồn phân thân của Ứng Sơn lão nhân trong khu rừng, quyết định thật nhanh: "*Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên đi theo ta, còn nhóm người Đại Trưởng lão ở lại tập trung theo dõi nơi này. Dọc đường ta sẽ để lại ký hiệu, sau khi linh hồn phân thân này tiêu tán thì hãy lập tức chạy tới chỗ ta!*"

"*Chỉ với ba người các ngươi sao?*" Tô Thiên nghe vậy liền nhíu mày!

"*Hiện tại không ai biết linh hồn phân thân này cùng với Ứng Sơn lão nhân có mối liên hệ như thế nào, cho nên vẫn cần phải cẩn thận. Bên kia có Tiểu Y Tiên cùng ta là đủ rồi!*" Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không ở lại nơi

này nữa mà hướng hai người Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên vẫy tay, đôi cánh lửa xanh biếc nhanh chóng từ sau lưng vươn dài ra, thân hình chớp động đã nhanh chóng bay về phía Đông, nơi truyền ra linh hồn dao động kia mà phóng đi. Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên cũng theo sát phía sau.

Nhìn bóng lưng ba người biến mất, đám Tô Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem bộ dạng này, tựa hồ Tiêu Viêm đã tìm được một ít dấu vết. Chỉ cần Ứng Sơn lão nhân kia không ản nấp từ lâu, thì sẽ có cơ hội không nhỏ đoạt được Bồ Đề Hóa Thể Tiên.

"Giờ nhìn xem lão già dịch này cuối cùng muốn giở trò gì tại nơi đây?"

Mỉm cười, ánh mắt Tô Thiên chậm rãi chuyển về phía linh hồn phân thân của Ứng Sơn lão nhân ở trong vòng vây, nhẹ giọng nói.

Vào thời điểm nơi đám Tô Thiên quan sát đang bùng nổ đại chiến đầy huyết tinh, thì bên trong một khe núi hẻo lánh ở phía Đông Hắc Hoàng Thành lại tràn ngập một sự yên tĩnh. Nguồn truyện:

Sâu trong khe núi có một lão già tóc xám đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền. Lực lượng linh hồn hùng hồn từ mười ngón tay như những nhánh cây khô kia tuôn ra ào ạt, bao lấy thân thể lão. Theo mỗi lần mười ngón tay biến đổi, lực lượng linh hồn tràn ngập xung quanh cũng truyền đến từng đợt dao động không ngớt.

Biến đổi kéo dài chừng một khắc, lão già tóc xám mới chậm rãi mở hai mắt, khẽ cười lạnh. Nhưng khi lão định đứng lên, liền biến sắc, ánh mắt như điện bắn thẳng ra bên ngoài khe núi, quát lớn: "*Là ai?*"

"Ha ha, Ứng Sơn lão nhân quả nhiên danh bất hư truyền, lại có thể ngưng tụ ra linh hồn phân thân, thật khiến cho lão phu cảm thấy ngoài ý muốn a!"

Sau khi lão già tóc xám quát lên thì bên ngoài khe núi kia, mười mấy đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra. Người vừa nói chính là là Tông chủ Hắc Hoàng tông Mạc Thiên Hành. Tề Sơn và Mạc Nhai thì đứng sát rạt phía sau.

"Mạc Thiên Hành!"

Nhìn bóng người vừa hiện thân, đồng tử Ứng Sơn lão nhân nhất thời co

lại, thanh âm lạnh lùng vang lên: "*Mạc Tông chủ có ý gì đây? Chẳng lẽ định hủy đi thanh danh của Hắc Hoàng tông sao?*"

"Ha ha, Ung lão quái, ngươi không cần đe dọa lão phu. Thanh danh tại Hắc Giác Vực này thì làm được cái rắm gì? Ngươi ở Hắc Giác Vực cũng không phải là không biết chứ!" Mạc Thiên Hành cười nhạo báng.

"Ngươi làm sao có thể tìm thấy ta?" Ung Sơn lão nhân trầm mặt, rồi đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt liền cực kỳ lạnh lẽo: "*Ngươi động tay động chân trên Bồ Đề Hóa Thể Tiên à?*"

"Chỉ là một chút Đâu Khí ẩn kỹ thôi mà!" Mạc Thiên Hành nhàn nhạt cười: "*Ung lão quái, không cần kéo dài thời gian, sau khi sử dụng linh hồn phân thân thì thực lực bản thể của ngươi cũng sẽ yếu đi không ít. Với tình trạng này, ngươi cũng không phải là đối thủ của bốn Tông, mau đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao ra đây đi!"*

"Giao cho ngươi thì lão phu có thể bình an rời đi sao?" Ung Sơn lão nhân cười lạnh.

Mạc Thiên Hành mỉm cười lắc đầu nói: "*Dĩ nhiên là không rồi, bất quá có thể mời ngươi ở lại làm khách của Hắc Hoàng Tông ta."*

Nghe vậy, khóe miệng Ung Sơn lão nhân hơi co quắp, trong mắt xuất hiện một chút dữ tợn, nhe răng cười lớn: "*Mạc Thiên Hành, mặc dù lão phu không ở vào trạng thái mạnh nhất, nhưng nếu ngươi tưởng có thể đoạt Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong tay ta, thì ngươi đã nghĩ quá đơn giản đấy!"*

Dứt lời, một cỗ khí thể bàng bạc từ trong cơ thể Ung Sơn lão nhân đột nhiên bùng phát. Dưới khí thể này, ngoại trừ Mạc Thiên Hành thì những người còn lại của Hắc Hoàng Tông đều phải nhanh chóng lùi về phía sau vài bước mới có thể đứng vững.

"Vậy cứ thử xem sao!" Khóe miệng Mạc Thiên Hành cũng hiện lên một chút lạnh lẽo. Lão vung tay áo, một cỗ khí thể không thua kém Ung Sơn lão nhân chút nào, cuồn cuộn như thủy triều mà bùng phát.

Hai luồng khí thể ngập trời tại khe núi nhỏ va chạm vào nhau, liền tạo thành dao động không gian, trực tiếp chấn cho khe núi phải rung lên nhẹ. Từng khe nứt như những cánh tay trắng kiện chậm rãi chạy dọc theo

vách núi.

Bên trong khe, hai cỗ khí thế đối chọi với nhau gay gắt như giương cung bạt kiếm. Khi hai người sắp bùng nổ một hồi quyết chiến kinh thiên thì một tiếng cười trong trẻo cũng đột nhiên vang lên trên cao.

"Ha ha, không nghĩ tới trò hay chân chính lại ở ngay bên cạnh. Tại hạ suýt chút nữa đã bỏ qua mất rồi!"

-----oOo-----

Chương 852: Quả Nhiên Là Người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng cười đột ngột xuất hiện khiến cho mọi người ở trong sân phải biến sắc, ánh mắt chột hướng đến chỗ thanh âm truyền đến. Chỉ thấy nơi những mảnh đá nhọn cao ngất sừng sững bên ngoài khe núi, ba thân ảnh bỗng nhiên hiện ra, người đứng trước toàn thân hắc bào rõ ràng là Tiêu Viêm.

Nhìn thấy ba người Tiêu Viêm, Ứng Sơn lão nhân cùng Mạc Thiên Hành đều cảm thấy nao nao, sắc mặt đều biến hóa không ít. Phải một lúc sau, Mạc Thiên Hành mới cười ha ha: *"Hóa ra là Nham Kiêu tiên sinh, thật không ngờ là người cũng nhìn thấu được quỷ kế của Ứng lão quái a!"*

Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt có chút thâm ý liếc nhìn Mạc Thiên Hành một cái rồi nói: *"Thì ra Mạc Tông chủ cũng ở nơi đây, thật là ngoài suy nghĩ của tại hạ!"*

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, vẻ mặt Mạc Thiên Hành cũng hơi không được tự nhiên. Thân là nhà đứng ra tổ chức hội đấu giá, mà lại âm thầm xuống tay với vật phẩm đã mua của khách, tin tức này nếu truyền ra ngoài đối với Hắc Hoàng Tông mà nói cũng không phải là sự tình gì tốt. Tuy nói bên trong Hắc Giác Vực trọng yếu nhất là thực lực và nắm tay đủ lớn, nhưng vẫn cần phải có chữ tín, nếu không ngày sau Hắc Hoàng Tông tiếp tục tổ chức hội đấu giá còn ai dám tới tham gia?

Không người nào lại không lo lắng sau khi mình hao tổn cả đồng tiền để mua vật phẩm, rồi lại bị người ta cưỡng hành cướp đoạt mất. Đến lúc đó, không những không có được vật phẩm mong muốn mà ngược lại còn phải mất mạng. Cho nên, khi nhìn thấy Tiêu Viêm xuất hiện, trong lòng Mạc Thiên Hành cũng bắt đầu dâng tràn sát ý. Nếu không vì e ngại Tiêu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm, thì chỉ sợ Mạc Thiên Hành đã sớm động thủ rồi!

"Hắc hắc, Mạc Tông chủ ngài ấy vẫn là luyến tiếc Bồ Đề Hóa Thể Tiên đồ mà, cho nên đã âm thầm động tay động chân trên nó. Để sau đó tiếp tục đoạt lại, thật sự là một thủ đoạn không tồi a!" Ánh mắt Ứng Sơn lão nhân lướt qua ba người Tiêu Viêm, hơi dừng lại một chút nhìn Tiêu Y Tiên, cười lên cực kỳ quái dị.

"Ứng lão quái, lúc này miệng lưỡi có lợi hại mấy cũng không giúp ích gì được người đâu." Khuôn mặt Mạc Thiên Hành cứng lại, lạnh lạnh nói.

"Khẩu khí của Mạc Tông chủ thật lớn. Nhưng ngài cứ việc tiến lên thử xem, dù với tình hình lúc này, lão phu không phải là đối thủ của ngài, hắc hắc, nhưng muốn đem lão phu đánh bại, ngài nhất định cũng phải trả một cái thật lớn, khi đó..." Ứng Sơn lão nhân cười lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua ba người Tiêu Viêm, ý tứ trong lời nói không cần hỏi cũng biết.

Siết chặt nắm tay trong áo bào, Mạc Thiên Hành tỏ vẻ âm trầm. Cục diện hiện tại thật khó giải quyết, nếu không có ai phát hiện được chỗ này thì quá tốt rồi. Dù cho có liều mạng trọng thương, vẫn có thể đánh chết được Ứng Sơn lão nhân. Nhưng hiện giờ có thêm ba người Tiêu Viêm, thực lực lại không kém, mà lão thừa hiểu bọn họ cũng vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà đến. Nếu lão chiến đấu cùng Ứng Sơn lão nhân rồi trọng thương, thì kết quả cũng chỉ có lợi cho bọn Tiêu Viêm mà thôi. Cái chuyện may áo cưới cho người khác mặc ngu xuân như thế, Mạc Thiên Hành dĩ nhiên sẽ không làm!

Nhìn thấy khuôn mặt Mạc Thiên Hành lộ rõ vẻ âm trầm và chân chừ, nụ cười lạnh trên khóe miệng Ứng Sơn lão nhân càng sâu. Ba người Tiêu Viêm vừa xuất hiện, nháy mắt đã hoàn toàn đảo lộn cục diện nơi này. Giờ thì ai cũng không dám mạo muội ra tay. Nhưng lão đối với tình huống này thì cầu còn không được. Chỉ cần tranh thủ cho lão một chút thời gian, để thu hồi cái linh hồn phân thân kia về, thì lão có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh cao. Lại thêm thủ đoạn của lão, thì chạy trốn cũng không phải là khó.

Không khí bên trong khe núi cứ ngưng đọng dần, ba người Tiêu Viêm cũng không vội vàng ra tay. Dù sao Mạc Thiên Hành và Ứng Sơn lão nhân cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, mà là hai Đẩu Tông cực mạnh trong Hắc Giác Vực. Chỉ bằng vào ba người họ mà muốn ứng phó thì khó khăn không phải là nhỏ!

"Ha ha, Nham Kiêu tiên sinh, Bốn Tông có chủ ý thế này..." Trong bầu không khí nặng nề đó, Mạc Thiên Hành đột nhiên hướng về phía Tiêu Viêm cười to.

"Mời Mạc Tông chủ cứ nói!" Tiêu Viêm cũng tỏ vẻ tươi cười thân mật. Bất quá trong lòng hẳn đối với lão già nham hiểm này cũng đã nảy sinh sự đề phòng và kiêng kỵ.

"Chắc hẳn Nham Kiêu tiên sinh là vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà đến phải không?" Mạc Thiên Hành hỏi một câu chẳng ăn nhập gì lúc này, rồi tiếp tục cười híp mắt: "Như vậy, chúng ta có thể liên thủ với nhau để đối phó với Ứng Sơn lão nhân! Nếu đoạt được Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ tay lão, Hắc Hoàng Tông ta cũng có thể không cần, nhưng Nham Kiêu tiên sinh cũng phải cho chúng ta một ít bồi thường. Tiên sinh thấy sao?"

"Bồi thường?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nửa cười nửa không: "Phá Tông Đan?"

"Khà khà, cùng người thông minh nói chuyện thật là thoải mái!" Mạc Thiên Hành hớn hờ: "Nham Kiêu tiên sinh cảm thấy như vậy có được không?"

Tiêu Viêm nheo mắt lại, liếc nhìn Tiểu Y Tiên ở bên cạnh, tạo ra bộ dáng đang có chút suy tính.

"Đừng tin tưởng lão già chết tiệt này! Người phá vỡ chuyện tốt của lão, lão nhất định sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho người đâu. Hơn nữa lấy tính tình tham lam của lão, người cho rằng lão sẽ vui vẻ mà dâng tặng Bồ Đề Hóa Thể Tiên cho người sao?" Thấy Tiêu Viêm trầm ngâm, Ứng Sơn lão nhân lạnh lùng cười.

"Lắm lời!" Mạc Thiên Hành đột ngột trầm mặt, tay áo vung mạnh. Một luồng Đẩu khí vàng rực khổng lồ từ trong tay áo ào ào tuôn ra. Rồi giống như một con mãng xà vàng óng, lướt ngang bầu trời, rít lên những tiếng xuy lạp lạp bắn mạnh về phía Ứng Sơn lão nhân.

"Hừ!"

Thấy Mạc Thiên Hành động thủ, Ứng Sơn lão nhân cũng hừ lạnh một tiếng, bàn tay gầy guộc đưa ra rồi đột nhiên nắm chặt lại. Không gian trước mặt nhất thời như bị bóp méo. Luồng Đẩu khí màu vàng sau khi va chạm thật mạnh vào không gian đang vặn vẹo giống như thực chất kia, liền bùng nổ gây nên một tiếng động vang trời dội đất, rồi biến mất. Nhưng khi nó tiêu tán, dư âm năng lượng cũng đủ khiến cho thung lũng nhỏ này phải chấn động vài cái. Vô số tảng đá thật lớn từ trên núi ầm ầm lăn xuống.

"Nham Kiêu tiên sinh yên tâm, lão phu có thể cam đoan với ngươi. Chỉ cần ngươi có thể đem Phá Tông Đan cho Hắc Hoàng Tông ta, Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào!" Sau khi tức giận ra tay, Mạc Thiên Hành lại nhìn Tiêu Viêm, nói rất thành khẩn.

Đối với đề nghị của Mạc Thiên Hành, ngoài mặt thì Tiêu Viêm làm ra vẻ trầm ngâm, nhưng trong lòng âm thầm cười lạnh. Hắc thừa hiểu Ứng Sơn lão nhân và Mạc Thiên hành đều là những con cáo già thành tinh, không thể tin tưởng được. Những lời cam đoan bảo chứng của mấy lão già này so với đánh rắm tuyệt đối giống nhau, nào có chút gì gọi là đảm bảo?

Nhưng cho dù hắc không tin Mạc Thiên Hành, thì đề nghị lần này của lão không hoàn toàn là không thể xem xét. Ứng Sơn lão nhân đồng dạng cũng không phải hạng vô dụng, nếu hiện giờ giải quyết được lão, thì mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Về phần sau đó Bồ Đề Hóa Thể Tiên rơi vào tay ai, thì còn là chuyện phải bàn.

Ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị đáp ứng, thì một âm thanh nhàn nhạt cũng đột nhiên vang lên.

"Mạc Tông chủ, nếu quả thật phải hợp tác liên thủ, thì sao phải tìm bọn chúng? Ma Viêm Cốc ta không phải là lựa chọn tốt hơn hay sao?"

Nghe được thanh âm này, sắc mặt những người đang ở đây đều biến đổi. Ánh mắt xoay chuyển, chỉ thấy từ phía chân trời hướng bắc, mười mấy đạo lưu quang nhanh chóng bay đến, ngăn ngui trong vài cái chớp mắt đã hiện ra trên không trung của thung lũng. Dẫn đầu là người áo xám thần bí, còn bọn Phương Ngôn đại trưởng lão của Ma Viêm Cốc, đứng ở phía sau lạnh lùng nhìn mọi người.

"Người của Ma Viêm Cốc!"

Tiêu Viêm chau mày nhìn những người mới đến này, lầm bầm nói: *"Bọn người này làm sao lại phát hiện ra chỗ này? Chuyện này đã bắt đầu trở nên phiền phức rồi!"*

Vẻ mặt Ứng Sơn lão nhân cũng bởi vì sự xuất hiện của Ma Viêm Cốc mà trở nên vô cùng khó coi. Càng lúc càng có nhiều cường giả xuất hiện, đối với lão không ôn chút nào. Là người nắm giữ Bồ Đề Hóa Thể Tiên, lão liền trở thành mục tiêu của toàn bộ đám người ở đây. Tuy lão là Đấu Tông thật, nhưng hiện tại cũng đã có ít nhất ba người có cấp bậc tương đương. Lấy một địch một hãy còn tốt, đằng này lại là lấy một địch ba, có lẽ đến khi chết cũng không biết vì sao mình chết a!

"Ha ha, không nghĩ tới chư vị bằng hữu của Ma Viêm Cốc cũng xem thấu tạp kỹ của Ứng lão quái nha!" Mạc Thiên Hành mới vừa thoáng trầm mặt xuống liền nhanh như chớp tươi cười. Lão chậm rãi nhìn người áo xám thân bí đứng trước bọn người Ma Viêm Cốc kia, hòa nhã: *"Không biết ngài là cao nhân phương nào? Theo lão phu biết, Cốc chủ Ma Viêm Cốc đang trong giai đoạn bế quan, nên chắc không phải là các hạ rồi?"*

"Vị tiên sinh này là khách quý của Ma Viêm Cốc ta, Mạc Tông chủ cũng lâu rồi chưa tới Ma Viêm Cốc ta làm khách nên tất nhiên là không biết!" Phương Ngôn cười cười, rồi lạnh lùng hướng về phía Tiêu Viêm cười nhạt: *"Nham Kiêu tiên sinh, ồ, sai rồi, có lẽ nên gọi người là Tiêu Môn chủ mới đúng?"*

Tiêu Viêm lúc này không mang theo áo choàng, nên khuôn mặt cũng lộ ra. Sở dĩ Đại trưởng lão Phương Ngôn vừa nhìn liền biết ngay thân phận của hắn là vì không ít người trong thượng tầng của Ma Viêm Cốc đều có bức họa Tiêu Viêm.

"Tiêu môn chủ?" Nghe vậy, Mạc Thiên Hành và đám người Hắc Hoàng Tông đều cảm thấy kinh ngạc.

"Ha ha, chẳng lẽ Mạc Tông chủ không biết, vị Nham Kiêu tiên sinh này, chính là môn chủ "Tiêu Môn", Tiêu Viêm sao? Năm đó hắn tại bên trong Hắc Giác Vực rất là nổi bật a. Đến cả Kim, Ngân nhị lão đều phải chịu thất bại dưới tay hắn đó!" Phương Ngôn hí mắt cười.

Nghe được lời nói của Phương Ngôn, vẻ mặt đăm đăm người Mạc Thiên Hành liền tỏ ra kích động, ánh mắt kinh dị nhìn chăm chăm về khuôn mặt đầy bình thản của Tiêu Viêm. Đối với thế lực mới "*Tiêu Môn*" tại Hắc Giác Vực này, bọn họ cũng có chút chú ý. Mà đối với vị Môn chủ thần bí thành lập ra nó cũng cảm thấy rất có hứng thú. Nhưng thật không nghĩ ra, Môn chủ thần bí đó lại chính là Nham Kiêu, một thanh niên nhìn rất trẻ tuổi đứng ở trước mặt này!

Đối với những ánh mắt khác thường của bọn họ, Tiêu Viêm cũng không để ý. Hắn chăm chăm nhìn vào người áo xám thần bí vừa xuất hiện kia. Hiện giờ với khoảng cách đã rất gần như vậy, đôi phương liền đem cho hắn một sự quen thuộc cùng cảm giác âm trầm càng lúc càng nồng nặc.

"Khắc khặc, thế nào? Tiêu môn chủ có cảm thấy rất quen thuộc hay không?" Dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm, gã áo xám kia liền cười lạnh. Trong tiếng cười đã ào ạt tuôn trào sát ý.

Nghe tiếng cười khá quen thuộc này, Tiêu Viêm chợt chân động, một ý nghĩ như điện quang lóe lên trong đầu!

Người áo xám ngừng cười, bàn tay nhẹ nhàng cầm cái mũ chùm màu xám chậm rãi giở lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Áo choàng rơi xuống, một khuôn mặt lạnh lùng và dữ tợn hiện ra.

Ngay tại lúc cái áo choàng kia chạm đất, đôi đồng tử đen nhánh của Tiêu Viêm cũng đột nhiên co rút lại thật nhanh.

"Quả nhiên... là ngươi!"

Next...!

-----oOo-----

Chương 853: Đồng môn tái kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khuôn mặt hiện ra trước mắt Tiêu Viêm cũng không xa lạ gì với hắn. Bởi vì năm đó, chính là hắn đã tự tay chấm dứt tính mạng của lão. Mà người này, chính là đệ tử thứ nhất của Dược Lão, sư huynh của Tiêu Viêm, vị đan hoàng của Hắc Giác Vực ngày trước, Hàn Phong!

Hàn Phong bây giờ, hình dáng so với năm đó đã già nua hơn một chút. Cặp đồng tử đang chăm chăm nhìn Tiêu Viêm, tràn ngập vẻ lạnh lẽo cùng dữ tợn. Năm đó, nếu không phải là Tiêu Viêm, lão vốn có thể tiếp tục xưng bá tại Hắc Giác Vực, nhưng cuối cùng, đều là bị Tiêu Viêm hoàn toàn xóa sổ. Không chỉ mất đi địa vị đầy kiêu hãnh, mà lại còn rơi vào kết cục thê thảm, hồn lìa khỏi xác. Nếu không phải là vì lão có trong tay loại dị hỏa "*Hải Tâm Diễm*", thêm vào việc sau đó lão ta đã cực kỳ thông minh tìm một cơ hội đem nó dâng tặng cho một vị tôn giả của Hồn Điện. Thì chỉ sợ là linh hồn của lão sớm đã bị Hồn Điện đem nuốt sống, làm sao còn có thể sống đến bây giờ?

Nhưng mà cũng may, vị tôn giả của Hồn Điện kia niệm tình lão đã chủ động đem Dị Hỏa dâng tặng cho mình, đã đặc ý phái người tìm một thân thể của Đấu Tông cường giả cho lão, đem linh hồn đối phương đánh chết tươi. Sau đó để cho lão thôn phệ hấp thu, rồi lại chiếm cứ thân thể đối phương, cho nên lão mới có thực lực như bây giờ. Nhưng điều này cũng chỉ gần như là kế tạm thời. Cái thể xác này, nhiều lắm chỉ có thể giúp cho lão sống thêm mười mấy năm mà thôi, đến lúc đó thân thể tự động tan nát, mà linh hồn lão, cũng chỉ có thể theo cái thân thể hư thối ấy mà tiêu tan, không còn cơ hội sống sót nữa.

Đương nhiên là bất kể ra sao thì đó cũng là chuyện mười mấy năm sau, có thể sống lâu lâu như vậy, đối với kẻ vốn là nên trở thành chất dinh dưỡng như Hàn Phong mà nói, đã là ân huệ rất lớn. Mà chính vì phải sống trong cái hơi tàn như vậy, nên tự lão đã biến lão thành cái bộ dáng này. Đồng thời sự oán độc cùng vô vàn sát ý đối với Tiêu Viêm, cũng dần dần dâng cao đến mức đáng sợ. Vì vậy lần này lão vừa ra ngoài, liền đến thẳng Hắc Giác Vực, nếu không phải vì trên đường biết được tin tức của Bô Đề Hóa Thể Tiên. Chỉ sợ lão sẽ trực tiếp động thủ với "*Tiêu Môn*" đầu tiên, đem người của Tiêu Môn giết sạch để xả mối hận trong lòng.

Mà đã gọi là gặp phải kẻ thù liền đỏ quạch mắt, thêm vào việc dưới loại tình huống bất ngờ gặp nhau tại cùng một nơi như thế này, thì Hàn Phong

vừa mới cùng Tiêu Viêm va chạm, ngay lập tức sát ý trong lòng cơ hồ giống như đã hóa thành thực chất mà phóng ra. Ánh mắt dữ tợn mang đầy oán độc kia, cứ gắt gao dán chặt vào Tiêu Viêm.

Đôi với ánh mắt oán độc của Hàn Phong, Tiêu Viêm vẫn chưa biểu lộ ra điều gì thất thố. Trong lòng sau khi trải qua phút kinh ngạc ban đầu, liền dần dần lắng xuống, ánh mắt quét nhẹ về phía Hàn Phong, cười lạnh nói: *"Không ngờ tên phản đồ nhà ngươi vẫn còn sống, thật sự là ngoài ý muốn a! "*

"Đây chính là nhờ có ngươi đó, sự đệ tốt của ta. " Hàn Phong ánh mắt oán độc, nhẹ răng cười: *"Nếu không phải ngươi, ta cũng khó mà đạt tới thực lực như thế này. Ngay bây giờ ta sẽ lôi linh hồn của ngươi ra, sau đó cho ngươi ném thử cái gọi là sống không bằng chết!"*

Ánh mắt Tiêu Viêm hờ hững, không vì Hàn Phong uy hiếp mà thay đổi một chút nào. Tuy nói hiện giờ Hàn Phong chẳng biết tại sao thực lực tăng vọt đến trình độ như vậy, nhưng mà hắn hiện tại, cũng đã thực sự không phải là người thanh niên non nớt chỉ biết dựa vào thực lực Đấu Vương đỉnh đột nhiên bạo trưởng năm xưa nữa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hiện giờ Tiêu Viêm đã là một tứ tinh Đấu Hoàng hàng thật giá thật, trong mấy năm gần đây, Đấu Tông cường giả mà hắn gặp thì thậm chí cũng đã giao thủ không ít. Mà Đấu Tông cường giả ngã xuống trong tay hắn, cũng thực sự không phải là không có. Bởi vậy, đối với việc thực lực Hàn Phong đã tăng tiến đến cấp Đấu Tông, Tiêu Viêm cũng chưa hề có vẻ gì là kiêng kỵ cho lắm. Nếu quả thật phải chiến đấu thì ai sống ai chết cũng không thể nói trước được.

"Trong cơ thể ngươi đã không còn hơi thở của lão già hỏa kia nữa. Đúng rồi, ta suýt nữa quên mất, thì ra lão già kia đã bị Hồn Điện nắm trong tay. Sao rồi? Lão ta không phải là đánh giá ngươi rất cao sao? Không phải lão tự cho là ngươi có thể bảo hộ lão sao? Haha, bây giờ nhìn lại, con mắt của lão bất tử kia, trước sau như một vẫn là có mắt như mù a!" Nhìn thấy Tiêu Viêm bất động thanh sắc, Hàn Phong tức thì cười sằng sặc, vừa cười vừa nói.

"Ăm! "

Ngọn lửa màu xanh biếc, trong giây lát từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát ra. Độ nóng kinh khủng trong nháy mắt liền tràn ngập mảnh chân trời này. Rừng rậm phía dưới kia, do nhiệt độ quá cao mà bốc lên những đợt khói trắng lượn lờ, một lát sau, rốt cục thì hóa thành ngọn lửa hùng hục, bốc cháy nghi ngút.

Ngọn lửa xanh biếc đem Tiêu Viêm bọc lại, sắc mặt hắn giờ phút này hung ác dị thường. Đôi nhãn đồng đen kịt lúc này bị ngọn lửa xanh biếc lấp đầy, nhìn qua có chút đáng sợ, phẳng phất như hai đốm quỷ hỏa xanh lục u tối. Trên khuôn mặt dữ tợn phát xuất một cỗ sát ý thô bạo chưa từng có, tựa như mãnh thú Hồng Hoang.

Hàn Phong lời nói này, cũng tính là thật sự đã chặt mạnh vào nơi mềm yếu nhất trong lòng Tiêu Viêm. Dược Lão ở trước mặt hắn bị Hồn Điện cường hành bắt đi, thế nhưng hắn lại chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, không hề có năng lực cứu giúp. Một cảm giác vô lực, giống như độc xà, không ngừng gặm nhấm nội tâm Tiêu Viêm. Dược Lão đối với hắn đã bỏ ra vô số tâm huyết, bồi dưỡng hắn nhiều năm như vậy, khiến cho hắn từ một phế vật mà có được thành tựu như bây giờ. Tình cảm của Tiêu Viêm đối với Dược Lão, cũng đã có thể so sánh với tình cảm của hắn dành cho phụ thân. Nhưng mà, Dược Lão đã bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, mà kết cục cuối cùng, vẫn là không thể thoát khỏi sự truy bắt của Hồn Điện.

Kết cục này, tựa như một lưỡi dao nhỏ mà sắc bén, cứ cứa thật mạnh vào nội tâm Tiêu Viêm. Khiến hắn giờ nào khắc nào cũng tự trách mình, nếu như hắn có đủ sức mạnh thì Dược Lão cũng không bị bắt đi. Mà ngoài ra còn có thể dễ dàng cứu phụ thân về, tất cả những chuyện này, đều sẽ không phát sinh.

Vào giờ khắc này, sau khi bị Hàn Phong khơi dậy nỗi đau trong lòng, Tiêu Viêm lại một lần nữa càng thêm hiểu rõ được tầm quan trọng của sức mạnh cùng với thực lực đối với hắn. Mà trong tim hắn, khát khao truy đuổi đối với thực lực, cũng mạnh mẽ xuất hiện một cỗ cảm giác cuồng nhiệt gần như điên cuồng.

Có sức mạnh, mới có thể cứu được phụ thân cùng sư phụ từ trong tay Hồn Điện, có sức mạnh, hắn mới có thể trực tiếp đi tìm Huân Nhi, không cần phải e ngại bối cảnh đáng sợ của nàng, khiến cho nàng vĩnh viễn ở bên cạnh mình!

Mà sức mạnh của Tiêu Viêm lại khác với thường nhân, sức mạnh của hắn đến từ Dịch Hỏa, muốn mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức đến ngay cả Hồn Điện cũng không sợ, thì phải điên cuồng cắn nuốt Dịch Hỏa!

"Dịch Hỏa! Giải quyết việc ở đây, rồi tìm Dịch Hỏa cho bằng được, kẻ nào ngăn cản, kẻ đó phải chết!" Một tiếng rít gào vang lên trong tâm tư Tiêu Viêm. Bất chợt hắn ngẩng đầu, ánh mắt hung tợn nhìn thẳng về phía Hàn Phong, trong giọng nói tràn ngập sát ý đáng sợ khiến người ta sởn gáy lạnh lưng.

"Hàn Phong tạp chủng, không tự tay đâm tên tạp chủng phản đồ bất nghĩa nhà ngươi, Tiêu Viêm ta, thề không làm người!"

Giọng nói, tựa như truyền lên từ địa ngục cửu u, mang theo những chấp niệm không thể phai nhạt, vang vọng khắp vùng trời này, khiến cho chúng nhân Ma Viêm cốc cùng với Hàn Phong, đều khẽ biến sắc.

Tại bên cạnh Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên cũng hơi có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Từ khi tiếp xúc với hắn đến nay, các nàng chưa bao giờ thấy cảm xúc Tiêu Viêm trở nên bạo động như thế. Hiển nhiên, lời Hàn Phong nói lúc vừa rồi, thật sự đã chạm vào vết thương lòng của hắn.

"Sự đệ thật đúng là rất táo bạo, chẳng qua nếu muốn giết ta, thì còn phải xem xem ngươi có đủ tư cách không đã!" Một lát sau, Hàn Phong mới lắc đầu, cười lạnh nói.

"Hắn có lẽ không có, nhưng mà ta có!"

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi vang lên, Tiểu Y Tiên khẽ bước từng bước. Đôi tròng mắt tím xám không chút tình cảm nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, bàn tay mềm mại có chút tái nhợt khẽ vươn ra, sau đó, một cỗ năng lượng màu xám quý dị lặng lẽ bao quanh tay nàng.

Thấy Tiểu Y Tiên lên tiếng, đầu mày Hàn Phong nhất thời nhíu lại, thực lực của nàng, hắn đương nhiên là biết rõ. Cho dù là hắn lúc này, nếu muốn ứng phó cũng có chút khó khăn, lập tức liếc mắt về phía Tiêu Viêm một cái, cười lạnh nói: *"Tiểu sự đệ, duyên của ngươi với cô nàng này, ngay cả sư huynh ta cũng rất là bội phục đó nhen, có điều bao giờ thì ngươi mới có thể dựa vào sức mạnh của chính mình một chút đây hả? Cứ làm như thế này thì hơi bị mất mặt lão già kia lắm."*

Đôi mắt dữ tợn của Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, một lát sau, khuôn mặt đang tràn ngập vẻ hung ác đột ngột xuất hiện vẻ tươi cười, hần nhẹ giọng nói: "*Sư huynh, một chút tiểu xảo đó, không cần phải dùng đến đâu. Tuy là nói người hiện giờ đã là người không ra người quý không ra quý, nhưng dù sao cũng đã từng là đan hoàng của Hắc Giác Vực, cho nên cũng đừng để mắt mặt như thế chứ.*"

Lời này của Tiêu Viêm gần như một lời khinh bạc, trực tiếp khiến cơ mặt Hàn Phong giật giật từng hồi. Lão hít sâu một hơi, áp chế cơn giận trong lòng xuống, vừa cười vừa giận dữ nói: "*Mấy năm không gặp, miệng lưỡi vẫn xảo quyệt như trước, không biết thực lực của người có tiến bộ được như thế hay không?*"

"*Điều này thì sư huynh cứ tới thử xem là biết liền.*" Tiêu Viêm mỉm cười, trên khuôn mặt dữ tợn lúc này cũng đã dần bình thản trở lại, nhưng sát ý bên trong cặp nhãn đồng đen sậm kia không giảm mà còn tăng lên. Tiêu Viêm lúc này, cũng đã có thể xem như là một người từng trải, tự nhiên sẽ hiểu rõ, ở vào tình thế này, một khi bị chọc giận, đối với mình mà nói là không tốt chút nào.

Nhìn bầu không khí bạt kiếm tương cung giữa Hàn Phong và Tiêu Viêm, Mạc Thiên Hành cũng giật mình, hần thật không ngờ tới ân oán giữa hai người ân oán lại lớn đến như vậy. Nhưng mà hần cũng chưa mở miệng chen vào, ngược lại trong lòng đang cười lạnh một tiếng, đánh đi, đánh đi, tốt nhất là đánh cho lưỡng bại câu thương, toàn bộ chết hết là tốt nhất. Nếu quả thật như vậy, hần không chỉ có thể có được viên Phá Tông đan kia, còn có thể thuận tiện đem phương pháp thôn phệ linh hồn vô cùng quý dị của Ma Viêm cốc kia thu vào trong tay.

Ứng Sơn lão nhân đang ở bên trong khe núi, trong mắt cũng xẹt qua một tia vui sướng khi người gặp họa, trường hợp này, đối với lão mà nói, tự nhiên là tốt nhất.

"*Chẳng lẽ người thật sự nghĩ rằng bằng vào ba người các người mà có thể đối phó được với chúng ta sao?*" Hàn Phong cười khẩy một tiếng, rồi bất chợt cười nhạt nói. Phe hần, Phương Ngôn cũng là một cường giả đã bước một chân vào cánh cửa Đấu Tông, thêm vào sự phối hợp của mấy gã trưởng lão Ma Viêm cốc, cho dù là Đấu Tông cường giả cũng có thể đại chiến một trận.

Giống như là vì muốn củng cố cho lời nói của Hàn Phong, Phương Ngôn cùng các trưởng lão Ma Viêm ở phía sau, đều nhất tề cười lạnh một tiếng, khí tức hùng hậu tuôn ra ào ạt một góc trời, vì có liên hợp, thanh thế có chút chấn nhiếp lòng người.

"Nếu như là ba người bọn họ vẫn đủ, vậy thêm cả lão phu nữa thì sao?"

Đang lúc chúng trưởng lão Ma Viêm thể hiện uy phong thì một tiếng cười già nua mà mạnh mẽ như sấm động vang lên cuồn cuộn từ trên trời. Bất chợt một bóng người như thiểm điện thấp thoáng phóng đến, chỉ trong mấy hơi thở, liền xuất hiện trên thiên không. Khí thế mênh mông bùng phát như lũ quét, trực tiếp đem khí thế của đám người Ma Viêm cốc áp chế lại.

Nhìn bóng người già nua bất ngờ xuất hiện trên trời ấy, sắc mặt Hàn Phong nhanh chóng trở nên âm trầm.

-----*

-----oOo-----

-----oOo-----

Chương 854: Ngũ đại Đấu Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời, một bóng người tóc bạc già nua đứng lơ lửng, nở một tràng cười dài nhìn những người phía dưới. Nhìn kỹ diện mạo người này, rõ ràng chính là đại trưởng lão của Nội Viện - Tô Thiên.

"Haha, thì ra là có trò hay ở ngay bên cạnh, thế mà lão phu suýt chút nữa bỏ lỡ rồi. " Tô Thiên vừa tùm tùm cười vừa hạ thân xuống từ trên không, cuối cùng đứng bên cạnh ba người bọn Tiêu Viêm, mục quang nhìn về phía Hàn Phong, trong mắt cũng là hiện lên một chút kinh dị: *"Không ngờ người không chỉ không chết, ngược lại còn đột phá tới cấp bậc Đấu Tông,*

quả nhiên là ngoài sức tưởng tượng của ta đấy. "

"Được như vậy cũng là nhờ phúc của các người cả đó. " Hàn Phong thân sắc lạnh lẽo, trong lòng lại hơi trầm xuống, Tô Thiên đột nhiên xuất hiện, cũng có chút khiến hắn trở tay không kịp. Thực lực của đôi phương, hắn tự nhiên là biết rất rõ ràng, tuy nói hắn hôm nay đơn đả độc đấu căn bản không hề kiêng kỵ Tô Thiên, nhưng đôi phương vẫn còn có một nữ Đấu Tông thần bí không rõ lai lịch, hai Đấu Tông cường giả này liên thủ, mặc dù là Ma Viêm cốc người đông thế mạnh, nhưng muốn đánh lại thì cũng khá nan giải.

Hơn nữa, đôi phương còn có cả Tiêu Viêm nữa, đối với vị sư đệ trên danh nghĩa này, Hàn Phong mặc dù đối với này cực kỳ oán hận, nhưng trong lòng y cũng rõ ràng, kẻ này có chiến đấu lực vượt xa cấp bậc của bản thân. Nhớ năm xưa hắn mới chỉ là một Đấu Vương mà đã có thể làm cho mình - một kẻ đã bước một chân vào cánh cửa Đấu Tông bị trọng thương, vậy mà bây giờ Tiêu Viêm đã tấn giai lên Đấu Hoàng, sức chiến đấu tự nhiên là cũng theo đó mà tăng trưởng một lượng lớn. Vậy thì cục diện ngày hôm nay, nếu là chỉ bằng vào hắn cùng với Ma Viêm cốc mà nói, thì e rằng sẽ vô cùng khó khăn để chiếm được thượng phong.

"Có thể giết người một lần, đương nhiên cũng có thể giết người lần thứ hai, cho nên người cũng không cần phải biểu hiện ra cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí ấy đâu. " nhẹ liếc Hàn Phong một cái, Tô Thiên châm chọc cười.

Nghe vậy, sắc mặt Hàn Phong lại âm trầm hơn rất nhiều, quyền đầu trong tay áo siết chặt đến mức vang lên tiếng lách cách, sát ý nồng đậm không ngừng bùng phát ra từ trong cơ thể.

Tô Thiên xuất hiện, cũng là khiến cho Mạc Thiên Hành cùng Ứng Sơn Lão nhân có đôi chút biến sắc. Đối với một Đấu Tông cường giả, không có một ai là dám khinh bỉ không thèm nhìn, đặc biệt là trong cục diện đối lập rõ ràng như thế này, việc Tô Thiên gia nhập đã nhanh chóng khiến cho nhân mã cùng thực lực của phe Tiêu Viêm tăng vọt lên. Tương đối mà nói, những người phe bên kia hắn là đang chỉ thấp thoáng ở vị trí hạ phong.

"Đại trưởng lão, tại sao người cũng tới? Sự tình bên kia?" Về dữ tợn trên mặt Tiêu Viêm hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, vừa rồi Hàn Phong đã khổ sở khó nhọc hòng chọc giận hắn, chẳng cũng là coi thường định lực

của Tiêu Viêm mà thôi. Sau khi cơn giận vừa mới bộc phát thì luồng sát ý thâm trầm này cũng đã bị hấn chậm rãi chôn sâu trong lòng, không để cho những cảm xúc ấy ảnh hưởng tới lý trí của hắn.

"Linh hồn phân thân bên kia đã tiêu thất. Vì thế ta liền đi theo ấn ký mà người lưu lại mà tới đây, Tiêu Lệ bọn họ cũng sẽ tới ngay bây giờ." Tô Thiên quét mắt về phía Ứng Sơn Lão nhân đang trốn trong khe núi, cau mày nói.

"Tiêu thất?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, bất ngờ mục quang đột nhiên bắn về phía Ứng Sơn Lão nhân. Chỉ thấy lão ta cười lạnh một tiếng, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất một cái, một con suối màu xám cuồn cuộn phun ra, lập tức một đạo linh hồn lực lượng vô hình từ trong đó phóng ra như chớp, cuối cùng dung nhập vào thân thể lão.

Sau khi linh hồn lực lượng trở về, khí thế Ứng Sơn Lão nhân đột nhiên tăng vọt lên. Chỉ trong nháy mắt là gần như khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Biến hóa của Ứng Sơn Lão nhân, cũng kéo theo sự chú ý của mấy người Hàn Phong, Mạc Thiên Hành. Lập tức sắc mặt họ cũng khẽ biến đổi, tình huống này, hẳn là lão già gian xảo này dựa vào thời gian lúc này bọn họ dây dưa cùng đối phương, đã thuận lợi đem đạo linh hồn phân thân kia thu hồi về trong cơ thể. Sức chiến đấu của lão ta lúc này e rằng đã không thấp hơn so với bất kỳ một ai ở đây.

"Khà khà, đa tạ chư vị đã hỗ trợ." thực lực nhanh chóng khôi phục, Ứng Sơn Lão nhân cũng đã trở nên tự tin hơn rất nhiều, lập tức hướng về phía đám người Tiêu Viêm vừa buông tiếng cười quái dị vừa nói.

Mạc Thiên Hành thần sắc có chút nặng nề, chột ngắc đầu nhìn về phía mấy người Tiêu Viêm, Hàn Phong chấp tay cười nói: "Chư vị, hiện giờ cũng không phải là lúc để tranh giành với nhau, hẳn tất cả mọi người ở đây đều có hứng thú đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên kia. Nếu đã như vậy, tại hạ thấy, sao ta không trực tiếp liên thủ cướp thứ đó từ trong tay Ứng Lão quái đi? Nếu không thì dựa vào bản tính gian xảo của lão già này, bất ngờ thì triển thủ đoạn rồi trốn mất, vậy sau đó đi đâu mà tìm cho ra lão ta được? Mặc kệ thứ này phân phối ra làm sao, chờ tới khi cướp được rồi mới bàn sau, thế nào?"

Nghe vậy, mấy người Tiêu Viêm đều ngẩn ra, chột hơi trầm ngâm một lát, sau đó đều khẽ gật đầu.

"Ý kiến của Mạc Tông chủ cũng không tồi, việc nên làm bây giờ, là phải đoạt lại Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong tay lão quái. Như vậy đi, bốn người chúng ta ra tay, dùng tốc độ nhanh nhất đem lão giải quyết, được chứ?"
Hàn Phong hăng hắc cười, trong mắt hiện lên một chút quỷ quyết, nói.

Tiêu Viêm khẽ liếc mắt về Hàn Phong, rồi hướng về phía Tiểu Y Tiên cùng Tô Thiên khẽ gật đầu, chột dùng âm thanh chỉ có ba người họ mới nghe thấy, thấp giọng nói: *"Để tâm một chút, những tên hỗn đản này đều là lũ nuột người không nhả xương, nên cẩn thận với ám chiêu của chúng."*

Tô Thiên cười: *"Tiểu tử kia, ngươi nghĩ lão phu là lão già ngoan cố chỉ biết tu luyện đấy à? Chuyện này, còn cần ngươi phải nhắc nhở?"*

Tiêu Viêm xấu hổ cười, Tô Thiên có thể trở thành Nội Viện đại trưởng lão, hơn nữa còn khiến cho Nội Viện tại vùng đất hỗn loạn như Hắc Giác Vực này trở thành một mảnh đất an tĩnh, năng lực cùng tâm cơ hẳn là không thể nghi ngờ. Về phần Tiểu Y Tiên, có thể chống đỡ cả Độc Tông lớn như vậy, năng lượng thiên cũng không phải người bình thường. Thật sự là không có chút nào thua kém so với hắn.

Nhìn thấy đám người Tiêu Viêm rất nhanh chóng tán thành đề nghị của Mạc Thiên Hành, sắc diện Ứng Sơn Lão nhân cũng cấp tốc trầm xuống, tuy nói hiện giờ hắn đã khôi phục được thực lực, nhưng nhìn lại bên kia bốn cường giả Đấu Tông có thực lực xấp xỉ lão. Vậy thì tất nhiên lão sẽ rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, thậm chí có thể nói là lão còn có thể lạc lại cái mạng già ở chỗ này chứ chẳng chơi.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu, Ứng Sơn Lão nhân mạnh mẽ đạp mạnh chân lên mặt đất, một âm thanh trầm đục vang lên, mười mấy đạo con suối trắng kiện lớn hàng trượng bạo phát ra từ trong khe núi. Mà khi những con suối này che lấp tầm mắt những người kia thì thân hình lão cũng cấp tốc thối lui!

"Động thủ nào, chư vị!"

Ứng Sơn Lão nhân vừa mới động thân, kia Mạc Thiên Hành liền phát hiện ra đầu tiên, lập tức lạnh lùng quát một tiếng, thân hình chớp động. Lập tức

xuất hiện một cách quỷ dị tại nơi mà Ứng Sơn Lão nhân định rút lui, ổng tay áo rung lên, một đạo kim quang hùng hậu từ trong tay áo bạo xuất, tựa như một tia chớp phóng thẳng đến yết hầu Ứng lão.

"Hừ!"

Thấy Mạc Thiên Hành xuất thủ, trong mắt Ứng Sơn Lão nhân xuất hiện một tia hung lệ, thủ chưởng khô héo xương xẩu tựa như quỷ trảo từ trong tay áo vươn ra, quỷ dị xoay tròn một vòng, liền trực tiếp chặn đứng đạo kim quang kia. Quét mắt nhìn thoáng qua đạo kim quang này, thì ra là một thanh chủy thủ sắc bén không có chuôi.

"Trả lại cho ngươi này, lão mắc dịch!" những cái móng tay màu xám trắng của Ứng Sơn Lão nhân gậy nhẹ lên chủy thủ. Một tiếng động thanh thúy vang lên, chủy thủ lại một lần nữa hóa thành đạo kim quang phá không mà đi, hướng ngược về phía Mạc Thiên Hành. Ứng lão mượn lực đạo lúc phóng chủy thủ, thân hình loáng lên một cái liền xuất hiện trên không trung. Sau đó lại tiếp tục động thân, hòng trốn lên núi sâu.

"Hắc hắc, Ứng lão quái, tốt hơn là nên đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao ra đây đi, nếu không thì cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện được an nhàn mà rời đi." Ứng Sơn Lão nhân vừa muốn chạy trốn, trước mặt bất chợt xuất hiện một bóng người, chợt một đạo quyền phong nóng cháy hung hăng lao đến.

"Bịch!"

Dưới sự bất ngờ, Ứng Sơn Lão nhân vội vã vung quyền đáp lại, hai luồng kinh phong mạnh mẽ tiếp xúc trên thiên không, một tiếng nổ tựa sấm rền chợt vang lên. Dư ba cuồng bạo quét tảo khắp chân trời, khiến cho cả phiến thâm lâm này kịch liệt chấn động.

Kinh phong tản đi, Ứng Sơn Lão nhân cùng bóng người kia đều rất nhanh lui lại hai bước. Bóng người kia sau khi hiện thân, lập tức thấy rõ một khuôn mặt đang mỉm cười lạnh lẽo, không ai khác chính là Hàn Phong.

"Không hổ là cường giả thành danh đã lâu của Hắc Giác Vực, thực lực quả nhiên phi phàm, hắc hắc, chỉ có điều hôm nay e là chạy trời cũng không khỏi nắng rồi." ổng định lại thân hình, Hàn Phong mỉm cười nhìn về phía Ứng Sơn Lão nhân với thần sắc âm lãnh, sau đó y chợt hơi ngược

cầm lên nhìn vào không trung.

Nhân đồng Ung Sơn Lão nhân chậm rãi chuyển động, chỉ thấy chung quanh là Mạc Thiên Hành, Tô Thiên, Tiêu Y Tiên ba vị Đẩu Tông cường giả đã vây chặt hẳn, cùng với Hàn Phong ở trước mặt, bốn người dường như đã đem tất cả đường lui của lão hoàn toàn chặn kín. Đối diện với bốn Đẩu Tông cường giả, mặc dù là Ung Sơn Lão nhân, cũng có cảm giác vô lực.

Một làn gió nhẹ khẽ thổi qua khoảng trời này, cũng liền biến thành một bầu không khí ngưng trọng. Năm Đẩu Tông cường giả đồng thời xuất hiện, đội hình khủng bố như vậy thì cho dù là Tiêu Viêm cũng là lần đầu được chứng kiến. Mà có lẽ không ít người tại đương trường, chỉ e là cũng như thế.

Bị bốn luồng khí tức mạnh mẽ khóa chặt, sắc mặt Ung lão biến ảo không chừng. Lão rất rõ ràng, tình huống lúc này nếu muốn thoát mái mang đi Bồ Đề Hóa Thể Tiên, đã là chuyện không thể thực hiện được, hơn nữa nếu lão tiếp tục ngoan cố, chỉ sợ là sẽ thật sự ngã xuống trong tay bốn người này.

Ý nghĩ trong đầu như điện quang cấp tốc xẹt qua, một lúc lâu sau, Ung Sơn Lão nhân mạnh mẽ cắn răng một cái, khẽ lật tay lên, một chiếc hộp ngọc Phi Thúy liền xuất hiện trong tay lão. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Cầm lấy rồi biến đi, lão phu sẽ nhớ kỹ ân oán ngày hôm nay!"

Ung Sơn Lão nhân cũng là một người cực kỳ thức thời, thấy được cục diện lúc này, lão đã không còn lựa chọn nào khác. Lập tức lão gầm lên một tiếng, chiếc hộp ngọc trong tay liền bắn vút lên trời.

Hộp ngọc vừa rời tay, Ung Sơn Lão nhân thân hình liền chóp động, trực tiếp thoát khỏi vòng vây mà chạy trốn, nhưng thân hình lão vừa động, bốn đạo công kích hùng hậu liền bất ngờ phóng tới, khiến cho lão vội vã né tránh một cách chật vật.

"Lão già này thực sự khinh bọn ta là lũ ngu à? " Hàn Phong cười lạnh một tiếng, không thèm liếc về chiếc hộp ngọc ở trên không trung lấy một cái. Ý nghĩ rằng Ung Sơn Lão nhân căn bản là không thể nào mà dễ dàng đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao một cách nhanh chóng và dễ dàng như thế.

Giống như Hàn Phong, Mạc Thiên Hành ở một bên cũng suy nghĩ như vậy, chỉ trừ có Tiêu Y Tiên cùng Tô Thiên có chút chần chờ nhìn thoáng qua hộp ngọc, nhưng cũng chưa có làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ.

Bị lời này của Hàn Phong chọc đến phát điên, ung núi lão nhân mắng không ra hơi: "*Lũ ngu nhà các ngươi!*"

Tiếng quát vừa dứt, thân hình Ứng Sơn Lão nhân liền chuyển động, vội vàng phóng về phía chiếc hộp ngọc. Nhưng lão vừa mới động thân, một cỗ hấp lực đột nhiên xuất hiện, chiếc hộp ngọc nhoáng lên một cái phóng đi, cuối cùng trong ánh mắt tức giận của lão, đã rơi vào trong tay hắc bào thanh niên với sắc mặt cũng hơi có chút ngần ngại.

-----*-----

-----oOo-----

-----oOo-----

Chương 855: Thế cuộc chuyển biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn chiếc hộp ngọc trong tay, nhất thời Tiêu Viêm có chút thần thờ. Vừa rồi hắc chỉ là tùy ý ra tay, căn bản không ngờ rằng thứ này lại dễ dàng lọt vào tay mình như vậy.

Chỉ thất thần trong giây lát, Tiêu Viêm nhanh chóng khôi phục tinh thần, rất nhanh đem hộp ngọc mở ra. Ngay lập tức liền thấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên màu phi thúy tựa như một vật sống đang huyền phù trong hộp ngọc.

"*Thế mà lại là đồ thật à?*" ánh mắt đại ra nhìn gốc Bồ Đề Hóa Thể Tiên, ngoại trừ Ứng Sơn Lão nhân ra, cơ hồ khuôn mặt mọi người ở đây ai nấy đều trở nên cứng ngắc. Chẳng ai ngờ tới, dựa vào tính tình của Ứng Sơn Lão nhân, lại nhanh chóng đem vật đó giao ra dễ dàng như thế. Nhưng tràng cảnh chân thực xuất hiện trước mắt bọn họ lúc, cũng đã khiến cho

khuôn mặt không ít người trở nên nóng cháy.

"Hắc, đáng kiếp, hiện giờ thứ kia đã không còn trong tay lão phu nữa, ta đang muốn xem xem liệu còn ai dám đến ngăn cản ta nữa hay không?" thấy mọi người ngây ra, Ứng lão liền cười lạnh châm chọc một tiếng.

"Chết tiệt, lão bát tử kia. Trên Bồ Đề Hóa Thể Tiên rõ ràng là phải có dấu ấn của bốn tông cơ mà!" Mạc Thiên Hành khôi phục tinh thần trở lại trước tiên, lập tức gầm lên giận dữ. Lúc này Ứng lão quăng chiếc hộp ngọc lên thì hấn liền là sử dụng Đấu khí để cảm ứng cái dấu ấn kia một chút, nhưng mà không thấy có dấu hiệu phản hồi gì. Cho nên lúc đó hấn mới không xuất thủ, nhưng thật không ngờ trong chiếc hộp ngọc đó lại thật sự có Bồ Đề Hóa Thể Tiên.

"Khi người nói ra việc mình có sử dụng chút thủ đoạn bên trong Bồ Đề Hóa Thể Tiên thì lão phu cũng đã âm thầm đem nó thanh tẩy. Chẳng lẽ người còn muốn khiến cho lão phu chịu thiệt hại hai lần vì thứ này sao?" Ứng Sơn Lão nhân bĩu môi, giễu cợt nói. Bất chợt ánh mắt nhìn quanh vòng chiến này một lượt, cười quái dị nói: "Bây giờ nó đã không còn ở chỗ lão phu nữa, các người còn muốn đánh tiếp hay sao? Nếu vậy, lão phu cũng có thể phụng bồi. "

Những lời này của Ứng lão vừa dứt, mục quang mọi người cơ hồ đều lập tức chuyển về phía Tiêu Viêm đang cầm hộp ngọc. Ngoại trừ Tiểu Y Tiên cùng Tô Thiên, mục quang những người còn lại ai nấy đều tràn ngập lãnh ý.

"Tiêu Viêm, kiểm tra một chút đi, cẩn thận kẻ lão già này đánh tráo!" thấy cục diện trở nên như vậy, Tô Thiên cũng hơi nheo mắt lại, lập tức quát lạnh một câu. Nếu Bồ Đề Hóa Thể Tiên trong tay Tiêu Viêm là thật, thì lấy ưu thế hiện giờ của họ, cũng không hẳn là không thể đem nó bảo vệ. Nhưng nếu như là giả, không chỉ có giúp cho Ứng Sơn Lão nhân thuận lợi mang nó đi. Kết cục là để cho cả người lẫn vật đều mất, vậy thì lỗ vốn nặng rồi.

Nghe thấy lời Tô Thiên, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Ánh mắt cảnh giác đảo qua chung quanh một chút, sau đó mới nhanh chóng đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên kiểm tra lại một lần. Ngay lập tức ở sâu trong nhãn đồng nhất thời dâng lên trận trận hỷ ý. Hấn liền quay đầu lại, khẽ gật đầu với Tô Thiên.

"Xuy!"

Ngay tại sát na Tiêu Viêm khẽ nhích cằm, ngay lập tức Hàn Phong liền động thân, hóa thành một bóng đen, phóng thẳng về phía Tiêu Viêm như chớp.

"Hừ!"

Thân hình Hàn Phong vừa chuyển động thì Tiêu Viêm, lúc này vốn đang vô cùng cảnh giác với mọi động tĩnh chung quanh, liền hừ lạnh một tiếng. Ngân quang chói mắt từ trên đôi chân bạo xuất, thân hình rung động một cái, chỉ thấy lưu lại một đạo tàn ảnh còn thân thể hắn đã xuất hiện tại vị trí cách đó hơn trăm mét.

Thân hình Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện, hai đạo thân ảnh khác cũng liền xuất hiện ở ngay phía sau. Tiếp theo đó Tử Nghiên cũng lao vút đến, bốn người đứng chụm lại một chỗ, nhìn về phía các cường giả đang đứng dưới khe núi.

"Ngăn chúng lại!"

Hàn Phong sắc diện âm trầm, y khẽ phát tay, kể đó các vị cường giả Ma Viêm cốc cũng bay lên trời, nhanh chóng hướng về phía đám người Tiêu Viêm. Mạc Thiên Hành ở một bên, sau một thoáng chần chừ, cũng cười lạnh một tiếng, dẫn theo cường giả Hắc Hoàng tông tới bao vây mấy người bọn Tiêu.

Thấy mục tiêu bị bao vây đã thay đổi, Ưng Sơn Lão nhân lúc này liền âm lãnh cười, có điều lão ta cũng chưa rời đi, mà lại phiêu phù trên không tựa như đang xem kịch hay vậy. Bộ dạng này của lão tựa hồ cũng không phải là có ý định ra tay.

Thấy đám người của Hàn Phong cùng Mạc Thiên Hành, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một tia hàn ý, chợt cười nhạt nói: "*Mạc tông chủ, ngài thực sự có ý muốn ra tay với chúng ta sao? Nếu như ngài có thể lui lại làm khan giả một lát, thì sau sự việc ngày hôm nay, Tiêu Viêm nhất định đem Phá Tông đan dâng lên cho ngài, thế nào?"*

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, Mạc Thiên Hành ngẩn ra, bộ dạng giống như là đã có chút động tâm. Phe Tiêu Viêm mặc dù ít người,

nhưng ai nấy cũng đều không phải là kẻ yếu. Cho dù là Ma Viêm cốc cùng Hắc Hoàng tông liên thủ, muốn áp chế được bọn họ cũng là gặp không ít khó khăn.

"Mạc tông chủ, đừng nên nghe theo tiểu tử này. Hắn rất giao hoạt, nếu quả thật ngài chậm rãi chờ tới khi bọn chúng xuống tay đem bọn ta giải quyết xong. Vậy, ngài cho rằng bằng vào thực lực phe chúng với hai cường giả Đấu Tông, ngài lại còn có thể tới lấy đồ của chúng được hay sao?" Ngay khi Mạc Thiên Hành đang trầm ngâm, Hàn Phong chợt cười lạnh nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Thiên Hành khẽ biến đổi. Lời này của Hàn Phong, cũng không phải là nói đùa. Tiêu Viêm lúc này kiêng kỵ hẳn như vậy, là bởi vì hắn cùng Hàn Phong đều là Đấu Tông cường giả. Nếu như lúc này hắn lại khoanh tay đứng nhìn, chờ đến khi Hàn Phong bị bọn họ đánh bại, vậy thì rốt cuộc kết quả của hắn có lẽ cũng sẽ không khá hơn một chút nào. Hắn cũng không tin, Tiêu Viêm xảo trá như vậy, lại sẽ dễ dàng đem thứ đan dược trân quý như Phá Tông đan mà giao cho hắn.

"Nếu như Mạc tông chủ thực sự không tin ta, vậy thì Tiêu Viêm có thể đem đan dược giao cho ngài ngay tại đây, thế nào?" như thể biết rõ sự e ngại trong lòng Mạc Thiên Hành, Tiêu Viêm cười nói.

Mạc Thiên Hành động dung, hắn lại tiếp tục sừng sốt. Nhưng ngay khi Tiêu Viêm vừa dứt lời, Hàn Phong liền nhưng mảy, miệng khẽ mấp máy, tiếng nói rất nhỏ được đầu khí bao bọc lạng lẽ tiến vào trong tai Mạc Thiên Hành.

Tiếng nói truyền âm bất ngờ này, làm cho Mạc Thiên Hành đang chuẩn bị mở miệng liền ngay lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt kinh hí nhìn Hàn Phong, rồi có chút nghi ngờ hỏi: *"Thật sao?"*

"Nếu là Mạc tông chủ cảm thấy được lời cam đoan của kẻ này đối với ngài rất có lực hấp dẫn thì có thể thử nghe theo xem. Huống hồ Ma Viêm cốc có thể xem như là một thế lực lâu đời của Hắc Giác, nếu sau đó Hàn Phong ta nuốt lời, Mạc tông chủ có thể trực tiếp đến Ma Viêm cốc hưng sư hỏi tội." Hàn Phong cười hắc hắc nói.

Nghe vậy, Mạc Thiên Hành chần chờ một chút, chợt cắn chặt răng một cái rồi nói: *"Được, ta tin ngài một lần, hy vọng sau sự việc này ngài không*

nên đùa giỡn bốn tông, nếu không thì... "

"Mạc tông chủ yên tâm, thứ này kỳ thật bằng vào thực lực của ta, đúng là rất khó có thể thu vào tay, có ngài hỗ trợ, tỷ lệ thành công cũng có thể tăng lên nhiều. " Hàn Phong cười nói.

Mạc Thiên Hành khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển về phía Tiêu Viêm, cười nói: *"Tiêu Viêm tiên sinh, xem ra bốn tông chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi. Phá Tông đan kia, chưa có đủ lực hấp dẫn như Hàn Phong nói. "*

Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, cười nhạt nói: *"Nếu Mạc tông chủ cảm thấy lời nói của tên phản đồ khi sư diệt tổ này rất đáng giá và tin cậy, vậy thì Tiêu Viêm cũng không thể nói gì hơn được nữa. "*

"Hấp dẫn như vậy, đáng giá để mạo hiểm một phen. " Mạc Thiên Hành liếm liếm môi, ánh mắt có chút nóng cháy nói.

Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng không nhiều lời nữa. Hắn không biết Hàn Phong rốt cuộc là đã đồng ý với Mạc Thiên Hành cái gì mà ngay cả Phá Tông đan cũng có thể không quan tâm nữa. Vậy món đồ hấp dẫn này, hẳn là cực kỳ kinh người, một khi đã như vậy...

"Kể đến cũng nên chuẩn bị đại chiến một trận đi, nếu cần ra tay thực sự thì hươu chết về tay ai vẫn còn khó nói lắm!" Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong đôi mắt đen đột nhiên nảy lên một tia nhìn nóng rực, trầm giọng nói.

Tô Thiên, Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên ở bên cạnh đều khẽ gật đầu, đôi phương mặc dù nhân số đông hơn, nhưng mà bọn họ bên này lực chiến đấu trung bình lại mạnh hơn rất nhiều.

"Hắc hắc... "

Sau khi đem Mạc Thiên Hành kéo về trận doanh của mình thành công, Hàn Phong đắc ý cười lạnh một tiếng. Chỉ có điều hắn vẫn chưa chịu dừng tay, mục quang xoay chuyển, nhìn về phía Ứng Sơn Lão nhân đang lơ lửng trên không xem trò vui. Cục diện này, nếu như có thể lôi kéo lão già này về phe hắn, như vậy là có thể chiếm được thượng phong tuyệt đối. Ba cường giả Đấu Tông, thêm vào những cường giả còn lại của hai thế lực, đủ để đem bốn người Tiêu Viêm hoàn toàn vây khốn tới không có chút lực phản kháng nào.

Nhưng khi Ứng lão nhìn thấy mục quang của Hàn Phong, dường như lão cũng biết hẳn muốn nói điều gì, lập tức cười quái dị một tiếng, nói: *"Đừng mơ tưởng đến việc lôi kéo được lão phu, cục diện này, ta không tham gia là tốt nhất, các ngươi muốn đánh nhau, thì cứ tận lực mà đánh đi. Lão phu không muốn phụng bồi đâu, khà khà."*

Nói xong lời này, Ứng lão lại trực tiếp quay đầu, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, lao thẳng vào sâu trong dãy núi, kể đó bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy Ứng Sơn Lão nhân trực tiếp quay đầu rời đi, Hàn Phong nhất thời nhíu chặt đầu mày rồi hừ lạnh một tiếng, thấp giọng mắng: *"Cái lão già này đúng là đồ chết nhất."*

Tiêu Viêm dỗi mắt nhìn về nơi Ứng lão biến mất, lông mày cũng khẽ nhíu lại, quay qua liếc nhìn mấy người Tô Thiên một cái. Bọn họ đều cảm giác được có điểm không thích hợp, Bồ Đề Hóa Thể Tiên trân quý như vậy, lão già này làm sao lại có thể dễ dàng buông bỏ như thế được?

"Cẩn thận một chút, lão gia hỏa này xưa nay vốn vô cùng giao hoạt, cách hành xử như vậy, rất không bình thường." Tô Thiên thấp giọng, cẩn thận nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chẳng lẽ là muốn tọa sơn quan hổ đấu, chờ cho chúng ta lưỡng bại câu thương, rồi mới xuất hiện?" Tiểu Y Tiên mày liễu nhíu lại, trầm ngâm nói.

Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, nói: *"Không rõ lắm, có điều bây giờ không phải là lúc lo lắng chuyện này, trước hết đem bọn người kia thu phục đi. Bồ Đề Hóa Thể Tiên đã ở trong tay chúng ta, bọn chúng sẽ không bỏ qua đâu."*

Nghe vậy, ba người cũng gật gật đầu, Tô Thiên nói: *"Cứ tiếp tục chờ một lát nữa là chúng cường giả của Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện sẽ tới liền, đến lúc đó sẽ thoải mái hơn một chút."*

Lời Tô Thiên vừa dứt, từ đằng xa đột nhiên truyền đến từng đạo âm thanh xé gió, rồi một lượng lớn nhân ảnh, xuất hiện trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm.

"Cuối cùng thì họ cũng đã tới."

Cảm nhận thấy những khí tức quen thuộc, Tiêu Viêm mấy người liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy là nói không sợ đối phương đông người, nhưng mà nếu là đang trong lúc kịch liệt chiến lại bị quấy nhiễu một chút thì cũng có chút phiền phức. Hiện giờ cường giả phe cũng đã tới rồi, song phương cũng coi như là đã ngang bằng quân số.

"Hừ, một đám ô hợp mà thôi, chẳng lẽ ngươi còn chỉ trông chờ vào bọn chúng thôi à?"

Vô vàn bóng người đang phóng vút đến, cũng khiến cho Hàn Phong chú ý, lập tức y cười lạnh một tiếng, bàn tay vung mạnh lên, tiếng quát âm lãnh tràn ngập sát ý vang vọng khắp chân trời.

"Tô Thiên cùng nữ tử kia để ta cùng với Mạc tông chủ ngăn trụ, Phương Ngôn, ngươi dẫn các cường giả Ma Viêm vây bắt Tiêu Viêm! Chỉ cần cướp Bô Đề Hóa Thể Tiên vào trong tay, hể có sống hay chết cũng mặc!"

-----*-----

-----oOo-----

-----oOo-----

Chương 856: Đại chiến bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng quát lạnh tràn ngập sát ý của Hàn Phong phá vỡ bầu không khí ngưng trọng ở nơi này. Chúng cường giả Ma Viêm cốc cùng Hắc Hoàng tông vào giờ khắc này đều bộc phát ra sát ý kinh thiên, mục quang lạnh lẽo nhìn đoàn người Tiêu Viêm. Hơn nữa cũng phân ra một bộ phận cường giả tới nghênh đón những cường giả của Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện mới xuất hiện phía chân trời.

Lần này những cường giả mà Ma Viêm cốc cùng Hắc Hoàng tông xuất động, đều là lực lượng tinh nhuệ trong tông, thực lực rất khá. Nếu nói về

cục diện toàn trường, cường giả bên ngoài coi như là đã áp chế Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện một bậc. Bởi vậy, cho dù là đã phân ra không ít cường giả tới ngăn cản đám người Tiêu Lệ, nhưng mà những cường giả còn lại, vẫn vượt xa bốn người Tiêu Viêm, hơn nữa khí tức ai nấy đều mạnh mẽ, hiển nhiên đều là tinh anh trong đó.

Một đoàn người tiến đến ngăn trở đoàn người Tiêu Lệ, khi hai lực lượng nhân mã vừa mới chạm mặt, cũng chẳng cần nói nhiều, ngay lập tức bùng nổ thành một trường đại chiến hỗn loạn. Lượng đấu khí khổng lồ dao động xen lẫn những tiếng thét âm lãnh kèm theo sát ý, tạo ra vô vàn những tràng pháo hoa năng lượng sáng chói cho đến những tiếng nổ rền vang trầm thấp.

Nhìn đại chiến hỗn loạn vừa mới bạo phát trên trời, khóe miệng Hàn Phong hiện lên một chút ý cười lạnh lẽo, kế ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía bốn người Tiêu Viêm, thản nhiên nói: *"Nơi này chính là địa bàn của Hắc Hoàng tông, nếu kéo dài quá lâu, đối với các ngươi mà nói cũng chẳng có lợi gì đâu. Cho nên là cứ đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao ra đây đi, như vậy ta còn có thể tha cho các ngươi rời đi."*

"Dựa vào nhân cách của ngươi mà nói ra những lời này, xem ra ngươi đối với việc muốn ăn không chúng ta đúng là ôm kỳ vọng quá lớn đấy nhỉ?" Tiêu Viêm cười khinh bỉ nói, ánh mắt nhìn về phía đám cường giả Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện đang bị cản trở, trên mặt lại cũng không có quá nhiều cảm xúc lo lắng. Hàn Phong cùng Mạc Thiên Hành đã toan tính dùng lực lượng tinh nhuệ tập trung lại đối phó bốn người bọn họ, cho nên những kẻ được phân ra để ngăn cản đám người Tiêu Lệ thực lực cũng chẳng mạnh là mấy. Hiện giờ tuy mới chỉ giao chiến, nhưng lại không chỉ có không chiếm được thượng phong, ngược lại còn ảm ước lâm vào hạ phong, như vậy hẳn là sẽ không ngăn cản được bao lâu.

Đương nhiên, Tiêu Viêm tự nhiên cũng không hề đặt nhiều kỳ vọng vào mấy người Tiêu Lệ bọn họ. Trường đại chiến này chủ yếu chính là trông chờ vào bốn người Tiêu Viêm bên này, nếu như họ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thì chúng cường giả Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện cũng chẳng hề có năng lực xoay chuyển tình thế.

Đối với nụ cười khinh bỉ của Tiêu Viêm, vẻ cười lạnh trên khóe miệng Hàn Phong lại càng thêm nồng đậm, hẳn đã quá rõ tính tình Tiêu Viêm, thừa biết đối phương tuyệt đối không thể dễ dàng đem Bồ Đề Hóa Thể

Tiên giao ra, cho nên cũng chẳng nói gì thêm. Mực quang cùng Mạc Thiên Hành khẽ giao nhau một chút, sau đó cả hai đều khẽ gật đầu.

"Phương Ngôn, người dẫn nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đến đối phó Tiêu Viêm. Ba người các người liên thủ, cho dù là Đấu Tông cường giả cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận, cho nên việc này hẳn là không có vấn đề gì chứ?" quay đầu lại, Hàn Phong nhìn đại trưởng lão Phương Ngôn trầm giọng nói.

Nghe vậy, Phương Ngôn mỉm cười, gật gật đầu, nói: *"Tiên sinh yên tâm, lão phu chắc chắn sẽ đem Bô Đề Hóa Thể Tiên đoạt lại."*

"Không được khinh suất, tiểu tử này năm đó có một vài đấu kỹ uy lực cực mạnh, năm đó ta cũng đã chịu thiệt thòi lớn." Hàn Phong nhíu mày nhắc nhở.

Phương Ngôn lại một lần nữa mỉm cười gật đầu, đối với lời đồn về Tiêu Viêm, hẳn đương nhiên là cũng đã nghe qua không ít. Những chiến tích năm đó của Tiêu Viêm tại Hắc Giác, hẳn đã nghe nhiều đến thuộc bài luôn rồi, bởi vậy trong lòng tất nhiên cũng không có bao nhiêu ý niệm khinh thường. Chẳng qua là nếu để cho hắn cùng hai vị Ma Viêm cốc trưởng lão liên thủ đối phó Tiêu Viêm thì hẳn cũng khá là tự tin. Dù sao thực lực hai người kia cũng tiếp cận Đấu Hoàng đỉnh, hơn nữa ba người phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý. Bằng vào ba người bọn họ, nếu đối phó với Tiêu Viêm vẫn chỉ là tứ Tinh Đấu hoàng, phần thắng có lẽ phải vượt qua sáu thành.

"Tiểu cô nương tóc tím kia cứ để cho con cùng với Tề trưởng lão đối phó là được." Mạc Nhai đang đứng phía sau Mạc Thiên Hành bỗng mỉm cười nói.

"Ừm." Mạc Thiên Hành thoải mái gật đầu, cũng chẳng có ý tứ nhắc nhở hai người này. Mạc Nhai cùng Tề Sơn liên thủ, trong cấp bậc Đấu Hoàng ít có địch thủ, đối phó với một tiểu cô nương, hẳn là không vấn đề gì. Mặc dù hẳn cũng biết tiểu cô nương tóc tím kia có chút hơi cổ quái, nhưng sự cổ quái cũng không hẳn đã là đại biểu cho sức mạnh.

"Động thủ đi, không nên tiếp tục dây dưa." Hàn Phong khoát nhẹ tay áo, nhàn nhạt nói.

Câu nói của Hàn Phong vừa dứt, một cỗ khí thế mạnh mẽ tràn ngập âm

lãnh, đột nhiên từ trong cơ thể y bùng phát ra. Dưới chấn động từ luồng khí tức cường đại này, chỉ thấy phía chân trời trong vắt đột nhiên ngưng tụ một đoàn mây đen dày đặc, nhất thời ánh dương quang ảm áp nhẹ chiếu từ thiên không cũng bị ngăn lại.

Chiếc áo bào xám bay phàn phật dưới gió, trong đồng tử Hàn Phong từ từ hiện lên một màu đỏ sẫm, mục quang dần trở nên lạnh lẽo, y nhìn thẳng về phía Tô Thiên: *"Lão già kia, mấy năm rồi không gặp, hôm nay ta muốn xem xem ngươi còn có được như lúc xưa hay không!"*

Cảm thụ được khí tức của mình bị Hàn Phong bao vây, Tô Thiên không chút động dung, thân hình khẽ động, chậm rãi lướt ra, phiêu phù tại vị trí cách Hàn Phong không xa, thân nhiên nói: *"Không ngờ Đan Hoàng năm xưa tiểu ngạo Hắc Giác Vực giờ đã trở thành một kẻ người không ra người quý không ra quý. Ta đây chẳng biết là ngươi sau khi đã sử dụng biện pháp kỳ quái nào đó mà chiếm cứ được thân thể của người khác, lại còn có thể biến thành hình dáng trước kia. Nhưng mà ta thấy ngươi bây giờ đã chẳng còn chút khí độ nào của vị Đan Hoàng năm xưa nữa rồi. "*

Lời này của Tô Thiên, trực tiếp khiến cho sắc diện của Hàn Phong trong nháy mắt trở nên âm trầm, biến thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý như bây giờ, vẫn là vết sẹo trong lòng y, lập tức cắn mạnh răng dữ tợn nói: *"Lão bất tử kia, ta bị trầm luân đến mức này, biến thành hình dạng như thế này, còn không phải là nhờ phúc của các ngươi hay sao? Chỉ cần Hàn Phong ta còn sống một ngày, ta sẽ khiến cho các ngươi vĩnh viễn không được yên ổn!"*

Câu nói cuối cùng, Hàn Phong dường như là gào thét ra thành tiếng. Về dữ tợn, tàn nhẫn lấp đầy khuôn mặt, một cỗ năng lượng hùng hồn có chút hư ảo từ trong cơ thể ùn ùn bùng phát. Thân hình khẽ động, trong nháy mắt trực tiếp xuất hiện trước mặt Tô Thiên tựa như một bóng quỷ. Một luồng kinh phong nóng rực tựa như núi lửa bạo phát mang theo lực lượng vô cùng khủng bố, âm hiểm mà tàn nhẫn đánh tới lồng ngực Tô Thiên.

Những nơi mà quyền phong lướt qua, không gian đều trở nên vặn vẹo. Thậm chí còn ngay cả không khí cũng bị xé nát thành một hình vòng cung bao quanh nắm tay Hàn Phong.

Cảm thụ được sức mạnh từ một quyền này của Hàn, sắc mặt Tô Thiên khẽ biến, tay áo đột nhiên trở nên cứng rắn như sắt, mang theo một cỗ kinh

phong băng hàn, nặng nề va chạm với quyền đầu của Hàn Phong.

"Bông!"

Quyền đầu cùng ống tay áo tiếp xúc, một cỗ kính phong xoắn ốc trực tiếp quét ra, mang theo một tiếng gió rít gào xuất hiện trên không trung. Mà Hàn Phong cùng Tô Thiên đều lui lại vài bước, thân hình chớp động, lại một lần nữa tựa như mãnh hổ hạ sơn, hung hăng lao vào nhau. Phát xuất ra trận trận kinh khí kinh nhân cùng những tiếng nổ do năng lượng va chạm.

Thấy Tô Thiên cùng Hàn Phong đã xảy ra chiến đấu kịch liệt, trong mắt ba người Phương Ngôn xẹt lên một chút hàn quang. Ké đó mục quang xoay chuyển nhìn về phía Tiêu Viêm, cười lạnh một tiếng, ba người lập thành một hình tam giác, chậm rãi tiến về chỗ hắn.

Thấy ba người Phương Ngôn hành động, Tiểu Y Tiên sóng mắt lưu chuyển, nhưng nàng chưa kịp có động tác gì, trước mặt đã xuất hiện một bóng người. Mạc Thiên Hành cười tủm tỉm nói: *"Đối thủ của cô là ta, đừng không nên vì những kẻ khác mà phân tâm chứ."*

Đôi mắt anh đào nhàn nhạt liếc nhìn Mạc Thiên Hành, làn môi thanh tú của Tiểu Y Tiên chậm rãi nhếch lên một cách quý dị, một đoàn khí vụ màu tím lạng lẽ tràn ra từ thân thể nàng.

Khi Mạc Thiên Hành ngăn trụ Tiểu Y Tiên thì ba người Phương Ngôn cũng đã vây quanh Tiêu Viêm. Thấy gã vẫn khoanh tay trước ngực, dáng vẻ bình thản, Phương Ngôn không khỏi cười khẩy: *"Đã sớm nghe qua của thủ lĩnh Tiêu Môn năm đó ở Hắc Giác Vực uy phong như thế nào. Hiện giờ gặp mặt, thật sự đúng là anh hùng xuất thiếu niên, chỉ có điều là hôm nay ba người lão phu đây sẽ phải đắc tội rồi."*

Trên mặt tuy bao trùm vẻ thân thiết hòa ái, nhưng trong nhãn đồng Phương Ngôn lại không có một chút nét cười nào. Có chăng, chỉ là hàn ý băng lãnh cùng với sát ý lạnh lẽo.

Đôi với lời nói của Phương Ngôn, Tiêu Viêm cũng chỉ là tùy ý liếc mắt nhìn hắn, chợt gã duỗi tay ra, vươn vai một cái làm ra vẻ như đang mỏi lưng vậy. Bàn tay nắm lại, Huyền Trọng Xích cự đại đột ngột thiểm hiện, mỉm cười nói: *"Nói nhiều như vậy cũng chẳng có ích gì đâu, muốn đoạt được Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong tay của ta, bằng vào võ môn thì không*

được đâu, mà cần phải."

Vừa dứt lời, mục quang Tiêu Viêm đột nhiên trở nên sắc bén, trọng xích trong tay tựa như chuyển động theo câu nói, mang theo một cỗ kinh phong nóng cháy. Gã cũng chẳng thèm quay đầu lại mà quật luôn một thước về phía sau.

"Keng!"

Tiếng kim thiết va chạm thanh thủy vang lên phía sau Tiêu Viêm, một đạo hắc ảnh lão đảo lui về phía sau mấy bước, sau đó mới trụ vững được thân hình. Bàn tay nắm đại đao thoáng có chút run rẩy, ánh mắt ngưng trọng nhìn bóng lưng Tiêu Viêm. Người này chính là Ma Viêm cốc nhị trưởng lão, trông hắc bây giờ giống như là nằm mơ cũng chẳng ngờ rằng phản xạ cùng lực lượng của Tiêu Viêm, cư nhiên lại mạnh đến thế này.

"Mà cần phải xuất ra bản lĩnh thật sự của mình, cái trò đánh lén này, đối với ta là vô dụng mà thôi. Ma Viêm cốc các người, chắc là sẽ không dựa vào cái trò vớ vẩn này mà kiếm cơm ở Hắc Giác Vực đâu nhỉ?" đơn giản một kích liền đẩy lui tên trưởng lão Ma Viêm cốc đánh lén kia, Tiêu Viêm nhìn Phương Ngôn nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng bóng rạn rỡ, trắng đến làm cho ba tên trưởng lão này nhìn mà phát ón trong lòng.

"Vẫn nghe miệng lưỡi Tiêu Môn chủ lợi hại không kém gì so với thân thủ của mình, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả thật là danh bất hư truyền!" Phương Ngôn cười trào phúng, chợt vẻ tươi cười trên khuôn mặt dần dần biến thành vẻ âm hàn, lão chậm rãi nói: *"Nghe nói Tiêu Môn chủ có Dịch Hỏa trong tay. Đối với điểm này, lão phu thật lòng rất muốn biết là Dịch Hỏa nhân tạo của Ma Viêm cốc chúng ta, có thể so sánh được với Dịch Hỏa của ngài hay không đây!"*

Tiếng nói vừa dứt, Phương Ngôn đột nhiên quát lớn: *"Lão Nhị, lão Tam!"*

Nghe thấy tiếng quát của Phương Ngôn, nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão Ma Viêm cốc ở một bên nhất thời quát theo một tiếng, chợt phi thân lùi lại một khoảng, thủ ấn cấp tốc biến động. Theo sự biến đổi từ thủ ấn của ba người, ba đoàn hỏa diễm màu xám nhạt, đột nhiên từ bên trong cơ thể họ chậm rãi phóng thích. Một lát sau trực tiếp thoát ly thân thể họ bay vút ra, tại vị trí trung tâm ba người ngưng tụ lại cùng một chỗ.

Nương theo ba đoàn hỏa diễm màu xám nhạt dung hợp, ngăn ngửa nửa phút thời gian, một đoàn hỏa diễm màu nâu quý dị, chậm rãi trôi nổi trên bầu trời.

Đoàn hỏa diễm màu nâu này vừa xuất hiện, nhiệt độ ở mảng chân trời này đột nhiên tăng vọt. Thậm chí không gian chung quanh ngọn lửa kia cũng đã xuất hiện một chút vụn vẹo. Nhiệt độ của loại hỏa diễm này, có lẽ là đã gần so sánh được với Di Hỏa.

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn đoàn hỏa diễm màu nâu kia, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, có chút hứng thú lắm lắm: "*Đây chính là cái thứ "Lộng diễm quyết" kia chăng!"*"

-----*

-----oO-----

-----oO-----

Chương 857: Hóa Sinh Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ngọn lửa giống như một mặt trời màu nâu xám trôi nổi trên đỉnh đầu của Tiêu Viêm, nhiệt độ khủng khiếp không ngừng thiêu đốt khiến cho không gian bị vụn vẹo vô cùng khủng bố. Sức nóng đã gần giống năm đó khi Tiêu Viêm lần đầu đoạt được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Tuy nhiên, cũng gần như là tiếp cận mà thôi, Di Hỏa là chính vật độc nhất vô nhị trong thiên địa, không thể tái tạo được. Diễm này Tiêu Viêm phi thường hiểu rõ, mặc dù Lộng Diễm Quyết rất là thâm ảo, nhưng vẫn không có khả năng chế tạo ra được Di Hỏa, nhiều nhất là có thể tiến gần đến tiếp cận Di Hỏa mà thôi, vĩnh viễn không thể đạt đến trình độ như Di Hỏa được!

Nhưng dù Tiêu Viêm nghĩ như vậy, thì rõ ràng ba vị trưởng lão Ma Viêm cốc lại không nghĩ như vậy. Bọn họ vô cùng tin tưởng vào ngọn lửa màu

nâu xám, đã dung hợp tất cả Đẩu khí trong cơ thể của bọn họ lại này. Bởi vì trong vài năm nay, "*Giả Di Hoả*" đã làm cho không ít đối thủ của bọn họ phải bỏ mạng, kể cả một ít cường giả đỉnh cao của Hắc Giác Vực.

Chỉ nghe Phương Ngôn cười lạnh một tiếng, ngọn lửa màu nâu xám lượn lờ bốc lên, rồi đột nhiên phân ra thành ba đoàn riêng biệt, nhanh chóng rơi vào trong thân thể của bọn họ.

Sau khi ngọn lửa đó xâm nhập vào trong cơ thể, khí thể tràn ngập bên ngoài ba người Phương Ngôn đột nhiên trở nên cuồng bạo dữ dội. Kinh phong nóng cháy áp bách như thủy triều, không ngừng hướng về phía Tiêu Viêm đang đứng ở giữa ba người mà thổi quét đến. Tuy vậy về mặt Tiêu Viêm cũng không biến đổi mấy, mặc cho áo bào bị thổi bay dữ dội, hắn vẫn nhìn ba người cười nhạt: "*Ba vị, dung hợp xong rồi à, nhưng hình như chưa đả thương người đã tổn hại đến mình trước rồi thì phải?*"

Nghe được tiếng cười của Tiêu Viêm, Phương Ngôn cũng cười lạnh nói: "*Tiêu Môn chủ nhân lực thật tốt. Trong cơ thể ba người lão phu, đích xác sẽ xuất hiện tổn thương không nhỏ, mỗi khi sử dụng *Lộng Diễm Quyết* để dung hợp ra *Hoá Sinh Hoả* này. Có điều nếu để đoạt lại được *Bộ Đề Hoá Thể Tiên*, bị tổn thương một chút, cũng không tính là cái gì!*"

"*Lộng Diễm Quyết của Ma Viêm cốt thật là độc đáo! Thì ra *Hóa Sinh Hoả* được tạo thành như vậy. Nhưng *Hoá Sinh Hoả* này nếu so sánh cùng *Di Hoả chân chính* thì vẫn còn chênh lệch không nhỏ.*" Tiêu Viêm mỉm cười, thủ ấn trước người chậm rãi biến hoá, rồi đột nhiên ngưng tụ.

"*Thiên Hoả Tam Huyền Biến!*"

Tiêu Viêm thầm hô, một ngọn lửa xanh biếc như núi lửa từ trong cơ thể thổi quét ra, lượn lờ tại bên ngoài thân thể một lát, sau đó dần dần lui lại vào trong cơ thể. Khi ngọn lửa rút lại hết vào trong, trong nháy mắt, khí tức của Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt lên.

Hiện giờ thực lực chân thật của Tiêu Viêm đã là tứ tinh Đẩu Hoàng, hơn nữa lực lượng cơ thể vượt xa đồng cấp. Lại thêm tác dụng của công pháp kết hợp với Thiên Hoả Tam Huyền Biến bí pháp, trong tình huống không sử dụng bất kì Đẩu kĩ nào, cũng đủ để cùng Đẩu Hoàng đỉnh phong chống cự. Đương nhiên nếu so sánh với Phương Ngôn đã bước một chân vào Đâu Tông thì lại yếu hơn chút ít.

"Từ lâu đã nghe tiếng Tiêu Môn chủ có được Dị Hoả. Hôm nay thỉnh thi triển ra, để ba người lão phu được kiến thức. Mà Hoả Sinh Hoả của ba người lão phu cũng chưa bao giờ chân chính cùng Dị Hoả giao thủ. Nên hôm nay cũng muốn lĩnh giáo Tiêu môn chủ một chút." Phương Ngôn cười lạnh, không chút nào cảm thấy kinh ngạc khi khí tức Tiêu Viêm tăng vọt. Hiển nhiên lão đã sớm biết được Tiêu Viêm có được bí pháp tăng thực lực lên.

Nghe vậy, khoé miệng Tiêu Viêm chậm rãi nhếch lên đầy quỷ dị. Nếu thật sự lấy một địch ba, hẳn quả phải khổ công một phen. Nhưng ba lão gia hoả này té ra không muốn dùng Đấu Khí, ngược lại muốn đi tranh đua cao thấp với Dị hỏa của hắn. Điều này không nghi ngờ gì nữa, thật là lấy sở đoản mà đấu sở trường, mấy lão già này thích ngược đãi rồi.

Hắn nhẹ nhàng bắn ra nắm tay, một ngọn lửa lập tức trôi nổi phía trên bàn tay Tiêu Viêm. Ngọn lửa này không còn là màu phi thủy xanh biếc, mà đã là màu xanh nhạt. Đây không phải là Lưu Ly Liên Tâm Hoả, mà là loại Dị Hoả đã lâu rồi Tiêu Viêm chưa từng sử dụng. Dị Hoả thứ nhất của hắn, Thanh Liên Địa Tâm Hoả.

Đây chính là căn nguyên chi hoả của Tiêu Viêm, đối với khả năng khống chế thì Tiêu Viêm hết sức quen thuộc, sử dụng vô cùng lưu loát sinh động, không có chút nào trở ngại.

Khi Tiêu Viêm thi triển ra Thanh Liên Địa Tâm Hoả thì ánh mắt cũng quét qua xung quanh. Lúc này Tô Thiên cùng Tiểu Y Tiên đang bị Hàn Phong và Mạc Thiên Hành bám lấy. Lâm vào kịch chiến. Còn bên kia, Mạc Nhai và Tề Sơn cũng dần bay lên, không chút hảo ý hướng về phía Tử Nghiên, hiển nhiên là muốn liên thủ bắt lấy nó.

Tiêu Viêm nheo mắt, hàn quang sắc bén loé ra nhìn về phía Mạc Nhai cùng Tề Sơn. Hắn không nghĩ hai tên khốn này lại tiện như vậy, lấy nhiều khi ít, đối phó một tiểu cô nương.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Viêm, Tử Nghiên cũng nhìn về phía này, khẽ cười, âm thanh thanh thúy truyền vào tai Tiêu Viêm: "*Yên tâm đi, ta có thể đối phó được, ngươi cứ an tâm đánh với ba lão gia hoả kia là được.*"

Nghe Tử Nghiê n nói vậy, Tiêu Viêm nao nao, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia không có quá nhiều lo lắng, hấn cũng thả lỏng một ít. Tử Nghiê n thần bí, lai lịch không nhỏ, lại có một ít thủ đoạn khó lường, mặc dù mới bước vào Đấ u Hoằ ng không bao lâu nhưng sức chiến đấ u lại không kém. Mạc Nhại và Tề Sơn mặc dù liên thủ, nhưng muố n trong khoảng thời gian ngắn đem nó bắt giữ, cũng không phải là điều đơn giản.

"Tiêu Môn chủ, đây cũng không phải là lúc phân tâm đấ u." Ngay khi Tiêu Viêm đang quan sát xung quanh thì Phương Ngôn lại cười lạnh, thủ ấn trên tay mạnh mẽ biến đỏi, ngọn lửa màu nâu xám đang lượn lờ quanh thân đột nhiên hoá thành một con chim lửa dài nửa thước vẩy cánh, nhanh như tia chớp phóng tới Tiêu Viêm.

Chim lửa một màu nâu xám nháy mắt xẹt qua bầu trời, xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm khoảng một trượng. Nhưng không đợ i nó vỗ cánh lần nữa thì một lưới lửa màu xanh nhạt quỳ dị hiện lên, nhốt con chim lửa màu nâu xám đó vào bên trong.

Phương Ngôn ánh mắt lạnh lẽo nhìn chim lửa bị nhốt, thủ ấn biến đỏi, chim lửa liền giống như khí cầu, nhanh chóng bành trướng. Ngọn lửa màu nâu xám không ngừng thiêu đố t lưới lửa màu xanh nhạt, khiến cho nó thoáng trở nên hư ảo một chút.

"Ồ!"

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn lưới lửa do Thanh Liên Địa Tâm Hoả hoá thành xảy ra biến hoá, trong mắt hiện lên một tia sáng kì lạ. Giả Dị Hoả do Đấ u khí cả đờ i của bọn người Phương Ngôn ngưng tụ mà thành quả có chỗ độc đấ o. Ít nhất so với một vài loại Thú hoả thì mạnh hơn rất nhiều. Nhưng cho dù Giả Dị Hoả có lợi hại bao nhiêu thì vẫn là có hạn, trước mặt Dị Hoả chân chính, vẫn như cũ không chịu nổi một kích!

Tiêu Viêm khoé miệng hiện lên chút lãnh ý, bàn tay nắm chặt, lưới lửa màu xanh sắp bị con chim lửa bành trướng chuẩn bị vỡ tan thì bỗng nhiên mãnh liệt bùng lên, rồi ngay lập tức co rút lại.

"Phụp!"

Một thanh âm gọn ghẽ vang lên khi lưới lửa đang co rút nhanh. Con chim lửa thật lớn trực tiếp bị lưới lửa màu xanh biến thành vô số điể m sáng, trào

ra như ong vỡ tổ, ùn ùn chui lại vào trong cơ thể Phương Ngôn.

Ngọn lửa vừa trở về cơ thể, Phương Ngôn nhăn mặt rên lên một tiếng, hiển nhiên hai ngọn lửa khi nãy đôi chiền, đã gây ra tổn thương cho lão. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn Hoá Sinh Hoả phân hoá ra né tránh lưới lửa phong toả, trong lòng bỗng hiện lên một cái ý nghĩ không tưởng: "*Nếu bắt lấy Hoá Sinh Hoả, rồi dùng Phần Quyết cắn nuốt luyện hoá, không biết Phần Quyết có thể tiến hoá hay không?*"

Ba người Phương Ngôn thi triển ra loại Hoá Sinh Hoả này, đã khiến cho Tiêu Viêm nhiều năm rồi, mới chứng kiến được một loại lửa cực kỳ lợi hại, mà lại không phải là Dị Hoả như vậy. Mà chỉ cần là lửa thì Phần Quyết có thể cắn nuốt luyện hoá. Giống như năm đó Tiêu Viêm luyện hoá Tử Hoả vậy. Đương nhiên lấy cấp bậc Phần Quyết hiện giờ, nếu cắn nuốt những loại Thú hoả tầm thường thì không có chút tác dụng, nhưng Hoá Sinh Hoả lại không giống như vậy, có lẽ sẽ có một ít hiệu quả. Nhất là hiện giờ Hoá Sinh Hoả lại là Đẩu khí mà ba người Phương Ngôn ngưng tụ suốt cả đời trong đó. Nếu đoạt đi thì thực lực bọn họ tất nhiên đại giảm, sau này muốn trở lại như cũ không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Nghĩ đến đây, lãnh ý nơi khoé miệng Tiêu Viêm càng trở nên nồng đậm.

"Muốn đùa với lửa, vậy ta liền cho các lão biết, thế nào là chơi với lửa có ngày chết cháy!" Tiêu Viêm thì thầm. Lửa vốn vô hình hư ảo, người bình thường muốn bắt được tất nhiên cực kì khó khăn, nhưng đối với người sở hữu hai loại Dị Hoả như hắn mà nói, lại hết sức bình thường.

"Lão Nhị, Lão Tam!" Trong khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ thì Phương Ngôn âm trầm lớn tiếng quát: "*Tinh Không Hoả Túc!"*

Nghe được lời Phương Ngôn, hai lão già của Ma Viêm cốc kia nhìn nhau do dự, rồi cắn răng, thay đổi thủ ấn. Ngọn lửa nồng đậm màu nâu xám từ trong cơ thể ùn ùn tràn ra, ở trên trời đan vào nhau, sau khi Phương Ngôn cũng đem Hoá Sinh Hoả trong cơ thể dung nhập vào trong đó, một luồng năng lượng dao động dị thường kịch liệt, từ bên trong ngọn lửa màu nâu xám truyền ra.

"Chiu!"

Ngọn lửa màu nâu xám như mây bốc lên không ngừng, trong chốc lát, một tiếng chim hót từ bên trong đám mây lửa đó vang vọng ra. Rồi đám mây lửa bùng lên, một con chim lửa màu nâu xám không lồ chừng mười trượng, chậm chậm ngưng tụ thành hình.

"Có thể điều khiển ngọn lửa biến thành hình dạng như vậy, thật là độc đáo!" Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn Hỏa Diễm Thần Điều khổng lồ trên bầu trời, khuôn mặt chợt xuất hiện một nụ cười khác thường, khẽ thì thầm.

"Con chim lửa này hẳn là ngưng tụ tất cả Hoá sinh Hỏa trong cơ thể ba lão rồi. Nếu đã thế, ta cũng không khách khí mà nhận lấy vậy!"

-----oOo-----

Chương 858: Thu Phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời xanh thẳm, một Hỏa Diễm khổng lồ màu nâu xám vỗ cánh lơ lửng trên bầu trời, một luồng nhiệt nóng bỏng từ trong cơ thể thổi ra, làm cho cả một vùng không khí trên bầu trời trở nên hư ảo, méo mó. Mỗi một lần, con Hỏa Diễm này vỗ động hai cánh, không gian chung quanh sẽ truyền đến một trận ba động không nhỏ, vùng trời ở nơi này lại gào thét nóng bỏng, cuồng phong nổi lên, làm cho trên đầu mỗi người, mồ hôi chảy ra nhễ nhại, y như đang lạc vào trong sa mạc.

Khi hình thể khổng lồ của con Hỏa Diễm màu nâu xám xuất hiện, sắc mặt ba người Phương Ngôn trở nên tái nhợt đi rất nhiều, hơn nữa, hơi thở cũng bị áp bức, uể oải. Hiện nhiên để ngưng tụ ra *"Tinh Không Hỏa Túc"* có lực phá hoại tuyệt luân này, bọn họ gần như đã tiêu hao hơn phân nửa lực lượng.

Sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng hai đầu lông mày của Phương Ngôn toát vẻ ngoan lệ càng lúc càng nồng đậm, hẳn nhìn về phía Tiêu Viêm, cười một tiếng quái dị, nói: *"Tiêu môn chủ, "Tinh Không Hỏa Hoàng" của chúng ta như thế nào? Có thể so sánh với dị hỏa của ngươi không?"*

Trên khuôn mặt già nua, ánh nhìn đầy vẻ ngoan lệ cùng đắc ý. Khóe miệng Tiêu Viêm hơi nhếch lên, bộ dáng khinh đạm, nói: "*Đây là sát chiêu của bọn người đây hả?*"

Nghe được giọng nói Tiêu Viêm nhẹ nhàng như vậy, khóe mắt đại trưởng lão Phương Ngôn khẽ run lên, nụ cười nên khóe miệng càng mở rộng thêm: "Có lẽ sau khi Tiêu môn chủ cảm nhận một chút uy lực "*Tinh Không Hỏa Túc*" của chúng ta, người sẽ thay đổi lời nói của mình."

Lời nói vừa dứt, sắc mặt đại trưởng lão Phương Ngôn âm trầm, một tiếng quát lạnh truyền ra, ấn kết trong tay hơi đổi.

Theo sự biến hóa của thủ ấn kia, hỏa hoàng khổng lồ màu nâu xám đang quanh quẩn ở phía xa chân trời, chợt ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng hét bén nhọn. Một cỗ âm ba vô cùng nóng bỏng, gần như một loại thực thể thổi quét tới, đem khu rừng rậm ở phía dưới chao đảo như từng đợt sóng trào, trập trùng lên xuống không ngừng.

Tiếng hét vừa dứt, hai cánh Hỏa Hoàng màu nâu xám đập mạnh một cái, trong nháy mắt, tiếng xèo xèo không ngừng vang lên bên tai, mặc dù là nhìn thấy được hỏa vũ màu nâu xám xoay tròn, từ trong cơ thể Hỏa Hoàng bạo phát ra, cuối cùng như sấm vang chớp giạt bắn mạnh tới phía Tiêu Viêm.

Hỏa vũ xé rách không khí chính là kinh phong bén nhọn. Phía chân trời không ngừng vang lên tiếng ô... ô, nhiệt độ nóng bỏng, giống như một loại hỏa mai bình thường bắn ra một hòn đá nhỏ, có lực phá hoại không hề tầm thường, nóng bỏng hơn nhiều.

Đôi đồng tử của Tiêu Viêm mở lớn nhìn hỏa vũ với khí thế sấm vang chớp giạt đang đánh tới, đột nhiên khi khoảng cách của chúng còn cách Tiêu Viêm khoảng chừng hai trượng, trong đôi mắt đen kịt, một ngọn lửa màu xanh thẫm, đột nhiên hiện lên.

"Xuy! Xuy!"

Hỏa vũ rơi xuống đầy trời, khi bọn chúng quán quanh thân Tiêu Viêm ở khoảng cách hai trượng, ngọn lửa màu xanh hóa thành một cái lồng, đột nhiên hiện ra một cách quý dị, phàm là những hỏa vũ bám vào cái lồng này, ngọn lửa màu nâu xám tràn ngập quanh thân, giống như gặp phải

nước đá, tàn lụi rất nhanh, mà theo những hỏa diễm hóa thành hỏa vũ đầu khí bị dập tắt kia, lặng lẽ phân giải, cuối cùng hóa thành hư vô, tiêu thất không thấy bóng dáng. Ngọn lửa bọc ở ngoài, hỏa vũ trên trời giống như mưa to chiếu xuống bao cái lồng do ngọn lửa màu xanh vào bên trong, hai tay Tiêu Viêm chậm rãi thả lỏng ra phía sau, ánh mắt bình thản, chăm chú nhìn vào hỏa tức màu nâu xám thật khổng lồ trên bầu trời, đây dường như là đại bộ phận đầu khí ba người Phương Ngôn chuyển hóa, ngưng tụ mà tạo thành hỏa hoàng, nhiệt độ đích thực cao đến khủng bố, loại nhiệt độ này đã gần bằng với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nhưng mà không thể nào có thể san bằng được khoảng cách đó, bởi vì nó không phải là dị hỏa hàng thật giá thật!

Dị hỏa, phần lớn đều được tạo hình trong lúc hình thành thiên địa, trải qua vô số năm tháng áp súc, tích lũy, tiến hóa, cuối cùng biến thành dị hỏa có lực lượng hủy diệt mọi thứ, cỡ lực hủy diệt đầy cường bạo này, qua bao năm tháng tích lũy, dựa vào năng lực của con người để chống lại, tuy không đến nỗi không thể chống lại, nhưng thật ra, bằng vào thực lực của ba người Phương Ngôn như thế này, trên cơ bản không có một chút cơ hội nào.

Bị mất đi tính hủy diệt cường bạo, ngọn lửa mặc dù lợi hại hơn, nhưng cũng vĩnh viễn không thể trở thành dị hỏa. Một đầu sư tử mất đi hung tính, liệu có thể làm cho cả đàn tin phục hay sao?

Ba người Phương Ngôn, từ lúc sinh ra đã mang nguyện vọng đem "*Hóa Sinh Hỏa*" tăng lên đẳng cấp dị hỏa, nhưng bọn họ cũng không biết rằng, chỗ đáng sợ đích thực của dị hỏa, không phải là nhiệt độ kinh khủng kia, mà là tính hủy diệt, thiêu đốt tất cả, đây mới là chân lý đích thực!

Bọn họ muốn sử dụng loại giả dị hỏa này, đánh bại Tiêu Viêm, người đã có được hai loại dị hỏa chân chính, đây không thể nghi ngờ là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Phía trên chân trời, hỏa vũ màu xám tro tràn ngập, toàn bộ rốt cuộc đều bị chôn vùi, song khi ba người Phương Ngôn nhìn thấy cái lồng bị ngọn lửa bao vây ở bên trong, Tiêu Viêm lại không có chút tổn hại nào, trên khuôn mặt ba người dần dần chuyển sang xanh mét.

"Hóa Sinh Hỏa các ngươi nếu chỉ có được thực lực như vậy, quả thật làm ta có chút thất vọng." Thân hình đứng sừng sừng ở bên trong cái lồng lửa,

trong mắt Tiêu Viêm hiện vẻ khinh miệt liếc nhìn ba người Phương Ngôn một cái, thản nhiên nói.

Một Phương Ngôn đang xanh mặt, xen lẫn trong đó vẻ dữ tợn, không hề để ý tới lời nói của Tiêu Viêm, ánh mắt nhìn hai trưởng lão khác của Ma Viêm Cốc, âm trầm gầm nhẹ một tiếng: "*Té Hỏa!*"

Nghe được tiếng Phương Ngôn gầm nhẹ, sắc mặt hai tên trưởng lão kia khẽ biến đổi, chột hàm răng cắn mạnh đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi màu đỏ sẫm nhất thời phun ra, máu tươi phun ra, không hề tán đi, ngược lại, ngưng tụ thành vài giọt huyết châu, không ngừng xoay tròn trước mặt. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở hai trưởng lão vốn đã uể oải, giờ lại càng suy yếu hơn, hiển nhiên, ngụm máu này, không hề tầm thường, mà là ẩn chứa máu huyết đấu khí bản thể ở bên trong cơ thể bọn họ.

"Phốc xuy!"

Thấy thế, Phương Ngôn kia cũng cắn mạnh đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun ra, ngón tay chỉ ra, hai luồng máu tươi khác bắn tới. Cuối cùng, ba luồng máu này ngưng tụ cùng một chỗ, tạo thành một cái quyền đầu màu máu sẫm.

"Đi!"

Tay áo bào vung lên, viên máu kia bắn ra, trực tiếp tiến vào bên trong hỏa hoàng không lồ kia.

Máu nhập vào bên trong cơ thể, hai cánh mở rộng của Tinh Không Hỏa Túc chột đọng lại, một cỗ máu đỏ quý dị, từ trong cơ thể thẩm thấu ra, trong nháy mắt, đem hỏa túc lúc trước đang màu nâu, chuyển thành màu máu đầy dị thường.

Kèm theo sự chuyển biến màu sắc của hỏa hoàng, một cỗ huyết tinh nồng nặc, từ trong cơ thể chậm rãi tràn ngập ra, cuối cùng đem cả một vùng trời nhuộm đậm màu đỏ tươi. Hơn nữa, ngay lúc này, hơi thở của hỏa hoàng màu đỏ tươi, bởi vì có máu huyết của bản thể ba người Phương Ngôn, hiện tại, không đơn thuần là Tinh Không Hỏa Hoàng, nhìn qua, dường như là một loại có linh trí nhưng vẫn còn thô thiển.

"Giết chết hắn!"

Ánh mắt Phương Ngôn đỏ ngầu, nhìn Tinh Không Hỏa Túc thay đổi hình dáng, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn, ngón tay đột nhiên chỉ về phía Tiêu Viêm, quát to.

"Kiện!"

Tiếng quát Phương Ngôn vừa dứt, Tinh Không Hỏa Túc màu máu tươi kia, trong mắt trở nên trống rỗng, đột nhiên hiện lên màu đỏ như máu, tiếng hét sắc nhọn, đỉnh tai như có vang lên nơi chân trời, hai cánh chột mạnh mẽ thu lại, thân thể không lồ như một ngọn thương thật lớn, điên cuồng xoay tròn nhanh, cuối cùng vang lên một tiếng, xuất hiện như chớp giật. Tinh Không Hỏa Hoàng có chút khựng bố, giống như xé rách không gian, trong thời gian tích tắc đã xuất hiện, trực tiếp hiện ra ở chỗ cách Tiêu Viêm khoảng hai trượng, trên cái mòm, bám đầy hỏa diễm nồng đậm màu máu tươi, nhìn qua vô cùng dị thường.

Cảm thụ được tốc độ của Tinh Không Hỏa Hoàng kia, trong mắt Tiêu Viêm xuất hiện một chút nghiêm túc, Ma Viêm Cốc này, quả thực có không ít thủ đoạn, ý niệm hiện lên trong lòng, tay Tiêu Viêm không chút chậm chạp, thủ ấn vừa phát động, cái lồng lửa đang bao phủ quanh thân thể mập mạp, đột nhiên bành trướng ra, tạo thành một cái hỏa võng màu xanh khổng lồ, cuối cùng giãn ra, trực tiếp xông tới Tinh Không Hỏa Hoàng kia, đem nó bao vây lại.

Tinh Không Hỏa Hoàng ngay lúc bị trói buộc, gãy dựa mảnh liệt. Dưới sự vây bắt mãnh liệt đó, trên thân thể, ngọn lửa màu máu tươi mạnh mẽ phóng ra, không ngừng thiêu đốt hỏa võng màu xanh. Hơn nữa bởi vì lực trùng kích lúc trước quá lớn, cho dù đã có hỏa võng kia ngăn cản, nhưng hỏa hoàng vẫn như mũi kiếm bén nhọn, tiếp tục lao về phía Tiêu Viêm.

"Ngừng cho ta!"

Đồng tử màu đen nhánh, đầy hỏa diễm chột mở lớn, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên ngưng tụ, quát to lên.

Tiếng quát vừa dứt, hỏa võng màu xanh một lần nữa phát sáng mạnh mẽ, ở bên trong phát ra từng đợt âm thanh kéo kẹt, đem hỏa hoàng kia, hơi thở hỗn hển không ngừng phải tái tạo hỏa diễm trong miệng. Miệng hỏa hoàng

bén nhọn cách trán của Tiêu Viêm không tới một thước, lau mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, một tiếng cười lạnh lùng vang vọng tới chỗ của Phương Ngôn, thủ ấn đột nhiên biến đổi, quát khẽ: "*Động lại!*"

Chữ động lại vừa dứt, hỏa võng màu xanh kia đột nhiên như một loại súng phun lửa, không ngừng phóng ra ngọn lửa màu xanh, khi ngọn lửa màu xanh này bám lên thân thể hỏa túc, giống như người gặp phải loại đau đớn đến tận cùng. Nhìn dáng vẻ của ngọn lửa quỷ dị màu máu tươi này, sau khi bị ngọn lửa màu xanh phun lên, giống như gặp phải khắc tinh, bắt đầu có khuynh hướng bị tiêu diệt, thân thể bên ngoài hỏa hoàng màu máu tươi bắt đầu suy yếu. Trong miệng Tiêu Viêm thở ra một hơi, chột tâm tùy ý động, toàn lực đem Thanh Liên Địa Tâm hỏa trong cơ thể điều động ra, cuối cùng, toàn bộ đều lao về phía hỏa hoàng kia phun lên.

"Kỳ! Kỳ!"

Dưới tác dụng ăn mòn mạnh mẽ của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, hỏa túc giống y như gà mái bị thương, không ngừng gãy dựa, âm thanh bén nhọn phát ra chói tai, đây thế lương vang lên.

"Lão Đại, mau thu hỏa túc lại, dị hỏa tiểu tử kia quá kinh khủng, hỏa túc nhắm chừng không thể trụ nổi nữa. "

Nhìn thấy hỏa hoàng biến hóa, một gã trưởng lão Ma Viêm Cốc vội vàng quát lên, hỏa túc cùng với ba người có cảm ứng, vì vậy tự nhiên có thể biết được, giờ phút này, những người đứng ở phía sau cảm giác được sự tình bên trong đang cực kỳ không ổn.

Giờ phút này, mặt Phương Ngôn xanh mét, pha lẫn một tia tái nhợt, cho tới hiện tại, hẳn rốt cuộc đã hiểu được, sử dụng ngọn lửa để đối phó với Tiêu Viêm, đây căn bản là một quyết định sai lầm, sự mạnh mẽ của dị hỏa vượt xa dự liệu của hắn.

"Thu!"

Ý niệm hiện lên trong đầu, Phương Ngôn không dám có chút chậm trễ, thủ ấn thay đổi, quát lên.

Theo tiếng quát của Phương Ngôn, hỏa hoàng màu máu tươi đang ở trong hỏa võng, từ từ ngừng gãy dựa, cuối cùng, phân hóa thành vô số điểm

sáng hỏa diễm, giống như tổ ong mật, từ bên trong hỏa võng, xông ra chi chít. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Chiêu thức đồng dạng, còn muốn dùng lần thứ hai? Hỏa Sinh Hỏa người tạo ra hôm nay, ta đã quyết định thu giữ rồi!"

Nhìn cảnh này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, ngón tay cong lại bùng ra, chỗ khe hở trên hỏa võng, không gian chợt vặn vẹo, ngọn lửa vô hình chợt tuôn ra, đem ngọn lửa màu máu tươi đang chạy trốn kia, toàn bộ xua đuổi quay trở lại.

Theo những hỏa diễm vọt trở lại, hỏa võng màu xanh co rút lại, trong mấy cái chớp mắt ngắn ngủi, hóa thành cái lồng nhốt cái tiểu quyền đầu này lại. Mà bên trong cái lồng rực lửa, là một hỏa cầu màu máu quý dị, tốc độ bay lên chậm lại, dáng bộ này, giống như một loại điều nhi bình thường, bị nhốt trong lao tù. Cái lồng tạo bởi ngọn lửa màu xanh chậm rãi trôi lơ lửng trên lòng bàn tay Tiêu Viêm, ánh mắt lướt qua hỏa diễm màu máu tươi kia, chợt tầm mắt chuyển qua ba người Phương Ngôn, miệng cười một tiếng sáng khoải, nhẹ giọng nói: *"Đa tạ ba vị đã tặng hảo lễ vật như vậy, Tiêu Viêm nếu từ chối chính là bất kính rồi."*

(chạy về nhà bồi tiếp người nhà ăn bữa cơm, kết quả bị đau dạ dày, mãi không dứt, vốn đã nghĩ sợ là hôm này không ra chương mới, cuối cùng may mắn uống chút thuốc, đã khá hơn một chút, mấy ngày qua, mỗi ngày sẽ có chừng hai chương.)

-----oOo-----

Chương 859: Đánh chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Mọi người cắt cơn tạm....

Ba người Phương Ngôn đưa ánh mắt ngây dại nhìn ngọn lửa màu xanh bị nhốt trong hỏa võng trên tay Tiêu Viêm, tiếp đó lại nghe thấy tiếng cười của Tiêu Viêm truyền đến, trong lòng nhất thời nhộn nhạo, trên gương mặt

xuất hiện nét hồng nhuận khác người, phụt một tiếng, cả ba đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Tinh Không Hỏa Hoàng là kết quả ngưng tụ đầu khí cả đời của ba người Phương Ngôn, bên trong còn ẩn chứa tinh huyết bản mệnh, giữa ba người với Hỏa Hoàng luôn có mối liên hệ cảm ứng lẫn nhau nhưng từ lúc hỏa võng màu xanh hình thành, một chút cảm ứng này cũng triệt để bị cắt đứt, đương nhiên, cùng với sự biến mất của mối liên hệ chính là việc đầu khí tinh thuần tu luyện nhiều năm của bọn họ cũng bị mất theo, nói cách khác, thực lực của ba người Phương Ngôn cũng bị tụt giảm thâm trọng, hậu quả như vậy...

Hơi thở càng lúc càng trở nên gấp gáp, mái tóc đỏ trên đầu Phương Ngôn cũng đã xuất hiện vài tia khí trắng, gương mặt già nua càng trở nên khắc khổ, hắt run rẩy lau đi vết máu trên khóe miệng, ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm đang vung động đôi cánh lửa trên không, vẫn không từ bỏ ý định, nghiêng răng biến đổi thủ ấn.

Nhưng mặc kệ Phương Ngôn cố gắng thúc động liên hệ với Hỏa Hoàng như thế nào đi nữa, cũng chẳng khác gì việc đem muối bỏ bể, Hỏa Hoàng vẫn không có chút phản ứng, hỏa võng nhỏ gọn như nắm tay, giống như một cái lao tù không thể đột phá, ngăn trở hoàn toàn mối liên hệ giữa Phương Ngôn và Hỏa Hoàng.

"Hỗn đản, mau giải phóng Hóa Sinh Hỏa ra!" Một gã Ma Viêm cốc trưởng lão cảm thụ được thân thể càng thêm hư nhược, ánh mắt biến đổi liên tục, quát lên với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm bình thản đưa ánh mắt nhìn ba người Phương Ngôn đang thờ đứng thờ dốc, nếu làm theo lời hắn thì mình có khác nào là kẻ ngu?

Sau khi đem Hóa Sinh Hỏa vây lại, trong lòng Tiêu Viêm mới có chút thả lỏng, mất đi Hóa Sinh Hỏa, ba người Phương Ngôn đã không đủ sức gây phiền toái, thực lực bọn họ càng giảm xuống, càng khó lòng chống cự với dị hỏa. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Lại nói, Hóa Sinh Hỏa này coi như là ba người Phương Ngôn tự dâng lên tận cửa, nếu bọn họ kiên trì dùng đầu khí để ngăn trở Tiêu Viêm, trừ phi hắn chấp nhận tiêu hao một lượng lớn đầu khí, thi triển một số đầu kỹ đặc biệt, còn không cũng khó mà đánh bại được ba người bọn họ, làm như vậy,

bản thân hẳn chắc chắn sẽ bị tiêu hao không nhỏ, đâu có được thoải mái như hiện tại, khí định thần nhân, cũng không cần tốn sức giải trừ Hóa Sinh Hỏa của ba người Phương Ngôn.

Phương Ngôn hít sâu một hơi, ánh mắt oán độc càng thêm sâu đậm, ngẩng đầu hướng về Tiêu Viêm cười nói:

"Ha ha, dị hỏa của Tiêu Môn chủ quả là có một không hai, xem ra ba lão già chúng ta đã cuồng vọng, Hóa Sinh Hỏa này là do đấu khí của ba người chúng ta ngưng tụ thành, mặc dù người đã vây khốn lại nhưng cũng không làm gì được ngoại trừ việc chờ nó tự động tiêu thất, chi bằng như thế này, Tiêu Môn chủ trả lại cho chúng ta, lão phu lấy danh nghĩa Ma Viêm cốc cam đoan lập tức thôi lui, không nhúng tay vào Bồ Đề Hóa Thể Tiên nữ, Tiêu Môn chủ thấy thế nào?"

Tiêu Viêm nhìn gương mặt già nua đang tươi cười của Phương Ngôn, khẽ mỉm cười rồi mới chậm rãi lắc đầu: *"Phương Ngôn đại trưởng lão, chúng ta đều là người hiểu chuyện, lời nói ngây thơ như vậy, lão đừng nói nữa thì hơn, ta không tin khi đem Hóa Sinh Hỏa trả lại cho các người, các người sẽ tự động rời đi, hơn nữa, nói một câu không khách khí, cục diện bây giờ, các người có rời đi hay không, đã còn quan trọng nữa sao?"*

Từng chữ, từng câu của Tiêu Viêm lọt vào trong tai, gương mặt Phương Ngôn đang tươi cười cũng dần trở nên ngưng trọng, trên trán từng sợi gân xanh giật giật, rớt cuộc trong lòng không tìm được cơn giận dữ, hẳn hét lên: *"Vậy đến tột cùng người muốn như thế nào? Hóa Sinh Hỏa người đang giam cầm, ngoại trừ việc đứng nhìn nó tiêu tán, còn có tác dụng gì với người? Người muốn cái gì? Nói thẳng ra đi!"*

Không trách được giờ phút này Phương Ngôn lại kích động mà thất thố như thế, trong lòng hẳn hiểu rất rõ việc mất đi Hóa Sinh Hỏa đối với bọn hắn tượng trưng cho điều gì, nhẹ nhàng nhất cũng làm cho bọn họ bị giáng một cấp từ Đấu Tông thành Đấu Hoàng cường giả, hơn nữa việc tinh huyết bản thể bị hao kiệt, sẽ tạo thành nội thương vĩnh viễn, không chừng cả đời này bọn hắn cũng chỉ dừng chân tại cấp bậc Đấu Hoàng, vĩnh viễn không thể thăng tiến trở lại, đối với dã tâm không nhỏ của bọn hắn, chính là một loại hành hạ kinh khủng nhất.

Mặc kệ hắn có thất thố cỡ nào, Tiêu Viêm cũng không phải là người từ thiện, hơn nữa hẳn càng hiểu rõ, từ thiện với hạng người này chính là tàn

nhấn với bản thân mình, bọn chúng toàn là hạng tiểu lý tàng đao, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm sau lưng người khác. Người nổi bật nhất lại là Phương Ngôn, thủ đoạn lại càng thêm âm độc, một khi phóng thích Hóa Sinh Hỏa, tất nhiên hắn sẽ không giữ lời hứa bỏ đi, mà lại liên hợp với hai gã trưởng lão khác điên cuồng giết chết Tiêu Viêm.

Hơn nữa, bị ăn quả đắng một lần, bọn họ sẽ không ngu ngốc dùng hỏa diễm để đối chiến với Tiêu Viêm mà sẽ là một hồi so đấu bằng đấu khí, đến lúc đó, dù Tiêu Viêm có thể đánh bại bọn họ lần thứ hai thì cái giá phải trả cũng sẽ rất cao, so với hiện tại chắc chắn còn hơn gấp mười lần, chuyện ngu xuẩn như thế, người lịch lãm nhiều năm như Tiêu Viêm sao có thể đâm đầu vào?

"Xin lỗi, Hóa Sinh Hỏa này, đối với ta quả thật có tác dụng không nhỏ, việc trả lại cho các lão, Phương đại trưởng lão đừng bận tâm nghĩ tới nữa." Tiêu Viêm nhẹ nhàng huy động hỏa võng trên tay, vừa nhìn Phương Ngôn vừa lắc đầu cười nói.

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, sắc mặt Phương Ngôn càng thêm âm trầm, buông ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm, chợt hắn không nói không rằng huy quyền đánh mạnh vào lồng ngực mình, một ngụm máu tươi lại phun ra, bắn thẳng vào trong bàn tay còn lại.

Được máu tươi bao trùm, bàn tay khô héo liền tỏa ra một luồng sáng quý dị, Phương Ngôn lại tiếp tục huy động bàn tay, hình thành một thủ ấn kì dị.

"Thu!"

Thủ ấn vừa ngưng tụ, Phương Ngôn quát lên một tiếng, tiếng quát vừa dứt, ngọn lửa bên trong hỏa võng đang chậm rãi lưu chuyển đột nhiên như bị kích thích, điên cuồng bùng lên, như muốn đột phá ra ngoài.

"Ngu xuẩn!"

Cảm nhận được ngọn lửa bên trong đang biến hóa mạnh mẽ, đôi mắt Tiêu Viêm càng thêm băng hàn, buông tiếng cười lạnh, ngón tay lập tức bung ra, một đoàn hỏa diễm vô hình lập tức tuôn trào, đem hỏa võng màu xanh bao phủ lại, hình thành thêm một tầng cấm chế ở bên ngoài.

Khi tầng cấm chế của Vẫn Lạc Tâm Viêm hình thành, một chút liên hệ mà

Phương Ngôn vừa mới cảm nhận được với Hóa Sinh Hỏa liền lập tức bị mất đi, Hóa Sinh Hỏa bên trong hỏa võng lại trở nên yên tĩnh, trong nhất thời, sắc mặt Phương Ngôn trở nên xám như tro tàn, một cảm giác lạnh lẽo từ trong xương tủy nhanh chóng tràn ra ngoài.

Đưa ánh mắt lạnh băng nhìn Phương Ngôn, Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng, rồi bất chợt đem hỏa võng ném thẳng vào trong miệng như ném một viên kẹo ngọt, trước vẻ mặt trợn mắt há mồm của ba người Phương Ngôn, lập tức đem Hóa Sinh Hỏa nuốt vào trong cơ thể."

"Người..., người là tên điên, dám đem hỏa diễm nuốt sống?"

Chứng kiến hành động điên cuồng của Tiêu Viêm, khóe miệng ba người Phương Ngôn trở nên run rẩy, lục phủ ngũ tạng là nơi yếu nhất trong cơ thể con người, dù có là Đấu Tông cường giả, nếu nuốt phải thứ đó, e rằng kết quả cũng sẽ vô cùng thảm, vậy mà Tiêu Viêm lại có thể đem ngọn lửa có sức phá hoại lớn như thế nuốt vào cơ thể, hành động này không còn gì có thể điên cuồng hơn.

Nhẹ nhàng đem ngọn lửa nuốt xuống, Tiêu Viêm mỉm cười với ba người Phương Ngôn lúc này còn đang trợn mắt há mồm, đành rằng nội tạng là nơi yếu nhất của cơ thể người nhưng trong cơ thể hắn vẫn luôn được Văn Lạc Tâm Viêm bảo hộ, thậm chí đến thời khắc máu chót, hắn có thể điều động Cốt Linh Lãnh Hỏa mà Dược Lão để lại cho hắn, dưới sự bảo vệ của ba loại dị hỏa, bên trong cơ thể Tiêu Viêm chính là nơi an toàn nhất.

Trong tình cảnh này, dĩ nhiên Tiêu Viêm không có thời gian để thử xem Phần Quyết có thể luyện hóa Hóa Sinh Hỏa hay không, đành phải giữ nó lơ lửng trong thân thể, mới có thể giữ cho ngọn lửa không bị tiêu tán trong không khí.

Đem Hóa Sinh Hỏa bảo tồn trong cơ thể xong, Tiêu Viêm đưa ánh mắt nhìn về phía ba người Phương Ngôn, trong đôi mắt đen nhánh ẩn chứa vô tận những tia lạnh lẽo, tuy rằng khi mất đi Hóa Sinh Hỏa, thực lực của ba người Phương Ngôn sẽ sút giảm đi rất nhiều nhưng điều đó cũng không đủ để Tiêu Viêm buông tha bọn họ, thà rằng hắn đuổi tận giết tuyệt, còn hơn lưu lại phiền phức về sau.

"Lão Nhi, lão Tam, giết hắn đi!"

Nhận thấy sát ý băng hàn trong mắt Tiêu Viêm, gương mặt Phương Ngôn thoảng co rút lại, chột lớn tiếng quát.

Thấy Phương Ngôn quát lên, hai gã trưởng lão còn lại lúc này thực lực đã đại giảm liền biến sắc mặt, cắn răng thúc dục chút đấu khí ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, kiên trì xông tới tập kích Tiêu Viêm.

Ngay lúc hai gã trưởng lão xông tới trước thì Phương Ngôn lại vội vàng lắc mình lùi lại phía sau, đôi mắt oán độc, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm.

Bình thần nhìn hai gã trưởng lão Ma Viêm cốc ập đến từ hai hướng, Tiêu Viêm khẽ nâng tay áo, hỏa diễm xanh biếc lập tức bùng phát ra như núi lửa phun trào.

"Oành!"

Cảm nhận được năng lượng nóng cháy dao động từ phía sau truyền đến, trong lòng Phương Ngôn run lên từng hồi, không dám quay đầu lại, vội vã chớp động hai cánh đấu khí sau lưng, nhắm thẳng hướng núi rừng đằng xa bay đi.

"Lão Nhi, lão Tam, lão phu sẽ báo thù cho các ngươi, chỉ cần mời được cốc chủ ra tay, lúc đó nhất định phải bắt tên tiểu tử vương bát đản đó trả nợ máu! Còn có Tiêu Môn kia nữa, đến lúc đó nhất định chó gà không tha!"
Phương Ngôn vừa liêu mạng chạy trốn, vừa thấp giọng buông lời oán hận, tiếng oán hận theo gió dần lan truyền ra xa.

"Xuy!"

Lời oán hận vừa thốt ra, thân hình Phương Ngôn đang cấp tốc chạy trốn bỗng chột đình trệ, một cơn đau nhức từ lồng ngực hắt lan truyền ra làm hấn không sao thở được, cố nén sự đau đớn tận tâm can, hấn khó nhọc cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn được ngọn lửa xanh biếc bao trùm đang xuyên thấu từ phía sau qua lồng ngực hấn, ngọn lửa nóng bỏng đem máu thịt xung quanh vết thương đốt cháy hoàn toàn, Phương Ngôn chậm rãi quay đầu về phía sau, đôi mắt vô hồn nhìn gương mặt của người thanh niên trẻ tuổi, như có truyền đạt chút oán độc còn đọng trong ánh mắt.

"Nếu ngươi cùng đồng bọn tiếp tục liên thủ, dù ta có chiếm thượng phong cũng không muốn phí khí lực để thu thập các ngươi, đáng tiếc, lão gia hỏa ngươi lại quá hồ đồ."

Trong lúc đôi mắt Phương Ngôn đang từ từ nhắm lại, thanh âm bình thản của Tiêu Viêm từ phía sau lưng cũng nhẹ nhàng truyền vào tai hắn.

-----oOo-----

Chương 860: Tử Nghiên bạo tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Ngôn đang nhanh chóng mất đi sinh cơ, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, bàn tay khẽ động, nạp giới trên ngón tay người kia tự động tách ra, cuối cùng rơi vào trong tay Tiêu Viêm.

Bởi vì Phương Ngôn đã chết, linh hồn ẩn ký bên trong nạp giới cũng tiêu tán theo khiến linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm không hề trở ngại tiến vào bên trong, một làn khói nhẹ bốc lên. lát sau một quyển trục đáng tựa ngọn lửa xuất hiện ở bàn tay hắn, trên quyển trục là ba chữ cái to "*Lộng diễm quyết*" hết sức chói mắt.

Nhìn thấy "*Lộng diễm quyết*" lọt vào trong tay mình, Tiêu Viêm lúc này mới thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, tiện tay đem thi thể Phương Ngôn nọ đang dần dần lạnh như băng vứt xuống mặt đất, sau đó đem quyển trục thu vào Nạp Giới bên trong.

Trải qua trận chiến lúc trước, Tiêu Viêm đối với cái gọi là "*Lộng diễm quyết*" này, hứng thú càng phát ra nồng đậm. Công pháp này mặc dù có tên gọi cũng không ghê gớm gì, thậm chí là còn có chút bình thường, ngay như Tiêu Viêm trước kia cũng còn thấy một vài công pháp có tên nghe oai hơn nhiều, bất quá bằng như thật sự muốn nói về tác dụng chân chính thì lại vẫn là "*Lộng diễm quyết*" này của Ma Viêm Cốc tốt hơn hẳn, hỏa diễm nó tạo ra tuy rằng so ra kém dị hỏa chân chính nhưng so với ngọn lửa tâm thường thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đương nhiên, khiến Tiêu Viêm đánh giá cao nhất cũng không phải hỏa diễm mà nó tạo ra, mà chính là năng lực khống chế ngọn lửa mà "*Lộng diễm quyết*" giao cho người tu luyện. Trải qua đại chiến lúc trước cùng ba người Phương Ngôn, Tiêu Viêm rất rõ ràng linh hồn lực lượng của ba người này cũng không phải là quá mức cường đại, nhưng bọn họ lại có thể đem "*Hoá sinh hỏa*" khống chế đến trình độ ngưng tụ thành "*Tinh không hỏa hoàng*", cái này rõ ràng là công dụng của "*Lộng diễm quyết*". Bởi vậy công pháp này nếu đổi là Tiêu Viêm tu luyện thì sau này trình độ khống chế ngọn lửa của hắn e rằng sẽ tăng lên thật lớn.

Bằng tốc độ nhanh nhất đem ba người Phương Ngôn giải quyết xong, ánh mắt Tiêu Viêm vừa muốn chuyển hướng đến những cuộc chiến khác trên bầu trời thì một tiếng vọng trầm thấp trên không trung vang lên, đem tầm mắt Tiêu Viêm thu hút lại.

"Thình thịch!"

Tiếng năng lượng nổ truyền đến từ cuộc chiến của Tử Nghiên, giờ phút này dưới sự liên thủ công kích của Mạc Nhai cùng Tề Sơn nàng cũng thoáng có chút vẻ chật vật, tuy nàng có lực lượng khủng bố nhưng Mạc Nhai nọ tựa hồ tu luyện một loại đấu kỹ tá lực đá lực đặc biệt chuyên dùng để đối phó lực lượng thuần túy, mỗi một lần lực lượng bị tá đi đều khiến cho Tử Nghiên có một loại uất ức tựa như nắm tay đánh vào không khí, mà lão già Tề Sơn giao hoạt lại không ngừng thừa cơ phát động công kích. Bởi vậy nhất thời nàng cơ hồ rơi vào hạ phong, nếu không phải là hai người kia kiêng kỵ lực lượng khủng khiếp của nàng mà nói e rằng nàng sớm đã bị thua.

"Thình thịch!"

Hai quyền của Tử Nghiên lại lần nữa cùng Mạc Nhai oanh kích cùng nhau, nhưng mà đối phương thân hình quý dị uốn éo, nắm tay đó của Tử Nghiên là bị phân chia kỳ dị mà ra. Tề Sơn chợt một bên nhìn thấy mà xông vào. Bả vai hung hăng va chạm ở phía trên thân thể Tử Nghiên, đột nhiên bùng nổ lực lượng, đem người sau chân đắc cấp tốc lui về phía sau.

Loạng choạng một lúc trên không, Tử Nghiên mới chậm rãi ổn định lại thân hình, bàn tay nhỏ bé quệt đi vết máu trên khóe miệng, ánh tím nhạt nhợt trong đôi mắt tựa bảo thạch như ẩn như hiện.

"Không cần tiếp tay, bọn chúng giao cứ cho ta là được, người đi giúp những người khác trước đi đã."

Ổn định thân hình, Tử Nghiêן đột nhiên quay đầu hướng về Tiêu Viêm đang bay tới nhẹ giọng nói, giờ phút này trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn nét tươi cười như mọi khi mà hiện ra sự buồn bĩn vẹn ẩn sâu trong con người nàng.

Nghe được lời Tử Nghiêן, Tiêu Viêm ngẩn ra, ánh mắt tỉ mỉ đảo qua gương mặt cô gái này, bây giờ nàng tựa hồ không còn là cô gái nhỏ non nớt ngày thường mà ngược lại càng giống như một đầu thú vương bị chọc giận đang định liều mạng để duy trì tôn nghiêm của bản thân.

"Án!" Lần này, đối với lời Tử Nghiêן nói. Tiêu Viêm không có cự tuyệt, khẽ gật đầu, chậm rãi lui về phía sau, hấn hiểu rõ trong cơ thể cô gái nhỏ này có che dấu một cỗ năng lượng đáng sợ. Luồng năng lượng kia nếu là được kích phát ra thì mặc dù là Đẩu Tông cường giả, Tử Nghiêן cũng có thể cùng đánh một trận! Mà khi nghe được lời Tử Nghiêן, Mạc Nhại cùng Tề Sơn lúc này mới phát hiện Tiêu Viêm đã đem ba vị trưởng lão Ma Viêm Cốc đánh chết khiến bọn hấn biến sắc tức thì, đó chính là một gã chỉ còn nửa bước là bước vào Đẩu Tông cùng với hai gã cường giả tiếp cận Đẩu Hoàng đỉnh cấp a. Lấy thực lực bốn sao Đẩu Hoàng của Tiêu Viêm làm thế nào làm được loại chuyện này cơ chứ?

Kinh hãi, Mạc Nhại cùng Tề Sơn ánh mắt nhìn nhau đều có mang theo nỗi khiếp sợ, hoàn hảo trước đó bọn họ không có nhận chống lại gia hỏa khủng bố này.

"Mau đem cô gái nhỏ này bắt làm con tin bức Tiêu Viêm giao ra Bò Đê hóa thể tiên cùng Phá tông đan." Tròng mắt vừa đảo, trong mắt Mạc Nhại xẹt qua một chút âm lãnh nói khẽ với Tề Sơn.

Nghe vậy, Tề Sơn ngẩn ra, chợt khẽ gật đầu. Cử động này mặc dù có chút đê tiện, bất quá giờ không phải là lúc trông nom mấy thứ này, hơn nữa cô gái nhỏ tóc tím trước mắt cũng không phải dễ đối phó như trong tưởng tượng, cỗ lực lượng kinh khủng kia cũng đã vài lần thiếu chút nữa đưa bọn họ vào chỗ chết.

Khi ý niệm bắt lương trong đầu hai người Mạc Nhại được đưa ra thì Tử Nghiêן cách đó không xa ngoài thân thể lại là bắt đầu dần dần tràn ngập ra

một cỗ hào quang nồng đậm màu tím kỳ dị, dưới luồng hào quang màu tím này nhuộm đậm, đôi mắt to vốn trong veo như nước cũng dần trở nên giống như một loại ngọc bích, ánh sáng rục rờ động lòng người.

"Xuy -!"

Theo tử quang tràn ngập, quần áo trên thân thể nhỏ xinh của Tử Nghiên đột nhiên bị nát vụn ra, xuất hiện một vài cái khe. Thân thể dưới ánh mắt kinh ngạc Tiêu Viêm nhanh chóng trở nên cao gầy.

Tóc dài màu tím cũng dài dần, cuối cùng khi đến tận quá eo mới chậm rãi ngừng lại, mà giờ phút này xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm đã không còn là một cô gái nhỏ lúc trước. Dáng người cao gầy, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực sữa no đủ (sao nó biết ngực có sữa nhỉ), tóc dài màu tím phủ xuống quá eo, giờ phút này Tử Nghiên trực tiếp từ một Lolita nhỏ xinh biến hóa thành một cái đại mỹ nhân oai hùng hiên ngang, tràn ngập mị lực thành thực kỳ dị. Đương nhiên hình thái như vậy Tiêu Viêm không phải lần đầu tiên chứng kiến, lúc trước khi nàng tiến hóa ở trong sơn cốc nhỏ chuyện này cũng đã xuất hiện qua một lần, hơn nữa lần đó nàng còn là ở trạng thái Eva hoàn toàn, đương nhiên Tiêu Viêm không thể không thừa nhận, giờ phút này cảnh quần áo vụn tan, cảnh xuân ả ả hiện hiện Tử Nghiên lại vẫn làm cho hắn có cảm giác trào máu mũi.

Hoàn thành biến hóa, ánh mắt tràn ngập ánh tím đặc biệt của Tử Nghiên lại lần nữa chậm rãi hướng về 2 kẻ đối diện, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên làm ra một đường cong nhỏ tỏa ra mị lực kinh người, hai cánh đầu khí sau lưng đột nhiên vẩy một cái, thân hình tựa như tia chớp xuất hiện trước Mạc Nhai, chân thon dài mà tràn đầy tính mềm dẻo chẳng hề hoa mỹ mà trực tiếp bổ hướng đầu đối thủ. Cú đá hàm chứa lực lượng khủng bố, trực tiếp đem không khí phía trước toàn bộ đánh bay đi, không khí vô hình nổ vang một tiếng rồi bắn tóe ra bốn phía.

Cảm thụ được lực lượng đáng sợ của Tử Nghiên bỗng nhiên tăng vọt không chỉ vài lần, sắc mặt Mạc Nhai lập tức trở nên cực kỳ khó coi, hai tay vội vàng bày ra một cái tư thế kỳ dị chặn trước người, sau đó nhanh chóng đón đỡ.

Nhưng mà lúc này đây va chạm lại khiến Mạc Nhai có cảm giác khác xa lúc trước, khi chân dài của Tử Nghiên tiếp xúc tay hắn thì luồng lực lượng đáng sợ kia trực tiếp bằng phương thức dã man nhất đem lực đạo dùng để

tá lực của hắn hoàn toàn phá hủy, mà mất đi luồng lực đạo để tá lực nọ hiển nhiên khiến toàn bộ lực lượng đáng sợ của cú đá trút xuống trên thân thể hắn.

"Phù phù!"

Chân dài Tử Nghiên đụng vào bàn tay Mạc Nhai, trong khoảnh khắc một đợt tiếng xương vỡ giòn vang lên trong nháy mắt truyền ra, mà khuôn mặt Mạc Nhai nọ cũng vụn vẹo thành một bộ dáng dữ tợn.

"Khánh xuy!"

Một cỗ lực lớn không thể kháng cự vọt tới đem một ngum máu tươi trực tiếp từ mồm Mạc Nhai phun ra, mà thân thể hắn cũng giống như một quả đạn pháo hướng về mặt đất oanh tạc thẳng xuống, cuối cùng hung hăng nổ giòn giã tiến sâu xuống mặt đất. Lực lượng va chạm tạo thành sức ép không khí đem một mảng rừng rậm toàn bộ phát quang, từng vết nứt cỡ cánh tay thô chắc giống như rạn vỡ tổ lan tràn ra khắp phía.

Bên ngoài, Tiêu Viêm nhìn thấy Tử Nghiên một cước đem Mạc Nhai đánh cho chật vật như chó hoang cũng là thờ nhẹ ra một hơi, hướng về cô nàng kia vốn đã biến thành một đại mỹ nhân thành thực giờ ngón tay cái lên, cũng rốt cục có thể không cần phân tâm vì nàng mà xoay chuyển ánh mắt, chuyển hướng về phía khác hai nơi chiến đấu máu chót.

Hàn Phong, Mạc Thiên Hành cùng Tô Thiên đại trưởng lão, Tiểu Y Tiên chiến đấu trong lúc này động tĩnh nhưng thật ra quá lớn. Hai bên giơ tay nhắc chân cũng khiến từng đợt từng đợt sóng năng lượng khủng bố thổi quét ra khiến cho không gian không ngừng chấn động. Gợn sóng năng lượng lan đến đâu là khiến kẻ khác hoàn toàn không dám tiến vào, sợ cảnh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Ánh mắt ở hai trận chiến này đảo qua, lông mày Tiêu Viêm cũng hơi hơi nhíu lại, Mạc Thiên Hành cùng Tiểu Y Tiên thực lực thật ra chênh lệch không có mấy, đều nằm ở khoảng bốn sao Đấu Tông, bất quá bằng một thân độc công quý dị, nhìn qua thật ra Tiểu Y Tiên hiện chiếm thượng phong. Đối với cuộc chiến này Tiêu Viêm thật ra không quá lo lắng, tuy nói song phương đều là bốn sao Đấu Hoàng, nhưng Tiêu Viêm lại biết rõ, Tiểu Y Tiên còn có ách nan độc thể một cái sát chiêu này, thứ này nếu là giải phong ấn dùng tới thì đánh chết Mạc Thiên Hành hắn cũng không phải

là chuyện quá mức khó khăn. Còn tại một bên kia của Tô Thiên đại trưởng lão lại là thoáng có chút không quá thoải mái.

Thực lực của đại trưởng lão thật muốn luận mà nói thì còn muốn thấp hơn Tiểu Y Tiên cùng Mạc Thiên Hành một bậc, năm đó hắn kỳ thật chỉ ước chừng ở hai sao Đẩu Tông tả hữu, mấy năm nay cũng là có tinh tiến nhưng cũng chỉ có thể dừng lại ở trình tự ba sao đỉnh cấp Đẩu Tông, nguyên bản bằng thực lực như vậy đối phó Hàn Phong trước kia không có nửa điểm vấn đề, nhưng hiện tại lại là chuyện khác.

Hàn Phong trải qua một hồi kiếp nạn sinh tử, không chỉ có chưa vứt bỏ tánh mạng, ngược lại thực lực trực tiếp tăng vọt đến trình độ đủ để cùng loại cường giả Đẩu Tông nhãn hiệu lâu đời như Mạc Thiên Hành này địch nổi, hơn nữa Hàn Phong linh hồn lực lượng so với tầm thường Đẩu Tông mạnh hơn không ít, cái này càng khiến hắn sức có chiến đấu tăng lên. Bởi vậy khi cùng hắn giao chiến, Tô Thiên đại trưởng lão thật ra hơi có vẻ hạ phong, bất quá cũng là chưa có xuất hiện tình hình nguy hiểm quá mức, tuy nói Hàn Phong mạnh hơn hắn nhưng để đem hắn hoàn toàn đánh bại mà nói, không trả ra cái giá đáng kể là chuyện nhất định không có khả năng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đẩu Tông cường giả, nếu không phải chân chính triển khai sinh tử chiến đấu thì một khi chiến đấu là có thể liên tục diễn ra trong thời gian dài, hơn nữa Hàn Phong với Tô Thiên chênh lệch không lớn. Bởi vậy lần này cũng nhất định sẽ là đánh lâu dài, đương nhiên đây là ở trường hợp không có ngoại nhân tham dự mà nói.

"Người này, hắn Hồn điện cho hắn không ít trợ giúp a. Bất quá cũng không rõ hắn hiện tại có ăn nổi một cái Phật Nộ Hỏa Liên không nữa?"
Ánh mắt hơi có vẻ lạnh như băng nhìn Hàn Phong hung hăng đem Tô Thiên đẩy vào hạ phong, Tiêu Viêm thì thào lẩm bẫm, khóe miệng lặng yên gợi lên một nụ cười âm trầm.

Chương 861: Quát lui.

Nguồn: TruyenYY

Chương 861: Quát lui

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Phanh!!"

Trên bầu trời, hai đạo nhân ảnh đột nhiên lần lượt thay đổi, quyền cước tiếp xúc với nhau tạo nên thanh âm nổ mạnh như sấm rền, trào dâng lên từ phía cuối chân trời.

Thân ảnh vừa thoáng tiếp xúc đã tách rời rời hiện ra, một bóng người trong đó cước bộ đã hơi tán loạn. Hiển nhiên, khi hai bên va chạm hung mãnh với nhau, đã ăn phải thiệt thòi nho nhỏ.

"Hắc..hắc...Tô Thiên Đại trưởng lão, người tưởng ta vẫn là Hàn Phong năm đó hay sao?" Cước đạp hư không, Hàn Phong ổn định thân hình, hướng về Tô Thiên đối diện không xa, cước bộ vẫn đang lao đảo, cười lạnh nói.

"Không nghĩ tới, trong mấy năm nay thực lực của người lại tăng lên nhiều như vậy! Nhưng muốn đánh bại ta, bằng vào chút thực lực nho nhỏ này, vẫn còn kém rất nhiều!" Tô Thiên tuy bị rơi vào hạ phong, nhưng vẫn không tỏ ra thất thố, nhàn nhạt trả lời. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Lão già kia, đừng thấy ta chơi đùa với người một chút thì đã nghĩ ta chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn. Nếu ta không phải mất đi Hải Tâm Diễm, muốn giết người thật sự không cần tốn nhiều thời gian." Hàn Phong lắc lắc đầu nói, nhưng khi âm thanh đầy vẻ châm biếm của hắn vừa dứt, trên không trung bỗng dao động, truyền đến một luồng năng lượng nóng cháy dị thường mạnh mẽ. Cảm thụ được cỗ năng lượng này, cho dù là Hàn Phong, cũng hơi biến sắc mặt, ánh mắt vội vàng chuyên hướng, đồng tử chợt co rút lại: *"Tiêu Viêm...!!!"*

Khi mục quang của Hàn Phong dời đến, liền thấy được một thanh niên mặc hắc bào đang vỗ cánh nhẹ nhàng trên không, hai tay xuất hiện hai luồng hỏa diễm, màu sắc bất đồng. Khi đan xen lẫn nhau, ngay lập tức bạo xuất ra một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo và đáng sợ. Đối với tình

huống này, Hàn Phong cũng không xa lạ gì, bởi vì năm đó hắn đã bị Di hỏa đấu kỹ này của Tiêu Viêm gây thương tích, cuối cùng gặp kết cục thảm, linh hồn ly thể. Vì thế, khi vừa thấy tình huống này, trong lòng hắn lập tức run rẩy một trận. Hắn hoàn toàn biết rõ uy lực kinh người của loại Hỏa Liên đấu kỹ kia của Tiêu Viêm, dù đối với cường giả Đấu Tông cũng có thể tạo thành lực sát thương không nhỏ.

Lúc Hàn Phong cảm ứng được hành động của Tiêu Viêm, Mạc Thiên Hành đang đánh nhau với Tiểu Y Tiên, khí thế hùng hực, cũng có cảm ứng tương tự, ánh mắt liền nhanh chóng quay ngược lại. Nhìn thấy nơi xuất phát năng lượng, sắc mặt cũng biến đổi mãnh liệt. Hiện tại, hắn đang bị Tiểu Y Tiên quán lấy, không thể động thân, nếu giờ phút này Tiêu Viêm tham chiến, đối với hắn mà nói, chính là chuyện vô cùng bất ổn, tuyệt không thể nghi ngờ.

"Hàn Phong, ngăn hắn lại!!!"

Nhớ lại kết cục kinh khủng sau khi bị tập kích ở phía Đông, cả người Mạc Thiên Hành vẫn còn run sợ. Bởi vì bị Tiểu Y Tiên quán lấy, hắn cũng không nhúc nhích được tí nào, chỉ có thể hướng về phương vị của Hàn Phong, phần nộ quát lên.

Nghe được tiếng quát của Mạc Thiên Hành, lông mày của Hàn Phong cũng dựng đứng lên, nghiến răng nghiến lợi nói: *"Ba tên phế vật Phương Ngôn này, ngay cả ngăn cản một người cũng không làm được!"* Tiếng nói vừa dứt, thân hình hắn liền chuyển, muốn hướng đến phía Tiêu Viêm lao đi.

"Xem ra, ngươi dám không để ý tới sự tồn tại của lão phu!"

Khi thân hình Hàn Phong vừa động, một bóng người như thiểm điện chợt xuất hiện trước mặt hắn, chính là Tô Thiên đang cười híp mắt lại.

"Cút đi, lão bất tử!"

Sắc mặt của Hàn Phong chợt phát lạnh, tay áo vung lên, giận dữ phát ra một luồng đấu khí hùng hồn, nhỏ như sợi tơ liền hung hăng bắn đến Tô Thiên mà công kích.

Tô Thiên thối lui một bước, ngón tay cong cong bung ra, tay áo bằng vải

mềm mại lại một lần nữa trở nên cứng rắn như sắt thép, trực tiếp đánh tới, năng lượng va chạm với nhau như sấm nổ âm âm, lập tức mang đao đấu khí như sợi tơ kia đánh nát.

Thân hình lão một lần nữa hóa thành tia chớp, xen vào đó là thanh thế thật đáng sợ lao vọt đến, đem Hàn Phong chế trụ chặt chẽ thêm một lần nữa.

Đối với Tô Thiên khó chơi kia, Hàn Phong chỉ có thể gầm lên một tiếng giận dữ, đấu khí trong cơ thể cuồng bạo phát ra, tập hợp những sợi tơ nhỏ tạo thành một cự kiếm khổng lồ, lớn chừng vài chục trượng, có thể chém trời phá núi, quét ngang một cái liền chấn gãy toàn bộ đấu khí như ti vông bao quanh hắn, tạo thành tiếng nổ âm âm.

Thanh thế tại thời điểm đám người Tiêu Viêm đang đại chiến đến long trời lở đất lập tức bị không ít người cảm ứng được. Không lâu sau, có một ít cường giả của Hắc Giác Vực đi tới. Khi bọn họ đuổi tới, nhìn thấy tràng đại chiến kinh thiên động địa đang bạo phát, đều sợ hãi trong lòng, vội vàng lui về phía sau, giữ một khoảng cách an toàn. Đối với loại chiến đấu kiểu này, một khi bọn họ bị liên lụy vào, nếu không chết thì cũng bị lột mất một lớp da.

Bên này, đại chiến càng ngày càng trở nên kịch liệt, cũng hấp dẫn nhiều người đi tới. Đến thời điểm này, một số người đang quan chiến cũng hiểu được, có thể làm cho nhiều cường giả Đấu Tông tranh đấu, nguyên nhân của nó ngoại trừ Bồ Đề Hóa Thể Tiên có sức dự hoặc kia, cũng không còn gì khác.

Dù không ít người đoán được nguyên nhân, nhưng vì áp lực khủng bố của đấu khí sinh ra bởi đại chiến trên bầu trời không ngừng truyền xuống, bọn họ cũng nén lại lòng tham tràn ngập, lặng lẽ thu liễm đứng xa xa. Loại cục diện như thế này, bọn họ căn bản không có tư cách tham gia. Bởi vậy, những người này, dù trong lòng thèm Bồ Đề Hóa Thể Tiên đến nhỏ dãi, cũng chỉ có thể thành thật đứng một bên quan sát cuộc chiến kinh thiên động địa trên bầu trời mà cả đời họ cũng khó có thể gặp được.

"Âm...!!! Âm...!!!"

Trên bầu trời, một đạo nhân ảnh xinh đẹp, nổi bật lướt qua nhanh như điện xẹt, ngọc chuông chứa đựng lực lượng khủng bố, dường như có thể xuyên thấu mọi trở ngại trong không gian, mặc dù chưa đánh đến người, nhưng

vẫn bao hàm lực lượng đáng sợ, lại hướng về Tề Sơn đang tái mặt công tói.

"Phụt..."

Bị lực đạo kinh khủng từ ngọc thủ cách không đánh xuống, trên mặt Tề Sơn nhất thời hiện ra một chút huyết sắc, chột không nhin nổi, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Dưới cỗ cự lực kia, ngay cả trên ngực hấn cũng bị lõm xuống một mảng.

Gặp phải công kích trầm trọng như vậy, Tề Sơn liền trực tiếp bị trọng thương, thân thể dưới vô số ánh mắt khiếp sợ đang nhìn chăm chăm, liền giống như sao băng rơi xuống rừng rậm phía dưới, tình huống mờ mịt, không rõ sống chết.

Một chiêu đánh bại Tề Sơn, Tử Nghiên khẽ thở ra một hơi, bộ ngực no tròn cũng phập phồng lên xuống theo hơi thở không ngừng, thân thể trong không trung chợt phát ra tử quang, thân thể mềm mại thành thực rung động lòng người đột nhiên thu nhỏ lại. Trong thời gian khoảng mấy cái chớp mắt, một đại mỹ nhân thành thực chợt biến thành bộ dáng của một tiểu cô nương đáng yêu trước vô số ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Khi biến thành hình thái ban đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiên cũng thoáng tái nhợt. Hiên nhiên, biến hóa lúc trước đối với nàng đã tạo thành tiêu hao không nhỏ.

Lau đi mồ hôi trơn bóng trên trán, ánh mắt của Tử Nghiên quét về phương vị của Tiêu Viêm. Giờ phút này, hỏa diễm trên hai tay hấn đã gần như dung hợp hoàn toàn, hình thành một đóa Hỏa Liên to bằng một bàn tay, hiện ra giữa hay tay hấn.

Hỏa Liên màu xanh biếc hiện lên trên tay hấn, nhẹ nhàng xoay tròn, phóng ra một luồng ánh sáng bóng loáng, nhìn qua tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, không có tỳ vết, đẹp đến mê người. Nhưng bên dưới sự mỹ lệ ấy lại ẩn chứa một cỗ năng lượng cuồng bạo hủy diệt.

Nhìn Hỏa Liên đã thành hình, Tiêu Viêm trong lòng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, chậm rãi ngẩng đầu mỉm cười với Tử Nghiên cách đó không xa, ngón tay cong một cái, bung ra một hoàn đan dược, cuối cùng dừng lại trước mặt nàng.

Tử Nghiên không cần suy nghĩ, liền nuốt đan dược vào, thân người chợt động đã đến bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt chợt nhìn mọi người trong sơn mạch với vẻ cảnh giác.

"Xử lý không tệ!"

Tiêu Viêm tán thưởng một câu, mỉm cười xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của Tử Nghiên. Hắn chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt như cười như không nhìn về tràng chiến của Mạc Thiên Hành và Hàn Phong, âm thanh trong trẻo át đi đầu khí hỗn loạn, vang vọng khắp dãy núi.

"Mạc tông chủ! Hàn Phong! Ai trong các người nguyện ý ném thử Hỏa Liên của ta?"

Âm thanh của Tiêu Viêm trực tiếp làm cho Mạc Thiên Hành và Hàn Phong đang chiến đấu phải biến sắc. Đối thủ của hai người cũng không phải là hạng vô dụng. Khi chiến đấu, bọn họ cũng phải hết sức tập trung, không dám có chút phân tâm. Giờ phút này, nếu Tiêu Viêm sử dụng đầu kỹ Hỏa Liên có uy lực đáng sợ của hắn, chỉ sợ kết cục của bọn họ sẽ không có gì tốt đẹp. Thậm chí, chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ làm cho đối thủ nắm lấy sơ hở, đánh cho một kích trí mạng.

Ý niệm trong lòng họ liên tục biến chuyển, một lát sau, Mạc Thiên Hành tranh thủ một thoáng thoát khỏi công kích của Tiểu Y Tiên, vội vàng hướng về Tiêu Viêm cười nói: *"Tiêu môn chủ, không nên vọng động!"*

Tiêu Viêm liếc về phía Mạc Thiên Hành một cái, híp mắt lại, cười hỏi: *"Mạc tông chủ còn muốn đánh tiếp hay không?"*

Mạc Thiên Hành đảo mắt nhìn bốn phía, trong lòng cảm thấy nặng nề. Hắn không ngờ rằng Tiêu Viêm có thể đánh chết ba vị trưởng lão Ma Viêm Cốc nhanh như vậy. Kể từ đó, cục diện đã tuyệt đối trở thành một chiều. Hắn và Tiểu Y Tiên chiến đấu này giờ đã hơi rơi xuống hạ phong. Nếu thêm vào con bài chưa lật là Tiêu Viêm, chuốc lấy thảm bại chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Ánh mắt đảo nhanh, một lát sau Mạc Thiên Hành thở dài một hơi, chấp tay hướng về phía Tiêu Viêm nói: *"Thủ đoạn như thế, thật không hổ là người đứng đầu Tiêu Môn. Bốn Tông hôm nay đã được biết rõ. Đã thế, sự việc hôm nay Hắc Hoàng Tông cũng không nhúng tay vào nữa!"*

Mạc Thiên hành vừa dứt lời, nhất thời khiến cho những người bên kia dãy núi xôn xao một trận, từng ánh mắt kinh dị nhìn vào hắc bào thanh niên trên bầu trời. Một câu quát lui cường giả Đấu Tông, uy phong như vậy không phải là chuyện người bình thường có khả năng làm được a! Người đứng đầu Tiêu Môn quả nhiên giống như lời đồn đãi bên ngoài, có năng lực mà ngay cả cường giả Đấu Tông cũng phải kiêng kị.

Khi lời nói của Mạc Thiên Hành truyền đến tai của Hàn Phong, sắc mặt hắn nhất thời trở nên cực kỳ khổ sở lẫn nan giải. Nhìn lại tình hình, mất đi Mạc Thiên Hành kiêm chế Tiểu Y Tiên, bằng vào một người như hắn thì phải làm cách nào có thể đối phó với hai Đấu Tông, lại thêm Tiêu Viêm lúc nào cũng chăm chăm nhìn hắn tựa hồ rình mò.

-----oOo-----

Chương 862: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn thấy Mạc Thiên Hành chậm rãi thối lui về phía sau, Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười, nhưng Phật Nộ Hỏa Liên trong tay cũng không có chút dấu hiệu tiêu tán, ngược lại dưới đầu khí trong cơ thể đích thúc dục lại trở nên càng thêm lung linh phát sáng lên. Hơn nữa Tiểu Y Tiên cũng là nhân cơ hội lắc mình hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm, thủ hộ phía sau, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng gắt gao tập trung vào Mạc Thiên Hành đang từ từ lui ra phía sau, loại cáo già này chính là không thể tin hoàn toàn chút nào.

Ở dưới ánh mắt đám người Tiêu Viêm như hồ rình mò, Mạc Thiên Hành quả thật đích xác không dám đùa giỡn chiêu gì. Hắn ngoan ngoãn lui về phía sau một khoảng cách, sau đó ánh mắt quét qua chung quanh, khi không hề phát hiện tung tích Mạc Nhai cùng Tề Sơn, sắc mặt không khỏi hơi đổi. Mạc Thiên Hành lập tức đem ánh mắt tìm kiếm, lát sau, thân hình vừa động, hóa thành một đạo lưu quang hướng tới chỗ lúc trước Mạc Nhai rơi xuống, ước chừng hai phút sau hắn mới mang theo một bóng người chật vật hơi thở cực kỳ uể oải chậm rãi bay lên không.

"Ha ha, cô gái nhỏ này thật thật đúng là xuống tay không nhẹ, bắt quá tiểu tử này ta sớm đã có ý tứ giáo huấn một chút, hôm nay xem như bài học đầu tiên của hắn đi!", cầm lấy Mạc Nhai, biết được hắn còn một hơi, Mạc Thiên Hành mới buông ra tảng đá lớn trong lòng, hướng về phía Tử Nghiên cười nói, bắt quá tuy rằng trên khuôn mặt mang theo nụ cười nhưng sâu trong đôi mắt cũng ẩn chứa nét giận cùng âm trầm, xem bộ dáng kia, nếu không phải kiêng kị Tiểu Y Tiên cùng Phật Nộ Hỏa Liên trong tay Tiêu Viêm mà nói, chỉ sợ hắn cũng sẽ trực tiếp hướng đem Tử Nghiên đánh chết tại chỗ.

Tiêu Viêm mỉm cười, làm như không nhận ra nét ẩn dấu sâu trong mắt Mạc Thiên Hành, cùng lúc phát ra một tiếng huýt gió, đám cường giả Tiêu Môn cùng với Già Nam học viện xa xa cũng là nhanh chóng thoát ra cuộc đánh đấm dây dưa, hướng phía hắn mà đến.

"Không có việc gì chứ?" Tiêu Lệ tới trước mặt Tiêu Viêm, vội vàng hỏi, bộ dáng khẩn trương kia làm như sợ Tiêu Viêm bị thương mất vậy.

Tiêu Viêm cười lắc lắc đầu, nhìn mọi người qua một hồi đại chiến hơi thở đều có chút không quá ổn định, phát phát tay nói: "*Hắc Hoàng Tông đã không nhúng tay vào nữa, bằng Hàn Phong cùng với đám cường giả Ma Viêm Cốc ở đây đã không đủ gây nên song gió gì rồi.*"

Tiêu Lệ cười hắc hắc, chợt ánh mắt kinh sợ nhìn bàn tay Tiêu Viêm tản ra hỏa liên ẩn chứa đáng sợ năng lượng làm hắn cả người bất an cười nói: "*Tiểu tử ngươi thật đúng là có bản lĩnh, không cần ra tay liền trực tiếp đem Mạc Thiên Hành dọa lui mất.*"

Tiêu Viêm cười, nói: "*Lão gia hỏa kia là sợ ta sử dụng Phật Nộ Hỏa Liên quá nhiều hắn, sau đó bị Tiểu Y Tiên tùy cơ ra tay mà thôi, nói cách khác bằng vào hỏa liên này cũng còn không đủ để kinh sợ thối lui con cáo già này.*"

"Đồ vật kia tới tay sao?" Tiêu Lệ cũng là hơi hơi gật gật đầu, chợt dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy hỏi. Tiêu Viêm nhẹ giọng cười cười, chợt ở trong ánh mắt kinh hãi của Tiêu Lệ, khẽ gật đầu.

"*Mạc Tông Chủ, ngươi không nên bị tiểu tử này bày trò lừa đi, hành động của ngươi hôm nay đã đắc tội hắn. Chỉ sợ hôm nay hắn không tìm ngươi phiền toái thì ngày sau tất nhiên cũng sẽ tiến đến, đến lúc đó bằng ngươi*

một người, còn như thế nào ứng phó bọn họ?" Ở Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ đối thoại, thanh âm quát lạnh của Hàn Phong đột nhiên ở phía chân trời vang lên, cuối cùng truyền vào trong tai Mạc Thiên Hành.

Nghe được lời Hàn Phong, Mạc Thiên Hành cau mày, chột không nặng không nhẹ nói: *"Đây là chuyện của bản tông, không cần người lo lắng, điều kiện của người đưa ra dĩ nhiên mê người, nhưng đầu tiên cũng phải có mạng hưởng thụ mới được, cho nên người vẫn tự cầu phúc đi thôi."*

Lấy sự khôn khéo của Mạc Thiên Hành, hẳn tự nhiên là hiểu rõ, bằng thực lực của hắn cũng gần như chỉ có thể cùng Tiểu Y Tiên ngang hàng, nếu là thêm vào một Tiêu Viêm có sức bộc phát kinh người như vậy hiển nhiên hẳn thua chắc, mà kết cục của thảm bại có đôi khi là kèm theo cả cái mạng già. Ở tánh mạng cùng điều kiện hấp dẫn nợ cân đong đo đếm nên như thế nào lựa chọn, điểm này Mạc Thiên Hành cơ hồ hoàn toàn không cần cân nhắc chút nào. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Lời này của Mạc Thiên Hành trực tiếp khiến cho Hàn Phong khuôn mặt run rẩy, trong lòng tức giận mắng một tiếng lão khôn khiếp, thế nhưng cũng từ sự kiềm chế của Tô Thiên bứt trở ra.

Hàn Phong trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu Mạc Thiên Hành thật sự mặc kệ buông tay, như vậy hẳn trừ bỏ chạy trốn chết ở ngoài, cũng không còn lựa chọn khác, dù sao một mình hắn căn bản không có khả năng cùng hai gã Đấu Tông cường giả chống đỡ, hơn nữa ở một bên còn có Tiêu Viêm tùy thời có thể đem hỏa liên đấu kỹ đáng sợ nợ bỏ đá xuống giếng.

Loại cục diện này, tiếp tục dây dưa chỉ có thể nói là tìm chết, điểm này Hàn Phong ở Hắc Giác Vực lăn lộn nhiều năm như vậy cũng hiểu được vô cùng rõ ràng, bất kể thứ gì cũng đều không trọng yếu bằng tính mạng.

"Tiêu Viêm, không nên nghĩ chỉ cần đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên nắm trong tay liền an toàn rồi đi, ta sẽ không bỏ qua, hơn nữa hôm nay người giết ba vị Trưởng lão Ma Viêm Cốc, Địa Ma Lão Quỷ tất nhiên sẽ không bỏ qua người, đến lúc đó mặc dù người có Già Nam học viện làm chỗ dựa cũng tất nhiên khó tránh khỏi cái chết!" Bứt khỏi Tô Thiên, nhanh chóng cùng đám Tiêu Viêm tách ra một khoảng cách an toàn. Ánh mắt ở chung quanh quét một vòng, trong mắt đột nhiên thoáng hiện một nét cười gian xảo, lớn tiếng quát.

Nghe được tiếng bàn tán xôn xao vang khắp núi đồi, cảm nhận ánh mắt tham lam từ khắp nơi bắn tới, Tiêu Viêm chau mày, ánh mắt lạnh như băng chột nhìn Hàn Phong một cái, rõ ràng có người từ đằng sau cố ý tung tin tức này ra, làm cho bọn họ trở thành tiêu điểm để mọi người chỉ trích.

"Tiêu Viêm, nhanh chóng rời đi đi, một khi tin tức này truyền ra, sẽ dẫn tới không ít người tức giận, chỉ có trở lại Già Nam Học Viện, mới được xem là an toàn." Thân hình Tô Thiên nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, sắc mặt ngưng trọng nói. *"Địa Ma lão quỷ là ai?"* Tiêu Viêm có chút nghi ngờ hỏi.

"Người sáng lập ra Ma Viêm Cốc, hơn nữa trong Hắc Giác Vực, có thể xem là một trong số ít các lão nhân chân chính, nếu so sánh với Mạc Thiên Hành bồi phạt còn cao hơn. Tính ra, thậm chí có thể so với những cường giả trong thế hệ viện trưởng đại nhân, dĩ nhiên thực lực Địa Ma lão quỷ tự nhiên không thể so bì với viện trưởng. Nhưng theo ta được biết, thực lực của hắn hôm nay, ít nhất cũng phải là năm tinh hoặc thậm chí có thể là Đấu Tôn sáu tinh." Nhắc tới cái tên này, ngay cả Tô Thiên, sắc mặt cũng có chút biến hóa, chần chờ một chút, mới trầm giọng nói.

"Thực lực Đấu Tông năm sáu tinh sao?" Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi, cường giả cấp bậc cỡ này, sợ rằng cho dù là hắn, dung hợp hai loại dị hỏa thành Phật Nộ Hỏa Liên, cũng khó có thể gây ra tổn thương cho hắn. *"Không nghĩ tới, Ma Viêm Cốc vẫn còn có cường giả như thế này."* Tiêu Viêm nhíu chặt lông mày, thấp giọng thờ dài.

"Cũng không cần lo lắng quá mức như vậy, Địa Ma lão quỷ kia thường xuyên bế quan, hơn nữa đã tiềm tu mười mấy gần hai mươi năm, nếu không phải Ma Viêm Cốc gặp phải đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong, bình thường sẽ rất ít khi xuất hiện. Còn nữa, cho dù hắn xuất hiện, lão quỷ kia, sẽ đối phó với Già Nam Học Viện chúng ta như thế nào. Đối với viện trưởng đại nhân, lão quỷ kia luôn luôn có chút e ngại thật sự." Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tiêu Viêm, Tô Thiên cười an ủi.

"Nhưng mà Viện trưởng đại nhân như thần long thấy đầu không thấy đuôi, so với lão quỷ kia, lại không xuất hiện ở Già Nam học viện nhiều năm rồi, ngay cả hình dáng của hắn ta cũng chưa từng thấy." Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ nói.

"Khu, khu. Viện trưởng đại nhân này đích thực rất thần bí, Lão nhân gia

hắn thích vân du tứ hải. Nói thật ra, ta thật đã hơn mười năm không nhìn thấy hắn." Tô Thiên ho khan một tiếng, muốn giải thích mấy câu, nhưng trước sau chính hắn lại không thể kiềm chế, oán giận nói.

Tay áo bào lau mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt có vẻ lãnh lạnh nhìn về phía bầu trời ở xa xa, lướt qua trên người Hàn Phong. Khẽ gật đầu, nói: "*Thôi quên đi, trở về Già Nam học viện rồi bàn lại sau."*

Mặc dù, hiện tại trong lòng Tiêu Viêm rất muốn để cho Tiểu Y Tiên cùng với đại trưởng lão Tô Thiên liên thủ đánh chết Hàn Phong. Nhưng ở trường hợp này, thật sự có chút không nên, dù sao muốn đánh chết Hàn Phong, tất nhiên sẽ làm cho Tiểu Y Tiên cùng Tô Thiên tiêu hao đấu khí vô cùng, nếu như mất đi hai người, hai đại chiến lược này, cho dù là Tiêu Viêm, cũng không nắm chắc, có thể thuận lợi mang "*Bồ Đề Hóa Thể Tiên*" trở về Già Nam học viện.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không có ý định động thủ với Hàn Phong ngay lúc này, Tô Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc trước, hắn đã giao thủ cùng Hàn Phong, rõ ràng sau khi biết đối phương xảo trá cùng khó chơi đến cỡ nào, đến lúc trực tiếp giao phong, nếu muốn đánh chết, sẽ không tránh khỏi xuất hiện tổn thương. Dưới tình huống đang bị quần lang nhìn chăm chăm, một khi bọn họ có tổn thất, tất nhiên sẽ làm cho sự tham lam trong lòng một số người bùng phát, đến lúc đó, sẽ có phiền toái vô cùng vô tận.

Tiêu Viêm nhẹ phát tay, cường giả Tiêu Môn cùng Già Nam học viện tiên đến xung quanh, cảnh giác chăm chú nhìn chung quanh. Sau đó, dưới sự chỉ huy của Tiêu Viêm, đoàn người trước mặt bao nhiêu người, lướt nhanh về phía Già Nam Học Viện.

Bởi vì lo lắng có người đánh trộm, Tiêu Viêm vẫn chưa tán đi Phật Nộ Hỏa Liên đang ở trong tay, mà ngược lại, còn đem nó tể trên đỉnh đầu, giống như một loại đèn lửa bình thường. Hào quang nóng bỏng cỡ này, đã làm cho sự tham lam trong lòng không ít người áp chế xuống.

Đám người Tiêu Viêm rời đi, đã dẫn tới sự xôn xao không nhỏ, phần đông ánh mắt tham lam né tránh trong chốc lát, rốt cuộc lòng tham lam không thể kiềm chế được nữa, Lặng lẽ đi theo ở khoảng cách xa.

Hàn Phong, ánh mắt âm hàn nhìn đám người Tiêu Viêm biến mất. Một lúc

sau, cười lên một tiếng lạnh lùng, bàn tay chỉ về thi thể trên mặt đất, hấp lực tuôn ra dữ dội, chọt ba bộ thi thể đã mất sinh khí, vọt lên cao, cuối cùng trôi lơ lửng ở trước mặt hắn.

Ánh mắt lướt qua thi thể lạnh băng của ba người Phương Ngôn, trong mắt Hàn Phong càng lúc càng lạnh lẽo, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu, lầm bầm một tiếng:" Sư đệ tốt của ta, hi vọng người có thể thuận lợi mang "*Bồ Đề Hóa Thể Tiên*" về tới Già Nam học viện, đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp dẫn dụ Địa Ma lão quỷ ra, sau đó chính là lúc Tiêu Môn của các người bị tiêu diệt. Cho nên, người cũng đừng làm cho sư huynh ta thất vọng a!"

Nói đến câu cuối cùng, trên mặt Hàn Phong đột nhiên xuất hiện vẻ băng hàn làm lòng người cảm giác được sự lạnh lẽo.

-----oOo-----

Chương 863: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong sâm lâm dày đặc, một vùng cây cối mọc cao lớn um tùm. Nhánh cây đan vào nhau giống như một mạng nhện thật lớn bao phủ trọn mảnh rừng rậm, mà tại những nơi đại thụ che lấp kín mít này, ánh dương quang cũng khó mà chiếu tới được, bởi vậy, những vệt sáng ở trong rừng rậm thoạt nhìn qua hơi có một chút u ám.

Có một cột sáng xuyên qua khe hở rừng cây kia, hóa thành một quang trụ rộng nửa thước, chiếu lên một bóng dáng cao lớn đang ngồi xếp bằng nghỉ ngơi ở trong rừng rậm.

Nhân ảnh ở trong nhóm người ấy ước chừng mười lăm mười sáu vị, mỗi người đều có khí tức thật hùng hậu, hiển nhiên không phải là cao thủ bình thường. Khi hắn ở giữa đám người đó, hơi thở lại là mờ mịt tự do, căn bản là không có thể tra xét được thực lực đích thực, bất quá xem vẻ mặt cung kính của những kẻ xung quanh, rõ ràng mấy người kia chính là hạch tâm nơi này.

"Bành! "

Ở sâu trong sâm lâm an tĩnh, đột nhiên vang lên vài đạo âm thanh nặng nề, ước chừng mấy phút đồng hồ sau lại chợt có tiếng thân thể đáp xuống đất. Vài đạo thân ảnh từ khu rừng rậm rạp thoáng hiện ra, cuối cùng dừng lại ở mảnh đất rộng này, quỳ xuống nói với hắc bào thanh niên ở giữa một cách cung kính: "*Môn chủ, một ít tên bám đuôi đằng sau đã bị chúng ta ám sát*".

Nghe giọng nói, hắc bào thanh niên đang đóng chặt mắt chậm rãi mở ra, lộ ra đôi con ngươi đen như mực, khẽ gật đầu, cười lạnh nói: "*Bọn người kia thật đúng là không biết sống chết. Đại trưởng lão, chúng ta còn bao lâu thì có thể đến Già Nam Học Viện?*"

"*Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể đến vào giữa trưa ngày mai.*" một lão giả đầu bạc ở bên cạnh hắc bào thanh niên cười cười, nói: "*May mắn, bên chúng ta nhân thủ không ít, nếu không, cũng có lẽ sẽ bị mấy con ruồi bên kia quấy nhiễu khó mà được an bình*".

Hắc bào thanh niên cũng mỉm cười, khẽ ngừng đầu, trong ánh dương quang ám áp lộ ra một cái khuôn mặt trẻ tuổi quen thuộc, rõ ràng là Tiêu Viêm, mà đám người kia, tự nhiên là từ Hắc Hoàng thành Tiêu Môn cùng rời đi với người của Già Nam Học viện.

Từ trận đại chiến, hiện đã qua thời gian gần hai ngày, trong lúc này, đoàn người Tiêu Viêm tăng tốc tiến về Già Nam Học viện, nhưng cho dù tốc độ như vậy, vẫn còn có thêm liên tục không ngừng những tên gia hỏa tham lam theo đuôi mà đến. Giống như loại ác lang đói khát, bám theo xa xa, tùy thời chuẩn bị cơ hội động thủ, mặc dù trong lúc đó bị Tiêu Môn cùng cường giả Già Nam Học viện sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn kết liễu không ít, vẫn có thêm không ít người như Doi hút máu (Hấp Huyết Biên Bức) gửi được mùi máu tươi không ngừng vọt tới.

Mặc kệ đoàn người Tiêu Viêm lựa lộ tuyến hẻo lánh ra sao, những tên gia hỏa kia vẫn như cũ có thể tìm chính xác vị trí của bọn hắn, sau đó là tìm tới. Loại tình huống này xuất hiện rất nhiều, đám người Tiêu Viêm cũng có thể hiểu, sau sự việc này tất nhiên có người đổ dầu vào lửa, mà có năng lực như thế, cũng chỉ có thể đếm được mấy người đây.

Bất quá mặc dù lúc nào cũng bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chặp không chớp, lần này may mắn không thiếu cường giả Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện đi theo, bởi vậy sự tình này cũng không phiền đám người Tiêu Viêm tự thân động thủ, nếu không đến sau này mặc dù cũng không gặp tổn thất cũng sẽ bị những tên gia hỏa vô cùng vô tận khiến cho tinh thần có chút mệt mỏi.

"Trong những tên truy tung, mặc dù không thiếu hảo thủ. Nhưng cũng may vẫn chưa xuất hiện cường giả cùng cấp bậc với Hàn Phong, bởi vậy mặc dù có chút phiền toái nhưng còn có thể ứng phó". Tiêu Y Tiên ở gần đó nhẹ giọng nói.

"Đương nhiên, lão gia hỏa kia sẽ không dễ dàng buông tha đâu, đối với Bồ Đề Hóa Thê Tiên, hẳn cũng ôm một quyết tâm lớn". Tiêu Viêm lắc lắc đầu, ngón tay khẽ vuốt qua nẹp giới, trong mắt cũng xẹt qua một chút cổ quái, chợt nhanh chóng tán đi, mục quang chuyển sang đại hán đang chăm chú vào động tĩnh ở ngoài rừng rậm, trầm giọng nói: *"Tốt lắm, tiếp tục đi thôi, Đại Diêu, nơi dẫn vài tên hảo thủ Tiêu Môn cản phía sau, nếu có ai tiếp cận, trực tiếp động thủ, vạn nhất gặp kẻ địch là cường giả không thể địch lại thì trước tiên lui trở về".*

"Dạ, Môn chủ!" nghe Tiêu Viêm nói, Đại Diêu cũng gật đầu thật mạnh.

Phân phó xong, Tiêu Viêm và đám người Tô Thiên liếc mắt nhau một cái, chợt nhanh chóng đứng dậy, vung tay lên. Từng đạo bóng người liền như lập báo trong rừng rậm, sau vài cái vọt lướt liền bay vút đi ngoài rừng rậm. Sau đó, Đại Diêu suất lĩnh vài tên Tiêu môn cường giả chậm rãi đi theo lên, ánh mắt cảnh giác không ngừng càn quét chung quanh.

Khoảng cách truy đuổi đang nhanh chóng rút ngắn, mà Hắc Giác Vực cường giả bên truy đuổi phía sau Tiêu Viêm tựa hồ cũng biết bọn họ cùng Già Nam Học Viện cách nhau càng ngày càng gần, lập tức trong lòng đều có xao động bất an, nếu để cho đám người Tiêu Viêm đi vào được Già Nam Học viện, vậy là hoàn toàn mất đi cơ hội cướp đoạt. Bởi vậy, trong thời gian kế tiếp bắt đầu có càng ngày càng nhiều người bị tham lam che mờ tâm trí, phát động đủ loại đánh lén đối với đám người Tiêu Viêm, nhưng kết quả cuối cùng, lại đều là lấy cái tử thương thảm trọng làm kết cục. Thậm chí, trong một lần đánh bất ngờ, có ba gã Đẩu Hoàng cường giả liên thủ, nhưng cuối cùng cũng là để lại một xác chết; hai người còn lại đều bị trọng thương chật vật thoát đi. Muốn cướp lấy đồ vật trong tay hai

gã Đấu Tông cường giả cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Ở sau đại bại của ba gã Đấu Hoàng cường giả. Rốt cuộc cũng làm không ít người tham lam thoáng thanh tỉnh được một ít, tới hiện tại, bọn họ mới đột nhiên hiểu được, cái họ thềm nhỏ dãi trong chi đội ngũ, lại có hai gã hàng thật giá thật Đấu Tông cường giả. Nhớ tới Đấu Tông cường giả mạnh mẽ cùng khủng bố, không ít người trong lòng cũng thấy lạnh cả người, bắt đầu lặng lẽ thối lui.

*****

Đêm đen bao phủ dãy núi mờ mịt không thấy nơi tận cùng, trên núi tiếng thú rống trầm thấp quanh quẩn thật lâu bên trong dãy núi. Ánh trăng nhạt nhẽo xuống nhưng khó có thể khu trục đi vẻ u ám trong khu rừng.

Trong rừng rậm, một ít ánh lửa thoáng hiện, một đám nhân ảnh quần áo không toàn vẹn vây quanh đồng lửa mờ ảo ngồi xếp bằng. Không ít người trên khuôn mặt đều có chút mệt mệ, trên thân thể cũng có vết máu ẩn hiện, hiển nhiên, đến đoạn đường này, bọn họ đã trải qua chiến đấu có chút thảm thiết.

Bất quá mặc dù hình tượng có chút chật vật, nhưng không ít người vẫn thần thái sáng láng như cũ, chỉ cần sống qua đêm hôm nay, ngày mai có thể đến được Già Nam Học Viện thì đến lúc đó, liền có thể an tâm hết thảy.

Ngồi xếp bằng vào cạnh đồng lửa, ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua, nhìn chúng nhân có chút mệt mệ, mỉm cười, tay khẽ búng, hơn mười mai đan được tung bay ra. Cuối cùng đang lúc mọi người kinh ngạc dừng ở trước mặt bọn họ.

"Mấy ngày nay mọi người nhiều tân khổ, phục đan được này vào, đối với các người có một ít chỗ tốt." Tiêu Viêm khẽ cười nói.

Nghe vậy, trong mắt chúng nhân nhất thời dửng xuất vẻ mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận đan dược, khom người thi lễ đối với Tiêu Viêm. Bọn họ cũng đều biết thân phận luyện dược sư của Tiêu Viêm, tự nhiên là minh bạch, từ trong tay hắn lấy ra vật gì đó, tất nhiên sẽ không quá mức bình thường.

Nhìn những người này phục hạ đan dược, nhanh chóng ngồi xuống xếp

bằng tu luyện, Tiêu Viêm cùng Tô Thiên, Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn nhau một cái, đều mỉm cười. Nguồn truyện:

"Ngày mai, phải trở về đến Già Nam Học Viện a!" Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nẹp giới, thấp giọng lầm bầm nói.

"Mấy ngày nay xác thật mệt người a, ta đây chút xương già. Mà có chút không chịu nổi a..." Tô Thiên cũng là đưa tay ra ngang eo xoay xoay người, cười nói.

"Nhiều ngày qua, phiền toái đại trưởng lão rồi" Tiêu Viêm hướng về phía Tô Thiên chấp tay.

Người sau cũng là không thèm để ý, tiến vào trạng thái dưỡng thần.

"Người coi chừng bọn họ một chút, ta tiếp tục tìm một địa phương an tĩnh nghiên cứu một ít Xích pháp đấu kỹ mới lấy được". Đợi một lúc, Tiêu Viêm đột nhiên nghiêng đầu dặn Tiểu Y Tiên một tiếng, chợt đứng dậy bước ra ngoài khu rừng rậm.

Đi được một khoảng trong u ám sâm lâm, một dòng suối nhỏ trong suốt hiện ra trước mặt. Tiêu Viêm thân hình vừa động, xuất hiện tại một khối cự thạch trên dòng suối, mục quang lướt qua bốn phía, rồi mới chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, bàn tay nhào lên một cái, Lục Hợp Du Thân Xích quyển trực đầu giá được trong đầu giá hội hiện ra ở trong tay.

Khẽ hít một hơi mang theo lương khí, Tiêu Viêm chậm rãi mở quyển trực ra, chợt tinh thần dần dần ngưng định.

Bên cạnh dòng suối nhỏ, ngoại trừ âm thanh dòng nước lưu động rất nhỏ ra, thì không còn tạp âm nào, vàng trắng trên cao chiếu ánh sáng thanh lương xuống, đem hắc bào thanh niên trên tảng đá lớn bao phủ lại.

Tâm thần Tiêu Viêm triệt để trầm vào bên trong quyển trực, động tĩnh ngoại giới cũng đều bị tự động che chắn.

Thời gian đêm tối dần dần trôi qua, thân thể Tiêu Viêm vẫn duy trì tư thế này ước chừng gần khoảng một giờ sau, nẹp giới ở ngón tay đột nhiên hiện lên một đạo quý dị quang mang, một hộp ngọc bỗng nhiên bạo xuất!

Hộp ngọc chạy ra phía trên nấp giới, bao phủ một tầng hư vô năng lượng, mà theo hộp ngọc hiện ra, tầng hư vô năng lượng kia cũng mấp máy một cách quý dị, vền vện một cái hô hấp, liền biến thành một đạo già nua thân ảnh.

"Kiệt kiệt, Tiêu Môn chủ, đa tạ đã hộ tống trên đường, lão phu cáo từ trước!"

Một bóng người có chút hư ảo già nua vừa mới xuất hiện, liền đối với Tiêu Viêm phía trên tảng đá lớn cười quái dị một tiếng, chợt thân hình không chút nào dừng lại, chợt lóe, liền nắm được hộp ngọc, bắn mạnh vào hắc ám trong rừng rậm.

Nhân ảnh già nua tốc độ cực kỳ mau lẹ, trong vài cái lóe ra, thân ảnh liền cùng rừng rậm mơ hồ chỉ còn vền vện gần trong gang tấc, đang trong khoảnh khắc sắp vọt vào rừng rậm đó, một đạo tiếng cười nhàn nhạt, cũng là quý dị vang lên phía sau.

"Ung Sơn lão nhân, ngươi quả nhiên vẫn là nhịn không được a!"

Nghe được âm thanh này, thân ảnh già lão kia, đột nhiên cứng ngắc!

-----oOo-----

Chương 864: Tiêu trừ ẩn họa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thân ảnh lão giả gần như cứng lại trong một cái chớp mắt liền nhanh chóng khôi phục, không quay đầu lại mà lập tức nhắm hướng rừng rậm hắc ám lao đi.

"Xuy! "

Thân ảnh lão giả vừa mới tiến vào Hắc Ám sâm lâm, một đạo nhân ảnh đột nhiên tự trong đó thoáng hiện đi ra, chợt mang theo kinh phong lạnh lạnh làm cho người ta phải dựng đứng lông tơ, xảo quyết mà ngoan độc bắn

thẳng đến trước cổ họng lão giả.

Đột ngột xuất hiện công kích làm cho bóng người già nua trở tay không kịp, bất quá cũng may thực lực hắn không kém, lập tức giữa cổ họng truyền ra một đạo quát khê, không gian trước mặt đột nhiên bị bóp méo, mà hàn quang kia, cũng bởi vì vận vẹo không gian mà quỹ đạo trệch hướng, bay vút ngang bả vai.

"Là ai? " tránh thoát công kích, nhân ảnh già nua cũng gầm lên một tiếng, tay áo vung lên, cánh tay khô héo trảo rồi nắm chặt, chọt vài đạo năng lượng như ẩn như hiện, hung hăng chộp tới hắc ám sâm lâm theo hình cung.

"Răng rắc! "

Năm đạo kinh phong sắc bén từ ngón tay của nhân ảnh già nua khiến cho trong rừng rậm vài cây đại thụ tráng kiện bị nổ tung ra, mảnh cây bay múa khắp nơi.

Công kích vẫn chưa đánh trúng mục tiêu. Nhân ảnh già nua sắc mặt bỗng hơi đổi, vừa muốn nhanh chóng thoái lui, một bóng trắng xinh đẹp đột nhiên như quỷ mỹ hiện ra, một cỗ khí vụ màu xám rất nhỏ đánh tới trước mặt.

Vụ khí chưa tiếp xúc đến thân thể, nhân ảnh già nua đã phát hiện ra. Hắn kinh nghiệm phong phú liếc mắt một cái liền biết thứ này ẩn chứa kịch độc, lập tức vung tay áo lên, kinh phong cuồng mãnh từ trong tay áo bùng phát ra, đem sương mù màu xám khai mở, mượn trở ngại này, mũi chân hư không, điểm một cái thân hình đột nhiên bay vút hướng phía chân trời, cuối cùng phù một tiếng, phá tan nhánh cây tùng rậm rạp.

Từ sâm lâm phá xuất ra, nhân ảnh già nua vừa muốn bỏ chạy, nhưng chọt ngẩng đầu lên, thân thể liền ngưng đọng lại, sắc mặt khó coi nhìn Bạch Phát Lão Giả trôi nổi trên bầu trời.

"Tô Thiên! "

Trong hàm răng xuất ra âm thanh lạnh giọng, nhân ảnh già nua hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra một cái khuôn mặt quen thuộc, rõ ràng là vị chủ động buông bỏ Bồ Đề Hóa Thể Tiên - Ứng sơn lão nhân.

"Ha hả, Ứng sơn tiên sinh thủ đoạn thật đúng là không nhỏ a, lại có thể đem linh hồn lực lượng giấu ở bên trong Bồ Đề Hóa Thể Tiên, ngay cả ta đều tìm không được." Một đạo tiếng cười khẽ, từ phía sau Ứng sơn lão nhân vang lên. Quay đầu lại đã nhìn thấy Tiêu Viêm Hóa Dục xanh biếc chấn động, cũng đã hiện ra tại mảnh sâm lâm này.

"Không nghĩ tới lại bị ngươi phát hiện được. Còn có một người nữa đâu? Kêu ra luôn đi!" Ứng sơn lão nhân sắc mặt hơi trầm xuống, chột mạnh mẽ nhìn xuống phía dưới quát lạnh.

"Xuy! "

Ứng sơn lão nhân cất tiếng quát xong, các nhánh cây rậm rạp liền run rẩy một trận, chột một đạo bóng hình màu trắng xinh đẹp nổi bật lập tức thoảng hiện đi ra, cuối cùng một thân ảnh màu trắng phiêu phiêu hiện ra giữa không trung, thân ảnh hơi có chút mơ hồ, vừa vặn đem đường lui Ứng sơn lão nhân phong kín.

"Ha hả, lão quái ngươi thật đúng là giả dối, nếu không có Tiêu Viêm thân là Luyện Dược Sư, linh hồn cảm giác dị thường nhạy cảm nói ra, chỉ sợ thật đúng là không phát hiện được linh hồn của ngươi tránh ở bên trong Bồ Đề Hóa Thể Tiên." Tô Thiên cười tùm tùm nhìn Ứng sơn lão nhân nói.

"Nếu đã nhận ra ta, vì sao còn không sớm động thủ? "

Ứng sơn lão nhân cười lạnh nói, lúc hắn mới đem linh hồn âm thầm nấp bên trong Bồ Đề Hóa Thể Tiên, kỳ thật là tính toán đợi đám người Tiêu Viêm cùng Hàn Phong đánh nhau lưỡng bại câu thương, sau đó lại tiếp tục thần không biết quỷ không hay đột nhiên ra tay đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên lấy đi, nhưng kết quả cuối cùng cũng không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn. Tiêu Viêm lấy Lô Đình thủ đoạn đem Phương Ngôn ba vị Ma Viêm cốc trưởng lão đánh chết, sau đó thi triển Phật Nộ Hỏa Liên làm cho Hàn Phong cùng Mạc Thiên âm thầm kiêng kị, chỉ có thể thôi lui. Đồng thời, cũng là làm cho Tiểu Y Tiên cùng Tô Thiên bảo tồn chiến lực lớn nhất, lấy thực lực Ứng sơn lão nhân, có lẽ có thể cùng một người trong bọn họ đơn đả độc đấu mà không bại, nhưng nếu là lấy một địch hai, thất bại là điều không cần suy nghĩ.

"Hai ngày trước phía sau truy binh rất nhiều, không thể phí thời gian

chiếu cố người, hơn nữa không thể không nói, biện pháp che dấu linh hồn của người xác thật có chút kỳ dị, ta chỉ có thể cảm giác, nhưng lại cũng không tìm được. Dù sao dưới loại tình huống mặt sau có vô số tham lam truy binh, ta không có khả năng lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên ra kiểm nghiệm qua lại cẩn thận." Tiêu Viêm mỉm cười nói: "Hơn nữa ta cũng biết rõ, hai ngày tiếp theo này người sẽ tự động hiện thân, bởi vì người cũng biết, vạn nhất chờ tới khi Già Nam Học Viện, ta cũng đủ thời gian nghiên cứu Bồ Đề Hóa Thể Tiên, đến lúc đó tất nhiên người sẽ bị chúng ta phát hiện."

"Nguyên lai là người cố ý một mình rời đi, vì chính là muốn cho lão phu hiện thân!" da mặt Ứng Sơn lão nhân run lên, thật ra hắn không nghĩ tới, bản thân thể nhưng âm thầm bị Tiêu Viêm tính kế một lần. Vẫn tưởng rằng kế hoạch ẩn thân không hề sơ hở. Nguyên lai sớm đã bị Tiêu Viêm phát hiện.

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt lướt qua trên thân thể hư ảo của Ứng Sơn lão nhân, cười nhạt nói: "Ứng lão tiên sinh, vẫn là thỉnh đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao cho ta đi, chuyện hôm nay, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, tuy nói người hiện tại chỉ là trạng thái linh hồn, mà nếu linh hồn này bị chúng ta đánh tan, sợ rằng bản thể người cũng sẽ bị thương không nhẹ, hơn nữa. Bằng vào cảm ứng, ta có lẽ có thể biết bản thể vị trí của người một chút."

Ứng Sơn lão nhân sắc mặt hơi biến ảo, chợt cười quái dị nói: "Tiểu tử, người thật đúng là muốn dọa lão phu a, đã nhiều năm như vậy vẫn chưa có ai thành công làm được điều đó? Người nếu thật là ép quá đáng, lão phu đương trường đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên này làm hỏng, đến lúc đó nhìn người có thể như thế nào?"

"Ứng lão tiên sinh từng thi triển loại phương pháp linh hồn phân thân này, tựa hồ bản thể phải tại khoảng cách không xa đi? Đợi chút, bản thể người hiện tại, cách chúng ta không xa, nếu ta không cảm ứng sai..." Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, rồi một lát sau đột nhiên trợn mắt, ngón tay chỉ hướng Bắc Phương kia hắc ám rừng rậm, cười lạnh nói: "Bản thể người, hẳn đang ở hướng này?"

Nhìn thấy phương hướng Tiêu Viêm ngón tay chỉ. Mặc dù là tâm kế như Ứng Sơn lão nhân, sắc mặt cũng là không nhìn được thay đổi. Hắn tu tập công pháp có chút kỳ lạ, linh hồn phân thân nếu là bị đánh tan, hẳn nhiều lắm chỉ ở suy yếu kỳ, tu luyện một khoảng thời gian sẽ khôi phục, mà nếu bản thể bị tìm ra, đối với hắn mà nói thật có thể là nguy cơ trí mạng.

Sở dĩ, mỗi một lần thi triển công pháp thì Ứng Sơn lão nhân đều đem bản thể đặt ở một cái địa phương an toàn bí mật nhất. Nhưng mà hiện giờ cái phương vị kia, trực tiếp bị Tiêu Viêm chỉ đi ra, như vậy nói cách khác, nếu để cho người khác cẩn thận tìm kiếm, nói không chừng thật sự có thể tìm ra phương vị xác thực bản thể hắn, đến lúc đó...

Nhìn sắc mặt không ngừng biến ảo dưới ánh trăng của Ứng Sơn lão nhân, lãnh ý trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng chậm tiêu tan, nhẹ giọng nói: "*Ứng Sơn lão tiên sinh, tại hạ kính người là Hắc Giác Vực tiên bối, nên chưa từng trực tiếp động thủ, chỉ cần người có thể đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên còn nguyên trở về, ta Tiêu Viêm cam đoan, người sẽ ly khai không có bất kỳ tổn hại nào!*"

Quay mắt về phía Tiêu Viêm vừa uy hiếp vừa khuyên bảo, Ứng Sơn lão nhân biến ảo sắc mặt. Một lát sau mới dần dần yên định. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt chậm rãi nhìn chằm chằm trên người Tô Thiên cùng Tiểu Y Tiên ở bên cạnh đảo qua đảo lại, cảm thụ được trên thân thể hai người tràn ngập khí thể sắc bén, cũng đành cười khổ một tiếng, đừng nói hắn hiện tại chỉ là một linh hồn phân thân, cho dù là đỉnh trạng thái, hắn cũng khó mà thuận lợi đào thoát từ trong tay hai người này.

"Quả nhiên là sóng sau xô sóng trước, xem ra trong Hắc Giác Vực này, thiên hạ là của tuổi trẻ các người a. Ai, thôi vậy, cũng là tiểu tử người thắng, Bồ Đề Hóa Thể Tiên..." Ứng Sơn lão nhân lắc đầu thở dài một tiếng, chợt hơi hơi giơ hộp ngọc trong tay lên, chân chờ một chút, rốt cục cắn răng ném qua Tiêu Viêm: "*Cho người!*"

Mỉm cười nhìn hộp ngọc bị ném đến, Tiêu Viêm cười cười, nhưng chưa trực tiếp lấy tay tiếp nhận, mà là búng ngón tay, một cỗ ám kính trào ra, tiếp lấy hộp ngọc, sau đó không chế nó thật cẩn thận trôi nổi tại trước mặt.

Nhìn Tiêu Viêm cẩn thận như vậy. Ứng Sơn lão nhân mày cau lại, chợt âm thanh lạnh lùng nói: "*Hừ, mặc dù người chiếm được Bồ Đề Hóa Thể Tiên, sợ sau này cũng khó mà biết tin tức Bồ Đề Tâm.*"

"Mục tiêu của tại hạ, thực sự không phải là Bồ Đề Tâm xa không thể chạm tới kia, mà là Bồ Đề Hóa Thể Tiên này." Tiêu Viêm mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng nói.

Nghe được lời nói Tiêu Viêm, bên cạnh Tiểu Y Tiên nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nao nao. Chợt con người trong suốt như đáy hồ, xẹt qua một chút cảm động, nàng tự nhiên là biết, để giúp nàng không chế Ách Nan độc thể, tâm cơ Tiêu Viêm hao nhiều ít, thậm chí cuối cùng cam tâm trở thành địch nhân của những lão gia thực lực khủng bố này.

Mặc dù trong lòng cảm động, nhưng là Tiểu Y Tiên Tiên, tự nhiên sẽ không quá biểu lộ cảm xúc ra. Nhưng tâm cảnh như một cái giếng cổ, tạo nên một tia mềm nhẹ gọn sóng, làm cho trái tim lạnh lùng đóng băng kia, yên lặng hòa tan.

"Hừ, nói nghe rất hay, không nghĩ tới nhiều người như vậy cướp đoạt Bồ Đề Hóa Thể Tiên, cuối cùng cũng là rơi vào trong tay người. Cáo từ!"

Ứng Sơn lão nhân bĩu môi, cũng không nói nhảm, thân hình chợt run lên, liền dần dần trở nên hư ảo, một lát sau, triệt để biến mất không thấy gì nữa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Linh hồn Ứng lão tốc độ tiêu tán cực kỳ mau lẹ, thời gian trong một lát, đạo linh hồn kia, liền thoát khỏi phạm vi cảm ứng Tiêu Viêm, biến mất trong bóng tối khôn cùng.

Nhìn thấy Ứng Sơn lão nhân đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên giao ra, Tiểu Y Tiên cùng Tô Thiên cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, thân hình vừa động, liền hiện ra tại bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn hộp ngọc trôi nổi, không khỏi cười nói: *"Cuối cùng là làm cho lão gia hỏa này từ bỏ."*

Nghe vậy, khóe miệng Tiêu Viêm cũng hiện lên nụ cười quỷ dị, khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Nào có dễ dàng như vậy, lão hồ ly này a!"*

Tiếng nói vừa hạ xuống, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, Vẫn Lạc Tâm Viêm vô hình liền từ đầu ngón tay nhảy lên bay ra, cuối cùng trực tiếp đem hộp ngọc cắn nuốt vào.

Dưới nhiệt độ Vẫn Lạc Tâm Viêm, hộp ngọc trong chớp mắt liền hóa thành bột phấn, trong đó lộ ra một vật tựa như còn sống, chậm rãi mấp máy, Bồ Đề Hóa Thể Tiên, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chênh chếch, chợt khuôn mặt hiện lên một chút cười lạnh, không chế một tia Vẫn Lạc Tâm Viêm, chậm rãi bao bọc vào.

Vẫn Lạc Tâm Viêm đang bao bọc, Bồ Đề Hóa Thể Tiên đột nhiên run lên,

chợt một tia khói trắng bốc ra, trong thanh âm xuy xuy rất nhỏ, mơ hồ có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Phốc xuy! "

Cách đám người Tiêu Viêm ngoài ngàn mét tại một vách núi trong sơn động, linh hồn vừa mới nhập thể Ứng Sơn lão nhân, đột nhiên sắc mặt biến đổi, một ngụm máu tươi đột ngột trong miệng phun ra, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt hung tợn nhìn về phương vị đám người Tiêu Viêm, khàn giọng nói: *"Thật ác độc, tiểu tử thật cẩn thận, lão phu nhớ kỹ ngươi! "*

Trên thiên không, Tiêu Viêm cười tủm tỉm lần nữa đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên bỏ vào ngọc hạp, miễn cưỡng vươn lưng, khẽ cười nói: *"Cuối cùng là đem tai họa ngằm này tiêu trừ đi, hiện tại, có thể an ổn trở về Già Nam Học Viện rồi!"*

-----oOo-----

Chương 865: Đến Hòa Bình Trấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trấn nhỏ an tĩnh tọa lạc ở nơi giao tiếp giữa Hắc Giác Vực cùng Già Nam Học Viện, trên bầu trời ánh dương quang trải xuống, chiếu rọi trên tấm biển nơi môn khẩu của tiểu trấn, phía trên có ba chữ có vẻ rất bình thường, không mang chút khí tức sát phạt nào, dưới ánh mặt trời lóa lên làm cho nhân tâm bảo trì an tĩnh.

"Hòa Bình Trấn! "

Lúc đoàn người Tiêu Viêm đặt chân lên đỉnh núi, nhìn thấy trấn nhỏ phía dưới, trong lòng như buông xuống một tảng đá lớn. Một tiếng thở dài nhẹ nhõm, từ trong miệng từ từ buông ra, dần dần hóa thành hư vô, trên đoạn đường này, đúng thật là có chút hành hạ thể xác.

"Đi thôi, tiến nhập Hòa Bình trấn, sẽ lập tức không còn có truy binh. Già Nam Học Viện sớm đã nhận được tin tức, giờ phút này trong trấn nhỏ có

không ít cường giả học viện chuẩn bị tiếp ứng chúng ta." Tô Thiên thu hồi ánh mắt chậm rãi nhìn trần nhỏ, mỉm cười nói.

Tiêu Viêm nhẹ gật gật đầu, hơi hơi quay đầu sang, cách đó không xa phía sau, mơ hồ có bóng người di động, từng đạo mục quang tham lam cùng không cam lòng âm thầm bắn ra từ trong bóng tối.

"Thật đúng là một đám gia hỏa bám riết không tha." khóe miệng hiện lên một chút cười lạnh, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, mà cũng không hề để ý tới, bàn tay vung lên, thân thể lập tức nhảy xuống dưới ngọn núi. Thân thể vừa động, hóa thành một đạo hắc ảnh, dẫn đầu đi đến Hòa Bình Trấn đang thấp thoáng hiện ra. Sau đó, Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện cường giả phát ra từng đạo cười vang. Trên đoạn đường đến đây, những tên kia cũng là làm cho bọn họ chán ghét không chịu được.

Từng đạo ánh mắt không cam lòng nhìn thân ảnh đám người Tiêu Viêm đi tới trần nhỏ mà chỉ có thể oán hận cắn chặt răng, sau đó bắt đầu tản đi dần dần, chỉ có một ít tên gia hỏa cực kỳ ngoan cố, còn dùng đôi mắt trông mong lưu lại, mong mỏi có tình huống đặc thù xuất hiện, bọn họ ở giữa lấy chút tiện nghi.

Bất quá tình huống bọn hắn chờ đợi vẫn chưa phát sinh, đám người Tiêu Viêm cực kỳ thuận lợi tiến nhập Hòa Bình trấn, sau đó tiêu thất trong tầm mắt của bọn hắn.

Tại một chỗ cao ngất trên đỉnh đại thụ, một đạo nhân ảnh áo bào tro giẫm trên nhánh cây lẳng không mà đứng, phát ra lạnh lạnh ánh mắt, nhìn chăm chú vào bóng lưng đám người Tiêu Viêm đang dần đi xa, một lát sau, khẽ ngẩng đầu. Lộ ra một cái khuôn mặt âm hàn quen thuộc, rõ ràng là Hàn Phong.

"Hảo sư đệ của ta, sư huynh ta sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Hãy chờ xem, chém giết xong ba vị trưởng lão Ma Viêm cốc, những ngày an nhàn của ngươi, cũng nên chấm dứt. Hiện tại liền cho ngươi hưởng thụ trước một khoảng thời gian an bình đi!" khóe miệng thoáng gợi lên một chút lạnh lẽo, Hàn Phong thấp giọng cười lạnh nói.

Tiếng cười lạnh hạ xuống, áo bào tro cũng là phát ra một trận cười âm hàn quái dị, chột áo bào tro run lên, thân ảnh, chậm rãi trở nên mờ đi, một lát sau, liền biến thành vô hình.

Khi đoàn người Tiêu Viêm mới vừa tiến vào Hòa Bình trấn thì giữa không trung tiêu trấn liền xuất hiện nhiều bóng người, tiếng xé gió không ngừng vang lên. Chỉ trong thời gian một lát sau, tại các phòng ốc chỗ đám người Tiêu Viêm liền xuất hiện bóng người đứng đầy, mà khi những bóng người này nhìn thấy Tô Thiên, trên khuôn mặt vẻ đề phòng nhanh chóng tiêu tán. Đồi lại, là kinh hỉ khó có thể che dấu.

"Là Đại trưởng lão, bọn họ đã trở lại! "

Tiếng kêu gào kinh hỉ trong tiêu trấn nhanh chóng truyền ra, chợt mười mấy đạo bóng người khí tức hùng hồn cũng ứng thanh từ trong tiêu trấn dữ dội lướt ra, trong chớp mắt liền hiện ra tại trước mặt đám người Tiêu Viêm, xem huy chương trước ngực bọn hắn, rõ ràng là một ít trưởng lão học viện.

"Lão già này, ngươi cuối cùng đã trở lại, nếu đợi hai ngày nữa còn không có tin tức của các ngươi, ta chắc phải tính dẫn người đi vào Hắc Giác Vực tìm ngươi." Hơn mười trưởng lão vừa mới xuất hiện, một đạo thanh âm già nua mà hùng hồn liền đột nhiên từ phía sau vang lên. Chợt một lão giả tinh thần sung mãn, long hành hổ bộ đi nhanh ra, mà trưởng lão chung quanh nhìn thấy hắn, cũng vội vàng nhường thành lối đi.

"Hồ Kiên, lão già ngươi vẫn là không khách khí như vậy. Ngươi nếu tính tình không khiêm tốn một chút, muốn tấn thăng đến Đấu Tông, không biết đến bao giờ ha." Nhìn vị lão giả Tiêu Viêm cũng có chút quen thuộc này, Tô Thiên cũng cười, nói.

"Hừ, thăng lên Đấu Tông cùng tính tình có cái rắm quan hệ." Hồ Kiên bĩu môi, chợt ánh mắt bỗng dừng lại trên người Tiêu Viêm, đánh giá từ cao xuống thấp, trong miệng nhất thời chặc chặc tán thưởng nói: *"Không nghĩ tới a, tiểu tử kia, năm đó ngươi lần đầu tiên đi vào cái tiêu trấn thì cũng chỉ là một gã Đại Đấu Sư mà thôi, nhưng hôm nay mới không mấy năm thời gian, cư nhiên đều là Đấu Hoàng cường giả. Tốc độ tu luyện này mặc dù là nhìn khắp Già Nam Học Viện, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có thể đủ vượt qua ngươi. "*

"Phó viện trưởng!" nghe vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, hướng về phía Hồ Kiên chấp tay, cung kính nói.

"Được rồi, cái gì mà gặp qua, hơn nữa hiện giờ lấy thực lực của ngươi, ngươi khách khí như thế ta không dám đương nói." Tuy Hồ Kiên nói như thế, nhìn biểu tình trên mặt hắn cười tủm tỉm, rõ ràng là đối với hành động này của Tiêu Viêm rất là hưởng thụ, sờ sờ râu, nghiêng đầu đối với những ánh mắt tò mò của người khác quét tới quét lui trên nóc phòng chung quanh quát to: "Bọn nhỏ, đây là vị môn chủ Nội Viện Bàn Môn các ngươi thường xuyên nói đến, Tiêu Viêm. Bất quá người ta hiện tại chính là Đấu Hoàng cường giả hàng thật giá thật. Các ngươi biết thời điểm mỗi lần đi Hắc Giác Vực lịch lãm có Tiêu Môn phái ra cường giả bảo hộ sao? Đó cũng là do hắn sáng lập, theo bảo hộ các ngươi. "

Nghe được tiếng quát của Hồ Kiên, mọi người cũng ngẩn ra, chột trong mắt bộc phát ra quang mang mạnh mẽ, tầm mắt tỉ mỉ đem Tiêu Viêm nhìn từ trên xuống dưới, chột tiếng bàn luận xôn xao giống như một đám ruồi bọ vo ve không ngừng truyền ra.

"Hắn là Tiêu Viêm học trưởng sao? Quả nhiên tuổi trẻ thực a, nhưng cũng khá đẹp trai a, hơn pho tượng kia nhiều. "

"Hi hi. Tiểu ny tử động xuân tâm sao? Bất quá trong học viện ôm hảo cảm đối với vị thần bí học trưởng này cùng người hiếu kỳ cũng không ít nga, tiểu ty ngươi đây cũng chính là người có lợi thế cạnh tranh nhất. "

"Ách...." Hai cô gái nhìn sơ qua có vài phần như thiếu nữ, nói thầm vào tai nhau cũng phát ra từng đợt tiếng cười duyên thanh thúy như chuông ngân, cười đến run rẩy hết cả eo thon nhỏ, làm cho chung quanh không ít nam đệ tử nhin không được đem ánh mắt ném qua.

"Không nghĩ tới Tiêu Viêm học trưởng bằng chừng ấy tuổi liền là trở thành Đấu Hoàng cường giả, không hổ là người sáng lập Bàn Môn a!"

"Hiện giờ Bàn Môn chính là Già Nam Học Viện thế lực thực lực cực mạnh, Nội Viện Cường bảng năm mươi người đầu, cơ bản có hơn ba mươi người thuộc Bàn Môn, thậm chí chức vị trưởng lão, đều cũng có vài tên là Bàn Môn trưởng lão. Thực lực như vậy, ngay hiện giờ, cũng đã không có bất kỳ thế lực nào siêu việt hơn a!"

"....."

Nghe được từng đạo tiếng bàn luận xôn xao kia cùng ánh mắt khác thường

phóng tới, đặc biệt một vài cô gái ánh mắt nóng như lửa cho đến một bộ dáng nhin không được phải bỏ nhào qua, dù là lấy da mặt Tiêu Viêm, cũng là nhin không được hơi có chút đỏ lên, không nghĩ tới thời gian ly khai hai năm, Già Nam Học Viện còn có người có thể nhớ kỹ hắn, bất quá cảm thụ được những thiếu nữ tràn ngập ngưỡng mộ cùng sức sống, tâm trí căng thẳng cũng là dịu xuống dễ dàng hơn nhiều, lập tức trong lòng không khỏi một tiếng thàn than: "*Tuổi trẻ thật là tốt!*"

Nhưng lúc nói những lời này, hắn tựa hồ quên mất tuổi của hắn kỳ thật cũng không lớn hơn bao nhiêu so với những thiếu nữ này.

"Hắc hắc, tiểu tử, Già Nam Học Viện sáng lập nhiều năm như vậy, người là một trong số ít người có thể tại loại địa phương tập hợp thiên tài này được tôn sùng đến như vậy. Người cũng đã sinh sống ở bên trong đây vài năm thời gian, nên biết đệ tử nơi này, đều cũng là đến từ người nổi bật ở các nơi, tâm khí khá cao, muốn bọn họ tán thành như thế, rất khó khăn nha." Hồ Kiên vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười nói.

Đối với lời này của Hồ Kiên, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười ngượng ngùng.

Làm như chưa từng thấy biểu tình Tiêu Viêm, Hồ Kiên tự biên tự diễn cảm thán nói: "*Năm đó người vừa tới Già Nam Học Viện, lão phu đã cảm thấy người không phải là vật trong ao, hiện giờ xem ra, ánh mắt lão phu quả nhiên vẫn không sai a."*

"Lão già này, ít tự thiếp vàng lên mặt đi a." Một bên Tô Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, phát phát tay nói: "*Về Già Nam Học Viện trước đi, phân phó chấp pháp đội, trong khoảng thời gian này giám sát chặt chẽ một ít, nếu là có người Hắc Giác Vực muốn mạnh mẽ tiến nhập, không cần bẩm báo, trực tiếp động thủ."*

"Mệnh lệnh này đã sớm hạ xuống, Bồ Đề Hóa Thể Tiên háp dẫn không nhỏ a. Vị này là....?" Hồ Kiên gật gật đầu, ánh mắt đột nhiên chuyển tới trên người Tiểu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm, khí tức từ trong thể nội như có như không thẩm thấu ra, làm cho hắn cảm thấy áp lực, loại cảm giác này, hắn chỉ tại trên người Tô Thiên ngẫu nhiên cảm nhận qua, nhưng lại không có mãnh liệt nhiều như thế, làm như tùy ý cười hỏi.

"Nàng tên Tiểu Y Tiên, là bằng hữu của ta." Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hồ Kiên ngẩn ra, chột cười khô một tiếng, thở dài: "*Người tiểu tử này, người bên cạnh cũng không phải hạng người bình thường a, người quả nhiên không còn là cái tiểu tử non nớt năm đó a...*" Cảm thán một tiếng, Hồ Kiên liền là quay đầu, đối với mọi người trên nóc phòng quát: "*Tốt rồi, tản ra đi, chấp pháp đội lưu lại tuần tra.*"

Nghe được tiếng quát của Hồ Kiên, phần đông đệ tử, cũng đành phải không tình nguyện tản ra, bắt quá tại lúc gần đi, ánh mắt như trước tại trên người Tiêu Viêm dừng lại thêm một hồi, rồi mới tán đi.

"Đi thôi, theo ta trở về Già Nam Học Viện đi, Nội Viện Thiên Phần Luyện Khí Tháp, còn cần người tiếp tục kích hoạt. Hơn nữa ta nghĩ người thời gian ly khai hai năm, Bàn Môn kia, người cũng nên đi xem, dù sao, người là người sáng lập nó. Mọi người tản ra, cảm giác được không khí tươi mát rất nhiều." Tô Thiên lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, nghiêng đầu cười nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm gật đầu cười, ngẩng đầu, nhìn về phương vị Già Nam Học Viện, trong lòng cũng là thâm than một tiếng. Thời điểm chỉ cách hai năm, hắn rốt cục lại về tới nơi làm hắn từ một cái thiếu niên non nớt dần dần lột xác thành cường giả.

"Bàn Môn, không biết thế nào?"

Nhớ tới cái thế lực bản thân lúc trẻ tuổi một tay tạo dựng lên, trong lòng Tiêu Viêm, cũng từ từ nóng lên.

-----oOo-----

Chương 866: Hân Lam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Già Nam Học Viện cách Hoà Bình trấn một khoảng cách khá xa, bởi vậy nên khi đoàn người Tiêu Viêm chạy đến được ngoại viện thì đã là giữa trưa, Tiêu Viêm cũng không có dừng lại nghỉ ngơi mà là nhanh chóng

hướng về nội viện tọa lạc ở sâu trong hậu sơn của Già Nam Học Viện.

Lấy tốc độ hiện giờ của đoàn người Tiêu Viêm, chỉ khoảng nửa giờ đã nhanh chóng xuyên qua thâm sơn có chút hung hiểm và u ám. Khi hẻm núi quen thuộc hiện ra tại trong tầm mắt Tiêu Viêm thì hắn biết là đã tới được nội viện.

Đoàn người dưới sự hướng dẫn của Tô Thiên, không gặp bất kì trở ngại nào thuận lợi tiến vào không gian kết giới che lấp nội viện.

Xuyên qua đại môn màu bạc, xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một mảng rừng rậm xanh um mênh mông không thấy điểm cuối, Tiêu Viêm nhìn mảng rừng rậm quen thuộc này, trong lòng nổi lên một chút xúc động cùng hoài niệm, năm đó khi hắn lần đầu tiên đặt chân vào trong nội viện, tham dự vào "*Hoả Năng liệt bộ tái*", đã làm cho hắn có được thanh danh không nhỏ trong nội viện.

"Ha ha, kể từ khi năm đó ngươi làm nên một đoạn giai thoại, cho đến hiện giờ vẫn chưa có tân sinh nào có thể sáng tạo nên kì tích như vậy lần nữa, hàng năm tân sinh vẫn là bị học viên cũ ra oai phủ đầu, không có phát sinh ra giống như ngươi năm đó thợ săn con mồi đổi chỗ cho nhau." Tô Thiên đứng một bên, cười nói.

ATiêu Viêm khẽ cười khi nghe Tô Thiên kể lại một ít sự tình khi hắn lần đầu tới đây, khẽ thở ra một hơi, nói: "*Đi thôi!*" Dứt lời, thân hình liền là nhẹ nhàng lướt vào trong rừng rậm, đám người Tô Thiên nhanh chóng theo sát.

Rời khỏi rừng rậm, nội viện cực kì rộng lớn liền xuất hiện trong tầm mắt đoàn người Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm đứng trên sườn dốc cao cao nhìn xuống nội viện tràn ngập sức sống. hiện giờ quy mô nội viện so với hai năm trước thì đã rộng lớn hơn một chút, thêm nữa là quy định tuyển sinh của nội viện đã cũng đã thoáng hơn một ít. Nội viện hôm nay đã là càng thêm náo nhiệt, tất nhiên như thế thì tính cạnh tranh cũng càng trở nên khốc liệt.

Có thể đi vào nội viện, cơ bản không có ai là yếu kém, mà người có bản lĩnh tất nhiên sẽ không vui sướng gì khi bị người khác đứng ở trên đầu mình. Để có thể càng làm cho mình có thể bài danh cao hơn một chút trên

"Cường bãng", đó là mục tiêu mà khiến cho không ít đệ tử liều mạng tu luyện.

Đoàn người dừng chân tại cửa chính nội viện, Tiêu Viêm nhưng không có đi theo đám người Tô Thiên. Hắn hiện giờ rất muốn đi xem Bàn Môn, cái thế lực mà hắn sáng lập đầu tiên trong đời, hiện giờ đã phát triển đến trình độ nào rồi.

Mà Tô Thiên thấy thế cũng không ngăn cản, gật đầu cười, nói: "*Người có thể tùy tiện tìm người hỏi thăm một chút là có thể biết được vị trí tổng bộ Bàn Môn, ôn chuyện xưa xong, hãy tới nội viện trưởng lão viện tìm ta.*" Nói xong, Tô Thiên cũng không đợi Tiêu Viêm đáp lời, liền xoay người mang theo Tiêu Lệ, Tiểu Y Tiên đám người đi hướng về sâu bên trong nội viện, để lại Tiêu Viêm một mình đứng tại chỗ.

Ánh mắt nhìn theo bóng lưng đám người Tô Thiên cho đến khi khuất hẳn, hắn mới chậm rãi thở ra một hơi. Trên khuôn mặt trẻ tuổi của hắn dần dần hiện lên một nụ cười hưng phấn nhẹ, nụ cười mà đã rất lâu rồi chưa từng hiện ra lại trên khuôn mặt Tiêu Viêm. Cho tới tận bây giờ, hắn đã quen sống trong hoàn cảnh bị áp bách phải tranh đấu không ngừng khiến hắn dường như đã quên mất rằng mình cũng chỉ là một thanh niên mới 20 tuổi mà thôi, chứ không phải là một ông lão đầu tóc bạc trắng.

Mà hiện tại, Tiêu Viêm đang đứng ở bên trong học viện tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, khiến cho tâm tình của hắn cũng trở nên thoải mái dễ dàng hơn rất nhiều. Bây giờ nhìn biểu hiện mới thấy phù hợp với lứa tuổi của hắn, chứ không phải là một ông cụ non như trước kia. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm đưa tay lên chà xát khuôn mặt, chậm rãi cất bước hoà vào dòng người trong nội viện, sau đó tùy tiện hỏi thăm một chút thông tin về vị trí của tổng bộ Bàn Môn, tên trẻ tuổi bị giữ lại khuôn mặt ngạc nhiên chỉ đường cho hắn, Tiêu Viêm nói lời cảm tạ rồi xoay người rời đi.

"*Tiểu tử này, mới tới đây lần đầu hay sao? Ngay cả tổng bộ Bàn Môn nằm ở đâu cũng không biết?*" Tên học viên nhìn Tiêu Viêm rời đi xa, thấp giọng thì thầm.

Tiêu Viêm dựa theo phương hướng mà tên học viên kia chỉ, sau 10" đã tới được khu vực bên ngoài tổng bộ Bàn Môn. Lấy khả năng trấn định của Tiêu Viêm mà khi nhìn thấy được sơn trang chiếm diện tích khổng lồ trước

mặt thì cũng phải trùng mắt liú lười, khi nào thì nội viện trở nên hào phóng như vậy? Cho phép một cái thế lực của học viên xây tổng bộ vô cùng xa hoa, so sánh với lúc ban đầu chỉ có một gian nhà nhỏ thì quả thực chính là khác biệt một trời một vực.

Bất quá Tiêu Viêm đã rời khỏi nội viện hơn hai năm thì tất nhiên là không thể hiểu rõ được tình hình. Hiện tại thế lực của Bàn Môn vô cùng khổng lồ, năm mươi người xếp hạng Cường bảng danh giá nhất của nội viện thì đã có hơn phân nửa là thành viên của Bàn Môn, thậm chí một vài trưởng lão mới nhậm chức cũng đeo huy hiệu của Bàn Môn. Hơn nữa hiện giờ môn quy Bàn Môn càng thêm nghiêm khắc khiến cho thành viên càng thêm trung thành tận tụy, lực quản chế và khen thưởng lại càng lớn, so sánh với những thế lực lỏng lẻo khác thì thật đúng là một trời một vực.

Tiêu Viêm trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, sau đó cất bước hướng lại gần tổng bộ, ánh mắt lướt qua bốn người thanh niên sắc mặt nghiêm túc đang đứng ngay cửa, qua hơi thở của bốn người này có thể thấy được cho dù là so sánh ở bên trong nội viện thì cũng không phải là học viên bình thường có thể sánh bằng, thế mà lại phải đứng ngoài cổng canh gác, đây là Tiêu Viêm lần đầu tiên chứng kiến kể từ khi bước chân vào nội viện này.

Nhìn thấy ánh mắt quan sát cảnh giác của bốn người thanh niên, Tiêu Viêm thân hình khẽ động. Ngân quang nhàn nhạt loé lên, thân hình như quỷ mị thần không biết quỷ không hay trực tiếp hiện ra tại bên trong tổng bộ Bàn Môn, sau đó khẽ vỗ tay cười tủm tỉm, bước vào bên trong.

Tiêu Viêm rẽ vào một con đường, vừa cất bước vừa cảm nhận sự rộng lớn ở bên trong, đi một lát thì thấy trước mắt xuất hiện một khoảng đất trống sạch sẽ, từ trong đó không ngừng truyền ra từng đợt âm thanh reo hò ủng hộ.

Nghe được từng tràng âm thanh ủng hộ, Tiêu Viêm không khỏi cười nhìn vào khoảng đất trống giờ đây đang đầy ắp người, chậm rãi đi tới, ở đây hẳn cảm nhận được một chút quen thuộc hơi thở.

Đi lại gần, Tiêu Viêm phát hiện ra có một cái đài cao ở chính giữa, trên đài có một thiếu nữ quần áo lam nhạt ngồi xếp bằng, thiếu nữ khuôn mặt rất đẹp, thân thể mềm mại, những đường cong mê người ẩn hiện bên dưới lớp quần áo khiến cho người khác phải động tâm, bất quá khiến mọi người có

chút tiếc nuối chính là khí chất của nàng quá lãnh đạm, nhìn thoáng qua có thể biết đây là một thiếu nữ cao ngạo, nam nhân bình thường, không có bản lĩnh gì thì chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn nàng mà thôi.

Đương nhiên, điều khiến Tiêu Viêm cảm thấy hứng thú không phải là khuôn mặt đáng người của thiếu nữ này, mà là dược đỉnh đang đặt ngay ngắn trước mặt nàng. Giờ phút này ngọn lửa trong dược đỉnh liên tục bốc lên, có mùi thuốc thoang thoang truyền ra, không ngờ thiếu nữ này lại là một Luyện Dược Sư.

Tiêu Viêm mắt lộ vẻ kinh dị nhìn lướt qua dược đỉnh, mũi khẽ hít hà, càng cảm thấy kinh ngạc hơn, thấp giọng lầm bầm: "Quả nhiên là tứ phẩm đan dược Thiên Khí đan, không nghĩ tới nàng tuổi còn trẻ như vậy mà đã có khả năng luyện chế được loại đan dược này, thiên phú không hề thấp hơn Liễu Linh đệ tử của Cổ Hà."

Giờ phút này thiếu nữ áo lam đang toàn lực chú ý vào bên trong dược đỉnh. Ngẫu nhiên từng giọt mồ hôi chảy xuống cái trán trơn bóng, theo khuôn mặt trái xoan hơi gầy rơi xuống.

Thiếu nữ áo lam mặc dù hai má chảy xuống mồ hôi nhưng rõ ràng là vẫn chưa kiệt sức, linh hồn lực lượng thật cẩn thận khống chế ngọn lửa bao quanh đan dược, từng luồng mùi hương nồng đậm không ngừng lan tỏa khiến những người vây xem xung quanh không ngừng nuốt nước miếng, thanh âm của một vài người cúi đầu thì thầm với nhau cũng truyền ra.

"Thuật chế thuốc của Hân Lam học tử thật là càng ngày càng xuất sắc, chỉ bằng chừng ấy tuổi là đã có thể luyện chế được tứ phẩm đan dược, thành tựu sau này chắc chắn rất cao."

"Hắc hắc, đúng vậy, ai nếu là có thể cưới được Hân Lam học tử thì cả đời cũng không sợ thiếu đan dược để ăn..."

"Hừ, mơ mộng hão huyền, trong học viện này hình như còn chưa có xuất hiện nam nhân có thể lọt được vào mắt của Hân Lam học tử, chưa kể nàng còn từng nói rằng nếu muốn kết giao với nàng thì khả năng luyện dược phải cao hơn nàng, ngoại trừ một số ít trưởng lão hoặc là đạo sư luyện dược hệ ra, có ai vượt qua được nàng?"

"Hắc, ai bảo không có? Môn chủ của chúng ta năm đó cùng người khác

đầu luyện dược là đã chế ra được ngũ phẩm đan dược!"

"Khụ khụ! Cút xa ta ra một chút, môn chủ rời đi nội viện cũng đã được hai năm, làm sao mà tính được."

Tiêu Viêm nghe được chung quanh vang lên những âm thanh nói chuyện với nhau, cảm thấy có chút buồn cười, xem ra mình thật là đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết rồi.

Khi Tiêu Viêm đang âm thầm cảm thấy buồn cười, thì thiếu nữ áo lam trên đài cũng là đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng, tay ngọc khẽ vẩy, một viên đan dược rất tròn toả ra mùi thuốc nồng đậm từ bên trong dược đỉnh bắn ra, sau đó rơi vào bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng.

Nhìn thấy thiếu nữ luyện đan thành công, từng đợt thanh âm trầm trồ khen ngợi từ dưới đài vang lên không dứt. Những tiếng nói nịnh hót không hề làm thiếu nữ áo lam đỏ mặt, khuôn mặt nàng vẫn lãnh đạm, đôi mắt đẹp lướt qua những tên đang kêu gào nịnh hót, liền khiến chúng vội vàng xấu hổ câm mồm.

"Đáng tiếc!" Tiêu Viêm nhìn lướt qua đan dược trong tay thiếu nữ, lại khẽ lắc đầu, thấp giọng nói.

Tiêu Viêm vừa mới nói xong, đột nhiên cảm thấy âm thanh xung quanh dần hạ xuống, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, liền thấy một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng mà sáng ngời, chăm chú nhìn về phía này.

Thiếu nữ áo lam đứng trên đài nhìn xuống người thanh niên mặc hắc bào khuôn mặt có chút quen thuộc, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi truyền ra.

"Ngươi nói cái gì đáng tiếc?"

-----oOo-----

Chương 867: Gặp Mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tập trung nhìn vào đôi mắt trong treo, lạnh lùng của cô gái áo lam, lại nghiêng đầu nhìn ánh mắt xung quanh, Tiêu Viêm có chút xấu hổ, khẽ ho khan, nói: *"Nếu hỏa hậu của ngươi trong lúc luyện đan tinh chuẩn hơn một chút, thời gian ủ đan kéo dài thêm một chút, thì phẩm chất của Thiên Khí đan sẽ còn cao hơn nữa, lí do vừa rồi ta nói đáng tiếc là vậy."*

Không ngờ, Tiêu Viêm không khách khí, âm thầm giáo huấn cô gái áo lam một trận, mọi người xung quanh không khỏi ồ lên kinh ngạc, nhìn tên gia hỏa to gan lớn mật này. Bên trong nội viện, chỉ có khoảng năm người có tư cách chỉ dạy người khác luyện đan, phần lớn đều là trưởng lão của luyện dược hệ. Người thanh niên áo đen này còn trẻ rõ ràng không phải trong nhóm trưởng lão.

"Chẳng lẽ nói vài câu, cũng phải nhìn trước ngó sau? Nếu ngươi cảm thấy lời ta nói không đúng, cứ coi như là gió thoảng bên tai đi." Tiêu Viêm mỉm cười, giọng hời hợt.

Bị lời nói của Tiêu Viêm chặn lại, Hân Lam nghẹn giọng. Trong nội viện này, ít người dám nói như thế, cắn chặt răng, nằng nhẹ nhàng nói: *"Đây là tổng bộ của Bàn Môn, thành viên mới có thể đi vào, ngươi thậm chí không có đeo huy chương, lại tùy ý ra vào, đó mới là không hợp quy củ, ngươi thuộc thế hệ nào?"*

Nghe Hân Lam nói, những thành viên Bàn Môn đứng xung quanh mới phát hiện Tiêu Viêm chưa đeo huy chương, ánh mắt trở nên cảnh giác. Quy củ Bàn Môn nghiêm khắc, ra vào Bàn Môn phải đeo huy chương, quy củ này thành viên Bàn Môn đều biết rõ, rất ít khi gặp trường hợp thế này, Bàn Môn bây giờ không còn lỏng lẻo như trước đây.

"Ta tới tìm người." Cảm nhận được ánh mắt đê phòng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ. Hai năm không trở về Nội Viện, không nghĩ lần quay về này lại gặp phải chuyện nghi vấn xấu hổ.

"Tìm người? Ngoại nhân nếu muốn vào Bàn Môn tìm người thì phải có người dẫn đường, xông bừa vào không phải chuyện tốt." Hân Lam chậm rãi bước xuống, mang theo mùi hương nhàn nhạt, đứng trước mặt Tiêu Viêm. Ánh mắt lướt qua, cảm giác quen thuộc xuất hiện rõ ràng hơn nhiều, nên khẩu khí cũng bớt lạnh lùng: *"Lần sau nhớ để ý một chút, ngươi muốn*

tìm ai?"

"Hồ Gia và Ngô Hạo, nói bọn họ tới gặp ta một chút." Tiêu Viêm lắc đầu, cười nói.

Lời nói vừa buông ra, sắc mặt của Hân Lam và những người xung quanh đều hiện lên nét cô quái. Thân phận của Ngô Hạo cùng Hồ Gia ngày nay ở học viện đã không giống người bình thường, dù là thành viên của Bàn Môn cũng không dễ dàng nhìn thấy họ. Thanh niên áo đen này, dám mở miệng bảo hai vị đó đi ra gặp hắn một chút?

"Hồ Gia học tử cùng Ngô Hạo học trưởng thường ngày có rất nhiều chuyện bên người, không dễ trông thấy bọn họ, hơn nữa muốn gặp hai người bọn họ, trong nội viện này không phải chỉ có một mình ngươi." Hân Lam lắc đầu, đưa tay vén mấy sợi tóc đen trên trán, ngữ khí bình thản nói. Bây giờ, nàng xác định Tiêu Viêm chỉ là đệ tử bình thường, đang tìm cách trà trộn vào Bàn Môn. Người như thế, không phải là lần đầu tiên xuất hiện.

Nghe Hân Lam nói vậy, Tiêu Viêm chỉ biết buông tiếng cười khỏ. Chợt Tiêu Viêm bước về phía sau đoàn người, đoàn người từ từ tách ra, chỉ còn lại một cô gái toàn thân mặc một màu đỏ, đang đứng ngậy ra như phỗng, đôi mắt to long lanh, vừa gắt gao nhìn chăm chăm vào người thanh niên áo đen vừa chậm chậm đi tới.

Trên người cô gái một thân quần đỏ, dáng người không coi là cao gầy nhưng khiến người nhìn có cảm giác lả lướt, dáng người tuy nhỏ nhắn nhưng trước ngực vẫn đầy đặn, không thừa không thiếu. Gương mặt tinh xảo, trắng trẻo, khí chất thanh thuần, quyến rũ lòng người, tư sắc không hề thua kém với cô gái áo lam. Chỉ cần từ những ánh mắt ái mộ ở xung quanh cũng có thể nhìn ra vẻ đẹp của nàng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Tiêu Viêm chờ thiếu nữ váy đỏ dừng chân, thấy nàng sau khi nhìn thấy mình khuôn mặt liền đại ra, không khỏi cười cười. Chợt trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vươn tay ra vỗ vỗ vào đầu nàng, cười nói: *"Hai năm không thấy, ngươi cũng đã cao lớn không ít."*

Cử chỉ vô cùng thân mật của Tiêu Viêm làm nàng bưng tỉnh. Nhìn gương mặt nhu hòa tươi cười của người đối diện, trong đôi mắt long lanh của cô gái nhất thời mờ ảo, hai giọt nước mắt trong suốt từ từ rơi xuống. Từ sau

sự kiện năm đó, người đứng trước mặt nàng dường như chưa từng cùng nàng có những cử chỉ thân thiết như thế.

Cô gái đột nhiên rơi nước mắt, lập tức dẫn đến lửa giận của những kẻ hộ hoa sứ giả đang đứng chung quanh. Từng ánh mắt phần nộ liên tiếp bắn về phía Tiêu Viêm.

"Tiêu Mị, ngươi làm sao vậy? Không có sao chứ?" Một đạo lam sắc thân ảnh nhanh chóng hiện ra bên cạnh thiếu nữ áo đỏ. Chứng kiến bộ dáng nàng khóc như lê hoa đài vũ*, rung động lòng người, liền vội vàng hỏi.

Còn nàng, lúc này mày nhỏ dựng thẳng, trừng trừng nhìn về phía Tiêu Viêm, vừa muốn buông lời trách móc, lại không nói thành lời. Chỉ có thể phát ra những âm thanh run rẩy.

"Tiêu... Tiêu Viêm biểu ca, thật là ngươi sao?"

Bị Tiêu Mị kéo lại, Hân Lam không khỏi chau mày với Tiêu Mị, đang định mở miệng nói, bỗng nét mặt trở nên ngưng trọng, đôi mắt trong suốt từ từ mở to ra, đầy ngạc nhiên nhìn người thanh niên áo đen trước mặt. *"Tiêu... Tiêu Viêm?"*

Tiêu Viêm biểu ca?

Những người đứng tại nơi này đều biết rằng Tiêu Mị là tộc muội của người sáng lập Bàn Môn. Có thể được xưng là biểu ca, hơn nữa tên cũng gọi là Tiêu Viêm. Ngoại trừ người sáng lập Bàn Môn, danh vọng không ai có thể so sánh được ở Già Nam học viện, còn có thể là ai?

Sự ồn ào nơi bãi đất trống đột nhiên trở nên triệt để yên tĩnh. Ánh mắt trời chói lọi, chiếu thẳng vào từng gương mặt đang trợn mắt há mồm. Giờ phút này, trong lòng mọi người đều dâng lên một cỗ cảm giác hoang đường kỳ diệu.

Một người vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, người sáng lập Bàn Môn, cứ như vậy lại mà hiện ra sờ sờ trước mặt bọn họ?

Nhìn gương mặt đang tươi cười của người đó, tất cả mọi người đều biết, hôm nay, sợ là Bàn Môn sẽ phải vì vậy mà sôi trào.

Trong đại sảnh to lớn sáng sủa, bầu không khí hơi ảm chứa áp lực và hung phấn, những ánh mắt chứa đựng tâm tình đều tập trung vào đại sảnh, nơi chiếc ghế mà người thanh niên áo đen đang ngồi.

Trong đại sảnh cũng không có nhiều người, số người tham dự cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa toàn là những gương mặt quen thuộc, thân thiết đã lâu. Trừ bỏ Tiêu Mị cùng Hân Lam, những người còn lại đều là những người cùng tiến vào nội viện với Tiêu Viêm năm đó, hơn nữa còn cùng hãnh sáng lập nên Bàn Môn.

Tiêu Mị dịu ngoan đứng bên cạnh Tiêu Viêm, ấm trà cầm trong tay cẩn thận rót vào chén trà trước mặt từng người. Trong lúc khom người, loáng thoáng một vùng tuyết trắng mê người lơ đãng xuất hiện, khiến ánh mắt người khác khó bề nghiêm chính.

Tiêu Viêm nhìn không chớp mắt, đợi đến khi Tiêu Mị châm trà xong, đứng thẳng người lên, mới thu hồi ánh mắt phóng túng, hướng về phía nàng khẽ cười cười, rồi đảo mắt qua mấy người trong sảnh, cười nói: *"Tất cả mọi người cũng ngồi xuống đi, đều là người một nhà, cần gì phải khách khí như thế?"*

"Hắc hắc, lão Đại, cuối cùng cũng đợi được người trở về, hiện giờ đám người ở bên ngoài kia đều phát điên phát cuồng lên rồi!" Một gã thân hình cường tráng, to lớn hơn người, hàm hậu cười nói.

Tiêu Viêm vẫn còn nhớ rõ hẳn, A Thái – một kẻ đơn giản và chân chất. Năm đó sáng tạo Bàn Môn, lúc đầu là do người này giật dây, tuy nhiên nhiều năm không gặp, ngày nay hẳn lại có vẻ câu thúc. Dù sao lời đồn đãi về Tiêu Viêm trong mấy năm nay không hề ít, nhất thời cảm giác thực lực của mình đã bị bỏ xa không ít, trong lòng liền xuất hiện chút ít kính sợ.

Tiêu Viêm mỉm cười, trong lòng không ngớt cảm thán, những năm nay chưa một lần trở về, đúng thật là có chút cảm giác cảnh còn người mất a.

"Ngươi... Ngươi thực sự đúng là môn chủ?" Khi Tiêu Viêm còn đang cảm thán trong lòng, ánh mắt Hân Lam vẫn một mực theo dõi hẳn, rút cuộc nhìn không được mới hỏi.

"*Như thế nào? Không giống sao?*" Tiêu Viêm nhìn nữ Luyện Dược Sư xinh đẹp của Bàn Môn, hỏi lại với giọng hài hước.

Hai má Hân Lam hơi đỏ lên, ánh mắt không hề ngưng ngừng, ở trước mặt mọi người cẩn thận đánh giá lại Tiêu Viêm lần nữa, rồi tự nhiên hào phóng nói: "*So với điều tượng nhìn còn hơn rất nhiều, lúc này không nhận ra, người cũng không nên trách tội ta.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu cười, đang định mở lời nói, bỗng có tiếng thành thạch vang lên, cánh cửa đại sảnh đang đóng chặt đã bị mãnh liệt mở ra. Một tiếng hừ lạnh trong trẻo vang lên, quanh quần trong đại sảnh.

"*Hừ, tiểu tử nhà ngươi, cuối cùng cũng trở về, vừa đi một lần là đã hai năm, loại môn chủ phải tay như ngươi, đi như thế sáng khoái lắm sao.*"

Nghe thấy âm thanh quen thuộc đó, Tiêu Viêm không khỏi nở nụ cười trên mặt, ngẩng đầu nhìn lên, theo ánh mặt trời rọi vào nơi cửa, một người tóc ngắn xinh đẹp trong trang phục nữ tử, đang đứng ngạo nghễ, đôi mắt sáng ngời bừng bừng, hung tợn nhìn chằm chằm vào hắn.

Bên cạnh nữ tử, một nam tử vác trên vai thanh huyết sắc trọng kiếm, đứng im lìm, gương mặt ngày thường luôn bao phủ nét lạnh lùng của Trương Bình, giờ phút này cũng lộ ra nét tươi cười mừng rỡ.

Nhìn hai người quen thuộc đứng trước cửa, trên mặt Tiêu Viêm dần dần hiện lên một nụ cười âm áp xuất phát từ tâm can.

-----*-----

* Lê hoa đái vũ: như hoa lê xao xác dưới mưa, nguyên là câu nói để hình dung tư thái của Dương Quý Phi lúc nàng khóc, sau này được sử dụng mô tả người con gái xinh đẹp diễm lệ kể cả khi khóc.

Xuất xứ trong bài thơ Đường "*Trường hận ca*" của Bạch Cư Dị:

Phong xuy tiên mộ phiêu phiêu cử

Do tự nghệ thường vũ y vũ

Ngọc dung tịch mịch lệ lan kiều

Lê hoa nhất chi xuân đái vũ...

Dịch thơ:

Gió rung áo bay tà phát phối,

Tưởng khúc xưa điệu mới Nghe Thường.

U hoài mắt lệ còn vương,

Hoa lê ướt đẫm cành xuân la đà...

-----oOo-----

Chương 868: Biện Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong đại sảnh, mọi người theo vai về ngồi xuống, Tiêu Viêm mỉm cười nhìn hai người ngồi đối diện, Ngô Hạo thật ra đã gặp qua một lần tại Hắc Giác Vực, chưa có biến hóa gì lớn, còn Hồ Gia, từ một tiểu yêu nữ trong quá khứ biến đổi thành một thiếu nữ nhu mì giỏi giang, mái tóc để ngắn, càng tôn lên vẻ nhu mì, lại nhiều hơn một phần anh khí. Hai năm nay, tất cả mọi người, đều có một chút thay đổi nhất định.

Chia tay đã lâu, giờ mới gặp mặt, mọi người tự nhiên không thể thiếu một phen nói chuyện vui vẻ. Nét tươi cười trên gương mặt Ngô Hạo không hề thuyên giảm, đối với Tiêu Viêm, trong lòng hắn vẫn mang tâm tư kính trọng. Phần kính trọng này, xuất phát từ lần khảo hạch ở ngoại viện, Tiêu Viêm bằng vào thực lực của bản thân mà đã bại Hồ Gia cùng Bạch Sơn. Sau này, ở bên trong nội viện, lòng kính trọng ấy càng thêm nồng đậm.

Ngược lại với Ngô Hạo, lời nói của Hồ Gia không có chút khách khí nào với Tiêu Viêm, lại càng bất mãn với việc hắn phải tay bỏ đi. Tuy nhiên, có thể gặp lại được Tiêu Viêm, nàng vẫn cực kỳ hưng phấn trong lòng.

"Hai năm qua, các người cũng đều trở thành cường giả cấp Đấu Vương, chúc mừng!" Tiêu Viêm cầm chén trà, nở nụ cười rồi lại thở dài cảm thán, nhớ tới năm đó bọn họ, một đám người trẻ tuổi làm nên sự tình điên cuồng. Khi đó, bọn họ bất quá cũng chỉ là cấp bậc Đại Đấu Sư nhỏ nhoi mà thôi.

"Sao có thể so với người chứ!" Hồ Gia bĩu môi, từ lúc bước vào, nàng đã cảm nhận được từ trên người Tiêu Viêm tỏa ra một tầng uy áp như có như không. Qua đó, nàng liền biết thực lực của Tiêu Viêm, e rằng đã vượt qua bọn họ rất xa.

Tiêu Viêm cười, nhẹ giọng nói: "Hiện giờ Bàn Môn như thế nào?"

"Tự nhiên là so với năm đó tốt hơn vô số lần." trên gương mặt Hồ Gia hiện lên một tia đắc ý, nói tiếp: "Hiện giờ Ngô Hạo đã là trưởng lão nội viện, ta mặc dù đã đủ tư cách thăng lên làm trưởng lão, tuy nhiên còn phải vướng bận lo lắng quản lí cao tầng của Bàn Môn. Thật ra, với điều này ta cũng chưa có tính toán gì, dù sao một khi thăng lên làm trưởng lão, không thể can thiệp quá sâu vào nội tình của đệ tử."

"Lực lượng thành viên của Bàn Môn trong mấy năm nay, cũng không có quá nhiều thay đổi so với ban đầu, thậm chí còn ít đi rất nhiều, tính sơ qua e rằng cũng không vượt quá con số ba trăm." Ngô Hạo ngồi một bên cười nói: "Hiện giờ, điều kiện tuyển nhận của Bàn Môn càng ngày càng hà khắc, số lượng thu nhận mỗi một quý cũng không quá năm mươi người. Người đừng xem thường con số hai trăm người mỗi năm này, bọn họ hầu hết là những người nổi bật nhất trong Nội Viện, tiềm lực không giống người bình thường."

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cười nhẹ nói: "Chỉ cần tinh nhuệ, không cần đông. Như vậy rất tốt, điều kiện tuyển nhận càng thêm hà khắc, sẽ làm cho thành viên Bàn Môn càng sở hữu thêm nhiều Ngưng Tâm lực, bọn họ chính vì thân phận của mình mà tự hào, điểm này cực kỳ trọng yếu."

Tiêu Viêm hiện giờ đã không còn như năm đó, chuyện gì cũng mờ mịt. Một tay dựng lên hai thế lực lớn là Tiêu Môn và Viêm Minh, cũng đã làm hấn tích lũy được thêm nhiều kinh nghiệm.

"Hiện tại, thành viên của Bàn Môn sau khi tốt nghiệp, có bao nhiêu người

đi vào Tiêu Môn?" Gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, Tiêu Viêm hỏi ngay vào vấn đề trọng yếu. Lúc hấn sáng lập Tiêu Môn, nguyên nhân chủ yếu là bởi trong Bàn Môn có rất nhiều người có tiềm lực tiềm tàng, có thể trở thành Nội Viện đệ tử, hầu hết đều là những người có thiên phú tu luyện không kém, thiên phú như vậy, tùy tiện tiến vào bất cứ một môn phái nào, cũng đều được toàn lực bồi dưỡng. Hiện giờ, Tiêu Môn cùng Bàn Môn liên hợp, đó chính là nơi cung cấp nguồn nhân lực lớn nhất, từ đó Tiêu Môn cũng có thể liên tục được bổ sung thêm từ nguồn lực này, hơn nữa toàn là những người ưu tú nhất.

Sở dĩ Tiêu Môn có thể phát triển không ngừng tại Hắc Giáp vực trong hai năm qua, nguyên nhân lớn nhất chính là sự tồn tại của Bàn Môn.

"Không ít, mỗi một thành viên được chọn lựa vào Bàn Môn, đều hiểu được mối quan hệ bên trong giữa Bàn Môn và Tiêu Môn, hơn nữa, độ tín nhiệm đối với chúng ta càng lúc càng tăng, chúng ta sẽ để một số ít thành viên sớm tiến vào Tiêu Môn. Với việc nâng cao điều kiện tuyển nhận, trừ bỏ một số tình huống đặc thù, ước chừng hàng năm sẽ có hai mươi thành viên tiến vào Tiêu Môn." Hồ Gia trầm ngâm nói.

"Hơn nữa, mối quan hệ bên trong giữa Bàn Môn và Tiêu Môn, Già Nam học viện cũng đã biết, bọn họ vẫn không có phản đối gì, ngược lại còn ngầm ủng hộ. Cứ như vậy, cũng khiến cho Tiêu Môn trở nên chính quy hơn rất nhiều. Có hai thế lực hậu thuẫn như thế, ở địa phương hỗn loạn này chính là đảm bảo lớn nhất." Ngô Hạo cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, gương mặt như trút được gánh nặng, hiện lên vẻ tươi cười. Bàn Môn vận hành tốt đẹp như thế, thật sự nằm ngoài dự kiến của Tiêu Viêm. Chỉ cần Bàn Môn tồn tại, như vậy, thực lực mỗi năm của Tiêu Môn cũng tăng lên trong diện rộng, chỉ cần đủ thời gian, sau này ở bên trong Hắc Giáp vực, chỉ e không còn thế lực nào khác có thể chống lại.

"Hai năm nay đã vất vả cho các ngươi rồi!" Khẽ buông tiếng thở dài. Từ đáy lòng, Tiêu Viêm nói lời cảm tạ với Hồ Gia cùng Ngô Hạo. Nếu không có họ, chỉ e Bàn Môn cũng không thể vận hành trơn tru đến như vậy, những tính toán đối với Tiêu Môn, cũng sẽ hoàn toàn thất bại.

"Quên đi, đừng nói đến những cái đó. Nếu ngươi cảm thấy áy náy, vậy sau này liền giao cho ngươi tùy ý quản lý vậy!" Hồ Gia bĩu môi, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi buông tiếng cười khò, thờ dài nói: *"Bản thân ta cũng muốn an toàn ở tại nơi này. Tuy nhiên, chuyện trên người ta quả thật là nhiều lắm."*

"Ha hả, nàng nói giao là giao liền sao? Đúng rồi, lần này ngươi sẽ ở lại Nội Viện trong bao lâu?" Ngô Hạo cười cười, nói.

Thấy hỏi đến vấn đề của hắn, mọi người trong đại sảnh nhất thời liền tập trung ánh mắt vào trên người Tiêu Viêm.

"Có thể không ở lâu được. Chờ sau khi đem chuyện ở nơi đây kết thúc, ta định đi vào đại lục tìm kiếm Dịch Hỏa. Việc này sợ rằng sẽ mất rất nhiều thời gian, dù sao Dịch Hỏa cũng quá mức khó tìm." Trâm ngâm một hồi lâu, Tiêu Viêm mới chậm rãi nói.

"Dịch Hỏa sao?" Hân Lam đang đứng một bên, nghe Tiêu Viêm nói thế, trong mắt chợt lóe lên một tia quang mang, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói.

"Ngươi đúng là người có số mệnh bần rận." Ngô Hạo buông tiếng cười khò, rồi nói: *"Nếu đã trở lại, vậy ngươi cũng cho các huynh đệ Bàn Môn trông thấy chứ, bọn họ đối với ngươi tò mò vô cùng, hơn nữa ai cũng coi ngươi là thần tượng. Địa vị như vậy, ta với Hồ Gia còn kém quá xa để có thể đạt được."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ cười, rồi đứng dậy, sang sảng nói: *"Đó là tự nhiên, nếu đã trở lại, chẳng lẽ còn không cùng các huynh đệ trong môn gặp gỡ sao?"*

Phía sau Tiêu Viêm, Tiêu Mị nhìn bóng lưng gầy của người trước mặt mỉm cười. Hai năm không thấy, người trước mặt đã toát lên vẻ thành thực khiến lòng người yên tĩnh. Hiện tại, hắn giống như một viên ngọc, tinh thần sáng lạn, phóng thích ra quang mang chói mắt.

Tiếp tục cùng đám người Ngô Hạo cười nói một lúc lâu, sau đó, Tiêu Viêm cũng theo lời đi gặp mặt những huynh đệ trong Bàn Môn. Cuối cùng, dưới ánh mắt không nhìn được cười của đám người Ngô Hạo mà bỏ chạy trốn chết. Hắn cũng không ngờ tới, mọi người lại điên cuồng đến như vậy, thiếu điều đem quần áo trên người hắn xé xuống từng mảnh làm kỉ

niệm.

Sau khi cùng đám người Ngô Hạo ngồi ôn chuyện cũ, Tiêu Viêm lại chạy đến trường lão viện bên trong Nội Viện. Tại phòng hội nghị, hắn gặp được đại trưởng lão Tô Thiên đang ngồi một mình chờ hắn.

Tô Thiên đang ngồi trong phòng khách, tay cầm một quyển cổ tịch. Nghe thấy tiếng mở cửa, Tô Thiên ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy bộ dạng quần áo toi tả của Tiêu Viêm, liền giễu cợt nói: "*Hiện tại ngươi đã biết, trong Nội Viện này, ngươi được hoan nghênh đến mức nào chưa? Đã nhiều năm trôi qua, ta chưa từng thấy một vị đệ tử nào lại có được đãi ngộ như ngươi.*"

Nghe được tiểu ý trong câu nói của Tô Thiên, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ một tiếng, tùy ý ngồi xuống một cái ghế trước mặt Tô Thiên, mới bắt đầu nói: "*Đại trưởng lão cũng đừng giễu cợt ta chứ.*"

Tô Thiên cười cười, chợt thoáng thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm nói: "*Ngươi lần này quay về Già Nam học viện, ngoài việc cung cấp tâm viêm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp, còn có những chuyện nào khác không?*"

Nhắc tới chính sự, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên chăm chú rất nhiều, khẽ gật đầu, chân chờ một lúc mới nói: "*Đại trưởng lão, viện trưởng đại nhân hiện có ở trong Nội Viện hay không?*"

"*Àn, lão nhân gia xưa nay thích vân du tứ hải, có lẽ đã đến mười mấy năm nay chưa từng quay trở lại, nếu hắn không cách một đoạn thời gian cho người đưa tin về, chỉ e rằng đến ta cũng cho là hắn đã gặp phải bất trắc nào đó. Sao, ngươi tìm ông ấy có việc hả?*" Tô Thiên lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

Tiêu Viêm thở dài một tiếng, chậm rãi tháo hắc bào, để lộ ra hắc ban quỷ dị nơi lồng ngực, xung quanh hắc ban, phù văn huyền diệu hết như nhà giam, đem nó phong ấn lại.

Nhìn vào mảnh hắc ban nơi ngực Tiêu Viêm, sắc mặt Tô Thiên nhất thời biến đổi, với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra một ít manh mối, lập tức trầm giọng nói: "*Ngươi trúng độc?*"

Tiêu Viêm gật đầu cười khỏ, đem sự tình từ đầu đến cuối giản lược kể lại một lần cho Tô Thiên.

"Cường giả Đấu Tôn!" Nghe Tiêu Viêm kể xong, sắc mặt Tô Thiên cũng trở nên nghiêm trọng, một lát sau mới lắc đầu thở dài: "Trong Nội Viện, ngoại trừ viện trưởng đại nhân đang ở ngoài, không còn một Đấu Tôn cường giả nào, Già Nam học viện quả thật có một vài lão quái vật đang ẩn tu, tất cả họ đều không đạt đến thực lực Đấu Tôn. Có lẽ bọn họ liên thủ lại, cũng có thể đạt tới cấp độ đó trong thời gian ngắn, tuy nhiên muốn bọn họ ra tay là chuyện không có khả năng, nhiệm vụ của bọn họ là thủ hộ Già Nam học viện, nếu không phải trường hợp Già Nam học viện đứng trước bờ sinh tử, bọn họ tuyệt đối sẽ không hiện thân, chứ đừng nói là giúp ai đó trừ độc. Điều này, dù là ta cũng không có tư cách chỉ huy bọn họ."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng đành thở dài, đối với mấy lão quái vật đang ẩn tàng, hẳn cũng không có hy vọng gì xa vời. Năm đó, Nội Viện thiếu chút nữa bị Hàn Phong hủy diệt, những lão gia hỏa kia cũng không thêm xuất hiện lấy một lần, huống chi là bây giờ trợ giúp hắn trừ độc.

"Nếu không có cường giả Đấu Tôn ra tay trợ giúp, chỉ còn một phương pháp cuối cùng." Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, chậm rãi nói.

"Biện pháp gì?"

"Lại tiếp tục tìm thêm một loại Dị Hỏa!"

Trong mắt Tiêu Viêm, đột nhiên bộc phát ra một luồng quang mang nóng bỏng, trầm giọng nói.

-----oOo-----

Chương 869: Tin tức Dị Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Tiếp tục tìm kiếm một loại dị hỏa? "

Bên trong phòng hội nghị, Tô Thiên nghe Tiêu Viêm nói, ngân ra đầy kinh ngạc. Hắn tự nhiên hiểu rõ dị hỏa rất hi hữu, năm đó Già Nam Học Viện nếu không phải cơ duyên xảo hợp và thực lực cường đại của viện trưởng đại nhân, hiển nhiên không có khả năng tìm được Vân Lạc Tâm Viêm. Hơn nữa còn phong ấn nó trong nội viện.

Nhìn Tô Thiên kinh ngạc, trên mặt Tiêu Viêm lại càng thêm ngưng trọng, trầm giọng nói: *"Có lẽ đại trưởng lão cũng biết công pháp tu luyện có thể thôn phệ dị hỏa. Nếu ta có thêm một loại dị hỏa nữa, hẳn là có thể dựa vào dị hỏa mà đem "Ma Độc Ban" hoàn toàn hóa giải. "*

"Dị hỏa... Thứ này trên Đấu Khí đại lục, lực hấp dẫn thậm chí so với Bồ Đề Hóa Tiên Thể còn lớn hơn. Trên cơ bản chỉ cần một khi có chút tin tức truyền ra, sẽ dẫn tới vô số cường giả để ý. Hơn nữa trên Đấu Khí đại lục, dị hỏa cũng vô cùng ít ỏi, muốn tìm kiếm chỉ sợ cũng phải cần rất nhiều thời gian cùng tinh lực. " Tô Thiên cười khò lắc đầu, nói.

Tiêu Viêm cũng thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: *"Nhưng hiện giờ ta cũng chỉ có biện pháp đó. Mặc kệ đến tốt cùng có bao nhiêu gian nan, ta cũng phải đi tìm kiếm, ta lần này đến Già Nam Học Viện chính là muốn thỉnh giáo ngài một chút tin tức có liên quan đến dị hỏa. Dù sao đại trưởng lão hiểu biết về Đấu Khí Đại Lục so với ta hơn rất nhiều."*

Trước ánh mắt chờ đợi của Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, trầm ngâm nói: *"Việc này vì sao ngươi không hỏi sư phụ của ngươi, Dược Tôn Giả? Hắn thân là luyện dược tông sư, hiểu biết đối với dị hỏa hiển nhiên hơn xa ta."*

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ chuyển, thấp giọng nói: *"Lão sư đã rơi vào tay Hồn Điện rồi. Ta sợ dĩ vãng vàng tìm kiếm dị hỏa như vậy, ngoài bởi vì độc tố nội thể, chính là muốn từ dị hỏa có được lực lượng, đem lão sư từ trong tay Hồn Điện cứu ra."*

"Dược Tôn Giả rơi vào tay Hồn Điện?" Nghe Tiêu Viêm nói, sắc mặt Tô Thiên khẽ biến, thất thanh nói.

Tiêu Viêm cay đắng gật đầu, bàn tay trong tay áo chậm rãi nắm lại.

Nhìn bộ dạng Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng than nhẹ một tiếng, cau mày nói:

"Không biết cái thế lực quý dị kia đến tột cùng cần nhiều linh hồn cường đại như vậy để làm gì. Một đám gia hỏa lên lút, năm đó viện trưởng đại nhân với bọn họ từng có một ít xung đột. Người cùng một tên cường giả cấp Đấu Tôn của Hôn Điện đại chiến một phen, nhưng không chiếm được chút thượng phong nào."

"Đấu Tôn?" Nghe được cái từ này, Tiêu Viêm khóe mắt nhảy dựng lên, đối với cấp bậc cường giả đó, hẳn hiện tại căn bản không có chút lực chống cự.

"Hiện giờ ngươi coi như kết oán cùng Hôn Điện! Ngày sau phải cẩn thận một chút, nếu không có năm chắc tuyệt đối, không nên đại đột đi giải cứu Dược Tôn Giả. Nếu không chẳng khác nào dẽ vào miệng cọp. Hôn Điện này thực lực không nhỏ, dù là viện trưởng đại nhân năm đó cũng đối với thế lực thần bí này kiêng kỵ vô cùng." Tô Thiên trầm giọng nhắc nhở.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn tự nhiên biết Hôn Điện này rất cường đại, chỉ một ít hộ pháp cũng đủ làm cho hắn thê thảm. Một ngày hắn còn chưa cường đại hơn tên Tôn lão kia, chỉ sợ ngoại trừ quay đầu chạy trốn, hắn căn bản không thể làm gì.

"Bất quá, Dược Tôn Giả năm đó quan hệ rộng lớn, trên đại lục không ít lão quái thực lực mạnh mẽ có giao tình cùng hắn ít nhiều. Mặc dù những người này không nhất định sẽ bởi vì ngươi đối kháng với Hôn Điện, nhưng cũng xem như một ẩn số. Đương nhiên nếu có thể, ngươi tốt nhất nên tìm một người, đến lúc ngươi giải cứu Dược Tôn Giả, hẳn sẽ có trợ giúp rất lớn." Tô Thiên mười ngón giao nhau, chậm rãi nói.

"Ai?" Tiêu Viêm ngẩn ra, hỏi.

"Phong Tôn Giả." Tô Thiên trầm giọng nói, trong giọng nói, lộ ra một tia kính sợ.

"Phong Tôn Giả?" Nghe cái tên này, Tiêu Viêm trong lòng cũng có chút nhảy lên. Cái tên này không phải lần đầu hắn nghe qua, tuy nhiên đối với chủ nhân cái tên đó, hắn biết không nhiều lắm, nhưng lại biết hai điểm. Thứ nhất người này cùng lão sư quan hệ sâu đậm. Thứ hai, người này là một Đấu Tôn cường giả hàng thật giá thật.

"Đúng vậy, Phong Tôn Giả... Hẳn cùng sư phụ ngươi, Dược Tôn Giả, là

sinh tử tri kỉ. Năm đó Dược Tôn Giả vô cớ mất tích, Hàn Phong đôi bên ngoài tuyên bố trong lúc luyện đan tự thiêu mà chết. Nhưng loại lý do gượng ép này, Phong Tôn Giả đương nhiên vô cùng hoài nghi. Những năm gần đây, hắc đường như đi khắp đại lục tìm kiếm tin tức liên quan đến Dược Tôn Giả. Mà Hàn Phong cũng bởi vì e ngại hắc điều tra ra cái gì đó, mới trốn bên trong Hắc Giác Vực này. Nhiều năm như vậy, trong lúc Phong Tôn Giả dò tìm, nhiều lần thậm chí đã cùng Hồn Điện giao thủ, về phần nguyên nhân, ta cũng không rõ lắm."

"Nếu là người có thể tìm được hắc, bằng vào thân phận đệ tử Dược Tôn Giả, hắc tất nhiên sẽ đối đãi người như đệ tử thân truyền. Nói thật không phải đong sượng, thật không hiểu vì sao hắc cùng với Dược Tôn Giả có giao tình thâm hậu như vậy, chỉ sợ thân sinh huynh đệ bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi." Tô Thiên thở dài một hơi rồi lại cười nói: "Nói cho người biết, nếu người có thể tìm được Phong Tôn Giả, tuyệt đối sẽ một đại trợ lực. Hơn nữa, đối với trợ lực này, người hoàn toàn có thể tin tưởng."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chột cười khổ nói: *"Đấu Khí Đại Lục to lớn như thế, muốn tìm Đấu Tôn cường giả, như thân long thấy đầu không thấy đuôi, dễ dàng vậy sao?"*

"Cái này thì xem cơ duyên của người thế nào đi. Phong Tôn Giả thực lực rất mạnh, dù là viện trưởng đại nhân, cũng vô cùng tôn sùng, tìm được ông ấy đối với người tất có tốt chỗ không nhỏ, ít nhất sau đó, cũng không cần tiếp tục lo lắng Hồn Điện trả thù." Tô Thiên giang tay, cũng không có biện pháp nào giúp Tiêu Viêm tìm được Phong Tôn Giả, nếu truyền tin tức này ra ngoài mà nói, chỉ sợ Phong Tôn Giả biết tin chưa kịp tới, thì Hồn Điện và một ít cừu gia của Dược Tôn Giả năm đó, đã kéo đến.

"Ta sẽ cố hết sức." Tiêu Viêm bắt đắc dĩ lắc đầu, chột ánh mắt nhìn chăm chú vào Tô Thiên, nói: "Bất quá bây giờ ta cảm thấy cần hỏi thăm một chút tin tức có liên quan dị hỏa a. Mặc kệ có thể xảy ra chuyện gì, ta vẫn cảm thấy, đem thực lực của chính mình tăng lên, mới là quan trọng nhất."

"Đại trưởng lão, ngài lịch duyệt bất phàm, trên Đấu Khí đại lục ít nhiều cũng biết được chút chuyện. Nếu có manh mối về dị hỏa, mặc kệ xác suất thành công có bao nhiêu, cũng xin báo cho ta một tiếng, chuyện này đối với ta, thật sự vô cùng trọng yếu. "

Tiêu Viêm trong nạp giới có ba bức tàn đồ liên quan đến Tịnh Liên Yêu

Hỏa, nhưng hắn hiện tại vẫn chưa lấy ra để hỏi, cũng không phải hắn không tin tưởng đại trưởng lão Tô Thiên, mà do sức dụ hoặc của Tịnh Liên Yêu Hỏa thật sự quá mức khủng bố. Năm đó khi có được bức tàn đồ thứ nhất thì Dược Lão liền trình trọng báo cho hắn, quyết không thể cho bất luận kẻ nào biết tới. Bởi vậy dù là lúc trước từ Hải Ba Đông lấy được miếng tàn đồ, hắn cũng đem bí mật này bảo tồn. Mà hiện giờ, nếu không phải là đến lúc thật sự bất đắc dĩ, hắn cũng tận lực yêu cầu mình, đem chuyện này cất giấu ở trong lòng không cho bất luận kẻ nào biết.

Nhìn Tiêu Viêm thành khẩn như vậy, Tô Thiên cũng khẽ thở dài một hơi, thân mình dựa vào lưng ghế, đôi mắt híp lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, sau một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "*Chuyện về dị hỏa, ta quả thật biết một chút.*"

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Tô Thiên, trong nháy mắt trở nên cực kỳ nóng bỏng.

"Phần Viêm Cốc?"

Nghe cái tên này, Tiêu Viêm nhất thời sửng sốt, môn phái này hắn cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy. Bởi vì bí pháp hắn tu luyện, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, là bí pháp của môn phái này, trong lúc mơ hồ hắn cũng nhớ lại một chút, tựa hồ năm đó Dược Lão đã nói qua, trên Đẩu Khí đại lục môn phái này nắm giữ trong tay một loại dị hỏa không biết tên.

"Môn phái này, từ xưa có một loại dị hỏa tên là Cửu Long Lô Cương Hỏa, trên dị hỏa bảng bài danh thứ mười hai, so với Vẫn Lạc Tâm Viêm còn cao hơn một bậc. Về phần có tác dụng gì, ta cũng không rõ lắm, nhưng có thể được bài danh cao trên dị hỏa bảng, tất nhiên chắc chắn không kém hơn so với Vẫn Lạc Tâm Viêm." Tô Thiên chậm rãi nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ mím môi, Phần Viêm Cốc có được dị hỏa, hắn năm đó đã nghe Dược Lão đề cập đến, nhưng không biết chính xác như thế nào mà thôi. Hơn nữa hắn cũng rõ ràng, Phần Viêm Cốc, thế lực rất mạnh, muốn từ trong tay bọn họ đem Cửu Long Lô Cương Hỏa thu vào tay, tất nhiên không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhìn Tiêu Viêm sắc mặt biến đổi, Tô Thiên cũng là cười khỏ nói: "*Đây là tin tức duy nhất ta biết về dị hỏa. Nếu ngươi có bản lĩnh, có lẽ có thể đánh*

chủ ý một lần. Nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận, Phần Viêm Cốc môn nhân đều là người tính tình nóng nảy, nếu bị phát hiện tất nhiên sẽ cùng bọn họ kết thù chuốc oán."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, Cửu Long Lô Cương Hỏa cơ hồ có thể nói là mệnh căn Phần Viêm Cốc, nếu là bị hấn đoạt đi, bọn họ tất nhiên sẽ không chết không thôi. Nhưng để giải cứu Dược Lão cùng phụ thân, có một số việc dù là không hợp đạo nghĩa cũng không thể không làm.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm miên man suy tính. Ngay lúc này một đạo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản đột nhiên vang lên trong phòng.

"Cửu Long Lô Cương Hỏa mặc dù là dị hỏa. Nhưng mà trải qua Phần Viêm Cốc mấy trăm năm không ngừng luyện hóa, sớm đã bị lưu lại huyết hồn ẩn ký. Trừ phi người tu luyện công pháp của Phần Viêm Cốc, nếu không dù có chiếm được Cửu Long Lô Cương Hỏa, cũng không có khả năng đem nó sử dụng cho bản thân."

Thanh âm đột nhiên vang lên, Tiêu Viêm cùng Tô Thiên sắc mặt đều hơi đổi. Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, bàn tay hướng tới cánh cửa, hấp lực điên cuồng bùng phát ra. Cánh cửa ngay lập tức nổ tung, một đạo kinh hô vang lên, một vị lam y nữ tử bị mạnh mẽ hút vào, cuối cùng bị Tiêu Viêm nắm chặt cái cổ mảnh khảnh.

Bàn tay nắm cái cổ trắng như tuyết của nữ tử, ánh mắt Tiêu Viêm tràn ngập sát ý nhìn nữ tử, bỗng nhiên trở nên sững sờ.

"Tại sao là ngươi? "

-----oOo-----

Chương 870: Tin Tức Dị Hoả Khác!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn nữ tử bị Tiêu Viêm nắm cổ, đến cả động cũng không dám động kia,

ai nấy đều ngạc nhiên, bởi vì nàng này rõ ràng là Luyện Dược Sư Bàn Môn từng gặp mặt hẳn lúc trước, Hân Lam.

Hân Lam vào giờ phút này cô bị Tiêu Viêm bóp lấy, lại cảm nhận được trong mắt hẳn tràn đầy sát ý thực sự, nên nàng ta cũng không dám vùng vẫy, khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ, thêm vào nét tái nhợt khiến người khác phải thương xót, cùng một đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Tại sao lại là ngươi?" Khi nhận ra cô gái này, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, trầm giọng nói: *"Ngươi nghe lên chúng ta nói chuyện sao?"*

"Ra là nha đầu này? Thật sự quá hồ đồ! Nơi đây là trọng địa của Nội viện mà con lại tùy ý xâm nhập như vậy sao?" Tô Thiên sau khi sửng sốt kinh ngạc, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, quát lên đầy trách móc.

Bị Tô Thiên quát mắng, Hân Lam cũng là khẽ cắn môi, nói: *"Tô gia gia, Hân Lam cũng chỉ là vô ý đi vào mà thôi"*

"Đại trưởng lão biết cô gái này sao?" Nghe lời xưng hô của Hân Lam, Tiêu Viêm không khỏi bất ngờ, hướng mắt về phía Tô Thiên.

"Ừ, ừ! Ài, nha đầu kia là cháu gái một lão bằng hữu của ta, năm ngoái được người ta đưa đến đây, nhờ ta chăm sóc bồi dưỡng dùm." Tô Thiên cười khổ gật đầu.

Nghe vậy, Tiêu Viêm mới rõ ràng, bèn chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ Hân Lam, thản nhiên: *"Cô có thể nghe lên ta cùng Đại trưởng lão lâu như vậy, chắc hẳn là đã dùng đan dược gì đó để che dấu khí tức rồi, mà như vậy thì không giống như là vô tình mà tới, ngược lại đã có sự chuẩn bị trước khi đến mới đúng?"*

Dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm, hai má Hân Lam không khỏi đỏ lên, chột nàng cắn răng: *"Ta thật sự là cố ý đến nghe lên đây, ngươi làm gì mà hung dữ vậy! Hơn nữa ta có thể nói cho ngươi biết luôn, ngươi muốn có ý đồ với Cửu Long Lô Cương Hỏa của Phần Viêm Cốc, thì cuối cùng cũng sẽ khiến bản thân vô duyên vô cớ mà đắc tội với một thế lực mạnh mẽ mà thôi"*

"Vì sao?" Tiêu Viêm ngẩn ra, chột trầm giọng nói, hẳn phải thật vất vả lắm

mới kiếm được chút ít tin tức về Di Hoả, làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được!

"Ta lúc trước đã nói rồi, Cửu Long Lô Cương Hỏa được Phần Viêm Cốc truyền thừa mấy trăm năm, sớm đã bị lịch đại cường giả để lại huyết hồn ẩn ký khó có thể xóa đi ở bên trong hỏa chi bản nguyên. Trừ phi người tu luyện công pháp trấn cốc "Thanh Minh U Viêm Quyết" của Phần Viêm Cốc, còn không dù người có chiếm được Cửu Long Thiên Cương Hỏa, cũng tuyệt không có khả năng đem nó sử dụng!" Hân Lam xoa xoa cái gáy thon dài trắng như tuyết kia, khó nhọc ho khan một hồi lâu rồi mới lạnh lùng nói.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời trầm xuống, ánh mắt chuyển về hướng Tô Thiên, cau mày nói: *"Đại trưởng lão, những gì nàng ta nói, đều là sự thật sao?"*

Đối với câu hỏi của Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng tỏ vẻ nghi hoặc, rồi lắc đầu cười khò: *"Cái này ta cũng không biết, bất quá nếu nha đầu Hân Lam đã nói thế thì chắc là không phải giả. Ài, khó trách Phần Viêm Cốc có thể đem Cửu Long Lô Cương Hỏa bảo tồn cho đến nay, dĩ nhiên đã có sự chuẩn bị chu đáo đến vậy, lão phu thật đã xem thường bọn họ rồi!"*

Nghe Tô Thiên nói, Tiêu Viêm hoàn toàn trầm lặng, thật vất vả mới lấy được chút manh mối chẳng lẽ cứ như vậy liền trở thành vô dụng sao?

"Hân Lam đến từ Trung châu của đại lục Đấu Khí, mà Phần Viêm Cốc cũng tọa lạc ở nơi đó, cho nên nó cũng có chút hiểu biết, cùng với việc nghe lén bị lộ vừa rồi, chắc hẳn nó cũng không nói dối chúng ta đâu!" Sợ Tiêu Viêm không tin lời nói của Hân Lam, Tô Thiên cũng liền giúp đỡ một câu nói ra thân phận lại lịch của nàng

"Trung châu?" Danh tự xa lạ này khiến Tiêu Viêm có chút mờ mịt.

"Trung châu là cách xưng hô của khu vực trung tâm đại lục. Vùng đất đó cực kỳ khổng lồ, có vô số thế lực phức tạp cùng với nhiều loại chủng tộc kỳ dị khác mà ở địa phương này căn bản khó có thể thấy được. Bởi vậy cũng có thể nói, mảnh đất trung tâm của đại lục Đấu khí cũng là nơi đặc sắc nhất... Các cường giả đỉnh cấp trên đại lục phần lớn đều xuất phát từ đó mà ra." Biết được Tiêu Viêm không rõ nên Tô Thiên trưởng lão liền cười cười giải thích: *"Hơn nữa ở nơi đó, người có lẽ sẽ biết được một ít tin tức*

liên quan đến thế lực sau lưng cô bạn gái nhỏ của người đó!"

Nghe được những lời này của Tô Thiên, tâm tư của Tiêu Viêm đang âm trầm liền đột ngột nhảy lên, thở ra một hơi. Trong đầu hắn, chợt hiện lên hình ảnh một cô gái với gương mặt thanh nhã, lúc hờn giận hay lúc vui vẻ, vẫn luôn luôn tươi cười mềm mại mà ấm áp như gió mùa xuân, dần dần làm cho Tiêu Viêm trở nên tỉnh táo lại.

Tiêu Viêm sau khi bình tâm, trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên hướng về phía Hân Lam, mắt nheo lại, chậm rãi hỏi: *"Cô có còn muốn nói gì nữa không?"*

Đối với việc Hân Lam vô duyên vô cớ đến nghe lén cuộc nói chuyện giữa hắn và đại trưởng lão, Tiêu Viêm cũng hơi nghi ngờ. Cô gái này tựa hồ không giống với hạng người ngốc nghếch, nàng hắn cũng biết nghe lén chuyện người khác là điều kiêng kỵ. Nếu như không có lý do gì, tất nhiên sẽ không làm ra sự tình như thế này.

Thấy Tiêu Viêm nhìn, Hân Lam hơi mất tự nhiên, xụ mặt một lúc rồi mới cắn răng nói: *"Người thực sự muốn có được manh mối của Dịch Hỏa?"*

"Ừm!"

"Đối với Cửu Long Lô Cương Hỏa người cũng không cần phải nghĩ tới nữa, là truyền thừa của Phần Viêm Cốc đã mấy trăm năm, bọn họ tất có phương pháp để che dấu nó. Dù cho người có đến được đó, cũng không thể tìm thấy nó đâu..." Nhìn Tiêu Viêm gật đầu, Hân Lam chần chừ một lúc rồi chậm rãi nói.

"Cô có biện pháp phá giải sao?"

"Không có..." Thấy ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên sáng lên, Hân Lam vội lắc lắc đầu, rồi lại thấy hắn vì vậy mà nhíu mày, nàng ta liền bĩu môi một cái mới chịu nói: *"Ta không có biện pháp phá giải nó, nhưng ta lại biết manh mối của một loại Dịch hỏa, thứ hạng không thua kém so với Cửu Long Lô Cương Hỏa! Hơn nữa chỉ cần người có bản lĩnh, thì khả năng có được nó sẽ không thấp hơn bao nhiêu so với việc đi cướp lấy Cửu Long Lô Cương Hỏa nữa!"*

Hân Lam vừa nói xong, Tiêu Viêm vừa ngồi xuống ghế dựa lại mạnh mẽ

đứng phất dậy, ánh mắt nóng rực nhìn người con gái trước mặt, thanh âm đầy sự kích động: *"Cô biết một loại Dịch Hỏa khác sao?"*

Thấy Tiêu Viêm kích động như vậy, Hân Lam cũng giật mình hoảng sợ mà lùi về phía sau một bước, rồi nhẹ gật đầu.

"Nói cho ta biết, bất kể cô muốn gì, chỉ cần ta làm được chắc chắn sẽ làm cho cô!" Tiêu Viêm bước tới trước một bước, ngữ khí kích động. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Nói cho người không phải là không được, nhưng người phải cho ta biết trước, người bây giờ, có phải là... một Lục phẩm Luyện dược sư hay không?" Trong ánh mắt của Hân Lam cũng hiện lên một chút khấn trương, mở miệng hỏi. Sau khi thấy Tiêu Viêm gật đầu, đôi mắt nàng nhất thời lóe lên một tia sáng kỳ dị, răng ngọc cắn cắn vào môi, tay mềm buông lỏng, sau đó hít sâu một hơi rồi nói: *"Chỉ cần người đáp ứng giúp ta một việc, ta liền nói cho người biết tin tức của Dịch hỏa"*

"Nói đi!" Tiêu Viêm không chút phân vân, trầm giọng hỏi!

"Trợ giúp gia tộc ta, một lần nữa tiến nhập vào khu vực trưởng lão của Đan Tháp!" Bàn tay Hân Lam lúc này đột nhiên nắm chặt lại, thanh âm trong suốt cũng trở nên khấn trương, vang lên trong đại sảnh!

"Đan Tháp?" Nghe được danh tự không mấy xa lạ này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy nao nao, rồi chau mày lại. Hắn cũng biết thế lực đặc biệt do Luyện dược sư tạo thành này, trên đại lục Đấu Khí có địa vị cực cao! Mặc dù không rõ ràng lắm trình tự phân chia cấp bậc bên trong, nhưng hắn cũng có thể miễn cưỡng đoán được, để có thể tiến được vào khu vực trưởng lão, thì yêu cầu tất nhiên sẽ cực kỳ hà khắc! Bởi vậy, đối mặt với một đòi hỏi lớn như vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng xuất hiện sự chần chừ!

"Hân Lam, không cần phải hồ nháo, con nghĩ có thể khiến cho gia tộc con một lần nữa tiến vào Đan tháp dễ dàng vậy sao? Dù cho lấy thực lực Lục phẩm Luyện dược sư của Tiêu Viêm hiện giờ, cũng không có khả năng làm cho gia tộc con một lần nữa đi vào khu vực trưởng lão! Yêu cầu hà khắc của nơi đó, con đâu phải là không biết? Trừ phi đạt tới trình độ Thất phẩm Luyện dược sư, còn không, cơ hội thực sự rất thấp mà!" Tô Thiên đứng bên cạnh nghe xong yêu cầu của Hân Lam, khẽ biến sắc, trầm giọng

quát!

"Con biết hiện tại hấn làm không được, nhưng hấn ở độ tuổi này đã đạt tới cấp Lục phẩm Luyện dược sư, thì thiên phú quả thực là cực cao. Với thiên phú đó, dù là bên trong Đan tháp cũng vô cùng hiếm thấy! Nếu hấn đồng ý tận lực tương trợ, thì gia tộc của con cũng chưa chắc là hoàn toàn không có cơ hội mà!" Nghe tiếng quát của Tô Thiên, Hân Lam không có vẻ sợ sệt, vẫn như trước quát cường nhìn về Tiêu Viêm nói: *"Nếu ngươi đáp ứng trợ giúp ta, ta liền nói cho ngươi biết manh mối của Dịch Hỏa kia!"*

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng cùng sự khẩn trương của Hân Lam, Tiêu Viêm cũng dần lâm vào trầm tư. Hấn trước giờ vẫn mang theo một loại tâm tình kính sợ đối với Đan tháp. Cái thế lực đặc thù này, sở hữu cực nhiều nhân tài và cũng là tổ chức mạnh nhất ngoài Hồn Điện. Đối với địa phương cao cấp đó, cạnh tranh tất nhiên cũng sẽ vô cùng khốc liệt. Dù Tiêu Viêm đối với thiên phú Luyện dược của mình xưa nay luôn tin tưởng, nhưng Đan tháp cũng là một nơi rất khủng bố, là nơi tụ hội của gần như tất cả các Luyện dược sư hàng đầu trên đại lục Đấu Khí. Muốn vẫy vùng ở nơi này một phen thì có lẽ cũng không thua kém gì việc náo loạn ngay bên trong Hồn Điện cả!

Nhìn thấy Tiêu Viêm đang trầm ngâm, ánh mắt nóng rực của Hân Lam như bị giới cho một gáo nước lạnh mà chậm rãi tắt dần, trên gương mặt bắt đầu xuất hiện một chút thất vọng. Nàng tự giễu cười mình, rồi định xoay người rời đi, thì Tiêu Viêm sau một lúc suy nghĩ rốt cuộc cũng hít sâu một hơi mà thông thả nói: *"Ta không biết, đến tận cùng sẽ có bao nhiêu khó khăn để trợ giúp gia tộc của cô tiến vào khu vực trưởng lão Đan tháp! Hơn nữa ta cũng không thể nắm chắc, dưới sự trợ giúp của ta mà gia tộc cô sẽ đạt được mục đích không? Nhưng ta cam đoan với cô, chỉ cần cô cho ta manh mối xác thực về Dịch Hỏa, ta sẽ dốc hết sức mình mà hỗ trợ gia tộc cô. Như vậy được chứ?"*

Nghe được những lời này từ Tiêu Viêm, thân thể mềm mại của Hân Lam nhất thời run lên, đôi mắt trong suốt tràn ngập kích động. Mặc kệ lần cố gắng này của nàng có kết quả hay không, thì ít nhất, nàng đã mang lại cho gia tộc đang dần lâm vào cảnh diệt vong của mình một tia hy vọng, cho nên nàng vội vàng gạt đầu lia lịa.

Tiêu Viêm nhàn nhạt cười, sau khi mạnh mẽ đè nén sự kích động và hồi hộp trong lòng xuống, hấn mới chậm rãi hỏi: *"Một khi đã như vậy, cô nên*

đem manh mối Dị Hỏa nói ra đi, để ta có thể biết được, liệu manh mối này có đáng giá với thù lao như vậy hay không?"

-----oOo-----

Chương 871: Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, Hân Lam liền mỉm cười, khẽ hít một hơi, chỉnh sửa lại suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi nói: *"Kỳ thật manh mối về Dị Hỏa mà ta nói cũng có quan hệ tới Đan tháp. Gia tộc của ta cũng từng có tên trong khu vực Trường lão của Đan tháp, nên ta mới biết được một ít tin tức liên quan tới nó!"*

"Lại là Đan tháp sao?" Nghe thế, lông mày của Tiêu Viêm hơi nhíu lại, nếu Dị hỏa kia nằm trong tay Đan tháp thì hẳn làm sao có thể cướp đoạt được đây? Đan tháp không giống như Già Nam Học Viện, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Dị Hỏa rơi vào tay người khác. Hơn nữa, dù Tiêu Viêm không biết thực lực chân chính của Phần Viêm Cốc, thì hẳn cũng có thể đoán được, ít nhất Phần Viêm Cốc cũng tuyệt đối không mạnh mẽ như Đan tháp. Như vậy, chẳng phải là bảo hắn lựa chọn đắc tội với thế lực Đan tháp còn mạnh mẽ hơn sao? Thế thì hẳn thà trực tiếp hướng sự quan tâm tới Phần Viêm Cốc, có lẽ còn dễ dàng hơn một chút!

"Huynh cũng không cần phải lo lắng, Cửu Long Lô Cương Hỏa là vật đã có chủ, là vật truyền thừa hàng trăm năm nay của Phần Viêm Cốc. Nhưng Dị Hỏa mà ta nói kia, dù có liên quan tới Đan tháp, nhưng đến bây giờ nó vẫn là vật vô chủ. Chỉ cần huynh đủ năng lực và có duyên với nó, thì sẽ có được nó! Về điểm này thì dù có là Đan tháp cũng không phản đối! Bởi đâu sao, Đan tháp cũng không phải là Phần Viêm Cốc, địa vị bọn họ trên đại lục có chút đặc thù mà!" Như biết được suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, Hân Lam vội vàng giải thích.

Chân mày Tiêu Viêm khẽ giãn ra, hắn liếc mắt sang Tô Thiên thấy lão khẽ gật đầu, mới trầm ngâm: *"Cô nói rõ hơn một chút đi! Với lại, cô đã biết những điều này, thì hẳn cũng biết được đó là loại Dị Hỏa nào chứ?"*

"*Tiêu đại ca xin cứ yên tâm! Hân Lam tin tưởng, loại Dị Hỏa trong Đan tháp nhất định sẽ làm đại ca động tâm!*" Hân Lam thản nhiên cười, trong xung hô đã thoáng có sự thay đổi! Nàng ta chột héch mũi lên hỏi: "*Không biết Tiêu đại ca đã nghe nói tới "Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa" bao giờ chưa?"*"

"*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa?*" Nghe cái tên này, Tiêu Viêm ngẩn người ra, rồi lập tức trong đôi mắt đen sâu thẳm chột bùng phát ra sự cuồng nhiệt. Hắn hôm nay cũng xem như là một gã Lục Phẩm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật, cho nên đối với khá nhiều loại Dị Hỏa trên Dị Hỏa bảng đã có những hiểu biết nhất định. Đối với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hắn quả thật cũng từng nghiên cứu một chút!

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, còn được gọi là Tam Thiên Tinh Không Diễm Viêm Hỏa, bài danh thứ chín trên Dị Hỏa bảng, so với Cốt Linh Lãnh Hỏa của Dược Lão còn cao hơn hai bậc! Loại Dị Hỏa này so với đại đa số Dị Hỏa trên Dị Hỏa bảng cũng thuộc loại hiếm thấy khó tìm! Bởi vì nó không tồn tại trên lục địa, mà hình thành từ tinh không. Trong sách cổ từng ghi chép, khi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hình thành, trời giáng lửa bạc, ngàn dặm đất đai nơi đó sẽ biến thành sa mạc, chẳng còn phân biệt ngày đêm, sao trăng chẳng thấy, trời cũng lu mờ!

Bởi nguyên nhân nó ở trong tinh không, là nơi mà người bình thường khó có thể tới được, cho nên thời gian tồn tại của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa so với các Dị Hỏa khác càng lâu dài hơn. Cũng chính vì điều này cho nên nó cũng có đủ thời gian để tiến hóa. Do đó phân lớn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa khi bị phát hiện đều thuộc loại thiên địa linh vật có linh trí khá cao. Dù có tìm được nó, muốn thu thập cũng là một việc vô cùng khó khăn!

Đương nhiên, điều làm cho Tiêu Viêm động tâm cũng không phải chỉ là bài danh của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, mà loại Dị Hỏa này còn có một loại năng lực vô cùng đặc thù là "*Tam Thiên Tinh Thần Thể Chất*". Đương nhiên đây chỉ là cách gọi dễ nghe, bởi theo sách cổ truyền lại, một ít cường giả từng chiến đấu với người có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đều gọi nó là "*Bất Tử Thể*". Nguyên nhân có loại danh xưng kỳ dị này, là do Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có thể làm cho sinh mệnh lực của người sở hữu nó trở nên vô cùng cường đại! Cũng giống như "*Ma Chương Thú*" loài ma thú khiến người khác ghê sợ, bởi dù cho công kích mãnh liệt đến thế nào, thì

thương thế của nó cũng đều nhanh chóng được khôi phục. Mà tốc độ khôi phục sức chiến đấu cũng tăng lên rất nhanh!

Nếu cùng người có "*Bất Tử Thể*" này chiến đấu, thì cần phải sử dụng hết khả năng đem kẻ đó đánh chết hoàn toàn. Nếu không, chỉ cần kẻ đó còn một hơi thở, cũng sẽ nhanh chóng trở nên sinh long hoạt hổ! Tốc độ khôi phục cũng phụ thuộc vào độ nghiêm trọng của thương thế, bởi vậy với những cường giả đã có được "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa*", thì rất ít người muốn trở thành tử địch với bọn họ! Dù sao bất kể là ai, có một địch nhân sở hữu sinh mệnh lực ngoan cường như ma thú thể này, thì khó mà sống cho yên ổn được!

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là sở hữu Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa liền trở thành bất tử! Một khi chịu thương thế quá trầm trọng, thì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng khó mà tu bổ lại được. Ví dụ những bộ phận quan trọng như trái tim, đầu chẳng hạn... Những bộ vị yếu hại này, nếu chịu phải công kích trí mạng, thì đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng khó mà chữa trị! Mà xui xẻo gặp phải những cường giả có thực lực vượt quá xa bản thân, thì chỉ sợ đối phương sẽ không để cho kẻ đó có được cơ hội khôi phục, mà sẽ trực tiếp hủy diệt hoàn toàn! Đến lúc đó thì dù là "*Bất Tử Thể*" cũng sẽ không còn chút tác dụng nào!

Có điều nói thì như vậy, nhưng bình thường khi người nào có được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, thì sinh mệnh lực của người đó đều sẽ biến dị đến một trình độ thập phần đáng sợ. Về điểm này, không hề nghi ngờ là nó đã mang lại lực hấp dẫn rất lớn! Bởi dù sao thì ai cũng muốn tính mạng của mình được bảo đảm an toàn nhiều hơn và hoàn thiện hơn! Tiêu Viêm cũng không phải là ngoại lệ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của hắn, gương mặt Hân Lam càng hơn hờ rạng rỡ ra! Nàng ta cười dài một tiếng rồi nói: "*Đúng vậy, chính là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa xếp thứ chín trên Dị Hỏa bảng! Tiêu đại ca có hứng thú đối với nó chứ?*"

"*Chỉ cần là người thì ai cũng sẽ có dục vọng đối với nó!*" Tiêu Viêm cũng không che dấu ham muốn của mình đối với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, hắn cười nói: "*Chẳng qua, nếu thật sự Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ở trong Đan tháp, thì đối với loại Dị Hỏa quý hiếm đến vậy, bọn họ chắc chắn sẽ bảo hộ cực kỳ nghiêm mật, làm sao mà dễ dàng lấy nó cho được?*"

Tô Thiên ngồi bên cạnh cũng khẽ gật đầu, chột lão trầm giọng ho khan: "Không hồ là Đan tháp, không ngờ cũng có được loại Dịch Hỏa này! Nhưng Tiêu Viêm nói cũng đúng, đối với Dịch Hỏa trân quý đó, dù cho có thể đoạt được từ trong tay Đan tháp, thì chỉ sợ cũng sẽ trở thành kẻ địch của bọn họ mà thôi! Nói tóm lại, dù biết Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa quý giá, nhưng vì nó mà đắc tội với Đan tháp thì không phải là một việc làm sáng suốt! Bởi thực lực của Đan tháp trên đại lục cũng không hề nhỏ, lấy năng lực của sư phụ ngươi, dù năm đó chưa đáp ứng lời mời gia nhập của Đan tháp, nhưng đối với bọn họ cũng có chút kiêng kị!"

Nghe Tô Thiên nói, nét tươi cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng dần thu liễm lại! Đối với thế lực của Đan tháp, hẳn không có nhiều thông tin, nhưng hẳn cũng hiểu được một điều: *"Nơi đã hội tụ tất cả những Luyện dược sư cao cấp nhất, hơn nữa còn được xem là Thánh Địa, thì đủ để biết đó không phải là một thế lực bình thường rồi. Kết thù chuốc oán với một lực lượng kinh khủng như vậy, chính là một việc làm cực kỳ ngu xuẩn!"*

"Ha ha, về điều này thì Tiêu đại ca cứ yên tâm. Nếu huynh quả thực có thể đem Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thu vào trong túi, thì bọn họ cũng chỉ có thể nói là bản lĩnh của huynh cao, tất nhiên Đan tháp cũng sẽ không gây hấn gì đâu!" Nhìn thấy bộ dáng suy tư của Tiêu Viêm, Hân Lam khẽ cười: *"Bởi vì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chỉ là được Đan tháp phát hiện ra, chứ bọn họ vẫn chưa thu phục được nó!"*

"Kỳ thật, từ khi Đan tháp phát hiện ra Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng đã rất lâu rồi, cường giả bên trong Đan tháp tự nhiên cũng có ý đồ thu phục nó, nhưng cuối cùng đều vô ích. Ngược lại dưới sự phản kháng của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn chịu tổn thất không nhỏ! Chính vì thế, Đan tháp chỉ có thể tạm thời phong ấn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lại. Đương nhiên, loại phong ấn này cũng không có khả năng tồn tại vĩnh cửu được, bởi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không phải là thứ vô dụng!" Hân Lam giang tay, dáng vẻ dường như hơi có chút vui sướng khi người khác gặp họa, hớn hờ nói!

Tiêu Viêm chậm rãi ngồi xuống ghế tựa, mắt nhìn Hân Lam, ý bảo nàng cứ tiếp tục nói.

"Sau một khoảng thời gian song phương giằng co, Đan tháp cũng đã phát hiện rằng, quả thực quá khó khi muốn cưỡng hành mà thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, bởi linh trí của nó đã tiến hoá không thấp. Sau đó bọn họ

liền thương lượng thông qua một quyết sách, quyết định đem tư cách thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thông báo ra bên ngoài!" Hân Lam khẽ cắn môi, ngập ngừng!

"Thông báo ra bên ngoài sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Tô Thiên đều cảm thấy ngạc nhiên! Đan tháp như thế nào mà lại bỏ qua, để cho người khác đến thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sao chứ?

"Đương nhiên, việc này cũng có hạn chế chứ. Cứ mỗi ba mươi năm đại lục Đấu Khí mới tổ chức một Đan hội long trọng và có ảnh hưởng cực lớn tới giới Luyện dược sư. Mà thế lực có tư cách chủ trì tất nhiên là Đan tháp." Hân Lam mỉm cười!

"Đan hội?" Tiêu Viêm ngẩn ra, trong miệng lẩm bẩm.

"Đan hội này có thể xem như là một sự kiện trọng đại khó gặp trên đại lục Đấu Khí. Vô số kỳ tài luyện đan đến từ khắp nơi trên đại lục, đều muốn đạt được thành công tại nơi này. Chỉ cần đạt được thành công liền vang danh khắp thiên hạ! Ha ha, ta còn nhớ là sư phụ của người năm đó cũng từng một lần đạt giải quán quân của Đại hội! Mà cũng chính từ đó, sư phụ của người mới dần dần trở thành một nhân vật phong vân trên đại lục đó!" Tô Thiên cười nói!

Nghe vậy Tiêu Viêm lại một lần nữa cảm thấy sững sốt, hẳn không hề nghĩ tới lão sư của mình thì ra cũng đã từng tham dự "Đan hội" này!

Hân Lam ở bên cạnh nghe thấy những lời này cũng cảm thấy giật mình, rồi kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Nàng đến từ Trung Châu, nên phi thường rõ ràng quán quân "Đan hội" tượng trưng cho điều gì. Ba vị lão đại của Đan tháp bây giờ, đều từng là quán quân của "Đan hội"! Nàng lại chưa từng nghĩ tới, vị lão sư kia của Tiêu Viêm lại có địa vị to lớn như vậy, khó trách hẳn có thể ở độ tuổi này đã xuất hiện thành tựu khó tin đến thế!

"Cái gọi là tư cách ngoại lệ kia hẳn có liên quan tới "Đan hội" phải không?" Đôi mắt Tiêu Viêm nheo lại, nhẹ giọng nói.

"Ừ, đúng rồi!" Hân Lam gật đầu, mỉm cười: "Chỉ cần huynh tiến vào một trong mười người đứng đầu tại "Đan hội", thì ngoài phần thưởng hậu hĩnh mà Đan tháp ban thưởng cho, còn dành được tư cách một lần đi vào thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa! Khi đó có thành hay không thì còn phải

xem bản lĩnh của mình rồi. Cho nên, nếu Tiêu Viêm đại ca đối với lực lượng của bản thân có đủ tự tin, thì cũng có thể tham gia "*Dan hội*"! Đây cũng chính là cơ hội duy nhất để đạt được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thở ra một hơi, khát vọng nóng cháy cũng chậm rãi dâng trào. Thân là người trẻ tuổi, nên mặc kệ ngày thường hấn bình tĩnh thế nào, thì trong tâm vẫn có hào khí và nguyện vọng tranh bá với quần hùng thiên hạ một phen! Đặc biệt trong việc này còn có "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa*" siêu cấp hấp dẫn a!

"*Tiêu đại ca, manh mối này của ta có đáng giá với sự cam đoan của huynh không?*" Nhìn thấy đôi mắt Tiêu Viêm như đang phát ra hào quang nóng rực, Hân Lam giáo hoạt cười cười!

Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên, hơi mở ra! Sau một lúc hấn liền ngoác miệng cười to đầy sáng khoái rồi mạnh mẽ gật đầu:

"*Đáng!*"

-----oOo-----

Chương 872: Luyện Chế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thấy Tiêu Viêm gật đầu. Hân Lam mới hoàn toàn buông lỏng được tảng đá vẫn đè nặng trong lòng, trên gương mặt nàng ẩn hiện một niềm vui sâu kín, cố kìm nén sự kích động đang trào dâng, nàng thản nhiên nói: "*Nếu đã như vậy thì chúc cho việc hợp tác của chúng ta thật tốt đẹp a!*"

Tiêu Viêm cười cười, thật ra, sự kích động trong lòng hấn cũng không thấp hơn bao nhiêu so với Hân Lam! Sau bấy lâu, đến nay, hấn rốt cục cũng có được manh mối về một loại Dịch Hỏa khác. Tuy biết rằng để có được cái gọi là "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa*" kia, thì vẫn còn một khoảng cách khá xa. Nhưng ít nhất, hiện tại Tiêu Viêm đã có một mục tiêu rõ rệt, cho nên hấn cũng không cần giống như trước kia nữa, không cần phải tìm kiếm tứ tung một cách không mục đích, không phương hướng nữa...

"Khi nào chúng ta sẽ hành động? Khoảng cách từ Già Nam Học Viện đến Trung Châu cũng không phải là ngắn đâu?" Hân Lam ngược đôi mắt to trong suốt của mình lên, thanh âm hơi lo lắng.

"Trước hết cứ chờ ta hoàn thành xong sự tình ở Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong Nội Viện rồi hãy nói!" Tiêu Viêm cười to, dù lòng hấn thì gần như không thể chờ đợi được nữa, đã rất muốn đi đến Trung Châu rồi! Nhưng nếu hiện tại hấn cứ vậy mà đi, thì chỉ sợ ngay lập tức sẽ bị Đại trưởng lão Tô Thiên bóp cổ chết ngay tại chỗ a!

"Có gì mà phải vội, cho dù hiện tại nha đâu ngươi đã mời được Tiêu Viêm, nhưng với năng lực Luyện dược của hấn hiện giờ, sợ rằng không có khả năng khiến cho gia tộc ngươi một lần nữa tiến nhập khu vực trưởng lão được! Lục phẩm Luyện Dược Sư tại những nơi như của chúng ta có lẽ là hiếm thấy, nhưng bên trong Đan tháp vẫn chưa tính là gì. Về điểm này, ngươi hấn phải là người rõ ràng nhất chứ?" Tô Thiên trợn ngược trông mắt, thanh âm đầy tức giận.

"Hi hi, cái này thì Hân Lam dĩ nhiên là biết. Có điều Tiêu đại ca ở độ tuổi này có thể trở thành một Lục phẩm Luyện Dược Sư, trình độ thiên phú như thế, dù cho là bên trong Đan tháp cũng ít gặp được. Cho nên Hân Lam đối với huynh ấy rất có lòng tin!" Nhận thấy Tô Thiên đã hơi giận đối với việc mình hỏi thúc Tiêu Viêm lên đường, nên Hân Lam cũng khẽ cười duyên, cất tiếng an ủi.

Tô Thiên trừng mắt nhìn Hân Lam một cái, rồi hướng về Tiêu Viêm thở dài: "Lão phu biết tiểu tử ngươi mang trên người không ít đồ vật này nọ, cho nên mới bức thiết cần phải tăng cường thực lực. Lão phu nói thật, mảnh đất Trung Châu kia đúng là một địa phương tôi luyện rất tốt. Đó là nơi rất nhiều cường giả cũng như các thế lực chân chính đứng đầu tụ họp. Nếu như ngươi có thể ở đó mà xông xáo một phen, thì chỗ tốt thu được không ít đâu!"

"Nhưng ngươi cũng cần phải cẩn thận hết mức, bởi nơi đó cũng không giống với Hắc Giác Vực, cho nên làm việc gì cũng cần phải ngó trước nhìn sau mới được. Về phần cái gọi là "Đan hội" kia, là Đại hội quan trọng trong giới Luyện dược, tuy hiện giờ thuật Luyện dược của ngươi đã có chút thành tựu, nhưng đừng nghĩ lọt được vào trong mười người mạnh nhất là một chuyện dễ dàng!"

Nghe được ý tứ quan tâm nhắc nhở trong giọng nói của Tô Thiên, Tiêu Viêm cũng cảm thấy vô cùng ấm áp! Hắn yên lặng gật gật đầu. Đan tháp kia vì sao có thể trở thành Thánh Địa trong lòng tất cả Luyện Dược Sư trên cả Đại lục, hẳn tự nhiên là hiểu được. Luyện Dược Sư hội tụ ở nơi đó, tất nhiên đều có được những kỹ năng đặc biệt, sẽ không có ai là hạng vô dụng cả!

"Tốt lắm, giờ cũng không còn sớm nữa, ngươi về nghỉ ngơi một chút đi, chỗ ở lão phu cũng đã sắp xếp xong xuôi cả rồi! Còn chuyện bổ sung Tâm Viêm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp thì ngày mai sẽ thương lượng sau." Tô Thiên phất phất tay, cười cười.

Nghe vậy, Tiêu Viêm và Hân Lam đều gật đầu, khom người thi lễ với Tô Thiên, sau đó chậm rãi thôi lui ra khỏi phòng nghị sự.

Nhìn hai người rời khỏi đại môn, Tô Thiên mới khẽ thở dài, lầm bầm:
"Trung Châu, nhiều năm rồi không có quay trở lại, nơi đó thật nhiều kỷ niệm, nhưng mà có lẽ bây giờ đã là thiên hạ của lớp trẻ a..."

***

Rời khỏi phòng nghị sự, sắc trời cũng đã trở nên tối hẳn, trên không trung lóe ra điểm điểm tinh quang. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống phủ một làn hơi mát lạnh lên làn da người.

Sau khi rời đi, Tiêu Viêm cũng chia tay với Hân Lam, không cùng với nàng này nói chuyện nữa. Rồi dựa theo hướng dẫn của Tô Thiên về tới căn phòng đã được chuẩn bị sẵn.

Về đến phòng, hắn liền nhảy ngay lên trên chiếc giường mềm mại ấm áp. Trong khoảng thời gian vừa qua tại Hắc Giác Vực, lao tâm khổ tứ đối phó cùng với những tên kia lâu như vậy, hắn cũng cảm thấy có chút mỏi mệt. Nhưng dù tinh thần đã khá suy nhược, thì trong mắt Tiêu Viêm, vẫn như cũ lóe lên hào quang hưng phấn khó có thể che giấu. Ngày hôm nay hắn đã biết được tin tức của *"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa"*, đây quả thật là một sự vui mừng cực lớn cho hắn rồi!

"Đan tháp..!" Miệng lầm bầm nhưng trong lòng Tiêu Viêm lại tràn ngập chờ mong. Hắn bây giờ đã có sự hiếu kỳ không nhỏ đối với thế lực được

rất nhiều Luyện Dược Sư tôn sùng làm Thánh Địa trên Đại lục kia! Nếu có thể đạt được danh tiếng từ nơi đây, có lẽ lão sư hần cũng sẽ cảm thấy rất vui mừng và tự hào...

Trong lòng vừa hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm cũng đột nhiên nhớ lại những lời nhắc nhở lúc trước của Tô Thiên, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng. Trung Châu là giải đất trung tâm của Đại lục, cấp độ cường giả ở nơi đó tất nhiên sẽ viễn siêu hơn Đế quốc Gia Mã. Mà ngay cả Hắc Giác Vực thôi, với thực lực của Tiêu Viêm hiện nay, ở tại nơi này cũng không dám hoành hành không kiêng kỵ, chứ chưa bàn đến Trung Châu, nơi tụ tập của rất nhiều cường giả đứng đầu Đại lục!

"Xem ra cần có nhiều thủ đoạn bảo vệ mình hơn một chút... Nếu không, đến lúc xui xẻo gặp phải vấn đề gì, thì chỉ sợ ngay cả chạy trốn chết cũng không có cơ hội..!" Liếm liếm môi, Tiêu Viêm dùng sức lắc đầu, đem tư tưởng mỗi một bi quan kia vứt ra khỏi đầu. Sau đó hần bật dậy ngồi xếp bằng trên giường, cong ngón tay búng ra, hào quang tại Nạp giới trên tay hơi lóe lên, một bộ cốt dục to chừng một trượng huyền phù trước mặt!

Cốt dục trong suốt như ngọc nhìn rất đẹp mắt, bên trong cốt mạch lại có một loại vật chất kỳ lạ chuyển động nhẹ nhàng giống như có linh trí vậy, khiến chỉ nhìn nó thôi cũng có thể cảm thấy một cỗ sinh cơ tràn ngập, một sức sống bùng bùng khác thường!

Đôi Ngọc Thạch Cốt Dục này tất nhiên là cặp cánh của một loại Ma thú thần bí mà Tiêu Viêm mua được từ đại hội đấu giá của Hắc Hoàng Tông. Thứ này chính là tài liệu tuyệt phẩm để luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dục. Nếu có thể luyện chế thành công thì thủ đoạn bảo mệnh của Tiêu Viêm ngày sau cũng sẽ nhiều hơn không ít. Mặc dù còn chưa thử qua, nhưng Tiêu Viêm cũng mơ hồ đoán được, nếu quả thực dùng Ngọc Thạch Cốt Dục này để luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dục, thì tốc độ của hần sẽ đạt tới trình độ mà dù có nhìn khắp toàn bộ cường giả Đấu Tông, cũng khó có người nào địch nổi. Đến lúc đó, cái mạng nhỏ của hần cũng đã có thêm một sự bảo đảm không nhỏ...

Đôi với địa phương gọi là Trung Châu kia. Tiêu Viêm vẫn mang theo một loại tâm tình kiêng kỵ. Hiện tại hần cũng không biết khi nào sẽ đi đến đó. Bởi vậy, trước khi lên đường vẫn phải đem công tác chuẩn bị làm thật tốt, để tránh những sự cố đột ngột xuất hiện khiến cho hần trở tay không kịp.
Nguồn truyện:

Chậm rãi thu hồi ánh mắt nóng cháy từ Ngọc Thạch Cốt Dục đang trôi nổi trước mặt trở về. Tiêu Viêm vung tay lên, một quyển trục vàng rực liền hiện ra. Đây chính là quyển trục hướng dẫn cách luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dục!

Hắn nhẹ nhàng mở quyển trục ra, tâm thần chuyên chú, bắt đầu nghiên cứu cẩn thận cái phương pháp luyện chế này.

Hao tổn cả canh giờ, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng cẩn thận đọc xong toàn bộ nội dung ghi bên trong. Hắn khẽ cau mày chậm rãi thu hồi quyển trục, rồi lâm vào trầm tư.

Thiên Nhận Cửu Hành Dục quả thực là loại đấu kỹ Phi hành hiếm thấy. Hơn nữa quan trọng là nó có thể dựa vào phẩm chất của tài liệu luyện chế mà tăng tốc độ lên. Phương pháp này giống như tạo ra một hình thức tiến hóa đặc biệt, đích thực khác thường. Nhưng muốn luyện chế ra Thiên Nhận Cửu Hành Dục cũng cần phải lao tâm lao lực không nhỏ, ngoại trừ tài liệu quan trọng nhất là cánh của Ma thú ra, còn phải cần thêm vào không ít tài liệu phụ trợ quý hiếm khác! Bất quá những điều này cũng chưa phải là phiền toái gì quá lớn, những tài liệu mà Tiêu Viêm nắm giữ rất phong phú, kể cả phần lớn tài liệu phụ trợ cần thiết hắn đều có.

Nhưng điều làm cho Tiêu Viêm đau đầu là, điều kiện trước nhất để luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dục là phải đem cỗ khí tức còn lại bên trong đôi cánh của Ma thú kia luyện hóa toàn bộ. Ai cũng đều biết, mỗi một loại cánh của Ma thú phần lớn đều lưu lại một ít khí tức của bản thể. Mà muốn luyện chế thành công, trước tiên phải đem cỗ khí tức lưu lại đó luyện hóa hết đi...

Điểm này, làm cho Tiêu Viêm cảm thấy khó giải quyết, nếu đôi cánh mà hắn chuẩn bị là của một Ma thú bình thường thì không có gì đáng nói. Nhưng chủ nhân của Ngọc Thạch Cốt Dục này lại không phải là một Ma thú như vậy, về điểm này, Tiêu Viêm hiểu rõ ràng nhất. Bởi vì ngay cái đêm hắn giải phẫu con Ma thú thần bí kia, thì hắn cũng đã tiếp xúc được đạo khí tức sót lại bên trong Ngọc Thạch Cốt Dục.

Mặc dù chỉ tiếp xúc trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng Tiêu Viêm cũng đã nhận ra sự cuồng bạo cùng ngang ngược trong đạo tàn lưu khí tức kia. Hiển nhiên, muốn đem loại khí tức hung bạo như thế luyện hóa sạch

sẽ không phải là chuyện dễ dàng gì! Đặc biệt mức độ nguy hiểm trong quá trình này là khá lớn, chỉ cần phạm một sơ xuất nhỏ, ngay lập tức sẽ bị khí tức còn sót kia phản phệ, từ đó sẽ lưu lại một mầm mống hung lệ trong người, làm cho tính cách của người luyện chế bị biến đổi rất nhiều...

Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào đôi Ngọc Thạch Cốt Dục đang lơ lửng trước mặt, sắc mặt biến ảo không ngừng. Trong lòng đang giằng co không ngớt, đối với Ma thú thần bí kia hẳn vẫn còn kiêng kỵ không ít. Bởi dù nó đã chết nhiều năm rồi, nhưng khí tức để lại vẫn mạnh mẽ vô cùng, thật không biết bản thể của nó tại thời điểm đỉnh cao còn kinh khủng đến nhường nào?

Như cảm nhận được sự đấu tranh trong lòng Tiêu Viêm, đôi Ngọc Thạch Cốt Dục đang trôi nổi trên không trung kia cũng phóng xuất ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, bộ dáng giống như là đang giễu cợt hắn vậy...

Sự yên tĩnh trong phòng kéo dài một lúc lâu, chỉ thấy Tiêu Viêm đột ngột siết chặt nắm tay, hít một hơi thật sâu. Sự chần chừ cùng ngần ngại trong đôi mắt đen láy nhanh chóng thối lui. Hắn vốn hiểu rằng, thế giới này muốn thu được cái gì gọi là lợi ích, đều phải trả giá xứng đáng. Không bao giờ có chuyện vô duyên vô cớ mà nhặt được đồ vật như mong muốn, từ điểm này, Tiêu Viêm trong lòng đã xuất hiện quyết tâm.

"Nếu như ngay cả khí tức còn sót lại của một con Ma thú đã chết tự đời nào đời nào mà cũng không thể chống lại được, thì ngày sau làm sao có thể tranh đấu với Hôn Điện quý dị khó lường kia chứ? Làm sao mà đối phó được với gia tộc hùng mạnh sau lưng Huân Nhi chứ? "

Lòng Tiêu Viêm như muốn hét to lên thành âm thanh thật sự, ánh mắt của hắn cũng nhanh chóng trở nên kiên định. Hắn, cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm, muốn cùng tia tàn lưu khí tức bên trong Ngọc Thạch Cốt Dục kia đánh một trận rồi!

-----oOo-----

Chương 873: Thu Hoạch Ngoài Tưởng Tượng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Một khi đã hạ quyết tâm, tức thì sự giằng co trong mắt Tiêu Viêm cũng nhanh chóng biến mất! Hắn thở ra nhẹ nhẹ, rồi chăm chú nhìn vào đôi Ngọc Thạch Cốt Dục đang lơ lửng trên không trung, nắm tay siết chặt lại, khuôn mặt tràn ngập vẻ tàn nhẫn và quyết đoán.

"Ta không tin đến cả một cặp xương khô mà ta cũng không giải quyết được!"

Tiêu Viêm nghiêng răng, bàn tay khẽ vẫy, đôi Ngọc Thạch Cốt Dục kia cũng từ từ hạ xuống, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn nửa thước.

Đảo mắt nhìn đôi cánh một lần nữa, Tiêu Viêm vung tay bắt đầu tạo kết ấn. Hắn khép hờ đôi mi, một cỗ linh hồn lực lượng hùng hậu dần dần từ mi tâm khuếch tán ra, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ quán xung quanh cặp cốt dục.

"Ấm!"

Khi lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm vừa tiếp xúc vào đôi Ngọc Thạch Cốt Dục, một thanh âm trầm thấp nhất thời nổ vang trong đại não, khiến cho tinh thần hắn lâm vào trạng thái mờ mịt. Thế giới trước mặt Tiêu Viêm đột nhiên có sự biến hóa kì lạ.

Đây là một mảnh thế giới âm u, không hề tồn tại một chút sự sống nào. Linh hồn Tiêu Viêm lúc này đang lơ lửng giữa không trung, hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhíu mày, lầm bầm: *"Đây chính là không gian bên trong cặp cánh sao? Vậy thì tức Ma thú còn sót lại đâu?"*

Khi Tiêu Viêm còn đang mơ hồ hồ nhìn ngửa nhìn nghiêng, thì đột nhiên xảy ra những chấn động thật nhỏ, một luồng khí màu xám cô đọng như thực chất chậm rãi tràn ra. Theo quá trình ngưng tụ, một cột ánh sáng đỏ rực như máu xuất hiện vô cùng quý dị, cuộn cuộn tiến về phía Tiêu Viêm.

Từ khi cột sáng đỏ rực đó hình thành, thì lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm cũng bắt đầu ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm. Khí tức bên trong cột sáng tràn ngập sự hung lệ và cuồng bạo khó có thể che giấu! Cảm giác đó càng lúc càng lan tràn dày đặc, dường như chỉ vừa tiếp xúc

với nó cũng đã khiến cho hô hấp của Tiêu Viêm trở nên nặng nề bức bối!

"*Đúng là tà vật cổ quái...*" Những biến hoá của thân thể không thoát khỏi sự chú ý của Tiêu Viêm, hần hơi tái mặt, vội vàng trấn định tâm thần, đem luồng khí xám đáng sợ tràn ngập trong tâm tưởng kia bài trừ ra khỏi cơ thể, cố gắng không để nó lây nhiễm vào người!

"*Hống...*"

Ngay lúc Tiêu Viêm vừa ổn định được tâm thần, thì bên trong luồng khí xám đột nhiên vang lên một tiếng thú hống kinh thiên động địa, một tiếng hống tràn ngập sự hung ác và tàn bạo khiến người ta phải e sợ kinh hãi. Trong tiếng thú hống vang vọng đó, đạo hôi sắc khí lưu kia liền giống như nhận được chỉ thị, âm âm như bao phủ cả đất trời lao về phía Tiêu Viêm.

Nhận thấy sự biến hóa của luồng khí xám, Tiêu Viêm rung mình sờn gai ốc, hần vội vàng thúc dục lực lượng linh hồn tạo thành một tấm màn chắn bao quanh thân, ngăn cách luồng khí xám bên ngoài.

Màn chắn linh hồn vừa được hình thành thì luồng khí xám cũng nhanh chóng thay đổi. Chỉ vền vện trong vài cái nháy mắt đã ngưng tụ thành một con thú khổng lồ. Vì khí xám mờ mịt nên Tiêu Viêm cũng không sao nhìn rõ được hình thể của con Ma thú, chỉ thấy cột ánh sáng đỏ như máu và tràn ngập sự bạo ngược kia bỗng nhiên sáng rực lên rồi hóa thành đôi mắt của Ma thú, một đôi mắt cực kỳ đáng sợ!

"*Hống!*"

Thân thể mơ hồ của con thú sau khi ngưng tụ thành hình, thì đôi mắt rực đỏ tràn ngập hung ác cũng trợn trừng hướng về phía Tiêu Viêm. Nó tiếp tục rống lên một tiếng dữ dội, rồi âm âm lao cả thân hình đồ sộ như một con tê giác đang nổi khùng, hung hăng khát máu húc thẳng vào màn chắn linh hồn!

"*Ầm! Thịch!*"

Va chạm cực mạnh, rõ ràng cả hai đều đang tồn tại ở dạng năng lượng hư ảo, thế nhưng lại giống hết như thực thể mà điên cuồng húc vào, làm cho màn chắn linh hồn vô hình kia phải chấn động liên hồi.

Dưới sự va chạm mãnh liệt đó, linh hồn Tiêu Viêm cũng phải rung động hự lên một tiếng thật nhẹ! Hiện tại hắn đang ở dưới dạng linh hồn, cho nên lực lượng linh hồn ở bên ngoài cũng như linh hồn bên trong đều có mối liên hệ trực tiếp với nhau. Nếu ở đây hắn phải chịu tổn thất thì linh hồn hắn ngoài kia dĩ nhiên là đã chấn thương rồi.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm một lần nữa vội vàng điều chỉnh lực lượng linh hồn để củng cố lại màn chắn. Ngay lập tức Tiêu Viêm biến sắc, hắn kinh hãi phát hiện, sau cú va chạm với Ma thú tạo bằng khí xám kia, khí tức hung bạo tràn ngập bên trong thân thể của con thú kia, cũng đã lặng lẽ thâm thấu qua tấm màn chắn mà xâm nhập dần linh hồn của hắn!

Mặt mày nhợt nhạt, Tiêu Viêm lập tức quyết định, hắn đem lực lượng linh hồn đã bị ăn mòn đó tổng ra, rồi tiếp tục điều động thêm lực lượng linh hồn khác phát triển thành tấm màn chắn mới.

Khi tấm màn chắn mới vừa xuất hiện, thân thể hư ảo của Ma thú thần bí sau cú va chạm bị chấn ra xa lúc này, cũng lần nữa ngưng tụ lại rồi tiếp tục hung dữ húc vào lá chắn linh hồn!

"Ầm! Thịch!"

"Hự!" Va chạm quá mức kịch liệt đã khiến cho Tiêu Viêm không nhận được phải rên lên một tiếng. Hắn vung tay lên, không chút do dự xóa bỏ tấm màn chắn linh hồn, rồi chăm chăm nhìn về phía hư ảnh của Ma thú. Tiêu Viêm không thể tưởng tượng nổi, chỉ một tia khí tức còn sót thôi, vậy mà lại khó thu thập đến thế. May là lực lượng linh hồn của hắn khá mạnh mẽ nên mới thế, chứ đổi lại người khác, thì chỉ sợ đến giờ phút này, đã sớm bị những cảm xúc hung bạo kia xâm chiếm tâm trí, cuối cùng trở thành một cỗ máy hiếu sát rồi!

Nhưng cho dù như thế, thì vền vẹn hai lần đối chiến cũng đủ làm cho lực lượng linh hồn Tiêu Viêm xuất hiện hư tổn. Mà luồng khí xám thông linh kia lại không yếu bớt đi chút nào. Nếu cứ thế tiếp tục, thì người thua thiệt chắc chắn sẽ là Tiêu Viêm.

"Cứ để như vậy thì thật sự không ổn rồi..." Tiêu Viêm nhìn trừng trừng vào màn khí xám xẹt đang cuồn cuộn xoay tròn xung quanh. Dù hắn xuất hiện tại nơi này chưa lâu, định lực cũng không tồi, thì Tiêu Viêm vẫn khó mà tránh khỏi cảm giác phiền toái. Hắn biết đây đều là do màn khí xám kia

tác oai tác quái cả!

Khi Tiêu Viêm còn đang suy nghĩ, luồng khí xám đó lại tiếp tục ngưng tụ thành hư ảnh Ma thú, ngoác miệng nhe nanh đầy dữ tợn, hướng về hắn rít gào đầy vẻ trào phúng giễu cợt, rồi tiếp tục như một con tê giác điên, cuồng nô lao đến.

Mắt nhìn chằm chằm vào hư ảnh Ma thú đang dữ dội lao đến, Tiêu Viêm cứng mặt lại, thủ ấn đột nhiên biến đổi.

"Phục!"

Thủ ấn Tiêu Viêm vừa biến hóa, một ngọn lửa vô hình đột nhiên từ trong cơ thể hắn bùng phát ra, nhanh chóng kết hợp với nhau, trực tiếp bao bọc toàn bộ linh hồn. Khi hư ảnh Ma thú kia va vào phía trên ngọn lửa, nhất thời một làn khói trắng mịn mù bốc lên kèm theo tiếng vang xèo xèo. Một âm thanh thảm thiết vang vọng khắp nơi trong mảnh không gian u ám, hư ảnh của con thú kia dần dần trở nên nhợt nhạt rồi cuối cùng hoàn toàn tiêu tan.

Biến cố đột ngột phát sinh, khiến cho đám khí xám xung quanh rùng rùng giống như là bị kinh động, vội vàng khuếch tán ra bốn phía, không dám tùy tiện va chạm với Tiêu Viêm nữa, một mực duy trì khoảng cách thật xa với hắn.

Đối mặt với biến cố vừa xảy ra, Tiêu Viêm cũng giật mình, bất chợt trong đầu hắn lóe lên một tia vui sướng. Hắn không nghĩ hành động đó lại hữu dụng đến như vậy, Văn Lạc Tâm Viêm đối với linh hồn cho đến vật chất hư hóa đều có thể gây ra thương tổn. Và rõ ràng là luồng khí xám này cũng được liệt vào trong số đó... Như vậy, Tiêu Viêm có lẽ đã có một thủ đoạn thích hợp để sử dụng rồi!

"Hắc hắc, lúc này không phải rất hùng hổ và hí hửng lắm sao? Giờ cũng nên quay lại cảm nhận thử xem một chút chứ?" Nhìn luồng khí xám xung quanh liên tục cuống cuống thối lui, Tiêu Viêm nhếch miệng cười lạnh. Hắn cong ngón tay búng ra, Văn Lạc Tâm Viêm đang bao phủ bên ngoài thân thể đột nhiên bùng lên rực rỡ, nhiệt độ nóng bỏng nhanh chóng tràn ngập khắp mảnh không gian mờ mịt kia.

Sức nóng hùng hực ào ào tăng lên, khiến khoảng không âm u cũng phải

biến đổi. Luồng khí xám cuộn cuộn xoay chuyển đầy bất an, những âm thanh rầu rĩ cùng lo sợ không ngớt vang vọng ra từ bên trong.

"Mặc kệ khi còn sống mi mạnh mẽ thế nào thì bây giờ mi cũng chỉ là một chút khí tức có linh trí còn lưu lại mà thôi!" Tiêu Viêm lạnh lùng như hàn băng nhìn đám khí xám đang vội vã khuếch tán. Hắn phát tay áo, Vẫn Lạc Tâm Viêm liền hóa thành vô số chùm lửa rực rỡ, từ trong cơ thể bùng phát ra, ào ào bắn nhanh tới màn khí xám. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Vẫn Lạc Tâm Viêm bùng nổ, lập tức đã chấn kinh luồng khí xám, nó giống như gặp phải đại khắc tinh, hoảng loạn chạy tứ tán xung quanh. Mà những chùm Vẫn Lạc Tâm Viêm dưới sự khống chế của Tiêu Viêm cứ như có mắt vậy, gắt gao theo sát ngay sau rồi mạnh mẽ cắn nuốt nó.

Đến cuối cùng, khi Vẫn Lạc Tâm Viêm đã hoàn toàn nuốt hết thủy khí xám và bay trở về trong cơ thể linh hồn Tiêu Viêm, thì hắn cũng bất chợt cảm thấy kinh ngạc và vui mừng không tả xiết. Vì Tiêu Viêm phát hiện, linh hồn lực của hắn đã xuất hiện một thoáng tăng trưởng rất nhỏ.

Muôn cho lực lượng Linh hồn tăng lên cực kỳ khó khăn. Trừ khi vào thời điểm tấn giai, sử dụng thiên tài địa bảo để bồi dưỡng, thì lực lượng linh hồn mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn được. Nhưng hiện tại linh hồn Tiêu Viêm lại bất ngờ được tăng cường. Chắc chắn việc này có liên quan đến luồng khí xám kia rồi.

Hơn nữa, điều quan trọng là cỗ cảm xúc hung tàn bạo ngược ẩn giấu bên trong đám khí xám, cũng bị Vẫn Lạc Tâm Viêm luyện hóa thành hư vô hết. Khí xám lúc trước từng làm cho Tiêu Viêm cảm thấy vô cùng kiêng kỵ, thì giờ lại trở thành vật đại bổ cho lực lượng linh hồn hắn.

Vô tình chiếm được chỗ tốt như vậy, tinh thần Tiêu Viêm cũng trở nên phấn chấn hẳn lên. Hắn cười hắc hắc, lập tức trong cơ thể càng ngày càng có nhiều chùm Vẫn lạc Tâm Viêm ào ạt tuôn ra, tạo thành một đội quân lửa bên trong mảnh không gian mù mịt, truy đuổi đám khí xám. Giờ đây, luồng khí xám khi xưa còn diễm võ dương oai, đã hoàn toàn biến thành chó nhà tang, cuống quít tội nghiệp...

Dưới sự truy đuổi toàn lực của Tiêu Viêm, càng ngày càng có nhiều tia khí xám trở thành thức ăn cho Vẫn Lạc Tâm Viêm, rồi đưa vào trong thân thể hắn. Cứ như thế kéo dài chừng nửa canh giờ, trong mảnh không gian mờ

mật đó, rốt cuộc đã không còn tồn tại một tia khí xám nào nữa. Hơn thế, cỗ khí tức hung tàn bạo ngược bên trong cũng bị xóa bỏ hoàn toàn. Hiển nhiên, nhờ có Vãn Lạc Tâm Viêm, những khí tức còn sót lại bên trong cặp Ngọc Thạch Cốt Dục, đã triệt để trở thành thuốc bổ cho linh hồn Tiêu Viêm.

Trong không gian trống rỗng, linh hồn Tiêu Viêm lơ lửng tại thiên không. Hắn cúi đầu đưa mắt nhìn thân thể linh hồn của mình, cảm thấy nó càng trở nên chân thật hơn so với trước kia, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ. Không nghĩ tới lần này luyện hóa khí tức tàn phế còn sót lại thôi, mà đạt được thu hoạch phong phú như vậy, quả thật đã vượt ra khỏi dự kiến. Đồng thời, sau khi luyện hóa khí tức Ma thú còn sót trong cặp Ngọc Thạch Cốt Dục xong, cũng coi như Tiêu Viêm đã giải quyết luôn vấn đề phiền toái nhất trong việc luyện chế Thiên Nhạn Cửu Hành Dục. Việc kế tiếp, là hắn chỉ cần từng bước hoàn thành trình tự luyện chế theo quyền trục nữa là xong.

-----oOo-----

Chương 874: Một Đôi Cánh Đầy Bá Đạo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Bên trong căn phòng, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt, tinh quang từ trong đôi mắt hắn lóe lên rồi nhanh chóng tiêu tán.

Một ngụm trọc khí từ yết hầu Tiêu Viêm chậm rãi phun ra. Dù trải qua một trận đại chiến linh hồn, thì giờ phút này trông hắn không có vẻ gì là mệt mỏi, mà ngược lại, dường như vì cần nuốt được không ít linh hồn khí tức còn thừa của Ma thú, đã làm cho linh hồn Tiêu Viêm xuất hiện một ít tăng trưởng. Vốn thân thể hắn lúc trước có chút mệt mỏi, giờ trở nên tràn ngập sức sống.

Tiêu Viêm chậm rãi nhìn về cặp Ngọc Thạch Cốt Dục đang lơ lửng trước mặt. Sau khi trải qua quá trình luyện hóa, nó càng có vẻ sáng bóng hơn. Đồng thời, cỗ khí tức hung lệ như có như không lúc trước, luôn truyền ra từ nó cũng đã giảm bớt rất nhiều! Hiển nhiên khi luyện hóa được tàn hồn

đã mang lại những hiệu quả không ít.

Thủ chương vẫy nhẹ một cái, kiện Ngọc Thạch Cốt Dục liền nhẹ nhàng rơi xuống trong tay Tiêu Viêm. Bên ngoài một mảnh lạnh lẽo nhưng bên trong lại mang theo độ ấm nhân nhật, giống như một loại ôn ngọc khiến cho người ta có cảm giác có chút thư sướng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Hai tay nắm lấy kiện Ngọc Thạch Cốt Dục, hấn thưởng thức một hồi lâu, yêu thích không muốn rời. Nhưng dù thế thì hấn cũng chỉ tầm tắc cảm thán hai tiếng, rồi cong ngón tay búng ra, một ngọn lửa xanh thăm hừng hực cháy, đột nhiên từ trong thân thể bùng phát lên, rồi chậm rãi ly khai, ngưng tụ lại ở khoảng không trước mặt.

Dưới sự thao túng của lực lượng linh hồn, nhiệt độ của ngọn lửa xanh bùng bùng tăng cao. Một lát sau, Tiêu Viêm khẽ hất tay, cặp Ngọc Thạch Cốt Dục liền bay tới, chìm vào trong ngọn lửa.

Khi cặp Ngọc Thạch Cốt Dục tiến vào, ngọn lửa xanh biếc kia nhất thời bùng cháy, một cỗ nhiệt độ kinh khủng từ bên trong tràn ra xung quanh, cả căn phòng giống như biến thành một cái lò nung vĩ đại.

Tiêu Viêm nhìn không chớp mắt vào cặp Ngọc Thạch Cốt Dục đang bị thiêu đốt trong ngọn lửa. Chỉ thấy khi nhiệt độ càng tăng lên cao, thì một luồng hơi xám mà mắt thường khó có thể nhận thấy được, cũng từ trong cặp cánh thoát ra, cuối cùng dưới nhiệt độ kinh khủng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hóa thành hư vô mà tiêu tán đi.

"Không nghĩ tới đám tàn hồn khí tức này lại ẩn tàng sâu đến vậy! Nếu không nhờ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, thì thật đúng là khó có thể đem chúng nó bức ra a..." Nhìn những luồng hơi xám nhạt lần lượt bị ép ra rồi tan biến này, Tiêu Viêm cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi, lắc đầu thở dài.

Lòng thâm than nhưng tay Tiêu Viêm lại không chút nào ngừng nghỉ, nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa dưới sự khống chế của hấn không ngừng tăng cao...

Nhiệt độ của ngọn lửa càng lúc càng lớn, thiêu đốt thật lâu. Cuối cùng, tốc độ luồng khí màu xám thoát ra từ bên trong Ngọc Thạch Cốt Dục cũng dần dần trở nên chậm lại. Lúc trước còn có thể thường xuyên thấy được, nhưng

bây giờ cần phải cách hai ba khắc thời gian mới có một tia khí lưu nhàn nhạt phiêu tán bay lên. Hiển nhiên, dưới nhiệt độ kinh khủng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, đám tàn hồn khí tức ẩn nấp bên trong kiện Ngọc Thạch Cốt Dục đã từng bước bị ép cả ra ngoài.

Quá trình thiêu đốt kéo dài chừng một canh giờ. Sau gần nửa canh giờ thiêu đốt tiếp theo không có một tia khí lưu nào xuất hiện, thì Tiêu Viêm mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra khí tức Ma thú ẩn bên trong Ngọc Thạch Cốt Dục đã triệt để bị đuổi ra hết rồi.

Sau khi khu trục xong, Tiêu Viêm cũng không vì vậy mà thu hồi ngọn lửa, ngược lại hắn vẫn duy trì nhiệt độ như trước, ổn định liên tục không ngừng thiêu đốt Ngọc Thạch Cốt Dục.

Việc thiêu đốt lại kéo dài chừng hai canh giờ, Ngọc Thạch Cốt Dục lúc trước không hề có động tĩnh gì, rốt cục cũng đã có biến hóa. Chỉ thấy từ mặt ngoài trong suốt, đột nhiên lặng lẽ rơi xuống một giọt chất lỏng trong như ngọc sền sệt. Giọt dịch thể màu ngọc này cũng không có tiêu tán ngay mà đọng lại ngay trong ngọn lửa, chậm rãi xoay tròn.

Sau khi giọt dịch thể Ngọc thạch đầu tiên xuất hiện, giống như một loại phản ứng dây chuyền, từ Ngọc Thạch Cốt Dục liên tục không ngừng thẩm thấu ra những giọt dịch thể màu ngọc khác. Từng giọt từ từ rơi xuống mang theo thanh âm tí tách rất nhỏ. Chỉ vồn vện không đến nửa giờ, phía dưới Ngọc Thạch Cốt Dục đã hình thành một vũng chất lỏng nhỏ sâu chừng nửa tấc, toàn bộ thể tích của Ngọc Thạch Cốt Dục kia cũng rút nhỏ gần một nửa...

Biến hóa của kiện Ngọc Thạch Cốt Dục không khiến cho Tiêu Viêm có cử động kinh hoàng thất thố gì cả. Ánh mắt hắn vẫn bình thản, thủ ấn được đánh ra không ngừng, khống chế nhiệt độ của hỏa diễm, làm cho nó bảo trì một sức nóng ổn định, không lên quá cao, cũng không hạ xuống quá thấp...

Thời gian trôi qua, thể tích của Ngọc Thạch Cốt Dục càng ngày càng nhỏ, dịch thể như ngọc ở phía dưới càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm...

"Tí tách. "

Một giọt rất nhỏ mang theo thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên trong

phòng, đôi mắt đang khép hờ của Tiêu Viêm cũng mở bừng ra. Hắn phát hiện Ngọc Thạch Cốt Dục bên trong hỏa diễm, đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, đổi lại là một vũng dịch thể màu ngọc sền sệt. Vì nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa quá cao đã khiến cho vũng chất lỏng này nổi lên một đám bọt khí nho nhỏ, mỗi một lần bọt khí vỡ tung, lại phóng xuất ra một cỗ năng lượng kỳ dị nhàn nhạt...

Nhìn dịch thể màu ngọc kia, Tiêu Viêm tươi cười như trút được gánh nặng. Vất vả luyện hóa lâu như vậy, cuối cùng cũng luyện thành bộ dáng này. Nếu không có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, để làm được việc này, Tiêu Viêm ít nhất phải kéo dài thời gian gấp mười mấy hai mươi lần.

Tâm thần hơi động, nhiệt độ của ngọn lửa xanh thẫm kia đột nhiên tăng vọt, mà sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần nghiêm nghị hẳn. Tay phải búng nhẹ một cái, hơn mười miếng xương màu bạc liền xuất hiện. Tiêu Viêm vung tay ném đi, đám xương màu bạc này liền lập tức rơi vào trong ngọn lửa. Ngay sau đó, vang lên một tiếng sấm kỳ dị, đám xương đó dần dần hóa thành bột phấn màu bạc lóng lánh, rồi rơi vào vũng dịch thể màu ngọc.

Những cái xương màu bạc này đều là loại xương của ma thú thuộc tính Lôi, trong chúng vẫn còn đọng lại một ít Lôi lực còn chưa tiêu tán. Bây giờ dùng trộn vào bên trong đôi cánh sắp được luyện thành, như vậy sẽ khiến cho nó sau khi thành hình sẽ có một ít hiệu quả bổ trợ. Thậm chí, nếu gặp được sấm sét trong tự nhiên, thì có thể cùng năng lượng thuộc tính Lôi do thiên địa phát ra đó, có hiệu ứng tương hỗ, như vậy sẽ làm cho tốc độ càng được đề thăng nhanh chóng!

Sau khi bỏ đám xương màu bạc vào trong ngọn lửa, Tiêu Viêm lại lục tục lấy từ trong nạp giới ra một ít đồ vật cổ quái khác. Có lông, có xương gai, còn có không ít những đôi cánh nhỏ. Mặc dù mấy thứ này có hình dáng bất đồng, nhưng chúng đều chung một điểm giống nhau, là ẩn chứa năng lượng. Có lẽ năng lượng này không phải là rất mạnh, nhưng đối với việc luyện chế Phi hành dực mà nói, có thể khiến cho nó như hồ thêm cánh...

Sau khi Tiêu Viêm bỏ chừng khoảng hai mươi mấy loại đồ vật đó vào, rồi tiếp tục luyện hóa cho toàn bộ tan vào vũng dịch thể màu ngọc, thì vẻ trong suốt bên ngoài của nó đã trở nên nồng đậm hơn. Thậm chí bên trong dịch thể đã bắt đầu pha trộn một ít hoa văn với màu sắc bất đồng, cực kỳ huyền diệu.

Nhìn về phía vùng dịch thể màu ngọc đã bắt đầu xuất hiện một chút biến hóa màu sắc, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi. Thủ Ấn lại động, chỉ thấy nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa chậm rãi hạ thấp xuống. Việc hạ nhiệt này kéo dài đến khi đạt tới một sức nóng nhất định, thì đột ngột dừng lại, rồi giống như lửa âm liu riu, chậm rãi thiêu đốt đám dịch thể màu ngọc bên trong.

Nhìn ngọn lửa tản ra nhiệt độ ôn hòa, Tiêu Viêm khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hắn chậm rãi khép mắt. Giai đoạn kế tiếp là thời điểm dựng hình cặp cánh, chỉ cần làm nốt giai đoạn này nữa là coi như việc luyện chế Thiên Nhận Cửu Hành Dực đã hoàn thành.

Sau khi Tiêu Viêm nhắm mắt, gian phòng lần nữa chìm vào yên tĩnh, chỉ còn thanh âm bọt khí dưới sự hun nấu của ngọn lửa xanh biếc, lục bụi bốc lên rồi yên lặng vỡ tan.

Thời gian tạo hình kéo dài chừng gần hai ngày hai đêm, khiến cho Tiêu Viêm hơi cảm thấy ngoài ý muốn. Cũng may lần này hắn đã có sự chuẩn bị đầy đủ, nên không vì thời gian kéo dài mà xuất hiện sai lầm đáng tiếc. Trong khoảng thời gian đó, hắn thừa dịp thông báo cho đại trưởng lão Tô Thiên, nên bọn họ cũng không có tới quấy rầy hắn. Đã thế lão còn xếp khu vực này thành cấm địa, người bình thường không thể tùy tiện tiến vào.

Sau hai ngày hai đêm, Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở cặp mắt ra, việc trước tiên hắn làm là nhìn về ngọn lửa xanh thắm ở trước mặt.

Dịch thể màu ngọc lúc trước vẫn chậm rãi lưu động bên trong ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt, thì bây giờ đã thấy nó cực kỳ ngưng đọng, giống như sắp cô đặc lại rồi. Xem ra, nếu tiếp tục hun đúc thêm nữa, thì chỉ sợ nó sẽ trực tiếp biến thành một đống Ngọc Thạch cứng rắn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, lực lượng linh hồn Tiêu Viêm từ giữa mi tâm khuếch tán ra, rồi nhanh chóng xâm nhập vào bên trong ngọn lửa, cực kỳ thuận lợi tiến vào trong dịch thể màu ngọc kia.

Khi lực lượng linh hồn Tiêu Viêm tiến vào bên trong, dịch thể màu ngọc đột nhiên run lên như có sinh mệnh, rồi nhanh chóng thay đổi. Dường như có một bàn tay vô hình nào đó, đem bộ dáng của nó ra nhào nặn vậy.

Quá trình nhào luyện kéo dài chừng nửa giờ, thì dịch thể màu ngọc kia

cũng có sự biến ảo đầy thần kỳ, đã hình thành một đôi cánh cực lớn dài hơn một trượng... Mép ngoài cùng của cốt dực còn có cả một đoạn xương nhọn dài gần một tấc, lõi điện nhàn nhạt lượn lò xung quanh. Những bộ vị khác của cặp cánh tràn ngập hoa văn thần dị màu sắc bất đồng, nhìn vừa huyền bí lại vừa hoa lệ. Nếu đem cặp cánh này ra sử dụng, chỉ sợ sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt nha.

Nhìn đôi cánh thành hình, Tiêu Viêm cũng mừng rỡ như điên, khó mà ngăn được cảm xúc. Phải một lúc lâu sau hắn mới hít thật sâu một hơi, tâm thần khê chuyển, nhiệt độ của Lưu Ly Viêm Tâm Hỏa lại đột nhiên tăng vọt!

Nhiệt độ tăng mạnh kéo dài trong mấy khắc rồi dần dần ngừng lại, khi hỏa diễm bắt đầu lui trở vào thân thể của Tiêu Viêm, thì bên ngoài chỉ còn lại một cặp cánh nhỏ như lòng bàn tay. Cặp cánh lóe ra ánh sáng nhàn nhạt của ngọc thạch, nhẹ nhàng lơ lửng trước mặt Tiêu Viêm!

Nhìn cái đôi cánh nho nhỏ này, khóe miệng Tiêu Viêm lại hiện lên một chút vui mừng, hắn cắn ngón tay, một giọt máu tươi đỏ sẫm rơi xuống cặp cánh. Máu tươi vừa tiếp xúc đã bị nó nhanh chóng hấp thụ, ngay sau đó ánh sáng mãnh liệt bùng lên, đôi cánh âm vang một tiếng rồi hóa thành một luồng sáng tiến vào trong cơ thể của Tiêu Viêm!

Khi cặp cánh chui vào cơ thể, Tiêu Viêm liền cảm thấy nơi bả vai hắn lan tràn một cơn đau lẫn nóng rực. Bất chợt, một đôi cánh màu tím nhạt từ chỗ đó rơi ra, Tiêu Viêm nhanh chóng bắt lấy, cười khỏ một tiếng. Thực không nghĩ tới đôi cánh ngọc kia lại bá đạo như vậy, chưa được sự đồng ý của hắn đã trực tiếp đem Tử Vân Dực đẩy ra khỏi thân thể, đúng là kiêu ngạo và bá đạo quá mức a...

Khê bữu môi, tâm thần Tiêu Viêm xuất ra, chỉ nghe xoẹt một tiếng, cặp cánh khổng lồ đột nhiên từ sau lưng hắn vụt xòe ra. Ánh sáng như ngọc rực rỡ long lanh. Hắn chậm rãi vẫy nhẹ, cảm thụ thiên địa xung quanh, liền thấy mình đột nhiên trở nên cực kỳ mãn cảm với năng lượng thuộc tính Phong. Tiêu Viêm liêm liêm môi, xem ra lần này quả nhiên luyện được một bảo vật rồi. Mặc dù nó bá đạo thật, nhưng nó có được tiền vốn để mà bá đạo a...

Chương 875: Nhất lao vĩnh dật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cột dục (cánh) nhẹ nhàng vỗ. Trong phòng lập tức xuất hiện âm thanh cuồng phong gào thét rồi tiếng sấm rất nhỏ vang lên. Tiêu Viêm thoáng cảm thụ năng lượng ẩn chứa bên trong cột dục, cảm thấy mỹ mãn đem nó chậm rãi thu hồi.

Quang mang từ cột dục thoáng hiện lên, cột cánh nhanh chóng thu nhỏ lại, hoá thành hai luồng sáng, tiến vào bên trong thân thể Tiêu Viêm, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi cột dục nhập vào thân thể, Tiêu Viêm cẩn thận cảm ứng một chút, khẽ cười một tiếng. Kim Nhận tông có thể trở thành một trong những thế lực đứng đầu của Xuất Vân đế quốc quả nhiên không phải là may mắn mà được, bí pháp Thiên Nhận Cửu Hành Dục này cũng khá là huyền diệu, khả năng di chuyển quả là hạng nhất, nếu như ngày đó không phải là Lạc Nhận Thiên đang mây mưa trăng gió cùng với thị nữ thì Mỹ Đồ Toa cũng sẽ không dễ dàng bắt được rồi giết chết.

Tiêu Viêm hiện giờ đem cột cánh luyện chế thành công cũng xem như là đã có nhiều hơn một chút an toàn, ngày sau nếu lỡ có gặp phải một ít cường giả mà vượt quá khả năng chống đỡ của mình, đánh không lại vẫn có thể chạy trốn, hãn vốn đã có tốc độ rồi mà bây giờ kết hợp với cột cánh thì cho dù là một ít Đâu Tông thực lực siêu cường cũng sẽ không nhanh hơn hãn được bao nhiêu.

Tiêu Viêm đem cột dục thu hồi vào bên trong cơ thể, khẽ thở ra một hơi, chậm rãi cất bước hướng về phía cửa phòng, sau đó mở ra.

"Hắt xì..."

Ánh nắng ấm áp và chói mắt theo cửa phòng chậm rãi mở ra, lập tức trút vào phòng như thủy ngân, khiến Tiêu Viêm phải híp mắt lại một lúc, sau đó mới cảm thấy thích nghi được, chậm rãi cất bước ra khỏi phòng.

"Ngươi cuối cùng cũng đi ra!" Tiêu Viêm vừa mới ra khỏi phòng, thì một thanh âm nữ nhân nhẹ nhàng được truyền tới từ trong phòng tiểu viện ở phía

trước, hấn ngẩng đầu nhìn thì thấy một nữ tử áo trắng tao nhã đang ngồi cạnh bàn đá, phong cách như vậy thì ngoại trừ Tiểu Y Tiên ra còn có ai khác?

Tiêu Viêm cười cười, đi vào tiểu viện, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Y Tiên, nói: "*Cảm thấy hoàn cảnh ở nơi này như thế nào?*"

"Ừm!" Tiểu Y Tiên mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: "*Ta chưa bao giờ hưởng thụ qua cuộc sống như vậy, quả thật là rất thích.*"

Tiêu Viêm im lặng, hấn nghe được một chút bi thương ẩn trong giọng nói của Tiểu Y Tiên, hấn biết Tiểu Y Tiên từ nhỏ đã phải sống một thân một mình tự lo tất cả, nếu như nàng khi còn nhỏ có thể tiến vào bên trong Già Nam Học Viện một khoảng thời gian thì tính tình của nàng cũng sẽ không quái gở như bây giờ, nhưng đáng tiếc nàng lại là Ách Nan Độc Thể. Điều này khiến cho nàng cả đời cũng chỉ có thể sống trong cô đơn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"*Ách Nan Độc Thể trong cơ thể ngươi hiện giờ thế nào rồi?*" Tiêu Viêm cảm thấy bầu không khí hơi bị chùng xuống, vội ho nhẹ chuyển sang đề tài khác, cười hỏi.

"*Hoàn hảo, có thể miễn cưỡng áp chế, bắt quá theo như hiện tại, thì chỉ còn có thể tiếp tục duy trì thêm một năm thời gian, tới lúc đó nếu như không thể hoàn toàn khống chế, có lẽ sẽ hoàn toàn bạo phát.*" Tiểu Y Tiên mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"*Đã hơn một năm rồi sao!*" Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng lắm bầm thẫm một tiếng, gật đầu, trầm giọng nói: "*Yên tâm đi, hiện giờ trong tay chúng ta đã có được Bò Đẻ Hoá Thể Tiên, chỉ cần có thêm được ma hạch thì sẽ dễ dàng khống chế được Ách Nan Độc Thể trong người ngươi, về sau ngươi cũng không cần phải lo lắng sẽ vô ý gây tổn thương cho người khác nữa.*"

"*Án! Ta tin tưởng ngươi.*" Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng nói, sau đó dường như nhớ lại cái gì, tiếp tục nói: "*Đúng rồi, đại trưởng lão Tô Thiên có nhắc lại rằng nếu như ngươi đã xuất quan thì hãy đi tới hội nghị trưởng lão thất, bọn họ đang thương lượng xem như thế nào để giải quyết triệt để vấn đề của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.*"

Tiêu Viêm nghe vậy gật đầu cười, tay vẫy Tiểu Y Tiên, nói: *"Cùng nhau đi "* dứt lời, hắn liền đứng dậy đi ra khỏi tiểu viện, cất bước hướng về phía hội nghị trưởng lão thất. Tiểu Y Tiên chân chờ một chút, sau đó nhanh chóng đi theo.

"Hắt xì!"

Trong phòng hội nghị tràn ngập một bầu không khí ngưng trọng, bỗng đại môn chậm rãi mở ra, hai bóng người chậm rãi tiến vào, vài vị trưởng lão đang thương lượng thấy thế liền vội vàng cười đứng dậy tiếp đón.

"Ha ha, chờ tiểu tử ngươi đã hai ngày rồi!" Tô Thiên khẽ vuốt chòm râu nhìn các vị trưởng lão đang tiếp đón Tiêu Viêm, cười nói.

"Xin lỗi, ta bận xử lý một số việc." Tiêu Viêm có chút á náy cười cười, sau đó dẫn Tiểu Y Tiên tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Tô Thiên nói: *"Đại trưởng lão, khi nào thì tiến hành bổ sung tâm viêm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp? Chỉ cần nói một tiếng, Tiêu Viêm chắc chắn toàn lực ứng phó."*

"Không cần phải vội!" Tô Thiên khoát tay áo, chậm rãi nói: *"Bình thường bổ sung tâm viêm thì chỉ có thể làm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp tiếp tục duy trì được hai ba năm mà thôi, mà tiểu tử ngươi sau này còn phải đến Trung Châu xa xôi, đến lúc đó muốn tiếp tục bổ sung cũng không thể. Lần này chúng ta thương lượng là để tìm cách an toàn ổn định lâu dài về sau này."*

Tiêu Viêm nghe vậy khẽ gật đầu, nếu là có thể làm được như vậy, hắn tất nhiên cực kì vui mừng. Hắn cũng vô cùng rõ ràng là sau này hắn không có khả năng cứ cách mỗi hai ba năm lại đến nội viện một lần. Đến lúc đó nếu là Vẫn Lạc Tâm Viêm cạn kiệt, lấy ai để mà bổ sung đây?

"Vậy đại trưởng lão có biện pháp nào không?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, hỏi.

"Biện pháp thì có, nhưng ngươi thì phải cực khổ một phen." Tô Thiên cười tủm tỉm gật đầu, chọt ngón tay khẽ chạm vào mặt ngoài nẹp giới đang đeo, một vật trong suốt hình dáng cổ quái xuất hiện tại trên bàn, hắn chỉ tay vào vật ấy, cười nói: *"Vật này là do một vị thủ các của Già Nam Học Viện chế tạo ra, gọi là "Tụ Hoả Hồ". Chỉ cần ngươi đưa vào trong đó một tia chân chính Vẫn Lạc Tâm Viêm căn nguyên, sau này chỉ việc liên tục cung cấp*

đầu khí đưa vào bên trong là có thể kích hoạt, không ngừng sản sinh ra tâm hoả, đương nhiên nó không thể so sánh được với hiệu quả siêu cường của Vãn Lạc Tâm Viêm chân chính. Nhưng một ít tác dụng tăng cường tu luyện thì vẫn có."

"Xuất ra một tia Vãn Lạc Tâm Viêm căn nguyên sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với người, sợ là sẽ phải tu dưỡng một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại được, dù sao đây cũng là tâm viêm căn nguyên, mà không phải là ngọn lửa ngưng tụ mà thành tâm hoả."

Tiêu Viêm nghe xong Tô Thiên giải thích, nổi lên hứng thú liền đánh giá vật này một chút, chợt ánh mắt hiện lên vẻ cổ quái. Thứ này ngoại trừ có một cái phễu thật dài ở phía trên, còn lại thì không thấy giống cái hồ chút nào, thật không biết tại sao vị tiên sinh thủ các kia lại gọi nó là hồ.

"Vãn Lạc Tâm Viêm vốn là vật sở hữu của nội viện, giờ nó đã lọt vào trong tay Tiêu Viêm khiến cho khả năng ưu việt của nội viện giảm hẳn đi. Chút chuyện nhỏ này, tự nhiên là nghĩa bất dung từ." Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt buồn cười, sắc mặt trở nên trịnh trọng, đối với Tô Thiên chấp tay, trầm giọng nói.

"Ha hả, thiên địa kì vật, người có duyên tất sẽ sở hữu, Vãn Lạc Tâm Viêm bị nội viện phong ấn đã nhiều năm như vậy, lại chưa từng có người nào có thể đem nó thu phục thành công, người lại làm được, chứng tỏ người có khả năng và duyên phận, không cần phải áy náy, hơn nữa nếu như không có người trợ giúp thì nội viện đã sớm gặp đại kiếp." Tô Thiên cười một tiếng, tay áo vẫy nhẹ, một cỗ xảo kính đem "Tụ Hoả Hồ" đưa tới trước mặt Tiêu Viêm, nói: *"Người trước hết giữ lấy nó, khi nào có thời gian thì tiến hành cũng không muộn, việc này hiện tại cũng không gấp gáp gì."*

Tiêu Viêm nghe vậy cũng không khách khí, đem "Tụ Hoả Hồ" thu vào trong nạp giới. Có thể giải quyết được chuyện này, tâm lý của hắn cũng là cảm thấy nhẹ nhõm, nếu không ngày sau việc này sẽ trở thành một cái tâm ma của hắn, gây ảnh hưởng tới quá trình tu luyện.

"Ha hả, trong khoảng thời gian này, người hãy dẫn bằng hữu của mình dạo chơi Già Nam Học Viện đi, nếu là có cần giúp đỡ gì cứ việc tìm ta thương lượng, Già Nam Học Viện khá hoan nghênh những cường giả đến từ bên ngoài Hắc Giác Vực." Giải quyết được chuyện tình của Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Tô Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghiêng đầu nhìn

Tiểu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm cười nói.

"Vậy làm phiên đại trưởng lão rồi!" Tiểu Y Tiên chần chờ một chút, mỉm cười gật đầu. Mặc dù bản tính của nàng thích yên tĩnh, không thích kết giao với người khác, nhưng Tô Thiên và Tiêu Viêm quan hệ vô cùng tốt, bởi vậy nàng không có phòng bị quá nhiều, thái độ cũng là khá tốt.

Tô Thiên vỗ về chòm râu cười cười, hẳn thật là có ý muốn kết giao với Tiểu Y Tiên. Trẻ tuổi như vậy mà đã là Đấu Tông cường giả, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến, ngày sau tiên đồ tất nhiên phi phạm, Già Nam Học Viện có thể kết giao bằng hữu, cũng là một chuyện tốt. Mặc dù hắn cũng biết là bởi vì nhờ vào Tiêu Viêm nên nàng mới có thái độ như vậy.

Dem việc chính thương lượng đã xong, không khí trong phòng nghị sự đã trở nên thoải mái hơn nhiều, những vị trưởng lão nội viện trước đây quen biết Tiêu Viêm, bây giờ gặp mặt tất nhiên là phải chuyện trò một phen, hơn nữa bởi vì Tiêu Viêm là lục phẩm Luyện Dược Sư, nên không ít thái độ thân thiện của một vài trưởng lão khiến cho hắn cũng phải cảm thấy không được tự nhiên. Luyện Dược Sư quả nhiên là một nghề nghiệp cực kì nổi tiếng.

Tiếng cười trong đại sảnh kéo dài khoảng chừng nửa giờ, ngay khi Tiêu Viêm đang muốn rời khỏi thì cửa phòng đang đóng chặt bỗng đột nhiên mở ra, Tiêu Lệ vẻ mặt lãnh túc rất nhanh tiến vào.

Mọi người đều sửng sốt khi nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Lệ, Tô Thiên khẽ nhíu mày, nói: *"Có chuyện gì sao?"*

Tiêu Lệ ánh mắt nhìn quanh một vòng, sau đó dừng lại trên người Tiêu Viêm và Tô Thiên, chần chờ một hồi, rồi trầm giọng nói: *"Theo ta nhận được tin tức thì Ma Viêm cốc tựa hồ có động tĩnh không nhỏ, hình như tên hồn đản Hàn Phong đã mời được Địa Ma lão quỷ xuất quan."*

Lời vừa nói xong, vẻ mặt mọi người ở trong đại sảnh lập tức biến sắc.

-----oOo-----

Chương 876: Đã đến

Câu nói của Tiêu Lệ đã khiến cho bầu không khí trong phòng hội nghị đang thoải mái bỗng chốc trở nên căng thẳng, những người ngồi ở trong này vô cùng hiểu rõ Hắc Giác Vực, tự nhiên là biết Địa Ma lão quỷ là một nhân vật rất khó giải quyết.

"Quả thật là đã coi thường khả năng của Hàn Phong, biết vậy ngày đó nên giải quyết triệt để." trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua vẻ âm trầm, chậm rãi nói.

"Việc này cho dù Hàn Phong không đi thì sớm muộn gì Địa Ma lão quỷ cũng sẽ biết, lão gia hoả này từ trước đến giờ luôn bao che khuyết điểm, hẳn tất nhiên sẽ nổi giận nếu biết được Ma Viêm cốc tam đại trưởng lão đều chết trong tay người." Tô Thiên sắc mặt hơi ngưng trọng, lắc lắc đầu. Địa Ma lão quỷ đã đưa đến áp lực không nhỏ cho hắn.

"Đại trưởng lão, bây giờ phải làm gì? Tính tình Địa Ma lão quỷ là có thù tất báo, hẳn sẽ giận chó đánh mèo Già Nam Học Viện, khi đó lại sẽ là một phiền toái lớn". Một tên nội viện trưởng lão sắc mặt trịnh trọng nói.

"Mấy năm nay Già Nam Học Viện chúng ta cùng Ma Viêm cốc chính là nước lửa bất hoà, Địa Ma lão quỷ lại là người sáng lập Ma Viêm cốc, hẳn tất nhiên là biết rõ điều này. Nhưng hắn vẫn chưa bao giờ ra tay ngăn cản, tất nhiên là muốn bao che, hơn nữa lần này Ma Viêm cốc tam đại trưởng lão lại chết trong tay chúng ta, hẳn sẽ lấy cớ này để mà gây chiến.". Một tên trưởng lão khác sắc mặt ngưng trọng phân tích.

Khuôn mặt già nua của Tô Thiên hiện lên nét cười lạnh, gật gật đầu, nói: "Cái lão bất tử này nghĩ rằng Viện trưởng đại nhân không có ở đây liền nhân cơ hội này mà khinh thường Già Nam Học Viện sao. Nếu hắn đã muốn gây chiến chúng ta liền sẵn sàng phụng bồi, ta không tin hắn có bản lĩnh san bằng Già Nam Học Viện."

"Hừ, khi Viện trưởng đại nhân còn chưa rời khỏi, hẳn cùng Ma Viêm cốc đều là rùa đen rút đầu, không dám động đến Già Nam Học Viện. Hiện giờ lại muốn thừa dịp nước đục thả câu, đúng là hết sức đê tiện." Một tên trưởng lão phi nhỏ, hừ lạnh nói.

"Bắt đầu từ bây giờ, Già Nam Học Viện sẽ tăng cường phòng vệ, Tiêu Lệ,

ngươi hãy phải thêm một vài thám tử chú ý hành động của Ma Viêm cốc, sau đó nhanh chóng thông báo về. Nếu Địa Ma lão quý thật muốn ra tay, ta sẽ nói cho hắn biết rằng cho dù Viện trưởng đại nhân có vắng mặt, thì hắn cũng không có tư cách đến đây điều võ dương oai." Tô Thiên giọng trầm thấp quát.

Tiêu Lệ khẽ gật đầu, Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện đều là cùng hội cùng thuyền với nhau. Nếu Già Nam Học Viện xảy ra chuyện thì Tiêu Môn cũng sẽ bị liên lụy. Hơn nữa nguyên nhân gây ra chuyện này cũng có một phần của Tiêu Môn, Địa Ma lão quý tất nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Ánh mắt Tô Thiên chuyển sang hai người Tiêu Viêm: "Hai người các ngươi cũng hãy chú ý quan sát mọi động tĩnh, nếu có gì xảy ra hãy nhanh tay tiếp ứng."

Tiêu Viêm gật gật đầu, việc này nguyên nhân hoàn toàn là do hắn mà ra, hắn tất nhiên không thể trốn tránh ở một bên. Mà Tiểu Y Tiên lại luôn hành động theo lời của Tiêu Viêm, mặc dù đối thủ là những kẻ cường giả nổi danh trong Hắc Giác Vực, nhưng nàng cũng không hề bận tâm. Ách Nan Độc Thê là do trời đất tự nhiên tạo thành, từ trước tới nay chưa từng sợ hãi bất kì thứ gì.

"Kế tiếp hãy chờ xem Địa Ma lão quý sẽ giở những trò gì, hắn càng lúc càng kiêu ngạo, hừ, bản thân hắn còn không có tư cách tiêu diệt Già Nam Học Viện." Tô Thiên chậm rãi cười lạnh nói, trong hai mắt bốc lên một chút lửa giận. Trong những năm gần đây có không ít đệ tử Già Nam Học Viện đều là chết trong tay Ma Viêm cốc đã khiến hắn vô cùng tức giận, hiện giờ Ma Viêm cốc lại còn dám dẫn đầu gây chiến, bọn chúng nghĩ Tô Thiên là một cục đất nặn sao?

Nhìn Tô Thiên sắc mặt âm trầm, trong đại sảnh trở nên tĩnh lặng, Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ hai mắt ngưng trọng nhìn nhau một cái, xem ra lần này phát sinh đại chiến rồi. Địa Ma lão quý ít nhất cũng là sáu sao thậm chí bảy sao Đẩu Tông cường giả, thực lực như vậy có thể nói là người mạnh nhất mà Tiêu Viêm biết được trong những năm qua.

Sau khi hội nghị kết thúc, phòng thủ trong nội viện đã tăng cường rất nhiều, hơn nữa cũng nghiêm khắc hạn chế đệ tử ra vào. Hành động lớn như vậy đã gây nên sự chú ý của phần đông đệ tử nội viện, tâm lý đều cảm

thấy có chút không giống như bình thường, vừa muốn hỏi thăm một chút trưởng lão, nhưng khi nhìn thấy được những trưởng lão sắc mặt đều căng thẳng đã vội vàng ngậm miệng lại. Ai cũng có thể nhìn thấy được những nội viện trưởng lão lúc này tâm tình đều cực kì không tốt, nếu gây ra phiền hà sợ là sẽ có hậu quả không được đẹp mắt.

Đương nhiên ngoại viện thậm chí đã tăng cường phòng ngự xung quanh khu vực học viện. Chấp pháp đội học viện dốc toàn bộ lực lượng bố trí xung quanh phòng tuyến chặt chẽ, bất kì người nào của Hắc Giác Vực dám tùy tiện xâm nhập sẽ ngay lập tức nhận lấy trừng phạt khủng bố.

Những hành động lớn như vậy của Già Nam Học Viện đã khiến cho phân đông các thế lực ở Hắc Giác Vực chú ý, một vài người nhanh nhạy đã mau chóng nhận thấy được nguyên nhân của sự việc này đều bắt nguồn từ cuộc tranh đoạt Bồ Đề Hoá Thể Tiên mới phát sinh không lâu, rồi những hành động của Ma Viêm cốc gần đây, sau đó đều cảm thấy có chút hoảng sợ. Lão yêu quái kia đã rất nhiều năm chưa từng hiện thân ở Hắc Giác Vực, hiện giờ đã muốn ra tay với Già Nam Học Viện. Nguồn truyện:

Ma Viêm cốc cùng Già Nam Học Viện đều là những thế lực đã tồn tại lâu đời nhất trong Hắc Giác Vực, nếu là hai bên thật sự ra tay với nhau thì sẽ gây ảnh hưởng to lớn đối với Hắc Giác Vực. Chuyện này đã nhanh chóng lan truyền khắp Hắc Giác Vực, khiến bầu không khí tại đây trở nên khá căng thẳng.

Tất cả mọi người đều muốn biết, nếu là xảy ra cuộc chiến thì bên nào sẽ là người giành được thắng lợi sau cùng.

Đương nhiên một vài người tin tức nhanh nhạy đều biết được rằng Viện trưởng của Già Nam Học Viện là một vị siêu cấp cường giả cấp bậc Đâu Tôn, bình thường mà nói nếu vị này còn tại Già Nam Học Viện thì có cho Ma Viêm cốc thêm vài lá gan cũng không dám khiêu chiến. Nhưng hiện tại vị Viện trưởng đại nhân thần bí kia đã không thấy bóng dáng, không ai biết hiện giờ hắn còn sống hay đã chết.

Mà mất đi một cường giả quan trọng như vậy trấn thủ Già Nam Học Viện, thì hiện giờ Già Nam Học Viện có thể chống lại được Địa Ma lão quý không?

Bên ngoài bởi vì hành động của Già Nam Học Viện mà trở nên ồn ào

huyền não thì bên trong nội viện đám người Tiêu Viêm lại có chút an bình, bọn họ tuy biết Địa Ma lão quỷ là một vấn đề cực kì khó giải quyết, nhưng mà binh tới thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn. Lúc đầu có một chút lo lắng, sau đó thì đã buông lỏng ra rất nhiều, thực lực của Địa Ma lão quỷ xác thật là vượt trội tất cả mọi người bên trong Già Nam Học Viện nhưng nếu hắn muốn san bằng Già Nam Học Viện thì quả thật là nói dễ hơn làm.

Sáu sao hoặc là bảy sao Đẩu Tông cường giả tất nhiên đáng sợ, nhưng Tiêu Viêm cũng không phải là vô phương chống đỡ. Nếu là thật sự bị dồn ép, Tiêu Viêm liền liền đem ba loại Dịch Hoả dung hợp, đến lúc đó chi sợ Địa Ma lão quỷ cũng không thể chịu nổi.

Mà Tiêu Viêm với suy nghĩ như vậy cũng đã không có quá nhiều lo lắng cùng phiền muộn, ngẫu nhiên ghé thăm Bàn Môn, ra tay luyện chế đan dược trước mặt phần đông Luyện Dược Sư Bàn Môn, nhắc nhở điều chỉnh một chút, mau chóng chiếm được sự ủng hộ của cả đại sảnh. Điều này đã khiến cho thân phận cao không thể với của hắn trong mắt các thành viên Bàn Môn đã trở nên gần gũi hơn nhiều.

Tiêu Viêm đã thông qua nghỉ ngơi trong phòng tu luyện hoặc ở bên trong kho dược liệu để ổn định tâm cảnh, khiến cho tốc độ tu luyện tăng lên không ít. Trải qua vài lần tu luyện đã có chút cảm giác đột phá, xem ra chỉ cần tiếp tục quá trình như vậy thì hắn sẽ nhanh chóng đột phá đến năm sao Đẩu Hoàng.

Về phần bổ sung tâm viêm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã được hoãn lại một thời gian, hiện tại bảo trì trạng thái tốt nhất để chuẩn bị cho đại chiến mới là chuyện quan trọng nhất. Nếu là bây giờ tiến hành bổ sung tâm viêm thì sẽ khiến cho thực lực của Tiêu Viêm bị giảm mạnh, đây không phải là một chuyện tốt.

Trên quảng trường rộng lớn đang đầy ắp người vây quanh, tại giữa sân có vài bóng người nhanh chóng thoắt ẩn thoắt hiện, đấu khí mạnh mẽ va chạm vào nhau không ngừng, mỗi một lần như vậy sẽ khiến vòng người vây quanh vang lên những âm thanh ủng hộ đinh tai nhức óc.

Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên ngồi trên khán đài trên cao quan sát, những trận đấu đang diễn ra bên dưới không phải là giải đấu do nội viện tổ chức mà là tự phát giữa những đệ tử với nhau, do Tiêu Viêm gần đây hiện diện khá thường xuyên bên trong nội viện nên cũng được mời đến

để theo dõi, hẳn cũng không có từ chối mà còn cảm thấy có chút hứng thú. Đây cũng là lần đầu tiên hẳn theo dõi trận đấu dưới tư cách là trọng tài, nên hẳn cũng không từ chối những lời mời chân thành của các học viên.

Tiêu Viêm dựa lưng vào ghế, tay cầm chén trà, mỉm cười theo dõi trận đấu đang diễn ra kịch liệt trong sân. Ngay khi trận đấu vừa kết thúc, giữa lúc hẳn đang muốn đứng dậy tuyên bố người chiến thắng thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, tầm mắt gắt gao nhìn về phía Đông, nơi ấy đột nhiên xuất hiện nhiều cỗ hơi thở vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có một cỗ hơi thở như ẩn như hiện khiến người khác cảm thấy cực kì căng thẳng.

"Bọn họ đã đến!"

Tiểu Y Tiên ngồi một bên cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, chậm rãi nói.

Hành động của đám người Tiêu Viêm cũng là khiến cho những người ở bên dưới cảm thấy kinh ngạc, khi bọn họ còn đang cảm thấy khó hiểu thì một âm thanh già nua như tiếng sấm xuyên qua không gian, vang vọng không ngớt ở vùng trời này.

"Lũ tiểu tử Già Nam Học Viện, không biết ra nghênh đón lão tổ ta già lâm sao, các ngươi được Mang Thiên Xích dạy dỗ như vậy hả?"

Tiêu Viêm nghe được âm thanh như tiếng sét đánh này khiến người ta phải cảm thấy hoa mắt, đôi mắt chậm rãi híp lại, nắm chặt tay.

"Rốt cuộc cũng đã đến."

-----oOo-----

Chương 877: Địa Ma lão quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thanh như tiếng sấm vang vọng khắp nội viện, dư âm của nó không ngừng quanh quẩn như phạm âm khiến lòng người chấn động.

Sau khi tiếng quát già nua vang lên không bao lâu, tại trên không trung nơi đám người Tiêu Viêm đang đứng có những bóng người nhanh chóng xuất

hiện, dẫn đầu chính là đại trưởng lão Tô Thiên, lúc này sắc mặt của hắn ngưng trọng nhìn về phương hướng nơi phát ra tiếng quát, bàn tay nắm chặt, lầm bầm nói: "*Địa Ma lão quỷ!*"

Tô Thiên chậm rãi cúi đầu, nhìn thoáng qua đám người Tiêu Viêm đang đứng bên dưới, mày nhíu lại, quả nhiên việc này cuối cùng cũng xảy ra.

Không lâu sau, từ nơi vang lên tiếng quát già nua ấy nhanh chóng xuất hiện những âm thanh xé gió. Một đoàn chằm đen hiện ra trong tầm mắt mọi người, chớp nhoáng sau đã hiện rõ là một đám người tràn ngập khí thế hung ác. Chậm rãi dừng lại tại khu vực trên không trung của nội viện.

Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua đám người nhân số ước chừng cỡ 20, chợt ánh mắt dừng lại tại hai người ở trung tâm, một người chính là Hàn Phong đã vô cùng quen mặt, người còn lại là một lão giả tóc đỏ như máu trên người mặc một bộ khô lâu hoàng bào, khuôn mặt lão giả gầy gò, hết như da bọc xương, nhìn qua có cảm giác như là một cái xác chết vậy. Hai mắt hõm sâu, bên trong có quang mang đen tối không ngừng loé lên giống như lửa ma, vô cùng quỷ dị cùng âm trầm.

Huyết phát lão giả đứng thẳng trên không trung, hai mắt hõm sâu nhìn nhật nhìn thoáng qua nội viện phía bên dưới, mỗi khi tay áo lay động thì sẽ khiến cho không gian xung quanh tản mát ra một cỗ dao động rất nhỏ, mặc dù vô cùng nhỏ bé nhưng cũng đã bị Tiêu Viêm thấy được, con ngươi hơi co lại. Trong nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến đấu khí thâm hậu như vậy. Xem ra đây chính là Địa Ma lão quỷ rồi, là người sáng lập ra Ma Viêm cốc, kẻ đã khiến cho đám người đại trưởng lão Tô Thiên vô cùng kiêng kị.

Trên người của bọn này đều tràn ngập khí thế hung ác, vừa xuất hiện đã gây ra một cỗ áp bách từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy nội viện. Một số đệ tử thực lực hơi kém sắc mặt liền biến hoá, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng tràn đầy hồi hộp.

Tô Thiên nhướng mày cảm thụ cỗ áp lực trầm trọng đang phủ xuống nội viện, ngẩng đầu nhìn lên huyết phát lão giả, chậm rãi nói: "*Nhiều năm không gặp, thực lực của ngươi lại có tiến bộ rất nhiều.*"

"*Nói vậy ngươi chính là Tô Thiên đấy à?*" Địa Ma lão quỷ nhìn nhật liếc mắt nhìn Tô Thiên một cái, nói: "*Không nghĩ tới ngươi cũng đã tiến vào*

cấp bậc Đẩu Tông, năm xưa khi gặp mặt người bắt quả chỉ là một tên nội viện trưởng lão Đẩu Hoàng đỉnh phong mà thôi. Người cũng đã rõ ràng mục đích lần này tới đây của lão phu, mau đem tên tiểu tử Tiêu Viêm kia giao ra đây. Tam đại trưởng lão của Ma Viêm cốc bị giết, nếu không giải quyết sau này Ma Viêm cốc làm sao có thể tiếp tục tồn tại ở Hắc Giác Vực?"

Sắc mặt Tô Thiên trầm xuống, quát lạnh nói: *"Địa Ma lão quý, Tiêu Viêm đánh chết ba người Phương Ngôn hoàn toàn là có nguyên nhân của nó, đánh nhau làm sao có thể tránh khỏi tổn thương, hơn nữa vẫn là do ba người Phương Ngôn hạ sát thủ đối với hắn, hắn chẳng lẽ đứng yên không phản kháng sao?"*

"Lão phu không quản là vì nguyên nhân gì, ta chỉ biết ba vị trưởng lão Ma Viêm cốc đã bị giết vậy thôi!" Địa Ma lão quý vung tay áo lên, cười lạnh nói: *"Ta không muốn cùng người nói nhảm, mau mau kêu Mang Thiên Xích ra đây."*

Tô Thiên nghe vậy trên khuôn mặt cũng là hiện lên nét cười lạnh, nói: *"Địa Ma lão quý, người nói cũng không sợ người khác chê cười sao? Nếu Viện Trưởng đại nhân còn tại bên trong nội viện, người còn dám như vậy hưng sư động chúng đến đây?"*

Địa Ma lão quý nghe được ý trào phúng bên trong lời nói của Tô Thiên, ánh mắt nhất thời loé ra hàn quang, nói: *"Tô Thiên, người thật là nghĩ lão phu e ngại Mang Thiên Xích sao? Hơn nữa cho dù ta có kiêng kị hắn thì người cũng còn không có tư cách nói chuyện với lão phu. Hôm nay lão phu đã quyết, nếu như người không đem Tiêu Viêm giao ra đây thì cũng đừng nghĩ mở lại nội viện."*

Địa Ma lão quý vừa nói xong, những trưởng lão nội viện sắc mặt đều biến đổi, trên mặt xuất hiện lửa giận. Lão gia hỏa này cũng là vô cùng ngang ngược.

"Ha ha, có thể khiến cho cường giả như vậy nhớ kỹ tên tuổi tại hạ, thật là ngoài ý muốn!" Một tiếng cười trong trẻo đột nhiên vang lên trên quảng trường, sau lưng Tiêu Viêm hiện ra hoả dực màu xanh biếc, khẽ rung lên nhanh chóng xuất hiện trên không bên cạnh Tô Thiên, nhìn Địa Ma lão quý cười nói.

Sau khi Tiêu Viêm hiện thân thì Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên cũng là nhanh chóng theo sát mà lên. Thân hình khê động đã xuất hiện trên không, ánh mắt nhìn chăm chăm đoàn người Địa Ma lão quỷ.

"*Ngươi là Tiêu Viêm?*" Ánh mắt âm lãnh của Địa Ma lão quỷ nhanh chậm rãi dời đến trên người Tiêu Viêm, âm thanh lạnh lạnh phát ra. Mặc dù đang là ban ngày cũng khiến người khác cảm nhận được một cỗ hàn khí tràn ngập.

"*Ha ha, Địa Ma tiên bối, hẳn chính là Tiêu Viêm, là người đã giết chết ba người Phương Ngôn. Bồ Đề Hoá Thể Tiên cũng là nằm ở trong tay của hẳn.*" Còn không đợi Tiêu Viêm đáp lời, Hàn Phong đứng bên cạnh đã nhanh chóng cười nói cướp lời. Dứt lời lại còn lờm Tiêu Viêm một cái, ý cười trong mắt hết sức rõ ràng. Xem ra hẳn đã bỏ ra không ít tâm tư để đẩy Tiêu Viêm vào chỗ chết.

Địa Ma lão quỷ khê gật đầu, khuôn mặt khô héo không hiện ra một chút hi vọng. Ánh mắt sâu kín như quỷ hoả, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, ngữ khí bình thản nói: "*Ngươi muốn chủ động theo ta đi, hay vẫn là để lão phu ra tay đoạn tử chi sau đó mang đi?*"

"*Địa Ma lão quỷ, muốn giương oai cũng phải nhìn xem địa phương nào chứ! Nơi này là nội viện, cũng không phải là Ma Viêm cốc, lão phu hôm nay cũng muốn nhìn xem, nếu ngươi dám tại nội viện động thủ, ta cho dù liều cái mạng già này cũng muốn cho ngươi biết rằng Già Nan Học Viện ta cũng không phải là đất nặn.*" Ánh mắt Tô Thiên bỗng nhiên trừng lên, lớn tiếng quát.

Theo Tô Thiên tiếng quát gay gắt vang lên, cả bầu không khí khu vực này nhất thời trở nên căng thẳng lên. Ai cũng biết, hôm nay khó có thể tránh khỏi ác chiến.

"*Hắc hắc, thật là uy phong a! Không hổ là đại trưởng lão nội viện, bắt quả ngươi nghĩ chính mình là Mang Thiên Xích sao?*" Địa Ma lão quỷ cười quái dị một tiếng, chợt giọng the thé nói: "*Nếu ngươi thật muốn nhúng tay, lão phu cũng sẽ không ngăn ngại cho ngươi chút giáo huấn trước mặt các nội viện đệ tử, miễn cho ngày sau nói chuyện đắc tội với người. Ba vị trưởng lão Ma Viêm cốc ta chết trong tay Tiêu Viêm, hôm nay nếu là ai dám trợ giúp hẳn, chính là địch nhân Ma Viêm cốc ta.*"

"*Ta nghĩ có lẽ mục đích thật sự của ngươi chính là Bồ Đề Hoá Thể Tiên đi! Ài, lấy có cũng không tệ, quả nhiên sống lâu da mặt cũng càng ngày càng dày.*" Tiêu Viêm đột nhiên nhàn nhạt cười nói.

"*Miệng lưỡi bén nhọn.*" Ánh mắt Địa Ma lão quỷ loé lên hàn quang, năm ngón tay vừa động, năm đạo hàn khí sắc bén từ đầu ngón tay bạo xuất mang theo kinh phong hung hãn bắn thẳng đến đầu Tiêu Viêm.

Năm đạo hàn mang còn cách đầu Tiêu Viêm khoảng chừng một trượng thì một bạch ảnh đột ngột thiểm ra. Khí thế bàng bạc như núi lửa loại nhanh chóng phát ra, đầu khí màu xám nhàn nhạt trực tiếp đem năm đạo đầu khí sắc bén kia chân nát. Bất quá bạch ảnh cũng là khẽ run lên, phát ra một tiếng rên khẽ, lui về sau vài bước. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Viêm nhìn thấy Tiểu Y Tiên bị đẩy lui, sắc mặt cũng là trầm xuống, vội vàng nói: "*Không có sao chứ?*"

"*Không có việc gì. Cần thận một chút, lão gia hoả này thực lực cực mạnh, hơn nữa trong đầu khí tràn ngập hàn khí, lấy thực lực hiện tại của ngươi nếu là bị đánh trúng sẽ bị tổn thương không nhỏ.*" Tiểu Y Tiên lắc lắc đầu, chột trịnh trọng nhắc nhở hắn.

"*Di?*"

Công kích bị đánh tan, Địa Ma lão quỷ ánh mắt loé ra, nhìn Tiểu Y Tiên bất ngờ hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, chậm rãi nói: "*Không nghĩ tới tuổi còn trẻ như thế mà đã đạt đến cấp bậc Đấu Tông, thật là khiến người ta ngạc nhiên a! Chẳng lẽ bây giờ tiến giai Đấu Tông đã trở nên dễ dàng như vậy sao?*"

"*Ngươi nghĩ ai cũng như ngươi sao, tu luyện nhiều năm như vậy cũng không có gì tiến bộ?*" Tiêu Viêm cười lạnh nói, không hề cấp cho lão gia hoả này chút mặt mũi nào.

Nghe được lời châm chọc của Tiêu Viêm, mí mắt Địa Ma lão quỷ hung hăng giựt giựt, trong mắt hiện lên hung quang. Thiên phú của hắn cũng không tính là kém, nếu không cũng đã không thể đạt tới được cấp độ này, nhưng nếu là so sánh cùng Mang Thiên Xích cho đến những lão gia hoả cùng thế hệ năm đó rời đi Hắc Giác Vực thì thiên phú của hắn cũng chỉ có thể xếp hạng chót. Hiện giờ Mang Thiên Xích đã sớm trở thành cường giả

Đấu Tôn còn hấn thì vẫn như cũ đậm chận tại chỗ - Đấu Tông. Đây vẫn luôn là nỗi đau trong tâm hấn, hiện giờ Tiêu Viêm nói như thế chính là hung hăng đâm một dao vào vết thương trong lòng của hấn.

"Địa Ma tiên bối không cần để ý tới tiểu tử này! Hấn xưa nay mạnh miệng, hiện tại cùng hấn nói nhằm không hề có tác dụng, trực tiếp động thủ đem hấn bắt đi, nhỏ từng cái răng xuống, sau đó lại đem đầu lưỡi cắt đi, lúc đó xem hấn như thế nào tiếp tục huênh hoang." Hàn Phong đứng bên cạnh hấn hắc cười lạnh nói.

"Tô Thiên hãy để cho ta, Tiêu Viêm cùng nữ tử áo trắng kia liên giao cho Địa Ma tiên bối, lấy thực lực của ngài đi thu thập bọn họ quả thực không khó." Hàn Phong nói xong trong mắt thoáng qua một tia giả dối khó có thể phát hiện. Trên người Tiêu Viêm đầy đầy bí ẩn, hơn nữa Tiểu Y Tiên thần bí khiến hấn có chút kiêng kị, hiện giờ có cơ hội liền lập tức để cho Địa Ma lão quỷ ra tay giải quyết, hấn thì chọn đại trưởng lão Tô Thiên là mục tiêu dễ đối phó hơn nhiều.

Địa Ma lão quỷ khẽ gật đầu, sâu trong hai tròng mắt xuất hiện sát ý vô cùng dữ tợn.

Chúng trưởng lão nội viện nhận thấy được sát ý âm trầm của Địa Ma lão quỷ, đều là đề phòng lên. Trong cơ thể đấu khí hùng hồn chậm rãi chảy xuôi, tùy thời chuẩn bị ứng phó mọi tình huống.

Tại không khí bên trên bầu trời trở nên căng thẳng thì phía dưới phần đông đệ tử nội viện cũng là chặc chặc lú lười. Đối với việc Tiêu Viêm không chút khách khí đối với cường giả Đấu Tông thành danh đã lâu khiến cho bọn họ trong lòng im lặng cùng bội phục, không hổ là có thể trở thành nhân vật truyền kỳ tại Già Nam Học Viện, phần gan dạ sáng suốt này không ai có thể bì được.

Bất quá ngoài bội phục thì bọn họ cũng cảm thấy lo lắng, đối phương dù sao cũng chính là một tồn tại cùng thời đại với vị Viện Trưởng đại nhân thần bí kia a!

-----oOo-----

Chương 878: Động thủ

Cảm nhận được sát ý lạnh lẽo trên người Địa Ma lão quỷ dần dần tỏa ra, sắc mặt Tô Thiên cũng hơi hơi biến đổi. Xem ra, lão bất tử này hôm nay đã chấp nhận mạo hiểm, bất chấp sự báo thù khi Viện trưởng đại nhân sau này trở về, cũng là cố ý muốn động thủ a!

Quay đầu lại nhìn Tô Thiên, Tiêu Viêm trầm giọng nói:

- Địa Ma lão quỷ thực lực sâu khôn lường. Mặc dù có Tiểu Y Tiên tương trợ, nhưng cũng khó mà chống lại hẳn.

Dù sao, ở cấp Đấu Tông, khoảng cách một tinh cũng là chênh lệch cực lớn. Muốn vượt cấp khiêu chiến, chính là chấp nhận đối đầu với khó khăn. Tuy nói rằng Tiêu Viêm có không ít đấu kỹ uy lực mạnh mẽ, nhưng những đấu kỹ này chỉ có thể làm cho một số Đấu Tông bình thường kinh sợ, mà Địa Ma lão quỷ lại không nằm trong nhóm người này. Trận đại chiến hôm nay đúng là có chút gian nan a!

Tiêu Viêm hơi gạt đầu, bàn tay chậm rãi dừng lại trước ngực, trong mắt chột lóe lên một tia ngoan độc. Nếu lão bất tử này thực sự ngu xuẩn, vậy hẳn cũng chỉ có thể mang một số đồ vật đặc thù đã chuẩn bị sẵn chơi đùa với lão một phen.

- Lão phu niệm tình Mang Thiên Xích là người quen cũ, nên cường giả của Ma Viêm Cốc ta cũng không xuất thủ với đệ tử học viện và mấy tên trưởng lão kia! Chỉ cần bọn họ không nhúng tay lung tung, lão phu có thể tha cho bọn chúng một mạng. Nhưng mà, mạng của Tiêu Viêm kia thì ta tất phải lấy.

Địa Ma lão quỷ chậm rãi đảo mắt nhìn qua những vị trưởng lão và đông đảo đệ tử đứng phía sau Tô Thiên, thản nhiên nói.

Nghe được những lời này của Địa Ma lão quỷ, Tô Thiên lại âm thầm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Lão lo lắng nhất chính là những học viên này. Thực lực của bọn họ đương nhiên không thể nào so sánh được với những cường giả của Ma Viêm Cốc. Nếu thật sự phải đánh nhau, chỉ e rằng sẽ chết thảm. Đương nhiên, lão cũng rõ ràng, Địa Ma lão quỷ tỏ ra có đại nghĩa như thế, nguyên nhân chỉ vì Viện Trưởng đại nhân. Nếu lão quỷ dám

ra tay với bọn tiểu bối trong trường hợp này, khi truyền đến tai của Viện Trưởng, tất sẽ làm người nổi giận. Đến lúc đó, chỉ bằng vào bản lĩnh của y, quát ngựa cũng không theo kịp đại nhân.

Sau khi dứt lời, Địa Ma lão quỷ cũng không hề để ý đến Tô Thiên nữa, chuyển ánh mắt âm trầm về hướng Tiêu Viêm, cước bộ chợt lảng không đi đến, âm thanh hờ hững vang vọng quanh quần trên bầu trời:

- Nghe nói tiểu tử ngươi chỉ bằng thực lực Đấu Hoàng liền có thể chống lại cường giả Đấu Tông. Đã vậy, ngươi cùng vị bằng hữu bên cạnh cùng xuất thủ một lượt đi, miễn cho người khác nói lão phu không cho ngươi có cơ hội.

Lời nói của Địa Ma lão quỷ toát ra sự hung hăng ngang ngược cùng ngạo ý rất sâu. Đương nhiên, lấy thực lực của y cũng có tư cách để kiêu ngạo như thế. Hiện tại, bên trong Hắc Giác Vực, muốn tìm được địch nhân xứng làm đối thủ của y, thật sự cũng rất khó khăn. Mà những cường giả cùng thời với y, nếu không bất hạnh ngã xuống thì cũng đã rời khỏi Hắc Giác Vực. Mà những người lớp sau, đứng đầu như Mạc Thiên Hành, vẫn xa xa không thể so sánh cùng Địa Ma lão quỷ.

Nhìn thấy cử chỉ của Địa Ma lão quỷ, sắc mặt Tô Thiên chợt trở nên nặng nề, nhưng khi lão vừa muốn động thân, trước mặt đã xuất hiện một bóng người như quỷ dị. Hàn Phong cất lên âm thanh the thé, cười tủm tỉm, nói:

- Tô Thiên Đại trưởng lão! Đối thủ của ngươi là ta. Bây giờ, ngươi cũng đừng nên tham gia chuyện của người khác nha!

Nhìn Hàn Phong đứng trước mặt không xa, trên khuôn mặt của Tô Thiên hiện ra nét cười lạnh, nói:

- Hàn Phong, một khi Viện Trưởng đại nhân trở về, ta liền mang chuyện này bẩm lên cho người. Đến lúc đó, để ta xem ai có thể bảo vệ được cho ngươi?

Nghe Tô Thiên nhắc đến Viện Trưởng đại nhân, sắc mặt Hàn Phong thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên. Hiên nhiên, đối với vị Viện Trưởng trong truyền thuyết kia, hẳn cũng có chút kiêng kỵ. Bất quá, nét mặt này cũng hiện lên rồi biến mất lập tức. Hiện giờ, hẳn cùng Già Nam Học Viện đã kết thù đến mức này, có nói gì nữa cũng là vô ích. Hơn nữa, Đấu Khí đại lục

to lớn như vậy, một khi hắn đã lần trốn, dù Mang Thiên Xích kia có là cường giả Đấu Tôn đi nữa, cũng không thể nào ngay tức khắc tìm ra, liền cười quái dị nói:

- Tô Thiên Đại trưởng lão không cần nói với ta những chuyện như thế này. Mang Thiên Xích đã mười mấy năm không trở về, ai biết là hắn còn sống hay không?

Khi Hàn Phong vừa nói xong, không chỉ Tô Thiên càng trầm mặt xuống, mà ngay cả các trưởng lão đằng sau mắt cũng tóe ra lửa giận. Một đám người mặt mũi giận dữ, hung hăng nhìn thẳng vào tên gia hỏa trước mặt, đang tính toán cùng nhau xông lên vây công, dạy cho hắn một trận.

- Nếu không sợ đám đệ tử tổn thất thảm trọng khi giao đấu, ta khuyên các ngươi nên im lặng một chút! Nếu không, các vị cường giả của Ma Viêm cốc cũng sẽ không ngồi đó mà nhìn!

Nhìn bộ dáng của mấy vị trưởng lão Nội viện, Hàn Phong cũng không sợ hãi chút nào, chỉ tay đến đám người Ma Viêm cốc đang cách đó không xa, khí tức tà ác đang lượn lờ, cười lạnh nói.

Tô Thiên phát nhẹ tay, áp chế mấy vị trưởng lão nội viện đang xung động phía sau, thản nhiên nói:

- Các ngươi cứ tùy thời chú ý đám người bên kia là được. Bên phía ta không cần quan tâm! Vạn nhất Tiêu Viêm đằng kia có chuyện gì bất trắc, các ngươi hãy xuất thủ tương trợ!

- Rõ...!!!

Nghe lệnh, những trưởng lão phía sau chỉ chần chờ một chút rồi cung kính đáp.

- Khắc...khắc...!!! Tô Thiên Đại trưởng lão đúng là người thức thời, thấy rõ đại cục a!

Thấy thế, Hàn Phong cũng không khỏi thích ý, cười quái dị nói.

Tô Thiên cũng không thèm để ý đến những lời của Hàn Phong, chậm rãi tiến lên phía trước, đáp lại bằng ngữ điệu nhẹ nhàng:

- Lần trước vẫn còn chưa phân thắng bại! Hôm nay, lão phu liền tới thử xem tên phản đồ người năm đó có thể mạnh như thế nào?

Âm thanh cuối cùng vừa dứt, Tô Thiên đang lẳng không chột dẫm mạnh bàn chân, trong cơ thể ùn ùn bộc phát ra một luồng khí thể bàng bạc. Cổ khí thể này quấn quanh thân lão làm cho không gian xung quanh xuất hiện những gợn sóng vụn vụn.

Cảm thụ được cổ khí thể mênh mông cuộn cuộn như uy áp của thiên địa, trong mắt Hàn Phong càng trở nên âm lãnh, nhếch miệng cười the thé đáp:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ không làm cho người thất vọng!

Nói xong, tay áo phát lên, phát ra một luồng khí thể không kém so với Tô Thiên, cuối cùng mang khí thể của lão hoàn toàn chống lại.

Hai cổ khí thể của cường giả Đấu Tông giao nhau trên bầu trời làm cho đại đa số đệ tử đang dưới sân rộng khi cảm thụ được dư áp áp xuống, đều không nhịn nổi kinh hoàng. Đây là sự mạnh mẽ của cường giả Đấu Tông ư? Khí thể bàng bạc kia làm cho đấu khí trong cơ thể của bọn họ bị đình trệ, nếu chính diện chống đỡ, bọn họ căn bản muốn nhúc nhích còn không được.

Lúc Tô Thiên và Hàn Phong tiến vào trạng thái chiến đấu, bên kia, Địa Ma lão quỷ vẫn lẳng không bước tới, không một tiếng động đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên cách chừng mười thước. Trong hốc mắt bắn ra quang mang như ngọn lửa địa ngục nhìn chăm chăm hai người, thần nhiên nói:

- Các người hãy cùng nhau tiến lên hay muốn xa luân chiến?

Tiểu Y Tiên mặt cười rạng ngời, vươn ra ngọc thủ trắng nõn tinh tế từ trong tay áo, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm chặt, đấu khí màu xám dày đặc nhất thời từ trong nội thể dũng mãnh phát ra, đôi mắt tím thẫm yêu dị chột liếc Địa Ma lão quỷ một cái, rồi nghiêng đầu thấp giọng nói với Tiêu Viêm:

- Bây giờ để mọi người lên trước, thực lực của huynh bây giờ so với y chênh lệch quá lớn, nếu trúng chiêu tất sẽ gây nên thương thế nghiêm trọng.

Tiêu Viêm lắc đầu, khẽ thở ra một hơi, đoạn nói:

- Chúng ta cùng nhau xông lên đi! Muội cũng không phải là đối thủ của hã. Yên tâm, huynh có đủ sức tự bảo vệ mình. Muội không cần phân tâm vì huynh!

Nói đến đây, hã đột nhiên quay đầu về phía sau nói với Tử Nghiên:

- Lần này ngươi không cần nhúng tay vào! Đối thủ lần này rất mạnh, không giống như những lần trước, biết không?

Tử Nghiên vốn đang nóng lòng muốn thử, nghe được những lời này của Tiêu Viêm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xụ xuống. Nhưng nàng lại thấy được biểu tình nghiêm túc của hã, biết rằng nhiều lời cũng vô ích, cũng đành phải rầu rĩ gật đầu.

Nhìn thấy biểu tình kiên định của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng không nói gì thêm. Nàng vốn là người không thích nói nhiều, hơn nữa cũng hiểu rõ tính tình của hã, nên cũng không có ý thể hiện quá mức, chiếc cằm thon gầy như tuyết trắng lập tức gật gật. Cùng thời điểm, mười ngón tay thon dài dầy dộp bắn ra yên vụ màu nâu tím, lặng lẽ lượn lờ, ẩn chứa hương thơm làm cho lòng người say mê.

- Phân phối xong rồi sao?

Địa Ma lão quỷ vẫn cách đó hơn mười thước, hay tay ngạo nghễ khoanh trước ngực, nhìn hai người Tiêu Viêm. Y vừa nói xong, chợt phát hiện ra một đạo quang nhận màu xám, cư nhiên xé rách không gian, nổ mạnh mà đến.

Nhìn quang nhận màu xám tốc độ cực nhanh đang tập kích mình, Địa Ma lão quỷ chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không có động tác gì, từ trong cơ thể dũng mãnh phát ra một luồng hàn khí đen nhánh, vừa vắn tiếp lấy quang nhận màu xám. Khi vừa tiếp xúc với hàn khí kia, quang nhận chợt dừng lại, rồi cư nhiên hóa thành một khối băng dài hơn mười thước, trong một âm thanh vỡ tung thanh thúy đã bạo liệt thành một đống băng vụn.

- Không nghĩ tới, ngươi lại có loại thủ đoạn ngoan độc như vậy! Ta thật sự đã xem thường các ngươi!

Bàn tay khô héo tro xương chọt bắt lấy một mảnh băng vụn màu xám, đoạn chà xát thành phấn vụn, Địa Ma lão quỷ nhất thời cảm thấy kinh ngạc nói.

- Những điều ngươi không biết vẫn còn nhiều lắm!

Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, một nhân ảnh màu trắng, xinh đẹp uyển chuyển như quỷ mị trong nháy mắt chọt xuất hiện trước mặt Địa Ma lão quỷ, móng tay màu nâu tím chọt hiện ra hàn quang, tà tà vẽ ra, liền mang theo một âm thanh chói tai, xé rách không khí cắt thẳng về phía yết hầu của y.

- Xèo...xèo...

Móng tay sắc bén lướt qua, nhưng khi vừa tiếp xúc với hàn khí hộ thể của lão quỷ thì vẫn như trước dừng lại. Trong sát na, trước mặt y hiện lên một khối băng tinh màu đen lớn khoảng nửa trượng, mà móng tay sắc bén của Tiểu Y Tiên khi đâm vào, cũng chỉ tiến vào hơn một nửa, cũng không có cách nào tiến thêm một phân.

Đằng sau băng tinh, Địa Ma lão quỷ hướng tới Tiểu Y Tiên cười quỷ dị, thân hình chọt rung lên rồi biến mất.

Nhìn thấy lão quỷ đột nhiên biến mất, sắc mặt Tiểu Y Tiên nhất thời loạn biến, vội quát lớn:

- Tiêu Viêm cẩn thận! Y đang hướng về phía huynh!

Tiếng quát của Tiểu Y Tiên còn chưa dứt, trước mặt Tiêu Viêm cách đó không xa, Địa Ma lão quỷ vận trường bào màu vàng thêu khô lâu đã liền xuất hiện như quỷ mị, khuôn mặt như đầu lâu chọt âm trầm cười với hắn. Năm ngón tay như quỷ trảo không chút lưu tình, chọt trực tiếp đánh một trảo vào Tiêu Viêm. Nếu như bị đánh trúng, chỉ sợ sẽ lập tức xuyên thủng yết hầu Tiêu Viêm.

- Tiểu tử miệng lưỡi sắc bén kia! Lão phu đối với ngươi vô cùng chán ghét, cho nên trước tiên giải quyết ngươi đã.

Nhìn thấy Địa Ma lão quỷ trong nháy mắt đã xuất ra một kích trí mạng với

Tiêu Viêm, dưới sân rộng chột vang lên từng tiếng thét chói tai cùng với vô số âm thanh hô lớn kinh hãi.

-----oOo-----

Chương 879: Đối chiến Địa Ma lão quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quỷ trảo đen nhánh đầy hàn khí hiện ra trong đồng tử Tiêu Viêm, nhanh chóng phóng đại lên. Khi mà phần đông tiếng kinh hô vang lên, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn chưa có bao nhiêu biến hóa, khóe miệng chậm rãi hé ra, cười lạnh lùng, trong tay ấn kết sớm chuẩn bị đã nhất thời ngưng tụ.

"Oành!"

Sau khi một âm thanh trầm thấp vang lên, một đôi cột dục chùng tầm trung, đột nhiên mạnh mẽ từ sau lưng Tiêu Viêm bung ra, chột hai cánh khê rung, cuồng phong cùng sấm rền cùng lúc vang vọng, mà thân hình Tiêu Viêm đột nhiên trở nên mơ hồ.

"Xuy!"

Quỷ trảo sắc bén nhanh như điện đánh đến, sau khi đánh trúng yết hầu của Tiêu Viêm thì cứ như vậy vô thanh vô tức xuyên qua.

Thủ trảo vừa mới chạm đến tàn ảnh của Tiêu Viêm, đồng tử của Địa Ma Lão Quỷ đã hơi co rút lại, hừ lạnh một tiếng, hàn khí trong lòng bàn tay bắn ra, trực tiếp đem tàn ảnh này chấn thành hư vô, chột chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thản nhiên nói: "*Khó trách ba người Phương Ngôn đều chết trong tay ngươi, cấp độ như vậy, chột nói là bọn họ, cho dù là một ít cường giả Đấu Tông, chỉ sợ cũng đánh không lại, hứng thú của lão phu với ngươi thật ra càng lúc càng lớn à!*"

Một màn kinh tâm, làm cho trái tim của không ít đệ tử bên dưới đập rộn rã, ánh mắt nhìn theo tầm mắt của Địa Ma lão quỷ, sau đó trong mắt nhất thời xuất hiện tia kinh ngạc.

Trên bầu trời, hắc bào thanh niên đang đứng vỗ cánh trôi nổi. Phía sau

lung, một đôi cốt dục tầm trượng đang từ từ mở rộng ra, không gian hơi chân động, mơ hồ còn có tiếng sấm vang vọng, nhìn cốt dục trong suốt, ánh mặt trời xiên xiên từ trên chín tầng trời chiếu rọi xuống đôi cốt dục như ngọc thạch làm nó lóe ra ánh sáng chói mắt, sáng bóng. Một màn hoa lệ này, tất cả mọi người đều thu vào trong mắt, một ít thiếu nữ, trong mắt tinh quang lấp lánh, hình tượng Tiêu Viêm giờ phút này, quả thực giống như bạch mã hoàng tử xuất hiện trong giấc mộng của các nàng, đặc biệt người này còn hơn cả mấy hoàng tử ở thực lực mạnh mẽ.

"Người này, lúc nào cũng thích khiến cho người ta kinh tâm động phách vậy chứ!" bên trong những người hiện diện trên đàn, Ngô Hạo lau mồ hôi lạnh trên trán, hướng về phía đám người Tiêu Ngọc, Hồ Gia cười khổ nói.

Tiêu Ngọc khẽ gật đầu. Hôm nay nàng cũng như mọi ngày mặc một bộ chức nghiệp Hóa Đạo Sư, loại bào phục này có chút rộng thùng thình, mặc trên dáng người thon thả như Tiêu Ngọc, lại cực kỳ thích hợp, khí chất mê người như có như không phát tán ra bên ngoài, làm cho xung quanh không ít ánh mắt của các nam đệ tử lặng lẽ chuyển đến.

Đối với ánh mắt xung quanh, Tiêu Ngọc thật ra chưa từng để ý đến, cái cổ thon dài trắng như tuyết trông như cổ thiên nga hơi hơi ngẩng cao, đôi mắt đẹp nhìn lên hắc bào thanh niên ở trên không, hàm răng khẽ cắn đôi môi mọng đỏ, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, che dấu một chút tình cảm khác thường.

"Địa Ma lão quỷ cũng không phải hạng vô dụng, tuy nói thực lực Tiêu Viêm không kém, còn có vị nữ tử thần bí kia hỗ trợ, có thể cùng lão quỷ này tương chiến, nhưng phần thắng cũng là cực thấp. Ngô Hạo chuẩn bị một chút, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền động thủ đi, mặc dù chúng ta có liên thủ cũng không có khả năng đối với Địa Ma lão quỷ tạo thành thương tổn, nhưng ít nhất, có thể kéo dài thời gian một hồi." Hồ Gia hai má có chút ngưng trọng nói.

Ngô Hạo chậm rãi gật đầu, bàn tay khẽ nắm huyết sắc trọng kiếm sau lưng, nếu thật phải cần hấn xuất thủ, hấn sẽ không chút do dự nào.

Trên bầu trời, Tiểu Y Tiên nhìn thấy Tiêu Viêm tránh thoát khỏi công kích của Địa Ma Lão Quỷ, cũng nói lỏng tâm thần, thân hình vừa động liền chủ động xuất kích đến bên cạnh Tiêu Viêm, mắt đẹp cảnh giác nhìn Địa Ma lão quỷ, người này thực lực cùng sự gian xảo, không ngoài dự liệu của

nàng.

Địa Ma lão quỷ, ánh mắt vẫn như trước không có chấn động lớn, bình thản nhìn chăm chú vào hai người Tiêu Viêm, cước bộ khẽ đạp hư không, cứ như vậy từng bước từng bước ép về phía hai người. Mà theo từng bước chân của Địa Ma lão quỷ ép tới, không gian chung quanh thân lão cũng đậm đặc hàn khí, càng ngày càng đậm, tới sau cùng, nhiệt độ ở chỗ này, đột nhiên hạ thấp đi rất nhiều. Không ít người thực lực kém cỏi, không nhịn được đã run lên từng chập.

Nhìn thấy Địa Ma lão quỷ tự nhiên có thể bằng vào đầu khí bản thân mà ảnh hưởng đến nhiệt độ nơi này, trong mắt Tiêu Y Tiên cũng nhất thời ngưng trọng. Với trình độ này, chỉ sợ lão gia hỏa này thực lực ít nhất cũng đã tới Thất Tinh Đẩu Tông, cấp bậc này so với nàng chính là hơn bốn bậc, chênh lệch lớn như vậy... mặc dù nàng có Ách Nan Độc Thể, nhưng muốn bù lại cũng cực kỳ khó khăn.

"Xem ra hôm nay, chỉ có thể đổ máu lần nữa, đối với loại cường giả này, chỉ sợ ngay cả Tiêu Viêm trong lòng cũng không có nắm chắc.", trong lòng thở dài một tiếng, ánh mắt Tiêu Y Tiên dần dần trở nên sắc bén, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Địa Ma lão quỷ đang ngày càng tiếp cận, nháy mắt, eo nhỏ mạnh mẽ uốn éo, thân hình cũng trực tiếp hóa thành một bạch tuyến mơ hồ, mang theo kinh phong hung hồn, mạnh mẽ hướng về phía Địa Ma lão quỷ đánh đến

Tiêu Viêm mặc dù đang có được cốt dục sau lưng có tốc độ rất nhanh, nhưng hắn cũng thể ngay lập tức chống lại Địa Ma lão quỷ được. Nếu thật sự đối chiến, người này sẽ tìm được sơ hở khi tiến hành công kích, chỉ sợ sau một vài lần, liền có thể làm cho Tiêu Viêm triệt để trọng thương, thậm chí mất mạng. Tuy nhiên, mặc dù biết mình không phải đối thủ của lão quỷ, nhưng vẫn phải đánh à.

Nhìn thấy Tiêu Y Tiên dẫn đầu công đến, Địa Ma lão quỷ cười lạnh, hàn khí đen kịt ở đầu ngón tay lượn lờ, chột mười ngón tay đột nhiên bùng ra liên tục.

"Thiên Huyền Huyền Băng Thứ!"

Phốc! Phốc! Phốc!

Theo mười ngón tay của Địa Ma lão quỷ di động, chỉ thấy băng trùy màu đen dày đặc, quỷ dị từ đầu ngón tay xuất hiện, thể như phô thiên cái địa mạnh mẽ bắn đến Tiểu Y Tiên, đồng thời mang theo kinh phong sắc bén, ma sát với không khí thành những tiếng chói tai, làm cho màng nhĩ mọi người tại đây ê ẩm, da đầu phát lạnh.

Băng trùy màu đen nhìn như không nổi bật, nhưng kinh phong sắc bén ẩn chứa bên trong, lại cực kỳ kinh khủng. Chưa nói đến hiện trạng như mưa rào mùa hạ đánh đến, chỉ sợ một cái thổi cũng có thể trực tiếp đánh chết cường giả Đấu Hoàng, bởi vậy có thể thấy được vật nhỏ này thực cũng không phải đáng yêu như hình dáng bên ngoài.

Mặt cười hiện lên chút ngưng trọng nhìn màn mưa băng trùy đang lao đến, Tiểu Y Tiên cũng không dám chậm trễ, tay áo huy động, từng luồng đấu khí màu nâu tím vội vàng trào ra, chọt quần lại hình thành một bức tường khí màu nâu tím. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Xuy! Xuy! Xuy!

Băng trùy như điện chớp đánh đến, vền vền chớp mắt, giống như một đàn ong mật, liên tiếp không ngừng xung kích vào tường khí nâu tím, nhưng những băng trùy này vừa tiến vào trong đó, liền bị độc lực ăn mòn, hóa thành một đoàn thủy dịch, nhanh chóng rơi xuống.

"Băng Ngưng Kiếm Quyết!"

Càng ngày càng nhiều băng trùy hóa thành nước, Địa Ma lão quỷ cười nhạt, đôi tay khô héo mạnh mẽ kết ấn, chọt lớn tiếng quát.

Tiếng quát vừa hạ xuống, chỉ thấy mấy băng trùy kia vọt vào bên trong tường khí liền tụ tập với nhau, ngăn ngui trong chớp mắt, liền dung hợp thành một thanh băng kiếm đen nhánh to tầm trượng. Băng kiếm thành hình, một luồng hàn khí cuồn bạo tràn ra, mạnh mẽ chống lại lực ăn mòn của khí tường, mũi kiếm sắc bén không chút khách khí hướng về phía Tiểu Y Tiên cấp tốc lao đến.

"Thực Độc Ma Thủ!"

Nhìn thấy mấy cái băng trùy đột nhiên biến hóa, hai má Tiểu Y Tiên cũng biến đổi, trong miệng quát khẽ một tiếng, chọt khí tường biến hóa, hóa

thành một bàn tay nâu tím không lồ, sau đó mở ra, trực tiếp đem băng kiếm đen nhánh kia bắt lấy, lực ăn mòn mãnh liệt va chạm cùng hàn khí cuồng bạo, phát ra từng trận rin rít chói tai.

Mắt lộ ra nụ cười lạnh nhìn Tiểu Y Tiên đang kiên trì, Địa Ma lão quỷ khước miệng nhắc lên, lộ ra vẻ âm lãnh. Chợt nhẹ giọng quát: "*Phát!*"

Oành! Oành!

Tiếng quát vừa vang lên, băng kiếm đen nhánh chợt rung lên, không hề báo trước cứ thế nổ tung, lực nổ mạnh mẽ trực tiếp chấn bàn tay không lồ nâu tím kia thành hư vô, hơn nữa băng kiếm nổ tung, không phải hóa thành hư vô, mà hình thành vô số băng nhận nhỏ xíu, nhanh như chớp đột phá khí tường nâu tím bắn thẳng đến Tiểu Y Tiên.

Đột ngột xuất hiện biến hóa, khiến cho Tiểu Y Tiên kinh ngạc, trong lúc nguy cấp mũi chân nhanh chóng điểm nhẹ, thân hình cấp tốc thối lui, nhưng mà phản ứng mặc dù rất nhanh, nhưng vẫn không kịp. Không ít băng nhận như chớp xẹt qua, cắt vụn quần áo cùng da thịt, khiến cho người nàng máu tươi ri rỉ chảy ra.

Hai gã cường giả Đấu Tông đối chiến như điện quang hỏa thạch, nhưng ẩn chứa hung hiểm vô cùng, hầu như đều là sát chiêu, mà tất cả đều có tùy lúc mà tấn công trí mạng, một màn kinh tâm động phách như vậy, khiến cho không ít đệ tử toát mồ hôi lạnh.

Nhìn băng nhận gây ra thương thế cho Tiểu Y Tiên, Địa Ma lão quỷ thủ chưởng biến ảo, mấy cái băng nhận còn dính máu tươi nhất thời quay về, cuối cùng hóa thành từng đoàn hàn khí đen kịt lui vào trong thân thể lão.

"Có thể bằng chừng ấy tuổi tiến vào cấp bậc Đấu Tông, mặc dù là lão phu cũng không thể không thừa nhận thiên phú của ngươi đích thực kinh người, nhưng mà cũng chỉ là một tên cường giả cấp bậc Tứ Tinh Đấu Tông thôi, cỡ này muốn cùng ta chống lại, còn kém rất xa, ngươi hôm nay nếu đồng ý rời đi, lão phu cam đoan sẽ không làm khó ngươi." Địa Ma lão quỷ liếc mắt nhìn Tiểu Y Tiên, thản nhiên nói.

Mắt lộ ra một tia châm chọc nhìn lại Địa Ma lão quỷ, trong mắt Tiểu Y Tiên hiện ra vẻ cười nhạt, miệng xinh khẽ chuyển động: "*Lời nói ấu trĩ."*

Địa Ma lão quỷ vừa muốn cười to thì chân mày đột nhiên nhíu lại, chậm rãi ngừng đầu, nhìn lên bầu trời, thấy trên bàn tay Tiêu Viêm, một thủ ấn kinh phong sắc bén đang phát tán, nhanh chóng thành hình, hẳn cảm giác được năng lượng của Thủ Ấn này, có chút không tầm thường.

Khi ánh mắt của Địa Ma lão quỷ nhìn đến, thủ ấn của Tiêu Viêm cũng đột nhiên ngưng kết, trong mắt xẹt ra một tia ngoan độc, trong lòng hét to một tiếng.

"Phiên Hải Ấn!"

Lúc trước được Tiêu Y Tiên tận lực kéo dài thời gian, Tiêu Viêm trực tiếp thi triển ra Đế Ấn Quyết đệ nhị ấn – Phiên Hải Ấn, bởi vì hẳn biết thực lực của đối thủ lần này rất mạnh, một gã có thực lực Thất Tinh Đấu Tông, với thực lực của hắn bây giờ, đấu kỹ tầm thường, căn bản không có khả năng tạo thành thương tổn đối với hắn, do vậy, ra tay liền không theo quy tắc, vừa ra tay đã là một chiêu cực mạnh.

-----oOo-----

Chương 880: Kinh tâm động phách

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năng lượng quang ấn xanh biếc ở trong tay Tiêu Viêm càng ngày càng chói mắt. Một lúc sau, nhìn giống như một bàn tay lớn cực kỳ chân thực và huyền diệu.

Cảm thụ được năng lượng khổng lồ đang hình thành trên tay Tiêu Viêm, cho dù là Địa Ma lão quỷ, trong mắt cũng hiện lên một chút kinh ngạc, bằng vào thực lực Tứ tinh Đấu Hoàng, lại có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ mà ngay cả Đấu Hoàng đỉnh phong đều khó có thể đạt tới, tên kia... Quả nhiên như lời Hàn Phong, hẳn có được Đấu kỹ uy lực không nhỏ nha. Bất quá, nếu hắn nghĩ chỉ dựa vào cái này mà muốn đánh bại mình, thì đúng là hoang tưởng, thật là khờ dại.

Địa Ma lão quỷ cười lạnh, quang ấn trong tay Tiêu Viêm rốt cuộc cũng ngưng tụ, ánh mắt hiện lên tia tàn nhẫn nhìn thoáng phía trước, sau lưng cốt dục hơi chấn động, tùy thời chuẩn bị né tránh, mà bàn tay cũng không

chút nào trì trệ, trực tiếp quát lạnh một tiếng, liền hướng về phía Địa Ma Lão Quỷ hung hăng đánh ra.

"Thình thịch!"

Năng lượng thủ ấn xanh biếc. Nhẹ nhàng chậm chạp từ trên tay Tiêu Viêm chậm chạp bay ra ngoài, chính lúc này, không gian quanh thân Tiêu Viêm, bởi vì cỗ năng lượng đáng sợ kia liền kịch liệt ba động, từng gợn sóng giống như khảm hoa vào văn không gian, lạng lẽ lan ra.

Thủ ấn vừa thoát ly khỏi bàn tay Tiêu Viêm, liền mạnh mẽ run lên, rồi quỹ dị biến mất tại chỗ, chỉ có người có được nhãn lực cực tốt mới có thể phát hiện, một đạo ánh sáng xanh biếc hẹp dài, giống như là xuyên thấu không gian, lạng yên không một tiếng động bắn mạnh tới chỗ Địa Ma Lão Quỷ.

Năng lượng quang ấn tiềm hành như vậy, đối với người bình thường mà nói, có lẽ sẽ không trở tay kịp, nhưng đối với cường giả như Địa Ma Lão Quỷ, thì khó có thể đạt được hiệu quả như vậy, bởi vì nhất cử nhất động của nó đều bị lão thu vào trong mắt.

"Hừ!"

Địa Ma lão quỷ âm lãnh nhìn Thủ ấn hóa thành vệt sáng dữ dội bay đến, vẫn không làm động tác né tránh, niềm kiêu ngạo của lão thực không cho phép lão đối mặt với một gã Đấu Hoàng mà phải tránh né.

Năng lượng quang ấn tốc độ cực nhanh, ngay tại lúc mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, liền quỹ dị xuất hiện cách mấy trượng trên đỉnh đầu Địa Ma Lão Quỷ, Thủ Ấn hình thành một tinh thể kì dị màu xanh biếc. Trong giây lát phóng ra cỗ năng lượng đáng sợ được giấu ở trong đó.

Ánh sáng chói mắt xanh biếc ngay lúc này bạo xuất, làm cho không ít người vội vàng nhắm lại, con mắt đang mơ hồ đau buốt. Cùng lúc đó, uy áp năng lượng ẩn tàng bên trong quang ấn kia liền từ trên trời giáng xuống, làm cho tất cả mọi người đều có một cảm giác kinh hãi, năng lượng đáng sợ như vậy, một gã Đấu Hoàng thật có thể thi triển ra sao?

Đột nhiên Thủ Ấn bùng nổ, cũng khiến cho sắc mặt của Địa Ma Lão Quỷ như có như không run lên, lão tựa hồ phát hiện, bản thân đã có chút xem thấp lần công kích này của Tiêu Viêm. Bất quá mặc dù dự đoán có khác

nhưng vẫn chưa làm cho lão phải bối rối, tâm thần nhất động, hàn khí màu đen ùn ùn kéo đến rồi lập tức bùng phát ra.

Ánh sáng lóa mắt xanh biếc giống như một mặt trời chói lọi trôi nổi ở cuối chân mây, trong nháy mắt không gian thoáng yên lặng, hào quang cũng đột ngột thu về. Ngay sau đó, một đạo thanh âm kinh thiên động địa bùng nổ, rền rĩ lan khắp không gian bao la, giống như sấm sét từ chín tầng trời, ầm ầm vang vọng!

Đột ngột xuất hiện tiếng nổ vang như sét đánh, đã khiến cho cái lỗ tai mọi người tại đây phải ù đi trong chốc lát. Một ít người thực lực kém, còn choáng váng cả đầu óc, khi bọn họ phục hồi tinh thần liền nhanh chóng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy kia một quầng lửa tựa như một đám mây hình nấm bốc lên thật cuộn cuộn, thân hình của Địa Ma lão quỷ biến mất, hiển nhiên lão đã bị đám mây lửa ẩn chứa năng lượng cuồng bạo đáng sợ nóng cháy xanh biếc đó bao bọc vào trong.

Toàn bộ Nội Viện nhất thời trở lên an tĩnh rất nhiều, nhìn trên bầu trời lộng lẫy một màu xanh biếc của đám mây hình nấm kia, cơ hồ tận trong đáy lòng mọi người đều dâng lên một chút kính sợ đối với vị hắc bào thanh niên kia! Thực lực kinh khủng như vậy, không hổ là có thể trở thành nhân vật truyền kỳ của Nội Viện a!

Trên bầu trời, Tiêu Viêm che miệng ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt có chút tái nhợt, tuy hẳn hiện giờ đã là Tứ tinh Đấu hoàng, nhưng thi triển Phiên Hải ấn vẫn như trước hao tổn rất nhiều Đấu khí, bất quá vẫn hoàn hảo, cũng sẽ không giống như trước kia, sau một lần thi triển, liền hao tổn hết toàn bộ đấu khí.

Tiểu Y Tiên động thân, hiện ra bên cạnh Tiêu Viêm, đôi mắt chăm chú nhìn đám mây năng lượng cực lớn kia, trầm giọng nói: "*Cẩn thận một chút, một chiêu kia của huynh mặc dù mạnh mẽ, nhưng muốn đánh bại lão thì không có khả năng.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn tự nhiên cũng biết được, Phiên Hải Ấn có thể khiến hắn tung hoành tại giai tầng Đấu Hoàng không có kỵ. Thậm chí gặp phải một ít Đấu Tông thực lực hơi thấp, cũng có thể miễn cưỡng chiến một trận. Nhưng Địa Ma Lão Quỷ, cũng không phải Đấu Tông bình thường, mà là một cường giả đạt tới cấp bậc Thất Tinh Đấu Tông!

Dưới vô số luồng ánh mắt soi mói, trên bầu trời đám mây năng lượng hình nấm cực lớn rốt cuộc cũng chậm rãi tán đi, một cái lồng năng lượng màu đen khổng lồ liền hiện ra trước tầm mắt mọi người. Nguồn truyện:

Nhìn mặt ngoài lồng năng lượng kia hiện lên vô số hàn khí lốc xoáy rất nhỏ, Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên đều siết nắm tay. Lão chết bầm này... Quả nhiên khó giải quyết!

Bầu không khí im lặng bắt đầu trầm trọng, lồng năng lượng lốc xoáy màu đen khổng lồ kia chậm rãi phai nhạt đi. Sau đó thân hình của Địa Ma Lão Quỷ lại hiện ra trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm.

Lúc này quần áo Địa Ma Lão Quỷ vẫn y như trước, mặc dù đầu tóc có chút ít cũng tán loạn, hai mắt giống như lửa ma trời, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cất lời nhàn nhạt không thềm che dấu sự châm chọc: *"Người là dựa vào thứ này? Nếu đây mà là lá bài tẩy của người, thì mạng của người, lão phu liền thay ba người Phương Ngôn thu thập."*

Khi nói chuyện thì bàn tay gầy guộc của Địa Ma Lão Quỷ cũng vô thanh vô tức thu vào trong tay áo, không ai thấy được, ngay khi thu vào giấy lát, lòng bàn tay lão đã hiện lên một mảng huyết nhục lẫn lộn. Hiển nhiên, cứng rắn tiếp một chiêu Phiên Hải Ấn của Tiêu Viêm, Địa Ma Lão Quỷ cũng không giống như bề ngoài không một chút tổn hại kia.

Dứt lời, trong mắt Địa Ma Lão Quỷ sát ý đột nhiên bắn ra ngập trời, ánh mắt vô cùng dữ tợn nhìn Tiêu Viêm như nhìn người chết, thân hình mạnh mẽ run lên, quỷ dị biến mất.

Ngay khi thân hình Địa Ma Lão Quỷ tiêu thất, Tiểu Y Tiên và Tiêu Viêm liền biến sắc. Tiêu Viêm lập tức phát động cốt dục, ra sức rung lên, thân hình cũng biến mất luôn, ngay tại chỗ hấn vừa đứng, từ trong không gian lộ ra một quỹ đạo đen nhánh lạnh buốt, chộp vào khoảng không.

"Đúng là một tên tiểu tử lạnh lẽ!"

Một kích thất bại, Địa Ma Lão Quỷ sát ý trong mắt càng sâu, nhưng mà còn không đợi lão công kích Tiêu Viêm lần nữa, một đạo kinh khí tanh tưởi sắc bén, từ đằng sau đánh tới.

"Hừ!"

Cảm nhận được công kích từ phía sau, Địa Ma Lão Quỷ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người, song chưởng đột nhiên huy ra, đánh thẳng vào đôi tay thon dài trắng như tuyết đó.

"Thịch thịch!"

Dao động năng lượng kinh thiên từ chỗ bốn bàn tay tiếp xúc như thủy triều bùng phát ra, thân hình cả hai người đều run lên, nhanh chóng tách rời. Bả vai Địa Ma Lão Quỷ chỉ thoáng run khẽ, ngược lại, Tiểu Y Tiên hai má tái nhợt. Hiện nhiên, cứng đối cứng, nàng căn bản không phải là đối thủ của Địa Ma Lão Quỷ.

Một chưởng đẩy lui Tiểu Y Tiên, Địa Ma lão quỷ thân hình thoáng động, lại xoay người, khuôn mặt tràn ngập sát khí trực tiếp hướng Tiêu Viêm đuổi giết. Xem ra lúc này Tiêu Viêm làm cho lão dính một chút thương thế, đã khiến lão trong lòng căm hận.

Nhìn Địa Ma lão quỷ vọt về phía mình, Tiêu Viêm cau mày, cốt dục sau lưng vội vàng chấn động, dưới bàn chân cũng lóe ra ngân mang chói mắt, xuất hiện những tiếng sấm ầm ì vang vọng. Một đạo tàn ảnh liền chọt hiện trong không trung, bất quá tàn ảnh vừa mới xuất hiện chưa đến một giây, liền bị Địa Ma Lão Quỷ theo sát chặt, vung trao xé thành hư vô.

Trên bầu trời, hai bóng người mơ hồ như thiểm điện cấp tốc chớp lóe, ai nấy cũng chỉ có thể nhìn thấy từng đạo tàn ảnh mà thôi. Còn về bản thể, chỉ có một ít Đấu Hoàng, mới có thể mơ hồ nhìn thấy.

Nhìn Tiêu Viêm bị Địa Ma Lão Quỷ truy đuổi không ngừng tránh né, Tiểu Y Tiên vô cùng lo lắng, rồi trong mắt nàng hiện lên một tia kiên quyết. Tiểu Y Tiên cắn răng, bàn tay mềm mại nhanh chóng kết xuất từng đạo thủ ấn kỳ dị, mà theo thủ ấn thay đổi, khí thế của nàng cũng bắt đầu tăng vọt nhanh chóng.

Xuy!

Trên bầu trời, Tiêu Viêm thân hình giống như thuấn di hiện ra, vừa mới dừng lại trong chớp mắt, liền vội vàng biến mất ngay tại chỗ. Chật vật né tránh không ngừng, trên trán hắn cũng tràn đầy mồ hôi, một đuổi một chạy, tinh thần đều tập trung cao độ. Bởi vậy tinh thần lực cũng tiêu hao

khá lớn, dù sao chỉ cần sơ sẩy một giây, e rằng trong nháy mắt sẽ nhận được một kích trí mạng.

Thân hình lảo nhử chớp động, thoát khỏi Địa Ma Lão Quỷ đang đuổi sát, Tiêu Viêm vừa muốn tiếp tục né tránh, thì một bóng trắng giống như quỷ my hiện ra ở phía sau. Khí thế cuộn cuộn làm cho Địa Ma Lão Quỷ đuổi sát đến cũng kinh ngạc nghi hoặc rồi dừng lại, ánh mắt co rụt lại nhìn phía trước mặt. Chỉ thấy Tiểu Y Tiên tóc trắng như tuyết rủ xuống môg tròn, mặc dù lão cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng lúc này, Tiểu Y Tiên đã mạnh hơn so với trước kia rất nhiều. Có điều muốn so sánh với lão, vẫn như cũ kém hơn không ít.

Nhìn Tiểu Y Tiên đột nhiên trở lên mạnh mẽ, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên nắm lại. Hắn cũng hiểu được, lúc này nàng đã giải khai phong ấn Ách Nan Độc Thể, như vậy, mặc dù thực lực tăng vọt, nhưng khoảng cách thời gian Độc Thể bùng nổ, cũng rút ngắn rất nhiều.

"Để cho muội đi!"

Tóc dài giống như tuyết lướt nhẹ theo gió, Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng nói.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp thướt tha trước mặt kia, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi lau đi mồ hôi trên trán, nhẹ giọng nói: *"Giúp ta ngăn hẳn chốc lát, còn lại giao cho ta!"*

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nao nao, nghiêng đầu nhìn thanh niên trước mặt, trong con ngươi tối đen của Tiêu Viêm, giờ phút này hiện lên vài tia điện cuồng. Một loại điên cuồng mà ngay cả nàng trông thấy, tim cũng mơ hồ có chút đập nhanh, người kia, lại muốn làm gì sao?

-----oOo-----

Chương 881: Điên cuồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù nghi hoặc trong lòng nhưng Tiểu Y Tiên cũng khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Muội sẽ tranh thủ đủ thời gian cho huynh!"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, ánh mắt lạnh lạnh liếc Địa Ma Lão Quỷ, cốt đực khẽ chấn động, đưa thân hình chậm rãi lui về sau. Trong lòng hắn thầm hô may mắn khi luyện chế thành công Thiên Nhận Cửu Hành Dực trước trận chiến này nổ ra. Nếu không, hắn cũng không cách nào tránh né được công kích của Địa Ma lão quỷ lâu như vậy.

Nhìn Tiêu Viêm lui ra phía sau, ánh mắt Địa Ma Lão Quỷ càng thêm lạnh lẽo, tay áo mạnh mẽ vung lên, một đạo băng trụ đen nhánh từ trong tay áo nhanh như chớp bạo xuất tới trước mặt Tiêu Viêm.

"Xuy!"

Băng trụ đen nhánh vừa bắn ra, lập tức một đạo đầu khí màu tím dày đặc có tính ăn mòn dữ dội lướt đến, cùng với băng trụ va chạm vào nhau, một tràng âm thanh xuy xuy vang lên, đầu khí hai người cùng song song triệt tiêu.

"Đối thủ của ngươi là ta." Thân hình Tiểu Y Tiên mềm mại, thon dài trôi nổi nơi chân trời, mái tóc trắng khẽ phất phơ trong gió, ánh mắt nàng lạnh lẽo liếc Địa Ma lão quỷ, chậm rãi nói.

Nhú mắt nhìn về Tiểu Y Tiên, Địa Ma lão quỷ cười lạnh nói: "*Mặc dù không biết vì sao thực lực ngươi lại tăng vọt lên một đoạn, tuy nhiên ngươi hiện giờ cùng lắm cũng chỉ là Ngũ tinh Đấu Tông mà thôi, trong khi lão phu đã tiến nhập Thất Tinh Đấu Tông từ lâu rồi.*"

"*Thật không?*" Khóe miệng Tiểu Y Tiên hơi nhếch lên, bàn tay thon thả khẽ phất ra, đầu khí nồng đậm màu tím uốn lượn như độc xà, chậm rãi quán quanh trên bàn tay, cuối cùng tụ lại thành hai cự xà màu nâu tím. Mỗi lần cự xà thở ra, đều mang theo thanh âm tê tê cùng với một cỗ mùi vị như có như không.

"Xuy!"

Cự xà dưới sự thao túng của Tiểu Y Tiên, như có linh tính hướng về phía Địa Ma lão quỷ phát ra thanh âm tê tê thăm dò, chợt cái đuôi vung lên, hóa thành hai cái bóng mơ hồ, nhanh như chớp phóng về phía Địa Ma lão quỷ.

Nhìn cự xà đang lao tới, Địa Ma lão quỷ buông tiếng hừ lạnh, cong ngón tay búng ra, hàn khí màu đen cấp tốc tuôn ra ở trước mặt, hóa thành vài cái

băng chùy bén nhọn, mang theo âm thanh ô ô như tiếng khóc than, hung hãn bắn về phía hai bóng ảnh màu nâu tím. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Phốc!"

Hai cự xà nhanh như điện, thoát ẩn thoát hiện, bất chợt mở lớn cái miệng dữ tợn phun ra hai luồng khói độc bắn vào băng trùy. Lập tức, băng chùy nhanh chóng bị ăn mòn hoàn toàn, tiêu tán thành hư vô. Thừa dịp đó, tốc độ cự xà đột nhiên bộc phát, trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt Địa Ma lão quỷ, cái miệng há rộng, phun ra hai tia máu đỏ sẫm.

Ánh mắt lạnh băng nhìn công kích hai con cự xà màu nâu tím, Địa Ma lão quỷ vung tay áo, cấp tốc khởi động hàn khí, cuối cùng hóa thành một khối băng bóng láng như gương trước mặt, ngăn chặn công kích của hai tia máu.

"Xuy xuy!"

Tia máu chạm vào băng kính, lập tức toát ra vụ khí màu trắng dày đặc, ăn mòn băng kính với tốc độ cực nhanh. Đồng thời với việc ăn mòn băng kính, tia máu cũng nhanh chóng thu nhỏ lại. Tại thời điểm băng kính sắp bị xuyên thủng, tia máu cũng đã hoàn toàn tiêu thất.

Nhìn tia máu thất bại trong gang tấc, nụ cười trên gương mặt Địa Ma lão quỷ càng thêm lạnh lẽo. Băng kính trước mặt cũng chậm rãi hòa tan, hóa thành một mảnh hàn khí màu đen, lũ lượt quay trở về trên người hắn. Sau đó, hắn nắm chặt hai thủ trái, ngưng tụ hai luồng hàn khí đen nhánh thành hai quỷ thủ thật lớn, tóm chặt lấy hai cự xà trong tay, hung hãn xiết chặt, lập tức đem cự xà chấn nát trong bàn tay.

Thấy cự xà bị chấn nát, nét mặt Tiểu Y Tiên vẫn không đổi sắc, ngược lại trong mắt còn xuất hiện nét cười quỷ dị, bàn tay mảnh mai nhanh chóng kết ấn, thanh âm ôn nhu vang lên: "*Máu tươi của ta, không phải là thứ tốt lành gì, hàn khí của ngươi đã nhiễm phải máu của ta, ngươi chẳng cần thu hồi lại làm gì nữa đâu.*"

Nghe Tiểu Y Tiên nói thế, sắc mặt Địa Ma lão quỷ lập tức biến đổi, khóc miệng run lên, hàn khí trong cơ thể ùn ùn bộc phát ra. Giờ phút này, hàn khí tuy vẫn hùng hồn nhưng lại xen lẫn một tia hỗn loạn. Xem ra hắn đã

dính phải máu độc, giờ mới bắt đầu phát tác.

"Không ngờ ngay cả máu của người cũng có độc, hơn nữa độc tính còn mạnh như thế, tuy nhiên đối với ta không có ảnh hưởng gì!" Thanh âm Địa Ma lão quỷ nặng nề vang lên, lúc này băng tinh màu đen đã bao phủ lấy thân thể hắn, loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy một ít màu đỏ sẫm xen lẫn bên trong. Xem ra, hắn đang dùng đấu khí mạnh mẽ đem máu độc trong người bức ra.

Thấy Địa Ma lão quỷ có thể đem máu độc bức ra, Tiểu Y Tiên không có gì là bất ngờ. Nàng cũng rất rõ ràng, máu độc nhập vào cơ thể, chỉ là đòn trí mạng đối với cường giả bình thường, còn đối với cường giả cấp bậc như Địa Ma lão quỷ, đem máu bức ra ngoài cơ thể là chuyện nhẹ nhàng, chỉ có hơi chút phân thần mà thôi. Điểm phân thần này, chính là thứ Tiểu Y Tiên cần nhất, cái chính là tranh thủ đủ thời gian cho Tiêu Viêm. Nếu chỉ dựa vào thực lực của nàng thì quả là không đủ, có thêm sự quấy nhiễu của máu độc, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đã đến thời khắc mấu chốt, không thể lãng phí thời gian, Tiểu Y Tiên nắm chặt bàn tay mềm mại, đấu khí màu tím trong cơ thể nhanh chóng tuôn ra, thân hình cấp tốc chớp động, lập tức hiện ra trước người Địa Ma lão quỷ, song chưởng mạnh mẽ vung lên.

Nhìn thế công lăng lệ của Tiêu Y Tiên ập đến, Địa Ma lão quỷ đã không giữ được sự thong dong như lúc đầu, việc bức máu độc buộc lão phải phân tán lực lượng, nên lúc này hắn không thể dựa vào lực lượng áp đảo của mình để đánh bại Tiểu Y Tiên. Vì vậy, trong nhất thời liền bị Tiểu Y Tiên gát gao dây dưa quán lấy.

Trong lúc bị Tiểu Y Tiên cuốn lấy, Địa Ma lão quỷ ngẫu nhiên liếc nhìn về nơi Tiêu Viêm đang đứng, lập tức nhìn thấy trước người Tiêu Viêm đang trôi nổi hai đóa hỏa diễm quý dị, khóe mắt liền giật giật. Từ lời của Hàn Phong, hắn đã biết được việc Tiêu Viêm sở hữu một loại đấu kỹ dị hỏa, đó chính là kỹ năng bảo mệnh của hắn, uy lực cực kỳ khủng bố. Bây giờ tự mình cảm thụ, Địa Ma lão quỷ thậm thở ra một hơi nhẹ nhõm, hỏa diễm đích thực ẩn chứa năng lượng cuồng bạo nhưng nếu chỉ dựa vào điều đó, căn bản không tạo thành uy hiếp nào đối với hắn. Dù sao, thực lực của Thất Tinh Đấu Tông không phải là để nói cho vui.

Khi Tiêu Y Tiên và Địa Ma lão quỷ còn đang tiếp tục cuộc chiến, Tiêu Viêm vẫn đang đứng trên không, cốt dục sau lưng nhẹ nhàng vẩy động, mỗi lần vẩy động đều mang theo tiếng sấm âm ì trầm thấp.

Trên đôi tay Tiêu Viêm, hai đạo hỏa diễm xanh biếc tỏa ra nhiệt lượng nóng bỏng, làm cho độ ẩm của bầu không khí đề thăng hơn mười lần. Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào hai luồng hỏa diễm, chợt ánh mắt lạnh lạnh quay sang nhìn chăm chăm vào Địa Ma lão quỷ đang bị Tiêu Y Tiên gắt gao quân lầy, hẳn biết rất rõ việc dung hợp hai loại dị hỏa tạo thành Phạt Nộ Hỏa Liên, đối với loại cường giả như Địa Ma lão quỷ cũng chẳng có uy hiếp gì quá lớn.

Khẽ thở ra một hơi, ấn ký hình ngọn lửa ở giữa mi tâm của Tiêu Viêm đột nhiên tỏa ra sức nóng, một đạo sâm bạch hỏa diễm chậm rãi bay ra, cuối cùng dừng lại trước mặt Tiêu Viêm. Đến nước này, chỉ có thể đành dùng đến Cốt Linh Lãnh Hỏa của lão sư.

Cốt Linh Lãnh Hỏa vừa xuất hiện, năng lượng trong thiên địa nhất thời trở nên rối loạn, nhiệt độ cực nóng tỏa từ trên cao xuống, làm vô số người bên dưới đổ mồ hôi đầy mình, dù có vận dụng đấu khí phụ thể cũng không có tác dụng gì. Sức nóng của Dị Hỏa, đấu khí bình thường không có cách nào chống nổi.

Sắc mặt ngưng trọng đem ba loại dị hỏa nâng lên trước mặt, Tiêu Viêm không dám ngừng nghỉ, tâm thần khẽ động, bàn tay vũ động xuất ra đạo đạo tàn ảnh, không chế ba khóa Dị Hỏa, trực tiếp tiếp xúc với nhau.

Cảm thụ được năng lượng thiên địa bỗng trở nên dữ dội, sắc mặt Địa Ma lão quỷ rốt cuộc cũng trở nên biến đổi. Cổ lực lượng này đủ để gây uy hiếp đối với hắn. Thật không nghĩ tới tên tiểu tử kia, cư nhiên lại có thể đạt tới trình độ này, xem ra không thể tiếp tục kéo dài nữa rồi.

Trong lòng hiện lên ý niệm đó, Địa Ma lão quỷ đột nhiên nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt dữ dội lòi ra như cá chết, hàn khí trong người tuôn ra càng lúc càng nồng đậm, hít sâu một hơi vào lồng ngực, rồi đột nhiên há to miệng ra, phun ra một khối băng đỏ sẫm.

Bên trong khối băng, một ít máu sền sệt đang chậm rãi lưu động. Cuối cùng, khối băng vỡ tung, lượng máu ở bên trong cũng trở nên rắn lại, vỡ

tan từng mảnh, rồi tiêu thất thành hư vô, không còn nhìn thấy nữa.

Thấy máu độc nhanh như vậy đã bị Địa Ma lão quỷ bức ra, sắc mặt Tiểu Y Tiên liền biến đổi, còn chưa kịp lui lại, một đạo quyền phong dày đặc đã ập tới, không kịp tránh né, nàng chỉ có thể mạnh mẽ đón đỡ.

"Phốc xuy!"

Kình lực đáng sợ từ nơi va chạm ào ạt truyền tới như lũ quét, gương mặt tươi cười của Tiểu Y Tiên nhất thời xuất hiện màu tái nhợt, rốt cuộc không nhìn được, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng bị đẩy lui vài bước.

Đã một lần chịu thiệt bởi máu độc, nên khi trông thấy Tiểu Y Tiên thổ huyết, Địa Ma lão quỷ vội vàng phát tay áo, hàn khí phun trào đem lượng máu độc khi còn chưa kịp tiếp xúc cơ thể cô đọng lại thành băng tinh, cuối cùng nổ tung.

"Chỉ bằng thực lực như ngươi, không ngăn được lão phu đâu! Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, lập tức quay người bỏ đi, lão phu sẽ tha ngươi một mạng!" Địa Ma lão quỷ cười lạnh nói với Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, vẻ mặt băng hàn, không nói không rằng, thân hình chợt lóe, lại xông tới một lần nữa.

"Muốn chết!"

Thấy Tiểu Y Tiên vẫn như trước muốn chết không buông quán tới, trong mắt Địa Ma lão quỷ ngập tràn sát khí, lập tức tung người đón đánh. Hai đạo nhân ảnh va chạm, sinh ra năng lượng đáng sợ dao động, trên bầu trời liền vang lên tiếng sấm sét âm ì vang vọng.

Tiên Viêm đang đứng lơ lửng trong không trung, tam sắc hỏa liên trong tay rốt cuộc cũng hình thành, nhìn đóa hoa ẩn chứa năng lượng khủng bố. Ánh mắt hần lóe lên, ba loại hỏa diễm dung hợp thành Phật Nộ Hỏa Liên, cơ hồ là lực lượng mạnh nhất của Tiên Viêm. Trong quá khứ đối địch, hần luôn tràn ngập tin tưởng nhưng lúc này lại có chút do dự, đối thủ lần này thật sự khó giải quyết quá mức. Phóng mắt toàn bộ Đấu Khí Đại Lục thì Thất Tinh Đấu Tông chính là cường giả thượng tầng, lực lượng của Địa Ma lão quỷ còn cường đại hơn cả Vụ hộ pháp khi cắn nuốt linh hồn Vân

Son.

Tam sắc Phật Nộ Hỏa Liên là con bài chưa lật của Tiêu Viêm, lấy thực lực của hắn bây giờ, chỉ miễn cưỡng thi triển một lần, sau đó sẽ lập tức rơi vào tình trạng thoát lực. Nói cách khác, hắn chỉ có cơ hội một lần, nếu dùng hỏa liên mà vẫn không đánh chết được Địa Ma lão quỷ, cục diện hôm nay sẽ rơi vào tình huống xấu nhất. Do vậy, hắn phải nắm chắc đó là một kích trí mạng với Địa Ma lão quỷ.

"Phốc xuy!"

Khi Tiêu Viêm còn cân nhắc, Tiểu Y Tiên đang giao phong chính diện với Địa Ma lão quỷ lại phún ra một ngụm máu tươi. Giờ phút này vẻ mặt nàng đã hiện ra vẻ tái nhợt, càng lúc càng tái hơn. Ở cấp bậc Đấu Tông, mỗi một cấp chênh lệch đều rất khó vượt qua, huống chi Địa Ma lão quỷ so với nàng ước chừng còn cao hơn 2 đến 3 cấp độ.

Thấy Tiểu Y Tiên lại thổ huyết một lần nữa, lại nhìn thấy gương mặt đang tươi cười của Địa Ma lão quỷ, da mặt Tiêu Viêm run lên, con ngươi tối đen xuất hiện một chút điên cuồng. Sau khi chậm rãi điều tiết hơi thở, một đạo hỏa diễm màu nâu liền từ từ phiêu đảng xuất hiện.

Đạo hỏa diễm này, chính là cướp đoạt được từ trong tay ba người Phương Ngôn lúc trước, Hóa Sinh hỏa. Tuy không phải là dị hỏa, nhưng cũng ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ. Nếu có thể đem nó dung hợp vào tam sắc hỏa liên, uy lực của Phật Nộ hỏa liên sẽ mức kinh khủng nhất từ trước tới nay. Tuy làm như thế sẽ tổn thất gần một nửa Hóa sinh Hỏa, nhưng so với sinh mệnh của những người ở đây thì không thể sánh bằng.

Hít sâu một hơi không khí nóng bỏng, trong mắt Tiêu Viêm xuất hiện một tia điên cuồng hung lệ. *"Cái đồ lão tạp chủng nhà ngươi, muốn chúng ta chết sao? Dù có chết, ta cũng phải bắt ngươi đi trước dẫn đường."*

Trong lòng xuất hiện ý nghĩ tàn nhẫn ấy, rốt cuộc Tiêu Viêm không chờ nữa, tâm thần vừa động, lập tức đem hỏa diễm màu nâu bắt đầu dung hợp vào bên trong tam sắc hỏa liên.

Ngay khi Hóa Sinh hỏa dung nhập và tam sắc hỏa liên, trong không gian đang tràn ngập tiếng âm ỉ, tiếng quát tháo, tiếng kinh hô liền hoàn toàn tiêu thất, một cỗ năng lượng khủng bố tràn ngập sự hủy diệt, đang từ từ sinh ra

trong yên lặng.

-----oOo-----

Chương 882: Hủy Diệt Hỏa Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai bóng đen mơ hồ ở cuối chân trời âm âm va chạm, khi năng lượng kinh người bạo xuất ra, hai nhân ảnh cũng bị lực phản chấn chân lui lại mấy bước, đều phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đợi đến khi hai nhân ảnh bình ổn thân người mới phát hiện ra đó là Tô Thiên cùng Hàn Phong đã nổ ra đại chiến kịch liệt. Hai người sau khi trải qua một phen đổ máu, lúc này áo quần rách nát, đầu tóc rối tung, bộ dáng vô cùng chật vật, tuy nhiên nếu cẩn thận quan sát, sau khi đình thủ, hơi thở của Tô Thiên càng lúc càng suy yếu, hiển nhiên khi kịch chiến cùng Hàn Phong một trận, hẳn đã rơi vào thế hạ phong.

Tiện tay bôi đi vết máu trên miệng, Đại trưởng lão Tô Thiên chăm chú nhìn chằm chằm vào Hàn Phong đứng đối diện, đấu khí mệnh mỏng nhọn nhọn quanh thân, mang theo tiếng gió rít gào, áo bào không gió mà lay động.

"Hắc hắc, đại trưởng lão Tô Thiên, xem ra người quả nhiên là già yếu a." Hàn Phong chậm rãi bình ổn thân mình, đấu khí trong cơ thể rung chuyển, ngẩng đầu cười trào phúng với Tô Thiên.

"Người cũng không khá hơn chút nào, chính mình đem dị hỏa xuất ra nhưng bản thân cũng trở nên người không ra người, quý không ra quý, tựa hồ có chút nói quá lời a." Tô Thiên mặc dù đã lờ đi phần chật vật của mình, nhưng dù sao lão cũng là lão thành tinh, ngữ khí khi nói vẫn giữ được vẻ nhẹ nhàng như trước.

Da mặt run lên, khuôn mặt tươi cười của Hàn Phong vẫn tiếp tục duy trì như cũ nhưng sát ý trong hai mắt lại dày đặc tuôn ra như thủy triều.

"Nếu như ta đem người đánh bại trước mặt toàn bộ đệ tử nội viện, không biết người sau này còn dám đứng trước mặt bọn họ để mà dạy học nữa"

hay không?" Hàn Phong cười lạnh lẽo, tay áo chấn động mạnh, đầu khí nóng cháy từ trong cơ thể ùn ùn quét ngang ra, trực tiếp đem khí thể của Tô Thiên áp chế xuống.

Khí thể bị áp chế, Tô Thiên khẽ nhíu mày, phát tay ngăn cản các trường lão ở cách đó không xa đang rục rịch chuyển thân, sau đó hít sâu một hơi, đầu khí quanh co trong cơ thể bùng phát, như cơn lũ quét ra.

"Hắc hắc, Tô Thiên lão già, từ khi ta tiến vào Đấu Tông, còn chưa giết được Đấu Tông cường giả nào, hôm nay liền đem ngươi làm người đầu tiên đi!" Hàn Phong cười dữ tợn, thân hình chậm rãi bay lên cao, khi đã lên cao chừng mười trượng, bất chợt năng lượng trong thiên địa đột nhiên kịch liệt chấn động.

Biến hóa xuất hiện đột ngột, làm cho Hàn Phong cả kinh, vội vàng hạ thấp thân hình, vừa đang định tìm hiểu thì một luồng năng lượng mang tính hủy diệt mênh mông, bỗng lạng yên xuất hiện bên trên bầu trời.

Cảm thụ cỗ năng lượng hủy diệt này, sắc mặt của những người ở đây trong chốc lát trở nên trắng bệch. Dưới lực lượng này, dù có là Đấu Hoàng cường giả cũng đều thấy trong linh hồn lan tràn một sự sợ hãi.

Hàn Phong và Tô Thiên lúc này thân thể cùng run rẩy, sau đó mãnh liệt ngẩng đầu lên, ánh mắt hồi hộp nhìn về phía lực lượng hủy diệt truyền đến, khi họ nhìn thấy người tạo ra nguyên nhân trên, liền trở nên hoàn toàn ngốc trệ.

Phiêu phiêu trên bầu trời, người thanh niên áo đen đang vẫy đôi cốt dực trong suốt và chói mắt, tạo nên từng hồi sấm vang rền trầm thấp không ngừng vang lên. Điều khiến Tô Thiên và Hàn Phong đại ra không phải là cốt dực kia, mà là đóa hỏa liên sắc sỡ to chừng miệng bát đang trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Đóa hỏa liên huyết lệ sắc sỡ, màu sắc so với những lần trước nồng đậm hơn rất nhiều, trông vô cùng mỹ lệ, đóa hỏa liên mỹ lệ đó lại khiến Hàn Phong cùng Tô Thiên dâng lên một cảm giác e ngại và rét lạnh tận đáy lòng. Bọn họ rõ ràng cảm nhận được, bên trong đóa hỏa liên sắc sỡ đó ẩn chứa năng lượng khủng bố đến chừng nào, đối mặt với cỗ lực lượng này, cho dù là Đấu Tông cường giả, cũng chỉ có duy nhất một cảm giác kính sợ.

"Hỏa liên này... uy lực làm sao có thể to lớn như vậy?" Tô Thiên dùng sức, nuốt mạnh nước miếng một cái, hẳn cũng biết Tiêu Viêm sở hữu một loại hỏa liên đầu kỹ có uy lực không tầm thường, hơn nữa đã tận mắt chứng kiến qua, chỉ là hỏa liên ngày đó so với hiện tại, đúng là cách biệt một trời một vực.

Đối diện với Tô Thiên, gương mặt của Hàn Phong cũng đại ra, sắc mặt biến ảo vô chừng, hẳn nhìn Tiêu Viêm mà hai bàn tay nắm chặt, sát ý trong lòng dâng lên mãnh liệt. Trong khi đó, Tiêu Viêm đang khống chế đóa hỏa liên sắc sỡ, liền cảm nhận được sát ý của Hàn Phong nhưng cũng chỉ đưa đôi mắt lạnh lùng đáp trả lại.

Va chạm với ánh mắt của Tiêu Viêm, Hàn Phong chợt giật mình, cảm giác giống như bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, làm cả người hẳn trở nên cứng ngắc, trong lòng mơ hồ tràn ra một tia sợ hãi. Nếu hỏa liên sắc sỡ trong tay Tiêu Viêm ném về phía hẳn lúc này, Hàn Phong biết, hôm nay hẳn sẽ tuyệt đối không còn con đường sống.

Sát ý trong mắt dần tiêu tán, trên mặt Hàn Phong hiện lên một nụ cười miễn cưỡng khó coi, sau đó run run đem ánh mắt vội vàng dời đi nơi khác. Dù hẳn biết hỏa liên sắc sỡ trong tay Tiêu Viêm, chủ yếu là để đối phó với Địa Ma lão quỷ nhưng với những cừu hận mà hẳn gây ra, nói không chừng trong một lúc tinh thần hỗn loạn, Tiêu Viêm lại đem thứ kia ném về phía hẳn, chẳng khác nào hẳn tự rước họa vào thân.

Nhìn ánh mắt tránh né của Hàn Phong, trên gương mặt tái nhợt của của Tiêu Viêm cũng hiện lên nét cười trào phúng, sau đó thu hồi sự tập trung trên người Hàn Phong, ánh mắt lại dời qua hỏa liên sắc sỡ ở trước mặt. Tuy nói Hóa sinh Hỏa không chân chính là dị hỏa nhưng uy lực cũng không hề tầm thường, hơn nữa trong quá trình dung hợp dị hỏa, là hòa trộn đủ dạng biến hóa bên trong, từ đó sinh ra một loại năng lượng cực kì khủng bố, loại đề cao này chỉ cần một ít xúc tác, Hóa sinh hỏa chính là vật thay thế tốt nhất.

Dem Hóa sinh hỏa dung hợp vào trong Phật Nộ Hỏa Liên, tự nhiên có nguy hiểm rất lớn, lần dung hợp hỏa liên này diễn ra trong thời gian rất ngắn, Tiêu Viêm nhiều lần đứng giữa lần ranh sinh tử. May mắn là hẳn có linh hồn lực vượt xa luyện dược sư đồng cấp, hơn nữa trình độ cân bằng dị hỏa lại càng lô hỏa thuần thanh, bởi vậy mới hóa hung thành cát, cuối cùng thành công đem Hóa sinh hỏa dung hợp hoàn toàn vào trong Phật Nộ Hỏa

Liên, tạo ra một loại dị hỏa chưa từng có từ trước tới nay, uy lực càng thêm cường đại khủng bố, Tiêu Viêm gọi nó là: Hủy Diệt Hỏa Liên!

Thân là người chế tạo nhưng đối với uy lực của gia hỏa này, Tiêu Viêm cũng không rõ ràng, thậm chí ngay tại thời điểm chế tạo, hắn cũng bị loại lực lượng này làm cho kinh hãi. Nếu cỗ lực lượng hủy diệt kia thoáng dao động vượt quá tầm kiểm soát một chút, e rằng hắn chính là người đầu tiên bị nổ tan xác.

Hỏa liên trên tay được linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm không chế nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì, chỉ cần nhìn hỏa mang từ trên hỏa liên đang không ngừng tỏa ra năng lượng hỗn loạn, cũng đủ biết việc chế tạo hỏa liên lần này không tinh tế như lần tạo ra Phật Nộ Hỏa Liên lúc trước. Đương nhiên, có thể duy trì Hủy Diệt Hỏa Liên cân bằng đến trình độ này cũng đã là cực hạn của Tiêu Viêm, muốn tinh tiến thêm một bước nữa, không phải là trình độ hiện tại của Tiêu Viêm có thể làm được.

Dù thế nào đi nữa, hỏa liên cũng đã thành hình, hiện tại đã đến thời điểm năng lượng hủy diệt bạo xuất ra.

Dưới cỗ năng lượng hủy diệt này, dù có là Địa Ma lão quỷ cũng chỉ có thể lâm vào khổ chiến!

Đưa tay nâng đóa hỏa liên sắc sỡ lên cao, đôi mắt đen nhánh của Tiêu Viêm chậm rãi dừng ở trên người Địa Ma lão quỷ, lúc này đã đình chiến. Trên nét mặt tái nhợt của Tiêu Viêm, dần hiện lên nét âm trầm ngưng trọng.

Cảm thụ được ánh mắt của Tiêu Viêm, sắc mặt Địa Ma lão quỷ dần trở nên khó nhìn, cánh tay run rẩy không kiềm được phải hạ xuống, đến giờ khắc này, trong lòng hắn cũng tuôn ra một tia hối hận, hắn thật không nghĩ đến, một tiểu tử tứ tinh Đấu Hoàng mà lúc đầu hắn chỉ cần dùng một tay là có thể nhẹ nhàng giết chết, lại có thể bạo xuất ra lực lượng đáng sợ đến chính hắn cũng cảm thấy bất an.

Yết hầu khẽ giật giật, Địa Ma lão quỷ há cái miệng khô khốc, thanh âm khàn khàn nói: "*Lão phu sẽ rời khỏi nơi này ngay lập tức.*"

Lúc hỏa liên xuất hiện, không gian xung quanh liền lâm vào yên tĩnh, thanh âm của Địa Ma lão quỷ truyền rõ ràng vào tai của mỗi người, bất kì

ai cũng nhận ra trong âm thanh khàn khàn ấy tràn ngập sự kiêng kỵ và kinh hãi, điều đó khiến mọi người lâm vào một cảm giác hoang đường, một gã cường giả còn đáng sợ hơn vị trưởng lão nội viện thần bí, lại vì đóa hỏa diễm trong tay Tiêu Viêm mà buông ra lời cam chịu.

Từng ánh mắt dính chặt vào luồng năng lượng uy áp đang từ trên không truyền xuống, từng ánh mắt nóng cháy nhìn vào dáng người gầy gò áo đen, giờ phút này, trong lòng những đệ tử Nội Viện, hình bóng đó không thể xóa nhòa, có lẽ rất nhiều năm về sau, những học viên này sẽ có con đường riêng của họ, nhưng bọn họ vẫn như nhau, đem cảnh tượng cả đời khó gặp này khắc sâu trong lòng. Tên tuổi của Tiêu Viêm, giờ khắc này đã trở thành đệ tử xuất sắc nhất của Già Nam Học Viện từ trước tới nay.

Ánh mắt không chút cảm tình nhìn Địa Ma lão quý, Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm thoáng mỉm cười, nụ cười đó làm lòng Địa Ma lão quý trầm xuống.

"Muộn rồi! Nếu đã đến đây, thì các ngươi cũng không cần rời đi nữa."

Thanh âm nhẹ nhàng như hoa tuyết, mang theo hàn ý trong câu nói, từ bốn phía trên không phiêu đảng truyền xuống. Hỏa liên sắc sỡ trong tay tự bay ra hóa thành một đóa hỏa mang thẳng tắp, bắn mạnh về phía Địa Ma lão quý, những nơi hỏa mang đi qua, trong không gian hư vô liền xuất hiện một khe nứt vặn vẹo kéo dài. Không gian liệt phùng như một kẻ thôn phệ dữ tợn, nuốt trọn những chướng ngại trên đường đi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn hỏa liên lặng yên không một tiếng động lướt đến, lông tóc cả người Địa Ma lão quý đột nhiên dựng thẳng lên, quang mang trong ánh mắt cũng co rút lại.

-----oOo-----

Chương 883: Đại Phá (Tàn Phá)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa Liên vừa rời khỏi tay, chút huyết sắc còn sót lại trên mặt Tiêu Viêm cũng từ từ tiêu tán đi, hấn kịch liệt ho khan một trận. Một tia máu tươi từ

khỏe miệng tràn ra ngoài, lấy thực lực của hắn bây giờ, dung hợp Hủy Diệt Hỏa Liên hơi có chút lực bất tòng tâm, tuy rằng mạnh mẽ dung hợp thành công nhưng cũng đã tạo thành phản phệ tương đối lớn với hắn, nếu không phải cực kỳ quen thuộc với hỏa diễm, chỉ sợ là tính mạng đầu tiên mà Hủy Diệt Hỏa Liên lấy đi, chính là tính mạng của hắn.

Lấy từ trong nạp giới ra mấy dược hoàn, trực tiếp nuốt vào, cảm nhận được dược lực đang có tác dụng nhanh chóng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt gắt gao nhìn vào đóa Hỏa Liên sắc sỡ đang xé rách không gian lao đi.

Hỏa Liên sắc sỡ không một tiếng động cắt ngang qua không gian, kéo theo không gian liệt phùng to lớn ở phía đằng sau, vẫn chưa có chút gì biến đổi. Một màn yên tĩnh này lại làm cho Địa Ma lão quỷ tê dại da đầu, hắn biết rất rõ, ngày hôm nay có thể là ngày mà sinh mạng hắn bị chôn vùi bởi trong tay một tiểu tử trẻ tuổi chỉ có thực lực tứ tinh Đấu Hoàng.

Thời khắc sinh tử, Địa Ma lão quỷ không dám tiếp tục chậm trễ, hắn mạnh mẽ hít sâu một hơi, sắc mặt trở đỏ lên một cách quỷ dị, chỉ nghe một tràng âm thanh tê tê vang lên, vô số đạo hàn khí màu đen từ khắp lỗ chân lông ùn ùn kéo ra ngoài, tập trung trước thân thể, hơn nữa, trong đám hàn khí đen xì này, mơ hồ trộn lẫn từng tia hàn khí màu đỏ sẫm, sự pha trộn đó, càng làm cho hàn khí đen nhánh trở nên âm hàn hơn.

"Huyết Hàn Cực Động Thiên!"

Tiếng quát âm trầm từ miệng Địa Ma lão quỷ truyền ra, theo tiếng quát, hàn khí đen nhánh bỗng nhanh chóng bành trướng, chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt liền hóa thành đám mây lạnh màu đen khổng lồ, ước chừng vài chục trượng, che lấp hoàn toàn thân hình của Địa Ma lão quỷ.

Đám mây đen vừa xuất hiện, mảnh không gian xung quanh Địa Ma lão quỷ đột nhiên trở nên giá lạnh. Trên bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện từng đạo băng tinh nhỏ bé quỷ dị rơi xuống. Chỉ cần là người nhạy cảm, liền biết được băng tinh này dĩ nhiên do hơi nước trong không khí tạo thành, chỉ không ngờ đám mây lạnh của Địa Ma lão quỷ lại có thể đem nhiệt độ hạ thấp đến trình độ kinh khủng đó.

Nhiệt độ thấp như gợn sóng lan tràn ra xung quanh nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt, bên trong Nội Viện gần như đã bị bao phủ bởi một lớp

băng sương mỏng. Phần đông đệ tử bị đóng băng bắt đầu run rẩy, hơn nữa sau một lúc kiểm tra, một số ít người kinh hãi phát hiện, dưới khí lạnh quỷ dị này, ngay cả những người vận khởi đấu khí cũng đều xuất hiện tình trạng bị đóng băng.

Khí lạnh khủng bố này của Địa Ma lão quỷ, thậm chí ngay cả người vận dụng đấu khí, cũng có thể đóng băng, không hổ là thất tinh Đấu Tông, thủ đoạn thật đáng sợ!

Đừng nói những đệ tử này thực lực không quá mạnh mẽ, ngay cả một ít cường giả Ma Viêm cốc cùng trưởng lão Nội Viện, giờ phút này sắc mặt đều tái xanh, dưới ảnh hưởng của Băng Tinh, đều nghiêng răng thúc dục đấu khí chống đỡ lại khí lạnh khủng bố này.

Ngay thời điểm đám mây lạnh đen nhánh đang triển lộ uy phong to lớn, Hỏa Liên sắc sở đã cắt ngang không gian tiến tới, Hỏa Liên đi đến đâu, đám mây lạnh liền kịch liệt dao động dập dờn đến đó, bị sức nóng thiêu đốt thành những luồng sương trắng bay lên, cuối cùng bị Hỏa Liên thiêu đốt hoàn toàn.

Hỏa Liên càng tiến sâu, sức nóng cực lớn càng làm cho nhiệt độ giá lạnh giảm xuống, lúc này phần đông đệ tử Nội Viện mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cả đám đều ngẩng đầu lên, mở to con mắt nhìn vào Hỏa Liên sắc sở như vãn thạch xé ngang bầu trời, đang sắp sửa va chạm với đám mây lạnh to lớn đen nhánh.

"Xuy!"

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, Hỏa Liên cắt ngang chân trời, tạo thành một tràng tiếng rít gió ở phía sau, nhẹ nhàng tiến vào bên trong bên trong không gian đang tràn ngập đám mây lạnh màu đen.

Hỏa Liên ẩn chứa lực lượng hủy diệt xông thẳng vào đám mây màu đen, khác với trông chờ của mọi người, không hề có tiếng nổ kinh thiên động địa nào phát ra, bên trong đám mây màu đen chỉ có sự yên tĩnh quỷ dị, thậm chí lớp mây đen ở phía ngoài cùng cũng không hề có chút dao động nào, dù chỉ là thoáng chút.

Một màn mạc thanh kì diệu ấy nhất thời làm những người quan khán chung quanh ngạc nhiên không thôi. Người này nhìn người kia, ngay khi

tất cả bọn họ đều cho rằng hỏa liên đã bị đám mây lạnh làm cho đông đặc thì trên bầu trời, sắc mặt Tô Thiên bỗng nhiên biến đổi nhanh chóng, vội vã buông tiếng quát to, tiếng quát chói tai vang vọng dồn dập trên bầu trời toàn bộ Nội Viện.

"Nội viện trưởng lão, lui! Tất cả đệ tử, cấp tốc nằm xuống! Mau!"

Vừa dứt tiếng quát, Tô Thiên ngay lập tức vội bắn người về phía sau, các nội viện trưởng lão thấy thế, thoáng sững sốt trong giây lát cũng vội vã lui về phía sau, những đệ tử Nội Viện đang đứng trên mặt đất, bởi ngày thường Tô Thiên rất uy nghiêm, nên sau tiếng quát lớn của hắn, cơ hồ như có một loại phản xạ tức thời, tất cả đều nằm rạp xuống đất, vì thế trên mặt đất bên trong Nội Viện không hề, tưởng chừng như đang có vô số thi thể.

Ngay lúc Tô Thiên lui về phía sau, gương mặt xinh đẹp của Tiểu Y Tiên cũng biến đổi, nàng đồng dạng cảm nhận được bên trong đám mây lạnh đen nhánh kia đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng hủy diệt đáng sợ. Thân hình nàng cấp tốc lóe lên, đã xuất hiện ngay bên cạnh Tử Nghiên, bàn tay ngọc vung ra, cuốn chặt lấy người của Tử Nghiên rồi lui lại phía sau nhanh như chớp.

Cùng bỏ chạy trốn chết, ngoài Tô Thiên còn có những cường giả của Ma Viêm cốc, cảnh tượng diễn ra trên bầu trời vô cùng quái dị, tất cả mọi người như đang diễn cảnh chạy nạn, ai nấy đều liều mạng, tìm mọi cách để chính mình là người đầu tiên rời khỏi phiến chiến trường này.

Chỉ chốc lát sau khi Tô Thiên đưa ra lời cảnh báo, đám mây lạnh đen nhánh đang yên tĩnh bỗng rung động nhẹ nhàng, rồi một loạt tiếng động trầm thấp vang lên, khảm sâu vào linh hồn của những người đang có mặt ở đó, làm cho trống ngực mọi người đổ liên hồi. Một luồng uy áp đáng sợ khác thường tuôn ra làm tay chân mọi người không tự chủ được mà run rẩy.

"Ầm ầm! Nhanh tản ra!"

Thanh âm trầm thấp vừa vang lên, đám mây lạnh màu đen đã mạnh mẽ bốc lên cao, bên trong thoáng ảm hiện màu sắc sặc sỡ. Một cột khói lửa khổng lồ chùng trộm trượng, từ trong đám mây đen ầm ầm phun trào ra, tại nơi cột khói lửa vươn ra, bầu không khí đang bị khối Băng Tinh màu đen làm cho cô đọng cũng bị tan rã hoàn toàn, không hề có chút kháng cự.

Cột khói lửa sặc sỡ khổng lồ trăm trượng, bạo phát đến tận chân trời. Một vài cường giả Ma Viêm cốc chậm chân chạy trốn, trong nháy mắt bị thiêu đốt thành hư vô, ngay cả một chút tro bụi cũng không còn, nhìn sóng lửa kinh khủng, những người nhanh chân chạy thoát lúc này mới tái nhợt mặt mũi, vỗ vỗ ngực, cảm thấy may mắn là mình phản ứng rất nhanh.

Cột lửa mạnh mẽ lan rộng, làm một vài tòa kiến trúc của Nội Viện sập đổ toi tã, gần ngàn mét rừng rậm bên ngoài Nội Viện chỉ trong chốc lát đã bị san thành một vùng đất bằng phẳng. Trên mặt đất, không còn tồn tại bất cứ thứ gì.

"Còn có một đợt sóng lửa nữa, cẩn thận, mau rời xa thêm một chút!"

Nhìn đợt khói lửa tạo thành lực phá hoại đáng sợ như vậy, thân hình Tô Thiên lại một lần nữa không tự chủ được mà run rẩy, vội vàng quát lên.

Nghe tiếng quát của Tô Thiên, cơ hồ tất cả cường giả đều liêu mạng lui về phía sau. Kết cục của những cường giả Ma Viêm Cốc bị ngọn lửa cắn nuốt chính là tấm gương trước mắt, nếu bị cuốn vào đó, ngay cả tro bụi cũng không còn.

Tô Thiên vừa lui về phía sau, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía chiến trường bên dưới Nội Viện, nơi đó vẫn còn không ít đệ tử đang hiện diện, lập tức sắc mặt càng trở nên tái nhợt, lại vội vàng quát lên: *"Tất cả đệ tử, mau tìm nơi ẩn nấp tránh nạn!"*

Tiếng quát của Tô Thiên vừa dứt, trong nội viện nhất thời lâm vào tình cảnh hỗn loạn, vô số đệ tử từ khắp nơi chạy trốn, tìm nơi ẩn nấp cho riêng mình. Bọn hắn lúc này đã hiểu, hỏa liên kinh khủng trên bầu trời kia đã không nằm trong khống chế của Tiêu Viêm học trưởng nữa, lần bạo xuất này, nếu năng lượng kinh khủng đó mà tăng lên nữa, chỉ e rằng toàn bộ Nội Viện đều bị san thành bình địa trong nháy mắt.

Lời nhắc nhở của Tô Thiên đã hơi muộn màng, ngay lúc bên trong Nội Viện lâm vào cảnh hỗn loạn, cột sáng sặc sỡ bên trong đám mây đen tưởng như đang dần âm đạm, bỗng chợt bùng nổ nơi phía chân trời, dù cách xa hàng trăm dặm, cũng có thể thấy được cột sáng đó bốc cao tận trời xanh.

Khoảnh khắc cột sáng bắn lên không trung, một hỏa cầu khổng lồ ước chừng hai mươi trượng, từ trong đám mây lạnh màu đen từ từ bay lên cao,

lực lượng hủy diệt bên trong quả cầu làm không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, trong mơ hồ còn xuất hiện không gian liệt phùng.

Thoáng dừng lại trong phút chốc, hỏa cầu khổng lồ lại tiếp tục dâng cao, đồng thời phóng thích ra nhiệt độ khủng bố cùng với lực lượng hủy diệt bên trong, tất cả mọi người đang có mặt, kể cả Tiêu Viêm là người tạo ra hỏa cầu, sắc mặt càng trở nên trắng nhợt. Quả cầu lửa này mà nổ tung, chỉ sợ Nội Viện cùng trăm dặm đường kính xung quanh, chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất.

Tại sao hỏa liên lại trở nên kinh khủng như vậy, Tiêu Viêm hoàn toàn không biết, hẳn sau khi phóng hỏa liên vào trong đám mây lạnh màu đen liền hoàn toàn mất đi không chế, biến hóa kinh khủng lúc sau, có lẽ vì cực nhiệt cùng cực hàn va chạm lẫn nhau mà sinh ra, mặc kệ là nguyên nhân gì, giờ phút này, hỏa cầu đã không còn nằm trong phạm vi khống chế của Tiêu Viêm nữa, nếu nó tùy ý nổ tung... tất cả đệ tử Nội Viện e rằng sẽ tan thành tro bụi - thi cốt vô tồn.

Nghĩ đến kết cục đó, mặc dù là Tiêu Viêm, cũng phải rét lạnh tận đáy lòng, sự việc phát triển đến mức này, đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Hít sâu một hơi, trong mắt Tiêu Viêm bắn ra một tia kiên quyết, từ trong nạp giới xuất ra một nắm đan dược, sau đó hung hăng ném vào trong miệng, cảm thụ dược lực bắt đầu mạnh mẽ phát huy tác dụng, Tiêu Viêm cố kìm nén cảm giác kinh mạch đang bành trướng, phun ra một ngụm máu tươi vào trong lòng bàn tay.

Dù thế nào đi nữa, hỏa cầu cũng là do Tiêu Viêm tạo ra, tuy tạm thời mất đi khống chế nhưng Tiêu Viêm vẫn có biện pháp khống chế nó một lần nữa, dù cái giá phải trả cho việc này tương đối to lớn, cho dù sau này có tĩnh dưỡng nửa năm đến một năm, cũng khó có thể khôi phục lại thời kì đỉnh phong, nhưng trong hoàn cảnh này đã không còn cách lựa chọn nào khác.

Bàn tay nhuộm đỏ máu tươi chậm rãi khai triển thủ ấn, đôi mắt đen nhánh của Tiêu Viêm cũng dần dần xuất hiện từng tia tơ máu.

Thủ ấn của Tiêu Viêm càng biến ảo, cảm giác kinh mạch bành trướng kịch liệt càng thêm sâu sắc, ngay thời điểm Tiêu Viêm chuẩn bị liều mạng, chợt đôi đồng tử đang gắt gao nhìn hỏa cầu lại hơi co rút lại, bởi hẳn phát hiện,

bên cạnh hỏa cầu...

Hai thân ảnh già nua áo bào màu tro (hôi ảnh) đang chậm rãi hiện ra một cách quỷ dị.

-----oOo-----

Chương 884: Thiên Bách Nhị Lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo nhân ảnh màu xám xuất hiện quá đột ngột, mà trước khi nhìn thấy, Tiêu Viêm cơ hồ không hề cảm ứng được chút nào. Loại biến cố đột ngột như vậy làm thủ ấn đang biến hóa chợt đình trệ, hắn cũng thoáng trầm mặt. Ánh mắt lại quét qua quả cầu lửa đang càng ngày càng khổng lồ, hắn không kiềm được quát to: *"Hai vị, hỏa cầu sắp nổ rồi, mau mau rời khỏi đây ngay"*.

Có vẻ như đã nghe được lời cảnh báo của Tiêu Viêm, hai đạo hôi bào nhân ảnh (áo bào màu tro) bên cạnh hỏa cầu khổng lồ cũng chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt tang thương mà bình thản liếc nhẹ Tiêu Viêm. Mà chính cái nhìn thoáng qua này khiến hắn kinh hãi phát hiện ra cỗ được lực cuồng bạo đang kịch liệt bốc lên kia không ngờ lại dần dần lắng xuống.

Cảm giác được sự biến hóa này ở trong cơ thể, trong mắt Tiêu Viêm không khỏi tràn lên cảm giác hãi hùng. Chỉ vờ vện một cái liếc mắt mà có thể chèn ép, chế trụ được lực đang bạo động trong cơ thể hắn từ một cự li xa như vậy. Loại thực lực này... *"Không phải quá nghịch thiên, quá đáng sợ sao? Hai đạo hôi ảnh (hôi sắc nhân ảnh- a.Hóng) thần bí này tốt cùng là cao nhân phương nào? Hắc Giác Vực này từ khi nào lại xuất hiện những cường giả đáng sợ như vậy?"*

Trong lúc Tiêu Viêm đang kinh hãi trong lòng thì đám người Tô Thiên, Hàn Phong vốn đã rút lui một khoảng trước đó cũng đã phát hiện sự tồn tại của hai đạo hôi ảnh. Họ chợt ngừng ra một lúc lâu. Tô Thiên như đột nhiên nhớ ra một điều gì đó, ánh mắt mau chóng tràn lên vẻ cuồng hỉ, thấp giọng lầm bầm: *"Mấy lão bát tử này, rốt cuộc cũng chịu ra tay!"*

"Đại trưởng lão, bọn họ là...?" Mấy vị trưởng lão nội viện sau lưng Tô

Thiên cũng kinh nghi hỏi. Tuy chưa cảm nhận được sức mạnh hùng hồn gì từ trên người hai đạo hô ảnh, nhưng trong mơ hồ, bọn họ lại cảm nhận được một sự áp bức khác thường bao phủ trong lòng cùng với sâu trong linh hồn.

"Già Nam Học Viện Thủ Hộ Giả!" Tô Thiên chậm rãi nói: *"Thật ra nếu không phải thời khắc Già Nam Học Viện lâm vào cảnh sinh tử tồn vong thì họ vĩnh viễn sẽ không xuất thủ. May cho lần này, nếu không, chắc cả cái Nội Viện này..."* Nói đến đây, vẻ mặt Tô Thiên cũng nhin không được mà nổi lên một chút sợ hãi tàn dư.

"Thủ Hộ Giả?" Đông đảo Nội Viện trưởng lão thấp giọng hô, mang theo vẻ mờ mịt trong mắt.

Đối với vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng, hai đạo hô ảnh thần bí xem như không thấy, không hề phản ứng. Ánh mắt đặt trên thân Tiêu Viêm chột thu lại, sau đó nhìn chăm chú vào hỏa cầu khổng lồ trước mắt. Cảm nhận được năng lượng hủy diệt khủng bố ẩn chứa trong quả cầu, ánh mắt tang thương vốn như giếng cổ không một gợn sóng kia cũng thoáng có chút kinh ngạc. Cùng liếc nhau một cái, hai đôi bàn tay gầy guộc chậm rãi lộ ra từ trong áo bào, các ấn kí quái dị cũng dần được kết động.

Theo hành động của hai đạo hô ảnh, từng đạo không gian ba động đột nhiên kịch liệt tràn ngập quanh thân họ. Mà theo sự dao động này, cả phiến không gian cũng không kiềm được trở nên vặn vẹo tựa như có vô số nếp nhăn. Nhìn vào có vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo, tầm mắt cũng bị bẻ cong đi.

Không gian dao động càng ngày càng kịch liệt, ngay sau đó, hai đạo hắc mang tối đen, thâm thúy mà quỷ dị xuất hiện trên ngón tay của hai đạo hô ảnh. Hai ngón tay khô đét ấy chột nhẹ nhàng vẽ một cái vào hư không. Sau đó, mọi người ở đó kinh hãi chứng kiến không gian chứa cự đại hỏa cầu cứ như bị một bàn tay khổng lồ xé tan ra, một đạo không gian cự đại liệt phùng (một cái khe không gian khổng lồ) lạng lẽ hiện lên.

"Đi!"

Âm thanh tang thương chậm rãi vang vọng, một cỗ kinh phong đáng sợ mạnh mẽ xuất hiện nơi chân trời, nhẹ nhàng đem cự đại hỏa cầu ẩn chứa lực lượng hủy diệt kia đẩy hẳn vào bên trong cái khe không gian tối đen vô cùng vô tận đó.

Khi một góc cuối cùng của cự đại hỏa cầu tiến vào cái khe không gian, độ nóng khủng bố ở phía chân trời đột nhiên hàng lâm. Hai đạo hắc mang trên ngón tay của hai hồi ảnh lại lần nữa nhấp nháy, cái khe không gian không lồ kia nhanh chóng khép lại. Chưa đầy một phút thời gian, đạo không gian liệt phùng đã được tu chỉnh hoàn toàn. Bầu trời lần nữa trở nên bóng loáng như một mặt gương.

Làm xong mọi việc, hai đạo hồi ảnh mới thở dài nhẹ nhõm. Không chế không gian lực với quy mô lớn như thế, cho dù bọn họ liên thủ cũng không dễ dàng như tưởng tượng. Nếu không phải tự thân năng lượng của hỏa cầu kia đã làm không gian nứt ra vô số cái khe nhỏ thì bọn họ cũng khó mà phá vỡ ra một cái khe lớn như vậy để đẩy hỏa cầu vào.

Nhưng cho dù là vậy thì độc chiêu này của bọn họ cũng khiến các khán giả ở phía chân trời nhất thời dại ra. Giờ tay nhắc chân là xé rách không gian, trực xuất hỏa cầu hủy diệt, đây là loại thực lực nghịch thiên và đáng sợ đến mức nào? E rằng cả Địa Ma lão quỷ cũng khó mà đạt tới mức độ này. Hai vị thần bí nhân này đến tột cùng là cao thủ phương nào?

Trên bầu trời xa xa, Tiêu Viêm nhìn thấy hỏa cầu bị trực xuất cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi rõ to. Nếu để hỏa cầu tiếp tục bành trướng, e là Nội Viện cũng không còn tồn tại. Mà lúc đó, hắn sẽ trở thành hung thủ hủy diệt Nội Viện. Việc này đối với hắn mà nói tuyệt đối là ác mộng. Xem ra ngày sau muốn thi triển "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" khủng bố này thì cần phải suy nghĩ thiệt là kỹ đó mà.

Đương nhiên, "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" này do dung hợp bốn loại hỏa diễm mà thành, mà hiện giờ, "*Hóa Sinh Hỏa*" thu được lúc trước đã dùng một nửa.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc nếu ngày sau Tiêu Viêm không tìm được thứ để thay thế thì "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" chỉ có thể thi triển thêm một lần nữa, mà cuối cùng có thành công hay không còn chưa biết được. Lần này, bằng vào thực lực của hắn mà thi triển thành công "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" thực cũng có không ít phần may mắn trong đó.

Khi Tiêu Viêm cảm giác trút được gánh nặng thì vài tiếng xé gió chợt truyền đến. Đám người Tô Thiên, Tiểu Y Tiên trực tiếp hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Sau khi thấy hắn không gặp khó khăn gì, Tô Thiên lúc này mới

dang tay ra, thấp giọng nói: *"Theo ta, không được nói lung tung đó."*

Nói xong, thân hình hấn chột động, lao đi theo hướng hai đạo hôi ảnh trên bầu trời. Sau một chút chần chừ, Tiêu Viêm cũng liền mang Tiểu Y Tiên đi theo.

"Ha ha, Bách Lão, Thiên Lão, đa tạ hai vị hôm nay xuất thủ, nếu không, e rằng cả cái Nội Viện này đã không còn nữa." Xuất hiện trong mặt hai đạo hôi ảnh, Tô Thiên chấp tay hành lễ với họ, cười nói.

"Tô Thiên tiểu tử, làm Đại Trưởng Lão như ngươi thực không tận chức trách a! Nếu Nội Viện mà gặp đại họa như vậy, ngươi dù có chết mười lần cũng chưa đủ đền tội". Một danh hôi y lão giả nhú mày liếc Tô Thiên một cái, ngữ khí vừa nhẹ nhàng lại vừa nghiêm khắc.

"Hai vị lão tiên sinh, việc hôm nay, tất cả đều do Tiêu Viêm gây ra, nếu muốn trách tội, thì hãy để Tiêu Viêm ta chịu. Không liên quan đến Tô Thiên Đại Trưởng Lão." Trong lúc Tô Thiên đang cười khở thì Tiêu Viêm vừa tới đã vội vàng mở lời.

Ánh mắt hai danh hôi y lão giả tĩnh lặng như nước chậm rãi quét qua người Tiêu Viêm. Trong mắt họ chột hiện lên một tia kinh dị, mở miệng nói: *"Người là... là tên thiếu niên năm đó chương không Thanh Liên Địa Tâm Hỏa?"*

Với việc hai lão già cư nhiên còn nhớ đến mình rõ ràng như vậy, hấn liền gật gật đầu.

"Ta nhớ rõ năm đó, thời điểm thấy người, hình như chỉ là một Đại Đấu Sư nhỏ bé. Vậy mà mới vài năm ngắn ngủi đã leo đến giai vị này rồi. Già Nam học viện cuối cùng cũng có một đệ tử thực khá. Nếu Mang Thiên Xích lão gia hỏa mà biết được tin này, chắc lại đặc ý một phen cho xem." Một lão già áo xám cảm thán nói.

"Hơn nữa, dị hỏa mà hấn nắm giữ trong cơ thể tựa hồ không chỉ có một loại. Có thể đem vài loại dị hỏa an ổn dung hòa dị hỏa trong thể nội, loại công pháp này có thể nói là độc nhất vô nhị. Tiểu tử, ngày sau ra ngoài lịch lãm, nên cẩn thận một chút." Lão già áo xám còn lại ánh mắt mang vẻ kinh dị, chậm rãi nói.

"*Tiểu tử thụ giáo.*" Đối với hai vị siêu cấp cường giả mà hắn không hề biết tí gì này, Tiêu Viêm không dám chậm trễ, vội vàng nói.

"*O?*" Hai lão giả gật đầu, ánh mắt đang chuyển động đột nhiên dừng lại trên người Tiểu Y Tiên bên cạnh Tiêu Viêm, lập tức nhin không được hô lên một tiếng kinh dị.

Cảm giác được ánh mắt hai lão giả áo xám, Tiểu Y Tiên không khỏi cảnh giác hẳn lên, đầu khí trong cơ thể lắng lắng lưu động.

"*Ha ha, không tưởng được nhiều năm như vậy không ngờ còn có thể gặp một người sở hữu "Ách Nan Độc Thể". Thật khiến người ta bất ngờ mà".* Một lão giả áo xám nhẹ giọng cười nói.

"*Nhưng mà đáng tiếc, những kẻ có "Ách Nan Độc Thể" cuối cùng đều có một cái kết không khác nhau mấy.*" Lão áo xám còn lại cũng thờ dài, có chút cảm khái.

Sau khi nghe ba người nói chuyện, Tô Thiên đảo cặp mắt trắng dã, hướng về hai lão áo xám nói: "*Hai vị vừa xuất hiện đã hù dọa người khác. Nếu các ngươi xuất hiện sớm một chút thì sẽ không ra nông nỗi này. Thực lực Địa Ma Lão Quỷ các ngươi cũng biết rõ nhất, hắn muốn đến kiểm chuyện, ta có thể làm gì hắn? Nếu Tiêu Viêm không xuất hiện, cục diện bây giờ cũng chẳng biết sẽ ra sao.*"

"*Cả đám các ngươi đều phải tay làm ngơ. Bao nhiêu năm qua, Viện Trưởng cũng không về lấy một lần, mà các ngươi thì lặn mất, cả cái bóng cũng chẳng thấy. Học viện to như vậy, đều do một mình ta chường quản.*" Nói đến đây, giọng Tô Thiên đã tràn ngập oán khí.

Nghe lời chỉ trích của Tô Thiên, hai lão giả áo xám cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Những năm qua của bọn họ đều trôi qua khá an ổn, không có chuyện gì cần quan tâm. Họ liền ho khan một tiếng, nói: "*E hèm, chúng ta năm xưa chẳng phải cũng sống như vậy sao? Chức vụ Đại Trưởng Lão cũng chẳng phải dễ làm như vậy. Mà lão gia hỏa kia còn chưa trở về nữa sao? Thật không có trách nhiệm mà, bỏ đi cũng đã mười mấy năm rồi!*"

"*Biết trước thì ta đã không tiếp nhận chức vụ của các ngươi!*" Tô Thiên hừ một tiếng, có chút hối hận. Sau đó, hắn nghiêng đầu, nói với Tiêu Viêm: "*Hai vị này, ngươi cứ gọi là Bách Lão và Thiên Lão là được. Nhớ năm xưa*

bọn họ cũng từng là Già Nam học viện Đại Trưởng Lão, bây giờ đã nghỉ hưu, đang hưởng thanh phúc."

Tiêu Viêm nghe vậy, vội vàng hành lễ.

Hai lão giả áo xám vội khoát tay, ý bảo hẳn không cần đa lễ, sau đó chậm rãi nói: *"Địa Ma lão quý đúng không? Chúng ta cũng nhiều năm không gặp rồi, không ngờ hôm nay còn có thể gặp lại, người nói đúng không?"*

Nói đến đây, ánh mắt hai người quý dị chuyên hướng về khoảng không cách đó không xa, một nụ cười thâm thúy, tựa cười mà như không chột lộ ra trên khuôn mặt già nua.

-----oOo-----

Chương 885: Mong Đợi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy dáng dấp hai lão giả hôi bào (áo bào màu tro) như vậy, nhóm người Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, chột quay đầu đưa ánh mắt nhìn về người phía trước, lại chỉ thấy một khoảng không gian hư vô trống rỗng, không có một bóng người cũng như nửa điểm dao động năng lượng...

Tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng nhóm người Tiêu Viêm cũng hiểu rõ, lấy thực lực của hai vị này, tự nhiên không có khả năng làm ra hành động vô vị nào, bọn họ nói như vậy, chắc chắn là chỗ không gian hư vô kia phải tồn tại sự ảo diệu khó có thể phát hiện.

-Nhiều năm như vậy rồi,....., không gian bí mật này mà người nói, đối với hai người chúng ta cũng chẳng có tác dụng gì!

Thiên lão nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó khẽ phất tay áo, mà theo lau động của ông tay áo, đám người Tiêu Viêm nhất thời cảm nhận thấy không gian xung quanh tản mát ra một cỗ dao động kịch liệt, một luồng rung động giống như là gợn nước, từ đầu ngón tay của hắn bắt đầu khuếch tán ra, chỉ trong nháy mắt đã lan tới phiến không gian hư vô kia.

"Xoẹt!"

Rung động như gợn nước của cú phẩy tay lan qua, chợt nhóm người Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn thấy, khối không gian đó đột nhiên nứt ra một cái khe đen kịt quỷ dị, sau đó một bóng người chật vật từ trong đó nhào ra.

Nhìn bóng người lao ra từ trong khe không gian kia, sắc mặt Tiêu Đỉnh nhất thời biến đổi, kẻ đó, không phải là Địa Ma lão quỷ vừa mới bị Hủy Diệt Hỏa Liên bắn trúng sao? Hẳn dĩ nhiên lại có thể sống sót được dưới Hỏa Liên?

- Lão quỷ này sao lại vẫn còn sống?

Vẻ mặt Tô Thiên cũng rất kinh ngạc, khó tin thốt lên.

Địa Ma lão quỷ bây giờ, quả thật là vẫn còn sống, thế nhưng áo bào trên thân thể gần như đã hóa thành bột phấn, hơn nữa bên trên thân thể, toàn bộ đều là những vết thương cực kỳ khó coi và chán ghét, nhìn qua toàn bộ thân thể, đã không còn một khối thịt nào hoàn hảo, máu tươi đọng quanh vết thương trên thân thể, khiến cho người hấn nhìn qua giống như bị lột da rồi còn bị ném vào chảo dầu vậy, nhìn cực kỳ đáng sợ, bản mặt vốn đã như khô lâu nay lại càng đáng sợ, cơ hồ không nhìn ra được đâu là mắt đâu là mũi. Hiển nhiên, Địa Ma lão quỷ bằng vào một số thủ đoạn nên còn sống sót được dưới Hủy Diệt Hỏa Liên của Tiêu Viêm, thế nhưng cái giá phải trả cũng là quá lớn.

Địa Ma lão quỷ vừa hiện thân, ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn Tiêu Viêm, mà khi ánh mắt quét trúng hai lão nhân áo xám, thân thể lỏa lồ ở trong không khí nhất thời khẽ run, trong hơi thở âm trầm đột nhiên xuất hiện một vẻ hoảng sợ khó có thể che giấu:

- Bách Liệt Thiên Mộc? Không nghĩ tới hai lão gia hỏa các ngươi vẫn còn chưa chết?

Bách lão cùng Thiên lão ánh mắt thoáng có vẻ thương hai nhìn qua Địa Ma lão quỷ đã bị làm cho người không ra người quỷ không ra quỷ, cười nhạt nói:

- Lão quỷ ngươi vẫn còn sống, chúng ta sao có thể chết được?

Da mặt Địa Ma lão quỷ hơi run lên, dần dần trở nên âm trầm, hôm nay hai

lão gia hỏa này ra mặt, vậy thì dự định của hắn thất bại triệt để rồi, lấy thực lực của hắn, đối phó với một trong hai người còn có chút miễn cưỡng, chớ nói chi đối phương bây giờ có tới hai người ở đây, hơn nữa còn có nhóm người Tô Thiên nhìn chăm chăm ở một bên, xem ra tình hình hôm nay thực sự không ổn rồi.

- Bách lão, Thiên lão, không thể buông tha cho lão gia hỏa này, mấy năm nay Già Nam Học Viện chúng ta đã có không ít học viên bị Ma Viêm cốc hãm hại, hôm nay chúng ta thả hắn rời đi, ngày sau tuyệt đối là họa lớn!

Trong ánh mắt Tô Thiên tràn ngập sát ý.

Nghe vậy, đôi mắt Thiên Bách nhị lão híp lại, trên khuôn mặt già nua không có mấy hứng thú, chỉ nhàn nhạt gật đầu, bọn họ cũng hiểu rõ, một kẻ địch có thực lực đạt tới thất tinh Đấu Tông, đối với Già Nam Học Viện chính là một uy hiếp rất lớn, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, lấy tính nết của hai lão già thành tinh này, tự nhiên là biết rất rõ điều đó.

Hai người bọn họ cũng không thể thường xuyên xuất hiện, đạt đến mức độ này rồi bọn họ cần phải bế quan để đột phá cấp độ Đấu Tông bất cứ lúc nào, có đôi khi một lần bế quan thời gian rất lâu, Già Nam Học Viện có xảy ra chuyện gì bọn họ cũng khó cảm ứng được. Lần này nếu không phải năng lượng của Hủy Diệt Hỏa Liên quá mức đáng sợ, e rằng cũng khó có thể khiến bọn họ giật mình tỉnh lại từ trong trạng thái bế quan, lần này coi như đó là vận may, nhưng có thể lần sau sẽ không được tốt như dự liệu nữa.

Dường như cảm nhận thấy luồng sát khí như có như không lượn lờ quanh thân Thiên Bách nhị lão, con ngươi Địa Ma lão quỷ nhất thời co rụt lại, vừa rồi hắn cũng đã thấy, hai lão gia hỏa này thực lực ngày hôm nay tất nhiên so với mình còn mạnh hơn nhiều, hơn nữa bản thân bây giờ thương thế không nhẹ, sức chiến đấu căn bản không thể phát huy đến đỉnh phong, nếu như bọn họ thật sự hạ thủ đối với mình mà nói, sợ rằng hôm nay sẽ táng mạng nơi này mất.

Ý niệm trong đầu xoay chuyển nhanh như chớp, chỉ trong chớp mắt, nhãn thần Địa Ma lão quỷ nhất thời phát lạnh, còn không đợi Thiên Bách nhị lão xuất thủ, hắn đã hung hăng nện một quyền lên ngực mình, nhất thời máu tươi từ ngực phun ra, máu tươi tung tóe trực tiếp bao bọc lấy thân thể hắn, mà theo luồng huyết vụ bao bọc lấy, không gian xung quanh thân thể Địa

Ma lão quỷ nhin không được nhanh chóng trở nên vụn vẹo.

- Hấn muốn chạy! Ngăn hấn lại!

Biến cố phát sinh chỉ trong nháy mắt, đợi đến khi mọi người khôi phục lại tinh thần, thân thể Địa Ma lão quỷ đã bị bao vây bên trong huyết vụ, Tô Thiên phát hiện ra ý đồ của hấn lập tức vội vàng la lên:

- Uỳnh!

Âm thanh của Tô Thiên vừa phát ra, đoàn huyết vụ đó đã nổ uỳnh một tiếng, mà tại nơi không gian vụn vẹo kia, thân hình bên trong màn huyết vụ cứ như vậy mà hư không biến mất.

Nhìn thấy thân hình Địa Ma lão quỷ tiêu thất, nhóm người Tiêu Viêm sắc mặt đều biến đổi, hôm nay vất vả lắm mới có thể bức được lão gia hỏa đến mức độ này, nếu để hấn dễ dàng chạy thoát đồng thời chữa khỏi thương thế, đến lúc hấn ngóc đầu trở lại, đối với Già Nam Học Viện cùng với Tiêu Môn mà nói, chính là hậu hoạn vô cùng lớn.

- Bách lão Thiên lão, mau đuổi theo đi, không thể để cho lão gia hỏa kia chạy thoát.

Tô Thiên trong cơn lo lắng, chỉ có thể hứng về Bách lão Thiên lão gấp giọng thúc dục.

- Ha ha, không nên nóng lòng, yên tâm, lão quỷ này trốn không thoát đâu.

Thiên lão cười cười, ánh mắt chột hướng về phía Bách lão nói:

- Lần này do ngươi ra tay đó....

- Vẫn là trò không gian huyết độn cũ rích!

Bách lão gật đầu, trong âm thanh khàn khàn lộ ra một tia trào phúng, chậm rãi nói:

- Nhiều năm như vậy, vẫn chỉ ở cấp độ thất tinh Đẩu Tông, hôm nay ta tới để giải một ít ân oán trước đây thôi!

Âm thanh vang lên, thân hình Bách lão nhẹ nhàng khẽ động, giống như là thuận di, lặng lẽ không tiếng động xuất hiện ở chỗ cách đó mấy trăm thước, cứ lóe lên mấy lần như vậy, rồi sau đó biến mất trong tầm mắt của đám người Tiêu Viêm.

Nhìn tốc độ kinh khủng của Bách lão, Tiêu Viêm không khỏi lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói:

"Đây cũng là tốc độ của cường giả Đấu Tôn sao?"

Sau khi tận mắt nhìn thấy thủ đoạn kinh người của Thiên Bách nhị lão, Tiêu Viêm cũng tự nhiên coi hai người bọn họ trở thành cường giả cấp bậc Đấu Tôn.

- Đấu Tôn, người đã quá coi trọng hai lão già chúng ta rồi, mới chỉ vền vện thi triển được một chút không gian lực thô thiển mà thôi, cùng so sánh với Đấu Tôn chân chính, khoảng cách vẫn còn kém không ít.

Nghe được lời than thở của Tiêu Viêm, Thiên lão không khỏi cười nhạt nói.

Nghe thế, Tiêu Viêm nhất thời cả kinh nói:

- Như vậy cũng không thể xưng là cường giả Đấu Tôn sao?

- Ta cùng Bách lão nhiều lắm cũng chỉ có thể tính là thực lực cửu tinh Đấu Tông, tuy nói chỉ còn kém Đấu Tôn có một tinh, nhưng khoảng cách một chút này, hai người chúng ta mất bao công sức trong mấy chục năm, vẫn không thể đột phá thành công được! Cũng có thể nói, cuộc đời này coi như vô vọng đột phá!

Thiên lão khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Tiêu Viêm lặng lẽ, hấn một đường thẳng tiến mà đến, tuy nói sự nỗ lực người bình thường khó có thể tưởng tượng được, nhưng tóm lại cũng coi như là một đường bằng phẳng, loại tư vị mấy chục năm cũng không có chút tiến triển này, hấn chưa từng ném thử qua, cũng không muốn ném thử, có thể con đường này là con đường rất nhiều người sẽ đi lên, nhưng hấn biết, bản thân tu luyện Phần Quyết, con đường thu hoạch lực lượng, sẽ không giống với người thường, nhưng đồng dạng, con đường này, cũng

tồn tại nguy hiểm rất lớn so với cách tu luyện bình thường.

- Lấy trạng thái hiện tại của Địa Ma lão quỷ, không thể trốn thoát được truy tung của Bách lão, hơn nữa năm đó hai người bọn họ cũng có chút ân oán, hôm nay vừa lúc trả sạch, cho nên các người ngày sau cũng không cần lo lắng nữa. Mặt khác hai người chúng ta cũng không thể ở lại lâu được, chờ sau khi sự tình xong xuôi, sẽ tiếp tục bế quan lần nữa, mọi chuyện của Già Nam Học Viện, đành phải giao cho người rồi.

Thiên lão quay đầu, nhìn Tô Thiên thần nhiên nói. Bạn đang đọc truyện tại
- <https://truyenfull.vn>

Tô Thiên khẽ gật đầu, dẫn theo một ít trưởng lão nội viện phía sau, đi trấn an các học viên nội viện.

Từ dịp không có gì ngăn cản, ánh mắt Tiêu Viêm cũng quét ra xung quanh, chợt trong lòng không khỏi hơi trầm xuống, nguyên lai cái tên giáo hoạt Hàn Phong kia, lúc trước vừa thấy Thiên Bách nhị lão xuất hiện liền đã bỏ trốn đầu tiên.

- Tên hỗn đản này, chạy trốn thật là nhanh!

Tiêu Viêm thấp giọng mắng một câu, vốn hắn còn muốn bắt lấy tên này, xem xem có thể từ hắn đạt được một ít tin tức về Hồn Điện cùng với địa phương giam giữ Dược Lão hay không.

- Quên đi, sau này còn có cơ hội mà, thương thế của người thế nào rồi?

Tiểu Y Tiên ở một bên an ủi một tiếng, sau đó cau mày nói, hiện tại khí tức Tiêu Viêm cực kỳ bất định, hơn nữa sắc mặt cũng tái nhợt, hiển nhiên lúc trước thi triển cái gọi là Hủy Diệt Hỏa Liên, đối với hắn đã tạo thành phản phệ không nhỏ.

- Vẫn tốt, tính dưỡng thời gian ngắn là có thể khỏi hẳn, nhưng thật ra... lúc trước lại giải khai Ách Nan Độc Thể.

Tiêu Viêm khoát tay, lau đi vết máu đọng lại trên khóe miệng, thở dài nói.

Tiểu Y Tiên vén lên sợi tóc trắng xóa vương trên trán, mỉm cười, nhưng không nói gì.

- Ài, yên tâm đi, đợi tìm được loại tài liệu cuối cùng, khi đó ngươi sẽ khỏi.

Thấy bộ dáng từ chối cho ý kiến của nàng, Tiêu Viêm cũng chỉ đành bất đắc dĩ nói.

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, chột thanh âm dịu dàng nói:

- Hai vị lão tiên sinh này thực lực rất mạnh, không biết họ có thể hóa giải được Ma Độc Ban trong cơ thể ngươi hay không?

Nghe thấy vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời khẽ nhảy lên, nguyên bản mục đích hẳn đi đến Già Nam Học Viện, chính là do thám để biết một chút về viện trưởng thần bí cùng một số cường giả thực lực cao siêu ẩn dấu trong Già Nam Học Viện. Hôm nay không tìm được viện trưởng, hai vị thủ hộ của học viện này, trái lại trở thành kỳ vọng lớn nhất của hắn. Hơn nữa xem thủ đoạn mà hai người thi triển lúc trước, nói không chừng thật sự có thể hóa giải được Ma Độc Ban trong cơ thể hắn.

-----oOo-----

Chương 886: Thất Bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy hai mắt của Tiêu Viêm đột nhiên trở nên nóng bỏng, Tô Thiên dường như hiểu được suy nghĩ hiện tại trong lòng hắn, nhìn hắn khoát tay áo, ý tứ bảo hắn hãy bình tĩnh không được nóng vội.

"Thiên lão, trước tiên ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi, hẳn là Bách lão sẽ trở về ngay thôi." Ánh nắng trên bầu trời chiếu qua, lúc trước, đám cường giả Ma Viêm cốc kia, trong đó có Hàn Phong cùng nhau chạy đi, vì vậy giờ phút này, trên bầu trời rộng lớn vô cùng thoáng đặng, bộ dáng yên lặng hoàn toàn trái ngược với trận đại chiến kinh thiên động địa diễn ra trước đó, lúc này, Tô Thiên đang phiêu phù trên bầu trời nhìn Thiên lão cười nói.

Nghe hắn nói như vậy, Thiên lão cũng không hề cự tuyệt, khẽ gật đầu, sau đó cước bộ đạp nhẹ như không, chậm rãi đáp xuống mặt đất, sau đó đám người Tiêu Viêm, Tô Thiên theo sát bên cạnh hắn. Bạn đang đọc truyện

được lấy tại chẩm com.

Hạ xuống trong nội viện, đã sớm có các trưởng lão đem các học viên còn đang hoảng sợ giải tán đi, đám người Tiêu Lệ vẫn còn đang chờ đợi ở phía dưới, nhìn thấy liền tiến lên nghênh đón, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn lướt qua trên người Tiêu Viêm, sau đó vội vàng hỏi thăm: "*Không có chuyện gì chứ?*"

"Không có chuyện gì cả, nhị ca, vị này là Thiên lão của nội viện, lúc trước nếu không có người ra tay xuất thủ, ta thực sự đã gây ra đại họa rồi." Tiêu Viêm cười cười chỉ tay về phía Thiên lão, lời nói rất thành kính.

Tô Thiên thấy thế thì khẽ mỉm cười, sau đó đem đề tài dẫn đi một hướng khác.

Ước chừng khoảng nửa tiếng sau khi đám người Tiêu Viêm tiến vào trong đại sảnh, một đạo thân ảnh mơ hồ đột nhiên hiện ra chậm rãi cực kỳ quý dị trong đại sảnh, sau đó thân ảnh Bách lão già nua hiện ra, tiện tay ném ra một cái, một khối thi thể lạnh lẽo bị tùy ý ném lên trên sàn nhà.

Trong đại sảnh, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn vào đó, chỉ thấy một thi thể bên trên đầm đìa huyết nhục, nếu không phải là Địa Ma lão quý trước đó còn cực kỳ ngang ngược càn rỡ thì còn có thể là ai?

Ngay giờ phút này, người sáng lập Ma Viêm Cốc, cường giả Hắc Giác Vực đại danh鼎鼎 năm đó, đã biến thành một khối thi thể lạnh lẽo như băng, sự thay đổi nhanh đến chóng mặt như vậy, cũng làm cho không ít người phải âm thầm thở dài một hơi.

Ánh mắt Thiên lão đầy sự oán độc nhìn thi thể lạnh như băng, sau lại liếc mắt nhìn sắc mặt Bách lão vô cùng lạnh lùng, thở dài một tiếng nói: "*Án oán năm đó coi như là đã giải quyết xong, người cũng đã kết thúc cái khúc mắc trong lòng.*" Sau khi tiến vào Đâu Tôn, khả năng chiến thắng của hắn lại càng lớn thêm một chút.

Bách lão khẽ gật đầu, im lặng không hề nói gì, ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, sau đó khép hờ đôi mắt lại.

"Chuyện tình ngày hôm nay đến đây coi như đã kết thúc, ta cùng với Bách lão muốn trở về tiếp tục bế quan, lần xuất hiện tiếp theo thực sự không biết

là đến lúc nào, thời gian tới đây, mọi chuyện của nội viện phải giao lại cho người rồi." Nhìn thấy Bách lão đã quay trở về, Thiên lão quay đầu nhìn nói với Tô Thiên.

Tô Thiên gật gật đầu, cũng không vội vàng đứng dậy, trầm giọng nói: *"Nhị lão, Tô Thiên muốn mời hai người giúp cho một việc."*

"Tên tiểu tử này, bất hạnh trúng phải kịch độc, cần có một cường giả Đấu Tôn mới có thể trừ độc được hoàn toàn, nhưng cường giả Đấu Tôn, há lại có thể dễ dàng tìm như vậy, không biết nếu như có hai người Thiên lão cùng Bách lão liên thủ, có thể trừ hết loại độc này hay không nữa?" Tô Thiên chỉ về phía Tiêu Viêm, khuôn mặt ngưng trọng nói.

Nghe được lời nói của Tô Thiên, Thiên lão cùng Bách lão đang trầm mặc đều ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua Tiêu Viêm, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh dị nói: *"Lại cần có cường giả Đấu Tôn mới có thể hóa giải? Hai người bọn ta sống lâu nhiều năm như vậy, loại kịch độc cỡ này, lại chưa từng thấy qua nhiều lần a, tiểu tử, ngươi tới đây cho ta nhìn thử xem nào.?"*

"Tam đệ, ngươi bị trúng độc sao? Chuyện tình như thế tại sao lại không nói cho ta biết hả?" Ở bên cạnh Tiêu Viêm, vẻ mặt Tiêu Lệ đầy kinh ngạc, chột sớ hãi nói.

Hắc sắc độc ban theo những bụi tinh thể đầu khí lọt vào trong, đột nhiên giống như một loại vật sống bình thường chuyển động, hắc sắc độc ban toàn bộ động đây, ở trong bóng tối sâu thẳm, lóe ra vô số điểm sáng bóng lộng lẫy.

Những điểm sáng bóng này, kéo dài khoảng chừng hai phút, sau đó đột nhiên toàn bộ đều tiêu tán, một cỗ hắc vụ khác thường lặng lẽ từ bên trong độc ban thâm thấu ra bên ngoài, cuối cùng khuếch tán từ từ ra.

"Cẩn thận, có độc!"

Theo cỗ hắc vụ kia trào ra bên ngoài, khối hắc ban kia lại một lần nữa lâm vào tình trạng yên tĩnh giống như hắc ám.

"Độc tố thật mạnh!" Chậm rãi thu tay lại, Thiên Bách nhị lão thực sự có chút rung động, tinh thể đầu khí của bọn họ, lại chỉ có thể làm cho những

Ma Độc Ban này giảm bớt đi vài tia, không hồ là loại độc dược cần phải có cường giả Đấu Tông có đấu khí mạnh mẽ mới có thể hoàn toàn khu trừ được nó.

"Nhị lão, như thế nào rồi?" Nhìn thấy hai người thu tay lại, Tô Thiên vội vàng hỏi thăm.

"Ngay cả hai người cũng không thể làm được!" Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi có chút thất vọng, cười khổ nói như mỉa.

"Cũng không hẳn là không có biện pháp trừ khử nó, trước đó ngươi cũng thấy rồi đó, chúng ta thực sự có thể khu trừ được một chút độc tố, nhưng mỗi lần khả năng khu trừ được lại quá ít, dựa theo tốc độ như thế này, chỉ sợ phải cần thời gian ít nhất là vài năm, mới có thể hoàn toàn loại trừ hết độc tố, ngươi có thời gian nhiều như vậy ư?" Bách lão trừng mắt lên, nói.

Một lần nữa Tiêu Viêm cười như mỉa, mấy năm sao? Đến lúc đó sự rằng chưa thể hoàn toàn loại trừ, phong ấn kia cũng đã tự động bộc phá ra, nói như vậy, còn không bằng hấn xả thân cố gắng tìm kiếm cường giả Đấu Tôn, hoặc nỗ lực truy tìm căn nuốt luyện hóa dị hỏa thứ ba.

Nhìn thấy bộ dáng thiếu não của Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng chỉ thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai của hấn, cố gắng an ủi hấn một chút.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm nhìn về phía Thiên Bách nhị lão, khom người thi lễ, chậm rãi ngồi trở lại ghế của mình, trong lòng hấn mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà cũng không vì vậy mà vẻ mặt như đưa đám. Nói thật ra, trước đó nhìn thấy Thiên Bách nhị lão chỉ có thể đem độc tố bài xuất ra bên ngoài cơ thể, hấn cảm giác để cho bọn họ xuất thủ trừ độc, cũng không phải là biện pháp tốt lắm.

Ma Độc Ban này quả thực làm cho Tiêu Viêm gặp phải nguy cơ khôn cùng, nhưng đồng thời, trong đó ẩn chứa đấu khí cả đời của một cường giả Đấu Tông, làm cho Tiêu Viêm nghĩ đến thì miệng đã chảy nước miếng, cỗ lực lượng này, nếu như có thể hấp thụ được hết đầy đủ, không có gì phải nghi ngờ, sẽ làm cho thực lực của hấn tinh tiến vô cùng, cho nên, nếu như để cho nó tùy ý tản đi, vậy thì thật là phí của trời.

Vật này xem ra vẫn phải dựa vào sức lực của bản thân rồi, chỉ cần đạt được loại dị hỏa thứ ba, ta đây sẽ có đủ thực lực để tự mình luyện hóa Ma

Độc Ban, đến lúc đó thực lực sẽ tăng nhanh đến không ngờ.

Nghĩ đến đây, tâm tình Tiêu Viêm vừa có chút thất vọng, tức khắc trở nên bùng cháy khát vọng.

-----oOo-----

Chương 887: Ngũ Tinh Đấu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả thứ năm! Quả cuối cho ngày hôm nay! To be continued...

Thiên Bách nhị lão còn chưa ở bên trong đình viện được bao lâu, liền một lần nữa theo cách bọn họ xuất hiện, lặng lẽ biến mất vô thanh vô tức. Đối với cao nhân như bọn họ, Tiêu Viêm ngoại trừ cách âm thầm cảm tạ ở trong lòng ra, hẹn ngày báo đáp, cũng không nói ra tâm tình của hắn. Cao nhân, luôn luôn có cách hành sự của cao nhân a!

Kiểm tra qua một lần thi thể của Địa Ma lão quỷ được nhị lão lưu lại, Tiêu Viêm rất kinh ngạc phát hiện ra bên trong không còn dấu vết của linh hồn. Nói như vậy, linh hồn của tên gia hỏa này đã bị Bách lão phá hư hoàn toàn. Đối với tử trạng thể này, trên trán hắn liền đổ mồ hôi lạnh, không biết Bách lão năm xưa có ân oán gì với lão quỷ này mà cứ nhiên lại ra tay ngoan độc đến như vậy.

Đương nhiên, Tiêu Viêm đối với lão quỷ này cũng không có sự thương xót hay đồng tình nào. Lần này, nếu Thiên Bách nhị lão không hiện thân, chỉ sợ toàn bộ nội viện dưới "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" kinh khủng của hắn đã bị biến thành một bãi phế tích. Lúc đó, chỉ e rằng hắn lập tức trở thành tội nhân của Già Nam Học Viện.

Tiêu Viêm cũng chưa vội hủy hoại thân thể lạnh như băng của Địa Ma lão quỷ kia, ngược lại, hắn còn mời mấy vị trưởng lão có đấu khí Băng hệ liên thủ đông lại thành băng, sau đó thu vào nạp giới.

Thân thể của cường giả Thất tinh Đấu Tông có lẽ không có tác dụng gì đối với người khác, nhưng Tiêu Viêm trước sau vẫn nhớ rõ, hắn cần phải luyện chế một thân thể mới cho Dược Lão, mà đúng lúc hắn lại thu được

một thân thể Đẩu Tông. Dù lúc trước, hắn đã thu được thân thể của Vân Sơn, nhưng so sánh với Địa Ma lão quỷ hiện tại, không thể nghi ngờ, thân thể của người sau còn hơn một bậc.

Sau khi cất kỹ thi thể, Tiêu Viêm lười nhác lê thân thể vô cùng mỏi mệt của mình về phòng. Trận đại chiến hôm nay không chỉ làm hắn hoàn toàn kiệt quệ, nếu không phải trong lúc ấy hắn điên cuồng nuốt vào một lượng lớn đan dược, cộng thêm Thiên Bách nhị lão hỗ trợ áp chế dược lực bạo phát trong cơ thể, chỉ sợ Tiêu Viêm lúc ấy đã bị dược lực cuồng bạo trong cơ thể bộc phát làm hắn lâm vào hôn mê.

Nhưng dù vậy, giờ phút này, Tiêu Viêm vẫn thụ ngoại thương lẫn nội thương nghiêm trọng. Hơn nữa, đầu khí trong cơ thể đã gần như khô cạn. Hiên nhiên, hắn đã bị đánh cho thể thảm, không còn ra hình người (CV ghi là đánh người thành viên – đánh từ người hóa thành con vượn, nghe kinh hãi đêk!-DG).

Đương nhiên, tuy lần này thụ thương rất nặng, nhưng với Tiêu Viêm mà nói thì lại thường xuyên như cơm bữa, cũng không cần quá khẩn trương. Chỉ cần có đủ thời gian, hoàn toàn khôi phục chỉ là chuyện sớm hay muộn. Dù sao, khí lực của hắn vẫn vượt xa cường giả thông thường, cộng thêm mấy năm nay được phục dụng toàn là thiên tài địa bảo, dược lực tồn trữ trong cơ thể vẫn còn chưa được hắn hoàn toàn luyện hóa, bài xuất ra toàn bộ.

Trong phòng, dưới ánh đèn nhu hòa, Tiêu Viêm khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường, hai tay kết ra đủ loại thủ ấn, hai mắt khép hờ, trong mũi hiện ra một luồng năng lượng phun ra nuốt vào, cuối cùng theo hô hấp hoàn toàn thu liễm vào nội thể của Tiêu Viêm.

Trong khi tu luyện, tâm thần của Tiêu Viêm cũng lặng lẽ tiến vào thể nội, kiểm tra tỉ mỉ một phen, sau đó miệng lại nở một nụ cười khổ. Không nghĩ ra, thương thế lần này đã vượt ngoài dự liệu của hắn, xem ra thật là chết tiệt a! "*Hủy Diệt Hỏa Liên*" này, lần sau khi thi triển thì phải cẩn trọng vạn lần mới được!

Khi đã rõ ràng thương thế của mình, tâm thần của Tiêu Viêm dần trấn định lại, sau đó vận chuyển "*Phân Quyết*", đem dược lực còn lại của đống đan dược hắn đã nuốt ban ngày thú giục, đoạn triệu hồi Lưu Ly Liên Tâm Hỏa chậm rãi rèn luyện.

Tùy theo đan dược, hiệu quả sinh ra ngẫu nhiên khác biệt, xác thực có thể tạo ra hiệu quả bổ sung không nhỏ. Nhưng do Tiêu Viêm dùng phương pháp ngưng tụ thực (ăn như trâu) để phục dụng, cho nên dược lực rất là hỗn tạp, sinh ra năng lượng cuồng bạo dị thường. Kể từ đó, nếu không cẩn thận không chế khi chữa thương, thì ngược lại còn làm cho thương thế càng thêm nghiêm trọng. Bây giờ, trước khi chữa thương, trước hết nên mang dược lực hỗn tạp này luyện hóa toàn bộ.

Dùng năng lượng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa để luyện hóa dược lực này tự nhiên sẽ không gặp nhiều phiền toái. Ban ngày, bởi vì Tiêu Viêm không nhận ra nguyên nhân, hiện giờ đang lúc nhàn rỗi, lại chuyên tâm luyện hóa nên cũng không mất nhiều thời gian.

Quá trình luyện hóa này diễn ra ước chừng nửa canh giờ. Từng tia năng lượng cuồng bạo liền bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa rèn luyện thành công, cuối cùng hóa thành một luồng dược lực tinh thuần, ôn hòa chảy xuôi theo kỳ kinh bát mạch, chậm rãi chữa trị vết thương.

Trên giường, cảm nhận được vết thương càng tiêu dần thống khổ, Tiêu Viêm cũng thở phào một hơi, điều dưỡng thương thế cũng cần có nhiều thời gian, đấu khí trong cơ thể hắn cũng đang thiếu hụt, đang cần tu luyện để bổ sung. Nếu cứ để thể nội không còn đấu khí, sau thời gian lâu dài, đối với thực lực của hắn sẽ tạo thành thương tổn vĩnh viễn.

Hai tay lại kết ra đủ loại thủ ấn tu luyện một lần nữa, đôi mắt của Tiêu Viêm dần dần nhắm lại, theo hô hấp dần dần đều đặn, không khí xung quanh thân thể hắn cũng dao động kịch liệt, chợt mang theo một luồng năng lượng hùng hồn trong thiên địa không ngừng quán chú vào từng lỗ chân lông của hắn, rồi chui vào nội thể. Trải qua sự rèn dũa của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, liền hóa thành đấu khí tinh thuần, hòa vào tứ chi bách hải của Tiêu Viêm.

Cứ tu luyện như vậy, trải qua bốn giờ, khi Tiêu Viêm mở mắt ra, mọi sự mệt mỏi trong cơ thể đã được xua đi toàn bộ, lúc hắn định dừng lại trạng thái tu luyện, thì một cảm giác kỳ dị đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện trong lòng.

Theo cảm giác kì lạ này, tâm thần Tiêu Viêm không tự chủ được, nhanh chóng lặng yên vận chuyển "*Phân Quyết*". Nhất thời, năng lượng của thiên

địa trong phòng chọt dao động kịch liệt như sóng dậy, từng dải năng lượng đủ màu sắc dửng mẫn, ùn ùn kéo đến bao quanh thân thể Tiêu Viêm.

Nhìn thấy tình trạng kỳ dị này, Tiêu Viêm cũng chọt ngăn người, trong lòng dấy lên một niềm vui sướng không thể ngăn chặn. Hiện giờ, hắn không còn là dạng gà mờ, cái gì cũng không hiểu, cảnh tượng thế này, chỉ xuất hiện tại thời điểm thực lực thăng cấp a!

Tiêu Viêm đã dừng lại ở cảnh giới Tứ tinh Đẩu Hoàng một thời gian. Đương nhiên, hắn có thể nhanh chóng tấn cấp, nhưng hắn không muốn phải dùng ngoại vật để thúc đẩy quá trình này. Trong lòng hắn rất rõ ràng, muốn thực lực tăng lên từng tinh một thì phải do bản thân nỗ lực, như thể trụ cột mới vững chắc. Như vậy, sau này muốn đánh sâu vào các tầng phía trên mới có căn cơ kiên cố.

Chờ đợi đã lâu, trải qua trận chiến kinh thiên hôm nay, quá trình tiến cấp lại như nước chảy thành sông, không hề bị tác động bởi ngoại lực, làm cho toàn thân của Tiêu Viêm tràn ngập cảm giác thư sướng và thỏa mãn. Trong cơ thể, tựa hồ vô số tế cũng phát ra tiếng hoan hô. Nguyên bản, thân thể và cốt cách của hắn đang bão hòa lại điên cuồng tham lam hấp thu đấu khí bên trong nội thể, kinh mạch lại càng trở nên cứng cõi, thừa dịp này lại càng thêm cô đọng.

Năng lượng trong thiên địa quán chú vào cơ thể Tiêu Viêm càng ngày càng nhiều, mà hắn đối với loại năng lượng thế này cũng không hề cự tuyệt. Lưu Ly Liên Tâm Hỏa giống như một con Hỏa Long xoay tròn trong người, cứ hề thấy năng lượng tiến vào đều bao lại mà luyện hóa. Trải qua nhiệt độ cực nóng tới luyện, những luồng năng lượng này đều bị rửa sạch tạp chất, biến thành năng lượng tinh thuần, cuối cùng theo công pháp "*Phản Quyết*" vận chuyển, liền ngưng tụ thành đấu khí thuần khiết, rồi lại bị những tế bào, khí quan trong cơ thể hấp thu.

Dao động trong phòng kéo dài hơn hai giờ rồi mới nhạt dần, tiêu tán vào không trung. Rốt cục, khi tia năng lượng cuối cùng rót vào trong cơ thể của Tiêu Viêm, bên trong phòng đã khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Trên giường, hắn đang nhắm chặt đôi mắt, trên ngực cũng không còn phập phồng, hô hấp cũng dần dần biến mất, không còn rõ ràng. Nếu thân thể của hắn không còn phát ra nhiệt độ, chỉ sợ ai cũng tưởng hắn đã biến thành một cỗ thi thể.

Yên tĩnh cứ như vậy kéo dài một chốc. Cuối cùng, hắc phun ra một ngụm troc khí vào không trung, hai mắt run nhẹ rồi mở ra, thâm thúy như bầu trời đêm, hiện lên tinh quang chói mắt. Dưới quang mang kia, ánh đèn trong phòng cũng không thể tranh phong, trở nên ảm đạm.

Tinh quang trong mắt chỉ duy trì trong một chớp mắt rồi hoàn toàn thu liễm, song chưởng Tiêu Viêm chấn nhẹ lên giường một cái, thân hình mạnh mẽ nhảy xuống đất, tựa như cán thương thẳng tắp dựng lên sừng sững, phát ra một luồng khí thể sắc bén như bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Hai tay Tiêu Viêm duỗi ra, vặn vào nhau, xương cốt toàn thân như vật sống, va chạm chèn ép lên nhau phát ra từng hồi tiếng vang thanh thúy răng rắc. Trong tiếng vang thậm chí còn mang theo từng tia âm thanh như sấm nổ trầm trầm, rất ư quý dị.

Cảm thụ được cảm giác thư sướng tràn ngập, Tiêu Viêm chợt oanh ra song quyền, kèm theo quyền ảnh trùng trùng điệp điệp, quyền phong xé rách không khí tạo ra âm thanh ô ô không ngừng vang vọng trong phòng. Lấy thực lực của hắc, lúc này chỉ đánh ra một bộ quyền pháp thông thường, cũng tạo nên thanh thế không nhỏ.

Thử nhẹ nhàng điều chỉnh, Tiêu Viêm chậm rãi ngưng lại việc luyện quyền, song chưởng triển khai, một lần nữa hắc cảm giác được đầu khí trong cơ thể trở nên dào dạt, liên đắc ý mỉm cười. Lần thăng cấp này, không chỉ làm cho thực lực tăng tiến, hơn nữa, những thương thế trong cơ thể cũng được chữa trị trên diện rộng. Đây cũng chính là hiệu quả của những dược liệu Tiêu Viêm đắc ý. Vốn muốn chữa khỏi hắc thương thế của hắc hoàn toàn, ít nhất phải cần thời gian một tháng. Không nghĩ tới, trải qua lần thăng cấp này lại chữa lành hơn một nửa thương thế trong người, thu hoạch này thật là ngoài ý muốn, nhưng lại làm Tiêu Viêm vui sướng phát cuồng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Chậm rãi trấn định tâm thần, nhãn thần của Tiêu Viêm chợt lóe sáng, hít vào một hơi dài, chợt xuất ra một đoàn hỏa diễm màu nâu xám phiêu đảng trên không.

Hỏa diễm màu nâu xám này chính là Hóa Sinh Hỏa. Tiêu Viêm chợt thoáng chần chờ, hắc tự nhiên biết, giờ phút này luyện hóa nó, tự nhiên sẽ làm thực lực của mình tiếp tục tinh tiến không ít. Nhưng kể từ đó, hắc sẽ

mất đi một lá bùa hộ mệnh, rồi không lâu sau, hẳn lại muốn đến Trung Châu, trung tâm của đại lục, là nơi cường giả cường giả hội tụ như mây. Địa phương này ẩn chứa nguy hiểm trùng trùng, nếu không có vật bảo mệnh đủ mạnh, đây chính là chuyện tương đương với phiên phức.

- Cuối cùng, ta nên luyện hóa hay giữ lại để sử dụng trong tương lai?

Trong nhất thời, Tiêu Viêm cũng không khỏi ngần ngừ không quyết.

-----oOo-----

Chương 888: Nơi tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong phòng, ánh đèn nhu hòa chiếu rọi trên gương mặt đang thay đổi không ngừng của Tiêu Viêm, trước mặt hẳn là một ngọn hỏa diễm màu nâu xám đang chậm rãi bốc lên, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

Lâm vào trầm mặc một lúc lâu, Tiêu Viêm rớt cuộc cũng thở dài một hơi, bàn tay xuất ra, Hóa Sinh Hỏa màu nâu xám liền nằm gọn trong tay hẳn, nhìn ngọn lửa, miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên, buông tiếng cười khổ, đem Hóa Sinh Hỏa hút trở lại vào trong cơ thể.

Đối với vùng đất Trung Châu, Tiêu Viêm thủy chung vẫn kiêng kỵ trong lòng. Đó là nơi hội tụ của những cường giả đỉnh phong đến từ các nơi của Đấu Khí đại lục. Trung Châu đại lục chính là sân khấu to lớn, là nơi náo nhiệt nhất, nơi đó cường giả như mây, ai cũng muốn tại nơi đó phong sanh thủy khởi, nếu không có bản sự thì chắc chắn chỉ là hòn đá lót đường cho người khác đi tới. Mặc dù Tiêu Viêm hiện giờ đã tiến vào cảnh giới ngũ tinh Đấu Hoàng, đã có thể chen chân vào danh sách cường giả, nhưng hẳn hiểu rất rõ ràng, với thực lực như hẳn, nếu đặt vào tại Trung Châu cũng chỉ là con kiến nhỏ nhoi, mà như thế tất nhiên hẳn cần phải có một ít lá bùa bảo mệnh, việc dung hợp bốn loại hỏa diễm thành Hủy Diệt Hỏa Liên chính là chiêu thức có uy lực lớn nhất, đó cũng là lá bài tẩy cuối cùng của Tiêu Viêm.

Giữa lựa chọn tu luyện tăng thực lực bản thân và tạo ra lá bài tẩy cho mình, Tiêu Viêm chọn về thứ hai, hẳn đã đáp ứng Hân Lam sẽ trợ giúp gia tộc nàng có được vị trí trưởng lão trong Đan Tháp, dù hiện tại hẳn cũng chẳng rõ ràng việc này sẽ khó khăn đến mức nào, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được điều này sẽ không hề thoải mái chút nào, mà như vậy, hẳn cần phải có một cái gì đó có thể bảo trợ tánh mạng của mình.

Hủy Diệt Hỏa Liên chính là lựa chọn tốt nhất cho Tiêu Viêm, trải qua một phen khảo thí, trong lòng Tiêu Viêm cũng đã có được một ít điểm mấu chốt trong việc dung hợp bốn loại hỏa diễm thành Hủy Diệt Hỏa Liên, uy lực của nó tuyệt đối đủ khả năng uy hiếp cường giả Đấu Tông chừng bảy tinh hoặc thậm chí tám tinh, nếu gặp phải những Đấu Tông thực lực yếu kém, nó có thể trực tiếp giết chết, về điểm này, Địa Ma lão quỷ là minh chứng lớn nhất, nếu bản thân hẳn không thấu hiểu được chút bề ngoài của không gian chi lực, đem bản thân giấu kín trong không gian liệt phùng, e rằng đã bị Hủy Diệt Hỏa Liên làm cho táng mạng đương trường, hơn nữa dù lão gia hỏa đó dựa vào không gian chi lực chạy trốn nhưng cũng bị Hủy Diệt Hỏa Liên làm cho thâm.

Bởi vậy, với uy lực to lớn của việc dung hợp bốn loại hỏa diễm thành Hủy Diệt Hỏa Liên, trong lòng Tiêu Viêm tràn ngập phần tin tưởng, có thứ này hộ thân, dù có hành tẩu nơi vùng đất tàng long ngọa hổ như Trung Châu, hẳn cũng không còn nhiều lo lắng.

Ý niệm trong lòng như thủy triều cuộn sóng, Tiêu Viêm cũng đã có quyết định, đem Hóa Sinh Hỏa lưu lại bên trong cơ thể, chuẩn bị cho bất cứ tình huống về sau.

Hóa Sinh Hỏa này là do đấu khí cả đời của đám trưởng lão Ma Viêm cốc ba người Phương Ngôn ngưng tụ, nếu chỉ dùng phương pháp bảo quản bình thường tất nhiên sẽ bị tiêu tán hết theo thời gian, riêng Tiêu Viêm có thể đem nó bao bọc lại, giữ trong cơ thể, do đó cũng không cần phải lo lắng Hóa Sinh Hỏa tiêu tán, hoàn toàn có thể yên tâm lưu giữ trong cơ thể.

Giữ Hóa Sinh Hỏa lơ lửng trong cơ thể thật cẩn thận, Tiêu Viêm mới buông tiếng thở phào, rồi lại trầm ngâm như trước. Trải qua trận đại chiến ngày hôm nay, hẳn cũng thấy được hoàn cảnh của bản thân càng lúc càng gặp càng nhiều đối thủ mạnh mẽ, lần nào hẳn cũng phải cố hết sức mới giải quyết được. Xem ra trước khi đi Trung Châu, cần phải hảo hảo tu

luyện một phen, trong thời gian nhanh nhất làm cho thực lực bản thân tinh tiến, lại không để cho bản thân mất đi trụ cột vững chắc khi lượng tăng lên quá nhanh, như thế sau này có hành tẩu ở Trung Châu, cũng có được không ít chỗ tốt.

Hai yêu cầu này nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại tương đối hà khắc, việc nhanh chóng tinh tiến và việc cân bằng trụ cột thân thể là hai điều hoàn toàn trái ngược nhau, để hai điều kiện này giao thoa với nhau, trừ phi phải tìm được một nơi tu luyện tuyệt hảo, thích hợp nhất với Tiêu Viêm, điều kiện này thực ra mà nói là cũng không có gì quá cao siêu, chỉ cần hẳn tìm được một nơi mà năng lượng hỏa thuộc tính tinh thuần có thể tập trung lại, nếu nơi này càng u tĩnh, sẽ càng trở nên hoàn mỹ.

Điều kiện này thoát nghe như vô cùng đơn giản nhưng khó khăn ở trong đó lại không ít, phụ cận xung quanh Nội Viện toàn là rừng xanh núi thẳm, tìm một nơi yên tĩnh không có gì là khó khăn, chỉ có điều năng lượng thiên địa luôn phân tán ra khắp nơi, phần lớn tất cả thuộc tính năng lượng đều tụ tập, hòa quyện với nhau, nhưng cái Tiêu Viêm cần nhất là một nơi chỉ có duy nhất năng lượng hỏa thuộc tính tồn tại, những địa phương như thế, ngoại trừ một số nơi gần núi lửa mới có thể gặp, còn lại đều thưa thớt, trải rộng, có một điều không may mắn là phụ cận của Nội Viện, chẳng có địa mạch núi lửa nào.

Tiêu Viêm cau mày trầm ngâm hồi lâu, suy nghĩ mãi cũng không tìm ra địa phương tu luyện thích hợp, đành ôm thất vọng lắc đầu, sau đó bàn tay khẽ lật, xuất ra một quyển trục trong lòng bàn tay. Con đường tăng cường thực lực có hai hướng, một là gia tăng thực lực bản thân, hai hai là tu luyện những đấu kỹ có uy lực to lớn. Một khi con đường thứ nhất đã khó có thể đạt được, Tiêu Viêm hẳn cũng đành phải chọn theo con đường thứ hai, hơn nữa cũng thật trùng hợp là ngày trước hẳn thành công đấu giá được Lục Hợp Du Thân Xích, chỉ là hẳn không có thời gian nghiên cứu và tu luyện.

Cái gọi là Lục Hợp Du Thân Xích, cấp bậc còn cao hơn Diễm Phân Lệ Lăng Xích của Tiêu Viêm, từ đó có thể thấy uy lực của nó cũng cao hơn nhiều.

Cũng chính vì thứ đó không tầm thường, nên việc Tiêu Viêm bỏ công sức, tiền tài ra đấu giá là hoàn toàn xứng đáng.

Quyển trục màu đỏ sậm, nhìn qua rất giống một khối thủy tinh màu đỏ, vô

cùng điễm lệ, Tiêu Viêm chậm rãi mở quyển trục ra, linh hồn lực lượng từ mi tâm tràn ra, xâm nhập vào bên trong quyển trục.

Linh hồn Tiêu Viêm vừa tiếp xúc với quyển trục, một luồng quang mang màu đỏ lập tức bùng phát, một thế giới lửa màu đỏ liền hiện ra trong linh hồn Tiêu Viêm.

Thế giới lửa là một hồ nham tương, nham tương đang không ngừng tuôn ra dày đặc, bọt khí nóng bỏng liên tục xuất hiện rồi vỡ tan, mỗi lần bọt khí bạo liệt, trong không gian liền xuất hiện một làn sương mù nóng bỏng. Trong lòng Tiêu Viêm hiểu rất rõ, quyển trục này là do một người dùng linh hồn lực lượng khắc xuống, chỉ có những đấu kỹ đẳng cấp cao mới thường dùng phương pháp khắc kiểu này, bên trong quyển trục thường được chủ nhân dùng linh hồn truyền lại những hiểu biết của mình với đấu kỹ, sau đó mới truyền thừa xuống cho người khác tu luyện, từ đó, người gián tiếp được truyền thừa có thể thu nạp được một ít kinh nghiệm, việc tu hành cũng trở nên dễ dàng hơn.

Linh hồn Tiêu Viêm tiến vào thế giới lửa, đứng lơ lửng phía trên miệng hồ nham tương nóng chảy, bên cạnh hắn, mơ hồ có một bóng người màu vàng, trong tay nắm một thanh thước (xích) sắt to chừng nửa trượng màu đỏ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thanh thước sắt đó không dày rộng như Huyền Trọng Xích của Tiêu Viêm nhưng lại nhiều hơn một phần linh mãnh, còn bóng người mơ hồ bên cạnh Tiêu Viêm chỉ là một chút hồn ấn của người chế tạo quyển trục mà thôi.

Không lâu sau khi bóng người mơ hồ vừa mới xuất hiện, hắn liền bắt đầu làm động tác hướng dẫn, chỉ thấy bàn chân mạnh mẽ đạp một cái, một luồng lực lượng hùng hồn liền đánh thẳng xuống hồ nham thạch nóng chảy, khói lửa ngập trời. Bên trong hồ nham tương, từng cơn sóng lửa cuộn cuộn dâng lên, bóng người màu vàng lại chuyển động, thước sắt màu đỏ trong tay tạo thành một quỹ tích huyền diệu quấn quanh cơ thể.

Bóng người màu vàng vũ động thước sắt với tốc độ không nhanh, nhưng lại khiến Tiêu Viêm có cảm giác như nước chảy mây trôi, vô cùng sinh động. Thước pháp một chiêu rồi lại một chiêu, nối đuôi xuất ra, từng đạo quang mang màu đỏ lượn lờ quanh thân, vô số nham tương đang bắn tung tóe trên không cũng không cách nào xuyên qua được vòng phòng ngự của thân thước.

Trong sâu thẳm, Tiêu Viêm vô cùng khiếp sợ nhìn bóng người màu vàng đang tùy ý vũ động giữa hồ nham tương nóng chảy, với nhãn lực của hắn, có thể nhìn ra được bóng người nọ không dùng đấu khí bảo hộ thân thể mà hoàn toàn bằng vào thước pháp huyền diệu, đem bản thân bao bọc trong một tầng thước pháp phòng ngự không một chút kẽ hở, thước pháp như vậy, trước bất luận công kích mạnh mẽ như thế nào cũng đều có thể phòng ngự, điều này làm Tiêu Viêm động tâm không thôi.

"Lục Hợp Du Thân Xích, công thủ hợp nhất, tiến là công, lui là thủ, là đấu kỹ đỉnh phong do bốn tôn sáng chế ra, thước pháp chia làm ba cảnh giới, Liệt Hỏa, Du Thân Hỏa, Lục Hợp Hỏa, lúc tu luyện phải tìm một chỗ nham tương nóng chảy, tạo nên sóng nham tương rồi xuyên qua trong đó mà tu luyện, nếu có thể đi lại tự nhiên trong sóng nham tương mà không dựa vào đấu khí, liền được xem là đã có thành tựu, nếu đủ chăm chỉ, luyện không ngừng nghỉ có thể đạt tới đại thành, công thủ hợp nhất, những người đồng cấp với ngươi, không người nào có thể tiếp cận gần ngươi trong chiến đấu."

"Dưới đây là một số điều mấu chốt để tu luyện Lục Hợp Du Thân Xích, kẻ tới sau nên cẩn thận lắng nghe."

"Hào!"

Khi Tiêu Viêm còn đang bị thước pháp kì dị của bóng người màu vàng làm cho khiếp sợ thì bên trong không gian linh hồn, đã vang lên một giọng nói già nua, hẳn là người sáng tạo ra thước pháp.

Nghe thấy âm thanh già nua đó, Tiêu Viêm vội vàng ngưng thần, sau đó đem rất nhiều giảng giải về Lục Hợp Du Thân Xích ghi nhận vào trong trí nhớ.

Khi âm thanh già nua đọc xong câu khẩu quyết cuối cùng, Tiêu Viêm mới dần dần hoàn hồn, ánh mắt lại nhìn về phía trên hồ nham tương một lần nữa, nơi bóng ảnh màu vàng vẫn đang không ngừng thi triển thước pháp đấu kỹ, ánh mắt Tiêu Viêm dần trở nên sáng ngời, hẳn đã hiểu ra được không ít, lúc trước hắn không có cách nào tìm ra quy luật của thước pháp, giờ đây sau khi có khẩu quyết, hẳn đã tìm được một chút đầu mối.

Lặng lặng đem hơn trăm biến hóa của thước pháp ghi nhận trong đầu, Tiêu

Viêm mới thở ra một hơi khoan khoái. Sự ngưng trọng trên gương mặt đã được thay thế bằng sự tươi cười. Đấu kỹ này quả nhiên xứng đáng với cái giá bỏ ra, không chỉ có hồn ấn giảng giải thước pháp mà thời gian truyền thụ cũng không kéo dài, đối với việc tu luyện Lục Hợp Du Thân Xích, Tiêu Viêm sẽ được rất nhiều lợi ích, đơn giản mà nói, có hồn ấn giảng giải, ít nhất Tiêu Viêm cũng có thể tiết kiệm một nửa thời gian nghiên cứu.

Tâm thần thoáng động, linh hồn Tiêu Viêm chậm rãi rời khỏi quyền trục, sau đó cẩn thận cất kỹ quyền trục, nhẹ giọng lầm bầm nói: "*Trước khi rời đi, tốt nhất đem Lục Hợp Du Thân Xích này tu luyện thành công, tuy nhiên cái gọi là hồ nham tương nóng chảy, biết tìm ở đâu đây?*"

Cau mày, Tiêu Viêm chậm rãi gõ gõ ngón tay, rồi chợt như nghĩ đến điều gì đó, ngón tay chậm rãi ngừng lại, trên gương mặt bắt chợt vui mừng khôn tả.

"Dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp, không phải có một thế giới nham tương sao?"

Nhớ tới địa hạ thế giới đã ngủ say gần ba năm, ánh mắt Tiêu Viêm trở nên sáng rực, hỏa thuộc tính năng lượng ở nơi đó vô cùng khổng lồ và tinh túy, nếu dùng làm nơi tu luyện, chắc chắn sẽ làm cho thực lực bản thân đột nhiên tăng mạnh trong thời gian ngắn.

"Vậy mà thiếu chút nữa đã quên mất nơi đó!"

-----oOo-----

Chương 889: Lại tiến vào đáy tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Ngươi lại muốn tiến vào dung nham luyện khí tháp?"

Trong thư phòng sáng ngời, Tô Thiên nghe thấy Tiêu Viêm yêu cầu liền trợn mắt há mồm, động tác cũng lập tức ngừng lại.

Đối với thế giới ở đáy tháp Tô Thiên cũng đã từng có tiếp xúc. Nơi đó dường như không có sự sống, chỉ có nham thạch nóng chảy không ngừng chảy xuôi. Thậm chí ngay cả năng lượng ở đây cũng vô cùng cuồng bạo, loại địa phương tuyệt cảnh này người bình thường còn tránh không kịp, ai ngờ Tiêu Viêm lại còn muốn chủ động quay trở lại đó khiến Tô Thiên không khỏi có chút thất thố.

Nhìn bộ dáng của Tô Thiên, Tiêu Viêm cũng là xấu hổ cười lắc đầu nói: "Ta từng ở lại đó một khoảng thời gian, tình huống ở đó cũng biết một chút. Tuy năng lượng trong đó cuồng bạo dị thường nhưng lại chứa năng lượng Hỏa thuộc tính cực kỳ tinh thuần, đối với người tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính mà nói, đó không khác gì một ít Động Tiên có năng lượng đầy đủ. Cho dù năng lượng ở đó có cuồng bạo thì đối với ta cũng không có uy hiếp gì, nơi đó chính là nơi mà Văn Lạc Tâm Viêm sinh ra, mà hiện giờ Văn Lạc Tâm Viêm đã bị ta luyện chế hoàn toàn, ta nghĩ vốn dĩ cũng không có vấn đề."

Nghe vậy Tô Thiên khẽ nhíu mày, đặt quyển sách trên tay sang một bên. Trầm ngâm một lát liền ngẩng đầu lên nhìn về mặt của Tiêu Viêm chỉ còn cách gật đầu nói: "*Được rồi! Nếu như người đã yêu cầu như vậy, liền làm theo ý người đi. Tuy nhiên, ta cũng thực sự nhắc nhở người trước, thế giới nham thạch nóng chảy kia cũng không phải thực sự bình tĩnh như người thấy, nếu phát hiện ra chỗ bất thường liền nhanh chóng quay trở về, ta sẽ bố trí các trưởng lão ngay ngoài cửa động.*"

"Đa tạ trưởng lão" Nhìn thấy Tô Thiên đồng ý, Tiêu Viêm liền vui vẻ nói.

"Ài... tên tiểu tử người cuối cùng cũng không chịu ngồi yên một chỗ, cùng đi luôn đi." Tô Thiên lắc đầu thở dài, từ ghế dựa ngồi dậy sau đó bước ra ngoài thư phòng, Tiêu Viêm cũng theo sát mà đi.

Ra khỏi thư phòng, hai người chậm rãi rời khỏi trưởng lão viện, đi trong nội viện một lúc lâu sau đó tiến nhập Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Mấy năm mới trở lại Thiên Phần Luyện Khí Tháp khiến Tiêu Viêm có chút xúc động. Nhớ lại năm đó, lần đầu tiên hấn tiến vào nơi này cũng mới chỉ là "gà mờ" – Một gã mới tiến vào nội viện không lâu, nhưng hiện nay có thể gọi là miễn cưỡng bước chân vào giới cường giả. Ít nhất tại Hắc Giác Vực, sức chiến đấu ngang với hấn cũng chỉ được đếm trên đầu ngón tay.

Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã mất đi Tâm Viêm nên cũng không có quá nhiều người. Cả không gian rất lớn cũng chỉ có vài nhân ảnh. Lúc này tu luyện ở đây cũng chỉ là một số người thích u tĩnh tu luyện, hơn nữa ở đây năng lượng hỏa thuộc tính cũng nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều vì dù gì dưới nền đất dung nhâm vẫn không ngừng chảy. Mặc dù bị ngăn cách hàng trăm trượng thổ địa những vẫn có một chút thẩm thấu mà qua, bởi vậy trong Thiên Phần Luyện Khí tháp đối với không ít đệ tử tu luyện hỏa thuộc tính mà nói cũng là một nơi không tệ.

Hai người Tiêu Viêm vẫn không dừng lại một tầng nào, chỉ nhìn thoáng qua các tầng và tiếp tục đi xuống đáy tháp. Trên đường đi bọn họ cũng gặp không ít các đệ tử đang tu luyện, đám đệ tử thấy hai người liền vội vàng hành lễ vì đối với đám đệ tử này địa vị của Tiêu Viêm cũng là tương đối cao. Trận chiến cùng Địa Ma lão quỷ trước đó đã chinh phục những người ở đây.

Không có người ngăn trở, chỉ sau 10 phút hai người cũng đi đến tầng cuối cùng của Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Bởi vì năm đó Vẫn Lạc Tâm Viêm bộc phát nên cửa tầng cuối cùng vẫn bị phong tỏa gắt gao, mãi sau khi Tiêu Viêm thu phục được Vẫn Lạc Tâm Viêm khiến phòng ngự cũng không nghiêm mật như trước kia, tuy nhiên cũng chưa từng mở ra lần nào, vẫn phong tỏa cho tới bây giờ.

"Không có Vẫn Lạc Tâm Viêm mặc dù mang đến không ít bất tiện nhưng ít ra cũng làm cho người ta yên tâm không ít. Trước kia chỉ lo cái này bộc phát cũng khiến cho tâm thần căng thẳng không yên." Tô Thiên mở khóa cửa sắt, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm khẽ cười nói: *"Người có thể đem cái thứ này thu phục coi như giảm cho chúng ta không ít phiền phức."*

Nghe vậy Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, trong lòng hắn cũng hiểu được Tô Thiên cố ý nói như vậy bởi vì không muốn hắn vì chuyện thu phục Vẫn Lạc Tâm Viêm mà áy náy, hắn hơi cảm động mỉm cười nói: *"Đại trưởng lão xin yên tâm, ta sẽ toàn lực vì Thiên Phần Luyện Khí tháp mà chế tạo một "tâm viêm" không bao giờ khô kiệt."*

"Ha ha, hết sức là tốt rồi!" Tô Thiên vẫn cười cười, cũng không đem chuyện này để trong lòng. Nếu như Nội viện mất đi Vẫn Lạc Tâm Viêm thì Thiên Phần Luyện Khí tháp cũng mất đi tác dụng. Đây là một tổn thất tương đối to lớn đối với Nội Viện, tuy nhiên hắn cũng biết tầm quan trọng

của Di Hỏa đối với Tiêu Viêm nên cũng không nói thêm gì. Đối với tâm tính của Tô Thiên, mặc dù lão chưa nói ra cái gì nhưng Tiêu Viêm cũng hiểu lão nghĩ cái gì, bởi vì cho dù là Nội Viện hay Tô Thiên thì hẳn vẫn mang một chút áy náy bởi dù gì hẳn tiến vào Già Nam Học Viện cũng vì Vãn Lạc Tâm Viêm. Hiện giờ mục đích đã đạt được nhưng lại khiến Nội Viện tổn thất không nhỏ, bởi vậy hẳn luôn nghĩ phải giúp Nội Viện. Tuy nói Tụ Hỏa Hồ cũng có hiệu quả không nhỏ nhưng dù sao nó cũng chỉ là một cái nhân tạo, hiệu quả không thể nào được như chân chính Vãn Lạc Tâm Viêm ở chỗ này.

Chậm chậm đẩy ra cánh cửa sắt nặng nề, trong khi cánh cửa mang tiếng trầm đục mở ra thì một luồng khí tức nóng bỏng như bị phong ấn vô số năm qua chen chúc thổi ra. Khẽ giơ tay trước mặt, Tô Thiên cười khổ nói: *"Chỉ là năng lượng ở bên ngoài đã nóng cháy như thế, không thể tưởng tượng ở trong thế giới nham thạch còn kinh khủng tới bậc nào, người thực sự muốn trong này tu luyện?"*

Tiêu Viêm mở ra hai tay, hít một hơi năng lượng nóng cháy thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn nói: *"Loại nóng cháy này chính là loại ta cần nhất, có Di Hỏa hộ thể, hỏa diễm bình thường đối với ta không có tác dụng, xin Đại trưởng lão cứ yên tâm!"*

"Tên tiểu quái vật này!" nghe Tiêu Viêm nói vậy, Tô Thiên thì thảm một tiếng sau đó chậm rãi đi vào không gian vô cùng rộng rãi của tầng cuối cùng Thiên Phần Luyện Khí tháp. Tiêu Viêm cũng chậm rãi đi vào, tầng cuối này không có đèn, chỉ thấy một màu đỏ đậm hình thành một đạo ánh sáng chùng mური trượng từ động khẩu không ngừng tỏa ra khiến không gian trong này sáng lên không ít.

Hai người Tiêu Viêm chậm chậm đi bộ thẳng hướng trung tâm động sâu, mà khoảng cách càng gần, không khí xung quanh lại càng thêm nóng cháy, mà ẩn chứa trong đó hỏa thuộc tính thì từ tinh thuần dần chuyển thành cuồng bạo.

Khi hai người dừng trước động khẩu, nóng cháy cuồng bạo khiến Tô Thiên có hơi chút cảm giác bị bỏng. Lão tu hành vốn không phải hỏa thuộc tính công pháp nên năng lượng đơn độc nồng đậm như vậy dĩ nhiên khiến Tô Thiên có cảm giác không thoải mái.

Đứng ở động khẩu, Tiêu Viêm dùng sức hít sâu một hơi, nhất thời một

luồng năng lượng nóng cháy liền theo hơi thở tiến vào cơ thể khiến thân thể Tiêu Viêm nóng hơn một ít. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng hắn cảm giác được Vẫn Lạc Tâm Viên bỗng dung hoạt bát hơn trước.

Hơi suy nghĩ, hắn nhìn về phía động sâu. Đập vào mắt hắn là một phiến đồ đậm, khí tức nóng bỏng không ngừng từ đó phun ra tựa như một ngọn núi lửa. Từ động khẩu tới thế giới nham thạch nóng chảy vẫn còn một khoảng cách nhưng nóng chảy khí tức tựa như cỗ hùng tâm không hề ít chút nào.

Nhìn động sâu, cổ họng hắn không khỏi có chút khô khốc, trong con ngươi đen nhánh như bắn ra một tia sáng mừng rỡ, nơi này đối với hắn tuyệt đối là bảo địa tu luyện, nếu ở trong này tu luyện một thời gian khẳng định thực lực sẽ tinh tiến không ít.

"Người đã tự tin có thể trong này tu luyện ta cũng không ngăn cản. Ước chừng sẽ có một khoảng thời gian nữa Hân Lam mới rời đi, người vẫn còn có thời gian để tu luyện. Cũng không cần cấp bách, việc tu luyện không thể vội vã. Tuy nói tu luyện không tiến tới hắn sẽ thụt lùi nhưng phải nỗ lực làm theo khả năng kéo lợi bất cập hại." Nhìn về mặt sung sướng của Tiêu Viêm, Tô Thiên cười cười nói.

"Vâng!"

"Người ở chỗ này tu luyện, ta sẽ thay người thông báo cho nhị ca người và đám người Tiểu Y Tiên để cho bọn họ không cần lo lắng. Nơi này ta sẽ phái thêm một vài tên trưởng lão tu hành Hỏa Thuộc tính công pháp, nếu có gì biến cố bọn họ sẽ biết được trước tiên."

"Đa tạ Đại trưởng lão!" Nhìn Tô Thiên an bài mọi việc thỏa đáng, Tiêu Viêm cũng chỉ còn biết mỉm cười, gật đầu nói.

"Còn đối với ta khách khí cái gì, hiện tại có lẽ người xuống đó trước thử xem, ta sẽ canh gác cho người trước nếu có xuất hiện cái gì ngoại ý muốn liền phát tín hiệu, ta sẽ đi xuống cứu người." Tô Thiên phất tay nói.

Tiêu Viêm liền gật đầu, ánh mắt nhìn về động sâu không thấy cuối, không chần chừ thở ra một hơi, cắn chặt răng, thân hình vừa động trực tiếp nhảy vào.

Ngay tại khoảnh khắc Tiêu Viêm nhảy vào động sâu, một đạo âm thanh kinh dị từ trong nham tương truyền tới, bởi vì trước lúc đó hắn tựa như cảm giác, ở dưới sâu bên trong có một tiếng gọi nhàn nhạt vang lên.

-----oOo-----

Chương 890: Triệu hoán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong cuồng phong nóng cháy gào thét bên tai, thân ảnh của Tiêu Viêm vẫn linh hoạt, không ngừng phóng xuống. Thân thể càng tiếp cận thế giới nham tương sâu trong lòng đất, không khí để hô hấp cũng càng trở nên nóng rực.

Hỏa diễm xanh biếc lặng lẽ xuất ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm, ngăn cách thân thể và ngoại giới. Nhìn xuống bên dưới được bao phủ bởi một màu đỏ thẫm, hắn hít nhẹ một hơi, ánh mắt trở nên cẩn trọng. Loại địa phương như thế này có không ít nguy hiểm, không phải là nơi để du ngoạn, cẩn thận một chút cũng không thừa. Trước đó, tâm linh của hắn cảm giác được có một sự triệu hoán mỏng manh, như có như không, xuất hiện trong chớp mắt rồi lại tán đi trong hư không. Tình cảnh quỷ dị ấy làm cho Tiêu Viêm nghi hoặc cảm giác của bản thân có chính xác hay không?

Sau một thời gian giằng co với nhiệt độ nóng cháy này, tầm nhìn của Tiêu Viêm đột nhiên trở nên thoáng đãng. Trước mặt hắn chợt hiện ra một thế giới nham tương trải dài không thấy điểm tận cùng, từng đám bọt khí khổng lồ trào ra, phình to, rồi cuối cùng nổ tung thành những đám khói trắng bay lên cao. Bên trong loại khói trắng này ẩn chứa một loại kịch độc, nếu hít phải cũng tạo thành phiền toái không nhỏ.

Tâm thần Tiêu Viêm vừa động, song đực ngọc cốt sau lưng từ từ xuất ra, chậm rãi vỡ nhẹ, mang thân thể của hắn vững vàng huyền phù trên không trung của thế giới nham tương nóng cháy.

Trong lúc thân thể huyền phù trong không trung, ánh mắt của Tiêu Viêm cẩn thận nhìn qua khắp mọi nơi. Biền nham tương vẫn tĩnh mịch giống khi

hắn rời đi năm đó, hơn nữa cũng không có dấu hiệu của sự sống, chỉ có âm thanh bạo liệt do bọt khí nham tương nổ mạnh phát ra quanh quần. Nham tương ở nơi này có chút sền sệt dính dính, nên cũng khó thấy được hoa lửa tóe ra. Tất cả những điều này làm cho nơi đây có chút tĩnh mịch, gây cho con người một cảm giác áp lực nặng nề. Ai sống lâu ở đây chắc chắn sẽ bị biến đổi tính tình thành quái dị. Thật may mắn, năm đó Tiêu Viêm lại hoàn hảo lâm vào trạng thái chết giả, không nhận thức được tí nào tình huống của ngoại giới. Nếu không, chắc sẽ gặp gian nan không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm thầm cảm thấy may mắn, lại kiểm tra xung quanh thêm lần nữa, cũng không thấy có gì khác lạ, mới vỗ song dục ngọc cốt bay đến một vách núi, rút ra Huyền Trọng Xích bao phủ bởi hỏa diễm xanh biếc đậm tối. Trong độ nóng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, vách núi cứng rắn bị đâm xuyên qua như cát đậu hũ. Cổ tay Tiêu Viêm cấp tốc vũ lộng làm đá vụn bắn ra như mưa rào, tạo thành một động phủ rộng rãi ở trên vách đá cứng rắn.

Bằng vào Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cực nóng, Tiêu Viêm dễ dàng lập ra một cái động nhỏ trên vách đá dùng để nghỉ ngơi. Xong việc đó, hắn cũng không vội vã tiến ngay vào nham tương để tu luyện "*Du Thân Xích*", mà tiếp tục ở lại trong động, nhắm mắt ngưng thần bắt đầu tiến nhập trạng thái tu luyện.

Khi Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện, không khí xung quanh thân thể hắn bắt đầu kịch liệt chuyển động, những dòng năng lượng đỏ sậm có thể thấy bằng mắt thường đang phô thiên cái địa kéo đến, cuối cùng cũng dung nhập vào cơ thể của Tiêu Viêm.

Sau một khắc hấp thu năng lượng đỏ sậm, đôi mắt đang khép hờ của Tiêu Viêm rốt cục cũng mở ra mang một ý vui mừng như điên, nhưng cũng rất ngưng trọng. Năng lượng ở nơi này thật là vượt xa dự kiến của hắn, nhưng sự cuồng bạo của nó cũng đồng dạng vượt ngoài tính toán của hắn. Nếu hấp thu nhiều năng lượng cuồng bạo như vậy, đối với nhân tính, chỉ sợ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, bị làm cho lệch lạc. Mà loại ảnh hưởng này, Tiêu Viêm cũng không có khả năng tiếp nhận, mặc dù hiệu quả vượt xa khi tu luyện thông thường.

"Hoàn hảo là ta sớm có sự chuẩn bị!" Trầm ngâm một thoáng, Tiêu Viêm chợt mỉm cười, bàn tay loáng một cái đã làm nên một thủ thế, một đoàn hỏa diễm xanh biếc đã lượn lờ dâng trào, cuối cùng hoàn toàn bao phủ bàn

tay của hắn.

Lúc hỏa diễm xuất hiện cũng là lúc Tiêu Viêm bấm tay một cái, trước mặt lập tức xuất hiện một số vật phẩm, trong sự không chế của hắn cuối cùng cũng huyền phù giữa không trung. Tất cả những vật phẩm này đều là dược tài, tản ra hàn ý, vừa thấy đã biết đây là những dược liệu ẩn chứa năng lượng băng hệ hoặc thủy hệ.

Tiêu Viêm tùy ý liếc mắt một cái rồi vung tay lên, làm cho những loại dược liệu tính hàn này đều rơi vào trong tay. Hiện giờ, hắn đã là một lục phẩm luyện dược sư hàng thật giá thật, khi luyện chế những loại dược liệu bình thường như thế này, giống như Dược lão năm xưa, có thể dùng tay làm làm lò luyện một cách tùy ý.

Bị khống chế bởi lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm, những loại dược liệu tính hàn này nhanh chóng bị luyện hóa thành một đoàn dung dịch bạch sắc, phát ra ánh sáng, chậm rãi hiện ra.

Lần này, Tiêu Viêm không có luyện chế đan dược, mà chỉ tạo ra những loại dược liệu hỗ trợ cho tu luyện, cũng giống như năm đó Dược lão luyện chế một ít cho hắn khi ra ngoài lịch lãm, là những vật phẩm nhỏ nhất, có lợi cho tu luyện. Vì thế, quá trình luyện chế này chỉ tốn một ít thời gian. Không đến mười phần chung, toàn bộ tạp chất bên trong đoàn hàn dịch này đều bị trục ra.

Nhìn thấy hàn dịch đã trở nên trong suốt bên trong hỏa diễm, Tiêu Viêm lật tay, xuất ra một bình ngọc nhỏ, sau đó nghiêng miệng bình, đổ xuống một dòng huyết dịch đỏ sẫm cũng mang tính hàn chảy ra từ từ, cuối cùng cũng dung nhập vào trong hỏa diễm, dung hợp vào cùng một chỗ với đoàn hàn dịch trong suốt kia.

Lúc hai loại dược liệu vừa dung hợp thành một thì màu sắc của chúng cũng có sự thay đổi, dưới sự nung chảy liên tục của Lưu Ly Liên Tiêm Hỏa, tạo thành một chất lỏng màu trắng hơi dính, mang hàn ý từ từ thâm thấu ra, chống lại hỏa diễm đang luyện hóa (chắc là luyện xong rồi nên hỏa diễm không luyện tiếp được nữa - DG)

Thấy luyện chế đã thành công, hỏa diễm xanh biếc trên tay Tiêu Viêm cũng dần dần tiêu tán. Bấm tay một cái, mang chất lỏng sền sệt màu trắng này thu vào bình ngọc. Làm xong việc này, Tiêu Viêm trút bỏ hết quần áo,

sau đó mang dịch thể xoa đều trên trên cơ thể, không bỏ sót một tấc da nào.

Khi xoa dịch thể này lên người, một sự lạnh lẽo chợt bao phủ toàn bộ cơ thể của Tiêu Viêm, làn da nguyên là đang nóng cũng trở nên mát lạnh, toát ra một cỗ hàn ý. Mặc dù đang lạnh run người, Tiêu Viêm cũng thừa lúc hàn ý đang mạnh, ngòì xếp bằng lại tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Vừa tiến vào trạng thái tu luyện, một lần nữa, năng lượng hỏa thuộc tính nóng cháy xung quanh lại như được dẫn dắt, phô thiên cái địa tiến vào trong cơ thể của Tiêu Viêm một cách dũng mãnh. Lúc này, những luồng năng lượng đỏ sậm như ngưng thành thực thể không ngừng trùng kích vào thân thể đã phủ đầy hàn dịch của Tiêu Viêm. Khi nóng lạnh tương giao, sự nóng cháy của năng lượng cũng dần dần bị cái lạnh của dược liệu hàn dịch hóa giải, sau đó chuyển thành năng lượng tinh thuần, tất cả đều quán chú vào cơ thể Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm dùng tinh thần dò xét những đoàn năng lượng nóng cháy này, cảm thụ được năng lượng cuồng bạo đã bị hóa giải đến mức gần như không còn, mới vừa ý gật đầu. Sau đó khống chế luồng năng lượng khổng lồ này, dựa theo Phần Quyết chậm rãi vận chuyển thành đầu khí hùng hậu tinh thuần, dung nhập vào bên trong kinh mạch đã được Tiêu Viêm mở rộng ngày hôm qua.

Hỏa thuộc tính trong thế giới nham tương này vô cùng nồng đậm, tạo cho Tiêu Viêm một sự kinh hãi không nhỏ. Hơn nữa, hiện tại năng lượng cuồng bạo bên trong đã bị hàn dịch hóa giải nên đã có thể hấp thu hoàn toàn, không còn kiêng kị gì. Theo tốc độ này, Tiêu Viêm tin tưởng trong vòng ba tháng hấn sẽ đột phá thành công cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng.

Tiêu Viêm tu luyện lần đầu trong thế giới nham tương cũng không lâu lắm, thời gian chỉ khoảng một giờ. Đôi mắt bình tĩnh chậm rãi mở ra, trong con ngươi màu đen bắn ra chút hỏa mang (ánh sáng đỏ), trong yết hầu phun ra một hơi thở nóng rực, cuối cùng từ từ tiêu tán.

Bàn tay hơi nắm lại, cảm thụ được một luồng đầu khí dâng trào, Tiêu Viêm không khỏi nhếch miệng thản nhiên cười nhẹ. Nơi này quả nhiên rất phù hợp với hấn, tu luyện không đến một giờ, hấn cảm nhận được đầu khí đã có sự tiến bộ không nhỏ. Nếu tu luyện lâu dài, tất nhiên sẽ tiến triển khủng khiếp. Nhưng có một điều còn chưa được hoàn mỹ, chính là không

khí nơi này lại quá mức tĩnh mịch và áp lực, muốn tu luyện lâu dài, phải chuẩn bị trước tâm lý chịu đựng cô đơn.

Tu luyện vốn dĩ là việc buồn tẻ, muốn đạt được lực lượng phi thường phải trả giá bằng cố gắng phi thường. Trên thế giới này, không có chuyện lực lượng tự nhiên mà đến, sự tình này, trải qua thời gian dài như vậy, Tiêu Viêm đã sớm hiểu được. Bởi vậy, dù biết tu luyện nơi này sẽ rất gian nan, nhưng Tiêu Viêm vẫn như cũ không thay đổi sự lựa chọn của mình.

Sau một ngày trong thế giới nham tương, Tiêu Viêm rốt cục cũng tu luyện "*Du Thân Thuật*". Hoàn cảnh nơi này đối với tu luyện quả thật là quá hoàn mỹ.

Mới bắt đầu tu luyện, dĩ nhiên là gặp rất nhiều khó khăn. "*Du Thân Thuật*" cấp bậc không thấp, nên hoàn toàn luyện được dĩ nhiên là không dễ. Nhưng cũng may, thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm không thấp, khi tu luyện không bị rẽ vào đường vòng. Vì thế, sau mấy ngày tu luyện trong nham tương, bản thân dù gặp không ít nguy cơ, cũng đã phần nào nắm bắt được phương pháp tu luyện, thi triển chiêu pháp cũng không đến nỗi nào. Tuy khoảng cách đến đại thành còn dài, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi có thể đạt được trình độ như vậy, đã là nhất biểu thiên tài. Chỉ cần cho Tiêu Viêm đủ thời gian, muốn hoàn toàn luyện được "*Du Thân Thuật*" là chuyện hãn nham chắc trong tầm tay.

Trong thế giới nham tương nóng cháy và tĩnh mịch này không có khái niệm về thời gian, nhưng Tiêu Viêm biết được mình đã tiến vào đây gần mười ngày. Trong mười ngày này, thu hoạch của hắn là không nhỏ, không những hoàn toàn củng cố cảnh giới ngũ tinh Đấu Hoàng, hơn nữa "*Du Thân Thuật*" của hắn càng ngày càng thuần thục. Theo thời gian, Tiêu Viêm càng trở nên thích ứng với thế giới nham tương này, làm cho hắn càng thêm thoải mái.

Dưới sự thích ứng với hoàn cảnh, Tiêu Viêm vẫn để tâm cảm nhận sự triệu hoán như ẩn như hiện của ngày hắn vừa đến. Cuối cùng cảm giác kia lại lặng lẽ xuất hiện thêm lần nữa. Lần cảm thụ này càng rõ ràng hơn, sau khi trải qua dò xét cẩn thận, hắn kinh ngạc phát hiện đối tượng phát ra ý triệu hoán này lại giống như Văn Lạc Tâm Viêm?

Chương 891: Thước pháp tiểu thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thế giới nham tương đỏ thẫm, tràn ngập tĩnh mịch, tựa hồ không có dấu hiệu của sự sống, cũng không nhìn thấy điểm cuối, tựa như mặt nước tĩnh lặng, không một gợn sóng. Yên tĩnh! Đường như bao trùm mỗi tấc của địa phương này.

"Uỳnh..."

Trong thế giới nham tương nóng chảy này chợt vang lên một âm thanh trầm thấp. Nham tương nóng chảy tựa như bị điều gì tác động mạnh mẽ sôi trào, tạo thành những cột hỏa diễm đầy hoa lửa gào thét dựng thẳng lên, cuối cùng vỡ tan bắn ra nham tương đầy trời, mang theo tiếng nổ âm âm vang động. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Dưới màn hoa lửa do nham tương nóng chảy tạo thành, hiện ra một đạo thân ảnh để trần nửa thân trên, da thịt trần trụi bao phủ bởi một lớp màng màu trắng nhạt. Hiện tại, trong tay hắn cầm một cây thước cực đại nhanh chóng vũ động tạo thành những đường cong huyền ảo, liên miên bất tuyệt tạo ra những tàn ảnh xung quanh cơ thể, bao phủ toàn thân, âm âm oanh kích xuống. Nham tương trong phiến thước ảnh như thiên la địa võng này, nhanh chóng bị bắn ngược trở ra. Thước ảnh được vũ động thành nhiều tầng dày đặc, ngay cả nham tương bao phủ bên ngoài cũng không lọt vào một giọt. Phòng ngự nghiêm mật như thế thật là làm cho người ta phải cứng lưỡi.

Nham tương nóng chảy âm âm rơi xuống, tóe ra hoa lửa dày đặc, sau đó chậm rãi bình ổn, mà bóng người đứng trên nham thạch kia cũng đang thờ hốt hốt, từ từ dừng việc vũ động thước ảnh. Khi đạo thước ảnh cuối cùng tiêu tan, cũng hiện ra một khuôn mặt trẻ tuổi lộ vẻ mỗi một nhưng rất hưng phấn. Rõ ràng, đó chính là Tiêu Viêm đang tu luyện trong thế giới nham tương.

Trọng thước trong tay ngừng vũ động, Tiêu Viêm liền lau mồ hôi trên trán, bị nham tương nóng chảy cao mấy trượng đánh xuống như thế này, quả

thực là khủng bố, làm người ta phải ngưng tụ hết cả tâm thần đối phó. Nếu lỡ bị nham tương nóng bỏng này dính vào người, chỉ e rằng cả thân thể ngay lập tức sẽ biến thành thịt nướng.

Châm dứt việc tu luyện, lúc này trên cánh tay của Tiêu Viêm truyền đến từng cơn đau nhức. Cuối xuống liếc nhìn Huyền Trọng Thước, đã thấy trên thân thước đã bị nham tương đỏ rực bao phủ, nhiệt lực không ngừng truyền lên làm cho bàn tay hắn trở nên nóng rực. Bất quá, loại nhiệt độ như thế này đối với Tiêu Viêm cũng không tính là gì, ánh mắt hắn lại chuyển dời về thân thể, không tránh khỏi nhíu mày một cái.

Chỉ thấy được trên thân thể bao phủ toàn bộ trong hàn dịch của Tiêu Viêm xuất hiện những vết đỏ đậm. Hiên nhiên, là do nham tương của những cơn sóng nham thạch nóng chảy bắn ra tạo thành, nhưng vì cơ thể của hắn đã được hàn dịch bảo hộ nên cũng rất may mắn không tạo thành thương tổn đáng kể nào. Tuy thân thể không bị thương nhưng điều này chứng tỏ "*Lục Hợp Du Thân Thước*" của Tiêu Viêm vẫn chưa chân chính tu luyện thành công. Như vậy, hắn cũng chưa thể tùy tiện tiến vào trong bên trong nham tương nóng chảy mà không bị thương tổn. Sau này, khi chiến đấu với người khác, khi phòng ngự không liền mạch, thân thể hắn không phải đối diện với nham tương thế này, mà sẽ mất mạng bởi đấu khí sắc bén của địch nhân.

"Như ta dự kiến, "*Lục Hợp Du Thân Thước*" này cũng không phải dễ tu luyện thành công." Tiêu Viêm lắc đầu nhẹ, thở dài than.

Dĩ nhiên, đối với tiến độ tu luyện của mình, Tiêu Viêm cũng không lấy làm bất mãn. Hắn cũng không rõ ràng, trong mười lăm ngày ngắn ngủi, bản thân tu luyện "*Lục Hợp Du Thân Thước*" đến trình độ như hiện tại là nhanh hay chậm. Muốn tu luyện thước pháp này đến tận cùng hoàn mỹ, theo hướng dẫn của linh hồn ấn ký trong quyển trục, mặc dù với thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm cũng khó có thể đạt được hiệu quả như thế. Dù sao đi nữa, đây cũng là đấu kỹ địa cấp, nếu dễ dàng tu luyện thành công thì thật là một chuyện nực cười. Nhớ lại trước đó, khi tu luyện sơ cấp địa giai đấu kỹ "*Diễm Phân Phệ Lăng Thước*", Tiêu Viêm đã ném không biết bao nhiêu khổ ải, trước sau có thể nhắc lại một lượt.

Mang Huyền Trọng Thước cầm trên tay thu vào nạp giới, Tiêu Viêm điem mũi chân lên nham tương nóng chảy, trên vai hiện ra song dục ngọc cốt, từ từ kéo dài, nhẹ nhàng rung lên, lướt lên không, tránh khỏi độc vụ trong

nam tương, hướng về sơn động trong vách đá lao đi.

Đã nửa tháng thời gian từ khi tiến vào thế giới nam tương này, Tiêu Viêm cũng không ra ngoài nửa bước. Hắn chỉ ngẫu nhiên tiến lên tầng động phía trên nơi các trưởng lão canh giữ báo một tiếng, để họ biết bản thân hắn không gặp phải chuyện gì bất trắc.

Nửa tháng tu luyện đến mất ăn mất ngủ, tuy buồn tẻ và cô tịch nhưng hiệu quả thu được thì rất rõ ràng. Hiện tại, đấu khí trong cơ thể của Tiêu Viêm càng trở nên hùng hậu, theo hắn cảm ứng, đã từng bước tiến vào cánh cửa lục tinh Đấu Hoàng. Hơn nữa, không biết nguyên do có phải vì tu luyện ở nơi hỏa thuộc tính đặc biệt tinh thuần hay không, mà đấu khí trong nội thể của Tiêu Viêm càng thêm nóng bỏng. Dĩ nhiên, song song đó, "*Lục Hợp Du Thân Thuật*" của Tiêu Viêm càng trở nên thuần thực. Tuy vẫn chưa hoàn toàn thành công, nhưng ít ra cũng tốt hơn rất nhiều so với khi bắt đầu tu luyện.

Vào sơn động, Tiêu Viêm cố nén mọi sự đau nhức trong cơ thể, lập tức khoanh chân ngồi xuống đi vào trạng thái tu luyện. Trong thời gian này, hắn phát hiện sau khi luyện "*Lục Hợp Du Thân Thuật*" lại lập tức tu luyện, cơ thể có thể hấp thu hỏa thuộc tính mạnh hơn rất nhiều. Thậm chí, khi hỏa thuộc tính hùng dũng tiến vào thân thể, hắn có thể ẩn ước nghe được những âm thanh đói khát của từng tế bào và cả khí quan bên trong. Thực lực tinh tiến theo từng ngày làm cho Tiêu Viêm có thể nhẫn nại chịu đựng sự cô tịch. Hiện tại, hắn sắp bước vào Trung Châu, một nơi tàng long ngọa hổ, cường giả như mây. Nơi đó, không phải là Hắc Giác Vực, càng không giống Gia Mã đế quốc, ở hai nơi này, bằng thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm có thể thoải mái ngao du. Nhưng nơi đó, Trung Châu, lại không thể được.

Hơn nữa, muốn từ Đan Hội do Đan Tháp tổ chức kiếm được một trong mười danh ngạch cũng không phải là việc đơn giản. Dù sao, Đan Hội của Đấu Khí Đại Lục cũng có rất nhiều luyện dược sư tề tựu, đều là thiên tài khắp nơi trên Đấu Khí Đại Lục, cùng nhau tranh phong tại Đan Hội. Nếu muốn vượt lên trên những nhân vật có thiên phú luyện dược kinh người này mà không có bản sự chân chính thì tuyệt đối không có nửa điểm thành công.

Mặc dù, thiên phú của Tiêu Viêm cũng rất biến thái, nhưng ngay cả Dược Lão khi tham gia Đan Hội năm đó cũng không dám có chút xem thường.

Tất cả những điều này cũng làm cho hắn cố gắng nén sự cô tịch xuống, tạo động lực truy cầu nâng cao thực lực. Dù sao, chỉ khi nào chiếm được "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa*", hắn mới có thể hoàn toàn hóa giải Ma Độc Ban trong cơ thể, và có khả năng giải cứu Dược Lão và phụ thân của mình.

Khi ý niệm này hiện lên trong đầu, hai mắt lộ ra vẻ mệt mỏi của Tiêu Viêm cũng trở nên kiên nghị, hắn chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục những ngày tu luyện buồn tẻ.

Trong thế giới nham thạch nóng chảy đầy tĩnh mịch này, khái niệm thời gian cũng không tồn tại, nên Tiêu Viêm càng dễ dàng nhận ra sự tăng trưởng thực lực của mình. Hơn nữa, "*Lục Hợp Du Thân Thuật*" càng ngày càng đi vào quỹ đạo, hết thấy tiến hành việc nào ra việc đó. Dựa theo tiến độ này, cao nhất là hai tháng nữa, Tiêu Viêm đã có thể đánh sâu vào cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng.

Trong khoảng thời gian này, những tia triệu hoán mơ hồ khó hiểu kia lại thường xuyên xuất hiện. Việc này làm cho Tiêu Viêm rất nghi hoặc. Hiện tại, hắn có thể khẳng định, sâu trong nham tương nóng chảy này, có một vật thần bí phát ra triệu hoán với Vân Lạc Tâm Viên trong cơ thể hắn. Nhưng tuy đã khẳng định, Tiêu Viêm vẫn không có hành động thiếu suy nghĩ. Tuy thế giới này rất tĩnh mịch, nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm giác được một khí tức nguy hiểm nham nhật ẩn chứa bên trong nham tương nóng chảy. Thậm chí, trong khoảng thời gian này, hắn đều tu luyện ở khu vực này, không dám đến nơi khác. Hắn lo ngại khi phát sinh biến cố, hắn hoàn toàn không thể đào tẩu.

"Oanh...oanh...long...!"

Những cơn sóng lửa do nham tương tạo thành ầm ầm rơi xuống. Cuối cùng, tạo thành những âm thanh thật lớn vang động trong phiến không gian tĩnh mịch này. Ở bên trong sóng lửa, Tiêu Viêm đề trần nửa thân trên, sắc mặt ngưng trọng, không ngừng vũ lộng Huyền Trọng Thuật theo những quỹ tích huyền diệu, tạo thành từng tầng thước ảnh trùng trùng điệp điệp, liên miên bất tuyệt, kín kẽ như lưới trời, bao phủ quanh thân, nghênh đón những cơn sóng lửa ập đến.

Những cơn sóng này, khi còn chưa tiếp cận bên trên thước ảnh, đã bị một cỗ lực lượng xảo diệu đẩy ra, lạng lẽ tiêu tán. Từ xa nhìn lại, bên trong sóng lửa trùng trùng điệp điệp, xuất hiện một con lốc xoáy do thước ảnh

tạo thành, mà những nham tương nóng chảy như thác đổ xuống, khi tiếp xúc với lốc xoáy, toàn bộ đều bị bắn ngược trở lại. Kiểu phòng ngự kín kẽ như vậy, hoàn toàn có thể làm người ta tán thưởng.

Tiêu Viêm vũ lộng thước pháp trong tầng tầng sóng lửa, ánh mắt chợt ngưng kết, đột nhiên quát nhẹ một tiếng, trọng thước trong tay cũng chợt ngừng lại trong khoảnh khắc. Ngay khi tầng phòng ngự tiêu tán hoàn toàn, trong một cái chớp mắt, từng tầng thước ánh sáng rực phóng ra, hiện lên từng đạo tàn ảnh.

"Xa hỏa...!!!"

Tiếng quát to vang vọng trong thế giới nham tương nóng chảy, bốn đạo hỏa mang khổng lồ ước chừng mười trượng từ trong thước pháp giao nhau xuất hiện, tựa như một tấm lưới hơi thô lậu do thước pháp tạo thành, bạo phát mà ra, chợt bùng nổ gây nên một lực lượng mãnh liệt, cư nhiên đem tầng tầng sóng lửa sinh sôi bất diệt trước mặt xé rách.

"Uỳnh...uỳnh..."

Nham thạch nóng chảy rơi xuống, bắn ra bốn phía, tạo thành một dòng chảy về hướng Đông. Trong cơ thể Tiêu Viêm lúc này cũng xuất hiện một ngọn lửa xanh biếc, bao phủ tràn ngập, chống lại nham tương đang đổ xuống.

Nhìn nham tương nóng chảy đang sôi trào lên trước mặt, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một niềm vui sướng. Chỉ vùn vùn chưa đến một tháng, hẳn có thể thi triển "*Lục Hợp Du Thân Thước*" đánh nát sóng lửa, chứng tỏ thước pháp đã đạt được chút thành tựu. Tốc độ như thế này, có thể xem như cực kỳ nhanh chóng. Loại tốc độ này ngay cả chính bản thân Tiêu Viêm cũng không thể dự đoán được.

Hít sâu vào một làn không khí nóng bỏng, Tiêu Viêm nhếch miệng khẽ cười một tiếng, vừa định quay về động nghỉ ngơi, sắc mặt bỗng nhiên như bị điều gì làm biến đổi, chợt mạnh mẽ cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hải vực nham tương không có điểm cuối. Vì ngay trước đó, sâu trong tầng nham tương nóng chảy lại truyền đến một cỗ triệu hoán. Hơn nữa, lực triệu hoán của lần này lại mạnh hơn nhiều so với những lần trước. "*Đến tột cùng, phía dưới kia có cái gì vậy? Tại vì sao lại có ảnh hưởng to lớn với Vẫn Lạc Tâm Viêm, gây nên động tĩnh đến như thế?*"

Đôi mắt của Tiêu Viêm không ngừng lóe quang mang, sắc mặt cũng hơi biến ảo. Trong thời gian này hắn tràn đầy tò mò đối với sự triệu hoán mà hắn không hiểu được kia. Nhưng vì cẩn trọng, hắn lại không dám tùy tiện dò xét. Nhưng hiện giờ, hắn lại chợt động tâm: "*Có lẽ bên dưới kia có thứ gì đó mang đến cho ta bất ngờ ngoài dự kiến?! Lần này, bèn mạo hiểm một phen vậy!*"

-----oOo-----

Chương 892: Hải cốt thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong lòng đã có quyết định, vẻ do dự trong mắt Tiêu Viêm cũng chậm rãi thu lại. Cúi đầu nhìn biển nham tương kéo dài vô tận, trên khuôn mặt của hắn hiện lên một chút ngưng trọng. Đối với vật ở sâu trong lòng biển nham tương, tốt cùng có sự tình gì, hắn cũng không rõ ràng lắm, muốn xâm nhập vào đó, phải có thực lực mạnh mẽ dị thường. Bởi vì nhiệt độ cực cao, cộng thêm áp lực do nham thạch nóng chảy tạo thành, cho nên những cường giả tầm thường cũng khó có thể chịu đựng nổi.

Dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm, muốn đi sâu vào bên trong nham tương, thực lực phải đạt đến cấp bậc Đấu Tông, nếu chỉ là Đấu Hoàng bình thường, đấu khí không đủ hùng hậu để duy trì. Nếu đi xuống, chỉ e rằng họa phúc khó lường. Đương nhiên, Tiêu Viêm vẫn là ngoại lệ. Đây chính là nơi Vãn Lạc Tâm Viêm sinh ra, mà hắn thân là chủ nhân, muốn tiềm nhập vào bên trong vẫn thoải mái hơn nhiều so với những người khác.

Đứng trước nham tương nóng chảy, sau một thời gian trầm ngâm, Tiêu Viêm vung tay một cái, Huyền Trọng Xích một lần nữa xuất hiện trong tay. Sau đó, tay áo phát lên, phát Huyền Trọng Xích hóa thành một đạo hắc ảnh mà bắn ra, cuối cùng mạnh mẽ cắm sâu vào vách núi phía trên. Lực lượng mạnh mẽ làm cho Huyền Trọng Xích cắm sâu vào vách đá đến mấy thước.

Ở bên trong Trọng Xích, Tiêu Viêm lưu lại một tia linh hồn ẩn ký, đây

chính là dấu hiệu nhận biết để hắn có thể quay về. Dưới tầng tầng nham thạch nóng chảy, tầm mắt có chút mơ hồ, nông sâu không rõ. Hơn nữa, nham tương còn sênh sệch, diện tích vô cùng rộng lớn, nếu càn rỡ xông vào bên trong, thì làm sao có thể xác định đúng hướng để quay về phía trên? Nói không chừng, càn rỡ như thế sẽ làm khoảng cách an toàn xa dần, mà có một dấu hiệu để cảm ứng, mặc dù gặp tình huống bất lợi, Tiêu Viêm có thể nhanh chóng tìm được lộ tuyến chuẩn xác để an toàn tháo chạy.

An bài xong hết thảy, Tiêu Viêm mới có cảm giác yên tâm, thở nhẹ một hơi. Hỏa diễm xanh biếc từ trong cơ thể chậm rãi tuôn trào ra, cuối cùng cũng bao phủ toàn bộ cơ thể. Từ xa nhìn lại, hắn trông rất giống như đang bị thiêu đốt bởi một đoàn hỏa diễm xanh biếc.

"Phốc!"

Đợi đến khi hỏa diễm đã bao phủ toàn bộ cơ thể, Tiêu Viêm cũng không còn chần chừ, thân hình nhảy vọt vào bên trong nham tương sênh sệch nóng chảy, tạo thành một luồng bọt khí bốc lên dày đặc, rồi lại bạo liệt nổ mạnh. Nham tương vô cùng vô tận lại một lần nữa trở nên tĩnh mịch, chỉ còn lại Hắc Xích phía trên đang phóng thích hắc mang nhàn nhạt vào không trung, như một ngọn hải đăng dẫn đường.

Tiến vào bên trong nham thạch nóng chảy, áp lực do nhiệt độ tạo thành từ bốn phía đã vọt đến như muốn ép Tiêu Viêm thành thịt vụn. Bất quá, đầu khí trong cơ thể của hắn tuôn trào hùng dũng, ngăn cách hắn với ngoại giới, cũng làm áp lực lẫn lực cản giảm đi rất nhiều.

Thân hình Tiêu Viêm thoáng dừng lại, cẩn thận đánh giá xung quanh một lần. Khi không phát hiện có biến cố phát sinh, trong lòng mới thoải mái thở dài một hơi, sau đó bấm tay bắn ra một luồng hỏa diễm vô hình, chậm rãi lượn lờ dâng lên trên đầu ngón tay. Lũ hỏa diễm này xuất hiện, đột nhiên trở nên nóng cháy mạnh mẽ rồi sáng ngời lên, sau đó hỏa diễm hơi đổi hướng, cuối cùng cứ nhiên thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Viêm, hướng đến nơi sâu nhất trong nham tương bắn xuống như thiểm điện.

Biến cố đột ngột làm cho Tiêu Viêm nhìn thấy cả kinh, ánh mắt hơi biến ảo. Hắn cắn răng, thi triển thân hình, nhanh chóng đi theo, muốn xem sâu trong nham tương rốt cục có cái gì phát ra triệu hoán Văn Lạc Tâm Viêm đi tới. Nhưng điều làm cho Tiêu Viêm nghi hoặc là vì sao năm đó khi hắn thu thập Văn Lạc Tâm Viêm lại không xuất hiện loại cảm giác như thế

này?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, thân hình Tiêu Viêm hóa thành một luồng Hỏa ảnh xanh biếc, tựa như kinh ngư nhập hải, xuyên qua nham tương nóng chảy đặc quánh mà tới, phát ra một đóa hoa hỏa diễm vô tung vô ảnh có tác dụng như trinh sát dò đường.

Đối với phiến nham tương như biển rộng này, Tiêu Viêm gần như không hiểu biết được tí gì. Hắn chỉ có thể biết đây tựa hồ chính là nơi sinh ra Vẫn Lạc Tâm Viêm, ngoài ra hắn cũng không rõ ràng những sự tình khác nơi đây. Đương nhiên, cho dù là Đại trưởng lão Tô Thiên của nội viện, cũng vô pháp hiểu được có những gì bên dưới địa phương nham tương nóng chảy này.

Trong quá khứ, họ chỉ biết đây là nơi bắt nguồn của Vẫn Lạc Tâm Viêm, và chỉ muốn dùng mọi biện pháp để phong ấn cửa động lại, ngăn cản nó phá phong ấn thoát ra, cho nên tự nhiên không có ai chủ động tiến vào trong. Sau khi Vẫn Lạc Tâm Viêm bị Tiêu Viêm thu phục, Đại trưởng lão Tô Thiên thật ra có xuống thăm dò một lần, nhưng khi lão thấy nham thạch như hải dương khôn cùng thì sinh ra chút kiêng kị, nên đành quay người bỏ đi.

Dù sao lão cũng không giống như Tiêu Viêm, tuy có thực lực Đấu Tông siêu cường, nhưng đứng trước thế giới nham tương nóng chảy đã hình thành trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, vẫn cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé. Vì vậy, lão cũng chỉ còn cách thu hồi ý niệm tìm hiểu nơi này mà rời đi. Chính vì thế, Tiêu Viêm cũng không thể thu được bất kỳ tin tức gì trong thế giới này, hết thảy chỉ biết dựa vào chính mình mà hành động.

Bên trong thế giới nham tương mờ mịt vô tận đỏ thẫm một màu, đóa Hỏa diễm xanh biếc đang bay lượn lên xuống nhanh chóng này lại trở nên hấp dẫn sự chú ý.

Bên trong Hỏa diễm xanh biếc, khuôn mặt Tiêu Viêm trở nên nghiêm nghị, ánh mắt ngưng trọng. Hắn đã lặn xuống nham tương hơn hai mươi phút rồi nhưng Vẫn Lạc Tâm Viêm trước mặt vẫn trước sau đi xuống, không có dấu hiệu ngừng lại. Điềm này, làm cho Tiêu Viêm càng không dám thả lỏng.

Vì lặn xuống đã sâu, nên áp lực xung quanh càng ngày càng khủng bố, nếu

không có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trợ giúp, bằng vào thực lực Ngũ tinh Đẩu Hoàng của Tiêu Viêm thì tuyệt đối không có khả năng chống đỡ đến bây giờ. Nhưng mặc dù là vậy, trong tình huống khó khăn này, điều động Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng cần lượng đấu khí lớn đến kinh người. Dù lượng hỏa thuộc tính trong nham tương cực kỳ đậm đặc, nhưng cũng không thể bổ sung đầy đủ đấu khí đang tiêu hao với quy mô lớn. Tuy Tiêu Viêm vẫn có thể cầm cự trên diện rộng, nhưng sớm hay muộn, trải qua thời gian dài, đấu khí cũng sẽ hao sạch, mà hẳn lại còn phải tích trữ đấu khí để trở về bên trên biển nham tương nóng chảy này nữa.

Từng ý niệm xuất hiện trong đầu, Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, liếc mắt nhìn về phía trước, nhanh chóng đuổi theo Vẫn Lạc Tâm Viêm, lòng trào dâng một cảm giác thương tâm, nếu không chú ý, chỉ sợ kết cục sẽ là táng thân bi thảm nơi này.

Ngược lên nhìn xung quanh toàn một màu đỏ sậm đập vào mắt, dưới loại thị giác đơn điệu như thế này nếu như không mang linh hồn ẩn ký gửi lên Huyền Trọng Xích, chỉ sợ Tiêu Viêm lúc này đã lạc mất phương hướng. Nếu như bị lạc trong thế giới nham tương nóng chảy này, không thể nghi ngờ, cuối cùng hẳn chỉ có một con đường chết.

"Ái...!!!"

Tiêu Viêm cất lên một tiếng than nhẹ, tự sâu trong đáy lòng dâng lên một niềm kinh hãi nhàn nhạt. Không hiểu sự tình mới là chuyện đáng sợ nhất! Mặc dù hẳn có Vẫn Lạc Tâm Viêm nhưng trong lòng vẫn dấy lên cảm giác vô lực.

Cùng thời điểm tiếng than nhẹ trong lòng Tiêu Viêm hạ xuống, trong khi máu chốt như lúc này, Vẫn Lạc Tâm Viêm đang nhanh chóng bay đi bỗng nhiên dần dần chậm rãi hạ tốc độ xuống.

Nhìn thấy điều này, tinh thần Tiêu Viêm nhất thời rung lên, trong lòng càng thêm cẩn thận, ánh mắt cũng thận trọng đảo qua bốn phía, đánh giá tình hình xung quanh.

Dù nơi này vẫn là một phiến hải vực nham tương đỏ thẫm nóng chảy như cũ, không nhìn ra điểm cuối, nhưng khi nhìn kỹ, tuy dưới chân Tiêu Viêm vẫn là nham tương nhưng màu sắc đã có vẻ như nhạt hơn một chút, lộ ra một phiến nham thạch ngăm đen, làm cho người ta vĩnh viễn không biết

cuối cùng trên nền đất này tồn tại những gì.

Nhìn quanh một lượt, thần tình Tiêu Viêm lộ ra một chút nghi hoặc. Nơi này cũng không có chỗ nào thần kỳ. Chẳng lẽ sự triệu hoán thần bí kia lại do nơi này phát ra ư?

Ngay lúc Tiêu Viêm còn đang nghi hoặc, trước mặt đóa hoa Vãn Lạc Tâm Viêm đột nhiên từ từ bốc cao lên, rồi sinh ra một hỏa nhận khuynh sai đâm xuống. Đao hỏa nhận này tựa như ngọn đèn soi đường chiếu xạ vào một địa phương đầy nham tương nóng chảy cách đó không xa. Một màn thần kỳ chợt xuất hiện. Chỉ thấy phiến nham thạch đen nhánh cư nhiên lại bị đột ngột nâng lên, sau đó tản ra hào quang sáng rực, nham tương nóng chảy như lốc xoáy trào ra từ bên trong.

Biến cố xảy ra làm Tiêu Viêm rất kinh ngạc, liền mang toàn bộ đấu khí thúc dục. Hắn quyết định nếu đột ngột phát sinh tình huống không thể khống chế, sẽ lập tức quay đầu chạy trốn chết. Trong nham tương nóng chảy có thể phát ra một cảnh huyền diệu như thế này có nghĩa là sức người không thể chống lại, chạy trốn trốn chết chính là lựa chọn tốt nhất mà lý trí mách bảo.

Ánh mắt Tiêu Viêm khẩn trương như gặp đại địch trước mặt, quan sát kỹ lưỡng tình huống xảy ra. Rốt cuộc, quang đồ trong suốt rực rỡ kia đã hoàn toàn phóng xuất từ bên trong nham thạch ra ngoài.

Vì quang kính bao bọc đôi mắt chính là do Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trong suốt tạo thành, nên tầm mắt của Tiêu Viêm không bị cản trở. Khi hắn nhìn tới cũng chính là hắn trở nên kinh ngạc, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ trước tràng cảnh mà cả đời hắn khó có thể quên được.

Bởi vì, bên trong vầng hào quang rực rỡ kia cũng không có vật gì khác ngoại trừ một bộ hài cốt đã trở thành một bộ xương trắng. Phía trên hài cốt tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, nhưng điều chân chính làm cho Tiêu Viêm khiếp sợ chính là một ngọn lửa đang phiêu phù bên trên khối hài cốt. Ngọn lửa này toàn bộ trong suốt, tựa như vật vô hình, đối với người khác có lẽ thật sự xa lạ, nhưng với Tiêu Viêm lại hoàn toàn quen thuộc dị thường. Bởi hỏa diễm này lại chính là Vãn Lạc Tâm Viêm!

Hơn nữa, Tiêu Viêm chỉ cần liếc mắt là nhận ra hỏa diễm bên trong vầng hào quang tuyệt không có tâm hỏa mà lại là Vãn Lạc Tâm Viêm chân

chính. Như vậy, nói cách khác, Vẫn Lạc Tâm Viêm xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm lúc này lại chính là một loại Vẫn Lạc Tâm Viêm hoàn toàn khác?

Giờ khắc này, trong đầu Tiêu Viêm chỉ còn lại một cảm giác mê muội.
"Trong cùng một địa phương làm sao có thể xuất hiện hai loại dị hỏa giống nhau? Hơn nữa, hài cốt thần bí kia là của ai?"

Đủ loại bí ẩn xuất hiện khiến cho suy nghĩ trong đầu Tiêu Viêm lẫn lộn với nhau như tương hồ, mà ngay khi hắn đang mờ mịt, lông tóc trên người chợt dựng ngược lên, nguyên nhân chính là một đạo kinh phong nóng cháy đang quỹ dị bắn về phía hắn. Trong thế giới nham tương không có một sinh cơ này, cư nhiên lại có người khác tồn tại? Trong chốc lát, da đầu của Tiêu Viêm cũng nhin không được, nổi lên một phen tê dại.

-----oOo-----

Chương 893: Sinh vật dung nham

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Kinh phong nóng cháy đột nhiên bắn tới, mà ở thời khắc quan trọng này, Tiêu Viêm cũng thể hiện ra năng lực phản ứng kinh khủng. Chỉ thấy lòng bàn chân ngân mang lóe lên, thân thể vặn vẹo uốn cong một cách quỷ dị. Đạo kinh phong kia lướt qua bả vai Tiêu Viêm bắn đi, kinh phóng nóng bỏng khiến nơi bả vai truyền đến một cơn đau nhức bỏng rát.

Tránh thoát khỏi công kích này, thân hình Tiêu Viêm cũng run lên, vệt vàng thối lui, chợt xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía kinh phong bắn ra, chợt khuôn mặt lại lần nữa trợn mắt há mồm.

Ở chỗ Tiêu Viêm đang quan sát, cách vị trí hắn đứng hơn mười thước, một thân ảnh hồng sắc đang du đãng trong nham thạch nóng chảy, cả thân ảnh cả vật thể đều đỏ đậm, cùng với màu sắc nham thạch nóng chảy xung quanh giống nhau, nếu không cẩn thận chỉ sợ cũng khó quan sát được. Hơn nữa, trên thân thể sinh vật đỏ đậm kia, vẩy đỏ che kín toàn thân, dài ước chừng nửa trượng, cái đuôi màu đỏ hơi vẩy động. Sinh vật màu đỏ

cũng đứng thẳng trên hai chân, chẳng qua hai chân này lại to lớn dị thường, mà đầu của nó cũng tròn vo, đầy những vảy nhỏ xíu che kín, đôi đồng tử bé xíu, mơ hồ có thể thấy được vẻ hung ác lộ ra, một cái miệng khá lớn hơi hơi ngoác ra, lộ ra chi chít răng nhọn hoắt. Thứ này nhìn toàn bộ bộ dáng thoát trông như một loại Tích Dịch (thần lẩn) có thể đứng thẳng.

Từ ngoại hình mà xét, thân ảnh màu đỏ thẫm bí này rõ ràng không phải nhân loại, mà là một loại sinh vật thần bí Tiêu Viêm cũng không biết. Cho dù sinh vật này đến tột cùng là vật gì, hắn cũng không biết một chút nào, bởi trước đây hắn cũng chưa từng thấy qua loại sinh vật kỳ dị sống trong dung nham này.

Sau khi biết đối phương không phải là nhân loại, thật ra Tiêu Viêm cũng đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng từ trước đến giờ tâm hắn chưa bao giờ thôi không cảnh giác, vậy mà trên đoạn đường đến đây, hắn căn bản không cảm ứng được một chút hơi thở nào, mà sinh vật thần bí này có thể dưới tình huống chưa bị hắn phát hiện mà tiến hành tập kích, hiển nhiên thực lực không kém, hơn nữa sinh vật này có ưu thế địa lợi, nếu không cẩn thận ứng phó một chút, chỉ sợ thật sự sẽ lật thuyền trong mương.

"Chít chít!"

Ngay lúc hai mắt Tiêu Viêm đang nhìn chăm chăm vào sinh vật dung nham thì nó cũng hung ác quan sát hắn. Mà khi song phương đối mắt chỉ một sát na, sinh vật dung nham kia đột nhiên nổi hung, trong miệng vang lên từng tiếng kêu chói tai, sau đó vung mạnh cái đuôi, thú trào sắc bén trực tiếp xé toạc dung nham nóng chảy, hướng thẳng về phía Tiêu Viêm mạnh mẽ lao tới.

"Muốn chết!"

Nhìn sinh vật dung nham lại lần nữa vọt lên, ánh mắt Tiêu Viêm đã lóe lên một tia lạnh lẽo, tay áo vung mạnh, một luồng đầu khí màu xanh biếc, mỏng như sợi tơ từ trong bàn tay bắn ra, sau đó mạnh mẽ nện lên người sinh vật dung nham đang lao tới. Lực đạo mạnh mẽ, đem sinh vật này đánh văng ngược ra sau hơn mười thước mới ổn định được thân hình. Nhưng mà gặp đòn dạy bảo đầu tiên này, trong mắt sinh vật dung nham nhất thời đỏ rực, mang đầy hơi thở cuồng bạo, cái mồm chi chít răng nhọn kia kêu lên một tiếng, dung nham xung quanh nhất thời chảy xuống nén chặt lại

trước mặt nó, cuối cùng hóa thành một quả cầu dung nham nóng bỏng, giống như một quả đạn pháo, dữ dội bắn thẳng đến Tiêu Viêm.

"Hừ!" Nhìn thấy thứ này dây dưa không chết không thôi, trong lòng Tiêu Viêm cũng nổi lên một cỗ sát ý. Bàn tay mở ra, sau đó đột nhiên nắm chặt lại, chỉ thấy hỏa cầu dung nham lên đến một độ cao nhất định thì tốc độ giảm chậm, cuối cùng dừng lại cách Tiêu Viêm khoảng vài thước thì hóa thành một đồng nham thạch nóng chảy vỡ tan rơi xuống, dung nhập vào dung nham bốn phía bên trong Hải vực.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lại lần nữa hóa giải công kích của mình, sinh vật thân bí kia cũng phần nộ, trong miệng kêu chít chít không ngừng, rồi sau đó cái miệng rộng không ngừng đóng mở, từng đợt hỏa cầu nham thạch nóng chảy lớn nhỏ nhanh chóng phun ra, liên tiếp không ngừng bắn về phía Tiêu Viêm.

Thân hình Tiêu Viêm giống như quỷ mị, mờ ảo dần rồi hóa thành hư vô, nhẹ nhàng tránh thoát từng đợt hỏa cầu nham thạch nóng chảy, mà khi hắn nhìn thấy sinh vật dung nham tự nhiên có thể liên tục không ngừng phụt lên hỏa cầu nham thạch nóng chảy có uy lực không nhỏ đã hơi nhíu nhíu mày, chợt trên bàn chân ngân mang chớp lóe, thân hình mang theo một gợn sóng trên lớp nham thạch nóng chảy, nhanh như chớp hiện ra sau lưng sinh vật dung nham kia, năm ngón tay khép lại, hình thành đao thế, nhanh như chớp trực tiếp cắm thẳng vào lồng ngực sinh vật dung nham kia.

Tuy nói rằng tầng lân giáp bên ngoài của sinh vật dung nham này cứng rắn, nhưng dưới sự thúc dục đầu khí của Tiêu Viêm, chưởng đao càng thêm sắc bén, bởi vậy gần như chỉ trong chớp mắt, dễ dàng xuyên thủng ngực sinh vật dung nham.

Đụng phải một kích trí mệnh như vậy, sinh vật dung nham trong mắt nhất thời lóe lên vẻ không cam tâm, đồng tử tinh mịn nhanh chóng lóe lên tia hung lệ, tiếng kêu chít chít bén nhọn vang lên, không ngừng từ trong miệng truyền ra, cuối cùng giống như thủy ba lan truyền trên bề mặt nham thạch nóng chảy.

Tiếng vang chít chít kéo dài một lát, sau đó dần dần yếu bớt, mà sinh cơ trong mắt nó từ từ tiêu tán, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn thân thể dần cứng ngắc của sinh vật kỳ lạ này, mới chậm rãi rút tay về, mà khi bàn tay sắp rời khỏi khối cơ thể này thì đột nhiên trong lòng máy động, bàn tay sục

tìm trong cơ thể nó một hồi, chợt, khi rút ra thì trong lòng bàn tay có thêm một mai xích hồng châu thể.

Từ trong cơ thể sinh vật dung nham rút ra, nhưng tay của Tiêu Viêm không có một chút mùi tanh cùng máu tươi, có, chỉ là một loại dầu mịn trơn màu trắng, mà ở bên trong lớp dầu trơn này, một quả xích hồng châu thể, chớp lóe ra hào quang nóng cháy.

Nhìn qua có chút tò mò đem cái xích hồng sắc châu thể này lại gần, trong mắt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên một chút kinh ngạc. Hắn biết, bên trong quả châu thể này, ẩn chứa một loại năng lượng thuộc tính Hỏa có chút cuồng bạo, so với năng lượng hấp thụ trực tiếp từ thế giới nham thạch nóng chảy này năng lượng càng thêm tinh thuần hơn một ít, hơn nữa năng lượng này, cũng tương đối mạnh, một châu thể nhỏ nhỏ này, Tiêu Viêm ít nhất cũng cần tu luyện hai ngày mới có thể hấp thụ hoàn toàn năng lượng của nó.

"Đây rốt cuộc là loại ma thú gì mà trong cơ thể lại có loại ma hạch này, chẳng qua thứ này đối với những người tu luyện thuộc tính Hỏa mà nói, chính là thuốc bổ khó gặp, chỉ là đáng tiếc, năng lượng này quá mức cuồng bạo, không thể dùng trực tiếp, nếu không mà nói, đã xấp xỉ bằng cao giai đan dược tăng cường công lực rồi!" Trong mắt Tiêu Viêm tràn ngập vẻ kinh ngạc than. Thứ này người khác muốn hấp thụ tất nhiên phải cần một thứ khác trung hòa tính cuồng bạo trong đó, nhưng đối với hắn nắm Dị Hỏa trong tay mà nói, lại không thành vấn đề, cho nên hắn có thể trực tiếp phục dùng, hấp thụ, nhưng làm cho hắn có chút tiếc nuối, chỉ có một quả xích hồng châu thể, hiệu quả cũng không lớn, chỉ có thể tiết kiệm được mấy ngày tu luyện mà thôi.

Tiếc nuối thờ dài một tiếng, Tiêu Viêm đem xích hồng châu nắm trong tay, vừa muốn xem xét kỹ ánh sáng kỳ dị phát ra từ nó thì sắc mặt chợt biến chuyển mạnh mẽ, ánh mắt khẽ chuyển đến hướng nham thạch nóng chảy màu đỏ đậm ở hướng Tây, nơi đó nham thạch nóng chảy đột nhiên kịch liệt sôi trào.

Ánh mắt gắt gao nhìn chỗ nham thạch đang sôi trào kia, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm cũng rục rịch động, sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, thế giới bên trong nham thạch quả thật nguy hiểm rất lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nham thạch nóng chảy màu đỏ đậm sôi trào kịch liệt, một lát sau, đồng tử của Tiêu Viêm đột nhiên mạnh mẽ co rút lại, chỉ thấy ở khu vực nham thạch đang sôi trào kia, nhóm lớn thân ảnh màu đỏ, giống như một bầy cá, chen chúc nhau lao đến, từng luồng ánh mắt cho đến miệng đầy răng bén nhọn, làm cho da đầu Tiêu Viêm thấy tê dại. Quả nhiên, tên thần lữ hỏa kia không chỉ có một mình.

Bàn tay xuất chiêu, đem Vẫn Lạc Tâm Viêm đang trôi nổi trên đỉnh đầu thu vào thể nội, bích lục Hỏa Diễm (hỏa diễm xanh biếc) từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát ra, chỉ với một nhóm thần lữ hỏa, giờ phút này Tiêu Viêm đã khó có thể vùng thoát khỏi, bởi vậy cũng chỉ có thể vội vàng toàn lực đón đánh à.

Ở nơi này ngẩn ngui vài cái chớp mắt, hơn trăm thân ảnh màu đỏ kia liền thoáng hiện ra trước mặt, cuối cùng đem Tiêu Viêm vây chặt thành từng lớp, trong đồng tử hiện ra vẻ hung tàn, bạo lệ, gắt gao nhìn thẳng vào viên xích hồng châu thể trong tay Tiêu Viêm.

Trước nhiều luồng ánh mắt của lũ thần lữ hỏa soi mói, Tiêu Viêm nhanh chóng đem vật cầm trong tay thu vào nạp giới, xem ra bọn người kia đến là do trước lúc chết tên thần lữ hỏa kêu gọi, chỉ là không nghĩ tới dưới nham thạch nóng chảy, lại cư ngụ một quần thể sinh vật lớn như vậy, thế nhưng trước kia Tiêu Viêm lại không hề thấy một chút dấu hiệu nào.

Mắt lộ ra vẻ đề phòng, chậm rãi đảo qua trên người mấy tên thần lữ hỏa mới đến, bên ngoài thân thể Tiêu Viêm, bích lục Hỏa Diễm càng thêm nồng đậm, mà mấy tên thần lữ hỏa kia hình như cũng có chút kiêng kỵ với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, bởi vậy vẫn chỉ bao vây xung quanh, chưa lập tức xông lên đem Tiêu Viêm xé thành từng mảnh nhỏ.

Cứ như vậy giằng co, cũng chưa được bao lâu, liền bị mấy tên thần lữ hỏa thiếu kiên nhẫn không cam lòng bị động phá vỡ. Một đám hai mắt đỏ đậm, trong miệng kêu chít chít chói tai, sau đó phá vỡ nham thạch, nhanh như chớp liều chết lao đến chỗ Tiêu Viêm.

Đôi diện với phân đông thần lữ hỏa vây công, sắc mặt Tiêu Viêm cũng đã có chút biến ảo, song chưởng nắm chặt, quyền phong sắc bén mang theo hơi nóng cháy, nhanh như gió cuốn, mạnh mẽ tác động lên nham thạch nóng chảy khiến nó tạo thành từng vòng gợn sóng, cực kỳ tinh tế oanh kích từng đợt thân ảnh màu đỏ đang xung phong liều chết xông tới.

Số lượng lớn nhóm thần lằn lửa này, lại hiểu được cách khổng chế nham thạch nóng chảy, dù là cường giả Đấu Vương đỉnh phong bình thường rơi vào vòng vây công của bọn chúng, chỉ sợ sẽ cực kỳ chật vật, nhưng đối với Tiêu Viêm mà nói, vẫn chưa có sức uy hiếp quá lớn, mỗi lần chưởng phong lướt qua, một luồng ám kinh sẽ trực tiếp đem một tên thần lằn đánh chết, bởi vậy, giao thủ chỉ mấy phút ngắn ngủi, đã có hơn hai mấy tên thần lằn chết trong tay Tiêu Viêm.

Chít chít.

Theo số lượng càng ngày càng nhiều của những tên thần lằn chết trong tay Tiêu Viêm, mấy tên thần lằn còn lại, rốt cuộc cũng hiểu được người trước mặt cực kỳ cường đại, tuy nhiên chúng vẫn không lùi bước, thanh âm sắc nhọn chói tai cũng không ngừng từ trong miệng bọn hắn lan truyền ra.

Nhìn thấy cử động của nhóm người kia, sắc mặt Tiêu Viêm kịch liệt biến đổi, trải qua một màn lúc trước, hắn tự nhiên biết rõ, bọn chúng chính là đang kêu thêm người, lấy thực lực của hắn bây giờ ứng phó chừng trăm tên thần lằn xác thực không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu cả ngàn tên, thậm chí nhiều hơn, chỉ sợ kết quả không hay chính là giành cho hắn à.

Trong lòng hiện lên ý niệm như vậy, Tiêu Viêm mạnh mẽ cắn răng một cái, cũng không để ý đến lồng ánh sáng trong suốt đang bao quanh mình, thân hình vừa động, liền hướng lên phía trên dòng nham thạch nóng chảy mà chạy trốn, mà ngay khi thân hình vừa mới thoát ra khoảng cách mấy chục mét ở phía trên dòng nham thạch nóng chảy, thì ngay lập tức chỗ nham thạch ấy lại kịch liệt sôi trào, chợt hắn nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ to lớn hiện ra trong tầm mắt.

Hơn nữa làm cho lòng Tiêu Viêm trầm hẳn xuống, là trước mặt đông đảo thần lằn lửa, một tên thần lằn hình thể vô cùng cường tráng, đưa mắt dò xét tên thần lằn này. Mặc dù là Tiêu Viêm cũng mơ hồ cảm giác được một luồng áp lực khó hiểu, hiển nhiên, tên thần lằn này, thực lực vượt xa những tên khác. Cái này chính là đại phiến toái à!

Nhìn nhóm thần lằn đông đảo kia, Tiêu Viêm cũng đành dừng thân hình lại, thở dài một hơi, lầm bầm nói.

Chương 894: Bộ tộc thần lửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Dày đặc thân ảnh màu đỏ, dung nham chảy ra nhanh chóng, xuất hiện bất ngờ, chỉ có mười mấy giây, đã khuếch tán rộng ra, đem Tiêu Viêm vây ở giữa.

Bị vô số ánh mắt hung lệ nhìn chăm chăm, cho dù là Tiêu Viêm, sắc mặt cũng có chút không được tự nhiên, tầm mắt luôn ngó chừng đầu thần lửa to lớn nhất. Người này hình thể không thể so sánh với những tộc nhân Thần Lửa khỏe mạnh bình thường, hơn nữa trên thân thể cũng hiện lên nước da đỏ sậm, giống như phiến âm hàn cùng ánh sáng hung lệ ở bên trong, đồng thời cũng lộ ra vẻ một con thần lửa âm tàn cùng giao hoạt, không dễ dàng bị giết.

Hình thể to lớn của tộc Thần Lửa cùng với ánh sáng đỏ như lửa, âm trầm, nhìn chăm chú Tiêu Viêm, hàm răng bén nhọn nghiêng chặt truyền ra từng đợt tiếng kêu chít chít mà người ngoài không thể hiểu, mà một chương bao quát bàn tay kia, đang ở trước mặt múa may một trận.

Đối với những đại gia hỏa này muốn biểu đạt ý tứ, Tiêu Viêm cũng không rõ ràng, nhưng có thể biết, tất nhiên không phải là loại tiếng nói thiện ý gì, lập tức không để ý nữa. Ánh mắt hơi đảo động, tìm kiếm chỗ có thể phá vòng vây. Lần này tộc Thần Lửa xuất hiện với số lượng quá nhiều, cho dù là lấy thực lực của hắn, cũng không thể có khả năng ở bên trong nham thạch nóng chảy đem toàn bộ bọn chúng đánh chết. Cho nên, trước mắt hay là trốn đi, về hải cốt thần bí bên trong màn hào quang kia, để ngày sau có cơ hội trở lại thăm dò đi.

Trong lòng hiện lên luồng suy nghĩ này, trên bàn chân Tiêu Viêm, gai bạc chọt lóc, mà thân hình kia, hóa thành một đạo hỏa ảnh màu xanh biếc, phá vỡ nham thạch nóng chảy, phảng phất tựa như tia chớp, lướt trên nham thạch nóng chảy mà đi.

Thân hình Tiêu Viêm vừa mới động, đầu lĩnh kia của tộc Thần Lửa

phát hiện ra, lập tức một luồng âm thanh sắc nhọn chít chít truyền ra, ở phía sau với chừng hơn một ngàn tộc nhân Thần Lửa đứng chi chít, nhất thời đối với việc Tiêu Viêm rời đi phô thiên cái địa.

"Xuy!"

Thân hình hồng ảnh thẳng tắp vọt vào bên trong đám người đứng chi chít, khuôn mặt Tiêu Viêm căng thẳng, đầu khí trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, hỏa diễm đầu khí màu xanh biếc ở lòng bàn tay, giống như một loại hỏa diễm bình thường, dưới sự thúc dục của Tiêu Viêm sử xuất ra, tùy tâm sở dục, tuôn ra kinh phong nóng bỏng, bén nhọn. Mỗi khi luồng kinh phong này đánh trúng một gã tộc Thần Lửa, lực lượng cường đại, lại trực tiếp đánh chết ngay tại hiện trường, mà đối với những tộc nhân Thần Lửa chết đi, giờ phút này Tiêu Viêm cũng là lạnh tay lẹ mắt nhanh chóng nắm tay, một tay xuyên thấu thân thể kia, sau đó chậm chậm lấy ra một quả châu màu đỏ sậm, nhét vào trong nẹp giới, tiếp tục phát tiết buồn bực trong lòng.

Những tộc nhân Thần Lửa lửa kia mặc dù số lượng đông đảo, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với những cường giả nhân loại cấp bậc Đấu Linh mà thôi, bằng thực lực như vậy, tự nhiên không phải là đối thủ của Tiêu Viêm. Nếu không phải mượn sức của nham thạch nóng chảy, Tiêu Viêm muốn động thủ, không phải là một cuộc chiến đấu chém giết nghiêng về một bên. Hơn nữa, cho dù thân ở trong nham thạch nóng chảy, nhưng Tiêu Viêm như tia chớp bén nhọn ra tay, dường như chỉ trải qua mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, đã đánh chết gần trăm đầu tộc nhân Thần Lửa, loại châu màu đỏ sậm, tất cả đều bị lấy ra.

Có điều, mặc dù Tiêu Viêm chém giết mau lẹ, nhưng những tộc nhân Thần Lửa lửa dường như vô cùng vô tận, một loại hung hãn không sợ chết, bất kể thủ đoạn của Tiêu Viêm có ngoan độc, vẫn như cũ xông lên không biết sợ, làm cho tốc độ chạy trốn của Tiêu Viêm càng thêm chậm chạp.

"Khánh!"

Ngọn đao sắc bén trong tay trực tiếp đâm vào cổ một tộc nhân Thần Lửa lửa từ phía sau đánh lén đến, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng tay phóng ra một trảo, liền đem quả châu đỏ sậm kia lấy ra, thu vào trong nẹp giới, ánh mắt âm trầm nhìn những tộc nhân Thần Lửa lửa đứng chi chít ở chung quanh.

Trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt như thế, trong cơ thể Tiêu Viêm, đấu khí dĩ nhiên đã tiêu hao không ít, lại có hơi hướng cường đại hơn. Mặc dù còn có thể duy trì một thời gian ngắn, nhưng dựa theo trình độ dây dưa của những tộc nhân Thần Lửa này, dường như làm cho hắn không thể thuận lợi đi lên phía trên nham thạch nóng chảy. Một khi đến lúc đấu khí hao hết, tình huống tất nhiên sẽ cực kì không được lạc quan. Xem ra phải nhanh chóng đắc thủ a!

Trong lòng, ý niệm vừa động, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một khóa đan dược phục hồi đấu khí nhét vào trong miệng, trong đầu đang tính toán phương án nhanh chóng rời đi. Những hồng ảnh chi chít ở dưới đột nhiên tách ra một con đường, tộc nhân Thần Lửa cường tráng kia đập trên nham thạch nóng chảy chậm rãi đi vào, liền mất một cái, lộ ra giọng mỉa mai Tiêu Viêm dựa vào địa thế hiểm trở mà chống cự, phát ra đạo thanh âm tràn ngập sát ý.

Theo những âm thanh kia vang lên, đông đảo tộc nhân Thần Lửa ở chung quanh đột nhiên đình chỉ đánh sâu vào, mà từ từ thối lui giãn khoảng cách, tất để nhanh chóng hét lớn, mà theo miệng bọn họ mở rộng ra, nham thạch nóng chảy chung quanh nhất thời dao động cực kì mãnh liệt.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Tiêu Viêm không khỏi thay đổi. Hắn tự nhiên biết rằng, những tộc nhân Thần Lửa này có năng lực không chế nham thạch nóng chảy, loại hỏa cầu nham thạch nóng chảy này, uy lực bản thân không nhỏ tí nào.

"Giống như chỉ có đại gia hỏa to lớn kia mới có thể làm ra dạng hỏa cầu này, xem ra trước tiên phải đem nó chế phục cái đã." Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, trong lòng thấp giọng lầm bầm, đầu lĩnh tộc nhân Thần Lửa kia có thực lực hẳn là chừng Đấu Hoàng sơ cấp, có điều ở nơi đây, bên trong nham thạch nóng chảy, mặc dù là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong, muốn một kích giết chết, cũng là có chút khó khăn, dù sao tại đây bên trong nham thạch nóng chảy, lực lượng cùng tốc độ có phần suy yếu, nhưng những điều này đối với Tiêu Viêm mà nói, dường như cũng không tạo thành trở ngại gì.

Ngay khi trong lòng Tiêu Viêm đang tính toán kế hoạch, những hỏa cầu nham thạch nóng chảy được các tộc nhân Thần Lửa ngưng tụ nhanh chóng

thành hình, sau đó dưới cái phát tay của tên đầu lĩnh, vô số đạo hỏa cầu, cắt qua nham thạch nóng chảy, sau đó như sấm vang chớp giạt lao về phía Tiêu Viêm, mặc dù chỉ là một hỏa cầu nham thạch nóng chảy, Tiêu Viêm cũng không sợ. Nhưng hiện tại trước mặt là hàng trăm, hàng ngàn loại thể công như thế này, cho dù là hắn, cũng chỉ có thể tránh né mũi nhọn. Trên mặt bàn chân, gai nhọn lóe lên, giờ phút này Tiêu Viêm đem Tam Thiên Lôi Động thi triển đến mức tận cùng. Nham thạch nóng chảy dao động, từng đạo tàn ảnh di động hiện ra, phần lớn hỏa cầu trôi qua bên cạnh, vẫn chưa tạo cho bản thể Tiêu Viêm bất kì thương tổn gì.

Một luồng sóng hỏa cầu nham thạch nóng chảy mang theo một khối bọt khí nham tương lẫn tới, nhanh chóng trôi qua, nhưng tuyệt đại đa số đều bị Tiêu Viêm dễ dàng tránh được.

Trong lúc né tránh, ánh mắt Tiêu Viêm đảo động xung quanh, một lát sau, ánh mắt đột nhiên đọng lại, mỉm cười nói, hắn xuất hiện, dường như tất cả hỏa cầu nham thạch nóng chảy, sau khi tiếp xúc màn hào quang trong suốt kia, toàn bộ đều sẽ bị bắn quay về, cái màn hào quang trong suốt kia nhìn giống như không có lực lượng gì, dường như không hề giống như dạng nhìn qua đơn giản như vậy.

Ánh mắt khẽ lóe lên, Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đầu lĩnh Thần Lăn lửa thân hình to lớn kia, hàn quang dày đặc trong mắt đột nhiên lóe lên, thân hình đột ngột biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện đã ở ngay sau lưng đầu lĩnh tộc Thần Lăn lửa.

Mượn cảm ứng đặc thù đối với sự di động của dòng nham thạch, hiện tại, sau khi Tiêu Viêm hiện ra ở phía sau tên đầu lĩnh, hắn đã phát hiện ra, trong miệng lập tức phát ra một đạo gầm nhẹ thất thanh, tay nắm chặt lại thành quyền chưởng, hung hăng gập mạnh về phía Tiêu Viêm đang ở phía sau.

"Thình thịch!"

Quả đấm mở rộng, bị Tiêu Viêm đan tay nắm chặt, quyền chưởng tiếp xúc, một cỗ dao động hùng hồn phát ra, đem những tộc nhân Thần Lăn ở chung quanh đánh lui ra sau.

"Hừ!"

Một tay chế trụ đầu lĩnh tộc Thần Lửa, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, thân thể mạnh mẽ nghiêng về phía trước, tay phải nắm chặt thành quyền, sau đó đột nhiên phát ra "*Bát Cực Băng*"

Trong miệng Tiêu Viêm phát ra tiếng quát trầm thấp, trên nắm tay, lực lượng đột nhiên tăng vọt, một giây sau, một kích thật mạnh mẽ đánh lên lồng ngực của tên đầu lĩnh tộc Thần Lửa, kinh lực nổ mạnh, một đạo ám kinh cũng lạng lẽ truyền vào bên trong thân thể của hắn.

"Thình thịch!"

Một tiếng nổ mạnh nặng nề, đột nhiên từ trong cơ thể tộc nhân Thần Lửa truyền ra, thân thể của hắn chợt run lên mãnh liệt, bộ ngực trực tiếp bị nổ bể ra một cái lỗ lớn hơn tác, dầu trơn sền sệt chảy ra, sinh cơ trong mắt trì hoãn, tốc độ tiêu tán nhanh chóng, nó rốt cuộc đã coi thường thủ đoạn của Tiêu Viêm

Một chiêu ngay lập tức trực tiếp giết chết đầu lĩnh tộc nhân Thần Lửa, bàn tay Tiêu Viêm nhanh chóng dò vào bên trong cơ thể này, một trảo bắt lấy, một khối thể châu đỏ thẫm cỡ như Long nhãn, liền đem thu vào trong tay.

Một quả thể châu đỏ thẫm này, trong đó ẩn chứa năng lượng rõ ràng khi so với những thể châu tầm thường kia mạnh mẽ không chỉ gấp mười lần, trong đó năng lượng hỏa thuộc tính cực kỳ mãnh liệt, làm cho trong mắt Tiêu Viêm, tia sáng kỳ dị lóe lên, những tộc nhân Thần Lửa này, đối với hắn mà nói, quả nhiên là loại thuốc bổ tu luyện cực kỳ không tồi tí nào.

Chít chít!

Ngay sau khi Tiêu Viêm đánh chết đầu lĩnh tộc Thần Lửa, đông đảo tộc nhân Thần Lửa trong nháy mắt chợt đỏ lên, tất cả hé miệng, sóng âm sắc nhọn truyền ra.

Gần ngàn tộc nhân Thần Lửa cùng kêu lên tiếng hét chói tai, sóng âm chói tai kia, cho dù là Tiêu Viêm cũng có cảm giác choáng váng hoa mắt. Có điều hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, hắn rõ ràng, bọn người kia, sợ là gọi về đồng bọn, đối với tộc quần thần bí này, hắn tuyệt không hiểu rõ hết, cũng không rõ ràng lắm biến nam thạch nóng chảy ở bên trong, đến tốt cùng là có tộc nhân Thần Lửa rất mạnh hay không?

Ở nơi sóng âm truyền ra không lâu, sau đó, Tiêu Viêm khuếch tán ra, linh hồn cảm giác lực chính là nhận thấy được, vài hơi thở cực kì hùng hồn, tàn bạo, đang hướng về phía hắn phi hành tới. Hiển nhiên, hắn là bị đợt sóng âm gọi đến những cường giả của tộc Thần Lửa.

Cảm giác được tốc độ của những tộc nhân Thần Lửa kia, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua một chút ngưng trọng, ở bên trong nham thạch nóng chảy, mặc dù hắn thi triển Tam Thiên Lôi Động, sợ rằng tốc độ cũng không thể so bì với tộc Thần Lửa, bởi vậy, với việc chạy trốn, có lẽ thực sự là không còn kịp rồi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhưng mà nếu như không chạy, chẳng lẽ chờ càng nhiều cường giả tộc Thần Lửa chạy tới đây ỉ nhục? Đến lúc đó chỉ còn mỗi con đường chết mà thôi.

Trong mắt quang mang chớp lên nhấp nháy, trong nháy mắt, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên chuyển hướng về phía màn hào quang trong suốt, chân chò một hai giây, chợt mạnh mẽ cắn răng một cái, thân hình thay đổi, thực sự là nhanh như chớp, trầm xuống, đón nhận màn hào quang sắp tới. Tâm thần vừa động, Vân Lạc Tâm Viêm đem thân thể che phủ kín mít, mà thân thể kia, lại tự nhiên không có chút trở ngại nào xông vào.

Tiêu Viêm tiến vào màn hào quang trong suốt kia, nham thạch nóng chảy ở chung quanh lại lần nữa chuyển động, sau đó chậm rãi xoay tròn, dưới ánh mắt soi mói của những tộc nhân Thần Lửa, quỷ dị biến mất không thấy gì nữa.

Ngay khi Tiêu Viêm tiến vào màn hào quang, không lâu sau, vài đạo thân ảnh toàn thân đỏ rực nhanh chóng phóng tới, cuối cùng hiện ra tại khu vực dày đặc nham thạch nóng chảy, khi nhìn thấy những thân ảnh này, những tộc nhân Thần Lửa chung quanh nhất thời vội vàng quỳ xuống.

Mấy đạo thân ảnh toàn thân đỏ rực, dừng lại ở khu vực này, ánh mắt hung ác nhìn vào chỗ màn hào quang biến mất, trong miệng phát ra tiếng rống giận dữ căm phẫn, nhưng lại không có được phương pháp nào xử lí ổn thỏa.

Sau khi tức giận rống lên mấy tiếng, mấy đạo thân ảnh đỏ rực đó cũng chỉ đành buông tha, ánh mắt hung hăng nhìn vòng tráo bảo vệ một cái, sau đó

mang đông đảo tộc nhân Thần Lăn, hậm hực rời đi.

Cùng với việc bọn họ rời đi, khu vực này, lần nữa lại trở nên an tĩnh, mà tại chỗ màn hào quang kia biến mất, cũng không chút dấu vết nào, nhìn qua, giống như chưa từng tồn tại.

-----oOo-----

Chương 895: Thiên Hỏa tôn giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khi thân hình Tiêu Viêm đột phá qua tầng ánh sáng trong suốt kia, hẳn rõ ràng cảm nhận được một cỗ dao động khác thường lướt nhanh trên thân thể kia, mà cỗ dao động này ngay khi tiếp xúc với Vẫn Lạc Tâm Viêm trên thân thể, nhanh chóng lặng lẽ tán đi, thân thể của Tiêu Viêm cũng thuận lợi tiến vào bên trong.

Lúc xuyên quang tráo kia, ánh sáng màu đỏ thắm tràn ngập nhanh chóng tản đi, thay vào đó là màu trắng nhạt nhợt của một cơn mưa lát phát, Tiêu Viêm ổn định thân hình, ánh mắt cẩn thận lướt qua chung quanh, cuối cùng dừng ở vị trí trung ương nơi hải cốt thần bí đang lơ lửng ở phía trên.

Không gian nơi này hiển nhiên là không đơn giản, Tiêu Viêm chứng kiến được màn hào quang, có điều do duyên cơ thị giác, giờ phút này nhìn qua nơi này dường như rộng rãi không ít, nhưng liếc mắt cũng có thể đụng được.

Xoay đầu lại, tầm mắt Tiêu Viêm nhìn về phía màn hào quang ở ngoài, mấy tộc nhân Thần Lăn lửa toàn thân màu đỏ như máu, cũng đã phát hiện ra hắn, sắc mặt lập tức có chút ngưng trọng, không nghĩ đến tộc quần ở nham thạch nóng chảy thần bí này lại có người mạnh mẽ như thế. Mấy cái huyết sắc tộc nhân Thần Lăn thực lực so sánh với lúc trước bị hắn đánh chết rõ ràng cường đại hơn, dựa theo suy đoán của Tiêu Viêm, sợ rằng cũng đạt tới cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong, không thể không làm cho trong lòng Tiêu Viêm thêm cẩn thận, dù sao, người nào có thể biết, trong tộc nhân Thần Lăn lửa, có hay không còn những cường giả khác nữa?

Nếu như có, nhưng cũng có chút cảm thấy không ổn, tuy nói có khả năng Di Hỏa hỗ trợ, thực lực Tiêu Viêm ở nơi này, bên trong nham thạch nóng chảy cũng sẽ không bị suy yếu nhiều lắm, nhưng nơi này, dù sao cũng là sân nhà của đối phương, hơn nữa bọn chúng lại có số lượng đông đảo, một khi bị vây công, cho dù là Tiêu Viêm, chị sợ cũng là lạnh ít dữ nhiều.

"Chết tiệt, thế giới nham thạch nóng chảy này quả nhiên không phải giống như bên ngoài bình thường như vậy!" Cắn chặt răng, Tiêu Viêm thấp giọng mắng một tiếng. Nguồn truyện:

Mấy tộc nhân Thần Lửa ở bên ngoài màn hào quang kia dường như không thể nhận biết được vị trí của màn hào quang, vì vậy sau một hồi loay hoay tìm kiếm, liền bắt đầu tản đi tìm kiếm Tiêu Viêm xung quanh. Khi đạo hồng ảnh cuối cùng biến mất ở bên trong nham thạch nóng chảy Tiêu Viêm mới có thể thở phào nhẹ nhõm, lúc trước một phen đại chiến, tuy nói rằng đánh chết không ít tộc nhân Thần Lửa, nhưng cũng tiêu hao không nhỏ thần lực.

Trong không gian trắng xóa, thân thể trôi lơ lửng ở nơi đây, Tiêu Viêm nghỉ tạm một chút, đợi đến khi đầu khí thoáng khôi phục được một ít, mới từ từ đứng dậy, cực kì cẩn thận bước tới nơi hài cốt thần bí kia.

Ngày càng tới gần hài cốt thần bí kia, trong lòng Tiêu Viêm càng cảm nhận được một cỗ ý thức nồng đậm gọi về. Hiện tại hẳn rất cuộc có thể hiểu được, khi hắn ở bên trong nham thạch nóng chảy, cảm nhận được ý thức gọi về, hẳn là của bộ hài cốt thần bí này.

"Kia là đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm a?"

Ánh mắt sau khi quan sát hài cốt thần bí một hồi, tầm mắt Tiêu Viêm nhìn không được nhìn về phía trên bộ hài cốt, đó là một đóa hỏa diễm vô hình.

Đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm này, chỉ hơi lớn một tí, trong đó tán ra độ âm, vẫn không thể so bì với đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm trong cơ thể Tiêu Viêm, nếu như nói Vẫn Lạc Tâm Viêm trong cơ thể Tiêu Viêm là một dạng thành thực thì với đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm trước mặt này, chỉ có thể ở vào giai đoạn ấu sinh.

Dĩ nhiên, bất kể là ấu sinh cũng được hay thành thực cũng được, vật này

dù sao cũng là Dị Hỏa. Dị Hỏa thành hình tương đối khó khăn, cần có vô số năm tháng tích lũy, mà đóa hoa này tụ tập cũng không có nhiều chi hỏa vô hình, sợ rằng tồn tại thời gian cũng không quá ngắn, chẳng qua không thể biết rằng, tại sao ở cùng một chỗ, có thể xuất hiện được hai loại Dị Hỏa, màn bí ẩn này, Tiêu Viêm thật đúng là lần đầu được chứng kiến.

Con mắt chăm chú tập trung vào đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm kia, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, loại Dị Hỏa ấu sinh này, đối với Phần Quyết có lẽ sẽ có một chút tác dụng, nhưng nói vậy cũng sẽ không quá lớn, dù sao tiến hóa Phần Quyết, cần một loại năng lượng tương đối khủng bố, mà nhìn qua vật nhỏ này, rõ ràng hãy còn không thấm tháp gì.

Bàn tay vân vê cái cảm, Tiêu Viêm trầm ngâm trong chốc lát, bàn tay mạnh mẽ vũ động một chút, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ. Ấu sinh thể Vẫn Lạc Tâm Viêm này đối với hắn mặc dù cũng có tác dụng nhưng lại không quá lớn, nhưng đối với nội viện mà nói, tác dụng tuyệt đối là một loại hạnh phúc trời ban, chỉ cần có vật này, như vậy Phần Thiên Luyện Khí Tháp chính thức có thể một lần nữa được mở ra, hơn nữa hiệu quả, so sánh với dĩ vãng cũng không yếu bớt quá bao nhiêu, chỉ cần có cường giả liên tục chuyên vận năng lượng hoặc đấu khí, như vậy có thể lần nữa làm cho Phần Thiên Luyện Khí tháp được kích hoạt.

Hơn nữa, như vậy không chỉ làm cho nội viện được lợi, đóa hoa ấu thể Vẫn Lạc Tâm Viêm này, cũng có thể từng bước tiến hóa, đòi một thời gian, nhất định sẽ tiến hóa lên thành Vẫn Lạc Tâm Viên kỳ thành thực. Còn nữa, với loại Dị Hỏa được bồi dưỡng từ lúc nhỏ, sau này việc thuận phục cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều, sẽ không xuất hiện tình trạng như Vẫn Lạc Tâm Viêm kỳ thành thực kia phản nghịch, nói không chừng chỉ sau trăm năm, Vẫn Lạc Tâm Viên tiến hóa thuận lợi, có thể là trợ lực cho nội viện.

Dù sao Dị Hỏa, sớm muộn tiến hóa đều sinh ra linh trí của mình, đến lúc đó cũng với người bình thường không hề có chênh lệch, mà đến lúc đó, tất nhiên sẽ đem nó ra thúc giục, để nó lấy nội viện làm nhà, tiến tới thủ hộ, kể từ đó, nội viện sẽ có người thủ hộ ngoại tộc địa cấp?

Nghĩ tới đủ chỗ tốt dành cho nội viện, trong lòng Tiêu Viêm cũng nổi lên vẻ kích động, hắn vẫn luôn một mực tìm cách làm như thế nào để giải quyết vấn đề Phần Thiên Luyện Khí Tháp bị khô kiệt, vấn đề vừa nhưc đầu vừa áy náy này. Hôm nay xuất hiện ấu thể Vẫn Lạc Tâm Viêm, không thể nghi ngờ gì nữa, đã hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này một cách

hoàn mỹ, sự áy náy trong lòng hắn, rốt cuộc cũng có thể hoàn toàn tiêu tán.

Nghĩ đến đây, dường như Tiêu Viêm không nhịn được nữa, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó tiến lên từ từ, bàn tay hơi cong, định bắt lấy đóa ảo thể kia. Ngay khi Tiêu Viêm tiến lại gần bộ hài cốt thần cốt kia trong khoảng cách hai thước, một tia ánh sáng màu trắng đột nhiên từ bên trong hài cốt phát ra, biến cố xảy ra bất ngờ, làm cho Tiêu Viêm cả kinh, vội vàng lui về phía sau. Khi vừa lui về sau, cũng cùng lúc phát hiện điều kinh hãi, một cỗ sức mạnh đã khóa chặt bản thân ở tại nơi này. Thân thể bất động, làm cho khuôn mặt Tiêu Viêm thay đổi thần sắc. Ở trong tâm nảy sinh lên ý niệm chạy trốn tìm sinh cơ, luồng ánh sáng trắng trước mặt chuyển động chậm chạp, cuối cùng hóa thành một bóng thân già nua, phảng phất như lão nhân đắc đạo.

Một bóng người toàn thân mặc y phục màu trắng, bộ râu trắng như cước, khuôn mặt già nua, trong hai mắt lộ ra ánh nhìn bình thản một cách thản nhiên, khi bóng người hư ảnh đó vừa hiện ra, làm cho Tiêu Viêm cảm nhận được ở tâm tràn ra cảm giác áp bách.

"Vẫn Lạc Tâm Viêm? Không nghĩ tới, nó đã bị thu phục rồi..." Bóng người hư ảo, liếc nhìn Tiêu Viêm, chợt nói chậm rãi, cùng với một nghi thức chuẩn mực, giọng nói có vị đặc ý.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi cả kinh, hắn tự nhiên có thể nhận biết bóng người hư ảnh trước mặt là một dạng của linh hồn thể, có điều không nghĩ tới đối phương chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu trong cơ thể mình có Vẫn Lạc Tâm Viêm.

"Không biết lão tiên sinh ở chỗ này, tiểu tử đã mạo phạm xông vào, mong tiên sinh thứ tội!" Ý niệm trong đầu vừa vừa động tới, Tiêu Viêm trước tiên cũng cất lời nói vô cùng khách khí.

Bóng người hư ảo không để ý tới ý khách sáo của Tiêu Viêm, ánh mắt nhìn theo hắn một lát, bàn tay bỗng xuất chiêu.

Ngay khi bóng người già nua này động thủ, Tiêu Viêm chợt xuất hiện sự hoảng sợ, Vẫn Lạc Tâm Viêm vốn ở trong cơ thể mình, lại không bị khống chế, từ từ bay ra, cuối cùng lọt vào trong bàn tay phải.

Vẫn Lạc Tâm Viêm giống như một con trường xà vô hình, trên lòng bàn tay của thân ảnh già nua quán quanh một hồi, bộ dáng lộ ra rất ư là thông minh, làm cho sắc mặt Tiêu Viêm có chút biến đổi. Hiện tại, Vẫn Lạc Tâm Viêm rõ ràng đã bị hấn luyện hóa hoàn toàn, làm sao có thể hoàn toàn nghe lời với một người hoàn toàn xa lạ?

Làm sao lại như vậy? Thiệt kỳ quái! Như có vẻ hiểu rõ sự nghi hoặc trong lòng Tiêu Viêm, lão giả liếc mắt nhìn hắn, khóe miệng hiện lên nụ cười có chút tiêu ý, thản nhiên nói: *"Bởi vì ta vốn từng một lần là chủ nhân của khóa Vẫn Lạc Tâm Viêm này, mặc dù người đã luyện hóa được nó, nhưng nó đối với ta vẫn không có sự kháng cự quá lớn, hơn nữa xét về Không Hỏa chi thuật, chẳng lẽ người có thể so sánh với lão đầu tử ta được không?"*

"Từng một lần là chủ nhân?" Nghe được lời này, đồng tử trong mắt Tiêu Viêm co lại, nụ cười có chút cam chịu nói: "Ha hả, lão tiên sinh thật sự không cần phải trêu chọc tiểu tử như ta, ban đầu lúc ta thu Vẫn Lạc Tâm Viêm, chưa từng nhận thấy nó là vật có chủ."

"Bởi vì trước khi chết, ta đã phóng thích cho nó tự do, cho nên khi đó nói nó là vật vô chủ, cũng không sai." Lão giả áo bào trắng mỉm cười nói.

Tiêu Viêm nuốt nước miếng một cái, hấn hoàn toàn không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể gặp được cố chủ của Vẫn Lạc Tâm Viêm, nếu như lời của lão giả này là thật thì có thể nói, thời gian ông ấy chết, sợ rằng đã lâu lắm rồi, ít nhất đại trưởng lão Tô Thiên đối với chuyện này hiển nhiên không hề biết được điểm nào.

Có điều làm cho Tiêu Viêm phải lo lắng là lão giả này có hay không sẽ thu hồi Vẫn Lạc Tâm Viêm? Di Hỏa đúng là sinh mạng của Tiêu Viêm, nếu như bị mạnh mẽ lấy đi, như vậy, đối với hắn sẽ tạo thành thương tổn cực lớn. Vì vậy, nếu phát sinh chuyện này, cho dù là liều mạng, hấn cũng phải giữ lại được nó. Lão giả mặc áo bào trắng trước mặt, khi còn sống hấn là cường giả tuyệt đỉnh, nhưng bất kể thế nào, hiện tại chỉ là một linh hồn đã ngừng nghỉ, hơn nữa, linh hồn còn có chút yếu ớt, dường như không lưu lại quá nhiều lực lượng.

"Yên tâm, ta sẽ không đoạt mất Vẫn Lạc Tâm Viêm của người, nghiêm chỉnh mà nói, ta sớm đã làm một người chết, linh hồn tồn tại dưới đây nhiều năm như vậy, cũng sớm bị tiêu tán gần như không còn, hôm nay

ngươi nhìn xem, cũng là một linh hồn ẩn ký còn lưu lại, không thể tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho ngươi. " Lão giả nói một cách thần nhiên.

Bị nói toạc ra suy nghĩ ở trong lòng, Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm, cũng có đôi chút xấu hổ, lập tức vội vàng nói: "Lão tiên bối nói quá lời, không biết tục danh của lão tiên sinh?"

Lão giả áo bào trắng cười cười, trong vẻ mỉm cười đó, tùy ý tán ra một chút kiêu ngạo, nói: "Lão phu là Diệu Thiên Hỏa, mọi người cũng thường gọi ta là Thiên Hỏa tôn giả."

"Tôn giả?"

Nghe được xung hô này, trái tim Tiêu Viêm nhất thời đập mạnh, đối với cái danh hiệu phía sau, hẳn hiểu rõ điều đó tượng trưng cho cái gì, vị lão giả áo bào trắng thần bí ở chỗ sâu nhất trong nham thạch nóng chảy, năm đó là một gã cường giả Đấu Tôn, danh chấn đại lục!

-----oOo-----

Chương 896: Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn bộ dạng Tiêu Viêm biến sắc, lão giả áo bào trắng xung Diệu Thiên Hỏa kia khẽ mỉm cười, chợt phát tay áo nhàn nhạt nói: "*Không cần phải sợ hãi, đấy chẳng qua là lúc ta còn sống mà thôi, hiện tại ta chỉ là mạnh hơn dạng linh hồn một chút mà thôi, với thực lực của ngươi, đủ để hoàn toàn giết chết ta."*

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng buông xuống, thở phào nhẹ nhõm. Đối với vị cường giả Đấu Tôn lai lịch thần bí này, thực lực lão tương đương với Dược Lão, đặc biệt hơn lão giả này còn là chủ nhân trước đây của Vẫn Lạc Tâm Viêm

Thiên Hỏa Tôn Giả vượt vượt Vẫn Lạc Tâm Viêm đang ở trong tay mình, một lát sau, hơi trầm tư suy nghĩ, thở dài một tiếng, ngón tay búng ra, Vẫn

Lạc Tâm Viêm lại hóa thành hỏa xà bay nhanh về phía Tiêu Viêm.

Tiếp lấy Vẫn Lạc Tâm Viêm thật cẩn thận, Tiêu Viêm chưa thu nó vào trong cơ thể ngay lập tức, mặc kệ nó xoay quanh trong lòng bàn tay, cho đến lúc không phát hiện thấy có chỗ nào không ổn, mới cẩn thận thu nó vào trong cơ thể. Sau khi thu hồi Vẫn Lạc Tâm Viêm, sự đề phòng của Tiêu Viêm với vị lão giả kia mới giảm bớt đi chút ít, lập tức khách khí cười nói: "*Tiểu tử đã lỗ mãng, không biết nơi này lại là nơi tọa hóa của lão tiên sinh, nếu có chỗ nào đắc tội kính mong lão tiên sinh thông cảm bỏ qua cho.*"

Thiên Hỏa Tôn Giả phát tay áo, ánh mắt liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, chột chỉ vào ấu thể hỏa diễm, thần nhiên nói: "*Có phải người đối với đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm này có chút hứng thú hay không?*"

Nghe được lời nói của Thiên Hỏa Tôn Giả, trong lòng Tiêu Viêm chột rùng mình, cười khan nói: "Đó là vật của lão tiên sinh, tiểu tử may mắn có được truyền thừa của một đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm, đó chính là phúc phận, tiểu tử thực sự cảm thấy hài lòng rồi."

"Tiểu tử, không cần trước mặt lão nhân ta đáng bộ đùa giỡn vậy, thời điểm có người trên đại lục Đấu Khí này lừa dối ta, gia gia ngươi cũng chưa biết đã được sinh ra hay chưa đấy." *Thiên Hỏa Tôn Giả tựa cười như không cười nói.*

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi có chút xấu hổ, lão gia hỏa này thì ra đã sớm nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Không chút quan tâm đến sự xấu hổ của Tiêu Viêm, ánh mắt Thiên Hỏa Tôn Giả có chút hoài niệm, nhìn ấu thể đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm kia, chậm rãi nói: "Năm đó ta tìm tới chỗ này, phát hiện ra tung tích của Vẫn Lạc Tâm Viêm, sau khi hao tổn khoảng thời gian mấy năm, mới may mắn đem nó thu phục. Khi ta thu phục được đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm kia, cũng chính là đóa đang tồn tại trong cơ thể của ngươi."

Nghe được Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên nói đến chuyện xưa, Tiêu Viêm cũng cực kì chú ý, hắn đối với chuyện về Vẫn Lạc Tâm Viêm, vẫn luôn có sự quan tâm.

"Năm đó, ỷ vào mấy phần bản lĩnh, tưởng thiên hạ có thể đi lại tự do, vì

vậy, sau khi thu phục được đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm, nhưng vẫn chưa rời đi, ngược lại tò mò xâm nhập vào trong thế giới nham tương." *Thiên Hỏa Tôn Giả từ từ kể lại, trong giọng nói có chút thờ dài, dường như vì sự lỗ mãng năm đó mà có chút hối hận.*

"Sau khi thâm nhập vào trong thế giới nham tương, một lần nữa ta phát hiện ra mầm móng một đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm nữa, phát hiện này làm cho ta vô cùng sung sướng. Vì vậy mới xuất hiện lòng tham đem mầm móng dị hỏa Vẫn Lạc Tâm Viêm này thu lấy. Kết quả, hai dị hỏa tồn tại trong thể nội, không thể nào dung hợp một cách hoàn mỹ được, ngược lại bài xích lẫn nhau giống như kẻ thù. Trận chiến giữa hai dị hỏa kia, làm cho bản thân ta bị trọng thương, ngay thời khắc như vậy, ta bị tập kích." *Thiên Hỏa Tôn Giả khẽ thờ dài.*

"Là bọn người tộc Thần Lăn lửa?" *Trong lòng Tiêu Viêm máy động, thờ hỏi.*

"Xem ra ngươi cũng đã chạm trán với bọn chúng rồi." *Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả có chút ít kinh ngạc. Nguồn truyện:*

"Vừa rồi, chính do bọn chúng vây công, bắt đắc dĩ ta mới phải xông vào nơi này." *Đầu Tiêu Viêm khẽ lắc, cười khan nói.*

"Bọn người tộc Thần Lăn lửa kia, dường như là sinh vật nguyên thủy ở nơi này, số lượng rất nhiều, hơn nữa trong số đó không thiếu nhưng cường giả có thể so tài cùng với Đấu Tôn. Lần đó, ta chính là gặp một cường giả tộc Thần Lăn lửa cấp bậc Đấu Tôn, vốn dĩ nếu ở trạng thái đỉnh cao, tất nhiên ta sẽ không sợ nó, nhưng đáng tiếc, sự tranh chấp của hai loại dị hỏa đã làm cho ta bị thương nặng. Rồi kết cục sau đó, ngươi hẳn có thể đoán ra được, sau trận đại chiến, ta bị vết thương trí mạng, có điều cũng có chút may mắn, những cường giả đó không hiểu được không gian chi lực, nên rốt cuộc không thể nào tìm được nên giấu thân của ta." *Trong mắt Thiên Hỏa Tôn Giả có chút thần thái kinh người, dường như một hồi đại chiến năm đó, đã khắc rất sâu đậm vào trong trí nhớ của hắn.*

"Có điều ta mặc dù có thể ẩn nấp thành công, nhưng mà bản thân bị thương nặng, không lâu sau, thân thể ta ngày càng bất ổn, cuối cùng dùng hết sức, ta đem đóa hỏa diễm Vẫn Lạc Tâm Viêm thành thực kia phóng thích. Mà linh hồn ta thì phụ vào mầm móng đóa dị hỏa Vẫn Lạc Tâm Viêm còn lại, muốn lần nữa mượn nó để bảo tồn, nhưng mà trải qua nhiều

năm như vậy, linh hồn cũng từ từ ngày càng suy yếu đi. Nếu trong vòng hai năm nữa, không có người tiến vào đây, có lẽ linh hồn ta sẽ hoàn toàn tiêu thất."

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm khẽ động, vị Thiên Hỏa trước mặt dường như không thể nói hoàn toàn chết đi, thực lực cấp bậc Đấu Tôn, nếu không phải ngay cả linh hồn hoàn toàn tiêu tán, thì thật ra cũng còn cơ hội để sống lại, cũng giống như Dược Lão, chỉ cần hẩn luyện chế thành công một thân thể để có thể dung nạp được linh hồn, như vậy hẩn lão giả này có thể sống lại, hơn nữa có thể đạt thực lực đỉnh. Có điều, linh hồn Dược Lão được bảo tồn tương đối đầy đủ. Trong khi Thiên Hỏa Tôn Giả trước mặt, linh hồn hơi mỏng manh, có thể sống lại được hay không, đây quả là chuyện khó nói. Trải qua nhiều năm như vậy, không nghĩ tới mầm móng dị hỏa ban đầu, đã tiến hóa lên hình thái của dị hỏa, có điều vẫn như trước đang ở dạng ấu thể mà thôi. Thiên Hỏa Tôn Giả tay khẽ vẫy, đem nắm ấu thể đóa dị hỏa trong tay, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm khẽ cười, thanh đạm nói:"

"Người muốn có được nó hay sao?"

Lần này Tiêu Viêm vô cùng thành thật gật đầu, chột cúi mình nói: *"Lão tiên sinh nếu như bằng lòng giao cho tiểu tử ấu thể đóa Văn Lạc Tâm Viêm này, có điều kiện gì xin cứ nói, chỉ cần tiểu tử ta làm được, nhất định sẽ đáp ứng, không chút chối từ."*

Mặc dù hiện tại với trạng thái của lão giả, hẩn tự tin có thể giết chết, nhưng nếu như làm thế, Tiêu Viêm vẫn muốn mang cho mình một tia tín nhiệm. Dù sao, bất kể như thế nào, lão giả cũng là một cường giả Đấu Tôn hàng thật giá thật, nếu như không có chút thủ đoạn giữ mình, hẩn thật là nan dĩ tương tín, vì vậy, với chuyện không nắm chắc chắn, trước hết khách khí cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả mặt không đổi sắc, trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: "Người muốn có nó, không phải là không thể được, nhưng mà phải lão phu một chút việc, nhưng người yên tâm, ta sẽ dành cho người thù lao xứng đáng."

"Lão tiên sinh xin cứ nói." Trong lòng Tiêu Viêm vừa động, miệng cười nói.

"Ta xem hỏa khí bên trong cơ thể ngươi tràn đầy, mà trong ngọn lửa mang theo một tia mộc khí thanh đạm, vậy ngươi hẳn phải là một Luyện dược sư sao? Hơn nữa ngươi có thể thu phục được Vẫn Lạc Tâm Viêm, sợ rằng cấp bậc thuật chế thuốc càng không thấp nhỉ?"

Thiên Hỏa Tôn Giả mỉm cười nói.

"Không hổ là cường giả Đấu Tôn, chỉ còn lại một tia linh hồn, ánh mắt vẫn còn rất sắc bén." Trong lòng Tiêu Viêm thầm khen một tiếng, trên mặt khẽ gật đầu.

"Ngươi đã là Luyện dược sư, nói vậy hẳn ngươi có thể chế thuốc để chữa trị cho linh hồn sao?" Thiên Hỏa Tôn Giả khẽ cười nói.

Đôi mắt híp lại, có chút ý cười, trong lòng Tiêu Viêm thầm nghĩ một tiếng, quả nhiên, những lão yêu quái cấp bậc Đấu Tôn này, đều là những lão quái vật khó có thể chết, chỉ còn lại chút xíu linh hồn, nhưng vẫn có thể ương ngạnh. Trong đầu hiện lên ý niệm, nhưng trên mặt Tiêu Viêm hiện vẻ trầm ngâm, chữa trị linh hồn cho một cường giả cấp bậc Đấu Tôn, đó cũng không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa, hẳn mới cùng Thiên Hỏa Tôn Giả gặp mặt, tính tình đối phương ra sao hẳn hoàn toàn không biết, nếu như hỗ trợ lung tung, ngày sau quả thật có thể làm cho hắn sống lại, ngược lại đối phương muốn lấy dị hỏa trong cơ thể hắn, vậy phải làm như thế nào đây?

"Ha ha, tiểu tử ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi có thể hỗ trợ lão phu chữa trị linh hồn, lão phu lấy linh hồn mà thề, ngày sau sẽ không gây ra bất kỳ bất lợi gì cho ngươi." Nhìn thấy Tiêu Viêm trầm ngâm, Thiên Hỏa Tôn Giả không khỏi mỉm cười, chậm rãi nói một tiếng, sau đó tay khẽ vẫy, từ trong đồng xương trắng, một khóa nẹp giới màu trắng như tuyết bay lên, rơi vào trong tay, ngón tay cong lại búng ra, một quyển trục màu trắng nhạt liền hiện ra ngay trước mặt. Trên quyển trục, có vẽ vô số thú vật chim bay, toàn thân tương mạo màu hỏa diễm.

"Đây là đấu kỹ thành danh của lão phu năm đó Ngũ Hỏa Luân Ly Pháp, ha ha, nói đây là đấu kỹ có ý đúng mà cũng có chút không đúng, phải nói là Khống Hỏa Pháp Quyết thì chính xác hơn." Thiên Hỏa tôn giả ném quyển trục kia cho Tiêu Viêm nói: "Chỉ cần ngươi có thể hỗ trợ cho lão phu, như vậy, vật này liền thuộc về ngươi, nếu như ngươi hoài nghi thành ý của ta, trước tiên có thể giữ lấy quyển trục, đợi đến khi đã không còn

vấn đề gì, người lại giúp ta chữa trị linh hồn cũng không muộn."

Vô cùng cẩn thận nhận lấy quyền trục, Tiêu Viêm chân chừ một chút, cẩn thận từ từ mở ra.

"Ngũ Hỏa Luân Ly Pháp! Không Hỏa Pháp Quyết, pháp quyết chia làm ngũ trọng, lấy hình thú mà biện giải, sói, báo, sư tử, hổ, thường luồng. Mỗi một trọng đều có hỏa linh cho riêng mình, pháp quyết đại thành, ngũ thú tề tụ, nhưng có thể tạo thành Ngũ Luân Ly Hỏa Trận, có uy năng Phần Thiên lớn lao."

Sau khi chậm rãi đọc lướt qua một chút giới thiệu đơn giản, ánh mắt Tiêu Viêm chợt dừng lại ở hàng chữ nhỏ cuối cùng ở phía trên.

"Nếu có thể hội tụ ngũ thú, có bí quyết phương pháp chứa đựng được dị hỏa, uy lực có thể so với đấu kỹ Thiên giai."

"Đấu kỹ Thiên giai?"

Ánh mắt nhìn chăm chú vào bốn chữ này, trong lòng Tiêu Viêm hít thật sâu một hơi lãnh khí, qua nhiều năm như vậy, hắn chưa từng nghe qua được tin tức gì của đấu kỹ Thiên giai, trước tới giờ tiếp xúc với đấu kỹ cao cấp nhất, đó là "*Đế Ấn Quyết*" do Huân Nhi đưa cho hắn. Dù vậy, phải đến khi đại thành mới có thể đạt tới ngưỡng cửa đấu kỹ Thiên giai. Chẳng lẽ cái gọi là Ngũ Hỏa Luân Ly Pháp này, thực có thể kinh khủng đến như vậy hay không?

Tâm thần sau một phen chấn động, dần dần đã bình tĩnh trở lại, Tiêu Viêm khẽ mím môi. Không Hỏa Pháp Quyết, đích thực là hắn chưa bao giờ tu hành qua, thường ngày thủ pháp khổng chế dị hỏa có chút đơn giản, Ngũ Hỏa Luân Ly Pháp này, đối với hắn có chút thích hợp, nhưng về phần ngũ thú tụ hội, dị hỏa thú tư chứa đựng lại, vậy chẳng phải nói rằng cần bốn loại dị hỏa?

Nghĩ tới đây, Tiêu Viêm thực cười khở một tiếng, hắn hiện tại tình toán trong người chỉ có ba loại mà thôi, muốn đạt tới đỉnh cao kia, không biết phải cần thời gian bao nhiêu năm, có điều mặc dù không thể có được loại hạng nhất này, cái gọi là Ngũ Hỏa Luân Ly Pháp kia, đối với Tiêu Viêm có một sự hấp dẫn không nhỏ.

Bàn tay vuốt quyền trục nhẹ nhàng, Tiêu Viêm trầm mặc thật lâu, mà Thiên Hỏa Tôn Giả kia không hề thúc dục, hết sức bình tĩnh, chăm chú nhìn vào hắn.

Trầm mặc kéo dài hơn mấy phút, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng thở dài ra một hơi, hai tròng mắt hướng về phía Thiên Hỏa Tôn Giả, chậm rãi nói.

"Ta có thể trợ giúp lão tiên sinh chữa trị linh hồn, nhưng hi vọng lão tiên sinh có thể đáp ứng tiểu tử ta thêm một điều kiện nữa."

-----oO-----

Chương 897: Sự Tồn Tại Thần Bí!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm!, Thiên Hỏa Tôn Giả liền ngán người ra, chột khẽ mỉm cười, rồi nói: *"Nói ta nghe một chút!"*

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn chằm chằm Thiên Hỏa Tôn Giả, nhẹ giọng nói: *"Tại hạ hi vọng rằng, nếu như là lão tiên sinh thật sự có thể khôi phục thực lực ngày xưa, có thể bảo hộ tiểu tử một năm."*

"Bảo hộ một năm?" Nghe hắn nói vậy, Thiên Hỏa Tôn Giả đầu tiên là ngán người, trên mặt chột hiện lên thâm ý nụ cười, rồi nói: *"Tiểu tử, ngươi không muốn ăn thiệt, lại muốn cho ta vì ngươi làm hộ vệ một năm? Có bản lĩnh! Ngươi phải biết rằng, Đấu Tôn cường giả, cũng không phải là rau cải mà người bình thường có thể mời được."*

Tiêu Viêm cười cười, nói: *"Một năm thời gian, đối với lão tiên sinh là cường giả đến bậc này mà nói, bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, hơn nữa ta cũng biết được, chỉ cần lo tiên sinh có thể đem linh hồn hồi phục thành công, như vậy cho dù là sống lại một lần nữa cũng không phải là chuyện khó khăn gì, ta nghĩ, mời lão tiên sinh một năm thời gian được không?"*

"Miệng lưỡi tiểu tử ngươi ngon ngọt lắm. Bảo kê cho ngươi một năm thời

gian cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là ngươi phải đem linh hồn của ta chữa trị, lấy cường độ linh hồn hôm nay của ta, có thể chống đỡ không được mấy năm thời gian." Thiên Hỏa Tôn Giả trầm ngâm chốc lát, chậm rãi gật đầu, chợt ngưng trọng nói.

"Lão tiên sinh xin cứ yên tâm, đối với chuyện chữa trị linh hồn này, ta cũng không phải là lần đầu tiên làm, coi như là có chút ít kinh nghiệm. Tuy nói linh hồn của lão tiên sinh bị thương tổn quá nặng, nhưng là không hẳn không có cách chữa khỏi." Tiêu Viêm mỉm cười nói, hẳn từ Dược Lão kế thừa không ít phương thuốc, trong đó cũng không thiếu phương thuốc luyện đan để chữa trị linh hồn, nhưng trong đó dược liệu cần phải có đều là vật hiếm rất khó tìm được, tìm kiếm những dược liệu này, cũng tốn một khoảng thời gian không ngắn a.

"Mong rằng lão phu không có nhìn lầm người." Thiên Hỏa Tôn Giả nhìn thật sâu Tiêu Viêm một cái, sau đó cũng không có do dự, ném đi đóa hoa Vẫn Lạc Tâm Viêm đang trôi lơ lửng ở trong tay, chính là hướng về phía Tiêu Viêm bay qua.

Cẩn thận bắt lấy đóa hoa Vẫn Lạc Tâm Viêm. Lúc chạm vào, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được tiểu gia hỏa này bây giờ rất yếu ớt, lập tức đè nén trong lòng sự vui sướng, nhanh chóng từ trong giới chỉ lấy ra *"Tụ Hỏa Hồ (bình thu lửa)"*, sau đó nhẹ nhàng đem nó bỏ vào.

Vẫn Lạc Tâm Viêm rơi vào trong *"Tụ Hỏa Hồ (bình thu lửa)"*, mờ mờ hơi nóng lượn lờ bay lên, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, một cỗ dao động vô hình, đang lặng lẽ khuếch tán ra. Hẳn đối với Vẫn Lạc Tâm Viêm hiểu biết rất rõ, đương nhiên là biết cỗ dao động vô hình này chính là Thiên Phần Luyện Khí tháp vật cần có.

Giải quyết song phiền toái Nội viện, Tiêu Viêm cũng như trút được gánh nặng. Thở ra một hơi dài, động bàn tay một cái, liền đem *"Tụ Hỏa Hồ"* thu vào trong giới chỉ, sau đó hướng về phía Thiên Hỏa Tôn Giả khoát khoát tay *"Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp"*, cười nói: *"Cái đồ vật này, tiểu tử cũng là từ chối hoá ra là bất kính rồi."* Nói xong, cũng là trực tiếp đem quyền trục thu vào trong giới chỉ.

Nhìn những hành động này của Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả không khỏi ngán ngẩm lắc đầu, cầm trong tay chiếc giới chỉ màu tuyết trắng, sau đó nhìn về đồng hài cốt thờ dài mà nói: *"Phiền ngươi cũng đem đóng"*

xương này thu lại, dù sao cũng là hài cốt Đấu Tôn cường giả sẽ có một ít tác dụng đặc thù gì đó."

Đôi với điểm yêu cầu này của Thiên Hỏa Tôn Giả, Tiêu Viêm tự nhiên là sẽ không từ chối, tay khẽ tạo một cỗ hấp lực, liền đem toàn bộ đồng hài cốt thu vào trong giới chỉ.

Làm xong việc nhỏ này, Tiêu Viêm đang phủi tay, ánh mắt chuyển hướng nhìn màn quang tráo ở ngoài, đồ ngẫu trong dung nham dường như cũng không có nửa bóng dáng Hỏa Diễm Tích Dịch. Nhưng là ăn một lần chơi khăm, nên Tiêu Viêm cũng là biết thân hình những tên kia ở trong dung nham nhưng là cực kỳ khó khăn phát hiện, không khéo vừa ra ngoài liền phát hiện dấu vết, mà bây giờ Tiêu Viêm cũng không chắc đối phó được nhiều như vậy Tích Dịch Nhân, Hơn nữa, nghe Thiên Hỏa Tôn Giả nói nơi đây còn có cường giả Tích Dịch Nhân ngang bằng với Đấu Tôn. Nếu lúc này Tiêu Viêm mà gặp cái loại cấp bậc Tích Dịch Nhân này, sợ là ngay cả bỏ mạng chạy trốn cũng là gian nan rồi.

"Bọn Hỏa Diễm Tích Dịch Nhân đối với sự lưu động của dung nham cực kỳ nhạy cảm, dung nham động tĩnh hơi lớn ở đâu một chút sẽ bị bọn nó phát hiện ngay, cộng thêm số lượng của chúng rất nhiều, càng giết càng nhiều, thậm chí náo động lâu, còn có thể đem cường giả chân chính trong tộc nó hấp dẫn mà đến. Đến lúc đó rất là phiền toái đó!" Thiên Hỏa Tôn Giả ở bên cạnh nhắc nhở. Hôm nay hẳn cần dựa vào Tiêu Viêm nhà ta giúp hắn chữa trị linh hồn, tự nhiên là sẽ không để bọn Tích Dịch Nhân kia xé xác Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cau mày nói: *"Ở phía trên dung nham này chính là Già Nam Học Viện, nếu như có một ngày nào đó bọn Tích Dịch Nhân xông lên, sợ rằng hậu quả không thể tưởng tượng được."*

"Không cần lo lắng, những sinh vật này chỉ có thể sinh tồn được trong dung nham, một khi rời đi dung nham sẽ như "cá rời nước, người thiếu oxi" tự động chết đi." Thiên Hỏa Tôn Giả thần nhiên nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười khỏ nói: *"Không biết bọn nó (TDN) là như thế nào chui ra nhỉ, tự nhiên quả nhiên là "Vô kỳ bất hữu"(DG: Nôm na là: Không có điều lạ nào là không có), nơi này còn không phải ở dưới đáy dung nham, nếu là ở phía dưới không biết sẽ còn thứ gì nữa?"*

Tiêu Viêm tiếng vừa mới nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn tình cờ liếc thấy ở một bên Thiên Hỏa Tôn Giả, trên khuôn mặt hiện lên vẻ khó có thể che dấu được cảm giác sợ hãi.

Thiên Hỏa Tôn Giả nhìn lên trời, khẽ nhếch miệng lên, khuôn mặt tràn ngập sự sợ hãi. Trong phút chốc, Tiêu Viêm đột nhiên cảm giác được một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên Thiên Linh huyết. Mẹ Kiếp!

Nơi này đến tột cùng là cái địa phương đáng sợ gì? Lại làm cho một gã từng là Đấu Tôn cường giả lộ ra vẻ mặt như vậy?

Không khí trong khoảng không gian này tràn ngập cỗ quái mà quý dị lờ lờ.

"Được rồi!" Một lát sau mới ở Thiên Hỏa Tôn Giả hô lên phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

"Tiểu tử, nhìn vào sự giúp đỡ của người đối với ta, nên ta khuyên người không nên tò mò đi xuống dưới a! Mặc dù ta đây cũng không biết ở phía dưới đến tột cùng là cái gì, nhưng ta có thể mơ hồ cảm ứng được nơi đó tồn tại một loại gì đó cực kỳ đáng sợ!" Thiên Hỏa Tôn Giả hít sâu một hơi, khoát tay áo chậm rãi nói.

Nhìn thấy vẻ mặt Thiên Hỏa Tôn Giả ngưng trọng như vậy, Tiêu Viêm nuốt nước miếng ọc một cái, vội vàng gật đầu. Có thể làm cho một gã Đấu Tôn cường giả e ngại như thế. Vậy thế giới ở bên dưới dung nham kia chẳng lẽ có sự tồn tại Đấu Thánh cấp bậc đáng sợ sao?

"Ta có thể hơi cảm ứng nhưng chỉ là thoáng thoáng mơ hồ mà thôi. Nếu như là bình thường cũng tuyệt đối khó có thể phát hiện ra, thậm chí ta nghĩ rằng bọn thần bí Hỏa Diễm Tích Dịch tộc đàn này, có hay không tồn tại thủ hộ giả ở thế giới bên dưới dung nham này?" Thiên Hỏa Tôn Giả từ từ nói.

Tiêu Viêm lau đi mồ hôi lạnh, ở trong lòng hắn, cái thế giới vô biên vô tận dung nham này càng ngày càng thần bí, không chỉ có thể sinh ra hai loại Văn Lạc Tâm Viêm, hơn nữa còn sản sinh ra loại này kỳ dị chủng tộc: "Hỏa Diễm Tích Dịch nhân". Thậm chí ở dưới đây còn có một loại thần bí tồn tại mà ngay cả Đấu Tôn cường giả cũng sợ hãi. Bạn đang đọc truyện

được copy tại

"Xem ra bây giờ cũng phải sớm phần đi thôi a!" Trong miệng lầm bầm nói, Tiêu Viêm quyết định chủ ý phải nhanh chóng phần khỏi cái nơi thể giới dung nham chết tiệt này! Thật sự là quá áp lực mà!

"Muốn rời đi, người trước tiên hãy đem thực lực khôi phục đã. Hiện tại lấy đấu khí bên trong cơ thể người khó có thể thuận lợi lao lên dung nham phía trên kia, nơi đây rất an toàn người không cần lo lắng bị bọn nó phát hiện. Về phần "Vô Luân Ly Hỏa Pháp" người có thể đợi đến khi an toàn hằng tu luyện. Bên trong cơ thể người có sẵn Dịch Hỏa, nếu là sử dụng phương pháp không hỏa này thì uy lực tất nhiên tăng mạnh." Ở một bên Thiên Hỏa Tôn Giả nói.

Tiêu Viêm gật đầu, trải qua một phen đại chiến đấu khí trong cơ thể hắn đã tiêu hao không nhỏ, vì tránh để lần nữa bị bọn Hỏa Diễm Tích Dịch phát hiện hắn phải luôn luôn ở trạng thái tốt nhất.

Ý niệm này hiện lên trong đầu vì vậy Tiêu Viêm nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, hai tay vừa kết ấn tu luyện mà trong lòng cũng vừa động, hai ngón tay thoáng động một cái, một quả hạt châu màu đỏ hiện ra ở chính giữa ngón tay, cái này hạt châu dĩ nhiên là Tiêu Viêm lấy từ trong cơ thể bọn Tích Dịch Nhân.

"Hỏa Châu?" Nhìn thấy hạt châu màu đỏ ở lòng bàn tay Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả rất là kinh ngạc, chợt gật đầu nói: "Không nghĩ ra nha! Người có thể phát hiện được bên trong cơ thể TDN có bảo bối như vậy. Cái loại này đích xác là có chứa một chút năng lượng nồng đậm thuộc tính hỏa, nhưng là quá mức cuồng bạo nếu trực tiếp sử dụng e là có nguy hiểm không nhỏ."

Tiêu Viêm cười nhạt! Loại năng lượng Hỏa thuộc tính này có thể so với Dịch hỏa cuồng bạo hơn không? Hắn đã có hai loại dịch hỏa, bằng phương thức mạnh mẽ đem bọn nó luyện hóa sau đó cắn nuốt.

Ngón tay Tiêu Viêm búng hạt châu màu đỏ vào trong miệng, nháy mắt hạt châu tựa như một đoàn ngọn lửa mạnh mẽ từ cổ họng Tiêu Viêm tiến vào bên trong cơ thể của hắn, mà khoảnh khắc này mà da hắn chuyển sang màu lửa đỏ.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không thèm nghe lời khuyên ngăn đã đem hạt châu nuốt vào, Thiên Hỏa Tôn Giả cau mày nhưng chợt nhớ ra điều gì đó lập tức cười cười một tiếng, lắc đầu nói: *"Cũng quên mất tiểu tử này có Di hỏa thì sợ đêch gì chứ."*

Ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Viêm, đợi một lúc sau cho đến màu da Tiêu Viêm từ từ khôi phục bình thường, hắn mới khẽ gật đầu, hai tay chấp đít, ngẩng đầu nhìn lên phía trên đỏ ngẫu dung nham, khẽ thở dài một tiếng lầm bầm nói: *"Không nghĩ tới! Lão phu lại có thể có ngày nhìn thấy được ánh sáng mặt trời a! Thật sự ông trời không có quên ta mà."*

Tiêu Viêm sử dụng chỉ là một hạt hỏa châu cũng không tính là cao cấp lắm, vì vậy chỉ mất chừng 20 phút liền đem Hỏa Châu hoàn toàn luyện hóa hoàn toàn, sau đó trên khuôn mặt hắn hiện lên sự vui mừng vì cảm giác được trong cơ thể tràn đầy đấu khí.

"Quả nhiên là thuốc bổ cực kỳ tốt a, nhờ vào những hạt Hỏa Châu này trong giới chỉ, ta có mới có thể thuận lợi tiến giai đến lục tinh Đấu Hoàng. Nhưng mà kế tiếp phải nhanh chóng rời khỏi nơi này cái đã." Cảm nhận được trong cơ thể từ từ tràn đầy đấu khí, Tiêu Viêm cũng là thở phào nhẹ nhõm.

"Chờ ta đem toàn lực sử dụng Không Gian lực lượng che dấu dấu dao động dung nham cho ngươi, sau đó ngươi nhanh chóng nắm chắc thời gian nha, lấy trạng thái bây giờ của ta cũng không thể duy trì được lâu lắm đâu." Nhìn thấy Tiêu Viêm đứng dậy, Thiên Hỏa Tôn Giả quay đầu đi, cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thầm may mắn, hoàn hảo không có vì lợi ích mà hôn đầu làm ra chuyện gì lỗ mãng. Lão Thiên Hỏa Tôn Giả này tuy nói trạng thái bây giờ cực kém, nhưng rõ ràng cũng không phải là theo lời hắn nói: không có chút lực phản kháng nào.

Thấy thế, thủ ấn Thiên Hỏa tôn giả khẽ động, giới chỉ màu trắng trong tay chính là tự động đeo lên Tiêu Viêm ngón tay, mà thân hình mơ hồ của hắn cũng là nhanh chóng ẩn vào, một cỗ dao động nhàn nhạt từ giới chỉ khuếch tán ra, lập tức trước mặt Tiêu Viêm màn hào quang, cũng là từ từ hé ra.

Màn hào quang mới vừa xuất ra, Tiêu Viêm chân đạp một phát, thân hình như là hóa thành một đạo bóng xanh, sau đó nhanh như tia chớp bắn đi.

Mà cùng lúc đó, Không Gian lực lượng nhàn nhạt từ trong giới chỉ màu trắng khuếch tán ra, đem dao động chung quanh dung nham, toàn bộ chặn lại.

Một thoáng sau, màn hào quang hé ra một tí, Tiêu Viêm cùng với Thiên Hỏa Tôn Giả đều không có phát hiện ra xa, ở dưới đáy thế giới dung nham màu đỏ, một cột sáng khổng lồ cao chừng mấy trượng, chậm rãi mở ra, khẽ hợp lại liền giống như một đôi con người nhân loại.

Thân hình lặng yên không một tiếng động, trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên mạnh mẽ thôi động. Bàn tay giấu ở trong tay áo khẽ thoáng một cái, một quả Cổ Ngọc không trọn vẹn xuất hiện ở trong bàn tay còn lại, thẳng đến bây giờ Cổ Ngọc này đã thật lâu không phản ứng chút nào thì giờ phút này đang tản ra nhiệt độ nhàn nhạt.

Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Cổ Ngọc, trong lòng cũng là dấy lên kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) bởi vì tấm Cổ Ngọc này là tấm ngọc tổ truyền của Tiêu gia. Đà Xá Cổ Đế Ngọc!

-----oOo-----

Chương 898: Động Tĩnh Của Đà Xá Cổ Đế Ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm trong lòng tuy nổi sóng nhưng trên mặt lại không biến đổi một chút gì, trong tay áo bàn tay nhẹ nhàng chà sát Đà Xá Cổ Đế Ngọc, chọt hít sâu một hơi,. Cổ Ngọc lâu nay vẫn không chút động tĩnh, lúc này đây lại xuất hiện một ít dị động, có lẽ bởi vì nguyên nhân nằm ở trong thế giới đầy nham thạch nóng chảy này. Nói chính xác hơn, hẳn là có liên quan đến thế giới dưới đáy dòng nham thạch.

Tiêu Viêm trong lòng có tám phần nắm chắc, dưới đáy dòng nham thạch tựa hồ không thể xuống được, nhất định tồn tại cái gì đó có liên quan đến Đà Xá Cổ Đế Ngọc!

Nhớ tới lời Huân Nhi lúc trước, Đà Xá Cổ Đế Ngọc này là do một vị

cường giả Đẩu Đế lưu lại, Tiêu Viêm trong lòng có chút nóng bỏng. Đẩu Đế, đứng trong thế giới này, chính là cường giả đỉnh phong, loại cường giả này có lực lượng như thế nào, tuy Tiêu Viêm chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng có thể mơ hồ đoán được dạng người này giờ chân nhắc tay hẳn sẽ khiến thiên địa rung chuyển.

Vật của một cường giả Đẩu Đế lưu lại, đủ khiến trên mảnh lục địa Đẩu Khí này nổi lên một hồi tinh phong huyết vũ, đương nhiên, vật lưu lại này, tất nhiên có tư cách làm nên trận náo động này.

Đơn giản mà nói, nếu như Tiêu Viêm có thể có được một ít vật mà cường giả Đẩu Đế từng sở hữu, nói vậy không chừng sẽ có tiền vốn dựa vào để chống đỡ được Hồn Điện.

Điểm này, đối với Tiêu Viêm mà nói, chính là có lực hấp dẫn tương đối lớn.

Thân hình như cá, lặng lẽ xuyên qua nham thạch nóng chảy, ánh mắt Tiêu Viêm không nhìn được liếc về phía sau một cái, nham thạch nóng chảy màu đỏ đậm che kín tầm mắt, nhưng vẫn như trước mơ hồ cảm nhận được dưới đáy thế giới nham thạch này có cái gì đó đen tối khiến con người ta sợ hãi, có lẽ vật đáy có liên quan đến Đà Xá Cỗ Đế Ngọc.

Trong mắt ánh lên tia nhìn nóng bỏng trong chốc lát, Tiêu Viêm dần dần khôi phục thanh tỉnh sau cơn rung động, chậm rãi thở ra một hơi, tia nóng cháy trong mắt dần dần tiêu tán, hắn vẫn xoay người rời đi khỏi thế giới nham thạch này, mặc dù hắn biết, nơi tận cùng của thế giới này, có lẽ có thể khiến cho Đà Xá Cỗ Đế Ngọc có phản ứng.

Nhưng hắn cũng đồng dạng hiểu được, nơi đó chứa đựng hung hiểm thế nào, hắn hôm nay, xác thật là phải giải cứu được phụ thân và Dược Lão, nhưng điều kiện tiên quyết đó là hắn phải còn mạng, đương nhiên, dĩ vãng Tiêu Viêm đã làm không ít chuyện liều mạng, mà tất cả đều có tồn tại một vài điểm máu chốt. Nhưng lần này, nếu lập tức quay đầu đến tận cùng của thế giới nham thạch thần bí này, Tiêu Viêm không một chút tin tưởng, hắn có thể may mắn chạy trốn được nguy hiểm. Nếu cả tính mệnh không giữ được, thực lực trở nên mạnh mẽ thì có tác dụng gì!

Còn nữa, miếng Đà Xá Cỗ Đế Ngọc chỉ là một phần của chiếc chìa khóa mở ra Đà Xá Cỗ Đế lưu lại, nếu như dưới đáy dòng nham thạch nóng chảy

tồn tại gì đó, cũng là một Đà Xá Cổ Đế Ngọc khác chẳng? Như thế nào lại có thể? Tiêu Viêm rõ ràng biết, cái chìa khóa trong tay hắn chỉ là một phần thôi, cầm một khối chìa khóa không trọn vẹn, cho dù tìm được thứ Cổ Đế lưu lại, chỉ sợ chỉ có thể đứng nhìn mà thở dài thôi.

Lấy thực lực của hắn hôm nay, ngay cả mấy tên hỏa thần lần kia cũng còn chưa xông qua, càng không nói đến phía sau, ngay cả Thiên Hỏa Tôn Giả cũng thấy e ngại. Nói không chừng cho dù trả giá rất đắt, lại chỉ được một cái kết cục bi kịch là hai tay trống trơn, loại trả giá này, Tiêu Viêm không trả nổi. Trong lòng cân nhắc một hồi, cũng khiến Tiêu Viêm dần dần tỉnh táo lại, cắn chặt răng, mạnh mẽ xoay người lại, đem Cổ Ngọc thu vào trong nạp giới. Giờ phút này, trên người hắn còn có một linh hồn của Thiên Hỏa Tôn Giả, hắn không phải là Dược Lão, mà Đà Xá Cổ Đế Ngọc này là vật đủ khiến cho cường giả Đấu Tôn cũng đỏ mắt, quyết không thể người ngoài biết được nửa điểm về chuyện này. Bởi vậy, tuy rằng nơi này xuất hiện một chút động tĩnh khác lạ, nhưng Tiêu Viêm cũng phải mạnh mẽ đè nén trong lòng, đợi ngày sau thực lực chân chính tăng lên, có thể công khai lần nữa đến thế giới nham thạch này, tìm tòi nghiên cứu kỹ lưỡng!

Nhưng khi đó không phải bây giờ!

Mà bí mật này, hắn cũng chỉ giữ cho một mình thôi, bởi vì hắn biết, nếu như việc này truyền ra, Học Viện Già Nam sẽ vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh.

Dem kích động trong lòng chậm rãi đè áp xuống, Tiêu Viêm mạnh mẽ vung tay áo, một luồng đầu khí bắn ra, mà tốc độ di chuyển cũng đột nhiên nhanh hơn, có Thiên Hỏa Tôn Giả hỗ trợ che dấu dòng lưu chuyển của nham thạch nóng chảy, hắn có thể không kiêng kỵ mấy tên hỏa thần lần kia phát hiện nhanh chóng.

Lần này có Thiên Hỏa Tôn Giả hỗ trợ, Tiêu Viêm một đường cực kỳ thông thuận, hơn mười phút sau, liền dần dần cách xa khu vực tồn tại của bọn người hỏa thần lần, mà giờ phút này nhiệt độ của dòng nham thạch cũng đã giảm hơn nhiều, hiển nhiên khoảng cách đến bề mặt dòng nham thạch đã không còn xa.

Trong lòng chậm rãi thở phào, Tiêu Viêm nhìn lên phía trên dòng nham thạch nóng chảy, chột lần nữa quay đầu lại, nhìn xuống sâu dòng nham

thạch, lẩm bẩm: *"Ta sẽ còn trở lại."*

"Phù phù!"

Trên bề mặt dòng nham thạch vốn yên tĩnh, không sóng không gió, ngẫu nhiên chỉ có vài chỗ sôi sục nổ lụp bụp. Cả một thế giới nham thạch vẫn như trước, tịch mịch, yên lặng, đột ngột, một tiếng động phá nước vang lên, một thân ảnh bao bọc trong ngọn lửa màu xanh biếc thoáng hiện ra, cuối cùng trôi nổi giữa không trung, trên khuôn mặt hơi thở nặng nề, có một chút hưng phấn cùng vui sướng sau khi sống sót qua cơn tai kiếp.

"Cuối cùng cũng rời khỏi cái địa phương chết tiệt nọ..." lau lau mồ hôi trên trán, Tiêu Viêm nhìn không được cười to, lần này thám hiểm dưới lòng nham thạch, tuy có nguy hiểm, nhưng hoàn hảo, trong hoàn cảnh hung hiểm ấy, hẳn vẫn đạt được không ít chỗ tốt, không chỉ có triệt để giải quyết chuyện buồn phiền ở Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong nội viện, hơn nữa còn chiếm được một đấu kỹ Không Hỏa Pháp Quyết, mà nếu tu luyện tới tận cùng, uy lực không kém Thiên giai đấu kỹ, tối trọng yếu là việc tìm được linh hồn của một vị cường giả Đấu Tôn. Hơn nữa nếu Tiêu Viêm thành công chữa trị cho linh hồn Đấu Tôn ấy, ngày sau bên cạnh sẽ có thêm một cường giả Đấu Tôn trợ lực, tuy chỉ trong một năm, nhưng đối với Tiêu Viêm mà nói, như vậy là đủ rồi. Cúi đầu liếc mắt nhìn nẹp giới trắng như tuyết ở trên ngón tay, khoe miệng Tiêu Viêm không khỏi nở nụ cười, một màn này, khiến hắn nhớ lại cảnh tượng năm đó ở thành Ô Thần, bản thân lần đầu được gặp Dược Lão, bây giờ nhớ lại, trong lòng không khỏi xúc động.

Ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ ấn ký hình ngọn lửa trên trán, nắm tay Tiêu Viêm không tự chủ được nắm chặt, thấp giọng lẩm bẩm: *"Hồn Điện, chờ xem, ta sẽ tìm đến tận cửa! Đến lúc đó, hết thấy ân oán, đều đến lúc thanh toán!"*

"Rốt cục thì cũng đã ra khỏi thế giới nham thạch nóng bỏng này rồi à, thật sự là hoài niệm mà!" Một thân ảnh hư ảo mặc áo bào trắng phiêu đảng bay ra, Thiên Hỏa Tôn Giả nhìn vách núi xung quanh, thở dài nói.

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay hướng về phía trên một vách đá đã nắm chặt, một đạo hắc ảnh mạnh mẽ lao đến, cuối cùng hóa thành Trọng Xích trong tay Tiêu Viêm.

"*Tiêu Viêm, linh hồn của ta hiện giờ cực kỳ suy yếu, không thể xuất hiện được lâu, chuyện chữa trị linh hồn phải trông cậy ở ngươi, ngàn vạn lần nhớ rõ, hiện tại linh hồn của ta thời gian chống đỡ không còn nhiều, vì vậy ngươi phải nắm chặt thời gian.*" Cảm thán một phen, ánh mắt Thiên Hỏa Tôn Giả chuyển hướng sang Tiêu Viêm, trịnh trọng nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nói: "*Diệu lão tiên sinh xin yên tâm, Tiêu Viêm cũng không phải dạng dạt được cái lợi liền bỏ mặc người khác.*"

Tiếp theo không lâu nữa, Tiêu Viêm phải khởi hành đi sang Trung Châu, ở nơi đại lục tập hợp vô vàn cường giả, hẳn cần có lực lượng, mặc kệ lực lượng này đến từ bản thân mình hay là ngoại lực. Nếu có thể chữa trị được cho linh hồn của Thiên Hỏa Tôn Giả, như vậy bên cạnh Tiêu Viêm sẽ có thêm một người trợ thủ đắc lực, đối với hắn mà nói, chính là trăm lợi mà không có hại. Bởi vậy, với loại sự tình này, hắn tự nhiên sẽ không ăn bớt, ăn xén nguyên vật liệu.

Thiên Hỏa Tôn Giả thỏa mãn gật đầu, chậm rãi nói: "*Nếu ngươi tu tập Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp gặp vấn đề gì có thể hỏi ta, ngươi đã giúp lão phu, lão phu tự nhiên sẽ không keo kiệt với ngươi.*"

"*Tiểu tử xin đa tạ tiên bối trước.*" nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi cười cười, hướng về phía Thiên Hỏa Tôn Giả nói lời cảm ơn. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Thiên Hỏa tôn giả khoát tay áo, có lẽ bởi vì lúc trước do thi triển không gian lực, linh hồn hắn lúc này trở nên hư ảo hơn rất nhiều, thấy thế, hắn cũng chỉ có thể cười khổ, sau đó thở dài một tiếng, thân hình vừa động, hóa thành quang ảnh tiến vào trong nạp giới trắng như tuyết.

Nhìn thấy Thiên Hỏa Tôn Giả tiếp tục tiến vào trong nạp giới, Tiêu Viêm giang tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía động sâu nơi Thiên Phần Luyện Khí Tháp, chần chờ một chút, nhưng vẫn chưa nhúc nhích, hiện giờ hắn đã tiếp cận đến cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng, dựa theo hắn phỏng đoán, lấy công hiệu của mấy cái gọi là "*Hỏa châu*", nhiều lắm là một tháng, hẳn có thể tiến vào cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng.

Thế giới nham thạch này tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng đối với Tiêu Viêm mà nói, đây chính là bảo địa cho hắn tu luyện. Thời gian càng gần đến ngày đi Trung Châu, hắn càng phải tranh thủ từng phút để gia tăng

thực lực, bởi vì hắn biết, lấy thực lực của hắn hôm nay, ở nơi Trung Châu ngọa hổ tàng long kia, cũng chưa là gì, mà muốn đạt được một suất trong top mười người Luyện Dược Sư ở đan hội trong số vô vàn Luyện Dược Sư khắp đại lục không phải chuyện đơn giản, tất cả chuyện này, hết thảy phải trả giá bằng mồ hôi tâm huyết cùng sự cố gắng. Trong lòng chủ ý đã quyết, Tiêu Viêm cũng không chậm trễ, thân hình vừa động, liền trực tiếp hiện ra trong sơn động trên vách núi do hắn khai mở hôm trước, lần này hắn lấy được chùng trăm viên "*Hỏa châu*" đủ cho hắn sử dụng tu luyện trong vòng một tháng, đột phá đến cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng, nói vậy hắn cũng không phải việc quá khó.

Thân hình lướt vào sơn động, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng vững vàng, khuôn mặt đầy ngưng trọng, lúc này đây, nhất định phải tranh thủ thời gian nhanh chóng đột phá cảnh giới lục tinh Đấu Hoàng!

-----oOo-----

Chương 899: Tiếp tục thăng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tại bên trong thế giới nham thạch nóng chảy tịch tịch vĩnh hằng, thời gian trôi dần qua như đồng hồ cát lặng yên không một tiếng động, một ít năm tháng này khó có thể làm cho nham thạch nóng chảy kia có nửa điểm động tĩnh. Thời gian, ở trong này tựa hồ trở nên nhỏ bé không đáng kể. Thời gian một tháng chỉ trong nháy mắt liền trôi qua thôi.

Trong một tháng này, nhờ có "*Hỏa châu*", Tiêu Viêm tiến bộ rất nhanh. Tại thời điểm luyện hóa hoàn toàn năm mươi mấy mảnh liền cảm giác được cơ thể liền xuất hiện cảm giác bành trướng giống như bị khuếch trương thân thể trong lần thăng cấp lần trước. Giờ đây Tiêu Viêm cũng đã là ngũ tinh Đấu Hoàng đỉnh phong, chỉ cần có cơ hội, có thể dễ dàng đột phá tới lục tinh Đấu Hoàng. Đạt tới trình độ này, Tiêu Viêm cũng biết, tiếp tục tu luyện không phải là con đường thuận lợi nhất. Tuy nói việc tu luyện không thể chậm trễ, nhưng cũng được biết đạo lý dục tốc bất đạt, nếu như cố chấp điên cuồng tu luyện, ngược lại sẽ phản tác dụng, bởi vậy, ngay khi biết bản thân đã ở vào ngũ tinh Đấu Hoàng đỉnh phong thì Tiêu Viêm cũng

đã dừng lại khổ tu một đêm một ngày, tiến tới rèn luyện một chút thành tựu vừa mới đạt được.

"*Du Thân Xích*" cũng là Tiêu Viêm tại trong tu luyện xích pháp mà chậm rãi vượt qua. Kế tiếp trong đoạn thời gian này, Tiêu Viêm đối với việc tu luyện đấu khí nhưng thật ra là rút sang một bên, bỏ nhiều thời gian nhất chính là tiến nhập vào bên trong tu luyện đấu kỹ. Kể từ đó, hắn đối với "*Du Thân Xích*" càng luyện càng thêm thuần thục hơn. Độ nhất trọng của xích pháp kia là "*Liệt Hỏa*" lúc thi triển ra cũng muốn thuận lợi và mạnh mẽ hơn nhiều. Như vậy, chuyên tâm vào một việc gì đó hiệu quả đích xác hơn phân tâm vào nhiều việc. Trải qua tu luyện chuyên cần ở trong khoảng thời gian này, Tiêu Viêm đối với sự lĩnh ngộ "*Du Thân Xích*" cũng dần dần sâu sắc hơn, mỗi lần thi triển ra cũng có thể bố trí quanh thân không một kẽ hở, ở bên trong nham thạch nóng chảy kia lại có thể tùy ý ra vào mà không dính đến một tí dung nham nào, tựa hồ như một loại thùng sắt chống lửa. Bên trong quyền trục kia đã dần dần lộ ra phong phạm một tia linh hồn ẩn ký. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Thời gian rảnh rỗi sau khi tu luyện "*Du Thân Xích*", Tiêu Viêm cũng nghiên cứu, tập luyện một chút quyền "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*", nói là nghiên cứu, tập luyện, nhưng thật ra làm cho Tiêu Viêm đại khai nhãn giới.

Khống Hỏa Pháp Quyết, tên như ý nghĩa, là phương pháp khống chế ngọn lửa. Loại pháp quyết này, Tiêu Viêm chưa bao giờ tu luyện qua, ngày thường khống chế dị hỏa công kích cũng chỉ dừng lại ở trình độ sơ cấp, như vậy thủ pháp khống chế còn kém xa sự tinh diệu của "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*", thậm chí từ một phương diện nào đó mà nói, chỉ là thủ đoạn khống chế hỏa ngũ luân. Chỉ sợ Tiêu Viêm mà ngay cả so với Hàn Phong cũng không thể so sánh được. Sở dĩ, khi hắn cùng với Hàn Phong tranh đấu Dị hỏa còn có thể không rơi vào thế hạ phong, phần lớn là dựa vào linh hồn lực lượng hùng mạnh của Luyện Dược sư.

Bởi vậy, tại giờ phút này, Tiêu Viêm tiếp xúc với "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*" liền có cảm giác như vừa bước vào một lĩnh vực mới. Trong pháp quyết ghi lại đủ loại hình khống chế hỏa pháp, không chỉ có huyết lệ, nhưng lại có thể tiêu hao rất ít linh hồn lực lượng đem hỏa diễm khống chế một cách tinh diệu, hơn nữa lại có thể bạo xuất một uy lực khổng lồ.

Khi Tiêu Viêm nghiên cứu "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*", Thiên Hỏa Tôn Giả

vẫn chưa hiện thân, tựa hồ tại lúc thi triển không gian chi lực đã làm cho hấn tiêu hao thật lớn lực lượng, bởi vậy dù xuất hiện lần nữa, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý. Mặc dù, hấn là lần đầu tiếp xúc loại này Không Hỏa Pháp Quyết, nhưng dù gì hấn cũng tự mình sáng tạo ra "*Phật Nộ Hỏa Liên*" – chiêu số khủng bố của Lục Phẩm Luyện Dược Sư. Sở dĩ nghiên cứu, tập luyện thất bại cũng không có như ở thời điểm tu tập xích pháp khó có thể lĩnh ngộ ra. Rất nhiều loại Không Hỏa Pháp Quyết căn bản là vừa tiếp xúc liền hiểu, cùng với linh hồn lực lượng hùng hồn, khiến Tiêu Viêm đạt được thiên phú ở lĩnh vực luyện dược cùng với khả năng khống chế ngọn lửa lớn hơn rất nhiều so với người thường.

Thời gian kế tiếp, rảnh lúc nào là Tiêu Viêm lại nghiên cứu "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*".

Trong thế giới kỳ diệu của không hỏa, không tới mười ngày thời gian, đối với năng lực khống chế hỏa diễm của Tiêu Viêm dường như tăng lên rất nhiều.

Mà say mê trong thế giới không hỏa này, cơ hội đột phá, bất tri bất giác lặng yên tới. Thời điểm xuất hiện cảm giác đột phá, Tiêu Viêm đang cô đọng "*Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp*" loại thứ nhất – Lang Hỏa Linh, cảm nhận được cảm giác kỳ diệu từ sâu trong linh hồn tràn ngập ra, hấn bật người, bỏ đi ấn kết ở tay, bằng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trong sơn động.

Trong sơn động sạch sẽ, Tiêu Viêm khoanh chân ngồi, mạnh mẽ đè nén từng dao động khác thường phía trong cơ thể truyền tới, cong ngón búng ra, chừng mười miếng "*Hỏa Châu*" màu đỏ lần lượt hiện ra trước mặt, sau đó nhanh chóng nhắm mắt, trong tay kết xuất tu luyện ấn kết.

Ấn kết vừa mới hình thành, không gian chung quanh liền mãnh liệt nổi sóng. Từng luồng hỏa hồng sắc nóng cháy quanh thân Tiêu Viêm trào ra, tựa như một loại trường xà văn đỏ, lượn lờ tại bên ngoài thân thể, cuối cùng theo hô hấp tiến vào trong cơ thể.

Trong thế giới nóng chảy của nham thạch, tràn ngập vô số năng lượng Hỏa thuộc tính, chuyện này không thể nghi ngờ sẽ làm cho việc Tiêu Viêm thăng cấp trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, căn bản không cần lo lắng chút nào tới việc năng lượng thiếu hụt làm gián đoạn việc thăng cấp. Còn nữa, trong nạp giới của hấn vẫn còn không ít Hỏa Châu, nếu lúc đó thực xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, năng lượng hùng hồn ẩn chứa trong Hỏa Châu

cũng sẽ làm cho việc thăng cấp thuận lợi hoàn thành. Càng ngày càng nhiều năng lượng của hỏa thuộc tính tiến vào cơ thể của Tiêu Viêm, da tay cũng dần dần trở nên trướng đỏ, trên đầu toát ra sương trắng, nhiều sợi gân xanh nổi trên da tay giống như con giun quanh co kích thích, nhìn qua có chút đáng sợ.

Năng lượng bên ngoài liên tục không ngừng quán chú, trong cơ thể Tiêu Viêm cũng nhanh chóng xảy ra biến hóa, mỗi một lần thăng cấp, trong cơ thể tựa hồ có chút biến hóa nho nhỏ. Loại biến hóa này, liền giống như mở rộng bình thường, đem cái áo cá nhỏ ban đầu khuếch trương thành một cái hồ nhỏ, mà theo đó khả năng cất chứa đấu khí cũng tăng lên gấp bội, cùng lúc đó, kinh mạch, cốt cách, ... trong cơ thể cũng sẽ xuất hiện cường hóa, làm cho các lực lượng khác trong cơ thể càng ngày càng mạnh.

Cùng với điều này, Tiêu Viêm thăng cấp cũng dần dần tiến vào gay cán, dao động trong sơn động càng ngày càng kịch liệt, lúc sau, cả sơn động tựa như bị màu đỏ của hỏa thuộc tính che dấu, mà Tiêu Viêm thân hình tựa như hắc động, ngồi xếp bằng ở vị trí trung tâm năng lượng, tham lam cắn nuốt tất cả năng lượng vào trong cơ thể. Như vậy tựa hồ vĩnh viễn không ngừng cắn nuốt, ước chừng kéo dài gần hai ngày thời gian, trong sơn động vốn tràn ngập màu đỏ của Hỏa thuộc tính mới từ từ nhạt dần, người thanh niên cũng như ẩn như hiện bên trong.

Tiêu Viêm lần này thăng cấp ước chừng kéo dài ba ngày thời gian. Trong sơn động, sau khi tia Hỏa thuộc tính năng lượng cuối cùng tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm, sơn động liền lâm vào yên tĩnh, khí thế mạnh mẽ của nó trong cơ thể tràn ngập mà ra, trong một chốc đều chui vào trong thân thể, không có tiết ra ngoài.

Người thanh niên thân ngồi xếp bằng trên tảng đá, mắt nhắm chặt tựa như lão tăng tọa hóa bình thường, không chút sứt mẻ, nếu như không nhận thấy được hơi thở như ẩn như hiện kia, chỉ sợ nghĩ tới người này tại trong thăng cấp ngoài ý bị tẩu hỏa nhập ma.

Không khí yên tĩnh trong sơn động kéo dài ước chừng nửa canh giờ, bị tiếng hít thở nhẹ nhàng đánh tan.

Vững vàng hô hấp theo hơi thở tuần hoàn mà vào, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt, con ngươi đen bình thường, ngoại trừ có chút sáng hơn, thì cũng không nhận ra biến hóa của hắn, nếu có người quen của Tiêu Viêm ở đây, chính

là phát hiện hơi thở của Tiêu Viêm tựa hồ trở nên dài cùng nóng cháy rất nhiều.

Nhẹ nhàng mở mắt, tay vung lên đem những thứ trước mặt dọn dẹp, đem Hỏa Châu thu vào trong nạp giới, sau đó thoáng cảm nhận đầu khí hùng hồn tăng lên trong cơ thể, lập tức khoe miệng nói lên nụ cười hài lòng.

Lần này thăng cấp, không chỉ làm cho Tiêu Viêm hoàn toàn củng cố lực lượng lực tinh Đấu Hoàng, mà còn khiến cho đầu khí trong cơ thể trở nên nóng cháy thêm. Tiêu Viêm rõ ràng nguyên nhân do năng lượng nơi này, bất quá có Di Hỏa hộ thể, mấy nguồn năng lượng bên trong cuồng bạo đối với Tiêu Viêm vẫn chưa tạo ảnh hưởng gì.

"Cảm giác thăng cấp, thật sự tuyệt vời a!"

Đứng ở động khẩu, Tiêu Viêm song chưởng mở ra, nhẹ nhàng cười, giờ phút này trong cơ thể, bất luận là kinh mạch, cơ thể, cho đến cốt cách thậm chí là tế bào đều ở trạng thái hoàn mỹ nhất. Hẳn cơ hồ có một loại cảm giác, chỉ cần cánh tay thoáng động, cỗ lực lượng trong cơ thể kia sẽ như núi lửa đột ngột phun trào.

Ngắn ngủn hai tháng thời gian, Tiêu Viêm tiếp tục hoàn thành đột phá, như vậy tốc độ nếu truyền ra ngoài sợ rằng không ít Đấu Hoàng cường giả nghe được sẽ xấu hổ cắn lưỡi tự tử. Rất nhiều Đấu Hoàng cường giả muốn tăng lên một tinh, mặc dù nỗ lực rất nhiều, trong rất nhiều năm đều là chuyện thường, mà Tiêu Viêm lại trong hai tháng thời gian hoàn thành, thiên phú như vậy không phải người a.

Tùy ý nắm tay, cảm thụ được lực đạo mạnh mẽ tùy thời đều muốn bạo phát ra, Tiêu Viêm cười, vừa muốn kiểm tra một chút thực lực, đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Phần Luyện Khí Tháp, tựa hồ có chút âm thanh xé gió lên. Theo Tiêu Viêm ánh mắt, tiếng xé gió trong động ngày càng gần, lát sau một đạo thân ảnh hiện ra trước mắt Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 900: Tình báo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn đạo thân ảnh kia từ rớt xuống chỗ sâu nhất trong động, Tiêu Viêm cất tiếng cười, cao giọng nói: *"Đại trưởng lão, hôm nay sao lại rảnh rỗi xuống tới đây vậy?"*

Nghe được thanh âm của Tiêu Viêm, đạo thân ảnh kia cũng chậm rãi trôi nổi trong không trung, liếc mắt thấy thân xích trên người Tiêu Viêm, tức giận nói: *"Người ... cái tên tiểu tử này, ở dưới này với thời gian lâu như vậy, ta còn tưởng rằng người gặp phiền toái gì đó. Bọn Tử Nghiên cứ mỗi ngày đều muốn xuống dưới này, mà nơi này nguy hiểm như vậy, ta nào đáp ứng bọn họ được chứ, sợ dĩ như vậy ta mới tự mình chạy xuống đây xem sao!"*

Nghe vậy Tiêu Viêm cười hắc hắc, mang Thiên Hỏa Tôn Giả ẩn thân trong nạp giới trắng như tuyết không lưu lại dấu vết thu vào trong tay áo. Việc của Thiên Hỏa Tôn Giả nên giữ bí mật thì tốt hơn, để cho người ngoài biết, hại nhiều hơn lợi, tuy rằng Tiêu Viêm cũng rất tin tưởng Tô Thiên đại trưởng lão, nhưng dù sao việc giam giữ một gã từng là Đấu Tôn cường giả, càng ít người biết càng tốt.

Cử động đó của Tiêu Viêm, Tô Thiên đại trưởng lão tự nhiên là không biết, bàn chân hư không bước tới, đứng ở phía ngoài sơn động, ánh mắt đảo qua người Tiêu Viêm, cảm giác được hơi thở có sự biến hóa, không khỏi kinh hãi thốt lên một tiếng, nói: *"Người lại đột phá nữa à?"*

Tiêu Viêm gật đầu cười nói: *"Đột phá trước khi đại trưởng lão tới đây!"*

"Chậc chậc! Người tiểu tử này, tốc độ tu luyện như vậy cũng quá yêu quái a. Ta năm đó ở cấp bậc Đấu Hoàng, lần thăng cấp nhanh nhất cũng tiêu tốn chừng một năm thời gian a. Nhưng hiện tại cùng so sánh với người, thật là làm người ta xấu hổ đi mất." Tô Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, tốc độ tu luyện này thật là có chút đả kích người khác.

Tiêu Viêm lười tranh cãi, cười hắc hắc. Hắn vẫn chưa nói cho Tô Thiên đại trưởng lão biết sự tình liên quan tới tộc Tích Dịch hỏa diễm ở bên dưới dòng nham thạch nóng chảy và cho đến Hỏa Châu. Nơi này, sau khi hắn đi khỏi, vẫn duy trì trạng thái không người tiến vào thì tốt hơn. Dù sao tại thế

giới nham thạch nóng chảy đó, vẫn còn có một bí mật vĩnh viễn tồn tại trong lòng Tiêu Viêm, nếu bí mật kia bị vạch trần chỉ sợ toàn bộ Đấu Khí đại lục sẽ rung chuyển.

Một gã Đấu Đế lưu lại, đủ khiến những người ở đây điên cuồng.

Tiêu Viêm tùy tay lấy áo bào mặc lên người, sau đó vung tay, Tụ Hỏa Hồ hiện ra trong tay, hướng về phía Tô Thiên cười thần bí nói: "*Đại trưởng lão, nhìn xem đây là vật gì?*"

"*Hả, như thế nào? Ngươi đem tâm viêm đặt ở trong đó sao?*" Thấy vậy, Tô Thiên cười cười, thuận tay tiếp nhận Tụ Hỏa Hồ, ánh mắt liếc nhìn, lát sau cảm thấy tâm hỏa trong cơ thể đột nhiên bay lên, trong nháy mắt liền biến sắc, bằng vào thực lực của hắn hôm nay, tâm viêm bình thường sao có thể điều động thể lạnh tâm hỏa của hắn?

"*Này... đây là...*" Khuôn mặt cứng ngắc, kéo dài một lát, sau đó dường như nhớ ra cái gì đó, trong nháy mắt Tô Thiên trở nên khiếp sợ, có chút khó tin ngơ ngác nhìn Tiêu Viêm, một lúc lâu sau mới chau mày, trầm giọng nói: "*Ngươi đem Vẫn Lạc Tâm Viêm bỏ vào trong đó sao?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cười nói: "*Quả thật là Vẫn Lạc Tâm Viêm.*"

"*Ngươi... Ai, tiểu tử này sao lại làm như vậy? Ta đã nói qua, Vẫn Lạc Tâm Viêm không ở nội viện, có thể giảm bớt một chút phiền toái, ngươi hiện giờ đã thu phục được rồi, lại đem trả lại, đối với thương thế của ngươi rất có hại a! Nói không chừng sau này, ngươi sẽ dừng lại ở cấp bậc này, ngươi như vậy làm sao có thể đấu với Hồn Điện được chứ?*" Tô Thiên cắn chặt răng, thống hận nói.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tô Thiên Đại trưởng lão, Tiêu Viêm sùng sốt, chột giật mình hoàn hồn, nguyên lai hắn cho rằng mình đưa Vẫn Lạc Tâm Viêm ra khỏi cơ thể a, lập tức bật cười, trong lòng cũng là có chút âm áp.

"*Đại trưởng lão nghĩ lầm rồi, đây đúng là Vẫn Lạc Tâm Viêm, nhưng lại không phải như trước đây, nói cách khác uy năng sẽ yếu kém hơn chút đỉnh.*" Tiêu Viêm lắc lắc đầu cười nói. Nguồn truyện:

"*Không phải là Vẫn Lạc Tâm Viêm trước đây?*" Nghe được lời này của

Tiêu Viêm, Tô Thiên ngẩn người một lúc sau mới hơi phục hồi lại tinh thần. Vẫn Lạc Tâm Viêm trong Tụ Hỏa Hồ này tựa hồ có chút quá yếu, còn xa mới đáng sợ như trước kia a.

Hai tay cầm lấy Tụ Hỏa Hồ, Tô Thiên trầm mặc một phút đồng hồ, tựa hồ như nghĩ tới điều gì, trong mắt đột nhiên hiện lên một chút mừng rỡ khó có thể che dấu, kinh hỷ không hiểu nói: *"Theo ý ngươi, ngược lại tìm được một phần Vẫn Lạc Tâm Viêm khác?"*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu nói: "Phần Vẫn Lạc Tâm Viêm này cũng là trong thế giới nham thạch nóng chảy kia tìm được, chẳng qua hiện nay vẫn còn là ấu sinh kỳ, nhưng chỉ cần Nội Viện có thể tụ tập các trưởng lão có Hỏa thuộc tính công pháp liên tục không ngừng vì nó quán chú Đẩu Khí, vì nó cung cấp tâm hỏa, như trước có thể làm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp tiếp tục hoán tác dụng. Thậm chí ngày sau, sau một thời gian dài, đóa Vẫn Lạc Tâm Viêm này cũng có thể lần nữa tiến hóa ra linh trí của mình. Trải qua sự đào tạo của Nội Viện, khẳng định nó sẽ không đối với Nội Viện có sự bài xích, vì vậy Thiên Phần Luyện Khí Tháp có thể vĩnh viễn mở ra rồi."

Nghe được lời nói nhẹ nhàng của Tiêu Viêm, Tô Thiên Đại trưởng lão trên mặt ý nghĩ vui mừng cũng càng ngày càng nhiều. Hiển nhiên, có thể tiếp tục làm cho Thiên Phần Luyện Khí Tháp kích hoạt, hẳn cũng cực kỳ hưng phấn.

"Thật sự là không nghĩ tới a! Trong thế giới nham thạch nóng chảy này, cư nhiên còn có một phần Vẫn Lạc Tâm Viêm khác. Năm đó, Viện trưởng đại nhân cũng không từng phát hiện a." Tô Thiên đầu tiên là sợ hãi than, sau đó đối với Tụ Hỏa Hồ trong tay tựa như đang cầm bảo vật, nở nụ cười với Tiêu Viêm, nói: *"Vất vả cho ngươi rồi. Tiểu tử kia, ngươi lấy đi một cái Dị hỏa thành thực khó thuận phục, nhưng lại trả cho Nội Viện một cái Dị Hỏa ấu sinh thể, từ về sau ngươi cũng không cần cảm thấy áy náy trong lòng nữa."*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu. Từ đó, hẳn coi như có thể chân chính an tâm, đối với Nội viện hẳn rất có cảm tình. Thiên Phần Luyện Khí Tháp đối với Nội Viện rất trọng yếu, nhưng vì hắn mà mất đi tác dụng, hiện giờ có thể bù lại trong lòng hẳn cũng cảm thấy vui mừng.

"Ai, có thứ này, ngày sau dù Viện trưởng đại nhân có truy cứu cũng đã có

thể nói rõ. Vẫn Lạc Tâm Viêm là hấn mắt không ít khí lực mới có thể phong ấn lại. Thiên Phần Luyện Khí Tháp thành lập cũng là chủ ý của lão nhân gia, nếu hấn trở về thấy nó mất đi hiệu quả, ta sợ là có thể mất đầu a." Bàn tay vuốt về Tụ Hỏa Hồ, Tô Thiên nhìn mà thờ dài, cười hắc hắc nói.

Nhìn thấy đột nhiên buông xuống được một cái trọng trách không nhỏ, gán lên người Tô Thiên, Tiêu Viêm cũng là có một chút hổ thẹn, nói chung trước kia đại trưởng lão nói không có việc gì là không có việc gì, nguyên lai trong lòng hấn đối với chuyện lần này cũng là tương đối ghi nhớ, bất quá ngẫm lại, Thiên Phần Luyện Khí Tháp nặng nề như vậy, nói không sẽ không có, mặc dù là hấn, trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ có một chút âm đạm.

"Ha ha, không nói chuyện này nữa." Dường như nhận thấy được suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, Tô Thiên vội khoát khoát tay cười nói: *"Lần này đi vào nơi này, thứ nhất là muốn xem nơi đến tột cùng có xảy ra chuyện gì hay không, thứ hai chính là muốn nói cho nơi biết chúng ta đã có tin tức của Hàn Phong."*

"Hàn Phong?" Nghe vậy Tiêu Viêm ngẩn ra, khuôn mặt tươi cười nhất thời hơi thu liễm, trong mắt cũng hiện lên một chút lãnh ý. Cái tên kia, lúc trước thừa dịp loạn liền chuồn mất, Tiêu Viêm có chút canh cánh trong lòng, dù sao người kia ở tại Hồn Điện trong một khoảng thời gian, nói không chừng là biết chỗ giam giữ Lão sư. Hơn nữa, cho dù hấn không biết, Tiêu Viêm cũng phải đem tên phản đồ này tự tay chém giết, nếu không mà nói, sẽ làm mất đi hy vọng mà Dược Lão gửi gắm vào mình.

"Cái tên kia từ sau ngày trốn chạy đó, đầu tiên là mai danh ẩn tích một khoảng thời gian, vốn chúng ta khó có thể truy xét ra, nhưng mấy ngày trước, Tiêu Môn đột nhiên truyền tới tin tức, nói hấn tựa hồ xuất hiện tại Ma Viêm cốc." Tô Thiên chậm rãi nói.

"Ma Viêm cốc?" Tiêu Viêm đôi mắt híp lại, chợt cười lạnh nói: *"Xem ra hấn là muốn thừa dịp Địa Ma lão quý bỏ mình để hấp thu toàn bộ năng lượng a."*

"Ân, dã tâm của Hàn Phong không nhỏ, đối với Hắc Giác Vực xưa nay nhúng chàm thâm hậu, hấn ở chỗ này nhân mạch không nhỏ, cho hấn đủ thời gian, lấy thân phận Luyện Dược Sư của mình, hấn sẽ trở thành phách

giả một phương." Tô Thiên gật đầu nói.

"Lần này hẳn bí mật hợp nhất Ma Viêm cốc, cũng rất bí mật, nếu không phải người của Tiêu Môn may mắn, chỉ sợ cũng khó có được tin tình báo này."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khoe miệng có chút lãnh ý, người này không có tiến vào nơi núi non dày đặc là được, chỉ cần hắn còn tồn tại ở Hắc Giác Vực, Tiêu Viêm liền nắm chắc có thể đem hắn đuổi ra ngoài.

"Người định làm thế nào?" Tô Thiên liếc sang Tiêu Viêm hỏi.

"Người kia vô luận thế nào cũng không thể buông tha, nếu không sẽ có phiền toái rất lớn cho sau này." Tay khẽ nắm chặt, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: *"Triệu tập nhân thủ, hiện tại không thể để cho hắn thoát, ta cần từ hắn biết được một ít tin tức."*

Tô Thiên mỉm cười gật đầu nói: *"Lấy thực lực của chúng ta muốn bắt hắn cũng không phải không có khả năng. Người bao giờ thì hành động?"*

Bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt quay về phía sơn động, một đạo hắc ảnh mang theo thanh thúy âm thanh nhẹ bạo xuất, cuối cùng hóa thành Trọng Xích lọt vào trong tay. Nắm lấy Trọng Xích cắm ở phía sau lưng, khoe miệng nổi lên nụ cười lạnh, nói: *"Bây giờ!"*

Tiếng nói vừa dứt, bả vai Tiêu Viêm nhẹ nhàng run lên, đôi cánh hoa lệ như ngọc từ từ duỗi ra phía sau lưng, đôi cánh rung lên, tiếng sấm từ thế giới nham thạch nóng chảy tĩnh mịch vang vọng lên, thân hình Tiêu Viêm hóa thành đạo thân ảnh mở hồ hướng thẳng về phía cửa động tiến tới.

Nhìn bóng lưng đầy sát khí của Tiêu Viêm, Tô Thiên nhẹ nhàng vuốt râu, thì thào nói: *"Hàn Phong đáng thương, nguyên bản là Hắc Giác Vực cự phách một phương, giờ lại gặp phải Tiêu Viêm, xem ra ánh mắt của Dược Tôn Giả ngày càng độc a!"*

Dứt lời, Tô Thiên cũng là cười trên nỗi đau của người khác, cước bộ một bước hư không, thân ảnh như chớp theo sát Tiêu Viêm.

Lúc này, có lẽ trận chiến tranh chấp giữa các đồng môn cũng cần kết thúc rồi.

-----oOo-----

Chương 901: Thương nghị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Dưới đáy Thiên Phần Luyện Khí Tháp, bốn trưởng lão nội viện đang khoanh chân ngồi, hai mắt khép hờ, ở giữa bốn người chính là cửa động sâu hoắc dẫn vào thế giới nham thạch nóng cháy.

"Xuy!"

Một tiếng xé gió rất nhỏ từ sâu trong động vang lên, bốn trưởng lão đột nhiên đồng thời mở hai mắt, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía động sâu, đầu khí trong cơ thể không kịp được yên lặng lưu chuyển.

Khi tứ đại trưởng lão đang nghiêm chỉnh chờ đợi, bỗng nhiên một đạo hắc ảnh đột ngột phóng ra, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, bốn ánh mắt khẽ đảo qua thân ảnh này, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía người đó mỉm cười chấp tay.

Người vừa từ trong động sâu đi ra hiển nhiên là Tiêu Viêm, hắn cũng hướng về phía tứ đại trưởng lão cười khách khí, sau khi đi ra không lâu, Tô Thiên cũng từ trong động sâu lướt ra, mà tứ đại trưởng lão thấy thế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đối với thế giới toàn nham thạch nóng chảy ở dưới kia, bọn họ cũng biết độ nguy hiểm trong đó, bọn họ sợ Tô Thiên ở trong đó xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

"Đại trưởng lão trước tiên đem Tụ Hỏa Hồ lấy ra, thử xem có hiệu quả hay không, chuyện của Hàn Phong cũng không cần vội." Nhìn thấy Tô Thiên từ từ hạ xuống, Tiêu Viêm vẫn không vội vả triệu tập nhân thủ, ngược lại còn mỉm cười nói.

Nghe thấy vậy, Tô Thiên cũng chỉ mỉm cười, phát nhẹ hai tay, Tụ Hỏa Hồ từ trong nạp giới nhẹ nhàng bay ra cuối cùng dừng ở trước mặt Tứ danh trưởng lão, cười yêu mị: *"Các người tu luyện đều là công pháp hỏa tính, đem đầu khí rót vào trong đó thử xem có thể đem tâm hỏa có thể nâng lên*

trình độ nào?"

Nhìn Tụ Hoả Hồ bay lượn trước mặt, bốn vị trưởng lão vẫn còn nhiều do dự, bốn người khẽ chạm đầu ngón vào thân bình, đấu khí trong cơ thể hùng hồn như thủy triều dũng mãnh lao về phía tụ hỏa.

Bốn dòng đấu khí không đồng nhất mang theo hỏa thuộc tính, giống như một con suối nhỏ rót vào trong Tụ Hỏa Hồ sau đó xoay quanh một chút, rồi tất cả vọt vào trong đóa Văn Lạc Tâm Liên.

Thình thịch!

Theo đấu khí tràn vào, bên ngoài mặt ấu sinh thể Văn Lạc Tâm Viêm đột nhiên tuôn ra một trận liệt quang chói mắt, chợt giống như tảng đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, vô số ba động nhỏ bé từ trong tụ hỏa khếch tán ra ngoài.

Cỗ dao động vô hình lượn lờ luân quần mà ra, cuối cùng xuyên thấu qua từng tầng tầng tháp, đem cả tòa Thiên Phần Luyện Khí Tháp đều bao phủ vào trong đó.

Giờ khắc này, có rất nhiều đệ tử đang tĩnh tu bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp, tất cả bỗng nhiên mở hai tròng mắt, bàn tay không tự chủ đặt lên ngực, nơi đó đột nhiên xuất hiện một đạo tâm hỏa thiêu đốt, đối với đạo tâm hỏa này, các học viên khóa trên cũng không mấy xa lạ, bởi vì năm đó bọn họ cũng đã hưởng thụ qua loại sung sướng khi rèn luyện do đạo tâm hỏa này mang lại.

Nhưng loại hưởng thụ này từ sau khi tâm viên khô kiệt đã tuyên bố chấm dứt, nguyên bản bọn họ cũng nghĩ thẳng đến khi tốt nghiệp chỉ sợ cũng khó một lần nữa hưởng thụ loại đãi ngộ này, kinh hỉ, cũng đang lặng lẽ xảy ra.

Thiên Phần Luyện Khí Tháp có khả năng sinh ra tâm hỏa!

Toàn bộ Thiên Phần Luyện Khí Tháp sau khi trải qua một trận kinh ngạc, chợt liên tục xuất hiện các loại tin tức, nhanh như gió từ bên trong tháp truyền ra, với tốc độ nhanh kinh khủng cấp tốc truyền ra toàn bộ nội viện. Trong nhất thời, cơ hồ tất cả đệ tử, đều mừng như điên, có Thiên Phần Luyện Khí Tháp thì nội viện mới chân chính là nội viện.

Mặc dù đám người Tiêu Viêm thân ở đáy tháp, nhưng vẫn như trước có thể nghe thấy phần lớn tiếng hoan hô từ bên trong truyền ra, lập tức cùng Tô Thiên liếc nhau một cái, hai người cùng lúc thở dài một hơi như trút ra được gánh nặng.

Xem ra quả nhiên hữu hiệu a, Tô Thiên kinh thán một tiếng, chợt ánh mắt chuyển về phía bốn vị trưởng lão, xấu hổ nói: *"Xem ra sau này phải phiên đến những trưởng lão tu luyện hỏa thuộc tính bên trong nội viện rồi, cũng may vật nhỏ này hấp thu đấu khí cũng không phải quá nhanh, phần lớn các trưởng lão đều có thể chịu đựng được."*

Nghe Tô Thiên nói như vậy, bốn vị trưởng lão không khỏi cười khở lắc đầu, sau này chỉ sợ bọn họ sẽ trở thành phiếu cơm trường kỳ cho Văn Lạc Tâm Viêm trong *"Tụ Hỏa Hồ"* rồi.

Nhìn khuôn mặt như trái khở qua, Tô Thiên liền cười sang sảng, nhìn Tiêu Viêm phát phát tay, sau đó bước ra ngoài vừa đi vừa nói: *"Ta sẽ đi thông tri cho những trưởng lão tu luyện hỏa hệ khác, ngày sau có lẽ các người phải chia lượt đến đây ha ha, coi như là tu luyện đi, có tiêu hao mới có tăng trưởng, đối với các người như vậy cũng có ưu đãi."*

Khi Tô Thiên đang nói thì một chân cũng bước ra khỏi đại môn, sau đó Tiêu Viêm hướng về phía bốn vị trưởng lão giang tay, rồi cũng vội vàng đi theo ra ngoài. Dù sao hắn cũng là một người tu luyện công pháp hỏa tính, Tiêu Viêm cùng Tô Thiên một đường từ đáy tháp đi ra, cảm thụ được dòng người từ trong Thiên Thần Luyện Khí Tháp đột nhiên làm cho không khí nóng hần lên, cùng nhau mỉm cười. Kích hoạt Thiên Thần Luyện Khí Tháp đối với những học viên này mà nói chính là hoan hỉ từ trên trời rớt xuống, dù sao có tâm hỏa để rèn luyện đấu khí tốc độ tu luyện của bọn họ ít nhất có thể tăng lên thập bội.

Ra khỏi Thiên Thần Luyện Khí Tháp, Tô Thiên lập tức dẫn Tiêu Viêm đi đến phòng trưởng lão nghị sự ở sâu trong nội viện, chuyện chiêu tập nhân thủ, hắn đã sớm phái nhất danh trưởng lão đem đám người Tiểu Y Tiên mời đến nơi đó.

Khi Tiêu Viêm hai người vừa vào đến phòng nghị sự thì Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên, Tiêu Lệ cho đến một ít cường giả Tiêu Môn đều ở đây. Đám người nhìn thấy Tiêu Viêm đang vào cửa trong ánh mắt đều lóe ra một tia

kinh hi.

"*Người tiểu tử này, cuối cùng cũng đi ra!*" Tiêu Lệ là người đầu tiên đứng dậy hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm cũng hướng về phía Tiêu Lệ gật đầu cười, sau đó tìm một vị trí bên cạnh Tiểu Y Tiên cùng Tử Nghiên ngồi xuống, ánh mắt nhìn qua hai vị đại mỹ nữ trên đũa nói: "*Mấy tháng nay không thấy, tựa hồ cũng đẹp ra không ít a?*"

"*Hừ! Đừng tưởng rằng nói mấy lời dễ nghe là có thể quên đi cái tội bỏ người khác đi tìm vui!*" Tử Nghiên miệng nhếch lên không để cho Tiêu Viêm mặt mũi, cười nhạt nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"*Tội cái đầu của người!*" Tiêu Viêm lắc đầu dở khóc dở cười, bàn tay sờ sờ trên đầu tiểu gia hỏa này, sau đó ánh mắt chuyển qua Tiểu Y Tiên đang ngồi một bên điềm tĩnh mỉm cười nhẹ nhàng nói: "*Mấy tháng này không có việc gì chứ?*" Theo như những gì hắn nói thì đó chính là Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên.

"*Hoàn hảo, tạm thời còn có thể áp chế.*" Bàn tay mềm của Tiểu Y Tiên khẽ gạt sợi tóc trắng như tuyết trên trán nhẹ giọng nói một câu, hai tròng mắt tím xoay chuyển, nhìn qua một vòng khắp người Tiêu Viêm, trong mắt xoẹt qua một tia kinh ngạc: "*Lại tiến cấp nữa à?*"

Tiêu Viêm gật đầu cười, thực lực Tiểu Y Tiên so với Tô Thiên đại trưởng lão cao hơn ra một bậc, tự nhiên chỉ liếc qua một cái là có thể thấy được hơi thở có sự biến hóa.

"*Khu, muốn nói chuyện riêng có lẽ để sau, hiện tại nên nói chuyện chính sự trước đi.*" Tiêu Lệ nhìn thấy hai người Tiêu Viêm đang nói thầm, không khỏi ho khan một tiếng. nói.

Tiêu Lệ lời này vừa nói ra, cả đại sảnh lập tức vang lên một trận cười, Tiêu Viêm vẫn còn tốt còn Tiểu Y Tiên thì gương mặt có hơi chút tái nhợt, thật ra có chút phơn phớt sắc hồng mê người nhưng nhanh chóng bị che mất.

"*Chỗ Hàn Phong có động tĩnh gì không?*" Tiêu Viêm thu hồi tâm thần, sắc mặt có hơi chút trịnh trọng nói.

"Tên kia thực giáo hoạt, nguyên bản ta cũng cho rằng hắn sẽ sớm rời khỏi Hắc Giác Vực nhưng không nghĩ tới hắn lại tránh ở trong Ma Viêm cốc!"
Tiêu Lệ cau mày nói: *"Ma Viêm cốc là thế lực lâu đời ở Hắc Giác Vực. Tuy rằng hiện giờ Địa Ma lão quỷ cùng Phương Ngôn Tam đại trưởng lão đều đã chết, thực lực đại giảm, nhưng như cũ vẫn không thể dò xét được, mà Hàn Phong nhân cơ hội Ma Viêm cốc quần long vô chủ, phát huy nhân mạch cũ của hắn ở trong Hắc Giác Vực coi như nắm trong tay Ma Viêm cốc."*

"Hơn nữa, theo tình báo mới nhất vừa nhận được, Hàn Phong hiện tại đang không ngừng liên lạc với các thế lực năm đó tại Hắc Giác Vực, muốn tạo thành một liên minh, thậm chí cả Hắc Hoàng tông, Ung Sơn lão nhân đều có trong danh sách mời".

Nghे vậy, Tiêu Viêm hơi sừng sốt chột cười lạnh nói: *"Người này, thật đúng là như con châu chấu như thế nào cũng không chịu ngừng lại. Luôn muốn tìm thêm phiền toái nhưng không chuyên gì không làm."*

"Tên Hàn Phong kia, xưa nay đã tâm không nhỏ, hắn lúc trước ở Hắc Giác Vực khổ tâm nuôi dưỡng người của mình, tuy nói đã vài lần thất bại trước người, nhưng ngược lại hắn hiện giờ đã có thực lực Đấu Tông, khả năng ảnh hưởng tại Hắc Giác Vực không chút nào giảm, nếu hắn thật sự hình thành liên minh với những cường giả trong Hắc Giác Vực, chỉ sợ đối với Già Nam Học Viện hay Tiên Môn sẽ có uy hiếp rất lớn." Tô Thiên trầm giọng nói tiếp: "Chúng ta bên này chân chính Đấu Tông cường giả chỉ sợ cũng chỉ có ta cùng với Tiêu Y Tiên hai người, nhiều lắm thì cũng tính cả Tiêu Viêm. Sở dĩ nếu như hắn thành công hình thành liên minh, nếu tính những cường giả đỉnh, cũng không kém hơn chúng ta, mà Nội Viện Thiên Bách nhị lão cũng sẽ không quản chuyện này, sứ mạng của bọn hắn, chính là bảo vệ Già Nam Học Viện không bị diệt vong, bởi vậy mọi chuyện đều là do chúng ta".

"Cho nên nói, nhất định không để cho các thế lực khác của Hắc Giác Vực liên kết lại với nhau. Nếu không mà nói, thì đã cho hắn một cơ hội trở mình." Tiêu Lệ âm u tiếp lời.

Tiêu Viêm yên lặng gật gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, một lát sau, chậm rãi nói: *"Hắn đang khi nào thì mời những thế lực này?"*

"Ngày mai!"

Tiêu Viêm cảm điềm nhẹ, thân thể khẽ dựa lưng vào ghế dựa, thản nhiên nói: *"Nhị ca, điều động tất cả cường giả Tiêu Môn, mặt khác sai người đến các thế lực có quan hệ không tệ với Tiêu Môn, mời bọn họ xuất ra một ít cường giả, ngày mai tất cả đi đến trước Ma Viêm cốc, trong lúc này, ta muốn Hàn Phong vĩnh viễn không dậy nổi!"*

Nghe vậy, Tiêu Lệ gật đầu thật mạnh, khoe miệng nhe răng cười mỉm, nói: *"Ma Viêm cốc cùng Tiêu Môn có thù đã lâu, lần này vừa lúc diệt nó luôn, nhân tiện làm cho các thế lực khác ở Hắc Giác Vực biết, Tiêu Môn ta, cũng không phải thứ ai cũng có thể khinh nhờn".*

"Ma Viêm cốc cùng Già Nam Học Viện thế không đội trời chung, lần này sẽ xuất động các cường giả ở mọi mặt, phải hoàn toàn nhỏ cỏ tận gốc."

Trong mắt Tô Thiên hiện lên một chút ngoan độc, mấy năm nay không ít đệ tử của Già Nam Học Viện đi ra ngoài lịch lãm bị Ma Viêm cốc hạ độc thủ, đã sớm đến việc không thể hòa giải.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Ma Viêm cốc, trên khuôn mặt người trẻ này tuổi xẹt qua một nụ cười lạnh lẽo.

Hết thầy, đều nên kết thúc thôi!

-----oOo-----

Chương 902: Chiêu Tập

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Hôm sau, tại một ngọn núi nhỏ nằm ở khoảng giữa Già Nam Học Viện và Hoà Bình trấn, trong rừng cây xanh um tùm, ngẫu nhiên có vài bóng người chớp động.

Trên đỉnh núi, có mười mấy người đang đứng trong gió, giữa vô tận cuồng phong, những người này ngay cả chèo áo cũng không lay động, mười mấy

người đều đứng im lặng, một cỗ khí thế áp bách mơ hồ toát ra làm cả ngọn núi đều yên tĩnh, không một tiếng động.

Người thanh niên áo đen đứng đầu, đôi mắt khép hờ, hai tay chắp sau lưng, đứng một hồi lâu, đôi tai hắn bỗng nhiên giật giật, thản nhiên nói:
"Đến đây!"

Hắn vừa dứt lời, từ xa trong không gian đột nhiên xuất hiện hơn mười chấm đen, chỉ trong nháy mắt những chấm đen đã hiện rõ ràng thành hơn mười bóng người, cấp tốc phóng đến, khi đến gần ngọn núi nhỏ, mới dần giảm tốc độ, từ trên không đáp xuống.

"Ha ha, Tiêu môn chủ, đã lâu không gặp rồi a!" Mấy chục bóng người vừa hiện thân, một người cười trần, thân hình trắng kiêu ngạo tràn sát khí hướng về Tiêu Viêm cười to nói.

"Thái bang chủ uy phong so với năm đó không hề giảm sút a! Khí phách như vậy, tại Hắc Giác Vực này thật khó mà tìm được." Tiêu Viêm nhìn vị trắng hán đã cùng hợp tác với hắn đối phó Vân Lam Trác, bang chủ Cuồng Sư Bang Điều Thiết, chắp tay cười nói.

"Khí phách của chúng ta sao bằng Tiêu môn chủ được? Hiện tại, ở Hắc Giác Vực này, ai mà không biết Tiêu môn chủ chỉ bằng lực lượng bản thân mà chém giết tam đại trưởng lão của Ma Viêm cốc, làm cho Địa Ma lão quỷ có đi mà không có về. CChặc chặc, đó là cấp bậc thất tinh Đấu Tông đây nha, chính là tồn tại vô địch bên trong Hắc Giác Vực này, kết quả này cùng với việc các cường giả khác cũng thua trong tay Tiêu môn chủ, xem ra sau này Hắc Giác Vực chính là thiên hạ của Tiêu môn chủ a!" Một mỹ phụ trong trang phục toàn màu đỏ, lộ ra sự quyến rũ mê hoặc, đứng một bên cười duyên nói.

Vị mỹ phụ này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ gì, môn chủ La Sát Môn, một trong những người hợp tác với Tiêu Viêm lúc trước, thủ đoạn cũng vô cùng ác độc.

"Kiệt kiệt, chỉ ngần ngừ mấy năm không gặp, Tiêu môn chủ đã đạt đến trình độ này, theo ghi nhận của lão phu, chính là thế lực quật khởi nhanh nhất, trong giai đoạn này, công lao của Tiêu môn chủ là không thể bỏ qua a."

Một lão giả có sắc mặt âm trầm, cũng tiến lên phối hợp nói.

"Tô môn chủ cùng Âm lão nói đùa rồi, đều là lời đồn đãi thôi mà." Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt đảo qua trên người bọn họ, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, tiếng nói trầm thấp vang lên rõ ràng trong tai mỗi người: *"Các vị cũng đã biết mục đích lần này mời mọi người đến đây, nếu mọi người đã đến, hẳn đã xác định lập trường của mình, ở đây đều là bằng hữu đã từng hợp tác với Tiêu Viêm ta, tự nhiên biết cách làm người của ta, chỉ cần lần này thành công báo thù, ta dĩ nhiên sẽ làm cho mọi người vừa lòng."*

Tiêu Viêm nói xong, tất cả những cường giả đều vội vàng khách khí đáp lại. Với thanh danh của Tiêu Viêm hiện tại, bọn họ không dám tỏ vẻ chậm trễ, hơn nữa bọn họ cũng rất rõ ràng, bây giờ cấp cho Tiêu Viêm một món nợ nhân tình, báo đáp trong tương lai sẽ vô cùng xa xỉ, sau này dĩ nhiên khó có thể chống lại Tiêu Môn, giờ phút này hỗ trợ, sẽ chiếm được hảo cảm của Tiêu Môn, bởi vậy, khi nhận được lời mời của Tiêu Môn, tất cả những cường giả ở đây đều không hề lo lắng, liền đầu nhập dưới trướng của Tiêu Môn.

"Sự tình từ đầu đến cuối, chư vị cũng đều rõ đã rõ ràng, tại hạ cũng không nói nhảm nhiều nữa, Tiêu Môn cùng Ma Viêm cốt ân oán sâu nặng, Hàn Phong kia cũng có đại thù với ta, bởi vậy, chuyện hôm nay đã không thể dừng lại, mọi người nên chuẩn bị tâm lý cho tốt." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Ha hã, Tiêu môn chủ cứ yên tâm, Ma Viêm cốt thường ngày kêu ngạo bá đạo, chúng ta đã sớm không vừa mắt, hôm nay nương theo ngọn cờ Tiêu Môn, cấp cho bọn vương bát đần một vỏ sáng mắt."

"Đúng vậy a! Thái độ làm người của Hàn Phong kia rất đối trá, chuyên gia đâm sau lưng người khác, lúc trước lão tử cũng đã bị hắn chơi mấy vỏ."

Nghe bọn họ buông ra những lời oán thán về Hàn Phong, Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, cùng Tiêu Lệ nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên nét tươi cười, bọn người kia mặc dù cũng chỉ nhìn mặt mà bắt hình dung nhưng ít ra cũng là một sự trợ lực đáng kể, có sự hỗ trợ của bọn hắn, Ma Viêm cốt e rằng từ đây sẽ bị nhổ ra khỏi Hắc Giác Vực.

"Tốt lắm, thời gian không còn sớm, lên đường thôi." Thoáng ngẩng đầu nhìn sắc trời, Tiêu Viêm cắt ngang lời bàn tán của mọi người, sau đó quay đầu lại, vung tay ra hiệu về hướng rừng cây, vô số tiếng xoàn xoạt vang lên, mấy chục bóng người từ trong rừng cây liền hiện thân, cùng đồng loạt chấn động đầu khí hóa cánh, đứng tại trên bầu trời.

"Đi thôi!"

Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, cốt đực trong suốt như ngọc đằng sau lưng duỗi ra, khẽ rung lên, thân hình cũng phiêu phù trên không.

Thấy Tiêu Viêm đã chuyển thân, đám người Tiêu Lệ cũng vội vàng bay lên. Trong đám người bọn họ, chỉ có Tiêu Y Tiên cùng Tô Thiên là tiêu sái nhất. Đấu Tông cường giả, lãng không bay lên, quả nhiên làm người khác hâm mộ không thôi.

Khi Tô Mị cùng các cường giả khác nhìn thấy Tiêu Y Tiên và Tô Thiên cứ như vậy lãng không đi lên, trong lòng tất cả đều run lên từng đợt, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng than thở không thôi. Hẹn giờ thế lực của Tiêu Viêm đã có hai gã Đấu Tông cường giả, hơn nữa chính hắn thực lực vô cùng khủng bố, ba người bọn họ đều có năng lực của Đấu Tông cường giả, với đội ngũ như thế xem ra Ma Viêm cốc quả nhiên là đến hồi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Suy nghĩ như vậy, đám người Tô Mị không dám chậm trễ, vội vàng triệu hồi ra hai cánh đấu khí, sau đó lướt đi trên không.

Nhận thấy mọi người đã chuẩn bị xong, sắc mặt Tiêu Viêm trở nên nghiêm túc, vung tay ra hiệu, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, dẫn đầu đám người nhắm thẳng phương hướng Ma Viêm cốc lao đi. Phía sau hắn, đám người đông đảo cũng theo sát, một luồng sát ý nhàn nhạt truyền ra tràn ngập trong không trung.

Ma Viêm cốc nằm gọn trong lòng một dãy núi lớn ở phía Bắc của Hắc Giác Vực, sức chứa không hề thua kém một thành thị loại nhỏ. Dân cư bên trong phần lớn là đệ tử ngoại môn của Ma Viêm cốc, để trở thành đệ tử trong nội cốc, đa phần đều là những tinh nhuệ được tuyển chọn ra, tuy nói là thế nhưng số lượng tinh nhuệ cũng chỉ chiếm 10%, dù vậy cũng đủ làm cho lòng người Ma Viêm cốc tràn ngập tin tưởng, dù đã tồn tại từ rất lâu nhưng Ma Viêm cốc ở trong Hắc Giác Vực vẫn chưa bao giờ suy yếu.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất trong đó là do có sự tồn tại của Địa Ma lão quỷ, một gã thất tinh Đẩu Tông cường giả, giúp cho Ma Viêm cốc hoành hành như sấm động trong Hắc Giác Vực, dĩ nhiên là không kể đến đoạn thời gian lúc Tiêu Viêm xuất hiện.

Trái ngược với quá khứ rực rỡ, hiện tại Ma Viêm cốc đã trở nên trầm lặng hơn rất nhiều. Sau khi mất đi gần hết những cường giả, thực lực còn lại của Ma Viêm cốc tại Hắc Giác Vực khó mà chống đỡ nổi việc bọn họ tuốt dốc không phanh. Bất quá, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, mặc kệ Ma Viêm cốc có suy bại đến đâu, cũng như có không ít lời đồn đãi rằng Địa Ma lão quỷ cùng với tam đại trưởng lão đều đã bỏ mình, Ma Viêm cốc vẫn có thể đủ sức đứng vững tại Hắc Giác Vực, đặc biệt, việc Hàn Phong xuất hiện đã làm Ma Viêm cốc khôi phục được không ít thực lực.

Đẩu Tông cường giả, đi bất cứ nơi đâu cũng đều có địa vị và sức ảnh hưởng to lớn, càng đặc biệt hơn nữa khi gã Đẩu Tông đó còn là một vị Luyện Dược Sư.

Từ khi Hàn Phong tiếp quản Ma Viêm cốc, bằng vào lượng nhân thủ của hắn khi trước, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng, đã kêu gọi được không ít cường giả tự do trong Hắc Giác Vực, hơn nữa mấy ngày nay còn vội vã đi khắp nơi mời các thế lực có danh tiếng trong Hắc Giác Vực, muốn gây dựng lại liên minh còn to lớn hơn trong quá khứ, nhằm chống lại Tiêu Môn cùng Già Nam Học Viện.

Không thể phủ nhận, trong quá khứ, danh vọng của Hàn Phong to lớn vô cùng, có rất ít người nào có thể sánh bằng, chỉ bằng danh hiệu Đan Hoàng lúc trước của hắn, cũng đã như một loại tài phú đã động được không ít người, thậm chí Hắc Hoàng Tông danh tiếng át hẳn các thế lực khác cũng bị dụ hoặc mà đến, không thể không nói, sự ương ngạnh của Hàn Phong, khó ai có thể sánh bằng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Sơn cốc thật lớn, dường như được khai phá từ những dãy núi, xung quanh sơn cốc chỉ có một màu thâm đen của nham thạch, trong mơ hồ thoáng lóe lên ánh kim loại sáng bóng, đây là Mặc Giản Thạch cực kì cứng rắn, dù là Đẩu Vương cường giả cũng khó có thể đem chúng chấn nát. Nhìn nham thạch màu đen dày đặc như vậy, dường như dãy núi này chính là một mỏ khoáng mạch, mà tổng bộ của Ma Viêm cốc được đặt tại đây.

Ngày hôm nay, Ma Viêm Cốc có lẽ là nơi náo nhiệt nhất của Hắc Giác Vực. Vô số hộ vệ Ma Viêm cốc đứng trước cốc khẩu, vũ khí sáng ngời trong tay, bất cứ người nào không có thiếp mời trong tay hoặc là phạm nhân đều không được phép tiến vào, điều này dẫn đến việc một có đoàn người thật dài xếp hàng trước cửa cốc.

Khi ở ngoài cửa cốc còn đang ồn ào hỗn loạn, thì trên quảng trường ở sâu bên trong cốc, đã có không ít cường giả và thế lực danh tiếng tập trung, Hàn Phong đứng trên đài cao tươi cười nhìn xuống quảng trường đã đầy ắp không còn chỗ ngồi, giờ khắc này hẳn giống như quay trở lại thời điểm còn là Đan Hoàng danh tiếng lẫy lừng.

"Tiêu Viêm! Ân oán giữa ta và ngươi sẽ rất nhanh chấm dứt, đến lúc đó, nhất định phải bắt ngươi ngoan ngoãn dâng lên tính mạng và Phần Quyết cho ta!" Trong đầu hẳn thoáng hiện lên hình ảnh một người thanh niên trẻ tuổi, Hàn Phong xiết chặt chén trà trong tay, ánh mắt bắn ra từng tia tàn nhẫn, cười nanh độc.

Ngay lúc Hàn Phong còn đang suy nghĩ, đội ngũ đông đảo của Tiêu Viêm cũng đã lặng yên tiến tới.

Trận chiến này, tất cả bọn họ, đã trông chờ từ lâu!

-----oOo-----

Chương 903: Liên Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên quảng trường, đã không còn ghế trống (lê vô hư tịch). Có thể được ngồi ở chỗ này, phần lớn đều là các cường giả có danh trong Hắc Giác Vực, mà ở cái chỗ lấy thực lực vi tôn này, ngay cả chỗ ngồi cũng là theo thực lực mà phân chia.

Hai bên Hàn Phong ước chừng chính là Hắc Hoàng tông Mạc Thiên Hành cùng với người trước kia tranh đoạt Bồ Đề Hóa Thể Tiên với Tiêu Viêm - Ứng Sơn lão nhân, giờ phút này hai người đều khép hờ hai mắt, không

thèm để ý đến ánh mắt quanh mình, bộ dáng bình thản mà kỳ bí, làm cho người khác không dám tự tiện đến gần.

Lấy thực lực của hai người này ngồi vào vị trí trên đó thật ra không có ai có dị nghị gì, ngoại trừ Địa Ma lão quỷ đã chết kia chỉ sợ trong Hắc Giác Vực hai lão già này có thể coi là mạnh nhất rồi. Đương nhiên Hắc Giác Vực cũng không nhỏ, cũng không ai biết ở những nơi thâm sơn cùng cốc còn bao nhiêu lão quái vật từ lâu chưa xuất thế, dù sao trên thế giới này những cường giả chân chính, đều thích sống như vậy.

Ngoại trừ Mạc Thiên Hành và Ứng Sơn lão nhân, thì còn có một ít thế lực đầu não trong Hắc Giác Vực, những kẻ này có quan hệ không tệ với Hàn Phong, còn có một ít thế lực vẫn duy trì trung lập, nhưng lại ngại ảnh hưởng cùng thực lực của Hàn Phong nên cũng không tránh khỏi phải đến tham gia cái gọi là Thịnh Đại Tụ Hội.

Bên cạnh chỗ ngồi của Hàn Phong, ngoại trừ một ít cường giả Ma Viêm cốc, thì cũng có không ít gương mặt quen thuộc, kẻ kia là Kim Ngân Nhi Lão, cũng có thể tính là cường giả. Hai lão già này năm đó vì Hàn Phong nên cũng có dây dưa một ít với Tiêu Viêm, lần này được Hàn Phong ra mặt mời đến, tất nhiên rất vui vẻ gia nhập vào Ma Viêm cốc, bọn họ đối với Hàn Phong có biết chút ít, hẳn mặc dù ra tay ác độc, nhưng một tay chế thuốc thì đúng là không sai, đi theo hẳn cũng coi như không tệ, hơn nữa hiện giờ Hàn Phong đã là một gã Đấu Tông cường giả, thực lực cũng cách xa bọn họ. Sở dĩ hai lão này với việc đầu quân cho hẳn cũng không có nhiều do dự, ngược lại trong lòng còn có chút đắc chí lần này tìm được một chỗ dựa vững chắc.

"Ha ha, lần này mời tất cả mọi người đến, nếu có chi mạo muội, xin mọi người thứ lỗi!" Sau khi nói chuyện với một ít người quen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó ánh mắt lướt qua một lượt khắp quảng trường, mở miệng nói.

Nghe thấy Hàn Phong động khẩu, quảng trường đang âm ỉ nhất thời yên tĩnh lại, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía nhân vật chính của ngày hôm nay - Hàn Phong.

Bị toàn trường nhìn vào, Hàn Phong tựa hồ có chút hường thụ, trên gương mặt mang theo một chút tươi cười, một lát sau mới chậm rãi nói: *"Lần này mời chư vị đến, chủ yếu là có một việc muốn cùng mọi người thương*

lượng. Nói như vậy chắc chư vị cũng minh bạch, Hắc Giác vực xưa nay cùng Già Nam Học Viện không hợp, hàng năm số người Hắc Giác Vực bị chấp pháp đội Già Nam Học Viện giết cũng không ít, cho nên song phương cũng có không ít cừu hận."

"Trước đó vài ngày, mọi người cũng có nghe nói, Ma Viêm cốc Địa Ma tiên bối đã bị Già Nam Học Viện giết chết!" Hàn Phong nói đến đây sắc mặt có chút u buồn, trên mặt một ít cường giả Ma Viêm cốc cũng âm trầm lửa giận. Hiện giờ Ma Viêm cốc cùng Già Nam Học Viện dường như cừu hận càng ngày càng tăng, song phương đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Trong quảng trường, sắc mặt mọi người đều có chút biến hóa, người của bọn họ cũng nghe qua tin tức này, nhưng hiện tại nghe Hàn Phong nói vẫn như trước cảm thấy rung động. Địa Ma lão quỷ, đây chính là Thất Tinh Đẩu Tông cường giả a! Nhìn khắp Hắc Giác vực, cơ hồ tìm không thấy đối thủ, thật không nghĩ tới lại chết ở trong tay Già Nam Học Viện.

Một ít người sắc mặt không chút thay đổi, Mạc Thiên Hành cùng Ung Sơn lão nhân đối với cái gì cũng thờ ơ, nghe được tin tức thì hai bàn tay trong tay áo cũng nhin không được mà run rẩy. Tình báo của bọn họ có linh mãnh hơn một chút nên cũng hiểu được ngày đó đã phát sinh ra chuyện gì.

Không nghĩ tới Thiên Bách nhị lão hai lão yêu quái đều sống ở trong Nội viện. Địa Ma lão quỷ, lần này coi như đụng vào họng súng đã lên nòng, bất quá nghe nói lão gia hỏa này, đầu tiên bị Tiêu Viêm thi triển một loại đấu kỹ khủng bố đánh cho trọng thương. Nếu không, lấy thực lực của hắn cho dù đánh không lại Thiên Bách nhị lão, thì muốn chạy trốn giữ mạng hắn là không thành vấn đề. Xem ra tên tiểu tử kia ẩn giấu thật sâu a. Bàn tay Mạc Thiên Hành đặt trên chén trà nóng ma sát một chút, trong lòng thì trào lẩm bầm.

Nếu không phải là bởi vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên, lão phu cũng không nguyện ý đặt chủ ý lên tên tiểu tử kia. Tên kia rõ ràng là một tên giả trư ăn thịt hổ. Ung Sơn lão nhân cũng hơi cau mày, cúi đầu thở dài nói cho mình nghe.

"Thực lực Già Nam Học Viện, không phải chúng ta biết. Bọn họ đối với Hắc Giác Vực xưa nay vốn không thích, hiện giờ Ma Viêm cốc đã bị bọn họ làm cho nguyên khí đại thương. Nếu sau này bọn họ đối với các thế lực

ở đây khai đao, nói lời khó nghe, chỉ sợ không người nào có thể ngăn cản được cái gọi là Tiêu Môn do Tiêu Viêm sáng lập. Hắn là người của nội viện, thế lực này rõ ràng là cùng một nhà với Già Nam Học Viện, được Già Nam học viện ủng hộ. Thế lực Tiêu Môn khuếch trương cực kỳ lợi hại, trước kia nếu không phải là Ma Viêm cố động thân ngăn cản, hiện tại chỉ sợ tay chân của Tiêu Môn, cũng đã cắm vào trong nội bộ của các vị rồi." Thanh âm của Hàn Phong âm trầm vang lên khắp quảng trường.

"Hiện tại Ma Viêm cố nguyên khí đại thương sau này khó mà địch nổi Tiêu Môn, mất đi sự kiểm chế của Ma Viêm cố, Tiêu Môn tất nhiên sẽ cực tốc khuếch trương, đến lúc đó, kẻ chịu thiệt cũng không phải ít người."
Hàn Phong cười âm thầm nói: *"Đương nhiên nếu các người cho rằng trong tông môn có ai bằng Địa Ma tiên bối, hoặc có thể cùng hai vị cường giả Thiên Bách nhị lão, hai lão yêu quái trong nội viện chống đỡ được, thì không cần để ý đến những việc này, nếu không chỉ còn hai con đường ... Quy thuận Tiêu Môn hoặc bị đồ sát mà thôi!"*

Hàn Phong nói chuyện đe dọa như vậy, khiến cho trên quảng trường xôn xao một trận, Tiêu Môn là thế lực mới quật khởi mấy năm nay. Đối với thế lực mới quật khởi này, các thế lực lâu đời trong lòng đều có chút không phục, khiến cho bọn họ quy thuận chính là việc làm cực kì khó khăn.

"Không biết Hàn tiên sinh có kế sách gì ứng phó?" Khi mọi người đang xôn xao, một thân ảnh đứng dậy, mở miệng nói. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Nghe thấy người này nói như vậy, mọi người chuyển ánh mắt về phía Hàn Phong, việc này do hắn nói ra, chắc hẳn sẽ có đôi sách, người nào có thể xông pha tại Hắc Giác Vực, đều không phải kẻ ngu, tự nhiên hiểu được Hàn Phong hao hết tâm tư mời bọn họ đến, cũng không phải chỉ hù dọa bọn họ mà thôi.

Mạc Thiên Hành cùng Ứng Sơn lão nhân liếc mắt nhìn đạo thân ảnh kia, trong mắt lóe ra một tia trào phúng, Hàn Phong lần này vừa hát vừa diễn cũng không phải dễ dàng nha!

Nhìn thấy ánh mọi người lại một lần nữa tụ trên người mình, Hàn Phong mỉm cười, sau đó nhìn đạo thân ảnh kia bằng một ánh mắt tán thưởng, sửa lại áo bào, mỉm cười nói: *"Lấy thực lực của Già Nam Học Viện cùng Tiêu Môn bên trong Hắc Giác Vực, chỉ sợ không có bất kỳ thế lực nào có thể*

chống lại, sở dĩ muốn tự bảo vệ vệ bản thân, phải vứt bỏ thành kiến, hình thành Liên Minh, cộng đồng kháng địch!"

"Liên Minh?" Vừa nghe từ này đại đa số người ở đây đều biết chủ ý của Hàn Phong, ai cũng biết, Ma Viêm cốc cùng Già Nam Học Viện, Tiêu Môn thù hận rất lớn. Hiện giờ Ma Viêm cốc nguyên khí đại thương, nếu bị đối phương xâm phạm, chỉ sợ Ma Viêm cốc sẽ bị xóa tên trong Hắc Giác Vực, nhưng nếu như Ma Viêm cốc cùng các thế lực Hắc Giác Vực hình thành Liên Minh liên hiệp cùng một chỗ thì gần như hơn phân nửa Hắc Giác Vực liên kết lại với nhau, như vậy cho dù là Tiêu Môn hay Già Nam Học Viện cũng không dám có hành động gì quá mức.

"Việc tạo thành Liên Minh, Mạc tông chủ cho đến Ung Sơn lão nhân đều đồng ý, đó cũng là sự bảo đảm an toàn cho mọi người, dù sao có Tiêu Môn ở một bên như hổ rình mồi, sau này ai mà không lo lắng hãi hùng." Nhìn trong quảng trường rất an tĩnh, Hàn Phong thản nhiên nói.

Nghe thế, tất cả ánh mắt lại chuyển về phía Mạc Thiên Hành cùng Ung Sơn lão nhân, hai người này trong Hắc Giác Vực có thanh danh rất lớn, là Đâu Tông cường giả hàng thật giá thật. Nếu hai người cũng đồng ý gia nhập Liên Minh, thì thực lực của Liên Minh cũng có chút khủng bố. Sau này cũng không phải sợ Già Nam Học Viện hay Tiêu Môn.

Đương nhiên, lời nói tuy là như vậy, nhưng những người ở đây không phải là hạng vô dụng, có thể đi đến bậc này, không có thủ đoạn thật là không thể làm được. Hắc Giác Vực thành phần rất hỗn loạn, cho dù là những kẻ đang ngồi, hiện giờ đang uống rượu mua vui, chỉ sợ vừa quay người, lại đem toàn bộ tông phái người ta ra mà diệt, tất cả mọi người đều không ai phục ai, như vậy làm sao tạo thành Liên Minh? Hay là Liên Minh nội bộ tự giết nhau?

Lại nói, có Liên Minh như vậy tất sẽ có minh chủ, mà vị nào chỉ huy đây, đây là vấn đề cũng không phải dễ như vậy! Dù sao ai mà chả muốn làm?

"Ha ha, việc Liên Minh tại hạ chỉ là đề nghị một chút mà thôi, thành hay không thành, đều phải xem ở mọi người". Hàn Phong xoay xoay chén trà trong tay nhẹ nhàng cười: *"Bất quá đến lúc đó Tiêu Môn tìm đến tận cửa rồi, nếu không muốn chết mọi người hẳn là mau quy thuận đi thôi!"*

Hàn Phong vừa nói ra lời này, mọi người đều biến sắc, mày nhíu lại, Tiêu

Môn quả thật phát triển ngày càng mạnh, quả thật là cái gai trong lòng mọi người.

"Bành Bạch!"

Trong khi mọi người đang cân nhắc, một âm thanh vỗ tay thanh thúy vang lên giữa quảng trường đột ngột, rồi một tiếng cười cũng theo đó truyền vào. *"Hàn Minh chủ thật là tức thời, chiếu theo lời nói của người có phải hay không bây giờ nên quỳ xuống đầu hàng?"*

Tiếng cười đột ngột làm cho mọi người cả kinh, lập tức quay đầu nhìn về phía cửa quảng trường, ở nơi đó một đoàn người tràn ngập hưng khí đang từ tiến vào, một hắc bào thanh niên giữa đám người đó đang mỉm cười tiến vào.

"Tiêu Viêm!"

Nhìn thấy vị hắc bào thanh niên, những người đang ngồi ở đây, đều nhận ra người này chính là thiếu niên trẻ tuổi đang rất có danh tiếng tại Hắc Giác Vực, lập tức vang lên một tiếng kinh hô, mang theo một chút kinh hoàng. Mà bây giờ Hàn Phong đang tươi cười, khuôn mặt cũng lập tức hóa thành oán độc âm trầm.

-----oOo-----

Chương 904: Tốc Độ! Uy Hiếp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt Hàn Phong lạnh lạnh nhìn đám người Tiêu Viêm đang chậm rãi tiến về phía quảng trường. Đặc biệt phía sau còn có Thiên Bách nhị lão, trong mắt lộ ra hàn quang đại thịnh.

"Tiêu Viêm, không nghĩ là người lại có lá gan tự mình đến đây, người thật cho là mọi người ngồi đây đều là đồ trang trí (đồ chơi) hay sao?" Hàn Phong chậm rãi đứng dậy cười lạnh nói. Cùng lúc hắn vừa âm thầm nháy mắt với một gã cường giả Ma Viêm cốc, để triệu tập Ma Viêm Cốc hộ vệ

tới.

"Ta đến Ma Viêm cốc chỉ nhằm vào Hàn Phong người, không liên quan đến những người khác, nếu các vị thực sự muốn nhúng tay vào, tại hạ ra tay thực không lưu tình đâu." Tiêu Viêm chậm rãi đi đến quảng trường, bước chân nhẹ nhàng nhưng lại làm cho không ít người ngồi tại đây cảm nhận thấy một luồng uy áp cấp bách. Những tin đồn về Tiêu Viêm bên trong Hắc Giác Vực quá lớn, làm cho không ai dám khinh thường người thanh niên thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ này.

"Đám hộ vệ bên ngoài Ma Viêm Cốc kia người không cần thông tri nữa, tiến đây ta đã thuận tay đuổi đi hết sạch rồi!"

Hàn Phong âm thầm ra hiệu, nhưng không thể lọt khỏi mắt Tiêu Viêm, vẫn luôn chăm chú quan sát lão, lập tức lộ ra ý cười có một chút mùi vị huyết tinh.

Nghe vậy Hàn Phong cùng các cường giả Ma Viêm cốc đều lập tức kinh sợ, chợt một người phẫn nộ quát: "Khá lắm, tiểu tử ra tay thật ác độc, người còn muốn đem Ma Viêm cốc giết đến chó gà cũng không tha phải không?"

Tiêu Viêm nở nụ cười nhàn nhạt, bình thản nói: "Lúc đầu Ma Viêm cốc giết không ít đệ tử vô tội của Già Nam Học Viện, các người có nghĩ đến ngày hôm nay không? Già Nam Học viện không thích giết chó nhưng đối với địch nhân không có ngu xuẩn mà ra vẻ từ bi."

Hàn Phong hai mắt híp lại, sát ý dữ dội phát ra, đầu khí bàng bạc tuôn ra lượn lờ quanh thân. Trước sức mạnh uy áp đó cái bàn ở trước mặt tức thì kêu lên rảng rặc một tiếng rồi vỡ vụn không còn một mảnh.

"Xem ra hôm nay người đến đây muốn tiêu diệt Ma Viêm cốc chỉ sợ người sai lầm rồi, có Mạc tông chủ và Ứng Sơn lão nhân ở đây, người có cơ hội làm càn chướng, nếu biết thức thời thì mang nước của Bồ Đề Hóa Thể Tiên ngoan ngoan giao ra đây!" Hàn Phong âm thầm quát lớn.

Tiêu Viêm khẽ liếc mắt nhìn sang Mạc Thiên Hành và Ứng Sơn lão nhân, giọng nói không một chút tươi cười nói: "Mạc tông chủ và Ứng Sơn lão tiên sinh đều muốn cùng một phe với Hàn Phong sao?"

Tại lúc Tiêu Viêm nói chuyện, phía sau Tô Thiên và Tiểu Y Tiên cũng khẽ bước lên tập trung nhìn vào Mạc Thiên Hành và Ứng Sơn lão nhân.

Tiêu Viêm đột nhiên xông vào nơi này, rõ ràng là một chút ngoài dự liệu của Mạc Thiên Hành cùng Ứng Sơn lão nhân, có lẽ bởi vì Địa Ma lão quỷ lần trước mà trong lòng bọn họ tương đối kiêng kỵ, đặc biệt giờ đây xuất hiện hai gã Đấu Tông khiến khí thế của hai người bọn họ liền yếu đi.

"Tiêu môn chủ, Bồ Đề Hóa Thể Tiên đối với hai người bọn ta mà nói tương đối có sức hút. Sở hữu nó trong tay, Hàn Phong coi đó là lý do đủ hoặc chúng ta. Hai người bọn ta khó có thể kháng cự được." Mạc Thiên Hành vuốt nhẹ chòm râu rồi chậm rãi nói.

"Nếu người đồng ý mang Bồ Đề Hóa Thể Tiên ra giao cho ta thì chúng ta sẽ không tham gia vào chuyện này, về phần Hàn Phong, người cùng hắn giải quyết với nhau chúng ta tuyệt đối không nhúng tay vào." Ứng Sơn lão nhân cũng nhìn Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Ở một bên, Hàn Phong nghe được những lời nói này cư nhiên giận dữ nổi lên, lời nói của hai người này rõ ràng muốn chịu thua. Nếu là lúc bình thường thì có thể bỏ qua, nhưng giờ phút này đây muốn mượn bọn họ để thúc đẩy thành lập Liên minh, mà bọn họ trước mặt Tiêu Viêm tỏ ra e sợ sẽ làm cho mấy thế lực kia tự nhiên cũng lui bước.

Trong lòng hiện lên ý nghĩ, Hàn Phong đưa ánh mắt đảo qua quảng trường, quả nhiên thấy một số ánh mắt cường giả né tránh. Xem ra Tiêu Viêm mạnh mẽ tiến vào đây làm một số ít người không dám tham gia vào chuyện này.

Đối với lời nói của Mạc Thiên Hành và Ứng Sơn lão nhân, Tiêu Viêm từ chối cho ý kiến. Bồ Đề Hóa Thể Tiên là dùng để cho Tiểu Y Tiên không chế Ách Nan Độc Thể, nên hắn không thể mang ra, vì thế hôm nay khó tránh được một trận chiến thảm khốc.

"Hôm nay Tiêu Viêm Môn ta cùng với Ma Viêm cốc giải quyết ân oán. Tại đây ta hy vọng những người ngoài cuộc không cần tham dự vào, chỉ cần không đứng về phía Ma Viêm cốc thì Tiêu Viêm ta đều coi là bằng hữu, đối đãi với bằng hữu Tiêu Môn ta vô cùng thân thiết. Nhưng nếu là địch nhân thì phải tiêu diệt sạch sẽ." Tiêu Viêm cước bộ bay lên một cương thạch ở giữa quảng trường, quát nhẹ một tiếng vang vọng trong màng nhĩ

của tất cả mọi người ở đây.

Cảm thụ được khí thế hùng hồn của Tiêu Viêm, không ít người sắc mặt tự nhiên hơi đỏ. Hiện nay thực lực của Tiêu Viêm đạt tới Lục Tinh Đấu Hoàng, hơn nữa Phần Quyết cho đến Di Hỏa công hiệu cũng đủ đấu với Đấu Hoàng đỉnh phong một trận. Đa phần mọi người ở đây trừ Hàn Phong ra, số còn lại đều cảm thấy sự bất an nơi lồng ngực.

Đối với khí thế mạnh mẽ của Tiêu Viêm, Hàn Phong cùng Mạc Thiên Hành mấy người trong mắt đều tỏa ra kinh ngạc phát hiện, Tiêu Viêm sau mấy tháng ngắn ngủi thực lực mạnh lên không ít. "*Không để khí thế của người này đùa giỡn thế được*" Một chút ý nghĩ lạnh lẽo trong tâm trí Hàn Phong xẹt qua, rồi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Kim Ngân Nhị Lão.

Nhìn thấy ánh mắt của Hàn Phong, Kim Ngân Nhị lão thoáng chần chờ giây lát một chút, rồi thân hình đồng thời nhẹ nhàng hiện ra, xuất hiện ở giữa quảng trường. Lấy hai người bọn họ làm trung tâm, mang theo khí thế cường hãn, chống đỡ lại khí thế của Tiêu Viêm. Luận về khí thế cấp bậc rõ ràng Tiêu Viêm chân chính không bằng bọn họ, chẳng qua là nhờ vào một số đấu kỹ cực kỳ khủng bố mà thôi. Chỉ cần Tiêu Viêm không thi triển những đấu kỹ này, Kim Ngân Lão Nhị tuyệt đối có thể bắt được người này.

Nhưng mà, bọn họ đối với Tiêu Viêm hiểu biết chỉ qua vài lần giao đấu trong quá khứ, hiện tại nếu muốn bắt hắn lại cần phải trả một cái giá không nhỏ.

"Tiêu Môn chủ, hôm nay Ma Viêm cốc đang có tiệc mời khách, không có mời người tới a! Vậy mời người đi cho!" Kim Ngân Nhị Lão hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay, quát lạnh nói.

Ngay khi lời nói hai người vừa xong, thì một tiếng sấm đột nhiên từ phía Tây mở ra. Hai cánh tay thon dài nhẹ nhàng tóm lấy cổ hai người bọn họ rồi chậm rãi thít chặt lại: "*Hai người các người lấy tư cách gì mà cùng nói chuyện với ta vậy hả?*"

Bàn tay của người tuổi trẻ dần dần tăng lực, giờ phút này chỉ cần lòng bàn tay hắn phát lực là có thể bẻ gãy hai cái cổ ngay lập tức.

"A... tốc độ thật kinh khủng! Cấp độ Đấu Hoàng làm sao lại có được tốc

độ như vậy được".

Cơ hồ giống như thuận di xuất hiện tại phía sau Kim Ngân Nhị Lão khiến cho toàn trường nhất thời yên lặng, chột từng tiếng la ó chứa đựng sự hoảng sợ cùng tiếng thất thanh vang lên.

Giờ phút này cánh tay của Tiêu Viêm vẫn nắm chặt cổ hai lão già Kim Ngân. Tại phía sau lưng, hai cột dục to lớn đang vỗ vỗ, mỗi lần cột dục chóp động thì trong không khí phát ra tiếng sấm nho nhỏ, gió lốc cũng từ hai cột dục phát ra bốn phía xung quanh.

Lúc thi triển "*Ngọc Thạch Xương Dục*" Tiêu Viêm đối với Đấu Tông bình thường cũng có phần nắm chắc, hơn nữa hai lão già Kim Ngân này không ít lần đối mặt với mình trong quá khứ. Nên liền bị Tiêu Viêm không chế, nhìn cục diện trong mắt bao người nổi lên một nỗi sợ kinh hoàng.

Phía sau lưng bị luồng sát khí bao trùm, Kim Ngân Nhị Lão trên trán đổ không ít mồ hôi lạnh, thân thể ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Bàn tay Tiêu Viêm lần quần một đạo ám kinh, chỉ cần hai người có biểu hiện kháng cự thì lập tức mất mạng đương trường.

"Tiêu... Tiêu đại nhân thủ hạ lưu tình!" Kim lão nuốt một ngụm nước miếng, miệng lắp bắp van xin, không dám trước sự uy phong của Tiêu Viêm mà có nửa điểm kháng cự. Tiêu Viêm hôm nay như lôi đình ám sát để lại trong lòng bọn họ kỷ niệm khó có thể phai mờ.

Tiêu Viêm sớm đã thuận di đến phía sau bọn họ, là do bọn họ khinh thường không phòng bị, cho dù Tiêu Viêm là Đấu Tông muốn không chế bọn họ trong thời gian ngắn ngủi như vậy cũng rất khó. Nói chung lần này là do bọn họ bất cẩn mà thôi!

"Hai người các ngươi thật ngu xuẩn, biết rõ Tiêu Viêm không phải là Đấu Hoàng bình thường, thế mà dám khinh địch." trên bàn tiệc, da mặt Hàn Phong cũng rút lại. Hắn không nghĩ tới Kim Ngân Nhị Lão lại bị Tiêu Viêm bắt được nhanh như vậy và cũng không có một cơ hội kháng cự nào.

Tại trước mặt mọi người Tiêu Viêm đã cấp cho hắn một nỗi kinh sợ, làm hắn không nhìn được tức giận mắng lên một tiếng.

Phía bàn tiệc, Mạc Thiên Hành cùng với Ứng Sơn lão nhân đều nhăn mặt

nhìn về cốt dục phía sau lưng Tiêu Viêm, lấy nhãn lực bọn họ có thể nhận ra Tiêu Viêm lấy tốc độ như vậy là nhờ công hiệu của cốt dục. Hơn nữa bọn họ nhớ rất rõ lần trước giao thủ với Tiêu Viêm thì tốc độ của hắn thấp hơn nay rất nhiều mà.

Mạc Thiên Hành chau mặt nhìn chăm chăm vào cốt dục có chút quen mắt, một lúc sau rốt cuộc cũng nhớ ra lần trước đấu giá hội Tiêu Viêm mua được bộ ma thú thân khô xương.

Không nghĩ tới lúc trước không rõ công hiệu của bộ xác ma thú này, cuối cùng lại bị Tiêu Viêm thu đến tay. Xem ra lần đấu giá hội đó Mạc Thiên Hành thật sự thua lỗ nặng nề.

"Mẹ nó, mỗi lần gặp tên tiểu tử này đều bị ôm nhục vào người." Con mắt mê tít nhìn đôi cốt dục, Mạc Thiên Hành giờ phút này tiếc nuối không thôi, chỉ dám suy nghĩ trong đầu chứ không dám nói ra.

-----oOo-----

Chương 905: Hiên Hộ Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai lão Kim Ngân đang cứng ngắc, kinh phong trong tay phát ra mạnh mẽ bắn ra xuyên thẳng vào đầu hai lão. Chợt hai người cảm thấy đầu óc tối sầm, liền trực tiếp bị ngắt đi.

Mỗi tay một người Tiêu Viêm liền đem hai người quăng về phía quảng trường. Thân thể hai người nện mạnh xuống đất liền vang mạnh một tiếng âm trầm, làm cho sắc mặt không ít người nhú lại, trong lòng bi ai cho hai lão già Kim Ngân gặp xui xẻo.

Sau khi ném hai lão già Kim Ngân, Tiêu Viêm quay mặt nhìn mặt Mạc Thiên Hành nói: "*Mạc tông chủ, thiếu tông chủ của tông chủ gần đây luôn ở trong tình trạng hôn mê phải không?*"

Nghe những lời úp mở của Tiêu Viêm trong lòng mọi người tỏ ra nghi

hoặc, Mạc Thiên Hành lộ vẻ tức giận sắc mặt kịch biến nhìn Tiêu Viêm quát mạnh: *"Nhi tử của ta bị như vậy là do Tiêu Viêm người giở trò quỷ phải không?"*

Việc Mạc Nhai trúng độc không liên quan đến Tiêu Viêm, nhưng sau đó nghe Tiêu Y Tiên kể lại nhưng chưa từng để ý, hiện nay đột nhiên nhớ tới tựa hồ như là một việc tốt.

"Lúc trước ta và người đối địch, hẳn luôn muốn đưa ta vào chỗ chết, ta giở một chút thủ đoạn cũng coi như là chuyện bình thường phải không?" Tiêu Viêm bình thản nói, không coi lửa giận của Mạc Thiên Hành làm lung lay thân thể.

Mạc Thiên Hành cắn răng nhẫn nhịn nói: *"Mang thuốc giải cho ta, ta có thể coi như chưa có chuyện này xảy ra."*

"Thuốc giải có thể giao cho người, nhưng không được tham gia vào việc giữa Tiêu Môn và Ma Viêm cốc, nếu không ..." nói đến đây Tiêu Viêm mỉm cười âm lãnh, đối với lão Hồ Ly này nói chuyện khuyên giải coi như đàn gảy tai trâu, uy hiếp chính là công thức hay nhất.

Nghe vậy, hai tay của Mạc Thiên Hành nắm chặt thoáng có một chút chần chừ, nhìn thấy chuyện này ở Hàn Phong bên cạnh đột nhiên nói: *"Mạc tông chủ, Mạc Nhai bị Tiêu Viêm hạ độc? Cũng không cần nhờ hẳn thuốc giải, đối với độc dược ta cũng biết chút ít, đợi sau khi giải quyết chuyện nơi đây ta giúp hẳn giải độc."*

"Người nên xem lại chính người Luyện Dược Sư và Độc sư là hai loại khác nhau, đối với độc tố bình thường chỉ cần một thuốc giải độc là được, nhưng Mạc Nhai thiếu tông chủ trúng phải là loại độc không thông thường, điểm này Mạc tông chủ là người biết rõ nhất. Người muốn mang tính mạng con trai người giao cho một người không am hiểu về độc dược như Hàn Phong thì nguy hiểm không nhỏ đó!" Tiêu Viêm liếc mắt Hàn Phong một cái không nhìn được lắc đầu giễu cợt nói.

Nghe những lời này của Tiêu Viêm trong lòng có chút động, Mạc Thiên Hành chần chừ nhìn xuống chỗ Tiêu Viêm âm trầm nói: *"Người dám thề rằng mọi chuyện giải quyết xong liền đem nhi tử của ta giải hết độc dược hoàn toàn sao?"*

"Ta dùng danh nghĩa Tiêu Môn cam đoan với ngươi. Mạc tông chủ yên tâm, với một Đấu Tông cường giả Tiêu Viêm không dám đắc tội." nghe Mạc Thiên Hành nhẹ giọng nói như vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười rồi nói. Nguồn truyện:

Mạc Thiên Hành nét mặt bớt căng thẳng chậm rãi gật đầu nói. "Được lão phu tin ngươi một lần!"

"Mạc tông chủ, tiểu tử này quý kế đa đoan, chuyên chậm ngòi ly gián chúng ta. Thế lực của hắn không phải người không biết, sau này muốn giết hắn, bằng vào thực lực của Hắc Hoàng tông phải chỉ sợ khó có thể thực hiện được." Nhìn thấy Mạc Thiên Hành bị tiểu tử này tác động, Hàn Phong tức giận, có chút tiếc nuối nói.

"Ta không muốn mang tính mạng con trai ta đi đặt cược". Mạc Thiên Hành âm u nói. Nhi tử Mạc Nhai hắn bỏ bao tâm huyết nuôi nấng, tự nhiên không để cho hắn vị bị trúng độc mà bỏ tính mạng được, hơn nữa lão gia hỏa đột nhiên quyết định như vậy là vì hiện giờ tình thế cấp bách, hắn nhìn thấy Hàn Phong mặc dù có Liên minh, chỉ sợ khó có thể chống lại được Già Nam Học Viện cũng như Tiêu Môn, còn nữa Tiêu Viêm hắn không hiểu rõ. Hắn nhận không nhìn rõ ai có thể thắng lợi trong cuộc chiến này, vì vậy thừa cơ hội này lập tức rút lui đứng ngoài xem long tranh hổ đấu, coi cũng là quyết định đúng đắn.

Hàn Phong trong lòng không hiểu được nỗi băn khoăn của Mạc Thiên Hành, bất quá nếu đoán được lập tức trong lòng nổi giận lên. Một gã Đấu Tông cường giả đột nhiên không tham gia là một đả kích lớn, đặc biệt là một số thế lực của Hắc Giác Vực bắt đầu nảy sinh ý e sợ.

Lúc Mạc Thiên Hành đột nhiên bỏ chiến làm cho không khí nhất thời âm trầm yên tĩnh. Một ít thế lực lạng lẽ né tránh ánh mắt của Hàn Phong, lạng lẽ tự mình rót rượu uống không để ý đến bầu không khí quái dị.

Ứng Sơn lão nhân nhìn thấy Mạc Thiên Hành rời khỏi cuộc chiến, như vậy bọn làm sao chống lại đám người Tiêu Viêm? Dù sao đám Tiêu Viêm có tận ba gã Đấu Tông cường giả lận.

Nhìn thấy biến hóa không nhỏ trong sân, Tiêu Viêm chậm rãi nở nụ cười ánh mắt mịt mờ nhìn Tiểu Y Tiên trong ánh mắt dâng lên tán thưởng. Nếu không phải là Mạc Nhai quấy rối nàng liền hạ độc thủ với hắn, thì hôm nay

khó có thể làm cho Mạc Thiên Hành rút lui. Mà lấy việc Mạc Thiên Hành rút lui, Hàn Phong khó có thể làm được chuyện gì, bằng vào hấn cùng với Ung Sơn lão nhân khó có thể ngăn cản được cơn sóng dữ này, còn nữa lấy tính tình cẩn thận của Ung Sơn lão nhân biết không thể địch lại nổi thì mặc kệ hấp dẫn thế nào lão cũng bỏ qua.

Bàn tay nhẹ vung lên. Tô Mị, Ô Thiết, Âm cốt lão nhân tiến đến cùng với các cường giả đứng phía sau từ từ tạo thành hình quạt lớn phân bố đem quang trường vây lại, hôm nay có thể nói cái tên Ma Viêm cốc xóa tên khỏi Hắc Giác Vực không còn bao lâu.

Theo sự phân bố cường giả, đấu khí nhân nhật cũng lặng yên mở ra, làm cho một số ít người bình thường bắt đầu không chịu nổi cái áp bức lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc.

Đối với một số người rời đi này Tiêu Viêm không ngăn cản, mục tiêu của hấn là Hàn Phong, các thế lực không quan hệ với Ma Viêm Cốc nếu ở nơi này ra tay với họ chính là muốn đưa bọn họ trở thành đồng minh với Hàn Phong, loại chuyện ngu xuẩn như vậy Tiêu Viêm làm sao có thể làm được.

Theo bóng các thế lực kia đi ra khỏi quang trường, Hàn Phong sắc mặt ngày càng trở nên âm trầm rốt cục khuôn mặt bao phủ một mảng lạnh lạnh oán độc, thấp giọng chậm rãi vang lên:

"Tiêu Viêm, vốn muốn để ngươi sống lâu thêm một chút, nhưng ngươi lại có ý muốn chết sớm, vậy đừng trách ta không nể tình đồng môn."

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhìn thấy hấn bắt đầu xuất chiêu, làm cho Tiêu Viêm phải suy nghĩ Hàn Phong chậm rãi ngẩng đầu trên khuôn mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, lập tức quát lạnh: *"Kiệt kiệt, Hiên hộ pháp bắt đầu động thủ đi!"*

"Thình thình! Thình thình"

Tiếng cười của Hàn Phong vừa dứt thì trên vách đá chung quanh quang trường đột nhiên xuất hiện một hắc vụ, hắc vụ lượn lờ mở ra chọt mấy chục đạo thân ảnh toàn thân bao bọc bởi sương mù nhìn chằm xuống phía dưới.

Đột ngột xuất hiện biến cố khiến cho mọi người ở nơi đây thoáng chút giật

mình, chợt có chút bối rối nhìn xung quanh. "*Người của Hồn Điện, không nghĩ tới Hàn Phong cùng với bọn người này có quan hệ!*" Biến cố đó làm cho Tiêu Viêm thoáng chút kinh hãi, lát sau lấy lại bình tĩnh đột nhiên nói.

"Không cần lo lắng, bọn họ có một người là Đấu Tông, còn lại những người khác không đủ gây trở ngại." Tô Thiên cùng với Tiểu Y Tiên thân hình xuất hiện tại bên cạnh Tiêu Viêm, người trước mở miệng nói.

Mạc Thiên Hành cùng với Ứng Sơn lão nhân nhìn thấy biến hóa ở quảng trường cũng ngăn người ra, không nghĩ đến Hàn Phong lại còn có thủ đoạn này. Vị thần bí hắc vụ kia thực lực cũng là gã cấp bậc Đấu Tông.

"Haha! Tiêu Viêm, Tiêu Môn người thật nghĩ rằng có được tin tình báo về ta lại dễ dàng như vậy sao? Cũng chỉ là do ta cố ý thả tin tức ra thôi, là muốn dẫn dụ người đến đây đó mà, không ngờ người cũng mắc câu." Hàn Phong cười quái dị một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Mạc Thiên Hành cùng với Ứng Sơn lão nhân cười nói: "*Hai vị hiện tại chúng ta hợp tác sẽ ổn hơn một chút, bất quá bây giờ không cần các vị ra tay nữa rồi!"*

"Hiên Hộ Pháp người này là Tiêu Viêm, cũng là người mà Hồn Điện đang muốn điều tra người của Tiêu gia tại Gia Mã đế quốc, thứ các người cần hiện đang trong người hắn, tiểu tử này mang hai loại dị hỏa, đem linh hồn hắn giam giữ rồi kính dâng lên Hồn Điện Tôn giả chắc có hiệu quả so với người bình thường càng thêm tốt hơn." Hàn Phong lớn tiếng hướng hắc vụ nói.

"Tiêu Viêm sao? Ta nghe Vụ Hộ Pháp nói qua có điểm khó giải quyết. Bất quá lần này nhận được tin tức của người, ta liền từ Đông Tây chạy tới." Giọng dị thường khàn khàn từ hắc vụ truyền ra lọt vào tai mọi người.

"Vụ Hộ Pháp?" nghe được cái tên quen thuộc này, đôi mắt Tiêu Viêm chuyển thành màu đỏ một luồng sát khí trong lòng nổi lên cuộn cuộn.

"Xem ra người với Vụ Hộ pháp hận ý sâu đậm, hắc hắc cũng khó có thể trách người được, Lão Sư bị tên kia bắt đi. Thân làm đệ tử cũng chịu không ít khổ sở a, nhưng không cần để ý không lâu nữa người sẽ được gặp Lão Sư người thôi!" Hắc vụ âm trầm cười rồi đột nhiên quát lạnh:

"Chúng Hồn Sư nghe đây kết thành Vạn Hồn Linh trận!"

Tiếng quát xong, những cơ thể hắc vụ trên vách núi đá ùn ùn bùng phát ra, giống như mây đen đem mảnh sơn cốc này bao phủ, sau đó một đoàn hắc vụ bay lên, trong đó bắn ra các tia linh hồn thể bén nhọn, hai mắt đỏ đậm hư ảo như ác quỷ, làm cho người khác sôi máu, rú lên tiếng thét chói tai.

Trên bàn tiệc, Hàn Phong nhìn thấy từng đạo hắc vụ dữ dội hình thành khuôn mặt nhe răng cười càng lúc càng lớn.

-----oOo-----

Chương 906: Hỏa Linh Hiễn Uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên vách đá núi mây đen lại một lần nữa che khuất bầu trời. Nguyên bản bầu trời đang trong sáng, dường như trong nháy mắt liền trở nên tối sầm lại là bởi những đám hắc vụ quỷ dị kia, ngay cả ánh sáng cũng không thể xuyên qua được.

Vô số âm thanh bén nhọn, quanh quẩn không ngớt trong sơn cốc. Hàng hà sa số linh hồn xuyên qua đám hắc vụ, giống như ác quỷ trong bóng đêm, ánh mắt đỏ rực xuất hiện trong bóng tối, khiến cho mọi thứ trở nên âm trầm hơn.

"Mọi người cẩn thận, bọn họ đều là những linh hồn bị khống chế!" Tiêu Viêm sắc mặt hơi trầm xuống nhìn những linh hồn đang xoay quanh trên bầu trời, trầm giọng quát.

Tô Mị cùng phần đông những cường giả khác, bởi vì biến cố này mà thoáng kinh hãi, chợt vọt tới bên cạnh đám người Tiêu Viêm, ánh mắt ngưng trọng nhìn đám hắc vụ dày đặc trên bầu trời, trên kia đám linh hồn rậm rạp nhảy múa lung tung, làm cho bọn họ tê dại cả da đầu.

"Hắc hắc, để có thể thuận lợi bắt được ngươi, lần này bản hộ pháp đem theo đủ tiền vốn. Những linh hồn này, đã tốn của ta ba năm mới thu thập đủ, dùng để tạo thành đại trận, cũng coi như không làm cho các ngươi thất vọng." Trên vách đá, Hiễn hộ pháp nhìn đám hắc vụ tràn ngập khắp nơi,

không khỏi cười nói.

Tiêu Viêm híp mắt nhìn đám hắc vân đang mở rộng về phía Tây. Lấy nhãn lực của hắn, có thể thấy rõ trong đám hắc vân kia ẩn tàng rất nhiều linh hồn, số lượng rậm rạp như vậy, cho dù là hắn cũng phải khẽ hít một hơi lạnh. Tên Hiên hộ pháp này, xem ra lần này cũng thật là chịu đầu tư a, cái này gọi là Vạn Hồn Phệ Linh Trận, cần một số lượng linh hồn rất khổng lồ. Nhớ ngày đó, ở Xuất Vân đế quốc thì vị Hồn Điện Thiết hộ pháp cũng không đạt tới yêu cầu để xây dựng một trận pháp lớn như vậy.

"Hắc hắc, Tiêu Viêm bữa tiệc lớn lần này chắc làm ngươi vừa lòng? Chờ đến khi ngươi rơi vào trong tay Hồn Điện, ta sẽ thỉnh cầu để được hảo hảo chiếu cố ngươi!" Trên mặt Hàn Phong đầy vẻ dữ tợn hướng về phía Tiêu Viêm cười to, nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hắn, chột ánh mắt chuyển về phía hắc vân tràn ngập, cái gọi là Vạn Hồn Phệ Linh Trận kia rõ ràng là uy lực không nhỏ, nếu muốn phá giải, chỉ sợ cũng có chút phiền phức a.

Huyết Tự!

Trên vách núi đá, hắc vân quanh thân hộ pháp chậm rãi co rút lại, cuối cùng biến thành một bóng đen không rõ hình dáng, ngón tay búng ra, một luồng máu tươi đỏ sẫm tuôn ra, cuối cùng tiến nhập vào trong đám hắc vân.

Theo máu tươi tiến vào, đám hắc vân nổi lên rất nhiều tia sáng màu đỏ sậm quý dị, những tiếng thét thê lương từ trong đó truyền ra, một lát sau, đám hắc vân dừng lại yên lặng trong nháy mắt, vô số linh hồn hung lệ đỏ như máu, từ trong đó giống như cơn mưa rào lao xuống, sau đó với khuôn mặt dữ tợn và khát máu hung dữ lao về phía đám người Tiêu Viêm.

Biến hóa đột nhiên, cũng làm cho Tiêu Viêm cả kinh, khẽ quát một tiếng, bàn tay chột nắm chặt, một luồng hỏa diễm xanh biếc dữ dội bay lên không trung. Một đường lướt qua, phàm là những huyết sắc linh hồn dính phải lực sắc hỏa diễm lập tức bị thiêu đốt, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

"Grrrao!"

Những người có thể được Tiêu Viêm mời đến đều là những cường giả, thực lực cũng không kém, từ lúc đầu đã đem đầu khí bao phủ khắp thân mình, hiện giờ nhìn thấy bên kia đám linh hồn như lũ sói đói đánh về bên này, đầu khí nhất thời bùng lên, sau đó hung hăng bỏ về đám linh hồn.

Đạo phong sắc bén được bao phủ bởi đầu khí, lực đủ để phá núi lấp sông, mấy linh hồn bị dính phải lập tức bị xé rách, nhưng những linh hồn sau khi bị xé rách chỉ trong chớp mắt liền biến thành một cỗ hôi khí, lượn lờ bay lên, cuối cùng tiến nhập vào trong đám hắc vân, làm cho cảm giác áp bách trừ trên đám mây truyền xuống càng tăng lên nồng đậm.

Chết tiệt! Đầu khí đối với đám linh hồn này thương tổn khá lớn, nhưng chúng lại vô cùng vô tận, cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng vì hao tổn mà chết! Trường thương trong tay Tiêu Lệ liên tục vũ động, mỗi lần huy động đầu khí mang thuộc tính Lôi Chúc đều muốn xuyên thủng một đạo linh hồn, nhưng mà những đạo linh hồn nhỏ nhỏ như vậy, ở phía sau đông như bầy sói cơ hồ không đếm nổi, sau khi giết được mấy chục đạo linh hồn, hấn rút cuộc nhìn không được thở gấp ra một hơi, quát to với Tiêu Viêm.

Bên cạnh Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cùng với Tô Thiên vẫn không lập tức nhích thân, mà cau mày nhìn đám hắc vân nồng đậm, với ánh mắt của bọn họ, tự nhiên là có thể thấy, theo việc càng nhiều linh hồn bị giết, năng lượng ẩn chứa trong tầng mây tựa hồ càng ngày càng mạnh.

Trận pháp này có chút cổ quái! Tiêu Viêm năm ngón tay búng ra, năm đạo hỏa diễm xuất hiện, đem năm đạo linh hồn đốt cháy thành hư vô, nhìn năm đạo bụi khí nhàn nhạt đang bay lên, nhướng mày nhẹ giọng nói.

"Chỗ lợi hại của trận pháp này, cũng không phải là sự công kích nhìn như vô cùng vô tận của đám linh hồn kia, kì thật bọn họ chỉ là một đám gia súc mà thôi, mỗi một đạo linh hồn bị chém giết sẽ trở thành một đạo linh hồn lực thuần túy, bị đám hắc vân hấp thu vào bên trong. Mà theo việc càng ngày càng có nhiều linh hồn lực hội tụ vào bên trong tầng mây, sẽ xuất hiện một hung hồn được tạo thành bởi sự tụ tập của hàng vạn linh hồn hung lệ. Hung hồn này sẽ trực tiếp ấn theo linh hồn Hiên hộ pháp, nói cách khác hung hồn này sẽ trở thành hóa thân của Hiên hộ pháp, hơn nữa thực lực cũng không kém bao nhiêu. Đương nhiên, nếu hóa thân bị hủy thì Hiên hộ pháp cũng sẽ phải chịu sự phản phệ rất nặng, nếu như bị phản phệ không ngừng, nhẹ thì rơi xuống Đâu Hoàng, nặng thì đương trường bị

hung linh chiếm giữ thần trí, trở thành một con khôi lồi chỉ biết giết chóc." Tô Thiên ánh mắt gắt gao nhìn đám hắc vân trên đỉnh đầu, trầm giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hơn nữa, theo ta được biết, mỗi lần thi triển những việc lớn như thế này, sẽ phải tiêu hao linh hồn, mà không phải là tiêu hao số lượng nhỏ gì, bình thường có rất ít người trong Hồn Điện thi triển loại trận pháp này. Bởi vì nếu như sau khi thi triển loại trận pháp này, mà không nhận được sự hồi báo không tương xứng với số linh hồn kia, chắc chắn sẽ gặp đại hình của Hồn Điện. Tư vị của nó, chính là sống không bằng chết. Có lẽ hẳn cho rằng bắt được ta cũng tương đương với sự tiêu hao đám linh hồn kia. " Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Tô Thiên khẽ gật đầu nói: *"Muốn phá giải trận pháp này thì phải đem Hiên hộ pháp đang làm mất trận (tâm trận) đánh chết, nhưng tên kia sớm đã ẩn nấp bên trong đám Hắc vân, hơn nữa lại được vô số linh hồn che lấp, rất khó dẫn xuất."*

"Tô trưởng lão đặc ý nói, chẳng phải là chỉ cần chờ sau khi hẳn đem hung hồn kia thành công ngưng tụ, rồi lại tiếp tục đem hẳn đánh chết là được sao?" Tiểu Y Tiên chau mày nói: *"Nếu như hung hồn kia thật sự ngưng tụ thành công, như vậy thì ngoại trừ Mạc Thiên Hành ra, như vậy đối phương cũng có bốn gã Đấu Tông cường giả, nói như vậy thì bên họ quá tốt hơn sao."*

Tiêu Viêm nhíu mày, cũng có chút đau đầu, thủ đoạn của Hồn Điện quả nhiên không phải chính đạo, nhưng mỗi lần đều làm cho người ta khó lòng phòng bị."

"Hắc hắc, tiểu tử kia, Vẫn Lạc Tâm Viêm là khắc tinh của linh hồn, bình thường linh hồn gặp nó tránh nó còn không kịp, người cư nhiên còn đau đầu? Trong cơ thể người có hai loại Di hỏa, quả thật là lão phu cũng không dự đoán được, nhưng mà loại người như người có thể dung hợp được di hỏa, nói về uy lực, quả thật còn mạnh hơn cả Vẫn Lạc Tâm Viêm, nhưng mà loại dung hợp này cũng làm giảm đi một năng lực độc hữu của Vẫn Lạc Tâm Viêm chính là diệt hồn. Người không có chú ý khi người dùng loại di hỏa này đánh chết linh hồn sao, linh hồn lực thoát ra, so với người khác chẳng phải là nhạt hơn rất nhiều sao? Nếu như người đơn thuần chỉ sử dụng Vẫn Lạc Tâm Viêm mà nói thì linh hồn sẽ trực tiếp bị hóa thành hư vô, không lưu lại một tí linh hồn lực nào. Đương nhiên, người phải nhớ

kỹ, khi sử dụng Vẫn Lạc Tâm Viêm thì phải sử dụng Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp- Khống Hỏa Pháp Quyết, bằng không với thủ pháp khống chế thô sơ của người, làm sao có thể chống cự nhiều linh hồn như vậy." Ngay khi Tiêu Viêm đang trầm ngâm, một âm thanh già nua đột nhiên vang lên trong đầu Tiêu Viêm.

Nghe được âm thanh này, ngón tay Tiêu Viêm nhất thời không tự chủ được sờ sờ lên nẹp giới ở trên ngón cái, hào quang trong mắt hơi lóe lên, là chủ nhân trước của Vẫn Lạc Tâm Viêm, sự lí giải của Thiên Hỏa Tôn Giả đối với nó tự nhiên hơn xa so với Tiêu Viêm.

Cảm tạ Diêu lão tiên sinh rồi!

Trong lòng hơi mừng rỡ nói một lời cảm tạ với Thiên Hỏa Tôn Giả, Tiêu Viêm trong lòng vừa động, hỏa diễm xanh biếc trên cơ thể lập tức chậm lại âm ỉ dần, thay vào đó chính là Vẫn Lạc Tâm Viêm vô hình vô sắc.

Khi ngọn lửa vô hình vô sắc này xuất hiện, bên kia đám huyết sắc linh hồn giống như không biết sợ hãi là gì đang ùn ùn đánh về bên này, trong mắt tràn đầy hung lệ, cứ nhiên xuất hiện một tia sợ hãi.

Quả nhiên hữu hiệu! Thấy thế, Tiêu Viêm trong lòng vui vẻ, ấn kết trong tay đột nhiên thay đổi, một ngọn lửa vô hình từ trong cơ thể chợt bùng phát ra, cuối cùng theo sự biến hóa của thủ ấn, ngay trên đỉnh đầu lập tức hình thành một con Hỏa Linh Lang khổng lồ.

Theo việc Hỏa Linh Lang thành hình, đám huyết sắc linh hồn đầy trời kia đột nhiên trở nên bất an hẳn lên, khí thế đánh vào, cũng không còn hung hãn không sợ chết như trước.

"Grrrao!"

Hỏa Linh Lang ngẩng đầu lên trời hét một tiếng dài. Những dao động tựa như sóng âm, từ trong miệng nó khuếch tán mà ra, phàm là những linh hồn bị dao động vô hình này đánh phải, dường như trong nháy mắt, liền kịch liệt run rẩy, sau đó thịch một tiếng hóa thành hư vô, mà lần này khi linh hồn vỡ tan cũng không xuất hiện một tí linh hồn lực nào.

Với sự diệt sát quy mô như vậy của Hỏa Linh Lang, phía dưới áp lực do những linh hồn dây dưa khổ chiến đối với mọi người cũng đại giảm đi.

Mất đi ưu thế số lượng, những đám linh hồn này sao có thể là đối thủ của mọi người, dường như chỉ cần vài cái chém là có thể giết sạch sẽ, cuối cùng đám hôi khí kia lập tức bị Hỏa Linh Lang nuốt vào trong bụng.

Giữa sân, biến hóa đột nhiên nghiêng về một bên, khiến cho khuôn mặt giận dữ của Hàn Phong cũng dần cứng lại. Ánh mắt gắt gao nhìn Lang Hỏa Linh, trong mắt có một chút khiếp sợ. Tiêu Viêm hẳn từ khi nào lại hiểu được cách khống chế hỏa pháp cao thâm như vậy?

Khống hỏa pháp như thế, Hàn Phong tự nhận, cho dù hẳn hôm nay, cũng khó có thể đạt tới, nhưng mà Tiêu Viêm cứ nhiên lại làm được?

-----oOo-----

Chương 907: Hung Hồn Ngưng Tụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

"Ngao ô...!!!"

Hỏa Linh Lang không lộ ngửa mặt lên trời tru một tiếng dài, nhanh chóng khuếch tán ra sóng âm vô hình, toàn bộ đánh xuống linh hồn thể màu đỏ như máu, mang ba động lan xuống hóa thành hư vô, làm linh hồn lực không tản ra được tia nào.

"Vãn Lạc Tâm Viêm! Hảo tiểu tử, ta cũng đã đánh giá thấp về ngươi. Không ngờ ngươi lại cứ nhiên có thể thao túng nó đến trình độ như thế này rồi!"

Cùng với Hỏa Linh Lang không lộ đang đại sát tứ phía, trong đám mây đỏ sậm mờ mịt cũng chuyển động mãnh liệt, truyền ra một tiếng gầm hỗn loạn, vang vọng như sấm, mang hàm ý kinh dị.

Tiêu Viêm cũng không hề quan tâm đến tiếng gầm của Hiên Hộ Pháp, ngưng tụ tâm thần khống chế Hỏa Linh Lang khổng lồ kia. Đây chỉ là tầng thứ nhất Hỏa Linh trong "Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp". Lấy trạng thái linh hồn lực của Tiêu Viêm hiện tại để ngưng tụ thành cũng không mất khí lực quá

lớn, nhưng tu luyện tầng sau so với tầng trước thì lại khó hơn thập bội. Bất quá, khi tu luyện thành công, năm loại Hỏa Linh tề tụ, thì uy lực lại càng cực kỳ đáng sợ.

Mất đi sự bổ sung cực lớn của linh hồn lực, áp lực tràn ngập trong đám mây đen cũng chậm rãi dừng lại. Mây đen bốc lên, từ chính giữa không ngừng truyền ra tiếng gào thét thê lương.

"Khắc...khắc..! Tiểu tử, uy lực của Vân Lạc Tâm Viên thật sự là nằm ngoài dự kiến của bốn Hộ Pháp! Nhưng người cũng đừng có ý nghĩ khờ dại là hoàn toàn có thể phá vỡ "Vạn Hồn Phệ Linh Trận!" Trong mây đen tràn ngập, đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh phiêu dang của Hiên Hộ pháp.

"Huyết Hồn Cỗ!!!"

Cùng lúc với tiếng cười lạnh của Hiên Hộ pháp vọng xuống, trong tầng mây tối đen kia đột nhiên bắn ra một tia máu mạnh mẽ, kèm theo tiếng kêu thê lương chói tai từ giữa truyền ra. Thậm chí, còn có thêm âm thanh kèn kẹt tựa hồ như có vật gì đang bị cắn nuốt, làm cho người ta phải sờn tóc gáy.

"Tên kia lại để cho tất cả linh hồn tự thôn phệ lẫn nhau, như vậy chắc hẳn sẽ xuất hiện hung hồn." Tô Thiên sắc mặt ngưng trọng nhìn tầng mây đen trộn lẫn màu đỏ như máu, cảm nhận được cảm xúc hung lệ kinh người truyền ra từ bên trong, không khỏi trầm giọng nói.

Tiên Viêm nhíu mày, cũng không trả lời, thủ ấn trên tay cấp tốc thay đổi không ngừng, tạo ra từng đạo tàn ảnh trùng trùng điệp điệp, nháy mắt đã chuẩn bị xong, trong miệng quát nhẹ:

"Đi!!!"

Trong tiếng quát vang vọng, trên đỉnh đầu của đám người Tiên Viêm xuất hiện một Hỏa Linh Lang khổng lồ, trong đôi mắt bắn ra một ngọn lửa mạnh mẽ, lượn lờ như thực thể. Trên thân thể Lang hình to lớn, dài ước chừng một trượng, ầm ầm bốc lên một ngọn lửa vô hình, phiêu phù xung quanh.

"Ngao ô!!!"

Trên hồn thân tỏa ra nhiệt độ kinh người, Hỏa Linh Lang hú lên một hồi dài, thân thể vĩ đại phóng tới mạnh mẽ như tia chớp, chỉ vền vện trong vài cái chớp mắt, đã xuất hiện dưới đám mây đen, sau đó bạo ngược đâm thẳng vào bên trong.

Bị Hỏa Linh Lang tiếp cận, đám mây đen kia như bị dọa cho chấn kinh, nhất thời co rút lại rất nhiều. Những tiếng gào thét thê lương bên trong nhất thời cũng trở nên im lặng trong khoảnh khắc.

Một tiếng hừ lạnh bất chợt truyền ra từ bên trong đám mây đen, một cỗ hắc vụ chợt dừng động, mơ hồ hiện ra thân hình của Hiên Hộ pháp, chỉ thấy một bàn tay vung ra, sau đó nhẹ nhàng đè xuống Hỏa Linh Lang.

Một cỗ hắc vụ đen kịt nhất thời bạo dũng phát ra theo bàn tay đang đè xuống kia, cùng ngọn lửa vô hình của Hỏa Linh Lang phiêu phiêu đan vào lẫn nhau, bộc phát ra âm thanh xuy xuy rất chói tai.

Hỏa Linh Lang gặp ngăn trở, làm Tiêu Viêm tinh thần liên thông cũng nhíu mày, thủ ấn biến đổi, linh hồn lực mạnh mẽ chuyển động, từ trong mi tâm bạo dũng phát ra như tia chớp, cuối cùng tiến vào trong thân thể của Hỏa Linh.

Nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ của Tiêu Viêm, thân hình của Hỏa Linh Lang một lần nữa lại bành trướng thêm hơn một trượng nữa, tru lên một tiếng dài, phun ra một luồng vô hình hỏa diễm đánh tới Hiên Hộ pháp.

Cảm nhận được dao động linh hồn lực ẩn chứa bên trong vô hình hỏa diễm, trong lòng Hiên hộ pháp cũng hơi căng thẳng. Vẫn Lạc Tâm Viêm đối với linh hồn có thể gây nên thương tổn đặc thù, lại phối hợp với trình độ khổng hỏa cao siêu của Tiêu Viêm, uy lực càng tăng mạnh. Bởi vậy, mặc dù có cấp bậc như hắn cũng không dám chính diện nghênh đón.

Ý niệm này hiện lên trong đầu, hắc vụ trên thân hình của Hiên Hộ pháp cấp tốc khuếch tán ra, thân ảnh của hắn chợt run lên, nhanh như quỷ mị trốn vào trong mây đen.

"Xuy...Xuy...Xuy...!"

Tuy vô hình hỏa diễm vẫn chưa đánh trúng Hiên Hộ pháp, nhưng vẫn trực

tiếp chiếu thẳng vào mây đen, sau đó chỉ bằng vào nhiệt lượng kinh khủng sinh ra, cư nhiên đem tầng mây đen kia xé rách ra một khoảng trống khổng lồ, khoảng chừng tám trượng gì đó. Khi tầm mắt xuyên thấu qua khoảng không, đồng tử của đám người Tiêu Viêm nhất thời co rút lại.

Chỉ thấy, bên trong đám mây đen đông kín kịt những linh hồn đang như sói đói, đang thôn phệ lẫn nhau, giống như tình trạng một bầy côn trùng bị nhốt trong hộp, trải qua giết chóc tàn bạo xong lại ăn thịt đồng loại của mình, thông qua việc này mà tồn tại đến phút cuối.

Đám linh hồn kia tựa hồ chỉ biết thôn phệ lẫn nhau, tạo nên một cảm giác hung tàn bạo ngược vô cùng khủng khiếp, làm cho người ta ghê sợ. Ở sâu trong tầng mây đang tràn ngập lệ khí, đám người Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhận ra một hung hồn kinh khủng đang trong đó nhanh chóng thai nghén mà thành.

"Phá cho ta!"

Sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, chợt kích ra một cột hỏa diễm vô hình, chiếu thẳng vào bên trong tầng mây, nổ ầm một tiếng, lan ra từng đợt sóng nhiệt nóng cháy cuộn cuộn, phàm là linh hồn bị chạm phải, đều bị tiêu biến thành hư vô.

"Tiểu tử kia, ngươi đã hủy diệt gần một ngàn linh hồn của ta, món nợ này bọn họ pháp sẽ hảo hảo tính toán với ngươi sau. Nhưng chỉ bằng sức của ngươi thì còn chưa có khả năng ngăn trở hung hồn thành hình!" Âm thanh lạnh lẽo của Hiên Hộ pháp chậm rãi truyền ra từ trong tầng mây cuộn cuộn.

Âm thanh của Hiên Hộ pháp vừa dứt, bốn đạo linh hồn mạnh mẽ dị thường đột nhiên xuất hiện tại tầng mây, giống như mãnh hổ hạ sơn, vọt vào trong vô số linh hồn, sau đó điên cuồng thôn phệ.

"Tứ hồn này chính là do bọn Hộ pháp hao tâm tổn sức sau ba năm mới bắt được. Khi còn sống, thực lực của bọn họ đều là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong. Sau khi thu phục, ta vẫn không nỡ lấy ra sử dụng, nhưng trong tình huống này ta đành phải hy sinh để đối phó ngươi!"

Lực cắn nuốt của bốn linh hồn cực này kỳ khủng bố, trong một phút thời gian ngắn ngủi, toàn bộ linh hồn trong tầng mây hầu như đã bị thôn phệ

hoàn toàn. Mà trong khi cắn nuốt, hắc vụ âm hàn trong tầng mây dày đặc ùn ùn kéo tới, chống đỡ một kích của Hỏa Linh Lang. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Khi bốn đạo hồn phách này hoàn thành việc thôn phệ, cũng là lúc hung hồn sẽ xuất hiện. Ta và Tiểu Y Tiên cũng phải động thủ rồi, không thể ngồi một chỗ chờ chết được." Cảm thụ được sự áp bách từ trên tầng mây đen kịt truyền xuống, Tô Thiên cũng cau mày nói.

"Nếu các ngươi động thủ, Hàn Phong và Ứng Sơn Lão Nhân bọn họ cũng xuất thủ. Hãy để ta lên trước!" Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, tay phải chọt nắm chặt, hiện ra một luồng Hỏa diễm xanh thẫm, tay trái xuất ra một trảo hướng về Vẫn Lạc Tâm Viêm trên bầu trời, kéo thân hình Lang Hỏa cấp tốc trở về, cuối cùng hóa thành một đóa vô hình chi hỏa, phiêu phù trước mặt Tiêu Viêm.

Hai đóa Hỏa diễm vô hình, vô thanh, vô tức trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm, chọt nhanh chóng dung hợp lại.

Trong lúc hỏa diễm đang dung hợp, một đóa hỏa liên xanh biếc nhanh chóng hình thành, chỉ vền vện trong khoảnh khắc hiện lên trong tay Tiêu Viêm. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, thi triển ra Phật Nộ Hỏa Liên chỉ do hai loại dị hỏa dung hợp, cơ hồ như hạ bút thành văn, nhẹ nhàng thoải mái.

Thấy Hỏa Liên đã thành hình, Tiêu Viêm vừ muốn phóng ra, nhưng bên tai lại truyền đến âm thanh của Thiên Hỏa Tôn Giả: "Tiêu Viêm, cố gắng đừng hủy đi hung hồn kia!"

Nghe vậy, đôi mày của Tiêu Viêm hơi cau lại, trong lòng nghi hoặc hỏi: "Diệu lão tiên sinh, người nói vậy là ý gì? Nếu hung hồn ngưng tụ thành công thì số lượng cường giả Đấu Tông của đối phương có thể vượt xa chúng ta, vậy mà hiện giờ người lại còn chưa hồi phục thực lực a!"

Thiên Hỏa Tôn Giả cười cười, bên trong thanh âm có chút cuồng nhiệt: "Hung hồn kia hãy giao cho ta! Ngưng tụ nhiều linh hồn lực như thế, đối với ta chính là vật đại bổ. Nếu ta có thể thôn phệ và luyện hóa toàn bộ linh hồn lực lượng, thì có khả năng ta sẽ khôi phục đến đẳng cấp Đấu Tông."

Chân mày hơi nhướng lên, Tiêu Viêm phát tay hoãn lại một chút. Nếu Thiên Hỏa Tôn Giả có thể khôi phục đến cấp bậc Đấu Tông, đối với hắn

sau này tuyệt đối sẽ là một sự trợ lực rất lớn. "Diệu lão tiên sinh, ngài có thể chắc chắn thu phục được hung hồn kia chứ? Nó được hình thành từ vô số cảm xúc bạo lệ, nếu như thôn phệ, chỉ sợ có thể ảnh hưởng đến thần trí." Tiêu Viêm chừ một chút rồi hỏi.

"Khà...khà...Việc này phải làm phiền đến ngươi rồi! Hãy chờ sau khi ta thu phục hung hồn này rồi ngươi sẽ mang Vẫn Lạc Tâm Viêm cho ta mượn sử dụng một thời gian!"

Trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, Tiêu Viêm mỉm cười nói: "Chuyện này tự nhiên là không thành vấn đề!"

"Tiêu Viêm, nhanh đi a! Hung hồn đã nhanh chóng ngưng tụ thành hình rồi!"

Bên kia, Tô Thiên nhìn thấy Tiêu Viêm đã dung hợp Hỏa Liên thành công, lại tự nhiên ngậy người bất động, không khỏi suốt ruột, cao giọng thúc giục.

Nghe được lời thúc giục của Tô Thiên, tinh thần của Tiêu Viêm cũng phục hồi lại, hướng về phía lão cười nhẹ một tiếng, sau đó ngược nhìn lên đám mây đen bên trên, rồi chậm rãi nói: "Đại trưởng lão không cần phải lo lắng về hung hồn kia, nó cũng không thể gây nên sóng gió gì được đâu!"

Khi lời nói của Tiêu Viêm vừa dứt, trên tầng mây đang vùn vù trên bầu trời, vang lên một tiếng rít chói tai, mang lẫn âm hưởng thê lương, cuối cùng đọng lại thành một đạo khí thể bạo ngược chậm rãi buông xuống. Từ bên trong, vang vọng ra tiếng cường như điên chói tai của Hiên Hộ pháp.

"Tiêu Viêm, nếu hôm nay ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói, bản Hộ pháp sẽ làm cho ngươi bớt phải chịu nhiều đau khổ!"

-----oOo-----

Chương 908: Nghênh chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng cười điên cuồng của Hiên Hộ pháp vang vọng quanh quần tụ như sấm rền cuối chân trời, làm cho không ít người phía dưới đều biến sắc. Từng ánh mắt chợt chuyển hướng về phía đám mây đen dày đặc phía trên, tuy hiện tại đã không còn vân vũ, nhưng lại toát ra một luồng ánh sáng màu đỏ mang đầy nguy cơ đang chậm rãi thẩm thấu ra ngoài. Khi luồng sáng này khuếch tán ra ngoài, một số ít người có thực lực không đủ mạnh, đều cảm thấy trong lòng bỗng lặng lẽ dâng lên một cảm giác bạo ngược, vẻ mặt lập tức hiện lên sự hoảng sợ, vội vàng cấp bách vận khí giữ vững tâm thần.

Phía bên kia, Tô Thiên và Tiểu Y Tiên cũng cảm nhận được hung thần lệ khí đang tuôn trào ra bên trong đám mây đen, cũng cau mày nhíu mắt. Tô Thiên lại bắt đầu hít vào một hơi thật sâu. Lão không hiểu được vì nguyên cớ gì mà Tiêu Viêm lại không xuất thủ. Chẳng lẽ hẳn thật sự nắm chắc có đủ thực lực để thu thập hung hồn có khả năng tương đương với cường giả Đấu Tông hay sao?

Tiểu Y Tiên tuy trong lòng cũng có chút thắc mắc, nhưng bất quá, nàng đối với Tiêu Viêm lại có lòng tin tuyệt đối. Nàng hiểu được, với tâm cơ của Tiêu Viêm, hẳn tất nhiên không bao giờ làm nên những chuyện xuẩn ngốc như thế.

"Mọi người cẩn thận!" Sắc mặt Tiêu Lệ cũng trở nên đại biến, hướng về mọi người phát tay, quát khẽ.

Không cần Tiêu Lệ nhắc nhở, giờ phút này mọi người đã tự giác thúc giục toàn bộ đấu khí trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn. Đấu khí hùng hậu lượn lờ bao bọc bên ngoài thân thể không tan, đủ mọi màu sắc, nhìn qua hết sức huyền lệ.

"Khắc...khắc...khắc...! Cẩn thận thì có tác dụng gì được nữa? Một khi hung hồn đã ngưng tụ xong, thì hôm nay các ngươi phải chết hết, không thể nghi ngờ!"

Trong đám mây đen trên bầu trời, tiếng cười âm độc lạnh lẽo của Hiên Hộ pháp đột nhiên truyền ra một cách quái dị. Đám mây đen đột nhiên chậm rãi dao động, rồi cứ nhiên chợt tán ra. X vền vện trong thời gian chốc lát, đám mây đã bao phủ toàn bộ sơn cốc. Ánh mặt trời âm áp từ phía chân trời lại một lần nữa khuynh sai chiếu xuống, nhưng dự cảm lo lắng của mọi người

lại không tan theo đám mây đen kia, vẫn lạnh lẽo nhàn nhạt như trước, mà phiến rừng rậm, nơi phát ra cảm giác kia, chỉ còn lại một thân ảnh màu đỏ trên bầu trời.

Hình thể của bóng người này so với người thường cũng chẳng khác nhau là mấy. Trên cơ thể ngập tràn huyết sắc, chính là loại sắc máu đỏ hồng tựa như được ngưng tụ bởi vô số máu tươi mà thành, nhìn có vẻ mỹ lệ nhưng lại làm cho người ta tê dại da đầu, lòng đầy hàn ý. Bóng người này tựa như hư ảo, không có mặt mũi, mà bao phủ phần đầu chỉ là huyết vụ bốc lên, từ bên trong bắn ra huyết quang từ đôi mắt đỏ như máu.

Đôi mắt này, cũng không mang thần thái giống như nhân loại, chỉ có sự bạo lệ cùng sát ý vô tận phát ra, chính là một quái vật sinh ra để giết chóc.

Đám người Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào huyết sắc nhân ảnh, chân mày nhíu chặt. Cái này chính là hung hồn ư? Quả nhiên thật cường hãn a! Lệ khí nồng đậm như vậy tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người, làm người ta trở nên bạo ngược, hung hãn. Nếu như bị dính phải, chỉ sợ sẽ mang phiền toái không nhỏ!

Trên bầu trời, Hiên Hộ pháp cũng nhẹ nhàng lững không đứng bên cạnh huyết sắc nhân ảnh. Hắn nhếch mép cười nhạt, nhìn hung hồn tràn ngập lệ khí bên cạnh, trong lòng không khỏi hài lòng. Hắn nhìn đám người Tiêu Viêm bên dưới, cười quái dị nói: *"Mục tiêu chính hôm nay của bản Hộ pháp là Tiêu Viêm. Những người khác có thể rời khỏi, ta sẽ cho các người một con đường sống."*

Tuy lời của hắn nghe ra giống như muốn nói với mọi người, nhưng ánh mắt của Hiên Hộ pháp lại dừng trên người của Tô Thiên và Tiểu Y Tiên. Hiên nhiên, ở nơi này, chỉ có hai người này là làm cho hắn kiêng kị.

Đối với những lời của hắn, Tô Thiên và Tiểu Y Tiên tự nhiên cũng không thèm để ý. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng thở nhẹ một hơi, hai cỗ khí thể bàng bạc chợt dừng mãnh phát ra. Cảm nhận được khí thể hùng hồn, uy áp mạnh mẽ này, một số cường giả đến trợ quyền đứng sau Tiêu Lệ, tay đang nắm chặt, cũng buông lỏng một chút. Cường giả cấp bậc Đấu Tông, dù sao đi nữa, cũng có thể làm cho người khác có cảm giác thật an toàn.

"Hiên Hộ pháp, người không cần từ bi đối với đám gia hỏa một lòng đi tìm

chết này! Bọn chúng chưa thấy quan tài là chưa đổ lệ đâu!" Nhìn thấy Hiên Hộ pháp dung hợp hung hồn thành công, khuôn mặt của Hàn Phong không nhìn được cũng lộ ra nét cười. Hắn ngẩng đầu lên, hướng về phía mọi người cười lớn, nói.

"Một khi đã vậy, xem ra lần này bốn Hộ pháp chỉ còn cách thu vào hai linh hồn cường giả Đấu Tông a! Hơn nữa, trong cơ thể Tiêu Viêm còn có hai loại dị hỏa. Lần này, khi trở về Hồn Điện, còn có tên nào dám so đo công lao với ta nữa!" Hiên Hộ pháp nói bằng âm thanh trúc trắc quái dị.

Hàn Phong cũng cười, ánh mắt nanh ác nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, đoạn nói: *"Hảo sư đệ của ta, nếu người vẫn một mực lẩn tránh ở Già Nam Học Viện, ta đúng là không dám xông vào bắt người. Nhưng hiện tại, người lại tự động dâng xác để chữa, thì cũng đừng trách sư huynh ta không nói tình cảm a!"*

Tiêu Viêm liếc nhìn Hàn Phong một cái, miệng nhẹ nhàng nói: *"Chỉ là loại chó nhà có tang mà thôi! Cho người sống lâu thêm một chút, cũng không cần phải đặc chí như thế!"*

"Tiểu sư đệ người vẫn miệng lưỡi sắc bén như ngày nào!" Nét dữ tợn trên khuôn mặt Hàn Phong càng lúc càng nhiều, ánh mắt âm trầm nhìn xung quanh một lượt rồi cười nói tiếp: *"Hiện tại, chúng ta bên này tổng cộng có năm cường giả Đấu Tông. Hôm nay, bản nhân muốn nhìn xem, ai có thể là người chiến thắng cuối cùng? Chúng ta đã giao thủ nhiều lần. Ngày hôm nay, chỉ e rằng sư đệ người sẽ nhượng cho huynh chiến thắng một lần!"*

Tiêu Viêm híp mắt lại, ánh mắt dời đi, đột nhiên lại nhìn chăm chú về hướng Mạc Thiên Hành đang đứng.

"Hắc...hắc...Mạc Tông chủ, hiện nay người còn nghĩ rằng tiểu tử này có thể trốn thoát ư? Ta đã nói rồi, về mặt giải độc, ta cũng có nghiên cứu, sự tình lần này, tất nhiên ta sẽ ra tay trừ độc giúp cho nhi tử của người. Người cần gì phải vì tiểu tử này mà tự đặt mình vào hiểm cảnh?" Nhận thấy ánh mắt của Tiêu Viêm, Hàn Phong cũng hướng về phía Mạc Thiên Hành cười lạnh nói.

Hiện tại, giữa tràng chiến này, nhóm người Tiêu Viêm cộng lại có thể chống lại ba cường giả Đấu Tông của đối phương, mà bọn người Hàn Phong bên này, ngoại trừ Mạc Thiên Hành, liền còn lại bốn người có thực

lực tương đương cường giả Đấu Tông. Nhìn qua thì vẫn là nhóm người Hàn Phong đang tạm thời chiếm thượng phong. Vì vậy, trong thời khắc này, lập trường của Mạc Thiên Hành đã trở nên rất trọng yếu. Nếu như hắn trợ giúp nhóm người Hàn Phong, như vậy, bên Tiêu Viêm sẽ không còn cửa nào để giành thắng lợi. Nhưng nếu hắn giúp Tiêu Viêm thì thực lực của song phương sẽ trở nên cân bằng. Dù Hàn Phong có tiêu phí tâm cơ mời trợ thủ đến cũng không còn ý nghĩa.

Mạc Thiên Hành tựa hồ nắm rõ tác dụng của mình ở thời điểm này, nhưng trước sau hắn vẫn không thay đổi bộ dáng. Hắn tự nhiên hiểu được, tràng chiến này nhóm người Tiêu Viêm đang rơi vào hạ phong, nhưng do trời sanh tính cẩn thận, hắn tự chung không muốn tham gia vào hàng ngũ của bất kỳ bên nào. Đối với Tiêu Viêm, người này hắn biết rất rõ, tuy thực lực chỉ có Lục tinh Đấu Hoàng, nhưng trong lòng Mạc Thiên Hành lại phá lệ kiêng kị, trình độ kiêng sợ thậm chí còn hơn cả Tô Thiên và Tiểu Y Tiên.

Dù sao, hai người kia còn không có bốn sự mang một cường giả thực lực Thất tinh Đấu Tông đánh cho gần như tàn phế.

Ý niệm trong đầu cấp tốc vận chuyển, một lát sau, Mạc Thiên Hành âm thầm cười nói: *"Hôm nay, sự việc này đã gây huyên náo quá lớn. Lão phu cũng không còn quyết đoán giống như những người trẻ tuổi các người nữa. Cho nên, chuyện này ta cũng chưa có quyết định!"*

Nghe xong những lời này của Mạc Thiên Hành, Hàn Phong nhướng mày, sâu trong đôi mắt của hắn lóe lên một tia sáng lạnh, những trên mặt vẫn bảo trì bộ dáng tùm tùm cười như cũ. Mạc Thiên Hành không về phe hắn cũng không sao, chỉ cần hắn không đi giúp Tiêu Viêm thì Hàn Phong có lòng tin, hôm nay hắn sẽ mang tất cả ân oán trong quá khứ chấm dứt một lần.

Về phần của Mạc Thiên Hành, sau khi giải quyết xong địch nhân lớn nhất là Tiêu Viêm, Hàn Phong sẽ có biện pháp từ từ thu thập.

Trong lúc Hàn Phong cùng Mạc Thiên Hành nói chuyện, Tiêu Viêm vẫn thờ ơ như không thấy, thân hình như cán thương đứng thẳng tắp trên không trung, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nẹp giới trắng như tuyết. Một lát sau, hắn gật đầu nhẹ nhẹ, đến mức không ai có thể phát hiện, chợt nghiêng đầu mỉm cười với Tiểu Y Tiên và Tô Thiên rồi nói: *"Hung hồn và Hiên Hộ pháp kia hãy giao cho ta!"*

Nghe vậy, Tô Thiên và Tiêu Y Tiên hai người đều cả kinh. Hung hồn cùng Hiên Hộ pháp, đây chính là hai cường giả Đấu Tông, hưởng hồ linh hồn của hai bên lại tương liên, phối hợp cực kỳ ăn ý, trừ phi Tiêu Viêm thi triển ra loại đấu kỹ có uy lực khủng bố hơn hẳn Hỏa Liên, cộng thêm vào Song đực Ngọc cốt làm tốc độ tăng lên, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể có khả năng chống lại hai cường giả Đấu Tông liên thủ chiến đấu a!

Như hiểu được sự kinh ngạc trong lòng của hai người, Tiêu Viêm khoát tay áo, khẽ cười nói: *"Yên tâm đi, ta sẽ không bao giờ tự mình đi chịu chết!"*

Nhìn vẻ tươi cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Tô Thiên và Tiểu Y Tiên hơi chần chừ một chút, đoạn gật đầu. Lấy tính cách thường ngày của Tiêu Viêm, hắn không giống như người làm việc lỗ mãng, nếu hắn đã nói như vậy, ắt hẳn là hắn vẫn còn con bài tẩy nào đó chưa lật ra.

"Khục...khục...! Tiêu Viêm, ngươi quả nhiên giống như lời Hàn Phong nói, cuồng vọng thành tính a! Khặc...khặc...! Bất quá cũng không quan hệ gì, bốn Hộ pháp lại thích như thế!" Trên bầu trời, Hiên Hộ pháp nghe được những lời của Tiêu Viêm, sững người ra một lát, mới không nhịn được cười to nói.

Hàn Phong thoáng cau mày, lòng có chút nghi hoặc, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, thầm nhủ: *"Tên gia hỏa này đến tột cùng là đang muốn làm cái gì? Bằng vào cấp bậc Đấu Hoàng lại đi khiêu chiến hai cường giả thực lực Đấu Tông? Hắn đang muốn chết à?"*

"Đại trưởng lão, Tiểu Y Tiên, các người khác đều giao cho các ngươi."

Đối với những ánh mắt chằm chọc đến từ xung quanh, Tiêu Viêm cũng không hề để ý tới, bả vai rung lên, một đôi Ngọc cốt Song đực như ngọc thạch dài rộng từ từ duỗi thẳng ra. Hắn nghiêng đầu cười với hai người Tiểu Y Tiên, cốt đực chợt mạnh mẽ rung lên, mà thân hình cũng *"Sưu!"* một tiếng xuyên qua khoảng không trung trên bầu trời.

"Nói thật cho ngươi biết, hung hồn này được ta ngưng tụ lần đầu tiên. Hôm nay ta liền bắt ngươi làm tế phẩm cho nó đi."

Nhìn thấy Tiêu Viêm đang bạo lực thẳng tới, Hiên Hộ pháp cười lạnh một tiếng, tâm thần vừa động, bóng người đỏ như máu hư ảo bên cạnh cũng âm âm hạ xuống. Quyền phong bạo ngược trên nắm tay mang theo uy áp không lồ, hỗn loạn đánh về phía Tiêu Viêm.

Quyền kia đã tới, bên trên ẩn chứa tiếng gió gào thét, trực tiếp xé rách không khí âm âm mà trực tiếp oanh kích.

Đôi tròng mắt đen nhánh của Tiêu Viêm gắt gao tập trung vào quyền đầu của Huyết sắc thân ảnh đang phá không oanh kích, khóe miệng lại chậm rãi nở một nụ cười lạnh, bàn tay đeo nẹp giới trắng như tuyết từ từ nắm chặt lại, chột cũng oanh ra một quyền đối kháng lại.

Đôi mắt với công kích của một cường giả Đấu Tông, Tiêu Viêm lại cư nhiên lựa chọn cách chống đỡ bất lợi nhất, trực tiếp ngạnh kháng. Nhìn một màn này, không khí đang dương cung bạt kiếm bên dưới bỗng tự nhiên bị kiềm hãm lại.

-----oOo-----

Chương 909: Thu phục hung hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Cường quang chói mắt xuất hiện đột ngột cơ hồ như tràn ngập khắp bầu trời, ngay cả ánh mặt trời cũng bị nó át đi khiến cho không ít người thoáng thất thần, hoang mang nhìn lên bầu trời.

Quyền đầu của Tiêu Viêm trực tiếp va chạm với hung hồn, chột một luồng sáng trắng mãnh liệt phát ra từ trong nẹp giới, tạo nên một lồng năng lượng ngăn cản lực đạo đáng sợ mà một quyền của hung hồn mang lại, sau đó một cỗ hấp lực vô cùng mạnh mẽ chột bùng phát.

Luồng hấp lực đó xuất hiện cực kỳ đột ngột nhưng vô cùng mạnh, giống như một cơn lốc xoáy mà căn nguyên tạo nên nó lại đến từ chiếc nẹp giới nhỏ màu trắng như tuyết kia.

Hấp lực vừa xuất hiện liền bao phủ lấy hung hồn đang tràn ngập khí tức bạo ngược. Ngay lập tức hung hồn vốn chỉ có bản năng giết chóc bỗng lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể run lên kịch liệt như muốn thoát khỏi phạm vi của luồng hấp lực đó vậy.

Nhưng hung hồn còn chưa kịp thực hiện ý đồ trốn chạy thì nạp giới của Thiên Hỏa Tôn Giả đã giam hãm nó lại. Quang mang kỳ dị càng lúc càng mạnh tạo thành luồng hấp lực càng lúc càng cường đại, khiến cho hung hồn rú lên từng đợt thê lương tràn ngập sự hoảng sợ, thân thể liều mạng gãy dựa tựa như dã trư đang đợi bị làm thịt.

Nhìn hung hồn gãy dựa kịch liệt muốn trốn nhưng khoảng cách với nạp giới càng lúc càng gần, trong lòng Tiêu Viêm tuy nhẹ nhõm nhưng thoáng có chút khiếp sợ, vì hắn không ngờ rằng Thiên Hỏa Tôn Giả ở trạng thái như vậy mà vẫn còn thi triển ra thực lực mạnh mẽ như thế, xem ra hắn vẫn còn ý đồ khác muốn giấu mình, ít nhất thì chưa hẳn như hắn tự nhận là không có nửa điểm năng lực bảo vệ mình.

Có thể dễ dàng chế trụ một hung hồn cấp bậc Đấu Tông như thế, Tiêu Viêm tự nhận mình khó bằng, cho dù tính thêm cả khả năng Thiên Hỏa Tôn Giả có một số phương pháp đặc thù để đối phó với loại hung hồn này, nhưng cho dù có phương pháp nào đi chăng nữa thì vẫn phải có thực lực nhất định làm gốc. Cho nên tuy nói hiện giờ nhìn Thiên Hỏa Tôn Giả có thể rất suy yếu, nhưng nếu ai có ác ý với hắn thì chỉ sợ rằng người nhận phải kết cục không may chính là họ thôi.

Ngay lúc Tiêu Viêm đang suy nghĩ, thì Hiên hộ pháp trên bầu trời cũng đã phát hiện tình cảnh không ổn của hung hồn, lập tức gầm lên giận dữ, kết xuất thủ ấn mạnh mẽ thôi động linh hồn lực lượng.

Có sự can thiệp của hộ pháp, hung hồn kháng cự càng lúc càng mạnh, một lát sau đã từng bước từng bước thoát khỏi phạm vi tác động của luồng hấp lực kia.

"Tiêu Viêm, giúp ta một tay!" Trong nạp giới phát liên tục phát ra quang mang mạnh mẽ, nhưng dưới sự phản kháng của hai gã cường giả Đấu Tông thì Thiên Hỏa Tôn Giả cũng đã dần dần không chống đỡ được, bắt buộc phải nhờ Tiêu Viêm trợ giúp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cảm thấy không ổn lắm, mặc dù Thiên Hỏa Tôn Giả

có bảo lưu một ít thực lực nhưng vẫn không phải là đối thủ dưới sự hợp tác của Hiên Hộ pháp và hung hồn, cấp bách hỏi âm: "*Giúp người như thế nào?*"

"Lập tức truyền lực lượng vào nạp giới!"

Vào thời khắc máu chốt này Thiên Hỏa Tôn Giả cũng không dài dòng mà lập tức đưa ra câu trả lời.

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng khẽ gật đầu, đôi mắt khép hờ lại, linh hồn lực lượng hùng hồn tỏa ra từ mi tâm không ngừng truyền vào trong nạp giới màu tuyết trắng kia.

Có Tiêu Viêm giúp sức, hấp lực từ nạp giới tăng mạnh, làm cho hung hồn mới lui về sau được một đoạn lại bị hút lại, thân hình lão đảo bay về phía trước, bất quá trong nháy mắt đã ổn định lại thân hình nhưng lại duy trì một tư thế quái dị - đến chết vẫn chống lại. Khoảng cách của hung hồn với Tiêu Viêm đã rút ngắn còn chưa tới nửa thước, thậm chí Tiêu Viêm đã có thể cảm thấy khí tức bạo ngược điên cuồng mà hung hồn tỏa ra.

"Hồn đản!"

Trên bầu trời, tầng hắc khí xung quanh Hiên Hộ pháp kịch liệt quay cuồng, mơ hồ hiện ra một khuôn mặt kinh hoàng. Loại hấp lực quỷ dị này chẳng biết vì nguyên do gì mà có công dụng rất hữu hiệu với lực lượng linh hồn. Cho dù hấn liên thủ với hung hồn nhưng cũng chỉ miễn cưỡng có thể chống lại được, hơn nữa giằng co càng lâu, thì cường độ hấp lực càng lớn, làm cho bọn hấn nghiêng dần về phía Tiêu Viêm.

Một màn này diễn ra trên bầu trời, cũng lọt vào mắt của mọi người, khiến cho họ vô cùng kinh ngạc. Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra trong luồng sáng đó, nhưng từ thanh âm hỗn hển của Hiên Hộ pháp thì có thể nhận ra tình trạng hiện giờ của hấn có chút không ổn.

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng đa số mọi người đều hiện lên cảm giác vô lí, đường đường là hai gã cường giả Đấu Tông lại bị một tiểu tử Đấu Hoàng ép đến mức này sao? Tuy mọi người đều biết Tiêu Viêm khác hẳn những Đấu Hoàng bình thường nhưng cho dù như thế thì hung hồn cùng Hiên Hộ pháp đều là cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật a. Hai người đó mà liên thủ lại thì trong số những người ở đây, sợ rằng không có ai dám

vỗ ngực tự xưng mình có thể chống lại.

Cho dù là những Đấu Tông cường giả ở đây cũng không làm được việc đó, thế mà thiếu niên mặc hắc bào trên trời lại làm được một cách dễ dàng, chứng kiến một màn này không khỏi khiến cho mọi người âm thầm hoảng sợ.

Sắc mặt Hàn Phong lúc này cũng vô cùng khó coi. Lúc trước hắn vừa cười lạnh khi thấy được cử chỉ cuồng vọng của Tiêu Viêm, nhưng khi cường quang xuất hiện, thì nụ cười đã đông cứng lại. Hắn không cách nào hiểu được, Tiêu Viêm rốt cuộc là sử dụng phương pháp gì mà có thể chống lại được hung hồn cùng Hiên Hộ pháp?

Hàn Phong biết Tiêu Viêm có đấu kỹ Viêm Hỏa liên rất mạnh, nhưng lúc này rõ ràng hắn vẫn chưa xài tới đấu kỹ đó, mà biểu hiện của hung hồn cùng Hiên Hộ pháp làm cho lòng hắn càng lúc càng lo lắng. Sự tin tưởng lúc trước cũng đã ít đi rất nhiều.

Mạc Thiên Hành đứng một bên kín đáo nhìn qua Hàn Phong một lát, trong mắt hiện lên sự vui sướng khi người khác gặp họa. Hắn sớm đã nói qua Tiêu Viêm không thể suy đoán theo lẽ thường, đối địch cùng hắn quả thật có vô số ẩn số làm cho người ta khó lòng phòng bị. Kỳ thật lúc trước Tiêu Viêm tiếp nhận khiêu chiến với hung hồn cùng Hiên Hộ pháp thì hắn đã hơi nghi ngờ, bởi với sự hiểu biết của hắn về Tiêu Viêm, thì Tiêu Viêm tuyệt đối không phải loại người làm việc mà không nắm chắc.

"May là ta không tham gia vào, hắc hắc, lão phu tốt nhất chỉ đứng xem cuộc vui này thôi, cục diện thắng bại khó đoán này không can thiệp vào thì vẫn tốt hơn."

Trong lòng cười hắc hắc, Mạc Thiên Hành chậm rãi lui về sau, vị trí này cách vách núi không xa, nếu có sự cố gì đột nhiên phát sinh thì hắn có thể đào thoát đầu tiên. Lão nhân này đúng là cẩn thận, lúc này mà đã dự tính đường lui cho mình, không hổ danh là lão Hồ ly thành tinh nhiều năm.

"Ứng Sơn lão nhân, cùng động thủ giết chết Tiêu Viêm!"

Đang trong tình cảnh giằng co, một tiếng quát lạnh tràn ngập sát ý chọt vang lên, sau đó thân hình Hàn Phong mạnh mẽ lao vút lên trời, chỉ trong nháy mắt đã tiếp cận Tiêu Viêm, bàn tay hắn nắm chặt ngưng tụ đấu khí

tạo thành một thanh trường kiếm sắc bén, kiếm phong rung lên tạo nên tiếng ngân thanh thúy, tàn nhẫn đâm vào cổ họng Tiêu Viêm.

"Phanh! "

Trường kiếm vừa động thì một tiếng hừ lạnh đã vang lên bên tai Hàn Phong, một bóng hồng xinh đẹp đã hiện lên bên cạnh Tiêu Viêm. Ngọc thủ vươn ra đã nắm lấy trường kiếm, hơi khí dữ dội tuôn ra trong giây lát đã ăn mòn thanh trường kiếm bằng đầu khí thành hư vô, sau đó ngọc chưởng đánh ra.

Ngọc chưởng vừa đánh ra nhẹ như không có lực đạo, nhưng kèm theo đó là một mùi nhàn nhạt khó mà phát hiện.

Đôi mắt với một chưởng tưởng như nhu nhược vô lực này, sắc mặt Hàn Phong lại dị thường ngưng trọng, mũi chân điểm một cái trên hư không, thân hình thoáng cái đã lui về sau tránh thoát nó. Ánh mắt âm tàn vừa đảo qua phía dưới đã phát hiện thấy Ứng Sơn lão nhân chỉ ra tay chậm một nhịp cũng bị Tô Thiên chặn lại, trong lòng không nhịn được muốn mắng to một tiếng.

Một kích đánh lui Hàn Phong, Tiểu Y Tiên không tận dụng cơ hội truy kích mà vẫn thủ hộ một bên Tiêu Viêm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khóa chặt lấy Hàn Phong.

Tiểu Y Tiên đứng trên hư không, một thân quần áo trắng nhẹ nhàng phiêu động, làm nổi bật lên dáng người mảnh mai như ẩn như hiện, kết hợp với mái tóc trắng như tuyết và đôi mắt màu tím tro, làm cho nàng có một nét yêu mị khác thường. Sự yêu mị này làm cho mắt không ít người hiện lên quang mang kỳ dị. Nhưng vẻ yêu mị này rơi vào mắt Hàn Phong lại khiến hắn vô cùng phẫn nộ, hắn hiểu rõ thực lực của Tiểu Y Tiên còn mạnh hơn hắn một bậc, có nàng bảo hộ Tiêu Viêm thì căn bản hắn khó mà đánh lén thành công được, nghĩ đến đây ánh mắt hắn chuyển tới vị trí Hiên Hộ pháp, hiện tại thì chỉ mong hắn có thể chống lại thủ đoạn kỳ dị của Tiêu Viêm, nếu không thì hôm nay...

Ý niệm đó vừa hiện lên trong lòng Hàn Phong thì một tiếng gầm hoảng sợ vang lên, truyền ra từ trong làn sương mù dày đặc.

"Chết tiệt, người rút cuộc đã làm gì?"

Nghe được tiếng hô của Hiên Hộ pháp, trong lòng Hàn Phong nhất thời phát lạnh, ánh mắt nhìn về hướng Tiêu Viêm, chỉ thấy được hung hồn càng lúc càng tới gần Tiêu Viêm sau đó xuy một tiếng đã bị hút vào bên trong chiếc giới chỉ màu trắng trên ngón tay!

"Là do chiếc giới chỉ kia sao?" Nhìn chiếc giới chỉ, Hàn Phong cả kinh, lấy thực lực hiện tại của hắn khó mà nhận biết được Thiên Hỏa Tôn Giả ẩn giấu ở bên trong.

Hung hồn vừa bị hút vào trong giới chỉ thì làn hắc vụ quanh thân Hiên Hộ pháp đột nhiên kịch liệt run rẩy, càng lúc càng nhạt đi, một lát sau đã hiện ra một hắc ảnh. Hắc ảnh đó giờ phút này nhìn qua có chút mờ nhạt, thậm chí mang lại cảm giác hư ảo, khí tức cũng đã suy yếu và hỗn loạn đi rất nhiều.

Hiên nhiên, hung hồn bị bắt khiến cho Hiên Hộ pháp gặp phải đả kích trí mạng, linh hồn bị thương trầm trọng, có thể nói là đại thương. Điều này có thể biết được từ làn hắc vụ từ từ tan biến, ngay cả thuật ẩn tàng thân hình mà hắn còn khó mà thi triển được thì đủ hiểu thương thế trầm trọng như thế nào.

Thậm chí, lấy trạng thái hiện giờ của Hiên Hộ pháp, chỉ sợ ngay cả Tiêu Viêm cũng thể thu thập được. Có thể nói vị Hiên Hộ pháp này hiện tại đã bị "*phế*" đi.

-----oOo-----

Chương 910: Kịch sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Cường quang chói mắt đột nhiên biến mất, mà cùng lúc đó đồng thời vang lên tiếng hét giận dữ của Hiên Hộ pháp.

*"Tiêu Viêm, mau đem hung hồn nguyên bản trả lại cho bọn Hộ pháp!
Bằng không ta nhất định cho ngươi chết không có chỗ chôn!"*

Đối với tiếng hét đầy phần nộ của Hiên Hộ pháp, Tiêu Viêm hoàn toàn không nghe không thấy. Hắn cũng biết hung hồn cùng linh hồn của Hiên Hộ pháp có liên hệ, hiện giờ hung hồn đã bị bắt hiển nhiên người kia cũng sẽ chịu phản phệ kịch liệt. Mà trong trạng thái linh hồn lực lượng bị thương tổn lớn như vậy, thực lực Hiên Hộ pháp tất nhiên sẽ tụt giảm một mảng lớn, người kia hiện tại đã khó có thể phát huy toàn bộ thực lực, căn bản không đủ để gây ra sóng gió gì.

Giờ phút này ánh mắt Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn chằm chằm nạp giới màu trắng trên ngón tay cái kia. Mặt ngoài chiếc nhẫn lúc này mơ hồ có thể thấy một chút đỏ sẫm, nhưng không biết nguyên nhân là do nạp giới hay là do Thiên Hỏa Tôn Giả mà Tiêu Viêm cũng không thể phát hiện trong giới chỉ này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

"Tiêu Viêm, hung hồn đã bị ta tạm thời phong ấn, nhưng linh hồn lực lượng mà ta có cũng đã hoàn toàn khô kiệt, tiêu hao thật lớn, rất nhanh ta sẽ lâm vào trạng thái ngủ say. Người nhất định phải nhớ rõ, trong vòng mười ngày phải giúp ta chữa trị linh hồn cho tốt, nếu không, linh hồn của ta chỉ sợ cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán, mà đến lúc đó hung hồn đã bị phong ấn chỉ sợ cũng lại đi ra lần nữa.", Trong lúc Tiêu Viêm còn đang ngạc nhiên, thanh âm của Thiên Hỏa Tôn Giả bỗng nhiên vang lên trong đầu hắn. Lúc này, âm thanh của Thiên Hỏa Tôn Giả có một loại suy yếu khó có thể che dấu, hiển nhiên tuy nói thu được về hung hồn nhưng hắn tiêu hao lực lượng cũng chính là tương đối to lớn.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng là cực kỳ cả kinh, vội vàng ở trong lòng nói: *"Trong vòng mười ngày sao? Diệu lão tiên sinh, đây cũng không phải là nói đùa, chữa trị linh hồn cần có một vài loại dược liệu cực kỳ khó tìm. Chỉ có mười ngày thời gian, ngài bảo ta đi nơi nào tìm kiếm a?"*

"Cũng không cần phải chữa trị hoàn toàn linh hồn ta trong mười ngày, chỉ cần người kiếm được thứ gì đó có thể tẩm bổ linh hồn để đem ta từ trong trạng thái ngủ say triệu hoán đi ra là được.", thanh âm của Thiên Hỏa Tôn Giả cũng vang lên trả lời, nhưng ngữ điệu lại dòn dập rất nhiều, xem ra thời gian của hắn quả nhiên đã không còn nhiều.

Nghe được lời này Tiêu Viêm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, tùy tiện kiếm một thứ để tẩm bổ linh hồn vẫn không khó lắm, thời gian mười ngày đã có thể làm được rồi.

"Diệu lão tiên sinh xin yên tâm, trong vòng mười ngày, tiểu tử nhất định đem người từ trong trạng thái ngủ say triệu hoán ra." Tiêu Viêm trình trọng nói. Tuy hẳn đối với Thiên Hỏa Tôn Giả không có khả năng hoàn toàn tin tưởng giống như Dược Lão, nhưng có người này ở bên người đối với Tiêu Viêm mà nói cũng là chỗ tốt không ít. Lão yêu quái thành tinh này bất luận ở phương diện lịch duyệt hay là tu luyện cũng đều có thể cấp cho hẳn trợ giúp không nhỏ.

"Ha ha, có lời này của người, lão phu yên tâm, nhớ kỹ việc này cực kỳ trọng yếu..." Nghe được Tiêu Viêm trả lời thuyết phục, Thiên Hỏa Tôn Giả mới yên lòng. Hẳn cùng Tiêu Viêm tuy nhận thức không lâu, nhưng lấy con mắt thành tinh của hẳn cũng có thể nhìn ra một ít thái độ làm người của Tiêu Viêm, bởi vậy hẳn mới dám ngay tại lúc này đem tính mạng giao cho Tiêu Viêm. Tuy nói nguyên nhân vẫn là có chút tình thế bức bách, nhưng cũng không thể thiếu phần cảm giác tin tưởng của hẳn đối với Tiêu Viêm.

Tiếng nói của Thiên Hỏa Tôn Giả càng ngày càng mỏng manh, khi một chữ cuối cùng vừa dứt thì cũng triệt để tiêu tán. Mà trong lúc đó Tiêu Viêm cũng có thể mơ hồ cảm nhận được đạo linh hồn kia trong nạp giới màu trắng trên ngón tay kia chậm rãi ảm đạm.

Nắm chặt tay, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, đem bàn tay có chiếc nhẫn thu vào trong tay áo, chậm rãi ngẩng đầu, cười lạnh nhìn hình dáng điên cuồng của Hiên Hộ pháp. Thiên Hỏa Tôn Giả lần này ra tay cơ hồ là khiến cho hẳn bị trí mạng đả kích, không chỉ có hung hồn bị bắt, hơn nữa linh hồn cũng là bị thương nặng, lần này cho dù có thể còn sống rời đi, ngày sau thực lực chỉ sợ cũng sẽ tụt giảm tới Đấu Hoàng. Đối với Hiên Hộ pháp mà nói, cái này so với chết còn khó tiếp nhận hơn.

Bóng đen hư ảo có run rẩy đứng trên bầu trời, Hiên Hộ pháp đem ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, không ngừng thở dốc. Trên khuôn mặt đôi lúc cũng xẹt qua một chút thống khổ. Từ linh hồn truyền đến từng trận đau đớn khiến hẳn cơ hồ chịu không nổi, nhiều lúc tưởng phát điên đến nơi.

"Đem hung hồn trả cho ta, ta lấy danh nghĩa linh hồn thề, sẽ lập tức quay đầu rời đi, thậm chí nếu như người nguyện ý, ta còn có thể ra tay giúp người đánh chết Hàn Phong!" Hiên Hộ pháp bàn tay vỗ trán, găm nhẹ nói.

Nghe được lời này của Hiên Hộ pháp, Hàn Phong ở không xa sắc mặt cũng chợt lạnh lùng, trong mắt hiện lên sát ý. Hắn không ngờ tới Hiên Hộ pháp này lại tráo trở đến như vậy!

"Hiên Hộ pháp, bây giờ nói lời này là vô dụng rồi, lấy tính tình Tiêu Viêm chắc chắn sẽ không đem hung hồn giao cho ngươi, hiện chỉ có hoàn toàn liều mạng cùng bọn họ nói không chừng còn có một đường sinh cơ."

Hàn Phong liếc Tiêu Viêm một cái, lạnh lùng nói.

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Ánh mắt Hiên Hộ pháp tràn ngập hàn ý, hướng về phía Hàn Phong phần nộ quát. Trong suy nghĩ của hắn nếu không phải là Hàn Phong dùng nhiều lý do dụ dỗ hắn đến đây, hắn căn bản sẽ không tới Hắc Giác Vực, hơn nữa nhảy vào vũng nước đục này. Kết quả hiện tại chỗ tốt còn chưa mò được đã dính vào một đồng bùn hôi, hơn nữa đến tận cùng hôm nay còn mạng rời đi hay không cũng còn khó nói, trong lòng giận sôi khiến hắn cũng là có một chút giận chó đánh mèo với Hàn Phong.

Bị Hiên Hộ pháp khiển trách, Hàn Phong cũng cười lạnh một tiếng, không cùng hắn tranh chấp, chỉ là sát ý trong lòng lại nồng đậm càng nhiều. Quyết định dù hôm nay Hiên Hộ pháp không chết ở đây thì hắn cũng sẽ âm thầm xuống tay đem gia hỏa này đánh chết.

Thở hổn hển, ánh mắt Hiên Hộ pháp trở nên đỏ bừng, hét to một tiếng với Tiêu Viêm. Trong ánh mắt lúc này bởi vì linh hồn truyền đến đau nhức mà dần dần nảy lên một chút điên cuồng, ngữ khí lạnh lạnh nói:

"Ngươi đến tận cùng là trả, hay không trả?"

Đối với ánh mắt điên cuồng như vậy của Hiên Hộ pháp, bộ dáng Tiêu Viêm vẫn trong dong như trước, nhìn thoáng qua Hàn Phong cười mà như không cười, nói: *"Nếu là ngươi thực sự đem Hàn Phong giết đi, ta có lẽ có thể cân nhắc!"*

"Đem hung hồn trả ta, ta sẽ động thủ!", nghe được trong giọng Tiêu Viêm tựa hồ có chút thỏa hiệp, Hiên Hộ pháp cũng bất chấp cân nhắc gấp gáp nói. Lúc đó thật ra hắn cũng chưa từng phát hiện ánh mắt lạnh lùng sau

lung cũng ẩn chứa sát ý càng ngày càng đậm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tươi cười nhìn Hiên Hộ pháp, vẻ trào phúng trong mắt Tiêu Viêm càng ngày càng đậm.

Dường như nhận ra được ánh mắt trào phúng của Tiêu Viêm, Hiên Hộ pháp rút cuộc hiểu được bản thân đang bị đùa bỡn. Tiếng thở dốc càng ngày càng kịch liệt, vẻ oán độc trong mắt cũng là càng ngày càng đậm. Một lát sau, hắn hét lên một tiếng điên cuồng: "*Thập hồn sư giả, giết hắn đi thôi!*"

Nghe được tiếng hô của Hiên Hộ pháp, mười đạo bóng đen trên vách núi đá đột nhiên dữ dội lướt ra. Một trận tiếng vang xoàn xoạt vọng lại, mười đạo xiềng xích cực lớn đen nhánh tựa như độc xà xé rách không khí hướng những chỗ yếu hại trên thân Tiêu Viêm vọt tới.

Nhàn nhạt nhìn đồng xiềng xích bùng nổ vọt đến, Tiêu Viêm hé miệng phun ra một đoàn ngọn lửa xanh biếc, thủ ấn khế động, ngọn lửa run rẩy trực tiếp hóa thành mười đốm lửa lớn cỡ bàn tay, sau đó cực kỳ tinh chuẩn hung hăng đem mấy cái xiềng xích chặn lại. Tiếp sau đó một tia hỏa tuyến nóng cháy xanh biếc dọc theo xiềng xích hướng mười bóng đen nọ, dữ dội tuôn tới.

"Xuy xuy! "

Ngọn lửa dọc theo xích nhất thời vang lên từng trận "*Xuy! Xuy!*" vọng lại. Mà hắc vụ tràn ngập quanh thân mười đạo bóng đen kia cũng trở nên mờ nhạt rất nhiều, trong màn hắc vụ đã loang lổ vài chỗ hồng khiến ánh nắng rọi vào.

Từng luồng hắc vụ âm hàn không ngừng từ trong cơ thể những hắc ảnh kia trào ra, sau đó kiệt lực ngăn trở hỏa tuyến tràn tới. Nhưng những kẻ này thực lực rõ ràng còn xa không bằng Hiên Hộ pháp nên tay chân luồng cuồng một lúc lại vẫn như cũ không thể đem tia hỏa tuyến quý dị kia dập tắt. Bất đắc dĩ bọn chúng chỉ có thể vội vàng đem xiềng xích vứt bỏ lại.

Xiềng xích vừa mới rời tay bọn chúng, Tiêu Viêm liền cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, mười ngọn lửa to cỡ bàn tay kia thời hóa thành những ngọn lửa hùng hực bao bọc quanh đồng xiềng xích khiến chúng hóa

thành một đám Hỏa Diễm Tỏa Liên hùng hực cháy.

Dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, Hỏa Diễm Tỏa Liên tựa như mười cây gậy dài, hấn cong ngón búng ra liền hóa thành một đám hỏa mang, dọc theo đường cũ bạo xuất.

Xuy -! Xuy! Xuy! Tốc độ Hỏa Diễm Tỏa Liên cực nhanh, nháy mắt cắt qua không gian hiện ra trước mặt mười tên Hồn Sư. Mười đạo bóng đen nọ nhất thời hoảng sợ đều thối lui, nhưng tốc độ chúng so với Hỏa Diễm Tỏa Liên nọ lại hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc. Bởi vậy chỉ thấy thân hình chúng vừa chớm động thì xiềng xích đã đột ngột xuất hiện trước mặt rồi, tựa như lợi kiếm hung hăng xuyên qua ngực! Bị Hỏa Diễm Tỏa Liên đâm thủng, mười đạo thân ảnh nhất thời cứng ngắc, mà xiềng xích cũng chậm rãi trở nên mềm xuống, cuối cùng âm âm rơi xuống đất. Ngọn lửa xanh biếc nọ cũng nhanh chóng thoát ly rồi trở về trong cơ thể Tiêu Viêm.

Gần như chỉ ngăn ngùn vài hiệp, mười tên Hồn Sư thực lực đạt tới Đấu Vương ngã xuống trong tay Tiêu Viêm. Tình hình như vậy khiến cho không ít người trên sân rộng đều âm thầm nuốt nước miếng. Bình thường lấy mười tên Đấu Vương cường giả liên thủ thì cho dù gặp phải Đấu Hoàng cường giả cũng tất phải có thể chống lại 1,2 đi, không nghĩ tới trong tay Tiêu Viêm lại không chịu nổi một kích.

Bằng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai hạ sát mười tên Hồn Sư, trong mắt Tiêu Viêm hàn quang lại là dần dần đại thịnh. xốt dục sau lưng rung khẽ, tiếng sấm vang lên, thân hình hấn cũng như quỷ mị hiện ra trước mặt Hiên Hộ pháp.

"Nếu đã đến, không cần đi đâu nữa! Người của Hồn Điện đều đáng chết! "

Trên mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ dữ tợn, chợt một chiêu đột nhiên xuất ra, ngọn lửa xanh biếc từ trong lòng bàn tay phún xuất tựa núi lửa! Tiêu Viêm xuất chiêu hung dữ như vậy cũng khiến sắc mặt Hiên Hộ pháp đại biến. Thân hình gấp gấp rút lui về sau, nhưng với trạng thái trọng thương hiện tại thực lực của hấn đã xa không bằng trước, bởi vậy mặc dù phản ứng tránh né mau lẹ nhưng hấn vẫn như cũ bị trúng một cỗ Hỏa Diễm. Nhiệt độ nóng cháy làm cho hấn phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Hắc vụ quanh thân Hiên Hộ pháp bị Hỏa Diễm bám vào nhanh chóng loãng bết, phải đến khi hấn lui tới khoảng cách trăm thước thì ngọn lửa

mới tiêu tán. Mà lúc này Hiên Hộ pháp đã chặt vật vô cùng, thở hổn hển dừng thân. Dùng từ ác độc bây giờ đã không đủ để hình dung ánh mắt Hiên Hộ pháp nhìn Tiêu Viêm. Trong lúc hấn đang điên cuồng giận sôi thì một đạo thân ảnh đột nhiên ra hiện bên cạnh, ánh mắt đảo qua, Hiên Hộ pháp phần nộ rống lớn: "*Hàn Phong, chúng ta cùng liên thủ, giết tiểu tử...*"

Xuy! Lời nói Hiên hộ pháp còn chưa dứt đã đột nhiên cứng lại, gian nan chậm rãi cúi đầu, hấn thấy được một bàn tay được đầu khí bao bọc từ trong ngực mình xuyên thấu mà ra.

"Hiện giờ ngươi cho dù sống được cũng đã là phế vật, vừa lúc mấy tên Hồn Sư kia cũng đã bị Tiêu Viêm xử lý, không còn người hưởng Hồn Điện thông báo, vậy linh hồn của ngươi cũng nên đem dâng cho ta đi, mối thù của ngươi ta sẽ trả giúp."

Hàn Phong chậm rãi rút bàn tay, nhìn sinh khí trong mắt Hiên Hộ pháp nhanh chóng tiêu tán, trên khuôn mặt vẽ lên một nét tươi cười tàn nhẫn, thì thào tự nói.

-----oOo-----

Chương 911: Tái giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời biến cố đột nhiên xuất hiện, làm cho tất cả mọi người đều rất kinh ngạc. Từng đạo mục quang nhìn Hàn Phong rút bàn tay ra khỏi cơ thể Hiên Hộ pháp, trên khuôn mặt hiển hiện nụ cười dữ tợn, làm cho những người xung quanh không khỏi trong lòng run lên: "*Người này tâm địa thật là tàn nhẫn, thậm chí ngay cả đồng bọn của mình, khi ra tay cũng không có chút do dự nào.*"

Thủ đoạn của Hàn Phong tàn nhẫn như vậy làm kinh sợ không ít người, nhưng lại càng làm cho sự chán ghét trong lòng bọn họ thêm nồng đậm. Trong chuyện này cũng bao gồm cả Ứng Sơn lão nhân kia, tuy nói hấn cũng không phải tốt đẹp gì, nhưng loại chuyện tình đáng khinh hạ thủ đối với đồng bọn này hấn cũng không làm được. Hơn nữa, hôm nay Hàn

Phong có thể không chút cố kỵ chút nào xuất thủ đối với Hiên Hộ pháp, như vậy chỉ sợ tiếp theo hắn cũng cực kỳ yên tâm thoải mái mà ra tay, không có chút gánh nặng nào.

Đối với suy nghĩ trong lòng mọi người, Hàn Phong cũng không biết, sau khi hắn dùng thủ đoạn xuất kỳ bất ý đánh chết Hiên Hộ pháp, linh hồn Hiên Hộ pháp bởi vì mất đi thần trí điều khiển mà đang từ từ trở nên hư ảo.

Hồ hững nhìn thoáng qua linh hồn đang dần mờ nhạt trước mặt, Hàn Phong nhe răng cười, khoe miệng nổi lên vẻ tham lam, miệng hé ra, hắc vụ ở trong miệng ngưng tụ hóa thành một đoàn hắc vụ toàn qua (lốc xoáy) quỷ dị, hấp lực dữ dội tuôn ra, trực tiếp hút linh hồn Hiên Hộ pháp vào trong cơ thể.

Theo linh hồn Hiên hộ pháp nhập vào cơ thể, thân thể Hàn Phong nhất thời kịch liệt run rẩy. Một cỗ khí thể bàng bạc cuồng bạo từ trong cơ thể như long quyển phong quét ra, không khí xung quanh dưới lực áp bách cũng tiêu tán đi hoàn toàn.

Hắc vụ nồng nặc cơ hồ che dấu được cả tâm thần, liên tục không ngừng từ trong cơ thể Hàn Phong trào ra. Mà theo khí thể tăng vọt, hình thể Hàn Phong cũng tăng lên một cách rõ ràng, thậm chí, một chút năng lượng còn tạo thành bọt khí không ngừng chuyển động sôi trào trên da thịt, vẻ bề ngoài của Hàn Phong lúc này làm cho người ta có cảm giác không rét mà run. Hiển nhiên, cắn nuốt linh hồn Hiên Hộ pháp, Hàn Phong chiếm được một cỗ linh hồn lực cực kỳ khổng lồ. Xổ lực lượng này mạnh mẽ vô cùng, mặc dù là chính hắn cũng khó có thể hoàn toàn khống chế, cho nên vừa rồi mới xuất hiện năng lượng tràn đầy ra ngoài mà tạo thành năng lượng bọt khí như vậy. Hàn Phong đột nhiên xuất thủ đánh chết Hiên Hộ pháp, sau đó lại cắn nuốt linh hồn, trong lúc này hắn cơ hồ không có chút chần chừ nào, hành động quả thực như nước chảy mây trôi, vì vậy lúc mọi người người phục hồi lại tinh thần đã cảm nhận được từ trong cơ thể Hàn Phong trào ra từng đợt khí thể bàng bạc.

Cỗ khí thể này cho dù là Tiểu Y Tiên cũng có phần không bằng, dựa theo dự tính thì thực lực của Hàn Phong lúc này hẳn là đạt đến ngũ tinh Đấu Tông đỉnh phong, so với Tiểu Y Tiên còn mạnh hơn một bậc.

Cảm thụ được khí thể tràn ra từ trong cơ thể của Hàn Phong, chân mày

Tiêu Viêm cũng hơi cau lại. Một màn căn cước linh hồn ác tâm này cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, tựa hồ người của Hồn Điện, phần lớn đều hiểu được loại chiêu thức làm cho người ta vô cùng chán ghét này. Dựa vào căn cước linh hồn của đồng bọn để tăng cường thực lực của mình, tuy nói ngày sau sẽ có di chứng không nhỏ, nhưng ít ra có thể làm cho bọn họ đạt được thực lực mạnh mẽ trong một thời gian ngắn ngủi.

"Để ta đối phó hắn." Tiểu Y Tiên ở một bên, hai tròng mắt nâu tím nhìn chăm chăm vào cỗ khí thể đang không ngừng tăng lên của Hàn Phong, nhẹ giọng nói.

"Cùng nhau đánh, giúp ta tranh thủ chút thời gian." Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, trầm giọng nói.

"Được, tuy rằng lúc hắn ở trạng thái này, ta muốn đánh bại hắn thật sự có chút khó khăn, nhưng để bám trụ hắn thì ta tuyệt đối nắm chắc." Tiểu Y Tiên thản nhiên cười, gật đầu.

"Tận lực đừng giải khai phong ấn Ách Nan Độc Thể." Tiêu Viêm nhìn Tiểu Y Tiên đang nở nụ cười động lòng người, than nhẹ một tiếng, nói.

Hơi ngần ra, Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói: "Không giải khai sao? Những khi gặp phải đối thủ thực lực không yếu, nếu không giải khai phong ấn thì khi ứng phó cũng có chút khó khăn a!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, nói: "Để mọi người theo bên cạnh ta, vốn là muốn giúp mọi người không chế Ách Nan Độc Thể, nhưng lại không nghĩ tới, cũng là làm cho thời gian độc thể bạo phát càng ngày càng gần. Nếu là ngày nào đó đột nhiên xảy ra chuyện tình gì đó, ta làm sao có thể an lòng được?"

Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Trong khoảng thời gian này, tuy nói mạo hiểm, nhưng lại vui vẻ hơn rất nhiều so với thời gian một mình mọi người ở Xuất Vân đế quốc, cho nên nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, đó cũng là do số mệnh của mọi người không tốt, cũng không liên quan gì tới huynh."

"Mọi người cho là ta nghĩ như vậy sao?" Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

Tiểu Y Tiên mím cái miệng nhỏ nhắn, lông mi thon dài chớp chớp, rồi

chợt cười khúc khích, nói: "*Muội cũng không biết.*"

"*Liếc mắt đưa tình xong chưa hả? Nếu là xong rồi vậy hãy chuẩn bị chịu chết đi.*" Thanh âm hàm chứa sát ý vô cùng lạnh lẽo đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên. Hai người xoay chuyển ánh mắt, nhìn thân thể Hàn Phong đang huyền phù trên thiên không, quanh thân bị hắc vụ che dấu hoàn toàn.

Giờ phút này, Hàn Phong tựa như đã từ từ tiếp thu được linh hồn lực lượng của Hiên Hộ pháp, thực lực của hắn trong thời gian cực ngắn đã nâng vọt tới một trình độ cực cao. Cảm thụ được lực lượng mệnh mông trong cơ thể, kiêng kỵ trong lòng hắn đối với Tiểu Y Tiên cũng theo đó mà tan thành mây khói, thay vào đó là sát ý lạnh lạnh khó có thể che dấu.

Hàn Phong huyền phù trên thiên không, quanh thân phô thiên cái địa hắc vụ bao bọc, tựa như một ma đầu vừa đi ra từ trong địa ngục, tràn ngập khí tức tà ác cùng âm lãnh.

Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng bước liên tục, đạp trên hư không chậm rãi bước về phía trước mấy bước. Một cỗ đầu khí bàng bạc màu xám tro từ trong cơ thể như hồng thủy gào thét trào ra, quán quanh thân hình xinh đẹp động lòng người. Từng cỗ hương khí nhàn nhạt như ẩn như hiện, độc trong đầu khí ẩn chứa lực hủ thực mãnh liệt làm cho trong không khí cũng truyền tới từng trận toan ý (chua, độc) khác thường.

Nhìn Tiểu Y Tiên đã động thân, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, ánh mắt hồ hững nhìn Hàn Phong một cái, sau đó chậm rãi lui về phía sau, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Vẫn Lạc Tâm Viêm thậm chí kia Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng theo đó mà lặng lẽ hiện lên.

"*Hừ!*"

Nhìn dị hỏa quanh thân Tiêu Viêm, Hàn Phong cũng hiểu hắn muốn làm gì, lập tức hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh kèm theo cả đầu khí hùng hồn giống như thực chất khuếch tán ra thành một đường thẳng tới Tiêu Viêm, âm ba đó thậm chí làm cho không gian cũng phải hơi chấn động.

Hai tròng mắt nâu tím của Tiểu Y Tiên xẹt qua vẻ lạnh lùng, tay nhỏ vung lên, mệnh mông đầu khí xám tro lượn lờ quanh thân gào thét chuyển động, tạo thành một quang mạc (màn sáng) đầu khí khổng lồ trước mặt.

Âm ba khuếch tán đến, cuối cùng âm âm đọng vào quang mạc đầu khí, làm cho mặt ngoài quang mạc nổi lên trập trập rung động.

"Xuy! "

Âm ba âm âm nện trên quang mạc đầu khí, nhưng không thể phá vỡ được quang mạc, dù sao đây cũng chỉ là Hàn Phong tiện tay dò xét thử mà thôi. Một kích rời tay, hắc vụ quanh thân cấp tốc ngưng tụ, chợt hóa thành một thanh hắc vụ trường kiếm khổng lồ ở trước mặt. Trên thân trường kiếm, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, thậm chí trong lúc mơ hồ còn có uy áp ảnh hưởng đến cả linh hồn từ trên thân trường kiếm truyền ra.

"Đi!"

Sát ý trong mắt bạo tăng, Hàn Phong cong ngón tay búng ra, một tiếng quát lạnh từ trong miệng vang lên, hắc vụ trường kiếm khổng lồ kia khẽ run lên, từ từ trở nên hư ảo.

Nhìn trường kiếm quý dị như vậy, trong mắt Tiểu Y Tiên xẹt qua vẻ ngưng trọng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được, trên thân hắc vụ trường kiếm này hàm chứa năng lượng đáng sợ đến bậc nào. Đầu khí trộn lẫn cùng linh hồn lực lượng, dung hợp thành một lực lượng đáng sợ, so với đầu khí tầm thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Hít sâu một hơi, ngọc thủ thon dài của Tiểu Y Tiên đột nhiên kết ấn, chợt từng đạo đầu khí màu xám tro giống như suối phun từ trong cơ thể từng đạo, từng đạo bắn ra.

"Thiên Thực Vũ!"

Đầu khí dâng lên đến tận trời, ngưng tụ thành một tầng mây màu xám tro, chợt vô số vũ thủy màu xám tro phô thiên cái địa từ đó trút xuống. Vũ thủy màu xám tro này nhìn như không có chút sức mạnh nào, nhưng nếu những người có nhãn lực sắc bén sẽ có thể nhìn thấy không gian nơi vũ thủy xẹt qua xuất hiện một vết đen vô cùng âm đạm.

Vũ thủy này đều có hàm chứa kịch độc, chúng cũng không vẫn lạc trên mặt đất, mà khi rơi xuống đến khoảng cách nhất định lại lặn lẽ tiêu tán, hóa thành một luồng độc khí dâng lên, tiến vào trong hô hấp, sau đó lại

hóa thành vũ thủy trút xuống, cứ như thế vòng đi vòng lại, vô cùng vô tận.

Tích! Tích!

Phô thiên cái địa vũ thủy màu xám tro từ trên trời giáng xuống, mà trong màn vũ thủy kia, một đạo hắc mang đột nhiên phá không hiện ra, kiếm khí bén nhọn bắn thẳng đến Tiểu Y Tiên!

Hắc sắc trường kiếm không lồ vừa mới hiện thân, vô số vũ thủy xung quanh giống như bị một lực hấp dẫn, phô thiên cái địa vọt tới. Mặt ngoài hắc sắc trường kiếm bị vũ thủy phủ lên, phát ra từng tiếng xuy xuy, rồi từ từ trở nên âm đạm, mà tốc độ trường kiếm cũng là giống như bị hãm sâu trong vũng bùn vậy, trì hoãn xuống rất nhiều.

Hàn Phong ở phía xa, nhìn hắc sắc trường kiếm di chuyển có chút khó khăn, nửa bước cũng khó đi trong vũ thủy, chân mày cũng nhíu lại. Thủ đoạn của Tiểu Y Tiên quả thực có chút quỷ dị, loại kịch độc này, cơ hồ ngay cả đầu khí cũng có thể hủ thực (ăn mòn).

"Trước kia muốn đánh bại người có lẽ có chút khó khăn, nhưng hiện tại..."

"Hồn Ngâm!"

Trên mặt hiện lên vẻ cười lạnh, thủ ấn Hàn Phong mạnh mẽ biến đổi, một cỗ linh hồn lực lượng cực kỳ mạnh mẽ từ mi tâm dữ dội tuôn ra. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Ông! Ong!

Lúc linh hồn lực lượng của Hàn Phong bắt đầu khởi động, hắc vụ trường kiếm cũng kịch liệt run lên, chợt một đạo sóng âm kỳ dị từ trong đó đột nhiên khuếch tán ra.

Sóng âm lọt vào tai Tiểu Y Tiên, thân thể nhất thời khẽ run lên, cảm giác đau nhói từng trận truyền đến từ linh hồn. Cảm thụ được đau đớn truyền tới từ linh hồn, sắc mặt nàng cũng biến đổi, hắc vụ trường kiếm còn có thể trực tiếp công kích linh hồn?

Linh hồn bị thương, hai tròng mắt nâu tím của Tiểu Y Tiên trong nháy mắt xuất hiện một mảng trống rỗng, mà hắc vụ trường kiếm cũng bắt được sơ

hở này, hóa thành một tia chớp màu đen, đột phá trói buộc của vũ thủy, mang theo kinh khí bén nhọn tàn nhẫn bắn về phía cổ họng Tiểu Y Tiên.

Kình phong bén nhọn để lại một vết máu nhỏ trên cái cổ thon dài tuyết trắng của Tiểu Y Tiên, mà cũng trong một thoáng này, mảng trống rỗng trong mắt Tiểu Y Tiên đột nhiên biến mất, hai tròng mắt vốn mang hai màu nâu tím, trong nháy mắt biến ảo thành một tím một xám.

Giờ khắc này, phong ấn Ách Nan Độc Thể, lại một lần nữa mở ra.

-----oOo-----

Chương 912: Hỏa Liên! Sát!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Theo màu sắc hai tròng mắt Tiểu Y Tiên chuyển hóa, không gian trước mặt nàng đột nhiên bị bóp méo một cách quỷ dị, mà hắc vụ trường kiếm đang vọt đến như tia chớp, khi xuyên qua không gian vụn vụn kia cũng không khỏi bị chậm lại.

"Thiên Âm Độc Thủ! "

Thanh âm không chứa chút tình cảm nào nhẹ nhàng vang lên từ trong miệng Tiểu Y Tiên. Chợt một đạo đầu khí bàng bạc màu nâu tím từ trong cơ thể nàng dữ dội tuôn ra, trong giây lát hình thành lên hai đầu khí cự thủ khổng lồ. Hai cự thủ khổng lồ đột nhiên gắt gao bắt lấy hắc vụ trường kiếm đang bắn tới.

Gặp lực cản như vậy, hắc vụ trường kiếm kia muốn xâm nhập thêm nửa điểm cũng khó, bất quá kiếm khí bén nhọn âm hàn vẫn làm cho Tiểu Y Tiên cảm nhận được từng trận đau nhói. Sau khi cắn nuốt linh hồn Hiên Hộ pháp, thực lực Hàn Phong đã cao hơn nàng một bậc, chống đỡ tự nhiên sẽ không dễ dàng giống như lúc trước. Dù sao Đầu Tông cường giả mỗi một tinh cấp bậc cũng có sự chênh lệch cực lớn, muốn vượt qua cũng là tương đối không dễ dàng gì.

Đấu khí cự thủ khổng lồ màu nâu tím cùng hắc vụ trường kiếm lâm vào giằng co, một lát sau sau, hàn mang trong mắt Tiểu Y Tiên chợt lóe, thủ ấn mạnh mẽ biến đổi, một tiếng quát nhẹ từ trong miệng ngọc vang lên.

Tiếng quát vừa vang lên, đấu khí cự thủ khổng lồ trong nháy mắt bành trướng rất nhiều, chợt một tay bắt được mũi kiếm, một tay bắt được chuỗi kiếm, đấu khí màu nâu tím mang lực hủ thực mãnh liệt quán quanh, trì hoãn tốc độ của trường kiếm, sau đó hai cự thủ đột nhiên gặp lại.

"Ca! "

Thanh âm thanh thúy vang dội trên thiên không, chỉ thấy hắc vụ trường kiếm khổng lồ bị Tiểu Y Tiên bẻ gãy thành hai đoạn, đấu khí cùng với linh hồn lực lượng của Hàn Phong ẩn chứa trên trường kiếm cũng bị đấu khí màu nâu tím nhanh chóng hủ thực (ăn mòn).

"Tranh!"

Hắc vụ trường kiếm bị Tiểu Y Tiên mạnh mẽ hủy diệt, thân thể Hàn Phong cũng run lên, giữa cổ họng truyền ra một thanh âm buồn bực, cười nói:
"Cũng không nhìn ra, một nữ lưu như ngươi thủ đoạn cũng không kém, bất quá mặc dù ngươi hủy hồn kiếm của ta, nhưng linh hồn kiếm quang này, sợ cũng không chịu nổi a?"

Tiểu Y Tiên gương mặt lạnh lùng, cũng không để ý tới lời của Hàn Phong, đầu ngón tay nhẹ nhàng kết ấn run rẩy mấy cái. Linh hồn kiếm quang quý dị này cơ hồ cũng không e ngại tầng phòng ngự đấu khí của nàng mà trực tiếp công kích lên linh hồn của nàng, nếu không phải bản thân nàng là Đấu Tông cường giả, linh hồn lực lượng cũng là không phải là kém mà nói, sợ rằng lần này cũng phải bị đả thương không nhẹ.

Đấu khí chậm chạp quán quanh ngọc thủ, tia cảm giác đau nhói chết lặng cũng từ từ giảm đi, tròng mắt Tiểu Y Tiên liếc Tiêu Viêm ở phía sau giờ phút này đang hết sức chăm chú để hợp thành Hỏa Liên. Cảm giác được Hỏa Liên trong tay hẳn đang từ từ ngưng tụ thành hình thức ban đầu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này, Hàn Phong cũng đã nhận thấy trong tay Tiêu Viêm đang từ từ tràn ra rất nhiều tia năng lượng ba động kinh khủng, lập tức sắc mặt hẳn hơi đổi. Thân hình vừa động, thân thể giống như thuận di đột ngột biến

mắt tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, lại ở vị trí cách Tiêu Viêm không xa. Song còn không đợi hắn vọt tới chỗ Tiêu Viêm, một bóng hình xinh đẹp nổi bật bám riết như giòi trong xương, xuất hiện ở trước mặt hắn, móng tay sắc bén màu nâu tím vung lên, hướng lồng ngực hắn đâm tới.

Bản thân bị ngăn cản, trong lòng Hàn Phong giận dữ, cước bộ nhẹ đổi, thân hình tránh thoát khỏi công kích của Tiểu Y Tiên, lại một lần nữa không buông tha phóng tới Tiêu Viêm. Song vừa mới lao ra được khoảng cách mấy bước, Tiểu Y Tiên lại một lần nữa xuất hiện ngay trước mặt hắn, cứ như thế mấy lần lặp lại, khuôn mặt Hàn Phong nhất thời xanh mét, quát lạnh một tiếng, đấu khí minh mông dữ dội tuôn ra, chợt như thiên mạc (màn trời) huyền phù trên thiên không, như phong lôi dậy lên một cơn lốc lớn trên bầu trời quét về phía Tiểu Y Tiên.

Đối mặt với công kích trong trạng thái nổi giận của Hàn Phong, Tiểu Y Tiên cũng là không dám có điều chậm trễ, đấu khí trong cơ thể vận chuyển một cách nhanh nhất, Ách Nan Độc Thể giải phong cũng làm cho độc đấu khí trong cơ thể càng thêm kịch liệt, mà đó cũng chính là chỗ lãn cho Hàn Phong kiêng kỵ nhất, vì vậy qua mấy lần giao thủ, mặc dù hơi chiếm thượng phong nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm.

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh mơ hồ nhanh chóng xẹt qua xẹt lại, cường giả tầm thường căn bản ngay cả thân ảnh hai người cũng không thấy được, chỉ có người có nhãn lực sắc bén mới có thể nhìn vào ba động truyền đến từ trong không khí mới miễn cưỡng đoán biết được thân hình hai người.

Trong lúc Tiểu Y Tiên cùng Hàn Phong đang đối chiến kịch liệt, thì phía dưới cách đó không xa, Tô Thiên cùng Ứng Sơn lão nhân ở phía xa lại đối lập. Hai người thỉnh thoảng giao thủ, cũng không đem hết toàn lực, bởi vì lúc này trong lòng Ứng Sơn lão nhân đã có thói ý, hắn biết hôm nay nếu nói chuyện liên hợp, hơn phân nửa là như nước trôi (ý nói không bền chặt - DG), mà đám người Tiêu Viêm cùng Hàn Phong rõ ràng là có ân oán khó có thể hóa giải. Sở dĩ hắn làm chuyện này, nguyên nhân là vì Bồ Đề Hóa Thể Tiên, nhưng cũng không nghĩ muốn cuốn vào trong chuyện ân oán sinh tử của bọn họ, cho nên lúc động thủ cùng Tô Thiên, hắn cũng không lộ ra bản lãnh thật sự, mà Tô Thiên cũng hiểu ra điểm này, dù sao mục đích của hắn là bám trụ Ứng Sơn lão nhân, không để cho hắn nhúng tay vào cuộc chiến trên kia, nếu hắn vui lòng dây dưa, vậy hắn tự nhiên sẽ không phản đối.

Nếu để cho Hàn Phong biết, trợ thủ mà hắn cực khổ mời tới, ở thời khắc mấu chốt lại làm ra loại chuyện mờ ám này, chỉ sợ là sẽ giận đến mức đầu khí trong cơ thể nghịch chuyển nha.

Trên quảng trường cũng là một mảnh an tĩnh, cường giả mà song phương mời đến, giờ phút này cũng không động thủ, bởi vì bọn họ cũng rõ ràng, chiến trường chân chính là ở trên cao kia, mà những người như bọn họ đến đây trợ giúp thật cũng không có nhiều tác dụng thực tế. Tuy nói nhiều cường giả như vậy, nếu là liên hợp lại cũng có khả năng đối chiến với một gã Đâu Tông cường giả, tạo thành một chút uy hiếp, nhưng khi đó chắc chắn sẽ phải liều mạng mà chiến, hơn nữa loại chuyện vô duyên vô cớ đắc tội với một gã Đâu Tông cường giả, bọn họ còn không có ngu xuẩn đến mức liều mạng đi làm.

Chuyện hôm nay là ân oán giữa Tiêu Môn cùng Ma Viêm Cốc, Tiêu Viêm cùng Hàn Phong, bọn họ cũng không muốn chân chính bị cuốn vào trong đó. Dù sao đến lúc có kết quả sau cùng, nếu là lựa chọn sai lầm, ngày sau cũng không có kết quả tốt đẹp gì, cho nên mới nói, hiện tại họ vẫn duy trì trung lập không giúp phe nào, ngược lại là lựa chọn thông tuệ nhất. Nhìn tràng giao chiến thanh thế kinh người trên bầu trời kia, không ít người âm thầm lau mồ hôi lạnh, cường giả cấp bậc Đâu Tông đối chiến đúng là làm cho người ta hoa mắt, giờ tay nhắc chân đã xuất ra lực lượng làm cho không gian cũng phải chấn động, đó chính là cảnh giới mà vô số người theo đuổi.

"Thình thịch!"

Một đạo năng lượng kịch liệt ở thiên không tạo ra âm thanh âm âm vang dội, đầu khí khổng lồ như pháo hoa kèm theo cơn lốc mang theo kinh khí di động khuếch tán về hướng tây, mà hai đạo thân ảnh lần lượt thay đổi, cước bộ cũng dần dần trở lên cấp bách.

Lòng bàn chân hung hăng đạp mạnh trên hư không, mỗi một lần đặt chân, hư vô không gian lại truyền đến trận trận ba động. Lặp lại vài chục lần như vậy, thân hình Tiểu Y Tiên rốt cục dừng lại, nhẹ nhàng thở hổn hển mấy hơi lau đi một vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hàn Phong ở đối diện ống tay áo đã vỡ tan.

So với Tiểu Y Tiên, ngoại hình Hàn Phong cũng hơi có chút chật vật, nhưng tổng thể mà nói, trải qua một tràng chiến đấu bốc lửa làm cho người

ta lú lười lúc trước, thương thế xem ra nhẹ hơn rất nhiều so với Tiểu Y Tiên. Sau khi cắn nuốt linh hồn Hiên Hộ pháp, thực lực của hắn đã vượt qua Tiểu Y Tiên một bậc.

Thở dốc chậm rãi bình ổn lại, trên gương mặt Tiểu Y Tiên cũng từ từ hiện lên vẻ cười lạnh, nàng có thể cảm nhận được, phía sau cách đó không xa, một cỗ năng lượng nóng cháy kinh khủng dị thường cuồng bạo đã ngưng tụ thành hình.

Trông mắt khế liếc, chỉ thấy được ở phía sau cách đó không xa, Tiêu Viêm đang đứng trên bầu trời, đôi cốt dục khế lay động, nơi bàn tay, một đóa Hỏa Liên ba màu ước chừng hơn một xích đang từ từ xoay tròn, mà theo đó không gian xung quanh đóa Hỏa Liên cũng không ngừng lan tràn ra nhiều tia năng lượng xé rách cả không gian làm cho người ta nhìn vào mà sợ hãi. Thấy ánh mắt Tiểu Y Tiên ánh mắt nhìn lại, Tiêu Viêm hướng về phía nàng nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng nhẹ nhàng mấp máy.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng chớp chớp, nghe thấy những lời truyền âm của Tiêu Viêm liền nhẹ nhàng gật đầu.

"Chết tiệt!" Hỏa Liên trong tay Tiêu Viêm thành hình, Hàn Phong ở phía xa cũng đã phát hiện ra, lập tức sắc mặt trở nên khó coi rất nhiều, hung hăng mắng một câu ở trong lòng.

Mắng thì mắng, nhưng động tác của Hàn Phong quả thật không hề chậm. Hắn hiểu rõ rằng Hỏa Liên từ sự dung hợp của ba loại dị hỏa có uy lực kinh khủng đến mức nào, hắn cũng không dám chậm trễ, phô thiên cái địa âm hàn hắc vụ từ trong cơ thể liên tục không ngừng xông ra, chỉ sau một lát thời gian, hắc vụ đã che phủ hoàn toàn một góc bầu trời. Hắc vụ lạnh lẽo nặng nề, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ bị đè nén.

Hắc vụ bao phủ trên bầu trời, trong đó tràn ngập một cỗ âm hàn giống như thủy triều, một luồng sóng liên miên càn quét, phảng phất vô cùng vô tận. Hắc vụ đại hải này chính là do tất cả đầu khí trong cơ thể Hàn Phong xuất ra mà ngưng tụ thành, uy lực cực kỳ bất phàm.

Nhìn hắc vụ kia bao phủ một góc bầu trời, trên mặt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ cười lạnh, tay áo bào giương nhẹ, Hỏa Liên ba màu thoát khỏi bàn tay, theo ngón tay Tiêu Viêm bung ra, bắn về phía hắc vụ như đại hải ở phía xa.

Con người Tiêu Y Tiên chăm chú nhìn chăm chăm vào Hỏa Liên đang bay vút đến, xẹt qua đỉnh đầu, nàng đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, một tia máu màu tím bắn ra, cuối cùng dính vào cùng một chỗ với Hỏa Liên.

"Thối lui!"

Phía dưới quảng trường, Tiêu Lệ nhìn thấy Hỏa Liên từ trong tay Tiêu Viêm bay ra, trong lòng cũng là cả kinh, chợt kéo Tử Nghiên bên cạnh, vội vàng nhanh chóng thối lui. Đối với uy lực của Hỏa Liên kia, hẳn tất nhiên là biết là kinh khủng đến cỡ nào.

Nghe tiếng Tiêu Lệ quát, đám người Tô Mị hơi ngây ngốc, nhưng cũng không có bao nhiêu chần chừ, đám người như thỏ tử, vội vàng hướng về phía ngoài sơn cốc chạy đi. Một vài cường giả cùng với thế lực lớn trên quảng trường cũng có một số đi theo, bất quá một số người lại là trời sanh cẩn thận, sợ trúng phải gian kế mà chần chừ không chịu đuổi theo.

Đám người Tiêu Lệ vừa mới lao ra ngoài sơn cốc, trên bầu trời đóa Hỏa Liên ba màu mang theo một vệt sáng như một cái đuôi hoa mỹ, xâm nhập vào trong vụ hải.

"Thình thịch! "

Hỏa Liên lướt vào trong hắc vụ hải vực, yên tĩnh kéo dài trong một cái chớp mắt, sau đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa âm âm vang lên ở bên trong hắc vụ, một cỗ hỏa lãng (sóng lửa) khổng lồ đáng sợ lớn ước chừng trăm trượng từ bên trong hắc vụ âm âm khuếch tán.

Phía dưới sơn cốc, nơi mà dư ba hỏa lãng khuếch tán tới, nhất thời đất rung núi chuyển, từng khe nứt khổng lồ như mạng nhện khuếch tán ra, cự thạch rơi xuống âm âm, ngay cả cương thạch cứng rắn cấu thành sơn cốc cũng âm âm sụp đổ, rơi xuống phía dưới!

Nhìn một màn này, những cường giả lúc trước hãy còn do dự không rời đi sắc mặt trong nháy mắt trở lên trắng bệch.

Chương 913: Người thắng cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khói lửa khổng lồ từ trong hắc vụ hải vực ùn ùn kéo ra, trực tiếp làm cho cây cối trong khu vực xung quanh sơn cốc hóa thành tro tàn chỉ trong nháy mắt. Nếu từ trên cao nhìn xuống, ắt hẳn có thể thấy, lấy Ma Viêm cốc làm trung tâm, trong phương viên một ngàn mét, màu xanh biếc của cây cối trong nháy mắt biến mất, cho dù là phương viên phía ngoài một ngàn mét đó, màu sắc xanh kia cũng đã trở nên khô vàng hơn. Hiển nhiên, làn sóng nhiệt đó có nhiệt độ rất cao a, mới đem nơi đây biến thành hình dáng như vậy.

Hỏa Liên uy nghiêm đáng sợ như vậy. Giờ phút này Ma Viêm cốc trở nên hỗn loạn, một tảng đá lớn từ trên vách núi rơi xuống, làm cho người trong Ma Viêm cốc không kịp tránh né, tổn thất nghiêm trọng, một số cường giả phản ứng nhanh, bằng vào tốc độ của mình còn có thể thoát khỏi tai họa bất ngờ đó, nhưng những người phản ứng chậm đã trực tiếp bị chôn vùi trong đám đá tảng kia.

Trên quảng trường mấy vị cường giả muốn thoát đi nhưng đã muộn rồi, đi ngang qua lại một phen mạo hiểm né tránh mới thoát ra được ngoài cốc. Bởi vì trên bầu trời dư ba đáng sợ còn sót lại của cột khói lửa khổng lồ kia, cũng bởi vậy mà đã không có người dám phi hành lên phía trên, sợ bị dư ba kia mang đến kết cục rất ư là thê thảm.

Một nhóm người vừa chật vật chạy khỏi Ma Viêm cốc, chưa kịp định thần lại, đứng ở phía trên sườn dốc nhìn lại chung quanh đột nhiên đa phần ngọn núi đã trở nên không không đặng đặng, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, một mảnh rừng rậm xung quanh toàn bộ đều bị hủy dưới chiêu thức Hỏa Liên ấy của Tiêu Viêm.

Bên ngoài cốc, mọi người ngây ngây đứng đó, bầu không khí rất trầm mặc, trong ánh mắt không ít người đều tràn ngập vẻ khiếp sợ, lực phá hoại đáng sợ như vậy, chỉ sợ cho dù là Đấu Tông cường giả bình thường muốn làm được cũng rất khó khăn, không nghĩ tới Tiêu Viêm lại làm được như vậy. Hiện tại, trong lòng mọi người ở đây, đối với lời đồn đại về Tiêu Viêm có thể đánh lại Đấu Tông cường giả lúc trước còn có chút hoài nghi, giờ thì

đã tin tưởng tuyệt đối.

Trong đám người Tô Mị, Ô Thiết, Âm Cốt lão do Tiêu Lệ mời tới để giúp đỡ, mỗi người đều nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn ra vẻ kinh hãi không thể che giấu. Hỏa Liên đấu kỹ của Tiêu Viêm, bọn họ cũng không phải lần đầu được nhìn thấy, lúc trước theo hắn tới Gia Mã đế quốc, tại Vân Lam Tông, Tiêu Viêm cũng thi triển qua một lần, nhưng uy lực của lần đó so với hiện tại kém hơn rất nhiều. Hiển nhiên, uy lực của Hỏa Liên đấu kỹ tăng lên khi cấp bậc của Tiêu Viêm tăng.

"Gần tới Lục tinh Đấu Hoàng mà uy lực đã khủng bố như vậy, nếu khi hắn đạt tới Đấu Tông cấp bậc, chỉ sợ trong Đấu Tông cấp bậc không có ai là đối thủ, người này tiềm lực phát triển thật sự khủng bố, không nên cùng hắn đối nghịch a."

Ý nghĩ này, không hẹn mà cùng xuất hiện trong lòng đám người Tô Mị. Bọn họ coi như cùng có một ít giao tình với Tiêu Viêm, đối với chuyện của hắn, cũng có chút hiểu biết. Trong thời gian này, người thanh niên này mặc dù có không ít địch nhân, mặc dù thực lực của đối thủ này đó một người so với một người mạnh mẽ hơn, nhưng tựa hồ cuối cùng, vẫn kiên quyết như trước, hơn nữa dưới loại tình huống này chống lại này, càng thêm cường đại, chỉ có một mình hắn. Cho dù là người đã từng được tôn sùng là Đan Hoàng của Hắc Giác Vực – Hàn Phong khi đối địch cùng hắn, càng thêm xuống dốc, thậm chí, nói không chừng, ngày hôm nay có thể bị chôn sống tại nơi đây. Tuy tất cả mọi người đều biết hiện giờ Hàn Phong là một gã Đấu Tông cường giả, nhưng sau khi được chứng kiến uy lực của Hỏa Liên, trong lòng cũng dần dần hướng phần thắng về phía Tiêu Viêm.

"Uy lực của Hỏa Liên thực sự sẽ càng ngày càng mạnh nữa."

Tiêu Lệ nhìn xuống cảnh tượng phía dưới nhin không được lắc đầu than, sợ hãi nói. Sự kinh hãi cùng kiêng kỵ trong mắt cường giả Hắc Giác Vực ở bốn phía cũng được Tiêu Lệ trông thấy. Trong lòng liền hiện lên chút tự hào, có thể đem những cường giả Hắc Giác Vực giống như con ngựa hoang bất kham làm cho kinh sợ trở thành bộ dáng như vậy, chính là chuyện không thể thực hiện, vậy mà Tiêu Viêm – nhị đệ của hắn lại có thể hoàn thành xuất sắc.

Ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng gầy gò trên bầu trời kia, trong mắt Tiêu Lệ

cũng hiện lên chút ôn hòa cùng tự hào, những năm gần đây, hắc cơ hồ tận mắt thấy được từng bước phát triển của Tiêu Viêm.

Lúc trước, thiếu niên này đã chịu rất nhiều sỉ nhục, gánh lấy cái danh phế vật, cùng chút chấp nhất với tính quật cường, đã một thân một mình rời nhà đi khắp nơi trên đế quốc. Tiêu Lệ nhớ rất rõ, năm đó ở biên giới sa mạc lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên mang Trọng Xích chịu đựng sự cô tịch tu luyện thì bây giờ lại giật mình phát hiện, vì sao phụ thân đối với Tam đệ lại gửi gắm như vậy trong khi bị vô số người xem là chuyện chê cười đích viễn vông.

Năm tháng trôi qua, trải qua vô số chuyện, thiếu niên đó dần dần bớt ngây ngô, gần như lột xác, một mình một thước, chống lại thế lực khổng lồ Vân Lam Tông ở Gia Mã đế quốc dưới vô số ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Khi đó, có lẽ rất nhiều người đều cười nhạo cho rằng, hắc không biết gì, chỉ như châu chấu đá xe. Nhưng, chỉ vài năm sau, thân ảnh trẻ tuổi ấy đã đứng trên Vân Lam Tông, thanh âm bình thản tuyên án vận mệnh của Vân Lam Tông. Có người nhớ lại tình cảnh năm đó, không khỏi sợ hãi mà than khóc, quả nhiên không ai là mãi mãi hèn nhát. Thời gian trôi qua, thanh niên non nớt năm nào cũng đã lột xác trở thành một người thành thực. Mấy năm nay, những nơi hắc từng đi qua, đều lưu lại một việc, tạo nên thanh danh của hắc như bây giờ.

Hiện tại, người cùng hắc quen biết hồi tưởng lại mọi chuyện không khỏi có chút hoảng hốt. Vài năm trước, ai có thể đoán được, thiếu niên bị cả gia tộc khinh thường, kỳ thị lại có thanh danh vang dội như bây giờ.

"Phụ thân, ánh mắt của người thật sự tốt lắm, tam đệ tương lai có lẽ là người xuất sắc nhất trong gia tộc chúng ta từ trước tới giờ. Nói không chừng, có thể cùng so sánh với người mà năm đó người ngẫu nhiên nhắc tới là Tiêu gia tổ tiên a."

Sau một hồi suy nghĩ, Tiêu Lệ ngẩng đầu nhìn bóng dáng gầy gò trên bầu trời, thấp giọng nói.

Phía trên thiên không, hắc ảnh lẻ loi phiêu tán, trải qua Hoả Liên phát ra sự khùng bố, nguyên bản hắc vụ hải vực khổng lồ kia đã gần như hoàn toàn phá hủy, hắc vụ phiêu tán, cũng có thể lấy một loại mắt thường có thể thấy

được độ tiêu tán của nó.

Ánh mắt lạnh như băng cả chăm chú nhìn về phía hắc vụ nhanh chóng tiêu tán, thuận tay từ nấp giới lấy ra mấy viên thuốc, nhét vào miệng, sắc mặt tái nhợt ban nãy nhanh chóng hiện lên chút hồng, thi triển Tam Sắc Hỏa Liên tiêu hao một lượng đầu khí khổng lồ, bất quá thực lực Tiêu Viêm bây giờ đã tăng lên nên sẽ không xuất hiện tình trạng hôn mê sau khi Hỏa Liên rời khỏi tay như năm đó.

Tiểu Y Tiên đứng đón gió bên cạnh Tiêu Viêm, đôi mắt màu nâu tím yêu my nhìn chăm chăm vào hắc vụ, trên tay khói độc lặng yên tỏa ra nồng đậm, tùy thời cơ có thể ra tay.

Dưới ánh mắt của hai người, hắc vụ cũng dần dần biến mất cùng lúc đó hiện ra một thân ảnh đang cực kỳ chật vật.

Hàn Phong bây giờ, áo bào vỡ vụn, làn da trên cơ thể không còn được như bình thường, bọt nước máu chi chít hiện lên, từ khuôn mặt cho đến vết thương bê bết máu ở ngực, tất cả đều bị cháy sạch. Nhìn kỹ lại, cánh tay hẳn đã bị đứt một nửa, máu tươi đầm đìa chảy ra.

Xem bộ dáng như vậy, hiển nhiên mặc dù Hàn Phong có thể bảo vệ được tính mạng dưới uy lực của Hỏa Liên, nhưng thương thế cũng rất nghiêm trọng. Với bộ dáng này, nếu chữa trị khỏi cũng trở thành tàn phế.

Trên mặt đất, mọi người nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Hàn Phong đều bất giác lau mồ hôi lạnh, trong lòng đối với uy lực phá hoại của Hỏa Liên càng thêm khiếp sợ.

Ứng Sơn lão nhân đã sớm dừng tay, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Hàn Phong, khuôn mặt già nua cũng toát ra vẻ sợ hãi, hẳn tự biết, nếu đổi lại là mình, chỉ sợ kết quả còn thảm hại hơn so với Hàn Phong. *"Xem ra Bồ Đề Hóa Thể Tiên không thể trông cậy được rồi. Ai, tiểu tử này rất khó giải quyết. Nhắc người cẩn thận, cũng không phải không có đạo lý."* Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Ứng Sơn lão nhân nghiêng đầu liếc nhìn Mạc Vô Hành bên cạnh cười khỏ nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Mạc Thiên Hành lộ ra nét cười lạnh, thản nhiên nói: *"Theo ta được biết, Hỏa Liên này còn chưa phải là con bài mạnh nhất của Tiêu Viêm, Tam Sắc Hỏa Liên này tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng không có*

khả năng làm cho cường giả cấp bậc cổ Địa Ma lão quý bị trọng thương."

Nghe được lời này của Mạc Thiên Hành, Ung Sơn lão nhân đồng tử nhất thời hơi co rút. Một lát sau yên lặng gật đầu, ý đồ đối với Bồ Đề Hóa Thể Tiên đành vứt bỏ, bảo bối mặc dù rất tốt, nhưng phải có mạng mới hưởng thụ được.

Tiêu Viêm tự nhiên là không biết lời nói này của Mạc Thiên Hành đã làm cho Ung Sơn lão nhân bỏ qua ý định cùng hắn dây dưa. Giờ phút này, nhìn thấy Hàn Phong hiện thân, sát ý trong ánh mắt nhất thời tỏa ra, song còn không đợi hắn ra tay, Tiểu Y Tiên bên cạnh nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Hàn Phong, đôi lông mày nhướng lên, lạnh lùng quát lên một tiếng:

"Huyết Phệ."

Theo tiếng quát, thân thể Hàn Phong trở nên cứng ngắc, chột một chút quý dị đỏ như máu, từ trong cơ thể mạnh xuất hiện, đem ấn nổi bật lên giống như một loại huyết nhân.

"Ngươi ... Ngươi hạ độc?"

Máu trong cơ thể sôi trào, làm cho sắc mặt Hàn Phong trắng bệch, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm vào Tiểu Y Tiên, khàn giọng nói.

Tiểu Y Tiên lạnh lùng liếc nhìn Hàn Phong, ngón tay ngọc hiện ra, điểm mạnh một cái trên trán, một thanh âm kỳ quái phát ra.

"Thình thịch."

Theo thanh âm lọt vào trong tai Hàn Phong, đồng tử nhất thời mạnh mẽ co rút, con ngươi như muốn lồi ra ngoài, chột nghe được âm thanh trầm đục, làn da nhất thời nổi tung, máu tươi hóa thành huyết vụ khuếch tán trong không trung.

Huyết vụ đột ngột xuất hiện, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn về phía Hàn Phong chỉ thấy thân thể hắn từ trên xuống dưới đều rách nát, từ trên không rơi xuống khối nham thạch bên dưới, ba một tiếng, ngay cả xương cốt đều nổi tung. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn đông thịt nát bên dưới kia, một phía chân trời trở nên lặng ngắt như tờ, ai cũng không ngờ được, một giờ trước Hàn Phong còn sống sò sò, giờ đây lại có kết cục như vậy.

Trong lúc mọi người đang khóc than, ai cũng không nhận thấy, một tia linh hồn lực lượng lặng lẽ từ đông huyết nhục thoát ra, chui xuống mặt đất chạy trốn.

"*Âm.*"

"*Sư huynh, đại lễ ta tặng cho người không làm cho người thất vọng chứ?*"

Theo trong tiếng nói ấy là một đạo linh hồn lực lượng, Tiêu Viêm mỉm cười, trong nụ cười đó lại lộ ra vẻ sát ý như đao phong sắc bén âm trầm.

-----oOo-----

Chương 914: Tâm bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Linh hồn lực lượng vô hình bùng tỉnh liều mạng giãy dụa trong tay Tiêu Viêm nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi trời buộc, mơ hồ trong sự giãy dụa có tiếng rít gào phẫn nộ, ác độc.

Tiêu Viêm lạnh lùng liếc mắt nhìn linh hồn Hàn Phong một cái, hẳn biết Hàn Phong cũng là một gã quyết đoán, dĩ nhiên vứt bỏ đại bộ phận linh hồn lực lượng, chỉ lưu lại một tia linh hồn nho nhỏ chạy trốn khiến đại bộ phận Đấu Tông cường giả cũng khó lòng phát hiện. Nếu không phải Tiêu Viêm có mặt ở đây có lẽ Hàn Phong có thể trốn thoát.

Tiêu Viêm vốn có linh hồn lực lượng vô cùng cường đại và nhạy cảm nên một chút tiểu xảo của Hàn Phong dĩ nhiên bị hắn phát hiện. Một tia linh hồn trốn dưới mặt đất không những không che dấu được mà còn để lại dấu vết khiến mọi việc đều bại lộ dưới con mắt của Tiêu Viêm.

Thanh sắc hỏa diễm từ lòng bàn tay Tiêu Viêm bốc lên, đem tia linh hồn

đó bao bọc lại, sau đó hấn lấy ra một cái bình ngọc đem nhét hỏa diễm vào, bàn tay còn lướt qua miệng bình khiến miệng bình hình thành một lớp lửa mỏng che kín lại.

"Đợi sau này ta sẽ "chiêu đãi" sư huynh thật tốt a!" Tiêu Viêm cười lạnh, bàn tay rung lên thu bình ngọc vào nạp giới.

Làm xong mọi chuyện, Tiêu Viêm mới chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt bình thản chậm rãi lướt qua Ma Viêm cốc, mà dĩ nhiên nơi này hiện tại đã trở thành một mảnh phế tích.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm quét tới, cả khu vực lập tức an tĩnh lại, những tên nhận lời của Hàn Phong chạy đến Hắc Giác Vực tâm thần đều kinh hãi, ánh mắt bọn họ không ngừng đảo qua đảo lại, không dám trực tiếp nhìn thẳng Tiêu Viêm. Trận chiến ngày hôm nay tất cả bọn họ đều rõ ràng. Hai gã Đấu Tông và một gã hung hồn Đấu Tông, tổng cộng là ba gã Đấu Tông cuối cùng đều chết dưới tay Tiêu Viêm.

"May mắn vừa nãy không bày tỏ thái độ với tên Hàn Phong kia." Không ít cường giả âm thầm lau mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.

Ánh mắt Tiêu Viêm vẫn chưa dừng lại, cuối cùng mới dừng lại trên người của Ứng Sơn lão nhân. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Viêm, Ứng Sơn lão nhân trong lòng cũng khẩn trương nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu hiện, trong cơ thể hấn đấu khí mênh mêng yên lặng vận chuyển, tùy thời có thể ra tay.

"Ứng Sơn lão tiên sinh, chuyện hôm nay ta có thể bỏ qua, ta cũng hi vọng không có lần thứ hai nếu không..." Trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một chút hàn quang, trầm giọng nói.

Nghe được sự uy hiếp của Tiêu Viêm khiến sắc mặt của lão cũng hơi có chút thay đổi, Ứng Sơn lão nhân còn chưa kịp trả lời thì lập tức đồng tử cũng co rút lại bởi vì lão thấy Tô Thiên đại trưởng lão cùng Tiểu Y Tiên đã chậm rãi xuất hiện phía sau, khí tức mơ hồ tập trung về phía lão.

Lấy thực lực của Ứng Sơn lão nhân, chỉ riêng đối phó với Tô Thiên đại trưởng lão còn lâm vào giằng co, nếu thêm một cái thực lực mạnh hơn như Tiểu Y Tiên mà nói lão không có chút phần thắng.

Mà trong khi ánh mắt của hắn còn lập lờ tính toán thì Mạc Thiên Hành cũng đột nhiên di động, đem đường lui cuối cùng khóa lại.

"Lão gia hỏa này thật không biết xấu hổ."

Bị ba gã Đấu Tông cường giả tập trung, cho dù là Ứng Sơn lão nhân cũng không dám dị động, trên khuôn mặt già nua chợt hiện lên một nụ cười cứng ngắc hướng về phía Tiêu Viêm nói: *"Thật ra lão phu chỉ nghe Hàn Phong xúi dục nên mới khinh thường Tiêu Viêm tiểu hữu (anh bạn trẻ), mong rằng chớ trách."*

Phản động cường giả nhìn thấy Tiêu Viêm có thể bức một gã Đấu Tông cường giả ăn nói mềm mỏng như vậy, trên mặt họ cũng lộ ra một chút phản kích, trong mắt họ địa vị cũng như lòng kính sợ đối với Tiêu Viêm không hiểu vì sao càng ngày càng tăng.

Nhìn thấy thái độ của Ứng Sơn lão nhân như vậy, Tiêu Viêm cũng cười lại. Hắn và Tiểu Y Tiên sau trận đại chiến đều có chút uể oải, trạng thái chiến đấu cũng giảm đi đáng kể. Nếu để cho Ứng Sơn lão nhân liều mạng một trận mà nói, rất có thể xảy ra biến cố, bên cạnh đó còn có một Mạc Thiên Hành a dua a tòng. Mạc Thiên Hành giờ phút này có thể biểu hiện đứng về phía hắn nhưng một khi thấy bọn hắn cũng Ứng Sơn lão nhân lưỡng bại câu thương, chẳng ai dám đảm bảo Mạc Thiên Hành không xuất thủ, mà xuất thủ cho bên nào thì chỉ có trời mới biết. Hiện tại dùng biện pháp đẩy lui Ứng Sơn lão nhân là biện pháp tối ưu nhất.

"Ứng Sơn lão tiên sinh có thể bỏ được Bồ Đề Hóa Thể Tiên sao?" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Mạc Thiên Hành sau đó cười nhạt nói.

Nghe được vậy, Ứng Sơn lão nhân không khỏi cười khổ một tiếng lắc đầu nói: *"Kì bảo bực này chỉ có người có năng lực mới giữ được, nếu Tiêu Viêm tiểu hữu có bốn sự này thì lão phu tự nhiên sẽ không nhúng chàm. Tuy nhiên vẫn còn có một số người mơ mộng đẹp về vật này."* Nói xong, ánh mắt của lão đột nhiên hướng về phía Mạc Thiên Hành.

Bị Ứng Sơn lão nhân ám chỉ, Mạc Thiên Hành cũng không nổi giận lại còn cười nói: *"Lão già này, ít gây phiền toái cho ta đi, Bồ Đề Hóa Thể Tiên nằm ở trong tay Tiêu Viêm tiểu hữu là lão yên tâm rồi."*

Đối với lời nói này, không chỉ Ứng Sơn lão nhân cười nhạt mà ngay cả Tiêu Viêm cũng không nhìn được nhếch miệng, lão gia hỏa này phải công nhận là mặt dày.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, lão phu dựa theo ước định là không ra tay giúp Hàn Phong, không biết..." Mạc Thiên Hành cũng không quan tâm tới những người xung quanh nghĩ gì về mình, đột nhiên xoay người hướng về Tiêu Viêm nói.

Lời nói vừa xong, ánh mắt của Tiêu Viêm liền hướng về Tiểu Y Tiên sau đó gật đầu, ngay lập tức Tiểu Y Tiên liền lấy ra một chiếc bình ngọc ném về phía Mạc Thiên Hành.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên vút bình ngọc về phía mình, Mạc Thiên Hành cổ tay hơi động tạo thành một luồng kinh phong, cách không hút lấy bình ngọc. Hắn cẩn thận dùng đầu khí bao bọc lại bình ngọc sau đó mới cẩn thận mở nắp bình, vừa mở bình hắn thấy trong bình có một ít thuốc bột màu nâu xám.

Không trách được Mạc Thiên Hành vì sao phải cẩn thận, dĩ nhiên hắn cũng có đôi chút hiểu biết về Tiểu Y Tiên. Người có một thân độc công không thể suy đoán, chỉ một chút không cẩn thận chỉ sợ... Nhìn lúc trước thân thể Hàn Phong nổ tung, hắn cũng đã rõ ràng, tuy nói lúc đó Hàn Phong bị trọng thương nhưng loại kịch độc này tuyệt đối không thể khinh thường.

"Đem nước sôi hòa cùng thuốc bột, cho con người ngâm một tháng độc tố tự nhiên giải trừ." Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn Mạc Thiên Hành đang từng li từng tí cẩn thận lạnh lùng nói.

"Ha ha, đa tạ!"

Nghe Tiểu Y Tiên nói vậy, Mạc Thiên Hành lúc này mới thở dài ra một hơi, ôm quyền hướng về Tiểu Y Tiên nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đối với lời cảm tạ của Mạc Thiên Hành, Tiểu Y Tiên cũng không có để ý, lão này quá mức cáo già, quá mức giả dối khiến người khác khó ưa.

Nhìn thấy vấn đề của Mạc Thiên Hành đã giải quyết xong, Tiêu Viêm ngấm nhìn mảnh phế tích Ma Viêm cốc, trên khuôn mặt cũng hiện lên một

chút cười lạnh. Xem như trận chiến này đã hoàn toàn khép lại danh vọng của Ma Viêm cốc, tổng bộ bị hủy xem ra Ma Viêm cốc sau này khó mà sống yên ở Hắc Giác Vực được. Về phần "cá lọt lưới" dĩ nhiên hẳn sẽ để cho Tiêu Môn xử lý, những người này dĩ nhiên sau này ở Hắc Giác Vực sẽ rất khó mà tìm thấy.

Khẽ động thân hình, Tiêu Viêm liền xuất hiện bên cạnh đám người Tiêu Lệ, đám cường giả xung quanh thấy thế liền vội vã ôm quyền, miệng không ngừng ca ngợi.

Đối với những người này Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười đáp lại, lúc này Tiêu Lệ thấp giọng nói: "*Yên Tâm, ta đã bố trí người ở bên ngoài Ma Viêm cốc, những tên kia sẽ chạy không thoát.*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ở loại địa phương như Hắc Giác Vực, từ thiên từ lâu đã bị ném vào cống rãnh, ân oán của họ với Ma Viêm cốc căn bản là không thể hóa giải, vì an toàn của học viên sau này ra ngoài lịch lãm, một ít tai họa ngầm dĩ nhiên phải tiêu diệt bằng sạch.

Trong khi Tiêu Viêm và Tiêu Lệ nói chuyện, Tiêu Lệ cũng phân phó mấy người chiêu đãi đám người Tô Mị, một số thế lực có quan hệ chặt chẽ với Hàn Phong đều lặng lẽ rời đi, họ cũng biết từ giờ trở đi Ma Viêm cốc sẽ không còn tồn tại, ý nghĩ báo thù cũng không có hiện lên. Hàn Phong cùng các cường giả của Ma Viêm cốc đã chết, chẳng có ai đại mà vô duyên vô cớ đi đắc tội với Tiêu Viêm cùng Già Nam Học Viện.

Sau khi điều đi một số nhân viên tiếp đãi đám người Tô Mị, Tiêu Lệ ngay lập tức điều tra Ma Viêm cốc phế tích. Ma Viêm cốc là một thế lực lâu đời ở Hắc Giác Vực, nhiều năm tích lũy dĩ nhiên là sẽ không tệ. Đủ loại vũ khí, công pháp, đấu kỹ, đan dược... khiến người ta cũng phải đỏ mắt. Hiện giờ diệt trừ Ma Viêm cốc dĩ nhiên phải đem những thứ kia thu lại, những thứ này đối với Tiêu Môn có thể nói như tiền phi nghĩa từ trên trời rơi xuống.

Tuy nhiên ý tưởng của đám người mặc dù không sai nhưng tìm hơn nửa giờ cũng không phát hiện ra dấu vết của bảo tàng, trông kiểu này tựa hồ như Ma Viêm cốc chưa từng có bảo tàng bảo tiếc gì cả.

Nhìn thấy một đám người Tiêu Môn trở về tay không, Tiêu Viêm cùng Tiêu Lệ cũng nhíu mày, chẳng lẽ người của Ma Viêm cốc trước đó đã đem

đồ giấu đi hết?

Trong lúc nghi hoặc, Tiêu Viêm đột nhiên nhìn thấy Tử Nghiên đang khoanh tay mà đứng không khỏi sửng sốt, giễu cợt nói: "*Tự nhiên quên mất nha đầu người, tâm bảo không bảo là công việc người am hiểu nhất sao?*"

"*Hừ, hiện tại nhớ tới ta rồi sao?*" Thấy thái độ của Tiêu Viêm, Tử Nghiên hừ một tiếng nói, dĩ nhiên đối với việc Tiêu Viêm giờ này mới nhớ đến nàng khiến nàng vô cùng bất mãn.

Đối với thái độ của nàng như vậy, Tiêu Viêm chỉ còn biết cười khò, sau một hồi i ôi khuyên nhủ mới khiến "*bà ngoại nhỏ*" hơi chút tươi cười, sau đó không tình nguyện nhắm đôi mắt. Sau một lúc lâu Tử Nghiên mở mắt, thân hình liền hướng chỗ sâu trong Ma Viêm cốc bay đi, đám người Tiêu Viêm cũng vội vã bám sát.

Mấy người đi theo Tử Nghiên xuyên qua đường hầm thật sâu chừng mấy phút liền phát hiện một thạch bích bị cỏ hoang che kín.

Mấy người liền chậm chậm dừng lại trước mảnh thạch bích, đám người Tiêu Viêm cũng đảo mắt qua nhưng không phát hiện ra manh mối gì, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về phía Tử Nghiên.

Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của đám người, Tử Nghiên nhất thời đắc ý cười, thân hình di chuyển tới trước thạch bích, nắm tay nhỏ nắm chặt hung hăng đánh tới.

"*Ầm ầm!*"

Đá vụn bắn ra bốn phía, thạch bích bị đánh ra một khe nhỏ, Tử Nghiên lại một bước tiến lên, nắm tay nhỏ như máy đào núi không ngừng đánh vào thạch bích, đá cứng rắn dưới tay nàng không ngừng bị chân võ tạo thành một đường hầm sâu chừng mười thước, sau đó đám người mới thấy một động sâu đen ngòm dấu sau thạch bích.

Nhìn thấy động sâu Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu đi lách đầu nói: "*Quả nhiên là ở trong này, tuy nhiên cách tâm bảo của tiểu nha đầu cũng quá dã man!*"

-----oOo-----

Chương 915: Thạch động khó phòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

(Kho báu trong hang đá)

Nguồn: TruyenYY

Nhìn sơn động sau thạch bích, Tiêu Viêm xoa xoa khuôn mặt tràn đầy phấn khích của Tử Nghiên, sau đó đẩy nàng lùi lại sau. Ánh mắt liếc nhìn đám người Tiểu Y Tiên một cái, đầu khí trong cơ thể lặng yên vận chuyển mới chậm rãi tiến vào hang động – nơi mà Tử Nghiên dùng "*sức mạnh*" của mình mở ra.

Chỉ một lát sau khi đi qua đường hầm ngắn, cả đám người liền dừng trước cửa hang. Từ chỗ này nhìn vào có thể thấy bên trong hang động có ánh sáng le lói của chút ít ngọn đèn. Ở trên các bức tường đá được khắc lên rất nhiều hình ảnh ma thú, khí thế rất hung ác. Tuy nhiên những đồ hình này không có chút uy hiếp đối với đám người của Tiêu Viêm.

Tô Thiên tiến lên phía trước vì ở đây thực lực của lão được bảo toàn đầy đủ nhất, mặc dù cùng với Ứng Sơn lão nhân dây dưa nhưng cũng không tốn quá nhiều khí lực, cho nên ở trong sơn động không biết có cơ quan gì dĩ nhiên lão là người bước lên trước là an toàn nhất.

Trong hang động có một cầu thang đá kéo dài xuống phía dưới lòng đất tối đen không trông tới cuối. Ở trên vách đá được gắn không ít Nguyệt Quang Thạch, ánh sáng nhàn nhạt từ Nguyệt Quang Thạch tỏa ra cũng khiến hang động không quá tối tăm.

Mấy người theo thang đá chậm rãi đi xuống, đi được chừng mười phút mới hết thang đá, trước mắt đám người giờ này là một cửa đá đóng chặt, bề mặt cửa đá đen còn lại bám kín rêu xanh, nhìn qua đã biết rất là nặng.

"Để ta!"

Vừa trông thấy cửa đá, Tử Nghiên lại là người đầu tiên xung phong nhận

việc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng hiện lên vẻ hung phấn. Đối với việc tàn phá thì nha đầu này có đặc biệt "*thiên phú*" thì phải.

"Muội an tĩnh chờ một chút!"

Tiêu Viêm nắm chặt vai Tử Nghiên, sau đó liếc mắt qua nhìn Tô Thiên gạt đầu. Ở nơi này tình hình cụ thể như thế nào không ai có thể nắm chắc, cẩn thận vẫn hơn.

Thấy thế Tô Thiên cũng mỉm cười, bàn tay gầy guộc chậm rãi đưa lên mặt cửa đá. Đột nhiên trong mắt lão bùng sáng, một cỗ đầu khí bàng bạc có thể sập núi nát đá từ bàn tay dũng mãnh tuôn ra đánh thẳng vào cửa đá.

"Ầm ầm!"

Đá vụn bay tung tóe, cả mặt cửa đá tràn đầy khe nứt, sau đó "*rắc rắc*" một chút rồi đổ sập. Khi cửa đá đổ xuống, một đạo ánh sáng mãnh liệt từ trong hang động chiếu ra. Ánh sáng quá mạnh khiến mọi người theo quán tính đều phải nheo mắt lại. Đột nhiên sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi vội vàng quát lớn: "*Đại trưởng lão cẩn thận*".

Tiếng quát vừa rơi xuống, một đạo gió tanh từ trong động lao ra, kinh phong hung hãn nhằm phía Tô Thiên đánh tới.

"Crack!"

Đột nhiên xảy ra biến cố cũng không khiến Tô Thiên kinh hoảng. Lão hừ một tiếng, bàn tay co lại cong thành trảo cứng rắn như kim thiết hướng phía trước hung mãnh đánh tới, khiến cánh tay ma sát với không khí tạo nên tiếng gió "*vù vù*" vang vọng cả sơn động.

"Uỳnh!"

Ổng tay áo mở rộng, kinh phong như sóng biển dâng trào nện lên vật lao ra từ trong động, ngay lập tức đám người Tiêu Viêm liền nghe thấy một tiếng rống thê lương, sau đó là một đạo thân ảnh khổng lồ nhanh chóng bay ngược, cuối cùng là mạnh mẽ đánh ầm lên mặt đất.

Một chưởng đánh bay "*vật đánh lén*", tay Tô Thiên lại một lần nữa chớp động khiến kinh phong điên cuồng gào thét xua tan bụi đất lộ ra cửa hang.

Hiện ra trước mắt đám người là một kho phòng (phòng chứa bảo vật, đồ quý giá-DG) rộng rãi. Trong kho phòng không hề thiếu ánh sáng vì xung quanh đều có bố trí nhiều ngọn đèn sáng chói mắt. Bốn phía kho phòng đều được kiến tạo bởi đá cứng, nhìn cả gian phòng tựa hồ như được xây dựng bởi một mỏ đá cứng.

Trong kho phòng có rất nhiều giá kệ, trên giá kệ ngăn nắp bày quyền trục, một số giá thủy tinh khác bày những hũ lọ, dĩ nhiên không thiếu dược liệu trong đó. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ánh mắt cả đám người chậm rãi nhìn qua gian phòng, sau đó tất cả ánh mắt đều tập trung lên "*vật đánh lén*", thì ra đây là một con rắn ma thú thật lớn.

"Một con ma thú Đấu Vương cũng muốn đánh lén lão phu." Liếc mắt nhìn yêu thú đang cố gượng dậy, chiếc lưỡi liên tục thò ra thụt Tô Thiên chậm rãi đi vào kho phòng vào cười nhạt nói.

"Chắc nó là người bảo vệ nơi này." Tiêu Viêm cũng cười cười, ánh mắt liếc nhìn yêu thú một chút rồi chuyển qua kho phòng. Nhìn thấy rất nhiều quyền trục khiến hắn cũng có chút kinh dị, chặc chặc tán thưởng nói:
"Không hổ là thế lực tồn tại lâu dài, những thứ cất giấu này cũng không phải là tầm thường."

"Những thứ này có thể sửa sang lại rồi phân phối xuống dưới." Tiêu Lệ nhìn một quyền Địa Giai sơ cấp không khỏi cười nói.

Tiêu Viêm cũng gật đầu, ánh mắt hơi liếc qua những quyền trục kia rồi tiến vào chỗ sâu của kho phòng. Bình thường cho dù là Huyền Giai công pháp hắn cũng không để vào mắt, cơ bản hắn chỉ tò mò một chút xem Ma Viêm cốc có cất chứa một số cao giai công pháp hay đấu kỹ hay không mà thôi.

"Tê tê!"

Nhìn đám người không hề kiêng kỵ đi điều tra kho phòng, Cự Xà (con rắn lớn) với toàn thân che kín vảy màu xanh liền dựng đứng cả người lên, lưỡi không ngừng thò ra thụt vào, lập tức chiếc đuôi mang theo một luồng cự lực hung hăng quét về phía đám người Tiêu Viêm.

Chiếc đuôi lớn vung lên còn chưa tới được mục tiêu đã bị một bàn tay nhỏ bé bắt lấy, chủ nhân bàn tay bé nhỏ này khẽ lườm Cự xà, bấu môi một cái sau đó lôi tuột cự xà ra khỏi khối phòng mặc kệ nó dùng sức dẩy dụa.

"Sức lực của nha đầu kia thật ghê gớm, không biết bản thể của nàng còn kinh khủng tới mức độ nào!" Nghe được tiếng kêu la thảm thiết của Cự Xà bị kéo đi, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu thờ dài nói.

"Ta cũng không rõ lắm, năm đó ta gặp nha đầu này thì nó mới dùng Hóa Hình Thảo, nhưng khi mới còn nhỏ thế này đã có kinh khủng lực lượng như vậy dĩ nhiên bản thể bất phàm." Tô Thiên nghe vậy thì nhú mày nói. *"Ta cũng có nghe nói Trung Châu đại lục có nhiều gia tộc ma thú kỳ dị. Ma thú ở các gia tộc này đều có thực lực cường hãn, có thể từ đó chúng ta mới biết lai lịch của nha đầu này."*

"Ma thú gia tộc?" Nghe được xung hô lạ lẫm, Tiêu Viêm cũng hơi ngừng lại cước bộ hỏi.

"Ở nơi đó ma thú thường lấy hình thức gia tộc để gặp nhau, hơn nữa một số ma thú đạt tới cấp độ nhất định, đặc biệt là ma thú dị thú có viễn cổ huyết mạch có trí tuệ không thua kém con người, có thể hóa thành hình người cộng thêm thọ lâu dài, một số thế lực của loài người cũng không dám đơn giản trêu chọc chúng, tuy nhiên..." Nói đến đoạn này, ánh mắt Tô Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Viêm nói: *"Tuy nhiên trừ Nhân tộc được di truyền từ viễn cổ."*

Tiêu Viêm đang đi đột nhiên dừng lại sau một lát liền gật đầu, hắn biết Tô Thiên nói hàm ý chỉ Huân Nhi, một cái chủng tộc kỳ dị.

Trung Châu là địa phương đặc biệt nhất của Đấu Khí đại lục, nơi này diện tích mở mang vô tận, cường giả nhiều như mây, có thể nói có thể đứng ở đỉnh Trung Châu cũng chính là có thể đứng đầu của Đấu Khí đại lục.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, bàn tay chậm rãi vuốt ve một loạt quyền trục, sau đó hít sâu một hơi áp chế trong lòng như biển rộng sóng gào. Lúc này nhìn khuôn mặt nửa vui nửa giận của hắn chẳng khác gì bông sen xanh nở rộ trong thế tục, khó có thể dấu đi.

"Huân Nhi!"

Bàn tay trong tay áo hắn đột nhiên nắm chặt, trong mắt hắn bỗng bốc lên một tia nóng cháy khó có thể che giấu. Hắn nhớ rõ năm đó trước khi rời đi Huân Nhi có nói với hắn một câu rằng chưa đạt tới Đâu Tông thì không thể gặp nhau. Hắn thầm nghĩ: *"Như vậy việc gặp nhau sẽ có nhiều lực cản từ trong tộc sao?"*

"Đâu Tông ư?"

Khuôn mặt trẻ trung dưới ngọn đèn chiếu rọi hiện lên một chút kiên nghị, lúc trước Đâu Tông là một cái gì đó rất xa vời cơ hồ không thể với tới, nhưng hiện tại hắn chạm nhẹ là có thể.

"Chờ đợi ta, đến lúc đó ta sẽ cho người trong tộc của muội biết rằng ánh mắt của muội nhìn là tốt nhất!"

Trong lòng nhẹ nhàng lâm lâm một tiếng, trong mắt của hắn hiện lên một luồng nóng cháy mà trước đến nay chưa từng có. Trong lúc này, trong lòng hắn xen lẫn đã tâm cùng một chút chờ mong. Phế vật của Tiêu gia năm nào cuối cùng sẽ làm cho người khác chấn động. Khi hắn ổn định lại tinh thần cước bộ bỗng nhiên dừng lại, vì bất tri bất giác (chẳng biết thế nào) hắn đã đi tới cuối của kho phòng, trên giá sách không giống như bên ngoài chất đống rất nhiều quyển trục mà chỉ có một hộp gỗ phong cách cũ xưa.

Giá sách này không giống như những giá sách xung quanh bởi vì bên ngoài giá sách như có như không một vòng bảo hộ, ở xung quanh có một cái lồng tỏa ra tầng tầng nhạt ánh sáng. Ở trong tầng ánh sáng này mơ hồ tỏa ra năng lượng nồng đậm, cho dù là Tiêu Viêm cũng hiện lên kinh ngạc: *"Dĩ nhiên thứ bên trong cũng có chút độc đáo."*

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không mạnh mẽ đột phá lồng ánh sáng, ánh mắt nhìn xung quanh đánh giá, chợt ánh mắt dừng vào hai chữ đơn giản: Địa Giai.

Nhìn hai chữ đơn giản nhưng trong lòng Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút ý cười, xem ra lần này đến đây không phải là vô công. Địa giai đấu kỹ cũng là một thứ đồ tương đương quý giá, hơn thế nữa thứ đồ này lại được Địa Ma lão quỷ cẩn thận bày ra rõ ràng nó không phải thứ đồ bình thường.

-----oOo-----

Chương 916: Thiên yêu khô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Quầng sáng nhạt nhạt bao phủ giá sách nhìn có vẻ hư nhược nhưng lại ẩn chứa một luồng năng lượng mạnh mẽ bên trong.

"Di?"

Ánh mắt cẩn thận nhìn chăm chú vào quầng sáng đang dao động, một lúc sau Tiêu Viêm khẽ ồ lên một tiếng kinh ngạc, hắn phát hiện, trên quầng sáng mơ hồ hiện ra một ít dấu vết dao động của không gian.

"Luồng ánh sáng này hẳn là do Địa Ma lão quỷ tạo nên, trong đó ẩn chứa một ít không gian chi lực, tuy có vẻ yếu ớt nhưng nếu mạnh mẽ phá hủy, e rằng sẽ tổn hại đến vật ở bên trong." Tô Thiên đứng bên cũng nhận thấy chỗ đặc biệt của luồng ánh sáng, hơi nhướn mày nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, co ngón tay búng ra, ngọn lửa xanh biếc liền hiện ra trên đầu ngón tay, hắn nhẹ nhàng chạm tay vào phía trên luồng ánh sáng.

"Xuy xuy!"

Hỏa diễm vừa tiếp xúc, luồng ánh sáng nhất thời rung động, từng đợt sóng gợn từ điểm tiếp xúc lan tràn ra xung quanh, không gian xung quanh luồng ánh sáng nhất thời trở nên vặn vẹo. Thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Viêm nhướn mày, hỏa diễm trên tay từ từ tiêu tán, luồng ánh sáng này dù có vẻ không mạnh lắm nhưng nếu thực sự muốn mạnh mẽ đem nó phá hủy, năng lượng ẩn chứa bên trong sẽ có nguy cơ phát nổ, dù lực đạo vụ nổ có thể không lớn lắm nhưng cũng thừa sức để phá hủy quyền trục ở bên trong.

Thấy Tiêu Viêm thu tay lại, ba người Tô Thiên cũng hiểu được luồng ánh sáng này không hề dễ dàng phá giải như trong tưởng tượng, đều trở nên trầm mặc hơn rất nhiều.

"Địa Ma lão quỷ không hổ là Đấu Tông cường giả a, mặc dù hắn chỉ lưu

lại duy nhất một đạo phong ấn nhưng lại khó giải quyết vô cùng." Tô Thiên buông tiếng thở dài, cảm giác nhìn thấy bảo bối trước mặt mà không thể vươn tay nắm lấy thật là khó chịu.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, ánh mắt đột nhiên chớp động, nhìn sang phía Tử Nghiên vừa mới đem ma thú kia xử lí sạch sẽ, đang nhảy chân sáo trở về, lập tức vui mừng ra mặt, hần thiếu chút nữa thì quên, dường như Tử Nghiên đối với những loại năng lượng phong ấn luôn có lực miễn dịch trời sinh, khi còn ở trong Nội Viện, năng lượng phong ấn nghiêm mật như thế mà cũng bị nàng xông qua không hề có chút trở ngại.

"Hừ, ngươi lại muốn ta làm gì đây?" Vừa mới tiến vào đã thấy nụ cười tủm tỉm trên mặt Tiêu Viêm, Tử Nghiên lập tức đề phòng, hừ lạnh nói.

"Lấy cho ta những đồ vật ở bên trong, những dược liệu lần trước để ở chỗ ta, ta sẽ trả lại cho ngươi, đồng thời tất cả đều được luyện chế thành khẩu vị mà ngươi thích." Tiêu Viêm khẽ cười nói.

Nghe vậy, con người như bảo thạch màu tím của Tử Nghiên nhất thời sáng rỡ, nàng tự giác trấn định đi tới trước giá sách, liếc mắt đánh giá lòng ánh sáng bao phủ bên ngoài, chợt có chút không yên tâm nói: *"Ngươi không được nuốt lời đó."*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

Thấy vậy, lúc này Tử Nghiên mới xoay người, đôi tay nhỏ bé vươn ra, trực tiếp chạm vào lòng ánh sáng, dưới ánh mắt lo lắng của đám người Tiêu Viêm, đôi tay không gặp chút trở ngại nào, tiến thẳng vào bên trong lòng ánh sáng, đem bốn cái hộp gỗ lần lượt lấy ra.

"Bản lãnh kì dị của cô nàng này khiến người khác chỉ biết than thở, không chỉ có thần lực trời sinh, hơn nữa đối với dược liệu quý hiếm trong thiên địa còn có cảm ứng đặc thù, bây giờ lại còn miễn dịch với năng lượng phong ấn." Thấy Tử Nghiên không tốn chút công sức nào đã lấy được bốn hộp gỗ ra, Tô Thiên nhìn không được phải lắc đầu, nói với giọng vô cùng ngạc nhiên.

Tiêu Viêm cũng đồng cảm gật đầu, nhận lấy bốn cái hộp cổ xưa trong vẻ mặt đặc ý của Tử Nghiên, sau đó lần lượt mở ra.

Bên trong cái hộp gỗ thứ nhất chứa hai quyển trục màu bạc, tài liệu chế tạo hai quyển trục này có chút kì quái, nhìn như kết tinh của một loại vật liệu nào đó, mặt ngoài có vô số tia điện chạy ngoằn ngoèo.

Nhìn thấy quyển trục bất phàm, ánh mắt Tiêu Viêm hiện vẻ kinh ngạc vô cùng, sau đó cầm lấy quyển trục, chậm rãi mở ra.

"Bôn Lô Giám, Địa giai trung cấp, Lô thuộc tính công pháp."

"Nhị ca, thứ này rất tốt với ngươi." Quay về phía Tiêu Lệ, Tiêu Viêm tùy tiện đem quyển trục vứt cho hắn, Tiêu Viêm tu luyện Hỏa thuộc tính công pháp, Lô thuộc tính công pháp này đối với hắn vô dụng.

Tiếp nhận quyển trục, Tiêu Lệ vội vàng mở ra, trên gương mặt liền xuất hiện nét vui mừng lẫn sợ hãi, hắn kích động nói: *"Là Địa giai trung cấp Lô thuộc tính công pháp, ha ha, thật không uống công đi lần này a."* Sinh tồn nơi Hắc Giác vực nhiều năm như vậy, hắn hiểu rất rõ loại công pháp Lô thuộc tính cấp bậc này nếu đem đi đấu giá, sẽ làm ra chấn động cỡ nào.

Đương nhiên Bôn Lô Giám này, hắn sẽ không ngu ngốc đến nỗi đem đi đấu giá, sở trường của hắn là Lô thuộc tính, có Bôn Lô Giám này, chỉ trong thời gian cực ngắn, hắn có thể nhanh chóng đề cao cảnh giới.

Nhìn Tiêu Lệ kích động như vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ cười cười, sau đó lại lấy ra quyển trục màu bạc, ánh mắt vừa liếc qua liền lập tức cười lớn: *"Kinh Trập Lô Pháp, Địa giai trung cấp đấu kỹ, kết hợp với Bôn Lô Giám thành một đấu kỹ hoàn chỉnh, ha ha, xem ra hôm nay nhị ca thu hoạch không nhỏ nha."* Nói xong, Tiêu Viêm lại vứt quyển trục đó cho Tiêu Lệ, hắn vội vàng cẩn thận cầm lấy, sau đó nhin không được thở phào một hơi. *"Xem ra Địa Ma lão quỷ cũng luyện tiếc không nỡ đem loại đấu kỹ công pháp này ra đấu giá, cho nên mới cất giữ kỹ lưỡng như thế."* Tô Thiên cười to, nói với Tiêu Lệ.

Tiêu Viêm gật đầu cười, lại tiếp tục đem cái hộp gỗ thứ hai mở ra, một quyển trục màu đỏ liền hiện ra trước mắt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Lộng Diễm Quyết!"

Nhìn quyển trục này, Tiêu Viêm sững sốt kêu lên, trên mặt ngập tràn bất đắc dĩ, Lộng Diễm Quyết này hẳn đã sớm lấy được từ trên thân của ba người Phương Ngôn, chỉ là còn chưa kịp tu luyện mà thôi, không nghĩ tới bây giờ lại có thể nhìn thấy một lần nữa.

Từ từ mở quyển trục đang cầm trên tay, ba chữ to Lộng Diễm Quyết liền đập vào trong mắt, càng làm cho Tiêu Viêm thêm ngao ngán, xem ra quyển trục này chẳng có một chút tác dụng gì.

"Di?"

Ngay lúc Tiêu Viêm định đem quyển trục thu lại, ánh mắt hắn bỗng nhiên dừng chặt tại nơi có một chữ màu đỏ tươi diễm lệ dưới ba chữ Lộng Diễm Quyết.

"Chân!"

Đây mới là Lộng Diễm Quyết thật sự? Tiêu Viêm thoáng sững sờ, đôi chân mày nhíu lại, chẳng lẽ Lộng Diễm Quyết lấy được từ trên người của Phương Ngôn là đồ giả?

Nhíu chặt mày, Tiêu Viêm nhanh chóng mở rộng quyển trục ra, sau đó cẩn thận đọc những văn tự ghi trên đó.

"Lộng Diễm Quyết này do lão phu hao tổn nhiều năm tâm huyết để cải tiến, nguyên bản của Lộng Diễm Quyết tuy mạnh nhưng cần phải có ít nhất ba người đồng thời tu luyện, mới có thể ngưng tụ được một loại Giả Dị Hỏa, hơn nữa mỗi lần ngưng tụ đều cần phải trả giá không nhỏ, tâm quyết này tốt hơn rất nhiều, chỉ cần một mình tu luyện cũng có thể ngưng tụ được Giả Dị Hỏa, mà uy lực lại càng hơn xa, di chứng cũng giảm thiểu tối đa, nói ngắn gọn, phương pháp tuy có rườm rà nhưng so sánh với nguyên bản lại không có chút tì vết nào."

Ánh mắt chậm rãi lướt qua hàng văn tự, Tiêu Viêm không tự chủ được mà biến sắc mặt, sở dĩ hắn chưa tu luyện Lộng Diễm Quyết là do di chứng quá lớn của việc ngưng tụ dị hỏa, loại di chứng này hẳn khó có thể tiếp nhận, không nghĩ tới Địa Ma lão quỷ lại có thể đem nó cải tiến cho hoàn thiện, quả thực là bản sự không nhỏ.

"Nếu như ta có thể tu luyện Lộng Diễm Quyết thành công, như vậy trong"

tương lai có thể một mình ngưng tụ một loại Giải Di Hỏa? Nếu như vậy, Hủy Diệt Hỏa Liên cũng sẽ không còn bị hạn chế nữa, nó sẽ là trợ giúp lớn nhất cho ta xông xáo ở Trung Châu, Địa Ma lão quỷ này chính là đã giúp ta một đại ân không nhỏ."

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện ra nét vui mừng hiếm có, chuyến đi này, quả nhiên là không vô ích.

Thấy vẻ vui mừng trên nét mặt Tiêu Viêm, mấy người Tô Thiên cũng chỉ cười, sau đó chuyển ánh mắt về hai cái hộp gỗ cổ xưa, thấy ánh mắt bọn họ, Tiêu Viêm cười hăng hắc, đồng thời mở ra hai cái hộp gỗ.

Hai hộp gỗ được mở ra, hiện ra hai vật phẩm hoàn toàn khác nhau, một hộp chứa một viên châu màu đỏ to bằng cỡ nắm tay, hộp khác chứa một thẻ trúc màu nâu xám, trông hết sức bình thường.

Ánh mắt mấy người Tiêu Viêm đều tập trung trên viên châu màu đỏ, bọn họ có thể cảm nhận được một luồng Hỏa thuộc tính cuồng bạo ẩn chứa bên trong viên châu. *"Đây là ma hạch?"* Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn chăm chăm vào khóa châu màu đỏ, nói với giọng do dự, ma hạch cấp bậc cao như thế, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy. *"Án, quả thật là ma hạch... Tuy nhiên cấp bậc không thấp, hơn nữa có thể là ma hạch của Hóa Hình cao giai ma thú, bằng không cũng không thể có được kích thước cùng năng lượng như vậy."*

Tô Thiên vuốt nhẹ chòm râu, trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi lẫn nghi hoặc, nói: *"Ma hạch này, theo ta suy đoán hẳn là một ma hạch cấp 7 Hỏa thuộc tính, không ngờ Địa Ma lão quỷ còn cất giấu thứ này."*

Ma thú cấp 7, đó chính là cấp bậc tương đương với Đấu Tông, khi ma thú đạt đến thực lực này, trong cơ thể sẽ hình thành ma hạch, giá trị cực kỳ xa xỉ, hơn nữa loại ma thú cấp bậc này linh trí đã không hề thua kém nhân loại, một khi bị ép đến tuyệt lộ, thà là tự bạo, chứ không để địch nhân chiếm được ma hạch, bởi vậy, có rất ít người có thể có được ma hạch đẳng cấp này.

Tiêu Viêm cũng gật đầu, ánh mắt sợ hãi dừng thật lâu trên khóa châu màu đỏ, sau đó lại chuyển mắt sang thẻ trúc trông cực kỳ bình thường kia.

Thẻ trúc màu nâu xám, chất liệu nhìn qua cực kỳ bình thường nhưng Tiêu

Viêm biết, có thể được Địa Ma lão quỷ cất giấu ở chỗ này, có thứ gì là vật tầm thường?

Nhẹ nhàng mở cái dây nhỏ trên thẻ trúc, Tiêu Viêm chậm chậm đem thẻ trúc mở ra, một dòng chữ to hung lệ, đỏ như máu hiện rõ trong ánh mắt mọi người.

"Thiên Yêu Khôi"

-----oOo-----

Chương 917: Dưỡng Hồn Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn ba chữ to màu đỏ, ánh mắt Tiêu Viêm thoáng ngưng trọng, trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc, hắn chậm rãi đem thẻ trúc mở ra, bên trong liền lộ ra một hàng chữ nhỏ màu đỏ kèm theo vị huyết tinh khát máu đập vào mắt.

"Thiên Yêu Khôi, đây không phải là công pháp, cũng không phải là đấu kỹ tầm thường, mà là một kỹ năng khôi lỗi truyền thừa từ thời viễn cổ, tu luyện Thiên Yêu Khôi, cần hội tụ đủ ba điều kiện, thân thể, linh hồn, ma hạch. Lấy linh hồn dẫn đạo, lấy ma hạch làm tâm, phối chế cùng với rất nhiều loại tài liệu, cuối cùng thành tựu Yêu Khôi quý giá. Yêu Khôi chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân. Cấp bậc cao hay thấp được quyết định bởi tài liệu cùng với chi hỏa luyện chế, uy lực vô cùng to lớn, không mừng không giận (NV: vô hỉ vô bi-DG), không biết đau đớn, không thể đả thương, quả thật là một loại vũ khí giết chóc."

Ánh mắt chậm rãi đảo qua dòng chữ màu đỏ trên thẻ trúc, vẻ kinh hãi trên mặt Tiêu Viêm càng lúc càng tăng. Loại kỹ năng khôi lỗi này hắn đã từng được nghe nói đến một lần, không nghĩ tới lại huyền bí như vậy.

Khi đọc đến chữ cuối cùng, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật dài, trong lòng cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với cái gọi là Thiên Yêu Khôi, nếu có thể luyện chế được, chắc chắn bên người hắn sẽ có thêm một cận vệ luôn vâng

lời, bất kể sống chết.

Lắc lắc đầu trong tiếng than sợ hãi, Tiêu Viêm đưa thẻ trúc cho đám người Tô Thiên, đám người họ sau khi tiếp nhận, trên nét mặt ai nấy đều hiện lên nét sợ hãi khi đọc những dòng chữ trên đó.

"Cái gọi là kỹ năng khôi lỗi này, ta cũng chỉ ngẫu nhiên đọc được trên một ít sách cổ nhưng chưa từng thấy qua phương pháp luyện chế bao giờ, không nghĩ tới Địa Ma lão quỷ còn có thể cất giấu thứ này, chỉ sợ ma hạch cấp 7 hỏa thuộc tính lúc này, chắc là do lão gia hỏa lưu lại nhằm luyện chế Thiên Yêu Khôi." Xem xong, Tô Thiên chặt lưỡi sợ hãi than.

Tiêu Viêm gật đầu cười, đưa tay lấy khóa ma hạch màu đỏ từ trong hộp gỗ, nhẹ chà sát trong lòng bàn tay, cảm thụ được cỗ lực lượng bàng bạc bên trong, nét tươi cười trên gương mặt càng lúc càng đậm.

"Bất quá phương pháp luyện chế Thiên Yêu Khôi cũng có chút huyết tinh, lấy thân thể người, linh hồn, tái phối với ma hạch, ba thứ tề tụ, phối hợp với phương pháp luyện chế độc đao, có lẽ sẽ luyện chế ra một thứ có lực lượng cực kỳ kinh người." Tô Thiên lắc lắc đầu, đem thẻ trúc trả lại cho Tiêu Viêm, nói tiếp: *"Thứ này, ngươi cũng giữ đi, trong học viện xuất hiện thứ đồ này cũng không tốt lắm, ngươi nếu muốn xông xáo Trung Châu, ngươi giữ nó thích hợp hơn."*

"Đa tạ đại trưởng lão!"

Thấy thế, Tiêu Viêm cười, cũng không hề tỏ ra khách khí, quả thật hẳn rất có hứng thú với Thiên Yêu Khôi trân quý này, hơn nữa, ngoại trừ một số loại tài liệu, theo lời trong thẻ trúc, thân thể, linh hồn, ma hạch, ba thứ này hẳn đã có đủ, nói không chừng hẳn lại có thể đem cái gọi là Thiên Yêu Khôi chế luyện thành công.

Đem thẻ trúc cùng với Lộng Diễm Quyết thu vào trong nạp giới, Tiêu Viêm ngẩng nhìn bốn phía, nơi này ngoại trừ một ít đầu kỹ, công pháp, chẳng có thứ gì lọt vào mắt hắn, mấy thứ đồ tốt nhất đã được lấy đi, ở đây cũng chỉ còn những loại dược liệu quý hiếm có chút tác dụng đối với hắn, bởi vậy hắn cũng không ngần ngại mà thu thập hết, biết đâu ngày sau lại có lúc dùng đến.

Đem tất cả những đồ vật này nọ lục soát xong, Tiêu Viêm vẫn chưa ngừng

tay, trong khổ phòng dù chỉ còn những thứ không đáng lọt vào mắt hấn nhưng đối với Tiêu Viêm, đó cũng là một số tiền của phi nghĩa, Tiêu Môn mới thành lập trong thời gian ngắn, căn cơ vốn mỏng, sẽ không có nhiều công pháp cũng như đấu kỹ cung ứng cho môn nhân tu luyện, hiện giờ vết Ma Viêm cốc, cũng đã miễn được rất nhiều phiền phức sau này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm ngừng tay, Tiêu Lệ mới cười cười, gọi một ít nhân thủ của Tiêu Môn vào, sau đó dùng nạp giới đem những thứ còn lại, không bỏ sót chút gì mang đi toàn bộ, sau đó, nhìn khổ phòng trống rỗng, mỗi người đều nở một nụ cười thỏa mãn, nghênh ngang rời đi.

Sau khi lục soát Ma Viêm cốc, Tiêu Viêm để lại một ít Tiêu Môn đệ tử đóng lại ở chỗ này, còn đoàn người bọn họ trực tiếp bay về Nội Viện, hiện giờ sự tình của Tiêu Viêm rất nhiều, không đề cập tới việc luyện chế Thiên Yêu Khôi, chỉ riêng việc khẩn yếu nhất là trong vòng mười ngày, phải luyện chế được một loại đan dược có thể làm dịu linh hồn, bằng không một khi linh hồn của Thiên Hỏa Tôn Giả tiêu tán hết, hung hồn đang bị phong ấn trong nạp giới lại xông ra lần nữa, đương nhiên, ngoại trừ việc tổn thất hung hồn, nghiêm trọng nhất là mất đi sự trợ lực của Thiên Hỏa Tôn Giả trong tương lai.

Tiêu Viêm phi thường rõ ràng, đợi đến khi Thiên Hỏa Tôn Giả khôi phục thực lực, hấn sẽ có được ưu đãi đến chừng nào, lúc đó, dù có là Hồn Điện, e rằng cũng phải lo lắng không thôi. Theo hiểu biết của hấn, bên trong Hồn Điện, ngoại trừ những hộ pháp, bên trên còn có một số người được gọi là Tôn lão. Với địa vị của Tôn lão, e rằng chỉ thấp hơn vị Điện chủ thần bí một chút, bởi vậy có thể thấy được, cấp bậc Đấu Tôn cường giả, mặc dù là Hồn Điện, cũng không thể dễ dàng xem thường.

Hơn nữa, hấn cũng mong nhanh chóng đi đến Trung Châu, nơi đó cường giả như mây, nhất là những người có năng lực tham gia Đan hội, đều có thực lực cũng như bối cảnh không nhỏ, nếu hấn không có sự chuẩn bị, e rằng bị người khác ăn đến xương cốt cũng không chừa, cá lớn nuốt cá bé, đó là định luật không đổi ở bất cứ nơi đâu.

Sở dĩ Tiêu Viêm phải trong thời gian ngắn đem tất cả hậu chiêu chuẩn bị, như vậy hấn mới có thể vốn liếng sinh tồn tại vùng đất Trung Châu rộng lớn.

Trở lại Nội Viện, Tiêu Viêm lập tức chui vào những nơi tồn trữ dược liệu,

ở nơi nào, hắn cũng tranh thủ từng giây để luyện chế ra đan dược làm dịu linh hồn.

Thời gian mười ngày có chút gấp gáp, nếu quay trở về quá khứ, Tiêu Viêm cơ hồ không cách nào hoàn thành chuyện này, tuy nhiên, trước khi Dược Lão bị bắt đã lưu lại cho Tiêu Viêm một bảo tàng vô cùng phong phú, cũng may là hắn đã biết được khá nhiều phương thuốc, có những phương thuốc này, Tiêu Viêm mới có thể dùng bệnh hốt thuốc mà không cần nước đến chân mới nhảy, luống cuống đi tìm phương thuốc.

Đan dược tẩm bổ linh hồn, nghe có vẻ hơi chút nghịch thiên nên vô cùng hiếm thấy, nhưng Dược Lão cũng không hổ với cái tên Dược Tôn Giả, sau khi Tiêu Viêm đổ công sức tìm tòi khoảng một giờ, rốt cuộc cũng tìm được trong đồng dược phương một loại đan dược thích hợp với Thiên Hỏa Tôn Giả.

Dưỡng Hồn Tiên.

Đan dược này, phẩm chất cũng không quá cao, chỉ ước chừng Ngũ phẩm, luyện chế cũng không quá rườm rà, chỗ thiếu hụt duy nhất là dược liệu cần thiết quá mức nghịch thiên, cũng may hiện giờ số dược liệu Tiêu Viêm có trong tay cực kỳ phong phú, hơn nữa Nội Viện tàng trữ nhiều năm như vậy, cho nên cũng không quá mức đau đầu.

Sau khi tìm được tất cả các loại dược liệu cần thiết để luyện chế Dưỡng Hồn Tiên, Tiêu Viêm mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó xuất ra dược đỉnh, hỏa diễm từ ngón tay chậm chậm tuôn ra, hắn bắt đầu đếm ngược thời gian linh hồn tiêu tán của Thiên Hỏa Tôn Giả mà phấn đấu luyện chế, có lẽ do nguyên nhân thời gian hạn chế, khiến Tiêu Viêm có phần vội vàng, nên hai lần luyện chế đầu tiên đều hoàn toàn thất bại, đến lúc này, Tiêu Viêm rốt cuộc mới nhận ra vấn đề, bèn điều chỉnh cân bằng tâm trạng, từ đó việc luyện chế mới từng bước đi vào quỹ đạo.

Lần luyện chế này ước chừng đã kéo dài ba ngày, vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, Dưỡng Hồn Tiên thoát nhìn có vẻ không khó luyện chế nhưng vô cùng tốn thời gian, trước khi đan thành, Tiêu Viêm vẫn không chút dao động, vẫn duy trì ngọn lửa ổn định, chậm rãi rèn luyện đoàn chất lỏng tựa như Phi Thúy trong dược đỉnh.

Với tâm tính bình thản như vậy, lần luyện chế này đã không còn vấn đề gì

xảy ra, tại ngày luyện chế thứ năm, hai mắt đang đóng chặt của Tiêu Viêm rốt cuộc cũng mở ra, bàn tay vung lên, một đoàn chất lỏng như Phi Thúy sáng bóng liền từ trong dục đỉnh bay vút ra, sau đó trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn đoàn chất lỏng như Phi Thúy bùng bùng tràn ngập sinh cơ, Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ nhàng nâng giới chỉ màu trắng trên tay, ngón tay khẽ dẫn động, đoàn chất lỏng liền phiêu phiêu bay đến, sau đó dừng trên giới chỉ, chậm rãi xâm nhập vào bên trong.

Dưỡng Hồn Tiên dần dần thâm vào, giới chỉ màu trắng vốn đã an tĩnh hơn mấy ngày rốt cuộc phát ra một chút ánh sáng sáng ngời, bên trong luồng ánh sáng, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được cỗ linh hồn ngủ say trong giới chỉ, đang chậm rãi thức tỉnh.

Ngay lúc giọt Dưỡng Hồn Tiên cuối cùng dung nhập vào trong giới chỉ, linh hồn bên trong đã có chút sinh khí, một âm thanh già nua tràn ngập cảm kích truyền ra.

"Ha ha, Tiêu Viêm, đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Lần này, xem như lão phu thiếu người một cái nhân tình."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tiêu Viêm mới thở phào một hơi như trút được gánh nặng, lau mồ hôi trên trán, Tiêu Viêm cười nói:

"Diệu lão tiên sinh nói chuyện này làm gì, nếu lần vừa rồi lão tiên sinh không ra tay giải quyết hung hồn, ta đây đã có thể gặp xui xẻo rồi."

"Giải quyết hung hồn là do ta muốn cướp lấy lực lượng linh hồn của nó, vốn không có quan hệ tới người, người cũng không cần nói nhiều làm gì, lão phu không phải là người không phân biệt được ân oán." Bên trong giới chỉ truyền đến tiếng cười của Thiên Hỏa Tôn Giả.

Nghe vậy Tiêu Viêm cũng chỉ có thể tiếp nhận, được một gã Đấu Tôn ghi nhận món nợ ân tình, hẳn tự nhiên cũng không cự tuyệt.

Thu dục đỉnh vào trong nạp giới, thoáng sửa sang lại quần áo, Tiêu Viêm đứng dậy, cất bước đi ra khỏi khó phòng, vừa đi vừa nói: *"Diệu lão tiên sinh vừa mới thức tỉnh, hay là nghỉ ngơi nhiều một chút đi, chuyện của hung hồn kia, không cần vội làm gì."*

"Án, hiện trạng của ta hiện giờ, luyện hóa nó cũng tương đối khó khăn."
Đối với điều này, Thiên Hỏa Tôn Giả cũng có ý thừa nhận.

Tiêu Viêm cười cười, đẩy cánh cửa lớn ra, sau đó dưới ánh mặt trời chói mắt, chậm rãi bước ra, hắn vừa đi đến đại môn đã thấy Tiêu Lệ đang đi tới đi lui không ngừng ở bên ngoài, không khỏi sửng sốt, cười nói: *"Nhị ca, sao ngươi lại ở trong này?"*

Nghe thấy tiếng nói, Tiêu Lệ vội vàng quay người lại, nhìn thấy đó là Tiêu Viêm, mới buông một hơi thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt trở nên ngưng trọng nói: *"Tên tiểu tử này, cuối cùng cũng đi ra, mau, mau đi xem Tiểu Y Tiên một chút, nàng đã xảy ra chuyện rồi!"*

Gương mặt đang tươi cười của Tiêu Viêm bỗng trở nên ngưng trệ, ngay sau đó, không đợi Tiêu Lệ kịp phản ứng, đã hóa thành một tàn ảnh mơ hồ, xông ra ngoài nhanh như chớp, Tiêu Lệ cười khổ, thở dài một tiếng rồi cũng vội vã đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 918: Ách Nan Độc Thể bùng phát sớm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khi Tiêu Viêm còn đang cấp tốc chạy đến nơi ở của Tiểu Y Tiên, nơi này đã sớm bị một tầng năng lượng cấm chế phong tỏa, bên ngoài tầng cấm chế, một vài trưởng lão Nội viện mặt mày ngưng trọng đang đứng trấn giữ, đồng thời đem toàn bộ nội viện đệ tử đuổi hết ra ngoài.

Một bóng đen đang từ xa nhanh chóng tiến lại gần, trong nháy mắt đã hiện ra bên ngoài tầng cấm chế, vài trưởng lão Nội viện thấy thế, đang định ngăn trở nhưng khi nhìn thấy gương mặt của người mới đến, liền buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay thi lễ rồi nghiêng người tránh sang một bên.

"Đại trưởng lão đang ở bên trong, ngươi mau vào đi thôi, cẩn thận độc

khí." một trong trường lão nói với Tiêu Viêm.

Đi vào trong vòng cấm chế, một luồng khí tanh hôi nhất thời ập vào mặt hắn, tuy nhiên khi tiếp xúc với hỏa diễm xanh biếc liền vang lên một tràng tiếng xuy xuy, lập tức bị nhiệt độ cực nóng thiêu đốt thành một mảnh hư vô.

Cũng không chú ý đến luồng khí hôi tanh xung quanh, Tiêu Viêm bước nhanh xuyên qua sân, nhìn thấy Tô Thiên đại trưởng lão đang đi tới đi lui trước cửa, Tiêu Viêm vội vàng lên tiếng: "*Đại trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì?*"

Nghe thấy thanh âm của Tiêu Viêm, Tô Thiên vội vàng xoay người lại, thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi chỉ vào căn phòng, cười khổ nói: "*Ta cũng không biết sao lại thế này, hôm nay đang xem sách, đột nhiên có một trường lão tiến đến bấm báo, nói nơi này đang không ngừng tán ra một luồng độc khí, đã có mấy tên học viên vô ý trúng độc hôn mê, ta cũng chỉ biết đem nơi này phong tỏa lại, vốn muốn đi vào bên trong tìm hiểu nhưng độc khí ở bên trong quá nồng đậm, lực ăn mòn rất mạnh, nếu ta mạnh mẽ xông vào, chỉ sợ...*"

Trong lòng Tiêu Viêm trở nên căng thẳng, vẻ bất an hiện ra trên khuôn mặt, hắn hít sâu một hơi rồi bước nhanh đi lên, đang định đưa tay đẩy cửa phòng, Tô Thiên đứng bên cạnh thoáng ngần ngừ, muốn đưa tay ngăn cản nhưng lại thôi, chỉ thở dài nói: "*Cẩn thận một chút.*"

Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, bàn tay mở rộng cửa phòng, đồng thời hỏa diễm xanh biếc liền lượn lờ bốc lên, đem thân thể Tiêu Viêm bọc kín không còn kẽ hở. Sau đó hắn chậm rãi đi vào trong làn khói độc màu nâu tím đã tràn ngập khắp căn phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, một tia khói độc liền phiêu tán bay ra, Tô Thiên vội vàng thi triển đấu khí đem nó bao bọc lại, sau đó cẩn thận luyện hóa, tay áo vung lên, đem cửa phòng vừa mở ra đóng chặt lại, hắn quát lớn: "*Tiêu Viêm, có tình huống gì lập tức lên tiếng ngay!*"

"*Đại trưởng lão yên tâm đi, người đem nơi này phong tỏa lại đi, ngàn vạn lần không nên cho đám người còn lại tiến vào.*" Trong phòng truyền ra thanh âm của Tiêu Viêm.

Tô Thiên gật gật đầu, chậm rãi lui lại phía sau, chăm chú nhìn căn phòng, sau một lúc chân chờ, Tô Thiên liền xuất động thủ ấn, một đạo đầu khí hùng mạnh liền bạo phát ra, đem căn phòng vây kín lại, làm xong việc đó, hắn vẫn có chút không yên lòng, lại thi triển không gian chi lực, xuất ra một tầng đầu khí bao bọc ở bên ngoài, tạo thành một tầng phòng ngự thứ hai.

Khó trách được việc Tô Thiên cẩn thận như vậy, đối với độc khí trong cơ thể Tiểu Y Tiên, đến hắn cũng phải vô cùng kiêng kị, một khi độc khí này khuếch tán ra ngoài, e rằng toàn bộ Nội viện dưới ảnh hưởng của độc khí, lập tức thì cốt vô tồn.

"Ai..., hi vọng Tiêu Viêm có thể giải quyết được vấn đề này."

Làm xong tất cả mọi chuyện, Tô Thiên mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn nhìn về phía căn phòng, buông tiếng cười khổ, lẩm bẩm nói.

Độc khí tràn ngập dày đặc trong phòng, đến tầm nhìn cũng bị hạn chế gay gắt, bất quá nương theo tiếng hô hấp rất nhỏ vang lên, Tiêu Viêm cũng có thể thăm dò được vị trí của Tiểu Y Tiên. Tầng tầng lớp lớp khí độc nâu tím cứ lượn lờ khắp gian phòng, mỗi khi Tiêu Viêm bước tới, tầng khói độc lại dâng lên một trận dao động, cũng may hắn có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thể, lấy sức nóng cực lớn ngăn cách khí độc nên độc chất cũng không tạo thành thương tổn đối với hắn.

Ước chừng sau vài chục bước chân, một cái giường màu hồng đã hiện ra trước mắt Tiêu Viêm, giờ phút này, trên chiếc giường, một thân thể mềm mại đang nằm co rúc trong chăn, dưới tấm chăn đang bó chặt, lộ ra từng đường cong dịu dàng uyển chuyển, mà làn khói độc ngập tràn trong không khí, chính là đang không ngừng liên tục trào ra từ cơ thể nàng.

Dường như cảm nhận được tiếng bước chân, thân ảnh trong chăn thoáng run rẩy một chút, chột một đôi mắt nâu tím tràn ngập sự thông khổ từ từ lộ ra, nhìn thấy người thanh niên áo đen đang bước tới giường, nàng nói với giọng nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cay đắng: *"Ách Nan Độc Thể dường như bộc phát sớm."*

Nghe thấy câu nói của nàng, mặc dù Tiêu Viêm đã sớm tiên đoán trước nhưng lúc này vẫn biến sắc mặt, nhìn nét đau đớn lẫn vẻ tái nhợt trên gương mặt động lòng người của nàng, Tiêu Viêm vội vàng tiến đến, ngồi

lên giường, nhẹ giọng an ủi: *"Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, còn có ta đây."*

Tiêu Viêm hiểu rất rõ, với thực lực của Tiểu Y Tiên, ít nhất còn có thể áp chế Ách Nan Độc Thể một năm nữa, nhưng trong khoảng thời gian này, nàng đã vài lần tháo bỏ phong ấn của Ách Nan Độc Thể, điều này làm chất độc trong người nàng bạo phát trước thời gian.

"Đưa tay cho ta." Tiêu Viêm trong lòng đang tự trách mình, không dám chậm trễ nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên thoáng chân chờ một chút mới vươn cánh tay thon dài mảnh khảnh ra, trên cánh tay, mơ hồ tán ra một cỗ độc khí quý dị.

Ngón tay khoát lên cổ tay Tiểu Y Tiên, một đạo hỏa diễm nhỏ bé liền từ diễm tiếp xúc thẩm thấu vào tay Tiểu Y Tiên, sau đó xông sâu vào cơ thể nàng.

Theo đạo hỏa diễm xâm nhập vào bên trong, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần trở nên khó coi hơn rất nhiều, trong cơ thể Tiểu Y Tiên cơ hồ đều bị độc khí tràn ngập toàn bộ, thậm chí những độc khí này còn dần dần xông lên, tiến về phía não. Tiêu Viêm biết, một khi những độc chất này xâm nhập vào được trong não bộ, thần trí Tiểu Y Tiên sẽ trở nên mơ hồ, đến lúc đó e rằng cũng giống như những người đã mắc Ách Nan Độc Thể khác, đều đi đến một kết cục vô cùng bi thảm.

Sinh bởi Ách Nan, chết cũng bởi Ách Nan!

Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm dần trở nên khó coi, linh khí trong mắt Tiểu Y Tiên cũng trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, nàng khẽ cắn môi, thấp giọng nói: *"Tiêu Viêm, trong khoảng thời gian này đi theo người, cùng xem sách, thưởng nhạc với người, ta rất là cao hứng, người là một bằng hữu của ta, có lẽ là bằng hữu cuối cùng. Nếu ta thật sự lâm vào tình trạng xấu, xin người không nên lưu thủ, học viện này, ta rất thích, ta không muốn sau khi ta mất đi lí trí, sẽ phá hủy nơi này."*

"Câm miệng! Nói linh tinh cái gì?"

Nghe những lời nói của Tiểu Y Tiên giống như di ngôn cuối cùng, Tiêu Viêm nhú chặt chân mày, quát to đầy trách móc.

Bị Tiêu Viêm khiển trách một trận, Tiểu Y Tiên cũng không tức giận, trên gương mặt nhợt nhạt hiện ra nét tươi cười động lòng người, nàng hơi nghiêng đầu, dựa lưng vào gối ngồi lên, đôi mắt nâu tím lóe lên vẻ yêu mị nhìn chăm chăm vào nét mặt đang biến đổi của Tiêu Viêm, cái cảm giác được người khác quan tâm, đã từ lâu, nàng chưa từng được hưởng thụ nhiều như vậy, cảm giác này thật tuyệt.

Đối với ánh mắt của Tiểu Y Tiên, lúc này Tiêu Viêm cũng không thèm để ý đến, hẩn nhíu chặt mày, trầm ngâm suy nghĩ. Độc đan phương pháp dùng để khống chế hoàn toàn Ách Nan Độc Thể, lúc này vẫn còn thiếu ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú, đây là một trong những tài liệu chủ yếu của độc đan phương pháp, nếu không có mà liều lĩnh luyện chế, ngược lại sẽ lãng phí Bồ Đề Hóa Thể Tiên phải tốn bao công sức mới có.

Đầu óc Tiêu Viêm nhanh chóng vận chuyển, muốn từ trong những phương thuốc Dược Lão lưu lại tìm được một loại đan dược có thể tạm thời khống chế Ách Nan Độc Thể, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến hẩn uể oải vô cùng, Ách Nan Độc Thể vốn cực kỳ hiếm thấy, Dược Lão cũng không có biện pháp gì hóa giải loại độc này, do đó Tiêu Viêm có cố công tìm kiếm cũng chẳng đạt được kết quả gì.

Ngay lúc Tiêu Viêm gấp gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, tâm trạng hoang mang lo sợ, đột nhiên một âm thanh già nua mang theo sự kinh ngạc và nghi hoặc vang lên trong không trung: "*Ách Nan Độc Thể? Hắc, không nghĩ tới cuộc đời lão phu lại có thể thấy được thứ này đến hai lần, thật đúng là vận may run rủi.*"

Nghe thấy âm thanh đó, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời mừng như điên, giống như chết đuối vớ được cọc, vội vàng hỏi: "*Diệu lão tiên sinh, người cũng biết Ách Nan Độc Thể? Có cách nào áp chế kịch độc phát tác hay không?*"

"*Ha hã, Ách Nan Độc Thể này danh tiếng lớn như vậy, những người đời trước ai mà không biết đến.*" Thiên Hỏa tôn giả cười nhạt, nói tiếp: "*Bất quá bằng hữu này của người tựa hồ đang ở trong giai đoạn bộc phát cuối cùng của Ách Nan Độc Thể, nếu không nhanh chóng phong ấn lại, một khi độc khí xâm nhập vào não, hậu quả thật là...*"

"*Phong ấn?*" Nghe thấy thế, Tiêu Viêm ngẩn người ra, hít sâu một hơi nói:

"Diệu lão tiên sinh cũng biết biện pháp phong ấn Ách Nan Độc Thể?"

"Xem như người may mắn khi gặp được lão phu, loại phương pháp phong ấn này, chỉ e rằng số người biết đến nó ở trên đại lục này rất thưa thớt, bởi nguyên nhân năm xưa ta cũng có một bằng hữu có Ách Nan Độc Thể, mà phương pháp phong ấn này chính là do ta sáng chế, chỉ đáng tiếc việc phong ấn này chỉ có thể thực hiện một lần, hơn nữa chỉ có thể duy trì trong vòng ba năm, sau ba năm, ta cũng không có cách nào để phá giải Ách Nan Độc Thể nữa." Thiên Hỏa tôn giả nhẹ thở dài nói.

Nghe xong, Tiêu Viêm cũng lâm vào sững sờ, trong lúc nguy khốn lại gặp cứu nhân, hẳn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, phong ấn ba năm cũng đã đủ rồi, hẳn cũng không tin trong vòng ba năm lại không thể tìm được ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú.

"Phong ấn này tên là Thiên Đô Hỏa Ấn, chính là dùng Hỏa thuộc tính công pháp mạnh mẽ áp chế độc khí, việc người sở hữu dị hỏa có thể đem phong ấn đạt hiệu quả tốt nhất, còn đây là phương pháp phong ấn."

Lời của Thiên Hỏa tôn giả vừa dứt, một luồng tin tức liền tràn vào trong đầu Tiêu Viêm, được hắn tiếp thu lấy.

Tiêu Viêm nhắm mắt, một lúc lâu sau mới từ từ mở mắt ra, sắc mặt cũng dần dần khôi phục lại nét bình thường, hắn đưa mắt nhìn Tiểu Y Tiên một lúc, nhẹ nhàng cười nói: *"Đã có phương pháp áp chế."*

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên ngẩn người, trên gương mặt cũng toát ra sự mừng rỡ.

Tiêu Viêm cũng cười, chợt như nghĩ tới điều gì, không khỏi ho khan một tiếng, khó khăn thốt ra: *"Việc thi triển phong ấn cần phải cởi bỏ hết quần áo."*

Lời nói của Tiêu Viêm vừa dứt, gương mặt Tiểu Y Tiên lập tức trở nên nóng bừng.

-----oOo-----

Chương 919: Phong ấn

Nguồn: TruyenYY

Giương mặt nhỏ nhắn Tiểu Y Tiên đỏ bừng lên, thân hình nàng rúc sâu vào trong chăn, chỉ còn đôi mắt đẹp long lanh nhìn Tiêu Viêm chăm chú.

Bị nhìn chăm chăm như thế, Tiêu Viêm có chút xấu hổ nhưng cũng kiên trì nói:

- Quả thật muốn phong ấn thì phải làm như vậy!

Trông thấy bộ dạng xấu hổ của Tiêu Viêm, nét hồng nhạt trên mặt của Tiểu Y Tiên mới giảm bớt, đôi môi đỏ mọng mím chặt, sau đó đứng dậy, thân hình gợi cảm như mỹ nhân ngư, bàn tay run run khẽ cởi áo.

Ngón tay mảnh khảnh của nàng lướt đến đâu thì quần áo trên người nàng rơi ra đến đó. Một thân hình xích lỏa mềm mại trắng như bạch ngọc hiện ra trước mắt Tiêu Viêm, làm hắn như muốn nghẹt thở. Trong trường hợp này, nếu như hắn còn có thể bảo trì tâm trí bình thản, chỉ sợ rằng hắn đã không còn là nam nhân.

Cắn chặt hàm răng lại, trong lòng Tiêu Viêm tự thương cho mình hai cái bạt tai, sau đó mới đem ánh mắt dời đi, hắn hít sâu một hơi, nỗ lực duy trì không để thanh âm thay đổi, nói:

- Nằm xuống đi.

Thấy bộ dạng Tiêu Viêm như vậy, chút khấn trương trong lòng Tiểu Y Tiên cũng giảm đi một ít, nàng theo lời hắn chậm rãi nằm xuống, khép hờ đôi mắt.

Khóe mắt trông thấy Tiểu Y Tiên đã nằm xuống, Tiêu Viêm hít sâu mấy hơi, tận lực làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, sau đó chậm rãi vươn một ngón tay ra, rồi ngay nơi đầu ngón tay hiện ra một ngọn hỏa diễm màu xanh biếc như ẩn như hiện.

- Có thể sẽ có một chút đau đớn, nhưng chỉ cần nàng nhẫn nại là được.

Tiêu Viêm nói khẽ, sau đó ngón tay thoáng dừng lại trong không trung chốc lát rồi đột nhiên hạ xuống, điểm vào dưới cổ Tiểu Y Tiên. Từ nơi ngón tay điểm tới, trên làn da bóng loáng như ngọc của Tiểu Y Tiên nhất thời bốc lên từng đợt khói trắng, trong sương khói, mơ hồ truyền ra một chút mùi hôi tanh.

Khói trắng bốc lên, tiếng rên rỉ đau đớn từ cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Y Tiên cũng truyền ra từng đợt, chân mày nàng cau lại, nhìn cực kì đáng thương.

Nơi ngón tay chạm đến, liền xuất hiện một nốt nhỏ màu xanh nhạt, Tiêu Viêm cố gắng đè nén cảm xúc rung động khi tiếp xúc với làn da Tiểu Y Tiên, ngón tay dựa theo lộ tuyến của Thiên Đô Hỏa Ấn chậm rãi trượt xuống.

Đầu ngón tay Tiêu Viêm di động đến đâu, từng làn sương trắng liền bốc lên đến đó, hơn nữa màu xanh nhạt của vệt lửa cũng từ từ hiện ra như một bức tranh nghệ thuật trên thân thể hoàn mỹ, mềm mại của Tiểu Y Tiên. Vệt lửa xanh nhạt đó không làm cho thân thể hoàn mỹ ấy có chút tí vết nào, ngược lại càng toát lên sự mê hoặc dã tính.

Theo ngón tay di động, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều. Giờ phút này, hẳn cần phải khống chế nhiệt độ của ngọn lửa trên ngón tay cực kì tinh diệu, có như thế hẳn mới có thể hoàn thành việc phong ấn, bằng không ngọn lửa sẽ làm tổn thương đến thân thể của Tiểu Y Tiên.

Ngón tay Tiêu Viêm như bút vẽ di động một cách nhẹ nhàng trên trên người Tiểu Y Tiên, những nơi ngón tay lướt qua, hình thành những lộ tuyến tung hoành giao nhau, mơ hồ toát ra một chút huyền diệu.

Theo từng vệt lửa màu xanh nhạt xuất hiện trên cơ thể, dần dần Tiểu Y Tiên cũng thích ứng với việc này, một cảm giác kì dị chậm rãi lan ra từ tận đáy lòng, cỗ cảm giác đó làm nàng thoải mái vô cùng. Trong mơ hồ, sự e thẹn của thiếu nữ khiến nàng nghiêng chặt răng, không để tiếng rên rỉ truyền ra, dưới tình huống giằng co này, làn da trắng như bạch ngọc của nàng cũng đã lặng lẽ hiện lên chút sắc đỏ, nhìn qua như mộng như ảo, mê đắm lòng người. Tiêu Viêm lúc này mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, tâm thần ngưng tụ, ngón tay theo đồ án phong ấn trong đại não chậm rãi di động phác họa.

Theo sự phác họa của ngón tay Tiêu Viêm, một bức đồ hình đã dần dần hiện ra trên thân thể Tiểu Y Tiên. Có lẽ bởi nguyên nhân phong ấn sắp hoàn thành, độc khí từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên tràn ra càng lúc càng mạnh, cũng may Tiêu Viêm có dị hỏa hộ thể, những độc chất này khi xông tới nơi Tiêu Viêm liền bị sức nóng khủng bố của dị hỏa luyện hóa hoàn toàn.

Nhận thấy những độc chất trong cơ thể Tiểu Y Tiên đã xảy ra biến hóa, nét ngưng trọng trong mắt Tiêu Viêm càng lúc càng tăng, tốc độ di động của ngón tay càng nhanh hơn. Từng vệt lửa xanh biếc đã dần bao trùm toàn thân Tiểu Y Tiên lúc nào cũng không rõ.

- A!

Ngón tay Tiêu Viêm di động càng lúc càng nhanh, mà cỗ cảm giác kì dị trong cơ thể Tiểu Y Tiên cũng càng nồng đậm, cái cảm giác nhàn nhạt dường như đã biến thành một cảm giác lạ thường. Rốt cuộc Tiểu Y Tiên cũng không nén được cảm giác tê dại, cái miệng nhỏ nhắn lập tức bật ra một tiếng rên dài.

Dưới âm thanh rên rỉ, thân thể Tiêu Viêm nhất thời run lên kịch liệt, hấn hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi, lợi dụng sự đau đớn đem tà hỏa trong lòng áp chế xuống, Tiêu Viêm cười khổ nói:

- Ta van nài đây, nếu không muốn độc khí ăn mòn lí trí của ta thì làm ơn kiên nhẫn một chút, đừng lên tiếng để ta tập trung tinh thần.

Nghe câu nói của Tiêu Viêm, gương mặt Tiểu Y Tiên lại trở nên nóng bừng như quả táo chín, mặc kệ ngày thường nàng lạnh lùng như thế nào nhưng giờ phút này biểu hiện của nàng cũng không khác gì một thiếu nữ bình thường. Thấy Tiểu Y Tiên im lặng, Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm, vội vàng ngưng thần, tiếp tục phác họa phong ấn.

Phong ấn dần dần hình thành, độc khí màu nâu tím trong cơ thể Tiểu Y Tiên tuôn ra càng lúc càng nồng nặc, mỗi lần khói độc tuôn ra, đều hung hãn xông tới nơi Tiêu Viêm, khi va chạm với hỏa diễm xanh biếc liền phát ra từng tràng tiếng xuy xuy cùng vô số khói trắng.

Tới thời điểm này, dù Tiêu Viêm có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thể, cũng đã

có cảm giác chóng đờ không nổi, tính ăn mòn của cở độc khí đó quá mức bá đạo, lại liên tục không ngừng xông ra, dường như vĩnh viễn không bao giờ khô kiệt. Dưới tình huống này, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đã dần dần suy yếu, tuy Tiêu Viêm vẫn không ngừng thúc động đầu khí trong cơ thể điều động hỏa diễm, nhưng tốc độ tiêu hao lại nhanh hơn so với tốc độ ăn mòn của độc khí.

Nhìn làn sương trắng nồng đậm lượn lờ trước mắt, gương mặt Tiêu Viêm càng thêm ngưng trọng, hẳn biết nguyên nhân là do Ách Nan Độc Thể đang xông tới, muốn ngăn cản hẳn hoàn thành phong ấn, hẳn cũng hiểu rõ, giờ phút này mà không nhanh chóng đem phong ấn hoàn thành, chỉ sợ Tiểu Y Tiên sẽ đi theo tuyệt lộ như những người mắc Ách Nan Độc Thể lúc trước. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Ánh mắt hiện lên nét kiên quyết, ngón tay Tiêu Viêm đột nhiên di động nhanh hơn, từng vệt lửa xanh biếc lại cấp tốc thành hình.

Ngón tay đang vũ động tạo thành từng đạo tàn ảnh bỗng đột nhiên tạm dừng, Tiêu Viêm diễm mạnh một cái, vệt lửa đã tới diễm nổi cuối cùng, một đồ hình hoàn mỹ không chút tì vết rốt cuộc cũng hoàn thành.

Ngay khoảng khắc đồ hình phong ấn hoàn thành, một cở độc khí tanh hôi rớt cuộc cũng đột phá được Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thể, lặng yên xộc vào mũi Tiêu Viêm.

Mùi tanh hôi vừa xuất hiện, ngay lập tức Tiêu Viêm đã phát giác, sắc mặt hẳn khẽ biến đổi, ánh mắt thoáng hiện lên sự chần chừ, rồi không thềm để ý tới độc khí đang xâm nhập vào cơ thể, hỏa diễm trên ngón tay đột nhiên bùng phát, nhẹ nhàng dừng lại trên tiểu phúc bằng phẳng, sáng loáng không chút tì vết của Tiểu Y Tiên, nơi đó cũng chính là trung tâm của đồ hình phong ấn, nơi này phải được quán chú năng lượng, mới có thể đem phong ấn kích hoạt.

Năng lượng nóng bỏng hùng hồn từ bàn tay Tiêu Viêm truyền ra, hóa thành từng tia năng lượng, chạy dọc theo vệt lửa, uốn lượn vòng quanh, lúc này, đồ hình trên người Tiểu Y Tiên như một sinh vật sống, tỏa ra quang mang vô tận.

- Thiên Đô hỏa ấn, thiên vi hình, hỏa vi linh, phong!

Một tiếng quát lớn từ trong miệng Tiêu Viêm phát ra. Ánh hào quang từ nơi bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên đại thịnh.

Dường như biết phong ấn sắp sửa hình thành, Ách Nan Độc Thể bỗng trở nên điên cuồng, một luồng độc khí cực kì nồng đậm từ các lỗ chân lông trên người Tiểu Y Tiên bùng phát ra, ngay cả lực phòng ngự của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trên người Tiêu Viêm cũng bị đột phá, lập tức độc khí không lồ ồ ạt xâm nhập vào cơ thể Tiêu Viêm.

Độc khí vừa xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Tiêu Viêm liền trở nên u ám hơn rất nhiều, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng đứng vững, cấp tốc thu hồi bàn tay lại, quang mang liền giảm mạnh, vô số vết lửa trên làn da Tiểu Y Tiên cũng dần dần biến mất, tựa như đã hòa tan vào trong thân thể nàng.

Ngay thời điểm vết lửa cuối cùng biến mất, độc khí trong cơ thể Tiểu Y Tiên cũng lập tức đình chỉ phát tán ra ngoài, làn da dần khôi phục trở lại bình thường, Ách Nan Độc Thể sắp sửa bạo phát lại một lần nữa bị phong ấn.

Trong khoảng khắc Ách Nan Độc Thể bị phong ấn, hai mắt Tiêu Viêm đột nhiên mở lớn, cái miệng nhỏ khê nhếch lên, tạo thành một luồng hấp lực, chợt toàn bộ khói độc nồng đậm trong căn phòng trở nên xao động mãnh liệt, rồi hóa thành một luồng khí uốn lượn như rồng cuốn, bị Tiêu Viêm hút thẳng vào trong cơ thể, thôn phệ hoàn toàn.

Khi tia độc khí cuối cùng bị Tiêu Viêm hấp thu vào thân thể, trên gương mặt Tiểu Y Tiên nhất thời nổi lên một chút thần thái kì dị, sâu trong đôi mắt dường như có ánh sao chớp động, trong lúc bất tri bất giác, khí tức của nàng giống như được ăn dược vật đại bổ, nhanh chóng tấn cấp, chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền trực tiếp đột phá trình tự bốn tinh, tiến thẳng tới năm tinh Đâu Tông. Tình trạng như vậy, nếu để Đâu Tông cường giả bình thường nhìn thấy, chắc chắn chỉ biết trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thôi.

Ách Nan Độc Thể phát tác lần này, không chỉ không làm cho Tiểu Y Tiên bị mất đi lí trí, mà còn làm cho thực lực nàng tinh tiến, quả nhiên trong họa có phúc, kết quả không thể ngờ tới.

Cảm nhận được cơ thể đã dần trở lại bình thường, Tiểu Y Tiên buông tiếng thở dài nhẹ nhõm, bàn tay mềm mại khê động, quần áo liền thoáng hiện,

che phủ thân thể mềm mại của nàng, làm xong đầu đó, ánh mắt nàng mới chuyển ra xung quanh. Thấy Tiêu Viêm đã ngã nằm xuống giường, lập tức lo lắng cuống quýt, liền nhanh chóng nâng Tiêu Viêm dậy, đã thấy trên mặt Tiêu Viêm ngập tràn độc khí.

- Bị độc khí xâm nhập nặng đến thế sao?

Tuy thấy bộ dạng Tiêu Viêm như vậy nhưng Tiểu Y Tiên lại thở phào nhẹ nhõm, nàng thoáng ngập ngừng, gương mặt trở nên đỏ ửng động lòng người, khẽ nâng đầu Tiêu Viêm hơi ngửa lên, cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng đặt lên môi Tiêu Viêm, từng tia độc khí từ từ truyền qua miệng hai người, tiến thẳng vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên.

Căn phòng nhỏ trở nên yên lặng, một màn xuân sắc bắt đầu xuất hiện.

-----oOo-----

Chương 920: Luyện hóa hung hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khi Tiêu Viêm thức tỉnh thì lọt vào mắt hấn là đôi mắt màu nâu tím sáng ngời động lòng người, nhìn thấy sự thanh tĩnh trong đôi mắt ấy, hấn như trút được tảng đá trong lòng. Khẽ chống tay ngồi dậy, lúc này hấn mới phát hiện mình đang nằm trên giường của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm thoáng kiểm tra thân thể, phát hiện độc khí trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất.

- Ta đã giúp chàng trừ đi độc khí, không cần lo lắng.

Tiểu Y Tiên ngồi bên thành giường, thấy Tiêu Viêm hành động như vậy, liền cười nói.

Tiêu Viêm cũng cười cười, ánh mắt lướt qua trên người Tiểu Y Tiên, chợt kinh ngạc nói:

- Thực lực của nàng...

Hắn cảm ứng được hơi thở của Tiểu Y Tiên lúc này trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

- Ách Nan Độc Thê bộc phát, xuất ra không ít độc khí, loại độc khí này đối với người khác có hại vô cùng nhưng đối với ta, nó là loại thuốc bổ tốt nhất, sau khi đem chúng hấp thu hết, thực lực của ta cũng hơi có chút tinh tiến.

Tiểu Y Tiên nhẹ giọng giải thích.

Được Tiểu Y Tiên giải thích, lúc này Tiêu Viêm mới hiểu, hắn chặt lưỡi than thở:

- Không hổ là Ách Nan Độc Thê, loại phương thức tăng cường thực lực như thế này, đúng là chưa nghe thấy bao giờ.

Tiểu Y Tiên ôn nhu cười, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Tiêu Viêm, thấp giọng nói:

- Đa tạ chàng, nếu không có chàng, chỉ sợ là ta đã đi vào con đường chết.

- Nói những lời này để làm gì, nếu không phải nguyên nhân do ta, nàng cũng không phải tháo bỏ phong ấn nhiều lần, cũng không có chuyện bộc phát sớm như vậy.

Tiêu Viêm lắc đầu, khẽ chuyển người, xua xua tay, ánh mắt xem xét Tiểu Y Tiên một lúc, hỏi:

- Phong ấn ở trên người đã có tác dụng?

Đề cập đến chuyện phong ấn, hai má Tiểu Y Tiên lại không nhịn được mà ửng đỏ lần nữa, nàng khẽ gật đầu, thanh âm nhỏ như muỗi nói:

- Ừ, ta có thể cảm giác được Ách Nan Độc Thê đã bị áp chế, dựa theo cường độ của phong ấn thì việc duy trì trong thời gian hai ba năm là không có vấn đề gì.

Tiêu Viêm gật gật đầu, cười nói:

- Vậy thì tốt rồi, thời gian hai ba năm cũng đủ cho chúng ta tìm được ma

hạch Thiên Độc Hạt Long Thú.

Tiểu Y Tiên cũng gật đầu.

- Đi thôi, đi ra ngoài trước đã, chắc mấy người đại trưởng lão cũng rất nóng lòng.

Tiêu Viêm phát phát tay, sau đó liền hướng về phía cửa bước đi, Tiểu Y Tiên nhu thuận đi đằng sau.

Bên ngoài căn phòng, Tô Thiên đang đứng ngồi không yên, Tiêu Viêm đi vào trong phòng đã hơn nửa ngày nhưng lại không có chút động tĩnh nào, bởi lo lắng độc khí ở bên trong bộc phát ra ngoài, nên hắn cũng không dám tùy ý xông vào.

Trong lúc Tô Thiên còn đang lo âu, cánh cửa phòng đóng chặt chậm rãi mở ra, thanh âm kẽo kẹt làm lão lập tức đổ dồn ánh mắt về phía đó, chỉ đến khi thấy người thanh niên áo đen bước ra ngoài thì dường như lão mới trút được gánh nặng trong lòng.

- Không có sao chứ?

Tô Thiên tiến tới đón, thấy hai người đều bình an vô sự, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm nhưng vẫn có chút không yên lòng nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, ngẩng đầu nhìn thoáng qua độc khí đang phiêu đảng bên trong lòng năng lượng, nơi đây độc khí tuy không nồng đậm nhưng nếu một khi bị khuếch tán ra ngoài, chỉ sợ sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với các đệ tử.

Tiểu Y Tiên đứng bên cạnh dường như biết suy nghĩ trong lòng của Tiêu Viêm, ngọc thủ khẽ vươn ra, không gian bên trong lòng năng lượng đang trống rỗng bỗng xuất hiện một luồng gió lốc, đem tất cả độc khí tụ lại một chỗ, thành một luồng khí nồng đậm, sau đó bị Tiểu Y Tiên hút vào trong cơ thể.

Thấy Tiểu Y Tiên chỉ nhấc tay động chân đã xử lý tất cả độc khí trong nháy mắt, Tô Thiên cũng không khỏi sợ hãi thở than, ánh mắt quét qua một lượt trên người Tiểu Y Tiên, rồi lại thất thanh kêu lên:

- Người thăng cấp sao?

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Tô Thiên, Tiểu Y Tiên cũng chỉ gật đầu, nàng biết vì sao hẳn lại thất thố như vậy, dù sao cường giả Đấu Tông mỗi lần thăng cấp lên một tinh, thực lực đều tăng tiến với tốc độ khá lớn. Những Đấu Tông bình thường, dù là mấy năm thậm chí mười năm cũng khó có thể đề thăng được một cấp.

- Haizzz, quả nhiên là ta đã già a, thiên hạ ngày nay là của người tuổi trẻ các ngươi.

Tô Thiên thở dài, lắc lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy âm mộ.

- Đại trưởng lão, xin đem những phân thuốc này cấp cho những đệ tử hít nhầm phải độc khí, để cho họ tịnh dưỡng vài ngày, sẽ không còn gì đáng ngại.

Tiểu Y Tiên lấy từ trong nạp giới ra một cái bình ngọc, đưa cho Tô Thiên, áy náy nói.

- Ha hả, không có gì đáng ngại, coi như cấp cho mấy tên tiểu tử đó một chút giáo huấn đi, miễn cho về sau thấy cái gì cũng tò mò.

Tô Thiên tiếp nhận bình ngọc, sang sảng cười nói.

- Đại trưởng lão, nếu không có việc gì nữa, trước tiên đem lòng năng lượng triệt hồi đi.

Tiêu Viêm nhìn lòng năng lượng trên đầu, cười nói.

- Ừ, chắc hẳn nhị ca của ngươi ở bên ngoài cũng đã chờ sốt ruột.

Tô Thiên cười cười, vung tay áo lên, một cỗ dao động vô hình tuôn ra, lòng năng lượng khẽ run lên, rồi dần dần tiêu tán.

Ánh sáng của lòng năng lượng vừa mới tiêu tán, lập tức có vài bóng người liền vội vã xông vào, đến khi nhìn thấy ba người Tiêu Viêm bình an vô sự đứng trong viện thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Xông vào trong viện, hiển nhiên là mấy người Tử Nghiên, khiến Tiêu

Viêm hơi bất ngờ là một người áo lam đứng bên cửa, Hân Lam.

Hân Lam sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm, nhất thời đưa tay vỗ vỗ lên bộ ngực đầy đặn, nói:

- Tiêu Viêm đại ca, ta thật vất vả mới có được giúp đỡ của ngươi, may mà không xảy ra chuyện gì a!

Tiêu Viêm cũng chỉ cười cười, sau đó quay sang chào hỏi với Tiêu Lệ, rồi mới quay lại phía Hân Lam nói:

- Yên tâm, ta đã đáp ứng yêu cầu của ngươi thì sẽ không đổi ý. Đúng rồi, khi nào ngươi khởi hành đi Trung Châu?

Hân Lam trầm ngâm một lúc, nói:

- Hai tháng sau đi. Ta đang luyện chế một loại đan dược, cũng cần phải có một ít thời gian.

- Hai tháng sao?

Tiêu Viêm vuốt vuốt cằm, Thiên Hỏa Tôn Giả còn muốn luyện hóa hung hồn, mà hắn cũng định xem thử có thể luyện luyện chế Thiên Yêu Khôi trước khi đi hay không. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là trước khi rời đi, phải hoàn thành việc luyện chế Thiên Hồn Huyết Cốt Đan cho Mỹ Đỗ Toa như đã đáp ứng với nàng, dù sao cũng khó có thể biết được lần ly khai này sẽ trải dài bao nhiêu thời gian, mà tình huống của Mỹ Đỗ Toa thì chỉ sợ không thể kéo dài thời gian lâu như vậy.

Ngoài ra, với tính tình của nàng, nếu mình thất tín không giao ra đan dược đúng hạn, sợ rằng dưới cơn tức giận, chuyện nàng hận hắn cả đời là điều có thể xảy ra, cho nên việc này không thể trì hoãn được. Tuy rằng với thực lực của Tiêu Viêm hiện tại, việc luyện chế Thất phẩm đan dược có chút ngoài tầm với nhưng cho dù như thế nào, hắn cũng phải thử một lần. Xem ra, thời gian hai tháng quả thật là có chút gấp gáp a.

- Có nên hoãn lại việc tham dự Đan hội của Đan Tháp không?

Than nhẹ trong lòng, đột nhiên như sự nghĩ đến chuyện gì, Tiêu Viêm vội vàng nói, việc này cũng vô cùng trọng yếu, không thể có chút sai lầm nào.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Yên tâm đi, từ giờ cho đến lúc Đan hội tiến hành còn hơn hai năm thời gian, đợi khi đến Trung Châu thì vẫn còn đủ thời gian để ngươi chuẩn bị.

Hân Lam cười nói.

Nghe thấy vẫn còn đủ thời gian, Tiêu Viêm lúc này mới cất được gánh nặng trong lòng, hẳn cũng không muốn chạy đến Trung Châu quá gấp gáp, nơi đó cái gì cũng không quen thuộc, phải tham gia vào cái nơi rùng rợn lẫn lộn. Đan hội lại có quy mô lớn như vậy, việc gì cũng phải mò mẫm tìm hiểu những việc này sẽ rất bất lợi với hắn.

- Ngươi đã không có việc gì, ta đây cũng yên tâm. Giờ ta còn phải quay về điều phối dược liệu, ngươi cũng là người bận rộn, hai người chúng ta sẽ gặp lại sau ha.

Thấy Tiêu Viêm vô sự, Hân Lam cũng không đứng lại lâu, khẽ cười với Tiêu Viêm, rồi xoay người đi ra ngoài sân.

Nhìn bóng lưng màu lam dần dần biến mất, Tiêu Viêm khẽ thở dài, thời gian hai tháng này xem ra phải tận dụng tối đa a.

Sau khi đem chuyện tình của Tiểu Y Tiên giải quyết xong trong. Ngày thứ hai Tiêu Viêm một lần nữa lại chui vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, xuống thế giới nham tương nóng chảy ở bên dưới, tại nơi này, hắn cần phải trợ giúp Thiên Hỏa Tôn Giả luyện hóa hung hồn, hơn nữa còn phải thử xem có thể luyện chế được Thiên Yêu Khôi hay không.

Một thời gian trước, thế giới nham tương nóng chảy vẫn là một tử cảnh nhưng khó ai có thể đoán được, tại bên dưới thế giới tĩnh mịch này lại ẩn giấu một chủng tộc kì dị đủ để làm kinh động toàn bộ đấu khí đại lục.

Khi Tiêu Viêm hiện thân nơi sơn động thì Thiên Hỏa Tôn Giả cũng đã có mặt ở đó từ trước, giờ phút này thân hình của hắn có chút mơ hồ. Hiển nhiên tuy được Tiêu Viêm dùng Dưỡng Hồn Tiên đánh thức từ trạng thái ngủ say nhưng trạng thái linh hồn của hắn vẫn còn kém xa so với trước kia.

- Tiêu Viêm, với trạng thái hiện tại của ta, khó có thể hoàn toàn áp chế

được hung hồn, nên việc ta chờ đợi là muốn người giúp một tay.

Sắc mặt của Thiên Hỏa Tôn Giả hơi ngưng trọng nói.

-----oOo-----

Chương 921: Luyện chế Thiên Yêu Khôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Từng đám mây đỏ như máu ùn ùn kéo ra từ trong nạp giới màu trắng, ngưng tụ thành một thân ảnh đứng giữa không trung trong sơn động.

Thân ảnh đó vừa xuất hiện thì một luồng khí tức nồng đậm dị thường thô bạo lan tràn ra xung quanh, tuy nhiên hai người trong sơn động cũng không phải là tầm thường, loại khí tức này, chưa đủ để tác động đến bọn họ. Hung hồn vừa mới xuất hiện đã thấy Tiêu Viêm cùng Thiên Hỏa Tôn Giả đứng đó, có lẽ bởi nguyên nhân lần trước bị bắt nên giờ đây nó không tấn công về phía hai người, mà lại hóa thành huyết ảnh, điên cuồng phóng đi về phía cửa sơn động.

- Hừ, còn muốn chạy sao?

Thấy cử chỉ của hung hồn, Thiên Hỏa Tôn Giả buông tiếng hừ lạnh, bàn tay nắm chặt lại, Vẫn Lạc Tâm Viêm đang ở trước mặt liền cấp tốc tản ra, hóa thành một tấm lưới lửa, chặn đứng trước mặt huyết ảnh, đồng thời đem cửa động phong tỏa chặt chẽ.

Trông thấy lưới lửa vô hình, huyết sắc trong mắt hung hồn cũng xẹt qua một tia kinh hãi, dù nó không có linh trí nhưng trực giác cho nó biết, lưới lửa vô hình trước mặt sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với nó.

Huyết ảnh thoáng hiện thân, phát ra một tràng tiếng rít chói tai, cấp tốc đình chỉ việc phóng tới. Khi còn cách lưới lửa chỉ còn nửa trượng, đã đem thân thể ổn định lại giữa không trung.

Tuy đã đình chỉ việc chạy trốn nhưng hung hồn lại không có một cơ may

nào, Thiên Hỏa Tôn Giả đã kịp thời vung tay áo, tấm lưới lửa nhất thời tách ra, hóa thành một đàn nha lang lao xuống, đem hung hồn không kịp né tránh bao bọc lại.

Xuy! Xuy!

Ngọn lửa vừa tiếp xúc với thân thể hung hồn, liền có vô số làn sương trắng bốc lên, tiếng xuy xuy vang lên không dứt, hung hồn kiệt lực giãy dụa, tuy nó không có linh trí nên không bị Vẫn Lạc Tâm Viêm tác dụng đến linh hồn, tạo thành thương tổn rất lớn. Nguồn truyện:

Trong lúc giãy dụa, từng luồng sương mù sền sệt đỏ như máu vẫn không ngừng tuôn ra từ thân thể hung hồn, sau đó va chạm với lưới lửa vô hình, ăn mòn lẫn nhau.

Thấy hung hồn phản kháng mãnh liệt, ánh mắt Thiên Hỏa Tôn Giả càng thêm sắc lạnh. Thủ ấn đột nhiên biến đổi, tấm lưới lửa nhanh chóng co rút lại, theo sự thu nhỏ của lưới lửa mà hình thể của hung hồn đang ở bên trong cũng dần hóa nhỏ.

- Tiêu Viêm, tăng cường độ của Vẫn Lạc Tâm Viêm lên.

Thấy lưới lửa đang thu nhỏ lại, Thiên Hỏa Tôn Giả đột nhiên quát lớn.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đang đứng sẵn sàng đợi lệnh bên cạnh lập tức gạt đầu. Đấu khí cuộn cuộn theo ngón tay bung ra, cuối cùng dừng lại bên trên lưới lửa. Lưới lửa nhanh chóng cắn nuốt đấu khí mà ngọn lửa vô hình trở nên càng lúc càng nồng đậm. Hung hồn dưới sự thiêu đốt của lưới lửa, không ngừng phát ra những tiếng kêu rít phẫn nộ, nhưng mặc kệ nó giãy dụa thế nào vẫn không thể đột phá được lưới lửa.

- Tiếp tục tăng mạnh!

Thiên Hỏa Tôn Giả nhìn thoáng qua hung hồn vẫn còn đang giãy dụa bên trong lưới lửa, trầm giọng nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình thản, từng đạo đấu khí từ mười đầu ngón tay bùng phát ra tiến nhập vào trong lưới lửa. Càng nhiều đấu khí gia nhập thì sức nóng của Vẫn Lạc Tâm Viêm càng trở nên khủng bố.

Cuối cùng, dưới tiếng kêu thảm thiết, hung hồn rút cuộc cũng nổ tung, hóa thành một đám huyết vụ sền sệt, phiêu đảng bên trong lưới lửa.

Thấy kết quả như vậy, Thiên Hỏa Tôn Giả mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, lại thay đổi thủ ấn, lưới lửa dần dần tiêu tán, ngưng tụ lại thành một hỏa đỉnh to gần một trượng, bên trong hỏa đỉnh là đám mây máu sền sệt.

Chứng kiến Thiên Hỏa Tôn Giả ngưng tụ Vãn Lạc Tâm Viêm thành hỏa đỉnh, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện chút sợ hãi. không hổ danh là cường giả Đấu Tôn, với thủ pháp điều khiển ngọn lửa như thế thì Thiên Hỏa Tôn Giả cũng xứng đáng là trong những người đứng đầu! Quả nhiên danh bất hư truyền a!

Sức nóng bên trong hỏa đỉnh vô cùng khủng bố. Dưới sức luyện hóa của nhiệt độ khủng bố đó, đám mây máu sền sệt cũng dần dần chuyển sang màu nhạt, Tiêu Viêm biết, chỉ cần đám mây máu bên trong bị luyện hóa thành hư vô sẽ thành công luyện chế ra một loại đan dược thuần túy bổ dưỡng linh hồn. Tuy nhiên quá trình luyện hóa phải mất khá nhiều thời gian, với tiến độ như thế này, nếu không có bốn đến năm ngày thì e rằng không thể hoàn toàn luyện hóa.

- Tốt lắm, tiếp theo đây chỉ cần ngưng mỗi buổi trưa tiếp thêm đấu khí cho hỏa đỉnh là được rồi. Tình trạng của ta hiện giờ không cho phép duy trì sự tiêu hao hỏa diễm dài lâu được.

Nhìn đám sương máu, trên gương mặt Thiên Hỏa tôn giả hiện lên nét tươi cười.

- Lão tiên sinh yên tâm.

Tiêu Viêm cũng gật đầu cười, việc khống chế hỏa diễm đã có Thiên Hỏa Tôn Giả ra tay, hẳn chỉ cần cung cấp đủ đấu khí để thúc dục Vãn Lạc Tâm Viêm là được, việc này cũng tiêu hao không quá nhiều tinh lực.

Thiên Hỏa Tôn Giả hài lòng, gật đầu cười, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, khoanh chân tĩnh tọa giữa không trung, phóng xuất ra một tia lực lượng linh hồn khống chế hỏa diễm bên trong hỏa đỉnh, tiến hành luyện chế.

Thấy Thiên Hỏa Tôn Giả đã nhắm mắt lại, Tiêu Viêm lại đưa vào hỏa đỉnh một luồng đấu khí nữa, sau đó mới từ trong nạp giới lấy ra một chiếc thẻ

trúc bình thường.

Quyển trục chứa Thiên Yêu Khôi này hiển nhiên là bảo bối có được từ lần lục soát Ma Viêm cốc. Đối với quyển trục ghi lại kỹ năng khôi lỗi này, hắn có khá nhiều hứng thú đối với nó.

Chậm rãi đưa tay mở quyển trục ra, những chữ ghi trên thẻ trúc bắt đầu được Tiêu Viêm ghi nhớ khắc sâu trong ấn ký, không thể phai nhòa.

Son động chậm rãi chìm sâu vào im lặng, Thiên Hỏa Tôn Giả đang ngưng thần không chế hỏa diễm, còn Tiêu Viêm cũng đem tâm thần vùi vào trong thẻ trúc, bầu không khí im lặng kì dị. Trong sơn động kéo dài ước chừng một giờ, Tiêu Viêm mới phục hồi tinh thần từ trong âm thanh thúc giục của Thiên Hỏa Tôn Giả. Hắn cười xấu hổ, vội vàng triệu hồi ra một luồng đấu khí nhập vào trong hỏa đỉnh.

Trải qua gần một giờ nghiên cứu, Tiêu Viêm với cái gọi là Thiên Yêu Khôi cũng đã có một chút lí giải. Dựa theo những gì ghi trên thẻ trúc này thì muốn luyện chế thức này cần có ba loại tài liệu chủ yếu: thân thể, ma hạch, linh hồn. Đương nhiên, ngoại trừ những thứ đó, cần phải có một ít tài liệu kim loại đặc thù, điều này sẽ giúp thân thể khôi lỗi trở nên kiên cố hơn.

Vuốt nhẹ thẻ trúc trên tay, Tiêu Viêm dần dần lâm vào trầm tư. Mấy thứ tài liệu này trên cơ bản hắn đều có: thân thể thì hắn có của Vân Sơn, thậm chí là thân thể của Địa Ma lão quý; ma hạch đã có ma hạch cấp bảy Hỏa thuộc tính; riêng linh hồn thì lúc còn ở đế quốc Xuất Vân bắt được Thiết Hộ pháp của Hồn Điện, đó là thứ tốt nhất. Còn một số tài liệu kim loại đặc thù thì trong nạp giới của Tiêu Viêm cũng có một ít. Tuy hắn là Luyện Dược Sư nhưng do thói quen nên hắn cũng ngẫu nhiên góp nhặt được một ít.

Nhớ tới linh hồn, trong mắt Tiêu Viêm liền xẹt lên một chút hàn quang, bàn tay nhoáng lên, một cái bình được ngọn lửa mỏng manh bao bọc liền xuất hiện trong tay Tiêu Viêm, mơ hồ có một tia linh hồn dao động từ trong bình thẩm thấu ra.

Ngót tay vuốt qua miệng bình, đem tầng hỏa diễm bao bọc bên ngoài tiêu trừ, Tiêu Viêm khép hờ đôi mắt, một tia lực lượng linh hồn mang theo âm thanh truyền vào trong bình ngọc.

- Hàn Phong, người cũng biết việc Lão Sư ta bị Hồn Điện giam giữ chứ?

- Ha ha, Tiêu Viêm, ngươi muốn cứu lão bất tử đó sao? Đừng có nằm mộng, với chút thực lực ấy của ngươi, nếu gặp phải cường giả chân chính của Hồn Điện, ngươi cũng chẳng khác nào con kiến. Hắc hắc, nếu như ngươi biết nghe lời thì mau phóng thích ta rồi hảo hảo cầu xin ta một trận, có lẽ ta sẽ nhủ lòng thương mà nói cho ngươi biết một chút tin tức.

Một tràng tiếng cười to vang lên từ trong bình ngọc.

Nét mặt Tiêu Viêm vẫn hờ hững, cũng không nói tiếp, ngón tay khẽ búng ra, một luồng hỏa diễm xanh biếc liền tiến vào trong bình ngọc, lập tức trong bình ngọc vang lên một tiếng kêu thảm thiết, thống khổ.

- Đừng đốt, ngươi muốn biết cái gì? Chúng ta có thể chậm rãi thương lượng mà.

Đối với tiếng kêu hoảng sợ trong bình ngọc, Tiêu Viêm vẫn mắt điếc tai ngơ, ngón tay hất lại búng ra, hỏa diễm mỏng manh lại một lần nữa phong ấn miệng bình, sau đó trực tiếp đem bình ngọc ném luôn vào trong nạp giới. Đối với loại người này, phải cho hắn ném đủ thống khổ, mới có thể bớt đi phiền phức.

Làm xong việc đó, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua hỏa đỉnh, lúc này màu đỏ sẫm của đám mây máu đã trở nên nhạt đi không ít, hiển nhiên việc luyện hóa có tiến triển khá tốt.

Dời ánh mắt khỏi hỏa đỉnh, Tiêu Viêm vuốt ve thẻ trúc trong tay, hơi chân chờ một lúc rồi thu nó vào trong nạp giới. Việc quan trọng hiện giờ là việc chiếu cố hỏa đỉnh, không phải là thời điểm tốt để luyện chế Thiên Yêu Khô, đợi khoảng mấy ngày nữa khi hung hồn đã bị luyện hóa hoàn toàn thì hắn động thủ luyện chế cũng không muộn.

Trong lòng đã có chủ ý, Tiêu Viêm cũng không chần chờ nữa, khẽ thở ra một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu năng lượng, bổ sung tiêu hao cho cơ thể.

Việc luyện chế diễn ra trong yên lặng, thời gian ba ngày, thoáng cái đã trôi qua.

Đến ngày thứ tư.

Trong sơn động, trông mắt đang đóng chặt của hai người, không hện trước mà đồng thời mở ra, ánh mắt hướng về hỏa đỉnh đang lơ lửng trong không trung, chỉ thấy đám mây máu sền sệt đã hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là một loại khí thể hỗn độn, trong khí thể đó, Tiêu Viêm cảm nhận được một luồng lực lượng linh hồn nồng đậm.

- Rốt cuộc đã luyện hóa thành công.

Thiên Hỏa tôn giả nhìn đoàn khí thể vô hình vô sắc, ánh mắt ngập tràn sự kích động, bàn tay cấp tốc vung lên, hỏa đỉnh liền tự động tan rã, tụ trở lại thành ngọn lửa vô hình, lướt tới mặt Tiêu Viêm rồi chui thẳng vào trong cơ thể hắn.

Còn đoàn khí thể hỗn độn lại tiến về phía Thiên Hỏa Tôn Giả. Khi tiến lại gần thì lập tức bị Thiên Hỏa Tôn Giả hút vào, thôn phệ hoàn toàn, sau đó thân hình của lão khẽ run lên, hóa thành một đạo bạch quang tiến vào trong nạp giới.

- Ha ha, Tiêu Viêm, đại ân này không lời nào cảm tạ hết, nhân tình này đợi đến khi lão phu đem luồng lực lượng linh hồn này hấp thu toàn bộ sẽ hồi báo cho ngươi. Mặt khác, thời gian của lần hấp thu này có lẽ sẽ kéo dài một chút, ngươi cũng nên cẩn thận giữ gìn.

Nghe tiếng cười vui sướng của Thiên Hỏa tôn giả, Tiêu Viêm cũng chỉ cười, khẽ gật đầu nhìn sơn động trống rỗng, nói:

- Một khi đã như vậy, ta đây cũng nên luyện chế Thiên Yêu Khôi thôi.

-----oOo-----

Chương 922: Rèn luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Bên trong sơn động, Tiêu Viêm ngồi khoanh chân trên một tảng đá lớn, gương mặt lộ vẻ do dự không quyết, một lát sau chợt vung bàn tay lên,

từng vật thể từ trong nấp giới liên tiếp bay ra, rồi rơi mạnh trên mặt đất ở trước mặt Tiêu Viêm, làm vô số bụi đất văng lên tung tóe.

Hiện rõ ràng trên mặt đất là hai cỗ thi thể bị đóng băng, hai cỗ thi thể cũng không xa lạ gì với Tiêu Viêm, đó là thi thể của Vân Sơn và Địa Ma lão quý.

Ánh mắt chậm rãi quan sát cảm xúc còn lưu lại trước khi chết của hai cỗ thi thể, cuối cùng dừng lại trên thi thể Vân Sơn, thật lâu sau, Tiêu Viêm khẽ thở dài, đã nhiều năm trôi qua, cừ hận đối với con người này cũng theo sự giải tán của Vân Lam tông mà dần dần tiêu tán, hơn nữa, kết cục bi thảm của Vân Sơn cũng miễn cưỡng đủ để trả giá cho món nợ của hắn với Tiêu gia.

Hai cỗ thi thể này, thực lực của Vân Sơn trước khi chết ước chừng khoảng hai tinh Đẩu Tông, còn thực lực của Địa Ma lão quý ước chừng bảy tinh, so ra, nếu muốn luyện chế Thiên Yêu Khôi, dùng thi thể của Địa Ma lão quý xác xuất thành công có lẽ sẽ cao hơn một chút, hơn nữa với dung mạo của Vân Sơn, Tiêu Viêm cũng không muốn hắn luôn xuất hiện bên người mình, mặc dù khi đó hắn chẳng qua chỉ là một khôi lỗi mang diện mạo của Vân Sơn.

Ánh nắng chiếu rọi trên gương mặt Vân Sơn, trong tâm thần Tiêu Viêm bỗng nhiên có chút hoảng hốt, sâu trong ký ức, một hình bóng ung dung kiêu ngạo, dáng người tôn quý xinh đẹp bỗng như hư ảo xuất hiện, áo váy thướt tha như mây bay, nhẹ nhàng phiêu đảng, càng tôn thêm những đường cong động lòng người trên thân thể.

"Vân Vân."

Tiêu Viêm hơi cúi đầu, miệng lẩm bẩm hai từ Vân Vân, nhớ tới ánh mắt phức tạp trước khi rời đi của nàng, Tiêu Viêm không nhịn được chua xót mà nắm chặt tay lại.

Trong ánh mắt đó, có bảy phần thê lương, một phần lưỡng lự, một phần bất đắc dĩ, phần còn lại chất chứa hận ý lạnh lùng, nàng dường như muốn hỏi, vì cái gì hắn lại nhẫn tâm đem tất cả những thứ nàng đang có ném thành vụn vỡ, tia hận ý đã thúc đẩy nàng ra đi, bỏ lại đằng sau địa phương nàng đã nhiều năm sinh sống. Có lẽ với nàng, đó là địa phương đầy thương tâm, rời đi, có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ quay trở lại.

Nắm tay nắm chặt, nhớ đến khoảng thời gian ra ngoài lịch lãm khi trước, nhớ đến lần đụng chạm da thịt với nàng, không thể phủ nhận, với nàng, trong lòng Tiêu Viêm luôn vương vấn tình cảm, những chuyện phát sinh trong hang động, đã khắc sâu vào tâm trí hắn, vĩnh viễn khó quên.

Hai người quen biết, có chút động lòng xao xuyến, nhưng kết quả cuối cùng lại chỉ có bi kịch, Vân Lam Tông và Vân Sơn đã làm mọi chuyện để đối phó với Tiêu Gia, Tiêu Viêm không có khả năng tha thứ, bởi vậy, thân là tông chủ Vân Lam Tông, nàng buộc phải đứng ở phía đối lập với Tiêu Viêm, mặc dù cuối cùng, người bị thương tổn nhiều nhất là nàng, đây dường như là một tràng kết cục đã được định sẵn.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng quanh quẩn trong sơn động, bàn tay Tiêu Viêm vung lên, đem thân thể Vân Sơn thu vào nạp giới, chẳng hiểu vì sao Tiêu Viêm không muốn dùng thi thể của Vân Sơn để luyện chế Thiên Yêu Khôi, nguyên nhân cụ thể, hắn cũng không biết, chỉ là trong lúc tối tăm đầu óc, hắn chỉ nghĩ sẽ không tiếp tục làm cho nữ nhân bị hắn làm tổn thương phải chịu thêm một vết thương lòng nào nữa.

Từ lúc Vân Vận rời khỏi Gia Mã đế quốc, đến nay không hề có tin tức, Đấu Khí đại lượng lớn như thế, muốn tìm một người từ trong biển người mênh mông, chẳng khác nào mò kim đáy biển, nhưng trong lòng Tiêu Viêm lại như có cảm ứng, hắn tin rằng tại vùng đất Trung Châu, hắn nhất định sẽ gặp được nàng. Dù không biết tia cảm ứng đó bắt nguồn từ đâu nhưng Tiêu Viêm vẫn luôn tin tưởng trước sau như một, bởi vậy, hắn mới thu hồi thi thể Vân Sơn, hắn không muốn khi hai người gặp mặt, đột nhiên lại xuất hiện một Vân Sơn khôi lỗi, hắn không muốn gặp phải biến cố nào nữa giữa hai người.

"Lão sư, chờ đến lúc cứu được người ra, đệ tử sẽ đích thân tìm cho người một thân thể còn hùng mạnh hơn trước."

Trong lòng lặng yên thì thầm một câu, ánh mắt Tiêu Viêm rớt cuộc cũng khôi phục vẻ thanh minh, sự sắc bén trong ánh mắt đã lảng lảng xuất hiện trở lại.

Bàn tay nắm chặt lại, ngọn lửa xanh biếc lại xuất hiện, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, đem ngọn lửa bao bọc thi thể Địa Ma lão quỷ kín mít, dưới nhiệt độ nóng cháy, tầng băng đang bao quanh thân thể hắn lập tức bị

hòa tan.

Băng vừa tan hết, áo quần của Địa Ma lão quỷ cũng trực tiếp hóa thành bụi phấn, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn hờ hững, độ nóng cháy của ngọn lửa làm cỗ thi thể trở nên đỏ ửng, dưới sự thiêu đốt không ngừng của ngọn lửa, đột nhiên một tia hắc khí nhàn nhạt từ trong cơ thể Địa ma lão quỷ chui ra, sau đó bị ngọn lửa đốt cháy thành hư vô.

Tia hắc khí đó là một loại thi khí, mơ hồ ẩn chứa một chút ý niệm của chủ nhân khi còn sống, nếu không đem loại thi khí này tiêu trừ, phần linh hồn còn sót lại của thi thể sẽ khó mà dung hợp cùng một chỗ với thân thể, để luyện chế Thiên Yêu Khôi, yêu cầu lớn nhất là phải dung hợp hoàn toàn thân thể, ma hạch, linh hồn, do đó cái gọi là thi khí phải bị đuổi đi hoặc tiêu trừ hoàn toàn.

Độ nóng của ngọn lửa đã được Tiêu Viêm điều khiển một cách tinh diệu, có thể bức ra thi khí lưu lại trong cơ thể mà không hề tổn hại đến chút nào đến thi thể.

Chỉ mới rèn luyện thi thể mà đã mất của Tiêu Viêm thời gian ước chừng ba giờ, mới có thể đem toàn bộ thi khí đuổi đi sạch sẽ.

Lúc tia thi khí cuối cùng bị bức ra ngoài, Tiêu Viêm mới buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, ngón tay lại búng ra, hai cỗ kính phong lập tức bắn tới vị trí ngực và trán của thi thể, tạo thành một lỗ thủng to chừng miệng bát.

Từ lỗ thủng không có chút máu tươi nào tràn ra, nguyên nhân bởi khi Tiêu Viêm rèn luyện thi khí, đã đem máu tươi còn sót lại trong cơ thể chung cất toàn bộ, mà đồng dạng cũng luyện chế thành một Thiên Yêu Khôi nhỏ chừng năm thước.

Lúc này, thi thể Địa Ma lão quỷ đã rút nhỏ lại vài vòng, làn da toàn thân hiện ra một màu xám trắng, gắt gao dán trên cơ thể khô héo, bàn tay cũng trở nên vô cùng dài và nhỏ, trông giống như một loại thủy chủ.

Dựa theo văn tự ghi trên thẻ trúc, Tiêu Viêm đem cỗ thi thể này rèn luyện một chút, sau đó vẫy tay, lập tức khóa ma hạch màu đỏ liền trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm, rồi chui thẳng vào trong cái lỗ trên ngực, làm xong mọi việc, Tiêu Viêm lại lạnh lùng lấy ra một cái bình ngọc, trong bình ngọc mơ hồ tản ra một tia linh hồn dao động.

"*Tiêu Viêm, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha lão phu?*" Bình ngọc vừa xuất hiện, trong đó lập tức truyền ra một tiếng rống oán độc, căm phẫn.

"*Thiết Hộ pháp, không cần gấp gáp, ta lập tức cho ngươi đi ra.*" Khóe miệng Tiêu Viêm hiện ra nét cười lạnh, bàn tay xiết chặt, bình ngọc liền âm âm bạo liệt, lộ ra một đạo linh hồn màu đen bên trong, linh hồn vừa mới được phóng thích, không thèm quan sát xung quanh, lập tức hướng về phía bên ngoài sơn động chạy trốn, tuy nhiên Tiêu Viêm đã có sự chuẩn bị, lập tức cuốn lấy linh hồn quay trở về.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn linh hồn Thiết Hộ pháp đang liêu mạng giãy dụa, ngọn lửa dữ dội tuôn ra, bao bọc lấy linh hồn, nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, tiếng oán động nhiec mắng vang lên không dứt bên trong sơn động.

Đối với tiếng chửi rủa oán độc, Tiêu Viêm không hề có phản ứng, lại tiếp tục tăng sức nóng của ngọn lửa, dưới sự luyện hóa của nhiệt độ cực nóng như vậy, Thiết Hộ pháp lại bị phong ấn lâu ngày, cuối cùng chỉ kịp phát ra một tiếng động nho nhỏ, linh hồn thần trí của Thiết hộ pháp liền tan thành mây khói.

Luyện hóa thần trí của Thiết Hộ pháp xong, Tiêu Viêm liếc nhìn đoàn khí vụ màu đen ở trên tay rồi nhẹ nhàng ném đi, hắc vụ hóa thành một luồng khí đen, nhanh như chớp chui vào lỗ thủng trên thi thể.

Tia linh hồn không có thần khí vừa chui vào trán, hai mắt của Địa Ma lão quỷ đang nhắm chặt bỗng mở bừng ra, trong đồng tử chỉ có một màu đen nhánh.

Thấy cảnh tượng đó, Tiêu Viêm vẫn không có gì là kinh ngạc, mười ngón tay liên tiếp bắn ra, từng loại kim loại sáng bóng lần lượt bắn ra ngoài nấp giới, trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn những kim loại kì dị đang lơ lửng trước mặt, Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, nắm chặt bàn tay, ngọn lửa xanh biếc lại phun mạnh ra, kèm theo một luồng hấp lực, đem tất cả những tài liệu kim loại hút vào ngọn lửa.

Dưới sức nóng kinh khủng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, những loại kim loại

kì dị bắt đầu có dấu hiệu nóng chảy, mặc dù cho đến lúc hòa tan hoàn toàn, còn phải mất rất nhiều thời gian.

Lúc này Tiêu Viêm đang phân tâm làm hai việc cùng lúc, một mặt vừa điều khiển sự ổn định của ngọn lửa rèn luyện thi thể, mặt khác lại dùng sức nóng cực lớn luyện hóa kim loại, hai ngọn lửa với hai nhiệt độ chênh lệch, đòi hỏi năng lực khống chế của Tiêu Viêm phải rất cao, tuy nhiên Tiêu Viêm đã từng tu luyện Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp, nên hẳn cũng không có chút gì lúng túng.

Luyện chế hai thứ trên, cần tốn rất nhiều thời gian, đặc biệt là việc rèn luyện thi thể, phải đạt tới một tình trạng nhất định mới có thể làm cho linh hồn và ma hạch dung hợp một cách hoàn mỹ, biết lúc này không thể nôn nóng, bởi vậy Tiêu Viêm liền ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, nhắm mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi tới thời điểm dung hợp hoàn mỹ.

Quá trình này kéo dài ước chừng thời gian bảy ngày, trong vòng bảy ngày này, những kim loại kì dị đã bị hòa tan thành một loại dung dịch màu vàng nhạt, chúng chậm rãi lưu chuyển bên trong ngọn lửa, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Việc luyện chế kim loại đã hoàn thành nhưng còn thân thể, ma hạch, linh hồn vẫn còn cần phải kết hợp cho hoàn mỹ, tuy nhiên trong việc này, Tiêu Viêm không hề vội vàng manh động, hẳn hiểu rất rõ, loại công việc này càng vội vàng càng dẫn đến việc bỏ lỡ cơ hội dung hợp hoàn mỹ, không chỉ có thân thể bị hư hỏng, thậm chí ma hạch và linh hồn cũng sẽ mất đi tác dụng trong nháy mắt, điều này chính là điểm khó khăn nhất trong việc luyện chế Thiêu Yêu Khôi.

Tiêu Viêm vẫn duy trì tâm tình yên tĩnh như mặt nước, cứ như vậy, ba ngày thời gian lại trôi qua.

Vừa hết ngày thứ ba, thân hình Tiêu Viêm đang ngồi như lão tăng nhập định trên tảng đá bỗng khẽ run lên, đôi mắt đang đóng chặt cũng vội vàng mở ra. Trong đôi mắt đen nhánh không hề áp chế nét vui mừng như điên, thi thể đang được ngọn lửa luyện chế bỗng lóe lên từng đạo quang mang hoàn mỹ, cuối cùng cũng đến giai đoạn hòa hợp.

Chương 923: Luyện chế thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong sơn động, hai mắt Tiêu Viêm đang nắm chặt bóng mở bừng ra, sự vui mừng hiện rõ trong mắt, bàn tay cấp tốc kết thành một thủ ấn kì lạ, đồng thời miệng phát ra một tràng âm thanh kì dị.

Theo âm thanh truyền tới, thi thể Địa Ma lão quỷ đột nhiên run lên, đạo linh hồn đang quanh quẩn trong đầu thi thể giống như bị một lực lượng vô hình chấn nát, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ, nhanh chóng tản ra các bộ vị trên cơ thể, trong khoảng khắc linh hồn tan vỡ đó, ma hạch ở trên ngực cũng phát ra một tiếng động nhỏ, từng luồng năng lượng cuồn cuộn từ bên trong ma hạch tuôn ra, như sóng triều xung kích, theo kinh mạch trong thân thể âm âm chảy xuôi.

Nương theo biến cố của linh hồn và ma hạch, màu xám trắng của làn da trên thi thể trở nên càng lúc càng đậm màu, thân hình cũng bị co rút lại, một luồng khí thể bàng bạc không mang theo bất cứ tia cảm xúc nào, chậm rãi tản ra từ trong thi thể. Cảm thụ được cỗ năng lượng này đủ để đối địch với khí thể của Đấu Tông cường giả bốn đến năm tinh, ánh mắt Tiêu Viêm càng thêm sáng ngời, cổ nén tia kích động trong lòng, bàn tay lại tiếp tục vung lên, một đoàn dung dịch màu vàng nhạt đang trôi nổi trước mặt liền từ từ bay ra, cuối cùng phủ lên trên toàn bộ thân thể lạnh băng của Địa Ma lão quỷ.

Xuy! Xuy! Độ nóng cực cao của kim loại nóng chảy vừa chạm vào thân thể lạnh băng, từng làn sương trắng mang theo hơi nóng tỏa ra mù mịt, nhưng tại nơi dung dịch tiếp xúc với da tay vẫn không hề có dấu hiệu nào bị tổn hại. Trải qua quá trình luyện hóa, lúc này cường độ thân thể của khôỉ lổ đã đạt đến một trình độ tương đối.

Linh hồn lực lượng như sóng trào đảo qua trên thân thể khôỉ lổ, đồng thời dung dịch màu vàng nhạt cũng lan dần tới các bộ vị, trong nhất thời vô tận sương khói từ thân thể khôỉ lổ không ngừng lan ra, tràn ngập khắp sơn động, tiếng xuy xuy do nhiệt độ cực nóng của ngọn lửa khi tiếp xúc với da tay khôỉ lổ phát ra, tạo nên một tràng âm thanh đủ để tóc tai dựng ngược.

Khi dung dịch còn đang lan tràn khắp nơi trên thân thể khô lồi, màu xám trắng trên thân thể cũng dần bị một màu vàng nhạt thay thế, ánh kim quang lập lòe phát ra, tạo cảm giác chắc chắn của thân thể.

Liếc nhìn thân thể khô lồi đang bị dung dịch xâm nhập, Tiêu Viêm thở ra một hơi, tay áo vung lên, ngọn lửa xanh biếc lại phun trào, sau đó đem khô lồi vây lại kín mít, nhiệt độ khủng bố lập tức lan rộng ra khắp nơi.

Dưới sự thiêu đốt không ngừng của ngọn lửa, dung dịch màu vàng nhạt bắt đầu chậm rãi thẩm thấu vào bên trong da tay của khô lồi, trải qua một lúc thời gian, màu sắc của thân thể khô lồi dần chuyển sang màu xám đen, trông giống như một khối kim loại.

Nhìn khô lồi tự nhiên chuyển sang màu đen, chân mày Tiêu Viêm nhíu lại, nói: *"Phải là màu đồng mới đúng chứ?"*

Âm thầm kiểm tra lại văn tự trên thẻ trúc, Thiên Yêu Khôi chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân. Phương pháp tốt nhất để phân biệt các cấp độ là dựa vào màu sắc của da tay, Thiên có màu vàng, Địa màu bạc, Nhân màu đồng, trong khi đó khô lồi lại có màu không nằm trong đẳng cấp nào, chẳng trách Tiêu Viêm lại không hài lòng như vậy.

Dù hơi thất vọng trong lòng nhưng Tiêu Viêm vẫn không đành chỉ luyện hóa, sức nóng khủng bố của ngọn lửa vẫn đều đặn tuôn ra, đem dung dịch màu vàng nhạt từ từ xâm nhập vào da tay cũng như thân thể của khô lồi.

Phương thức luyện chế của Thiên Yêu Khôi chính là đem những tài liệu kim loại cải thiện cường độ thân thể con người, nếu áp dụng việc này trên cơ thể người sống, chắc chắn người đó sẽ bị nổ tan tành, chỉ có khô lồi vô tri vô giác mới có thể chịu đựng sự đau đớn không gì sánh nổi ấy, bởi vậy, nếu luyện chế thành công, dù khô lồi không có đầu kỹ nhưng chỉ với một khối nhục thể đã trở thành một thứ lợi khí giết người.

Dung dịch màu vàng vẫn chậm rãi được khô lồi hấp thu, bỗng nhiên màu xám đen trên da tay khô lồi chợt lóe lên một chút ánh sáng bạc.

Ánh sáng bạc đột nhiên xuất hiện khiến Tiêu Viêm kích động không thôi, vội tập trung quan sát thân thể khô lồi.

Dưới ánh mắt gắt gao của Tiêu Viêm, trên thân thể khô lồi càng lúc xuất hiện càng nhiều tia sáng bạc, màu xám đen cũng dần dần tiêu tán.

Cùng với sự xuất hiện của màu sáng bạc, một luồng khí thể từ trong khô lồi tràn ra, càng lúc càng nồng đậm! Biến hóa như thế chỉ kéo dài chừng mười giây, cuối cùng màu xám đen trên cơ thể khô lồi đã bị một màu bạc lóng lánh thay thế, mặc dù vẫn còn một ít màu xám đen còn đọng lại nhưng cũng chỉ rất mờ nhạt, hầu như không nhìn thấy.

Ánh sáng bạc đại thịnh đến mức độ đó liền hoàn toàn đình chỉ, cỗ khí thể đang tuôn ra cũng hoàn toàn dừng lại, chợt ánh sáng bạc trở nên ảm đạm, dường như tất cả ánh sáng đều tiên nhập hoàn toàn vào trong cơ thể khô lồi, dù màu sáng bạc trở nên ảm đạm nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể cảm nhận được khí thể của khô lồi không hề suy giảm, hiển nhiên việc tiêu tán màu chỉ là một thủ đoạn nhỏ của khô lồi.

Bên trong ngọn lửa xanh biếc, khô lồi chậm rãi đứng thẳng thân thể, sau đó không hề mợn lực, đứng lơ lửng giữa không trung trong sơn động, không có chút sứt mẻ nào, trong hai mắt chỉ có một khoảng trống không màu đen.

Tiêu Viêm khẽ cắn đầu lưỡi, một giọt máu ả chứa hồn ả của Tiêu Viêm chậm rãi phiêu phù bay ra, cuối cùng rơi chuẩn xác trên trán khô lồi, từ từ xâm nhập vào bên trong, hóa thành một người lửa đỏ sậm to chừng ngón cái.

Giọt máu chứa đựng hồn ả, có tác dụng lưu lại ả kí của chủ nhân, không cách nào xóa nhòa. Sau khi giọt máu tiến vào trong đầu, trong đôi mắt màu đen trống rỗng của khô lồi dường như phát ra một tia sinh cơ như có như không, khô lồi khẽ cử động cái cổ còn hơi cứng ngắc, nhìn chăm chú lên Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, sau đó quỳ một chân trên mặt đất, hướng về phía Tiêu Viêm, từ từ cúi thấp đầu xuống.

Đôi mắt Tiêu Viêm vẫn nhắm chặt, lúc giọt máu chứa đựng linh hồn tiến vào trong trán khô lồi, hẳn rõ ràng cảm nhận được linh hồn mình giống như bị chia làm hai bộ phận, một phần ở lại trên thân thể mình, phần khác nắm giữ linh hồn khô lồi. Giờ phút này hẳn dường như có một cảm giác mơ hồ rằng khô lồi trước mặt sẽ tuyệt đối tuân theo bất kì mệnh lệnh nào của hắn, dù chết cũng tuân lệnh, kể cả việc mệnh lệnh đó chính là ra tay với chính bản thân Tiêu Viêm, nó cũng không do dự mà công kích.

Có linh hồn ẩn kín của Tiêu Viêm, khôi lỗi này đã trở thành cận vệ thân cận nhất của Tiêu Viêm, bởi nó vĩnh viễn không bao giờ mang tâm tư phản bội.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào khôi lỗi đang quỳ một chân trên đất, có lẽ nên gọi khôi lỗi bằng cái tên Địa Yêu Khôi mới đúng, bởi hiện tại khôi lỗi này vẫn còn chưa đạt được cấp cao nhất như những gì thể trúc ghi lại.

Tuy nhiên, dù chỉ là Địa Yêu Khôi nhưng Tiêu Viêm cũng đã có chút hài lòng, hẳn có thể cảm nhận được thực lực của Địa Yêu Khôi này sẽ không yếu hơn một gã Đấu Tông năm tinh hoặc sáu tinh.

Nhìn lướt qua trên người Địa Yêu Khôi vài lần, Tiêu Viêm buông tiếng cười hắc hắc, thân hình chớp động lướt nhanh ra ngoài sơn động, Địa Yêu Khôi cũng lướt theo sau, có lẽ do thân thể vẫn chưa thích ứng lắm nên mỗi bước chân của Địa Yêu Khôi đều làm cho mặt đất rung động, vô số vết nứt lan rộng ra bốn phía, lực đạo mạnh mẽ như vậy làm Tiêu Viêm giật mình không thôi.

Tiêu Viêm đứng lơ lửng phía trên dòng nham thạch nóng chảy, Địa Yêu Khôi cũng im lặng đứng phía sau Tiêu Viêm.

"Đánh một quyền." Tiêu Viêm chỉ vào dòng nham tương nóng chảy, ra lệnh.

Lời Tiêu Viêm vừa dứt, trong mắt Địa Yêu Khôi liền xuất hiện vài tia hồng mang, nắm tay nắm chặt lại, cánh tay thẳng tắp đánh ra một quyền.

"Xuy!"

Quyền vừa xuất ra, không gian trước mặt Địa Yêu Khôi liền trở nên vặn vẹo, lấy nắm tay làm trung tâm, một không gian hình vòng cung cỡ chừng mười trượng, ẩn chứa năng lượng áp súc lập tức bắn thẳng về phía trước, một tiếng nổ lớn giống như đạn pháo, mang theo âm thanh bén nhọn bùng nổ.

"Ầm!"

Không gian bị áp súc mạnh mẽ nên thẳng xuống dòng nham tương nóng chảy, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong hang động, nham tương nóng chảy tuôn ra dữ dội, mấy chục cơn sóng nham tương khổng lồ cuộn cuộn dâng lên, đánh thẳng vào vách núi đá, làm toàn bộ vách hang động trở nên đỏ rực, uy lực vô cùng đáng sợ! Nhìn dòng nham tương nóng chảy không ngừng cuộn cuộn dâng trào, trong mắt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, lực lượng của một quyền vừa rồi tuyệt đối đủ làm cho Đấu Tông cường giả cấp bậc một hoặc hai tinh bị trọng thương. Thậm chí, nếu đánh bồi tiếp thêm một quyền nữa, lập tức có thể bị giết chết. Thiên Yêu Khôi quả nhiên không hề là lợi khí truyền thừa từ viễn cổ dị giới, lực sát thương mạnh mẽ đó chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung.

Hơn nữa, khôi lỗi này của Tiêu Viêm cũng chỉ mới đạt tới trình độ Địa cấp mà thôi, thật không dám tưởng tượng cấp độ Thiên cấp sẽ cường hãn đến mức độ nào!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Viêm trở nên sáng rực, tuy nhiên ngẫm nghĩ lại, Tiêu Viêm cũng bắt đầu dĩ lắc đầu, để luyện chế Địa Yêu Khôi, đã tiêu hao một thân thể của Đấu Tông cường giả thất tinh, một quả ma hạch cấp bảy, một linh hồn cường giả Đấu Tông. Nếu muốn luyện chế Thiên Yêu Khôi, chẳng lẽ phải cần thân thể Đấu Tông cường giả, ma hạch cấp tám, linh hồn Đấu Tông sao?

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Tiêu Viêm sáng suốt đem suy nghĩ không thực tế này gạt bỏ ra khỏi đầu óc, tay áo vung lên đem Địa Yêu Khôi thu vào bên trong nạp giới. Nạp giới không thể thu nạp được sinh vật sống nhưng Địa Yêu Khôi chỉ là một khối thân thể không có thần trí mà thôi.

Đã luyện chế thành công Địa Yêu Khôi, kế tiếp, cũng nên chuẩn bị luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan nữa a!

Khẽ vuốt ve nạp giới, Tiêu Viêm thoáng buông tiếng thở dài, luyện chế Thất phẩm đan dược, thật lòng mà nói hẳn cũng không dám nắm chắc thành công.

-----oOo-----

Chương 924: Đại động tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khi Tiêu Viêm từ trong thế giới nham tương đi ra ngoài, hắn không sót ruột luyện chế ngay Thiên Hồn Dung Huyết Đan. Thất phẩm đan dược không phải loại cấp độ tầm thường, lấy thực lực của hắn hiện tại, cho dù là thời kỳ lực lượng đỉnh cao, hơn nữa có sự trợ giúp của dị hỏa, chỉ sợ rằng tỷ lệ thành công không vượt quá được năm thành, huống chi giờ phút này, sau khi luyện chế ra Địa Yêu Khôi, trạng thái đã uể oải?

Huống chi, luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan cần có một ít dược liệu nữa, hắn hiện tại chưa gom góp đầy đủ, còn nữa, lần này luyện chế đan dược, tuyệt không thể nào chắc chắn lần đầu tiên đã thành công, cho nên trước tiên Tiêu Viêm phải chuẩn bị tài liệu luyện chế đầy đủ, để tránh đến lúc đó xuất hiện tình trạng thiếu hụt dược liệu, tới lúc đó còn gì mặt mũi nữa.

Chuyện thu thập dược liệu, Tiêu Viêm cũng chưa lần nào phải hao tâm tốn sức cả, sau khi nói tên những dược liệu đó cho Tiêu Lê, hắn lập tức điều động thể lực Tiêu Môn, nhanh chóng đi sưu tầm, loại tìm kiếm trên phạm vi lớn thế này, hiệu suất so với một mình Tiêu Viêm đi tìm kiếm thì tốt hơn rất nhiều.

Sau khi đem chuyện thu thập dược liệu giao cho Tiêu Lê, Tiêu Viêm hiện tại vô cùng thoải mái, hằng ngày hắn thỉnh thoảng đi dạo một chút bên trong viện, chỉ điểm một ít cho thành viên Bàn Môn, sau đó trong khoảng thời gian trống, tập trung tu luyện, để có thể nhanh chóng đạt được trạng thái đỉnh phong.

Đốc hết sức lực, sau khi chờ đợi khoảng mười ngày, những dược liệu mà Tiêu Viêm cần, chỉ trong vòng mười ngày, Tiêu Môn đã huy động nhân lực khổng lồ tìm kiếm, rốt cuộc cũng đã thu thập đủ số lượng hắn cần, đủ để cho Tiêu Viêm hoàn toàn thoải mái phóng tay chế luyện đan dược.

Mà những dược liệu này tới tay của Tiêu Viêm vào ngày thứ ba, ở trong tĩnh thất tu luyện, hai tròng mắt chậm rãi mở ra, mà theo hành động này, trong mật thất đang phong bế, đột nhiên có tiếng gió gào thét, có tiếng gió rít lên ở nơi này, thậm chí còn có tiếng sấm trâm thấp vang lên.

Một cỗ lực lượng vô hình, làm áo bào Tiêu Viêm phình to lên, hai tròng mắt đen nhánh khẽ động, trong lúc đang mơ hồ, có tinh quang chớp động.

Tiêu Viêm giờ phút này, dường như hẳn đang bị vây ở trạng thái đỉnh phong để thăng cấp lên Đấu Hoàng bảy sao.

"Là lúc này!"

Một thanh âm trầm thấp từ trong miệng Tiêu Viêm đang lầm bầm truyền ra, thân thể trước mắt chậm rãi đứng lên, một loáng sau, một đạo thanh âm Bôn Lôi trầm thấp phá vỡ luồng không khí, vang lên ở trong tĩnh thất, mà thân hình của Tiêu Viêm thì, lại bắt đầu dần dần mơ hồ.

Thân ảnh càng ngày càng mơ hồ, một lát sau hoàn toàn tiêu tán một cách quỷ dị.

Tại giải đất trung tâm ở bên trong nội viện, có một chỗ có dãy thang đá cao vút, phía cuối thang đó, có một chỗ chỉ có thể chứa được hai người ngồi khoanh chân, diện tích ước chừng khoảng một trượng, nơi này đúng là chỗ cao nhất trong Nội viện, các học viên tâm thường trong học viện, bình thường không được tiến vào nơi này.

Từ trong Nội viện ngẩng đầu lên nhìn về nơi này, giống như một cái thang đá mỏng manh đơn độc, tựa như phần trên của một gốc cây ở dưới, đứng ở trên bình đài này, có thể đem toàn bộ Nội viện thu vào trong tầm mắt, đồng dạng nếu đứng ở chỗ này, sẽ bị người toàn bộ Nội viện nhìn thấy trước tiên.

Chỗ phân bình đài trên thang đá, thời gian xây dựng dĩ nhiên đã hơi lâu, theo lời đại trưởng lão Tô Thiên, nơi này vốn là nơi Viện trưởng đại nhân ngày thường hay dùng để tu luyện, vì vậy, thông thường những học viên bình thường trong học viện đều bị cấm đi lên, có điều, lần này, nghe nói Tiêu Viêm muốn phóng tay luyện chế đan dược Thất phẩm, Tô Thiên quyết định mở nơi này ra, cho hẳn mượn dùng.

Có thể được vị Viện trưởng đại nhân thân bí kia dùng làm nơi tu luyện, ắt hẳn nơi này tự nhiên sẽ không bình thường như vẻ bề ngoài. Trong không gian quanh mình trên thạch đài, có thể mơ hồ cảm nhận được không gian ba động, rất khó để có thể phát hiện, những loại không gian ba động như thế này có chút kỳ dị, thực giống như một loại đá nam châm, đem năng

lượng của thiên địa xung quanh mình, toàn bộ hội tụ hấp thu về chỗ này.

Được ở chỗ này tu luyện, hiệu quả có thể nói tương đối khá, hơn nữa những loại không gian dao động quanh mình, tính an toàn cũng tương đối cao, vì vậy, ở trong Nội viện, những người có tư cách tu luyện ở chỗ này, thực sự là ít ỏi, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ngay lúc này, trên bệ đá vốn đã tịch mịch một thời gian, đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền nhàn nhạt, chợt một đạo thân ảnh như điện xẹt phóng nhanh tới, cuối cùng thân hình vừa hiện ra, đã xuất hiện ở trên bệ đá, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Hiện thân ở nơi này, tự nhiên là Tiêu Viêm vừa lướt đi ở trong tĩnh thất, giờ phút này, hắn đang bị vây trong trạng thái đỉnh phong, đấu khí hùng hồn tràn đầy ở quanh thân, cuồn cuộn mênh mông, cư nhiên có chút cảm giác bàng bạc. Loại cảm giác như thế này, cho dù là một ít cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong, cũng hơi khó để tạo ra hiện tượng này. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Lấy trạng thái hiện giờ của Tiêu Viêm, giống hệt như ngọn đèn xuất hiện trong bóng tối, cực kỳ thu hút tầm mắt của người khác, khi vừa mới hiện thân, khắp nơi trong Nội viện, từng đạo thân ảnh bay vút ra, lướt thật nhanh về phía thạch đài, cuối cùng dừng lại ở khoảng cách hơn trăm mét, nhìn bóng hình mơ hồ của Tiêu Viêm trên thạch đài.

Sau khi những trưởng lão xuất hiện, lại có thêm mấy đạo thân ảnh như thiểm điện lướt tới, cuối cùng hiện ra trên bầu trời, chúng trưởng lão thấy thế vội vàng hành lễ.

Ở trong nội viện này, có thể làm cho những người trưởng lão này phải tôn kính như thế, tự nhiên chính là Tô Thiên rồi, giờ phút này, hắn hơi nheo mắt nhìn Tiêu Viêm đang ở xa xa một cái, cảm giác được đấu khí đang bùng bùng quanh thân, trên khuôn mặt chợt xuất hiện vẻ kinh sợ, nghiêng đầu nhìn về Tiểu Y Tiên đang ở bên cạnh, cười nói: "*Xem ra tiểu tử này vì ngày hôm nay, đã hao tổn không ít tâm tư máu huyết a.*"

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua bóng người dày đặc ở phía dưới, không khỏi cau mày lại, nói: "*Luyện đan ở địa phương này, có hay không sẽ phiền nhiễu đến hắn nhi?*"

"Ha ha, yên tâm đi, ở chung quanh thạch đài này, Viện trưởng đại nhân đã thiết lập một không gian dao động, ngoại giới rất khó để quấy nhiễu đến hần, hơn nữa ta lựa chọn cho hần luyện đan ở chỗ này, cũng là suy nghĩ cho hần, một khi đan dược Thất phẩm xuất thế, sẽ xuất hiện dị tượng trong thiên địa, thậm chí nếu không may kéo theo cả đan lôi, không gian chung quanh thạch đài đã được bố trí, đến lúc đó có thể giúp đỡ được hần một tay." Tô Thiên khoát tay áo, cười nói.

Nghe được Tô Thiên nói như vậy, lúc này Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, không nói gì thêm nữa, hai tròng mắt màu nâu tím nhìn về phía Tiêu Viêm.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện nhiều trường lão của Nội viện, tự nhiên làm cho toàn bộ nội viện xôn xao, vô số ánh nhìn theo tầm mắt bọn họ nhìn tới, sau đó liền thấy một hắc bào thanh niên đang ngồi khoanh chân trên bệ đá, lập tức đủ thanh âm kinh ngạc vang lên, lập tức từ bên trong Nội viện phát ra.

"Đấy không phải là học trưởng Tiêu Viêm sao? Hần làm sao lại xuất hiện tại nơi đó nhỉ?"

"Ta nghe được tin tức gần đây do Bàn Môn truyền ra, hình như học trưởng Tiêu Viêm có kế hoạch luyện chế một loại đan dược có phẩm chất không hề tầm thường a."

"Thật sự là luyện chế đan dược sao? Sớm đã được nghe nói học trưởng Tiêu Viêm không chỉ có thực lực cường hãn, mà hơn nữa lại là một Luyện Dược sư Lục phẩm, hôm nay có thể nhìn thấy hần ra tay luyện đan, hắc hắc, ngày sau khi trở về, ta có tiền vốn để khoe khoang với gia tộc mình rồi."

Theo số đông những lời bàn luận xôn xao như sóng triều truyền ra ở bên trong nội viện, càng ngày càng có nhiều học viện buông bỏ công việc đang làm, chạy ra khỏi phòng, đi về phía mảnh đất trống trải trong nội viện, ngẩng đầu lên, nhìn về phía thạch đài đang ở xa xa trên bầu trời. Khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy thân ảnh hắc sắc có vẻ hơi gầy gò, trong mắt đều ánh lên vẻ kính sợ cùng với sự tôn sùng, trải qua mấy lần đại chiến cùng Địa Ma lão quý kia, địa vị của Tiêu Viêm trong lòng những học viên bên trong Nội viện, cho dù là một số ít trường lão, cũng không thể nào với tới được.

Cách đó không xa, trên lầu các cao ngất phía dưới bệ đá, có không ít bóng

người đang đứng thẳng, chăm chú nhìn, chỗ ngực những người này, đều có đeo huy chương giống nhau, đây là những thành viên của Bàn Môn.

Ở vị trí của bọn hắn, Ngô Hạo, Hồ Gia, Tiêu Ngọc, Hân Lam đều đang đứng nhìn về bệ đá. Mấy ngày nay đối với việc Tiêu Viêm chuẩn bị luyện đan, bọn họ cũng biết được ít nhiều, đan dược Thất phẩm, làm cho trong lòng mọi người không khỏi có chút run sợ. Phẩm cấp cỡ này, cho dù là ở bên trong Hắc Giác Vực, cũng rất khó để xuất hiện Luyện Dược sư luyện chế ra đan dược Thất phẩm. Đồng thời, đã từ lâu lắm rồi bên trong Hắc Giác Vực, chưa xuất hiện một viên đan dược có phẩm giai Thất phẩm. Loại đan dược có thể được xem như đỉnh phong trong bảng xếp hạng đan dược, coi như toàn bộ cường giả Trung Châu tụ tập lại, đồng dạng có thể làm một trận xôn xao chấn động, cấp độ Thất phẩm như thế này, đủ để làm cho một số lão yêu quái cấp bậc Đấu Tông muốn ra tay tranh đoạt lấy một viên.

"Người này, trước khi rời đi không muốn an phận, tràn diện ngày hôm nay, chỉ sợ là sự kiện lớn nhất của Nội viện từ trước tới nay." Ngô Hạo cúi đầu nhìn xuống phía dưới, giờ phút này bên trong nội viện, chỗ mảnh đất trống trải kia, đã thấy đông nghịt bóng người, vô số ánh mắt đều hội tụ vào một chỗ, thanh niên mặc hắc bào ở trên bệ đá.

"Có điều, nếu như hắn thật sự có thể luyện chế thành công, chỉ sợ rằng, đó chính là học viên ưu tú nhất mà Già Nam Học Viện đào tạo ra được từ trước đến nay." Tiêu Ngọc khẽ mỉm cười, đôi mắt đẹp lộ chút ít tinh quang, nhìn chằm chằm thân ảnh gầy gò kia, khó có thể tin được. Một thanh niên ban đầu trong gia tộc bị xem là phế vật, hiện tại lại đang ngồi ở vị trí vinh quang nhất trong Già Nam Học Viện.

"Từ khi Già Nam Học Viện được thành lập cho tới nay, có hai người lúc tốt nghiệp, tấn cấp lên Đấu Hoàng, có một người tấn cấp lên Đấu Tông, đều là những người không hề tầm thường, hơn nữa là do có may mắn thiên phú tu luyện, mới có thể đạt tới được đẳng cấp đó, nhưng nếu như hôm nay Tiêu Viêm có thể thành công luyện chế ra đan dược Thất phẩm, vậy thì sẽ càng gây chấn động hơn nhiều lần." Hồ Gia cười sảng khoái, nhìn Tiêu Viêm nói: *"Người này, quả thực rất đáng để tán thưởng, hiện tại ngay cả bốn tiểu thư cũng không nhịn được nữa, có chút động tâm, khó trách lấy Huân Nhi ngày đó thiên chi kiêu mị như vậy, cũng bị hắn đánh cắp mất trái tim."*

Hân Lam ở một bên cười thản nhiên, hai tròng mắt trong suốt nhìn về phía thạch đài, trong lòng có một chút kích động, nếu như Tiêu Viêm có thể luyện chế ra đan dược Thất phẩm, tiềm lực như vậy, có thể nói là vô cùng khủng bố. Dù sao để luyện chế ra được đan dược Thất phẩm, hơn nữa lại là luyện được sư trẻ tuổi như vậy, cho dù là phóng nhãn khắp Trung Châu, cũng là dạng kỳ tài nghìn năm khó gặp.

Tiêu Viêm giờ phút này, cũng không biết bởi vì hấn mà đã dẫn tới bao nhiêu xôn xao bên trong Nội viện, bản thân hấn lúc này, tâm thần hoàn toàn ngưng tụ, lực lượng ngoại giới muốn khuấy nhiễu hấn đã muốn phần khó khăn.

"Vù!"

Một hơi thở mang theo chút ít nóng bỏng, từ trong mũi Tiêu Viêm tràn ra, chợt, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng cực kì, bàn tay khẽ động, dược đỉnh đỏ sậm cực đại, âm âm xuất hiện, cuối cùng mang theo tiếng chuông lạnh lạnh, rơi lên trên bệ đá.

Từ khi Tiêu Viêm trở thành Luyện Dược sư cho tới nay, lần luyện đan gian nan nhất, chính thức bắt đầu!

-----oOo-----

Chương 925: Luyện chế thiên hồ dung huyết đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Toàn thân dược đỉnh được che kín bởi thú văn đỏ sậm, rơi thật mạnh xuống bệ đá, cảm giác to lớn nặng nề, dường như làm cho thạch đài khẽ run rẩy một chút.

Nhìn dược đỉnh đang ở trước mặt, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, miệng khẽ mở ra, một ngọn lửa màu xanh biếc được phun ra ngoài, ngón tay cong lại búng ra, ngọn lửa mang theo phần đuôi vô cùng xinh đẹp, trực tiếp xông vào bên trong dược đỉnh, đột nhiên nổ bung ra. Liệt hỏa hùng hục, không ngừng sôi trào ở bên trong dược đỉnh, nhiệt độ càng ngày càng tăng cao,

thậm chí giống như làm cho nhiệt độ ngày hôm nay tăng lên, mang theo cảm giác vô cùng khô nóng.

Khi ngọn lửa bốc lên, tay áo bào Tiêu Viêm vung lên, một gốc cây dược liệu nhất thời từ bên trong giới chỉ bay ra, chợt có một đạo đầu khí bao vây nó lại, trôi lơ lửng nơi không trung của thạch đài, giống như một quả mai bình thường tán ra ánh sáng le lói, từ phía dưới nhìn qua thì có chút rục rờ

"Thiên Hỏa Dung Huyết Đan, có cấp bậc Thất phẩm, có tác dụng cải thiện thể chất, đề cao khả năng tu luyện thiên phú kinh người. Luyện chế cần thiết phải dùng vô số còn có cực kì nhiều những hạn chế, ước chừng có hơn bảy mươi loại dược liệu, trong đó tài liệu chính chia làm bốn loại.. Long Huyết Chi, Cốt Linh Quả, Huyền Thiên Thanh Đăng, Ma Thú Tinh Thuyết thất giai hoặc cấp bậc cao hơn, bốn loại tài liệu này đều vô cùng trân quý hiếm thấy, tìm ra được thực sự có chút khó khăn, mà phương pháp dùng để luyện chế, cũng thực có chút hà khắc."

Phương pháp luyện chế Thiên Hỏa Dung Huyết Đan, hiện lên chậm rãi ở trong đầu Tiêu Viêm, một số điểm máu chốt, những dòng chữ chi chít kia tức thì toàn bộ được khắc sâu vào trong đại não.

Bảy mươi loại tài liệu luyện chế, một đan dược cần số lượng dược liệu nhiều như thế, quả thực là lần đầu tiên Tiêu Viêm chứng kiến, cho dù là năm đó để thu Vãn Lạc Tâm Viêm, Dược Lão ra tay luyện chế linh đan kia, số dược liệu cần thiết cũng chưa từng đạt tới được con số này, bởi vậy có thể thấy được rằng, sự khó khăn trong việc luyện chế Thiên Hỏa Dung Huyết Đan sợ là sẽ còn cao hơn luyện chế linh đan một bậc.

Những ý niệm hỗn loạn trong đầu chợt lóe lên, toàn bộ đều được Tiêu Viêm khu trừ, ngẩng đầu lên, cảm giác một chút nhiệt độ bên trong dược đỉnh, khẽ gật đầu, ngón tay hơi vương ra, chỉ thấy được ngọn lửa màu xanh biếc đang mãnh liệt thiêu đốt trong dược đỉnh, nhất thời từ từ giảm xuống.

Đôi mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào bên trong dược đỉnh, một lát sau, ngón tay Tiêu Viêm khẽ động, một đạo quang mang lướt đến, chợt hóa thành một gốc cỏ linh chi toàn thân đỏ rực, rơi rào trong tay hắn.

Gốc cỏ linh chi này vừa xuất hiện, đã tràn ngập ra một cỗ huyết định nồng nặc, bên trong huyết tinh nồng đậm này, dường như mơ hồ có thể cảm

nhận được một cỗ năng lượng dao động có chút tinh thuần.

Vật này, chính là một trong những tài liệu chính để luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan - Long Huyết Chi, tuy nói rằng cỗ linh chi này không phải chân chính tiêm nhiễm Long Huyết, nhưng việc thành hình tương đối khó khăn, ít nhất phải hấp thu máu tươi của ba loại ma thú loại xà, mới có thể từ dưới đất chui lên sinh trưởng.

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng ma sát mặt ngoài của Long Huyết Chi, cảm thụ được nó đang ẩn chứa bên trong một loại năng lượng tinh thuần hơi có vẻ âm hàn, khẽ thở ra một hơi, ngón tay cong lại búng ra, Long Huyết Chi hóa thành một đạo hồng mang, bay vào bên trong dực đỉnh. Theo sự đầu nhập của Long Huyết Chi, bên trong dực đỉnh, ngọn lửa xanh bích vốn dĩ đang tĩnh lặng, nhất thời y như lang sói đói khát, hung hăng mãnh liệt hẳn lên, đem vào trong miệng cắn nuốt.

Ngay lúc ngọn lửa kia nhanh chóng nuốt lấy Long Huyết Chi kia, mười ngón tay của Tiêu Viêm đan lại, chỉ thấy đông đảo vô số quang điểm đang trôi lơ lửng trên không trung, lập tức phân định ra gần mười miếng, nối đuôi nhau lần lượt đều đầu nhập vào bên trong dực đỉnh, như con thiêu thân xông vào ngọn lửa.

Long Huyết Chi trời tình vốn tính âm hàn, tiếp xúc với hỏa liên tiêu vong, dực dịch rèn luyện ra ở bên trong đỉnh như dực dùng để trung hòa đi dực tính đầy sự âm hàn của nó, mà những dực liệu đầu nhập ban đầu vào trong dực đỉnh, mục đích chính là chuẩn bị trung hòa hết thủy.

Dực liệu đồng thời luyện hóa nhiều như thế, đối với yêu cầu về lực lượng linh hồn vô cùng nghiêm khắc, có điều Tiêu Viêm hôm nay, chuẩn bị đầy đủ từ tinh thần cho tới thực lực.

Đông đảo dực liệu kia xông vào trong ngọn lửa, sau một lúc tiếp xúc với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, phần lớn đều khô héo, cuối cùng bản thể hóa thành bụi phấn, mà giọt dực dịch tinh thuần, phần quý giá nhất còn lại, cuối cùng dưới dự không chế vô cùng tinh diệu của lực lượng linh hồn Tiêu Viêm, hơi dung hợp lại, sau đó từng giọt từng giọt rời ngày càng nhiều lên trên Long Huyết Chi đang khô héo kia.

Theo những giọt dực dịch này rơi xuống, Long Huyết Chi đỏ sậm như máu bắt đầu từ từ phai màu, thành từng mảnh huyết sắc, bột phấn từ trong

đó bị bóc xuống, cứ như thế chỉ một lát sau, màu sắc Long Huyết Chi trở nên tái nhợt.

Đôi với việc Long Huyết Chi trở nên tái nhợt, Tiêu Viêm cũng không giành nhiều sự chú ý, đi chăm chú nhìn nó chính là tinh hoa của Long Huyết Chi, không phải nằm ở trong đó mà là trên những phần huyết sắc trên da, một chút ít đó, cũng là thứ mà luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan cần phải có.

Vài giọt dược dịch màu trắng sữa rơi lên trên chút ít phần bì màu đỏ sậm dưới nhiệt độ ở chung quanh đang ổn định, bột phấn đột nhiên bị hòa tan, sau đó khoảng mấy phút đồng hồ, một dòng chất lỏng như huyết sắc rờn rần nổi đui nhau hiện ra bên trong dược đỉnh.

Nhìn bước luyện hóa đầu tiên đã thành công, Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm hẳn ra, bàn tay vung lên, ngọn lửa bùng lên đem linh chi bao vây lại, từ từ tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, làm cho thể tích của chất lỏng màu máu từ từ thu nhỏ lại, mà màu sắc của nó thì ngày càng đậm lên.

Cho đến khi dòng chất lỏng huyết sắc này thu nhỏ lại còn chừng cỡ ngón tay cái, nó đã trở nên sền sệt hẳn. Nhìn thấy như vậy, khóe miệng Tiêu Viêm hiện lên vẻ mỉm cười, bàn tay phát ra, một tia sáng lướt đến, hóa thành một loại quả, trái cây màu trắng mặt ngoài đầy sự gồ ghề, đây là cái được gọi là cốt linh quả.

Vài loại tài liệu chủ yếu cần tinh luyện, đều yêu cầu cực kỳ khắt khe, nếu như không có phương pháp tinh luyện chuyên môn, căn bản rất khó đem phần dược lực mình cần đem tinh luyện ra. Long Huyết Chi vốn y như thế, mà Cốt Linh Quả cùng với Huyền Thiên Thanh Đăng thì càng cao hơn nữa. Để tinh luyện Cốt Linh Quả, sự khó khăn còn cao hơn một bậc, bao gồm hai mươi loại phối liệu để trung hòa, làm tiêu tốn của Tiêu Viêm khoảng thời gian một tiếng, mới có khả năng từ trong đó tinh luyện thuận lợi thu được một giọt chất lỏng có màu sắc như cốt tủy.

Ngay sau khi tinh luyện Cốt Linh Quả thành công, Tiêu Viêm lại đưa Huyền Thiên Thanh Đăng vào bên trong dược đỉnh, cái Huyền Thiên Thanh Đăng này cực kì cứng rắn, phi mộc phi kim, hơn nữa điều khiến người người kinh dị đó chính là khả năng kháng sức nóng của nó, tương đối cao. Cho dù là Tiêu Viêm lấy Lưu Ly Liên Tâm Hỏa ra để trợ giúp, nhưng cũng phải mất ước chừng hơn hai canh giờ, mới có làm cho mặt

ngoài của nó xuất hiện khe nứt.

Ngay lúc Huyền Thiên Thanh Đăng hé ra khe nứt, giữa không trung lại có hơn hai mươi quang điểm bay vào trong dục đỉnh, cuối cùng bị Tiêu Viêm luyện hóa hết thấy, hóa thành từng giọt dục dịch ẩn chứa tinh thần lực, rơi vào phía trên Thanh Đăng.

Đông đảo dục liệu có tác dụng dung hòa dục lực này, ước chừng mất khoảng nửa giờ, Huyền Thiên Thanh Đăng giống như một đoạn cành khô, rốt cuộc cũng bị bạo liệt ra, có chút ít bột phấn màu xanh nhạt lần lượt từ đó rơi xuống, cuối cùng bị lực lượng linh hồn Tiêu Viêm đọng lại thành một quả phân cầu màu xanh.

Ba loại vật liệu chủ đạo, thuận lợi tinh luyện xong, nhìn thấy cảnh này, Tiêu Viêm cùng với đám người Tô Thiên đang đứng ở xa xa, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc trước nhìn thủ pháp luyện chế chớp nhoáng của Tiêu Viêm, làm cho bọn họ đều hoa mắt cả lên, tuy nói rằng với việc phương pháp luyện đan, bọn họ cũng không hiểu biết sâu, nhưng nhìn thủ pháp luyện chế Tiêu Viêm đang thể hiện, có thể nhìn ra được rất thuận lợi, như nước chảy mây trôi, loại luyện chế như thế này, hơi giống với việc thưởng ngoạn phong cảnh hữu tình.

Trong Nội viện từng trận tiếng động tiếng động xôn xao truyền ra, cũng không hề đọng lại trong tai Tiêu Viêm. Sau khi tinh luyện ba loại tài liệu chủ đạo, hẳn nghỉ ngơi một chút, sau đó lại ngưng trọng tinh thần, trầm ngâm một hồi lâu, từ trong giới chỉ lấy ra một bình ngọc, chậm rãi nghiêng miệng bình, đột nhiên, một giọt huyết dịch thanh hồng rơi xuống.

Huyết dịch thanh hồng quay tròn lơ lửng trước mặt Tiêu Viêm, thể tích huyết dịch tuy ít, nhưng trong đó ẩn chứa một cỗ năng lượng cuồng bạo, làm cho người ta không thể nào lộ ý khinh thường.

Giọt Huyết dịch thanh hồng này, chính là do Tiêu Viêm từ trong buổi đấu giá ngày đó đoạt được thi thể của ma thú thần bí, sau đó tinh luyện mà tạo thành. Ma thú thần bí kia khi còn sống có cấp bậc không hề thấp tí nào, đủ sức thỏa mãn yêu cầu luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan, nếu như dùng nó để luyện chế thì khi thành công, phẩm chất của đan dục, sợ rằng sẽ càng tăng lên nhiều lần.

Ngay lúc Huyết dịch thanh hồng xuất hiện ở nơi này, trên bầu trời, đông

đạo trưởng lão cũng phát hiện ra, lập tức đều có chút rung động. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Cặp mắt của Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào giọt huyết dịch thanh hồng, một lát sau, ngón tay cong lại búng ra, huyết dịch phiêu phiêu bay ra, cuối cùng lọt vào trong dược đỉnh.

Huyết dịch thanh hồng mới vừa lọt vào bên trong dược đỉnh, trong đó ẩn chứa năng lượng cường đại, ở bên trong dược đỉnh, trực tiếp nổi lên một trận cuồng phong, thấy như thế, chân mày Tiêu Viêm như nhăn lại, chần chừ một chút, chợt cắn răng một cái, theo dược dịch và bột thuốc của Long Huyết Chi, Cốt Linh Quả, Huyền Thiên Thanh Đăng được tinh luyện ở bên trong, trực tiếp dung hợp vào bên trong của huyết dịch thanh hồng.

Ba loại này đều ẩn chứa năng lượng cực kì cường hãn, lọt vào bên trong huyết dịch thanh hồng, không mang lại nửa điểm dao động, ngay lúc trong lòng Tiêu Viêm muốn xả hơi một cái, một cỗ năng lượng dao động cuồng bạo, đột nhiên từ bên trong huyết dịch thanh hồng cuộn cuộn tuôn ra ngoài, chợt mạnh mẽ đập vào thành của dược đỉnh, nhất thời, sóng âm to rõ thanh thúy, khuếch tán nhanh chóng, đem cả nội viện bao trùm lại, chịu ảnh hưởng mạnh mẽ.

Nơi sâu thẳm trong dược đỉnh, vào thời khắc này mạnh mẽ rung lên mấy cái, nếu như đổi lại mọi loại dược đỉnh tầm thường, chỉ sợ với loại chấn động kiểu này, sẽ trực tiếp bị nổ tung.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm bất định, nhìn giọt huyết dịch thanh hồng đang sôi trào ở bên trong dược đỉnh, bộ dạng của nó lúc này, bề ngoài thì êm dịu, vẻ hung ác không hề nổi lên, lộ vẻ ngoan hiền, làm cho nó thoát nhìn qua thì giống như một loại hải đảm bình thường thật nhỏ, mà ở bên trong hải đảm đang sôi trào kia, có một cỗ năng lượng dao động cực kì cuồng bạo, vô pháp dùng từ ngữ diễn tả.

Đỉnh! Đang!

Từng đạo năng lượng dao động không ngừng va chạm vào trên vách dược đỉnh, âm ba to rõ vang vọng không ngớt trong toàn bộ nội viện, loại biểu hiện này, dường như mỗi người đều hiểu rõ, hình như việc luyện chế ở trên kia, đã xảy ra một chút vấn đề. "*Đại trưởng lão, làm sao bây giờ?*" Một gã trưởng lão nhìn lên thạch đài, thấp giọng hỏi.

"Có thể làm sao đây? Luyện chế cũng không phải là đánh nhau với người khác, há có thể nói trợ giúp là giúp được à? Hiện tại, cục diện của tình huống này, chỉ có thể trông chờ vào biểu hiện của Tiêu Viêm, ngoại nhân nếu tùy tiện tác động vào, đều là đang làm nhiễu loạn hắn, hơn nữa luyện chế thất phẩm đan dược, vốn dĩ tỉ lệ thành công cũng không cao, hiện tại Tiêu Viêm là Luyện Dược sư Lục phẩm, thật bại cũng là chuyện cực kì bình thường thôi, không cần ngạc nhiên." Tô Thiên nhíu mày, trầm giọng nói. Bị Đại trưởng lão khiển trách, vị trưởng lão kia cũng chỉ đành gật đầu cười khổ.

Toàn bộ nội viện cũng đều bởi vì sóng âm to rõ liên miên không ngừng này mà ồ lên xôn xao, náo động. Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm vào bên trong dược đỉnh, toàn bộ lực lượng linh hồn đều trút ra, giăng đầy mọi ngõ ngách bên trong dược đỉnh.

Mặc dù hắn cũng biết, lấy khả năng chế thuốc của hắn hiện tại, luyện chế ra đan dược thất phẩm tỷ lệ thành công quả thực là cực thấp.

"Muốn ngay lần đầu tiên đã luyện chế thành công, cho dù là Luyện Dược sư Thất phẩm sợ rằng cũng khó có khả năng làm ra được."

Theo trông mắt Tiêu Viêm càng ngày càng nheo lại, tâm thần càng ngày càng ngưng tụ lại, trong chốc lát, con người đen nhánh kia, đột nhiên dâng lên ngọn lửa xanh biếc, dưới ngọn lửa bốc lên kia, dường như Tiêu Viêm mơ mơ hồ hồ nhìn thấy huyết dịch thanh hồng ở bên trong kia đang cùng với tràng năng lượng kia kịch liệt chiến đấu giữa sự ăn mòn cùng với việc dung hợp.

"Thì ra là như thế."

Trong thoáng chốc, có một thanh âm thật thấp, lâm lâm phát ra, đúng là từ trong miệng Tiêu Viêm truyền ra.

-----oOo-----

Chương 926: Uy áp trong huyết mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Luyện chế đan dược cần chú ý đem dược lực của nhiều loại dược liệu dung hợp một cách hoàn mỹ, loại dung hợp như thế này, cần duy trì ở một trình độ cực kì tinh diệu, mà cũng vì nguyên nhân này, lực lượng linh hồn mới trở thành điểm mấu chốt, quyết định nhất cho thành tựu của một gã Luyện Dược sư.

Xuất hiện biến cố như lần này, có chút nằm ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, bởi vì từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, hẳn thực sự dựa theo lời chỉ dẫn của phương thuốc, không có mảy may mắc phải sai lầm nào, nhưng cho đến cuối cùng sự cố vẫn xảy ra, hiển nhiên, những bước thực hiện trong quá trình, có một cái nào đó hẳn vẫn chưa nắm chắc trong lòng bàn tay.

Trước đó, Tiêu Viêm thực sự vẫn chưa cảm nhận được một bước kia xuất hiện sự sai lệch, nhưng khi hai mắt hắn trong nháy mắt nảy lên ngọn lửa kia, hắn chợt giật mình hiểu ra được một chút, thì ra, vấn đề không nằm ở quá trình hắn tinh luyện ra dược dịch và bột thuốc kia, mà ở bên trong giọt huyết dịch thanh hồng ít ỏi kia.

Giọt huyết dịch thanh hồng này, từ bên trong thân khô của ma thú kia tinh luyện ra, trong đó ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, vượt quá yêu cầu luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan. Trong máu chứa lực lượng quá mạnh mẽ, bằng vào khả năng của ba loại dược liệu Long Huyết Chi, Cốt Linh Quả, căn bản không thể điều hòa hoàn toàn được, nói cách khác, lực lượng giọt máu quá mạnh mẽ, trong khi dược lực của dược liệu lại quá yếu, hai thứ này khó có thể đạt được tới trạng thái cân bằng. Nguồn truyện:

Nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt của vấn đề, nhưng chân mày của Tiêu Viêm vẫn nhíu chặt như trước, không hề giãn ra tí nào, kế hoạch hiện tại, nếu như không thể đem lực lượng giọt máu trung hòa được thì liền phải thay đổi loại máu của một ma thú thất giai khác, nhưng hiện tại trong tay Tiêu Viêm, trừ giọt huyết dịch thanh hồng này ra, không chuẩn bị máu huyết nào khác nữa. *"Nếu như thế vậy đành phải liều mạng một phen với nó vậy."*

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, ánh mắt của Tiêu Viêm ngưng tụ lại, bàn tay vung lên, đông đảo quang điểm đang ở trên không trung, bị hút vào bên trong dược đỉnh, ngọn lửa màu xanh biếc quét qua, trong vòng vài phút, những dược liệu kia dưới sự không chế hoàn hảo của Tiêu Viêm,

chậm rãi dung hợp thành giọt chất lỏng màu lam nhạt.

Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào giọt chất lỏng màu xanh biết có dược lực ôn hòa kia, ngón tay khẽ chỉ ra, giọt chất lỏng này từ từ hạ xuống, chọt lọt hẳn vào bên trong thanh hồng huyết dịch đang sôi trào ngày càng kịch liệt kia.

Một giọt chất lỏng này hàm chứa đông đảo tinh hoa lực lượng của dược liệu, sau khi lọt vào bên trong huyết dịch thanh hồng, trong nó ẩn chứa lực ôn hòa, ngay lập tức có hiệu quả rõ rệt, mặt ngoài giọt máu co duỗi mũi nhọn lại, chậm rãi rút vào bên trong thân thể.

Nhìn cảnh này, Tiêu Viêm khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, song ngậm hơi này vừa chui ra khỏi yết hầu một tí, đột nhiên bị khựng lại, bởi vì hắn cảm giác một cách rõ ràng, một cỗ uy áp mang cảm giác mơ mơ hồ hồ, từ từ bên trong giọt huyết dịch thanh hồng kia tràn ra.

Cảm giác được cỗ uy áp xuất hiện, làm cho đầu khí bên trong cơ thể Tiêu Viêm hơi chậm lại. Chợt giọt huyết dịch thanh hồng vừa mới bình tĩnh lại thì đã như sôi trào lên, điên cuồng mãnh liệt, một cỗ cỗ lực lượng cuồng bạo làm mọi người biến sắc nhanh chóng bùng lên.

Đột nhiên xuất hiện biến cố, làm cho mọi người tại chỗ sắc mặt thay đổi, uy áp này từ trong máu tràn ngập ra, cho dù là đám người Tô Thiên, cũng có một chút kinh ngạc. *"Chuyện gì xảy ra vậy? Cho dù ma thú thất giai tầm thường một chút, cũng không thể nào có uy áp mạnh mẽ như thế a."* Trên bầu trời, đông đảo trưởng lão sắc mặt đều kinh sợ, nhìn chăm chú lên thạch đài, chum đầu ghé tai bàn luận với nhau xôn xao.

Tô Thiên cùng Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên chút ngưng trọng, cảm giác cỗ uy áp từ nơi đó phát ra, chủ nhân của máu huyết khi còn sống, thực lực có thể nói vô cùng khủng bố, nói không chừng, nó còn là một mãnh thú cấp bậc tuyệt thế, không biết Tiêu Viêm từ đâu lấy được máu ma thú có cấp bậc cao như thế?

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc, người này giờ chưa xuất hiện, ở bên cạnh Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên. Trong chốc lát cỗ uy áp xuất hiện tại đây, trong con ngươi giống như bảo thạch hiện lên tia tử mang có chút kỳ dị.

Ánh mắt Tiêu Viêm, giờ phút này đang gắt gao nhìn chăm chăm vào giọt huyết dịch thanh hồng kia, vấn đề lớn nhất quả nhiên nằm ở trên người nó.

"Ngày đó, theo như lời Mạc Thiên Hành nói, thực lực của ma thú này khi còn sống, hẳn đang ở thất giai đỉnh phong, trong quá trình đột phá lên bát giai, nhưng cho dù là ma thú cấp bậc như thế này, chỉ với một giọt máu huyết, cũng khó có thể gây ra uy áp mạnh mẽ như thế, xem ra, con thú này lai lịch có chút bất phàm."

Trong mắt Tiêu Viêm hiện lên chút tinh mang, uy áp bên trong thanh hồng huyết dịch truyền ra, không ngừng chống lại phần lớn dược liệu dùng trung hòa, dường như trong giọt máu kia, có một cỗ ngạo khí mơ hồ còn sót lại, chính cỗ huyết mạch kiêu ngạo này không cho phép nó bị luyện hóa thành một khóa đan dược cho con người hấp thu.

"Bất kể lúc còn sống người mạnh mẽ như thế nào, nhưng hiện giờ chỉ là một giọt máu mà thôi, ta không tin thực lực của mình không thể thu phục được người."

Bên trong giọt máu không ngừng truyền ra ý chí kháng cự, nó đã khởi dậy một tia hỏa khí trong lòng Tiêu Viêm. Hắn hừ lạnh một tiếng, ngón tay cong lại búng ra, một gốc Long Huyết Chi xuất hiện ở trong tay, ngọn lửa bốc lên trên lòng bàn tay, đem Long Huyết Chi cắn nuốt toàn bộ, sau đó rất nhiều dược liệu được chứa ở trong nạp giới không ngừng liên tục bay ra, tiến vào bên trong ngọn lửa.

Lấy khả năng phản kháng của huyết dịch, Tiêu Viêm có thể ước đoán, dường như ước lượng dược năng lượng chứa trong đó dồi dào như thế nào, nếu như thật sự có thể thuận lợi chế luyện thành Thiên Hồn Dung Huyết Đan thì sợ rằng phẩm chất của nó sẽ đạt cao hơn một tầng so với bình thường. Sở luyện, nếu như trong cơ thể nàng xảy ra tình huống gì thì nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến nhi tử hoặc nữ nhi của mình, phải tiếp tục sở luyện. Tiêu Viêm làm việc luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, nếu muốn tinh luyện, ắt tự nhiên là thứ tốt nhất.

Ý niệm đang quay cuồng trong lòng, lửa giận bốc lên, bên trong ngọn lửa trên tay Tiêu Viêm, một giọt chất lỏng màu đỏ như máu lại hiện lên một lần nữa.

"Ta cũng không tin không thể trị được người."

Nhìn giọt chất lỏng đỏ như máu kia, Tiêu Viêm cắn răng một cái, cong

ngón tay bung ra, nó liền hóa thành một đạo hồng ảnh, tiến vào bên trong thanh hồng huyết dịch.

Dược dịch đỏ như máu lọt vào bên trong thanh hồng huyết dịch, làm cho cỗ lực lượng cuồng bạo kia hơi bị đè xuống, nhưng dưới cỗ uy áp kia, lại cứ nhiên sinh sôi tiếp tục, hơn nữa, dường như do Tiêu Viêm liên tục không chế, cỗ uy áp từ trong huyết dịch càng lúc càng mạnh, cho tới khi tầm mắt của Tiêu Viêm xuất hiện chút hoảng hốt. Trong lúc đang mơ hồ, hắn nhìn thấy một đầu thú khổng lồ cực kỳ dữ tợn, từ bên trong dược đỉnh đánh ra, mạnh mẽ lao về phía của hắn.

Đầu Thú hư ảo, vẫn chưa xuất hiện, nhưng giữa cỗ hống Tiêu Viêm, như lúc trước truyền ra một tiếng kêu rên trầm thấp, chọt trên khuôn mặt xuất hiện sự kinh hãi, lực lượng linh hồn của mình cứ nhiên xuất hiện sự mài mòn.

Hít một hơi thật sâu, vẻ khiếp sợ trong mắt Tiêu Viêm càng lúc càng nồng đậm, ngay lúc này hắn lại cảm thấy có chút may mắn, hoàn hảo là mình không có lỗ mãng, cắn nuốt huyết dịch lung tung, nếu không thì trong cơ thể không phải đã xuất hiện huyết dịch này, gây náo loạn khắp trời rồi sao?

Quá trình luyện chế đan dược, vào giờ khắc này do huyết dịch chết tiệt mà xuất hiện sự gián đoạn, không có cách nào đem uy áp bên trong kia đuổi đi, đan dược này, sợ rằng vĩnh viễn không thể chế luyện thành công.

Nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Tiêu Viêm trên bệ đá, tất cả mọi người đều nhận ra, lần luyện đan này của hắn dường như xuất hiện phiền toái to lớn.

"Không biết Tiêu Viêm đại ca lấy từ đâu được tinh huyết ma thú lại có ẩn chứa uy áp đến mức này. Theo như ta được biết, ở Trung Châu, một ít ma thú cường đại trong gia tộc, một một vị tộc nhân đều có một khối linh bia, bên trong linh bia này, có một luồng tàn hồn, chỉ cần sợi tàn hồn này không tiêu tan, huyết mạch bên trong bản thể, không thể bị người ngoài đặt được, hiện tại diễn ra cảnh này, quả thật có chút giống nhau, có điều nơi này là Hắc Giác Vực, sao lại xuất hiện loại ma thú có linh bia cơ chứ?" Trên lầu các, Hân Lam khẽ nhíu lông mày, ở trong lòng có chút nghi ngờ, miệng nói lảm bảm.

Tiêu Viêm tự nhiên không thể biết được ma thú chết tiệt này có phải là

thành viên bên trong của một trong những đại gia tộc cường đại của Trung Châu hay không, hẳn bây giờ đang bị giọt thanh hồng huyết dịch này làm cho sứt đầu mẻ trán.

Trong lúc Tiêu Viêm đang vô cùng đau đầu, ở nơi xa xa, con người Tử Nghiên lại thêm lần nữa hiện lên chút tử mang, chột thân hình động lên, lướt tới bên cạnh thạch đài, chột thân thể nhỏ xinh trực tiếp xuyên qua khoảng không đang bị phong tỏa, hiện ra trên bệ đá.

"Nha đầu, hiện tại ta không có rảnh tay để giúp ngươi luyện chế đan dược để ăn đầu." Nhìn thấy Tử Nghiên xông tới, Tiêu Viêm phát phát tay giọng nói đầy bất đắc dĩ.

"Dược vật ngươi dùng như vậy, vĩnh viễn cũng không thể trấn áp được giọt thanh hồng huyết dịch kia, bởi vì loại uy áp này, cội nguồn là do huyết mạch, mặc dù ta không nắm chắc đại gia hỏa này đến tột cùng là thuộc vào dạng ma thú nào, nhưng lại lịch thì không hề tầm thường chút nào, nói không chừng còn là một số viễn cổ dị thú lưu lại một chút, được truyền xuống." Tử Nghiên liếc Tiêu Viêm một cái, thanh âm giòn giã vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chột ngăn người ra, cười khỏ một tiếng, hiện tại hẳn cũng không muốn để ý tới chủ nhân của huyết dịch này đến cùng có phải là dị thú viễn cổ hay không, hẳn chỉ biết là, nếu không tiêu trừ được uy áp trong huyết mạch, những dược liệu cực kì khó tìm này sẽ phải lãng phí một cách vô ích.

"Dùng máu của ta!" Con người Tử Nghiên nhìn chăm chú vào giọt thanh hồng huyết dịch bên trong dược đỉnh kia, tử mang trong mắt ngày càng nồng đậm, như không đợi được Tiêu Viêm đáp lại, đã cắn mạnh đầu lưỡi một cái, một giọt máu màu tím từ từ bay ra, dừng lại ở trước mặt của Tiêu Viêm.

Nhìn giọt máu màu tím thuần khiết lóe ra ở trước mặt, Tiêu Viêm sùng sốt, nói: *"Máu của ngươi có thể khu trừ được uy áp trong huyết mạch kia sao?"*.

"Mặc dù không biết nó đến tột cùng là loại ma thú nào nhưng trực giác nói cho ta biết, so với nó ta càng mạnh mẽ hơn." Tử Nghiên kiêu ngạo giọng gầm lên, hừ hừ nói.

Nhìn tiểu tử kiêu ngạo kia bằng ánh mắt đầy hoài nghi, Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi, chỉ đành thở dài một hơi, hiện tại trước mắt, cũng chỉ có thể còn nước còn tát thôi, nếu vẫn như cũ không được, vậy việc luyện đan đành phải để lại sau này thôi.

Trong lòng hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm bấm tay một cái, giọt huyết dịch màu tím trước mặt bay vào trong dược đỉnh, sau đó lọt vào bên trong thanh hồng huyết dịch kia.

Theo giọt huyết dịch tiến vào bên trong, phiến thiên địa tại chỗ này dường như trở nên yên tĩnh trong chốc lát, chợt Tiêu Viêm vô cùng kinh ngạc nhận ra, uy áp cường hãn của giọt thanh hồng huyết dịch, giống như một loại bình thường tuyết đông gặp nước sôi, nhanh chóng bị tiêu tán.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa bên trong dược đỉnh, bởi vì lực lượng linh hồn đang trải rộng trong đó, Tiêu Viêm có thể cảm giác một cách rõ ràng, trong lúc uy áp này nhanh chóng tiêu tán, thực giống như bị kinh sợ khi gặp phải thiên địch vậy.

Trong vòng mấy hơi thở ngắn ngủi, uy áp làm cho Tiêu Viêm vô cùng nhức đầu, chớp mắt đã biến mất sạch sẽ, loại biến hóa này, làm cho hắn sững sờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đắc ý của Tử Nghiên, trong lòng tràn đầy nghi ngờ và tò mò, bản thể của cô nàng này đến tột cùng là cường đại đến mức nào.

-----oOo-----

Chương 927: Đan thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Từ trong máu cổ uy áp đã bị khu trục, dược lực của gốc Long Huyết Chi, mới vừa rời như hoa vãn nở rộ, sau đó cùng với lực lượng bá đạo trong máu, từ từ giao hội, sau đó bắt đầu thông thả dung hợp.

Mượn lực lượng của Tử Nghiên, Tiêu Viêm xem như chống đỡ qua được cửa ải này, tuy nói rằng có chút mạo hiểm, nhưng không phải hoàn toàn

không có thu hoạch. Hiện giờ bên trong đoàn nước thuốc, ẩn chứa một năng lượng tương đối mạnh, dù sao trong đó không chỉ có một giọt máu ma thú, mà còn có một giọt tinh huyết của Tử Nghiên, mặc dù không biết đến tột cùng bản thể của Tử Nghiên là loại ma thú nào, nhưng mà từ việc có thể đem cỗ uy áp kia áp chế xuống thì, tất nhiên không phải loại tầm thường, nếu lần này luyện đan thành công, viên Thiên Hôn Dung Huyết Đan, chỉ sợ việc sử dụng sẽ trở thành bí pháp cao nhất của Xà Nhân tộc từ trước tới nay.

Sau khi giúp đỡ Tiêu Viêm giải quyết khó khăn về uy áp, Tử Nghiên cũng không dừng lại chỗ này quấy rầy hấn, hơi thềm thường nhìn vào dược đỉnh đang sôi sùng sục, chép chép miệng, thân hình vừa động liền lướt ra khỏi phạm vi thạch đài.

Đám người Tô Thiên vừa nhìn thấy người ra là Tử Nghiên, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ tự nhiên có thể thấy rõ ràng, cô gái nhỏ này lúc trước, đã giúp Tiêu Viêm một cái đại ân.

Hiện giờ vấn đề đã được giải quyết, như vậy việc luyện chế tiếp theo, chỉ là vấn đề thời gian thôi sao? Ha hả, nếu tiểu tử này thật sự chỉ trong một lần đã có thể luyện chế được Thất phẩm đan dược, như vậy thì thật là không đúng a, theo ta được biết, cho dù là một ít Thất phẩm Luyện Dược Sư, tay nghề luyện chế Thất phẩm đan dược thì cũng có không ít tỷ lệ thất bại a.

Tô Thiên vuốt vuốt chòm râu, nhìn sắc mặt lại ngưng trọng thêm lần của Tiêu Viêm đang ngồi trên thềm đá cười nói.

Nghe được lời của Tô Thiên, chung quanh phần đông trưởng lão cũng tràn đầy đồng cảm gật đầu cười. Thất phẩm đan dược, đối với bọn họ mà nói, cơ hồ giống như việc ở trong truyền thuyết, những người đồng lứa như họ, chớ nói đến dùng, cho dù là số lần tận mắt nhìn thấy, cũng là việc có thể đếm trên đầu ngón tay. Dù sao, bên trong Hắc Giác Vực này, Luyện Dược Sư có khả năng luyện chế Thất phẩm đan dược, cũng đã rất nhiều năm không có xuất hiện, cho dù là Hàn Phong, cũng chưa từng một lần thành công luyện chế ra Thất phẩm đan dược.

Trong khi mọi người vì vậy mà giảm bớt căng thẳng thì tâm thần Tiêu Viêm lại một lần nữa ngưng tụ bên trong dược đỉnh, lực lượng linh hồn dũng mãnh tràn vào, đem hỏa hầu của hỏa diễm cùng tất cả các loại phản

ứng của linh dược, tất cả đều thu vào trong đại não.

Trong dược đỉnh, ngọn lửa xanh biếc đang bao vây lấy một đoàn chất lỏng to chừng nắm tay, đoàn chất lỏng này có màu sắc hơi sặc sỡ, nhưng tổng thể mà nói, màu đỏ sẫm vẫn chiếm nhiều nhất, bất quá bên trong màu đỏ sẫm, giống như lại có ánh sáng của mấy loại năng lượng khác nhau đang chậm rãi dung hợp.

Linh hồn lực cảm nhận được sự tĩnh lặng của đoàn chất lỏng, Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, trải qua biến cố lúc trước, chuyện sau này, nhưng thật ra cũng đã trở nên chắc chắn hơn nhiều. Nhìn bộ giáng này, chỉ cần đợi sau khi tất cả dược lực bên trong chậm rãi dung hợp, là có thể từ từ ngưng tụ thành hình thức ban đầu của đan dược.

Đương nhiên, đây là một quá trình thông thả, dựa vào những nguyên liệu đặc ý của Tiêu Viêm, thời gian trong giai đoạn dung hợp, sợ ít nhất cũng cần khoảng năm ngày. Bạn đang đọc truyện dược copy tại

Trong lòng thanh thần hít một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, phân ra một tia nguyên thần vận chuyển Phần Quyết đem năng lượng thiên địa hút vào quanh thân mình, linh hồn lực vẫn như trước xoay trong dược đỉnh, khống chế hỏa hậu cho các loại dược lực dung hợp.

Hiện tại việc mà hắn cần làm, chính là im lặng chờ đợi.

Sáu ngày nữa trôi qua.

Trong vòng sáu ngày này, đám người bên trong Nội viện cũng dần dần tản đi, bất quá mỗi người mỗi ngày khi đi ra, ánh mắt không tự chủ được lại liếc nhìn về phía thạch đài, nhìn vào thân ảnh như bàn thạch không nhúc nhích, tất cả đều có ý bội phục.

Trong sáu ngày này, cơ hồ tất cả mọi người đều đã quen với một màn trên thềm đá kia, bọn họ cũng không rõ ràng lắm việc Tiêu Viêm luyện đan cần bao nhiêu ngày, nhưng mà tận mắt nhìn thấy lần luyện đan lần này, không khỏi có chút cảm lười, khó trách Thất phẩm đan dược trân quý như thế, không nghĩ tới chỉ là việc luyện chế, đã phiền hà cùng rườm rà như vậy.

Trong vòng sáu ngày này, Tô Thiên cùng người phụ trách Tiểu Y Tiên thường xuyên có thói quen nhìn lên không chờ một thời gian ngắn, sau đó

nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn như trước vẫn không có động tĩnh gì, mới từ từ rời đi.

Đã qua nhiều ngày, hơi thở của Tiêu Viêm dần dần trở nên như có như không, ngay cả việc hô hấp, cũng trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, thoát nhìn giống như lão tăng sắp đến lúc tọa hóa, hơi thở mờ ảo phiêu định, nếu không có Tô Thiên kiến thức bất phàm, biết hẳn giờ phút này đang ở trong trạng thái huyền diệu, nếu không chỉ sợ lại nghĩ người này trong lúc luyện đan lại gặp sự cố gì.

Tiêu Viêm mặc dù như lão tăng nhập định yên lặng trở lại, nhưng mà bên trong đỉnh, lại giống như thiên lôi chạm địa hỏa, âm thanh âm âm vang vọng không ngừng. Một luồng linh hồn lực cực kỳ đáng sợ, đang gào thét xoay quanh trong đó, dưới lực lượng linh hồn lực này, cho dù là Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo tùy ý sai sử.

Nếu như có một ít cao nhân Luyện Dược Sư lúc này, nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Viêm như vậy, chỉ sợ sẽ trợn mắt há mồm, bởi vì trạng thái lúc này của Tiêu Viêm, trong giới luyện dược, được xưng là "*đan hồn*", khi ở trong trạng thái kỳ diệu này, linh hồn lực bị phóng đại vô hạn, tuy rằng là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng trước linh hồn lực khủng bố như vậy, luyện chế đan dược sẽ không có phần thất bại nào, nói cách khác, chỉ cần tiến nhập trạng thái này, như vậy việc luyện đan chắc chắn sẽ thành công!

Đáng tiếc, loại trạng thái này, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, có thể gặp được, tùy vào cơ duyên, hiển nhiên, Tiêu Viêm lúc này đây, được trời cao chiếu cố rồi.

Thời gian sáu ngày, chậm rãi mà qua, vào lúc sáng sớm ngày thứ bảy, một luồng ánh sáng thoát khỏi bó buộc của đại địa, từ cánh rừng xa xa, chiếu xạ lên thạch đài, vây kín lấy hắc bào thanh niên.

Trong ánh mặt trời âm áp, Tiêu Viêm đã nhắm chặt mắt trong sáu ngày, hiện ra một tia run rẩy rất nhỏ, chậm rãi mở ra.

Hai tròng mắt đen nhánh, dưới sự chiếu xạ của mặt trời, phản chiếu lại khiến người khác hoa mắt, mà vào giờ khắc này, hơi thở tĩnh lặng, giống như vừa thức tỉnh, từ trong cơ thể Tiêu Viêm từ từ tràn ra. Cổ khí tức này, so với sáu ngày trước, cư nhiên tinh tú hơn rất nhiều, nếu nói Tiêu Viêm lúc trước chỉ là sơ đoạn thì hiện giờ, chính là đang đứng ở tầng thứ sáu

đỉnh phong, đột phá tới Thất tinh cũng chỉ là khoảng cách trong gang tấc.

Lần luyện đan này cơ hồ mang lại cho Tiêu Viêm rất nhiều chỗ tốt.

Cảm nhận được hơi thở tràn ngập trong cơ thể mình, Tiêu Viêm thoáng có chút ngẩn người, trong mắt hiện lên vẻ do dự. Đã nhiều ngày, hắn đã lâm vào một trạng thái huyền diệu, trong trạng thái đó, linh hồn lực của hắn cơ hồ bành trướng ra rất lớn, trong quá trình dung hợp các dược lực phức tạp bên trong, không những bị hắn ngưng tụ lại, mà không có một chút tiêu hao lãng phí nào.

Dựa theo lẽ thường, lần này luyện chế Thiên Hồn Dung Huyết Đan xác suất thành công sẽ không quá cao, bởi vì trong đó không chỉ nhiều ra một gốc Long Huyết Chi, mà vô duyên vô cớ lại có thêm một giọt tinh huyết của Tử Nghiên, cứ như vậy, hoàn toàn không giống với đan phương. Phải biết rằng, trong đan phương, cho dù lúc nào, nếu như thiếu đi một gốc dược liệu, nói không chừng sẽ dẫn tới luyện đan thất bại, dù sao mỗi loại toa thuốc, đều trải qua vô số lần thí nghiệm mới có thể thành công, hậu nhân không có căn cứ muốn thay đổi, thật không thể nghĩ là biết được.

Nếu như qua nhiều ngày mà hắn vẫn chưa tiến nhập vào trạng thái kì dị đem linh hồn lực vô hạn phóng đại, như vậy cho dù ngay tức thì có thể cậy mạnh mà ngưng tụ được hình thức ban đầu của đan dược, thì cũng đã định sẵn sự thất bại của bước cuối cùng, nhưng mà không thể không nói, hắn rất là may mắn.

Chậm rãi chuyển ánh mắt vào trong dược đỉnh, nhìn thấy bên trong viên hồng sắc đan dược vừa thành hình đang bị bao vây trong ngọn hỏa diễm, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ tươi cười như trút được gánh nặng.

Viên đan dược vừa thành hình ước chừng lớn bằng một quả Long nhãn, toàn thân màu mận chín, mặt ngoài sần sùi nhìn không thuận mắt, nhưng mà ở trong đó Tiêu Viêm lại có thể cảm nhận được trong đó tràn ngập một cỗ dược lực tinh thuần, loại dược lực này, có thể nghịch thiên mà cải tạo thiên phú tu luyện của kẻ khác.

Mọi người đều biết, thiên phú tu luyện là bẩm sinh, muốn tăng lên cực kỳ khó khăn, nhưng mà viên đan dược gọi là Thiên Hồn Dung Huyết Đan này, lại có thể làm được, chỉ dựa vào điểm này, đã xứng đáng với danh

tiếng Thất phẩm đan dược.

Bước đầu tiên đan dược thành hình đã xong, kế tiếp, chính là bước cuối cùng "đan thai". Một bước này, Tiêu Viêm đã từng tiến nhập vào trạng thái "Đan hồn cảnh", đã hoàn toàn không có trở ngại, bởi khi đan dược thành hình, tất cả các loại dược lực, đều đã kết hợp một cách hoàn mỹ, nói cách khác, mặc dù chưa trải qua bước cuối cùng này, thì viên thuốc sơ thành này, hiệu quả cũng không kém bao nhiêu.

Đương nhiên, thân là Luyện Dược Sư, tất nhiên là phải theo đuổi sự hoàn mỹ, vì vậy Tiêu Viêm cũng không dừng bước cuối cùng lại, ngọn hỏa diễm xanh biếc từ từ yếu bớt, bỗng nhiên tràn ra một luồng nhân nhạt, từ từ thâm thấu vào viên đan dược vừa mới thành hình kia.

Bước cuối cùng luyện đan sắp thành, cũng không kéo dài quá lâu, ước chừng sau khoảng 10 giờ nữa, trong ngọn lửa, khóa đan dược sẵn sùì vừa thành hình kia, sẽ triệt để trở thành một khóa đan dược lớn chừng ngón cái, một viên đan dược nửa đỏ nửa tím mượt mà.

Tử hồng song sắc, giống như đôi cá âm dương, dược vẽ lên mặt ngoài khóa đan dược, nhìn qua, giống như thật sự có được linh trí (đôi cá), cực kỳ thần kỳ.

Ngay trong khoảnh khắc viên thuốc này thành hình, trên bầu trời Nội viện, đột nhiên trở nên âm u, mây đen trên trời đang ngưng tụ, bên trong đám mây, có thể thấy một ít tia chớp màu bạc, giống như ngân xà chuyển động khắp nơi.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, làm cho tất cả học viên của học viện đều dừng bước, trợn mắt há mồm nhìn bầu trời mây đen trùng điệp. Sau một lúc, những kẻ thông minh, tầm mắt đột nhiên chuyển hướng về phía bãi đá, lúc này, ở đó, một đạo thân ảnh, đứng chắp tay, ánh mắt không chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn dị biến trên bầu trời.

"Thất phẩm đan dược... muốn xuất thế sao? Tiêu Viêm đại ca, hẳn cư nhiên đã thành công?"

Ở chỗ bàn đá trong Nội viện, Hân Lam ngẩng đầu, nhìn bầu trời mây đen, trong lòng có một loại kích động, từ trong tâm từ từ sinh ra.

-----oOo-----

Chương 928: Đan Lô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện dị tượng như vậy, cũng đã kinh động đến Tô Thiên cùng những người khác, lập tức trên bầu trời vang lên những chuỗi xé gió, từng đạo thân ảnh từ trong Nội viện thoáng hiện ra, rồi trôi nổi trên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng nhìn lên bầu trời tràn ngập mây đen.

"Đan Lô!"

Tô Thiên đang trôi nổi trên không trung, sắc mặt ngưng trọng nhìn đám thiểm điện như ngân xà đang không ngừng du động trong đám mây đen, trầm giọng nói.

Bên cạnh Tô Thiên, Tiểu Tiên Y và Tử Nghiên cũng yên lặng đứng đó, trước thiên địa chi uy, cho dù là các nàng, cũng mơ hồ có cảm giác tim đập chân run.

"Chúng trưởng lão nghe lệnh, tất cả ở trong nội viện triển khai đại trận, nếu như Đan lô rơi xuống nội viện thì lập tức ra tay!"

Trên bầu trời mây đen cơ hồ bao phủ hơn nửa Nội viện, thấy một màn như vậy, Tô Thiên sắc mặt ngưng trọng quát to.

"Vâng!"

Nghe mệnh lệnh của Tô Thiên, chúng trưởng lão Nội viện cũng không dám chậm trễ, nhất tề hét một tiếng, lập tức hạ xuống, cuối cùng phân tán vào các nơi hẻo lánh trong Nội viện, đầu khí hùng hậu từ trong cơ thể họ dữ dội tuôn ra, lập tức lan ra xa, hô ứng lẫn nhau.

"Nội viện đệ tử, lập tức trở về ký túc xá, không được đi loanh quanh ở bên ngoài!" Nhìn thấy phần đông các trưởng lão đang đợi lệnh, Tô Thiên vẫn có chút không yên lòng, nghiêng đầu hướng vào bên trong Nội viện quát

lên.

Nhìn khuôn mặt già nua ngung trọng của Tô Thiên, không ít trợ giảng viên đang cực kỳ tò mò tình huống kỳ dị trên bầu trời, nhưng chỉ có thể phân tán mà lui về ký túc xá, sau đó đứng ở cửa, cẩn thận nhìn lên bầu trời.

"Một ít đan dược nếu phẩm chất quá cao, một khi xuất thế, với dược lực hùng mạnh sẽ dẫn tới thiên rung địa chuyển, cuối cùng sẽ xuất hiện Đan lôi. Cả đời lão phu, cũng chỉ thấy qua hai lần Đan lôi thôi. Lần đầu tiên nhìn thấy khi đi lịch lãm ở Trung Châu, thấy một gã Thất phẩm Luyện Dược Sư ra tay luyện đan, cuối cùng khi đan thành thì trên thiên không nổi lên sấm chớp, mà lần thứ hai chính là hiện tại. Hơn nữa, Tiêu Viêm lần này dẫn xuất Đan lôi, so với vị Thất phẩm Luyện Dược Sư năm đó, còn muốn mạnh hơn!" Sau khi phân phó xong mọi chuyện, Tô Thiên lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngẩng đầu, nhìn đám mây đen không ngừng phát ra tiếng sấm ầm ầm, chậm rãi nói.

"Đại trưởng lão, người xem Tiêu Viêm có thể hay không nghênh đón lần Đan lôi này?" Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên nhìn lên bệ đá, thấy hắc bào thiếu niên đứng chấp tay, nhin không được có chút lo lắng nói.

Nghe thế, Tô Thiên cũng là có chút chần chờ, cười khở lắc đầu nói:
"Chuyện này ta cũng không rõ lắm, mặc dù ta có thấy qua Đan lôi, nhưng cũng chỉ là chút ít. Bất quá lần chứng kiến Đan lôi kia, tên Luyện Dược Sư kia ước chừng đã mời ba tên ba sao Đấu Tông cường giả, mới có thể chống đỡ được, bây giờ Đan lôi của Tiêu Viêm lúc này lại càng mạnh hơn, lấy sức một người có lẽ sẽ có chút khó khăn."

Ngọc thủ hơi nắm chặt, Tiểu Y Tiên yên lặng gật đầu, trong cơ thể một cỗ đầu khí hùng hậu, yên lặng lưu chuyển, nàng đã hạ quyết tâm, một khi xuất hiện tình huống Tiêu Viêm chống đỡ không được, sẽ lập tức ra tay!

"Ai, giám sát chặt chẽ chút đi, nếu có tình huống không hay xảy ra, ta và người cùng xuất lực, mặc dù không biết có thể chống đỡ được lần Đan lôi này hay không, nhưng bất kể thế nào, cũng có thể vì Tiêu Viêm chi sẽ một ít áp lực." Tô Thiên cũng chỉ thở dài một tiếng nói.

Tiểu Y Tiên nắm chặt bàn tay trắng như tuyết nói: *"Phiền đại trưởng lão rồi!"*

Giữa khoảng thời gian hai người nói chuyện với nhau, trên bầu trời mây đen càng ngày càng dày, từ xa nhìn lại, giống như đang đè lên mặt đất vậy, làm người ta có một cảm giác cực kỳ áp bách.

Từ dưới nội viện tất cả mọi người đều nhìn lên, giờ phút này ở trên đầu Tiêu Viêm mây đen dày đặc, bên trong đám mây đen, các tia chớp bàng bạc du động khắp nơi, ngẫu nhiên trong đó nếu đụng phải nhau, sẽ dấy lên một hồi kinh lôi sấm sét. Thiên uy của trời đất, thật khiến cho người ta kinh hãi trong lòng.

Vì thế dưới tình huống như vậy, Tiêu Viêm vẫn có thể đứng trên bệ đá mặt không đổi sắc, khiến tất cả đám đệ tử thậm chí một ít trưởng lão cảm thất cực kỳ bội phục.

Xuy lập! Mây đen tràn ngập, đột nhiên một đạo ngân mang to như cánh tay từ trong mây phóng ra, quang mang chói mắt làm cho thiên địa đang âm đạm vì thế mà sáng bừng lên.

Trên bệ đá Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn mây đen cơ hồ gần trong gang tấc, bên trong sấm sét quay cuồng, giống như âm âm bên tai, làm cho màng nhĩ cảm thấy từng trận ù ù.

"Đây đúng là Đan lôi sao?"

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào lôi đình đang du động như ngân xà trong đám mây đen, cảm thụ được cỗ lực lượng cực lớn ẩn chứa trong đó, ánh mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút kinh dị, có chút chờ mong.

Vô số Luyện Dược sư, kỳ vọng lớn nhất của cả đời, chính là có thể luyện chế ra một khóa cao giai đan dược có thể đưa tới Đan lôi. Đối với bọn họ đó là một vinh quang lớn lao, mà Tiêu Viêm cũng giống như thế, hẳn nhớ rõ, năm đó cho dù là Dược Lão luyện chế Địa Linh Đan thì cũng không xảy ra một màn kinh khủng như vậy, nếu như việc hôm nay, bị Dược Lão biết được, chắc cũng cảm thấy vui mừng.

"Lão sư, lúc đầu người từng nói qua, nếu đệ tử có ngày luyện đan mà có thể kéo tới Đan lôi, như vậy, đã có tư cách để xuất sư. Đáng tiếc, sự việc ngày hôm nay, người lại không thể tận mắt chứng kiến."

Những tia chớp màu bạc không ngừng lóe ra trong mắt Tiêu Viêm, bàn tay

Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt đao hỏa ẩn trên trán, thấp giọng lầm bầm nói.

Ầm!

Bên trong mây đen tia chớp càng ngày càng va chạm mãnh liệt, sau đó, cả bầu trời dường như đang bị đè nén, đột nhiên giữa đám mây đen vỡ ra một khe hở, chợt một đao ngân lôi rộng chừng nửa xích, mang theo tiếng nổ vang vọng trong thiên địa, giống như một con bạch xà, xuất hiện từ bên trong mây đen lao ra, mục tiêu rõ ràng là Tiêu Viêm đang đứng trên bệ đá. Trước mặt là khóa tử hồng đan dược.

Nhìn thấy ngân lôi âm âm lao đến, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua một chút ngưng trọng, thủ chưởng nắm chặt, thanh Huyền Trọng Xích to lớn nhanh chóng hiện ra.

Lục Hợp Du Thân Xích!

Khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt xuất hiện chi chít xích ảnh, qua hai ba cái hô hấp, đã tạo thành một tầng xích (thước) ảnh kín mít không một kẽ hở, đem Tiêu Viêm vây kín trong đó.

Oành!

Ngân lôi âm âm lao tới, khi ngân lôi xuyên qua không gian của thạch đài, mặc dù bị không gian quanh thạch đài làm suy yếu đôi chút, nhưng vẫn như trước mang theo uy lực của thiên địa, hung hăng nện lên thân xích ảnh, nhất thời, một âm thanh nổ ra, vang vọng khắp thiên địa.

Nộ lôi bổ xuống, vô số tia điện nhỏ bị thước ảnh bắn ra xa, chi chít như tiểu ngân xà, bao phủ cả bãi đá.

"Liệt Hỏa!"

Tầng tầng lớp lớp xích ảnh, tựa như liên miên bất tận, đón lấy toàn bộ ngân lôi, một lúc sau, một tiếng quát khê vang lên, một vài mũi xích (thước) khổng lồ đột nhiên giao hội, ra sức đón lấy ngân lôi, đem ngân lôi hoàn toàn cắt đứt.

Một chiêu cắt đứt nộ lôi, Tiêu Viêm mở miệng hít sâu một hơi, xoa xoa bàn tay tê dại, sau đó vẩy mấy cái thật mạnh cho đỡ tê. Cẩm huyền trọng

xích ở trên bệ đá, ngẩng đầu quát:

"Tiếp tục đi!"

Có lẽ bởi vì bị Tiêu Viêm khiêu khích, mây đen kéo lại càng ngày càng nhiều, một lát sau, thanh âm xoẹt xoẹt lại một lần nữa vang vọng, so với lúc trước, ngân lôi lần này ước chừng to hơn gấp đôi, lại một lần nữa từ trong mây đen lao ra. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ha ha!"

Ánh mắt nóng bỏng ngắm nhìn ngân lôi xoẹt ngang trời đất, Tiêu Viêm cười to một tiếng, hai tay nhanh như chớp kết ấn.

"Khai Sơn Ân! Phá cho ta!"

Một thủ ấn khủng bố đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, chợt lóe lên rồi gào thét lao ra, cuối cùng trong vô số ánh mắt rung động, không sợ hãi tiếp nhận đạo thiên lôi to lớn kia.

"Ầm!"

"Đoàng"

Năng lượng thủ ấn cùng đạo thiên lôi ầm ầm chạm vào nhau, ngân điện khổng lồ như bông hoa nở rộ cuối chân trời. Trong nháy mắt năng lượng thủ ấn trở nên ảm đạm, mà đạo ngân lôi cũng đã yếu đi nhiều nhưng vẫn cực kỳ ngoan cường ầm ầm hướng Tiêu Viêm lao đến.

"Không hổ là lực lượng của trời đất, bất quá ta muốn nhìn xem, người có thể chống đỡ bao nhiêu lần!"

Nhìn đạo ngân lôi cư nhiên có thể làm nổ tung Khai Sơn Ân, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút kinh ngạc, chợt cười hắc hắc, hai tay lại một lần nữa ngưng kết.

Hai tay biến ảo, một cự đại Thủ Ấn lại hiện ra, va chạm với đạo ngân lôi còn sót lại, cuối cùng trong tiếng nổ vang với ngân lôi, cả hai từ từ biến mất.

Trong Nội viện, nhìn thấy Tiêu Viêm đem hai đạo ngân lôi mạng mẽ đánh nát, vô số người đều trợn mắt há mồm, có phần ngây dại, cũng có vài phần không thể áp chế được kích động. Lấy sức một người, chống lại uy lực của trời đất, hành động vĩ đại như vậy, chỉ sợ không có nam nhân nào không nhiệt huyết sôi trào, huống chi đây chỉ là một đệ tử còn trẻ tuổi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hai đạo ngân lôi bị Tiêu Viêm chấn vỡ, đám mây đen kia tự hồ trở nên kích động, vô số ngân mang chớp động, từng đạo tia chớp như ngân xà xé rách mây đen, sau đó từng đạo từng đạo hung hăng lao về phía Tiêu Viêm đang đứng trên bệ đá.

Nhìn thấy ngân lôi rậm rạp từ trên trời lao xuống, trong mắt Tiêu Viêm lại xẹt qua một chút cuồng nhiệt, trải qua mấy năm nay, đã tạo cho hắn một tính cách bình tĩnh, nhưng bởi vì nguyên nhân hắn rời khỏi sau đó, nên giờ phút này lại có vẻ liều lĩnh. Không thể không nói, Tiêu Viêm hiện tại, mới chân chính có một ít khí chất người trẻ tuổi, chính là dám làm dám liều, cho dù là trời đất, cũng dám chống chọi. Quanh thân Tiêu Viêm một ngọn lửa xanh biếc bốc lên, ngửa đầu cuồng tiếu, cười một tiếng như sấm, không ngừng vang vọng khắp Nội viện. Hai tay chọt vỗ vào nhau, một cột đầu khí rộng chừng một thước từ trong cơ thể điên cuồng tràn ra, không sợ hãi chút nào hướng lên trời ghênh đón thiên lôi đang théo gào!

Ầm! Ầm!

Ầm thanh ngân lôi bạo tạc trên bầu trời không ngừng vang lên, mỗi lần vang lên, đều làm cho phiến không gian có chút rung động.

Trên trời ngân lôi ùn ùn kéo xuống, một màn này như ngày tận thế, khiến cho người khác từ sâu thẳm linh hồn sinh ra một cỗ sợ hãi.

Trên bệ đá, sau khi đối kháng với mấy chục đạo ngân lôi, sắc mặt Tiêu Viêm dần dần có chút tái nhợt, thậm chí còn có vài vết máu bên khóe miệng, mặc dù như vậy, nhưng sự cuồng nhiệt trong mắt lại không giảm chút nào. Từng trận tê dại từ trong cơ thể tràn ra do ngân lôi chạy trong kinh mạch làm cho cơ thể Tiêu Viêm nổi lên một cảm giác mệt mỏi, trong khi chống đỡ cũng kinh lôi cũng dần dần rơi xuống hạ phong.

Sự phản kháng của Tiêu Viêm dần dần yếu bớt, nhưng trận Đan lôi lại

ngày càng mãnh liệt, giáng về đó giống như không đem khóa đan dược này chân nát thì vĩnh viễn không bỏ qua.

"*Ầm!*" "*Bùng!*"

Ngân quang chiếu rọi trời đất, một đạo ngân lôi khổng lồ rộng chừng nửa trượng lại một lần nữa từ mây đen phóng ra! Cảm thấy được sự cường hãn của đạo ngân lôi này, Tô Thiên cùng Tiểu Y Tiên sắc mặt đều hơi đổi, thân hình vừa động định lao lên cứu giúp, thì trên thềm đá lại một lần nữa vang lên tiếng cười của Tiêu Viêm.

"*Địa Yêu Khôi, hiện!*"

Sau khi tiếng cười to giảm xuống, một đạo thân ảnh màu bạc, trống rỗng xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm, nắm tay chột nắm chặt, một quyền không chút hoa mỹ đánh ra.

Quyền ra! Lôi toái!

Tất cả yên tĩnh, từng ánh mắt đang kinh ngạc trong nháy mắt hóa đá.

-----oOo-----

Chương 929: Sức mạnh của Địa Yêu Khôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đột nhiên xuất hiện một người toàn thân màu trắng bạc, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn một quyền của hắn đánh tan sức mạnh của Đan lôi. Chỉ sợ Đấu Tông cường giả khó có thể làm được.

Bầu trời yên tĩnh, Tô Thiên và Tiểu Y Tiên nhanh chóng phục hồi tinh thần, ánh mắt chăm chú nhìn đạo thiểm điện bên trong có bóng người này. Mây nhú lại, bọn họ phát hiện hơi thở của người kia, chỉ có thể nhận thấy ở giữa có một cỗ hơi thở cường hãn nhưng loại khí thể này tuy cường hãn nhưng có chút cứng nhắc, nhìn giống một loại một người mất đi linh trí thức

"Đây là ..." Tô Thiên ánh mắt gắt gao nhìn đạo màu bạc bóng người, một lát sau hít thật chậm nói: "Cái kia gọi là Thiên Yêu Khô sao? Tiêu Viêm thực sự mang cái đồ chơi này luyện ra sao".

Tiểu Y Tiên ánh mắt léo lên có chút kì dị, khẽ gật đầu nhẹ giọng nói: "Lúc trước nghe Tiêu Viêm nói không phải là Thiên Yêu Khô mà là Địa Yêu Khô".

"Ngày trước nhìn sức mạnh của "Khô lỗi" ta và người cũng xem qua. Khô lỗi được phân làm 3 cấp bậc là Thiên Địa Nhân, từ ngày Tiêu Viêm luyện chế ra khô lỗi này thì nay đã bước và cấp Địa gọi là Địa Yêu Khô..."

Tô Thiên trầm ngâm lúc sau, rồi nói: "Không nghĩ tới Địa Yêu Khô có thể phát ra sức mạnh bực này không hiểu nếu Thiên Yêu Khô thì sức mạnh của nó mạnh đến mức nào? Có khi có thể đạt đến sức mạnh của Đấu Tôn cũng không chừng".

Tiểu Y Tiên ánh mắt rực sáng chăm chú nhìn đạo thân ảnh màu trắng: "Có khô lỗi bực này, chúng ta có thêm một trợ thủ."

"Xem khí thế của nó có thể đã đạt đến ngũ tinh Đấu Tông, đối phó với Đan lôi này chắc là không có vấn đề gì xảy ra." Tô Thiên cũng gật đầu nói.

Tại chỗ Tiểu Y Tiên nói chuyện cùng với Tô Thiên, Tiêu Viêm ngồi xuống bên thềm đá lau vết máu trong miệng, thở hổn hển. Lấy thực lực hẳn hiện giờ có thể tiếp nhận nhiều đạo Đan lôi đã không dễ dàng gì rồi, muốn chống đỡ hết thì chắc phải thi triển Phật Nộ Hỏa Liên thì mới có thể chống đỡ nổi.

Lạnh lẽo ngồi trên tảng đá Tiêu Viêm cảm nhận lôi đình lực chạy tán loạn trong cơ thể không khỏi run rẩy vài cái. Năng lượng chết tiệt này có thể ăn mòn đấu khí. May mà có Dị Hỏa bảo hộ nên mới không tạo nên thương tổn lớn. Năng lượng của Đan lôi có tính chất tê liệt lại làm cho Tiêu Viêm cảm giác mệt mỏi, nhưng với Đan lôi lực có hiệu ứng tê liệt làm cho cả người của Tiêu Viêm thậm chí đấu khí còn vận chuyển khó khăn hơn.

Cẩn rằng chịu đựng, Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện làm cho sắc mặt bớt nhợt nhạt đi ít nhiều. Nhìn về phía đám mây đen bên trong chớp

động âm âm từ từ biến mất về phía Tây, làm cho những người khác nhẹ nhàng hơi thở.

"Đan lôi chết tiệt này cũng sắp chóng đờ hoàn thành, chỉ cần duy trì thêm vài vòng nữa là có thể thuận lợi hoàn thành." Tiêu Viêm khước miệng hơi nhếch chậm rãi mở lòng bàn tay ra trong đó xuất hiện một khóa đan thuốc mà đỏ sẫm đang tỏ ra một chút yếu dị. Đan dược trong lòng bàn tay Tiêu Viêm có thể cảm nhận được một chút sinh cơ.

"Vật nhỏ này để tạo được người ta tốn không ít công lực đó!"

Nhìn Thiên Hồn Dung Huyết Đan trong tay, hắn cười khở một tiếng khẽ nói.

"Âm!"

Lúc Tiêu Viêm đang ngồi tĩnh tọa, tầng mây lại một lần nữa quay cuồng âm âm tiếng sấm sét nổ lên.

"Lại muốn đến nữa hay sao?" Cảm nhận năng lượng của lôi đình lực Tiêu Viêm nhíu mày lại.

Tia chớp thật lớn màu bạc phá sự trói buộc của tầng mây, khoảng khắc chói mắt làm bừng sáng cả Nội viện vốn u ám mờ mịt sáng như ban ngày vậy.

Đan lôi mạnh như thế này dù chưa có lôi đình lực, so với những đạo Đan lôi lần trước đều khủng bố hơn rất nhiều, dựa theo Tiêu Viêm dự đoán thì Tô Thiên muốn chóng đờ loạt Đan lôi này có phần có chút khó khăn.

"Quả Đan lôi này quá khủng bố, đây chỉ là Thất phẩm đan lôi chưa thành hình, nếu là Bát phẩm Cửu phẩm ... loại Đan lôi này sở hữu lực hủy thiên diệt địa." Ở giữa không trung Tô Thiên nhìn sức phá hủy đạo thiên lôi kia cảm thán nói.

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu ánh mắt chăm chú nhìn vào đạo thiên lôi màu trắng bạc kia sức phá hủy đạt tới trình độ đáng sợ.

"Địa Yêu khô, lên!"

Tiên Viêm nhìn đạo thiên lôi kia đang tiến tới khẽ quát lên một tiếng rồi truyền ra địa yêu khôi.

" Hảo!"

Tiếng quát của Tiên Viêm vừa hạ xuống thì Địa Yêu Khôi liền giống như một đạo thiểm điện thẳng đạo thiên lôi lao vọt tới.

Nhìn thấy Địa Yêu Khôi chọi cứng với thiên lôi, trong Nội viện nhất thời vang lên từng đạo kinh hô, lấy Địa Yêu Khôi làm trung tâm một luồng năng lượng hỏa hồng giữa hai tay tuôn ra bao bọc lấy cánh tay.

" Âm!"

Địa Yêu Khôi nắm chặt tay không chần chừ chút nào liền xuất ra một quyền. Một quyền bén nhọn nổ vang nhất thời trong không gian từng đạo dao động sóng. Một quyền chứa đựng lực đạo rất lớn chẳng mấy chốc mà cả khoảng không gian nhất thời đứng yên, một lúc sau là tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa.

Ngân lôi thật lớn! Ánh mắt mọi người đại ra, trong khoảnh khắc đầu quyền của Địa Yêu Khôi giáng vào không trung, không gian toái liệt như một cái mạng nhện đen nhánh khiến mọi không khí hệt một ngậm khí lạnh.

Ngân lôi tan biến trong không trung nhưng Địa Yêu Khôi cũng bị cỗ lực lượng khổng lồ hung hăng nện xuống từ thiên không. Âm thanh ầm ầm vang lên cùng với sự rung động của đại địa, Địa Yêu Khôi cuối cùng dừng lại trong Nội viện. Bất quá ngay sau đó, không đợi người xem xét, thân thể Địa Yêu Khôi lóng lánh ngân quang lại một lần nữa bay vút ra, trôi nổi trên bệ đá, đem Tiên Viêm trước mặt dựng thẳng lên xem như một nhân tường phòng ngự.

Nhìn thấy Địa Yêu Khôi tiếp được một đạo ngân khôi hung hãn như thế, Tiên Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm. Ánh nắng chợt lướt qua phía trước, ánh mắt đột nhiên khẽ ngưng trọng.

Giờ phút này trên người Địa Yêu Khôi đều tỏa ra ngân sắc quang mang, trong mơ hồ còn có điện quang lóe ra, quang mang tựa hồ trở nên thuần túy. Nhưng Tiên Viêm nhớ rõ trước đây khi luyện chế hãn còn chút ít tạp chất tồn tại.

Đạo Lôì đình kia tựa hồ trong lúc vô ý, đã đem những thứ tạp chất trong thân thể Địa Yêu Khôì trực xuất ra một ít.

Yêu khôì luyện chế lấy màu sắc phân biệt cấp bậc, màu sắc càng thuần túy thì thực lực càng cường đại. Nếu trong đồng cấp mà nói, trước kia Địa Yêu Khôì khi vừa luyện chế chỉ ở cấp bậc loại trung thì giờ đây, qua đạo lôì đình luyện hóa đã tiến hóa không ít.

"Thứ này xem kĩ cũng không tồi nha!".

Tiêu Viêm khẽ nhếch môi, ngẩng đầu lên ánh mắt có chút nóng bỏng nhìn đạo lôì vân. Nếu đem chúng nó tiếp tục luyện hóa mà nói không biết Địa Yêu Khôì có hay không tiến giai đỉnh cấp.

Ý niệm vừa xoay chuyển, trên bầu trời ngân mang một lần nữa lóe ra, thấy thể hấn lại hắc hắc cười, nói: *"Tiếp tục, lên!"*.

Nhận lệnh từ Tiêu Viêm, Địa Yêu Khôì không chút chần chừ lao lên, từng quyền hung ác đánh ra, va chạm trực diện với đạo ngân lôì: *"Ầm! Ầm! Ầm!"*. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trên bầu trời, thanh âm lôì đình không ngừng vang vọng. Tại đó, có một thân ảnh màu bạc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không ngừng phát ra ánh sáng màu bạc, càng ngày càng chói mắt.

Loại này hoàn toàn là lấy cứng đối cứng, ước chừng nửa canh giờ, trên bầu trời mây đen cũng dần tiêu tán, Lôì đình ruột cuộc giảm đi nhiều, không còn cuộn cuộn. Hiển nhiên, Đan lôì lần này đã xong.

Đám mây đen bao phủ toàn bộ Nội viện nhạt dần, cảm giác áp bức theo đó dần tiêu tán, mà khi từng luồng ánh sáng từ trên trời cao chiếu xuống, mọi người như trút được gánh nặng, buông lỏng thở ra một hơi. Dưới thiên uy, thật quá mức đè nén. Theo mây đen dần tản đi, Địa Yêu Khôì thoáng hiện ra trước mặt Tiêu Viêm.

Liếc mắt thấy ngân quang lóng lánh, dường như đã không còn chút tạp chất, khoé miệng Tiêu Viêm hiện lên một nụ cười hài lòng, bàn tay vung lên, đem nó thu vào nạp giới. Sau đó lại lấy ra một bình ngọc, cẩn thận đem Thiên Hồn Dung Huyết Đan cất vào trong đó.

Làm xong tất cả chuyện này, hắn mới hoàn toàn nhẹ nhõm, bàn tay nhẹ nhàng sờ ngực, miệng lầm bầm: "*Lôi đình lực thì thế nào? Dưới dị hoá của ta, không vật gì là không thể luyện hoá, các ngươi đã dám xông vào cơ thể ta như vậy, thì giúp ta đột phá lực tinh đi a!*"

Thanh âm vừa dứt, hai mắt Tiêu Viêm từ từ nhắm lại, hai tay bắt đầu kết thủ ấn.

Trong khoảng thời gian luyện đan, Tiêu Viêm dựa vào cái gọi là "*Đan hồn cảnh*", tấn giai tới lực tinh Đâu Hoàng đỉnh phong, nhưng muốn đột phá chỉ là một cơ hội mong manh. Vốn là hắn vì chuyện này mà sẽ còn cần một đoạn thời gian. Kết quả bất ngờ, lôi đình lực xông vào cơ thể, mang lại cho hắn một cơ hội tốt.

Thôi không dám nói bậy nữa:)

-----oOo-----

Chương 930: Tái đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đã qua hai ngày kể từ khi Đan lôi bạo phát, mà trong thời gian này Tiêu Viêm vẫn ngồi xếp bằng tại trên Thạch Đài, hai tròng mắt đóng chặt, từng luồng hấp lực từ trong cơ thể nối nhau trào ra đem thiên địa lực lượng nồng đậm chung quanh thu nạp vào trong cơ thể.

Từ sau lần Đan lôi bạo phát đó, Tiêu Viêm vẫn liên tục duy trì trạng thái thổ nạp như vậy, hơn nữa khí tức của hắn ở dưới tình huống này mà trở nên phập phồng bất định. Từng đợt sóng đầu khí hùng hồn tựa thủy triều không ngừng tràn ra khỏi cơ thể rồi lại từ từ lui về, cứ tuần hoàn như vậy liên tiếp không ngừng.

Đối với trạng thái như vậy của Tiêu Viêm, lấy nhãn lực của đám người Tô Thiên tự nhiên rõ ràng là, lúc này hắn đang bị vây trong trạng thái đột phá tấn cấp. Bởi vậy bọn họ không chỉ có phái người đi thông báo lệnh phong

tòa Thạch Đài, mà còn đem một khu vực rộng lớn chung quanh cũng cách ly ra. Trong thời gian này nếu Tiêu Viêm bị quấy nhiễu ra khỏi trạng thái như vậy thì tổn thất chính là tương đối to lớn, dù sao cơ hội đột phá không thể cứ nói là có thể xuất hiện.

Những ngày này, thật ra học viên của Nội viện đối với thân ảnh gầy gò mặc hắc bào ở trên Thạch Đài dần dần quen thuộc, nếu có dịp tình cờ đi ngang qua dù ở xa xa thì ánh mắt không tự chủ được quay nhìn về phía này, cũng sẽ mang theo một tia kính nể cùng tôn sùng. Ở độ tuổi như vậy mà Tiêu Viêm hôm nay đã có trình độ cao hơn so với một ít trưởng bối trong gia tộc bọn họ, hơn nữa ai ai cũng biết hiện nay hắn đang trong thời kỳ đỉnh cao tu luyện. Ai có thể nói trước, ngày sau hắn có khả năng đạt được trình độ cao đến đâu chứ?

Trong lòng hiện lên những ý niệm này, không ít học viên trong mắt ẩn chứa sự kính nể lại không khỏi càng thêm nồng đậm, thành tựu của Tiêu Viêm xác thực đáng giá để bọn họ tôn kính như vậy.

Mà ở vô số đạo ánh mắt cả ngày nhìn như vậy, Tiêu Viêm ở trên Thạch Đài lại tựa hồ vẫn như mất đi cảm ứng đối với ngoại giới, khoan chân mà ngồi, không nhúc nhích tí nào tựa như lão tăng nhập định. Bất quá tuy thân hình hắn giống như một pho tượng bình thường, nhưng một số ít người có được cảm giác linh mãnh vẫn có thể phát hiện khí tức từ trong cơ thể hắn tràn ngập ra vẫn đang liên tục và nhanh chóng trở nên mạnh hơn.

Trên bầu trời quang đãng không một bóng mây, Tiểu Y Tiên lơ đãng lẳng không mà đứng, một thân khinh trang, mái tóc dài trắng như tuyết được buộc một dải dây lụa buộc tóc màu tím, gió nhẹ thổi, tóc trắng tung bay, ý cảnh xuất trần như vậy khiến không ít nam học viên trong Nội viện khi đi qua cước bộ tự giác chậm lại, trong mắt lóe lên từng đạo tia sáng kỳ dị.

Đối với Tiểu Y Tiên, học viên trong Nội viện biết về nàng cũng không nhiều lắm, bọn họ chỉ biết cô gái mỹ lệ nhìn qua có chút lạnh lùng này vẫn là người bên cạnh của Tiêu Viêm học trưởng, hơn nữa tối trọng yếu hơn là cô gái này thoát nhìn qua tuổi cũng không lớn hơn bao nhiêu so với bọn hắn, nhưng lại là một Đẩu Tông cường giả so với Tô Thiên đại trưởng lão còn mạnh hơn.

Thành tựu kinh khủng đó của Tiểu Y Tiên có thể mạnh hơn nhiều so với

Tiêu Viêm, khiến cho không ít kẻ được coi là thiên tài trong Nội viện, đều cảm thấy ảm đạm thất sắc trước thiên phú tu luyện gần như là quái vật của nàng. Bất quá, việc này cũng chưa từng gây trở ngại cho việc, Tiểu Y Tiên trở thành người tình trong mộng của đông đảo nam học viên ở Nội viện vào khoảng thời gian này.

Thực lực mạnh mẽ, khí chất phiêu dật, quan trọng nhất chính là nhan sắc tuyệt mỹ, mấy điều này hầu như phù hợp rất nhiều tiêu chí tốt nhất để nam nhân chọn người trong mộng. Đương nhiên loại ý niệm này cũng chỉ có thể ở sâu trong tâm khảm mà thôi, bởi vì bọn họ cũng rõ ràng, muốn đem cô gái này thu phục mà không có cái kiêu thiên phú cùng với nhân cách như Tiêu Viêm, thì tỉ lệ thành công hầu như không đáng để nói đến.

Đối với việc bản thân ở trong Nội viện có thể có được mỹ danh trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Tiểu Y Tiên cũng không biết rõ ràng lắm, hơn nữa cho dù có biết đi nữa thì nàng cũng sẽ không quan tâm là mấy. Tao ngộ mấy năm nay đã tạo nên tính tình của nàng có chút lãnh đạm, nếu không phải là người quen biết, thì nàng cơ bản không có khả năng chủ động cùng họ chào hỏi, hoặc là nói chuyện. Vào lúc này, đôi mắt đẹp của nàng đang gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Viêm trên Thạch Đài, thời gian mỗi ngày nàng cũng đều sẽ nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm hồi lâu như vậy, năm ngày như một, một ngày không ngừng. Sự chấp nhất này của Tiểu Y Tiên lại dẫn tới lòng thương tiếc khôn cùng của không ít nam học viên trong Nội viện. Chỉ cần xem cặp mắt bốc hỏa của bọn hắn mà nói, nếu không phải là cùng Tiêu Viêm có độ chênh lệch quá lớn, sợ rằng bọn hắn thật đúng là sẽ nhịn không được xông lên liều mình khiêu chiến người nọ, sau đó đem mỹ nhân cứu vớt ra khỏi biển khổ chờ đợi mỗi mòn như vậy.

Đương nhiên, loại xung động này vừa mọc lên, còn chưa xông lên tới đầu óc thì đã cấp tốc chết yểu, bởi vì lý trí nói cho bọn họ biết nếu thực sự làm vậy, sợ rằng không cần Tiêu Viêm xuất thủ, người tình hoàn mỹ trong mộng của bọn họ chắc chắn sẽ tùy ý vung lên ngọc thủ, đem bọn họ đập văng ra như con ruồi muỗi.

Gió nhẹ mỏng man phía chân trời ve vuốt quần áo trên thân thể mềm mại của Tiểu Y Tiên, gió lượn vòng quanh những đường cong mê người của nàng, bàn tay thon mềm khẽ vén vài sợi tóc bạc như tuyết rủ xuống đôi má hồng, cặp mắt đẹp nhìn Tiêu Viêm vẫn không hề có động tĩnh như trước trên Thạch Đài, đôi mày liễu hơi nhíu, lẩm bẫm nói: "*Còn không xong ư? Lần này thời gian để tấn cấp có hay không hơi lâu một chút đây a?*"

Từ lúc tiến vào trạng thái tu luyện đến bây giờ, Tiêu Viêm hầu như đã giằng co qua bốn ngày, trong bốn ngày này thân thể hắn vẫn luôn duy trì ở cái loại trạng thái này, không chút cử động nào. Nếu không phải Tiêu Y Tiên vẫn cảm nhận thấy được khí tức trong cơ thể Tiêu Viêm đang từ từ tăng cường mà nói, sợ rằng nàng sẽ thật sự cho rằng trong khi hắn tu luyện có xuất hiện điều bất lợi.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền ra từ Tiêu Y Tiên, nàng chột chậm rãi xoay người chuẩn bị rời khỏi. Mà ngay khi nàng xoay người, trên Thạch Đài lại đột nhiên truyền đến một trận năng lượng bạo động.

Lấy thực lực của Tiêu Y Tiên, trận năng lượng bạo động cũng không tính là quá mức kịch liệt này hầu như trong nháy mắt bị nàng phát hiện, lập tức đôi mắt đẹp của nàng khẽ chuyển, kèm một tia kinh hỉ nhìn về phía Thạch Đài.

Lúc này tại Thạch Đài, năng lượng cuộn trào trở nên cực kỳ mãnh liệt, từng đạo thiên địa năng lượng loang lổ cấp tốc ngưng tụ, giống như tại trên đỉnh đầu Tiêu Viêm hình thành một dòng suối, từ thiên linh cái tiến nhập vào trong thân thể.

Năng lượng khổng lồ xâm nhập như vậy chỉ giằng co ngắn ngủi hơn mười giây rồi từ từ tiêu tán, mà khi một tia năng lượng cuối cùng trống rỗng tán đi, thì hai mắt Tiêu Viêm vốn đã đóng chặt bốn ngày thời gian rốt cục bỗng nhiên mở ra.

Khi đôi mắt mở ra một chốc, một cỗ khí thể cường hãn cũng từ trong cơ thể hắn phô thiên cái địa bạo dũng trào ra.

Khí thể bạo dũng, chỉ trong chớp mắt đã bị Tiêu Viêm cấp tốc thu hồi lại, nhưng biến cố thành linh như vậy vẫn như cũ khiến cho không ít người trong Nội viện chú ý, lập tức từng đạo ánh mắt đều đổ dồn về trên Thạch Đài, đợi đến khi thấy Tiêu Viêm mở mắt lần nữa thì lại không khỏi vang lên từng đợt tiếng kinh hô.

Đối với những tiếng kinh hô này, Tiêu Viêm cũng không để ý, cựa cở, nắm tay tùy ý nắm chặt, cảm thụ được đấu khí trong cơ thể mạnh mẽ rất nhiều so với mấy ngày trước, hắn không khỏi cười thỏa mãn. Hôm nay hắn rốt cục thành công đột phá sáu tinh Đấu Hoàng, đạt tới cấp độ bảy tinh Đấu

Hoàng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Bây tinh! Chỉ còn thiếu hai tinh là có thể đạt tới Đẩu Hoàng đỉnh phong, Đẩu Tông cũng không còn xa nữa!" Chậm rãi từ Thạch Đài đứng lên, Tiêu Viêm thì thảo tự nói, chợt nhìn về phía bầu trời phía Bắc Nội viện, ánh mắt có chút thất thần, trước đây khi Huân Nhi ly khai cũng chính là ở phương hướng này.

Ánh mắt thất thần nhìn chằm chằm phương Bắc, một lát sau, Tiêu Viêm đột nhiên nắm tay nắm chặt, trong đôi mắt đen xẹt qua chút hàn mang sắc bén, giờ khắc này, hắn cũng nhớ tới vị nam tử nọ lúc trước đi tới Nội viện, mạnh mẽ mang đi Huân Nhi, tên của hắn đối với Tiêu Viêm mà nói tuyệt đối là khắc sâu khó có thể quên nổi!

"Tại hạ là Hắc Yên quân Phó thống lĩnh - Linh Tuyên." Trước đây, tại phía sau núi của Nội viện, người thanh niên cước đạp Độc Giác thú bốn cánh, từ trên cao nhìn xuống đích đối với Tiêu Viêm cười lạnh nói như vậy.

"Linh Tuyên!"

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm trong mắt hiện lên một đạo lạnh lùng, khi đó hắn tại trước mặt vị Hắc Yên quân Phó thống lĩnh đó chỉ nhỏ yếu như con kiến hôi, nhưng hiện tại hắn tràn đầy lòng tin, nếu người này lần thứ hai xuất hiện trước mặt, hắn tất nhiên có thể đem người này đánh cho gục ngã dưới chân mình.

Tiêu Viêm của hôm nay, trải qua ngăn ngại mấy năm thời gian trưởng thành nhanh chóng, đã không còn là một Đại Đẩu Sư nhỏ nhỏ của lúc trước mà người đó có thể tùy ý khinh nhờn.

"Huân Nhi, chờ ta! Trung Châu đại lục, cũng chờ ta!"

Đứng trên Thạch Đài, Tiêu Viêm nhìn bao quát cả Nội viện, một cỗ hào khí đột nhiên tự trong lòng tuôn ra, tràn ngập trong ngực hắn.

"Tấn cấp thành công rồi à?"

Trong khi Tiêu Viêm nổi lòng dâng trào, một đạo thân thể xinh đẹp mềm mại chậm rãi xuất hiện trên không trung của Thạch Đài, hướng Tiêu Viêm nhiệt tình nói.

Nhìn Tiểu Y Tiên một thân áo lụa nhẹ nhàng mang theo nét thanh thuần động lòng người, Tiêu Viêm cũng gật đầu cười, nói: *"Thời gian này, vất vả cho nàng rồi!"*

"Giữa chúng ta còn cần khách sáo như vậy không?" Tiểu Y Tiên mắt đẹp khẽ chớp, nhẹ giọng nói.

"Ha hả, là ta lỡ mạng rồi, nàng đã không thích, sau này ta sẽ không nói vậy nữa." Nhìn thấy Tiểu Y Tiên có chút không vui, Tiêu Viêm cũng vội vã đổi giọng, nhìn thấy sắc mặt nàng có chút giãn ra mới thở dài một hơi, cười nói: *"Đi thôi, cùng mọi người sắp xếp một vài công chuyện xong, chúng ta cũng nên rời đi thôi."*

"Phải rời đi sao? Khi nào?" Nghe vậy, Tiểu Y Tiên ngẩn ra, đạo.

Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt chuyển về hướng Bắc, không biết vì sao hiện tại trong lòng hắn đột nhiên có chút nóng nảy cùng với khẩn cấp, đối với Trung Châu, hắn rất tựa hồ cực kỳ háo hức.

"Trong vòng 3 ngày!" Áp chế sự háo hức trong lòng, Tiêu Viêm quay đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ như ngọc của Tiểu Y Tiên, cười nói.

-----oOo-----

Chương 931: Ly khai!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong sân tĩnh lặng, Tiêu Viêm ngồi trên ghê đá ngắm nhìn những chiếc lá cây trong viện đã hơi có chút ố vàng, không khỏi than nhẹ một hơi, quay đầu lại nhìn thân ảnh vừa xuất hiện ở cửa viện, cười cười nói: *"Nhị ca, huynh tới?"*

Tiêu Lệ gật gật đầu, chậm rãi đi vào trong viện, trầm ngâm một hồi nói: *"Ta mới từ Tiêu Môn tới, nghe Đại trưởng lão nói, ngươi định rời đi?"*

Tiêu Viêm cười một tiếng nói: *"Cũng tới lúc nên đi rồi, tiếp tục ở tại đây cũng không còn gì khiến đệ có được thực lực để chân chính chống lại Hồn Điện."*

"Đệ luôn đi trước một bước, mà không, phải nói rằng nơi này bây giờ đối với đệ cũng đích thật là quá nhỏ, Trung Châu có lẽ mới là nơi thích hợp nhất cho đệ." Tiêu Lệ có chút cô đơn thở dài một hơi, nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm. Trong lòng hắn lần nữa lại có chút cảm thán, thiếu niên non nớt năm nào bất tri bất giác cư nhiên đã trưởng thành tới loại trình độ này rồi a.

Nhìn Tiêu Lệ cảm xúc hơi có chút trùng xuống, trong mắt Tiêu Viêm cũng nhin không được ánh lên một tia đau xót, lần này rời đi cũng không giống dĩ vãng. Khoảng cách Trung Châu cùng Hắc Giác Vực thậm chí là Gia Mã đế quốc cơ hồ là khó có thể tính nổi, bởi vậy, lúc này đây rời đi cũng không biết lần sau trở về là tới khi nào nữa.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cũng thoáng trầm trọng, Tiêu Lệ lại vội vàng xúc lên tinh thần, vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm cười nói: *"Đừng có suốt mướt nữa, nếu đại ca biết được ta làm trở ngại cước bộ của ngươi, e rằng không mắng chết ta không được a!"*

Đề cập tới đại ca, Tiêu Viêm trong lòng cũng trở nên ảm áp, nói: *"Đệ đi rồi, đành nhờ Nhị ca điều hành Tiêu Môn cho tốt vậy. Có Bàn Môn làm sức bật, tiềm lực phát triển của Tiêu Môn là khó có thể hạn lượng được, nói không chừng khi đệ trở về, Tiêu Môn đã trở thành toàn bộ chúa tể của toàn bộ Hắc Giác Vực rồi."*

Tiêu Lệ nhếch miệng cười một tiếng, hào khí nói: *"Đệ yên tâm, chuyện đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười, lắc lắc đầu nói: *"Không nên xem thường đám người Hắc Giác Vực, bất quá đệ đã cùng Đại trưởng lão nói qua, hắn sẽ toàn lực trợ giúp huynh. Già Nam Học Viện cùng thế lực trong Hắc Giác Vực xưa nay vốn bất hòa, dĩ vãng cũng đã chịu thiệt không ít, mà hiện giờ có Tiêu Môn, Già Nam Học Viện cũng có thêm một minh hữu, bằng sức ảnh hưởng Tiêu Môn tại Hắc Giác Vực dần dần khuếch tán, ngày sau cũng có thể hoàn toàn khiến Già Nam Học Viện thoát khỏi loại cục diện yếu thế này."*

Tiêu Lệ gật gật đầu nói: *"Yên tâm, đệ đã đem một cái Tiêu Môn trọn vẹn giao cho ta, ngày sau, ta sẽ trả lại một cái Tiêu Môn so với ngày hôm nay cường đại hơn mấy chục lần cho đệ thấy."*

Tiêu Viêm cười cười, thoáng chân chờ một chút rồi từ trong nạp giới lấy ra một cái bình ngọc, bên trong bình ngọc có một quả đan dược màu hồng tím, bàn tay khẽ vuốt ve bình ngọc, một lát sau mới đưa cho Tiêu Lệ, nhẹ giọng nói: *"Đệ đi rồi, làm phiền Nhị ca phái người đem đan dược này đưa tới Gia Mã đế quốc đưa tận tay Thái Lâm."*

"Thái Lâm? Là Mỹ Đồ Toa Nữ vương?", nghe được tên này, Tiêu Lệ cũng nao nao, bất quá hần cũng hiểu rõ một ít quan hệ giữa Thái Lâm cùng với Tiêu Viêm, vì thế gật gật đầu, cũng không hỏi chi tiết sự tình, tiếp nhận đan dược, sau đó thận trọng bỏ vào nạp giới, nói: *"Tam đệ yên tâm, đan dược này nếu sắp xếp được thời gian ta sẽ tự tay đưa tới Gia Mã đế quốc."*

Tiêu Viêm gật gật đầu cười, nhẹ giọng nói: *"Mặt khác, huynh cũng nên liên hệ cùng đại ca thường xuyên một chút, thế lực Viêm Minh hiện giờ ở Gia Mã đế quốc cũng coi như là mặt trời ban trưa, có Thái Lâm trấn thủ, chỉ cần một ít cường giả chân chính của Hồn Điện không ra tay thì khó có thể tạo thành thương tổn đối với Viêm Minh. Ngày sau nếu như Tiêu Môn thực lực dần dần tăng mạnh, cùng Viêm Minh một Đông một Tây là đã đủ để ở vùng Tây Bắc địa vực này mà tung hoành."*

Tiêu Lệ gật gật đầu, sau đó nhìn Tiêu Viêm nói: *"Lâm này rời đi, khi nào thì đệ trở về?"*

Tiêu Viêm trầm ngâm, chột lác lác đầu, thấp giọng nói: *"Đệ cũng không biết!"*

"Khi nào đi?"

"Ngày mai."

Nghe vậy, Tiêu Lệ không khỏi cười khỏ một tiếng, tiến lên một bước, hung hăng ôm chặt Tiêu Viêm một cái, hai tay ở phía sau lưng hắn vỗ vại cái có lực, nói: *"Tiểu gia hỏa, tự chăm sóc cho tốt, nhớ kỹ câu nói kia của đại ca, Tiêu gia không thể không có người, giải cứu phụ thân cũng đồng dạng chỉ có người mới có năng lực làm được!"*

Nghe được thanh âm Tiêu Lệ đột nhiên trở nên khàn khàn rất nhiều, tâm tình Tiêu Viêm cũng trầm xuống theo, ánh mắt nhìn không được đỡ lên.

"Nhị ca, huynh cũng bảo trọng đó!"

Hôm sau, ánh nắng âm áp từ phía chân trời nghiêng nghiêng trải xuống, chiếu rọi ở cánh cửa Nội viện, nơi đó đã có đông đúc người tụ tập. Từng ánh mắt nhìn về trên sườn núi núi nhỏ bên ngoài, ở đó có vài đạo thân ảnh đứng thẳng tắp.

"Đại trưởng lão, Nhị ca, tiến đến đây thôi ha!"

Tiêu Viêm nhìn Tô Thiên cùng với Tiêu Lệ, lại nhìn Ngô Hạo cùng với phần đông Nội viện đệ tử phía sau, không khỏi cười một tiếng, rần rỏi nói.

Nhìn thanh niên áo đen vẻ mặt âm áp tươi cười, Tô Thiên cũng hơi có chút sàu nảo, nói: *"Các người nhiều người mà Hân Lam lại vẫn chưa đạt tới Đấu Vương nên không thể phi hành, vậy tạm dùng đầu Sư Thửu này để di chuyển đi."*

Tô Thiên vừa dứt lời, một đạo bóng đen thật lớn mang theo một tiếng ung khiêu từ không trung từ từ hạ xuống. Đôi cánh thật lớn vẫy động mang theo một cỗ cuồng phong khiến cho những cây nhỏ chung quanh đều lắc lư theo.

"Đa tạ đại trưởng lão!", nhìn Sư Thửu thú trước mặt, Tiêu Viêm trong lòng cũng âm áp, hướng về phía Tô Thiên ôm quyền cười nói.

Nói xong, Tiêu Viêm dường như cũng không muốn kéo dài loại không khí ly biệt này thêm, thân hình vừa động liền đi xuất hiện ở phía trên lưng Sư Thửu thú, sau đó lần lượt Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên, còn có Hân Lam cũng theo sát mà lên. Cũng may trên lưng Sư Thửu thú này diện tích không nhỏ, bởi vậy bốn người cùng ở trên đó cũng không quá chật chội. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tiêu Viêm, thượng lộ bình an!"

Nhìn Sư Thửu thú chậm rãi vẫy cánh, Tiêu Lệ lại lần nữa lớn tiếng gọi.

Đứng trên Sư Thửu thú, Tiêu Viêm hướng về phía Tiêu Lệ khẽ gật đầu,

chợt ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, rớt cục hít sâu một hơi, tay áo bào vung lên, một cỗ kính phong bốc Sur Thú thú nhanh chóng lên không.

"Đầu lĩnh, chân cứng đá mềm!"

Theo Sur Thú thú dần dần bay lên, đột nhiên một trận rống to từ phía dưới vang vọng, Tiêu Viêm hơi hơi nghiêng đầu, nhìn lại thấy không ít thành viên Bàn Môn đỏ mặt tía tai gào thét.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Tiêu Viêm hướng về mọi người phía dưới ôm quyền, tiếng cười sang sảng, từ Sur Thú thú trên không chậm rãi truyền xuống.

"Non xanh còn đó nước biếc còn đây, chur vị hện ngày tái ngộ! Nếu có duyên, Trung Châu gặp lại!"

Tiếng cười sang sảng từ từ truyền xuống, mà Sur Thú thú trên bầu trời lại dần biến thành một điểm nhỏ rồi nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn mọi người, dư âm lượn lờ khiến không ít người tâm tình đều có chút sâu não.

Tô Thiên chậm rãi thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lệ bên cạnh, cười nói: *"Không cần lo lắng, lấy tính tình của tiểu gia hỏa kia, mặc dù Trung Châu cũng đồng dạng hãn là là có thể đi lại không sai đi."*

"Hãn là niềm kiêu hãnh của Tiêu gia ta." Tiêu Lệ cười một tiếng, tự hào khẽ nói.

"Ta tin tưởng hãn cũng sẽ trở thành niềm kiêu hãnh của Già Nam Học Viện." Tô Thiên cười to một tiếng, sau đó xoay người hướng về Nội viện bước vào, vừa đi vừa nói: *"Thật không biết nếu tiểu gia hỏa này ở Trung Châu gặp Viện trưởng đại nhân, sẽ đặc sắc ra sao chứ? Lấy tính tình Viện trưởng đại nhân kia, hắc hắc..."* Nghe được tiếng cười quái dị của Tô Thiên, mọi người không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái, chợt có chút chẳng biết tại sao xoay người đi theo.

Xa xa phía trên không trung, Sur Thú thú thật lớn phe phẩy hai cánh, một ngữ cảnh nhàn nhạt màn hào quang từ của chúng trong cơ thể tràn ngập mà ra, đem nghênh diện mà đến cuồng phong, toàn bộ chóng đỡ bên ngoài.

Tiêu Viêm khoanh tay đứng trên Sur Thú thú, chậm rãi thu hồi ánh mắt

nhìn về nội viện đã biến mất trong tầm mắt, vẻ mặt mang một tia ly biệt cô đơn.

"Thật sự đem theo cô nàng này sao?"

Tiểu Y Tiên dường như biết rõ tinh thần Tiêu Viêm giờ phút này không tốt lắm liền chuyển đề tài, đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hưng phấn của Tử Nghiên thấp giọng nói. Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng là hồi phục tâm thần, liếc liếc mắt nhìn Tử Nghiên, bất đắc dĩ nói: *"Đại trưởng lão nhờ cậy, nói rằng có thể sẽ ở Trung Châu sẽ cởi bỏ được một ít bí mật về bản thể nàng."*

"Hừ, ta hiện giờ cũng đã là Đấu Hoàng, chẳng lẽ các ngươi còn lo lắng ta không theo kịp hay sao?", tuy rằng Tiêu Viêm hai người nói chuyện tương đối khế, nhưng vẫn bị Tử Nghiên nghe được, lập tức trừng mắt bất mãn nói.

Cười cười vỗ vỗ đầu Tử Nghiên, Tiêu Viêm cũng không cùng nàng cãi cọ, ánh mắt nhìn về phía Hân Lam cười nói: *"Kế tiếp đi đâu, muội nói rõ đi?"*

"À... ừm." Hân Lam mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt có chút mông lung nhìn về phía xa nói: *"Muốn đi Trung Châu, đầu tiên phải tới một tòa thành thị tên là "Thiên Nhai thành", ở nơi đó, chúng ta có thể thông qua không gian trùng động mà tới Trung Châu."*

"Không gian trùng động?" Danh từ này khiến cho Tiêu Viêm sửng sốt.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Tiêu Viêm, Hân Lam không khỏi thoải mái cười nói: *"Không gian trùng động, là một loại kiến trúc đặc biệt của Trung Châu đại lục, do Đấu Tông cường giả thi triển không gian lực liên thông hai đầu không gian với nhau, khoảng cách Hắc Giác Vực với Trung Châu cho dù là một gã Đấu Tông cường giả cũng ít nhất phải tốn nửa năm thời gian mới có thể vượt qua, nhưng nếu dùng không gian trùng động mà nói thì chỉ cần một tháng thời gian, bất quá xây dựng không gian trùng động có chút khó khăn, lại phải thường xuyên tu sửa, mà người đảm nhận việc duy tu này thực lực phải là Đấu Tông. Do vậy ngoài loại địa phương như Trung Châu ra, các khu vực khác rất ít xuất hiện."*

Tiêu Viêm lại lần nữa ngạc nhiên, không gian trùng động? Yêu cầu Đấu Tông cường giả tu sửa? Trung Châu đại lục cư nhiên còn có những thứ

mới mẻ thần kỳ như vậy? Giờ khắc này, hắc cơ hồ có một loại cảm giác mình tựa như nông dân đi hát karaoke (bỏ tay với ông này – biên) vậy.

-----oOo-----

Chương 932: Nhất Điện Nhất Thập, Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phương Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thiên Nhai Thành xa xôi nằm bên trong Thiên Kinh sơn mạch, cách Hắc Giác Vực gần vạn dặm. Trong vòng một ngàn dặm này là tòa thành thị duy nhất đi thông với Trung Châu - "*Không gian trùng động*". Chính vì thế sự phồn hoa như Thiên Nhai thành này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lấy tốc độ của Sư Thử, muốn từ Hắc Giác Vực đến Thiên Nhai thành tại Thiên Kinh sơn mạch thì ít nhất cũng mất gần nửa tháng. Đối với vấn đề này thì nhóm Tiêu Viêm cũng không có biện pháp. Hân Lam chưa đạt tới cấp bậc Đấu Vương, hơn nữa cho dù miễn cưỡng đạt tới thì cũng khó có thể chống đỡ cho nàng một đường trực tiếp phi hành tới Thiên Nhai thành. Đi một chút lại ngừng nghỉ thì không bằng cuối trực tiếp Sư Thử, ngược lại càng đơn giản hơn một ít. Tuy thời gian có hơi lâu hơn mấy ngày, nhưng đối với thói quen cũng không tính là gì.

Mà trên đoạn đường phi hành này, trải qua thời gian cùng Hân Lâm trò chuyện, Tiêu Viêm đối Trung Châu càng hiểu rõ thêm một chút.

Trung Châu đại lục, diện tích cực kỳ lớn. Bởi vậy tại Trung Châu một ít thành thị lớn đều có bố trí "*Không gian trùng động*" để thuận tiện đi lại.

"*Không gian trùng động*" này do những tiên bối hoặc các cường giả kiến tạo nên. Nếu những người này thuộc một gia tộc nào đó thì "*Không gian trùng động*" chính là vật của gia tộc đó. Đương nhiên loại giao thông công cộng này mặc dù thế lực của gia tộc mạnh đi chăng nữa thì cũng không có ý một mình độc chiếm. Bất quả cũng có một số gia tộc rất nhỏ làm những chuyện ngu ngốc này. Dù sao lợi nhuận mà mỗi năm "*Không gian trùng động*" này mang lại cũng là một con số kinh khủng. Có thể nuôi sống toàn

bộ gia tộc.

Bởi vậy khi mỗi tòa "*Không gian trùng động*" tại Trung Châu xuất hiện, đều làm vô số thế lực đỏ mắt. Nhưng ngoại trừ một ít gia tộc cường hãn hoặc là tông phái ra thì những người còn lại cũng chỉ có thể nhìn thèm thường mà thôi. Dù sao cũng không phải ai cũng có thể mời được Đẩu Tôn cường giả, tiêu phí đại khí lực để kiến tạo "*Không gian trùng động*" này. "*Không gian trùng động*" tại Trung Châu chính là tượng trưng cho tài phú cùng thực lực. Đại bộ phận đều thuộc một ít thế lực nhất lưu vang dội, đương nhiên cũng có gia tộc được thừa hưởng từ những tiền bối lưu lại.

"Trung Châu quả nhiên cùng những địa phương khác bất đồng! "*Không gian trùng động*" này mặc dù tại Hắc Giác Vực không có tồn tại a!" Trên mình Sư Thứu, Tiêu Viêm nghe xong Hân Lam nói về "*Không gian trùng động*" cũng chỉ có thể cảm thán mà thôi.

"Làm cho hai điểm không gian xa xôi liên kết được với nhau thì ngoại trừ Đẩu Tôn cường giả ra, cũng khó có ai làm được như thế!" Tiêu Y Tiên cũng khẽ gật đầu, trong giọng nói không dấu được một tia sợ hãi.

"Không gian trùng động" chỉ là một trong những đặc sắc của Trung Châu mà thôi. Chờ Tiêu Viêm đại ca và mọi người tới đó sẽ có thể tự mình lĩnh hội được." *Hân Lam cười nói.*

"Trung Châu có những thế lực hùng mạnh nào vậy?" *Tiêu Viêm gật đầu, chân chừ một chút rồi hỏi. Hành tẩu tại mảnh địa vực kia thì cũng nên biết đến tột cùng là ai nên đắc tội, ai không nên đắc tội.*

"Phân chia các thế lực tại Trung Châu, ta chỉ biết đến một ít trên phương diện nhân loại. Về phần ma thú và những chủng tộc khác thì cũng không rõ lắm." *Hân Lâm trầm ngâm một hồi rồi nói: "Tại Trung Châu thế lực nhân loại được chia làm: "Nhất Điện Nhất Tháp, Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phương Các"*

"Nhất Điện Nhất Tháp, Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phương Các?"

Lông mày chột nhú lại, Tiêu Viêm nói: *"Hắn tháp chính là Đan Tháp sao?"*

"Án! Tháp chính là Đan Tháp, còn Điện là chỉ Hồn Điện!" Hân Lâm nhìn

chầm chầm vào Tiêu Viêm, thấp giọng nói. Nàng cũng nghe Đại trưởng lão nói qua, người này cùng Hồn Điện có ân oán không nhỏ.

"Hồn Điện?" hai chữ đơn giản này làm cho sắc mặt Tiêu Viêm chợt âm hàn xuống, sát ý sắc bén từ trong đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên.

"Hồn Điện tại Trung Châu cực kỳ thần bí. Người bình thường căn bản rất khó gặp người Hồn Điện. Đừng nói đến tổng bộ, cho dù một ít phân bộ cũng có ít người biết. Bất quá, Hồn Điện cùng Đan Tháp nổi danh đủ thấy thế thế lực đáng sợ ra sao!" Hân Lam gật đầu, rồi chần chờ nói: "Tiêu Viêm đại ca, ta biết rằng người cùng Hồn Điện có ân oán không nhỏ, bất quá để an toàn mọi đề nghị huynh chưa đạt tới thực lực cùng chúng chống lại thì hãy tận lực nhẫn nhịn một chút. Dù sao Hồn Điện thì ngay cả Đan Tháp cũng phải kiêng dè. Phải biết rằng Tam đại cự đầu Đan Tháp, đều đứng trong top 10 cường giả, nhưng ngay cả như vậy thì đối với điện chủ Hồn Điện thần bí vẫn như trước rất là kiêng kỵ. Theo một số lời đồn đãi thì Tam đại cự đầu của Đan Tháp đã âm thầm cùng Điện chủ Hồn Điện giao thủ, nhưng kết quả như thế nào thì chưa từng có ai biết."

Đối với đề nghị của Hân Lam, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Hít sâu một hơi, đem sát ý trong lòng áp chế xuống. Nếu Hồn Điện đã ở Trung Châu cắm rễ thì sớm hay muộn hẳn cũng có thể tìm hiểu ngọn nguồn. Mặc kệ đến tột cùng nó có bao nhiêu mạnh mẽ, Tiêu Viêm hẳn vẫn như trước không bao giờ lùi bước.

"Vậy còn Nhị Tông, Tam Cốc, Tứ Phượng Các là nói về thế lực nào vậy?"
Áp chế ý niệm bốc lên trong lòng, Tiêu Viêm nói sang chuyện khác, hỏi.
Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Nhị Tông là Thiên Minh Tông và Hoa Tông. Hai cái tông phái này tại Trung Châu cũng là thế lực rất mạnh. Trong tông cường giả như mây, mặc dù còn kém Đan Tháp cùng Hồn Điện nhưng cũng là tồn tại không thể khinh thường. Còn về phần Tam Cốc chính là Băng Hà Cốc, Âm Cốc và Phần Viêm Cốc."

"Phần Viêm Cốc?" nghe thấy cái tên có chút quen thuộc, khóe mắt Tiêu Viêm không nhịn được nhú lại. Nó là nơi duy nhất mà hẳn biết được một thế lực có Di Hỏa, hơn nữa Tiêu Viêm cũng tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng là bí mật bất truyền của thế lực này.

"Nếu có cơ hội có lẽ phải ghé qua Phần Viêm Cốc xem thử có thể đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thu vào tay. Nếu như vậy thì thực lực của ta sẽ tiếp tục tăng vọt rất nhiều." Ánh mắt Tiêu Viêm chột lóe lên, trong lòng lầm bầm nói.

Lấy thực lực Tiêu Viêm hiện này chỉ là thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đệ nhất biến thì tại Đấu Hoàng là vô địch. Nếu đem nhị trọng biến cũng thu vào tay thì mặc dù không thi triển Phạt Nộ Hỏa Liên hấn cũng có thể chính diện đối mặt với Đấu Tông cường giả.

Hân Lâm tự nhiên là không biết những ý niệm trong lòng của Tiêu Viêm. Nhìn thấy thần sắc khác thường của hấn còn tưởng hấn bởi vì Phần Viêm Cốc có Dịch Hỏa mà như vậy, lập tức nhắc nhở: *"Tiêu Viêm đại ca! Cửu Long Thiên Cương Hỏa của Phần Viêm Cốc sớm đã bị bọn họ hạ phong ấn hoàn mỹ. Ngoại nhân dù tốn hao hết bao tâm cơ cũng khó mà đem nó chiếm dụng. Vì một cái Dịch Hỏa không thể sử dụng mà đắc tội với một thế lực mạnh mẽ như vậy chính là mất trí a!"*

Tiêu Viêm cười gật gật đầu, nói: *"Yên tâm, ta mặc dù cần phải có Dịch Hỏa nhưng vẫn chưa đến trình độ vãng đầu đó."*

Nghe vậy, Hân Lam lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Nàng cũng không muốn mang Tiêu Viêm đến Trung Châu, sau đó hấn vô duyên vô cớ gặp phải nhiều phiền toái như vậy. Gia tộc nàng tại Trung Châu mặc dù có một ít thực lực nhưng cũng không có thực lực cùng Phần Viêm cốc phân tranh.

"Tinh Vãn các, Vạn Kiếm các, Hoàng Tuyên các, Phong Lô các. Bởi vì phương vị vừa vặn ở bốn góc của Trung Châu nên mới gọi là Tứ Phương Các. Thực lực của bọn họ cũng đồng dạng không kém. Dù phóng nhãn nhìn khắp các thế lực nhất lưu của Trung Châu cũng có thể tính là người nổi bật. Những thế lực này tại Trung Châu tận lực không nên châm chọc." Hân Lam chân thành nhắc nhở.

"Phong Lô các?"

Lại là một tên quen thuộc, trực tiếp khiến cho sắc mặt Tiêu Viêm có chút cổ quái. Hấn rõ ràng nhớ kỹ, hấn tu luyện thân pháp Tam Thiên Lô Động kia tựa hồ là thuộc về Phong Lô Các a.

"Đương nhiên đây là những thế lực có danh khí lớn nhất tại Trung Châu."

Bất quá Trung Châu là nơi ngoạ hồ tàng long. Một ít thế lực mặc dù không vang danh nhưng nói không chừng có ẩn dấu tuyệt đỉnh cường giả. Bởi vậy tại Trung Châu làm việc nên hết sức cẩn thận!" Hân Lam xoa xoa tay nói.

"Về phần một ít thế lực phi nhân loại, ta cũng biết không nhiều. Nhưng thực lực bọn hắn cực kỳ khủng bố. Trong đó có những thế lực đáng sợ có thể cùng Đan Tháp chống đỡ." Nói đến chỗ này, hàng lông mi của Hân Lam chợt nhú lại, nhắc nhở nói: "Còn nữa! Tại Trung Châu nếu có muốn giết ma thú thì tốt nhất nên biết sau lưng nó có gia tộc nào tồn tại hay không? Nếu có thì hãy tận lực thân không hay quý không biết mà xử lý nó, nếu không sẽ bị một ít gia tộc ma thú trả thù."

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm nhất thời lau đi mồ lạnh trên trán. Trung Châu này cũng có nhiều điểm ly kỳ nha! Cứ nhiên muốn hạ sát một đầu ma thú còn phải tra rõ nguồn gốc của nó.

"Khách khách! Đương nhiên những ma thú tầm thường thì không cần như vậy. Ta chỉ nói đến những ma thú có linh trí, có thể nói tiếng người. Hơn nữa ma thú gia tộc cũng có mạnh yếu. Bọn họ cũng không phải là một khối. Trừ một ít thế lực tồn tại đặc biệt đáng sợ thì bình thường chỉ cần hành sự bí mật thì không có việc gì cả!"

Nhìn thấy bộ dáng kia của Tiêu Viêm, Hân Lam cũng che miệng cười, nói: *"Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Hân Lam cũng phải che miệng cười, nói."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới khẽ thở dài nhẹ nhõm. Xem ra những thế lực này cũng không có khiến hắn thất vọng ah. Xem ra rất đặc sắc!

Trong khi Tiêu Viêm đang tán thưởng thì sắc mặt Hân Lam đột nhiên vui vẻ, chỉ vào dãy núi xa xa ở trước mặt, kinh hỉ nói: "Thiên Kinh sơn mạch! Tiêu Viêm đại ca, chúng ta đã đến nơi rồi! "

-----oOo-----

Chương 933: Bé Quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sư Thứ lướt qua bình nguyên, từ từ tiến vào bên trong dãy núi. Tầm mắt của đám người Tiêu Viêm chợt phát hiện những đại lộ từ bốn phương hiện ra. Trên những con đường lớn còn có thể thấy rất nhiều bóng người qua lại, thậm chí dù khoảng cách còn khá xa nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy một ít âm thanh huyền ảo truyền đến.

Phía trên bầu trời của dãy núi này, cũng không phải chỉ có nhóm người Tiêu Viêm cười Sư Thứ mà ngay tại thời điểm vừa mới tiến vào đã nghe thấy không ít tiếng động xé gió từ những phi hành thú kỳ dị. Ở cách đám người Tiêu Viêm không xa, bọn họ còn có thể nhìn rõ được không ít nhân ảnh đang ngồi trên phi hành thú.

Ấn tượng đầu tiên của Tiêu Viêm đối với toàn bộ khung cảnh là một cảm giác phồn hoa. Dù sao trên bầu trời Hắc Giác Vực cũng rất khó gặp cùng lúc nhiều phi hành thú như thế này. Ở trong này phi hành thú tựa hồ chỉ là một phương tiện đi lại mà thôi. Bất quá trên đoạn đường đến đây tựa hồ phần lớn những đầu phi hành thú đều là một ít ma thú tâm thường chỉ là nhất hoặc nhị giai mà thôi, còn tam giai thì rất hiếm gặp. Bởi vậy khi đám người Tiêu Viêm cười Sư Thứ đến làm cho không ít người ngạc nhiên xen lẫn sự hâm mộ. Loại cao gia phi hành thú Sư Thứ này chính là tương đối khó tìm. Nếu không phải là những gia tộc hoặc thế lực có nội tình xa xỉ thì rất khó có thể đem chúng thuần phục.

"Không hổ là tòa thành thị phồn hoa nhất trong vòng ngàn dặm a!"

Đối với những ánh mắt hâm mộ này, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ. Chợt bản thân khẽ dậm chân, Sư Thứ liền phát ra một tiếng ưng bén nhọn, rồi chợt động đôi cánh lớn hướng về chỗ sâu trong dãy núi mà nhanh chóng bay vút đi.

Sư Thứ bay được ước chừng mười phút thì thấy một tòa thành thị thật lớn, loáng thoáng ẩn hiện trong những tàng cây xanh trên ngọn núi.

Khoảng cách dần được thu ngắn lại.

Tòa thành thị khổng lồ hoàn toàn bị Tiêu Viêm thu vào trong tầm mắt. Ánh mắt cũng cẩn thận đánh giá lại quy mô của thành thị, Tiêu Viêm không khỏi gật đầu khen ngợi lần nữa.

Trong lúc Tiêu Viêm quan sát tòa thành thị thì khoảng cách giữa chúng và Sư Thử ngày càng gần. Khi sắp tiến vào khoảng không phía trên thành thị thì đột nhiên một đạo quang ảnh từ cửa thành thoáng bay vụt lên, hóa thành một Hoàng Y lão giả.

Hoàng Y lão giả này sắc mặt có chút lạnh lẽo, sau lưng một đôi cánh đầu khi hơi hơi chấn động, liền đứng thẳng tắp trước lộ tuyến của Sư Thử, trầm giọng nói: *"Các người là lần đầu tiên đến Thiên Nhai thành phải không? Chẳng lẽ không biết trên không trung thành không cho phép phi hành thú tiến vào sao?"*

Lộ tuyến phi hành bị cản trở, Sư Thử gáy lên một tiếng thật lớn rồi thân hình dừng lại, trong ánh mắt hiện ra một khí thế hung ác, nhìn chăm chú vào Hoàng Y lão giả trước mắt. Bất quá khi Tiêu Viêm dậm chân một cái liền ngoan ngoãn đứng im.

"Đúng là lần đầu tiên đến! Không nghĩ là quy củ của Thiên Nhai thành lại có nhiều như vậy!" Tiêu Viêm liếc nhìn Hoàng Y lão giả trước mắt, thản nhiên nói.

"Đấu Hoàng cường giả?"

Cảm thụ được thanh âm như tiếng lôi minh vang vọng bên tai, sắc mặt của Hoàng Y lão giả hơi đổi. Ánh mắt cẩn thận ở phía trên Sư Thử đảo qua, rồi hiện lên một chút kinh ngạc. Trong đám người ngoại trừ một người ở ngoài còn lại ba người kia thực lực đều hơn xa hẳn. Đặc biệt vị nữ tử áo trắng kia, lại cấp cho hắn cảm giác bị đè nén, thậm chí dưới tình huống áp chế này, đầu khí lưu động trong cơ thể đều trở nên tắc nghẽn.

"Thực lực của nàng ta rất khủng bố! Có thể làm cho ta cảm giác này mặc dù bên trong La gia cũng chỉ có mấy người mà thôi. Cường giả như này không biết đến Thiên Nhai này có mục đích chi đây?" Hoàng Y lão giả trong lòng chợt nổi lên một ít sóng gió. Trên khuôn mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều. Đối với đám người Tiêu Viêm chấp tay nói: *"Vị bằng hữu này, đây là qui củ bao năm nay của Thiên Nhai Thành. Phía dưới cửa thành La gia ta có một địa phương đặc biệt dành cho những phi hành thú này!"*

"La gia? Tiêu Viêm đại ca, phân đông những thế lực lại Thiên Nhai thành

này long xà hỗn tạp. Bất quá La gia trong đó cũng đã tồn tại một thời gian lâu dài. Hơn nữa cái "Không gian trùng động" kia cũng là của La gia. Trong gia tộc này có một lão tổ tông thực lực ước chừng ngũ tinh Đẩu Tông. Nếu không phải như vậy chỉ sợ La gia cũng khó có thể một mình điều khiển "Không gian trùng động" nhiều năm như vậy. Dù sao khối thị bèo chảy mỡ này mỗi ngày đều có vô số người đổ mắt nhìn chăm chăm."

Nghe được những lời Hoàng Y lão giả nói, Hân Lam ở phía sau Tiêu Viêm thấp giọng nói.

Khẽ gật đầu, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ quét qua người Hoàng Y lão giả. Thực lực người này chỉ là nhị tinh Đẩu Vương, cũng miễn cưỡng tính là một cường giả. Hắn tới chỗ này chỉ là muốn từ "Không gian trùng động" mượn đường mà thôi, cũng không nghĩ tới nảy sinh chi tiết bất ngờ này.
Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đa tạ đã cho biết! Xin cho hỏi cái "Không gian trùng động" là ở đâu vậy? thanh âm bình thản của Tiêu Viêm vang lên.

"Mấy vị bằng hữu hôm nay thực không khéo. "Không gian trùng động" đang trong thời gian duy tu, tạm thời đóng cửa. Bất quá những cường giả của Gia tộc đang cố sức duy tu. Sẽ không lâu nữa có thể khai thông." Nghe vậy Hoàng Y lão giả kia lắc đầu, nói.

"Đóng cửa?" nghe được những lời này, lông mày Tiêu Viêm chột nhú lại. Vận khí cư nhiên lại kém như vậy sao?

"Những người kia duy tu cần mất bao thời gian?" Tiểu Y Tiên đôi mắt chậm rãi mở, thanh âm bình đạm nói.

"Cái này ta cũng không biết rõ lắm. Việc duy tu "Không gian trùng động" này cần phải xem vấn đề có nghiêm trọng hay không. "Không gian trùng động" tại Thiên Nhai thành này chính là một vị tổ tiên La gia tại hơn trăm năm trước xây dựng. Sử dụng đã nhiều năm như vậy tất nhiên là có không ít hỏng hóc. Mong các vị thứ lỗi. Nếu các vị vẫn muốn thông qua thì có thể đợi ở trong thành ít hôm, hẳn sẽ có kết quả." Nhìn thấy Tiểu Y Tiên mở miệng hỏi, Hoàng Y lão giả vội vàng trả lời, sợ chậm trễ.

"Mặt khác, tại nhà của vị lão tổ gần đây đang rộng cửa chào đón một ít cường giả Đẩu Tông, để duy tu "Không gian trùng động". Nếu tiểu thư có

hứng thú có thể trực tiếp đi đến trung tâm chỗ "*Không gian trùng động*".
Dứt lời sau, Hoàng Y lão giả như chợt nhớ ra điều gì, lại bổ sung nói.

Đôi với những lời của Hoàng Y lão giả, Tiểu Y Tiên cũng từ chối cho ý kiến. Rồi đem đôi mắt đẹp hướng về phía Tiêu Viêm.

"Hay trước tiên cứ vào thành đã!"

Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, chợt ôm quyền hướng với Hoàng Y lão giả, tay áo vung lên. Một cỗ kinh phong liền bao trùm Su Thứ nhanh chóng hướng phía dưới rơi xuống.

Nhìn thấy thấy người Tiêu Viêm rơi xuống mặt đất, Hoàng Y lão giả cười khò một tiếng, thở dài nói: "Lần này "*Không gian trùng động*" tựa hồ có vấn đề không nhỏ a! Bằng không lấy năng lực của lão tổ sẽ không ra mặt mời những vị Đấu Tông cường giả khác giúp đỡ. Những đại gia hỏa này cũng không phải dễ mời, hơn nữa đều muốn thù lao, đều là công phu sư tử ngoặm."

Tiêu Viêm cũng không biết đến điểm kia theo ý của Hoàng Y lão giả, mà tùy ý tìm một mảnh rừng rậm ở ngoài thành đáp xuống.

"Trở về đi!"

Đợi đến khi Su Thứ hạ xuống mặt đất, mấy người Tiêu Viêm cũng vụt nhảy xuống, nhìn Su Thứ phủ phục trên mặt đất, hần cười nói.

Như nghe hiểu lời của Tiêu Viêm, đầu Su Thứ khẽ cọ vào Tiêu Viêm vài cái, sau đó chấn động đôi cánh, rồi nhanh chóng biến mất phía cuối chân trời.

Đưa mắt nhìn Su Thứ rời đi, Tiêu Viêm cũng là thở ra một hơi, đối với Tiểu Y Tiên mấy người phát phát tay, xoay người dẫn đầu bước vào Thiên Nhai thành.

"Tiêu Viêm, "*Không gian trùng động*" tạm thời đóng cửa, chúng ta làm sao bây giờ?" Chậm rãi sóng vai cùng Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên nhíu mày nói.

"Trước tiên ở trong thành nghỉ ngơi một đêm, xem có tin tức gì hay không."

Nếu ngày mai còn chưa xong, thì đi nơi trung tâm thành đó xem thử." Tiêu Viêm cước bộ thoáng chậm lại, cười nói.

Đối với lời nói của Tiêu Viêm nơi này tự nhiên sẽ không có người phản đối, bởi vậy đều là gật gật đầu.

Khi tiến vào trong thành, đám người Tiêu Viêm tùy tiện tìm một khách sạn tương đối sạch sẽ rồi sau đó liền vào ở trong. Tại nơi này muốn nhanh chóng nắm bắt được những tin tức thì mau lẹ và thuận tiện nhất.

Sau khi đem đám người Tiêu Y Tiên an trí ổn thỏa, Tiêu Viêm một mình đi tản bộ, sau đó có chút thuận lợi có được một ít tin tức hẩn cần.

Chính như tên Hoàng Y lão giả nói, hiện giờ "*Không gian trùng động*" bên trong Thiên Nhai thành này đã đóng cửa. Hơn nữa tựa hồ vấn đề lần này của "*Không gian trùng động*" là không nhỏ. Mặc dù thực lực của lão tổ La gia kia là Ngũ tinh Đâu Tông cũng không thể giải quyết được vấn đề. Bởi vậy phải mời những cường giả Đâu Tông khác đến tương trợ. Bất quá cường giả Đâu Tông tại Thiên Nhai thành này cũng là phượng mao lân giáp, hơn nữa quan hệ lại thức tạp. Vì thế đối với miếng thịt béo "*Không gian trùng động*" này dù La gia lão tổ ngỏ lời mời vẫn có rất ít người đáp ứng. Việc duy tu "*Không gian trùng động*" cũng vì thế gác lại. Việc này làm La gia rất đau lòng, dù sao mỗi ngày đóng cửa "*Không gian trùng động*" sẽ làm La gia bọn họ tổn thất cực lớn.

"Xem tình hình ngày mai như thế nào! Nếu để chuyện này kéo dài cũng không phải là chuyện tốt gì."

Mang theo ý niệm như vậy, trong phòng Tiêu Viêm cũng từ từ nhắm mắt lại tiến vào trạng thái tu luyện.

-----oOo-----

Chương 934: Hồng y thiếu nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Hôm sau, khi ánh dương xuyên qua cửa sổ, khám xuống nền đất những đóa hoa nắng rực rỡ lung linh nhảy múa, đôi mắt của Tiêu Viêm đang nhắm lại chợt mở ra, hần thấp giọng lầm nhảm:

- Hôm nay, xem ra ta nên đến trung tâm thành nhìn một vòng, nhân tiện tham quan chu vi ngàn dặm xung quanh Thiên Nhai thành, thử xem còn nơi nào có "*Không gian trùng động*" hay chỉ nơi này mà thôi?!

Thở nạt một hơi, điều chỉnh tâm tình, Tiêu Viêm bước xuống giường, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, sau đó gọi ba người Tiểu Y Tiên rời khỏi tử quán, thẳng đến trung tâm Thiên Nhai thành.

Hòa vào dòng người trên đại lộ, bốn người Tiêu Viêm chậm rãi đi tới. Do lúc này là sáng sớm, thêm vào không khí đặc biệt thanh khiết của vùng rừng núi, làm cho người người cảm thấy tâm thanh, khí爽 (tinh thần sáng khoái).

Hai bên đường, có rất nhiều phường, điểm (cửa hàng) do đá tảng tạo thành, muôn màu muôn vẻ, không ngừng truyền ra những tiếng hét lớn. Bên trong các phường điểm này, có rất nhiều món hàng được bày trí bắt mắt, thu hút đông đảo người mua, ra vào không ngớt. Toàn bộ Thiên Nhai Thành đều toát ra một cảm giác người người hội tụ và đông đúc như trẩy hội.

- Nghe nói vị La gia lão tổ kia hiện tại đang được mời trợ giúp sửa chữa "*Không gian trùng động*", chúng ta có thể đến đó xem thử. Về phần có xuất thủ hay không, nên quan sát kỹ tình huống rồi mới hành động. Dù sao, các thế lực đến bên trong thành hôm nay quá sức hỗn tạp, chúng ta không nên tự dấy vào những phiền toái không cần thiết!

Tiêu Viêm đang chậm rãi dạo bước bằng một tốc độ có tiết tấu đặc biệt, ánh mắt không ngừng quan sát những phường điểm xung quanh, âm thanh thản nhiên nói.

- Ân!!!

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nhất nhất gật đầu. Trong mấy mấy người các nàng, chỉ có nàng đã bước chân vào cảnh giới Đấu Tông, có được bản sự không chế không gian.

- Đát...đát...!!!

Cùng lúc Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên đang trò chuyện, từ trên đường phố không ngừng vọng đến những tiếng vó ngựa, chợt làm cho quan lộ nhất thời trở nên hỗn loạn. Một bóng ảnh như lửa đỏ từ cuối đường đang chạy như bay đến, va đụng vào vô số người ven đường làm họ ngã lăn ra. Trong lúc họ đang tức giận, thì lại phát hiện trên lưng ngựa là một Hồng y thiếu nữ, bộ dáng rung động lòng người, nhưng ánh mắt lộ ra thần tình cuồng dã và kiêu ngạo, quần ngang eo thon của nàng một là một thanh roi da, đang đặc ý la hét ầm ĩ trên đường phố, vang vang âm thanh náo động, quanh quần không dứt.

Hồng mã tựa như đám mây lửa từ xa vụt tới, trong vài chót mắt ngẩn ngui, đã cách nhóm người Tiêu Viêm không xa.

- Bọn chó ngoan các người mau cút ngay cho bọn tiểu thư! Nếu như bị giết chết thì không ai có thể quản được!

Nhìn một số người cách đó không xa vẫn chưa kịp né tránh, Hồng y thiếu nữ cau mày liêu thành một đường thẳng, lớn tiếng quát.

Tiêu Viêm vốn đã định tránh qua một bên, nhưng khi nghe được những lời này, sắc mặt chợt trầm xuống lạnh lẽo. Đối với loại tính cách ngạo ngược của nữ tử này, hẳn không bao giờ hoan nghênh, cước bộ vừa nhấc ra cũng là trực tiếp hồi lại, mắt cũng không thèm liếc một cái, vẫn bước đi chậm rãi về phía trước.

- Hừ, muốn tìm chết!

Hành động của Tiêu Viêm tự nhiên là lọt vào mắt của Hồng y thiếu nữ, nàng lập tức hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ mềm mại đang cầm roi da chợt xuất thủ, mạnh mẽ quất ra một đạo roi ảnh màu đỏ mang tiếng gió rít thanh thúy như muốn xé rách không khí, kèm theo kinh phong ào ào đánh thẳng xuống đầu của Tiêu Viêm.

Sắc mặt của Tiêu Viêm vẫn giữ được bình tĩnh, bàn tay tùy tiện nắm chặt, bắt lấy roi da, sau đó tùy ý nhẹ nhàng phát ra đầu khí.

- A!!!

Trên roi da truyền đến một lực lượng rất lớn, làm cho Hồng y thiếu nữ nhất thời hét lên một tiếng chói tai, thân hình trực tiếp té ngã khỏi lưng ngựa, ngã ngồi trên mặt đất.

- Hồn đản!!! Tên vương bát đản nhà ngươi cư nhiên dám ra tay với bổn tiểu thư?

Khiêu đôn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất dơ bẩn lại còn lạnh như băng, hai má của Hồng y thiếu nữ bỗng nhiên trở nên tái mét, quay đầu về phía Tiêu Viêm giận dữ thét lớn tựa như cộp mẹ đang phẫn nộ.

- Chỉ là thay phụ mẫu giáo huấn ngươi một chút mà thôi!

Vẻ mặt Tiêu Viêm không có biểu tình gì, chỉ liếc mắt nhìn Hồng y thiếu nữ một cái, đoạn không để ý đến nàng nữa, cùng ba người Tiểu Y Tiên xoay người tiếp tục dạo bước trên quan lộ.

- Ngươi nghĩ ngươi là ai mà lại dám giáo huấn ta hả? Ngươi tự cho mình là cái thứ gì vậy?

Bị Tiêu Viêm lạnh nhạt trả lời một câu, Hồng y thiếu nữ đã hoàn toàn bị chọc giận, lập tức liên thanh hét lên, âm sắc trở nên bén nhọn hơn rất nhiều.

- Hoa thúc! Lưu thúc! Mang tên hồn đản này giết chết cho ta!

Tiếng thét chói tai của nữ tử vừa dứt, chợt hai đạo thân ảnh già nua nhanh chóng phá không mà đến rồi chắn ngang trước mặt nhóm người Tiêu Viêm. Hai người này, một người mái tóc đã bạc, người còn lại mái tóc đã ngả thành màu tro, xem khí tức thì thực lực đã đạt đến cảnh giới Đẩu Hoàng từ Ngũ tinh đến Lục tinh, cũng được xem như cường giả có thực lực.

- Vị tiểu bằng hữu kia, tiểu thư nhà ta đích xác là có nghịch ngợm một chút. Bất quá, nàng dù sao cũng là một cô gái! Các hạ lại đối đãi với người ta như vậy xem ra có chút không tốt.

Tro phát lão giả trước tiên nhìn thoáng qua Hồng y thiếu nữ đang giận đến đỏ mặt, đoạn nhìn về phía Tiêu Viêm cau mày nói.

Bằng nhãn quang của hắc tự nhiên có thể phát hiện được khí tức của thanh niên vận hắc bào trước mặt cùng bọn họ không sai biệt nhiều lắm, thậm chí còn cường hãn hơn một chút. Bởi vậy, thái độ của lão khi vận hỏi cũng không dám quá ương ngạnh.

- Vì thế cho đến lúc này nàng ta vẫn còn sống!

Tiêu Viêm hơi đảo mắt, thanh âm vẫn bình thản như trước. Hắc dù sao cũng không phải là loại người thiện lương gì. Nếu đổi lại, hôm nay là một nam tử mà dám hống hách quát vào mặt hắc như thế, hắc không chỉ dạy dỗ một cách nhẹ nhàng theo kiểu làm cho nàng ngã ngựa như vừa rồi.

Hiện tại, biến cố này đã kéo đến không ít người từ bốn phía trên đường, mà những người nay khi nhìn thấy Hồng y thiếu nữ kia, đều lắc đầu ngao ngán, dùng ánh mắt đồng tình nhìn nhóm người Tiêu Viêm. Trong Thiên Nhai Thành này, Hồng y thiếu nữ chính là một tiểu ma nữ nổi danh. Ai gặp nàng thì người đó xem như xui xẻo. Không nghĩ đến, hôm nay còn có người cư nhiên dám xuất thủ với nàng, xem ra chắc là người từ bên ngoài mới đến.

Đối với Tiêu Viêm sắc mặt vẫn đang thản nhiên, nhưng lời nói vẫn ẩn chứa hàn ý, hai vị lão giả này sắc mặt cũng khẽ biến, ánh mắt cũng trở nên âm trầm. Hồng y thiếu nữ ở trong tộc chính là cháu gái được lão tổ sủng ái nhất. Trong Thiên Nhai Thành này cũng không có mấy người dám dùng cách này mà đối xử với nàng ta.

- Tên hỗn đản nguoi tại Thiên Nhai Thành này còn dám kiêu ngạo như vậy! Nguoi dám đánh bốn tiểu thư, gia gia của ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nguoi. Nếu nguoi biết điều, bây giờ hãy quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với bốn tiểu thư đi!

Hồng y thiếu nữ lúc này đã đứng dậy từ nền đất dơ bẩn. Bị người ta mang ra làm thành trò cười cho thiên hạ như vậy, thì nàng đã không còn chút mặt mũi nào, hoàn toàn đánh mất tôn nghiêm, mà một người tự ái và dị thường cao ngạo như nàng không thể tiếp thụ nổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức vì phần nộ đã hoàn toàn biến dạng. Nhưng, khi tiếng thét của nàng còn chưa dứt, một đạo nhân ảnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, kèm theo một cái tát mạnh mẽ, trong vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người đang trợn mắt há mồm, hung hăng đánh lên mặt nàng ta.

- Ba!

Tiếng vang thật thanh thúy vang lên trên quan lộ tĩnh lặng làm mọi người trong giờ khắc này đều hung hăng rung mình một cái. Một cái tát này thật quá là thông khoái!

Trên gương mặt của Hồng y thiếu nữ chợt hiện lên năm dấu tay hằn đỏ, từ khóe miệng rỉ ra một tia máu nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi khó có thể tin được. Cứ nhiên lại có người dám thông khoái bạt tai nàng!

- Ngươi còn dám mắng một câu nữa, dù hãn không giết ngươi, ta sẽ lập tức ra tay!

Âm thanh lạnh nhạt như băng giá, ẩn chứa sát ý tràn ngập từ trước mặt Hồng y thiếu nữ vang lên, làm cho nàng ta chợt run lên, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy được trước mặt nàng là một Tố y thiếu nữ tuyệt sắc, miệng đang cười lạnh kèm theo sát ý rợn người. Lúc này, Hồng y thiếu nữ nhìn ra trong mắt đối phương là một cỗ sát ý âm lãnh.

- Ngươi dám!

Tiếng bạt tai giòn như pháo nổ cũng làm cho hai lão giả nọ ngẩn người, chợt gầm lên một tiếng, chuyển động thân hình, sau đó lao về phía Tiêu Y Tiên, thanh thế như sấm quang chớp giật.

Hai người nọ vừa mới có động tác, đột nhiên tiếng sấm ong ong vang dậy, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hai người, song quyền thẳng tắp đánh ra một luồng kinh phong nóng rực kinh người, làm cho hai người đại biến sắc mặt, trong lúc vội vã, vận quyền đón đỡ.

- Bang...!!! Bang...!!!

Âm thanh trầm trọng do quyền đầu va chạm đột ngột vang lên làm mọi người kinh ngạc, chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai vị lão giả thanh danh không nhỏ của Thiên Nhai Thành, cước bộ căng cứng, đập mạnh về phía sau ra sức trụ vững thân hình, mà trái lại, hắc bào thanh niên kia lại đứng vững như bàn thạch, không chút sứt mẻ.

- Hôm nay, ai gieo gió tất phải gặt bão! Nếu hai vị không thức thời, xin đừng trách tại hạ tâm ngoan thủ lạt!

Tiêu Viêm nhìn hai vị lão giả bằng ánh mắt âm hàn, trong mắt hiện ra sát khí, nhẹ nhàng toát ra lạnh lẽo như băng. Sự tình hôm nay đã hoàn toàn vượt quá giới hạn nhẫn nại của hắn.

Bị kinh sợ trước thực lực do Tiêu Viêm thể hiện, hai lão giả cũng không dám có dị tâm, dị động, chỉ biết liên tục kêu khổ trong lòng. Tiểu cô nương này hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đã phải thiết bản. Tên tiểu tử này tuy nhìn qua thì còn trẻ tuổi, nhưng thực lực lại không kém, cho dù đếm hết trong tộc cũng không lấy ra một người có thể so sánh với hắn.

- Vị tiểu bằng hữu này, tại hạ là người của La gia, thiếu nữ đã va chạm với các ngươi lúc trước cũng chính là Đại tiểu thư của La gia. Mong các vị nể mặt hạ thủ lưu tình!

Tro phát lão giả tóc tro thở dài trong lòng một tiếng rồi chấp tay nói.

- La gia?

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ nhăn mày. Tuy đã sớm biết bối cảnh của Hồng y thiếu nữ kia không tệ, nhưng không nghĩ đến gốc gác của nàng lại chính là người của La gia uy trấn Thiên Nhai Thành.

- Ngươi...Ngươi dám đánh ta?

Đến lúc này, Hồng y thiếu nữ kia mới hồi phục tinh thần lại từ trong một màn khiếp hãi vừa rồi, lấy tay vuốt nhẹ lên gương mặt còn đang rát bỏng như lửa đốt. Bàn tay còn lại run run chỉ vào Tiểu Y Tiên đang đứng trước mặt. Lửa giận trong mắt nàng đang hừng hực cháy lên, đã đạt đến trạng thái khùng khiếp không gì tả nổi.

Nói vừa dứt lời, trong cơn tức giận, Hồng y thiếu nữ lấy ra một ngọc bài từ trong nạp giới, sau đó hung dữ bóp nát, rồi oán độc nói:

- Tiện nhân kia! Ngươi dám đánh ta, gia gia ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi. Khi ngươi rơi vào tay ta, bốn tiểu thư sẽ lập tức đày dọa hành hạ, khiến ngươi sống không bằng chết!

Đối với những lời quát mắng của Hồng y thiếu nữ, Tiểu Y Tiên dùng ánh

mắt lạnh như băng hàn nhìn nàng một cái, chợt bên tai truyền đến âm thanh lạnh nhạt:

- Tiếp tục đánh, người còn trẻ mà lại có tâm tính ác độc như thế, lưu lại sẽ là tai họa!

Nghe vậy, khóe miệng của Tiểu Y Tiên chợt nhếch lên, trong ánh mắt kinh hãi của Hồng y thiếu nữ, một lần nữa giờ lên ngọc chuông, không chút khách khí tiếp tục tát lên mặt nàng ta.

- Ba...

Ngọc chuông của Tiểu Y Tiên vừa hạ xuống, một đạo hào quang màu xám đột nhiên trong trung tâm Thiên Nhai Thành mạnh mẽ xuất hiện như chớp giật, vừa đảo mắt một lượt trên không trung của đường phố, rồi kinh khí đột nhiên bạo dũng mà ra, ào ào như cuồng phong kéo đến, tạo nên thanh âm gào thét trầm trầm, quanh quẩn không tan.

- Hành vi của các vị như thế chính là không thềm để La gia ta vào trong mắt hay sao?

-----oOo-----

Chương 935: Lục giai!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được những âm thanh trầm trầm vọng xuống từ trên bầu trời, trên đường phố, từng ánh mắt nhất thời quét đến, chợt từng tiếng kinh hô nhất thời vang lên:

- Cự nhiên là La gia lão tổ! Ông ta lại thân hành đến đây! Xem ra, ông ta đối với La Tiểu Thiên này rất quan tâm a!

- Hắc...hắc...!!! Chắc chắn hôm nay sẽ có nhiều màn hài kịch đặc sắc đây!

Lúc mọi người con đang huyên náo xôn xao, hai lão giả đã thấy được

người đến là ai, nhất thời cả kinh, rồi vội vàng cung thanh nói:

- Cung nghênh Lão tổ!

Trong khi miệng nói, trong lòng hai người thầm kêu khổ không ngớt. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ đến Đại tiểu thư này cứ nhiên bóp nát mảnh Huyết ngọc bội. Vật này do lão tổ đích thân chế tạo, không đến lúc đổi mặt với sinh tử thì không được vận dụng. Không nghĩ tới, chỉ vì chuyện nhỏ như thế này mà nàng lại cứ nhiên sử dụng thứ này, khó trách lão tổ lại đến nhanh như vậy. Chắc ông ta nghĩ vị Đại tiểu thư này đang gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Trên không trung, lam bào lão giả nhẹ nhàng mà đứng, y phục rộng rãi tung bay phát phới, làm người ta có cảm giác không giận mà uy, hiển nhiên là người đã ở địa vị cao nhiều năm. Nghe được âm thanh cung kính của hai người, cũng chỉ tùy ý gật đầu, chợt dời ánh mắt về hướng Hồng y thiếu nữ, quan sát dấu tay tím bầm trên mặt nàng, thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đồng thời, trong mắt cũng hiện lên lửa giận, lại chuyển ánh mắt nhìn đám người Tiêu Viêm, chậm rãi nói:

- Các vị thật sự rất lạ mặt, chính là người bên ngoài đi vào Thiên Nhai Thành ư?

- Gia gia, bọn họ khi dễ cháu! Người hãy thay con làm chủ!

Không để cho nhóm người Tiêu Viêm có cơ hội lên tiếng, khi Hồng y thiếu nữ thấy Lam bào lão giả, nhất thời nước mắt tuôn xuống như mưa. Hôm nay nàng chịu ủy khuất đã bằng tất cả những lần trong một năm cộng lại. Vốn là một thiếu nữ được cưng chiều, bị Tiêu Viêm đối xử như vậy, thêm vào đó là sát khí lạnh như băng không phải là giả trong mắt Tiểu Y Tiên, cũng làm cho nàng có cảm giác dựng tóc gáy. Hiện tại, thấy gia gia xuất hiện, nàng đã có chỗ dựa vững chắc, liền chỉ tay về hướng Tiêu Viêm nói.

- Ngón tay kia ngươi cũng không cần nữa phải không?

Nhìn thấy hành động của Hồng y thiếu nữ, Tiểu Y Tiên thản nhiên hỏi.

Nghe vậy, trên mặt Hồng y thiếu nữ nhất thời thoáng hiện vẻ kinh hãi, bất tri bất giác rút ngón tay về. Đối với Tiểu Y Tiên hạ thủ không lưu tình,

nàng ta đã mang lòng sợ hãi.

Vù...vù...!!!

Đang lúc giảng co, đột nhiên có không ít tiếng xé gió vang lên, chợt mười đạo nhân ảnh xuất hiện bên trên phòng ốc hai bên đường. Khi những người này lộ diện, đều hướng về Lam bào lão giả cung kính hành lễ, sau đó nhìn thấy tình cảnh đương trường, liền có đáp án chuyện gì đã xảy ra. Một người trong đó lập tức cất tiếng quát lạnh:

- Dám hạ thủ người của La gia ta trong Thiên Nhai Thành, lá gan các người quả là nhỏ!

Đối với sự xuất hiện của những cường giả La gia, sắc mặt Tiêu Viêm rất cuộc cũng dần dần trầm lại. Hắn vốn vô tình nên đã chọc phải thế lực lớn nhất nơi đây. Sự việc hôm nay chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể, nhưng đối phương lại muốn hưng sư động chúng, hơn nữa còn liên tục khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn. Tuy rằng La gia lão tổ là một cường giả Ngũ tinh Đâu Tông, nhưng với Tiêu Viêm mà nói, cũng không tạo ra bao nhiêu uy hiếp.

Không nói đến Tiểu Y Tiên hiện giờ cũng đủ chống lại, bên trong nạp giới của hắn còn có một khối lõi có thể đối phó cường giả Lục tinh Đâu Tông. Nếu đối phương hôm nay được đăng chân lên đẳng đầu, cũng đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

- Dạy dỗ ra một tiểu bối đã man lại còn không biết lý lẽ như vậy, chỉ e rằng trưởng bối các người cũng không phải là hạng tốt đẹp gì!

Tiểu Y Tiên liếc nhìn gã trung niên nam tử vừa quát một cái, cười lạnh một tiếng rồi bước tới từng bước một, phát ra khí thế bàng bạc không hề thua kém La gia lão tổ kia chút nào, tựa như trên đất bằng bỗng dựng lên từng ngọn núi lớn, âm âm nổ mạnh, làm cho vô số người biến sắc kịch liệt thốt lên:

- Cường giả Đâu Tông!

Trên phố xá, vọng lên từng tiếng kinh hô, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn Tố y nữ tử kia, trẻ tuổi như thế nhưng lại là cường giả Đâu Tông, cũng là chuyện lần đầu tiên bọn họ chứng kiến từ trước đến nay.

Giờ phút này, sắc mặt của Hồng y thiếu nữ kia hoàn toàn tái nhợt. Nàng ta biết rõ sự cường hãn của cường giả Đấu Tông ra sao. Mặc dù La gia tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không dám tùy tiện trêu chọc vào.

So với mọi người, sắc mặt La gia lão tổ còn biến ảo lớn hơn nhiều. Ông ta cảm giác rõ ràng thực lực của thiếu nữ này so với mình không yếu hơn chút nào, bên trong còn xuất hiện một lực lượng âm hàn quỷ dị. Nếu hai bên giao thủ, dù là ông ta, cũng không nắm chắc phần thắng đối phương.

- Chết tiệt! Thiên Nhai Thành xuất hiện cường giả như thế này từ lúc nào? Nha đầu Tiểu Thiên kia xem ra càng ngày càng quá phận. Sau này tốt nhất là nên hảo hảo giáo huấn một phen. Đối với một số người không thể trêu vào, nếu không đối với La gia ta mà nói, tuyệt đối sẽ dẫn đến tai ương ngập đầu!

Trong lúc sắc mặt đại biến, ánh mắt La gia lão tổ nhìn Hồng y thiếu nữ đột nhiên trở nên nghiêm khắc hơn rất nhiều, chợt chuyển ánh mắt, xoay người nhìn về phía đám người Tiêu Viêm, khí tức không tự giác cũng hạ xuống mấy phần, nói:

- Các vị, chuyện hôm nay, chính là lỗi của Tiểu Thiên! La Thành ta lúc này hướng về các vị giải thích một lần!

- Hừ! Một La gia nho nhỏ dạy dỗ cháu gái so với ta còn điêu ngoa hơn nhiều!

Tử Nghiên liếc mắt nhìn La gia lão tổ một cách tà dị, rồi hừ lạnh nói. Đối với Hồng y nữ tử kia, từ lúc đầu nàng đã thấy đối phương không thuận mắt, dựa vào cái gì lại liên tiếp mắng nhiếc Tiêu Viêm, làm chuyện bọn ta còn chưa dám làm. Đây chính là một nha đầu cực kỳ ngu xuẩn!

La gia lão tổ đảo mắt nhìn qua Tử Nghiên một vòng, ánh mắt cũng thoáng qua một chút ngưng trọng. Đấu Hoàng? Một tiểu cô nương chỉ mười bốn mười lăm tuổi cư nhiên là một Đấu Hoàng? Tiểu la lị này so với Tô y nữ tử kia còn muốn khủng bố hơn mấy phần a!

Ý niệm trong đầu đã trở nên hỗn loạn, nhưng La gia lão tổ rốt cục không dám có chút xem nhẹ. Khi hắn nghĩ đến làm cho một người trẻ tuổi đạt được thực lực như vậy, bằng thiên phú tất nhiên không thể được. Cho nên,

sau lưng bọn họ phải có một thế lực cực kỳ khủng bố chống đỡ. Kể từ đây, đã càng không thể dễ dàng đắc tội thêm nữa.

- Thật sự đã làm các vị chê cười! Sau này, lão phu chắc chắn sẽ hảo hảo quản giáo!

La gia lão tổ thở dài mang ý xấu hổ, đoạn vung tay lên, trầm giọng nói:

- Mang Tiểu Thiên trở về!

Nhìn thấy La Thành kia sắc mặt có chút khó coi, những cường giả của La gia đã đến cũng không dám nói một lời nào. Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết được thực lực của những vị khách qua đường này cực kỳ không kém, thậm chí La gia lão tổ cũng không muốn đắc tội.

- Xem ra, nha đầu kia hôm nay ném phải quả đặng! Bất quá cũng tốt, cứ coi như là một chút giáo huấn cho nàng ta!

Vài cường giả La gia ánh mắt giao nhau, đều cười khò một lượt, sau đó nhanh chóng tung người xuống, mạnh mẽ túm lấy Hồng y thiếu nữ rời khỏi, mà Hồng y thiếu nữ dường như cũng ý thức được chính mình đã chuốc lấy họa lớn, chọc phải người không thể dây vào, nên cũng không dám phản kháng, tùy ý cho mấy người này mang đi.

- Đi thôi!

Tiêu Viêm sắc mặt bình thản, nhìn một màn biểu diễn này. Đợi khi Hồng y thiếu nữ kia được mang đi, mới nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó tiếp tục đi ra ngoài phố, mà ba người Tiểu Y Tiên cũng cấp bách đuổi theo sau.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt La Thành lại càng thêm ngưng trọng. Hiển nhiên, trong bốn người này, Hắc bào thanh niên kia mới chính là chủ sự, bất luận Tố y thiếu nữ hay tiểu cô nương quý dị kia, đều nghe lời hắn.

- Khà! Khà! Vị bằng hữu kia, không biết có thể lưu lại một chút được không?

Trong lòng hiện lên một chủ ý, La Thành vội hạ thân xuống, xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm, lại cười nói.

- Có chuyện gì vậy?

Tiêu Viêm bước chậm lại một chút, tùy ý hỏi.

- Các vị bằng hữu đến Thiên Nhai Thành, có phải hay không chính là vì "*Không gian trùng động*?"

La Thành vẫn cười nói, trên mặt hiện ra sự khách khí làm cho một số người xung quanh nhìn thấy cũng âm thầm tặc lưỡi. Tại Thiên Nhai Thành này, người được La gia lão tổ đối đãi như thế cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay a!

- Tại hạ biết trong "*Không gian trùng động*" của Thiên Nhai Thành xảy ra vấn đề. La lão tiên sinh cũng vì vấn đề này mà đến ư?

Tiêu Viêm cười nhẹ hỏi.

- Ha...ha...! Nói chuyện với người hiểu biết thật là sáng khoái! Lão phu cũng không quanh co lòng vòng nữa. Vấn đề "*Không gian trùng động*" của Thiên Nhai Thành lần này không nhỏ, bằng sức lực của một mình ta, căn bản là không thể sửa chữa, cho nên muốn thỉnh vị tiểu thư này xuất thủ tương trợ một lần. Chẳng biết có được hay không?

La Thành chuyển mắt về Tiểu Y Tiên, chấp tay nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng chưa vội trả lời, chỉ nhìn về phía Tiêu Viêm.

- Thù lao?

Tiêu Viêm chỉ nói ra hai chữ đơn giản.

Bị Tiêu Viêm trực tiếp đưa ra yêu sách, La Thành chợt cười khổ nói:

- Nếu có thể chữa trị "*Không gian trùng động*" các vị có thể trực tiếp thuận lợi tiến vào. Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, không còn nơi thứ hai có "*Không gian trùng động* a!"

Tiêu Viêm lắc đầu. Nếu như không có sự tình lúc trước, nhìn sự tình này hẳn có thể xuất thủ tương trợ. Bất quá, sự cố đã xảy ra, không làm cho đối phương chảy ra một chút máu (ý nói là đối phương phải bỏ ra thù lao),

hắn hôm nay cảm thấy không vui. Nguồn truyện:

Thấy được bộ dáng của Tiêu Viêm, La Thành tựa hồ đoán được một ít về suy nghĩ trong lòng hắn, lập tức vẻ cười khổ càng sâu, chần chờ một lát rồi mới cẩn rãng nói:

- Như vậy đi, La gia ta nổi danh về kinh doanh ma hạch. Nếu vị tiểu thư này có thể hỗ trợ lão phu chữa trị "*Không gian trùng động*" lão phu liền tặng một khóa Thất giai Ma hạch, về phần thuộc tính ma hạch cùng chủng loại ma thú, chỉ cần La gia ta có, liền tùy ý cho các vị lựa chọn. Như thế nào?

- Thất giai ma hạch?

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm chợt động, ngón tay nhẹ nhàng miết miết nạp giới, ánh mắt liếc Tiểu Y Tiên một cái rồi tùy nói:

- Không biết quý gia tộc có ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú hay không?

- Thiên Độc Hạt Long Thú?

La Thành giật mình, chỉ trầm ngâm trong giây lát, lắc đầu nói:

- Loại ma thú này chính là viên cô dị thú! Ma hạch rất khó thu được. Ma hạch Thất giai ma thú Thiên Độc Hạt Long Thú đích xác La gia ta không có!

Tuy rằng không ôm kỳ vọng quá lớn, nhưng trong mắt Tiêu Viêm vẫn không tự chủ thoáng hiện lên một tia thất vọng. Ngay lúc hắn đang buồn bã, La Thành chợt chần chờ một chút lại nói tiếp:

- Thất giai Thiên Độc Hạt Long Thú thì La gia ta không có, nhưng lại có một khóa ma hạch Lục giai cùng loại, không biết có được không?

- Lục giai?

Nghe được những lời này, ánh mắt Tiêu Viêm trước đó còn đang có chút thất vọng, trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng.

-----oOo-----

Chương 936: Chữa trị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đối với chuyện La gia có thể xuất ra một khóa ma hạch Lục giai của Thiên Hạt Độc Long Thú làm thù lao. Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, tuy rằng cấp bậc ma hạch này chưa đáp ứng đủ tiêu chuẩn hẳn cần, còn kém một giai, nhưng bất kể thế nào, đây cũng là một loại, mặc dù kém một bậc, hiệu quả cuối cùng có lẽ sẽ kém một phân, nhưng chí ít, nếu bọn họ không thể tìm được ma hạch Thiên Hạt Độc Long Thú Thất giai, thì thứ này sẽ đóng vai trò cọng cỏ cứu mạng thời điểm mấu chốt.

Ít ra, có một khóa ma hạch Thiên Hạt Độc Long Thú Lục giai để dự phòng, mặc dù sự tình có xấu đến đâu đi chăng nữa, thì cũng không phải rơi vào cảnh sơn cùng thủy tận.

Ánh mắt cùng Tiểu Y Tiên cùng liếc nhau một cái, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nói:

- Tuy đây vẫn chưa đạt đến yêu cầu của chúng ta cần thiết, nhưng Lục giai cũng coi như là có thể chấp nhận được!

Nghe thế, La Thành cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, Thiên hạt Độc Long Thú vốn rất thưa thớt, ma hạch rất khó tìm, một khóa ma hạch Lục giai này không biết là ai bán cho La gia, sau đó được lão cất giữ đến giờ. Nhưng chỉ cần xuất ra lại có thể mời được một cường giả có thực lực ngang ngửa với lão xuất thủ tương trợ, đối với La gia mà nói, lão đã chiếm được tiện nghi không nhỏ.

- Khà...khà...các vị, xin mời! Có vị tiểu thư này hỗ trợ, trong vòng hôm nay cũng đủ chữa trị "*Không gian trùng động*" rồi.

La Thành tươi cười nói, sau đó quay người chấp tay, hướng đến phía trước dẫn đường. Kế đến, Tiêu Viêm thoáng chần chờ nhưng cũng liền theo sau.

Bốn người Tiêu Viêm đi theo sau La Thành, xuyên qua Thiên Nhai thành nội không lồ. Có lẽ, vì bọn họ lần đầu đến đây, nên La Thành cũng không vội đi nhanh, trên đường đi liên tục giới thiệu cho nhóm người Tiêu Viêm những danh thắng, phường điểm có chút tiếng tăm, rất ư sáng khoái, bộ dáng hiện tại của lão so với lần đầu gặp nhau như hai người hoàn toàn khác biệt.

Nói bước sau La Thành, bốn người Tiêu Viêm đối với La Thành đang thao thao bất tuyệt cũng không có nhiều hảo cảm. Hơn nữa, trong lời nói của lão gia hỏa này ẩn dấu tâm tư cẩn mật, nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy được, khi hắn đang nói chuyện, rõ ràng là đang âm thầm điều tra nguồn gốc của mình.

Đối với loại lão hồ ly này, Tiêu Viêm đã gặp qua không ít, đương nhiên hiểu được đạo lý nói nhiều tất sơ hở, cho nên hắn cũng chỉ hàm hồ cho qua chuyện, không cho La Thành cơ hội nào để tìm hiểu. Trải qua nhiều phen tâm cơ nhưng không có thu hoạch gì, La Thành cũng phải cười khổ trong lòng, thu hồi lại ý niệm tiếp tục truy vấn.

Qua mấy giờ hành tẩu, đi qua một nửa Thiên Nhai Thành, trước mắt Tiêu Viêm hiện ra một quảng trường vĩ đại bằng đá đen, chiếm vị trí rất đẹp. Diện tích của quảng trường cực kỳ rộng lớn, được kiến tạo bởi một loại đá đen, bên trong lạnh như băng, làm người ta cảm giác được tầng tầng chặc chặc. Hiện tại, quảng trường đang bị người của La gia phong tỏa. Tại bên trong quảng trường, có một bình đài bằng đá cao ngất, mơ hồ thấy được không gian chi lực đang hùng hồn tràn ngập ra ngoài. Nguồn truyện:

Được La Thành mở lối, bốn người Tiêu Viêm không hề gặp chút trở ngại nào, liền đi vào bên trong, sau đó cùng lão dọc theo những bậc thang cao ngất chậm rãi đi lên, chỉ mấy phút sau đã đến phía trên bình đài.

Bình đài to lớn này như được trời đất sắp đặt, vừa vặn chiếm lấy vị trí trung tâm của quảng trường. Dưới ánh dương chiếu rọi, có thể từ trên cao nhìn rõ mấy trăm mét phụ cận, thu hết cảnh tượng xung quanh vào tầm mắt. Lúc này, trên bình đài, ngoại trừ một ít cường giả của La gia, vẫn còn hai lão giả nhìn qua tựa hồ không phải là thuộc hạ của nhà này.

Khí tức của hai người này cũng không kém, tuy không thể so với La Thành và Tiểu Y Tiên, nhưng cũng chính là cường giả Đâu Tông hàng thật giá thật. Dựa theo suy đoán của Tiêu Viêm, đây cũng là trợ thủ do La

Thành mời đến hỗ trợ.

Sắc mặt hai lão giả này rất lạnh lẽo, trong mắt bắn ra quang mang bén nhọn, những người của La gia đứng xung quanh cũng không dám chậm trễ, tỏ ra cực kỳ cung kính.

Ánh mắt Tiêu Viêm thoáng lướt qua hai người, sau đó chuyển về hướng trung tâm của bình đài. Nơi đó, có một hắc động tối đen kích thước khổng lồ, khoảng chừng mười trượng, đang chậm rãi xoay tròn, từ trung tâm phát ra từng đợt lực lượng không gian ngập tràn, làm người kinh hãi mà biến sắc mặt. Bất quá, hiện giờ không gian chi lực này đã có dấu hiệu hỗn loạn mơ hồ.

- Đây chính là "*Không gian trùng động*" ư? Quả nhiên là đại thủ bút nha!

Hắc động phát ra một hấp lực khác thường, có thể thấy rõ dưới ánh nắng xiên xiên chiếu xuống, chính là một phiến không gian hắc ám vô biên, không có điểm cuối, vang vọng đến tai mọi người những âm thanh quỷ dị tựa tiếng thét kinh tâm động phách.

Phía trên bình đài, sự xuất hiện của nhóm người Tiêu Viêm cư nhiên hấp dẫn ánh mắt của những người khác. Khi nhìn thấy La Thành, hai lão giả mặt đầy ngạo khí cũng hướng về hắn chấp tay hành lễ, thu liễm sự kiêu ngạo, bởi thực lực của bọn họ chỉ vừa đạt đến Đấu Tông nhị tinh mà thôi, so với La Thành đã tấn nhập cảnh giới Đấu Tông nhiều năm, tự nhiên còn kém rất xa.

- Ha...ha...Hai vị này chính là Hàn thị nhị lão! Tại ngàn dặm xung quanh Thiên Nhai Thành cũng là những nhân vật thanh danh vang dội đương thời, cũng là trợ thủ do lão phu mời đến hỗ trợ chữa trị "*Không gian trùng động*".

La Thành tươi cười với mọi người, sau đó chỉ vào hai lão giả, hướng về phía Tiêu Viêm giới thiệu. Nói xong, ánh mắt của lão lại nhìn qua hai lão giả kia, cười nói:

- Máy vị tiểu hữu đây cũng do lão phu mời đến tương trợ!

- Viện thủ? La lão, sớm biết ngài muốn nhanh chóng chữa trị "*Không gian trùng động*" cho tốt, nhưng cũng không cần phải tìm mấy kẻ tiểu bối như

vậy chứ! Như thế là ngài không có lòng tin vào hai người bọn ta rồi ư?

Nghe vậy, còn không đợi đám người Tiêu Viêm lên tiếng, một trong hai lão giả nét mặt cao ngạo lại nhướng mày, tỏ ra hơi phật ý, nói.

- Hừ! Chỉ là hai kẻ mới tiến vào bậc Đấu Tông sơ kỳ lại dám nói những lời cuồng vọng như thế! Thật đúng là không sợ gió lọt vào đầu lưỡi mà!

Bị khinh thường như thế, Tử Nghiên nộ khí xung thiên, khinh thị bĩu môi rồi nói.

- Khi nào lại đến tiểu oa nhi ngươi nói chuyện ở đây? Không được nói lung tung!

Hai lão giả kia nhíu mày khó chịu, khẽ quát, ánh mắt lướt qua trên người Tử Nghiên, chột sắc mặt có chút biến hóa, hiển nhiên là đã nhìn thấu tu vi của nàng có chút quái dị, thoáng chút thay đổi.

Đối với những lão già ánh mắt cao quá đầu này, Tiêu Viêm cũng lười để ý tới, nghiêng đầu nhìn Tiểu Y Tiên, thản nhiên nói:

- Mọii đi xem thử đi! Nếu có thể nhanh chóng chữa trị, đừng nên làm hao tổn thời gian của chúng ta.

Tiểu Y Tiên gật nhẹ đầu, sau đó chậm rãi bước ra. Theo sự chuyển động của đôi chân thon dài, khí thế đang nội liễm một lần nữa phóng ra bàng bạc, làm cho những người trên bình đài, trừ nhóm người Tiêu Viêm và La Thành, tất cả đều trợn mắt, sững sờ kinh ngạc.

- Nàng ta cư nhiên cũng là cường giả Đấu Tông ư? Thật sự khó mà tin được! Khó trách lại được Lão tổ tông mời đến!

Trên thạch đài, toàn bộ nhân mã của La gia đều giật mình chấn động, biến sắc kịch liệt, thất thanh nói.

Cũng giống như bọn họ, nhưng sắc mặt hai lão già Hàn thị kia còn thêm phần xấu hổ hơn nhiều. Láy thực lực của hai lão, khi phát hiện ra khí thế, tự nhiên có thể thấy được thực lực của nàng cơ hồ có thể sánh ngang với La Thành, so với bọn họ thì mạnh hơn nhiều lắm, lập tức liên tục kêu khổ trong lòng.

Nhìn thấy nét mặt của hai người bọn họ, La Thành cũng thầm cười nhạo trong lòng một tiếng:

- Thái độ làm người của hai lão già này xưa nay vô cùng cao ngạo. Ngoại trừ những cường giả đồng cấp, từ trước đến giờ khó có ai được họ để vào mắt. Lúc trước, hai lão già hỏa này lại dám khinh thị người ta giờ lại xấu hổ! Đáng kiếp a!

- Khà...khà... hiểu lầm một chút thôi mà! Mọi người đừng ngại! "*Không gian trùng động*" này do một vị tiên bối của La gia năm đó tạo ra, tồn tại đã nhiều năm. Không gian ẩn ký trong ngoài cũng đã xuất hiện sự trục trặc mơ hồ, nên mới phát sinh ra chuyện như vậy. Điều ba vị cần làm, chính là sử dụng không gian chi lực đưa vào bên trong phong ấn, củng cố cho nó thêm mạnh mẽ. Vấn đề lần này hẳn có thể giải trừ!

Biết đây là chính sự trọng yếu, lúc này La Thành cũng không lãng phí thời gian, nở một nụ cười rồi liền đi thẳng vào vấn đề.

Tiên Viêm đưa mắt nhìn qua "*Không gian trùng động*" thật lớn trước mắt, ngón tay không tự chủ miết nhẹ nạp giới. Nếu Thiên Hỏa Tôn Giả có thể thức tỉnh, lấy năng lực thao túng không gian của ông, nói không chừng, chỉ sợ có thể một mình chữa trị "*Không gian trùng động*" này.

Ba người Tiểu Y Tiên đều khoanh chân ngồi phía trước "*Không gian trùng động*" mà sắc mặt La Thành bên cạnh cũng trở nên nghiêm trọng, lão đứng ở ngay điểm tiếp giáp của bình đài và "*Không gian trùng động*" ánh mắt nhìn qua ba người, trầm giọng nói:

- Ba vị, mời giúp ta!

Âm thanh vừa dứt, không gian xung quanh La Thành đột nhiên như vị bóp méo, vặn vẹo, trên người tràn ra một luồng không gian chi lực, găm thét vọt vào bên trong không gian trùng động. Sau đó, ba người Tiểu Y Tiên cũng hơi chân chờ, cũng phát ra các luồng lực lượng mạnh yếu bất đồng, cuộn cuộn tuôn vào bên trong "*Không gian trùng động*".

Theo bốn cỗ không gian chi lực tuôn vào, tiếng gào thét bên trong "*Không gian trùng động*" càng lúc càng trở nên mạnh mẽ. Thấy thế, nhân thủ của La gia trên bình đài cũng nhất tề quát lớn, bùng phát ra đầu khí của mình

tạo thành một quang tráo năng lượng, bảo hộ bên ngoài, đem hấp lực của "*Không gian trùng động*" hoàn toàn ngăn cách. Xem thủ pháp thuần thực của họ, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn vào không gian đen nhánh ở bên trong. Một lúc sau, khi nhận ra địa phương này không có gì khác thường, mới buông lỏng tâm tình, sau đó cũng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu im lặng chờ đợi.

Chữa trị "*Không gian trùng động*" cần nhất là thời gian, cũng ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, ước chừng hai giờ sau, đôi mắt đang nhắm chặt của nhóm người Tiểu Y Tiên chợt mở ra, trên gương mặt cũng trở nên tái nhợt. Hiển nhiên, tiêu hao khi chữa trị "*Không gian trùng động*" đối với bọn họ là rất lớn.

Theo mấy người chợt tỉnh lại, chỉ thấy hắc động đang chậm rãi xoay tròn cũng khe khẽ run lên, chợt phóng xuất ngân mang, lượn lờ tứ phía quanh "*Không gian trùng động*". Nhìn từ xa, giống như vô vàn tinh tú. Hơn nữa, cỗ không gian chi lực hỗn loạn bên trong đã từ từ tiêu tán.

- Cuối cùng cũng đã chữa trị xong rồi! Ha...ha... Đa tạ các vị! Phần nhân tình này La Thành ta sẽ ghi tạc vào lòng!

Cảm thụ được sự vận chuyển của "*Không gian trùng động*" đã hồi phục bình thường, La Thành cất tiếng cười sang sảng, xoay người về phía ba người Tiểu Y Tiên ôm quyền nói bằng ngữ khí chân thành.

- Không sao chứ?

Tiêu Viêm bật người đứng dậy, đến bên cạnh Tiểu Y Tiên, thấp giọng hỏi.

- Vâng, không sao! Chỉ có chút tiêu hao mà thôi. Chữa trị "*Không gian trùng động*" này cũng không khó như tưởng tượng!

Tiểu Y Tiên gật đầu, cười khẽ đáp.

- Vị bằng hữu này, đây là thù lao của lão phu gửi cho người!

La Thành vung tay ném một hộp ngọc về phía Tiêu Viêm, cười nói.

Dùng một trảo tùy tiện bắt lấy hộp ngọc vào tay, Tiêu Viêm mở nó ra, nhất

thời trước mắt liền hiện ra một khóa ma hạch hình tròn màu tím đỏ. Khi chạm tay vào bên trên, cảm thụ được thuộc tính năng lượng, một chốc sau Tiêu Viêm mới khẽ gật đầu. Mặc dù chưa thấy qua ma hạch của Thiên hạt Độc Long Thú, nhưng thuộc tính của nó cũng giống như các bản ghi chép.

Thu hộp ngọc vào nạp giới, Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm, ánh mắt lại nhìn thẳng vào bên trong "*Không gian trùng động*" rồi nhẹ giọng nói:

- Hiện đã có thể dùng "*Không gian trùng động*" được hay chưa?

- Đã không thành vấn đề rồi! Nhưng lão phu đề nghị hay là các vị nên chờ một thời gian vài ngày. Dù sao, chúng ta chỉ mới duy tu xong. Hiện tại, cũng chưa cần phải lập tức mạo hiểm đi vào.

Nghe vậy, La Thành chần chờ một chút rồi nói.

- Không cần! Chúng ta còn có việc gấp, không thể ở đây lâu được!

Tiêu Viêm lắc đầu, nhàn nhạt đáp. Hắn cũng không muốn ở lại Thiên Nhai Thành lâu hơn nữa. Đối với Trung Châu, hắn còn có sự tình cần gấp phải làm.

Nghe vậy, La Thành cũng phải thất vọng gật gật đầu, từ trong nạp giới lấy ra một chiếc thuyền gỗ cơ bản tay. Trên đó, mơ hồ lóe lên chút ngân mang. Vật này hiển nhiên còn hàm chứa một tia không gian chi lực cực kỳ mỏng manh.

- Đây là Thuyền Không Gian chuyên dụng để đi lại trong "*Không gian trùng động*" Chi phí để chế tạo nó vô cùng đắt đỏ, mỗi một chiếc đều hơn trăm vạn, nên người bình thường không thể nào sử dụng được. Hôm nay, vị tiểu thư này đã để La gia ta chiếm tiện nghi. Một khóa ma hạch nho nhỏ cũng không đáp nổi công sức của nàng. Vật nhỏ này, hãy xem như là lễ vật tạ ơn đi!

Đưa thuyền gỗ cho Tiêu Viêm, La Thành cười nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm hiện lên một thoáng kinh ngạc nhìn lướt qua thuyền gỗ này. Cái gọi là Thuyền Không Gian cũng là chuyện hắn mới nghe lần đầu, lập tức tò mò, miệng cười cười, nhưng cũng không có cự tuyệt, thuận tay nhận lấy.

- Một khi đã như vậy, xin đa tạ La lão tiên sinh! Nếu ngày sau quay về, chắc chắn sẽ đăng môn bái phỏng tạ ơn!

Hướng về La Thành ôm quyền hành lễ, Tiêu Viêm cũng không chần chờ nữa, khoát tay ra hiệu với Tử Nghiên và Hân Lam. Sau đó, bốn người bên ngoài "*Không gian trùng động*" đồng thời đi vào bên trong.

Bốn bóng người tại thời điểm đi vào, trong khoảnh khắc liền biến mất trong nháy mắt. Một luồng ngân quang bén nhọn chậm rãi khuếch tán, cuối cùng khôi phục lại không gian đen nhánh.

Nhìn thân ảnh bốn người Tiêu Viêm biến mất, La Thành không khỏi tắc lưỡi nói:

- Không biết mấy người kia thuộc về phương thế lực nào? Trong ngàn dặm quanh đây, ta tựa hồ chưa từng nghe nói có một cường giả Đấu Tông trẻ tuổi như vậy! Có thể nào bọn họ là người từ Trung Châu đến hay không?

Nói đến chữ cuối cùng, La Thành cũng chột nhú nhú mày, thở dài một tiếng, xoay người rời khỏi bình đài. Sau đó, mọi người vội vàng theo sát lão, chỉ lưu lại mấy hộ vệ đóng ở nơi này.

Theo mọi người rời đi, trên bình đài đã trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại "*Không gian trùng động*" không lồ kia đang không nhanh không chậm tán ra ngân quang như ôn hòa như ngọc, tựa như tinh hoa của trời đất.

-----oOo-----

Chương 937: Không Gian Phong Bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Khi mấy người Tiêu Viêm tiến vào "*Không gian trùng động*", trong khoảnh khắc đó, đôi mắt họ đột nhiên tối sầm, thân thể chột có cảm giác mất trọng lực. Bất quá, tia cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó liền tiêu tán. Khi ánh mắt hồi phục, trong tầm mắt họ hiện lên một

thông đạo kỳ dị.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một không gian thông đạo thăm thẳm, không nhìn thấy đầu cuối, hai bên vách như được dát một tầng ánh sáng bạch ngân, mà bên trong chướng bích, là một lối đi ước chừng mười trượng, chỉ thấy được cuối đường là một phiến hắc ám sâu thẳm. Toàn bộ thông đạo cũng tương tự là một mảng tối đen, làm người ta kinh hãi, tim đập chân run, lúc nào cũng tỏa ra những dao động không gian mơ hồ và dày đặc, cực kỳ tĩnh lặng, không có một âm thanh nào khác, rất ư quỷ dị.

Lần đầu tiên thấy được loại không gian thông đạo như thế này, mặc dù có định lực như Tiêu Viêm, cũng không khỏi có chút thất thần, chậm rãi đưa mắt nhìn hai bên tường được hình thành bởi không gian chi lực, mà bên ngoài sự hắc ám vô tận kia cũng không ai có thể biết sẽ gặp cảnh tượng như thế nào.

- Tiêu Viêm đại ca, huynh lấy Thuyền Không Gian mà La gia lão tổ đã tặng ra đi. Dùng vật đó phi hành trong này tốc độ cũng rất nhanh. Có được nó, đại khái chỉ khoảng trước sau mười ngày là đủ để chúng ta đến được Trung Châu.

Trong sự yên tĩnh, tiếng nói của Hân Lam đột nhiên phát ra, đánh vỡ sự trầm mặc.

Nghe vậy, tinh thần của Tiêu Viêm cũng hồi phục lại, bàn tay thoáng vẫy nhẹ đã lấy Không Gian Thuyền ra cầm trong tay. Khi vật nhỏ này xuất hiện, liền như cá gặp nước, đón gió lớn lên. Trong vài chớp mắt ngắn ngủi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm đã hóa thành một con thuyền dài rộng đến mấy trượng. Tại mặt ngoài của con thuyền kia, có một tia ngân quang nhàn nhạt đang lưu động qua lại, nhìn rất ư huyền diệu!

- Chậc...chậc...! Thứ này cư nhiên lại có tác dụng như vậy! Khó trách chi phí chế tạo lại sang quý như thế!

Nhìn biến hóa xảy ra, Tiêu Viêm nhất thời tắc lưỡi kinh thán, rồi chuyển thân nhảy vào bên trong thuyền. Sau đó, bọn người Tử Nghiên cũng tò mò, nhanh chóng đuổi theo vào bên trong.

- Tại đầu của Thuyền Không Gian có một điểm để đưa năng lượng vào. Chỉ cần rót vào đó một ít đấu khí cũng đã đủ cho Không Gian Thuyền này

phi hành trong thông đạo không gian. Hi..hi.. Không Gian Thuyền này là một thứ tốt a! Tại Trung Châu có những thế lực chuyên bán những đồ vật này kia, mà những cửa hàng đó nơi nào cũng kinh doanh Thuyền Không Gian, được chia làm nhiều cấp. Cao nhất là cấp chín, thấp nhất là cấp một. Theo muội thấy, Thuyền này chỉ e rằng khoảng tứ cấp.

Hân Lam cười duyên, nói.

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua đầu thuyền, gật gật đầu kinh dị, chột liếc mắt nhìn hai vách không gian ngăn cản (không gian bình chương), hỏi:

- Vật này sẽ không đâm ra ngoài đây chứ?

- Chắc chắn sẽ không đâu! Thuyền Không Gian chỉ có thể sử dụng trong thông đạo không gian, ra ngoài là hết tác dụng. Trong thông đạo, chỉ cần duy trì phi hành thẳng một đường, thì sẽ không xảy ra chuyện. Đương nhiên, không có chuyện gì là tuyệt đối, làm thế nào cũng tránh không khỏi hiểm nguy tồn tại. Huống chi, hành tẩu trong không gian vô tận cũng đã ẩn chứa rất nhiều hung hiểm. Bất quá tỷ lệ rất thấp. Muội đã nhiều lần ngồi thuyền nhưng vẫn chưa từng gặp qua.

Hân Lam giải thích.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm mới trở nên nhẹ nhõm thở phào, ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, nghiêng đầu nói với đám người Tử Nghiên:

- Một khi đã như thế, mọi người hãy ổn định chỗ ngồi cho chắc! Bây giờ, khởi hành!

Nói vừa dứt, Tiêu Viêm phát tay lên, phát ra một cỗ đầu khí hùng hồn, cuối cùng tiến vào bên trong điểm năng lượng. Bỗng toàn bộ thân thuyền khẽ run lên một trận, rốt cuộc cuối thân thuyền bắn ra một lực đẩy mạnh mẽ, "huu.." một tiếng, Thuyền Không Gian đã hóa thành một đạo ngân mang, nhanh như tia chớp xẹt vào bên trong không gian tăm tối hư vô, dững mảnh lưới đi.

Trong không gian thông đạo, tốc độ của Thuyền Không Gian cực kỳ kinh khủng, dùng từ nhanh như sao băng cũng không đủ hình dung. Mấy người Tiêu Viêm đang ngồi trên thuyền có thể thấy được hai bên vách thông đạo bạc trắng liên tục lùi về sau vùn vụt. Tốc độ thế này thật là làm cho người

ta hoa mắt.

Trong không gian thông đạo tối đen mà tĩnh lặng, một luồng sáng bạc không tiếng động lặng yên lướt đi nhanh như điện xẹt, sau đó biến mất nơi cuối cùng hắc ám, xem bộ dáng tựa như cô độc lữ hành.

Cái gọi là "*Không gian trùng động*", thực chất là mang điểm tiếp xúc không gian của hai địa phương kết nối với nhau, rút ngắn khoảng cách di chuyển. Dựa theo lời nói của Hân Lam, đại khái chỉ trong vòng mười ngày, có thể đến được Trung Châu. Thực tế mà nói, muốn đi bộ từ Thiên Nhai Thành đến Trung Châu phải mất nửa năm.

Lưu hành bên trong, trải qua thời điểm đầu tiên còn thấy mới lạ, sau đó đã dần trở nên buồn tẻ. Thậm chí mấy người Tử Nghiên lúc đầu còn mang chơi đùa Thuyền Không Gian, sau đó lại không chịu nổi loại cảm giác này, vứt trả lại cho Tiêu Viêm, đi vào trong khoang thuyền ngủ mất.

Ở trong thông đạo không gian chẳng hề biết nguy hiểm đến lúc nào, Tiêu Viêm cũng không dám tiến vào trạng thái tu luyện một cách tùy ý. Dù sao, lấy thực lực hiện giờ của hắn cũng dư sức chống đỡ tiêu hao của Thuyền Không Gian. Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, hắn hầu như không tu luyện lần nào, nếu muốn phục hồi đấu khí tiêu hao, hắn chỉ cần ăn một viên đan dược là có thể từ từ bình phục.

Tuy tốc độ trong thông đạo không gian nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng lại làm cho hắn càng ngày càng buồn tẻ. Cứ mỗi lúc nhìn thấy đêm tối trùng trùng, qua lâu ngày nếu như gặp người tâm trí không kiên định, trong lòng sẽ xuất hiện cảm giác bức bối, nóng nảy. Bất quá, không chỉ mình Tiêu Viêm làm việc này. Dù là hắn cũng sợ đã mang một đồng bực bội.

Thời gian nhàm chán bên trong thông đạo không gian cũng yên lặng trôi qua!

Trong không gian tuyền một màu trắng bạc, xuất hiện một đạo ngân quang nhanh chóng bay vút qua. Trên đó, một gã thanh niên hắc bào tựa như quán tính, đưa tay phát ra một luồng đấu khí. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

- Đến lượt muội rồi!

Một âm thanh mềm mại dịu dàng đột nhiên vang lên phía sau Tiêu Viêm. Hắn chợt khựng lại, xoay người nhìn ra sau. Lúc đó, Tiểu Y Tiên đã xuất hiện, cười cười nói:

- Chúng ta tiến vào nơi này được mấy ngày rồi?

- Đã mười sáu ngày.

- Chắc chỉ còn cách đích mấy ngày nữa thôi!

Tiểu Y Tiên lại cười nói. Sau đó chậm rãi đi đến khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viêm, nắm tay bắn ra một luồng đầu khí, mạnh mẽ xoay quanh rồi dung nhập vào điểm năng lượng.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng cười, thu tay vào ống tay áo, trong mắt thoáng hiện sự uể oải. Đoạn thời gian hành tẩu này tuy chưa làm tiêu hao đầu khí của hắn nhiều lắm, nhưng tinh thần đã mệt mỏi lắm rồi.

Thở ra một hơi thật sâu, Tiêu Viêm từ từ duỗi người nằm xuống, lấy tay gối đầu, ánh mắt nhìn thẳng lên hắc ám vô tận phía trên. Một lúc sau, hắn hơi nghiêng đầu, nhìn dáng người mặc Tố y, lướt qua những đường cong mê người của nàng, cười nói:

- Hiện giờ đã đủ tài liệu để không chế Ách Nan Độc Thể. Nhưng vì nguyên nhân mà hạch Thiên Độc Hạt Long Thú chỉ là Lục giai, chỉ e rằng hiệu quả sẽ không hoàn mỹ nhất. Về phần sau này có đi chứng hay không, huynh cũng không rõ lắm. Cho nên, huynh đề nghị, để được vẹn toàn, chúng ta hãy theo đúng yêu cầu của dược phương giải độc, tận lực tìm kiếm ma hạch của Thiên Hạt Độc Long Thú Thất giai vào tay. Không đến thời khắc tối hậu thì không dùng quả Lục giai này.

- Vâng, cứ theo quyết định của huynh!

Tiểu Y Tiên gật nhẹ đầu, ôn nhu nói. Tuy kỳ thực so với Tiêu Viêm, nàng mạnh hơn không ít, nhưng việc này vẫn do Tiêu Viêm làm chủ, còn đối với tính toán của hắn nàng cũng không phản đối.

- Ài... Ta đối với bằng hữu, thật đúng là làm hết chức trách, lao tâm khổ tứ mà!

Tiêu Viêm làm ra một bộ dáng ủy khuất, ngửa mặt lên trời thở dài than vãn, nhưng trong thanh âm lại có vẻ như trêu đùa.

Nghe được những lời của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng cười thản nhiên, chợt sóng mắt hơi lưu chuyển, nhìn Tiêu Viêm chằm chằm, thấp giọng hỏi:

- Chỉ... là... bằng... hữu... sao...?

- Há...?

Những lời của Tiểu Y Tiên làm Tiêu Viêm chợt ngây người, ánh mắt cùng nhau liếc một cái, sau đó không tự chủ được cúi xuống. Trong thời gian ngắn, không khí ở đầu Thuyền Không Gian trở nên hơi cổ quái.

- Thích... thích...!!!

Không khí cổ quái này chưa diễn ra được bao lâu, bỗng bị âm thanh rung lắc kịch liệt của thân thuyền phá vỡ đi. Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên đều cả kinh, vội vàng ngược lên, sắc mặt nghiêm lại. Lúc đó, không xa phía trước, hai bên vách thông đạo không gian do Không gian chi lực ngưng tụ mà thành cư nhiên giảm đi đáng kể. Thậm chí, chỉ cần liếc nhìn, đều có thể thấy được hắc ám hư vô ở bên ngoài thông đạo.

- Sao lại thế này?

Tiếng hô thất thanh từ trong khoang thuyền chợt vang lên, Tử Nghiên và Hân Lam đều chạy vội ra, ánh mắt đảo qua, liền thấy được sự giảm đi của không gian chi lực trên vách thông đạo.

- Vách tường không gian nơi này chưa được chữa trị hoàn toàn, bị lực lượng bên ngoài thông đạo đánh vỡ sự cân bằng bên trong "*Không gian trùng động*".

Hân Lam trầm giọng nói.

- Sẽ không xả ra chuyện gì chứ?

Tiêu Viêm cau mày hỏi.

- Cũng không biết được! Vách không gian nếu trở nên hư hóa (hóa thành hư ảo), rất dễ khiến cho gió lốc không gian (không gian phong bạo) xuất hiện. Nếu bị không gian phong bạo tiến vào thông đạo, trừ phi là cường giả Đấu Tôn, không thì rất khó chạy thoát!

Hân Lam lặng người một lát, cười khổ nói tiếp:

- Hiện tại, chúng ta chỉ còn cách duy nhất là cầu nguyện sao cho đừng gặp cái gió lốc chết tiệt đó! Bằng tốc độ của chúng ta, hẳn đã muốn đến gần Trung Châu rồi!

Nghe vậy, đôi mày của Tiêu Viêm càng cau tít lại, nghiêng đầu nói với Tiểu Y Tiên:

- Giảm tốc độ xuống! Cảnh thận với hấp lực từ phía ngoài thông đạo không gian truyền vào.

Sắc mặt Tiểu Y Tiên càng nghiêm nghị, đầu khí bàng bạc từ trong cơ thể tràn ra, bao bọc toàn bộ thân thuyền, sau đó nhanh chóng thúc đẩy Thuyền Không Gian lướt tới nhanh như đện xẹt.

Trong hai ngày kế tiếp, đám người Tiêu Viêm vẫn mang kinh hãi trong tâm mà vượt qua, bởi vách thông đạo không gian càng ngày càng hư ảo, giảm đi lực không gian, thậm chí có vài chỗ hiện ra không gian tối đen bên ngoài, phát ra hấp lực, nếu không có Tiểu Y Tiên dùng đầu khí ổn định thân thuyền mà nói, chỉ sợ rằng đã bị hút ra ngoài, trên đường đi cũng cực kỳ kinh tâm động phách!

Cũng may, tuy rằng mạo hiểm, nhưng cái gọi là Không gian phong bạo đó vẫn còn chưa xuất hiện, làm nhóm người Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, khi bọn họ đang nghĩ đến chuyện thuận lợi như thế, tại ngày cuối cùng, một bên vách thông đạo đột nhiên vang lên những âm thanh trong trẻo của sự đổ vỡ, cùng với một tiếng gió rít lên như quỷ khóc. Lúc ấy, sắc mặt của mọi người đều trở nên khó coi dị thường.

-----oOo-----

Chương 938: Thông đạo kinh hồn

Nguồn: TruyenYY

Hiện ra trước mặt đám người Tiêu Viêm, là một trận phong bạo do không gian chi lực màu bạc nhân nhật tạo thành, phong bạo này cũng không được tính là quá lớn, nhưng mà lại vừa vặn phá hỏng toàn bộ thông đạo, bên trong phong bạo màu bạc truyền ra hấp lực vô cùng mãnh liệt, làm cho chỗ ở của Tiêu Viêm, thuyền không gian không ngừng chao đảo, có cảm giác lung lay sắp đổ.

"Một không gian phong bạo!"

Nhìn phong bạo màu bạc tàn phá bừa bãi ở trong thông đạo, sắc mặt Hân Lam trở nên tái nhợt đi rất nhiều, trong miệng thì thảo luận bầm, không thể nào nghĩ rằng, chuyện tình xui xẻo nhất cuối cùng đã xuất hiện.

- Đây là không gian phong bạo sao? Quả nhiên là vô cùng khủng bố, mạnh mẽ kinh hồn. Không gian chi lực cho dù là cường giả Đấu Tông đi chăng nữa, cũng khó có thể thi triển ra được. Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm phong bạo màu bạc như một loại cự mãng kia, chậm rãi nói.

- Hiện tại phải làm sao đây? Tiểu Y Tiên nhíu chặt lông mày, nói.

- Chỉ có thể từ giữa xông ra thôi, dựa theo suy đoán của ta, khoảng cách chúng ta cách động khẩu không xa lắm đâu, chỉ cần có thể tới được lối ra, vậy có thể thoát khỏi không gian phong bạo rồi. Hân Lam mạnh mẽ ngăn chặn một tia sợ hãi ở trong lòng nói.

Nghe vậy, chân mày Tiêu Viêm làm ra một dấu hiệu kỳ lạ, nhìn không gian phong bạo đang từ từ tiến dần về phía bọn họ, một lát sau, đành phải thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

- Tiêu Y Tiên, chuẩn bị xông tới, ngưng bảo vệ thân thuyền, ta cố gắng không chế tốc độ.

- Ân.

Tiểu Y Tiên gật đầu, không hề nhiều lời, thân hình mềm mại nhẹ nhàng

phiêu bạt về phía sau, đầu khí bàng bạc, mạnh mẽ tuôn ra như phô thiên cái địa, chợt hóa thành một cự mạng khổng lồ chùng vãi chục trượng ẩn hiện năng lượng màu nâu tím. Cự mạng bao vây kín mít xung quanh người, chợt ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng vang vọng.

- Đi, Tử Nghiên, Hân Lam, các người bám chặt vào.

Một tiếng quát khẽ từ miệng của Tiêu Viêm phát ra, chợt tay áo bào vung lên, một cỗ đầu khí hùng hậu tập trung rót vào bên trong không gian, cuối cùng hóa thành một cỗ lực đẩy hung mãnh, làm cho Thuyền Không Gian như tên rời khỏi cung, hừ một tiếng, như thiểm điện bay tới.

Sau khi tốc độ đạt tới mức cao nhất, Thuyền Không Gian có lẽ biến thành một mũi tên màu bạc nhàn nhạt, phía dưới chợt lóe, chính là sau khi vượt quá khoảng cách hơn ngàn thước, cuối cùng một đầu của nó đã đụng vào phong bạo màu bạc đang tàn phá bừa bãi kia.

Thình thịch, thình thịch.

Thuyền Không Gian vừa mới xông vào bên trong phong bạo, thân thuyền ngay lập tức lắc lư kịch liệt, thanh âm rầm rắc không ngừng truyền ra, bộ dạng như vậy, giống như loại thuyền cô độc bình thường đang chạy giữa cơn sóng thần của biển khơi, gặp phải hoàn cảnh thê thảm bị đánh sắp phải nát tan tành.

Cảm thụ được lực xé rách kinh khủng do không gian phong bạo truyền đến, sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm âm trầm, hoàn hảo là thực lực Tiểu Y Tiên vượt qua mạnh mẽ, nếu như đổi lại người khác thì, sợ rằng khó có thể chống đỡ nổi loại xé rách không gian như thế này, có điều Tiểu Y Tiên không thể duy trì được lâu lắm, cho nên phải nhanh chóng lao ra khỏi chỗ chết tiệt này.

Trong lòng hiện lên ý niệm này, Tiêu Viêm mạnh mẽ cắn chặt răng một cái, lại một cỗ đầu khí hùng hậu tràn ra, tốc độ của Thuyền Không Gian bị đẩy tới cực hạn, một tia không gian chi lực màu bạc nhàn nhạt, ở mặt ngoài giống như một loại điện quang không ngừng lóe lên.

Không gian phong bạo thật lớn, toàn bộ Thuyền Không Gian kia cho dù Tiêu Viêm đã thi triển tốc độ tới cực hạn, nhưng lực xé rách không gian chung quanh, không hề giảm đi tí nào, thậm chí ngày càng khủng bố hơn,

cho tới cuối cùng bao vây lấy Thuyền Không Gian là cự mãng có năng lượng màu nâu tím kia, thân thể cư nhiên bắt đầu xuất hiện tan ra trống rỗng, hiển nhiên, đối với lực hút của không gian cuồng bạo như thế, cho dù là Tiêu Y Tiên cũng khó chống đỡ được hoàn toàn.

- Tử Nghiên, giúp một tay.

Cảm giác được thân thuyền lắc lư ngày càng kịch liệt, ánh mắt Tiêu Viêm ngưng tụ lại, quát lên một tiếng trầm thấp.

Nghe được tiếng quát của Tiêu Viêm, Tử Nghiên không hề chậm chạp tí nào, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng kết ấn xuất ra từng đạo ấn kết làm người ta hoa cả mắt, chợt cổ tinh mang màu tím cực kì quý dị, từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội.

Theo chỗ tinh mang này khởi động, thân thể nhỏ nhắn của Tử Nghiên, đột nhiên tăng cao lên không ít, trên đầu tím đi một tí, như cỏ dại tăng vọt nhanh như thổi đưa, chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành một mái tóc màu tím dài như thác nước, xõa ra kéo dài tới kiêu đồn nhô lên ngạo nghễ. Ngay thời khắc gặp nguy cơ ở nơi này, Tử Nghiên trực tiếp sử dụng bí quyết, làm cho thực lực của bản thân tăng lên trạng thái đỉnh phong.

Khi Tử Nghiên một lần nữa biến thành một đại mỹ nhân màu tím đáng người vô cùng nóng bỏng, từ bên trong cơ thể khí thể tràn ngập ra ngoài, cũng như nước lên thì thuyền lên, cho tới cuối cùng, gần như trong lúc đó khí thể còn cao hơn cả Tiêu Viêm

- Ngưng coi!

Một tiếng quát thanh thúy từ trong miệng Tử Nghiên truyền ra, ánh sáng rực rỡ màu tím, trực tiếp từ thiên linh cái kia bạo xạ ra, cuối cùng trong lúc mơ hồ ngưng tụ thành hình thể khổng lồ một đầu Thú Hồn cực kì quý dị, bởi vì do sự lấn át của ánh sáng màu tím rực rỡ kia, nên tướng mạo của Thú Hồn khó lòng có thể nhìn rõ được.

Khi Thú Hồn màu tím này vừa mới xuất hiện, đã ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, thanh âm kia hóa thành âm ba màu tím nhạt, khuếch tán liên miên không ngừng ra bốn phía, chống đỡ lại lực xé rách của không gian phong bạo kia.

Có sự giúp đỡ của Tử Nghiên, áp lực lên Tiểu Y Tiên nhất thời giảm đi, nụ cười thoáng hiện, phân tâm thần ra nhanh chóng chữa trị năng lượng của cự mãng bị lực xé rách của không gian phong bạo làm tan nát.

Cảm thụ được thân tàu đã ổn định lại được tí xú, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi trì hoãn xuống, nhưng trong lòng không hề buông lỏng chút nào, lực xé rách của phong bạo sẽ ngày càng kinh khủng hơn, hiện tại chỉ là lúc bắt đầu thôi.

Quả thật y như lời dự đoán của Tiêu Viêm, thời gian đặc ý vẫn chưa kéo dài được bao nhiêu lâu, cảm giác xóc nảy càng thêm kịch liệt, lại bị đánh tới mạnh mẽ một lần nữa. Không gian chi lực cuồng bạo giống như một loại độc xà, từ bên trong phong bạo tuôn ra mạnh mẽ, chọt đối với năng lượng cự mãng đang bảo vệ thân thuyền, hung hăng thôn phệ đi, ngay khi lực lượng hùng hồn bảo vệ này bị yếu thế, bên trong Thuyền Không Gian âm thanh răng rắc vang lên càng kịch liệt.

Khuôn mặt Tiêu Viêm lộ vẻ ngưng trọng, giữa cổ họng chọt vang lên một tiếng gập nhẹ, song chưởng trực tiếp ấn vào chỗ rót năng lượng ở đầu thuyền, một luồng đầu khí tựa thủy triều theo cánh tay tràn ra dữ dội.

Nhờ Tiêu Viêm liều mạng duy trì tốc độ, làm cho thân thuyền không bị lực xé rách của phong bạo nhập vào không gian hư vô, tử quang bên ngoài thân thể Tử Nghiên càng lúc càng nồng nặc, tới lúc sau, mũi chân gần như là rời khỏi mặt đất nửa tấc, một tù lung tử sắc quang mang trong suốt tựa như tầng tầng lớp lớp, từ từ theo lòng bàn tay khuếch tán ra, cuối cùng lượn lờ ở bên ngoài thân thuyền.

Theo khí tức của tử sắc tinh mang xuất hiện, nhất thời xuất hiện một màn kỳ dị, chỉ thấy những phó xạ kia của không gian chi lực cuồng bạo kéo đến đông đảo, cứ nhiên trực tiếp sinh sôi lộ ra bên ngoài lại bị tinh mang bắn ra quay trở về, sau đó cùng với không gian chi lực va chạm mạnh, phát ra một trận nổ mạnh bùm bùm, làm cho không gian hư vô vặn vẹo không thể chịu nổi.

Hiệu quả của tử sắc tinh mang thật lớn, nhưng dường như đối với Tử Nghiên sự tiêu hao cũng vô cùng kinh khủng, vì vậy tử sắc tinh mang sau khi giằng co được mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, thì hoàn toàn bị tan tành. Từ giữa cổ họng của Tử Nghiên truyền ra một tiếng kêu rên thật thấp, một tia máu tươi, theo khóe miệng tràn xuống, con ngươi như bảo thành cũng

ảm đạm đi rất nhiều.

- Tiêu Viêm đại ca, trước mắt đã là cửa ra rồi.

Mọi người ở đây ai cũng cắn răng kiên trì, khi thanh âm đầy vui mừng của Hân Lam vang lên, giống như một loại thuốc kích thích tinh thần, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ở nơi xa xa trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện một vòng sáng màu bạc, nơi đó chính là cửa ra vào "*Không gian trùng động*".

Thình thịch!

Nhìn thấy cửa ra, đám người Tiêu Viêm còn chưa kịp thốt ra tiếng vui mừng, một cỗ không gian chi lực kinh khủng dị thường mạnh mẽ đánh vào phía trước của thuyền, cỗ lực đạo khổng lồ kia, nếu như không phải có Tiểu Y Tiên cố gắng duy trì, sợ rằng hiện tại mọi thứ đều đã nát tan thành rồi.

Xuyên qua một khe hở, ánh mắt Tiêu Viêm từ phía sau nhìn sang, chợt con người không nhìn được co rút nhanh lại, chỉ thấy ở phía trước, không gian phong bạo kia, vào lúc này, đột nhiên trở nên cuồng bạo dị thường. Ở bên trong phong bạo kia, hấp lực khủng bố phô thiên cái địa tuôn ra dữ dội, dưới tác dụng cỗ hấp lực này, tốc độ Thuyền Không Gian bị thay đổi, chậm hẳn lại.

Cảm thụ được tốc độ của thuyền đang chậm lại nhanh chóng, ánh mắt Tiêu Viêm trở nên đỏ lên, nếu một lần nữa bị kéo vào trong phong bạo, đoàn người bọn họ, chỉ sợ đừng nghĩ đến việc trốn thoát thành công nữa.

- Hông!

Tiếng gầm từ cỗ họng Tiêu Viêm truyền ra, từng gân xanh như con giun hiện ra trên khuôn mặt dữ tợn, đầu khí xanh biếc, hết như một loại hỏa diễm, quán chú một cách điên cuồng vào bên trong thân tàu, làm cho tốc độ của Thuyền Không Gian tăng lên cực độ.

Tốc độ của Thuyền Không Gian vừa tăng lên, hấp lực bên trong phong bạo truyền ra cũng tăng vọt lên nhiều, trong lúc nhất thời, hai người cứ trực tiếp giăng co như vậy, một bên là không gian phong bạo khủng bố kia chậm rãi hướng đến đám người Tiêu Viêm di động.

- Tốc độ này đã là cực hạn rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị hút trở lại.

Hai mắt Tiêu Viêm đỏ ngầu, chợt quay đầu lại, hướng về phía Tử Nghiên quát lên:

- Ngươi tới quán chú đầu khí, tăng tốc độ nhanh lên.

Bị bộ dạng hung dữ của Tiêu Viêm làm hoảng sợ, Tử Nghiên không dám hỏi nhiều, lướt nhanh đến, chợt hai tay áp vào phía trên người của hắn, năng lượng trong cơ thể nhanh chóng tuôn ra.

Có Tử Nghiên đến thay thế, chợt từ bả vai Tiêu Viêm, một cột dục khổng lồ giãn rộng ra, chợt cột cánh vừa động, trước ánh mắt kinh hãi của Hân Lam, trực tiếp bay ra ngoài Thuyền Không Gian, sau đó dừng lại ở vị trí đuôi thuyền, tay áo bào vung lên, một cỗ kính phong đáng sợ từ trong tay áo tuôn ra dữ dội, cuối cùng đánh mạnh lên phần đuôi của thuyền, làm cho Thuyền Không Gian trực tiếp bị đẩy ra xa.

Khoảnh khắc đầy mạnh Thuyền Không Gian đi, một cỗ phản lực xuất hiện làm cho thân thể của Tiêu Viêm thoáng chốc bị đình trệ, có điều, cùng may phản ứng của hắn vô cùng nhanh nhạy, trên mặt bàn chân, lôi quang sáng chói tỏa ra, trong một tiếng lôi minh trầm thấp, cột dục điên cuồng vỗ, chống đỡ lại hấp lực từ phương kia truyền đến, mà thân hình cũng nhanh chóng đuối theo phương hướng của Thuyền Không Gian. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Từ khoảng không phía sau, bên trong phong bạo truyền ra hấp lực càng ngày càng mạnh mẽ, lấy lực lượng một mình Tử Nghiên, rõ ràng khó có thể duy trì tốc độ được, mà Tiểu Y Tiên phải bận tay bảo hộ thân thuyền, vì vậy, khi Thuyền Không Gian bị đẩy ra ngoài, cư nhiên có dấu hiệu thụt lùi.

- Khôn kiếp!

Khuôn mặt Tiêu Viêm đỏ lên, gân xanh không ngừng ẩn hiện, cột dục ở sau lưng rung lên, lại lần nữa hiện ra ở phía đuôi của Thuyền Không Gian, gầm lên giận dữ, song chưởng phụ đẩy thân thuyền, điên cuồng đánh về phía sau. Thấy được không gian hóa thành một đạo ngân mang lóe ra, sau

đó trong nháy mắt, xuất hiện ở cuối lối đi, trực tiếp xuất hiện như thiểm điện, cuối cùng biến mất ở bên trong ngân mang.

Nhìn Thuyền Không Gian thuận lợi đi ra ngoài, trong lòng Tiêu Viêm thờ phào nhẹ nhõm hẳn ra, khễ cúi đầu, nhìn không gian phong bạo tới càng lúc càng gần, không khỏi thấy đau đầu phiền toái, liều mạng võ mạnh cốt dục. Vào thời khắc này Tam Thiên Lôi Động được thi triển đến mức cực hạn, từng đạo tàn ảnh không ngừng hiện lên, chợt ngay trong chớp mắt tại vị trí đó, một cỗ hấp lực kinh khủng từ phía sau truyền đến xé thành hư vô.

Sau khi bỏ chạy một cách điên cuồng, một lúc sau, rốt cuộc Tiêu Viêm cũng tiếp cận được cửa ra, ngay lúc chuẩn bị đi ra ngoài, làn da đột nhiên nổi lên cảm giác lạnh lẽo, gần như là phản xạ có điều kiện, thân thể đột nhiên bỏ nhào xuống.

"Huru!"

Một đạo không gian chi lực khổng lồ chừng hơn một trượng, giống như Ngân xà, từ đỉnh đầu của nó bạo xạ ra, cuối cùng oanh kích ra khỏi miệng, nhất thời ngân mang bạo phát ra dữ dội.

Ngay lúc ngân mang tuôn ra dữ dội, Tiêu Viêm đột nhiên nhận thấy cỗ hấp lực ở sau lưng mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, ngay lập tức trong lòng tràn đầy kinh hãi, cốt dục võ mạnh, đem hết sức lực hóa thành một quang thái màu bạch, cuối cùng phần đầu mạnh mẽ đung vào ngân mang của cửa ra bên trong thông đạo.

Thân hình Tiêu Viêm vừa mới tiếp xúc với ngân mang, đột nhiên biến mất, ngay lúc hấn tiêu thất, mảnh không gian này lại một lần nữa trở thành vùng đất chết, chỉ có những con không gian phong bạo khổng lồ, điên cuồng tàn phá bừa bãi, tồn tại thật lâu không chịu tiêu tan...

Ở nơi này là một mảnh bình nguyên xanh tươi mênh mông, ở vị trí trung tâm có một quảng trường đầy đá vụn, nơi chỗ sân rộng trên mặt đất, đồng đảo ẩn phù được vẽ vô cùng huyền ảo, những ẩn phù này, đều tỏa ra ngân mang nhàn nhạt, trong lúc mơ hồ, lộ ra một tia không gian dao động.

Trên quảng trường có chút yên tĩnh, đột nhiên một trận cuồng phong vô phương xuất hiện, từ chỗ sân rộng kia, một vòng sáng màu bạc di động hiện ra, bóng dáng một chiếc thuyền xuất hiện như thiểm điện, chợt nhanh

chóng nhỏ đi, cuối cùng từ trong đó, rơi ra ba đạo thân ảnh cực kì chật vật.

Ngay lúc ba người rơi xuống, vòng sáng bạc kia cũng từ từ tiêu tán.

- Tiêu Viêm đâu, hắn sao lại không đi ra ngoài?

Thân thể vừa rơi xuống, Tiểu Y Tiên không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia xuất hiện, trong lòng đột nhiên thấy lạnh lẽo, vội vàng nói.

Giờ phút này, Tử Nghiên lại trở về bộ dạng một tiểu cô nương, nhưng sắc mặt nàng giờ phút này, đã vô cùng ảm đạm, con ngươi như bảo thạch nhìn chỗ vòng sáng bạc tiêu tán, trong lúc mơ hồ có sương mù ngưng tụ.

Đồng dạng như vậy Hân Lâm cũng kinh hãi vô cùng, có điều khi ánh mắt nhìn thấy những phù văn màu bạc lóe lên trên mặt đất, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói:

- Không cần lo lắng, Tiêu Viêm đại ca cũng đã thuận lợi đi ra khỏi không gian thông đạo đó rồi.

- Vậy hắn ở đâu rồi?

Tiểu Y Tiên cùng với Tử Nghiên gần như đồng thời quát lên.

- Hắn quả thật đã chạy ra ngoài, nhưng dường như đến thời điểm cuối cùng, vị trí không gian thông đạo bị thay đổi, cho nên có thể nói, hắn bay giờ hắn đã bị truyền tống đến một địa phương khác của Trung Châu, về phần chỗ kia là chỗ nào, ta cũng không rõ.

Thanh âm Hân Lâm áp úng, làm cho thân thể hai người kia ngay lập tức từ cứng ngắc trở nên buông lỏng hơn.

-----oOo-----

Chương 939: Hàn Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nơi này là một vùng sa mạc rộng lớn chỉ có một màu vàng đỏ, từng cơn cuồng phong cuốn theo vô số hạt cát quét ngang qua sa mạc, tiếng gió rít gào như tiếng khóc than, trong mơ hồ lộ ra từng tia âm lãnh, phóng hết tầm mắt chỉ thấy một vùng hoang vắng, không một bóng người, chỉ có bão cát vô tận và tiếng gió khóc than.

Cuồng phong quét qua một mảnh cỏ dại màu vàng nhạt trong sa mạc, đám cỏ ngã rạp xuống, trong mơ hồ, dường như có một bóng người bên trong bụi cỏ, toàn thân một màu đen.

Quần áo người đó đã trở nên rách nát, máu tươi khắp người, hô hấp nơi chóp mũi cực kì mỏng manh, nếu không có chút chuyển động phập phồng nơi lồng ngực, e rằng ai cũng cho đó là một cỗ thi thể của một khách bộ hành trong sa mạc.

Khối thân thể đầy máu tươi sau một hồi nằm lặng yên, bỗng run rẩy nhẹ, xoay người trở lại.

Đôi mắt nhắm nghiền của người đó hé hé mở ra, nghe thấy tiếng gió rít gào vang vọng, trên miệng xuất hiện một nụ cười khô, cái "*Không gian trùng động*" chết tiệt kia, không biết cuối cùng là truyền tống hắn đến địa phương quý quái nào nữa?

Bóng người mơ hồ đó đúng là Tiêu Viêm từ trong "*Không gian trùng động*" xông ra, lúc hắn phóng về phía lối ra, vẫn không thành công đến được nơi cần đến mà lại không gian chi lực màu bạc cuồng bạo hung hăng ngược đãi một lúc lâu, sau đó xem hắn chẳng khác gì đồ phế thải, ném hắn ra tại chỗ này.

Bởi thân thể bị không gian chi lực hung hăng ngược đãi một trận, nên giờ phút này trong cơ thể Tiêu Viêm đã bị nội thương nghiêm trọng, thậm chí đến chút khí lực để đứng lên cũng không có, từ lúc hắn bị ném ra cho đến hiện tại đã là một ngày thời gian, hắn nằm im chẳng khác nào một thi thể, ở bên trong bụi cỏ chậm rãi hấp thu năng lượng thiên địa, chậm rãi chữa trị các vết thương trên thân thể.

Tiêu Viêm gian nan điều khiển ngón tay xoa xoa nạp giới, một viên thuốc chột hiện ra trong bàn tay, hắn cố gắng điều khiển mấy ngón tay đang run lấy bấy đưa viên thuốc vào miệng, làm xong động tác đơn giản đó, cơ thể

Tiêu Viêm chợt truyền ra một cơn đau nhức đến toát mồ hôi, nếu cơ thể hẳn không có Di Hỏa bảo vệ, e rằng luồng không gian chi lực cuồng bạo đã đem thân thể hẳn xé nát thành từng mảnh vụn, dù vậy, hẳn vẫn không gặp may khi khắp người đều là thương tật.

"Chỉ cần khôi phục được một ít đầu khí, là có thể chữa trị thương thể của thân thể, sau đó động thủ luyện chế đan dược, hẳn có thể làm nội thương dần dần khỏi hẳn, hi vọng buổi tối không xui xẻo đến nỗi gặp phải ma thú lạc đàn, như thế này thì ngay cả Đấu Tông cường giả cũng chỉ có nước chịu chết thôi. Ta không thể bị như thế được, tự nhiên trở thành thực phẩm cho ma thú, thật không sao tiếp nhận nổi a!"

Cơn choáng váng lại một lần nữa xuất hiện khiến hẳn phải nhắm nghiền mắt lại, lúc hẳn gần lâm vào hôn mê, còn mơ hồ nghe được một chút âm thanh hỗn loạn lẫn tiếng kinh hô truyền đến.

Tiêu Viêm bị lay tỉnh bởi một trận xóc nảy, loại xóc nảy này làm cho xương cốt hẳn muốn tan vỡ, cơn đau khủng khiếp làm đầu óc hẳn trở nên tỉnh táo lại.

Đập vào mắt hẳn là một trần gỗ thật lớn, ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng cọ sát vào nơi hẳn đang dựa lưng, đôi mắt thoáng chớp động, hẳn đã biết được nơi hẳn đang nằm là trên một cỗ xe ngựa. Như vậy hẳn là hẳn được người qua đường phát hiện đang nằm trong bụi cỏ?

Tiêu Viêm đảo mắt một lượt qua thân thể, phát hiện những vết máu trên người đã được lau sạch sẽ, cả bộ quần áo màu đen rách nát cũng đã được cởi ra, hiện tại trên thân thể hẳn chỉ còn duy nhất một bộ bố y thô ráp.

Nhìn trang phục trên người, Tiêu Viêm sững sốt mắt một lúc, rồi như sự nhớ ra điều gì, vội vàng sờ soạng khắp người, đến khi nhìn thấy giới chỉ vẫn còn nằm ở trên tay, Tiêu Viêm mới trút ra một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Tâm màn xe đột nhiên bị mở rộng ra, ánh mặt trời chói chang lập tức xuyên vào, một nam tử trung niên cường tráng hiện ra trong ánh mắt Tiêu Viêm, người đó thấy hẳn đã tỉnh lại, liền nở một nụ cười chân chất nói:
"Tiểu huynh đệ, ngươi đã tỉnh a?"

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua trên người nam tử trung niên, mặc dù hiện tại hẳn đang bị thương, đầu khí trong cơ thể hầu như cạn kiệt nhưng linh hồn

lực lượng vẫn hùng hồn như cũ, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng đã biết thực lực của người này ước chừng Đẩu Linh đỉnh phong, khoảng cách tiếp cận cảnh giới Đẩu Hoàng chỉ còn một khoảng ngắn.

"Ha ha, chúng ta là một xa đội tại phía Bắc hoang mạc, phát hiện người đang nằm trong bụi cỏ, nhìn thấy thương thế của người, cứ tưởng người sẽ không qua khỏi, không ngờ người lại có thể thức tỉnh." Nam tử trung niên lại cười với Tiêu Viêm rồi nói tiếp: *"Ta gọi là Hàn Trùng, là chấp sự của Hàn gia tại Thiên Bắc Thành, lần này có chút sự vụ trong người, phải từ phía Bắc đi ngang qua hoang mạc, do đó mới phát hiện ra tiểu huynh đệ, lại nói tiểu huynh đệ người thật quá may mắn, trong hoang mạc thường xuyên có lang thú sinh sống, nếu bị chúng nó phát hiện ra, chỉ sợ người đã thành một đồng xương trắng."*

"Đa tạ Hàn Trùng đại ca ra tay cứu giúp, tiểu đệ là Tiêu Viêm." Nghe Hàn Trùng nói thế, trong lòng Tiêu Viêm liền nảy sinh sự cảm kích. Tuy rằng chỉ cần hấn nằm đó một hai ngày là có thể dần khôi phục được một chút đầu khí, sau đó đem Địa Yêu Khôi ra bảo vệ cho mình, tuy nhiên không một ai dám khẳng định trong một hai ngày đó có sự tình gì phát sinh hay không, nên với hành động của Hàn Trùng, hấn cũng có chút vui mừng, Hàn Trùng đối với hấn cũng tính là có ân cứu mạng.

"Không có việc gì, xuất môn ra bên ngoài, giúp đỡ lẫn nhau không có gì là không tốt." Hàn Trùng cười, ánh mắt quan sát thân thể Tiêu Viêm một lúc, lại nói: *"Hơn nữa ta cũng chỉ có thể làm bấy nhiêu đó cho người, còn phần thương thế của người, ta cũng chẳng có biện pháp gì, nếu tới được Thiên Bắc Thành, mới có thể đến được phường mời một gã Luyện Dược Sư ra tay trị liệu cho người, tuy nhiên phải cần khá nhiều kim tệ, người bình thường cũng khó mà mời nổi, cái giá để mời Luyện Dược Sư thật sự quá cao, chỉ là chẳng ai dám đắc tội với họ, đến như gia chủ Hàn gia của ta cũng phải khách khí với bọn họ vài phần."*

Tiêu Viêm cười, thương thế của hấn cũng không quá quan trọng, mặc dù nội thương có nghiêm trọng nhưng đối với người thường xuyên phải chịu đựng sự đả thương như Tiêu Viêm mà nói, điều này cũng chỉ như cơm bữa, chỉ cần cho hấn một ít thời gian, việc chữa trị thân thể khỏi hấn không là vấn đề gì lớn.

"Đúng rồi, Hàn Trùng đại ca, xin hỏi một chút, nơi này thuộc địa phận Trung Châu sao?" Tiêu Viêm hơi chần chờ một lúc rồi mới hỏi, hấn cũng

không muốn thấy cảnh phải hao hết tâm cơ đi xuyên qua thông đạo không gian, lại nhận được kết quả là đi tới một đại lục xa lạ nào đó.

"*Án, nơi này là Trung Châu Bắc vực.*" Hàn Trùng gật gật đầu, có chút kinh ngạc nói: "*Tiêu Viêm tiểu huynh đệ không phải là người tại Trung Châu sao?*"

Tiêu Viêm buông tiếng cười khỏ, không che giấu điều gì, đem chuyện "*Không gian trùng động*" đơn giản kể qua một lượt.

"Hóa ra là gặp không gian phong bạo, khó trách thương thế lại nặng như thế, tuy nhiên đây cũng là vận may của tiểu huynh đệ, một khi đã gặp phải không gian phong bạo, rất ít người có thể chạy thoát, Hàn gia chúng ta năm đó có một lần đội hộ vệ xuyên qua "*Không gian trùng động*", gặp phải phong bạo, toàn bộ đội hộ vệ đều bị cuốn vào trong đó." Nghe Tiêu Viêm kể, Hàn Trùng thoáng giật mình, chắt lưỡi sợ hãi, thở dài.

"*Trung Châu Bắc vực... không... biết Đan Tháp, là thuộc về khu vực nào?*" Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, lại tiếp tục dò hỏi.

"Đan Tháp sao, ha hả, tự nhiên là ở trung tâm của Trung Châu, điều này bất kì ai là người Trung Châu cũng đều biết, tuy nhiên khoảng cách từ Bắc vực đến nơi đó hơi có chút xa xôi, dù có thông qua "*Không gian trùng động*" cũng chỉ rút ngắn khoảng cách không đáng kể." Hàn Trùng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đám người Tiểu Y Tiên không biết đang ở nơi nào, tuy nhiên theo hấn suy đoán, khi hấn đi vào vòng ngân mang thì không gian chi lực lại trở nên cuồng bạo, ba người Tiểu Y Tiên đã suôn sẻ đi ra ngoài trước khi không gian chi lực bạo phát.

"*Ha hả, Tiêu Viêm huynh đệ, người vừa mới tỉnh dậy, cứ ngồi trên xe đợi thêm một lúc nữa, chúng ta chỉ cách Thiên Bắc Thành còn không xa, trong thời gian chờ đợi, nếu người cần gì cứ kêu lão ca ta.*" Hàn Trùng nhìn vẻ trầm mặc của Tiêu Viêm, liền cho là Tiêu Viêm đang lo lắng về thương thế của mình, cũng không quấy rầy hấn nhiều, cười cười với Tiêu Viêm rồi xoay người, vén rèm xe đi ra ngoài. Khi Hàn Trùng vừa vén rèm, Tiêu Viêm có thể nhìn thấy xung quanh có không ít cỗ xe, hiển nhiên đây đúng là một xa đội.

Hàn Trùng vừa rời đi, bên trong xe lại trở nên yên tĩnh, Tiêu Viêm dựa

người vào vách thùng xe, vô số ý niệm hiện lên trong đầu, bởi nguyên nhân ngoài ý muốn nên các nàng Tiểu Y Tiên đã thất lạc với hắn, biện pháp duy nhất hiện nay cũng là điều quan trọng nhất, đó là trước tiên phải chữa lành thương thế, bằng không, hành tẩu tại vùng đất cường giả nhiều như mây như Bắc vực, chỉ e rằng không an toàn lắm.

"Cách Đan Tháp đại hội một thời gian, nếu thương thế có thể khỏi hẳn, có lẽ nên tiến sâu vào Trung Châu, thăm dò tin tức của Hồn Điện cũng như tìm kiếm vị sinh tử chi giao với lão sư. Đương nhiên cũng phải lợi dụng khoảng thời gian đó đi Phần Viêm Cốc, thử xem có thể đem hai biến còn lại của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thu vào trong tay hay không, nếu được như vậy, đối với ta sẽ có tác dụng không nhỏ." Tiêu Viêm thấp giọng thì thào tự nói với chính mình, chợt ánh mắt trở nên sáng ngời: "*Mặt khác, còn phải hỏi thăm một chút về gia tộc thần bí sau lưng Huân Nhi, hiện tại ta đã sắp đạt đến mức yêu cầu đề ra của Huân Nhi rồi.*"

Ý niệm trong lòng bay bổng, một lát sau, Tiêu Viêm mới thở ra một hơi, khẽ nhăn trán, cảm thụ luồng máu khí cạn kiệt trong cơ thể, hung hăng nghiền chặt răng, mạnh mẽ khoanh đôi chân gân như vô lực lại, ngồi xếp bằng trong xe, hai tay từ từ xuất ra ấn kết tu luyện, đôi mắt cũng chậm rãi nhắm lại, chuyện khôi phục thực lực là điều quan trọng nhất, đặc biệt trong tình huống phải sinh hoạt trong một địa phương không quen thuộc như thế này.

-----oOo-----

Chương 940: Hàn gia - Hàn Tuyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm đi trên xe ngựa, trải qua một ngày đường thống khổ vì xóc nảy, rốt cục sự cố gắng cũng đã làm cho cơ thể vốn trống rỗng xuất hiện một luồng máu khí. Mặc dù tia máu khí này vẫn như trước rất là suy nhược, nhưng ít ra có thể giúp hắn chống đỡ tùy ý lấy ra đồ vật bất kỳ từ trong nạp giới. Ngoài ra, qua một ngày điều dưỡng thật cẩn thận ở bên trong, thương thế Tiêu Viêm tuy nói là không có tiến triển gì quá lớn, nhưng cũng đã có thể bước xuống xe đi đường, mà không cần tiếp tục nằm ở trên xe như một

xác chết.

Từ trên xe đứng dậy, Tiêu Viêm nhẹ nhàng xoay xoay cánh tay, trong lúc mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn âm ỉ, làm cho hắn bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Hiện giờ chính là thời điểm suy yếu nhất từ xưa đến nay của hắn. Đương nhiên, thân thể Tiêu Viêm mặc dù đang suy yếu, nhưng đối với những kẻ trong tâm có quý mà nói chỉ sợ cũng khó có thể kiểm soát được gì. Chưa nhắc tới Địa Yêu Khôi đang giấu ở trong nạp giới, mặc dù vẻ ngoài Tiêu Viêm như không chịu nổi một kích, dù sao hắn vừa là một Đấu giả, vừa là một Luyện Dược Sư phẩm cấp không thấp, linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm so với một ít Đấu Tông cường giả khác không hề kém cỏi chút nào.

Mặc dù không thể nói là Tiêu Viêm chỉ cần sử dụng lực lượng linh hồn đã chống được cường giả cấp bậc Đấu Tông, nhưng ít ra, nếu thật sự dùng hết sức bình sinh thì đa số Đấu Hoàng cường giả cũng không thể nhặt được chút tiện nghi nào trong tay Tiêu Viêm.

Có con bài chưa lật này, lo lắng trong lòng Tiêu Viêm cũng chỉ thoáng qua một chút, khẽ chà xát hai bàn tay vào khuôn mặt rồi sau đó gỡ màn xe lên.

Màn xe vừa bị xốc lên, liền đập vào mắt khung cảnh phía trước mặt vì hai bên chiếc xe bị vải mui xe che lấp. Trước xe, một ma thú màu sắc ngăm đen, giống như loài trâu rừng nhưng trên đầu có hai sừng vô cùng bén nhọn kéo xe, hai bên chiếc xe có khá đông người cười ngửa, những người này phần lớn cánh tay để trần, thân mặc vắn vện một chiếc áo da thô ráp, nhìn qua thấy lộ ra cảm giác buốt lạnh, sau lưng bọn hắn hiện ra ánh sáng lạnh lẽo của vũ khí dưới ánh mặt trời chiếu sáng lóe ra những mũi nhọn sáng bóng,

"Ồ hay, tiểu tử này còn thật sự sống sót được sao? Ha ha, Tăng Ngưu, cuối cùng ngươi cũng có một lần bại trong tay lão tử ta rồi?"

Tại lúc rèm xe Tiêu Viêm vén lên, phần đông ánh mắt cũng lập tức bắn qua từ hai bên chiếc xe ngựa, lập tức tất cả đều bị sửng sốt, chợt một đạo tiếng cười to sung sướng từ một gã đại hán cách đó không xa truyền ra.

Hình thể đại hán này có vẻ cường tráng, trên cánh tay trần che kín các loại vết thương, một thanh quý đầu đại đao đeo phía sau lưng chiếu ra từng tia hàn ý thấp thoáng còn lộ ra một ít huyết tích.

"Móa nó, thật sự là gặp quý rồi a, trọng thương nặng như vậy vẫn còn sống sót, tiểu tử này thật đúng là sống dai mà." Đại hán cười to, một gã nam tử khuôn mặt gầy gò, nhất thời bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trừng mắt nhìn người trước mặt, tức giận: "GR...Á..OOOO!!! Cái rắm a, một điểm nhỏ tiền đó lão tử cũng không cần, bất quá thắng chút tiền ấy còn chưa đủ người ở trong thuyền hoa kia động vài cái trên bụng mấy con quý nhỏ trắng trẻo."

"Người quản lão tử?" Tên kia đại hán mắng một câu, sau đó điều khiển ngựa tiến lên, đi tới Tiêu Viêm trước mặt, ánh mắt đảo từ trước ra sau, cười nói: "Tiểu tử, ta gọi là Quý Đầu, người khác đều gọi ta là lão Quý, tại vùng Bắc hoang mạc, chính là ta phát hiện người trước nhất, bất quá người cũng không cần cảm tạ, vừa rồi hốt tiền mấy tên kia chính là tạ lễ rồi, ha ha..."

"Đa tạ Quý Đầu đại ca rồi tại hạ là Tiêu Viêm." Tiêu Viêm cười, dựa vào đuôi xe ngồi xuống, mấy năm nay hắn gặp mấy người, phần lớn đều là một ít lão già thành tinh, thực lực cao đến khủng bố, cùng loại những người này ở tầng dưới chót, nhưng thật ra lâu rồi chưa từng tiếp xúc, làm cho hắn bỗng hồi tưởng lại năm đó ở Ô Thần Thành, hắn trợ giúp phụ thân quản lý phường thị, gặp qua một số Dong Binh, cũng là giống những người đang ở trước mặt này, thô lỗ nhưng hào phóng.

Bằng phẩm cấp linh hồn lực lượng Tiêu Viêm, tự nhiên là có thể nhìn ra những đại hán này nơi này cao lắm cũng là Đấu Linh ước chừng thấp nhất vẫn chỉ là một gã Đại Đấu Sư mà thôi, còn Quý Đầu này, cũng chỉ là nhị tinh Đấu Linh.

"Ha ha, người đã nhận ta một tiếng đại ca, đoạn đường này ta cũng sẽ che chở người, bất quá Tiêu Viêm tiểu tử, thân thể người như thế này không được a, về sau luyện tập nhiều một chút, tại Trung Châu, không có một chút thực lực tới chỗ nào cũng đều sẽ bị khinh thường nga." Tiêu Viêm một tiếng đại ca, tựa hồ khiến cho Quý Đầu thật là cao hứng, sau đó liếc mắt một cái nhìn thân mình Tiêu Viêm cau mày nói, trong giọng nói đúng là có thêm mùi vị chỉ điểm hậu bối, lời nói như thế làm cho Tiêu Viêm hơi mỉm cười. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Quý Đầu, ít làm việc ra oai lung tung ở trong này đi, dạy người loạn hét cả lên."

Quý Đầu vừa nói xong, tiếng vó ngựa từ phía trước truyền đến, chột vang lên tiếng cười mắng của Hàn Trùng.

"Hắc hắc, ta nói đúng thôi mà!" nhìn thấy Hàn Trùng, Quý Đầu cũng cười một tiếng và nói.

Hàn Trùng không để ý tới người này, ánh mắt chuyển sang Tiêu Viêm, nhìn sắc mặt hắn tốt lên rất nhiều không khỏi kinh ngạc cười nói: *"Được a, Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, trọng thương nặng như vậy mà chỉ hai ngày là có thể tự đi đường."*

Tiêu Viêm cười cười, tùy tiện tìm cớ cười nói: *"Mạng ta coi như thuộc loại cương ngạnh đi."*

Hàn Trùng thái độ rất hào sảng hàm hậu, cũng không dây dưa nhiều với loại chuyện này, nhìn sắc trời một chút, lớn tiếng nói: *"Sắc trời tối xuống rất mau, tiểu thư nói chuẩn bị hạ trại, Quý Đầu, người mang vài người thám thính vùng phụ cận xem có hay không địa điểm phù hợp. Nanh Sói, người mang một số người đặt lính canh ở chung quanh. Cấp Bối, người mang mấy người...."*

Hiển nhiên địa vị trong đội xe này không thấp, từng đạo mệnh lệnh phát ra, cũng không có tiếng phản đối nào, đều là mỉm cười rồi mang người giục ngựa tản ra.

Sau khi phát ra mệnh lệnh, Hàn Trùng cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, hướng về phía Tiêu Viêm cười nói: *"Có thể đi đường rồi sao?"*

Tiêu Viêm gật gật đầu, từ trên xe nhảy xuống, cước bộ tuy có một chút lão đảo, nhưng vẫn ổn định.

Thấy vậy, Hàn Trùng cũng cười khỏ một tiếng, nói: *"Xem ra người vẫn còn cần tĩnh dưỡng, bị thương nặng như vậy, muốn khỏi hẳn chỉ sợ cũng rất khó khăn, chỉ sợ lưu lại di chứng, vậy tu luyện sau này, thật có thể xảy ra phiền toái!"*

Nghe được sự lo lắng trong lời nói Hàn Trùng, Tiêu Viêm cười cười, ý nói hắn không cần lo lắng.

Nhìn thấy Tiêu Viêm khoáng đạt như thế, Hàn Trùng cũng không nói thêm gì nữa, thậm chí dài một tiếng, xoay người bố trí tiếp việc hạ trại.

Hiệu suất của chi xa đội này cũng không tồi, rất nhanh không đến nửa giờ, một chỗ nhỏ trên gò núi đã xuất hiện lều trại trắng toát đông đảo, ở bên ngoài có hàng rào vây quanh, trên hàng rào rắc thuốc bột để đuổi độc trùng.

Tiêu Viêm bởi vì nguyên nhân thân thể suy yếu, không làm việc gì, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt chậm rãi đảo qua chung quanh.

Chi Xa Đội này theo như lời Hàn Trùng, hẳn là vệ đội Hàn gia tộc thuộc Thiên Bắc thành, nhìn qua một chút hàng hóa trên xe, bọn họ hẳn là đang hộ tống đi. Thực lực hộ vệ chi xa đội này đại khái đều là Đấu Linh cấp bậc, trong đó có mấy vị Đấu Linh đỉnh phong, có thể so sánh cùng Hàn Trùng, đương nhiên, còn khí tức mạnh nhất Tiêu Viêm cũng không quên.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Viêm dường như không tự chủ được nhìn về chiếc xe ngựa lẫn trong đội xe, rõ ràng chiếc xe ngựa đó phải xa hoa hơn những chiếc khác rất nhiều. Ấn ước có mùi hương nữ tử nhàn nhạt truyền ra, đặc biệt làm Tiêu Viêm chú ý là trong xe có một đạo khí tức đạt đến tam tinh Đấu Vương, mà người này chính là cường giả mạnh nhất trong đội xe.

"Dát chi..."

Trong lúc Tiêu Viêm chú ý xem xét, chiếc xe ngựa kia đang đóng chặt đột nhiên chậm rãi mở ra, bỗng một cái đui ngọc thon dài mượt mà hiện ra trước ánh mắt Tiêu Viêm.

Trong lòng nao nao, tầm mắt Tiêu Viêm chậm rãi nhìn lên, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, không nghĩ tới vị chủ nhân của khí tức tam tinh Đấu Vương này tuổi còn trẻ cùng dung mạo xinh đẹp như vậy.

Nữ tử lông mày như liễu, da thịt như tuyết, dáng người cao gầy, thân mặc tử sam, mà ở trong tử sam bao bọc dáng người, có lồi có lõm có vẻ vô cùng đầy đặn. Chẳng qua duy nhất không hoàn mỹ là trên gương mặt hơi lạnh lùng, đôi mắt đẹp nhìn quanh có thêm một loại cảm giác nghiêm khắc.

Bất quá chẳng biết tại sao, Tiêu Viêm đột nhiên trong lúc mơ hồ cảm giác đến gương mặt nữ tử này tựa hồ có một chút quen thuộc, nhưng hẳn lại có thể tuyệt đối khẳng định đây là lần đầu tiên thấy nàng.

Nàng này vừa xuất hiện, chung quanh phần đông ánh mắt liền không có ngoại lệ lập tức tập trung vào thân thể của nàng.

Trong những ánh mắt này, có một chút lửa nóng, nhưng là lại có càng nhiều một luồng kính sợ.

Nữ tử bước xuống xe ngựa, đôi mắt đẹp chậm rãi đảo qua ở trong doanh địa, mà phạm là người bị nhìn thấy, đều là vội vàng làm ra một bộ dáng chăm chỉ làm việc, làm Tiêu Viêm thấy một màn này có một chút buồn cười.

Trong lúc đang buồn cười thì ánh mắt nữ tử, đột nhiên dừng lại trên người của hắn, mi liễu hơi chút nhướng lên, chột chậm rãi tiến đến. Một lát sau, đôi chân thon dài mượt mà đùi ngọc kia hiện ra trước mặt, Tiêu Viêm một đạo thanh âm có mùi vị lạnh như băng, truyền ra: "*Ngươi là người mà Hàn quân sự cứu ở trên đường phải không?*"

"*Án!*" Tiêu Viêm gật gật đầu, theo lễ phép muốn đứng lên nhưng trong cơ thể kia cổ cảm giác suy yếu lại làm cho hắn cười khổ một tiếng, thân thể lay động phải ngồi trở lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm suy nhược như thế, mày liễu của nữ tử chau càng chặt hơn, thản nhiên nói: "*Tại trong đội xe Hàn gia ta, có nội quy, Xa Đội không nuôi người chơi bồi lêu lổng không làm được việc, lần này xem nguyên nhân trên người của ngươi có thương tích, ta không nói nhiều, bất quá sau này hi vọng ngươi mặc dù chỉ khôi phục ít khí lực thì cũng không tiếp tục ngồi mặc kệ mọi sự, biết không?*"

Nữ nhân nghiêm khắc như thế, dường như là Tiêu Viêm nhiều năm như vậy mới thấy, lập tức cũng có một chút dở khóc dở cười. Khi nào thì hắn đã trở thành người chơi bồi lêu lổng vậy? Bất quá trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt cũng gật gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, sắc mặt nữ tử hòa hoãn lại, tùy tay vứt cho hắn một vật, nói: "Ta gọi là Hàn Tuyết, bây giờ là người quản lý Xa Đội, về sau có việc có thể tìm ta, nếu là biểu hiện ngươi tốt, đợi khi đến Thiên

Bắc thành, ta có thể cho người gia nhập Hàn gia vệ đội, mặc dù không phải chỗ tốt cho lắm, nhưng ít ra là có thể sống được, đây là một điểm thuốc chữa thương, với thương thế của người sẽ có một chút tác dụng, mặt khác, ngày mai phải đi qua xà yêu lãnh địa, người cẩn thận một chút, cứ trốn ở trong xe không cần đi ra."

Nói xong, Hàn Tuyết liền lập tức đi qua bên cạnh Tiêu Viêm, sau đó đi vào trong trường bông của mình.

Tiếp nhận bình ngọc được Hàn Tuyết ném cho, Tiêu Viêm cười cười, nữ nhân này mặc dù nghiêm khắc, hơn nữa xem kỹ có chút lạnh lùng, nhưng người cũng không tệ lắm, khó trách người nơi này đều có chút tôn kính đối với nàng.

Bất quá., tia cảm giác quen thuộc kia lại xảy ra? Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày lại, hẳn chưa từng nhìn thấy qua nàng mà.

-----oOo-----

Chương 941: Yêu Xà Hạ Mãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Bóng đêm dần dần bao phủ đại mạc, xa xa phía chân trời, mặt trăng như chiếc khay bạc treo lên trên thiên không, ánh trăng nhàn nhạt và lạnh lẽo lan toả khắp nơi nghiêng nghiêng chiếu xuống đại địa...

Trong đại mạc hoang vắng, ít có hơi người, nhưng mà ở trên núi kia, lại lộ ra không ít ánh lửa cùng những tiếng ồn ào, âm thanh lan ra đem cái lạnh lẽo xung quanh xua tan đi bớt.

Trong doanh địa trên gò núi, có nhiều đống lửa lớn nhỏ đang bùng cháy, ánh lửa bốc lên cao cao, đem chiếu cả doanh địa sáng bừng lên trông thấy sự vật cực kỳ rõ ràng, mà ở bên cạnh mỗi đống lửa đều xúm quanh lại không ít người, trong tay cầm túi rượu, cười to một tiếng, rồi dùng sức cụng vào nhau, trong đó có những tiếng càu nhàu xen lẫn những tiếng tán thưởng, rồi tất cả đồng loạt uống vào.

Tiêu Viêm cũng ngồi bên cạnh đồng lửa, mỉm cười nhìn những đại hán uống rượu đến đỏ bừng cả mặt, loại không khí này hẳn rất ít khi trải qua.

Tiêu Viêm huynh đệ, cầm lấy uống vài hớp cho ấm thân thể đi, hiện giờ trên đại mạc rất lạnh. Tiêu Viêm đang khuấy khuấy đồng lửa thì đột nhiên một tiếng cười vang lên, rồi một túi rượu bay về phía hắn, hắn duỗi tay ra đem bắt lấy túi rượu sau đó ngẩng đầu nhìn một thân toàn mùi rượu là Hàn Trùng, gật đầu cười: "*Đa tạ Hàn đại ca!*"

Nói xong hắn cũng giơ túi rượu lên, hung hăng uống hai ngụm, một cảm giác nóng rực từ trong bụng xông lên, làm cho sắc mặt hắn trở nên hồng nhuận.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu tử, rất khá, còn có mấy phần khí khái nam nhi." Nhìn thấy Tiêu Viêm một ngụm uống hết nửa túi Liệt Tửu, những Hàn gia hộ vệ ở xung quanh không khỏi cười lên một tiếng tán thưởng.

Tiêu Viêm hướng về phía bọn họ cười cười, đang muốn nói chuyện thì lều trại trong doanh địa bỗng nhiên bị mở ra, xuất hiện trong tầm mắt là một hình dáng vô cùng mê người lộ ra dưới ánh trăng, đó chính là Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết lúc này có vẻ như vừa tắm qua, cho nên mái tóc mềm mại còn mang theo một chút xơ rôi, nhìn qua càng làm cho nàng giống với một nữ nhân quyến rũ, những Hàn gia hộ vệ còn ít tuổi không khỏi cảm thấy tim đập loạn cả lên.

Đi ra khỏi lều trại, Hàn Tuyết liếc mắt nhìn một cái rồi ngồi xuống bên cạnh đồng lửa cách đám người Tiêu Viêm không xa, nàng rút chủy thủ ra cắt một lát thịt nướng từ trên giá sau đó chậm rãi đưa vào trong miệng, nàng ăn uống rất ưu nhã, xung quanh nàng đám người có cảm giác như cần phải một miếng không khí, nhìn thấy có vẻ không hợp nhau, nhưng lại không thể không nói Hàn Tuyết lúc này quả là xinh đẹp động lòng người.

Tại lúc sau Hàn Tuyết đi ra, thanh âm của đám người Hàn Trùng không tự chủ cũng giảm xuống đi một ít, đem mấy món ăn nuốt vào trong bụng.

Tiêu Viêm khẽ quay đầu lại, nhìn ánh lửa hắt lên hình dáng có chút nhu nhược của Hàn Tuyết, khiến cho người ta không thể liên hệ tới sự nghiêm khắc cùng lãnh khốc của nàng lúc ban ngày.

Hắc hắc, như thế nào? Bị tiểu thư mê hoặc rồi sao? Bên cạnh Hàn Trùng đang nhìn chăm chú vào Hàn Tuyết đột nhiên xông lên thấp giọng trêu chọc nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, rồi bật cười.

Đừng xấu hổ, toàn bộ đội hộ vệ, chỉ cần ít hơn 30 tuổi, không ai có thể thoát khỏi mị lực của tiểu thư? Bất quá bọn họ cũng hiểu được loại sự tình này chỉ để trong lòng thôi, tiểu thư còn trẻ mà đã là Đẩu Vương cường giả, thiên phú cao như vậy, nhìn khắp Hàn gia cũng chỉ có Đại tiểu thư mới có thể hơn được nàng, lấy thân phận cùng địa vị của những hộ vệ như chúng ta đây, nghĩ đến chuyện đó chẳng khác nào con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Hàn Trùng vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, thở dài nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mặc dù hắn không biết Hàn gia thực lực mạnh mẽ bao nhiêu, nhưng bất kể như thế nào, Hàn Tuyết thân là tiểu thư Hàn gia, địa vị tự nhiên là cao hơn những hộ vệ ở đây rất nhiều, cho nên mới nói, những hộ vệ trong đội có chút ái mộ với nàng chỉ sợ không có kết quả gì..

Bất quá tiểu thư làm người thật không tồi à, mặc dù ban ngày có nghiêm khắc, nhưng đối với những hộ vệ như chúng ta, cũng đã là rất tốt, nếu như chúng ta làm nhiệm vụ bị trọng thương, gia tộc sẽ cấp một khoản tiền cho người nhà, phải biết rằng ở địa phương khác, người một khi mất đi tác dụng, người ta sẽ trực tiếp vứt bỏ người, nếu sợ người tiết lộ bí mật, họ sẽ âm thầm giết chết người, người chỉ còn cách cầu phúc cho bản thân thôi. Hàn Trùng chép chép miệng nói.

Tiêu Viêm sững sốt, không nghĩ tới nữ nhân lạnh lùng như băng này, cư nhiên còn có hảo tâm như vậy.

Sức ăn của Hàn Tuyết cũng không lớn, nàng chỉ ăn một lúc rồi đứng lên, hình bóng xinh đẹp nhìn lướt qua doanh địa, chợt dừng lại trên người Hàn Trùng nói: *"Người nào buổi tối cần gác đêm thì không nên uống rượu, những người còn lại cũng uống ít một chút, ngày mai chúng ta còn phải đi qua địa bàn của Yêu Xà Hạ Mãng, cần lưu tâm một tí"*

Dứt lời nàng cũng không dừng lại thêm nữa, nhẹ nhàng bước đi vào trong lều vải, sau đó đem ngọn đèn dầu thổi tắt đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Sau khi Hàn Tuyết đi vào trong lều vải, không khí trong doanh địa cũng không còn căng cứng như trước mà dần dần được thả lỏng, một số người khê chau mày thấp giọng hung hăng mắng vài câu, bởi vì xa quá nên Tiêu Viêm nghe không rõ cái gì, nhưng mà mơ hồ vẫn nghe được cái gì là yêu xà, nhớ đến lúc trước Hàn Tuyết có nói đến cái gì đó về Yêu Xà Hạ Mãng đi.

Ai, mẹ nó, cũng đem cái tên vừa tham lam vừa hoang dã kia quên mất, tốt lắm, đừng uống nữa, tối nay tăng số người canh gác lên gấp đôi tránh xảy ra cái gì bất trắc, Hàn Trùng bụng vò rượu hung hăng uống một ngụm, chợt đem túi rượu vứt đi, đứng dậy trầm giọng quát.

Nghe thất tiếng quát của Hàn Trùng, mọi người cũng lục tục bỏ lại những túi rượu trong tay, sau đó theo lời mà phân tán ra đến các trạm canh gác ngầm được gia cố trong doanh địa.

Nhìn không khí doanh địa trở nên ngưng trọng hơn nhiều, Tiêu Viêm cũng là có chút sững sờ, một lát sau mới đứng dậy hỏi: "*Hàn đại ca Yêu Xà Hạ Mãng là cái gì?*"

Nghe vậy, Hàn Trùng cười khở một tiếng, nói: "Ngày mai chúng ta phải đi qua chỗ Vạn Xà hạp, mà bên trong lại là lãnh địa của yêu xà, mà con yêu xà này tên là Hạ Mãng, kẻ này thực lực đã đạt tới Đấu Hoàng, nhưng mà cho dù là một ít Đấu Hoàng đỉnh phong cũng không muốn dây dưa cùng hắn, bởi vì hắn thân là yêu xà, nên có thể không chế tất cả độc xà cấp 4 trong Xà hạp, cho nên nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn chiếm cứ nơi đó, mỗi khi có thương đội đi qua đó đều phải nộp không ít thương phí mới có thể thuận lợi đi qua. Nếu như ai không tuân thủ.. chỉ sợ khó mà sống sót ra khỏi Vạn Xà hạp".

"Đấu Hoàng Yêu Xà? Không ngờ linh trí lại cao như thế? Còn có thể chiếm núi làm cường đạo sao?" Tiêu Viêm sắc mặt có chút cổ quái nói.

"Lục giai ma thú phần lớn linh trí đều không kém, hơn nữa Hạ Mãng còn ăn qua một quả Yêu Hóa đan, cho nên có thể thoát ly khỏi loài rắn, hơn nữa linh trí lại cao hơn những Lục gia ma thú khác rất nhiều" Hàn Trùng nói.

"Yêu Hóa đan? Đan dược này cư nhiên có thể làm ma thú hóa hình? Theo

ta biết chỉ có Hóa Hình Đan mới có công hiệu này mà? Mà đây chính là Thất phẩm đan dược đó." Tiêu Viêm kinh ngạc nói.

"Yêu Hóa Đan cũng chỉ là Lục phẩm đan dược mà thôi, công dụng cũng giống như Hóa Hình Đan, nhưng chỉ có tác dụng biến hóa cục bộ, hơn nữa hiệu quả không mạnh như Hóa Hình Đan, loại đan dược này rất được các gia tộc ma thú hâm mộ" Hàn Trùng giải thích.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng có thể lý giải được sự lo lắng của đám người Hàn Tuyết, dù sao trong đội xa này kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Hàn Tuyết, hơn nữa cũng chỉ là Đấu Vương mà thôi, so sánh với yêu xà, chắc chắn là kém hơn rất nhiều.

"Hi vọng ngày mai tên kia không mở hàm sư tử ra, ai, Tiêu Viêm huynh đệ, người đi nghỉ trước đi, ta còn phải phân phó cho bọn họ tăng mạng phòng ngự, chuẩn bị sẵn sàng". Hàn Trùng nhìn mà thở dài một tiếng, chốt vổ vai Tiêu Viêm, rồi xoay người bước ra ngoài.

Tiêu Viêm nhìn lều trại đã trở nên yên tĩnh hơn nhiều, chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, xoay người trở về trướng bông của mình.

Sau khi về lều trại của mình, Tiêu Viêm vẫn chưa đi ngủ, mà từ trong nạp giới lấy ra lọ thuốc mà hắn vẫn dùng để tu luyện trong thế giới nham thạch, sau đó đem nó thoa khắp thân thể, cái loại cảm giác băng lạnh này.. làm cho sự đau đớn trong cơ thể giảm đi rất nhiều, hơn nữa Tiêu Viêm còn cảm giác được, một đoàn năng lượng li ti ôn thuận theo da tay chậm rãi chảy vào trong cơ thể.

Thêm mấy ngày nữa qua đi, thương thế của cơ thể sẽ có chuyển biến tốt đẹp, khi đó chắc có thể dung nạp được đấu khí rồi.

Cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng thả lỏng đi rất nhiều, một lần nữa đem ma bố y mặc vào trên mình, sau đó khoan chân mà ngồi, rồi tiến vào trạng thái tu luyện, cẩn thận hấp thụ năng lượng trong thiên địa, đem nó chữa trị thương thế của mình.

Hôm sau, khi doanh địa có chút âm thanh hỗn loạn thì Tiêu Viêm cũng bắt đầu mở hai tròng mắt, bàn tay hơi nắm, cảm giác được sự đau đớn trong thân thể giảm đi rất nhiều, không khỏi mỉm cười, có lẽ là do thương xuyên bị thương, cho nên đối với các loại thương thế như thế này, khả năng khôi

phục của thân thể, ngay cả chính hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Đứng đây, thoáng sửa sang lại quần áo một chút, sau đó Tiêu Viêm ra khỏi lều trại, nhìn đám người Hàn Trùng đang khẩn trương thu thập doanh địa, hẳn hướng về bọn họ cười cười, sau đó tiến lên giúp bọn họ.

Đối với sự trợ giúp của Tiêu Viêm, đám người Hàn Trùng biết tính tình của Hàn Tuyết nên cũng không cự tuyệt, đem một ít việc nhẹ giao cho hắn.

Dem đóng lều trại cầm trong tay vút vào trong xe, Tiêu Viêm vừa mới xoay người, chợt ngửi thấy một mùi hương ở bên cạnh bay qua, liền dừng lại một chút, một đôi mắt đẹp liền quét tới, rồi một thanh âm nhàn nhạt vang lên: "*Người hôm nay tiếp tục ở bên trong không cần đi ra*"

Vừa nói xong, nàng cũng không cấp cho Tiêu Viêm một cơ hội nói chuyện, lập tức trở lại xe của mình. Sau đó một âm thanh làm lòng người rét lạnh từ trong xe truyền ra: "*Xa đội khởi hành*"

Sau một loạt âm thanh kéo kẹt, xa đội lại bắt đầu di chuyển, khóe miệng Tiêu Viêm không khỏi hơi hơi động, người này quả thật không tồi, để xem, nếu đến lúc đó gặp phải cái gì ngoài ý muốn, âm thầm xuất thủ tương trợ một lần đi.

-----oOo-----

Chương 942: Vạn Xà Hạp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên con đường đi qua đại mạc hoang vắng, bão cát xảy ra liên miên, những tiếng ô ô không ngừng vang lên từ phía chân trời, cuối cùng mang theo một làn bão cát bay về phía xa xa.

Ở cuối con đường, dần dần cũng xuất hiện một ít điểm đen, một lúc sau, điểm đen dần dần đến gần, hóa ra là một chi xa đội, xung quanh xa đội hơn trăm hộ vệ sắc mặt lãnh khốc đang nghiêm túc bảo hộ, ánh mắt cảnh giác không ngừng đảo qua bốn phía xung quanh, bàn tay thì nắm thật chặt vũ

khí sau lưng.

Nơi của đại mạc đã gần tiếp cận gần sát với Trung Châu Bắc vực, cho nên ngẫu nhiên cũng gặp một hai thân ảnh, bất quá cũng rất mơ hồ, trong nháy mắt liền không thấy gì nữa, mà trên lộ tuyến chỉ có tiếng vó ngựa thôi, ngẫu nhiên có vài tiếng ung gáy vang lên trên bầu trời.

Trong thùng xe rất xóc, Tiêu Viêm đang ngồi dựa lưng vào cửa sổ, mắt nhìn vào mây Hàn gia hộ vệ sắc mặt đang ngưng trọng ở bên ngoài, hôm nay cũng giống như lúc bình thường trước đó... Nhưng bầu không khí lại hoàn toàn bất đồng, thậm chí ngay cả Quỷ Đầu thường xuyên nói chuyện phiếm, thì lúc này cũng đóng chặt miệng, tay nắm chặt vũ khí, rồi nhanh chóng thả lỏng, hiển nhiên trong lòng đang rất khẩn trương.

Xem ra hung danh Yêu Xà Hạ Mãng ở nơi đây cũng không nhỏ a, cư nhiên còn có thể làm cho người ta khẩn trương đến như vậy.

Dem về mặt của mọi người thu vào trong mắt, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói. Trầm ngâm một lúc, Tiêu Viêm cũng chỉ lắc đầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bế mắt dưỡng thần.

Cả chiếc xe xóc nảy kéo dài chừng hai giờ, rốt cục cũng đình chỉ trong giây lát, mà giờ phút này Tiêu Viêm đang ngồi trong thùng xe cũng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở, vừa vặn có thể nhìn thấy phía trước đoàn xe không xa là một ngọn núi hiểm trở, như đột ngột từ dưới đất mọc lên vậy, ở chính giữa ngọn núi tự nhiên sinh ra một cái khe, cái khe rộng chừng vài chục trượng, nhìn qua giống như một cái vực sâu.

Vào thời điểm chiếc xe dừng lại, Tiêu Viêm có thể cảm giác được, nhất thời tim của tất cả mọi người đập nhanh hơn một ít, xem ra đây chính là Vạn Xà Hạp...

"Mọi người cẩn thận, chúng ta đã đi vào khu vực Vạn Xà Hạp rồi. Quỷ Đầu, dẫn người rải phân đuôi rắn ven đường, nơi này là cơ sở ngầm của Hạ Mãng, chỉ cần không quấy nhiễu chúng nó, chúng ta sẽ thuận lợi thông qua, mặt khác cho dù bị phát hiện, nếu không có mệnh lệnh, thì không được ra tay, người nào trái lệnh, xử theo tộc quy!" Khi Tiêu Viêm đang trầm ngâm, bên ngoài chiếc xe đột nhiên vang lên tiếng quát của Hàn Trùng "Dạ!"

Tiếng hét của Hàn Trùng vừa hạ xuống lại hét lên một tiếng.

"Đi!"

Hàn Trùng sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu, chột vung tay lên, trầm giọng nói. Sau khi Hàn Trùng phân phó xong, xa đội lại một lần nữa khởi động, sau đó chậm rãi tiến về phía trong con núi hiểm trở.

Tiêu Viêm huynh đệ, nếu lúc đó thật sự xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, kính nhờ người một việc, tận lực mang tiểu thư đi. Tiêu Viêm đang dựa lưng vào cửa xe, đột nhiên một đạo thanh âm từ cái đầu đang cúi ngoài cửa xe vang lên, hắn không khỏi sửng sốt, vừa nghiêng đầu nhìn, hóa ra là Hàn Trùng. Có lẽ không có việc gì đâu, Hạ Mãng chỉ muốn một ít lộ phí, đến lúc đó cho hắn một ít, là có thể giải quyết được.

"Nếu như trong xa đội không có tiểu thư mà nói... chỉ cần giao ra một ít kim tệ là có thể thông qua. Nhưng.. ai, cái tên tạp mao xà kia, không chỉ có tham lam, hơn nữa khi nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền giống như súc sinh động tình, cho nên đến lúc đó chỉ sợ phát sinh cái gì ngoài ý muốn a. Nơi này cách Thiên Bắc Thành không gần, cho dù là Hàn gia, chỉ sợ cũng không tạo nên ảnh hưởng gì." Hàn Trùng nhìn qua thùng xe tản ra mùi thơm phía trước, thở dài một tiếng, cười khổ nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm mới có chút giật mình, hóa ra là lo lắng như vậy, hèn gì tất cả mọi người.... *"Hàn đại ca yên tâm đoàn người sẽ không có gì xảy ra"* Tiêu Viêm cười cười nói.

Đối với lời nói của Tiêu Viêm, Hàn Trùng cũng chỉ coi đó là một lời an ủi, cười khổ một tiếng, có chút tự giễu, biết rõ Tiêu Viêm là một người trọng thương, lại còn mặc danh kỳ diệu nói với hắn những chuyện đó, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện, chỉ sợ hắn ngay cả bảo mệnh cũng khó, sao còn có thể đi trợ giúp tiểu thư sao.

Nghĩ đến đây liền thở dài một tiếng, nhìn thấy chiếc xe dần dần đi vào khe sâu, hết đường xoay sở Hàn Trùng chỉ có thể lắc đầu, sau đó điều khiển phi mã tiến lên, bắt đầu nghiêm mật giám thị tất cả những hành động xung quanh.

Giờ phút này xa đội, từ khi đi vào trong Xà Hạp Cốc, bởi vì bị sợ hãi quá nhiều, bọn họ ngay cả bánh xe cũng đều bọc vải, kéo xe chở đồ Hắc Giác

Ngưu cũng bị bịt kín, đoàn người cứ như vậy lén lén lút lút đi vào trong khe sâu.

Ở hai bên xa đội, tất cả Hàn gia hộ vệ đều đem vũ khí rút ra, tay khác cầm lấy một bao bột phấn, không ngừng rắc xuống hai bên lối đi.

Trong bầu không khí gấp gáp như thế này, xa đội vẫn chưa gặp tình huống gì, hơn mười phút sau đi bộ liền một mạch trong cốc, ở trong này, cơ hồ đã nhìn thấy được cửa ke sâu ở xa xa, thấy vậy cơ hồ tất cả mọi người đều thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Trong khi bọn họ đang xả hơi, trong toa xe Tiêu Viêm, đang khép hờ hai mắt lại chậm rãi mở ra, chợt than nhẹ một tiếng, phiền toái đến, quả nhiên trốn không xong.

Thanh âm thở dài vừa hạ xuống, toàn bộ khe sâu trong giây lát trở nên run rẩy lên, chợt cây cối hai bên trở nên tán sập, trong mơ hồ, lộ ra không ít hình ảnh cự mãng. "*Chết tiệt vẫn bị phát hiện, đi!*" nhìn thấy một màn này Hàn Trùng sắc mặt nhất thời trở nên khó coi hơn rất nhiều, phần nộ quát.

Giờ phút này không cần hẳn hét to, Hàn gia hộ vệ kinh nghiệm phong phú, đã liệu mạng thúc giục Hắc Giác Ngưu, sau đó cả xa đội âm âm liềm mạng lao ra ngoài khe sâu.

"Thình thịch!"

Ngay khi xa đội cách cửa vực còn không đến một trăm mét thì đột nhiên mây thân ảnh cực lớn từ hai bên khe sâu lao ra, cuối cùng đem toàn bộ con đường phong kín, cự chủ dữ tợn, lưỡi rắn bốc mùi tanh tươi, mắt rắn âm hàn, nhìn tất cả xa đội. "*Mẹ nó..*"

Nhìn cự xà đem cả con đường ngăn lại, Hàn Trùng trong lòng nhất thời trầm xuống, mấy con cự xà này tuy chỉ là cấp ba ma thú, nhưng hình thể lại cực kỳ khổng lồ, hơn mười con đã đem thông đạo gần như bịt kín không lộ ra một khe hở nào.

Trong khi con đường bị lấp kín, xung quanh không ngừng vang lên những âm thanh xoàn xoạc, chợt hiện ra vô số đầu rắn lớn nhỏ, nhìn qua màu sắc thì tất cả đều là độc xà, tất cả đều chui ra, cuối cùng cả trước cả sau vây quanh thương đội. "*Kiệt kiệt, một đám ngốc tử, dưới mắt lão gia mà lại*

dám lên đi qua?"

Sau khi tắt cả vây quanh xa đội, chợt một tiếng cười quái dị đột nhiên vang lên ở cuối chân trời, một đạo thân ảnh xanh thẫm từ trên đỉnh khe sâu lao xuống, chỉ mấy hơi thở, liền xuất hiện bên trên xa đội.

Thân ảnh hiện ra ở trên xa đội có chút quái dị, cơ thể là con người, có tứ chi, trên da tay che kín chi chít những vảy, mà ở trên đầu lại là một cái đầu rắn, hai con mắt nhỏ nhìn qua một lượt tắt cả mọi người, trong mắt hiện ra một tia âm hàn cùng tàn nhẫn.

Mặt khác, sau lưng con quái vật nửa người nửa xà này, lại có thêm một đôi cánh đầu khí màu xanh thẫm, đôi cánh hơi hơi vẫy động, lập tức một cỗ cuồng phong thổi khắp sơn cốc.

Nhìn đạo thân ảnh xanh biếc vừa xuất hiện, sắc mặt đám người Hàn Trùng nhất thời trở nên trắng bệch, ngay cả trong đầu cũng mang theo một tia hạ âm... *"Yêu xà Hạ Mãng"*

Hạ Mãng từ trên cao hạ mắt nhìn xuống xa đội, đột nhiên cười hắc hắc, không chút để ý nói: *"Các người đã biết quy củ của đại gia?"*

Khuôn mặt Hàn Trùng chợt run lên, từ trong xa đội đi ra, từ trong tay lấy ra một tinh hạp, thanh âm cũng kính nói: *"Đương nhiên biết, Hạ Mãng thống lĩnh, chúng ta là Thiên Bắc Thành Hàn gia xa đội, nơi này có chút lễ mọn, mong rằng thống lĩnh nhận lấy."*

Hạ Mãng duỗi tay ra, cách không hấp lực không chút khách khí đem tinh tạp từ trong tay Hàn Trùng thu lấy, sau đó liếc mắt một cái, nhếch miệng cười nói: *"Không tệ lắm xem ra các người cũng có chút thành ý."*

Nghe vậy sắc mặt Hàn Trùng nhất thời trở nên vui vẻ, cận thận nói: *"Vậy không biết thống lĩnh có thể để xa đội của chúng ta đi qua?"* *"Đây là đương nhiên..."* Hạ Mãng cười lên quái dị, lưỡi rắn liềm liềm khoe miệng, ngón tay đột nhiên chỉ về phía xe Hàn Tuyết, cười đậm nói: *"Bất quá để nàng lưu lại!"*

Mọi người trong xa đội, tất cả đều biến sắc, không ít người chợt nắm chặt vũ khí, Hàn Trùng cũng khẽ hít một hơi, hạ âm nói: *"Thống lĩnh đại nhân nói lời này là có ý gì?"*

Hắc hắc, con quỷ nhỏ không cần né, chỉ một tia mùi thơm trên người người người, cho dù ở rất xa đại gia cũng có thể ngửi thấy được, hơn nữa đại gia còn biết, lần này gặp được tất nhiên sẽ là một loại cực phẩm... Sao, còn không chịu đi ra." *Không để ý đến Hàn Trùng, Hạ Mãng chỉ tập trung lên thùng xe, cười quái dị nói.*

Thanh âm Hạ Mãng vừa hạ xuống, đỉnh nắp thùng xe cũng trực tiếp nổ tung, chọt một bóng hình xinh đẹp lao ra, đứng ở trên mui xe, ánh mắt băng hàn nhìn Hạ Mãng ở trên bầu trời.

Nhìn thấy dung mạo của Hàn Tuyết, trong mắt Hạ Mãng nhất thời xuất hiện hồng quang, ngửa mặt lên trời cười to nói: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của bọn đại gia, lần thu hoạch này quả nhiên là phong phú, mặt hàng cực phẩm như vậy, nhiều năm qua cũng chưa từng gặp."

Hàn Tuyết hai má lạnh như băng, trong đôi mắt đẹp xoẹt qua một tia hàn ý, bàn tay mềm nắm chặt, một thanh trường kiếm thoáng hiện ra, đôi cánh đầu khí sau lưng chọt rung lên, thân hình lập tức bùng nổ hướng về phía Hạ Mãng.

"Hắc hắc, con quỷ nhỏ, lấy thực lực Đấu Vương của ngươi, sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của đại gia ta chứ?" *Nhìn thấy Hàn Tuyết vọt tới, Hạ Mãng miệng cười hắc hắc, mở miệng một cái, một đạo đầu khí màu xanh biếc liền xuất hiện, cuối cùng nhanh như chớp nện lên trên thân kiếm, nhất thời trường kiếm lập tức nổ tung, mà thân mình Hàn Tuyết cũng lùi lại vài bước, ma gò má hồng thuận nhất thời có chút tái nhợt, sự chênh lệch giữa Đấu Vương và Đấu Hoàng thật sự là quá lớn.*

"Hạ thống lĩnh, chúng ta là người của Hàn gia ở Thiên Bắc Thành, nếu ngươi động thủ với chúng ta, chúng trưởng lão Hàn gia tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi" *Nhìn thấy Hàn Tuyết bị nhục, Hàn Trùng nhất thời phần nộ quát.*

"Kiệt kiệt, Hàn gia sao? Mặc dù có một ít lão gia hỏa, nhưng có thể khó dễ được ta sao? Đánh không lại ta không thể chạy sao, chỉ cần đem tất cả các người lưu lại, ai biết là ta xuất thủ với Hàn gia các người? Hạ Mãng cười lên một tiếng quái dị, sau đó từ trên không trung hí lên một tiếng khác thường, mà theo âm thanh này vừa lan ra, chỉ thấy hai bên vô số độc xà, nhất thời hai mắt hàn quang chớp động, như một mũi tên lao về phía Hàn

gia xa đội, cảnh tượng rậm rạp như vậy, giống như một trận mưa rả độc, nhìn qua có chút khủng bố.

Quay mắt nhìn thấy số lượng độc xà công kích đông như vậy, cơ hồ tất cả mọi người ánh mắt đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, hai tay nắm chặt vũ khí, chuẩn bị liều mạng đánh cược một lần.

Độc xà kéo đến ùn ùn như muốn che lấp cả thiên không, mà những con độc xà này khi đến gần xa đội khoảng một trượng thì đột nhiên động lại, chọt bùm bùm hóa thành một đám hỏa cầu, ngăn ngụt trong nháy mắt liền biến thành một đồng tro tàn, từ phía trên rơi xuống...

Nhìn thấy biến cố bất thành linh này, ở đây cho dù là đám người Hàn Trùng, hay là Hàn Tuyết hoặc Hạ Mãng tất cả đều kinh ngạc: Đây..đây là...?

-----oOo-----

Chương 943: Thần bí cường giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, tro tàn màu đen phía trên từ từ phiêu đảng buông xuống, sau cùng phủ một tầng màu đen mỏng manh lên mặt đất. Một màn quỷ dị như vậy làm trong lòng những người có mặt tại đây đều dâng lên một cỗ hàn khí. Ai cũng không giải thích được chuyện gì đã xảy ra, mặc dù lấy thực lực của Hạ Mãng, chỉ có thể trơ mắt nhìn phần đông độc xà đột nhiên hóa thành tro bụi, về phần nguyên nhân biến cố này, hẳn đồng dạng cũng không biết chút nào.

Một màn yên tĩnh quỷ dị bao phủ trong hạp cốc, vô số độc xà ở hai bên sườn cốc giờ phút này tựa như nhận thấy một cỗ bất an, thân mình đều dựng thẳng lên, nhưng thanh âm tê tê chứa đựng một chút táo bạo vẫn không ngừng truyền ra, làm cho không khí trong Vạn Xà Hạp trở nên âm lãnh rất nhiều.

Mấy người Hàn Trùng hai mắt nhìn nhau, liếc mắt một cái rồi đều chậm

rãi lui về phía sau, tới cạnh xe, ở hai bên đem Hàn Tuyết bảo vệ vào giữa, ánh mắt cảnh giác khóa chặt vào Hạ Mãng đang ở trên bầu trời.

Bầu không khí yên tĩnh kéo dài một lúc lâu, rốt cuộc Hạ Mãng kia dần dần hoàn hồn, nhìn lướt qua có chút chần chừ, bỗng nhiên dừng tại dung nhan kiều diễm động lòng người của Hàn Tuyết, ánh mắt lần nữa trở nên nóng bỏng, nghiêng răng, cất giọng khàn khàn, một đạo âm thanh bén nhọn từ không trung truyền ra, mà vô số độc xà từ hai bên cốc nghe tiếng mệnh lệnh khàn khàn kia, thoáng do dự một chút rồi hai mắt lại bắn ra hung mang, thân hình uốn éo, rồi giống như từng đạo lợi tiễn, thở phì phì, lần nữa lao về phía xa đội.

Thấy độc xà lại lần nữa công tới, đám người Hàn Trùng vội vàng thúc dục đấu khí, nhưng chưa đợi bọn hắn công kích, tiếng vang thành thạch quý dị kia đã lần nữa vang vọng giữa bầu trời, vô số đạo hỏa cầu xuất hiện, độc xà ngay lập tức như hoa quỳnh nở rộ rồi nhanh chóng phai tàn, cuối cùng hóa thành tro bụi, từ từ rơi xuống.

Chúng kiến một màn này, trong mắt đám người Hàn Trùng đều ánh lên vẻ mừng như điên, đến lúc này mọi việc đều xác định được, bọn họ cũng đã đoán ra, hẳn là có người ở phía sau âm thầm trợ giúp.

"Tiểu thư ..."

Hàn Trùng mặt mày hưng phấn, liếc nhìn Hàn Tuyết một cái, thấp giọng nói.

Ngọc thủ Hàn Tuyết nhẹ nhàng cởi áo choàng, đôi mắt đẹp đảo qua xung quanh, nhưng vẫn chưa phát hiện chút dấu vết nào, mi liễu không khỏi hơi chút cau lại, chẳng nhẽ vận khí bọn họ thực sự tốt như vậy sao?! Cứ nhiên thời khắc này, dưới loại tình huống khó khăn lại có thể gặp được cường giả ra tay tương trợ.

Đôi mắt đẹp dời đi, đột nhiên ma xui quỷ khiến chợt dừng lại ở một chiếc xe hai ngựa kéo.

Nơi đó đúng là chỗ ở của Tiêu Viêm.

Tầm mắt dừng lại trên thùng xe, Hàn Tuyết mày liễu thon dài chớp động, nhưng không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, thanh âm âm lãnh của Hạ Mãng

đã truyền tới từ không trung.

"Không biết là vị cao nhân nào ở đây?! Tại hạ Hạ Mãng, nếu có chỗ nào đắc tội, xin được lượng thứ, bất quá, chuyện hôm nay chính là việc riêng giữa ta và bọn người kia, mong bằng hữu không nên nhúng tay vào."

Trên bầu trời, Hạ Mãng mục quang hơi hơi đảo quanh, chợt ôm quyền nói.

Thanh âm của Hạ Mãng chậm rãi quanh quẩn trong cốc, nhưng vẫn chưa có tiếng đáp lại, ngay khi trong lòng đã có chút không kiên nhẫn được thì một giọng già nua, ngắn gọn, rõ ràng vang lên.

"Cút".

Thanh âm già nua đột ngột xuất hiện, giống như từ trên trời truyền xuống, lại tựa như vang lên ngay bên tai những người ở đây, thời khắc này, trong lòng đám người Hàn Trùng niềm vui mừng càng đậm, quả nhiên là có cường giả tương trợ.

Ngay khi thanh âm già nua kia vang lên thì đôi mắt đẹp của Hàn Tuyết cũng rời khỏi thùng xe nơi Tiêu Viêm ở, quét về phía khác, tựa hồ muốn đem vị thần bí cường giả này tìm ra.

"Các hạ thật muốn vì một đám gia hỏa vô dụng này mà xuất thủ sao?"

Hạ Mãng trong mắt xẹt qua một chút hung mang, bất quá vì ngại một màn quỷ dị lúc trước cũng không dám lập tức ra tay, cất giọng the thé nói.

"Nội trong mười hơi thở, không cút đi, chết!"

Đối với lời Hạ Mãng vừa nói ..., chủ nhân của thanh âm lúc trước tiếp tục đưa ra câu trả lời cực kỳ giản đơn, trong thanh âm kia, dù là đám người Hàn Trùng cũng có thể nghe ra ý cười lạnh lùng cùng trào phúng nhàn nhạt, tựa hồ như là châm chọc Hạ Mãng là loại không biết tự lượng sức mình.

Hai lần bị đối đãi không chút khách khí như thế, ánh mắt Hạ Mãng trở nên cực kỳ âm trầm, hẳn tại nơi này tác uy tác phúc rất nhiều năm, không phải là không có cường giả muốn tiêu sát hắn, nhưng lần này đến lần khác, dãy núi quá lớn, hơn nữa trong sơn mạch xà động vô số, chỉ cần Hạ Mãng trở

về nguyên hình, sau đó tiến vào trong núi sâu, muốn bắt ra cũng là việc tương đối phiền phức, cũng vì lý do ấy mà hung danh tên gia hỏa này càng ngày càng thịnh.

Trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh, Hạ Mãng trên mặt lại nhìn không ra chút biểu hiện nào, ngược lại ôm quyền hướng về bốn phía xung quanh, nói: *"Nếu bằng hữu cố ý phải bảo vệ bọn họ, Hạ Mãng hôm nay liền cấp cho người mặt mũi"*

Một câu, vừa mới tới chữ cuối cùng, trong mắt Hạ Mãng đột nhiên tuôn ra hàn mang dữ dội, một cước nhất thời đạp hư không, thân thể chợt hóa thành một đạo bích lục sắc như thiểm điện, trong nháy mắt hiện ra tại trước mặt Hàn Tuyết, đầu khí hung hồn thời khắc này bùng phát ra khí lạnh không lò, lập tức đem bọn Hàn Trùng chấn lui ra phía sau.

"Con quỷ nhỏ, nữ nhân đại gia Hạ Mãng ta coi trọng chưa ai có thể thoát khỏi tay."

Đầu khí dữ dội tuôn ra, theo tiếng cười dâm dăng của Hạ Mãng, một chiêu hướng Hàn Tuyết chớp tới, cực kỳ nhanh chóng, lấy thực lực của Hàn Tuyết căn bản là không cách nào né tránh, bởi vậy, chỉ có thể trơ mắt thấy móng vuốt của của đối phương chớp lên vai thơm.

"Muốn chết!"

Bàn tay Hạ Mãng vừa mới hạ xuống, một tiếng quát lạnh mang theo sát ý đã vang lên, liền đó một đạo vô hình năng lượng dao động tựa như điện mang, dung nhập vào không gian, ngay lập tức sau đó trực tiếp bạo tạc trước ngực Hạ Mãng.

"Thình thịch!"

Tiếng nổ mạnh trầm thấp vang lên, chưa thấy năng lượng va chạm tán phát ra, nhưng trên thân thể Hạ Mãng, tràn ngập đầu khí lúc này lập tức tiêu tán hơn nửa, một luồng kinh lực không lò nổ tung trên lồng ngực, lực đạo cuồng mãnh trực tiếp bạo tạc khiến da thịt trở thành một phiến máu tươi đầm đìa, mà thân hình Hạ Mãng cũng cấp bách lui lại.

"Bảo vệ tiểu thư!"

Công kích vô hình trực tiếp đem Hạ Mãng đẩy lui, thấy thế, đám người Hàn Trùng vội vàng nảy lên, như ong vỡ tổ đem Hàn Tuyết vây ở bên trong, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm kẻ phía trước.

Đôi mắt đẹp của Hàn Tuyết ở gần trực tiếp chứng kiến một kích này, thấy Hạ Mãng bại lui thê thảm, trong tâm nhất thời nhắc lên sóng gió động trời, nàng biết người này mặc dù ghê tởm nhưng thực lực là không sai biệt, hơn nữa nguyên nhân vì bản thể là ma thú nên lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, không nghĩ tới hiện giờ ngay cả đối thủ còn chưa từng nhìn thấy liền rơi vào bộ dáng chật vật như vừa rồi. Người xuất thủ kia, thực lực phải kinh khủng cỡ nào a? Chỉ sợ cho dù là nhìn khắp Hàn gia các nàng, cũng không tìm ra cường giả như vậy đi?

Hạ Mãng liên tiếp lui gần trăm bước, thân hình mới dừng lại, sắc mặt kinh hãi, xóa đi vết máu ở khóe miệng, ánh mắt hoảng sợ nhìn bốn phía, thất thanh nói: "*Linh hồn lực lượng? Người là Luyện Dược Sư?*"

Sau khi tiếp xúc qua cỡ lực lượng vô hình này, Hạ Mãng rốt cuộc đã nhận thức được cường giả kia rõ ràng là Luyện Dược Sư, am hiểu nhất loại linh hồn công kích – mà cái loại hình linh hồn công kích này rõ ràng là thủ đoạn công kích sở trường của Luyện Dược Sư ở Trung Châu đại lục.

"Hừ!"

Đối với tiếng kêu sợ hãi của Hạ Mãng, chủ nhân của đạo thanh âm kia cũng không để ý tới, hừ lạnh một tiếng, trong không gian, lực lượng linh hồn vô hình lại một lần nữa dựng lên, mang theo thể lôì đình, hung hăng bắn mạnh tới công kích Hạ Mãng.

Cảm thụ được linh hồn công kích kia lần nữa đánh úp tới, lân phiến cả người Hạ Mãng cũng hơi dựng ngược lên, trên mặt, vẻ sợ hãi càng thêm nồng đậm, tới cuối cùng, rốt cuộc thì một tiếng hét chói tai vang lên. Giữa ánh mắt kinh ngạc của đám người Hàn Trùng, Hạ Mãng quay đầu, hóa thành một thân ảnh xanh thẫm cực kỳ chật vật xông vào trong núi rừng, lóe lên vài cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Theo Hạ Mãng chạy trốn, hai bên cốc, vô số độc xà cũng lập tức quay đầu trốn chui như chuột, mà ngay cả hơn mười đầu cự xà chặn đường kia, cũng liều mạng xông vào trong bụi cỏ, ngăn ngừa mấy phút thời gian, vốn hạp cốc bị lấp kín nghiêm nghiêm thực thực lần nữa trở nên không không đặng

đăng. Chỉ nhìn một màn như vậy làm đám người Hàn Trùng trợn mắt há mồm.

"Mẹ nó – người này trốn chạy giữ mạng thật là thuần thực, xem ra không ít lần bị người đuổi giết qua"

Trong không khí yên tĩnh, không biết ai đột nhiên nói một câu, làm cho mọi người cùng cười phá lên, tiếng cười kia to lớn, tựa hồ muốn đem toàn bộ kinh hải lúc trước trút ra một lượt.

Hàn Trùng cười cười, vỗ vỗ ngực, ngày hôm nay đúng là dạo một vòng trên mũi đao a, bất quá hoàn hảo, không có việc gì.

Nụ cười trên khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Tuyết lúc này tựa như băng tuyết dần tan ra, chợt ngẩng đầu hướng lên không trung chấp tay, thanh âm cung kính nói: *"Vãn bối Hàn gia Hàn Tuyết, hôm nay đa tạ tiền bối ra tay, không biết có thể hay không hiện thân gặp mặt, cũng là tốt để vãn bối đem danh húy của tiền bối khắc cốt minh tâm"*

"Lão phu tiện đường mà thôi, gặp mặt cũng không phải là việc tốt, đi đi"

Thanh âm già nua nhàn nhạt, từ phía trên trời truyền xuống làm cho người khác khó có thể tập trung tìm ra chân chính phương vị.

Theo thanh âm câu này hạ xuống, cường giả thần bí kia tựa như đã ly khai, lại không chút thanh âm nào nữa truyền ra.

Nghe được bốn phía an tĩnh lại, Hàn Tuyết cũng đành phải thất vọng thở dài một hơi, ngọc thủ vung lên, thanh âm trong vắt động lòng người theo đó truyền ra: *"Tiếp tục khởi hành thôi"*.

Nghe vậy, đám người Hàn Trùng vội vàng gật gật đầu, sau đó phân tán ra, tiếp tục đem Xa Đội vào vòng bảo vệ, một trận thanh âm dạt chi vang lên, Xa Đội lại lần nữa lên đường.

Lúc Xa Đội khởi hành, Hàn Tuyết cũng trở về xe của mình, khi trèo lên xe thì một luồng cảm ứng không tên làm cho nàng đột nhiên dời ánh mắt về phía thùng xe của Tiêu Viêm, một lát sau, mới chau đôi mi đậm, chợt cười tự giễu, thân thể mềm mại mạnh mẽ trở về trong thùng xe.

Sau khi Hàn Tuyết trở về thùng xe của mình, ở sâu phía sau trong thùng một chiếc xe, Tiêu Viêm đang khoan chân ngồi, lại chậm rãi mở hai mắt, ôm ngực, kịch liệt ho khan một tiếng, khẽ cười khổ, thương thế còn chưa khỏi hẳn, liền điều động linh hồn lực lượng cùng người tương chiến, có một chút quá sức a ...

-----oOo-----

Chương 944: Không Gian Chi Lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sau khi thuận lợi đi ra từ Vạn Xà Hạp, toàn bộ xa đội đều mừng như điên, cảm thụ được cảm giác sống sót sau tai nạn thật tuyệt. Bầu không khí căng thẳng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, mọi người đều xôn xao thảo luận tình hình lúc trước, về vị cường giả thần bí với thực lực khủng bố kia. Đối với bọn hắn mà nói thì đó là một sự rung động tương đối lớn.

"Ha ha! Vừa rồi tên tạp mao xà Hạ Mãng kia chạy trốn đúng là có bộ dáng của con rắn ngu xuẩn nha! Thực đã nghiền, mặc dù thiếu chút nữa bị giết, bất quá có thể nhìn thấy Yêu Xà Hạ Mãng hung danh hiển hách có bộ dáng chật vật như vậy, cũng là đáng giá!"

"Đó cũng vì thực lực vị tiên bố kia cường hãn! Theo lời Hạ Mãng kia nói, vị tiên bố kia hẳn là một vị Luyện Dược Sư. Ta suy đoán rằng ít nhất cũng đã là một vị Lục phẩm Luyện Dược Sư, bằng không rất khó có thể bằng vào lực lượng linh hồn lập tức đem mãng xà kinh sợ thối lui."

"Chậc! Chậc! Lục phẩm Luyện Dược Sư sao! Ta nhớ Hàn gia chúng ta cũng có một vị thủ tịch Luyện Dược Sư nhưng bất quá mới là Ngũ phẩm thôi. Vậy mà gia chủ lúc nhìn thấy hắn đều rất là khách khí a!"

"Đúng vậy! Chúng ta lần này coi như may mắn, bất quá đáng tiếc chính là không biết mặt vị tiên bố kia. Lục phẩm Luyện Dược Sư a! Mặc dù nhìn khắp Thiên Bắc Thành cũng là tồn tại đứng đầu!"

"Đừng có nằm mơ! Cao nhân tự nhiên có ngạo khí. Có thể thuận tay cứu

giúp thì đám người chúng ta phải đập đầu cảm tạ rồi."

Tiêu Viêm ngồi bên trong thùng xe, nghe được bên ngoài từng đợt thanh âm nói chuyện náo nhiệt như vậy, không khỏi cười khò một tiếng, hoàn toàn không có ý lộ diện.

Khi Tiêu Viêm đang thàn than thở thì màn xe đột nhiên bị người vén lên. Hàn Trùng tiến tới với vẻ mặt tươi cười, tùy tiện đưa cho Tiêu Viêm một túi nước, cười nói: *"Không bị kinh động gì đó chứ?"*

Tiêu Viêm tiếp nhận túi nước, uống một ngụm, mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Không việc gì cả mà!!"*

"Ai! Vừa nãy chúng ta thực gặp may a, gặp một vị tiên bói hỗ trợ, nếu không sợ rằng tính mạng đều nằm lại ở Vạn Xà Hạp kia!"

Hàn Trùng cũng đặt mông xuống, ngồi ở bên trong trong thùng xe, vẻ mặt may mắn nói: *"Lại nói tính tình vị tiên bói kia cũng thực sự không tồi nha. Bình thường nếu không có quen biết thì cũng rất ít khi xen vào việc của người khác."*

Tiêu Viêm cười cười. Trước mặt Hàn Trùng tựa hồ vừa rồi ở trong hạp cốc, gặp một cái kính hải không nhỏ, hiện tại liền một hơi phun ra, đối với vị tiên bói thần bí kia ca ngợi liên miên không dứt. Tiêu Viêm cũng chỉ ngồi đó, sắc mặt cổ quái gật đầu.

Sau tầm mười phút kích động, Hàn Trùng rốt cuộc vẫn muốn tiếp tục, hướng phía Tiêu Viêm cười hắc hắc, nói: *"Hôm nay, đi qua Vạn Xà Hạp cơ bản là một đường bình thản. Tuy nói đường ở đây có một ít sơn tặc nhưng đối với chúng ta mà nói thật ra không có uy hiếp gì. Vốn lúc này cũng không muốn tiếp tục qua Vạn Xà Hạp nhưng bão cát ở đại mạc đã làm trệch phương hướng. Nếu quay trở lại thì phải cần một thời gian khá lâu, cho nên chỉ có thể kiên trì như vậy một lần."*

"Hàn đại ca! Nơi này còn cách Thiên Bắc Thành bao nhiêu xa nữa?" Tiêu Viêm hơi có chút giật mình. Hắn còn đang nghi hoặc vì sao Hàn Trùng biết rõ Hàn Tuyết muốn đi qua Vạn Xà Hạp mà Hàn gia cư nhiên cũng không có phái cường giả đến tiếp ứng. Hiện giờ vừa nghe liền hiểu ra, hóa ra lộ tuyến bọn họ thay đổi, nhẹ gật gật đầu, hấn chân chờ một chút, đột nhiên hỏi.

"Nếu như thuận lợi, ước chừng còn sáu ngày nữa." Hàn Tùng trầm ngâm một chút rồi nói.

"Sáu ngày sao!" Nghe vậy Tiêu Viêm thấp giọng lầm thẫm một tiếng nhưng trong lòng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm. Thời gian sáu ngày sẽ giúp thương thế của hắn khỏi hơn phân nửa. Tới những thành thị kia thì sẽ phải gặp không ít cường giả, nếu không mau chóng khôi phục thực lực chỉ sợ gặp không ít phiền toái. Dù sao mặc kệ ở nơi nào thì có thực lực mới có tiếng nói và có năng lực tự bảo vệ chính mình.

Hắn định tới Thiên Bắc Thành, tìm hiểu tin tức của Hồn Điện, nếu có thể đi Phần Viêm Cốc một chuyến, đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến nhị biến thu vào tay. Có được nhị biến, dù hắn không có sử dụng Phật Nộ Hỏa Liên cũng có thể chính diện chống đỡ được với cường giả Đâu Tông một, hai tinh.

Đối với ý niệm trong lòng Tiêu Viêm, Hàn Trùng cũng không biết bởi vậy sau khi hàn huyền một lúc thì dặn dò hắn tĩnh dưỡng cho tốt, liền rời khỏi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Xa đội thẳng theo đại lộ từ từ theo hướng nam tiến đến Thiên Bắc Thành, đối với đoạn đường kia vẫn còn một khoảng cách. Bởi vì mọi người đều biết Tiêu Viêm bị trọng thương, bởi vậy sau khi Hàn Trùng đi thì cũng có rất ít người quấy nhiễu hắn, mà như thế làm cho hắn có được một khoảng thời gian tĩnh dưỡng.

Chợt chiếc xe khê xóc nảy người lên, rồi từ từ ngừng lại. Trên xe Tiêu Viêm mở hai tròng mắt, nhìn sắc trời thì biết xa đội lại chuẩn bị bắt đầu đóng quân, hạ trại. Tại mảnh địa vực đại mạc này, ban đêm đi lại là tương đối nguy hiểm, hơn nữa hiệu suất không cao bởi vậy có rất ít người lại đi đường suốt đêm.

Trải qua thời gian dài điều tức, cơn đau nhức trong cơ thể Tiêu Viêm đã yếu bớt, hơn nữa trong kinh mạch hắn thậm chí còn cảm nhận được chút đấu khí đang lưu động. Mặc dù so với lúc xưa thì rất nhỏ bé nhưng tốc độ thương thế khép lại thì có chút đáng mừng.

Chiếc xe sau khi dừng lại, Tiêu Viêm cũng xóc màn đi xuống. Hắn cũng biết tính tình Hàn Tuyết cho nên không muốn bị nàng bắt được, sẽ giáo

huấn một trận. Đi xuống thùng xe, Tiêu Viêm liền ôm một ít lều trại và dụng cụ chuẩn bị tiến hành hạ trại theo danh sách. Nhưng mới đi được vài bước, liền ngửi được một mùi thơm ngào ngạt từ trước mặt ập đến, lập tức cước bộ ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hàn Tuyết đang tươi cười trước mặt, liền hướng về phía nàng gật đầu.

Hàn Tuyết đang đứng trên một tảng đá, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào người thanh niên trước mặt. Một thân áo vải thô ráp, làm cho hắn có nhiều hơn một tia bình thường. Khôn mặt có chút thanh tú nhưng không tính là anh tuấn, chỉ thuộc loại dễ nhìn nhưng lại có mùi vị nam tử.

Hai người cứ thế đứng đối nhãn nhìn nhau.

Hàn Tuyết khẽ ngẩn ra, đối với đôi mắt đen nhánh như mực trước mắt, chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa sự bình tĩnh như một cái đầm sâu, khó có thể chút gợn sóng dao động. Đến giờ vẫn chưa có ai nhìn thấy vẻ bất an cùng bất định của nàng.

"Hàn Tuyết tiểu thư có chuyện gì không?" dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Hàn Tuyết, Tiêu Viêm có chút không chịu nổi vội vàng mở miệng, cười hỏi.

Nghe vậy, lông mi Hàn Tuyết khẽ khẽ rung lên. Chợt ngọc thủ dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, nắm nhẹ cánh tay của Tiêu Viêm. Một đạo đầu khí thăm dò rất nhanh chóng truyền vào trong cơ thể Tiêu Viêm.

Cảm thụ cỗ đầu khí kia xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi. Tâm thần vừa động, đầu khí trong cơ thể liền tản ra khắp kinh mạch.

Đầu khí này chỉ tồn tại trong tích tắc, liền không biết làm sao bất đắc dĩ phản hồi trở lại trong cơ thể Hàn Tuyết. Nàng mới chậm rãi buông ngọc thủ ra, trong mắt xẹt qua một chút thất vọng. Xem ra nàng cũng không có phát hiện được điều gì. Thứ duy nhất mà nàng phát hiện đó là Tiêu Viêm có nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

"Không có việc gì!" Lắc đầu, Hàn Tuyết liếc nhìn lều trại và dụng cụ trên vai Tiêu Viêm một cái, nói: *"Trong cơ thể người có thương thế không nhẹ, không cần làm việc, việc này để cho người khác làm đi."*

"Ha ha! Không cần. Mặc dù bị thương nhưng ta không muốn là phế nhân." Tiêu Viêm sang sảng cười, lắc đầu sau đó liền xúc lại lều trại và dụng cụ, đi vòng qua Hàn Tuyết, bước về phía đám người Hàn Trung.

Có chút nghiêng đầu, nhìn bóng lưng cao gầy kia, Hàn Tuyết không khỏi tự giễu cười. Cứ nhiên lại có loại ý nghĩ không thực thế này. Chỉ nhìn bề ngoài thì tuổi Tiêu Viêm cùng nàng không sai biệt nhau lắm. Cho dù là thiên tài tu luyện chỉ sợ cũng rất khó đạt tới cấp độ Đấu Hoàng.

"Xem ra thực sự chỉ là một vận may a!"

Đại mạc về đêm vẫn hoang vu và lạnh lẽo như băng. Ngân mang nhàn nhạt bao phủ khắp nơi. Đứng ở chỗ cao liếc mắt một cái cũng không thấy điểm cuối.

Trong doanh địa có chút an tĩnh, chỉ có đồng lửa thiêu đốt thỉnh thoảng vang lên tí tách. Phía ngoài doanh trại có không ít trạm gác ngầm, luân phiên đi lại tra xét, đem doanh trại bảo vệ chu toàn.

Bên trong doanh trại có một chiếc lều vải đơn sơ, Tiêu Viêm đang khoan chân tu luyện. Trên thân thể đã thoa một loại nước thuốc, sử dụng cho tu luyện. Mà chung quanh trong thiên địa, những tia năng lượng nhỏ xíu theo từng nhịp hô hấp của Tiêu Viêm tiến nhập vào trong cơ thể.

Đấu khí trong cơ thể, mỗi khi một tia đấu khí nhỏ bé tiến vào, thì cảm giác lực lượng cũng là từ từ quay lại trong cơ thể vô lực của Tiêu Viêm.

Việc tu luyện cứ giằng co như vậy. Đợi đến khi phía chân trời đại mạc từ từ xuất hiện một tia sáng rạng đông thì Tiêu Viêm mới chậm rãi mở ra hai chòm mắt. Chẳng qua trong đôi mắt đang mở ra kia lại có một chút khiếp sợ khó có thể che dấu.

Bàn tay chậm rãi xòe ra, một luồng đấu khí xanh biếc chậm rãi tuôn ra. Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm vào đoàn đấu khí. Hấn loáng thoáng nhìn thấy một tia năng lượng màu bạc nhàn nhạt. Tựa hồ là....

"Không gian chi lực?"

Hít một hơi thật sâu, trong mắt Tiêu Viêm dần dần hiện ra một chút sợ hãi

lần vui mừng. Không Gian Chi Lực thì ít nhất phải đạt tới cấp bậc Đẩu Tông mới có thể miễn cưỡng khống chế lực lượng thần kỳ này. Chưa đạt tới cấp độ dù là Đẩu Hoàng đỉnh phong cũng là không có cách nào có thể khống chế nó. Vậy mà hiện giờ trong đấu khí của Tiêu Viêm lại xuất hiện một tia năng lượng màu bạc chân thực, chính là Không gian chi lực.

"Không gian chi lực này xem ra hẳn tại không gian trong thông đạo kia, bị cổ không gian lực tàn phá rồi lưu lại ở bên trong thân thể. Sau đó bởi vì một vài duyên cớ lại vẫn chưa tiêu tán ngược lại tiến nhập vào trong đấu khí. Quả nhiên là phúc họa tương y a!" (Phúc họa đi liền với nhau - DG)
Tiêu Viêm lộ vẻ trầm ngâm, một lát trầm giọng lầm bầm nói.

"Bất quá, mặc kệ như thế nào, bây giờ ta tựa hồ cũng chỉ khống chế được một chút Không gian chi lực, nhưng như vậy cũng đã là quá tốt rồi."

Khóe miệng Tiêu Viêm chậm rãi nhếch lên một chút. Bàn tay dò xét chợt mở ra, rồi đột ngột nắm chặt, không gian trước mặt cứ nhiên xuất hiện một ít vụn vụn rất nhỏ.

Không gian vụn vụn! Đẩu Tông cường giả mới có năng lực này. Hiện tại Tiêu Viêm mới chỉ là thất tinh Đẩu Hoàng vậy mà đã xuất hiện trong tay hắn.

-----oOo-----

Chương 945: Hồng Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Theo như lời Hàn Trùng nói, lộ trình đi ngang qua Vạn Xà cốc có chút thuận lợi, mấy ngày qua, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp phải một số phiền toái nhỏ nhỏ, vẫn chưa có điều gì có thể làm cho xa đội phải chậm lại, mà qua nhiều ngày chạy đi, Thiên Bắc Thành cũng là càng ngày càng gần.

Trong nhiều ngày qua, trải qua tĩnh dưỡng điều tức, dần dần Tiêu Viêm cũng khôi phục lại bảy tám phần thực lực, nội thương trong cơ thể cũng qua đấu khí và đan dược được khôi phục lại, tiến triển như vậy sợ đến lúc

khỏi hẳn so với hẳn dự đoán còn nhanh hơn. Bất quá mặc dù thực lực dần dần khôi phục, nhưng Tiêu Viêm vẫn như trước chưa thể hiện ra, đối với xa đội này có những hán tử chân thật hẳn rất có hảo cảm, cũng không nghĩ đến lúc bại lộ thực lực mà làm cho họ phải kính sợ, thêm nữa trong những ngày này, giao tình nhạt nhẽo lúc ban đầu giờ đã có thêm một chút gì đó mới lạ.

Bằng vào thực lực của Tiêu Viêm hôm nay, muốn che dấu hơi thở của mình, trong xa đội mặc dù là Hàn Tuyết chỉ sợ cũng khó có thể phát hiện ra. Huống chi trong cơ thể có chút ít nguyên nhân bởi không gian chi lực, cho nên hiện giờ Tiêu Viêm muốn ẩn dấu thực lực, đừng nói là Hàn Tuyết, cho dù là một ít Đấu Hoàng đỉnh phong thậm chí là Đấu Tông cường giả cũng khó mà phán định chân chính thực lực của hẳn. Tuy nói Tiêu Viêm cảm thấy bản thân ẩn nấp cực kỳ hoàn mỹ, nhưng ở mấy ngày gần đây, hẳn thấy thái độ của Hàn Tuyết đối với mình tựa hồ tốt hơn một chút, công việc của xa đội nàng phân phó Hàn Trùng không để cho Tiêu Viêm làm việc nặng. Đối với cái loại đối đãi đặc thù này cũng làm cho Tiêu Viêm cười khở trong lòng, trực giác của nữ nhân thật sự rất đáng sợ. Hẳn tự tin chính mình không để lộ ra một chút dấu vết nào nhưng Hàn Tuyết như cũ trong lúc mơ hồ giống như đã nhận ra một điều gì đó, đôi lúc ngẫu nhiên nhìn về phía Tiêu Viêm trong con mắt nảy lên một chút nghi hoặc cùng trầm tư. Hơn nữa, Hàn Tuyết lúc rảnh rỗi cũng thường xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, tùy ý nói chuyện phiếm nhưng trong nội dung lại âm thầm dò xét thân phận cùng lai lịch của Tiêu Viêm.

Đương nhiên, tại Tiêu Viêm mấy năm lịch duyệt là không thể nào lộ ra chút dấu vết trong tay một nữ hài tử như nàng, lời nói hàm hồ nửa thật nửa giả đều làm cho Hàn Tuyết mỗi lần không công mà lui. Loại này ra sức mà có cảm giác như đánh vào bông làm cho nàng có chút không cam lòng. Như vậy một màn làm cho Tiêu Viêm trong lòng bất đắc dĩ chỉ có thể tận lực giữ khoảng cách với Hàn Tuyết, tránh cho đến lúc thực bị nữ nhân miễn cảm này phát hiện ra cái gì.

Trải qua Hàn Tuyết không ngừng suy đoán và dò xét, vào ngày thứ năm lúc hạ trại có một bò câu truyền tin mang huy chương Hàn gia từ phương hướng Thiên Bắc Thành bay tới. Tiếp nhận thư truyền tin từ trong tay một gã hộ vệ, Hàn Tuyết chậm rãi mở ra, đôi mắt đẹp tảo động, gương mặt tươi cười là từ từ băng lãnh xuống, trong đôi mắt thậm chí có ánh lửa giận.

Nhìn sắc mặt biến hóa của Hàn Tuyết, nguyên bản trong doanh địa tiếng

cười cũng là trở nên an tĩnh rất nhiều, mọi người đều đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía trung tâm Hàn Tuyết.

"*Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì sao?*" Hàn Trùng nặng nề hỏi.

"*Trong gia tộc truyền đến thư tin nói gần đây Hồng gia có tính toán ra tay đối với Hàn gia chúng ta, nói chúng ta nên cẩn thận một chút*". Hàn Tuyết bàn tay nắm chặt, thanh âm lạnh lùng nói.

"*Hồng gia? Mẹ nó lại là cái đám vương bát đần đó*", nghe được Hồng gia hai chữ này, chung quanh nhất thời vang lên từng đợt âm thanh mắng chửi.

"*Bọn chúng lần này lại muốn làm cái gì?*" Hàn Trùng cau mày nói.

Hai hàng lông mi Hàn Tuyết nhẹ nhàng lay động, tức thì thản nhiên nói:
"*Hồng gia cái lão bất tử kia muốn ta với tỷ tỷ cùng nhau gả cho tên Hồng Thần, bất quá mục đích cuối cùng là muốn nghĩ thôn tính Hàn gia ta, trở thành chân chính bá chủ Thiên Bắc Thành đi*".

Nghe vậy trong đội xe không ít người trẻ tuổi sắc mặt đều là âm trầm xuống, Hồng gia kia ra điều kiện làm cho bọn họ trong lòng đều là cực kỳ phẫn nộ.

"*Mẹ nó, Hồng gia kia khinh Hàn gia chúng ta là quả hồng mềm à? Cứ nhiên dám ra loại yêu cầu hỗn đản này*".

Đối với sự tức giận của Hàn Trùng, Hàn Tuyết gương mặt cũng trở nên băng lãnh khẽ cười nhẹ, đôi mắt đẹp khẽ dờn nhìn tại hình bóng hắc bào thanh niên bên đông lửa nhưng người sau như là không nghe thấy âm thanh phía bên này chỉ lo cúi đầu bên đông lửa. Hàn Tuyết thấy thê mi mắt hơi chút ảm đạm, ánh mắt dờn đi chỗ khác, thanh âm lạnh lùng nói: "*Ngày mai là tiến vào khu vực Thiên Bắc Thành, tất cả mọi người nên cẩn thận một chút*".

"*Vâng*" mọi người đồng thanh đáp lại.

Hàn Tuyết gật gật đầu, cũng chột không biết đối với ai khẽ hừ một tiếng, xoay người trực tiếp đi vào trướng bông của mình.

Theo bóng hình xinh đẹp của Hàn Tuyết biến mất, mọi người trong doanh

địa lại lần nữa ngồi trở lại bên đống lửa, dưới ánh lửa chiếu rọi sắc mặt mọi người đều là lúc sáng lúc tối, xem ra cái kia Hồng gia lực uy hiếp so với Yêu Xà Hạ Mãng càng mạnh hơn.

"Hàn đại ca, Hồng gia kia rất mạnh sao?" Bầu không khí im lặng mang áp lực kéo dài hồi lâu, rốt cục Tiêu Viêm ngồi im bên đống lửa hồi lâu cũng duỗi thẳng lưng mệt mỏi, cười nói.

"Thật ra phải nói, chỉ sợ Hồng gia mới là gia tộc mạnh nhất Thiên Bắc Thành, mặc dù là Hàn gia ta so ra hơn một chút nhưng chính yếu là Hồng gia này có một ít quan hệ với Phong Lô Các, trong đống lửa của Hồng gia kiệt xuất nhất Hồng Thần là người Phong Lô Các, hơn nữa còn được coi trọng".

Hàn Trùng nhìn mà thở dài một tiếng, cười khỏ nói: "Hồng gia chỉ nương nhờ đại thụ này mới có thể trong vòng vài năm ngắn ngủi, danh vọng và thực lực đều tăng. Dù sao, tại toàn bộ Trung Châu Bắc vực, Phong Lô Các coi như là thế lực cầm đầu, Hàn gia ta so ra còn kém rất nhiều".

"Phong Lô Các?" lại lần nữa nghe được danh từ quen thuộc, Tiêu Viêm trong mắt cũng là hiện lên một chút kinh ngạc, chuyện thiên hạ quả nhiên đúng là xảo hợp. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Phong Lô Các thì thế nào? Mẹ nó, Hồng gia kia thực dám động thủ, lão tử tuy đánh không lại nhưng cũng muốn trước khi chết giết vài đứa bọn chúng", một tên hộ vệ có chút trẻ tuổi bên cạnh đống lửa tức giận nói. Đối với người trẻ tuổi này nói nhảm, Hàn Trùng vẫn chưa để ở trong lòng, vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm nói: "Tiêu Viêm huynh đệ, xem ra Hàn gia cũng sắp không an bình, đợi đến Thiên Bắc Thành, ta sẽ cho người đưa người đi, người liền tự rời đi thôi khỏi tránh liên lụy".

Tiêu Viêm cười cười, không nói

"Tốt lắm, mọi người nghỉ ngơi sớm đi thôi, nhân thủ gác đêm tăng thêm, ngày mai tỉnh táo cho ta, thẳng về gia tộc, hẳn là an toàn". Hàn Trùng thở dài một hơi đứng dậy, phát phát tay, sau đó xoay người rời đi để lại mọi người ngồi bên đống lửa lòng tràn đầy hỏa khí.

Nhìn đạo bóng lưng có chút mệt mỏi, Tiêu Viêm gảy nhẹ bàn tay, một căn trúc khô hưu một tiếng bay vào trong đống lửa, sau đó như một mũi tên,

xâm nhập vào lòng đất. Vỗ vỗ tay, Tiêu Viêm cũng là đứng dậy, nói một tiếng với mọi người rồi chậm rãi trở về trưởng bông của mình, trong khi tiến vào lều trại nhẹ nhàng thở dài một hơi, lầm bầm: "*Ai, nhân tình thứ này, thật sự là nặng a*".

Mặt trời lên cao, trên trời vạn dặm không mây, từng đạo ánh sáng mang theo nhiệt độ cực nóng không ngừng phủ xuống. Dưới tình huống thời tiết nóng cháy mặc dù hai bên đường là rừng cây nhưng cũng có một chút khe rú xuống. Trên đường rộng mở, một chi xa đội giục ngựa chạy như điên mang theo khói bụi mù mịt, "*mọi người chú ý, lập tức đi vào khu vực Thiên Bắc Thành!*".

Trong đội xe, một tiếng hét to truyền đến, mọi người trong lòng căng thẳng ngẩn đầu nhìn một tấm bia đá chỉ đường phía cuối lộ tuyến, bàn tay không khỏi mò lên vũ khí sau lưng, tay kia nắm chặt dây thùng cũng nổi lên một chút mồ hôi. Tại xa đội chạy như điên, như trâu rừng phần nộ, lao ào ào trên đường mà qua, ngẩn ngủi mấy phút thời gian đã tiếp cận tấm bia đá chỉ đường.

Huu! Huu! Huu! Ngay tại khoảng khắc xa đội vừa mới xông qua tấm bia đá, tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên vang vọng, chợt từ hai bên rừng cây vô số mũi tên bắn ra đem toàn bộ cả xa đội bao phủ vào trong. Đột ngột xuất hiện tình huống làm cho không ít người giật mình nhưng cũng may sớm có chuẩn bị, từng đạo đầu khí phóng ra đem toàn bộ ám tiễn đều đỡ xuống.

"Ha hả, xem ra là sớm có chuẩn bị, nhưng thật đáng tiếc..."

Tiếng cười chậm rãi từ trong rừng cây truyền ra, chợt rất nhiều bóng đen lao ra, đem con đường đi Thiên Bắc Thành đều phong tỏa, mà làm cho Hàn Trùng bọn người trong lòng trầm xuống đó là hai vị lão giả phía trước đám người. Hai người mặc một bộ đạ Hồng y áo bào, tại chỗ ngực áo bào có một quả huy chương màu đỏ. "*Người Hồng gia*" nhìn huy chương màu đỏ, nhãn đồng đám người Hàn Trùng nhất thời co rụt lại.

"Ha hả, Hàn Tuyết tiểu thư, mời đi ra đi, làm hai người lão phu tới đây chính là vì ngươi". Cũng không để ý tới đám người hộ vệ Hàn Trùng, hai vị lão giả ánh mắt nhìn chằm chằm nơi chiếc xe của Hàn Tuyết, cười nhạt nói.

"Kẻo kẹt..." Cửa xe từ từ mở ra, Hàn Tuyết mặt cười lạnh lùng chậm rãi

bước xuống, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hai vị lão giả, cười lạnh nói: *"Không nghĩ tới để bắt một tiểu nữ tử như ta lại có thể lao động tới Hồng Mộc, Hồng Liệt hai vị trưởng lão, thật đúng là vinh hạnh vô cùng a."*

Trong miệng thì nói như vậy nhưng Hàn Tuyết trong lòng là trầm trọng rất nhiều, này hai vị Hồng gia trưởng lão, thực lực ước chừng đều là tại tứ tinh Đẩu Hoàng, so với kia Hạ Mãng còn mạnh hơn, nếu mà hai người đồng loạt ra tay, hôm nay *"Chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng."*

"Không cần nói những lời nhảm nhí này, lão phu cũng đành phải phụng mệnh hành sự, người, theo chúng ta đi đi!" Hồng Liệt mặt không chút thay đổi liếc nhìn Hàn Tuyết một cái, nói.

"Nằm mơ!" Hàn Tuyết trong mắt hàn quang chợt lóe, ngọc thủ nắm chặt, một thanh trường kiếm liền là thiểm hiện ra.

"Ngu xuẩn"

Nhìn thấy Hàn Tuyết ngoan cố chống lại, kia Hồng Liệt lắc lắc đầu, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn, cước bộ hướng phía trước một bước, liền là trực tiếp xuất hiện tại trước mặt Hàn Tuyết, bàn tay huy động, một luồng cường hãn nóng cháy kinh phong, mang theo áp bách hơi thở, trực tiếp đem tất cả đường lui của Hàn Tuyết bao phủ lại.

Nhìn Hồng Liệt vừa ra tay đã vận dụng toàn lực, Hàn Tuyết hai má cũng là có một chút tái nhợt, cắn chặt răng cũng một chiêu theo ra.

"Oanh!" "Đùng"

Song chưởng tiếp xúc, kinh phong tràn ngập mà ra nhất thời đem người xung quanh vội vàng chân lui về phía sau, mà Hàn Tuyết thân thể mềm mại cũng là giống như điều bị đứt dây, chân đạp cấp vài chục bước mới có thể đứng vững.

"Có thể đón một chiêu của lão phu, người cũng coi như có chút bản sự, khó trách có thể làm cho thiếu gia coi trọng" Hồng Liệt thân thể không chút sút mẻ, liếc mắt nhìn Hàn Tuyết lui về phía sau, nhàn nhạt nói một tiếng, chợt cước bộ lại tiếp tục đạp, lại đi ra xuất hiện tại trước mặt người sau, chưởng phong gào thét, tiếp tục đánh úp lại. Cảm thụ được thế công

của Hồng Liệt càng thêm hung mãnh so với lúc trước, Hàn Tuyết hai má cũng là hiện lên một chút thống khổ tuyệt vọng, đối mặt với Đấu Hoàng cường giả, nàng căn bản không có gì có thể chống lại. Chưởng phong âm âm phóng tới, ở lúc sắp chạm đến thân thể Hàn Tuyết thì một cô vô hình lực đột nhiên xuất hiện, rồi chợt oanh một tiếng, đem chưởng phong Hồng Liệt dễ dàng hóa giải, mà lực lượng còn lại, cũng là đem chân đắc lui lại cả mấy bước.

Đột ngột xuất hiện biến cố, làm cho tất cả mọi người đều là kinh ngạc, mà Hàn Tuyết, tại ngân ra sau một lúc, đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhìn thẳng tập trung vào thùng xe Tiêu Viêm.

"Ai, lấy lão bực nhỏ, cư nhiên cũng có thể hợp tình hợp lý như thế, đến tuổi này, đều là tu luyện đến cho da mặt dày lên rồi..." Mọi người kinh ngạc, một đạo thanh âm bất đắc dĩ, cũng là chậm rãi vang lên, chẳng qua lúc này đây, thanh âm này lại là trong suốt hữu lực, không còn là như trước cái kia già nua vô lực...

-----oOo-----

Chương 946: Ra Tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Biến cố đột ngột xuất hiện làm cho cục diện giữa sân nhất thời có chút biến hóa, Hồng Mộc kia cùng Hồng Liệt, ánh mắt cẩn thận đảo qua chung quanh, chợt trầm giọng nói: *"Vị bằng hữu kia, đây là chuyện giữa Hồng gia ta cùng với Hàn gia, xin hãy nể mặt Hồng gia ta một lần!"*

Tại lúc ánh mắt đám người Hồng Liệt quan sát khắp nơi thì đoàn người Hàn Trùng cũng vội vàng nhìn xung quanh. Mọi việc đã đến nước này, bọn họ cũng cảm thấy có một chút không được đúng lắm, nếu là lần đầu tiên gặp chuyện không may có được sự giúp đỡ, cũng có thể đổ cho vận may, nhưng lần thứ hai này cũng tại thời khắc mấu chốt gặp sự được giúp đỡ. Thực là có điểm không được đúng lắm.

Khác với sự kinh ngạc của đám người Hàn Trùng, Hàn Tuyết dưới ánh mặt

trời chói chang vẫn nhìn chăm chăm vào đoạn thùng xe kia. Thân là nữ hài tử, nàng vô cùng cẩn thận đối với một số việc nhỏ, nàng dám khẳng định đạo thanh âm lúc trước kia, cùng với thanh âm của Tiêu Viêm, có bảy phần tương tự.

"Dát dát!"

Ở trong lòng hai phe nhân mã đều đang âm thầm đánh giá, một đạo rất nhỏ thanh âm kẽo kẹt chậm rãi vang lên, theo ánh mắt mọi người nhìn về hướng đó, thấy một thanh niên mặc bố y sam đang chậm rãi bước xuống.

"Tiêu Viêm? "

Nhìn thấy Tiêu Viêm lộ diện, đám người Hàn Trùng đều là khẽ chết lặng, rồi đột nhiên chợt như hiểu ra điều gì, trong ánh mắt nảy lên một luồng khiếp sợ cùng bất khả tư nghị.

Đối với ánh mắt sừng sốt của mọi người, Tiêu Viêm cũng là không biết phải làm sao, chỉ thở dài, chậm rãi mà bước lên, cuối cùng dừng lại tại bên cạnh Hàn Tuyết, nhìn đôi mắt đẹp đang nóng rực nhìn mình, không khỏi cười khổ một cái, nói:

"Không có sao chứ?"

"Quả nhiên là ngươi! "

Ánh mắt đẹp Hàn Tuyết chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, một lát sau, đột nhiên trên mặt cười hiện lên một chút giảo hoạt, nhẹ giọng nói.

"Trực giác của nữ nhân thật đúng là đáng sợ! " Tiêu Viêm bất đắc dĩ nói.

"Có thể sau khi bị đả thương nghiêm trọng như vậy, trong mấy ngày ngắn ngủn lại có thể tiếp tục vui vẻ, người bình thường cũng không có thể làm được như vậy. " Hàn Tuyết khẽ cười nói.

"Tiêu... Tiêu Viêm huynh đệ. Ngươi... ngươi chính là vị cường giả thần bí kia sao?"

Một bên đám người Hàn Trùng nghe được cuộc nói chuyện giữa hai

người, ánh mắt cũng là dần dần trợn to lên, lắp bắp nói. Bọn họ tuyệt đối không ngờ, vị cường giả thần bí mà nhiều ngày qua được bọn họ bàn tán lại ở ngay bên cạnh mình.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Tiêu Viêm cũng đành phải gật gật đầu, chợt phát phát tay, nói: *"Trước tiên đem phiền phức nơi này giải quyết rồi nói sau."*

Nghe được lời nói của hắn, mọi người cũng là đều gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía đám người Hồng Liệt, chỉ là hiện tại lại không có thái độ chịu chết như lúc trước kia mà bắt đầu có một tia lo lắng. Trải qua lần ra tay trước, bọn họ cũng là hơi có chút hiểu biết đối với thực lực của Tiêu Viêm,

"Các hạ là phương người nào? Thật sự rất lạ mặt, chắc là lần đầu tiên đến Thiên Bắc Thành?" Trên mặt Hồng Mộc nổi lên khí thế hung ác ánh mắt nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

"Dẫn người rời đi, những người nơi này, ta tạm thời bảo hộ bọn họ." ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua trên người Hồng Mộc, thanh âm không mặn không nhạt vẫn bình tĩnh như trước nói.

"Các hạ thực sự muốn đắc tội Hồng gia ta sao?", nghe vậy khuôn mặt Hồng Mộc hơi có chút run rẩy, trong thanh âm cũng là dần hiện lên một tia âm lãnh.

"Ít nhất bằng vào hai người các ngươi, còn chưa có cái tư cách trước mặt của ta bắt đi một người nào." Tiêu Viêm cười nói, trong giọng nói có thêm một phần ngạo khí. Phần kiêu ngạo này, nguyên lai hắn đối với thực lực của mình rất tự tin.

"Tiểu tử thực cuồng vọng, nếu không phải bởi vì bị ngươi đánh lén, làm sao có thể đánh lui lão phu? Huống hồ nơi này chúng ta có hai người!" Bộ dáng của Tiêu Viêm làm cho lửa giận trong lòng Hồng Liệt bốc lên, giận quá thành ra cười nhạt nói.

"Theo ta đi!" Lắc lắc đầu, Tiêu Viêm không hề để ý tới hai người này, quay đầu lại nhẹ giọng nói đối với đám người Hàn Tuyết. Nghe vậy, Hàn Tuyết sững sờ ngân ra, mà cứ như thế, Tiêu Viêm, cũng đã nhip bước chân, chậm rãi đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng bình thường mặc bố y mộc mạc, đột nhiên Hàn Tuyết cảm nhận được một cảm giác an toàn cùng vô ưu xuất hiện từ trong tâm, chợt cắn răng, bàn tay trắng nõn vung lên, khẽ quát: "Đuổi kịp!"

Sau đó trong bầu không khí có chút quỷ dị, Xa Đội chậm rãi di động, không nhanh không chậm đi theo phía sau Tiêu Viêm. Mọi người chung quanh xa đội cho đến Hàn Tuyết, trong lòng bàn tay đều là mơ hồ xuất hiện chút ít mờ mờ. Bây giờ ký thác duy nhất của bọn họ chính là tại bóng lưng gầy gò trước mặt.

Sắc mặt Hồng Mộc âm trầm nhìn Tiêu Viêm cùng với Xa Đội Hàn gia phía sau chậm rãi đi tới, trong lòng mơ hồ sát ý nổi lên. Đối với thực lực chính xác của Tiêu Viêm, hẳn khó có thể thấy rõ, bất quá theo lần trước hẳn một tay đánh lui Hồng Liệt mà nói, vậy cũng hẳn là một gã Đấu Hoàng cường giả, hơn nữa cấp bậc có lẽ sẽ không thấp hơn so với bọn hắn.

Cùng so sánh với sự âm trầm của Hồng Mộc, Hồng Liệt tính tình lại là có chút táo bạo hơn, sắc mặt dị thường khó coi. Hành động của Tiêu Viêm như vậy là hoàn toàn không để bọn họ để ở trong mắt, tiêu tử cuồng ngạo như thế, bọn họ thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy sau nhiều năm như vậy.

Bàn tay chậm rãi nắm chặt, thanh âm kéo kẹt không ngừng truyền ra. Một lát sau, rốt cục trong mắt cũng hiện lên vẻ dữ tợn, quát lên: "Giết! "

Nghe được tiếng quát của Hồng Liệt, phần đông bóng đen phía sau nhất tề gầm lên giận dữ, chợt nắm chặt vũ khí trong tay, mang theo một luồng sát khí nồng đậm, liều chết xung phong hướng về phía Xa Đội.

Nhìn thấy đối phương phát động công kích, sắc mặt đám người Hàn Trùng cũng là kịch liệt biến đổi, đồng dạng cũng nắm chặt vũ khí trong tay. Trong lúc bọn họ chuẩn bị đón nhận thì Tiêu Viêm phía trước lại là chậm rãi dừng bước, chợt bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt.

Theo bàn tay nắm lại, một cỗ dao động vô hình, nhanh chóng khuếch tán. Chợt phần đông bóng đen đang vọt tới đây sát khí kia, cước bộ đột nhiên ngừng lại, thân thể trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. Một lát sau, một ngụm máu tươi bỗng điên cuồng phun ra, giống như lúa mì vụ thu hoạch mà quỷ dị ngã xuống.

Máu tươi kia bị bọn họ phun ra, trong khi đang rơi xuống mặt đất, nhất thời bạo xuất một trận tiếng vang xuy xuy, liền hóa thành khói nhẹ tiêu tán.

Nhìn thấy một cảnh này, trong mắt đám người Hàn Trùng mơ hồ lộ ra một chút hoảng sợ. Bọn họ nhớ lại tại ngày ấy trong Hạp cốc vô số độc xà đột nhiên biến thành tro tàn, xem bộ dáng như vậy, Tiêu Viêm rõ ràng là đã lưu thủ rồi, nếu không mà nói, chỉ sợ bọn người này cũng có kết cục giống như những độc xà kia.

"Động thủ! "

Đồng tử Hồng Mộc cũng đã hơi co rút lại, nhớ tới lời gia chủ phải nhất định bắt được Hàn Tuyết, chột hít sâu một hơi, rồi đột nhiên hét to một tiếng.

Tiếng quát vừa mới thốt lên, Hồng Mộc cùng Hồng Liệt đồng thời liền di động, hóa thành hai đạo hồng ảnh. Đấu khí hùng hồn không một chút giữ lại từ trong cơ thể bạo phát ra. Trên đường lướt qua, Đấu khí cuồng bạo trực tiếp lưu lại trên mặt đất hai đạo khe rãnh thật sâu.

Hai cỗ khí thế của Đấu Hoàng cường giả, giống như mưa sa bão táp mà đến, làm cho bọn người Hàn Tuyết có cảm giác hô hấp đình trệ, nhưng mà trước mặt bọn họ, đạo thân ảnh thanh niên mặc bố y kia, bước chân vẫn như cũ là chưa từng dừng lại.

"Huyền hỏa động! "*Mộc khí sinh!* " Hai đạo tiếng quát, từ Hồng Liệt và Hồng Mộc hai người phát ra, chột hồng mang nóng cháy như hỏa diễm quét tới, mà sau đó, một luồng đấu khí màu xanh, cấp tốc đuổi theo, chột dung nhập vào trong ngọn lửa kia. Nhất thời, thanh thế hỏa hồng đấu khí tăng vọt, nhiệt độ nóng bỏng, làm cho lá cây khô vàng ở hai bên đường, trực tiếp phù một tiếng, cháy bùng lên.

" Đấu khí dung hợp thực không tệ, bất quá hỏa diễm đối với ta là vô dụng!"

Nhìn hỏa diễm nóng cháy trực tiếp phóng qua, giống như nộ long cuồng bạo, cước bộ Tiêu Viêm rốt cục thì dừng lại, bàn tay đưa ra, chột thanh sắc hỏa diễm giống như hỏa mãng, đột ngột bắn ra!

"Xuy! "

Hai cỗ công kích âm âm chạm vào nhau, nhưng mà hỏa diễm nóng cháy nhìn như không lò kia, lại giống như gặp phải cơn mưa to tầm tã, nhanh chóng uể oải. Mà cỗ thanh sắc hỏa diễm nhỏ như cánh tay kia, lại là quần quanh, nhất thời thôn phệ nó.

Sau khi dễ dàng thôn phệ đấu khí của hai người Hồng Mộc và Hồng Liệt, tay áo Tiêu Viêm vung lên, thanh sắc hỏa diễm trực tiếp bạo xuất như thiểm điện, vẩy động cái đuôi, mang theo một đạo tàn ảnh, oanh kích trên lồng ngực hai người. Căn bản hai người không có cơ hội chạy trốn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Oanh! Oanh! " âm thanh trầm thấp vang lên, mang theo hai đạo thân ảnh bay ngược ra.

Nhìn hai người Hồng Liệt cước bộ chà trên mặt đất cấp tốc lui về phía sau, nhất thời đám người Hàn Trùng phát lên một tràng kinh hô. Hàn Tuyết trong ánh mắt cũng là chớp lên tia sáng kỳ dị. Tại Hàn gia, thiên phú của nàng chỉ kém tỷ tỷ một ít, song dù vậy nếu mà đem so sánh với Tiêu Viêm, lại kém nhiều lắm. Tuổi người này cũng xấp xỉ cùng nàng, vậy mà đem Hồng Liệt cùng Hồng Mộc có thanh danh không kém Hồng gia trưởng lão tại Thiên Bắc Thành, đánh bại thê thảm.

" Thiên phú cùng thành tựu bực này, chỉ sợ so sánh cùng với Hồng gia Hồng Thân, cũng là không hơn kém. "

"Người này quá mạnh mẽ, lui! "

Cước bộ đạp thật sâu bên trong lòng đất, hai người Hồng Liệt thật vất vả mới đem thân hình ổn định, sắc mặt hiện lên vẻ tái nhợt. Thanh niên trước mặt kia mặc dù nhìn qua tuổi trẻ vô cùng, nhưng thực lực tuyệt đối là hơn xa bọn họ, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, cũng không có tác dụng, Hồng Mộc lập tức quyết định thật nhanh, khẽ quát.

Nghe được tiếng quát của Hồng Mộc, khuôn mặt Hồng Liệt hiện lên một chút không cam lòng, chỉ có thể gật đầu, hai cánh đấu khí xuất hiện sau lưng, chợt hóa thành hai đạo thân ảnh mơ hồ, phóng ngược mà ra.

"Nếu đã động thủ, tự nhiên không thể rời đi dễ dàng như thế! " Nhìn hai

người cấp tốc chạy trốn, Tiêu Viêm lại là lắc lắc đầu, một đoàn vô hình hỏa diễm đột ngột hiện lên ở trước mặt, chọt dao động, khuếch tán mà ra.

"Phụt!" Dao động vô hình như thiểm điện vút lên truy theo hai người đang chạy trốn, chọt thân thể hai người Hồng Mộc đột nhiên dừng lại, một ngụm máu tươi nóng cháy lập tức phun ra. Còn chưa kịp chạy trốn chết, một đạo thân ảnh như quỷ mị liền xuất hiện ở sau lưng, cong ngón tay búng ra, kinh phong bắn ra. Tầm mắt hai người đột nhiên đen lại.

Biến cố xuất hiện, giống như điện quang hỏa thạch, đám người Hàn Tuyết chỉ thấy mắt hoa lên, đợi đến khi bọn họ phục hồi lại tinh thần, liền thấy hai đạo thân ảnh bị trực tiếp ném xuống, giống như thi thể nằm dưới dưới chân bọn họ, thanh âm nhàn nhạt chọt vang lên theo.

"Tùy các ngươi xử trí đi."

Cúi đầu nhìn dưới chân mình sắc mặt trắng bệch của Hồng Mộc cùng Hồng Liệt, không biết còn sống hay đã chết. Dù là lấy tính tình Hàn Tuyết lãnh đạm, cũng là không nhịn được hít sâu một hơi.

Ngẩn ngui không đến mười hiệp, trực tiếp bắt giữ hai gã tứ tinh Đấu hoàng, thực lực bực này, mặc dù là nhìn khắp Hàn gia bọn họ, cũng là khó tìm thấy được mấy người.

-----oOo-----

Chương 947: Thiên Bắc Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Mùi thơm vẫn còn đọng lại khắp bên trong toa xe, đồ trang điểm bày khắp bốn phía, toa xe này cứ như vậy liền biến thành một cái khuê phòng nhỏ, khó có thể tưởng tượng được, bề ngoài Hàn Tuyết nhìn có phần lãnh đạm, cư nhiên trong lòng cũng có vài phần tâm tính của nữ nhân.

Ở bên trong toa xe, Tiêu Viêm ngồi trên ghế có chút mất tự nhiên, ở phía đối diện với hắn, Hàn Tuyết đang cầm lấy một chén trà rồi tự mình đem

chén nước trà rót đầy, sau đó hơi có chút trúc trắc đem nó nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Tiêu Viêm, xem bộ dáng Hàn gia Đại tiểu thư như vậy, rõ ràng rất ít khi làm những việc hầu hạ người khác như thế này

Bất quá cũng chính bởi vì vậy mới khiến cho Tiêu Viêm mất tự nhiên, đã quen với vị Hàn Tuyết lạnh lùng kia, bây giờ đột nhiên lại bày ra bộ dáng nhiệt tình như vậy, trong lúc nhất thời hẳn có chút không thích ứng kịp.

Cầm lấy chén trà, cảm thụ được độ ấm nhàn nhạt cùng với hương thơm còn lưu lại, Tiêu Viêm hơi hơi giương mắt, lại vừa vặn cùng cặp mỹ mâu đang chăm chú nhìn mình kia tiếp xúc cùng một chỗ, lập tức không khỏi cười khò một tiếng, nói: "*Hàn tiểu thư, có chuyện gì liền nói ra đi*"

"Gọi ta là Hàn Tuyết đi, cái tiếng tiểu thư này, ta quả thật không đảm đương nổi" Hàn Tuyết cũng chậm rãi ngồi xuống, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái rồi nhẹ giọng nói: "*Không nghĩ tới lúc trước tùy tiện cứu một người sắp chết tại bên trong đại mạc, cư nhiên lại là một vị cường giả che dấu thật sâu, bất quá nói như thế nào thì trên đoạn đường này người cũng đã cứu ta hai lần, Hàn Tuyết lúc này là muốn nói lời cảm tạ a"*

"Không có gì, nếu như không có các người xuất thủ ứng cứu chỉ sợ không chừng hiện tại ta đã nằm trong bụng sói rồi, vì vậy xuất thủ tương trợ giúp các người cũng là việc ta nên làm, Hàn tiểu... Người cũng không cần phải vì việc này mà hao tổn tinh thần, ta cũng không yêu cầu các người phải hồi báo gì cả" Tiêu Viêm khoát tay áo, cười nói.

Hàn Tuyết hé miệng cười, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng cũng đã được thay thế bằng nét tiêu dung động lòng người, chần chờ một chút, nàng chậm rãi nói: "*Khi tới được Thiên Bắc Thành, người phải rời đi sao?*"

"Nếu như không có gì ngoài ý muốn..., thì hẳn là như thế" Tiêu Viêm hơi dừng lại một chút, chột gật gật đầu, nói.

Nghe vậy, trong đôi mắt Hàn Tuyết thoáng hiện lên một chút thất vọng, ngọc thủ vuốt ve lên thủy hồ, một lát sau, giống như đã lấy hết dũng khí, nói: "*Tiêu Viêm tiên sinh, không biết người có thể hay không giúp ta một việc này?*"

"Việc giữa Hàn gia cùng Hồng gia sao?" Tiêu Viêm khẽ để chén trà trong tay xuống, thanh âm bình thản nói. Hàm răng Hàn Tuyết khẽ cắn môi, gật

gật đầu.

"Người cũng đề cao ta quá đấy, Hồng gia có thể xưng bá ở Thiên Bắc Thành nhiều năm như vậy, thực lực tất nhiên không kém, lấy sức của một mình ta thì có thể giúp được gì cho người chứ?" Tiêu Viêm chậm rãi nói, mới tới Trung Châu, hắn cũng không muốn phải mang vạ vào người, đặc biệt là Hồng gia này còn cùng với Phong Lô Các kia có mối liên hệ, đối với cái thế lực đặc biệt mà Hân Lam từng giới thiệu qua cho hắn, Tiêu Viêm cũng đoán được thực lực của nó tất nhiên là rất mạnh, lấy thực lực hắn hiện tại, chỉ sợ khó có thể chống lại được

"Tiêu Viêm tiên sinh hẳn là một vị Luyện Dược Sư a?" Hàn Tuyết có chút vội vàng nói: "Hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, đối với một vị cao giai Luyện Dược Sư, mặc dù là Hồng gia, cũng sẽ không dám dễ dàng đắc tội, cho nên, nếu người đồng ý hỗ trợ, Hàn gia tất nhiên có thể thoải mái hơn rất nhiều"

Tiêu Viêm hơi hơi giương mắt, nhìn gương mặt khẩn cầu cùng vội vàng của Hàn Tuyết, không khỏi cười khở một tiếng, phiền toái này, thật đúng là khiến hắn phải đau đầu a.

"Tiêu Viêm tiên sinh, chỉ cần ngài đồng ý trợ giúp Hàn gia vượt qua phiền toái lần này, Hàn gia tất nhiên sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho người, nếu, nếu người vẫn cảm thấy không được, ta đây cam nguyện trở thành thị thiếp của người, khẩn cầu người ra tay một lần!" Hàn Tuyết mặt cười đột nhiên nảy lên một chút hồng nhuận, cắn răng, nói.

"Khụ...!" Những lời này của nàng thiếu chút nữa làm cho Tiêu Viêm phun cả nước trà ra ngoài, vội vàng đứng dậy, khoác tay nói: "Đừng... đừng, ta một mình một người đã thành thói quen, quả thực không thích có người đi theo bên cạnh, việc này ta sẽ xem xét, trước hết cứ như vậy đi, cáo từ"

Nói xong, Tiêu Viêm vội vàng xoay người rồi nhanh chóng mở cửa xe đi ra ngoài, hắn thế nhưng lại không nghĩ được Hàn Tuyết bề ngoài lạnh lùng như vậy, cư nhiên lại bàn đến chuyện lớn mật như vậy tại đây, thậm chí lớn mật đến mức hắn cũng chịu không nổi.

Nhìn Tiêu Viêm chật vật chạy ra khỏi toa xe xe, Hàn Tuyết cũng là ngẩn ra, một lát sau, có chút mỉm cười, từ lần đầu tiên gặp mặt đến nay, nàng chưa từng thấy qua thanh niên thâm bất khả trắc này để lộ ra bộ dáng như

vậy, không nghĩ tới chỉ vì một câu nói của nàng, lại là khiến hắn có phản ứng như vậy, quả nhiên là thú vị.

"Người này cũng không tệ lắm. Bất quá có thể nhìn ra hắn là loại người không thích phiền toái, ai, hơn nữa Hồng gia thế lớn, lôi kéo hắn vào việc này, có lẽ với hắn mà nói cũng là một loại phiền toái, ta quả thực đã có chút lỗ mắng a..." Sau khi cười nhẹ một tiếng, Hàn Tuyết cũng dần dần bình tĩnh lại, khẽ thở dài một tiếng, trầm lặng nói.

Sau khi Tiêu Viêm hiển lộ ra thực lực, cũng đúng như hắn sở liệu, mọi người trong đội xe đối với hắn trong lúc mơ hồ cũng là có nhiều hơn một phần kính sợ, cùng cái loại đùa giỡn không kiêng sợ như mấy ngày hôm trước thật là quá khác biệt, tuy nói Tiêu Viêm đã sớm dự liệu được như vậy, nhưng vẫn như trước nhìn không được cười khổ một cái, lấy thực lực của hắn, tại trong mắt đám người Hàn Trùng này, thật sự là cao quá mức khó có thể với tới.

Loại biến hóa này làm cho Tiêu Viêm có chút mất tự nhiên, bất quá cũng may là lộ trình còn lại cũng không dài, vào thời điểm chạng vạng, một tòa thành thị hình dáng to lớn liền như ẩn như hiện hiện ra trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy thành thị đã gần ngay trong tầm mắt, đám người Hàn Trùng cũng như trút được gánh nặng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Tiêu Viêm cũng liền hiểu được, tòa thành thị này hẳn là Thiên Bắc Thành.

Ánh mắt tùy ý quét qua một vòng, Tiêu Viêm lui về phía sau hai bước, vừa vặn đứng ở ngay bên cạnh Hàn Trùng. Khi thấy hắn lại gần, Hàn Trùng vội vàng muôn ôm quyền, liền cảm giác bị một luồng nhu kinh giữ lại, chợt một đạo thanh âm không thể ngăn cản truyền vào trong tai: *"Hàn đại ca, đừng có khách khí như vậy, mạng của ta cũng là do ngươi cứu, đừng gọi ta là tiên sinh, cứ xưng hô như lúc trước đi"*

"Tiêu Viêm tiên... Huynh đệ đừng khách khí, lấy thực lực của ngươi, dù cho không cần chúng ta cứu giúp, chỉ sợ cũng có thể an nhiên vô sự" Hàn Trùng chần chờ một chút, cười nói, bất quá trong lời nói vẫn còn khó có thể che dấu nét kính sợ.

Tiêu Viêm không biết làm sao, khẽ bám tay một cái, một viên đan dược

không để lại dấu vết dừng ở trong tay Hàn Trùng, thấp giọng hướng dẫn, *"Đem đan dược cất kỹ, nó có thể giúp người tăng lên một ít xác suất thành công đột phá tới Đấu Vương"*

Nghe vậy, thân thể Hàn Trùng mạnh mẽ run lên, trong mắt hiện lên một chút kích động, hắn dừng lại tại Đấu Linh đỉnh phong đã nhiều năm, nhưng vẫn chậm chạp chưa có dấu hiệu đột phá, hắn biết một ít cao giai đan dược có công hiệu giúp người ta đột phá, nhưng giá cả cái loại đan dược này đều là vô cùng cao giá, lấy tài lực của hắn, làm sao có thể mua được chứ. *"Tiêu... Tiêu Viêm huynh đệ, phần lễ này, quá nặng a.."* Bởi vì kích động, ánh mắt Hàn Trùng có chút đỏ lên, nói.

"Có nặng bằng mạng của ta không?" Tiêu Viêm cười, giễu cợt nói.

"Tiêu Viêm huynh đệ, người... người là đang muốn rời đi phải không?" Đem đan dược cẩn thận cất kỹ, Hàn Trùng đột nhiên nói. Tiêu Viêm trầm mặc xuống, có chút không biết phải trả lời như thế nào

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh đệ, có gì mà khó nói, người cùng Hàn gia cũng không có giao tình gì, nhưng trên đoạn đường này lại đã cứu chúng ta hai lần, cho dù là muốn trả nhân tình cũng đã sớm đủ rồi, Hồng gia thế lớn, nếu như người liên lụy vào..., thực sự là không tốt lắm..." Thấy thế, Hàn Trùng lại cười cười, nói.

Tiêu Viêm liền im lặng.

Trong lúc Tiêu Viêm cùng Hàn Trùng đang nói chuyện, từ phía cửa thành xa xa, đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa, chợt hướng về phương hướng của bọn hắn mà chạy đến.

Nhìn thấy động tĩnh này, đám người Hàn Trùng sớm đã như chim sợ cành cong liền vội vàng nắm chặt vũ khí trong tay, nhưng một lát sau, lại đột nhiên có người mắt tinh, kinh hỉ nói: *"Là người của chúng ta"*

Tiếng vó ngựa tại xa đội phía trước nhanh chóng dừng lại, chợt một đạo thân ảnh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, người này bất quá mới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, một thân trang phục nhìn qua thật có tinh thần hưng phấn, khuôn mặt cũng có vài phần anh tuấn, thân mình cao lớn quả là có chút khí vũ hiên ngang, bất quá sau khi đám người Hàn Trùng nhìn thấy hắn đều hơi cau mày lại.

Khi tiếng vó ngựa vang lên thì Hàn Tuyết cũng là từ trong toa xe đi ra, mỹ mâu trước tiên dừng tại trên người Tiêu Viêm, người này lại giống như chưa tỉnh, chỉ lo cùng Hàn Trùng nói chuyện phiếm, thấy thế, nàng cũng chỉ có thể không cam lòng cắn cắn răng, nghiêng đầu nhìn về phía nam tử vừa mới đến kia, chân mày cau lại. *"Tuyết muội, ngươi không sao chứ?"* Khi tên nam tử này nhìn thấy Hàn Tuyết thì trong mắt nhất thời xuất hiện nét kinh hãi, bước nhanh đi lên, có chút thân thiết nói.

"Ta không sao" Hàn Tuyết tùy ý trả lời một câu, khóe mắt đột nhiên liếc về Tiêu Viêm đang chậm rãi lui về phía sau, lập tức vội vàng xoay người, lớn tiếng nói: *"Đứng lại!"*

Nhìn thấy Hàn Tuyết nhìn sang, Tiêu Viêm đành phải dừng thân, quay về phía Hàn Trùng bắt đắc dĩ giang tay.

Mỹ mâu Hàn Tuyết nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm, một lát sau, như nghĩ tới điều gì, ánh mắt liền hơi có chút ảm đạm, nhẹ giọng nói: *"Là ta tùy hứng rồi, Tiêu Viêm tiên sinh nếu là muốn đi..., liền xin mời, đoạn đường này, đa tạ đã chiếu cố, hi vọng ngày sau hữu duyên có thể tái kiến."*

Bị nàng nói như thế, Tiêu Viêm nhất thời cười khỏ một tiếng, những lời này cũng đã nói ra, nếu là lại tiếp tục xoay người rời đi..., chỉ sợ sẽ bị mọi người khinh bỉ a.

"Ai, ta sẽ lưu lại nhìn xem, bất quá đừng có kỳ vọng quá nhiều vào ta..." Tiêu Viêm nhìn mà thở dài một tiếng, nói.

"Thật sự sao?"

Nghe vậy, con mắt Hàn Tuyết đang chứa nét ảm đạm khiến người khác tan nát cõi lòng, nhất thời bắn ra một luồng vui sướng trông thật động lòng người, kinh hãi nói.

Nhìn thấy nàng bởi vì vui sướng mà gương mặt liền có chút quynh rũ, Tiêu Viêm chỉ đành phải gật gật đầu, nhưng trong lòng thì tiếp tục cười khỏ một tiếng, thứ nhân tình này - nặng như núi a...

"Tuyết muội, vị kia là ai vậy? Tựa hồ rất lạ mặt a? Cũng là hộ vệ của Hàn"

gia chúng ta sao?" Vị tuấn lãng nam tử ở một bên nhìn thấy Hàn Tuyết suốt ngày mang nét lạnh lùng, cư nhiên lại vì thanh niên nhìn qua có vẻ bình thường trước mặt này mà biểu lộ ra sắc thái nữ nhi như thế, trong lòng hẳn tự nhiên là dâng lên một chút ghen tị, lập tức làm như tùy ý cười hỏi, nhưng ẩn ý bên trong lộ ra đối với loại than phận nô tài này hết sức khinh thường.

"Hàn Lâm, đối với khách của ta mong người tôn trọng một chút, hẳn không phải là hộ vệ của ta, hẳn là cung phụng của Hàn gia được ra mời đến, lần sau, nếu lại tiếp tục nói lung tung, đừng trách ta trở mặt!" Hàn Tuyết đột nhiên xoay người, khuôn mặt cười lúc trước liền hóa thành khuôn mặt lạnh lùng, lạnh giọng trách mắng.

Bị Hàn Tuyết khiển trách như thế, sắc mặt Hàn Lâm cũng liền lúc trắng lúc xanh, chột cũng là có một chút nhịn không được cười lạnh nói, *"Cung phụng? Tuyết muội người sợ là sai lầm rồi a? Dựa theo quy củ trong tộc, điều kiện thứ nhất để trở thành Hàn gia cung phụng là cần phải có thực lực Đấu Hoàng, mặc dù người là gia chủ chi nữ, nhưng cũng không thể coi thường tộc quy như vậy a?"*

Nghe vậy, gương mặt Hàn Tuyết nguyên bản vốn có chút lạnh lùng, lại là đột nhiên lộ ra một nét tươi cười động lòng người, ngọc thủ vung lên, nhất thời có hộ vệ đem hai người từ trên xe áp tải xuống, để tại trước mặt Hàn Lâm. *"Hắn có thể đem hai vị Hồng gia trưởng lão Hồng Mộc, Hồng Liệt bắt giữ, người nói, hẳn có đủ tư cách không?"*

-----oOo-----

Chương 948: Người quen

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn hai lão giả sắc mặt tái nhợt, không biết sinh tử ra sao đang nằm trên mặt đất kia, Hàn Lâm cũng cảm thấy sững sờ, đợi đến sau khi hắn nhận ra hai người này, trên khuôn mặt nhất thời hiện lên vẻ khiếp sợ, thất thanh nói: *"Hồng Liệt? Hồng Mộc? Bọn họ làm sao lại rơi vào tay của người?"*

"Bọn chúng muốn ngăn cản ta, muốn bắt ta" Hàn Tuyết thản nhiên nói.

"Đây.... Đây là do hấn làm sao?" Khuôn mặt Hàn Lâm run run một chút, khó có thể tin nhìn về phía Tiêu Viêm, hoài nghi cực độ nói, là người Hàn gia, đối với hai người Hồng Liệt cùng Hồng Mộc, bọn họ tự nhiên là cực kỳ quen thuộc, bởi vậy cũng biết, hai lão này chính là cường giả Đấu Hoàng hàng thật giá thật, hai người liên thủ, sức chiến đấu đủ để địch lại lục tinh Đấu Hoàng, chẳng lẽ hai người bọn họ đều bị thua dưới tay vị thanh niên nhìn qua so với hấn còn nhỏ tuổi hơn này sao?

"Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng trong đoàn người chúng ta còn có người nào khác có thể làm được điều này sao?" Hàn Tuyết đối với Hàn Lâm này tựa hồ có chút chán ghét, bởi vậy khi nói chuyện cũng không có gì khách khí.

Bị Hàn Tuyết nói một câu làm chẹn họng, sắc mặt Hàn Lâm cũng biến ảo không ngừng, lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đành phải áp chế tia ghen tỵ trong lòng xuống, nếu là bị trưởng bối trong gia tộc biết hấn đối đãi như thế với một gã Cung phụng ....tất nhiên sẽ trừng phạt hấn.

"Ha hả, lúc trước là ta đã quá lỗ mãng" Hàn Lâm hướng về phía Tiêu Viêm cười cười một cách mất tự nhiên, sau đó liền nhanh chóng đưa mắt nhìn sang Hàn Tuyết, nói: "Tuyết muội, đi thôi, trước hãy về gia tộc, gia chủ bọn họ chính là đang rất lo lắng cho ngươi a"

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, phân phó người đem hai người Hồng Mộc đang hôn mê trở lại xe ngựa, sau đó nghiêng đầu nhẹ giọng nói với Tiêu Viêm: "Tiêu Viêm tiên sinh, đi thôi, ta giới thiệu với ngươi một chút về người trong tộc"

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ nhíu chân mày, hấn cũng không nghĩ sẽ tham gia quá mức vào chuyện tình của gia tộc này, bất quá sau khi nhìn thấy tia cầu khẩn trong mắt Hàn Tuyết, hấn chỉ đành phải thở dài một hơi, phát phát tay, nói: "Dẫn đường đi"

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Tuyết không khỏi lại hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, nét lạnh lùng trước đây của nàng tựa như đã bị tan đi, nhìn thấy thế khiến cho Hàn Lâm ở bên cạnh cảm thấy ghen ghét dữ dội, nhiều năm như vậy nhưng hấn vẫn chưa từng thấy qua vị đường muội nổi tiếng lạnh lùng này lại đối đãi như thế với một vị nam tử, hơn nữa, nhưng điều làm cho hấn cảnh giác, chính là tuổi của vị

nam tử này cùng nàng cũng không sai biệt nhiều.

Bất quá sau khi biết được thực lực Tiêu Viêm, hắn cũng không dám đem những tâm tình này biểu lộ tại trên mặt, chỉ có thể nở một nụ cười thật miễn cưỡng, sau đó xoay người đi, mang theo một bụng oán khí tại phía trước dẫn đường.

Hàn gia tại bên trong Thiên Bắc Thành quả thật có được thực lực cùng danh vọng không kém, việc này thì từ lúc đi vào thành thậm chí ngay cả một ít quan viên điều tra cũng giảm đi là có thể nhìn ra được.

Xa đội từ từ đi vào trong thành thị, những tiếng ồn ào huyên náo nhất thời vang tới, làm cho Tiêu Viêm phải luẩn quẩn ở đại mạc mấy ngày trong lúc nhất thời có chút khó thích ứng.

Quy mô của Thiên Bắc Thành không thể so với bất kỳ toàn tiểu thành thị nào mà hắn đã từng thấy, hơn nữa có lẽ do nguyên nhân quy hoạch thích đáng nên cả tòa thành thị khiến cho người ta có cảm giác râm rộ, dòng người đi lại không thôi trên đường phố rộng lớn, hé lộ những nét nhân khí xa xỉ của tòa thành thị này

Hàn gia, tọa lạc tại phía Nam Thiên Bắc Thành, mà ngược lại, Hồng gia lại chiếm cứ Bắc phương, hai cái gia tộc này, liền giống như hai vị chúa tể của tòa thành thị này, song phương đem tòa thành thị này chia làm hai nửa phân biệt rõ rệt...

Đương nhiên, tại trong thành thị cũng vẫn còn có một ít tiểu thế lực khác, bất quá nếu cùng so sánh với hai nhà Hàn - Hồng thì lại là bé nhỏ đến mức không đáng kể, giống như phù du vậy, chỉ có thể sinh tồn trong khe hẹp và ngược nhìn hai gã khổng lồ trong tòa thành thị này.

Vòng vo tại khắp các đường phố bên trong tòa thành thị trong nửa giờ, đoàn người Tiêu Viêm mới từ từ dừng lại tại bên ngoài một tòa trang viên cực kỳ rộng lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Vào thời điểm xa đội đến cửa trang viên, vừa lúc nhìn thấy có không ít xe ngựa dừng lại ở trong này, mà trên mã xa đều có một cái huy chương màu đỏ giống nhau, nhìn thấy một màn này, sắc mặt Hàn Tuyết cùng Hàn Lâm đều biến đổi, Hàn Lâm sắc mặt âm trầm nói: "*Người của Hồng gia? Bọn họ cư nhiên dám đến Hàn gia chúng ta giương oai?*"

"Đi vào!"

Khuôn mặt tươi cười của Hàn Tuyết cũng lại khôi phục thành lạnh như băng như lúc trước, trước tiên phân phó đám người Hàn Trùng đem hàng hóa trên xa đội dỡ xuống, sau đó liền nhảy xuống lưng ngựa, bước nhanh vào bên trong trang viên. Ở phía sau, Tiêu Viêm sau khi chần chờ một lúc cũng liền đi theo vào.

Hàn Tuyết cứ thẳng một đường đi vào trang viên, ven đường nàng gặp một ít thị nữ, sau khi hỏi thăm một chút mới biết được việc gì đã xảy ra, nguyên lai ngay tại sau khi Hàn Lâm đi không lâu, Hồng gia liền là dẫn người xông vào Hàn gia, hiện giờ song phương đang dây dưa với nhau không ngớt tại trong phòng nghị sự

Biết được địa điểm, Hàn Tuyết cũng là vội vàng hơn, dẫn hai người Tiêu Viêm cùng Hàn Lâm xuyên qua một đoạn đường nhỏ, một căn phòng khách cực kỳ đại khí liền hiện ra trong tầm mắt Tiêu Viêm, mà từ cách thật xa Tiêu Viêm cũng đã có thể mơ hồ nhìn thấy phần đông thân ảnh tụ tập ở ngoài phòng nghị sự

Khi đến gần, Hàn Tuyết nhẹ nhàng khoát tay áo, chợt mang theo Tiêu Viêm dừng lại tại một góc chỗ mà vừa vặn có thể nhìn thấy những gì xảy ra bên trong phòng nghị sự, mỹ mục gắt gao nhìn vào bên trong đại sảnh.

Ánh mắt Tiêu Viêm cũng đảo qua bên trong phòng nghị sự một lượt, chợt đột nhiên ở phía trên một nhân ảnh ngân sắc thoi xán hiện lên một khuôn mặt quen thuộc, hần nhất thời trở nên trợn mắt hộc mồm. "*Hàn Nguyệt? Thế nào lại là nàng? Nàng chính là người Hàn gia sao? Khó trách lúc trước lại cảm thấy Hàn Tuyết có chút quen mắt, nguyên lai là tỷ muội *...*"

Đối với vị học tử ở Nội viện lúc trước này, Tiêu Viêm coi như là có ấn tượng sâu đậm, đối với việc lúc trước âm thầm đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ mà nàng vất vả tìm được lấy đi, hần vẫn luôn cảm thấy lỗi, bất quá sau ba năm hần tại dưới lòng Thiên Phần Luyện Khí Tháp đi ra thì Hàn Nguyệt cũng đã tốt nghiệp rời đi, cứ như thế nó liền trở thành một điều tiếc nuối trong lòng hần, không nghĩ tới, hiện giờ mới tới Trung Châu, thế lực đầu tiên hần tiếp xúc cư nhiên lại là gia tộc của nàng" Hai chữ duyên phận quả nhiên là làm cho người ta khó có thể nắm bắt được.

Bầu không khí bên trong phòng nghị sự hơi có chút khẩn trương, phần đông cường giả Hồng gia đều hai tay ôm trước ngực, cười lạnh nhìn người Hàn gia, cầm đầu bọn họ là một gã nam tử thân mặc thanh sắc y sam, tuổi ước chừng 26, 27, khuôn mặt cũng không thể nói là anh tuấn, nhưng cũng có được một phần si lực, ánh mắt lộ ra một luồng trường dương khí tức khó có thể che dấu, mà hắn cũng quả thật là có vốn liếng để ngang ngược.

"Hồng Thần, người hôm nay dẫn người xông vào Hàn gia chúng ta không phải là quá đáng lắm sao? Đừng tưởng rằng người là đệ tử Phong Lô Các liền có thể không hề kiêng sợ, Hàn gia chúng ta có thể đứng sừng sững tại Thiên Bắc Thành này nhiều năm như vậy, cũng không phải là dễ bị người khác đâm đạp đâu!" *Trong đại sảnh, một gã trung niên thân mặc cẩm bào, chậm rãi nói, âm điệu cũng không lớn nhưng lại có loại cảm giác không giận mà uy.*

"Hàn bá phụ cũng không cần phải uy hiếp tiểu chất, tiểu chất hôm nay đến đây chỉ là muốn hỏi một chút, những điều kiện mà Hồng gia vài ngày trước đưa ra đã có câu trả lời hay chưa thôi?" *Vị thanh y nam tử được gọi là Hồng Thần kia may mắn không thềm để ý cười cười, chợt ánh mắt đột nhiên chuyển hướng sang khuôn mặt không chút dao động nào của vị ngân nữ tử, nhếch miệng cười nói.*

"Hàn gia ta, không có thông lệ hai nữ cùng hầu hạ một chồng, hơn nữa ta cũng sẽ không cho phép điều này. Loại sự tình mà Hồng gia yêu cầu, Hàn gia ta tuyệt sẽ không đáp ứng!" *Nam tử trung niên cương quyết nói.*

"Hắc hắc, một khi đã như vậy thì cũng chớ trách Hồng gia ta vô tình!" *Nghe vậy, sắc mặt Hồng Thần cũng liền âm trầm, cười lạnh nói.*

"Mặc dù Hàn gia ta không sánh bằng Hồng gia các người, nhưng muốn nuốt được Hàn gia ta thì Hồng gia các người tất cũng sẽ phải thương cân đoạn cốt!" *Nam tử trung niên ánh mắt âm sâm nhìn chằm chằm vào Hồng Thần, chậm rãi nói.*

Hồng Thần lại lần nữa cười lạnh, đứng dậy, làm như tùy ý nói: "Có lẽ Hàn bá phụ còn không biết, tiểu chất vài ngày trước đã chính thức trở thành nội đệ tử Phong Lô Các - Bắc rồi"

Lời này của Hồng Thần giống như là thả một quả bom hạng nặng vào trong đại sảnh vậy, không chỉ có sắc mặt mọi người đều đại biến, mà ngay

cả trên nét mặt không lộ rõ vẻ vui buồn của Hàn Nguyệt, lông mi thon dài cũng run run lên dù rất nhỏ.

Ánh mắt Nam tử trung niên càng âm trầm, trong vẻ âm trầm cũng chứa đựng cả nét cay đắng, hẳn là không dự đoán được, Hồng Thần này cư nhiên có thể trở thành nội các đệ tử tại Phong Lô Các - Bắc, như vậy quyền lực của hắn tại Phong Lô Các - Bắc cũng tăng thêm không ít, cứ như vậy, lực ảnh hưởng của Hồng gia lại càng to lớn hơn.

"Hiện tại Hàn gia đã từng cùng Hồng gia có một ít giao tình, ta có thể cấp cho Hàn gia một con đường, ba ngày sau, trên Thiên Thạch Thai tại nội thành, chỉ cần tìm ra người nào bên trong Hàn gia có khả năng đánh bại được ta, hơn nữa bất luận người kia có phải là... người Hàn gia các người hay không, Hồng gia ta, trong vòng mười năm tất sẽ không tiếp tục tìm kiếm người các người gây phiền toái nữa, đương nhiên, nếu là thất bại..., Hàn Tuyết, Hàn Nguyệt sẽ là người của ta! Như thế nào?" Nhìn thấy sắc mặt mọi người Hàn gia đều đại biến, Hồng Thần cũng là cười lớn một tiếng rồi chợt nói.

Nghe vậy, sắc mặt câu từ nam tử trung niên cho đến một ít trưởng lão Hàn gia đều không khỏi hơi đổi, tuy nói tính tình Hồng Thần này kiêu ngạo nhưng thiên phú tu luyện lại là rất mạnh, nếu không hẳn cũng sẽ không được Phong Lô Các nhìn trúng, hơn nữa thu vào nội các, thực lực của hắn hôm nay sợ là tại thất tinh, thậm chí là bát tinh Đẩu Hoàng, ở bên trong đám người cùng thế hệ, cả Thiên Bắc Thành này sợ là khó có người có thể địch lại được, tỷ thí như vậy, quả thực chính là khi dễ người ta a. "Nhưng, nếu không đồng ý việc này..., chỉ sợ Hồng gia thật sự sẽ vận dụng thủ đoạn cuối cùng. Đến lúc đó lại cả Phong Lô Các - Bắc cũng nhúng tay vào thì Hàn gia thật là chạy trời không khỏi nắng..."

Trầm mặc trong đại sảnh kéo dài hồi lâu, rốt cục thì bị một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đánh vỡ mà. *"Tốt, Hàn gia ta tiếp nhận, bất quá nếu như thua, ta sẽ gả cho người, nhưng muội muội của ta thì không được!"*

Hồng Thần đột nhiên ngẩng đầu, mục quang như liệt hỏa nhìn về phía Hàn Nguyệt, một lát sau, cười to nói: *"Được, cứ theo ý của người, trước hết cứ cưới tỷ tỷ cũng được! Một khi đã như vậy, hôm nay Hồng Thần ta liền cáo từ, ba ngày sau, chúng ta sẽ gặp lại trên Thiên Thạch Thai!"*

Lời nói vừa dứt, Hồng Thần liền vung tay lên, mang theo đoàn người cười lớn đi ra, cuối cùng liền biến mất tại bên ngoài trang viên.

Nhìn thấy đám người Hồng Thần đã rời đi nhưng không khí trong đại sảnh vẫn trầm mặc như trước, một lát sau, nam tử trung niên kia mới than nhẹ một tiếng rồi nói: "*Nguyệt Nhi, ngươi có nắm chắc không?*"

"*Không có...*" Hàn Nguyệt ngọc thủ hơi có chút khẩn trương, khẽ hít một hơi, nói: "*Nhưng ngoại trừ như vậy ra, còn có những cách nào khác sao? Tại bên trong Thiên Bắc Thành này không có mấy người trong cùng thế hệ với hắn có thể tiến vào Đấu Hoàng cho nên cơ hồ là không có ai có thể đánh lại Hồng Thần, bọn họ là muốn đẩy Hàn gia ta vào con đường tử lộ để ta phải thôi lui, có như vậy, mới có thể đạt được thời cơ"*

"*Ai nói thế, ta có người lựa chọn tốt hơn này!*"

Hàn Nguyệt lời nói vừa dứt, một đạo thanh âm trong suốt động lòng người từ ngoài đại sảnh truyền vào, mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hàn Tuyết đang chạy vào, tất cả đều cảm thấy vui vẻ.

"*Nha đầu ngươi, cuối cùng cũng đã trở lại... Bất quá chuyện nơi đây không cần ngươi phải tham gia*" Nam tử trung niên nhìn Hàn Tuyết, đầu tiên là cười sảng nịch, sau đó phát phát tay, nói, Hồng Thần có thể nói ra những lời này, tự nhiên là không có lo lắng, tại bên trong Thiên Bắc Thành này hầu cơ hồ là khó tìm được địch thủ trong đám người cùng thế hệ, tại bên trong Hàn gia như thế nào còn có người so với Hàn Nguyệt thích hợp hơn chứ.

Đối với lời nói của nam tử trung niên..., Hàn Tuyết cũng không có giải thích gì thêm, nghiêng đầu hướng về bên ngoài nói: "*Tiến vào đi*".

Nhìn thấy hành động của nàng, mọi người trong đại sảnh cũng không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt hướng ra phía ngoài đại sảnh, trong lòng cũng là nói thầm, nha đầu kia chẳng lẽ thật đúng là có người lựa chọn hơn sao?

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, một lát sau, một thanh niên thân mặc ma bố ý sam, mặt mang vẻ bất đắc dĩ, chậm rãi mà vào, chợt ánh mắt nhìn thấy Hàn Nguyệt sau khi nhìn hắn liền đứng bật dậy. Hắn bèn cười khan một tiếng, nói: "*Hàn Nguyệt học tử, cũng đã vài năm rồi chưa gặp lại a*"

-----oOo-----

Chương 949: Thử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn thanh niên thân mặc một bộ ma bố y sam bình thường, trên khuôn mặt trẻ tuổi thanh tú có chút cười nhàn nhạt, dù là lấy tính tình của Hàn Nguyệt thì giờ phút này cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia cũng nhìn không được hơi hơi hé mở ra, phải sau một hồi lâu mới kinh ngạc thất thanh nói: "*Tiêu Viêm? Ngươi tại sao lại ở nơi này?*"

Tiêu Viêm giang tay, "*Chuyện này kể ra e rằng có chút dài dòng*"

"*Ách? Tỷ tỷ, ngươi nhận biết Tiêu Viêm tiên sinh sao?*" Vào thời điểm Hàn Nguyệt kêu lên tên của Tiêu Viêm, Hàn Tuyết cũng cảm thấy sững sờ, thế gian này chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Mỹ mục Hàn Nguyệt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, một lát sau, lại thản nhiên cười, nét tươi cười thật mỹ lệ như hoa quỳnh nở rộ, làm cho bầu không khí căng thẳng trong đại sảnh liền được hạ xuống, mỹ mục của nàng tại trên người Tiêu Viêm đảo qua một vòng, trêu tức nói: "*Tự nhiên là nhận thức, lại nói, ta còn tính là học tỷ của hắn đấy*".

"*Ha ha, vị tiểu huynh đệ này chẳng lẽ cũng là Nội viện đệ tử của Già Nam Học Viện? Nghe nói Nội viện thu nhận đệ tử có chút nghiêm khắc, có thể đi vào trong đó, nói vậy vị tiểu huynh đệ này cũng là nhân trung long phượng rồi*" Vị mặc cẩm bào ở một bên lúc này cũng cười nói, những lời này cũng không phải vô căn cứ, ngay khi Tiêu Viêm vừa xuất hiện thì hắn đã tỉ mỉ đem hắn đánh giá một lần, sau đó lại có chút kinh ngạc phát hiện, mặc dù lấy hắn là một người đã bước một chân vào đẳng cấp Đấu Tông cũng có chút nhìn không thấu vị thanh niên trước mắt này.

"*Đây là phụ thân ta và cũng là gia chủ Hàn gia - Hàn Trì*" Hàn Tuyết tại bên cạnh Tiêu Viêm thấp giọng giới thiệu.

"*Đâu chỉ là nhân trung long phượng, hắn khi mới có thực lực Đại Đấu Sư*

đã dám cùng cường giả Đấu Hoàng đối chiến, mới đi vào Nội viện không đến một năm liền trực tiếp trở thành người đứng đầu trên Cường bảng, lấy sự gan dạ sáng suốt cùng thiên phú của hắn, tại bên trong Nội viện tuyệt đối không ai sánh bằng" Hàn Nguyệt che miệng khẽ cười nói, phong thái thật động lòng người.

Mà nghe được những lời này của nàng, sắc mặt của nhiều người Hàn gia trong đại sảnh đều có một chút biến hóa, đối với Già Nam Học Viện bọn họ cũng là có chút rõ ràng, tự nhiên cũng biết thiên phú của đệ tử nơi đó phần lớn đều là không kém, mà có thể trở thành người nổi bật tại nơi đó thì đều phải là loại người kinh tài tuyệt thế, thật không nghĩ tới thanh niên thoạt nhìn rất bình thường ở trước mặt này cư nhiên lại có lai lịch như vậy.

Hàn Tuyết cũng đồng dạng vì lời nói của Hàn nguyệt... mà có chút ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm, trong đôi mắt đẹp ánh lên tia sáng kỳ dị, lại là có vẻ nồng đậm, đối với Cường bảng bên trong Già Nam Học Viện nàng cũng đã từng được nghe Hàn Nguyệt đề cập qua, mặc dù là lấy thiên phú của tỷ tỷ nàng cũng chỉ có thể ở dưới thứ hạng 10, mà 10 người ở top đầu đều là một ít thiên tài, về phần ba người đứng đầu có lẽ phải dùng từ quái vật để mô tả họ.

"Hàn Nguyệt học tỷ quá khen, đây chẳng qua chỉ là nhờ vận may thôi" Nhìn Hàn Nguyệt đưa bản thân mình lên cao như vậy, Tiêu Viêm nhất thời cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu nói.

Hàn Nguyệt mỉm cười, nhìn thấy Tiêu Viêm không muốn dây dưa tiếp đề tài này nên lập tức chuyển sang vấn đề khác, thanh âm mang theo một chút tò mò hỏi: *"Người như thế nào cùng Tuyết nhi ở cùng một chỗ vậy?"*

Nghe vậy, Hàn Tuyết ở bên cạnh liền nhanh chóng kể lại mọi chuyện, đem chuyện từ ở đại mạc cho đến những chuyện phát sinh trên đường đại khái nói một lần.

"Hóa ra là như thế. Như vậy phải thật sự cảm tạ Tiêu Viêm tiểu huynh đệ rồi, nếu người không ra tay, chỉ sợ tiểu nữ cho đến xa đội Hàn gia lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng a" Nghe được Hàn Tuyết kể lại những biến cố xảy ra trên đường, sắc mặt vị cảm bào nam tử kia cũng liền hơi đổi, chợt đứng dậy ôm quyền hướng Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Hàn tộc trưởng khách khí rồi, ta được Hàn Tuyết cứu giúp tự nhiên là

phải trả lại nhân tình này rồi" Tiêu Viêm cười nói.

"Ha hả, người đã là bạn cũ của Nguyệt nhi, lại là ân nhân cứu mạng Tuyết nhi, nếu như không ghét bỏ thì cứ kêu một tiếng Hàn bá phụ là được rồi, cái danh xưng Hàn tộc trưởng này nghe quá xa lạ" Hàn Trì khoát tay áo, sang sảng cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không cự tuyệt, nên đành phải gật gật đầu.

"Phụ thân, Hồng gia kia lại tới đây nháo sự sao?" Nhìn thấy song phương bước đầu nhận thức, liễu mi Hàn Tuyết nhất thời thành một đường, nói.

"Ai..., Hồng gia kia vẫn muốn tự mình độc chiếm Thiên Bắc Thành, đối với Hàn gia chúng ta luôn không vừa mắt, trước đây bởi vì thực lực hai bên không sai biệt nhiều nên cũng không phát sinh chuyện gì, nhưng gần đây Hồng Thần từ Phong Lô Các - Bắc trở về, nghe nói lần này hẳn đã trở thành nội các đệ tử của Bắc Các, địa vị cùng với trước kia liền trở nên không còn như nhau nữa, mà lúc này, danh vọng của Hồng gia cũng rất là bành trướng, hiện giờ phân đông thế lực trung lập tại Thiên Bắc Thành đều là vì vậy mà gia nhập về phe Hồng gia" Hàn Trì thở dài một hơi, nói.

"Phong Lô Các - Bắc? Không phải là Phong Lô Các à?" Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút nghi hoặc hỏi khẽ với Hàn Tuyết.

"Phong Lô Các chia làm Đông – Tây – Nam - Bắc bốn Các, phân biệt tọa lạc tại bốn góc của Trung Châu Bắc vực, mà kia Phong Lô Các - Bắc vừa đứng lại ở trên Tê Phượng Sơn cách bên ngoài Thiên Bắc Thành khoảng ngàn dặm, Hồng Thần, chính là nội các đệ tử của Phong Lô Các - Bắc" Hàn Tuyết giải thích.

Tiêu Viêm lúc này mới thoáng giật mình, rồi lại lần nữa kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Phong Lô Các, chỉ là là một phân Các mà cũng làm cho Hàn gia phải kiêng kỵ như vậy. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Yêu cầu mà Hồng Thần đưa ra là muốn người cùng tỷ tỷ người đồng thời gả cho hắn, tuy nói trong việc này một phần là do hắn nhìn trúng chị em người, nhưng điều muốn nhiều hơn có lẽ là dần dần ăn mòn Hàn gia ta" Loại yêu cầu cùng quý kế này ta tất nhiên sẽ không đáp ứng. Hồng gia mặc dù thế lớn, nhưng nếu thực sự hướng Hàn gia ta động thủ thì bọn họ

tất cũng sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ" Hàn Trì chậm rãi nói.

Hàn Tuyết ngọc thủ chợt khẩn trương, âm thanh lạnh lùng nói: "Cho nên tên kia mới vừa rồi đưa ra loại yêu cầu này để cho chúng ta tìm được một người cùng thế hệ có thể cùng hấn ứng chiến sao?"

"Ân" Trong đám người Hàn gia xuất sắc nhất cũng thế hệ với hấn chỉ có tỷ tử của người, nhưng hiện giờ nàng cũng bắt quá mới chỉ vừa tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng, hơn nữa nguyên nhân bên trong vẫn còn là nhờ có được một phen kỳ ngộ, mà Hồng Thần kia, ít nhất hấn cũng đã là thất tinh Đấu Hoàng, hơn nữa còn học được rất nhiều cao giai đấu kỹ của Phong Lô Các, Nguyệt nhi hiện tại đã không còn là đối thủ của hấn nữa rồi" Hàn Trì cười khò một tiếng, nói: "Hơn nữa đừng nói là Hàn gia, cho dù là nhìn khắp Thiên Bắc Thành, trong đám người cùng thế hệ đã khó có thể tìm ra được người cùng Hồng Thần chống đỡ được, Hồng Thần dám đưa ra loại điều kiện này tự nhiên là có sự nắm chắc rất lớn" Cho nên nói, lúc này đây, Hàn gia có chút phiền toái.

"Phiền toái thì phiền toái, bắt quá cũng không phải là không thể giải quyết được, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có người nào đó đáp ứng xuất thủ tương trợ" Hàn Nguyệt mỉm cười, đột nhiên nói.

Nghe được lời của nàng, từng ánh mắt trong đại sảnh nhất thời đồng loạt hướng về phía Tiêu Viêm, Hàn Tuyết cũng là ở một bên liên tục gật đầu nói: "Đúng, Tiêu Viêm tiên sinh rất mạnh, nếu như hấn có thể xuất thủ nhất định có thể đánh bại được Hồng Thần!"

Bị mọi người nhìn chăm chú vào, Tiêu Viêm không khỏi có chút không biết làm sao, hai tỷ muội này bề ngoài thoạt nhìn đều cũng có một chút lạnh lùng khiến người khác phải cách xa, nhưng ẩn dấu bên trong lại cất giấu nhiều nét giao hoạt.

Nhìn thấy thần sắc không biết phải làm sao của Tiêu Viêm kia, Hàn Nguyệt khẽ cắn răng, chợt bước lên tới gần người trước hấn, cách một đoạn chỉ đủ hai người nghe thấy, nói: "Tiêu Viêm, việc này đối với Hàn gia quá trọng yếu, hi vọng người có thể xem tại một ít giao tình, trong dĩ vãng mà trợ giúp một tay, cùng lắm thì, chuyện người vụng trộm đem Địa Tâm Thối Thế Nhũ mà ta vất vả tìm được lấy đi ta không tính toán nữa"

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm nhất thời trở nên xấu hổ, ngưng ngưng nói:

"Hàn Nguyệt học tử, người làm sao lại biết?"

"Người xem ra là đã quên đầu Đại Tinh Tinh biết nói tiếng người và là thủ hộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ sao chứ?" Hàn Nguyệt khẽ cười nói.

Tiêu Viêm cười khỏ, hóa ra là còn súc sinh kia.

"*Thế nào?*" Ánh mắt Hàn Nguyệt vẫn nhìn về Tiêu Viêm, trong con mắt xinh đẹp hiện lên chút ít nét khẩn cầu.

Tiêu Viêm trầm ngâm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không nói lời nào, Hàn Nguyệt không khỏi có chút thất vọng, hàm răng khẽ cắn, chột giống như lấy hết can đảm nói "Chỉ cần người có thể giúp Hàn gia ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này, ta.. ta ... "

"Người chẳng lẽ cũng muốn trở thành thị thiếp của ta sao?" Tiêu Viêm khóe miệng run run một chút, nói tiếp lời của nàng.

Nghe vậy, khuôn mặt Hàn Nguyệt nhất thời dâng lên một mảnh mây đỏ, cả hai cái tai mềm mại đều là trở nên nóng lên.

"Ai, đừng phải là cái này, ta thật sự là quá sợ rồi"

Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, quả nhiên không hổ là tử muội, chẳng lẽ nói cái này tâm hữu linh tê sao? Đều biết được hấn sợ nhất là cái gì"

"Ta không dám cam đoan với các người về cái gì, chỉ có thể nói, ta sẽ cố hết sức thôi" Thở dài một hơi, có lẽ là bởi vì trong lòng đối với việc lúc trước vụng trộm, đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ mà Hàn Nguyệt vất vả tầm được lấy đi, mà cảm thấy có một tia xin lỗi, nên Tiêu Viêm sau khi trầm ngâm một lát sau, liền chậm rãi gật gật đầu nói.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, trong đôi mắt Hàn Nguyệt nhất thời xuất hiện nét kinh hỉ, đôi mắt đẹp sáng quắc nhìn chăm chăm vào người phía trước hỏi: "Thật sự sao?"

Trước ánh mắt nóng rực của nàng, Tiêu Viêm chỉ đành gật đầu lần nữa.

"Phụ thân, nếu đúng như lời Hồng Thần đã nói, chỉ cần là cùng thể hệ,

mặc kệ có phải là người Hàn gia ta hay không, cũng có thể tham gia, như vậy, Tiêu Viêm tiên sinh đây, tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất lúc này" *Hàn Nguyệt hướng về phía Tiêu Viêm thản nhiên cười, sau đó xoay người hướng về phía Hàn Trì nói.*

"Ha hả, vì phụ tất nhiên là tin tưởng vào ánh mắt của ngươi, bất quá việc này liên lụy thật lớn, tuy nói Tiêu Viêm tiểu huynh đệ có thể bắt giữ được hai người Hồng Liệt, Hồng Mộc hai người, nhưng điểm này thì Hồng Thần cũng có thể làm được. Hẳn thân là đệ tử Phong Lô Các - Bắc, học được không ít cao giai đấu kỹ uy lực rất mạnh, đừng nói là đồng cấp, cho dù là cao hơn với hắn 1 - 2 tinh chỉ sợ cũng khó có thể chiến thắng hắn được... Lời này chỉ sợ làm cho trong lòng Tiêu Viêm tiểu huynh đệ có chút không phục, nhưng loại tỷ thí này, đao kiếm không có mắt, nếu để cho ngươi bởi vậy xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, Hàn gia ta cũng thật khó xử a..." *Hàn Trì chân chờ một chút rồi cười khỏ nói.*

"Phụ thân, ngươi không tin Tiêu Viêm tiên sinh có thể đánh bại Hồng Thần sao?" *Hàn Tuyết chân ngọc đập mạnh, nàng hao hết miệng lưỡi mới đưa được vị tôn đại thần đến, nếu là bởi vì những lời này của Hàn Trì mà đắc tội với hắn thì nàng biết phải làm sao chứ?*

Bị hai nữ nhi nghi ngờ, Hàn Trì cũng đành phải cười khỏ, không phải hắn không tin Tiêu Viêm, mà là Hồng Thần này quả thật quá mạnh mẽ, lần tỷ thí này nếu như thua... đây chính là việc cả đời của Hàn Nguyệt a, đừng nói là hắn, chỉ sợ trong toàn bộ người của Hàn gia ra thì ngoại trừ hai người nha đầu này ra cũng không còn ai dám tùy tiện quyết định như vậy a.

"Tuyết Nhi, Nguyệt Nhi, các ngươi cũng không cần phải ép đại ca, nếu như các ngươi đã có lòng tin như vậy đối với vị Tiêu Viêm tiểu huynh đệ này, thì ta có thể ra mặt thử xem sao? Dù sao việc này cũng quan hệ đến sự tồn vong của Hàn gia ta nên chúng ta không thể có nửa điểm sơ sẩy a" *Vị nam tử trung niên nhìn qua tuổi ước chừng tại 40 liền đứng dậy, hướng về phía hai người Hàn Tuyết cười nói: "Chỉ cần vị Tiêu Viêm tiểu huynh đệ này có thể dưới công kích của ta mà chống đỡ được mười hiệp, như vậy lần tỷ thí này mời hắn ra tay, như thế nào?"*

Nghe vậy, Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt chân chờ một chút, hai người quay sang liếc mắt nhìn nhau, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, thanh âm có chút không yên nói: "Đây là nhị thúc của ta - Hàn Điền, thực

lực ước chừng tại bát tinh Đẩu Hoàng, người có... hay không nắm chắc?"

Tiêu Viêm đồng dạng cũng biết trận tỷ thí cùng Hồng Thần kia có tầm quan trọng thế nào đối với Hàn gia cho đến Hàn Nguyệt, vì vậy đối với cô tin tưởng của hai người Hàn Tuyết, hẳn cũng hơi có chút cảm động, các nàng là đem vận mệnh cả đời đặt ở trên người của hắn.

Tiêu Viêm chậm rãi tiến lên, hướng về phía Hàn Điền chấp tay, khẽ cười nói: "Trong vòng mười hiệp, chỉ cần tại hạ bị đánh trúng một lần thì việc này coi như không cần bàn tới nữa!" Hắn vừa nói xong, trong đại sảnh nhất thời dâng lên một mảnh xôn xao!

-----oOo-----

Chương 950: Cửu Chuyển Phong Du Bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, mọi người bên trong đại sảnh ngay cả Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt cũng là cảm thấy sững sờ, trong mười hiệp chỉ cần bị chạm vào liền bỏ qua sao? Tuy nói các nàng đều có sự tin tưởng không nhỏ đối với Tiêu Viêm nhưng mà bất kể như thế nào, Hàn Điền cũng là một vị bát tinh Đẩu Hoàng hàng thật giá thật, kể cả thực lực Tiêu Viêm có cùng ngang bằng với ông ấy đi chăng nữa thì những lời này cũng quả thật có chút ngông cuồng tự đại"

"Ha hả, xem ra Tiêu Viêm tiểu huynh đệ đối với bản thân thật sự rất có lòng tin a" Sau khi sững sờ chốc lát, Hàn Trì là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, cười nói. Những người có thể đi vào Nội viện phần lớn đều là thiên phú kinh người, Tiêu Viêm trước mặt đây đã dám mở miệng nói nói những lời này, nếu như không phải cố ý nghĩ bỏ qua chuyện này..., như vậy đối với thực lực của chính mình thật sự rất có lòng tin, loại tình huống này hẳn lại hy vọng nó nghiêng về hướng sau hơn.

"Tiêu Viêm. Công pháp ông ấy tu luyện chính là Phong thuộc tính, thân pháp tất nhiên cũng sẽ rất nhanh đấy, người liệu có làm được không?" Hàn Nguyệt cũng chần chờ một chút, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm nhẹ giọng

nói.

"Các ngươi đã tại trước mặt nhiều người đề cao ta lên tận trời như vậy, nếu chỉ là biểu hiện bình thường thì chính là ta đã không tốt rồi" *Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Điện, nói: "Hàn Điện tiên sinh, mời ra tay đi"*

"Ha ha, hảo tiểu tử, phần cuồng ngạo này, quả thực có thể cùng so sánh với tên Hồng Thần, hảo, ngươi đã cố ý như thế ta đây liền tới thử xem, nhìn ngươi tại trong vòng mười hiệp như thế nào làm ta không chạm đến người người!" *Hàn Điện cũng là cười to một tiếng, cước bộ hướng phía trước bước một bước, đầu khí hùng hồn giống như thủy triều từ trong cơ thể bùng phát ra, chợt từng đạo lốc xoáy hình thành tại quanh thân, cuồng phong gào thét mà ra, đem mặt đất đầy tro bụi trong đại sảnh đều cuốn phăng đi*

"Cẩn thận...." *Nhìn thấy Hàn Điện thúc dục đầu khí, Hàn Nguyệt cùng Hàn Tuyết cũng vội vàng lui về phía sau, có chút quan tâm nhắc nhở một câu.*

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, thân thể chưa từng có nửa điểm di động, quần áo trên thân tại đối diện với cuồng phong liền vù vù phiêu động, nhưng mà hai tròng mắt đen nhánh thế nhưng lúc này lại trở nên sáng chói một cách dị thường.

"Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, ngươi vẫn còn nhỏ nên cần hiểu rõ, Cửu Chuyển Phong Du bộ này là kỹ năng thành danh của ta, hôm nay thi triển ra, ngươi cũng đừng trách ta ý lớn hiệp nhỏ đây" *nồng đậm lốc xoáy ngưng tụ tại hai chân của Hàn Điện, hấn quát nhẹ một tiếng, bàn chân đột nhiên đập mạnh một cái! "Xuy!" Cước bộ đập mạnh, cuồng Phong nổi lên, mà thân hình Hàn Điện nháy mắt biến mất vào bên trong tiếng gió hú.*

Nhãn mang Tiêu Viêm chớp lên, tiếp theo, thân thể đột nhiên không hề dự liệu trước lướt ngang từng bước sang bên phải, mà theo này thân thể vừa mới di động, một cái thủ chương được bao bọc bởi đầu khí nồng đậm đánh tới vị trí vừa rồi hấn mới đứng" Cảm giác lực thật là nhạy cảm! Du Phong nhị chuyển!"

Một kích thất bại, trong mắt Hàn Điện nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc, chợt cước bộ nhanh chóng bước ra hai bước với một độ cong huyền diệu, sau

đó thân thể giống như hóa thành một ngọn gió xoay trở lại, lại lần nữa đánh về phía Tiêu Viêm.

Đôi mắt với việc Hàn Điện nhanh chóng theo sát, Tiêu Viêm lại là cười cười, bàn chân đạp xuống đất, một đạo tiếng nổ mạnh từ lòng bàn chân vang lên, một luồng lực đẩy ra, trực tiếp đem thân thể Tiêu Viêm bắn đi.

Bạo Bức - thân pháp đấu kỹ thứ nhất của Tiêu Viêm, vốn sau khi có Tam Thiên Lô Động, hắn cũng đã rất lâu rồi chưa từng thi triển lại kỹ năng này, hiện giờ thi triển ra, bằng vào sức khổng chế cực kỳ tinh chuẩn của hắn, hiệu quả cùng so sánh với năm đó tự nhiên là không cần nói cũng biết.

"Tam chuyên!"

Thân hình Tiêu Viêm vừa mới ổn định, phía sau liền đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, một đạo cuồng phong dữ dội lao đến.

Sắc mặt không hề thay đổi, hữu cước Tiêu Viêm nhẹ nhàng điểm xuống mặt đất, mũi chân liền dán sát sàn nhà rồi nhanh chóng trượt đi, hiềm hiềm đem đạo công kích từ phía sau công tới kia tránh né một cách tài tình.

Ở bên trong đại sảnh, cơ hồ đều bị linh hồn lực lượng của hắn bao phủ, chỉ cần bất kỳ một điểm gió thổi cỏ lay nào cũng sẽ bị Tiêu Viêm phát hiện, tuy nói cái gọi là Cửu Chuyển Phong Du bộ kia của Hàn Điện có thể tạo ra cuồng phong để ẩn giấu thân hình, nhưng dưới linh hồn cảm giác lực quan sát thì không có chút hiệu quả nào, nói cách khác, nhất cử nhất động của hắn đều hiện rõ ràng ở bên trong đại sảnh Tiêu Viêm, dưới loại tình huống này mà muốn đánh trúng Tiêu Viêm dễ vậy sao, huống hồ, bàn về độ tinh diệu của thân pháp, hắn cùng Tiêu Viêm so sánh thì vẫn còn có một ít chênh lệch.

"Hảo tiêu tử, quả nhiên có vài phần năng lực! Tứ chuyên!"

Ba lượt công kích đều là bị Tiêu Viêm lấy ưu thế sai một ly mà né qua, sắc mặt Hàn Điện cũng dần dần ngưng trọng, quát khẽ một tiếng, thanh sắc đấu khí nồng đậm gào thét xoay tròn bên ngoài thân thể hắn, một luồng hấp lực từ hắn tràn ngập ra, làm cho mọi người trong đại sảnh đều phải vội vàng lui về phía sau.

Hấp lực dữ dội tuôn ra, tốc độ của Hàn Điền tức thì tăng vọt rất nhiều, huu một tiếng hóa thành một đạo thanh mang bắn thẳng về phía Tiêu Viêm. Nhưng, Tiêu Viêm liền xoay người theo một độ cong quỹ dị mà người bình thường khó có thể đoán trước được, lại lần nữa đem nó tránh đi

"Ngũ chuyên!"

"Lục chuyên!"

Bên trong đại sảnh, giao phong càng ngày càng nóng hơn, tốc độ của Hàn Điền cũng là càng ngày càng khủng bố, tới cuối cùng, ngoại trừ một số ít người ra, còn lại cơ hồ không còn ai có thể thấy thân hình hắn được nữa, dù cho có khả năng cảm giác được cũng chỉ vì ở bên trong lốc xoáy không ngừng tràn ngập ra hấp lực, nhưng mà, cho dù trong tình huống như vậy, sắc mặt thanh niên thân mặc ma bố y kia vẫn bình thản như trước, cước bộ ngẫu nhiên lúc thì đạp về phía trước, khi thì lui về phía sau, hoặc là chéch sườn, mỗi một lần đều chỉ di động một khoảng rất nhỏ, nhưng lại vừa vặn có thể đem công kích Hàn Điền né tránh đi"

"*Hảo lợi hại*" Hàn Tuyết mặt cười vui sướng nhìn Tiêu Viêm thong dong như vậy, nhin không được hô nhỏ lên.

"*Quả nhiên thực khủng bố, xem ra mấy năm nay, hắn cũng đã trở nên mạnh mẽ rất nhiều a...*" Hàn Nguyệt cũng là nhẹ nhẹ gật đầu, tuy nói trước kia Tiêu Viêm có thể cùng Đấu Hoàng cường giả tương chiến, nhưng hiện tại với thân pháp thong dong của hắn thì đã vượt rất xa rồi"

"*Người này, rất mạnh!*" *Nhìn trận giao phong giữa sân đến hoa cả mắt, sắc mặt Hàn Trì cũng dần dần ngưng trọng, một lát sau, trầm giọng nói.*

"*Nếu là hắn cùng với Nhị ca sinh tử tương chiến..., chỉ sợ ngay cả Nhị ca cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn, chiếu theo ta dự tính, người này thật đúng là có thể cùng Hồng Thần đối chiến*" *Một gã nam tử dung mạo cùng Hàn Trì có vài phân tương tự cũng chậm rãi nói.*

"*Ha hả, cứ tiếp tục theo dõi đi, nhìn xem hắn có thể hay không thật sự đem Cửu Chuyên Phong Du bộ của Nhị đệ đều né tránh hết thủy*" *Hàn Trì cười cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào giữa sân, nói. "Cửu chuyên!"*

Khuôn mặt to lớn của Hàn Điền lúc này cũng đã biến thành màu xanh,

một đạo lốc xoáy màu xanh đậm điên cuồng xoay tròn tại song cước của hắn, sàn nhà cứng rắn đều bị vỡ tan ra, lộ ra cả bùn đất ở bên dưới. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Huu!" Thanh mang như chớp xẹt qua đại sảnh, nhưng cuối cùng vẫn như cũ là không chạm đến được dù chỉ là cái tay áo của Tiêu Viêm.

"Thập chuyên, Cửu Bộ Phong!"

Công kích lại tiếp tục thất bại, Hàn Điền đột nhiên hét to một tiếng (DG: thăng này hét lắm nhỉ - hét cho nó khí thế ấy mà: Biên), thân hình vừa chuyên liền hóa thành một đạo lốc xoáy, bước ra chín bước, tạo thành một hình tròn đẹp mắt cách người Tiêu Viêm tầm trượng, mà theo chín bước này bước ra, chín đạo lốc xoáy màu xanh đậm nhất thời hiện ra, đem tất cả đường lui của Tiêu Viêm đều phong kín lại! "Hợp! "

Hàn Điền thủ ấn vừa động, chín đạo lốc xoáy nhất thời bạo xuất ra phong thanh ô ô, chọt điên cuồng xoay tròn, nhằm xé rách Tiêu Viêm đang ở trung tâm. "Lần này, ta muốn nhìn xem ngươi trốn đi đường nào!" nhìn Tiêu Viêm đang bị phong tỏa, Hàn Điền cười to nói. "Ngưng!"

Tiếng cười của Hàn Điền vừa mới vang lên, một tiếng quát nhẹ từ bên trong chín đạo lốc xoáy truyền ra, chọt không gian truyền đến một ít ba động cực nhỏ, chín đạo lốc xoáy đang xoay tròn cứ nhiên liền xuất hiện một chút đình trệ!

Mà vào khoảnh khắc lốc xoáy đình trệ đó, một đạo ngân mang quỷ mị từ hư vô thoáng hiện ra, chọt hóa thành một đạo nhân ảnh, chậm rãi hiện ra tại trước mặt mọi người. "Hàn Điền tiên sinh, đa tạ!" Tiêu Viêm hướng phía Hàn Điền vẫn đang động lại nét tươi cười trên khuôn mặt kia chấp tay, cười nói.

"Không gian chi lực? Ngươi là Đấu Tông cường giả?"

Ngốc trệ kéo dài chốc lát, khuôn mặt Hàn Điền đột nhiên nảy lên một chút kinh hãi, thất thanh nói, năng lực mà lúc trước Tiêu Viêm làm cho lốc xoáy đình trệ không gian vụn vẹo, đây rõ ràng là không gian chi lực mà chỉ có Đấu Tông cường giả mới có thể thi triển được

Không chỉ có Hàn Điền kinh hãi, những người trong đại sảnh hiện giờ, cho

dù là Hàn Trì, lúc này trên mặt cũng là nhật trùng khẩu ngọc, là người bước một chân vào Đấu Tông cường giả, hẳn đối với không gian chi lực rất mãn cảm, lúc trước vào khoảnh khắc đó, hẳn dám khẳng định, Tiêu Viêm đích thực là thi triển ra không gian vạn vạo mà chỉ có Đấu Tông cường giả mới có thể làm được.

"Ha hả, Hàn Điền tiên sinh hiểu lầm, ta nhưng vẫn chưa đạt tới cấp độ đó, không gian chi lực này, cũng là bởi vì một ít cơ duyên nên mới có thể miễn cưỡng sử dụng, bất quá lại chỉ có thể biểu hiện được một ít râu ria bên ngoài thôi" *Tiêu Viêm lắc lắc đầu, cười nói.*

Nghe vậy, nét kinh hãi trên khuôn mặt mọi người mới chậm rãi hạ xuống, mới 20 tuổi là Đấu Hoàng cũng đã thừa nhận cực hạn của bọn họ, nếu quả thực đạt đến Đấu Tông..., sợ rằng mọi người chỉ còn cách gọi một tiếng yêu quái mà thôi...

"Tiêu Viêm tiểu huynh đệ lại quá khiêm tốn, không gian chi lực là dấu hiệu của cường giả Đấu Tông, người chỉ bằng thực lực Đấu Hoàng mà có thể đem nó không chế thì cũng đủ làm người ta chân kinh rồi, lần tỷ thí này, thật ra ta đã thua, ha hả, quả nhiên là sóng sau đè sóng trước, lấy thiên phú cùng năng lực của người cũng đã đủ để tạo ra thanh danh trên mảnh đất Trung Châu này rồi" *Hàn Điền khẽ thở ra một hơi, ánh mắt đột nhiên nhìn lướt qua Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt, cười nói, "Ánh mắt hai nha đầu quả thật không tồi..."*

Ý tứ trong lời nói này khiến cho khuôn mặt có phần tương tự nhau của hai nàng nháy mắt trở nên đỏ bừng lên.

Hàn Trì cũng cười cười, mục quang đảo qua trên người Tiêu Viêm, mặc dù chỉ một thân bình thường ma bố y sam, nhưng có lẽ là bởi vì vừa mới cùng người động thủ, vị thanh niên này lúc trước thoạt nhìn còn bình bình đạm đạm, thế nhưng lúc này lại giống như một thanh vô phong độn kiếm vậy, tràn ngập một luồng áp bách rất nặng khiến cho người ta có cảm giác khó có thể khinh thị

Hàn Trì liền đứng dậy, trình trọng ôm quyền hướng về phía Tiêu Viêm, trầm giọng nói: "Tiêu Viêm huynh đệ, nếu Hàn gia ta có thể vượt qua nguy cơ lần này, ân tình của người, Hàn gia suốt đời khó quên!"

Tại phía sau Hàn Trì, phần đông người Hàn gia cũng nhất tề đứng dậy, sắc

mặt trịnh trọng ôm quyền hành lễ đối với Tiêu Viêm! Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt ở một bên cũng liếc nhau một cái rồi từng bước lui ra phía sau, đối với Tiêu Viêm khẽ khom người.

Đại lễ như vậy cũng làm cho Tiêu Viêm cười khở một tiếng, xem ra việc này đối với Hàn gia quả nhiên cực kỳ trọng yếu, lập tức thở dài, ôm quyền trầm giọng nói. "Tiêu Viêm nhất định sẽ cố hết sức!"

-----oOo-----

Chương 951: Chư Kiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe được những lời của Tiêu Viêm, nét tươi cười trên khuôn mặt Hàn Trì càng sâu hơn, hấn chấp tay nói: *"Nếu được như thế, đa tạ Tiêu Viêm tiểu huynh đệ đã đồng ý xuất thủ, nếu có cần Hàn gia phải làm gì thì chỉ cần mở miệng là được"*

Tuy nói lấy thực lực Hàn gia, muốn tìm ra người có thể đánh bại Hồng Thần cũng không phải là không được, nhưng đó đều là một ít trưởng bối trong tộc, nếu như bọn họ xuất thủ thì chỉ sợ những lão gia hỏa kia của Hồng gia cũng sẽ không đứng yên mà quan sát, sự kiện lần này bị hạn chế tại bên trong đám tiểu bối, thật sự mà nói, lớp trẻ của Hàn gia hiện tại quả thật là không có ai có thể đánh bại được Hồng Thần, mà Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện thật sự có thể tháo gỡ được khốn cục lần này của Hàn gia.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, chợt nói: *"Ta cần một ít dược liệu, thương thế trong cơ thể ta vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cần phải mất ba ngày mới có thể khiến bản thân lần nữa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong"*

"Nga? Trong cơ thể Tiêu Viêm huynh đệ cư nhiên còn có thương tích sao?" Nghe vậy, đám người Hàn Trì đều cả kinh, trong lòng đối với Tiêu Viêm coi trọng lại tăng lên không ít, có thể dưới tình huống trong người còn mang thương tích mà vẫn có thể dễ dàng tránh né thế công của Hàn Điền, vậy xem ra bọn họ đối với việc đánh giá hẳn vẫn là hơi thấp a.

"Ha hả, cũng không có gì đáng ngại, giới thiệu với Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, vị này chính là Luyện dược đại sư của Hàn gia ta, Chư Kiên lão tiên sinh, hẳn chính là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, để cho lão nhân gia ngài giúp người xem một chút đi ha, qua đó mới có thể biết được thương thế của người thế nào mới trợ giúp cho người được" Ánh mắt Hàn Trì chuyển hướng sang lão giả sắc mặt lạnh lùng ở bên cạnh, lão giả này có chòm râu bạc trắng, trên người mặc một bộ bào phục Luyện Dược Sư, tại trước ngực có một cái dược đỉnh huy chương, phía trên dược đỉnh có năm đạo văn sóng ánh vàng rực rỡ, cực kỳ chói mắt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Vị lão giả này, tại thời điểm Tiêu Viêm vừa bước vào nhà liền để ý qua, bất quá đôi phương rõ ràng có chút kiêng cữ, cho tới giờ vẫn đều là nhắm hai mắt lại, đương nhiên, đây cũng không phải nói lão nhân này là người ngạo khí, mà là phần lớn tất cả cao giai Luyện Dược Sư tại Trung Châu đại lục này đều cũng như vậy, hơn nữa cái thân phận Luyện Dược Sư cũng xác thật đủ tư cách để như vậy. Thực lực của Chư Kiên cũng bất quá vừa mới đạt tới Đấu Hoàng cấp bậc, thực lực như vậy đối với Hàn gia mà nói cũng không coi là cái gì, nhưng thân phận của hắn lại là một vị Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, điều đó khiến cho hắn tại Hàn gia có địa vị cực cao, bởi vậy có thể thấy được, Luyện Dược Sư tại Trung Châu này đều thuộc loại chạm tay vào có thể bỏng.

Bất quá tuy mơ hồ cảm giác được sự ưu việt của lão nhân này, nhưng lấy tính tình của Tiêu Viêm tự nhiên là sẽ không tự động đi tạo cái gì là quan hệ, chỉ là một gã Ngũ phẩm Luyện Dược Sư mà thôi, tại Hàn gia có thể xem như bảo vật, nhưng trong mắt hắn lại chỉ là loại bình thường.

Hiện giờ vị dược gọi là Chư Kiên lão tiên sinh này sau khi nghe được lời nói của Hàn Trì..., mới chậm rãi mở to mắt, ánh mắt tại trên người Tiêu Viêm nhìn thoáng qua, chợt thần nhiên nói: "*Người tiến lại đây để cho lão phu xem một phen đi*"

Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiêu Viêm không khỏi xẹt qua một chút vẻ cổ quái, lấy trình độ luyện dược thuật của hắn hiện giờ, nếu thật sự phải đánh giá thì tuyệt đối là tại cấp độ Lục phẩm trung đỉnh phong, mà cái lão nhân đối diện này tính toán đâu ra đấy cũng mới chỉ là một vị Ngũ phẩm Luyện Dược Sư mà thôi, cư nhiên còn có thể nói chuyện như vậy đối với hắn.

Trong giới Luyện Dược Sư, chênh lệch giữa mỗi một phẩm cũng giống như đan dược vậy, đều là cách biệt một trời một vực, ngoại trừ nhận được

một chút vật đặc thù, tỷ như Di Hỏa hoặc là có linh hồn lực lượng đặc biệt xuất sắc, nếu không rất khó xuất hiện tình huống vượt giai luyện chế đan dược mà thành công được, trong khi đó Tiêu Viêm lại có thể làm được điểm này cũng là toàn dựa vào hãn thỏa mãn hai cái điều kiện này.

Trong lòng nghĩ như vậy, Tiêu Viêm cũng là cười, sau đó chậm rãi đi lên, đưa bàn tay về phía Chư Càn.

Chư Kiên cũng không đứng dậy, cứ thẳng tắp ngồi ở ghế như vậy, liếc xéo Tiêu Viêm một cái, bàn tay gầy guộc liền cầm vào cánh tay hắn, một đạo linh hồn lực lượng nhất thời từ trong cơ thể truyền vào cơ thể Tiêu Viêm.

"Rống!"

Linh hồn lực lượng của Chư Kiên vừa mới xâm nhập vào trong cơ thể Tiêu Viêm, linh hồn thị giác liền mạnh mẽ biến đổi, các cự đại thú đầu được hình thành từ vô hình hỏa diễm tại trong cơ thể Tiêu Viêm, sau đó đối với đạo linh hồn lực lượng của hắn hung hăng rít lên một tiếng! Bên trong tiếng gầm gừ, một luồng linh hồn lực lượng kinh người giống như núi lửa bắn ra, mà dưới cổ linh hồn lực lượng cường hãn này, đạo linh hồn lực lượng của Chư Kiên giống như dã thú gặp phải lão hổ chúa tể sơn lâm vậy, một tiếng nức nở, mang theo sự kinh hãi trực tiếp chạy thục mạng ra ngoài.

Trong đại sảnh, Chư Kiên mắt đang hí hí, khuôn mặt đột nhiên nảy lên nét hoảng sợ, giống như bị giật điện buông bỏ cánh tay Tiêu Viêm ra, ghé dựa ở dưới thân liền trực tiếp bạo liệt, mà thân mình cũng đạp đạp lui lại mấy bước, ánh mắt giống như gặp quỷ, nhìn Tiêu Viêm, run run giọng nói:
"Người... Người..."

Lúc trước gặp phải thú đầu kia ở trong cơ thể Tiêu Viêm, Chư Kiên tự nhiên có thể cảm ứng được, đó là từ một loại hỏa diễm cực kì khủng bố ngưng tụ mà thành, hơn nữa điều làm cho hắn cảm thấy sợ hãi chính là, tại bên trong ngọn lửa kia, còn cất dấu một luồng linh hồn lực lượng đáng sợ so với sự cường hãn của nó phải gấp mười gấp trăm lần! Cùng so sánh với đạo linh hồn lực lượng kia, hắn liền giống như phù du nấp dưới bóng đại thụ vậy, chỉ có thể nhìn lên mà không có chút lực lượng nào để kháng cự lại.

Chư Kiên dám khẳng định, cổ linh hồn lực lượng, cực lớn kia, mặc dù là một ít Lục phẩm Luyện Dược Sư đều cũng tuyệt đối chưa từng có được,

nhưng mà thanh niên nhìn qua bất quá mới chừng hai mươi một tuổi trước mặt đây lại có được, chẳng lẽ ... chẳng lẽ hẳn cũng là một gã Luyện Dược Sư? Hơn nữa cấp bậc lại tuyệt đối so với mình cao hơn nữa!

"Chư lão tiên sinh, làm sao vậy?" Chư Kiên đột nhiên chân kinh kinh động cũng làm cho đám người Hàn Trì ở một bên phải sững sốt liền vội vàng hỏi.

"Ha hả, trong cơ thể ta có chút cổ quái, Chư lão tiên sinh bị kinh hãi một chút, không có gì đáng ngại a" Tiêu Viêm cười cười, sau đó thuận tay từ một bên lấy ra một tờ giấy trắng ném về phía Chư Kiên, nói: *"Phiền toái đem những thứ dược liệu này thu thập đủ toàn bộ, người thân là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư có lẽ biết được một ít dược liệu có được bảo tồn tốt hay không, chuẩn bị cho tốt rồi sau đó bảo người khác giao cho ta là được"*

Lời này Tiêu Viêm cũng không có bao nhiêu khách khí, hoàn toàn chính là mang khẩu khí phân phó, điều đó làm cho vẻ mặt đám người Hàn Trì phải nở nụ cười khổ, Chư Kiên cũng không phải người của Hàn gia bọn họ, hơn nữa Hàn gia còn phải hao tổn khí lực thật lớn mới mời được vị Luyện Dược Sư này, ngày thường ngoại trừ một ít người trong tộc có thể mời được, còn lại khó có thể lay chuyển được hẳn, hẳn hoàn toàn chính là một pho Bò Tát sống, căn bản không có khả năng nghe người khác nói như vậy, huống chi giọng điệu của Tiêu Viêm lại mang theo khẩu khí không có chút khách khí nào.

Nhưng mà, vào lúc Hàn Trì chuẩn bị điều hòa một chút thì Chư Kiên kia lại là vội vàng tiếp nhận tờ giấy trắng, nhìn thoáng qua hơn mười loại dược liệu được mô tả ở mặt trên, vẻ khiếp sợ trong mắt càng đậm, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên là biết những dược liệu này, chỉ có tại thời điểm luyện chế một ít cao giai đan dược mới sử dụng đến.

"Người... người, các hạ xin yên tâm, ta sẽ tuyển ra những dược liệu có dược lực được bảo tồn hoàn hảo nhất"

Thật cẩn thận cất kỹ tờ giấy trắng, Chư Kiên vội vàng chấp tay nói, tới hiện tại hẳn cơ hồ có thể khẳng định, thanh niên trước mặt này tuyệt đối là một gã Luyện Dược Sư, hơn nữa cấp bậc cũng tuyệt đối so với hắn cao hơn nhiều.

Sau khi đã xác nhận được, trong lòng hắn cũng không khỏi dâng lên một ít kinh đào hải lãng, phần lớn Luyện Dược Sư đều là thầy trò đơn truyền, có thể bồi dưỡng ra Luyện Dược Sư còn trẻ như vậy, vị Lão sư này tất nhiên không phải là hạng người vô danh, nói không chừng lại là một ít tông sư cấp bậc tồn tại ở Trung Châu.

Nhìn thấy bộ dáng khách khí như vậy của Chư Kiên, Hàn Trì vừa muốn vì Tiêu Viêm nói giúp một hai câu liền đình trệ hẳn, khuôn mặt nhất thời ngốc trệ xuống, lão gia hỏa này ngày thường đều là một thân ngạo khí, hôm nay như thế nào lại biến tính vậy? Nhìn thấy bộ dáng mọi người đại ra, Hàn Nguyệt cùng Hàn Tuyết lại là cười khúc khích, các nàng đều là mờ hồ biết Tiêu Viêm cũng có được thân phận Luyện Dược Sư, nghĩ đến lúc trước khi hai người mới gặp hắn cũng không biết rõ một số sự tình về hắn, nên giờ mới khiến cho Chư Kiên ngày thường kiêu căng trở nên như thế.

Khẽ thở dài, trong lòng lưỡng nữ kỳ thật cũng dâng lên một ít sợ hãi, Tiêu Viêm có thể làm cho ngạo khí Chư Kiên đột nhiên hoàn toàn biến mất, rõ ràng cho thấy đối phương chuẩn bị không kịp, mà muốn một gã Ngũ phẩm Luyện Dược Sư trở nên tôn kính như thế thì điều kiện tiên quyết ít nhất là cấp bậc Luyện Dược Sư của hắn so với đối phương phải cao hơn, nếu nói như vậy...Tiêu Viêm sợ rằng ít nhất cũng đã là một gã Ngũ phẩm thậm chí Lục phẩm Luyện Dược Sư! Lưỡng nữ cười khẽ cũng khiến cho đám người Hàn Trì đang thù người ra liền giật mình tỉnh lại, hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó mới thâm ý nhìn Tiêu Viêm liếc mắt một cái, người thanh niên này, tựa hồ luôn lộ ra một chút sâu không lường được a.

"Tuyết Nhi, người mang Tiêu Viêm huynh đệ đến một gian phòng nghỉ ngơi trước đi, về chuyện dược liệu thì nội trong hôm nay hẳn là có thể hoàn thành, đến lúc đó sẽ sai người mang đến phòng Tiêu Viêm huynh đệ"
Hàn Trì cười cười, nói.

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, chột nghiêng đầu hướng về phía Tiêu Viêm thản nhiên cười nói: *"Tiêu Viêm đại ca, mời"* Có chút bất tri bất giác, xung hô của nàng nhưng thật ra lại trở nên quen thuộc hơn nhiều.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không phản ứng gì, hướng về phía Hàn Trì cười ôm quyền, sau đó liền xoay người, đuổi kịp Hàn Tuyết.

Nhìn hai đạo bóng dáng dần dần biến mất tại trong tầm mắt, sắc mặt Hàn Trì cũng là dần dần ngưng trọng lên, chuyển hướng về phía Chư Kiên, nói:

"Chư lão tiên sinh, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

Chư Kiên khẽ thở ra một hơi, tầm mắt chuyển hướng sang Hàn Nguyệt, có chút cẩn thận hỏi: *"Vị Tiêu Viêm này, hẳn cũng là một Luyện Dược Sư phải không?"*

Đối với việc lần này, Hàn Nguyệt cũng chưa từng che dấu điều gì, bàn tay mềm vén khẽ vén sợi tóc che ở trán ra, khẽ cười nói: *"Chư lão, lúc trước ta vẫn còn ở bên trong nội viện tu hành thì Tiêu Viêm đã có thể luyện chế ra Ngũ phẩm đan dược rồi"*

Lời này dứt, cả đại sảnh đều vang lên âm thanh hít vào một hơi lãnh khí, mặc dù Chư Kiên đã sớm đoán trước nhưng bàn tay đang vân vê chòm râu cũng run run lên, đem một dùm chòm râu giật xuống.

"Xem ra Tuyết Nhi lần này đã lập công lớn a, đã mời cho Hàn gia ta một pho đại thần chân chính trở về" Hàn Trì lẩm bẩm lẩm thảm một tiếng, chợt trầm giọng nói: *"Các ngươi đều đã nghe được, tất cả phải đem cách đãi ngộ cao quý để tiếp đãi với Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, không được chậm trễ chút nào, bất kỳ tộc nhân nào nếu dám can đảm gây chuyện, tộc quy chấp hành!"*

Nghe được tiếng quát nghiêm khắc của Hàn Trì, một đám tộc nhân Hàn gia đều là vội vàng cung thanh đáp.

Một thanh niên cấp bậc Đấu Hoàng, có lẽ không đủ để làm cho Hàn gia phải như thế, nhưng là, nếu tại đây lại thêm một cái thân phận Luyện Dược Sư cao hơn cả Chư Kiên, như vậy dù cho là Hàn gia cũng là phải tìm mọi cách để giao hảo cùng với hắn! Luyện Dược Sư tại trên đại lục Trung Châu so với các địa phương khác thì càng thêm hiển hách! Bởi vì cường giả nơi này so với địa phương khác càng nhiều hơn, cho nên cũng càng cần phải có đan dược nhiều hơn!

-----oOo-----

Chương 952: Nơi giam giữ Dược Lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Hậu viện Hàn gia, trong gian khách phòng được dọn dẹp sạch sẽ, sau khi đuổi Hàn Tuyết ra ngoài, đem cửa phòng đóng lại, Tiêu Viêm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, sự tình giữa Hàn gia cùng Hồng gia, nếu không phải vì Hàn Nguyệt và Hàn Tuyết, hẳn không nghĩ sẽ liên lụy vào, đương nhiên, nhị nữ cũng chỉ là một phần nguyên nhân. Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt mặc dù là cực phẩm nữ tử nhưng Tiêu Viêm nào phải hạng người tinh trùng thượng não lại chưa từng mang chút tâm tư.

"Hôm nay, ta ở xa xa quan sát gã Hồng Thần kia một phen, xem thực lực mà y thể hiện ra rất khá, thái độ làm người tuy khoa trương, ngạo mạn, nhưng như lời bọn họ, gia hỏa này đúng là có đủ tư cách cùng tiền vốn để ương ngạnh" Tiêu Viêm quay lại bên trường kỷ, sau đó khoanh chân ngồi xuống, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Thực lực Hàn gia này, khẳng định không chỉ như những gì chứng kiến trên đại sảnh, dựa theo tính toán của Tiêu Viêm, một ít cường giả thế hệ trước, có lẽ vẫn ẩn sau bức màn này. Dù sao, Hàn gia có thể tại Thiên Bắc Thành cùng giao thủ với Hồng gia, phân chia lợi ích mà không rơi vào hạ phong, nói trong đó không có Đấu Tông cường giả là tuyệt đối không có khả năng, như lúc trước chứng kiến, ngoại trừ Hàn Trì miễn cưỡng xem như một chân đạp nhập cấp độ Đấu Tông thì những người còn lại đều không đạt tới bậc này.

Mà Hàn gia còn như thế, huống chi Hồng gia kia còn sâu hơn một bậc, mới tới Trung Châu đã phải cùng thế lực cỡ này trở mặt, quả thực cũng có chút xui xẻo.

Trong lòng thầm thở dài một tiếng, Tiêu Viêm đã đem tâm tư kia vứt bỏ, hẳn vốn không phải là kẻ không quả quyết, hơn nữa thái độ làm người ân oán rõ ràng, *"hữu ân tiện báo, hữu cừ tất báo"*. Hàn Tuyết với hắn có ân cứu mạng, hẳn đối với Hàn Nguyệt vì đoạt mất bảo vật của nàng mà thêm một điểm áy náy, ân oán như vậy, thỉnh cầu này của các nàng, lấy tính cách của Tiêu Viêm, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, dù phải đắc tội với Hồng gia kia.

"Hôm nay ta xem Hồng Thần kia, chỉ sợ thực lực cũng đạt tới cấp độ thất tinh Đấu Hoàng, cùng ta không sai khác bao nhiêu, thiên phú tu luyện thực kinh người" Tiêu Viêm thì thảo lẩm bẫm, thiên phú của hắn thật tốt,

nhưng dù sao cũng lẻ loi một mình chống đỡ, từ ma luyện mà ra. Xem Hồng Thần kia, không chỉ có gia tộc ủng hộ, còn được Phong Lô Các coi trọng bồi dưỡng, thành tựu không thấp cũng là chuyện bình thường. Dù sao trên Trung Châu đại lục này, hạng người tàng long ngọa hổ mà hấn không biết, chỉ e ngày sau còn được thấy rất nhiều.

Bất quá, dù nói thành tựu của Hồng Thần vượt trội làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc, nhưng trong giới hạn lần này, lấy sức chiến đấu hiện giờ của hấn, nhìn khắp đồng giai, có thể thắng hấn ít ỏi không có mấy mà cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong vẫn lạc trong tay Tiêu Viêm cũng không dưới mười vị, thậm chí trên danh sách tử vong còn có cả cường giả Đấu Tông, huống chi Hồng Thần mới là một vị thất tinh Đấu Hoàng.

"Đợi việc này giải quyết xong, sau khi trả mối nhân tình này, liền động thân ly khai, trước khi đan hội bắt đầu, nếu có thể, ... dùng hết khả năng đột phá tới cấp độ Đấu Tông, tuy rằng cực kỳ khó khăn, nhưng vì giành được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa kia, nghĩ cũng chỉ có cách phải liều thôi ..."

Tiêu Viêm khuôn mặt ngưng trọng, đan hội kia là đại hội Luyện Dược Sư hàng đầu tại Đấu Khí Đại Lục, quy mô của sự kiện này ở trong số đại hội cùng loại, không cái nào có thể sánh được, thậm chí nói Đan Hội, đại biểu cho cuộc tranh đấu của những Luyện Dược Sư kiệt xuất nhất Đấu Khí Đại Lục cũng không sai.

Hướng về phía loại đỉnh cao đại hội Luyện Dược Sư này, dù là Tiêu Viêm cũng phải cân nhắc thận trọng, tuy nói hôm nay hấn đã là Lục phẩm Luyện Dược Sư, nhưng như thế này, xa xa là không đủ, muốn tiến vào nhóm mười người đứng đầu, sợ rằng khó khăn không nhỏ.

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đối với Tiêu Viêm có sức dụ hoặc rất lớn, chỉ cần đột phá Đấu Tông, trước đem nó thành công thôn phệ, sau này dù gặp phải cường giả Đấu Tông trong truyền thuyết, cũng không phải là không có thực lực đánh một trận, để đạt được tư cách này, bất luận thế nào, Tiêu Viêm cũng phải tiến nhập nhóm 10 người đứng đầu!

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm siết chặt nắm tay, đối với đại hội Luyện Dược Sư quy mô lớn nhất này, hấn cũng rất chò mong. Nghe nói Lão sư năm xưa, đã từng ở đó trở hết tài năng, cuối cùng trở thành Dược Tôn Giả danh chấn đại lục, mà là đệ tử Dược Lão, Tiêu Viêm tự nhiên là không nghĩ sẽ ở

nơi đó đánh mất danh tiếng của Dược Lão. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Dem vô vàn ý niệm trong lòng áp chế xuống, ngón tay Tiêu Viêm đột nhiên sờ sờ tới mai bạch sắc nạp giới, khẽ nhíu mày, từ khi Thiên Hỏa Tôn Giả hấp thu linh hồn lực của hung hồn tới nay, vẫn luôn ngủ say, nếu vị này khi thức tỉnh liền trở thành cường giả Đấu Tôn như lời nói, đối với Tiêu Viêm sẽ thêm sự trợ giúp không nhỏ. Bất quá, đáng tiếc là trạng thái ngủ say khôi phục này, Tiêu Viêm cũng không dám dùng ngoại lực mạnh mẽ thức tỉnh.

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm nhớ ra cái gì đó, bàn tay khẽ động, một cái bình ngọc bị vô hình hỏa diễm bao trùm hiện ra trong tay, ần ần có thể nghe thấy từ trong bình truyền ra tiếng gào thét thê thảm.

Khóe miệng chứa đựng một chút lãnh ý, Tiêu Viêm thủ chỉ đặt tại miệng bình, chợt một chiêu, từ trong bình, một đạo linh hồn yếu ớt mang khí tức bạo ngược bọc trong đoàn vô hình hỏa diễm chậm rãi bay ra, cuối cùng trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Giờ phút này Hàn Phong kinh qua thời gian dài bị tâm hỏa thiêu đốt, cực kỳ uể oải, Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể trực tiếp thương tổn tới linh hồn, cảm giác đau đớn từ sâu trong linh hồn tràn ra, đối với linh hồn thể mà nói, thực là loại hành hạ khổ sở không thể chịu đựng nổi.

"Hưởng thụ đủ chưa?"

Tiêu Viêm liếc nhìn thân thể Hàn Phong hư ảo trước mặt, thản nhiên hỏi.

Nghe được thanh âm của Tiêu Viêm, thân thể hư ảo bạch sắc lạnh lẽo, hung hăng hướng Tiêu Viêm nhìn lại, mục quang ngoài oán độc ra còn mang thêm vài phần sợ hãi, đoạn thời gian qua, hẳn ở trong tâm hỏa thiêu đốt, quả thực chính là sống không bằng chết.

"Người đến tột cùng nghĩ muốn như thế nào? Trực tiếp đem ta giết đi!"

Hàn Phong thanh âm hư nhược, hơi thở trì trệ cơ hồ hấp hối.

"Nói cho ta biết, Hồn Điện giam Lão Sư ở đâu?"

Thanh âm Tiêu Viêm lạnh lùng.

"Kiệt kiệt, nghĩ cứu lão gia hỏa kia? Ngươi thật đúng là nghĩ Hồn Điện ai muốn tới là tới sao?"

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi cười lạnh.

"Aaa...!"

Tiếng cười lạnh vừa vang lên, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, nhưng Vẫn Lạc Tâm Viêm đang yên lặng vây quanh Hàn Phong nhất thời mạnh mẽ co rút lại, cuối cùng bám sát lên thân thể y, xuy xuy bạo xuất từng đợt khói trắng, tiếng gào thét thê lệ nhất thời nổi lên.

"Xem ra trong khoảng thời gian này ngươi còn chưa có hưởng thụ đủ a, một khi đã như vậy, lại tiếp tục hưởng thụ thêm nửa năm nữa đi"

Thanh âm Tiêu Viêm nghe không ra hỉ nộ, nhưng bàn tay vung lên, Vẫn Lạc Tâm Viêm liền cuốn theo Hàn Phong, lần nữa tiến vào bình ngọc.

"Đừng, đừng, ta nói, ta nói!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm lại muốn đem bản thân mình thụ vào trong bình ngọc, Hàn Phong vội vàng nén đau đón vì bị thiêu đốt, gào lên.

Tiêu Viêm thủ chương chợt động, Vẫn Lạc Tâm Viêm đang vây khốn linh hồn Hàn Phong từ từ tản ra, hẩn liếc Hàn Phong một cái, thản nhiên nói:

"Ngươi còn có một cơ hội, thời gian của ta không ít, lần tiếp theo đem ngươi ra, có lẽ là nửa năm tới, cũng có thể là một năm, hy vọng ngươi ở tại tâm hỏa không bị thiêu đốt hóa thành hư vô ..."

Nghe được lời này, thân ảnh hư huyền của Hàn Phong nhất thời hung hăng gào thét, trong mắt xẹt qua vẻ sợ hãi, lát sau, rốt cuộc cắn răng một cái, nói:

"Ta cho người biết địa điểm giam giữ Dược Trần, ngươi thả ta rời đi?"

"Ngươi không có tư cách cò kè mặc cả với ta"

Tiêu Viêm sắc mặt mười phần hàn ý, Vẫn Lạc Tâm Viêm bao phủ bên ngoài lại muốn mạnh mẽ siết chặt linh hồn Hàn Phong.

"Dừng! Dừng lại! Ta nói hết cho ngươi!"

Thấy cảnh này, trong mắt Hàn Phong thần sắc sợ hãi càng sâu, vội vàng nói:

"Hồn Điện tại Trung Châu Tây Vực, ở địa phương gọi là Minh Thành có một cái phân điện tồn tại, Dược Trần chính là bị trấn áp ở đó."

"Trung Châu Tây Vực ... Minh Thành"

Chậm rãi lẩm bảm hai cái tên này, trong lòng Tiêu Viêm lặng lẽ nổi lên một cỗ kích động, nhưng giọng nói lại chưa từng lộ ra chút dao động nào.

"Phân điện kia có bao nhiêu nhân thủ Hồn Điện thủ hộ"

"Nghe nói có mấy danh hộ pháp, hơn nữa, còn một gã Tôn lão, đây là phân điện tương đối trọng yếu, nên Hồn Điện phải ra cường giả chân chính thủ hộ ..." Hàn Phong chần chờ một chút rồi nói.

"Tôn lão?"

Thời điểm nghe được từ này, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi. Hiện giờ hẳn đối với Hồn Điện đã không còn giống như dĩ vãng cái gì cũng không biết, cái từ Tôn lão này cũng không phải lần đầu tiên nghe nói, chức vị này bao quát tất cả các trưởng lão thượng vị, mỗi một vị Tôn lão thực lực đều là hàng thật giá thật cường giả Đấu Tôn.

"Chẳng lẽ lần trước ta thông qua hỏa ấn trong linh hồn cảm ứng tới đại điện kia, địa phương đó hẳn là Minh Thành đi? Ngày đó đạo linh hồn lực cực kỳ khủng bố là của vị Tôn lão thủ hộ kia?"

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, trong lòng ý niệm như thủy triều phiên dũng.

Việc này nếu là lời thật, ... xem ra nên hảo hảo thương nghị một phen, cường giả Đấu Tôn, đối với ta hiện tại mà nói, thật sự là quá mức mạnh mẽ, dù thi triển ra tới cường Hủy Diệt Hỏa Liên, chỉ sợ cũng khó có thể tạo thành thương tổn, dù sao khoảng cách giữa Đấu Tôn cùng Đấu Tông

chính là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hàn Phong một cái, chột tay áo vung lên, Vẫn Lạc Tâm Viêm bùng lên cuộn cuộn quanh người, một đầu tiên vào trong bình ngọc, chột hỏa diễm dâng lên, tại miệng bình ngưng tụ thành một lớp hỏa phong ẩn.

"Hy vọng lời ngươi nói là thực, nếu không, đến lúc đó, ngươi dù muốn chết ngay cũng không được!"

Thanh âm băng hàn thấu xương, từ Tiêu Viêm bên ngoài truyền vào trong bình ngọc, khiến Hàn Phong một trận rùng mình ớn lạnh.

Đem bình ngọc ném vào trong nẹp giới, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, sách lược duy nhất hiện nay, vẫn là phải trước tiên đem thực lực khôi phục, đợi đến khi đem chuyện tình nơi này giải quyết xong, hẳn mới có thể du lịch khắp Trung Châu, tìm kiếm phương pháp làm bản thân đột phá tới cấp độ Đấu Tông.

Theo Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện, trong phòng lần nữa quay về một mảnh im lặng, chỉ còn ngọn đèn nhu hòa hơi hơi phiêu động, đem bóng tối trong phòng từ từ đuổi đi ...

Hai ngày thời gian Tiêu Viêm tu luyện chữa thương nhanh chóng trôi qua. Hàn gia cũng chuẩn bị những dược liệu mà Tiêu Viêm cần nhất, sau đó lệnh cho Hàn Tuyết mang tới căn phòng của Tiêu Viêm.

Sau khi lấy được dược liệu, Tiêu Viêm lần nữa đóng chặt cửa, ngoại nhân chỉ có thể cảm giác từ trong phòng thẩm thấu ra nhiệt độ nóng bỏng, bất quá, vì Hàn Trì đã sớm hạ lệnh, nên không có người nào dám tới quấy rầy Tiêu Viêm, cho hẳn hoàn cảnh an tĩnh tu luyện. Trong trạng thái bế quan, thời gian thấm thoát trôi qua, kỳ hạn ba ngày của Hồng gia đã tới.

-----oOo-----

Chương 953: Thiên Thạch Đài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong tiểu viện ở bên ngoài gian phòng u tĩnh đó, hai đạo bóng hình cao lớn xinh đẹp đứng đó, ngọn gió nhẹ thổi qua, mái tóc phiêu phiêu, lãnh diễm chi tán, lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, đặc biệt dưới tình huống hai nữ nhân có dung mạo xinh đẹp tương tự nhau, nhìn qua nhìn lại có thêm một phong vị khác a.

Sau khi đứng đó, nhìn về phía gian phòng kia vẫn không có chút động tĩnh nào, Hàn Nguyệt cũng lười biếng vươn vươn vai, đường cong hoàn mỹ ẩn dưới lớp váy áo màu bạc khiến cho nổi bậc hấp dẫn hơn, dựa vào một tảng đá cạnh đó ngồi xuống, ngọc thủ đặt ở trên bãi đá, má nhấc lên, sóng mắt lưu chuyển, hấp dẫn vạn phần.

Cùng im lặng giống như Hàn Nguyệt, nhưng thật ra Hàn Tuyết hơi có chút đứng ngồi không yên, đợi cả nửa ngày mà trong phòng vẫn không có nửa điểm động tĩnh, không khỏi có chút gấp gáp: *"Hắn như thế nào còn chưa có đi ra thế? Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, đám người phụ thân đều chuẩn bị đi Thiên Thạch Đài"*

"Gấp cái gì? Yên tâm đi, lấy hiểu biết của ta đối với hắn, không phải là người mơ hồ về thời gian, nếu hắn đã đáp ứng ra tay, vậy mặc kệ như thế nào đều sẽ không xuất hiện biến cố" Tựa hồ rất ít nhìn thấy bộ dáng nôn nóng của vị muội muội, Hàn Nguyệt không khỏi che miệng khẽ cười nói.

Nghe vậy, Hàn Tuyết liền dừng cước bộ lại, bất quá còn không có im lặng được bao lâu, lại đột nhiên hỏi: *"Tỷ tỷ, người nói, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ? Chúng ta tại thời điểm ở trên đại mạc hoang vắng nhất được hắn, hắn thật ra bị thương rất nặng a, ngay cả khí lực đứng lên cũng đều không có"*

Hàn Nguyệt ngẩn ra, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn bên trong gương mặt lãnh diễm của Hàn Tuyết lộ ra tia xinh đẹp quyến rũ ở hai má, ở nơi nào đó, tựa hồ trong lúc mơ hồ tồn tại một chút lo lắng.

"Tỷ tỷ, người nhìn cái gì đấy?" bị Hàn Nguyệt nhìn chăm chăm như vậy, Hàn Tuyết không khỏi sắc giọng.

"Tuyết Nhi, người ... người chẳng lẽ thích Tiêu Viêm phải không?" Hàn Nguyệt chân chờ một chút, đột nhiên nói.

Nghe vậy, Hàn Tuyết nhất thời nảy lên một chút hồng hồng, then thùng nói: *"Ta..., người nói bậy bạ gì đó, ta cùng với hắn quen biết không được bao lâu mà"*

"Tỷ tỷ chỉ là muốn nhắc nhở người thôi, Tiêu Viêm đích xác thực xuất sắc, nhưng mà loại nam nhân xuất sắc này, rất khó được người ta lưu tại tâm, hơn nữa, hắn đồng dạng cũng có người yêu rồi" Hàn Nguyệt chân thật nói.

Hàn Tuyết mí mắt sụp xuống, đầu hơi hơi quay đi, giọng thì thào: *"Nào có như người nghĩ thế"* Lời nói vừa xong, nàng liền trầm mặt một hồi, lại đột nhiên nói: *"Cái cô bé kia rất vĩ đại sao?"*

Bàn tay Hàn Nguyệt vén những cọng tóc mềm mại ở trên trán, trong đôi mắt đẹp hiện lên những hồi ức trước đây, một hồi sau, cười khỏ nói: *"Đâu chỉ vĩ đại ... thực sự mà nói, kỳ thật chỉ sợ nàng mới chính là người đệ nhất ở trong Nội viện, là người sâu sắc nhất, ta đã từng nói với người về Lâm Tu Nhai, đây chính là một trong ba người đứng đầu trên Cường bảng, nhưng mà ở trong tay nàng, ngay cả một hiệp cũng không chịu nổi, hơn nữa, tuổi của nàng so với Tiêu Viêm còn muốn nhỏ hơn một chút, thiên phú tu luyện như thế, cơ hồ giống như là yêu quái vậy"*

Nhìn bộ dáng than nhẹ kia của Hàn Nguyệt, hàm răng Hàn Tuyết khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sâu não và ảm đạm không thể phát hiện, bất quá tình cảm này bị nàng làm biến mất, đánh cười duyên nhìn về phía Hàn Nguyệt nói: *"Chẳng lẽ nói so với tỷ tỷ kiều ngạo của ta đây còn xuất sắc hơn sao?"*

"Khanh khách, tỷ tỷ ta dĩ nhiên so với người ta kém hơn, bằng không lúc đó ở trong Nội viện trực tiếp hoành đao đoạt ái rồi" Hàn Nguyệt xinh đẹp cười nói.

"Dát chi"

Lời nói Hàn Nguyệt vừa dứt, cửa phòng luôn đóng chặt kia đột nhiên mở ra, chợt một thân ảnh mặc ma bố y chậm rãi đi ra, nhìn thấy hai thiếu nữ ở trong tiểu viện đang đùa giỡn nhau, không khỏi ngẩn ra.

Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện cũng làm cho Hàn Nguyệt, Hàn Tuyết hai người ngẩn người, chợt trên khuôn mặt hiện lên một chút rặng mây hồng,

vội vàng buông tha đùa giỡn, sửa sang lại quần áo, sau đó theo sự hồi phục lại về thận trọng.

"*Ha hả, đã đến giờ rồi sao*" Đem cửa phòng đóng lại, Tiêu Viêm cười cười hỏi.

"*Uhm*" Hàn Tuyết gật gật đầu, đôi mắt đẹp quét trên người Tiêu Viêm một vòng, có chút bận tâm lo lắng nói: "*Thương thế của ngươi sao rồi?*"

"*Ài, toàn bộ đều tốt lắm*" Tiêu Viêm cười nói, sau đó phát phát tay, lập tức hướng bên ngoài tiêu viện bước đi: "*Đi thôi, cũng đừng để cho Hàn bá phụ bọn họ đợi chờ lâu ha*"

Nhìn thấy tên kia không chút nào miễn cưỡng, giống như thành viên trong gia tộc vậy, Hàn Nguyệt, Hàn Tuyết hai người không khỏi thì thầm một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy theo sau. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Thiên Thạch Đài – tọa lạc tại trung tâm Thiên Bắc Thành, diện tích Thiên Thạch Đài cực rộng, ước chừng trăm trượng, hơn nữa nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện Thiên Thạch Đài này là hoàn toàn được kiến tạo từ một khối đá khổng lồ mà thành, khối đá tảng khổng lồ này được tồn tại từ thời điểm xây dựng nên Thiên Bắc Thành, qua nhiều năm như vậy, trải qua năm tháng ăn mòn, cũng chưa từng bị lưu lại bao nhiêu dấu vết thặng trầm, mà nó vẫn là khu vực được chú ý nhất tại Thiên Bắc Thành, bởi vì mỗi khi trong thành có một số thế lực nào đó xuất hiện mâu thuẫn nhau mà không muốn khai chiến bốn phía thì đều chọn loại tỷ thí ở trên này.

Hôm nay, tại Thiên Thạch Đài không nghi ngờ là thời khắc nóng bỏng nhất trong vòng một hai năm gần đây nhất, bởi vì trên đài lần này sắp sửa diễn ra một trận quyết đấu phân cao thấp, đó chính là hai thế lực chúa tể của Thiên Bắc Thành – Hồng gia cùng Hàn gia" Hơn nữa, theo tin tức đồn đại, Hồng gia lần này ra tay chính là vị được Phong Lô Các thu nhận làm đệ tử - Hồng Thần. Đối với danh xưng Hồng Thần này, mọi người tại Thiên Bắc Thành cũng không xa lạ gì, người này từ trước đến nay là Kẻ khoa trương, nhưng từ nhỏ đã lộ ra thiên phú kinh người, Kẻ khoa trương này sau lại được Phong Lô Các nhìn trúng, có thể nói, mấy năm nay tất cả vinh quang đều quán trên người Hồng Thần, hào quang thiên tài chưa bao giờ biến mất qua, lại nói, nếu Tiêu Viêm chưa từng gặp qua biến hóa, chỉ sợ lộ tuyến phát triển cũng sẽ cùng với Hồng Thần này không sai biệt

nhiều, thậm chí nói không chừng về sau cũng bởi vì thiên phú tu luyện xuất sắc, mà được tông môn lớn nhất Gia Mã đế quốc – Vân Lam Tông coi trọng, cuối cùng trở thành một thành viên ở trong đó"

Nhưng, Dược Lão xuất hiện đã cải biến lộ tuyến này, nhưng cũng chính loại lộ tuyến này mà làm cho Tiêu Viêm cho đến nay vẫn hành tẩu, hơn nữa đạt tới trình độ cao như bây giờ.

Chung quanh Thiên Thạch Đài, trên những bậc cấp được kiến tạo từ khối đá không lồ kia dày đặc người là người, giờ phút này, tại chỗ ngồi này chính là hiện lên đầu người đông nghìn nghịt, lúc này giao phong giữa Hồng gia và Hàn gia đã hấp dẫn mọi ánh mắt của cả Thiên Bắc Thành.

Tại trên khán đài cao nhất ở phía Đông và Bắc của Thiên Thạch Đài, rõ ràng có một số ít ghế vô cùng xa hoa, ghế này chỉ có một ít thế lực tại Thiên Bắc Thành mới có tư cách ngồi trên đó, ở nơi này có thể đem toàn bộ quang cảnh trên quảng trường thu gọn vào trong mắt. Mà giờ khắc này số ghế ở Bắc phương cũng đã được ngồi không ít người, đại đa số trong đó đều là một thân hồng bào, tại trên ngực của bọn hắn được đeo huy chương, nó là tượng trưng cho Hồng gia.

Tại trên bàn tiệc Hồng gia, người mà ngày đó Tiêu Viêm đã thấy qua – Hồng Thần, đang vòng hai tay ở trước ngực, dựa vào ghế đá, vẻ mặt nóng cháy nhìn đến lối xuất nhập của quảng trường, một đạo bóng hồng xinh đẹp kia từng làm cho hắn mê đảo thần hồn, vẫn luôn là nằm ở sâu trong kỳ tâm hắn, trong nội tâm của hắn đã nhận định, nữ nhân này nhất định thuộc về hắn. Cũng chỉ có hắn mới có thể xứng đáng bồi tiếp một nữ tử xuất sắc như vậy!

Theo thời gian trôi qua, người ở trên Thiên Thạch Đài càng lúc càng nhiều, tiếng ồn ào náo nhiệt bắn lên tận tầng mây, hóa thành một tiếng gầm không lồ, thành một loại gợn sóng hướng bốn phía mà khuếch tán, làm cho cả Thiên Bắc Thành cũng đều nghe thấy tiếng động tiếng ồn ào từ nơi này.

Đương nhiên chỗ ngồi rậm rạp trên thềm đá dần dần bị chiếm hết mà ở chỗ xuất nhập quảng trường kia hiện ra một đám nhân ảnh, a, rốt cục cũng đã xuất hiện, mà sự hiện diện của bọn họ lại khiến cho quảng trường gây lên một trận xôn xao.

"Người của Hàn gia rốt cục đã đến"

"Nghe nói Hồng gia phát ngôn bừa bãi a, chỉ cần Hàn gia có thể tìm ra được một người cùng thế hệ giành chiến thắng, thì Hồng gia trong mười năm tới không hề là địch nhân của Hàn gia"

"Hắc hắc, lời nói thật dễ nghe, tên kia mặc dù làm nhiều người chán ghét, nhưng tại bên trong Thiên Bắc Thành, trong tuổi trẻ đồng lứa thật đúng là không ai có thể thắng được hắn, mặc dù Hàn gia Hàn Nguyệt kia, chỉ sợ cũng khó a... "

"Nếu lần này Hàn gia thua, đây chính là bồi theo nhi nữ đẹp như tiên thiên a... "

Ở chung quanh với vô số bàn luận xôn xao, đám người Hàn gia lại chậm rãi đi lên bậc đá, sau đó đến đối diện với bàn tiệc của Hồng gia, ngừng lại.

"Ha ha, Hàn gia chủ, người đã tới rồi, ta còn tưởng rằng hôm nay người ngưng chiến nữa đó" Nhìn thấy đám người Hàn gia xuất hiện, ở chỗ ngồi của Hồng gia, một gã trung niên đại hán tuổi cũng xấp xỉ với Hàn Trì, đứng dậy, cười to nói.

"Hồng gia chủ suy nghĩ quá nhiều đó, nếu Hồng gia đã muốn kiên quyết hòa bình mười năm với Hàn gia ta, ta tự nhiên là muốn bồi tiếp rồi, bằng không nhưng thật ra Hồng gia toan tính thật là ý tốt ha" Hàn Trì trừng mắt lên, thản nhiên nói.

"Đó là Hồng gia gia chủ - Hồng Lập" Bên tai Tiêu Viêm truyền tới một giọng trầm thấp và mang theo một cỗ mùi hương thơm, nghiêng đầu nhìn lại hóa ra là Hàn Tuyết.

"Chỉ sợ hảo ý này không thành, phải đem nhi nữ các thêm vào, ha ha, bất quá không cần lo lắng, Hồng gia ta đối với vợ vẫn rất là rộng lượng" Hồng Lập cười lạnh nói.

"Tốt lắm, cũng đừng có nói suông, thời gian của ta không có nhiều, sau chuyện này ta còn muốn trở về tu luyện"

Hồng Thần nhíu mày, đứng dậy, thân hình run lên, một tiếng sấm nhàn nhạt vang lên, mà thân hình lại như quỷ dị từ hư vô hiện ra tại trên Thiên

Thạch Đài, ngẩng đầu, ánh mắt kiêu ngạo nhìn hàng ghế Hàn gia, quát: *"Không cần. Đánh rồi hẳn nói, đến tột cùng là ai xuất trường?"*

Nghe được tiếng quát Hồng Thần, ánh mắt toàn trường đều chuyển hướng về phía hàng ghế Hàn gia, cuối cùng chiếu thẳng đến trên người Hàn Nguyệt, trong toàn bộ đám trẻ tuổi Hàn gia, tựa hồ nàng cũng đã tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng.

Dưới ánh mắt soi mói của toàn trường, Hàn Nguyệt lại thản nhiên cười, chột khẽ lắc đầu, một cánh tay mảnh khảnh chìa sang bên cạnh, thanh âm trong suốt động lòng người vang lên quanh quần toàn trường. *"Đối thủ của người không phải là ta, mà là hẳn"*

Vô số ánh mắt thoáng cái chuyển dời đi, cuối cùng chụp lại trên người một thanh niên xa lạ một thân mặc ma bố y đang ngồi trên bàn tiệc của Hàn gia, trong nhất thời, tất cả mọi người đều là kinh ngạc ...

Ánh mắt Hồng Thần hơi hơi có chút âm hàn quăng ném đến Tiêu Viêm, trong con ngươi Kẻ khoa trương hiện lên vẻ khinh miệt không có che dấu. *"Quá nhục nhã, chỉ là muốn tìm một kẻ chết thay, mà cũng làm ra vẻ..."*

Nghe được tiếng cười lạnh và thanh âm khinh thường từ trong miệng Hồng Thần truyền ra, Tiêu Viêm chỉ cười cười, trong nụ cười lộ ra một tia lãnh ý nhàn nhạt.

-----oOo-----

Chương 954: Giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới ánh mắt soi mói của toàn trường, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, chột thân hình phóng lên, bàn chân dẫm lên thạch đôn, một đạo tiếng nổ mạnh vang lên, thân hình thẳng tắp như hỏa tiễn lao xuống, thân thể lẳng không một phen, liền dừng vững vàng ở thạch đài trên quảng trường.

"Người này là ai? Tại sao trước kia chưa từng thấy qua?"

"Không biết" Tựa hồ không phải là người Thiên Bắc Thành a, chẳng lẽ là

Hàn gia mời từ bên ngoài đến?"

"Xem bộ dáng tiểu tử này, không có khả năng có thể thắng được Hồng Thần a, không biết Hàn gia đến tột cùng là nghĩ như thế nào"

"Lần hành động này của Hàn gia chắc là có dụng ý khác, dù sao cuộc tỷ thí này chính là quan hệ đến cả đời Hàn Nguyệt a"

Tiêu Viêm vừa hiện thân, tiếng bàn luận xôn xao vang lên âm âm khắp chung quanh quảng trường, từng đạo ánh mắt nghi hoặc, không ngừng lướt qua trên người hắn.

Trên bàn tiệc Hồng gia, nhìn Tiêu Viêm kia xa lạ, Hồng Lập khẽ cau mày, lấy hiểu biết của hắn đối với Hàn gia, đối phương trong trường hợp này không thể nào tùy tiện tìm một kẻ chết thay đến đây, nhưng nếu không phải như thế, chẳng lẽ bọn họ nghĩ là tiểu tử kia thật đúng là có thể chống lại Hồng Thần?

Tại bên cạnh Hồng Lập, có một lão giả mặc áo bào màu xám, lão giả hai mắt khép hờ, chẳng quan tâm đến ồn ào bên ngoài, hai tay cắm ở trong áo, thân thể nửa dựa vào lưng ghế, trên ngực áo của hắn, có một cái huy chương xanh lam màu bạc, trên huy chương, khắc họa một tòa tháp, trên tháp, có lồi quang ảnh hiện quán quanh.

Nghe được lời nói của Hồng Lập, lão giả đang híp mắt lặng lẽ mở ra, liếc nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân một cái, chợt thanh âm khàn khàn thản nhiên nói: "Tiểu tử này cũng rất mạnh, không biết từ đâu đến giúp đỡ Hàn gia.

"*Nga? Không biết Hồng Thần có thể thắng được hắn không?*" nghe vậy, Hồng Lập khẽ run sợ, có thể làm cho lão gia hỏa này nói ra đánh giá như vậy, xem ra thanh niên bề ngoài bình thường này không phải là kẻ thể mạng cho Hàn gia a.

"Hầu hết tất cả các đấu kỹ của Phong Lô Các - Bắc chúng ta, Hồng Thần đều cũng tu luyện qua, hơn nữa hắn tu luyện công pháp, cũng là một trong những công pháp đứng đầu Phong Lô Các - Bắc ta, sức chiến đấu đừng nói đồng cấp, cho dù là đối mặt với cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong, cũng có thể chiến đấu, trong cùng thế hệ, có thể thắng được hắn, Trung Châu xác thật có, nhưng tại Thiên Bắc Thành này, chưa từng xuất hiện" Lão giả nói xong những lời này, hai mắt lại lần nữa từ từ nhắm lại.

Nghe được lão giả áo xám nói như vậy, Hồng Lập trong lòng cũng là thờ dài nhẹ nhõm, trên khuôn mặt hấn lộ ra nét cười lạnh, hấn muốn nhìn xem sau khi thua, biểu tình trên mặt Hàn Trì sẽ khó coi như thế nào.

Tại thạch đài trên quảng trường, ánh mắt Hồng Thần lười nhác đảo qua ở trên người Tiêu Viêm, nói: "*Báo danh.*"

Tiêu Viêm cười, cũng không để ý tới ngữ khí cuồng ngạo của người này, khẽ nói: "Vô danh tiêu bối, Tiêu Viêm, không so được với đại danh của Hồng Thần thiếu gia a"

"Đừng tự nghĩ là mình thông minh, cho người thời gian mười hơi thở, quyết định rời đi hay là để ta đem người phế đi rồi ném ra" Hồng Thần sắc mặt lạnh lùng, quát.

"Không cần thời gian mười hơi thở hay là trực tiếp động thủ đi" Tiêu Viêm vẻ mặt thản nhiên lắc đầu nói, Hồng Thần này quả nhiên giống như lời đồn bên ngoài, thái độ làm người cực độ cuồng vọng.

Hồng Thần ánh mắt có chút âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm nói: "*Nếu bản thân ngươi muốn chết, cũng đừng trách bản thiếu gia không hạ thủ lưu tình"* Lời nói vừa xong, từng đạo lôi quang đột nhiên từ trong cơ thể Hồng Thần trào ra, cuối cùng hóa thành một tầng Lôi Điện đem cả người đều bao phủ vào trong.

"Lôi thuộc tính Đấu khí sao" Tiêu Viêm nhìn Hồng Thần được bao phủ sâu trong đấu khí màu bạc, tại đó, lôi quang giống như vô số ngân xà vọt lên, hiển nhiên, người này tu luyện là công pháp Lôi thuộc tính, nổi danh lực công kích mạnh mẽ.

"Nhớ kỹ đại danh bốn thiếu gia - Hồng Thần, người thua ở trong tay ta, đó là vinh quang của ngươi!" Hồng Thần cười lạnh một tiếng, đột nhiên bàn chân đạp ra, một đạo lôi quang to như cánh tay, dọc theo mặt đất giống cự mãng bắn mạnh tới Tiêu Viêm.

Nhìn lôi quang giống như cự mãng uốn lượn lao đến, mắt Tiêu Viêm khẽ nhìn, bàn chân cũng là nhẹ nhàng nhấc lên đạp mạnh, một đạo đấu khí thanh sắc hỏa diễm, cũng bắn ra, cùng đạo lôi quang kia đụng vào nhau, âm âm thanh vang vọng, chồm va chạm, lưu lại một hố lớn chừng nửa

thước trên thạch đài.

"*Hồng Thần thiếu gia trực tiếp động thủ đi, loại trò hề này, cũng không cần phải làm lại lần nữa*" Tiêu Viêm cười nhạt, nói.

"*Hắc, quả nhiên còn cuồng vọng hơn so với bốn thiếu gia, vậy hãy xem người có... hay không có tư cách làm cho ta xuất toàn lực!*" Ánh mắt Hồng Thần băng hàn, ngân mang đột nhiên phát ra, chột thân hình giống như quỷ mị, trong chớp mắt, liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, nắm tay bao bọc lôi quang, mang theo tiếng sấm nổ mạnh, hung hăng phóng tới đầu người sau.

Cường bạo lôi lực trực tiếp phóng tới, mí mắt Tiêu Viêm khẽ nhấc, bước chân tùy ý sang trái, nắm tay được bao trong lôi quang liền lệch qua lỗ tai bay ra ngoài. Công kích bị Tiêu Viêm né được, Hồng Thần lại là cười lạnh một tiếng, đột nhiên nắm tay mở ra, năm ngón tay quỷ dị cong lại thành trảo, chột hung hăng nhắm bả vai Tiêu Viêm phóng tới. Thủ trảo vừa mới vung xuống, đột nhiên dừng lại, chỉ thấy hai ngón tay Tiêu Viêm được bao bọc nồng đậm đấu khí, giống như một thanh chủy thủ cắm thẳng vào giữa lòng bàn tay, chống đỡ toàn bộ lực đạo.

"*Có chút bản lĩnh*" Công kích lại bị ngăn cản, trong mắt Hồng Thần cũng hiện lên một chút kinh ngạc, đột nhiên quát lạnh một tiếng: "*Xem thử Phong Lôi Các đấu kỹ - Phong Lôi Trảo!*"

Tiếng quát vừa dứt, nhất thời lôi quang trên thủ trảo của Hồng Thần dữ dội tuôn ra, lôi quang quỷ dị gấp khúc, cuối cùng tại đầu ngón tay ngưng tụ thành một đôi Lôi Điện trảo cực kỳ sắc bén, trảo thành hình, Hồng Thần gầm lên một tiếng, lực lượng phía trên thủ trảo tăng vọt, đem hai ngón tay Tiêu Viêm ép lui, phách xuống mang theo một luồng lôi lực cực kỳ sắc bén, xé rách cả không khí, thủ trảo lướt qua mơ hồ có một đạo tàn ảnh màu bạc xuất hiện ở giữa không trung.

Cảm thụ được trảo phong sắc bén của đôi phương, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc, đột ngột đầu ngón tay biến đổi, nắm tay nắm chặt chột xuất hiện thanh sắc đấu khí mang theo một tia hỏa diễm hiện lên, cùng Hồng Thần hung hăng va chạm với nhau.

Oanh long!

Âm thanh nặng nề vang lên, Hồng Thần cảm thấy thân thể bị kiềm hãm, chột nhanh chóng khôi phục, trong ánh mắt xẹt qua một chút hung ác, song trào đột nhiên vũ động, từng đạo tàn ảnh hiện lên ở trước mặt, trào phong sắc bén cơ hồ phong tỏa toàn bộ thân thể Tiêu Viêm, âm thanh ô ô xé gió, không ngừng vang vọng ở trên sân.

Ánh mắt nhìn về phía thế công cuồng mãnh của Hồng Thần, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn như trước không chút thay đổi, quyền chưởng biến ảo, hình thành một tầng phòng ngự trước người, dưới sự trợ giúp của linh hồn cảm giác lực, bất luận Hồng Thần tốc độ công kích nhanh thế nào, công kích thật sự vẫn không thoát khỏi bàn tay Tiêu Viêm, bởi vậy, mỗi một lần trào phong mang theo sát ý đánh tới, sẽ bị một quyền của Tiêu Viêm hóa giải.

Song phương trào tiến đến quyền đáp trả, trước mặt không ngừng hiện lên từng đạo tàn ảnh, vô số người nhìn thấy trên thạch đài đều phát ra tiếng kinh hãi xôn xao, ai cũng không ngờ tới, qua nhiều hiệp như vậy Tiêu Viêm có thể chống lại Hồng Thần mà không bại.

"*Phong Nhu sát!*" Liên tiếp công kích bị ngăn cản, rớt cuộc trong mắt Hồng Thần cũng xuất hiện một vẻ nghiêm túc, trong lòng sự khinh thường cũng thu hồi một ít, chột gầm lên một tiếng, trào phong biến đổi, tiếng sấm nhàn nhạt đột ngột vang lên. Đột nhiên lúc này hầu như toàn bộ tàn ảnh thủ trào chột đọng lại, cấp tốc thối lui, trong nháy mắt ngăn ngừa mơ hồ lộ ra một tiếng lôi minh, một cái thủ trào được bao bọc trong lôi quang đầy đặc quý dị hiện lên, mang theo khí thế kinh lôi, hung hăng công kích tại vị trí trái tim của Tiêu Viêm, khí thế như vậy nếu bị đánh trúng chỉ sợ ngay cả trái tim sẽ là bị móc ra.

Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, lùi lại phía sau một bước, đột nhiên trong con ngươi đen nhánh hiện lên một chút lạnh lùng, từ trong cơ thể một luồng đầu khí vô cùng cường hãn, như cơn lũ bạo xuất mà ra, Tiêu Viêm đem thực lực bản thân thất tinh Đấu Hoàng, hoàn toàn thi triển ra. Nguồn truyện:

Đột nhiên cảm thụ được đầu khí cường hãn kia từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát ra, vô số người giữa sân đều là nháy mắt biến sắc, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

"Đấu Hoàng?"

"Thực lực người này so với Hàn gia Hàn Nguyệt sợ là còn mạnh hơn? Khó trách..."

Đấu khí dữ dội tuôn ra, nắm tay Tiêu Viêm nắm chặt, hơi dừng lại, chợt đột nhiên phóng ra.

"A!"

Quyền phóng tới được nửa đường, đột nhiên lực đạo bành trướng, tại chung quanh nắm tay tiếng nổ chói tai vang lên, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người hung hăng cùng lôi trảo của Hồng Thần đụng vào nhau.

"Ăm!"

Thanh âm va chạm trầm thấp đột ngột vang lên, hùng hồn gợn sóng khí kinh từ điểm tiếp xúc bùng phát ra, từng đạo cái khe giống như mạng nhện lan tràn ra khắp chung quanh thạch đài. Tại vô số vết nứt, một đạo thân ảnh mạnh mẽ bắn ngược ra, bàn chân trên thạch đài kéo dài một đường chừng mấy chục thước, ánh mắt mọi người vội vàng nhìn lại, chợt không khỏi hít một hơi lạnh, bị đẩy lui lại chính là Hồng Thần? Ánh mắt nhìn ở trên người Hồng Thần trong chớp mắt sau đó vô số đạo ánh mắt chợt quay lại trên người thanh niên bước chân vền vện chỉ lui lại hai bước kia, trong lúc nhất thời, ánh mắt khiếp sợ càng sâu, người này lại có thể chiếm thượng phong trong chính diện giao phong cùng Hồng Thần? Người này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Tay áo Tiêu Viêm nhẹ run, ngón tay như chớp điểm tại trên cánh tay, chợt cong ngón búng ra, một tia Lôi Điện liền là bị búng ra ngoài

"Dựa vào điểm Lôi Điện ấy cũng muốn làm tổn thương ta?"

Hồng Thần ổn định thân hình, giờ phút này sắc mặt dị thường âm trầm, hân âm trầm liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, nói: *"Không nghĩ tới, người cũng là thất tinh Đấu Hoàng, che dấu thật sâu a, khó trách Hàn gia lại tìm đến người, người có tư cách làm đối thủ của ta, bất quá, muốn thắng được ta dựa vào thực lực người thể hiện ra, còn chưa đủ!"*

Tiếng nói vừa dứt, từ giữa cổ họng Hồng Thần truyền ra một đạo tiếng hô trầm thấp mạnh mẽ, chợt trong người vang lên từng đạo tiếng nổ, vô số Lôi Điện giống như ngân xà từ trong từng khớp xương xông ra, đem bao

phủ người trước dưới một tầng lôi võng (lưới), mà ở trong Lôi cương, khí thể của Hồng Thần, cũng là nhanh chóng tăng vọt.

"Người có thể đánh lui được bốn thiếu gia, vậy hôm nay để cho người xem một chút bí pháp của Phong Lôi Các!"

"Lôi Thần Hàng Lâm!"

Một chân đạp mạnh xuống, vô số ngân xà từ dưới chân bùng phát ra, trong nháy mắt, liền tràn ngập mười trượng chung quanh, mà ở trong đó Hồng Thần, giờ phút này nhìn qua thanh thế khủng bố giống như Lôi Thần! Nhìn Hồng Thần lại có thể thi triển Lôi Thần Hàng Lâm, sắc mặt mọi người Hàn gia đều biến đổi, Hàn Tuyết cùng Hàn Nguyệt liếc nhau một cái, cũng là từ trong mắt đối phương nhìn thấy một chút lo lắng, nhưng mà ánh mắt nhìn lại phía Tiêu Viêm thì chỉ thấy bộ dáng đối phương vẫn bình tĩnh như trước, không có bởi vì biến hóa của Hồng Thần, mà có chút lo lắng.

-----oOo-----

Chương 955: Lôi Thần Hàng Lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Toàn thân Hồng Thần được bao phủ trong một tầng lưới Lôi Điện, điện quang như ngân xà bắn ra bốn phía, có lẽ nguyên nhân bởi vì bí pháp nên thân hình hắn trở nên cường tráng không ít, từ xa nhìn lại giống như một pho Thiết Thập màu bạc tràn ngập lực uy áp. Khí thể tăng vọt kéo dài được một lúc thì chậm rãi dừng lại, ánh mắt Hồng Thần gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cười lạnh một tiếng, nắm chặt bàn tay, một thanh thiết chùy hắc sắc, nhanh chóng hiện ra, phía trên thiết chùy có lôi quang quán quanh.

Chuôi thiết chùy này chính là chi bảo của Phong Lôi Các - Bắc, tên là Hạo Lôi Chùy, cả vật thể được làm bằng Lôi Thạch, người sử dụng tu hành Lôi thuộc tính công pháp đấu khí sẽ được tăng phúc hiệu quả, hơn nữa Lôi Thạch trời sanh trầm trọng, đứng lên huy động cũng là cảm giác mười phần lực lượng, cường giả bình thường cũng không dám cứng rắn sử dụng. Trong tay cầm Hạo Lôi Chùy, vẻ sắc bén trong mắt Hồng Thần càng sâu, tùy ý múa may hai cái, lại trực tiếp vang lên âm thanh nổ chói tai, lực nổ to

roi trên mặt đất phá ra vài cái động khẩu trên quảng trường cứng rắn. Cảm thụ được lực lượng mênh mông trong cơ thể, ánh mắt Hồng Thần lạnh lẽo nhìn chăm chăm phía Tiêu Viêm, quát lạnh. "*Lại đến*"

Nhìn Hồng Thần được võ trang đầy đủ, Tiêu Viêm cũng nhú mày lại, tên kia tại sử dụng bí pháp, thực lực cơ hồ đạt đến cửu tinh Đấu Hoàng, như vậy xem ra, bí pháp này cũng đạt được hiệu quả không nhỏ, hơn nữa trải qua giao chiến lúc trước, Tiêu Viêm có thể cảm giác được Hồng Thần này sở tu công pháp, cũng là Địa Giai công pháp, nếu không mà nói, tại một đòan Bát Cực Băng vừa rồi, không chỉ lui ra phía sau vền vền hơn mười mét. Người này cho dù là công pháp, đấu kỹ, hay vũ khí, đều có lựa chọn tốt nhất, sức chiến đấu tự nhiên là kinh người, băng vào thực lực của hắn, cho dù là vượt cấp khiêu chiến cũng không khó khăn gì, đừng nói đồng cấp, mà là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong, chỉ sợ hắn đều có thể đánh một trận, khó trách dám cuồng ngạo như vậy. Nguồn truyện:

Hôm nay gặp Hồng Thần này, đối lại là những người khác, nếu không phải là có con bài chưa lật, chỉ sợ khó có thể cùng với hắn chống lại, bất quá đáng tiếc, nơi này trong cùng thế hệ cũng không bao gồm cả Tiêu Viêm.

Vượt cấp khiêu chiến, đối với những người khác có lẽ cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Tiêu Viêm đã từng đem lão yêu quái có thực lực sâu không lường được như Địa Ma lão quỷ đánh cho tàn phế mà nói, lại chỉ là bình thường mà thôi, Hồng Thần có thể vượt cấp, mà hắn, lại là có thể vượt giai! Vượt cấp, vượt giai, một chữ khác biệt, lại là hai loại bất đồng khái niệm, cũng là hai loại hoàn toàn bất đồng - cảnh giới cùng thực lực.

Toàn trường ánh mắt hội tụ tại tràng chiến đấu đã dần bắt đầu tiến vào giai đoạn chính, thực lực Hồng Thần đột nhiên tăng vọt, làm cho không ít người đều là âm thầm cắn lưỡi, Phong Lô Các không hổ là thế lực hàng đầu trên Trung Châu đại lục, một cái bí pháp, dĩ nhiên lại có thể làm người ta tăng thực lực lên mạnh mẽ như thế.

Ở trong cái nhìn sợ hãi, một ít ánh mắt cũng chuyển hướng tới Tiêu Viêm, trải qua một màn giao thủ lúc trước, đã không còn ai tiếp tục khinh thường thanh niên xa lạ này, có khả năng bức Hồng Thần thi triển bí pháp người này cũng không phải hạng vô dụng, hôm nay xem ra trận chiến tranh đoạt giữa hai nhà Hồng - Hàn, ai thắng ai thua, còn khó đoán trước được

"Tiểu tử này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào? Trẻ tuổi như vậy mà

có thể đạt tới trình độ này, không phải là hạng người vô danh a, vì sao tại Trung Châu Bắc vực thậm chí toàn bộ Trung Châu chưa bao giờ nghe qua tên Tiêu Viêm?" Tại chỗ ngồi Hồng gia, Hồng Lập không khỏi chau mày nhìn Hồng Thần thi triển Lôi Thần Hàng Lâm, nói.

Một bên lão giả áo xám, cũng khẽ lắc đầu, đối với tên Tiêu Viêm này, hẳn đồng dạng cũng cảm thấy cực kỳ xa lạ.

"Trung Châu đại lục rộng mở vô cùng, tàng long ngọa hồ cũng không biết chừng là có bao nhiêu người, không biết cũng bình thường, không cần lo lắng, nếu Hồng Thần thi triển ra Lôi Thần Hàng Lâm, kia thắng bại không sai biệt lắm cũng nên kết cuộc rồi, dù sao lấy trạng thái này của hắn, lại phối hợp công pháp đấu kỹ cho đến Hạo Lôi Chùy, mặc dù là Đấu Hoàng đỉnh phong, muốn thắng hắn, cũng là hơi khó khăn" Hơi trầm ngâm một chút, lão giả áo xám liền là bỏ qua chú ý trong đầu, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Hồng Lập cũng gật gật đầu, có thể làm cho Hồng Thần thi triển bí pháp, tiểu tử kia xác thật rất giỏi, nhưng cũng đã đến lúc dừng lại...

Dưới vô số đạo ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm cười cười, bàn tay chậm rãi nắm chặt, chột Huyền Trọng Xích to lớn liền hiện ra, Trọng Xích cắm xuống trên mặt đất, thân thước mở rộng nhìn giống như một mặt tấm chắn màu đen cảm giác rất nặng, mặc dù là Hạo Lôi Chùy của Hồng Thần cũng có điều không hơn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm rút ra một thanh Trọng Xích làm vũ khí, trong mắt Hồng Thần cũng là hiện lên một chút kinh ngạc, chột khoe miệng cười lạnh càng sâu, thi triển Lôi Thần Hàng Lâm lực lượng của hắn cũng được tăng phúc tương đối lớn, nếu đối thủ có tính nhanh nhẹn, ngược lại có chút phiền toái nhỏ, nhưng nếu đối phương cũng là sử dụng vũ khí hạng nặng mà nói..., như vậy dưới sự áp chế của Hạo Lôi Chùy sẽ không còn lực hoàn thủ! "*Tiểu tử, cho người nhìn thấy phong lôi chùy pháp của Phong Lôi Các, về sau gặp người của Phong Lôi Các, nên vòng qua đường khác mà đi!"*

Hướng về phía Tiêu Viêm lạnh lùng nói, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, đột nhiên Hồng Thần đạp mạnh bàn chân, tiếng sấm vang vọng, thân thể hơi chút mờ ảo. Nhìn thấy thân thể Hồng Thần chột rung động hai mắt Tiêu Viêm khẽ híp lại, một màn này, hắn cũng quá quen thuộc. Khoe miệng Tiêu Viêm khẽ nhắc lên một nụ cười nhạt, bàn tay nắm chặt Trọng

Xích, cũng không quay đầu lại liền là hung hăng đối với phía sau mà bỏ tới đi.

Trọng Xích cường đại mang theo kinh phong hung mãnh bỏ ra, xung quanh Trọng Xích âm thanh nổ vang liên tiếp vang vọng không ngừng, mà Trọng Xích vừa mới bỏ đến phía sau Tiêu Viêm thì một thanh cự chùy đen nhánh liền đột ngột xuất hiện, sau đó bị Trọng Xích cản lại.

"*Thương!*" Trọng Xích va chạm cùng cự Chùy, một trận tiếng kim thiết nhất thời vang vọng toàn trường, Tiêu Viêm cùng Hồng Thần đồng thời lui về phía sau, nhanh như chớp tạo khoảng cách an toàn.

"*Hảo tiểu tử, dĩ nhiên lại có thể phá được tàn ảnh Tam Thiên Lô Động của ta*" Hồng Thần ổn định thân hình, nhìn thoáng qua tàn ảnh kia đang dần tiêu tán, trong lòng không khỏi giật mình, lúc trước Tiêu Viêm huy động Trọng Xích, cơ hồ là đối với vị trí hấn xuất thủ cự kỳ hiểu biết, một xích bỏ tới không có chậm trễ, trực tiếp làm cho hấn phải hiện thân.

"*Xem ra cũng phải nhanh chóng giải quyết tên này, thời gian Lô Thần Hàng Lâm có hạn chế, đến lúc đó trong cơ thể sẽ xuất hiện suy yếu*" Trong lòng hiện lên một đạo ý niệm, ánh mắt Hồng Thần cũng mang theo sát ý, thân thể vừa động, tiếng sấm lại lần nữa vang vọng, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo điện mang, như chớp phóng qua khoảng cách mấy chục mét, thân hình vừa động, liền xuất hiện tại phía trên đỉnh đầu Tiêu Viêm. "*Thiên Toái Lô Chùy!*"

Xuy! Xuy!

Lôi quang chói mắt, nhất thời trở nên điên cuồng, không ngừng phát ra từ phía trên Hạo Lô Chùy, từ xa nhìn lại, Hồng Thần giống như đang giơ lên cao một đạo Lô Điện cự lớn, thanh thể làm cho người ta phải sợ hãi. Cự đại Lô Điện ngừng lại trong chớp mắt, liền giống như Thiên Lô từ trên tầng mây phủ xuống, trực tiếp oanh kích phía trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, trong khoảnh khắc đó ánh sáng bạo phát đến mức làm lu mờ cả ánh mặt trời phía trên.

"*Lục Hợp Du Thân Xích!*"

Cảm thụ được Lô Điện khủng bố kéo đến, ánh mắt Tiêu Viêm cũng dần ngưng tụ, chợt Trọng Xích trong tay như chớp vũ động lên, từng đạo thước

ảnh dọc theo một cái quỹ tích huyền diệu, nhất thời hóa thành một tầng thước ảnh không có kẽ hở, tại phía trên thước ảnh phòng ngự, nhàn nhạt thanh sắc hỏa diễm lặng yên bốc lên.

" Âm! "

Tại lúc vừa mới hình thành thước ảnh phòng ngự, thanh cự đại lôi chuy liền phủ xuống, cuối cùng hung hăng nện ở phía trên màn phòng ngự thước ảnh, nhất thời vô số thước ảnh liền tiêu tán, nhưng mà thước ảnh vừa mới mất, liền lập tức có vô vàn bóng thước cấp tốc bổ sung, mà theo thước ảnh không ngừng xuất hiện, thanh cự đại lôi chuy kia cũng xuất hiện hư ảo, như vậy phần lớn Lôi Điện lực dần dần bị hóa giải.

"Thiên Toái Lôi Chùy, Phá!"

Cảm thụ được sự mạnh mẽ trong thước ảnh phòng ngự của Tiêu Viêm, sắc mặt Hồng Thần cũng âm trầm xuống, chợt gầm lên một tiếng, Lôi chuy trong tay liền phóng ra, mà thân thể, lại là cấp tốc phóng ngược ra sau.
"phanh!"

Lôi chuy vừa mới rời tay, liền trong nháy mắt phát ra vô số Lôi Điện chi lực, ùn ùn phóng đến nện ở phía trên phòng ngự thước ảnh, dưới sự oanh kích dồn dập, thước ảnh phòng ngự nhanh chóng trở nên hư mỏng, lại tiếp tục cũng không kịp bổ sung.

"Ha ha, nhìn xem người như thế nào hóa giải Phong Lôi Các đặc thù Phong Lôi Chi Lực!" Hồng Thần thân thể xoay tròn rơi xuống mặt đất, nhìn Tiêu Viêm bị Phong Lôi Chi Lực bành bạc bao bọc phía trong, cười to nói.

"Hừ, chỉ là Phong Lôi Chi Lực, mà đã kiêu ngạo vậy sao?"

Tiếng cười Hồng Thần vừa mới phát ra, trong lôi võng liền truyền đến một đạo tiếng cười lạnh, chợt một luồng thanh sắc hỏa diễm đột nhiên bắn ra, mà tại thời điểm tiếp xúc với hỏa diễm kia, Phong Lôi Chi Lực giống như gặp khắc tinh, bị nhiệt độ cực nóng đốt thành hư vô, qua thời gian vài cái nháy mắt, lôi võng chứa cuồng bạo lôi lực dưới từng đạo trợn mắt há mồm liền là tan thành mây khói.

"Đây là... Di Hỏa?" Tại lúc thanh sắc hỏa diễm dữ dội tuôn ra, trên chỗ

ngồi Hồng gia, vị lão giả áo xám kia lại là mạnh mẽ mở to hai mắt, kinh hãi thất thanh nói.

Trong sân, tại vô số ánh mắt nhìn soi mói, bóng người toàn thân được bao vây trong thanh sắc hỏa diễm, chậm rãi đi ra, trong mơ hồ, còn có thể nhìn thấy trong đó đạo thân ảnh gầy gò.

"Đây cũng là thủ đoạn của ngươi? Xem ra đã quá coi trọng ngươi rồi" Hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm bốc lên không ngừng, chợt chậm rãi truyền ra một đạo nhàn nhạt thanh âm. Nghe vậy, sắc mặt Hồng Thần nhất thời trở nên khó coi, trong tay lại nắm chặt Hạo Lô Chùy, rốt cục thì hẳn đã hiểu lần này gặp phải đối thủ khó chơi, không nghĩ tới, dĩ nhiên ngay cả thi triển Lô Thần Hàng Lâm, cũng không thể đem tên kia đánh bại.

"Nếu như thủ đoạn của ngươi chỉ có thế, vậy kế tiếp, liền đến lượt ta đi" Trong ngọn lửa, khóe miệng Tiêu Viêm hiện lên một nụ cười lạnh lùng, chợt thủ ấn đột nhiên biến đổi, trong lòng vang lên một tiếng quát khê. "Thiên Hòa chi huyền biến - Lưu Ly biến!"

Theo tiếng quát xuất ra, tại mặt ngoài thân thể Tiêu Viêm được bao phủ hỏa diễm nhất thời kịch liệt bốc lên, cuối cùng đều lui vào bên trong thân thể người sau, mà cùng lúc đó, khí thể Tiêu Viêm cũng giống như Hồng Thần lúc trước, bắt đầu tăng mạnh, ngăn ngui trong nháy mắt, lập tức đem khí thể người sau trực tiếp bạo tăng, trong lúc nhất thời, vẻ khiếp sợ hiện lên trên mặt mọi người trong toàn trường..."

Tại chỗ ngồi của Hồng gia, tên lão giả áo xám giờ phút này trong mắt cũng là hiện lên một vẻ kinh ngạc, lầm bầm nói: "Tiểu tử này, đến tột cùng là có lai lịch thuộc phương nào, dĩ nhiên ẩn dấu như thế thật sâu, lúc này đây, Hồng Thần sợ là thực sự có chút không ổn a"

-----oOo-----

Chương 956: Diệt Lô Chùy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ngay khi một đạo hỏa diễm xanh biếc lui vào bên trong thân thể Tiêu Viêm thì cỗ khí thể điên cuồng bành trướng kia mới từ từ đình chỉ lại"

Bên ngoài thân thể Tiêu Viêm không có một chút đấu khí nào tiết ra, nhưng một cỗ áp bách vô hình lấy nó làm trung tâm khuếch tán mở ra bốn phía, cảm giác được cỗ uy bách này so với Hồng Thần trước kia mạnh hơn nhiều lắm, nếu nói giờ phút này Hồng Thần là ở cấp bậc cửu tinh Đấu Hoàng, vậy Tiêu Viêm chính là cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong, khoảng cách Đấu Tông kia, chỉ là một bước chân mà thôi!

"Bí pháp thật mạnh mẽ a, tăng phúc như vậy mặc dù là Lôi Thần Hàng Lâm – Phong Lôi Các cũng đều không thể sánh hơn được. Ha hả, xem ra Tuyết Nhi thật sự mời về Hàn gia ta một pho đại thần thâm sâu khó lường nha" *Tại chỗ ngồi Hàn gia, Hàn Trì nhìn khí thể bành trướng của Tiêu Viêm trong mơ hồ hẳn cảm giác được so với chính mình không sai biệt lắm, trên khuôn mặt lại nhin không được hiện lên một chút sợ hãi cùng than nhẹ, cười nói.*

"Năm đó tại Nội viện hẳn chỉ là một Đại Đấu Sư bình thường, nhưng là dám tham gia chiến đấu với Đấu Hoàng, hiện giờ đã trôi qua mấy năm, thành tựu tự nhiên là khủng bố hơn nhiều rồi, Hồng Thần kia mặc dù là thiên tài, nhưng ở trước mặt Tiêu Viêm cũng chỉ có thể hạ xuống một cấp bậc" Hàn Nguyệt nở nụ cười tuyệt đẹp nói, nhìn thấy Tiêu Viêm chiếm cứ thượng phong, nàng cũng có chút vui sướng, việc này dù sao cũng là chuyện liên quan đến đại sự của cả đời nàng, nói không khản trương đó chính là giả tạo.

Hàn Tuyết ở một bên nghe được lời này cũng là nhẹ nhàng cười, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm thanh niên mặc ma bố y đang đứng ở giữa tràng thi đấu, bộ quần áo kia xem ra cực kỳ bình thường nhưng tại trên người hắn, ngược lại làm cho nàng cảm giác được một loại duệ khí đặc thù, cái này giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế ẩn giấu trong vỏ kiếm bình thường, nhưng lại tán ra một luồng kiếm khí sắc bén làm người ta không dám khinh thường. Giờ phút này thanh niên đứng ở trên Thiên Thạch Đài kia, không nghi ngờ là ánh dương quang chói sáng nhất"

Cảm thụ được trong cơ thể mệnh môn lực lượng, Tiêu Viêm cũng thở ra một hơi dài. *"Mượn dùng bí pháp chi hiệu, hẳn đã đạt tới cấp bậc Đấu Hoàng đỉnh phong, trong nháy mắt này, hẳn trong lúc mơ hồ cảm nhận*

được một tầng ngăn cách tồn tại, tầng ngăn cách kia nhìn thì như hư vô, nhưng mặc kệ lực lượng trong cơ thể tiếp tục kéo lên như thế nào đi nữa, cũng thủy chung khó có thể chạm đến được nó, hà huống chi là đánh vỡ"

"Này... " Chẳng lẽ nói là đột phá bức tường Đâu Hoàng sao" Tiêu Viêm như có điều suy nghĩ, thầm thì lẩm ba lẩm bầm, trải qua thời gian thử ngấn ngùi kia, hẳn mơ hồ biết, muốn đột phá tới cấp bậc Đâu Tông, cần nhất là đầu khí, tất nhiên là số lượng phải cực kỳ khủng bố, mặc dù bản thân hắn hiện giờ đang ở Đâu Hoàng đỉnh phong, nhưng cách một bước kia, như cũ vẫn có một khoảng cách cực xa.

Một bước nho nhỏ này, làm cho không ít cường giả hao phí cả đời cũng không thể vượt qua được, khó khăn trong đó có thể nghĩ đến a.

"Nếu giờ phút này trên người ta còn mang theo hai biến cuối cùng của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, hơn nữa xứng đôi với Dị Hỏa, không biết có thể hay không đột phá bức tường ngăn cách kia?" *Trên mắt Tiêu Viêm lóe ra một tia sắc bén, trong lòng dâng lên nóng cháy, nói không chừng biện pháp này, thật sự có một ít tác dụng đây, ngày sau có thời gian có lẽ nên thử xem một lần"*

Ý niệm trong lòng hiện lên, Tiêu Viêm cũng đã đem tâm thần kéo về thực tại, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt mang theo ý cười cười hướng khuôn mặt ngưng trọng của Hồng Thần ở phía đối diện, chột bàn tay nắm chặt Trọng Xích, cước bộ bước một bước nhẹ nhàng. Một bước đó với khoảng cách hơn mười trượng, cơ hồ chột lóe qua.

Tại khoảng khắc Tiêu Viêm dậm chân đó, sắc mặt Hồng Thần cũng là hơi đổi, dưới lòng bàn chân chột lôi điện ngân sắc mạnh mẽ xuất hiện, thân thể run rẩy. "*Xuy!!*"

Huyền Trọng Xích đột ngột hiện ra tại trên đỉnh đầu Hồng Thần, trực tiếp hung hăng chụp xuống đầu hắn. Nhưng vẫn không nhìn thấy máu tươi tuôn chảy ra, mà là xuyên thấu thẳng qua.

"Tam Thiên Lô Động sao?"

Thân hình hiện ra, trong lòng Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, cước bộ mạnh mẽ mà quỷ dị lướt ngang mười bước, Trọng Xích giống như một trường thương, hướng một chỗ không gian thẳng tắp đi tới.

"Soạt!"

Trọng Xích điềm ra, từ không gian hư vô một đạo Hắc Thiết Chùy cũng đã đột nhiên xuất hiện, cuối cùng nó va chạm thật mạnh với nhau, chợt nhìn thấy một thân ảnh trực tiếp xuất hiện, bàn chân đạp một đạp bước lui về phía sau vài chục thước, mới đứng vững được thân hình.

"Vì sao Tam Thiên Lô Động lại đối với hấn một chút tác dụng cũng không có vậy?" Tiếp tục bị Tiêu Viêm dễ dàng nhìn trúng vị trí, trong mắt Hồng Thần cũng đã hiện lên một chút khiếp sợ, bàn tay nắm Hạo Lô Chùy hơi hơi run rẩy lên, lúc trước một kích hung hãn kia của Tiêu Viêm, cơ hồ làm cho cánh tay của hấn đều trở nên chết lặng, Tiêu Viêm sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, rõ ràng thực lực so với hấn cao hơn một bậc.

Một xích đánh lui Hồng Thần, Tiêu Viêm khước miệng ý cười lạnh càng sâu hơn, cước bộ liền đạp lên, mỗi một bước đều là cách mười thước, trong chớp mắt lại lần nữa xuất hiện trước mặt Hồng Thần, cánh tay run lên, lập tức xuất hiện từng đạo thước ảnh liên miên không dứt, cuối cùng phẳng phát hóa thành một đạo hải đảo sóng lãng, một sóng chồng lên một sóng, hướng Hồng Thần hung hăng đánh sâu vào. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Quay mắt về phía Tiêu Viêm đột ngột xuất hiện tấn công cuồng mãnh đó, Hồng Thần trở nên có chút chật vật, Hạo Lô Chùy ở trong tay không ngừng múa may, cơ hồ mang theo tiếng sấm nổ mạnh, đối xích ảnh ở trước mặt hung hăng phát qua. Đang!!! Soạt!!! Đang!!!

Trên quảng trường, hai đạo thân ảnh như ẩn như hiện, tốc độ hai người quá nhanh, người bình thường chỉ có thể nghe thấy tiếng vũ khí va chạm nhau dẫn đến bạo xuất hoa lửa ở trong đó truyền ra không ngừng thôi, chỉ có hạng người có nhãn lực đủ độc mới có thể phân biệt được thân hình của hai người.

Giờ phút này, tình hình ở trên sân là Tiêu Viêm sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì phải là Hồng Thần cơ hồ rơi xuống hạ phong, tranh đấu khí lại không hùng hồn bằng Tiêu Viêm, so thân pháp, Tiêu Viêm lại có linh hồn cảm giác lực tùy thời có thể tìm ra thân hình cùng vị trí, so với lực lượng cơ thể mà Tiêu Viêm phần đông điều trải qua thiên linh địa bảo cho đến Di Hỏa cải tạo rèn luyện, độ cường hoành xa xa không so sánh

được. Lúc này tại đây tất cả các loại tình huống đều rơi xuống hạ phong, hẳn làm như thế nào để đấu với Tiêu Viêm. Cục diện ở giữa sân như vậy, người sáng suốt có thể nhìn ra, Hồng Thần cơ hội thắng đã bắt đầu cất giảm trầm trọng.

Có thể nhìn ra loại cục diện này, tự nhiên người của hai nhà Hàn gia cùng Hồng gia cũng ở trong số đó, trên khuôn mặt từng người Hàn gia nhưng thật ra ý cười càng ngày càng nhiều, mà đám người Hồng gia, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm hơn, bọn họ đối với Hồng Thần tin tưởng cực độ, mà chính loại tin tưởng này là ở biểu hiện ra thực lực nhiều năm như vậy và kéo dài cho đến hôm nay, nhưng bọn họ như thế nào cũng chưa từng dự đoán được, Hàn gia cư nhiên chân chính tìm ra một người có thể địch nổi Hồng Thần, thậm chí còn cho rằng là cường giả mạnh nhất trong đồng lứa. Điểm này, làm cho bọn họ quá bất ngờ. "*Cáp!!!*"

Trọng Xích cùng Thiết Chùy lại mãnh liệt âm âm lần nữa, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh xuống, cánh tay giống như rắn, xoay quanh một cách quỷ dị, rồi đột nhiên hiện ra tại trước mặt Hồng Thần, âm âm, như chớp khắc lên lồng ngực.

"Phụt!!!"

Một chiêu đánh ra, một luồng lực đạo cường hãn nhất thời như đại hồng thủy hướng trên thân thể Hồng Thần tản mát ra, làm sắc mặt hắn trắng bệch, một ngưng máu tươi liền phun ra, còn thân hình đột nhiên bị bắn ngược trở lại, kéo dài trên mặt đất một dấu vết dài hơn mười thước, rồi mới từ từ đình chỉ lại.

Giữa sân xuất hiện biến hóa một cách đột ngột, trực tiếp làm cho từng đạo xô xao kinh hãi chung quanh đấu tràng vang lên, đây là lần đầu hai người giao thủ cho tới nay, chân chính xuất hiện người học máu bị thương, hơn nữa, khi bọn hắn nhìn lại cái người bị thương bắn trở ra chính là Hồng Thần, khiến vẻ khiếp sợ trên mặt càng đậm hơn.

Chiến đấu liên tục tới bậc này, một ít người cẩn thận quan sát liền phát hiện, tựa hồ từ đầu tới cuối Hồng Thần kia cũng không đánh trúng Tiêu Viêm dù là quần áo, mà bản thân xem ra lại rơi vào kết cục dị thường chật vật.

Một chiêu đánh lui Hồng Thần, hai mắt Tiêu Viêm khẽ nhấc lên, liếc mắt

nhìn Hồng Thần đang ở xa xa trên mặt đất, thản nhiên nói: *"Đứng lên đi, một chương kia, còn không lấy mạng của ngươi đâu"*

"Hừ!" Sắc mặt Hồng Thần càng thêm âm hàn, trong hai mắt tràn ngập tia dữ tợn, phun ra một ngụm nước miếng hòa lẫn máu tươi, sau đó chậm rãi đứng lên, âm trầm nói, từ trong miệng truyền ra: *"Tại bên trong đồng trang lứa, đem ta bức đến bức này, ngươi là người thứ nhất"*

Bàn tay khế lau đi vết máu ở trên miệng, Hồng Thần ngẩng đầu nhìn lên, lộ ra một đôi mắt dữ tợn giống như dã thú bị thương, hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi xì ra, cuối cùng tích hợp vào phía trên Hạo Lô Chùy ở trước mặt, mà theo máu tươi này thâm nhập, Hạo Lô Chùy kia lập tức tản mát ra một số huyết tinh chi vị nồng đậm.

Bàn tay nắm chặt Hạo Lô Chùy, Hồng Thần hít thật sâu một hơi, chợt giữa cổ họng truyền ra một đạo tiếng động rỗng rỗng, nhất thời một cỗ Lô đầu khí cuồng bạo lên, giống như điện mang, bùm ... bùm từ trong cơ thể trào ra, cuối cùng hội tụ tại Hạo Lô Chùy trên lòng bàn tay.

Càng ngày càng nhiều Lô đầu khí hội tụ lại, vết máu trên Hạo Lô Chùy cũng đã lan ra, cuối cùng hòa nhập với Lô đầu khí, làm cho lực trong đó cuồng bạo hơn, trở mình bành trướng hơn.

Nhìn cử động của Hồng Thần ở giữa sân, trên chỗ ngồi Hồng gia, sắc mặt mọi người đều hơi đổi, mà lão giả mặc hôi y kia cũng khế thở dài một tiếng, nói: *"Cư nhiên đem Hồng Thần bức đến bức sử dụng đấu kỹ do Các chủ Bắc Các tự mình truyền thụ, Tiêu Viêm này xác thật rất mạnh, chỉ sợ nhìn khắp toàn bộ trang đồng lứa tại Phong Lô Các – Bắc, cũng có rất ít người có thể cùng chống lại, trừ phi ..."* nói đến đây, lão giả mặc hôi y có chút dừng lại, chợt lẩm bẫm nói: *"Trừ phi Phượng tiểu thư ra tay ..."*

Nghe vậy, Hồng Lập ở một bên thân thể nhất thời cứng đờ, trầm giọng kinh hãi nói: *"Pượng tiểu thư? Huyền lão nói chính là vị duy nhất trong vòng trăm năm qua tại Phong Lô Các thông qua Thiên Lô Tháp khảo thí sao – Phượng tiểu thư?"*

Lão giả mặc hôi y nhàn nhạt gật gật đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa, ánh mắt thẳng tắp nhìn xuống giữa sân.

Giữa sân, Hồng Thần đầu khí trong cơ thể cơ hồ đều quán chú vào bên

trong Hạo Lôì Chùy, một đạo lôì quang khổng lồ cỡ chừng mười trượng hiện lên, đem nguyên bản của nó đều bao phủ vào trong.

"Diệt Lôì Chùy"

Đột nhiên một tiếng quát khàn khàn vang lên từ bên trong lôì quang truyền ra, chợt Hạo Lôì Chùy trên tay Hồng Thần giống như một đạo Thiên Lôì cự đại, hung hăng đánh trên mặt đất, ở khoảng khắc đó, cả Thiên Thạch Đài này đều âm âm run lên lẩy bẩy!

"Grào!!!"

Hạo Lôì Chùy nặng nề nện trên mặt đất, tạo thành một cái khe thật lớn không ngừng lại, chợt một đạo lôì quang khổng lồ cỡ chừng mười trượng, mạnh mẽ hóa thành một đầu Lôì thú dữ tợn, nhanh như tia chớp, bốn vó vừa chạm xuống mặt đất, mặt đất liền nổ tung ra chằng chịt vết rạn nứt, mấy đạp liền như thế, tựa như điện mang hiện ra tại trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, một tiếng rít gào kinh thiên động địa vang lên, Lôì điện đó liền ngưng tụ lại thành trảo chuồng, hung hăng hướng đầu Tiêu Viêm chụp xuống.

Một chiêu này làm cho không gian trực tiếp vặn vẹo, thậm chí trong lúc mơ hồ xuất hiện ti ti từ bên trong không gian liệt phùng đen ngòm truyền ra, lực đạo như vậy, cực kỳ đáng sợ.

Quay mắt nhìn tốc độ công kích của đầu Lôì thú dữ tợn kia, trong lòng Tiêu Viêm cũng một thoáng cả kinh, ngân mang đột nhiên hiện ra dưới bàn chân, thân thể hừ một tiếng, hóa thành đạo đạo tàn ảnh lui về phía sau, đem điện quang công kích của Lôì thú nhẹ nhàng tránh đi. Nhưng mà thân thể vừa mới lui phía sau một khoảng không xa, Tiêu Viêm lại giống như đang nghĩ tới điều gì đó, thân hình đột nhiên ngừng lại, trong lòng thầm kêu lên một tiếng bất hảo.

Tại khoảng khắc thân hình Tiêu Viêm đình trệ đó, trên chỗ ngồi Hồng gia, tên lão giả mặc hôi y kia, hai mắt mạnh mẽ mở to, chợt đứng bật dậy, áo bào trên toàn thân không gió mà lay động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, gằn từng chữ:

"Tam Thiên Lôì Động?"

-----oOo-----

Chương 957: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo thói quen kín đáo thi triển Tam Thiên Lô Động, Tiêu Viêm thuận lợi né tránh công kích của đầu Lô Thú kia. Song khi thân hình mới dừng lại, Lô Thú kia cảm ứng được liền ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ. Bốn vó hung hăng chà đạp mặt đất, từng cái khe lan tràn xuất hiện. Thân hình lần nữa hoá thành tia chớp bắn thẳng về phía Tiêu Viêm.

"Hừ!"

Bị mấy lần Lô Thú này dây dưa, trong mắt Tiêu Viêm xẹt lên chút sắc lạnh. Một chiêu này hẳn là sát chiêu của Hồng Thần rồi. Uy lực đích xác không yếu, sợ rằng cũng là đấu kỹ Địa giai, bất quá cần phải có tinh huyết dẫn dắt. Kể ra mà nói chiêu này thi triển ra, hẳn cũng sẽ lâm vào trạng thái suy yếu. Nói cách khác hẳn bây giờ đã không còn lực tái chiến, chỉ cần Tiêu Viêm có thể giải quyết Lô đầu khí biến thành đầu Lô Thú này, như vậy trận giao phong này Hồng gia liền thất bại, kết cục phải hạ màn.

Vội bước lên vài bước trên mặt đất, hai tay Tiêu Viêm nhanh chóng kết ấn. Từng đạo tàn ảnh tung bay làm cho người ta hoa cả mắt. Theo từng cái thủ ấn kết động, một luồng ánh sáng xanh biếc cũng nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Thủ ấn kết động cùng lúc trước mặt kinh phong mãnh liệt lần nữa đánh tới, mơ hồ còn kèm theo tiếng sấm vang.

Tiêu Viêm nhướng mày, cước bộ liền lui lại. Trong miệng cũng nhanh chóng khẽ ngâm tới cuối cùng giống như con cóc. Đột nhiên một đạo sấm ngâm hồ gầm kinh thiên động địa khuếch đại ở trên quảng trường.

"*Sư Hồ Toái Kim Ngâm!*"

Giống như loại âm ba thực chất từ Tiêu Đài nhanh chóng khuếch tán ra. Ở nơi này âm ba chính diện va chạm, tàn bạo đánh lên thân thể Lô thú. Thân thể nhất thời ngưng lại, toàn thân Lô Đình điên cuồng loé lên lôi điện.

Bốn vó phải lui lại mười mấy thước vuông mới đem lực lượng âm ba chống đỡ được.

Âm ba lực lượng vừa mới tiêu tán, trong mắt Lôi Thú không lồ kia điện mang lại loé lên. Một tiếng gầm nhẹ, bốn vó lại vọt tới. Thân thể cao lớn như hồ đỏi vồ mồi, trực tiếp vượt qua mười mấy thước hiện ra trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, mang theo lôi quang đầy trời hướng phía đầu Tiêu Viêm một ngum tấp tới.

Đối mặt với Lôi Thú đang điên cuồng cắn xé, lần này Tiêu Viêm cũng không lui lại nữa mà càng lúc càng nhanh kết ấn ở hai tay. Trong nháy mắt ở lòng bàn tay ngưng tụ thành một đạo năng lượng thủ ấn màu ngọc bích huyền dị.

Năng lượng thủ ấn màu lục bích chỉ lớn chừng lòng bàn tay nhỏ, toàn thân sáng bóng, nhìn qua như một loại thủy tinh xanh biếc, được chế tạo cực kì tinh mỹ. Bề ngoài mặc dù như vậy nhưng trong đó ẩn chứa năng lượng rất khủng bố.

Thủ ấn vừa thành hình thì trên đỉnh đầu bóng đen cũng nhanh chóng ập đến. Khuôn mặt Tiêu Viêm chợt hiện lên vẻ cười lạnh. Ngẩng đầu nhìn lên lôi quang chỉ cách trong gang tấc, thân hình chợt loé lên, cánh tay cũng quỷ dị cong lại, thẳng tắp hướng về phía giữa trán Lôi Thú.

"Phiên Hải Ấn! "

Lúc sắp va chạm, tức thời Lôi Thú kia liền phát ra tiếng gào rú. Từng luồng lôi quang bùng bùng điên cuồng trên thân thể phát ra. Bất quá khi lôi quang tiếp xúc với ánh sáng xanh biếc cũng nhanh chóng quỷ dị tiêu tán.

"Phá!"

Trong mắt Tiêu Viêm xẹt lên một chút lãnh ý, đột nhiên quát khẽ một tiếng. Lòng bàn tay chợt hung hăng chớp động, quang ấn lực đột nhiên bộc phát.

Hào quang xanh biếc giống như một vòng ánh sáng chói lọi, chỉ một thoáng va chạm đã bao phủ toàn bộ lôi quang trên thân thể Lôi Thú. Bị năng lượng này ăn mòn Lôi thú rớt cuộc cũng gào lên bi thương. Dưới từng đạo ánh mắt khiếp sợ liền bạo liệt thành nhiều điểm sáng màu bạc,

Khi Lô thú bạo liệt, quang án cũng dần tiêu tán. Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng liếc về phía sắc mặt đang khiếp sợ của Hồng Thần ở nơi xa. Bàn tay nắm chặt, Trọng Xích lần nữa hiện lên, bàn chân khẽ chộp động, thân hình nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy thân hình Tiêu Viêm biến mất, sắc mặt Hồng Thần cũng biến đổi. Nhìn thoáng qua Hạo Lô Chuỳ ở bên cạnh, bàn tay vội vàng vươn ra. Song còn không đợi bàn tay đụng tới chuôi chuy, một đạo kinh phong hung hãn liền đánh trúng thân thể. Lực đạo cuồng mãnh đem thân thể chấn động, kéo lê trên mặt đất tới mười mấy thước.

"Phutttttt!!!"

Lần nữa bị đòn nghiêm trọng, Hồng Thần phải phun ra một ngụm máu tươi. Còn không kịp đứng dậy, bóng đen lần nữa đánh tới, lấy thế sét đánh lôi đình hung hăng vồ xuống đầu.

"Ta nhận thua!"

Nhìn thấy cái bóng thước không lồ trên mặt đất, con người Hồng Thần co rụt lại, vội vàng quát.

"Xuy!"

Trọng xích ở cách đỉnh đầu Hồng Thần chưa đến nửa thước, đột nhiên ngừng lại. Lực đạo ẩn chứa trên thân xích truyền xuống trực tiếp đem Hồng Thần đập xuống mặt đất, nhìn giống bộ dáng của con cóc, có chút chật vật.

Giờ phút này trong sân, Tiêu Viêm một tay cầm thước, đem thân thước rộng lớn dừng lại trên đầu đối phương mà Hồng Thần toàn thân đang co quắp trên mặt đất. Nhìn thấy một màn này, trực tiếp làm cho thạch đài trở lên vắng lặng.

Cái kết cục này cũng không ai ngờ tới. Lúc mới đầu, không có người nào cho rằng vị thiên tài tuổi trẻ đỉnh đỉnh đại danh ở Thiên Bắc Thành này, sẽ bị một gã thanh niên xa lạ đánh bại thê thảm và chật vật như thế.

Mặc dù chiến đấu chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng người chân chính

có nhãn lực đều có thể thấy, Hồng Thần đã phải dùng toàn lực nhưng vì thanh niên mặc áo vải kia từ đầu đến cuối ứng phó bình tĩnh, tựa như một cái đầm không đáy, sâu không thể lường, làm cho người ta khó có thể cảm nhận.

"Hắn thật sự thắng rồi!"

Trong sân, mọi người tại chỗ ngồi Hàn gia nhìn thấy Hồng Thần kia bị Tiêu Viêm dùng Trọng Xích làm cho thân thể không dám vọng động, đều hít thở sâu một hơi, chột như cũ có chút không tin tưởng, lẩm bẩm.

"Mặc dù rất xem trọng hắn nhưng không nghĩ tới vẫn còn đánh giá thấp hắn như vậy!" Hàn Tri khẽ thở dài một hơi, nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Cao hứng nhất chính là hai nàng Hàn Nguyệt và Hàn Tuyết. Rốt cục thì có thể trút được gánh nặng, thở phào một cái, rồi sau đó không khỏi vui vẻ. Trong sân đạo thân ảnh gầy gò kia vô tình để lại một đạo dấu ấn khó có thể quên trong lòng.

"Bis bis!!!!"

Thiên Thạch Đài chỉ yên tĩnh trong chốc lát, rồi chột vang lên hàng loạt tiếng vỗ tay ủng hộ như sấm. Cuộc chiến đấu phấn khích của những người trẻ tuổi này, làm cho họ cảm thấy chuyến đi này quả không uổng. Đặc biệt là người thanh niên một thân bố y kia, cho họ có một ấn tượng sâu đậm.

Khi tiếng ủng hộ toàn trường vang lên, sắc mặt người Hồng gia trở lên dị thường khó coi. Vốn cho là Hàn gia chắc chắn phải thua, kết quả lại là hôm nay mất hết mặt mũi.

Trong sân, Tiêu Viêm chậm rãi rút Huyền Trọng Xích về, cúi đầu liếc Hồng Thần một cái sau đó liền xoay người bước đi.

Thân thể vừa mới xoay đi, Hồng Thần đang ngã sấp trên đất trong mắt xẹt qua vẻ dữ tợn cùng oán độc. Song chưởng liền nhún một cái trên mặt đất, một đạo lôi quang ám tiễn từ trong tay áo bắn xạ ra, bắn thẳng về phía sau lưng của Tiêu Viêm. Biến cố đột nhiên xuất hiện nhất thời vang lên từng tiếng xôn xao chửi rủa. Tiêu Viêm tha cho Hồng Thần một mạng mà người này còn dám làm hành động ti tiện thế này.

"Xuy!"

Lôi quang ám tiếng trong những ánh mắt hoảng sợ chính xác đã đánh trúng lưng Tiêu Viêm, hơn nữa còn trực tiếp xuyên thấu, nhưng lại không có một chút máu nào ngược lại đạo thân ảnh kia bắt đầu mơ hồ.

"Tàn ảnh?"

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Hồng Thần hoảng sợ vội vàng lui về phía sau. Song cước bộ vừa mới thối lui thì thân thể chợt đình chỉ. Bởi vì một bàn tay chẳng biết từ khi nào đã nhẹ nhàng đặt tại vị trí sau lưng hắn.

"Dừng lại!"

Nhìn thấy thân ảnh Tiêu Viêm xuất hiện phía sau Hồng Thần, tại khu vực người Hồng gia nhất thời vang lên từng tiếng rống giận. Chợt thân hình lão giả áo xám vừa động, hoá thành một đạo thân ảnh mơ hồ, hướng về giữa sân vọt tới.

"Cái này chính là người lựa chọn chẳng trách được ai cả." Thanh âm nhẹ nhàng truyền tới trong tai Hồng Thần. Một cảm giác lạnh lẽo sợ hãi từ trong lòng tràn ra. Còn không đợi lời cầu xin tha thứ vang lên, từ phía sau một đạo kinh lực hung hăng trúng hậu tâm.

"Phốc xuy!"

Một ngụm máu tươi mãnh liệt bắn ra, mà thân thể Hồng Thần cũng mềm nhũn té xuống, cắm đầu xuống đất.

Cơ hồ cùng lúc kinh lực đẩy ra, Tiêu Viêm liền đá ra một cước, đem thân thể Hồng Thần bắn về phía sau.

Mãnh liệt vọt đến nhưng lão giả áo xám vừa muốn ra tay thì thấy thân ảnh Hồng Thần đang lao về phía hắn, lập tức tay áo vung lên, lực đạo biến thành nhu kinh đem hắn bắt được, vội vàng xem xét nhưng sắc mặt chợt hiện lên vẻ âm trầm. Hồng Thần đúng là còn một hơi thở nhưng kinh mạch toàn thân đã bị một chương của Tiêu Viêm toàn bộ phế nát. Dù có chữa trị được thì cũng chỉ là phế nhân. Ánh mắt âm trầm chuyển hướng về phía Tiêu Viêm, lão giả áo xám giận quá thành cười: "Tốt! Tốt! Dám giết người

Phong Lô Các ta, tiểu tử ngươi nhất định phải hối hận!"

Âm thanh vang lên, tay áo chợt vung lên một cỗ kinh phong bao quanh Hồng Thần, đang hôn mê, ném về phía đám người Hồng Lập. Sau khi nhận được thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh mét, ánh mắt oán độc nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Không cần biết ngươi có thân phận gì, Hồng gia ta cùng ngươi không chết không thôi!" thanh âm oán độc Hồng Lập vang lên, làm cho Thiên Thạch Đài đang xôn xao trở nên an tĩnh.

Đối với lời oán độc của Hồng Lập, sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, thản nhiên nói: *"Theo Hồng gia chủ nói như vậy, hắn vừa mới âm thầm đánh lén ta, ta xuất thủ phản kháng có phải là không đúng? Ngươi hắn cũng biết nếu lúc trước ta không nhanh chóng tránh né thì kết quả hắn so với hắn giờ không tốt hơn là bao."*

"Lão tử bắt kể những thứ này, ngươi đem nhi tử ta đánh thành phế nhân, ta sẽ lấy mạng ngươi!" vẻ mặt Hồng Lập dữ tợn, nói.

Tiêu Viêm chỉ cười lạnh.

"Ngươi cũng không cần nhiều lời, hôm nay ngươi sẽ không thoát được." Lão giả áo xám ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói: *"Bất quá trước đó ngươi phải nói cho lão phu ngươi từ chỗ nào đến mà lại tu tập được Tam Thiên Lô Động? Phong Lô Các tuyệt không có đệ tử như ngươi!"*

Tiêu Viêm khẽ nhú mày, quả nhiên vẫn bị nhận ra, bất quá thì có sao.

-----oOo-----

Chương 958: Không đủ tư cách

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biến cố xảy ra đột nhiên giữa sân, làm cho Thiên Thạch Đài trở nên an tĩnh hơn nhiều. Mọi người chợt nhìn nhau, có chút không rõ đến tột cùng là phát sinh chuyện gì. Khi bọn họ hiểu ra thì việc Hồng Thần bị trọng

thương hoàn toàn là gieo gió gặp bão. Dù sao người ta đã bỏ qua người một mạng, người lại còn muốn ám toán người khác. Việc này đúng là đáng đời. Đương nhiên dù nghĩ như vậy nhưng ngại thế lực của Hồng gia tại Thiên Bắc Thành nên không có ai nói ra.

"Hồng Lập! Các người muốn làm gì?"

Dù người khác sẽ không nói gì nhưng người của Hàn gia buộc phải ra mặt. Lập tức một đám người từ trên đài cao phóng xuống, đều tiến vào bên trong quảng trường, bên cạnh Tiêu Viêm.

"Hồng Lập! Cuộc tỷ thí hôm nay là Hồng Thân đã bị thua chẳng lẽ người Hồng gia còn muốn trước mặt mọi người phản đối sao?" Hàn Trì cảm tức Hồng Lập, quát lạnh nói.

"Thiên Thạch Đài là võ đài thiên nhiên của Thiên Bắc Thành. Tại phía trên đây, tỷ thí đều là sinh tử tại mệnh, điểm này Hồng gia không phải là không biết chứ?"

Bị Hàn Trì khiển trách một phen, da mặt Hồng Lập không khỏi run run, tia quang mang hung ác lóe lên trong mắt, giận dữ nói: *"Lão tử không chấp người! Tiểu tử này đã thương nhi tử của ta, Hồng gia ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, người Hàn gia chẳng lẽ muốn vì một ngoại nhân mà khai chiến với Hồng gia ta sao?"*

Sắc mặt Hàn Trì âm trầm, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồng Lập, lạnh giọng nói như chém sắt: *"Tiêu Viêm là người Hàn gia ta mời đến, nếu hắn có đại ân với Hàn gia ta mà lại bị Hàn gia ta vứt bỏ, vậy sau này còn ai dám giúp Hàn gia ta nữa? Mặc dù người muốn khiêu chiến uy hiếp, ta cũng nói cho người rõ: Tiêu Viêm là người Hàn Gia ta bảo hộ!"*

Vì một ngoại nhân mà cùng Hồng gia khai chiến, không đề cập tới trong đó có lợi ích gì, Hàn gia cũng phải ra mặt. Bởi vì nếu như lúc này có ý lùi bước, thanh danh Hàn gia sẽ thực sự rất xấu, càng không nói về sau có thể sống yên ổn tại Thiên Bắc Thành. Hàn Trì cực kỳ rõ ràng, bởi vậy khi nói chuyện có chút tàn nhẫn, không có nửa điểm lùi bước.

Lời nói này của Hàn Trì không phải không có hiệu quả. Ít nhất sau khi nói xong thì xung quanh Thiên Thạch Đài nhất thời vang lên từng trận âm thanh trầm trầm, khen ngợi.

Nhìn thấy Hàn Trì đối chọi gay gắt như vậy, sắc mặt Hồng Lập cũng trở nên cực kì khó coi. Mặc dù hắn nói những lời này có chút tàn nhẫn nhưng sự việc ngày hôm nay, Hồng gia cũng không chiếm được chút đạo lí nào. Nếu như muốn hắn vô duyên vô cớ nuốt trôi nỗi hận Hồng Thần bị phé kia, thì tuyệt đối không thể.

Hồng Thần được coi là niềm hi vọng của gia tộc. Gia tộc đối với hắn tốn rất nhiều tâm huyết. Hiện giờ lại bị hủy dưới tay Tiêu Viêm, vậy làm sao hắn có thể bình tĩnh được.

"Hàn gia đúng thật là quyết đoán!"

Khi sắc mặt Hồng Lập đang biến ảo, một đạo thanh âm già nua nhàn nhạt đột nhiên vang lên. Mọi người theo thanh âm nhìn lại, liền phát hiện đó là một lão giả áo xám.

Mục quang lướt qua trên người lão giả áo xám, đợi đến khi ánh mắt dừng lại chỗ huy chương trên ngực, sắc mặt bọn Hàn Trì chợt biến sắc: *"Người Phong Lô Các!"*

"Không biết lão tiên sinh danh xưng là gì?" Hàn Trì chấp tay, có chút khách khí nói. Mặc dù Phong Lô Các - Bắc chỉ là một trong Tứ Các nhưng thực lực so với bọn hắn vẫn mạnh hơn nhiều, lập tức không dám chậm trễ.

"Lão phu là Phong Lô Các - Bắc Trầm Vân." Lão giả áo xám trừng mắt lên, ngữ khí vẫn như trước bình thản nói.

"Trầm Vân? Chính là Bắc Các Phong Vân Lô Điện tứ đại trưởng lão Vân Trưởng lão?" Nghe vậy, Hàn Trì trong lòng khản trương, vội vàng nói.

"Không hổ là Hàn gia, đối với Phong Lô Các - Bắc ta cũng có hiểu biết nhỉ?" Lão giả áo xám cười nhạt nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Trầm lão nói đùa rồi! Phong Vân Lô Điện tứ đại trưởng lão tại Trung Châu Bắc Vực này thanh danh hiển hách. Vãn bối nào không có biết đạo lý ấy." Hàn Trì chấp tay cười cười, chợt nói: *"Trầm lão! Chuyện hôm nay quả thật là Tiêu Viêm xuất thủ quá nặng, nhưng trong lúc tỷ thí thì đao*

thương không có mắt, thương vong là điều hiển nhiên."

Lão giả áo xám phất phất tay, coi như không để ý đến lời của Hàn Trì. Hắn liếc mắt nhìn sắc mặt chưa từng có biến hóa gì của Tiêu Viêm, chậm rãi nói: *"Ta với vị đại trưởng lão còn sống của Hàn gia năm đó cũng coi như có chút duyên phận, cũng không có làm khó các ngươi. Việc đả thương Hồng Thần ta tạm thời có thể cho qua. Nhưng trước đó, người này phải cho ta một cái công đạo. Vì sao hắn lại tu luyện Tam Thiên Lô Động?"*

Nói đến những lời cuối cùng, sắc mặt Trầm Vân đột nhiên trở nên âm hàn rất nhiều. Tam Thiên Lô Động đối với Phong Lô Các bọn hắn, có ý nghĩa rất đặc biệt. Không chỉ là một trong những thân pháp đỉnh cấp của Phong Lô Các mà nếu tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Tam Thiên Lô Động thì mới có tư cách để tu luyện các phương pháp Phong Lô Các – Tam Thiên Lô Huyền Thân.

Phong Lô Các có địa vị như ngày nay thì tác dụng của Tam Thiên Lô Huyền Thân rất quan trọng, nhưng việc tu luyện lại cực kỳ khó khăn. Một trong những điều kiện chính là đem Tam Thiên Lô Động tu luyện đến cảnh giới cao nhất. Những năm gần đây, mặc dù toàn bộ Phong Lô Các nhưng cũng có rất ít người có thể thành công.

Có thể nói Tam Thiên Lô Huyền Thân là phương pháp tiến giai của Tam Thiên Lô Động. Bởi vậy đối với đối với đấu kỹ thân pháp này, Phong Lô Các thủ hộ cực kỳ nghiêm mật, trừ phi là đệ tử nội các hạch tâm bằng không cũng không đủ tư cách tu luyện. Vậy mà nay lại nhìn thấy đấu kỹ thân pháp này được Tiêu Viêm thi triển ra, cũng khó trách lão gia hỏa này có thể bình tĩnh được.

Nghe được Trầm Vân nói vậy, sắc mặt đám người Hàn Trì cũng biến đổi, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Hiển nhiên đối với việc hắn mang tuyệt kỹ Phong Lô Các trên người, cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Tam Thiên Lô Động này là tại hạ ngẫu nhiên đoạt được, xin hỏi vị Trầm trưởng lão này, nếu là người đột nhiên có được một quyển Địa giai đấu kỹ thân pháp thì nên vứt bỏ nó đi hay là tự mình tu luyện?" Tiêu Viêm ngược mắt nhìn lão giả áo xám, không mẫn không nhạt nói.

"Ngẫu nhiên đoạt được?" Trầm Vân cười lạnh một tiếng, nói: *"Mười năm trước, Tàng Thư Các Phong Lô Các ta bị ngoại nhân lén vào, ăn cắp*

không ít công pháp đấu kỹ, trong đó có Tam Thiên Lô Động, ta nghĩ người sẽ không cùng người nọ có quan hệ gì chứ?"

"Nếu Trâm trưởng lão cố ý muốn chụp cái mũ này lên đầu, ta không có phúc mà hưởng. Người Phong Lô Các chẳng lẽ đều là như thế này phải không?" Đối với lão gia hoả muốn chụp mũ, Tiêu Viêm cũng là cười lạnh.

"Tiểu tử im miệng! Phong Lô Các há có thể để cho tiểu bối như ngươi mở miệng vũ nhục? Hơn nữa người dám trước mặt Trâm trưởng lão làm càn như vậy, xem ra không để lão nhân gia trong mắt nhỉ?" Hồng Lập tiến về phía trước một bước, tức giận nói.

Nghe được những lời này, Hàn Trì nhướn mày, trong lòng thầm mắng một tiếng không biết xấu hổ. Lời của người này rõ ràng chính là muốn Tiêu Viêm đối đầu với Trâm Vân. Không những giúp người Hồng gia bọn chúng báo thù mà còn không bị miệng lưỡi người đời nói nữa.

Lúc trong lòng Hàn Trì đang thầm mắng thì tay áo đột nhiên bị giật giật, nghiêng đầu nhìn lại một cái, thấy vẻ mặt đang cầu xin của Hàn Tuyết. Rồi một thanh âm truyền vào tai hắn: *"Cha! Người giúp hắn một chút nha!"*

Cười khở một tiếng, Hàn Trì thở dài một hơi.

"Trâm lão! Việc này chỉ sợ có chút hiểu lầm, hảo hảo nói chuyện mới giải quyết được vấn đề, làm gì mà giương cung bạt kiếm như vậy?" Hàn Trì chấp tay đối với Trâm Vân, khách khí cười nói.

"Việc này cùng Hàn gia các ngươi không có quan hệ. Tam Thiên Lô Động là một trong những tuyệt kỹ của Phong Lô Các không thể truyền ra ngoài. Cho nên việc này không thể tránh khỏi." Trâm Vân lạnh lùng liếc Hàn Trì một cái rồi chợt chuyển hướng về phía Tiêu Viêm, lạnh lùng nói: *"Ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất theo ta về Phong Lô Các - Bắc tùy theo Bắc Các chủ quyết định xử trí ngươi thế nào. Thứ hai là lão phu giết ngươi ngay tại chỗ này. Bất luận thế nào Tam Thiên Lô Động tuyệt đối không thể rơi vào tay ngoại nhân."*

Nghe được lời nói không chút hi vọng nào của Trâm Vân, mọi người Hồng gia đều âm thầm cười lạnh một tiếng, mà sắc mặt đám người Hàn Trì đều trở nên rất khó coi. Khuôn mặt Hàn Tuyết càng lúc càng tái nhợt.

"Trầm lão!" Hàn Trì há miệng to miệng, còn muốn nói cái gì thì....

"Hàn Trì, lão phu đã nể mặt mũi đại trưởng lão Hàn gia mới cùng người nói chuyện thế này. Chớ có không biết điều. Việc này không phải các người có thể quản, muốn nhúng tay vào thì chỉ sợ đến lúc đó lửa giận của Phong Lô Các, người Hàn gia không chịu được đâu!" Trầm Vân đột nhiên quát lạnh, nói.

Nghe được lời Trầm Vân như vậy, sắc mặt Hàn Trì cũng hơi biến ảo. Hàn gia cùng Phong Lô Các thật sự chênh lệch quá lớn. Đối phương nếu muốn tiêu diệt bọn hắn bất quá cũng chỉ là một ý niệm mà thôi.

"Hàn bá phụ! Việc này cùng các người không có quan hệ, không cần phải nhúng tay vào." Trong lòng Hàn Trì đang đắn đo thì một tiếng cười truyền đến, làm trong lòng hắn chấn động. Ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm đang mỉm cười.

"Tiêu Viêm! Thực xin lỗi!"

Nắm tay Hàn Trì chợt nắm chặt, kẽ hở dài một tiếng. Hắn là gia chủ Hàn gia, mỗi một hành động đều phải chu toàn cho Hàn gia, lời nói ấy của Tiêu Viêm nói trắng ra là không muốn Hàn gia phải liên lụy vào.

Tiêu Viêm cười cười, hắn cũng không trách gì Hàn Trì. Phong Lô Các thế lực khổng lồ, hắn một thân một mình không phải lo gì, đánh không lại thì bỏ chạy. Trung Châu lớn như vậy, Phong Lô Các có thể một tay che trời sao. Liên lụy đến người Hàn gia ngược lại trở thành ràng buộc với hắn.

"Hắc! Không nghĩ tới tiểu tử người cũng có chút nghĩa khí." Trầm Vân cười lạnh một tiếng, bàn tay gầy guộc chậm rãi từ trong áo vươn ra, thản nhiên nói: "Một khi đã như vậy người muốn đi theo ta đến Phong Lô Các - Bắc hay là để lão phu động thủ phế người đi?"

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Trầm Vân, Tiêu Viêm đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu nói: "Phong Lô Các ta không có hứng thú, cho nên không đi."

Trầm Vân khẽ gật đầu, sát ý trong mắt bắn ra: "Vậy người muốn chọn con đường thứ hai?"

Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ cương

quyết, nhếch miệng nói: " Về phần muốn phé ta, nói thật, bằng vào ngũ tinh Đẩu Tông của ngươi thì vẫn chưa đủ tư cách."

-----oOo-----

Chương 959: Yêu Khôi hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời này của Tiêu Viêm trực tiếp khiến cho toàn bộ người phía dưới quảng trường sửng sốt. Tuy biểu hiện lúc trước của hắn cực kỳ kinh người nhưng dựa vào đó để chống lại một gã tứ tinh Đẩu Tông thì còn xa lắm.

Trên khuôn mặt người Hồng gia đều nổi lên nụ cười lạnh. Xem ra bọn họ đều nghĩ rằng Tiêu Viêm chống lại Trần Vân, chính là đi tìm tử lộ.

Trong lòng Hàn Trì cũng đành cười khổ, thở dài một tiếng. Hắn không biết thoát nhìn Tiêu Viêm vốn là người cực kỳ bình tĩnh, tại sao đột nhiên lại nói những lời này. Thực lực của Trần Vân dù so với vị đại trưởng lão trong nhà bọn họ đều không hơn kém là bao nhiêu.

Sức chiến đấu của hắn mặc dù hơn xa so với những người đồng giai, nhưng hiện tại trước mặt hắn không phải là một Đâu Hoàng mà là một gã Đẩu Tông thanh danh hiển hách a!

Khuôn mặt Hàn Tuyết tái nhợt, ngọc thủ nắm lại, hàm răng khê cắn chặt. Sự tình phát triển đến bức này không phải là điều mà nàng mong muốn. Nếu không phải nàng cố ý mời Tiêu Viêm thì hắn cũng sẽ không bị lôi vào tranh chấp giữa Hàn gia và Hồng gia, cũng không bị bại lộ việc hắn có Tam Thiên Lô Đông, sẽ không dẫn đến những phiền toái này.

Khi trong lòng đang tự trách cứ thì có một đôi ngọc thủ có chút lạnh lẽo khê nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, là Hàn Tuyết.

"Tỷ tỷ!"

Trong đôi mắt Hàn Tuyết nhìn Hàn Nguyệt, đã sắp ngưng tụ thành màn sương mù. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ai! Không nên lên lo lắng, Tiêu Viêm không phải loại người lỗ mãng. Hắn đã nói như vậy chắc là có cơ sở." Hàn Nguyệt sờ mái tóc mềm mại của Hàn Tuyết, thấp giọng an ủi. Tuy rằng những lời này ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút hoang đường. Dù sao thực lực của vị Trưởng lão Trầm Vân này còn mạnh hơn một bậc so với đại trưởng lão Tô Thiên. Tiêu Viêm dù lợi hại thế nào thì vẫn là một gã Đấu Hoàng. Chênh lệch giữa Đấu Hoàng cùng Đấu Tông, trong lòng Hàn Nguyệt thực sự rõ ràng.

"Ha ha!"

Khi trong lòng mọi người đang nổi lên những ý niệm khác nhau thì Trầm Vân sau khi ngẩn ra cũng giận quá hóa cười. Nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hắn bị một tiểu bối chỉ mặt nói hắn không có tư cách.

"Quả nhiên sóng sau đè sóng trước! Người trẻ tuổi bây giờ càng lúc càng ngông cuồng hơn. Cũng tốt! Hôm nay hãy cho lão phu mở rộng tầm mắt, cho lão phu biết vì sao không có tư cách?" Trầm Vân ngửa mặt lên trời cười to nhưng ai cũng nhận ra trong tiếng cười tràn ngập lửa giận. Xem ra vị Phong Lô Các - Bắc trưởng lão này thật sự bị Tiêu Viêm chọc giận rồi.

Nghe được tiếng cười ẩn dấu lửa giận của Trầm Vân, trong lòng đám người Hàn Trì đều dần dần chìm xuống.

Nhưng thân là đương sự, đôi mắt đen như mực của Tiêu Viêm lại đang chăm chú nhìn chằm chằm vào Trầm Vân, trong lúc này mơ hồ lãnh ý chớp động.

Gặp phải Phong Lô Các, cũng không phải chuyện Tiêu Viêm muốn nhưng cũng không phải để cho đối phương tùy ý xử trí hắn ra sao thì ra. Cùng lão gia hỏa này đi đến Phong Lô Các - Bắc tuyệt đối Tiêu Viêm sẽ không đáp ứng. Đến địa bàn bọn hắn, nhân thủ xuất hiện, mặc dù hắn có Địa Yêu Khôi chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. Loại chuyện ngu xuẩn đưa mình vào chỗ chết này, hắn tuyệt đối không làm.

Tuy Trầm Vân lão gia hỏa này là cường giả tứ tinh Đấu Tông nhưng Tiêu Viêm cũng không né tránh. Hắn có rất nhiều con bài tẩy chưa lật, đừng nói là thoát thân dù thật sự chém giết cũng không phải không có khả năng. Tuy vậy chính mình lần nữa sẽ suy yếu.

Bị ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Viêm nhìn thẳng, nụ cười trên khuôn

mặt Trầm Vân cũng dần trở nên âm trầm. Bàn tay gầy guộc chột nắm chặt, một sợi lông quang nhỏ li ti giống như điện mang khiến lòng người sợ hãi loé lên, xuất hiện trên đầu ngón tay lão: "*Lão phu hôm nay thật không tin người có thể từ trong tay ta chạy thoát được.*"

Trong mắt loé lên một chút sát ý, cước bộ chậm rãi hướng phía trước một bước, thân hình đột nhiên quỵ dị biến mất.

Nhìn thấy thân hình Trầm Vân biến mất, sắc mặt đám người Hàn Trì đều biến đổi, lão gia hỏa này quả nhiên xuất thủ.

Khuôn mặt Hàn Tuyết càng tái nhợt, ngọc thủ chột mạnh mẽ bỏ bàn tay Hàn Nguyệt ra, thân hình cấp tốc lướt đi, mà thời điểm vừa mới hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, cũng là lúc Trầm Vân chậm rãi xuất hiện.

"Tuyết Nhi!"

Hàn Tuyết đột nhiên xông vào, làm cho sắc mặt Hàn Trì nhất thời biến đổi, quát lên.

"Muốn chết!"

Thấy Hàn Tuyết xuất hiện che chắn trước mặt, Trầm Vân quát lạnh một tiếng. Một cỗ lực bàng bạc từ tay áo chột xuất hiện quét tới thân ảnh đang đứng trước mắt. Thấy lực đạo cường hãn như vậy trong lòng Hàn Tuyết không khỏi nổi lên cảm giác khó có thể chống lại.

Ngay tại thời điểm Hàn Tuyết đang chờ chết, thì một đạo hấp lực đột nhiên bùng phát cấp tốc kéo thân hình này thối lui. Cuối cùng chiếc eo nhỏ nhắn chột nằm trong vòng tay Tiêu Viêm.

"Hừ!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm ra tay, Trầm Vân hừ lạnh một tiếng, ngân mang dưới chân chột hiện ra, thân hình run lên, tiếng sấm vang vọng.

Tiêu Viêm mau chóng thối lui, bất chấp thân thể ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ngực, một cỗ nhu kinh đem thân ảnh đẩy về phía đám người Hàn Trì.

Vừa mới đem Hàn Tuyết tổng khai, đồng tử Tiêu Viêm chợt co rút. Một đạo thân ảnh quý mi xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn, lập loè quý trao lôi quang, mang theo một cỗ lực lượng xé rách không gian đánh sợ, xảo quyết tàn nhẫn hướng thiên linh cái hắn đánh xuống.

Trầm Vân vừa ra tay đã đem công kích tàn nhẫn hướng Tiêu Viêm thi triển. Sắc mặt đám người Hàn Trì nhất thời trở nên khó coi. Vừa mới bị Hàn Nguyệt giữ lại, sắc mặt Hàn Tuyết lại trắng bệch, thân thể mềm mại trở nên lung lay sắp đổ.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của đám đông, quý trao lôi quang quý dị âm âm lao xuống. Có không ít người không đành lòng nhìn thấy một màn huyết tinh vội vàng nhắm mắt lại. Một đạo ánh sáng hào quang màu bạc rực rỡ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Bên trong ngân mang mơ hồ xuất hiện một đạo nhân ảnh.

"Thình Thịch!"

Khi ngân mang hiện lên thì một cánh tay màu bạc đột nhiên xuyên thấu ngân mang, hung hăng cùng quý trao Trầm Vân va chạm. Nhất thời một luồng khí lưu làm da đầu người ta tê dại hiện ra. Một đạo khí lãng đáng sợ như sóng triều chợt khuếch tán. Khắp nơi trên mặt đất, từng cái khe như mạng nhện xuất hiện.

"Phá!"

Khi cánh tay màu bạc cùng quý trao lôi quang va chạm trong chớp mắt, thì một thân thể mạnh mẽ bay ra. Dưới luồng khí lãng cuồng mãnh, cước bộ cấp bách đập vào hư không vài chục bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Đột nhiên xuất hiện một màn này làm cho ánh mắt toàn trường nhất thời đọng lại, đặc biệt khi nhìn thấy một quyền giao phong khi nãy, thậm chí ngay cả Trầm Vân cũng không chống đỡ được. Một cỗ kinh hãi khó ngăn chặn từ trong lòng bùng lên.

Ổn định thân hình, Trầm Vân nhanh chóng ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị sát khí che kín cũng không khỏi có chút khiếp sợ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh quang mang kia, trầm giọng nói: *"Các hạ là người phương nào? Đây là chuyện riêng của Phong Lô Các. Xin hãy nên"*

tham gia!"

Dưới ánh mắt soi mói của Trầm Vân, ngân mang chậm rãi tiêu tán, một bóng người màu trắng bạc xuất hiện trong ánh mắt mọi người toàn trường.

Bóng người cũng không cao lớn, ngược lại có chút gầy gò, làn da màu bạc, hai mắt trống rỗng, thỉnh thoảng quang mang loé lên, hơn nữa làm cho mọi người cảm thấy kinh nghi là không ai có thể cảm nhận hơi thở của hắn tồn tại.

"Là Khôi lỗi? Người này làm sao có thể có Khôi lỗi hung hãn thế này?"

Lúc ngân mang biến mất, Trầm Vân nhất thời ngẩn ra, lấy nhãn lực của lão tự nhiên liếc mắt có thể nhìn ra đây chỉ là một Khôi lỗi không có ý thức mà thôi. Nhưng càng khiến hắn cảm thấy khó tin là khối Khôi lỗi này thực lực còn mạnh hơn hắn.

"Ta nói rồi, muốn phế ta người còn chưa đủ tư cách!"

Một đạo âm thanh âm lãnh từ sau bóng người màu bạc truyền ra, Tiêu Viêm chậm rãi bước ra, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào Trầm Vân.

Trầm Vân da mặt hơi hơi run run, giọng the thé nói:

"Không nghĩ tới người cư nhiên còn có một cái Khôi lỗi cấp bậc Đấu Tông, thật là coi thường người a!"

Lời này vừa nói ra, bất luận là Hàn gia hay là người Hồng gia, đều trong nháy mắt dại ra:

"Khôi lỗi Đấu Tông?"

"Điều này sao có thể?"

"Giết hắn!" Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, ngón tay mạnh mẽ chỉ hướng Trầm Vân, chậm rãi nói.

Tiếng nói Tiêu Viêm vừa dứt, Địa Yêu Khôi trước mặt liền một cước đạp mạnh, hoá thành một đạo hào quang hướng về phía Trầm Vân xông tới. Loại này hoàn toàn dựa vào tốc độ thân thể, trực tiếp mang theo âm thanh

bạo liệt làm những người đang xem không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Địa Yêu Khôi vọt tới, trong lòng Trầm Vân cũng hơi trầm xuống. Trải qua giao thủ ngắn ngủi lúc trước, hẳn biết thực lực Khôi lỗi này so với hẳn còn mạnh hơn, hơn nữa thân thể cường hãn đáng sợ, không chút nào có cảm giác đau đớn. Phải đánh, hẳn tuyệt đối không phải là đối thủ.

"Hồng Lập, ta bám trụ cái Khôi lỗi này, ngươi ra tay đánh chết tiểu tử kia, chỉ cần hẳn vừa chết, Khôi lỗi liền toàn bộ tự động đình chỉ, đến lúc đó giải quyết hẳn, khối Khôi lỗi Đấu Tông này, là của Hồng gia ngươi!" *Ngân mang lóe ra, Trầm Vân vội vàng né tránh, đồng thời quát lên.*

Nghe vậy, Hồng Lập đầu tiên là ngân ra, chột trong mắt nhất thời bộc phát ra quang mang tham lam khó có thể che dấu. Một khối Khôi lỗi Đấu Tông, đủ khiến cho Hồng gia liêu mạng!

"Trầm lão xin yên tâm, ta tự mình ra tay, đem tiểu tử này chém giết, vì thương thể của con ta mà báo thù!" *Liếm liếm môi, Hồng Lập nhe răng cười nói.*

"Yên tâm! Nếu có người dám can đảm ngăn trở ngươi, ta lấy danh nghĩa Phong Lô trưởng lão tuyên bố, đó chính là cùng Phong Lô Các đối địch, không chết không ngừng!" *Một câu của Trầm Vân, khiến cho động tác chột đình chỉ, sắc mặt Hàn Trì nháy mắt âm trầm xuống.*

"Ha ha, đa tạ Trầm lão!"

Hồng Lập cười lớn một tiếng, đắc ý liếc mắt nhìn Hàn Trì một cái, sau đó hướng về phía kia khuôn mặt hờ hững của Tiêu Viêm lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Thanh âm âm lãnh, tràn ngập vô cùng sát ý."Tiểu tử! Ngươi yên tâm, trước tiên ta sẽ đem của tứ chi ngươi đánh gãy, sau đó cho ngươi nếm thử chút cái gì gọi là chân chính sống không bằng chết!"

-----oOo-----

Chương 960: Hồng gia vây giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn Hồng Lập nhe răng cười nanh ác đang nhanh chóng đi tới, nét mặt của Tiêu Viêm vẫn đang vô cảm chợt thoáng hiện một tia sát ý. Người của Hồng gia thật sự làm người ta rất căm ghét.

- Hồng Lập, lấy thân phận của người mà lại ra tay đối phó với một tiểu bối như vậy, không sợ mất mặt sao?

Hàn Trì nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hàn Tuyết vẫn đang nở nụ cười, cuối cùng cũng nhìn không được tức giận, quát lên.

Hồng Lập tạm đình chỉ cước bộ, liếc nhìn Hàn Trì, cười lạnh nói:

- Thực lực của hã mà lại so sánh với tiểu bối của chúng ta ư? Hàn Trì, nếu Hàn gia người thích nhúng tay vào thì cứ việc, đừng nói nhảm nữa! Nếu không sợ sau này Phong Lô Các sẽ tính sổ với Hàn gia các người thì cứ xông lên đi...hắc...hắc...hắc...!!!

Nghe được sự uy hiếp trong giọng nói của Hồng Lập, khuôn mặt Hàn Trì đã trở nên tái xanh vì giận. Nhưng đúng là hã thật sự không dám ra tay. Những lời trước đó của Trầm Vân đã mang Hàn gia ép đến không thở nổi. Phong Lô Các chính là một đại thế lực mà Hàn gia của hã không thể chống lại.

Nhìn thấy Hàn Trì không còn vọng động nữa, Hồng Lập tiếp tục cười đắc ý, nắm chặt thanh Đại đao trong tay, lưỡi đao phản xạ ánh mặt trời lóe lên những luồng sáng trắng lạnh lẽo, làm lòng người phát rét.

Vút...Xoẹt...Vút...

Hã ta tùy ý vũ lộng đại đao trong tay, lập tức không gian xung quanh đã bị đao lực cắt thành những mảnh nhỏ. Hồng Lập này, tuy nhân phẩm làm người ta khinh thường, nhưng không phủ nhận rằng thực lực của hã mạnh hơn Hàn Trì nhiều.

Theo Tiêu Viêm dự đoán, chỉ e rằng người này đã là một cường giả đặt một chân vào cảnh giới Đấu Tông. Bất quá, mặc kệ hã có đặt chân vào cảnh giới Đấu Tông hay không, chỉ cần hã không có thực lực Đấu Tông thật sự, Tiêu Viêm cũng chẳng kiêng kị gì. Giữa hai cảnh giới này vẫn có

một sự chênh lệch rất lớn.

Đấu khí màu xanh hùng hồn, chậm rãi tràn ra từ trong cơ thể Hồng Lập, rồi đột ngột bùng phát thành một luồng cuồng phong mạnh mẽ, thổi lên ào ào trên quảng trường. Hiển nhiên, Hồng Lập này chủ tu công pháp Đấu khí Phong thuộc tính. Loại đấu khí thuộc tính này thiên về tốc độ, hơn nữa lực công kích cũng không kém phần mạnh mẽ.

- Hồng Lập, nhanh chóng giải quyết tên tiểu tử này!

Khi trong lòng Tiêu Viêm còn đang cân nhắc, Trầm Vân nọ đột nhiên quát lên một lần nữa. Chẳng qua, lúc này đây tiếng quát có vẻ mơ hồ, nhưng lại lộ vẻ gấp gáp hơn nhiều.

Sau tiếng quát này, ánh mắt Tiêu Viêm càng trầm xuống, vẻ cười lạnh càng sâu. Chỉ thấy Trầm Vân lúc trước còn mang bộ dáng cao nhân tiêu sái, thế nhưng hiện tại dưới tay của Địa Yêu Khôi đã rơi vào thế hạ phong. Sau mỗi quyền của Địa Yêu Khôi, hắn đều tránh né rất chặt vật. Lấy độ mạnh mẽ của thân thể của Địa Yêu Khôi, khi chính diện chống cự thì Trầm Vân không phải đối thủ của nó. Nếu không phải Khôi lỗi này không thể thi triển đấu kỹ, chỉ sợ rằng giờ này tình huống của hắn đã cực kỳ nguy hiểm. Nhưng, ai cũng nhìn ra được dưới công kích của Địa Yêu Khôi, Trầm Vân cũng chỉ có khả năng tự bảo vệ mình mà không thể công kích lại.

Hồng Lập cũng nhìn rõ tình trạng của Trầm Vân, trong lòng lập tức rung mình rợn gai óc. Khôi lỗi kia cư nhiên lại có uy lực mạnh như vậy, ngay cả cao thủ như Trầm Vân cũng rơi vào cục diện khốn đốn như thế! Xem ra, muốn giải quyết tình huống này là chuyện rất khó khăn rồi. Nếu không, đợi cho Trầm Vân tử vong dưới tay con khôi lỗi này thì Hồng gia của hắn cũng chẳng hay ho gì. Nghĩ đến đây, Hồng Lập trở nên căng thẳng, nắm chặt tay lại, đấu khí màu xanh càng thêm mạnh mẽ lượn lờ quanh thân hắn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Hắn nắm chặt đại đao, hướng về Tiêu Viêm cười dữ tợn, chột hung hăng dẫm mạnh chân xuống đất, thân ảnh liền hóa thành một luồng sáng mơ hồ, đột nhiên bạo xuất tới!

"Vù..."

Dưới sự hỗ trợ của Phong thuộc tính, Hồng Lập cơ hồ trong chớp mắt đã hiện ra ở trước mặt Tiêu Viêm, thanh đại đao trong tay hắn hóa thành vô số đạo lưu quang chói mắt, dùng khí thế như sét đánh, hung hãn bổ vào người Tiêu Viêm. Ánh đao dừng lại rồi xuyên qua người Tiêu Viêm, nhưng lại không bắn ra một giọt máu nào?!

- Tàn ảnh sao?

Ánh mắt Hồng Lập như ngừng lại, lập tức trông thấy Tiêu Viêm hiện ra phía sau tàn ảnh khoảng mười thước, đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình.

Tiêu Viêm trợn mắt, bàn tay lộn một cái tạo thành một thủ ấn, liền bùng phát ra một ngọn lửa xanh biếc, nóng hừng hực, cuối cùng lại xuất thêm một ngọn lửa khác cũng mang màu xanh lam nóng cháy trong không trung.

Hai loại hỏa diễm vừa hiện ra, nhiệt độ tại quảng trường đột nhiên tăng vọt rất cao, mà hơi nước trong không khí xung quanh dường như cũng bị đun sôi lên.

Cảm thụ được biến hóa này, Hồng Lập cả kinh trong lòng, thân tùy tâm động, lại một lần nữa như tia chớp lướt đến Tiêu Viêm, quyết tâm liều mạng.

Quay đầu về phía Hồng Lập đang sát khí đằng đằng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng không thay đổi, lập tức thi triển Tam Thiên Lô Động đến cực hạn, vẽ ra từng đạo tàn ảnh, né tránh toàn bộ công kích của Hồng Lập. Tốc độ này của hắn làm Hồng Lập khó có thể theo kịp, mắt nhìn Tiêu Viêm vẫn trụ vững từng giây, từng giây một, làm trong lòng Hồng Lập dấy lên từng cơn lửa giận.

Trong khi kéo dài thời gian với Hồng lập, hai ngọn Di hỏa trong tay của Tiêu Viêm đã dung hợp thành Phật Nộ Hỏa Liên, động tác như mây trôi nước chảy, lưu loát sinh động, không có chút trở ngại nào, cái thiếu hụt duy nhất khi thi triển đấu kỹ này chính là thời gian, nhưng lại được Tam Thiên Lô Động bổ khuyết, tạo thành một chuỗi động tác cực kỳ hoàn mỹ.

Cùng lúc với sự hình thành của Phật Nộ Hỏa Liên, một cỗ năng lượng cuồng bạo cũng theo đó chậm rãi tán ra. Cảm nhận được luồng năng lượng

này, bất luận là Hồng Lập, hay đám người Hàn Trì, cũng đều biến sắc. Dưới tình trạng lực lượng hủy diệt đang tràn ngập này, cho dù là cường giả như bọn họ, cũng cảm giác được trái tim của mình đang đập nhanh dần.

- Đấu kỹ thật đáng sợ! Nếu thật sự bị đánh trúng, dù là ta đi nữa, cũng phải trọng thương hoặc táng mạng đương trường a!

Nhìn Tiêu Viêm đang đùa giỡn Hồng Lập giữa trường đấu như mèo vờn chuột, thân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện, lại cảm thụ được năng lượng càng ngày càng cuồng bạo trên tay hắn, Hàn Trì cũng không nhịn được, đưa tay lên lau mồ hôi trán, nói.

- Xem ra, ngày đó hắn còn lưu thủ a! Trông biểu hiện ngày hôm nay của hắn, cho dù là ta, cũng e rằng không phải đối thủ của hắn! Thật là dọa người mà!

Hàn Điền cười khở một tiếng. Hiện tại hắn mới biết được, mấy ngày trước Tiêu Viêm khi đối diện với hắn, nghe giọng nói thì có vẻ cuồng vọng, nguyên lai là trong mắt người ta, thực lực bé nhỏ của mình căn bản là không thể gây một chút tổn hại nào.

- Tiêu Viêm này e rằng sau lưng phải có bối cảnh a! Nếu không, chỉ bằng sức lực một người, dù có thiên phú kinh khủng thế nào đi nữa, cũng khó có thể đạt được thành tựu như bây giờ a! Không nói đến con khôi lỗi kinh dị kia, chỉ cần hắn liên tục xuất ra cao giai đấu kỹ thế này, e rằng tất cả những nhân vật trẻ tuổi trong Phong Lô Các, so ra cũng không ai có thể sánh được với hắn rồi! Ài...!!!

Hàn Trì lẩm bẩm tiếp lời.

Nghe vậy, đám người Hàn Điền cũng không ngớt đồng tình, liên tục gật đầu như bồ củi. Một người dù thiên phú cao đến đâu, nhưng tinh lực, tài lực hữu hạn, lại không thể chuyên tâm khổ tu thì không thể kinh khủng như thế. Mà trong lòng bọn họ đều rõ ràng, Tiêu Viêm vẫn còn một thân phận còn khủng bố hơn, Lục phẩm Luyện Dược Sư!

Khi thực lực đạt đến cấp bậc này, thuật luyện dược đã đến mức thường nhân khó có thể tưởng tượng được. Chuyện thế này lại tập trung chỉ trên một người, đúng là một chuyện quá khó tin! Đây là việc tiêu tốn tài nguyên, tinh lực đến mức nào chứ? Nếu hắn có thể tự mình đạt được thành

tự trong cả hai lĩnh vực, chỉ sợ người ta chỉ biết kinh hô lên một tiếng "Lão yêu quái" a!

- Tất cả mọi người của Hồng gia nghe lệnh! Vây tên tiểu tử này lại cho ta!

Tại thời điểm đám người Hàn Trì đang thì thầm với nhau, Hồng Lập đã truy đuổi Tiêu Viêm quá lâu, rốt cục đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, bèn tức giận quát toáng lên.

Nghe được tiếng quát của Hồng Lập, không ít người tỏ ra kinh ngạc. Tên này cũng thật không biết xấu hổ nữa a! Lấy lớn hiếp nhỏ đã không nói, giờ còn muốn lấy đông thắng ít nữa. Mặt mũi của Hồng gia hôm nay đã hoàn toàn mất sạch!

Một số cường giả của Hồng gia, sau khi nghe hiệu lệnh của Hồng Lập, cũng tỏ ra ngàn ngại một lát, nhưng sau đó cũng phải cắn răng, kiên trì xông tới!

- Các ngươi, những tên khôn này, thật đúng là lũ hỗn đản không biết liêm sỉ!

Nhìn thấy động tĩnh của Hồng gia, Hàn Tuyết vừa hồi phục bình tĩnh một ít, mặt còn đang lộ nét cười, đã nhất thời trở nên giận dữ, bất chấp lễ tiết của nữ hài tử, nói năng phải thận trọng, giận dữ quát lên. Sau đó, nàng còn muốn lao ra hỗ trợ, nhưng lại bị Hàn Trì dùng tay giữ lại.

- Cha, Tiêu Viêm đã giúp Hàn gia chúng ta, chúng ta cũng không thể đứng yên trơ mắt nhìn thế này a!

Hàn Tuyết cực lực giãy dụa, nói.

- Ài...nha đầu ngươi sao hôm nay lại lỗ mãng thế này vậy? Ngươi mà tiến lên, chỉ tổ làm vướng bận cho Tiêu Viêm mà thôi, không giúp được gì mà ngược lại còn làm liên lụy cho hắn nữa! Đây gọi là giúp hắn sao?

Hàn Trì nhăn mày trách mắng.

Nghe vậy, lúc này Hàn Tuyết cắn chặt đôi môi đỏ mọng, giọng điệu như như muốn biện giải, nói:

- Hấn là người con thỉnh đến, mà ta lại thấy chết không cứu sao?

Hàn Trì khẽ hừ một tiếng, nói:

- Người ít tỏ ra thông minh một chút đi! Tâm tư gì của người mà phụ thân ta không hiểu hử?

Nhìn thấy Hàn Tuyết hơi có ý thẹn thùng, hấn ta cũng không khỏi cười khỏ, thở dài một hơi. Khi bọn hấn đang bàn bạc, khoảng mười cường giả của Hồng gia đã trực tiếp vây quanh Tiêu Viêm thành một vòng tròn, làm hấn rất khó khăn khi dùng thân pháp né tránh.

- Chạy à? Người không phải giống con thỏ đang tẩu thoát, rất vui sướng chạy nhảy lung tung hay sao? Để lão tử chém gãy hai chân người, xem người còn chạy đường nào?

Nét cười trên mặt Hồng Lập càng dữ tợn, dừng lại trước mắt Tiêu Viêm, nắm chặt đại đao bước tới. Nhưng, khi vừa bước được hai bước, thân hình chợt cứng đờ lại. Chỉ thấy, thân ảnh cao lớn của Tiêu Viêm đang đứng trên bệ đá, dùng đôi nhãn châu thâm thúy như trời đêm bình tĩnh nhìn hấn. Trong một khắc này, quá trình dung hợp của hai ngọn Dị hỏa trong tay Tiêu Viêm đã hoàn tất, tạo thành một đóa Hỏa liên xanh biếc, lớn bằng bàn tay, đang chậm rãi trôi nổi trên chưởng tâm của hấn. Theo nó xoay tròn, một tia không gian liệt phùng đang vặn vẹo tràn ra.

- Đuổi theo ta sáng khoái chưa hử?

Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Hồng Lập, lại liếc nhìn mấy gã cường giả Hồng gia trong khoảng cách mười thước xung quanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, nhẹ giọng hỏi.

- Rút lui...

Đồng tử Hồng lập hơi co lại, quát lên.

- Đã muộn rồi!

Tiêu Viêm cười cười, thân hình chợt hư vô tiêu biến như quỷ mị, mà đóa Hỏa liên xanh biếc đẹp đẽ kia vẫn dừng lại tại chỗ. Sau đó, trong không trung chợt bùng lên một luồng hào quang xanh biếc và trong suốt như

ngọc thạch âm âm bùng nổ, mang theo một lực lượng hủy diệt.

-----oOo-----

Chương 961: Sát phạt quyết đoán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Âm...Âm...Âm...

Trong tiếng nổ kinh thiên, không gian đã lập tức ngập chìm trong khói lửa xanh biếc, lực bạo tạc giống như vạn mã bồn đặng, mang theo đủ loại âm thanh gầm rú khi Hỏa liên bùng nổ, giống như một cơn sóng thần điên cuồng dâng trào, ập đến mãnh liệt.

Giờ khắc này, cả thiên liệu kiến tạo nên Thiên Thạch Đài đã nổ vụn, nát bấy không còn gì. Từng luồng khói lửa dày đặc không ngừng phụt ra, khuếch tán mạnh mẽ. Trong vền vền mây hơi thở, đã bao trùm toàn bộ cường giả của Hồng gia, tựa như một mảnh thú khổng lồ mở miệng một cái đã cắn nuốt toàn bộ bọn chúng!

Phụt...Phụt...Phụt...

Những âm thanh do máu tươi phun ra từ trong khói lửa mù mịt liên tục truyền ra, chọt mũi mấy đạo thân ảnh giống như bị máy bắn đá bắn ngược ra từ bên trong. Trên thân mỗi người hiện lên cả trăm vết máu, ai nhìn thấy cũng kinh tâm động phách.

Khói lửa hiện giờ đã hầu như bao phủ một nửa Thiên Thạch Đài. Tất cả mọi người liên tục lau mồ hôi trán vì sức nóng khủng khiếp đang lan tỏa trong không khí, môi run run nhìn luồng khói lửa như sóng triều dâng cao rồi dần tiêu tán, trong mắt đầy vẻ kinh hãi. Đây tựa như một loại lực lượng hủy diệt làm bọn họ cảm thấy sâu thẳm trong linh hồn của mình dâng lên một sợ sợ hãi đối với tử vong. Tại thời điểm Hỏa Liên bùng nổ, bọn họ cảm thấy bản thân mình dường như cũng đang đối diện với Tử thần.

Nhưng cũng may, đến cuối cùng khói lửa vẫn chưa lan đến trên thính

phòng, mà nhiệt độ cực nóng lại tràn vào làm cho mọi người muốn lột da. Thậm chí, y phục của một số người còn tự động bùng cháy, làm họ kinh hô từng tiếng, không ngừng nhảy loạn.

Đám thủy triều khói lửa này kéo dài gần một phút mới dần dần lắng xuống. Tro bụi dày đặc đã bao phủ hơn nửa Thiên Thạch Đài làm cho mọi người không thấy được rõ ràng tình huống thực tế.

Đám tro bụi tràn ngập này đột nhiên bị một cơn gió mạnh thổi qua bốc lên mù mịt trên bầu trời, rồi theo gió từ từ bay đi xa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Theo đám tro bụi từ từ tiêu tán, cảnh vật bên trong Thiên Thạch Đài một lần nữa lại hiện ra trong tầm mắt của mọi người. Song, khi họ vừa nhìn rõ cũng là lúc tất cả mọi người dường như bị hóa đá, giống như toàn bộ đã trở nên ngốc trẻ.

Chỉ thấy dưới khoảng sân rộng đột nhiên xuất hiện một cái động khẩu khổng lồ lớn cỡ mười trượng, bên ngoài hiện ra từng cái khe nhỏ chi chít như mạng nhện giăng kín gần phân nửa Thiên Thạch Đài.

Từng ánh mắt gần như đã dại ra nhìn chăm chăm vào động khẩu này. Trong nhất thời, cả Thiên Thạch Đài đều trở nên im phăng phắc. Khó mà tin được, chỉ là một thanh niên cấp Đấu Hoàng mà có thể tạo ra sự phá hoại lớn đến như vậy.

Là cư dân của Thiên Bắc Thành, những người ngồi nơi đây đều hiểu rất rõ độ cứng rắn của Thiên Thạch Đài. Tất cả những tảng đá lớn ở đây đều có thể thừa nhận công kích của cường giả Đấu Tông. Nhưng hiện tại, trước một màn diễn ra trước mắt làm cho họ nghĩ nếu lời đồn này không sai, như vậy đạo công kích của thanh niên này rất có khả năng vượt qua công kích do những Đấu Tông bình thường phát ra.

Đối với hai điểm này, trải qua một màn kinh hãi làm ai ai cũng hoảng sợ trước mắt, mọi người đều có khuynh hướng thiên về về sau hơn. Mặc dù một cường giả Đấu Hoàng có thể thi triển ra một kích có thực lực Đấu Tông, nghe thì có vẻ giống như thiên phương dạ đàm (nói chuyện không thực tế), nhưng cái hố sâu và to này đã chứng minh cho bọn họ thấy đây chính là một sự thật hiển nhiên.

Đám người Hàn Trì cuối cùng cũng đã mở được mắt ra, sau một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại. Họ hít sâu một hơi, áp chế sự sợ hãi dâng lên trong lòng, ánh mắt đảo qua xung quanh hồ sâu quan sát một lượt. Lúc trước, Hồng gia có hơn mười cường giả tiến tới vây giết Tiêu Viêm, giờ phút này có hơn một nửa thân thể đã cháy đen nằm cách đó không xa. Chỉ có một ít người có thực lực mạnh hơn cộng với vận khí tốt thì chỉ còn thờ thoi thóp, nhưng tất cả đều ở trạng thái trọng thương cực độ. Hồng gia, lần này coi như đã hoàn toàn mất sạch tinh anh rồi!

Nhìn mấy tên gia hỏa đã cháy đen nằm bên kia, trong lòng Hàn Trì dấy lên một niềm vui cùng cực khi thấy người gặp họa, liền cất tiếng cười lạnh. Lúc trước, trong hơn mười người vây công Tiêu Viêm, có mấy người đều là cường giả cấp Đấu Hoàng. Thực lực như thế này, ở Hồng gia cũng không được tính là tồn tại đứng đầu, nhưng cũng là lực lượng trung kiên tuyệt đối. Trong một lúc mà tổn hại thực lực đến như vậy, dù cho có là Hồng gia đi chăng nữa, cũng khó có thể chịu đựng nổi.

- Tiêu Viêm đâu rồi?

Khi Hàn Trì còn chìm trong sự sung sướng khi người khác gặp họa, Hàn Tuyết đứng bên cạnh vội hét lên thất thanh.

- Ở trên không trung kia!

Hàn Nguyệt dỗi dôi mắt đẹp lên bầu trời, nhẹ giọng đáp.

Nghe vậy, mọi người không tự chủ được đều dỗi mắt nhìn lên, lập tức thấy được một bóng người đang lảng không mà đứng. Ở phía sau bóng người đó là một đôi Cốt dực trong suốt dài khoảng một trượng đang chậm rãi vỗ nhẹ, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng phong lôi (gió, sét), nhìn qua cực kỳ hoa lệ.

Dưới ánh mắt soi mói của toàn trường, Tiêu Viêm cũng từ từ vỗ đôi Cốt dực hạ xuống bên cạnh động khẩu kia. Nét mặt hắn cũng không thay đổi, thoảng liếc nhìn qua mấy tên cường giả của Hồng gia đang giãy dụa muốn đứng dậy. Hắn nắm chặt Huyền Trọng Xích, thân ảnh thoảng động, đã sải bước đến bên cạnh một gã cường giả Đấu Hoàng đang bị thương, không nói một tiếng nào, giờ Trọng Xích lên, nhẹ nhàng xoay một vòng giống như hải tử đang xoay quả bóng, phát ra một Xích.

Rốp...rốp...

Trọng Xích đã nhẹ nhàng đánh lên người tên cường giả Đâu Hoàng làm hắn lập tức ngã ngựa rồi bắn ra phía sau. Một chuỗi tiếng vang của xương cốt bị đập vỡ vang lên thanh thúy, làm cho những người tại quảng trường phát rét trong lòng. Bọn họ biết, dưới một Xích của Tiêu Viêm, nếu Hồng gia không thể xuất ra tục cốt (nội xương) cao giai đan dược, thì người này mặc dù có thể chữa lành vết thương thì cũng sẽ trở thành phế nhân.

Một Xích phé đi một cường giả của Hồng gia, Tiêu Viêm vẫn không dừng chân, sắc mặt hiện lên vẻ lãnh khốc, lập tức xoay người hướng đến một tên cường giả khác của Hồng gia còn sống sót sau khi Hỏa liên nổ tung.

Người này thấy được hành động của Tiêu Viêm, trong mắt nhất thời hiện ra một vẻ hoảng hốt không thể tả, vừa định rút vũ khí trong nạp giới ra thì đã thấy bóng người chớp động, Trọng Xích đã bay múa như mưa rơi đầy trước mặt mình, cả người giống như một quả bóng da bắn ngược về phía sau, cuối cùng rơi xuống mặt đất cách đây một khoảng hơn trăm mét, không rõ sống chết.

Lại giải quyết thêm một tên. Vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt của Tiêu Viêm càng thêm nồng đậm. Hắn lại xoay người, đi đến một tên cường giả đang bị thương của Hồng gia.

Nhìn Tiêu Viêm từng bước đi đến sau đó lạnh lùng kết liễu từng tên cường giả của Hồng gia, toàn trường chợt trở nên yên tĩnh. Thấy nét mặt hắn vẫn lạnh lẽo, sát khí nồng nặc, mọi người không nhìn được mà rét lạnh tận đáy lòng, người run cầm cập, hàm răng đánh vào nhau lách cách. Người kia, mặc dù còn trẻ nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn đến cực độ. Nhìn thủ đoạn của hắn, ai cũng hiểu hắn muốn đem Hồng gia phé đi hoàn toàn.

Trái tim của Hàn Trì theo mỗi lần Trọng Xích của Tiêu Viêm hạ xuống liền nhảy lên một lượt. Mặc dù hắn cũng khiếp sợ trước thủ đoạn ngoan độc của Tiêu Viêm, nhưng không thể không gợn cái khen ngợi thanh niên này hành xử rất sát phạt quyết đoán!

Qua sự việc ngày hôm nay, Tiêu Viêm hiểu rõ hắn và Hồng gia đã vào cục diện không chết không ngừng. Một khi đã như vậy, hắn tự nhiên sẽ không lưu lại cho Hồng gia một cơ hội nào để khôi phục thực lực, để ngày sau tìm hắn báo thù. Đối với địch nhân, tôn chỉ của Tiêu Viêm là "*Sát tận giết*

tuyệt – Không hề nương tay". Chỉ có làm cho Hồng gia bị động đến căn cốt, thì mới có thể bớt đi phiền toái của mình sau này. Việc này cũng không ai có thể trách được. Muốn trách, thì chỉ có thể trách Hồng gia đã làm cho hấn nổi sát tâm!

Bang...bang...

Trọng Xích lại một lần nữa loại bỏ một gã cường giả của Hồng gia. Sau đó, Tiêu Viêm cũng không thêm để ý tên này sống hay chết, chậm rãi quay đầu, hướng về một bóng người đang giãy dụa muốn gượng dậy. Đó chính là Hồng Lập.

Hiện tại, quần áo của Hồng Lập đã rách nát, dưới những mảnh áo bào lộ ra quang mang của một kiện hộ giáp, hiển nhiên không phải là vật tầm thường. Dưới uy lực do Phật Hộ Hỏa Liên bạo tạc mà hấn có thể sống sót, chín mươi phần nguyên nhân là do kiện hộ giáp này.

Dưới đầu tóc rối tung của Hồng Lập là một đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sự oán độc. Vừa rồi, tận mắt hấn đã chứng kiến Tiêu Viêm từng Xích từng Xích một đã đánh bay đi tất cả những cường giả do hấn đưa đến. Từ lực đạo phát ra, chỉ sợ người còn có thể sống sót chẳng còn được mấy. Lúc này, Hồng gia của hấn đã tổn thất cực kỳ thảm trọng.

- Tiêu Viêm, ngươi dám giết người của Hồng gia, Hồng gia ta tất sẽ cùng ngươi không chết không ngừng!

Hồng Lập dùng ngón tay run run chỉ vào Tiêu Viêm oán độc gào lên.

- Vẫn chưa đào tẩu sao?

Tiêu Viêm tươi cười, nhưng trong nét cười ấy là một luồng sát khí lạnh lẽo như băng. Hấn vừa muốn động thân tiến đến đánh chết Hồng Lập thì một âm thanh trầm đục chọt từ một góc khuất của thạch đài truyền đến.

Ánh mắt hướng về phía âm thanh vọng đến, nét cười lạnh trên khuôn mặt Tiêu Viêm ngày càng đậm. Chỉ thấy Trầm Vân kia đang cùng Địa Yêu Khôi chống chọi với nhau đã bị trực tiếp chấn bay ra ngoài, khóe miệng tràn đầy máu tươi. Địa Yêu Khôi mặc dù không có đấu kỹ, nhưng bằng vào nhục thể rắn chắc khi phát ra công kích so với những đấu kỹ cao giai cũng không kém là bao.

Như vậy, cục diện đã được an bày. Trầm Vân chết trong tay Địa Yêu Khôi chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù sao, Địa Yêu Khôi cũng không phải nhân loại, không có tình cảm nên nó chẳng hề nôn nóng hay phản cảm gì cả. Chỉ cần có mệnh lệnh của Tiêu Viêm hạ xuống, dù cho chỉ còn một hơi thở nó cũng sẽ vung nắm tay cố gắng đánh chết kẻ đang trước mặt mình.

- Hồng gia này! Toàn bộ đều là phé vật!

Nhận được thương thế khi giao thủ, sắc mặt của Trầm Vân cũng dần dần trầm xuống. Hắn đưa mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, trong lòng không khỏi giận dữ mắng to một tiếng. Hắn chột rống lên:

- Hồng Lập, còn không nhanh gọi Hồng Thiên Khiếu ra đây! Chẳng lẽ ngươi muốn Hồng gia hôm nay bị hắn tiêu diệt không còn một móng u?

Nghe được tiếng rống của Trầm Vân, Hồng Lập cũng chột ngẩn người, chột dùng ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, điềm nhiên nói:

- Tiêu tạp chủng, đã giết người của Hồng gia ta thì ngươi đừng nghĩ sẽ có thể an ổn rời khỏi nơi đây!

Nói xong, hắn lấy từ trong nạp giới ra một mảnh ngọc huyết sắc, sau đó lại hung hăng bóp nát.

Ngọc phiến vừa vỡ nát, trước mặt hắn đột nhiên hiện lên một bóng người. Hồng Lập vừa ngẩng đầu, liền thấy được một khuôn mặt đang cười âm trầm. Dưới con hoảng hốt, hắn vội vàng liên tục lui về phía sau.

Bang...Bang...Bang...

Trọng Xích trong tay Tiêu Viêm vũ lộng không ngừng, mang theo những tiếng nổ mạnh điếc tai, đánh mạnh vào thân thể Hồng Lập. Nhất thời, Hồng Lập phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng bay ngược về phía sau như lưu tinh, thẳng vào trong động khẩu khổng lồ. Cuối cùng, toàn bộ thân thể của hắn đã ầm ầm nện vào một tảng đá lớn làm đá vụn văng ra bốn phía, thân thể hắn co giật vài cái lập tức đã cứng đờ lại.

- Tiêu Viêm, chạy mau đi! Hồng Lập đã truyền tin cho Hồng gia lão tổ, lão ta sẽ lập tức đến đây! Lão gia hỏa kia có thực lực còn mạnh hơn Trầm Vân

một ít đấy!

Khi Tiêu Viêm dùng một Xích đánh văng Hồng Lập vào động khẩu, một đạo âm thanh vội vã đã được truyền vào tai hắn. Tiêu Viêm liền nhận ra được đó chính là âm thanh của Hàn Trì.

Tiêu Viêm siết chặt nắm tay, hít sâu vào một hơi, hướng về đám người Hàn gia ôm quyền thi lễ. Sau đó, vũ động Cốt dục sau lưng lẳng không bay đến định thu hồi Yêu khô. Vừa ngay lúc ấy, một luồng sát ý ngập tràn sự tức giận mang theo khí thế bàng bạc từ một góc Thiên Bắc Thành bỗng nhiên truyền tới, chợt một tiếng gầm phẫn nộ như tiếng sét nổ vang lên quanh quần trên không trung Thiên Bắc Thành.

- Dám giết người của Hồng gia ta! Không cần biết ngươi là ai, hôm nay lão tử sẽ mang ngươi băm thây thành vạn đoạn, nghiền xương của ngươi thành tro bụi!

-----oOo-----

Chương 962: Hành động điên cuồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiếng gầm phẫn nộ như sấm sét vang vọng trên không Thiên Bắc Thành cuộn cuộn không ngớt, làm cho cả tòa thành trong chớp mắt đều an tĩnh. Từng ánh mắt có chút hoảng sợ, hướng về phía thanh âm được truyền đến đây.

Tiếng gầm thét này tự nhiên cũng lan đến gần Thạch Đài. Lập tức từng tiếng xôn xao vang lên, từng ánh mắt nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, cuối cùng dừng lại ở phương vị Hồng gia.

"Là Hồng Thiên Khiếu! Không nghĩ tới lần này ngay cả hắn cũng bị kinh động!"

"Tiêu Viêm kia rõ thật là xui xẻo. Nghe nói Hồng Thiên Khiếu kia là một gã ngũ tinh Đấu Tông, thực lực so với trưởng lão Phong Lô Các - Bắc

Trầm Vân còn mạnh hơn. Mặc dù hẳn có Khôi lỗi hỗ trợ nhưng tuyệt đối không thể chống lại được hai gã cường giả Đấu Tông tấn công cùng lúc"

Đôi với những lời bàn luận xôn xao ở xung quanh, Tiêu Viêm cũng không để ý tới, nắm tay khế nắm chặt. Nếu có Tiểu Y Tiên ở chỗ này hoặc Thiên Hoả Tôn Giả thức tỉnh mà nói, hẳn cũng không cần sợ Hồng gia lão tổ kia. Đáng tiếc hai đại trợ thủ một thì phân tán, còn lại thì đang ngủ say. Bằng vào Địa Yêu Khôi, Tiêu Viêm đích xác khó chống lại hai gã Đấu Tông cường giả. Trừ phi hẳn thi triển ba loại dị hỏa dung hợp thành Phật Nộ Hoả Liên, nhưng đến lúc đó hẳn sẽ bị suy yếu. Nơi này là địa bàn Hồng gia hơn nửa ngoài ngàn dặm còn tồn tại Phong Lô Các - Bắc. Rõ ràng đây dựa ở chỗ này là điều cực kỳ bất lợi.

"Xem ra hôm nay chỉ có thể thôi lui thôi!" Trong lòng chợt hiện lên đạo ý niệm này. Ánh mắt Tiêu Viêm hướng về phía Trầm Vân đang đại chiến với Địa Yêu Khôi, chợt chân mày không khỏi nhăn lại. Lão già Trầm Vân kia tự hồ cũng đoán được ý định của mình, giờ phút này đột nhiên liều mạng dây dưa với Địa Yêu Khôi, muốn trì hoãn không để Tiêu Viêm thu hồi.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy hành động của Trầm Vân như vậy, ánh mắt Tiêu Viêm chợt lạnh lẽo. Như cảm nhận được tâm tư này, trên thân thể Địa Yêu Khôi tuôn ra sát ý mạnh mẽ, đột nhiên bùng nổ quang mang chói mắt mạnh mẽ, công kích bỗng nhiên tăng vọt. Hai đấm như hai cự chùy xen lẫn lực đạo hùng hồn đáng sợ hung hăng hướng Trầm Vân oanh kích.

Nhận thấy thế công đột nhiên tăng mạnh của Địa Yêu Khôi, sắc mặt Trầm Vân chợt biến đổi, vội vàng điều động tất cả đấu khí trong cơ thể. Song dù như thế mỗi lần cùng Địa Yêu Khôi va chạm làm cho thân thể hẳn không khỏi run lên. Nơi cánh tay mơ hồ truyền đến cảm giác tê dại.

"Chết tiệt! Đến tột cùng Khôi lỗi này làm sao chế luyện thành? Lực lượng cơ thể cư nhiên kinh khủng đến bực này!"

Cảm nhận được đau đớn từ cánh tay truyền đến, trong lòng Trầm Vân không nhìn được nổi lên một chút sợ hãi.

"Tiêu Viêm đi mau! Nếu còn trì hoãn thì sẽ không kịp nữa!"

Khi Tiêu Viêm đang thao túng Địa Yêu Khôi nhanh chóng công kích, thanh âm của Hàn Trì lặng lẽ truyền đến.

Nghe được Hàn Trì nhắc nhở, Tiêu Viêm cũng chỉ khẽ lắc đầu. Hắn có cảm giác mình bị một đạo sát ý mạnh mẽ khoá chặt. Cho dù có quay đầu bỏ đi thì cũng sẽ bị đuổi theo.

Quang mang trong mắt loé lên, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên hướng về phía trung tâm hố to chụp một trảo. Một cỗ hấp lực dữ dội trực tiếp đem thân thể Hồng Lập hút lên, cuối cùng một tay bắt lấy, hơi dò xét, chột cười lạnh một tiếng: *"Mạng người cũng thật là cứng rắn, như vậy còn không giết được người, bắt quả cũng tốt."*

Trong hôn mê, Hồng Lập như nghe thấy lời nói của Tiêu Viêm, mí mắt run lên, muốn mở ra nhưng vì thương thể rất nghiêm trọng, nên cuối cùng hắn chỉ có thể phí công buông tha.

Tiêu Viêm đem Hồng Lập nắm trong tay. Một đạo âm thanh xé gió đột nhiên ở phía chân trời vang dội. Một đạo thân ảnh mơ hồ giống như một loại thiểm điện, hướng về phía Thạch Đài, điên cuồng phóng tới. Từ trong cơ thể tuôn ra sát ý âm trầm, cho dù có cách thật xa cũng vẫn cảm nhận được.

"Tiểu tử, buông Hồng Lập, nếu không, chết!"

Từ xa đạo thân ảnh kia nhìn thấy người trong tay Tiêu Viêm, lập tức phản nộ gào thét, lần nữa âm âm truyền đến.

Nghe được tiếng gào lên này, trong lòng Trầm Vân đang đau khổ chống đỡ, cũng hiện lên vui mừng. Khoé mắt khẽ nhìn, quả nhiên thấy thân ảnh Hồng Thiên Khiếu, lập tức cấp bách quát lên: *"Hồng lão gia hoá, người Hồng gia các người tất cả đều chết trong tay tiểu tử này, nhanh nhanh ra tay kết liễu hắn."*

"Thình thịch!"

Lời nói này vừa thốt lên thì một đạo ngân quang đột nhiên đột phá phong toả của Trầm Vân. Một quyền hung hăng nện lên cánh tay, trong mơ hồ tại dưới cỗ cự lực đáng sợ này, Trầm Vân không khỏi thốt ra tiếng kêu đau

đón. Một tia máu tươi theo khoé miệng chảy xuống.

"Trầm Vân!"

Nghe được tiếng quát của Trầm Vân, quang ảnh kia cuối cùng cũng dừng lại, lộ ra trong đó một vị thân hoàng diện hồng bào. Hắn cau mày nhìn thoáng qua người đang dây dưa với Địa Yêu Khôi, trong mắt xẹt qua chút ngưng trọng. Lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra Trầm Vân này bị Khôi Lỗi dồn tới bại lui.

"Còn muốn nhìn cái rắm ah! Khôi lỗi là vật của tiểu tử kia, ngươi đem hắn chế trụ thì Khôi lỗi tự nhiên sẽ đình chỉ. Nhanh chóng ra tay đừng để tiểu tử kia chạy thoát! Nếu không người Hồng gia ngươi chỉ có thể chết vô ích thôi!"

Thấy Hồng Thiên Khiếu vì Địa Yêu mà kinh ngạc, Trầm Vân lần nữa lại gầm lên.

Nghe được tiếng quát của hắn, ánh mắt Hồng Thiên Khiếu chậm rãi dừng ở trên người Tiêu Viêm, nói: *"Tiểu tử! Biết điều thì hãy thả Hồng Lập ra, lão phu có thể cho ngươi chết thật thống khoái."*

Mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, ánh mắt liếc nhìn về phía mặt đất, dưới công kích của Địa Yêu Khôi, bộ dáng của Trầm Vân càng ngày càng chật vật. Nếu có thêm ít thời gian nói không chừng có thể đem lão gia hoả này giết chết. Cho dù không thể đánh chết được hắn thì cũng làm cho hắn bị trọng thương.

Tiêu Viêm muốn kéo dài thời gian nhưng rõ ràng Hồng Thiên Khiếu không cho hắn cơ hội này. Hắn tự nhiên có thể nhìn ra, Trầm Vân kia dưới cự lực cường hãn của Khôi lỗi đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

"Bất kể trường bối ngươi là ai, ngươi giết người Hồng gia ta nhiều như vậy, lão phu tuyệt sẽ không để ngươi bình yên rời khỏi!" Hồng Thiên Khiếu âm trầm nói. Thân hình run lên, hoá thành một đạo quang ảnh phá không hướng về phía Tiêu Viêm. Cổ sát ý dày đặc làm cho da đầu không ít người đều nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

Mắt chăm chú nhìn Hồng Thiên Khiếu đang dữ tợn lao tới, đột nhiên Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng. Một chưởng đặt tại lồng ngực Hồng Lập, sau đó

nắm cánh tay của hắn, giống như ném tạ, dùng một thân khí lực "hung hăng" quăng ra xa.

"Lão gia hoả! Trong cơ thể Hồng Lập có chứa ám kinh của ta, nếu người không nhanh chóng đuổi theo hoá giải nó, lấy trạng thái bây giờ của hắn thì hắn phải ô hô ai tai không thể nghi ngờ!" ném bay Hồng Lập đi, Tiêu Viêm cười to, nói.

Xuy!

Đang điên cuồng hướng về phía Tiêu Viêm, quang ảnh đột nhiên dừng lại. Ánh mắt Hồng Thiên Khiếu dừng ở trên người hắn đấu tranh một hồi, chợt nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người đuổi theo hướng Hồng Lập. Song dù thân hình dờ đi nhưng tiếng rống giận dữ, tràn ngập sát ý toàn bộ cũng truyền vào tai Tiêu Viêm.

"Tiểu tử! Hồng Thiên Khiếu ta lấy liệt tổ liệt tông Hồng gia thề nhất định phải đem từng cái xương cốt trên người người bóp nát, cho người biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Đối với lời oán độc kia của Hồng Thiên Khiếu, Tiêu Viêm cũng là mắt điếc tai ngơ. Loại uy hiếp này hắn đã được nghe nhiều lắm rồi nhưng đến nay vẫn không có ai thực hiện được.

Hồng Thiên Khiếu vừa mới xoay người, ánh mắt Tiêu Viêm chợt âm trầm bắn về phía Trầm Vân, khoé miệng cũng vẽ nên một đường cung âm lãnh. Thủ ấn chợt hiện lên, đầu khí hùng hồn nhanh chóng ngưng tụ lại.

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, trong lòng Trầm Vân mạnh mẽ trầm xuống. Đối mặt với công kích của Yêu Khôi hắn đã cực kỳ miễn cưỡng, nếu giờ phút này còn thêm Tiêu Viêm nữa chỉ sợ hắn lãnh ít dữ nhiều.

"Cái lão vương bát đản này, đã chết thì đã chết rồi, một cái phế vật thì còn cứu làm gì?" Trầm Vân kinh hoàng nhưng chỉ có thể trong lòng tức giận mắng Hồng Thiên Khiếu. Hắn cũng không nghĩ tới Tiêu Viêm dưới tình huống bị hai cường giả Đấu Tông vây bắt, trước tiên không nghĩ chạy trốn mà lại dẫn dắt một người rời đi, tập trung đối phó hắn. Loại hành động liều mạng này có thể nói là điên cuồng.

"Thình thịch!"

Lại một quyền đáng sợ, hung hăng mang theo lực lượng oanh kích, trực tiếp đem đầu khí trước mặt Trầm Vân đánh cho xơ xác đi, đem hấn chấn lui.

Cước bộ nhanh chóng lui lại, trong lòng Trầm Vân mạnh mẽ nổi lên cảm giác nguy cơ. Liếc mắt thấy một đạo thân ảnh mơ hồ hiện ra phía sau. Nơi bàn tay đạo thân ảnh đó có một thủ ấn năng lượng lóng lánh đang hiện ra. Năng lượng ẩn chứa trong đó làm sắc mặt hấn thay đổi.

"Phiên Hải Ấn!"

Trong lòng Tiêu Viêm gầm lên một tiếng, Thủ ấn nhanh như tia chớp bắn thẳng vào chỗ yếu hại sau lưng Trầm Vân.

Cảm thụ được công kích đánh tới sau lưng, sắc mặt Trầm Vân trở nên rất khó coi. Nếu là bình thường hấn muốn né tránh tất nhiên không khó nhưng giờ phút này quanh thân hấn đang bị Địa Yêu Khôi phong tỏa không gian di động, căn bản là vô pháp thi triển thân pháp, chỉ đành cắn răng một cái, xoay người lại, từ song chưởng đầu khí bằng bạc như thác nước bạo xạ ra.

"Phanh!"

Đầu khí bằng bạc cùng Phiên Hải Ấn hung hăng va chạm. Thân thể Tiêu Viêm run lên, nhanh chóng lùi nhanh hơn mười bước mà Trầm Vân bên kia chỉ lui chừng một bước nhưng sắc mặt tái nhợt thì lại càng tăng lên.

"Xuy!"

Một bước vừa mới lui xong, còn không đợi Trầm Vân kịp buông lỏng, một đạo lực lượng cuồng mãnh làm cho hấn biến sắc cũng từ phía sau lưng truyền đến, cuối cùng hung hăng đánh tới bờ vai hấn.

"Phốc xuy!"

Gặp trọng kích thế này, Trầm Vân rốt cục cũng không kiên trì được nữa, một ngụm máu tươi đỏ sẫm mãnh liệt bắn ra. Thân thể kéo lê trên mặt đất, tạo thành một rãnh dài hơn 10m.

Thân hình kia vừa mới lui thì Địa Yêu Khôi lại thêm lược đến, bắt được

bàn tay hẳn, sau đó dưới vô số ánh mắt kinh hãi đem ngón tay đeo nẹp giới bẻ gãy.

Dem ngón tay bị gãy nắm chặt, Địa Yêu Khôi cũng không ra tay nữa mà hướng về phía Tiêu Viêm bay tới, bị Tiêu Viêm thu vào trong nẹp giới. Mà mai giới chỉ kia từ trên ngón tay Trầm Vân lấy xuống, cũng rơi vào trong lòng bàn tay.

"Ha ha! Đa tạ Trầm trưởng lão tặng đồ!"

Nắm nẹp giới, Tiêu Viêm cười to một tiếng, ánh mắt liếc nhìn một cái Phương Bắc phía chân trời, nơi đó có một hơi thở đang điên cuồng chạy đến đây.

"Hiện không còn việc gì nữa rồi!"

Một tiếng cười lạnh, sau lưng Tiêu Viêm Cốt dục mở ra. Cốt dục rung lên, muốn phi hành trên không trung rời đi.

"Tiểu tạp chủng! Phong Lô Các ta chắc chắn đuổi giết ngươi không chết không thôi!"

Cố nén đau nhức từ bàn tay truyền đến, hai mắt Trầm Vân đỏ như máu, hàm răng hăng hăng cắn đầu lưỡi một cái trong đó ẩn chứa lôi quang, hẳn oán độc nhìn Tiêu Viêm một cái. Bàn tay vung lên, máu huyết lôi quang chia làm hai, một đạo trực tiếp xuyên thấu không gian bắn thẳng đến Tiêu Viêm, một đạo khác bay về phía Nam Phương chân trời.

Máu huyết lôi quang thiểm lược đến làm cho Tiêu Viêm cả kinh. Cốt dục triển khai, thân hình như tên bắn phóng lên không trung. Song đạo máu huyết lôi quang kia cũng rất mau chột loé lên trực tiếp bắn vào trong cơ thể.

Máu huyết lôi quang nhập vào cơ thể nhưng không mang đến một chút cảm giác nào, Tiêu Viêm nhướng mày. Thanh âm oán độc của Trầm Vân tiếp tục truyền đến.

"Ngươi đã trúng án ký Huyết lôi Phong Lô Các của ta, bất kể ngươi chạy đến đâu, Phong Lô Các cũng có thể tìm được ngươi. Tiểu tạp chủng, bản thân ta muốn xem ngươi có thể trốn đi đâu!"

"Tại hạ lúc nào cũng sẵn sàng!"

Nghe được Trầm Vân nói thế, Tiêu Viêm cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Ánh mắt dừng lại chỗ đám người Hàn gia trong chớp mắt, sau đó Cốt dục rung lên, trực tiếp hoá thành quang ảnh, nhanh chóng từ bầu trời Thiên Bắc Thành bay đi. Chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất chừng mười giây thì Hồng Thiên Khiếu cũng thiểm lược quay về, đem Hồng Lập vút trên mặt đất. Ánh mắt nhìn tình trạng thâm trầm vô cùng của Trầm Vân, cho dù là lấy định lực của hắn cũng không khỏi nhẹ hít một hơi khí lạnh.

Trên Thạch Đài, yên lặng như tờ. Khuôn mặt tất cả bọn hắn cũng không ngoại lệ, đều hiện rõ sự rung động khó có thể che dấu. Không ai nghĩ đến Tiêu Viêm lại có thể từ trong tay hai gã Đấu Tông cường giả thoát mái thoát thân, hơn nữa lúc gần đi còn đem nạp giới từ trong tay Trầm Vân đoạt lấy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, làm cho bọn họ tràn đầy đồng cảm, thanh âm lầm bầm, lặng lẽ từ trong đám người không biết từ đâu truyền ra ngoài.

"Người này ... còn là người sao?"

-----oOo-----

Chương 963: Tam Thiên Lô Huyền Thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bầu trời trong xanh không một đám mây, đột nhiên một đạo lưu quang xẹt qua như truy tinh cản nguyệt, ánh mắt quét về phía xa xa, chợt thoáng nhìn lại phía sau, thân hình hơi hơi trì hoãn, lầm bầm nói: *"Ta toàn lực thi triển Cốt dục, tưởng nghĩ Hồng Thiên Khiếu kia nhất định sẽ không đuổi kịp đến đây, mà lão già Trầm Vân lại bị ta cùng với Địa Yêu Khôi liên thủ đánh cho trọng thương, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đuổi theo kịp, như thế cũng không cần e ngại quá mức, chỉ cần đảm*

người lão già kia một người đuổi theo tới đây, sẽ cho hắn ném thử sự lợi hại của Địa Yêu Khô!"

Trong đầu hiện lên ý niệm như vậy, thân hình Tiêu Viêm lại tiếp tục bay đi chậm chậm, xoay người nhìn về phía Thiên Bắc Thành, nhưng một lúc sau, vẫn như cũ cũng không xuất hiện một thân ảnh nào, lập tức lắc lắc đầu, cái lão già hỏa kia thật là cẩn thận nha, dưới cơn giận dữ như thế, cư nhiên còn có thể giữ vững được lý trí.

"Nếu hiện tại không đuổi theo, vậy hơn phân nửa là đang đợi lão Trầm Vân kia hồi phục, tên đó kia là người của Phong Lô Các, đan dược chữa thương ở trên người hắn có không ít, đối với thương thế này chỉ sợ mất không bao lâu thời gian sẽ khôi phục lại như cũ, hiện giờ điều cần làm trước nhất là, đem huyết lô ấn ký tồn tại trong cơ thể ta hóa giải đi, nếu không mà nói, một khi cường giả Phong Lô Các chạy tới, tình cảnh của ta đã có thể không an ổn rồi"

Ý niệm lóe lên, Tiêu Viêm đã quyết định chủ ý, ánh mắt quét bốn phía chung quanh, sau đó Cốt đực rung lên, hóa thành một đạo lưu quang đối với tòa sơn mạch ở phía xa xa lướt nhanh đi.

Tại bên trong sơn mạch tìm một chỗ vắng vẻ, sau đó mạnh mẽ mở ra một sơn động, lại dùng cự thạch ngăn chặn động khẩu, đợi đến khi tia sáng nhu hòa của ánh trăng chiếu vào sơn động, Tiêu Viêm toàn thân khẩn trương lúc này mới khẽ thở ra một hơi, buông lỏng.

"Thật sách a, không nghĩ tới Phong Lô Các đối với Tam Thiên Lô Động lại coi trọng như thế, theo lý thuyết, Tam Thiên Lô Động mặc dù huyền diệu, nhưng chỉ mới là Địa giai cấp thấp mà thôi, mà Phong Lô Các không có lý do gì đem đấu kỹ thân pháp cấp thấp này xem như là bảo bối a" Ngồi xếp bằng trên mặt đất Tiêu Viêm day day cái trán, cười khổ nói.

"Hôm nay đã hoàn toàn đắc tội với Phong Lô Các, bất quá ta cũng không sợ hãi gì, Trung Châu này to lớn như thế còn sợ không tìm được một chỗ để đi sao? Nhưng cũng không tin, Phong Lô Các người có thể đem lực lượng trải khắp toàn bộ Trung Châu.

Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự, chột bàn tay mở ra, hiện ra một mai nấp giới ngân bạch sắc, trên nấp giới còn dính chút ít máu tươi, đây đúng là vật mà mới vừa rồi Địa Yêu Khô cướp được từ trên ngón tay Trầm Vân.

Linh hồn lực lượng khuếch tán ra, nhưng vừa mới tiếp xúc với nạp giới bạch ngân sắc kia, từ nạp giới liền tuông ra một cỗ kháng cự lực, đem linh hồn lực lượng Tiêu Viêm đánh bật ra.

"Tại bên trong còn hạ lạc một linh hồn ấn ký sao?" Cảm thụ được nạp giới kháng cự, Tiêu Viêm liền cười lạnh một tiếng, linh hồn lực lượng là sở trường của hắn, hắn mặc dù cấp bậc chân thật so với Trầm Vân kém hơn nhiều, nhưng ở linh hồn lực lượng, lại là không thể yếu kém hơn bao nhiêu so với Trầm Vân, hắn phá giải linh hồn ấn ký được lưu lại này, cũng không phải là không thể nào.

Khẽ hít một hơi, linh hồn lực lượng thao túng nạp giới ngân bạch sắc đang chậm rãi phiêu phù ở trước mặt, ánh mắt mạnh mẽ Tiêu Viêm cứng rắn tranh giành, linh hồn lực lượng bàng bạc giống như thủy triều, từ tại mi tâm bùng phát ra, tức khắc hóa thành một đạo mũi dùi vô hình, hung hăng công kích lên trên nạp giới.

"Xì xèo... xì xèo!!"

Va chạm trong chốc lát, một cỗ dao động vô hình đột nhiên từ trong nạp giới bùng phát ra, cuối cùng hung hãn đánh lên trên vách núi, nhất thời sơn động run lên một trận, vỡ ra từng đường khe to bằng nắm tay.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới biến hóa của sơn động, ánh mắt gắt gao đặt vào bên trong nạp giới, linh hồn lực lượng không ngừng trào ra liên tục, cuối cùng từng đợt sóng nối tiếp đợt sóng đối với linh hồn ấn ký ở trong nạp giới trùng kích vào.

Đấu Tông cường giả hạ lạc linh hồn ấn ký đích xác rất mạnh mẽ, song mặc kệ như thế nào, cũng chỉ là một linh hồn ấn ký mà thôi, nếu là chủ nhân của nó ở gần đây vẫn có thể khống chế nó, bất quá Trầm Vân giờ phút này đang gia tăng chữa thương, làm sao có thời giờ để ý tới biến hóa của linh hồn ấn ký.

Linh hồn lực lượng liên tục không ngừng đánh sâu vào, sau khi kéo dài được mấy phút đồng hồ, một tiếng động răng rắc rất nhỏ vang lên trong sơn động yên tĩnh. Rốt cục cũng đã thành công.

Nghe được âm thanh này, Tiêu Viêm trong ánh mắt dâng lên nét kinh hi,

rốt cục cũng quét đi sạch sẽ đạo linh hồn ấn ký của tên gia hỏa kia.

Tại khoảng khắc linh hồn ấn ký tan vỡ, trên Thiên Thạch Đài – Thiên Bắc Thành, Trâm Vân đang khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm chặt, đột nhiên mạnh mẽ mở ra, ánh mắt lộ vẻ dữ tợn, giận dữ hét lên: "Tiêu Viêm, lão phu không giết ngươi thì không làm người"

Giờ phút này, người ở Thiên Thạch Đài đại bộ phận đều đã bỏ chạy, dù sao cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra được Hồng Thiên Khiếu và Trâm Vân đã hiện đang nóng nảy, ai cũng không lường trước hai lão già này nổi giận lên, có thể hay không xem bọn họ như là cá trong chậu.

"Ngươi không nhanh chóng chữa thương đi, lại rống lên cái gì hả?" Hồng Thiên Khiếu một bên hộ pháp cho Trâm Vân thấy thế liền nhướn mày, trầm giọng nói.

"Linh hồn ấn ký tại bên trong nạp giới của ta đã bị tiêu tạt chủng kia phá hủy" Trâm Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe vậy, Hồng Thiên Khiếu cũng là ngẩn ra, chợt sắc mặt có chút biến hóa, nói: "Tiểu tử kia, thực lực bất quá ở cấp Đấu Hoàng, làm sao có thể phá hủy đạo linh hồn ấn ký của ngươi được? Mà Khôi lỗi kia tuy mạnh mẽ, nhưng rõ ràng là không có linh hồn lực a"

"Không biết"

Trâm Vân sắc mặt âm trầm lắc lắc đầu, điềm nhiên nói: "Chờ ta chữa thương xong, hai chúng ta cùng nhau chạy đi, trong cơ thể hắc còn tồn tại một đạo Huyết lôi ấn ký của ta, hắc trốn không thoát đâu.

"Yên tâm, hắc giết nhiều người Hồng gia ta như vậy, lão phu sẽ khiến cho kết cục của hắc chẳng tốt đẹp gì" Thanh âm của Hồng Thiên Khiếu hung dữ nói.

"Về Phong Lô Các – Bắc, ta cũng đã truyền đi tin tức rồi, không lâu sau sẽ có cường giả tới đây, đến lúc đó, ta muốn tiểu tử kia có chấp cánh đi nữa cũng khó mà thoát khỏi" Trâm Vân nhìn thoáng qua bàn tay ngón tay bị chặt đứt, khuôn mặt hiện lên vẻ oán độc nồng đậm, làm cho trái tim người khác như đóng băng.

Trong sơn động ánh sáng nhu hòa chiếu rọi, Tiêu Viêm đang nhắm chặt hai mắt, tại trước mặt hắn là một mai nẹp giới bạch ngân sắc đang tán ra quang mang mỏng manh, một lát sau, hào quang đó chậm rãi yếu bớt đi, mà hai mắt Tiêu Viêm cũng dần dần mở to ra.

Ngay tại thời điểm hai mắt được mở ra, một quyền trục màu bạc hiện ra tại trong lòng bàn tay của hắn.

Quyền trục màu bạc này so với quyền trục bình thường to hơn khoảng một phân, toàn thân của nó đều ánh lên áng sáng ngọc màu bạc, nhưng nếu nhìn cẩn thận hơn, có thể hát hiện trên bề mặt của nó hiện lên dày đặc những đường hoa văn màu hồng bé nhỏ, nó giống như đường mạch máu vậy, lan tràn khắp cả quyền trục.

Đưa ánh mắt nhìn quyền trục này, trái tim Tiêu Viêm tựa hồ cũng có chút bất tri bất giác nhảy dựng lên, quyền trục này ở trong nẹp giới của Trầm Vân và là một vật duy nhất biểu hiện cổ quái một chút.

"Này ... là cái gì?"

Có điểm nghi - mê hoặc lắm lắm lắm lắm một hồi, bởi vì thứ này có chút cổ quái nên Tiêu Viêm vẫn chưa có mở ra xem, mà là duỗi tay gọi về Địa Yêu Khôi, bảo hắn đem quyền trục kia xé mở ra.

Địa Yêu Khôi nhận lấy được quyền trục, không chút chậm trễ, bàn tay chậm rãi mở quyền trục ra. Nguồn truyện:

"Thình thịch!"

Quyền trục vừa được mở ra, ngân mang của nó đột nhiên đại thịnh dữ dội, chợt một đạo thanh âm như sấm sét phát ra, một đạo lôi điện chùng cỡ bắp đùi bắn ra, hung hăng nện ở trên lòng ngực Địa Yêu Khôi, lực đạo mạnh mẽ kia trực tiếp đem khôi lõi đánh bay như đạn pháo, cuối cùng nện thật mạnh ở trên vách đá sơn động, cự thạch ở phía sau nứt ra từng khe nhỏ, cuối cùng không chịu nổi mà nổ tung ra.

"Quả nhiên có quý a" Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, đạo công kích kia nếu đánh lên người hắn mà nói... và dưới tình huống không hề phòng ngự, tuyệt đối là trọng thương, bất quá cũng may mắn là thân thể Địa Yêu Khôi quá cường hãn, có thể thoải mái đón nhận

trực tiếp.

Quyển trục màu bạc kia sau khi phóng xuất ra một đạo lôi điện, liền hiện lên hình dáng mở ra, chậm rãi trôi nổi trên không trung. Mơ hồ như lóe ra lôi quang.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thoáng qua, đưa tay vẫy một cái, quyển trục kia từ từ rơi xuống trên bàn tay hắn, mà ở thời khắc rơi xuống này, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm cũng bắt đầu khởi động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trực tiếp hóa thành một tầng hỏa diễm, đem thân thể bao bọc vào trong đó.

Tiêu Viêm nhìn nhìn võ trang đã đầy đủ, nhưng lần này quyển trục vẫn không có xuất hiện diễm khác thường nào, lặng yên nằm ở trong lòng bàn tay, lôi quang lóe ra như ngân xà chuyển động khắp mọi nơi, thoạt nhìn có diễm bất phàm a.

Nhìn thấy quyển trục không có dị biến nào nữa, Tiêu Viêm cũng thở ra một hơi, ánh mắt bắn về phía trên quyển trục, vài đạo lôi quang hội tụ thành chữ "Đại" chói mắt xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Tam Thiên Lôi Huyền Thân – là trấn hoành chi bảo của Phong Lôi Các, là đấu kỹ được lưu truyền từ thời viễn cổ cho đến nay, Địa giai cao cấp, sau khi tu luyện thành công, có thể ngưng thành Lôi huyền thân, thực lực của Lôi huyền thân này cũng ngang bằng với bản thể, bản thể bất tử huyền thân bất diệt. Hiệu quả của loại này, ngoại nhân điều lấy bốn chữ này mà hình dung. "*Có được Thiên giai!*" Một hàng chữ lôi quang ngấn ngùi, nhất thời làm cho nội tâm Tiêu Viêm nhấc lên từng đợt sóng biển ngập trời, phân thân cùng bản thể có thực lực xấp xỉ nhau? Nếu thật đúng như lời nói, vậy cái gọi là Tam Thiên Lôi Huyền Thân cũng quá có chút kinh khủng đi? Vậy xem như nó Thiên giai đấu kỹ để hình dung a" *Không nghĩ tới Phong Lôi Các này cư nhiên còn có bảo bối như vậy, khó trách cường đại như vậy, chỉ cần tu luyện thành công, một gã Đấu Tôn có thể trực tiếp biến thành hai gã Đấu Tôn, ở thời điểm cùng người ta chiến đấu, hai đánh một không chột cũng què (ta chém đó-DG), tại trong đồng cấp ai có thể thắng hắn được chứ?"* Ánh mắt Tiêu Viêm nhất thời trở nên nóng bỏng.

Sau khi lôi quang hình thành văn tự, có một số chữ hơi hơi ảm đạm một chút, hiển nhiên phải là được người khác rót vào.

"Tam Thiên Lôi Huyền Thân cố nhiên đáng sợ như vậy, nhưng con đường

tu luyện lại dị thường khó khăn, điều kiện tiên quyết là đem Tam Thiên Lô Động tu luyện đạt tới cảnh giới cao nhất, trải qua nhiều năm như vậy, nhìn khắp toàn bộ Phong Lô Các người có thể tu luyện thành công cũng là rất ít ỏi không có bao nhiêu, lão phu nghiên cứu đã mấy chục năm, mà thu hoạch cũng không nhiều lắm, xem ra cuộc đời này là vô vọng rồi"

"Tam Thiên Lô Động?" nhìn nhìn nó, Tiêu Viêm không khỏi khẽ hít một hơi lãnh khí, hần rột cục cũng hiểu được, vì cái gì sau khi nhìn thấy trên người mình mang Tam Thiên Lô Động, Trầm Vân kia lại động dung như thế, nguyên lai là vì thứ này, và còn quan hệ đến chi bảo của Phong Lô Các.

"Hắc hắc, vẫn là lão già người thua lỗ rồi, nếu không mà nói, sự tình bí ẩn bực này, ta còn không có biết, mà hiện giờ Tam Thiên Lô Huyền Thân đã rơi vào trong tay ta, ta cũng muốn nhìn xem nó một chút, như thế nào có phương pháp tu hành khó khăn"

Tiêu Viêm cười hắc hắc, đôi mắt khẽ đóng lại, linh hồn lực liền trực tiếp xâm nhập vào bên trong quyền trục ngân sắc đang lóe ra lô quang kia.

-----oOo-----

Chương 964: Tàn quyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Hiện ra tại trước mặt Tiêu Viêm là một thế giới Lô điện, vô số lô đình từ phía trên hư vô giống như thác nước đổ ầm ầm xuống, tiếng ầm ầm nổ mạnh kinh thiên động địa đó còn mang theo một luồng lô yêu chi uy dày đặc.

Linh hồn lực lượng Tiêu Viêm vừa mới hiện diện tại bên trong thế giới Lô điện này, đa phần Lô điện giống như cảm ứng được gì đó, xoẹt một tiếng, cắt ngang trường không, bỗng nhiên phát ra quang mang, cơ hồ che kín toàn bộ bầu trời.

Quay mắt nhìn về phía Lô điện đang bùng nổ ừn ừn kéo đến, Tiêu Viêm

khẽ nhúu mày, hẳn biết đó không phải là chân chính Lôi điện, mà là một ít linh hồn lực được lưu lại tại bên trong quyển trục biến hóa mà thành. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Phá!!!"

Ngón tay điểm nhẹ vào hư không, một luồng linh hồn lực hùng hồn như gợn sóng, dọc theo thủ chỉ mà liên tục không ngừng bùng phát ra.

Linh hồn lực lượng lướt qua, vô số Lôi điện dữ dội lướt đến, nhất thời sụp đổ, hóa thành quang điểm màu bạc đầy trời, chợt từ từ hóa thành hư vô.

Một chỉ phá vỡ linh hồn lực được lưu lại trong quyển trục, lúc này Tiêu Viêm ánh mắt mới chậm rãi đảo qua mảnh không gian này, phóng nhãn, lộ ra vẻ ánh sáng màu bạc chói mắt, bên dưới hẳn hiện ra một hồ nước màu bạc cực kỳ khổng lồ, trên bề mặt hồ nước Lôi điện như ngân xà chạy khắp mọi nơi, nhìn qua, bản thân nó giống như một Lôi Trì vậy.

Toàn bộ không gian, ngoại trừ Lôi Trì bên dưới ra, thì không có một vật nào khác, về phần cái gọi là Tam Thiên Lôi Huyền Thân, lại càng không có một chút liên quan tới nó cùng với tin tức.

Đem tầm mắt quét qua từng ngõ ngách không gian, cuối cùng đình chỉ tại bên trên Lôi Trì, Tiêu Viêm nhướng mày, trầm ngâm một lát, lại lần nữa đối Lôi Trì khẽ nhẹ một chút.

Linh hồn lực hùng hồn dữ dội phóng xuống, cuối cùng quét ngang toàn bộ Lôi Trì. Nhất thời, lôi quang lượn lờ như mây kia tức thì tiêu tán đi, mà theo lôi quang tiêu tán, hồ nước kia dần dần trở nên trong suốt và bóng loáng như gương.

Tiêu Viêm gắt gao chăm chú nhìn vào Lôi Trì đang trở nên trong suốt, một lát sau, trên mặt hồ yên lặng bỗng nổi lên chút gợn sóng, mà ở chỗ gợn sóng dập dờn bỗng bành kia, từng đạo lôi quang tựa như hợp thành một loại văn tự, từ từ hiện rõ ra.

Đứng ở trên không, Tiêu Viêm liếc mắt một cái tiếp tục xem, vừa vặn có thể đem những lôi quang văn tự này nhìn rõ ràng hơn, lập tức trong mắt nảy lên vẻ nét vui mừng, tâm thần ngưng tụ, ánh mắt cẩn thận đánh giá những văn tự kia, đem chúng nó chặt chẽ nhớ ở trong đầu.

Lôi quang vẫn tự tại trên mặt hồ cũng không nhiều, ước chừng trong vòng mười phút, đã bị Tiêu Viêm ghi nhớ vào trong đầu, mà khi hắn đem những nó nghiên cứu tổ hợp luyện tập sau, đôi mày lại lần nữa nhíu nhíu.

Những tin tức này, dựa theo phán đoán của Tiêu Viêm, quả thật là phương pháp tu luyện Tam Thiên Lôi Huyền Thân là hàng thật, bất quá trình tự sắp xếp chữ lại cực kỳ hỗn loạn, nhìn qua căn bản sẽ không thể hiểu được.

"Trầm Vân tại Phong Lôi Các địa vị không thấp, cho nên sẽ không giữ một quyển đấu kỹ giả tạo, nhưng vì sao ở trong này, căn bản là nhìn không tồn tại một cái gì gọi là phương pháp tu luyện? Hơn nữa nếu nhìn kỹ càng hơn, thì cảm giác được nó có phần thiếu hụt" Tiêu Viêm thấp giọng lầm ba lăm bậm nói.

Trầm ngâm một lát, Tiêu Viêm lại lần nữa khép hờ đôi mắt, bắt đầu chậm rãi đem những tin tức hỗn độn tại trong đại não sửa sang lại, tập hợp cho đến hoàn chỉnh, thì kéo dài gần một giờ đồng hồ.

Đợi đến khi Tiêu Viêm lần nữa mở hai mắt ra thì tia nghi hoặc trong mắt đã biến mất sạch sẽ, trải qua thời gian dài cẩn thận nghiên cứu như vậy, chân chính đã phát hiện ra một vài vấn đề, những tin tức này quả thật là phương pháp tu luyện Tam Thiên Lôi Huyền Thân, nhưng mà, là một bản không đầy đủ, chỉ là một phần nhỏ mà thôi, mà cái loại cảm giác thiếu hụt lúc trước kia chính là ở điểm này đây.

"Tam Thiên Lôi Huyền Thân đã được phân chia thành mấy phần, mà ở trong tay Trầm Vân chỉ là một trong số đó, đáng tiếc a" Tiêu Viêm có chút tiếc nuối thở ra một hơi dài, bất quá ngẫm nghĩ lại điều này cũng bình thường thôi, là một vật chi bảo của Phong Lôi Các, Tam Thiên Lôi Huyền Thân này làm sao có thể trực tiếp đặt ở trên một trưởng lão được, tách ra giữ từng người mà nói ... đây thật ra là một phương thức an toàn nhất.

"Không biết còn lại mấy phần nữa, nếu có cơ hội, nhất định phải đem nó thu tới tay, ta nếu có thể đem Tam Thiên Lôi Huyền Thân hợp thành đủ bộ và tu luyện thành công mà nói ... tất nhiên ngày sau sẽ có trợ lực cực lớn" Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, lại lần nữa liếc mắt nhìn một mảnh thẻ giới Lôi điện này, lắc lắc đầu, thân hình dần dần trở nên mờ đi, một lát sau thì biết mất.

Theo Tiêu Viêm biến mất, thế giới Lôi điện này lại lần nữa trở nên cuồng bạo tàn sát bừa bãi.

Trong sơn động, Tiêu Viêm từ từ mở hai mắt ra, nhìn quyền trục ánh sáng ngọc màu bạc ở trong tay, không khỏi cười khò một tiếng, Địa giai cao cấp đầu kỹ, quả nhiên không phải thu tới tay dễ dàng gì, bất quá hoàn hảo, cũng không phải không có hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất cũng chiếm được một phần phương pháp tu luyện Tam Thiên Lôi Huyền Thân, theo hẳn dự đoán, số phần còn lại có lẽ ở trên thân của những trưởng lão khác của Phong Lôi Các, ngày sau nếu có cơ hội, nói không chừng có thể nghĩ biện pháp thu vào tay.

Khẽ phò lên một tiếng, Tiêu Viêm đem quyền trục màu bạc thu vào trong U Hải nạp giới, sau đó tâm thần rời khỏi chuyện này, hiện tại chuyện chính yếu nhất là đem cái gọi là Huyết lôi ấn ký trong cơ thể hóa giải tiêu trừ, bằng không đúng như lời nói của Trầm Vân, có thứ này chỉ dẫn, mặc kệ bản thân hẳn ở nơi nào, đều bị cảm ứng được.

Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm liền bước vào trạng thái tu luyện, tâm thần nhập vào trong thể nội, bắt đầu quét tặc tặc qua mỗi phân của thân thể.

Nhưng mà trải qua càn quét liên tục thậm chí là cho đến lúc kết thúc, nhất thời Tiêu Viêm lộ vẻ kinh ngạc phát hiện, trong cơ thể cự nhiên không có phát hiện ra điểm dị thường nào, về phần cái gọi là Huyết lôi ấn ký kia, càng là không có nửa điểm hành tung.

"Không có khả năng sẽ không có, ta tận mắt nhìn thấy nó đi vào mà, Tiêu Viêm lâm bầm một tiếng, chợt trong lòng vừa động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa theo kinh mạch mà vận chuyển, đột nhiên bắn ra lan tràn tới khắp ngõ ngách cơ thể.

Bên trong thân thể, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt. Một lúc sau, rốt cục Tiêu Viêm cũng đã nhận ra được một tia khác thường truyền đến, tâm thần vừa động, liền hiện ra tại nơi dị động được truyền tới.

Tại chỗ truyền ra dị động, là một nơi có một chút vắng vẻ, bất quá dưới Lưu Ly Liên Tâm Hỏa toàn lực tìm kiếm, như trước vẫn bị móc ra, nơi này là một chỗ ở trên đường kinh mạch, một đạo ấn ký màu bạc hơi có chút màu đỏ tươi, dưới sự thiêu đốt hỏa diễm, chính là lóe ra quang mang mỏng mang như ẩn như hiện

-----oOo-----

Chương 965: Khí thế ngập trời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía chân trời xanh thẳm, có mười mấy bóng người đang đứng trôi nổi trên không, bọn họ chia nhau phân tán ra, ánh mắt cẩn thận tra xét qua một lượt khắp nơi trong dãy núi.

"Trầm Vân, không phải người nói tiểu tử kia đã trúng Huyết Lôì Ẩn Ký của người sao, giờ người lại bị mất đi cảm ứng là sao? Hắn đang ở phương nào?" Tìm tòi mất một lúc lâu, một lão giả áo đỏ mặt vàng nhất thời không nhìn được, nghiêng đầu sang phía một lão giả áo tro, nói với giọng tức giận.

Sắc mặt Trầm Vân lúc này vô cùng âm trầm, thẳng một đường đuổi theo đến đây, hắn nhận thấy càng lúc cảm ứng giữa hắn và Huyết Lôì Ẩn Ký càng trở nên yếu đi, đặc biệt khi hắn vừa tiến vào phụ cận vùng núi này, mối liên hệ đó đã triệt để bị cắt đứt, vì vậy hắn cũng chỉ lần theo lộ tuyến lúc trước của tia liên hệ mà mở rộng tìm kiếm tại đây, nhưng tìm kiếm thời gian lâu như vậy, vẫn không có kết quả gì.

"Không biết tiểu tử kia dùng phương pháp gì mà có thể khu trừ Huyết Lôì Ẩn Ký mà ta lưu lại trong cơ thể hắn!" Trầm Vân âm trầm nói, thật ra trong lòng hắn cũng đang vô cùng kinh ngạc, việc khu trừ Huyết Lôì Ẩn Ký khó khăn như thế nào, hắn là người rõ ràng nhất. Không ngờ chỉ cần thời gian chưa đến nửa ngày, tiểu tử kia liền có thể làm được việc đó, việc quái dị như thế, nhiều năm qua hắn cũng chưa gặp phải bao giờ.

"Không phải người rất tin tưởng vào Huyết Lôì Ẩn Ký của người sao? Sớm biết như thế này, lão phu đã trực tiếp đuổi theo hắn từ lúc nãy rồi!" Nghe Trầm Vân nói vậy, Hồng Thiên Khiếu nhất thời giận sôi *"Nếu mất đi cảm ứng, tiểu tử kia chạy đi xa mất, còn tìm được như thế nào nữa?"*

"Kêu gào cái gì? Người đuổi theo hắn đó hả? Hừ, nếu không phải người kiêng kị Khôi Lỗi trong tay hắn, đã sớm đuổi theo lâu rồi!" Trầm Vân cau mày, không kiên nhẫn nói.

"Người... Người đánh rắm thì có, lão phu mà sợ Khôi Lỗi của tiểu tử kia sao?" Hồng Thiên Khiếu nhất thời giận dữ quát.

"Hừ, đợi đến lúc tìm được hãn, ta liền để cho người đối phó với Khôi Lỗi kia." Trầm Vân buông tiếng cười lạnh, chọt vung tay lên, trầm giọng nói: "Các người đi tới phía trước, tìm kỹ từng tác đất cho ta, tiểu tử kia tuyệt đối vẫn còn ở trong sơn mạch này, ta cũng không tin, hãn có thể qua mặt ta mà chạy thoát."

Nghe tiếng quát của Trầm Vân, hơn mười cường giả đang đứng trên bầu trời liền giật mình, tất cả đều tập trung ánh mắt vào Hồng Thiên Khiếu chờ đợi, bọn họ là cung phụng của Hồng gia, dĩ nhiên là muốn nghe sự phân phó của Hồng Thiên Khiếu.

"Là theo ý hãn đi!" Hồng Thiên Khiếu vung tay áo nói.

"Vâng"

Nghe vậy, lúc này hơn mười cung phụng của Hồng gia mới chấp tay, sau đó phân tán riêng lẻ, mở rộng đội ngũ thành hình cánh quạt, dần hạ thấp thân mình, chậm rãi tiến sâu vào trong dãy núi tìm kiếm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Khi đám người Hồng Thiên Khiếu còn đang tìm kiếm Tiêu Viêm, ở một chỗ bí mật trong rừng cây phía sau lưng bọn hãn, có hai bóng người lặng lẽ hiện ra như thiểm điện, trong hai người có một nữ tử, rõ ràng là Hàn Tuyết, bên cạnh nàng là một lão giả áo trắng, gương mặt khắc khổ. Lão giả đưa mắt nhìn xuyên qua khe hở của các nhánh cây, nhìn đám người Trầm Vân xa xa nơi chân trời, trong mắt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

"Thái gia gia, liệu bọn họ có thể tìm thấy Tiêu Viêm hay không?" Hàn Tuyết vô cùng lo lắng nhìn đám cung phụng Hồng gia đang tiến hành dò xét, lo lắng nói.

"Ai..., nha đầu, mặc dù lão nhân ta vì không chịu được sự nhũng nhẽ của người mà mang người đi theo đến đây, nhưng ta cũng phải nói trước, một khi phát sinh tình huống gì, ta nhất định không hiện thân ra tay đâu đó, người phải thông cảm cho thái gia gia, không chỉ có mình Hồng Thiên Khiếu, mà còn có Trầm Vân kia là người của Phong Lô Các, người của Hàn gia ta không thể chọc đến thế lực đó nổi đâu..." Lão giả áo trắng thối

dài, sắc mặt nghiêm túc nói tiếp.

"Có thể mạo hiểm mang người tới đây, đây là do tiêu tử kia đã trợ giúp Hàn gia chúng ta một lần, cuộc đời lão phu xưa nay không thích thiếu nợ nhân tình của người khác, nếu không, dù người có nói ngọt ngào thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không đùa giỡn với Phong Lô Các đâu."

Hàn Tuyết khẽ cắn môi đỏ mọng của mình, nhẹ gật gật đầu nói: "Tuyệt Nhi biết là phải có chừng mực, đến lúc đó gia gia cứ tùy theo tình huống mà ra tay, nếu không được, rút lui cũng được." Nói đến câu cuối cùng, nhất thời hai mắt nàng đỏ lên không ít."

Thấy bộ dáng nàng như vậy, lão giả áo trắng chỉ biết cười khổ, khẽ xoa đầu Hàn Tuyết, thở dài nói: "Ôi, có thể đem đứa cháu nhỏ luôn cao ngạo của ta biến thành bộ dáng như thế này, tên tiêu tử gọi là Tiêu Viêm kia thật là có bản sự a!"

Nhất thời, Hàn Tuyết chỉ biết nở một nụ cười ngượng ngùng trên gương mặt, vừa muốn nói chuyện thì phía xa xa nơi dãy núi bỗng vang lên một tiếng nổ lớn xen lẫn tiếng kinh hô, loáng thoáng có thể nghe thấy một số câu "Hắn đang... đây này... #\$@..."

"Bị phát hiện rồi sao?" Hàn Tuyết lo lắng đến mức nắm chặt tay lại.

"Tiêu tử, ta còn tưởng người sẽ ăn trôn cả đời chứ!"

Thân hình Trầm Vân trôi nổi trên không, ánh mắt thâm trầm nhìn người thanh niên đang chậm rãi đi ra từ trong một sơn động, vừa đi vừa cười châm chọc nói: "Đã làm Trầm trưởng lão vất vả nhiều a, xem ra ngài đã hận ta đến thấu xương rồi" Tiêu Viêm đảo mắt nhìn qua một vòng xung quanh, rồi dừng tại nơi Hồng Thiên Khiếu đang đứng, cười híp mắt.

"Hận ý của lão phu, chờ đến khi người rơi vào trong tay ta, người sẽ lập tức được hưởng thụ đãi ngộ đó." Trầm Vân oán độc nói, sự đau đớn từ cánh tay hắn vẫn mơ hồ truyền đến, giống như từng mũi dùi đâm thẳng vào tâm can, cảm giác bị sỉ nhục làm sát ý trong lòng hắn tuôn ra, không hề dấu giếm.

"Tiêu tử kia, lúc này đây lão phu rất muốn nhìn người làm cách nào để chạy trốn! Ta đã đáp ứng với thằng cháu ngoại, đem tứ chi của người đánh

gãy hết rồi đem người đến trước mặt nó." Đôi mắt Hồng Thiên Khiếu lộ ra hung quang dữ tợn nhìn Tiêu Viêm, giọng nói của hắn thâm trầm đến nỗi tất cả cung phụng của Hàn gia cũng đều phát lạnh trong lòng.

Tiêu Viêm mỉm cười, chẳng qua ẩn giấu đằng sau nụ cười đó là hàn ý đang dâng lên trong lòng hắn: "Xem ra hai vị nhất định phải dồn ta vào chỗ chết, không chết không thôi, một khi đã như vậy, mạng của hai vị cũng giao ra đây cho tại hạ vậy."

Nhìn nụ cười của Tiêu Viêm, Hồng Thiên Khiếu nhất thời giận quá hóa cười, trào phúng nói: "Tiểu bối hung hăng ngang ngược, người tưởng dựa vào một cái Khôi Lỗi, là có thể cứu mạng người được sao?"

Nghe thế, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm càng trở nên quý dị, hắn cong tay búng ra, lập tức ngân quang chợt lóe lên, Địa Yêu Khôi đã hiện ra trước người Tiêu Viêm.

Địa Yêu Khôi vừa xuất hiện, những cung phụng của Hồng gia lập tức vội vàng lui về phía sau một chút, đối với khôi lỗi đã trực tiếp vặn đứt ngón tay Trầm Vân này, bọn họ cực kỳ e ngại.

Khi Địa Yêu Khôi vừa xuất hiện, ánh mắt của Hồng Thiên Khiếu càng trở nên ngưng trọng, đối với Địa Yêu Khôi khó nuốt này, hắn cũng không còn xa lạ gì nữa. "Hồng Thiên Khiếu, người lúc nãy đã nói qua, khôi lỗi này sẽ để người giải quyết, tên tiểu tử kia để cho ta đối phó."

Nhìn chằm chằm vào Địa Yêu Khôi, quang mang trong mắt lóe lên, trong mơ hồ hắn hơi có chút e ngại, bèn quay đầu lại nói với Hồng Thiên Khiếu.

Nghe Trầm Vân nói vậy, gương mặt Hồng Thiên Khiếu nhất thời trở nên run rẩy, nhưng cũng đành hít sâu một hơi, cười lạnh nói: "Giao cho lão phu cũng được, nhưng tốt nhất là người nên mau chóng giải quyết tên tiểu tử kia đi."

"Yên tâm, bây giờ lão phu sẽ cho hắn biết việc đắc tội Phong Lô Các chính là quyết định sai lầm nhất đời hắn!" Trầm Vân dữ tợn nhìn Tiêu Viêm, điềm nhiên nói.

Đưa mắt nhìn hai lão già như hai con hổ đang rình mồi, Tiêu Viêm lại cười cười, ngón tay vô thanh vô tức mơn trớn nhẹ trên nắp giới, rồi bắt

chọc chỉ ngón tay vào thẳng Hồng Thiên Khiếu, lạnh giọng nói: "Giết hẳn đi!"

Tiêu Viêm vừa dứt lời, Địa Yêu Khôi đang đứng trước mặt liền hung hăng đạp mạnh xuống đất làm đá núi nổ tung, thân hình như hỏa tiễn bắn thẳng lên không, hung hãn vọt tới trước mặt Hồng Thiên Khiếu. "Hừ, để lão phu thử xem, khôi lỗi này đến tột cùng là có gì khó lường!"

Nhìn Địa Yêu Khôi hùng hổ lao đến, Hồng Thiên Khiếu buông tiếng cười lạnh, đầu khí rùng rục như ngọn lửa đỏ ùn ùn từ trong cơ thể bùng phát ra, bàn tay hất nắm chặt, một thanh đại đao chừng hai thước liền xuất hiện trong tay. Đại đao vung lên, mang theo lực đạo nóng cháy hung hăng bổ về phía Địa Yêu Khôi.

"Đang!"

Đại đao chém lên bả vai của Địa Yêu Khôi chỉ để lại chút hoa lửa bùng lên, tạo thành một vết mờ màu trắng.

"Thân thể Khôi lỗi này quá cứng a!"

Hồng Thiên Khiếu cả kinh, một lần nữa nắm chặt đại đao trong tay, hung hăng va chạm với Địa Yêu Khôi, một hồi đại chiến thảm thiết tiếp tục diễn ra.

Lúc Hồng Thiên Khiếu cuốn lấy Địa Yêu Khôi thì Trầm Vân bên này cũng chậm rãi hạ thấp thân hình, trôi nổi trên không trung trước mặt Tiêu Viêm, gương mặt khô cằn hướng về phía Tiêu Viêm nở ra một nụ cười khiến người ta sợ hãi, thanh âm lạnh lạnh chậm rãi truyền ra: "Tiểu tử, người dứt đứt một đốt ngón tay của ta, ta sẽ đem mười ngón tay của người hoàn toàn phế bỏ!"

Tiêu Viêm ảm đạm cười, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân hình đột ngột phóng thẳng lên, nhẹ nhàng đứng trên một thân cây cụt.

Quan sát hành động của Tiêu Viêm, Trầm Vân nhàn tản chấp hai tay sau lưng, đưa ánh mắt chăm chọc nhìn Tiêu Viêm, hẳn cho rằng với cục diện hiện tại, Tiêu Viêm chẳng khác nào một con chuột đang dẫy chết, mà hẳn chính là một con mèo đang vờn chuột. Đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ thuần khiết của hắn a.

Đối với ánh mắt chằm chọc của Trần Vân, Tiêu Viêm lại tảng lờ như không nhìn thấy, hai tay hắn chậm rãi mở ra, đôi mắt dần dần nhắm lại, khẽ cúi đầu lầm nhảm trong tâm thức "Diệu lão tiên sinh, cho ta mượn tạm lực lượng của tiên sinh..."

Sau lời lầm nhảm ấy, nạt giới trắng như tuyết trên ngón tay Tiêu Viêm đột nhiên khẽ run lên, một luồng lực lượng linh hồn bàng bạc mênh mông như thủy triều, điên cuồng chạy dọc theo cánh tay Tiêu Viêm, dừng mãi trút vào cơ thể hắn.

Theo lực lượng linh hồn bàng bạc tràn vào cơ thể, không gian xung quanh thân thể Tiêu Viêm đột nhiên trở nên chậm rãi vụn vụn, một luồng khí thể ngập trời giống như đế vương thức tỉnh, Quân Lâm Thiên Hạ tràn ngập ra khắp không gian.

Lúc cỗ khí thể ngập trời đó xuất hiện, từ Trần Vân cho đến những cung phụng của Hồng gia đang đứng xung quanh, thậm chí Hồng Thiên Khiếu đang kịch chiến với Địa Yêu Khôi, trong đại não đều trở nên ngốc trệ, cảm giác kinh hãi không gì sánh nổi bỗng nhiên bùng phát trong sâu thẳm linh hồn.

Cách đám người Tiêu Viêm ở rất xa, lão giả áo trắng lúc này cũng trợn mắt há mồm đứng sững người, một lát sau mới khó nhọc quay đầu lại, nhìn gương mặt đang nghi hoặc của Hàn Tuyết, thanh âm khô khốc nói:

"Nha đầu! Xem ra việc chúng ta đến đây lần này là không cần thiết rồi!"

-----oOo-----

Chương 966: Đánh chết Trần Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí thể bàng bạc tỏa ra quanh thân Tiêu Viêm, toàn bộ dãy núi tựa hồ cũng bị cỗ khí thể khủng bố này làm cho run sợ, ngẫu nhiên đâu đó vang lên tiếng rống trầm trầm run rẩy, trong tiếng kinh hô ẩn chứa sự sợ hãi tột cùng.

Lực lượng linh hồn trong cơ thể càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, mũi chân của Tiêu Viêm cũng từ từ rời khỏi thân cây, cứ như vậy mà trôi nổi phía chân trời. Có lẽ bởi lực lượng linh hồn quá mức tràn đầy, hai con ngươi màu đen đã dần dần bị một màu trắng bạc thay thế. Đôi mắt hấn lúc này chỉ còn một màu sáng bạc lạnh lẽo.

Luồng khí thể đó kéo dài một lúc lâu mới từ từ đình chỉ, Tiêu Viêm hơi cúi đầu nhìn về mặt biếc sắc của Trầm Vân, chậm rãi nói: "*Không phải ngươi muốn phế mười ngón tay của ta sao?*"

Thanh âm mộc mạc vang dội nhưng ẩn chứa bên trong là một loại uy áp linh hồn mạnh mẽ, uy áp đó làm linh hồn Trầm Vân trở nên khẩn trương hơn rất nhiều.

"Tiểu tử này đã làm cái gì? Vì cái gì mà đột nhiên lại trở nên mạnh như thế? Xem khí thể kia, sợ rằng ít nhất cũng sánh ngang với thực lực của thất tinh hoặc bát tinh Đấu Tông. Thực lực này rốt cuộc là thật hay giả đây?"

Sắc mặt Trầm Vân biến ảo không ngừng, khí thể bàng bạc từ cơ thể Tiêu Viêm tràn ngập ra xác thật đã làm hấn giật mình. Hấn không cách nào hiểu nổi tại sao lại như vậy, hấn khẳng định thực lực chân thật của Tiêu Viêm chỉ là cấp bậc Đấu Hoàng, nhưng chỉ trong giây lát lại đề thăng lên như hỏa tiễn, đạt đến một cấp độ khủng bố. Chuyện này đúng thật là quá hoang đường mà.

Sự hoài nghi trong lòng càng lúc càng dâng cao, Trầm Vân không tin nổi chuyện Tiêu Viêm có thể trong một thời gian ngắn ngủi đột nhiên đề thăng quá nhiều cấp bậc như thế.

"Cho dù là bí pháp cao giai tới đâu cũng khó có thể đạt được hiệu quả khủng bố này. Hay là khí thể mạnh mẽ kia chỉ là lớp vỏ bên ngoài mà thôi?" Trầm Vân đảo đảo đôi mắt âm trầm, hấn vô luận như thế nào cũng không tin nổi vai trò giữa mèo và chuột lại hoán đổi cho nhau trong nháy mắt.

"Lão phu hôm nay thật ra muốn nhìn xem thực lực này của ngươi đến tột cùng là chân thật hay chỉ là nguy trang!" Hàn quang trong mắt hiện lên, Trầm Vân nắm chặt đôi bàn tay, lôi quang lập lòe lập tức xuất hiện trong tay hấn, ngưng tụ thành một thanh Lôi giản. Hấn khẽ động thân hình, tiếng

sấm nhàn nhạt vang lên.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm bình thản đưa ánh mắt nhìn Trầm Vân trên mặt đất, trong nháy mắt bàn tay đột nhiên nắm chặt, lực lượng linh hồn mênh mông bùng phát ra, cuối cùng ngưng tụ thành một viên Linh Hồn Khí Tụ Pháo to chừng nửa trượng. Cánh tay hắn quý dị vung lên về phía sau lưng, Linh Hồn Khí Tụ Pháo liền bắt ngờ nổ mạnh.

"Bành!"

Vô hình Linh Hồn Khí Tụ Pháo vừa mới bắn ra, khoảng không gian gần một trượng phía sau Tiêu Viêm đột nhiên nổ mạnh, lộ ra thân ảnh chật vật của Trầm Vân, hắn lập tức mau chóng thối lui về phía sau.

Sự kinh hãi trong mắt Trầm Vân rốt cuộc đã lên tới đỉnh điểm, một kích vừa rồi đã khiến hắn triệt để hiểu được cỡ khí thế bàng bạc trước mặt Tiêu Viêm kia, đích thực là sự thật chứ không phải dựa vào công pháp kì dị nào đó hay chỉ là ngụy trang.

"Hắn sử dụng lực lượng linh hồn nhưng linh hồn bàng bạc đó dù cho có là Thất phẩm Luyện Dược Sư cũng không thể có được. Tiểu tử này đến tột cùng là có lai lịch thế nào?"

Trầm Vân có chút bất an trong lòng, từ lúc giao tranh cùng Tiêu Viêm tới nay, đối phương mặc dù nhìn qua chỉ có thực lực Đấu Hoàng nhưng lại chẳng khác nào một cái động không đáy, sâu không thể lường được. Khôi Lỗi, Dị hỏa, thậm chí bây giờ lại có lực lượng linh hồn mạnh mẽ, toàn là những thứ từ trước đến giờ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết mà thôi. Vậy mà tất cả những thứ đó bây giờ lại tồn tại trên người tiểu tử này, tất cả những điều đó làm Trầm Vân phải thu hồi sự khinh thị của mình lại.

"Mặc kệ đến tột cùng hắn sử dụng phương pháp nào làm tăng vọt thực lực của chính mình lên như vậy, nhưng chắc chắn chỉ có thể kéo dài trong một khoảng thời gian nhất định. Hiện tại ta không nên liều mạng làm gì, đợi đến khi thực lực của hắn suy giảm, lúc đó ra tay cũng không muộn."

Trong lòng hiện lên ý niệm này, Trầm Vân cấp tốc áp chế thương thế do Linh Hồn Khí Tụ Pháo gây ra trong thể nội, sau đó từ trong miệng phát ra một đạo âm thanh cảnh báo sắc nhọn, thân hình máy động, toàn lực thi triển Tam Thiên Lôi Động hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng về dãy núi

xa xa chạy trốn chết.

Nghe thấy thanh âm cảnh báo đó, Hồng Thiên Khiếu đang giao thủ cùng Địa Yêu Khôi trên không trung cũng như đám đông Hồng gia cung phụng đều biến sắc mặt. Bọn họ biết đó chính là tín hiệu rút lui.

"Chết tiệt! Tiểu tử này đến tột cùng đã làm như thế nào? Bỗng dưng thực lực lại tăng lên một cách dữ dội, đạt tới cấp độ cao như thế này chứ."

Hồng Thiên Khiếu tức giận mắng to trong lòng, trên bầu trời tràn ngập khí thế bàng bạc làm cho tâm thần hắn có chút run rẩy. Đấu khí từ trong người hắn dữ dội bùng phát ra, hắn vung đại đao tạo thành một màn đao quang vô tận lửa đỏ, đem Địa Yêu Khôi đánh văng ra, đồng thời thân hình cũng cấp tốc lui lại.

"Muốn chạy sao?"

Thấy Trầm Vân chạy trốn, Tiêu Viêm buông tiếng cười lạnh, hắn cũng biết tình trạng này của mình không thể tiếp tục kéo dài. Một khi thi triển ra phải có kết quả hoàn mỹ, gã gia hỏa này đối với hắn hận thấu xương, không thể lưu lại được. Có một gã địch nhân cấp bậc Đấu Tông sẽ dẫn đến vô tận phiền toái. Tốt nhất nên giải quyết triệt để hắn đi thôi.

Trong lòng xẹt qua một tia sát ý, Tiêu Viêm giơ tay lên nhắm về phía luồng tàn ảnh đang chạy trốn của Trầm Vân rồi đột nhiên nắm chặt lại.

Theo bàn tay nắm chặt lại của Tiêu Viêm, không gian hư vô trong khoảng cách hơn trăm trượng bỗng trở nên vặn vẹo, rồi ngưng tụ thành một bức tường không gian thực chất.

"Bành!"

Tam Thiên Lô Động của Trầm Vân vẫn còn chưa thi triển được đến mức tận cùng, bức tường không gian đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, hắn không kịp né tránh liền va chạm thẳng vào đó. Phản lực của việc va chạm mạnh mẽ hất tung người hắn bắn ngược trở về.

Bị lực phản chấn mạnh mẽ đánh vào, Trầm Vân cảm giác yết hầu có vị ngòn ngọt, không kịp đem bụm máu phun ra, đành mạnh mẽ nuốt xuống.

Trầm Vân bị bắn ngược trở ra, khi hấn kịp phục hồi tinh thần thì cả thân hình đã rơi xuống trong một vùng rừng rậm. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Rừng rậm!

Chạy trốn!

Chỉ có điều thân thể hấn còn chưa rơi xuống đất, một bóng người như quỷ mị đã hiện ra trước mắt hấn. Nắm tay tỏa ra linh hồn lực bàng bạc, không chút hoa mỹ oanh kích thẳng đến người lão.

Nắm tay đi đến đâu, không gian liệt phùng xuất hiện đến đó, như vô số độc xà ngoằn ngoèo khắc sâu vào lòng người, năng lượng băng lãnh vô cùng đáng sợ.

Chúng kiến một quyền đó, sắc mặt Trầm Vân đại biến, lão gầm lên giận dữ, đầu khí trong cơ thể dữ dội tuôn ra, ngưng tụ thành một màn Lôi quang dày đặc trước mặt.

"Phanh!"

Nắm tay Tiêu Viêm hung hăng nện lên màn lôi quang, linh hồn chi lực bàng bạc như lúi lửa bạo xuất, cự kì khủng bố, trực tiếp đem Lôi quang nghiền nát thành từng mảnh vụn. Dư lực công kích bắn thẳng lên thân người của Trầm Vân.

"Phụt!"

Trầm Vân điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lão dưới một quyền đó bị đập thẳng xuống mặt đất, trượt dài ra xa tạo thành một rãnh sâu dài hơn trăm thước trong rừng rậm. Dọc theo rãnh trượt, cây cối hai bên đều bạo liệt nổ tung, mảnh vụn văng ra tứ phía.

Xét về cấp độ, Trầm Vân chỉ là một gã tứ tinh Đấu Tông. Ở cấp độ Đấu Tông, mỗi một tinh đều có sự chênh lệch rất lớn, vậy mà hấn lại muốn liều mạng cùng Tiêu Viêm, dĩ nhiên kết cục sẽ vô cùng bi thảm. (Hấn có muốn đâu, tại anh í rượt nhanh quá ^.^-DG)

Vất vả mới ổn định lại thân hình, Trầm Vân tóc tai toán loạn lại phun ra

thêm một búng máu tươi. Một quyền cương mãnh đó của Tiêu Viêm làm hắn bị thương không nhẹ, hơn nữa cỗ linh hồn lực dị thường nóng cháy và cuồng bạo đã xâm nhập vào trong linh hồn lực của lão, bắt đầu tàn phá dữ dội. Trong ngoài giáp công, tình trạng của Trầm Vân lúc này đã cực kì bi thảm.

"Nếu cứ tiếp tục thế này, ta chết là cái chắc. Không thể cùng tên tiểu tử kia dây dưa mãi được."

Đôi mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm, đưa tay lau đi vết máu trên miệng, Trầm Vân vừa có ý định trốn sâu vào trong dãy núi thì thân ảnh quý mị kia lại một lần nữa như đĩa đỏi đã chạm rãi hiện thân trước mắt lão.

"Tiêu Viêm, ngươi dám giết ta, Phong Lô Các sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Thấy Tiêu Viêm vẫn đuổi theo, Trầm Vân giật mình đánh thót, vội vàng phần nộ quát lớn.

"Không giết ngươi, bọn họ cũng chẳng bao giờ bỏ qua cho ta." Tiêu Viêm hướng về phía hắn mỉm cười, nụ cười đó trong mắt Trầm Vân chẳng khác nào nụ cười của ác ma khiến hắn tâm hàn ý lạnh.

"Ngươi đến tột cùng là muốn như thế nào mới buông tha cho ta? Chỉ cần ngươi nói ra, ta..." Lão còn chưa nói xong, thân hình đã mạnh mẽ lui lại, đồng thời phóng ra vài viên lô châu to chừng nắm tay về hướng Tiêu Viêm.

"Oành! Oành! Oành!"

Lôi châu vừa được quăng ra liền ầm ầm nổ mạnh, sức ép trong không khí mạnh mẽ đến nỗi trực tiếp biến khuôn viên hơn trăm trượng trong rừng rậm thành một mảnh đất bằng phẳng.

Vừa quăng lôi châu, thân hình Trầm Vân cũng nhanh chóng lui sâu vào trong rừng rậm. Tiếc rằng hắn còn chưa kịp buông lỏng tinh thần, bóng người quý dị lại một lần nữa hiện ra. Một cước mang theo linh hồn lực bàng bạc hung hăng nện mạnh lên đầu hắn.

"Phụt!"

Lực lượng cuồng mãnh bạo phát khiến Trầm Vân lại phun tiếp một bùm máu tươi, thân hình trượt dài trên mặt đất, làm gãy đổ vô số đại thụ che trời.

Ở rất xa trên không trung, Hồng Thiên Khiếu nhìn Trầm Vân cơ hồ không còn chút lực hoàn thủ nào, sắc mặt biến đổi liên tục.

"Lão tổ, có cần phải trợ giúp lão ấy không?" Một gã Hồng gia cung phụng khó khăn nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi.

Hồng Thiên Khiếu đảo đảo trông mắt, lại nhìn sang vài tên cung phụng đang dây dưa với Địa Yêu Khôi, cắn răng nói:

"Rút lui. Không cần lo cho hắn, hiện tại thực lực của tiểu tử kia quá kinh khủng! Hơn nữa còn có Khôi Lỗi kia, chúng ta dù có phái ra bao nhiêu người, cũng chỉ có thể giơ đầu chịu chết!"

Nói xong, hắn dứt khoát đưa quyết định, vung bàn tay lên ra hiệu, không chút luyến tiếc lựa chọn quay đầu bỏ chạy. Đám Hồng gia cung phụng cũng vội vàng đuổi theo sau hắn.

Từ trên mặt đất gian nan bò lên, Trầm Vân khắp người toát ra, dáng vẻ vô cùng chật vật, tiên huyết từ trên đầu chảy xuôi xuống, trông hết sức dữ tợn. Trúng phải vài chiêu công kích toàn lực của Tiêu Viêm, hắn đã trọng thương rất nặng, thậm chí kinh mạch trong thân thể đã bị đứt nhiều nơi. Linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm, lại thêm dị hỏa, lực phá hoại rất khủng khiếp.

Trầm Vân ồ ồ thở gấp, hư không trước mặt đã trở nên mờ ảo.

Thân ảnh Tiêu Viêm lại chậm rãi xuất hiện.

"Còn có thể chạy sao?" Đôi mắt trắng bạc chăm chú nhìn Trầm Vân đang đứng uể oải, trong thanh âm không thể nghe ra chút biểu cảm nào.

"Tiểu tạp chủng, muốn giết lão phu, lão phu cho ngươi cùng chết."

Hai mắt Trầm Vân dần trở nên đỏ ngầu, sự điên cuồng xuất hiện trên gương mặt. Chợt lão phóng thẳng về phía Tiêu Viêm, thân hình cấp tốc

bành trướng lên, giống như một quả cầu sắp sửa nổ tung.

Nhìn hành động điên cuồng của Trầm Vân, Tiêu Viêm không khỏi cau chặt chân mày.

"Muốn tự bạo sao!"

-----oOo-----

Chương 967: Đấu Tông cường giả tự bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Trầm Vân đang mạnh mẽ xông tới, thân thể hắn cũng đồng thời cấp tốc bành trướng, Tiêu Viêm khẽ động thân, thân hình trong nháy mắt đã ở trên không, cùng lúc đó, bàn tay Tiêu Viêm cũng mở ra, một tia không gian chi lực màu bạc xuất hiện nhanh như thiểm điện.

"Không Gian Phong Tỏa!"

Sau tiếng quát nhẹ, chỉ thấy không gian xung quanh Trầm Vân đột nhiên kịch liệt dao động, không gian vô hình chọt như biến thành thực chất, hóa thành không gian tù lung, bao bọc lấy Trầm Vân! Tù lung do không gian ngưng tụ gần như trở thành thực chất, dù có là ngũ tinh Đấu Tông cường giả cũng khó có thể làm được, nhưng Tiêu Viêm sau khi được Thiên Hỏa Tôn Giả trợ giúp lực lượng, đã đủ sức thi triển ra. Đương nhiên, điều trọng yếu nhất, là bởi trong cơ thể hắn vốn tồn tại một tia không gian chi lực, nhờ đó hắn mới có thể điều động lực lượng tự do trong không gian thiên địa.

Không gian tù lung vừa mới hình thành, thân thể của Trầm Vân cũng đột nhiên bành trướng tới mức đáng sợ, chọt một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, âm âm xuất ra!

"Bành!"

Tùng đột sóng năng lượng đáng sợ như sóng triều cuộn cuộn, điên cuồng quét ra khắp bốn phương tám hướng, không gian tù lung chỉ có thể chống đỡ được trong chốc lát, liền lập tức nổ tung. Khắp cả dãy núi như phải chịu

một trận động đất mạnh mẽ, rung chuyển liên hồi, vô số khe nứt to chùng trăm trượng lan rộng ra khắp nơi, chằng chịt đan xen như mạng nhện. Khắp dãy núi lúc này như lâm vào hoảng loạn, uy lực của một cường giả tứ tinh Đâu Tông tự bạo, cực kỳ khủng bố.

Thấy sóng năng lượng đáng sợ như vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể chọn phương pháp né tránh, thân hình vừa chớp động đã phiêu phiêu hiện ra trên không, ánh mắt ngưng trọng nhìn xuống cảnh vật hoang tàn phía dưới sau cơn hung nộ của sóng năng lượng, Trầm Vân tự bạo đã làm cho nguyên cả dãy núi biến thành một mảnh phế tích.

Đang chạy trốn ở phía xa xa ngoài dãy núi, Hồng Thiên Khiếu cũng cảm nhận được sự đáng sợ của cơn bão năng lượng, lập tức biến sắc mặt.

"Lão gia hỏa Trầm Vân kia, vậy mà lại tự bạo! Có thể làm cho hắn lâm vào hoàn cảnh này, tên tiểu tử kia cũng thật là đáng sợ!" Hồng Thiên Khiếu đột nhiên có cảm giác đắng chát miệng, nếu biết trước tên tiểu tử này khó chơi như vậy, hắn tuyệt đối không bao giờ trở thành kẻ đối địch, có loại địch nhân như thế, có khác nào làm cho cuộc sống hàng ngày đều thối thỏm lo âu.

Tuy nhiên trên thế giới này không có thuốc chữa hối hận, giờ khắc này Hồng Thiên Khiếu hiểu rất rõ, hắn cũng không phải là người hay dẫn đo do dự, lập tức ánh mắt lóe lên một tia dữ tợn, lầm bầm: *"Tiểu tử này xác thật rất quý dị, bất quá việc nguoi giết Trầm Vân cũng sẽ không đơn giản chút nào, Phong Lô Các tuyệt đối không ngời xem trường lão của mình bị giết, đến lúc đó... Hắc hắc..."*

Nở nụ cười âm lãnh, Hồng Thiên Khiếu quyết đoán xoay đầu lại, dẫn đầu đám người, tốc độ trốn chạy còn nhanh hơn lúc trước.

Ở một nơi trên dãy núi, Bạch Y lão giả cũng vì hành động điên cuồng của Trầm Vân làm cho kinh hãi, vội vàng mang theo Hàn Tuyết, thân hình nhanh như chớp xuyên qua rừng rậm, cuối cùng thân hình chợt lóe lên, dừng chân trên một đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống cơn bão năng lượng đang tàn sát bừa bãi trong sơn mạch, không khỏi hít vào ngụm lương khí.

"Lão gia hỏa này, thật đúng là điên mà!"

Hàn Tuyết cũng đồng dạng chứng kiến nguồn năng lượng hủy diệt đáng sợ

đó mà tái nhợt gương mặt, Đấu Tông cường giả tự bạo, không phải là ai cũng có thể được nhìn thấy tận mắt.

"Có thể bức một gã Đấu Tông cường giả đến con đường tuyệt lộ như thế, người trẻ tuổi gọi là Tiêu Viêm kia quả nhiên là đáng sợ a!" Bạch Y lão giả chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thân ảnh mơ hồ đang phiêu phiêu nơi chân trời, nói với giọng run rẩy.

"Hắn không có việc gì chứ?" Hàn Tuyết hướng đôi mắt xinh đẹp về phía chân trời, nhưng nhãn lực của nàng còn lâu mới bằng được Bạch Y lão giả, tự nhiên là nhìn không thấy thân ảnh Tiêu Viêm.

"Hắn có thể xảy ra việc gì chứ, xuất động Không Gian Phong Tỏa, trực tiếp bóp chết ý đồ đồng quy ư tận của Trâm Vân." Bạch Y lão giả lắc đầu cười, lại nói: *"Tuy nhiên việc hắn giết Trâm Vân, e rằng đã chân chính đối nghịch với Phong Lô Các rồi, sau khi Hồng Thiên Khiếu kia trốn chạy trở về, nhất định sẽ thông báo rộng rãi việc này ra bên ngoài, lúc đó, với phong cách hành sự của Phong Lô Các – Bắc, chắc chắn sẽ phải cường giả vây giết hắn."*

Nghe vậy, Hàn Tuyết cũng không tự chủ được mà phải nắm chặt bàn tay, đôi mắt tràn đầy sự lo lắng.

"Tốt lắm, nha đầu, cũng không cần phải lo lắng quá mức. Tiểu tử này cũng không phải là nhân vật tầm thường đâu, sát phạt rất quyết đoán, tính cách cũng không phải là hạng nhân từ gì, những người có tính cách như thế, hơn nữa với thực lực như vậy, mặc dù ở Trung Châu đại lục này là nơi tàng long ngọa hổ, hắn vẫn có thể dẫn đến phong sinh thủy khởi, tin rằng nếu muốn giết hắn, chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn đó." Bạch Y lão giả cười châm chọc, từ trong giọng nói có thể thấy được sự đánh giá rất cao đối với Tiêu Viêm.

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, đưa tay vén mấy sợi tóc đen trên trán, mắt nhìn lên không trung, đôi mắt ẩn chứa một tia sâu nảo, tỷ tỷ nói quả không sai, hắn thật sự quá mức ưu tú, ưu tú đến mức có cực ít nữ nhân đủ trình độ để lưu lại bên cạnh hắn.

Năng lượng phong bạo kinh khủng trong dãy núi vẫn tiếp tục kéo dài chừng mười phút, mới từ từ yếu bớt, trong khoảng thời gian này, thân hình Tiêu Viêm vẫn đứng trên bầu trời như cũ, hai tròng mắt cũng từ từ nhắm

lại. Cuồng phong ô ô thét gào thổi qua, mang theo vô số khói bụi màu vàng, trong sơn mạnh vốn nguyên bản là rừng rậm cây cối xanh tươi, giờ phút này đã biến thành một mảnh đồ nát hoang tàn.

Khi tia năng lượng phong bạo cuối cùng tiêu tán, Tiêu Viêm mới từ từ mở mắt ra, đưa mắt nhìn qua một lượt cảnh hoang tàn trong sơn cốc, cuối cùng thân hình nhẹ nhàng hạ xuống, chậm rãi đi tới nơi Trầm Vân tự bạo lúc trước, ở nơi đó chỉ còn lại một cái hố khổng lồ chừng mười trượng, sâu không thấy đáy.

Quét mắt nhìn ra bốn phía, Tiêu Viêm đột ngột di chuyển tới phụ cận cái hố, nơi đó một cái cây khô, xiêu vẹo gần như đổ gục.

Đưa tay chậm rãi vuốt ve trên thân cây khô ấy, khóe miệng Tiêu Viêm đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh, sau đó hung hăng tống ra một quyền. Cái cây khô lập tức nổ tung thành vô số vụn gỗ, một tia linh hồn hư huyền từ trong thân cây hoảng sợ chạy ra, hướng về phía không trung bay đi, nhưng ngay lập tức, không gian bốn phía xung quanh bỗng nhiên như bị cô đọng lại.

"Trầm trưởng lão tâm kế cũng không tệ nha, tự bạo thân thể để một tia linh hồn trốn chạy, tuy nhiên thật đáng tiếc..." Tiêu Viêm mỉm cười, nhìn tia linh hồn hư huyền, nhẹ giọng nói.

"Tiêu Viêm, đừng có giết ta, chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện một chút, người cũng không muốn đắc tội với Phong Lô Các đúng không?" Linh hồn bị vây khốn đó chợt hóa thành khuôn mặt hư ảo của Trầm Vân, giờ phút này trong trong đôi mắt hắn ngập tràn sợ hãi, nếu một khi tia linh hồn này bị Tiêu Viêm hủy diệt, hắn sẽ thực sự vong mạng.

"Ta cũng không muốn sự việc phát triển đến bước này, cũng do các người ép buộc ta mà thôi." Tiêu Viêm nhẹ thở dài, bàn tay chậm chậm vơi ra, tóm lấy linh hồn của Trầm Vân.

"Tiểu tạp chủng, Phong Lô Các sẽ không bỏ qua cho người đâu, người cứ chờ chết đi." Nhận thấy sát ý của Tiêu Viêm, Trầm Vân oán độc mắng.

"Oành!"

Tiêu Viêm không hề thay đổi sắc mặt, bàn tay bóp nhẹ, tia linh hồn còn sót

lại của Trầm Vân lập tức nổ tung, hóa thành một làn khói đen, tiêu tán hoàn toàn vào không trung.

Nhìn tia linh hồn của Trầm Vân đang dần tiêu tán, Tiêu Viêm biết vị trưởng lão Trầm Vân của Phong Lô Các coi như là đã vẫy tay chào vĩnh biệt cái thế giới này.

"Tâm tư cẩn thận, không lưu lại bất cứ con đường nào đối với địch nhân, người này quả là người phi thường a!"

Trên ngọn núi, Bạch Y lão giả đột nhiên khẽ buông thở dài, cảm thán nói.

Hàn Tuyết đứng một bên tròng lớn đôi mắt đầy nghi ngờ, nàng không thể nhìn thấy cảnh Tiêu Viêm hủy diệt linh hồn Trầm Vân. Tuy nhiên nàng cũng nhận thấy được, thái gia gia của mình ngày thường nhãn giới khá cao, việc đánh giá Tiêu Viêm cao như vậy, cực kì hiếm thấy.

"Lão tiên sinh quá khen rồi, chẳng qua là không muốn phiền toái cứ lẳng nhặng theo đuôi mà thôi."

Một tiếng cười lãnh đạm đột nhiên vang lên trên ngọn núi, thân hình Tiêu Viêm chợt chậm rãi hiện ra, đứng trước mặt Bạch Y lão giả.

"Tiêu Viêm!"

Thấy Tiêu Viêm xuất hiện, Hàn Tuyết nhất thời mừng rỡ kêu lên.

Bạch Y lão giả cũng cười cười, cước bộ vô thanh vô tức tiến lên nửa bước, đem Hàn Tuyết che chắn phía sau lưng, bọn họ tận mắt chứng kiến Tiêu Viêm đánh chết Trầm Vân, nếu chuyện này truyền ra, chắc chắn mang đến không ít phiền toái cho Tiêu Viêm, đã chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Viêm, hẳn cũng không dám đảm bảo Tiêu Viêm là hạng người lương thiện gì.

"Lão tiên sinh không cần cảnh giác như thế làm gì, Tiêu Viêm cũng không phải là người hiếu sát, hơn nữa Hàn Tuyết tiểu thư lại có chút ân tình đối với ta, việc lấy oán báo ân, tại hạ không cách nào làm được." Động tác của Bạch Y lão giả dù rất kín đáo nhưng cũng không tránh khỏi tầm mắt của Tiêu Viêm, lập tức khẽ mỉm cười nói.

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Bạch Y lão giả cũng hơi lúng túng, đành ôm quyền nói: "*Lão phu là Hàn Phi.*"

"Tiêu Viêm ra mắt Hàn lão tiên sinh."

"Ha hả, lão phu không dám nhận đại lễ lớn như vậy!" Hàn Phi liên tục khoát tay, chột chân thành nói: "*Chuyện hôm nay chúng ta sẽ không truyền ra ngoài, nhưng chắc chắn Hồng Thiên Khiếu sẽ loan tin ra, đến lúc đó, ngươi phải cẩn thận đề phòng Phong Lô Các.*"

"Đa tạ Hàn lão tiên sinh đã nhắc nhở." Tiêu Viêm gật đầu, hẳn không phải là không muốn đuổi theo Hồng Thiên Khiếu, chẳng qua với trạng thái của hắn hiện tại, hẳn cũng không thể duy trì trong một thời gian dài, hơn nữa khi lực lượng linh hồn của Thiên Hỏa tôn giả vừa rút lui, thân thể hẳn tất nhiên vì tiêu hao quá nhiều năng lượng mà xảy ra hiện tượng suy yếu, như vậy dù có làm cách nào cũng không thể giết được Hồng Thiên Khiếu.

"Nếu Tiêu Viêm tiểu hữu đã hiểu, lão phu cũng không nói nhiều nữa, hôm nay cáo từ ở đây, ngày sau nếu có cơ hội, lại đến tìm tiểu hữu xin lãnh giáo." Hàn Phi cười cười, ánh mắt quét qua chung quanh, biết nơi này không thể ở lâu, lập tức chấp tay nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu.

"Ngươi... cẩn thận một chút." Thấy sắp phải rời đi, Hàn Tuyết khẽ cắn môi đỏ mọng, thấp giọng nói.

Tiêu Viêm cười cười, nói: "*Ngươi cũng bảo trọng.*"

Hàn Phi đứng một bên, trong lòng cười khở không ngớt, vội kéo Hàn Tuyết, thân hình vừa động đã phóng ra xa khỏi ngọn núi.

"Cẩn thận Lô Phong Các, tốt nhất là hãy rời khỏi lãnh thổ Trung Châu Bắc vực sớm một chút."

Tiêu Viêm nhìn hai người Hàn Phi dần khuất xa, trong mơ hồ, một đạo âm thanh êm ái còn phảng phất bên tai.

Buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn hai thân ảnh biến mất nơi chân trời, Tiêu Viêm xoay người hướng về một vùng núi khác bay vút đi, việc hẳn

cần nhất bây giờ là đề thăng thực lực, cũng đã đến lúc dùng đến Hoàng Cực đan, không biết đan dược này sẽ làm hắn tăng lên tới trình độ nào nữa...

-----oOo-----

Chương 968: Tê Phượng Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một dãy núi cây cối xanh um, không một dấu chân người, chợt có tiếng thú rống vang lên, làm vô số chim chóc trong rừng kinh hãi bay lên loạn xạ, bóng chim ợp trời, vô cùng tráng lệ.

Bên trong dãy núi trải dài liên miên đó, có một ngọn núi chia thẳng tắp lên trời, ngọn núi tuy không lớn nhưng cũng cực kỳ cao chót vót, như một đường thẳng phóng lên không trung, ngoại trừ cách phi hành, ma thú bình thường không có cách nào bám víu để leo lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trên đỉnh núi, mây mù lượn lờ, có một gã thanh niên đang ngồi khoanh chân, bên cạnh có một bóng người màu bạc đứng thẳng tắp, thân thể hoàn hảo, ánh mắt chậm rãi đảo qua bốn phía xung quanh, chỉ cần có một chút động tĩnh hay bất cứ thứ gì có ý đồ tiếp cận, bất luận là người hay thú, đều sẽ bị người này ra tay giết chết, tựa như một hộ vệ hoàn mỹ nhất.

Người thanh niên vẫn duy trì tư thế như vậy ước chừng hai canh giờ, mới chậm rãi mở hai mắt ra, gương mặt tái nhợt cũng đã dần khôi phục sự hồng nhuận.

"Tiểu tử kia, thực lực ngươi quá yếu, bất quá hoàn hảo là thân thể ngươi đủ rắn chắc, nếu không cũng khó mà thừa nhận nỗi sự quán chú linh hồn của ta." Hai mắt Tiêu Viêm vừa mở ra, lập tức bên tai đã nghe thấy tiếng nói. Tiêu Viêm bèn cười nói: *"Diệu lão tiên sinh hiện giờ đã khôi phục đến trình độ thực lực nào rồi?"*

"Xem như là trình độ bát tinh Đấu Tông đi, càng về sau càng khó tăng lên, nếu muốn phục hồi lại được cấp bậc Đấu Tôn, nhất định phải cần một thân thể phù hợp với cường độ linh hồn." Thiên Hỏa tôn giả trầm ngâm

một lúc, chợt cười xảo trá nói: *"Hắc hắc, bất quá đã có tiểu tử nhà ngươi rồi, chuyện tìm kiếm thân thể, ngươi phải giúp lão phu giải quyết đó!"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi mỉm cười, Thiên Hỏa tôn giả là trợ thủ lớn nhất, nếu có thể làm hắn khôi phục được thực lực Đấu Tôn, đối với bản thân sẽ có rất nhiều điểm tốt, điều này hắn tự nhiên phải toàn lực trợ giúp.

"Thân thể nguyên thủy mới hòa hợp hoàn mỹ nhất với linh hồn, nếu tùy tiện chiếm lấy một thân thể khác, chỉ sợ hiệu quả không lớn, chỉ có thể dùng phương pháp luyện chế chuyên môn..." Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Biện pháp luyện chế thân thể lúc trước Dược Lão đã từng nói qua, bắt buộc phải tìm được tài liệu thích hợp thì với trình độ cỡ Tiêu Viêm hiện tại mới có thể miễn cưỡng luyện chế ra.

"Việc luyện chế đó liền giao cho ngươi, nhớ rõ, cần phải cấp cho lão phu thứ tốt nhất, không cần tiết kiệm nguyên vật liệu, ta mặc dù chưa bao giờ luyện chế thân thể nhưng cũng biết được, cường độ của tài liệu là điều quan trọng nhất, quyết định mọi thành tựu về sau." Thiên Hỏa tôn giả cười nói.

"Diệu lão tiên sinh yên tâm, Tiêu Viêm nhất định sẽ giúp ngài luyện chế ra thân thể tốt nhất." Tiêu Viêm cười cười, nói.

"Hắc hắc, như thế là được, tiểu tử yên tâm, sau khi ngươi luyện chế ra thân thể cho ta, lão phu sẽ không để cho ngươi còn phải lo lắng về tính mạng." Thiên Hỏa tôn giả cười to, đối với Tiêu Viêm, trong lòng hắn xác thật vô cùng cảm kích, nếu không phải do Tiêu Viêm đưa hắn từ thế giới nham tương ra ngoài, chỉ sợ bây giờ hắn đã sớm triệt để hóa thành hư vô, đâu còn được như hiện tại, huống chi không chừng ngày sau còn có thể có được thân thể của chính mình, lại một lần nữa được cảm thụ cảm giác nhân sinh tuyệt vời.

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm cũng chỉ cười, có cao thủ cỡ này hộ thân, hắn cũng có thêm không ít vốn liếng, việc hành tẩu tại Trung Châu sẽ được an toàn hơn rất nhiều. *"Mặc dù mình đã có "hộ thân phù" nhưng việc tăng thực lực của chính mình mới là vấn đề trọng yếu nhất a, dù sao cũng không có khả năng hết lần này đến lần khác đều nhờ đến sự trợ giúp của người khác."*

Dần tắt nụ cười, Tiêu Viêm lại lâm vào trầm ngâm, bàn tay khẽ động, một cái bình ngọc phi thúy liền hiện ra trong tay, Tiêu Viêm hơi dốc miệng bình, lấy ra một mai đan dược to như long nhãn, nhất thời một luồng mùi thơm ngát liền khuếch tán ra xung quanh, hương thơm đó khiến người người vào liền cảm thấy tinh thần rung lên sáng khoái.

Hoàn thuốc đó tự nhiên là Hoàng Cực Đan, hơn nữa lại là một quả Hoàng Cực Đan phẩm chất tốt nhất trong những viên Hoàng Cực Đan mà Tiêu Viêm luyện chế, hẳn vẫn chưa đem nó đi đấu giá mà lưu lại dùng cho riêng mình, hiện giờ đã đến lúc cần đến công dụng của nó.

Tác dụng của Hoàng Cực Đan chính là có thể làm cho thực lực của một gã Đấu Hoàng cường giả tăng lên một tinh, thậm chí là hai tinh, tuy nhiên điều này cần phải xem vận khí của người đó, việc phục dụng Hoàng Cực Đan mà không xuất hiện tình trạng tăng tiến thực lực đã từng xảy ra, hơn nữa có một điều không hay là một khi đã thất bại, dù có phục dụng thêm một hoàn thứ hai, cũng sẽ không có hiệu quả gì nữa, bởi vậy khi một người phục dụng Hoàng Cực Đan đều cầu nguyện trong lòng, mong sao bản thân mình không có chuyện gì không hay ho xảy ra.

Lăn qua lăn lại hoàn đan dược trên tay, cuối cùng Tiêu Viêm mới thở ra một hơi, đem hoàn đan dược ném vào trong miệng.

Hoàng Cực đan vừa lọt vào miệng, ngay lập tức hóa thành một luồng hơi ấm áp, dược lực mênh mông điên cuồng tràn vào trong thân thể Tiêu Viêm.

Theo cỗ dược lực mạnh mẽ tràn vào, khóe miệng Tiêu Viêm cũng hơi run rẩy, cũng may kinh mạch của hắn khá dẻo dai, nếu không rất khó mà tiêu hóa hết năng lượng khổng lồ do hoàn thuốc tạo ra.

Khi dược lực dừng mãi đánh sâu vào kinh mạch các nơi trong cơ thể, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, tâm thần vừa động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lập tức bùng phát ra khắp nơi trong thân thể, nhanh chóng tiến vào các kinh mạch, đem luồng dược lực khổng lồ bao bọc lại, sau đó mạnh mẽ dẫn dắt dược lực lúc này như một con ngựa hoang lồng lộn, chậm rãi di chuyển theo lộ tuyến của Phần Quyết công pháp.

Lúc dược lực tuôn ra dữ dội trong thân thể Tiêu Viêm, thì không gian bên

ngoài xung quanh thân thể Tiêu Viêm cũng kịch liệt dao động, từng luồng năng lượng tuôn trào ra, ngưng tụ thành một lốc xoáy năng lượng trên không trung, cuối cùng thâm thấu từ từ vào đỉnh đầu của Tiêu Viêm. Với một người thân mang Địa Hỏa như Tiêu Viêm, việc luyện hóa năng lượng không hề, pha tạp trong thiên địa cũng không có điều gì là khó khăn, năng lượng tụ tập nhiều hay ít đều có thể luyện hóa được toàn bộ.

Dược lực trong cơ thể dần dần trở nên ổn định, thông thả đi vào quỹ đạo, với năng lực hiện giờ của Tiêu Viêm, mặc dù dược lực của Hoàng Cực đan vô cùng khổng lồ nhưng cũng không làm hắn có cảm giác bối rối, hết thảy đều lưu loát sinh động như hành vân lưu thủy, việc Hoàng Cực Đan có thể giúp thực lực của Tiêu Viêm tăng lên một hay hai tinh, chỉ cần xem kết quả ở giai đoạn cuối cùng mà thôi.

Sau khi Tiêu Viêm đi vào trạng thái vong ngã, thông thả luyện hóa dược lực, trên ngọn núi cũng dần trở nên yên tĩnh, chỉ có duy nhất Địa Yêu Khôi vẫn còn giữ vững cương vị bảo vệ.

Tê Phượng Sơn có danh tiếng không nhỏ tại Trung Châu Bắc vực, không phải vì trong núi có phượng hoàng như cái tên gọi mà bởi vì trên ngọn núi này, chính là nơi Phong Lô Các – Bắc đứng sừng sững.

Phong Lô Các chia làm Đông – Tây – Nam – Bắc bốn Các, lấy Đông Các làm chủ, Tây Nam Bắc làm phụ. Đông Các cường đại nhất, ba Các còn lại đứng vị trí thứ hai, dù vậy chỉ cần tùy tiện lấy ra một các trong ba các còn lại cũng đều là một thế lực nhất lưu tại Trung Châu, một khi tứ Các hợp nhất có thể sánh ngang với một số thế lực đứng đầu Trung Châu, riêng đối với Trung Châu Bắc vực, tuyệt đối là một đại thế lực đứng đầu.

Tê Phượng Sơn địa hình hiểm trở, thế núi cao chót vót, quanh năm sương mù nồng đậm bao phủ, cảnh vật như bồng lai tiên cảnh.

Địa hình trên đỉnh núi Tê Phượng Sơn như bị một thanh cự phủ phạt ngang, trên đỉnh núi có vô số kiến trúc thoáng ẩn thoáng hiện trong rừng cây xanh tươi, điều hấp dẫn ánh mắt của người khác chính là một tòa tháp màu bạc vươn lên cao nhất trên ngọn núi.

Cự tháp vươn thẳng lên bầu trời đó gọi là Bắc Lô Tháp, toàn bộ tháp được

phủ kín bởi một làn ánh sáng ngọc màu bạc, trong mơ hồ, có thể nghe từ giữa tháp truyền ra một ít tiếng sấm âm ì, nơi này là thánh địa tu luyện của Phong Lô Các – Bắc, chỉ có những người biểu hiện kiệt xuất, mới có tư cách đi vào trong tháp tu luyện.

Tầng cao nhất của Bắc Lô Tháp là một đại điện trống trải, lúc này bên trong đại điện có một vài bóng người đang ngồi bên trong, từng luồng khí thể bàng bạc tuôn ra ngập tràn đại điện, làm mấy tên thủ vệ ngoài cửa không nhìn được mà có chút run rẩy.

"Linh Hồn Lô Bia của Vân trưởng lão đã bị vỡ nát..."

Trong đại điện, có một tòa vương tọa màu bạc, vô số lôi quang từ vương tọa lan tràn ra khắp nơi, một gã thân mặc bào phục màu bạc đang khẽ dựa vào vương tọa, đôi mắt hoa râm chậm rãi đảo qua những người phía bên dưới, thanh âm nhàn nhạt quanh quẩn trong đại điện, âm thanh của hắn không to không nhỏ nhưng lại mang theo cảm giác áp bách rất lớn, làm cho người nghe không dám ngước đầu lên nhìn.

Lời nói của hắn vừa buông ra, ở phía dưới đại điện, ba lão giả mặc trang phục không giống nhau đều biến sắc mặt, bọn họ hiểu rất rõ Linh Hồn Lô Bia đại diện cho cái gì, ở trong mỗi Linh Hồn Lô Bia đều có ẩn chứa một tia linh hồn của họ, nếu có một ngày bọn họ bất hạnh ngã xuống, lập tức Linh Hồn Lô Bia sẽ tan vỡ theo, nói như vậy... như vậy Trầm Vân...

"Lại có người dám ở Trung Châu Bắc vực ra tay đối phó với người của Phong Lô Các – Bắc ta? Chẳng lẽ là người của Vạn Kiếm Các?" Một hắc y lão giả có hai hàng lông mi màu bạc thật dài, âm trầm nói.

"Tạm thời không biết, lần này Vân trưởng lão bồi Hồng Thần đi Thiên Bắc thành? Phong, Lô, Điện ba vị trưởng lão, các người động thân một chút đi, tra rõ đến tột cùng là chuyện gì đã phát sinh, mặc kệ hung thủ là ai, dù có là người của Vạn Kiếm Các, cũng đều bắt trước nói sau, người của Phong Lô Các – Bắc ta, không phải tùy tiện muốn giết là giết." Phía trên vương tọa, người mặc bào phục màu bạc chậm rãi nói.

"Vâng!"

Ba lão giả lập tức đứng dậy, cung kính đáp, thân hình lập tức chộp động, trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh chóng biến mất.

Ba lão giả vừa biến mất, trong đại điện lại trở nên vắng lặng, an tĩnh. Một lúc sau, bóng người trên vương tọa mới chậm rãi đứng lên, vẫy nhẹ tay áo, nhất thời trong đại điện liền có tiếng sấm âm âm vang vọng.

"Dám ở nơi này đụng đến người của Phong Lô Các – Bắc, thật đúng là lớn gan a, nếu không đem chúng bắt về, e rằng sẽ bị hai tên gia hỏa kia cười vào mũi."

-----oOo-----

Chương 969: Cứu Tinh Đấu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Mây mù lượn lờ trên ngọn núi, không gian dập dờn bông bành không thôi, từng luồng năng lượng thiên địa loang lổ vội ủa ra, chợt ùn ùn kéo mạnh mẽ tiến nhập vào bên trong cơ thể thanh niên đang ngồi xếp bằng ở trên ngọn núi, mà đối mặt với quán chú vô cùng vô tận kia, thân thể đó cũng giống như một cái động không đáy, tùy ý để năng lượng quán chú vào, nhưng cũng chưa từng xuất hiện tình huống thỏa mãn.

Từ khi dùng Hoàng Cực Đan, Tiêu Viêm đã giữ vững trạng thái ấy gần ba ngày rồi, trong ba ngày này thân hình như bàn thạch không chút sụt mẻ, trên ngọn núi, chỉ có một vòng năng lượng lốc xoáy đang không ngừng xoay tròn tại trên đỉnh đầu, xuất hiện những tiếng gió kêu ô ô.

Trong cơ thể Tiêu Viêm, Hoàng Cực Đan với dược lực khổng lồ trải qua Lưu Ly Liên Tâm Hỏa luyện chế, liền biến thành mênh mênh đấu khí, như hồ nước di động tại trong kinh mạch, hơn nữa trong lúc này năng lượng thiên địa vẫn liên tục không ngừng tràn vào, cuối cùng bị Di hỏa luyện hóa, hóa thành đấu khí tinh thuần, đại bộ phận đều dung nhập vào trong cơ thể.

Bất quá loại năng lượng thiên địa này mặc dù nhiều, nhưng sau khi trải qua luyện hóa thật mạnh, đấu khí tinh thuần còn thừa lại có thể cung cấp cho Tiêu Viêm hấp thu, nhưng cũng không nhiều lắm. Dù sao có chút ít còn

hơn không, nước giọt thành sông – nước chảy đá mòn, qua nhiều tháng tích lũy cũng đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố. Mà phần lớn người tu luyện, đấu khí tại trong cơ thể cũng được tích lũy như thế mà thành, dựa vào đan dược để tăng lên thực lực, dù sao chỉ là đường tắt mà thôi, không thể lạm dụng nó, nếu không chết không kịp ngáp.

Nhưng thực sự phải nói, sử dụng đan dược trực tiếp tăng lên thực lực, có lẽ đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Viêm dùng nó, lúc ở cấp bậc Đấu Vương thì hẳn vẫn chưa sử dụng đến cái gọi là Đấu Linh Đan, bởi vậy cũng không gia nhập hàng đông đúc này.

Tiêu Viêm ở lần tu luyện này với thời gian hơi lâu một chút, trong cơ thể dược lực Hoàng Cực Đan tại một ngày trước đã bị luyện hóa hoàn toàn, nhưng hẳn vẫn chưa thôi công ngay lập tức, mà là tiếp tục tu luyện, bởi vì trong lúc mơ hồ hẳn có cảm nhận được, bằng vào dược lực của Hoàng Cực Đan kia, tựa hồ cũng không có thể làm cho hẳn tăng lên hai tinh, hẳn là người theo đuổi hoàn mỹ, và đây được xem như là một kỳ ngộ, hẳn tự nhiên là phải nắm chắc, làm cho thực lực của chính mình tăng lên tới mức cao nhất"

Ôm tâm tính như vậy, lại lần nữa bốn ngày thời gian trôi nhanh qua, trong vòng bảy ngày này, Tiêu Viêm cơ hồ đem toàn bộ tâm thần quán chú vào việc hấp thu năng lượng thiên địa, mà hẳn cứ vậy hấp thu liên tục không ngừng, đấu khí di chuyển trong kinh mạch cũng dần dần trở nên minh mông hùng hồn, mỗi một lần di chuyển, đều vì thân thể mà mang đến lực lượng gần như vô cùng vô tận, loại cảm giác tràn đầy này làm cho hẳn ngửa mặt lên trời xúc động hét lên"

Đương nhiên, loại xúc động này cuối cùng dĩ nhiên là bị hẳn áp chế lại, hẳn rõ ràng, thật sự rất muốn rống lên, tâm tâm khổ khổ tu luyện, sẽ có khả năng thất bại không công.

Khái niệm thời gian, ở trong trạng thái tu luyện lại không tính là gì, trên ngọn núi như trước là vẫn là một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên lắm chỉ có Địa Yêu Khôi mãnh liệt ngẩng đầu, bàn tay duỗi ra cách không đám một cái đôi với vách núi cách đó một khoảng không xa, kinh lực khủng bố xuyên không mà đi, cuối cùng trực tiếp đem những đầu ma thú tại trong vòng trăm mét oanh kích thành một đống thịt nát, ngọn sơn phong này cơ hồ trở thành một dãy núi cấm, nếu có ma thú nào đó kiếm ăn, cũng đã ngoan hiền rất nhiều, khi đi ngang qua nơi này thì vội vàng đi vòng xa xa,

cứ như vậy, Tiêu Viêm tu luyện càng đi vào trạng thái cực kỳ ổn định.

Tại Tiêu Viêm tu luyện đến sáng sớm ngày thứ tám, rốt cục cũng xuất hiện một tia động tĩnh, năng lượng lốc xoáy tại trên đỉnh đầu sau khi run nhẹ vài cái, liền chậm rãi tiêu tán, mà không gian dao động vây quanh thân thể cũng dần dần trở về lặng yên. Năng lượng lốc xoáy sau khi biến mất không lâu, mí mắt Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng run lên, một lát sau chậm rãi mở ra. Con ngươi đen nhánh mang phong cách cổ xưa cũng không có gì thay đổi (chưa nghe bao giờ -DG), bình thản giống như vừa tỉnh ngủ một giấc ngon lành, không có nửa điểm dao động.

Trên tay thủ ấn tu luyện nhẹ nhàng tán đi, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay mở ra, tâm thần vừa động, đầu khí mệnh môn di chuyển trong kinh mạch, nhất thời âm âm chồm lên, cuối cùng giống như chiến mã mất đi dây cương, thoát ra khỏi kinh mạch, cuối cùng dung nhập tại bên trong thân thể Tiêu Viêm"

Theo mệnh môn đầu khí dung nhập vào bên trong mỗi một bộ phận thân thể, Tiêu Viêm hai con ngươi đen nhánh kia liền ẩn hiện sắc bén như ánh sao, rồi đột nhiên hiện lên càng lúc càng đậm đặc, mà khí thể của nó lúc này cũng bay vút thẳng tắp, liền đột phá cấp bảy tinh, cất bước vào tám tinh.

Tại khí thể sau khi đột phá tới tám tinh, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu đình chỉ, mà là đang điên cuồng trưởng động, quần áo trên thân thể Tiêu Viêm lúc này cũng vậy không gió mà bay, tảng đá cự đại tại bên dưới thân thể, liền rã rạc một tiếng, lan tràn ra vài đạo khe nứt rất nhỏ, mây mù tràn ngập chung quanh giống như bị đôi bàn tay vô hình cự đại xua tán đi

Khí thể bành trướng, mất một lúc sau, rốt cục cũng đạt tới tám tinh đỉnh phong, một tầng ngăn cách vô hình lặng yên xuất hiện, đem khí thể bành trướng kia đè áp xuống.

Trong lúc này cảm giác được có điểm tắc tách, hai tay Tiêu Viêm đột nhiên nắm chặt, vẫn chưa dừng ngay lập tức, mà là mạnh mẽ đứng bật dậy, ngưỡng mặt lên trời thét một tiếng dài.

Tiếng kêu như hạc, nháy mắt xuyên qua tầng mây, tại bên trong dãy núi mãnh liệt dâng trào lên, thật lâu sau cũng chưa có dấu hiệu ngừng lại. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Tiếng kêu cực kỳ lâu, giống như xô ra một hơi đến mức tận cùng, mà khuôn mặt Tiêu Viêm cũng bởi vì điều này mà có chút đỏ lên, gân xanh tại trên khuôn mặt như con giun động đậy, nhìn qua lại có cảm giác một chút dữ tợn, "Phá cho ta!"

Hai quả đấm nắm chặt, khối đá lớn dưới chân Tiêu Viêm liền ầm ầm bạo nổ, đá vụn bắn ra bốn phía, hét to lên một tiếng, cũng là từ trong miệng Tiêu Viêm truyền ra! "Ca" tại bên trong tối tăm, tựa hồ một tầng ngăn cách không tồn tại liền vỡ tan, Tiêu Viêm đành chỉ khí thế bành trướng, lại lần nữa kéo lên, tám tinh vừa mới đột phá cuối cùng đành chỉ tại cửu tinh.

Khí thế vừa mới đột phá đến chín tinh đột nhiên ngừng lại, mà Tiêu Viêm giống như thoát lực thân thể mềm nhũn đổ sụp xuống, sắc mặt đỏ lên, không ngừng thở hổn hển, nhưng mà dù cho tứ chi đều trở nên mệt mỏi, tại trong hai con ngươi đen nhánh lại hiện lên ý mừng rỡ khó có thể che giấu được, hẳn biết, hôm nay hẳn dụng Hoàng Cực Đan cho đến cổ tín niệm kia bản thân liền sinh sôi đột phá đến cấp bậc cửu tinh.

Nói cách khác, Tiêu Viêm hiện tại cũng đã là một gã cửu tinh Đấu Hoàng, cách tầng Đấu Tông cũng chỉ còn lại một tinh thôi.

Tuy nói một tinh này làm cho vô số cường giả buồn bã mà dừng lại, nhưng Tiêu Viêm đối với bản thân mình có tin tưởng, cấp Đấu Tông này không có khả năng là điểm cuối của hắn.

"Tiểu tử kia quả không tồi, cư nhiên hiểu được dưới tình huống hỗn loạn này đột phá, dựa vào một tia tín niệm trong nội tâm mà thăng cấp, lão phu quả thực đã sống nhiều năm rồi mà chưa nhìn thấy bao giờ ... " *Lúc Tiêu Viêm đang thở dốc, Thiên Hỏa Tôn Giả với thanh âm cảm thán kia chậm rãi truyền ra.*

"Diệu lão tiên sinh quá khen rồi, chẳng qua trong lòng hơi có chút sợ sệt, muốn nhỏ ra ra, không nghĩ tới lại phá tan tầng trở ngại này" *Tiêu Viêm lau đi mồ hôi trên trán, cười nói, sau khi trải qua một trận suy yếu kia, hẳn cảm giác được mệnh mông đẩu khí đang không ngừng từ trong cơ thể trào ra, cái loại cảm giác suy yếu lập tức biến mất.*

"Bất kể như thế nào cũng không dễ dàng a" *Thiên Hỏa Tôn Giả cười nói.*

Tiêu Viêm cười cười, từ trên mặt đất đứng dậy, xoay người, nhất thời xương cốt cả người vang lên bùm bùm, một luồng cảm giác thư sướng từ sâu trong cơ thể tràn ngập ra, bản vọt khắp toàn thân, làm cho Tiêu Viêm nhìn không được rên rỉ một tiếng. "Đây là cảm giác cử tinh Đấu Hoàng sao – quả nhiên rất mạnh a"

Nắm chặt tay, Tiêu Viêm mạnh mẽ đánh ra một quyền, nhất thời không gian trước mặt dập dờn bồng bênh, một tiếng nổ mạnh sắc bén vang lên, thành hình tại trên nắm tay, cực kỳ uy thế, lực đạo quá mạnh, so với mấy ngày trước đây quả nhiên mạnh lên không chỉ vài lần.

Hít thật sâu một hơi không khí có chút âm ứ, Tiêu Viêm quay đầu lại, liếc mắt nhìn Địa Yêu Khôi một cái, không khỏi cười cười, có đồ vật này làm hộ vệ quả nhiên không tồi a.

"Hiện giờ Hoàng Cực Đan cũng đã phục dụng rồi, trước khi rời đi đã giết Trầm Vân, chỉ sợ Phong Lô Các sẽ không từ bỏ ý đồ, lúc này cũng không phải lúc chống chọi với bọn họ, tìm thành thị có "*Không gian trùng động*" rời khỏi nơi này, nhanh chóng đột phá, đó mới là chuyện trọng yếu nhất ..."

Suy nghĩ một chút, Tiêu Viêm bàn tay vung lên, đem Địa Yêu Khôi thu vào trong nạp giới, sau đó Cốt dục trong suốt sau lưng bắn ra, rồi rung lên, cuồng phong chợt nổi, đem mây mù lượn lờ chung quanh núi thổi tung đi, mà bản thân cũng đã hóa thành một luồng ánh sáng, thoáng hiện ra đã là ra ngoài ngọn núi rồi, sau đó bay vút đi.

Tại bên trong dãy núi phi hành khoảng mấy giờ đồng hồ, rốt cục rừng rậm cũng dần dần thưa thớt hơn, hình dáng một tòa thành loang loáng hiện ra tại trong tầm mắt Tiêu Viêm.

Tại một địa phương cách thành thị đó không xa, Tiêu Viêm thân hình hạ xuống, sau đó nhìn đối cửa thành bước đi, bất quá khi nhìn thấy một ít thân ảnh lưu động trên đường, thoáng chút dừng lại, từ trong nạp giới lấy ra một cái áo choàng đen phủ lên đầu, sau đó mới hướng tòa thành mà đi.

Đến gần tòa thành, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn không ít người đang ngồi chòm hóm ở cửa thành, trong mơ hồ có thể nghe tiếng đàm luận cái gì là "Truy nã ... "

Hơi hơi cau mày, Tiêu Viêm không để lại chút dấu vết tiêu sái hướng cửa thành đi đến, ánh mắt tập trung lại một chỗ trên tường thành, hai mắt nhất thời ngưng tụ lại.

Trên tường thành hiện diện một trang giấy phát ra ánh sáng ngọc, trên đó được vẽ một bức họa, rõ ràng là chân dung của Tiêu Viêm, ở bên dưới còn có một mai huy chương màu bạc hình tháp, huy chương này Tiêu Viêm đã từng nhìn thấy tại trên ngực Trầm Vân.

Rất rõ ràng, mục tiêu của tờ thông báo truy nã này chính là Tiêu Viêm. Tại trước mặt lệnh truy nã đó phần đông là người hiểu chuyện, từng tiếng nghị luận không ngừng truyền ra. "Nghe nói cái vị gọi là Trầm Vân trưởng lão Phong Lô Các – Bắc đã bị Tiêu Viêm tiểu tử kia giết đi, khó trách Phong Lô Các – Bắc đã phát lệnh truy nã khắp nơi".

"Không thể nào? Người này bất quá chỉ mới có 20 tuổi, mà Trầm Vân kia chính là cường giả Đâu Tông a".

"Hừ, chuyện tại Thiên Bắc Thành ngày đó người chưa từng nghe nói qua à, tên kia chính là làm cho Thiên Bắc Thành Hồng gia tương đối thâm thâm"

"Hiện tại lệnh truy nã này thì có tác dụng cái rắm gì, người cũng không biết đã chạy đi đâu rồi, nói không chừng sớm đã rời đi khỏi Bắc vực.

"Phong Lô Các – Bắc không chỉ phát ra lệnh truy nã, hơn nữa Hàn gia tại Thiên Bắc Thành cũng đã bị người của Phong Lô Các – Bắc cầm cố, bọn chúng hẳn là đem những người này giam giữ khiến cho Tiêu Viêm xuất hiện, bất quá Tiêu Viêm kia cũng không phải đũa ngọc, biết rõ có ba gã cường giả Phong Lô Các – Bắc, làm sao có thể tự chui đầu vào lưới được cơ chứ"

Nghe được một câu nói sau cùng này, Tiêu Viêm thân thể liền chấn động, khuôn mặt trong áo choàng đột nhiên trở nên âm trầm, hai tay nắm chặt phát ra tiếng kẽo kẹt.

"Phong Lô Các ... " Một đạo âm thanh ẩn chứa sát ý âm trầm nhẹ nhàng từ khoảng giữa hàm răng Tiêu Viêm tiết ra.

Chương 970: Long đàm hổ huyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trên cánh rừng xanh um mênh mông vô bờ, một đạo thân ảnh đứng sừng sững, ánh mắt vọng hướng về chân trời phía Bắc, nhú mây.

Người Hàn gia bị cường giả Phong Lô Các – Bắc giam lỏng, đây quả thật là chuyện mà Tiêu Viêm không thể dự đoán được. Bất kể nói như thế nào, Hàn gia tại Thiên Bắc Thành cũng có phân lượng không nhỏ, mà chuyện của Tiêu Viêm bọn họ cũng chưa từng xen tay vào, không nghĩ tới, mấy tên vương bát đản Phong Lô Các - Bắc kia, cứ nhiên lại làm ra hành vi tiện như vậy.

Phong Lô Các - Bắc giam lỏng Hàn gia tứ phía, mục đích không cần nói cũng biết là muốn Tiêu Viêm hiện thân đi cứu. Tiêu Viêm dám khẳng định, giờ phút này Thiên Bắc Thành chỉ sợ sớm đã bị người Phong Lô Các - Bắc âm thầm chiếm cứ, chỉ cần hấn vừa lộ mặt ra, chắc chắn sẽ lâm vào một hồi chiến đấu cực kỳ thảm thiết.

Hiện tại Thiên Bắc Thành đã là một cái bẫy, đang đợi Tiêu Viêm nhảy vào.

Phong Lô Các - Bắc không thể che dấu cái bẫy này, hơn nữa muốn che dấu cũng không được, ngay cả này người bình thường cũng có thể biết được điểm này, Tiêu Viêm càng không có khả năng đoán không ra. Thật sự, nếu con mồi là hạng người tâm lãnh máu lạnh thì sẽ không chút nào để ý tới loại hành động này, vì vậy mà cái gọi là giăng bẫy, tự nhiên cũng không còn tác dụng.

Nhưng không thể không nói, Tiêu Viêm cũng không phải là hạng người lãnh huyết vô tình, đối với địch nhân hấn có lẽ hạ thủ không nương tay chút nào. Nhưng đối với thường nhân hoặc người quen biết, hấn lại là cực kỳ hòa đồng. Cũng chính vì tính cách như vậy làm cho cường giả bên cạnh hấn, Hải Ba Đông như thế, Tiểu Y Tiên như thế, Mỹ Đồ Toa cũng như thế, thậm chí ngay cả Thiên Hỏa Tôn Giả, cũng đều cùng nhau có chung một loại cảm thụ, một sự đối đãi bằng hữu từ con người lãnh huyết mà người chân tâm cũng khó bằng được. Đây cũng là điểm mị lực trong nhân cách của Tiêu Viêm.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Viêm khẽ thở dài: "*Phong Lô Các - Bắc, thật đúng là làm người ta chán ghét a, các người cư nhiên ép ta phải đi ra, vậy thì như các người mong muốn đi.*"

"*Tiểu tử kia tính toán đi Thiên Bắc Thành sao? Nơi đó hiện nhất định có nhiều cường giả thật mạnh tụ tập nha*" Một đạo tiếng cười già nua vang lên từ trong lòng Tiêu Viêm.

"*Đại trọng phu có việc nên làm, có việc không nên làm. Việc này do ta trước tiên nên theo tính ta khó có thể làm được việc khoan tay đứng nhìn a.*" Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"*Ha ha, lời này thật ra nói không sai, lão phu cuộc đời này ghét nhất hạng người khi bị bằng hữu liên lụy, cuối cùng cụp đuôi sợ hãi, tiểu tử nhà ngươi mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng thực hợp khẩu vị lão phu, nếu không phải người nói người đã có Lão sư..., hẳn lựa chọn đệ tử thật không sai*" Thiên Hỏa Tôn Giả sang sảng cười nói.

"*Diệu lão tiên sinh quá khen*" nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười cười, bả vai chấn động, một đôi Cốt dục trong suốt từ từ duỗi ra, cười nói: "*Một khi đã như vậy, chúng ta đi.*"

"*Yên tâm, có lão phu tại đây, chỉ cần không gặp phải Đấu Tông đỉnh phong cường giả thì có thể bảo vệ người vô sự.*" Thiên Hỏa Tôn Giả cười to nói.

"*Một khi đã như vậy, vậy đa tạ Diệu lão tiên sinh trước*"

Tiêu Viêm cũng cười to một tiếng, ngẩng đầu nhìn mảnh rừng rậm xanh tốt như liên miên vô tận kia, trong lòng không khỏi nảy ra một luồng hào khí, ngưỡng mặt lên trời xanh hú dài to như tiếng hạc kêu trong suốt quanh quần ở trên bề rừng cây không ngớt.

"*Xem như người Phong Lô Các - Bắc đem Thiên Bắc Thành hóa thành long đàm hồ huyết, ta Tiêu Viêm vẫn không sợ!*"

Tiếng kêu từ từ hạ xuống, cốt dục sau lưng Tiêu Viêm rung lên, thân hình nhất thời hóa thành một tia lưu quang, thoáng đi về phía chân trời Bắc phương"

Đã nhiều ngày trôi qua, tại Thiên Bắc Thành bầu không khí nhìn qua hơi có chút quái dị, bởi vì ai cũng biết, không ít cường giả Phong Lô Các - Bắc, đều phụng mệnh tới trong thành, làm cho phân đông thế lực trong thành trở nên khẩn trương, vì với thực lực của Phong Lô Các - Bắc nếu muốn đuổi bọn họ đi, bọn họ căn bản không có nửa điểm tư cách phản kháng.

Bất quá, may mắn là lo lắng của bọn hắn vẫn chưa xảy ra, cường giả Phong Lô Các - Bắc cường giả vẫn chưa làm gì đối với các thế lực khác trong thành, nhưng bỗng nhiên trong thời gian một ngày nhanh chóng đem tất cả Hàn gia phong tỏa, cả một gia tộc không ai được ra ngoài, trực tiếp bị nhốt trong vòng trang viên gia tộc.

Hàn gia tuy nói là một thế lực không kém tại Thiên Bắc Thành, nhưng đối với Phong Lô Các - Bắc mà nói thì chưa có bao nhiêu lực uy hiếp, tuy nói Hàn gia đại trưởng lão Hàn Phi ngày đó dưới sự phần nộ chiến một phen cùng Phong Lô Các cường giả, nhưng khi ba vị trưởng lão Phong Lô Các - Bắc đồng ra tay thì cho dù là trong lòng cực kỳ oán thán Hàn lão cũng chỉ có thể dừng tay, thực lực của hắn, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ được một danh trưởng lão, nếu ba người cùng lên..., hắn chắc chắn sẽ bại.

Bất quá sự chống đỡ của Hàn Phi cũng không phải không có hiệu quả, những Phong Lô Các - Bắc cường giả kia chỉ phong tỏa sự ra vào của bọn họ, cũng tịnh không xông vào trang viên. Vì vậy làm cho bọn họ thoáng dễ chịu một ít, đối với mục đích cử động của Phong Lô Các - Bắc như vậy, người Hàn gia cũng đã phi thường rõ ràng, là do bọn chúng muốn mượn theo việc này bức ra Tiêu Viêm không biết đã trốn đi đâu.

Tuy nhiên, ngoại trừ rất ít người ở ngoài, phần lớn người Hàn gia đều cũng không cho là Tiêu Viêm sẽ thật sự xuất hiện, giờ phút này Thiên Bắc Thành không chỉ có không ít đệ tử tinh anh Phong Lô Các - Bắc, chính yếu là vẫn còn có Phong, Lô, Điện ba vị trưởng lão, thực lực của ba người này mỗi một cá nhân so với Trầm Vân đều cường đại hơn một chút. Khi ba người liên thủ, trừ phi là một ít Đâu Tông cấp bậc lão yêu quái, nếu không thì có rất ít người có thể đánh một trận, mặc dù Tiêu Viêm có thực lực khủng bố đánh chết Trầm Vân, nhưng chỉ sợ cũng khó có thể chống lại ba vị trưởng lão thanh danh hiển hách của Phong Lô Các - Bắc"

Đương nhiên, không chỉ có người của Hàn gia, toàn bộ Thiên Bắc Thành

thậm chí nghe được một ít tin tức của những thành thị khác, đều là suy đoán xem Tiêu Viêm sẽ đến hay không. Đa số đều nghĩ rằng Tiêu Viêm không đến, dù sao bọn hắn xem ra rằng chỉ cần không phải người không còn tỉnh táo, có lẽ không có nhiều người có đủ đảm lược đến xông vào long đàm hổ huyệt, mặc dù vị thanh niên kia có tên gọi là Tiêu Viêm, tại ban ngày trên Thiên Thạch Đài đã làm bọn họ rung động thật lớn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Vô số suy đoán được sinh ra, bảy ngày thời gian cũng nhanh chóng vụt qua, Thiên Bắc Thành vẫn chìm trong im lặng. Đại chiến trong tưởng tượng mọi người, vẫn chưa bắt đầu, không ít người bị thất vọng, xem ra Tiêu Viêm quả thật là không dám tới rồi"

Có đôi khi con người là loại sinh vật vô cùng kỳ quặc, lúc trước bọn họ cho rằng nếu Tiêu Viêm trong lòng buồn bực xông vào bầy thì cũng chỉ là một loại hành động hơi ngu xuẩn, nhưng hiện giờ xuất hiện nhiều yếu tố xác định Tiêu Viêm không xuất hiện kịp thời thì nhịn không được mà thất vọng, thậm chí âm thầm khinh thường ở trong lòng đem một tội danh bỏ bạn trong lúc nguy nan đặt tại trên đầu Tiêu Viêm...

Tại một chỗ u tĩnh trong tiểu viện Hàn gia, một đạo nhân ảnh xinh đẹp tuyệt vời đang ngồi trên trên ghế đá, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua hơi có chút thất thần. Hiện giờ Hàn Tuyết, so với trước kia gầy đi không ít, tuy vẫn chút lãnh ý như cũ, nhưng nhìn kỹ có thêm vài phần điềm đạm đáng yêu động lòng người.

Mỹ quang ngóng nhìn chỉ trong chốc lát, Hàn Tuyết rớt cục nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

"Tuyết Nhi, người mỗi ngày lại chạy tới ngồi ở nơi này", trong lúc Hàn Tuyết thờ dài, một tiếng nói dịu dàng như không biết phải làm sao cho phải vang lên từ phía sau, Hàn Tuyết quay đầu nhìn lại thì nhận ra là Hàn Nguyệt.

Nở nụ cười làm khuôn mặt hơi hơi đỏ hồng, Hàn Tuyết nhìn Hàn Nguyệt đang quan tâm mình, ngọc thủ nắm chặt, đột nhiên nói: "Tỷ tỷ, người nói... Hắn sẽ đến sao? "

Nghe vậy, Hàn Nguyệt giật mình, đã qua bảy ngày mà vẫn không có một chút tin tức của Tiêu Viêm. Theo nhận xét của nàng đối với Tiêu Viêm thì

hắn cũng không phải là cái loại người vô tình vô nghĩa, nhưng trải qua nhiều ngày chờ đợi, cũng khiến cho sự tin tưởng trong nội tâm nàng dao động rất nhiều.

"Ta cũng không biết nữa " Chân chờ một lát, Hàn Nguyệt rút cục thốt lên.

"Ta lại hi vọng hắn đừng tới - vì Phong Lô Các - Bắc ba lão gia hỏa này làm cho ngay cả thái gia gia cũng cực kỳ kiêng kị, tuy nói rằng Tiêu Viêm cũng rất mạnh nhưng sợ vẫn không phải là đối thủ ba cái lão gia hỏa kia" Hàn Tuyết khẽ động lông mi thon dài nhẹ giọng nói.

"Thật sự nếu hắn không đến, ngươi sẽ không thất vọng và cảm thấy mình nhìn lầm người sao?" Hàn Nguyệt chớp đôi mắt sáng, nói khẽ.

Hàn Tuyết hơi cau mày, vấn đề này làm cho nàng cảm thấy buồn rầu. Qua một lát sau nàng gật nhẹ đầu nói "Cũng hơi có một chút thất vọng nhưng ta hy vọng không muốn hắn đến"

"Nha đầu ngọc..." Hàn Nguyệt lắc lắc đầu, sờ sờ mái tóc đen dài của Hàn Tuyết, an ủi:

"Yên tâm đi, vương tử trong suy nghĩ của ngươi sẽ dùng bộ xương cốt cánh xinh đẹp bay vào Thiên Bắc Thành, đem toàn bộ những tên hỗn đản Phong Lô Các - Bắc này đánh cho tè ra quần." [Bạo lực wé-DG]

Nghe vậy, Hàn Tuyết bật cười khúc khích, vươn cánh tay ngọc vòng ở cái eo nhỏ nhắn, đầu dựa vào trên vai thơm của Hàn Nguyệt, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một chút sương mù, dùng thanh âm chỉ có thể tự mình nghe thấy, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Ngàn vạn lần không nên đến a"

"Àm! "

Thanh âm thì thào của Hàn Tuyết vừa mới thốt xong, một đạo sấm sét vang lên, đột nhiên không gian trên Thiên Bắc Thành trào dâng, làm cho cả tòa thành thị cũng đều cảm nhận được, một luồng khí thế cuộn cuộn không thể che dấu như truy tinh cản nguyệt từ ngoài Thiên Bắc Thành dữ dội lướt đến.

Cổ khí thế này vừa mới xuất hiện, toàn bộ Thiên Bắc Thành xôn xao lên, mọi người mắt chữ O mồm chữ A nhìn phương hướng truyền đến khí thế,

nơi đó, một luồng ánh sáng như chớp phá trường không đến.

"Tiêu Viêm? Hẳn cư nhiên thật sự đến đây? "

"Tiểu tử này, thật là có gan dạ sáng suốt a, ha ha, xem ra Lão Tử lần này đồ thắng a."

Tùng đạo ánh mắt nóng rực nhìn phía chân trời ngoài Thiên Bắc Thành. Thiên Bắc Thành an tĩnh qua mấy ngày trong nháy mắt tựa như đang sống lại, hôm nay, Thiên Bắc Thành sẽ không còn tiếp tục an tĩnh...

Trên đỉnh 3 cây đại thụ vây quang Hàn gia trang viên, ba lão giả cơ hồ tại thời điểm cổ khí thể kia xuất hiện, mở hai mắt ra, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn xa xa, trên khuôn mặt già nua, hiện lên một chút lãnh tiêu.

-----oOo-----

Chương 971: CỬ THIÊN LÔI NGỤC TRẬN

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lưu quang phá không mà đến, nhanh như lưu tinh, trong chớp mắt đã hiện ra trên bầu trời của Thiên Bắc thành, rồi hóa thành một thân ảnh hơi gầy.

Vù!

Ngay khi thân ảnh này vừa xuất hiện thì bầu trời Thiên Bắc thành cũng âm đạm đi rất nhiều, mây đen bao phủ xuống, mưa trở nên to đi, rồi hóa thành một thế giới nước bao trùm cả thành thị ở dưới.

Mưa to rơi xuống những tòa nhà ở phía dưới thành tạo ra mấy tiếng vang thanh thúy, nhất thời cả tòa thành truyền ra tiếng tí tách không dứt. Nhưng mặc dù mưa to thì vẫn có nhiều người không vào nhà mà đang đứng ở dưới mưa, ánh mắt hơi có chút mong chờ nhìn lên thân ảnh ở trên bầu trời. Rất nhiều người không ngờ rằng người trẻ tuổi Tiêu Viêm này đã biết rõ Thiên Bắc Thành là đầm rồng hang hổ mà vẫn còn dám hiện thân.

Giờ khắc này, không ít người trong đầu có chút kính nể hẳn. Không nói đến những cái khác, chỉ riêng phần gan dạ của tiểu tử này cũng đã đủ cho

người khác phải giơ ngón tay cái lên.

Vèo! Vèo!

Trong màn mưa bao phủ cả thiên địa, bỗng nhiên có âm thanh xé gió vang lên rồi có mười mấy thân ảnh có hơi thở hùng hồn xuất hiện trên các tòa nhà, ánh mắt lạnh như băng nhìn bóng người trên bầu trời, rồi một tiếng quát trầm thấp phát ra.

- Người tới là ai?

- Tiêu Viêm.

Trên bầu trời, người thanh niên này đứng chấp tay lại, những giọt mưa vừa rơi xuống cách hắn một trượng thì liền hóa thành hư vô. Nhìn từ xa lại thì giống như là một cái lồng bao phủ vô hình vậy. Đồng thời âm thanh bình tĩnh cũng từ trên trời cao vọng xuống.

- Phụng mệnh trưởng lão, giết Tiêu Viêm, động thủ đi!

Nghe thấy lời này, ánh mắt của một tên nam tử dẫn đầu mặc quần áo màu xanh lạnh lại, quát lên.

- Vâng!

Giọng nói vừa phát ra thì ở các thân ảnh ở trên các tòa nhà cao run tay lên, hơn mười thanh trường thương màu bạc liền xuất hiện ra, thân thương vừa chấn động thì liền xuyên qua màn mưa, sắc bén vô cùng, bắn thẳng đến Tiêu Viêm!

Tiêu Viêm thấy vậy cũng chỉ cười lạnh một cái, hai tay giao nhau, một ngọn lửa màu xanh mênh mông đột nhiên bùng phát ra, nóng vô cùng, trực tiếp làm nước mưa trong vòng hơn mười trượng bốc hơi đi! Mười ngón tay bùng ra, ngọn lửa xanh biếc lập tức mở ra, hóa thành các luồng lửa như các con hỏa xà ùn ùn bùng phát ra! Lưu Ly Liên Tâm Hỏa biến thành hỏa xà cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước các cường giả của Phong Lô các. Bỗng nhiên trước mặt trở nên nóng vô cùng liền làm cho đám người này chấn động không thôi, còn chưa kịp phản ứng thì hỏa xà đã nhanh như một tia chớp, đuôi lửa vung lên, mạnh mẽ đánh vào lồng ngực của mọi người. Lập tức có nhiều tiếng kêu rên vang lên trên bầu trời rồi ở

dưới đất xuất hiện thêm vài thân ảnh rơi xuống, ôm ngực, rên rỉ không ngừng. 1

Nhìn thấy Tiêu Viêm chỉ tùy tay thôi mà đã đánh lui hơn mười tên cường giả Đấu Vương, trong Thiên Bắc thafnnh cũng không khỏi vang lên những tiếng kêu than sợ hãi. Thủ pháp thông dong như vậy, cho dù là một ít các cường giả Đấu Hoàng cũng không có được a. Tiêu Viêm này chỉ mới mấy ngày thôi mà dường như đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

- Phong Lôi các cũng không có gì ngoài mấy tên râu ria này sao. Ba vị trưởng lão nếu như muốn bắt Tiêu Viêm ta thì nên tự động thủ đi.

Tùy tay đánh tan hơn mười tên cường giả Phong Lôi các, ánh mắt sắc bén của Tiêu Viêm đột nhiên nhìn về chỗ của Hàn gia, giọng nói lạnh quát lên, cho dù là ở trong cơn mưa to nhưng vẫn cuộn cuộn vang lên khắp Thiên Bắc thành.

- Từ sau khi ba người lão phu trở thành trưởng lão của Bắc các, ngươi là tên hậu bối đầu tiên làm cho cả ba người chúng ta cùng nhau ra tay.

Một âm thanh nhàn nhạt nhưng dường như còn ẩn chứa một chút sấm sét chậm rãi vang lên, rồi bầu trời đột nhiên bị một bàn tay vô hình xé rách ra, ba lão giả từ trong hư không chậm rãi bước ra.

Nhìn ba tên lão giả đạp không bước ra, đồng tử của Tiêu Viêm hơi co rút lại. Hơi thở của ba người này còn mạnh hơn tên Trầm Vân một chút, nếu nói không sai thì chắc là ở ngũ tinh đấu tông. Thậm chí, tên lão giả trưởng mi màu bạc kia có hơi thở hùng hồn vô cùng, hình như đã đạt đến ngũ tinh đấu tông đỉnh rồi.

Vừa ra tay đã ra ba tên ngũ tinh đấu tông, nhưng đây cũng mới là lực lượng của Bắc các, nếu như cả tứ các đều tập trung lại thì thực lực còn mạnh đến cỡ nào. Phong Lôi các có thể trở thành một trong những thế lực của Trung châu quả nhiên không chỉ có hư danh.

- Ba vị chắc hẳn là ba trưởng lão Phong Lôi Điện đi. Phong Lôi các đúng là đề ý tại hạ thật đấy...

Tiêu Viêm chậm rãi nói.

- Có thể đánh Trầm Van chết thì bản thân cũng không phải là người bình thường. Việc mà ba người lão phu tính tới, tuyệt không quá mức.

Lập tức vị lão giả trường mi màu bạc kia thân nhiên nói. Lời nói này còn có chút tiếng sấm phát ra, giống như là trời sanh vậy, làm cho người ta có áp lực vô cùng.

- Đó là hấn gieo gió gặt bão, chẳng trách ai...

Tiêu Viêm thân nhiên nói.

- Trên người người có Tam Thiên Lô Đông, lại còn giết trưởng lão của Phong Lô Bắc các chúng ta, tội này không thể thoát được. Niềm tình người là tiểu bối, nếu như cùng theo chúng ta về Phong Lô bắc các thì các chủ từ bi còn tha cho một mạng,

Lão giả có hình thiểm điện trên quần áo quất lạnh nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

- Nếu như thật sự đi tới thì mới là không còn đường sống.

Tiêu Viêm cười nói.

- Tốn nước miếng cùng tiểu tử này làm gì, trước bắt nói sau. Các chủ đã nói, nếu như giết chết người của Phong Lô các thì phải trả giá thật đắt. Dem bắt lấy, phế bỏ đầu khí rồi nhốt ở Bắc Lô tháp, để cho người ngoài biết nếu động đến người của Phong Lô các chúng ta thì phải chịu hậu quả gì!

Một lão giả mặc áo bào xanh hiện lên chút hiểm độc trong mắt, trầm giọng nói.

Nghe thấy mấy lời ngoan độc của mấy tên gia hỏa này, khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng dần trở nên băng lạnh, phế bỏ đầu khí, vĩnh viễn nhốt lấy, hai loại trừng phạt này đều rất khủng bố.

Bàn tay vung lên, Địa Yêu khôi liền xuất hiện, ánh mắt vô thần đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm. Hàn quang âm thầm nhìn tên lão giả mặc áo bào xanh, cười lạnh nói.

- Muốn phế bỏ đẩu khí của ta? Phải xem ngươi có tư cách này không đã!

Địa Yêu khôì vừa xuất hiện thì sắc mặt của ba tên trưởng lão Phong Lôì các đều có chút biến đổi, tên lão giả trưởng mi kia dò xét cẩn thận, khẽ gật đầu nói.

- Quả nhiên là một khôì lỗi cấp bậc Đẩu Tông. Bảo bối như thế này cho dù là Phong Lôì các ta cũng không có. Không ngờ ngươi còn có cơ duyên như vậy, nhưng mà, cái này cũng chưa đủ để bảo vệ tính mạng cho ngươi.

- Nó không đủ, vậy thì cái này đã đủ chưa?

Bàn tay của Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt lên cái giới chỉ màu trắng sắc, chậm rãi nói.

Giọng nói vừa phát ra, một cỗ lực lượng linh hồn vô cùng bàng bạc lại lần nữa như thủy triều lướt theo cánh tay, điên cuồng tràn vào trong thân thể của Tiêu Viêm.

Ngay khi cỗ lực lượng linh hồn đó tràn vào thì khí thể của Tiêu Viêm tại giờ phút này trước mọi ánh mắt kinh hãi của mọi người điên cuồng đứng lên.

Khí thể bàng bạc này quét ngang chân trời, thậm chí ngay cả cơn mưa to tầm tã kia cùng vì khí thể này mà đình trệ lại. Mà ngay khi đồng tử đen nhánh của Tiêu Viêm hóa thành ánh màu bạc lạnh lùng thì khí thể đó mới ngưng trệ lại.

- Như vậy đã đủ chưa?

Hai mắt màu bạc của Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào ba tên lão giả của Phong Lôì các, thanh âm tuy bình tĩnh nhưng lại vang sâu trong linh hồn của con người.

- Đúng như Hồng Thiên Khiếu nói, ngươi có thể làm cho thực lực của mình tăng vọt lên, cỗ khí thể này đang ở thất tinh Đẩu Tông đỉnh phong, cũng gần bát tinh rồi. Hơn nữa cỗ lực lượng này lại là một linh hồn vô cùng thuần túy. Nói như vậy thì trên người của ngươi hẳn có một cỗ linh hồn vô cùng cường đại, bằng không, chỉ dựa vào ngươi thì không thể đạt đến mức độ này.

Lão giả trường mi chăm chú nhìn Tiêu Viêm, âm thanh trầm thấp nói.

Đôi mắt của Tiêu Viêm híp lại, nhãn lực của lão gia hỏa này quả rất độc, liếc mắt một cái đã nhìn thấu được nơi lực lượng phát ra, so với tên Trầm Vân thì còn hơn nhiều.

- Thực lực như vậy đúng là rất mạnh, khó trách ngươi lại có thể giết được Trầm Vân. Nhưng mà hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy, ngươi sẽ không thể ra khỏi Thiên Bắc thành được.

Lão giả trường mi thản nhiên nói.

- Hồng Thiên Khiếu, khô lỗi giao cho ngươi.

- Ha ha, Lôi trưởng lão yên tâm. Từ lúc này cho tới khi đại chiến kết thúc thì khô lỗi này sẽ không nhúng tay vào trận chiến của các ngươi.

Một thân ảnh từ xa thoáng hiện tới, cuối cùng huyền phù ở ngay trên bầu trời, đúng là Hồng Thiên Khiếu.

Thấy thế, Tiêu Viêm nhíu mày, lão gia hỏa này...

Ngay khi Hồng Thiên Khiếu vừa xuất hiện thì trong Hàn gia cũng xuất hiện một bóng ảnh, nhưng mà ngay khi bóng ảnh vừa xuất hiện thì mặt của lão giả trường mi cũng lạnh lại.

- Hàn phi, nếu như ngươi dám can thiệp vào trận chiến này thì ta cam đoan Hàn gia của ngươi sẽ bị hủy!

Nghe được tiếng quát đầy sát khí này thì thân ảnh kia cũng dừng lại, hai nắm đấm của Hàn Phi nắm chặt lại, hơi giãy dụa một chút.

- Hàn lão tiên sinh, đây là chuyện của ta cùng Phong Lôi các, ngươi không cần nhúng tay vào...

Ngay lúc này, Tiêu Viêm nhàn nhạt cười nói.

- Tiêu Viêm huynh đệ, Hàn gia rất may mắn khi có người bằng hữu như ngươi!

Hàn Phi hít sâu một hơi, nhìn Tiêu Viêm trịnh trọng thi lễ, sau đó ánh mắt dữ tợn quét qua ba tên trưởng lão Phong Lô các, sau đó quay về Hàn gia.

- Bắc Đẩu đường Phong Lô các nghe lệnh, kết thành Cửu Thiên Lô Ngục Trận!

Đẩy lui Hàn Phi, sắc mặt của lão giả trường mi cũng dần trở nên lạnh như băng, quát lạnh một tiếng, vang vọng toàn thành.

- Tuân mệnh!

Tiếng quát vừa rơi xuống thì khắp các phương hướng của Thiên Bắc thành nhất thời truyền đến từng tiếng động cung kính, rồi từng quang ảnh lôi điện tạo thành hình bát giác vây phủ lấy khu vực của Tiêu Viêm.

Lôi quang lóe ra, trong giây lát liền hóa thành một đạo kinh lôi dữ dội từ dưới chân trời xông mạnh vào bầu trời đen, nháy mắt sau đã mang theo vô số lôi kinh từ trên trời giáng xuống, giống như là lao tù vậy, vây kín không gian trăm trượng quanh Tiêu Viêm.

- Mặc kệ ngươi có lai lịch gì, thúc thủ chịu trói là lựa chọn duy nhất của ngươi!

Một cỗ điện quang từ trong thân thể của lão giả trường mi bùng phát ra, rồi hóa thành một lôi điện khổng lồ nhảy vào trong lưới điện kia, nhất thời lôi quang chung quanh cũng nồng đậm hơn vô số lần.

- Ngoại trừ như vậy thì chỉ có chết!

Âm thanh quát lạnh như lôi đình giáng xuống, tràn đầy sát khí, làm cho lòng người phải run rẩy.

-----oOo-----

Chương 972: Lôi Thần Chi Nộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn lồi đình từ trên chân trời chiếu xuống kia, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng cao đầu, nhìn bầu trời dần dần bị nhuộm đậm thành những mây đen màu bạc thật dày, trong đó còn đang ngưng tụ một luồng năng lượng cực kỳ đáng sợ, xem ra vì muốn bắt hắn mà Phong Lô các đã đưa ra tiền vốn rất lớn a, đại trận cỡ này mà cũng được đưa ra.

- Lấy Hàn gia để ép buộc người phải đi ra đúng là không phải tác phong của Phong Lô các ta, chuyện hôm nay có lẽ sẽ có người lòi ra tiếng vào nhưng đây cũng là lần cuối cùng. Nhưng người, chúng ta là phải bắt, Tam Thiên Lô Động không cho phép xuất hiện ở người ngoài! Hôm nay cho dù là ai thắng ai thua thì việc này cũng không còn can hệ đến Hàn gia nữa.

Mắt của lão giả trường mi chăm chú nhìn Tiêu Viêm, âm thanh như sấm phát ra, vang vọng cả bầu trời Thiên Bắc thành. Mấy ngày nay vì giam giữ Hàn gia mà bọn họ đã bị áp lực không nhỏ, nay hiện ra nói những lời này coi như là cũng cấp một cái công đạo cho mọi người ở Thiên Bắc thành cũng như Hàn gia. Đương nhiên mục đích chủ yếu cũng chỉ là vấn đề một số lời phản đối mấy ngày nay. Dù sao Phong Lô các cũng chỉ là một trong Phong Lô các, nếu như bởi vậy mà thanh danh của Phong Lô các bị ảnh hưởng thì bọn họ cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn ba người, hai tròng mắt màu bạc không lộ ra hi vọng gì, nói.

- Động thủ đi, cái chuyện ngu xuẩn thúc thủ chịu trói Tiêu Viêm ta còn không làm được. Muốn bắt ta phải đưa bản lĩnh ra.

Tiếng nói vừa dứt, ngón tay của Tiêu Viêm hướng vào ba người trường mi trường mi, mà tròng mắt trống không của Địa Yêu khôi bên cạnh cũng hiện lên chút ánh sao, bàn chân đạp mạnh trong hư không rồi hóa thành một luồng sáng màu trắng, dữ dội lướt đến. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Hắc hắc, Tiêu Viêm, đối thủ của người là ba người Lô trưởng lão, còn cái đồ khôi lỗi này để cho lão phu.

Địa Yêu khôi vừa lướt tới thì cái màn lưới sấm kia mở ra một khe hở rồi Hồng Thiếu Khiên cười lớn hiện ra, chặn đứng Địa Yêu khôi lại.

- Giết hắn đi.

Tròng mắt màu bạc của Tiêu Viêm khẽ đảo qua Hồng Thiên Khiếu, bình thản nói.

Thanh âm vừa phát ra thì trên thân thể của Địa Yêu khôi đột nhiên bộc phát ra một luồng ngân quang, quyền phong cũng trở nên cực kỳ sắc bén. Mỗi một quyền đều mang theo âm thanh trầm thấp nổ vang, hung hăng đánh tới Hồng Thiên Khiếu.

Nhìn thấy Địa Yêu khôi đột nhiên phát uy, Hồng Thiên Khiếu cũng không dám chậm trễ chút nào. Hẳn hiểu rõ thực lực cực kỳ khủng bố của cái khôi lỗi này, nếu như sơ sẩy một chút thì chết đi cũng không phải là chuyện không thể. Nhưng mà may mắn nhiệm vụ của hắn cũng chỉ là cầm chân nó chứ không phải là đánh bại nó.

Đấu khí màu đỏ hồng giống như một ngọn lửa từ trong cơ thể của Hồng Thiên Khiếu phát ra, rút ra đại đao dài hai trượng, mạnh mẽ vung lên, cuối cùng va chạm một cái mãnh liệt với Địa Yêu khôi. Một hồi đại kịch chiến, nhất thời bùng nổ lên.

Nhìn thấy Hồng Thiên Khiếu thành công chặn Địa Yêu khôi lại một cách chắc chắn, lôi quang trên người lão giả trường mi cũng ngày càng đậm hơn, hắn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

- Cửu Thiên Lô Ngục Trận này là đại trận của Phong Lô Bắc các, chính là từ 23 vị Đấu Hoàng cho đến 46 người Đấu Vương kết trận, lấy ba người chúng ta làm trung tâm. Nếu như ngươi hôm nay có thể phá vỡ nó thì thanh danh Tiêu Viêm của ngươi cũng có thể danh chấn Bắc vực Trung Châu.

Sắc mặt của Tiêu Viêm vẫn chưa vì vậy mà có chút dao động nào, chậm rãi đưa bàn tay lên, hơi thở xoay tròn một chút, linh hồn khổng lồ nhanh chóng xoáy tụ lại tạo thành một cái pháo khổng lồ, chợt thành thịch rồi một tiếng nổ vang lên. Ở nơi ven đường, ngay cả không gian hư vô cũng đã xuất hiện một thông đạo vặn vẹo.

Nhìn thấy công kích dạng này của Tiêu Viêm, lão giả trường mi cũng không dám có chút chậm trễ. Thủ ấn biến đổi, lôi vân ở trên bầu trời quay cuồng, chợt có một tiếng vang thật lớn phát ra rồi một cái lôi đình khổng lồ như một con rồng đang rống giận giáng xuống, rồi mạnh mẽ nện lên

trên cái pháo do linh hồn xoáy tụ lại ấy.

Ầm!

Hai luồng công kích mạnh mẽ va chạm vào nhau, chậm rãi mai một, các luồng khí lưu khuếch tán ra khắp nơi, nhưng mà khi đến bên cạnh thân của Tiêu Viêm và lão giả trường mi khoảng hơn mười trượng thì đột nhiên tiêu tán biến mất.

Ánh mắt của Tiêu Viêm chậm rãi nhìn qua ba người lão giả trường mi, trên đỉnh đầu hiện tại của bọn hắn có một đạo quang trụ đang bắn thẳng vào trong lôi vân, mặt khác trong ba người này, người công kích cũng chỉ có vị lão giả trường mi kia, còn hai người còn lại dường như là đang đem tất cả đầu khí trong cơ thể quán chú vào trong lôi vân.

- Đại trận này quả nhiên có chút huyền diệu....

- Thiên Lôi thuật!"

Sắc mặt của lão giả trường mi lạnh lại, thủ ấn cấp tốc thay đổi, mà lôi vân ở trên bầu trời cũng là cuộn cuộn xoáy mạnh, rồi sau đó ngón tay của hắn chỉ vào hướng Tiêu Viêm!

Vèo! Vèo!

Lôi vân cuộn cuộn rồi vô số lôi đình thật lớn như cự mãng trào ra, cuối cùng ùn đến chỗ Tiêu Viêm. Khí thế lớn như vậy làm cho người ta phải run như cây sậy.

Bàn chân của Tiêu Viêm khế đậm, ngọn lửa xanh biếc từ trong cơ thể tuôn ra, dường như là tràn ngập khắp trong không gian hơn mười trượng. Ngọn lửa hùng hực bốc lên, trực tiếp hóa thành một con Hỏa Lang thật lớn, miệng của con Hỏa Lang này há thật lớn, một luồng hấp lực vô cùng đáng sợ tuôn ra, mà mấy cái lôi đình đang tiến đến kia đều bị nuốt vào.

Ngay khi lôi đình bị con Hỏa Lang đó cắn nuốt thì bên trong cơ thể con hỏa lang đó truyền đến từng tiếng sầm vang rền, thân hình cũng nhỏ đi không ít, nhưng mà cũng đã đem mấy cái lôi đình kia hóa giải đi.

- Đi!

Ngón tay của Tiêu Viêm cong lại búng ra, con mắt của con Hỏa Lang nhất thời trở nên hung ác, bốn chân di chuyển rồi trực tiếp kéo qua bầu trời, đánh tới đám người bên kia.

Hỏa Lang đánh tới làm cho sắc mặt của ba người trưởng lão trường mi hơi đổi, sắc mặt ngưng trọng nói.

- Dị hỏa? Thiên Lô, dừng!

Một tiếng quát chói tai phát ra, rồi một đạo ngân mang như ánh sáng ngọc hiện lên ngay trong thiên địa, Hỏa Lang đang đánh tới bỗng có chút dừng lại. Rồi một lát sau mờ ảo dần dần, phù một tiếng rồi biến thành hư ảo.

Mới chỉ vài khắc ngắn ngủn thôi nhưng song phương công thủ đều có cả. Nhìn như bình tĩnh nhưng lại cực kỳ hung hiểm, bất luận là thể đánh của Lô hay công của Hỏa, chỉ cần bị đánh trúng thì kết cục sẽ không tốt chút nào. Loại chiến đấu cực kỳ kịch liệt này cho dù là một vài cường giả Đấu Tông cũng sẽ không dám tiến vào.

- Tiêu Viêm, đừng kéo dài với bọn hắn. Bọn hắn có đại trận duy trì, có thể không ngừng liên tục thi triển Lô công đánh ra, nhưng lực lượng linh hồn ta trong cơ thể người thì lại không thể duy trì quá lâu, nhanh chóng giải quyết đi!

Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên nói lên, nhắc nhở Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hít sâu vào một hơi rồi nhẹ nhàng gật đầu. Hít sâu một hơi, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cái hỏa ấn ở ngay trán, rồi bấm tay một cái, một cái dị hỏa màu trắng đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện. Cốt Linh Lãnh Hỏa vừa xuất hiện thì ngọn hỏa diễm màu xanh biếc ở tay Tiêu Viêm cũng phân mở ra, hóa thành Vẫn Lạc Tâm Viêm cùng với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Ba loại dị hỏa phiên phù trước người Tiêu Viêm, rồi lại nhảy vào nhau. Ba ngọn hỏa diễm đột nhiên ngưng tụ, trong nháy mắt, một luồng lực lượng đáng sợ từ từ tràn ra.

- Ba loại dị hỏa? Làm sao có thể?

Nhìn thấy trước mặt Tiêu Viêm lại có ba ngọn hỏa diễm. Ba vị trưởng lão chưa từng có dao động lớn cũng biến sắc nhanh vô cùng, khó tin thất thanh

nói.

Tiếng kêu sợ hãi vừa phát ra thì trường lão trường mi cũng âm trầm hơn rất nhiều., ánh mắt cùng hai người bên cạnh nháy một cái rồi mạnh mẽ cắn răng. Thủ ấn của ba người cũng bắt đầu thay đổi.

Theo sự biến đổi cấp tốc của thủ ấn thì lôi trụ toát ra trên đỉnh đầu của bọn họ cũng ngày càng nhiều hơn, mà tiếp thu nhiều đầu khí lôi thuộc tính không lồ như thế thì lôi vân ở trên bầu trời cũng dường như biến thành một con mãnh thú thời viễn cổ, phát ra các âm thanh trầm thấp làm cho da đầu của người khác phải run lên. Một cỗ năng lượng cực kỳ cuồng bạo cũng nhanh chóng được hình thành.

Mà ngay khi cỗ năng lượng cuồng bạo đó được hình thành thì sắc mặt của ba người trường lão cũng trắng dần đi.

Ba loại dị hỏa chậm rãi dung hợp ở trong bàn tay Tiêu Viêm, mà trong quá trình dung hợp thì một tia lực lượng hủy diệt cũng lặng yên thấm thấu ra, làm cho không gian quanh thân Tiêu Viêm xuất hiện một cái khe màu đen, khí lưu xung quanh giờ phút này cũng cuồng loạn cả lên!

Lấy trạng thái hiện giờ của Tiêu Viêm thì dung hợp ba loại dị hỏa cũng không khó khăn. Bởi vậy, chỉ ngắn ngủn mấy phút sau thì một cái hỏa liên tam sắc to bằng cái miệng bồn cũng chậm rãi hiện ra trong bàn tay còn lại.

Hỏa liên tam sắc từ từ xoay tròn như bánh xe, mà mỗi một lần xoay tròn thì làm cho không gian ở chung quanh xuất hiện thêm vài cái khe màu đen nhánh.

- Tiêu Viêm, đem thứ này ném vào trong lôi vân kia. Nơi đó chắc là mắt trận của cả đại trận, chỉ cần nơi đó vừa vỡ thì ba lão già này sẽ lập tức bị trọng thương, thậm chí mấy người kết trận ở ngoài cũng sẽ bị phản phệ.

Ngay lúc hỏa liên được hình thành thì âm thanh của Thiên Hỏa tôn giả cũng vang lên trong tai.

Nghe vậy, bàn tay của Tiêu Viêm liền động một chút rồi hỏa liên tam sắc đó cũng xoay tròn bay vút ra. Mà mục tiêu của nó đúng là cái lôi vân ở trên bầu trời kia.

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm thì sắc mặt của ba người trưởng lão lại lần nữa biến đổi, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi một cái. Ba ngum tinh huyết phun ra, hét âm lên.

- Cửu Thiên Lô Ngọc, Lô Thần Chi Nộ!

Ầm!

Theo tiếng quát của ba người thì trong Lô Vân đó nhất thời truyền ra một tiếng nổ vang kinh thiên, tốc độ cuộn cuộn cũng chậm rãi đình chỉ. Chợt, một đạo ánh sáng xuất hiện, một cái lô điện hoàn toàn được cô đọng lại, không lồ hơn mười trượng phá vỡ lô vân, thành năm quyền đánh ra!

Một đám vừa xuất ra thì cả toàn bộ bầu trời ở trên thành cũng nổ vang lên. Dường như là tan thành từng mảnh, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng nghỉ. Thậm chí mặt đất trên đường phố cũng ầm ầm văng ra, lộ ra một cái năm quyền cực lớn mang theo lô điện có ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Dưới cỗ thanh thế đó, dường như những gì che chắn trước mặt nó đều sẽ trong khoảng khắc bị hủy diệt đi.

Nhưng mà dưới quyền phong kinh khủng đang phủ xuống kia thì một luồng sáng ba màu lại không bị chút ngăn trở nào bắn thẳng đến. Hình thể này tuy nhỏ nhưng từ bên trong lại tràn ra lực lượng hủy diệt, lưu lại một đường dài ngay trong không gian.

Có lẽ một quyền lô điện này đã tiêu hao nhiều năng lượng lắm cho nên lô đình ở bốn phía cũng đã giảm bớt đi rất nhiều. Vì thế, thoáng chạm nhau kinh thiên này đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong Thiên Bắc thành.

Mà dưới vô số ánh mắt kinh hãi đó, quyền kinh lô điện khổng lồ rất cuộc cũng cùng đóa hỏa liên bé nhỏ chạm vào nhau!

Một thoáng này, cả thiên địa dường như đều tĩnh lặng!

-----oOo-----

Chương 973: Uy Lực Của Hỏa Liên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảnh khắc va chạm, thiên địa chợt tĩnh lặng, ngàn vạn giọt mưa giăng giăng đầy trời, cũng dừng cả lại, lững lờ giữa thình không.

Rồi một quang sáng chói lọi rực rỡ, như một vàng mặt trời chợt mọc, đột ngột bùng lên. Cường liệt quang mang, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả không gian, soi tỏ cả phiến mây đen đang vần vũ mờ mịt. Quang sáng cực mạnh này, tựa như mặt trời nóng rực vừa nhú ở đằng Đông.

Lôi điện ầm ầm gào thét, như Lôi Thần phẫn nộ, ầm ì vang vọng liên miên bất tận. Thế nhưng lẳng lặng như đã có từ trước, tự bên trong vụ nổ kinh thiên động địa ấy, xuất hiện một bông sen lửa ba màu, va thẳng vào lôi điện khổng lồ, vô số những tia sáng bạc mà mắt thường có thể nhìn thấy được lóe lên. Hai luồng năng lượng cực độ đáng sợ cứ như thế lặng im cắn nuốt lẫn nhau.

Dưới sự cắn nuốt sâu xé nhau giữa hai luồng năng lượng kinh khủng đó, một cái lỗ đen đường kính chừng nửa thước đột ngột hiện ra. Không gian xung quanh dường như không chịu nổi áp lực, đã bắt đầu rạn nứt chằng chịt. Lỗ đen từ từ mở rộng hơn trượng dưới vô số ánh mắt khiếp hãi.

Lỗ đen không gian càng lan rộng, bàn tay lôi điện khổng lồ và bông sen lửa ba màu kia càng chấn động mãnh liệt hơn. Từng luồng sét ngoằn ngoèo như rắn bạc, theo bàn tay to lớn kia cuộn cuộn đầy trời, như muốn mạnh mẽ đẩy lùi bông sen lửa. Còn đóa Hỏa Liên dưới sự tấn công điên cuồng đó vẫn lẳng lặng xoay tròn chậm rãi, hùng hực toát ra những lưỡi lửa ba màu mơ hồ, bao bọc lấy những con rắn bạc đó, thông thả cắn nuốt.

Hỏa Liên chậm chậm xoay tròn, mỗi lần nó xoay một vòng, bàn tay lôi điện mơ hồ nhạt đi một chút, sắc mặt bọn Trường Mi trưởng lão cũng tái đi càng nhiều. Lực lượng mang tính hủy diệt của Hỏa Liên làm cho sâu trong linh hồn họ cũng vang lên những âm thanh răng rắc đầy kinh khủng.

Dưới vô số ánh mắt chằm chằm quan sát, Tam Sắc Hỏa Liên đột nhiên xoay tròn nhanh dần, khiến cho Lôi quyền cự đại càng lúc càng ảm đạm. Rồi đột ngột, dưới ánh mắt khiếp hãi của bọn Trường Mi trưởng lão, vô số những khe nứt chằng chịt lan ra trên Lôi quyền, khiến nó phát ra vài tiếng răng rắc rồi ngay tức khắc vỡ tung tóe thành vô số điểm sáng màu bạc nhỏ.

Đại trận kết hợp uy lực như thế, đám Trường Mi trưởng lão dốc toàn lực như thế, mà cư nhiên vẫn không chịu nổi sự khủng bố của Hỏa Liên.

Nếu lấy thực lực bản thân Tiêu Viêm thi triển Tam Sắc Hỏa Liên, thì khó mà đạt được hiệu quả như vậy. Nhưng bây giờ, hắn đang mượn lực lượng của Thiên Hỏa Tôn Giả, thực lực hiện tại cực kỳ kinh khủng, thi triển Tam Sắc Hỏa Liên uy lực vô cùng đáng sợ. Bởi Phật Nộ Hỏa Liên vốn tăng trưởng theo trình độ của Tiêu Viêm, thực lực hắn tăng bao nhiêu thì đấu kỹ cũng cường hãn vô bì bấy nhiêu.

Chỉ cần lực lượng của Tiêu Viêm không ngừng nâng cao, thì uy lực của Phật Nộ Hỏa Liên cũng sẽ không ngừng lớn mạnh, càng ngày càng trở nên lợi hại.

Phụt!

Lôi quyền cự đại nổ tung thành tro bụi, bọn Trường Mi trưởng lão cũng nhất tề phun máu, ánh mắt tràn ngập kinh hãi. Mấy lão già này không thể ngờ được, hợp lực của ba người họ, lại thêm cả Cửu Thiên Lôi Ngục trợ trận, mà vẫn không thể nào chống đỡ nổi đóa sen lửa khủng khiếp kia của Tiêu Viêm.

Lôi quyền to lớn tan nát, đóa sen lửa ba màu cũng nhọt nhạt hẳn đi, nhưng vẫn không hề tiêu biến, mà ngay lập tức hóa thành một vệt sáng, vun vút xuyên vào mây đen mà đi.

Trường Mi trưởng lão thấy vậy run lên bần bật, vội vã kết xuất thủ ấn, vài đạo lôi trụ thô to từ trong mây đen tức khắc bắn ra, xông thẳng vào Hỏa liên.

Luồng sét to lớn đánh mạnh vào bông sen lửa, nhưng vẫn không cách nào làm cho nó dừng lại hẳn, từng lưỡi lửa nhỏ như đầu ngón tay quét ra, trực diện đón nhận lôi trụ, đốt nó thành hư vô, khiến vô số người phải kinh hồn thất sắc.

Sấm sét liên miên, nhưng không làm sao chống đỡ nổi Hỏa Liên. Sen lửa vẫn bốc cháy ngùn ngụt, tạo thành một vệt sáng rực kéo dài trên không trung, đâm thẳng vào trong Lôi Vân.

- Thiên Cương Đường, triệt trận!

Nhìn Hỏa Liên đâm thẳng vào Lôi Vân, Trường Mi trưởng lão co rụt con người, kinh hãi hét lớn.

Ừng, oàng, oàng!

Tiếng thét còn chưa tiêu tan, những cường giả của Phong Lôi Các còn chưa kịp hoàn hồn, đã nghe vô số những âm thanh vang dội rung trời chuyển đất từ trong đám mây truyền ra.

Biển lửa ngập trời, sóng lửa cuộn cuộn lan tràn!

Dưới lực trùng kích kinh hồn của tầng tầng sóng lửa, Lôi Vân chỉ cầm cự được trong phút chốc, rồi tức thì tan vỡ, lộ ra một tia lôi điện thật nhỏ.

Lôi Vân này chính là do những cường giả của Phong Lôi Các phối hợp với Đấu khí của bọn Trường Mi trưởng lão tạo thành. Vì thế, bọn họ lập tức bị ảnh hưởng, thổ huyết đương trường, sấm chớp vốn đang tràn ngập không trung tức thời biến mất.

Vô số những âm thanh vang vọng lại từ phía Thiên Thành, kiến trúc trong thành đang rùng rùng nứt nẻ rồi sụp đổ. Hàng loạt người đứng trên đó té ngã rơi xuống, đồng loạt trào máu. Người trong Thiên Thành toát mồ hôi lạnh, màn mưa trắng xóa đất trời trong phút chốc bị biển lửa thiêu đốt tiêu tan vô ảnh. Vạn dặm sáng trong không một gợn mây.

- Trời ạ! Ngay cả ba Đại trưởng lão Phong Lôi Các xuất thủ, bày ra Cửu Thiên Lôi Ngục Trận, cũng không vây được hắn sao?

- Tên Tiêu Viêm này, quả thật khủng khiếp!

- Lấy sức một người chống lại ba đại trưởng lão của Phong Lôi Các và hàng loạt cường giả như thế, nhất định hắn sẽ nổi tiếng toàn Bắc Vực cho mà xem.

- Ha ha! Thật sự thống khoái, thống khoái a! Lần này cất công tới đây, quả không uổng phí! Bình sinh trong những người trẻ tuổi mà ta từng gặp, chỉ sợ không có ai là đối thủ của tên Tiêu Viêm này cả!

- Nghe nói Phong Lô Các có Phượng tiểu thư, thiên phú tu luyện kinh thể hải tặc, là nhân tuyển số một của cho vị trí đứng đầu Đông Các cường đại. Nếu nàng ta xuất thủ, có đánh lại Tiêu Viêm không nhỉ?

Khi trong thành vang lên trận trận âm thanh rì rào bàn tán, thì trên bầu trời, đám ba người trưởng lão Trường Mi thân thể cứng đờ, mặt mày trắng bệch, hơi thở suy yếu. Lô Vân bị đánh tan, đối với bọn họ mà nói, đã tạo thành tổn thương quá lớn.

- Rút lui thôi!

Trường Mi trưởng lão bàn tay run rẩy, mắt một lúc mới nghiêng răng quát khê.

- Đã bức ta ra tay khỏ chiến như vậy, các người còn định để ta quay về tay không nữa ư?

Tiêu Viêm cười nhạt, nhãn thần ngưng trọng, một cỗ linh hồn lực bàng bạc che phủ đất trời tức thì xuất hiện, trong nháy mắt xuyên qua không gian, dũng mãnh ập vào những thân hình vốn đang vô cùng suy yếu của ba người Trường Mi.

Hự.. hự..! Phụt..!

Thân thể đã rã rời hết mức, lại chân thương nặng nề, thì ba người Trường Mi trưởng lão làm sao chống đỡ nổi, lập tức lại phun máu, bắn ngược ra sau. Nạp giới trên bàn tay cũng bị chấn văng ra, được Linh Hồn Lực của Tiêu Viêm bao bọc lấy kéo về phía hắn.

Nhìn thấy Nạp giới bị đoạt, Phong trưởng lão giận dữ vô cùng, định há miệng gào thét gì đó, thì Trường Mi trưởng lão mặt mũi âm trầm đã giơ tay ngăn lại.

- Chạy!

Một tiếng quát chói tai vang lên, chút Đẩu khí còn sót lại trong cơ thể ba người nhất tề phát ra, hóa thành ba đạo lôi quang, phân ra làm ba hướng chạy khỏi Thiên Thành, trong phút chốc đã mất hút nơi chân trời.

Yên lặng nhìn đám Trường Mi trưởng lão bỏ chạy, Tiêu Viêm khẽ giơ tay

chộp lấy ba cái Nạp giới. Không phải hẳn không muốn diệt sạch ba lão già này, mà vì bọn họ lúc nào cũng dính chặt như sam, muốn bức họ đến tình trạng đó, chỉ sợ là cá chết lưới rách, được không bằng mất. Hẳn đủ sức đánh chết bọn họ, nhưng cái giá phải trả nhất định sẽ rất lớn.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn ba cái Nạp giới, Tiêu Viêm nâng tay lên, mượn Linh Hồn Lục của Thiên Hỏa Tôn Giả mà xóa đi toàn bộ những ấn ký linh hồn trong đó.

Linh hồn ấn ký tiêu tan, thì linh hồn của Tiêu Viêm cũng liền xâm nhập. Sau một thoáng, trên tay hắn bỗng xuất hiện ba quyển trục lấp lánh ánh bạc tỏa sáng.

- Quả nhiên là mấy lão gia hỏa này cất giữ!

Ba cái quyển trục màu bạc này hoàn toàn giống với quyển trục mà hắn lấy được từ Trầm Vân, thậm chí những đường nét hoa văn đều giống nhau như đúc. Hiển nhiên, ba quyển trục này cũng là một phần trong Tam Thiên Lô Huyền Thân, không biết nếu kết hợp với quyển của hắn nữa, thì có thể trở thành một bộ hoàn chỉnh hay không.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm có chút khản trương, nhưng hắn cũng không đại gì ở đây mà thử. Khẽ lật tay cất ba quyển trục đó vào nạp giới, Tiêu Viêm quắc mắt như mặt trời rực lửa, âm trầm chậm rãi hướng đến chỗ Hồng Thiên Khiếu đang giằng co với khôi lỗi Địa Yêu ở đằng xa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đối với lão gia hỏa này, Tiêu Viêm vô cùng chán ghét. Hắn biết, tin tức Trầm Vân bị hắn giết, là do lão già này truyền ra, Phong Lô Các nắm tin tức của hắn, cũng từ lão già này.

Hôm nay tuy hắn không giết được đám ba người Trường Mi trưởng lão, nhưng riêng lão già Hồng Thiên Khiếu này, nhất định phải chết!

Hồng Thiên Khiếu đang giao chiến với khôi lỗi Địa Yêu đằng xa lúc này cũng đã nhận thấy đám Trường Mi trưởng lão bỏ chạy, mặt mũi vô cùng khó coi rửa thắm:

- Ba lão rùa đen chết tiệt! Khốn kiếp!

Lòng rít gào giận dữ, Hồng Thiên Khiếu vừa xuất chiêu mạnh mẽ đẩy lùi khôỉ lổỉ Địa Yêu ra, thì lập tức cảm giác được một ánh mắt lạnh lùng tràn ngập sát ý từ xa nhìn chăm chăm vào lổỉ.

Nhận thấy sự thù địch trong ánh mắt kia, Hồng Thiên Khiếu mặt mày trắng bệch, mồm miệng méo xệch. Bỗng dung lổỉ chợt nhận ra một chuyện, là lổỉ đã chọc đến một đối thủ đáng sợ như thế nào!

-----oOo-----

Chương 974: Giết Chết Hồng Thiên Khiếu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đấu khí đỏ rực như ngọn lửa, tản ra nhiệt độ nóng bỏng bao bọc Hồng Thiên Khiếu bên trong. Đại đao dài hơn trượng trong tay lổỉ mạnh mẽ huy vũ, phát ra tiếng gió rít gào, mang theo đao mang bỏng cháy, mãnh liệt chém mạnh vào thân thể của khôỉ lổỉ Địa Yêu.

- Choang! Choang!

Dưới sức lực toàn thân của Hồng Thiên Khiếu, lưỡi đao hung hăng chém lên người Địa Yêu, khiến cho thân thể màu bạc cũng phải xuất hiện những vết thương, nhưng lại không có chút máu tươi nào. Đối với thương thế loại này, Địa Yêu cũng không thèm chú ý, nắm tay chợt phát ra những tiếng nổ trầm thấp, đâm thẳng vào người Hồng Thiên Khiếu, làm cho lổỉ phải chật vật né tránh. Lổỉ dù sao cũng không có tấm thân vô cảm như Địa Yêu, chẳng biết đau đớn là gì cho được!?

Liếc mắt nhìn về phía Tiêu Viêm đang chậm rãi đạp bước hư không mà đến, vẻ mặt khó coi của Hồng Thiên Khiếu lại càng thêm âm trầm. Lổỉ gầm lên một tiếng, đại đao trong tay múa lên như cuồng phong, đao mang sắc bén, chém bặt bàn tay của Địa Yêu ra.

- Hỏa Toái Đao!

Đấu khí đỏ rực điên cuồng ngưng tụ trên thanh đại đao, Hồng Thiên Khiếu trợn mắt lạnh lùng, hung hăng chém xuống. Đao mang xé toạc không gian, bổ phập vào vai của Địa Yêu, nhất thời, ngay chỗ lưỡi đao đỏ rực ăn sâu

vào chùng nửa thốn, khói trắng mù mịt bốc ra.

- Binh! Binh!

Đôi với công kích này, cặp mắt của Địa Yêu vẫn vô hồn như trước, mặc kệ đại đao trên vai, nắm tay bạc co lại rồi tung ra, nện vào lồng ngực Hồng Thiên Khiếu.

- Hự!

Một quyền mạnh mẽ giáng tới, lực đạo vô cùng khủng khiếp ào ào tuôn ra, Hồng Thiên Khiếu không nhịn nổi phải rên lên một tiếng, toàn thân chấn động, liên tục lui bước, nghiêng răng nuốt xuống một ngụm máu tươi đang chờ chực trào ra.

- Dám đả thương khôỉ lỗi của ta sao! Chết đi!

Cước bộ vừa mới ổn định, Hồng Thiên Khiếu chưa kịp biến chiêu, thì một âm thanh lạnh lùng băng giá đột ngột từ phía sau vang lên. Âm thanh vừa truyền vào tai, đồng tử Hồng Thiên Khiếu đã co rút lại, vội đưa mắt nhìn về phía Tiêu Viêm đang trước, chỉ thấy đao đao tàn ảnh đang từ từ tiêu tán.

Nhìn những tàn ảnh kia tan đi, trong lòng lão chột không rét mà run. Còn chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó, một đạo kinh phong mãnh liệt kinh hồn đã ập đến từ phía sau.

Lòng vô vàn kinh sợ, Hồng Thiên Khiếu vội vã xoay người, đại đao rục rủa trên tay ngưng tụ toàn bộ Đấu khí trong người không do dự chém mạnh xuống.

Roẹt!

Đao mang sắc bén một đường thẳng băng chém xuống, va chạm thẳng vào một cái Linh Hồn Khí Toàn Pháo cực đại, khiến nó thoáng ngừng lại. Khi cánh tay Hồng Thiên Khiếu còn đang run rẩy, thì Linh Hồn Khí Toàn Pháo đã âm âm nổ tung. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chám com.

- Bình bình!

Lãng khí vô hình khuếch tán, rốt cuộc cũng chấn cho Hồng Thiên Khiếu

phụt máu, không thể nín nhịn. Lão bắt chấp máu tươi tuôn chảy, vội vàng mở miệng:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ! Đây vốn là ân oán của huynh đệ với Phong Lôi Các mà. Không quan hệ đến lão phu! Lão phu cũng bị bọn họ ép bức thôi!

- Lão nghĩ ta tin sao..?

Tiêu Viêm nhìn Hồng Thiên Khiếu, trên mặt toát ra vẻ châm chọc nhàn nhạt. Lão gia hỏa này, trốn tránh trách nhiệm cũng thật là nhanh!

Hồng Thiên Khiếu thấy biểu hiện của hắn như vậy, lập tức biến sắc, nhãn châu xoay chuyển, vội vã cướp lời:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, việc này quả thật do Hồng gia chúng ta không đứng trước. Chỉ cần người mở miệng, Hồng gia ta tuyệt đối cam tâm tình nguyện bồi thường tổn thất mà!

Tiêu Viêm đột nhiên dừng chân, tỏ vẻ quan tâm:

- Bồi thường sao?

Nhìn thấy Tiêu Viêm tựa hồ có chút hứng thú, Hồng Thiên Khiếu trong bụng mừng thầm, vội gật đầu, tuy nét mặt thành thành khẩn khẩn, nhưng lòng âm thầm mừng rỡ chứ hẳn không thôi.

"Nghe lão gia hỏa Ngô Lôi nói lúc trước, lực lượng mà tên tiểu tử này có được là tới từ một cái linh hồn. Như vậy, chắc hẳn hẳn không thể nào giữ nguyên trạng thái này quá lâu được, không bao lâu hẳn sẽ suy yếu dần, đến lúc đó ta một kích là giết chết tươi. Tên tiểu tử này, hại Hồng gia ta quá thảm, mà hắn cũng chẳng phải kẻ nhân từ gì, Hồng gia muốn hòa giải với hắn tất không dễ dàng. Thằng nhóc này, phải giết!"

Vô số ý nghĩ oán độc xoay chuyển trong đầu lão, nhưng vẻ mặt Hồng Thiên Khiếu lại tươi cười, nhũn nhặn không chút kiêu căng:

- Ha hả! Chỉ cần Tiêu Viêm huynh đệ có ý định này, Hồng gia ta nhất định tận sức. Chỉ cần có thể hóa giải ân oán giữa chúng ta, đến lúc đó hóa thù thành bạn, không chừng lại trở thành bằng hữu đó!

Tiêu Viêm làm như trầm tư suy nghĩ một lát sau mới gật đầu:

- Có vẻ theo lời Hồng lão tiên bối là tốt nhất...

Hắn còn đang nói chưa dứt lời, nhãn thần đột nhiên lạnh lẽo, Hồng Khiếu Thiên thềm hô không ổn, chưa kịp động thân thì một quyền thật mạnh đã tống tới, kinh phong rít lên ào ào.

- Tiêu Viêm, tiểu tử hỗn đản, dám lừa lão phu?

Cảm thụ quyền phong như gió lốc từ sau đánh tới, Hồng Thiên Khiếu nổi giận đùng đùng, gầm lên một tiếng, đại đao trong tay chém ngược ra sau, choang một tiếng liền đụng ngay vào tay của Địa Yêu. Thế nhưng khôi lỗi này không hề lùi lại mà còn bước về trước một bước, song thủ mở rộng, ôm chặt lấy Hồng Thiên Khiếu.

Tứ chi bị khóa chặt, Hồng Thiên Khiếu nhất thời kinh hoàng, điên cuồng vùng vẫy, Đấu khí đỏ rực từ trong cơ thể như núi lửa phun trào. Thế nhưng Địa Yêu dưới lệnh của Tiêu Viêm vẫn gắt gao kèm chặt lão, mặc kệ Đấu khí nóng bỏng thiêu đốt.

- Muốn giết ta sao, lão phu cũng không để các ngươi toại nguyện dễ dàng như vậy!

Bị Địa Yêu phong tỏa, biết Tiêu Viêm cũng có ý định phải diệt trừ mình, Hồng Thiên Khiếu mắt long lên sòng sọc, Đấu khí trong cơ thể cuộn cuộn sôi trào, nhất thời một cỗ lực lượng cường nộ ào ạt tuôn ra, xem dáng vẻ, có lẽ lão gia hỏa này muốn tự bạo rồi!

Dường như sớm đoán được Hồng Thiên Khiếu sẽ có bước này, Tiêu Viêm thân hình như quỷ mị lướt tới, Đấu khí trong cơ thể vận chuyển, nhãn thần lạnh lẽo, Bích Lục Hỏa Diễm phùng phùng bốc lên trên tay, rồi như một lưỡi dao nhọn, hung hãn đâm tới!

Xoẹt!

Một âm thanh cực nhỏ vang lên từ trên người Hồng Thiên Khiếu, khiến lão cứng đờ toàn thân, chậm rãi khó nhọc cúi đầu nhìn trên ngực, nơi đang có một bàn tay rực lửa xuyên suốt qua. Trong mắt lão, oán độc điên cuồng từ từ dâng lên rồi bất chợt ngừng hẳn.

Một kích đoạn đi sinh cơ của Hồng Thiên Khiếu, Tiêu Viêm vẫn lạnh lùng, đưa tay lên Thiên Linh Cái của lão, hung hãn chộp xuống một trảo, một Linh hồn mờ nhạt theo đó lập tức bị lôi ra.

- Tiêu tạp chủng Tiêu Viêm, hôm nay lão phu cùng chết với mi!

Linh hồn mờ nhạt của Hồng Thiên Khiếu vừa bị lôi ra, oán độc rống giận, nhưng nó còn chưa kịp tự bạo, thì một cỗ Linh Hồn Lực khác đã dũng mãnh thoát ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm bằng bạc bao phủ toàn bộ, kích thẳng vào Hồng Thiên Khiếu. Ngay lập tức, Linh hồn của Hồng Thiên Khiếu càng lúc càng mờ đi, thần trí trong mắt cũng dần dần thất tán.

Linh hồn công kích, vô cùng hung hiểm, vô ý một chút, thì không phải thần trí của đối phương bị thương mà chính thần trí của mình sẽ bị hại. Có điều Tiêu Viêm hôm nay mượn lực lượng Linh hồn của Thiên Hỏa Tôn Giả, cường đại hơn rất nhiều so với Hồng Thiên Khiếu, nên lần công kích này, trực tiếp chấn cho linh hồn của lão tan biến đi rất nhiều.

Nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của linh hồn Hồng Thiên Khiếu, Tiêu Viêm đưa tay nắm lấy, lực lượng Linh hồn mệnh mông trong cơ thể như thủy triều ủa vào, một hơi như cướp núi quét sạch đám tàn trí còn sót lại.

Khi những thần trí còn sót lại này đã tan biến hoàn toàn, Tiêu Viêm mới lấy ra một cái bình ngọc, đưa Linh hồn Hồng Thiên Khiếu vào đó, Vô Hình Hỏa Diễm lại hiện lên, phong kín miệng bình.

- Một Linh hồn Đấu Tông Ngũ tinh và thân thể, xem ra lần này thu hoạch cũng không tệ! Nếu có thêm một Ma hạch Thất giai, liền có thể luyện chế được một con khô lôi nữa. Dĩ nhiên cần phải có chút may mắn..!

Khẽ phát tay hút thi thể đang dần lạnh đi của Hồng Thiên Khiếu vào trong nạp giới, Tiêu Viêm nhíu nhíu mày lắm bầm.

Lần giao thủ này vốn ở trên không trung Thiên Thành, khiến cho vô số người nhìn thấy kết cục của Hồng Thiên Khiếu mà âm thầm nuốt khan. Tên tiểu tử này thủ đoạn quá sức ngoan độc... Hồng gia dưới tay hắn cơ bản là tiêu đời nhà ma rồi. Mất đi Lão tổ thủ hộ, thực lực Hồng gia nhất định sẽ tuột dốc không phanh.

Một gia tộc từng vô cùng hiển hách ở Thiên Thành, nay triệt để suy sụp dưới tay Tiêu Viêm. Hồng gia à Hồng gia, lần này các người đã phải thiết bản rồi.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm sau khi thu dọn tàn cục, cất Địa Yêu đi, liền phóng mắt nhìn về hướng Hàn gia, sau đó thân hình cũng từ từ tiêu biến.

Đứng trong một tiểu viện tịch mịch nằm sâu trong trang viên của Hàn gia, Hàn Tuyết nhìn Tiêu Viêm rời đi mà cười hờn hờ. Nàng đang định thi triển Đấu khí hóa cánh bay lên, thì một âm thanh chậm rãi vang vọng:

- Sau này Phong Lô Các hẳn sẽ không dám gây khó dễ với Hàn gia nữa! Chỉ cần bên ngoài ta còn tồn tại, Hàn gia sẽ vẫn bình an vô sự!

Nghe thanh âm này, Hàn Tuyết và Hàn Nguyệt quay phắt lại, mới nhìn thấy người thanh niên vừa biến mất lúc nãy, đã đứng đó tự bao giờ. Hàn Tuyết trong lòng loạn nhịp, tiến lên hai bước, mặt hoa khẽ ủ rũ:

- Huynh đi sao? Chắc sau này sẽ không trở về đây nữa!?

Tiêu Viêm cười cười:

- Ta đắc tội Phong Lô Các, nếu lộ ra quan hệ với các người, chỉ càng làm cho sự việc càng nghiêm trọng hơn. Ha hả! Cứ chờ đến khi nào ta có đủ lực lượng không cần phải ngán ngại Phong Lô Các nữa, thì ta nhất định sẽ trở lại Hàn gia! Hi vọng đến lúc đó, các người đừng có đuổi ta đi là được!

Hàn Tuyết răng ngọc cắn môi mọng, thân thể mềm mại khẽ run rẩy như sắp ngất đi. Nàng mơ hồ có cảm giác, hôm nay chia tay, ngày sau có thể thật khó mà gặp lại!

Hàn Nguyệt than nhẹ, tiến lên ngang người Hàn Tuyết, nhìn Tiêu Viêm nhỏ nhẹ kính cẩn:

- Tiêu Viêm! Cảm ơn huynh, ân tình này Hàn gia khắc cốt ghi tâm!

- Hàn Nguyệt học tử khách khí rồi. Ta chỉ giải quyết một chút mâu thuẫn do mình tạo ra mà thôi.

Tiêu Viêm cười khẽ, rồi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hàn Tuyết, than

thầm trong lòng, chấp tay lại:

- Thay ta gửi lời chào đến Hàn Trùng đại ca! Các người chính là những bằng hữu đầu tiên mà Tiêu Viêm này kết giao từ khi đặt chân đến Trung Châu! Cáo từ, hẹn ngày tái nạm!

Thân hình Tiêu Viêm khẽ lay động, rồi chậm rãi tan đi.

Ngẩn ngơ nhìn nơi Tiêu Viêm vừa đứng, lời còn đó mà người nay đâu, lòng Hàn Tuyết quặng thắt, nhịn không được nhào vào lòng Hàn Nguyệt khóc nức nở.

Tại cửa viện, Hàn Không vội vã xuất hiện, bất quá chỉ thấy ngoài Hàn Tuyết đang ôm Hàn Nguyệt khóc lóc ra, không còn ai cả, đành thờ dài, đưa mắt nhìn trời xa, lâm bảm:

- Tiêu Viêm tiêu hữu, ân tình này, Hàn gia ta tâm lĩnh, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ hồi báo tận tình!

-----oOo-----

Chương 975: Linh hồn tàn ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời Thiên Bắc Thành, thân hình Tiêu Viêm chỉ chốc lát dừng lại rồi chọt thờ dài một tiếng, thân hình vừa chuyển, liền hóa thành một đạo lưu quang, thiểm lược hướng về phía xa chân trời.

Lúc bay xa gần trăm dặm, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên ngừng một chút, khí thể bàng bạc kia tràn ngập trong cơ thể, nhất thời giống như là miếng bọt biển bị ngâm nước, nhanh chóng biến mất.

"Đã đến giờ rồi sao?"

Cảm giác được lực lượng trong cơ thể đang nhanh chóng yếu dần, Tiêu Viêm cười khở một tiếng, ánh mắt đảo qua xung quanh, sau đó thân hình vừa động, liền rơi xuống phía dưới một chỗ quái thạch san sát phía trên ngọn núi.

"Người lần này thi triển lực lượng quá mức hung mãnh, làm cho cơ thể xuất hiện một ít thương thế, hay là trước tiên nên nhanh chóng chữa thương đi, năng không sợ là sẽ lưu lại di chứng. Mặt khác, về sau nếu không phải lúc mấu chốt, có lẽ ít nên mượn lực lượng linh hồn của ta. Qua nhiều ngày ta phát hiện, mỗi một lần sau khi người thi triển linh hồn lực của ta, thì sẽ lưu lại ở trong cơ thể người một chút linh hồn tàn ấn của ta. Thứ này nếu có nhiều hơn mà nói, e rằng sẽ khiến cho khối thân thể của người đối với linh hồn của mình sẽ sinh ra kháng cự tính, đến lúc đó, linh hồn không thể dung hợp hoàn mỹ cùng thân thể, người muốn khóc cũng không kịp" Sau khi Tiêu Viêm hạ xuống, thanh âm Thiên Hỏa Tôn Giả hơi có chút ngưng trọng, truyền đến.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi biến sắc. Trong khoảng thời gian này, hấn mơ hồ cũng có thêm một chút cảm giác này, nhưng cũng không đặt nặng lắm. Lúc trước hấn cũng nhờ vào linh hồn lực của Dược Lão, nhưng vẫn chưa xuất hiện loại tình huống này.

Tuy rằng không rõ ràng lắm đây là có chuyện gì, nhưng Tiêu Viêm vẫn gạt đầu. Thiên Hỏa Tôn Giả không phải hại hấn, nếu đã nói như vậy, tự nhiên không phải là nói chuyện đe dọa.

"Xem ra loại mượn lực lượng người khác cũng có không ít di chứng, ngày sau phải cẩn thận một ít a!" Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, ở trong lòng âm thầm nói.

Đem chuyện này ghi nhớ trong lòng, Tiêu Viêm ánh mắt lướt qua chung quanh, chợt thân hình vừa động, bất ngờ xuất hiện trên vách đá ở ngọn núi kia. Trọng Xích huy động, giống như cát đậu hủ, đá vụn bay vụn ra, liền mở ra một cái động nhỏ. Trước mắt phải đem thương thế trong cơ thể chữa trị. Dù sao tuy nói vừa đánh tan Phong Lô Các – Bắc, nhưng nói vậy bọn họ cũng không phải từ bỏ ý đồ, bất quá Tiêu Viêm cũng không sợ. Trung Châu to lớn như thế, bắc vực này cũng được mở mang vô tận, Phong Lô Các tuy cũng là thế lực một phương, nhưng bên trong bắc vực này, thế lực có thể cùng chúng đối địch, cũng không phải hiếm. Hấn chỉ phải rời khỏi phạm vi thế lực của họ, thì bọn họ cũng không có cách bắt được.

Về phần để Hàn gia áp chế lần này, một lần với hấn là đủ rồi. Người khác cũng biết, giao tình mình cùng Hàn gia cũng không sâu, Phong Lô Các kia cũng không có ngu ngốc mà làm ra những động tĩnh này thêm. Dù sao đến

lần thứ hai mà nói, không chỉ sẽ bị miệng lưỡi người đời, hơn nữa Hàn gia chỉ sợ cũng thật sự sẽ điên cuồng đứng lên, sẽ cản trở lại, huống chi cái này còn là uy tín danh dự Hàn gia tại Thiên Bắc Thành.

Trong lòng hiện lên đạo ý niệm này, Tiêu Viêm thân hình vừa động, liền tiến vào bên trong sơn động, sau đó nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống. Từ trong nạp giới lấy ra một khối đan dược, nhét vào trong miệng, hai tay kết xuất ra ấn kết tu luyện, chậm rãi tiến vào trạng thái chữa thương.

Lần này Tiêu Viêm chữa thương ước chừng kéo dài gần ba ngày. Trong ba ngày này, hãn cơ hồ là đem thân thể trong ngoài kiểm tra qua một lần, quả nhiên là đã nhận ra một ít linh hồn tàn ấn nhàn nhạt. Trong hơi thở còn sót lại loại linh hồn này, cơ hồ khó cảm nhận được, nhưng đã xâm nhập vào trong nhân thể. May mà hiện giờ linh hồn khí tức này còn sót lại cũng không nhiều, nếu không mà nói hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

"Quả nhiên thứ này cũng thật phiền toái!"

Sau khi phát hiện linh hồn tàn ấn này, Tiêu Viêm cũng đành thở dài một tiếng. Hơn nữa khi hãn thử thăm dò, đã sử dụng đấu khí thậm chí đem dùng đến dị hỏa nhưng vẫn thất bại. Nụ cười khổ không khỏi được càng đậm. May mà phát hiện việc này sớm, bằng không về sau cái linh hồn tàn ấn này nhiều lên, hãn chỉ sợ cũng chỉ có thể thoát ly thân thể này, cùng Thiên Hỏa Tôn Giả giống nhau, đều là linh hồn thể.

Tuy rằng linh hồn tàn ấn này không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là sự phiền toái. Lấy tính cách của Tiêu Viêm, tự nhiên không dễ dàng tha thứ cho loại phiền toái trí mạng này tồn tại bên trong tại trong cơ thể. Bất quá khi hãn sử dụng các loại phương pháp đều thất bại, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Bên trong sơn động, Tiêu Viêm chậm rãi khép chặt hai tròng mắt, giờ phút này hơi thở của hãn lại lần nữa hồi phục tới trạng thái đỉnh phong, giờ tay nhắc chân liền là có thể thấy đấu khí hùng hồn ở đầu ngón tay dập dờn. Cử tinh Đấu Hoàng, đích xác so với thất tinh mạnh hơn rất nhiều.

"Cái linh hồn tàn ấn này đích xác khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không có khả năng khu trừ, ta nhớ rõ, tựa hồ có một chút đan dược có thể đủ làm được" Mở ra hai mắt, Tiêu Viêm thấp giọng thì thào một tiếng, chột ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hắc sắc giới chỉ mà Dược Lão lưu lại.

Linh hồn lực lượng xâm nhập vào. Ở bên trong này, suốt đời Dược Lão cất chứa rất nhiều phương thuốc, đích xác là lưu cho Tiêu Viêm một cái bảo tàng. Từ một phương diện mà nói, thậm chí so với cốt linh lãnh hỏa còn càng thêm quý giá.

Vì có những dược phương này mà con đường luyện dược sư của Tiêu Viêm, trở nên thông thả hơn rất nhiều, bởi vậy có thể thấy được chúng rất trọng yếu. Tìm tòi giảng cơ gần một giờ, thân thể Tiêu Viêm vẫn duy trì không nhúc nhích, ánh mắt mạnh mẽ mở ra, trong mắt lộ ra một chút kinh hỉ ý, bàn tay nhoáng lên một cái, một quyển trục màu đen mang phong cách cổ xưa liền xuất hiện ở trong tay.

"Thanh Hồn Đan, đan dược Lục phẩm cao giai, có thể tẩy trừ hết thảy những gì không thuộc về linh hồn lực bản thân trong cơ thể, hơn nữa còn có công hiệu chăm sóc, bồi dưỡng linh hồn. Tài liệu luyện chế khoa: Thanh Thể Thảo, Băng Hỏa Dung Hồn Quả, Thủy Linh Liên Tử"

Lực lượng Linh hồn xâm nhập vào quyển trục, đem tư liệu trong phương thuốc, toàn bộ khắc ở trong óc, đợi đến Tiêu Viêm nhìn thấy công năng Thanh Hồn Đan kia, nụ cười trên khuôn mặt càng trở nên nồng đậm hơn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Lục phẩm đỉnh cấp, cấp bậc thật ra không thấp, bất quá hẳn vẫn có thể luyện chế ra. Về phần những tài liệu này có chút khó gặp, tìm kiếm vẫn có thể được, dù sao việc này không vội, trong cơ thể những linh hồn tàn ấn này còn chưa có tác hại gì, vẫn đủ thời gian" Đem phương thuốc khe khẽ đọc kỹ một phen, Tiêu Viêm cũng là thấp giọng tự lẩm bẩm nói.

Có được biện pháp giải quyết, trong lòng Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem phương thuốc thu vào nạp giới. Thoáng trầm ngâm, bàn tay hắn thoáng động, đem bốn quyển trục màu bạc xuất hiện ở trước mặt.

Cả quyển trục sáng như ngọc, vô số loại tơ máu lan tràn tựa như huyết mạch, mơ hồ nhìn lại, lộ ra một chút cảm giác huyền diệu. Bốn cuốn quyển trục này, tự nhiên đó là Tiêu Viêm từ trong tay bốn vị trưởng lão Phong Lô Các - Bắc đoạt được.

Nói vậy ba cuốn này hẳn là những công pháp khác của "Tam Thiên Lô Huyền Thân"

Tiêu Viêm xuất ra ấn kết, gọi yêu khôi ra, sau đó đem quyền trục ném đi. Người này nhanh chóng bắt lấy và đem nó mở ra theo lệnh của Tiêu Viêm.

Oanh! Oanh! Oanh!

Không ngoài sở liệu, bên trong quyền trục, đều là ẩn giấu một đạo lôi đình lực hung hãn.

Nhìn thấy một màn chân bay kia, đem vách núi sơn động lồm xuống một khoảng cách yêu khô một trượng, hấn không khỏi hắc hắc cười lạnh nói: "Những tên gia hỏa Phong Lôi Các này, đều là âm hiểm a!" Bàn tay khẽ động, đem ba cuốn quyền trục màu bạc hút vào trong tay, Linh hồn lực lượng Tiêu Viêm nhanh chóng chui vào.

Linh hồn lực lượng tiến vào trong quyền trục, cùng không gian bên trong quyền trục của Trầm Vân kia không có sai biệt. Ở không gian phía dưới kia, đều được một cái Lôi Đình Lôi Trì che kín. Tiêu Viêm tựa như ngựa quen đường cũ, hủy diệt đi những lực lượng linh hồn ấy biến thành lôi đình lực, cuối cùng, trên mặt hồ trong suốt, lại lần nữa xuất hiện một ít kiểu chữ lôi đình huyền ảo.

Cẩn thận đem toàn bộ kiểu chữ này ghi tạc trong đầu, linh hồn lực lượng Tiêu Viêm mới rời khỏi, sau đó tuân tự tiến vào quyền thứ ba, quyền thứ tư...

Ước chừng nửa giờ sau, linh hồn lực lượng Tiêu Viêm mới chậm rãi từ bên trong quyền trục thứ tư rời khỏi, chợt nhắm lại hai mắt, trong đầu sửa sang lại những thông tin, tựa như sở hữu sinh mệnh lực giống như loại kiểu chữ lôi đình huyền ảo.

Sửa sang lại giằng co chừng mười phút, Tiêu Viêm mở ra hai mắt, lông mày cũng chậm rãi nhú lại. Bên trong bốn quyền trục, lôi đình kiểu chữ dung hợp cùng một chỗ, đích xác là một bản đầy đủ, nhưng không tại sao Tiêu Viêm khó có thể từ chúng lấy được cái gọi là phương pháp tu luyện.

Loại cảm giác này, liền giống như chiếm được một cái bảo rương, nhưng lại thiếu cái chìa khóa.

"Chìa khóa..."

Trầm tư trong giây lát, bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ nắm chặt lại. Quả thật là khuyết thiếu một cái chìa khóa có thể đem kiêu chử lôi đình huyền ảo này chuyển hóa thành phương pháp tu luyện, nhưng về phần chìa khóa đến tột cùng là vật gì, hắn cũng là không biết rõ, e rằng có thể biết đến, cũng chỉ có người đứ tư cách tu luyện trong Phong Lôi Các biết. Nhưng rõ ràng người ta không có khả năng đem loại bí mật này cho hắn biết.

"Ai, đồ vật chết tiệt này!"

Hung hăng cắn chặt răng, Tiêu Viêm nhin không được mắng một tiếng. Mát nhiều công sức như vậy, kết quả làm chỉ có thể nhìn không thể luyện địa giai cao cấp đấu kỹ này ở trong tay, quả thực chính là tra tấn người a.

Một cái đồ vật rách nát này lại nhiều phiền toái như vậy! Ít hôm nữa sau khi ta lấy được Tam thiên diễm viêm hỏa, sẽ đánh cho Phong Lôi Các các người phải giao ra phương pháp tu luyện" Cực kỳ bất đắc dĩ đem quyền trực thu vào nạp giới, Tiêu Viêm tức giận bất bình mắng.

"Thứ này cũng chỉ có thể tạm thời đặt ở một bên, hiện giờ đắ tội Phong Lôi Các, chỉ có thể trước mắt né tránh đầu sóng ngọn gió, tìm một thành thị có "Không gian trùng động", đi khỏi khu vực này. Bắc vực lớn như vậy, mặc dù là Phong Lôi Các cũng có địa phương không với tay đến được, đợi khi thoát ly phạm vi thế lực Phong Lôi Các, liền nhanh chóng tìm tài liệu để luyện chế thân hình cho Thiên Hỏa Tôn Giả. Đây tuyệt đối là một trợ lực tuyệt đại, hơn nữa ta cũng phải nghĩ biện pháp mau chóng đột phá Đấu Hoàng, tiến vào cảnh giới Đấu Tông, tốt nhất, là ở trước Đan hội đạt tới" Tiêu Viêm đứng dậy, đem Địa Yêu Khôi cũng thu vào nạp giới, ở trong lòng thì thảo lắ mắ.

Trong lòng xác định kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không dừng lại thêm, sau lưng xuất hiện một đôi cốt dực từ từ mở ra, chợt rung lên, đó là hóa thành một đạo lưu quang, thoắng hiện ở đắng xa, cuối cùng biến mất ở phía xa phía chân trời.

-----oOo-----

Chương 976: Thiên Sơn Huyết Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hóa Cốt Thành, là tòa thành thị với quy mô không thua kém gì Thiên Bắc Thành, nhưng lại có khoảng cách khá xa so với Thiên Bắc Thành, cơ hồ có thể xem như là một thế lực bên ngoài của Phong Lô Các

Tòa thành thị này do một thế lực gọi là Hóa Cốt Môn nắm giữ, mặc dù bên trong vẫn còn nhiều thế lực khác nữa, nhưng không thế lực nào có thể cùng so sánh với Hóa Cốt Môn. Nhưng việc gì cũng có mặt trái của nó, mặc dù giữ vị trí đứng đầu có rất nhiều lợi ích mà những năm gần đây, tuy là bá chủ của Hóa Cốt Thành cũng vẫn có không ít thế lực khác đứng ra khiêu chiến.

Môn chủ Hóa Cốt Môn tu luyện công pháp Thủy hệ nên cũng có vài phần quý dị, khi cùng người khác giao thủ, chỉ cần hơi chút lơ là bị ám kinh đã xâm nhập vào cơ thể, lực lượng âm nhu liền triển khai, lúc này sẽ dẫn đến tình huống xương cốt cả người bị mềm đi, cho nên nhìn khắp phụ cận xung quanh tòa thành thị này, Hóa Cốt Môn vẫn rất có thanh danh.

Mà tòa thành thị này cũng là địa phương sau khi Tiêu Viêm rời khỏi Thiên Bắc Thành điên cuồng chạy đi, trên quang đường đi, hẳn đều chọn nơi thâm sơn cùng cốc mà chạy, mặc dù trong lòng buồn bực không thôi, theo hẳn tự suy đoán, chắc cũng dần thoát khỏi địa bàn của Phong Lô Các, hơn nữa hẳn cũng không quen với cuộc sống ở nơi đây, ngay cả lộ tuyến cũng không nhận ra, cứ chạy loạn như vậy cũng không phải là ý hay, nếu lúc trước đoạt được một phần bản đồ Bắc vực vào tay, thì giờ cũng không đến nỗi phải giống như con ruồi không đầu bay loạn xạ như thế này. Hơn nữa, hẳn muốn luyện chế được Thanh Hồn Đan thì đều cần phải có dược liệu, mà những thứ này thì phải tới các thành thị lớn mới có được, đồng thời cũng cần hỏi thăm chút thông tin tình báo.

Màu sắc chủ đạo bên trong Hóa Cốt Thành là một màu nhàn nhạt, nhìn qua liền giống như một tòa thành thị được dựng lên từ xương cốt vậy, trong lòng người xem không khỏi dâng lên một chút lạnh lẽo, bất quá nhân khí bên trong thành không vì vậy mà yếu đi, thanh âm náo nhiệt vang tới tận trời, cho dù là ở rất xa vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên sau mấy ngày điên cuồng chạy loạn, Tiêu Viêm đi vào thành thị nhân loại, cảm thụ được những tiếng ồn ào kia, hẳn không khỏi có chút thích ứng không kịp, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu rồi lững thững đi vào

bên trong thành.

Bản đồ Bắc Vực cũng không tính là vật gì hiếm có, nên Tiêu Viêm cũng không tốn quá nhiều sức lực liền được một gian thương điếm chuyên bán địa đồ, khi bước vào bên trong, nhìn thấy đồng bản đồ chất đầy kia, hắn liền có điếm thất thần, năm đó lần đầu tiên gặp Hải Ba Đông ở Gia Mã Đế Quốc thì tựa hồ cũng là tại bên trong một gian địa đồ thương điếm như thế này, mà hắn cũng nhờ đó mà chiếm được bức tàn đồ thứ hai về Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Nghĩ tới Tịnh Liên Yêu Hỏa, Tiêu Viêm không biết làm sao chỉ thở dài một hơi, sau khi hắn có được ba bức tàn đồ thì... vận khí cũng không còn tốt nữa nên không có được bức thứ tư, điều này làm cho hắn cực kỳ tiếc nuối, Tịnh Liên Yêu Hỏa bài danh thứ ba trên Dị Hỏa bảng, ngay cả Dược Lão cũng chỉ mới nghe tên chứ chưa hề được nhìn thấy, bởi vậy cũng có thể thấy được mức độ bí ẩn cũng cường hãn của thứ này, nếu như Tiêu Viêm thật sự có thể thu nó vào tay hơn nữa thôn phệ thành công thì thực lực tất nhiên sẽ tăng lên một cách điên cuồng, nhưng đáng tiếc điều đó lại không có thực.

Đem tiếc nuối trong lòng áp chế xuống, Tiêu Viêm chậm rãi đi vào thương điếm, bên trong điếm có một lão giả, bất quá cũng không phải cao nhân gì đó, trên khuôn mặt lão hiện lên nét khôn khéo của một thương nhân, Tiêu Viêm liếc mắt một cái, thực lực lão giả này vừa mới đạt tới Đấu Sư, thiên phú tu luyện như vậy cơ hồ có thể không cần quan tâm tới.

"*Vị tiểu huynh đệ này, muốn mua địa đồ sao?*" Nhìn thấy Tiêu Viêm bước vào, lão giả kia cũng vội vàng đứng dậy, cười híp mắt nói.

"*Cho ta một bản địa đồ Bắc vực đầy đủ nhất*" Tiêu Viêm gật gật đầu, tùy ý nói, ánh mắt thông thả mà cẩn thận đảo qua bên trong điếm, sau một lúc lâu liền thất vọng thu hồi tầm mắt, hắn nhưng thật ra còn có chút si tâm vọng tưởng chuyện năm đó tiếp tục xuất hiện.

"*Hắc hắc, tiểu huynh đệ, đây là bản đồ Bắc Vực mà ngươi cần, chính là do bản điếm chế tác ghi lại, chỉ bán với giá 3 vạn kim tệ*" Lão giả nhanh chóng từ bên trong một cái quày lấy ra một quyển trục có chút tinh xảo, đưa cho Tiêu Viêm, cười nói.

"*3 vạn kim tệ*" Nghe được cái giá này, Tiêu Viêm không khỏi đảo cặp mắt

trắng dã nhìn lão bản trước mặt, lão đúng là làm thịt người không lưu lại lực, tiện tay đem bản đồ mở ra kiểm tra một chút, quả thật cũng có ghi lại một chút, lại lười không muốn chấp nhất gì nên liền đem đủ số kim tệ đưa cho hắn rồi xoay người rời đi.

"Ha ha, tiểu huynh đệ chờ chút" Ngay khi Tiêu Viêm vừa xoay người thì lão giả kia đột nhiên kêu lên.

"Có chuyện gì nữa sao?" Tiêu Viêm nhướng mày, nói.

"Hắc hắc, ta xem tiểu huynh đệ thật sự rất lạ mặt a, chắc không phải là người của Hóa Cốt Thành này phải không? Chẳng lẽ cũng vì Thiên Mục sơn mạch và Thiên Sơn Huyết Đàm mà tới sao?" Lão giả cười nói.

"Thiên Mục Sơn Mạch? Thiên Sơn Huyết Đàm?" Nghe thấy hai cái tên này khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy sững sốt, cũng không phải bởi vì nó xa lạ mà bởi vì từ lúc hắn đặt chân vào tòa thành thị này đã không ít lần nghe thấy hai cái tên này, bắt quá đối với những ảo diệu trong chuyện này hắn lại không hề biết gì.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Viêm, lão giả cũng hơi ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu huynh đệ ngay cả Thiên Sơn Huyết Đàm cùng Thiên Mục Sơn Mạch cũng không biết sao?"

"Ta vừa mới đến Bắc vực cho nên cũng không quá quen thuộc, lão bản có thể nói một chút được không?" Tiêu Viêm tiện tay quăng một túi kim tệ lên quày, có chút hăng hái nói, đối với nguyên nhân có thể khiến cho Thiên Mục Sơn Mạch trở thành tiêu điểm của bao nhiêu người thế này, hắn cũng hơi có chút hứng thú.

"Thiên Sơn Huyết Đàm ở trên Thiên Mục Sơn Mạch tuyệt đối là đỉnh đỉnh đại danh a, dù cho là toàn bộ Trung Châu Bắc vực cũng có rất ít người là không biết chuyện này, nghe nói cứ mỗi ba năm, trên một miệng núi lửa của dãy núi này sẽ xuất hiện thiên địa năng lượng triệu tịch, mà sau khi triệu tịch qua đi, tại Thiên Sơn Đàm bên trong miệng núi lửa sẽ tràn ngập một loại hồng sắc dịch thể cực kỳ kỳ dị, nó chính là Thiên Sơn Huyết Đàm, huyết đàm này chỉ tồn tại trong vòng năm ngày sau đó sẽ biến mất" Lão giả cười tùm tùm đem kim tệ cất kỹ đi, sau đó nghiêm mặt nói.

"Tác dụng của huyết đàm này là gì?" Tiêu Viêm thản nhiên nói.

"Nghe nói có thể trợ giúp một ít cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong đột phá thành công, hơn nữa cho dù là cường giả Đấu Tông đi vào trong đó cũng có thể phát ra công hiệu tẩy tủy phạt cốt, làm cho thực lực đề thăng lên, chính vì huyết đàm kia có hiệu quả cực kỳ thần kỳ, cho nên cứ mỗi ba năm lại có vô số người từ Trung Châu Bắc Vực thậm chí ở các địa phương kéo đến, mà tháng sau lại vừa đúng kỳ hạn ba năm, cho nên mới có nhiều người kéo tới Thiên Mục Sơn Mạch, hắc hắc, bất quá bên trong Thiên Mục Sơn Mạch cực kỳ rộng rãi, trong đó lại có rất nhiều cao giai ma thú, đỉnh núi thì bị mây mù bao phủ quanh năm, cho nên nếu như tiêu huynh đệ muốn đi vào đó.... có thể tại chỗ lão phu mua địa đồ của Thiên Mục Sơn Mạch, vắn vắn chỉ có 4 vạn kim tệ, có bản đồ trợ giúp, người nhất định có thể đuổi theo những người phía trước đến đỉnh núi" Lão giả cười hắc hắc rồi nói, rốt cuộc thì đưa cái đuôi hắc đang giấu lòi ra.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút dở khóc dở cười, lão gia hỏa này nói nhiều như vậy hóa ra là muốn đẩy mạnh việc tiêu thụ địa đồ Thiên Mục Sơn Mạch, bất quá nếu những gì hắn nói là thật thì... Thiên Sơn Huyết Đàm kia thật đúng là có lực hấp dẫn không nhỏ, khó trách lại làm cho đám người trong thành thị này háng hái như vậy.

Mà hắn hôm nay cũng đã ở vào cửu tinh Đấu Hoàng, cách Đấu Tông cũng không còn xa, nếu như dựa vào tu luyện bình thường mà nói, muốn đột phá tất nhiên sẽ cần thời gian không ngắn, mà Tiêu Viêm hiện giờ lại không có nhiều thời gian như vậy.

Không nói tới việc thời gian diễn ra Đan hội chỉ còn hơn một năm, hưởng hồ hắn còn muốn giúp Thiên Hỏa Tôn Giả luyện chế thân thể, dựa theo lời của Dược lão lúc trước, cần có ba điều kiện để luyện chế thân thể, đầu tiên là Sinh Cốt Dung Huyết Đan, thứ hai là tinh túy huyết mạch của thất giai ma thú, thứ ba là hài cốt của Đấu Tông cường giả. Hai loại sau lấy năng lực hiện tại của Tiêu Viêm, để lấy được nó cũng không phải là việc quá khó, nhưng còn Sinh Cốt Dung Huyết Đan này lại là đan dược Thất giai đỉnh cấp, lấy luyện dược thuật của hắn hiện tại, trừ khi hắn có thể đạt tới cấp bậc Đấu Tông, nếu không....xác xuất thành công sẽ thấp đến đáng sợ.

"Tiêu huynh đệ, lão phu cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi, Thiên Sơn Huyết Đàm mặc dù hiệu quả thần kỳ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đủ cho mười người dùng mà thôi, nói cách khác, nếu như ngươi nằm ngoài mười người đứng đầu có được Thiên Sơn Huyết Đàm, cũng chỉ còn có thể nhìn

thấy một huyết đàm trống rỗng mà thôi, và lại tiếp tục chờ thêm ba năm nữa" Thấy Tiêu Viêm không biểu lộ thái độ, lão giả liền vội vàng nhắc nhở.

"*Án?*" Nghe được nhưng lời này, Tiêu Viêm cũng là ngẩn ra, chợt gật đầu cười, nếu quả thật đúng như lời này thì hẳn sợ là sẽ khởi hành trước tiên, hiệu quả thần kỳ của Thiên Sơn Huyết Đàm tất nhiên sẽ thu hút không ít cường giả, nếu như chậm chân, nói không chừng thật sự sẽ phải chờ tiếp đến ba năm sau. Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, lão giả liền cảm thấy vui sướng, liền lấy ra một quyển đồ chỉ, trong lòng thì cười hắc hắc. "*Lại làm thọt được một con dê béo, hôm nay tên này là người thứ mấy rồi nhỉ?*"

Đối với những suy nghĩ trong lòng lão giả, Tiêu Viêm tự nhiên là không biết, hơn nữa dù cho biết hẳn cũng sẽ lười mà không muốn so đó làm gì, theo hẳn xem xét thì bản đồ này có lẽ không nhiều tiến đến như vậy, nhưng so với việc biết được tình huống về Thiên Sơn Huyết Đàm thì lại có giá trị vượt xa cái giá này.

Tiền tay thanh toán kim tệ, Tiêu Viêm liền đem bản đồ thu vào nạp giới, sau đó liền đi ra ngoài trước ánh mắt tươi cười của lão giả kia. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Sau khi ra khỏi thương điểm, Tiêu Viêm lại dạo quanh một ít dục điểm trong thành, cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất cũng đã thu được Thủy Linh Liên Tử, là nguyên liệu cần thiết nhất để luyện chế Thanh Hồn Đan vào tay, mặc dù giá cả không tiện nghi, nhưng đối với việc nhanh chóng tiêu trừ linh hồn tàn ấn trong cơ thể mình, Tiêu Viêm tất nhiên sẽ không tiếc gì.

Sau khi dạo một vòng bên trong Hóa Cốt Thành, sau nhiều lần hỏi thăm, Tiêu Viêm cũng đã biết thêm rất nhiều về cái gọi là Thiên Sơn Huyết Đàm kia, lão giả kia xác thực cũng không có lừa gạt hẳn, vào tháng sau sẽ là thời điểm Thiên Sơn Huyết Đàm xuất hiện lại, cho nên hiện tại rất nhiều người Bắc Vực đều là nhắm về Thiên Mục Sơn Mạch mà đến.

Dừng lại tại một khách điểm bên trong thành, Tiêu Viêm dõi mắt nhìn về những nhân ảnh đang đi trên đường, mục tiêu của rất nhiều người nơi này đều là Thiên Mục Sơn Mạch.

"Cứ ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục một đêm, sáng mai ta sẽ động thân đi

trước tới Thiên Mục Sơn Mạch, nếu có thể nằm trong mười người tiến nhập Thiên Sơn Huyết Đàm, nói không chừng thật sự có thể giúp ta đột phá được tới Đẩu Tông"

Vừa nghĩ tới việc có thể đột phá, nội tâm Tiêu Viêm không khỏi bùng lên, Trung Châu này không hồ là vùng đất trung tâm của Đẩu Khí đại lục, những việc thần kỳ như vậy tại địa phương khác rất khó xuất hiện nhưng ở đây lại có. Bất quá nếu hiện nay nó đã xuất hiện thì Tiêu Viêm tất nhiên sẽ không có ý định buông tha.

-----oOo-----

Chương 977: Thiên Lô Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, Tiêu Viêm ở trong phòng sửa sang lại một chút rồi đi ra khỏi phòng, nhưng hấn vẫn chưa vội vã

Rời đi ngay mà lại đi lên lầu hai của khách điếm, tùy ý tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống

Trên lầu hai này rất đông người, bao gồm cả rờng rấn lẫn lộn, tin tức lưu thông tại nơi này rất mạnh. Tiêu Viêm sau khi gọi một hũ rượu liền tự rót và uống một mình, nhưng cái lỗ tai lại tạt trung vào cuộc tranh cãi âm ỉ của mấy người bên kia, mọi thanh âm cuộc tranh cãi đều được thu hết vào tai

Đúng như hấn dự đoán, tiêu điểm hiện giờ của toàn bộ Hóa Cốt Thành cơ hồ chính là đặt vào Thiên Sơn Huyết Đàm ở trên Thiên Mục Sơn Mạch, không ít người khi đang nói sắc mặt cũng đều đỏ lên, nét tham lam hiện rõ trên khuôn mặt, xem ra sức dụ hoặc của Thiên Sơn Huyết Đàm thật sự rất lớn

"Nghe nói lần này không chỉ Phong Lô Các mà còn có Vạn Kiếm Các và một ít thế lực tương đối mạnh cũng đều phái hạch tâm tinh nhuệ tới Thiên Mục Sơn Mạch, xem bộ dáng rõ ràng là hướng về Thiên Sơn Huyết Đàm mà tới a."

"..... Có dám quý kia tham gia vào thì sẽ khiến cho mười danh ngạch càng trở nên ít đi a....

Thiên Sơn Huyết Đàm cũng không thể đủ cho mỗi người một phần đâu nha"

"Hắc, còn cách nào khác sao, ai bảo người ta thể lực lớn chứ? Những người không có tiền vốn như chúng ta tốt nhất là đừng nên tham gia vào".
Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chuyện này, bằng không thịt dê còn chưa lấy được đã bị dính một thân hôi thối rồi"

Nghe thế, đôi lông mày của Tiêu Viêm không nhú lại, không nghĩ tới Thiên Sơn Huyết Đàm này, thậm chí lại có sức hấp dẫn với cả nhóm thể lực như Phong Lô Các, nếu như trong chuyến đi này mà bắt gặp phải bọn họ thì... không phải rước thêm một phần phiền toái vào người sao?

"Trung Châu Tứ Các, cứ vài năm lại có một tràng tỷ thí gọi là "Tứ Các Thiên", mà người tham gia đều là những người trẻ tuổi xuất sắc nhất đồng lứa với nhau, nói vậy lần này Phong Lô Các cùng Vạn Kiếm Các hướng tới nơi này cũng không biết có Hoàng Tuyền Diêm và Tinh Vân Các tới tham gia hay không. Thiên Sơn Huyết Đàm cũng không có hiệu quả quá lớn đối với những lão gia hỏa kia, nhưng đối với mấy người trẻ tuổi mà nói thì nó lại là bảo bối, ngâm mình trong huyết đàm không chỉ có tác dụng tẩy tủy phạt xương mà nói không chừng còn có thể hỗ trợ đột phá bình cảnh, thời gian này chỉ còn cách chuyện cử hành "Tứ Các Thiên" có mấy tháng, nếu như có thể ở trong thời gian này đột phá được bình cảnh thì tỷ lệ chiến thắng sẽ gia tăng rất nhiều" Một gã nam tử có khuôn mặt gầy gò cười lạnh nói.

"Nghe nói trong Phong Lô Các có vị Phượng tiêu thư với thiên phú tu luyện cực kỳ đáng sợ, thậm chí còn có lời đồn đại là nàng sẽ là Các chủ tiếp theo của Đông Các. Mà Vạn Kiếm Các kia cũng không thua kém, Đường Ưng được xưng là Thiên Tuyền Kiếm, một thân kiếm pháp thông huyền, có thể cùng giao thủ với một vài vị cường giả của thế hệ trước, có thể nói là người nổi bật nhất trong thế hệ trẻ của Bắc Vực. Nếu như hai người bọn họ gặp nhau thì còn chưa thể biết ai thắng ai thua được"

"Hừ, hai người này tuy mạnh nhưng nếu cũng so sánh với người tên Tiêu

Viêm mới nổi gần đây thì tựa hồ không cùng đẳng cấp a. Trung Châu này tàng long ngọa hổ, ai dám vọng ngôn vi tôn chứ?" *Một nam tử trên mặt có một vết sẹo cười nhạo nói*

"Tiêu Viêm? Chính là người đã đánh chết Phong Lô Các - Bắc Trâm Vân sao, đồng thời còn mạnh mẽ phá vỡ sự vây bắt của Tam đại trưởng lão. Bên trong Cửu Thiên Lô Ngục trận sao?"

"Hắc hắc, đúng vậy, các ngươi không được chứng kiến trận đại chiến ngày đó ở Thiên Bắc Thành, thật sự là quá phần khích, tiểu tử kia nhìn qua ước chừng mới có hai mươi mấy tuổi, nhưng thực lực lại cực kỳ khủng bố, lấy lực lượng của một người chống lại tam đại Đẩu Tông của Phong Lô Các - Bắc, mà kết cục của Hồng gia lão tổ Hồng Thiên Khiếu lại là cực kỳ thê thảm, nếu cùng hắn so sánh, vị Phượng tiêu thư kia, thậm chí là Đường Ứng cũng tính là cái gì chứ"

"Cũng không thể nói như vậy được, vị Tiêu Viêm kia đúng là mạnh thật, nhưng Phượng tiêu thư cùng Đường Ứng cũng không phải kẻ yếu, hơn nữa theo ta được biết, ngày đó Tiêu Viêm kia là sử dụng một loại bí pháp mà người khác không biết, mạnh mẽ tăng thực lực lên, nếu không thì sao có thể chống đỡ lại tam đại Đẩu Tông chứ"

Nghe thấy chủ đề câu chuyện đột nhiên chuyển lên người mình, Tiêu Viêm cũng không khỏi sửng sốt, chợt cười khổ một tiếng, lấy ra áo choàng từ trong nạp giới rồi lặng lẽ mặc vào, hắn cũng không muốn phải bại lộ thân phận của mình để rồi phải rước thêm những phiền toái không cần thiết.

Tiếp tục nghe thêm một hồi, ngay khi Tiêu Viêm tính toán chuẩn bị rời đi, thì nơi cầu thang của khách sạn, một thân ảnh ngân sắc chậm rãi xuất hiện, sau đó bước lên lầu hai.

Theo sự xuất hiện của thân ảnh ngân sắc này, khu vực lầu hai nhất thời trở nên an tĩnh hẳn đi, một luồng khí thế khiến cho người khác cảm thấy áp lực như có như không từ trong cơ thể người này thẩm thấu ra, vừa nhìn liền biết không phải người tầm thường.

Thân ảnh ngân sắc này khó có thể thấy rõ được đến tột cùng là bao nhiêu tuổi, một khuôn mặt nhìn qua có vẻ trẻ tuổi nhưng lại lộ ra chút ít vẻ tái nhợt, cơ hồ mang theo một chút sắc thái già lão, điều làm cho người khác

phải kinh ngạc nhất đó là, người này cư nhiên lại có cặp mắt Ngân Bạch sắc cực kỳ hiếm thấy.

Thân ảnh ngân sắc sau khi lên lầu liền chậm rãi đảo mắt về bốn phía, sau đó bước ra chỗ gần cửa sổ, một lát sau, trước ánh mắt của nhiều người liền dừng lại bên cạnh bàn của Tiêu Viêm.

"Có thể ngồi đây được chứ?"

Thân ảnh ngân sắc hướng về phía Tiêu Viêm cười cười, bất quá mặc dù hỏi như vậy thôi, nhưng không đợi Tiêu Viêm đồng ý cũng đã đặt mông ngồi xuống ngay đối diện rồi.

Nhìn thấy người này ngồi trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt mọi người không khỏi hướng về phía hắn, sau khi nhìn thấy hắn không có tỏ thái độ gì mới dời tầm mắt đi, âm thanh huyên não lại lần nữa vang lên.

Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, hơi nghi hoặc liếc mắt nhìn đối phương một cái, hắn xác định bản thân chưa từng gặp qua người này, vừa định nói chuyện thì thanh âm ngưng trọng của Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên lặng lẽ từ trong tâm vang lên.

"Tiêu Viêm cẩn thận một chút, thực lực người này cực kỳ khủng bố!"

Nắm chén rượu trong tay, hắn hơi căng thẳng nên trong chén rượu tạo nên một đợt gợn sóng, có thể khiến cho Thiên Hỏa Tôn Giả nói ra những lời này thì thực lực đối phương....

Nét mặt Tiêu Viêm bất động thanh sắc, khẽ cười, nói: " Vị trí này cũng không phải do tại hạ bao hết, nên các hạ muốn ngồi thì ngồi thôi, bất quá tại hạ còn có việc quan trọng nên không thể lưu lại lâu hơn, cáo từ"

"Người ngay cả Cửu Thiên Lô Ngọc Trận do ba vị trưởng lão của Phong Lô Các - Bắc bày ra còn không sợ, chẳng lẽ còn phải sợ ta sao?" Thân ảnh ngân sắc cười cười, thanh âm đột nhiên trở nên to lớn rất nhiều, trực tiếp đem thanh âm bên trong lầu hai khách điểm áp chế, dẫn đến nhiều đạo ánh mắt kinh ngạc trong nháy mắt hướng tới trên người Tiêu Viêm.

"Hắn... Hắn chính là Tiêu Viêm kia sao?"

Sắc mặt Tiêu Viêm bên dưới áo choàng dần trở nên âm trầm, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm thân ảnh ngân sắc phía đối diện, chậm rãi nói: "Các hạ đến tột cùng là thần thánh phương nào? Báo ra danh tiếng đi, trốn trốn tránh tránh không phải phong phạm của cao nhân đâu"

"Cái danh cao nhân thì ta không dám nhận, ta ở chỗ này chủ yếu là muốn đòi người một đồ vật thôi" Ngân bào nam tử bưng chén rượu lên, cười nói

"Đồ vật gì?" Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, Đấu khí trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, lai giả thì bất thiện, người này rõ ràng vì hắn mà đến, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không phải là đến kết giao bằng hữu.

"Tam Thiên Lô Huyền Thân"

Ngân bào nam tử hướng về phía Tiêu Viêm cười, thanh âm nhẹ nhàng vang lên nhưng lại khiến cho hắn đột nhiên đứng dậy, thanh âm trầm thấp nói: "Người là người của Phong Lô Các?"

"Ngoại nhân thường gọi lão phu là Thiên Lô Tử" Ngón tay ngân bào nam tử điểm vào chén rượu, một tia lôi điện thoát ra, giống như một con tiểu xà xuyên qua lại bên trong chén rượu.

"Thiên Lô Tử? Phí Thiên? Các chủ Phong Lô Các - Bắc?"

Ngân bào nam tử vừa nói xong, chung quanh nhất thời vang lên âm thanh thanh thúy của chén rượu rơi xuống đất, chột từng đạo âm thánh khiếp sợ vang lên.

Nghe được những lời sau cùng của vị Phong Lô Các Các chủ này, đồng tử Tiêu Viêm đột nhiên co rút lại, giống như một phản xạ có điều kiện vậy, Huyền Trong Xích nhanh chóng hiện ra, một xích hung hăng bỏ xuống đầu vị ngân bào nam tử này, thanh âm âm bạo trầm thấp vang lên, sau khi một thước vung xuống, liền trực tiếp chấn nát bàn ghế ở phía xa thành một đồng đồ nát.

"Đôi đũa với lão nhân già cả như thế người thật là thiếu lễ phép a"

Ngân bào nam tử cười nhạt, một ngón tay điểm nhẹ ra, nhất thời một đạo thôi xán lôi quang bùng phát hung hăng va chạm với trọng xích, lôi quang như độc xà nhanh như chớp hướng tới tay Tiêu Viêm mà xâm thực.

"Hừ!"

Thấy thế, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, bích lục hỏa diễm từ cánh tay bùng phát ra, cũng đạo lôi mang kia va vào nhau, một trận thanh âm phích lịch vang lên sau đó cả hai cùng biến mất.

"Quả thật là Di Hỏa, bất quá lấy nhãn lực của lão phu cư nhiên cũng không nhìn ra đến tột cùng là loại nào trên Di Hỏa bảng" Nhìn thấy bích lục hỏa diễm kia, trong mắt ngân bào nam tử cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhẹ giọng nói.

Một kích không trúng đích, Tiêu Viêm nhanh chóng thu hồi trọng xích, sau một tiếng lôi minh, thân hình liền trực tiếp lao ra bên ngoài cửa sổ, sau lưng run lên một cái, cốt dục liền giãn ra, hưu một tiếng liền hóa thành một đạo lưu quang bay ra bên ngoài thành, tốc độ khủng bố như vậy khiến cho nhiều người đang quan khán cũng phải lú lười.

"Quả nhiên là Tam Thiên Lôi Động"

Nhìn thấy Tiêu Viêm chạy trốn, nhưng ngân bào nam tử cũng chưa vội vã đuổi theo mà đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, rồi chậm rãi đứng lên, nhìn về phương hướng Tiêu Viêm chạy trốn, khóe miệng nhấc lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Tiểu tử kia, người trốn không thoát đâu, quả nhiên đúng như lời bọn Lôi trưởng lão đã nói, người mang theo bên người vài loại Di hỏa, nếu như ta đoán không sai... loại bích lục di hỏa mà ta chưa từng gặp kia hẳn là mới dung hợp thành.. Chắc chắn, lão phu cả đời vẫn chưa từng nghe nói qua công pháp có thể dung hợp di hỏa, lần này đã được đại khai nhãn giới a"

Phí Thiên cảm thán, trong hai mắt ngân bạch sắc hiện lên chút ít thần sắc hứng thú, chợt cước bộ chậm rãi hướng phía trước bước một bước, thân hình liền như quỷ mị lạng yêu tiêu tán.

Sau khi thân hình Phí Thiên biến mất, lâu hai khách điếm mới từ từ khôi phục lại, mọi người suy nghĩ lại không khỏi khiếp sợ, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên có thể nhìn thấy vị lão quái trong truyền thuyết này, hơn nữa đồng dạng làm cho bọn họ phải khiếp sợ không kém đó là, lão quái này lại đích thân ra tay đuổi giết Tiêu Viêm.

"Tiêu tử kia... lần này chỉ sợ là gặp phải xui xẻo rồi, lão quái Phí Thiên này nghe nói từ nhiều năm trước đã là bát tinh Đẩu Tông rồi, bất quá hẳn có thể khiến cho Phí Thiên lão quái này đích thân ra tay cũng đã đủ để danh dương Bắc Vực rồi... Loại đãi ngộ bậc này cũng không phải người bình thường có thể hưởng thụ được"

Trong lúc mơ hồ, một đạo thanh âm thờ dài từ trong đám người truyền ra.

-----oOo-----

Chương 978: Đuổi giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở bên ngoài Hóa Cốt Thành, một đạo lưu quang như thiểm điệm xẹt qua, chỉ trong chớp mắt đã lao vào trong sơn mạch liên miên ở bên ngoài thành.

Đem cốt nhục thi triển đến mức tận cùng, tốc độ Tiêu Viêm cũng tăng lên đến một trình độ khủng bố. Thân hình hắn thoáng hiện, sắc mặt cũng hiện lên nét âm trầm, mặc dù không nhận thấy được Phí Thiên kia đuổi theo sau, nhưng hắn cũng không cho rằng lão già nhìn qua có vẻ trẻ trung kia, lại có thể dễ dàng buông tha cho hắn như vậy.

"Lão gia hỏa này làm sao có thể tìm thấy ta nhanh vậy chứ? Trong khoảng thời gian này ta luôn chạy bên trong thâm sơn rừng già mà, không có khả năng bị người của Phong Lô Các phát hiện ra được?"

Trong lòng Tiêu Viêm cũng xuất hiện nghi hoặc, Trung Châu Bắc Vực to lớn như thế, dù cho lão kia có bản sự lớn hơn nữa, cũng không có khả năng cứ như vậy vô duyên vô cớ đem bản thân mình từ trong biển người tìm ra được? Hơn nữa nhìn bộ dáng lúc này của lão, rõ ràng là đã sớm biết trước phương vị hiện tại của mình, chẳng lẽ hôm qua khi mình vào thành đã bị các thám tử của Phong Lô Các phát hiện ra sao? Nhưng nơi này dù sao cũng cách xa phạm vi thế lực của Phong Lô Các, nếu bị phát hiện cũng vền vền chỉ mới có một ngày, làm sao có thể đem thông tin truyền về Phong Lô Các - Bắc nhanh như vậy được chứ.

Trong lòng nảy sinh nghi hoặc trùng trùng, Tiêu Viêm không khỏi nhận

thấy một luồng nguy cơ, lão gia hỏa kia nhìn thì nhẹ nhàng từ tốn như thế, nhưng thật sự lại đem đến cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm, loại cảm giác này hắn chỉ gặp ở hai vị Thiên Bách Nhị Lão ở Nội Viện cùng Địa Ma lão quỷ thôi, mà những người này đều có thực lực sâu không thể lường.

"Xét thực lực của lão ít nhất cũng phải bát tinh Đẩu Tông, cho dù ta có mượn lực lượng của Thiên Hỏa Tôn Giả cũng khó có thể chính diện chống lại lão, trừ khi sử dụng Hủy Diệt Hỏa Liên, nhưng nó là con bài chưa lật bảo mệnh cuối cùng, nên nếu không phải bất đắc dĩ, vẫn không thi triển ra thì tốt hơn..."

Ý niệm trong lòng Tiêu Viêm nhanh chóng vận chuyển, nhưng tốc độ bay cũng không chậm lại chút nào, trong chớp mắt liền biến mất tại cuối chân trời.

"Lão gia hỏa này thật sự buông tha không truy đuổi theo ta sao?" Lại tiếp tục điên cuồng bay đi hơn mười phút nữa, nhìn thấy vẫn như trước không có ai đuổi theo, đôi lông mày của Tiêu Viêm không khỏi nhăn càng chặt hơn, thấp giọng lầm bầm.

"Lão phu đã nói rồi, ngươi chạy không thoát được đâu"

Khi Tiêu Viêm vừa thấp giọng tự nói, thì một đạo tiếng cười nhàn nhạt đột nhiên từ phía trước cách đó không xa truyền đến, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên ngưng đọng lại, mãnh liệt ngẩng đầu lên, đồng tử hơi co lại dán chặt vào trên đỉnh của một tòa sơn phong phía trước mặt, ở nơi đó, Phí Thiên với một thân ngân bào đang đứng đó chấp tay, đôi mắt ngân bạch sắc mang theo chút ít trêu tức nhìn về Tiêu Viêm.

"Tốc độ của lão gia hỏa này quả đáng sợ?" Tiêu Viêm khẽ hít một hơi lãnh khí, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng, hôm nay chỉ sợ thật sự đã gặp phải phiền toái lớn a.

"Ngươi mặc dù có Tam Thiên Lô Động cùng với đôi cốt đực thần kỳ kia, nhưng muốn so đo tốc độ với lão phu thì ngươi đã chọn nhầm đường rồi". Phí Thiên mỉm cười.

"Ngươi đến tột cùng là muốn làm gì?" Tiêu Viêm trầm giọng quát, đôi mắt cẩn thận không để lão phát hiện đảo qua xung quanh tìm kiếm phương vị

chạy trốn.

"Đem Tam Thiên Lô Huyền Thân giao lại cho lão phu, ngươi mặc dù gộp đủ được bốn cuốn, nhưng không có khả năng tu luyện nó được thì mang nó trên người cũng chỉ là lãng phí mà thôi" Phí Thiên thân nhiên nói

"Chỉ cần trả lại Tam Thiên Lô Huyền Thân thì ngươi sẽ thả ta đi sao?"
Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Phí Thiên cũng chỉ cười cười, cước bộ nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, thân hình liền quỷ dị hiện ra cách Tiêu Viêm một trăm thước, cười nói: *"Công pháp dung hợp Di Hỏa của ngươi lão phu cũng cảm thấy có hứng thú, chỉ cần ngươi đem nó giao ra thì lão phu sẽ thả cho ngươi rời đi"*

Nghe được những lời này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng âm trầm thêm, Phần Quyết là chỗ dựa lớn nhất của hắn, hắn có thể phát triển được như ngày hôm nay, cơ hồ hơn phân nửa đều là nhờ vào công lao của Phần Quyết, mà lão gia hỏa này muốn cướp Phần Quyết, chẳng khác gì đoạt mạng hắn, hơn nữa Phần Quyết là công pháp huyền bí như thế nên hắn tuyệt đối không có khả năng giao nó cho ngoại nhân, huống chi Phong Lô Các còn có thể tính là địch nhân của hắn

"Lão phu biết trên người ngươi có một cái linh hồn thể cực kỳ mạnh mẽ, ta có thể mơ hồ cảm ứng được sự hiện hữu của hắn, nhưng linh hồn thể dù sao cũng chỉ là linh hồn thể, nếu hắn là thật thể thì hôm nay lão phu đúng là chỉ có cách thôi lui thôi, nhưng đáng tiếc ..." Nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm, Phí Thiên cũng không thêm để ý, ánh mắt chậm rãi đảo qua trên người Tiêu Viêm, cuối cùng dừng lại ở nẹp giới trên ngón tay hắn, cười nhạt nói.

"Hừ, khẩu khí thật lớn, nếu lão phu đúng là thật thể thì .... hiển tại ngươi có đảm lược xuất hiện trước mặt ta sao?" giới chỉ màu trắng hơi run lên, linh hồn thể Thiên Hỏa Tôn Giả hiện ra, nhìn Phí Thiên ở đôi diện cười lạnh nói.

Sắc mặt Phí Thiên hơi đổi, ánh mắt chậm rãi đảo qua trên người Thiên Hỏa Tôn giả, người này chỉ là linh hồn thể mà có thể đạt tới đẳng cấp này, như vậy khi còn sống dĩ nhiên là cường giả cấp bậc Đâu Tôn.

"Hào hán không đề cập đến chuyện năm xưa, chuyện thế gian không có nếu như, ta mặc kệ khi còn sống người phong quang cỡ nào, nhưng hiện tại người chỉ là một linh hồn thể mà thôi" Thanh âm nhàn nhạt của Phí Thiên vang lên, bên trong cũng ần ần xuất hiện một chút lạnh lẽo.

"Tiêu Viêm, chỉ cần ngươi làm theo như lời lão phu nói, đem Tam Thiên Lô Huyền Thân cùng công pháp tu luyện của ngươi giao ra, lão phu liền thả ngươi rời đi, còn vị linh hồn thể này còn chưa đủ khả năng để bảo mạng cho ngươi đâu!"

"Chỉ là một tên bát tinh Đấu Tông mà dám ở trước mặt lão phu lớn lối như vậy" Thiên Hỏa Tôn Giả cười giận một tiếng, nghiêng đầu về phía Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: "Ngươi trước tiên cứ ở đây, ta tới ngăn hãm lại"

Nghe thế, Tiêu Viêm nhất thời cả kinh, mặc dù hãn cũng nhìn Phí Thiên lão quái này không vừa mắt, nhưng hãn cũng minh bạch, lời nói của người này cũng không phải giả, do duyên cớ chỉ là linh hồn thể nên thực lực hiện tại của Thiên Hỏa Tôn Giả nhiều lắm cũng chỉ xấp xỉ với hãn, nếu thật sự đánh nhau, chỉ sợ khó mà giành được phần thắng a.

"Yên tâm, ta vẫn biết chừng mực, chỉ là ngăn cản hãn một hồi thôi, ngươi không cần lo lắng, tại trên mai nạn giới của ngươi còn có linh hồn ấn ký của ta, ta tự có biện pháp thoát khỏi hãn" Như biết được lo lắng trong lòng Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả tiếp tục nói.

Nghe thấy thế, Tiêu Viêm thoáng chần chừ một chút rồi hung hăng gạt đầu, lúc này có hãn ở đây xác thực cũng không giúp được gì nhiều, lập tức quả quyết đưa ra quyết định, cốt dực được triển khai, dùng sức rung lên, hóa thành một đạo lưu quang hướng về một phương hướng khác mà lao vút đi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn chạy trốn, đôi lông mày Phí Thiên cũng nhíu lại, cước bộ hướng phía trước bước một bước, vừa muốn đuổi theo, đột nhiên không gian xung quanh cứ nhiên lại bị bóp méo.

"Thật nhiều năm rồi chưa từng cùng người khác giao thủ, hôm này liền để cho ta xem thử thủ đoạn của ngươi đi!" Thân ảnh hư ảo của Thiên Hỏa Tôn Giả chậm rãi hiện lên trước mặt Phí Thiên, bàn tay nắm chặt lại, một thanh trường kiếm dưới linh hồn lực lượng ngưng tụ mà thành, xuất hiện trong tay.

"*Bất luận người có ngăn trở thế nào thì hấn thủy chung cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu...*" Phí Thiên cười lạnh một tiếng, thân thể chấn động, ngân sắc lôi quang từ trong cơ thể mạnh mẽ tuôn ra, mà theo sự xuất hiện của lôi quang này, tầng mây trên bầu trời nhất thời dần dần trở nên tối sầm lại, cơ hồ có thể nhìn thấy nhưng con ngân xà thiểm điện xuyên qua xuyên lại, lão yêu quái này cư nhiên đã đạt đến trình độ đấu khí bản thân cùng với năng lượng thiên địa hỗ trợ cho nhau.

Bàn tay vung một trào về phía trước, lôi quang lóe ra, một thanh trường thương do lôi điện ngưng tụ thành hiện ra trong tay, khi thân thương chấn động ngay cả không gian cũng nảy sinh dao động kịch liệt.

Nhìn thấy thân thủ không tòi của Phí Thiên, Thiên Hỏa Tôn Giả lại không sợ chút nào, cười to một tiếng, linh hồn lực lượng bàng bạc bắn ra, thân hình vừa động, linh hồn trường kiếm trong tay kéo theo một đạo không gian gọn sóng hung hăng đâm ra.

Đối với công kích của Thiên Hỏa Tôn Giả, trên mặt Phí Thiên cũng hiện lên nét cười lạnh, lôi thương trong tay mang theo vô tận đấu khí Lôi Điện cùng với âm thanh xuy xuy không ngừng cũng hung hăng đánh ra.

"Đinh!... Đang!"

Âm thanh va chạm thanh thúy vang lên, dưới đạo sóng âm kỳ dị do va chạm này, một ít ma thú thực lực không cao ở bên dưới dãy núi đều nhất thời ông một tiếng, rồi trực tiếp bạo liệt.

Lực giao thủ của hai người dĩ nhiên lại sinh ra hiệu quả đáng sợ như vậy!

Thân hình Tiêu Viêm như lưu quang điên cuồng lướt đi, đối với những biến hóa từ thiên không phía sau hấn cũng hơi có cảm ứng, nhưng tuyệt không quay đầu lại, Thiên Hỏa Tôn Giả hao hết tâm lực để trợ giúp hấn tranh thủ thời gian, hấn nếu như trở lại ...thì ngược lại đó mới là quyết định ngu xuẩn nhất. "*Lão vương bát đản, ta đã nhớ kỹ người rồi, mỗi thù ngày hôm nay, ngày sau Tiêu Viêm ta tất sẽ hồi báo!"*

Cắn chặt răng, trong đôi mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên nét dữ tợn, lão gia hỏa này cư nhiên đem chủ ý đánh tới Phần Quyết, điều này đã triệt để chọc giận hấn.

Tuy trong lòng nảy sinh sát ý, nhưng tốc độ Tiêu Viêm không vì thế mà chậm lại, hừ một tiếng, một đạo lưu quang xẹt qua phía chân trời, chỉ sau giây lát liền biến mất tại phái cuối dãy núi.

Liên tục chạy như điên hơn hai mươi phút, đột nhiên không gian trước mặt Tiêu Viêm nảy sinh vặn vẹo, chợt một đạo linh hồn lực lượng từ trong không gian thoát ra, rõ ràng là vị Thiên Hỏa Tôn Giả lúc nãy ngăn trở Phí Thiên, sắc mặt hắn giờ phút này hơi có phần ngưng trọng, thân hình so với lúc trước phai nhạt đi chút ít, xem ra trong hai mươi phút này, hắn cũng với Phí Thiên lão quái đã hung hăng đại chiến một hồi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đi mau, xuyên qua không gian là bốn sự chỉ có cường giả Đấu Tôn trở lên mới có thể làm được, nếu không phải ta trước kia đã ở cấp bậc này, hơn nữa lại là linh hồn thể thì chỉ sợ cũng khó có thể thi triển được, bất quá tốc độ của tên kia thực sự rất khủng bố, chỉ sợ không bao lâu sẽ đuổi kịp chúng ta" Vừa mới hiện thân, Thiên Hỏa Tôn Giả đã trầm giọng gấp rút nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, vừa muốn động thân thì trong lòng lại đột nhiên vừa động, trầm giọng nói: *"Không đúng, ta cảm giác lão gia hỏa này tựa hồ có thể xác định được vị trí của ta ... Ta nghĩ, chỉ sợ trên người ta đã có thứ gì đó chỉ dẫn phương vị của ta cho hắn biết ..."*

Nghe thế, Thiên Hỏa Tôn Giả cũng suy nghĩ rồi, gật gật đầu, khó trách tên kia dám phát ngôn rằng Tiêu Viêm sẽ trốn không thoát khỏi long bàn tay hắn.

"Ta dám khẳng định trên người ta không có bị trúng phải truy tung ấn ký của hắn, nhưng hắn vẫn có thể biết được vị trí của ta, như vậy, nguyên nhân là do thứ khác..." Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên hào quang, một lát sau, bàn tay vung lên, bốn quyền trực màu bạc liền hiện ra trong tay, ánh mắt hắn gắt gao tập trung vào quyền trực, một lát sau, cắn răng một cái, chợt hung hăng vung tay lên, bốn quyền trực nhất thời chia thành bốn ngân quang bắn đi bốn hướng khác nhau.

"Lão vương bát đản, ta bây giờ xem ngươi làm cách nào có thể truy theo ta đây!"

-----oOo-----

Chương 979: Phá giải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảng không gian phía trên dãy núi trải dài đột nhiên xuất hiện ba động, chợt một đạo thân ảnh ngân sắc thân ảnh chậm rãi từ trong đó đi ra

Thân hình Phí Thiên xuất hiện, sau khi bước ra, sắc mặt hắn liền đột nhiên biến đổi, trong cảm nhận của hắn, tia linh hồn ẩn kỹ kia đã bị phân liệt thành bốn đạo, hơn nữa lại hướng tới bốn hướng riêng biệt mà bay vút đi.

"Bị phát hiện rồi sao... tiểu tử này quả nhiên là có thể bỏ được a, đến ngay cả bảo bối bực này cũng có thể dễ dàng bỏ qua như vậy"

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Phí Thiên dần được thay thế bằng nét âm trầm, hắn sở dĩ có thể biết chính xác phương vị của Tiêu Viêm chính là nhờ ẩn kỹ đặc thù mà hắn lưu lại phía trên bốn quyền trục kia, không nghĩ tới việc này cũng bị Tiêu Viêm phát hiện ra, nhưng hắn lại càng không ngờ Tiêu Viêm có thể quyết đoán mà đem nó bỏ đi như vậy.

Ánh mắt âm trầm nhìn về phía xa xa, hắn biết Tiêu Viêm đào tẩu theo hướng này, nhưng nếu cứ tiếp tục đuổi theo... như vậy bốn quyền trục Tam Thiên Lô Huyền Thân kia sợ rằng có thể sẽ rơi vào tay người khác, như vậy thì quả là có chút phiền toái, nhưng nếu như buông tha cho Tiêu Viêm... thì hắn lại khó nuốt trôi được, hơn nữa, hắn cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với công pháp mà Tiêu Viêm đang tu luyện kia... một loại công pháp thần kỳ có thể dung hợp được Dị hỏa.

Ánh mắt hơi lóe lên, Phí Thiên khẽ hít một hơi, điềm nhiên nói: *"Tiểu tử, nếu ngươi nghĩ có thể dùng chút tài mọn này mà khiến Phí Thiên ta buông tay, thì ngươi cũng đã quá xem thường bốn tọa rồi đấy"*

Vừa dứt lời, thủ ấn của Phí Thiên liền động, biến ảo thành một trận ấn quyết kì dị đến hoa cả mắt, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc quát lạnh một tiếng: *"Tam Thiên Lô Huyền Thân! Hiện!"*

Tiếng quát vừa dứt, một cỗ vô hình lực lượng đột nhiên từ trong cơ thể

thẩm thấu ra ngoài, chuyển động một cách quý dị, cuối cũng lại cư nhiên có thể ngưng tụ thành một khối phân thân có vẻ ngoài giống Phí Thiên như đúc, hơn nữa, điều làm cho người khác cảm thấy hoảng sợ, đó là khí thể của khối phân thân này cũng cực kỳ cường hãn, tuy nó không so được với bốn tôn của Phí Thiên, nhưng cũng đã có thể so sánh với một cường giả Đấu Tông giống như tứ đại trưởng lão của Phong Lô Các - Bắc rồi.

"Đáng tiếc, Tam Thiên Lô Huyền Thân của ta vẫn chưa tu luyện tới cảnh giới cuối cùng, bằng không cho dù tiểu tử kia có giảo hoạt đến thế nào đi nữa cũng khó tìm được đường sống"

Nhìn phân thân ở bên cạnh, Phí Thiên lắc lắc đầu, thản nhiên nói: *"Người đuổi theo giết tên tiểu tử kia, ta đi đoạt các quyền trục về, người cũng không cần cũng bọn chúng cứng rắn đối chiến, chỉ cần giữ chân bọn chúng lại là được rồi"*

"Yên tâm"

Phân thân của Phí Thiên cũng cười nhạt, biểu tình không khác gì so với bốn tôn, hơn nữa bên trong cặp ngân bạch song đồng kia cũng tràn ngập vẻ linh động, hoàn toàn không giống với các loại phân thân bình thường, xem ra Tam Thiên Lô Huyền Thân này quả nhiên là có chỗ huyền diệu, không hổ là loại đấu kỹ thần kỳ được xưng tụng có thể cũng so sánh với công pháp Thiên giai.

Phí Thiên gật gật đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa, không gian xung quanh đột nhiên rung lên, sau đó thân hình hắn liền chậm rãi biến mất, mà đạo phân thân kia cũng hướng ánh mắt về hướng đảo tẩu của Tiêu Viêm, sau khi cười lạnh một tiếng, thân hình cũng biến mất để lại một tiếng phanh nho nhỏ.

Một luồng ánh sáng dữ dội lướt qua phía chân trời vạn lý vô vân, khi lao đi, từ bên trong cơ hồ truyền ra nhưng tiếng phong lôi.

"Khí thể của Phí Thiên cũng đã dần dần biến mất, như vậy hắn đã đuổi theo bốn quyền trục kia rồi, ở trên vật kia quả nhiên là đã động tay động chân" Vừa toàn lực lướt đi, ánh mắt Tiêu Viêm liếc về phía sau một cái, sau khi nhận thấy khí thể của Phí Thiên cứ chậm rãi giảm dần, hắn cũng khẽ thở phào một hơi, mặc dù ném những quyền trục kia đi thì cũng thật đáng tiếc, nhưng cũng may là hắn đã đem toàn bộ nội dung bên trong ghi

nhớ hết trong đầu.

"... Khí tức của hắc quả thật đã chuyển sang hướng khác rồi, xem ra chúng ta đã bỏ được hắc..." Thanh âm của Thiên Hỏa Tôn Giả vừa dứt, đột nhiên một luồng linh hồn lực lượng cường hãn từ Bạch Ngọc nạp giới bùng phát ra, hung hăng bắn vào hư không trước mặt.

"Tốt!"

Sau khi linh hồn lực lượng đánh vào khoảng hư vô phía trên, không gian nhất thời trở nên gấp khúc, chợt không gian lại trở nên vắng vẻ, một đạo thân ảnh cơ hồ mang theo lôi quang lưu chuyển trên thân thể chậm rãi bước ra, hiện rõ là Phí Thiên! Thấy thế, sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên biến đổi, thân hình nhanh chóng lui lại phía sau, hắc vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ ra làm sao lão gia hỏa này lại có thể đuổi theo được?

"Lão phu đã nói rồi, người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu..." Ánh mắt Phí Thiên lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

Bàn tay Tiêu Viêm hơi nắm chặt lại, cười lạnh nói: "Xem ra người không muốn có Tam Thiên Lô Huyền Thân nữa à"

Nghe thấy thế, Phí Thiên lại cười, trong nét cười ẩn chứa chút ít châm chọc, nói: "Quyển trục sẽ trở lại với ta, và người cũng sẽ trốn không thoát"

"Không đúng, khí tức của người này yếu hơn rất nhiều, còn xa mới có thể so sánh với người lúc trước, hắc hiện tại nhiều lắm cũng chỉ là một gã lực tinh Đấu Tông mà thôi"

Đồng tử hơi co lại, trong lòng Tiêu Viêm nhanh chóng suy nghĩ, chợt như suy nghĩ ra điều gì đó liền nói: "Là Tam Thiên Lô Huyền Thân sao? Hắc có lẽ chỉ là phân thân của Phí Thiên thôi"

"Xem ra người cũng có chút hiểu biết đối với Tam Thiên Lô Huyền Thân à" Phí Thiên cũng cười nói.

"Giết hắc đi, hắc đang kéo dài thời gian đấy. Phí Thiên bốn tôn chắc hẳn là đang đi tìm lại mấy quyển trục kia. Nếu như chờ đến lúc tên bốn tôn kia chạy đến, chúng ta thật sự sẽ không thoát được đâu!" Tiêu Viêm vội vàng

nói

Thanh âm của hắn vừa dứt, Thiên Hỏa Tôn Giả liền hô to một tiếng, dữ dội lao tới, linh hồn lực lượng bùng bùng phát ra, đem không gian xung quanh chấn cho kịch liệt dẫn đến nảy sinh gấp khúc.

Nhìn thấy Thiên Hỏa Tôn Giả vọt tới, Phí Thiên cũng chỉ cười lạnh một tiếng, lôi quang trên thân thể liền lưu chuyển, lôi điện cự đại lóe lên trên bàn tay, thân hình cũng liền lao ra để lại những tiếng âm âm, cuối cùng hung hăng va chạm vào nhau, năng lượng không lồ trào dâng lên cùng với những tiếng nổ mạnh nhất thời vang lên phía trên không trung dãy núi.

Nhìn hai người hung hăng va vào nhau, thân hình Tiêu Viêm cũng liền vội vàng lui về sau, cặp mắt chăm chú nhìn vào bên trong cuộc chiến.

Tuy nói, Thiên Hỏa Tôn Giả cùng với bốn tôn Phí Thiên có thực lực tương xứng, nhưng bất quá cũng chỉ là một phân thân thôi, nên rõ ràng không phải là đối thủ, bởi vậy sau mười mấy hiệp giao phong ngắn ngủi, Phí Thiên phân thân liền rơi xuống hạ phong, nhưng cho dù như vậy cũng chỉ khiến trong lòng Tiêu Viêm càng khẩn trương hơn, hắn biết, lấy tốc độ của Phí Thiên, chỉ sợ không bao lâu sẽ lấy lại được hết mấy quyển trục kia, đến khi đó một khi đuổi tới đây thì bọn họ muốn thoát sẽ càng thêm khó khăn gấp bội phần.

"Diệu lão tiên sinh, mau mau một chút, mục đích của phân thân này chỉ là giữ chân chúng ta thôi!" Tiêu Viêm trầm giọng hô lên.

Nghe vậy, Thiên Hỏa Tôn Giả gật nhẹ đầu, thân hình run lên liền quý dị biến mất, chợt từ khoảng không phía sau phân thân Phí Thiên hiện ra, một chiêu ẩn chứa rất lớn linh hồn lực lượng như chớp hung hăng đánh vào sau lưng phân thân Phí Thiên.

"Thình thịch"

Âm thanh trầm thấp vang lên, điện quang quanh thân phân thân Phí Thiên nhanh chóng lưu chuyển, trong lôi quang lộ ra thân thể có chút hư huyền.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thấy thân thể hư ảo phía dưới lôi quang kia thì đồng tử nhất thời co lại, loại năng lượng mà lôi quang trong lúc ảm đạm tiết ra kia đối với hắn lại cực kỳ quen thuộc, kia rõ ràng là linh hồn lực

lượng ba động a!

"Phân thân này là do linh hồn lực lượng ngưng đọng lại sao?"

Ý niệm này nhanh chóng hiện ra tại trong lòng, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy sáng ngời lên, chợt mạnh mẽ cắn răng một cái, lớn tiếng nói: *"Điều lão tiên sinh, mang lực lượng của ngài cho ta mượn, để ta ra tay đi!"*

Nghe thấy tiếng quát của Tiêu Viêm, Thiên Hỏa Tôn Giả ngẩn ra, chợt nhanh chóng thối lui, thân thể hư ảo nhoáng lên một cái liền sát nhập vào trong thân thể Tiêu Viêm.

Theo sự dung nhập của Thiên Hỏa Tôn Giả, khí thể Tiêu Viêm lập tức trở nên như ngọn núi Bình Nguyên Chi Thượng vậy (chả biết núi gì luôn - DG), bàn tay nắm chặt lại, Vẫn Lạc Tâm Viêm vô hình nhất thời ùn ùn bùng phát ra, hỏa diễm xuất ra đạo đạo tiếng kêu ô ô, sau đó hóa thành những con hỏa mãng thật lớn quần quanh với nhau.

"Vẫn Lạc Tâm Viêm"

Nhìn thấy ngọn lửa vô hình kia, Phí Thiên phân thân nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng, trong mắt hiện lên nét kinh nghi, thân hình chợt lui về phía sau, lấy kiến thức của hắn tất nhiên biết được Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể trực tiếp làm thương tổn tới linh hồn, có thể nói nó chính là khắc tinh của linh hồn thể. Nguồn truyện:

"Còn muốn chạy sao?"

Thấy Phí Thiên phân thân lùi về sau, Tiêu Viêm liền cười lạnh một tiếng, sau khi mượn linh hồn lực lượng của Thiên Hỏa Tôn Giả, thực lực của hắn đã có thể ngang bằng với Phí Thiên phân thân. Thủ ấn biến đổi, độ nóng của hỏa mãng nhất thời bạo tăng, cuối cùng lấy thể sét đánh không kịp bưng tai hung hăng đánh lên trên người Phí Thiên phân thân.

"Phốc xuy!"

Một con hỏa mãng đánh lên, lôi quang bao phủ quanh thân thể Phí Thiên phân thân nhất thời biến mất gần hết, còn không đợi cho hắn kịp lui về thì một con hỏa mãng khác đã theo sát tới, lại lần nữa hung hăng đánh lên thân thể hắn.

"Ai.... ui"

Mất đi lôi quang hộ thể, Phí Thiên phân thân liền bị Vẫn Lạc Tâm Viêm đánh trúng, lập tức vang lên một tiếng kêu thảm thiết, phân thân này liền trở nên mờ ảo đi rất nhiều.

"Thình thịch, Thình thịch, Thình thịch"

Bàn tay Tiêu Viêm nhanh chóng vũ động, không chút buông tha cơ hội quý giá này, mấy con hỏa mãng do Vẫn Lạc Tâm Viêm hóa thành bạo xuất ra, đều hướng về phía thân thể Phí Thiên phân thân mà đánh tới, trực tiếp đánh cho hắn văng ra khoảng cách mấy trăm mét, và vào thời điểm con hỏa mãng cuối cũng nổ mạnh trên thân thể Phí Thiên phân thân, thân hình Tiêu Viêm cũng quỷ dị biến mất, sau đó hiện ra ở trước thân hình đang trở nên hết sức mờ ảo của Phí Thiên phân thân, cười lạnh một tiếng: *"Kết thúc nhá"*

Thanh âm vừa vang lên, nắm tay được bao bọc bởi nồng đậm Vẫn Lạc Tâm Viêm hung hăng đánh ra, cuối cùng trực tiếp xuyên qua ngực Phí Thiên phân thân.

"Tiểu tạp chủng, ngươi trốn không thoát đâu"

Thân hình bị Vẫn Lạc Tâm Viêm thiêu đốt liền nhanh chóng trở nên hư ảo, khuôn mặt Phí Thiên trở nên dữ tợn quát.

Khuôn mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, bàn tay nắm chặt lại, Phí Thiên phân thân liền nổ tung, hóa thành những điểm sáng hư ảo, phiêu tán khắp nơi.

Nhìn những điểm sáng này, Tiêu Viêm giống như có điều sở ngộ, đột nhiên một trảo vung ra, những điểm sáng này nhất thời bắn ra một đạo năng lượng vô hình chuẩn xác rơi vào tay Tiêu Viêm.

Vô hình năng lượng vừa chạm vào tay Tiêu Viêm liền hóa thành một luồng tin tức theo bàn tay truyền vào trong não.

Theo những tin tức này truyền vào, mấy cái Lôi đình tự thể khó phá giải trong đại não Tiêu Viêm nhất thời bạo xuất ra quang mang cường liệt, một

lát sau, sau khi hào quang yếu bớt đi, một bộ công pháp tu luyện đầy đủ liền chậm rãi hiện ra.

Tâm thần hơi có chút đại ra nhìn bộ công pháp đầy đủ xuất hiện có chút mặc danh kỳ diệu này, trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy rung động kịch liệt, không nghĩ tới, chỉ đánh bậy đánh bạ cứ nhiên lại chiếm được tin tức từ trong linh hồn Phí Thiên phân thân, lấy được chìa khóa mở ra Tam Thiên Lô Huyền Thân.

"Lão gia hỏa, ha ha, đa tạ đã tặng đồ quý a, phân thân tình này ngày sau tất sẽ hồi báo"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm sau khi ngốc trệ một lúc, rốt cuộc nhịn không được mà cười lớn một tiếng, thân hình vừa động liền hóa thành lưu quang nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời.

Sau khi Tiêu Viêm rời đi được vài phút, không gian nơi này liền hơi dao động, Phí Thiên với vẻ mặt dữ tợn chậm rãi bước ra, ánh mắt đảo qua chung quanh, thấy đã hoàn toàn mất đi khí tức của Tiêu Viêm, nhất thời giận dữ rít gào một tiếng vang vọng khắp núi rừng.

"Tiểu tử, lần sau mà gặp mặt ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi"

-----oOo-----

Chương 980: Rừng rậm khổ tu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại bên trong khu rừng rậm rạp, một đạo nhân ảnh ẩn dấu ở bên dưới nhánh cây thô to, chỉ lộ ra đôi mắt chăm chú nhìn lên bầu trời, cổ hơi thở nãy cũng là do một luồng bàng bạc linh hồn lực lượng buông xuống.

Tuy nói, đã trốn khỏi phạm vi cảm ứng của Phí Thiên, nhưng Tiêu Viêm lại rất rõ ràng kỹ năng truy tìm của lão già kinh khủng ra sao, nên sau khi thoát khỏi phạm vi cảm ứng, liền lập tức chuyển hướng. Nhanh chóng tiến vào bên trong rừng rậm, sau đó mượn lực Thiên Hỏa Tôn Giả đem hơi thở hoàn toàn dấu kín đi.

Tiêu Viêm ẩn náu ở chỗ này cũng đã hơn mười phút, trong khoảng thời gian này, hắn bất động giống như một pho tượng vậy, cả người hoàn toàn ẩn dưới nhánh cây, hơn nữa hơi thở cũng được che giấu, dù cho năng lực của Phí Thiên có hồi phục trở lại, cũng khó có thể tra xét ra được.

Cứ như vậy im lặng chờ đợi liên tục được mấy phút thời gian, tại trên không trung ở xa xa trong lúc này đột nhiên hơi hơi chút dao động, Phí Thiên với vẻ mặt chột trở nên dữ tợn hiện ra, ánh mắt lạnh lẽo chậm rãi lướt qua phía dưới rừng rậm, chột gầm lên một tiếng giận dữ, tay áo vung lên, một luồng đầu khí màu bạc giống như sợi tơ bạo xuất ra, trực tiếp san bằng hàng trăm mét rừng rậm. Ngay sau đó, ánh mắt âm trầm của hắn mới chuyển sang phương hướng khác, thân hình chớp động, liền biến mất không thấy đâu nữa.

Từ lúc Phí Thiên xuất hiện cho đến khi biến mất, Tiêu Viêm cũng chưa từng động đậy nhúc nhích, hắn biết rõ cảm ứng lực của bát tinh Đấu Tông kinh khủng tới cỡ nào. Quả là một kẻ địch đáng sợ, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút đều khiến cho đối phương cảnh giới. Thêm vào đó là trình độ của Phí Thiên, chỉ cần bị hắn phát hiện, cơ hội chạy thoát thật sự không lớn.

Sau khi Phí Thiên biến mất, Tiêu Viêm vẫn duy trì trạng thái bất động như cũ, ước chừng khoảng gần hai giờ sau, thân thể mới hơi động đậy một chút. Nhẹ nhàng từ trên nhánh cây nhảy xuống, vô thanh vô tức rơi trên mặt đất, ánh mắt cảnh giới đảo khắp xung quanh, sau đó bóng dáng trở nên mơ hồ, chạy thật sâu vào trong rừng rậm.

Một lúc lâu sau, phía sâu trong rừng rậm, dọc đường Tiêu Viêm tận lực tránh né gặp những ma thú, một số ít ma thú không cách nào tránh được, liền bằng thủ đoạn nhanh nhất giết chúng. Cứ như thế đi xuyên qua rừng, lát sau một tòa núi cao hiện ra trước mặt hắn.

Bay lên đỉnh núi, Tiêu Viêm tìm được một chỗ an toàn ở giữa sườn núi, lúc này một chút gánh nặng trong lòng buông xuống, tinh thần thả lỏng, mệt mỏi ngồi bệch xuống, trận đuổi giết hôm nay thật khiến tinh thần hắn hoàn toàn căng thẳng.

Hôm nay có thể nói đây là lần nguy hiểm nhất kể từ khi Tiêu Viêm tiến vào Trung Châu. Nếu không phải hắn quả quyết đem quyền trục kia vất bỏ, chỉ sợ khó có thể chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Phí Thiên. Nếu hắn không thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên thật sự khó có thể cầm cự, nhưng Hủy

Diệt Hỏa Liên là đại sát khí, tiêu hao lực cũng cực kì lớn, một khi thi triển ra Tiêu Viêm nhất định sẽ đi vào trạng thái suy yếu nhất, bởi vậy, nếu không phải bất đắc dĩ, Tiêu Viêm cũng không dễ dàng thi triển.

Còn nữa, Hủy Diệt Hỏa Liên cần nhất là Hóa Sinh Hỏa. Hiện giờ chỉ còn lại một lần sử dụng thôi, mà Tiêu Viêm vẫn chưa có thời gian tu luyện "*Lộng Diễm Quyết*", một "*Hóa Sinh Hỏa*" mới vẫn chưa cô đọng ra được, cho nên trong khoảng thời gian này, bảo mệnh sát chiêu chỉ có thể thi triển một lần.

"Xem ra cần phải dành thời gian tu luyện Lộng Diễm Quyết mới được. Một cái Hóa Sinh Hỏa kia, thật không đủ để sử dụng"

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng xuống, thở dài một hơi, vẫy tay đem Địa Yêu Khôi gọi ra thủ hộ xung quanh, đôi mắt dần dần nhắm lại, sau đó cẩn thận xem xét trong đại não phương pháp tu luyện "*Tam Thiên Lô Huyền Thân*".

Bởi vì linh hồn tin tức của Phí Thiên, hiện giờ Lô Đình thâm ảo khó hiểu ở trong đại não Tiêu Viêm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một bài viết đầy đủ, hơn nữa còn cung cấp cho Tiêu Viêm cách sử dụng pháp quyết tu luyện.

Tâm thần chậm rãi chìm vào pháp quyết tu luyện của Tam Thiên Lô Huyền Thân, thời gian quả thật trôi rất mau, trong nháy mắt bên ngoài đã trở nên tối om.

Trong đêm đen, Tiêu Viêm cả đêm bất động, bàn tay rớt cuộc hơi run lên, chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tam Thiên Lô Huyền Thân thật sự huyền ảo, điều làm cho Tiêu Viêm ngạc nhiên nhất chính là, công pháp này yêu cầu đối với linh hồn cư nhiên đạt tới trình độ hà khắc. Với yêu cầu linh hồn hà khắc như thế, khó trách trong Phong Lô Các có rất ít người có thể tu luyện thành công, ngoại trừ một ít người thực lực cực kỳ biến thái.

"Người bình thường ai có đủ khả năng đạt tới? Hơn nữa dù cho linh hồn có đạt tới yêu cầu đi nữa, thì ngưng tụ Phân Thân cũng rất khó khăn"

Lúc trước Tiêu Viêm có chút kinh ngạc tại sao Tam Thiên Lô Động lại có

quan hệ với nó, nhưng như vừa rồi đã thấy, nguyên lai ngưng tụ Phân Thân phải đạt tới tối cao tầng của Tam Thiên Lô Động mới có thể ngưng tụ lại mà ra.

Hơn nữa cho dù có thể thành công ngưng tụ nhưng Phân Thân cũng có tới ba cấp bậc: *"Nhập Huy, Đãng Đường, Đại Thành."*

Ba cấp bậc, đại biểu cho thực lực có được khi Phân Thân. Phân Thân cấp Nhập Huy nhiều lắm chỉ có một phần ba thực lực của bản thể, Đãng Đường ước chừng hai phần ba, Đại Thành chính là cùng bản thể có thực lực tương đương.

"Nói như vậy, Tam Thiên Lô Huyền Thân của Phí Thiên hẳn đã đạt tới Đãng Đường cảnh giới, nếu không dù ta có Vẫn Lạc Tâm Viêm tương trợ, cũng không dễ dàng ứng phó như vậy" Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

"Bất quá, Tam Thiên Lô Huyền Thân đích thật có chỗ hơn người, đấu kỹ huyền ảo như thế, thật không biết người kinh tài tuyệt thế nào mới có thể sáng tạo ra" Tiêu Viêm đứng dậy, ngân sắc trên bàn chân xuất hiện, chớp ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, thân thể bạo xuất.

Theo thân thể bắn ra, mấy đạo tàn ảnh hiện ra phía sau, Tiêu Viêm cước bộ ngừng lại một chút, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy tàn ảnh đang dần tiêu tán, vẫn chưa coi nó như tình huống phát sinh khi tu luyện như trong pháp quyết viết.

"Thông nhị thân ngưng tụ, quả nhiên là khó khăn"

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm thấp giọng thì thào pháp quyết tu luyện ghi lại ở yêu quyết: *"Lấy tâm ngự hình, hồn lưu vào ảnh"*

Nói đi nói lại mười mấy lần, Tiêu Viêm có chút ngộ ra, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, cước bộ nhẹ nhàng hướng phía trước một bước, một bước hạ xuống, thân hình như chớp hiện ra ở phía trước mười mét, nơi ven đường lưu lại bốn đạo tàn ảnh.

Trong bốn tàn ảnh, có ba cái nhanh chóng tiêu tán, cái còn lại tốc độ tiêu tán chậm hơn rất nhiều, nhưng kéo dài được chừng 20 giây, cũng chậm rãi hóa thành hư vô. Tiêu Viêm từ tàn ảnh đó cảm giác được một tia linh hồn dao động cực kỳ nhỏ.

"Phải tại khoảnh khắc xuất hiện tàn ảnh, đem một tia linh hồn lưu vào trong đó, mới vừa rồi có thể ngưng tụ phân thân, nhưng thời điểm đó lại rất nhanh, làm sao có thể kịp lưu lại linh hồn trong đó được?" Tiêu Viêm nhíu mày, lâm bẫm nói.

Suy nghĩ một lúc lâu vẫn không có kết quả, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, việc tu luyện Tam Thiên Lô Huyền Thân đích thật rất khó khăn, bất quá hẳn cũng không dễ dàng từ bỏ, Tiêu Viêm đối với chính mình có tin tưởng, mặc kệ mọi thứ vẫn tiếp tục tu luyện Tam Thiên Lô Huyền Thân, mà hẳn cũng nhất định phải kiên trì tu luyện thành công, đến lúc đó lại cùng Phí Thiên lão gia hỏa kia gặp mặt nhất định đem Phân Thân thi triển ra. Không biết lão gia hỏa kia có hay không tức giận tới học máu.

Vui sướng khi thấy người gặp họa, cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm cũng bị việc đó khơi dậy một chút tính cách ngang tàng, cắn răng một cái, lại lần nữa ngưng thần, tiếp đó liền thi triển Tam Thiên Lô Động. Một lần không được thì một trăm lần, một trăm lần không được thì một nghìn lần, tuy nói Tam Thiên Lô Động có chút tiêu hao đấu khí, nhưng chỉ cần tu luyện thành công, Tiêu Viêm cũng bỏ qua điều đó.

Chủ ý trong lòng đã quyết, Tiêu Viêm luyện tập không ngừng nghỉ. Vì thế, trong rừng rậm hắc ám, một ngân mang đột nhiên phóng ra, trong mơ hồ giống như quỷ hỏa, cũng may nơi này ít người lui tới, nếu không nửa đêm có người nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ giật mình chết giấc.

Nguồn truyện:

Tiêu Viêm điên cuồng tu luyện suốt một đêm, cho tới khi một tia sáng rạng đông phá tan màn đêm, hẳn mới dừng lại, lau mồ hôi lạnh trên trán nhin không được hắc hắc cười, một đêm khổ tu, mặc dù như trước chưa thành công ngưng tụ ra Phân Thân, nhưng làm cho hẳn với việc điều khiển Tam Thiên Lô Động ngày càng thuần thực, duy nhất thiếu thốn là đấu khí hao tổn quá lớn, mặc dù có đan dược chống đỡ nhưng trong quá trình luyện tập cũng phải dừng lại nghỉ ngơi khôi phục mấy lần.

"Vẫn còn chừng một tháng nữa mới tới cơn sóng năng lượng ở Thiên Mục Sơn Mạch, trong khoảng thời gian này ta liền đi bộ xuyên qua dãy núi này, có thể tới đó trước." Tiêu Viêm nghỉ ngơi, hồi phục lại tinh thần, nhìn về phía cuối dãy núi, lâm bẫm nói.

Ở núi này ẩn chứa không ít ma thú, hơn nữa trong đó có đủ mọi dạng người có thực lực cường hãn, so với Ma Thú Sơn Mạch tại Gia Mã đế quốc chỉ có hơn chứ không kém, Tiêu Viêm tính toán trong khoảng thời gian này liền ở trong đó khổ tu, hơn nữa tranh thủ tu luyện Tam Thiên Lô Huyền Thân, mau chóng có thể sớm một chút ngưng tụ ra Phân Thân. Hơn nữa, cùng việc chém giết ma thú cũng giúp thực lực hắn tăng lên không ít.

Trong lòng quyết định xong, Tiêu Viêm cười cười, việc này làm hắn nhớ lại, năm đó lần đầu tiên rời khỏi Ô Thản Thành đi tới Ma Thú Sơn Mạch lịch lãm. Khi đó, hắn chỉ vừa mới trở thành một gã Đấu giả, nhưng hiện giờ, tiểu gia hỏa năm đó mới vừa trở thành Đấu giả đã đạt tới cửu tinh Đấu Hoàng. Hồi tưởng lại, giống như trải qua một giấc mộng.

Thân hình mạnh mẽ nhảy lên ngọn núi, Tiêu Viêm mắt nhìn xuống dãy núi liên miên vô tận kia, nghe được từng tiếng thú rống lên truyền từ trong đó, đứng một chút, thân hình vọt lên như đại bàng, thoáng hiện xông vào bên trong dãy núi dày đặc ma thú kia.

"Ha ha."

Lưu lại trên bầu trời tiếng cười trong sáng, tượng trưng cho sự bắt đầu khổ tu của Tiêu Viêm nơi rừng rậm này.

-----oOo-----

Chương 981: Thương Lang Vương thất cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong rừng rậm tĩnh lặng, ở đằng xa một dòng suối nhỏ từ trên ngọn núi chảy xuống, giống như một giải ngân hà nhỏ nhỏ tôn thêm vẻ đẹp của dãy núi, bầu không khí tĩnh lặng làm cho quang cảnh xung quanh dòng suối nhỏ tràn ngập cảm giác bình yên.

"Ầm!"

Sự tĩnh lặng đó duy trì không được bao lâu, một bóng đen không lồ đột nhiên từ trong rừng rậm bạo xuất, chọt ầm ầm rơi xuống đất, tại khu vực

xung quanh dòng suối nhỏ kia đá vụn trên mặt đất kéo thành một vệt dài, khi đó bóng đen mới chậm rãi dừng lại, mà hình thể không lồ kia, cả người tản mát ra sát khí dữ tợn của một ma thú, sau một vài cử động liền mất đi mạng sống. Ở bụng của nó có dấu vết bị cháy đen.

Thình lình xuất hiện biến cố, làm cho ma thú ở phụ cận dòng suối nhỏ nhất thời chấn kinh, đặc biệt khi nhìn thấy ma thú kia bị như thế nào, trong linh trí chúng nó không khỏi có ý nghĩ thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Có thể đem ma thú mạnh nhất trong phương viên một trăm dặm Đại Địa Ma Hùng đánh bại, bất luận là người hay ma thú khác, tuyệt đối có thực lực rất mạnh.

Theo sự rút lui của ma thú, trong rừng rậm mơ hồ có tiếng bước chân rất nhỏ truyền tới, lát sau, một thân ảnh của nhân loại gầy gò chậm rãi xuất hiện.

Nhân ảnh dừng lại ở phía ngoài, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói chang trên bầu trời, chợt cúi đầu liếc mắt nhìn về phía đại gia hỏa cách đó không xa, lắc đầu, thì thầm nói: *"Hảo hảo coi chừng địa bàn của người thì tốt rồi? Còn muốn giúp con lang ngu ngốc kia làm thám tử nữa chứ"*

Ánh mặt trời chiếu sáng, làm lộ rõ sự thành thực trên khuôn mặt thanh niên trẻ tuổi, nhìn qua người thanh niên tràn ngập sức sống, người này chính là người đã quyết định đi bộ xuyên qua rừng núi này – Tiêu Viêm.

Cho tới khi đứng tại nơi đây, hắn đã đi lại trong tòa núi này được mười ngày, trong khoảng thời gian này, không ít ma thú đã vong mạng trong tay hắn, mà theo đó cũng đã nuốt nhiều máu tươi ma thú, càng làm cho Tiêu Viêm trong lúc mơ hồ tán một mùi máu tươi hung sát khí, hai con mắt cũng trở nên lợi hại so với trước kia, nhìn qua có thể thấy được cảm giác nguy hiểm của dã thú hiện hữu ở trong đó.

Rừng rậm vô tận luôn là một địa phương tốt nhất để tu luyện a.

Trong ngọn núi này, ma thú có thực lực cường hãn tồn tại không ít, không chỉ có Đấu Hoàng cường giả cao giai ma thú, thậm chí trong một lần ngẫu nhiên, Tiêu Viêm còn vì một gốc dược thảo quý hiếm mà cùng đại chiến với một ma thú cấp bậc tương đương với Đấu Tông. Đại Địa Ma Hùng lúc trước bị Tiêu Viêm đánh chết có được thực lực của Đấu Hoàng cường giả, chính là thám tử do Thương Lang Vương – ma thú được xưng là chúa tể

của ngọn núi này phải tới.

Thực lực của Thương Lang Vương, nếu xét theo cấp bậc của nhân loại thì đã đạt tới cấp bậc Đẩu Tông hai sao, hơn nữa cộng thêm thân pháp nhanh nhẹn cùng trực giác nhạy bén của dã thú, quả thực có thể so sánh với Đẩu Tông cường giả. Đối thủ có cấp bậc như thế, nếu là trước đây, Tiêu Viêm chỉ sợ khó có thể chống lại, nhưng hiện giờ, bằng vào thực lực cửu tinh Đẩu Hoàng, hơn nữa còn có Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cùng Di Hỏa thần hiệu, cho dù là Thương Lang Vương trong thời gian ngắn cũng khó có thể đem Tiêu Viêm đánh chết, bởi vậy trong bốn ngày trở lại đây, hắn cùng Tiêu Viêm giao thủ hai lần, nhưng cả hai lần đều để cho Tiêu Viêm thuận lợi thoát thân, hơn nữa bằng vào linh hồn lực lượng cực mạnh, thoải mái trốn tránh sự truy tìm của Thương Lang Vương. Làm cho nó chỉ có thể sử dụng các ma thú khác trong ngọn núi này để tìm kiếm tung tích của Tiêu Viêm mà thôi.

Đương nhiên, nếu Tiêu Viêm dùng con bài bí mật, việc chặn đánh Thương Lang Vương chỉ cần xuất ra Địa Yêu Khôi là được, nhưng hắn vẫn không dùng tới, có được đối thủ với cấp bậc như vậy là rất cần thiết cho hắn bây giờ. Trước kia so với Trầm Vân cùng đám người tam đại trưởng lão Phong Lô Các – Bắc, thực lực của bọn họ hơn xa Tiêu Viêm, nên hắn phải sử dụng những phương pháp khác mới có thể cùng bọn họ chống lại, nhưng hiện giờ nhìn về phía Thương Lang Vương, hắn có thể tự tin vào thực lực của mình, liền cùng nó giao thủ, hơn nữa còn thuận lợi thoát thân, việc này đối với hắn mà nói quả thực là lần tôi luyện tốt nhất. Vì vậy, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng xuất ra đòn sát thủ quá sớm.

"Không biết tên kia 2, 3 ngày không tìm được ta, có phải hay không lại đang giơ chân sao?" Vui sướng khi người gặp họa, cười một tiếng, thân hình Tiêu Viêm vừa động liền hiện ra trên thân thể khổng lồ của Đại Địa Ma Hùng, lấy ra chủy đã cắm vào cơ thể nó, sau đó đem một viên ma hạch màu vàng lấy ra, ngày sau luyện đan có thể dùng tới a.

Đi vào dòng suối nhỏ bên cạnh, đem ma hạch rửa sạch rồi thu vào nạp giới, nhìn bóng hình trên mặt nước Tiêu Viêm thấy một thân ảnh có chút chật vật, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, trong khoảng thời gian màn trời chiếu đất này, khiến cho hắn có thể so sánh với dã nhân.

"Tam Thiên Lô Động ngày càng tu luyện thuần thực, nhưng ngưng tụ Phân Thân vẫn như trước chưa từng thành công, Tam Thiên Lô Huyền

Thân chết tiệt kia quả nhiên không dễ dàng tu luyện"

Bàn tay lóe lóe xanh biếc hỏa diễm, đem một ít nước biến thành hơi, Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, thấp giọng nói.

"Hiện giờ vẫn còn hơn hai mươi ngày nữa mới tới thời gian cơn sóng năng lượng Thiên Mục Sơn Mạch bắt đầu. Tính ra, ta có mười ngày là có thể ra khỏi ngọn núi này, đến lúc đó liền phi thẳng tới Thiên Mục Sơn Mạch. Về phần có thể hay không trong thời gian này ngưng tụ phân thân, còn phải xem tạo hóa a"

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm đứng dậy, vừa muốn xoay người rời đi. Đôi lông mày đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt nhìn về phía xa chân trời. Nơi đó, rất nhiều bóng đen đang theo gió tiến tới, thậm chí cũng có thể ngửi được mùi vị hung hãn nồng nặc.

"Lần này ngược lại tới cũng nhanh a"

Thấy thế, Tiêu Viêm không những không chạy, ngược lại dừng bước, song chưởng ôm ngực, tùm tùm cười nhìn các bóng đen dần dần tiến tới.

"Tiểu tử, lưu lại Vô Tương Quả cho lão tử, nếu không bọn ta đem ngươi biến thành một thân thịt non ăn từ từ" Bóng đen còn chưa tới, một tiếng rống giận dữ liền gầm thét đã truyền tới, làm cho ma thú trong rừng rậm đều run lẩy bẩy.

Bóng đen tiến tới gần, hóa ra lại là một đầu ma thú phi hành rất lớn, hai cánh khổng lồ triển khai, kéo theo tiếng gió thật lớn, làm rừng rậm phía dưới bị ép mạnh xuống dưới. Trên đỉnh đầu ma thú kia, một gã đại hán mình trần, trên người trần ngập các vết sẹo, ngạo nghễ đứng đó, hai mắt hung tợn nhìn về phía Tiêu Viêm bên cạnh dòng suối nhỏ.

Phía sau đại hán vẫn còn rất đông các loại ma thú lớn nhỏ, nhìn qua mỗi người đều không phải nhân vật yếu nhược gì, xem ra lần này hẳn có thể đem toàn bộ thủ hạ chạy đi tới đây.

"Ngươi nói ngươi một mình chiếm núi, làm vua nơi đây, cần gì vì một quả Vô Tương Quả mà đúối giết ta như thế? Chẳng phải là hạ thấp thân phận của mình sao?" Tiêu Viêm nhìn về phía đại hán, cười nói, người này là Chúa tể của ngọn núi này - Thương Lang Vương, thực lực rất mạnh, nghe

nói còn là dựa vào thể lực vốn có của mình, tự hóa thành hình người, việc này không phải dễ dàng. Phải biết rằng ma thú hóa hình liền giống như cao giai đan dược xuất thế, sẽ có Lôi Kiếp buông xuống, nếu có thể vượt qua thì sẽ thành công hóa hình, nếu không chống lại được, chỉ sợ sẽ bị Lôi Kiếp đánh chết.

Đương nhiên, nếu có một quả Hóa Hình Đan thì có thể giảm đi nguy hiểm. Bất quá Thương Lang Vương này rõ ràng không thể có được cao giai đan dược quý báu như thế, dù sao Hóa Hình Đan chính là đan dược cấp 7, trong giới ma thú, có thể coi là một trong những đan dược hiếm thấy, không phải muốn là có được, nói dễ vậy sao.

"Trả lại cho ngươi *** chó má!"

Nghe được lời đó của Tiêu Viêm, Thương Lang Vương nhất thời tức giận mắng mỏ, trực tiếp nhảy từ trên ma thú phi hành xuống, chột giống như một tòa tháp lớn ầm ầm rơi xuống đất, cự lực như vậy làm cho dòng suối nhỏ ầm ầm nổ mạnh, nước văng tóe khắp nơi.

"Ngươi có giao ra không, bằng không hôm nay sẽ giết ngươi!"

Con mắt màu đỏ của Thương Lang Vương nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, chột bàn chân đập mạnh xuống mặt đất, một cái khe lớn xuất phát từ chân, lan ra phía ngoài, thân hình hư một tiếng phóng tới trước người Tiêu Viêm, chỗ đầu ngón tay, móng tay sắc bén như đao phong hung hăng công kích về phía yết hầu của Tiêu Viêm, nơi ven đường đi qua đều bị vài vết đen cắt đứt.

Thấy thế, Tiêu Viêm lại cười, cước bộ vừa động, dường như là phản xạ có điều kiện, liền rời khỏi vài chục bước, ba đạo tàn ảnh hiện ra, dễ dàng tránh né công kích của Thương Lang Vương, trong khoảng thời gian này hắn tu luyện Tam Thiên Lôi Huyền Thân vốn đã duy trì quán tính tới tận xương tủy, mỗi một lần tránh né đều trực tiếp đem Tam Thiên Lôi Động thi triển tới mức tận cùng.

"Tiểu tử hỗn đản, ngươi chỉ biết trốn thôi sao?"

Thấy Tiêu Viêm tránh được, Thương Lang Vương nhất thời nổi giận gầm rú lên một tiếng, đây là đối phương làm hắn phiền muộn nhất, thực lực hơn xa so với Tiêu Viêm, nhưng đối phương giống như cá chạch trơn trượt,

thân pháp cực kỳ quý dị, căn bản là khó có thể đụng chạm vào thân hình hẳn.

Nhìn thấy Thương Lang Vương phát điên lên, Tiêu Viêm lại cười, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt liền mạnh mẽ ngưng tụ, hai mắt thoáng cái chuyển hướng tới đạo tàn ảnh trước mặt.

Lưu lại ba tàn ảnh, trong đó hai tàn ảnh lúc trước liền nhanh chóng tiêu tán, mà tàn ảnh cuối cùng này lại vẫn duy trì tư thế kia, hơn nữa trong lúc mơ hồ, Tiêu Viêm dường như cảm nhận được một luồng linh hồn lực lượng từ trong đó.

"Thành công rồi"

Tiêu Viêm trợn mắt há mồm nhìn tàn ảnh kia, trong lúc nhất thời trở nên ngốc nghếch, lúc trước hẳn căn bản không có đặc biệt khổng chế, cư nhiên mặc danh kỳ diệu tạo ra một phân thân.

Ngốc nghếch trong chốc lát, Tiêu Viêm rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, trong mắt xuất hiện vẻ vui mừng, bàn tay vội vàng xuất chiêu, tàn ảnh kia liền hóa thành một điểm sáng vô hình, cuối cùng tiến vào mi tâm của Tiêu Viêm.

Đây vẫn chỉ là một phân thân mờ mờ, bất quá bước sáng tạo khó khăn nhất đã hoàn thành, kế tiếp, Tiêu viêm sẽ tập trung rèn luyện, Tam Thiên Lô Huyền Thân có thể thuận lợi ngưng tụ ra.

"Ha ha, đa tạ. Xem ra người hiện tại đã giúp ta một lần, ta liền cho người tiếp tục an ổn làm Đại Vương ở núi này." Tiêu Viêm hướng về phía Thương Lang Vương cười lớn một tiếng, bả vai run lên, cốt dục trong suốt nhanh chóng mở rộng.

Nhìn thấy tiêu Viêm muốn chạy trốn, Thương Lang Vương nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng lần này cước bộ vừa vọt tới trước mấy bước liền đột nhiên dừng lại, hai mắt giống như gặp quỷ, gắt gao nhìn chăm chăm cốt dục trong suốt phía sau lưng Tiêu Viêm, một lát sau, hét lên một tiếng kinh hoàng: *"Thiên Hoàng Yêu Sí!"*

Chương 982: Ma Thú Giới Tam đại gia tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thiên Hoàng Yêu Sí?"

Nghe được lời thét chói tai từ trong miệng Thương Lang Vương truyền ra, Tiêu Viêm liền sững sờ, ánh mắt chợt chuyển dời đến cột dục ở sau lưng, đôi mắt híp lại, nói: *"Ngươi nhận biết nó sao?"*

Ánh mắt kinh hãi kéo dài một lúc lâu, Thương Lang Vương cũng đã dần dần hồi phục lại tinh thần, ánh mắt theo mang chút ít hoảng sợ liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, cước bộ thôi lui phía sau mấy bước, mặc dù da thịt trên cột dục thậm chí là lông chim cũng đều biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng bên trong cột dục vẫn còn ẩn chứa cái loại ... mùi vị đặc thù kia, ngay lập tức hắn liền nhận thức được, bởi vì năm đó, hắn đã từng thấy qua một Thiên Yêu Hoàng chân chính, cái loại linh hồn nguyên bản này, vốn là uy áp ở chỗ sâu nhất trong huyết mạch, trở thành một thứ khiến cả đời hắn khó có thể quên được.

"Ngươi từ chỗ nào mà có được Thiên Hoàng Yêu Sí?" Thương Lang Vương hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trầm giọng nói, nhìn cột dục này mà nói, đầu Thiên Yêu Hoàng này đều đã chết rồi, nhưng Thiên Yêu Hoàng tại bên trong Ma Thú Giới lại là tồn tại đứng đầu. Mặc dù số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng mỗi một con cũng đều có thực lực đáng sợ, tiềm lực thì cực kỳ khủng bố, hơn nữa mỗi một con Thiên Yêu Hoàng trước khi chết, đều sẽ quay trở về Tế Đàn trong tộc, ngoại nhân căn bản là không có khả năng liên quan đến Thiên Yêu Hoàng, càng huống chi Thiên Hoàng Yêu Sí lại ở trên thân thể Thiên Yêu Hoàng!

"Thiên Hoàng Yêu Sí này thuộc loại ma thú nào vậy?" Tiêu Viêm hỏi.

"Ngươi, thậm chí ngay cả Thiên Yêu Hoàng cũng không biết?" Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Thương Lang Vương ngược lại sững sờ, chợt kinh ngạc nói. Bộ dáng như vậy, giống như là gặp phải một chuyện buồn cười nào đó.

"Thiên Yêu Hoàng? Chính là bộ thầy khô thần bí trước kia sao, cái đó hắn là gọi Thiên Yêu Hoàng à?" Tiêu Viêm lẩm bầm bầm trong lòng một

tiếng, chợt tủm tỉm cười nhìn Thương Lang Vương, nói: "Ngươi đem những chuyện Thiên Yêu Hoàng mà ngươi biết được nói cho ta nghe đi"

"Tiểu tử, ngươi tính là cái gì chứ, dám dõ giọng điệu đó nói với lão tử sao? Đừng tưởng rằng ngươi có một đôi Thiên Hoàng Yêu Sí là có thể dương oai diệu võ, nếu bị người của Thiên Yêu Hoàng tộc biết được ngươi dùng cánh của tộc nhân bọn họ làm tài liệu phi hành đấu kỹ, chắc chắn đối với ngươi triển khai đuổi giết không chết không thôi! Đến lúc đó, ngươi khóc còn không kịp nữa đó" Nghe được lời nói Tiêu Viêm không chút khách khí, Thương Lang Vương tâm thần cũng đã trở về thực tại, nhất thời giận dữ nói.

"Nếu ngươi thức thời sớm đem Vô Tương Quả đó giao ra cho lão tử, nếu không mà nói, hôm nay sẽ giết ngươi" Thương Lang Vương liếm liếm cái môi màu đỏ tươi, ánh mắt hơi có chút đỏ lên nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, chợt bàn chân mạnh mẽ đạp một cước lên trên mặt đất, thân hình hừ một tiếng, đã hiện ra tại trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, gầm lên một tiếng giận dữ, gân xanh tại bàn tay bắt đầu khởi động, mang theo âm thanh bạo tạc trầm thấp, hung hăng đập xuống dưới.

Nhàn nhạt nhìn thế công mãnh liệt của Thương Lang Vương, Tiêu Viêm cong ngón tay rồi bùng ra ánh sáng ngân ngọc bén nhọn, nhất thời dựng thẳng đứng tại trước mặt.

"Phanh!"

Nắm tay Thương Lang Vương hung hăng nện ở bên trong ngân mang, theo đó là vang lên một đạo âm thanh trầm thấp, trong lúc mơ hồ có cảm giác như kim loại vậy.

Một quyền đánh trúng, Thương Lang Vương sắc mặt hơi đổi, hẳn chỉ cảm thấy cánh tay của chính mình tựa hồ ở thời khắc này trở nên chết lạng, nhưng mà còn không đợi hắn thu quyền lui về sau, một cái nắm tay màu bạc đột ngột như ngân mang hung hăng phát ra, cuối cùng thật mạnh nện trên lồng ngực hắn.

Ầm!

Một quyền đánh trúng, nhất thời tại yết Thương Lang Vương hơi hơi có chút ngọt, trong ánh mắt xuất hiện tia kinh hãi, lực đạo đáng sợ như thế, là

do tiêu tử này đánh ra hay sao?

Thương Lang Vương thân hình chật vật rơi xuống đất, hai chân dẫm xuống trên mặt đất kéo dài mười mấy bước độ sâu nửa thước, vừa mồi chậm rãi ổn định lại, kinh hãi ngẩng đầu lên, chợt đồng tử hơi co rút lại dừng trên bóng người màu bạc đang ở trước mặt Tiêu Viêm, nhìn trên người thân ảnh đó không có chút sứt mẻ gì, hẳn cảm giác được một tia hơi thở nguy hiểm.

"Người có hai lựa chọn. Một, trả lời vấn đề của ta, sau đó cứ tiếp tục làm đại vương của ngọn núi này. Hai, ta hiện tại đem người đánh chết đi" Tiêu Viêm nhướng mắt nhìn Thương Lang Vương ở bên dưới, thản nhiên nói.

"Bằng người sao?" Thương Lang Vương nổi giận nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Bằng nó" Tiêu Viêm cười cười, ngón tay chỉ chỉ đến Thương Lang Vương. Địa Yêu Khôi bên cạnh nhất thời vang lên một tiếng thành thạch, tựa như đạn pháo lướt đi dữ dội, hướng Thương Lang Vương hung hăng vọt tới.

Nhìn thấy Địa Yêu Khôi hung mãnh đánh tới, Thương Lang Vương cũng cả kinh, sau một lúc trải qua giao phong ngắn ngủi, hẳn phi thường rõ ràng quái nhân vật thể màu bạc này có bao nhiêu hung mãnh, cũng đã khơi dậy tại trong tâm hẳn một chút khí thể hung ác, hai mắt đỏ ửng, từ cổ họng gầm gừ lên một tiếng, chợt hướng phía trước bắn tới dững mãnh, cùng với Địa Yêu Khôi kia hung hăng va đụng vào nhau.

Thương Lang Vương cùng Địa Yêu Khôi đều là cận thân chiến đấu, mà, bản thân song phương cũng am hiểu phương thức tấn công nhất, nhưng vừa mới giao thủ có mấy cái, chênh lệch giữa hai người đã rất rõ ràng, Địa Yêu Khôi với thực lực vượt xa hơn Thương Lang Vương, hơn nữa so sánh về thân thể, cũng là hơn Thương Lang Vương ở một cái cấp bậc, hiện giờ giao thủ, cao thấp tự nhiên nhìn thì biết liền.

"Thành thạch!"

Hai quả đấm hung hăng va chạm nhau, nhất thời một cỗ khí lãng kinh khủng bùng phát ra, toàn bộ đá vụn trên mặt đất lúc này đều nổ mạnh, hóa thành bột phân, mà dòng suối nhỏ bên cạnh lại vang lên tiếng gào gào

không dứt, từng cột nước cao đến mấy trượng bị tức sóng nổ mạnh, cây cối gần đó cũng chịu cảnh như cá nằm trong chậu, đều là bị chặt đứt ngang, phỏng chừng không biết bao nhiêu cả.

Quyền phong khuếch tán, thân thể Địa Yêu Khôi khẽ run lên, cước bộ lui phía sau nửa bước, mà Thương Lan Vương bàn chân lại kéo lê trên mặt đất một đường dài hơn mười thước, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, tiếp tục ngẩng đầu lên, vẻ hung sát kia rốt cục bị sự kinh hãi bao phủ, hẳn biết, lấy thực lực khủng bố của tên quái nhân kia, chặn đánh giết hẳn cũng không phải là không thể nào.

Lúc lui về phía sau này, hẳn chưa từng chấp nhận mệnh lệnh của Tiêu Viêm, lập tức hô lên *"Ngừng, ngừng! Ta nhận thua!"*

Nhìn thấy sát khí của Địa Yêu Khôi đánh tới, sắc mặt Thương Lang Vương nhất thời biến đổi, vội vàng nói.

Thanh âm này vừa mới dứt, Địa Yêu Khôi cũng đột nhiên tạm dừng, một đôi mắt trống không thẳng tắp nhìn nhìn Thương Lang Vương, làm cho da tay của hắn hơi hiện lên chút lạnh lạnh.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm mỉm cười chậm rãi nhảy xuống đất, dừng lại bên cạnh Địa Yêu Khôi, nói: *"Nói đi, ta muốn biết mọi tin tức về Thiên Yêu Hoàng"*

Thương Lang Vương lau đi vết máu trên khóe miệng, ánh mắt như trước vẫn có điểm kinh hãi liếc nhìn Địa Yêu Khôi một cái, sau đó mới căn răng hơi có chút không cam lòng, nói: *"Thiên Yêu Hoàng, tại bên trong Ma Thú Giới danh tiếng cực kỳ vang dội, thanh danh của cái chủng tộc này giống Đan Tháp hoặc là Hồn Điện tại Trung Châu vậy, hơn nữa tại bên trong Ma Thú Giới bọn họ đích xác thuộc cấp bậc đứng đầu, mỗi một Thiên Yêu Hoàng vừa ra đời phải thông qua tộc trưởng khai mở linh trí, là có thể vượt tới trình độ Ngũ giai, hơn nữa có được linh trí giống như nhân loại, mà Thiên Yêu Hoàng trưởng thành, phần lớn đều là ở trình độ Thất cấp, người nổi bật nhất trong số đó thậm chí đạt tới trình độ bát cấp khủng bố"*

"Bởi vậy, tuy nói Thiên Yêu Hoàng tộc nhân có số lượng không nhiều lắm, nhưng ở trên Đấu Khí đại lục này lại có địa vị hết sức quan trọng, cho dù là loại thế lực như Đan Tháp, Hồn Điện đối với những người này cũng đều có chút khách khí."

"Mỗi một vị tộc nhân Thiên Yêu Hoàng tại trước khi chết, đều quay trở lại bên trong Tế Đàn ở trong tộc, chờ đợi tử vong. Bởi vậy, mọi thứ đồ vật trên thân thể Thiên Yêu Hoàng khiến cho ngoại giới rất khó có thể đạt được. Một là khó có thể tới tay, hai là cho dù có chiếm được, vạn nhất bị Thiên Yêu Hoàng tộc biết được mà nói ..., vậy kết cục là ... "

Nói đến đoạn này, Thương Lang Vương không khỏi vui sướng khi người khác gặp họa liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái. Hắn có một thể lực như thế giúp đỡ lại có thể như thế nào sao? Quay mắt về hướng Thiên Yêu Hoàng tộc, một chút lực lượng ấy, quả thực là không đáng nhắc tới, mà người này lại cư nhiên còn dám không thèm che dấu mà sử dụng cốt nhục Thiên Yêu Hoàng.

Đối với Thương Lang Vương vui sướng khi người khác gặp họa, Tiêu Viêm cũng không cần để ý, nhíu mày, mặc dù không ngờ được ma thú thây khô kia hơn phân nửa bản thể không phải là vật tầm thường, mà hắn vẫn như cũ không nghĩ tới tên kia tại bên trong Ma Thú Giới, cư nhiên có được địa vị cho đến bối cảnh thể lực như vậy.

"Tại bên trong Ma Thú Giới còn có những bộ tộc khác có thể cùng với bộ tộc này chống lại không?" *Làm như nhớ ra điều gì đó, Tiêu Viêm lại lần nữa hỏi hắn, hắn đột nhiên nhớ tới Tử Nghiên, huyết mạch của nàng có thể áp chế máu huyết Thiên Yêu Hoàng, nói vậy, bản thể đó tất nhiên cũng không phải là vật tầm thường.*

Nghe vậy, Thương Lang Vương chân chừ một lát, rồi nói: "Có hai chủng tộc, đều là từ viễn cổ di truyền xuống, một người là Cửu U Địa Minh Mãng, một người khác là Thái Hư Cổ Long"

Cửu U Địa Minh Mãng? Thái Hư Cổ Long?" thì thầm từ từ hai cái tên này một hồi, Tiêu Viêm lại lần nữa nhíu mày, hắn đối với những thứ này đều không hiểu rõ lắm, tự nhiên cũng không biết bản thể Tử Nghiên có phải hay không thuộc một trong hai chủng tộc này.

"Hai chủng tộc này cũng cực kỳ khủng bố, Cửu U Địa Minh Mãng số lượng nhiều hơn, đương nhiên phần lớn đều là huyết mạch không tinh thuần, nhưng Cửu U Địa Minh Mãng này kiến tạo thành một gia tộc khổng lồ, người ở trong đó cũng không thiếu thực lực khủng bố, dù sao ma thú tuổi thọ dài lâu, qua bao ngày tháng tích lũy như vậy, tự nhiên là khủng bố

rồi. Về phần Thái Hư Cổ Long lại thần bí hơn nhiều, ta đối với bộ tộc này cũng không biết nhiều lắm, nhưng thực lực của bọn họ lại không thể nghi ngờ được. Bởi vì ta nghe nói Thái Hư Cổ Long này và Thiên Yêu Hoàng ... tranh đấu ... " Nói đến điểm này, sắc mặt Thương Lang Vương hơi có chút cổ quái, thực lực khủng bố của Thiên Yêu Hoàng làm cho trái tim người ta lạnh băng, mà Thái Hư Cổ Long ngược lại lấy trình độ mà nói, mặc dù là hần cũng cảm thấy đều thực vớ vẩn.

"Khắc, cái tin này ta biết chỉ là vĩa hè thôi, Thái Hư Cổ Long tại bên trong Ma Thú Giới là ma thú cực kỳ thần bí, nghe nói bọn họ tùy ý tại hư vô không gian xuyên qua xuyên lại, lấy không gian làm tọa kỵ hoàn mỹ nhất, dĩ nhiên tình huống xác thực thế nào, ta đây cũng không rõ ràng lắm.

Thương Lang Vương ho khan một tiếng, chợt nhìn Tiêu Viêm nói: "Điều người muốn biết, ta cũng đều nói cho người biết cả rồi"

"Tại trong không gian hư vô xuyên qua xuyên lại sao.. Thái Hư Cổ Long này quả thật là danh bất hư truyền a, không biết Tử Nghiên có hay không thuộc về chủng tộc này, một tí năng lực của nàng nhưng thật đối với không gian hơi có chút quan hệ ... " Tiêu Viêm gật gật cái đầu, lẩm bầm bầm ở trong lòng.

Trong tâm hơi trầm ngâm, Tiêu Viêm chợt ngẩng đầu liếc nhìn Thương Lang Vương, bàn tay ném đi, một quả Vô Tương Quả khô cằn từ trong nạp giới bay ra, "Cầm đi, đây là thù lao của người, mặt khác, chuyện hôm nay hy vọng người có thể bảo mật, trừ phi người không nghĩ đến tòa núi này"

Tiếp nhận Vô Tương Quả, Thương Lang Vương nhất thời sung sướng hẳn lên, thật cẩn thận đem nó cất vào nạp giới, nói: "Người yên tâm, ma thú chúng ta nói là giữ lời, không giống như nhân loại các người thích lật lọng thế đâu, việc này ta sẽ không nhiều lời, bởi vì nói cũng chỉ mang tới phiền phức cho ta thôi, hắc hắc, bất quá xem người trả lại Vô Tương Quả, ta nhắc nhở người một câu, tốt nhất chớ bị Thiên Yêu Hoàng tộc phát hiện ra cốt nhục của người, nếu không, người sẽ bị đuổi giết trên không có cửa dưới không có lối đâu nhá"

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Thương Lang Vương đã vọt một cái, lướt lên trên đỉnh cầu con ma thú cực lớn kia, sau đó quát nhẹ một tiếng, suất lĩnh các loại ma thú như gió gào thét mà quay về.

Nhìn nhìn Thương Lang Vương dần dần biến mất, Tiêu Viêm cũng khẽ thở ra một hơi, quay đầu thoáng nhìn cốt đực ở sau lưng, không khỏi cười khò một tiếng, thứ này ... tựa hồ thật đúng là một phiên toái không nhỏ a.

-----oOo-----

Chương 983: Rèn luyện phân thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở bên trong hắc ám sâm lâm, một đồng lửa được đốt lên tỏa ra ánh lửa nhàn nhạt, chiếu sáng cả một vùng, làm cho bán kính gần trăm mét bên trong rừng rậm, đều phẳng phát bị lay bởi ánh lửa nhàn nhạt này.

Bên cạnh đồng lửa, Tiêu Viêm ngồi khoanh chân, ánh lửa chiếu lên trên khuôn mặt đó, giống như phủ thêm một lớp vải mỏng màu đỏ nhàn nhạt trên thân thể, giờ phút này, hắn đang nhắm chặt đôi mắt, đạo hỏa ẩn nơi mi tâm kia, trong lúc mơ hồ phóng thích ra quang mang mỏng manh.

Cứ như vậy, sự yên tĩnh kéo dài một lúc lâu, đôi mắt Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, một đạo năng lượng vô hình từ chỗ mi tâm tuôn ra dữ dội, chọt ở bên cạnh mắt máy, một lát sau lại hóa ra thành một bóng người, hơn nữa, diện mạo của bóng người này, quả thực hoàn toàn giống với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm quay đầu đi, nhìn vào hình bóng của phân thân, có thể nhìn xuyên qua được thân thể kia, thấy được đồng lửa đang tỏa ra ánh lửa đỏ rực.

"Thực lực của phân thân này, hẳn là vẫn chỉ ở mức cấp bậc Đấu Linh, hơn thế nữa thời gian ngưng tụ lại quá ngắn, nếu như gặp người có nhãn lực sắc bén, nhìn qua một cái hẳn có thể nhìn ra được lai lịch" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, hạ thấp giọng nói lầm bầm.

Dựa theo phương pháp tu luyện ở trong đầu mà nói, bước đầu tiên chính là ngưng tụ phân thân, nếu như đã có thể ngưng tụ thành công ra, như vậy bước kế tiếp cần phải làm, chính là trui luyện đạo phân thân này, phải trui luyện nó đến trình độ có thực lực ngang bằng với bản tôn.

Dĩ nhiên, điều này nói thì quả thực có chút đơn giản, nhưng mà để thực

hiện nó thì vô cùng khó khăn, lấy khả năng của Phí Thiên kia, trui luyện đã nhiều năm như vậy rồi, mới chỉ có thể làm cho phân thân đạt tới cảnh giới Đẳng Đường, khoảng cách tới đại thành, vẫn vô cùng xa xôi diệu vợi, mà hôm nay, thời điểm này mới chỉ vừa hoàn thành được bước đầu tiên, khoảng cách tới đích kia, lại càng xa vời như vực sâu thăm thẳm.

"Theo như sự nghiên cứu tu luyện, nếu như đã ngưng tụ ra được phân thân rồi, việc còn lại là cần đem Phong Lô Chi Lực từ từ dung nhập vào bên trong phân thân, lấy Phong Lô lực lượng này, che dấu sự ba động linh hồn của phân thân, kể từ đó, vừa có thể phòng hộ, vừa che dấu được bí mật của linh hồn." Tiêu Viêm nhìn vào phân thân ở bên cạnh, ý niệm trong đầu nhanh chóng quay ngược trở lại.

"Như vậy thì theo lời nói, lôi quang bên ngoài thân thể phân thân Phí Thiên ngày đó, hẳn là dựa vào đạo lý này sao, hơn nữa với Phong Lô Chi Lực, còn trở thành một thủ đoạn công kích của phân thân, uy lực mạnh cực kỳ, có điều...có điều trong cơ thể ta không có Phong Lô Chi Lực, năm đó trong lúc tu luyện Tam Thiên Lô Động có hấp thụ cái kia một chút, căn bản thì không thể nào dùng để trui luyện phân thân, vậy phải làm như thế nào đây?"

Nghĩ đến đây, chân mày Tiêu Viêm nhíu chặt lại, nếu như phân thân không có được Phong Lô Chi Lực bảo vệ thì có thể nói... nếu như vô tình hấn gặp một loại khác tương tự như Văn Lạc Tâm Viêm, có thể trực tiếp tạo thành sự thương tổn cho linh hồn, đây tuyệt đối là một thiệt thòi vô cùng lớn, kết quả phân thân của Phí Thiên, chính là một bài học còn sờ sờ trước mắt.

"Nhưng mà Phong Lô Chi Lực này, muốn có thì phải đi tìm đâu đây? Năm đó vô cùng khổ cực, lâu như vậy mới có thể từ trong Lô Vân hút được một chút Phong Lô Chi Lực, vển vẹn chỉ để tu luyện Tam Thiên Lô Động..." Đang cầm một khúc củi trúc trong tay, lúc Tiêu Viêm không tự chủ đã bị tan thành phấn mạt, thấy thế, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, Tam Thiên Lô Huyền Thân này, quả thực làm đầu óc của hắn thương tích nặng nề.

"Ngu ngốc, ai nói nhất định phải dùng Phong Lô Chi Lực? Đấy chẳng qua chỉ là một phương thức để trui luyện thôi, dùng những năng lượng khác vẫn có thể được mà, bên trong cơ thể người có Dị hỏa, so sánh với Phong Lô Chi Lực kia còn mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là

Vẫn Lạc Tâm Viêm, người nếu như có thể đem nó dung nhập hoàn toàn vào bên trong phân thân, như vậy thì sau này cho dù gặp cái loại năng lượng kỳ dị gì có thể khắc chế được linh hồn, cũng sẽ không hề phải sợ hãi, kể từ đó, thiếu sót duy nhất của linh hồn phân thân đã được người đền bù, như vậy thì uy lực so với phân thân kia của Phí Thiên không biết sẽ mạnh hơn bao nhiêu lần" Ngay lúc Tiêu Viêm đang đau đầu, thanh âm dạy bảo của Thiên Hỏa Tôn Giả, từ trong nấp giới đột nhiên truyền ra.

Nghe vậy, trong nhất thời Tiêu Viêm sửng sốt, có chút ấp úng nói: "*Trong phương pháp tu luyện nói rằng dùng Phong Lô Chi Lực để trui luyện, nếu như dùng loại năng lượng khác thay thế, vậy chẳng phải sẽ làm cho phân thân bị hỏng đi? Đặc biệt là Vẫn Lạc Tâm Viêm, có thể trực tiếp tạo thành thương tổn cho linh hồn, phân thân linh hồn thay vì được bồi luyện, vậy không phải sẽ trực tiếp bị luyện hóa mất sao?*"

"Chuyện thế gian, vốn là cầu phú quý trong nguy hiểm mà, về phần Vẫn Lạc Tâm Viêm, nó đã bị người luyện hóa hoàn toàn, người nghĩ nó có thể cản trở được linh hồn của người sao? Chỉ cần có thể nắm chắc việc giữa được sự thăng bằng trong quá trình trui luyện, từ từ tiến hành, ngày phân thân đại thành, chỉ là việc xa hay gần thôi" Giọng nói Thiên Hỏa Tôn Giả nhàn nhạt vang lên.

Tiêu Viêm cũng không phải người ngu dốt, lần này được Thiên Hỏa Tôn Giả nhắc nhở, trong lòng cũng có chút cảm giác bưng bình ngộ ra chân lý, một lát sau, hít sâu một hơi, quả thực là như thế, số lượng lớn Phong Lô Chi Lực, hẳn rất khó có thể thu vào tay được. Một khi đã như vậy thì... không bằng thử một chút, lực lượng của Di hỏa còn cường hãn hơn nhiều, nếu như thất bại thì... cũng không tổn thất gì cả. Chỉ khi nào thành công, cái linh hồn phân thân này, điểm thiếu sót cuối cùng mới có thể hoàn toàn được bù đắp, ngày sau khi cùng người khác giao chiến, tuyệt đối là một sự trợ lực to lớn.

"Đã như vậy, liền thử xem một chút nào!"

Trong lòng đã quyết định được chủ ý, sự chần chừ và trì hoãn trong mắt Tiêu Viêm hoàn toàn biến mất, khoảng cách tới lúc triệu tịch năng lượng của Thiên Mục Sơn Mạch bắt đầu chỉ còn không tới hai chục ngày, mà dựa theo lộ trình, lại mất hết năm sáu ngày, hẳn là đủ để hắn có thể xuyên qua phiến sơn mạch này, đến lúc đó toàn lực chạy tới Thiên Mục Sơn Mạch, vì vậy, với năm sáu ngày, vấn đề phân thân này, tốt nhất là phải có tiến triển,

nếu không, một phân thân linh hồn cấp bậc Đẩu Linh yếu ớt như vậy, đối với hắn trên cơ bản không có một chút trợ giúp gì cả.

Bâm ngón tay chỉ vào phân thân ở bên cạnh, thân ảnh bỗng nhiên run lên, hóa thành một tia sáng vô hình tiến vào ở bên trong mi tâm của Tiêu Viêm, Tiêu Viêm vung tay lên, Địa Yêu Khôi nhanh chóng hiện ra, đứng làm hộ vệ bên cạnh, sau đó hắn mới từ từ nhắm mắt lại, tâm thân vừa động, trực tiếp chu vào bên trong linh hồn Hải Vực ở chỗ mi tâm.

Trong Hải Vực, thân ảnh hư ảo của Tiêu Viêm chậm rãi hiện ra, lực lượng linh hồn trước mặt khẽ ba động, một cái quang điểm rất nhỏ, quang mang nhàn nhạt tràn ra, chợt lực lượng linh hồn bắt đầu khởi động, phân thân lại xuất hiện một lần nữa.

Linh hồn ngồi xếp bằng, phân thân trước mặt cũng ngồi xuống, thấy thế, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, tay khẽ vẫy, một đoàn Văn Lạc Tâm Viêm liên hiện ra ở trong bàn tay còn lại.

Ngay lúc Văn Lạc Tâm Viêm xuất hiện, phía dưới linh hồn Hải Vực nhất thời ba động mạnh mẽ, tuy vật này đã bị Tiêu Viêm thu phục, nhưng mà nó đối với linh hồn vẫn có tác dụng khắc chế đặc hiệu, làm cho lực lượng linh hồn đối với nó duy trì một khoảng cách tương đối xa.

Đối với động tĩnh của linh hồn Hải Vực, Tiêu Viêm cũng không quá để ý, bàn tay ném đi, Văn Lạc Tâm Viêm từ từ bay ra, chợt đến trước trước mặt phân thân, bao bọc nó lại.

Hỏa diễm vừa mới đem phân thân bao bọc lại, nó chợt run mạnh lên, thân thể vốn đã hư ảo giờ lại càng trở nên nhạt nhòa hơn.

"Đè thấp nhiệt độ xuống, phải giữ cho ngọn lửa ở một nhiệt độ thấp, chỉ cần người cố gắng tập trung, không bị nửa điểm quấy nhiễu, lấy khả năng khống chế hỏa diễm của người, mới có đủ khả năng làm được" Thanh âm của Thiên Hỏa tôn giả trầm thấp, vang lên ở bên trong linh hồn Hải Vực.

Ngón tay của Tiêu Viêm khẽ nhúc nhích, ngọn lửa bao quanh lấy phân thân nhất thời chậm rãi, trở nên âm đạm hơn nhiều, chợt nhiệt độ từ từ giảm xuống, theo sự giảm nhiệt độ của Văn Lạc Tâm Viêm, bóng ảnh phân thân mới vừa rồi hơi chậm lại, nhưng vẫn như cũ có dấu hiệu run rẩy rất nhỏ.

Tâm thần Tiêu Viêm, vẫn duy trì trạng thái không để ý đến xung quanh, từ áp chế nhiệt độ của ngọn lửa, khi nó từ từ giảm xuống, phân thân truyền lại những phản ứng rất nhỏ, cũng là truyền tới đầu Tiêu Viêm, sau đó nhanh như chớp có thể phân biệt được nhiệt độ thích hợp nhất.

Đây là thao tác cực kì khó khăn, cần phải có lực khống chế ngọn lửa cực kì hà khắc, dù sao qua sự rèn luyện của Vẫn Lạc Tâm Viêm, phân thân từ từ tăng lên, mà Tiêu Viêm cũng thao túng nhiệt độ của ngọn lửa theo khả năng thừa nhận của phân thân, từ từ tăng lên, kể từ đó, hẳn nhất định không được gián đoạn quá trình thử điều chỉnh nhiệt độ của Vẫn Lạc Tâm Viêm, dùng cái này để trui rèn phân thân vô cùng hiệu quả.

Hiệu suất khống chế cao như vậy, cực kì tiêu hao tinh thần, cho dù lấy sự kiên nghị của Tiêu Viêm, cũng có thể cảm giác rõ ràng, một cảm giác mệt mỏi ở nơi sâu thẳm trong linh hồn, từ từ lan tràn ra.

Có điều, mặc dù cực kì hao tổn tinh lực, nhưng mà không thể không nói, lực khống chế của Tiêu Viêm đối với Vẫn Lạc Tâm Viêm, đạt đến được trình độ tương đối hoàn mỹ, vốn phân thân hư ảo vô cùng, giờ phút này, dưới sự rèn luyện của Vẫn Lạc Tâm Viêm, từ từ trở nên chân thật hơn, mặc dù tốc độ cực kì chậm chạp, nhưng mà nếu để Phí Thiên cùng với những người tu luyện Tam Thiên Lô Huyền Thân kia nhìn thấy thì... sợ rằng cảm bọn họ sẽ rơi rụng hết ngay tại chỗ, tốc độ như thế này, mặc dù nhìn như chậm chạp, nhưng mà cũng đã cực kì đáng sợ, nếu như đem đi so sánh, bọn họ sử dụng Phong Lô Chi Lực để trui rèn phân thân thì tốc độ có thể so sánh với rùa bò.

Nhìn thấy Tiêu Viêm sau khi trải qua sự nhắc nhở, đã tiến vào được tiết tấu ổn định, Thiên Hỏa tôn giả vui mừng cười một tiếng, sau đó chậm rãi biến mất không chút tung tích.

Trong không gian linh hồn, hai Tiêu Viêm ngồi khoanh chân mặt đối mặt, một người sắc mặt nghiêm túc, một người toàn thân bị ngọn lửa vô hình bao vây, thân thể hư ảo, ở bên trong hỏa diễm, có sự ba động rất nhỏ. Mà theo sự rèn luyện của hỏa diễm, trong lúc mơ hồ, cũng có một số tia hỏa diễm ảm đạm, chậm rãi dung nhập vào bên trong phân thân, làm cho bên trong phân thân hư ảo kia, xuất hiện nhiều hơn các tia hỏa diễm vô hình.

Màn đêm từ từ lùi đi, ngày mới với ánh nắng hùng dũng từ từ chiếu rọi,

bên cạnh đồng lửa, Tiêu Viêm chậm rãi mở đôi mắt, trong con ngươi, mơ hồ lộ ra một tia mỗi mệ, suốt một đêm này, sự tiêu hao tinh lực đối với hắn, quả thực không thua kém gì khi liều mạng đối chiến một hồi với người khác.

"Rèn luyện phân thân này, quả nhiên vô cùng khó khăn, dựa theo tốc độ như thế này, sợ ít nhất phải mất hai tháng mới có thể đạt tới cảnh giới Đẳng Đường, muốn đạt tới đại thành, lại càng không biết là năm nào tháng nào, Tam Thiên Lô Huyền Thân, quả không hổ danh là tu đấu kỹ khó khăn nhất của Phong Lô Các a!"

Từ trên mặt đất đứng lên, Tiêu Viêm không khỏi khẽ thở dài, miệng lẩm bẩm.

"Tiểu tử nhà ngươi, thật không biết bao nhiêu là đủ mà, mặc dù ta đối với đấu kỹ này không quá quen thuộc, nhưng nhìn phân thân của Phí Thiên, thời gian hắn tu luyện, ít nhất cũng phải được năm năm trở lên, ngươi ngắn ngủn chỉ có hai tháng, đã có thể đến trình độ bằng với hắn, khả năng như vậy còn chưa thấy đủ sao?" Thanh âm Thiên Hỏa tôn giả bắt đầu dĩ vang lên từ trong nạp giới.

Tuyệt đối đủ, vội ho một tiếng, thu Địa Yêu Khôi vào trong nạp giới, chân bước về hướng rừng rậm phía bắc.

"Động thân đi, Thiên Mục Sơn Mạch kia sợ rằng đã bị biến người chất đây, không biết số lượng mười người kia, có thể cướp được hay không? Đây chính là cơ hội để đột phá Đấu Tông a, nói gì thì cũng không thể nào buông tha a..."

-----oOo-----

Chương 984: Đến Thiên Mục Sơn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại nơi tận cùng của núi đồi bạt ngàn, có một thân ảnh gầy gò chậm rãi bước ra từ khu rừng u ám rậm rạp. Khi bóng người này vừa xuất hiện, một mùi máu tanh bỗng nhàn nhạt lan tràn khắp không gian, nhất thời, trong phạm vi mười dặm vuông, phàm là Ma thú ngửi thấy mùi máu tươi ấy, đều

chấn động kinh hoàng, vội vàng cụp đuôi chạy thật xa.

Đi hết vùng rừng núi này, cũng đã tiêu tốn của Tiêu Viêm hơn hai mươi ngày. Trong hai mươi ngày đó, hắn lấy đất làm giường, lấy trời làm màn, tuy vô cùng gian khổ, nhưng cõi trời đất mệnh mông này đích thực là một nơi tôi luyện tốt nhất. Tiêu Viêm hôm nay, nhìn có vẻ xác xơ tơi tả, vô số vết máu khô bám chặt vào y phục, tóc tai tán loạn, không khác gì người rừng, thế nhưng cái cảm giác nguy hiểm toát ra từ người hắn trước kia tựa hồ đã tan biến đâu mất. Mỗi khi hắn ngước mặt lên, tận sâu trong đáy mắt ẩn hiện một tia sát khí vô cùng lạnh lẽ, mới biết khí tức nguy hiểm kia thật ra không tiêu thất mà là thu liễm đi rất nhiều.

Một kẻ bề ngoài không bắt mắt, nhưng bên trong ẩn chứa vô tận sát khí, mới chân chính là kẻ nguy hiểm, bởi hắn có thể ngay lúc người không chú ý nhất, một đao lấy mạng của người.

Đứng trên đỉnh của dãy núi, nhìn đường lớn xa tít dưới chân, thấp thoáng lui tới vài bóng người, âm thanh nói cười xôn xao của thế tục văng vẳng truyền lại, khiến Tiêu Viêm có chút thất thần. Tu luyện vốn cầu cô độc và khô khan, muốn trở thành cường giả bề ngẫ ngạo thị thiên hạ, thì nỗ lực và sự cô đơn trong đó, người bình thường chẳng thể nào hiểu được.

Đạo lý này, năm xưa khi hắn rời khỏi Thản Thành, đã lờ mờ giác ngộ. Mà hôm nay, trải qua nhiều năm bôn ba hành tẩu giang hồ, hắn dường như thấu hiểu nhiều hơn, cảm thụ đó lại càng thêm sâu sắc.

Thở một hơi thật mạnh, Tiêu Viêm day day trán, bởi suốt thời gian này, tu luyện với hắn đã trở thành tập quán, thành thói quen. Chính vì thế, sâu trong Linh hồn hải, phân thân từng giây từng khắc đều được Văn Lạc Tâm Viêm nung nấu rèn luyện. Tuy như thế tinh thần tiêu hao cực lớn, nhưng may thay, hắn vốn là một Luyện Dược Sư, tiêu hao vật vả thế nào, vẫn có một ít thủ đoạn chống đỡ sau cùng, nên có thể nhờ đó mà từ từ thích ứng.

- Năng lượng triệu tịch của Thiên Mục Sơn hắn là sắp bắt đầu rồi, vừa lúc nơi ấy cách đây không xa. Lấy năng lực của ta bây giờ, trong nửa ngày liền có thể đến nơi.

Tiêu Viêm lấy một tấm bản đồ từ trong nạp giới ra, tỉ mỉ kiểm tra một phen, rồi phóng mắt nhìn về chân trời phía Bắc, lẩm bẩm một hồi, rồi sau lưng khẽ rung nhẹ, một đôi cánh xanh thẫm từ từ vươn lên.

Từ khi biết nguồn gốc đôi Cốt dục này đã lấy từ một nhân vật trong hoàng tộc Thiên Yêu, Tiêu Viêm cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Hoàng tộc Thiên Yêu thực lực cực mạnh, Phong Lô Các cũng không thể so sánh. Hắn không muốn vì thế mà rước thêm phiền toái khó chơi đến vậy. Cho nên, Cốt dục chỉ có thể sử dụng tại những thời khắc máu chót, quyết định. Tuy cũng vì thế mà tốc độ chậm đi rất nhiều, thì để an toàn cho cái mạng nhỏ của mình, Tiêu Viêm cũng phải chấp nhận. Ài, làm sao mà biết được, cái thầy khô đét kia lại có lai lịch lớn đến vậy chứ?

Hỏa dục vươn dài, Tiêu Viêm khẽ điểm nhẹ ngón chân, thân hình liền vọt thẳng lên không, hừ một tiếng đã hóa thành một đạo hào quang xanh thẫm rực lửa, lao vút về phương Bắc.

Đỉnh Yêu Mục, tại Bắc Vực Trung Châu cũng vô cùng nổi tiếng, nguyên nhân chủ yếu là vì cứ ba năm sẽ có một lần Thiên Mục Huyết Đàm xuất hiện. Cái đàm này vô cùng thần dị, đối với những tu luyện giả, nhất là những người trẻ tuổi có lực hấp dẫn cực lớn. Bởi Huyết Đàm có công hiệu thoát thai hoá cốt, trợ giúp đột phá bình cảnh vô cùng diệu kỳ, mà càng trẻ tuổi thì càng có hiệu quả.

Đương nhiên, đối với những thế lực lớn có ý định tài bồi cho đám thanh niên ưu tú của môn phái mình cũng sẽ cực kỳ quan tâm tới Thiên Sơn Huyết Đàm. Bởi ở Trung Châu, Đấu Hoàng và Đấu Tông đối xử cách biệt vô cùng, Đấu Hoàng dĩ nhiên cũng được xưng là cường giả, thế nhưng phải đạt tới Đấu Tông mới được hưởng những đãi ngộ thực sự của cường giả.

Một gia tộc, nếu lấy Đấu Hoàng là hạch tâm, là lực lượng nòng cốt, thì Đấu Tông là kẻ đứng đầu lực lượng ấy. Chỉ cần trong gia tộc có một Đấu Tông, như vậy danh tiếng và sức ảnh hưởng sẽ vượt xa một gia tộc có mười Đấu Hoàng nhưng không có Đấu Tông. Đó chính là sức hút của Đấu Tông!

Vì vậy mới thấy Đấu Tông và Đấu Hoàng chênh lệch lớn như thế nào! (Củ chuối, viết hêm cãi được!)

Đương nhiên, nếu gia tộc nào có Đấu Tông, dù nhân vật này không tham gia quản lý sự vụ thông thường, thì gia tộc đó cũng sẽ trở thành một thế lực lớn, bá chủ một phương. Kể cả Phong Lô Các, đối với loại gia tộc đó,

cũng phải khách khí đối đãi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đấu Tôn, giai tầng này, ở Trung Châu, thật sự là cường giả đứng đầu.

Tại đế quốc Gia Mã, hay Hắc Giác Vực, chỉ cần là Đấu Hoàng hoặc hơn nữa là Đấu Tông thì đủ để xưng hùng xưng bá. Nhưng nếu đặt vào Trung Châu, chỉ là thế lực nhị lưu không hơn không kém. Đó là chênh lệch.

Về phần Đấu Thánh...!

Đây đã là cường giả của những thế lực truyền thuyết rồi! Một tượng đài sừng sững, có thể thân nhiên mặc tình mà nhìn thế gian tranh đấu sống chết. Với những người như vậy, tranh đấu chỉ là xem như phù vân, là trò chơi của thế tục. Bởi, chỉ cần một cường giả Đấu Thánh phát tay, tranh đoạt gì trong nháy mắt cũng sẽ tan rã không còn!

Dĩ nhiên, giai tầng đó với Tiêu Viêm bây giờ là quá xa vời. Suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn bây giờ là làm thế nào đột phá Đấu Hoàng, trở thành Đấu Tông. Bởi chỉ như vậy hắn mới có thể gặp lại Huân Nhi. Gia tộc của nàng dù không phải một trong Nhất tháp, Nhị Tông, Tam cốc, Tứ phương các, nhưng Tiêu Viêm chắc một điều rằng, đã gọi là Cổ tộc, thực lực tuyệt đối sẽ không thua kém nhiều so với Đan Tháp hoặc Hồn Điện. Nếu hắn muốn mang Huân Nhi đi một cách êm xuôi, thì phải thể hiện ra thực lực đủ để bọn họ tán thành, điều kiện tiên quyết, là vẫn phải trở thành Đấu Tông.

Dù hôm nay hắn đã là Đấu Hoàng Cửu Tinh, trải qua hơn hai mươi ngày khổ tu trong rừng rậm, thực lực dường như có chút tinh tiến, tuy vậy để đột phá bình cảnh vẫn còn cách một bước không nhỏ.

Lại nói, Đấu Hoàng Cửu Tinh tuy chỉ cách Đấu Tông một Tinh, nhưng một Tinh này, cũng đã khiến biết bao đời thiên tài vĩnh viễn ngậm hờn cho đến chết.

Mà chính vì thế, Thiên Sơn Huyết Đàm với năng lực trợ giúp đột phá bình cảnh vô cùng thần kỳ, đã khiến cho vô số tinh anh cường giả, thậm chí cả đại thế lực như Phong Lô Các liều mạng ùn ùn kéo tới, hi vọng chiếm được một trong mười chỗ...

Thiên Sơn Huyết Đàm trân quý là vậy, theo lý mà nói, phải có một thế lực cường đại nào đó chiếm giữ, nhưng đến nay, chưa từng có phương nào độc

hữu được nó. Dù là Phong Lô Các, cũng hữu tâm mà vô lực! Bởi Huyết Đàm ảnh hưởng quá lớn, độc chiếm nhất định sẽ trở thành cái gai trong mắt mọi người. Phong Lô Các cũng không phải vô địch. Tứ phương các xưa giờ đều không ưa nhau mấy, đều muốn đè đầu cuội cổ đối phương, tự nhiên không để bất kỳ phương nào sở hữu rồi. Cho nên, dưới cặp mắt trùng trùng như sói đói của vô số thế lực trong thiên hạ, Thiên Sơn Huyết Đàm vẫn vĩnh viễn vô chủ.

Tuy vậy, nếu nói Huyết Đàm không có chủ nhân là không phải! Ma thú cư ngụ xưa giờ trên dãy núi này chứ đâu. Thế nhưng nhân loại tham lam là vậy, làm sao có thể bỏ qua. Sức hấp dẫn của Huyết Đàm, đủ làm loài người đổ mắt mà liều mạng chém giết.

Tiên Viêm bay một hơi năm giờ, thì một dãy núi khổng lồ ẩn sâu trong mây mù rớt cuộc hiện ra trước mắt.

Thiên Mục Sơn, là dãy núi đồ sộ nguy nga nhất mà Tiên Viêm từng chứng kiến, Ma Thú Sơn của đế quốc Gia Mã cũng không thể so sánh. Mây mù mờ mịt quanh năm, bao phủ đại bộ phận núi rừng, khiến khó mà quan sát được bên trong có những gì. Hơn nữa, dường như trong lớp mây mù đang vẩn vù ấy, có ẩn chứa một cỗ năng lượng cực kỳ khủng khiếp, dù là Tiên Viêm, cũng không khỏi phải thót tim. Thảo nào, không một ai bay trên không mà vào, bầu trời nơi đây, là tử lộ!

Đứng trên cao, nhìn toàn cảnh đường vào núi, nghìn nghịt người là người, khiến da đầu Tiên Viêm như dại đi. Dù hắn đã biết sức hút của Huyết Đàm là rất lớn, nhưng tận mục sở thị đã khiến hắn rung động không thôi. Trong biển người này, ai sẽ là một trong mười nhân tuyển được quyền tiến nhập Huyết Trì đây?!

Nhãn mặt thở ra, Tiên Viêm nhằm một nơi hẻo lánh kín đáo mà hạ xuống, rồi từ đó nhảy lên một ngọn cây nhìn quanh, liền trông thấy, trên vô số ngọn cây khác, tựa hồ có không ít người đã xếp bằng ngồi đó.

Ngọn Yêu Mục quanh năm mây mù vây phủ, Ma Thú hung mãnh đàn đàn. Bởi vậy, điểm lên núi an toàn chỉ có ba nơi, nơi Tiên Viêm đang đứng là một chỗ như thế, bất quá đã bị biển người đen kịt bu quanh.

Trong khi hắn còn đang bị tình cảnh hoành tráng trước mắt làm cho chấn động không thôi, thì một tiếng Hạc trong trẻo từ chân trời chọt vút lên

vọng lại, nhất thời thu hút vô số ánh mắt mọi người.

Tiêu Viêm cũng đưa mắt nhìn về nơi ấy, chỉ thấy từ xa, một con hạc bảy màu cực to đang vỗ cánh bay về nơi đây. Ánh mặt trời chiếu rọi lên thân chim, phản chiếu ra những tia sáng huyền lệ, vô cùng rực rỡ.

- Là Thất Thái Linh Hạc? Không phải là tọa kỵ của Phượng tiểu thư Phong Lô Các hay sao?

Người người nhìn con hạc bảy màu to lớn, tiếng tiếng rì rầm vang lên.

Tiêu Viêm nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại, ngần người.

- Phong Lô Các...

-----oOo-----

Chương 985: Phượng Tiểu Thư!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con hạc khổng lồ bảy màu từ xa nhịp nhàng vỗ cánh, trong nháy mắt như một con lốc ào đến. Nhất thời ai nấy không hẹn mà gập đầu đưa mắt lên trên trời. Tên tuổi của Phượng tiểu thư Phong Lô Các như sấm rền ở Bắc Vực Trung Châu, người người đều biết, là vị đệ tử cuối cùng của Phong Lô Các chủ. Có người còn nói, nàng có thể sẽ trở thành Các chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Phong Lô Các.

Thực lực của Phong Lô Các dù nhìn khắp Trung Châu cũng là một thế lực hàng đầu. Ai nắm giữ, địa vị sẽ lập tức phi thường. Bởi vậy, khi đàm luận về vị Phượng tiểu thư này, không ít người lộ ra vẻ thèm muốn và đố kỵ, vì người bình thường muốn đạt thành tựu như vậy, chỉ sợ nỗ lực cho đến chết cũng không bao giờ với tới.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên ngọn cây, neho mắt nhìn con hạc lớn lên bầu trời, hấn mơ hồ thấy được, trên đó có mấy bóng người thấp thoáng.

- Ài, không biết Phí Thiên lão gia hỏa có đến không? Nếu lão cũng tới, e rằng lần này sẽ rất phiền phức.

Tiêu Viêm khẽ lẩm bẩm.

Trong khi hắn đang tự hỏi thì Thất Thái Linh Hạc từ từ đáp xuống, cách hắn chừng hai trăm mét. Với khoảng cách này, hắn rút cuộc đã có thể nhìn thấy rõ ràng đối phương.

Đập vào mắt hắn là một vị cô nương thân hình mảnh dẻ, váy hoa dài tung bay tỏa ra hào quang bảy màu, tôn lên cần cổ trắng muốt. Khí chất tôn quý khó có thể che giấu, bao phủ lấy khuôn mặt trái xoan thon gầy, làm nổi bật cặp mắt màu nâu tím như hai viên bảo thạch. Phượng tiểu thư nhìn từ góc độ nào, cũng cho người ta có cảm giác đây là một cô công chúa của Hoàng gia, mỹ lệ mà thánh khiết, trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng xô bồ ở nơi đây.

Điểm duy nhất không hoàn mỹ ở người con gái này, là bên trong vẻ thánh thiện trong sáng kia, ẩn ẩn một nét cao ngạo lạnh lùng, lạnh người ngoài ngàn dặm. Một cảm giác thật khó thân cận!

Nhưng ngọc nào lại không có tỳ vết! Chút lạnh lùng này vị tất đã làm giảm đi dung mạo và khí chất tuyệt vời của Phượng tiểu thư. Đến Tiêu Viêm cũng phải tặc lưỡi khen thầm, nhưng rồi ngay sau đó, con mắt hắn liền hướng về hai thân hình già nua đàng sau thiếu nữ này.

Hai bóng người già cả tưởng như đến một cơn gió nhẹ thổi qua cũng không chịu nổi, nhưng khi Tiêu Viêm vừa liếc nhìn, sắc mặt liền ngưng trọng hơn rất nhiều. Hai người này, tuy còn kém hơn Phí Thiên, nhưng so với ba đại trưởng lão của Phong Lô Các thì mạnh hơn không ít, thực lực rất có thể đã đạt mức Lục Tinh Đấu Tông.

Cẩn thận nhìn hai lão nhân kia, Tiêu Viêm rút cuộc thở ra một hơi nhẹ nhõm. May không phải là lão quái vật Phí Thiên. Tuy hai Đấu Tông kia không dễ đối phỏm nhưng so với lão gia hỏa nọ, Tiêu Viêm thà lựa chọn hai người này còn hơn.

Bởi nếu đối mặt với lão quái vật thực lực sâu không lường được kia, Tiêu Viêm chỉ còn cách cụp đuôi mà chạy thôi, ấy là phải nhờ vào vận khí và cơ trí, chứ không thì...

- A, đó là Phượng tiểu thư của Phong Lô Các sao? Đúng là người sao tên

vậy, thật giống Phượng Hoàng lắm lắm!

- Ai ngờ không chỉ đám người bọn ta mới bị Thiên Sơn Huyết Đàm hấp dẫn mà ngay cả Phượng tiểu thư cũng đến. Xem ra trong mười người kia, hẳn có tên nàng rồi!

- Hắc hắc, chưa chắc là vậy! Trung Châu tàng long ngọa hổ, thiên tài ẩn dấu đâu đâu cũng có. Muốn đạt một chỗ trong mười người, đâu phải chỉ dựa vào diện mạo và bối cảnh chứ?

- Thiên Mục Sơn cũng thật quỷ dị, người có thực lực quá cao nếu tiên nhập vào sẽ dẫn động năng lượng triều tịch! Lúc đó tự mình làm khổ mình thôi.

- Vậy mới nói, vào núi này, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân, mới là chân chính! Còn ba loại người dựa vào cường giả trông nom, chỉ là thứ vô dụng.

- À...!

- Ô...!

Nghe xung quanh vô số tiếng đàm luận rì rầm, Tiêu Viêm trong lòng cũng miên man suy nghĩ. Nói như vậy, Thiên Mục Sơn còn có hạn chế thực lực sao? Vậy thì, với lực lượng của Phí Thiên, không cách nào tiến vào nữa rồi? Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi nhẹ nhõm thêm một lần. Đối với lão quái vật này, hẳn đích thật vô cùng e ngại.

- Bất quá lấy thực lực của ta, mà vẫn không cách nào nhìn thấu Phong tiểu thư. Hẳn trên người nàng có kỳ vật che đậy khí tức rồi. Mà ta cũng không cần sợ nàng, chỉ cần nàng không kiếm ta phiền toái, ta đây cũng lười đụng đến nàng!

Tiêu Viêm thu mắt lại, lẩm bẫm. Hắn nhìn qua đường lên núi, nơi ken dày những người và người, có điều bây giờ vẫn rất ít người dám đi vào Thiên Mục Sơn. Ma thú trên đó vô số, thực lực lại vô cùng khủng bố, giờ mà đi vào, chẳng khác nào mở miệng mèo. Cho nên lúc này ai nấy đều chờ đợi lúc năng lượng triều tịch, chỉ có khi đó, Ma thú mới bị áp chế, mới có thể an toàn tiến vào.

- Như vậy, từ đây cho đến lúc diễn ra năng lượng triều tịch, số người tu

họp sẽ còn đông hơn! Rốt cuộc sẽ có bao nhiêu kẻ đến được Huyết Đàm đây! Giờ chỉ có thể yên ổn ngồi đợi mà thôi!

Tiêu Viêm lại thở dài, không quan sát nữa mà bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. (lắm thở dài thế, đàn bà à!)

- Mộc trưởng lão, lần này ba tòa Các kia có đưa người đến không?

Thiếu nữ váy hoa bảy màu cười trên lưng Thất Thái Linh Hạc lạnh nhạt đưa mắt nhìn quanh, chột mồm miệng thốt, âm điệu thanh thúy pha lẫn chút lạnh lùng.

Phía sau thiếu nữ, một cụ già mặc áo xanh cười lên quái dị:

- Hắc hắc, làm sao có thể không đến! Vạn Kiếm Các kia có Thiên Tuyền Kiếm Đường Ứng. Hoàng Tuyền Các có Vương Trần, Tinh Vân Các có Mộ Thanh Loan. Đám người này đều là đệ tử kiệt xuất mà bọn họ bồi dưỡng ra! Đấu Hoàng đỉnh phong cả đấy! Nếu tại Huyết Đàm lần này có cơ hội đột phá Đấu Tông, thì làm sao mà buông tha cho được.

Nghe vậy, thiếu nữ gật đầu, khuôn mặt lạnh lẽo thoáng ửng hồng:

- Tranh đấu tại Huyết Đàm này cũng thật thú vị, náo nhiệt ngay từ chỗ cửa ra vào rồi.

Lão già mặc áo đỏ còn lại chột nghiêm nghị nói:

- Tiểu thư, trước khi đi, Các chủ đã căn dặn người nên cẩn thận. Thiên Sơn Huyết Đàm lần này, thu hút rất nhiều cường giả trẻ tuổi tụ họp. Trừ ba tên kia, còn có một vài người đủ sức tranh đấu một chỗ với người. Cho nên muốn thành công, cốt ở chỗ cẩn mật.

- Ví như tên Tiêu Viêm kia phải không?

Thiếu nữ cong môi, lạnh nhạt nói. Nguồn truyện:

Lão già áo đỏ trầm giọng:

- Hắn là đại địch đó! Người không nên khinh thường hắn. Chúng ta đã gặp Các chủ Phí Thiên, nghe nói hắn có thể trốn thoát khỏi tay ngài, bản lĩnh

như vậy, đồng niên với hắn chỉ sợ không nhiều hơn năm người. Tiểu thư quá rõ thực lực của Các chủ rồi, cũng biết là có thể sống sót dưới tay ngài, khó khăn cỡ nào? Hơn nữa, chuyện mới đây của hắn ở Phong Lô Các đang lan truyền khá nhiều, tiểu thư hắn cũng nghe...

- Dĩ nhiên ta có nghe! Có thể phá vỡ ba vị trưởng lão liên thủ và Cửu Thiên Lô Ngọc Trận, thì không phải là kẻ tầm thường. Nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực thật sự của hắn, có thể được sao? Với lại Thiên Mục Sơn có năng lượng triều tịch, hạn chế lực lượng, chỉ có thể sử dụng bản lĩnh cá nhân, ngoại lực vay mượn thì làm được cái gì?

Thiếu nữ váy hoa chớp chớp mi mắt, sâu trong màu tím nâu, bắn ra những tia tinh quang lấp lánh.

Mụ già áo xanh ngồi bên há mồm cười:

- Khắc khắc, Hỏa lão đầu, hôm nay sao lại nâng cao người khác mà hạ thấp bản thân thế hử? Thằng nhóc kia có lẽ có chút bản lĩnh, nhưng thế thì đã sao, ta xem phân nửa đều vay mượn từ Linh hồn cường đại ẩn giấu trên người. Mà ưu thế ấy, tại Thiên Mục Sơn này, còn dùng được sao? Không gặp phải tiểu thư thì may cho hắn, chứ gặp phải, chết chắc không sai. Đến lúc đó giao cho Các chủ Bắc Các, bán lấy một cái nhân tình!

- Thực lực của tiểu thư, ngay cả Các chủ cũng nói, dưới Đấu Tông không ai là đối thủ của người, cho dù gặp phải Đấu Tông, cũng đủ sức đánh một trận! Lão già ngươi đừng có mà xem thường tiểu thư!

Lão già áo đỏ nghe xong nhướn mày định cãi, thì thiếu nữ váy hoa đã xua xua cổ tay trắng như ngó sen, nhẹ nhàng nói:

- Hỏa trưởng lão yên tâm. Ta cẩn thận là được.

Lão già áo đỏ cười vang:

- Vâng! Lão phu chỉ nhắc nhở người vậy thôi. Với lại Tiêu Viêm có đến đây hay không cũng khó biết. Lúc trước hắn bị Các chủ truy sát, đến giờ e rằng vẫn còn sợ hãi không thôi!

Thiếu nữ váy hoa nhoẻn miệng tươi cười, dù trong dáng vẻ vẫn không bớt đi chút lạnh lùng. Đôi mắt đẹp lướt nhìn khắp nơi, rồi khẽ khàng nhắm lại.

Chuyện nàng cần làm bây giờ, là đợi năng lượng triều tịch bắt đầu, sau đó với tốc độ nhanh nhất đi đến Thiên Sơn Huyết Đàm. Nếu ba tên gia hỏa của mấy Các kia muốn tranh đoạt, hi vọng bày ra thực lực xuất sắc một chút, đừng để nàng thất vọng là được. Còn về phần Tiêu Viêm, thật ra cũng không lọt vào trong mắt của nàng! Tiêu Viêm đánh chết Trầm Vân, phá tan Cửu Thiên Lô Ngọc, khiến thiên hạ rung động không ít! Thế nhưng cũng có rất nhiều ý kiến cho rằng, đây là hấn mượn hơi từ Linh hồn cường đại ký thác trên người, về phần thực lực chân chính, lại chẳng là cái gì.

Loại suy nghĩ như vậy, trong lòng của thiếu nữ này không phải là không có.

Thời gian tiếp theo là sự chờ đợi. Rốt cuộc, sau ba ngày, năng lượng trong thiên địa đã bắt đầu sôi trào dữ dội...

Năng lượng trong thiên địa vừa thoáng thay đổi, Tiêu Viêm đang xếp bằng tĩnh tọa trên ngọn cây chột mở bừng mắt ra, một chút dị dạng chột lóe lên trong đó!

- Tới rồi sao..!

-----oOo-----

Chương 986: Lần Đầu Giao Thủ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mây xám bao trùm quanh ngọn núi lúc này giống như một con mãnh thú viễn cổ giật mình bừng tỉnh xoay chuyển mãnh liệt, sâu trong núi vô số những âm thanh âm âm vang dội, rồi từ đó, năng lượng cuộn cuộn tuôn trào, kìn kịt che phủ cả đất trời.

Oa!

Ân chứa trong mây mù xám xịt, năng lượng tựa như biển sâu vô tận nổi sóng ngất trời. Cảnh tượng đó khiến không ít người phải há hốc mồm than thở. Thiên nhiên quả nhiên không chuyện kỳ lạ nào mà không có.

Năng lượng như thủy triều cuộn dâng, rồi nhất tề thoát ra khỏi mây mù, sầm sập lan tỏa khắp không trung, khiến một ít người còn đang lơ lửng trên bầu trời phải nháo nhào hạ xuống. Nếu không may bị làn sóng năng lượng khủng khiếp này cuốn theo, thì dù có là Đâu Tông cũng phải để lớp da mình lại.

Con sóng năng lượng tỏa ra năm màu khác nhau, dưới ánh mặt trời lấp lánh như một dòng sông ngũ sắc, tung hoành quét ngang tinh không, huyền lệ vô bì. Nhưng ẩn sâu trong vẻ đẹp sáng ngời đó, là nguy hiểm trí mạng.

Sóng năng lượng năm màu không ngừng lan tỏa, dồn dập, dồn dập. Đợt sau nối liền đợt trước khuếch đại mà đi. Giờ phút này, không ít người chợt có cảm giác, năng lượng đang bao phủ xung quanh đỉnh Yêu Mục càng lúc càng cuồng bạo, biến cả dãy Thiên Mục thành một thỏi nam châm cực lớn, hút lấy toàn bộ năng lượng trong thiên địa tụ về.

Nhìn cảnh tượng đồ sộ như vậy, Tiêu Viêm cũng kinh ngạc vô cùng. Bằng cảm giác linh hồn hơn xa người khác, hẳn có thể nhận thấy rõ ràng, những đợt sóng năng lượng năm màu đó, khủng khiếp đến mức nào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Không hổ là Trung Châu! Kỳ quan như vậy, địa phương khác làm sao có phúc mà nhìn thấy?

Thở phù một hơi, Tiêu Viêm đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Thiên Mục Sơn. Lúc này, năng lượng trong núi đã đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng. Nếu như lập tức tu luyện, dù không được bao lâu, cũng có thể nhận được những hiệu quả hết sức khả quan. Thảo nào biết rõ chỉ có mười người được đi vào Thiên Sơn Huyết Đàm, thì vô số người khác vẫn bị thu hút về đây, bởi thật ra có không ít kẻ muốn lợi dụng lúc này mà tu luyện.

Dời mắt khỏi dãy Thiên Mục, Tiêu Viêm nhìn về phía đường cửa lên đỉnh Yêu Mục, lúc này, biến người không lồ đã bắt đầu chuyển động. Ăn cỗ đi trước lội nước đi sau, nên dù đây là Thiên Sơn Huyết Đàm, kẻ đầu tiên cũng sẽ là kẻ chiếm được nhiều lợi ích hơn cả. Vì vậy, ai ai cũng muốn mình là người may mắn nhất.

Nhìn biến người sôi trào phía dưới, Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, trong mắt hắn mơ hồ bốc lên một ngọn lửa. Tranh đoạt tại Thiên Sơn Huyết Đàm bây

giờ đã ngoài dự đoán của hắn, trận tranh đấu này, quá đặc sắc rồi! Hắn cũng muốn thử xem, anh hùng thiếu niên ở Bắc Vực Trung Châu này, lợi hại như thế nào.

Âm!

Khi Tiêu Viêm còn đang ngẫm nghĩ, trận trận âm thanh thét gào, dầm đập hỗn loạn đột ngột vang lên. Hắn chú mục nhìn mới thấy, biển người dày đặc kia, đã hóa thành một dòng chảy điên cuồng ào lên trên núi.

- Bắt đầu rồi sao? Ngọn Yêu Mục đã bắt đầu nóng bỏng rồi! Yá!

Một tiếng hạc thanh thúy vang lên. Trên bầu trời, Thất Thái Linh Hạc khổng lồ đã vẫy cánh bay lên, cuồng phong cực mạnh từ đôi cánh nó thoát ra, thổi rạp hàng trăm người té lăn ra đất, chỉ những kẻ thực lực tương đối, mới có thể trụ vững dưới cơn gió lốc này rồi mượn lực nhảy mạnh, nhắm thẳng đường lên núi mà lao đi.

- Hai vị trưởng lão, xin hãy đợi bên ngoài, mọi việc cứ giao cho ta.

Trên con hạc to lớn, thiếu nữ váy hoa liếc mắt nhìn dòng người cuộn cuộn như triều dâng bên dưới, rồi quay đầu thản nhiên nói.

- Vâng!

Hai vị trưởng lão nhất tề gật đầu.

Thấy vậy, thiếu nữ váy hoa khe khẽ cười! Lần tranh đoạt vị trí vào Thiên Sơn Huyết Đàm này là việc trọng đại của Trung Châu, ba năm mới có một lần, người tham gia đều là tinh anh kiệt xuất, có thể ở tại đây thi thố tài năng, cũng là biểu hiện tốt nhất cho thiên hạ biết thực lực và thiên phú của mình.

Ngón chân điểm nhẹ lên thân Hạc, thiếu nữ váy hoa hóa thành một đạo cầu vồng bay vọt đi, rồi bất chợt hiện ra trên biển người chen chúc. Tóc dài đen nhánh bay phát phơ, lộ rõ thân hình nà nuột mê người, khiến không ít nam nhi nhìn mà thất điên bát đảo.

Đối với biển người bên dưới, thiếu nữ váy hoa chưa từng một lần nhìn xuống. Dù nàng biết có không ít kẻ thực lực cao cường đằng sau, nhưng

đám người đó có ai xứng cho nàng coi trọng?

Mũi giày đập nhẹ hư không, đạo đạo ánh sáng bạc lóe lên, thiếu nữ váy hoa nhìn cửa vào càng lúc càng gần, khóe môi không khỏi cong lên nhẹ. Thân hình nàng lúc này như một con Phượng Hoàng cao quý thanh tao, bay thẳng về phía cửa núi.

Vút!

Trong khi thiếu nữ váy hoa gần tiến đến nơi, thì một âm thanh xé gió chọt vang lên, một bóng người như truy tinh cản nguyệt cấp tốc lướt đến, ngay tại lúc nàng thoáng ngần ngừ thì bóng người đó đã lao vút qua trên đầu nàng.

Thân ảnh xuất hiện đột ngột này làm cho thiếu nữ váy hoa khá là kinh hãi. Khóe mi khẽ nháy, ngọc thủ của nàng lập tức vươn về phía cái bóng đó, hấp lực từ trong tay cuộn cuộn tuôn trào.

Hừ!

Đối với sự ngăn cản của thiếu nữ váy hoa, bóng người kia chỉ hừ lạnh một tiếng, phát tay ra sau, một cỗ kinh phong hùng hậu liền phóng ngược lại. Hai luồng kinh lực giao nhau giữa không trung, ầm ầm nổ vang. Chỉ thấy bóng người kia mượn lực phản chấn lộn nhào thành một đường cong giữa không trung, hưu một tiếng biến thành một đạo tàn ảnh lao thẳng vào cửa núi.

- Ta ngất, hấn, hấn là ai thế? Vậy mà dám cướp đoạt vị trí thứ nhất của Phượng tiểu thư!?

- Ha ha! Lão tử nói rồi, nhiều người như vậy, rốt cuộc sẽ xuất hiện ngựa ô! Không nghĩ là nhanh như vậy thôi?

Nhìn thấy mình như vậy mà cuối cùng lại để một gã cha căng chú kiết xa lạ nào đó vượt mặt, thiếu nữ váy hoa mặt chau mày nhíu. Đối với âm thanh xì xào bàn tán đằng sau cũng không thèm để ý, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi lập tức hóa thành một đạo cầu vòng đuổi theo cực nhanh.

Trong núi, sương mù dày đặc, ần ần năng lượng cuồng bạo, làm cho tầm mắt bị hạn chế tối đa.

Trong bầu không khí tĩnh lặng đáng sợ đó, một thân ảnh xuyên ra rừng cây rồi phiêu đảng hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ măng, chính là Tiêu Viêm.

- Không hổ là tinh anh kiệt xuất nhất của Phong Lô Các, quả thật có chút bản lĩnh.

Vừa đáp xuống đất, Tiêu Viêm đưa mắt liếc về phía sau, khẽ cười nhẹ. Sau đó hắn cẩn thận quan sát chung quanh, lông mày nhíu chặt. Năng lượng trong sương mù quá dày đặc, Thiên Mục Sơn lại rộng lớn bạt ngàn, muốn đến đỉnh Yêu Mục mà tìm Huyết Đàm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Khi hắn còn đang nhăn nhó, thì một đạo cầu vồng cũng bắn nhanh tới, đôi mắt mỹ lệ nhìn lướt qua cảnh vật xung quanh, rồi chăm chú dừng lại nơi bóng lưng đang trước.

Cảm giác động tĩnh cực nhỏ đằng sau, Tiêu Viêm cũng không thèm quay đầu lại, thân hình nhoáng lên, tiếp tục đi sâu vào trong núi.

- Đứng lại cho ta!

Nhìn Tiêu Viêm bỏ đi, thiếu nữ váy hoa vội vã quát lên.

Mặc kệ nàng ta la hét, Tiêu Viêm tựa hồ giả điếc, cước bộ càng lúc càng nhanh!

Xoẹt!

Khi hắn đang chuẩn bị tăng tốc hết mức, thì đằng sau lưng chợt vang lên tiếng xé gió khiến cho khuôn mặt hắn đột nhiên xít lại lạnh lẽo. Hắn vừa lách qua một bên, thì lập tức một luồng kinh phong sắc sỡ sắc bén lao vút qua, đó là một dải lụa bảy màu, đâm thẳng vào thân cây cổ thụ.

Dải lụa mềm mại mà rực rỡ, phảng phất như từ vải gấm dệt thành, nhưng ần ần ánh sáng lấp lánh của kim loại, dĩ nhiên không phải phàm vật.

Thấy Tiêu Viêm quý dị mà dễ dàng né tránh công kích của mình, thiếu nữ váy hoa không khỏi ngạc nhiên, đôi mắt đẹp lóe một tia khác lạ. Ngọc thủ rung lên, một dải lụa thứ hai đột ngột từ tay áo bắn ra, như độc xà lao vút

đến Tiêu Viêm.

Đưa mắt nhìn nữ nhân phiền toái này, Tiêu Viêm đã cảm thấy khá bực mình. Hắn liền xoay người vung tay nhanh như chớp, bắn một đạo lửa xanh biếc về dải lụa, rồi men theo đó công thẳng lên người thiếu nữ váy hoa.

Nhìn thấy cuộn lửa ào đến, thiếu nữ váy hoa cũng lạnh mặt lại, một luồng Đấu khí xanh bạc phảng phất như dung hợp từ Cuồng phong và Lôi đình ào ra, hung hãn đâm vào cuộn lửa.

Phình! Âm!

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên, xé toang màn không gian tĩnh mịch của núi rừng, lực lượng dư thừa tràn ra, xua tan một đám sương mù khá lớn, tạo thành một vùng không gian thoáng đãng chừng nửa thước.

Lúc này trong núi không ít kẻ đã xông vào, nghe động tĩnh bên này liền ùn ùn kéo đến. Bọn họ vừa trông thấy Phượng tiêu thư thì vô cùng kinh hãi, đồng thời đưa mắt ngạc nhiên nhìn nam tử xa lạ đứng đối diện. Có thể cùng nàng giao thủ, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

- Phong, Lôi thuộc tính dung hợp thành Đấu khí? Phượng tiêu thư của Phong Lôi Các thật danh bất hư truyền.

Nhìn dải lụa bị thiêu đốt mà vẫn không đứt ra, Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Hắn không hề nghĩ tới, thiếu nữ này lại có thể chất song thuộc tính! Dù loại thân thể này không hiếm có bằng Ách Nan Độc Thể, thì cũng là loại thể chất ít thấy. Như Tiêu Viêm cũng có thể tính là thể chất song thuộc tính Mộc, Hỏa, có điều Hỏa của hắn chiếm đại đa số, còn Mộc chỉ rất ít. Mỗi một vị Luyện Dược Sư đều có thân thể như vậy, bởi đó là điều kiện tiên quyết để trở thành Luyện Dược Sư.

Thể chất song thuộc tính, kỳ thực cũng không thích hợp để tu luyện võ kỹ, bởi nó không thuần nhất. Tiêu Viêm may mắn luyện đến trình độ này là vì Mộc thuộc tính rất là ít ỏi. Thế nhưng thiếu nữ trước mắt này, không những có thân thể song thuộc tính mà còn tu luyện chúng đến trình độ dung hợp hoàn mỹ như vậy, khiến cho uy lực của Đấu khí nhất thời tăng vọt.

- Có thể phá tan Cửu Thiên Lô Trận của Phong Lô Các ta, toàn mạng chạy thoát khỏi tay Các chủ, người cũng danh bất hư truyền!

Thiếu nữ váy hoa tròn mắt nhìn người thanh niên gầy gò trước mặt, rồi thản nhiên cười nhẹ:

- Người nghĩ, có đúng không Tiêu Viêm?

Lời vừa dứt, những người xung quanh liền giật mình kinh hãi!

-----oOo-----

Chương 987: Nam tử áo đen

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu Viêm? Hẳn chính là tên Tiêu Viêm đã đánh chết Trầm Vân sao?

Trong rừng rậm dày đặc sương mù, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn bóng người trẻ tuổi cách đó không xa kia. Trong khoảng thời gian này, danh tiếng của Tiêu Viêm đã được lan truyền rộng khắp. Trong đám người tuổi trẻ, có thể làm cho cường giả cấp bậc như Phí Thiên ra tay là cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa, làm cho người khác kinh ngạc nhất chính là người này không ngờ còn có thể thoát thân được từ trong tay của Phí Thiên. Đây thực sự khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ. Người ở Trung Châu Bắc vực có mấy ai không biết lão yêu quái Phí Thiên kia kinh khủng cỡ nào.

Đối với những ánh mắt hiện lên đủ loại cảm xúc ở xung quanh kia, Tiêu Viêm chỉ hơi nhú mày, cánh tay rung lên, mảnh lụa màu sắc rực rỡ kia liền tự động bắn ngược về, cuối cùng bị thu vào trong tay áo của thiếu nữ mặc váy lụa kia.

- Người đi đường của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Người đừng đến gây sự với ta, ta cũng sẽ không ra tay với người.

Tiêu Viêm nhìn thẳng vào nữ tử mặc váy lụa, chậm rãi nói. Hẳn mơ hồ có thể cảm giác được thực lực của nữ tử này không kém. Hơn nữa, nàng còn được coi là người có khả năng nhất trở thành Các chủ tiếp theo của Phong

Lôi các. Nếu như nói không có thủ đoạn cuối cùng nào khác, Tiêu Viêm cũng sẽ tuyệt đối không tin tưởng. Hiện giờ mục đích của hắn chỉ là muốn trở thành một trong danh sách mười người kia, cũng không có xung đột trực tiếp quá mức với nàng. Đương nhiên cũng không không ngay từ đầu tại đây đã hao tổn tinh thần vì nàng.

- Giọng điệu thật ngông cuồng... Bây giờ ta cũng không ra tay với ngươi. Ở Thiên Sơn huyết đàm, ta chờ ngươi. Nếu ngươi có tư cách tới nơi đó, ân oán giữa ngươi với Phong Lôi Các sẽ tiếp tục giải quyết.

Nữ tử váy lụa nhìn thẳng Tiêu Viêm, khẽ cười một tiếng. Trong tiếng cười ẩn chứa chút lãnh ý.

- Đương nhiên, nếu ngươi ngay cả Thiên Sơn huyết đàm cũng chưa đến mà đã bị đánh bại. Vậy cũng chỉ có thể nói rõ ràng, những chuyện mà ngươi đã làm ra kia bất quá cũng chỉ là dựa vào lực lượng của người khác mà thôi.

Tiếng nói vừa dứt, nữ tử váy lụa điểm mũi chân xuống mặt đất, thân hình uyển chuyển như hồ điệp bay múa, thoáng chốc lùì lại, cuối cùng biệt mất trong sương mù dày đặc kia.

Nhìn thấy nữ tử váy lụa rút lui, trong lòng Tiêu Viêm cũng cười lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua bốn phía, chậm rãi đi về một phương hướng khác. Một lát sau liền biến mất trong sương mù dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

- Đáng tiếc! Không ngờ lại không đánh nhau. Không biết hai người này thật sự giao thủ thì ai sẽ giỏi hơn?

Nhìn hai người không ngờ như thế lại lùì lại, đám người xung quanh không khỏi có chút thất vọng.

- Hắc hắc! Bây giờ không đánh đều là do muốn để dành sức lực. Trong sơn mạch Thiên Nhật có nhiều ma thú thực lực mạnh, xung quanh Thiên Sơn huyết đàm lại càng tập trung nhiều. Muốn xông phá đàn thú, không có chút bản lạnh chỉ e là chỉ có thể không công chịu chết. Nhưng mà đợi đến khi đạt được mục đích rồi, giữa hai người này không thể thiếu một trận ác chiến.

Tiếng bàn luận xôn xao truyền ra trong chốc lát, mọi người cũng tự phân tán ra. Hoặc mà một người, hoặc là kết thành đội sau đó đi vào trong sơn mạch. Bởi vì quanh sơn mạch có sương mù năng lượng dày đặc, ngay cả có bản đồ trong tay cũng không có hiệu quả lớn. Một số người cũng chỉ có thể dựa vào vận khí, chậm rãi tìm kiếm, thử xem mình có được vận khí tốt hay không.

Theo mọi người tản ra, bên trong dãy núi im lặng cũng dần dần trở nên náo nhiệt. Lần này không biết có bao nhiêu người tràn vào sơn mạch Thiên Nhật, cũng khiến cho sơn mạch bình thường nổi danh vì nhiều ma thú nài trở nên tràn ngập sức sống. Đương nhiên, dưới sức sống này còn ẩn chứa nguy cơ khó có thể che giấu. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nhưng cái gọi là nguy cơ thì luôn tồn tại cùng với thu hoạch. Trong sơn mạch Thiên Nhật có nhiều ma thú, hơn nữa năng lượng lại nồng đậm dị thường, có không ít thiên tài địa bảo quý hiếm. Nếu đủ may mắn là có thể tìm thấy, mặc dù không vào được danh sách mười người của Thiên Sơn huyết đàm thì cũng coi như kiếm được một số lớn.

Nói tóm lại, mặc dù sơn mạch Thiên Nhật nguy hiểm nhưng cũng có thể tính là một tòa bảo sơn. Chỉ cần có đủ vận khí và thực lực thì kiếm lớn trở về cũng không phải là việc khó...

Trong rừng rậm dày đặc sương mù, thân ảnh Tiêu Viêm thoáng hiện ra, ánh mắt đảo qua bốn phía, khẽ nhíu mày. Trong sương mù dày đặc này có cả năng lượng trộn lẫn vào, căn bản không xua được, cực kỳ trở ngại tầm mắt. Người ở bên trong không như ruồi bọ không đầu, không ngừng di chuyển loạn lên.

- Bản đồ căn bản là không dùng được. Điều duy nhất có thể biết chính là Thiên Sơn huyết đàm ở trong chỗ sâu của Thiên Nhật sơn mạch. Nhưng đi tới đi lui như vậy, đến bao giờ mới tới được chỗ sâu bên trong sơn mạch?

Tiêu Viêm dừng bước lại, trầm ngâm một hồi, thân hình đột nhiên nhảy lên, xuất hiện trên nhánh cây của một gốc đại thụ. Ánh mắt nhìn khẽ nhìn lướt qua, sau đó giống như linh hầu vọt lên. Một lát sau đã lên đến ngọn cây.

Đứng ở trên ngọn cây, Tiêu Viêm đảo mắt nhìn quanh, hiện ra chút ngạc nhiên. Phía trên này, sương mù gần như càng thêm nồng đậm, tầm mắt căn

bản không nhìn tới được địa phương ở ngoài mười thước. Ngẩng đầu tiếp tục nhìn lên trên, Tiêu Viêm không khỏi rụt rụt cổ. Bởi vì ở phía trên, con sóng năng lượng năm màu có thể không ngừng khuếch tán ra. Một luồng năng lượng uy áp không thể chống đỡ được tràn ngập xuất ra, làm cho người khác có cảm giác kinh sợ.

- Trong sơn mạch Thiên Nhật, không thể sử dụng lực lượng của Diệu lão tiên sinh. Nếu không mà nói, sợ rằng hậu quả khó đoán được. Bởi vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Khẽ than một tiếng, Tiêu Viêm biết, Phương tiểu thư kia đương nhiên biết rõ ràng con đường đến Thiên Sơn huyết đàm. Lấy bản lãnh của Phong Lô các, hẳn là biết qua về sơn mạch Thiên Nhật. Vấn đề sương mù dày đặc hẳn là sớm bị bọn họ nghĩ đến trước. Bởi vậy mới nói, người của bọn họ cũng có thể không hề băn khoăn đi thẳng đến mục đích, mà còn giảm đi thời gian chậm trễ trên đường.

Mà nếu Phong Lô các kia có lộ tuyến rõ ràng nhất, như vậy các nhóm thế lực khác như Vạn Kiếm các, thậm chí một ít thế lực khác hơi yếu hơn một chút hẳn là cũng có sự chuẩn bị. Kể từ đó mà nói, tính ra chỉ sợ đã vượt qua mười người. Nói như vậy, ở từng bước ban đầu, Tiêu Viêm đã bước sau bọn họ rất nhiều.

- Có thể lực bối cảnh, đúng thật là tốt! Thiên Sơn huyết đàm sẽ xuất hiện sau con sóng năng lượng một ngày. Nói cách khác, ta phải đuổi đến đó trong vòng một ngày. Nếu không mà nói, sẽ không có phúc hưởng thụ Thiên Sơn huyết đàm.

Cười khỏ một tiếng, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát. Đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, lực lượng linh hồn cảm giác từ vị trí mi tâm tràn ra.

Tuy nói Tiêu Viêm cũng không biết vị trí xác thực của Thiên Sơn huyết đàm kia, nhưng ở trung tâm của sơn mạch, muốn ngưng tụ ra loại nước kỳ dị trong huyết đàm, đương nhiên là cần phải có năng lượng tinh thuần không lộ dị thường mới có thể làm được. Nói cách khác, Thiên Sơn huyết đàm sẽ là nơi có năng lượng hùng hồn nhất trong tòa sơn mạch. Mà lực lượng linh hồn cảm giác của Tiêu Viêm có thể coi đây là môi giới để tìm kiếm. Chỉ cần tập trung địa phương có năng lượng nồng đậm nhất, sau đó toàn lực tiến đến, hẳn là không sai.

Theo lực lượng linh hồn cảm giác nhanh chóng tràn ra, dấu vết năng lượng dao động trong vòng mười dặm xung quanh đều rõ ràng phản xạ về đại não của Tiêu Viêm. Mà phương hướng chuyển động của năng lượng cũng dần dần bị Tiêu Viêm nắm trong tay.

- Phương bắc sao?

Ước chừng nửa giờ sau, đôi mắt nhắm chặt của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, ánh mắt thoáng chuyển, nhìn về phía bầu trời ở phương Bắc. Dưới cảm giác của hắn, năng lượng của sơn mạch này, dường như đều ẩn ẩn có chút hướng về phương hướng kia hội tụ.

Tìm đúng vị trí, thân hình Tiêu Viêm vọt một cái, trực tiếp từ trên đỉnh cây lướt xuống, cuối cùng nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Đem một người vừa vặn đi ngang qua nơi này sợ đến mức vội vàng lui về phía sau, vũ khí trong tay cũng vội rút ra.

Đối với cái tên giống như chim sợ cành cong này, Tiêu Viêm cũng không hề để ý tới. Mũi chân điểm trên mặt đất, thân hình liền hóa thành bóng đen, nhanh như chớp vọt vào trong sương mù dày đặc, sau đó nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, toàn lực chạy đến nơi năng lượng hội tụ mà linh hồn cảm giác được.

Đọc đường đi, hắn cũng phát hiện ra không ít người bị ma thú cuốn lấy mà nảy sinh chiến đấu kịch liệt, nhưng Tiêu Viêm cũng không để ý, thân hình như quỷ mị xuyên qua. Mà nhờ vào linh hồn cảm giác xuất sắc, hắn có thể thấy trước được trong sương mù dày đặc có ma thú che dấu hay không. Bởi vậy một đường đi đến giám đi ma thú trở ngại. Tốc độ tiến tới kia lại mau đến dọa người.

Sau khi lấy tốc độ nhanh chóng chạy gần một giờ đồng hồ, tốc độ của Tiêu Viêm rốt cuộc cũng dần trở nên chậm chạp hơn một ít. Theo dần dần đi vào chỗ sâu bên trong sơn mạch, thực lực của ma thú che dấu trong sương mù cũng càng ngày càng mạnh. Nếu cứ tiếp tục không kiêng sợ gì tiến đến như thế, tất nhiên sẽ hấp dẫn mấy đầu ma thú tới. Tuy nói Tiêu Viêm không sợ, nhưng nếu bởi vậy mà chậm trễ tốc độ, đây cũng không phải cái hắn muốn thấy.

Mũi chân điểm lên thân cây, thân hình Tiêu Viêm chợt thoáng hiện, ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh. Khi rơi xuống đất thì không hề có một

tiếng động, giống như quỷ mị.

Thân hình lại một lần nữa nhảy lên một cây đại thụ, Tiêu Viêm vừa định lao ra, trong lòng chợt động, ánh mắt nhìn về chỗ ở phía trước cách đó không xa. Ở đó, một người một thú đang đối mặt nhau.

Ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy đầu ma thú có hình thể khá lớn kia. Con mắt Tiêu Viêm khẽ co lại, trong lòng có hơi chút kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Cư nhiên là một đầu ma thú lục giai?

Tầm mắt dừng lại một chút trên thân đầu ma thú kia, sau đó liền chuyển sang bóng người đang đứng ở đối diện. Có thể trong thời gian ngắn đi đến chỗ này thì đều không phải là hạng người bình thường. Người trước mắt này, hẳn cũng không ngoại lệ.

Bóng người một thân quần áo đen, nhìn qua có chút trẻ tuổi. Khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị, phía sau lưng đeo một thanh kiếm lớn màu xanh thẫm. Ẩn ẩn có một cỗ kiếm khí sắc bén thấm thấu ra. Từ dấu vết xung quanh đến xem, người này hẳn đã giao thủ cùng đầu lục giai ma thú này rồi nhưng thân thể quần áo vẫn duy trì sạch sẽ như trước. Hiển nhiên, không hề rơi vào thế hạ phong.

Khi Tiêu Viêm vừa tới nơi này thì sắc mặt của nam tử áo đen cũng hơi động một chút. Bàn tay chậm rãi nắm lấy chuôi kiếm trên lưng, cước bộ nhẹ nhàng, chợt mạnh mẽ xông tới.

Nhìn thấy cử động của nam tử áo đen kia, đầu ma thú lục giai cũng gầm một tiếng, di chuyển bốn vó, giận dữ hung ác lao tới người đối diện.

Vèo!

Một người một thú nhanh như chớp giao nhau, một đạo kiếm quang chợt hiện rồi biến mất.

Ầm!

Thân thể nam tử áo đen thẳng tắp, trường kiếm trong tay chậm rãi cắm vào vỏ kiếm ở sau lưng. Mà đầu ma thú khổng lồ ở phía sau kia lại ầm ầm ngã xuống đất.

- Tốc độ xuất kiếm thật nhanh!

Con người của Tiêu Viêm hơi co lại. Lấy nhãn lực của hắn không ngờ rằng cũng khó thấy được thủ thế rút kiếm của nam tử này. Thực lực như thế, cũng là cực kỳ mạnh mẽ!

- Các hạ đã xem đủ chưa?

Tại lúc Tiêu Viêm đang kinh ngạc trong lòng thì nam tử áo đen lại chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt bắn về chỗ của Tiêu Viêm, thản nhiên nói.

-----oOo-----

Chương 988: Gặp lại cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy bản thân bị phát hiện, Tiêu Viêm cũng không hề ẩn trốn nữa, thân hình hiện ra, ánh mắt lướt qua người của nam tử áo đen, cười nói:

- Đi ngang qua mà thôi, các hạ không cần khẩn trương.

Nam tử áo đen ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm. Đối phương thoát nhìn dường như còn trẻ tuổi hơn cả hắn. Nhưng bằng vào cảm giác nhạy bén được rèn luyện nhiều năm qua việc chiến đấu với người khác, hắn mơ hồ cảm thấy một cỗ cảm giác nguy hiểm rất nhỏ, ngay lập tức trong lòng cũng hơi hơi kinh hãi. Tuy nói rằng hắn cũng biết rõ, những người tới được nơi này, tất cả đều có bản lĩnh. Thế nhưng người có thể khiến cho hắn cảm giác được một tia nguy hiểm cũng không có nhiều.

- Tại hạ là Đường Ung của Vạn Kiếm các! Trông các hạ thật lạ mặt?

Thanh niên áo đen hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay, mở miệng nói. Cường giả trẻ tuổi ở Trung Châu Bắc vực hắn đều có chút nghe qua. Nhưng người ở trước mặt này thật sự là mới thấy lần đầu.

- Vạn Kiếm các?

Nghe được danh hiệu này, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ tới gặp phải một người thì lại là người của Vạn Kiếm các. Hơn nữa danh tiếng của Đường Ưng này, lúc còn ở ngoài sơn mạch hắc cũng từng nghe nói qua, cũng là một nhân tài tuổi trẻ kiệt xuất giống như vị Phượng tiểu thư của Phong Lô các kia. Thoáng chân chờ một chút, Tiêu Viêm cũng ôm quyền, đáp lại:

- Tiêu Viêm!

- Tiêu Viêm?

Nghe đến hai chữ này, khuôn mặt lạnh lùng của Đường Ưng nhất thời xét qua một tia kinh hãi, nhìn Tiêu Viêm, nói:

- Chính là người Tiêu Viêm gần đây nhất gây nháo ầm ĩ cùng Phong Lô các?

Tiêu Viêm cười cười, đạm nhiên nói:

- Chỉ là có một chút xung đột mà thôi, tiểu đánh tiểu nháo.

Nghe thấy Tiêu Viêm gián tiếp thừa nhận như vậy, ánh mắt của Đường Ưng nhìn về phía hắc không khỏi có chút biến hóa. Chuyện của Tiêu Viêm đối đầu cùng Phong Lô các trong khoảng thời gian này hắc tự nhiên là biết đến. Có thể phá vỡ Cửu Thiên Lô Ngục trận do ba vị trưởng lão cầm đầu, thực lực như thế mặc dù trong lời đồn đại là người này mượn dùng lực lượng khác mới có thể làm được, nhưng như vậy cũng đã rất được rồi. Xem ra tranh đấu ở Thiên Sơn huyết đàm lần này, ngoài người của ba các kia ra thì lại có thêm một kinh địch.

- Tiểu đánh tiểu nháo mà lại có thể dẫn ra lão yêu quái cỡ Phí Thiên!

Đường Ưng nhìn qua cũng không phải là người hay nói, tùy ý nói vài câu sau đó cũng không muốn dừng lại lâu, liền nói:

- Bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện phiếm. Hy vọng ở Thiên Sơn đài có thể gặp lại các hạ. Đến lúc đó có lẽ có thể hợp tác một chút!

Tiếng nói vừa dứt, cũng không đợi Tiêu Viêm đáp lời, thân hình Đường Ưng chợt động, nhanh chóng lù vào trong sương mù dày đặc, trong chớp

mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy người này đi nhanh như vậy, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ lắc đầu. Đám người này tâm lý đề phòng đều rất nặng. Hẳn thật ra muốn tìm một người biết đường để đi cùng, nhưng mà người ta lại không muốn đem tài nguyên ra dùng chung. Nghĩ lại cũng đúng, nếu có thêm một người đến được Thiên Sơn huyết đàm, vậy thì lại thêm một đối thủ cạnh tranh. Làm gì có người nào không có việc gì làm lại tìm thêm cho mình một đối thủ.

- Nhưng Thiên Sơn dài mà người này nói là cái gì? Ài! Không quen với chỗ này, đúng thật là tin tức bế tắc!

Hơi hơi nhíu mày, Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, mũi chân điểm lên thân cây, thân hình giống như đại bàng xông tới, cuối cùng xông vào trong sương mù dày đặc.

Trong thời gian chạy kế tiếp, Tiêu Viêm cũng mất đi sự thoải mái trước đó. Bởi vì thực lực của ma thú xuất hiện ở xung quanh cũng dần dần tăng mạnh, hơn nữa có không ít ma thú cực kỳ khó đối phó. Mặc dù Tiêu Viêm dựa vào sự cảm giác của linh hồn để biết trước nhưng vẫn không thuận lợi rời khỏi. Vì vậy đương nhiên chỉ có thể ra tay, cứ như thế, tốc độ cũng biến chậm không ít.

Nhưng mà ngoài như thế ra, Tiêu Viêm cũng không còn cách nào khác, hẳn không có bản đồ đường đi, nếu không dựa vào năng lượng lưu động làm mốc đường mà nói, hẳn căn bản không có khả năng đến được nơi này. Thiên Nhật sơn mạch rộng lớn vô cùng, hơn nữa sương mù dày đặc quấn quanh, giống như một loại mê cung.

Mà càng đi vào sâu trong sơn mạch, bóng người xung quanh cũng ngày càng ít. Sau khi gặp Đường Ứng, Tiêu Viêm vắn vắn chỉ gặp được hai người. Thực lực của hai người này đều không kém, đều tại cảnh giới Đấu Hoàng. Lúc Tiêu Viêm thấy bọn họ thì hai người đó đang chiến đấu kịch liệt với một đầu lục giai ma thú. Nhưng mà cảm giác của hai người này rõ ràng không nhạy cảm bằng Đường Ứng, bởi vậy cũng không phát hiện được tung tích của Tiêu Viêm. Vì thế, sau khi hơi xem xét xong hẳn liền lặng lẽ rời đi.

Trong lúc Tiêu Viêm một đường chém giết xông tới, thời gian cũng chậm chậm trôi qua. Theo sắc trời tối dần, tầm nhìn trong rừng rậm càng ngày

càng kém. Cuối cùng, thậm chí cả năm đầu ngón tay cũng không nhìn thấy. Hơn nữa, càng gần về đêm tối, ma thú trong Thiên Mục sơn mạch dường như càng trở nên sống động hơn rất nhiều. Từng tiếng thú rống kéo dài trong không trung, liên tiếp không ngừng dâng trào, cuối cùng quanh quẩn trong dãy núi.

Hoàn cảnh này đã cực kỳ không thích hợp cho việc đi đường. Cho dù giống như đám người Phương tiểu thư, Đường Ứng có được bản đồ đường đi tại thời điểm này chắc hẳn cũng phải dừng lại. Nhất là cả ngày bôn ba rồi lại phải giao thủ với ma thú, đối với tất cả bọn họ mà nói đều là tiêu hao không nhỏ. Nếu không nhân cơ hội mà nhanh chóng hồi phục, chỉ sợ rằng khó có thể thuận lợi chống đỡ tới lúc đến được huyết đàm.

Đối mặt với loại hoàn cảnh đi tới ác liệt như thế này, Tiêu Viêm đồng dạng có chút do dự. Nhưng mà chỉ trầm ngâm một lát lại mạnh mẽ cắn răng một cái, chỉ hơi nghỉ ngơi, sau đó không ngờ lại bắt đầu đi tiếp. Tiêu Viêm biết rõ rằng, mặc dù bản thân bồng vào cảm ứng phương hướng năng lượng lưu động mà chiếm được một chút lợi, nhưng như thế vẫn chưa kéo gần khoảng cách của hắn với đám người Đường Ứng. Từ sau khi gặp mặt Đường Ứng vào ban ngày xong, bất luận Tiêu Viêm đuổi theo như thế nào cũng không thể phát hiện ra thân hình của Đường Ứng. Nguồn truyện:

- Hắn hẳn là còn ở xa hơn ở phía trước...

Bởi vậy, muốn thật sự đuổi theo những người kia, nhất định phải đi đường suốt đêm. Tuy nói như vậy khá nguy hiểm nhưng vẫn còn được. Bằng vào cảm giác lực lượng của linh hồn, Tiêu Viêm có thể tận lực hạ thấp trình độ nguy hiểm này xuống...

Bàn chân dứt khoát đạp mạnh vào thân cây, lực đạo mạnh mẽ làm cả cây đại thụ run lên. Mà thân hình Tiêu Viêm cũng hóa thành một đạo bóng đen mơ hồ, nhanh chóng xuyên qua trong rừng cây tối đen.

Bên trong rừng rậm tối đen giờ tay không thấy được năm ngón, một đạo bóng người đột nhiên hiện ra, chột hung hăng đánh một chiêu vào thân thể của một đầu ma thú giấu ở bên cạnh. Kinh lực tuôn ra dữ dội, trực tiếp đem đầu ma thú đập mạnh vào cành cây, tiếng kêu chưa kịp phát ra đã mất đi sự sống.

Trong bóng đêm, bóng người nhẹ nhàng dừng trên thân cây, thở hỗn hển

một khẩu trọc khí. Một quang thạch được giơ lên, ánh sáng nhu hòa tản ra nhưng lập tức lại bị sương mù dày đặc ở xung quanh phản xạ lại. Nhưng mà nhờ một chút ánh sáng cũng có thể thấy được khuôn mặt trẻ tuổi của Tiêu Viêm!

Mức độ khó khăn của việc chạy trong đêm tối còn cao hơn so với trong tưởng tượng của Tiêu Viêm. Không ít ma thú vod thực lực mạnh mẽ và giao trá đều ẩn núp trong bóng tối, giống như kẻ săn thú đang đợi có người chui đầu vào lưới. Nếu Tiêu Viêm không có lực lượng linh hồn cảm giác tương trợ thì trên đoạn đường đi tới này, chỉ sợ trên người đã dính thêm mười mấy đạo vết thương. Trình độ hung hiểm của sơn mạch Thiên Nhật này vượt xa so với dự đoán của hắn.

Ánh mắt liếc nhìn bộ thi thể ma thú ở cách đó không xa, Tiêu Viêm từ trong mnap giới lấy ra một viên thuốc, cho vào miệng, nhanh chóng ngồi xếp bằng. Một đêm lên đường, hắn cũng tiêu hao rất lớn. Trên đường đi giao thủ với mấy đầu ma thú khó chơi kia càng làm cho hắn mất không ít tinh lực.

Ngồi xếp bằng nghỉ ngơi gần một giờ, Tiêu Viêm mới chậm rãi mở mắt, lại cảm thụ một chút năng lượng lưu động trong sơn mạch, trong mắt cũng có một ít ý mừng. Loại cảm giác lưu động này càng ngày càng rõ ràng. Rõ ràng là khoảng cách giữa Tiêu Viêm và địa phương này cũng càng ngày càng gần.

- Thêm một chút sức nữa, hy vọng đến khi trời sáng là có thể đuổi theo những người kia...

Khẽ liếm môi, Tiêu Viêm cười hắc hắc, thân hình vừa động liền hóa thành bóng đen, lại một lần nữa xông vào trong rừng rậm hắc ám.

Trọn một đêm, Tiêu Viêm không hề có thời gian nghỉ ngơi nhiều, phần lớn đều là đang lên đường. Nhưng lần này vất vả chạy đi cũng không phải là không có hiệu quả. Trên đoạn đường này, bị Tiêu Viêm vượt qua cũng có năm sáu người. Khi bọn họ nhìn đến bóng người xuyên qua trong đêm tối kia, tất cả đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

- Lá gan của người này cũng quá lớn!

Đối với sự kinh ngạc trong lòng mấy người này, Tiêu Viêm cũng không có

thời gian để ý tới. Trong lúc đi tới, hắn có thể cảm nhận được tia sáng trong rừng rậm dần dần trở nên sáng ngời rất nhiều. Hiển nhiên là ban đêm đang dần lui mất.

Mà theo sắc trời sáng dần, mấy đầu ma thú sinh động dị thường trong ban đêm kia cũng thối lui dần. Đồng thời, tiếng thú rống trong sơn mạch cũng yếu đi không ít. Tiêu Viêm nhẹ nhàng hạ xuống trên một cây đại thụ che trời, bàn tay khẽ bắt một cái trong hư không, trong sương mù dày đặc ẩn chứa năng lượng hùng hồn khiến cho khuôn mặt hắn cũng xuất hiện chút kinh hãi.

- Không ngờ năng lượng ở nơi này lại có thể nồng đậm đến mức độ này. Khó trách có thể ngưng tụ ra được thứ thần kỳ như Thiên Sơn huyết đàm. Hắn là đã tiến vào đến chỗ sâu của sơn mạch Thiên Nhật đi...

Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm, tinh thần chợt rung lên. Nếu nói như vậy thì cũng sắp đến được địa phương cần tới rồi sao?

Khóe miệng mở ra, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng nhìn không được mà hiện lên một nụ cười như trút được gánh nặng. Vừa muốn nhích người, lỗ tai đột nhiên động. Ở cách đó ước chừng không xa, ầm ầm có tiếng đao kiếm va chạm cũng với sóng năng lượng nổ mạnh truyền đến.

Ánh mắt liếc nhìn một chút rồi lập tức thu hồi. Dọc theo đường đi, loại tình huống này Tiêu Viêm thấy được không ít. Hắn cũng không phải là Thánh Nhân, không có tinh lực cũng không có thời gian gặp một người giúp một người. Tiêu Viêm lập tức lắc đầu, mũi chân vừa động, chuẩn bị tiếp tục đi lên.

Mà ngay trong khoảnh khắc chuẩn bị nhích người đó, một đạo thanh âm trong suốt động lòng người quát lạnh của nữ tử lại xuyên thấu qua sương mù dày đặc, truyền vào trong tai Tiêu Viêm. Lập tức, thân hình đang sắp sửa rời đi trong nháy mắt lại ngừng lại!

Thanh âm này tuyệt vời động lòng người, nghĩ đến chủ nhân của nó hắn là một mỹ nhân. Nhưng mà giọng nói này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ gì, thậm trí còn có loại cảm giác trí nhớ khắc sâu.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm cành cây, Tiêu Viêm ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, từ trong miệng truyền ra một cái tên đã từng cực kỳ quen thuộc, mang

theo một chút nhớ lại:

- Nạp Lan... Yên Nhiên!

-----oOo-----

Chương 989: Gặp lại Nạp Lan Yên Nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một mảnh đất trống ở rừng rậm, hơn mười mai quang thạch được gắn trên thân cây ở xung quanh, phóng ra ánh sáng làm cho khu vực này hơi sáng lên. Mà trong nòng đậm trước khi bay vào trong mảnh đất có đại chiến đã bị thổi bay ra ngoài. Bởi vậy cũng làm cho tầm mắt ở địa phương này trở nên rõ ràng rất nhiều.

Giữa đất trống, có năm bóng người, bốn nam một nữ, khí thế đều không kém, hiển nhiên không phải kẻ yếu.

Thân ảnh của bốn nam tử, trong đó có một vị nam tử mặc quần áo màu vàng sẫm, hơn nữa trên mặt có một vết sẹo dài, đang ngồi trên nhánh cây, hơi dựa vào thân cây phía bên trái, ánh mắt lười nhác đảo qua phía dưới, chợt thản nhiên nói:

- Nhanh lên một chút!

Ba gã nam tử trên đất nghe thấy người này nói, nhất thời vội vàng gật gật đầu. Ba người này đều mặc áo bào màu vàng, trên ngực của ba người đều đeo một cái huy chương giống nhau, xem ra là thuộc cùng một loại thế lực.

- Đem Thông Linh Bạch Hồ giao ra đây đi. Chuyện lạt thủ tội hoa chúng ta không phải là chưa từng làm.

Nữ tử tay cầm trường kiếm, quần áo màu xanh nhạt bao quanh thân thể lung linh mềm mại. Dáng người đầy đặn cực kỳ khiến người khác tâm động, mái tóc đen dài được thắt tùy ý bằng một dây tơ lụa màu xanh, thả xuống tận kiêu đồn (cái này là mông... ^^!) Khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp kia cũng không xa lạ gì, rõ ràng là Nạp Lan Yên Nhiên, người năm đó cùng Vân Vận rời khỏi đế quốc Gia Mã.

Mấy năm thời gian trôi qua, hiện giờ Nạp Lan Yên Nhiên đã không có ngây ngô như năm đó, trong lúc giờ tay nhắc chân đều tản ra một sự thành thực hấp dẫn mê người. Nữ tử ngang ngược năm đó, hiện giờ cũng thật sự lớn lên khuynh quốc khuynh thành.

Trên vai Nạp Lan Yên Nhiên có một con hồ ly nhỏ xinh màu trắng. Con hồ ly này long trắng như tuyết, cực kỳ nhu thuận. Vừa đưa mắt nhìn liền có loại cảm giác khiến người ta yêu thích không buông tay. Đối với nữ nhân mà nói, tiểu hồ ly khả ái như thế, có lực hấp dẫn không nhỏ.

Giờ phút này, một đôi mắt linh động của bạch hồ không ngừng chuyển động, giống như vì trên người ba kẻ đối diện tràn ngập sát khí mà một thân lông trắng như tuyết đang có một chút dấu hiệu run rẩy, thanh âm y nha nhỏ nhỏ từ trong miệng truyền ra.

Giống như cảm nhận được sự sợ hãi của tiểu bạch hồ, tay ngọc của Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng vuốt một chút đầu của nó, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp băng hàn nhìn chăm chăm ba người ở đối diện, bàn tay tay mềm nắm chặt trường kiếm. Kiếm khí sắc bén chậm rãi trào ra, hai chữ lạnh như băng cũng từ trong miệng nhẹ nhàng phun ra:

- Nằm mơ!

- Hắc hắc! Thật sự là mỹ nhân quật cường, nhưng mà lại có chút ngu xuẩn. Lấy thực lực Ngũ tinh Đẩu Hoàng của ngươi thì đừng có mơ tưởng đào thoát khỏi tay của ba chúng ta. Ngoan ngoãn giao ra Bạch hồ, nếu không, ta không ngại hưởng thụ một chút mỹ nhân có bao nhiêu khiến người khác mất hồn.

Một gã nam tử áo vàng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên Nhiên, nhin không được liếm liếm miệng, trong mắt có một tia dâm ứ.

Nghe kẻ này nói những lời hạ lưu như vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên càng trở nên lạnh như băng. Thực lực của đối phương ba người ước chừng đều tại tứ tinh Đẩu Hoàng. Nếu là một đối một, nàng có nắm chắc đánh chết trong thời gian ngắn. Nhưng ba người này cùng lên thì nàng có chút khó chống đỡ được. Huống chi ba người này đều thuộc cùng một môn phái, phối hợp với nhau cũng cực kỳ ăn ý. Lúc trước giao thủ, nàng suýt nữa chịu thiệt. Hơn nữa, khiến cho nàng cảm thấy áp lực nhất lại

là vị nam tử ngồi trên nhánh cây kia. Từ đầu đến giờ, người này chưa từng rat ay nhưng Nạp Lan Yên Nhiên đối mặt với hắn thì luôn cảm giác được một luồng áp lực nhàn nhạt. Rõ ràng rằng thực lực của đối phương còn mạnh hơn nhiều so với nàng.

- Địa Linh môn quả nhiên là nơi chuyên cho ra những thứ rác rưởi...

Thấy Nạp Lan Yên Nhiên một câu nói thẳng tông môn của bọn họ, sắc mặt của ba nam tử áo vàng cũng lạnh xuống. Lấy thực lực của bọn họ, trong hàng ngũ tuổi trẻ bên trong Địa Linh môn cũng là kẻ nổi bật. Mặc dù không cách nào so sánh với những nhân vật như Đường Ưng, Phượng tiêu thư nhưng cũng coi như có chút danh tiếng. Nếu không phải là lúc đi vào Thiên Nhật sơn mạch cần phải có Thông Linh Bạch Hồ dẫn đường thì bọn họ cũng không vô duyên vô cớ trở thành kẻ địch của một ngũ tinh Đấu Hoàng. Nhưng nếu bây giờ cái gì cũng đều đã làm thì đương nhiên là không có khả năng quay đầu.

Ba người nhìn nhau một chút, chột khẽ gật đầu, quyết định không hề dây dưa với nàng nữa. Thân hình di chuyển, hình thành hình tam giác vây Nạp Lan Yên Nhiên vào giữa. Đấu khí cường hãn màu vàng đất từ trong cơ thể bùng phát ra.

- Họa Địa Vi Lao (Vẽ đất làm lao tù)

Bàn tay của ba người mạnh mẽ hạ xuống mặt đất, nhất thời, mảnh đất này lập tức run rẩy, bùn đất chột động, đá vụn bay loạn xạ. Vèn vèn trong chớp mắt, một lồng giam do bùn đất ngưng tụ từ mặt đất mọc lên, đem Nạp Lan Yên Nhiên vây vào trong đó.

Thấy thế, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cau mày, chân ngọc điểm xuống mặt đất, thân thể mềm mại như con quay xoay tròn lên, kiếm khí sắc bén âm âm kéo đến, bùng nổ, mạnh mẽ chém vào lồng giam, khiến cho lồng giam xuất hiện nhiều vết nứt.

Thấy lồng giam nhanh chóng bị hỏng trong tay Nạp Lan Yên Nhiên, ba nam tử áo vàng mạnh mẽ vồ lên mặt đất, ba thanh trường thương màu vàng từ bùn đất tạo thành nhất thời từ mặt đất chui lên. Sau đó bị ba người nhanh chóng cầm lấy, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, trực tiếp lao thẳng về phía Nạp Lan Yên Nhiên đang ở giữa.

Đối mặt với sự vây công của ba gã tứ tinh Đấu Hoàng, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không dám chậm trễ. Trường kiếm trong tay dưới sự bao bọc của đấu khí hùng hồn xảo quyệt mà tàn nhẫn đâm ra nhanh như chớp.

Bốn bóng người giao thủ nhanh như chớp ở trong lồng giam, kiếm khí ở giữa ngang dọc, chém ra từng khe rãnh thật sâu. Mà ba nam tử áo vàng kia dường như biết rõ kiếm khí của Nạp Lan Yên Nhiên sắc bén, bởi vậy cũng không công kích mạnh mẽ mà chỉ dựa vào đấu khí thuộc tính Thổ kéo dài, chậm rãi tiêu hao đấu khí của nàng.

Đối với sách lược tiêu hao mà ba người áp dụng, Nạp Lan Yên Nhiên cũng biết rõ ràng nhưng không có biện pháp gì. Ba người này phối hợp cực kỳ ăn ý, từ đầu đến cuối đều bám chặt lấy nàng làm cho nàng không có một chút cơ hội nghỉ ngơi nào. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, một khi đấu khí trong cơ thể xuất hiện sự thiếu hụt, vậy thì hậu quả...

Keng! Keng! Keng!

Trường kiếm nhanh như chớp đâm vào phía trên của ba thanh thương, khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên càng thêm lạnh lùng, kiếm khí sắc bén đột nhiên bùng nổ.

Bành!

Bị kiếm khí đánh trúng, ba thanh trường thương bằng bunn đất nhất thời nổ tung. Nhưng không đợi Nạp Lan Yên Nhiên gia tăng thế công thì mặt đất bỗng nhiên chấn động, ngay lập tức, một cây cột trụ nhọn hoắt bunn đất tạo thành đâm lên, làm cho nàng vội vàng lùi lại.

Đợi đến khi thân hình Nạp Lan Yên Nhiên hạ xuống thì ba người đối diện đã lại ngưng tụ ra trường thương. Hơn nữa giờ phút này ở trên người bọn họ còn xuất hiện một bộ khôi giáp màu vàng sẫm, bao bọc kín bảo vệ thân thể của bọn họ. Thổ thuộc tính công pháp từ xưa đến nay đều nổi danh về sự kéo dài và lực phòng ngự.

- Không hổ là ngũ tinh Đấu Hoàng, quả nhiên là khó giải quyết. Nhưng mà cũng chỉ dừng ở đây thôi. Lấy đấu khí trong cơ thể người chắc hẳn không chống đỡ được bao lâu nữa. Đem Thông Linh Bạch Hồ giao cho chúng ta, chúng ta sẽ thả cho người một con đường sống.

Một đạo thanh âm trầm thấp từ dưới khôi giáp màu vàng sẫm truyền ra.

- Những lời này ngươi đem đi lừa trẻ con ba tuổi đi!

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cười lạnh nói. Hiện giờ nàng cũng không còn là thiếu nữ năm xưa. Mấy năm lịch lãm ở Trung Châu cũng đã khiến cho nàng hiểu được không ít đạo lý!

- Ngu xuẩn không hiểu biết, muốn chết!

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên vẫn như cũ không nghe, ba người cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Bàn tay khê vẩy vẩy ra, sáu cây cột sáng bằng đầu khí màu vàng sẫm nhất thời bùng phát, chọt hóa thành một hình tam giác sáng ngời.

- Đại Địa chi linh, Thổ Dung chi pháp!

Ba người hét to một tiếng, đầu khí màu vàng sẫm nhanh chóng ngưng tụ trước mặt người ở giữa. Cổ đầu khí mạnh mẽ hội tụ lực lượng của ba người kia, cho dù là Nạp Lan Yên Nhiên cũng phải biến sắc.

Theo tiếng hát hạ xuống, cổ đầu khí màu vàng sẫm vặn vẹo, chọt hóa thành một đầu rồng đất dữ tợn. Rít gào một tiếng, ầm một tiếng liền hóa thành một đạo tia sáng bắn thẳng về phía Nạp Lan Yên Nhiên. Dọc ven đường, một đạo khe rãnh thật sâu hiện ra trên đất trồng, giống như ruộng bị trâu cày.

- Thổ dung chi pháp này của Địa Linh môn cũng thật sự có chút môn đạo...

Nam tử trên thân cây liếc mắt nhìn thổ long kia một cái, nhẹ giọng lầm bầm.

Nhìn thổ long dữ tợn đang phóng tới kia, Nạp Lan Yên Nhiên cắn răng, ngọc thủ cầm lấy tiểu Bạch hồ trên vai ném đi, đầu khí màu xanh nhanh chóng ngưng tụ thành một mảnh tường gió ở phía trước mặt.

Ầm!

Thổ long hung hăng đâm vào bức tường gió. Vô số lưỡi dao gió sắc bén

trên đó cắt tới làm thổ long không ngừng run rẩy. Nhưng điều này cũng không thành công làm trở ngại thể tiến công của thổ long. Hai bên va chạm nhau trong ngắn ngủi, chỉ một lúc sau tường gió liền âm âm vỡ tan.

Theo tường gió vỡ tan, Nạp Lan Yên Nhiên nhất thời bại lộ trước thổ long. Ngay lập tức, thổ long rít gào, giơ nanh múa vuốt trực tiếp một ngụm cắn về phía đầu của nàng.

Nhìn thấy Thổ long gằn trong gang tấc, khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên thoáng tái nhợt một ít. Vừa muốn thi triển đấu khí nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào thân thể của mình đã bị một cỗ năng lượng quỷ dị màu đen quấn quanh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ầm!

Ngay tại khoảnh khắc Thổ long sắp đánh trúng Nạp Lan Yên Nhiên, một đạo quyền phong bén nhọn từ trong sương mù dày đặc cách đó không xa đột nhiên bạo xuất, hết sức đánh lên thổ long. Nhất thời, Thổ long run lên, bị đánh nổ tung thành những điểm sáng nhỏ.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho tất cả mọi người giật mình. Kể cả tên nam tử ở trên thân cây cũng có hơi chút kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía quyền phong truyền ra.

- Là ai? Tại hạ là Hoàng Yêu của Địa Linh môn, mời bằng hữu không cần xen vào việc của người khác!

Một gã nam tử áo vàng dùng ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh, trầm giọng nói.

- Nhiều nam nhân như vậy lại đi bắt nạt một nữ tử, nói ra cũng không sợ đánh mất mặt mũi của Địa Linh môn?

Một tiếng cười trêu tức từ trong sương mù dày đặc truyền ra, chợt có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên. Một lát sau, một đạo thân ảnh hơi gầy chặm rãi hiện ra trước cái nhìn chăm chú của mọi người.

Nhìn bóng người từ trong sương mù dày đặc chặm rãi đi ra, Nạp Lan Yên Nhiên kinh hồn chưa bình tĩnh lại ngẩng đầu, vừa muốn nói lời cảm tạ.

Nhưng khi nàng nhìn thấy gương mặt đó thì thân thể nhất thời cứng ngắc, trong giờ phút này toàn bộ đầu óc giống như ngưng lại. Một hồi lâu sau mới khó có thể tin được, mang một cái tên giấu ở thật sâu trong trí nhớ, có chút khó khăn, nhẹ nhàng nói ra.

- Tiêu... Tiêu Viêm?

-----oOo-----

Chương 990: Vương Trần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập khó tin, Tiêu Viêm cũng hơi mỉm cười, giọng nói hòa hoãn hơn vài phần, nhẹ giọng hỏi:

- Không sao chứ?

Những chuyện năm đó, từ khoảnh khắc Vân Lam tông giải tán đều đã tan thành mây khói. Tiêu Viêm cũng không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Những chuyện kia cũng đã dần dần quên đi. Đến bây giờ nghĩ lại, thì cũng tóm gọn trong một câu: tuổi trẻ khinh cuồng.

Đối với giọng điệu nhu hòa như vậy của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng có chút ngây người. Nàng dường như rất ít khi nhìn thấy Tiêu Viêm nói chuyện bình thản với nàng như vậy. Dù sao nàng cũng biết, chuyện năm đó đối với nam tử có lòng tự trọng rất mạnh này đã tạo thành phiền nhiễu và thương tổn đến nhường nào.

- Không có việc gì, cũng nhờ ngươi!

Chớp chớp mắt, Nạp Lan Yên Nhiên lắc lắc đầu, thấp giọng nói.

- Xem ra vị bằng hữu này thật sự nghĩ đến một lần anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Thấy Tiêu Viêm từ đầu đến cuối không hề để ý đến bản thân mình, sắc mặt của ba vị nam tử áo vàng cũng hơi hơi trầm xuống. Kẻ lúc trước tự xưng là Hoàng Thiên âm trầm nói.

- Cút đi!

Ánh mắt Tiêu Viêm không hề di chuyển, nhẹ giọng nói một câu, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, liếc mắt nhìn năng lượng màu đen đang quán quanh thân thể nàng, không khỏi khẽ cười lạnh một tiếng:

- Đấu khí Âm thuộc tính, thật đúng là hiếm thấy! Nhưng mà lấy thực lực của ngươi không ngờ lại còn ra tay đánh lén. Thật sự là làm cho người ta khinh thường.

Vừa nói xong, bàn tay Tiêu Viêm liền bắt lấy cổ tay tuyết trắng của Nạp Lan Yên Nhiên. Trên đầu ngón tay bỗng hiện lên một ngọn lửa màu xanh biếc, chợt điểm đến nhanh như chớp.

Đối mặt với đầu ngón tay nhanh chóng điểm đến, năng lượng màu đen quán quanh thân thể của Nạp Lan Yên Nhiên kia giống như tuyết đọng gặp lửa cháy, nhanh chóng hòa tan.

Trên cành cây, nam tử mặc áo vàng sẫm nheo mắt nhìn Tiêu Viêm ở phía dưới, đặc biệt khi nhìn thấy Tiêu Viêm cư nhiên lại có thể dễ dàng đuổi đi năng lượng màu đen trên thân của Nạp Lan Yên Nhiên thì đồng tử cũng không khỏi hơi co lại.

Theo sự biến mất của năng lượng màu đen trên thân thì thân thể của Nạp Lan Yên Nhiên cũng khôi phục tự do, đôi tay ngọc khẽ giãy dụa. Thấy vậy Tiêu Viêm cũng vội vàng buông tay ra, vừa muốn nói thì sắc mặt Nạp Lan Yên Nhiên lại hơi thay đổi, gấp giọng nói:

- Cẩn thận!

Nhìn thẳng đối mặt với Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm khẽ cười, thân hình đột nhiên dịch chuyển, trong tay hiện lên trọng xích, xen lẫn theo kinh phong hùng hồn, mạnh mẽ công kích về phía sau.

Răng rắc!

Trọng xích mạnh mẽ đánh lên trường thương, lực đạo cương mãnh trực tiếp chấn nát trường thương. Thấy vậy, trong lòng ba người Hoàng Thiên

xuất hiện một mảnh kính hãi, vút bỏ thanh trường thương trong tay, nhanh chóng lui về phía sau.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh nhạt liếc nhìn ba người một cái, trọng xích trong tay cắm xuống mặt đất. Bàn chân đạp mạnh một cái, tiếng sấm và gió gào vang lên, mà thân hình lại biến mất một cách quỷ dị không thấy nữa.

Nhìn thấy Tiêu Viêm quỷ dị biến mất, ba người Hoàng Thiên cũng cả kinh, vừa muốn tựa lưng vào nhau để phòng ngự thì một đạo thân ảnh quỷ mị đã xuất hiện trước mặt, quyền phong sắc bén đột nhiên đánh úp đến, đạp mạnh lên khôi giáp phía ngoài thân thể ba người.

Ầm!

Nắm tay nặng nề đánh trúng ba người, một luồng lực đạo đáng sợ nhất thời xuất ra. Ba người chột như điều đứt dây, bay ngã ra, cuối cùng đụng vào mấy cây đại thụ, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ một chiêu lập tức đánh tan ba gã tứ tinh Đấu Hoàng. Nhìn thấy cảnh này thì Nạp Lan Yên Nhiên cũng không nhịn được đưa tay che miệng, rồi chột đưa mắt đầy phức tạp nhìn về bóng dáng cao gầy kia. Người thanh niên đã từng bị nàng cho rằng là phế vật lại không ngừng đi trước bản thân nàng. Mà điều nàng có khả năng làm dường chỉ có nhìn lên. Mấy năm trước như thế, vài năm sau, cũng vẫn là như thế.

Ba người Hoàng Thiên ngã trên mặt đất, co lại giống như tôm, không ngừng rên rỉ. Khôi giáp trên thân thể đón một quyền của Tiêu Viêm đã vỡ nát. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ ra, lấy thực lực của bọn họ tại sao ngay cả một quyền của tiểu tử này cũng không đỡ được. Có thể làm được điều này, trong đám người cùng bối phận, cho dù là đưa mắt nhìn khắp Trung Châu Bắc Vực sợ rằng cũng không có được bao nhiêu người. Tên tiểu tử trước mắt này... Rất cuộc có lai lịch thế nào?

Bóp bóp!

Tiếng vỗ tay đột nhiên từ trên cây truyền xuống. Nam tử trên mặt có vết sẹo lúc này cũng chậm rãi đứng thẳng lên, con mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười có chút khó coi.

- Không tồi! Ngươi tên là Tiêu Viêm? Không biết kẻ có xung đột với

Phong Lôi các có phải chính là người hay không?

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nam tử có vết sẹo này, đôi mắt híp lại. Người này có thực lực rất mạnh, so với ba người lúc trước có thể nói là cách biệt một trời một vực.

- Tiêu Viêm, cẩn thận! Hắn rất mạnh!

Tay ngọc của Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng vẫy vẫy về phía sương mù, một bóng trắng thoáng hiện ra, cuối cùng nhào vào trong lòng nàng, hóa thành một con bạch hồ đáng yêu. Nạp Lan Yên Nhiên ôm lấy chồn bạc, có chút lo lắng nói

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hỏi:

- Tại sao bọn họ lại ra tay với người?

- Ở ngoài Thiên Mục sơn có một mê trận. Nếu như không biết được phương pháp đi vào sẽ bị nhốt ở trong đó, thẳng đến khi năng lượng triệu tịch kết thúc. Mà thông linh bạch hồ của ta lại có thể miễn dịch với mê trận. Đi theo nó là có thể thuận lợi ra khỏi mê trận. Bọn họ ra tay với ta cũng vì muốn cướp Bạch hồ đi.

Bàn tay Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng vuốt lông bạch hồ, thấp giọng nói. Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới thấy giật mình. Không ngờ rằng còn có một mê trận ở phía trước. Nếu hắn lung tung xông tới mà nói, chỉ sợ cho dù có được lực lượng linh hồn mạnh mẽ cũng bị vây một thời gian thật lâu. Mà hiện giờ, thứ không thể tiêu hao nhất chính là thời gian...

- Ta không có hứng thú gì với bạch hồ của người. Ta cũng không cần cái thứ này, là ba tên này muốn.

Nam tử có vết sẹo thân nhiên nói:

- Ta cùng với một người ở Địa Linh môn là bạn cũ. Trước khi đi hắn nhờ vả ta đem bọn hắn vượt qua mê trận. Biện pháp của ta thuộc loại bí mật của môn phái, không thể để cho người khác cùng biết. Vì vậy liền chỉ có thể tìm một con thông linh bạch hồ dẫn đường cho bọn hắn.

- Bạch hồ sẽ không đưa cho người. Vì vậy, mời rời đi!

Tiêu Viêm hướng về phía nam tử mặt sẹo mỉm cười, nói.

- Vương Trần ta cũng không phải là người dễ đuổi đi như vậy!

Nam tử có vết sẹo nhếch miệng cười, ả ả trong đó có chút lạnh lạnh, âm trầm.

- Vương Trần? Hoàng Tuyên các Vương Trần?

Nam tử mặt sẹo vừa nói xong thì Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh bỗng nhiên kêu to, khuôn mặt xinh đẹp cũng có chút biến sắc.

- Hoàng Tuyên các?

Tiêu Viêm cũng đột nhiên giật mình, chột khẽ bật cười. Trên đoạn đường này, cái gọi là Tứ phương các thì hẳn dường như đã gặp người của ba các, không biết đến lúc nào sẽ gặp được Tinh Vẫn các?

- Tiêu Viêm, nếu không đem bạch hồ cho bọn hắn đi? Vương Trần này trời sinh ham chém giết, hơn nữa thực lực rất mạnh, e rằng đã sớm tới Đấu hoàng đỉnh phong. Nghe nói hắn đã từng chiến đấu với một ít lão quái cấp bậc Đấu Tông mà không chết!

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cắn môi, suy nghĩ một lúc, cuối cùng thì chân chò nói. Nàng cũng không muốn thấy Tiêu Viêm bị cuốn vào chuyện này.

- Không có bạch hồ, chúng ta qua mê trận như thế nào?

Tiêu Viêm quay đầu lại, liếc mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, giống như biết nàng đang lo lắng liền cười cười và nói:

- Yên tâm đi, giao cho ta. Nguồn truyện:

Nhìn nụ cười của thanh niên, Nạp Lan Yên Nhiên sửng sốt nhưng trong lòng không biết tại sao lại có một loại cảm giác chắc chắn, thật an toàn, lập tức chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

- Bạch hồ, ngươi nếu muốn, phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?

Nét tươi cười trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng trở nên nhạt dần, bàn tay chậm rãi nắm lấy Huyền trọng xích ở bên cạnh và nói.

Nghe những lời này của Tiêu Viêm thì nét cười trên khuôn mặt Vương Trần không khỏi đậm thêm. Người quen thuộc hẳn đều biết, mỗi khi hắn cười càng vui vẻ, đó cũng chính là lúc sát ý trong lòng dày đặc nhất

- Trước đó không lâu vừa vặn gặp được Đường Ưng của Vạn Kiếm các, cũng đã giao thủ cùng hắn. Hắn nói ở đằng sau còn có một người càng thêm thú vị. Nói vậy chắc hẳn là nói về ngươi.

Bàn tay của Vương Trần chậm rãi buông xuống, năng lượng màu đen nồng đậm nhanh chóng quán quanh tới. Hắn nhìn Tiêu Viêm, đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi, trong nháy mắt, hai mắt đột nhiên trở nên âm trầm:

- Nếu đã như thế, vậy thì để cho ta đến xem xem, liệu ngươi có thể chơi đùa tốt như lời của hắn không?

Tiếng nói vừa dứt thì thân hình hắn liền hóa thành một đạo hắc tuyến vọt mạnh tới. Trong nháy mắt liền hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Nắm tay phủ kín năng lượng màu đen mang theo một cỗ gió tanh không hề hoa lệ đánh thẳng về phía trái tim của Tiêu Viêm. Nhìn thấy, Vương Trần đột nhiên ra tay, Nạp Lan Yên Nhiên vội vàng nhắc nhở kêu lên.

Ầm!

Bóng đen giống như tấm chắn nhanh như chớp chặn trước mặt Tiêu Viêm, nắm tay mạnh mẽ đánh tới, nhất thời bạo xuất một tiếng quát trầm thấp:

- Thực Thi Thủ!

Nắm tay nhanh chóng mở ra, bàn tay trực tiếp chuyển thành một màu đen ghê người, chọt quỹ dị tránh đi cự xích, đánh thẳng về phía yết hầu của Tiêu Viêm. Quỹ tích công kích của Vương Trần đúng là có chút quỹ dị, nghênh ngang thẳng tới, giống như là người gỗ bị điều khiển, nhìn thì không nhanh nhưng lại khiến người ta có loại cảm giác kỳ dị khó có thể tránh được.

Hai mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú bàn tay màu đen đang phóng lớn trong

đồng tử. Ngay lập tức, ánh mắt ngưng lại, không hề có chút chậm trễ, nắm tay mang theo ngọn lửa xanh biếc quần quanh cũng đánh ra một quyền.

Rầm!

Nắm tay cực kỳ chính xác đánh mạnh lên bàn tay màu đen kia. Ngọn lửa nóng bỏng trực tiếp làm cho bàn tay đen kia xuất hiện khói trắng nồng đậm. Đối mặt với Di hỏa, lực ăn mòn của đầu khí Âm thuộc tính của Vương Trần hoàn toàn không có chút hiệu quả nào.

Va chạm mạnh mẽ mang theo một cỗ sóng xung kích cường đại. Âm một tiếng rồi nhanh chóng khuếch tán ra, sóng xung kích còn đánh sâu vào khiến cho cây lớn ở xung quanh gãy đổ, trên mặt đất cũng vì vậy mà trở thành một mảnh hỗn độn.

- Di hỏa?

Quyền chưởng giao phong chỉ kéo dài trong chớp mắt. Sắc mặt của Vương Trần kia nhất thời biến đổi, cước bộ năng nề lui về phía sau, đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ tuôn ra ép ngọn lửa xanh biếc rất nhỏ từ trong lòng bàn tay ra ngoài. Nhìn ngọn lửa kia, sắc mặt hắn dần dần trầm xuống.

Tiêu Viêm co ngón tay búng Huyền Trọng Xích, thu nó vào trong Nạp giới, liếc mắt nhìn Vương Trần một cái. Thực lực của người này thực sự là cực kỳ không kém, nhưng đối với hắn mà nói lại không có quá lớn lực uy hiếp. Đầu khí Âm thuộc tính tuy nói là quý dị nhưng khi đối mặt với Di hỏa cũng sẽ bị áp chế thâm trọng. Nếu thực sự muốn giao thủ, Tiêu Viêm có bảy phần nắm chắc sẽ đánh chết kẻ này.

Vương Trần âm lãnh cười, không thèm nhìn đến ba người Hoàng Thiên. Thân hình chợt lùi lại liền tiến vào trong sương mù dày đặc. Một đạo thanh âm từ từ rơi xuống:

- Khó trách có thể làm cho Đường Ưng coi trọng như vậy. Người xem ra thật sự cũng có vài phần bản lĩnh. Chuyện hôm nay coi như bỏ qua. Trên Thiên Sơn đài, ta chờ người. Để nhìn xem, người có bản lĩnh tới đó hay không!

-----oOo-----

Chương 991: Mê trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn địa phương mà Vương Trần biến mất, Tiêu Viêm không khỏi cười lạnh một tiếng. Không hổ đều là người của "*Tứ phương các*", không ngờ rằng ngay cả lời nói hung ác cũng giống nhau như vậy.

Đứng ở phía sau người Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên nhìn Vương Trần sau khi tiếp xúc ngắn ngủi với Tiêu Viêm liền nhanh chóng lui lại, trong đôi mắt đẹp cũng có chút kinh ngạc. Danh tiếng của Vương Trần cũng có chút vang dội, ở trong những người đồng lứa dường như khó có đối thủ. Hơn nữa người này trời sinh thị sát hiệu chiến, thiên phú tu luyện lại kiệt xuất, thực lực tiến triển cũng khá nhanh. Thêm vào đó lại hay dựa vào thế lực của Hoàng Tuyền các, ngày thường thích nhất là giao thủ với một số cường giả cấp bậc Đấu Tông. Người khác kiêng kỵ thế lực của Hoàng Tuyền các nên không dám hạ sát thủ với hắn. Cũng bởi vì thế, dần dần làm cho danh tiếng của Vương Trần càng ngày càng vang. Càng về sau, gần như đồn rằng hắn có thực lực giao thủ với cường giả Đấu Tông, cũng không biết đến tột cùng là thật hay giả!

Nhưng mặc kệ thật giả thế nào, thực lực của Vương Trần này cũng không có gì hoài nghi. Nhưng Nạp Lan Yên Nhiên không ngờ rằng, hiện tại mới chỉ giao thủ một hiệp ngắn ngủi mà cái tên thị sát biến thái này cứ nhiên lại bị Tiêu Viêm làm cho kinh sợ mà thối lui.

Tiêu Viêm cũng không biết giờ phút này trong lòng Nạp Lan Yên Nhiên khiếp sợ thế nào, ánh mắt chuyển hướng nhìn ba người Hoàng Thiên cách đó không xa, lạnh nhạt nói:

- Còn chưa chút?

Nghe vậy thì ba người Hoàng Thiên nhất thời từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên, giống như được đại xá, chật vật chạy trốn. Vương Trần thối lui cũng đã khiến cho bọn hắn hoàn toàn mất đi tin tưởng chống lại Tiêu Viêm. Có thể đem Vương Trần thanh danh hiển hách kinh sợ lùi lại, thực lực của người này đã đạt đến trình độ không phải bọn hắn có thể chống đỡ.

Nhìn ba người Hoàng Thiên chật vật thoát đi, lúc này Tiêu Viêm mới khẽ

thở ra một hơi, xoay người, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên nhiên. Trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì, bầu không khí lập tức trở nên có chút xấu hổ, trầm mặc.

Đôi với không khí trầm mặc như vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không nói gì, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Bạch hồ, mí mắt hạ xuống.

- Khụ! Ngươi... Ngươi cũng muốn đi đến Thiên Sơn huyết đàm?

Trầm mặc kéo dài một lúc lâu sau, Tiêu Viêm rốt cuộc ho khan một tiếng, mở miệng nói.

- Ừ! Mặc dù biết thực lực của ta muốn lọt vào con số mười người là rất khó, nhưng mà đến một lần cũng coi như lịch lãm đi!

Nạp Lan Yên Nhiên gật gật đầu, thấp giọng nói.

Tiêu Viêm xoa xoa bàn tay, đột nhiên có chút khó nói, chần chờ một lát sau mới lại nói:

- Ngươi... tại sao ngươi lại đi một mình tới chỗ này?

Đôi tay vuốt ve Bạch hồ có chút dừng lại, Nạp Lan Yên Nhiên nâng đôi mắt đẹp, nhìn thẳng Tiêu Viêm nói:

- Lão sư đang bế quan tu luyện, bởi vậy bản thân ta tự đi khảo luyện một phen.

- Thời gian qua, các ngươi cũng khỏe chứ?"

Ánh mắt Tiêu Viêm có chút lảng tránh, nói.

Thấy thế, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cười, nhẹ giọng nói:

- Ngươi muốn hỏi về lão sư sao?

Thân thể bất giác hơi cứng lại, Tiêu Viêm chột khẽ thở ra một hơi, nói:

- Nàng ta có khỏe không?

Nghe vậy, đôi mắt của Nạp Lan Yên nhiên thoáng ảm đạm, gật gật đầu nói:

- Lão sư rất tốt.

- Nàng cũng ở Trung Châu Bắc vực?

Tiêu Viêm lại tiếp tục hỏi, trong giọng nói có chút nóng lòng. Trong đầu lại đột nhiên hiện lên đạo bóng dáng buồn bã cùng giầy dựa kia thời điểm lúc chia ly. Mặc kệ chuyện lúc ban đầu bên nào làm sai nhưng dù sao Vân Lam tông cũng thật sự bị hủy ở trong tay Tiêu Viêm. Thân là tông chủ của Vân Lam tông, Vân Vận vốn không thể thoát khỏi thù hủy tông, giết sư. Nhưng đối với Tiêu Viêm, nàng lại không thể xuống tay được. Cuối cùng, không có cách nào đối mặt, nàng chỉ có thể chọn rời đi để quốc đã sinh sống nhiều năm, sau đó phiêu bạt tha hương.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm liền có thêm một loại cảm giác gọi là đau lòng. Ngay từ đầu, Vân Vận đã không sai, có sai thì chính là lập trường của hai bên. Kỳ thật, ngay từ đầu nàng đã chính là người bị thương nặng nhất. Mà mấy năm nay phiêu bạt tha hương, nàng một thân nữ nhi, tuy nói thực lực không kém nhưng chắc hẳn cũng chịu qua không ít đau khổ.

Đối với vấn đề của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên lựa chọn im lặng, sau đó một lúc lâu mới lại nói tiếp:

- Lúc ta đi ra ngoài thì lão sư có dặn qua, không cho ta nói với người khác về chỗ ở hiện tại của lão sư... Đặc biệt là người!

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người ra, chột cười khổ một tiếng. Nữ nhân này...!

- Không nói thì không nói! Chỉ cần nàng không có việc gì là được.

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm lắc lắc đầu, bỏ đi cảm xúc trong lòng, sau đó quay về phía Nạp Lan Yên Nhiên cười nói:

- Ta cũng muốn đi Thiên Sơn huyết đàm. Nếu như ngươi muốn, có thể đi theo ta.

- Sẽ không liên lụy đến ngươi chứ?

Con mắt Nạp Lan Yên Nhiên sáng lên, rồi chột lo lắng hỏi.

- Ta đối với Thiên Nhật sơn mạch này một chút cũng không quen, ngươi ít nhất còn biết một ít. Có người ở mà nói, ta cũng có thể bớt lo không ít.

Tiêu Viêm giang tay nói.

- Ừ!

Ngọc thủ của Nạp Lan Yên Nhiên khẽ vỗ về bạch hồ, chần chờ một chút, cuối cùng thì khẽ gật đầu một cái.

- Ở đây đã muốn đến gần Thiên Mục sơn mạch. Chắc hẳn qua không lâu nữa chúng ta có thể đến được chân Thiên Mục sơn mạch. Ở nơi đó có một cái mê trận, nhưng mà chúng ta có được thông linh bạch hồ ngược lại không cần lo lắng gì.

Trong rừng rậm trải rộng sương mù dày đặc, hai bóng người đang nhanh chóng xuyên qua. Một giọng nữ thanh thúy nhẹ nhàng truyền ra.

Tiêu Viêm gật gật đầu! Có người chỉ đường, đúng thật là tiện hơn rất nhiều.

- Tiên vào Thiên Mục sơn mạch cũng không có nghĩa là an toàn, ngược lại càng thêm nguy hiểm. Bởi vì tòa Thiên Mục sơn này bị một gia tộc ma thú cường đại khống chế.

Con mắt Nạp Lan Yên Nhiên lưu chuyển, nhìn thoáng qua Tiêu Viêm đang ngưng thần ở bên cạnh. Bộ dáng động lòng người như vậy, tương đối có mị ý.

- Ma thú gia tộc? Thực lực như thế nào?

Tiêu Viêm ngẩn ra, chột khẽ nhíu mày.

- Gia tộc ma thú này tên gọi là Phệ Kim thử tộc. Tuy nói đại đa số đều là ma thú bình thường nhị giai, tam giai nhưng số lượng lại có chút khủng bố.

Đương nhiên, hạch tâm chân chính Phệ Kim Thủ tộc vẫn là mấy thành viên có thể hóa thành hình người. Bọn họ mới thật sự là người nắm giữ cả Thiên Mục sơn. Nghe nói tộc trưởng của gia tộc này cũng đạt đến Thất giai, thực lực sánh ngang với cường giả lục tinh Đâu tông.

Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ giọng giải thích.

- Có một cái gia tộc ma thú như vậy chiếm lấy Thiên Mục sơn mà Thiên Sơn huyết đàm còn có thể đến lượt những người khác hưởng thụ? Thiên địa kỳ vật bực này, đối với ma thú cũng có lực hấp dẫn rất lớn mới phải?

Tiêu Viêm nghi ngờ nói.

- Ha ha, bọn họ muốn lưu lại để độc chiếm, nhưng người cho rằng đám người của thế lực khác sẽ đồng ý hay sao?

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cười, nói:

- Lúc trước vì việc Thiên Sơn huyết đàm này mà Thiên Mục sơn mạch cũng đã bùng nổ một hồi đại chiến. Kết quả tự nhiên là Phệ Kim Thủ tộc thất bại, đâu còn dám tự mình chiếm giữ Thiên Sơn huyết đàm. Mặc dù thất bại, nhưng bởi vì địa thế của Thiên Mục sơn mạch quá đặc thù, cường giả thực lực mạnh mẽ quá không thể đi vào. Vì lo lắng Phệ Kim Thủ tộc hạ độc thủ với đám người trẻ tuổi nên đã làm ra một cái ước định. Mười danh ngạch của Thiên Sơn huyết đàm, Phệ Kim Thủ tộc chiếm hai cái, còn lại tám cái danh ngạch thì phải dựa vào bản lĩnh mà tranh đoạt được.

- Tám cái?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời nhíu mày lại. Không nghĩ đến tình huống so với tưởng tượng của hắn còn ác liệt hơn. Mười cái danh ngạch này đã không thay đổi, hiện giờ từ trong đó lại phân đi hai cái rồi. Vậy thì sự khó khăn trong cạnh tranh lại càng tăng cao.

- Điều này cũng không có biện pháp! Phệ Kim Thủ tộc chiếm được địa lợi, thật ra trong lòng bọn họ cũng cực kỳ khó chịu. Trước kia bọn họ có thể chiếm cứ toàn bộ mười danh ngạch nhưng bây giờ lại rút lại đến năm lần...

Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười nói:

- Dựa theo ước định, Phệ Kim Thủ tộc có thể bố trí trạm kiểm soát ở Thiên Mục sơn, ngăn cản người muốn trèo lên. Chỉ cần không đả thương tánh mạng đám người thì tất cả có thể tùy theo bọn họ. Nhưng bất kể làm thế nào thì danh ngạch tám cường giả nhân loại phải có đủ.

- Bởi vậy mới nói, tiến vào Thiên Mục sơn, tốt nhất không cần đắc tội với tộc nhân Phệ Kim Thủ tộc. Bởi vì bọn họ có thể quyết định người có tư cách trèo lên đỉnh hay không!

Nói đến cuối cùng, khuôn mặt xinh đẹp của Nạp Lan Yên Nhiên cũng có hơi chút ngưng trọng.

Tiêu Viêm cười khở gật gật đầu. Không nghĩ rằng lại còn nhiều chuyện như vậy. Hắn vốn còn tưởng rằng xem ai vọt tới đỉnh núi trước thì có thể hưởng thụ Thiên Sơn huyết đàm kia.

Trong lúc hai người nói chuyện, bất tri bất giác sương mù dày đặc ở xung quanh đã giảm bớt đi rất nhiều. Xuyên qua một lúc sai, một loạt đại thụ che trời chính tề đột nhiên hiện ra trong tầm mắt. Giữa đám đại thụ kia, có một cái cổng gỗ chỉ để cho một người đi vào.

Phía trước những cây đại thụ này còn có hơn chục bóng người, hiển nhiên đây đều là những người có ước muốn đến Thiên Sơn huyết đàm ở bên kia.

Nhìn thấy có người đến, mười mấy người kia cũng quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, chột ánh mắt mạnh mẽ đọng lại phía trên tiêu bạch hồ trong lòng ngực của Nạp Lan Yên Nhiên.

- Thông linh bạch hồ?

Một tiếng kêu kinh hỉ vang lên, thoáng một cái, tất cả ánh mắt đều chuyển về hướng Nạp Lan Yên Nhiên rồi dừng lại. Tất cả đều không biết phương pháp phá giải mê trận, đột nhiên xuất hiện thông linh bạch hồ nhất thời đốt lên hi vọng vốn đã tuyệt vọng của bọn họ.

Bị phản đồng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm, Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng lui ra sau từng bước, khuôn mặt xinh đẹp hơi biến sắc.

- Đi theo ta, không cần sợ!

Tiêu Viêm thản nhiên nói, chột đầu khí trong cơ thể tuôn ra. Khí thể của cửu tinh Đâu Hoàng không hề giữ lại trào ra ngoài. Khí thể mạnh mẽ lập tức đem mây bóng người đang rục rịch ở bên kia áp chế xuống. Những người này thực lực phần lớn đều ở ngũ tinh Đâu hoàng trở xuống, kém xa so với cửu tinh Đâu hoàng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Tới gần phạm vi mùi thốc, giết!

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng chậm rãi đảo qua bốn phía, giọng nói ẩn chứa sát ý khê truyền ra khiến cho sắc mặt mọi người thay đổi, trong mắt biến thành lảng tránh.

Cước bộ Tiêu Viêm chậm rãi đi trên mặt đất phủ đầy lá cây khô vàng, nhẹ nhàng vang lên tiếng, trở thành âm điệu duy nhất của khu vực này.

Nạp Lan Yên Nhiên theo sát phía sau Tiêu viêm. Những ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm ở xung quanh làm cho lòng bàn tay nàng toàn mồ hôi lạnh. Nếu như hơn mười tên cường giả Đâu Hoàng này động thủ, chỉ sợ rằng ngay cả Tiêu Viêm cũng phải tránh mũi nhọn.

Theo Tiêu Viêm hai người càng ngày càng tới gần cổng gỗ, bầu không khí xung quanh càng trở nên áp lực căng thẳng. Tiếng bước chân rất nhỏ kia giống như đập lên trái tim của mỗi người, khiến cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Cước bộ tiếp tục nhẹ nhàng hạ xuống, Tiêu Viêm nhìn cổng gỗ chỉ cách không đến mười thước kia, vừa muốn nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt lại chậm rãi nheo lại thành một độ cong nguy hiểm. Cùng lúc đó, một thanh âm dữ tợn đột nhiên vang lên:

- Mọi người cùng nhau ra tay, đoạt lấy Thông linh Bạch hồ. Thiên Sơn huyết đàm kia chúng ta có thể có một phần.

-----oOo-----

Chương 992: Khởi đích huyết án

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Theo tiếng quát dữ tợn kia vang lên, bầu không khí căng thẳng tại khu vực này nhất thời vỡ tan, không ít người có ý phản kháng vào giờ khắc này lại bị chiếm cứ bởi sự tham lam nồng đậm, Thiên Sơn huyết đàm đối với bọn hắn đều có lực hấp dẫn cực lớn, nhưng nếu như không có Thông Linh Bạch Hồ dẫn đường, bọn họ căn bản không có khả năng xông ra cầu trận, cho nên... tuy nói biết rõ thực lực Tiêu Viêm mạnh hơn, nhưng vì sự hấp dẫn của Thiên Sơn huyết đàm, cũng chỉ có thể liều chết một lần!

Ầm!

Tham niệm vừa mới hiện lên trong mắt mọi người thì một đạo âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên. Mọi người còn đang ngạc nhiên thì liền thấy có một bóng người bị đánh bay ra giống như điều bị đứt dây tung bay hồi, cuối cùng mạnh mẽ đụng vào trên một góc cây đại thụ, lực đạo mạnh mẽ đến nỗi trực tiếp làm cho đại thụ nhanh chóng tạo ra vài cái khe to bằng nắm tay, đại thụ che trời thoáng cái trở nên lung lay như sắp đổ.

Phốc!

Bóng người vừa rơi xuống đất thì một ngụm máu tươi nhất thời phun ra, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt đi, ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm, trong đó mơ hồ có một chút hoảng sợ cùng oán độc.

Nhìn một màn tranh đấu nảy lửa vừa xảy ra, không ai thấy rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, bọn họ duy nhất có thể thấy là tên xui xẻo này dẫn đầu phá vỡ bầu không khí căng thẳng, chân vừa mới bước ra một bước, liền là đụng phải công kích hung mãnh. Như vậy có thể nhận biết người động thủ, rất rõ ràng là vị thanh niên mang vẻ mặt lạnh lùng kia.

- Tiếp theo, sẽ không tiếp tục lưu thủ.

Cước bộ di chuyển nhẹ nhàng, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm công gỗ, thâm nói ở trong lòng, tiếp đó chậm rãi phun ra một đạo lời nói nghiêm nghị mang đầy sát ý.

Nghe được lời này thì yết hầu của không ít người bỗng giật giật mấy cái, tham niệm vừa mới trào ra trong lòng cũng bị sự việc vừa rồi mang đến thoáng phai nhạt một chút. Bọn họ hai mắt nhìn nhau, dĩ nhiên không ai có

dũng khí tiếp tục dẫn đầu ra tay trước.

- Nếu hãn tiến nhập mê trận, mọi người muốn có được cơ hội tiếp tục, phải chờ thêm ba năm, nếu có thể thuận lợi xông ra, nói không chừng còn có thể có một đường cơ hội, chỉ cần có thể đi vào Thiên Sơn huyết đàm, cái gì cũng đều đáng giá. Đến lúc đó thì gia tộc cùng tông môn của các vị tất nhiên cũng sẽ có đãi ngộ khác cho các vị, Đãi ngộ đó, có thể so với hiện tại mạnh hơn nhiều, nếu là sợ đầu sợ đuôi, có thể thành đại sự sao?

Ngay khi tham niệm của mọi người vừa mới chùng xuống thì một tiếng hét phần nộ tràn ngập kích động, lại là lần thứ hai vang lên.

Ánh mắt Tiêu Viêm vào giờ khắc này trở nên âm hàn một cách dị thường, chậm rãi quay đầu lại, nhìn người vừa phát ra âm thanh, rõ ràng là người vừa bị đánh, nhưng nhìn thấy Tiêu Viêm nhìn sang thì trong lòng người nọ nhất thời run rẩy, xóa đi vết máu trên người, lui về sau mấy bước. Ánh mắt của hãn đảo qua chung quanh, nhìn thấy sự tham lam lần nữa trở dậy trong mắt mọi người thì lúc này mới cười lạnh.

Nét cười này vừa mới xuất hiện không lâu thì đột nhiên cứng lại, bởi vì hãn nhìn thấy trước mặt giống như có một thân ảnh quỷ mị nhanh chóng hiện lên, Tiêu Viêm với nét mặt âm hàn đã hiện ra ngay trước mặt hãn. Tại khoảnh khắc thân hình Tiêu Viêm hiện lên thì đồng tử người kia cũng là co rút lại, làm cường giả Đấu Hoàng, phản ứng của hãn đồng dạng không chậm, một chân đập mạnh mặt đất, đại địa đột nhiên mạnh mẽ lồi ra một cây cột đá, trên đỉnh cột đá lúc này là lòng bàn chân của hãn, một luồng lực lượng đầy mạnh, trực tiếp theo hướng hậu phương vọt tới.

Cảm thụ được gió bên tai, trong lòng người kia thở dài nhẹ nhõm một hơi, chột lại lần nữa quát chói tai:

- Các người còn đứng ngây đó làm gì? Mặc dù người này là cửu tinh Đấu Hoàng, nhưng nếu như chúng ta liên thủ lại thì tuyệt không thể chống lại chúng ta đâu.

Hãn đang nói thì đột nhiên ngừng lại, thân hình đang tung bay về phía sau cũng đột nhiên ngừng lại, đồng tử nhanh chóng co rút, sau đó chậm rãi cúi đầu thì đã nhìn thấy một cái bàn tay bị bao phủ bởi một ngọn lửa xanh lục sắc bén như đao phong, từ phía sau lưng mạnh mẽ chém tới. Nhiệt độ hỏa diễm nóng bỏng làm cho trên bàn tay không hề dính vào nửa giọt máu

tươi.

Một kích đánh chết người này vừa mới phát ra thì sắc mặt Tiêu Viêm lại càng thêm băng hàn, hẳn có thể cảm giác được tham niệm trong mắt những tên kia, đã muốn hoàn toàn bị dụ dỗ mà ra.

Ngọn lửa trong nháy mắt lập tức đem thân thể người này đốt thành tro bụi thì Tiêu Viêm đã xuất hiện tới bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, một tay giữ chặt nàng, sau đó như thiểm điện hướng đến cổng gỗ dữ dội mà đi.

Ầm! Ầm!

Với khoảng cách hơn mười mét thì lấy tốc độ Tiêu Viêm cũng không xa, trong nháy mắt là tới được, nhưng ngay tại khoảnh khắc thân hình vừa động đó thì đại địa trước cổng gỗ nhanh chóng động đậy, hơn mười cột gỗ bèn nhọn thật lớn do đầu khí ngưng tụ mà thành chui từ dưới đất lên, vừa vặn đem cổng gỗ phong kín lại.

Đôi mắt híp lại nhìn bức tường phòng ngự bằng cột gỗ ở cổng gỗ kia, tay áo Tiêu Viêm vung lên, một ngọn lửa xanh lục như thiểm điện bắn ra, trực tiếp đem nó bẻ gãy nghiền nát. Cũng vào giây phút này thì bàn tay hắn nắm chặt lại, Huyền Trọng Xích đã hiện ra.

Ầm! Ầm!

Đám gỗ vừa mới bị phá hủy thì ở dưới mặt đất đã lộ ra vô số trụ thạch. Thấy thế, Nạp Lan Yên Nhiên vội vàng nhắc nhở:

- Cẩn thận.

Thanh âm vừa mới phát ra thì nàng liền cảm giác được sự căng thẳng của vòng eo tinh tế, thân hình thoáng một cái thì đã đến trước cánh cổng bằng gỗ.

Thân hình vừa mới hạ xuống thì đột nhiên có một tiếng xé gió chói tai vang lên, từng đạo kinh phong ẩn chứa năng lượng hùng hồn ùn ùn hướng đến hai người Tiêu Viêm mạnh mẽ đánh tới.

Khuôn mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, bàn tay nắm chặt trọng xích, bàn tay hắn vừa động một cái thì nhất thời xuất hiện tầng tầng thước ảnh,

tạo ra trước mặt một cái phòng ngự bằng thước ảnh kín không kẽ hở.

Àm! Âm!

Phần đông công kích đầu khí rơi vào phía trên phòng ngự thước ảnh, nhất thời phát ra trận trận thanh thúy, mà thước ảnh cũng giảm rất nhiều, nhưng vừa mới tiêu tán, lại có thêm càng nhiều thước ảnh hiện lên, rậm rạp, liên miên bất tận...

Thước ảnh phòng ngự đen nhánh tựa như cái lồng tròn màu đen bao phủ Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên, mà những trận công kích tuy nhìn hung mãnh nhưng cũng chỉ có thể làm cho thước ảnh hiện lên chút gợn sóng mà thôi. Lấy thực lực Tiêu Viêm hôm nay khi thi triển Lục Hợp Du Thân Xích thì bằng vào thực lực bọn người kia, thật sự là khó có thể đem nó phá giải. Hơn nữa đạo pháp phòng ngự của xích pháp này vốn liên miên bất tận thì cho dù đám người kia có nhiều hơn cũng không thể làm gì được.

Khi mà đạo công kích cuối cùng cũng bị thước ảnh màu đen chống đỡ được thì trong lòng mọi người không khỏi run rẩy, tuy nói người này là cửu tinh Đẩu hoàng, nhưng bọn hắn nơi này chính là có gần hai mươi người Đẩu Hoàng a, vậy mà khi hiệp lực lại cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của đối phương? Cửu tinh Đẩu hoàng tuy mạnh, nhưng muốn đạt tới trình độ như vậy, cũng là rất khó khăn a.

Thước ảnh màu đen chậm rãi tiêu tán, chợt thân ảnh trẻ tuổi làm cho trong lòng mọi người phát lạnh lại lần nữa xuất hiện, một đôi mắt đen nhánh không trộn lẫn chút tình cảm nào chậm rãi nâng lên, mà phàm là người bị con ngươi ấy đảo qua, đều có cảm giác cảm giác lạnh lẽo như bị độc xà nhìn thẳng.

- Ngươi đi vào trước.

Tiêu Viêm đưa lưng về phía Nạp Lan Yên Nhiên, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Nạp Lan Yên Nhiên ngẩn ra, chợt ngoan ngoãn nhẹ gật đầu, nói:

- Ta tại cửa cầu trận chờ ngươi, ngươi tiến vào không nên đi loạn, cẩn thận một chút.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, thấy thế, Nạp Lan Yên Nhiên ôm chôn bạc, lúc này mới thật cẩn thận thối lui đến chỗ cổng gỗ, sau đó đang lúc bên trong ánh mắt mọi người bốc hỏa đi vào bên trong.

Nhìn thấy Nạp Lan Yên Nhiên đi vào, trọng xích trong tay Tiêu Viêm vung lên lên. Đấu khí màu xanh lục hùng hồn nhất thời từ trong cơ thể bùng phát rồi tiến vào trong trọng xích, mà theo sự quán chú đấu khí không ngừng vào thì trọng xích màu đen nhánh cũng dần dần chuyển sang màu xanh.

Cảm thụ được đấu khí bên trong trọng xích trong tay Tiêu Viêm càng ngày càng hùng hồn thì sắc mặt bọn người ở đây đều biến đổi. Có một ít người cẩn thận cư nhiên bắt đầu lạng lẽ thối lui, tới bây giờ bọn hắn mới hiểu được người thanh niên trước mắt này nhìn qua trẻ tuổi, nhưng thực chất lại có thực lực như đám gia hỏa Vương Trần, Đường Ưng a.

- Bây giờ mới đi thì đã chậm rồi!

Cảm nhận được có người muốn rút đi, trên khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Viêm xuất hiện nụ cười lạnh lẽo. Ánh mắt hắn vừa mới híp lại thì trọng xích trong tay đã vung ra!

- Diễm Phân Phệ Lãng Thước!

Âm thanh quát khẽ vừa mới vang lên thì ánh sáng trong phiến khu vực này bỗng nhiên bùng lên, một đạo xích mang màu xanh biếc khoảng chừng mười trượng đột nhiên giống như một con giao long phát ra tiếng rít chói tai rồi điên cuồng bắn đến. Khi con giao long này đánh đến thì nhất thời mặt đất ở chung quanh bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, từng khe nứt giống không ngừng lan tràn ra khắp nơi.

Đạo xích mang màu xanh biếc này cực nhanh, hầu như chỉ là trong nháy mắt thì đã tới gần bọn người kia. Mà thấy như vậy thì bọn người này cũng vô cùng kinh hãi, chỉ có thể liều mạng thúc dục đấu khí trong cơ thể hình thành một màng phòng ngự ở phía trước mình.

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng nổ mạnh do năng lượng va chạm không ngừng vang lên trong

tiếng mảnh đất trống này, từng tiếng kêu thảm thiết cũng theo đó vang lên. Từng đạo thân ảnh trong đám người nhất thời bị đè mạnh xuống đất, những khe nứt trên mặt đất cũng vì vậy mà nhiều hơn. Mà những cây đại thụ trong phạm vi trăm mét quanh đây cũng vì vậy mà trở nên nghiêng ngả không thôi.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ thì khi thi triển Diễm Phân Lăng Phệ Xích thì cho dù là cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong cũng không dám chống đỡ, còn những người này lại chưa vượt qua được ngũ tinh Đấu Hoàng thì kết cục tự nhiên là vô cùng thê thảm.

Xích mang chậm rãi tiêu tán, mặt đất chấn động cũng là từ từ đình chỉ, Tiêu Viêm hơi hơi ngẩng đầu. Nhìn thấy đám người ở bên ngoài giờ phút này đang thống khổ rên rỉ thì mới gật đầu một chút, bọn người này sợ rằng giờ đây cũng không thể nhúc nhích nổi.

Bàn tay hắc khê vung lên thì trọng xích đã thu vào trong giới chỉ. Tiêu Viêm vừa mới tiến vào bên trong thì một âm thanh già nua quái dị đột nhiên vang lên bên tai:

- Hắc hắc, chàng trai, thủ đoạn cũng ngoan độc lắm, lại có thể thu thập hết đám người này. Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi đã biến nơi này loạn lên như vậy rồi nghĩ rồi đi dễ dàng như vậy sao?

Bước chân của Tiêu Viêm khẽ dừng lại, vừa mới ngẩng đầu thì đã thấy có một lão giả áo xám đang ngồi trên một thân cây, đang cười híp mắt nhìn hắn.

- Đấu Tông?

Ánh mắt nhìn qua lão giả áo xám này, đồng tử Tiêu Viêm hơi co lại. Người này xuất hiện vô cùng quý dị, lấy lực lượng linh hồn của hắn vậy mà không thể phát hiện được người này, hơn nữa, không phải là cường giả có thực lực trên Đấu Hoàng không thể tiến vào sơn mạch Thiên Mục sao? Vì sao người này có thể.

-----oOo-----

Chương 993: Thiên Sơn Đài

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm đem ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm lão giả mặc áo xám, một lát sau, mới cười một tiếng, ôm quyền nói: "*Vị lão tiên sinh này hẳn là tiên bói Kim Thủ tộc rồi?*"

Thiên Mục Sơn Mạch áp chế thực lực trên Đấu Hoàng cấp đi vào, mà thực lực của vị lão giả trước mặt lại vượt khỏi giới hạn này, chắc hẳn không phải là người từ bên ngoài đến, một khi đã như vậy, hẳn là thuộc loại cường giả bản địa. Mà hiện nay Thiên Mục Sơn Mạch là địa bàn của Kim Thủ tộc, người này chắc hẳn cũng là tộc nhân Phệ Kim Thủ.

Nghe vậy, lão giả áo xám cũng sững sờ, chột từ trên nhánh cây nhảy xuống, di chuyển vòng quanh Tiêu Viêm khoảng mười vòng, cười híp mắt nói: "*Tiểu tử ngươi ánh mắt cũng không tệ lắm*"

Tiêu Viêm cười cười, đem lời nói lúc trước của Nạp Lan Yên Nhiên ghi nhớ trong lòng, tự nhiên hẳn sẽ không muốn đắc tội với tộc nhân Phệ Kim Thủ, hơn nữa thực lực người này không tệ, chắc hẳn địa vị ở trong tộc cũng không thấp. Nếu đắc tội với hắn, sợ là không có kết quả tốt đẹp gì.

"Vãn bói Tiêu Viêm, đem nơi này biến thành bộ dáng như vậy, cũng là do tiểu tử lỗ mãng, mong rằng lão tiên sinh không trách móc" Tiêu Viêm cười một tiếng, một cái bình ngọc nhanh chóng hiện ra ở trong tay, sau đó rất là khách khí đưa tới, nói: "*Đây là một chút ít "Khí Tu Đan" mặc dù có lẽ không lọt vào pháp nhãn của lão tiên sinh, nhưng dùng để hồi phục đấu khí, cũng có hiệu quả không tệ"*

Khí Tu Đan, thuộc loại đan dược Ngũ phẩm thuộc tính tiêu hao, đối với Đấu Hoàng thậm chí Đấu Tông đều có hiệu quả khôi phục lại một ít đấu khí, là một loại đan dược tiêu hao tương đối cao giai.

Nhìn thấy Tiêu Viêm hành động như vậy, lão giả áo xám chột ngẩn người ra, bất quá nghe được cái tên Khí Tu Đan, ánh mắt nhất thời phát sáng rực lên, đan dược đối với ma thú cường đại mà nói càng thêm trân quý. Vì vậy Luyện Dược Sư, chỉ có nhân tài nhân loại mới có được, mặc dù nói có một ít ma thú dựa vào một chút thiên phú cũng có thể luyện chế đan dược,

nhưng dù sao phẩm cấp của Khí Tu Đan này cho dù không cao lắm, nhưng tác dụng hồi phục đầu khí của nó, cũng đã làm cho lão giả áo xám có chút động tâm.

"Hắc hắc, tiểu tử kia, ở thời điểm đầu tiên khi ta nhìn thấy ngươi cũng đã cảm thấy rất thuận mắt" Lão giả áo xám liếm liếm môi, cười hắc hắc, sau đó cũng không chút khách khí tiếp nhận bình ngọc từ trong tay Tiêu Viêm, sau đó nhìn thoáng qua chung quanh, khua tay nói: *"Không có việc gì, nơi này ta sẽ cho người thu thập, tiểu tử ngươi không cần lo lắng gì, về phần những thứ đồ đáng ghét này, ta cũng sẽ giúp ngươi dọn dẹp một chút"*

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, hướng về phía lão giả áo xám ôm quyền thanh âm cung kính nói: *"Đã như vậy thì đa tạ lão tiên sinh rồi"*

"Lão phu gọi là Kim Cốc, đừng gọi lão tiên sinh này nọ nhá" Lão giả áo xám cười hắc hắc, chợt đi vòng quanh người Tiêu Viêm một vòng, đột nhiên nói: *"Tiểu tử kia, ngươi là Luyện Dược Sư? Loại mùi vị này, người bình thường không thể có được"*

Tiêu Viêm chân chờ một chút, ở phương diện khứu giác đối phương rõ ràng có thiên phú đặc thù, lập tức hắn cũng không có giấu diếm, khẽ gật đầu một cái.

"Hắc hắc, Luyện Dược Sư a, vật kia thật sự là rất hiếm lạ" Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, nhất thời trong mắt Kim Cốc xẹt qua chút ít tia sáng kỳ dị, chợt cười híp mắt nói: *"Ngươi đi vào trước đi, còn tiểu nữ oa kia có Thông Linh Bạch Hồ dẫn đường, thông qua mê trận thì không thành vấn đề, nhưng muốn thành công đến Thiên Sơn Huyết Đàm, còn có không ít trở ngại đó, yên tâm, lão phu không phải người thu đồ nhưng không làm việc, sẽ thông báo cho thêm người vào chiếu cố một chút"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng cũng vui hẳn lên, đan dược này xuất ra cũng không thiệt thòi, quả nhiên địa vị lão giả này tại trong tộc Phệ Kim Thủ không thấp, nếu đã lấy được được thứ cần có, hắn cũng không ở lâu hơn nữa, hướng về phía Kim Cốc chấp tay, sau đó liền xoay người tiến vào bên trong cổng gỗ.

Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm biến mất ở sau cổng gỗ, Kim Cốc không khỏi vỗ về cái đầu của mình, mặt lộ vẻ do dự, thấp giọng lầm bầm nói: *"Tên tiểu tử này là Luyện Dược Sư, cũng không biết có thể hay không đạt tới yêu cầu"*

chúng ta cần, nếu như có thể vượt qua trở ngại, cũng có thể bớt đi không ít phiền toái"

Cước bộ vừa mới bước vào cổng gỗ, trước mắt Tiêu Viêm đột nhiên sáng ngời, chợt trong đầu hơi có chút ít cảm giác choáng váng, đến khi tinh thần phục hồi lại thì kinh ngạc nhìn thấy không gian chung quanh, cứ nhiên đều bị một tầng sương mù dày đặc tràn ngập khắp cả không gian.

Này sương mù dày đặc so với bên trong dãy núi không chỉ gấp mười lần, hơn nữa làm cho Tiêu Viêm cảm thấy khó giải quyết nhất là, nơi này sương mù dày đặc, thậm chí ngay cả linh hồn lực lượng khó có thể xuyên thấu, khuếch tán, giống như bị một loại rất lớn nào đó ngăn cản lại, căn bản khó có thể đạt được hiệu quả dò xét.

"Đây gọi là mê trận sao, quả nhiên khó giải quyết" Ánh mắt ngưng trọng đảo qua bốn phía, Tiêu Viêm thấp giọng nói.

Đột nhiên cảm giác được bàn tay lạnh lạnh, chợt thanh âm êm ái của Nạp Lan Yên Nhiên truyền đến từ bên cạnh: *"Không cần sợ, là ta đây"*

Cánh tay căng thẳng chậm rãi rời lỏng, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn theo phương hướng âm thanh truyền đến, lại ngạc nhiên hiện tại không có nửa bóng nhân ảnh, nhưng trên bàn tay truyền đến xúc cảm, cũng rất rõ ràng nói cho hắn biết, Nạp Lan Yên Nhiên thật sự đang ở bên cạnh.

"Không cần nhìn, mê trận này có thể cản trở tầm mắt, mặc dù chúng ta cách nhau rất gần nhưng cũng nhìn không thấy thân hình của đối phương đâu, ta kéo ngươi đi nha, có Thông Linh Bạch Hồ dẫn đường, muốn đi ra ngoài cũng không khó" Như biết nghi hoặc trong lòng Tiêu Viêm, thanh âm thân nhiên của Nạp Lan Yên Nhiên từ từ truyền đến.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lúc này mới khẽ gạt đầu, trong lòng có chút may mắn, hoàn hảo đi chuyến này gặp được Nạp Lan Yên Nhiên, nếu không cho dù là hắn cũng bị nhốt bên trong mê trận rồi...

Sương mù dày đặc tràn ngập, bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, giống như cầm một khối thượng giai Ngọc Thạch, cảm giác mềm mại như có loại mùi vị làm người ta yêu thích không buông tay, làm cho trong lòng Tiêu Viêm không kiềm được rung động, bất quá loại cảm xúc này vừa mới xuất hiện, liền bị Tiêu Viêm nhanh chóng áp chế, chợt mắt nhìn mũi, mũi

nhìn tâm, tùy ý Nạp Lan Yên Nhiên lôi kéo, đi chậm rãi từng bước một tiến lên.

Cứ như vậy im lặng tiến lên kéo dài gần nửa giờ, Tiêu Viêm mới phát hiện sương mù dày đặc sát chung quanh tựa hồ dần dần trở nên nhạt rất nhiều.
Nguồn truyện:

"Ra khỏi mê trận rồi" Bên cạnh truyền đến giọng như trút được gánh nặng của Nạp Lan Yên Nhiên.

Nạp Lan Yên Nhiên thanh âm vừa mới hạ xuống, một trận gió nhẹ liền quét qua trước mặt, sương mù dày đặc ở chung quanh nhất thời kịch liệt dao động, chợt bay lui về phía sau, cảnh vật chung quanh cũng chậm rãi hiện lên.

Hiện ra trước mặt hai người Tiêu Viêm, là một ngọn núi cực kỳ hùng vĩ, mà giờ khắc này hai người đang ở giữa ngọn núi, phía dưới hai bên sơn đạo có chút hiểm trở, không ngừng có Kim Thủ cự đại chạy tán loạn.

"Phệ Kim Thủ này không nên thương tổn chúng nó, bằng không sẽ chọc giận Phệ Kim Thủ tộc" Đôi mắt đẹp nhìn mấy cái kim sắc cự Thủ bên kia, Nạp Lan Yên Nhiên nhắc nhở nói.

"Án" Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Đi thôi, chỗ giữa sườn núi chính là Thiên Sơn Đài, sau ở đây, Phệ Kim Thủ tộc sẽ bày một số trạm kiểm soát, chỉ có người thành công xông qua, mới có tư cách đi tới đỉnh núi Thiên Sơn Huyết Đàm" Nạp Lan Yên Nhiên ôm chôn bạc trong lòng ngực, ngọc thủ chỉ hướng sườn núi xinh đẹp cười nói.

"Thiên Sơn Đài?" Nghe vậy, Tiêu Viêm híp đôi mắt lại, bắt đầu nơi này chính là Thiên Sơn Đài theo lời Đường Ứng nói, mà hẳn nói chỗ này có lẽ sẽ có cơ hội hợp tác, chỉ sợ chính là nói hợp tác thông qua trạm kiểm soát.

"Hiện tại đó có lẽ có không ít người a, Phệ Kim Thủ tộc thiết lập trạm kiểm soát có chút khó khăn, tuy nói người có thể đi tới chỗ này không phải kẻ yếu, nhưng muốn đem nó đột phá, vẫn là có không ít khó khăn" Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười nói.

Tiêu Viêm cũng cười cười, trong mắt có có chút ít lửa nóng, cuồng ngạo nói: *"Đã như vậy, thì đã sao nào, cũng đừng để cho người khác vượt lên chiếm tám danh ngạch ..."*

Tiếng nói vừa dứt, mũi chân điểm trên thang đá một cái, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, hướng về phía giữa sườn núi nhanh chóng lao đi. Sau đó, Nạp Lan Yên Nhiên cũng theo sát lên.

Giữa sườn núi Thiên Nhật Sơn là một phiến bình đài cực kỳ rộng lớn, bình đài sử dụng nham thạch đều đặn dựng thành, mà cuối bình đài, trên đỉnh Thiên Nhật sơn là một thông đạo thang đá thẳng đứng, bất quá giờ phút này phía trước thang đá, cũng bị một số Phệ Kim Thủ thân người đầu chuột gác chắc chắn.

Tại trên bình đài bên ngoài thang đá, trong đó có gần hai mươi đạo bóng người chằng chịt, đều tự chia thành vòng tròn lớn nhỏ không đều, hoặc một người, hoặc ba người, hoặc là rất nhiều.

Những người này toả ra bên trong bình đài, lúc rỉ tai thì thầm, lúc tương trợ cho nhau, ánh mắt cũng không ngừng quét tới đốc đứng ở lối đi vào bình đài, dựa theo thời gian, cũng sắp sửa tới thời điểm mê trận đóng cửa rồi, mà đến lúc mê trận vừa đóng, cũng chính là bắt đầu sát quan rồi...

Trong đám người, một đạo thất thải bóng hình xinh đẹp, vô cùng làm người khác chú ý, giống như loại khí chất cao quý của Phượng Hoàng, làm cho nàng dễ dàng trở thành một trong những nhân vật chính trong sân, mà nàng này, tự nhiên chính là Phong Lôi Các Phượng tiêu thư.

Đang cùng một người bên cạnh tùy ý nói chuyện với nhau, nữ tử xinh đẹp y phục rực rỡ cũng không ngừng đảo qua ở chỗ thang đá, khóe môi có một chút ý trào phúng nhàn nhạt, một lát sau, khẽ khẽ lắc đầu, xem ra nàng cũng có chút xem trọng người kia, không nghĩ tới ngay cả Thiên Sơn Đài này, hẳn cũng không đến được...

"Đông!"

Một đạo tiếng chuông chậm rãi ở trên bình đài vang dội, một đạo vóc người có chút thấp bé già nua, trì hoãn độ hiểu rõ đi ra, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua trong sân, chợt nói: *"Đã đến giờ, sát quan bắt đầu đi"*

"Nghe được người này mở miệng, nữ tử y phục rực rỡ kia cũng thông suốt, thu hồi ánh mắt, xem ra người nọ quả nhiên như sở liệu, cũng chỉ dựa vào cường đại linh hồn thôi, mà ưu thế kia, ở bên trong Thiên Mục Sơn Mạch, cũng không còn sót lại chút gì.

Ngay lúc ánh mắt mọi người dời đi, đột nhiên có tiếng động xé gió vang lên, chợt hai đạo thân ảnh như mũi tên từ dưới thang đá xông ra, cuối cùng từ từ dừng trên bình đài, một đạo tiếng cười trong trẻo, cũng là tùy tiện truyền ra. "Thật có lỗi, chậm một chút, hi vọng không có trì hoãn đi vào sấm quan?"

Nghe được tiếng cười này, nữ tử xinh đẹp y phục rực rỡ kia ánh mắt ngưng tụ, chậm rãi quay đầu, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi cười không ngớt kia, một lát sau, chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

-----oOo-----

Chương 994: Thử Triều Âm Ba Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo thân ảnh từ không trung từ từ hạ xuống trên bình đài, đó chính là Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên

Hai người xuất hiện giữa sân khiến không ít người chú ý tới. Bất quá ngoại trừ một số ít người thì phần lớn địch nhân đều không nhận ra hai người Tiêu Viêm. Tuy nói gần đây ân oán với Phong Lô Các làm danh tiếng của Tiêu Viêm hơi nổi nhưng nếu thực so sánh thì trong lòng một số người thì hẳn vẫn kém hơn những người tuổi trẻ tài cao như Phượng tiểu thư hay Đường Ưng.

Đối với những ánh mắt này, Tiêu Viêm làm như không thấy, tầm mắt đảo vào giữa sân thấy khoảng gần hai mươi đạo thân ảnh thì trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc Những tên này thật quá mau đi, hẳn đi suốt đêm mà cũng không vượt lên được.

Đương nhiên điều này phần lớn cũng là do Tiêu Viêm không thông thuộc đường. Những người ở đây cơ bản đều biết Thiên Mục sơn mạch thậm chí còn có những người vô cùng quen thuộc. Cùng so sánh với bọn họ thì Tiêu

Viêm không quen thuộc với nơi đây thì tự nhiên vất vả hơn nhiều. Thậm chí, nếu không may nhờ gặp Nạp Lan Yên Nhiên chỉ sợ cũng khó có thể đến nơi đúng hạn.

Khi nhìn qua thì Tiêu Viêm liền nhận thấy có vài đạo thân ảnh quen thuộc, ánh mắt dừng lại trên người Phượng tiểu thư tràn đầy khí chất cao quý. Dung mạo nàng không hề thua kém chút nào với Nạp Lan Yên Nhiên bên cạnh, hơn nữa đối với loại khí chất này đều khơi dậy cho mỗi nam nhân một loại cảm giác, đó là muốn chinh phục cùng sở hữu.

Cách đó không xa, Phượng tiểu thư giống như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm, đôi mắt khẽ động nhìn về Tiêu Viêm, trong mắt chứa đầy sự khiêu khích. Chuyện huyền ảo của Tiêu Viêm với Phong Lô Các ai mà không biết, thậm chí ngay cả Phí Thiên ra tay cũng vẫn không thể thành công bắt được hắn, điều này đã làm cho Phong Lô Các mất hết mặt mũi. Nếu lần này, nàng có thể bắt hắn giao cho Phong Lô Các thì coi như Phong Lô Các đã thiếu nàng một các nhân tình. Ngày sau nếu tranh đoạt chức thừa kế Các chủ cổ lỗ cũng có sự trợ lực lớn.

Nghĩ đến đây, khóe môi Phượng tiểu thư không khỏi nhẹ nhàng héch lên. Xem ra thật sự không thể bỏ qua người này a, nếu như để hắn thuận lợi rời khỏi sơn mạch Thiên mục thì đến lúc đó hắn có thể mượn năng lực cường đại của linh hồn kia trợ giúp thì đến khi đó cho dù là nàng cũng khó có thể chống lại.

- Tự ngươi đưa mình tới tận cửa thì đừng trách bọn tiểu thư không khách khí.

Đối với những toan tính của nữ tử này thì Tiêu Viêm tự nhiên không biết, hơn nữa mặc dù có biết cũng chỉ cười nhạt. Có lẽ, hắn thật sự chỉ kiêng kỵ những lão gia hỏa của Phong Lô Các, còn những người cùng thế hệ có thể đánh bại hắn đã ít lại càng ít hơn. Ít nhất từ đầu đến giờ còn chưa từng gặp qua.

Ánh mắt Tiêu Viêm từ người Phượng tiểu thư dời đi, cuối cùng dừng lại ở hai đạo thân ảnh phía trên. Hai người này ở trong sơn mạch Tiêu Viêm cũng nhìn thấy qua, đó là Vạn Kiếm Các – Đường Ứng và Hoàng Tuyền Các – Vương Trần.

Đường Ứng nhìn về phía Tiêu Viêm khẽ gật đầu, còn Vương Trần mặt

không chút biểu tình, trong mắt có chút âm lạnh, có lẽ hắt đối với Tiêu Viêm tựa hồ không có chút cảm tình.

Tiêu Viêm cũng hướng về Đường Ung gật đầu đáp lại, còn đối với Vương Trần thật ra còn không thêm để ý. Hắn vừa muốn thu hồi ánh mắt lại thì khi nhìn thấy một đạo thân ảnh thanh sắc xinh đẹp thì khóe mắt bỗng giật một cái.

Cô bé này nhìn qua hẳn nhỏ tuổi nhất trên bình đài, một thân áo xanh, đôi mắt lung linh to tròn trông vô cùng đáng yêu, trên khuôn mặt động lòng người mơ hồ còn có chút ngây thơ và khờ dại, xem ra cùng với hoàn cảnh xung quanh không hề hợp nhau.

- Cảnh thận với cô bé kia, nàng không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.

Ngay khi Tiêu Viêm đang chăm chú nhìn thì Nạp Lan Yên Nhiên ở một bên thấp giọng nói.

- Tại sao?

Tiêu Viêm không chút thay đổi hỏi.

- Bởi vì nàng là đệ nhất nhân trong đám trẻ tuổi của Tinh Vãn Các.

Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi nói.

- Tinh Vãn Các? Mộ Thanh Loan?

Ánh mắt Tiêu Viêm híp lại. Đối với những thanh niên trẻ tuổi xuất sắc nhất của "*Tứ Phương Các*" hẳn có nghe qua.

- Ừ, trong "*Tứ Phương Các*", Tinh Vãn Các có số lượng đệ tử sợ rằng là ít nhất nhưng mỗi người đều có thực lực vô cùng mạnh, mà Mộ Thanh Loan lại là người nổi bật nhất. Về ngoài của nàng nhìn qua giống như bộ dáng của một cô bé nhưng mấy năm trước nàng đã như vậy rồi mà trải qua mấy năm không có chút thay đổi, mà thực lực của nàng không thể nghi ngờ, vô cùng cường mạnh mẽ

Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu nói.

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm không khỏi có chút kinh ngạc, đệ tử " *Tứ Phương Các*" quả nhiên danh bất hư truyền a. Nhưng mà, ngẫm lại lấy thể lực to lớn của " *Tứ Phương Các*" cũng với những người này đều có thiên phú tu luyện kinh diễm hơn người, có thành tựu như vậy cũng không phải làm người ta quá mức khó tin.

Ngay khi Tiêu Viêm đang chăm chú nhìn thì ánh mắt Mộ Thanh Loan đột ngột nhìn về hắn, giảo hoạt cười. Tiêu Viêm thấy thế cũng bất động thanh sắc mỉm cười gật đầu với nàng.

Khi hai người Tiêu Viêm đi đến bình đài, tại thang đá có một lão giả thấp bé, ánh mắt liếc nhìn hắn rồi chậm rãi nói:

- Lão phu là tộc trưởng Phệ Kim Thử tộc, Kim Thạch, các ngươi có thể đến được đây nói vậy cũng không phải hạng người bình thường. Có thể theo quy củ của sơn mạch Thiên Mục rồi vượt qua vô số bẫy rập mà chúng ta đã bố trí thì đã có hai người người, mà danh ngạch chỉ có tám người a...

Bên cạnh Kim Thạch có hai đầu chuột mập màu vàng lợt, hai con Phệ Kim Thử này hình thể vô cùng to lớn, hơn nữa ánh mắt linh động cơ trí không thua gì nhân loại. Hai con Phệ Kim Thử này rõ ràng đều là lục giai, nói vậy hẳn là 2 người được đề cử đi vào Thiên Sơn huyết đàm, chỉ cần bọn họ đột phá Đấu Hoàng rồi trải qua lôi kiếp thì có thể hóa làm nhân hình trở thành tộc nhân chân chính, làm thành viên trung tâm của Phệ Kim Thử tộc.

Trên bình đài chỉ có thanh âm kiệt sức của Kim Thạch, mặc dù lão giả này nhìn qua tựa hồ yếu nhược nhưng mọi người quanh đây đều không dám va chạm với nó. Đối với danh tiếng Kim Thạch thì ngoại trừ Tiêu Viêm ở bên ngoài, chỉ sợ không ai xa lạ gì với nó nữa. Trong trận đại chiến tranh đoạt Thiên Sơn huyết đàm năm đó thì chính là lúc lão gia hỏa này đại triển thần uy, cho dù là lão yêu quái Phí Thiên ra tay cũng không thể đánh bại được nó, bởi vậy có thể thấy được thực lực người này vô cùng cường hãn.

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng trên người Kim Thạch, một lát sau mày hơi nhíu lại, từ thanh âm của hắn có thể mơ hồ nghe ra cơ thể Kim Thạch có thương thế không nhẹ, hơn nữa không giống như là mới bị mà ngược lại như là bị thương tồn lâu dài gây ra.

- Khụ!

Ánh mắt Kim Thạch nhàn nhạt quét toàn trường, ho khan một tiếng, tay áo vung lên một cái thì đường đi lên đỉnh núi xung quanh thang đá đột nhiên có một trận cuộn cuộn, một bầy Phệ Kim Thủ từ trong đất chui lên, nhìn số lượng như vậy có chút khiến da đầu người ta tê dại.

- Lần kiểm tra sàng lọc này cũng không khó, các người chỉ cần có thể thuận lợi thông qua Thủ Triều Âm Ba lên đỉnh núi liền tính là hợp cách.
Nguồn truyện:

Kim Thạch chỉ đồng Thủ triều thân nhiên nói. Đám đông vừa nghe vậy không ít người liền biến sắc. Trên bình đài vang lên không ít lời bàn luận xôn xao.

Nhìn biểu hiện mọi người xung quanh Tiêu Viêm cũng ngẩn ra có chút nghi hoặc. Nạp Lan Yên Nhiên một bên thấp giọng giải thích:

- Phệ Kim Thủ âm hiệu nhất là Âm Ba công, âm ba của Phệ Kim Thủ sợ rằng là cường giả Đấu Hoàng cũng khó có thể chống đỡ. Xem ra lần này người có thể thông qua sợ rằng không nhiều lắm.

Tiêu Viêm nghe vậy liền cảm thấy giật mình, đánh âm ba công sao. Quả nhiên có chút tà môn a.

Kim Thạch đối với sự xôn xao trong sân cũng không thêm để ý, đôi mắt hơi nhếch nói:

- Cho các người năm phút đồng hồ chuẩn bị, sau đó Âm ba trận sẽ mở ra, có thể vượt qua hay không liền xem vào bốn sự các người. Đương nhiên, tám danh ngạch tổng hội tuyển phải đủ, đến lúc đó nếu nhân số không đủ 8 người những người còn lại liền rút thăm quyết định đi.

Kim Thạch vừa dứt lời liền nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý đến những người này nữa.

Nhìn thấy Kim Thạch nhắm mắt, ở giữa sân liền có chút xôn xao, không ít người tụ lại ghé tai nói với nhau. Một số người thậm chí bắt đầu tìm kiếm người giúp đỡ để cùng nhau đi qua.

- Người tận lực vận đấu khí ngăn chặn ở lỗ tai lại rồi đi theo sát ta.

Hai mắt Tiêu Viêm híp lại nhìn đám Phệ Kim Thủ rậm rạp chung quanh thang đá rồi nghiêng đầu nói với Nạp Lan Yên Nhiên.

- Âm ba của Phệ Kim Thủ không bị đầu khí cản trở, một khi tiến vào não sẽ làm cho người ta xuất hiện ảo giác, thậm chí choáng váng khó lòng phòng bị. Đến lúc đó người chỉ cần để ý lấy bản thân là được, ta có thể đi đến nơi này đã là cực hạn rồi. Những người ở đây cũng không phải hạng vô dụng, ta muốn cùng bọn hắn tranh đoạt thì khó khăn không nhỏ.

Đối với ý tốt của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên trầm ngâm một hồi rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm liền nhượng mảy, không nghĩ tới âm ba của Phệ Kim Thủ cư nhiên lại khó chơi như vậy, lập tức nói:

- Vậy làm thế nào mới có thể chống lại nó?

- Đối mặt với âm ba Phệ Kim Thủ tộc trừ khi có đầu khí hùng hồn mạnh mẽ vượt qua, thì có lẽ cũng chỉ có sử dụng đầu kỹ âm ba đối cứng với nó. Nhưng mà Phệ Kim Thủ tộc trời sinh đã là cao thủ dùng âm ba, sợ rằng những đầu kỹ âm ba bình thường cũng khó sánh với nó được.

Nạp Lan Yên Nhiên chần chờ nói.

- Âm ba đầu kỹ...

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm liền sáng lên, thấp giọng lầm bầm nói. Sư Hỏa Toái Kim Ngâm của hắn vừa lúc cũng là âm ba đầu kỹ, cấp bậc cũng không thấp. Hơn nữa tối trọng yếu là năm đó ở Hắc Giác Vực Tiêu Viêm đã phục dụng một quả đan dược thất cấp "*Âm Dương Long Huyền Đan*", hấp thu một tia long ngâm do đó làm cho uy lực của âm ba đầu kỹ càng mạnh hơn. Có nên hay không lấy ra dùng thử vào lúc này?

Nhớ tới "*Âm Dương Long Huyền Đan*", Tiêu Viêm lại nhớ tới chính loại đan dược này có công hiệu thần kì giúp người đột phát nhưng công hiệu này từ sau khi phục dụng hắn vẫn chưa thấy qua. Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy không biết làm sao, nghe nói lúc trước Phong Tôn Giả dựa vào đan dược này mà đột phá Đấu Tông, chẳng lẽ mình lại không được? công hiệu thần kì của đan dược này đến khi nào mới xuất hiện?"

Ngay khi Tiêu viêm còn đang thềm than thì hai mắt Kim Thạch chậm rãi mở ra. Ánh mắt nhìn quét toàn trường sau đó vung tay lên, thanh âm nhàn nhạt tới tai mọi người.

- Đã đến giờ sấm quan rồi, bắt đầu thôi...

-----oOo-----

Chương 995: Sấm Quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lời Kim Thạch vừa dứt, bầu không khí trên bình đài liền trở nên căng thẳng. Ở chung quanh thang đá, vô số con chuột mập kim sắc hai mắt lóe lên những tia sáng kì dị, từng đạo ánh mắt chăm chú lồi vào thang đá, lông mao màu kim sắc cả người dựng lên như lông nhím vậy.

Nhìn đại quân Phệ Kim Thủ nghiêm chỉnh chờ đợi, trong nhất thời không ai dám tùy ý xông vào. Số lượng kim thủ đông như vậy không ai biết đến tốt cùng là bao nhiêu con, hơn nữa Phệ Kim thủ còn đánh Âm ba công, đại bộ phận ở đây cực kì rõ ràng ả này rất khó để vượt qua. Năm đó trận đoạt chiến tại Thiên Sơn huyết đàm, những con súc sinh này đã làm cho không ít cường giả ăn quả khô. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Các ngươi chỉ có một giờ, trong vòng một canh giờ mà chưa lên tới đỉnh núi thì coi như thất bại.

Nhìn mọi người im lặng, Kim Thạch cũng không thúc giục, thản nhiên nói.

Nghe thấy lời này không ít người biến sắc. Một lát sau có hai đạo thân ảnh rớt cục cũng không nhìn được từ đám đông đi ra liếc nhìn nhau một cái rồi ôm quyền trầm giọng nói với Kim Thạch:

- Hoát Cốt môn - Hồ Nha, Hồ Thành.

Kim Cốc gật gật đầu. Hóa Cốt môn cách Thiên Mục sơn mạch cũng không xa, lại cũng có chút danh tiếng. Đương nhiên nếu so với các thế lực như

Phong Lô Các thì còn kém nhiều, mà hai người này thực lực cũng chùng tứ tinh, ngũ tinh Đẩu Hoàng, phóng mắt nhìn ra nơi khác cũng có thể coi là thiên tài nhưng so với số đông ở đây thì cũng chỉ trung bình mà thôi.

Hai người này sau khi hành lễ với Kim Thạch xong thì một cỗ đấu khí hùng hồn màu trắng từ trong hai người toát ra rồi bao phủ cả hai người.

Đấu khí vừa hiện, hai người liền mạnh mẽ đạp một cái lên đất, rồi thân hình như thiểm điện trực tiếp hướng thang đá bay tới. Xem bộ dạng hai người thì tựa hồ muốn mạnh mẽ xông qua ải Thử Triều âm ba trận này.

Tốc độ hai người xác thật cũng nhanh, vền vền trong chớp mắt đã lao ra khoảng gần trăm mét. Chỉ trong chốc lát, lông mao của đám Phệ Kim Thủ xung quanh thang đá dựng đứng lên, hàm răng sắc nhọn dài đã mở ra!

Chi! Chi!

Thanh âm bén nhọn tựa hồ xuyên thủng linh hồn mang theo một luồng dao động kì dị giống như ma âm vậy đột nhiên xuất hiện rồi ùn ùn lan ra bốn phía.

Âm ba vừa mới phát ra, hai đạo thân ảnh đột nhiên cứng đờ, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch, nhưng rồi cũng không lập tức rút lui mà cố gắng chịu đựng, đấu khí trong cơ thể rung chuyển, mũi chân điểm một cái lên thang đá rồi bạo xuất.

Phốc!

Lao vào âm ba trận được khoảng mười thước, thân ảnh hai người đột nhiên cứng ngắc, phun ra hai ngụm tiên huyết, thân thể như dính phải đòn nghiêm trọng, ngã nhoài ra. Cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hai người nằm trên bình đài rồi tiếp tục thổ ra máu.

Thấy thế, trên bình đài không ít người tiếc hận mà thở dài một tiếng, âm ba trận chết tiệt này thật khó xơi.

- Thất bại!

Kim Thạch lắc đầu chậm rãi nói.

Hai người Hóa Cốt môn nghe vậy chỉ đành lắc đầu, cố giã người đứng dậy, rồi không cam lòng tránh sang một bên. Bọn họ giờ chỉ có thể hi vọng số người vượt qua âm ba trận này không vượt quá tám người, nếu vậy có lẽ bọn họ vẫn còn cơ hội.

- Ai tiếp theo?

Ánh mắt Kim Thạch đảo qua giữa sân, hỏi lại một lần nữa.

Thanh âm vừa dứt trên bình đài liền rơi vào trầm mặc, Tiêu Viêm, Phương tiểu thư cho đến đám người Đường Ưng đều không lên tiếng. Tuy thời gian cấp bách nhưng bọn họ đều không dám sơ suất. Đón củi cần mài đao, có lẽ quan sát một chút âm ba trận thì cơ hội qua trận sẽ lớn hơn một chút.

Khi bầu không khí đang trầm mặc, lại có thêm bốn người nữa đi ra, xem bộ dạng thì dường như là muốn liên thủ xông vào.

Nhìn bốn người cùng lên, Kim Thạch không khỏi bĩu môi một cái, trong ánh mắt có một tia trào phúng, dựa vào nhiều người để xông qua Thử triều âm ba trận là vô dụng.

Quả nhiên như sở liệu của Kim Thạch, bốn người xông lên thang đá đã không được bao lâu, ngay cả nửa đoạn của hai người trước còn chưa đạt được liền bị âm ba quái dị chấn thẳng linh hồn làm ngã nhoài ra, cuối cùng chạt vạt nằm ở trên bình đài, hơi thở yếu ớt rõ ràng là bị thương không nhẹ

- Thất bại, tiếp tục.

Kim Thạch hơi giương mắt liếc nhìn mọi người dưới sân, dương dương tự đắc nói.

Tiêu Viêm đứng ở phía sau bình đài nhìn đám người tiến lên vượt ải, nhưng cuối cùng đều thất bại quay về, trong mắt liền trở nên ngưng trọng, độ khó của âm ba trận này còn khó khăn hơn so với tưởng tượng của hắn. Lúc trước, một số người vượt ải cũng có một số ít biết Âm ba đấu kỹ, nhưng bọn hắn thi triển âm ba lại không thành công làm âm thanh phát ra, nếu có thành công làm âm thanh phát ra thì khi hai cỗ âm ba va chạm thì liền bị âm ba của thử triều âm ba trận chấn bay học máu.

Nhưng mà, người này mặc dù thất bại, nhưng hắn là người đi được xa

nhất. Nếu không phải Âm ba đấu kỹ của hấn căn bản không chống đỡ được nhiều Phệ Kim Thủ cùng phát động âm ba như vậy, chỉ sợ hấn có thể thuận lợi vượt qua ải.

Khiêu chiến liên tục như vậy, thực lực của người xuất thủ cũng ngày càng mạnh, mà theo đó thì thời gian kiên trì qua ải cũng dần lâu hơn. Thấy như vậy thì làm cho không ít người phấn chấn tinh thần lên.

Bất kể thế nào, tuy người khiêu chiến không phải bọn hấn nhưng cuối cùng cũng có thêm không ít hi vọng.

Lại một người nữa thất bại mà ra, tay của Tiêu Viêm không nhận được mà sờ sờ cảm, thực lực người này ước chừng là Thất tinh Đấu Hoàng, cùng với hấn không sai biệt lắm, nhưng cũng chỉ đi đến được gần đỉnh núi còn khoảng trăm mét thì bị âm ba chấn lùi ra.

Nhìn thấy người này thất bại, trên bình đài vang lên một trận thở dài, chợt một đạo thân ảnh xinh đẹp chậm rãi bước ra.

Là một trong những tiêu điểm trong sân, Phượng tiêu thư khi bước ra lập tức khiến cho toàn trường chú ý, ngay lập tức tim của không ít người đập nhanh hấn lên. Thực lực nữ nhân này nhìn khắp bình đài cũng là loại đứng đầu, nếu nàng không thể vượt qua âm ba trận này, chỉ sợ thật đúng là không có nhiều người có thể thuận lợi vượt qua.

Nhìn thấy Phượng tiêu thư đi ra, khuôn mặt Kim Thạch đang uể oải cũng hiện lên một chút hứng thú. Đối với danh tiếng nữ tử trước mặt này, hấn cũng nghe qua không ít, có thể trở thành một trong những người thừa kế Phong Lô Các chủ thì không có chút bồn sự sợ rằng không có ai tin. Cho dù nên biểu hiện của nàng hôm nay thế nào, hấn cũng rất hứng thú xem.

- Phong Lô Các – Phượng Thanh Nhi vẫn an Kim Thạch tiền bối, trước khi đi gia sư có nói qua lão nhân gia người hướng Kim Thạch tiền bối gửi lời thăm hỏi.

Nữ tử mặc y phục rực rỡ này đi tới trước thang đã, mỉm cười nói với Kim Thạch.

Nghe thế, Kim Thạch lại ảm đạm cười nói:

- Đa tạ Lôi tôn giả đã hỏi thăm, ngày sau nếu có thời gian nhất định sẽ tới Phong Lô Các gặp mặt

- Phượng Thanh Nhi, đây là tên nàng sao? Lôi tôn giả? Ai, quả nhiên Phong Lô Các có địa vị như vậy tại Trung Châu nếu không có cường giả tôn giả tọa trấn thì không thể tin được.

Nghe đoạn nói chuyện ngắn ngủi của Phượng Thanh Nhi cùng Kim Thạch, Tiêu Viêm không khỏi thở dài thấp giọng lầm bầm nói.

Đứng trước thang đá, sau khi Phượng Thanh Nhi chào hỏi Kim Thạch xong thì mắt nàng chuyển hướng nhìn lên thang đá lên đỉnh núi rồi lại nhìn thoáng qua đám Phệ Kim Thủ xung quanh, khuôn mặt tươi cười thoáng hiện chút ngưng trọng. Một cỗ ngân mang xuất hiện rồi thoáng bao phủ cả người nàng lại.

- Bắt đầu đi! Kim Thạch nhìn thấy trên ngân mang thân thể Phượng Thanh Nhi xuất hiện, khua tay nói.

Âm!

Thanh âm vừa dứt, thân thể mềm mại của Phượng Thanh Nhi mạnh mẽ run lên, chỉ trong nháy mắt hóa thành một đạo ngân tuyến, với một tốc độ cực kì khủng khiếp, bắn thẳng lên đỉnh núi.

Xem bộ dạng nàng chắc hẳn dùng tốc độ thủ thẳng, nhưng không thể nói tốc độ nàng thật sự là nhanh kinh người. Mặc dù là Tiêu Viêm, trong mắt không khỏi có chút kinh dị, nàng quả nhiên không đơn giản.

Xèo xèo xèo xèo!

Âm ba sắc nhọn nhanh chóng hóa thành từng đợt sóng âm khuếch tán, khi âm ba tiếp xúc tới thân thể Phượng Thanh Nhi thì nàng khẽ run một cái, tốc độ đột ngột tăng vọt, từng đạo tàn ảnh hiện trên không trung, trong nháy mắt bị âm ba khuếch tán chấn nát vụn đi.

Tốc độ kinh khủng như vậy trực tiếp làm không ít người trên bình đài xôn xao, từ góc độ bọn họ nhìn lại, tựa hồ ngay cả những đợt sóng âm ba kia cũng khó có thể đuổi theo Phượng Thanh Nhi, chỉ có thể đuổi theo sát phía sau đem từng đạo tàn ảnh chấn nát.

Kim Thạch mắt híp lại nhìn đạo thân ảnh như thiểm điện kia cũng không khỏi khẽ gật đầu. Tốc độ của nữ tử này quả nhiên đáng sợ, chỉ sợ đã đem Tam Thiên Lô Động của Phong Lô Các tu luyện đến cảnh giới cao nhất a.

Vèo!

Phiêu phiêu trên thang đá, một trận âm phong bỗng vang lên, thân thể mềm mại của Phương Thanh Nhi chọt vọt lên mạnh mẽ đứng trên tầng đá trên đỉnh núi nhìn xuống đám người ở lưng chừng núi. Khoảnh khắc đó, gió nhẹ thổi làm cho mái tóc dài của nàng trở nên phiêu dật, tạo nên một cảm giác cao quý như nữ hoàng.

- Phương Thanh Nhi, vượt sấm quan thành công.

Kim Thạch chậm rãi thu hồi ánh mắt lại rồi bình thản nói, tuy nhiên bên trong ẩn chứa một tia dao động. Phệ Kim Thủ trẻ tuổi ưu tú nhất của tộc so với nữ tử này cũng không hơn a.

- Phong Lô Các đã có người kế tục a.

Phương Thanh Nhi sấm quan thành công cũng làm cho không ít người trên bình đài bắt đầu rục rịch, nhất là Đường Ứng, Vương Trần, Mộ Thanh Loan, bọn họ thân đều là truyền nhân của "*Tứ Phương Các*", tự nhiên không muốn ở địa phương này mà thua bởi tay người khác a.

Nhìn một mảnh xôn xao giữa sân, Tiêu Viêm cũng chỉ cười trừ, ánh mắt phiêu phiêu nhìn lên đỉnh núi, vừa vặn cùng Phương Thanh Nhi đối nhãn cùng nhau, mọi sự khiêu khích trong mắt đối phương đều thu vào mắt.

- Đợi tí nữa theo ta. Ta dẫn ngươi vượt ải này

Tiêu Viêm nghiêng đầu, cười nói với Nạp Lan Yên Nhiên, sau đó không đợi nàng phản ứng, liền xoay người đi tới thang đá.

Nhìn đạo thân ảnh gầy nhỏ kia, Nạp Lan Yên Nhiên bỗng giật mình, chọt cắn môi một cái nhanh chóng đi theo sau. Nếu Tiêu Viêm đã nói vậy, đằng nào cũng thất bại sao không thử một lần. Hơn nữa đối với người trước mặt này nàng có một cảm giác tin tưởng không giải thích nổi.

-----oOo-----

Chương 996: Mộ Thanh Loan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mang theo Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi đi tới trước bình đài, lúc này vừa lúc Đường Ứng kia cũng từ trong đám người đi ra, ánh mắt thoáng nhìn qua Phương Thanh Nhi ở cuối bậc thang đá, sau đó nghiêng đầu hướng Kim Thạch ôm quyền nói: "*Đệ tử Đường Ứng Vạn Kiếm Các gặp qua Kim Thạch lão tiên bối*"

Kim Thạch hơi hơi chút gật đầu, ánh mắt tại trên người Đường Ứng quét qua quét lại, đối phương với một thân kiếm khí sắc bén, nhưng thật ra hẳn cũng khẽ gật đầu, "*Tứ Phương Các*" này quả nhiên là bất danh hư truyền, bồi dưỡng ra đệ tử cũng đều có một thân bản sự, có như vậy mới bồi dưỡng ra một tân huyết thống, khó trách có thể tại Trung Châu có được địa vị như vậy.

Sau khi hành lễ, Đường Ứng đưa bàn tay vỗ vỗ thanh đại kiếm màu xanh thắm ở sau lưng, lập tức "*cheng*" một tiếng tự động bay vút lên, cuối cùng trôi nổi tại trước mặt, kiếm khí dày đặc sắc bén tuôn trào ra, làm cho không ít người da tay có cảm giác được một luồng lạnh lẽo, mà Đường Ứng kia liền điểm mũi chân lên mặt đất một cái, thân thể nhẹ nhàng phiêu phù lên rồi hạ xuống trên thanh kiếm.

Nhìn Đường Ứng đứng trên thanh kiếm kia, Tiêu Viêm trong con ngươi cũng xẹt qua một tia sáng kỳ dị, dựa vào nhãn lực của hắn, thế nhưng hắn có thể phát hiện, từ mười ngón chân cho đến lòng bàn chân của Đường Ứng cũng đều bắn ra một luồng năng lượng như sợi tơ bám vào trên thân kiếm, dùng năng lượng cung cấp cho thanh kiếm cự đại phiêu phù trên không trung.

"Đây là phương pháp ngự kiếm của Vạn Kiếm Các, nghe nói tu luyện tới trình độ cao nhất, có thể tùy tâm ngự kiếm, ngự kiếm phi hành, tốc độ phi hành cực nhanh, xem như là phương pháp độc môn của Vạn Kiếm Các"

Nạp Lan Yên Nhiên ở bên cạnh thấp giọng giải thích, nàng tại Trung Châu sống mấy năm, đối với các thế lực lớn nàng cũng biết một chút ít.

"Thật sự huyền diệu a" Tiêu Viêm gật đầu cười, Trung Châu đại lục quả nhiên là nơi tụ họp cường giả, đấu kỹ kỳ dị bậc này ở tại địa phương khác là cực kỳ hiếm thấy.

Ở thời điểm hai người đang nói chuyện với nhau, Đường Ưng thân hình từ từ bay lên, cách mặt đất ước chừng ba bốn trượng gì đó thì chậm rãi dừng lại, con mắt chăm chú nhìn Phệ Kim Thủ dày đặc ở hai bên bậc thang đá kia, đôi mắt nhíu lại, sau một cái nháy mắt, tay áo vung mạnh lên, trường kiếm dưới chân xuy lên một tiếng như lưu tinh lướt bắn đi, thân hình hóa thành bóng kiếm xanh thẳm, hướng đỉnh núi lướt đi.

Xèo xèo...!

Bóng kiếm vừa mới vọt vào phạm vi bậc thang đá, lập tức thanh âm chói tai trực tiếp ùn ùn kéo đến lướt qua, dưới hoàn cảnh bị Âm Ba Công đánh tới, ngay cả linh hồn cũng đều xuất hiện run rẩy kịch liệt, nếu không có thủ đoạn phòng ngự mãnh liệt, chỉ sợ linh hồn cũng nhân dịp này mà xuất hiện thương tổn không nhẹ. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Bất quá quay mắt về Âm Ba Công cường mãnh kia, Đường Ưng sắc mặt vẫn như cũ băng lạnh cùng kiên quyết, trong cơ thể kiếm khí sắc bén bùng phát ra, giống như một đóa liên hoa kiếm màu xanh thẳm (úy lam sắc) đem cả người bao bọc vào trong, âm ba đùng vào, nhất thời bạo xuất dao động gợn sóng kịch liệt, nhưng vẫn không ngăn cản được bước tiến của Đường Ưng.

Tại trên bình đài phân đông đều có ánh mắt cực kỳ hâm mộ, chỉ không đến hai ba phút, Đường Ưng cư nhiên dùng cường lực thật mạnh đột phá âm ba, thân hình chợt lóe, đã là xông lên đỉnh núi, sau đó từ từ hạ xuống, hô hấp hơi có chút dồn dập, trong đồng tử cũng có chút ít hiện ra hưng phấn, mặc dù lúc trước với thời gian ngắn ngủi, nhưng mà sự mạo hiểm trong đó lại không thua kém gì khi cùng chiến một trận với đồng cấp cường giả.

"Thành công ..."

Nhìn thấy Đường Ưng thành công xông lên đỉnh núi, Kim Thạch cũng khẽ gật đầu, chợt mở miệng tuyên bố.

"Người tiếp theo"

Nghe vậy, một đạo thân ảnh hoàng sắc nhất thời thoáng hiện ra, cuối cùng đứng phía trước mặt Tiêu Viêm, đối với Kim Thạch ôm quyền nói:

"Hoàng Tuyên Các Vương Trần"

Dứt lời, hắn đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Tiêu Viêm ở phía sau cách đó không xa, trên khuôn mặt hiện lên một chút cười lạnh, vẫn là đối với Tiêu Viêm cũng chưa từng để ý tới, trên mặt vẫn như trước lộ vẻ tươi cười cong cong (cười đều chắc)

Vương Trần làm một màn như thế không lâu, liền xoay người, ánh mắt thoáng nhìn hai người trên đỉnh núi, cười hắc hắc, đầu khí đen như mực từ trong cơ thể trào ra, sau đó đột nhiên bao bọc thành một viên hắc cầu, bàn chân đạp thật mạnh xuống mặt đất, hắc cầu trực tiếp bằng phương thức mãnh liệt như vậy bắn đi, xuy một tiếng, thoáng hiện ra dưới bậc thang đá.

Khi Vương Trần đi vào phạm vi thang đá, Âm Ba Công kia lại lần nữa đánh tới, nhưng đối với âm ba đó, Vương Trần liền trực tiếp dựa vào đầu khí hùng hồn mà toàn lực đón đỡ, bước đi như bay, một lần lướt đi vài chục trượng, trong nháy mắt đã tiếp cận đỉnh núi.

Nhìn thấy người này lựa chọn phương thức đó, không ít người trên bình đài đều kinh hãi xôn xao một trận, chột thảm than, đầu khí người này quả nhiên hùng hồn, cư nhiên mạnh mẽ lao ra khỏi Âm Ba Trận, tuy nói nhìn qua có chút ngu ngốc, nhưng vẫn có thể xem là một hành gia chi pháp.

"Ha ha!"

Viên hắc cầu kia lại lần nữa bạo xuất, cuối cùng lẳng không một cái, đã rơi xuống trên đỉnh núi và mang theo tiếng cười lớn.

"Thành công" Ánh mắt nhìn lướt qua đỉnh núi, Kim Thạch cũng hô lên, đầu khí của người này so với Đầu Hoàng đỉnh phong bình thường rõ ràng là mạnh hơn không ít, nhưng mà đầu khí thuộc tính Hắc Âm lại có chút hiểm thấy, nếu không mà nói, ngay tức thì có thể mạnh mẽ lao ra khỏi Âm Ba Trận, nhất định sẽ tiêu hao rất lớn, nhưng xem bộ dáng của người này, thế nhưng lại có chút thoải mái. Hoàng Tuyên Các cũng không hổ là một trong *"Tứ Phương Các"* a.

"Người tiếp theo"

Nghe được lời từ trên miệng Kim Thạch truyền ra, Tiêu Viêm nhưng thật ra cũng chưa vội xuất hiện, xoay chuyển ánh mắt, quả nhiên là một thân ảnh áo xanh bước ra. Cô gái nhẹ nhàng bước đi ra đó chính là Mộ Thanh Loan – Tinh Vẫn Các.

"Tinh Vẫn Các Mộ Thanh Loan gặp qua Kim Thạch tiên bối" Cô gái duyên dáng yêu cầu hương đôi mắt đẹp về bình đài cười nói, trên gương mặt có chút ít cười khẽ.

Ánh mắt ngưng lại trên người Mộ Thanh Loan, bộ dáng lạnh nhạt trên khuôn mặt Kim Thạch rốt cục cũng dâng lên chút ý vị tươi cười, gật gật đầu, chậm rãi nói: *"Thanh Loan tiểu thư, càng ngày càng biết ăn nói a, lúc trước gia tộc ngươi cho ngươi bái Phong Tôn Giả làm sư phụ, hiện tại xem ra vẫn là một quyết định không sai a"*

"Phong Tôn Giả?"

Trên bình đài, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển động, ánh mắt đó đột nhiên trong thoáng chốc đọng lại, một lát sau, có điểm cứng ngắc từ từ quay đầu, trong con ngươi mang theo có chút khó tin được đặt trên người Mộ Thanh Loan, nàng cư nhiên là đệ tử của Phong Tôn Giả?

Lần này đi Trung Châu đại lục, Tiêu Viêm cũng có ý niệm tìm kiếm bạn tri kỷ sinh tử của Dược Lão – Phong Tôn Giả, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có được một cái tin tức gì, hiện tại không nghĩ tới ở nơi này, có thể đột ngột nghe được tin tức liên quan đến nó?

"Mộ Thanh Loan là người Tinh Vẫn Các, nếu Phong Tôn Giả là lão sư của nàng nói ... vậy Phong Tôn Giả hẳn là người Tinh Vẫn Các?" Tiêu Viêm ý niệm trong lòng bay lộn xộn, chợt trên khuôn mặt cũng xuất hiện một chút ít mừng như điên, rốt cục cũng có được tin tức Phong Tôn Giả, nếu thật sự như lời của Dược Lão, vậy hẳn sẽ có trợ lực không nhỏ a, cũng không còn lẻ loi một mình một người nữa rồi.

Ý niệm trong lòng Tiêu Viêm đang còn chuyển động, Mộ Thanh Loan kia chân ngọc cũng đã nhẹ nhàng bước lên thang đá, sau đó bắt đầu không nhanh không chậm bước đi đến bậc đá cuối cùng, mà khi âm ba dữ dội ùn ùn kéo đến thì một đạo thanh âm hừ nhẹ như tiếng chim kêu thanh thúy vang lên, nó được từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Thanh Loan phát ra, cái tiếng hừ nhẹ này đôi mấy tiếng âm ba tuôn ra dữ dội kia, cư nhiên

giống như gặp phải khắc tinh, đều thối lui và tiêu tán, trong lúc nhất thời, âm điệu tại trong toàn bộ Âm Ba Trận trở nên rối loạn lên.

Mà ở bên trong sự hỗn loạn này, Mộ Thanh Loan thì đang ung dung đi lên, sau gần mười phút, đã bước lên đỉnh núi, trong số người tham gia nằng tựa hồ là người dễ dàng nhất, những âm ba kia đối với linh hồn con người trực tiếp tạo thành thương tổn, nhưng đối với nằng tựa hồ không có một chút tác dụng nào"

Nhìn thấy Mộ Thanh Loan đi lên đỉnh núi dễ dàng như thế, cũng đã làm không ít người trợn mắt há mồm, ai cũng không ngờ tới, Âm Ba Trận này cư nhiên có thể dễ dàng vượt qua như thế thậm chí cũng không tổn một chút sức nào.

"Thành công, vị kế tiếp" Nhìn thấy Mộ Thanh Loan thoải mái đi lên đỉnh núi, Kim Thạch cũng bất đắc dĩ lắc đầu, hấn nhưng thật ra đã quên, Phệ Kim Thủ công kích âm ba kia đối với Mộ Thanh Loan mà nói, phần lớn là không hiệu quả gì, lần này thật ra khiến cho nằng chiếm không ít tiện nghi a.

Tiêu Viêm đồng dạng cũng vì Mộ Thanh Loan thông qua một cách thoải mái cũng ngạc nhiên một trận, sau một lúc, mới cười khở một tiếng, ánh mắt lướt qua toàn trường, giờ phút này ở giữa sân theo bốn người Phượng Thanh Nhi thành công gạt hái, kể cả hai người Tiêu Viêm, ước chừng còn có mười mấy người chưa có ra tay, mà phía trên danh gạch lại chỉ bốn gã mà thôi"

Nhìn thấy giữa sân như trước không có người nào đi ra, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, nghiêng đầu sang nhìn nhìn Nạp Lan Yên Nhiên, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người đi nhanh ra, mà Nạp Lan Yên Nhiên hơi chần chờ một chút, cũng đi theo sau.

Trong sân tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên người hai người Tiêu Viêm, trên đỉnh núi bốn người kia cũng đồng dạng đem cảm xúc bất đồng phóng xuống dưới, đối với thực lực Tiêu Viêm phải là tại trong Âm Ba Trận mới có thể nhận ra được.

"Văn bói Tiêu Viêm, gặp qua Kim Thạch tiền bói" Tiêu Viêm liền ôm quyền cung thanh nói.

"*Tiêu Viêm???*" Nghe được tên này, Kim Thạch hai mắt hơi hơi nhú lại, đối với người thanh niên này mà ngay cả Phí Thiên tự thân ra tay cũng không thành công bắt được, hẳn cũng từng nghe qua chuyện này, không nghĩ tới hẳn cư nhiên cũng chạy tới nơi đây.

"*Âm Ba Trận theo số lượng người mà tăng cường lớn hơn, ngươi xác định cần phải mang theo một người nữa sao?*" Kim Thạch liếc mắt nhìn Nạp Lan Yên Nhiên một cái, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra, thực lực của nàng còn không đủ thông qua Âm Ba Trận này.

Nghe vậy, Tiêu Viêm còn chưa lên tiếng, mà Nạp Lan Yên Nhiên không tiện liền chân chờ thấp giọng nói: "*Hay là một mình ngươi đi lên thôi? Mang ta theo sẽ liên lụy đó*"

"*Cứ đi theo ta, coi như là tặng cho nàng một phần lễ*" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, sau đó hướng thạch đá chậm rãi đi đến.

"*Cấp cho lão sư sao*" Nạp Lan Yên Nhiên nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, khẽ cắn môi mọng, trong con ngươi hiện lên nét tự giễu, chột âm thầm thở dài, nhắc chân đi theo.

Dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi đứng trước bậc thang đá, trong mắt không ít người đều mạnh mẽ xuất hiện một chút tò mò, đối với cái vị gần đây nhất gây ra sự huyên náo ồn ào, khiến cho rất nhiều người đều muốn biết, hẳn có phải là người có thực lực chân chính không?

Mà ở trước mắt bao người, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, bàn chân cất bước chột nhẹ nhàng đặt lên trên bậc thang đá!

-----oOo-----

Chương 997: Sóng âm chạm nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi bàn chân Tiêu Viêm đạp lên, Phệ Kim Thủ dày đặc ở chung quanh thang đá nhất thời mở ra, lông mao trên người cũng lần nữa dựng đứng lên.

Âm ba cường hãn lạng yên xuất hiện, làm cho phiến năng lượng này nhanh chóng trở nên sóng dậy ba đào. Nhìn Tiêu Viêm đi vào thang đá, Nạp Lan Yên Nhiên đành cắn răng nhắc chân đi theo.

"*Đi theo ta*" Tiêu Viêm con mắt chăm chú nhìn Phệ Kim Thủ chung quanh thang đá, trong nháy mắt giữa cổ hồng mạnh mẽ truyền ra một đạo tiếng gầm, tiếng hô vừa dứt, bàn chân hung hăng đập mạnh trên mặt đất, thân hình huy một tiếng liền hóa thành một đạo ánh sáng, nhanh như chớp hướng đỉnh núi mà đi. Theo sau đó là Nạp Lan Yên Nhiên cũng đem đầu khí trong cơ thể thúc dục đến cực hạn, liều mạng thi triển tốc độ, theo sát sau lưng Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hai người Tiêu Viêm bắt đầu tăng tốc, trên bình đài cho đến bốn người trên đỉnh núi nhanh chóng đem điều này thu vào mắt. Từ xưa cho đến bây giờ, còn chưa có tiền lệ có hơn một người mà vượt qua sấm quan thành công, bởi vậy bọn họ cũng rất rõ, cái gọi là Thủ Triều Âm Ba Trận này là theo số lượng mà quyết định tăng uy lực lên bao nhiêu. Hiện giờ Tiêu Viêm hai người đã xông vào trận, uy lực của âm ba kia tự nhiên cũng tăng gấp hai lần ở thời điểm bình thường, dưới âm ba bực này đánh sâu vào, chỉ sợ cho dù đám người Phượng Thanh Nhi muốn thông qua cũng sẽ gặp khó khăn vài lần.

Bởi vậy, không ít người đối Tiêu Viêm xông qua sấm quan lần này đều không ôm tin tưởng quá lớn, nếu nói hẳn chỉ có một người một mình ... có thể sẽ có vài phần cơ hội, nhưng hiện giờ còn mang theo thêm một người, kết quả kia ... Xèo xèo!!!

Phía trên thang đá, đợi cho hai người Tiêu Viêm chạy đi được một khoảng trăm mét, âm ba chói tai ở chung quanh kia liền nhanh chóng ngưng tụ, rất cục như loại gió lốc, mạnh mẽ từ trên trời đổ ầm xuống, không chỗ nào là không xâm nhập vào bên trong cơ thể Tiêu Viêm.

Âm ba đánh úp, Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên thân thể dường như xuất hiện cứng ngắc cùng một lúc, bất quá Tiêu Viêm thể nhưng tốt hơn nhiều, dựa vào đầu khí mạnh mẽ mà cứng rắn ngạnh kháng, Tuy, tốc độ hơi có chút chậm lại, cuối cùng cũng chống đỡ được. Nhưng mà Nạp Lan Yên Nhiên phía sau khuôn mặt khẽ trắng bệch, tốc độ nhanh chóng giảm thấp xuống, âm ba chói tai làm cho linh hồn của nàng xuất hiện từng cảm giác đau đớn, trong cơ thể đầu khí cũng đã bắt đầu hỗn loạn.

Nhanh cắn chặt hai hàm răng trắng ngà. Nạp Lan Yên Nhiên nhìn bóng dáng Tiêu Viêm phía trước cách đó không xa, cố nén một cỗ linh hồn đau đớn, đầu khí trong cơ thể không hề giữ lại một chút mà đều tuôn ra, hình thành phòng ngự tại chung quanh thân thể, liều mạng ngăn cản công kích của âm ba.

Trên thang đá thật dài kia, hai đạo thân ảnh một trước một sau cấp tốc thoáng hiện, âm ba giống như thực chất ùn ùn kéo đến, cơ hồ tràn ngập mỗi một tấc không gian chung quanh, hai người Tiêu Viêm mỗi lần đi tới, đều tiêu hao không ít đầu khí mới có thể đạt tới mục đích.

Lúc trước quan khán nhìn nhìn chỉ có mấy phút thời gian ngắn ngủi, nhưng không nghĩ tới hiện tại, tự bản thân mình thử một lần, mới biết được, thứ này khó chơi cùng hung hiểm không như mình nghĩ.

Xèo xèo xèo xèo!!!

Tại trước mắt bao người. Tiêu Viêm cùng Nạp Lan Yên Nhiên rốt cục cũng xông qua một nửa bậc thang đá. Nhưng Nạp Lan Yên Nhiên hiện giờ sắc mặt cũng đã vô cùng tái nhợt, nếu không phải bằng vào nghị lực cũng khó có thể kiên trì được đến bây giờ, lấy thực lực Nạp Lan Yên Nhiên muốn xông qua Thử Triều Âm Ba trận này, vẫn còn quá khó khăn nhất định.

Tâm mắt phía trước đã dần dần trở nên mơ hồ, Nạp Lan Yên Nhiên nhìn thân ảnh gầy gò trước mặt, mặc dù tại là tại trong âm ba nhưng cũng dị thường vững vàng, trên khóe môi hiện lên một chút cay đắng, nhớ năm xưa, nàng lấy thân phận cao ngạo, tại Tiêu gia cường thế từ hôn, khi đó nàng tuy nói là còn trẻ bốc đồng, nhưng tâm lý rất rõ ràng, năm đó nàng sở dĩ hành động như vậy cũng là do Tiêu Viêm mang trên người cái danh phé vật.

Nàng khi đó được Vân Lam Tông thu nhận, tại trong mắt không ít người điều là tiên đồ vô hạn lượng, mà Tiêu Viêm chỉ là một tên thiếu gia phé vật của tiểu gia tộc, khoảng cách giữa hai người tựa như cách một trời một vực. Lúc ấy lấy tính cách kiêu ngạo của nàng, tự nhiên là khó có thể nhẫn nại loại chênh lệch này.

Nhưng cũng chính vì những xúc động nhất thời đó, mới đưa đến cho nàng

sự hối hận vô tận, hết thảy mọi cái mà nàng cho rằng điều tự hào, đều bị thiếu niên từng bước phát triển này phá hủy dần đi, thậm chí ngay cả chỗ dựa lớn nhất của nàng là Vân Lam Tông, cuối cùng dưới thanh âm lạnh lùng, không thể không đi đến kết cục bi thảm nhất.

Vốn cho là, sau khi rời đi Gia Mã đế quốc, nàng sẽ ấn dấu sâu trí nhớ khó thể quên này để hoàn toàn trở thành thế giới cách biệt giữa hai người, nhưng mà thật không ngờ, tại thời khắc chính mình gặp được nguy hiểm, người xuất hiện cứu mạng cư nhiên lại là hắn"

Gặp nhau lần nữa, thì thực lực của hắn chân chính viễn siêu hơn nàng nhiều, thậm chí đến nỗi ... nàng không có tư cách theo bước tiến của hắn. Vừa nghĩ đến đây, Nạp Lan Yên Nhiên hàm răng cắn chặt môi mọng khiến không khỏi một tia máu chảy xuống. Vốn, quan hệ giữa nàng với hắn có thể đạt tới thân mật nhất có thể. Nhưng thật đáng tiếc....

Một chút ít hối hận còn lưu lại trong nội tâm liền giống như độc xà lan tràn mà ra, làm cho Nạp Lan Yên Nhiên chua xót càng sâu hơn, mà đầu khí nồng đậm bên ngoài thân thể cũng dưới âm ba đánh vào, nhanh chóng loãng hơn nhiều.

"Phốc phốc! "

Lúc này, rốt cục đầu khí cũng hoàn toàn tiêu tán, Nạp Lan Yên Nhiên thân thể đột nhiên cứng ngắc, trên khuôn mặt trắng bệch như tuyết, chợt một ngụm máu tươi mạng liệt phun ra, cảnh vật trước mắt nhanh chóng trở nên tối tăm, thân thể như trúng phải đòn nghiêm trọng, như điều đứt dây bay ra xa.

"Thực xin lỗi, ta đã tận lực rồi" Cảm thụ được đầu khí trong cơ thể đã cạn kiệt, Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt chậm rãi nhắm lại, ở trong lòng là một trận thấp giọng nỉ non.

Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên rốt cục nhịn không được bị đánh bay đi, trên bình đài không ít người đều lắc lắc đầu, chợt không khỏi căm giận đối với Tiêu Viêm, hắn sao lại đem một mỹ nhân như thế vào Âm Ba Trận chứ, nhưng mà lại không thể bảo hộ cho nàng. Dưới ánh mắt không ít người quan kháng này mà xem, là không có phong độ của một nam nhân.

"Muốn thể hiện sao, chỉ hại người hại ta thôi" *Trên đỉnh núi, Phương*

Thanh Nhi khe khẽ lắc đầu, chột giọng hơi có chút châm chọc thản nhiên nói.

"Thực lực chân chính của người này chưa có xuất ra" Đường Ung chân chờ một chút, chậm rãi nói.

"Hừ, người xem ra đã coi trọng tên tiểu tử này rồi" Vương Trần bữu môi, cười lạnh nói.

"Vậy cũng không nhất định, người này tuổi không lớn, nhưng mà ngay cả ta cũng nhìn không thấu, hơn nữa hẳn có thể tại trong tay Các chủ Phong Lô Các – Bắc Phí Thiên thoát thân được, mặc dù có ngoại lực tương trợ, nhưng bản thân không có bản sự thật sự, chỉ sợ sẽ không người nào làm được" Ở một bên Mộ Thanh Loan nghe vậy cũng hé miệng cười, lên tiếng.

"Àm!"

Ngay khi bốn người đang còn nói chuyện với nhau, một đạo sấm rền vang lên, đột nhiên từ trên thang đá truyền ra, chột mọi người nhìn thấy thân hình Tiêu Viêm tại trong vòng âm ba lộn vào một cái, lần nữa xuất hiện phía sau Nạp Lan Yên Nhiên, cánh tay duỗi ra liền ôm cái eo nhỏ nhắn của Nạp Lan Yên Nhiên.

"Di? Tam Thiên Lô Động? Ha hả, quả nhiên giống như lời đồn thổi, người này không biết từ đâu mà tu luyện được Tam Thiên Lô Động của Phong Lô Các nhỉ, hiện tại xem ra, quả thực là không giả rồi" Nhìn thấy tàn ảnh tiêu tán cho đến tiếng sấm vang kia, nhất thời Mộ Thanh Loan kinh ngạc nói.

"Chỉ là bọn đạo chích mà thôi" Phượng Thanh Nhi liếc mắt nhìn Mộ Thanh Loan, trong giọng nói còn mang theo một tia lãnh ý.

"Bọn đạo chích cũng không thể từ trong tay Bắc Các chủ Phí Thiên mà thoát thân a" Đối với Phượng Thanh Nhi, Mộ Thanh Loan thế nhưng chẳng chút sợ nào, bữu cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười nói.

Đối với Mộ Thanh Loan đối chọi gay gắt, lông mi Phượng Thanh Loan nhú lại, lại ngại thân phận đối phương, nên chỉ có thể vung tay áo lên, ánh mắt lạnh lùng chuyển hướng về Tiêu Viêm trên bậc thang đá, nói: "Ta đây nhưng thật ra cũng muốn nhìn hẳn làm sao mà mang thêm một người

lao ra khỏi Thử Triều Âm Ba Trận này"

Tại trước mắt bao mọi người, Tiêu Viêm ôm Nạp Lan Yên Nhiên, thân thể dừng lại không trung, con mắt chăm chú nhìn Phệ Kim Thử dày đặc ở bên dưới, trong con người có tia ánh sáng lạnh lướt qua.

"Một mình ngươi xông vào trận đi, đại trận này ta xông vào không được rồi" Bị Tiêu Viêm ôm ở cái eo nhỏ nhắn mềm mại, Nạp Lan Yên Nhiên với gò má tái nhợt cũng hiện lên một điểm hồng hồng, thấp giọng nói.

"Dùng đấu khí còn sót lại che kín hai cái lỗ tai của ngươi đi, ta đã nói là mang ngươi xông qua trận này mà, tất sẽ làm được" Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Nhìn Nạp Lan Yên Nhiên như trước vẫn kiên trì, Nạp Lan Yên Nhiên chần chờ một chút, chỉ có thể gật gật đầu thôi, sau đó sử dụng đấu khí còn sót lại, nhanh chóng đem hai lỗ tai bao trùm kín mít.

Xèo xèo xèo xèo!

Phía dưới vô số Phệ Kim Thử kia hơi đình trệ một chút, liền mãnh liệt ngẩng đầu lên, từng đạo vết sáng trực tiếp tập trung trên người Tiêu Viêm ở trên bầu trời, chợt hàm răng bén nhọn nhanh chóng mở ra, một luồng sóng âm so với lúc trước càng đáng sợ hơn, nó tựa như sóng cuộn truyền ra nhanh như chớp. Cảm thụ được sóng âm lần này cường hãn hơn, làm sắc mặt mọi người trên bình đài đều biến đổi.

Giữa không trung, Tiêu Viêm nhìn loại âm ba giống như thực chất kia, miệng chậm rãi phồng lên, sắc mặt trở nên đỏ ửng, ngay lập tức đột nhiên mở ra.

"Rống!"

Tiếng rống kia như kia tiếng sư hổ gầm rú đột ngột từ hiện ra thiên không, sóng âm khổng lồ đó cơ hồ đem không trung trên sườn núi nuốt trọn vào, tại trong tiếng huyết kinh người đó, thậm chí còn mang theo một chút tiếng Long ngâm kỳ dị, làm cho linh hồn của người nghe nhất thời bần chôn, gót chân đều không nhận được nhũn ra.

"Long ngâm?"

Kim Thạch sắc mặt vẫn không đổi sắc, thế nhưng lúc này sắc mặt đã mạnh mẽ biến đổi, thất thanh kêu lên. Hấn đối loại sóng âm này cũng không sợ gì, nhưng làm hấn kinh hãi nhất là tại bên trong tiếng kêu kia ẩn tàng tiếng Long ngâm, loại Long ngâm với âm ba đầu kỳ bình thường, căn bản là không bác chước được, chỉ duy nhất sở hữu có một chút huyết mạch Long chi dị thú, mới có thể phát ra được, nhưng Tiêu Viêm này, lại là một gã nhân loại mà ...

Sóng âm khổng lồ, tại trong từng ánh mắt kinh hãi mà quét qua, chợt Thử Triều Âm Ba kia hung hăng đụng thẳng vào nhau, sau đó là xuất hiện một loại gấp khúc nghiền nát sau đó biến mất tăm, mà loại biến mất kia chính là Thử Triều Âm Ba!!

Dưới loại tình huống âm ba cùng đối nhau này, Tiêu Viêm cư nhiên lấy sức một người chính diện phá hủy âm ba mà vô số Phệ Kim Thử hợp lực lại! Một màn này, trực tiếp làm cho mọi người trên bình đài cùng bốn người trên đỉnh núi, trong nháy mắt trở nên há hốc mồm ... "

"Điều này sao có thể được?"

-----oOo-----

Chương 998: Hướng đi của Phong Tôn Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thử Triều Âm Ba ùn ùn kéo đến nhưng đều trở nên tán loạn, màn hỗn loạn loạn ra khắp nơi, trong lúc nhất thời, rừng rậm ở xung quanh thang đá gặp phải tai ương, âm ba giống như là một lưỡi đao, trong một mảnh thanh âm ào ào đã đem phần lớn những cây gỗ chặn ngang chém đứt.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn Thử Triều Âm Ba cơ hồ là hiện lên một loại xu thế tan tác, cũng là có một chút ngạc nhiên, trong lòng hấn cũng đã rõ ràng, sở dĩ có thể đạt tới hiệu quả như vậy, chỉ sợ duyên cớ là bởi vì từ bên trong Âm Dương Long Huyền Đan lấy ra được một tia Long khí, nếu không chỉ bằng vào cấp bậc của Sư Hồ Toái Kim Ngâm, mặc dù có thể cùng âm ba khổng lồ như thế đối kháng, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng đạt được hiệu quả kinh người như vậy.

"Lúc đối kháng với người thì thật ra chưa từng có chỗ tốt như vậy, Long Khí này tựa hồ đối với ma thú gây ra thương tổn lớn hơn"

Tiêu Viêm ánh mắt đảo qua chung quanh thang đá, hiện có vô số Phệ Kim Thủ thế nhưng lúc này đều là tàn tạ run rẩy lên, vẻ hung ác ban đầu đã không còn thấy một chút nào nữa, hiển nhiên, tiếng kêu kia đối với chúng tạo thành thương tổn không nhỏ.

Ôm cái eo nhỏ nhắn của Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm chần chờ một chút, thân hình liền chuyển động, sau đó liền bay lên đỉnh núi mà không gặp sự ngăn trở nào, mới nhẹ nhàng buông ra.

Giờ phút này từ trên bình đài cho đến đỉnh núi đều là một mảnh im lặng, ai cũng chưa từng dự đoán được rằng Tiêu Viêm cư nhiên lựa chọn phương pháp vượt sấm quan hung hãn nhất này, hơn nữa càng làm cho người khác không nói được gì chính là hấn lại thật sự có thể đánh tan thành công Thủ Triều Âm Ba Trận do vô số Phệ Kim Thủ bày ra, thực lực như vậy, chỉ sợ trong mọi người ở đây, người có thể làm được cũng là cực ít a?

"Người này, quả nhiên là một cái quái vật..." Trong lúc nhất thời, ánh mắt của không ít người đều có chút quái dị, ở trong lòng lảm bảm nói.

"Khu!" Bên cạnh thang đá, Kim Thạch sững sờ chỉ trong chốc lát, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn mấy cái Phệ Kim Thủ uể oải bên kia, không khỏi cười khở một tiếng, không nghĩ tới tên tiểu tử kia cư nhiên còn có thủ đoạn này, hiện giờ bị hấn làm thành như vậy, Thủ Triều Âm Ba Trận uy lực tất nhiên có điều giảm xuống, nói như vậy, thì thật ra tiện nghi cho một số người ở phía sau.

Bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, Kim Thạch chỉ có thể khoát tay áo, nói: *"Sấm quan thành công, vị kế tiếp, các ngươi còn có không đến nửa canh giờ"*

Nghe được lời nói của Kim Thạch..., một đạo nhân ảnh vội vàng đi ra, sau đó hướng thang đá bước nhanh tới...

Trên đỉnh núi, Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một quả đan dược, đưa cho Nạp Lan Yên Nhiên, nói: *"Không có việc gì chứ?"*

Tiếp nhận đan dược, Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: *"Không có việc gì. Cảm ơn!"*

Tiêu Viêm cười một tiếng, lúc này mới chuyển mắt đi nơi khác, lướt qua trên đỉnh núi, trên đỉnh Thiên Mục Sơn này diện tích cũng không nhỏ, hơn nữa cũng đầy gồ ghề, loạn thạch san sát nhau, địa phương mà bốn người giờ phút này đang đứng, thật ra là một khối đá tảng khổng lồ được gọt thành thạch thai bằng phẳng, về phần cái gọi là Thiên Sơn Huyết Đàm, nhưng thật ra chưa từng nhìn thấy qua, nói vậy hẳn là ở tại địa phương khác rồi.

Sau khi đánh giá một chút, ánh mắt Tiêu Viêm lúc này mới chuyển hướng sang bốn người Phương Thanh Nhi, mà giờ khắc này bốn người cũng đem ánh mắt quăng lại hắn, Đường Ưng cùng Mộ Thanh Loan vẫn còn tốt, Phương Thanh Nhi cùng Vương Trần, thì ánh mắt thoáng có chút bất thiện.

"Chúc mừng..." Trên khuôn mặt lãnh đạm, kiên nghị của Đường Ưng lộ ra một chút tươi cười, chấp tay với Tiêu Viêm, nói.

"Đa tạ!" Tiêu Viêm cười cười, đối với Đường Ưng, hắn cũng không có cái gì ác cảm, bởi vậy đối với người này cũng có chút khách khí, mà đối với Phương Thanh Nhi cùng Vương Trần ở một bên, hắn thật ra cũng không để ý nhiều, mà thái độ không thèm nhìn của hắn càng làm cho trong mắt hai người lãnh ý càng tăng lên.

Mộ Thanh Loan ở một bên, ánh mắt đầu tiên là nhìn thoáng qua những vị vượt sấm quan kế tiếp ở trên thang đá, sau khi nhìn thấy cũng không có cái quá chú ý, ánh mắt liền quay lại, có chút hăng hái nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cười khẽ nói: *"Người tu luyện Tam Thiên Lô Động tới cảnh giới gì rồi?"*

Đang ở trước mặt Phương Thanh Nhi mà Mộ Thanh Loan lại hỏi như vậy, rõ ràng là muốn cho Phương Thanh Nhi nếm một chút không thoải mái, quả nhiên, sau khi nghe lời này, sắc mặt Phương Thanh Nhi lại càng lộ ra vẻ lạnh như băng, nhàn nhạt nói: *"Mộ Thanh Loan, hiện tại chỉ biết miệng lưỡi lợi hại, cũng không coi là cái bổn sự gì, ba tháng sau tới Tứ Phương Các đại hội, ta muốn thử xem mấy năm nay thực lực của ngươi có tinh tiến hay không?"*

Mộ Thanh Loan khoe môi hiện lên nụ cười nói: *"Ta cũng vậy đang chờ mong đây này, không biết vận may lần trước không biết có tiếp tục xuất hiện ở trên người của người nữa hay không?"*

"Có phải... hay không là vận may, chính bản thân người rõ ràng mà"
Phượng Thanh Nhi đôi mắt đẹp khẽ nâng, bên trong ngũ khí bình thản, lại là có thêm một loại châm chọc nhuệ khí của đối phương.

Nhìn thấy hai người này đầu khầu, Tiêu Viêm cũng là một trận ngạc nhiên, xem ra ở giữa Tứ Phương Các này cũng không phải là hài hòa như trong tưởng tượng a, bất quá có thể nhìn thấy Phong Thanh Nhi ăn trái đắng, hẳn cũng là cảm thấy rất sảng khoái, nữ nhân này có lẽ là bởi vì thân phận nguyên nhân nên ngay từ đầu tạo cho hắn cảm giác không tốt.

"Mộ tiểu thư, không biết có thể nói chuyện riêng một chút hay?" Tiêu Viêm cũng không nghĩ tham gia cuộc châm chọc khiêu khích giữa hai nữ nhân này, nhưng hắn giờ phút này, lại bức thiết muốn biết một ít tin tức, lập tức lên tiếng nói.

Nghe vậy, Mộ Thanh Loan cũng ngần ra, cùng Tiêu Viêm chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, chưa nói tới quen thuộc, bất quá nghĩ đến việc Tiêu Viêm trong khoảng thời gian này làm cho mặt mũi Phong Lô Các tổn hao nhiều, cũng là làm cho nàng đối với hắn hảo cảm cũng không ít, lập tức cũng không cự tuyệt, trong lòng mang theo một tia nghi hoặc gật gật đầu, sau đó thân hình tung bay đến một bên.

"Chớ có đi đâu, chờ đợi ta một lát" Đối với Nạp Lan Yên Nhiên dặn một tiếng, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng bay đi, sau đó từ từ dừng ở bên cạnh Mộ Thanh Loan.

"Có chuyện gì sao?" Mộ Thanh Loan bàn tay mềm khẽ vén mái tóc đen trước người, quay đầu, hé miệng khẽ cười nói.

Nhìn gần Mộ Thanh Loan giống như một loại thiếu nữ còn ngây ngô như cục đất, nhưng Tiêu Viêm lại là biết, thực lực của nàng lại cực kỳ không kém, hơi ngập ngừng, rốt cục thì nói: *"Xin hỏi, có phải Phong Tôn Giả chính là lão sư của Mộ tiểu thư không?"*

"Đúng rồi, việc này không ít người biết, người muốn hỏi sẽ không phải là điều này a?" Long mi tinh tế của Mộ Thanh Loan nhẹ nhàng nhướng lên,

nói.

"Mộ tiểu thư chắc cũng biết Phong Tôn Giả tiên bối giờ phút này đang ở đâu chứ?"

Tiêu Viêm khách khí hỏi.

"Người đến tột cùng là ai? Người vì sao phải tìm Lão sư ta?" Mộ Thanh Loan đôi mắt hơi híp lại, hơi có chút cảnh giác nói.

Nhìn thấy bộ dáng cảnh giác đó của Mộ Thanh Loan, Tiêu Viêm cũng đành cười khổ một tiếng, chần chờ một chút, nói: *"Đồ đệ cố nhân, phụng mệnh của gia sư, đến đây tìm kiếm Phong Tôn Giả tiên bối"*

"Đồ đệ của cố nhân? Ai là cố nhân?" Nghe vậy, Mộ Thanh Loan lại ngẩn ra, ánh mắt cẩn thận đánh giá ở trên người Tiêu Viêm một chút, nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Chuyện này.... ngày sau Mộ tiểu thư sẽ có dịp biết đến, nhưng lúc này đây, lại là không tiện nói ra" Tiêu Viêm lắc đầu, hơi có chút áy náy nói, hẳn cùng với Phong Tôn Giả chưa từng gặp mặt, cũng không biết người này đến tột cùng là người như thế nào, tuy nói Dược Lão nói rằng có thể tuyệt đối tin tưởng, nhưng hẳn hôm nay không còn là tiểu tử mới ra đời nữa, cẩn cẩn thận thận làm việc, sớm đã thâm nhập vào trong xương tủy của hắn.

Nghe vậy, Mộ Thanh Loan không khỏi bĩu môi, Phong Tôn Giả giao du rộng rãi, bằng hữu rất nhiều, lý do này rõ ràng là còn chưa đủ, bất quá nàng cũng không nghĩ làm khó dễ nhiều, lấy Phong Tôn Giả thực lực, cho dù Tiêu Viêm thật sự là trong lòng có quỷ cũng không có nửa điểm tác dụng, lập tức giơ ngọc thủ, nói: *"Lão sư thích vân du, ngày thường rất khó gặp được người, bất quá người nếu thật sự muốn tìm người, thì ba tháng sau đi Phong Lô Các – Đông"*

"Phong Lô Các - Đông?"

Nghe được lời này, Tiêu Viêm trực tiếp sững sờ ra, chột vè mặt cười khổ, hẳn cùng với Phong Lô Các đã thành như vậy, như thế nào còn có thể đi tới nơi tổng bộ đó được chứ? Chỉ một Phí Thiên liền đem hắn đuổi giết thành bộ dáng như vậy, huống chi Phong Lô Các - Đông chính là Phong

Lôi Các tổng bộ, nơi đó, cường giả tất nhiên là rất nhiều, chỉ sợ có đi mà không có về.

"Ba tháng sau là Tứ Phương Các đại hội, lần này địa điểm tổ chức là ở tại Phong Lôi Các, mà là một trong bốn phương tham dự, Tinh Vãn Các tự nhiên là muốn tới rồi, mà đến lúc đó Lão sư cũng sẽ đến, người nghĩ muốn tìm người, thì chỉ có trong thời gian này mà thôi, cũng không phải là ta cố ý trêu đùa người nha" Nhìn thấy sắc mặt cười khổ của Tiêu Viêm, Mộ Thanh Loan cũng che miệng cười, dịu dàng nói.

"Ba tháng sau ư..."

Cười khổ một tiếng, Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, rốt cục thì hăng hái gật đầu, nói: "Đa tạ Mộ tiểu thư đã cho biết"

"Người sẽ không thực sự định đi đến đó chứ? Tứ Phương Các đại hội, không chỉ có Phí Thiên sẽ tới, thậm chí còn có Các chủ hai Các còn lại, thậm chí còn có Đông Các Các chủ Lôi Tôn Giả, nếu người đi đến đó mà nói... thì quả thực là muốn tìm chết a" Ánh mắt đẹp long lanh của Mộ Thanh Loan trừng lớn lên, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, bộ dáng kia giống như đối đãi với một kẻ ngu, tại vị trí nàng mà xem thì Tiêu Viêm hành động như vậy, hoàn toàn chính là chui đầu vô lưới a.

"Ha ha, ta sẽ có chừng mực" Tiêu Viêm cười cười, nói, nếu quả thật như theo như lời Dược Lão nói, Phong Tôn Giả tất nhiên có thể cho hắn trợ giúp không nhỏ, giải cứu Dược Lão, nếu là có hắn hỗ trợ, xác xuất thành công tất nhiên sẽ cao hơn rất nhiều, dù sao hắn hiện tại ở Trung Châu thật sự là thế lực đơn bạc một chút.

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn kiên quyết, Mộ Thanh Loan cũng không tiện nhiều lời, giang tay, nói: "Người đã cố ý muốn đi, vậy cũng không trách được ta, chẳng qua nếu đúng như lời người, người là đệ tử của cố nhân của Lão sư thì đến lúc đó lão nhân gia người có lẽ sẽ giúp người biện hộ cho, để cho Phong Lôi Các thả người, trước mặt lão nhân gia người, cho dù là Lôi Tôn Giả, cũng không thể không nể mặt"

Tiêu Viêm gật đầu cười, tiếp tục đối Mộ Thanh Loan nói một tiếng cảm ơn, xoay trở lại vừa lúc nghe được chỗ thạch thai truyền đến một trận thanh âm ồn ào, đưa mắt liền thấy, cư nhiên lại có thêm hai đạo nhân ảnh thành công xông qua Thử Triều Âm Ba Trận.

"Đi thôi, sắp đến đông đủ rồi đấy" Mộ Thanh Loan ánh mắt cũng nhìn lướt qua bãi đá, sau đó đối với Tiêu Viêm phát phát tay, vừa muôn xoay người, chân chờ một chút, nói: "Đúng rồi, nhắc nhở người một chút, tận lực cẩn thận nhiều một ít Phượng Thanh Nhi cùng Vương Trần"

Tiếng nói vừa dứt, mũi chân điểm một cái quái thạch, thân hình liền là nhẹ nhàng lướt ra, cuối cùng dừng ở trên thềm đá.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Mộ Thanh Loan, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chột ánh mắt không để lại dấu vết chuyển hướng đến trên người Phượng Thanh Nhi cùng Vương Trần, trong mắt mơ hồ có hàn quang chớp động, bọn họ nếu không phải đến chằm chọc bản thân thì được, nếu là thật sự đui mù, vậy cũng phải làm cho bọn họ biết, Tiêu Viêm hẳn, cũng không phải là kẻ nhu nhược mà bất kỳ ai cũng có thể khi dễ!

-----oOo-----

Chương 999: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đợi đến lúc Tiêu Viêm trở lại thạch thai thì vượt ải Âm Ba Trận đã đến hồi kết thúc, mà làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc, là ở trong thời gian ngắn như vậy, mà có đến ba người cùng thành công lên tới đỉnh núi, cứ như vậy mà nói..., trên thềm đá hiện tại có đến chín người, nhưng danh ngạch ở Thiên Sơn Huyết Đàm, sau khi trừ ra hai cái danh ngạch của Phệ Kim Thử, thì chỉ còn lại có tám cái, nói cách khác, trong chín người này sẽ có một người đánh mất cơ hội đi vào Thiên Sơn Huyết Đàm. Thân hình dừng ở trên thềm đá, Tiêu Viêm nhìn người cuối cùng vượt sầm quan, cảm nhận trình độ cường hãn của âm ba kia, không khỏi nhưng mảy, tựa hồ như âm ba hiện tại so với trước yếu nhược không ít a?

Trong lòng mang theo nghi hoặc tự đánh giá một chút, một lát sau, sau khi Tiêu Viêm nhìn thấy mấy cái Phệ Kim Thử bên kia có chút uể oải, nhất thời hiểu được nguyên do, lập tức bắt đắ dĩ cười khổ một tiếng, hắn không nghĩ tới sau khi sử dụng Sư Hổ Toái Kim Ngâm, lại làm cho những tên phía sau chiếm được đại tiện nghi.

Dựa theo trình độ cường hãn lúc trước của Thử Triều Âm Ba Trận, trong ba người vừa mới thành công xông qua được, có ít nhất một người sẽ khó có thể thông qua, còn hai người khác, cũng không có khả năng thoát mái như vậy, lại nói, Tiêu Viêm trong lúc vô tình đã để lại cho những tên đi sau một cái điều kiện vượt sấm quan tốt nhất.

Đương nhiên, mặc dù là có được điều kiện vượt sấm quan tốt như vậy, nhưng đồng dạng cũng phải cần một chút thực lực mới được, ba người trước mặt đây thực lực cũng đều là ở tầng thứ thất tinh Đấu Hoàng, lại nói, cũng không coi là cái gì yếu ớt.

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài một cái, Tiêu Viêm ánh mắt chuyển hướng sang một đạo thân ảnh đang chập vạt ở trên thang đá, khẽ lắc đầu, người này thực lực bất quá chừng lục tinh Đấu Hoàng, xem ra muốn thông qua Thử Triều Âm Ba Trận này, xác xuất thành công cũng sẽ không lớn chút nào.

Quả nhiên, đúng như Tiêu Viêm dự đoán, đạo thân ảnh khi còn cách đỉnh núi chỉ có ngắn ngủn hơn 10m thì đầu khí trong cơ thể rốt cục thì cạn kiệt, sắc mặt trắng nhợt, một ngụm máu tươi liền là phun ra, thân hình chập vạt bắn ngược trở ra, cuối cùng rơi xuống thật mạnh ở trên bình đài, trên mặt tỏ vẻ không cam lòng.

Nhìn thấy người cuối cùng này lại thất bại trong gang tấc, mấy người thất bại ở trên bình đài bên kia cũng thở dài một hơi, ánh mắt cay đắng nhìn lên đỉnh núi, nơi đó đã có cũng đủ tám cái danh ngạch, nói cách khác, bọn họ đã không có cơ hội trèo lên đỉnh.

"Sấm quan kết thúc, người chưa từng thành công, đợi lát nữa sẽ có người đem bọn người rời khỏi Thiên Mục Sơn" Kim Thạch liếc mắt mọi người không cam lòng trên bình đài một cái, thanh âm nhàn nhạt, tuyên cáo kết cục của bọn hắn.

Nghe được lời này của Kim Thạch, sắc mặt của không ít người cũng trở nên tái nhợt rất nhiều, nhưng Kim Thạch lại chưa từng để ý tới điều này, bàn tay vung lên, liền là có thêm vài đạo nhân ảnh thân người đầu chuột cường tráng đi ra, đem cửa thang đá phong tỏa, mà thân hình hắn lại nhoáng lên một cái, như một loại quỷ mị hư vô hiện ra ở trên đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống đám người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Kim Thạch xuất hiện, đám người Tiêu Viêm cũng vội vàng hành lễ, bọn họ cũng biết rõ ràng, ở trong Thiên Mục Sơn mà nếu như đắc tội Phệ Kim Thủ tộc nhân, bất kể là ai, chỉ sợ đều không có dễ chịu, yên ổn.

Kim Thạch hơi gật đầu, từ từ hạ xuống đất mặt, sau đó liền trực tiếp hướng vào chỗ thâm sơn trong đỉnh núi bước vào: "*Đi theo ta*"

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ, cước bộ nhanh chóng đuổi kịp Kim Thạch.

Trên đỉnh Thiên Mục Sơn, quái thạch dựng đứng san sát nhau, ở trong này ngẩng đầu vừa vặn có thể thấy trên bầu trời con sóng năng lượng dao động cực kỳ nồng đậm, uy áp mà cỗ năng lượng kia trong lúc mơ hồ khuếch tán ra, làm cho trong lòng người khác không tự chủ được hiện ra chút ít hàn ý.

Con sóng năng lượng ngũ thải (năm màu) giống như đang cuộn sóng, mỗi một luồng sáng không ngừng khuếch tán ra tứ phía, khung cảnh như vậy là cực kỳ đồ sộ.

Dưới con sóng năng lượng trên bầu trời, đám người Tiêu Viêm xuyên qua giữa đám quái thạch, sau một hồi lâu như vậy, cước bộ mới theo Kim Thạch ở phía trước mà dần dần dừng lại. Chậm rãi đi lên một chỗ sườn núi cao, một màn hiện ra trước mắt, nhất thời làm cho đám người Tiêu Viêm khẽ hít một hơi khí lạnh.

Trước mặt đám người Tiêu Viêm, là một miệng núi lửa cực kỳ rộng lớn, những sương khói nóng cháy liên tiếp hiện ra hỏa độc không ngừng bị phun ra, ở trung tâm của miệng núi lửa, có một cái ao lớn nhỏ ước chừng ước chừng mấy trượng, giờ phút này trong ao cực kỳ rất ít ỏi, chỉ có thể trong lúc mơ hồ thấy một chút lửa đỏ, giống như một loại nham thạch nóng chảy vậy.

"Đó chính là Thiên Sơn Huyết Đàm, bất quá bây giờ còn không phải đỉnh điểm của con sóng năng lượng, đợi đến đạt tới giờ cao điểm thì cả tòa sơn mạch năng lượng cũng sẽ ngưng tụ ở miệng núi lửa, mà đến lúc đó huyết đàm cũng sẽ tràn đầy, mà các ngươi lúc ấy cần phải đi vào trong đó"

Ngón tay chỉ vào vị trí trung tâm miệng núi lửa, chính là cái cái ao kia, thần nhiên nói.

Nghe vậy, trong lòng mọi người không khỏi nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn phía cái ao kia cũng trở nên nóng lên rất nhiều, nếu là có thể ở nơi này ngâm mình, đây chính là giảm đi không biết bao nhiêu năm khổ tu a.

"Các ngươi phải nhớ kỹ, trong Thiên Sơn Huyết Đàm có hỏa độc rất nặng, càng đi xuống thì độ đậm đặc hơn, vì vậy không thể ở bên trong quá lâu, nhiều lắm ba ngày thời gian, phải đi ra, nếu không hỏa độc nhập vào cơ thể, cho dù là Lão sư các ngươi ra tay, muốn đuổi đi cũng rất khó khăn, hỏa độc ở nơi này chính là từ vô số năm lắng đọng mà thành, một khi nhập vào cơ thể, liền như một loại đĩa đói, nếu không phải phải là một vài Luyện Dược Sư đẳng cấp cao, chỉ sợ không người có thể giải"

Kim Thạch trầm giọng nói.

Nghe được lời này, sắc mặt không ít người đều là hơi có chút biến hóa, không nghĩ tới trong Thiên Sơn Huyết Đàm lại còn có chuyện nguy hiểm như vậy.

Tiêu Viêm ánh mắt lướt qua trên người Kim Thạch, trong lòng đột nhiên hơi có chút giật mình, khó trách luôn cảm thấy được trong cơ thể hắn có loại thương thế tích tụ, hiện giờ xem ra, có lẽ cùng với hỏa độc này có một chút quan hệ.

"Mặt khác, các ngươi hiện tại ở nơi này có chín người, nói cách khác, trong các ngươi, có một người không thể tiến vào Thiên Sơn Huyết Đàm, về phần ai không thể tiến vào, chính là do các ngươi phán định" Kim Thạch mí mắt vừa nhấc, chậm rãi nói.

Lời này vừa hạ xuống, bầu không khí nhất thời trở nên cực kỳ vi diệu, một vài người đơn độc, ngoại trừ bốn người Phương Thanh Nhi ra, những người còn lại đều chậm rãi lui cước bộ về phía sau một chút, ở bên trong ánh mắt nhìn chung quanh, nhiều hơn một tia cảnh giác cùng với đề phòng.

Đối với phản ứng của bọn hắn, Kim Thạch lại không thêm để ý, vừa muốn xoay người, cước bộ lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển đến trên người Tiêu Viêm, nói: *"Ngươi đi theo ta xuống đây"*

Nghe vậy, mọi người ở đây kể cả Tiêu Viêm đều là ngẩn ra, chột ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Tiêu Viêm.

Thân là người trong cuộc, Tiêu Viêm chân chờ một chút, vừa muốn mở miệng, lại nhìn thấy Kim Thạch đã ở phía xa hướng một cái sơn khẩu ở trên một sườn núi khác đi vào, nơi đó có một cái Thạch đình, thấy thế hắn chỉ có thể gật gật đầu, đối với Nạp Lan Yên Nhiên dặn dò một tiếng, liền nhanh chóng đi theo.

Đợi đến khi Tiêu Viêm đi vào Thạch đình thì Kim Thạch đã là đứng chấp tay, ánh mắt nhìn con sóng năng lượng ngũ thải trên bầu trời kia, hơn nữa ở trong Thạch đình, hắn còn gặp được cái vị lão giả áo xám mà đã gặp trước khi vào mê trận.

Kim Cốc nhìn thấy Tiêu Viêm đi vào, hướng về phía hắn cười hắc hắc, nhìn thoáng qua Kim Thạch, nói: "*Tiểu tử kia, biết ta gọi ngươi tới là làm gì không?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng trầm mặc, chợt nói: "*Chẳng lẽ là bởi vì thương thế trong cơ thể Kim Thạch tiền bối sao?*"

Vừa nói như vậy xong, Tiêu Viêm rõ ràng nhận thấy được thân thể Kim Thạch khẽ chấn động, mà Kim Cốc lại là cười lớn một tiếng, nói: "*Xem đi, ta nói tiểu tử này tuyệt đối không phải Luyện Dược Sư bình thường mà*"

Kim Thạch chậm rãi xoay người, ánh mắt vốn bình thản thế nhưng lúc này là trở nên dị thường sắc bén, hắn chăm chú nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, có chút hoài nghi nói: "*Người có thể nhìn ra thương thế trong cơ thể ta?*" Cũng không trách hắn lại hoài nghi như vậy, phải biết rằng mặc dù là một vài Lục phẩm Luyện Dược Sư đứng đầu, đều không đạt được tới nước này đâu, chẳng lẽ thanh niên nhìn bất quá chưa tới hai mươi tuổi ở trước mặt đây, cư nhiên so với cấp bậc kia lại càng cao hơn nữa sao?

"*Án, có thể nhìn ra một chút*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"*Vậy cũng nắm chắc có thể chữa khỏi chứ?*" Kim Thạch tiến lên hai bước, trầm giọng nói.

"*Có thể thử xem*" Tiêu Viêm chân chờ một chút, cũng không khách khí, tiến tới bàn đá trước mặt ngồi xuống, ngón tay chỉ cái ghế đá bên cạnh, Kim Thạch thấy thế, miệng không nói gì, cũng chỉ có thể theo lời ngồi xuống. Nắm cánh tay Kim Thạch lên, Tiêu Viêm đôi mắt khẽ híp lại, một

luồng linh hồn nhanh chóng xâm nhập vào.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhắm mắt, Kim Thạch cùng Kim Cốc liếc nhau một cái, cũng không có quấy rầy, đa số Luyện Dược Sư đều là hạng người có tính cách quái gở, lúc trước tìm một vài Luyện Dược Sư hỗ trợ xem thử, bọn họ thật sự đã ăn không ít khó chịu, Tiêu Viêm cùng bọn họ so sánh mà nói thì thật ra tốt hơn vô số lần.

Sau một lúc lâu xem xét, Tiêu Viêm rốt cục cũng chậm rãi mở hai mắt ra, sắc mặt hơi có chút ngưng trọng.

"*Như thế nào?*" Kim Cốc ở một bên thấy thế, vội vàng nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hỏa độc nhập vào cơ thể, hơn nữa là sâu tận xương tủy, hỏa độc xâm nhập sâu như thế, là lần đầu tiên ta thấy, muốn khu trừ, rất khó" Tiêu Viêm thu bàn tay về, lắc lắc đầu, nhìn phía Kim Thạch ánh mắt không khỏi có chút đồng tình, nếu không phải lão gia hỏa này thực lực cường hãn, chỉ sợ sớm dưới tác động của hỏa độc hóa thành tro tàn.

Nghe được Tiêu Viêm này cùng với một vài cao giai Luyện Dược Sư trước kia xem xét cơ hồ là có kết quả hoàn toàn giống nhau. Kim Thạch cùng Kim Cốc hai người sắc mặt cũng trở nên u ám rất nhiều. Nhìn thấy bộ dáng của hai người này, ngón tay Tiêu Viêm khẽ gõ nhẹ xuống bàn một chút, một lát sau, mới chậm rãi nói: *"Mặc dù rất khó khu trừ, nhưng là cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào"*

"Răng rắc!"

Vừa nghe nói như vậy, bàn đá trước mặt Kim Thạch nhất thời hiện ra vài đường nứt nẻ, ánh mắt hấn nóng bỏng ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, thanh âm rốt cục thì cũng trở nên dồn dập lên: *"Ngươi... Tiêu Viêm tiên sinh có thể trục xuất Thiên Sơn hỏa độc ở trong cơ thể ta?"*

Tiêu Viêm cười cười, nhưng cũng không trả lời, mà là đem ánh mắt chuyển hướng ra ngoài Thạch đình, bày ra một bộ dáng bí hiểm.

Thấy thế, Kim Thạch cùng Kim Cốc đều là sửng sốt, chột như hiểu cái gì, Kim Thạch chân chờ một chút, rốt cục thì hung hăng cắn răng một cái, thanh âm trầm thấp nói: *"Chỉ cần ngươi có thể hoàn toàn trục xuất Thiên"*

Sơn hỏa độc trong cơ thể ta, ta cho người một cơ hội tuyệt đối thuận lợi tiến vào Đấu Tông!"

" Bá!"

Ánh mắt đang chuyển hướng ra bên ngoài Thạch đình, chợt quay lại giống như kiểu thuận di, ánh mắt Tiêu Viêm vào giờ khắc này cũng trở nên cực kỳ nóng bỏng, không có chần chờ chút nào, một thanh âm thật mạnh, trực tiếp từ trong miệng truyền ra. *"Tốt!"*

-----oOo-----

Chương 1000: Dưới Đáy Huyết Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Tiêu Viêm nói thế, khẩu khí Kim Thạch cũng hơi hơi nói lỏng, cùng Kim Cốc bên cạnh liếc nhau một cái, khẽ ngáp ngừng rồi chậm rãi nói:

-Thiên Sơn Huyết Đàm xác thật có công hiệu giúp đột phá bình cảnh, nhưng tỷ lệ này lại không quá lớn, hơn nữa chỉ đối với người tại Đấu Hoàng đình dừng lại một thời gian ngắn mới có tác dụng. Ta xem thực lực của người tựa hồ mới tiến vào cấp độ Cửu tinh không lâu, bởi vậy, mặc dù người tiến nhập Thiên Sơn Huyết Đàm, nhưng muốn mượn lần này đột phá tới Đấu Tông, khó khăn cũng không nhỏ.

Tiêu Viêm gật đầu, đây chính là điều trong lòng hắn đang băn khoăn, đối với Thiên Sơn Huyết Đàm, hắn khá trọng thị, nếu không, cũng sẽ không mạo hiểm đùa giỡn trước nguy cơ bị Phong Lô Các bắt đi mà đến nơi này.

- Vậy theo ý Kim Thạch tiên bối thì..?

Tiêu Viêm ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên bàn đá, áp chế sự hưng phấn đang dâng trong lòng lúc trước, thấp giọng nói.

- Miệng núi lửa trên đỉnh kia, chính là nơi năng lượng Thiên Mục Sơn nồng nặc nhất. Mà Thiên Sơn Huyết Đàm lại càng do năng lượng cực kỳ khổng lồ ngưng tụ mà thành, nhưng đó cũng chưa phải là chỗ tuyệt diệu nhất của Thiên Sơn Huyết Đàm!

Kim Thạch ánh mắt tập trung phía trên miệng núi lửa thật lớn kia, trầm giọng:

- Mỗi một lần năng lượng triều tịch, tuy nói hầu hết đều ngưng tụ trở thành chất lỏng màu đỏ trong Thiên Sơn Huyết Đàm, nhưng sẽ có một phần nhỏ lại lắng đọng xuống tận chỗ sâu nhất của Huyết Đàm. Phần năng lượng này mặc dù rất thưa thớt, nhưng theo năm tháng ngưng tụ, lại vô cùng tinh thuần. Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, nơi đó mặc dù có bảo tàng rất lớn, nhưng cũng là địa phương mà hỏa độc nồng nặc nhất.

Nói đến câu cuối cùng, vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt Kim Thạch, tựa hồ trở nên nồng đậm không ít.

- Kim Thạch tiền bối! Thiên Sơn hỏa độc trong cơ thể ngài, chẳng lẽ chính là tại đó dính phải?

Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, nói.

Kim Thạch thở dài một tiếng, gật gật đầu.

- Lấy thực lực Kim Thạch tiền bối, còn chống chọi không lại sự ăn mòn của Thiên Sơn hỏa độc, Tiêu Viêm này thực lực bất quá mới Cửu tinh Đấu Hoàng, thì làm sao có thể chịu được?

Tiêu Viêm nhin không được cau mày nói.

- Đối với những người khác mà nói, xác thật không dám xông vào dưới đáy Thiên Sơn Huyết Đàm, nhưng đối với người có được Dị Hỏa như ngươi, thì không xem đó là khó khăn quá lớn! Thiên Sơn hỏa độc mặc dù quần lấy người ta như đĩa đói, nhưng đối với Dị Hỏa, lại không có nửa điểm uy hiếp.

Kim Thạch cười cười.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi nhượng mày, từ sau khi đi vào Thiên Nhật Sơn, hẳn chưa từng hiện lộ ra Dị Hỏa, Kim Thạch như thế nào biết được hẳn là người mang Dị Hỏa?

- Cái mũi của Phệ Kim Thủ Tộc ta rất nhạy bén, đối với cảm ứng năng

lượng trong cơ thể, vô cùng mẫn cảm. Ta cũng không phải lần đầu tiên trông thấy Di Hỏa, tự nhiên biết nó có mùi vị khủng bố cỡ nào.

Như biết được nghi hoặc trong lòng Tiêu Viêm, Kim Thạch âm thầm cười.

Tiêu Viêm hơi giật mình:

- Vậy ý tứ của Kim Thạch tiền bối, chính là muốn ta đi xuống dưới đáy Thiên Sơn Huyết Đàm, dùng năng lượng nơi đó mà đột phá Đấu Hoàng?

Kim Thạch khẽ gật đầu, liếc Tiêu Viêm một cái rồi nói:

- Nơi đó trước giờ vốn là của Phệ Kim Thủ, để đem nơi đó mở ra, Phệ Kim Thủ chết cũng không ít. Bởi vậy nó cũng xem như là bí địa của Phệ Kim Thủ Tộc, mặc dù là đám người Phượng Thanh Nhi cũng không biết được cách tiến nhập như thế nào!

Mùi ngón chạm rãi đan vào nhau, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát mới ngược mắt lên nhìn thẳng Kim Thạch:

- Cũng có thể, bất quá phải chờ tại hạ thuận lợi từ dưới đáy Thiên Sơn Huyết Đàm đi ra, mới có thể thay tiền bối trừ độc.

Kim Thạch đôi mắt híp lại, chậm rãi nói:

- Không phải là ta không tin được ngươi, nhưng cái gọi là nói miệng thì không bằng chứng, ta không thể dựa vào một câu nói của ngươi, mà có thể xác định ngươi thật có thể đem Thiên Sơn hỏa độc trong cơ thể ta khu trừ?

- Nơi này là Thiên Mục sơn, địa bàn Phệ Kim Thủ Tộc, có Kim Thạch cùng Kim Cốc hai vị tiền bối tọa trấn, sẽ không nghĩ việc để tiểu tử có thể dễ dàng chạy trốn đi như vậy chứ?

Tiêu Viêm cười cười. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Nghe vậy, Kim Thạch hơi quay đầu lại liếc nhìn Kim Cốc, một lát sau mới khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

- Một khi đã như vậy, thì lão phu tin tưởng ngươi một lần, hi vọng ngươi có thể nói được thì làm được, đến lúc đó nếu thật sự không thể đạt thành

điều kiện giao dịch, đừng trách lão phu.

Nói đến chữ cuối cùng, ngữ khí của lão đã mơ hồ có chút ít uy hiếp, tuy vậy Tiêu Viêm cũng chỉ cười, mặc dù Thiên Sơn hỏa độc trong cơ thể Kim Thạch rất nặng, nhưng muốn khu trừ, cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp. Thấy Tiêu Viêm không phản đối, Kim Thạch giơ tay lên, một đạo kim quang lướt về phía trước.

- Dưới Thiên Sơn Huyết Đàm, Phệ Kim Thủ Tộc đã bày ra không gian kết giới, người cần có vật này mới có thể đi vào.

Kim Thạch nói.

Tiêu Viêm đưa tay bắt lấy rồi thoáng nhìn, thì ra là một mảnh xương đầu chuột màu vàng lợt, bèn gật gật đầu, đem nó thu vào Nạp Giới, cười nói:

- Như thế, xin đa tạ Kim Thạch tiên bối rồi, nếu là thật sự có thể đột phá Đấu Hoàng, Thiên Sơn hỏa độc trong cơ thể Kim Thạch tiên bối, cứ để đó chờ tiểu tử là được.

- Như vậy thì tốt... người đi về phía trước đi, sắp tới chính là thời gian năng lượng triều tịch cường thịnh nhất, đến lúc đó bên trong Thiên Sơn Huyết Đàm sẽ nhanh chóng tràn đầy, và đó cũng là thời điểm tiến vào tốt nhất.

Kim Thạch nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm liền đứng dậy, chấp tay bái tạ hai người, sau đó xoay lưng rời khỏi Thạch đình, hướng tới chỗ miệng núi lửa bước vào.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm đi xa, Kim Thạch không khỏi thở dài:

- Bảo tàng Thiên Sơn Huyết Đàm này, là do Phệ Kim Thủ Tộc thật vất vả mới phát hiện ra, nơi đó nếu không phải có hỏa độc... thì chắc chắn thực lực Phệ Kim Thủ Tộc bành trướng không ít. Đáng tiếc, hiện giờ lại để cho ngoại nhân đến hưởng thụ chén canh thứ nhất.

- Đừng cảm ràm nữa, với thực lực người dưới đáy Huyết Đàm cũng bị biến thành bộ dáng như vậy, tộc nhân khác sợ đi một chút sẽ lập tức bị mất mạng, nơi đó mặc dù là bảo địa, nhưng cũng là trí mạng hiểm địa.

Kim Cốc bĩu môi.

- Tuy mang một thân hỏa độc, nhưng ta cũng nội trong mười năm ngắn ngủi, từ Ngũ tinh Đẩu Tông đạt đến Thất tinh Đẩu Tông, tốc độ như vậy so với địa phương khác, không chỉ nhanh gấp mấy lần, tính ra, cũng không phải thiệt thòi gì.

Kim Thạch cười lớn.

- Nếu không phải gặp Tiêu Viêm, người sợ là sống không quá ba năm, ở đó mà cười! Trên đại lục Trung Châu có mấy Thất phẩm Luyện Dược Sư chứ, nếu muốn thỉnh bọn họ, chi phí bỏ ra tuyệt đối sẽ còn cao hơn nhiều so với thỉnh hắn...

Kim Thạch cười cười rồi đứng lên, ánh mắt nhìn phía miệng núi lửa, nói:

- Nguyên bản còn muốn đem chất huyết cô đọng dưới đáy kia bồi dưỡng tộc nhân của chúng ta trở thành cường giả, nhưng hiện giờ có lẽ phải bàn bạc kỹ lại rồi!

Dứt lời, Kim Thạch thở dài một tiếng, trong thanh âm lộ ra một chút không cam lòng, đứng trước núi vàng lại không thể sử dụng, cảm thụ như vậy thật dễ khiến cho người buồn bực.

Nơi cửa vào lúc này, đã có tám đạo thân ảnh đứng thẳng phía trên sườn núi cao, mơ hồ còn có chút ít tiếng đôi co truyền ra.

- Ta đã nói các người đừng ầm ĩ nữa! Chỉ có tám danh ngạch, mà chúng ta nơi này lại có chín người, thì theo như lời ta nói, cứ dựa vào cấp bậc thực lực là được. Người nào có thực lực yếu nhất thì tự động rời khỏi, thế nào?

Một nam tử áo trắng, vàng trán hơi có chút âm u lạnh lùng, đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng ngừng lại trên người Nạp Lan Yên Nhiên, cười hắc hắc.

Nghe hắn nói, mấy người còn lại thần sắc khẽ động, nhưng vẫn chưa mở miệng, cho dù người bị yếu thế nhất như Nạp Lan Yên Nhiên. Chỉ thấy hàng lông mày đen nhạt khẽ nhíu, ngọc thủ vuốt ve chồn bạc trong long ngực, thanh âm bình thản nói:

- Lấy thực lực của ta, muốn đến nơi đây thật sự khó khăn, nhưng nếu hấn đã vất vả đem ta mang đến, ta tự nhiên không có khả năng chủ động rời khỏi. Tiêu Viêm có thể bảo ta đi, nhưng ngươi, thì không thể!

- Mượn sức người khác mà thôi, chứ bản thân có bản sự gì? Vì muốn đến Thiên Sơn Huyết Đàm mà trở thành con rối của người khác, tùy ý để người đùa bỡn, có lời lắm sao?

Nam tử áo trắng cười lạnh.

Đối với sự tranh cãi châm chọc này, bốn người Phượng Thanh Nhi, Mộ Thanh Loan thật ra vẫn chưa từng tham dự. Lấy thực lực của bọn họ, cũng không có người nào dám đem phiến hà mà đánh chủ ý tới, bởi vậy mấy người này đều hướng mắt nhìn chăm chú vào bên trong miệng núi lửa.

Nghe nam tử áo trắng nói lời khắc bạc như vậy, hoa dung Nạp Lan Yên Nhiên nháy mắt trở nên băng hàn, đầu khí hùng hồn nhanh chóng từ trong cơ thể bùng phát, đôi mắt đẹp như phún lửa nhìn chăm chăm vào hấn. Nhưng mà còn không đợi nàng động thủ, một bàn tay đã nhẹ nhàng đặt lên trên vai thon của nàng, đạo thanh âm làm cho nàng an lòng mỉm cười, lại một lần nữa truyền đến.

- Xem ra nói nhiều cũng không phải là chuyện tốt nhỉ?

Nghe được âm thanh này, mặc dù là bốn người Phượng Thanh Nhi cũng chậm rãi quay mặt lại, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đứng ở phía sau Nạp Lan Yên Nhiên, trong mắt có thoáng hiện lên một nét kỳ dị.

- Ta đi thôi.

Tiêu Viêm hướng về phía Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cười, sau đó chậm rãi đi ra, khuôn mặt rạng rỡ nhìn phía tên nam tử áo trắng nhưng nụ cười lại lộ ra hàn ý lạnh như băng:

- Ngươi cho rằng nàng rời khỏi là tốt nhất?

Ngay lúc Tiêu Viêm xuất hiện thì sắc mặt nam tử áo trắng kia liền trở nên rất khó coi, nhưng bị mọi người nhìn chăm chú, hấn không thể lùi bước, đành nghiêng răng cười lạnh:

- Nàng ta vốn không phải bằng vào thực lực chân thật mà tới nơi này, chẳng lẽ không nên bảo nàng buông tha cho danh ngạch?

Những người khác cũng nghĩ như vậy à?

Tiêu Viêm quay đầu lại, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, nhẹ giọng nói.

Trong ánh mắt Tiêu Viêm mơ hồ lan tỏa hơi thở gì đó vô cùng nguy hiểm, đám người Phượng Thanh Nhi vẫn chưa nói gì, mà hai người còn lại, càng không dám cùng với hắn va chạm, lập tức không ai đáp lời.

- Danh ngạch chỉ có tám cái, mà chúng ta nơi này đã có chín người!

Nam tử áo trắng thấy thế, khoe miệng không khỏi khẽ nhếch, quát lạnh nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhẹ nhàng bước về trước một bước, một tiếng sấm rền vang, tàn ảnh hiện lên, mà thân hình hắn thì tựa như quỷ mị từ hư vô hiện ra trước mặt nam tử áo trắng.

Đối với Tiêu Viêm, nam tử áo trắng vẫn luôn duy trì cảnh giác, bởi vậy khoảnh khắc tiếng sấm vừa vang lên, sắc mặt hắn liền biến đổi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng mà chưa bước được bao nhiêu bước thì một đạo thân ảnh giống như đĩa trời nghe máu mà theo sát tới, một quyền như sấm chớp xé rách không khí, căn bản không kịp đề phòng đã hung hăng oanh kích trên lồng ngực nam tử áo trắng.

Phụt!

Một ngụm máu tươi đỏ sẫm lập tức phun trào, thân thể nam tử áo trắng ngã ngửa ra đằng sau đụng thật mạnh vào một tảng đá lớn, đá vụn nhất thời văng tung tóe khắp nơi!

- Hiện tại, là đúng tám người rồi..!

Thân hình hắn lại thoáng hiện ra, Tiêu Viêm ánh mắt lạnh lùng bình thản nhìn xuống thân hình mềm oặt kia, chậm rãi nói.

-----oOo-----

Chương 1001: Tiến Nhập Huyết Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biến cố đột ngột xuất hiện, khiến cho mọi người cả kinh, đợi đến bọn họ phục hồi tinh thần thì chỉ thấy nam tử áo trắng kia đã ngã xuống đất bất động. Ngoại trừ bốn người Phượng Thanh Nhi, đám người còn lại trong lòng lập tức nổi lên một luồng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm đã xuất hiện nét sợ hãi.

Nam tử áo trắng toàn thân mềm oặt nằm dưới tảng đá lớn, trên thân thể vết máu loang lổ, thân thể mơ hồ run rẩy. Một quyền của Tiêu Viêm lúc trước, mặc dù không cần lấy mạng của hắn, nhưng cũng trực tiếp làm cho hắn mất đi khả năng cử động. Lấy thực lực miễn cưỡng đạt tới Thất tinh Đấu Hoàng, căn bản không có khả năng đón đỡ một quyền của Tiêu Viêm.

Đưa mắt lạnh lùng quét nhìn người này một cái, Tiêu Viêm chậm rãi xoay người, lãnh ý trên khuôn mặt nhanh chóng tan rã, cúi đầu nhìn mọi người khẽ cười, nhẹ giọng nói:

- Bây giờ, danh ngạch thật vừa vặn a?

Ánh mắt Phượng Thanh Nhi lạnh như băng lướt qua ý đồ trên khuôn mặt Tiêu Viêm, cười lạnh:

- Người thật sự rất là bá đạo, Phong Lôi Các ta làm việc, so ra vẫn còn kém người.

Mặc kệ trong giọng nói Phượng Thanh Nhi có ý trào phúng, Tiêu Viêm cười lớn:

- Cá lớn nuốt cá bé mà thôi, bất quá so với sự bá đạo của Phong Lôi Các, ta quả thật có chút không bằng, một lần xuất động tới mấy cường giả Đấu Tông tiến hành vây giết ta, đại thủ bút bực này, thật đúng là đốt đuốc tìm cũng không thấy nha.

- Nếu không phải Thiên Sơn Huyết Đàm sẽ xuất hiện ngay tức thì, bản

thân ta thật muốn thử xem, tại Thiên Mục Sơn, không ngoại lực nào trợ giúp, người có thể đạt tới trình độ nào?

Hàn quang trong con người Phượng Thanh Nhi chớp động.

- Nếu Phượng tiểu thư muốn thực hiện lời nói... tùy thời đều có thể!

Tiêu Viêm lạnh lẽo cười, bộ dáng thờ ơ như phong khinh vân đạm. Thấy vậy Phượng Thanh Nhi liền muốn nổi trận lôi đình, bất quá thoáng nhìn qua bên trong miệng núi lửa, chỉ đành áp chế lửa giận trong lòng. Hiện tại sắp đến lúc Thiên Sơn Huyết Đàm ngưng tụ, nàng phải nắm chắc thời gian đi vào bên trong, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất hấp thụ năng lượng kỳ dị của Huyết Đàm. Trong Thiên Sơn Huyết Đàm, năng lượng cũng hữu hạn, hấp thụ nhiều chút nào hay chút đó, nói không chừng chỉ một chút như vậy, lại có thể quyết định sự thành bại đột phá Đấu Hoàng tiến đến Đấu Tông.

Nhìn thấy Phượng Thanh Nhi không tiếp tục nhiều chuyện, Tiêu Viêm cũng không để ý tới nàng nữa, chậm rãi đi tới bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, cười nói:

- Không có việc gì chứ?

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang tươi cười đó, trong giây lát, đột nhiên Nạp Lan Yên Nhiên cảm thấy chớp mũi có chút chua xót, cảm giác được một người nam nhân bảo hộ, tựa hồ hoàn toàn không giống với cảm giác mà Vân Vận cho nàng, kiên định mà an ổn. Ở nơi này, đứng sau bóng lưng gầy gò kia, nàng tựa hồ có thể an toàn triệt để.

Nhưng mà lý trí lại nói cho nàng biết, loại hưởng thụ an ổn này, chỉ tồn tại trong thời gian cực ngắn, có lẽ ly khai Thiên Mục sơn, liền sẽ biến mất. Nghĩ đến đây, Nạp Lan Yên Nhiên khóe môi không khỏi có chút tự giễu, nguyên bản, loại cảm giác này, nàng có thể hưởng thụ cả đời, nhưng, cuối cùng cũng bị nàng một tay phá hủy.

- Ta đây coi như là tự làm tự chịu sao?

Thanh âm tựa hồ không thể nghe thấy, từ trong miệng Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng truyền ra, vừa vụn rơi ngay bên trong tai Tiêu Viêm, khiến bàn chân hắn thoáng chút dừng lại, nhưng rồi vẫn lướt qua người nàng mà đi

lên sườn núi.

Cảm thụ được Tiêu Viêm đi qua, Yên Nhiên không khỏi một lần nữa rặng ngà bậm môi son, chậm rãi xoay người lại nhìn bóng dáng kia định nói gì đó, thì một đạo sấm sét nổ đòn vang vọng, mạnh mẽ từ bên trong tầng mây truyền xuống.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm sấm sét, đã làm cho mọi người tại đây cả kinh, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy năng lượng triều tịch năm màu trên bầu trời đột nhiên đình chỉ khuếch tán, một cái lốc xoáy năm màu sắc cực đại hiện ra trên miệng núi lửa, chậm rãi xoay tròn. Đám người Tiêu Viêm liền có thể cảm nhận được, một luồng năng lượng bàng bạc cực kỳ đáng sợ đang điên cuồng ngưng tụ ở thình không.

- Huyết đàm đã muốn xuất hiện sao?

Nhìn thấy dị biến trên bầu trời như vậy, đoàn người Tiêu Viêm trong mắt ánh lên vẻ vui mừng.

Trên bầu trời, lốc xoáy năng lượng năm màu thật lớn xuất hiện, khiến cho năng lượng bốn phía chân trời cũng trở nên bắt đầu dậy sóng kịch liệt. Từng luồng năng lượng tựa như những sợi dây dài năm màu bất tận, liên tục không ngừng rót vào bên trong lốc xoáy, làm cho tốc độ xoay tròn của nó càng lúc càng nhanh hơn.

Cùng với tốc độ lốc xoáy xoay tròn nhanh hơn, một cơn lốc cũng đột xuất hiện, ô ô ở trên đỉnh núi tàn sát bừa bãi. Cơn lốc giống như đao phong, thổi qua đỉnh núi, trực tiếp một trận xuy xuy vang lên, phía trên một số tảng đá khổng lồ đã lưu lại nhiều cái khe thật lớn.

Đấu khí hùng hồn từ trong cơ thể đám người Tiêu Viêm bùng phát, thân thể của bọn họ vẫn đứng vững như bàn thạch trên sườn núi không chút sụt mẻ. Người có thể đi tới chỗ này, phần lớn là những người trẻ tuổi nổi bật nhất tại Trung Châu Bắc Vực, tự nhiên không có yếu ớt.

Trên bầu trời, năng lượng lốc xoáy trước mặt càng lúc càng lớn, ẩn chứa năng lượng cũng càng ngày càng khủng bố. Bất chợt trong nháy mắt, tốc độ xoay tròn của nó đột nhiên dần dần trở nên thông thả, lốc xoáy có chút dừng lại, ở trung tâm lốc xoáy, một đạo cường quang đột nhiên phát sáng!

Phanh!

Một quang sáng mạnh mẽ đột ngột xuất hiện, cơ hồ bao phủ cả Thiên Mục Sơn, khiến cho giờ khắc này, sương mù vốn dày đặc tràn ngập dãy núi, dưới tia sáng này trở nên mỏng manh đi rất nhiều! Tại khoảnh khắc quang sáng cực mạnh đó xuất hiện, lốc xoáy năng lượng mạnh mẽ run lên, chừng mấy chục hỏa trụ năng lượng năm màu không lồ, giống như năng lượng pháo, phanh một tiếng, từ bên trong lốc xoáy bắn ra, mà mục tiêu chính là miệng núi lửa bên dưới. Ở dưới cột sáng năng lượng đáng sợ như thế, đám người Tiêu Viêm sắc mặt khẽ biến, thân hình vội vàng lui về phía sau.

Ầm!

Tốc độ cột sáng cực kỳ nhanh, vền vện chọt lóe giây lát, liền hung hăng rơi vào bên trong miệng núi lửa khổng lồ. Và rồi, một đạo khí lẫm lẫm khổng lồ nhất thời thổi quét ra, nhất thời cát bay đá chạy, quái thạch nổ vụn tung tóe.

Đám người Tiêu Viêm vết chân hằn sâu vào mặt đất lui gần mười mét, mới chậm rãi ổn định thân hình. Nhìn đỉnh núi kia trong nháy mắt trở nên quang đảng sáng choang, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán. Ai nấy đều giương mắt nhìn, chỉ thấy chỗ miệng núi lửa, cư nhiên đã bị một vàng sáng năm màu nồng đậm tràn ngập, một luồng năng lượng hùng hồn làm cho người khác khiếp sợ, nhộn nhạo ở bên trong.

- Bây giờ là thời khắc tốt nhất để đi vào Thiên Sơn Huyết Đàm, hãy mau động thân!

Thân ảnh Kim Thạch từ đằng xa phiêu phù lại, cuối cùng từ từ hạ xuống, đằng sau lão, có hai đầu Phệ Kim Thủ hình thể vô cùng to lớn.

Mà theo lời lão vừa nói, đám người Phượng Thanh Nhi trong mắt nhất thời xẹt qua một chút háo hức khó có thể che dấu, thân hình vừa động, lần lượt đem tốc độ thi triển đến cực điểm, hóa thành vài đạo ánh sáng nhanh như chớp hướng tới bên trong miệng núi lửa bay vút đi.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn đoàn người Phượng Thanh Nhi điên cuồng hướng ra, trong lòng không khỏi cười hắc hắc, một tay bắt lấy cổ tay trắng Nạp Lan Yên Nhiên phía sau, thân hình vừa động, cũng là nhanh chóng thoáng hiện đi ra.

- Nhớ kỹ, không cần xâm nhập dưới đáy Thiên Sơn huyết đàm, vừa đi vào trong đó, liền gia tăng hấp thu. Đây là một cơ duyên khó được!

Thoáng một lần hiện ra, Tiêu Viêm nhanh chóng nói với Nạp Lan Yên Nhiên.

Ừ!

Đối với sự lôi kéo của Tiêu Viêm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không phản kháng, ngược lại khẽ gật đầu.

Nếu cô từ bên trong Thiên Sơn Huyết Đàm đi ra sớm, thì không cần đợi ta, ta có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian.

Tiêu Viêm thân hình vừa động, lại lần nữa vút lên miệng núi lửa, thuận miệng nói một câu, sau đó liền nhìn về phía miệng núi lửa, lập tức trong mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi thâm.

Giờ phút này ở bên trong miệng núi lửa khổng lồ, năng lượng năm màu nồng đậm trải rộng, nhìn qua hết sức hoa lệ. Mà khiến cho người ta chú ý nhất, không gì khác ngoài vị trí trung tâm núi lửa, lồ lộ một cái đầm nước đỏ rực.

Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng đám người Tiêu Viêm vẫn có thể thấy, giờ phút này bên trong Thiên Sơn Huyết Đàm, cũng đã bị một luồng chất lỏng màu đỏ nhìn qua có chút yêu dị tràn ngập. Ở đó, Tiêu Viêm cảm giác được một luồng năng lượng nồng đậm làm người ta cảm thấy khiếp sợ.

- Đó chính là Thiên Sơn Huyết Đàm sao?

Nhìn Huyết Trì yêu dị kia, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút nóng bỏng. Hắn liếc mắt nhìn đám người Phượng Thanh Nhi đang điên cuồng hướng đến Huyết Trì lướt đi, mũi chân điểm một cái trên mặt đất, kéo Nạp Lan Yên Nhiên hướng đến Thiên Sơn Huyết Đàm cực nhanh đuổi theo.

Diện tích miệng núi lửa này thật lớn, nhưng với tốc độ Tiêu Viêm, bất quá cũng chỉ ước chừng nửa giờ, có điều khi hắn đuổi tới thì vừa lúc nhìn thấy đám người Phượng Thanh Nhi đã ào ạt xông vào bên trong huyết đàm.

Nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của bọn người kia, Tiêu Viêm cũng có một chút không biết làm sao, hoàn hảo mục tiêu của hắn là dưới đáy huyết đàm, nên độ điên cuồng so với bọn người kia cũng không bằng, thật là có chút thú vị.

Thiên Sơn huyết đàm trước mặt ước chừng bảy tám trượng, tính cũng không quá lớn, nhưng chứa mấy người Tiêu Viêm là dư dả, nhìn Huyết Đàm từ cự li gần, cái cảm giác yêu dị lại nồng đậm không ít. Cái gọi là năng lượng màu đỏ kia, thoáng nhìn không khác gì máu huyết, sền sệt mà đỏ tươi. Trên bề mặt Huyết Đàm, không ngừng nổi lên một những bong bóng máu, những bong bóng này liên tục nổ tung, thổi một luồng nồng đậm huyết sắc năng lượng tán vào không khí, giống như sương mù.

- Quả nhiên không hổ là địa phương thần kỳ có thể giúp người ta đột phá bình cảnh. Năng lượng hội tụ kinh người như vậy, quả thực lần đầu tiên trong đời ta mới được chứng kiến!

Tiêu Viêm trong lòng kinh thán, nghiêng đầu đối với Nạp Lan Yên Nhiên cười:

- Cô cũng vào đi thôi, tuy cô chưa đạt tới Đấu Hoàng đỉnh, nhưng ở bên trong này ngâm, đối với cô tốt chỗ cũng không nhỏ.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ gật đầu, chôn bạc cầm trong tay nhẹ nhàng để lên bờ Huyết Đàm, đôi mắt đẹp ngừng lại trên khuôn mặt Tiêu Viêm, thấp giọng nói:

- Đa tạ... Ngươi về sau nếu còn muốn tìm sư phụ ta... có lẽ nên đi Hoa Tông.

Tiếng nói vừa dứt, nàng cũng không đợi Tiêu Viêm hỏi gì thêm, thân hình nhoáng lên, liền như Mỹ Nhân Ngư kích động tiến vào trong Huyết Đàm.

- Hoa Tông? Một trong Nhị tông?

Nhìn bóng hình xinh đẹp Nạp Lan Yên Nhiên biến mất bên trong Huyết Đàm, Tiêu Viêm cũng ngẩn người ra, không kịp nghĩ vì sao Vân Vận lại ở cùng thế lực như vậy, nhưng cũng nhanh chóng đem lời này nhớ kỹ trong lòng, thân hình vọt một cái, liền nghe tồm một tiếng, rơi vào Huyết Đàm.

Đám người Tiêu Viêm vừa dốc sức đi vào Huyết Đàm, thì bên trong miệng núi lửa, cũng dần dần trở nên bình tĩnh trở lại, chỉ có cuồng phong đang điên cuồng tàn sát khắp nơi, tiếng gió mạnh rít gào u u không ngớt...

-----oOo-----

Chương 1002: Huyết Đàm Tiềm Tu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vọt vào bên trong huyết đàm, cảm giác đầu tiên của Tiêu Viêm chính là năng lượng tinh thuần nồng đậm thật khó mà tin. Bích lục đấu khí lượn lờ quanh thân, đem chất lỏng đỏ như máu chung quanh ngăn cách lại... hắn vẫn chưa hấp thu năng lượng nơi này, mà đang có chút ngập ngừng phân vân, rồi nhắm thẳng đáy Huyết đàm đi xuống.

Trong Huyết đàm sền sệt một chất lỏng đỏ như máu tươi, khiến tầm mắt cũng bị hạn chế, thậm chí cả di động đều cảm giác được một lực cản không nhỏ. Hơn nữa làm cho Tiêu Viêm cảm thấy khá là kinh ngạc, bởi ngay cả Linh hồn lực cũng khó khăn lắm mới có thể xuyên thấu chất lỏng đỏ như máu này, cảm giác thật giống như đi trong rừng rậm lại còn gặp sương mù quỷ dị.

Bất quá tuy nói Linh hồn lực khó có thể xuyên thấu chất lỏng đỏ như máu kia, nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể mơ hồ cảm giác chung quanh hắn cách đó không xa, có cái gì đó đang điên cuồng hấp thu năng lượng trong Huyết đàm, hiển nhiên hắn là đám người Phượng Thanh Nhi!?

Thân thể Tiêu Viêm thoáng dừng, có một chút chần chừ trong ánh mắt khi hắn nhìn xuống dưới đáy Huyết đàm, bởi vì nguyên nhân tầm mắt trở ngại, chỉ lờ mờ trông thấy một màu đỏ sậm sâu kín, khiến cho người ta có cái cảm giác lông tóc như dựng đứng cả lên.

Bàn tay khê hoa một cái, khối xương đầu chuột màu vàng lợt hiện ra trong tay, hắn khê nắm nắm bàn tay, rồi bắt chợt nghiêng răng, thân hình tiếp tục di động, mạnh mẽ xuyên qua màn chất lỏng màu đỏ, nhanh chóng lặn xuống dưới đáy Huyết đàm.

Càng cách bề mặt Huyết đàm càng xa, năng lượng ẩn chứa trong chất lỏng màu đỏ cũng càng nồng nặc và tinh thuần hơn, thế nhưng Tiêu Viêm lại rõ ràng, lúc này bên trong năng lượng màu đỏ, đã pha tạp hỏa độc cực kỳ nồng đậm. Loại hỏa độc này cũng không phải là năng lượng trời sanh, mà là do ngọn núi lửa này sản sinh. Thiên Sơn Huyết Đàm hẳn là ở trung tâm của ngọn núi lửa, cũng là địa điểm hỏa độc cuồng bạo nhất.

Thứ hỏa độc này, Tiêu Viêm năm đó ở Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong Nội Viện cũng đã gặp, nhưng hai thứ này rõ ràng không phải cùng một cấp độ, núi lửa Thiên Mục Sơn này tồn tại không biết bao nhiêu năm, hỏa độc tích tụ tự nhiên là cực kì khủng bố. Nếu không mà nói, không có khả năng đem Kim Thạch biến thành bộ dáng như vậy, Đấu Tông cường giả, cũng đâu có yếu ớt.

Bích lục hỏa diễm lượn lờ quanh thân Tiêu Viêm, nhiệt độ nóng bỏng khủng khiếp đã khiến năng lượng đỏ như máu phụ cận cũng phải bay hơi, mà hỏa độc ẩn chứa bên trong năng lượng màu đỏ, cũng bị ngọn lửa mạnh mẽ gạt ra, căn bản là tiếp xúc không được thân thể của hắn.

Cứ như vậy ước chừng mười phút không ngừng lặn xuống, trong tay Tiêu Viêm đầu lâu màu vàng lợt mới từ từ trở nên nóng bỏng, một vài tia hào quang từ giữa lập lòe bắn ra.

Nhìn thấy dị trạng từ đầu lâu, Tiêu Viêm trong lòng cũng thầm vui vẻ, tốc độ lặn dần dần chậm lại. Một lát sau, thân thể hắn đã hoàn toàn ngừng lại, ánh mắt hừng hực nhìn xuống phía dưới. Không gian tại nơi hắn nhìn, mơ hồ có cảm giác như đang vặn vẹo, mà phần lớn chất lỏng màu đỏ, cũng giống như gặp phải một bức màn chắn vô hình mà bị tách ra.

- Đây chính là không gian kết giới sao?

Nhìn không gian đang vặn vẹo trước mặt, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện vẻ ngưng trọng. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được sự cường hãn của kết giới này, nếu chỉ dựa vào năng lực của hắn mà muốn đi vào trong đó, độ khó khăn sợ rằng không thấp.

Đưa tay nâng cái đầu lâu màu vàng lợt lên, sau đó nhẹ nhàng đặt tại màn chắn không gian vô hình kia, nhất thời đầu lâu bạo xuất một chùm ánh sáng như ngọc chói lọi, khiến không gian kết giới cũng nổi lên gợn sóng, một cái thông đạo vừa đủ một người đi liền hiện ra trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn thấy thông đạo phạm phù lay động, trên khuôn mặt Tiêu Viêm vẻ ngưng trọng càng sâu. Hắn đem khối xương đầu thu vào Nạp Giới rồi hít sâu một hơi, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bùng phát ra, sau đó đem thân thể vây kín mít. Làm xong bước phòng ngự này, hắn mới thoáng yên tâm, thân hình du động, cẩn thận theo thông đạo nhẹ nhàng tiến vào.

Thân thể vừa mới lọt qua thông đạo, Tiêu Viêm liền có một cảm giác rất mãnh liệt, xung quanh một luồng áp lực cường hãn đột nhiên đánh úp lại, mà thân thể hắn trong nháy mắt phải trầm xuống hơn mười thước mới có thể đứng vững.

Ổn định thân hình, Tiêu Viêm lúc này mới đưa mắt nhìn bốn phía, khu vực bị không gian kết giới phong tỏa cũng không lớn, phạm vi không qua mười trượng. Ở nơi này năng lượng đỏ như máu sền sệt như bùn, đạt đến một trình độ vô cùng kinh khủng, thậm chí chỉ huy động cánh tay, cũng cảm thấy một lực cản so với bên trên cường đại hơn không chỉ gấp mười lần.

Trong chất lỏng sền sệt màu máu đỏ, có pha tạp những điểm sáng xám xịt! Những điểm sáng này mơ hồ tản mát một loại mùi vị tanh hôi và khô nóng. Mỗi khi điểm sáng màu xám tiến lại thân thể Tiêu Viêm, bích lục hỏa điểm lập tức bạo liệt gạt ra, đồng thời ngọn lửa cũng phải kịch liệt run rẩy.

- Đây là Thiên Sơn hỏa độc sao? Lực ăn mòn không ngờ lại khủng bố như vậy, khó trách ngay cả Kim Thạch kia là Đẩu tông, cũng không dám dừng lại ở chỗ này quá lâu.

Tiêu Viêm cẩn trọng nhìn mấy cái điểm sáng xám xịt kia, ở trong lòng thì thảo luận bầm.

Bên dưới hắn lúc này, là một mảnh đất đá gồ ghề, ẩn hiện vô số động khẩu lớn nhỏ, không ngừng toát ra những làn sương màu xám. Trong làn sương kia tràn ngập hỏa độc, hiển nhiên dưới đáy huyết đàm này, hắn là một bể dung nham sôi trào.

Ánh mắt mang theo vẻ kinh sợ quét khắp không gian kết giới phong tỏa, Tiêu Viêm du động thân thể, sau đó ngồi xếp bằng xuống giữa biển chất lỏng đỏ như máu này, trong cơ thể Lưu Ly Liên Tâm Hỏa liên tục không ngừng trào ra, ngăn cách hỏa độc ăn mòn.

- Nếu không phải có Địa Hỏa, thì dù có biết rõ nơi này là bảo địa, chỉ sợ cũng không ai dám mạo hiểm xuống dưới.

Tiêu Viêm chợt cảm thấy vô cùng may mắn mà khẽ thở dài một hơi, hấn nhanh chóng kết xuất ấn ký tu luyện, cặp mắt cũng dần dần nhắm lại.

Vèn vèn mấy phút, Tiêu Viêm liền thuận lợi đi vào trạng thái tu luyện, và rồi, một luồng năng lượng hung mãnh, chậm chậm từ trong cơ thể bùng phát ra.

Theo hấp lực tuôn trào, cả biển chất lỏng đỏ như máu vốn đang im lặng nhất thời trở nên xao động. Năng lượng huyết sắc sênh sếch hùng hồn làm cho người khác khiếp sợ, giống như từng sợi tơ mong manh, liên tục không ngừng chui vào trong cơ thể Tiêu Viêm.

Khi chất lỏng đỏ như máu tiếp xúc đến bên ngoài thân Tiêu Viêm, bích lục hỏa diễm nhất thời liền bạo xuất một trận tiếng vang xuy xuy, diễm sáng màu xám ẩn chứa bên trong chất lỏng năng lượng, lập tức tán đi. Dưới sự tồn tại của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, hỏa độc căn bản không thể đi vào thân thể Tiêu Viêm.

Mất đi hỏa độc, chất lỏng đỏ như máu mới trở thành vật đại bổ. Năm tháng tích lũy đằng đằng đã khiến cho hai vật này dường như triệt để kết hợp lại với nhau, nếu không phải Tiêu Viêm có được Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, chỉ sợ hấn tuyệt đối không có khả năng dễ dàng mà lập tức đem tách chúng ra như thế.

Mà khi luồng chất lỏng đỏ như máu thứ nhất cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm thì cả người hấn mạnh mẽ rung lên, năng lượng cường đại như vậy, nếu ngày thường, ước chừng phải tiêu tốn đôi ba năm công sức thu thập. Nhưng hiện tại, trong một thời gian cực ngắn lại có thể hoàn thành, khó trách đã làm cho Phệ Kim Thủ Tộc phí tâm huyết lớn như vậy đem nó che dấu. Bởi nếu như có thể đem toàn bộ hỏa độc nơi này bài trừ mà nói... thực lực Phệ Kim Thủ Tộc, tự nhiên sẽ vô cùng cường đại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tâm thần Tiêu Viêm thao túng từng luồng năng lượng bàng bạc quán chú vào cơ thể, dọc theo lộ tuyến của công pháp Phân Quyết mà cấp tốc vận chuyển. Cứ mỗi lần vận chuyển như vậy, Tiêu Viêm có thể mơ hồ nhận

thấy, kinh mạch trong cơ thể, cốt cách, thậm chí tế bào v..v..., đều đang di chuyển cuồng cuồng nuốt đại lượng năng lượng đang xâm nhập vào thể nội kia. Trong quá trình hấp thu đó, chúng nó cũng đang cấp tốc cường hóa lớn mạnh lên. Thứ năng lượng huyết sắc sênh sênh này tựa hồ có một loại công hiệu cực kỳ đặc thù, có thể khiến cho quá trình hấp thu trở nên rất nhanh. Hơn nữa, có lẽ do nguyên nhân nhiều năm tích lũy, trong đó đã bắt đầu có một loại cảm giác sinh cơ nhàn nhạt, cho nên mỗi thời điểm hấp thu, đều có thể cảm giác được thân thể đang ở vào một trạng thái sinh cơ bùng bùng, cực kỳ huyền bí.

Giờ phút này nếu là có người nhìn thấy ắt hẳn lập tức phát hiện, cơ hồ toàn thân Tiêu Viêm cao thấp đều biến thành màu đỏ. Năng lượng huyết sắc sênh sênh như vô tận, đã chiếm cứ mỗi ly mỗi tấc thân thể của hắn, thậm chí là ngay cả da tay, cũng được năng lượng huyết sắc xâm nhập, tính dẻo dai càng tăng thêm.

Đối với công hiệu của năng lượng huyết sắc này, Tiêu Viêm vui mừng như điên! Nếu lúc trước hắn có chút hoài nghi nơi này có thể trợ giúp hắn đột phá cấp độ Đấu Hoàng hay không? Thì hiện tại tuyệt không thể nghi ngờ gì nữa, cứ theo cái đà này, mặc dù đột phá Đấu Hoàng cũng như một cái động không đậy hấp thụ năng lượng, hắn cũng tin tưởng, ở trong này, sẽ đem cái gọi là động không đậy ấy lấp đầy!

Tại dưới đáy Huyết đàm, đã có đầy đủ năng lượng cho Tiêu Viêm thoát thai hoá cốt! Ở trong này, hắn có thể không kiêng sợ gì hấp thu, mà không cần lo lắng sẽ xuất hiện vấn đề năng lượng khô kiệt.

Mà Thiên Sơn hỏa độc làm cho người khác vô cùng kiêng kỵ, thì đối với Tiêu Viêm mà nói, không có nửa điểm uy hiếp. Bởi vậy, bảo địa nơi này, cơ hồ giống như đã đo sẵn thân hình Tiêu Viêm mà may cho hắn một bộ áo quần hoàn mỹ, sinh ra là để dành cho hắn vậy! Tốc độ hấp thu của hắn lúc này mặc dù có chút khủng bố, nhưng Tiêu Viêm cũng biết, muốn đột phá cấp độ Đấu Hoàng, cũng cần thời gian không ngắn chút nào, năng lượng để đột phá Đấu Hoàng đỉnh, thật sự là quá mức khổng lồ.

Thân thể như hóa đá ngồi dưới đáy Huyết đàm, quanh thân bích lục hỏa diễm giống như vĩnh viễn không tắt, đem Tiêu Viêm gắt gao che chở bên trong. Xung quanh hỏa diễm, từng luồng năng lượng sênh sênh đỏ như máu cực kỳ vững chắc, liên tục không ngừng nghỉ xuyên qua hỏa diễm, cuối cùng quán chú đi vào trong cơ thể Tiêu Viêm.

Dưới đáy huyết đàm vô cùng an tĩnh, không có khái niệm về thời gian, nhưng Tiêu Viêm lúc này giống như lão tăng nhập thiền, hơi thở nhẹ nhàng từ trong cơ thể phát ra, rồi thông thả hít vào. Tốc độ như vậy mặc dù nhìn có vẻ cực chậm, nhưng càng lúc càng làm hẹp lại cái khe trời lạch biển ngăn cách giữa Đấu Hoàng cùng Đấu Tông, cứ như vậy lặng yên mà tăng trưởng thì với tốc độ này, đột phá cũng chỉ là vấn đề thời gian. Mà thời khắc ấy cũng là lúc Tiêu Viêm chân chính đột phá thành công Đấu Hoàng, đạt tới cấp bậc của Đấu Tông!

-----oOo-----

Chương 1003: Rèn Luyện Cả Linh Hồn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới đáy Huyết Đàm đậm đặc năng lượng đỏ sậm, yên tĩnh không tiếng động. Hết thấy đều tiến hành lặng lẽ tại trung tâm, ở địa phương này, tựa hồ ngay cả thời gian đều mất đi tác động của nó. Bên trong chất lỏng đỏ quánh kia, phá lệ thấy được một chút bích lục hỏa diễm vẻ như ẩn như hiện, kéo tầm mắt lại gần, mới hiển lộ ra một bóng người đang ngồi xếp bằng, chính là Tiêu Viêm đã lén vào dưới đáy Huyết Đàm mà tìm tu.

Từ lúc đi vào trạng thái tu luyện đến hiện tại, Tiêu Viêm dường như vẫn chưa từng từ giữa rời khỏi, cứ giống như lão tăng nhập định không chút nhúc nhích. Liên tục không ngừng hấp thu năng lượng bàng bạc chung quanh. Sau đó dùng để rèn luyện kinh mạch trong cơ thể, cốt cách, thậm chí tế bào...

Một luồng huyết sắc đỏ sậm, chụp xuống thân thể Tiêu Viêm mỗi phân một tắc, thậm chí ngay cả khuôn mặt, đều phủ kín huyết sắc, mơ hồ nhìn lại, đượm chút ít mùi vị dữ tợn đáng sợ. Bất quá ở trong này trừ hấn ra cũng không có ai khác, bởi vậy cũng không có người nhìn thấy một màn như vậy.

Tính toán thời gian, Tiêu Viêm hấn là ở chỗ này ước chừng hai ngày rồi. Trong vòng hai ngày này, hấn chưa từng một lần tạm nghỉ, một mạch không ngừng hấp thu năng lượng huyết sắc bàng bạc chung quanh. Sau hai ngày hấp thu không biết bao nhiêu mà kể này, Đấu khí trong cơ thể Tiêu

Viêm cũng dần dần trở nên càng ngày càng hùng hồn, giống như con sông lớn, không ngừng tại kinh mạch trong nội thể âm âm chảy xuôi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm, chỉ sợ hiện tại coi như đạt đến Cửu tinh Đấu Hoàng đỉnh phong, nhưng cách bước đột phá như trước vẫn là một khoảng cách khó có thể đo được. Muốn thuận lợi tiến lên cấp độ Đấu Tông, mặc dù có Thiên Sơn Huyết Đàm trợ giúp, thời gian sợ cũng sẽ không ngắn ngủn trong vòng ba ngày liền có thể đạt được. Cho nên trong lòng Tiêu Viêm lại dị thường rõ ràng, cũng không có cảm xúc bức bối gì. Hắn vẫn duy trì tâm cảnh tĩnh lặng, theo khuôn phép cũ hấp thu năng lượng đỏ như máu kia, tận lực đem nguồn năng lượng khổng lồ này không chế một cách hoàn hảo nhất. Bởi mặc kệ thực lực người có cường hãn như thế nào, nếu cả Đấu khí trong cơ thể mà không thể điều khiển như là điều khiển cánh tay mình, vậy thì làm sao dám cùng người khác đối chiến?

Dưới tâm tính bình thản như vậy, thời gian có buồn tẻ đặng đặng bao nhiêu, cũng khó có thể ảnh hưởng tới tâm cảnh Tiêu Viêm. Thân thể hắn vẫn không chút nhích, liên tục không ngừng hấp thu năng lượng, dần dần chìm trong cái cảm giác kỳ diệu bên trong một cơ thể đang thông thả thoát thai hoá cốt...

Theo thời gian trôi qua, hắn cứ như vậy lặng lẽ tu luyện, mái tóc đen cũng như cỏ dại dài ra. Hơn nữa có lẽ bởi vì nguyên nhân huyết sắc năng lượng trong cơ thể quá nhiều, một ít nhánh tóc đen, cư nhiên cũng dần dần biến thành màu đỏ. Như vậy từ xa nhìn lại, giờ này Tiêu Viêm như hoàn toàn biến thành huyết nhân, lộ ra hơi thở nhẹ nhàng đáng sợ.

Đối với biến hóa bên ngoài thân thể, Tiêu Viêm thật ra chưa từng để ý, hắn biết nguyên nhân là do hấp thu năng lượng quá nhiều đã khiến hắn tạm thời không chế không được. Đến khi nào hắn đem năng lượng trong cơ thể hoàn toàn nắm lấy trong tay, thì hết thảy tự nhiên trở lại nguyên dạng. Hiện tại, điều hắn cần phải làm chính là toàn lực củng cố tinh thần, cảm thụ được thực lực trong cơ thể đang dần dần tăng trưởng là được.

Ở bên trong huyết đàm đỏ sậm, thời gian như nước chảy, nháy mắt đã gần mười ngày trôi qua. Trong vòng mười ngày, thân thể Tiêu Viêm vẫn như trước chưa hề động đậy, một đầu tóc đỏ rực huyết sắc cũng càng lúc càng thêm dày. Nhưng đáng nhắc tới hiện tại là khí tức của Tiêu Viêm, đã lần lượt tăng tới một cái trình độ đáng sợ, tuy vẫn chưa đột phá Đấu Hoàng,

nhưng so với mười ngày trước, mạnh mẽ hơn ít nhất không chỉ gấp hai ba lần.

Khí tức đã lộ xác, nhưng vẫn chưa làm Tiêu Viêm thuận lợi đột phá Đấu Hoàng! Bởi vậy có thể thấy được, cấp độ Đấu Tông khó có thể đạt tới đến mức nào. Nếu không phải nhờ vào Thiên Sơn Huyết Đàm, cho dù lấy tốc độ hấp thụ biến thái của Tiêu Viêm đi chẳng nữa, thì muốn đạt tới trình độ như vậy, chỉ sợ cũng cần thời gian ít nhất gần nửa năm.

Từng luồng năng lượng huyết sắc sền sịch liên tục không ngừng tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm, lúc này khuôn mặt hắn đột nhiên khẽ động, mí mắt run lên rồi chậm rãi mở ra.

Trong mắt Tiêu Viêm ánh lên nét kinh ngạc, lý do hắn đột nhiên từ trong trạng thái tu luyện bưng tỉnh cũng không phải do ngoại giới. Mà bởi vì hắn phát hiện, ở chỗ này tu luyện càng lâu, thì ngay trung tâm lòng mày, khối linh hồn phân thân "*Tam Thiên Lô Huyền Thân*" cư nhiên cũng dần dần hấp thụ cái loại huyết sắc năng lượng này. Nhưng có lẽ nguyên nhân do hắn áp chế, bởi vậy phân thân hấp thụ năng lượng cũng không nhiều, cho nên mãi tới lúc này, hắn mới đột nhiên nhận thấy, phân thân của mình tựa hồ dần dần trở nên mạnh hơn.

- Năng lượng nơi này, không ngờ còn có hiệu quả tăng trưởng đối với linh hồn?

Tiêu Viêm nghi hoặc lầm bầm một tiếng, hơi ngáp ngừng cong ngón tay búng nhẹ. Một đạo hào quang vô hình từ mi tâm hắn lướt ra, xuất hiện ngay bên người.

Phân thân vừa xuất hiện, trong cơ thể nó liền có một luồng hấp lực liên tục động tràn ngập, khiến huyết sắc năng lượng sền sịch chung quanh giống như bị lôi kéo phân ra, một luồng vẫn quán chú vào cơ thể Tiêu Viêm, và một luồng huyết sắc năng lượng sền sịch khác cuộn cuộn ào về thân thể phân thân. Vẫn Lạc Tâm Viêm nhất thời bộc phát ra một trận tiếng vang ùng ùng, là do xuất hiện tình huống bài trừ hỏa độc trong năng lượng.

- May mà có Vẫn Lạc Tâm Viêm bảo hộ phân thân, nếu không phân thân vừa mới xuất hiện, sẽ bị hỏa độc đem ăn mòn mà từ từ tiêu tán a!

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thì

thâm.

Theo luồng năng lượng huyết sắc sênh sếch bàng bạc đi vào bên trong cơ thể của phân thân, chỉ thấy một luồng nồng đậm đỏ sậm nhất thời bùng phát ra. Phân thân vốn trong suốt hư ảo, lập tức biến thành màu đỏ.

Bất quá mặc dù màu sắc biến hóa, nhưng sâu trong linh hồn Tiêu Viêm vô vàn kinh hỉ nhận thấy, thực lực phân thân lấy một loại tốc độ làm người ta cực kỳ kinh hãi mà tăng lên cực nhanh!

- Dựa theo tốc độ này, cộng với sự phối hợp rèn luyện của Vẫn Lạc Tâm Viêm, chỉ sợ không bao lâu thời gian có thể đạt tới cảnh giới Đẳng Đường. Năng lượng nơi này té ra còn có hiệu quả rèn luyện linh hồn phân thân?

Tiêu Viêm cũng vì tốc độ này chấn kinh, vui mừng lắm lắm.

Ngắn ngủi không đến nửa năm, đã có thể đem Tam Thiên Lô Huyền Thân tu luyện tới cảnh giới Đẳng Đường. Việc này nếu rơi vào trong tai Phong Lô Các, chỉ sợ những người tu luyện loại đấu kỹ này đương trường học máu! Đặc biệt là Phí Thiên, phải biết rằng, lão gia hỏa kia để đem phân thân rèn luyện đến cảnh giới Đẳng Đường, đã tiêu hao gần năm năm trời. Mà năm năm đúng ra phải tốn này lại bị Tiêu Viêm đem rút ngắn đi gấp mấy lần thậm chí mười mấy lần. Chênh lệch đó, quả thật khác nhau một trời một vực.

Năng lượng huyết sắc nơi này có công hiệu như vậy, cho dù là Kim Thạch cũng không biết! Dù sao hắn cũng không có Dị Hỏa hộ thể, lại càng không dám đem linh hồn phóng thích ra. Bởi một khi linh hồn dính phải hỏa độc, thì vô phương cứu chữa, tương đương kết quả lão phải chết chứ chẳng nghi.

Lòng Tiêu Viêm trước cái phát hiện này như chim sẻ nhảy nhót không thôi, đưa mắt nhìn chăm chú vào biến hóa của phân thân. Mãi như thế một hồi lâu, hắn vẫn chưa thấy có tình trạng gì khác thường xuất hiện, mới hoàn toàn yên tâm đem phân thân đặt ở một bên, mặc cho nó hấp thu năng lượng. Dù sao, năng lượng dưới đáy Huyết Đàm này cực kỳ dồi dào, thừa đủ cho bọn họ sử dụng.

Đem tâm thần từ trên phân thân dời đi, Tiêu Viêm chú tâm cảm ứng lại thân thể mình, trên khuôn mặt ý mừng càng đậm. Hắn thấp giọng lầm

bấm:

- Đấu Hoàng đỉnh! Kim Thạch xác thật không có ba hoa, nơi này chỉ sợ đúng là có thể làm cho ta thành công đột phá Đấu Hoàng mà thăng lên Đấu Tông. Có điều thời gian hẳn là sẽ tiêu hao không ít!

Hơi hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn lên phía trên, năng lượng đỏ như máu sền sệt vẫn ngăn cản tầm mắt của hắn khiến không cách nào nhìn quá xa! Chỉ thấy một mảnh màu đỏ sậm nghìn trùng vạn trượng, làm cho người quan sát cảm thấy áp lực khôn cùng. Nhưng để có thể thành công đột phá Đấu Hoàng, đành phải cắn răng kiên trì tiếp tục.

- Nếu thành công đột phá tới Đấu Tông thì khi gặp lại lão bất tử Phí Thiên kia, ta cũng có thể đọ sức một chút! Nếu tạm mượn dùng lực lượng của Diệu lão tiên sinh, hẳn đủ lực mà đánh ngang tay với lão rồi!

Đấu Tông cùng Đấu Hoàng là hai cấp bậc hoàn toàn bất đồng, nếu có thể thành công đột phá, vậy thì khoảng cách giữa hắn cùng với Phí Thiên cũng không còn xa xa không thể chạm tới như trước. Thêm vào Tiêu Viêm mượn dùng một số ngoại vật, cũng chưa chắc là không đủ sức cùng chiến với lão một trận.

Hơn nữa đạt đến cấp độ Đấu Tông, xác xuất thành công khi hắn luyện chế Thất phẩm đan dược cũng có thể tăng lên rất nhiều, không cần phải tiếp tục trông mong vào vận khí nữa. Có thực lực như vậy, cho dù có tham gia Đan hội do Đan Tháp tổ chức, Tiêu Viêm cũng tin tưởng hẳn có thể đi vào nhóm mười người mạnh nhất..!

Nghĩ đến đủ loại chỗ tốt khi đạt tới Đấu Tông, trong lòng Tiêu Viêm cũng càng thêm nóng bỏng, nhin không khỏi hít sâu một hơi. Hắn đưa mắt nhìn thoáng qua linh hồn phân thân bên cạnh không xa đang không ngừng hấp thu năng lượng, bàn tay cũng một lần nữa xuất ra Thủ Ấn tu luyện, đôi mắt cũng là dần dần nhắm lại. Lúc này đây, hắn triệt để đưa ra quyết định, nếu không đột phá Đấu Tông, tuyệt không ly khai khỏi dưới đáy Huyết Đàm!

Khi Tiêu Viêm một lần nữa đi vào trạng thái tu luyện, đáy Huyết Đàm lại lần nữa trở nên yên tĩnh không tiếng động. Bất quá, điều khác biệt duy nhất là giờ phút này trong thế giới mịt mù sắc đỏ thâm u rờn rợn đó, lại có thêm một đạo thân ảnh giống như một cái động không đáy đang liên tục không ngừng hấp thu năng lượng.

Thời gian ở dưới đây không cách nào đong đếm, Tiêu Viêm hoàn toàn đi vào trong trạng thái tu luyện, cũng hoàn toàn mất quên đi thời gian trôi qua. Hắn giống như tiến nhập một cái trạng thái vong ngã, mà biện pháp duy nhất đánh thức hắn khỏi trạng thái này, chính là một ngày nào đó, hắn đột phá!

Để đột phá, Tiêu Viêm quả thật hạ quyết tâm, trong khoảng thời gian đặt chân lên Trung Châu này, hắn rõ ràng cảm giác, thực lực đến Đấu Hoàng đã không đủ cho hắn có được cảm giác an toàn. Tại mảnh đại lục mà cường giả tập hợp này, chỉ có thực lực không ngừng tăng lên, mới có thể khiến cho sinh mạng của hắn được bảo toàn!

Ở trong trạng thái quên đi mọi thứ này, thời gian như bóng câu qua cửa, lặng yên mà trôi, chưa từng gợn nên chút xao động.

Mười ngày... hai mươi ngày... nửa tháng... hai tháng... mãi đến ngày thứ bảy mươi tám, trong huyết đàm tĩnh mịch như chết kia, rốt cục cũng có một tia động tĩnh.

-----oOo-----

Chương 1004: Đột Phá Đấu Tông?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở ngoài miệng núi lửa, cuồng phong vẫn miệt mài không ngưng nghỉ. Tại một cái thạch đình cách sơn khẩu không xa, hai đạo thân ảnh đang đứng chấp tay.

- Đã một tháng rồi!

Kim Thạch chau mày nhìn vào bên trong miệng núi lửa, mức nước trong Thiên Sơn Huyết Đàm lúc trước tràn ngập bây giờ đã hạ xuống khá nhiều, hơn nữa màu đỏ kia cũng đã nhạt đi không ít. Nhìn nó bây giờ so với những hồ nước bình thường gần như không có gì khác biệt, năng lượng trong đó cũng trở nên mong manh đến mức không thể hấp thu được nữa.

Kim Cốc bên cạnh nghe vậy, cũng cười khở một tiếng, rồi ngân ngữ nói:

- Chẳng lẽ có vấn đề gì? Dưới kia Thiên Sơn hỏa độc thật sự quá mức nồng đậm, dù là ta cũng cũng không dám ở lâu.

- Thật không? Thiên Sơn hỏa độc mặc dù hung hãn, nhưng đối với Dị Hỏa lại không có uy hiếp quá lớn mới phải!

Kim Thạch lắc đầu, trầm giọng. Nhưng chẳng biết tại sao, trong lời nói của lão cũng được không tự tin cho lắm. Tiêu Viêm đi vào Thiên Sơn Huyết Đàm đã một tháng rồi, thật sự đã quá lâu, hỏa độc dưới đáy Huyết Đàm vô cùng dày đặc, dù bản thân lão cũng không dám ở dưới đó quá lâu. Tuy nói Tiêu Viêm có Dị Hỏa nhưng thực lực của hắn lại chỉ là Cửu tinh Đấu Hoàng.

Nhìn Kim Thạch như vậy, Kim Cốc cũng không biết phải nói sao! Trong một tháng này, năng lượng triều tịch ở Thiên Nhật Sơn cũng đã dần dần lắng dịu lại. Bọn Phượng Thanh Nhi chỉ ở lại Huyết Đàm được năm ngày rồi cũng lục tục rời khỏi, nhưng xem dáng dấp tựa hồ nhận được lợi ích không nhỏ. Không biết chừng khi trở về bọn họ có thể đột phá qua cửa Đấu Hoàng cũng nên.

Nạp Lan Yên Nhiên cũng chỉ có thể ở trong Huyết Đàm ba ngày, sau đó bởi vì năng lượng trong cơ thể đã bão hòa, không thể không rời đi. Nàng ở tại đỉnh Thiên Nhật Sơn chờ Tiêu Viêm hai tháng, rốt cuộc không đợi nổi đành rời đi. Nói cách khác thì hiện giờ tại Thiên Mục Sơn cũng chỉ còn lại mỗi Tiêu Viêm là không có nửa điểm tin tức.

- Nếu hôm nay vẫn như trước không có tin gì, ta nhất định phải xuống dưới đáy Huyết Đàm xem xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì...

Trầm ngâm hồi lâu, Kim Thạch rốt cuộc nghiêng răng quyết định! Bởi hỏa độc trong cơ thể lão còn cần Tiêu Viêm ra tay. Nên dù Huyết Đàm có nguy hiểm thế nào đi nữa, thì lão cũng phải thăm dò một phen. Nghe vậy Kim Cốc bất đắc dĩ gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Ầm!

Ngay lúc đó, thiên địa xung quanh ngọn núi lửa đột nhiên bộc phát từng trận năng lượng cuồng nộ, cả biển năng lượng trong trời đất lúc này đột nhiên dập dờn bùng bành.

Theo tiếng gầm rú vang lên, năng lượng thiên địa như bị kéo lại, rồi cứ như thế bắt đầu hướng tới phía trên miệng núi lửa mà ngưng tụ. Hai người Kim Thạch vội vàng ngưng trọng nhìn lại, phát hiện nơi nguồn năng lượng này điên cuồng kéo về chính là tại Thiên Sơn Huyết Đàm.

- Chuyện gì vậy?

Biến cố bất ngờ làm Kim Cốc ngẩn ra vội hỏi.

Kim Thạch chau mày, mắt nhìn chăm chăm vào Huyết Đàm! Giờ phút này trên mặt Huyết Đàm xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ rộng đến vài chục trượng, ngay tại trung tâm của xoáy nước, xuất hiện một cái hố đen kịt, năng lượng thiên địa chính là hướng theo nơi này cuộn cuộn tuôn vào.

- Huyết Đàm này tựa hồ có cái gì đó đang điên cuồng hấp thu năng lượng, nếu ta đoán không sai, hẳn là do Tiêu Viêm gây ra.

Kim Thạch chậm rãi nói.

- Lấy thực lực Đấu Hoàng của hắn làm sao có thể dẫn động năng lượng lớn như vậy?

Kim Cốc kinh ngạc nói, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, trợn mắt khiếp sợ nhìn Kim Thạch:

- Có khi nào hắn đang đột phá Đấu Tông?

Kim Thạch trong mắt liền xẹt qua một tia kì dị, một lát sau, khẽ gật đầu:

- Chỉ sợ là như vậy! Người này không ngờ có thể thật sự làm được! Tuy nói Thiên Sơn Huyết Đàm có thể trợ giúp đột phá bình cảnh, nhưng đây là lần đầu tiên ta chứng kiến có người đột phá ngay tại Huyết Đàm. Việc này truyền ra ngoài chỉ sợ lực hấp dẫn của Thiên Sơn Huyết Đàm chắc chắn sẽ bạo tăng.

- Khó trách hắn lại ở dưới Huyết Đàm lâu như vậy! Nguyên lai là muốn nhân cơ hội này đột phá Đấu Tông. Có điều biện pháp như vậy sợ rằng chỉ có những người sở hữu Dị Hỏa mới dám thử, bởi hỏa độc dưới Huyết Đàm thật sự quá mức kinh khủng.

- Bất quá lúc này hẳn đột phá thật sự gây ra động tĩnh không nhỏ. Thiên địa rung động như vậy, e rằng cường giả Đấu Tông trong vòng ngàn dặm đều có cảm ứng.

Kim Cốc cảm khái đáp lại.

Kim Thạch gật gật đầu, chăm chú nhìn Huyết Đàm, trong lòng cũng thoáng thờ dài nhẹ nhõm, chỉ cần Tiêu Viêm không có việc gì, thì hỏa độc trong cơ thể lão liên không còn phải lo lắng nữa rồi.

Trong lúc hai người nói chuyện, thiên địa chấn động càng ngày càng kịch liệt, năng lượng cuộn cuộn không ngừng tuôn vào xoáy nước, cơ hồ cả Thiên Mục Sơn đều bị bao bọc trong một luồng năng cường bạo khổng lồ.

Biến cố như vậy tự nhiên gây ra sự chú ý của toàn bộ Kim Thử Tộc trên Thiên Mục Sơn, vô số đạo ánh mắt kinh ngạc nhìn lên bầu trời tràn ngập năng lượng vẫn vũ, uy áp mơ hồ buông xuống khiến cho không ít Kim Thử thực lực hơi yếu phải há mồm kinh hãi.

Thiên địa biến hóa, theo thời gian cũng không có yếu bớt mà ngược lại càng lúc càng nồng đậm, tới sau cùng cơ hồ giống như vô số sợi tơ màu sắc rực rỡ không ngừng từ thiên không lướt xuống.

Năng lượng tràn xuống Huyết Đàm càng ngày càng nhiều tạo nên một luồng hơi thở bàng bạc như cự long thức tỉnh! Luồng hơi thở này cho dù là Kim Thạch, Kim Cốc cũng phải động dung. "

- Khí tức này...! Sao không giống như là kẻ vừa mới tiến vào Đấu Tông?

Kim Cốc nghi hoặc lẩm bẩm.

- Ừm, chỉ riêng cỗ khí tức này đã có thể so sánh với Nhất tinh Đấu Tông, bất quá không loại trừ nguyên nhân khi hẳn đột phá, khí tức đã đạt đến đỉnh điểm, có lẽ khi hoàn thành, sẽ dần dần hạ xuống.

Kim thạch gật đầu nói.

Cỗ khí tức khổng lồ nhanh chóng khuếch tán, trong một thời gian ngắn đã bao phủ toàn bộ Thiên Mục Sơn, dưới khí tức bàng bạc phô thiên cái địa

này, ngoại trừ Kim Thạch và một ít cường giả ra, còn lại ai nấy đều ngập tràn một cảm giác sợ hãi. Không ít Kim Thủ chưa hóa hình rồi rít kêu loạn cả lên.

Nương theo động tĩnh ở Thiên Mục Sơn ngày càng lớn, cỗ khí tức dưới Huyết Đàm càng ngày càng mạnh. Nhất thời, ngàn dặm quanh Thiên Mục Sơn không ít cường giả lập tức có thể cảm nhận được, rất nhiều ánh mắt ngay sau đó đều hướng về Thiên Mục Sơn.

- Khí tức này... Lại có người đột phá đến Đâu Tông sao? Theo phương vị này, chẳng lẽ là tộc nhân Kim Thủ Tộc? Bọn người kia không biết gặp vận may gì, cứ như vậy Phệ Kim Thủ Tộc càng ngày càng bành trướng... Thiên Sơn Huyết Đàm thật sự là đồ tốt, xem ra nên để đệ tử trong Tông đi thử vận khí mới được!

Thiên Nhật Sơn, năng lượng che kín đất trời, còn ở Huyết Đàm, xoáy nước càng lúc càng điên cuồng, sóng nước hung hăng vỗ lên vách đá phát ra từng trận âm thanh âm âm đinh tai nhức óc.

Có lẽ bởi vì năng lượng hội tụ về quá mức kinh khủng mà trên đỉnh núi vốn quang đặng trong phút chốc đã phủ mây đen dày đặc.

Đối với biến hóa trên bầu trời hai người Kim Thạch, Kim Cốc chưa từng để ý, bọn họ vẫn gắt gao tập trung vào Huyết Đàm. Bởi họ tựa hồ cảm ứng được, dưới Huyết Đàm kia năng lượng đã hấp thu đạt đến đỉnh.

- Đến lúc phải đi ra rồi...

Kim Thạch nhìn chăm chăm vào xoáy nước khủng bố trên mặt đầm trầm giọng nói.

Oanh! Oanh!

Thanh âm vừa ngót, chỉ thấy mặt nước âm âm sôi sục, rồi một cột nước bạo liệt bắn thẳng lên trời, ào ào đổ xuống như một trận mưa tầm tã.

Tại Huyết Đàm, sau khi cột nước phun lên, đột nhiên vang lên một đạo âm thanh như tiếng hạc khiêu, rồi tự nhiên từ dưới đáy Huyết Đàm, đầu khí bàng bạc phá tan mặt nước bắn thẳng lên trời.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Từng tiếng hú khiến thiên địa rung động, cột nước bùng nổ, không gian vặn vẹo, thậm chí cả tòa Thiên Nhật Sơn dường như cũng run rẩy. Xung quanh miệng núi lửa, từng cái khe như mạng nhện cấp tốc lan rộng, từng tiếng động đĩnh tai nhức óc liên miên không ngừng vang vọng.

Chấn động của ngọn núi vừa thoáng ngừng lại một chút, thì một một nước khổng lồ cơ hồ mang theo toàn bộ nước trong miệng núi lửa đã phun trào, hung hăng từ trong Huyết Đàm lao vọt lên không, mạnh mẽ đánh tan xoáy nước to lớn kia. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cột nước cơ hồ cao hơn mười trượng, trong khoảng khắc đạt đến đỉnh điểm. Ngay sau đó trận trận nước dữ dội đổ xuống, tựa như hồng thủy ào ào không dứt.

Trên thạch đình, từng âm thanh tí tách vang lên, tất cả những ánh mắt đều gắt gao hướng về đỉnh Thiên Nhật Sơn.

Dưới vô số ánh mắt soi mói đó, màn mưa giống như bị một bàn tay khổng lồ vạch ra, tự động phân thành một con đường thông thiên bằng phẳng.

Trên con đường đó, chậm rãi hiện ra một đạo thân ảnh chân đạp hư không, thân thể như một cây trượng thương thẳng tắp, trong cơ thể tràn ngập một khí thế mênh mông, giống như một thanh Khai Thiên Kiếm sắc bén, đâm toạc bầu trời.

- Đấu Tông...

Cảm thụ được khí thế cường hãn đó, cả tòa Thiên Nhật Sơn mạch, chọt vang lên hàng loạt âm thanh kính sợ cùng với hâm mộ.

- Cuối cùng cũng đạt đến Đấu Tông! Thật sự đáng chúc mừng!

-----oOo-----

Chương 1005: Gặp Lại Dược Lão!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân ảnh gầy gò thẳng tắp sừng sững hiện lên trên nền trời. Tuy không hề động đậy, nhưng khí thế mênh mông bàng bạc đã tràn ngập xung quanh, làm cho thiên địa cũng phải rùng rùng chân động.

Đấu Tông, ranh giới của cường giả chân chính trên đại lục! Nếu có thể thành công bước vào cấp độ này, thì mới có đủ điều kiện căn bản để hô mưa gọi gió ở Trung Châu. Mà Tiêu Viêm hiện giờ, chỉ mới từng ấy tuổi đã có một thành tựu như vậy, dĩ nhiên là cực kỳ oanh động.

Lúc này màn mưa như che phủ cả đất trời ùn ùn phủ xuống, bao trọn cả Thiên Mục Sơn vào bên trong, những thanh âm âm âm vang lên không ngừng nghỉ.

Thân ảnh hần lơ lửng đứng trên hư không. Sau lưng cũng không có hai cánh đấu khí hay Cốt đực xuất hiện. Lãng không mà đi, đây là dấu hiệu đặc thù của cường giả Đấu Tông.

Vô số ánh mắt xuyên qua màn mưa, nhìn thân ảnh vẫn không nhúc nhích trên bầu trời. Nhất thời, toàn bộ Thiên Mục Sơn đều rơi vào tĩnh lặng, chỉ có âm thanh của mưa đập lên lá cây và đá núi, thanh thúy vang vọng.

Trên bầu trời, thân ảnh vẫn lặng yên bất động! Màn mưa khi tiến đến gần thân thể hần nửa trượng đều tự tiêu tán. Dường như quanh thân Tiêu Viêm có một tầng khí vô hình, rắn chắc che chắn.

Tiêu Viêm giờ phút này, hai mắt nhắm chặt, khí tức cuồng bạo bàng bạc quanh thân, nhìn giống như là một bức thạch cảm thạch điêu khắc vậy.

- Hần làm sao vậy?

Nhìn Tiêu Viêm vẫn im lìm bất động, trong mắt Kim Cốc cũng hiện lên một chút kinh ngạc. Như đã nói, hiện giờ Tiêu Viêm trên cơ bản đã tấn giai thành công, thế nhưng tại sao hần lại bày ra bộ dạng như vậy?

- Tựa hồ như hần đang ở trong một trạng thái hết sức kì diệu vậy!

Kim Thạch ngần ngừ một chút, rồi đột nhiên nói.

Nghe vậy, Kim Cốc cũng sững sờ, mặc dù thực lực của lão so với Tiêu Viêm còn mạnh hơn, nhưng vẫn không nhìn thấu việc gì đang xảy ra trên

người Tiêu Viêm.

- Đợi một chút đi, hấn rất nhanh sẽ tỉnh trở lại.

- Ừm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chám com.

Trong khi hai người đang nói chuyện, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm trên bầu trời đã hơi hơi hấp háy. Hỏa ấn im ắng đã lâu trong mi tâm, giờ phút này tự nhiên tản mát ra một ít hỏa mang.

Đối với chuyện đang phát sinh, Tiêu Viêm cũng không quá chú ý! Việc duy nhất hấn có thể cảm nhận được lúc này, chính là khoảnh khắc hấn tiến vào Đấu Tông, Linh hồn tựa hồ vô cùng nhạy cảm. Cùng lúc đó, hấn lại lần nữa nhận ra Hỏa ấn ở bên trong mi tâm lại lưu xuống một cái Linh hồn tàn ấn nhàn nhạt.

Hỏa ấn này được Dược Lão lưu lại trước khi bị bắt, mà việc này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện. Lúc đầu khi tiến vào Đấu Hoàng thì Tiêu Viêm dựa vào ấn ký của Hỏa ấn mà xuyên qua không gian, đến cái đại điện thần bí mà tìm thấy Dược Lão. Nhưng mà lúc đó Linh hồn lực của hấn cũng không quá mạnh, cho nên tình cảnh khi đó cũng vô cùng mơ hồ.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cảm nhận được sự biến hóa của Hỏa ấn thì Tiêu Viêm cũng hiểu được nó có nghĩa là gì. Linh hồn lực trong cơ thể lập tức tập trung lại, rồi chui vào trong Hỏa ấn.

Theo Linh hồn lực dần dần tiến vào trong Hỏa ấn, trước mắt Tiêu Viêm chợt hoa lên. Một cái thông đạo đen tối quỷ dị hiện lên, mà lần này hấn cũng không chần chờ như trước, Linh hồn như tia chớp nhanh chóng lướt vào bên trong.

Thông đạo đen tối kia tựa hồ vô cùng vô tận, nhưng đã có kinh nghiệm nên Tiêu Viêm cũng không vội vàng xao động, cẩn thận ngưng tụ Linh hồn lực, bay nhanh tới phía trước.

Cứ bay như vậy, cũng không biết kéo dài trong bao lâu, ở cuối thông đạo mù mịt kia, rốt cục cũng truyền lại một cỗ áp lực mơ hồ, âm trầm dao động.

Cảm nhận thấy loại dao động này, Tiêu Viêm bèn cho Linh hồn lực giảm

dần tốc độ, một lát sau, từ cuối thông đạo cẩn thận bay ra.

Linh hồn vừa mới ra khỏi thông đạo, liền cảm nhận được một luồng khí âm áp lượn lờ vây quanh. In vào trong mắt hắn, vẫn là đại điện đen kịt trước kia. Đại điện to lớn đến đáng sợ, tất cả vật thể đều hiện lên một gam màu xám xịt, làm cho người ta có cảm giác vô cùng bức bối khó chịu.

Trong đại điện, có khoảng vài chục cây trụ khổng lồ bằng một loại đá đen kịt. Trên cột đá, khắc đầy văn tự quỷ dị, mơ hồ lại lóe ra một ít quang mang lập lờ, giống như vô số con mắt, âm trầm mà lãnh khốc.

Tiêu Viêm nhanh chóng đảo mắt qua tòa Hắc điện không biết rộng đến bao nhiêu này. Sau đó ánh mắt chợt chuyển sang một hướng khác, ở nơi đó, lóe ra vô số vầng hào quang! Cẩn thận nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong một màn hào quang, rõ ràng có một linh hồn đang nhắm mắt! Tuy lần trước, Tiêu Viêm đã gặp qua, có điều lúc ấy hắn quá mức vội vàng, hơn nữa Linh hồn lực cũng không quá mạnh mẽ, cho nên nhìn vào cũng không thấy được cái gì rõ ràng. Nhưng lúc này đây hắn đã có thể nhìn thấy từng chi tiết, ở bên ngoài Linh hồn đang bị bao bọc bởi vầng hào quang kia, có không ít xiềng xích màu đen.

Những sợi xích đen nhánh này đang quấn quanh cổ của linh hồn đó. Mơ hồ như có cái gì đó từ trong cơ thể linh hồn đang theo sợi xích mà đi ra ngoài. Hắn đưa mắt nhìn theo chuỗi xiềng xích, chỉ thấy đầu cuối của sợi xích chính là cột đá màu đen quỷ dị, khổng lồ như cây cột chống trời! Những cột đá này tựa hồ đang hấp thu cái gì đó từ bên trong Linh hồn. Một màn này đã khiến cho Tiêu Viêm rợn cả tóc gáy! Hồn Điện, tựa hồ đã dùng Linh hồn như một loại chất dinh dưỡng sao?

Mặc dù hiện giờ Tiêu Viêm gần như là một Linh hồn vô hình, nhưng cảm giác khiếp sợ, vẫn rành rành hiện hữu như trước.

Nổi kinh sợ hiện ra trong nháy mắt, Tiêu Viêm liền lập tức cảm nhận một luồng dấu vết cực mỏng trong Hỏa ấn. Linh hồn lực của hắn lúc này, cẩn thận phiêu du trong đại điện.

Chẳng biết tại sao, ở bên trong đại điện, không nhìn thấy bất cứ một gã Hồn Điện hộ vệ nào. Bên trong, tựa hồ nghìn thu chỉ có một loại không khí âm trầm gần như tử vong và cô tịch.

Quý dị, âm trầm, một vùng đất tràn ngập Tử Vong, đây chính là sự cảm thụ của Tiêu Viêm đối với đại điện này.

Trong lòng ý niệm liên tục xoay chuyển, nhưng Tiêu Viêm vẫn không gián đoạn tìm kiếm. Ánh mắt hắn không ngừng đảo qua các quãng hào quang lúc nhúc lơ lửng trong đại điện. Một lát sau, Linh hồn lực Tiêu Viêm bỗng nhiên run lên, trong lòng hắn nhất thời bùng lên một niềm vui, dao động rất nhỏ trên Hỏa ấn, đã rõ ràng hơn một ít.

Tâm thần vừa động, Tiêu Viêm im lặng tăng tốc độ, nhưng vẫn như cũ không dám phóng quá nhanh. Hắn rõ ràng biết, trong đại điện này, có ít nhất một Tôn lão của Hồn Điện canh gác. Tuy nói rằng xưa không bằng nay, nhưng Tiêu Viêm vẫn không dám cuồng vọng có thể chiến đấu với một Đấu Tôn.

Tiến lên vẫn chưa được bao lâu, Linh hồn Tiêu Viêm bỗng nhiên đột ngột dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía trước. Nơi đó, có một quãng sáng cực kỳ khó thấy đang phiêu phù ngay ở trên bệ đá, trong quãng hào quang, có thân thể vô cùng hư ảo của một lão già đang khép kín mắt. Nhìn khuôn mặt già nua đã khắc sâu vào tâm khảm của Tiêu Viêm, rõ ràng là Dược Lão! Tại cổ Dược Lão, cũng có một sợi xích màu đen, hơn nữa, sợi xích này còn lớn hơn những cái khác! Những ký hiệu quý dị kia cũng rất dày đặc.

Linh hồn lực kịch liệt run rẩy, biểu hiện ra tâm tình khó nói của Tiêu Viêm lúc này.

Nhìn vẻ mặt còn già nua hơn so với trước kia, từ lúc Dược Lão bị bắt đến hôm nay, chỉ sợ cũng gần đến ba bốn năm. Nghĩ đến những tháng ngày ông bị dày đọa, Tiêu Viêm vừa lo lắng vừa đau lòng mà nổi lên sát ý ngập trời. Thành tựu mà hắn có được ngày hôm nay, chính là công lao của Dược Lão! Nếu nói thầy như cha, Tiêu Viêm hiển nhiên cũng coi Dược Lão như là phụ thân mình. Ông chịu tra tấn như vậy, trong lòng hắn tự nhiên cực kỳ thông khổ.

Linh hồn lực nhẹ nhàng trôi nổi lên trên thềm đá, bởi vì cẩn thận Tiêu Viêm vẫn chưa hạ thân xuống, ánh mắt vẫn kinh ngạc nhìn vào Dược Lão đang nhắm mắt. Hắn có thể cảm ứng được sinh cơ của Dược Lão, tuy rằng có chút ẻo oải, có điều vẫn hoàn hảo mà chưa có chuyện gì quá nghiêm trọng.

Khi Tiêu Viêm đang nhìn chằm chằm vào Dược Lão, thì linh hồn đang ngủ say kia tựa hồ cũng hơi có chút cảm ứng, mí mắt hơi run lên, sau khi nhấp nháy một lúc rồi từ từ mở...

Sau khi đã hoàn toàn mở ra, thân thể của Dược Lão cũng đột nhiên甦 lại, ánh mắt ngưng nhìn vào hư không, nhin không được có chút run rẩy.

Nhìn thấy bộ dáng Dược Lão như vậy, Tiêu Viêm rốt cục nhin không được, Linh hồn lực rung lên vụn vụn, hóa thành một thân ảnh hư ảo, hướng về phía Dược Lão quỳ xuống, cách không đập đầu, trong thanh âm đã có chút khàn khàn nghẹn ngào:

- Lão sư! Đệ tử bất hiếu..!

Dược Lão nhìn người thanh niên đang quỳ sụp trước mặt, hai mắt cũng trở nên ươn ướt, một thanh âm rất nhỏ, xuyên qua quầng sáng, chậm rãi truyền ra:

- Tiểu tử! Con đã làm rất tốt... có thể thu được con làm đệ tử, là việc tốt nhất mà lão già này làm được trong đời...

Tuy rằng bây giờ bị vây trói, nhưng nhãn lực của Dược Lão vẫn như trước, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra Tiêu Viêm trước mặt chỉ là một luồng Linh hồn lực. Nhưng chỉ cần thấy một chút cũng đủ biết, Linh hồn lực có thể hóa thành hình người, đồng nghĩa với việc Tiêu Viêm hiện giờ đã thành công trở thành Đâu Tông rồi!

Ánh mắt Tiêu Viêm đỏ bừng, thấp giọng nói:

- Lão sư, xin người hãy yên tâm, con sẽ nhanh chóng tới cứu người!

- Có lẽ ngươi không có tư cách này!

Tiêu Viêm vừa mới nói xong, một thanh âm già nua đục đục chậm rãi ở trong đại điện vọng ra.

Theo thanh âm già nua đó kéo tới, một luồng uy áp mênh mông đột nhiên phủ xuống. Tiêu Viêm thần sắc vẫn không đổi, hấn đứng dậy xoay đầu lại,

ánh mắt âm trầm nhìn vào chỗ không gian dao động. Nơi đó, có một lão già áo tím, quỷ dị xuất hiện tự bao giờ.

Lão già áo tím liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái rồi chột nhứ mày. Linh hồn lực của người này mơ hồ khiến cho lão có cảm giác rất quen thuộc. Sau một thoáng suy nghĩ lão không khỏi kinh ngạc thốt lên:

- Người chính là cái linh hồn năm đó?

Tiêu Viêm vẫn lãnh lạnh đưa mắt nhìn vào lão già áo tím, không đáp một lời.

- Không nghĩ tới kẻ mà năm xưa ngay cả một chân động linh hồn lực của bản Tôn cũng chịu không nổi, hiện giờ lại có thể tới nơi này một lần nữa. Xem ra so với năm đó, người mạnh lên không ít nhỉ?

Lão già áo tím liếc mắt nhìn vào Dược Lão trong quang sáng, lạnh nhạt cười, giơ tay lên, nói với Tiêu Viêm ở xa xa:

- Bất quá chừng này vẫn không đủ!

- Lần sau đến, ta sẽ đem tất cả mọi đau khổ mà lão sư phải chịu, hoàn trả thật đầy đủ cho ngươi!

Ánh mắt Tiêu Viêm lúc này như một con dã thú, mang theo một sự điên cuồng kinh khủng khiến cho kẻ khác phải sợ hãi mà run lên.

- Cứ hy vọng đi...

Lông mi của lão già áo tím vừa nháy, bàn tay đột nhiên nắm lại. Không gian xung quanh Tiêu Viêm nhất thời băng liệt! Linh hồn lực của hắn dưới công kích kinh khủng như vậy dần dần biến mất.

Nhìn thân ảnh dần dần tiêu tán của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua của Dược Lão ở trong quang sáng, thoáng hiện lên một tia vui mừng. Tiêu Viêm đối mặt với cường giả vẫn tỏ một thái độ không chút sợ sệt như vậy, xem ra mấy năm nay nó trưởng thành không ít. Trong lúc bất chợt Dược Lão cảm thấy, đệ tử của lão lần sau xuất hiện không chỉ là Linh hồn lực, mà sẽ là bản tôn chân thật!

Nhìn thấy trên khuôn mặt Dược Lão xuất hiện nét vui mừng, lão già áo tím lại nhướn mày. Chẳng biết tại sao, trong lòng lão lại xuất hiện một tia bất an mà bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy... Mặc dù không mãnh liệt, nhưng lại có chút gì đó lạnh lẽo len lỏi vào trong tận linh hồn.

- Tiêu Viêm đúng không?

Trong đại điện quanh vắng, một thanh âm lạnh lẽo như băng, chậm rãi vang lên.

-----oOo-----

Chương 1006: Nhất Tinh Đấu Tông!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại điện tối tăm lạnh lẽo âm trầm, Dược Lão tại quang sáng mờ nhạt nhúu mày liếc nhìn lão già áo tím, không khỏi bật cười:

- Thôn Diệt, ngươi cảm thấy bất an rồi sao?

Nghe Dược Lão nói, lão già áo tím lạnh mặt lại, thản nhiên:

- Dược Trần, ngươi cứ lo cái thân ngươi cho tốt đi! Nếu không phải Điện chủ nhìn trúng trình độ chế thuốc của ngươi, ngươi còn sống đến bây giờ sao?

Dược Lão hơi hơi gật đầu, khiến xiềng xích vang lên một loạt âm thanh ròn rảng, mi mắt chậm rãi buông xuống, cười lạnh:

- Nhưng lão phu cũng không phải cái loại nhu nhược như ngươi.

- Thức thời mới là trang tuần kiệt, chống lại trong vô vọng mới là biểu hiện của kẻ thất phu. Người có thể so sánh được Luyện dược thuật với ngươi trên cái đại lục Đấu Khí này có lẽ cũng chỉ là mấy lão già bất tử ở Đan Tháp. Nếu ngươi chịu gia nhập Hồn Điện, địa vị của ngươi còn cao hơn cả ta, làm gì cứ phải chịu khổ trong này?

Lão già áo tím chậm rãi nói.

Trên mặt Dược Lão hiện lên một chút châm chọc, nhưng cũng không trả lời.

- Thực lực của Hồn Điện như thế nào chắc ngươi hiểu rõ nhất! Bằng không với ngạo khí của ngươi cũng sẽ không trốn chạy nhiều năm như vậy. Tuy nơi này chỉ là một Phân điện của Hồn Điện, nhưng ngươi nghĩ tên đệ tử kia có thể xông vào đây sao?

Lão già áo tím liên tục cười nhạt.

- Giờ có nói cái gì cũng chỉ phí nước bọt, tất cả cứ đợi đến lúc đó sẽ biết!

Nghe vậy, Dược Lão chỉ nhếch mép cười mỉa mai, ánh mắt vốn đang mờ mịt đục ngầu, bỗng trở nên vô cùng sắc bén.

Thấy thế, lão già áo tím cũng hơi xầm mặt xuống, chợt nghe lão cười lạnh:

- Tên đệ tử kia của ngươi gọi là Tiêu Viêm đúng không? Nếu như ta đoán không sai thì chắc hẳn cũng đã ở Trung Châu rồi. Tốt lắm, bọn Tôn sẽ ở đây đợi hắn đến. Có điều trước hết phải xem xem hắn có hi vọng sống sót dưới sự truy sát của Hồn Điện hay không...

Dứt lời, lão già áo tím vung ống tay áo, không gian chợt vụn vụn, rồi thân mình cứ như thế quỷ dị biến mất.

Nhìn vào chỗ lão già áo tím vừa bỏ đi, Dược Lão hơi siết chặt nắm tay, khẽ cười nhạt rồi sau đó hai mắt cũng dần dần khép lại...

Khi âm thanh nói chuyện của hai người vừa tắt, cả tòa đại điện đen kịt khổng lồ một lần nữa chìm vào tĩnh mịch!

Trên đỉnh Thiên Mục Sơn, cơn mưa tầm tã lúc này cũng dần dần ngừng lại. Mặt trời âm áp từ thiên không lại chiếu rọi sáng bừng cả dãy núi. Không khí sau cơn mưa vô cùng tươi mát.

Bóng người vốn đang lơ lửng bất động ở trên bầu trời một lúc lâu bỗng đột ngột run lên. Đôi mắt đang nhắm nghiền bất chợt mở bừng ra. Trong con mắt đen sâu thẳm, sát ý tuôn trào dữ dội.

- Lão sư, xin chờ con.

Hít sâu một hơi, áp chế sát ý đang ngùn ngụt trong lòng, bàn tay vốn đang nắm chặt của Tiêu Viêm cũng từ từ thả lỏng.

Lần này gặp lão già áo tím kia, có lẽ cũng là vị cường giả Đấu Tôn chân chính đầu tiên mà Tiêu Viêm nhìn thấy. Uy áp mênh mông như trời bể quả thật vô cùng khủng khiếp. Nhưng Tiêu Viêm hiện giờ cũng không phải là tên tiểu tử vừa mới tiến vào Đấu Hoàng năm đó. Dưới uy áp kinh hoàng mặc dù hắn vẫn bị đè nén, nhưng so với lần trước ngay cả mặt mũi còn chưa kịp tỏ tường đã bị khí thế kia chấn vỡ, thì bây giờ quả thật đã tốt hơn vô số lần.

Lần này đi vào đại điện đen tối đó, thu hoạch thật sự không nhỏ. Mà dĩ nhiên việc làm cho Tiêu Viêm an tâm nhất, chính là Dược Lão vẫn an toàn. Tuy rằng tình trạng của ông không thật tốt, nhưng ít ra chưa bị đe dọa đến tính mạng. Nhưng dù như vậy Tiêu Viêm cũng biết, bản thân hắn cần phải nhanh chóng tăng cường lực lượng lên hơn nữa. Dược Lão kiên trì được nhiều năm như vậy đã không dễ, nếu lại tiếp tục chờ thêm thì thật sự sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Sau khi làm xong chuyện ở đây, hắn nhất định phải đi Phong Lô Các một chuyến. Cho dù như thế nào thì cũng phải tìm được Phong Tôn Giả, phải nhận được sự hỗ trợ của lão, thì mới có thể nhanh chóng đem Dược Lão cứu ra.

Trong lòng đã có chủ ý, Tiêu Viêm liền khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Tinh thần lập tức chìm vào trong cơ thể, tinh tế cảm ứng toàn bộ một lần. Dường như cơ thể hắn vừa được thoát thai hoá cốt vậy, kinh mạch không chỉ rộng hơn trước mười mấy lần. Hơn nữa trong kinh mạch thậm chí cả bên ngoài xương cốt, cũng có một tầng đầu khí nhàn nhạt bao phủ, không ngừng tản mát ra ngoài lỗ chân lông.

Bàn tay hắn khẽ nắm lại, một quyền không chút hoa mỹ lập tức đánh ra. Chỉ thấy không gian xung quanh nắm tay nhất thời vặn vẹo, một tiếng nổ trầm thấp mà chói tai vang lên như sấm rền ở cuối chân trời. Một quyền vô cùng đơn giản không có gì lạ thường, nhưng độ cường hãn ấy thế mà còn mạnh hơn cả lần Tiêu Viêm thi triển Bát Cực Băng! Đấu Tông cùng Đấu Hoàng quả nhiên là hai cấp bậc khác biệt!

- Hiện giờ thực lực có lẽ ở vào trình độ Nhất tinh Đấu Tông. Không ngờ cứ như vậy mà đã giảm đi không ít thời gian dung hợp với thực lực mới, có lẽ đó là nhờ công dụng của Thiên Sơn Huyết Đàm rồi.

Tiêu Viêm lẩm bẩm.

Đại bộ phận những người tiến vào Đấu Tông, đều cần một thời gian tương đối dài để dung hợp ma luyện. Sau đó mới chân chính có được thực lực Nhất tinh Đấu Tông. Vậy mà hiện giờ Tiêu Viêm có thể trực tiếp nhảy qua bước đó trở thành Nhất tinh Đấu Tông chính hiệu.

Tuy nói mới Nhất tinh nhìn thì có cái gì đáng giá để nhắc tới? Nhưng với cấp bậc Đấu Tông, mỗi một Tinh cũng mang lại sự chênh rất lớn. Đại đa số Đấu Tông, nếu chỉ dựa vào tu luyện bình thường mà muốn tăng lên một tinh, cũng phải cần mấy năm thậm chí là mười năm, mà chuyện như vậy cũng không có gì hiếm lạ.

Trong lòng vì vận may mà âm thầm cảm thán một phen. Sau đó Tiêu Viêm dời mắt đến Thạch đình cạnh miệng núi lửa, liền nhìn thấy hai người Kim Thạch. Lập tức từ bầu trời bước xuống, tiến vào trong Thạch đình

- Ha ha, chúc mừng Tiêu Viêm tiểu hữu thành công tiến vào Đấu Tông!

Nhìn Tiêu Viêm đi vào Thạch đình, Kim Cốc liền mỉm cười, cách xưng hô trong thoáng chốc đã nhẹ nhàng thay đổi. Hiện giờ người trước mắt coi như là ngang hàng với họ, hơn nữa lão cũng biết Tiêu Viêm còn ẩn giấu thực lực, e rằng hiện tại lão mà chiến cũng không phải là đối thủ của hắn nữa rồi.

Mặc kệ ở nơi nào, thực lực luôn quyết định sự đãi ngộ! Tuy rằng trước đó Tiêu Viêm có thể địch lại cường giả Đấu Tông, nhưng bất kể thế nào thì hắn cũng chỉ là một gã Đấu Hoàng. Trong mắt rất nhiều Đấu Tông, thủy chung vẫn khó coi hắn là kẻ ngang hàng mà đối đãi. Còn giờ thì Tiêu Viêm đã thành công tiến vào cấp bậc Đấu Tông, tự nhiên hai người Kim Cốc sẽ không dùng phương thức như trước kia mà đối xử nữa, cho nên khi nói chuyện cũng mang theo một phần khách khí.

- Chỉ là may mắn thôi! Nếu không nhờ Kim Cốc tiên bối chỉ cho chỗ tu luyện, Tiêu Viêm muốn đột phá chỉ sợ cũng là một việc rất khó.

Hắn mỉm cười ôm quyền đa tạ hai người. Lời này thật ra cũng không giả, nếu không có Thiên Sơn Huyết Đàm, hắn có muốn đột phá Đấu Tông mà không mất khoảng một năm thì chỉ sợ đó là chuyện không có khả năng.

Nghe vậy, Kim Thạch cũng chỉ cười cười:

- Có qua có lại mà thôi, lão phu gánh không nổi chữ tạ ơn này. Nhưng người có thể ở dưới đáy Huyết Đàm hơn hai tháng, thật đã ngoài dự đoán của lão phu. Cho dù là lão phu cũng không dám ở lâu như vậy.

- Tại hạ đã ở dưới đó tu luyện hơn hai tháng sao?

Tiêu Viêm ngẩn người, đảo mắt nhìn khắp xung quanh, quả nhiên không hề nhìn thấy đám người Nạp Lan Yên Nhiên.

- Bọn Phượng Thanh Nhi chúng đã sớm rời đi rồi. Hiện giờ trên Thiên Mục Sơn này, cũng chỉ còn mấy người chúng ta thôi! À đúng rồi, vị bằng hữu kia của ngươi, ở đây đợi một thời gian ngắn cũng đã ly khai. Khi rời đi bộ dáng có chút vội vàng, hẳn là có chuyện gì đó...

Kim Cốc cười giải thích.

- Nạp Lan Yên Nhiên cũng đi rồi?

Nghe mấy lời này, Tiêu Viêm cũng không lấy gì làm kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu. May mà hắn đã kịp biết Vân Vận đang ở đâu, đợi khi nào có thời gian, sẽ đi Hoa Tông một chuyến xem nàng ấy thế nào.

- Tiêu Viêm tiểu hữu, hiện giờ ngươi đã thành công đột phá Đấu Hoàng, không biết...

Kim Thạch hơi ngần ngừ rồi đột nhiên nói.

Nhìn thấy bộ dạng ngập ngừng của lão, Tiêu Viêm tự nhiên biết lão muốn nói cái gì, lập tức cười to:

- Kim Thạch tiền bối yên tâm, Tiêu Viêm cũng không phải là kẻ vô ơn! Hỏa độc trên người ngài cứ giao cho tại hạ là được rồi.

Nghe vậy, Kim Thạch và Kim Cốc đều thở ra một hơi nhẹ nhõm. Kim

Thạch là người mạnh nhất của tộc Phệ Kim Thử. Bộ tộc bọn họ có thể chiếm cứ Thiên Mục Sơn, cũng là dựa vào uy danh của hai người này, nếu như Kim Thạch cứ vậy mà ngã xuống, đối với tộc Phệ Kim Thử, nhất định là một tổn thất vô cùng lớn lao.

- Muốn khu trục Thiên Sơn hỏa độc cần có một ít dược liệu, nhưng tại hạ lại không có, đành phải phiền toái hai vị vậy.

Tiêu Viêm từ trong nạp giới lấy ra một trang giấy trắng, ghi vào một ít tên thuốc, giao cho hai người Kim Thạch.

Kim Cốc vội vàng tiếp nhận tờ giấy, lướt mắt qua, liên tục cười sảng khoái:

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Dược liệu ở Thiên Mục Sơn này cũng khá phong phú. Phệ Kim Thử Tộc nhiều năm như vậy tích góp dược không ít. Mấy thứ dược liệu này mặc dù đúng là hiếm có, nhưng nội trong buổi chiều này nhất định sẽ đưa đến tận tay Tiêu Viêm tiểu hữu.

Đối với một ít thông lệ của Luyện Dược Sư, hai người Kim Cốc tự nhiên rất biết. Muốn bọn họ ra tay luyện chế đan dược này nọ, thì dược liệu đều phải do bản thân tự chuẩn bị. Còn Luyện Dược Sư chỉ cần động thủ luyện chế mà thôi.

Sau khi tiếp nhận tờ giấy, Kim Cốc lập tức rời khỏi Thạch đình, nhắm phía sườn núi lao đi. Lão cần trong thời gian nhanh nhất chuẩn bị hết thảo các loại dược liệu này.

Nhìn thân ảnh của Kim Cốc biến mất, Tiêu Viêm cũng khẽ mỉm cười.

- Tiêu Viêm tiểu hữu, nếu như có thể đem Hỏa độc trong cơ thể ta khu trừ, thì Phệ Kim Thử Tộc, sẽ suốt đời coi ngươi là bằng hữu! Tuy biết là Phệ Kim Thử Tộc của ta so ra còn kém đám gia tộc cổ lão kia, nhưng ở trong giới ma thú, cũng coi như là có chút thanh danh. Lại thêm chúng ta có rất nhiều thành viên, cho nên nhất là với các loại tình báo, chắc chắn là biết được rất nhiều, cũng được coi như là Vạn Sự Thông Bách Hiểu Sinh trong giới Ma thú. Ánh mắt Kim Thạch dời từ thân ảnh Kim Cốc quay lại, nhìn Tiêu Viêm khẽ cười...

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời máy động. Hắn ngàn ngờ một

lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Vậy không biết tại hạ có thể hỏi Thạch tiên bói một việc hay không?

- Cứ việc nói ra!

Kim Thạch cười hào sảng.

- Không biết Kim Thạch tiên bói đã từng nghe nói về Cổ tộc chưa?

Tiêu Viêm liếm liếm môi, chậm rãi nói.

- Cổ tộc?

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng trong nháy mắt lại làm Kim Thạch phải thay đổi sắc mặt.

-----oOo-----

Chương 1007: Cổ Giới?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy vẻ mặt Kim Thạch đột ngột thay đổi, Tiêu Viêm trong lòng lập tức hồi hộp, xem ra lão dường như biết những tin tức có liên quan đến Cổ tộc rồi.

- Tiêu Viêm tiểu hữu vì sao lại đột nhiên nhắc tới Cổ tộc? Người chẳng lẽ có mâu thuẫn gì với bọn họ?

Một lát sau, Kim Thạch mới dần dần trấn định tinh thần, lo lắng hỏi. Cổ tộc không phải là Phong Lô Các! Đắc tội Phong Lô Các, Tiêu Viêm có lẽ còn có thể sống, nhưng đụng tới Cổ tộc thần bí này, trở mặt với bọn họ, hậu quả...

Tiêu Viêm lắc lắc đầu cười:

- Tại hạ cũng chưa từng gặp Cổ tộc, tại sao lại có mâu thuẫn chứ? Chỉ là tại hạ muốn nghe một ít chuyện liên quan đến Cổ tộc mà thôi, không biết

Kim Thạch tiền bối có thể cho biết hay không.

Kim Thạch thở phào nhẹ nhõm, khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán rồi nói:

- Nếu là như thế thì tốt! Khắp Trung Châu này, cho dù là nhân loại như Hồn Điện, Đan Tháp hoặc ma thú tam đại gia tộc cổ lão, thì đối với Cổ tộc cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm vô cùng kinh ngạc! Hẳn mặc dù có thể đoán được bối cảnh Huân Nhi không tệ, nhưng trước giờ không hề nghĩ tới Cổ tộc kia cư nhiên mạnh mẽ tới mức độ như vậy.

- Vì sao trước giờ tại hạ lại chưa từng nghe ai nói về Cổ tộc này? Hơn nữa, Cổ tộc cũng không thấy nổi danh tại thế giới nhân loại hoặc ma thú? Chẳng lẽ bọn họ không thuộc về hai loại này?

Tiêu Viêm tò mò hỏi!

- Cổ tộc, sâu xa mà nói, cũng coi như là nhân loại, có điều tục truyền bọn họ là huyết mạch của Đấu Đế từ viễn cổ được di truyền lại.

Kim Thạch chậm rãi nói.

- Huyết mạch Đấu Đế?

Tiêu Viêm sững sốt.

- Truyền thuyết kể rằng, nếu một người có thể đạt tới cấp bậc Đấu Đế thì huyết mạch sẽ có thay đổi, hậu nhân của hắn cũng sẽ nhờ đó mà hưởng không biết bao nhiêu lợi ích. Thời viễn cổ có không ít chủng tộc Đấu Đế, mặc dù bọn họ cũng là nhân loại, nhưng trên con đường tu luyện, vẫn sở hữu thiên phú ưu đãi kinh người. Thậm chí, một ít kẻ may mắn có thể được thừa hưởng từ huyết mạch một ít năng lực của Đấu Đế, nhưng loại tình huống này cũng là cực nhỏ, hoàn toàn phải trông đợi vào cơ duyên.

Kim Thạch gật gật đầu, khi đề cập đến hai chữ Đấu Đế thì trong giọng nói lộ lộ một sự kính sợ khó có thể che dấu. Đây thật ra chính là một loại tôn sùng đối với Chí Cường Giả trong thiên địa này.

Loại chủng tộc có được huyết mạch Đấu Đế thời viễn cổ, đối với ngoại

nhân có tính bài xích rất mạnh. Bởi vì bọn họ phải cam đoan giữ cho huyết mạch được thuần khiết. Và nếu có cùng người bình thường kết hợp, thì cũng phải lựa chọn người có huyết mạch vô cùng hùng mạnh.

Thời xa xưa những chủng tộc có được huyết mạch Đấu Đế cũng không phải ít. Nhưng theo năm tháng trôi qua, có thể bảo tồn tựa hồ chỉ còn có một! Đó chính là Cổ tộc thần bí khó lường này.

- Cổ tộc kỳ thật cũng không thêm quan tâm tới trên danh vị trong thế tục, nhưng thực lực của tộc này hùng mạnh đến mức nào lại là chuyện ai nấy đều biết mà không cần bàn cãi. Trong tộc cường giả nhiều như mây, những thế lực có thể so được với bọn họ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khó trách Huân Nhi nói hẳn ít nhất phải đạt tới thực lực của Đấu Tông mới có thể đi tìm nàng. Thì ra cái gọi là Cổ tộc kia, cư nhiên lại hùng mạnh đáng sợ đến như vậy. Ngẫm lại cũng đúng, thế lực Hồn Điện ngang ngược cần rõ biết bao nhiêu, vậy mà cũng đều tỏ ra kiêng kỵ Cổ tộc đến thế, thì đủ để thấy được thực lực của gia tộc này biến thái đến mức nào.

- Kim Thạch tiên bối có biết Cổ tộc hiện ở nơi nào không?

Tiêu Viêm ngần ngừ một chút rồi lại hỏi.

- Đông Vực Trung Châu trên cơ bản chính là phạm vi thế lực của Cổ tộc. Nơi đó, tất cả thế gia lớn nhỏ, ngoại trừ một số ít tán tu, đều phụ thuộc vào Cổ tộc. Nhưng Cổ tộc thật ra cũng không thường để tâm mấy, bởi đại đa số người Cổ tộc, đều ở bên trong Cổ giới cả.

Kim Thạch khẽ trầm ngâm.

- Cổ giới?

Nghe được hai chữ xa lạ này, Tiêu Viêm liền sửng sốt.

- Phạm đạt tới cấp bậc cường giả như Đấu Thánh, cơ hồ đã đứng ở trên đỉnh của đại lục Đấu Khí rồi! Cấp bậc này có thể xem như siêu phạm nhập thánh, đều sở hữu những năng lực mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được. Một trong những thần thông đó chính là mở ra từ hư vô một không gian mà con người có thể sinh sống được, cũng chính là dấu hiệu

đặc trưng để nhận biết cường giả Đấu Thánh.

Kim Thạch thở dài tâm tắc, trong giọng nói chứa đựng sự hâm mộ cùng cực:

- Cổ giới chính là do lịch đại cường giả đạt tới cấp Đấu Thánh của Cổ tộc xây dựng nên! Trải qua vô số năm gia cố cùng mở rộng, diện tích tuy vẫn không có khả năng so sánh cùng toàn bộ Trung Châu, nhưng cỡ như Trung Châu Bắc Vực thì không sai biệt mấy. Đó cũng là nơi duy nhất mà người Cổ tộc ở. Cho nên trên đại lục Trung Châu người bình thường có thể biết được chuyện này cũng không nhiều.

Tiêu Viêm khẽ hít một hơi khí lạnh! Sáng tạo không gian là công trình khủng khiếp cỡ nào, thật sự còn là sức của con người có thể làm được hay sao? Cường giả Đấu Thánh không ngờ lại mạnh mẽ đến một trình độ khó tin đến thế? Nghĩ đến chuyện chỉ giơ tay nhắc chân liền có được năng lực xé rách không gian đáng sợ như vậy, Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy trong lòng hân dưng trào một luồng hào khí và nhiệt huyết bùng bùng. Đấu Thánh đã như thế, vậy cường giả Đấu Đế sẽ kinh khủng đến mức nào?

Như vậy lời nói lúc này của Kim Thạch về việc cường giả Đấu Đế có thể thay đổi huyết mạch nhất định chẳng phải là chuyện trà dư tửu hậu mà bốc phét làm gì.

- Về phần tiến nhập vào Cổ giới như thế nào, ta cũng rất muốn nói cho tiêu hữu nghe. Có điều Phệ Kim Thủ Tộc số lượng tuy đông nhưng thực lực lại rất thấp, không đủ tư cách để biết những chuyện như vậy, Kim Thạch hơi có chút tiếc nuối lắc đầu.

Tiêu Viêm khẽ gật, có thể biết được nhiều tin tức có liên quan đến Cổ tộc thần bí kia như thế, hẳn thật sự đã rất vừa lòng. Tuy nói Cổ tộc thực lực cực kỳ hùng mạnh, nhưng vì Huân Nhi, thì dù nơi đó có là núi đao biển lửa, mà hắn cũng phải nhất quyết xông vào.

Tuy bây giờ chưa rõ Cổ tộc đến tột cùng có bao nhiêu cường giả, nhưng chắc chắn sẽ không ít hơn Hồn Điện. Cứ lấy thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm mà nói, dù là hắn giờ đã đột phá tới Đấu Tông, thì thật sự vẫn không đủ! Có điều, những chuyện này cũng không phải là trở ngại gì quá lớn đến nỗi không thể vượt qua đối với hắn!

- Trước tiên là cứu Dược Lão ra rồi mới đi đến Cổ tộc! Ta không tin, ta mặc kệ bọn người đó có đặc biệt hay cường đại đến mức nào, thì cuối cùng cũng chỉ là nhân loại mà thôi!

Tiêu Viêm nghiên răng xiết chặt nắm tay hét thâm trong bụng! Hắn nhất định sẽ không vì Cổ tộc thế cường mà có điều kiêng kị! Huân Nhi đợi hắn nhiều năm như vậy, nói gì cũng phải thử một lần xem sao, nếu không thì thật là một chút lương tâm hắn cũng không có. (Hắn có sao?)

Xem ra phải cấp tốc đem hỏa độc của Kim Thạch tiêu trừ! Đại hội Tứ phương Các mà Mộ Thanh Loan nói cũng đã sắp bắt đầu. Nếu bỏ lỡ lần này, muốn tìm được Phong Tôn Giả, e là không biết phải chờ đợi tới khi nào.

Hiệu suất làm việc của Kim Cốc có chút ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, bởi chưa hết buổi chiều mà lão đã tìm được đầy đủ dược liệu hắn cần mà đem giao tận tay rồi.

Tại một căn nhà đá trên đỉnh Thiên Mục Sơn, sương mù bốc hơi mù mịt, loáng thoáng nghe được mùi thuốc nồng đậm từ trong đám nhiệt khí tỏa ra.

Giữa căn nhà đá có một cái thùng gỗ lớn, Kim Thạch đang ngồi xếp bằng trong đó, nước thuốc nóng hôi hổi dâng ngập tận cổ của lão. Nước tuy nóng nhưng lão không được dùng đũa khí chống đỡ, nên lúc này trên mặt Kim Thạch ướt đầm mồ hôi.

Bên cạnh thùng gỗ, ngọn lửa màu xanh biếc từ bàn tay Tiêu Viêm không ngừng bốc cháy, một đồng dược liệu được hắn bao phủ trong đó, cứ sau một hồi lại có một giọt nước thuốc được chiết xuất ra, rơi vào trong thùng nước. Nhất thời mặt nước liền hóa thành màu đỏ, một đám bọt nước hồng hồng không ngừng lục đục nổ bung.

- Nuốt viên thuốc này... "

Một viên thuốc tự trong nạp giới Tiêu Viêm bay ra, lơ lửng trước mặt Kim Thạch, lão chỉ việc hút nhẹ lập tức đem nó nuốt vào trong cơ thể.

Đan dược vừa nhập vào cơ thể, một luồng hơi lạnh thấu xương nhất thời tràn ngập toàn thân, ngấm từng phân từng tấc da thịt. Cùng lúc đó, chất lỏng màu đỏ trong thùng nước nóng bỏng cũng không ngừng thẩm thấu

vào thân thể Kim Thạch. Dưới tác dụng của dược lực một lạnh một nóng không ngừng giao phong, từng giọt chất lỏng tanh hôi màu xám chầm rãi tự trong lỗ chân lông Kim Thạch chảy ra.

Tí tách!

Theo chất lỏng tanh hôi màu xám thẩm thấu ra, thân thể Kim Thạch cũng run rẩy kịch liệt. Lão nghiên răng ken két thành tiếng, hơi thở vô cùng nặng nề. Hiển nhiên quá trình ép độc này đã làm cho Kim Thạch cực kỳ đau đớn. Kim Cốc đứng một bên, thấy vẻ mặt Kim Thạch thống khổ như vậy, cũng hết sức khẩn trương!

- Không cần phải gấp gáp, chỉ là đau đớn bình thường mà thôi, cứ nén nhịn một chút được.

Tiêu Viêm vẫn tỏ ra bình thản, bàn tay khẽ vung lên, một ngọn hỏa diễm xanh biếc tách ra bay xuống, rồi dừng ở đáy thùng gỗ đốt cho nước nóng thêm lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhiệt độ tăng cao khiến cả khối nước cấp tốc sôi lục bục, khuôn mặt Kim Thạch lúc này đã biến thành màu than hồng, ngay cả hơi thở cũng nóng rực. Nhìn bộ dáng lão như vậy, Kim Cốc đứng xem một bên da đầu chột có cảm giác tê dại, nếu không phải nhìn thấy hỏa độc xác thật đang bị bức đi ra, lão chắc chắn sẽ nghĩ là Tiêu Viêm đang muốn đem Kim Thạch nấu chín không chừng.

Theo hỏa diễm bùng cháy, từ trong cơ thể Kim Thạch càng lúc càng nhiều chất lỏng màu xám không ngừng thẩm thấu ra. Lại nhờ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa khiến cho hỏa độc mới vừa xuất hiện sẽ bị đốt cho tiêu tán, do đó luôn giữ cho trong thùng gỗ được đầy đủ dược lực.

Băng hỏa trừ độc như vậy kéo dài gần suốt tám giờ, mãi đến khi dược lực trong thùng gỗ cạn kiệt mới hạ màn kết cục. Có điều trong cơ thể Kim Thạch hỏa độc quả thật kết đọng quá nhiều, sử dụng biện pháp mạnh bạo như vậy mà vẫn không thể triệt để diệt trừ tận gốc trong một lần.

- Cứ như vậy trong vòng năm ngày nữa sẽ đem đại bộ phận hỏa độc khu trừ! Tại hạ sẽ luyện chế thêm nước thuốc cho các vị. Về sau chỉ cần mỗi ngày ở bên trong đó tắm hai đến ba giờ, khoảng chừng hai ba tháng, thì sẽ đem toàn bộ hỏa độc trong cơ thể hoàn toàn tiêu diệt.

Nhìn Kim Thạch đang lão đảo đứng lên từ chậu gỗ thay quần áo, Tiêu Viêm vừa thu hồi Di Hỏa vừa nói.

- Đa tạ Tiêu Viêm tiên sinh, phần ân tình này, Phệ Kim Thủ Tộc ta nhất định sẽ không quên! Ngày sau nếu là có chuyện gì cần, cứ đến Thiên Mục Sơn tìm lão phu là được.

Kim Thạch hướng về phía Tiêu Viêm trịnh trọng khom người, trầm giọng cảm tạ. Lão có thể cảm giác được rõ ràng những biến hóa trong cơ thể mình! Một cái tâm bệnh nhiều năm như vậy rốt cục cũng có thể khu trừ, khiến cho trong lòng lão bây giờ tràn ngập kích động.

Tiêu Viêm cười cười, nhìn tinh thần Kim Thạch đã mạnh mẽ lên rất nhiều, bàn tay khẽ sờ sờ trước ngực mình. Trong cơ thể hắn, cũng là có một loại độc tố vô cùng kinh khủng, Ma Độc Ban. Thứ này đã dây dưa với hắn rất nhiều năm, tuy hiện giờ vẫn chưa tìm được cường giả Đấu Tông, nhưng Tiêu Viêm cũng đã tấn thăng đến Đấu Tông rồi, lực phản kháng đối với chất độc này, cũng được tăng cường hơn rất nhiều.

- Không biết lấy thực lực của ta hôm nay, có thể tự mình luyện hóa cái Ma Độc Ban chết tiệt này hay không!? Trong đó còn ẩn tàng cả một đời đấu khí của cường giả Đấu Tông a! Nếu mà có thể... đối với ta không chừng nó sẽ trở thành một vật đại bổ!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi nóng bỏng lên, chủ ý với cái Ma Độc Ban này, hắn đâu phải chỉ mới có ngày một ngày hai?

-----oOo-----

Chương 1008: Luyện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khoảng thời gian kế tiếp Tiêu Viêm mỗi ngày dùng mười giờ để khu trừ đi Thiên Sơn hỏa độc trong người Kim Thạch, mà dưới sự tận lực của hắn, tinh thần Kim Thạch đã càng ngày càng khởi sắc. Bởi vậy, thái độ của lão đối với Tiêu Viêm cũng dần dần chuyển biến từ bình đạm thành khách khí cung kính hơn. Tuy Tiêu Viêm bây giờ vừa mới đột phá tới Đấu Tông

không lâu, nhưng hẳn lại có thân phận là một Luyện dược sư, mà chùng đó đã đủ để Kim Thạch phải khách khí. Vì thật ra ai cũng biết, có thể quen thân dược một Luyện Dược Sư cao giai, đối với mình mà nói sẽ là một đại hảo sự.

Thời gian rảnh rỗi, Tiêu Viêm dồn hết tinh lực vào trên cái Ma Độc Ban trong cơ thể. Cái vật quái này dây dưa với hắn đã lâu, thật như một trái bom hẹn giờ vậy, một ngày còn chưa tháo bỏ đi, là một ngày trong lòng còn lo lắng bất an. Nếu cứ để như thế mãi thì sự không thoải mái một chút nào cả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mà trải qua một thời gian nghiên cứu, đối với Ma Độc Ban hẳn đã thêm phần thấu triệt, nhưng cũng chính vì thế càng không dám lơ mãng ra tay. Ma Độc Ban này quả thật quá khủng bố! Năm đó nếu không phải nhờ Tiểu Y Tiên bố trí phong ấn, chỉ sợ nó sớm đã phát tác rồi. Hiện giờ tuy Tiêu Viêm đã đột phá tới Đấu Tông, nhưng phong ấn này tốt nhất là không nên chủ động bài trừ, đợi đến khi nào nắm thật chắc rồi hãy động thủ vẫn chưa muộn.

Trong căn nhà đá nóng rực như một cái hỏa lò, chính giữa một quang lửa đang bập bùng cháy là một thùng gỗ thật lớn, Kim Thạch ngồi im không nhúc nhích bên trong làn nước thuốc chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

Kim Thạch lúc này tinh thần có vẻ sáng khoái vô cùng. Bất luận là hơi thở hay là ánh mắt cũng không còn tỏ ra mệt mỏi như trước kia. Hiện nhiên trong khoảng thời gian này Tiêu Viêm trừ độc, hiệu quả phi thường khả quan.

Sương mù tràn ngập kéo dài nửa thời thần, rốt cục cũng chậm rãi giảm dần rồi tiêu tán đi. Nước thuốc trong thùng gỗ đã trở nên trong suốt, dược lực trong đó đều đã thẩm thấu vào trong cơ thể Kim Thạch rồi.

Tiêu Viêm vung tay lên đem Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thu vào thể nội, khẽ thở phào nhẹ nhõm. May mà hiện giờ hắn đã đạt đến Đấu Tông cấp bậc, bằng không với thực lực trước kia mà tiến hành khu độc trường kì như thế, chỉ sợ khó có thể thoải mái như thế này được.

Trong chậu gỗ Kim Thạch sau khi mặc lại quần áo bèn nhảy ra, cảm thụ được trong cơ thể tràn ngập sinh cơ bừng bừng, nét mặt già nua cũng hiện lên một chút kinh hỉ. Lão ôm quyền trịnh trọng nói với Tiêu Viêm:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ. Đại ân này không chỉ nói cảm ơn mà xong được, ân tình này suốt đời lão phu nhớ kỹ!

Tiêu Viêm cười cười, lấy từ trong nạp giới ra hai cái bình ngọc đưa cho Kim Thạch:

- Ngày mai tại hạ sẽ đi, đây là nước thuốc trừ độc cùng đan dược. Trong cơ thể tiền bối đại bộ phận hỏa độc đều được khu trừ, bởi vậy cũng không cần ta dùng Dịch Hỏa thúc dục nữa. Phương pháp trừ độc trong thời gian qua hẳn ngài cũng đã biết, cho nên ta không giải thích thêm nữa. Cứ theo đó trong vòng hai ba tháng nữa, hỏa độc trong cơ thể nhất định hoàn toàn được trừ đi.

- Ngày mai tiểu hữu sẽ đi sao?

Nghe vậy, Kim Thạch ngân người vội vàng hỏi.

Tiêu Viêm gật gật đầu! Tứ phương Các đại hội chỉ sợ đã sắp diễn ra, hẳn nếu muốn tìm được Phong Tôn Giả thì chỉ có thể đi Phong Lôi Các mới có thể gặp. Nếu bỏ lỡ dịp này, với sự xuất quỷ nhập thần của các vị cường giả Đấu Tôn, thì biết đi đâu mà tìm họ. Lại thêm có Hồn Điện chăm chăm quan sát khiến hẳn không thể dàng hoàng mà đưa việc này ra được. Đành âm thầm mà tìm thôi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm dứt khoát vậy Kim Thạch cũng chỉ có thể gật gật đầu. Lão đưa tay tiếp nhận hai cái bình ngọc rồi trầm giọng nói:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, nếu sau này gặp phiền toái, có thể tới Thiên Mục Sơn tìm ta! Ở trong này, cho dù là lão gia hỏa Phí Thiên kia cũng không dám đụng đến ngươi đâu!

Tiêu Viêm cười, tuy Kim Thạch là ma thú, nhưng rất nặng tình nghĩa. Thực lực Phệ Kim Thủ Tộc so với Phong Lôi Các vẫn có sự chênh lệch không nhỏ. Nhưng lão vẫn có thể nói ra lời này, xem ra lão cũng là một người đáng để kết giao.

- Đã như vậy, tại hạ xin đa tạ Kim Thạch tiền bối trước...

Trong phòng, dưới ngọn đèn nhu hòa, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên

giường, nơi ngực hắn có một cái bốt đen như mực. Xung quanh cái bốt đen mơ hồ truyền ra ít mùi tanh. Vô số hắc tuyến lan tràn che kín một ít kỳ dị ký hiệu, đem cái bốt vây quanh. Những ký hiệu này là năm đó Tiêu Y Tiên phong ấn tạo thành, bất quá trải qua mấy năm bị Ma Độc Ban không ngừng ăn mòn, đã mờ nhạt đi ít nhiều, xem ra thời gian có thể kiên trì cũng không còn bao lâu.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn cái bốt! Vốn hắn đã biết được hai biện pháp khu trừ Ma Độc Ban, một là tìm Đấu Tôn tương trợ, hai là dung hợp thêm một loại Dị Hỏa để luyện hóa Ma Độc Ban. Nhưng đáng tiếc, Tiêu Viêm bây giờ cả hai điều kiện đều không đạt thành.

Có điều tuy một trong hai loại điều kiện chưa đạt được, nhưng Tiêu Viêm mơ hồ có cảm giác, hiện giờ bản thân đối với Ma Độc Ban cũng không phải không có lực chống cự. Lần này đột phá, đã mang đến không ít ưu đãi.

Sau một lúc nhú mày trầm tư thật lâu, Tiêu Viêm mới mạnh mẽ cắn răng một cái. Tâm thần máy động, trong cơ thể hỏa diễm xanh biếc đang ở khắp nơi chợt nhanh chóng ngưng tụ tại trước ngực, bao vây Ma Độc Ban lại

Xem độ nhạt của phong ấn thì biết là nó rõ ràng chi trì không được lâu nữa. Cho nên hắn phải mau chóng đem Ma Độc Ban này giải quyết. Tuy lấy hắn thực lực bây giờ mà luyện hóa Ma Độc Ban thì quả thật có chút khó khăn. Nhưng vẫn có thể dùng cách mài sắt thành kim, dần dần luyện hóa, giảm bớt áp lực mà phong ấn phải chịu.

Chủ ý đã quyết, tâm thần Tiêu Viêm liền không chế một tia hỏa diễm thoát ra, chạy dọc chung quanh cái phong ấn Ma Độc Ban tạo thành một vòng tròn, sau đó mạnh mẽ đập vào.

Hỏa diễm đụng thật mạnh vào vòng ký hiệu phong ấn phía trên, nhiệt độ cực nóng lập tức làm phong ấn xuy xuy mấy tiếng rồi toát ra một làn khói trắng. Dưới sự ăn mòn của Dị Hỏa, phong ấn bắt đầu dần dần vỡ ra một ít khe hở. Năng lực không chế Hỏa diễm của Tiêu Viêm lúc này cực kỳ hoàn mỹ, hắn chỉ mở ra một ít khe nứt nhỏ, tịnh không đủ để Ma Độc Ban phát nhưng lại có năng lực lôi kéo ra một phần nhỏ.

Khe nứt nhỏ tại phong ấn vừa xuất hiện thì Ma Độc Ban yên tĩnh trong thể nội lâu nay bỗng nhiên bộc phát, lập tức có một tia hắc tuyến theo kẽ nứt

mới hình thành dữ dội lướt ra.

Nhìn thấy hắc tuyến bắn ra, tâm thần Tiêu Viêm nhất thời căng thẳng. Hỏa diễm xanh biếc ở ngoài phong ấn bùng lên thành biển lửa, đem khu vực trong ngực kín chặt như nôm cối.

Hắc tuyến vừa thuận lợi xuyên qua cái khe, một mùi xú uế nồng đậm nhất thời khuếch tán ra theo, thậm chí còn ẩn chứa chất ăn mòn cực mạnh. Bất quá đã có Dịch Hỏa thủ hộ, mùi hôi tanh đó vừa mới vừa xuất hiện, liền vang lên một trận xuy xuy rồi hóa thành hư vô.

Nhìn hắc tuyến có chút âm trầm, ánh mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua một chút hàn ý. Nếu hắc tuyến này chưa đột phá Đấu Tông, chỉ sợ này hắc tuyến Ma Độc Ban, sẽ tàn phá cơ thể hắc nát nát. May thay, hắc tuyến này đã chân chính đạt đến cấp bậc Đấu Tông.

Tâm thần vừa động, ngọn lửa xanh biếc trước ngực lượn lờ, lập tức hóa thành một con Hỏa Long, mang theo trầm thấp tiếng ngâm, hướng về hắc tuyến mà bùng phát.

Dưới quy mô vây giết Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lớn như vậy, hắc tuyến Ma Độc Ban dường như cũng nhận điều gì đó bất an. Thực lực Tiêu Viêm tăng cường khiến cho uy lực Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng gia tăng. Nhớ năm đó chỉ luyện hóa hắc tuyến Ma Độc Ban cực nhỏ thôi cũng đã tiêu hao không ít thời gian của Tiêu Viêm. Còn bây giờ mà nói, Tiêu Viêm có tin tưởng, tốc độ luyện hóa sẽ tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Ngay tại thời điểm hắc tuyến Ma Độc Ban đang do dự, Hỏa Long nháy mắt đã tới. Hỏa diễm đảo qua, liền bao quanh hắc tuyến thật chắc chắn, sau đó xoay tròn một chỗ, hóa thành Lục Hỏa hùng hực, bắt đầu luyện hóa hắc tuyến bên trong.

Bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa luyện hóa, hắc tuyến Ma Độc Ban cũng kịch liệt phản kháng. Từng luồng hắc vụ đậm đặc chất ăn mòn liên tục trào ra không ngừng, điên cuồng va chạm dữ dội với hỏa diễm bốn phía.

Xuy xuy!

Hắc vụ đụng vào hỏa diễm, nhất thời bạo xuất hàng loạt tiếng xuy xuy. Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hiện tại xác thật khó mà luyện hóa Ma Độc Ban

hoàn toàn, nhưng một luồng hắc tuyến nhỏ như vậy lại không thành vấn đề.

Dị Hỏa dưới sự không chế của tâm thần Tiêu Viêm bắt đầu co rút. Thanh âm xuy xuy lại vang vọng, màu sắc của hắc tuyến Ma Độc Ban đã nhạt đi dần. Cứ như thế gần một giờ sau, độc tố màu đen đã bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa luyện hóa sạch sẽ.

Độc tố vừa bị diệt hết, ngay sau đó là một luồng đầu khí cực độ hùng hồn.

Cỗ Đầu khí này không có một chút ý thức nào, cứ như vậy dừng lại trong ngọn lửa, im lìm không nhúc nhích.

Cảm thụ được sự hùng hồn tinh thuần của luồng đầu khí đó, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên sắc thái vừa lòng. Ma Độc Ban mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng có thể xem nó là một khối thuốc đại bổ. Nếu hắn có thể luyện hóa nó hoàn toàn thì Tiêu Viêm đoán chắc, thực lực của hắn ít nhất có thể vọt tới Đấu Tông cao giai.

Chuyện thế gian, quả nhiên nguy hiểm cùng lợi ích luôn luôn song hành.

Tâm thần Tiêu Viêm bèn lập tức khống chế luồng đầu khí đó, dọc theo lộ tuyến vận chuyển của công pháp Phần Quyết mà đem nó hóa thành của mình.

Cảm ứng Đầu khí trong cơ thể hơi có chút tăng cường, Tiêu Viêm trong lòng âm thầm cười hắc hắc. Tâm thần một lần nữa tập trung đến phía trên Ma Độc Ban, tiếp tục dẫn ra một ít độc tố của nó.

Hắn mặc dù không thể một lần luyện hóa toàn bộ, nhưng cứ tuần từ đem rút từng sợi một ra luyện hóa, thì dần dà Ma Độc Ban bởi thiếu đi Đầu khí duy trì nhất định sẽ tự động tiêu tan. Đến lúc đó, mối đại nguy hiểm trong cơ thể này cũng theo đó mà cởi bỏ.

- Thứ này thật hiệu quả nha, cho dù một ít thất phẩm đan dược cũng khó mà so sánh! Hắc hắc, Hạt Tất Nham lão gia hỏa, lão tặng cho ta một lễ vật thật là tốt đó!

Chương 1009: Phong Lô Sơn Mạch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suốt đêm đó Tiêu Viêm cơ hồ không hề gián đoạn thu rút độc tố của Ma Độc Ban trong cơ thể, sau đó sử dụng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa để luyện hóa, cứ như thế cho đến khi trời sáng mới chậm rãi mở mắt ra.

Một đêm luyện hóa không làm cho Tiêu Viêm mệt mỏi chút nào, mà ngược lại, lượng đấu khí khổng lồ được hấp luyện hóa ra từ độc tố, đã làm cho tình trạng đấu khí của hắn lúc này trở nên sung mãn nhất. Tuy hai mắt hắn khép hờ nhưng thỉnh thoảng vẫn có tinh quang lóe lên cùng với lượng đấu khí mênh mông cuộn cuộn chảy xuôi trong cơ thể.

Cúi đầu xem thì thấy Ma Độc Ban trên ngực hiện tại so với trước đây đã thu lại hơn một chút, Tiêu Viêm có chút vui vẻ gật gật đầu. Đêm qua hắn đã rút ra ít nhất mười sợi độc tố, so với cả khối Ma Độc Ban chỉ là một phần rất nhỏ.

Sau khi đem mười sợi ma độc luyện hóa, lượng đấu khí thu được khiến cho hắn có cảm giác đấu khí trong cơ thể đã tinh tiến hơn một chút. Mặc dù loại cảm giác này không rõ ràng nhưng dù sao như thế cũng đã rất tốt rồi. Bởi ở cấp Đấu Tông, một tinh năng lượng là một con số rất khổng lồ, nếu để Tiêu Viêm tu luyện theo cách bình thường, thì muốn có thành tựu như vậy ít nhất phải mất ba đến bốn tháng tu luyện. Vậy mà trong một đêm lại có thể đạt thành, đủ để thấy nó nhiều đến mức nào.

Ở Đấu Tông, khoảng cách giữa các tinh với nhau có sự chênh lệch rất lớn. Bởi vậy tại đại lục Trung Châu, phân cấp đối với cường giả Đấu Tông dường như càng thêm rất nhỏ. Mỗi khoảng giữa một tinh, đại khái chia làm sơ đoạn, trung đoạn, cao đoạn, đỉnh phong bốn loại cấp độ. Bất quá phân chia như vậy thì quá mức tinh vi, bởi vậy cũng rất ít sẽ có người sử dụng xung hô, nhưng lại thường dùng để ước lượng thực lực của mình. Cho nên thành quả một đêm vậy đã là không tồi, theo Tiêu Viêm suy đoán, sau khi hấp thu đấu khí từ Ma Độc Ban, hắn bây giờ hẳn là ở vào nhất Tinh Đấu tông trung đoạn.

- Ài, cấp bậc Đấu Tông quả nhiên khó có thể tăng lên, hèn gì đại trưởng lão Tô Thiên tu luyện nhiều năm như vậy cũng không thấy tăng bao nhiêu

cấp...

Lòng khẽ thở dài, Tiêu Viêm lấy áo bào ra mặc vào. Hiện giờ trong cơ thể Đấu khí đã muốn bão hòa, cần phải một thời gian ngắn thích ứng mới có thể lần nữa hấp thu Đấu khí từ Ma Độc Ban. Có điều như vậy cũng tốt, lấy thực lực hãn hôm nay, Ma Độc Ban cuối cùng đã không còn là nguy hiểm trí mạng quá lớn, mà ngược lại thứ này còn bị Tiêu Viêm xem như là một cái kho Đấu khí di động của hãn vậy...

- Xem ra cũng đến lúc đi rồi, Tứ phương Các đại hội sắp được tổ chức trong vài ngày tới!

Từ trên giường nhảy xuống, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm rồi lập tức đem đồ vật này nọ sửa sang lại, không nần ná nữa mà mở cửa phòng đi ra.

Tiêu Viêm vừa ra khỏi phòng vài tên Phệ Kim Thủ hộ vệ vội vàng khom người hành lễ. Hãn phát phát tay, cũng không nhiều lời, bàn chân từng bước đạp hư không như bước lên chiếc thang vô hình giữa trời, dưới cái nhìn hâm mộ của đám hộ vệ mà đi.

Đứng trên bầu trời, Tiêu Viêm phóng mắt nhìn Thiên Mục sơn lần nữa, không khỏi cười nhè rồi lao vút đi. Đây chính là nơi ẩn chứa chuyện hãn tha thiết ước mơ, không nghĩ tới hiện giờ hãn thật sự đã làm được... Khi Tiêu Viêm bay lên không thì hai đạo nhân ảnh cũng vội vàng xuất hiện.

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, ngươi đã muốn đi rồi sao?

Kim Thạch hiện thân nhìn Tiêu Viêm, vội vàng nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, cười đáp:

- Trên người còn có chuyện quan trọng, không thể ở đây mãi, cảm tạ hai vị tiền bối nhiệt tình chiêu đãi, ngày sau nếu là có thời gian, lại đến quấy rầy.
Nguồn truyện:

Nghe vậy, Kim Thạch và Kim Cốc cũng không tiện nói lời níu giữ, chỉ có thể không đành lòng nhìn nhau thở dài một tiếng, chột trầm giọng:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ, ngươi cùng Phệ Kim Thủ Tộc ta có đại ân, ngày sau nếu thật sự có phiền toái... xin đừng quên hai lão già chúng ta

nhé.

Tiêu Viêm cảm động gật gật đầu! Tộc nhân Phệ Kim Thủ có số lượng đông đúc, tại Trung Châu nắm giữ lực lượng tinh báo rất tinh nhuệ. Có thể cùng bọn họ giao hảo quả là một chuyện tốt!

- Ha hả, xem thần sắc người vội vàng như vậy, hai người bọn ta cũng không dám quấy rầy nữa, chúc Tiêu Viêm tiểu huynh đệ một đường thuận buồm xuôi gió!

Kim Cốc cười cười, chấp tay nói.

- Đa tạ Kim Cốc tiên bối nói lời may mắn, xin cáo từ!

Tiêu Viêm cười, hướng về phía hai người ôm quyền, cũng không dừng lại nữa, thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một luồng sáng, hừ một tiếng đã đi ra khỏi Thiên Mục Sơn. Vền vền trong vài cái chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt hai người Kim Thạch.

Lấy tốc độ Tiêu Viêm hiện nay chỉ trong vòng mười phút đã ra khỏi phạm vi Thiên Mục Sơn, đó là hẳn không thi triển toàn lực chứ nếu không sẽ còn nhanh hơn nữa. Nhưng ngày đó như lời Thương Lang Vương đã nói, mà hẳn vẫn luôn nhớ trong lòng, là dù có tiến vào cấp bậc Đấu Tông, thì thực lực này so với Thiên Yêu Hoàng Tộc vẫn như trước là chỉ là bọ ngựa đấu xe. Cho nên, nếu không phải là thời điểm máu chót, càng ít vận dụng thì càng tốt.

Thoáng dừng lại trên một ngọn núi bên ngoài Thiên Mục Sơn, Tiêu Viêm lấy từ trong nạp giới ra một tấm bản đồ Bắc vực mà ngày đó hắn mua tại thành Hóa Cốt, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo cần đến.

Dựa theo lời Mộ Thanh Loan, lần này Tứ phương Các đại hội sẽ diễn ra tại tổng bộ Đông Các của Phong Lô Các. Mà dựa theo bản đồ thì vị trí Đông Các, hẳn là tọa lạc tại trung tâm biên giới Bắc vực của Trung Châu.

- Không ngờ lại xa như vậy! Xem ra chỉ chạy thôi cũng phải mất gần 5 ngày.

Đem bản đồ thu vào Nạp Giới, Tiêu Viêm cười khở một tiếng. May mắn là hiện giờ hắn đã đạt tới trình độ Đấu Tông, nếu không mà nói, đi Đông Các

không mất mười ngày nửa tháng mới lạ. Mà lúc đó có đến, chỉ sợ người ta cũng đã sớm tan cuộc

- Xem ra cần phải gia tăng tốc độ mới được, bằng không nếu bỏ lỡ mà nói... thì thật sự xui xẻo!

Thở dài một tiếng, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về phía chân trời phía đông, ánh sáng màu bạc chậm rãi hiện lên trên đôi chân, một tiếng sấm rền rĩ vang lên. Thân ảnh hắn, như một loài quỷ mị nhẹ nhàng tiêu thất.

Phong Lô Đông Các, cái tên này ở Trung Châu cũng có phân lượng không nhỏ. Thân là Tổng bộ Phong Lô Các, nơi này cường giả nhiều như mây, phòng thủ tầng tầng vô cùng kiên cố. Phong Lô Các thành lập rất nhiều năm, đã trải qua không ít thăng trầm mưa gió, nhưng thủy chung Đông Các vẫn đứng sừng sững. Đồng thời cái danh tiếng kia, trong dĩ vãng dưới sự tranh đấu của các thế lực, dần dần hiển lộ toàn bộ tài năng, cho nên hiện giờ mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Tứ phương Các đại hội, danh xưng như nghĩa. Tự nhiên là đại hội của Tứ Các trên đại lục. Có điều tuy nói nhân vật chính tham dự đại hội là Tứ Các, nhưng mỗi một lần diễn ra Tứ phương Các đại hội cũng là một sự kiện trọng đại Trung Châu. Mặc dù không cách nào đánh đồng cùng Đan hội của Đan Tháp, nhưng ít nhất cũng là một trong những sự kiện trọng đại.

Đại hội Tứ phương Các tổ chức không phải dành cho thế hệ cường giả thành danh đã lâu, mà là dành cho những cường giả trẻ tuổi mới nổi lên gần đây. Có thể đại biểu cho những người trẻ tuổi của Tứ phương Các xuất chiến, tự nhiên đều những kẻ ưu tú nhất một phương. Và đó cũng là nền móng, là căn bản mà mỗi một cái thế lực đều khao khát mong có được. Vì vậy đối với việc bồi dưỡng lớp người trẻ tuổi, Tứ phương Các đều cực kỳ coi trọng.

Mà một khi bọn họ đã coi trọng bồi dưỡng như vậy, những người trẻ tuổi này không ai không phải hạng kinh tài tuyệt đỉnh! Phong Lô Các Phượng Thanh Nhi, Vạn Kiếm Các Đường Ứng, Hoàng Tuyền Các Vương Trần, Tinh Vân Các Mộ Thanh Loan vân..vân... Những người này mặc dù nhìn khắp Trung Châu, cũng là có được thanh danh không nhỏ.

Đương nhiên, đại lục Trung Châu ngoạ hồ tàng long, đột nhiên mọc đầu ra một con hắc mã mà ai cũng không biết thì không có gì là lạ. Mỗi một lần

Tứ phương Các đại hội, đều đã hấp dẫn tới phần đông những thanh niên cao tài không kém của các thế lực khác. Mặc dù đại hội này nhân vật chính đều xuất thân từ Tứ phương Các, nhưng cũng không hề cự tuyệt người bên ngoài vào dự thi. Bất quá đề đề cao chất lượng, việc sà lọc trước khi thi đấu chính thức diễn ra là điều không thể tránh khỏi, hơn nữa nghe nói còn rất là khắc nghiệt, đã thật sự đem một ít hạng tôm tép đào thải đi. Dù sao một ít người tuổi trẻ của Tứ phương Các tham gia thi đấu đều có thực lực thật sự cao, thậm chí ngay cả thế hệ cường giả đi trước đôi khi cũng khó có thể đạt tới trình độ như vậy. "

Địa điểm tổ chức đại hội Tứ phương Các cũng là do người thắng lần trước của phương nào mà lựa chọn làm nơi tổ chức tiếp theo. Đại hội đời trước, người thắng là Phong Lô Các, bởi vậy địa điểm lần này đã được chỉ định là tại Phong Lô Đông Các.

Phong Lô Đông Các tọa lạc tại Bắc vực, nằm sâu trong dãy Phong Lô. Địa hình nơi đây có chút kỳ lạ, cũng có thể là do nằm ở trên cao, cho nên sấm sét liên tục nổ vang, thời tiết thay đổi thất thường. Đừng nhìn mặt trời đang chói chang soi tỏ, nói không chừng ngay sau đó đã là mây mù phủ kín, mưa giăng chớp giật.

Toàn bộ dãy Phong Lô đều là phạm vi thế lực của Đông Các. Nơi này cũng giống như một loại vườn hoa sau nhà bọn họ vậy, không có một thế lực nào cả gan nhòm ngó đến đây.

Trong khoảng thời gian này tại Phong Lô Sơn tự nhiên là náo nhiệt dị thường. Vô số người từ bốn phương tám hướng kéo tới, men theo sơn đạo ngoằn ngoèo mà nhắm Lô Sơn hội tụ. Bởi vì ở trên đỉnh Lô Sơn, chính là sừng sững một tòa tổng bộ của Phong Lô Các, Đông Các!

Lúc này bên ngoài dãy Phong Lô, trên bầu trời một luồng ánh sáng như lưu tinh lướt qua rồi hóa thành một đạo nhân ảnh dừng ở trên một đỉnh núi. Thân ảnh kia cúi đầu nhìn đoàn người đông đúc phía dưới kéo dài không thấy điểm cuối không khỏi sửng sốt.

Thân ảnh dáng vẻ phong trần mệt mỏi chạy đến đây, chính là Tiêu Viêm. Mấy ngày nay hắn chạy như ngựa không dừng vó, không nghỉ ngơi chút nào, vì thế mới đến sớm hơn thời gian dự định 1 chút. Mà mặc dù cấm đầu cấm cổ chạy như vậy, cũng phải mất bốn ngày trời hắn mới có thể đến nơi này.

- Thật nồng đậm lực lượng của Phong Lôì..!

Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm dờ mắt trông về phía xa. Phong Lôì Sơn nhìn còn lớn hơn Thiên Mục Sơn không biết bao nhiêu lần. Đồi núi trùng trùng điệp điệp, tiếng sấm kinh người không ngớt vang vọng. Mặc dù đứng thật xa cũng có thể cảm giác được, lực lượng của Phong Lôì ẩn chứa trong dãy núi này. Chừng đó đã đủ khiến cho hắn phải động dung.

- Nơi này hẳn là Phong Lôì Đông Các trong Phong Lôì Sơn rồi? Xem ra ta vẫn chưa tới chậm..!

-----oO-----

Chương 1010: Lôì Sơn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm tìm một chỗ vắng vẻ trên ngọn núi hạ xuống, nhìn về phía dòng người cuộn cuộn đổ về Phong Lôì Sơn, nhất thời không biết làm sao đành phải lắc đầu. Xem ra những người này cũng là vì Tứ phương các đại hội mà tới đây.

- Không biết đại hội Tứ phương Các đã bắt đầu hay chưa nhỉ?

Thấp giọng tự nói một phen, Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, đột nhiên từ trong nạp giới lấy ra một miếng da đặc chế, sau đó che ở trên mặt. Lập tức khuôn mặt hắn không ngờ liền xuất hiện một ít biến hóa, nếu không nhìn kỹ sẽ khó có thể phân biệt được với khuôn mặt trước đây.

Mặt nạ này, chính là năm đó đi Xuất Vân Đế Quốc Tiêu Y Tiên đã cho hắn không nghĩ bỏ quên nhiều năm như vậy mà đến giờ vẫn còn công dụng.

Che đây dung mạo, cũng để giảm đi một chút phiền toái! Hiện giờ ân oán của hắn cùng với Phong Lôì Các ai nấy đều biết. Nếu như còn quang minh đường hoàng ra hiện ở nơi này, Phong Lôì Các tất nhiên sẽ không yên mà ngó. Trong Đông Các cường giả như mây, huống chi còn có vị Lôì tôn giả Các chủ của Phong Lôì Các tọa trấn nơi này. Dù Tiêu Viêm hiện giờ đột phá tới Đâu Tông, nhưng khi đối mặt với cường giả bậc này thì tốt nhất ẩn

giấu đi là hơn.

Hắn đến Phong Lô Sơn cũng chỉ để tìm kiếm Phong tôn giả, nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không muốn lộ diện. Dù sao mà nói, đã đem thân dân vào hiểm địa, thì che giấu dung mạo cũng là một việc làm tất yếu.

Tiêu Viêm sờ sờ khuôn mặt cảm thấy diện mạo hơi thay đổi, mới đi ra khỏi rừng rậm, hòa vào dòng người đang cuồn cuộn đổ về Phong Lô Sơn.

Đoàn người chen chúc đông nghịt với đủ loại âm thanh huyền não ồn ào, khiến cho Tiêu Viêm tai như có cảm giác ù đi. Có điều đối với việc này hắn cũng chỉ có thể cười khổ mà chịu đựng thôi.

- Con mẹ nó, sao đông người vậy? Đông Các có thể chứa được nhiều người như vậy hay sao?

- Hôm nay là ngày đại hội bắt đầu, người dĩ nhiên rất nhiều rồi. Ta nghe nói người của Tứ phương Các cũng đã đến a.

- Đồi trước chiến thắng là Phong Lô Các, không biết lần này sẽ là ai đây?

- Khó nói a, Phượng Thanh Nhi, Đường Ứng, Vương Trần còn có Mộ Thanh Loan kia nữa, đều không phải là hạng vô dụng. Nghe nói bốn người bọn họ trước đó không lâu đã tiến nhập Thiên Sơn Huyết Đàm tại Thiên Mục Sơn. Như vậy thực lực tất yếu sẽ tinh tiến, hắc hắc, không biết trong bọn họ có ai mượn được lực lượng của Huyết Đàm mà đột phá qua Đấu Hoàng tiến tới Đấu Tông hay không?

- Bốn người này đều có thực lực là Đấu Hoàng đỉnh phong, ẩn giấu không ít thủ đoạn, thậm chí đã có thể cùng một ít cường giả Đấu Tông giao thủ. Nếu có ai tại thời điểm này đột phá mà nói... thì đại cuộc cũng xem như đã định.

- Chưa biết được! Trung Châu ngọa hổ tàng long không biết bao nhiêu. Không phải mỗi một lần đại hội Tứ phương Các đều có một ít hắc mã xuất hiện sao? Lần này không biết sẽ là kẻ nào đây?"

- Hắc mã sao? Ta nghĩ phải thuộc về kẻ gần đây gây huyền não ồn ào không ít tại Bắc Vực, Tiêu Viêm. Gã thanh niên này ngay cả Các chủ Phí Thiên của Phong Lô Bắc Các tự mình ra tay đều không thu thập được, có

thể tưởng tượng thực lực của hắc kinh khủng cỡ nào...

- Xi, Tiêu Viêm kia tuy mạnh, nhưng nơi này chính là tổng bộ Phong Lô Các! Người cho rằng hắc dám tới hay không chứ?

Nghe được xung quanh vô số tiếng cãi nhau ồn ào, sau cùng không ngờ đều tụ về người mình khiến Tiêu Viêm không khỏi ngẩn ra, bàn tay không tự chủ được sờ sờ lên gương mặt. Không nghĩ ở Bắc Vực này mà hắc cũng nổi danh như vậy, có điều đây không phải là điều hắc muốn. Giờ mà hắc càng nổi danh bao nhiêu thì tin tức lại truyền về cho Hồn Điện nhiều bấy nhiêu, như thế sẽ càng thêm phiền toái.

Một đường đầy rẫy những âm thanh huyền ảo ồn ào nhưng Tiêu Viêm rất cục cựa thuận lợi lên đến đỉnh núi. Tại sơn đạo đã bắt đầu xuất hiện các đệ tử Phong Lô Các giữ gìn trật tự. Ngoại trừ một ít khách nhân đặc biệt đến từ bên ngoài, người bình thường không cho phép phi hành tại đây. Chính vì điều này và cũng không muốn làm cho thân phận bị bại lộ, Tiêu Viêm chỉ có thể đi bộ mà vào.

Sau khi vào núi, Tiêu Viêm tách ra khỏi đoàn người, sau đó chuyển hướng đi vào rừng rậm, bởi như thế thì có thể nhanh hơn. Trong rừng hắc phóng đi như gió, dựa theo tin tức lúc nãy nghe được thì hôm nay hắc là lúc bắt đầu đại hội Tứ phương Các rồi. Hơn nữa điều làm cho Tiêu Viêm phấn chấn nhất, là câu người của Tứ phương Các cũng đã đến! Nói như vậy, Phong Tôn Giả hắc cũng đã tới rồi?

- Nếu là thật sự gặp Phong Tôn Giả, ta sẽ âm thầm quan sát trước, sau đó nếu có thể mới âm thầm tiếp xúc. Mặc dù lão sư nói người này có thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng ta vẫn cần phải cẩn thận mới tốt.

Thân hình hóa thành cái bóng mờ hồ xuyên qua những cánh rừng bên trong dãy núi, đồng thời trong đầu Tiêu Viêm vô số ý niệm quay cuồng.

Gánh nặng giải cứu Dược Lão rồi phụ thân, chỉ có thể dựa vào bản thân hắc để hoàn thành. Cho nên hắc cần phải bảo đảm an toàn của mình trước đã. Với một ít nhân tố không thể xác định được, vẫn cần phải cẩn thận tuyệt đối

Dãy Phong Lô diện tích cực kỳ rộng lớn, dù là lấy trình độ của Tiêu Viêm hiện giờ cũng hao tốn hơn nửa giờ mới có thể đi đến trung tâm của nó. Nơi

đó đứng sừng sững một ngọn núi hùng vĩ đầy hiểm trở, Lôi sơn! Lôi sơn cực cao, từ chân núi phóng mắt nhìn cũng không thấy đỉnh, tại lưng núi đã bị bao phủ bởi tầng mây. Loại mây mù này nhìn hơi khác với các loại mây khác, vì bên trong mờ hồ thoáng hiện ra ánh lôi quang. Từ xa nhìn lại, ngọn sơn phong dưới vô số đám mây tụ lại thành biển bao trùm, cực kỳ đồ sộ nguy nga.

Trong lòng thâm tán dương đối với ngọn sơn phong nguy nga này một phen, Tiêu Viêm cũng là cấp tốc sải bước đến chân núi. Đứng từ nhìn lên, hẳn thâm nghĩ trên đỉnh Lôi Sơn này hẳn là Phong Lôi Đông Các, chắc chắn phòng ngự nơi này tự nhiên dị thường sâm nghiêm. Hơn nữa có lẽ là bởi vì đại hội sắp tới gần nên lớp phòng ngự kia lại càng cẩn thận hơn rất nhiều; trên bầu trời đôi lúc thấp thoáng những bóng người trên lưng đôi cánh đấu khí chấn động, đem trọn Lôi sơn, đều là bao phủ vào trong tầm nhìn tuần tra.

Vì không muốn làm kinh động tới cường giả Phong Lôi Các, Tiêu Viêm tự nhiên không thể ngang nhiên bay vào. Tuy từ chân núi lên tới đỉnh không hề ngắn, nhưng với chùng ấy kiên nhẫn hẳn hẳn là có được.

Hắn lại nhập vào một đội ngũ không ngừng đi tới, rốt cục cũng đến điểm ngừng lại, bởi hiện tại phía trước đã xuất có hai cái thạch đình dựng bên sơn đạo, một cái là để cho các thân sĩ lên xem đại hội, còn một cái là cung cấp chỗ dừng chân cho một ít cường giả trẻ tuổi tham gia thi đấu.

Tại hai cái thạch đình phía trước, đã có gần trăm người mặc trang phục của đệ tử Phong Lôi Các đứng gác. Thần sắc lạnh lùng, trên người mờ hồ tỏa chút uy áp, nhưng thật ra không người dám lúc này quấy rối, mặt khác, trong trăm người này, có hai lão già, một nam một nữ, khi Tiêu Viêm ánh mắt nhìn đến hai người này ánh mắt cũng khẽ co lại. Bởi hai người này, rõ ràng là kẻ ngày đó đi cùng với Phượng Thanh Nhi tới Thiên Mục Sơn.
Nguồn truyện:

- Hai người này thực lực không kém, không biết cái mặt nạ thay đổi dung mạo này có thể thông qua kiểm tra của bọn họ hay không?

Tiêu Viêm nhíu mày.

- Không nghĩ tới người dự thi lần này lại phải qua sự sàng lọc của hai vị trưởng lão Hỏa, Mộc Đông Các. Hai vị này tại Phong Lôi Các địa vị cũng

không thấp! Phong Lô Các chọn lựa xưa nay rất nghiêm khắc, giờ trông thấy, quả thật là danh bất hư truyền a! May mà ta chỉ đến xem não nhiệt, không cần thông qua bọn họ xét duyệt.

Khi Tiêu Viêm còn đang nhíu mày, phía trước đoàn người có mấy kẻ cúi đầu nói chuyện với nhau vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng chuyển động, thì ra tựa hồ không phải tất cả mọi người đều phải tiếp nhận sự thẩm tra của hai người này a.

- Quy củ của Phong Lô Các ta, mọi người chắc cũng đã biết! Nếu muốn tham gia đại hội, đầu tiên là cần phải đạt tới tu vị Đâu Hoàng, đệ nhị tuổi phải tại ba mươi trở xuống, đệ tam, chống đỡ được lão phu ngũ hiệp! Nếu có thể qua được ba điều kiện này, mới có được tham gia tư cách. Đương nhiên, nếu chỉ đến xem cỗ động não nhiệt, thì cứ theo sơn đạo phía bên trái đi lên đỉnh núi là được.

Khi đoàn người còn bàn luận xôn xao, Hỏa trưởng lão áo đỏ đã thản nhiên mở miệng.

Lão vừa nói xong, nhất thời khiến cho không ít kẻ xôn xao, nội thỏa mãn một trong ba điều kiện đều đã rất khó rồi, huống chi tới ba loại, thật đúng là khắc nghiệt a.

Phải đạt được những điều kiện khắc nghiệt như vậy mới có thể tham gia, nên phần lớn những người ở đây đều lựa chọn sơn đạo phía bên trái mà đi. Tiêu Viêm sau khi chân chờ một chút, cũng theo dòng người chọn sơn đạo bên trái bước vào. Mục đích của hắn là tìm kiếm Phong Tôn Giả chứ không có hứng thú ra tay tại Phong Lô Các. Nếu là bị nhận ra, tất nhiên sẽ kéo đến không ít phiền toái.

Trong khi đại bộ phận đều đi bên trái, thì ở đây cũng có một ít người trẻ tuổi tự cho là thực lực không kém muốn xông lên theo đường bên phải, không ngoại lệ đều bị Hỏa trưởng lão phát tay áo quạt đẩy bắn ra ngoài. Đám người này mặc dù miễn cưỡng đạt đến chuẩn Đâu Hoàng theo yêu cầu, nhưng rõ ràng đã dựa vào đan dược hoặc là thiên địa kỳ bảo cường chống đỡ đi lên, sức chiến đấu so với Đâu Hoàng chân chính thì thua xa.

Đối với sức chiến đấu yếu nhược của đám gia hỏa này, Hỏa Mộc nhị vị trưởng lão ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái. Tiêu Viêm thấy thế

trong lòng thầm cười hắc hắc, chân bước nhanh hơn chuẩn bị đi lên sơn đạo bên trái.

- Chờ một chút!

Vừa mới đạp chân vào sơn đạo, còn không đợi Tiêu Viêm đi xa, Hỏa trưởng lão đột nhiên quay đầu lại, khẽ cau mày nhìn hắn.

Nghe được tiếng quát này, Tiêu Viêm bàn tay trong tay áo cũng nắm lại căng thẳng, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn Hỏa trưởng lão.

Ánh mắt chậm rãi lướt qua khuôn mặt Tiêu Viêm, Hỏa trưởng lão thần nhiên:

- Ta xem ngươi tựa hồ là đạt đến tư cách tham gia, vì sao không thử?

Vừa nói như vậy xong, vô số ánh mắt nhất thời bắn về phía Tiêu Viêm. Lúc trước người nhiều như vậy, cũng chưa có ai thông qua khảo hạch, mà tên gia hỏa nhìn rất bình thường trước mặt này, lại có được thực lực như thế hay sao?

- Ta đối với đại hội không có gì hứng thú, tới đây, chỉ để tìm người mà thôi!

Hắn cố tình áp chế thanh âm sao cho thật khàn, dứt lời, cũng không hề để ý tới Hỏa trưởng lão nữa mà xoay người bước đi, để lại phía sau một đống kẻ trợn mắt há mồm:

- Cái tên này... quá kiêu ngạo đi?

Mụ già bên cạnh liếc Hỏa trưởng lão rồi nhìn theo bóng dáng Tiêu Viêm, cau mày nói:

- Người này có cái gì đó không đúng à?

- Không biết... Ta chỉ thấy ngay lúc hắn bước vào thạch đạo, năng lượng hỏa thuộc tính trong thiên địa đột nhiên chấn động. Có điều chẳng biết tại sao... người này cuối cùng lại ta một loại cảm giác nói không ra lời.

Hỏa trưởng lão cau mày cười khổ một tiếng, chột thờ dài:

- Hơn phân nửa là ảo giác!

-----oOo-----

Chương 1011: Tứ Đại Tôn Giả!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sơn đạo thật dài, liếc mắt nhìn thật giống như một con mãng xà khổng lồ uốn lượn dọc theo triền núi đi lên, cuối cùng biến mất vào bên trong tầng mây. Đứng tại nơi này chợt khiến cho con người có cái cảm giác rằng mình hết sức nhỏ bé.

Tiêu Viêm không nhanh không chậm từng bước một đi lên đỉnh núi, hai bên sơn đạo được phủ kín bởi những cây thân gỗ màu bạc, nhìn có chút kì dị. Từ trên xuống dưới không hề có cành lá, thẳng tắp giống như một cây cột trụ. Càng làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc hơn chính là trong đại thụ màu bạc tản ra lôi điện lực hết sức nồng đậm, nếu như dùng linh hồn cảm ứng, sẽ thấy được lực lượng lôi điện không ngừng theo từ trên ngọn cỏ thụ tràn ra rồi nhập vào biển mây xung quanh mắt nhắm không thấy bóng dáng.

Dừng bước nhìn một màn này, Tiêu Viêm như có điều suy nghĩ. Lôi Sơn này, lực lượng Phong Lôi kinh khủng như thế hẳn có quan hệ không ít với mây cái cây này. Có chúng cung cấp lôi lực, thì biển mây trên trời sẽ mãi mãi không tiêu tan, nếu ở đó ở mà tu luyện công pháp lôi thuộc tính thì chẳng khác nào làm chơi ăn thật không chút nói quá, có thể tăng hiệu quả tu luyện lên rất nhiều lần.

Phong Lôi Các tìm ra được địa phương này quả thật là tốt.

Trong lòng thâm tặc tán thưởng một phen, sau đó hần bước tiếp. Ngay lúc đó, đột nhiên một tiếng hạc kêu thanh thúy trào dâng, mọi người liền nhìn thấy một con Thất thái Hạc thật lớn từ dưới núi bay vút lên, xuyên qua đám mây mù đến tận đỉnh núi.

- Thất thái Hạc thật lớn, ngồi trên nó hẳn là Phượng tiểu thư của Phong Lôi Các rồi

Lúc nhìn thấy Thất thải Hạc, trên sơn đạo liên tục truyền đến những thanh âm cực kì âm mộ.

Tiêu Viêm đưa mắt nhìn con hạc khổng lồ trên bầu trời kia, hẳn không chú ý đến nó mà gất gao tập trung vào thân ảnh đang ngồi trên lưng. Từ bóng hình xinh đẹp thành thực đoan trang kia mà nói, xác thật là Phượng Thanh Nhi.

Con hạc lớn cũng không vì những tiếng kinh hô kia mà dừng lại, đôi cánh rung mạnh nhất thời vọt vào trong tầng mây biến mất không thấy đâu nữa.

Đợi đến khi cự hạc biến mất, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thu hồi ánh mắt, lông mày hơi cau. Nàng ta nhất định có mang trên người vật gì đó che đậy khí tức, nếu không, không có khả năng che đậy được thực lực của mình trước con mắt của Tiêu Viêm hôm nay.

- Xem ra nữ nhân này quả thật không đơn giản! Nếu như gặp phải Phượng Thanh Nhi nhất định sẽ bại lộ!

Tiêu Viêm lộ ra vẻ do dự, khế thì thảo lảm bảm, kẻ mà hắn nhìn không thấu thường là đáng sợ nhất. Ba người Đường Ứng, Vương Trần, Mộ Thanh Loan, mặc dù thực lực cũng rất cường hãn, đều ẩn giấu thực lực, nhưng bọn họ vẫn không khiến cho Tiêu Viêm nảy sinh cảm giác nguy hiểm! Chỉ có Phượng Thanh Nhi này mới làm hắn nhìn không thấu.

- Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ này đại hội Tứ phương Các lần này, kẻ thắng cuối cùng sẽ chính là nữ nhân này...

Tiêu Viêm khế thở dài một tiếng, loại ý nghĩ này của hắn cũng không có gì thực tế căn cứ chính xác, nhưng trong lúc mơ hồ lại có một loại cảm giác khó hiểu, đã khiến hắn phán đoán như vậy.

Có lẽ là vì Phong Lô Các mà đối với Phượng Thanh Nhi, hắn chưa từng có chút hảo cảm. Mặc dù dung mạo hay khí chất của đối phương đều là hạng nhất lưu, nhưng ngay từ đầu, hắn và nàng đã có một ít khúc mắc. Bởi thế nếu nhìn nàng ta lấy được thắng lợi cuối cùng thì trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Bĩu môi, Tiêu Viêm trong lòng thầm phi một tiếng, cũng không đứng đây đưa tại sơn đạo thêm nữa. Hắn rảo chân mà đi, càng về sau lại như hóa

thành một đạo hắc tuyến, nhắm đỉnh núi lao vun vút.

Lôi Sơn mặt dù không thấp nhưng với tốc độ của Tiêu Viêm hiện tại, không đến mười phút sau hắn đã thuận lợi đi đến đỉnh núi.

Vừa mới đặt chân lên đỉnh núi, một luồng tiếng động giống như ma âm lập tức truyền vào tai Tiêu Viêm. Bởi vì không kịp phòng ngự nên thiếu chút nữa hắn đã choáng váng mãi khi hồi phục lại rồi mà vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Hắn vừa xoay đầu lại xem thì liền trợn mắt há mồm khi nhìn thấy một biển người cuồn cuộn đông nghìn nghịt không thấy đâu là điểm cuối.

Dù lấy tính cách Tiêu Viêm mà nói thì bây giờ hắn cũng có cảm giác chết lặng. Trước đây, hắn không hề nghĩ là Tứ phương Các đại hội lại có sức hấp dẫn như thế! Số người điên cuồng tụ tập về đây vì nó quả thật là nhiều.

Sững sờ chỉ chốc lát, Tiêu Viêm rút cuộc đành thở dài một tiếng, thân hình lay động, vút lên một cây cự mộc màu bạc. Lúc này trên những cây cự mộc màu bạc xung quanh đây đã đứng không ít người (không càn đứng vào đâu?), bởi vậy Tiêu Viêm có hành động như vậy cũng không khiến quá nhiều người chú ý.

Ở tầm nhìn này, Tiêu Viêm vừa vặn thấy được đại khái toàn cảnh đỉnh Lôi Sơn. Giờ này hắn đang ở tại một cái quảng trường. Cả quảng trường đều làm bằng chất liệu có màu giống như cây đại thụ mà hắn đang đứng, ánh lên màu bạc có chút chói mắt. Đồi chỗ còn gồ ghề nhấp nhô, hẳn là nơi đệ tử Phong Lô Các luyện công hằng ngày.

Toàn bộ đỉnh núi hấp dẫn ánh nhìn nhất không gì ngoài một tòa cự tháp màu bạc, cao ít nhất ba bốn mươi trượng, cực kì hùng vĩ. Bên ngoài lôi quang không ngừng lóe ra, đỉnh tháp chìm hẳn vào trong mây gây ra cảm giác cực kỳ thần bí.

Trên đỉnh núi vẫn có không ít các kiến trúc nhỏ hơn, đây hẳn là nơi ở của chúng đệ tử. Tiêu Viêm đảo mắt qua một lượt rồi chột đứng lại ở giữa quảng trường màu bạc, nơi đó có một ít ghế ngồi được đặt ở vị trí rất trang trọng, xung quanh có một số đệ tử Phong Lô Các vẻ mặt lạnh lùng đứng thẳng. Toàn thân mơ hồ tán phát ra khí thế hùng mạnh, rõ ràng không phải hạng đệ tử bình thường.

Giờ phút này trên ghế ngồi vẫn chưa có ai, nhưng không cần nghĩ cũng có

thể biết, ngòi trên ấy là những người nhất định có địa vị cực cao ở Tứ phương Các.

Nhìn thấy đại hội vẫn chưa bắt đầu, nên Tiêu Viêm bèn ngòi xuống xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn ngòi xuống chưa được bao lâu, liền có một đạo tiếng chuông thanh thúy đột ngột vang lên. Ngay sau đó từ đỉnh núi có rất đông nhân ảnh thoáng hiện, nhanh chóng tỏa ra xung quanh chiếm cứ các vị trí hiểm yếu có thể quan sát hết thấy chung quanh. Bất luận kẻ nào có điều dị động, hẳn khó lòng thoát khỏi pháp nhãn của bọn họ.

- Đệ tử Phong Lô Các, quả nhiên được huấn luyện thật nghiêm chỉnh!

Tại lúc tiếng chuông vang lên thì Tiêu Viêm cũng đã mở mắt ra, tùy ý liếc nhìn những bóng người đang mau lẹ mà chỉnh tề vào vị trí xung quanh, âm thầm tán thưởng.

Lúc hắn đang khen thầm thì một tiếng sét ین tai chọt vang lên, một luồng lôi điện chói mắt từ trong tầng mây mạnh mẽ xuyên phá mà ra. Cường quang hiện lên đột ngột làm cho mọi người xung quanh theo quán tính nhắm mắt cả lại. Tiêu Viêm cũng phải nheo mắt nhìn đạo Lôi Điện cự đại, thì thấy trong đó có mấy thân ảnh chậm rãi hiện ra, cuối cùng hiện thân trên những cái ghế ngòi làm bằng ngân mộc tại giữa quảng trường.

Ánh mắt đảo qua, Tiêu Viêm liền dừng lại ở một đạo thân ảnh trong số đó, xẹt qua một tia lãnh ý:

- Phí Thiên?

Khi mọi người mở mắt ra thì đã nhìn thấy bốn người đang ngòi, thanh âm xôn xao kinh hãi vang lên liên tục.

- Như vậy Phong Lô Các bốn vị trưởng lão lần này sẽ đi ra hết rồi! Vị ở giữa hẳn là Lôi Tôn giả trong truyền thuyết đó sao?

Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng cũng máy động, ánh mắt liền nhìn vào người ở giữa. Người này thân hình cao lớn, nhìn không quá bốn năm mươi tuổi, nhưng râu trên cằm lại hoàn toàn bạc trắng. Trên thân thể có mặc một bộ áo bào màu bạc, trên bộ áo bào tràn ngập hoa văn Lôi Điện, từ xa nhìn

lại, liền giống như vật còn sống, không ngừng lưu chuyển, mơ hồ một ít Lôi uy từ trong đó tràn ngập mà ra.

Khí tức của người này tựa hồ kém xa ba người còn lại! Thậm chí có cảm giác rất là bình thường, nhưng Tiêu Viêm bằng vào linh hồn cảm giác xuất sắc đã nhận thấy từ người này một cảm giác nguy hiểm tột độ. Cho dù Phí Thiên cũng không có tạo cho hắn cảm giác như thế.

Người đó là Lôi tôn giả Ngoại Các chủ của Phong Lôi Các sao? Quả nhiên cực kì khủng bố..."

Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, đây chỉ sợ là lần đầu hắn dùng bốn tôn mà gặp mặt chân chính một cường giả Đấu Tôn! Tuy ở tại Hồn Điện hắn đã từng gặp Đấu Tôn áo tím kia, nhưng lúc đó Tiêu Viêm chỉ là một luồng linh hồn lực mà thôi.

Huu!

Tại lúc Tiêu Viêm đang sợ hãi than thầm thì một âm thanh chói tai xé gió vang vọng trên đỉnh núi. Mọi người liền kinh ngạc nhìn thấy, một thanh cự kiếm khổng lồ đang dữ dội xuyên phá trường không, chợt lóe lên rồi dừng lại giữa quảng trường.

- Ha ha, Kiếm tôn giả, người lúc nào cũng tới sớm nhất a!

Nhìn thấy thanh cự kiếm trên bầu trời, một số người áo bạc cùng với Lôi tôn giả cùng đứng dậy. Tiếng cười như sấm của Lôi tôn giả liền vang vọng khắp đỉnh núi.

Cự kiếm chợt run lên một trận, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ tiêu tán, từ trong đó có hai thân ảnh hiện trên không trung rồi hạ xuống tại khán đài.

Hai thân ảnh, một già một trẻ, người tuổi trẻ Tiêu Viêm nhìn rất quen mắt, bởi vì đây chính là Đường Ứng của Vạn Kiếm Các. Lão già đứng bên cạnh y thân hình hơi có chút thấp bé, một thân áo vải nhìn không chút nổi bật chẳng khác gì người bình thường. Nhưng bất cứ ai ở đây cũng đều biết, lão đầu này là một nhân vật đáng sợ cùng cấp bậc với Lôi tôn giả!

- Không nghĩ tới ngay cả Kiếm tôn giả giờ mới đến đây! Xem ra đám người đi trước đến Phong Lôi Sơn hẳn chỉ là người tiền trạm, hiện tại tới

mới là chân chính bắt đầu a.

Kiểm tôn giả xuất hiện, nháy mắt làm cho bầu không khí xung quanh quang trường trở nên sôi nổi hẳn lên.

Đôi với tiếng cười của Lôi tôn giả, Kiểm tôn giả cũng chẳng để ý đến. Lão đảo cặp mắt trắng dã ngồi xuống ghế dựa, Đường Ưng cung kính khoanh tay đứng ngay phía sau.

- Hắc hắc, Kiểm lão đầu này vẫn giữ tính tình khó chịu như xưa hả! Xem ra đôi với trận tỉ thí năm đó vẫn còn ghi hận trong lòng đây mà!

Ngay lúc Kiểm tôn giả mới vừa ngồi xuống ghế, một thanh âm âm trầm cùng với tiếng cười quái dị chọt vang lên. Từ trên không trung một đạo hào quang đen tuyền dữ dội lướt đến, rồi giống như thuận di trực tiếp hiện ra tại khán đài, không khách khí vung áo bào lên rồi ngồi xuống. Người vừa xuất hiện là một lão giả mặt mày tái nhợt vận áo bào đen, có chút âm u. Hai con mắt một đen một trắng nhìn hết sức quý dị, mà đứng phía sau, cũng là có một thân ảnh quen thuộc, Vương Trần của Hoàng Tuyên Các.

- Năm đó lão phu vận khí kém một chút mới bại vào tay hắn, so với kẻ không chống đỡ nổi Phong Tôn Giả trăm hiệp, cũng đã khá hơn không ít! Người nói có phải không, Hoàng Tuyên tôn giả?

Kiểm tôn giả liếc mắt nhìn lão giả áo đen, không mẫn không nhạt nói.

Nghe mấy lời này, lão già áo đen xầm mặt xuống, nhưng khi lão vừa muốn phản bác thì sắc mặt đã lại biến đổi, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào trong thiên không. Nơi đó, một âm thanh như rống khiêu tức thì vang vọng.

- Lão gia hỏa này thật là nhanh!

Kiểm tôn giả cũng ngẩng đầu đưa ánh mắt đục ngầu nhìn lên không trung vô tận, cười cười. Lão vừa dứt lời, thì trên bầu trời một cơn cuồng phong khổng lồ màu xanh bỗng xuất hiện trên đỉnh núi dưới cái nhìn chăm chú của vô số người. Tại thời điểm cơn lốc xuất hiện, ánh mắt Tiêu Viêm cũng là thoáng cái dời đi, nhìn chằm chằm vào người vừa đến, bàn tay cũng mạnh mẽ gắt gao nắm chặt

-Phong tôn giả!

-----oOo-----

Chương 1012: Đại Hội Bắt Đầu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cơn lốc khổng lồ màu xanh trên bầu trời vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên xao động rồi bên trong truyền ra một khí tức vô cùng cường đại. Sau đó cơn lốc rung lên rồi hóa thành vụn vụn điểm tinh quang tiêu tán đi, từ bên trong hiện ra hai đạo thân ảnh trên không như một chiếc lá từ từ rơi xuống trước khán đài.

- Chính là Phong tôn giả? Không ngờ lời đồn đại hội lần này xuất hiện bốn vị tôn giả lại không phải là chuyện nhảm nhí!

- Cường giả Đấu Tôn ngày thường cực kỳ khó gặp, không ngờ một lúc lại xuất hiện cả bốn vị. Tứ phương Các đại hội, quả nhiên rất phô trương, khó trách hấp dẫn đến nhiều người như vậy.

- Hắc hắc, không biết lần đại hội này cuối cùng đắc lợi sẽ là ai?

Cuối cùng xuất hiện hai người, đã đem mọi ánh mắt toàn trường hấp dẫn, mà với Tiêu Viêm càng là như vậy, hai bóng người vừa mới hiện lên, ánh mắt hắn lập tức dời đến.

Về phần Mộ Thanh Loan toàn thân áo quần xanh biếc thì Tiêu Viêm đã gặp, nên hắn chỉ lướt qua rồi sau đó dừng lại ở người bên cạnh.

Đó là một lão già áo dài màu xanh, tóc rối xõa tung trên vai, nhìn thật tiêu sái khoáng hoạt khác thường. Mặc dù lão đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ anh tuấn ẩn trên khuôn mặt đó, không nghĩ cũng biết khi còn trẻ tướng mạo tất nhiên không kém. Trong bốn vị Tôn giả, thì tướng mạo người mới tới này là dễ nhìn nhất, hơn nữa có lẽ vì lão tu luyện đấu khí Phong thuộc tính nên khí tức cũng có chút mơ hồ tán lạc vô chừng, làm người ta có cảm giác quỷ dị khó lường.

-Đó chính là Phong tôn giả sao?

Tiêu Viêm chậm rãi quan sát lão già áo xanh một cách tỉ mỉ, trong mắt cũng xẹt qua một chút kích động! Vị Phong tôn giả này hẳn không chỉ nghe qua một lần. Người này vốn là bạn tri kỉ của Dược Lão, nếu như lời này không giả! Hơn nữa nếu theo lời Dược Lão, thì người này rất nặng tình nghĩa. Nếu thực sự như vậy, lúc này đây hẳn hẳn chân chính đã có thể tìm được một sự trợ giúp rất lớn.

Khi trong lòng Tiêu Viêm đang dậy sóng, thì bên kia Lôi tôn giả cùng Kiếm tôn giả khi thấy Phong tôn giả đến, đều tươi cười chấp tay chào hỏi. Tuy nói bọn họ đồng thân phận, nhưng Phong tôn giả thành danh đã lâu nên hai người này vẫn rất kính nể lão. Chỉ có Hoàng Tuyên tôn giả ở bên cạnh tựa hồ cùng Phong Tôn Giả có điều xích mích, nên chỉ liếc mắt một cái sau đó liền làm như không thấy.

Phong Tôn Giả một thân áo bào xanh khẽ tươi cười âm áp, tỏ ra khách khí đáp lại Lôi tôn giả cùng Kiếm tôn giả, còn Hoàng Tuyên tôn giả ngồi kia lão cũng xem như là hạt cát vậy. Hiện giờ đang ở trong Tứ phương Các nên ai cũng phải kiềm chế một chút, nhưng đối với Hoàng Tuyên tôn giả, Phong Tôn Giả cũng có một chút không ưng. Từ sự che đậy tính cách cho đến làm việc không từ thủ đoạn, cũng đã khiến lão không hề vừa mắt.

Mấy người khách sáo một phen, rồi Lôi tôn giả ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó chậm rãi đi ra, ánh mắt đảo qua bốn phía quảng trường. Nhất thời, bên dưới quảng trường đang ồn ào, bỗng nhiên dưới ánh mắt tràn ngập lôi điện kia đảo qua, ngay tức khắc hoàn toàn im ắng.

- Hôm nay Phong Lôi Các ta tổ chức Tứ phương Các đại hội, cảm tạ mọi người đã đến Lôi Sơn của cỏ động. Bất quá ta phải nhắc nhở một chút về quy củ của nơi này... Nói vậy mọi người cũng biết, hi vọng đại hội diễn ra, không xuất hiện cái gì náo loạn.

Lôi tôn giả thanh âm nhàn nhạt, oang oang như tiếng sấm vang vọng khắp Lôi Sơn. Thanh âm ầm chứa Lôi uy khiến một ít kẻ thực lực hơi yếu, thân thể cơ hồ không tự chủ được mà xuất hiện những run rẩy rất nhỏ.

Những lời Lôi tôn giả vừa nói tràn ngập một loại ý chí bá đạo, cũng giống như lôi đình vậy, cương liệt mà không dung người phản bác. Mặc dù như vậy có lẽ không khiến cho người ta xuôi tai, nhưng dưới thực lực khủng bố toàn trường của lão, không có người nào dám nói lời phản đối. Lực chân

nhiep của cường giả Đấu Tôn quả nhiên kinh khủng, quả nhiên là không giống bình thường.

Nhìn thấy toàn trường không xuất hiện thêm thanh âm ồn ào nào nữa, Lôi tôn giả mới khẽ gật đầu, bàn tay vung lên, một loạt tiếng chuông thanh thúy êm ái trào dâng.

- Lần này số người tham gia Tứ phương Các đại hội, kể cả bốn đệ tử của Tứ phương Các, có tổng cộng năm mươi ba người. Vẫn quy củ cũ, lấy hỗn chiến mà bắt đầu, đến khi nào cuối cùng ở lại giữa sân chỉ còn tám người mới thôi. Bây giờ, tất cả người dự thi cùng tiến lên trường đấu đi.

Tiếng chuông vừa dứt thì thanh âm Lôi tôn giả cũng lần nữa vang lên.

Thanh âm Lôi tôn giả vừa tắt, trên quảng trường liền vang vọng một trận tiếng động xé gió, từng đạo thân ảnh trẻ tuổi thoáng hiện vào trường đấu, đồng loạt tản ra bốn phía quảng trường, nhìn chăm chăm lẫn nhau duy trì cảnh giác.

Những người này vừa xuất hiện, nhất thời khiến đại hội trở nên nóng bỏng! Tiếng hoan hô điếc tai nhức óc nhất tề âm ỉ, giống như bài sơn đảo hải ở trên đỉnh núi vang vọng ra khắp nơi. cuộn cuộn lan ra tận chân trời, khiến ngay cả mây đen trên cao cũng vì vậy mà như sóng dậy.

Những người dự thi vừa vào tràng đấu, thì trên đài khách quý, ba người Mộ Thanh Loan, Đường Ứng, Vương Trần cũng liếc nhau một cái, thân hình chợt động, đã nhẹ nhàng nhảy vào quảng trường. Ba người họ vừa vào thì đám người xung quanh liền tránh ra một khoảng trống. Nơi đây ai cũng biết thực lực của ba người họ, bởi vậy tự nhiên là sẽ không tự động nhào ra mà nạt mạng.

Là nhân vật chính của đại hội lần này, ba người Mộ Thanh Loan vào trường đấu, cũng trực tiếp làm cho xung quanh quảng trường tiếng hoan hô trở nên càng thêm kích động hơn nữa. Bầu không khí trên đỉnh núi từ khi bọn hắn xuất trường liền đi vào giai đoạn cao trào.

Xuy.

Ba người mới vừa tiến vào giữa sân, thì một tiếng hạc gáy trong trẻo bỗng vang lên trên bầu trời. Một con Thất thải hạc to lớn đang từ xa vỗ cánh bay

đến, một bóng hình xinh đẹp từ trên lưng nó nhảy xuống, lặng yên không một tiếng động nhẹ nhàng dừng ở giữa khoảng sân rộng. Tiêu Viêm không cần nhìn cũng biết là Phượng Thanh Nhi, khí chất cao quý như vậy, thật không ai bằng.

Phượng Thanh Nhi xuất hiện, bầu không khí bên ngoài tràng lập tức náo nhiệt tăng vọt. Ai cũng biết, lần này Tứ phương Các đại hội, có thể hơn nàng một bậc chỉ sợ không có ai mà thôi.

Phượng Thanh Nhi vừa xuất hiện, trên đài khách quý Phong Tôn Giả, Kiếm tôn giả cho đến kia Hoàng Tuyên tôn giả trong mắt đều là xẹt qua vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy một vị Tôn giả cười nhạt nói:

- Xem ra Lôi tôn giả đúng là đã bỏ ra không ít tiền vốn nhỉ, cứ nhiên còn tự mình ra tay che giấu thực lực cho nó. Chẳng lẽ định xuất kỳ bất ý cái gì hay sao chứ?

Nghe vậy, Lôi tôn giả lại cười ha ha:

- Kiếm tôn giả nói chuyện này à, nha đầu kia thân phận có chút đặc thù, sở dĩ ta làm như vậy, thật ra là vì chút bất đắc dĩ.

- Lôi tôn giả định thêm một lần đứng đầu Tứ phương Các' đây mà! Đại hội lần này, hẳn là tỉ lệ thắng của Phong Lôi Các sẽ lớn nhất rồi.

Phong Tôn Giả chỉ liếc mắt nhìn Phượng Thanh Nhi một chút rồi nhẹ giọng cười.

- Phong Tôn Giả hiểu lầm rồi, nha đầu Thanh Loan kia chính là người của gia tộc Thiên Loan. Nếu có thể khiến huyết mạch giác tỉnh, thì cũng có thể tính là nhân tài kiệt xuất trong giới trẻ a.

Lôi tôn giả khoát tay áo cười, bất quá trong mắt cũng lộ ra nét đặc ý tự mãn, lần này nhắm vào vị trí đứng đầu Tứ phương Các, lão thật sự đã ôm tâm tư rất lớn!

Đối với hần lời mà nói... Phong Tôn Giả lại cười trừ, từ chối cho ý kiến.

Một bên Hoàng Tuyên tôn giả, lại cau mày, Vương Trần xem như là đệ tử kiệt xuất nhất trong những năm nay của lão, nhưng nếu cùng Phượng

Thanh Nhi so sánh thì tựa hồ vẫn kém hơn một chút. Xem ra đại hội lần này địa vị của Hoàng Tuyền Các sẽ không có thay đổi gì lớn rồi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trong Tứ phương Các, Hoàng Tuyền Các vẫn ở cuối cùng, nhưng dù như thế thì Hoàng Tuyền tôn giả đối với lần này cũng đành chịu, dù sao thì hệ thống bồi dưỡng hậu bối của Hoàng Tuyền Các quả thật sút kém hơn nhiều so với Tam Các còn lại.

Trên cây ngân mộc, Tiêu Viêm cũng đang tập trung nhìn vào Phương Thanh Nhi. Đối với cô nàng này, hắn vẫn như ẩn như hiện một cảm giác hết sức nguy hiểm. Điều này cùng thực lực không quan hệ, chỉ là một cảm giác hết sức mơ hồ của hắn.

Nhú mày nhìn một lúc, Tiêu Viêm lại dời mắt đi, chậm rãi quan sát khắp quảng trường. Giờ này trên quảng trường, người dự thi đều đang gờm gờm đề phòng lẫn nhau, bọn họ tuổi tuy không lớn, nhưng thực lực cũng rất mạnh. Đó là điều đương nhiên, vì có tư cách tham gia đại hội này cũng không phải là những kẻ non nớt, nếu không có thiên phú siêu cường thì cũng là loại có bối cảnh thâm hậu chống đỡ sau lưng.

Không hổ là Trung Châu, trẻ tuổi như vậy đã là Đấu Hoàng. Cho dù là tại Hắc Giác Vực cũng khó mà tìm được, không nghĩ tới chỉ một cái Tứ phương Các đại hội, liền là hấp dẫn nhiều người như thế. Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, Trung Châu quả nhiên không hổ là nơi cường giả tập trung nhiều nhất trên đại lục Đấu Khí. Nơi đây thiên tài tập hợp, ai cũng không thể biết sẽ có một con ngựa ô nào đó đột nhiên xuất hiện hay không!

- Ồ?

Sợ hãi than thầm, Tiêu Viêm vừa dời mắt, đột nhiên ngưng tụ lại, một âm thanh nghi hoặc đầy kinh dị từ trong miệng hắn bật lên.

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại tại một góc quảng trường, nơi có một bóng người áo đen đang đưa lưng về phía hắn. Mặc dù cách khá xa nhưng chẳng biết tại sao, Tiêu Viêm lại cảm thấy được bóng dáng này ẩn chứa nét gì đó khá quen thuộc.

Tiêu Viêm nhíu mày, lấy thực lực hắn hôm nay, cảm giác quen thuộc này

không có khả năng sai lầm hay ngẫu nhiên mà xuất hiện.

Lúc Tiêu Viêm còn đang nghi hoặc, nam tử áo đen trong tay nắm chặt một thanh trường thương vừa bất chợt xuất hiện, thân hình thoáng nghiêng qua, vừa đủ cho Tiêu Viêm nhìn thấy một bên mặt của gã.

Vừa thấy những nét quen thuộc trên khuôn mặt đó, Tiêu Viêm lập tức sững sờ, một lát sau hắn vỗ mạnh tay, mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Lâm Diễm? Sao hắn lại xuất hiện ở đây? "

Người vừa xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm chính là kẻ năm đó cùng đi với hắn từ Học viện Già Nam đến Đế quốc, Lâm Diễm. Có điều sau này khi Tiêu Viêm bé quan trong sơn cốc đi ra thì Lâm Diễm, Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh đã cùng nhau rời khỏi Đế quốc. Không nghĩ tới bây giờ lại đột nhiên gặp hắn ở nơi này!

Nét kinh ngạc trong mắt dần nhạt đi, Tiêu Viêm nhìn không được lắc lắc đầu. Hắn mới đến Trung Châu không quá nửa năm, chẳng ngờ gặp không ít người quen cũ. Hai chữ duyên phận quả thật khó lường.

- Nếu đã đông đủ, thì đại hội có thể bắt đầu..!

Trên đài khách quý, Lôi tôn giả nhìn thấy giữa sân nhân số đầy đủ, bèn không tán chuyện nữa, ngẩng đầu vung tay lên, thanh âm nhàn nhạt vang vọng trên khắp quảng trường.

-----oOo-----

Chương 1013: Hỗn loạn sàng lọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Lôi Tôn Giả vừa nói xong, cả quảng trường bỗng nhiên căng thẳng, 53 đạo ánh mắt quét nhìn lẫn nhau và đều tràn ngập đề phòng nhau, dưới cái loại kết quả hỗn loạn này thì chỉ cần giữ cho bản thân không rơi xuống khỏi đài thì coi như thắng lợi và đạt được bước tiếp theo, đại đa số người cũng biết, trận này chọn lựa, cực kỳ khắc nghiệt cùng tàn khốc.

Trong số 53 người chỉ giữ lại 8 người, thường thì trong số 8 người đó thường đều có bốn của Tứ Phương Các chiếm giữ, nói cách khác, tại 49 người còn lại chỉ có 4 người thành công lưu lại được! 49 chỉ truyền chọn ra 4, không cần nghĩ cũng biết để dàng được vinh quang này thì chiến đấu sẽ cực kỳ thảm thiết.

Ở giữa sân đấu bầu không khí căng thẳng thì ở bên ngoài quảng trường cũng đã trở nên im lặng, vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào giữa sân, số người ở bên trong, đều có thể tính tại đồng trang lứa là người nổi bật nhất, loại trừ đi số rất ít nhóm người, đại bộ phận mọi người đều có được chân chính thực lực ngạo nhân, những người này trong vòng bạo phát chiến đấu, tự nhiên là dị thường hấp dẫn sự chú ý.

Từ sau khi phát hiện ra Lâm Diễm, ánh mắt Tiêu Viêm vẫn dừng lại trên người hắn. Bằng vào nhãn lực hiện tại của hắn, tự nhiên liếc mắt một cái cũng nhìn ra thực lực Lâm Diễm ở tứ Tinh Đấu Hoàng. Với cấp bậc này, nếu như tại địa phương khác có lẽ có thể tính làm không tồi, nhưng mà ở nơi này chỉ có thể nói miễn cưỡng đạt tới tư cách tham gia giải đấu mà thôi.

"Không nghĩ tới vài năm không gặp, hắn cư nhiên cũng đạt đến Đấu Hoàng, nhớ rõ năm đó ta trước khi bế quan, thực lực Lâm Diễm vừa mới tới ấu Vương cấp bậc, xem ra mấy năm nay hắn cũng hẳn là có gặp kỳ ngộ gì đó mới" Tiêu Viêm ánh mắt vẫn dừng lại trên người Lâm Diễm, chột thắp giọng lầm bầm.

..

Thứ kỳ ngộ này, tại Trung Châu cũng không phải là cái gì đó cũng thiên phương dạ đàm, hẳn Tiêu Viêm có thể mượn Thiên Sơn Huyết Đàm để đột phá tới Đấu Tông, tự nhiên người khác cũng có thể được có được một ít kỳ ngộ mà thường nhân khó gặp tại Trung Châu đại lục mở mang vô tận, ở những nơi rừng sâu núi thẳm ai mà có thể hiểu được một cách rõ ràng.

"Bất quá, chẳng biết tại sao Lâm Tu Nhai, Liễu Kinh hai người không cùng hắn ở một chỗ nhỉ, ba người bọn họ lúc trước đáp ứng với nhau cùng rời đi mới đúng chứ" Tiêu Viêm lầm bầm nói, đối ba người Lâm Diễm hẳn vẫn có hảo cảm rất tốt, hơn nữa năm đó hắn vừa mới đột phá Đấu Vương, bọn hắn sau khi biết được ta và Vân Lam Tông là đại địch, nhưng Lâm Diễm ba người vẫn như trước là đi theo mình, phần nhân tình này không

phải là Tiêu Viêm quên mất, mà do lúc đó có quá nhiều việc vướng chân, cùng với ba người họ ra đi không từ biệt nên hẳn không có cơ hội hồi báo.

"Thương!"

Tại lúc Tiêu Viêm đang suy nghĩ trong lòng, thì không khí trong trường đang căng thẳng cực độ làm người ta khó có thể nhẫn nại được, cuối cùng cũng có một người nhin không được xuất thủ đã phá vỡ tình huống trên sân, người này rút vũ khí trong tay nhanh như chớp đánh về phía người bên cạnh cách đó không xa, bất quả hiện giờ ai cũng vô cùng cẩn thận nên người kia vừa động liền bị phát hiện, người bị công kích dưới sự kinh sợ bỗng bộc phát ra đấu khí kinh người, nắm chắc vũ khí hướng người đánh lén kia phản kích.

Hai người giao thủ, trên quảng trường kia bầu không khí căng thẳng chỉ nháy mắt tuyên cáo tan vỡ, từng luồng ánh sáng sắc màu không đồng nhất từ Đấu khí mạnh mẽ nhất thời tuôn trào ra, sau đó toàn bộ quảng trường, liền hoàn toàn lâm vào trong hỗn loạn.

Hơn năm mươi luồng đấu khí cấp bậc Đấu Hoàng, cơ hồ triệt để tràn ngập mỗi khắp ngõ ngách quảng trường, mạnh mẽ năng lượng uy áp tràn ngập tại trên quảng trường, làm cho không ít người có loại một loại cảm giác bị đè nén.

Trên quảng trường, đấu khí hỗn loạn ở bốn phía đang không ngừng lan tràn ra, mà tại thời khắc, cơ hồ bên người tất cả mọi người đều là đối thủ, đều cũng là địch nhân, bởi vậy mỗi một người đều có như chim sợ cành cong, chỉ cần ai đi vào phạm vi cách mình vài trượng thì tâm thần phát động đấu khí tràn ra hướng người vừa đến công kích mãnh liệt.

Mà dưới loại tràng diện hỗn loạn này, thường xuyên có tình trạng vài người liên kết với nhau cùng đánh một người rơi xuống đài, mà giờ khắc này cũng chỉ tính là người nọ không gặp may thôi, bị vài tên đồng cấp vây công, cơ hội ở lại gần như không có nên liền ảo não thôi lui ra ngoài quảng trường.

Hỗn loạn, là một loại chất xúc tác, nhìn thấy giữa sân kia đang lâm vào đại hỗn chiến làm cho da đầu người ta tê dại, trên khán đài quanh quảng trường, lại là bạo xuất tiếng hoan hô gào thét kinh thiên động địa, không ít người bởi vì loại bầu không khí này mà trở nên đỏ mặt tía tai, xem bộ dáng

kia hận không thể chính mình đang ở giữa sân đánh một trận cho thống khoái.

Nghe thấy những tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc, Tiêu Viêm cũng không biết phải làm sao, tâm thần vừa động, đầu khí liền bao trùm 2 lỗ tai đem những tạp âm kia hoàn toàn ngăn cách, ánh mắt gắt gao nhìn tràng diện hỗn loạn giữa sân.

Giờ phút này, giữa sân đã triệt để hỗn loạn, đầu khí giao nhau cùng với thanh âm đao kiếm đụng nhau chát chúa không ngừng vang lên, dưới trường hợp hỗn loạn như thế thì không thể nắm chắc điều gì, trước đó có một số người thực lực không yếu, nhưng bây giờ lại liên tục có người học máu mà ngậm ngùi rời trường đấu, giữa sân quá mức hỗn loạn, đề phòng được phía trước lại phòng không được mặt sau, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là địch nhân, một cái sơ sẩy trúng phải ám chiêu sẽ là một kích trí mạng, cái loại đại hội này, đao kiếm không có mắt, bị thương tổn chính là chuyện thường tình, nếu mà ở dưới bị công kích trí mạng hô to một tiếng nhận thua, dựa theo quy củ, tự nhiên cũng sẽ không lại có người đối với người ra tay hạ sát thủ.

Hỗn loạn kéo dài không đến mười phút thời gian, liền có thêm hơn mười người người dự thi bản thân bị trọng thương, không thể không rời đi giữa sân, dù sao nếu là lại tiếp tục lưu lại mà nói..., chỉ sợ cũng không phải chỉ có trọng thương không thôi đâu.

Trong sân hỗn loạn, cũng có một chút ra ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, nhưng hắn cũng có chút đặc ý, hắn vốn cho là loại đại hội này thì phải đấu với phương thức 1 vs 1, không nghĩ tới... Cư nhiên ở đây lại là loại rau lộ trộn đều, tất cả đều lên sàn... như thế, không chỉ cần phải có thực lực, còn cái cần nhất là vận khí a, dù sao hảo hán không chịu nổi nhiều người, mặc dù người là Đấu Hoàng đỉnh cấp, nhưng nếu không hay ho bị mười mấy Đấu Hoàng vây công, vậy thì kết quả cuối cùng chỉ sợ cũng tương đối thâm a.

Đương nhiên, ra ngoài dự kiến nhất của Tiêu Viêm chính là cái tên Lâm Diễm kia, thực lực của hắn trong này cũng không tính là cao, chỉ có thể xem là bậc trung mà thôi, hắn cư nhiên đến bây giờ mà vẫn chưa bị loại khỏi, Tiêu Viêm sau khi tinh tế quan sát, mới nhìn ra một ít manh mối.

"Hiện giờ thân pháp kia của Lâm Diễm tựa hồ rất là kỳ diệu nha. Bất quá

chỉ là quá mức khó coi thôi"

Tiêu Viêm như có điều suy nghĩ nhìn giữa sân, Lâm Diễm mặc dù thi triển ra thân pháp kia có chút khó coi, thậm chí làm người ta có cảm giác không được tự nhiên, thoạt nhìn qua thì giống như một con vịt đang vẫy cánh. Vốn dĩ Tiêu Viêm với nhãn lực hiện tại nhưng thật ra có thể nhìn ra thân pháp này đấu kỹ, tất nhiên không phải bình thường, độ huyền diệu của nó thậm chí cũng không kém so với Tam Thiên Lô Động.

"Người này, trong những năm này quả nhiên có một ít kỳ ngộ" Tiêu Viêm cười cười, hẳn có thể đủ khẳng định, thân pháp khó coi này hơn nữa không được tự nhiên, trước kia Lâm Diễm,, tất nhiên chưa từng tu hành qua, hiển nhiên hẳn là hẳn mấy năm nay lịch lãm trung đoạt được.

Nhìn thấy Lâm Diễm có thể kiên trì tới cùng, Tiêu Viêm cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất kể như thế nào, hẳn cùng với Lâm Diễm quan hệ vẫn rất không tệ, có thể nhìn thấy hẳn hiện giờ có thành tựu như vậy, tự nhiên cung vui mừng thay cho hẳn rồi.

Tiêu Viêm ánh mắt từ trên người Lâm Diễm rời đi, chậm rãi đảo qua giữa sân, chợt đôi mắt nhíu lại, giờ phút này quảng trường mặc dù cực kỳ hỗn loạn, nhưng sự hỗn loạn này lại không ảnh hưởng mấy tới bốn Các lớn nhất kia, người của bốn Các này vây thành 4 cái vòng tròn nhỏ đứng ở giữa sân, rõ ràng là bốn năm người Phượng Thanh Nhi, Mộ Hạng Phun, Đường Ứng, Vương Trần...

Bốn người khí thế tại giờ phút này đều bảo trì ở trạng thái Đấu Hoàng đỉnh phong, sắc mặt lạnh như băng quét qua bốn phía đám người trên chiến trường hỗn loạn kia, bất kỳ ai đó dám đặt chân vào phạm vi nhóm bọn họ đang đứng thì phải nhận lấy công kích cực kỳ mãnh liệt, thực lực bốn người bọn họ cơ bản hiện ở nơi này là người nổi trội nhất, tuy nói giữa sân có mấy người đồng thời biểu hiện ra cũng không kém, nhưng bọn họ rõ ràng lại không dám đến tùy ý đụng chạm bốn người này.

Trong sân hỗn loạn kia như trước liên tục có người bị loại ra, nhưng toàn bộ quảng trường liền giống như biến thành một cái sàng lúa, không ngừng có người từ giữa sân mà bị bắn ra, mà số người có thể lưu lại ở trong đó thì lại càng trở nên thưa thớt hơn.

Mà theo nhân số giảm bớt đi, trên quảng trường hỗn loạn cũng dần trở nên

yên tĩnh một chút, đặc biệt là đương trường khi số người chỉ còn lại 11, thì cảnh hỗn loạn bỗng nhiên dừng lại, nhất thời trực tiếp xuất hiện một loại dị thường im lặng, mười một người riêng rẽ phân tán các nơi ở giữa sân, đang thở phì phò thở dốc đứng đối diện lẫn nhau và cảnh giác lẫn nhau.

Tiêu Viêm đem ánh mắt đảo qua giữa sân, miệng chợt nở một nụ cười, Lâm Diễm tên kia cư nhiên cũng đã ở trong số đó, bất quá giờ phút này giữa sân thực lực yếu nhất chính là hắn, số mười người còn lại, ngoại trừ Phương Thanh Nhi bốn người ra, phần lớn đều là thất tinh thậm chí bát tinh là cường giả, đương nhiên, hắn sở dĩ có thể kiên trì đến hiện tại chính là nhưng thật ra không thể không nhắc đến cái thân pháp đấu kỹ quái dị kia.

Lâm Diễm lúc này là một mình siêu quần xuất chúng, mạng lớn như thế đương nhiên là dễ dàng hút hấp dẫn sự chú ý, có thể lấy tứ tinh Đấu Hoàng kiên trì đến hiện giờ, vẫn là người đầu tiên xuất hiện trên đại hội "*Tứ Phương Các*" từ trước đến bây giờ.

Đương nhiên, loại vận may này tự nhiên sẽ không làm bạn với Lâm Diễm được lâu nữa, mười một người giữa sân sau khi đều tự điều tức một chút, lập tức có thêm vài đạo ánh mắt không có hảo ý gì chuyển hướng về hắn, trong đó có một gã nam tử mặc áo hồng thực lực đạt tới bát tinh Đấu Hoàng, bàn chân liền đập mạnh một cước trên mặt đất, thân hình như mũi tên rời trường cung, thẳng tắp hướng Lâm Diễm bắn tới.

Nhìn thấy bản thân mình cư nhiên đột nhiên rước lấy một gã bát tinh Đấu Hoàng, Lâm Diễm sắc mặt cũng đã hơi đổi, cái quái dị thân pháp nhất thời thi triển ra, hiêm hiêm né được một kích của gã đó, cùng lúc đó, nhíp chân cũng vội vã lui về phía sau.

Một kích không có kết quả, kia nam tử mặc áo hồng kia liền cười lạnh một tiếng, trong tay đại đao kéo ra một đóa đao hoa, thân hình vừa động, như đĩa đói giết tới, trong tay đao mang sắc bén không ngừng làm cho Lâm Diễm chặc vật lui về phía sau.

Phía trên đài Tiêu Viêm đã đứng bật dậy, con ngươi híp lại cực kỳ nguy hiểm đánh về hướng Lâm Diễm, hắn sẽ không khoan tay nhìn Lâm Diễm chết trước mặt mình dưới đao người khác, nếu quả thật đến đó thời điểm, hắn tự nhiên là phải xuất thủ tương trợ. "*Bất quá... tựa hồ có chút không đúng...*"

Ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm cuộc truy đuổi của hai người, Tiêu Viêm lông mày đột nhiên nhíu lại, lúc trước nam tử mặc áo hồng kia có rất nhiều cơ hội có thể đánh cho Lâm Diễm bị thương, nhưng mà vẫn chưa ra tay, xem bộ dáng như vậy, ngược lại càng giống như cố ý đuổi giết Lâm Diễm vậy.

Hơi trầm ngâm, Tiêu Viêm ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, tại khi Lâm Diễm cách một gã nam tử hoàng bào sắc mặt lạnh lẽo, thì người này đối Tiêu Viêm cũng không xa lạ gì, bởi vì hắn đúng là vị Vương Trần của Hoàng Tuyền Các, hắn giờ phút này giống như một con độc xà rình rập Lâm Diễm kia cách mình càng lúc càng gần, khóe miệng hiện lên một tia lãnh ý nhàn nhạt.

"Tên kia muốn đem Lâm Diễm bức tiến đến trong phạm vi ông kích của Vương Trần!" Tiêu Viêm trong lòng rùng mình, người này thật sự ngoan độc, hẳn dĩ nhiên muốn mượn đao giết người!

Ngay lúc Tiêu Viêm nhìn ra âm mưu của gã hoàng bào, thì Lâm Diễm đang cấp tốc thối lui đã bước vào phạm vi công kích của Vương Trần.

Lâm Diễm cước bộ mới vừa vừa bước vào phạm vi đó, đột nhiên một luồng lạnh lẽo liền xông lên đầu, hắn chợt nhìn thấy trước mặt mình là nam tử mặc áo hồng, vẻ mặt đang hiện lên nụ cười âm hiểm liền cấp tốc lui về phía sau, khóe mắt thoáng nhìn về phía sau, lại chỉ nhìn thấy một đạo cực kỳ sát ý màu đen như sợi tơ tựa như độc xà hương yết hầu hắn bạo tạc mà đến.

"Ngừng... ngừng, ta nhận thua!"

Quay mắt về phía này đạo công kích hắc sắc như sợi tơ kia, Lâm Diễm nhất thời da đầu tê dại ra, hắn cùng với Vương Trần còn chênh lệch nhiều lắm, mặc dù có thân pháp trợ giúp, những cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đối với tiếng kêu của Lâm Diễm, Vương Trần đột nhiên cười lạnh hơn, hắn trời sanh tính hiếu sát, ra tay tất thấy huyết, nào có đạo lý thu hồi.

"Móa nó, ngươi là tên khốn kiếp không biết xấu hổ" Nhìn thấy bản thân mình mặc dù đã tự động nhận thua, nhưng người này vẫn như trước là không chết không tha, Lâm Diễm sắc mặt tái nhợt nổi giận mắng, mắng thì

cứ mắng, tại thời khắc máu chốt này, cái thân pháp quái dị xấu xí kia cũng vôi vàng thi triển đến cực hạn, thân hình quý dị lắc lư cấp lui về phía sau.

"*Thình thịch!*" Độc xà màu đen như sợi tơ kia đã phóng tới, chọt thật mạnh oanh kích tại nơi bả vai Lâm Diễm"

"Phốc grào!"

Nhận đòn nghiêm trọng, Lâm Diễm nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chà trên mặt đất dài hơn 10m, nếu lúc trước không có tránh nơi yếu hại, chỉ sợ hãn hiện tại sớm đã bị mất mạng.

Giữa sân xảy ra một màn này, cũng là đưa tới từng đợt mắng chửi từ bên ngoài tràn đầu, đối phương đã nhận thua rồi mà còn xuống tay ác như vậy, Vương Trần cử động lần này nhìn qua đúng là có chút có vẻ ti tiện.

Đối với những thanh âm bên ngoài kia, Vương Trần lại là không thêm quan tâm đến lý lẽ, ánh mắt âm hàn nhìn chăm chăm Lâm Diễm, đối phương lúc trước lớn tiếng mắng, rõ ràng đã khơi dậy sát ý trong lòng hãn, lập tức cười âm lãnh, thân hình cùng bàn tay nắm chặt, hai thanh chùy thủ thon dài đen nhánh từ trong tay áo xuất ra, thân hình bắn ra như tia chớp, trong nháy mắt liền hiện ra tại trước mặt Lâm Diễm, trong tay chùy thủ không chút chậm trễ trực tiếp hóa thành một đạo hắc mang, xảo quyết tàn nhẫn hướng tới lồng ngực Lâm Diễm đâm tới, căn bản không kịp tránh né gì. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Móa nó, người này thật không biết xấu hổ, thật sự là mất hết mặt mũi Hoàng tuyền Các!"

Nếu nói, hành động lúc trước của Vương Trần chỉ khiến cho một số người không vừa lòng, thì hiện tại lại chính là hoàn toàn chọc giận không ít người, ngay khi hạ đạt một đạo tiếng mắng chửi vang lên, lập tức tiếng chửi bới liền ùn ùn kéo đến.

Dưới phân đông âm thanh mắng chửi kia, đối với Vương Trần mà nói tựa hồ giống như gió thoảng qua tai, và có thể làm cho nụ cười trên khuôn mặt càng trở nên thêm lạnh lẽo, mà trong tay động tác lại không giảm chút nào, còn Lâm Diễm kia chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo hắc mang do chùy thủ tạo thành đang hướng chỗ yếu hại của mình đâm đến mà lại không có lực phản kích hay hoàn thủ...

"Phải chết ở chỗ này sao?"

Lâm Diễm tự lẩm bẩm trong lòng, mà ở thời điểm hấn nhắm mắt chờ chết thì một đạo hấp lực đột nhiên từ phía sau bùng phát ra, đem thân hình hấn không tự chủ được chọt lui, hấn liền cảm giác được một bàn tay ấm áp vỗ vỗ vào trên vai, sau đó một đạo thanh âm cực kì quen thuộc không ngừng tới bỗng nhiên vang lên bên tai hấn.

"Người cái tên này, không có việc gì làm tới chỗ này tham gia vào chuyện chi phi của người khác làm gì thế hả"

-----oOo-----

Chương 1014: Đến đây!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm đột nhiên vang lên bên tai làm cho Lâm Diễm ngẩn ra, suy nghĩ ngưng lại trong chớp mắt. Ánh mắt chọt mở lớn, rồi đột nhiên xoay người. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xa lạ thì ý mừng như điên trong nháy mắt lại hóa thành ngạc nhiên.

- Xuyt! Đùng lên tiếng!

Nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Lâm Diễm, Tiêu Viêm khẽ cười, thấp giọng nói.

Tiếp tục nghe được giọng nói quen thuộc này, Lâm Diễm cũng nhanh chóng phản ứng lại. Trong mắt tức tức hiện lên một chút kích động khó có thể che dấu, nhếch miệng cười, gật đầu, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy nói:

- Hảo tiểu tử! Người cũng đến Trung Châu rồi sao?

Nhìn thấy sắc mặt kích động của Lâm Diễm, Tiêu Viêm cười cười, khoát tay áo, ý bảo nơi này cũng không phải là chỗ nói chuyện.

Thấy thế, Lâm Diễm cũng thanh tỉnh lại, ánh mắt đảo qua. Biến cố đột

nhiên vừa rồi kia rõ ràng đưa tới ánh mắt nhìn chăm chú của toàn trường. Ai cũng có thể nhìn ra Tiêu Viêm đột nhiên tiến lên, lấy thủ đoạn lôi đình cứu người từ trong tay của Vương Trần.

Xung quanh sân rộng cũng có không ít cường giả thủ vệ của Phong Lô Các. Hiện giờ nhìn thấy hành động như thế của Tiêu Viêm, nhất thời kinh sợ, nhanh như chớp tiến đến. Tiếng hét phẫn nộ trào dâng trên sân rộng:

- Kẻ tới là ai? Vì sao quấy nhiễu đại hội tiến hành?

Hơn mười tên cường giả của Phong Lô Các, sau lưng mọc hai cánh đầu khí, lơ lửng trên không trung, đem Tiêu Viêm vây vào bên trong. Ánh mắt lạnh lùng, vũ khí sắc bén trong tay ầm ầm tản ra ánh sáng lạnh.

Biến cố đột ngột xuất hiện vượt ngoài dự định của Vương Trần. Đến lúc phục hồi lại tinh thần thì ánh mắt âm lãnh liền nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Hai thanh chủy thủ đen nhánh trên tay khẽ va chạm với nhau, phát sinh tiếng xẹt lạnh người. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Quy củ của đại hội, sau khi nhận thua thì không thể tiếp tục ra tay hạ sát thủ. Nhưng lúc trước kẻ này lại không thèm để ý đến quy tắc. Các vị không đi hỏi hắn, sao còn hỏi ta?

Tiêu Viêm buông bàn tay đang bắt lấy bả vai của Lâm Diễm ra, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hơn mười tên cường giả của Phong Lô Các, thản nhiên nói. Bởi vì không muốn bại lộ thân phận ở chỗ này nên giọng nói của Tiêu Viêm cũng cố ý bị áp chế thành khàn khàn.

Nghe lời nói này của Tiêu Viêm, hơn mười cường giả của Phong Lô Các cũng sững sờ, liếc mắt nhìn Vương Trần. Một màn vừa rồi bọn họ tất nhiên cũng nhìn thấy, nhưng Vương Trần chính là người của Hoàng Tuyền Các, hơn nữa hiện giờ Hoàng Tuyền Tôn Giả cũng đang ngồi xem ở phía trên. Đám người bọn họ còn có thể làm được gì, đương nhiên chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng chẳng ai ngờ rằng ự nhiên nửa chừng lại xuất hiện một cái Tiêu Viêm, hơn nữa càng làm cho bọn họ không ngờ tới chính là kẻ xông vào kia còn rất không biết điều. Bối cảnh của Vương Trần kia có thể dùng đả ngộ giống với người thường hay sao?

Nhưng mà, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng bọn hắn đương nhiên sẽ không nói ra chuyện này trước mặt mọi người. Đúng thật là Vương Trần

không để ý lý lẽ, Tiêu Viêm ra tay cứu giúp. Mặc dù có chút không hợp quy củ nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

- "Một cái phê vật dựa vào vận khí đến được đây mà thôi, giết thì giết, có gì mà không được?"

Bọn họ khó mở miệng nhưng Vương Trần thì có thể không hề kiêng kị, lập tức cười lạnh một tiếng. Trong giọng nói âm lãnh có chút khinh thường.

- Ngươi!

Nghe vậy, Lâm Diễm tính cách vốn có chút nóng nảy nảy lên một cỗ lửa giận ở trong mắt. Vừa mới bước lên trước một bước thì đã bị Tiêu Viêm giữ lấy.

Bị Tiêu Viêm giữ lại, Lâm Diễm chỉ đành hung hăng cắn răng một cái, quay đầu lại, không cam lòng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Trong trí nhớ của hắn, Tiêu Viêm cũng không giống loại người thích nén giận.

- Người của Hoàng Tuyền Các xem ra cũng chỉ có tố chất như vậy. Người có thể đi đến hiện tại cũng chỉ là dựa vào danh tiếng của Hoàng Tuyền Các mà thôi. Không có gì đáng giá kiêu ngạo!

Tiêu Viêm giữ chặt Lâm Diễm, ánh mắt nhìn phía Vương Trần, cũng cười lạnh nói. Đối với người này, hắn cũng sớm nhìn không vừa mắt.

Nghe thế, ánh mắt Vương Trần bỗng trở nên âm hàn như rắn độc. Trên mặt cơ hồ hiện lên vẻ dữ tợn vô cùng.

Giờ phút này trên sân rộng, ánh mắt của những người dự thi khác cũng nhìn về phía bên này. Mà sau khi ánh mắt của một số người nhìn lướt qua Tiêu Viêm xong đều như ngưng tụ, lắc đầu, nói thầm một câu:

- Không biết sống chết!

Thực lực mặt ngoài của Tiêu Viêm được hắn áp chế trong khoảng bát tinh Đẩu Hoàng. Nhưng lấy linh hồn lực lượng hiện giờ, đừng nói là những người này, cho dù là cường giả như Phí Thiên cũng khó có thể thấy rõ thực lực chính xác. Nhưng mà có một ngoại lệ, đó chính là Phượng Thanh Nhi, khi ánh mắt của nàng nhìn đến Tiêu Viêm thì đôi lông mày liền hơi cau lại.

Cảm ứng đặc thù bẩm sinh làm cho nàng mơ hồ cảm thấy người trước mặt này dường như có một cảm giác quen thuộc.

- Hoàng Tuyền Các như thế nào còn chưa đến lượt tên tiêu bối như ngươi bình luận, ngươi là đệ tử của ai? Nói ra để lão phu nghe một chút, có thể dạy dỗ ra đệ tử cuồng ngạo như vậy, hẳn là lão sư cũng phải có chút bản lĩnh mới đúng?

Tiếng cười lạnh của Tiêu Viêm vừa phát ra không bao lâu thì Hoàng Tuyền Tôn Giả ngồi trên đài giữa sân rộng cuối cùng cũng nâng mí mắt, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm. Trong thanh âm thản nhiên có chứa đựng chút lạnh lẽo.

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Tuyền Tôn Giả cũng đánh giá Tiêu Viêm từ trên xuống dưới một lần, trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc. Hắn liếc mắt một cái là biết người trước mặt này cố ý thay đổi dung mạo. Hơn nữa làm cho hắn kinh ngạc nhất chính là khí tức của người này không ngờ lại có loại cảm giác mờ lung. Mà lúc này đang muốn tìm hiểu kỹ hơn thì lại cảm giác được đối phương được bao phủ trong một ngọn lửa vô cùng nóng cháy. Nhưng mà, tuy rằng có rất nhiều ngăn trở nhưng bằng vào nhãn lực sắc bén, già đời của hắn thì vẫn phát giác ra, thực lực của người này e rằng ít nhất cũng ở Đâu Hoàng đỉnh phong.

Loại cảm giác tìm hiểu lại bị ngăn cản này làm cho Hoàng Tuyền Tôn Giả cảm thấy kinh ngạc nhất. Lấy thực lực của hắn đương đương là Đâu Tôn, không ngờ ngay cả thực lực của một tiêu bối cũng không nhìn thấu?

Trong khi Hoàng Tuyền Tôn Giả vì thế mà ngạc nhiên thì Lôi Tôn Giả, Phong Tôn Giả, Kiếm Tôn Giả ba người ở một bên cũng có cảm giác này, trong lòng lập tức có chút kinh ngạc. Hoàng Tuyền Tôn Giả đột nhiên mở miệng cũng khiến Tiêu Viêm nhíu mày. Hắn không nghĩ tới loại chuyện tranh đấu trong đám tiêu bối mà lão gia hỏa này cũng nói xen vào. Lập tức liền hướng về phía hắn chấp tay, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói:

- Hoàng Tuyền Tôn Giả thật là để mắt tiêu tử. Nhưng mà tiêu tử chỉ luận sự mà thôi. Trước đó bằng hữu của tiêu tử đã nói nhận thua nhưng đối phương lại hạ sát thủ, cách làm như vậy có chút vi phạm quy củ của đại hội. Ba vị Tôn giả đại nhân còn lại cũng đều thấy được rõ ràng, hẳn là trong lòng cũng biết việc này ai đúng ai sai.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đối mặt với bốn gã Đâu Tôn cường giả mà không hề

có chút bối rối nào. Trong lòng không ít người ở đây đều có chút bội phục, tâm tính như thế cũng không phải người bình thường có thể có được. Dù sao cường giả Đấu Tôn có kẻ nào không phải bá chủ một phương, cho dù nói là phiên vân phúc vũ (tương tự như hô mưa gọi gió) cũng không quá.

Câu trả lời như vậy của Tiêu Viêm cũng có chút ngoài ý nghĩ của ba người Lôi Tôn Giả. Nhưng mà còn không đợi bọn họ đáp lời thì sắc mặt của Hoàng Tuyền Tôn Giả lại càng âm trầm hơn nhiều, thanh âm lạnh như băng nói:

- Miệng lưỡi lợi hại! Lôi Tôn Giả, giải quyết nhanh phiên toái nhỏ này đi, đừng để chậm trễ đại hội diễn ra.

Lôi Tôn Giả nhẹ nhàng gõ lên tay ghế, trên khuôn mặt nhìn không ra hi vọng. Hắn nhàn nhạt cười, ánh mắt nhìn về phía Phong Tôn Giả và Kiếm Tôn Giả ở bên cạnh, nói:

- Ha ha! Hai vị cảm thấy chuyện này nên như thế nào?

Lão gia hỏa này thật sự giáo hoạt, biết loại sự tình này dễ đắc tội với người. Vương Trần đuối lý nhưng hắn là người của Hoàng Tuyền Các, lại có Hoàng Tuyền Tôn Giả ở đây. Còn Tiêu Viêm, nếu đem lỗi đổ lên đầu của hắn thì chắc chắn sẽ bị mọi người nghĩ rằng Phong Lôi Các bất công, đối với danh tiếng của Phong Lôi Các cũng bất lợi. Nhưng nếu không lấy gì đưa ra thì lại sợ đắc tội với Hoàng Tuyền Tôn Giả. Bởi vậy, hắn trực tiếp đem chuyện bồng tay này giao cho Phong Tôn Giả và Kiếm Tôn Giả.

- Dựa theo quy củ làm việc đi! Làm ảnh hưởng đến việc đại hội diễn ra, bất cứ kẻ nào cũng đều phải phạt nặng. Nhưng mà niệm tình người này vi phạm lần đầu, năm mươi cái Lôi trượng, đá khỏi Lôi sơn đi.

Hoàng Tuyền Tôn Giả xen vào, giọng điệu hờ hững nói. Giọng điệu ấy giống như đang nói một việc bé nhỏ không đáng kể gì. Đương nhiên, lấy thực lực của hắn thì đúng thật là có tư cách nói những lời này.

- Nhưng sai lầm không phải tại hắn. Xử phạt lung tung, có phải người muốn Lôi Tôn Giả mang trên đầu danh tiếng bất công hay sao?

Phong Tôn Giả cười, liếc mắt nhìn Hoàng Tuyền Tôn Giả một cái rồi nói.

Nghe vậy, ánh mắt của Hoàng Tuyền Tôn Giả nhất thời trở nên âm lãnh hơn nhiều. Hoàng Tuyền Các vốn không có danh tiếng tốt đẹp gì, hôm nay trước mặt mọi người bị Tiêu Viêm phát ngôn bừa bãi châm chọc. Nếu cứ như vậy để Tiêu Viêm bình an rời đi thì danh tiếng Hoàng Tuyền Các của hắn sẽ bị tổn hại.

- Ha ha, Phong Tôn Giả thật ra nói không sai. Tuy nói người này quấy nhiễu đại hội nhưng dù sao chuyện xảy ra cũng có nguyên nhân, hơn nữa Vương Trần hành động như vậy cũng có chút coi thường quy củ. Nếu ngược lại còn xử phạt người này mà nói, đúng là có chút không được. Ta thấy hay là thế này đi, mỗi bên lùi một bước, làm cho người này đem theo bằng hữu của hắn rời đi, đại hội cứ tiếp tục tiến hành, như thế nào?

Kiểm Tôn Giả vuốt vuốt chòm râu, nhàn nhạt cười nói.

Lôi Tôn Giả sửng sốt, trong lòng cũng bất đắc dĩ lắc đầu. Hai lão già này rõ ràng là muốn tổn hại mặt mũi Hoàng Tuyền Tôn Giả một phen. Nhưng mà bọn hắn nói cũng đúng thật là có lý. Phong Lôi Các của hắn cũng không phải Hoàng Tuyền Các, phong cách hành sự cũng hoàn toàn khác nhau. Bởi vậy chỉ có thể cười xin lỗi với Hoàng Tuyền Tôn Giả.

Nhìn thấy thần sắc Lôi Tôn Giả như vậy, sắc mặt của Hoàng Tuyền Tôn Giả cũng khó coi hơn nhiều. Ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm ở giữa sân đang thở sâu nhẹ nhõm, trên khuôn mặt thoáng hiện lên một chút hung lệ nhàn nhạt. Chợt bình thản cướp lời của Lôi Tôn Giả nói trước:

- Người đã cho rằng Vương Trần chỉ dựa vào danh tiếng của Hoàng Tuyền Các mới kiên trì được đến cuối cùng. Như vậy, bản tôn liền cho người một cái cơ hội, cho người cùng hắn giao thủ một lần. Không kể kết quả thế nào, người vẫn có thể mang theo bằng hữu của người bình an rời đi, như thế nào?

Lời này của Hoàng Tuyền Tôn Giả lập tức làm cho trên sân rộng xôn xao một mảnh, mà Tiêu Viêm cũng hơi hơi nhíu mày. Lão già hỏa này dường như cũng không có khí độ mà một cường giả Đấu tôn nên có.

- Đừng để ý đến đến lão bất tử này, chúng ta đi...

Sắc mặt Lâm Diễm cũng hơi đổi, giữ chặt Tiêu Viêm định rời khỏi sân

đầu. Hắn cũng không ngờ rằng lão gia hỏa kia lại nói đến mức này. Thực lực của Vương Trần hẳn biết rất rõ, trong sân đấu này, e rằng cũng chỉ có đếm trên đầu ngón tay được mấy người cỡ Phượng Thanh Nhi mới có thể đánh một trận.

- Nếu không dám ứng chiến thì đập đầu ba cái về phía sư phụ ta rồi việc này coi như xong. Nếu không, các ngươi đi không được.

Đầu lưỡi đỏ tươi của Vương Trần nhẹ nhàng liếm liếm chủ thụ sắc bén, hướng về phía Tiêu Viêm cười dữ tợn, nói gần từng tiếng.

Hai tròng mắt đen nhánh của Tiêu Viêm chăm chú nhìn chằm chằm vào Vương Trần. Bàn tay trong tay áo chậm rãi nắm chặt lại.

Đánh? Hay là không đánh?

Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía Tiêu Viêm. Bọn họ cũng đều muốn biết, đối mặt với sự khiêu khích như vậy của Vương Trần, người thanh niên vẫn biểu hiện không kiêu ngạo không siểm nịnh này sẽ ứng đối như thế nào? Mặc dù phần lớn mọi người cũng không đối với việc này ôm hy vọng gì. Nhưng xuất phát từ việc bộ dạng kiêu ngạo của Vương Trần rất không vừa mắt, nên bọn họ ngược lại hy vọng Tiêu Viêm thật sự có thể cùng người này đấu một trận.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, một lát sau, Tiêu Viêm rốt cục chậm rãi thở ra một hơi.

- Tiêu Viêm, không nên vọng động....

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tiêu Viêm, Lâm Diễm biến sắc, vội vàng nói.

Tiêu Viêm quay đầu về phía hắn cười cười, sau đó dễ dàng thoát khỏi tay của hắn, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm, người từ Nội viện đi ra cũng sẽ không yếu hơn người của Hoàng Tuyền Các bọn hắn.

Lời nói vừa xong, Tiêu Viêm chậm rãi bước về trước từng bước. Ánh mắt nhìn thẳng Vương Trần, nhàn nhạt hai chữ lại khiến cho nhiệt huyết của vô

số người trên sân rộng trong nháy mắt sôi trào.

- Đến đây!

-----oOo-----

Chương 1015: Chiến đấu với Vương Trần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tiêu Viêm đang bước ra từng bước một thì ở bên ngoài sân đấu vang lên từng tiếng vỗ tay. Mặc kệ Tiêu Viêm có phải đối thủ của Vương Trần hay không, nhưng hấn dám ra đây đối mặt trực tiếp với sự khiêu chiến của Vương Trần thì chỉ riêng phần dũng khí này cũng đủ để người khác thán khen ngợi.

Trên đài cao, khuôn mặt như cây khô của Hoàng Tuyên Tôn Giả hiện lên một chút ý cười âm lạnh. Mặc dù tiểu tử trước mặt có hơi chút cổ quái nhưng hấn cũng có tin tưởng đối với Vương Trần. Thực lực thật sự của hấn sau khi ngâm qua Thiên Sơn huyết đàm cũng đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Tông. Chỉ cần cho hấn đủ thời gian thì việc tiến nhập Đấu Tông cũng không xa. Hơn nữa, mặc dù là ở trước kia, Vương Trần dùng hết thủ đoạn cũng có thể đánh một trận với cường giả Đấu Tông, huống chi là bây giờ.

- Lôi Tôn Giả, chiếm dụng một chút thời gian của đại hội, được chứ?

Hoàng Tuyên Tôn Giả quay đầu lại, nhìn về phía Lôi Tôn Giả nhàn nhạt cười nói.

Nghe vậy, Lôi Tôn Giả cười cười, cũng không từ chối. Mặc dù Tiêu Viêm nhìn qua có chút cổ quái nhưng ở trong lòng Lôi Tôn Giả, sức nặng của hấn rõ ràng còn xa mới bì kịp Hoàng Tuyên Tôn Giả. Một chút thời gian trước mắt này đương nhiên là sẽ để cho.

- Hy vọng không cần kéo dài quá lâu.

Hoàng Tuyên Tôn Giả mỉm cười, ánh mắt chuyển về phía Vương Trần ở trong sân, thản nhiên nói:

- Việc này vốn do người dựng lên, vậy thì từ người đến giải quyết đi. Nếu không hoàn thành, người hẳn là biết hậu quả thế nào.

Nghe Hoàng Tuyền Tôn Giả nói những lời này, bàn tay nắm chủ thủ tối đen của Vương Trần cũng thoáng run rẩy, hơi cúi người về phía Hoàng Tuyền Tôn Giả, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười dữ tợn:

- Lão sư cứ việc yên tâm là được. Kẻ này vũ nhục Hoàng Tuyền Các chúng ta, đệ tử nhất định bắt hắn vì thế mà trả giá thật lớn.

Hoàng Tuyền Tôn Giả chậm rãi dựa lưng vào ghế dựa, khẽ gật đầu.

Kiểm Tôn Giả và Phong Tôn Giả ở một bên thấy tình hình như vậy, chân mày hơi nhíu lại nhưng cũng không tiếp tục nói thêm cái gì. Nếu như cứ tiếp tục ngăn cản nữa mà nói, chỉ sợ lão gia hỏa Hoàng Tuyền kia hôm nay thật sự sẽ nổi giận.

Những người dự thi trong sân sau khi nghe được những lời của Lôi Tôn Giả liền tự động lui sang một bên. Tất cả ánh mắt đều nhìn Tiêu Viêm ở giữa sân một cách kỳ quái. Thật không ngờ người kia vậy mà thật sự dám đáp ứng sự khiêu chiến của Vương Trần, thật không biết là điên rồi hay vẫn có chút tin chắc.

Phượng Thanh Nhi khẽ cau mày nhìn thân hình của Tiêu Viêm, đôi bàn tay ngọc vén ngọn tóc trên trán, trong mắt thoáng hiện lên một tia nghi hoặc.

Đại hội tiến hành cũng vì thế mà dừng lại, nhưng bầu không khí trên đỉnh núi vẫn chưa vì vậy mà trở nên hỗn loạn. Từng tiếng hô kiệt lực đến khản giọng ngược lại lại làm cho bầu không khí càng trở nên sôi trào. Rất nhiều người đều muốn biết, đến tột cùng là Tiêu Viêm có thể chống đỡ được dưới tay của Vương Trần hay không. Đương nhiên, trong đó cũng không loại trừ tâm lý muốn nhìn một cảnh khó có thể tưởng tượng ra được.

Nhìn Tiêu Viêm chậm rãi đi vào trong sân đấu, Lâm Diễm nôn nóng xoa xoa bàn tay, trong lòng có hơi chút hối hận. Hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức của Tiêu Viêm mạnh mẽ hơn xa so với hắn. Nhưng Vương Trần kia lại thật sự là Đấu Hoàng đỉnh phong, hơn nữa nghe nói người này còn có thực lực có thể địch lại cường giả Đấu Tông. Hơn nữa, điều khiến

hắn lo lắng nhất là tên Vương Trần này xưa nay ra tay độc ác, giao chiến với người khác, đối phương không chết cũng tàn phế. Tiêu Viêm đối chiến với hắn, sợ là dữ nhiều lành ít!

- Con bà nó! Nếu tên này dám thương tổn Tiêu Viêm, lão tử liều một mạng cũng sẽ không để hắn sống khá giả!

Lâm Diễm hung hăng cắn răng, trong mắt hiện lên một tia sáng hung dữ. Hắn làm người xưa nay trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa có giao tình không nhạt với Tiêu Viêm. Nếu Tiêu Viêm xảy ra chuyện, hắn đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Giữa sân, vẻ mặt âm lãnh của Vương Trần nhìn Tiêu Viêm chậm rãi đi đến, cuối cùng đứng ở trước mặt cách đó không xa, chủ thủ trong tay linh hoạt xoay chuyển. Bất chợt, bàn tay nắm chặt lại, chủ thủ liền ngoan ngoãn dừng lại.

- Bây giờ nhận thua, dập đầu ba cái, ta có thể cho ngươi lặn khỏi Lô Sơn...

Vương Trần liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, lạnh lạnh cười nói.

Nhìn khuôn mặt âm trầm hung ác của Vương Trần,, Tiêu Viêm khẽ cười cười, bàn tay nắm chặt, đầu khí trong cơ thể nhất thời bùng phát ra, lập tức nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh trường xích bằng năng lượng màu xanh biếc. Bởi vì Huyền Trọng Xích quá mức nổi tiếng, chỉ sợ vừa xuất ra ở trong này thì sẽ bị nhận ra thân phận. Mà trường thước do năng lượng ngưng tụ thành, mơ mơ hồ hồ, nhìn qua lại có mấy phần giống bộ dạng của đại đao.

Thấy Tiêu Viêm trực tiếp không để ý đến lời của mình thì nét tươi cười âm trầm trên khuôn mặt của Vương Trần không khỏi càng thêm nồng đậm, sát ý trong mắt càng tăng lên.

- Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi hồi hận vì đã đắc tội với Hoàng Tuyền Các!

Một đạo thanh âm âm trầm vừa chấm dứt, thân hình Vương Trần liền khẽ động, hóa thành một đạo hắc ảnh, chỉ trong chớp mắt đã quỷ dị hiện ra ở phía sau Tiêu Viêm, chủ thủ trong tay nhanh như chớp đâm thẳng vào hai nơi yếu hại cổ và chỗ trái tim từ phía sau của Tiêu Viêm. Nguồn truyện:

Tốc độ của Vương Trần mặc dù nhanh nhưng chủ thủ còn chưa kịp chạm đến thân thể của Tiêu Viêm thì thanh trường xích màu xanh biếc đã hiện ra ở phía sau, dễ dàng đỡ lấy công kích của chủ thủ.

Một kích không có kết quả, sắc mặt Vương Trần cũng không hề có chút biến hóa, đầu khí màu đen nhiễm chút âm lạnh như độc xà quấn quanh chủ thủ, chợt trực tiếp hóa thành hai cự mãng màu đen, nhanh như chớp vòng qua trường xích bằng năng lượng, mạnh mẽ bắn thẳng về phía đầu của Tiêu Viêm.

Ầm! Ầm!

Con cự mãng màu đen vừa mới lao ra, chạm tới quyền phong mang theo tiếng nổ trầm thấp liền bị dừng lại tại chỗ, ngay tại chỗ bị chấn vỡ không còn gì. Chấn vỡ cự mãng xong thì cây trường xích bằng năng lượng trong tay Tiêu Viêm cũng vang lên một tiếng, mang theo thanh âm nổ vang trầm thấp, mạnh mẽ đoạt lấy thể công. Kinh phong mãnh liệt trực tiếp đem Vương Trần kia bức lui.

- Cũng chỉ như thế mà thôi!

Trọng xích hơi vác lên bờ vai, trên khuôn mặt Tiêu Viêm có chút tươi cười. Nhưng mà thanh âm bình thản kia lại làm cho ánh mắt của Vương Trần trở nên hung ác.

- Cũng chỉ là làm nóng người mà thôi. Đừng có mạnh miệng!

Đầu lưỡi màu đỏ tươi khê liếm, đầu khí màu đen giống như mực tàu từ trong cơ thể bùng phát ra, giống như một cây cột bằng mực to lớn phóng lên cao. Độ mạnh của cỗ đầu khí này trực tiếp vượt qua cường giả Đấu Hoàng bình thường.

Lúc này, bằng vào khí thể như vậy, Vương Trần có thể được tính là một gã cường giả chuẩn Đấu Tông. Tuy nói vẫn còn có chênh lệch rất lớn với cường giả Đấu Tông chân chính, nhưng nói thế nào vẫn mạnh hơn rất nhiều so với một ít cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong.

Cảm thụ được khí thể mạnh mẽ của Vương Trần, bên ngoài sân đấu liền truyền ra từng đạo kinh hô bên trong những âm thanh này đều có một phần

hâm mộ. Vương Trần bây giờ gần như đã bước một chân vào cấp bậc Đấu Tông, đạo ranh giới giữa Đấu Hoàng đến Đấu Tông đã bị hắn vượt qua một nửa, một nửa còn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong sân, ba người Phượng Thanh Nhi, Mộ Thanh Loan, Đường Ứng trên khuôn mặt ngược lại lại không có chút cảm xúc kinh ngạc nào. Bọn họ cũng đều ngâm qua Thiên Sơn huyết đàm, cũng đạt được ích lợi không nhỏ. Vương Trần kia có thể bước một chân vào Đấu Tông cũng không ngoài dự đoán.

- Chuẩn Đấu Tông sao...?

Ánh mắt nhìn Vương Trần với đấu khí mạnh mẽ giống như gió xoay quanh người, Tiêu Viêm khẽ híp đôi mắt lại, lẩm bẫm nói. Ở sơn mạch Thiên Sơn hắn đã từng giao thủ với kẻ này. Khi đó, Vương Trần rõ ràng chỉ là Đấu Hoàng đỉnh phong, hiện giờ lại có đột phá, hẳn là sự trợ giúp của Thiên Sơn huyết đàm.

- Bây giờ, ngươi đã mất đi cơ hội hồi hận cuối cùng...

Khuôn mặt Vương Trần bây giờ vô cùng dữ tợn, nhìn qua trông rất đáng sợ.

Tiêu Viêm nhú mày, kẻ này đúng thật là có chút khó chơi. Nếu cứ tiếp tục như vậy mà nói, không chừng phải dây dưa khá lâu. Hơn nữa trong lúc đó, nói không chừng sẽ bị nhìn ra cái gì. Bởi vậy, hay là đánh nhanh thắng nhanh đi!

Ngay khi Tiêu Viêm vừa mới quyết định chủ ý thì nụ cười trên khuôn mặt của Vương Trần cũng theo khí thế lên đến đỉnh phong kia mà càng đậm hơn. Thân hình vừa động, tính ăn mòn mãnh liệt ẩn chứa bên trong đấu khí đang phát ra làm cho trên mặt đất xuất hiện một khe nứt rất sâu:

- Thực Cốt Viên Chủ Vũ!

Giờ phút này, tốc độ của Vương Trần nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước. Trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Hai thanh chủy thủ trong tay hóa thành vô số tia sáng đen, ngay cả không gian cũng bị vẽ ra từng dấu vết đen nhánh. Góc độ mà chủy thủ kia vũ động cực kỳ quỷ dị, gần như tràn ngập toàn bộ phạm vi xung quanh Tiêu Viêm. Bên trong ánh sáng

đen mang theo từng luồng hàn ý chấn lòng người.

Ánh mắt Tiêu Viêm ngưng lại. Đấu kỹ Vương Trần này đang thi triển hẳn là một loại cao cấp, hơn nữa sợ rằng cấp bậc còn không thấp. Hoàng Tuyền Các này có thể được đặt vào một trong bốn các, quả nhiên cũng không phải hư danh!

- Lục Hợp Du Thân Xích!

Trọng xích trong tay lúc này cũng tùy tâm mà động, nhanh chóng mang theo từng bóng xích hình thành xích võng dày đặc, bao bọc toàn bộ quanh thân thể của Tiêu Viêm.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!

Ánh sáng đen ùn ùn kéo đến đều bị chặn lại tại xích võng, thanh âm thanh thúy nhất thời vang lên kéo dài không dứt. Mỗi một lần thanh âm thanh thúy vang lên, một cỗ năng lượng dao động khổng lồ sẽ bùng phát ra, vẽ ra từng vết nứt như mạng nhện trên sân rộng bằng ngân mộc cứng rắn kia.

Nhìn màn giao thủ hoa cả mắt giữa sân đấu, xung quanh nhất thời vang lên từng tiếng xôn xao kinh hãi. Không ai lại nghĩ đến trong giờ phút Vương Trần đem đấu khí trong cơ thể kéo đến đỉnh phong mà Tiêu Viêm vẫn có thể chiến đấu như cũ mà không rơi vào thế hạ phong.

Đến lúc này, dù có là người ngu ngốc đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra, Tiêu Viêm chọn nghênh chiến cũng không phải cử chỉ lỗ mãng mà là thật sự có tư cách và thực lực địch lại đối phương.

Trên chỗ ngồi, tươi cười trên khuôn mặt của Hoàng Tuyền Tôn Giả càng ngày càng ít. Đến cuối cùng gần như hoàn toàn biến thành vẻ âm trầm, trong cảm ứng của hắn, khí thế của Tiêu Viêm đang không ngừng tăng lên. Trong thời gian ngắn ngủi đã gần bằng Vương Trần, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng!

Trên khuôn mặt của đám người Phong Tôn Giả, Lôi Tôn Giả, Kiếm Tôn Giả cũng dần dần hiện lên một chút kinh ngạc, đều có chút suy nghĩ. Người này đúng thật là che giấu thực lực thật sự. Nếu là cái dạng như vậy thì hình như không ổn phải đổi ngược lại thành Vương Trần kia hay sao? Vừa nghĩ đến đây, trên mặt Phong Tôn Giả cùng Kiếm Tôn Giả không

khởi hiện lên một nét cười rất nhỏ.

Trong khi hai người bọn họ đang vui sướng khi có người gặp họa thì giữa sân đấu nảy sinh biến cố. Chỉ thấy xích ảnh ngay từ đâu đang bao quanh thân thể Tiêu Viêm bỗng đột nhiên tiêu tán. Mà một cỗ khí tức mạnh mẽ hơn xa so với Vương Trần nhất thời giống như ngọn núi đột ngột mọc trên bình nguyên, dữ dội tuôn ra bao trùm cả không trung.

Đấu khí khổng lồ dễ dàng phá tan nhận võng (lưới bằng dao sắc) do chủ thủ của Vương Trần dựng lên. Xích ảnh chớp động, một ngọn lửa quỷ dị nhanh như chớp ngưng tụ trên đỉnh thước.

-----oOo-----

Chương 1016: Lục Hợp Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lục Hợp Du Thân Xích có ba cảnh giới: Liệt Hỏa, Du Thân Hỏa, Lục Hợp Hỏa. Uy lực của ba cảnh giới này cũng chênh lệch rất lớn. Nhưng, càng về sau, Tiêu Viêm rất ít khi vận dụng Lục Hợp Du Thân Xích để công kích, bởi vì hắn càng coi trọng phương pháp phòng ngự của Lục Hợp Du Thân Xích. Đương nhiên, không thể nói lực công kích của Lục Hợp Du Thân Xích không mạnh mẽ, kỹ năng có thể đạt tới Địa giai trung cấp thì lực công kích nếu so đến mức tận cùng, tự nhiên mạnh hơn Diễm Phân Phệ Lăng Xích. Chẳng qua, trước kia, bởi vì thực lực không đủ nên hắn chỉ có thể thi triển ra Liệt Hỏa, thi triển Du Thân Hỏa thì có chút miễn cưỡng, còn Lục Hợp Hỏa thì không thể thi triển nổi. Nhưng lần này, đạt đến Đấu Tông đã khiến cho thực lực của hắn trong một đêm tăng lên đột biến. Lục Hợp Du Thân Xích cũng trực tiếp nâng lên, đạt đến cảnh giới Lục Hợp Hỏa.

Tiến vào đẳng cấp Đấu Tông đã mang lại rất nhiều ưu đãi. Đấu Tông so với Đấu Hoàng chính là hai đẳng cấp bất đồng.

Một gã Đấu Hoàng đỉnh cấp cường giả muốn vượt cấp khiêu chiến một gã Đấu Tông cường giả, nếu không phải có quân bài tẩy chưa lật chỉ sợ kết cục sẽ cực kỳ thâm thảm. Dù sao, thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn.

Mà sau khi đột phá đến Đấu Tông, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Viêm thi triển Lục Hợp Du Thân Xích – Lục Hợp Hỏa. Mặc dù thi triển có chút khó khăn, nhưng uy lực của nó tuyệt đối so với lúc toàn lực thi triển Diễm Phân Phệ Lăng Xích thì cường hãn hơn rất nhiều. Một đóa hỏa diễm màu nâu xanh quý dị nhẹ nhàng bám dính trên đỉnh thước, đây cũng không phải chân chính là hỏa diễm, mà chính là đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm được áp súc đến một trình độ khó có thể tưởng tượng nổi mới sinh ra đóa dị hỏa kỳ dị này. Nghiêm khắc mà nói thì nó không được coi là hỏa diễm, nhiều lắm chỉ có thể coi nó như một một loại khí đặc biệt được áp súc từ đấu khí mà thôi.

Dem đấu khí áp súc tới mức này cũng đã là cực hạn của hãn khí đạt đến Đấu Tông, bằng không, lấy thực lực Đấu Hoàng trong quá khứ tuyệt đối không thể làm được diễm này.

Hỏa diễm màu nâu xanh dính trên đỉnh thước, nhìn qua tựa như chỉ khẽ thổi một hơi liền tiêu tán. Nhưng chính ngọn hỏa diễm nhìn qua không nổi bật này khi nương theo sau thước, huy động trong gió thì lại tựa như một lưỡi dao vô cùng sắc bén, ngay cả không gian cũng bị nó xé rách thành một cái khe đen dài cỡ ngón tay.

Một thước phát ra, không có tiếng nổ to cùng những âm thanh kỳ lạ, chỉ có những tia lửa lóe ra trong không gian, tĩnh mịch. Nhưng, một thước nhẹ nhàng này lại khiến cho sắc mặt của mọi người ở giữa sân biến đổi. Đường Ưng, Mộ Thanh Loan, thậm chí cả Phượng Thanh Nhi, trong mắt cũng đầy vẻ ngưng trọng, nhìn về phía Tiêu Viêm mà trong mắt đầy vẻ khiếp sợ không thể tin nổi.

"Hắn... lại là Đấu Tông cường giả?"

Gương mặt của Tiêu Viêm lúc này nhìn qua đã đỏ lên. Lấy hãn tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt đến Đấu Tông cường giả, đám người Đường Ưng nhìn thấy từ trong cơ thể hãn toát ra cỗ hơi thở khó có thể tin nổi kia, trong lòng dậy sóng, không thể nào bình tĩnh nổi.

Phượng Thanh Nhi khẽ chau mày, đôi mắt phượng gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Lúc trước, cỗ hơi thở này không mạnh, nhưng giờ lại tựa hồ trở nên càng lúc càng nồng đậm. Nàng biết rõ, loại cảm giác này sẽ không tùy ý xuất hiện. Hơn nữa, cảm giác của nàng so với người thường mạnh hơn rất nhiều. Đương nhiên, không thể so sánh với bọn người

Đường Ưng.

Vô số người ở trên quảng trường, ngay từ đầu cũng không ôm hy vọng là Tiêu Viêm sẽ chiến thắng, nhưng hiện giờ, Tiêu Viêm lại bộc phát ra cỗ hơi thở như vậy, vượt qua Vương Trần. Vương Trần là chuẩn Đấu Tông, như vậy, Tiêu Viêm sẽ ở cấp độ nào? Đáp án chỉ có hai chữ, Đấu Tông! Mất đi một chữ "*chuẩn*" nhưng trong đó lại cách biệt một trời một vực.

"Người này... cư nhiên đạt đến cấp độ Đấu Tông!" Ở trên sân, Lâm Diễm cũng trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Viêm. Năm đó, khi rời khỏi Gia Mã đế quốc thì hẳn nhớ rõ, thực lực của Tiêu Viêm mới chỉ đạt đến Đấu Vương đỉnh phong. Nhưng hiện tại, lại thoát một cái đã trở thành Đấu Tông cường giả. Tốc độ tu luyện như thế, cũng quá đáng sợ đi!

Phải biết rằng, bản thân hắn đạt đến Tứ tinh Đấu Hoàng cũng là do ngẫu nhiên chiếm được truyền thừa của một vị tiên bối, thực lực mới rằng mạnh. Hắn vẫn luôn tự hào về bản thân, nhưng giờ so sánh với Tiêu Viêm, tựa hồ lại không đáng nhắc tới.

Mặc dù Lâm Diễm có chút bội phục Tiêu Viêm. Nhưng lần này gặp lại, suy đoán cao nhất của hắn cũng chỉ cho rằng người này cùng lắm là ngang với Vương Trần. Hắn chưa từng nghĩ qua Tiêu Viêm có thể chân chính đạt đến Đấu Tông. Đến hiện tại, hắn rốt cuộc mới hiểu được vì sao Tiêu Viêm dám thay mặt bọn họ khiêu chiến Vương Trần. Lấy thực lực của hắn hiện tại, trong thế hệ trẻ tuổi, có mấy người là đối thủ? Cho dù là Vương Trần, được Hoàng Tuyền Các bồi dưỡng, bất quá cũng chỉ mới đạt đến chuẩn Đấu Tông.

Trên bàn tiệc, sắc mặt Hoàng Tuyền Tôn Giả giờ khắc này trở nên âm trầm dị thường. Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, như thể nhìn nhầm người. Đương nhiên, không chỉ có hắn kinh ngạc, ba người Lôi tôn giả, Phong Tôn Giả, Kiếm Tôn Giả ở bên cũng ngạt nhiên không ít. Một lát sau, trong mắt bọn họ thoáng hiện vẻ ngưng trọng. Tuy nói một gã Đấu Tông không có khả năng khiến bọn họ thất thố như vậy, nhưng người này đạt đến Đấu Tông, nhìn qua tuổi cũng chỉ chừng hai mươi. Có thể ở độ tuổi này đạt tới trình độ như vậy, nếu không phải người này thiên phú gần như là quái vật thì cũng là người có bối cảnh cực kỳ khủng bố sau lưng bồi dưỡng.

"Xem ra, người này không đơn giản chút nào. Vương Trần không phải là đối thủ của hắn!" Kiếm Tôn Giả khẽ vuốt cằm râu, chậm rãi nói.

Nghe được lời của Kiếm Tôn Giả, ánh mắt của Hoàng Tuyên Tôn Giả trở nên lạnh lùng, thanh âm lãnh khốc nói: *"Hiện tại, trận đấu còn chưa kết thúc, đừng phỏng đoán lung tung, chỉ biết dọa người mà thôi!"*

Khóe miệng Kiếm Tôn Giả khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn ra giữa sân, cười lạnh, nói: *"Ta thật muốn nhìn xem, cuối cùng là ai dọa người!"*

Trong khi hai người đối chọi gay gắt, thế cục giữa sân trong Điện quang hỏa thạch cũng trở nên nguy hiểm dị thường.

Quay mặt nhìn về phía Tiêu Viêm đang yên lặng cách hắn một thước, khuôn mặt dữ tợn của Vương Trần trở nên cứng ngắt. Trong lúc mơ hồ, một luồng cảm giác nguy hiểm nồng đậm ở sâu trong gáy truyền ra, tràn khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể hắn.

"Làm sao có thể như thế! Tiểu tử này sao có thể là Đấu Tông được?"

Gắt gao cắn răng, Vương Trần hít một hơi thật sâu, ánh mắt đỏ dần lên, hắn điên cuồng suy nghĩ. Hắn rõ ràng biết, nếu như thua Tiêu Viêm, đến khi trở về hắn sẽ chịu bao nhiêu trừng phạt. Vừa nghĩ đến đây, sự điên cuồng trong lòng Vương Trần càng lúc càng đậm, cuối cùng, một tiếng gầm của thú loài hoang dã từ trong cổ họng hắn truyền ra. Theo tiếng gầm vang lên, những mạch máu bé nhỏ trên da tay Vương Trần lập tức nổi tung, thân thể hắn trở thành một huyết y nhân.

"Hoàng Tuyên Huyết Quyết!"

Tiếng hô điên cuồng vang lên, hơi thở Vương Trần trong khoảnh khắc giống như hỏa tiễn, điên cuồng tăng mạnh. Theo hơi thở tăng mạnh, hai mắt hắn trực tiếp biến thành màu đen, năng lượng màu đen kéo đến ùn ùn. Trong cơ thể hắn phát ra vô số năng lượng màu đen, từ xa nhìn lại, hắn giống như một con viễn cổ mãnh thú đen, sát ý phát ra dữ dội.

Nhìn thấy một màn này của Vương Trần, đám người Đường Ung không khỏi hút một ngụm lạnh khí.

"Người này, thậm chí ngay cả Hoàng Tuyên Huyết Quyết cũng thi triển. Thật sự là kẻ điên!"

Năng lượng đen lượn lờ quanh thân thể Vương Trần, cỗ lực lượng mạnh mẽ khiến cho không gian xuất hiện một ít chấn động. Nắm tay hấn đột nhiên nắm chặt, năng lượng đen nhanh như chớp ngưng tụ lại, một mùi hôi thối nồng đậm từ trên hai cánh tay Vương Trần phát tán ra.

"Hoàng Tuyển Hủ Thi Tí!"

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, cánh tay đen của hấn ầm ầm đánh ra, không gian cũng trực tiếp bị vỡ tung tóe. Quảng trường Ngân Mộc giống như gặp phải khắc tinh, mất đi vẻ sáng bóng, trở nên mục rữa, vàng ố.

"Hoàng Tuyển Hủ Thi Tí sao? Đây chính là đấu kỹ có uy lực rất mạnh của Hoàng Tuyển Các!"

Nhìn thấy cánh tay đen kia của Vương Trần, bên ngoài quảng trường nhất thời vang lên từng tiếng kinh hô. Hiển nhiên, danh tiếng của đấu kỹ này cũng không nhỏ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Những tiếng kinh hô ở bên ngoài trảng vang lên, Thước ảnh mang theo một luồng hỏa màu nâu xanh quỷ dị cùng cánh tay đen tuyền kia đụng vào nhau. Trong khoảnh khắc đó, khóe miệng Tiêu Viêm lạnh băng khẽ cong lên, một luồng Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lặng lẽ xuất hiện trên thân thước, phát tán ra.

Thình thịch!

Lặng yên va chạm mang theo tiếng nổ như sấm rền, năng lượng dao động không lồ từ điểm tiếp xúc của hai người như bão lốc quét ra xung quanh. Trên quảng trường Ngân Mộc xuất hiện từng cái động khẩu rất lớn, cỡ chừng bắp đùi, giống như mạng nhện khuếch tán. Trong nháy mắt, vô số gỗ vụn màu bạc bay tứ tán, chiếm gần một nửa quảng trường.

Gỗ vụn màu bạc như cơn lốc xoay tròn, hướng ánh mặt trời trên cao phóng đi, ngân quang chọi hiện, cực kỳ huyền lệ.

Cơn lốc gỗ vụn màu bạc vừa mới hình thành, một đạo thân ảnh mạnh mẽ từ trong đó bay vụt ra, thân thể mạnh mẽ dừng lại trên quảng trường, cuối cùng tạo ra một khe không gian liệt phùng dài gần trăm mét trên quảng trường.

Toàn trường yên tĩnh không một tiếng động. Vô số luồng ánh mắt như đại ra, nhìn thân ảnh đen, cả người đều bị khảm ngân mộc.

"Phụt!"

Vương Trần giãy dụa muốn bò lên, nhưng lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm. Vừa muốn thúc dục đầu khí, trong cơ thể hắn lại truyền đến từng đợt cảm giác nóng phỏng. Nhìn vào trong cơ thể, hắn thấy hỏa diễm xanh biếc đang điên cuồng phá hư mọi thứ bên trong cơ thể hắn.

"Đây là?" Nhận thấy được luồng hỏa diễm xanh biếc này, đồng tử Vương Trần nhất thời co rụt lại!

Cơn lốc vụn gỗ màu bạc chậm rãi tiêu tán, thân ảnh Tiêu Viêm chậm rãi từ trong đó hiện lên. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Vương Trần đang tức giận cách đó không xa, sau đó ngẩng đầu, nhìn về mặt âm trầm đáng sợ của Hoàng Tuyền Tôn Giả.

"Tốt, tốt, tiểu tử, người thật đúng làm cho bốn tôn ngoài ý muốn a!"
Hoàng Tuyền Tôn Giả chậm rãi đứng dậy, thanh âm tựa như kiệt lực áp chế sát ý lạnh lẽo cùng nổi giận.

Tiêu Viêm híp mắt nhìn về phía Hoàng Tuyền Tôn Giả, ôm quyền, nói:
"Tại hạ đã hoàn thành ước định, cáo từ!"

Vừa mới nói xong, Tiêu Viêm trực tiếp xoay người dọc theo quảng trường bước vào trước mọi ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn.

"Khụ, cẩn thận!"

Ngay khi Tiêu Viêm xoay người đi được chừng mười bước, một tiếng ho khan đột nhiên vang lên. Hắn quay đầu lại, nhìn Vương Trần đang khó khăn đứng lên, thanh âm lạnh lùng: *"Còn muốn đến?"*

"Khụ..." Vương Trần phun ra một ngụm máu, khuôn mặt đầy máu cười cười trông rất đáng sợ.

"Thật sự không nghĩ tới, ngắn ngủn có ba tháng, người đã tiến vào Đấu Tông. Xem ra, ở trong Thiên Sơn Huyết Đàm được lợi nhiều nhất là người, người nói đi, Tiêu Viêm?"

-----oOo-----

Chương 1017: Thân phận bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vương Trần nhẹ nhàng cười nói, trực tiếp dưới sự sùng sốt của mọi người nói ra, sau đó A một tiếng, vô số ánh mắt mang theo sự ngạc nhiên không thể tin được dừng lại ở trên người Tiêu Viêm đang đứng lại.

- Tiêu Viêm? Chính là tên Tiêu Viêm có xích mích với Phong Lô các?

- Chính là tên Tiêu Viêm đã mạnh mẽ phá vỡ Cửu Thiên Lô Ngục Trận của tam đại trưởng lão Phong Lô Các, hơn nữa còn thoát khỏi tay Phí Thiên?

Dưới sàn đấu, vô số người trong nháy mắt đều là trợn mắt há hốc mồm lên, ai cũng không ngờ tới, người trẻ tuổi xa lạ đánh bại Vương Trần kia, tự nhiên đó lại là Tiêu Viêm đã gây nên ồn ào huyên náo ở Bắc Vực, hơn nữa điều làm cho bọn hắn khó tin nhất là, người này biết rõ hiềm khích với Phong Lô các mà còn dám đến đây? Cái này là tự chui đầu vào lưới sao?

- Người này lại có thể là Tiêu Viêm sao? Hắn điên rồi sao?

Đường Ứng miệng cũng là hơi hơi mở ra, nhìn Tiêu Viêm, trên khuôn mặt băng lãnh cũng là xuất hiện một nét kinh ngạc.

- Tên ngu xuẩn này thế mà cũng đến đây?

Trên khuôn mặt cười xinh đẹp tuyệt trần của Mộ Thanh Loan kia, cũng là xuất hiện chút động, nàng cho dù thế nào cũng không ngờ được, người này còn dám đến Lô Sơn này.

- Nguyên lai là hắn. Khó trách...Không nghĩ tới lá gan của hắn cũng lớn đến mức này, xem ra thật đúng là không hề để Phong Lô các của ta vào trong mắt a.

Đôi mắt đẹp của Phượng Thanh Nhân cũng dừng ở Tiêu Viêm, khóe môi cũng là chậm rãi hiện ra một đường cong rất nhỏ, mơ hồ để lộ ra một tia

lãnh ý cùng với cao ngạo. Đối với người này, nàng cũng đều là muốn chân chính đánh nhau một lần, để có thể vẫn hồi lại thanh danh của Phong Lô các, chỉ đáng tiếc là không có cơ hội.

Lúc mà đám người ở dưới ồ lên một tiếng, đám người Lô Tôn giả ngồi ở trên ghế cũng là có chút ngần người, một lát sau cũng là chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nét mỉm cười trên khuôn mặt cũng là chậm rãi thu lại, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Tiêu Viêm trên quảng trường, ngón tay nhẹ nhàng gõ ở trên khung ghế, mặc dù thanh âm rất nhỏ cũng là gây cho người khác áp lực vô cùng lớn.

Đối với người có tên Tiêu Viêm này, Lô tôn giả cũng là có nghe nói qua, có thể bằng vào lực lượng bản thân một người khiến cho Phong Lô các phải rơi vào tình trạng chật vật như hiện nay, bản sự này, không phải người bình thường có thể làm được.

- Phí Thiên, đó là tên Tiêu Viêm kia?

Hơi hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt của Lô tôn giả thoáng hiện lên chút lôi điện, nhìn về Phí Thiên, thần nhiên hỏi.

Rõ ràng có thể cảm nhận được trong giọng nói của Phí Thiên ẩn chứa sự tức giận, mà Hoàng Tuyên tôn giả khuôn mặt vốn lãnh cảm, trong lòng nhất thời cũng thấy họa mà cười cười. Không nghĩ tới tên tiểu tử này lại là Tiêu Viêm gần đây gây nên ồn ào náo nhiệt, cứ như vậy mà nói ra, chuyện hôm nay xem ra có chút thích thú đây.

Nghe được lời nói của Lô tôn giả, Phí Thiên đang mặc ngân bào cũng vội vàng đứng dậy, giờ phút này sắc mặt của hắn có chút khó coi. Bởi vì việc của Tiêu Viêm, hắn đã không chỉ một lần phải chịu sự la mắng của Lô tôn giả, hơn nữa còn bị hai vị bên cạnh đây cười nhạo,, không nghĩ tới hiện giờ chuyện này còn bị khơi ra.

Mà Phong tôn giả cùng với Kiếm tôn giả bên cạnh cũng bởi vì chuyện này mà giật mình, ánh mắt có chút kỳ dị nhìn vào đánh giá Tiêu Viêm, nhưng vẫn chưa mở miệng nói chuyện, việc này tính ra cũng là chuyện của Phong Lô các, bọn họ tốt nhất là không nên nói gì.

Nắm chặt áo bào trong tay, Phí Thiên bước lên hai bước, ánh mắt âm trầm nhìn vào Tiêu Viêm trong sân, âm thanh lạnh lung nói.

- Tiêu tử,, trên mặt ngươi đang mang cái gì đó, gỡ bỏ xuống cho bản tọa!

Ánh mắt của toàn trường cũng là khẽ động, toàn bộ đều dừng ở trên thân thể của Tiêu Viêm, những người ở chỗ này, đại bộ phận đều biết ân oán của Tiêu Viêm với Phong Lô các, nếu như thân phận của người này được xác nhận, tiêu tử này hôm nay chỉ sợ sẽ không hay ho gì, mặc kệ hắn có cường đại đến đâu, nhưng tuyệt đối là không có khả năng thuận lợi ở trước nhiều cường giả của Phong Lô các như vậy mà thuận lợi chạy trốn!

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt kia, ánh mắt của Tiêu Viêm cũng có chút âm trầm, hắn không nghĩ tới việc lại bị Vương Trần nhận ra, nghĩ lại, chắc là do Dị Hỏa đi, lúc trước hai người cũng đã từng có giao thủ. Vương Trần cũng đã biết sự áp chế hiệu quả của Dị Hỏa trong khi chiến đấu tự nhiên là có ấn tượng rất sâu sắc.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Viêm lướt qua khuôn mặt đang cười cười của Vương Trần, chợt có một bóng ảnh lướt đến sau thân người, Lâm Diễm cầm trường thương trong tay, sắc mặt ngưng trọng xuất hiện ở bên cạnh, trầm giọng nói.

- Muốn hay không xông ra?

Tiêu Viêm hơi hơi lắc đầu, lấy thực lực của hai người bọn họ, nếu như xông ra, sợ rằng xác suất vô cùng thấp.

- Cứ giao cho ta.

Phát tay, Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu, chợt cười lạnh một tiếng, bàn tay đặt ở trên khuôn mặt, lấy cái mặt nạ bằng da xuống, lộ ra khuôn mặt thật của Tiêu Viêm, nếu như đã che giấu không được, tự nhiên cũng không cần che giấu nữa.

- Như thế nào? Phí Thiên các chủ lại muốn ra tay với ta nữa ư?

Nhìn thấy được khuôn mặt của Tiêu Viêm mà mình đã dị thường khắc sâu trong trí nhớ của mình, sắc mặt của Phí Thiên đã rút cuộc âm lãnh hoàn toàn, từ yết hầu phát ra tiếng cười rống giận, thân hình khẽ động, từng tiếng sấm vang lên, thân hình đột ngột tiêu tán đi!

Nhìn thấy thân hình của Phí Thiên biến mất, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng khẽ biến đổi, một chưởng đánh lui Lâm Diễm bên cạnh, lôi mang trên bàn chân lóe ra, thân thể khẽ động.

Thân thể vừa khẽ động, thân ảnh Phí Thiên như quỷ dị xuất hiện ở phía sau, một trảo lượn lơ lòi quang đưa ra, mạnh mẽ đánh vào lồng ngực của Tiêu Viêm, chỉ đáng tiếc không hề có dính máu tươi.

- Tàn ảnh?

Cánh tay chân động, đạo tàn ảnh này vỡ ra, Phí Thiên chậm rãi xoay người, ánh mắt âm hàn nhìn vào Tiêu Viêm đang trôi nổi trên không trung cách đó mấy trượng, cười lạnh nói.

- Máy tháng không gặp, thực lực đã tinh tiến không ít, khó trách lại kiêu ngạo như vậy.

- Phong Lôi các, không hơn gì việc lấy già hiệp trẻ, lấy đông hiệp ít khi chiến đấu!

Tiêu Viêm ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Phí Thiên, đột nhiên cười, ánh mắt đưa lên, trực tiếp nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Lôi Tôn giả đang ngồi trên ghế, cười nói:

- Lôi tôn giả nếu cảm thấy quả thật tiểu tử có đại cừu với Phong Lôi các như lời người nói, sao không chính mình động thủ? Lấy thực lực cảnh giới Đấu Tôn của người, tiểu tử tất nhiên không phải là đối thủ, cần gì phải phiền toái?

Tiêu Viêm vừa nói xong, trực tiếp làm cho đám người ở ngoài phải ồ lên. Không ít người cảm thấy Tiêu Viêm có bị sao hay không, người này lúc này đây còn dám khiêu khích Lôi tôn giả? Mà một ít người có đầu óc, cũng là thầm khen một tiếng, Lôi tôn giả có thân phận gì? Cường giả Đấu Tôn, là một phương thế lực tại Trung Châu Đại Lục, thân phận của hắn, Tiêu Viêm là không thể đong đo so sánh cùng, mặc kệ là thực lực hay thanh danh, cũng chính là như thế, Tiêu Viêm sau khi nói ra lời này xong, chỉ cần Lôi tôn giả không nghĩ tới việc mặc kệ thanh danh mà lấy già hiệp trẻ, hắn sẽ không dám chân chính ra tay đối với Tiêu Viêm.

Nói cách khác, Tiêu Viêm nói lời này, chính là vì chính mình mà chặt đứt

con đường nguy hiểm chân chính nhất, lấy thực lực hiện giờ của hắn, chỉ cần không phải là cường giả Đấu Tôn ra tay, mặc dù Phí Thiên cũng là một cường giả đỉnh phong, hắn cũng có thể chạy trốn được.

- Tiểu tử này cũng rất giỏi hoạt.

Kiểm tôn giả khẽ cười một cái, liếc mắt nhìn sang Lôi tôn giả sắc mặt vẫn như trước cũng không có chút động tĩnh nào.

- Không cần trước mặt bốn tôn mà làm trò xiếc này, cầm giữ người, còn không cần đến lượt bản tôn rat ay.

Ánh mắt thần nhiên nhìn Tiêu Viêm đang nhìn chăm chú, âm thanh của Lôi tôn giả cũng không tạo ra dao động quá to lớn.

- Có bậc tiền bối như Bắc các chủ ra tay, tất nhiên là không cần Lôi tôn giả rat ay, dù sao đây cũng là việc hay làm của Phong Lôi các, hơn nữa nếu Bắc các chủ không được thì vẫn có Tây các chủ, Nam các chủ đó thôi.

Tiêu Viêm cười nói.

- Ha ha, tiểu tử, đừng mang những lời này ra nói, đây là chuyện của Bắc các, Tây Nam nhị các cũng sẽ không nhúng tay.

Ngồi ở ghế phía trên, một vị đại hán ở trần thân hình cường tráng, âm thanh như sấm cười to nói, hắn chính là các chủ của Phong Lôi Tây các.

Nghe được tiếng cười này, Phí Thiên khẽ cau mày, thân phận của hắn và Tiêu Viêm cũng có chênh lệch rất lớn, lúc trước ra tay, cũng là có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới cuối cùng hắn lại có thể chạy thoát, đây chính là làm cho hắn rất mất mặt. Bởi vậy hiện giờ vừa mới thấy mặt đã nhịn không được ra tay, lúc sau chột sừng ra, cũng là có chút tiến thối lưỡng nan, hôm nay cho dù người khác không có ra tay, nhưng nếu hắn thật sự phải rat ay, cũng sẽ rơi vào tiếng xấu là ỷ mạnh hiếp yếu, Phong Lôi các cũng không phải là Hoàng Tuyền các, đối với thanh danh, vẫn rất là để ý.

Cứ theo tình thế này trên sân, nếu là hắn không ra tay, như vậy những cường giả cùng thế hệ với hắn trong Phong Lôi các nếu không được Lôi tôn giả hạ lệnh cũng sẽ không chủ động ra tay, cứ như vậy, ra tay hay không ra tay, đối với hắn mà nói cũng là một việc rất đau đầu.

Trong lòng nghĩ một chút, ánh mắt của Phí Thiên cũng hiện lên nét ngoan độc, lúc này Tiêu Viêm đã làm cho thanh danh của Phong Lô Bắc các hao tổn rất nhiều, hôm nay dù như thế nào cũng không thể buông tha.

Từ trong tâm của Phí Thiên đã có chủ định, một cỗ khí thế đáng sợ dị thường cũng là từ trong cơ thể dâng lên, ngay khi cỗ khí thế này phát ra, tầng tầng mây đen từ chân trời xa xa cũng là âm âm vang lên, trong đó từng đợt tiếng sấm, từng đợt ánh chớp lóe ra!

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của Tiêu Viêm cũng là hơi trầm lại, hẳn thật không ngờ, lão già này, lại không để ý đến thanh danh mà lại ra tay với chính mình.

- Tiêu Viêm, chạy mau!

Giữa sân, Phí Thiên chợt quát, thực lực của Phí Thiên quả rất là khủng bố, cho dù Tiêu Viêm đã tiến vào Đâu Tông, nhưng sự chênh lệch đó vẫn là như trước khó lường được, hai người giao thủ, Tiêu Viêm cơ hồ không có chút cơ hội sống sót.

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, giờ phút này là đang ở trên Lô Sơn, hơn nữa còn là tổng bộ của Phong Lô các, muốn đào thoát, nói còn dễ hơn làm, nếu như mà buông tay, không bằng chiến đấu còn có chút đường sống.

Hơn nữa...

Ánh mắt của Tiêu Viêm, hơi hơi trông về phía xa, cuối cùng dừng lại một Phong tôn giả mặc áo xanh tiêu sái ngồi trên ghế, người này, rốt cuộc có như lời của lão sư đã nói, là người đáng tin nhiệm?

Trước mọi người, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không nói ra tên Dược lão, lập tức hít sâu một hơi, ôm quyền trầm giọng nói:

- Phong Tôn Giả, tiểu tử muốn mời người xem một vật!

Nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên đổi câu chuyện sang mình, Phong tôn giả cũng là ngẩn ra, chợt mỉm cười, nói.

- Tiểu tử, đây là chuyện của ngươi cùng với Phong Lô các, hình như

không có quan hệ gì với bản tôn a?

Hắn với Tiêu Viêm không hề quen biết, tự nhiên sẽ không có chuyện vì Tiêu Viêm mà đắc tội với Phong Tôn Giả, tuy nói rằng hắn cũng không có e ngại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Viêm cười cười, từ ngón tay lấy chiếc nhẫn màu đen phong cách cổ xưa của Dược Lão xuống, sau đó ném về phía Phong Tôn Giả, nếu như thật sự như lời của Dược Lão nói, đây là người hoàn toàn có thể tin nhiệm, như vậy hành động kế tiếp, người này hẳn là từ mình mà kiểm chứng một số đồ vật. Đương nhiên, nếu như kết quả không giống với suy nghĩ, như vậy chuyện này, cũng như trước cần một mình một người Tiêu Viêm vượt qua.

Hơi nhíu mày nhìn vật tối đen đang bay tới, Phong Tôn Giả dưới vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn vào, một tay lấy vật bỏ vào tay, sau đó nhẹ nhàng mở ra, nhất thời, một chiếc nhẫn tối đen vô cùng quen mắt đang lặng im nằm ở đó.

Sau khi thấy chiếc nhẫn tối đen đó, chỉ trong chốc lát khuôn mặt đang mỉm cười thân nhiên của Phong Tôn Giả chậm rãi đọng lại, mà cùng với lúc nụ cười đó đọng lại, tựa hồ chỉ còn có mảnh thiên địa này ở đây.

Chỉ trong chốc lát, thân thể của Phong Tôn Giả, liền giống như bức tượng điêu khắc, ánh mắt gần như ngốc nhìn chăm chăm vào đạo linh hồn ẩn kỹ trong chiếc nhẫn, một cỗ gió lốc đáng sợ từ trên đỉnh đầu đang gào thét thành hình.

Tuy rằng vẫn chưa có nửa câu nói nào, nhưng bất cứ ai cũng có thể biết, trong lòng của vị Phong Tôn Giả kia đang khó có thể giấu nổi tâm tình đang bị khuấy động!

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt kia, sau một lúc sau, thân thể của Phong Tôn Giả rốt cuộc đã giãn ra, bàn tay gắt gao nhìn chiếc nhẫn, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, hai mắt dần nhắm lại, một âm thanh nhẹ nhàng, mang theo một sự chân thật đáng tin, chậm rãi truyền ra.

- Người này, ai cũng không thể động đến hắn!

Chương 1018: Phụng bồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm già nua, nhẹ nhàng vang vọng xoay quanh phía chân trời đỉnh Lô Sơn. Thanh âm này giống như có một cỗ ma lực, sau khi vang ra làm cho khoảng không gian này hoàn toàn đọng lại. Thần sắc của vô số người tại đây cũng là trong chốc lát sững sốt, gió nhẹ thổi qua, bị bám lại làm cho đại ra.

Không ai hiểu là rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, nhưng sức nặng khi nói chuyện của Phong tôn giả cũng là vô cùng rõ ràng, phân lượng của một gã cường giả đầu tôn, ở đại lục đầu khí này không có ai dám nghi ngờ.

Mà ở quảng trường bên cạnh, Mộ Thanh Loan cũng là khẽ nhếch lên động dung nhìn Phong tôn giả, lòng tràn đầy rung động, đi theo Phong tôn giả tu luyện nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ thấy qua một người bình tĩnh như Phong tôn giả lại biểu lộ ra vẻ kiên quyết như vậy. Nàng vô cùng hiểu rõ, Phong tôn giả tại thời điểm này nói ra như vậy đại biểu cho việc gì, việc này nếu như giải quyết không tốt, chỉ sợ sẽ cùng Phong Lô các phải đối lập nhau, tuy rằng Tinh Vân các cũng không sợ Phong Lô các, nhưng nếu hai thế lực này giao chiến với nhau, sự liên lụy đó sẽ là vô cùng khủng bố... Nhưng mà, hậu quả nghiêm trọng như thế, cũng là bởi vì Tiêu Viêm đưa một vật làm cho Phong tôn giả không thể lùi bước.

Vào thời khắc này, mặc dù là nàng, trong đầu nàng cũng có chút nhin không được mà có chút cảm giác ghen tỵ, chợt đột nhiên nhớ tới Tiêu viêm ở Thiên Mục Sơn Mạch ngày đó đã nói: "*Đồ đệ có nhân?*"

Đôi mày thanh tú khẽ cuộn lại, Mộ Thanh Loan có chút mờ mịt, Phong tôn giả tuy nói rằng bạn bè không ít, nhưng những giao tình đó, lại còn chưa đạt tới mức làm phải làm để làm địch của Phong Lô các, người cố nhân này, rốt cuộc là ai?

Người có suy nghĩ như Mộ Thanh Loan cũng không chỉ có một mình nàng, hầu như mọi người toàn trường, ngoại trừ Tiêu Viêm đều có chút mờ mịt cùng rung động.

Không khí yên tĩnh bao phủ khắp mảnh chân trời này, thậm chí là mây đen

bốc lên mấy ngày nay cũng đã hoàn toàn tĩnh lại.

Không khí cứ giăng co như vậy, một thời gian sau, đám người Lôi tôn giả mới chậm rãi hồi phục tinh thần lại, hấn quay đầu qua, ánh mắt tập trung trên người Phong tôn giả, trầm giọng nói:

- Phong tôn giả, ngươi đây là có ý gì?

Trong âm thanh của Lôi tôn giả ẩn hiện chút tức giận, chỉ sợ dù là ai cũng có thể nhận ra.

- Ha ha, Phong tôn giả, có chuyện gì cũng có thể từ từ nói a,

Kiểm tôn giả cũng là ngẩn người, hấn đồng dạng cũng không hiểu vì sao mà Phong tôn giả đột nhiên nhúng tay vào, mà lại đến mức không có đường quay lại.

Hoàng tuyền tôn giả ánh mắt lóe ra, nhưng chưa nói, ngược lại là ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Dưới sự chăm chú của vô số ánh mắt, Phong tôn giả vốn nhắm hai mắt lại, cũng rốt cuộc mở ra, những biểu hiện của ánh mắt đều thu lại sâu trong nội tâm, nhưng hấn cũng không có nói chuyện mà là nhìn thẳng vào thân ảnh Tiêu Viêm thẳng tắp trong không trung, thanh âm khàn khàn nói.

- Ngươi với hấn có quan hệ gì?

Có thể làm cho một cường giả đấu tôn trở nên dao động như thế, mặc cho ai cũng có thể nhận ra, vật mà Tiêu Viêm lúc trước đưa cho Phong tôn giả xem trọng yếu như thế nào.

Nhìn khuôn mặt già nua của Phong tôn lão, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, những cảm xúc dao động lúc trước của người này đều đã cho hấn thấy: ánh mắt của Dược lão lúc này đây đây, tốt lắm...

Tiêu Viêm thân thể thẳng tắp trong không trung, dưới ánh mắt của mọi người, đối với Phong tôn giả cung kính khom người ôm quyền, thanh âm bên trong ẩn chứa sự kiêu ngạo.

- Sư đồ!

Phong tôn giả khẽ gật đầu, thân thể vừa động, trực tiếp hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm có chút hiền từ, nhẹ giọng nói.

- Đây chính là đáp án mà ta muốn nghe nhất, nhưng mà, người cần đưa chứng cứ cho ta.

Tiêu Viêm cười cười, tay nhẹ nhàng điểm lên dấu lửa in trên trán, sau đó một ngọn lửa màu trắng từ đầu ngón tay thoát ra.

- Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Phong tôn giả ánh mắt ngạc nhiên nhìn ngọn lửa nhỏ màu trắng này, cái ngọn lửa này đối với hắn không xa lạ gì. Khi hắn gặp nguy hiểm năm đó, nếu không có ngọn lửa này, chỉ sợ hiện tại cũng không có Phong tôn giả.

Đối với việc Di Hỏa bị dời đi, Phong tôn giả tự nhiên biết, hơn nữa lấy nhãn lực của hắn, lúc này lên dấu ấn ngọn lửa trên trán có thể cảm giác được một tia cực đậm hương vị quen thuộc ẩn sâu trong linh hồn Tiêu Viêm. Bởi vậy, hắn hiểu được, Cốt Linh Lãnh Hỏa này chính là do lão bằng hữu của mình đích thân truyền vào trong thân thể Tiêu Viêm, mà không phải là bị người lừa gạt. Mà cái này, chính là bằng chứng tốt nhất chứng minh mối quan hệ của Tiêu Viêm và Dược lão!

Hít sâu một hơi, Phong tôn giả chậm rãi ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn chậm rãi nói:

- Lão gia này, người chính là làm cho ta mấy năm nay khổ cực tìm a.

Nghe được trong lời nói của Phong tôn giả ẩn chứa sự mừng như điên, vài phần mệt mỏi, Tiêu Viêm im lặng, xem ra bị bạn tri kỷ tốt này theo như lời của lão sư, mấy năm nay cũng là khổ công tìm kiếm a...Đời người có người bạn tốt như vậy, cũng coi như là không uổng, tuy nói lão sư lúc trước đã từng nhìn lầm Hàn Phong một lần, nhưng ít ra, người bạn tốt này, đã lựa chọn đúng rồi.

- Phong tôn giả...

Phong tôn giả khoát tay áo, khẽ cười nói.

- Người là đệ tử của hắn, cũng đừng có kêu như vậy, lão phu vốn tên là Phong Nhân, quan hệ của ta với hắn cũng không tồi, ngày sau, nếu như người không chê, cứ để ta ngang hàng với hắn là được rồi.

Lấy địa vị của Phong tôn giả ở Trung Châu, muốn bái người này làm vị sư có không biết bao nhiêu, trong mấy năm qua, cũng chỉ có thu Mộ Thanh Loan một người mà thôi, hơn nữa, bên trong còn có nguyên nhân từ quan hệ gia tộc. Chủ động để cho người ta bái sư trước giờ cũng chưa có ai.

- Đồ đệ cố nhân, gặp qua Phong lão.

Tiêu Viêm cũng không phải là người ngu dốt, tự nhiên là hiểu ra được, vội vàng cung kính nói. Phong tôn giả thoải mái cười, gật gật đầu nói:

- Việc hôm nay cứ giao cho ta là được rồi.

Sau đó, cũng không có nói với Tiêu Viêm gì nữa, lần đầu xoay người, ánh mắt nhìn về Lôi tôn giả vẫn trầm như trước, mỉm cười nói:

- Lôi tôn giả, những việc khác hôm nay có lẽ cứ theo ý người, nhưng Tiêu Viêm, Phong Lôi các không thể động đến.

- Đây là chuyện của Phong Lôi các cùng với hắn, Phong tôn giả nếu như nhúng tay vào, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới quan hệ của hai các.

Lôi tôn giả nhìn Phong tôn giả thật sâu, hồi sau mới nói ra.

- Hôm nay nếu như hắn có việc, kết quả cuối cùng chính là hai các khai chiến.

Phong tôn giả thản nhiên nói, trong thanh âm ẩn chứa sự kiên quyết, dù là Tiêu Viêm cũng là lâm vào chân động. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Lôi tôn giả cau mày, bàn tay trên ghế cũng là chậm rãi nắm chặt lại, hắn không nghĩ tới, Phong tôn giả luôn tiêu sái này, hôm nay lại sắc bén như thế. Bên trong tứ các, Phong tôn giả thành danh lâu nhất, lại muốn nói tiếp, thực lực cũng gần như là cao nhất, đối chiến với hắn, Lôi tôn giả cũng là kiêng kị, hai các khai chiến, liên lụy ở bên trong quá mức khổng lồ, thậm chí cái quyết đoán này, dù là Lôi tôn giả cũng không dám nói ra, nhưng

mà...

"Người này đến tột cùng có quan hệ gì với Phong tôn giả? Như thế nào lại làm cho hấn không tiếc chút gì mà ra sức bảo vệ?"

Ánh mắt của Lôi tôn giả âm trầm lại, nhưng mà nghi vấn của hấn cũng chính là chuyện mà mọi người muốn biết.

Chậm rãi hít sâu một hơi, thanh âm Lôi tôn giả trầm thấp, giống như là mang theo một luồng sấm sét, vang vọng cả khắp chân trời.

- Phong tôn giả, Tiêu Viêm học trộm Tam Thiên Lôi Động của Phong Lôi các, lại cướp lấy phương pháp tu luyện Tam Thiên Lôi Huyền Thân, việc này nếu cứ như lời của ngươi mà qua, ngươi nói thử xem, sau này Phong Lôi các ta ngày sau còn làm việc thế nào?

Phong tôn giả sắc mặt cũng vẫn thản nhiên, không có chút gợn sóng, đừng nói là vậy, mặc dù Tiêu Viêm có thật sự là hạng người làm ra tội ác tày trời, nhưng hôm nay, hấn cũng sẽ không để Tiêu Viêm tổn thương chút nào, không vì nguyên nhân gì, đơn giản chỉ là đệ tử của lão già kia.

- Lôi tôn giả nói lời này cũng quá là võ đoán, Tam Thiên Lôi Động, chính là vật tiêu tử lấy được từ trong một hồi đấu giá tại Trung Châu, lấy được một cách quang minh chính đại, tại sao lại là học trộm được? Nếu cứ nói như vậy, chẳng lẽ những đấu kỹ truyền ra ngoài, phạm là có người học được, vậy đã tìm tới tử lộ? Về phần Tam Thiên Lôi Huyền Thân, đã sớm bị Bắc các chủ thu hồi lại, điều này, cứ hỏi hấn là sẽ rõ.

Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Phí thiên sắc mặt hơi hơi trầm xuống, ánh mắt hung hăng liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, nhưng lần này cũng không dám tùy tiện ra tay, Phong tôn giả đang đứng ở bên cạnh, hấn nếu dám ra tay, chỉ sợ hậu quả không ổn, đối với những cường giả như Phong tôn giả, trong tâm của Phí Thiên vẫn là tương đối e ngại.

Đối với những lời nói của Tiêu Viêm, Lôi tôn giả vẫn không nói gì, hiện tại điều làm hấn khó giải quyết nhất chính là Phong tôn giả, chỉ cần hấn còn bảo vệ Tiêu Viêm, việc hôm nay xem ra vô cùng khó khăn giải quyết. Đây không phải là chuyện vui mà hấn muốn thấy, hai các nếu như khai

chiến, mặc kệ thắng lợi về bên nào, cũng là nguyên khí đại thương, đến lúc đó, chỉ làm cho người khác ngồi đó làm ngư ông hưởng lợi.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên ghế, sau một lúc sau, Lôi tôn giả rút cuộc thờ dài một hơi, thản nhiên nói.

- Việc này nói như thế nào, cũng là chuyện của Phong Lôi Bắc các cùng Tiêu Viêm, như vậy đi, nể mặt Phong tôn giả, việc này cứ giao cho Phí Thiên hai người bọn họ, dù là ai thắng ai thua, xem như việc này bỏ, nhưng người ta hai người không được nhúng tay vào, thế nào?

Nghe vậy, ánh mắt của Phong tôn giả cũng nhìn xuống, nhìn qua Phí Thiên, liếc một cái, chột lác đầu, cười nói.

- Bối phận của Phí Thiên và Tiêu Viêm chênh lệch nhiều lắm, ý mạnh hiếp yếu, lấy già khi trẻ, cũng không phải là việc tốt gì.

Bị Phong tôn giả bác bỏ, Lôi tôn giả sắc mặt cũng là trầm xuống, nói:

- Vậy Phong tôn giả đến tốt cùng là muốn phải như thế nào? Muốn ta Phong Lôi các cái gì cũng không làm, liền như vậy buông tha Tiêu Viêm, việc này, tuyệt đối làm không được!

- Ha ha, mọi người cứ bình tĩnh mà nghĩ đi, như vậy đi, bối phận của Tiêu Viêm, đúng là hơn xa Tiêu Viêm, để hẳn ra tay đúng là không đúng, sao không trực tiếp để người trẻ tuổi ra tay đi?

Nhìn thấy không khí giữa sân có chút không thích hợp, Kiếm tôn giả cười nói.

- Ý của Kiếm tôn giả là để cho Thanh Nhi cùng với Tiêu Viêm?

Lôi tôn giả ánh mắt híp lại, ánh mắt cũng là chuyển hướng về phía Phượng Thanh Nhi trong sân.

Kiếm tôn giả cười gật gật đầu, ánh mắt thâm ý sâu sắc nhìn Phượng Thanh Nhi, liếc mắt một cái, nói:

- Tiểu nha đầu này, cũng không phải người tầm thường a, Lôi tôn giả cũng không che giấu đi chứ.

Lôi tôn giả nhíu mày, trầm ngâm chút, chột gật gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng Phong tôn giả, trầm nói:

- Nếu Phong tôn giả cảm thấy được Phí Thiên bồi phạt cao, như vậy để cho Thanh nhi ra tay đi, nếu là Tiêu Viêm bại, thì từ nay về sau không được dùng Tam Thiên Lôi Động, nếu là Thanh nhi bại, vậy ân oán của Tiêu Viêm với Phong Lôi các liền xóa bỏ, như thế nào? Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để giao thủ là cấm những người khác dùng lực lượng linh hồn để ra tay!

Nói đến đây, Lôi tôn giả liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, hẳn cũng biết trong thân thể của Tiêu Viêm có sự tồn tại của một linh hồn vô cùng mạnh mẽ.

Nghe vậy, Phong tôn giả cũng là chần chờ một chút, hẳn đồng dạng cũng biết, Phượng Thanh Nhi cũng là người không thường. Cùng một thể hệ, chỉ sợ xem như Thanh Loan, cũng so ra kém nàng này, nhưng loại cục diện này, đã là kết quả mà Phong Lôi các nhường nhịn nhiều rồi, nếu như còn không đáp ứng, chỉ sợ không có gì hay ho cả.

Trong lúc Phong tôn giả chần chờ, Phượng Thanh Nhi trong sàn đấu cũng là chậm rãi nhẹ nhàng bước lên tiến vào trong sân, đôi mắt đẹp nhìn về Tiêu Viêm, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lung, mang theo một cỗ cao ngạo, chậm rãi vang lên.

- Phong Lôi các Phượng Thanh Nhi, không biết ngươi có dám ứng chiến?

Ánh mắt dừng lại ở trên khối thân thể mềm mại đầy hứng thú của Phượng Thanh Nhi, Tiêu Viêm cũng là cười, một cỗ hào khí, từ trong lòng mà dâng lên, hẳn tự nhiên cũng biết Phong tôn giả có chút khó xử, hơn nữa, hẳn như thế nào cũng là đồ đệ Dược lão, dù thế nào đi nữa, cũng không thể trước mặt vị bạn tốt sinh tử của lão sư mà để thanh danh của lão sư tổn hại được.

- Xin được phụng bồi!

Một tiếng cười to vang lên, hào khí dâng cao!

Chương 1019: Tuổi trẻ một trận chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Tiêu Viêm lại có thể không chút nào rụt rè, Phong tôn giả cũng là hơi hơi ngẩn ra, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ tán thành không dễ dàng phát hiện được, hẳn cũng không biết vì sao người này lại có thể làm đệ tử của một người có ánh mắt cao như Dược Trần, nhưng ít ra, chỉ với dũng khí như hiện giờ, cũng đủ để người khâm phục.

Lấy nhãn lực cao của Phong tôn giả, tự nhiên là có thể biết được thực lực của Phượng Thanh Nhi rất mạnh, tuy nói Tiêu Viêm cũng đã đột phá tới Đấu Tông, nhưng trận chiến này ai thắng ai thua, vẫn không thể nào đoán trước được.

Đối với một ít sự tích của Tiêu Viêm, Phong tôn giả cũng là có nghe thấy, nhưng mà theo hẳn nghe được, đây là bởi vì có liên quan đến một linh hồn nào đó cường đại, mà hiện giờ đây lại là tỷ thí, cũng lại bị Lôi tôn giả cầm chừng, kể từ đó mà ra thì sức chiến đấu của Tiêu Viêm suy yếu.

Ánh mắt quét qua người của Tiêu Viêm, Phong tôn giả mơ hồ có thể cảm nhận được sự tồn tại của một linh hồn rất mạnh, nhưng lại làm cho hắn thất vọng, bởi vì linh hồn này cũng không phải là của Dược lão.

- Cẩn thận một chút, thực lực của người này không thường, nếu như ta đoán không sai, sau khi trải qua lần tẩy rửa trên Thiên Sơn Huyết Đàm, nàng cũng đã chân chính tiến vào Đấu Tông, hơn nữa với thân phận của nàng, sức chiến đấu cũng hơn xa những Đấu Tông bình thường.

Phong tôn giả nghiêng đầu nhẹ nhàng dặn dò nói.

- Nếu như không địch lại được, cũng không cần mạnh mẽ kháng cự, thiên phú của Phượng Thanh Nhi, ta đây cũng đã từng chứng kiến, rất nổi bật trong bạn bè đồng trang lứa, mặc dù là Thanh Loan cũng có sự chênh lệch, bại dưới tay nàng, thật ra cũng không phải là việc mất mặt lắm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, chột mím cười gật gật đầu, Vương Trần kia có thể mượn Thiên Sơn Huyết Đàm mà bước vào bán Đấu Tông, lấy thiên

phú khủng bố của Phượng Thanh Nhi, có thể đột phá tới Đấu Tông cũng không phải là chuyện tình không có khả năng, nhưng mà cái thân phận theo lời của Phong tôn giả, thật ra có chút làm hấn kinh ngạc.

Đương nhiên, trên mặt gặt đầu, thân thể của Tiêu Viêm vẫn cứ hướng tới trước. Phượng Thanh Nhi có cao ngạo của nàng, nhưng Tiêu Viêm hấn cũng có ngạo khí của riêng mình. Hiện giờ mới gặp Phong tôn giả, tuy nói đối phương ra sức bảo vệ mình nhưng chính mình cũng phải có chút biểu hiện để cho người khác đánh giá coi trọng, loại biểu hiện này, thực sự Tiêu Viêm cũng không muốn khoe khoang hay kể ra, theo như hấn suy nghĩ, chính là muốn chứng minh ánh mắt nhìn người của lão sư mà thôi. Đặc biệt là trước mặt Phong tôn giả.

Hít một hơi, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt, Huyền Trọng Xích tối đen đã phá không xuất ra, một khi thân phận đã bại lộ, vậy thì Huyền Trọng Xích cũng có thể tùy ý thi triển.

Bàn chân đạp lên hư không, dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, chậm rãi đi xuống, sau đó cước bộ nhẹ nhàng dừng ở phía trên sàn đấu, hơi giương mắt, nhìn người nữ tử cao ngạo mặc bộ y phục rực rỡ, cây thước trong lòng tay cũng là chậm rãi dùng lực nắm lại.

Lúc bàn chân của Tiêu Viêm dừng ở trên sàn đấu, không khí chung quanh sàn đấu nhất thời cũng im lặng co lại, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được không khí cổ gươm tuốt vỏ, dây cũng đã lên.

Thanh danh của Phượng Thanh Nhi, tại mấy năm nay hầu như đã đạt đến đỉnh phong những người tuổi trẻ ở Bắc vực Trung Châu, mặc dù là bên trong tứ các, cũng là không có người có thể so sánh được. Nghe nói, nàng đã từng cùng với một vị trưởng lão nhị tinh Đấu Tông trong Phong Lôi các giao đấu, tuy rằng chưa thắng nhưng lại cũng là không bại. Mà lúc đó nàng, còn chưa đột phá tới Đấu Tông, chiến tích này, cũng là tương đối làm người kiêu ngạo, huống chi hiện giờ đã bước chân vào cảnh giới này, sức chiến đấu tất nhiên là càng thêm mạnh mẽ!

Đương nhiên, Phượng Thanh Nhi tuy mạnh, nhưng Tiêu Viêm cũng không hề yếu, tuy nói gần đây thanh danh mới nổi lên, nhưng những chuyện làm qua, đều là làm cho người khác rung động không thôi. Từ lúc mới đến Thiên Bắc Thành, đánh bại thiên tài Hồng Trần của Hồng gia, đánh chết hai gã cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật Trầm Vân, Hồng Thiên

Khiếu, sau đó phá đi Cửu Thiên Lô Ngọc Trận được ba gã trưởng lão của Phong Lô các bày ra, sau đó lại từ trong tay Bắc các chủ Phí Thiên chạy thoát. Những việc này, người thường xem thấy chỉ có thể dùng bốn chữ "Xem thế là đủ" để hình dung, tuy nói trải qua nhiều lời đồn đãi, nói rằng bên cạnh Tiêu Viêm có một linh hồn cường đại âm thầm ra tay trợ trợ, nhưng điều này cũng không thể gạt bỏ năng lực của Tiêu Viêm được.

Hiện giờ hai vị này đều là nhân tài kiệt xuất có thanh danh không nhỏ trong giới trẻ cùng trang lứa ở Bắc vực, cũng tại trên Lô Sơn này gặp nhau. Bầu không khí đối chọi gay gắt kia, mặc dù là người ngoài cũng có thể cảm giác được, mà trận chiến này, không thể nghi ngờ là trận đại chiến hấp dẫn nhất từ lúc Tứ phương các đại hội bắt đầu. Những người ở đây, chỉ sợ, không ai là không muốn biết hai vị này, hầu như đã là người đỉnh trong giới trẻ, nếu như giao thủ, kết quả thắng lợi rốt cuộc sẽ là của ai?

Vừa nghĩ đến đây, không ít người có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, Tiêu Viêm cùng Phượng Thanh Nhi, hứa hẹn sẽ là trận quyết chiến đỉnh phong của giới trẻ Bắc vực.

Giữa sân, Phí Thiên sau khi nghe lời nói của Lô tôn giả, tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng chỉ có thể hung hăng liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó thân hình khẽ động, bay về mang theo tâm trạng tức giận ngồi lại trên ghế.

Đối với Phí Thiên lòng tràn đầy tức giận, Lô tôn giả cũng chưa từng hiểu, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua trên người Tiêu Viêm, chợt liếc mắt nhìn Phong tôn giả, mà nhìn không được cau lại, hắn đến bây giờ đều còn không rõ, vì sao Phong tôn giả hội đột nhiên ra mặt ủng hộ Tiêu Viêm, hơn nữa ở chỗ an toàn cho sinh mệnh này vẫn là vô cùng kiên quyết, không có nửa điểm đàm phán dành cho đường sống.

"Tiểu tử này, đến tột cùng là người như thế nào với Phong tôn giả?"

Trong lòng mờ mịt thì thảo nói một tiếng, Lô Tôn Giả nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phí Thiên, thản nhiên nói.

- Có cái gì giận dữ, Thanh Nhi thay người ra tay, lại trừ đi được việc ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của người. Nguồn truyện:

- Tiểu tử đó quá đáng giận, ngay cả Trầm Vân trưởng lão cũng là chết

trong tay hắn, loại sự tình như vậy như thế nào bỏ qua được.

Phí Thiên trầm giọng nói.

- Nếu như ngươi thấy được việc khai chiến với Tinh Vân các đem đến cho ta được chỗ tốt gì, thì cứ mà làm.

Lôi Tôn Giả lạnh giọng trách mắng.

Nghe vậy, Phí Thiên bị kiềm hãm, chợt chỉ phải không cam lòng cắn chặt răng, Phong Tôn Giả ra mặt, xem như hoàn toàn triệt tiêu hẳn ý niệm Phong Lôi các đuổi tận giết tuyệt đối với Tiêu Viêm.

- Chẳng qua hiện giờ giao thủ, đao kiếm không có mắt, trong chiến đấu có chút tổn thương là không thể tránh khỏi, cho dù là Phong tôn giả, cũng không có lời nào để nói.

Phong tôn giả thoáng hiện lên nét âm trầm, nhìn qua Phượng Thanh Nhi cùng với Tiêu Viêm giữa sân, thanh âm trầm thấp nói.

- Ý tứ của các chủ là?

Phí Thiên giật mình, hai mắt chớp lên.

- Ta đã dặn qua Thanh Nhi, nếu có cơ hội, thì xuống nặng tay cũng không tính là gì, tuy nói tiểu tử đó cũng tiến vào Đấu Tông, nhưng mà không có lực lượng của linh hồn thần bí kia hỗ trợ, cũng không thể là đối thủ của Thanh Nhi. Mà ở trong chiến đấu xuất hiện thương vong cũng là việc cực kỳ bình thường.

Lôi tôn giả chậm rãi nói.

Phí Thiên khẽ gật đầu, trên khuôn mặt cũng là thoáng hiện lên tia cười âm trầm, nhìn Tiêu Viêm trước mắt một cái, hơi thở của đối phương, mạnh hơn ngày đó ở Thiên Sơn rất nhiều, khó trách lại có đảm lượng dám đến Lôi Sơn này.

- Tuy nói không biết vì sao ngươi lại có thể để cho Phong tôn giả đứng sau, nhưng nếu chỉ dựa vào điểm này mà ngươi có thể không cố kỵ giương oai ở Lôi Sơn, thì hình như còn quá khờ dại.

Thanh âm của Phượng Thanh Nhi vẫn thanh thuy dễ nghe, giống như một con phượng hoàng, lộ ra một cổ cao ngạo và tôn quý khó có thể che giấu.

Đôi với lời nói của nàng, Tiêu Viêm cũng không có nghe thấy, ánh mắt thản nhiên nhìn người phía trước, đầu khí trong thể nội giống như một con rồng đang ngủ say từ từ thức tỉnh lại, chậm rãi vận chuyển, mà theo sự khởi động của đầu khí trong cơ thể, một cỗ hơi thở cường đại cũng lặng yên xuất hiện, bắn thẳng lên trời cao.

- Theo như ta biết về ngươi, dường như chỉ có thể không ngừng dùng ngoại lực, tạo ra thanh thể cho chính mình, cái linh hồn kia chính là như vậy mà Phong tôn giả cũng là như vậy. Nói theo cách khác, ngươi cũng chỉ là tên cáo mượn oai hùm, nhưng hôm nay, cái khí thể giả dối đó, cũng không còn có tác dụng.

Bộ dáng Tiêu Viêm thong dong bình thản làm cho hàng long mây đen của Phượng Thanh Nhi nhú lại, cười lạnh nói, nàng cũng không thích một người cùng thế hệ tuổi không chênh lệch lắm, lại làm ra bộ dáng đáng ghét như vậy trước mặt nàng.

Tiêu Viêm giương mắt liếc Phượng Thanh Nhi một cái, đột nhiên nhếch miệng cười, nói:

- Không nghĩ tới ngươi cũng là loại nữ nhân chua ngoa như vậy, một khi đã như vậy, ta đây cũng nói với ngươi lời thật, nếu là không có Phong Lô Các hoặc là chút gia cảnh chống lưng, lấy dung mạo của ngươi, trở thành món đồ độc chiếm của nam nhân, có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, chậm rãi hiện lên tia sát ý, đôi mắt đẹp lạnh như băng của Phượng Thanh Nhi nhìn Tiêu Viêm, một cỗ hơi thở bang bạc không chút kém cỏi nào như là một tòa núi lửa bị kíp nổ dẫn lấy, từng đợt tiếng sấm nổ âm âm gào thét vang lên!

Đôi mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, sau một lúc, trên khuôn mặt của Phượng Thanh Nhi cũng thoáng hiện lên nét lạnh băng.

- Tin ta đi, ngươi sẽ vì lời nói này mà hối hận.

Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói, mà trong đó cũng ẩn chứa ý tứ đối

chơi gay gắt không chút nào lùi bước.

- Ta chờ đây.

Theo lời nói này của Tiêu Viêm, nét lạnh băng trên hai má của Phượng Thanh Nhi càng đậm, mà đôi mắt đẹp cũng chậm rãi nhắm lại. Khi đôi mắt đẹp đó nhắm lại, không khí trong sân, cũng là tự dung bị nén lại, một cỗ sát khí sắc bén khiến lòng người phải lạnh thối quét qua không trung!

Bá!

Nhắm mắt trong phút chốc, hai tròng mắt của Phượng Thanh Nhi đột nhiên mở ra, giờ phút này, hai đồng tử cũng đã chuyển sang màu xanh bạc quý dị!

Cỗ sát ý lạnh lẽo sắc bén kia đã lên tới đỉnh!

-----oOo-----

Chương 1020: Phong Sát Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi hai đồng tử của Phượng Thanh Nhi chuyển sang màu xanh bạc, một cỗ gió lốc đầu khí màu xanh cũng lấy chúng làm trung tâm mà đột ngột bùng nổ mở lên, mà ở sâu bên trong cơn gió lốc đó, có một đôi lôi điện màu bạc lóe ra, nổ vang ầm ầm, khiến cho tâm thần của người phải run rẩy không thôi.

Luồng gió lốc đầu khí thật lớn, không lồ đến vài chục trượng, một luồng uy áp từ trong đó tràn ngập ra ngoài. Vô số người đang ở quảng trường đại ra, một màn đồ sộ như thế, không ngờ lại là hoàn toàn do đầu khí của Phượng Thanh Nhi phát ra, đầu khí trong cơ thể thật là hùng hậu a.

Một lực hút mạnh mẽ từ bên trong luồng đầu khí gió lốc đó phát ra. Sàn đấu được làm từ ngân mộc cứng rắn dưới lực xé rách điên cuồng của gió lốc cũng giống như động đất không ngừng lan tràn ra những cái khe như những những cánh tay thô to rắn chắc. Thậm chí, toàn bộ sàn đấu lúc này cũng là trở nên run rẩy.

Thân thể của Tiêu Viêm giống như là dính vào trên quảng trường, dù cho cơn gió lốc kia có rít gào xé rách như thế nào, thân thể vẫn không nhúc nhích chút nào, ánh mắt vẫn tập trung vào cơn gió lốc, có thể thấy ở giữa cơn gió lốc đó đang ẩn hiện một đạo bóng ảnh xinh đẹp.

"Đấu khí Phong Lôi."

Nhìn thấy lôi mang lóe ra bên trong gió lốc cùng với đấu khí thuộc tính phong nồng đậm, đôi mắt Tiêu Viêm không khỏi hơi nhíu lại, có thể đem hai thuộc tính đấu khí bất đồng dung hợp hoàn mỹ được như vậy, thiên phú tu luyện của Phượng Thanh Nhi thật đáng sợ.

Phong sắc bén, Lôi cuồng bạo, hai thuộc tính dung hợp hoàn mỹ, uy lực cuối cùng mà nó phát ra tất nhiên hơn xa những đấu khí tầm thường, khó trách Phượng Thanh Nhi lại có năng lực khiêu chiến vượt giai, cái này cũng giống như là đấu khí của Tiêu Viêm tồn tại những hỏa đấu khí khác nhau, uy lực cũng là rất mạnh. Đồng dạng, đó cũng là một trong những con bài chưa lật của Tiêu Viêm có thể giúp hắn vượt giai khiêu chiến.

Hiện giờ Phần Quyết, đã ở cảnh giới địa giai cấp thấp, nhưng mà sự huyền diệu của lại có thể so sánh với công pháp địa giai trung cấp. Mà ở cái phương diện công pháp, Tiêu Viêm lại không thể chiếm được tiện nghi gì với Phượng Thanh Nhi, dù sao người này cũng là được Phong Lôi các hỗ trợ, với thiên phú dị bẩm đó, lại tu tập công pháp cao cấp, so với những Đấu Tông khác cũng là hơn xa nhiều lắm.

Về phần đấu kỹ, song phương đều có sát chiêu, nếu là chính mặt giao thủ, sợ là ai cũng khó có thể đoán trước được thắng bại cuối cùng.

Vèo!

Trong lúc Tiêu Viêm đang cân nhắc thực lực thì bên trong cơn gió lốc lớn đang xoay tròn kia, một dải tơ lụa màu sắc rực rỡ giống như là tên bắn bắn mạnh ra, lúc xuyên qua cơn gió lốc, một luồng lôi mang ánh sáng rực rỡ phát ra, xuyên thấu qua không gian, mạnh mẽ ập tới ngay phương vị của Tiêu Viêm.

Dải tơ lụa mang theo lôi mang màu sắc rực rỡ, tốc độ cực kỳ khủng bố, vền vền chỉ lóe lên, sau đó đã ở trước mặt Tiêu Viêm.

Đối mặt với dải tơ lụa màu sắc rực rỡ ẩn chứa lôi điện hùng hồn, đầu tay Tiêu Viêm biến đổi, không gian trước mặt đột nhiên vặn vẹo!

Dải tơ lụa màu sắc rực rỡ mạnh mẽ xuyên thấu qua không gian vặn vẹo, nhưng mà, đã lệch khỏi phương vị vốn có, vừa vặn bay xẹt qua bả vai của Tiêu Viêm, tuy chỉ là lướt qua một chút, nhưng lôi mang của chúng cũng khiến cho lông tơ chỗ bả vai Tiêu Viêm dựng đứng lên.

Dải tơ lụa màu sắc rực rỡ bị Tiêu Viêm dễ dàng tránh đi, một tiếng hừ lạnh từ bên trong cơn gió lốc phát ra. Chợt tơ lụa run lên, nhất thời giống như một con rắn màu sắc có linh tính, nhanh chóng quay đầu, bắn thẳng về phía sau lưng Tiêu Viêm.

Cảm nhận được áp lực từ phía sau, mũi chân Tiêu Viêm vừa động, mà thân hình lại là trực tiếp hơn ở mười thước bên trái.

Vèo!

Dải tơ lụa màu sắc lại run lên, lại lần nữa đổi phương hướng nhằm hướng Tiêu Viêm mà tới.

Dải tơ lụa màu sắc rực rỡ này, tuy nhìn sơ qua cũng chỉ giống như những tấm vải dệt bình thường, nhưng lúc cắt qua không gian lại mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo, giống như không phải là một tấm vải dệt mà lại như một loại kim chóc kỳ dị nào đó. Hơn nữa, trên bề mặt chúng nó còn ẩn chứa đầu khí hùng hồn, dù là khai sơn phá thạch cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu như là những cường giả đấu hoàng tầm thường dính vào, sợ rằng cũng phải trọng thương.

Thân hình vừa mới ổn định, áp lực lại truyền đến, Tiêu Viêm nhíu mày, một ngọn lửa màu xanh biếc nồng đậm nhanh chóng từ cánh tay hiện ra, chợt mạnh mẽ tung một trào về phía sau!

Thình thịch!

Bàn tay chuẩn xác tung đến dải tơ lụa màu sắc rực rỡ đang ở phía sau, lực đạo đầu khí mạnh mẽ ẩn chứa trong đó khiến cho thân thể Tiêu Viêm hơi run lên, nhưng nhờ có ngọn hỏa diễm bao bọc, luồng đầu khí cường hãn đó nhanh chóng bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hóa thành hư vô.

Cầm lấy dải tơ lụa màu sắc rực rỡ đó, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, đầu khí trong cơ thể bạo phát, kéo lấy dải tơ lụa màu sắc rực rỡ đó, mạnh mẽ xé!

Xẹt!

Lúc tơ lụa bị xé ra, một âm thanh như tiếng kim loại vang lên, mà một đầu khác của dải tơ lụa ở bên trong cơn gió lốc cũng là hơi run lên, luồng gió lốc đầu khí thật lớn kia giờ phút này giống như là đang di động. (Phượng Thanh Nhi truyền đầu khí vào bên trong dải tơ lụa đầu với Tiêu Viêm)

Dải tơ lụa dưới sức kéo của hai cỗ lực lượng trở nên rung động dữ dội, gân xanh trên cánh tay của Tiêu Viêm cũng rung động, đầu khí trong cơ thể không ngừng thúc dục, mà trái lại, luồng đầu khí bên trong cơn gió lốc kia cũng là nhanh chóng xoay tròn mạnh mẽ, lực lượng bên trong cũng đột ngột gia tăng mạnh mẽ!

Xoạt!

Dải tơ lụa màu sắc kia tuy không phải là vật tầm thường nhưng dưới lực kéo của hai gã cường giả Đấu Tông tất nhiên là chống đỡ không nổi, không kiên trì được bao nhiêu thời gian, một vết rách xuất hiện ngay giữa dải tơ lụa, sau đó một tiếng vang thanh thúy vang lên, tơ lụa trực tiếp bị xé rách ra. Mà hai người Tiêu Viêm phải lui mấy bước rồi mới đứng vững lại được.

- Thái Phượng Triều Nguyên!

Dải tơ lụa màu sắc rực rỡ vừa bị xé ra, một âm thanh lạnh lùng nhưng trong trẻo đột ngột quát lên, chỉ nghe nhiều tiếng động không ngừng vang lên, từng dải tơ lụa màu sắc rực rỡ từ trong cơn gió lốc cuộn cuộn không ngừng bắn ra, sau đó nhằm tới hướng của Tiêu Viêm mà quét tới.

Nhìn thấy từng dải tơ màu bạc che đầy trời, vẻ ngưng trọng cũng thoáng hiện lên trong mắt Tiêu Viêm, trọng thước trong tay nhanh chóng tính toán quỹ tích, thước ảnh nhanh chóng hiện lên.

- Lục hợp du thân xích!

Đang đang đang đang đang đang!

Những dải tơ lụa màu sắc kia như mưa trút xuống, toàn bộ đều va chạm lên bóng thước ảnh dài một trượng kia, âm thanh thanh thúy vang lên khắp nơi.

Dải tơ lụa màu sắc ẩn chứa lực lượng vô cùng mạnh mẽ, tuy nói mỗi lần buông xuống đều bị sự phòng ngự rậm rạp của thước ảnh cản lại, nhưng cỗ lực lượng mạnh mẽ này vẫn làm chấn động sàn ngân mộc dưới chân Tiêu Viêm nứt ra từng cái khe, mà hai chân của Tiêu Viêm cũng là không ngừng bị chấn động lún sâu vào bên trong sàn đấu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Xèo xèo!

Vô số người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng hoa lệ ở trên sàn đấu, dải tơ lụa màu sắc rực rỡ như cơn mưa to từ trên trời trút xuống, toàn bộ đều đánh lên phòng ngự hình tròn của thước ảnh. Cùng với từng đợt âm thanh thanh thúy vang lên thì cũng khiến cho sàn đấu làm từ ngân mộc bị tàn phá thê thảm hơn.

Keng!

Lại là một dải tơ lụa màu sắc rực rỡ mạnh mẽ đánh vào phía trên phòng ngự của thước ảnh, lực lượng vô cùng của chúng đánh vào, đem phòng ngự hình tròn thước ảnh của Tiêu Viêm đánh sâu vào bên trong mặt đất, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể thấy một cái lỗ động tương đối.

Tuy nói Tiêu Viêm bị chấn động vào dưới đất, nhưng Phượng Thanh Nhi cũng chưa vì vậy mà dừng tay, nàng biết rõ, công kích lúc trước nhìn như cuồng phong mưa rào, nhưng vẫn chưa tạo thành thương tổn gì đối với Tiêu Viêm, phòng ngự liên mien vô tận của thước ảnh kia đã đem lực lượng của tơ lụa mất đi hơn phân nửa.

Xoạt!

Bên trong gió lốc, một cỗ đấu khí bàng bạc dao động phát ra, lúc này toàn bộ dải tơ lụa kia đột nhiên bám chặt lấy nhau, vền vện chỉ trong nháy mắt, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, những dải tơ đó quấn quanh lại thành một con phượng hoàng khổng lồ đến mười trượng.

Con phượng hoàng do những dải tơ lụa riêng lẻ dung hợp lại, mới chỉ hình thành trong chốc lát, thì cơn gió lốc đầu khí kia đột nhiên sụp đổ tan rã, chợt hóa thành một cột sáng đầu khí không lồ trực tiếp tiến nhập vào bên trong cơ thể con Phượng Hoàng.

- Phong Lôì tể!

Con gió lốc đầu khí tan rã, Phượng Thanh Nhi hiện ra, bàn tay ngọc khẽ chạm vào bên trong thân Phượng, một giọt máu tươi khẽ bay ra dung nhập vào trong đó.

Lúc giọt máu tươi này dung nhập vào bên trong thân phượng, một cỗ sinh cơ làm cho người ta phải khó tin lại từ bên trong con Phượng Hoàng do những dải tơ lụa hình thành này phát ra, mà năng lượng bàng bạc ẩn chứa bên trong chúng cũng là cuồng bạo tỏa ra.

- Phong Sát Chỉ!

Thân thể của Phong Thanh Nhi trôi nổi ở phía chân trời, váy màu phiêu lãng, giống như một nữ thần tôn quý và cao ngạo, bàn tay ngọc chỉ vào cái lỗ động 1 trượng bên trong sàn đấu, quát lạnh một tiếng!

Tiếng quát phát ra, Phượng Hoàng kia bỗng phát ra một tiếng kêu, một cột sáng màu xanh bạc đáng sợ nhanh chóng thành hình ở ngay miệng thân phượng, ngay sau đó, lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một chùm tia sáng vền vền chỉ cỡ một bàn tay, vèo một tiếng, bắn mạnh ra!

- Tiêu Viêm, một móng tay, lấy mạng ngươi!

Nhìn thấy chùm tia sáng bắn mạnh ra, thanh âm lạnh như băng thấu xương của Phượng Thanh Nhi vang vọng khắp chân trời, khiến cho vô số người thoáng biến sắc.

- Phong Sát Chỉ, một trong những đấu kỹ có lực sát thương cực mạnh của Phong Lôì các!

Thanh âm của Phượng Thanh Nhi vừa phát ra, chung quang sàn đấu xuất hiện những thanh âm lạnh người, hiển nhiên những người này đối với cái móng tay hoa lệ này cũng không xa lạ gì.

Phong tôn giả sớm trở lại ghế, giờ phút này cũng là hơi nheo mắt lại, thân thể vẫn bất động, mà quanh ngón tay trong áo, một luồng khí màu xanh giống như những tinh linh màu xanh đang xoay tròn. Mà lúc đầu khí của Phong tôn giả thoáng có chút dao động, Lôi tôn giả ở một bên, lôi quang cũng đã hiện lượn lờ trên bàn tay, hiển nhiên, nếu giờ phút này mà Phong tôn giả ra tay, chỉ sợ hắn cũng sẽ ra tay ngăn trở.

Tốc độ của chùm tia sáng cũng cực kỳ đáng sợ, giống như là xuyên thấu qua không gian, chợt lóe lên, dưới sự chăm chú của mọi người, xuất hiện ở ngay bên trên cái động, nháy mắt sau đó, phòng ngự liên miên của thước ảnh trực tiếp đã bị sụp đổ!

Nhìn thấy phòng ngự của thước ảnh sụp đổ, xung quanh sàn đấu cũng vang lên những tiếng thở dài tiếc nuối.

Nhưng mà, ngay sau khi những tiếng thở của họ vừa vang lên, một đóa hỏa liên màu xanh biếc mỹ lệ tinh tế cũng là yên lặng từ dưới thước ảnh hiện lên, một đóa hoa hiện ra, huyền lệ dị thường.

-----oOo-----

Chương 1021: Yêu Hoàng Thánh Tượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đóa hỏa liên màu xanh biếc từ từ mở ra, giống như một tòa sen tinh xảo, ánh huỳnh quang quán quang, đẹp đến nỗi làm rung động lòng người, nhưng dưới cái đẹp lộng lẫy ấy cũng ẩn dấu một cỗ lực lượng hủy diệt đáng sợ vô cùng.

Ngay lúc đóa hỏa liên mở khai ra, chùm sáng cũng là mạnh mẽ bắn đến, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, mạnh mẽ va chạm ngay tại tâm của hỏa liên.

Hai loại công kích ẩn chứa năng lượng đáng sợ, giờ khắc này, giống như là thiên thạch rơi xuống, mạnh mẽ va chạm vào nhau!

Va chạm! Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, vẫn chưa phát ra tiếng nổ, mà chùm tia sáng mãnh liệt đó lại cùng hào quang xanh biếc kia dây dưa tại một chỗ, không ngừng ăn mòn nhau, từng đợt hào quang phát ra xung quanh, thậm chí ngay cả cái không gian hư vô kia cũng là lan tràn ra thành những cái khe tối đen thật nhỏ.

Cả sàn đấu yên tĩnh không tiếng động, tất cả ánh mắt đều đang tập trung vào đóa hỏa liên cùng với chùm sáng đang quấn lấy nhau kia, tuy rằng vẫn chưa nổ, nhưng một ít người có cảm giác sắc bén vẫn có thể nhận thấy được năng lượng khủng bố từ hai cỗ kính lực kia.

Ngọn hỏa liên đó từ từ xoay tròn, ánh sáng màu xanh biếc lượn lờ như ánh sáng của thủy tinh, ngọn lửa lượn lờ ở trên cao, dù cho chùm sáng đó mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể đột phá được tầng phòng ngự của ngọn lửa đó, trái lại lại còn bị ăn mòn, chùm sáng đó ngày càng trở nên ảm đạm. Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt, không gian cũng ngày càng bồng bềnh hơn, sau đó một cỗ hấp lực cuồng mãnh phát ra, đem không ít đá gỗ vụn bay vào bên trong luồng sáng đó, toàn bộ lập tức bị chấn nát thành bụi phấn.

Loại dao động này, giằng co khoảng hai phút, sau đó chùm sáng ngày càng yếu ớt ảm đạm, rồi một lúc sau hoàn toàn tiêu tán đi.

Sau khi chùm sáng đó tiêu tán đi, đóa hỏa liên xanh biếc đó vẫn ở chỗ cũ không ngừng xoay tròn, nhưng cái màu xanh biếc ấy cũng đã ảm đạm đi nhiều, hiển nhiên trong lúc ăn mòn chùm ánh, cũng đã tiêu hao đi không ít năng lượng của đóa hỏa liên.

Hai loại đấu kỹ giao phong, sau đó ngọn hỏa liên màu xanh biếc xa lạ kia thủ thắng. Giờ khắc này, trên khắp quảng trường cũng là xôn xao không thôi, đối với uy lực Phong Sát Chỉ của Phong Lô các, đối với những người ngồi ở đây như là sấm bên tai, nhưng không ngờ lại bị ngọn hỏa liên xa lạ kia của Tiêu Viêm phá vỡ đi.

Trên bàn tiệc, thân thể của Phong tôn giả cũng là hơi giãn ra, đầu khí Phong quang bàn tay cũng chậm rãi tiêu tán, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngọn hỏa liên đang xoay tròn, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, cỗ năng lượng cuồng bạo ẩn chứa trong ngọn hỏa liên ấy, dù là hắn cũng không khỏi phải chú ý.

"Lão gia hỏa kia không biết chiêu này, chẳng lẽ Tiêu Viêm là từ nơi khác học được đấu kỹ này? Nhưng vì sao một đấu kỹ có uy lực như vậy ta lại chưa bao giờ nghe thấy?"

Phong tôn giả hơi có nghi hoặc, toàn tức quay đầu đi, nhìn thoáng qua Lôi tôn giả mặt chìm như nước, trên khuôn mặt không khỏi xẹt qua một chút nhàn nhạt tiểu ý.

"Thảo nào người này có thể được tên bảo thủ kia nhìn trúng, thiên phú của Tiêu Viêm này, so với Hàn Phong còn muốn mạnh hơn..."

- Người này cư nhiên lại có thể tiếp nhận Phong Sát Chỉ của Phượng Thanh Nhi...

Ngay biên giới của sàn đấu, Đường Ưng và Mộ Thanh Loan nhìn chòm tia sáng từ từ tiêu tán trong lúc giao phong, trong mắt đều có một chút vẻ khiếp sợ, đối với uy lực Phong Sát Chỉ, bọn họ đã từng chính diện đối mặt qua, tự nhiên là hiểu rõ uy lực của đấu kỹ này, nhưng mà hôm nay một màn này, nhưng là làm cho bọn họ phải ở trong lòng thở dài một tiếng, đột nhiên nhô ra Tiêu Viêm này, sợ rằng so với bọn họ đều là muốn mạnh hơn không ít.

Phượng Thanh Nhi huyền phù giữa không trung, thân thể mềm mại kia được bộ y phục rực rỡ bao lấy lộ ra những đường cong mê người, đôi mắt đẹp lạnh như băng của nàng nhìn chòm sáng tiêu tán ở dưới, nội tâm tuy rằng có chút chấn động nhưng trên mặt cũng chưa từng chút biểu lộ ra.

Lúc chòm sáng kia tiêu tán đi, đóa hỏa liên màu xanh biếc huyền phù ở cái động lún xuống kia tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh hơn, chợt vèo một tiếng, một quả cầu lửa xinh đẹp màu xanh biếc nhanh chóng bắn thẳng đến Phượng Thanh Nhi ở phía bầu trời.

Nhìn thấy đóa hỏa liên cuồng bạo bắn đến, đôi mi của Phượng Thanh Nhi cũng là nhíu lại, ngọc thủ cũng động, con Phượng Hoàng thật lớn đó phát ra tiếng kêu, xoay lại như tia chớp xuất hiện trên đầu con phượng, một cái vòng bảo hộ màu sắc trong cơ thể nhanh chóng khuếch tán ra, đem con phượng hoàng bao bọc lại.

Thình thịch!

Lồng ánh sáng vừa mới hình thành, hỏa liên cũng đã phóng tới, giống như một quả bom vậy, muốn nổ tung ngay trên lồng ánh sáng.

Một tiếng nổ thật lớn, giống như là một trận pháo hoa mỹ lệ, từ trên bầu trời cao mà phát ra. Cái lồng ánh sáng rực rỡ màu sắc nhìn như rất chắc chắn kia khi bị luồng năng lượng cuồng bạo đánh vào, thì bị tầng tầng dật sóng.

Gợn sóng khuếch tán càng lúc càng nhanh, tới một lát sau, lồng ánh sáng không còn chịu được lực nổ khủng bố kia nữa, một tiếng nổ mạnh, đã hoàn toàn nổ tung ra.

Sau khi lồng ánh sáng bị nổ tung, ngọn hỏa liên còn sót lại không chút khách khí đánh sâu vào, đụng vào thân thể con phượng hoàng kia. Dưới lực lượng khủng bố, một âm thanh thê lương sắc bén từ bên trong phát ra, trực tiếp đem người ở đó chấn ra sau, một ít dải tơ lụa màu sắc cũng là bị chấn gãy, từ trên thân thể phượng hoàng đánh rớt xuống.

Phượng Hoàng bị đánh bay, đã lộ ra Phượng Thanh Nhi ở bên trong, nhưng mà trong nàng có chút yếu đi, thân thể khẽ động, liền lưu lại ở cuối chân trời mấy bóng ảnh, mà thân hình cũng đã thoát khỏi ngọn hỏa liên. Tuy đã tránh thoát khỏi ngọn hỏa liên nhưng lần giao phong này, rõ ràng Phượng Thanh Nhi chật vật hơn một chút, mà lúc này, trên khuôn mặt ở xa xa, vẻ băng lãnh càng thêm nồng đậm.

Bàn chân ngọc khẽ chạm, thân thể mềm mại của Phượng Thanh Nhi chột rơi xuống trên thân thể của con Phượng Hoàng đã bị tàn phá, hàm răng khẽ cắn trên ngón tay ngọc, đặt trên lưng của con Phượng Hoàng.

- Huyết Mạch Thôn Linh!

Theo tiếng quát lạnh, một cỗ ánh sáng màu hồng đậm từ trong lòng bàn tay phát ra, đem thân thể của con Phượng Hoàng bao bọc lại. Mà ở trong cỗ ánh sáng màu hồng này, thân thể của Phượng Hoàng lại là mau thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một cỗ ánh sáng màu hồng đậm, bị hút vào cái miệng nhỏ nhắn của Phượng Thanh Nhi.

Cỗ ánh sáng màu hồng nhập vào trong thân thể, thân thể mềm mại của Phượng Thanh Nhi chấn động, một đôi cánh phượng màu sắc rực rỡ từ

phía sau lưng mọc ra, cùng lúc đó, khí thể cũng trong nháy mắt tăng vọt!

Khí thể tăng vọt không bao lâu sau cũng đã đình chỉ, mà giờ phút này, Phượng Thanh Nhi, lại là chỉ trong nháy mắt, thực lực đã từ nhất tinh Đâu Tông tăng lên tới tam tinh Đâu Tông, kiểu thăng tiến cuồn cuộn mãnh này, làm cho người xem trợn mắt há mồm không thôi.

Khi hơi thở của Phượng Thanh Nhi tăng vọt, thân ảnh của Tiêu Viêm cũng đã hiện lên trên sàn đấu, khẽ cau mày nhìn người trước mặt, chột cười lạnh một tiếng, thủ ấn cũng là nhanh chóng thay đổi.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!

Trong lòng quát lạnh một tiếng, ngọn hỏa diễm khi nãy tuôn ra cũng nhanh chóng bay về, mà khí thể lúc này cũng rất giống với Phượng Thanh Nhi, nhanh chóng bành trướng rồi sau khi miễn cưỡng đạt tới tam tinh Đâu Tông thì cũng đình chỉ lại.

Cảm giác thấy lúc này đây, toàn lực thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, không ngờ là chỉ miễn cưỡng tăng thực lực thêm hai tinh, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc. Vào thời điểm hần là Đâu Hoàng, tăng lên tam tinh cũng không có gì khó, mà hiện giờ, thiếu chút nữa là tăng không lên được tới hai tinh, chênh lệch này cũng là tương đối to lớn.

Trong lòng hơi trầm ngâm, nháy mắt sau Tiêu Viêm cũng đã hiểu ra được. Mỗi lần tăng một tinh trong Đâu Tông so với Đâu Hoàng chênh lệch quá lớn, nếu tiếp tục thi triển bí pháp bình thường, tất nhiên là khó có thể đạt được hiệu quả giống như trong quá khứ.

"Nhưng mà Phượng Thanh Nhi kia không ngờ lại có thể tăng thực lực lên tới hai tinh, xem ra cấp bậc bí pháp mà nàng sử dụng cũng không thấp, nếu so với Tam Hỏa Thiên Huyền Biến không trợn vện của ta hẳn là hơn một chút..."

Trong lòng Tiêu Viêm lâm bầm nói, xem ra nếu có thời gian, hẳn phải tìm cách gom gọn đủ công pháp Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, nếu không, sau này chiến đấu với những cường giả có bí pháp tương tự thì sẽ rất thiệt thòi.

"Nếu như đã đến bước này, tất nhiên là không thể kéo dài thêm được nữa, phải mau chóng kết thúc thôi..."

Tiêu Viêm nhìn lên bầu trời đang bị chấn động bởi đôi cánh phượng của Phượng Thanh Nhi. Một lát sau, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn đôi cánh phượng đó, không hiểu tại sao, hẳn lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Ngay thời điểm mà Tiêu Viêm cảm thấy nghi hoặc, Phượng Thanh Nhi ở trên bầu trời, hai tròng mắt màu xanh bạc bỗng trở nên lạnh lẽo, cổ đấu khí hùng hồn trong cơ thể cũng bùng phát lên, chợt ở ngay tại không trung này, biến ảo giống như là một con Phượng Hoàng lớn vậy.

Con Phượng Hoàng này toàn thân màu đen nhánh, làm cho người ta có cảm giác quỷ dị, con người của Phượng Hoàng nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, một luồng uy áp kỳ dị từ trên trời giáng xuống!

Dưới cỗ uy áp này, năng lượng của thiên địa cũng có chút trở nên hỗn loạn, mà ở quãng trường bên ngoài, cũng là truyền tới những thanh âm kinh hãi.

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn con Phượng Hoàng thật lớn màu đen ở hư không, cả người cũng có cảm giác lạnh lạnh, hiện tại hẳn cũng đã hiểu được, Phượng Thanh Nhi này, hình như cũng giống như Mộ Thanh Loan, cũng không phải chân chính là nhân loại, mà cũng có bản thể là ma thú. Chẳng qua, ma thú có được uy áp như thế này, đúng là lần đầu tiên Tiêu Viêm thấy được trong mấy năm nay.

Đôi mắt đẹp của Phượng Thanh Nhi không chút tình cảm nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, một lát sau, cánh tay ngọc khẽ dâng lên, ngón tay ngọc chỉ về hướng Tiêu Viêm. Một âm thanh lạnh đến thấu xương, mang theo một loại uy áp cùng khí phách vô cùng mãnh liệt vang lên.

- Yêu hoàng thánh tượng, thôn thiên nạp địa!

Ngay sau khi quát lạnh, chỉ thấy Hắc Phượng Hoàng hư ảo ngay sau Phượng Thanh Nhi, giống như là đang sống lại, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu, chợt hai đôi cánh thật lớn vung lên, một tia sáng đen nhánh không lồ chùng mườì trượng xuất hiện, mang theo một lực lượng cực kỳ khủng bố giống như vãn thạch, mạnh mẽ công kích Tiêu Viêm.

Ánh mắt chăm chú nhìn tia sáng đen nhanh quỷ dị bao phủ cả thiên đạì, mi tâm của Tiêu Viêm vừa động, Cốt Linh Lãnh Hỏa định bay ra. Mà ngay

khi sắp có động tác thì đột nhiên cảm giác được một trận dao động từ trong nạp giới truyền đến, lập tức cả kinh, tâm thần vừa động, liền nhận biết được nơi dao động ở trong nạp giới.

Đó là một cái bình ngọc, mà trong cái bình ngọc đó lại cất giấu vài giọt huyết dịch có năng lượng cực kỳ khủng bố. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Nhìn vài giọt huyết dịch lấy được trong lúc tinh luyện cỗ thầy khô thần bí kia dao động, Tiêu Viêm ngẩn người, rồi nhanh chóng nghĩ tới điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rút nhanh, ánh mắt nhìn Phượng Thanh Nhi trên bầu trời, một ý niệm khiếp sợ từ trong lòng dâng lên.

"Nàng, nàng là tộc nhân Thiên Yêu Hoàng?"

-----oOo-----

Chương 1022: Thánh Tượng Chi Lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên bàn tiệc, lúc Phong tôn giả nhìn thấy bóng Hắc Phượng Hoàng sau lưng Phượng Thanh Nhi thì sắc mặt cũng là nhin không được hơi đổi, ánh mắt nhìn về Lôi tôn giả, thanh âm trầm thấp nói:

- Không nghĩ rằng, nàng lại là tộc nhân Thiên Yêu Hoàng, khó trách người muốn đích thân xuất thủ vì để che giấu thân phận thật sự của nó.

Lôi tôn giả cười cười, trong tiếng cười còn ẩn chứa chút đắc ý, liếc mắt nhìn Tiêu Viêm trong sân, nói.

- Có thể bức Phượng Thanh Nhi phải dùng đến bí kỹ của tộc thì Tiêu Viêm này cũng không phải là hạng tầm thường a.

Phong tôn giả hai mắt híp lại, một tia ý lạnh xẹt qua.

- Ha hả, Phong tôn giả cũng không cần lỗ mãng, người có lẽ không sợ

Phong Lôi Các ta, nhưng Phượng Thanh Nhi chính là tộc nhân Thiên Yêu Hoàng, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Thiên Yêu Hoàng sẽ không bỏ qua đâu. Chúng tộc đó bá đạo như thế nào, trong lòng ngươi cũng hiểu rõ, không nên đưa tới cho Tinh Vân các một số phiền toái không cần thiết.

Lôi tôn giả thả nhiên nói.

- Ngươi là đang uy hiếp ta?

Phong tôn giả đột nhiên cười nói.

Nhìn Phong tôn giả trên khuôn mặt tươi cười, Lôi tôn giả trong lòng đề phòng. Trong bốn đại tôn giả ở đây thì Phong tôn giả thành danh lâu nhất, hơn nữa kinh nghiệm dịch luyệt cũng lâu nhất. Năm đó khi Lôi tôn giả vẫn là một gã Đấu Tông thì Phong tôn giả đã là một Đấu Tôn có uy danh không tòi tại Trung Châu. Tuy nói hiện giờ hai người thân phận địa vị đã ngang hàng, nhưng đối với người này, Lôi tôn giả cũng là kiêng kị không thôi.

- Cái này có phải là uy hiếp hay không, trong lòng ta và ngươi đều hiểu rõ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Phong tôn giả liếc mắt Lôi tôn giả một cái, chột nhìn về giữa sân, cười nhạt nói.

- Việc tiêu nhân ỷ lớn khi nhỏ ta cũng sẽ không làm, hơn nữa trận giao thủ này đến tột cùng là ai thắng ai thua, hiện tại cũng không biết được.

Nghe vậy, đôi mày Lôi tôn giả cũng hơi nhíu nhíu lại, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh.

- Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng Tiêu Viêm là đối thủ của Phượng Thanh Nhi? Một khi Phượng Thanh Nhi thi triển bí kỹ tộc nhân, thì cho dù là một vài trưởng lão có thực lực cực mạnh của Phong Lôi các cũng không thắng nàng được, huống chi là một tên Tiêu Viêm vừa đột phá Đấu Tông không bao lâu?

Phong Tôn Giả cười cười, từ chối cho ý kiến nói.

- Vậy liền xem kết quả cuối cùng đi...

Thấy thế, Lôi tôn giả cũng là cười lớn một tiếng, nói.

- Người đã nói như vậy, vậy liền cho chúng ta đến xem, trận giao phong này, ai có thể cười đến cuối cùng. "

Lúc hai vị bá chủ một phương nói chuyện với nhau trên bàn tiệc, Tiêu Viêm trong sân lúc này tâm tình lại cực kỳ không bình tĩnh, lúc mơ hồ đoán được thân phận của Phượng Thanh Nhi, hắn cũng cảm thấy lo lắng hơn. Khó trách lúc trước thấy đôi cánh Phượng màu sắc rực rỡ của Phượng Thanh Nhi lại có cảm giác quen thuộc đến như vậy, nếu như đem hết da thịt của con chim màu sắc rực rỡ đó...thì không phải hoàn toàn giống cốt dục của mình hay sao.

"Chết tiệt...nữ nhân này như thế nào lại là tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng?"

Cảm thụ được vài giọt huyết dịch màu hồng đậm ở trong bình ngọc tại nạp giới dao động, Tiêu Viêm không khỏi ở trong lòng thâm mắng một tiếng, không nghĩ tới sau khi gặp lại tộc nhân Thiên Yêu Hoàng, ngay cả vài giọt huyết dịch đã trải qua tinh luyện mà vẫn xuất hiện dị biến, tộc Thiên Yêu Hoàng này quả nhiên quý dị, khó trách lại có thể trở thành một trong ba thế lực đứng đầu giới ma thú.

Linh hồn lực lượng không ngừng xâm nhập trong nạp giới, trấn áp vài giọt huyết dịch đang dao động kia, nếu để cho Phượng Thanh Nhi này biết trong tay mình có máu của tộc nhân Thiên Yêu Hoàng...chỉ sợ mình sẽ gặp phiền toái không thôi. Dù sao thực lực của tộc Thiên Yêu Hoàng so với Phong Lôi các vẫn mạnh hơn không ít.

Phân ra tâm thần khống chế sự dao động của huyết dịch màu hồng, trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy có nguy cơ, lôi quang chói lòi từ trong cơ thể bùng phát, thân hình trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Ầm!

Ngay khoảng khắc thân thể của Tiêu Viêm vừa biến mất, một hào quang đen nhánh quý dị từ trên cao giáng xuống, va chạm thật mạnh vào sàn đấu bằng ngân mộc, nhất thời, có vài tiếng xèo xèo khác thường vang lên ở bên trong. Trên sàn đấu, lập tức xuất hiện một cái động khẩu khổng lồ gần

mười trượng, ngay tại mép của động khẩu, vẫn còn có một ngọn lửa màu đen nhánh đang thiêu đốt.

Thân ảnh của Tiêu Viêm lộ ra tại không trung, ánh mắt chăm chú nhìn ngọn lửa đen nhanh vô cùng nhạt giống như là ngọn lửa từ sâu trong địa ngục ra, mà ngọn lửa quý dị này còn mang theo một luồng khí âm lãnh nữa, dường như nguy cơ của Tiêu Viêm chính là từ nơi này phát ra.

"Đây là lửa gì? Hẳn không phải là dị hỏa, nếu không, dị hỏa trong cơ thể của ta đã có cảm ứng, nhưng uy lực của ngọn lửa này sao lại không yếu hơn so với Dị hỏa?"

Lòng của Tiêu Viêm không khỏi hoảng sợ, hôm nay, hẳn đối với những loại dị hỏa rất có hiểu biết, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được loại hỏa diễm nào giống ngọn lửa này.

Hào quang đen nhánh đánh không trúng, Phượng Thanh Nhi trên bầu trời cũng là cười lạnh một tiếng, ngón tay nhỏ nhắn dẫn dắt, nhất thời hào quang đen nhánh đó như một con mãng xà lớn, nhanh chóng từ trong động khẩu đó trường ra, mang theo từng tiếng vang nổ ở ven đường, âm thanh vang vọng khắp nơi.

Nhìn hào quang quý dị kia tiếp tục đánh tới, Tiêu Viêm nhướng mày, hẳn có thể cảm giác được hào quang này có ẩn chứa năng lượng kinh khủng, nếu như mà bị nó đánh trúng...chỉ sợ với thực lực hiện nay của hắn, kết quả ít nhất cũng là bị trọng thương. Lôi mang trên bàn chân cũng chột lóc lên, thân hình nhanh tránh gấp, từng đạo bóng ảnh lưu lại trên không trung.

- Tiêu Viêm, không thể tránh Thánh Tượng Lực được, chưa lấy mạng người, nó sẽ luôn theo sát người.

Phượng Thanh Nhi nhìn Tiêu Viêm không ngừng né tránh, trên mặt xuất hiện chút cười cợt, cười lạnh nói. Mà ở sau lưng nàng, bóng ảnh Hắc Phượng Hoàng kia cũng đã nhạt đi rất nhiều, hiển nhiên dùng loại hào quang công kích khủng bố này, lấy thực lực của Phượng Thanh Nhi hiện giờ cũng không thi triển được lâu.

Đối với tiếng cười lạnh của Phượng Thanh Nhi, Tiêu Viêm vẫn là không nghe thấy, đem Tam Thiên Lôi Động thi triển đến cực hạn, từng đạo bóng ảnh không ngừng xuất hiện tại không trung, nhưng mà tàn ảnh vừa xuất

hiện đã bị hào quang quỷ dị theo sát phía sau phá mắt.

Bá! Bá!

Trọng xích trong tay huy động, vài bóng ảnh đầu thước nhọn màu xanh lục nện vào trên hào quang màu đen, nhưng là không có chút công hiệu, thậm chí tốc độ của hào quang không có chút chậm lại.

Nhìn hào quang màu đen không có chút hề hấn, vẻ ngưng trọng trong mắt Tiêu Viêm càng lúc càng đậm, cái gọi là Thánh Tượng Lực quả nhiên có chút quỷ dị.

"Cứ trộn như vậy cũng không phải là biện pháp, thi triển cái Thánh Tượng Lực này rõ ràng là rất hao tổn đấu khí, xem bộ dáng của Phương Thanh Nhi, rõ ràng là chỉ có thể thi triển một lần, nhưng mà lúc này nàng đang khôi phục đấu khí, nếu lúc này lại tiếp tục thi triển một đạo Thánh Tượng Lực...chỉ sợ hơi khó giải quyết."

Ý niệm trong lòng Tiêu Viêm nhanh chóng quay ngược trở lại, công kích bình thường đối với cái Thánh Tượng Lực này cơ hồ là không có chút tác dụng, muốn phá hủy nó, phải sử dụng lực lượng kinh khủng hơn nó.

Hàn quang trong con ngươi đen nhánh chớp động, tay trái Tiêu Viêm nắm chặt lại, ngọn lửa màu xanh chợt hiện ra, chợt phân thành ngọn lửa màu xanh cùng với ngọn lửa vô hình, mi tâm chớp động một chút, ngọn lửa màu trắng cũng đã hiện ra.

Ba loại dị hỏa, trực tiếp ở trên tay Tiêu Viêm thiêu đốt, độ ẩm khủng bố này làm cho khu vực chung quanh trở nên nóng hơn, thậm chí là tầng mây đen trên trời cũng vì vậy mà tiêu tán đi không ít.

- Dị hỏa? Ba Loại?

Ngay khoảng khắc ba loại dị hỏa xuất hiện, bốn người từ Lôi tôn giả, Phong tôn giả, Kiếm tôn giả cùng với Hoàng Tuyên tôn giả, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, trong mắt xuất hiện vẻ khiếp sợ, bọn họ tuy đã từng gặp qua dị hỏa nhưng chưa bao giờ gặp qua người một mình mang ba loại dị hỏa!

"Cái này...chẳng lẽ là Phần Quyết kia? Cái lão ngu ngốc đó chẳng lẽ cả

công pháp này cũng truyền cho Tiêu Viêm?"

Phong tôn giả mắt nhìn ba loại Dịch hỏa trên tay Tiêu Viêm, đột nhiên nhớ tới gì đó, trong lòng thất thanh, miệng lẩm bẩm nói.

Ba loại dịch hỏa xuất hiện, làm không ít xôn xao, nhưng người có thể có nhãn lực nhận ra được ba loại Dịch hỏa lại là rất ít. Nhưng mà tuy không nhận thức ra được ba loại dịch hỏa, nhưng từ độ ẩm tràn ngập bên trong tỏa ra, mọi người vẫn có thể nhận thấy được sự bất phàm của ba loại hỏa diễm đó.

Ba loại Dịch hỏa vừa xuất hiện, Tiêu Viêm cơ hồ là không có chút chậm trễ, trực tiếp dưới ánh mắt của bọn người Lôi tôn giả, đem ba loại hỏa diễm dung hòa nhau.

- Người kia, điên sao...

Lôi tôn giả nhìn cử động của Tiêu Viêm, lấy định lực của hắn giờ phút này cũng không khỏi thần thờ. Uy lực khủng bố của Dịch Hỏa, nhưng tính kháng cự của dịch hỏa cũng vô cùng lớn, nếu là dung hợp lung tung, kết quả cuối cùng, chỉ sợ chính là lấy lửa thiêu thân, cuối cùng hóa thành bụi phấn. Loại chuyện này, trên Trung Châu cũng đã có rất nhiều.

Đối với sự kinh ngạc của đám người Lôi tôn giả, dĩ nhiên Tiêu Viêm cũng không rảnh để ý tới, lấy thực lực hắn hôm nay, việc dung hợp ba loại dịch hỏa tuy không khó khăn nhưng phải ngưng thần tĩnh tâm, nỗ lực duy trì diễm cân bằng.

Xuy!

Hào quang màu đen quỷ dị lại lần nữa quét ngang mà đến, đầu của Tiêu Viêm cũng không ngẩng lên, ngân quang chợt lóe, liền đã ở bên ngoài vài chục trượng, đợi đến khi hào quang màu đen đó tới lần nữa lại nhanh chóng thối lui. Mà mỗi lần tránh né cái hào quang đó, ngọn lửa ba màu trên tay cũng là từ từ dung hòa, một đóa hỏa liên tinh xảo ba màu cũng từ bên trong đó chậm rãi hiện ra.

Tam sắc hỏa liên vừa mới xuất hiện, mảnh không gian này nhất thời như là một mặt hồ nước lớn đang tĩnh bị một khối đá lớn động vào, từng đạo gợn sóng không gian không ngừng khuếch tán mà ra, thậm chí cả năng lượng thiên địa cũng trở nên cuồng bạo..Một màn này, đúng là cảnh tượng: Hỏa

diễm xuất hiện, thiên địa cuồng loạn.

Trên bàn tiệc, sắc mặt đám người Lôi tôn giả lúc này cũng là kịch biến, bọn họ cũng đã cảm nhận được một cỗ hơi thở nguy hiểm từ đóa tam sắc hỏa liên kia.

- Người này, làm sao có thể thi triển được đấu kỹ có uy lực đến như vậy?

Phong Tôn Giả nhẹ nhàng gõ đầu, trên khuôn mặt có một chút ý cười khó có thể che dấu, ánh mắt của con người bảo thủ kia, vẫn là vô cùng độc a, người thanh niên này, có tư cách trở thành đệ tử của hắn nhất.

Hỏa diễm thành hình như mong muốn, thân thể của Tiêu Viêm lúc này đây cũng đã hoàn toàn ổn đi, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, ngẩng đầu lên bầu trời nhìn Phượng Thanh Nhi, nhớ một bãi nước miếng thật dài lúc trước chạy trốn, chợt phát ra một tiếng cười sang sảng, mang theo một luồng hào khí, phóng lên cao.

- Dưới cơn phật nộ, quý mị vô tồn!

-----oOo-----

Chương 1023: Yêu Hoàng Chuông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Theo tiếng cười to của Tiêu Viêm vang vọng khắp chân trời, cái tam sắc hỏa liên to bằng cái bồn nước trong bàn tay cũng mạnh mẽ hóa thành một luồng hỏa mang, nhắm tới Phượng Thanh Nhi trên bầu trời mà lướt đi! Hỏa liên lướt qua, không gian chấn động kịch liệt làm xuất hiện một khe nứt không gian đen nhánh lướt theo luồng hỏa mang đó, giống như một loại mực nước được hắt vẩy vào phía chân trời hư vô, cái loại bóng ánh màu đen thâm thúy này làm cho linh hồn người khác có cảm giác kinh hãi.

Hỏa liên bay ra, giống như kéo theo năng lượng của thiên đại, cuồng phong nổi lên, năng lượng trong thiên địa cũng trở nên dữ dội dị thường, làm cho vô số người phải trợn mắt há mồm, uy lực kinh khủng như thế,

cho dù là các cường giả đã bước vào Đấu Tông nhiều năm sợ rằng cũng khó có thể làm được.

Trên bầu trời, Phượng Thanh Nhi nhìn thấy đóa hỏa liên đang dữ dội lướt đến kia, sắc mặt lạnh như băng một lần nữa bị chấn động, nàng chân chính cảm nhận được một cỗ hơi thở hủy diệt. Dưới cỗ hơi thở này, cho dù là nàng thì trong lòng cũng không thoát khỏi xuất hiện chút sóng biển sợ hãi, đến lúc này, nàng rốt cuộc đã hiểu, từ đầu tới cuối, bản thân mình đã xem thường người thanh niên không chênh lệch tuổi mấy với mình.

Nàng vẫn luôn cho rằng, Tiêu Viêm có thể làm được những chuyện khiến người ta khiếp sợ kia, chẳng qua là cũng chỉ nhờ vào ngoại lực, nhưng mà hôm nay, sau khi đóa hỏa liên tam sắc này hiện thân, mặc dù trong tâm của nàng có chút không cam lòng, cũng đã phải coi trọng thực lực của Tiêu Viêm. Nếu không như vậy, e rằng, người bị chịu thiệt cuối cùng chính là cô ta.

Theo đóa hỏa liên kia cắt ngang qua bầu trời, mang theo vô số năng lượng cuồng bạo làm cho không gian dao động, khuôn mặt xinh đẹp đó cũng trở nên ngưng trọng, bàn tay trắng nõn nà vung lên, luồng hào quang đen nhánh đang lượn lờ trong chân trời kia cũng nhanh như chớp quay về, dưới ánh mắt của mọi người, lại lần nữa tiến vào bên trong con Hắc Phượng Hoàng hư ảo ở phía sau.

Lúc luồng hào quang đen nhánh kia tiến vào, trong nhất thời con Hắc Phượng Hoàng hư ảo kia cũng trở nên rất chân thật, cỗ uy áp đáng sợ cũng trở nên rất nồng đậm.

- Thánh Tượng Yêu Túc Kiểm!

Ngọc thủ của Phượng Thanh Nhi nhanh như chớp kết xuất thành vô số đạo ấn ký làm cho người ta hoa cả mắt, cái miệng nhỏ nhắn kia cũng chọt quát lạnh lên.

Tiếng quát vừa dứt, chỉ thấy con Hắc Phượng Hoàng hư ảo kia như phục sinh sống dậy, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng Phượng hót, rồi đột nhiên thân thể của Hắc Phượng Hoàng lớn lên, đem cả thân thể của Phượng Thanh Nhi bao bọc vào trong.

Sau khi đem thân thể của Phượng Thanh nhi bao bọc lại, luồng hào quang

quanh con Phượng Hoàng cũng biến động, một lát sau, không ngờ đã ngưng tụ lại thành một cái chuông đen nhánh khổng lồ cỡ vài chục trượng! Cái chuông này có thể tích rất lớn, cả bề mặt đen nhánh, có điêu khắc một con chim thật lớn đang vỗ cánh tung bay, vô cùng quý dị! Từ trong cái chuông này không ngừng có luồng hào quang lượn lờ xung quanh, cái chuông này cũng thật quý dị, rõ ràng là do năng lượng biến hóa thành nhưng lại chân thật như vật chất, thậm chí ngay cả luồng hào quang màu đen lưu chuyển chung quang cũng rất chân thật.

Đột nhiên lại cô đọng ra một cái chuông đen nhánh thật lớn, tất nhiên là dẫn tới những tiếng kinh hãi cùng xôn xao toàn trường. Cái chuông này từ xa nhìn lại, lại gây cho người ta cảm giác một cỗ khí thể đáng sợ không thể xuyên thủng được, trình độ chắc chắn làm cho người ta phải sợ hãi, chỉ sợ, một kích toàn lực của một ít cường giả Đâu Tông cũng là không làm gì được nó đi.

- Yêu Hoàng Chung.

Trên bàn tiệc, tứ đại tôn giả hai mắt nheo lại nhìn cái chuông thật lớn kia, sắc mặt cũng có chút ít ngưng trọng, đối với một ít nhân vật cường giả cao tầng, danh tiếng của thứ này cũng là không tồi.

- Tục truyền, cái Yêu Hoàng Chuông này chính là đấu kỹ di truyền viễn cổ của tộc Thiên Yêu Hoàng, chính là do một tiền bối trong Thiên Yêu Hoàng đã đạt đến Đấu Thánh sáng chế, lực phòng ngự vô cùng đáng sợ, lại có thể thi triển công kích âm ba sắc bén, công thủ vẹn toàn, cực kỳ khó giải quyết...chính là bí quyết của tộc Thiên Yêu Hoàng, những người cùng cảnh giới rất khó để đánh tan nó...Nhưng mà nha đầu kia cũng mới chỉ luyện được chút da lông mà thôi, nếu để cho mấy lão bất tử trong tộc Thiên Yêu Hoàng thi triển, chỉ sợ phương viên mấy trăm dặm cũng sẽ bị Yêu Hoàng Chuông bao phủ, tiếng chuông vừa vang lên, sinh cơ trong đó đều bị hủy hết...

Từng tiếng chặc chặc than sợ hãi của Kiếm tôn giả vang lên, vượt chòm râu nói.

- Nhưng mà đáng tiếc...Thánh Tượng Yêu Hoàng Chuông này cũng phải cần có huyết mạch của tộc Thiên Yêu Hoàng mới có thể thi triển được...

Ánh mắt của Hoàng Tuyên tôn giả lộ lên tia nóng cháy, chợt có chút thờ

dài tiếc nuối, đến cảnh giới của bọn họ, rất ít vật có thể hấp dẫn được bọn họ. Nhưng cái Thánh Tượng Yêu Hoàng chuông này lại là một trong số đó, dựa vào thực lực của hắn, nếu thi triển Yêu Hoàng Chuông này, chỉ sợ chỉ cần dựa vào lực lượng của bản thân cũng có thực lực chống lại hai gã cường giả Đấu tôn.

- Hoàng Tuyên tôn giả cũng chớ có vánh đầu (ngu ngốc), tộc Thiên Yêu Hoàng này vô cùng cố chấp, ngay cả thi thể tộc nhân của bọn họ sau khi chết cũng sẽ không để người ta chạm vào, huống chi là đấu kỹ bảo bối như vậy?

Lôi tôn giả ảm đạm cười nói.

Nghe vậy, Hoàng Tuyên tôn giả sắc mặt hơi hơi thay đổi biến, chợt cười cười, nói:

- Nói giỡn mà thôi, bản tôn cũng không có ngu đến trình độ như vậy.

Địa vị của tộc Yêu Hoàng kia tại giới ma thú, cũng giống như là Hồn Điện và Đan Tháp tại Trung Châu, là một loại thế lực vô cùng khủng bố. Hoàng Tuyên Các mặc dù không yếu nhưng nếu đem so với nó thì lại kém đi không ít. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Yêu Hoàng Chuông tuy mạnh, nhưng chỉ vền vẹn một chút da lông, còn không ra được cái gì cả....

Phong Tôn Giả nhìn thoáng qua Yêu Hoàng Chuông thật lớn kia, lại là cười nói.

Đối với lời này của hắn...lần này thì lại không có ai cãi lại, Yêu Hoàng Chuông của Phượng Thanh Nhi tất nhiên mạnh, nhưng cái tam sắc hỏa liên kia cũng vô cùng khủng bố, đặc biệt trong đó lại ẩn chứa một loại lực lượng hủy diệt, cho dù là những cường giả như Lôi tôn giả, lúc này cũng là hơi có chút hồi hộp.

Lấy nhãn lực của đám người Lôi tôn giả, tự nhiên biết, lần va chạm này chính là lần quyết định thắng lợi, nhưng phần ai thắng ai thua, xem tình huống trước mắt, cho dù là bọn họ cũng không dám nói.

Cái chuông đen nhánh kia vừa cô đọng thành hình, thì đóa hỏa liên kia

cũng vừa cắt ngang bầu trời mà đến, nếu như so sánh với thể tích khổng lồ của Yêu Hoàng Chung thì chỉ có thể dùng hai chữ bé nhỏ để hình dung hình thể của đóa hỏa liên. Tuy nói thể tích bé nhỏ, nhưng cỡ năng lượng khủng bố ẩn chứa trong đó lại làm cho người ta không dám nảy sinh lòng khinh thường.

Đóa hỏa liên đó dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, giống như là một hạt cát, lấy khí thế mạnh mẽ va chạm vào cái chuông lớn!

- Đang!

Chỉ một thoáng va chạm, một tiếng chuông kêu như sấm rền vang lên, âm ba khổng lồ, vô cùng chân thật, cuồng mãnh từ trong chuông khuếch tán ra ngoài, dao động dị thường, ngay cả mây đen trên bầu trời cũn bị khuấy động làm sôi trào.

Tiếng chuông vừa mới vang lên, một âm thanh trầm thấp cũng vang lên, trong nháy mắt, cái đóa hỏa liên tam sắc to như bồn nước kia cũng là lặng yên nổ mạnh! Lần nổ này, âm thanh cũng không vang dội, nhưng lại đột nhiên bùng phát ra ngọn lửa ba màu, giống như là sóng lớn vạn trượng trong biển rộng, âm âm dựng lên, chỉ trong nháy mắt, khắp chân trời đều là lửa! Độ nóng cấp tốc tăng lên, bên trong sơn mạch Phong Lô lập tức có vài chỗ bị thiêu đốt, từng làn sương khói bốc lên trời cao.

Sóng lửa phô thiên cái địa kia, vào giờ khắc này giống như là che đậy cả thiên địa, trong tầng tầng mây đen ở trên Phong Lô sơn mạch lóe lên vài tia lôi điện, mây đen lúc này giống như là chuột gập mèo, dưới sự thổi quét của ba loại dị hỏa, nhanh chóng đau thương chạy trốn tiêu tán.

Ngay tại thời khắc tam sắc hỏa liên bạo phát thì phía trên Lô Sơn cũng lâm vào hỗn loạn! Trên núi Lô Sơn, vô số người đổ mồ hôi, thậm chí dùng cả đầu khí cũng không thể ngăn cách hoàn toàn cái nóng này, những người này đều là trợn mắt há mồm lên nhìn ngọn lửa ba màu vô biên vô bờ, trong lúc nhất thời, dĩ nhiên tâm thần vô cùng run rẩy. Nếu như biển lửa này lan tràn thêm nữa, chỉ sợ là toàn bộ ngọn núi Phong Lô này cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

Trên bàn tiệc, sắc mặt của tứ đại tôn giả vào giờ khắc này cũng đã biến hóa kịch liệt, bọn họ cũng không ngờ tới, Tiêu Viêm có thể thi triển được loại đấu kỹ khủng bố như vậy, lực phá hoại như thế, cho dù là những

cường giả có thực lực của lục tinh Đẩu Tông cũng rất khó đạt tới, mà hiện tại, lại được thi triển bởi một người chỉ mới là nhất tinh Đẩu Tông...

Lấy nhãn lực của bọn họ, tự nhiên biết, hiện giờ Tiêu Viêm đang là tự thi triển lực lượng của chính mình, không hề dùng lực lượng của ngoại vật, mà cũng chính là bởi như vậy, cho nên trong lòng của bọn họ càng thêm chấn động mãnh liệt.

Mà bên cạnh Lôi tôn giả, lúc này Phí Thiên cũng là đang trợn mắt há mồm, nhìn ngọn lửa tam sắc kia, khuôn mặt của hắn lúc này vô cùng buồn cười. Dưới sự bộc phát của đóa hỏa liên tam sắc, ngay cả hắn, tự trong đáy lòng cũng cảm giác được một cỗ hơi thở nguy hiểm đến tận thấu xương tủy, nếu như chính hắn đối mặt với sự công kích của ngọn hỏa liên này, có lẽ bằng vào thực lực của bản thân mà còn sống sót, nhưng điều kiện trước hết là chính bản thân hắn cũng phải trả giá rất đắt.

"Người này, thật sự rất nguy hiểm..."

Hít sâu một hơi, sắc mặt của Phí Thiên dần trở nên nghiêm trọng, sức nặng của Tiêu Viêm trong lòng hắn cũng là tăng lên.

Vô số ánh mắt nhìn biển lửa trên trời cao, tại trong biển lửa kia, cái chuông đen nhánh vẫn vững vàng đứng đó, nhưng mà lúc này ở mặt ngoài, luồng hào quang màu đen lượn lờ dưới sự thổi quét của ngọn lửa tam sắc, cũng làm nên từng gợn sóng năng lượng

Nhìn thấy cái chuông đen nhánh kia dưới sự tác động của ngọn lửa tam sắc không có biến động to lớn gì, Lôi tôn giả cũng là không nhìn được mà khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Phượng Thanh Nhi có thể kiên trì qua đợt công kích này, như vậy cuộc tỉ thí này, thắng lợi tuyệt đối sẽ nằm trong tay nàng.

Răng rắc!

Nhưng mà, ngay lúc Lôi tôn giả vừa thở phào, một âm thanh rất nhỏ mà thanh thúy, lại là tai bầu trời yên tĩnh mà lạng lẽ vang lên.

Âm thanh này mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cái tai của Lôi tôn giả, bàn tay lập tức nắm chặt căng thẳng lại, chậm rãi ngừng đầu, đồng tử hơi co lại nhìn về cái chuông đen nhánh thật lớn phía trên, chỉ

thấy, ở nơi đó, từng khe, từng cái khe nhỏ đang lặng yên lan tràn...

-----oOo-----

Chương 1024: Thắng bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Phía trên cái chuông lớn có một cái khe nhỏ bé, đối với thể tích khổng lồ của chuông thì có hơi nhỏ bé, nhưng lấy thực lực của đám người Lôi tôn giả, tự nhiên có thể nhìn thấy được, sắc mặt lập tức có chút biến hóa, xem tình huống này, Yêu Hoàng Chuông của Phượng Thanh Nhi rõ ràng chống đỡ không nổi công kích của đóa hỏa liên khủng bố kia.

Sắc mặt của Lôi tôn giả lúc này cũng trở nên có chút âm trầm, nắm tay cũng là chậm rãi nắm chặt lại, cục diện hiện nay hẳn chưa từng dự đoán tới, thực lực của Phượng Thanh Nhi thế nào, hẳn vô cùng hiểu rõ, nhưng mà, cho dù khó tin như thế nào thì việc này hiện nay lại xảy ra trước mắt.

So sánh với sắc mặt âm trầm của Lôi tôn giả, khuôn mặt của Phong tôn giả cũng là xuất hiện chút tươi cười, biểu hiện của Tiêu Viêm từ đầu tới giờ làm cho hắn vô cùng hài lòng. Nguyên bản hẳn dự liệu, chỉ cần Tiêu Viêm không bại thảm trong tay Phượng Thanh Nhi là được, về phần có thể đánh thắng được, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới. Tuy nói Tiêu Viêm được Dược lão thu làm đệ tử, tất nhiên sẽ có chỗ hơn người, nhưng mà, Phượng Thanh Nhi kia cũng không phải là loại người bình thường gì, thân là tộc nhân Thiên Yêu Hoàng, sức chiến đấu của nàng vượt quá người bình thường.

Kiểm tôn giả cùng với Hoàng Tuyên tôn giả bên cạnh cũng là giật mình, hiển nhiên việc Tiêu Viêm có thể đánh tan được Yêu Hoàng Chuông, cũng là đã vượt qua ngoài dự đoán của họ.

- Người này không biết là đệ tử của ai, lại có được đấu kỹ mạnh mẽ đến vậy, hơn nữa thiên phú, cũng thật là kinh người.

Ánh mắt của hai người lộ ra vẻ do dự, có thể ở độ tuổi này mà đạt được thành tựu như vậy, mặc kệ thiên phú có vĩ đại đến đâu thì cũng phải cần

một lão sư có bốn sự không tòi, mà những lão già có thể dạy dỗ ra những đệ tử như vậy, cho dù là ở trên Trung Châu cũng đã không còn nhiều, mà trong những người đó, hình như không có ai có đệ tử tên là Tiêu Viêm.

Đọc theo quảng trường, Mộ Thanh Loan cùng với Đường Ưng, còn có Vương Trần sắc mặt tái nhợt kia, cũng là vô cùng khiếp sợ nhìn lên biển lửa vô tận trên bầu trời kia, đặc biệt là Vương Trần, nếu như tại thời điểm Tiêu Viêm giao thủ với hắn mà thi triển chiêu thức này... chỉ sợ ngay cả cơ hội hắn chạy trốn cũng không có.

- Ngay cả Yêu Hoàng Chuông của Phượng Thanh Nhi cũng không đỡ nổi ngọn lửa kia, Tiêu Viêm này, quả thật rất khủng bố.

Ánh mắt nhìn chăm chú lên bầu trời, một lát sau, Đường Ưng rớt cuộc nhìn không được mà hít sâu một hơi, chậm rãi nói, bên trong âm thanh còn ẩn chứa chút mùi vị cay đắng, có thể trở thành người trẻ tuổi ưu tú nhất của Vạn Kiếm các, trong lòng Đường Ưng tự nhiên là có chút ngạo ý. Nhưng hiện tại, cái ngạo ý này, trước mặt Tiêu Viêm cùng với Phượng Thanh Nhi, lại giống như là truyện cười, sức chiến đấu mà hai người đang thể hiện, vượt quá xa hắn.

Mà Mộ Thanh Loan ở bên cạnh lại là tràn đầy cảm xúc gật gật đầu, tuy nói việc này có liên quan tới Phong Lô các, danh tiếng của Tiêu Viêm bọn họ cũng đã được nghe nói tới, nhưng có lẽ vì là một trong những người ưu tú nhất của tứ các, nàng cũng không đặt chuyện này trong lòng, nhưng sau trận đại chiến hôm nay, lại là làm cho bọn hắn không thể không phục, thực lực này, đúng là bọn hắn không thể so sánh được.

Nghe được sự thờ dài trong lời nói hai người kia, Vương Trần lại là cắn răng chặt không thôi, mặc dù không cam lòng, nhưng dưới biển lửa tràn ngập phía chân trời kia, cỗ khí không cam lòng này, cũng chỉ có thể áp chế đè trong lòng.

Biển lửa tam sắc tràn ngập phía chân trời, mà ở trong cái biển lửa đó có một cái chuông đen nhánh đang đứng sừng sững, mỗi một lần khói lửa vọt tới, cũng làm cho hào quang màu đen ngoài chuông chấn động kịch liệt, mà cái khe nhỏ kia, cũng là lan tràn thêm...

Rắc, rắc...

Âm thanh rất nhỏ vang tới, lại vang tới, giống như là những mảnh kim loại vang lên.

Âm thanh này tuy không to rõ, nhưng dần dần cũng truyền vào trong tai của mọi người, vì thế, toàn trường đều yên tĩnh không tiếng động, vô số luồng ánh mắt mang theo một chút rung động nhìn lên biển lửa tam sắc đầy trời, trận chiến đấu này, dường như đã đến lúc phân thắng bại!

Phía dưới biển lửa tại không trung, Tiêu Viêm nhẹ nhàng đứng đó, giờ phút này sắc mặt của hắn cũng có chút tái nhợt, thi triển đấu kỹ mạnh mẽ như tam sắc hỏa liên, mặt dù uy lực khủng bố, nhưng đồng thời, sự hao tổn cũng đạt đến mức độ tương tự.

Ánh mắt Tiêu Viêm tập trung vào cái chuông lớn đen nhánh ngay giữa biển lửa, trong lòng cũng không có bởi vì mấy cái khe nứt đang lan tràn mà có chút buông lỏng, lịch lãm mấy năm nay, làm cho hắn hiểu được một đạo lý: *"Sự tử vô thối còn sử dụng hết sức"*, đối với bất kỳ đối thủ nào cũng không được phép khinh thường, nói không chừng sẽ tự kéo bản thân mình xuống vô tận thâm uyên, bởi vì mấy năm nay cũng là chôn cất sinh tử của không ít cường giả, cho nên Tiêu Viêm đối với lần này cũng là tràn đầy cảm xúc.

Lấy thêm mấy khóa đan dược phục hồi đấu khí bỏ vào miệng, hai mắt của Tiêu Viêm híp lại nhìn cái chuông ngày càng có nhiều khe nứt hơn kia, đấu khí trong cơ thể cũng là lặng yên vận chuyển, vây kín mít cả thân thể lại.

Cái khe đó cấp tốc lan tràn, một lát sau, rớt cuộc cũng đã trải rộng khắp chuông, mà giờ phút này, biển lửa ba màu cũng đã bạo xuất một trận khói lửa vô cùng khủng bố, mạnh mẽ đánh vào phía trên cái chuông.

Đang!

Va chạm lần này, giống như núi đá nổ tung, mạnh mẽ truyền đến một tiếng nổ kinh người, chợt thấy cái chuông lớn kia rung lên kịch liệt, ngay cái khe đó, hào quang màu đen phụt ra, sau đó một tiếng ầm ỹ dội từ cái chuông phát ra! Những mảnh vỡ đen nhánh lấy tốc độ kinh người từ bốn phương tám hướng bắn nổ ra, mỗi một mảnh đều ẩn chứa một cỗ năng lượng kinh người, mặc dù những mảnh vỡ đó không lâu sau khi xuyên qua biển lửa cũng sẽ bị nung nóng thành hư vô, nhưng cũng nổ mạnh sinh ra khí lưu

cường hãn, cũng đã đem biển lửa đó đánh cho xơ xác!

Hai tròng mắt đen nhánh của Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào chỗ cái chuông nổ mạnh, một ít mảnh vỡ đen nhánh mang theo kinh phong sắc bén từ bên cạnh bay vút qua, nhưng những điều này không hề làm cho hắn có chút phân thần!

Chuông lớn nổ dữ dội, trào ra một luồng sương khói màu đen nồng đậm, mà ánh mắt của Tiêu Viêm cũng là tập trung tại đây.

Ngay cả một cái nháy mắt cũng không chớp, một lát sau, luồng khói đen đó mạnh mẽ co rút lại, một bóng người xinh đẹp từ trong đó thoáng hiện đi ra.

Vào khoảng khắc bóng ánh đó xuất hiện, trong mắt của Tiêu Viêm cũng xuất hiện tia hàn ý, ngân mang trên bàn chân lóe ra, thân hình vừa động, mấy đạo bóng ảnh xuất hiện, thân hình như quỷ dị đuổi tới đạo bóng ảnh kia, hỏa diễm xanh biếc trên bàn tay cũng đã nhanh chóng ủa ra!

Vèo!

Vào lúc Tiêu Viêm tiến tới bóng ảnh xinh đẹp kia thì một dải tơ lụa màu sắc rực rỡ ẩn chứa một cỗ kinh phong sắc bén cũng nhắm mi tâm của đối phương mà phóng tới.

Tiêu Viêm mặt lộ vẻ cười lạnh, một tay nắm lấy dải tơ lụa màu sắc rực rỡ, thân hình vẫn mạnh mẽ phóng tới trước, chọt giống như đạn pháo, liền hung hăng đụng vào phía trên bóng ảnh xinh đẹp kia.

Ầm!

Lực đạo mạnh mẽ của lần va chạm này trực tiếp làm cho bóng hình xinh đẹp kia truyền ra một tiếng rên, mà thân thể mềm mại này cũng mạnh mẽ rớt xuống đất, nện thật mạnh lên sàn đấu, lực lượng cường hãn làm cho sàn đấu nứt ra lan tràn thành những cái khe.

Nhìn Phượng Thanh Nhi bị thương rơi xuống sàn đấu, nhất thời chung quanh sân rộng vang lên từng tiếng động xôn xao kinh hãi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đối với mấy tiếng ồn ào kinh hãi này, Tiêu Viêm vẫn là coi như không có nghe thấy, quả đấm trong tay áo cũng nắm thật chặt, chột cười lạnh một tiếng, thân hình vừa động, dưới vô số ánh mắt kinh hãi, âm âm hạ xuống dừng tại bên cạnh Phượng Thanh Nhi, bàn chân nâng lên, trực tiếp mạnh mẽ công kích cái đầu của người ở dưới, xem tình huống này, nếu là bị giẫm trúng, chỉ sợ cái đầu này cũng không khác gì quả dưa hấu bị bỏ ra.

Tiêu Viêm đột nhiên làm ra thủ đoạn độc ác cũng làm cho toàn trường trong nháy mắt đại ra, không nói đến bối cảnh của Phượng Thanh Nhi, giết nàng sẽ có vô số phiền toái, hơn nữa đối phương vốn là một vị mỹ nhân tuyệt sắc, cho dù gặp phải công kích của người có tâm địa sắt đá, thì người đó hẳn cũng có chút do dự đi? Mà giờ khắc này, Tiêu Viêm kia lại đặt chân lên đạp vô cùng dứt khoát mạch lạc, giống như là đang giết chết một con kiến, không có chần chờ chút nào, mạch lạc dứt khoát đến nỗi làm cho người xem phải trợn mắt há mồm.

Tốc độ của bàn chân Tiêu Viêm cực nhanh, căn bản là không có chơ kè nào có cơ hội xuất thủ, trong nháy mắt, liền đã không có ngoài ý muốn mà mạnh mẽ muồn dẫm lên đầu của Phượng Thanh Nhi. Giờ phút này, toàn trường lại lần nữa yên tĩnh.

Phốc!

Bàn chân hung hăng giẫm lên Phượng Thanh Nhi, nhưng cảnh máu tươi văng ra lại vẫn chưa xuất hiện, mà cái đầu của người kia, lại giống như một loại khí cầu, đột nhiên nổ tung, mà cả người còn lại cũng hóa thành hư vô. Đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, cũng là làm cho rất nhiều người kinh ngạc, trong mắt của họ còn sót lại vẻ đại khờ bởi không hiểu việc gì đã xảy ra.

Không nhìn thấy máu tươi văng khắp nơi, khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng không xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, đôi mắt khép hờ, chột chân nhẹ nhàng hướng phía trước bước lên một bước, nhanh như thiểm điện xuất hiện tại một chỗ đất trống, khóe miệng cười lạnh một cái, một quyền mạnh mẽ đánh mạnh lên khoảng hư không phía trước!

Ầm!

Một quyền đánh ra, lúc gần hết đường thì bỗng có một bóng người xinh đẹp lại là quỷ dị hiện lên, tiếp xúc, ngọc thủ cùng với nắm tay của Tiêu

Viêm tiếp xúc với nhau, rồi đột nhiên bạo phát lực đạo mạnh mẽ, trực tiếp làm cho nàng phải lui về sau vài chục bước, một vết máu cũng không nhìn được từ khóe miệng tràn ra.

- Bằng vào thân pháp Tam Thiên Lôi Huyền Thân nhập vi mà muốn lừa gạt ai?

Tiêu Viêm giương mắt, nhìn Phượng Thanh Nhi sắc mặt tái nhợt mỉm cười, lúc cười lại hiện lên một tia lạnh lùng.

Phượng Thanh Nhi nghiên răng, đôi mắt đẹp phẫn nộ nhìn Tiêu Viêm đang mỉm cười, hôm nay là lần đầu tiên nàng phải chịu khuất nhục trong mấy năm gần đây!

Khuất nhục ở trong lòng như thủy triều mênh mông, một lát sau, Phượng Thanh Nhi trong mắt đẹp cũng là xẹt qua một chút ngoan độc, thúc dục đầu khí không còn nhiều lắm trong cơ thể, nhưng mà còn không đợi đến lúc nàng thi triển công kích, một tiếng sấm trâm thấp trào dâng lên, một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trước người, một bàn tay lạnh lẽo giống như ung trảo nhẹ nhàng đặt trên cổ ngọc thon dài, một giọng nói nhẹ nhàng ân chưa sát khí cũng chậm rãi vang lên làm cho thân thể mềm mại của Phượng Thanh Nhi cứng ngắc lại.

- Người thua.

-----oOo-----

Chương 1025: Cổ Hoàng Huyết Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ánh mắt toàn trường lúc này đều đọng lại trên cổ tay của bàn tay trắng như ngọc của Phượng Thanh Nhi, thậm chí chút luồng sát khí hơi hiện lên trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng không ít người thu vào trong mắt.

Giờ khắc này cả tòa Lôi Sơn cũng yên tĩnh lại. Kết quả trận chiến của những người trẻ tuổi đứng trên đỉnh Bắc vực rốt cuộc ra sao?

Kết quả cuối cùng này đã ra ngoài mọi sự dự liệu của đại đa số mọi người. Thanh danh cùng thực lực của Phương Thanh Nhi thì hầu như mọi người đều biết, nhưng mà giờ phút này, vị thiên chi kiêu nữ trăm năm khó gặp của Phong Lôì các đã thua bởi một người trẻ tuổi tên Tiêu Viêm.

Mà ở trên quảng trường yên tĩnh này cũng đã có nhiều người sắc mặt thoáng trầm xuống, tỷ như Lôì tôn giả kia. Hắn cũng chưa bao giờ ngờ là Phương Thanh Nhi cư nhiên lại thua ở trên tay của Tiêu Viêm, theo đó mà nói thì...hôm nay không những không thể bắt Tiêu Viêm lại, mà còn lấy thanh danh của Phương Thanh Nhi ra để giúp hắn nổi danh thêm. Cái này đúng là có chút mùi vị của tiền mất tật mang.

Khắp các phương hướng của Phong Lôì các cũng yên tĩnh không chút tiếng động. Đám người Phí Phiên cũng hai mặt liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cả bọn tuy có chút khó nhìn nhưng cũng không nói gì cả. Thực lực mà Tiêu Viêm thể hiện ra, cho dù là bọn họ thì cũng không khỏi thu lại một chút khinh thị trong lòng lại.

Cùng với sắc mặt âm trầm của đám người Lôì tôn giả thì khuôn mặt của Phong tôn giả lúc này lại tràn đầy vị cười. Biểu hiện hôm nay của Tiêu Viêm đích thật là đã chinh phục được ánh mắt của hắn.

"Ánh mắt bảo thủ của người kia vẫn là độc ác như thế. Cũng không biết là hắn từ đâu mà tìm được tên tiểu tử này...", Phong tôn giả khẽ cười rồi thở dài một tiếng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Ngay lúc mọi ánh mắt của vạn chúng chú ý đến quảng trường thì thân thể mềm mại cùng với bàn tay như ngọc của Phương Thanh Nhi cũng trở nên cứng ngắc đi nhiều. Trong giọng nói của Tiêu Viêm ẩn chứa một tia sát khí chân thực, làm cho nàng không chút nghi ngờ rằng nếu còn từng bước lấn tới thì người này sẽ hạ thủ thật.

Những mà chút ý vị sợ hãi nhàn nhạt đó vừa xuất hiện thì đã bị một cỗ phần nộ cùng khuất nhục thay thế mất. Với thực lực của nàng thì trong bao năm nay có bao giờ bị đối đãi như vậy?

Cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, đôi mắt đẹp của Phương Thanh Nhi căm tức nhìn Tiêu Viêm, giống như là một con phượng hoàng kiêu ngạo vậy. Nhất thời có một loại khí đen quỷ dị từ trong cơ thể chậm rãi tràn ra.

Nhìn thấy Phượng Thanh Nhi này vẫn ngoan cố như trước, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên chút hàn ý, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa từ bàn tay đột nhiên trào ra, hấn quát khẽ một tiếng.

- Trở về đi.

Ngọn hỏa diễm xanh biếc này bỗng nhiên ào ra tràn tới đụng vào cái luồng khí đen trên thân thể của Phượng Thanh Nhi, hai bên va chạm mãnh liệt vào nhau. Rồi từ trong đôi mắt khiếp sợ của Phượng Thanh Nhi, cái luồng khí đen đó như là đang gặp đại địch vậy, nhanh chóng lui vào trong thân thể nàng ta lại.

Vạn hỏa trong thiên hạ, đứng đầu là dị hỏa. Hơn nữa Lưu Ly Liên Tâm Hỏa này của Tiêu Viêm còn là do dung hợp hai loại dị hỏa mà thành, nếu như có bài danh trở lại thì cũng sợ việc đi vào trong mười loại dị hỏa đứng đầu cũng không phải là việc khó. Tuy nói luồng khí đen này của Phượng Thanh Nhi có chút cổ quái nhưng nếu so với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa của Tiêu Viêm thì quả thật là không có tác dụng gì cả.

- Người thực cho là ta không dám giết người ư...

Mạnh mẽ áp chế luồng khí đen trên người của Phượng Thanh Nhi xuống, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng trở nên lạnh lẽo hơn. Nhưng những lời này hấn còn chưa nói xong thì đột nhiên hấn biến sắc đi, chỉ thấy cái nạp giới trên ngón tay hơi run lên. Rồi bỗng nhiên một cái bình ngọc không hề được triệu hoán lại hiện ra, trong cái bình ngọc đó có một giọt máu màu xanh hồng ẩn chứa một cỗ năng lượng bàng bạc đang dao động.

Đột nhiên xuất hiện biến cố này làm cho không ít người sửng sốt. Tiêu Viêm trước hết là phục hồi tinh thần lại, bàn tay vung lên, ngọn lửa màu xanh biếc bao bọc cái bình ngọc đó lại rồi nhanh như chớp thu vào trong nạp giới.

Phản ứng của Tiêu Viêm cực nhanh cho nên rất nhiều người cũng không biết là đã phát sinh ra chuyện gì. Còn đám người Lôi tôn giả trên bàn tiệc cũng chỉ cảm ứng được có một cỗ năng lượng cường hấn hơi dao động xuất hiện rồi sau đó tiêu tán đi.

Sau khi đem cái bình ngọc thu vào trong nạp giới, sắc mặt của Tiêu Viêm

có vẻ vô cùng âm trầm, cước bộ lại lui về sau hai bước. Theo như hấn nghĩ thì việc cái huyết dịch màu xanh hồng kia trước người nữ nhân này lại không thể khống chế được mà xúc động lên thì hấn là do nguyên nhân Thiên Yêu Hoàng.

"Xem ra phải nhanh chóng giải quyết cái giọt máu này."

Trong lòng xuất hiện cái ý niệm này xong thì Tiêu Viêm đưa mắt lên, nhưng vừa đưa lên thì lại thấy con mắt của Phượng Thanh Nhi giờ khắc này lại hiện lên một loại hào quang nóng cháy khác thường.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng của Tiêu Viêm lại hơi trầm xuống, trong lúc mơ hồ lại có cảm giác không ổn.

Đôi mắt đẹp của Phượng Thanh Nhi chăm chú nhìn nạp giới của Tiêu Viêm. Bởi vì phản ứng của Tiêu Viêm lúc trước quá nhanh cho nên ngay cả nàng cũng không nhìn rõ rốt cuộc vật kia là vật gì. Tuy nói là không thấy rõ, nhưng nàng có thể cảm giác được ngay tại thời khắc cái đồ vật đó xuất hiện thì máu trong cơ thể nàng bỗng nhiên trong nháy mắt mà trở nên sôi trào đi rất nhiều, một lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện trong lòng hấn.

"Loại cảm giác này..."., Phượng Thanh Nhi hơi trầm ngâm, cái lưỡi mềm mại khẽ liếm vào đôi môi đỏ mọng. Một màn như vậy quả nhiên là tràn ngập hấp dẫn vô tận. Sự trầm ngâm này chỉ kéo dài trong chốc lát rồi bỗng nhiên cái thân thể mềm mại đó mạnh mẽ run lên, trong đôi mắt lại xuất hiện vẻ khiếp sợ vô cùng.

- Cổ hoàng huyết tinh?

Đôi mắt đẹp khẽ chậm rãi dâng lên, đôi mắt đẹp của Phượng Thanh Nhi nhìn Tiêu Viêm một cách đáng sợ, nhất thời nói ra.

"Cổ Hoàng Huyết Tinh?", nghe thấy thế thì Tiêu Viêm khẽ động nhưng khuôn mặt cũng không có biến hóa gì, ngữ khí bình thản nói.

- Có ý gì?

- Cái đồ vật lúc nãy ngươi giấu, giao ra đây!

Đôi mắt đẹp của Phượng Thanh Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, tiếng cười lạnh cũng không che giấu nữa mà là quát to toàn sân.

- Lá gan của ngươi cũng lớn quá đó, đồ của Thiên Yêu Hoàng Tộc của ta mà ngươi cũng dám nhòm ngó ư?

Đột nhiên xuất hiện biến hóa giữa sân làm cho những người trên quảng trường vô cùng ngạc nhiên, từng đạo ánh mắt cũng quét về phía giữa sân.

Đám người Lôi tôn giả cũng ngẩn người cả lên, từ chỗ ghé ngồi đứng dậy, cất bước đi đến. Hắn trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người rồi trầm giọng nói,

- Thanh nhi, sao lại thế này?

Ngay lúc Lôi tôn giả hiện thân lên thì Phong tôn giả cũng hiện ngay bên cạnh Tiêu Viêm, cước bộ đi tới, chắn đưa Tiêu Viêm về phía sau, hơi nhíu mày nhìn Phượng Thanh Nhi rồi thản nhiên nói.

- Thắng thua lúc tỷ thí cũng là chuyện bình thường mà thôi. Mặc dù nói ngươi là tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng nhưng cũng đừng tưởng rằng ở trung châu này thì Thiên Yêu Hoàng Tộc đã có thể làm việc mà không hề kiêng nể gì.

Hàm răng của Phượng Thanh Nhi khễ cắn đôi môi đỏ mọng, ánh mắt vẫn tập trung trên người của Tiêu Viêm như trước. Một lát sau, cười lạnh nói.

- Phong tôn giả, việc này cũng không phải là do Thanh nhi càn quấy. Ta rõ ràng cảm giác được vật lúc này chính là cổ hoàng huyết tinh của tộc ta. Lấy thân phận của ngài thì hẳn cũng biết quy củ Thiên Yêu Hoàng Tộc, bất kỳ xác chết của tộc nhân nào thì cũng không được để lọt vào tay của người ngoài. Mà cổ hoàng huyết tinh lại là tế luyện từ huyết mạch của tộc nhân Thiên Yêu Hoàng ta mà ra, làm như vậy chính là đã phạm vào điều tối kỵ của Thiên Yêu Hoàng tộc chúng ta. Nếu như việc này mà truyền về tộc của ta thì chắc chắn chấp hình đội trong tộc sẽ ra tay.

Nghe thấy vậy mọi người hơi sững sốt rồi sắc mặt biến ảo không thôi.

Nét tươi cười trên khuôn mặt của Phong tôn giả cũng khễ tiêu tán đi một ít. Thiên Yêu Hoàng tộc cũng không phải là Phong Lôi các, sự bá đạo của

những tên này thì chính hắn cũng đã từng lãnh giáo qua.

Đám người Lô Tô giả lúc này cũng chưa nói gì. Cái này nguyên bản có liên quan đến Thiên Yêu Hoàng tộc cho nên hãy để cho Phong tôn giả đau đầu là tốt hơn. Đối với việc có thể làm cho thực lực của Tinh Vãn các suy yếu đi thì bọn họ vẫn rất hoan nghênh.

- Ta cũng không biết người đang nói cái gì. Chỉ là một cuộc tỷ thí mà thôi, thắng thua là chuyện bình thường. Tiểu thư Phượng Thanh Nhi cũng đừng chụp cho ta cái mũ lớn quá như vậy.

Tiêu Viêm khẽ cau mày rồi nói, trong âm thanh lạnh lẽo vô cùng.

- Người đang nói là ta vu oan cho người?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Thanh Nhi lạnh xuống, cười lạnh nói.

- Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do.

Tiêu Viêm thản nhiên nói.

- Vậy người có dám để cho ta tìm kiếp nạn giới của người?

Phượng Thanh Nhi cười giận nói. Cái cảm giác máu sôi trào trong cơ thể nàng lúc trước quả quyết không sai được.

Lời này của Phượng Thanh Nhi vừa nói ra thì không ít người cũng nhăn mặt lại. Điều tra nạn giới của người khác thì cũng không khác gì là tìm hiểu điều riêng tư của người đó, yêu cầu như thế cũng là quá phận rồi.

- Tuy nói Tinh Vãn các so ra vẫn kém Thiên Yêu Hoàng tộc, nhưng cũng không phải tùy ý để cho người khác khi dễ. Bản tôn cũng đã từng có vài duyên phận với mấy lão già ở Thiên Yêu Hoàng Tộc. Dựa vào những lời người nói thì chính là muốn kiếm nạn giới của người khác, nếu đổi lại là người khác thì chỉ sợ không phải như vậy mà chịu đựng đâu.

Sắc mặt của Phong tôn giả trầm xuống, nói.

Nghe thấy Phong tôn giả mở miệng thì Phượng Thanh Nhi cũng không dám chống đối. Cường giả Đấu Tôn, mặc dù là ở trong Thiên Yêu Hoàng

tộc thì vẫn được tính là cường giả đứng đầu, hướng chi ở phía sau còn có một cái Tinh Vãn các. Nhưng nếu chỉ như vậy mà muốn làm cho nàng thối lui thì nàng có chút không cam lòng, cổ hoàng huyết tinh đối với tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng tộc có tác dụng cực lớn. Nếu như có thể có nó thì lực lượng huyết mạch cũng sẽ tăng lên rất nhiều, Phượng Thanh Nhi khẽ cắn môi một cái rồi trầm giọng nói.

- Nếu không muốn để cho Thanh nhi điều tra nạp giới của hắn cũng được, nhưng vẫn phải để ta thi triển thuật điều tra trong tộc tra xét qua. Nếu như không có kết quả gì thì...ta sẽ xin lỗi hắn.

Nghe vậy thì Phong tôn giả cũng ngẩn ra, trong lòng có chút chần chờ rồi quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái. Cái quy củ này của Thiên Yêu Hoàng tộc thì hắn quả thật có biết chút ít, lời nói này của Phượng Thanh Nhi cũng có chút hợp lý. Nhưng mà hắn đang bận tâm đến việc lỡ như đúng theo lời của Phượng Thanh Nhi là trên người của Tiêu Viêm có cái gọi là cổ hoàng huyết tinh đó, nếu như quả thật điều tra ra rồi kinh động đến Thiên Yêu Hoàng tộc thì chỉ sợ có chút phiền toái.

Đối với ánh mắt của Phong tôn giả thì Tiêu Viêm cũng cảm nhận được, hơi trầm tư một chút.

- Cái thuật điều tra này chỉ có phản ứng đối với cổ hoàng huyết tinh. Nếu như ta đã đổ oan cho người thì người có gì mà lo lắng?

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn còn do dự, Phượng Thanh Nhi lại cười lạnh nói.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái. Sự do dự trong mắt dần dần tiêu tán, khóe miệng hơi cười lạnh một chút rồi ngoài sự dự đoán của mọi người rồi gật gật đầu, nói.

- Được, vậy cứ dùng cái thuật điều tra kia của người đi.

-----oOo-----

Chương 1026: Đại hội kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Viêm cư nhiên đáp ứng như thế làm cho Phượng Thanh Nhi cùng một ít người cũng phải lặng đi. Sự việc này cũng không phải là trò đùa, nếu như quả thật bị điều tra ra thì chỉ sợ Tiêu Viêm lập tức sẽ bị đưa lên trong danh sách đen của Thiên Yêu Hoàng tộc.

Trong mắt của Phong tôn giả hiện lên vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

- Không sao chứ?

- Ha ha, Phong lão cứ yên tâm. Thân chính không sợ cái oai của bóng! Cái loại thủ đoạn hắt nước bản sau khi thua này trong mấy năm ta đã gặp không ít, cũng không có gì đáng ngại.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, nói.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói như thế thì Phong tôn giả cũng yên tâm đi rất nhiều. Nếu như người này đã nói như vậy thì hẳn cũng có chút nắm chắc.

Còn Phượng Thanh Nhi ở bên thì đã bị mấy lời này của Tiêu Viêm làm tức giận không ít lên, mặt cười lạnh nói:

- Ngươi cứ việc thể hiện đi. Nếu đến lúc đó quả thật bị ta điều tra ra thì nhất định làm cho ngươi chịu không nổi.

Khóe miệng của Tiêu Viêm khẽ nở một nụ cười quý dị, cười nhẹ nói.

- Nếu như mà điều tra không ra thì có lẽ Phượng tiểu thư trước mặt nhiều người như vậy mà xin lỗi ta chứ...

Ánh mắt của Phượng Thanh Nhi lạnh lẽo vô cùng, hừ lạnh một tiếng. Ngón tay ngọc đưa ra rồi lập tức một giọt máu được tích ra rồi phiêu phù trước mặt, trong lúc mơ hồ dường như còn phát ra một chút ánh sáng kỳ dị.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn cái giọt máu này một chút. Tuy giọt máu này có màu đỏ tươi nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy trong đó còn có chút màu xanh cực nhạt. Nhìn thấy cảnh này thì Tiêu Viêm dường như có điều suy

ngĩ. Máu của cái cây khô thân bí kia hình như cũng có màu xanh, mà còn nồng đậm hơn Phượng Thanh Nhi rất nhiều. Cứ như thế mà xét ra thì xem ra huyết mạch của cây khô thân bí kia còn tinh thuần hơn Phượng Thanh Nhi này.

Nét mặt của Phượng Thanh Nhi khẽ nhíu lại rồi ngón tay ngọc khẽ vẽ một cái đồ án kỳ dị quanh giọt máu. Sau đó tay ngọc vung ra, cái đồ án đó dừng lại trên đầu của Tiêu Viêm, rồi từ trong giọt máu đó phóng thích ra một cỗ ánh sáng màu hồng sắc chậm rãi vây thân thể của Tiêu Viêm kín mít lại.

Ngay lúc cái ánh sáng màu hồng sắc đó bao phủ thì Tiêu Viêm rõ ràng cảm nhận được có một luồng khí lưu khác thường đang chậm rãi quét qua thân thể của mình. Trong lúc mơ hồ có cảm giác như đang bị người nào đó rình mò.

Đối với việc này thì trên mặt của Tiêu Viêm vẫn chưa có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng, hẳn có lòng tin vô cùng.

Mà đám đông thấy Phượng Thanh Nhi ra tay điều tra thì đối với việc Tiêu Viêm có cất giấu cỗ hoàng huyết tinh càng thêm tin tưởng...

Ánh sáng màu hồng đó chậm rãi chuyển biến quanh thân thể Tiêu Viêm, đặc biệt tại cái nấp giới ngay ngón tay của Tiêu Viêm thì quét qua rất nhiều lần, nhưng cũng không có dị tượng nào xuất hiện. Mà sắc mặt của Phượng Thanh Nhi giờ phút này cũng ngày càng khó coi hơn.

Nhìn thấy sắc mặt của Phượng Thanh Nhi như thế thì Phong tôn giả ở một bên cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian tìm kiếm kéo dài một lúc nữa thì cái ánh sáng màu hồng đó cũng dần dần biến mất. Còn cái đạo phù văn kia cũng biến thành một luồng khí màu hồng thu vào trong thể nội của Phượng Thanh Nhi đang có khuôn mặt xanh mét.

- Phượng tiểu thư, có cái gì không?

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Phượng Thanh Nhi một cái, thản nhiên nói.

- Ngươi đã đem cỗ hoàng huyết tinh giấu đi đâu?

Phượng Thanh Nhi cắn chặt hàm răng trắng ngà kia lại, hận không thể bỏ nhào tới chỗ Tiêu Viêm mà cẩn thận lúc soát qua. Cảm xúc của nàng lúc trước quả thật là cảm nhận được sự tồn tại của cỗ hoàng huyết tinh nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho nàng bị đả kích không thôi. Cái thuật điều tra đối với cỗ hoàng huyết tinh là cực kỳ nhạy cảm, rất ít xảy ra cái lỗi gì.

Phong tôn giả ở bên cạnh cũng trầm xuống, quát lạnh nói.

- Phượng Thanh Nhi, đừng cho rằng ngươi là tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng tộc thì bản tôn không thể làm gì được ngươi. Nếu như còn tiếp tục lằng nhằng nói năng bậy bạ thì cũng đừng trách bản tôn không cho Thiên Yêu hoàng tộc mặt mũi nào!

Nghe thấy Phong tôn giả quát lạnh thì khuôn mặt của Phượng Thanh Nhi cũng hơi đổi, mà Lôi tôn giả ở bên thấy thế cũng đành phải tiến lên nói.

- Thanh nhi, chuyện hôm nay có lẽ cũng chỉ là hiểu lầm...

- Nhưng mà...

Phượng Thanh Nhi quỳnh lên, đang muốn phản bác nhưng thấy Lôi tôn giả khẽ nhăn mày lại thì đành nuốt lời định nói xuống. Dù như thế nào thì Lôi tôn giả cũng là sư phụ nàng, đối với lời hắn nói thì không thể không nghe. Hơn nữa, nàng cũng biết chuyện hôm nay có Phong tôn giả che chở cho Tiêu Viêm thì sợ rằng không còn gì có thể trông cậy vào rồi. Nếu thật có thể tìm được cỗ hoàng huyết tinh trên người Tiêu Viêm thì cũng tốt, bằng vào danh tiếng của Thiên Yêu Hoàng tộc thì cho dù là Phong tôn giả cũng phải suy nghĩ lại, nhưng đáng tiếc....

Trong lòng hơi khó thở, Phượng Thanh Nhi cuối cùng chỉ đành không cam lòng mà nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, lạnh lùng nói.

- Chuyện này ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Tiêu Viêm cười, hơi hợt nói:

- Phượng tiểu thư tựa hồ là quên cái gì đi? Dù sao cũng là đệ tử Phong Lôi các, nên cái chuyện nói mà lật lọng thì hẳn là ngươi khinh thường không đi làm chứ?

Nghe vậy thì khuôn mặt của Phượng Thanh Nhi liền xanh mét lên, bàn tay ngọc nắm chặt lại. Sau một hồi lâu thì mới từ trong kẽ răng phát ra chút âm thanh miễn cưỡng.

- Thực xin lỗi...

Tiêu Viêm cười cười, cũng lười cùng nữ nhân này dây dưa, cước bộ thối lui về sau Phong tôn giả.

Nhìn thấy việc này đã xong thì Phong tôn giả cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hướng về phía Lôi tôn giả cười nói:

- Ha ha, kết quả tỷ thí cũng có rồi. Dựa theo ước định lúc trước thì ân oán của Tiêu Viêm cùng Phong Lôi các cũng nên xóa bỏ rồi chứ?

Khóe miệng của Lôi tôn giả hơi co giật một chút, mặc dù trong lòng tràn ngập lửa giận, nhưng với thân phận của hắn thì không thể trước mặt đông đảo nhiều người như vậy mà không thừa nhận. Lập tức chỉ có thể cứng ngắc gật gật đầu, ánh mắt đầy lòi quang nhìn Tiêu Viêm chăm chú rồi nói.

- Chuyện của ngươi và Phong Lôi các, ta nể tình Phong tôn giả ở đây mà không so đo với ngươi. Nhưng mà sau này hi vọng ngươi giải quyết cho tốt, nếu Tam Thiên Lôi Động mà từ trên người ngươi truyền ra ngoài thì lúc đó bản tôn sẽ đích thân ra tay đánh chết ngươi!

Đối với lời nói đầy sức uy hiếp của Lôi tôn giả, thì Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười, chấp tay nói.

- Xin Lôi tôn giả yên tâm!

Phong tôn giả ở bên cạnh nhìn Lôi tôn giả đang có sắc mặt không tốt, cười cười, liếc nhìn quanh sân một cái rồi nói.

- Cũng may là Lôi tôn giả đại lượng, nhưng mà đại hội tứ các hôm nay e rằng khó mà cử hành xuống nữa. Dựa theo thực lực thì Phong Lôi các vẫn là mạnh nhất, nếu đã như vậy thì vị trí đứng đầu của tứ các vẫn nằm trong tay của Phong Lôi các a...

Tuy nói sự việc hôm nay mặc dù có nguyên nhân lớn nhất là Phong tôn giả

mà hóa giải được, nhưng mặc dù bọn họ cam lòng không muốn thì bề ngoài cũng đã cho Phong tôn giả mặt mũi lấm ròi. Một khi đã như vậy thì Phong tôn giả cũng không thể làm tiểu nhân mà không hồi báo gì. Dù sao thì cái gọi là đứng đầu tứ các cũng là hư danh mà thôi, thứ này cũng chẳng có chút quyền lợi gì, chỉ là cái tên có vẻ nghe hơn một chút thôi. Còn nữa, nếu như thực sự bàn về thực lực của những người trẻ tuổi tứ các thì cũng không có ai là đối thủ của Phượng Thanh Nhi rồi. Đương nhiên trong đây phải loại trừ Tiêu Viêm ra, thực lực của hai người ai hơn ai thì trong trận chiến lúc trước đã thể hiện ra được mọi người quan sát đầy đủ rồi

Nghe thấy mấy lời này của Phong tôn giả thì sắc mặt của Lôi tôn giả cũng khẽ giãn ra một ít, mà Kiếm tôn giả cùng Hoàng Tuyên tôn giả sau khi chần chờ một lúc thì cũng đành gật đầu. Đường Ưng không có khả năng là đối thủ của Phượng Thanh Nhi, còn Vương Trần thì ngay từ đầu đã bị Tiêu Viêm đánh cho tàn phế đi thì làm sao có thể đấu nữa.

- Ha ha, nếu như đại hội đã kết thúc thì lão phu cũng không ở lại nữa. Nếu như sau này có thời gian thì sẽ tới bái phỏng các vị, cáo từ.

Phong tôn giả cười cười, hướng về phía Lôi tôn giả chấp tay. Sau đó vung tay lên, đột nhiên cuồng phong chung quanh trời đất nổi lên, mà năng lượng phong thuộc tính trong thiên địa lúc này cũng đã ngưng tụ lại, sau đó dưới ánh mắt soi mói của mọi người thì đã biến thành một con cự ưng cuồng phong vô cùng khổng lồ.

- Đi thôi...

Phong tôn giả khẽ vẫy tay, thân hình vừa động thì đã lên lưng của cự ưng. Sau đó Mộ Thanh Loan cũng theo sát sau.

Tiêu Viêm ở đó cũng vẫy tay đối với Lâm Diễm ở xa xa, sau đó hai người cũng bay vút lên cự ưng.

Nhìn thấy mấy người này đã lên lưng cự ưng đầy đủ thì Phong tôn giả cũng chấp tay ở sau lưng. Hai cánh của cự ưng hơi run lên sau đó một cỗ cuồng phong nổi lên, vèo một cái thì đã cất trường không bay ra ngoài sơn mạch Phong Lô. Chỉ lóe vài cái thì đã biến mất trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Nhìn cự ưng đã biến mất thì Kiếm tôn giả cùng Hoàng Tuyên tôn giả ở

một bên cũng cáo từ Lôi tôn giả, sau đó liền mang theo các đệ tử của mình rời khỏi sơn mạch Phong Lôi.

Ngay sau khi Kiếm tôn giả cùng Hoàng Tuyên tôn giả đã rời đi thì trên sân rộng lúc này cũng chỉ còn có người của Phong Lôi các. Giờ khắc này thì sắc mặt của Lôi tôn giả liền âm trầm hẳn đi, ánh mắt nhìn Phượng Thanh Nhi nói.

- Thanh Nhi, cảm ứng của ngươi lúc nãy quả thật là cổ hoàng huyết tinh?

- Tuyệt đối không sai! Nhưng vì nguyên nhân nào mà không cảm ứng được thì ta cũng không hiểu rõ.

Phượng Thanh Nhi gật đầu, khẳng định nói.

Lôi tôn giả khẽ gật đầu, chợt âm trầm nói:

- Ngươi hãy trở về nói với Thiên Yêu Hoàng Tộc, lúc đó hẳn sẽ có cường giả trong tộc ra tay bắt Tiêu Viêm. Nếu như lúc đó mà Tinh Văn các vẫn muốn ra tay ngăn trở thì với thực lực của Thiên Yêu Hoàng tộc mà muốn thu thập bọn họ cũng không khó gì...

Nghe vậy, Phượng Thanh Nhi chần chờ một chút, rồi cũng cắn răng gật đầu một cái.

- Nếu như ngươi đã không chịu tự phế đi Tam Thiên Lôi Động thì chỉ có thể làm cho ngươi ngày sau cũng không thể dùng đấu kỹ nào nữa. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trên khuôn mặt của Lôi tôn giả hiện lên nét cười lạnh lẽo, mà câu nói sau cùng cũng hàm ẩn sát khí cực kỳ. Mấy người ở bên cạnh nghe thấy thế thì thân thể cũng hơi run rẩy lên.

Ở phía trên bầu trời xanh, cuồng phong nổi lên, cự ưng như một tia chớp xẹt qua, mà ở trên lưng cự ưng đang có mấy thân ảnh ngồi xếp bằng ở trên đó. Tiêu Viêm hiển nhiên cũng ở trong đám người này.

Giờ phút này, Tiêu Viêm vẫn ngồi xếp bằng ở trên lưng cự ưng bỗng mở mắt ra, sau khi không còn nhìn thấy của sơn mạch Phong Lôi kia nữa thì cũng bớt căng thẳng hơn. Rồi lập tức sắc mặt liền tái nhợt đi, một ngum

máu tươi liền phun ra, đột nhiên hấn chặt răng, ngọn hỏa diễm trên bàn tay cũng bỗng nhiên bùng cháy lên!

- Làm sao vậy?

Thân hình của Phong tôn giả khẽ xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, kinh ngạc hỏi.

Tiêu Viêm vẫn chưa trả lời mà ánh mắt đang tập trung nhìn ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt trên bàn tay. Bên trong ngọn lửa đang thiêu đốt đó có một giọt máu màu hồng xanh nhưng bên trong có ẩn chứa năng lượng kinh người đang chậm rãi bị bức ra!

Nhìn thấy một màn này thì trong mắt ba người Phong tôn giả, Mộ Thanh Loan, Lâm Diễm đều hiện lên chút kinh hãi. Thì ra lúc trước Tiêu Viêm đã đem cái giọt máu này giấu ở trong dị hỏa, hèn chi Phượng Thanh Nhi có tìm nhưng cũng không ra...

-----oOo-----

Chương 1027: Hấp thu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ngọn lửa màu xanh biếc hùng hực thiêu đốt làm cho sức nóng tỏa ra chung quanh, nhiệt độ của cường phong cũng bởi vậy mà trở nên nóng hơn rất nhiều. Nhưng điều này cũng không làm cho ai chú ý cả, ánh mắt đám người Phong tôn giả đều đang nhìn chăm chăm ba giọt máu xanh hồng đang xoay tròn trong ngọn lửa kia.

- Quả nhiên là Cổ Hoàng Huyết Tinh, hơn nữa màu sắc còn nồng đậm thế này, xem ra cũng phải được tinh luyện từ một cao thủ cấp bậc đầu tôn từ Thiên Yêu Hoàng tộc mà có được.

Nhìn hai giọt máu kia, sắc mặt của Mộ Thanh Loan cũng hơi đổi kinh hãi nói. Mặc dù bộ tộc Thanh Loan của nàng kém hơn Thiên Yêu Hoàng tộc, nhưng đối với cái loại cổ hoàng huyết tinh này thì nàng vô cùng hiểu rõ,

cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là nàng đã nhận ra sự trân quý của ba giọt máu xanh hồng này.

Nghe được lời nói này của Mộ Thanh Loan, Phong tôn giả ở bên cạnh cũng biến sắc không thôi, Thiên Yêu Hoàng tộc cấp bậc Đấu tôn? Thực lực cỡ này cho dù đưa vào trong Thiên Yêu Hoàng tộc thì cũng là đám lão yêu quái bất tử, làm sao mà loại cổ hoàng huyết tinh này lại nằm ở trong tay Tiêu Viêm?

- May mà lúc đầu không có bị điều tra ra, nếu không thì có phiền toái thật sự đó. Cổ hoàng huyết tinh cấp bậc Đấu tôn đúng là có thể khiến cho Thiên Yêu Hoàng tộc vận dụng lực lượng đi tìm người. Các người tuyệt đối không được nói chuyện này ra ngoài.

Sắc mặt của Phong tôn giả thoáng cái đã ngưng trọng lại rất nhiều, mà ánh mắt cũng lạnh lẽo hơn nhiều.

Nghe thấy lời này thì Mộ Thanh Loan cùng với Lâm Diễm cũng gật gật đầu, bọn họ cũng hiểu rõ nếu việc này mà bị truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ rước phiền phức đến cho Tiêu Viêm.

- Cổ hoàng huyết tinh đã bị bức ra rồi, nhưng sao sắc mặt của Tiêu Viêm vẫn...

Lâm Diễm liếc nhìn sắc mặt của Tiêu Viêm một chút rồi chần chừ nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nghe vậy thì Phong tôn giả cùng Mộ Thanh Loan cũng đồng loạt nhìn qua khuôn mặt của Tiêu Viêm, quả nhiên mặt của Tiêu Viêm lúc này đang đỏ lên, nhiệt độ thân thể cũng nóng đến dọa người, giữa trán còn lộ ra chút thống khổ, dường như hắn đang đối kháng với cái gì đó.

- Hình như cổ hoàng huyết tinh không chỉ có ba giọt này mà còn ở trong cơ thể hắn, nhưng mà hình như là không tốt lắm...

Phong tôn giả liếc nhìn một cái đã nhận ra chỗ không thích hợp, lập tức trầm giọng nói.

- Làm sao bây giờ?

Lâm Diễm quỳnh lên, vội nói.

- Cổ hoàng huyết tinh có chứa lực lượng huyết mạch của Thiên Yêu Hoàng tộc, người bình thường căn bản không có khả năng hấp thu nó, dù sao tố chất thân thể cũng kém xa so với Thiên Yêu hoàng tộc. Nếu như cố chấp hấp thu thì chỉ sợ sẽ nổ tan xác mà chết. Kế duy nhất hiện nay giúp hẳn chính là giúp hẳn trục xuất cổ hoàng huyết tinh trong cơ thể đi ra ngoài.

Mộ Thanh Loan cười khở nói.

- Không trục xuất được, lúc trước Tiêu Viêm đã đem cổ hoàng huyết tinh giấu trong dị hỏa để trốn sự điều tra của Phượng Thanh Nhi, nhưng dị hỏa cực nóng cũng đã làm cho năng lượng của cổ hoàng huyết tinh tán ra một ít. Dường như hiện tại đã gần như dung hòa vào trong cơ thể của hẳn, muốn bức ra là việc không thể.

Phong Tôn Giả chậm rãi lắc lắc đầu, nói.

Nghe vậy thì Mộ Thanh Loan cũng giang tay ra, tình huống này thì nàng cũng không có cách nào giúp được.

- Cứ xem tình hình sao đã.

Phong tôn giả trầm ngâm nói. Việc đến mức này nếu còn nhúng tay lung tung thì e rằng chỉ còn loạn hơn. Cho nên trước tiên cứ nhìn xem là Tiêu Viêm có thể dựa vào lực lượng của chính mình mà bức số cổ hoàng huyết tinh đó ra ngoài cơ thể không đã.

Lúc mà ba người nói chuyện với nhau thì thân thể của nàng Tiêu Viêm cũng càng lúc càng nóng hơn, màu da đã trở nên như màu đỏ, nhìn qua có chút giống như máu của con người, hơi có chút đáng sợ.

Đương nhiên đây chỉ là bề ngoài mà thôi. Mà giờ phút này trong thân thể của Tiêu Viêm lại vô cùng hỗn loạn, năng lượng màu xanh hồng cuồng bạo đến mức chạy nhảy như một con ngựa hoang, điên cuồng xuyên qua trong người. Sự cuồng bạo trong năng lượng này làm cho cơ thể bên trong Tiêu Viêm không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt vô cùng.

- Chết tiệt...

Tận lực áp chế sự bạo động trong thân thể, Tiêu Viêm cũng là thầm mắng một tiếng. Nguyên bản hắn từ cổ thi theer ma thú kia tinh luyện ra được năm giọt máu xanh hồng. Trong lần luyện đan tại nội viên lần trước thì đã sử dụng một giọt, cho nên còn dư bốn giọt. Lúc này đã bị bức ra ba giọt, hay nói cách khác là giờ còn có một giọt máu xanh hồng ở trong cơ thể hắn. Mà nguyên nhân làm cho cơ thể của hắn hiện tại bất nháo hỗn loạn lên cũng chính là do giọt máu xanh hồng chết tiệt này.

Giọt máu xanh hồng lúc này dưới cái nóng của dị hỏa đã hoàn toàn bị nung phân tán ra, sau đó hóa thành một cỗ năng lượng cuồng bạo điên cuồng xông phá cơ thể của Tiêu Viêm.

- Ta cũng không tin ta có thể tinh luyện ra người mà còn không thu thập người được!

Nhìn tình huống trong cơ thể càng lúc càng hỗn loạn, Tiêu Viêm cũng mạnh mẽ cắn răng một cái, tâm thần vừa động thì lực lượng linh hồn từ mi tâm dữ dội buông xuống, sau đó điên cuồng xông vào thể nội, mạnh mẽ đem mấy luồng năng lượng cuồng bạo đang phân tán kia tập hợp lại thành một đường.

Nếu cứ như vậy mà ngồi chờ luồng năng lượng cuồng bạo kia càng lúc càng phân tán thì chỉ làm cho cơ thể càng lúc càng bị thương nặng hơn, cho nên phải đem các nguồn năng lượng đang phân tán đó hội tụ lại một chỗ sau đó một lưới bắt hết.

Nhưng lực lượng phản kháng của cỗ năng lượng cuồng bạo có màu xanh hồng đó cũng cực mạnh, giống như là một con ngựa hoang không chịu bị thuần phục, làm cho Tiêu Viêm phải hao tổn một lượng lực lượng linh hồn không nhỏ mới có thể áp chế chúng xuống mà lôi kéo đi. Mà việc này cũng làm cho lực lượng linh hồn hao tổn vô cùng khổng lồ, cũng may hiện giờ Tiêu Viêm đã thuận lợi tiến vào Đấu tông, nếu không thì còn rất khó mới hoàn thành được nhiệm vụ gian nan này.

Lực lượng linh hồn không biết mệt mỏi tản đi chung quanh thân thể xua đuổi mấy luồng năng lượng xanh hồng cuồng bạo kia. Tuy việc này gây ra sự tiêu hao lực lượng linh hồn rất lớn nhưng hiệu quả thì đúng là không tồi. Chỉ cần không đến mười phút thì các luồng năng lượng xanh hồng đang phân tán trong cơ thể đã hội tụ lại với nhau, hóa thành một chất lỏng năng lượng màu xanh hồng.

Nhìn các luồng năng lượng xanh hồng cuồng bạo ngưng tụ lại một chỗ, trong lòng Tiêu Viêm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rồi cười lạnh một tiếng, tâm thần vừa động thì ngọn hỏa diễm xanh biếc đã bùng phát lên, rồi hóa thành một cái hỏa đỉnh trong cơ thể, bao bọc đoàn năng lượng kia lại.

Hỏa đỉnh vừa mới bao bọc đoàn năng lượng đó lại thì nhất thời một sức nóng kinh khủng nhanh chóng lan tỏa ra.

Ngay giây khắc sức nóng lan tỏa ra thì đoàn năng lượng xanh hồng đó như cảm nhận được có nguy hiểm thì lập tức phân tán ra, hóa thành vô số luồng năng lượng cuồng bạo ùn ùn bạo xuất ra. Nhưng mà hỏa đỉnh giờ phút này sớm đã bị Tiêu Viêm dùng tâm thần khống chế nghiêm ngặt, vì thế đoàn năng lượng xanh hồng đó vừa bắn đến phía trên hỏa đỉnh thì cũng bị trực tiếp ngăn trở bắn ngược trở lại.

Rồi ngay giờ phút này, sức nóng trong hỏa đỉnh lại lần nữa cấp tốc kéo lên, một ít đoàn năng lượng màu xanh hồng dưới sức nóng khủng bố dần dần trở nên hư hóa, cuối cùng thì lặng yên tản ra hóa thành một làn sương màu xanh hồng chậm rãi bay ra khỏi hỏa đỉnh.

Làn sương màu xanh hồng này trải qua sự tinh luyện của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thì đã không còn cái tính cuồng bạo khó thuần nữa, mà là nhẹ nhàng bay ra, cuối cùng dung nhập vào trong cốt cách, kinh mạch, tế bào trong cơ thể.

Ngay khi làn sương màu xanh hồng này dung nhập vào trong cơ thể thì Tiêu Viêm bỗng nhiên vui mừng lên. Hắn có thể cảm nhận được cơ thể của mình khi được làn sương xanh hồng này rót vào thì lực lượng cùng độ cứng cõi cũng là chậm rãi tăng lên.

- Cổ hoàng huyết tinh này đúng là linh dược tuyệt hảo tăng lên lực lượng của nhân thể, nhưng nếu như có thể luyện chế thành đan dược thì sợ rằng hiệu quả không chỉ có thế....

Cảm giác được sự biến hóa trong cơ thể thì Tiêu Viêm cũng khẽ thâm than một tiếng, trong lòng có chút tiếc nuối.

Đương nhiên, chút tiếc nuối ấy vừa hiện lên thì đã bị dập tắt đi. Tiêu Viêm hiện tại đã hiểu được là cổ hoàng huyết tinh này không phải hấp thu dễ

dàng được, nếu không phải lần này có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thì chỉ sợ cơ thể của hắn đã bị cổ hoàng huyết tinh phá thành mảnh nhỏ.

Bởi vì Lưu Ly Liên Tâm Hỏa không ngừng luyện hóa cho nên ở phía trên hỏa đỉnh liên tục có các làn sương màu xanh hồng thẩm thấu ra, hơn nữa màu sắc cũng càng lúc càng trở nên nồng đậm.

Khi mà làn sương màu xanh hồng không ngừng thẩm thấu tiến vào trong thể nội thì cái cảm giác lực lượng thân thể tăng lên cũng càng lúc càng mạnh. Tiêu Viêm lúc này mơ hồ có một cảm giác là nếu như có đủ số lượng cổ hoàng huyết tinh thì không chừng sự cường hãn của thân thể hắn sẽ có thể sánh ngang với Thiên Yêu Hoàng tộc kia. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể thừa nhận được quá trình cổ hoàng huyết tinh không ngừng dung nhập vào trong cơ thể, đối với nhân loại mà nói thì nếu không thể khống chế được thì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi cũng có thể trực tiếp nổ tan xác mà chết.

- Nổ tan xác?

Nghĩ đến đây thì Tiêu Viêm giật mình không thôi. Trong nháy mắt thì hồi phục tinh thần lại, làn sương màu xanh hồng này quả đúng rất có hiệu quả đối với việc cường hóa thân thể, nhưng hiệu quả như vậy là được rồi, nếu như hấp thu nhiều quá thì sẽ trở thành tai nạn.

Tâm thần chuyển xuống bên trong hỏa đỉnh kia, giờ phút này thì cổ năng lượng xanh hồng kia đã giảm xuống, chỉ còn khoảng thể tích hai phần ba, nhưng chỉ là một phần ba kia thôi đã làm cho Tiêu Viêm có cảm giác là thân thể khó có thể tiếp nhận được, nếu như còn hấp thu vào thì chỉ sợ đúng là nổ banh xác thật.

Nghĩ đến đây thì Tiêu Viêm hiện lên chút hàn ý trong lòng. Nhưng dưới tình huống này thì phải đem đồng cổ hoàng huyết tinh này luyện hóa hoàn toàn mới được, nếu không nó sẽ di chuyển lung tung trong người, lúc đó thì thương tổn mà nó tạo ra cũng không nhỏ chút nào. Nhưng nếu cứ tiếp tục tinh luyện thì cường độ thân thể hiện tại của hắn đúng là không chịu được năng lượng cuồng bạo như thế.

Giờ khắc này Tiêu Viêm đang đối diện với một tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Lúc mà Tiêu Viêm chân chờ thì sự tinh luyện trong hỏa đỉnh cũng không vì vậy mà dừng lại, từng làn sương màu xanh hồng cứ lượn lơ dăng lên, cuối cùng làn sương đó đã bao phủ từng tấc trong thân thể của Tiêu Viêm.

Khi làn sương đã bao phủ toàn bộ thì bi ai của Tiêu Viêm cũng hiện lên. Thân thể của hắn đúng là đã không còn hấp thu được nữa, nhưng làn sương màu xanh hồng này vẫn không ngừng tiến nhập vào trong thân thể của hắn...

Theo sự tiến vào không ngừng của làn sương màu hồng thì thân thể của Tiêu Viêm cuối cùng đã xuất hiện cảm giác đau đớn.

Nhận thấy được tế bào trong cơ thể của mình càng lúc càng trướng lên thì Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng.

- Con bà nó, lần này đùa dai rồi...

-----oOo-----

Chương 1028: Cốt nhục dị biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trên con cự ung do cuồng phong tạo thành, Lâm Diễm nhìn thấy thân thể của Tiêu Viêm càng lúc càng bớt đỏ đi thì khẽ phào nhẹ nhõm, xem ra người này đang dần dần hấp thu cỗ hoàng huyết tinh trong cơ thể của hắn...

- Người này cư nhiên đang hấp thu Cỗ Hoàng Huyết Tinh?

Mà Mộ Thanh Loan ở một bên thấy cảnh này lại ngẩn ra, có chút kinh ngạc nói.

Phong tôn giả khẽ gật đầu, mặc dù hơi thở của Tiêu Viêm vẫn chưa có biến hóa gì, nhưng dựa vào cảm giác sắc bén của Đấu Tôn, hắn có thể cảm nhận được thực lực của Tiêu Viêm dường như đang tăng lên.

- Cổ hoàng huyết tinh đúng là có hiệu quả tăng lên trình độ của thân thể, nhưng nếu như thân thể không chịu được cường độ tăng lên thì chỉ sợ sẽ nổ tan xác mà chết.

Đôi mày đen của Mộ Thanh Loan khẽ cau lại, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy Lâm Diễm sững sốt, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm khẽ biến đổi, vội vàng nói:

- Dường như có điều...

Nghe thấy thanh âm của hắn, hai người Phong tôn giả liền nhìn sang Tiêu Viêm, quả thật thân thể của người này giờ phút này hình như có chút bành trướng lên:

- Đúng là nói đến cái gì thì cái đó sẽ đến...

Nhìn thấy màn này, Mộ Thanh Loan nhất thời cười khở một tiếng, thờ dài nói.

- Thân thể của Tiêu Viêm rõ ràng là không hấp thu được nhiều cổ hoàng huyết tinh như vậy, nếu cứ tiếp tục thì sẽ nổ tan xác a...

Sắc mặt của Phong tôn giả hơi đổi, bước lên ngay bên cạnh Tiêu Viêm, đang muốn vươn tay ra thì Mộ Thanh Loan ở bên vội ngăn cản.

- Cơ thể của Tiêu Viêm đang ở trong thời kỳ bão hòa, nếu như có năng lượng khác tham gia vào thì sợ rằng hắn sẽ nổ tung liền đó.

Phong Tôn Giả chau mày, trầm giọng nói:

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì hắn cũng bị cổ hoàng huyết tinh này làm cho bạo thể mà chết.

Mộ Thanh Loan cười khở một tiếng, nói:

- Không ai biết rằng hắn có cách gì hay không, nếu như cứ lung tung nhúng tay vào thì sợ rằng phiền phức còn nhiều hơn.

Nghe vậy, Phong Tôn Giả chân chò một chút, cũng chỉ có thể thu tay về,

nhìn thân thể của Tiêu Viêm càng lúc càng lớn hơn, cắn răng một cái nói.

- Nếu như chờ một lát nữa mà không có biện pháp nào thì ta đây cũng chỉ có thể ra tay.

- Muốn hoàn toàn hấp thu lực lượng huyết mạch của cở hoàng huyết tinh thì chỉ có tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng mới có thể làm được. Nếu bọn họ hấp thu thì sẽ làm cho lực lượng huyết mạch của họ càng thêm tinh khiết, nhưng nếu như là nhân loại hấp thu thì quá là nguy hiểm. Không biết gan của người này quá lớn hay là hấn quá ngu ngốc...

Mộ Thanh Loan khẽ gật đầu một cái, ánh mắt nhìn thân thể của Tiêu Viêm không ngừng bành trướng lên, thì thào tự nói.

Con cự ung bị chấn động dừng lại ở trên bầu trời, cuồng phong ở chung quanh tự động phân tán ra, do đó làm cho trên lưng của cự ung xuất hiện không không gian hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động.

Dưới cái nhìn chăm chú của ba người Phong tôn giả, thân thể của Tiêu Viêm càng lúc càng bành trướng, chỉ chưa đến thời gian hô hấp mười cái thì hấn đã biến thành một tên béo vô cùng, cả người giống như là khinh khí cầu bị thổi phồng lên vậy. Mà theo sự bành trướng của thân thể thì sự đau đớn trên khuôn mặt của hấn cũng càng lúc càng gia tăng, nhưng mà Tiêu Viêm vẫn cố gắng cắn chặt răng kiềm chế.

Phong tôn giả nhìn chăm chú thân thể của Tiêu Viêm càng lúc càng bành trướng, ngón tay trong tay áo cũng là nhịn không được mà chậm rãi vươn lên, một cỗ lốc xoáy lặng yên xuất hiện.

Phình phịch!

Lại qua một đoạn thời gian nữa, thân thể của Tiêu Viêm hình như đã bành trướng đến cực hạn, một ít da thịt trên cánh tay đã nổi tung ra, máu tươi tràn ra, trực tiếp thấm nhuộm cả người hấn. Nhìn thấy tình hình như vậy, Phong tôn giả rốt cuộc nhịn không được, hít sâu một hơi, bàn tay chậm rãi nâng lên, một cỗ năng lượng của trời đất trong chớp mắt đã ngưng tụ lại, hấn muốn dùng phương pháp trực tiếp nhất bức cở hoàng huyết tinh trong cơ thể của Tiêu Viêm ra.

Nhìn thấy Phong tôn giả muốn ra tay, Mộ Thanh Loan cũng đành than nhẹ

một tiếng, mặc dù làm như vậy có thể cứu được Tiêu Viêm nhưng cũng sẽ gây ra tổn thương cực lớn, hơn nữa cổ hoàng huyết tinh kia cũng sẽ bị lãng phí.

Năng lượng ngưng tụ lại càng lúc càng mạnh, rồi chỉ trong chớp mắt đã thành hình rồi. Khuôn mặt Phong tôn giả trầm như nước, ông tay áo vung lên, đang muốn đem cỗ năng lượng này truyền vào trong thân thể của Tiêu Viêm thì đột nhiên hai mắt vốn nhắm chặt của hắn đột nhiên mở ra!

Nhìn thấy Tiêu Viêm mở hai mắt ra, Phong Tôn Giả cũng cả kinh, luồng năng lượng bàng bạc trong bàn tay cũng ngưng lại.

Vừa mở hai mắt ra thì Tiêu Viêm nhanh chóng kết ấn, chợt một tiếng quát khê truyền ra.. Sau đó ba người Phong tôn giả đột nhiên nghe được thấy tiếng động lạ, một đôi cốt dục trong suốt tự động mở ra ở sau lưng.

Cốt dục vừa mới xuất hiện thì thân thể của Tiêu Viêm đình chỉ sự bành trướng lại. Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được luồng năng lượng xanh hồng kia đang theo da tay của Tiêu Viêm nhanh như chớp chảy vào trong đôi cốt dục kia!

Khi mà càng lúc càng có nhiều luồng năng lượng xanh hồng quán chú vào trong đôi cốt dục trong suốt thì một màn kỳ dị đã xuất hiện. Chỉ thấy đôi cánh cốt dục trong suốt như ngọc thạch kia cứ nhiên chậm rãi bắt đầu kéo dài ra, hơn nữa trên đôi cốt dục trong suốt đó còn xuất hiện từng đạo hoa văn màu xanh hồng, nhìn giống qua thì giống như là mạch máu vậy.

Năng lượng xanh hồng trực tiếp làm cho diện tích của đôi cốt dục giãn ra gần gấp đôi, hơn nữa hoa văn xanh hồng cũng càng lúc càng nhiều hơn. Nhìn vào đôi cốt dục hiện giờ, quả thật gây cho người ta chút cảm giác thần bí. Đôi cốt cực nhẹ nhàng chấn động, một âm thanh trầm thấp nhất thời nổ vang lên, một cỗ cuồng phong cũng từ đôi cốt dục này nhanh chóng khuếch tán ra...

Có đôi cốt dục hấp thu lấy cỗ năng lượng màu xanh hồng cuồng bạo kia thì thân thể của Tiêu Viêm cũng càng lúc càng thu nhỏ lại, chỉ trong phút ngắn ngủn đã trở về như bình thường. Mặc dù trên thân thể vẫn đầy máu tươi nhưng sự thống khổ trên khuôn mặt cũng đã bớt hẳn.

Ba người Phong tôn giả có chút kinh ngạc nhìn đôi cốt dục to lớn ở sau

lung Tiêu Viêm. Đặc biệt ở thời điểm đôi cốt dục vỡ tạo nên thanh thế thì ba người không che nổi sự kinh hãi xuất hiện trên khuôn mặt.

- Đây là...Thiên Yêu cốt dục!

Hai mắt của Mộ Thanh Loan nhìn chăm chăm vào đôi cốt dục ở sau lưng Tiêu Viêm, một lát sau hít một ngụm khí lạnh nói ra...

- Ừ, không sai. Năm xưa ta cũng đã không ít lần gặp mấy tên lão yêu quái trong Thiên Yêu Hoàng Tộc thi triển, tuy nói đôi cốt dục này của Tiêu Viêm không có lông vũ nhưng cái mùi vị thì không khác thì cốt dục của Thiên Yêu Hoàng tộc.

Phong tôn giả chậm rãi gật đầu. Lấy định lực của hắn, nhưng khi nhìn thấy đôi cốt dục của Tiêu Viêm thì cũng không khỏi xuất hiện nét kinh hãi.

- Người này...chẳng lẽ đã đi giết một tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng tộc? Bằng không sao lại có cổ hoàng huyết tinh, lại còn có Thiên Yêu cốt dục? Nếu như cái này mà bị tộc Thiên Yêu Hoàng biết thì chỉ sợ sẽ lập tức phái cường giả ra đuổi giết.

Nét kinh hãi trên gương mặt của Mộ Thanh Loan dần thu liễm lại, lầm bầm tự nói. Hiện tại nàng đang tự hỏi vị đệ tử của cố nhân lão sư mình sao lại thần bí như thế?

Phong Tôn Giả khẽ gật đầu, cũng là có một chút cảm thấy khó giải quyết, lá gan của tiểu tử này đúng là không nhỏ. Đụng tới Thiên Yêu Hoàng tộc thì mặc dù hắn cùng với Dược Trần là cố nhân tri giao nhưng cũng phải đang suy nghĩ lại, không nghĩ tới tiểu tử này không những lấy tinh huyết của người ta mà ngay cả xương cốt cũng lấy đi.

Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau, thì hai đôi mắt đang nhắm mở của Tiêu Viêm cũng từ từ mở ra, sau đó nhìn thấy ba người Phong tôn giả ở trước người cũng cười khò một tiếng nói.

- Xin lỗi, ta cũng không ngờ lại biến thành như vậy.

- Không sao chứ?

Phong tôn giả lắc đầu, sau đó hỏi.

Tiêu Viêm đứng dậy, nắm thật chặt tay lại, một cỗ lực lượng nhất thời như thủy triều tràn dâng từ trong tứ chi bách hải trào ra. Loại lực lượng tràn đầy cảm giác sung sướng này làm cho Tiêu Viêm không nhận được mà ngửa mặt lên trời hét to một tiếng!

Tiếng kêu cuộn cuộn trong lúc mơ hồ còn có tiếng rỗng ngâm phượng minh, trấn động tinh thần mọi người!

- Phượng minh? Long Âm?

Nghe thấy tiếng kêu này, trong lòng Phong tôn giả nhất thời có chút chấn động, ánh mắt có chút kỳ dị nhìn Tiêu Viêm, nói.

- Phượng minh long âm chính là âm ba nhất đẳng trong thiên hạ, nếu như có đầu kỹ âm ba cùng thi triển thì uy lực sẽ mạnh vô cùng, không ngờ rằng ngươi lại có được..

Tiêu Viêm cũng có chút kinh ngạc. Một ít long âm thì chắc là đến từ Âm Dương Long Huyền Đan, còn cái phượng minh chẳng lẽ là vì nguyên nhân cổ hoàng huyết tinh?

- Trước tiên ngươi hãy thu hồi Thiên Yêu cốt dực lại đã, về sau cũng hãy tận lực không sử dụng nó. Nếu một khi bị Thiên Yêu Hoàng tộc phát hiện thì sợ rằng sẽ bị truy sát không chết không thôi đó.

Phong tôn giả nhắc nhở nói.

Nghe thấy Tiêu viêm cũng liếc mắt nhìn sang, sau khi nhìn thấy đôi cốt dực đã biến dị thì cũng có chút sững sờ. Cốt dực khế chấn động một cái thì lập tức cuồn phong nổi lên, âm thanh trầm thấp nổ to lên, nghe giống như là có tiếng pháo nổ vậy.

"Cốt dực cư nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy thì xem ra cường độ cũng tăng lên không ít, xem ra số cổ hoàng huyết tinh còn lại đều bị nó hấp thu rồi...", cảm thụ được sự mạnh mẽ của cốt dực, Tiêu Viêm cũng vui mừng không thôi. Nếu như hôm nay hắn tiếp tục thi triển Tam Thiên Lô Động thì sợ rằng cho dù Phí Thiên có ra tay thì cũng đuổi không kịp hắn.

Tâm thần vừa động một cái thì đã đem cốt dực thu hồi vào trong thể nội.

Sau đó lấy ít vải dẹt từ trong nạp giới ra lau chùi máu trên thân thể. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy da tay của hắn lại có chút màu xanh hồng nhàn nhạt, lấy ngón tay khẽ đề lên da tay một chút thì lại có cảm giác mềm dẻo như da của ma thú, điều này làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc không thôi.

"Da thịt của ta hiện giờ chỉ sợ có thể so với một ít ma thú rồi. Cổ hoàng huyết tinh này quả là thứ tốt để rèn luyện thân thể. Nếu như ta tiếp tục dùng thì không phải ta cũng biến thành ma thú luôn chứ?"

Tiêu Viêm tự giễu một tiếng, tuy nói đầu khí trong cơ thể cũng không có gia tăng chút nào, nhưng sự cường hãn của thân thể lại gia tăng không ít. Nói cách khác là lực đánh cũng gia tăng lên rất nhiều, nếu như ngày sau có cùng đối thủ đối chiến thì sợ rằng cũng có tiện nghi không nhỏ.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ một hồi, phát hiện thấy Tiêu Viêm vẫn không có gì không ổn thì Phong tôn giả cũng khẽ thở nhẹ một hơi. Rồi đột nhiên ánh mắt trở nên sáng quắc hơn, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

- Tiểu tử, xem ra ngươi đã không có việc gì rồi. Như vậy hiện tại có thể cho ta biết lão sư của ngươi giờ đang ở đâu chứ?

Nghe thấy lời này của Phong tôn giả, nắm tay của Tiêu Viêm đột nhiên xiết chặt lại.

-----oOo-----

Chương 1029: Chuyện xưa năm đó

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe thấy Phong tôn giả nói đến chuyện này, Mộ Thanh Loan cũng chăm chú lắng nghe. Đối với lai lịch của Tiêu Viêm, nàng cũng vô cùng hiếu kỳ. Phong tôn giả tuy được nói là quan hệ tốt, nhưng có thể có bằng hữu làm cho hắn phải quan tâm như vậy thì nàng chưa bao giờ thấy cả.

Tiêu Viêm nắm chặt quả đấm lại, trong mắt dường như lóe lên mũi nhọn sắc bén. Chờ một lát sau ngăn chặn nỗi cảm xúc trong lòng, hắn hít sâu

một hơi, nói.

- Phong lão chắc hẳn cũng biết một số việc của lão sư làm khi xưa a?

- Lúc hắn gặp chuyện thì ta lại hắn không ở cùng một chỗ. Đợi sau khi ta phát hiện thì tên gia hỏa Hàn Phong lại nói là lão già đó lúc luyện đan bị cản trở, đã tự bạo mà chết rồi. Những lời nói này tất nhiên là ta không tin, ta đã từng hỏi đi hỏi lại hắn nhiều lần nhưng người này cực kỳ giao hoạt, tránh né vô cùng tinh tế nên ta không hỏi ra được gì cả. Qua mấy lần thì bỗng nhiên người này mất tích tại Trung Châu, tới lúc đó thì ta mới mơ hồ cảm thấy lão già này mất tích chỉ sợ cùng tên Hàn Phong có chút quan hệ, nếu không tại sao hắn phải rời khỏi Trung Châu đến mấy năm mà không có tung tích gì.

Ánh mắt Phong tôn giả nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nói.

Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Lão sư năm đó đích thật là bị Hàn Phong làm hại.

GÀO!!!

Lời này của Tiêu Viêm vừa ra thì sắc mặt của Phong tôn giả lập tức âm hàn lại, một cỗ sát ý lạnh lạnh từ trong cơ thể dữ dội tuôn ra, làm cho nhiệt độ của vùng trời này cũng hạ thấp đi rất nhiều.

- Tên súc sinh này, Dược Trần đã đưa hắn từ một tên hài nhi bị vứt bỏ nuôi đến trưởng thành, hơn nữa còn truyền cho hắn một thân bản sự, hắn lại dám giết thần sao? Nghiệt súc, lương tâm rõ ràng đã bị chó ăn mà, lúc trước lão phu nên dùng một tay mà chụp chết tên súc sinh này!

Phong tôn giả nổi giận lên, phẫn nộ quát. Nhìn thấy Phong tôn giả nổi giận như vậy, Mộ Thanh Loan liền rụt cổ lại. Phong tôn giả ngày thường đều có bộ dáng tựa gió đặng vân, luôn luôn điềm tĩnh, rất ít khi thấy hắn thất thố như thế.

- Dược Trần?

- Không lẽ đó là bạn sinh tử tri giao của lão sư, chính là vị các chủ của Tinh Văn các chưa bao giờ lộ diện, Dược Trần Dược tôn giả?

Mộ Thanh Loan đang thấp giọng nói, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, đôi mắt đẹp nhìn qua Tiêu Viêm, thất thanh nói.4

- Các chủ?

Tiêu Viêm nghe vậy cũng sửng sốt vô cùng, hẳn cũng không biết sự phụ hẳn là các chủ gì cả.

- Tinh Vẫn các đúng là do ta và Dược Trần cùng nhau tạo nên, nhưng mà hẳn không có thích làm mấy việc này cho nên đều là do ta chuồng quản cả. Tuy những năm nay hẳn mất tích, nhưng vị trí các chủ vẫn còn ở đó. Bởi vì ta biết rõ, lấy bản sự vốn có của hẳn thì hẳn sẽ không dễ dàng mà chết đi đâu.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Không ngờ rằng lão sư của hẳn còn có thân phận là Các chủ của Tinh Vẫn các nữa, nói như vậy thì chẳng phải hẳn cũng là một thành viên của Tinh Vẫn các ư?

- Không nói cái này nữa. Đợi khi ta trở về, ta sẽ phát lệnh truy nã tên súc sinh Hàn Phong kia, nếu như hẳn còn sống mà rơi vào tay ta thì ta nhất định sẽ để cho hẳn muốn chết không được mà muốn sống cũng không xong.

Phong tôn giả điềm nhiên nói, xem ra Hàn Phong đã chính thức chọc giận hẳn rồi.

- Cái truy nã ấy xem ra không cần nữa....

Tiêu Viêm lắc đầu, rồi cong ngón tay lại búng ra, một bình trong xuất hiện từ nạp giới. Ngón tay lướt qua miệng bình một chút thì lập tức có một đạo linh hồn thể hư ảo từ trong bình lập tức tháo chạy ra.

- Tiêu Viêm, đến cùng thì ngươi muốn như thế nào mới buông tha cho ta...

Linh hồn của Hàn Phong vừa từ trong bình thoát ra thì liền hỗn hển quát lên. Nhưng mà âm thanh của hẳn còn chưa dứt thì đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía trước.

- Hàn Phong!

Phong tôn giả dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn qua linh hồn Hàn Phong trước mặt, chỉ là hai chữ thôi nhưng sát khí ẩn chứa bên trong vô cùng từ trong kẽ răng truyền ra.

- Phong tôn giả?

Ánh mắt ngơ ngác của Hàn Phong ngơ ngác nhìn Phong tôn giả trước mặt, sau đó lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, vội vàng quay đầu chạy thực mạng. Ánh mắt Phong tôn giả băng hàn nhìn hắn, lấy tay thành chuông chộp tới Hàn Phong, một cỗ hấp lực kinh khủng hút hắn trở về, sau đó chuyển thành trảo nắm ngay cổ của hắn. Mà ngay giờ khắc này, khuôn mặt già nua thiện lương hiền từ hàng ngày lại trở nên vô cùng dị thường đáng sợ.

- Súc sinh, ngươi lại dám ra tay với lão sư của ngươi? Nếu như không phải có Dược Trần thì ngươi đã sớm bị chó hoang nuốt sống, đồ heo chó không bằng nghiệt súc như ngươi!

Nhìn ánh mắt âm hàn đầy sát khí của Phong tôn giả, Hàn Phong sợ rồi. Đối với Phong tôn giả, hắn vẫn luôn có một sự sợ hãi trong lòng. Hắn vội vàng kêu lên.

- Đừng giết ta. Mọi chuyện cũng không có liên quan đến ta. Ta cũng chỉ bị mấy tên Hồn Điện kia bức mà thôi!

- Hồn Điện?

Nghe thấy cái tên nào, sắc mặt của Phong tôn giả cũng hơi đổi.

- Phong lão, cái mà Hồn Điện cần đúng là lực lượng linh hồn của lão sư, mà lão sư giờ đã nằm trong tay bọn họ rồi.

Âm thanh Tiêu Viêm trầm thấp nói.

- Quả nhiên có quan hệ với bọn vương bát đản này!

Phong tôn giả nghiêng răng nghiêng lợi nói. Những năm này hắn cũng đã điều tra không ít, cũng đã phát hiện ra một vài sự việc của Hồn Điện, chỉ là không ngờ năm đó người xuống tay với Dược Trần lại thật sự là mấy tên

gia hỏa âm hồn bất tán này.

- Tên nghiệt súc này, không thể giữ lại...

Trong mắt hiện lên sát khí, ánh mắt Phong tôn giả lạnh như băng nhìn vào Hàn Phong. Mặc dù năm đó Hồn Điện muốn đối phó với Dược Trần nhưng cũng là rất khó, bởi vì Dược Trần có sự giao hữu rất tốt, quen biết không ít cường giả, lại còn có thân phận là một Luyện Dược Sư. Với cái thân phận đó thì chỉ cần Dược Trần vung tay lên sẽ hiệu triệu được rất nhiều cường giả tới giúp đỡ, loại hiệu triệu này cho dù là Hồn Điện thì cũng phải suy nghĩ lại. Nhưng cuối cùng Dược Trần lại đột nhiên mất tích, hiển nhiên trong này phải có nội gián đứng bên trong bán đứng mới khiến cho hắn không có thời gian để kêu gọi sự giúp đỡ. Mà nội gian thì ngoài tên súc sinh Hàn Phong này ra còn có ai nữa chứ?

- Phong lão tử từ từ đã. Chúng ta còn cần Hàn Phong dẫn đường mới có thể tìm được phân điện giam giữ lão sư, hiện tại không thể giết hắn.

Thấy thế, Tiêu Viêm vội vàng nói.

- Chỉ sợ cái mà Hồn Điện coi trọng không phải là linh hồn của lão già đó, có lẽ là năng lực luyện đan của hắn. Năm đó ta cũng có nghe phong phanh Hồn Điện dường như đang âm thầm tiến hành một kế hoạch khổng lồ, mà cái kế hoạch này hình như đòi hỏi không ít Luyện Dược sư có năng lực xuất chúng... Trong cuộc đại chiến ở động phủ viễn cổ năm xưa tại Trung Châu, ta cùng với Dược Trần đã cùng giao thủ với Hồn Điện, chỉ sợ chính lúc đó mới bị bọn âm hồn này chú ý theo.

Phong tôn giả khẽ gật đầu, hơi chút trầm ngâm, đột nhiên nói.

- Động phủ viễn cổ?

Nghe vậy thì Tiêu Viêm cũng hơi sửng sò.

- Đây cũng là một việc lớn lâu lắm rồi. Năm đó khi tin tức động phủ truyền ra thì đã hấp dẫn hơn phân nửa cường giả đã ngoài Đâu Tông của Trung Châu tới, bất cứ người nào cũng có bối cảnh thật kinh hãi thế tục. Cái công pháp mà người đang tu luyện cũng được Dược Trần đoạt được từ nơi ấy.

Phong tôn giả khẽ nói. Nghe thấy thế thì Tiêu Viêm cũng khẽ hít một hơi, thì ra công pháp Đốt Quyết được lấy từ trong cái động phủ viễn cổ ấy.

- Dược Trần hiện đang bị giam ở nơi nào?

Ánh mắt lạnh như băng của Phong tôn giả nhìn Hàn Phong.

- Ở tây vực Trung Châu có một tòa thành tên là Minh thành, ở đó có một phân điện của Hồn Điện...Dược Trần đang bị giam ở đó.

Hàn Phong chần chờ một chốc rồi nói.

- Minh thành sao, không nghĩ tới Hồn Điện cũng có phân điện ở chỗ ấy...

Phong tôn giả nhướng mày, lại dò hỏi.

- Tòa phân điện này có mấy vị tôn lão.

- Một vị.

Ánh mắt của Hàn Phong khẽ lóe lên, thấp giọng nói.

- Người thật cho là đối với Hồn Điện thì bản tôn không biết tí nào phải không?

Nghe thấy thế thì Phong tôn giả lại cười lạnh một tiếng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Phân điện Hồn Điện, cho dù không đông thì cũng đã có hai vị tôn lão phân điện chủ, huống chi đây còn là nơi giam giữ người quan trọng như Dược Trần. Xem ra cái tà tâm của người vẫn còn a...

Nghe thấy Phong tôn giả nói thì thân thể Hàn Phong khẽ run lên, mà Tiêu Viêm ở bên cạnh cũng biến sắc không thôi.

- Khôn khiếp, thiếu chút nữa thì bị tên hỗn đản này lừa gạt mất.

Một, hai gã cường giả Đấu Tôn thì không thể khinh thường được. Một đội hình mà có hai gã Đấu Tôn thì đã đủ huyết tủy các thế lực nhất lưu ở Trung Châu rồi. Nếu như hấn không đi tìm Phong lão trước mà trực tiếp đi Minh

thành thì sợ rằng đã tụt chui đầu vào lưới rồi.

- Cứ thu hấn vào đã, sau này có lẽ còn có chỗ dùng.

Ánh mắt Phong tôn giả lạnh lạnh nhìn Hàn Phong, cười lạnh một tiếng, rồi nói với Tiêu Viêm. Tiêu Viêm cũng gạt đầu một cái rồi đưa bình ngọc ở bên cạnh ra, một ngọn lửa vô hình lập tức bay ra. Sau đó một tiếng kêu la thảm thiết vang lên trong miệng bình, bàn tay Tiêu Viêm vượt qua miệng bình một cái, đem tiếng kêu thảm thiết đó ngăn lại, tiện tay thu vào trong nạp giới. Hiện tại không giết tên gia hỏa này, nhưng để cho Văn Lạc Tâm Viêm làm cho hấn chết lên chết xuống là được.

- Phong lão, bây giờ nên làm gì?

Tiêu Viêm chân chờ một chút rồi hỏi.

- Việc này không thể lỗ mãng, cũng không thể truyền ra ngoài được, nếu không một khi Hồn Điện biết lại dời Dược Trần đi chỗ khác thì càng thêm khó khăn. Người cứ chờ một ít thời gian, ta sẽ phái người đi Minh thành xem xét trước, xem thử thực lực của phân điện Hồn Điện ở chỗ ấy như thế nào rồi tiến hành động thủ cũng không muộn.

Nét nổi giận trên khuôn mặt Phong tôn giả chậm rãi thu lại, trầm ngâm một lát rồi nói.

- Như vậy chỉ có thể chờ rồi.

Tiêu Viêm có chút bận tâm nói.

- Yên tâm, ở Trung Châu này, người có thuật luyện đan có thể sánh ngang với Dược Trần cũng không nhiều. Hồn Điện sẽ không dễ dàng động đến hấn đâu.

Phong tôn giả tỉnh táo nói. Nghe thấy thế thì Tiêu Viêm chân chờ một chút rồi gạt đầu. Thế lực của Hồn Điện lớn vô cùng, không thể hoàn toàn đánh thảo kinh xà được.

- Ta trước sẽ về Tinh Văn các, sau đó sẽ bắt đầu điều tra Hồn Điện, người thì sao?

Ánh mắt Phong tôn giả nhìn ngang qua Tiêu Viêm, nói.

Tiêu Viêm hơi chút trầm ngâm, nói:

- Ta muốn đi tới trung tâm của Trung Châu. Đan hội của Đan Tháp cũng chỉ còn có một năm, ta cần tham gia cái đó.

- Đan hội sao?

Nghe vậy, Phong tôn giả khẽ giật mình, rồi chột cười nói.

- Như vậy cũng tốt. Nhớ tới cảnh tượng tên gia hỏa Dược Trần năm xưa lẫn lộn đoạt lấy quán quân của đan hội năm xưa đúng là không thể quên a. Người thân là đệ tử của hắn, tất nhiên không thể làm mất thanh danh của hắn được. Hơn nữa, theo như ta được biết thì mười người đứng đầu của đan hội sẽ có tư cách được lấy "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa*", cái vật này đối với người có lẽ sẽ rất hấp dẫn đây.

Tiêu Viêm hơi mỉm cười, cũng không phản bác. Sau khi tiến vào Đấu Tông thì hắn có thể cảm giác được là càng lên cao thì cảnh giới càng khó tăng lên. Tuy nói hôm nay cho dù có gặp phải cường giả như Phí Thiên thì hắn cũng có khả năng tự bảo vệ mình, nhưng cường giả của Hồn Điện lại hơn xa so với Phí Thiên. Cho nên hắn phải mau chóng tìm lấy Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, đến lúc đó cho dù là đấu với cường giả Đấu Tôn thì hắn cũng có lực mà đánh một trận a!

-----oOo-----

Chương 1030: Đi trước Đan Vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Tiêu Viêm quyết định chủ ý, Phong Tôn Giả cũng không tiếp tục nói thêm cái gì, hơi trầm ngâm, từ trong nạp giới lấy ra một quả cổ ngọc đưa cho Tiêu Viêm, nói:

- Người hãy cầm lấy cái cổ ngọc này, ngày sau ta có thể dựa vào nó mà tìm được người. Hơn nữa, nếu như người có cái phiền phức gì mà giải quyết không được thì hãy bóp nát nó, ta sẽ có cảm ứng.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, trịnh trọng tiếp nhận cỗ ngọc thu vào trong nạp giới, ôm quyền đối với Phong tôn giả:

- Đa tạ Phong lão.

Phong Tôn Giả cười khoát tay áo, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai Tiêu Viêm, chậm rãi nói:

- Dược Trần có thể đem bí pháp đó giao cho người thì đã đủ thấy hắn coi trọng người như thế nào. Nhớ năm đó tên súc sinh Hàn Phong này thêm nhỏ dãi nhưng Dược Trần cũng không truyền cho hắn a.

Tiêu Viêm yên lặng gạt đầu, Dược lão đã tốn rất nhiều tâm huyết trên người hắn, điều này hắn biết. Bởi vậy mà ở trong lòng hắn, hắn đã đem Dược lão coi như là phụ thân của mình. Mấy năm nay, để có thực lực giải cứu Dược lão, hắn cũng đã bỏ ra rất nhiều cố gắng a. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Con đường tu luyện cô tịch mà buồn tẻ, Tiêu Viêm lại có thể cắn răng đi đến tận đây, từ một tên phế vật gia tộc để có thể tiêu sái đi đến trình độ như bây giờ, những gian khổ mà hắn phải trả giá cũng không phải người thường làm được. Những nhân vật như Phượng Thanh Nhi, Đường Ứng đúng là có thiên phú trác tuyệt, nhưng ngoài cái đó ra thì phía sau lưng của họ còn có thể lực khổng lồ duy trì, còn Tiêu Viêm thì chỉ có Dược lão và sự cố gắng của mình.

- Đợi sau khi về Tinh Vãn các, ta sẽ mau chóng tìm hiểu thể lực Hồn Điện tại Minh thành. Cùng lúc này ta cũng sẽ âm thầm liên hệ với một số người có giao tình với Dược Trần năm đó., nếu như có thể tụ tập bọn họ lại thì việc đoạt Dược Trần lại cũng không phải khó khăn lắm.

Phong tôn giả nói. Tuy Tinh Vãn Các có thể lực không yếu, nhưng nếu so sánh với Hồn Điện thì vẫn có sự chênh lệch không nhỏ, hơn nữa Hồn Điện thân bí khó lường, ai cũng không biết thực lực chính xác của nó ra sao. Nếu như không chuẩn bị đầy đủ thì chỉ sợ cuối cùng không chỉ có Dược Trần cứu không được mà Tinh Vãn các cũng vì thế mà mất đi.

Tiêu Viêm gạt đầu, đối với thực lực cực kỳ khủng bố của Hồn Điện, hắn cũng biết rất rõ, cho nên tự nhiên biết sự tình này không thể làm lỡ mạng,

nếu như đi nhằm một quân cơ thì chỉ sợ sẽ làm cho toàn quân bị diệt.

- Được rồi, thời gian cấp bách. Ta cũng không lưu người lại, người hãy nhớ kỹ là nên cẩn thận lại một chút. Theo ta đoán thì chỉ sợ Phượng Thanh Nhi kia sẽ không dễ dàng buông tha Cổ Hoàng Huyết Tinh như vậy đâu, cho nên người phải thu liễm lại một chút, dù sao Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không phải dễ đối phó đâu. Nếu như gặp phiền phức không giải quyết được thì liền bóp nát cổ ngọc.

Phong tôn giả nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sau đó ôm quyền Phong tôn giả, nhìn Lâm Diễm ở một bên rồi thân hình hai người liền động. Hai người liền thoát ly khỏi con chim ưng rồi đáp xuống mặt đất.

Nhìn thân hình hai người Tiêu Viêm hạ xuống, Phong tôn giả ở trên trời cao cũng khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về Tây Vực Trung Châu, lầm bầm nói:

- Lão già người, cuối cùng cũng có tin tức của người rồi. Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng cứu người ra.

Tiếng nói vừa dứt thì tay áo vung ra, cuồng phong nổi lên, con cự ưng gầm lên một tiếng rồi hóa thành một đạo cuồng phong biến mất ở cuối chân trời.

Trên ngọn núi, hai người Tiêu Viêm thoáng hiện xuống rồi chột đứng ở trên đỉnh một thân cây. Ngẩng đầu nhìn về phía hai người Phong tôn giả biến mất, hai nắm tay của Tiêu Viêm cũng khẽ nắm chặt lại. Cuối cùng cũng tìm được Phong tôn giả rồi, sau này hẳn cũng không phải tiếp tục chỉ dựa vào một mình mình nữa.

Nói tới Ma Độc Ban trong thể nội thì lấy thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm đã có thể giải quyết nó, tuy nói có thể một ngụm đem nó luyện hóa nhưng theo hắn thì lại không cần như thế. Ma Độc Ban có chứa đấu khí rất mạnh mẽ, nếu như một hơi dùng hết thì lại không có nhiều lợi ích với hắn, cứ theo cách cũ từ từ luyện hóa thì lại thích hợp hơn.

- Tiêu Viêm, bây giờ người tính thế nào?

Lâm Diễm dần thu hồi ánh mắt lại, sau đó chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm, cười hỏi.

- Đan Tháp ở thành nào?

Tiêu Viêm ho khan một tiếng, ánh mắt nhìn về bốn phía có chút xấu hổ nói. Hắn chỉ biết Đan Tháp nằm ở trung tâm của Trung Châu, nhưng lại không biết phương vị chính xác.

Nghe thấy thế thì cặp mắt Lâm Diễm trực tiếp đảo thành trắng, danh tiếng của Đan Tháp tại Trung Châu có thể nói là không ai không biết tới. Không ngờ rằng Tiêu Viêm còn nói một câu như vậy.

- Đan Tháp ở một nơi gọi là Đan thành, nơi đó dường như là địa phương có số lượng Luyện Dược sư đông nhất đại lục. Trong vòng mấy ngàn dặm xung quanh Đan thành đều là thế lực của Đan Tháp, đó cũng là nơi được Đan Vực. Nơi này cách Đan thành hơi xa, cho dù có sử dụng không gian "*trùng động*" thì sợ rằng cũng phải mất gần một tháng.

Lâm Diễm chỉ tay, nói.

- Vậy thì người dẫn đường đi, trước tìm tòa thành nào đó có không gian "*trùng động*" rồi hãy chạy tới Đan thành.

Tiêu Viêm cười nói, có người biết đường dẫn đi đúng là tiện hơn không ít, đỡ phải giống hắn như con ruồi không đầu bay loạn. Tuy nói hiện giờ đến thời điểm Đan hội còn có không ít thời gian, nhưng trước đó hắn cần phải tìm thấy Tiểu Y Tiên cùng với Tử Nghiên.

- Ừ.

Lâm Diễm gật gật đầu, nói:

- Chắc là ngươi muốn tham gia cái Đan hội của Đan Tháp hả? Hắc hắc, gia tộc của tên Liễu Kinh hình như cũng thuộc khu vực đó.

- Liễu Kinh sao?

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra vẻ tươi cười, đối với tên gia hỏa cá tính hào sảng này, hắn cũng có không ít hảo

cảm.

- Tên kia đối với người cũng rất quan tâm a, thường xuyên nhắc không thôi. Chẳng quan hiện giờ hẳn đang là tộc trưởng gia tộc cho nên trách nhiệm không nhỏ, nhưng mà cũng bị mấy tên lão gia trong gia tộc đè nặng, làm cho hẳn rất khó chịu.

Lâm Diễm cười nói.

- Nếu như tiện đường thì... ghé qua nhìn hẳn một chút.

Tiêu Viêm cười cười, bản thân hẳn cũng rất nhớ một số bằng hữu ở nội viện năm đó.

Lâm Diễm gật đầu, sau lưng run lên, hai cánh đấu khí duỗi thân mà ra. Chợt hai cánh run lên, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay vút về phía xa. Sau đó Tiêu Viêm cũng đập không đuổi theo.

...

Nơi này là một mảnh thế giới huyền diệu, mây bay ở trên bầu trời, sau đó có các mây mù lượn lờ xung quanh, khung cảnh giống như tiên cảnh vậy. Hơn nữa năng lượng ở đây vô cùng nồng đậm, nếu ở chỗ này tu luyện thì sợ rằng hiệu quả hơn các chỗ khác không ít.

Chỗ này được vô số dãy núi hiểm trở che kín, ngẫu nhiên ở phía đường chân trời còn có mấy đạo lưu quang lướt qua, trong lúc đó dường như còn có các khí tức cường hãn phát ra. Nếu như ở nơi khác thì sợ rằng không ít người phải để mắt nhìn qua.

Dưới đám mây mù đó có một ngọn núi vô cùng hiểm trở, ngọn núi này nhìn qua giống như một thanh kiếm khổng lồ vậy, xông thẳng lên trời cao. Ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ có thể thấy mây mù lượn lờ, rất khó nhìn thấy đỉnh.

Ở trên đỉnh núi đầy mây mù lượn lờ này có một chỗ có một tảng đá hình tròn, trên tảng đá đang có một bóng hình xinh đẹp ngồi xếp bằng, hai tay kết xuất tu luyện ấn pháp. Hơi thở phun ra nuốt vào giống như là có thực chất vậy, tụ lại thành một luồng khí trắng nõn ngay chớp mũi mũi không tiêu tan.

Bóng hình xinh đẹp này thân mặc quần áo màu xanh không hoa lệ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác thanh nhã. Ở ngay chỗ eo thon nhỏ đó có một cái mảnh lụa màu tím nhẹ nhàng thắt ngang, làm cho cái vòng eo đó gọn lại hiện ra những đường cong động lòng người. Ánh mắt của người này lộ ra một cỗ khí chất điềm tĩnh, hơn nữa dung mạo không hề thua kém Phượng Thanh Nhi một chút nào, đôi mắt đẹp lộ ra một cỗ hơi thở thần linh, nếu như có người nhìn qua thì cho dù trong lòng có lửa giận tới đâu thì sợ rằng dưới con mắt điềm tĩnh này cũng sẽ trở nên yếu mềm đi.

Người nữ này nhìn qua giống như một tiên nữ hoặc một đóa thanh liên không nhiễm lấy cát bụi của hồng trần, cả người lộ ra một cỗ khí tức thánh thiện, làm cho người ta chỉ dám ở xa xem mà không dám tới gần. Một cô gái mang đầy linh khí của thiên địa như vậy, chỉ sợ có rất nhiều nam tử khi đứng trước phải xấu hổ không thôi.

Năng lượng thiên địa nồng đậm chung quanh đều tập trung quanh người nữ này, giống như là cùng một loại vậy, không ngừng theo ý niệm của nàng tiến vào trong thân thể.

Cứ im lặng như vậy mà tu luyện khoảng gần một canh giờ. Sau đó, đôi mắt đẹp khép hờ của người nữ này cũng từ từ mở ra, mà khi đôi mắt này mở ra thì một luồng hỏa diễm kim sắc thoáng hiện ra. Nhất thời một cỗ uy áp khác thường cũng theo luồng hỏa diễm kim sắc này tản phát khắp nơi.

Dưới cỗ uy áp khác thường này, dường như ngay cả năng lượng thiên địa chung quanh cũng trở nên đình trệ, trong lúc mơ hồ còn có cảm giác hỗn loạn.

Người nữ này tao nhã đứng dậy, dáng người thanh cao vô cùng mê người, nàng hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn một cái sau đó mỉm cười, nói:

- Lãng lão, xuất hiện đi.

Khoảng khắc người nữ này cười thì có phong thái vô cùng tuyệt mỹ, mà cả trời đất xung quanh hình như cũng vì nụ cười này mà lộng lẫy hơn.

Sau khi âm thanh của người nữ này phát ra thì ở phía sau cũng có một bóng ảnh chậm rãi động dậy, sau đó hóa thành thân ảnh già nua, đối với người trước cung kính cúi người thi lễ, cười nói:

- Cảm giác của tiêu thư ngày càng tiến bộ rồi. Ta chỉ vừa mới tiến đến thì đã bị phát hiện ra.

Đối với lời nói này thì người nữ lại từ chối cho ý kiến, ngọc thủ khẽ vén làn tóc đen lên, nói:

- Lãng lão tới đây chắc là có chuyện chứ?

- Nếu như không có thì làm sao lão phu dám quấy rầy tiêu thư tu luyện.

Thân ảnh ngẩng đầu lên lộ ra một khuôn mặt già nua. Đúng là Lãng Ảnh năm xưa đã từng bảo hộ Tiêu Viêm, mà người nữ tử thoát tục trước mặt này ngoại trừ Huân Nhi mà Tiêu Viêm ngày đêm nhớ mong thì còn ai nữa chứ?

- Chuyện trong tộc ta không có hứng thú.

Huân Nhi thuận miệng nói, ngọc thủ vừa nhấc lên thì mây mù lượn lờ xung quanh chợt ngưng tụ lại ngay trong lòng bàn tay hóa thành khuôn mặt thanh tú của một nam tử. Nàng nhìn gương mặt này, trên dung nhan tuyệt mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu hiếm thấy.

Nghe vậy, Lãng Ảnh cũng là cười một tiếng, chợt trêu tức nói:

- Ta nghĩ tiêu thư đối với những lời ta nói đây sẽ rất hứng thú.

Ánh mắt Huân Nhi vẫn chăm chú nhìn vào khuôn mặt người nam tử do đám mây mù lượn lờ hình thành kia, nghe thấy Lãng Ảnh nói như thế thì mắt đẹp hơi nhìn hẩn một chút, mỉm cười nói:

- Hi vọng thế, nói đi.

Lãng Ảnh ho nhẹ một tiếng, chợt chậm rãi nói:

- Theo tin tức mới nhất ta lấy được, tại Trung Châu Bắc vực, xuất hiện một vị người trẻ tuổi tên là Tiêu Viêm.

Phốc!

Gương mặt hình người do mây mù tụ tập tiêu tán, thân ảnh xinh đẹp thanh cao động lòng người kia dường như lúc này đang run rẩy nhẹ nhàng. Một lát sau, người nữ này khẽ hít vào một chút khí lạnh, thấp giọng nói:

- Có chắc chắn không?

- Theo như ta dự đoán thì tám chín phần mười là hấn.

Lăng Ảnh mỉm cười.

Người nữ này thoáng xoay người lại, dung nhan xinh đẹp thanh cao kia giờ phút này lộ ra vẻ vui mừng hiếm thấy. Sau đó nàng ngay lập tức đi xuống núi, khuôn mặt kiên quyết không có chút do dự nào.

- Phân phó một chút, ta muốn rời khỏi Cổ giới!

-----oOo-----

Chương 1031: Tu luyện Lộng Diễm Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo lưu quang từ phía chân trời phóng đến, bởi vì đang ở trên cao mà lại đi với tốc độ cực nhanh nên phát ra tiếng xé gió rất rợn người.

- Hiện tại chúng ta đã đến gần biên giới Bắc Vực, nhưng nếu vẫn dựa vào chính mình phi hành thì ít nhất phải mất hai ba tháng mới có thể Đan Vực. Nhưng mà vận khí chúng ta cũng không tệ, cách nơi này không xa có một tòa Thiên Phong thành, ở đó vừa vặn có một trùng động đi thông đến trung tâm Trung Châu. Nếu như dùng cách này thì cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đạo lưu quang thoáng hiện lên, dẫn đầu là Lâm Diễm đang quay đầu nói với Tiêu Viêm.

Nghe vậy thì Tiêu Viêm đành gật đầu, chỉ cần có thể nhanh chóng tới Đan Vực là được. Tính toán một chút thì hấn đã tách ra với đám người Tiểu Y Tiên gần nửa năm rồi, cũng không biết các nàng hiện tại thế nào...

- Nhưng mà người nên cố gắng che dấu dung mạo đi. Sau khi trải qua chuyện ở Phong Lô sơn thì thanh danh hiện tại của người không nhỏ hơn so với Phương Thanh Nhi đâu. Hơn nữa trên người người còn có cái Cổ Hoàng Huyết Tinh kia, chỉ sợ Phương Thanh Nhi chưa từ bỏ ý định mà âm thầm tìm kiếm, che giấu một chút cũng tốt hơn.

Lâm Diễm nhắc nhở nói.

Đối với đề nghị của Lâm Diễm thì Tiêu Viêm cũng tự nhiên không cự tuyệt. Phong tôn giả cũng từng nói thì những thời điểm như vậy không cần phải xung đột với người của Thiên Yêu hoàng tộc. Những người này không phải là hạng người vô dụng, nếu như trở mặt với họ thì đó là chuyện cực kỳ khó giải quyết. Đặc biệt đây còn là lúc bọn họ còn phải đối phó với Hồn Điện.

Tiêu Viêm lấy một tấm da che mặt ở trong nạp giới ra, sau đó bơi lên khuôn mặt. Thứ này tuy đối với một số cường giả có nhãn lực cao không có tác dụng gì, nhưng dùng để che giấu dung mạo thì lại là chuyện cực kỳ tiện lợi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm trở lại bộ dáng thời điểm lần đầu tiên gặp nhau, Lâm Diễm gật đầu cười một cái. Sau đó quay đầu liếc mắt nhìn về phía xa, ở chỗ xa xa đó, hình ảnh một tòa thành thị đã hiện ra ngay trong tầm mắt.

- Đi thôi, mau tới đó, nhanh lên.

Lâm Diễm vung tay lên, sau đó tăng tốc lên đi về phía tòa thành ở phía xa xa. Mà Tiêu Viêm ở sau cũng theo sát hẳn.

Cái này đúng là nhìn núi mà làm ngựa chết, mặc dù mơ hồ có thể thấy hình dạng tòa thành được, nhưng lấy tốc độ của Lâm Diễm cũng phải bay gần hai mươi phút thì tòa thành đó mới hiện ra trước mắt của hai người.

Từ trên trời cao đáp xuống, sau đó hai người thuận lợi tiến vào trong tòa thành này. Đi vào thành thị nheng Tiêu Viêm chưa lập tức chạy tới không gian trùng động, mà lại đi bộ tới phòng đấu giá lớn nhất ở trong tòa thành, sau đó dùng một số tiền lớn để mua ba loại thú hỏa.

Cái gọi là thú hỏa này thực chất là từ trong một số ít ma thú lấy ra, uy lực cũng không quá lớn, thậm chí so với một số hỏa diễm được ngưng tụ từ

đầu khí còn kém hơn. Đương nhiên, cái này cũng còn phải tùy vào cấp bậc ma thú, một số ma thú có thực lực khủng bố thì thú hỏa trong cơ thể của nó có uy lực cực kỳ mạnh mẽ. Giống như cái hỏa diễm màu đen quỷ dị của Phương Thanh Nhi kia, tuy nói ngày đó Tiêu Viêm có thể dùng dị hỏa áp chế, nhưng nếu như ngọn hỏa diễm màu đen đó lại do một số lão yêu quái trong Thiên Yêu Hoàng Tộc thi triển thì chỉ sợ cho dù Tiêu Viêm có đem Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thi triển đến mức tận cùng thì cũng không thể áp chế được đối phương. Đây chính là sự chênh lệch của lực lượng.

Đối với việc Tiêu Viêm thu thập loại thú hỏa này thì Lâm Diễm cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng thấy Tiêu Viêm chưa nói gì nên hắn cũng không có hỏi. Sau khi hắn thu mua được đồ vật hắn cần thì liền đem Tiêu Viêm đến trung tâm của thành Thiên Phong.

Đứng ở ngay cái sân rộng của trung tâm thành Thiên Phong, nhìn lên cái không gian trùng động đen nhánh cao gần trăm trượng kia, Tiêu Viêm không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Loại đồ vật đồ sộ như vậy, chỉ sợ chỉ có thể gặp ở Trung Châu này.

- Không gian trùng động ở Thiên Phong thành là do hai gã cường giả Đấu Tôn liên thủ chế tạo, cực kỳ vững chắc. Sử dụng nhiều năm như vậy những chưa bao giờ xuất hiện qua bạo loạn không gian, cũng chính điều này làm cho những tòa thành khác gần đây không thể so nổi với thành Thiên Phong.

Nhìn thấy Tiêu Viêm rung động, Lâm Diễm cười nói.

- Hai gã Đấu Tôn, khó trách...

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi giật mình. Nhiều năm qua, cường giả Đấu Tôn mà hắn gặp được cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, còn Đấu Tôn chân thật thì mới chỉ gặp ở Phong Lô sơn. Trong quá khứ thì những nhân vật như thế đối với hắn là tồn tại trên cao không thể chạm đến.

- Đi thôi, thời gian không còn sớm, nếu như còn tiếp tục kéo dài thì sợ không gian trùng động hôm nay sẽ đóng cửa mất.

Lâm Diễm phát phát tay, sau đó đi lên thềm đá. Sau khi nộp một phần phí tổn cực kỳ xa xỉ cho thủ vệ không gian trùng động thì hai người mới có thể thuận lợi tiến vào.

Sau khi tới trước trùng động thì Lâm Diễm lấy ra một con thuyền nhỏ cực kỳ đơn sơ từ trong nẹp giới. Thứ này Tiêu Viêm cũng đã từng thấy qua, chính là thuyền không gian dùng để phi hành trong trùng động. Ban đầu khi đi vào Trung Châu thì bọn Tiêu Viêm cũng đã dùng qua, nhưng rõ ràng cái của Lâm Diễm có phẩm chất không tốt, lại có vẻ vô cùng đơn giản.

- Cái thuyền không gian này có giá cả vô cùng sang quý, đừng nhìn thứ này đơn sơ như vậy nhưng nó đã tiêu của ta hết hai trăm vạn kim tệ đó. Lúc đó để lấy hai trăm vạn kim tệ này, ta đã phải mạo hiểm cả tính mạng mình chém chết hai đầu ma thú lục giai mới kiếm đủ.

Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Viêm, khuôn mặt Lâm Diễm chột đỏ lên, thút thút khóc nói.

- Nhưng mà, cũng có cái may mắn. Ngay thời điểm đánh chết hai ma thú lục giai đó thì vận khí của ta tốt lại chui vào một cái sơn động gần đó, tại đó ta phát hiện được một cái đầu kỹ thân pháp. Đừng thấy nó xấu xí, nhưng thân pháp này lại có cấp bậc là địa giai trung cấp đó.

Nói xong lời này thì lông mày của Lâm Diễm không khỏi dựng lên, xem ra cái kỳ ngộ này cũng đem lại cho hắn thu hoạch không nhỏ.

- Cái đầu kỹ thân pháp này gọi là gì?

Tiêu Viêm cũng có chút tò mò. Hắn đã từng thấy đầu kỹ thân pháp của Lâm Diễm, tuy có chút khó coi nhưng đúng là vô cùng hữu dụng.

- Bức Áp Tị Hỏa bộ.

Lâm Diễm có chút lúng túng nói.

- Đầu kỹ thân pháp này cũng không tồi, nếu dựa vào đầu kỹ này thì cho dù một số Đấu Hoàng lục tinh cũng không thể bắt ngươi được.

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua đội ngũ sắp xếp trước mắt, gật đầu, nhẹ giọng nói.

- Cái Bức Áp Tị Hỏa bộ này còn có một công pháp đi cùng, tên là Hỏa

Bức công, nhưng mà chỉ là địa giai đệ cấp. Hắc hắc, ta có thể đạt đến thực lực bây giờ cũng là do dựa vào cái Hỏa Bức công này.

Lâm Diễm tới sát Tiêu Viêm, cười đắc ý nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm cũng cười một tiếng. Nhưng đột nhiên hắc than nhẹ một tiếng trong lòng, Phần Quyết hiện giờ vẫn dừng ở Địa Giai đệ cấp, tuy công pháp ở cấp bậc này đủ để hấn đánh với Đấu Hoàng, nhưng sau khi tiến vào Đấu Tông thì yêu cầu của hấn với công pháp cũng cao hơn, xem ra phải tìm cách nhanh chóng tăng lên cấp bậc a.

- Sắp đến vào Đan Vực, ta cũng phải nhanh chóng chuẩn bị một chút đồ. Còn cái Lộng Diễm Quyết kia nữa, nếu như đã tới tay thì phải mau chóng tu luyện thôi. Bằng không dựa vào Hóa Sinh Hỏa thì cũng chỉ đủ để chống đỡ bản thân thì triển một lần Hủy Diệt Hỏa Liên nữa thôi, nhiều đó là không đủ a....

Tiêu Viêm trầm ngâm nói. Tuy nói hiện giờ hấn đã tiến vào Đấu Tông, nhưng nếu gặp những quái vật như Phí Thiên thì con át chủ bài duy nhất chưa lật ra chỉ còn có Hủy Diệt Hỏa Liên thôi. Cho nên thứ này hấn phải sớm chuẩn bị. Một khi bước vào Đan Vực ở trung tâm Trung Châu, thì ở đó ngoại trừ có Đan Tháp, còn có phần đông thế lực không hề yếu hơn so với Phong Lô các. Nếu như muốn đi lại ở nơi đó mà không có con át chủ bài nào thì đúng là muốn đi nửa bước cũng khó.

Đang lúc Tiêu Viêm trầm ngâm thì đội ngũ ở phía trước cũng đã đến phiên bọn họ. Hai người cùng bước vào, lập tức đi vào trong vòng không gian trùng động thật lớn kia. Một cỗ lực lượng không gian mạnh mẽ dao động rồi thân hình hai người biến mất đi.

Trong thông đạo không gian đen nhánh đó, ở hai bên đều là lực lượng không gian hình thành nên bức tường không gian. Nếu như đưa mắt nhìn qua bức tường màu trắng bạc đó thì vẫn có thể thấy hư không đen nhánh vô tận ở ngoài, nhìn cái không gian dường như không có điểm ngừng đó không khỏi làm cho người khác sinh ra hàn ý.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên cái thuyền không gian đơn sơ, còn Lâm Diễm thì ngồi ở trước thuyền thao túng thuyền không gian tiến lên. Chung quanh của bọn hấn cũng có không ít thuyền không gian lớn nhỏ khác nhau. Tính ra thì trong không gian này cũng không yên lặng chút nào, có rất

nhiều người ngồi đầy trên thuyền không ngừng đi qua lại, tiếng trò chuyện cười đùa vang lên khắp nơi.

- Muốn xuyên qua không gian trùng động này thì cũng phải mất gần một tháng, người cứ nghỉ ngơi đi. Một mình ta không chế thuyền không gian là được rồi.

Sau khi thuyền không gian bay vào quỹ đạo xong thì Lâm Diễm nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm trong khoang thuyền nói.

Nghe thế thì Tiêu Viêm cũng không cự tuyệt, mỉm cười gật đầu. Vừa lúc hắn cũng muốn mượn thời gian một tháng này để nghiên cứu tập luyện cái Lộng Diễm Quyết kia.

Tâm tùy ý động, một quyền trực màu hồng lập tức hiện ra trước mặt hắn. Trong lúc mơ hồ còn có một cỗ nhiệt nóng cháy tràn ra, đây tất nhiên là Lộng Diễm Quyết mà Tiêu Viêm đã lấy được ở Ma Viêm cốc.

Lộng Diễm Quyết trước kia phải có ba người tu luyện thì mới có thể ngưng tụ ra Hóa Sinh Hỏa, nhưng quyền bí quyết trong tay Tiêu Viêm này đã được Địa Ma lão quỷ cải tiến qua trong mấy năm. Không chỉ không cần ba người ngưng tụ mà sau khi Hóa Sinh Hỏa được ngưng tụ ra thì nó sẽ không tiếp tục tiêu hao sinh khí trong cơ thể con người. Rõ ràng là đã tốt hơn trước rất nhiều, thậm chí ngay cả Tiêu Viêm sau khi biết thì cũng không thể không đối với bản sự của Địa Ma lão quỷ mà sợ hãi, cải tiến công pháp không phải là một việc đơn giản a.

Bàn tay chậm rãi mở quyền trực ra, lực lượng linh hồn Tiêu Viêm cũng từ từ xâm nhập vào trong đó. Một lượng lớn tin tức nhất thời tràn vào trong đại não. Mà mấy tin tức này hiển nhiên là phương pháp tu luyện của Lộng Diễm Quyết!

Lúc Tiêu Viêm nhắm mắt vào trong việc tu luyện Lộng Diễm Quyết thì thuyền không gian dưới sự khống chế của Lâm Diễm cũng bay vút về phía cuối đường thông đạo xa xôi đó. Nơi đó là trung tâm của Trung Châu, một khu vực có lực hấp dẫn hơn nhiều so với Bắc Vực.

Chương 1032: Rèn luyện thú hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Không gian trong thông đạo tựa như vô cùng vô tận, từng đạo lưu quang lướt qua, trong mơ hồ còn có thể nhìn ra đó là các thuyền không gian.

Việc không chế thuyền không gian chỉ cần một mình Lâm Diễm là đủ, bởi vậy Tiêu Viêm chưa vì vậy mà phân thần ra, trực tiếp đem tất cả tâm thần vùi vào trong Lộng Diễm Quyết này. Để đi đến đích thì cần phải phi hành trong thông đạo không gian này gần một tháng thời gian, nếu có thể trong khoảng thời gian đó mà đem Lộng Diễm Quyết toàn bộ tu thành thì sẽ đem lại không ít chỗ tốt cho Tiêu Viêm.

Đương nhiên, Lộng Diễm Quyết có thể trở thành đấu kỹ đứng đầu của Ma Viêm cốc thì tất nhiên cũng có chỗ bất phàm, muốn trong khoảng thời gian ngắn mà tu luyện thành công thì độ khó khăn là cực cao. Nhưng rõ ràng điều này không có thành trở ngại để Tiêu Viêm tu thành nó.

Ngay từ ngày đầu tiên thì tâm thần Tiêu Viêm dường như hoàn toàn đều chìm đắm trong phương pháp tu luyện được ghi lại trong quyển trục. Lộng Diễm Quyết trong quá khứ cần phải có ba người mới có thể tu luyện, hơn nữa phải hi sinh sinh khí của thân mình thì mới có thể đem Hóa Sinh Hỏa ngưng tụ ra, nhưng trải qua vô số năm cải biến của Địa Ma lão quỷ thì Lộng Diễm Quyết ngày nay đã có khoảng cách một trời một vực so với trước kia.

Sau khi nghiên cứu một lần phương pháp tu luyện của Lộng Diễm Quyết, đồng thời tập luyện một lần thì Tiêu Viêm không khỏi một lần nữa sợ hãi vì bản sự của Địa Ma lão quỷ. Trải qua sự cải tiến của hắn thì tộ đoạn của Lộng Diễm Quyết đã hoàn toàn bị triệt để triệt bỏ, đương nhiên thay vào đó là phương pháp tu luyện càng thêm rườm rà, càng thêm phức tạp.

Theo Lộng Diễm Quyết đã được cải tiến ghi lại trên quyển trục thì muốn tu luyện cần phải có ba loại thú hỏa, sau đó hòa tan ba loại thú hỏa đó ở trong thể nội, sử dụng đấu khí tiến hành rèn luyện, áp súc đem chúng nó rèn luyện đến mức độ tận cùng, cuối cùng lại đem ba loại thú hỏa này hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ. Nếu như có thể thành công thì liền ngưng tụ

thành một luồng hỏa chủng Hóa Sinh Hỏa.

Dương nhiên, nếu như chỉ có một loại hỏa chủng thì tự nhiên không có khả năng duy trì việc Tiêu Viêm thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên. Hẳn phải không ngừng tìm kiếm các loại thú hỏa, sau đó đem chúng nó dựa theo phương pháp rèn luyện của Lộng Diễm Quyết tiến hành rèn luyện, cuối cùng dung nhập vào luồng hỏa chủng thể nội, để cho hỏa chủng đó không ngừng mở rộng, trở nên mạnh mẽ.

Cái này nghe qua thì không thực sự khó khăn gì, nhưng nếu thực sự làm thì làm cho vô số người phải khóc. Thú hỏa đúng là không phải thứ đồ hiếm lạ gì, có thể dễ dàng tìm kiếm ở các phòng đấu giá lớn, nhưng nếu muốn đem chúng nó hoàn toàn hòa tan vào trong thể nội thì lại không phải chuyện đơn giản. Giữa các loại hỏa diễm với nhau có tính bài xích, dị hỏa cũng thế mà thú hỏa cũng như thế. Nếu như lúc ba loại thú hỏa tiếp xúc với nhau mà xảy ra sơ sẩy thì lập tức thân thể sẽ phải chịu thương tổn ngay.

Còn nữa, mặc dù có thể đem ba loại thú hỏa an ôn hòa tan vào trong thân thể, nhưng việc khó khăn như rèn luyện chúng lại có yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với lực lượng linh hồn. Dù sao việc rèn luyện Lộng Diễm Quyết cũng có chút đặc thù, cần phải tiến hành rèn luyện ở bên trong để có thể đem đấu khí thẩm thấu vào. Mà trong quá trình thẩm thấu đó thì cần phải luôn luôn chú ý đến bất kỳ biến hóa nhỏ này của ngọn lửa đó, nếu như lực lượng linh hồn không mạnh thì không thể nào làm được chuyện này.

Hơn nữa việc cuối cùng đem ba loại thú hỏa đã rèn luyện xong dung hợp lại một chỗ cũng là một việc cực kỳ nguy hiểm, một khi xảy ra sai lầm thì không những làm cho việc dung hợp thất bại mà còn làm cho hỏa diễm trong người nổ mạnh, đó là việc không thể nào chịu nổi.

Chỉ cần ba nguyên nhân đó cũng đã đủ chứng minh việc tu luyện khó khăn của Lộng Diễm Quyết sau khi đã cải tiến so với Lộng Diễm Quyết trong quá khứ.

Sự khó khăn của phương pháp tu luyện này cho dù là Tiêu Viêm cũng có chút cản trở, lão quỷ Địa Ma kia không hổ danh là Đấu Tông thất tinh a, cư nhiên còn có thể cải tiến Lộng Diễm Quyết đến trình độ này. Nhưng mà mặc kệ như thế nào thì việc sau khi luyện thành Lộng Diễm Quyết rồi sinh ra Hóa Sinh Hỏa không tiếp tục gây tổn thương đến sinh khí trong cơ thể

con người thì nó đã tự thoát khỏi tiếng xấu của chính mình.

Lực lượng linh hồn từ từ thoát khỏi quyền trục, Tiêu Viêm cũng thở một hơi ra thật dài. Hắn hơi trầm ngâm một chút, bàn tay vung lên rồi ba cái bình ngọc xuất hiện ở trong tay. Trong ba cái bình ngọc có ba ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, phân biệt thành ba màu lam, hạt, hồng. Ba ngọn lửa này tự nhiên là ba loại thú hỏa mà Tiêu Viêm mua được ở trong phòng đấu giá, cũng chính là ba loại thú hỏa mà Tiêu Viêm dùng cho Lộng Diễm Quyết.

- Bước đầu tiên là đem ba loại thú hỏa hòa tan vào trong thể nội...

Ánh mắt nhìn ngọn hỏa diễm trong bình ngọc, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, ba bình ngọc nhất thời mở ra, ba ngọn hỏa diễm nhất thời phóng thích ra.

Liếc mắt nhìn ba ngọn hỏa diễm hùng hực, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng. Người khác muốn đem chúng nó hòa tan vào thể nội thì còn có chút bận tâm, nhưng hắn hôm nay cơ hồ có thể nói là chuyên gia "*chơi lửa*", trong cơ thể hắn thì dị hỏa cũng có, hướng chi uy lực của ba loại dị hỏa này còn kém xa dị hỏa nhiều.

Tiêu Viêm há miệng một cái, một luồng hấp lực trào ra trực tiếp nuốt cả ba ngọn thú hỏa vào trong miệng, sau đó nuốt xuống.

Ba loại thú hỏa vừa đi vào trong thân thể Tiêu Viêm, còn chưa kịp tỏa nhiệt ra thì đã bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đánh tan, sau đó bao vây nó lại.

Dị hỏa chính là vạn hỏa chí tôn, ở trước mặt nó thì thú hỏa liền giống như binh tôm tướng tép vậy, cả ngọn lửa đang hùng hực cũng trở nên ảm đạm đi rất nhiều.

Tiêu Viêm thấy thế cười một tiếng, quá trình này đối với hắn quả thực là không có chút khiêu chiến nào. Không đề cập tới việc trong thân thể hắn có Lưu Ly Liên Tâm hỏa bảo hộ, chỉ riêng khối thân thể của hắn đã dùng qua không biết bao thiên tài địa bảo như Thiên Sơn huyết đàm, Cổ Hoàng Huyết Tinh...để rèn luyện thân thể, thì mặc dù ngọn thú hỏa này có tỏa nhiệt hơn ra thì cũng khó tạo thành thương tổn đối với hắn.

Ngay khi ba loại thú hỏa ảm đạm đi thì tâm thần Tiêu Viêm liền động, đấu

khí hùng hồn tuôn ra bao vây cả ba loại thú hỏa đó lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Bước thứ hai, rèn luyện...

Trong lòng lăm bả một tiếng, đầu khí nhất thời tâm tùy ý động hóa thành một đoàn đầu khí xoay tròn. Mà theo cổ đầu khí đó xoay tròn thì lực lượng đang áp súc trong thể nội bỗng nhiên phóng đại lên, mà dưới cổ áp súc này thì dị hỏa trong cơ thể hẳn cũng trở nên lúc sáng lúc tối.

Khi mà lực lượng áp súc tăng vọt thì lực lượng linh hồn Tiêu Viêm liền xâm nhập vào trong ngọn lửa. Nhất thời các phân tử của ngọn thú hỏa liền biến hóa, lúc này chính là lúc hẳn phải cảm ứng nên tăng hay giảm lực lượng áp súc, nhưng mà lấy lực lượng linh hồn hẳn bây giờ thì làm việc này là dễ như trở bàn tay, không có chút trở ngại nào.

Hết thảy các bước đi dưới sự theo dõi của lực lượng linh hồn Tiêu Viêm liền trở nên thuận lợi, việc dung hợp thậm chí là bắt đầu rèn luyện đều chưa có chút ngoài ý muốn nào. Đương nhiên, việc rèn luyện này không phải là việc một sớm một chiều mà cần phải có một thời gian dài không gián đoạn để rèn luyện mới có thể đem ba loại thú hỏa triệt để rèn luyện đến trình độ tận cùng.

Đối với điểm này thì Tiêu Viêm cũng cực kỳ hiểu rõ, bởi vậy sau khi đi vào trạng thái tu luyện thì hẳn liền bắt đầu đem tất cả tâm thần vùi đầu vào việc rèn luyện. Dù sao đi nữa thì lấy lực lượng linh hồn đầy đủ của hẳn, căn bản không lo lắng chuyện sẽ khô kiệt.

Mà trong lúc Tiêu Viêm chú tâm rèn luyện thì thời gian phi hành trong không gian trùng động cũng lướt qua. Lâm Diễm thấy hẳn đang vùi đầu vào trong tu luyện thì không có quấy rầy hẳn, như thế làm cho Tiêu Viêm có thể không hề cố kỵ mà tiến hành rèn luyện thú hỏa...

Thời gian trong không gian trùng động từng ngày trôi qua, nhưng Tiêu Viêm vẫn luôn ở trong trạng thái tu luyện, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Nhìn thấy hẳn như vậy, Lâm Diễm cũng không dám tùy tiện quấy rầy, sợ trong lúc bất cẩn sẽ làm cho Tiêu Viêm xuất hiện sai lầm gì.

Chỉ trong chớp mắt mà hai người đã phi hành được trong không gian trùng động hai mươi ngày.

Trong hai mươi ngày này, cơ hồ đều là do Lâm Diễm khống chế thuyền không gian, may mà hiện giờ hắn đã là cường giả Đấu Vương, hơn nữa việc khống chế thuyền không gian này cũng không tiêu hao đấu khí quá nhiều cho nên cũng hắn cũng có thể kiên trì. Mà trong hai mươi ngày này, Tiêu Viêm giống như là một lão tăng đang tọa hóa vậy, ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, nếu không phải từ trong cơ thể của Tiêu Viêm không ngừng có nguyên khí dao động thì quả thật Lâm Diễm sẽ cho rằng hắn trong lúc tu luyện có vấn đề gì đó.

- Ài, người này rốt cuộc là đang tu luyện cái gì mà lại bất kể như vậy...

Lâm Diễm ngồi ở trên đầu thuyền, bàn tay theo quán tính đưa một luồng đấu khí vào trong thuyền không gian, sau đó nhìn Tiêu Viêm ở trong khoang thuyền, không biết làm sao đành phải lắc đầu lẩm bẫm.

Ngay lúc Lâm Diễm tự nói thì Tiêu Viêm vẫn luôn ngồi yên trong khoang thuyền hai mươi ngày kia lại hơi run lên, sau đó hai tròng mắt vốn đóng chặt cũng chậm rãi mở ra.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên mở hai mắt ra, khuôn mặt Lâm Diễm cũng hiện lên vẻ kinh hãi, thở mạnh một hơi nhẹ nhõm, nhưng hắn vẫn chưa lên tiếng quát rầy.

Tiêu Viêm mở hai mắt ra, hít một hơi thật dài, sau đó trong mắt hiện lên chút mừng rỡ. Bàn tay mở ra, chợt có ba loại hỏa diễm như ngón cái lặng yên hiện lên, sau đó giống như tinh linh lượn lờ qua lại xung quanh ngón giữa, trong lúc mơ hồ có một cơn tán nhiệt ra xung quanh. Trải qua hai mươi ngày không ngủ không nghỉ được Tiêu Viêm rèn luyện, ba loại thú hỏa này không thể nghi ngờ là mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

- Cuối cùng cũng rèn luyện thành công...

Nhìn ba ngọn thú hỏa này, trong lòng Tiêu Viêm cũng thở nhẹ nhõm một hơi. Một thời gian dài không ngủ không nghỉ rèn luyện, nếu không phải lực lượng linh hồn của hắn hơn người thì chỉ sợ kiên trì cũng không được. Nếu đổi lại là những người khác thì chỉ sợ cho dù mất cả nửa năm cũng khó thành công đem ba loại thú hỏa rèn luyện đến mức này. Dù sao, bọn họ cũng không có dị hỏa để áp chế xuống.

- Kế tiếp chính là dung hợp. Nếu như có thể dung hợp thành công sinh ra hỏa chủng thì mới có thể tính là đã tu luyện thành công Lộng Diễm Quyết này. Sau đó chỉ cần tìm kiếm thú hỏa nuôi nấng thì sớm hay muộn cũng có thể sử dụng Hóa Sinh Hỏa để thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên...

Tiêu Viêm thấp giọng tự nói, trên khuôn mặt cũng có chút ngưng trọng.

Dù sao, bước dung hợp cuối cùng này mới là bước nguy hiểm, khó khăn nhất của Lộng Diễm Quyết!

-----oOo-----

Chương 1033: Hỏa chủng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Con mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào ba ngọn hỏa diễm nhỏ bé giữa ngón tay. Một lát sau hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm ở đầu thuyền, xin lỗi nói:

- Thời gian còn lại chỉ sợ vẫn cần người không chế thuyền không gian, đấu kỹ mà ta tu luyện còn một bước cuối cùng.

Nghe vậy, Lâm Diễm lại là gật đầu cười, nói:

- Việc nhỏ, người an tâm tu luyện là được, chỉ cần đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Mặt khác, khoảng cách đến điểm cuối của không gian trùng động còn khoảng mười ngày nữa. Người phải tỉnh lại trước lúc đó, đến lúc đó thì sẽ hơi rung động một chút, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với người.

Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt lại lần nữa nhìn ba ngọn hỏa diễm nhỏ bé, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng. Có thể tu luyện Lộng Diễm Quyết thành công hay không cũng chính là quyết định Hủy Diệt Hỏa Liên có thể tiếp tục được thi triển đây không, đây cũng chính là con át chủ bài của Tiêu Viêm, nếu như có gì xảy ra thì tổn thất cũng rất lớn.

- Dung hợp...

Khẽ thở ra một hơi, đôi mắt của Tiêu Viêm lần nữa chậm rãi nhắm lại, mà ba ngọn hỏa diễm ở đầu ngón tay cũng vào một tiếng, tiến lại vào trong thân thể...

Tâm thần đi vào trong thể nội, tại bên trong ngọn lửa màu xanh biếc có ba ngọn thú hỏa đang du động chung quanh, nhưng mà sau khi đến gần Lưu Ly Liên Tâm Hỏa một khoảng cách thì sẽ bị chân lui một bước. Thú hỏa bình thường mà đứng trước Di Hỏa thì cũng giống như thần dân nhìn thấy quân vương, cực kỳ sợ hãi...

Tâm thần Tiêu Viêm gắt gao nhìn vào ba ngọn thú hỏa đã trải qua hai mươi ngày không ngủ không nghỉ để rèn luyện này. Một lúc sau, hắn đã hạ quyết tâm, một đạo pháp quyết từ trong miệng phát ra.

Ngay khi đạo pháp quyết này phát ra xong thì một cỗ lực lượng vô hình lập tức trào ra, đem ba ngọn thú hỏa cầm thật chắc, sau đó mạnh mẽ đung vào nhau!

Thình thịch!

Ba loại thú hỏa mới đung vào nhau thì nhất thời sinh ra lực kháng cự lẫn nhau, một luồng khói ba màu khuếch tán ra khắp nơi. Nhưng mà sau khi tiếp xúc với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa màu xanh biếc bao bọc ở bên ngoài thì lại bị trấn áp xuống.

Đối với ngọn khói ba màu bốc lên này, Tiêu Viêm cũng không để ý, tâm thần vừa động lại đem ba ngọn thú hỏa kia mạnh mẽ dung hợp vào nhau!

Ba ngọn thú hỏa bị mạnh mẽ áp súc vào cùng một chỗ thì nhất thời lực kháng cự cũng tăng lên rất nhiều. Nguyên bản bề ngoài của ngọn hỏa diễm rất an tĩnh lại sôi trào lên, có vô số bọt khí không ngừng bốc lên, bộ dạng như là sắp nổ vậy.

Ngọn hỏa diễm xảy ra biến hóa như thế cũng chưa làm cho Tiêu Viêm biến sắc. Nhớ năm đó lúc hắn sáng tạo ra Phật Nộ Hỏa Liên thì mới thật sự là kinh tâm động phách, lúc đó mà hắn có chút sai lầm thì liền sẽ chôn vùi bên trong trận pháp dị hỏa dung hợp đó. Nếu như lấy cảnh tượng bây giờ so sánh với năm đó thì ba loại thú hỏa này chỉ giống như là trẻ con mà thôi.

Nhưng mà mặc dù là trẻ con, nhưng đây lại là bước phải trải qua nếu muốn tu thành Lộng Diễm Quyết, cho nên Tiêu Viêm cũng chuẩn bị lấy toàn lực ra ứng phó.

Từng có kinh nghiệm dung hợp dị hỏa năm xưa, lần này Tiêu Viêm cũng không có bận rộn lắm. Lực lượng linh hồn nhanh như tia chớp xâm nhập vào trong ngọn hỏa diễm.

Lực lượng linh hồn vừa đi vào bên trong ngọn hỏa diễm một thời gian thì liền cảm nhận được sự cuồng bạo bên trong đó, giống như là núi lửa chuẩn bị phun ra vậy. Ba ngọn hỏa diễm kháng cự lẫn nhau, mỗi một khi chạm vào nhau thì làm cho ngọn hỏa diễm càng cuồng bạo hơn, nếu cứ theo đà này thì việc phát nổ chỉ là sớm hay muộn.

Cảm thụ được ngọn hỏa diễm bên trong càng lúc càng muốn bạo phát, thì sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần ngưng trọng hẳn lên. Tâm thần hẳn vừa động thì ngọn hỏa diễm xanh biếc bao bọc ở bên ngoài cũng nhanh chóng co rút lại, mà theo sự co rút này thì lực lượng áp súc bên trong cũng tăng vọt lên!

Ngay sau khi lực lượng áp súc tăng vọt lên thì ngọn hỏa diễm ở bên trong cũng càng lúc càng cuồng bạo hơn, trong chớp mắt đã phình lên gấp hai. Tuy mắt thấy ngọn hỏa diễm bên trong đã gần phát nổ, nhưng Tiêu Viêm vẫn không có biểu hiện làm giảm lực lượng áp súc đi.

Thình thịch!

Dưới lực lượng áp súc khủng bố đó, ba ngọn hỏa diễm đang kháng cự dung hợp với nhau rốt cuộc cũng không chịu được nữa. Cuối cùng ngọn hỏa diễm đó như là núi lửa phun ra, ầm ầm bạo nổ!

Ngọn hỏa diễm vừa nổ tung thì khói lửa cũng nhanh chóng tạo thành gợn sóng khuếch tán ra khắp nơi, sau đó đùng vào bốn phía của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bao bọc ở bên ngoài. Bị cỗ lực lượng đó đánh vào, ngay cả Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng phải chấn động kịch liệt.

Lực lượng cuồng mãnh không ngừng đánh vào Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, nhưng mà Tiêu Viêm đã sớm có chuẩn bị cho nên vẫn chưa bị cỗ xung lượng khuếch tán này làm bị thương. Nếu không có sự chuẩn bị từ trước thì cho dù thân thể của hắn có cường độ mạnh mẽ như hiện nay nhưng gặp

phải sự va chạm bên trong như thế thì vẫn phải ăn một ít quả đắng.

Tuy nói đã chống đỡ được lực đạo khi bạo nộ của ngọn hỏa diễm, nhưng mà lần dung hợp này dường như đã không thành công?

Bên trong ngọn hỏa diễm xanh biếc đó, ba ngọn thú hỏa đều đã tiêu tán, hiện đang phiêu tán ở bên trong đó là ba ngọn lửa cực kỳ nhỏ bé. Ba ngọn lửa này vô cùng nhỏ bé, cứ vụt lên rồi lại tắt, bộ dạng giống như chỉ cần thổi một cái là sẽ tắt hẳn đi.

Nhìn ba ngọn hỏa diễm giống như là thổi sẽ tắt thế này, trong lòng Tiêu Viêm lại là nhẹ nhõm thở ra một hơi. Chợt cười một tiếng, ba ngọn hỏa diễm lại lần nữa dao động, sau đó tiếp xúc lẫn nhau.

Lần tiếp xúc này không hề có phản ứng kịch liệt như lần tiếp xúc trước, dưới sự khống chế âm thầm của lực lượng linh hồn Tiêu Viêm, ba ngọn hỏa diễm im lặng ở cùng một chỗ với nhau. Sau đó, dưới áp lực vô cùng xảo diệu mà Tiêu Viêm đã tạo ra ở bên ngoài, ba ngọn hỏa diễm nhỏ bé ở bên trong lại có dấu hiệu bắt đầu dung hợp với nhau!

Cái dấu hiệu này tuy cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn bị lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm phát hiện, lập tức trong lòng hắn vô cùng mừng rỡ. Sau đó hắn ổn định tâm thần, vẫn duy trì áp lực cố định này để cho ba ngọn hỏa diễm ở bên trong hoàn toàn dung hợp với nhau...

Việc dung hợp này cũng không phải một ngày là xong. Đây là một công việc tinh diệu, cần phải có một thời gian dài duy trì ổn định áp lực như trên, hơn nữa còn cần dùng lực lượng linh hồn để điều khiển bất kỳ biến hóa nhỏ nào của ba ngọn hỏa diễm bên trong. Nhưng mà lấy năng lực của Tiêu Viêm hiện giờ thì việc đó không khó chút nào, hết thảy chỉ còn cần chờ thời gian trôi qua.

Vào lúc tâm thần Tiêu Viêm chìm vào trong việc dung hợp ba loại thú hỏa thì thời gian cũng từng ngày trôi qua. Chỉ trong nháy mắt mà chín ngày đã qua, mà trải qua hai mươi chín ngày thời gian di chuyển thì khoảng cách của thuyền không gian đến điểm cuối của không gian trùng động cũng càng ngày càng gần hơn.

Lâm Diễm ngồi ở đầu mũi thuyền, theo quán tính trượt vào bên trong thuyền một chút đầu khí, sau đó lau mồ hôi trên trán. Trên khuôn mặt m

hồ có chút mỗi mệ, tuy nói việc khổng chế thuyền không gian một tháng không gây tiêu hao lớn đối với đầu khí, nhưng lại cực kỳ hao tổn tâm thần.

- Chỉ còn có một ngày nữa là thoát khỏi trùng động rồi, người này cư nhiên còn chưa tỉnh ư?

Lâm Diễm nhìn Tiêu Viêm trong khoang thuyền một cái, sau đó nhìn những thuyền chung quanh đang hưng phấn lên vì sắp đến nơi thì không khỏi cười khổ một tiếng. Một tháng thời đây, hẳn dường như đã thực chờ thành người chèo thuyền cho Tiêu Viêm rồi...

- Lúc đến cuối không gian trùng động thì không gian sẽ bị dao động kịch liệt, đến lúc đó nhất định Tiêu Viêm sẽ bị quấy nhiễu, nếu như xảy ra tình huống này thì đầu khí trong cơ thể sẽ bị dao động không nhỏ a...

Lâm Diễm trầm ngâm một lát, chợt than nhẹ:

- Quên đi, nếu ở ngay lúc ra khỏi không gian trùng động mà hắn còn không tỉnh thì cũng chỉ còn cách đánh thức dậy.

Sau khi có chủ ý thì Lâm Diễm cũng vội vàng lên tinh thần, nhanh chóng duy trì sự ổn định của thuyền không gian, hóa thành một luồng sáng lao tới điểm cuối của không gian trùng động.

Thời gian một ngày không hề dài chút nào, nhưng trong lúc đó thì Tiêu Viêm vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, thấy như vậy thì trên khuôn mặt Lâm Diễm không khỏi xuất hiện nét dao động. Hắn có thể cảm giác được năng lượng ở không gian xung quanh bắt đầu nồng nặc lên, hiển nhiên khoảng cách ra khỏi không gian trùng động cũng càng lúc càng gần.

Ánh mắt trông về phía xa, trong lúc mơ hồ còn có thể thấy một khe hở hình tròn tỏa sáng, Lâm Diễm quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Viêm trong khoang thuyền, rốt cuộc cắn răng một cái, nhanh chóng bước về phía gã. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đi vào khoang thuyền, bàn tay Lâm Diễm chụp lên vai Tiêu Viêm. Ngay lúc bàn tay của hắn gần đến nơi thì một luồng hỏa diễm xanh biếc như một tia chớp tự động từ trong cơ thể Tiêu Viêm bạo xuất, hướng Lâm Diễm mà tấn công!

Thấy thế, Lâm Diễm liền biến sắc, hẳn có thể cảm thụ được trong ngọn hỏa diễm xanh biếc đó ẩn chứa một luồng năng lượng cực kỳ đáng sợ. Hắn vội vàng thi triển cái thân pháp xấu xí kia ra, tránh thoát khỏi ngọn hỏa diễm xanh biếc đó.

Vừa mới tránh thoát khỏi, Lâm Diễm còn chưa kịp thở ra thì đột nhiên sau lưng lại nóng dần lên. Hắn hoảng sợ quay đầu lại thì đã thấy một ngọn hỏa diễm xanh biếc đang lớn dần lên trong đồng tử.

Khoảng cách ngắn như vậy thì mặc dù Lâm Diễm có thân pháp quái dị kia trợ giúp cũng khó có thể né tránh, bởi vậy hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn hỏa diễm xanh biếc đó tấn công tới thân thể mình.

- Định!

Nhưng mà may mắn thay, ngay khi ngọn hỏa diễm xanh biếc đó sắp tấn công tới thân thể Lâm Diễm thì một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên trong khoang thuyền. Ngay đó đạo hỏa diễm đó cũng ngừng lại ngay, nhưng mà nhiệt lượng do nó tỏa ra vẫn làm cho Lâm Diễm cảm giác thấy sau lưng mình gần như bị phỏng, hắn lập tức vội vàng tránh ra.

Sau khi nhảy sang một bên, Lâm Diễm vẫn sợ hãi nhìn ngọn hỏa diễm xanh biếc kia, sau đó mới quay đầu lại nhìn sang Tiêu Viêm chẳng biết từ lúc nào đã mở hai mắt ra, cười khở một tiếng:

- Tên gia hỏa nhà ngươi, cuối cùng cũng tỉnh rồi ư.

Tiêu Viêm mỉm cười nhìn Lâm Diễm, gật đầu một cái, sau đó đưa tay thu ngọn hỏa diễm xanh biếc vào thể nội. Ngón tay hắn nhẹ nhàng chà sát một cái, chợt một ngọn lửa nhọt nhọt như xương trắng phù một tiếng lặng yên thoát ra.

Ngọn lửa nhọt nhọt này đúng là một hỏa chủng Hóa Sinh Hỏa mới sau khi đã dung hợp thành công ba loại thú hỏa kia! Ngày sau Tiêu Viêm có thể thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên hay không thì phải xem ngọn lửa nhỏ này rồi!

Ánh mắt thỏa mãn nhìn ngọn hỏa diễm một lúc, Tiêu Viêm liền thu nó vào trong thể nội. Lúc này gã mới đứng dậy, đi ra khoang thuyền, ánh mắt nhìn về cái khe hở vòng tròn tỏa sáng không xa kia, không khỏi mỉm cười:

- Đan Vực, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, ta tới đây...

-----oOo-----

Chương 1034: Trung vực, Thiên Hoàng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quảng trường đầy những mảnh đá vụn, bên trong có một bãi đá rất lớn, trên bãi đá là một cái trũng động đen khổng lồ màu đen dài hơn mười trượng đang chậm rãi xoay tròn, không gian dao động không ngừng từ bên trong đó tràn ra ngoài.

Phốc! Phốc!

Quảng trường đá vụn đang yên tĩnh, bỗng nhiên có từng âm thanh trầm thấp vang lên, mà theo những âm thanh trầm thấp đó vang lên, thì ngay tại trũng động, không gian đang dao động vô cùng kịch liệt. Cùng lúc đó, từng đạo thân ảnh từ bên trong thoáng hiện ra, chằng chịt rơi trên quảng trường.

- Cuối cùng cũng đi ra khỏi cái không gian trũng động chết tiệt này, thật là khó chịu quá đi.

Lâm Diễm sau khi rơi trên mặt đất thì hít một hơi thật sâu, giống như là vừa được giải thoát khỏi chôn lao tù vậy.

Mà Tiêu Viêm ở bên cạnh cũng có chút đồng cảm, gật đầu. Mắt hấn giờ đang quét qua cái quảng trường rộng này, sau khi từng bóng người không ngừng từ không gian trũng động thoát ra thì cái sân vốn im lặng này cũng trở nên tràn đầy sức sống.

- Nơi này là Đan Vực sao?

Tiêu Viêm xoa xoa bàn tay, thua ánh mắt lại, tò mò hỏi.

- Không phải.

Lâm Diễm lắc đầu, nói:

- Nơi này chỉ là trung tâm của Trung Châu thôi, được bên ngoài gọi là trung vực. Còn Đan Vực thì lại ở ngay trung ương trung vực.

- Trung vực???

Tiêu Viêm ngẩn ra.

- Hắc hắc, nếu như nói Trung Châu là trung tâm của đại lục Đấu Khí thì trung ương của Trung Châu lại là nơi tập trung tổng bộ của các thế lực đứng đầu.

Lâm Diễm cười cười, nói:

- Vị trí hiện tại của chúng ta hiện là tây nam trung vực. Trong khu vực này các thế lực nổi tiếng nhất là Âm cốc cùng Phần Viêm cốc, hai thế lực này chính là chúa tể của khu vực đây. Đương nhiên, ngoại trừ hai thế lực lớn này thì còn có rất nhiều các thế lực nhỏ các, nhưng nếu so sánh với Âm cốc cùng Phần Viêm cốc thì còn kém nhiều lắm, mà gia tộc Liễu Kinh cũng chính thuộc khu vực tây nam này.

- Phần Viêm cốc?

Nghe thế, nhất thời trong lòng Tiêu Viêm có chút động. Đối với thế lực này hắn đã nghe tiếng từ lâu, hơn nữa Thiên Hỏa Tam Huyền Biến làm bạn với hắn từ lâu cũng là của thế lực này. Cho nên đối với thế lực này, Tiêu Viêm cảm thấy hứng thú vô cùng.

- Nhất điện nhất tháp, nhị tông tam cốc, tứ phương các. Thực lực của Phần Viêm cốc cùng Âm cốc cho dù so với Phong Lô các cũng mạnh hơn không ít, đặc biệt là Phần Viêm cốc này, đã truyền thừa hơn mấy trăm năm, nội tình vô cùng chắc chắn. Hắc hắc, mặc khác nói cho người biết, trong Phần Viêm cốc này còn có một dị hỏa tên là Cửu Long Lô Cương Hỏa.

Lâm Diễm đột nhiên kề sát vào Tiêu Viêm, thần bí nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, lúc này hắn cũng có chút không biết phải nói làm sao với Lâm Diễm. Mặc dù hắn biết Phần Viêm cốc có dị hỏa, nhưng không thể nào ra tay được. Không đề cập tới bản thân Phần Viêm cốc kia

có thực lực vô cùng khủng bố, cho dù hẳn có thể thu Cửu Long Lô Cương Hỏa vào tay, nhưng cái dị hỏa này sớm đã bị các cường giả của Phần Viêm cốc thiết lập phong ấn cực kỳ hoàn mỹ, cho dù chiếm được thì cũng không cách nào thôn phệ được nó, ngược lại sẽ còn vì vậy mà đắc tội với một thế lực còn đáng sợ hơn nhiều so với Phong Lô các.

Nhưng mà, tuy nói không thể có chủ ý gì với Cửu Long Lô Cương, nhưng đối với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến kia thì Tiêu Viêm lại có hứng thú vô cùng. Trải qua mấy năm nay tu luyện, hẳn vô cùng hiểu rõ sự huyền ảo của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, đặc biệt là đối với người trong cơ thể không chỉ có một loại dị hỏa như hẳn thì có thể nói là như hổ thêm cánh. Nếu như có thể thu lấy hai phương pháp tu luyện còn lại của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến vào tay thì sức chiến đấu của Tiêu Viêm chắc chắn sẽ thu vọt!

- Nếu như có cơ hội thì có phải xem thử xem có thể thu lấy được hai biến còn lại của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến hay không? Nhưng mà lần này, nếu như không phải tình huống đặc thù thì cũng không nên đề lộ ra việc mình có Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Bằng không nếu như Phần Viêm cốc này lại ngoan cố như Phong Lô các thì sợ rằng lại có rắc rối không nhỏ.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, hơi lẩm bẫm ở trong lòng.

- Nơi này có cách Đan Vực xa lắm không?

Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Diễm hỏi.

- Lộ trình không ngắn, nhưng mà ở trung vực lại có không ít không gian trùng động truyền tống, khoảng sáu bảy ngày là có thể tới Đan Vực.

Lâm Diễm tính toán một chút, chợt nhìn Tiêu Viêm nói:

- Gia tộc của Liễu Kinh ở Thiên Hoàng thành, cũng là một thành thị chúng ta cần cần đi, ở tòa thành đó có một không gian trùng động có thể đi tới Đan Vực.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút kinh ngạc, gật đầu cười nói:

- Vừa lúc, có thể thuận tiện tới thăm hẳn. Ta cũng rất nhiều năm chưa gặp Liễu Kinh rồi, không biết bây giờ hẳn như thế nào.

Lâm Diễm cười cười, nói:

- Liễu Kinh hiện giờ đã là tộc trưởng gia tộc, thiên phú tu luyện của hắn tốt hơn ta nhiều. Lúc mà ta tách hắn ra thì hắn đã đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng rồi, chắc bây giờ cũng đã tới thất tinh Đấu Hoàng. Nếu như ngươi đã quyết định rồi thì chúng ta lên đường đi. Lấy tốc độ của chúng ta thì chắc khoảng mất một ngày là có thể đến nơi Liễu Kinh ở.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu. Từ đây đến lúc Đan Hội bắt đầu thì còn một thời gian nữa, hắn cũng có thể tranh thủ trên đường đi thu lấy một số loại thú hỏa, làm cho hỏa chủng Hóa Sinh Hỏa trong cơ thể lớn mạnh hơn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không phản đối, Lâm Diễm cũng không có nói lời vô nghĩa. Sau lưng hơi run một chút, hai cánh đấu khí vươn ra, thân hình động một chút đã bay vút lên trời cao. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cường giả cảnh giới Đấu Hoàng tuy nói ở Trung Châu không quá mức hiếm lạ, nhưng miễn cưỡng cũng có thể vào danh sách cường giả. Bởi vậy, một số người trên quảng trường nhìn thấy Lâm Diễm bay lên không trung thì không khỏi hâm mộ nhìn sang. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng thì thành tựu ngày sau là không thể đo được a.

Mà trong lúc bọn họ đang hâm mộ thì Tiêu Viêm lại nhẹ nhàng bước chân vào hư không, lượn lờ trên bầu trời, sau đó cùng với Lâm Diễm hóa thành một luồng ánh sáng biến mất trong từng ánh mắt đang dọi ra trong quảng trường.

- Đạp không mà đi? Cường giả Đấu Tông? Tiểu tử kia lại là cường giả Đấu Tông?

Ngay sau khi hai người Tiêu Viêm biến mất ở cuối chân trời thì một số người trên quảng trường mới phục hồi tinh thần lại, rồi từng tiếng kinh hô vang lên. Đấu Tông, đạt đến cảnh giới này thì đã là cường giả ở Trung Châu, vô số người hết sức phấn đấu để có thể đạt đến cảnh giới này, nhưng cuối cùng có thể đạt đến cảnh giới đó thì lại ít vô cùng. Bởi vậy cũng khó trách những người này thấy một người trẻ tuổi như Tiêu Viêm có thể đạt đến Đấu Tông thì lại thất thố như vậy.

Thiên Hoàng thành, một tòa thành không hề nhỏ hơn Thiên Bắc thành, hơn

nữa bởi vì tòa thành này có không gian trùng động có thể nối thẳng với Đan Vực, cho nên làm cho danh tiếng của tòa thành này còn hơn xa Thiên Bắc thành.

Trong Thiên Hoàng thành có vô số thế lực, nhưng lấy hai đại gia tộc đứng đầu, đó là Liễu gia cùng Trình gia. Hai đại gia tộc này có thể nói là hai thế lực có thực lực mạnh nhất bên trong thành. Đương nhiên, cả hai gia tộc đều không có tư cách kiến tạo không gian trùng động có cự ly truyền tống xa như vậy, bởi vậy không gian trùng động này cũng không thuộc về hai đại gia tộc này mà thuộc về Phần Viêm cốc.

Phần Viêm cốc chính là bá chủ chân chính trong phương viên vài ngàn dặm này, trong tay nắm rất nhiều thành thị, duy nhất có thể chống lại chỉ có Âm cốc. Nhưng mà, Âm cốc xưa nay vô cùng thần bí, phạm vi thế lực không hề bằng Phần Viêm cốc, nhưng như cũ vẫn không có người nào dám có tâm lý khinh thường. Thế lực có thể so sánh cùng Phần Viêm cốc thì không cần dùng đầu nghĩ cũng có thể biết tuyệt đối không phải là hạng vô dụng.

Thành thị mà Phần Viêm cốc nắm trong tay rất nhiều, mà Thiên Hoàng thành cũng thuộc trong đó. Thật ra mà nói thì Liễu gia cùng Trình gia cũng có thể tính là thế lực phụ thuộc của Phần Viêm cốc, cho nên quyền quản lý không gian trùng động ở đây cũng chính là do đại diện Phần Viêm cốc tới chọn lấy là tự nhiên có thể chân chính trở thành lão đại của thành này. Trong mấy năm nay, quyền quản lý không gian trùng động không ngừng được chuyển hoá giữa hai nhà Liễu gia cùng Trình gia, nhưng vẫn chưa có thế lực nào trong hai thế lực này có thể chân chính nắm giữ nó, đây có lẽ cũng là một thủ đoạn không chế của Phần Viêm cốc.

Lấy tốc độ của Tiêu Viêm thì đến Thiên Hoàng thành cũng không mất quá nhiều thời gian, chỉ mới qua một ngày là đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Thiên Hoàng thành.

Một ngày chạy tới đây qua các dãy núi, Tiêu Viêm cũng đã từng tìm tòi qua một lần, hẳn cũng đã tìm được hai loại thú hỏa, tuy không phải là rất mạnh nhưng thà có chút ít còn hơn không.

Tùy tiện đem hai loại thú hỏa dung luyện vào trong hỏa chủng Hóa Sinh hỏa, cảm thụ được hỏa chủng đó dần dần lớn mạnh lên, Tiêu Viêm cũng không khỏi cười. Hỏa chủng trong thiên hạ nhiều vô cùng cho nên việc thu

hoạch cũng không khó khăn là mấy, hơn nữa ma thú ở Trung Châu nhiều vô số, lấy thực lực hẳn bây giờ, chỉ cần đi vào mấy dãy núi mà ma thú hội tụ lại thì việc thu lấy thú hỏa cũng tương đối thoải mái.

- Đây chính là Thiên Hoàng thành mà ngươi nói ư?

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn tòa thành trước mắt, không khỏi cười nói.

Lâm Diễm gật đầu, ánh mắt lướt qua chung quanh, nhắc nhở nói:

- Nơi này là phạm vi thế lực của Phần Viêm cốc, ngươi làm việc phải cẩn thận một chút, và ngươi cũng đừng có sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Mặc dù Phần Viêm cốc không giống Phong Lô các xem đấu kỹ như tính mệnh, nhưng ngươi là một người ngoài mà lại sử dụng đấu kỹ của họ, họ mà nhìn thấy thì trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Trong lúc chạy tới đây thì Tiêu Viêm cũng đã đem chuyện của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến nói cho Lâm Diễm biết, mà bản thân Lâm Diễm sau khi biết thì cũng cực kỳ kinh ngạc. Hẳn không ngờ rằng Tiêu Viêm không chỉ tu hành đấu kỹ của Phong Lô các, mà ngay cả đấu kỹ của Phần Viêm cốc hẳn cũng biết. Bởi vậy, nhiều lần Lâm Diễm cũng đã nhắc nhở Tiêu Viêm phải tận lực che giấu đi.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn tòa thành ở nơi xa xa đó, tòa thành đó đang lặng yên phủ phục trong rừng rậm, giống như một con cự thú to lớn vô cùng.

- Đi thôi. Mà theo lời ngươi nói thì lần điều khiển không gian trùng động lần này là do Liễu gia điều khiển, như vậy cũng sẽ thuận lợi hơn không ít. Hơn nữa, cũng không biết Liễu Kinh trong mấy năm nay đã ra sao rồi?

Khẽ phù một tiếng, trong mắt Tiêu Viêm cũng có chút tò mò. Liễu Kinh năm đó cũng là một trong ba người đứng đầu Cường bang của Nội Viện, ngay cả gã cũng phải nhìn lên một chút. Nhưng mà, cũng không biết Liễu Kinh trong mấy năm nay đã đạt tới cảnh giới nào rồi?

-----oOo-----

Chương 1035: Tranh đoạt "trùng động"

Nguồn: TruyenYY

Khi đến gần tòa thành đó, một tường thành sâm nghiêm hiện ra trước mắt hai người. Ở ngay dưới cửa thành cao ngất đó, dòng người lui tới không thôi, tiếng ồn ào huyên náo tràn ngập khắp nơi.

Hai người nhẹ nhàng đi vào tòa thành, nhìn thấy các cửa hàng dường như không thấy cuối ở hai bên đường phố, đặc biệt là ở ngã tư đường, dòng người nghìn nghịt mang theo âm thanh ồn ào không ngừng phát ra, vang cao lên bầu trời.

- Thiên Hoàng thành này vô cùng phòng thịnh, chỉ sợ chỉ mấy tòa thành đứng đầu của Hắc Giác Vực cũng khó có thể so sánh được.

Nhìn thấy tòa thành hùng vĩ vô cùng, Tiêu Viêm cũng không nhịn được mà phải tán thưởng.

- Nơi này chính là trung vực Trung Châu, là trung tâm của đại lục. Tuy nói Hắc Giác Vực không kém, nhưng sao có thể so sánh với đây được.

Lâm Diễm cười hắc hắc nói. Hắn nhìn đường một chút liền dẫn Tiêu Viêm tới chỗ của Liễu gia. Hắn cũng từng ở đây một khoảng thời gian cho nên đối với Thiên Hoàng thành cũng đã có chút quen thuộc.

Tiêu Viêm đi theo phía sau Lâm Diễm, xuyên qua mấy đường phố dài, lại đi qua mấy góc phố thì một tòa trang viên rất rộng đã hiện ra trước mắt hai người.

Tòa trang viên này cực kỳ rộng rãi, nhưng lại cực kỳ sâm nghiêm. Bên ngoài có các thủ vệ tay cầm vũ khí, ánh mắt lạnh như băng cảnh giới ở bên ngoài, không ngừng đảo mắt chung quanh.

Nhìn thấy tòa trang viên này canh phòng nghiêm mật, Tiêu Viêm cũng tương đối ngạc nhiên, ngẩn ra nói:

- Ban ngày ban mặt mà sao lại cần nhiều thủ vệ như vậy?

Lâm Diễm cũng ngăn người một chút, một lát sau khẽ nhú mày, thấp giọng nói:

- Hình như có chút lạ, Liễu gia trước kia cũng không có nhiều thủ vệ như vậy, người chờ một chút.

Nói xong, Lâm Diễm xoay người lại, ngăn một người đang đi trên đường lại, ôm quyền nói:

- Vị bằng hữu này, không biết Thiên Hoàng thành đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao Liễu gia lại trở nên như vậy?

Người bị Lâm Diễm ngăn lại, có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Diễm, nói:

- Người từ bên ngoài tới ư? Hiện tại Liễu gia đang cùng Trình gia tranh đoạt quyền điều khiển không gian trùng động, hai nhà đều dẫn theo không ít người tới quảng trường rồi, người ở trong thành cũng đã đến đó xem náo nhiệt.

Nghe vậy, Lâm Diễm liền nhú mày lại, chấp tay với người đó một cái, sau đó xoay người đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, thấp giọng nói:

- Không đúng, ta nhớ năm nay là năm Liễu gia điều khiển không gian trùng động, tại sao lại có tranh đoạt?

Tiêu Viêm lúc này cũng nghe được lời người kia nói, lập tức mỉm cười nói:

- Đi tới trung tâm thành phố là sẽ biết.

Lâm Diễm gật gật đầu, chột cười hắc hắc nói:

- Xem ra Lâm Diễm trong mấy năm nay làm tộc trưởng cũng không dễ dàng gì a. Việc tranh đoạt này cũng không phải tầm thường...

Nói xong, Lâm Diễm xoay người dẫn đường, nhanh chóng đi tới vị trí trung tâm thành phố. Tiêu Viêm cũng cười cười, theo sát.

Trong trung tâm Thiên Hoàng thành có một quảng trường vô cùng rộng lớn, tại giữa quảng trường đó có một thềm đá, trên đầu thềm đá đó có một

không gian trùng động đen nhánh đang chậm rãi xoay tròn, một luồng không gian dao động kinh người tràn ngập khắp nơi.

Chung quanh quảng trường bây giờ có rất đông người, âm thanh ồn ào như ma âm làm cho màng tai người khác đau vô cùng. Vô số đạo ánh mắt đang tò mò nhìn về hai ba đội nhân mã đang đối mặt ở trong quảng trường.

- Trình Diệu, quyền điều khiển không gian trùng động năm nay là do Liễu gia ta nắm lấy, hôm nay ngươi làm như vậy là có ý gì?

Bên đội nhân mã bên trái, người đứng đầu là một nam tử có hình thể cường tráng, khuôn mặt kiên nghị, có cảm giác không giận mà uy. Khuôn mặt này có vài phần quen thuộc, không phải là Liễu Kinh thì còn là ai chứ.

Hiện giờ Liễu Kinh đã không còn cái nhuệ khí năm xưa, thay vào đó là sự trầm ổn. Dù sao bây giờ hắn cũng đã là tộc trưởng của Liễu gia, cũng không phải là một tiểu tử mới lớn khí huyết còn sung.

Phía sau Liễu Kinh có hai lão giả bạch y đang đứng, tuy đứng đó nhưng họ lại tán phát ra một cỗ khí thế bàng bạc làm cho người ta không dám có chút khinh thường. Mặt khác, bên cạnh đó vẫn còn có một thân thể đầy đặn thành thực động lòng người, nàng mặc một bộ quần áo màu hồng, mặt như hoa đào, tràn ngập lực hấp dẫn, lúc nhìn qua làm cho các nam tử phải động lòng không ngớt. Người này cũng không phải là người xa lạ gì, chính là Liễu Phi, năm xưa lúc ở nội viện nàng cũng đã từng có chút xô xát với Tiêu Viêm.

Nhưng mà trải qua năm tháng, Liễu Phi càng lúc càng mê người hơn, giống như là một cây đào đã chín mùi, làm cho ánh mắt của các nam nhân ở chung quanh quảng trường cũng không tự chủ mà nhìn qua.

- Hắc hắc, Liễu Kinh, ngươi so với ta nhỏ hơn rất nhiều. Đối với trưởng bối nói chuyện cũng không thể không khách khí như vậy?

Đối diện với đám người Liễu Kinh là một đoàn người có khí thế hung ác. Đầu lĩnh của bọn họ là một nam tử trung niên, ánh mắt của hắn nhìn Liễu Kinh một cái, chợt cười quái dị nói.

Nghe vậy, Liễu Kinh cười lạnh, vừa muốn nói chuyện thì một âm thanh già nua lại vang lên khắp quảng trường.

- Đây là mệnh lệnh mới nhất của Phần Viêm cốc ta.

Nghe thấy âm thanh này, vô số ánh mắt tại quảng trường đều nhìn qua. Chỉ thấy có một lão giả mặc bào phục màu đỏ đang đứng đó, trên khuôn mặt già nua đó còn có chút ửng đỏ lên.

- Xích Hỏa trưởng lão của Phần Viêm cốc?

Nhìn thấy vị lão giả này, trong quảng trường nhất thời có từng tiếng kinh hô vang lên. Mà sắc mặt của hai lão giả ở phía sau Liễu Kinh cũng hơi đổi, chột khách khí chấp tay nói:

- Hóa ra là Xích Hỏa trưởng lão, không biết mệnh lệnh mới nhất đây là gì? Dựa theo quy của trước kia thì còn chưa đến lúc chuyển giao quyền quản lý của không gian trùng động a?

- Cốc chủ ra lệnh cần phải mời một ít Luyện Dược sư cao giai đi tới Phần Viêm cốc trợ giúp lão nhân ra luyện chế một loại đan dược, nhưng mà đến nay chưa tìm được người thích hợp cho nên đã ban một mệnh lệnh xuống: Nếu như gia tộc nào có thể tìm được Luyện Dược sư cao giai thì quyền quản lý không gian trùng động sẽ giao cho gia tộc đó quản lý trong năm nay.

Vị lão giả được gọi là Xích Hỏa trưởng lão thân nhiên nói.

- Trình gia đã tìm được một vị Luyện Dược sư được Đan tháp chứng thực là lục phẩm. Nếu như Liễu gia người có thể tìm được một người, hơn nữa còn có thể mời người ta tới Phần Viêm cốc thì không gian trùng động này liền giao cho các người. Hơn nữa, thời gian sẽ được kéo dài từ một năm lên ba năm.

Ngón tay Xích Hỏa trưởng lão chỉ về phía Trình gia, nơi đó, có một gã lão giả mặc bào phục Luyện Dược sư đang ngạo nghễ đứng chấp tay.

- Lục phẩm Luyện Dược sư?

Nghe thế, sắc mặt Liễu Kinh cũng biến đổi. Liễu gia hẳn đúng là có Luyện Dược sư, nhưng cao nhất cũng chỉ là một ngũ phẩm Luyện Dược sư. Còn lục phẩm thì chưa bao giờ xuất hiện qua, dù sao thì cấp bậc Luyện Dược

sư như thế cho dù là ở bên trong Phần Viêm cốc cũng sẽ được đãi ngộ rất tốt, ai lại đến cái gia tộc không lớn không nhỏ như bọn họ?

- Xích Hỏa trưởng lão, việc này quá đột ngột rồi, có thể cho Liễu gia thời gian mấy ngày không, ta chắc chắn sẽ kiếm được một lục phẩm Luyện Dược sư!

Hơi biến sắc một chút, Liễu Kinh chỉ có thể nói như vậy.

Xích Hỏa trưởng lão lắc lắc đầu, ngữ khí vẫn không thay đổi chút nào:

- Đây là mệnh lệnh của cốc chủ, ai dám kéo dài? Đừng nói là Liễu gia người, cho dù là lão phu cũng không có bản sự này. Nếu như hôm nay mà Liễu gia người không thể có được một lục phẩm Luyện Dược sư thì quyền quản lý không gian trùng động này giao cho Trình gia đi.

Nhìn thấy Xích Hỏa trưởng lão không nói tình cảm chút nào, sắc mặt Liễu Kinh cũng trở nên khó coi, tay nắm chặt lại. Trong vòng một ngày, hẳn sao có thể đi tìm được một lục phẩm Luyện Dược sư? Chẳng lẽ lục phẩm Luyện Dược sư là rau cải trắng sao? Đến đến cấp bậc Luyện Dược sư này thì cho dù là ở bên trong Đan Tháp cũng đã đến thành phần trung tâm rồi.

- Lão gia này nhất định đã thu lễ vật của Trình gia!

Liễu Phi ở phía sau Liễu Kinh cắn chặt hàm răng trắng ngà, cực kỳ khó chịu nói.

- Câm miệng!

Sắc mặt Liễu Kinh trầm xuống. Liễu Phi thấy thế cũng chỉ ủy khuất dậm chân tại chỗ, không thèm nói lại.

- Làm sao bây giờ hai vị trưởng lão?

Liễu Kinh quay đầu lại nhìn hai lão giả, thở dài nói.

Hai vị lão giả nghe thấy cũng chỉ cười một tiếng, nói:

- Lúc trước chúng ta cũng từng có nghe nói Phần Viêm cốc dường như đang tìm Luyện Dược sư cao giai, nhưng vẫn chưa có chú ý. Không ngờ

rằng...Phỉ nhi nói sợ rằng cũng đúng, hẳn là có người đã thông tri cho Trình gia. Vị lục phẩm Luyện Dược sư này ta cũng đã từng có nghe nói qua, là một Luyện Dược sư đã bước vào lục phẩm từ lâu, mà trong Thiên Hoàng thành hôm nay muốn tìm được một người có trình độ hơn hẳn sợ rằng rất khó.

Nghe thấy hai người nói thế, trong lòng Liễu Kinh cũng trầm xuống, nắm tay càng lúc càng chặt hơn. Không gian trùng động đối với Liễu Kinh quá mức trọng yếu, đây là một nguồn thu vào rất lớn, chỉ có dựa vào nó mà Liễu gia bọn họ mới có thể thu lượm nhiều người có tài để khuếch trương thế lực. Nhưng nếu lần này bị Trình gia cướp đi thì sự phát triển của bọn họ tất nhiên sẽ bị đình trệ.

- Ha ha, Liễu hiền chất, đừng có suy nghĩ lung tung nữa, an tâm đem quyền quản lý không gian trùng động ra đây đi. Nếu về sau mà ta có cao hứng thì có lẽ sẽ cho Liễu gia một chút canh để uống.

Nam tử trung niên được gọi là Trình Diệu kia thấy sắc mặt của Liễu Kinh biến ảo, không khỏi cười quái dị nói.

Nghe thấy lời nói trào phúng của đối phương, sắc mặt của Liễu Kinh liền trở nên xanh mét, chẳng qua hẳn hiện tại đã là tộc trưởng Liễu gia, mọi hành động phải vì gia tộc. Lập tức áp chế lửa giận trong lòng, không cam lòng cắn chặt răng, âm thanh âm trầm nói:

- Trình Diệu, lần này xem như ngươi lợi hại! Đi!

Vừa dứt tiếng, Liễu Kinh chỉ có thể vung tay lên, xoay người muốn rời đi.

-Hắc hắc, Liễu Kinh, lần này không giống ngươi lắm a. Chẳng lẽ cứ buông tha như vậy sao?

Ngay lúc Liễu Kinh vừa muốn rời đi thì có một thân ảnh từ trong quầng trường đi về phía Liễu Kinh cười nói.

- Lâm Diễm?

Nhìn thấy người tới, Liễu Kinh cũng ngẩn ra, chột thờ dài một tiếng, cười khổ nói:

- Quên đi, đi thôi, người cũng không phải lục phẩm Luyện Dược Sư, không giúp được ta.

Nghe vậy, Lâm Diễm lại là cười quái dị một tiếng, nói:

- Ta thật sự không giúp được người, nhưng có người được người a.

Vừa nói xong thì hắn cũng quay đầu lại nhìn trên bầu trời cười nói:

- Ta không biết người còn đứng ở đó bao lâu a?

Nhìn thấy cử động của Lâm Diễm, đám người Liễu Kinh, Liễu Phi cũng hơi sững sờ, chột ngắc đầu nhìn lên. Chỉ thấy ở trên bầu trời có một thân ảnh trẻ tuổi đang đáp không mà đến, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chám com.

- Đáp không mà đi, cường giả Đâu Tông?

Nhìn thấy màn này, Liễu Kinh cũng rung mình một chút, vừa muốn ôm quyền khách khí chào hỏi thì một tiếng cười quen thuộc hắn khó có thể quên lại đột nhiên vang lên, làm cho thân thể hắn cứng ngắc lại.

- Liễu Kinh, vài năm không thấy, thật sự là rất lâu rồi a!

-----oOo-----

Chương 1036: Gặp lại bạn cũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Âm thanh cười quen thuộc làm cho cả thân thể Liễu Kinh cứng ngắc lại. Một lát sau hắn cũng hồi phục tinh thần lại, vẻ mặt vẫn khó tin nhìn thanh niên mỉm cười trông có vẻ xa lạ phía trước:

- Người... người là Tiêu Viêm?

Lời này Liễu Kinh vừa phát ra thì thân thể mềm mại của Liễu Phi ở phía

sau cũng chấn động mạnh. Tiêu Viêm, cái tên này đã để lại trong lòng nàng những ấn tượng quá sâu. Năm đó, vị biểu ca Liễu Kinh mà nàng luôn tự hào, thiên tài chân chính của Nội Viện cũng đuổi theo không kịp người này...

Mặt trời chói chang chiếu lên khuôn mặt người thanh niên trước mặt, nàng nhìn lên khuôn mặt đó là lòng có chút nao nao, trong lúc nhất thời thì bàn tay ngọc cũng nắm chặt lại, ánh mắt có chút trốn tránh. Năm đó nàng cùng Tiêu Viêm có vài ân oán nhỏ, đó cũng là nguyên nhân làm cho Tiêu Viêm lại Liễu Kinh giao thủ với nhau, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho tâm của nàng hoàn toàn sụp đổ. Cho đến bây giờ thì Liễu Phi vẫn không thể nào quên được cái thân thể gầy đứng ngạo nghễ trên sân năm đó. Khi đó Tiêu Viêm cũng chỉ là một thiếu niên vừa mới tiến vào nội viện không lâu, nhưng thành tựu của hắn lại làm cho toàn bộ nội viện phải ngược nhìn.

- Thật sự là hắn sao?

Liễu Phi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng. Từ xưa mỹ nhân luôn yêu anh hùng, Tiêu Viêm chính là người làm cho nàng hiểu được trên thế giới này người giỏi hơn biểu ca mà nàng luôn cho là vô địch còn có rất nhiều. Mà cũng chính hắn là người giúp cho nàng dần dần thu liễm lại cái tính điều ngoa, ngày càng dịu dàng hơn.

- Diện mạo có chút khác đi, nhưng mà âm thanh của ta cũng không thay đổi a.

Tiêu Viêm cười giang tay, nhìn Liễu Kinh một chút, rồi kinh ngạc nói:

- Thất tinh Đấu Hoàng? Rất tốt a, so với Lâm Diễm cũng mạnh hơn không ít.

Nghe được ngữ khí thân thiết này, Liễu Kinh rốt cuộc xác định được thân phận người trước mặt, lập tức trong mắt hiện lên vẻ kích động. Ánh mắt cũng nhìn qua Tiêu Viêm một chút, chợt vẻ kích động trên mặt bị kiềm lại, cười khỏ nói:

- Người bây giờ chắc đã đột phá đến Đấu Tông rồi?

Cảnh Tiêu Viêm đạp không mà tới lúc này hắn cũng nhìn thấy rõ ràng.

Những lời này của Liễu Kinh làm cho sắc mặt của mọi người phía sau hơi đổi. Ánh mắt có chút kỳ dị nhìn qua Tiêu Viêm, trẻ tuổi như vậy mà đã là cường giả Đấu Tông cũng hiếm gặp a.

- May mắn thôi.

Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không có phủ nhận.

- Ài, vẫn không thể nào đuổi kịp ngươi a. Không hổ là đệ nhất nhân của Nội Viện, không thể không phục ngươi a.

Liễu Kinh thở dài một tiếng, năm đó khi hắn bước một chân vào Đấu Vương thì Tiêu Viêm chỉ là một gã Đấu Linh, nhưng chỉ có mấy năm ngắn ngủn mà lại gã lại có thể đạt đến trình độ bây giờ. Thế sự biến hóa như vậy quả thật làm cho người ta có chút khó có thể tiếp nhận.

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt nhìn về Liễu Phi ở phía sau Liễu Kinh, mỉm cười gật đầu với nàng. Mà sau khi gã cười xong thì hai má của cô nàng này lại đỏ hồng lên, vội vàng tránh đi nơi khác.

- Lúc trước rời đi cũng không đợi ta, ta còn nghĩ đám người các ngươi xảy ra chuyện gì chứ.

Ánh mắt Tiêu Viêm lại nhìn sang Liễu Kinh, cười nói.

- Lâm Diễm nói đại thù của ngươi đã báo xong, có ở lại cũng không có việc gì làm. Cho nên chúng ta liền rời khỏi đế quốc Gia Mã. Đúng rồi, ngươi tới đây làm gì?

Liễu Kinh cười nói, khuôn mặt xanh mét lúc nãy đã bớt đi rất nhiều. Có thể thấy Tiêu Viêm ở đây, hiển nhiên lòng của hắn cũng vui sướng rất nhiều.

- Ta cần đi Đan Vực, Thiên Hoàng thành có không gian trùng động tới Đan Vực cho nên tiện đường ghé qua thăm ngươi một chút.

Tiêu Viêm mỉm cười nói, ánh mắt lại có chút vô ý nhìn qua đám người Trình gia ở cách đó không xa. Liễu Kinh nghe thế thì gật đầu, cười nói:

- Xong hôm nay thì không gian trùng động sẽ mở ra, đến lúc đó ta sẽ

chuẩn bị cho người một chút. Chút chuyện nhỏ giao cho ta là được.

- Không gian trùng động đã bị Trình gia nắm quyền quản lý rồi. Bọn họ xưa nay vẫn không thích Liễu gia chúng ta, nếu như biểu ca mà ra mặt thì sợ rằng bọn họ sẽ gây khó dễ đó...

Liễu Phi ở phía sau Liễu Kinh đột nhiên thầm thì nói.

Sắc mặt Liễu Kinh trầm xuống, nhất thời Liễu Phi không nói nữa.

- Sao lại thế này? Có cần giúp đỡ không?

Tiêu Viêm làm như không thấy sắc mặt của Liễu Kinh, chuyển hướng nhìn Liễu Phi, cười nói.

- Không có việc gì, một chút phiền toái nhỏ thôi. Đi thôi, đi về đã, người đã đến Thiên Hoàng thành này thì kiểu gì ta cũng phải chiêu đãi người một phen.

Liễu Kinh khoát tay áo, liền muốn nắm lấy bả vai Tiêu Viêm, cười nói.

- Lúc trước người theo ta tới đế quốc Gia Mã thì ta cũng không có nói kiểu này với người a.

Tiêu Viêm nhìn thẳng Liễu Kinh, khẽ nói.

Cánh tay Liễu Kinh dừng ở không trung, nhìn Tiêu Viêm một cái, rồi chỉ có thể thở dài, cười khổ nói:

- Nơi này cũng không phải là đế quốc Gia Mã, chỉ là một Trình gia thôi nhưng thực lực đã hơn Vân Lam tông rồi. Nếu như người xuất thủ thì sợ rằng sẽ rước phiền toái tới bản thân đó.

- Hắc hắc, Liễu Kinh, người cũng đã quá coi thường Tiêu Viêm rồi, hấn vừa chém giết thẳng từ Phong Lô các ra. Ngay cả Phong Lô Bắc các, các chủ Phí Thiên còn không làm gì được hấn, một Trình gia nho nhỏ tính làm gì?

Lâm Diễm ở một bên bĩu môi nói.

Nghe vậy, hai trưởng lão ở phía sau Liễu Kinh cũng sững sờ, hơi chấn động. Từ trong Phong Lô các chém giết ra?

- Đừng có nghe tên này nói bừa, chỉ là từ Phong Lô sơn xuống mà thôi, cũng có chút ân oán với Phong Lô các, nhưng mà đã xong rồi.

Tiêu Viêm khoát tay áo, cười nói. Lời nói của hắn tuy có vẻ nhẹ nhàng, nhưng sự mạo hiểm trong đó thì đám người Liễu Kinh cũng có thể cảm giác được.

Trong đôi mắt đẹp Liễu Phi thoáng có chút sáng lên, ánh mắt chậm rãi đảo qua người Tiêu Viêm.

Liễu Kinh sau khi sợ hãi xong thì cũng có chút do dự, rốt cuộc thở dài nói:

- Cái phiền phức lần này cũng đến từ không gian trùng động. Vốn năm nay cái này là Liễu gia ta quản lý, nhưng Phần Viêm cóc vì muốn tìm Luyện Dược sư cao giai cho nên mới tung tin ra ngoài, cũng không biết Trình gia ở đâu tìm được một vị lục phẩm Luyện Dược sư ra, mà Luyện Dược sư cao cấp nhất của Liễu gia cũng chỉ mới có ngũ phẩm...

- Phần Viêm cóc tìm Luyện Dược sư cao giai làm gì? Lấy thực lực của bọn họ thì không có khả năng không thể luyện được đan dược cao giai a.

- Cái này ta cũng không rõ lắm, nghe nói là Phần Viêm cóc chủ cần luyện chế một loại đan dược, cần phải có một số Luyện Dược sư cao giai tới hỗ trợ.

Liễu Kinh lắc đầu, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn về vị lão giả có vẻ mặt cao ngạo không xa kia, nói:

- Nói như vậy, chỉ cần các ngươi có thể lấy ra một Luyện Dược sư giỏi hơn lão nhân kia thì quyền quản lý không gian trùng động này vẫn là của Liễu gia?

Liễu Kinh gật đầu, hắn nhìn Tiêu Viêm mà trong lòng không khỏi có chút đợi mong. Hắn biết Tiêu Viêm cũng là một Luyện Dược sư, hơn nữa năm đó ở Nội Viên đã có thể luyện chế được đan dược ngũ phẩm. Mà giờ đã

qua mấy năm, lấy thiên phú của gã thì không thể nào không có tiến triển. Theo suy đoán của hắn thì sợ rằng Tiêu Viêm bây giờ ít nhất cũng là một Luyện Dược sư lục phẩm đi. Mặc dù không dám nói là có thể hơn lão già kia nhưng không thể nào thua xa quá nhiều.

Thế thế, Tiêu Viêm cười, chậm rãi đi ra. Sau đó chấp tay với vị lão giả hồng bào kia, mỉm cười nói:

- Vị tiên bối này, Liễu gia còn chưa nhận thua cho nên việc này xin chờ một chút đi.

Tiêu Viêm vừa xuất hiện thì Xích Hỏa trưởng lão cũng phát hiện ra hắn. Đối với người trước mắt có thể ở tuổi này mà đạt đến cảnh giới Đấu Tông thì hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, thành tựu như vậy, cho dù là bên trong Phần Viêm cốc thì cũng rất ít người cùng thế hệ có thể đạt đến a.

- Nếu như chưa nhận thua thì mời đem Luyện Dược sư ra đi. Nếu như Liễu gia có thể tìm được vị Luyện Dược sư nào giỏi hơn Tăng Tu đại sư thì quyền chưởng quản không gian trùng động này vẫn thuộc về Liễu gia.

Có lẽ bởi vì thực lực của Tiêu Viêm mà ngữ khí của Xích Hỏa trưởng lão cũng đã nhẹ đi rất nhiều.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi mỉm cười, sau đó chuyển hướng nhìn về vị lão giả tử bào, chấp tay cười nói.

- Một khi đã như vậy thì tiểu tử mạn phép so tài với Tăng Tu đại sư, không biết có được không?

- Người là Luyện Dược sư mà Liễu gia mời tới?

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm thì Xích Hỏa trưởng lão sững sờ. Ánh mắt chua ngoa chậm rãi nhìn qua người Tiêu Viêm, không khỏi có cảm giác khó tin. Tiêu Viêm có thể ở tuổi này mà đạt đến cảnh giới Đấu Tông thì đã làm hắn cực kỳ rung động rồi, nếu như nói hắn còn có thân phận là một Luyện Dược sư thì cũng không khỏi quá đáng sợ đi?

Tu luyện đấu khí cùng luyện dược đều là hai con đường bác đại tinh thâm, có thể ở có tài năng ở một trong hai con đường đó đã là không dễ, còn việc có thể có thành tựu ở cả hai con đường đó thì lại càng ít người có thể làm

được! Mà lời này của Tiêu Viêm vừa phát ra thì cũng làm cho đám người chung quanh giáo trường xôn xao không thôi. Nhưng mà, lại càng có nhiều người nhìn Tiêu Viêm mà cười nhạt, thanh niên trẻ tuổi này nhìn qua tuy có thực lực rất mạnh, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có tư cách khiêu chiến Tăng Tu đại sư.

Mà đương sự trong chuyện là Tăng Tu cũng ngẩng người lên, trên khuôn mặt khô héo nở nụ cười lạnh, nhìn Tiêu Viêm nói:

- Có lẽ so về đấu khí thì lão phu còn chưa bằng ngươi. Nhưng nếu so về luyện dược thì...nói một cách khó nghe là ngươi còn chưa đủ tư cách.

Đối với những lời này của Tăng Tu thì Tiêu Viêm cũng không có để ý. Ánh mắt nhìn về Xích Hỏa trưởng lão, cười nói:

- Không biết lần này tỉ thí như thế nào? Chẳng lẽ là luyện đan trước mặt mọi người?

- Không cần phiền toái như thế, lão phu cũng không có nhiều thời gian dây dưa với ngươi.

Tăng Tu tiếp nhận lời nói của Tiêu Viêm, cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu như ngươi đã là Luyện Dược sư thì hẳn cũng biết tầm quan trọng của lực lượng linh hồn với Luyện Dược sư, một khi đã như vậy thì so đấu lực lượng linh hồn đi! Thấy ngươi là văn bối, lão phu cho ngươi ra tay trước. Chỉ cần ngươi có thể dựa vào lực lượng linh hồn đánh lui ta thì xem như ngươi thắng!

Không trách Tăng Tu lại cuồng vọng như thế, sự chênh lệch lớn nhất của Luyện Dược sư cùng Đấu giả chính là lực lượng linh hồn. Linh hồn lực lượng của một gã lục phẩm Luyện Dược sư đúng là đủ sánh ngang với cường giả Đấu Tông! Mà nghe thấy lời này của Tăng Tu, Tiêu Viêm ban đầu là sửng sốt, sắc mặt của hắn trở nên cổ quái vô cùng. So với Tiêu Viêm thì từng nói đi lên hạ xuống của Tăng Tu, tay áo vung lên, đứng chấp tay, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Tiêu Viêm thì cái gọi là phong phạm đại sư lại được Tăng Tu làm được đến mười phần.

- Ra tay đi.

Tiêu Viêm hơi há miệng rộng, chọt than nhẹ một tiếng. Dưới vô số ánh mắt soi mói, hắn chậm rãi giơ tay lên, sau đó nhẹ nhàng cách không đưa về phía Tăng Tu.

Một tay hắn vừa vung xuống thì một cỗ lực lượng linh hồn bàng bạc mênh mông nhất thời như gió bão thổi qua quét về phía chân trời! Chỉ trong thoáng chốc thì Xích Hỏa trưởng lão đã biến sắc không thôi, mà sắc mặt của Tăng Tu lúc này cũng đã trắng bệch ra!

-----oOo-----

Chương 1037: Một chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Lực lượng linh hồn mạnh mẽ như làn sóng lớn quét ngang chân trời, mang theo một luồng uy áp cực kỳ đáng sợ như tia chớp dữ dội tràn tới tử bào lão giả. Khi cỗ lực lượng này quét qua, không gian lập tức chấn động, từng cái khe đen nhánh lan tràn ra.

Tuy nói lực lượng linh hồn vô hình vô sắc, nhưng những võ giả hơi có thực lực đều có thể cảm giác được uy áp khủng bố phía chân trời này. Loại uy áp này phát ra từ sâu trong linh hồn làm cho người ta có cảm giác sắp lâm vào đại chiến. Mà những tiếng bàn luận xôn xao ở bên ngoài cũng đột nhiên ngừng lại, biểu tình trên khuôn mặt của những người chế giễu Tiêu Viêm lúc này thật rất buồn cười.

Sau khi Tiêu Viêm tiến vào Đấu Tông thì cảnh giới Luyện Dược Sư của hắn cũng đạt đến Thất phẩm. Hơn nữa, lực lượng linh hồn của hắn vốn rất mạnh, so với một vài Thất phẩm Luyện Dược Sư khác thì còn mạnh hơn nhiều.

Với lực lượng linh hồn khủng bố như vậy, cho dù là Thất phẩm Luyện Dược Sư cũng phải kiêng kị không thôi, chứ đừng nói đến Tăng Tu chỉ là một vị Lục phẩm Luyện Dược Sư.

Lúc này, Xích Hỏa trưởng lão cũng trợn mắt há mồm nhìn cỗ lực lượng ở

trên trời. Một lát sau, hắt hít sâu một hơi, trong mắt không dấu nổi khiếp sợ nhìn về Tiêu Viêm ở đằng xa, một thanh âm khàn khàn mang theo vẻ không thể tin nổi, chậm rãi từ trong cổ họng hắn truyền ra: "*Thất phẩm Luyện Dược Sư?*"

Lực lượng linh hồn cũng như lực lượng sinh tồn của Luyện Dược Sư. Bởi vì chỉ có lực lượng linh hồn mạnh thì Luyện Dược Sư mới có thể khống chế hỏa hậu, tiến hành luyện chế đan dược thành công. Việc có được lực lượng linh hồn mạnh mẽ đến mức độ nào có liên quan rất lớn đến việc chế luyện dược. Ở Trung Châu, có rất nhiều người hiểu rõ sự chênh lệch của các Luyện Dược Sư phần lớn đều xuất phát từ lực lượng linh hồn này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Xích Hỏa trưởng lão cảm nhận được lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm lại có thể nói toạc ra cảnh giới Luyện Dược Sư của hắn.

Đương nhiên, trong lòng của Xích Hỏa trưởng lão lúc này vô vàn gọn sóng. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể tưởng tượng được Tiêu Viêm không chỉ là một Đấu Tông cường giả mà còn trên con đường chế luyện đan dược cũng có tạo nghệ cao đến thế này. Thất phẩm Luyện Dược Sư, thân phận như vậy, cho dù là ở đâu cũng cực kỳ có phân lượng. Phải biết rằng, Luyện Dược Sư có cảnh giới như vậy, cho dù là ở Đan Tháp, dù không nói là rất cao nhưng cũng tuyệt đối không thấp a.

Hơn nữa, khiến Xích Hỏa trưởng lão kinh ngạc nhất chính là Tiêu Viêm tuổi còn trẻ như vậy mà đã là một Thất phẩm Luyện Dược Sư. Cho dù dựa vào lịch duyệt của hắn thì đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được người có thiên phú tu luyện cùng thiên phú luyện đan gần như là quái vật như vậy.

Lão già Tăng Tu lần này không ngờ lại xui xẻo như vậy, dám chọc đến một người như vậy. Trong lòng hắn thầm than đáng tiếc cho Tăng Tu, nhưng trên mặt hắn lại tỏ ra vui mừng khi thấy người khác gặp nạn. Đối với ngạo khí của Tăng Tu, hắn có chút không ưa. Vì ngại thân phận của đối phương nên hắn không thể không khách khí.

Trong lúc Xích Hỏa trưởng lão than thầm cho Tăng Tu thì chính bản thân Tăng Tu so với hắn còn muốn hỏi hận rất nhiều. Dĩ nhiên, cho dù là ai, khi nhìn thấy cỡ lực lượng linh hồn khủng bố đầy trời thế kia cũng đều không giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày.

Khuôn mặt Tăng Tu lúc này gần như trắng bệch, ánh mắt hẩn cũng đại ra, tràn đầy sự khiếp sợ. Thân là Luyện Dược Sư, hẩn đối với lực lượng linh hồn có thể nói là nhạy cảm vô cùng. Cổ lực lượng linh hồn mạnh mẽ kia khiến cho hẩn có cảm giác như đang đối mặt với biển rộng. Loại cảm giác này hẩn chỉ từng cảm nhận được trên người các trưởng lão của Đan Tháp. Mà mấy tên trưởng lão đó, không tên nào mà danh tiếng không chấn kinh cả Trung Châu!

Nhưng lúc này đây, người khiến cho hẩn có cảm giác đó lại không phải là mấy tên quái vật ở Đan Tháp, mà lại là một thanh niên nhìn qua chỉ mới hai mấy tuổi.

"Thất phẩm Luyện Dược Sư? Làm sao có thể?" Thân thể hẩn hơi run lên, từng đạo quang mang trong mắt Tăng Tu phát ra. Hẩn không ngờ được một tên tiểu tử nhìn qua chỉ mới hai mươi này lại có thể đạt đến Thất phẩm - một cảnh giới mà hẩn luôn ngẩng đầu lên nhìn.

Sau khi ý tưởng ngoan cố không chấp nhận này xuất hiện trong đầu, Tăng Tu liền lui về sau vài bước. Đến thời điểm này, hẩn còn có thể làm gì được nữa. Hẩn gầm nhẹ một tiếng, một cỗ lực lượng linh hồn từ trong cơ thể hẩn phát ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một bức tường vô hình chắn ngay trước mắt.

"Tiểu bối, đừng hòng giở trò qua quỷ trước mặt lão phu!" Sau khi bức tường linh hồn hình thành, ánh mắt Tăng Tu gắt gao nhìn Tiêu Viêm, quát lạnh.

Đối với tiếng quát của hẩn, Tiêu Viêm trừng mắt lên, khóe miệng khẽ nhếch. Một tên Lục phẩm Luyện Dược Sư mà cũng dám khoe khoang lực lượng linh hồn trước mặt hẩn, quả nhiên là thích ném mùi đau khổ. Ngón tay khẽ vẫy nhẹ, Tiêu Viêm thấp giọng nói: *"Đánh!"*

Chỉ một chữ phát ra nhưng cỗ lực lượng linh hồn mạnh mẽ trên trời liền ngưng tụ trong nháy mắt thành một cái thiết chùy sổng động, trông như thật. Dưới vô số ánh mắt đang kinh hãi nhìn hẩn, thiết chùy nện thật mạnh xuống bức tường linh hồn của Tăng Tu.

Ầm ầm!

Hai người chỉ mới va chạm một lần nhưng từng luồng khí lãng nhất thời

phát tán ra khắp quảng trường. Quảng trường lúc này xuất hiện rất nhiều khe nứt không gian, hơn nữa còn không ngừng mở rộng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Răng rắc!

Thiết chùy bằng linh hồn chỉ mới tiếp xúc vào bức tường thì bức tường đã tan rã rồi. Thấy thế, Tăng Tu giận tím cả mặt, vội vàng thúc dục lực lượng linh hồn rót vào trong bức tường nhằm cản thiết chùy lại.

Phá!

Tiêu Viêm xòe bàn tay ra, chỉ hướng Tăng Tu, đầu ngón tay nhanh chóng vẽ ra một đạo ấn ký trong hư không.

Âm thanh vừa mới phát ra, cỗ năng lượng trên thuyết chùy đột nhiên tăng vọt. Một tiếng "răng rắc" vang lên. Dưới ánh mắt kinh hãi của Tăng Tu cùng vô số người khác trên quảng trường, bức tường bằng linh hồn của hắn đã xuất hiện rất nhiều khe không gian, không ngừng lan rộng.

Rầm!

Vết nứt ngày càng lớn, bức tường vốn đã sắp đổ xuống, giờ rốt cuộc không chống đỡ nổi lực lượng linh hồn do thiết chùy đánh vào nên trực tiếp nổ âm, hóa thành vô số mảnh vỡ, tan biến.

Phốc!

Bức tường linh hồn vừa mới nổ tung thì người tạo ra nó là Tăng Tu cũng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Thân thể hắn gặp phải công kích cực mạnh, phải lui ra sau hơn trăm mét mới ngừng lại.

Toàn bộ quảng trường yên lặng vô cùng.

Vô số ánh mắt đang đại ra nhìn Tăng Tu té trên mặt đất, nhất thời không có ai dám mở miệng, toàn bộ đều khiếp sợ không thôi. Chỉ vùn vùn một lúc mà một vị Lục phẩm Luyện Dược Sư lại thua, thua vô cùng thê thảm. Mà nguyên nhân tạo ra chuyện này, chỉ là một thanh niên nhìn qua chỉ hai mươi tuổi mà thôi!

Sự yên tĩnh này rốt cuộc bị từng đạo âm thanh kinh sợ, hít lạnh phá vỡ. Nhất thời, từng đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm người thanh niên kia. Giờ phút này, cho dù là ai cũng có thể đoán được, cảnh giới Luyện Dược Sư của người thanh niên này cao hơn Tăng Tu.

Tăng Tu là Lục phẩm Luyện Dược Sư. Nếu Tiêu Viêm còn cao hơn hẳn, đáp án chắc chắn đó là Thất phẩm! Cũng chỉ có cảnh giới này mới có thể khiến cho một vị Lục phẩm Luyện Dược Sư thua thê thảm như vậy trong một trận đấu so về lực lượng linh hồn.

Người này lại là một vị Thất phẩm Luyện Dược Sư?

Vô số yết hầu của mọi người đều nấc lên, thần sắc đại cả ra. Thất phẩm Luyện Dược Sư, đến cảnh giới này, đừng nói là ở Phần Viêm Cốc, dù là ở Đan Tháp cũng thuộc hàng quái vật.

Còn đám người Trình gia bên kia thì đang trợn mắt há mồm nhìn Tăng Tu ở đằng xa không biết sống chết thế nào. Một lúc lâu sau, khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng. Thất phẩm Luyện Dược Sư? Nghi ngờ điều này thì bọn họ không nhận được phải rùng mình. Tồn tại như vậy, cho dù là tiêu diệt Trình gia bọn họ cũng không phải là việc khó khăn gì. Chỉ cần hắn mở miệng nói một tiếng thì lập tức sẽ có một đồng cường giả tới giúp hắn. Lực kêu gọi của một vị Thất phẩm Luyện Dược Sư là không thể nghi ngờ.

Liễu gia này từ khi nào lại kết bạn với một vị Luyện Dược Sư như vậy? Vì sao ngay cả tin tức nhỏ này cũng chưa từng nghe qua? Tâm tình trên khuôn mặt của Trình Diêu lúc này biến ảo không ngừng. Ý niệm trong lòng hắn lúc này chính là Thất phẩm Luyện Dược Sư không phải là nhân vật mà gia tộc hắn có thể mời đến được. Hắn không hiểu vì sao Liễu gia lại có thể mời đến một người như vậy?

Mà cách đám người Trình Diêu không xa, đoàn người Liễu Kinh, Liễu Phi cũng há mồm trợn mắt nhìn Tăng Tu trên mặt đất. Đối với việc Tăng Tu cư nhiên chống đỡ nổi một hiệp khi đấu với Tiêu Viêm thì bọn họ quả thực còn có cảm giác đây là một chuyện rất kỳ lạ. Tăng Tu là một Lục phẩm Luyện Dược Sư đó!

"Thất phẩm Luyện Dược Sư!"

Hai bạch y lão giả ở phía sau Liễu Kinh hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói.

Trong giọng nói của bọn hắn không hề nèn được cảm giác kinh hãi: "*Vị tiên sinh này không ngờ lại là một vị Thất phẩm Luyện Dược Sư. Tộc trưởng, hẳn thật sự là bằng hữu của người sao?*"

Nghe thấy giọng điệu khó tin của bọn họ, tâm trí của Liễu Kinh cũng nhìn không được có chút đắc ý. Hai lão giả này tuy nói là trưởng lão trong tộc, nhưng lại có không ít thành kiến đối với tộc trưởng như hắn. Hôm nay, xen như là có Tiêu Viêm ở đây áp chế nhuệ khí của họ.

Trong lòng đắc ý, nhưng trên mặt Liễu Kinh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, thản nhiên nói: "*Nếu không phải là bằng hữu của ta, chẳng lẽ hai vị trưởng lão thấy có người ngoài ra tay giúp sao?*"

Nghe vậy, hai người trưởng lão cũng cười xấu hổ, không dám cãi lại. Có một bằng hữu là Thất phẩm Luyện Dược Sư, không thể nghi ngờ là một kinh hãi đối với Liễu gia..

"*Vị tiên bối này, không biết tỷ thí đã có kết quả chưa?*" Tiêu Viêm vung tay áo lên, cỗ lực lượng linh hồn mạnh mẽ kia lập tức tiêu tán đi. Sau đó hắn nhìn về phía Xích Hỏa trưởng lão, cười nói.

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, ánh mắt Xích Hỏa trưởng lão đang ở bên Tầng Tu không biết sống chết như thế nào lập tức dờn qua. Trên khuôn mặt già nua lập tức nở nụ cười, gật đầu: "*Tiểu hữu thực lực bất phàm, người thắng tự nhiên là ngươi. Ha ha, không gian trùng động của Thiên Hoàng thành trong ba năm tới sẽ là của Liễu gia!*"

-----oOo-----

Chương 1038: Đi trước Phần Viêm Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe thấy lời này của Xích Hỏa trưởng lão, sắc mặt của Trình Diệu trở nên hơi khó coi, nhưng ngại thân phận của đối phương, nên cho dù có bất mãn cũng chỉ có thể nắm chặt tay lại, oán hận nhìn Liễu Kinh, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Tuy Trình Diệu cũng biết bởi vì có sự xuất hiện của Tiêu Viêm cho nên mới xảy ra cục diện này, nhưng đối mặt với một thất phẩm Luyện Dược sư mà với thực lực của hắn thì đúng là rất khó tới chuyện ghi hận trong lòng. Bởi vì hắn biết rất rõ lực lượng mà một thất phẩm Luyện Dược sư có được là kinh khủng đến cỡ nào.

So với sắc mặt khó coi của Trình Diệu thì mặt của Liễu Kinh bây giờ lại hồng lên bởi vì vui mừng, đồng thời hắn cũng ôm quyền hướng về Xích Hỏa trưởng lão, cười nói:

- Đa tạ Xích Hỏa trưởng lão.

Xích Hỏa trưởng lão cười một cái, khoát tay áo rồi ánh mắt lập tức nhìn về Tiêu Viêm, nhanh chóng bước lên. Cười khách khí nói:

- Ha hả, còn không biết tên của tiểu hữu?

- Nham Kiêu.

Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó chấp tay với Xích Hỏa trưởng lão.

- Tiểu hữu Nham Kiêu với tuổi này mà có được thành tựu như thế quả thật làm cho người ta khó tin vô cùng, không biết lão sư của tiểu hữu là cao nhân phương nào?

Xích Hỏa trưởng lão cười nói. Cho dù thiên phú của Tiêu Viêm có cao tới đâu, nhưng nếu không có người chỉ dẫn thì cũng không thể nào ở độ tuổi như vậy lại có thành tựu đáng kinh ngạc như thế.

- Ân sĩ sơn dã thôi, cũng không phải là cao nhân gì.

Tiêu Viêm cười cười, cũng không có ý định tiếp tục vấn đề này.

Thấy Tiêu Viêm không muốn nhiều lời, Xích Hỏa trưởng lão cũng im lặng. Tuy nói hắn là trưởng lão của Phần Viêm cốc, hơn nữa thực lực của bản thân cũng là Đẩu Tông, nhưng đối với một thất phẩm Luyện Dược sư thì hắn vẫn phải khách khí một chút.

- Ha hả, Liễu Kinh, như vậy trong ba năm này, không gian trùng động ở

Thiên Hoàng thành sẽ giao cho Liễu gia người rồi. Chỉ cần hàng năm sai người đem đồ cung phụng đưa đến Phần Viêm cốc là được.

Ánh mắt Xích Hỏa trưởng lão lại nhìn về Liễu Kinh, có chút hòa khí cười nói.

Thu nhập thu được từ không gian trùng động là vô cùng xa xỉ, Liễu gia lấy được quyền quản lý đương nhiên cũng lấy luôn khoản thu nhập này. Nhưng phải trích một phần trong đó giao nộp cho Phần Viêm cốc, đây là quy củ bao năm qua.

Liễu Kinh gật đầu cười, hẳn tự nhiên cũng biết Xích Hỏa trưởng lão khách khí như vậy với hắn cũng bởi vì có Tiêu Viêm.

- Hiện giờ quyền sở hữu không gian trùng động cũng đã có kết quả. Ha hả, tiểu hữu Nham Kiêu, không biết người có thời gian cùng lão phu tới Phần Viêm cốc một chuyến?

Xích Hỏa trưởng lão xoa xoa bàn tay mình, nhìn Tiêu Viêm cười nói. Nhiệm vụ củ hắn chính là tìm Luyện Dược sư cao giai, hiện giờ Tiêu Viêm có thể đánh cho Tăng Tu sợ chết khiếp, nhưng nếu như Tiêu Viêm lại không đồng ý đi tới Phần Viêm cốc thì lại là bi kịch với hắn.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hơi trầm ngâm. Đối với Phần Viêm cốc tất nhiên cũng có hứng thú không nhỏ, đương nhiên cái hứng thú này chính là đến từ Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho đến Cửu Long Lô Cương Hỏa, tuy nói vật sau hắn đã hết hi vọng, nhưng nếu có thể gặp một lần thì sự lý giải của hắn đối với các dị hỏa khác cũng sẽ nâng cao hơn.

- Không biết Phần Viêm cốc tìm Luyện Dược sư cao giai rốt cuộc là có chuyện gì?

Trầm ngâm trong chốc lát, Tiêu Viêm liền hỏi.

- Ha hả, cốc chủ đại nhân của ta muốn luyện chế một đan dược có phẩm chất không thấp, cho nên cần phải có một số Luyện Dược sư cao giai trợ giúp. Tiểu hữu Nham Kiêu yên tâm, việc này cũng không khó, ngoài ra sau khi thành công thì Phần Viêm cốc sẽ còn có thêm hậu tạ.

Xích Hỏa trưởng lão vội vàng nói.

- Luyện chế đan dược?

Ánh mắt của Tiêu Viêm hơi đổi. Thực lực của cốc chủ Phần Viêm cốc tất nhiên sẽ không yếu hơn Phong tôn giả, cho nên đan dược mà hắn cần thì sợ rằng thấp nhất của cũng thất phẩm a. Loại đan dược này cũng không phải nói luyện chế là có thể luyện chế.

- Cốc chủ Phần Viêm cốc cũng là Luyện Dược sư?

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc hỏi. Muốn luyện chế đan dược thì điều cần nhất là phải dựa vào thực lực của bản thân, ngoại nhân giúp đỡ thì có thể có hiệu quả gì cơ chứ?

Nghe thế thì Xích Hỏa trưởng lão lại ngạc nhiên nhìn Tiêu Viêm một cái.

- Cốc chủ Phần Viêm cốc cũng không phải là Luyện Dược sư, nhưng hắn lại cực kỳ có hứng thú đối với Luyện Dược sư. Thế nhưng điều kiện không được cho nên hắn không thể nào trở thành Luyện Dược sư. Nhưng mà hắn cũng là người có tài năng tuyệt thế, dựa vào năng lực khống chế lửa của mình, hắn cũng có thể khống chế dị hỏa luyện chế một ít đan dược. Nhưng mà phẩm chất lại không quá cao, nếu như muốn luyện chế đan dược có phẩm chất cao thì cần phải có Luyện Dược sư khác ở ngoài hỗ trợ.

Liều Kinh ở một bên kề sát vào tai Tiêu Viêm, thấp giọng giải thích.

Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm cũng không nhịn được mà phải sửng sốt rồi phải chặc lưỡi không thôi, không phải Luyện Dược sư mà cũng có thể luyện chế đan dược? Cốc chủ Phần Viêm cốc này quả nhiên không giống người thường a, chuyện lạ này Tiêu Viêm đúng là lần đầu tiên nghe thấy. Tuy nhiên, đối với điều này thì Tiêu Viêm cũng tương đối hiểu rõ, để làm được điều này thì hiển nhiên nguyên nhân đến từ năng lực khống chế lửa cùng với dị hỏa, nhưng không có lực lượng linh hồn thấm nhuần đan dược chân chính của Luyện Dược sư thì đan dược luyện chế ra được chắc chắn sẽ có tỳ vết.

"Nói như vậy thì dị hỏa mà cốc chủ Phần Viêm cốc sử dụng hắn là Cửu Long Lô Cương Hỏa. Hiện giờ cách thời gian tổ chức Đan Hội vẫn còn xa, có lẽ nên thừa dịp này tới Phần Viêm cốc lấy hai biển còn lại của Thiên Hỏa Tam Huyền Biển", Tiêu Viêm tự nói ở trong lòng. Thiên Hỏa

Tam Huyền Biến có vai trò khá quan trọng đối với gã, nếu như có thể thu thập đủ bộ bí pháp này thì sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó cho dù là gặp cường giả như Phí Thiên thì gã cũng có tự tin đánh một trận. Mặt khác, cường giả ở Đan Hội chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều, cho nên trong đoạn thời gian này Tiêu Viêm phải tận lực tăng thực lực của mình lên.

- Nếu như có thể tương trợ được, tại hạ tất nhiên sẽ không từ chối.

Trong lòng đã có chủ ý, Tiêu Viêm mỉm cười một cái, nhìn Xích Hỏa trưởng lão nói.

Nghe thấy thế, Xích Hỏa trưởng lão nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, khuôn mặt già nua cũng tươi hơn rất nhiều. Tay áo hắn cung lên., bỗng nhiên có một con chim màu đỏ khổng lồ từ ngoài quảng trường bay vút tới, Xích Hỏa lúc này nhìn Tiêu Viêm cười nói:

- Đã như vậy, lão phu liền lên trước chờ tiêu hữu vậy.

Âm thanh vừa dứt thì hắn liền nhảy lên thân chim, rồi dừng ở đó.

- Tiêu Viêm, ngươi định đi Phần Viêm cốc thật sao?

Nhìn thấy Xích Hỏa trưởng lão nhảy lên thân chim ở trên cao, Lâm Diễm ở một bên vội vàng hỏi. Hắn biết trên người Tiêu Viêm có mang Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, nếu như để cho Phần Viêm cốc biết thì sợ rằng sẽ có phiền toái.

Tiêu Viêm gật gật đầu, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa Phần Viêm cốc lần này còn phải cầu mình. Chỉ cần mình cẩn thận một chút thì việc lấy toàn bộ Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chắc hẳn cũng không khó khăn gì.

- Ha hả, nghe nói lần này có không ít Luyện Dược sư được mời đi tới Phần Viêm cốc, nhưng nếu như thật sự có khả năng giúp cốc chủ Phần Viêm cốc luyện chế đan dược thành công vậy thì hậu tạ cũng sẽ cực kỳ phong phú a. Lấy danh tiếng của Phần Viêm cốc thì không có chuyện bạc đãi đâu.

Liễu Kinh cười nói, đối với Phần Viêm cốc thì hắn cũng tương đối biết.

Tiêu Viêm cười cười, hẳn cũng không có để ý gì tới phần thưởng hậu tạ. Nếu như có thể thu bản đầy đủ Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì đủ rồi.

- Lâm Diễm, trong khoảng thời gian này thì ngươi hãy ở Thiên Hoàng thành đi, chờ ta làm xong thì sẽ trở về. Mặt khác, Liễu Kinh, có vài chuyện cần phiên ngươi một chút.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm một chút, rồi nói.

- Có việc gì thì ngươi cứ nói. Nếu có thể làm được thì ta sẽ không nhú mày.

Liễu Kinh vỗ vỗ ngực, có chút hào hùng nói.

- Ngươi giúp ta điều tra một chút ở Trung Vực này có tin tức nào liên quan tới người tên là Tiểu Y Tiên không?

Tiêu Viêm chậm rãi nói:

- Mặt khác, ngươi điều tra tiếp giùm ta có người nữ nào trong các gia tộc tên là Hân Lam không.

Tách biệt với hai người đó lâu như vậy, cũng không biết Tiểu Y Tiên hiện giờ thế nào, cho nên Tiêu Viêm phải mau chóng có được một số tin tức. Liễu gia ở Trung Vực đã lâu như vậy, con đường tình báo hiển nhiên mạnh hơn một mình hẳn rất nhiều. Còn về phần Hân Lam thì cho đến lúc này Tiêu Viêm vẫn không biết gia tộc nàng là gia tộc nào. Nhưng đã nhận lời giúp nàng thì hiển nhiên Tiêu Viêm sẽ không quên.

- Tiểu Y Tiên?

Liễu Kinh vuốt cằm một chút, gật đầu nói:

- Cái tên này thì đúng là ta chưa nghe bao giờ, nhưng ta sẽ cho người đi chung quanh Trung Vực điều tra. Còn về người nữ tên Hân Lam này sợ rằng sẽ có chút khó khăn, ở trong Trung Vực có vô số gia tộc lớn nhỏ, nếu như muốn tìm ra thì đúng là mò kim đáy bể a. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Gia tộc của nàng dường như đã từng tiến vào trường lão hội của Đan Tháp, nhưng mà hiện giờ đã bị trừ đi.

Tiêu Viêm nói.

- Ô?

Liễu Kinh nghe thế thì có chút chấn động. Gia tộc có thể vào được trường lão hội của Đan Tháp thì cũng không phải là thế lực bình thường, mặc dù hiện tại đã bị trừ đi thì thực lực của họ cũng hơn Liễu gia nhiều lắm.

- Nói như vậy thì phạm vi điều tra cũng đã nhỏ đi rất nhiều rồi. Uh, việc này ngươi cứ giao cho ta, chờ ngươi trở về thì ta sẽ làm thỏa đáng.

Liễu Kinh trầm ngâm một chút rồi cười nói.

Tiêu Viêm cười gật đầu, việc này đúng là đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian hẳn phải chạy loạn đi khắp nơi.

Sau khi bàn chuyện này thỏa đáng, Tiêu Viêm lại tiếp tục hàn huyên cùng hai người một hồi. Đợi đến khi con chim đỏ khổng lồ ở trên bầu trời phát ra một âm thanh bén nhọn thì gã mới chào Lâm Diễm và Liễu Kinh, sau đó mũi chân khẽ điểm một cái, lướt lên trên không trung.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhích người, Lâm Diễm vội vàng nói:

- Cẩn thận một chút.

Tiêu Viêm nhìn hẳn cười một cái, rồi thân hình đã đứng vững trên con chim khổng lồ đó.

- Ha ha, tiểu hữu Nham Kiêu, chuẩn bị tốt rồi chứ?

Nhìn thấy Tiêu Viêm đi lên, Xích Hỏa trưởng lão vội vàng cười nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, hướng về phía Xích Hỏa trưởng lão chấp tay, nói:

- Thỉnh Xích Hỏa tiên bối dẫn đường đi.

Xích Hỏa trưởng lão cười nói khách khí một tiếng, sau đó vung tay áo lên.

Con chim khổng lồ dưới chân nhất thời phát ra một âm thanh bén nhọn, đôi cánh lớn chân động mang theo một luồng gió cực kỳ nóng cháy, rồi sau đó dưới vô số ánh mắt hâm mộ ở dưới bay vút về phương bắc.

Tiêu Viêm đứng vững trên con chim khổng lồ, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn về phương bắc mà không khỏi cười khẽ. Đối với Cửu Long Lô Cương Hỏa của Phần Viêm cóc thì hẳn cũng rất hiếm kỳ, không biết so sánh cùng với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa của mình thì ai hơn ai đây.

Mặt khác, nếu như bản thân mình có thể thu thập đủ Tam Hỏa Thiên Huyền Biến thì không biết uy lực của nó sẽ mạnh đến tình trạng nào?

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi nở nụ cười chờ mong ở khóe miệng của mình.

-----oOo-----

Chương 1039: Chích Hỏa sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Phần Viêm cóc nằm tại sơn mạch Chích Hỏa phía tây nam Trung Vực. Dãy núi này hoàn toàn được hình thành trên các miệng núi lửa, phóng tầm mắt nhìn ra có thể nhìn thấy khắp trong nghìn dặm toàn là màu đỏ, ở các đỉnh núi còn không ngừng có sương mù màu trắng nồng đậm dâng lên, ngẫu nhiên sẽ còn có nham thạch nóng chảy từ trong đó tràn ra.

Ở khắp toàn bộ Trung Châu thì sơn mạch Chích Hỏa có thanh danh không nhỏ chút nào, đương nhiên trong đó một phần cũng là do có Phần Viêm cóc, mà nguyên nhân khác là do hoàn cảnh ở những dãy núi này quá khắc nghiệt. Mặc dù cảnh ở đây không hề đẹp mắt chút nào, nhưng do các ngọn núi lửa liên miên vô tận nên làm cho năng lượng thuộc tính hỏa ở đây cũng nồng đậm vô cùng. Nếu như ở chỗ này mà tu luyện công pháp thuộc tính hỏa thì không thể nghi ngờ sẽ có hiệu quả rất tốt, cho nên mặc dù biết rõ ở đây có chút nguy hiểm, nhưng vẫn có không ít người tu luyện công pháp thuộc tính hỏa mạo hiểm tới đây.

Sơn mạch Chính Hỏa cách Thiên Hoàng thành cũng không xa lắm, không đến thời gian nửa ngày lộ trình, hơn nữa do con chim đỏ khổng lồ của Xích Hỏa trưởng lão có tốc độ phi hành không chậm cho nên chỉ khoảng bốn giờ sau thì Tiêu Viêm đã mơ hồ cảm nhận được năng lượng trong thiên địa dần dần sung túc hơn, hơn nữa trong đó còn có mùi vị cuồng bạo hơn bình thường.

Đứng trên thân con chim lớn, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về phía xa. Chỉ thấy ở cuối tầm mắt dường như xuất hiện một đường nét màu đỏ rực, cái đường nét này trông vô cùng hùng vĩ, liếc mắt một cái cứ nhiên nhìn không thấy cuối.

- Ha ha, tiểu hữu Nham Kiêu, đó chính là sơn mạch Chính Hỏa, tổng bộ của Phần Viêm cốc ở đó.

Xích Hỏa trưởng lão nhìn Tiêu Viêm cười cười, nói:

- Năng lượng thuộc tính hỏa ở trong sơn mạch Chính Hỏa này cực kỳ nồng đậm, nhưng mà bởi vì hàng năm cho có núi lửa phun mang theo sự cuồng bạo, cho nên nếu muốn đem nó hấp thu thì phải khu trừ sự cuồng bạo trong đó đi. Nếu không thì tu luyện lâu dài sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trí. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, mặc dù nói hấn có dị hỏa hộ thể, căn bản không cần kiêng kỵ cái gọi là năng lượng cuồng bạo này, nhưng dù sao đây cũng là ý tốt của đối phương.

- Mặt khác, ở trong sơn mạch Chính Hỏa có rất nhiều ma thú, nhưng bởi vì có năng lượng ở đây cho nên ma thú ở đây so với các nơi khác cuồng bạo và hung ác hơn rất nhiều. Hơn nữa, sơn mạch Chính Hỏa này còn liên miên vô tận, mặc dù ta là trưởng lão Phần Viêm cốc nhưng có vài chỗ ta cũng không dám dò xét. Cho nên tiểu hữu Nham Kiêu nếu như có đi một mình thì cũng nên cẩn thận một chút.

- Ha ha, đa tạ Xích Hỏa trưởng lão nhắc nhở.

Xích Hỏa trưởng lão không thềm để ý khoát tay áo, tay áo vung lên thì tốc độ con chim khổng lồ màu đỏ ở dưới chân lại lần nữa nhanh hơn. Chợt hóa thành một đạo hỏa mang lướt vào trong dãy núi trước mắt.

Sau khi đi vào sơn mạch Chích Hỏa, Tiêu Viêm mới thấy rõ ràng nó được. Cái màu xanh mà cây cối vốn có thì lại cực kỳ hiếm thấy ở đây, liếc mắt nhìn qua thì phần lớn đất đai đều là màu đỏ, trên mặt đất chỉ có loe hoe vài cọng cỏ, xem ra hoàn cảnh ở đây quả nhiên có chút khác nghiệt.

Khi bắt đầu vào bầu trời của sơn mạch Chích Hỏa thì độ ẩm cũng tăng vọt lên rất nhiều, nhưng nhiệt độ này đối với Tiêu Viêm hay Xích Hỏa trưởng lão lại không phải là vấn đề cho nên cũng không có để ý quá nhiều.

Ánh mắt Xích Hỏa trưởng lão nhìn qua dãy núi một chút, rồi miệng huýt gió một cái. Con chim màu đỏ khổng lồ dần dần chậm lại sau đó chậm rãi đáp xuống ngay chân núi một trong các ngọn núi ở sơn mạch Chính Hỏa.

Tiêu Viêm từ trên lưng chim nhảy xuống, ánh mắt nhìn thoáng qua. Trước mặt hắn bây giờ là hai ngọn núi màu đỏ sậm cực kỳ hùng vĩ, hai ngọn núi này dựa sát vào nhau, đồng thời có một cái thang đá từ dưới chân núi lên tới đỉnh.

Ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn về cái thang đá cách đó không xa, trong mắt có chút ngạc nhiên. Từ không gian bên trong có sự dao động dữ dội của lực lượng không gian, hiển nhiên ở sau đó còn có một động thiên khác.

- Ha hả, tiểu hữu Nham Kiêu, theo ta đến đây đi.

Xích Hỏa trưởng lão cười cười, sau đó đi đến thang đá. Tiêu Viêm ở phía sau đi theo, ánh mắt chậm rãi nhìn bốn phía, trong lòng có chút đề phòng.

Một lát sau, hai người dừng lại ở trước thang đá, mà đi đến đây thì Tiêu Viêm mới phát hiện nơi này có một tầng không gian chướng bích, bàn tay nhẹ nhàng đề lên không gian chướng bích một chút thì một luồng lực lượng kinh người nhất thời phản chấn ra, làm cho bàn tay Tiêu Viêm phải giật trở lại sau:

- Không gian chướng bích thật là kiên cố.

Lắc cái tay một chút, sự ngạc nhiên hiện rõ lên trong mắt Tiêu Viêm.

- Ha hả, không gian chướng bích này do đích thân các lịch đại cốc chủ Ma Viêm cốc ra tay gia cố, đủ để chống lại sự công kích của cường giả Đâu Tôn, các Đâu Tôn bình thường không thể nào đánh vỡ nó được.

Xích Hỏa trưởng lão cười nói.

- Đủ để chống lại sự công kích của cường giả Đấu Tôn?

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà phải than thở không thôi. Thực lực của Phần Viêm cóc quả nhiên các thể lực tầm thường không thể nào sánh bằng được.

Xích Hỏa trưởng lão ha ha cười, rồi lấy ra một cái vụn bài màu đỏ trong nạp giới, sau đó đặt lên trên không gian chướng bích. Bỗng nhiên có một sự dao động kỳ lạ từ từ khuếch tán ra, không gian chướng bích kia cũng chậm rãi mở ra.

- Tiểu hữu Nham Kiêu, mời!

Xích Hỏa trưởng lão nhìn Tiêu Viêm cười cười, sau đó dẫn đầu đi vào, mà thân hình của hắn vừa bước vào bên trong không gian chướng bích thì cũng biến mất đi một cách quỷ dị. Tiêu Viêm chần chờ một lát rồi cũng cất bước đi theo vào.

Ngay lúc Tiêu Viêm đi vào trong không gian chướng bích thì đột nhiên phía trước sáng rõ lên, làm cho hắn theo quán tính nhắm mắt lại. Lúc chậm rãi mở ra thì ngạc nhiên không thôi.

Trước mặt Tiêu Viêm giờ phút này là một thang đá thật dài, chung quanh thang đá là một không gian xanh um. Đưa mắt nhìn về phía xa có thể thấy trong không gian xanh um này có không ít kiến trúc, trong lúc mơ hồ còn có tiếng người từ đằng xa truyền đến rồi quanh quẩn khắp cái sơn cốc không thấy cuối này.

- Thế giới tự thành, Phần Viêm cóc không hồ danh là một trong Tam Cốc a.

Nhìn thấy trong này hoàn toàn khác với thế giới đồ rục ở bên ngoài, cho dù là Tiêu Viêm cũng phải sợ hãi không thôi.

- Ha hả, cái này cũng không phải là thế giới tự thành, cái bồn sự này chỉ có Đấu Thánh mới có thể làm được. Nhưng mà nơi này trải qua được các lịch đại cóc chủ cùng trưởng lão kiến tạo thì đúng thật cũng có thể coi là một

thể ngoại đào nguyên bên trong miệng núi lửa.

Xích Hỏa trưởng lão khoát tay áo, nhưng mà trên trán lại có chút đặc ý. Có thể ở trong thể giới núi lửa mà kiến tạo được một sơn cốc khổng lồ như vậy thì đích thật họ có quyền tự hào về nó.

Tiêu Viêm cười cười, hơi đưa bàn tay về phía trước cảm nhận: Năng lượng thuộc tính hỏa ở nơi này vẫn nồng đậm như bên ngoài, nhưng sự cuồng bạo trong đó đã gần như biến mất hoàn toàn, hiển nhiên đã bị tinh lọc mất đi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, trong lúc mơ hồ còn có cảm giác không gian nơi này hơi bị bẽ gãy. Hiển nhiên, toàn bộ Phần Viêm cốc đều được bao phủ trong một tầng không gian bẽ gãy, kiểu này có hơi giống với Nội Viện, nhưng rõ ràng không gian ở nơi này còn hơn xa Nội Viện nhiều.

Ngay lúc Tiêu Viêm còn sợ hãi thì chung quanh thang đá tại rừng núi đột nhiên vang lên tiếng xé gió, rồi có mười mấy đạo thân ảnh thoáng hiện lên. Khi dừng lại ở chung quanh thang đá, bọn họ lập tức phát hiện ra Xích Hỏa trưởng lão, lúc này sự đề phòng trên khuôn mặt cũng đã giảm đi, sau đó còn cung kính khom người hành lễ.

Những người này đều mặc áo bào đỏ, tuổi tuy không lớn nhưng đấu khí từ trong cơ thể phát ra lại tương đối hùng hồn. Tiêu Viêm nhìn thấy thế thì không khỏi gật đầu, thiên phú của đệ tử Phần Viêm cốc cũng không kém a.

- Tiểu hữu Nham Kiêu, mời đi theo ta.

Xích Hỏa trưởng lão nhìn Tiêu Viêm cười, sau đó thân hình khẽ động, bàn chân đạp trong hư không bay lướt tới chỗ sâu trong sơn cốc. Sau đó, Tiêu Viêm dưới ánh mắt kinh ngạc của các đệ tử Phần Viêm cốc mà theo sát sau.

- Người nọ cũng là Đâu Tông? Sao tuổi còn trẻ như vậy?

- Hẳn là một vài vị tiền bối cố ý giả trang như vậy, nghe nói còn có đan dược có tác dụng dưỡng nhan.

- Ủm, hẳn là như vậy. Nhưng nếu như quả thật người này trẻ tuổi như vậy, vậy thì chẳng phải có thể so sánh cùng tiểu thư Hỏa Nhi hay sao?

- Đúng vậy a, người biến thái như tiểu thư Hỏa Nhi một cái đã đủ rồi, nếu còn hơn nữa thì quả là làm cho người ta phải sợ hãi.

Đối với lời bàn luận của mấy người này thì Tiêu Viêm lại không nghe thấy. Gã bay sát theo Xích Hỏa trưởng lão, vài phút sau thì đã dừng lại trước một đại điện màu đỏ.

Giờ phút này, ở bên ngoài đại điện có không ít đệ tử Phần Viêm cốc đang thủ vệ, ánh mắt cảnh giới không ngừng nhìn về bốn phía.

- Xem ra những đại sư Luyện Dược khác cũng tới rồi.

Nhìn thấy đại điện được thủ vệ nghiêm ngặt, Xích Hỏa trưởng lão rất cuộc nói.

- Cốc chủ quý cốc đến tốt cùng là muốn luyện chế cái gì? Sao lại phải mời nhiều Luyện Dược sư như vậy?

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, nói.

- Ha ha, cũng không phải cần nhiều như vậy mà là muốn từ trong các Luyện Dược sư này tìm một hai người phù hợp. Đương nhiên, những người không phù hợp thì Phần Viêm cốc vẫn có hậu lễ đưa tặng, tiểu hữu Nham Kiêu không cần lo lắng.

Xích Hỏa trưởng lão cười nói.

- Còn muốn chọn lựa?

Tiêu Viêm càng lúc càng nhíu mày hơn. Nếu như hắn không được chọn thì sợ rằng không thể nào có được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đi, hắn cũng không ngóc đến mức mà nghĩ ra việc Phần Viêm cốc sẽ dễ dàng đưa bí pháp giao cho ngoại nhân.

- Ài, cứ vào xem một chút đã.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười, đã tới đây rồi thì cũng không thể nào xoay đầu chạy đi. Tiêu Viêm cũng chỉ có thở dài một hơi, gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Xích Hỏa trưởng lão cũng là ngượng ngùng cười cười, sau đó vội vàng ở phía trước dẫn đường, Sau đó, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, bước chân đi vào, nhưng trong lòng hắt lại thầm nghĩ: "*Nếu như đã tới Phần Viêm cốc này rồi thì kiểu gì cũng phải thu Thiên Hỏa Tam Huyền Biến vào tay a!*"

-----oOo-----

Chương 1040: Đường Chấn, Cứu Long Lô Cương Hỏa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đi theo phía sau Xích Hỏa trưởng lão, Tiêu Viêm liền thuận lợi thông quan hàng thủ vệ nghiêm mật ở ngoài đại điện, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đại điện bước vào.

Két két!

Theo cửa đại điện mở ra, hình dáng bên trong điện đã hiện lên trong mắt Tiêu Viêm, còn Xích Hỏa trưởng lão cũng vội vàng tiến lên, sau đó đi đến vị trí chủ của đại điện, khom mình hành lễ, nói:

- Cốc chủ, Xích Hỏa đến phục mệnh, Luyện Dược đại sư của Thiên Hoàng thành đã được mời đến.

Trong đại điện lúc này có khoảng mười người, trong đó đại đa số đều mặc bào phục của Luyện Dược sư, xem diện mạo của bọn hắn thì hiển nhiên tuổi không thấp, sắc mặt lạnh nhạt, không hề nghĩ tới việc đây là tổng bộ Phần Viêm cốc mà có chút câu thúc.

Tại vị trí của chủ đại điện, có một lão giả khuôn mặt mộc mạc, thân hình nhỏ gầy mặc một đạo bào màu đỏ đang đứng đó tươi cười. Nhưng mà những người ngồi ở đây đều hiểu rõ sức nặng của vị lão giả này.

Bên cạnh lão giả đó là một gã nữ tử hồng y xinh đẹp, tuy đứng đó nhưng ở chỗ eo thon nhỏ lại có một cây trường tiên sậm đỏ quấn lấy, làm cho vòng

eo càng thêm động lòng người. Dung nhan của người nữ này cũng không tầm thường, nhưng mà ở ngay hàng lông mày lại để lộ ra khí phách hiên ngang, phối hợp với trang phục màu đỏ rực làm cho người khác cảm thấy hơi khác thường.

Ngay lúc cửa đại điện mở ra thì mọi người cũng đồng loạt nhìn qua. Đặc biệt lúc Xích Hỏa trưởng lão nói là lại có thêm một Luyện Dược đại sư đi vào thì không ít người đều không khỏi cảm thấy có hứng thú mà đưa mắt nhìn qua.

- Ha hả, Xích Hỏa, lần này ngươi lại là người trẻ nhất đấy.

Lão giả hồng bào nhìn về phía Xích Hỏa cười cười, sau đó nói:

- Còn không mời đại sư vào? Chẳng lẽ ngươi muốn người khác nói Phần Viêm cốc ta chiêu đãi khách nhân không tốt?

Nghe thấy lão giả hồng bào nói, Xích Hỏa trưởng lão vội vàng gạt đầu, sau đó quay đầu lại, nhìn ngoài điện nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, mời vào.

- Nham Kiêu?

Nghe thấy cách xưng hô của Xích Hỏa, các Luyện Dược sư có danh vọng ở Trung Vực đang ở đây đều nhíu mày lại, bọn họ chưa từng nghe nói ở Trung Vực có vị Luyện Dược đại sư nào có tên Nham Kiêu cả.

Ngay lúc mọi người nghi hoặc thì một thân ảnh gầy đang chậm rãi từ bên ngoài đi vào. Nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi này, nhất thời trong đại điện an tĩnh lại.

- Nham Kiêu gặp qua cốc chủ!

Đối với mấy ánh mắt khác thường ấy, Tiêu Viêm cũng không để ý, ánh mắt trực tiếp nhìn về vị lão giả hồng y ở vị trí chủ đại điện kia. Khi hắn vừa bước vào trong đại điện thì liền mơ hồ có cảm giác bị áp bách, mà nơi phát ra cái cảm giác đó đúng là vị lão giả nhỏ gầy có khuôn mặt bình thường kia.

Lão giả hồng y nhìn thấy Tiêu Viêm thì cũng hơi có chút nao nao, nhưng quả thật hắn che giấu rất khá cho nên vẫn không hiện lộ ra ngoài. Ánh mắt chậm rãi đảo qua người Tiêu Viêm, mà càng đảo qua thì sự kinh ngạc trong mắt cũng càng lúc càng nhiều.

- Ha hả, tiểu hữu khách khí rồi, lão phu Đường Chấn. Không ngờ rằng tiểu hữu còn trẻ như vậy mà đã là Đấu Tông, thiên phú bậc này rất hiếm a.

Lão giả hồng y lại cười nói.

Đường Chấn vừa nói như vậy thì nhất thời các vị Luyện Dược sư đang ngồi ở đó cũng khẽ kinh hô lên, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn qua Tiêu Viêm. Có thể ở tuổi trẻ như vậy mà đạt đến được Đấu Tông, thiên phú như vậy cho dù nhìn khắp Trung Châu thì cũng phải vô cùng nổi tiếng a.

Bên cạnh Đường Chấn, người nữ tử kia cũng dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Tiêu Viêm, trong đó lại có thêm phần hoài nghi. Thân là người xuất sắc nhất ở thế hệ trẻ tuổi Phần Viêm cốc, nàng phi thường rõ ràng có thể ở tuổi này mà đạt đến Đấu Tông là khó khăn như thế nào. Hơn nữa, điều làm cho nàng không thể tưởng tượng được chính là tuổi của Tiêu Viêm nhìn qua dường như còn nhỏ hơn cả nàng. Nguồn truyện:

- Đường cốc chủ quá khen rồi, chỉ là vận khí may mắn hơn thường nhân một chút thôi.

Khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc. Không hổ danh là cốc chủ Phần Viêm cốc, chỉ liếc mắt một cái mà đã nhìn thấu thực lực. Mà theo ý niệm nổi lên, ánh mắt của hắn cũng không khỏi đảo qua người Đường Chấn, nhưng điều khiếp sợ nhất là hắn lại không thể nào dò xét được hơi thở của đối phương. Có thể thu liễm hơi thở đến mức hoàn mỹ như vậy, thực lực của Đường Chấn này so với Phong tôn giả cũng mạnh hơn không ít a.

- Có thể có được vận khí như vậy cũng có thể coi là có chút bản sự. Nhưng mà hôm nay ở đây cũng không cần Đấu Tông mà là Luyện Dược đại sư. Xích Hỏa trưởng lão, người mang nhầm người ư?

Một lão giả mặc bào phục Luyện Dược đại sư, đưa mắt nhìn Tiêu Viêm, thản nhiên nói.

Đôi môi của lão giả này cực kỳ mỏng, nhìn qua cũng biết là người nói chuyện không hề khách khí chút nào. Đương nhiên, thân là Luyện Dược sư, đại đa số đều sẽ có ngạo khí, đặc biệt là những Luyện Dược đại sư như bọn họ. Họ đi tới chỗ nào mà không được đối đãi tốt chứ? Bọn họ có thể đạt đến thành tựu như vậy thì cũng phải trải qua khổ tu gần nửa đời người, nhưng hiện giờ Xích Hỏa trưởng lão lại tùy tiện mang đến một tiểu tử đến, nói đây là một Luyện Dược đại sư, điều này làm cho bọn họ có chút không thoải mái.

Luyện Dược đại sư ở Trung Châu là một cách xưng hô tương đối có phân lượng, hơn nữa muốn đạt được thì điều kiện cũng có chút nghiêm khắc. Mà điều kiện cần nhất chính là bản thân có thể luyện chế được đan dược lục phẩm hay thất phẩm. Đương nhiên, nếu như có thể luyện chế được đan dược bát phẩm thì đã được xưng gọi.

Nghe thấy lời này của lão giả, Xích Hỏa trưởng lão khẽ nhú mày, chợt cười, nói:

- Mạch đại sư yên tâm, chút nhãn lực ấy lão phu cũng có được. Vị tiểu hữu Nham Kiêu này đã đạt được yêu cầu của cốc chủ.

Nghe vậy, lão giả được xưng là Mạch đại sư cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, không nói thêm lời nào nữa cả.

- Ha ha, nếu những lời của Xích Hỏa là đúng thì thiên phú của tiểu hữu Nham Kiêu này sợ rằng so với tiểu nữ còn mạnh hơn rất nhiều. Có thể đồng thời có thành tựu ở việc tu luyện đấu khí cùng luyện dược là một việc không đơn giản chút nào a.

Đường Chấn làm như chưa từng nghe những lời nghi ngờ của Mạch đại sư đối với Tiêu Viêm, mỉm cười nói.

- Mới nghe người nói vậy đã kết luận rồi, phụ thân đúng là lão hồ đồ mà.

Nữ tử hồng y đứng bên bữu môi, hừ lạnh nói. Mà đồng thời đôi mắt đẹp sáng ngời cũng nhìn về phía Tiêu Viêm, cái cằm trắng cũng hơi nhún lại, trong mắt cũng có chút ý vị khiêu khích. Trong những năm nay, nàng chưa bao giờ gặp qua địch thủ trong những người đồng trang lứa cả, Tiêu Viêm xuất hiện làm cho người thích tranh cường háo thắng như nàng nổi lên hứng thú.

Đối với sự khiêu khích trong mắt của nữ tử hồng y, Tiêu Viêm chỉ cười cho qua. Hắn có thể cảm giác được cô gái này cũng không có ác ý gì, chẳng qua những lời của Đường Chân lúc này làm cho nàng hơi bất mãn mà thôi.

- Nham Kiêu tiểu hữu, mời ngồi xuống đi.

Đường Chân nhìn Tiêu Viêm nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, sau đó dưới sự dẫn dắt của Xích Hỏa, hắn ngồi xuống một vị trí trong đại điện.

- Lúc này Mạch đại sư kia là một vị lục phẩm Luyện Dược sư, có thể luyện chế được đan dược lục phẩm đỉnh phong. Nếu như để cho hắn vài năm nữa thì hắn sẽ đạt đến thất phẩm, người này nói chuyện làm cho người khác chán ghét vô cùng, coi như là không nghe thấy đi.

Xích Hỏa trưởng lão ngồi bên cạnh Tiêu Viêm khẽ thấp giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hơi vuốt cằm. Luyện Dược sư được mời tới ở đây ngoại trừ hắn ra thì cũng không phải ai cũng là hạng vô danh.

- Nhưng mà lấy cảnh giới của tiểu hữu Nham Kiêu chắc sẽ không để lão gia hỏa này vào trong mắt đâu. Trong những người ngồi ở đây thì chỉ cần người chú ý hai người là được, đó là hai người ngồi gần vợ cốc chủ nhất.

Nghe thấy lời này của Xích Hỏa trưởng lão, Tiêu Viêm khẽ động trong lòng. Ánh mắt cũng hơi dời về phía chủ điện.

Ở ngay bên dưới Đường Chân có hai lão giả đang nhắm mắt lại từ đầu đến cuối, khí tức của hai người này được thu liễm lại, nhưng Tiêu Viêm vẫn mơ hồ cảm giác được lực lượng linh hồn của hai người cực kỳ bàng bạc.

- Thất phẩm Luyện Dược sư?

Đôi mắt Tiêu Viêm hơi híp lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối. Đây là thất phẩm Luyện Dược sư mà hắn lần đầu tiên thấy trong mấy năm nay.

- Hai người này có danh tiếng rất cao tại Trung Vực. Một là do thuật luyện

đan của họ cực cao, hai là cả hai đều là khách khanh trưởng lão của Đan Tháp. Cho dù là cốc chủ thì khi nói chuyện cũng phải khách khí vô cùng.

Xích Hỏa trưởng lão nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi chấn động, khách khanh trưởng lão của Đan Tháp? Cái danh tiếng này quả nhiên là làm cho người ta phải sợ hãi a.

- Ha hả, nếu như người đã đến đông đủ thì lão phu liền nói một chút chuyện đi.

Lão giả tên Đường Chấn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn toàn bộ rồi nói:

- Nói đến đây thì mọi người cũng biết lão phu muốn động thủ luyện chế một loại đan dược, còn phẩm chất của đan dược này là thất phẩm cao cấp.

Nghe thấy lời này thì sắc mặt của mười vị Luyện Dược đại sư ở đây đều hơi đổi. Đối với một số người ngồi ở đây thì việc luyện chế đan dược thất phẩm đối với bọn họ đã là tương đối khó.

Ngay khi Đường Chấn nói ra lời này thì hai vị khách khanh trưởng lão của Đan Tháp vẫn luôn khép hờ hai mắt cũng chậm rãi mở ra, hai người nhìn nhau một cái rồi nhìn Đường Chấn, một người nhẹ giọng nói:

- Đan dược thất phẩm cao cấp, đan dược phẩm chất này cho dù là hai người bọn ta thì cũng không luyện chế được.

Tuy nói hai người đều là thất phẩm Luyện Dược sư, nhưng nếu như luyện chế một số đan dược thất phẩm như cấp thấp, trung cấp thì xác suất thành công còn được... còn nếu luyện chế đan dược thất phẩm cao cấp thì xác suất thành công lại tương đối thê thảm.

- Ha hả, điều này thì cứ giao cho lão phu. Tuy nói lão phu không phải là Luyện Dược sư, nhưng bản sự thì các người không cần lo lắng.

Đường Chấn cười, tiếp tục nói:

- Điều mà ta cần chính là hai gã Luyện Dược sư có thể chống lại được Cửu Long Lô Cương Hỏa của ta!

Âm thanh vừa phát ra thì bàn tay Đường Chấn khẽ nắm lại, chỉ nghe phù một tiếng thì một ngọn lửa màu bạc chậm rãi từ trong tay lượn lờ đi ra. Lúc mà ngọn lửa này bốc lên thì trong lúc mơ hồ còn có thể thấy có chín con hỏa long màu bạc đang bay lượn trong đó.

- Đây chính là Cửu Long Lô Cương Hỏa?

Nhìn thấy ngọn lửa màu bạc này, đồng tử Tiêu Viêm nhất thời hơi co rút lại.

- Mọi người cứ lấy lực lượng linh hồn ra, nếu có thể chống lại sự nung cháy của Cửu Long Lô Cương Hỏa liền đạt đủ tư cách.

Đường Chấn mỉm cười nói.

Mà các Luyện Dược sư trong đại điện vừa nghe thấy lời này thì không ai không khỏi run người lên...

-----oOo-----

Chương 1041: Khảo nghiệm Dị Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Cửu Long Lô Cương Hỏa bài danh thứ mười hai trên bảng dị hỏa. Đối với trình độ lợi hại của ngọn lửa này thì những người ở đây không ai không biết cả, hơn nữa bản thân Đường Chấn có thực lực sâu không lường được a. Bình thường, khi linh hồn của con người chỉ vừa tiếp xúc sơ với dị hỏa thôi thì đã bị đốt thành hư vô, tuy nói những người ở đây không ai không có lực lượng linh hồn hùng mạnh, nhưng phải tiếp xúc với dị hỏa như Cửu Long Lô Cương Hỏa thì cũng không phải là việc dễ a...

Lời này của Đường Chấn vừa ra thì trong đại điện cũng trở nên an tĩnh hơn nhiều, những Luyện Dược đại sư lúc trước còn tỏ ra cao ngạo thì lúc này cũng đã co đầu rút cổ lại, không nói gì cả.

Hai gã khách khanh trưởng lão của Đan Tháp trầm ngâm một lát rồi chậm

rãi nói:

- Đường cốc chủ, sự lợi hại của Cửu Long Lô Cương Hỏa chúng ta đều biết. Trong bảng Di Hỏa thì di hỏa này có ngưng tụ Long Uy, cho nên có năng lực kinh sợ linh hồn. Trong những người ngồi đây, người có linh hồn có thể chống đỡ được nó sợ rằng cũng không nhiều đâu a...

Đường Chấn nghe vậy cũng cười cười, nói:

- Huyền đại sư yên tâm, điểm này thì lão phu sẽ có chừng mực, không để cho người nào bị thương đâu. Chỉ cần có thể chống đỡ Cửu Long Lô Cương Hỏa một thời gian là coi như quá quán rồi. Dù sao người muốn hiệp trợ ta cũng phải có năng lực chống đỡ Cửu Long Lô Cương Hỏa, nếu không sẽ làm cho bản thân bị thương a...

Tiếng nói vừa dứt thì ánh mắt Đường Chấn lại đảo qua đại điện, cười nói:

- Nếu như đã mời các vị đại sư tới đây thì tự nhiên sẽ không để cho các vị một chuyên tay không mà về. Nếu như không thể chống đỡ được Cửu Long Lô Cương Hỏa thì ta cũng sẽ dành tặng cho mọi người một phần hậu lễ.

Nghe thấy lời này, một số người trong đại điện cũng có chút động lòng. Bọn họ cùng Đường Chấn cũng không có thù oán gì, hơn nữa lấy thân phận của đối phương thì cũng không đùa giỡn với họ làm gì.

Mà người nữ bên cạnh Đường Chấn nhìn những người gọi là Luyện Dược đại sư trong đại điện chân chờ thì không khỏi nhếch miệng lên cười. Bọn người này vừa nghe thấy Cửu Long Lô Cương hỏa thì thành ra như thế, giống như là bị phụ thân nàng âm thầm ám toán vậy.

Đôi mắt đẹp chuyển động, đột nhiên chuyển đến một góc có chút hẻo lánh trong đại điện, nhìn thấy Tiêu Viêm lúc này vẫn bình tĩnh, tay nâng chén trà thì người nữ này hơi nao nao. Người này nhìn qua trán định như thế, không biết có phải giả vờ hay không...

- Nếu Đường cốc chủ đã nói như vậy thì chúng ta tự nhiên cũng không thể e sợ như vậy được, vậy cứ khảo thí theo lời cốc chủ nói đi...

Một lão giả có tóc bạc trắng nhìn chung quanh một lúc, rồi gật đầu, đột

nhiên mở miệng nói ra.

Đường Chân nghe thấy thế thì nét cười trên khuôn mặt càng nhiều hơn. Ngón tay hơi búng cong ra, ngọn lửa màu bạc kia chậm rãi di chuyển tới giữa đại điện rồi huyền phù ở trên đó.

Ở ngay giữa ngọn lửa đó còn có những đầu hỏa long nhỏ đang lượn lờ bên trong, dường như là chúng có linh trí vậy. Hơn nữa, dường như còn có long uy từ bên trong tràn ngập ra, làm cho linh hồn của người khác cảm thấy chút áp lực.

- Không biết là vị đại sư nào tới trước?

Đường Chân lại tươi cười nói.

Vừa nói ra thì cả đại điện lại có chút yên tĩnh lại, chợt có một lão giả mặc áo bào trắng đứng lên, chấp tay nhìn Đường Chân, nói:

- Nếu như không có người nào thì để cho lão phu tới thử đi. Đối với Cửu Long Lô Cương Hỏa của Phần Viêm cốc này, lão phu cũng đã sớm nghe qua, hôm nay có thể thử uy lực của nó thì cũng coi như chuyến đi này không tệ...

- Ha hả, thì ra là Hóa đại sư, mời.

Đường Chân cười.

- Vị này tên là Hóa Trần, cũng là một lục phẩm Luyện Dược sư đỉnh phong, tại Trung Vực cũng có chút danh tiếng.

Xích Hỏa trưởng lão bên cạnh Tiêu Viêm thấy gã dường như không nhận ra những người này, lập tức nhỏ giọng giới thiệu.

Tiêu Viêm gật đầu cảm tạ Xích Hỏa trưởng lão, sau đó chuyển mắt nhìn về lão giả tên Hóa Trần. Đối với uy lực của Cửu Long Lô Cương Hỏa, hẳn cũng vô cùng hiếu kỳ.

Trong đại điện, vị lão giả tên Hóa Trần nắm chặt bàn tay lại, sau đó một ngọn lửa màu hồng đậm từ trong tay lão xuất hiện, sau đó từ trong vị trí mi tâm cũng trào ra một luồng lực lượng linh hồn tiến vào trong tiến vào

trong ngọn lửa. Ngọn lửa nhất thời biến hóa biến thành một bóng người được ngọn lửa bao bọc lại.

Bóng người trong ngọn lửa hoàn toàn là do lực lượng linh hồn cô đọng lại, nhưng mà hắn còn gia tăng thêm một tầng ngọn lửa thủ hộ ở bên ngoài lực lượng linh hồn.

- Ngọn lửa của người này hẳn là một loại thú hỏa, nhưng mà còn kém rất xa so với Cửu Long Lô Cương Hỏa, chỉ sợ kháng cự không nổi.

Ánh mắt liếc nhìn ngọn lửa màu hồng đậm kia, Tiêu Viêm tự nói trong lòng.

Mà lúc gã đang tự nói thì Hóa Trần cũng cong ngón tay lại, bóng người trong ngọn lửa lập tức bay vào, sau đó dưới ánh mắt chăm chú nhìn của mọi người, ngọn lửa này đã đụng vào ngọn lửa màu bạc ở ngay giữa không trung.

Rống!

Ngọn lửa bóng người vừa mới tiến vào ngọn lửa màu bạc thì một tiếng long ngâm trầm thấp có thể dùng lỗ tai nghe thấy bỗng vang lên!

Tiếng long ngâm chỉ vang lên một thoáng rồi chín con hỏa long trong ngọn lửa màu bạc nhất thời dữ dội tuôn ra, rồi mạnh mẽ chạm vào ngọn lửa bóng người rồi không ngừng nuốt trọn đi tầng ngọn lửa thủ hộ ở bên ngoài ngọn lửa bóng người.

- Hừ!

Ngọn lửa màu hồng đậm vừa biến mất thì lực lượng linh hồn của Hóa Trần dưới nhiệt độ kinh khủng của Cửu Long Lô Cương Hỏa trực tiếp bị mai một, mà thân thể của Hóa Trần cũng mạnh mẽ run lên, cước bộ lão đảo lui đi mấy bước, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

- Không hổ danh là dị hỏa, lão phu nhận thua.

Ổn định thân hình một chút, Hóa Trần lắc đầu cười khỏ, thở dài một hơi, sắc mặt hơi có chút nhăn nhó về chỗ ngồi. Hắn vẫn luôn kiêu ngạo vì thú hỏa của hắn, nhưng dưới Cửu Long Lô Cương Hỏa này thì căn bản không

có chút lực chống cự.

Nhìn thấy Hóa Trần ngay cả một phút đồng hồ cũng không thể chống cự được, đám người Luyện Dược đại sư ở dưới không khỏi có chút biến sắc, Cửu Long Lôi Cương Hỏa này lại cường hãn như vậy ư?

Sau Hóa Trần, cũng có mấy Luyện Dược đại sư có một chút không tin nên đều đứng dậy xuất thủ, nhưng đều không có ai có thể chống lại sự cắn xé của chín con hỏa long, không có ai có thể chống cự lại nó trong thời gian mười phút, mà trong đó bao gồm cả vị lão đầu Mạch đại sư ban đầu cười nhạo Tiêu Viêm.

Nhìn thấy các vị Luyện Dược đại sư liên tiếp thất bại, tuy trên mặt Đường Chấn vẫn không đổi chút nào, nhưng trong lòng không khỏi thở dài thất vọng. Xem ra hôm nay chỉ còn hi vọng vào hai vị trưởng lão khách khanh của Đan Tháp có thể đạt đến được mục tiêu của hắn không thôi a.

Sau khi tiếp tục có thêm một Luyện Dược đại sư thất bại thì trong đại điện những người chưa xuất thủ chỉ còn có hai trưởng lão khách khanh của Đan Tháp cùng với Tiêu Viêm. Dĩ nhiên, lúc này thì không có ai chú ý đến Tiêu Viêm cả, dường như mọi ánh mắt của mọi người đều đang nhìn lên trên người hai vị trưởng lão khách khanh, dù sao trong đại điện này cũng chỉ có hai người này là thất phẩm Luyện Dược sư.

- Cửu Long Lôi Cương Hỏa, long uy áp chế linh hồn. Lần khảo nghiệm này đúng là không dễ a.

Tên trưởng lão khách khanh của Đan Tháp tên Huyền đại sư kia đầu tiên là khẽ thở dài một tiếng, sau đó liếc nhìn bạn đồng bạn mình rồi đứng dậy. Một ngọn lửa màu trắng từ từ trong bàn tay hắn bay lên, ngọn lửa này hơi có chút quái dị bởi vì khi ngọn lửa này xuất hiện thì ẩn trong nó còn có chút hàn khí.

- Thiên Hàn hỏa? Ngọn lửa này của Huyền đại sư hắn là lấy được trên người của Cốt Mãng sao? Nghe nói loại Cốt Mãng này chỉ xuất hiện ở khu vực của Cốt Linh Lãnh Hỏa mà có thôi, thú hỏa trong cơ thể của con Cốt Mãng này cũng có chút tương đồng với Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Nhìn thấy ngọn lửa màu trắng này, Đường Chấn cũng có chút kinh ngạc nói.

Nghe thấy lời này thì chân mày của Tiêu Viêm cũng hơi nhướn lên, có chút kinh ngạc nhìn Thiên Hàn hỏa trong tay Huyền đại sư, không nghĩ tới vật này lại còn có chút quan hệ với Cốt Linh Lãnh Hỏa của lão sư.

- Ai, Cốt Linh Lãnh Hỏa ư, ta cũng không có phúc khí đó, chẳng qua là may mắn gặp được con Cốt Mãng thôi.

Huyền đại sư cười khở một tiếng, sau đó lực lượng linh hồn từ trong mi tâm khuếch tán ra dung nhập vào trong ngọn lửa, ngọn lửa ngọa nguyê một chút rồi hóa thành một con mắg xà màu trắng rồi xông vào bên trong ngọn lửa màu bạc.

Ngọn lửa màu trắng này vừa xông vào thì chín con hỏa long liền mạnh mẽ đánh tới, nhưng lúc này đây thì con mắg xà màu trắng cư nhiên cũng có chút ít năng lực, có thể bảo vệ ngọn lửa màu trắng ở bên ngoài không bị chín con hỏa long kia cắn nuốt.

Thời gian giắg co của con mắg xà trong ngọn lửa màu trắng cùng chín con hỏa long càng kéo dài thì sắc mặt của Huyền đại sư cũng ngày càng ngưng trọng. Tuy nói Thiên Hàn hỏa có chút quan hệ với Cốt Linh Lãnh Hỏa nhưng dù sao cũng không phải dị hỏa, cũng không có khả năng chân chính cùng Cửu Long Lô Cương Hỏa chống đỡ được.

Thời gian lặng yên trôi qua trong đại điện, mà ngay lúc con hỏa mắg màu trắng kia gần bị chín con hỏa long cắn nuốt hoàn toàn thì thời gian mười phút rốt cuộc đã đến, Huyền đại sư vội vàng vắ tay một cái, hỏa mắg liền chạy trốn ra chui vào trong thân thể của hắn.

- Không hổ danh là dị hỏa bài danh thứ mười hai trên bảng dị hỏa, không thể không phục.

Thu hồi hỏa mắg lại, Huyền đại sư rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười khở nói.

- Chúc mừng Huyền đại sư, ngươi đã thành công rồi.

Đường Chấn cười cười, sau đó ánh mắt nhìn một vị trưởng lão khách khanh khác của Đan Tháp, nói.

- Tiểu đại sư, tới phiên ngươi rồi.

Nghe vậy, lão giả tên Tiểu đại sư kia cũng hơi chần chờ một chút rồi chỉ có thể đứng dậy, triệu hồi ra một ngọn lửa màu lam nhạt, sau đó ngưng tụ nó thành một ngọn lửa lớn cỡ bàn tay, thao túng nó tiến vào trong ngọn lửa màu bạc.

Ngọn lửa của vị Tiểu đại sư này cũng không có mạnh mẽ như đồng bạn của hắn, lấy ánh mắt của Tiêu Viêm thì đây cũng chỉ có thể xem là một loại thú hỏa trung đẳng, nếu như dùng loại thú hỏa này chống cự Cửu Long Lôi Cương Hỏa thì chỉ sợ không được đến mười phút...

Cũng đúng như Tiêu Viêm tiên đoán, mới chỉ trôi qua được bảy phút thì hỏa kinh màu lam kia rốt cuộc chống đỡ không nổi rồi đã bị chín con hỏa long kia cắn tan xác.

Thấy thế, Tiểu đại sư chỉ đành thở dài một tiếng, nhìn Đường Chân lắc lắc đầu rồi ngồi trở về. Thực chất của loại khảo nghiệm linh hồn này cũng là xem thử ngọn lửa của ai mạnh hơn ai a.

Nhìn thấy Tiểu đại sư cũng không chống đỡ được, trong mắt Đường Chân không khỏi hiện lên vẻ thất vọng, thở dài nói:

- Làm phiên chủ vị rồi, hiện tại chỉ có một mình Huyền đại sư thông qua khảo thí, mà lão phu lại cần đến hai người...

- Không phải còn có một vị "*Đại sư*" luyện được sao?

Đường Chân còn chưa nói xong thì vị Mạch đại sư lúc trước cười nhạo Tiêu Viêm đột nhiên cười lạnh một tiếng nói ra. Hắn khảo thí thất bại liền có cảm giác rất mất mặt mũi, khi nhìn thấy trên khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn luôn mỉm cười thì lại càng khó chịu hơn nhiều, do đó lời nói cũng hơi có chút kỳ quái.

Nghe thấy lời của hắn, từng ánh mắt trong đại điện cũng nhất thời chuyển hướng nhìn sang người thanh niên đang ngồi trong góc hẻo lánh tại đại điện. Trong mắt của không ít người đều hiện lên vẻ vui sướng chờ xem người khác gặp họa.

Đối với những ánh mắt này, Tiêu Viêm cũng có chút nhú mày, chột đời

môi nở lên nụ cười lạnh lẽ. Bọn người này đúng là không có chút phong phạm của đại sư a, nhưng mà nếu như bọn họ đã muốn xem náo nhiệt thì cứ cho bọn họ xem thỏa thích đi...

-----oOo-----

Chương 1042: Báo thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thấy tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn trên người Tiêu Viêm, Đường Chấn cũng hơi chần chờ một chút, rồi cũng mở miệng nói:

- Vị Nham Kiêu tiểu hữu này, không biết ngươi định thử thật sao?

Hắn tự nhiên cũng biết nơi này không ít người có tâm tính coi kịch vui, nhưng theo hắn thấy thì Tiêu Viêm nếu đã dám đến Phần Viêm cốc thì chắc hẳn cũng có ít bản sự, dù sao đối với năng lực của Xích Hỏa trưởng lão thì hắn cũng an tâm a.

Ngay bên cạnh Đường Chấn, hồng y nữ tử kia đang khoanh tay trước ngực, đôi mắt đẹp có chút nhìn về Tiêu Viêm, nàng đồng thời cũng muốn biết vị thanh niên được Đường Chấn tán dương kia rốt cuộc có bản sự gì không, hay chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

- Nếu như đã đến Phần Viêm cốc này thì việc khảo thí tất nhiên phải thử một chút.

Dưới mọi ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Nghe vậy, một số Luyện Dược đại sư trong đại điện có chút giễu cười trên mặt. Ngay cả bọn họ cũng không chống đỡ được bao lâu dưới Cửu Long Lô Cương hỏa, huống chi là một tiểu tử còn nhỏ thế kia?

- Nếu như Nham Kiêu tiểu hữu đã có hứng thú thì mời lên đây đi. Nếu như tiểu hữu có thể thông qua thì vừa vặn cùng với Huyền đại sư đủ số lượng.

Đường Chân cười cười, đối với dũng khí của Tiêu Viêm thì hẳn cũng có chút ngoài ý muốn, bàn tay hơi chà vào nhau, cười nói.

Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn vào ngọn lửa màu bạc đang ở giữa không trung đại điện, bàn tay của hắn nắm lại rồi một ngọn lửa màu xanh lượn lơ hiện lên.

Hiện giờ Tiêu Viêm đối với việc khống chế Lưu Ly Tâm Hỏa đã đạt đến trình độ tùy tâm sở dục. Nếu như nói không khách khí thì trong những người ở đây, ngoại trừ Đường Chân sâu không lường được kia thì cho dù là hai vị trưởng lão khách khanh của Đan Tháp cũng kém hẳn trong việc khống chế lửa.

Ngọn lửa xanh biếc vừa xuất hiện thì làm cho một số người trong đại điện nhíu mày lại. Tuy Tiêu Viêm đã cố ý áp chế, nhưng bọn họ vẫn có cảm giác từ ngọn lửa đó tỏa ra một độ ấm khôn cùng. Một ngọn lửa mà có độ ấm như thế thì sợ rằng các ngọn lửa do đấu khí ngưng tụ cũng không bằng được đi?

Tuy những Luyện Dược đại sư ở đây đều có ngạo khí nhưng không ai là thằng ngốc cả, bọn họ tự nhiên hiểu được nhiệt độ hiện thời không phải là nhiệt độ chân chính của ngọn lửa đó, còn về phần vì sao Tiêu Viêm lại cố ý áp chế xuống thì bọn họ cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Còn về vị Đường Chân kia thì ngay khi ngọn lửa xanh biếc xuất hiện thì hắn cũng nhăn mày lại, mắt chăm chú nhìn vào. Trong lúc mơ hồ, hắn có thể cảm giác được ngọn lửa xanh biếc này cũng không hề đơn giản.

Đối với những ánh mắt kia, Tiêu Viêm cũng không để ý, tâm thần vừa động thì một luồng lực lượng linh hồn cũng tiến vào trong ngọn lửa. Ngọn lửa xanh biếc đó hơi động một chút rồi hóa thành một hỏa liên xanh biếc lớn cỡ lòng bàn tay.

Hỏa liên chậm rãi xoay tròn, cả thân hình đều là màu xanh biếc giống như là đá phi thủy vậy, hoàn mỹ không một chút tì vết như là một tác phẩm nghệ thuật, làm cho người khác có cảm giác yêu thích không nổi buông tay.

Ngón tay khẽ bấm, hỏa liên chậm rãi xoay tròn rồi đến gần ngọn lửa màu bạc giữa không trung, sau đó dưới ánh mắt khấn trương nhìn của mọi người, nó lặng yên dung nhập vào bên trong...

Ngay khi hỏa liên xanh biếc đi vào bên trong ngọn lửa màu bạc thì chín con hỏa long lập tức có cảm ứng, mang theo tiếng long ngâm trầm thấp, mạnh mẽ đánh tới!

Nhìn thấy màn này, khuôn mặt của vài tên Luyện Dược đại sư cũng hiện lên nụ cười lạnh, nét đũa cột trong mặt cũng càng đậm hơn, dáng vẻ như là đang trông chờ thấy bộ dáng chật vật của Tiêu Viêm.

Nhưng cái màn mà bọn họ luôn mong chờ cũng không có xuất hiện như dự đoán của họ. Mà nụ cười lạnh trên khuôn mặt bọn họ bỗng nhiên bị đóng lại, còn hai tròng mắt cũng mở to ra!

Trong ngọn lửa màu bạc, chín con hỏa long ban đầu còn mạnh mẽ lấy khí thế xông vào chung quanh hỏa liên xanh biếc, nhưng chỉ trong nháy mắt liền đình trệ lại. Sau đó, mọi người thấy được một màn khiến cho bọn họ phải trợn mắt há mồm ra, chỉ thấy chín con hỏa long lúc đầu còn uy phong lẫm lẫm thì giờ đây dường như đang gặp phải vật gì đó vô cùng đáng sợ, nhanh như chớp lui ra.

Chín con hỏa long sau khi lùi ra xa thì lại do dự tiến gần, nhưng cũng chỉ dám lượn lờ chung quanh hỏa liên, không hề dám đi đến thôn phệ như ban đầu nữa.

Một màn khó tin như vậy xảy ra làm cho cả đại diện phải im lặng lại, còn mấy tên Luyện Dược đại sư đang đứng chờ xem kịch vui kia sau khi nhìn rõ chín con hỏa long và hỏa liên xanh biếc trong ngọn lửa ở không trung thì biểu tình trên khuôn mặt cũng vô cùng buồn cười.

Còn sắc mặt của Đường Chấn lúc này cũng ngưng trọng hơn rất nhiều, ngọn lửa có thể làm cho Cửu Long Lô Cương hỏa kiêng kỵ như thế thì đại lục này cũng không có nhiều lắm, mà bản thân hắn lúc này cũng có thể xác định ngọn lửa xanh biếc mà Tiêu Viêm triệu ra kia, tất nhiên cũng là một loại dị hỏa!

- Ngọn lửa kia có màu xanh biếc, nhưng trên bảng dị hỏa thì tựa hồ không có ngọn lửa nào có màu xanh như vậy cả. Ngọn lửa hơi tương tự với nó nhất chính là Thanh Liên Địa Tâm hỏa bài danh thứ mười chín, nhưng màu sắc cũng nó cũng không đậm như vậy. Hơn nữa, cho dù thật sự là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa thì cũng không có khả năng làm cho Cửu Long

Lôi Cương hỏa kiêng kỵ như thế, người thanh niên này không đơn giản a...

Đường Chân tự nói thầm trong lòng, hẳn thật sự không nghĩ tới người thanh niên trước mắt này trong người cũng có dị hỏa a...

Hồng y nữ tử bên cạnh Đường Chân cũng vì một màn như thế mà ánh mắt hơi lóe lên một chút. Tên thanh niên nhìn không nhiều tuổi này quả nhiên không chỉ là bao cỏ, nhưng mà nếu như giao thủ với hắn thì mình có mấy phần thắng? Nghĩ đến đây, hồng y nữ tử không khỏi có chút ngứa tay lên, nếu không phải bởi vì nơi này có không ít người đứng thì sợ rằng nàng đã trực tiếp đứng ra khiêu chiến Tiêu Viêm. Loại việc này cũng không phải là lần đầu tiên nàng làm, mà đối với một nữ hài lại thích tranh cường hiếu thắng như thế, chính cả Đường Chân cũng có chút không biết làm sao!

Trong đại điện, hai gã trưởng lão khách khanh của Đan Tháp giờ này cũng khiếp sợ không thôi. Lấy kiến thức của hai người bọn họ, tự nhiên giờ phút này đã hiểu rõ ngọn lửa xanh biếc kia là cái gì. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Không ngờ rằng người thanh niên nhìn trẻ như vậy mà đã có Dị Hỏa trong tay, nếu như tin tức này truyền ra ngoài thì cũng không biết sẽ có bao nhiêu Luyện Dược sư động tâm đây...

Nghĩ đến đây, ánh mắt hai người không khỏi nhìn qua đại điện, quả nhiên nhìn thấy có nhiều người đã hiện lên vẻ tham lam trong mắt. Những người đang ngồi ở đây đều có thanh danh ở trong Trung Vực, ngay cả bọn họ mà cũng nổi lòng tham thì có thể cho thấy dị hỏa đối với Luyện Dược có sức hấp dẫn như thế nào.

Mười phút đã yên tĩnh trôi qua trong đại điện. Chờ sau khi đủ thời gian thì Tiêu Viêm khẽ vẫy một cái, hỏa liên không hề có chút tổn hại lướt ra khỏi ngọn lửa, sau đó nổ ầm một cái hóa thành một ngọn lửa tiến vào trong thể nội Tiêu Viêm.

- Đường cốc chủ, không biết tại hạ có thông qua chưa?

Sau khi thu hồi ngọn lửa xong, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Đường Chân, ôm quyền mỉm cười hỏi.

- Ha hả, lời này còn cần lão phu nói sao? Chúc mừng Nham Kiêu tiểu hữu rồi, hơn nữa lời nói của ngươi, lão phu coi như hiểu rồi.

Đường Chân khẽ vuốt râu một cái, cười lớn một tiếng rồi chuyển sang nói với Xích Hỏa trưởng lão:

- Xích Hỏa, ngươi làm việc như vậy ta rất hài lòng, cứ nhiên có thể tìm được người trẻ tuổi tài năng như Nham Kiêu tiểu hữu.

Nghe vậy, Xích Hỏa trưởng lão cũng tươi cười, cung kính nói:

- Chỉ là vận may mà thôi, có thể gặp được Tiêu Viêm cũng coi như là vận khí của ta...

Nghe thấy lời của Đường Chân...không ít Luyện Dược đại sư trong đại điện có chút không tự nhiên lắm, đặc biệt vị Mạch đại sư lúc trước trên cột Tiêu Viêm thì sắc mặt giờ đây như ăn phải con ruồi vậy. Một màn như vậy hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa hẳn cũng nghĩ không thông là lấy tuổi trẻ như Tiêu Viêm làm sao mà có dị hỏa được?

- Cũng chỉ ý vào dị hỏa mà thôi, cũng không có gì giỏi.

Đôi môi Mạnh đại sư hơi run một chút, vẫn mạnh miệng nói.

Đối với lão nhân nói chuyện khiến người ta chán này, Tiêu Viêm cũng cực kỳ không ưa, chéch mắt nhìn hắn một cái rồi dời đi chỗ khác, không nhìn hắn chút nào.

Đường Chân cũng cười cười, lấy nhãn lực của hắn có thể tự nhiên nhìn ra vị thanh niên tên Nham Kiêu này tuyệt đối không chỉ có bề ngoài, nói không chừng, thuật luyện đan cũng có thể so sánh với những người ngồi ở đây:

- Chư vị yên tâm, lúc luyện chế đan dược thì mọi người sẽ cùng quan sát...

Nghe được lời này của Đường Chân thì Mạch đại sư kia càng lúc càng cười lạnh hơn, nhìn Tiêu Viêm rồi thản nhiên nói:

- Tuy nói ngươi có dị hỏa, nhưng nếu bản sự không đủ thì cũng chỉ làm hỏng việc thôi. Đến lúc đó, nếu như mấy vị dược liệu quý hiếm mà Đường

cốc chủ đã chuẩn bị bị hỏng thì sợ rằng người không đền nổi đâu.

- Đa tạ Mạch đại sư đã nhắc nhở, nhưng người chỉ cần đứng một bên quan sát đi, còn việc hỗ trợ Đường cốc chủ luyện dược thì đã có ta và vị Huyền đại sư này rồi.

Tiêu Viêm cười cười, nói.

Lời châm chọc này của Tiêu Viêm trực tiếp làm cho Mạch đại sư run lên, da mặt không ngừng run rẩy, bàn tay đang cầm chén trà cũng kích động lên, xem ra những lời này của Tiêu Viêm làm cho hắn giận không thôi.

- Hi hi.

Hồng y nữ tử kia thấy Mạch đại sư bị Tiêu Viêm chọc giận đến bộ dáng đó thì cũng không nhịn được mà cười khúc khích, nhưng nhìn thấy Đường Chấn trừng mắt thì cũng vội vàng ngưng đi.

- Ha hả, mọi người cũng không nên vì chuyện này mà tranh đua nữa. Dược liệu luyện chế đan dược mặc dù có trân quý nhưng Phần Viêm cốc ta vẫn có thể có đủ được. Cho nên đến lúc đó, đã trợ giúp lão phu luyện dược thì không cần gánh nặng gì cả đâu.

Đường Chấn khoát tay áo, khẽ cười một tiếng, nói.

- Mặt khác, vì lần luyện chế đan dược này có chút khó khăn cho nên lão phu cũng cần nói hết trước đã, chỉ cần hai vị có thể giúp ta luyện chế đan dược thành công thì việc hậu tạ tuyệt đối sẽ làm hai vị vừa lòng. Ha hả, đương nhiên, nếu như hai vị cần vật gì thì cứ tự nhiên nói ra đi...

Nghe thấy lời nói này, nhất thời Tiêu Viêm cũng hơi động tâm, khẽ ôm quyền mỉm cười nói:

- Không biết thù lao này có được tính một trong những công pháp hoặc đấu kỹ của Phần Viêm cốc?

Nghe vậy, Đường Chấn cũng ngẩn ra, thâm ý nhìn Tiêu Viêm một cái, cười nói:

- Chỉ cần không phải là một số đấu kỹ không truyền ngoài của Phần Viêm

cốc ta thì tất nhiên là được, không biết Nham Kiêu tiểu hữu đã nhìn trúng loại nào?

Tiêu Viêm hơi động lòng, nhìn thẳng Đường Chân, chậm rãi nói:

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

-----oOo-----

Chương 1043: Tranh thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến?

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, từ Đường Chân cho đến hồng y nữ tử bên cạnh đều là ngẩn ra, rồi nhú chân mày lại.

Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là một trong những chí bảo của Phần Viêm cốc, tuy nói loại bí pháp này đối với một số người chỉ là bí pháp phế vật, nhưng đối với những người có dị hỏa trong người thì đó lại là một thanh lợi khí vô cùng sắc bén! Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có thể lấy một phương thức đặc thù để vận chuyển ngọn lửa được che giấu trong cơ thể, cuối cùng trong khoảng thời gian ngắn mà xuất ra thực lực rất mạnh. Mỗi một biến có thể phát ra một ngọn lửa, tam biến cùng nhau trọng lên thì lực tăng phúc là vô cùng khủng bố. Đương nhiên năng lượng mà do ngọn lửa này phát ra là vô cùng cường không bạo, nếu như tố chất thân thể không thể chịu nổi sẽ bị năng lượng tác động ngược lại.

Cho nên đối với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này, cho dù là nội bộ Phần Viêm cốc thì cũng bị quản lý cực kỳ nghiêm khắc, chỉ có những đệ tử trung tâm mới có thể tu luyện đệ nhất biến của Thiên Hỏa Tam Huyền biến, còn về phần hai biến còn lại thì cần phải xem đến công hiến cho môn phái cùng thiên phú của mình. Thành ra, những người có thể tu hành đầy đủ cả ba biến Thiên Hỏa Tam Huyền Biến ở trong Phần Viêm cốc cũng chỉ có thể tính trên đầu ngón tay mà thôi, mà nếu như ngay cả đệ tử trong cốc còn khó có thể tu luyện thì cũng có thể thấy Phần Viêm cốc đối với Thiên

Hỏa Tam Huyền Biến này xem trọng thế nào.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào Đường Chấn, nắm tay trong tay áo cũng chậm rãi nắm chặt lại. Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này, hẳn nhất định phải có được, nếu như Đường Chấn không đồng ý thì chỉ sợ chính hắn cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận lại cách để có được.

Mà những người khác trong đại diện đối với yêu cầu của Tiêu Viêm cũng cực kỳ kinh ngạc, bọn họ không hề nghĩ tới người này lại chơi chiêu công phu sư tử ngoạm đến như vậy. Bí pháp cao cấp Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có thể là vật vô dụng với một số người, nhưng đối với một số người khác thì lại có lực hấp dẫn vô cùng lớn. Cái bí pháp này không biết bao nhiêu người ở bên ngoài mong muốn có được a, tiêu tử này cũng không khỏi quá tham rồi.

Đường Chấn trầm mặc một hồi lâu, rút cuộc chậm rãi lắc đầu, nhìn về Tiêu Viêm nói.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chính là một trong những chí bảo của Phần Viêm cốc, dựa theo quy củ thì không thể ngoại truyền. Cho dù ta là cốc chủ thì cũng không thể vi phạm, cho nên, người đời lấy thứ khác đi...

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hơi trầm xuống, xem ra hẳn đã xem thường địa vị của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tại Phần Viêm cốc rồi...chẳng lẽ phải buông tha sao?

Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đối với Tiêu Viêm mà nói cũng là một dạng bí pháp dường như vì chính hắn mà sinh. Trên người hắn mang theo rất nhiều dị hỏa, nếu như được đến tam biến cùng trọng lên thì lực tăng phúc sẽ cực kỳ đáng sợ, bởi vậy đối với vật này, Tiêu Viêm nhất định phải có được.

- Đường cốc chủ, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đối với ta rất trọng yếu, chẳng lẽ không thể ngoại lệ một lần sao?

Tiêu Viêm vẫn chưa hề từ bỏ ý định.

Đường Chấn thở dài một hơi, phát phát tay, nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, Phần Viêm cốc ta cũng có một số công pháp và đấu

kỹ cũng không phải là vật tầm thường, có lẽ đối với người sẽ có sự trợ giúp không nhỏ.

Tiêu Viêm chau mày, một lát sau, đột nhiên nói:

- Đường cốc chủ, lần luyện chế đan dược này đối với người có trọng yếu hay không?

Nghe vậy, Đường Chân hơi chần chờ một chút, nhìn hồng y nữ tử bên cạnh, chậm rãi gật đầu:

- Rất trọng yếu, hơn nữa phải trong nửa năm nay phải luyện chế được. Ta đã từng tính toán, nếu như lần này luyện chế thất bại thì sẽ đi mời những lão gia hỏa trong Đan Tháp kia ra tay...

- Nhưng người cũng không có trực tiếp đi tìm người của Đan Tháp, có phải thù lao trả cho họ phải rất cao không?

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, chợt nói tiếp:

- Không biết nếu như có ta và vị Huyền đại sư kia cùng hiệp trợ thì xác suất luyện được thành công của Đường cốc chủ có thể đạt tới nhiều?

Đường Chân chau mày, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Năm thành!

Mấy chữ này đã là phỏng đoán cao nhất của hắn. Đan dược này có chút khác với những loại khác, khi đến giữa quá trình thì có chút khó khăn.

- Nếu như có dị hỏa luyện chế đan dược thì sẽ làm cho xác suất thành công cao hơn một chút, theo đó, khi ta tương trợ thì xác suất thành công cũng sẽ tăng lên.

Tiêu Viêm mỉm cười nói. Đây cũng không phải là hắn tự đại mà đối với thuật luyện đan của mình hắn vô cùng tin tưởng, hơn nữa lực lượng linh hồn của hắn còn mạnh hơn rất nhiều thất phẩm Luyện Dược sư, hắn tuyệt đối có nắm chắc nói ra những lời này.

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, Đường Chân cũng có chút ngoài ý

muốn nhìn hẳn. Nhưng trải qua đợt khảo khí khi nãy, sự nghi ngờ trong mắt cũng không nhiều, người trẻ tuổi nhìn không bao nhiêu tuổi này dường như không đơn giản chút nào.

- Nói lời này cũng không phải là cường điệu gì mà là nghĩ cho cốc chủ thôi. Nếu như mời ta thì đó sẽ không phải là quyết định sai lầm gì, nói không chừng sẽ làm cho lần luyện chế đan dược này của cốc chủ có thành công ngoài ý muốn.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thẳng Đường Chấn, nói.

Ngón tay Đường Chấn khẽ gõ nhẹ trên bàn, nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu vẫn là không nghĩ buông tha cho Thiên Hỏa Tam Huyền Biến?

- Nếu như Đường cốc chủ cảm thấy lần luyện đan này so với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến quan trọng hơn thì người có thể thử xem...

Ánh mắt Tiêu Viêm không một chút dấu vết nhìn qua hồng y nữ tử, nhẹ giọng nói.

Lời này của Tiêu Viêm làm cho Đường Chấn hơi chần động, thoáng nhìn qua hồng y nữ tử bên cạnh. Trầm ngâm một hồi lâu, lại nhìn sang người nữ tử đó, thật lâu sau mới miễn cưỡng gật đầu, nói:

- Lần luyện đan này đối với ta quả thật vô cùng quan trọng, so với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến còn quan trọng hơn...

Đang nói đến đây thì Đường Chấn khẽ dừng một chút, chột nhìn Tiêu Viêm cười nói.

- Nham Kiêu tiểu hữu, công phu miệng lưỡi của ngươi thật lợi hại a, lão phu thật không thể không phục. Bị ngươi nói như vậy thì giá trị Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Phần Viêm cốc đã giảm đi không ít rồi, nhưng Phần Viêm cốc có quy củ của Phần Viêm cốc, điều này thì ngay cả ta cũng không thể thay đổi được...

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi hơi há miệng thở dốc, lại chỉ có thể cười khổ một tiếng, nói nhiều như vậy mà cũng vô dụng thì hẳn cũng không có biện

pháp nào.

- Nhưng mà...

Đường Chân nhìn Tiêu Viêm, lại đột nhiên nói:

- Nếu như người thật sự có thể giúp ta luyện chế đan dược thành công, ta có thể cho người một cơ hội, nếu như bản thân người có thể nắm chắc thì... Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có thể sẽ là của người...

Nghe được lời này, Tiêu Viêm nhất thời mừng rỡ, mặc dù nói Đường Chân cũng không có trực tiếp nói đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến giao cho hắn, nhưng ít ra vẫn có cơ hội. Mặc kệ cơ hội này có bao nhiêu thành công, nhưng so với việc phải vạch mặt với Phần Viêm cóc thì cũng tốt hơn nhiều. Thực lực của Phong Lô các Tiêu Viêm đã từng ném qua, mà Phần Viêm cóc có thể có tên trong tam cóc thì thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn Phong Lô các, nếu có thể không giao đấu với họ thì đó là tốt nhất.

- Một khi đã như vậy, xin cảm ơn Đường cóc chủ...

Tiêu Viêm nhìn Đường Chân rồi chấp tay, cười nói.

Đường Chân khoát tay áo, thở dài nói:

- Đừng cảm ơn trước, điều kiện tiên quyết của tất cả chuyện này đó là phải luyện chế đan dược thành công. Hơn nữa, cho dù có thể luyện chế thành công thì có mang được Thiên Hỏa Tam Huyền biến đi hay không thì cũng phải xem bản sự của người.

Tiêu Viêm gật đầu, hắn cũng biết nếu như muốn không trở ngại gì mà đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thu vào trong tay thì là chuyện không có khả năng.

- Nếu không có vấn đề gì thì mời chư vị đi tới phòng khách nghỉ ngơi đi. Xích Hỏa, dẫn mọi người đi đi.

Nhìn thấy không còn vấn đề gì nữa, Đường Chân nhìn Xích Hỏa phát phát tay. Xích Hỏa vội vàng đi ra, ôm quyền nhìn mọi người, cười nói:

- Chư vị, mời.

Thấy thế, đám người Tiêu Viêm cũng là đứng dậy, đối với Đường Chân chấp tay, sau đó liền cùng Xích Hỏa trưởng lão đi ra đại điện.

Theo đám người Tiêu Viêm ra điện, trong đại điện cũng là trở nên im lặng xuống. Nét tươi cười trên mặt Đường Chân cũng chậm rãi thu lại, thở dài một hơi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Phụ thân, người thật định đưa Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho Nham Kiêu này?

Hồng y nữ tử chậm rãi xoay người, đôi mắt đẹp nhìn Đường Chân, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, nói.

- Ai, Hỏa nhi, người cũng nên biết lần luyện chế đan dược này đối với người quan trọng như thế nào. Năm đó, lúc người muốn mạnh mẽ dung hợp Cửu Long Lôi Cương hỏa, đã bị phản phệ rồi, tuy nói có thể lưu lại một mạng nhưng cũng đã lưu lại di chứng rất lớn. Nếu như cứ tiếp tục để như thế thì chỉ một năm nữa thôi là sinh khi sẽ cạn kiệt.

Nét hiền từ hiện ra trong mắt Đường Chân, đứng lên vỗ vai hồng y nữ tử, nói:

- Xác xuất thành công ta luyện chế đan dược đúng như Nham Kiêu đã nói, cũng không cao chút nào. Mà người này tuy có hơi trẻ tuổi, nhưng ta dám nói hẳn đúng thật có bản sự đấy, nếu có hẳn hỗ trợ thì xác xuất luyện chế đan dược thành công sẽ tăng lên không ít đâu...

- Nhưng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu bản cốc, mặc dù phụ thân đồng ý nhưng cũng sẽ rất khó thông qua trưởng lão hội a...

Hồng y nữ tử hơi trầm xuống, thấp giọng nói.

- Ta cũng nói là sẽ cho Nham Kiêu một cơ hội. Đến lúc đó, ta sẽ cho hẳn đãi ngộ như đệ tử trung tâm, chỉ cần hẳn có năng lực đạt được tư cách khảo hạch thì trưởng lão hội cũng không nói gì được. Cho dù như thế nào thì ta cũng là cốc chủ.

Đường Chân cười cười, nói.

Nghe vậy, hồng y nữ tử cũng chỉ có thể gật gật đầu, khẽ cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, nói:

- Đều do tiểu tử kia, giờ công phu sư tử ngoặ̣m.

- Ha hả, tiểu tử này mặc dù không khách khí, nhưng cũng là người có bản lĩnh. Còn trẻ như vậy mà đã thu được dị hỏa, nếu như nói có cường giả hỗ trợ thì còn được đi, nhưng nếu như thật sự dựa vào bản thân thì cũng quá khủng bố rồi...

Đường Chân cười nói.

- Hấn tuy cố ý che giấu dung mạo nhưng số tuổi thật sự cũng không hơn kém bao nhiêu đâu. Phụ thân cũng chưa bao giờ nghe nói qua Trung Vực từ khi nào lại xuất hiện một vị thất phẩm Luyện Dược sư trẻ tuổi lạ như vậy. Nói như vậy thì có thể tên Nham Kiêu này đã dùng tên giả đấy...

- Dầu đầu lộ đuôi, cũng không phải là người tốt gì.

Hồng y nữ tử oán giận nói. Hiên nhiên chuyện Tiêu Viêm lấy lý do luyện đan mà bắt buộc Đường Chân phải tuyển chọn làm cho oán niệm của nàng không nhỏ chút nào.

Đường Chân cười lắc lắc đầu, sủng nịch vỗ vỗ đầu hồng y nữ tử, xoay người đi tới một cánh cửa bên đại điện.

- Được rồi, đừng có nói nhỏ nói to nữa, đi chuẩn bị một chút đi. Xế chiều hôm nay là phải bắt đầu luyện đan rồi, nếu như có thể luyện chế thành công thì coi như gánh nặng trong lòng ta cũng tự động biến mất...Ha hả, ta đây cũng có chút tò mò không biết bản lĩnh tên Nham Kiêu kia đến đâu, hi vọng có thể đúng như những gì ta đã dự đoán.

-----oOo-----

Chương 1044: Hỏa Bò Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Sơn cốc không lồ này vô cùng xanh tươi, ngẫu nhiên còn có mấy cây cối màu đỏ tươi làm cho người ta nhìn qua có cảm giác vô cùng đẹp mắt.

Trong sơn cốc này có một quảng trường được dùng nham thạch màu hồng của núi lửa kiến tạo thành, mà ở giữa quảng trường này có một bãi đá cao tới mười trượng. Chung quanh quảng trường giờ đây có không ít bóng người, đại đa số đều mặc áo đạo bào màu đỏ, hiển nhiên là đệ tử Phần Viêm cốc.

Ở một chỗ khác của quảng trường có một bình đài hơi cao, mặc dù độ cao không bằng bãi đá ở bên trong nhưng lại có thể phóng tầm mắt nhìn toàn quảng trường được. Giờ phút này có không ít người đang đứng chấp tay nhìn sang, nhìn kỹ lại thì đúng là các Luyện Dược đại sư ở đại điện lúc sáng.

Trong quảng trường có không ít tiếng bàn luận xôn xao, rồi bỗng nhiên có âm thanh xé gió vang lên. Bốn đạo thân ảnh từ đang xa thoáng hiện lên rồi nhẹ nhàng dừng ở trên bệ đá, bốn người này đúng là cốc chủ Phần Viêm cốc Đường Chân, hồng y nữ tử gọi là Hỏa Nhi, còn có Tiêu Viêm cùng với vị trưởng lão khách khanh của Đan Tháp, Huyền đại sư. Nguồn truyện:

Đường Chân vừa xuất hiện thì lập tức tiếng bàn luận xôn xao chung quanh quảng trường cũng bới xuống, các đệ tử Phần Viêm cốc đều biết Đường Chân hôm nay muốn cùng hai Luyện Dược đại sư liên thủ chế tạo đan dược, cho nên bọn họ cũng không dám quá ồn ào, sợ quấy rầy quá trình luyện đan.

Thân hình Đường Chân đáp xuống, ánh mắt chậm rãi nhìn bốn phía, sau đó quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư, cười nói:

- Hai vị, chuẩn bị tốt rồi chứ?

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều là gật gật đầu.

- Đan dược mà lão phu muốn luyện chế lần này có tên là Hỏa Bò đan, đan dược thất phẩm cao cấp. Đây là phương thuốc, mỗi người các người lấy một phần đi, đến lúc luyện chế thì cứ làm theo những gì phương thuốc đã ghi là được rồi.

Đường Chấn khẽ vung tay lên, hai cuốn quyển trục chia ra bay về phía Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư.

Hai người vội vàng tiếp nhận quyển trục, sau đó đem lực lượng linh hồn xâm nhập vào bên trong để ghi lại phương thuốc nhớ vào đầu.

Sau khoảng một thời gian, đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm mới chậm rãi mở ra. Nội dung phương thuốc mà quyển trục ghi lại cũng chỉ có một phần chứ không đầy đủ, điều này cho thấy Đường Chấn cũng không muốn đem hết phương thuốc đan dược đầy đủ nói cho hai người biết. Nhưng mà điều này đối với Tiêu Viêm thì cũng không có gì cả, phương thuốc đan dược thất phẩm vốn vô cùng trân quý, không thể nào có chuyện tùy ý cho đi được.

- Nhưng mà, chỉ là một bộ phận thôi đã rườm rà thế này, nếu như đầy đủ thì cũng không biết phức tạp đến cỡ nào. Đan dược này không hổ danh là thất phẩm cao cấp a.

Mặc dù chỉ nhìn thấy một phần phương thuốc, nhưng Tiêu Viêm cũng có thể từ trong đó mơ hồ nhìn ra được sự khó khăn trong quá trình luyện chế.

- Hai vị xem xong rồi chứ?

Nhìn thấy Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều mở mắt ra, Đường Chấn khẽ mỉm cười hỏi.

Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều gật đầu.

- Thời gian luyện chế đan dược này sợ rằng không ngắn, cho nên hai vị cần chuẩn bị tâm lý trước, ngàn vạn lần không nên để xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Nói đến đây thì sắc mặt Đường Chấn hơi có chút ngưng trọng, hẳn đối với lần luyện đan này vô cùng xem trọng...nếu như có thất bại thì quả là đã kích không nhỏ đối với hắn.

Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều là bậc hành gia trong việc luyện đan, đối với điều này tự nhiên vô cùng hiểu rõ, cũng không có điều dị nghị gì.

- Lão phu cũng không phải là Luyện Dược sư, đối với lực lượng linh hồn

thì không có tinh chuẩn như hai vị, cho nên lúc tinh luyện dược liệu thì hãy để ta làm, còn lúc dung hợp dược liệu thì phải dựa vào hai vị...

Vừa dứt lời thì Đường Chân chỉ vào hai ghế đá trên bãi đá:

- Nếu như không có vấn đề gì nữa, mời hai vị vào vị trí đi...

Tiêu Viêm cùng vị Huyền đại sư kia nhìn nhau một cái, gật đầu mỉm cười. Sau đó thân hình liền động trực tiếp tiến tới cái ghế đá, ngồi xếp bằng xuống.

Nhìn thấy hai người nhập tọa, Đường Chân cũng hơi động, thân hình liền ngồi trên một cái ghế đá khác. Hắn nhìn hồng y nữ tử một cái, trầm giọng nói:

- Hỏa Nhi, trong khoảng thời gian luyện đan này, không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy chúng ta!

- Vâng, thưa phụ thân.

Nữ tử hồng y được xưng là Hỏa Nhi khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp khẽ nhìn qua Tiêu Viêm một cái rồi đi xuống bãi đá bắt đầu phân phó đệ tử Phần Viêm cốc gia tăng thủ vệ khu này.

Sau khi phân phó mọi việc thỏa đáng, sắc mặt của Đường Chân cũng dần trở nên ngưng trọng. Tay áo vừa vung lên thì liền thấy có một vật thể từ trong nạp giới bay ra, sau đó nặng nề đặt trên trung tâm bãi đá, làm cho cả bãi đá cũng phải hơi chấn động.

Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư nhìn vật thể to lớn đó một cái, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Vật thể vừa xuất hiện là một cái dược đỉnh khổng lồ, toàn thân đỉnh đều là màu đỏ. Ngay trên thân của dược đỉnh có những đồ án khắc hình núi lửa phun trào, lúc nhìn qua gây cho người ta cảm giác có một cỗ hơi thở vô cùng cuồng bạo đang tuôn trào ra.

Ngay lúc Tiêu Viêm nhìn thấy cái dược đỉnh này thì lập tức biết phẩm chất của dược đỉnh này cũng không thể so với Vạn Thú đỉnh.

- Sơn Dong đỉnh, đây chính là bảo vật trên Thiên Đỉnh bảng, không ngờ rằng vật này ở trong tay của Đường cốc chủ, quả nhiên làm cho người ta hâm mộ.

Huyền đại sư nhìn thấy cái dược đỉnh màu đỏ này thì vẻ hâm mộ lập tức xuất hiện trong mắt.

- Chỉ là vận may thôi..

Đường Chấn cười cười, sau đó tiếp tục vung tay áo lên, nhất thời một rừng dược liệu từ trong nạp giới không ngừng bay ra, rồi được đặt trên thềm đá, nhìn qua số lượng thì cũng chỉ sợ có hơn trăm loại.

Ngay khi những dược liệu này xuất hiện thì một cỗ dược hiệu nồng đậm cũng tràn ngập ra khắp nơi. Hiển nhiên những dược liệu này đều không phải là vật liệu tầm thường, mà luyện chế Hỏa Bồ đan này lại cần nhiều đan dược như vậy, quả nhiên không hổ danh là đan dược thất phẩm cao cấp.

Sau khi lấy dược liệu ra, sắc mặt Đường Chấn càng thêm ngưng trọng. Hắn nắm chặt bàn tay lại, ngọn lửa màu bạc liền xuất hiện, mà chín con hỏa long không ngừng huyền phù ở trong đó đồng thời cũng phát ra long uy kinh người.

- Huyền đại sư, hãy ăn viên thuốc này vào, nó có thể làm cho thân thể ngươi đối với Cửu Long Lô Cương Hỏa kháng cự thêm một chút, như vậy cũng có thể kéo dài thêm thời gian.

Đường Chấn ném một viên đan dược màu bạc qua cho Huyền đại sư, rồi nhìn Tiêu Viêm một cái, cười nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, chắc là ngươi không cần thứ này rồi?

Tiêu Viêm nhẹ gật gù đầu, linh hồn hắn có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bảo hộ, Cửu Long Lô Cương Hỏa này mặc dù cũng là dị hỏa, nhưng không làm gì được hắn cả.

Thấy thế, Đường Chấn cười cười, ngón tay cong lại, ngọn lửa màu bạc kia lập tức tiến vào bên trong Sơn Dong đỉnh rồi hóa thành một ngọn lửa hùng hực, mà chín con hỏa long trong đó cũng nháy mắt xoay nhanh hơn, sau đó

không ngừng du lượn bên trong đực đỉnh. Miệng long há to ra, nhất thời có từng ngọn lửa màu bạc đực phun ra.

- Nếu như tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt... vậy bắt đầu đi!

Nhìn thấy ngọn lửa màu bạc hùng hực bên trong đực đỉnh, Đường Chân cũng dần dần thu nụ cười mình lại, trầm giọng nói.

Âm thanh vừa phát ra thì nhất trong hai mắt hấn tản ra luồng hào quang chói mắt, đồng thời bàn tay khẽ động, mấy cái đực liệu đang trôi nổi bên trên bầu trời không ngừng rơi xuống rồi liên tục chảy vào bên trong đực đỉnh!

Những đực liệu đó vừa tiến vào bên trong đực đỉnh thì nhất thời chín con hỏa long đó vang lên âm thanh trầm thấp rồi đánh tới, lập tức nuốt trọn hết rồi hỏa mang ở xung quanh bọn chúng cũng dày đặc hấn lên.

Ngay khi Đường Chân bắt đầu tinh luyện đực liệu thì Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư cũng vội vàng thu liễm tâm thần, lực lượng linh hồn cũng từ vị trí mi tâm trào ra, sau đó dưới sự bảo hộ của ngọn lửa mỗi người mà tiến vào bên trong đực đỉnh.

Lực lượng linh hồn vừa mới tiến vào bên trong đực đỉnh thì hai người liền cảm nhận được độ âm kinh khủng ở bên trong. Tiêu Viêm thì còn tốt đi, nhưng Huyền đại sư thì lại có chút biến sắc, Cửu Long Lô Cương Hỏa giờ phút này so với lúc khảo thí thì còn mạnh hơn, may mà Đường Chân vừa rồi còn đưa cho hấn một viên đan đực, nếu không thì hấn cũng khó có thể chống đỡ đực trong thời gian quá dài.

- Hai vị, bộ phận đực liệu thứ nhất đã tinh luyện xong, chuyện dung hợp để cho hai vị!

Sau khi linh hồn lực lượng hai người tiến vào trong đực đỉnh không quá lâu thì đột nhiên âm thanh của Đường Chân vang lên bên tai.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều là trong lòng căng thẳng, trong đầu không khỏi hiện lên phương thuốc bay này, chuẩn bị động thủ.

Ước chừng một khoảng thời gian sau, thân thể của chín con hỏa long bên trong đực đỉnh hơi chấn động, miệng há rộng ra rồi từng vật thể có mang

theo mùi dược hiệu nồng đậm không ngừng từ bên trong phụt ra.

Những vật thể đó chính là tinh hoa còn thừa lại của các dược liệu kia. Một số thì còn giữ được hình dạng, một số thì có chất lỏng, hoặc là thể rắn, tất cả đều đang trôi nổi bên trong dược đỉnh.

- Động thủ!

Ngay khi các dược liệu tinh thuần đã được tinh luyện xuất hiện thì Đường Chấn cũng trầm giọng nói xuống.

Nghe thấy lời nói của Đường Chấn, Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư cũng khẽ hít sâu một hơi, sau đó lực lượng linh hồn khẽ quét ngang thu lấy dược liệu của riêng mình, sau đó dùng lực lượng linh hồn của mình bao bọc. Ngay lập tức, ngọn lửa bao bọc ở bên ngoài cũng bùng phát lên, bắt đầu từ từ tinh luyện dược lực, thông thả dung hợp.

Dược liệu trôi nổi bên trong dược đỉnh dưới sự quét ngang của lực lượng linh hồn hai người Tiêu Viêm và Huyền đại sư đã bị dọn dẹp hết không còn chút gì. Hai người đều là những bậc hành gia trong việc luyện đan, tuy nói đây là lần đầu liên thủ nhưng cũng chưa vì vậy mà xuất hiện sơ xuất.

Nhìn thấy hai người phân công chính xác không hề xuất hiện sai lầm gì, Đường Chấn cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, tâm thần vừa động rồi tiếp tục thu lấy một phần dược liệu tiến vào bên trong đỉnh để bắt đầu luyện hóa!

Trên bình đài cách bãi đá không xa, các Luyện Dược đại sư khi thấy đã bắt đầu luyện đan thì cũng nhanh chóng tập trung vào. Mà khi bọn hắn thấy Tiêu Viêm có thể dễ dàng theo kịp tiết tấu của Đường Chấn và Huyền đại sư thì sắc mặt không khỏi có chút mất tự nhiên, đặc biệt là vị Mạch đại sư kia, sắc mặt vô cùng khó coi. Lúc trước hắn còn nói rằng Tiêu Viêm có thể thông qua khảo khí dược chỉ là do dựa vào dị hỏa mà thôi, nhưng tròng cảnh hiện giờ lại giống như là một cái tát tát thật mạnh vào trên mặt hắn vậy. Bởi vì hắn vô cùng hiểu rõ, cho dù là hắn tự mình đi lên luyện đan thì cũng tuyệt đối không thể theo kịp tiết tấu của Đường Chấn cho đến một gã thất phẩm Luyện Dược sư trong việc luyện đan.

Đọc theo quảng trường, đôi mắt đẹp của Hỏa Nhi cũng không ngừng nhìn chăm chăm vào trên bệ đá, đặc biệt khi thấy Tiêu Viêm không hề có chút bối rối nào thì mới thở phào nhẹ nhõm một cái, chột nhoèn miệng cười,

thấp giọng lắm lắm:

- Xem ra ánh mắt của đại nhân vô cùng tinh chuẩn. Người kia cũng không phải chỉ biết giờ công phu sư tử ngoặm... Nhưng cũng không biết hẳn có thể trợ giúp phụ thân luyện chế đan dược thành công hay không đây...

-----oOo-----

Chương 1045: Dung hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Luyện chế đan dược thất phẩm là một chuyện cực kỳ rườm rà, mà luyện chế cái gọi là thất phẩm cao cấp Hỏa Bò đan lại là chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Trên bề đá, ngọn lửa màu bạc đang hùng hực thiêu đốt bên trong dược đỉnh, âm thanh long ngâm trầm thấp không ngừng từ bên trong truyền ra, nhiệt độ nóng cháy bên trong làm cho không gian xung quanh bãi đá cũng phải bị bẽ gãy đôi chút. Mà phần đông dược liệu xoay quanh bên trên thêm đá ngẫu nhiên sẽ bị Đường Chấn khống chế đưa vào bên trong dược đỉnh, sau đó bị chín con hỏa long nuốt vào trong thể nội.

Nhưng mà không thể không nói, việc dùng Cửu Long Lôi Cương Hỏa để tinh luyện dược liệu là việc vô cùng thuận tiện. Chín con hỏa long giống như là chín cái dược đỉnh nhỏ vậy, có thể tinh luyện các dược liệu đó vô cùng hoàn mỹ. Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng vô cùng hiểu rõ, chín con hỏa long có thể tinh luyện đến mức này phần lớn cũng phụ thuộc rất nhiều vào việc Đường Chấn khống chế. Người này đối với việc khống chế lửa đã đạt đến một trình độ rất cao, cho dù tâm thần chia ra làm chín thì vẫn có thể không có chút sai lầm nào. Có thể nghĩ đến điều này, nếu như Đường Chấn trở thành một Luyện Dược sư thì chắc chắn thuật luyện đan của hắn sẽ không thấp chút nào cả.

Mà đối với Đường Chấn thì Tiêu Viêm vẫn luôn có cảm giác nhìn không thấu, bằng vào cảm giác nhạy cảm, hắn vẫn có thể cảm nhận được người này vô cùng đáng sợ, nhưng nếu chỉ dựa vào khí tức thì lại không thể có

được mạnh mẽ nào. Cái từ sâu không thể lường được chỉ sợ rất thích hợp dành cho người này.

Hơn nữa, Đường Chân tuy có thực lực vô cùng khủng bố, nhưng cách đối nhân xử thế lại là vô cùng tốt, không hề có ngạo khí mình là một cường giả Đâu Tôn, không biết đây là do tính tình quá tốt hay là hấn che giấu quá sâu. Nhưng cho dù như thế nào thì Tiêu Viêm vẫn duy trì một sự kiêng kỵ to lớn với người này, một người có thể đứng đầu một thế lực như Phần Viêm cốc thì lại là người bình thường hay sao?

Đối với việc phân công luyện chế đan dược này, Tiêu Viêm vẫn là lần đầu tiên ném thử, nhưng vẫn không có chút sai lầm nào. Kinh nghiệm luyện đan của hắn sẽ không hề yếu hơn so với bất kỳ người nào ở đây, hơn nữa nhiệm vụ của hắn lúc này chỉ đơn thuần là dung hợp dược lực đã tinh thuần. Lấy lực lượng linh hồn của hắn hiện nay thì việc này cũng không quá mức khó khăn, cho dù có Cửu Long Lô Cương hỏa hùng hực bên trong đỉnh nhưng bản thân hắn đã có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa bảo hộ nên cũng không có lực uy hiếp nào.

Trên bề mặt vô cùng im lặng, chỉ có âm thanh của ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt. Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều đang nhắm chặt đôi mắt, tâm thần ngưng tụ lại thao túng lực lượng linh hồn bên trong dược đỉnh.

Trong dược đỉnh, chung quanh ngọn lửa màu bạc có một ngọn lửa xanh biếc như ẩn như hiện, bên trong ngọn lửa xanh biếc đó hiển nhiên là lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm. Giờ phút này, ở nơi này, phần đông các dược đã tinh luyện thành công đang được ở dưới sự khống chế mỹ diệu mà thông thả dung hợp vào một chỗ.

Phốc!

Bên trong sơn cốc không lồ đang yên tĩnh này bỗng nhiên có một âm thanh rất nhỏ vang lên. Mấy ánh mắt nhìn qua thì lập tức thấy có một chất lỏng sặc sỡ sền sệt đang lặng yên hiện ra. Một mùi thuốc nồng đặc không ngừng từ giữa thẩm thấu ra.

- Chỉ là bước dung hợp đầu tiên đã hao phí gần ba giờ, thất phẩm đan dược quả nhiên không phải dễ dàng mà luyện chế a...

Sau khi đem hai phần dược liệu dung hợp ra chất lỏng sặc sỡ sền sệt

này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi chột lại căng thẳng lên. Hắn hiểu rõ đây mới chỉ là bắt đầu thôi, luyện chế đan dược thất phẩm cũng không phải là chuyện dễ dàng như hắn tưởng tượng.

Mà sau khi cảm nhận được sự khó khăn trong việc luyện chế đan dược thất phẩm, Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy có chút may mắn. Lúc trước khi hắn còn đang ở Nội Viện luyện chế đan dược cho Thái Lâm, nếu như không phải may mắn tiến vào một trạng thái huyền diệu thì sợ rằng lấy khả năng khi đó không có cách nào luyện chế thành công được. Bây giờ nghĩ lại thì quả nhiên lúc ấy vận khí đã chiếm đa số hơn rồi.

- Chẳng qua, lấy năng lực hiện tại của ta mà luyện chế lại thì xác suất thành công tất nhiên cũng sẽ tăng lên rất nhiều, cũng không phải hi vọng tiến vào cái trạng thái xa vời kia nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút cảm giác thỏa mãn. Làm một việc mà có tiến bộ thì luôn làm cho người ta có cảm giác tốt hơn.

- Nham Kiêu tiêu hữu quả nhiên làm cho người ta kinh ngạc, nhanh như vậy mà đã dung hợp được bước đầu.

Âm thanh Đường Chân đột nhiên vang lên bên tai Tiêu Viêm. Hiển nhiên, đối với việc Tiêu Viêm có hiệu quả nhanh như vậy, hắn cũng cực kỳ kinh ngạc, phải biết rằng ngay cả vị trưởng lão khách khanh Huyền đại sư của Đan Tháp kia giờ phút này cũng chưa dung hợp thành công được.

Đối với sự kinh ngạc của Đường Chân, Tiêu Viêm cũng cười cười, sau đó truyền âm nói:

- Đường cốc chủ, bộ phận dược liệu thứ hai đã tinh luyện xong rồi chứ?

- Ha ha, đã sớm chờ này giờ.

Đường Chân cười cười, tâm thần vừa động thì chín con hỏa long bên trong dược đỉnh liền há mồm ra, một lượng lớn dược liệu đã được tinh luyện xong liền được phun ra. Một số dược liệu sau khi được linh hồn lực lượng Tiêu Viêm quét qua thì liền tiến vào bên trong ngọn lửa xanh biếc.

- Luyện chế Hỏa Bò đan chia ra làm tám bộ phận, bây giờ mới chỉ là phần thứ hai thôi, nhưng mà có hai vị tương trợ thì xác suất thành công cũng

lớn hơn nhiều.

- Tám bộ phận?

Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm không khỏi âm thầm cắn lưỡi, đúng là đan dược thất phẩm cao cấp a...

Trong lòng thoáng cảm thán, Tiêu Viêm cũng lần nữa ngưng tụ tâm thần, sau đó bắt đầu dung hợp phần dược liệu thứ hai sau khi đã trải qua tinh luyện.

Ngay khi Tiêu Viêm bắt đầu dung hợp bộ phận dược liệu thứ hai thì hai tròng mắt đang đóng của Huyền đại sư cũng chậm rãi mở ra. Ánh mắt có chút nhìn về Tiêu Viêm, nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm lúc này, hắn không khỏi ngạc nhiên.

- Người thanh niên tên Nham Kiêu này sợ rằng cũng là một thất phẩm Luyện Dược sư. Ai, thiên phú cỡ này đúng là kinh tài tuyệt diệu mà...

Trong lòng than nhẹ một tiếng, lực lượng linh hồn của Huyền đại sư cũng khẽ đảo qua trong dược đỉnh, đem nhóm dược liệu thứ hai đã được tinh luyện kia thu lại, sau đó bắt đầu dung hợp.

Sự phức tạp khi luyện chế Hỏa Bồ đan có chút vượt qua sự dự đoán của Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư. Nếu cứ dựa theo thế này mà tính toán thì thời gian lần này nếu không hơn mười ngày thì tuyệt đối không thể luyện chế thành công được.

Liên tục mười ngày không ngủ không nghỉ luyện đan, sự tiêu hao cũng cực kỳ to lớn. Đặc biệt là ngoài sự tiêu hao lực lượng linh hồn để dung hợp dược liệu thì còn phải phân thần chống đỡ lại sự ăn mòn của Cửu Long Lô Cương Hỏa. Điều này thì thật ra Tiêu Viêm còn có thể chống đỡ được, còn Huyền đại sư sau khi dung hợp liên tục đến bộ phận thứ năm thì trong cơ thể lại có chút không chịu nổi nữa. Nhưng mà may mắn hắn đã chuẩn bị không ít đan dược khôi phục thực lực, nếu không thì cũng rất khó kiên trì xuống...

Mà nương theo sự dung hợp của hai người thì đồng dược liệu huyền phù trên không bãi đá cũng đã dần dần giảm bớt. Thời gian cũng dần trôi qua, tính toán một chút thì cũng đã trôi qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, thân

thể của ba người trên bãi đá vẫn chưa từng có chút động tĩnh gì, động tĩnh duy nhất chính là mùi hương của dược liệu từ bên trong dược đỉnh tỏa ra càng lúc càng nồng đậm hơn.

Trên bình đài cách bãi đá đó không xa, một đám Luyện Dược đại sư nhìn Tiêu Viêm đã kiên trì qua bảy ngày thì vẻ mặt càng lúc càng khó coi hơn nhiều. Biểu hiện của Tiêu Viêm qua mấy ngày nay đã làm cho không ai dám nói lời trào phúng nữa, bởi vì bọn họ biết rõ, nếu như đổi là bọn họ thì tuyệt đối kiên trì không được như thế...

- Tên Nham Kiêu này, nếu như ta đoán không sai thì hẳn cũng là một thất phẩm Luyện Dược sư...

Trên bình đài, đột nhiên có một gã Luyện Dược đại sư thở dài một tiếng, mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, mọi người đều có chút nhăn mày, rồi cười khổ một tiếng. Chuyện này đối với bọn họ quả thực có chút khó làm người ta tiếp nhận được., bọn họ đã phải khổ tu nhiều năm mới có thành tựu như ngày hôm nay, nhưng hôm nay chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi đã trực tiếp hơn xa bọn hắn...

Ánh mắt của Mạch đại sư có chút kinh ngạc nhìn qua bãi đá, khuôn mặt vô cùng khó coi, nhất thời không thể chấp nhận được chuyện này...

Đọc theo quảng trường, Đường Hỏa Nhi đáng vẻ thướt tha yêu kiều, đáng người thon dài vô cùng động lòng người đang nhìn chăm chú vào trên bề mặt đá, bàn tay ngọc hơi nắm chặt lại. Quá trình luyện đan giờ đã đi đến giữa quãng đường, ngàn vạn lần không nên có chuyện gì xảy ra a.. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Thời gian dưới sự chờ đợi của mọi người dần trôi qua, trong nháy mắt lại trôi qua thêm một ngày nữa. Mà quá trình luyện đan cũng đã dần đi đến bước cuối cùng..

Tất cả dược liệu vốn huyền phù trên bầu trời giờ phút này đều đã được đưa vào trong dược đỉnh hết, năng lượng thuộc tính hỏa lúc này cũng tràn đầy khắp bốn phía, làm cho không gian có chút bị đứt đoạn đi...

Trong dược đỉnh, ngọn lửa màu bạc cũng trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều,

tiếng long ngâm không ngừng từ bên trong đó truyền ra sau đó cuộn cuộn dựng lên truyền đi khắp cả sơn cốc...

Vẻ mặt của ba người Tiêu Viêm càng lúc càng ngưng trọng. Đây đã là bước cuối cùng rồi, nếu như còn không qua được thì lần luyện đan này coi như là hoàn toàn thất bại.

- Hai vị, việc tinh luyện dược liệu lão phu đã làm xong rồi, việc dung hợp kế tiếp còn cần nhờ hai người.

Đường Chân khẽ nhìn về Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư, sắc mặt trịnh trọng ôm quyền nói. Chuyện kế tiếp đã không còn liên quan đến hắn nữa, lần luyện đan này có thể thành công hay không thì phải xem vào Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều cắn răng gạt đầu rồi tiếp tục ngưng tụ tâm thần!

Bên trong dược đỉnh có tám cỗ ngọn lửa màu xanh biếc, bên trong đó có những điểm sáng đang lơ lửng. Từng mùi hương thuốc nồng đậm không ngừng từ bên trong tản phát ra, đây chính là tám chất lỏng có được sau khi dung hợp đồng dược liệu kia. Mà nhiệm vụ của Tiêu Viêm lúc này chính là đem tám giọt chất lỏng đã trải qua gần chín ngày luyện kia dung hợp lại cùng một chỗ!

Còn nếu như hắn dung hợp thất bại thì lần luyện đan này cũng coi như là thất bại, đến lúc đó thì chỉ sợ Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng không thể nào nghĩ tới nữa...

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm đột nhiên nắm chặt bàn tay lại! Lúc này, chỉ có thể thành công, chứ không được thất bại!

-----oOo-----

Chương 1046: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Tâm thần Tiêu Viêm tập trung vào tám điểm sáng đang trôi nổi bên trong ngọn lửa màu xanh biếc. Trong điểm sáng hiện lộ ra một ít hoặc là chất lỏng hoặc là bột phấn. Đây đúng là những dịch thể mà Tiêu Viêm có được sau chín ngày dung hợp các dược liệu tinh thuần, mỗi dịch thể này cơ hồ đều hội tụ gần hơn hai mươi dược liệu mới ngưng tụ thành được.

Vù!

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm nhìn Huyền đại sư một cái, chợt hai người đồng thời nhắm mắt, lực lượng linh hồn vào giờ khắc này cũng bùng phát dữ dội tiến vào bên trong đỉnh.

Cảm thụ được cử động hai người, nét ngưng trọng trên mặt Đường Chấn cũng ngày càng nồng đậm hơn, luyện đan có thành hay không chính là chờ sự biểu hiện kế tiếp của Huyền đại sư cùng Tiêu Viêm.

Lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm mãnh liệt xông vào bên trong ngọn lửa xanh biếc, tâm thần vừa động thì hai giọt chất lỏng có chút sắc sỡ liền nhất thời lại gần tiếp xúc nhau...

Khi hai giọt chất lỏng này vừa tiếp xúc thì bên ngoài cũng nổi lên từng gợn sóng, đây chính là do sự kháng cự do hai dược liệu sinh ra khi tiếp xúc lẫn nhau. Mà nhiệm vụ của Tiêu Viêm lúc này là phải tìm điểm thăng bằng giữa hai giọt chất lỏng thì mới có thể làm cho chúng nó dung hợp một cách hoàn mỹ.

Việc dung hợp này có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với sự tinh chuẩn của lực lượng linh hồn, nếu như có chút sai lầm thì sẽ làm cho việc dung hợp thất bại. Lực lượng linh hồn hóa thành vô số sợi tơ che kín mỗi tác không gian chung quanh hai giọt chất lỏng để Tiêu Viêm có thể nhận biết rõ bất kỳ biến hóa nào bên trong đó.

Bước dung hợp này cực kỳ khó giải quyết, may mà kinh nghiệm của Tiêu Viêm phong phú, cộng thêm lực lượng linh hồn vô cùng cường đại cho nên sau khi lực lượng linh hồn của hắn duy trì một áp lực ổn định lên sự giãn co của hai giọt chất lỏng thì hai giọt chất lỏng này cũng đã bắt đầu dung hợp lại. Tuy tốc độ này có chút chậm, nhưng hoàn thành chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Thời gian lặng yên trôi nhanh qua, ước chừng ba canh giờ sau thì hai giọt chất lỏng sặc sỡ đã rót cuộc hoàn toàn dung hợp lại một chỗ, hóa thành một giọt chất lỏng sền sệt huyền lệ nhẹ nhàng phiêu phù bên trong ngọn lửa màu xanh.

Thấy việc dung hợp thành công, Tiêu Viêm cũng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tâm thần vừa động thì lại có một điểm sáng bên trong có một vật thể dạng bột màu đen bay lên, sau đó chậm rãi tiếp xúc với cái chất lỏng sền sệt huyền lệ kia. Dung hợp tinh hoa của dược liệu là một chuyện cực kỳ tốn thời gian, trong lúc làm không thể có chút vội vàng, nếu không chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng sẽ làm cho dung hợp thất bại, hơn nữa còn làm cho đồng dược liệu quý hiếm trở thành phế vật.

Nhưng mà, may mắn cho đến giờ phút này thì Tiêu Viêm vẫn tiến hành thuận buồm xuôi gió. Mà chuyện này cũng là do hắn vô cùng cẩn thận, bởi vì hắn biết lần luyện đan này có thành công hay không sẽ quyết định rất lớn đến việc hắn có được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

Theo thời gian trôi qua, trong cái ngọn lửa màu xanh đó, tám cái điểm sáng nhỏ đó dần dần dưới sự khống chế của Tiêu Viêm mà thông thả dung hợp lại.

Trên bệ đá, Đường Chấn vẫn chăm chú nhìn vào bên trong dược đỉnh, nhất cử nhất động bên trong cũng nhanh chóng được phản hồi về:

- Nham Kiêu này quả nhiên không phải người thường. Không chỉ có thể bảo trì tốc độ dung hợp mà quá trình diễn ra cũng không có chút sai lầm. Hơn nữa, lực lượng linh hồn của hắn cũng vô cùng lớn mạnh, so với Huyền đại sư đã đạt đến thất phẩm kia mạnh hơn không ít.

Lấy năng lực của Đường Chấn, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm mạnh hơn rất nhiều so với Đường Chấn.

Trong lòng nghĩ như vậy, Đường Chấn chuyển mắt nhìn sang Huyền đại sư bên kia. Chỉ thấy người này giờ đây sắc mặt có chút tái nhợt, thấy vậy lòng của Đường Chấn hơi trầm xuống, xem ra trong chín ngày dung hợp dược liệu dưới áp lực của Cửu Long Lô Cương hỏa đã làm cho hắn tiêu hao quá nhiều. Nhưng mà lo lắng cũng là lo lắng, Đường Chấn lúc này cũng không có biện pháp thay đổi, bởi vậy hắn cũng chỉ có thể cầu nguyện hai người này có thể kiên trì đến cuối cùng mà thôi.

Những biến hóa trên thềm đá thì mọi người xung quanh đều biết rất rõ. Giờ phút này thì Đường Chân đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn, hiện tại là phải xem năng lực của Tiêu Viêm cùng với Huyền đại sư, nếu như bọn họ có thể thuận lợi dung hợp các phân tinh hoa dược liệu kia hoàn mỹ thì xác suất lần luyện đan này sẽ không thấp, nhưng nếu như trong hai người này mà có xuất hiện sai lầm gì thì chỉ sợ lần luyện đan này sẽ có kết cục thất bại.

- Không biết Nham Kiêu kia có thể kiên trì đến cuối cùng hay không. Đã qua chín ngày rồi, hắn lực lượng linh hồn của hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều.

Một tên Luyện Dược đại sư vuốt chòm râu, khẽ nói.

- Đã kiên trì tới bước này rồi, nếu như còn xảy ra điều gì thì cũng thật đáng tiếc.

Một gã Luyện Dược đại sư khác nói. Mọi người nghe thấy như vậy cũng đồng cảm gật đầu.

- Nham Kiêu vẫn chưa có dấu hiệu suy yếu, mà Huyền Phong... lực lượng linh hồn của hắn đã bắt đầu yếu bớt đi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Một lão giả đột nhiên bước về phía trước, nhìn về bãi đá thờ dài một tiếng, nói.

Nghe thấy lời của hắn, chung quanh nhất thời yên tĩnh lại. Biểu tình trên khuôn mặt của mọi người cũng trì trệ hẳn đi, nói như vậy thì chẳng lẽ tên Nham Kiêu này so với Huyền đại sư còn muốn mạnh hơn? Trong lòng hiện lên cái ý nghĩ vớ vẩn này, nhất thời mọi người cũng không biết nên nói gì cho phải. Bởi vì vị lão giả vừa nói chính là tên trưởng lão khách khanh còn lại của Đan Tháp, nhãn lực, cấp bậc... của người này so với bọn hắn còn mạnh hơn không ít, cho nên bọn họ cũng không dám mở miệng nghi ngờ. Chẳng qua trong lòng vẫn âm thầm nói, hiển nhiên cũng không tin lời của lão lắm..

Đối với tâm tính của những người này thì lão giả cũng lười để ý tới, trong mắt cũng xuất hiện chút lo lắng. Ngay cảm giác của hắn thì lực lượng linh

hồn của Huyền Phong đã dần dần trở nên suy yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả không ổn a...

- Ai, hi vọng hấn có thể tiếp tục kiên trì. Luyện chế đan dược thất phẩm cao cấp đối với Huyền Phong quả thật cũng có chút miễn cưỡng..

Thời gian dung hợp dần trôi qua, mà việc dung hợp tinh hoa dược liệu của Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đã dần đi vào kết thúc...

Ngay dưới ánh mắt soi mói của mọi người thì năng lượng thiên địa trên bãi đá cũng dần trở nên cuồng bạo hơn. Mà ẩn chứa bên trong cỗ năng lượng cuồng bạo đó còn có một mùi thuốc vô cùng nồng đậm lặng yên tràn ra, làm cho người người thấy vô cùng sáng khoái.

Nhận thấy biến hóa ở trên bãi đá, từ Đường Chấn cho đến mọi người đều rung lên, phải chăng hai người đã dung hợp xong?

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người thì mặt của Tiêu Viêm vẫn chưa đổi sắc, tâm thần cũng không dám có chút buông lỏng. Trải qua một thời gian dài dung hợp như vậy, sắc mặt của hấn cũng đã nhợt nhạt đi, nhưng cũng không có gì quá trở ngại. Nhưng so sánh với hấn thì tình thế của Huyền đại sư lại xấu hơn rất nhiều, khuôn mặt của hấn đã tái nhợt vô cùng, thế nhưng hấn vẫn cắn răng chịu đựng, chưa từng có ý nghĩ buông tha cho...

- Dung hợp!

Trên bãi đá, khi mà mùi thuốc càng lúc càng nồng đậm hơn thì Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư gần như là cùng mở mắt ra, trong miệng khẽ quát một tiếng, thủ ấn trong tay cũng liền biến đổi!

Theo sự biến đổi thủ ấn của hai người thì lực lượng linh hồn bên trong dược đỉnh cũng tăng theo, rồi đem tất cả tinh hoa dược liệu đã dung hợp bên trong dung hợp lại cùng một chỗ.

Vèo!

Ngay khoảng khắc dung hợp đó thì hai đạo ánh sáng một hồng một xanh cũng mạnh mẽ bạo xuất bên trong dược đỉnh, giống như là cột sáng vậy, tỏa ra ngoài hơn trăm thước. Mà ngay khi hai đạo ánh sáng đó xuất hiện thì hai cỗ mùi thuốc nồng đậm cũng tản phát ra khắp nơi.

Đường như mọi người đều lộ ra vẻ mặt vui mừng:

- Dung hợp thành công?

Đọc theo quảng trường, tâm tình của Đường Hỏa Nhi giờ khắc này cũng có chút buông lỏng xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng xuất hiện nụ cười động lòng người.

Trên thềm đá, Đường Chân giờ khắc này cũng đứng dậy, khuôn mặt có nét cười khó có thể che giấu. May mà hắn cũng không phải là người lỗ mãng, hắn biết hiện tại quá trình dung hợp còn chưa thành công, lập tức ôm quyền nhìn hai người Tiêu Viêm nói:

- Hai vị, dược liệu đều đã dung hợp, kế tiếp chính là bước quan trọng nhất... thành đan!

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt có chút nhìn thoáng qua Huyền đại sư, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Huyền Phong, Tiêu Viêm không khỏi ngần ra, có chút chần chờ nói:

- Huyền đại sư, người còn có thể tiếp tục chứ?

Nghe thấy lời Tiêu Viêm nói, Huyền Phong vội vàng chấn tĩnh tinh thần, khoát tay áo, cười nói:

- Yên tâm đi.

Tuy nói lời như thế, nhưng biểu hiện của sắc mặt làm cho người khác không mấy tin tưởng lắm.

Nhưng nếu như hắn đã nói như vậy thì Tiêu Viêm cũng không nói thêm gì nữa. Nếu như không phải Tiêu Viêm có Lưu Ly Liên Tâm Hỏa hộ thể thì chỉ sợ giờ phút này hắn cũng sẽ giống như Huyền Phong thôi...

Đường Chân cũng cảm giác được trạng thái Huyền Phong có chút không tốt, nhưng giờ khắc này làm gì có thời gian quan tâm đến thứ khác, cũng chỉ đành cắn răng một cái, nói:

- Hai vị, mời động thủ đi, nếu như để cho dược liệu sau khi dung hợp lâu

quá thì sẽ ảnh hưởng đến xác suất luyện đan được thành công...

Tiêu Viêm cùng Huyền đại sư đều gạt đầu rồi hít sâu một hơi, thủ ấn cũng cấp tốc biến đổi. Chỉ thấy hai cột ánh sáng màu hồng và xanh bên trong được đỉnh đột nhiên sáng rõ lên, rồi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hai cột ánh sáng này mạnh mẽ chạm vào nhau bên trong được đỉnh!

Thình thịch!

Ngay khi hai giọt chất lỏng đã dung hợp gần trên trăm được liệu quý hiếm đó va chạm vào nhau thì một tiếng nổ trầm thấp bỗng vang lên, rồi một cỗ năng lượng vô cùng dị thường cũng tự bùng phát ra mạnh mẽ chạm vào vách tường của được đỉnh, phát ra âm thanh loảng xoảng vô cùng thanh thúy. Dường như bên trong hai giọt chất lỏng đó còn có sự trà trộn của lực lượng linh hồn nên ngay thời khắc va chạm làm cho Tiêu Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hơi run lên.

Phụt!

Tuy Tiêu Viêm có thể ngăn kháng chấn động năng lượng này nhưng Huyền đại sư lúc này đã là giương cung hết nỗ, giống như là lạc đà sau khi chở đồ nặng quá thì không thể chở đồ thêm nữa, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch!

Nhìn thấy Huyền đại sư bỗng nhiên há miệng phun máu ra, toàn trường đều yên tĩnh lại. Mà Đường Chân cùng với Đường Hỏa Nhi vừa rồi còn tươi cười thì cũng chậm rãi thu lại, ai cũng biết vào thời điểm này mà Luyện Dược sư lại có vấn đề thì sẽ cho ra loại kết quả nào.

- Vẫn bị thất bại sao...

Đường Chân thì thào tự nói, khuôn mặt cũng bỗng già đi rất nhiều. Mà ở bên ngoài quảng trường, khuôn mặt tươi cười của Đường Hỏa Nhi cũng đã mất đi, thay vào đó là khuôn mặt có ẩn chứa sự bi thương.

Chẳng lẽ mệnh của nàng đến đây đã tuyệt sao?

Tiêu Viêm lặng lẽ nhìn sang Huyền đại sư. Nhưng chỉ sau nháy mắt đã hồi phục tinh thần lại, rồi đột nhiên nhìn sang được đỉnh. Nếu như lần luyện chế này thất bại thì hẳn cũng đừng hòng nghĩ đến Thiên Hỏa Tam Huyền

Biến...

Chẳng lẽ lại phải chịu thất bại ngay tại thời khắc cuối cùng này sao???

Nghĩ đến đây, nhất thời trong mắt Tiêu Viêm hiện ra thân sắc không cam lòng!

-----oOo-----

Chương 1047: Ngăn cơn sóng dữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Toàn trường yên tĩnh, mọi ánh mắt đều mang theo vẻ tiếc nuối nhìn về Huyền đại sư đang hôn mê ngã dưới đất. Kiên trì hơn mười ngày, chẳng ai ngờ lại thất bại ở thời khắc này cả.

Bên trong dược đỉnh, hai cột sáng màu hồng và xanh vẫn không ngừng phát sáng, mùi thuốc nồng đậm hầu như tràn ngập khắp quảng trường. Nhưng giờ phút này, không ai có thể tiếp tục cái tâm tình vui vẻ như ban nãy nữa, một đám đều trầm trọng ở trong lòng.

Ánh mắt Đường Chân như đại ra nhìn vào dược đỉnh, mọi người thấy hình dáng hắn như thế đều có chút không đành lòng. Bá chủ một phương mà lại có hình dáng ảo nề như thế, thật làm cho người khác phải chua xót.

Mà Đường Hỏa Nhi ở bên cạnh quảng trường giờ đây khuôn mặt đẹp đã trắng bệch ra, một lát sau lại cười thảm. Thân thể mềm mại lại có hơi chút lão đảo, mấy tên đệ tử Phần Viêm cốc ở phía sau thấy vậy vội vàng đi lên đón lấy.

Khắp quảng trường đều không có tiếng động nào, không khí vô cùng trầm trọng.

Áp lực trong không khí nặng nề vô cùng, không ai dám mở miệng nói chuyện vào lúc này cả...

Bầu không khí yên tĩnh đầy áp lực kéo dài một hồi lâu, rốt cuộc có một đạo âm thanh trầm thấp vang lên, phá vỡ áp lực trầm trọng trong quảng trường.

- Đường cốc chủ, có thể cho ta tiếp tục luyện chế hay không?

Nghe thấy lời này, mặc dù Đường Chấn đang ảo não bên trong lòng cũng nhin không được kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Khuôn mặt hơi run lên, miệng run rẩy một chút rồi mang theo chút ít hi vọng nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, ngươi có thể một mình luyện chế Hỏa Bồ đan này?

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu. Đường Chấn cũng quá đề cao hấn, thất phẩm đan dược cao cấp, cho dù lấy trình độ hấn hiện tại thì việc luyện chế thành công cũng cực kỳ thấp, nhưng cho dù thế nào thì so với việc ngồi không cũng tốt hơn nhiều.

- Tiếp tục luyện chế thì có lẽ còn có cơ hội, nếu cứ như vậy mà buông tha thì đó chính là thất bại hoàn toàn!

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thẳng Đường Chấn. Trong đôi mắt của người này không hề có sự buông tha của tuổi trẻ, lịch lãm mấy năm nay đã làm cho tính cách Tiêu Viêm vô cùng cứng cõi. Hai chữ buông tha này từ trước tới giờ hấn rất ít khi nói lên, con đường tu luyện hai mươi mấy năm, nếu như hấn có từng nói lời buông tha thì chỉ sợ hiện tại hấn chưa từng thoát khỏi cái thân phận phế vật Tiêu gia, càng không nói đến việc đạt được trình độ như ngày hôm nay.

Cảm thụ được ánh mắt sáng quắc của Tiêu viêm, Đường Chấn hơi có chút chấn động. Ánh mắt của hấn hơi có nhìn về luồng ánh sáng xanh hồng đang hiện ra trong dược đỉnh, chần chờ một lát rồi cắn răng một cái, trầm giọng nói:

- Nếu như Nham Kiêu tiểu hữu đã nói như vậy thì mời ra tay đi. Cho dù có thất bại thì cũng không trách ngươi được!

Nhìn thấy Đường Chấn ưng thuận, Tiêu Viêm nở nụ cười, khẽ gật đầu.

- Thỉnh Đường cốc chủ giúp ta hộ pháp, đừng cho người nào quấy rầy ta cả. Ta sẽ toàn lực thử sức một lần, còn về việc thành công hay không thì

phải xem ý trời rồi!

Tiêu Viêm trịnh trọng nói một tiếng rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Thủ ấn đột nhiên biến đổi, lực lượng linh hồn từ vị trí mi tâm vào giờ khắc này không hề được giữ lại nữa mà là thổi ngang ra, chợt giống như một làn sóng lớn tràn vào bên trong dục đỉnh.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bắt đầu động thủ, thân thể Đường Chấn cũng đứng thẳng dậy. Vẻ ảo nề trên khuôn mặt cũng dần mất đi, thân thể dần dần huyền phù lên không, ánh mắt sắc bén nhìn qua bốn phía, trầm giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, không người nào được vào phạm vi trăm bước chung quanh bãi đá!

Cảm nhận được giọng nói sắc bén của Đường Chấn, mấy đệ tử Phần Viêm cốc xung quanh chợt rung mình, vội vàng ôm quyền rồi chỉnh tề lui về phía sau, hơn nữa còn không hề có chút tiếng vang nào.

Trên bình đài, một đám Luyện Dục đại sư cũng vì cảnh này mà sửng sờ. Sau khi hiểu được thì miệng cũng mở rộng ra, tên Nham Kiêu kia lại muốn một mình hấn luyện chế Hỏa Bô đan? Tuy nói chỉ còn có một bước cuối cùng là làm cho đan thành, nhưng một bước này tuyệt đối không phải một mình hấn có thể làm được a, phải biết rằng luyện chế thất phẩm đan được cao cấp, cho dù là ở trong Đan Tháp thì người có thể luyện chế được cũng vô cùng thưa thớt.

Mặc dù tất cả mọi người vô cùng khó tin, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt sắc bén của Đường Chấn thì cũng không dám tùy ý mở miệng, chỉ đành đem sự hoài nghi đó ẩn sâu vào bên trong lòng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Bên trong bãi đá, sự ngưng trọng của Tiêu Viêm ngày càng nồng hơn, hiện giờ thì hầu như lực lượng linh hồn của hấn đã nắm lấy mỗi một tác bên trong dục đỉnh, mà cũng chính vì thế mà hấn mới có thể cảm nhận rõ ràng sự đáng sợ của thất phẩm đan dục cao cấp. Dục lực ẩn chứa bên trong đã đạt đến một cái mức vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức có thể làm cho năng lượng thiên địa cũng phải dập dờn bồng bềnh...nếu như không phải có Sơn Dong đỉnh này thì chỉ sợ năng lượng thiên địa bên ngoài giờ này đã hỗn loạn cả lên.

Lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm giờ phút này đã vây kín mít hai cột sáng xanh hồng kia, rồi phân hóa thành vô số sợi tơ năng lượng, chậm rãi dung nhập vào bên trong hai luồng hào quang đó...

Lực lượng linh hồn vừa mới xâm nhập vào bên trong hai luồng hào quang thì thân thể của Tiêu Viêm liền chấn động mạnh. Hai giọt chất lỏng sền sệt huyền lệ ở bên trong tuy có thể tích rất nhỏ, nhưng lại ẩn chứa dược lực của hơn trăm loại dược thảo quý hiếm, hiện giờ những dược thảo này lại hoàn toàn bị dung hợp cùng một chỗ, điều này đủ để thấy trong hai giọt chất lỏng sền sệt huyền lệ này có ẩn chứa dược lực nồng đậm đến mức nào.

Hơn nữa, có lẽ vì nguyên nhân hai giọt chất lỏng sền sệt này tiếp xúc với nhau mà dược lực bên trong chúng nó cũng vô cùng cuồng bạo. Điều này làm cho việc dung hợp diễn ra vô cùng khó khăn, hơn nữa dược lực không những cuồng bạo mà còn mang theo sự bài xích lẫn nhau, muốn đem đối phương tách ra khỏi mình.

Tiêu Viêm yên tĩnh quan sát trong chốc lát. Hiện tại, dược lực ẩn chứa bên trong hai giọt chất lỏng chưa ngừng tán phát ra, mà ngược lại ngày càng tán phát mãnh liệt hơn, thậm chí khoảng cách giữa chúng cũng ngày càng cách xa ra. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói đến việc dung hợp, mà ngay cả việc khiến cho chúng nó tiếp xúc với nhau cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Tình huống khó giải quyết như vậy cũng coi như là lần đầu tiên Tiêu Viêm gặp phải trong suốt mấy năm luyện dược qua, cho dù là lần luyện chế đan dược ở Nội Viện lúc trước thì cũng không có đến mức phiền toái như vậy. Đương nhiên, nguyên nhân của điều này cũng là do lúc trước Tiêu Viêm đã tiến nhập vào một trạng thái huyền diệu, hiện tại thì không còn vận may đó nữa, chỉ còn cách hoàn toàn dựa vào bản sự.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng không phải là cách hay a...

Nhận thấy sự kháng sự của hai giọt chất lỏng ngày càng mãnh liệt hơn, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, rồi tâm thần liền động. Chỉ thấy lực lượng linh hồn đang tràn ngập khắp đỉnh nhất thời hội tụ lại, sau đó điên cuồng tạo nên áp súc mạnh mẽ đối với hai giọt chất lỏng.

- Khởi!

Âm thanh trầm thấp vang lên bên trong được đỉnh dưới áp lực hết sức của lực lượng linh hồn Tiêu Viêm, hai giọt chất lỏng xanh hồng vừa mới muốn tách ra lại bị trực tiếp ép mạnh tiếp xúc vào, nhưng chúng nó cũng chưa vì vậy mà bình tĩnh, ngược lại chỉ sau nháy mắt đã ngày càng hung bạo hơn!

Một cỗ năng lượng vô cùng hung mãnh tự động từ bên trong hai giọt chất lỏng khuếch tán ra, mà mỗi khi cỗ năng lượng này chạm vào lực lượng linh hồn bao lấy chung quanh lại làm cho thân thể Tiêu Viêm hơi run lên nhẹ nhẹ.

- Luyện đan nhiều năm như vậy, ta cũng không tin hôm nay không giải quyết được hai vật nhỏ như các ngươi!

Tiêu Viêm dường như cũng vì luồng năng lượng cuồng bạo trong hai giọt chất lỏng này làm điên lên. Trong lòng trấn định, lực lượng linh hồn bàng bạc bên trong được đỉnh nhất thời ngưng tụ thành hình dạng một cơn lốc xoáy, điên cuồng xoay tròn đánh đến!

Ngay khi lực lượng linh hồn hóa thành lốc xoáy xoay tròn thì áp lực bên trong cũng nhất thời bạo tăng lên, mà ở dưới áp lực hung hãn này thì hai giọt chất lỏng xanh hồng rốt cuộc cũng chậm rãi tiếp xúc, sau đó mạnh mẽ dính với nhau.

Hai giọt chất lỏng vừa mới dính với nhau thì tâm thần Tiêu Viêm liền động, áp lực bạo tăng kia nhất thời cũng giảm thấp. Mà ngay giây khắc này, một ngọn lửa xanh biếc cũng vô hình hiện lên, bao quanh lấy hai giọt chất lỏng xanh hồng kia.

Từ lúc áp lực từ từ giảm bớt cho đến khi phóng thích ngọn lửa xanh biếc kia Tiêu Viêm làm vô cùng hoàn mỹ. Nếu như trong lúc này mà có bất kỳ sai lầm nào sẽ gây nên thương tổn đối với được lựa, qua đó làm giảm tỷ lệ đan thành.

Nhưng mà, việc đem hai giọt chất lỏng dính lại với nhau vừa rồi cũng đã tạo nên sự tiêu hao vô cùng lớn cho lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm, nhưng hiện tại không phải là thời điểm lo lắng chuyện này. Lực lượng linh hồn Tiêu Viêm không ngừng xâm nhập vào bên trong hai giọt chất lỏng xanh hồng, sau đó đem mỗi biến hóa rất nhỏ trong đó vào trong tâm mình,

sau đó lại thật cẩn thận thao túng áp lực cùng độ lửa.

Bên ngoài bãi đá hoàn toàn yên tĩnh, Đường Chấn nhìn thân thể Tiêu Viêm không ngừng run rẩy lên thì cũng giật thót lên. Đặc biệt khi thấy sắc mặt của Tiêu Viêm càng ngày càng tái nhợt thì cho dù với định lực trấn tĩnh của Đường Chấn cũng không nhìn được mà tim đập nhanh hơn.

Nhưng mà cũng may thân thể của Tiêu Viêm run rẩy chưa được bao lâu thì dần dần cũng vững vàng lại. Đúng lúc này, Đường Chấn cũng nhận ra bên trong dược đỉnh đột nhiên xuất hiện ngọn lửa xanh biếc, ánh mắt nhìn lại thì liền nhìn thấy ngọn lửa xanh biếc bên trong đó đã chậm rãi cuốn lấy hai giọt chất lỏng xanh hồng. Trong lúc mơ hồ, hai giọt chất lỏng lại có xu thế dung hợp với nhau...

Một màn này Đường Chấn cũng không có xa lạ gì, hắn biết đây là điềm báo đan thành, lập tức trong lòng đập nhanh hơn. Khuôn mặt của hắn cũng không nhìn được mà có chút kích động. Hắn thật không nghĩ tới Tiêu Viêm có thể bằng vào lực lượng bản thân mà hoàn thành một bước cuối cùng này...

Chuyện này, Đường Chấn từ bên ngoài nhìn thì có vẻ là chuyện dễ dàng, nhưng đối với Tiêu Viêm thì lại phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Nếu như không phải lực lượng linh hồn của hắn hơn xa Luyện Dược sư đồng cấp thì tất nhiên không có khả năng hoàn thành cái nhiệm vụ khó khăn này. Hơn nữa, ngay lúc này thì cũng làm cho hắn phát hiện lực lượng linh hồn của mình đã có dấu hiệu suy yếu đi...

Trong lòng hít sâu một hơi, Tiêu Viêm mạnh mẽ đè cái cảm giác lực lượng linh hồn đang suy yếu kia đi, ngưng thần khống chế áp lực của linh hồn của độ lửa.

Mà dưới sự thiêu đốt không ngừng của ngọn lửa xanh biếc cùng áp lực linh hồn thì hai giọt chất lỏng xanh hồng kia cũng dần trở nên hòa tan với nhau...

Sự yên tĩnh trong quảng trường kéo dài khoảng một ngày một đêm. Trong khoảng thời gian này, nơi này vô cùng tĩnh mịch, không hề có chút tiếng động vang lên, nhưng trong thời gian đó, cũng không có người rời đi. Ánh mắt của mọi người giờ đây đều nhìn lên trên bãi đá, mỗi người ở đây giờ phút này cũng đều muốn biết vị thanh niên cực kỳ trẻ tuổi kia có thể hay

không hoàn thành bước cuối cùng này?

Một luồng ánh sáng mặt trời lặng yên từ trong bầu trời đêm tỏa ra, phá vỡ bóng đêm trong sơn cốc...

Mà ở ngay lúc luồng ánh sáng đó xuất hiện thì năng lượng thiên địa trong Phần Viêm cốc khổng lồ đột nhiên mạnh mẽ nổi sóng khởi dậy!

Trên bệ đá, Đường Chân vốn đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có sự mừng rỡ như điên nhìn lên trung tâm bãi đá. Ở nơi ấy, từ bên trong vực đỉnh đột nhiên có một mùi đan hương phiêu tán ra.

Ầm Ầm!

Ngay khi Đường Chân mở hai mắt ra thì đột nhiên ở phía đường chân trời xuất hiện một đám mây đen không hề có dự báo trước. Mà ở bên trong mây đen lại ẩn chứa sấm sét ầm ầm, lôi điện khắp nơi làm cho người ta phải sợ hãi...

- Đan...đan lôi? Hẳn thật sự thành công ư? Làm sao có thể?

Nhìn thấy đám mây đen ở cuối đường chân trời, thân thể của mấy vị Luyện Dược đại sư kia nhất thời cứng ngắc lại, một âm thanh khó tin thì ào ào từ trong miệng chậm rãi truyền ra.

Mà Đường Hỏa Nhi ở bên cạnh quảng trường cũng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp nhìn mây đen ở trên bầu trời. Thân thể mềm mại của nàng lúc này cũng khó kiềm chế sự rung động mà run rẩy cả lên...

- Thành công???

-----oOo-----

Chương 1048: Tái kiến Đan lôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Một đám mây đen thật dày ngưng tụ trên bầu trời sơn cốc, những tia nắng sớm mới xuất hiện ở chân trời trực tiếp bị che mất đi. Trong lúc nhất thời, sơn cốc lại tối đen lại, chỉ có những tia sấm sét trong mây đen chiếu sáng dưới sơn cốc.

Mà ngay khi đám mây đen trên bầu trời ngày càng ngưng tụ lại thì đan hương cũng đã vô cùng nồng đậm, nồng đậm tới mức ngay cả năng lượng thiên địa chung quanh đài cũng bị cỗ đan hương này làm rung động. Bên trong dược đỉnh, ngọn lửa xanh biếc đang hùng hực thiêu đốt, mà ngay trên không của ngọn lửa đó, một quả đan dược màu xanh hồng tròn lẳn đang xoay tròn rất nhanh, đồng thời cũng có một cỗ năng lượng kinh người không ngừng từ trong đó khuếch tán ra. Luồng năng lượng này khi va chạm vào vách tường dược đỉnh thì phát ra tiếng leng keng như đao kiếm giao nhau.

Tiêu Viêm nhìn đan dược bên trong dược đỉnh, trên khuôn mặt tái nhợt cũng không khỏi tươi cười lên, mí mắt chậm rãi sụp xuống, một cảm giác mệt mỏi từ sâu trong linh hồn tràn ra làm cho hắn có chút buồn ngủ. Lần luyện đan thành này đã làm cho hắn tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, nếu như không phải trong lòng có một cỗ nghị lực chống đỡ thì chỉ sợ khó có thể thành công.

Lôi đình cắt qua mây đen chiếu lên trên khuôn mặt Tiêu Viêm, làm cho vẻ mệt mỏi của hắn hiện ra trước mắt mọi người. Nhìn trạng thái này của hắn, ai ai cũng biết hắn đã triệt để dốc toàn lực ra rồi.

- Nham Kiêu tiểu hữu, đại ân không thể nào cảm tạ hết được. Đan lôi này cứ để lão phu là được, ngươi nghỉ ngơi đi.

Nhìn thấy trạng thái suy yếu của Tiêu Viêm, Đường Chấn cũng nhanh chóng thanh tỉnh lại từ trong kích động, vội vàng ôm quyền nói. Dứt lời, Đường Chấn liền muốn bay lên không đấu với đan lôi một trận thì lại đột nhiên nghe được tiếng thở dốc của Tiêu Viêm vang lên:

- Đường cốc chủ, đan lôi này giao cho ta đi.

Đường Chấn ngăn ra, chột vội vàng nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, yên tâm đi. Đan lôi này không làm gì được lão phu, trạng thái ngươi bây giờ làm sao có thể tiếp được đan lôi này?

"Ta đương nhiên biết ngươi có thể tiếp đan lô này, nhưng ta còn muốn Địa Yêu khôi mượn đan lô này để rèn luyện thân thể a.", Tiêu Viêm đảo cặp mắt trắng lên, trong lòng thầm nhủ một tiếng. Chợt hắn vung bàn tay lên, Địa Yêu khôi màu bạc liền xuất hiện. Hắn nhìn Đường Chấn một chút, khẽ cười nói:

- Đường cốc chủ, đan lô này đối với ta còn có tác dụng, cho nên xin đừng đoạt lấy cơ hội này đi.

Lần trước, sau khi Địa Yêu khôi trải qua sự tẩy rửa của đan lô thì thực lực đã tăng lên rất nhiều. Nếu như lần này còn có thể tăng lên thì chỉ sợ uy lực sẽ cường đại hơn, thứ này chính là sát thủ kim bài của Tiêu Viêm, nếu có thể làm cho thực lực nó tăng lên thì quá tốt.

Nhìn thấy Địa Yêu khôi đột nhiên xuất hiện, Đường Chấn ngẩn ra, trong mắt có chút kinh ngạc, thất thanh nói:

- Khôi lỗi?

Lấy nhãn lực của Đường Chấn, tự nhiên liếc mắt một cái có thể nhận thấy bản chất của con Địa Yêu Khôi này. Thấy Tiêu Viêm làm như không có gì, Đường Chấn nhìn qua một chút rồi lại nhìn lên đám mây đen ngày càng nồng nặc trên bầu trời, gật đầu:

- Nếu như Nham Kiêu tiểu hữu đã cố ý như thế thì cứ để khôi lỗi lên đi. Nếu như tình huống không ổn thì cứ nói một tiếng là được.

Mặc dù không biết vì sao Tiêu Viêm đối với khôi lỗi của mình có niềm tin như vậy, nhưng đan lô là do Tiêu Viêm gọi ra, hắn cũng không thể nói gì hơn. Hơn nữa, Tiêu Viêm còn giúp hắn luyện chế Hỏa Bò đan thành công đã là cho hắn một cái ân huệ hết sức to lớn rồi, hắn tự nhiên sẽ không nói thêm điều gì.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn lên bầu trời, hơi yếu ớt đưa bàn tay lên, nhẹ giọng nói:

- Đi!

Mệnh lệnh vừa phát ra thì bàn chân Địa Yêu khôi đạp mạnh trên mặt đất,

thân hình nhanh như tia chớp bay lên trên bầu trời, mà cách hơn mười trượng trên đỉnh đầu của nó chính là vị trí mây đen tụ tập nồng đậm nhất.

Nhìn thấy Địa Yêu khôì có thể bay lên nhẹ nhàng như cường giả Đấu Tông, vẻ kinh ngạc trong mắt Đường Chấn ngày càng nhiều hơn, không khỏi tán thưởng trong lòng một tiếng. Hắn phát hiện là giờ đây chính hắn cũng không thể nhìn thấu người trẻ tuổi này. Không chỉ trên người có mang dị hỏa, lại có thuật luyện đan vô cùng cao, hiện giờ lại có thể lấy ra một cái khôì lõi có thực lực ngang Đấu Tông...tất cả đã làm cho thân phận Tiêu Viêm trở nên thần bí rất nhiều.

Mà biến cố ở trên thêm đá thì tất cả mọi người ở đây đều thấy được. Đặc biệt khi thấy Tiêu Viêm triệu hồi ra một bóng người màu bạc bay lên trên không trung thì đều sửng sốt, bởi vì khôì lõi không hề có hơi thở, vì thế một số người có cảm giác hơi nhạy cảm đã nhận ra được lai lịch của nó.

- Lại là khôì lõi ư? Chẳng lẽ Nham Kiêu này muốn dùng khôì lõi kháng trụ đan lô sao?

- Đan lô do đan dược thất phẩm cao cấp tạo thành cũng không phải là trò đùa a. Nếu như là cường giả ngũ tinh Đấu Tông thì sẽ miễn cưỡng tiếp được, khôì lõi kia tiếp được không?

Đối với hành động của Tiêu Viêm thì mỗi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc, nhưng vì những biểu hiện lúc trước của Tiêu Viêm quá kinh người cho nên cũng không có ai dám tiếp tục trào phúng lung tung nữa. Bởi vì cho đến hiện tại, ai trong đám người này cũng biết tuy người thanh niên này còn trẻ hơn họ rất nhiều, nhưng trình độ luyện đan thì đã xa hơn bọn họ.

Việc này mặc dù đối với các Luyện Dược đại sư này có chút tàn khốc, nhưng dù sao cũng là sự thật. Mặc dù có chút khó tiếp nhận thì cũng không thể trốn tránh được, mà nếu như đã không trốn được thì chỉ còn cách mạnh mẽ đón lấy thôi.

Đương nhiên, những người có ý nghĩ này cũng không phải chỉ có bọn họ. Mà các đệ tử Phần Viêm cốc chung quanh quảng trường cũng đều không hiểu hành động của Tiêu Viêm là có ý gì. Nếu như Tiêu Viêm còn đang ở trạng thái toàn thịnh mà tiếp đan lô này thì có lẽ bọn họ còn tin tưởng được phần nào, nhưng Tiêu Viêm hiện giờ đã như là cung giương hết cỡ,

đừng nói là tiếp đón đan lôi, chỉ sợ một tên đệ tử Phần Viêm cóc đi lên cũng có thể đánh bại được.

- Phụ thân đang nghĩ gì vậy? Mặc dù đón đan lôi là khôi lỗi kia, nhưng rõ ràng nó cùng với Nham Kiêu cũng có liên hệ, nếu như khôi lỗi bị đan lôi hủy đi thì chắc chắn hẳn sẽ bị thương. Lấy tình trạng hẳn hiện giờ thì chỉ sợ khó có thể đón nhận được.

Đường Hỏa Nhi cau mày lại nhìn đạo thân ảnh màu bạc trên bầu trời, không khỏi thấp giọng lầm bầm nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đôi với những ánh mắt nghi ngờ chung quanh quảng trường thì Tiêu Viêm cũng không có để ý tới. Chính xác thì hẳn không có thời gian để để ý vì mây đen trên trời đã ngưng tụ nhiều lắm rồi, bên trong cũng đã vang vọng ra tiếng sấm trầm thấp mà vang dội, âm âm không ngừng vang lên:

- Không biết sau khi hấp thu đan lôi này, Địa Yêu khôi có thăng cấp lên không...

Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm.

Địa Yêu khôi được chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân. Lúc mới luyện chế ra thì chỉ là cấp Nhân cấp thấp nhất mà thôi. Nhưng sau khi trải qua lần đan lôi luyện thể thì đã nhảy vọt vào Địa cấp, tuy chỉ là Địa Yêu khôi nhưng nó đã có thể cùng cường giả ngũ, lục tinh Đấu Tông chống lại. Nếu như là cấp Thiên Yêu khôi cao nhất, chỉ sợ cũng có thể đánh một trận với Đấu Tôn.

- Khôi lỗi có thực lực Đấu Tôn.

Vừa nghĩ đến đây thì Tiêu Viêm không khỏi nóng lòng lên, nhưng lúc sau thì lại tỉnh táo lại. Muốn đạt đến Thiên cấp nào có thể dễ dàng như vậy, việc này chỉ có thể chậm rãi mà làm...

Ầm!

Ngay khi Tiêu Viêm còn đang suy nghĩ thì một tiếng nổ kinh thiên vang lên, chỉ thấy một đạo lôi kinh khổng lồ như con cự mãng màu bạc xé toạc mây đen, sau đó nhanh chóng lướt tới cái dục đỉnh bên trên bãi đá. Ngay khi lôi kinh phóng xuống thì Địa Yêu khôi đang huyền phù trên đầu Tiêu

Viêm cũng nhanh chóng lướt xuống, sau đó hiện ra trên bãi đá. Song chương của Địa Yêu khôi mở ra, để cho đạo lôi kinh màu bạc kia trực tiếp đánh lên trên thân thể của mình.

Thình thịch!

Lôi kinh vừa chạm vào thân thể của Địa Yêu khôi thì một âm thanh vô cùng nặng nề vang lên làm cho trái tim của những người ở đây không khỏi nhảy lên. Thân hình của Địa Yêu khôi trực tiếp bị đạo lôi kinh đó đánh sâu xuống đất hơn mười mét, sau đó mới ổn định lại được. Giờ phút này, trên thân thể của hắn có vô số điện lưu màu bạc lóe lên, không ngừng ăn mòn thân thể. Nếu như đổi lại là thường nhân thì chỉ sợ giờ phút này đã sớm bị da tróc thịt bong, nhưng Địa Yêu khôi lại không hề có chút cảm giác nào. Ngược lại trên thân thể khô héo sau khi bị điện lưu ăn mòn thì dần dần được cường hóa thêm....

- Lại có thể hấp thu năng lượng lôi kinh?

Đường Chân nhìn Địa Yêu khôi kia sau khi bị lôi kinh đánh trúng không những không có chuyện gì mà còn đang hấp thu năng lượng bên trong lôi kinh thì trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một đạo lôi kinh bị Địa Yêu khôi dễ dàng tiếp được thì mây đen ở trên bầu trời cũng càng lúc dao động mãnh liệt hơn. Chỉ trong nháy mắt, đã có ba đạo lôi kinh mạnh mẽ hơn đạo lúc trước mang theo âm thanh vang nổ dữ dội từ bên trong mây đen đánh xuống.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Đưa mắt nhìn về ba đạo lôi kinh đánh xuống, Địa Yêu khôi dưới sự khống chế của Tiêu Viêm không hề có chút do dự nào, thân hình giống như là một vật dẫn điện vậy, trực tiếp dẫn ba đạo lôi kinh đó đánh lên người mình. Sau khi bị ba đạo lôi kinh đánh vào thì thân thể của Địa Yêu khôi bị đánh rớt xuống, thậm chí hai chân còn cắm sâu vào bên trong phiến đá cứng rắn, nhưng sau khi lôi kinh tiêu tán đi thì nó lại trực tiếp bay vút lên. Cả người lúc này tản phát ra ngân quang sáng chói đứng ở ngay giữa bầu trời, trông nó lúc này giống như là một pho tượng chiến thần không bao giờ ngã xuống vậy, vô cùng uy phong.

Nhìn thấy Địa Yêu khô khiêu khích như thế, dường như đan lôi cũng cảm phần lên, từ bên trong mây đen không ngừng hiện ra những sợi tơ lôi kinh vô cùng to lớn, sau đó giống như là một khẩu đại bác vậy, không ngừng đánh lên trên người Địa Yêu khô.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những người chung quanh xem thấy mà có cảm giác hô hấp của mình cũng trì trệ theo. Còn Tiêu Viêm thì vẫn chăm chú nhìn lên trên vị trí mà đan lôi đánh xuống. Nhưng sau khi thấy Địa Yêu khô không ngừng bay vút lên thì trên mặt không khỏi xuất hiện nét tươi cười cùng với sự chờ mong. Không biết sau khi trải qua lần đan lôi luyện thể này thì Địa Yêu khô sẽ được cường hóa đến tình trạng nào đây? Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm có cảm giác tim của mình càng lúc đập càng nhanh hơn.

-----oOo-----

Chương 1049: Luyện đan thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Trong đám mây đen dày đặc ở cuối đường chân trời, lôi kinh như những con mãng xà chọt ùn ùn kéo đến đánh xuống khiến cho cả phiến thiên địa này đều phải run rẩy cả lên. Sơn cốc vốn đang tối đen cũng vì những sợi tơ lôi kinh liên miên không ngừng này mà trở nên sáng như ban ngày, âm thanh ầm ầm vang lên khắp sơn cốc không ngớt.

Mà ở ngay phía dưới vị trí lôi kinh trút xuống, một thân ảnh màu bạc trôi nổi trên trời đem những lôi kinh đó hút vào thân thể của mình!

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Mỗi khi có một đạo lôi kinh từ phía chân trời đánh xuống thì thân ảnh màu bạc đó sẽ bị lực lượng khủng khiếp trong lôi kinh đánh rơi xuống, mà tiếng nổ ầm vang lên trong khi tiếp xúc khiến cho da đầu của người nghe phải run lên, nếu như đổi lại là người bình thường thì chỉ sợ giờ đã bị cháy sém rồi.

Trên bệ đá, ánh mắt Tiêu Viêm vẫn đang tập trung vào Địa Yêu khôi đang đứng lơ lửng trên không, bởi vì có cảm ứng tương liên nên hắn có thể trong lúc mơ hồ nhận thấy thực lực của Địa Yêu khôi dưới sự oanh kích của lôi kinh mà dần dần tăng lên.

Địa Yêu khôi không sử dụng được đấu khí nhưng nó lại có một khối thân thể vô cùng khủng bố, mà khối thân thể này trong khi bị lôi kinh đánh xuống thì không những không bị hủy mà còn hấp thu lực lượng lôi kinh trong đó, cho nên khối thân thể đó cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

- Đan lôi do đan được thất phẩm cao cấp sinh ra quả nhiên rất mạnh, mặc dù lấy năng lực của Địa Yêu khôi cũng chỉ hơi miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng mà, may mắn Địa Yêu khôi có năng lực hấp thu lực lượng lôi kinh cho nên dần dần nó cũng thích ứng được, nếu không dưới tình trạng lôi kinh đánh xuống liên tục như vậy thì mặc dù nó không có cảm giác đau nhưng cũng không trụ nổi cho đến bây giờ a.

Liếc nhìn đám mây đen sau khi đánh xuống lôi kinh liên tục mà vẫn chưa có dấu hiệu tiêu tán, Tiêu Viêm không nhịn được lắc đầu, thấp giọng lầm bầm.

- Nhưng mà chắc cũng mau thôi, hiện tại cường độ lôi kinh đánh xuống đã không còn cao như lúc đầu nữa rồi...

- Khôi lỗi thật kỳ dị, chỉ sợ sức chiến đấu của khôi lỗi này không kém hơn thất tinh Đấu Tông đâu. Hơn nữa nhìn bộ dáng này thì khôi lỗi còn có thể hấp thu lực lượng lôi kinh để cường hóa bản thân, nếu cứ tiếp tục trải qua vài lần đan lôi như vậy thì chỉ sợ sẽ có sức chiến đấu ngang với cường giả Đấu Tôn đi.

Trên thềm đá, Đường Chấn hơi kinh hãi. Nhìn vào Địa Yêu khôi sau khi bị lôi kinh đánh trúng không những không tiêu hao mà còn trở nên mạnh mẽ hơn thì hắn cũng phải hít sâu một hơi. Khôi lỗi bậc này thì cho dù lấy sự dịch luyệt của hắn cũng là lần đầu tiên thấy trong nhiều năm a.

- Nhưng mà thật sự không ngờ rằng Nham Kiêu này có thể chỉ dựa vào khôi lỗi mà ngăn cản được đan lôi. Người trẻ tuổi này đúng là không ngừng làm cho người ta kinh ngạc a...

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Đường Chấn tự nhiên có thể cảm giác được đan lôi khiến cho người ta phải sợ hãi kia đã gần kết thúc rồi...

Dương nhiên, những người có ý nghĩ giống hần thì ở chỗ này cũng không ít. Đối với đan lôi do đan dược thất phẩm cao cấp tạo thành thì mọi người đều hiểu rõ uy lực của nó, mỗi một khi đan dược này xuất thế thì đều phải cần đến nhiều cường giả Đấu Tông liên thủ bảo hộ...

Nhưng mà đan lôi khiến cho nhiều Luyện Dược đại sư phải đau đầu lúc này đã dễ dàng bị con khôi lỗi do Tiêu Viêm triệu ra dễ dàng tiếp được, điều này làm cho người khác có chút cảm giác khó tin. Nếu như truyền việc này ra thì sợ rằng một số nhân vật Luyện Dược tông sư cũng sẽ nhân dịp này mà động tâm. Dù sao chỉ cần có con khôi lỗi kỳ dị này thì ngày sau luyện đan cũng sẽ không cần lo lắng đến đan lôi nữa...

Ngay khi mỗi người trong quảng trường có một suy nghĩ riêng thì bỗng nhiên có một tiếng sấm vang vọng khắp chân trời rồi một đạo lôi kinh cỡ nửa trượng như một con ngân long vậy, uy mãnh xé trời rồi mạnh mẽ đánh lên trên thân thể của Địa Yêu khôi.

Thình thịch!

Cường lực va chạm lần này trực tiếp đánh Địa Yêu khôi văng xuống đất, làm cho đá bay khắp nơi trên quảng trường rồi tạo thành một cái hố sâu lớn cỡ chừng mười trượng. Chung quanh hố sâu này xuất hiện những cái khe vô cùng lớn rồi như những mạng nhện vậy, không ngừng lan tràn ra...

Đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy làm cho phần đông đệ tử Phần Viêm cốc chung quanh đều chấn kinh rồi vội vàng lui về sau. Khi cả bọn nhìn vào cái hố sâu đó thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Còn mây đen trên bầu trời sau khi đánh ra đạo lôi kinh mạnh nhất thì cũng ngưng chỉ quay cuồng, sau đó dần loãng đi, từng đạo điện lưu xuyên thấu qua mây đen hóa thành những vết lốm đốm, chiếu quang Phần Viêm cốc vừa bị đan lôi tàn phá...

Ánh mặt trời chiếu xuống cũng xua đi màn đêm ảm đạm trong cốc, mà bản thân những người xem lúc này cũng đã dần dần mất đi cảm giác sợ hãi trước lôi uy của đan lôi lúc này.

Nhìn thấy đan lôi tán đi, những người ở đây cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi từng ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn lên cái hố sâu trên quảng trường kia. Hai mặt nhìn nhau, đều tự đặt lên câu hỏi chẳng lẽ cái khô lôi này sau khi kháng trụ nhiều đạo lôi kinh như vậy mà lại thất bại ở đạo cuối cùng sao?

- Nham Kiêu tiểu hữu, không sao chứ?

Đường Chân cũng vì đạo lôi kinh cuối cùng mà có chút kinh hãi, nhìn thoáng qua cái hố sâu một chút rồi nhìn sang Tiêu Viêm, vội vàng hỏi.

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn trắng như tờ giấy lúc trước, hấn vung tay áo lên rồi cười, tiếng cười có vẻ hơi kiệt sức:

- Đường cốc chủ, yên tâm...

Tiếng nói vừa dứt thì thủ ấn trong tay cũng biến đổi. Rồi chợt có một đạo âm thanh trầm thấp từ dưới hố sâu vang lên, sau đó có một thân ảnh màu bạc từ bên dưới bay lên, đứng vững trên thềm đá.

Ánh mắt Tiêu Viêm lần nữa nhìn lên người Địa Yêu khô. Khô lôi này sau khi được đan lôi rèn luyện lần nữa thì cái màu bạc trên người càng thêm tinh thuần, giờ nhìn vào thì y như màu trắng bạc trong vậy, vô cùng bắt mắt.

Bàn tay hơi chạm đến trên người của Địa Yêu khô thì lập tức có cảm giác như đụng đến một kim loại vậy, làm cho người ta có cảm giác vô cùng cứng cõi. Nhưng mà, điều làm điều làm cho Tiêu Viêm thất vọng đó là hẳn không nhìn thấy một chút màu kim sắc nào trên người của Địa Yêu khô cả.

Yêu khô được chia làm ba cấp Nhân, Địa, Thiên. Cũng có thể lấy màu sắc trên thân thể mà nhận biết: Nhân cấp thì sẽ có màu đồng, Địa cấp thì sẽ có màu bạc, mà Thiên cấp thì chính là màu kim sắc. Hiện tại cả người Địa Yêu khô vẫn hiện lên màu bạc như màu của ngọc, hiển nhiên vẫn đang ở Địa cấp, mà khi nào màu sắc bên ngoài được chuyển sang màu kim sắc thì lúc đó nó sẽ được gọi là Thiên Yêu khô, chứ không còn là Địa Yêu khô nữa.

Nhưng mà, tuy màu sắc vẫn chưa chuyển thành kim sắc, nhưng Tiêu Viêm

có thể cảm giác được Địa Yêu khô sau khi trải qua lần rèn luyện của đan lô này thì thực lực của nó đã tăng lên. Dựa theo suy đoán hiện tại của hắn thì chỉ sợ Địa Yêu khô đã có thực lực miễn cưỡng đấu với lão yêu quái Phí Thiên một trận. Mặc dù không dám khẳng định là sẽ chiến thắng đối phương, nhưng ít ra sẽ không phải là không có chút lực uy hiếp nào đối với Phí Thiên như lúc trước.

- Xem ra độ khó khăn tiến vào Thiên cấp không hề nhỏ a...

Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, vừa muốn thu Địa Yêu khô vào trong nạp giới thì bỗng nhiên dừng lại. Ánh mắt hắn nhìn sâu vào trong mắt trống không của Địa Yêu khô thì bỗng nhiên phát hiện ở đó cư nhiên có chút ánh sáng kim sắc hiện lên.

- Kim sắc?

Mặc dù tia kim sắc này rất ảm đạm, nhưng lại vô cùng nổi trội trong con mắt trống không của Địa Yêu khô cho nên vẫn chưa thể thoát khỏi ánh mắt của Tiêu Viêm.

Ánh mắt nhìn vào luồng kim sắc đang phát sáng kia, trong lòng Tiêu Viêm vẫn có chút kích động. Mặc dù kim sắc này rất nhạt, nhưng dù sao thì hắn cũng đã có biện pháp làm cho Địa Yêu khô tiến hóa, đó chính là hấp thu đan lô, sử dụng lực lượng lô kinh trong đan lô để rèn luyện thân thể cho yêu khô, làm cho nó ngày càng mạnh hơn. Hơn nữa, còn có thể làm cho nó tiến vào Thiên cấp.

- Xem ra ngày sau phải nghĩ biện pháp để Yêu khô này hấp thu nhiều đan lô nữa. Nếu như nó có thể bước vào Thiên cấp thì sẽ có tác dụng cực lớn với mình, dù sao đây cũng là kim bài sát thủ chân chính của mình, lại không bao giờ làm ra hành động phản bội.

Tiêu Viêm kìm nén sự kích động trong lòng, thấp giọng lầm bầm nói.

Trong lòng quyết định chủ ý, Tiêu Viêm khẽ vươn tay đưa Địa Yêu khô về lại trong nạp giới, sau đó mắt nhìn về đước đỉnh. Ở trong đó, có một quả đan dược rất tròn có hai màu xanh hồng đang chậm rãi xoay tròn, trong lúc xoay tròn còn tỏa ra mùi đan hương làm cho người khác phải thoả mái.

- Đây chính là Hỏa Bồ đan sao...

Nhìn vào quả đan dược màu xanh hồng trong dược đỉnh một hồi, Tiêu Viêm không khỏi cười lên. Ngón tay của hắn hơi bung cong ra, ngay khi nắp đỉnh vừa mở thì một đạo ánh sáng xanh hồng như tia chớp vụt ra, sau đó không hề dừng lại mà muốn bay vút lên bầu trời, hình như là muốn chạy trốn.

- Đường cốc chủ, giao nó cho ngươi...

Nhìn thấy đan dược muốn chạy trốn, Tiêu Viêm mỉm cười. Đan dược đến cấp bậc này thì đã sinh ra được một chút linh tính, hiểu được cát hung, cho nên vừa mới ra dược đỉnh thì đã muốn chạy trốn...

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, Đường Chấn cũng cười to một tiếng rồi gật đầu. Đường Chấn nhẹ nhàng vung tay lên một cái thì không gian mà Hỏa Bồ Đan đang muốn chạy trốn lập tức bị ngưng đọng lại, sau đó viên đan dược này như đụng phải một bức màn vậy, trực tiếp bị bắn ngược trở về.

Đường Chấn lại nhẹ nhàng vung tay áo lên, bỗng nhiên có một luồng hấp lực dữ dội dễ dàng cuốn lấy Hỏa Bồ đan kia, sau đó lấy ra một cái bình ngọc, đem cái viên đan dược xanh hồng không ngừng quay bên trong lòng bàn tay nhét vào trong đó.

Sau khi làm xong thì dường như Đường Chấn đã trút được gánh nặng vậy, thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi nhìn sang Tiêu Viêm, trầm giọng nói:

- Nham Kiêu tiểu hữu, đa tạ rồi! Phần ân tình này, lão phu nhớ kỹ...

- Nhận ủy thác của người mà làm việc thôi...

Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Bỗng nhiên một cảm giác mệt mỏi vô cùng từ sâu trong linh hồn phát ra, làm cho hắn cảm giác thấy trước mắt trở nên tối đen, rồi không một chút kháng cự làm hắn đang ngồi xếp bằng trên đá lại hơi ngã xuống.

- Đan dược thất phẩm cao cấp, quả nhiên không dễ luyện chế a.. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trước lúc hôn mê, trong lòng Tiêu Viêm cũng vang lên một tiếng cười khổ cùng lắm lắm....

-----oOo-----

Chương 1050: Âm Dương Mệnh Hồn Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Đợi đến khi Tiêu Viêm dần tỉnh lại từ trong hôn mê thì đã phát hiện mình đang nằm trên một cái giường mềm mại, cả gian phòng còn phiêu đảng một mùi thơm nhàn nhạt.

Mí mắt chậm rãi mở ra, đôi mắt hơi trĩ trĩ một chút rồi đã mở hẳn ra, từ trong đôi mắt đen nhánh đã dần có chút ít sức sống.

Nằm ở trên giường một lát, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua cơ thể mình một lát nhưng vẫn chưa phát hiện gì không đúng cả. Hơn nữa, linh hồn lực lượng vốn cạn kiệt vì luyện chế Hỏa Bồ đan cũng đã khôi phục rất nhiều, cái cảm giác mệt mỏi suy yếu đã sớm biến mất không còn thấy.

- Đây là?

Cảm nhận được những biến hóa này, Tiêu Viêm cũng lặng lẽ thở nhẹ nhõm một hơi rồi từ trên giường ngồi dậy. Hắn có chút nghi hoặc nhìn qua cái phòng rồi bàn tay như có điều kiện sờ qua giới chỉ trên ngón tay. Cảm giác trong giới chỉ không thiếu thứ gì thì hắn lại thở nhẹ một hơi nữa.

- Người đã hôn mê năm ngày rồi...

Ngay khi Tiêu Viêm thở dài thì một âm thanh hơi âm trầm từ trong tâm thức vang lên, hiển nhiên đây là Thiên Hỏa tôn giả mới hồi phục không lâu.

Ánh mắt nhìn qua cái nẹp giới màu trắng trên ngón tay một cái, Tiêu Viêm không khỏi cười trong lòng nói:

- Diệu lão tiên sinh, hồi lâu không thấy a, tựa hồ trạng thái không tồi a?

- Coi như cũng được, mượn phúc khí của người ở trong Thiên Sơn Huyết Đàm kia, linh hồn của ta cũng đã ở trong đó được săn sóc ân cần một thời gian nên cũng có chút hưởng lợi. Nhưng sau đó bởi vì bên người người thường có cường giả Đấu Tôn xuất hiện nên chưa từng hiện thân ra..

Âm thanh Thiên Hỏa tôn giả vang lên trong lòng Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi hơi có chút kinh ngạc, nói:

- Chẳng lẽ hiện giờ thực lực của ngài đã hồi phục tới Đấu Tôn rồi?

- Nào có dễ dàng như vậy, người cho rằng khôi phục đến Đấu Tôn là chuyện dễ dàng như vậy sao...

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, Thiên Hỏa tôn giả nhất thời tức giận lên:

- Nếu như không thể tìm thấy thân thể thích hợp thì sợ rằng ta vĩnh viễn cũng không thể khôi phục thực lực Đấu Tôn. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm cười hắc hắc. Lấy thực lực của Dược lão, không có thân thể còn chưa thể khôi phục lại được đến Đấu Tôn thì làm sao Thiên Hỏa tôn giả có thể được, xem ra thân thể đối với việc tăng thực lực lên có tác dụng không nhỏ a.

- Diệu lão tiên sinh đừng gấp, việc luyện chế thân thể ta sẽ mau chóng làm giúp người.

Sau khi tiến nhập Trung Vực thì số cường giả mà Tiêu Viêm gặp phải cũng nhiều hẳn lên, tuy nói hiện giờ hắn đã đột phá đến Đấu Tông, nhưng chút thực lực ấy vẫn chưa đủ để tung hoành không có kỵ tại Trung Vực. Ở địa phương này, phàm là những thế lực nhất lưu thì đều có không ít lão quái vật tọa trấn, mà trên người hắn lại mang theo nhiều bảo bối như vậy, nếu như bị người nào đó nhìn trúng mà mạnh mẽ cướp đoạt thì sẽ rất khó khăn. Sống ở địa phương này mà không có lực chấn nhiếp thì sẽ bị phiền toái đuổi tới không ngừng.

Mà cái gọi là lực chấn nhiếp thì tất nhiên không còn gì tốt hơn việc bên

cạnh mình có một gã cường giả Đấu Tôn. Nếu như có một gã Đấu Tôn thủ hộ thì cho dù ở Trung Vực cũng sẽ dễ làm việc hơn nhiều, cho nên việc luyện chế thân thể cho Thiên Hỏa tôn giả cũng phải tận lực hơn rất nhiều.

Nhưng mà, dù sao đi nữa thì việc luyện chế thân thể cũng không phải là việc dễ dàng gì, cứ như lời của Dược lão nói thì cần phải có ba vật: Một là Sinh Cốt Dung Huyết đan, hai là máu huyết của ma thú thất cấp, ba là hài cốt cường giả Đấu Tông. Trong ba loại này thì hai cái sau trong mắt Tiêu Viêm cũng không quá khó tìm, nhưng cái gọi là Sinh Cốt Dung Huyết đan lại không phải là vật tầm thường a.

Sinh Cốt Dung Huyết đan là đan dược thất phẩm đỉnh phong, theo như truyền thuyết thì chỉ cần người còn có một hơi thở thì chỉ cần phục dụng đan dược này vào cũng có thể cứu được. Nếu so sánh thì đan dược này so với Hỏa Bồ đan là Đường Chấn luyện chế còn cao cấp hơn, hơn nữa nếu từ một góc độ khác mà nói thì Sinh Cốt Dung Huyết đan này cho dù được tính là đan dược bát phẩm cũng không quá phận. Một ít thần hiệu kỳ dị của viên đan dược này đã cho nó tư cách bước vào loại đan dược bát phẩm rồi!

Tuy nói hiện giờ Tiêu Viêm đã là thất phẩm Luyện Dược sư, nhưng đối với việc luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan vẫn không hề có chút nắm chắc. Đương nhiên, đừng nói là hắn mà cho dù là các thất phẩm Luyện Dược đại sư lâu năm khi luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan này cũng có xác xuất thành công đến đáng thương.

Sự khó khăn khi luyện chế đan dược thất phẩm thì Tiêu Viêm đã từng thể hội qua. Khi luyện chế ở Nội Viện, nếu như không phải hắn tiến vào một trạng thái huyền diệu thì sợ rằng lúc đó đã thất bại rồi, còn về phần mới đây thì không thể nói là một mình hắn luyện đan dược mà còn có Huyền đại sư, Đường Chấn. Cả ba người phải liên thủ với nhau thì mới thành công luyện chế ra Hỏa Bồ đan, tuy nói trong đó hắn là người bỏ ra lực lượng lớn nhất, nhưng nếu như để cho hắn một mình luyện thì sợ rằng cũng rất khó để luyện Hỏa Bồ đan thành công. Dù sao, đan dược thất phẩm cao cấp cũng không phải là vật tầm thường.

Nếu như xác xuất thành công khi một mình luyện chế Hỏa Bồ đan còn thấp, thì đừng nói đến việc luyện chế thất phẩm đỉnh phong Sinh Cốt Dung Huyết đan rồi. Dựa theo dự đoán của Tiêu Viêm thì trừ phi thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, nếu không đừng nói đến việc luyện chế đan dược này. Nhưng từ sau khi tấn thăng đến Đấu Tông thì việc tăng thực lực lên

cũng cực kỳ chậm chạp, rất nhiều Đấu Tông đã tu luyện nhiều năm nhưng cũng không thể tăng thực lực lên được, cho nên có thể thấy được sự khó khăn trong việc thăng cấp của Đấu Tông.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói thì không có thời gian hai ba năm chuẩn bị thì cũng đừng nghĩ đến việc luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan, cho nên việc luyện chế thân thể cũng chỉ có thể để sau. Nhưng mà, cho dù Thiên Hỏa tôn giả có thể chờ đợi thời gian đó thì chỉ sợ Tiêu Viêm cũng không đợi được, cho nên, hắn chỉ có thể nghĩ đến cách khác để giúp cho Thiên Hỏa tôn giả luyện chế thân thể.

- Sinh Cốt Dung Huyết đan là đan dược cao cấp, tạm thời không thể nào luyện chế ra, cho nên lúc này chỉ có thể tìm một loại đan dược có hiệu quả có thể thay thế được luyện chế ra thôi. Tuy nói hiệu quả sẽ kém đi, nhưng cũng không còn cách nào khác cả. Đợi ngày sau thực lực tăng lên thì hãy luyện chế lại...

Tiêu Viêm hơi do dự một chút rồi chợt nhắm mắt lại. Lực lượng linh hồn xâm nhập vào giới chỉ màu đen, sau đó nhanh chóng đi tìm kiếm một loại đan dược, đan dược mà hắn muốn tìm chính là đan dược có thể thay thế được Sinh Cốt Dung Huyết Đan.

Trong giới chỉ có cất chứa những phương thuốc mà Dược lão sưu tầm cả đời, cho nên số lượng bên trong vô cùng khủng bố. Lần tìm kiếm này đã làm Tiêu Viêm mất gần cả hai canh giờ.

Chỉ hai canh giờ sau, đôi mắt vốn đóng chặt của Tiêu Viêm mở ra, bàn tay nắm chặt một cái thì đã có một quyển trục màu lục nhạt hiện ra trong tay.

Âm Dương Mệnh Hồn đan, đan dược thất phẩm trung cấp, có công hiệu hoàn mệnh dung hồn. Tài liệu luyện chế bao gồm Hoàn Hồn yêu quả, Mệnh Hồn Quỷ Kiếm hoa... Cái đan dược gọi là Âm Dương Mệnh Hồn đan này có công hiệu không khác là mấy so với Sinh Cốt Dung Huyết đan, hơn nữa cũng chỉ là thất phẩm trung cấp. Vừa lúc Tiêu Viêm có thể luyện chế được, dùng để thay thế Sinh Cốt Dung Huyết đan là một lựa chọn cực kỳ không tồi.

- Dược liệu dùng để luyện chế tuy có chút rườm rà, hơn nữa trong đó còn có một vài dược liệu quý hiếm rất khó tìm, nhưng hắn cũng không khó tìm

lắm ở Trung Vực này. Đan dược này lại là thất phẩm trung cấp, vừa vặn trong phạm vi mà ta có thể luyện chế được, xác xuất thành công cũng có thể đảm bảo. Chỗ thiếu sót duy nhất chính là đan dược này so ra kém hơn Sinh Cốt Dung Huyết đan, nhưng mà tổng quát mà nói thì coi như không tồi. Còn chỗ thiếu hụt thì ta sẽ tận lực bù lại trong việc tìm máu huyết ma thú cùng hài cốt cường giả.

Sau khi Tiêu Viêm đem tin tức về đan dược nhớ trong đầu thì trầm ngâm một chút, rồi thấp giọng nói.

- Ừm, việc này cứ theo ngươi đi. Chỉ cần ngươi có thể cho ta một thân thể là được, còn thế nào cũng không sao. Cái trạng thái này quả thật là ta có chút không chịu nổi rồi.

Thiên Hỏa tôn giả đối với những lời này của Tiêu Viêm thì không có dị nghị gì cả.

- Yên tâm, ta sẽ mau chóng thu thập dược liệu luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn đan, sau khi đã có đủ thì sẽ luyện chế. Nhất định trong thời gian nhanh nhất giúp ngươi có được thân thể.

Tiêu Viêm gật gật đầu, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thiên Hỏa tôn giả cũng là cười cười, nói:

- Nếu như ngươi có thời gian thì cũng nên tu luyện Ngũ Luân Ly Hỏa pháp mà ta đã truyền cho ngươi. Đợi đến khi nào ngươi có thể kết thành Ngũ Luân Ly Hỏa trận thì ta tin ngươi sẽ không thất vọng với uy lực của nó đâu.

Nghe thấy lời này thì Tiêu Viêm cũng hơi động trong lòng. Ngũ Luân Ly Hỏa pháp chính là đấu kỹ cấp bậc địa giai cao cấp, uy lực tự nhiên không thể bàn cãi, nhưng việc khống chế nó lại có chút rườm rà. Lúc trước thực lực Tiêu Viêm còn chưa mạnh thì khó khăn lắm mới ngưng tụ ra được Hỏa Lang chi linh, căn bản không thể tạo thành trận pháp được, không biết sau khi đã đạt tới Đấu Tông thì có thể ngưng tụ bao nhiêu loại hỏa linh? Nếu như có thể ngưng tụ đủ năm loại thì lúc đó mới có thể thi triển thực lực chân chính của Ngũ Luân Ly Hỏa pháp.

Đương nhiên, trong lòng Tiêu Viêm cũng hiểu rõ, chỉ khi trong năm loại

hỏa linh tạo thành Ngũ Luân Ly Hỏa pháp có bốn loại hỏa linh là do dị hỏa ngưng tụ thì mới có thể thi triển uy lực của Ngũ Luân Ly Hỏa pháp đến mức độ cao nhất. Nhưng một bước này, thì có lẽ chỉ đợi đến khi Tiêu Viêm đem Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thu vào trong tay mới có thể đạt đến được.

- Xin Diệu lão tiên sinh yên tâm, Ngũ Luân Ly Hỏa pháp chính là bản lĩnh xuất chúng của lão gia ngài, tiểu tử tất nhiên sẽ không bỏ lại.

Nghĩ đến thời điểm thi triển trận pháp này đến trình độ cao nhất thì trong lòng Tiêu Viêm cũng không khỏi nóng lên, có chút cười nhẹ nói.

- Lão phu cũng không có nói quá với ngươi. Năm đó khi ta sử dụng Ngũ Luân Ly Hỏa pháp thì danh chấn cả đại lục, không ai không biết, nhưng mà hiện giờ thì đã không còn ai nhớ đến rồi..

Trong giọng nói Thiên Hỏa tôn giả mơ hồ có chút kiêu ngạo, hiển nhiên vào năm đó thì hắn cũng là nhân vật hiển hách ở đại lục Đấu khí.

Tiêu Viêm mỉm cười, có thể trở thành cường giả Đấu Tôn thì có người nào không phải là nhân vật hiển hách chứ. Đối với những lời này của Thiên Hỏa tôn giả thì hắn không có chút nghi ngờ nào.

Sau khi nói chuyện với Thiên Hỏa tôn giả xong thì Tiêu Viêm cũng bước xuống giường. Thân thể thoáng một cái thì đã ra ngoài phòng, nếu như hắn đã trợ giúp Đường Chấn luyện chế Hỏa Bồ đan thành công thì chuyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chắc cũng đã được giải quyết một chút đi?

-----oOo-----

Chương 1051: Bị ngăn trở

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Ken két!

Cửa phòng đóng chặt chậm rãi được mở ra. Tiêu Viêm chậm rãi ra ngoài

rồi đưa mắt nhìn về chung quanh.

Bên ngoài phòng là một phiến hoa viên, trong hoa viên có rất nhiều hoa cỏ. Chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là cả tòa viện sẽ tản nhạt khắp hương hoa, làm cho người ta có cảm giác tâm thần tốt hơn.

- Người đã tỉnh rồi?

Ngay khi ánh mắt Tiêu Viêm nhìn sang thì một âm thanh thanh thúy dễ nghe đột nhiên vang lên. Tiêu Viêm nhìn lại thì thấy ở một chỗ của hoa viên có một hồng y nữ tử đang khoanh chân ngồi đó, tấm thân mềm mại vô cùng, bộ quần áo màu hồng kẹp chặt vào người làm cho những đường cong động lòng người hiện lên rất rõ.

Tiêu Viêm đã từng gặp qua nàng, cũng biết nàng có địa vị không thấp trong Phân Viêm cốc cho nên mỉm cười gật đầu.

Hồng y nữ tử đứng dậy, nàng bước nhanh đi tới Tiêu Viêm, sau đó nở ra nụ cười sáng ngời, tươi chói:

- Ta tên Đường Hỏa Nhi, lần này đa tạ người rồi.

Bởi vì hai người đứng quá gần cho nên Tiêu Viêm có thể ngửi được từ người cô gái này truyền ra một mùi thơm nhàn nhạt. Ánh mắt vừa nhắc lên là có thể thấy làn da trắng như tuyết cùng đôi má hơi hồng nhuận xinh đẹp của mỹ nhân. Trong mấy năm nay Tiêu Viêm cũng đã từng gặp qua không ít mỹ nhân, xét về dung mạo thì Đường Hỏa Nhi có lẽ còn kém so với một số vị có dung mạo tuyệt sắc, nhưng nàng lại có một cỗ khí chất của riêng nàng: Tự nhiên hào phóng, hiên ngang oai hùng, đây cũng là một dự hấp dẫn đặc biệt.

Đánh giá Đường Hỏa Nhi một chút, Tiêu Viêm cũng nở nụ cười, chấp tay nói:

- Gặp qua Đường tiểu thư.

- Đừng gọi là Đường tiểu thư, nếu không chê thì cứ gọi ta là Hỏa Nhi được rồi, lại nói người là ân nhân cứu mạng của ta, cho nên cũng đừng xa lạ như thế.

Thấy Tiêu Viêm xung hô như thế, Đường Hỏa Nhi liền phát phát tay, nói.

Người này không hề có chút bộ dáng đại tiểu thư của Phần Viêm cốc cũng làm cho Tiêu Viêm có ấn tượng không tệ lắm, lập tức gật đầu cười. Hắn biết Đường Chấn luyện chế Hỏa Bô đan chính là bởi vì cô gái trước mặt này, nhưng mà đan dược đó dùng để làm gì thì hắn cũng không hỏi, dù sao đây cũng là việc riêng của người ta.

- Người hôn mê đã năm ngày rồi, phụ thân có nói nếu như sau khi người gặp lại mà muốn gặp người thì ta dẫn người đi. Ta thấy người chắc bây giờ rất muốn gặp phụ thân ta đi?

Đôi mắt đẹp của Đường Hỏa Nhi nhìn Tiêu Viêm, cười duyên nói.

- Vậy làm phiền Hỏa Nhi tiểu thư rồi.

Tiêu Viêm mỉm cười nói.

- Đi theo ta, nhưng mà nhân tiện đây ta cũng có điều muốn hỏi, vì sao người lại có hứng thú đối với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Phần Viêm cốc như vậy?

Đường Hỏa Nhi vừa muốn xoay người đi thì đột nhiên nhớ tới điều gì đó, nhỏ giọng hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lại là ngẩn ra, chần chờ một chút, nói:

- Ta chỉ có thể nói, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này cực kỳ thích hợp với ta.

Đối với câu trả lời của Tiêu Viêm, Đường Hỏa Nhi lại cảm thấy kinh ngạc, hơi nhú mày nói:

- Cứ nhiên còn có chuyện này? Nhưng mà phụ thân ta cũng từng nói qua, ta cũng có thiên phú không thấp trong việc tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

Lời này làm cho Tiêu Viêm hơi chút dừng lại. Đặc biệt khi cảm nhận được ánh mắt hơi có chút nóng lên của Đường Hỏa Nhi thì hắn không khỏi cười khỏ. Cô bé này so với một số nam nhân thì còn háo thắng hơn a.

Nhìn thấy Tiêu Viêm có chút xấu hổ, Đường Hỏa Nhi cũng là che miệng cười, xoay người ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói:

- Mặc kệ ngươi đến tột cùng nghĩ như thế nào, nhưng mà nếu như phụ thân ta đã đáp ứng ngươi rồi thì ta cũng sẽ không nói gì cả. Nhưng mà vẫn phải nhắc nhở ngươi một chút, muốn có được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến không phải là điều dễ dàng đâu, mặc dù phụ thân đã cho ngươi cơ hội, nhưng nếu thực lực ngươi không đủ thì ngươi cũng khó mà đạt được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc. Nếu muốn có nó thì tất nhiên vô cùng khó khăn, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì hắn cũng đã tới đây, chẳng lẽ tới đây còn phải buông tha cho nó sao?

Một đường đi theo Đường Hỏa Nhi ra sân, rồi đi sâu vào trong cốc. Trên đường Tiêu Viêm gặp không ít đệ tử Phần Viêm cốc, những đệ tử này khi thấy Đường Hỏa Nhi đều vội vàng cúi đầu hành lễ. Người này ở Phần Viêm cốc không chỉ có thân phận đặc thù mà thiên phú tu luyện cũng thuộc loại tuyệt thế kinh tài, đủ để làm cho bất cứ kẻ nào trong cốc phải khâm phục.

Mà Tiêu Viêm đi theo bên cạnh Đường Hỏa Nhi cũng nhận lấy không ít ánh mắt chú ý tới. Đối với cái người Luyện Dược đại sư có thể trợ giúp cốc chủ đem đan dược luyện chế ra thì các đệ tử Phần Viêm cốc cũng không xa lạ gì. Trong mấy ngày Tiêu Viêm hôn mê thì chuyện của hắn làm ra hầu như đã trở thành chuyện được các đệ tử Phần Viêm cốc đàm luận nhiều nhất.

Dưới phần đông ánh mắt soi mói này, Tiêu Viêm đi theo Đường Hỏa Nhi hơn mười phút thì mới tới trước một tòa đại điện vô cùng khí thế.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc, dựa theo quy củ trong cốc thì không thể ngoại truyền. Tuy nói phụ thân là cốc chủ nhưng cũng không thể một mình quyết định chuyện này, dù sao Phần Viêm cốc cũng có trưởng lão hội tồn tại, mà mấy tên lão già cổ hủ này lại cực kỳ khó đối phó...

Khi dừng lại trước đại điện, Đường Hỏa Nhi thấp giọng nói. Nghe vậy,

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, xem ra việc này quả nhiên không đơn giản a.

- Nhưng mà người yên tâm, nếu như phụ thân đã đáp ứng người rồi thì nhất định sẽ nói cho người. Phụ thân ta là cốc chủ, cho dù là trưởng lão hội thì cũng không dễ dàng mà bỏ qua lời người được.

Lo lắng Tiêu Viêm suy nghĩ lung tung, Đường Hỏa Nhi nhanh chóng nói tiếp. Tiêu Viêm gật đầu cười, nói:

- Lấy thân phận địa vị của Đường cốc chủ, tất nhiên sẽ không đi trêu chọc một tên tiểu tử vô danh như ta.

- Tiểu tử vô danh mà cũng có bản sự thất phẩm Luyện Dược sư.

Đường Hỏa Nhi trừng mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó chỉnh lại thần sắc của mình. Phát phát tay với Tiêu Viêm rồi xoay người vào trong đại điện, Tiêu Viêm cũng vội vàng đuổi theo.

Dưới sự hướng dẫn của Đường Hỏa Nhi, Tiêu Viêm thuận lợi tiến vào bên trong. Giờ phút này, bầu không khí trong đại điện hơi có chút áp lực, chung quanh đại điện vẫn còn có không ít đệ tử Phần Viêm cốc võ trang đầy đủ, điều này làm cho không khí ngưng trọng hơn rất nhiều. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm sau khi đi vào đại điện thì ánh mắt hơi có chút đảo qua chung quanh. Trên vị trí đứng đầu đại điện vẫn là Đường Chấn có thần thái sáng láng, mà ở hai bên cạnh lúc này lại có thêm hai gã lão giả hồng bào tóc bạc trắng. Sắc mặt hai người này trầm như nước, hơi có chút khí thế không giận mà uy, hơn nữa, điều làm cho Tiêu Viêm hơi kinh hãi đó chính là từ hai người lão nhân này tán phát ra cỗ đáu khí bàng bạc vô cùng, tuy nói còn chưa tới mức sâu không lường được như Đường Chấn nhưng tuyệt đối không phải là kẻ yếu.

Mà dưới hai lão giả bạch phát này còn có mười lão giả ngồi dưới nữa, những lão giả này cũng có thực lực không kém. Mà Xích Hỏa trưởng lão đã đón Tiêu Viêm tới Phần Viêm cốc cũng ở trong mười người này, hiển nhiên bọn họ đều là trưởng lão Phần Viêm cốc.

- Nham Kiêu gặp qua Đường cốc chủ.

Dưới bầu không khí đầy áp lực cùng vô số ánh mắt soi mói kia, Tiêu Viêm vẫn không hề đổi sắc, chậm rãi tiến lên ôm quyền đối với Đường Chấn, trầm giọng nói.

- Ha hả, Nham Kiêu tiểu hữu, khôi phục như thế nào rồi.

Nhìn về Tiêu Viêm một cái, nét cười trên khuôn mặt của Đường Chấn cũng nhiều hơn một chút, cười hỏi.

- Đa tạ Đường cốc chủ quan tâm, không có việc gì rồi.

Tiêu Viêm cười cười, nói.

- Người chính là Nham Kiêu muốn lấy Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Phần Viêm cốc ta?

Một âm thanh già nua không chậm không nhanh đột nhiên vang lên. Tiêu Viêm đưa mắt nhìn lại, đó chính là lão giả bạch phát ngồi bên cạnh Đường Chấn. Đối với câu hỏi của lão giả, Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật gù đầu.

- Lão phu là tam trưởng lão của Phần Viêm cốc, Ngô Thần. Đối với việc người giúp cốc chủ luyện chế ra Hỏa Bò đan thì lão phu thay mặt Phần Viêm cốc hết sức cảm ơn người.

Sắc mặt Ngô Thần lạnh nhạt, nhưng sau đó lại nói tiếp:

- Nhưng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chính là bí mật bất truyền của Phần Viêm cốc ta, trong cốc có quy củ không thể truyền ngoài được, không biết người có thể đổi điều kiện khác được không?

"*Quả nhiên!*", Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, hẳn đã biết trước chuyện này sẽ không thuận lợi như thế.

- Tam trưởng lão, lão phu lúc trước đã đáp ứng với Nham Kiêu tiểu hữu rồi, ngài hiện tại làm như vậy chính là muốn ta thất tín ư?

Trên vị chí chủ vị, sắc mặt Đường Chấn hơi trầm xuống, nói.

Nghe thấy lời này của Đường Chấn, tam trưởng lão kia hơi có chút dừng lại, rồi nói:

- Tuy nói cốc chủ đã có đáp ứng hẳn, nhưng dựa theo quy củ thì....
- Quy củ là vật chết, chỉ có người là sống. Lão phu là cốc chủ, chẳng lẽ chút quyền lợi ấy cũng không có?

Đường Chấn thân nhiên nói.

- Cốc chủ không nên tức giận, Tam trưởng lão cũng chỉ dựa theo quy củ trong cốc cho nên mới nói ra những lời này thôi. Mà Thiên Hỏa Tam Huyền Biến không phải là bí pháp bình thường, nếu cứ như thế mà giao cho ngoại nhân thì cho dù đại trưởng lão có mặt ở đây cũng sẽ cân nhắc thêm a?

Lão giả vẫn không nói lời nào ở bên cạnh lúc này cũng chậm rãi mở miệng nói. Khi nói đến đây thì hẳn nhìn Tiêu Viêm một chút, nói:

- Hơn nữa vị tiểu hữu tên Nham Kiêu này cho tới giờ này vẫn chưa lộ dung mạo thật, chẳng lẽ cốc chủ cứ như vậy mà đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho một người không biết rõ lai lịch?

Đối với lời này thì Đường Chấn cũng hơi sững sờ rồi cau mày lại. Lấy nhãn lực của hẳn thì sớm đã biết Tiêu Viêm cố ý che giấu dung mạo, nhưng vẫn chưa tiện hỏi sang mà thôi.

- Nhị trưởng lão thật là xem trọng tiểu tử, hành tẩu bên ngoài nhiều cho nên phải thêm sự bảo hộ cho mình, cho nên mới che giấu dung mạo đi. Nếu như nhị trưởng lão không thích thì bỏ ra là được.

Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay hơi vuốt trên khuôn mặt một chút, sau đó khuôn mặt thật liền hiện ra.

Sau khi thấy Tiêu Viêm lộ ra dung mạo thật của mình thì nhìn tuổi còn trẻ hơn nữa. Thấy thế thì mọi người ở đây, kể cả Đường Chấn cũng có chút nao nao.

Tên nhị trưởng lão vẫn chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm, đôi mắt híp lại. Lúc sau thân nhiên nói ra một câu:

- Đoạn thời gian trước, lão phu vừa vặn đi qua Bắc vực ở Trung Châu một

chuyến....

Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại.

- Gần đây bên Bắc vực đó có xảy ra một chuyện ồn ào huyền náo, đó chính là chuyện một người thanh niên có ân oán với Phong Lô các, hơn nữa còn đơn thương độc mã tiến vào Phong Lô sơn, đánh bại Phượng Thanh Nhi của Phong Lô các rồi nghênh ngang rời đi...

Nhị trưởng lão vẫn không để ý tới sắc mặt Tiêu Viêm, vẫn tự biên tự diễn như cũ. Mà đôi mắt đẹp của Đường Hỏa Nhi vẫn đứng cạnh Đường Chân này giờ giờ phút này lóe lên những tia sáng kỳ dị, đối với sự kiện này thì nàng cũng đã có nghe qua.

- Người thanh niên này tên là Tiêu Viêm...

Nhị trưởng lão khẽ cười một tiếng, đột nhiên thâm ý nhìn Tiêu Viêm một cái, nói:

- Lão phu nghĩ, Tiêu Viêm cùng Nham Kiêu tiểu hữu đây chắc là cùng một người đi?

-----oOo-----

Chương 1052: Khảo nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nghe thấy lời này của hồng bào lão giả thì nhất thời mọi người trong đại điện ngẩn ra, đôi mắt có chút kinh ngạc nhìn về người thanh niên có thân hình gầy yếu ở giữa sân. Ai cũng không ngờ rằng người này ngoại trừ một thân Luyện Dược sư cao, cư nhiên còn có bản lĩnh như vậy....

Thực lực Phong Lô các tuy nói so ra kém hơn Phần Viêm cốc, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những thế lực mạnh mẽ ở Trung Châu, mà Tiêu Viêm lại có thể một mình đi tới đó giải quyết ân oán sau đó an nhiên rời đi, đủ có thể thấy người này không hề đơn giản chút nào.

Đường Hỏa Nhi nhìn Tiêu Viêm chăm chú, đôi bàn tay càng lúc càng nóng lên. Trong những người cùng thế hệ thì cho đến lúc này nàng chưa từng gặp đối thủ.

Đối với phần đông ánh mắt kinh ngạc trong đại điện, Tiêu Viêm vẫn không đổi sắc mặt, liếc nhìn hồng bào lão giả một cái, thản nhiên nói:

- Tại hạ đúng là Tiêu Viêm, nhưng chuyện này có quan hệ gì? Cũng chỉ là đổi tên mà thôi.

Hồng bào lão giả đúng là nhị trưởng lão Phần Viêm cốc, nghe Tiêu Viêm nói thế thì cười nói:

- Nguyên nhân ngươi kết thù kết oán với Phong Lô các là bởi vì ngươi mang theo trong người Tam Thiên Lô Động của Phong Lô các, cho nên mới khiến họ đuổi giết. Mà ngươi không phải là đệ tử Phong Lô các, Tam Thiên Lô Động ở đâu mà ngươi có? Hơn nữa, hiện giờ ngươi lại muốn Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Phần Viêm cốc ta, chẳng lẽ ngươi lại có hứng thú đối với đấu kỹ của người khác như vậy ư?

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình thản, nói:

- Tam Thiên Lô Động là do ta ngẫu nhiên có được, điều này thì ta cũng không cần giải thích với nhị trưởng lão. Về phần Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là vì bản thân ta có Di Hỏa, có thể đem uy lực của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thi triển đến đỉnh phong cho nên ta mới đến Phần Viêm cốc này. Còn về việc ta đây có hứng thú với đấu kỹ của người khác hay không thì cũng không phải là chuyện nhị trưởng lão có thể quản...

Những lời này của Tiêu Viêm không hề khách khí, cho nên sắc mặt của nhị trưởng lão cũng hơi trầm xuống.

- Tiêu Viêm, nơi này không phải là Phong Lô các, ngươi không được làm càn.

Tam trưởng lão Phần Viêm Cốc, Ngô Thần nhíu mày, lạnh lùng nói.

Tiêu Viêm cũng không thèm đứng đó cãi lý với hai lão thất phu đó, ánh mắt trực tiếp nhìn về Đường Chấn, chấp tay nói:

- Đường cốc chủ, ta tới Phần Viêm cốc này chủ yếu là vì Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Đến tột cùng nên giải quyết thế nào thì xin ngài nói một câu, nếu như ngài biết Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là đấu kỹ không truyền của Phần Viêm cốc thì chỉ cần nói một tiếng là được. Tiêu Viêm sẽ lập tức rời đi mà không một chút chần chờ.

- Nếu như ta nói lời này thì sau này cái mũ thất hứa không phải chụp trên đầu Đường Chân ta sao. Yên tâm đi, nếu như lão phu đã đáp ứng người thì lão phu sẽ không thất tín.

Đường Chân phát phát tay, sắc mặt cũng dần trở nên lãnh mạc, nhìn hai vị trưởng lão bên cạnh một cái, thần nhiên nói:

- Chuyện này ta đã có quyết định, hai vị trưởng lão không nên làm khó Tiêu Viêm. Về phần quy củ trong cốc lão phu cũng biết cho nên vẫn chưa nói là đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến giao thẳng cho Tiêu Viêm.

Đường Chân hơi ngừng lại, nói tiếp:

- Dựa theo quy củ trong cốc thì đệ tử trung tâm phải vượt qua khảo nghiệm mới có thể có được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Cho nên, nếu Tiêu viêm cũng vượt qua được khảo nghiệm thì những người khác cũng không thể có dị nghị gì nữa! Người vi phạm, tùy theo cốc quy mà xử lý!

Nói đến lời cuối cùng, âm thanh của Đường Chân hơi có chút nghiêm khắc.

Nghe thấy lời này của Đường Chân, nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão cũng nhìn nhau một cái, sắc mặt hơi có chút biến ảo. Chần chờ một lát, nhị trưởng lão rút cuộc cắn răng một cái, nói:

- Việc khảo nghiệm của đệ tử trung tâm trong cốc đều là do trưởng lão hội sắp đặt. Hiện giờ đề mục của khảo nghiệm này cũng phải do trưởng lão hội quyết định chứ?

Những lão gia hỏa cổ hủ này dường như không muốn đưa Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho một ngoại như Tiêu Viêm, cho nên vẫn luôn nghĩ hết tất cả biện pháp quấy nhiễu.

Sắc mặt Đường Chân hơi trầm xuống, chột nói:

- Nếu như nhị trưởng lão có ý này thì cứ nói đề mục khảo nghiệm ra trước xem sao.

Nhìn thấy Đường Chân có chút thả ra, trong lòng nhị trưởng lão cũng có chút vui vẻ, mở miệng nói:

- Chuyện này vô cùng quan trọng, không thể coi như là việc bình thường, cho nên lão phu sẽ đích thân khảo nghiệm. Nếu như Tiêu Viêm có thể chống đỡ lão phu được mười hồi thì coi như chuyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tùy ý để cốc chủ quyết định. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Lời này vừa phát ra thì trong đại điện nhất thời im lặng. Phần đông trưởng lão phía dưới đều hai mặt nhìn nhau, nhin không được cười khổ một tiếng. Thực lực của nhị trưởng lão như thế nào thì bọn họ cũng hiểu rõ: Đấu Tông đỉnh phong, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể tiến vào Đấu Tôn. Nếu để cho hắn đích thân khảo nghiệm thì có vẻ khi dễ người một ít.

Đường Hỏa Nhi nhú mày lại, trong đôi mắt đẹp cũng có chút tức giận. Lão gia hỏa này thật là khi dễ người ta, Đấu Tông đỉnh phong, cho dù là nàng thì cũng rất khó chống cự nổi.

- Lời này mà nhị trưởng lão cũng nói được ư...

Đường Chân cười nhạt, trong âm thanh còn có chút vị cười đùa. Điều này làm cho sắc mặt nhị trưởng lão cũng có chút mất tự nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ đến việc không muốn đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến giao cho ngoại nhân, cho nên mới nói ra khảo nghiệm như vậy.

- Nếu như cốc chủ cảm thấy nhị trưởng lão ra tay không thích hợp vậy thì để ta đi. Nghe nói Tiêu Viêm ngay cả trưởng lão của Phong Lô các cũng có thể giết chết, nói vậy con bài chưa lật cũng không yếu đâu. Ở trong tay ta chống cự hơn mười hồi chắc cũng là chuyện không có khả năng chứ?

Nhìn thấy nhị trưởng lão có chút khó khăn mở lời, vị tam trưởng lão Ngô Thần chậm rãi mở miệng nói.

Tiêu Viêm hơi có chút nhú mày nhìn Ngô Thần, tuy thực lực người này so

với nhị trưởng lão yếu hơn một chút nhưng tuyệt đối có thực lực ngang ngửa lão yêu quái Phí Thiên, các chủ Phong Lô các, cái này hơi có chút giải quyết. Đường Chấn hơi chần chờ một chút, chợt nói:

- Thân thiện hai người cùng Tiêu Viêm xê xích quá nhiều, ra tay cũng không tốt lắm. Ta thấy hay là để Tiêu Viêm đấu với Hỏa Nhi, chỉ cần thắng Hỏa Nhi thì coi như hấn thông qua, thế nào?

Nghe thấy lời của Đường Chấn...đôi lông mày của Đường Hỏa Nhi bên cạnh hơi nhướng lên.

- Hỏa Nhi tiểu thư quả là một lựa chọn thích hợp, nhưng Tiêu Viêm vừa rồi mới luyện chế Hỏa Bò đan cho Hỏa Nhi thành công, mà Hỏa Nhi lại là nữ tử, khó tránh lúc động thủ có điểm lưu tình, cho nên cũng không quá thích hợp.

Nhị trưởng lão chậm rãi lắc đầu, nói:

- Ta thấy đề nghị của tam trưởng lão cũng không quá đáng rồi, cứ để hấn ra tay, nếu như Tiêu Viêm có thể chống đỡ được mười hồi thì coi như thông qua đi.

Đường Hỏa Nhi nghe thế thì mặt liền trầm xuống, cảm giận nhìn nhị trưởng lão một cái, bộ dáng như hận không thể xông lên cho hấn một trận vậy.

Nhìn thấy nhị trưởng lão không đồng ý với ý kiến của mình, sắc mặt Đường Chấn trầm xuống. Trong lòng cũng có chút không kiên nhẫn, hai người này quả nhiên thuộc loại lão giả cổ hũ, nói mãi không nghe a...

- Đường cốc chủ, nếu nhị trưởng lão đã có ý để Ngô Thần trưởng lão đến khảo nghiệm, vậy cứ như vậy đi...

Ngay khi Đường Chấn sắp mở miệng phản bác thì Tiêu Viêm trong đại điện cũng mở miệng nói.

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, đám người Đường Chấn, Đường Hỏa Nhi đều ngăn người ra.

- Tiêu Viêm, Ngô Thần trưởng lão chính là bát tinh Đấu Tông thật sự đó.

Cho dù so với các chủ Phong Lôi các Phí Thiên cũng mạnh hơn không ít, ngươi thật sự muốn để cho hắn khảo nghiệm ngươi ư?

Đường Chân cau mày, ánh mắt nhìn về Tiêu Viêm, trầm giọng nói. Ngụ ý nhắc nhở trong lời nói rất rõ ràng.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, rồi đưa mắt nhìn về tam trưởng lão cũng đang có chút giật mình vì lời nói của mình. Thật ra Tiêu Viêm biết nếu hôm nay không làm theo ý tứ của hai lão già này thì sợ rằng hắn không cách nào thuận lợi đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến rời khỏi Phần Viêm cốc. Một khi đã như vậy thì cứ theo ý nguyện của họ, thử xem vị tam trưởng lão nào có thực lực thế nào đi.

Tuy nói thực lực Ngô Thần còn mạnh hơn Phí Thiên, nhưng hiện tại Tiêu Viêm đã chân chính bước vào Đấu Tông, thực lực so với lúc bị Phí Thiên đuổi giết mạnh hơn không ít. Nếu như chỉ trong tay đối phương mà chống đỡ hơn mười hồi thì cũng không đến nỗi bất khả tư nghị như dự đoán đi, hơn nữa, chính hắn cũng muốn ra tay cho lão già này một bài học.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Đường Chân càng nhíu mày hơn. Nhìn thoáng qua hai vị trưởng lão đang vui mừng bên cạnh, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Nếu ngươi đã chọn như vậy thì lão phu cũng không có biện pháp. Cơ hội này chỉ có một lần, nếu như ngươi không thể thông qua khảo nghiệm thì coi như ngươi không có duyên phận với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mà thôi. Cho nên, hi vọng ngươi có quyết định của chính mình đi.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, hắn không phải là người lỗ mãng, nếu như đã đáp ứng khảo nghiệm này thì tự nhiên bản thân cũng có chút ít nắm chắc. Bất tinh Đấu Tông tất nhiên cường đại, nhưng Tiêu Viêm cũng không phải là hạng vô dụng, không dám nói có thể đánh bại được tam trưởng lão nhưng nếu như chỉ là chống đỡ mười hồi thì mấy lão gia hỏa này cũng quá coi thường hắn rồi.

- Cốc chủ yên tâm, lão phu biết hắn đối với Phần Viêm cốc có một ít ân tình, cho nên sẽ không xuất thủ đả thương hắn. Lần này nếu không phải Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc thì lão phu cũng sẽ không quấy nhiễu, cho nên mong cốc chủ có thể thứ lỗi.

Tam trưởng lão chậm rãi đứng dậy, nhìn Đường Chấn nói.

Đường Chấn liếc mắt nhìn hắn, sau đó phun ra bốn chữ:

- Cổ hủ ngoan cố.

Đối với đánh giá của Đường Chấn thì tam trưởng lão từ chối cho ý kiến. Chỉ cần có thể không để cho đấu kỹ này rơi vào trong tay người ngoài thì cổ hủ cũng được.

- Ở nơi này quá nhỏ, nên ra ngoài sân khảo nghiệm đi. Hơn nữa, ta nghĩ đệ tử trong cốc đối với việc này cũng có chút hứng thú, nên để cho họ quan sát một chút. Đây cũng là điều có lợi cho họ.

Tam trưởng lão nhìn quanh đại điện một lát rồi cười nói, sau đó bắt đầu đi ra khỏi đại điện. Khi hắn đi qua Tiêu Viêm thì dừng lại nói:

- Nề tình người trợ giúp cốc chủ luyện chế Hỏa Bồ đan, cho dù người không thông qua khảo nghiệm thì cũng sẽ cho phép người một lần nữa tuyển chọn công pháp hoặc đấu kỹ, chỉ cần nó không thuộc danh sách đứng đầu của Phân Viêm cốc.

- Không cần. Hơn nữa, những lời thế này thì mong tam trưởng lão có thể sau khi khảo nghiệm kết thúc hãy nói, bằng không xảy ra biến cố gì đó thì lại mất hết mặt mũi ấy...

Tiêu Viêm thản nhiên cười, cũng không để ý tới Ngô Thần đang ngẩn ra, liền xoay người rời khỏi đại điện.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, Ngô Thần liền phục hồi tinh thần lại, lập tức cười nhạo một tiếng:

- Người trẻ tuổi bây giờ quả nhiên toàn là tự đại như vậy cả. Cũng tốt, lão phu cũng muốn nhìn thử xem người như thế nào làm cho mặt mũi lão phu mất hết?

-----oOo-----

Chương 1053: Chiến Ngô Thần

Nguồn: TruyenYY

Bên ngoài đại điện là một mảnh đất trống rộng rãi. Phóng mắt nhìn tới là có thể thấy ở cuối có một khu rừng cây xanh um, tạo thành một vòng tròn bao quanh cả đại điện lại.

Tiêu Viêm đứng ở ngoài đại điện, sắc mặt bình tĩnh vô cùng. Hắn chậm rãi khởi động đầu khi trong cơ thể, nhất thời một cảm giác tràn đầy lực lượng tràn ngập khắp thân thể.

Còn ngay lúc này ở cửa đại điện thì có rất đông các trưởng lão Phần Viêm cóc nối đuôi nhau mà ra, mà người đi trước thì chính là Đường Chân cùng Đường Hỏa Nhi, còn có tên nhị trưởng lão kia. Hơn nữa còn có không ít các đệ tử Phần Viêm cóc trông coi ở bên cạnh, bởi vì thế khi những người này vừa xuất hiện thì cũng bị không ít đệ tử Phần Viêm cóc nhìn thấy. Trận chiến như vậy thì cho dù không phải là người thông minh cũng sẽ biết có chuyện gì xảy ra, cho nên từng tiếng bàn luận xôn xao nhất thời như một cơn sóng nước lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. Chỉ ngắn ngủn trong vòng mười phút mà cả đại điện đã bị đông đúc đệ tử Phần Viêm cóc vây quanh lại.

Đối với việc chung quanh trở nên náo nhiệt thì Tiêu Viêm cũng chưa từng để ý tới, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào lão giả mặc quần áo hồng trắng đối diện., đúng là Ngô Thần.

Giờ phút này, Ngô Thần đang chấp tay ở sau lưng, trên khuôn mặt già nua nở nụ cười nhàn nhạt. Sự chênh lệch thực lực giữa Tiêu Viêm và hắn như giữa trời và đất, mặc dù hắn đã nghe được một chút sự tích liên quan đến Tiêu Viêm, nhưng điều này cũng không làm cho hắn lo lắng quá nhiều. Trước mặt thực lực tuyệt đối thì tất cả cũng chỉ là đường ngang ngõ tắt, không hề có chút tác dụng nào.

Đường Chân lúc này đang ở bậc thang khế cau mây nhìn Ngô Thần một cái, ánh mắt có chút không biết làm sao nhìn về Tiêu Viêm, nói:

- Người thật sự quyết định như vậy ư?

Đối với những lời của Đường Chấn thì Tiêu Viêm cũng nhìn hắn mà mỉm cười rồi gật đầu. Đúng là Ngô Thần rất mạnh, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng không phải là mạnh đến mức khó địch nổi như Hồng Hoang mãnh thú, nếu như chiến đấu thì hắn cũng có chút tin tưởng.

- Đúng là một tiểu tử quật cường.

Thấy thế, Đường Chấn cũng chỉ thở dài một tiếng, rồi nói thầm.

Nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm không hề thay đổi thì nét cười trên mặt Ngô Thần cũng nhiều hơn, hắn nhìn Tiêu Viêm, cười nhạt nói:

- Những lời khác không cần nói nữa. Nếu như ngươi có thể chống đỡ lão phu quá mười hồi thì cứ tính là ngươi thắng, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng sẽ là của ngươi. Còn nếu ngươi không thể chống đỡ được thì chỉ có thể nói là ngươi không có duyên với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, nhưng một số đấu kỹ cao cấp khác của Phần Viêm cốc vẫn có thể cho ngươi lựa chọn...

Nghe thấy lời này của Ngô Thần thì một số đệ tử Phần Viêm cốc chung quanh nhất thời ồ lên, từng ánh mắt khó tin nhìn về Tiêu Viêm. Tuy ở đây ai cũng biết về trình độ luyện dược cao siêu của Tiêu Viêm, nhưng thuật luyện dược cao thì không có nghĩa là thực lực cũng mạnh. Mà Ngô Thần chính là tam trưởng lão của Phần Viêm cốc, những người có thực lực cao hơn Ngô Thần thì cho dù là ở Phần Viêm cốc cũng không có mấy người, mà người thanh niên nhìn không hơn bọn họ mấy tuổi lại muốn cùng bị tam trưởng lão này động thủ ư?

- Không nhọc Ngô trưởng lão nhắc nhở. Nếu như kiên trì không được thì tiểu tử lập tức bỏ của chạy lấy người này, còn những công pháp đấu kỹ khác thì cũng không cần.

Tiêu Viêm chậm rãi nói. Đối với lão nhân này, hắn cũng không có hảo cảm mấy.

Ngô Thần nghe thấy ẩn ý chễ giễu trong lời nói của Tiêu Viêm thì cũng gật đầu cười. Chỉ cần có thể không để Thiên Hỏa Tam Huyền Biến rơi vào tay người ngoài thì cho dù thanh danh của hắn có kém đi cũng không sao cả. Dù sao thì cái danh ác nhân này cũng phải có người làm, nếu không thì sau này người nào cũng sẽ cho rằng những công pháp đứng đầu của Phần

Viêm cốc hẳn cứ dễ tùy tiện lấy đi như thế thì cũng không hay chút nào.

Ngô Thần bước nhẹ nhàng lên phía trước mấy bước. Rồi đột nhiên một cỗ đầu khí màu đỏ bành bạc từ trong người hắn toát ra, đồng thời tóc bạc của hắn cũng bay phất phới, hồng bào tung bay, khí thế nhìn qua hùng mãnh vô cùng.

Đầu Khí màu đỏ rực kia bao phủ cả không trung lại, hai mắt vốn bình thản của Ngô Thần giờ này cũng bắn ra tinh quang như ánh sao. Hắn nhìn thẳng vào Tiêu Viêm, trong âm thanh chứa đựng khí thế làm cho người khác phải kinh sợ:

- Chuẩn bị tốt rồi chứ?

Tiêu Viêm khẽ bước lên hai bước, đầu khí trong cơ thể cũng đột nhiên vận chuyển nhanh hơn, rồi sắc mặt dần ngưng trọng lại, lãnh mạc nói:

- Ra tay đi!

Ngô Thần nghe thấy thế thì cười to lên hai tiếng, tiếng cười thấm nhuộm đầu khí bành bạc nên vang to lên như sấm. Mà thân hình cũng khẽ động, thoáng cái đã biến mất đi.

Trong mắt của các đệ tử Phần Viêm cốc thì Ngô Thần lúc này đã biến mất một cách quỷ dị, còn đối với Tiêu Viêm thì lại có thể mơ hồ thấy được một tàn ảnh màu đỏ mang theo tiếng xé gió chói tai đột nhiên ập tới. Đôi mắt hơi híp lại, lòng bàn chân Tiêu Viêm khẽ lóe lên chút ngân quang, thân thể run lên.

Phịch!

Nắm tay màu đỏ quỷ dị hiện lên rồi oanh kích thật mạnh trên lồng ngực Tiêu Viêm, rồi một đạo âm thanh trầm thấp vang lên trực tiếp xuyên qua lồng ngực Tiêu Viêm.

- Tàn ảnh? Hắc hắc, chắc đây chính là Tam Thiên Lôi Động của Phong Lôi các đúng không? Quả nhiên có chút môn đạo.

Một quyền không có kết quả, sắc mặt của Ngô Thần cũng không có chút biến hóa. Một tiếng cười lạnh vang lên rồi Ngô Thần liền chấn tan cái tàn

ảnh này. Đồng thời quanh bàn tay của hắn còn có những ánh lửa quây quần, mà dưới những ánh lửa đó thì bàn tay cư nhiên to lên thêm vài phần, từ xa nhìn lại thì giống như một cái quạt lửa vậy.

Cách Ngô Thần khoảng hơn mười mét thì thân hình Tiêu Viêm cũng thoáng hiện ra, nhìn lướt qua quần áo xem chút cháy đen thì trong mắt cũng có chút ngưng trọng hẳn lên. Ngô Thần này không hổ là tam trưởng lão Phần Viêm cốc, thực lực quả nhiên kinh người. Nhưng trải qua một kích lúc trước thì Tiêu Viêm cũng mơ hồ cảm nhận được tốc độ của Ngô Thần so ra kém hơn Phí Thiên, nhưng trình độ cường hãn của công kích lại mạnh hơn Phí Thiên rất nhiều. Dưới sự cường hãn đó thì chỉ cần Tiêu Viêm bị đánh trúng một cái là lập tức bị mất đi sức chiến đấu ngay. Vì vậy, trong lòng hắn cũng đề cao cảnh giác lên, đồng thời cước bộ cũng di chuyển nhanh hơn.

Phốc!

Thân hình vừa mới động thì đột nhiên có một bàn tay to màu đỏ rực đánh tới ngay bụng của Tiêu Viêm, chỉ mới lướt qua thôi nhưng Tiêu Viêm cũng cảm nhận được da đau hẳn lên.

- Thuần Dương Lạc Thủ!

Vừa mới tránh đi đòn hiểm, Tiêu Viêm còn chưa kịp ổn định lại thì đột nhiên có một tiếng quát lạnh đánh tới. Vừa xoay người lại thì đã thấy bàn tay to màu đỏ đó đột nhiên quỷ dị kéo dài thêm một nửa, cổ tay chuyển một cái đã vỗ vào phần trên eo của Tiêu Viêm.

Răng rắc!

Một âm thanh trầm thấp vang lên, trong khi mọi người chung quanh kinh hãi kêu lên dưới cảnh tượng vừa rồi thì thân hình Tiêu Viêm đã bị đẩy ngã ra sau, bàn chân đạp một cái trong hư không thì đã quay cuồng trong không trung, sau đó ngồi lên trên mặt đất. Hắn ngẩng đầu lên, ở khóe miệng còn có máu tươi chảy ra. Đấu kỹ quỷ dị kia của Ngô Thần làm cho hắn chịu thiệt không nhỏ.

Mà ở cách đó không xa, thân hình của Ngô Thần cũng chậm rãi hiện ra, đưa bàn tay to màu đỏ về phía Tiêu Viêm, thản nhiên nói:

- Thuần Dương Lạc Thủ, một trong những đấu kỹ cao cấp của Phần Viêm cốc. Khi đã luyện tới trình độ lô hỏa thuần thanh thì có thể tùy tâm sở dục điều chỉnh độ dài của tay, khi đối địch có hiệu quả rất lớn.

- Không hổ là trưởng lão Phần Viêm cốc, thủ đoạn như vậy khiến tại hạ rất bội phục...

Tiêu Viêm khẽ chùi đi vết máu ở khoeo miệng, đồng thời vội khu động Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trực tiếp cắn nuốt luồng ám kinh cuồng bạo nóng cháy đang chạy trong cơ thể, sau đó nhìn chằm chằm Ngô Thần, cười to nói:

- Tiếp đi!

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn chưa vì thế mà ngã xuống, Ngô Thần hơi sửng sờ, rồi nhướn mày lên. Thuần Dương Lạc Thủ này không những có thể tạo ra công kích bất ngờ, mà trong công kích còn có một luồng ám kinh vô cùng nóng cháy cuồng bạo, một khi xâm nhập vào trong cơ thể thì sẽ chạy loạn khắp nơi. Mặc dù có thể không làm đối phương bị thương nặng nhưng cũng sẽ làm cho đối phương phải phân thần, nhưng tại sao Tiêu Viêm này cứ nhiên không sao cả?

- Tiểu tử này có thể thành danh ở Bắc vực thì quả nhiên không phải hư danh à. Xem ra lão phu cũng phải ra tay hơn một chút...

Trong lòng hiện lên ý niệm này, sắc mặt Ngô Thần cũng dần dần trở nên nghiêm túc, đồng thời ánh lửa ở quanh bàn tay to kia càng lúc càng sáng lên. Cùng lúc đó, một cỗ đầu khí như ngọn lửa cũng chậm rãi từ dưới hai chân hiện lên.

- Đối với Tam Thiên Lô Động của Phong Lô các thì lão phu đã sớm muốn kiến thức một phen, ta cũng muốn xem thử rốt cuộc là Thiên Cương Toái Thạch bộ của Phần Viêm cốc ta hay Tam Thiên Lô Động của bọn hần lợi hại hơn!

Ngô Thần cười hắc hắc, bàn chân đang bốc lửa lên kia bỗng nhiên đập mạnh một cái!

Ầm!

Một âm thanh nổ mạnh vang lên. Khối đá cứng rắn dưới chân Ngô Thần

bỗng nhiên mở tung, mà cùng lúc đó thì thân hình của hắn cũng quỷ dị biến mất tại chỗ!

Ngay khoảnh khắc Ngô Thần biến mất đó, vẻ ngưng trọng trên mặt Tiêu Viêm cũng nồng đậm hơn. Chỉ sau nháy mắt thì tóc gáy của hắn đã dựng thẳng lên, cùng lúc đó thì Tam Thiên Lô Động đã được triển khai như phản xạ có điều kiện, lưu lại những đạo tàn ảnh trên sân.

Bóng người màu đỏ đỏ mang theo một âm thanh trầm thấp như khí bạo, rồi bỗng nhiên hóa thành một đạo lôi kinh mạnh mẽ va chạm vào những đạo tàn ảnh kia, người sau trực tiếp bị văng ra.

Sau khi va chạm xong thì bóng người màu đỏ nhanh chóng ổn định thân hình. Mà không gian ở phía trước sau cuộc va chạm vừa nãy đã bị đánh thành toi tả, từng vết nứt nhanh chóng lan ra. Nhưng còn chưa đợi vết nứt không gian lan mạnh ra thì bóng người màu đỏ lại mạnh mẽ đạp chân một cái, rồi thân thể như một cây tiễn lửa bay vụt về phía trước, chỉ trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt Tiêu Viêm!

- Tốc độ nhanh quá!

Nhìn vào bóng ảnh chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện thì sắc mặt Tiêu Viêm cũng phải biến đổi. Đấu kỹ mà Ngô Thần đang thi triển mặc dù không linh hoạt như Tam Thiên Lô Động, nhưng lực phá hoại lại khủng bố vô cùng.

Trọng xích trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay, gân xanh trên tay Tiêu Viêm cũng đã nổi lên, trong lòng quát lạnh một tiếng:

- Lục Hợp Du Thân Xích, Lục Hợp Hỏa!

Vừa xuất hiện thì hắn đã sử dụng thức có lực công kích mạnh nhất của Lục Hợp Du Thân Xích. Bởi vì Tiêu Viêm vô cùng hiểu rõ khi chiến đấu cùng một cường giả bất tinh Đấu Tông là nguy hiểm ra sao.

Trọng xích mang theo kinh phong vô cùng mạnh mẽ đánh xuống. Mà ngay khi thước ảnh vừa mới vũ động thì một bóng ảnh màu hồng cũng xuất hiện, bỗng nhiên từ trên bàn tay to màu đỏ kia có đầu khí màu đỏ dữ dội tuôn ra, mạnh mẽ chụp cây trọng xích đang đánh xuống kia!

Keng!

Âm thanh kim loại thanh thúy vang lên khắp không trung. Sau khi các luồng khí tự động khuếch tán ra khắp không trung thì hai đạo thân ảnh cũng đã xuất hiện trong mắt mọi người. Cả hai đạo thân ảnh đều bị đánh văng ra sau đụng vào vách tường của đại điện.

Ầm! Ầm!

Vách tường ở phía sau Tiêu Viêm bị lõm vào tạo thành một cái洞 to lớn, từng cái khe nứt như những mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra. Hắn ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, xóa đi vết máu ở khóe miệng. Tuy nhìn hắn hơi chật vật, nhưng khi nhìn thấy vẻ hiêu chiến cuồng nhiệt trong mắt hắn thì tâm thần mọi người chung quanh cũng phải chấn động. Tiểu tử này cư nhiên dám cùng một cường giả bát tinh Đấu Tông đối chiến. Sự gan dạ của hắn làm cho người ta không thể không phục.

- Lại đến!

Một cước bước ra, giọng nói của Tiêu Viêm lại lần nữa phát lên, sự cuồng nhiệt trong cái giọng nói đó khiến cho da đầu của người nghe phải tê dại!

-----oOo-----

Chương 1054: Âm tàng nhất thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Nhìn thấy khóe miệng của thân hình người thanh niên kia đang chảy máu nhưng vẫn như một cây trường thương thẳng tắp, toàn thân tràn ngập một cỗ khí tức sắc bén. Thấy Tiêu Viêm như vậy, các đệ tử Phần Viêm cốc ở chung quanh đều âm thầm cắn lưỡi, bọn họ chưa từng dự đoán được là Tiêu Viêm có thể dưới sự công kích hung hãn của Ngô Thần mà có thể kiên trì được như vậy.

- Năm hồi rồi...

Trên bậc thang, Đường Chấn khẽ thở ra một hơi rồi chậm rãi nói. Giờ phút

này, ánh mắt hắn nhìn về Tiêu Viêm lại có chút kinh ngạc, Tiêu Viêm có thể kiên trì đến năm hồi trong tay Ngô Thần làm cho hắn có chút cảm giác ngoài ý muốn. Dù sao hắn cũng vô cùng hiểu rõ Ngô Thần, đó chính là cường giả bát tinh Đấu Tông a. Cho dù là nhìn khắp Trung Châu thì vẫn thuộc loại cường giả nhất lưu!

Đường Hỏa Nhi ở bên cũng khẽ gật đầu một cái, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về Tiêu Viêm. Người thanh niên có tuổi suýt soát với nàng này, dường như luôn biết cách gây cho người khác kinh ngạc.

Giữa không trung, thân ảnh của Ngô Thần cũng nhẹ nhàng hạ xuống. Bàn chân khẽ đạp trên mặt đất một cái, lập tức có một luồng ám kinh bàng bạc tản ra, làm cho mảnh đá phiến cứng rắn trên đất trực tiếp hóa thành bụi phấn.

Tay áo vẫy nhẹ một cái, hai mắt Ngô Thần híp lại, nhìn về Tiêu Viêm cách đó không xa, thản nhiên nói:

- Đấu kỹ không tồi, uy lực mạnh lắm. Nếu như không phải thực lực giữa ta và mi xê xích quá nhiều thì chỉ sợ cho dù là ta cũng không thể đỡ nổi một kích đó.

Đối với những lời nói của Ngô Thần thì Tiêu Viêm chỉ cười lạnh trong lòng, nhưng vẻ ngưng trọng trên mặt lại càng lúc càng đậm. Cho dù Ngô Thần khó ưa như thế nào thì Ngô Thần cũng là một cường giả bát tinh Đấu Tông, nếu như hắn mà không cẩn thận đối phó thì sợ rằng rất khó kiên trì quá mười hồi đâu. Hơn nữa, hắn cũng không thể sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến ở đây, nếu sử dụng ra thì sợ rằng đó lại là lý do để đám người Ngô Thần thoái thác, đến lúc đó thì cho dù mình có nói gì đi nữa cũng sẽ vô dụng.

- Thiên Cương Toái Thạch bộ của lão gia hỏa này cuồng bạo vô cùng, nhưng may mắn nó không linh hoạt bằng Tam Thiên Lô Động. Năm hồi sau xem ra phải dốc toàn lực ra...

Vẻ mặt của Tiêu Viêm càng ngưng trọng thì đầu khí bàng bạc màu xanh biếc lại càng tràn đầy toàn thân, vây kín mít hắn lại. Đồng thời nhiệt độ nóng cháy không ngừng từ trong đầu khí tán ra xung quanh.

- Nếu như ngươi chỉ có như vậy thì sợ rằng không trụ nổi năm hồi kế tiếp

đâu...

Ngô Thần người, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý. Hai tay vung lên một cái thì ánh lửa tràn ra khắp nơi, đồng thời hai nắm tay to như cái quạt cũng nắm lại, làm cho cả không gian cũng không nhìn được mà phải run lên.

Vừa dứt lời thì Ngô Thần lại lần nữa đập mạnh một cái, tảng đá dưới chân ầm ầm nổ tung. Mà thân hình của hắn vèo một cái đã mang theo một âm thanh trầm thấp, rồi chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm đang ở ngoài trăm thước.

Trong con ngươi của Tiêu Viêm thì bóng ảnh màu đỏ đỏ đã tiến đến, sắc mặt hắn khê biến. Tam Thiên Lô Động được sử dụng một cách như có phản xạ vậy, thân thể của hắn cũng vội vàng lui về sau vài bước.

Xoẹt!

Mới lui về phía sau thì bóng người màu đỏ lại tới, cánh tay màu đỏ chọt quét qua trên ống tay áo của Tiêu Viêm một cái, trực tiếp xé rách ống tay áo rồi đâm thẳng vào da thịt. Lập tức phá da rồi có những giọt máu chảy ra ngoài.

Thân hình Tiêu Viêm lui gáp về sau, mặt trầm như nước nhìn về cánh tay. Nơi đó có một năm vết máu dài đỏ sẫm. Năm vết sẹo này còn chưa xuất hiện bao lâu thì đã thâm tím lại, hiển nhiên là bị Thuần Dương Lạc Thủ của Ngô Thần gây nên.

- Phản ứng đúng là không tồi. Nhưng mà lần sau thì không còn vận may như vậy đâu!

Ngô Thần tùy tiện vẫy tay bỏ đi mảnh rai rách trong tay, liếc nhìn Tiêu Viêm đã lui về sau, lạnh nhạt cười.

Sắc mặt Tiêu Viêm có chút ngưng trọng. Bất tinh Đấu Tông quả nhiên hơn xa rất nhiều nhất tinh Đấu Tông, nếu không phải hắn có Tam Thiên Lô Động thì chỉ sợ đã bị thương trong tay Ngô Thần. Nhưng mà so với lần chạy trốn chết khi gặp Phí Thiên trước kia thì tình huống bây giờ cũng đã tốt hơn rất nhiều. Tuy nói hiện tại Tiêu Viêm có chút chật vật nhưng ít ra cũng có thể chống đỡ được.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta mà không thi triển Phật Nộ Hỏa Liên thì sẽ không kiên trì đến cùng được rồi.

Tiêu Viêm thâm nghĩ, lẩm bẫm nói.

- Cũng đến lúc kết thúc rồi...

Ngô Thần bình thản nhìn Tiêu Viêm đang lui về sau, cước bộ lại lần nữa động!

Ngay khi bàn chân của Ngô Thần vừa hạ xuống thì Tiêu Viêm cũng ngừng lại không lui về sau nữa. Hắn đạp mạnh chân một cái, lực đạo mạnh mẽ đến nỗi làm cho phiến đá cứng rắn bị chấn thành tro bụi. Tay áo hắn vung lên một cái làm cho tro bụi tràn ngập ra phía trước, làm cho tầm mắt của người trước bị che đi.

Nhưng khi nhìn thấy tro bụi tràn ngập khắp nơi thì Ngô Thần không những bị đình trệ lại mà còn cười lạnh một cái. Thân hình vèo một cái đã dữ dội lướt tới.

Ngay khi Ngô Thần vượt qua đám tro bụi kia, đang chuẩn bị tiến công thì lại có một thân ảnh từ bên trong thoát ra, sau đó có một luồng ngân quang lóe lên ở phía xa. Tiêu Viêm muốn trốn?

- Còn muốn chạy?

Tốc độ của đạo thân ảnh kia tuy cực nhanh nhưng vẫn bị Ngô Thần phát hiện, hắn thoáng sửng sốt một chút rồi cười lạnh một tiếng. Thân hình vừa chuyển thì đã hiện ra ngay trước mặt đạo thân ảnh đó, bàn tay to màu đỏ mạnh mẽ vỗ một cái lên lưng của Tiêu Viêm!

Một chưởng này vô cùng mạnh mẽ, cỗ lực đạo đó trực tiếp chụp lấy Tiêu Viêm rồi quăng ra phía xa trong những tiếng kinh hô sợ hãi của đám người chung quanh. Tiêu Viêm bị quăng ra xa đến cả trăm thước, lúc rơi xuống mặt đất trực tiếp làm cho sàn nhà cứng rắn đó phải nứt ra, hiện lên vô số khe nứt.

Trên bậc thang, không ít trưởng lão Phần Viêm cốc cũng phải biến sắc, Đường Hỏa Nhi thì lại lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn lại, nàng không ngờ rằng Tiêu Viêm lại lộ ra sơ hở đến như vậy.

Thân hình Tiêu Viêm rơi trên mặt đất, thân thể hơi lảo đảo một chút. Vừa muốn đứng lên thì Ngô Thần đã cau mày lại, thân hình vừa động thì cánh tay của hắn đã đặt lên trên cổ của Tiêu Viêm, sau đó chậm rãi đưa lên, thân nhiên nói:

- Nhận thua đi, lão phu nếu muốn giết ngươi thì ngươi đã sớm mất mạng...

Tiêu Viêm bị Ngô Thần chụp lấy cổ, hai chân hơi giãy giụa trông có vẻ thống khổ vô cùng. Nhưng trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên nụ cười quỷ dị, khàn khàn nói:

- Chín hồi...

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm thì bỗng nhiên Ngô Thần hơi nao nao. Còn không đợi hắn phục hồi tinh thần lại thì Tiêu Viêm đang bị hắn chụp lấy cổ nổ âm một tiếng rồi lặng yên biến mất...

Đột ngột xuất hiện một màn như vậy thì làm cho đại đa số mọi người ở đây đều sững sờ, ngay cả đương sự là Ngô Thần cũng không hiểu. Nhưng ngay sau đó, hắn quay đầu lại, rồi đột nhiên nhìn sang chỗ đang tràn ngập tro bụi lúc nãy kia.

Giờ phút này thì đám tro bụi đã dần dần tan đi, mà trong đó có một đạo thân ảnh như ẩn như hiện đang bước ra. Một lúc sau thì một khuôn mặt quen thuộc với nụ cười tươi đã xuất hiện giữa mọi người.

- Linh hồn phân thân?

Sắc mặt Ngô Thần hơi trầm lại., một lát sau thì trong miệng đã phát ra bốn chữ.

Nhìn thấy sắc mặt Ngô Thần như vậy thì Tiêu Viêm không khỏi cười. Lão gia hỏa này rốt cuộc cũng bị hắn lừa giỡn một phen, ngay cả đánh linh hồn phân thân mà cũng thống khoái như lúc nãy ư?

Đường Chấn thấy như vậy thì chậm rãi gật đầu, trong mắt có chút tán thành cách làm của Tiêu Viêm. Trong thời khắc máu chót mà Tiêu Viêm có thể sử dụng cách này để dẫn dắt Ngô Thần phân tâm thì quả là rất giỏi, hơn nữa, nếu như linh hồn phân thân kia mà mạnh hơn chút nữa thì sợ rằng có

thể trụ qua cả mười hồi rồi.

Đường Hỏa Nhi ở bên cạnh lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, hơi che miệng nói:

- Tên Tiêu Viêm này đúng là giáo hoạt mà...

Mà lúc này đây, Ngô Thần với sắc mặt âm trầm đang nhìn Tiêu Viêm mỉm cười, một lát sau hít vào một hơi, chậm rãi nói:

- Lão phu quả thật xem thường ngươi. Nhưng ngươi không cần cao hứng như vậy đâu, còn một hồi cuối này, lão phu tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!

Âm thanh vừa phát ra thì trong mắt Ngô Thần cũng hiện lên vẻ ngoan độc. Hiển nhiên., bị Tiêu Viêm lừa một vỏ như vậy làm cho hắn có cảm giác cực kỳ mất mặt mũi.

Một loại ánh sáng ngọc màu đỏ trắng không ngừng như hỏa diễm từ trong cơ thể Ngô Thần trào ra. Một lát sau thì ngay cả màu trắng cũng chuyển thành màu đỏ rực, nhìn Ngô Thần lúc này toàn thân đỏ rực giống như một Hỏa Thần từ trên buông xuống, tràn ngập khí thế làm người khác phải sợ hãi.

Đám người Đường Chân trên bậc thang thấy khí thế của Ngô Thần như vậy thì đều hơi đổi sắc. Ai trong đám người này cũng biết là Ngô Thần đã bắt đầu vận toàn lực rồi, nhưng đối với một hậu bối mà làm như vậy thì đúng là khi dễ người quá mà.

- Lão gia hỏa này, đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ mà, da mặt cũng dày quá rồi!

Đường Chân chậm rãi nói, trong âm thanh tràn đầy sự tức giận ai cũng có thể nhận ra. Lúc này đây thì vị cốc chủ Phần Viêm cốc cũng nổi giận thật rồi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhị trưởng lão ở một bên định nói gì nhưng cảm thấy uy áp kinh khủng của Đường Chân thì cũng chỉ ngậm miệng lại. Hắn cũng chưa từng dự đoán được là Ngô Thần lại bị Tiêu Viêm ép tới mức này...

Đối với lửa giận của Đường Chấn thì Ngô Thần lại không hề cảm nhận được. Bởi vì giờ phút này trong lòng hắn cũng vô cùng tức giận, lấy thực lực của hắn mà lại bị Tiêu Viêm đùa giỡn như vậy, đây chính là điều làm hắn khó có thể tiếp nhận được, huống chi còn ở trước mặt nhiều người như vậy...

Nói xong câu đó thì Ngô Thần vung tay lên, lập tức có những khe nứt không gian lan tràn ra khắp nơi, rồi chợt điểm chân một cái!

Ầm! Ầm!

Một âm thanh ro rã vang lên, thân thể Ngô Thần hóa thành một đạo cầu vồng đỏ rực nhanh như một tia chớp xuất hiện ở ngay trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, khuôn mặt già nua của hắn lúc này cũng vô cùng dữ tợn.

- Thái Ất Hỏa La Chương!

Bàn tay cực lớn giờ phút này cũng bị một đạo hồng quang chói mắt bao phủ, sau đó lấy một thanh thế khổng lồ trực tiếp đánh xuống Tiêu Viêm ở phía dưới!

Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn luồng hỏa diễm đang bao phủ trên đầu mình thì hắn cũng chậm rãi nở nụ cười lạnh lẽo. Bàn tay vừa nâng lên thì một đóa hỏa liên tam sắc tinh xảo đã hiện ra ngay giữa bàn tay.

Đóa hỏa liên tam sắc vừa xuất hiện thì sắc mặt Đường Chấn bỗng trở nên biến sắc hẳn đi!

-----oOo-----

Chương 1055: Tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đóa hỏa liên tam sắc chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, mà theo sự chuyển động của nó thì không gian chung quanh cũng bị rung động hẳn lên, từng khe nứt không ngừng lan tràn ra, làm cho người khác thấy lạnh cả người.

Đóa hỏa liên vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều cảm nhận được năng lượng trong không gian chung quanh cũng trong nháy mắt mà cuồn cuộn bạo hấn lên, hơn nữa độ ẩm cũng tăng cao hơn.

Dị tượng như vậy làm cho tất cả mọi người phải khiếp sợ trong lòng. Cho dù là Đường Chân thì biểu tình trên khuôn mặt lúc này cũng tràn đầy sự khiếp sợ. Trong đóa hỏa liên tam sắc kia có cất dấu một cỗ lực lượng hủy diệt đáng sợ, hơn nữa loại lực lượng này còn gây cho hấn một cảm vô cùng quen thuộc...

- Đây là... năng lượng của dị hỏa?

Trong lòng suy nghĩ một chút, đồng tử Đường Chân lập tức co lại!

Mà trong đám người cảm nhận được cỗ lực lượng kinh khủng đó thì tất nhiên có cả đương sự Ngô Thần. Bởi vì khoảng cách của hấn gần nhất cho nên đối với cỗ lực lượng hủy diệt trong đó hấn cũng cảm thụ được rõ nhất, dưới cái lực lượng đó thì vị trưởng lão Phần Viêm cốc này rất cuộc hiện ra vẻ mặt khó tin. Hấn có nghĩ thế nào thì cũng không thể hiểu được là vì sao một nhất tinh Đẩu Tông như Tiêu Viêm lại có thể thi triển ra loại lực lượng khủng bố khiến cho hấn phải rung động đến thế này.

- Làm sao có thể?

Trong mắt biến hóa một chút, một lát sau thì Ngô Thần cũng mạnh mẽ cắn răng một cái, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc. Hỏa liên của Tiêu Viêm tuy khủng bố nhưng Thái Ất Hỏa La chuông của hấn cũng không phải là vật dễ không, nếu cùng nhau đối thì cũng chưa biết là ai chết về tay ai.

Không thể không nói Ngô Thần là lão quái thành tinh. Ở ngay thời khắc này thì không những lão không bị hỏa liên kinh sợ mà còn trong nháy mắt bộc phát ra chiến ý mạnh hơn, bởi vì hấn vô cùng hiểu rõ, ngay thời khắc này nếu như tiến tới thì còn có thể thắng, nhưng nếu lui thì thua là không thể nghi ngờ!

Mặc kệ có phải là thật hay không, nhưng nếu không cẩn thận thì đóa hỏa liên tam sắc mỹ lệ này sẽ phải khiến hấn vô cùng chật vật chứ không nói chơi.

Trong lòng hiện lên ý niệm như vậy thì vẻ ngoan độc trong mắt Ngô Thần

ngày càng đậm hơn. Đấu khí bàng bạc trong cơ thể giống như một cơn hồng thủy đang gào thét, trên bàn tay lớn đang không ngừng phát ra ánh hào quang chói mắt kia thì giờ phút này lại có một cái phù văn hình ngọn lửa đang như ẩn như hiện lên ngay giữa bàn tay. Quang mang chói mắt khiến cho không ít người phải vội vàng nhắm mắt lại.

- Thái Ất Hỏa La chương, Hỏa La Kinh Thiên Địa!

Hét lớn một tiếng lên, đấu khí trong cơ thể Ngô Thần cũng tăng vọt, đôi bàn tay to kia chỉ trong chớp mắt đã bành trướng ra thêm gấp tám lần, nhìn từ xa giống như một cái màng to lớn đang đánh xuống vậy.

Theo tiếng quát này thì cỗ năng lượng cuồng bạo trong cái phù văn hình ngọn lửa ngay giữa lòng bàn tay của Ngô Thần cũng trong nháy mắt đã tăng vọt lên!

- Tam trường lão lại thi triển chiêu mạnh nhất của Thái Ất Hỏa La chương ư!

Nhìn thấy bàn tay của Ngô Thần bành trướng đến mức như thế thì nhất thời có không ít tiếng kinh hô vang lên. Không có ai dự đoán được rằng chỉ là một cái khảo nghiệm mười hồi mà thôi, nhưng cuối cùng lại thành cục diện sống mái như thế này. Mà đám trường lão cũng hiểu rõ là giờ phút này Ngô Thần đã vận dụng toàn lực lượng bát tinh Đấu Tông của hắn, mà người khởi xướng toàn bộ việc này lại chỉ là một tên thanh niên nhất tinh Đấu Tông mà thôi. Nghĩ đến đây thì không ít người có cảm giác hoảng hốt, chênh lệch giữa bát tinh và nhất tinh không phải là trò đùa lấy ra giỡn đâu a....

Đối với việc ngọn lửa trên đỉnh đầu đột nhiên phát ra hào quang dữ dội, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn chưa vì vậy mà chưa có biến hóa. Ngô Thần này làm cho hắn có cảm giác chán ghét, đối với mười hồi khảo nghiệm ngày thì tên Ngô Thần này chưa bao giờ cho hắn một chút cơ hội. Để làm được điều này thì hắn không hề ngần ngại sử dụng hết lực lượng của mình, cho dù có trả giá đến đâu thì cũng không hề muốn Tiêu Viêm có được Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

Trong lúc ra tay, bản thân Ngô Thần này cũng đã đều ra chiêu rất nặng, nếu không phải Tiêu Viêm còn lưu lại thủ đoạn thì sợ kết cục cũng sẽ không tốt lắm. Mà đến bước này đây thì Tiêu Viêm cũng phải nhẫn tâm mà

sử dụng ra hỏa liên tam sắc! Người đã không muốn tha cho ta, vậy thì người cũng phải trả giá thật đắt cho điều đó đi!

Vẻ ngoan độc dần hiện lên trong con mắt đen kịt, bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ vung lên, đóa hỏa liên tam sắc kia đã bạo xuất rồi! Mà cũng trong lúc đó, Ngô Thần đã gầm lên một tiếng rống giận:

- Thái Ất Hỏa La Phù!

Tiếng hô vừa phát ra thì hào quang của đạo phù văn ngọn lửa trong lòng bàn tay bỗng nhiên tăng vọt lên, rồi đạo phù văn đó bỗng nhiên thoát khỏi lòng bàn tay của Ngô Thần, sau đó hóa thành một đạo cầu vòng kinh người nhanh chur chớp đánh xuống, lúc đánh xuống thì lực đạo mạnh đến nỗi khiến cho cả không gian phải rung động lên không thôi!

Ánh sáng cầu vòng của hòa quang của đóa hỏa liên cùng lóe lên rồi chỉ trog chớp mắt đã có vô số luồng ánh sáng lóe lên mạnh mẽ như mặt trời tỏa vậy, sau đó dưới cái nhìn gắt gao của Ngô Thần cùng Tiêu Viêm, hai cỗ năng lượng đó va chạm vào nhau!

Hai người vừa mới chạm vào nhau thì dường như cả phiến thiên địa này đều rơi vào trong tĩnh lặng, vô số người ở đây cũng nín thở theo dõi cuộc chiến này!

Ầm!!!

Loại yên tĩnh này chỉ vên vẹo kéo dài được trong chốc lát, sau đó một cỗ năng lượng khổng lồ đột nhiên sinh ra!

Phốc!

Cỗ năng lượng này vừa mới xuất hiện thì dường như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh lên trên người của Tiêu Viêm cùng Ngô Thần, lập tức hai người dường như gặp phải một đòn vô cùng nặng nề, lập tức phun ra một bùm máu tươi, thân thể như một con điều đứt dây bay ra xa rớt xuống mặt đất, sau đó bị kéo lùi ra sau hơn trăm trượng thì mới dừng lại.

Sau khi hai người bị chấn lui đi thì cỗ năng lượng do hai người sản sinh ra lại càng lúc càng khổng lồ, trong đó hỏa diễm ngập trời không chỉ làm cho nhiệt độ của phiến thiên địa này đột nhiên tăng lên mà còn làm cho năng

lượng ở chung quanh cũng dữ dội hơn. Vào thời khắc này thì không hề có ai dám tùy ý đem những luồng năng lượng đó hấp thu vào thể nội cả.

Luồng năng lượng đó như một cơn bão khổng lồ hơn trăm triệu trái đất khắp cả trong sơn cốc, mà cổ uy áp từ trong cơn bão năng lượng này sinh ra khiến cho tất cả những cường giả ở đây phải biến sắc không thôi.

Mảnh đất trống ở ngoài đại điện giờ phút này cơ hồ đã bị chấn thành bụi phấn, hơn nữa năng lượng trong cơn bão đó lại không hề có dấu hiệu yếu đi ngay bây giờ mà còn ngày càng khuếch tán ra, làm cho những cây đại thụ ở phía xa cũng bị chấn nát.

Trước đại điện, tất cả các trưởng lão của Phần Viêm cốc, kể cả vị nhị trưởng lão kia cũng phải hít một hơi lạnh thật sâu. Bọn họ đều có thể cảm giác được nếu giờ này mà bọn họ bị cuốn vào cỗ năng lượng đáng sợ trên bầu trời kia thì cho dù không chết cũng phải bị lột da mất.

Sắc mặt Đường Chân lúc này đã vô cùng âm trầm, au cũng không ngờ sự tình lại tới mức này. Chỉ là một cuộc khảo nghiệm mà thôi, nhưng giờ đây lại tạo ra hậu quả muốn tiêu diệt trọn cả Phần Viêm cốc.

- Nếu như còn không ra tay thì chỉ sợ Phần Viêm cốc sẽ bị cơn bão này làm cho hỏng hết...

Sau khi yên lặng chờ một chút thì Đường Chân chỉ đành thở dài một hơi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nhị trưởng lão bên cạnh một cái.

Cảm nhận được ánh mắt của Đường Chân thì nhị trưởng lão hơi run lên, chột cười khổ. Hắn cũng biết sự việc như thế này thì đã chọc giận Đường Chân rồi, nhưng thân là trưởng lão thì hắn cũng phải ra mặt quản lý a, dù sao Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng không phải là vật tầm thường.

Đường Chân cũng không để ý tới khuôn mặt phát khổ của nhị trưởng lão, bàn chân chậm rãi bước ra một cái rồi chột như thuận di đã xuất hiện trước mặt cơn bão năng lượng khổng lồ kia. Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng vẽ một cái trong hư không thì đã có một đường màu đen không gian thật lớn xuất hiện. Hai tay của hắn đưa vào trong đường màu đen không gian này, sau đó đột nhiên kéo một cái!

Dưới lực kéo này thì không gian nhất thời vỡ ra thành một cái khe nứt

không lộ vài chục trượng, bên trong cái khe đó lộ ra một khoảng không hắc ám sâu không thấy cuối, làm cho người khác lúc nhìn vào có cảm giác tim mình càng lúc càng đập nhanh hơn.

Cái bốn sự kinh thiên xé rách không gian này thì sợ rằng chỉ có cường giả cảnh giới Đâu Tôn mới có thể làm được.

- Đi!

Bàn tay Đường Chân hơi đưa ra trước mặt con bão không lồ kia sau đó nắm chặt lại. Bỗng nhiên con bão năng lượng kia bị đình trệ lại rồi dường như bị Đường Chân dùng một loại lực lượng nào đó trực tiếp đưa vào trong cái khe nứt đen nhánh kia!

Con bão năng lượng vừa mới bị ném vào trong cái khe nứt thì khe nứt cũng nhanh chóng khép lại, sau đó chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy gì nữa. Mà cùng biến mất với nó thì còn có con bão năng lượng khủng khiếp lúc này.

Nhìn thấy con bão kinh khủng kia biến mất thì các đệ tử Phần Viêm cốc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rồi ai nấy cũng lấy tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nếu hôm nay không phải có Đường Chân xuất thủ thì sợ rằng nơi đây sẽ biến thành một mảnh phế tích rồi.

Sau khi thu thập hết con bão năng lượng thì Đường Chân cũng thở ra một hơi, rồi đem bàn tay có chút run rẩy thu vào trong tay áo. Đối với Thái Ất La Hỏa Chương thì hẳn vô cùng hiểu rõ, chương pháp này không có khả năng tạo ra con bão năng lượng kinh khủng đến như vậy, xem ra con bão khi này đã bị đóa hỏa liên kia dẫn dắt ra.

- Tiêu Viêm này quả nhiên không phải người bình thường, cư nhiên có thể đem uy lực của dị hỏa phát ra đến như thế. Phần Viêm cốc ta điều khiển Cửu Long Lô Cương hỏa nhiều năm như thế nhưng cũng chưa đạt đến trình độ này bao giờ cả, quả nhiên là bất phàm a.

Đường Chân khẽ nói, không khỏi nổi lên lòng ái tài. Nhưng nghĩ lại, Tiêu Viêm có trình độ như vậy thì hẳn đã có lão sư thì trong mắt không khỏi có chút thất vọng.

Đường Chân lúc này đang đứng ở trên không trung, ánh mắt hơi nhìn qua

Tiêu Viêm và Ngô Thần. Mà bản thân hai người này thì lúc này đã từ từ đứng dậy, hai bên nhìn nhau vô cùng gay gắt.

- Mười hồi đã qua, Ngô Thần, người thua.

Đường Chấn chậm rãi từ trên không trung đi xuống, sau đó thản nhiên nói.

Nghe thấy lời của Đường Chấn thì Ngô Thần đang có chút bản thân lại ngẩn ra, sau đó cũng chỉ có thể không cam lòng mà cắn chặt răng. Hắn không nghĩ tới là lần này cư nhiên bị lật thuyền trong mương bởi một hậu bối như thế. Tuy trong lòng không phục, nhưng khi nghĩ đến cơn bão năng lượng ban nãy thì cả người không khỏi run lên, nếu như khi nãy mà hắn bị cuốn vào trong đó thì chỉ sợ hôm nay còn bị thương nặng hơn.

Tiêu Viêm xóa đi vết máu ở khóe miệng, khuôn mặt hơi có chút tái đi. Nhưng trong lòng lại có hơi chút nóng lên, hỏa liên tam sắc trước kia không thể nào đấu với bát tinh Đẩu Tông, nhưng hiện giờ lại có đủ rồi. Điều này đồng nghĩa là sau này có đấu với các cường giả như vậy thì hắn cũng có thêm một hậu chiêu nữa.

Ánh mắt Đường Chấn nhìn về Tiêu Viêm, mỉm cười, âm thanh cũng hiền lành đi không ít:

- Nếu như Ngô Thần đã thua vậy thì theo ước định, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng nên đưa cho Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 1056: Bí Pháp truyền thừa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

SR mọi người, vì ngày hôm qua web không vào được nên ngày hôm nay sẽ pót bù.

Nghe thấy lời này của Đường Chấn thì Tiêu Viêm cũng khẽ thở nhẹ nhõm ở trong lòng, trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui sướng khó có thể che giấu

được, liền trình trọng ôm quyền:

- Đa tạ Đường cốc chủ!

Đường Chấn khoát tay áo, nói:

- Cái này hoàn toàn là do người dựa vào sức mình, lão phu cũng chỉ giúp một phần nhỏ.

Lần khảo nghiệm đầu mười hồi này thì hoàn toàn là do Tiêu Viêm dựa vào sức mình, nói đến thì hắn cũng không giúp gì cả.

- Đường cốc chủ khách khí rồi. Nếu như không có ngài thì sợ rằng ngay cả cái khảo nghiệm này cũng không có.

Tiêu Viêm cười. Thực ra đối với Đường Chấn hắn có cảm giác không tồi, người này tuy có một thân thực lực sâu không lường được nhưng lại không hề có chút cao ngạo của cường giả Đấu Tôn, so với Lôi tôn giả của Phong Lôi các thì có thể nói là vô cùng bình dị và gần gũi.

Đường Chấn cười cười, cũng không có nói với Tiêu Viêm nữa, mà quay đầu nhìn nhị trưởng lão ở trước đại điện, thản nhiên nói:

- Nhị trưởng lão, Tiêu Viêm đã thuận lợi thông qua khảo nghiệm rồi, người còn có muốn nói gì không?

Nghe vậy, nhị trưởng lão lại là cười khở một tiếng, chột thờ dài gật gật đầu, nói:

- Nếu Tiêu Viêm dựa theo ước định thông qua khảo nghiệm, như vậy lão phu tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, hết thủy theo ý của cốc chủ đi.

Nhìn thấy nhị trưởng lão không nói gì nữa, Đường Chấn cũng hơi gật đầu, chột nhìn qua chung quanh rồi nói:

- Tất cả về chỗ cũ đi.

Nghe thấy lời này của Đường Chấn thì phần đông đệ tử Phần Viêm cốc chung quanh nhất thời cung kính đáp lại, sau đó hơi nhìn lên qua Tiêu Viêm, rồi tiếp tục thấp giọng trò chuyện với nhau rồi lui ra sau. Trong lúc

mơ hồ thì những người còn ở lại vẫn có thể nghe thấy những tiếng kinh hô từ xa truyền đến, hiển nhiên biểu hiện của Tiêu Viêm đã làm cho họ rung động vô cùng.

Ngô Thần đứng ở trên mảnh đất trông hơi hỗn độn mà sắc mặt biến hóa không thôi, một lúc lâu sau thì chỉ đành vung tay áo lên một cách không cam, nhìn Tiêu Viêm một cái rồi không nói gì thêm nữa.

Nhìn thấy không ai phản đối nữa, Đường Chấn nhìn về Tiêu Viêm, cười nói:

- Đi theo ta.

Vừa dứt lời thì hắn liền đi vào một chỗ sâu trong cốc, Đường Hỏa Nhi nhanh chân đuổi theo. Tiêu Viêm hơi do dự một chút rồi cũng vội vàng đi theo.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc, cho nên phải được lưu trữ trong Đấu Kỹ các.

Đường Hỏa Nhi cùng Tiêu Viêm đi theo phía sau Đường Chấn, sau đó nàng ta nhìn Tiêu Viêm thấp giọng cười nói. Tiêu Viêm nghe thấy thế thì khẽ gật đầu.

- Hắc hắc, Tiêu Viêm này, cái hỏa liên ban này của ngươi là cái gì vậy, cấp bậc đấu kỹ nào? Vì sao uy lực lại kinh khủng đến thế?

Nhìn thấy Tiêu Viêm không muốn nhiều lời thì tính tình của Đường Hỏa Nhi lại có chút không chịu nổi, sau khi chờ một lúc sau thì cũng thấp giọng hỏi. Mà ngay khi Đường Hỏa Nhi nói ra lời này thì cước bộ của Đường Chấn ở phía trước cũng hơi chậm lại một chút.

Tiêu Viêm cười cười, hơi hợt nói:

- Cái hỏa liên đó là do ta dùng dị hỏa ngưng tụ ra thôi cho nên uy lực cũng không tồi. Nhưng dùng thứ này thì cũng phải tiêu hao rất nhiều đấu khí.

Phật Nộ Hỏa Liên là con bài chưa lật của Tiêu Viêm. Năm đó thì nhiệt huyết của hắn nhất thời dâng lên cùng với vài phần vận khí thì đã chế tạo ra được Phật Nộ Hỏa Liên này. Hiện giờ, trải qua nhiều năm hoàn thiện thì

uy lực Phật Hộ Hòa Liên đúng là càng ngày càng mạnh hơn. Hơn nữa, hiệu quả của nó cũng hơn xa các đấu kỹ mà Tiêu Viêm đang tu tập.

Vì vậy, đối với việc này thì Tiêu Viêm cũng không muốn nói với người ngoài quá nhiều, mặc dù hắn rất có hảo cảm với Đường Hỏa Nhi cùng Đường Chân nhưng Phật Hộ Hòa Liên có liên can quá lớn đến hắn, cho nên hắn cũng không muốn nói nhiều ra.

Đối với câu trả lời này của Tiêu Viêm thì Đường Hỏa Nhi có chút không hài lòng lắm, nhưng dù sao nàng cũng không phải là người ngốc. Cho nên cũng không hỏi tới vấn đề đó nữa, lập tức cười duyên một cái rồi chuyển sang chuyện khác.

Khi cùng với Đường Hỏa Nhi nói chuyện phiếm thì đá vụn dưới chân cũng bắt dần đi, đợi đến khi Tiêu Viêm phát hiện Đường Chân đã dừng bước lại ở phía trước thì mới ngừng đầu lên. Giờ phút này thì đây đã là điểm cuối của con đường đầy đá vụn, phía trước có một kiến trúc được che giấu trong những hàng trúc xanh um tùm, trong lúc mơ hồ thì có thể thấy được trên tòa kiến trúc đó có ba chữ to: Đấu Kỹ các.

- Đây chính là Đấu Kỹ các của Phần Viêm cốc ta, bình thường thì cấm người tiến vào.

Đường Hỏa Nhi nói nhỏ với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu rồi khẽ đưa mắt nhìn sang chung quanh. Trong lúc mơ hồ thì hắn có thể cảm giác được xung quanh đây còn có những đạo hơi thở cường đại, hiển nhiên là hộ vệ của Đấu Kỹ các.

- Đi theo ta, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc ta, cho nên chỉ có thể ở đây mới có thể nhận được truyền thừa hoàn chỉnh.

Đường Chân phát phát tay với Tiêu Viêm, sau đó đến gần cái lầu các kia, Tiêu Viêm vội vàng bước theo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ngay khi cước bộ ba người dừng trước Đấu Kỹ các thì lập tức có ba đạo thân ảnh từ trên đỉnh lầu các lướt xuống, hóa thành ba lão giả mặc áo bào màu hồng, sau đó khom mình hành lễ với Đường Chân.

- Ba vị trưởng lão, xin hãy mở ra Đấu Kỳ các đi.

Đường Chân phát phát tay, thản nhiên nói.

Nghe vậy thì ba lão giả hơi nhìn qua Tiêu Viêm một chút, nhưng sau đó cũng gạt đầu, rồi đồng thời tay kết xuất ra ba đạo án pháp. Từng đạo hào quang màu hồng từ trong tay ba người phát ra, sau đó bay tới đại môn đang đóng chặt ở trước mặt. Sau khi bị đạo ánh sáng màu hồng đó đánh trúng thì đại môn kia nhất thời nổi lên từng cơn sóng dao động kịch liệt, rồi từ bên trong phát ra tiếng động kẽo kẹt, chậm rãi mở ra. Nhìn thấy đại môn mở ra, Đường Chân dẫn đầu đi vào bên trong, hai người Tiêu Viêm cũng bước theo.

Sau khi đi vào bên trong thì ánh sáng đã mờ đi rất nhiều, đập vào trong mắt của ba người chính là những cái tủ chính tề rất cao, trên giá gỗ của những cái tủ này còn có những quyển trục màu sắc khác nhau. Nhưng Đường Chân cũng chưa dừng lại ở đây mà tiếp tục lên lầu.

Tòa lầu các này tổng cộng có ba tầng, ba người Tiêu Viêm đi thẳng lên đến lầu thứ ba thì mới dừng chân lại.

Diện tích tầng thứ ba của Đấu Kỳ các cũng không quá lớn, nhìn đi thì lại có chút trống trải. Mà ở trong bốn góc thì lại được bao phủ bởi một tầng quang mang nồng đậm khiến cho không gian chung quanh có cảm giác bị bẽ gãy. Hiển nhiên những đồ vật ở nơi đây đã được cấm chế phòng hộ.

- Đừng có đụng đến mấy thứ đó, nếu không sẽ có chút phiền toái.

Đường Chân nhắc nhở Tiêu Viêm một câu, sau đó đi tới chỗ giữa của tòa các. Ở đó có một đoàn hồng quang đang lơ lửng, mười ngón tay của hắn khẽ chạm giữa một cái thì hồng quang dần tiêu tán đi, sau đó lộ ra một cái thủy tinh cầu nhỏ màu đỏ.

Thủy tinh cầu màu đỏ trôi nổi giữa không trung, phát ra quang mang nhẹ nhẹ. Nếu như nhìn vào thì có thể thấy trong thủy tinh cầu tràn ngập vô số ký hiệu kỳ dị, trông vô cùng thần bí.

- Đây là thủy tinh truyền thừa của Phần Viêm tộc ta, trong đó không chỉ có đầy đủ phương pháp tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mà còn có

những cải biến cùng với kinh nghiệm của các tiền bối Phần Viêm cốc đối với nó.

Đường Chấn lạnh nhạt cười nói.

Nghe vậy thì trong mắt Tiêu Viêm hiện lên một chút lửa nóng, điều này có chút ngoài dự kiến của hắn. Nguyên bản hắn tưởng rằng Đường Chấn chỉ đưa cho hắn một quyển trục Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đầy đủ mà thôi, chứ chưa bao giờ đoán được rằng Đường Chấn lại đưa cho hắn bản bí pháp truyền thừa này. Dựa vào cái này thì hắn có thể trong thời gian nhanh nhất lĩnh ngộ được một bản Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đầy đủ, hơn nữa bên trong đó còn có kinh nghiệm của các tiền bối Phần Viêm cốc, nói không chừng thì ngày sau hắn vẫn có thể dựa vào sức của mình mà làm cho Thiên Hỏa Tam Huyền Biến càng thêm cường đại.

- Đa tạ!

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm trịnh trọng ôm quyền nói với Đường Chấn.

- Người cứu Hỏa Nhi một mạng, đây cũng chỉ là lão phu báo đáp một chút thôi. Dù sao ta cũng chỉ có đứa con gái này...

Đường Chấn khoát tay áo, nói.

- Được rồi, người hãy đem linh hồn của người dung nhập vào trong đó thì trong nháy mắt sẽ đạt được truyền thừa của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thôi. Nhưng mà, bởi vì đây là cấm địa của Phần Viêm cốc cho nên lão phu phải ở lại.

Đối với điều này thì Tiêu Viêm không có dị nghị gì cả. Đấu Kỹ các đối với bất kỳ thế lực nào cũng là địa phương vô cùng trọng yếu, Đường Chấn có thể cho hắn vào đây đã là ân huệ lớn lắm rồi.

Chậm rãi tiến lên, Tiêu Viêm thở nhẹ ra một hơi, hai tay nhẹ nhàng đặt lên quả thủy tinh cầu màu hồng kia. Sau đó đôi mắt dần nhắm lại, mà theo đó thì lực lượng linh hồn của hắn cũng theo bàn tay ào ra tràn vào trong thủy tinh cầu.

Lực lượng linh hồn vừa mới vào trong Thủy Tinh cầu thì đột nhiên thân hình Tiêu Viêm hơi run lên, trong đại não cũng nổ ầm lên một tiếng. Một

lượng lớn tin tức như thủy triều dâng lên vậy, liên tục tràn vào trong đầu của Tiêu Viêm, khi tiếp nhận cổ tin tức khổng lồ này thì cho dù lấy năng lực hiện giờ của Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút choáng váng.

Nhưng mà, bởi vì Tiêu Viêm nhắm mắt lại ngưng thần cho nên cũng không phát hiện khi lực lượng linh hồn của hắn trào vào thủy tinh cầu thì nhất thời từ trong thủy tinh cầu bạo xuất ra những luồng ánh sáng màu đỏ sậm cực kỳ bắt mắt. Cổ ánh sáng đó mạnh đến nỗi làm cho cả tòa Đấu Kỹ các này gần như là tràn ngập trong ánh sáng màu đỏ.

Bên cạnh đó, Đường Chân cùng Đường Hỏa Nhi cũng bởi vì sự biến hóa này mà trợn mắt há mồm lên, sau đó hai người nhìn nhau, đều hít vào một ngụm khí lạnh. Cái gọi là thủy tinh cầu truyền thừa này thực chất cũng là một kiểu khảo nghiệm năng lực tu luyện, nếu như thiên phú tu luyện của tu luyện giả cao thì sẽ làm cho thủy tinh cầu phát ra hào quang chói mắt. Lúc trước thì Đường Hỏa Nhi cũng đã từng làm cho hào quang phát ra, nhưng nếu so với những gì mà Tiêu Viêm làm được hiện giờ thì đúng như là đom đóm so với ánh trăng rằm vậy.

Đường Hỏa Nhi chấn kinh một hồi rồi thì lẩm bẩm tự nói. Lúc này nàng mới nhớ tới là nàng có từng hỏi Tiêu Viêm là vì sao có hứng thú với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đến thế, Tiêu Viêm có nói là nó vô cùng thích hợp với hắn. Lúc bấy giờ nàng còn tưởng rằng đối phương nói đùa, nhưng xem biến hóa đang diễn ra thì những lời nói đùa ấy lại trở thành sự thật/

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này dường như là vì người này mà sinh ra vậy.

Vẻ khiếp sợ trong mắt Đường Chân dần tiêu tán đi, mà thay vào đó là vẻ tiếc nuối không thôi.

- Ai, nếu như người này là đệ tử Phần Viêm cóc ta thì chỉ sợ qua không bao lâu Phần Viêm cóc sẽ lại có một nhân vật kinh thiên như lão tổ Phần Viêm năm xưa.

-----oOo-----

Chương 1057: Tiêu Huyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phần Viêm lão tổ?

Đường Hỏa Nhi ở bên cạnh nghe thấy mấy lời của Đường Chân thì lẩm bẩm nói, hơi nao nao.

Đối với nghi ngờ của Đường Hỏa Nhi thì Đường Chân cũng chỉ cười rồi nhìn thoáng qua Tiêu Viêm đang đắm chìm trong thế giới truyền thừa của thủy tinh cầu. Sau đó, hai tay chấp sau lưng, nhìn về phía đỉnh tháp, trong mắt toát lên vẻ tôn sùng:

- Phần Viêm lão tổ, cũng là người sáng lập ra Phần Viêm cốc ta. Cũng đã quá lâu rồi cho nên có rất nhiều người đã có một chút quên đi người này, một người đã từng kinh sợ toàn bộ các cường giả đỉnh cấp của đại lục.

Nghe vậy thì Đường Hỏa Nhi không khỏi cắn lưỡi một cái. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy cái tên Phần Viêm lão tổ này, xem ra cái quá lâu kia cũng thật là lâu a.

- Phần Viêm lão tổ rất mạnh sao?

Đường Hỏa Nhi có chút tò mò nói, dường như nàng rất có hứng thú đối với vị nhân vật trong truyền thuyết này.

- Đâu phải chỉ là mạnh. Theo như phụ thân được biết thì vào thời đại đấu khí đại lục năm xưa thì có năm vị chí cường giả. Năm người này chính là những người có thực lực đỉnh cấp nhất đại lục, mà Phần Viêm lão tổ chính là xếp thứ nhất trong năm người. Năm người này đều là những người có thực lực thông thiên, cách Đấu Đế cũng chỉ một bước mà thôi.

Đường Chân chậm rãi nói, trong lời nói còn ẩn chứa sự kính sợ với các vị chí cường giả đó.

- Đấu Đế!

Khi nghe những lời này thì khuôn mặt xinh đẹp của Đường Hỏa Nhi hơi rung động. Cái tên gọi đó không cần phải vẽ vờ thêm gì nhưng lại phát ra uy áp vô cùng, khiến cho tất cả mọi người có cảm giác mình rất bé nhỏ:

- Vậy bốn vị chí cường giả còn lại kia là ai?

Đường Chân hơi do dự, một lúc sau mới nói ra:

- Bởi vì đã quá lâu rồi nên phụ thân cũng không nhớ tên gọi của bốn người đó, nhưng lại biết được thế lực của ba người này, đó là Cổ tộc, Hồn Điện, Đan Tháp

- Đó đều là những thế lực đứng đầu hiện giờ.

Đường Hỏa Nhi sợ hãi than, chột kỳ quái hỏi tiếp:

- Vậy người còn lại là ai phụ thân? Là thế lực nào? Chẳng lẽ là Hoa Tông hay Thiên Minh tông?

Đường Chân chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt cũng có chút mơ màng nói ra:

- Người này không hề thuộc các thế lực đứng đầu Trung Châu hiện giờ, nhưng mà đối với tên của người này thì phụ thân lại nhớ. Bởi vì theo những gì ghi lại thì vị chí cường giả này lại có giao tình với Phần Viêm lão tổ, nghe nói Thiên Hỏa Tam Huyền Biến còn là do hắn sáng tạo ra.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là do vị chí cường giả đó tạo ra?

Nghe vậy thì Đường Hỏa Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, có chút khó tin.

- Theo những gì ghi lại thì đúng là như thế, bởi vì thời gian đã quá lâu cho nên cũng không biết chính xác hay không.

Đường Chân gật gật đầu, nói.

- Vị chí cường giả thần bí này tên gì vậy phụ thân?

Đường Hỏa Nhi càng hiếu kỳ hơn, vội vàng hỏi.

Đường Chân hơi vuốt chòm râu, suy tư một lát rồi có chút không chắc chắn nói:

- Hình như là Tiêu...Tiêu Huyền thì phải? Ài, cũng lâu rồi phụ thân chưa

xem lại mấy cái ghi chép đó cho nên cũng không nhớ rõ. Mà ở thời đại đó thì thế lực Phần Viêm cóc không hề yếu hơn so với Hồn Điện bây giờ đâu, nhưng mà đáng tiếc là sau này Phần Viêm cóc không có xuất hiện nhân vật nào như lão tổ, cho nên cũng dần dần kém hơn cái Hồn Điện này.

Nói đến đây thì dường như Đường Chấn cũng có chút ghen ngào.

- Tiêu Huyền.

Đường Hỏa Nhi thì thâm trong miệng một lát rồi đột nhiên nhìn sang Tiêu Viêm, cười nói:

- Tiêu Viêm này cũng họ Tiêu, không biết có quan hệ gì với vị tiên bối Tiêu Huyền đó không?

Nghe thế thì Đường Chấn cũng ngẩn ra, chột hơi cười nói.

- Thế gian này có quá nhiều người họ Tiêu, nếu theo con nói thì chẳng phải những người họ Tiêu đều có liên quan đến vị tiên bối đó?

Đường Hỏa Nhi hơi thè lưỡi ra, đây cũng là nàng tùy ý nói ra thôi, đương nhiên sẽ không cho là thế.

- Nhưng mà, phụ thân lại cho rằng Tiêu Viêm có thể sánh ngang với Phần Viêm lão tổ chúng ta, có phải quá đề cao hẳn hay không?

Mặc dù nói Đường Hỏa Nhi đối với Tiêu Viêm có hảo cảm, nhưng trong lòng cũng cho rằng Tiêu Viêm không thể nào so sánh được với vị chí cường giả kia được.

- Ha hả, không được xem thường người này, phụ thân vẫn có cảm giác Tiêu Viêm này không hề đơn giản đâu, chỉ dựa vào cái tài không chế dị hỏa kia thì phụ thân đã khen không ngớt rồi. Hơn nữa, hẳn cũng chỉ chừng hai mươi thôi mà đã có tài luyện được như vậy, ở trên đại lục này những người có thành tựu như vậy không nhiều đâu. Mà xét về thiên phú thì cho dù là con cũng không thể sánh kịp hẳn rồi.

Đường Chấn hơi nhìn về Tiêu Viêm, không khỏi hiện lên vẻ ái tài, thờ dài nói.

Đường Hỏa Nhi vênh cái miệng nhỏ lên, mặc dù có chút không phục nhưng sự thật rành rành trước mắt cho nên cũng chỉ có thể than thở một tiếng thôi. Nếu như lúc trước khi mà Tiêu Viêm chưa giao thủ với Ngô Thần thì nàng còn có tự tin có thể tranh tài một phen, nhưng sau khi nhìn thấy hỏa liên đó thì nàng đã mất hẳn đi cái tâm tư kia. Bởi vì nàng biết rằng nếu như chính nàng đối đầu với hỏa liên đó thì kết cục chỉ có một mà thôi, đó là tử vong.

- Người tuổi trẻ có thiên phú như vậy, nhưng lại không phải là người Phần Viêm cốt ta, con bảo ta sao không tiếc nuôi được chứ.

Đường Chân thở dài một cái nhưng cũng không nói gì nữa. Tay áo vung lên một cái rồi ngồi xuống mặt đất đầy tro bụi kia để chờ Tiêu Viêm thức tỉnh lại. Đường Hỏa Nhi thấy thế thì cũng ngồi xuống cùng, mà chỉ trong nháy mắt thì hai người đã ngồi xuống gần một ngày rồi. Trong một ngày này thì Tiêu Viêm vẫn như một bức tượng vậy, nếu như không phải vì hơi thở của hắn vẫn bình thường thì chỉ sợ Đường Chân cũng tự hỏi không biết trong quá trình truyền thừa có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không.

Mà ở bên trong tòa lâu trống trải này thì thủy tinh màu đỏ rực vẫn không ngừng tán phát ra ánh sáng ngọc màu hồng chói mắt, làm cho cả tầng các này sáng lên như ban ngày vậy. Mà Tiêu Viêm ở bên cạnh vẫn duy trì tư thế hai tay vươn ra trước thủy tinh cầu, chẳng qua giờ phút này thì trên da tay của hắn dường như có những đạo ánh sáng màu hồng đang lưu chuyển, nhìn qua có chút huyền bí.

- Sao mà hắn còn chưa tỉnh lại a? Ban đầu con nhận truyền thừa cũng chỉ mất hơn một canh giờ thôi mà...

Bàn tay ngọc của Đường Hỏa Nhi đưa lên má, nhìn Tiêu Viêm vẫn không có chút động đậy thì không nhịn được nói lên.

- Lúc con nhận truyền thừa thì vô cùng nhàn hạ, căn bản không có tiếp thu những kinh nghiệm của các tiền bối đi trước, mà Tiêu Viêm lúc này đang hấp thu toàn bộ.

Đường Chân thản nhiên nói.

- Chờ sau khi con học thành rồi thì không phải có thể tiếp tục hấp thu sao...

Đường Hỏa Nhi thè lưỡi ra, cười hắc hắc.

- Ài, thực không có biện pháp bắt ép con. Thiên phú của con cũng không có kém, nếu như con chuyên chú hơn thì vị trí cốc chủ Phần Viêm cốc sau này tất sẽ thuộc về con. Hơn nữa, khi con có thực lực rồi thì những lão gia hỏa kia có nói gì cũng không được cả.

Đường Chấn lắc đầu, cực kỳ bất đắc dĩ nói.

- Ủ ừ...

Đường Hỏa Nhi vội vàng gạt đầu, dường như sợ Đường Chấn tiếp tục lái nhai nữa vậy.

Vèo!

Thấy thế thì Đường Chấn cũng chỉ đành lắc lắc đầu, bỗng nhiên thần sắc hơi tỉnh lại, chuyển hướng nhìn về thủy tinh cầu. Chỉ thấy giờ phút này thì ánh sáng ngọc ở đó đang dần tiêu tán đi, mà bản thân Tiêu Viêm lúc này lại tán phát ra những đạo hồng mang chói lóa, hai con mắt đang nhắm cũng từ từ mở ra.

- Đã tỉnh rồi?

Nhìn thấy Tiêu Viêm mở mắt ra, Đường Chấn cũng vội vàng đứng dậy, cười nói.

Thân thể Tiêu Viêm vẫn đứng sững ngay đó, dường như trong đầu còn đang chỉnh tu lại những thông tin khổng lồ vừa mới nhận được. Cho nên đến một hồi lâu sau thì thân thể mới khẽ run lên, đôi mắt đờ đẫn cũng dần có chút sinh khí, sau đó nhìn về Đường Chấn, ôm quyền cung kính nói:

- Đa tạ Đường cốc chủ khăng khái đem tặng!

Tiêu Viêm cũng hiểu rõ truyền thừa kiểu này là một loại ưu ái không nhỏ, mà hẳn cùng với Đường Chấn cũng chưa có quan hệ quá gần, nhưng người này lại đối đãi tốt với hắn như vậy, cho nên hắn mới trịnh trọng tạ ơn như thế!

Đối với lời cảm tạ của Tiêu Viêm thì Đường Chấn lại tùy ý khoát tay áo, cười nói:

- Phương pháp tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đầy đủ giờ đã có trong đầu ngươi rồi chứ?

Tiêu Viêm gật đầu cười, tâm thần vừa động thì trong đại não nhất thời hiện lên một bản tu luyện huyền ảo, đúng là một bản đầy đủ của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Trong đó không chỉ có bao hàm cách tu luyện đệ nhất biến, mà còn có đệ nhị biến, đệ tam biến.

- Rốt cuộc cũng đã thu tới tay.

Tiêu Viêm lúc này vô cùng kích động, nếu như có Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này thì lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên rất nhiều!

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tuy có thể trong thời gian ngắn tăng thực lực mạnh lên, nhưng năng lượng lúc đó cũng vô cùng cuồng bạo. Vì thế, thời điểm khống chế phải vô cùng cẩn thận.

Đường Chấn nhắc nhở nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, đối với điều này thì hắn đã sớm biết qua. Dù sao hắn cũng đã tu luyện đệ nhất biến của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến lâu năm, đối với việc khống chế loại năng lượng cuồng bạo này đã sớm thuần buồm xuôi gió.

- Nếu như đã lấy được rồi thì cũng nên xuống dưới đi.

Đường Chấn cười cười, sau đó dẫn đầu đi xuống lầu, sau đó Tiêu Viêm cùng Đường Hỏa Nhi theo sát xuống. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Vừa ra khỏi Đấu Kỹ các, cảm nhận không khí tươi mát thì cũng làm cho tâm tình Tiêu Viêm vui sướng lên.

- Đường cốc chủ, thời gian này đã quá rầy rồi. Có lẽ Tiêu Viêm hôm nay cũng phải ly khai thôi, ngày sau nếu có cần tại hạ hỗ trợ gì thì cứ tìm đến là được.

Nếu như Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đã tới tay thì cũng không cần thiết phải ở lại Phần Viêm cốc nữa, Tiêu Viêm lập tức ôm quyền nói.

- Muốn đi rồi sao...

Nghe vậy thì Đường Chân vốn có tâm muốn giữ lại cũng đành bỏ xuống, cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, gật đầu nói:

- Nếu như ngươi đã có chuyện quan trọng thì lão phu cũng không quá giữ nữa, nhưng mà ngươi phải nhớ rằng, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến không được truyền ra ngoài.

- Ha ha, Đường cốc chủ yên tâm, Tiêu Viêm cũng không phải là người không thức thời.

Tiêu Viêm cười gật đầu. Đối với quy củ này thì hắn tự nhiên hiểu rõ.

Đường Chân cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, nói:

- Sau này nếu có thời gian thì có thể tới Phần Viêm cốc ta làm khách, chỉ cần Đường Chân ta còn làm cốc chủ thì Tiêu Viêm ngươi vẫn là khách quý của Phần Viêm cốc.

Đối với ý tốt của Đường Chân thì Tiêu Viêm cũng mỉm cười, sau khi chào hai người xong thì trực tiếp bay về phía cửa của Phần Viêm cốc mà hướng nhanh tới...

-----oOo-----

Chương 1058: Tin tức Tiểu Y Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ra khỏi Phần Viêm cốc thì Tiêu Viêm vẫn chưa dừng lại mà trực tiếp đi về phía Thiên Hoàng thành. Mà trong lúc đi này thì trong đầu của hắn không ngừng diễn luyện lại phương pháp tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến.

Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là bí pháp đứng đầu Phần Viêm cốc, nhưng

mà bởi vì tính quá đặc thù của bí pháp này cho nên cũng khó có ai có thể xác định cấp bậc thật sự của nó. Dù sao trong một số người thì bí pháp này đúng là một loại phế vật, nhưng nếu như một số cường giả trong tay có các ngọn lửa lợi hại thì lại có khả năng thi triển ra uy lực vô cùng to lớn, tuyệt đối có thể so sánh với các bí pháp Địa giai cao cấp!

Mà may mắn là Tiêu Viêm đúng là dạng người này, trong người của hắn có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Vẫn Lạc Tâm Viêm, thậm chí là Cốt Linh Lãnh Hỏa, cho nên vừa lúc có thể đem Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thi triển tới uy lực tột cùng. Cũng đúng như Đường Hỏa Nhi đã từng nói, loại bí pháp này dường như là vì Tiêu Viêm mà sinh ra vậy. Một khi ba loại dị hỏa đồng thời phát ra thì lực lượng tăng phúc tất nhiên sẽ vô cùng khủng bố, Tiêu Viêm dự đoán nếu như hắn có thể thi triển được thì chỉ sợ cho dù có phải đối mặt với các lão quái như Phí Thiên hay Ngô Thần thì cũng có thể chân chính ngay mặt đối kháng với bọn họ mà không cần phải chật vật chống đỡ trong mười hồi như hiện nay.

- Nhưng mà, mỗi một lần thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì lực lượng sinh ra cũng cực kỳ cuồng bạo, nếu như cả tam biến cùng trọng điệp lên nhau thì không biết lại đến mức nào. Mặc dù cường độ thân thể của ta bây giờ đã mạnh, nhưng nếu thi triển ra như thế thì sợ rằng cũng khó chống đỡ nổi.

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện ra chút do dự, dù sao trong cơ thể của hắn cũng không phải là ngọn lửa bình thường mà lại là bá chủ vạn hỏa, dị hỏa! Lấy ba loại dị hỏa mà cơ sở để thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì sợ rằng cho dù là Phần Viêm cốt thì cũng chưa từng có người làm như vậy cả. Dù sao cho dù bọn họ có năng lực tìm được ba loại dị hỏa, nhưng nếu không có công pháp thần kỳ như Phần Quyết thì ai lại có đảm lượng đem cả ba loại dị hỏa cùng tồn tại trong một thân thể?

- Xem ra, mặc dù đã có bản Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đầy đủ, nhưng việc dùng nó cũng không dễ dàng a, nếu không cẩn thận thì thân thể của mình cũng bị thương rất lớn chứ không chơi.

Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, mọi sự đều có tốt có xấu, lời này cũng không sai chút nào. Nhưng cho dù thế nào thì hôm nay cũng coi như hắn có thêm một con bài chưa lật, nếu như tới ngày sau mà sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì chắc chắn sẽ cho mọi người phải chấn động. Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm dần thu hồi tâm thần lại, chỉ thấy ở phía xa tầm mắt đã có

một bóng ảnh tòa thành hiện ra.

- Cũng không biết chuyện của Tiểu Y Tiên, Liễu Kinh có tin tức nào không? Cái Ách Nan Độc Thể của nàng là một phiền toái không nhỏ, dù sao cái thể chất này cũng có thanh danh không tốt lắm, hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Viêm thấp giọng nói một tiếng, rồi sau đó cũng tăng tốc độ lên hóa thành một đạo cầu vồng lướt nhanh về tòa thành thị ở phía xa.

Khi vừa tới nơi thì Tiêu Viêm liền huyền phù trên không trung của Thiên Hoàng thành, sau đó hạ xuống một chỗ hẻo lánh ở phía tây. Sau khi nhận biết được phương vị của Liễu gia thì liền đi tới đó, chỉ sau mười phút thì Tiêu Viêm đã tới ngoài trang viên của Liễu gia. Mà sau khi hắn tới nơi, còn chưa kịp mở miệng thì mấy tên hộ vệ liền vội vàng đón tiếp, bộ dáng cực kỳ cung kính.

- Nham Kiêu tiên sinh à?

Thấy một màn như vậy thì Tiêu Viêm hơi ngẩn ra. Có điều hắn không biết là tên của hắn đã trở thành sự chủ đề bàn tán gây huyền náo ở Thiên Hoàng thành, giờ đây ai cũng biết ở Liễu gia có một vị Luyện Dược sư trẻ tuổi đã đạt đến thất phẩm.

Sau khi biết được chuyện, tuy Tiêu Viêm có hơi chút buồn bực, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu. Mà sau khi thấy hắn gật đầu thì sự cung kính trong mắt mấy tên hộ vệ kia càng nồng đậm hơn, người đứng đầu đám hộ vệ vội cho người đi thông báo cho Liễu Kinh, còn bản thân hắn thì dẫn Tiêu Viêm đi vào bên trong. Sau khi đi được không bao xa thì Tiêu Viêm đã liền thấy đám người Liễu Kinh, Lâm Diễm đang vội vã đến từ phía xa.

- Cuối cùng ngươi cũng trở về rồi, còn tưởng rằng ngươi ở Phần Viêm cốc có chuyện gì chứ.

Liễu Kinh bước nhanh tới, nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn ổn thì mới thở nhẹ một hơi, nhìn Tiêu Viêm cười nói.

- Không có việc gì, chỉ là giúp Phần Viêm cốc luyện chế một loại đan dược mà thôi, cũng hơi tốn thời gian.

- Không có việc gì là tốt nhất, nhưng mà gần đây, Liễu gia chúng ta bởi vì người mà cũng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Liễu Kinh cười nói.

- Như thế nào?

- Hiện giờ có rất nhiều thế lực biết Liễu gia có một thất phẩm Luyện Dược sư cho nên bọn họ đều muốn đến lập một quan hệ. Thậm chí họ còn muốn gặp người để có thể có quan hệ lâu dài nữa kìa, chắc chắn, Luyện Dược sư quả nhiên là một chức nghiệp nổi tiếng a.

Lâm Diễm nói, bộ dáng hâm mộ vô cùng.

- Đúng là tới không ít đâu, trong đó còn có một số thế lực rất mạnh, ai trong số họ cũng đều có ý nghĩ mong người làm cung phụng cho bọn họ.

Liễu Kinh nói.

- Cung phụng thì không thể, ta không muốn phải ngồi ở một chỗ để luyện đan dược cho họ.

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nói.

- Ừm, ta cũng sớm biết người sẽ không thích cho nên đã tìm cách từ chối rồi. Loại việc này nếu như làm không tốt thì sẽ làm cho người ta ghét hận.

Liễu Kinh gật gật đầu, nói. Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó liền đi vào vấn đề chính.

- Mấy chuyện ta dặn người làm, có tin tức gì không.

Nghe thấy mấy lời này thì sắc mặt Liễu Kinh cũng nghiêm túc hẳn lên, sau đó đưa đám người Tiêu Viêm đến một thạch đình, đợi đám người đã ngồi đâu vào đó thì hắn mới trầm ngâm nói:

- Ừm, đúng là có tin tức.

Nghe vậy thì tinh thần của Tiêu Viêm khẽ chấn động.

- Cái vị Hân Lam người nói, theo ta tìm hiểu thì chắc hẳn là người của Diệp gia ở Đan Vực, mà tên đầy đủ của nàng chính là Diệp Hân Lam.

Liễu Kinh nói.

- Diệp gia?

Tiêu Viêm khẽ thì thầm, ngón tay gõ gõ lên bàn đá.

- Thực lực Diệp gia này thế nào?

- Rất mạnh, ít nhất là hơn xa Liễu gia ta. Có thể đi vào vị trí trưởng lão tịch của Đan tháp thì đương nhiên không phải là nơi mà một thế lực bình thường bằng được.

Liễu Kinh nói:

- Ở Đan vực này rong rã hỗn loạn, bất cứ thế lực cường đại nào ở đây cũng đều có phân hội cả. Nhưng mà nói tóm lại, có quan hệ cùng với Đan Tháp thì có năm đại gia tộc, mà Diệp gia chính là một trong số đó. Chẳng qua Diệp gia hiện giờ đã suy yếu đi rất nhiều, đã dần bị xa rời vị trí năm đại gia tộc rồi, mà cách đây hai năm thì vị trí trưởng lão tịch của họ cũng bị cướp đi mất, nếu cứ như vậy thì sợ rằng sau này vị trí trong năm đại gia tộc này chắc cũng không còn của gia tộc này đâu.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, khó trách Diệp gia lại cho Hân Lâm tới Già Nam học viện, thì ra tình trạng của họ đã tới như vậy rồi.

- Muốn gia nhập trưởng lão tịch thì cần điều kiện gì?

Tiêu Viêm hỏi, nếu như đã đáp ứng giúp Hân Lam thì hẳn cũng phải chú ý tới một chút, hẳn cũng không muốn lấy cái danh thất tín với người khác.

- Cái này thì ta cũng không rõ lắm, nhưng chắc hà khắc lắm. Dù sao đó cũng là Đan Tháp, nếu muốn vào được trong đó thì tại trong Đan Tháp cũng phải có một số người ở trong đó trước.

Liễu Kinh cười khỏ một tiếng nói. Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật đầu, việc này cũng không phải là việc gấp gáp, cũng có thể chậm rãi bàn sau. Cho nên, hẳn lập tức hỏi sang chuyện khác.

- Vậy có tin tức gì của Tiểu Y Tiên hay không?

Nghe tới chuyện này, Liễu Kinh hơi chần chờ một chút, rồi mới nói tiếp:

- Cái vị Tiểu Y Tiên này của ngươi, có phải là người có thể chất Ách Nan Độc Thể trong truyền thuyết hay không?

Nghe được lời này thì Tiêu Viêm thoáng căng thẳng, gật đầu một cái rồi vội hỏi:

- Ta trong khoảng thời gian này phái không ít người đi tìm hiểu tin tức Đan Vực, ở đó bây giờ đang có một chuyện vô cùng huyền ảo, chính là liên quan đến Tiểu Y Tiên này. Bởi vì nàng chính là người có thể chất Ách Nan Độc Thể này. Ách Nan Độc Thể, cái tin này vừa nghe đã khiến cho người ta sợ vỡ mật rồi, Trung Châu cách đây không lâu cũng đã xuất hiện loại thể chất này một lần, lần đó cũng đã gây ra tai họa rất lớn. Vốn nghĩ rằng loại thể chất này giờ đây đã mất đi, nhưng không ngờ rằng lại xuất hiện.

Khi nhắc tới chuyện Ách Nan Độc Thể thì trên trán Liễu Kinh cũng phải đổ mồ hôi lạnh ra, trong mắt còn có chút sợ hãi.

- Hiện tại có người đang truy đuổi nàng ư?

Tiêu Viêm trầm thấp nói. Đối với Tiểu Y Tiên, bởi vì nguyên nhân thân thể thể chất cùng với cái độc thể đó cho nên hắn vẫn luôn cố ý che giấu, mà mấy năm nay thì người này vẫn luôn theo cạnh hắn, cho dù hắn gặp phải hiểm cảnh nào thì vẫn không rời xa. Trong lòng của nàng đã sớm coi Tiêu Viêm là tri kỷ có thể tin cậy nhất, mà đối với điều này thì Tiêu Viêm cũng vô cùng hiểu rõ. Bởi vậy, vì có thể giúp nàng thoát khỏi sự thống khổ từ Ách Nan Độc Thể, hắn cũng đã luôn nghĩ hết mọi biện pháp để có thể giúp nàng, nếu như hiện giờ nàng xảy ra chuyện gì thì Tiêu Viêm tự nhiên phải ra tay!

- Phương vị chính xác của nàng ta cũng không rõ lắm, nhưng ở Đan Vực giờ có rất nhiều thế lực đang tìm nàng, bởi vì bọn họ đều biết một khi Ách Nan Độc Thể bạo phát thì sẽ dẫn đến chuyện đáng sợ như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm, Liễu Kinh cũng hiểu được một ít, trầm ngâm một chút thì lại nói:

- Mà trong những thế lực này thì Băng Hà Cốc lại là thế lực tìm kiếm điên cuồng nhất.

- Băng Hà cốc?

Nghe thấy cái tên này, Tiêu Viêm liền biến sắc.

- Ủm, theo ta được biết thì Băng Hà cốc xưa nay vẫn luôn có hứng thú với những người có thể chất như thế, bọn họ tìm kiếm Tiểu Y Tiên chắc cũng là vì nguyên nhân này.

Liễu Kinh trình trọng nói.

- Hơn nữa, theo tin tức ta hỏi thăm được thì Tiểu Y Tiên vào thời gian trước đã từng có giao thủ với cường giả của Băng Hà cốc, mặc dù cuối cùng đã chạy thoát nhưng cũng bị thương không nhẹ. Nếu không thì đã không mai danh ẩn tích như vậy.

Lâm Diễm ở bên cạnh trầm giọng nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, sắc mặt âm trầm xuống. Không nghĩ tới mới tách ra một thời gian mà đã phát sinh ra những chuyện này.

- Băng Hà cốc!

Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn. Nếu như Tiểu Y Tiên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn nhất định để cho Băng Hà cốc phải trả giá thật đắt!

-----oOo-----

Chương 1059: Tìm đến Trung vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm, Liễu Kinh cũng có thể đoán được người tên Tiểu Y Tiên này sợ rằng có quan hệ không đơn giản với Tiêu Viêm đâu.

- Tiêu Viêm, ngươi định thế nào? Thực lực Băng Hà cốc không kém hơn Phần Viêm cốc đâu, cao thủ trong cốc như mây, cực khó đối phó.

Lâm Diễm cũng cảm nhận được sát ý trong lòng Tiêu Viêm, khuôn mặt trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều, nói.

- Ta muốn tới Đan Vực, Hân Lam cùng Tiểu Y Tiên lúc trước ở cùng một chỗ, có lẽ nàng cũng biết một ít tin tức. Còn các ngươi thì cứ ở Thiên Hoàng thành đi.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm nói.

- Ta sẽ đi cùng ngươi, ta vẫn rất quen thuộc Đan Vực.

Lâm Diễm vội vàng nói.

Tiêu Viêm lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của Lâm Diễm. Hắn không ngờ rằng Ách Nan Độc Thê lại khiến cho Trung Châu xôn xao đến như vậy, nếu như hắn muốn giúp cho Tiểu Y Tiên khỏi sự phiền toái của các cao thủ thì việc Lâm Diễm ở bên cạnh mình cũng không có chỗ tốt gì.

- Ngươi hãy ở lại cùng với Liễu Kinh đi, việc này ngươi không giúp được nhiều đâu.

Tiêu Viêm vỗ vỗ bả vai Lâm Diễm, cười nói.

Nhìn thấy ánh mắt chân thật của Tiêu Viêm, Lâm Diễm mặc dù có chút không cam lòng nhưng sau một hồi cũng chỉ có thể gật đầu. Hắn cũng biết rằng với thực lực Đấu Hoàng của mình thì căn bản không có khả năng trợ giúp cho Tiêu Viêm, thậm chí còn có thể trở thành người trói buộc hành động của Tiêu Viêm, cho nên hắn cũng không có quá cố chấp.

- Nếu như ngươi đã quyết định thì ta sẽ không khuyên nữa. Ta sẽ phải người lưu ý đến tin tức Tiểu Y Tiên, nếu như có gì thì sẽ tìm cách đưa đến cho ngươi.

Liễu Kinh nhìn thấy Tiêu Viêm đã quyết định cho nên cũng không tiện nói thêm gì, lấy một tấm bản đồ từ trong giới chỉ đưa cho Tiêu Viêm:

- Đây là bản đồ Trung Vực mà Diệp gia chính là ở trong Diệp thành. Nếu như người muốn tìm Hân Lam thì chắc có thể tìm ở đây.

Đôi với việc này thì Tiêu Viêm không hề cự tuyệt rồi nhận lấy bản đồ này. Có thứ này thì cũng tránh cho hắn việc bị lạc đường ở Trung Vực.

- Vậy khi nào thì người đi?

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhận lấy bản đồ, Liễu Kinh lại hỏi.

- Ngay bây giờ.

Tiêu Viêm trầm giọng nói, hiện giờ Tiểu Y Tiên sinh tử không biết, mà hắn cũng thật sự không có tâm tư ở lại đây. Cho nên hắn phải nhanh chóng tìm thấy Hân Lam rồi từ đó tìm tin tức liên quan đến Tiểu Y Tiên.

Nghe vậy, Liễu Kinh há miệng thở dốc, chỉ có thể gật đầu cười, nói:

- Được lắm, ta lập tức cho người an bài không gian "*trùng động*" cho người.

Nói xong, hắn vẫy tay một cái, đem một gã hộ vệ gọi tới, thấp giọng phân phó vài câu, sau đó hộ vệ kia cáo lui ra.

- Nhớ kỹ, tại Trung Vực phải cẩn thận một chút, ở đó rùng rợn lẫn lộn với nhau, có rất nhiều cường giả. Nếu như người gặp phải phiền toái gì thì hãy tới Thiên Hoàng thành này, mặc dù thực lực Liễu gia ta không mạnh, nhưng sẽ hết sức bảo vệ người.

Nhìn tên hộ vệ ra khỏi cửa, Liễu Kinh cũng quay đầu lại nói với Tiêu Viêm.

Nghe thấy lời này thì Tiêu Viêm đang âm trầm cũng khẽ nở nụ cười, khẽ gật đầu mặc dù hắn biết chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra. Cho dù có thật sự xảy ra thì nếu như hắn chạy đến Thiên Hoàng thành này thì cũng sẽ dẫn đến tai ương mà thôi, chứ không hề có tác dụng nào cả.

Trong quảng trường rộng lớn của Thiên Hoàng thành, không gian trùng động đang chậm rãi xoay tròn, từng luồng khí lãng do không gian dao động sinh ra không ngừng tán ra.

Trước mặt không gian trùng động, Tiêu Viêm tiếp nhận một cái thuyền không gian màu bạc khoảng một cái chén, sau đó nhìn đám người ở đằng sau nói:

- Chờ ta đi, sau khi giải quyết chuyện xong thì ta sẽ quay lại Thiên Hoàng thành trò chuyện cùng bọn người.

- Từ đây đến Trung Vực thì mất khoảng năm ngày đó.

Liễu Kinh cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Tiêu Viêm, cười nói:

- Bảo trọng, mặt khác cũng đừng đánh mất mặt mũi của Già Nam Học Viện, phải biết rằng người chính là đệ tử xuất sắc nhất của Nội Viện trong nhiều năm qua.

- Yên tâm, cho dù như thế nào ta cũng sẽ không làm mất mặt mũi...

Tiêu Viêm cười, sau đó nhìn đám người Liễu Kinh, Lâm Diễm trịnh trọng ôm quyền:

- Bảo trọng!

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Viêm cũng đã không chần chờ nữa, xoay người tiến vào trong. Nhìn vào cái không gian trùng động to lớn kia thì quả thật tấm lưng của Tiêu Viêm lúc đi vào tiêu sái vô cùng.

Nhìn Tiêu Viêm dần dần biến mất trong không gian trùng động, Lâm Diễm cùng Liễu Kinh đều khẽ thở dài một hơi, liếc nhau một cái rồi cùng cười khỏ. Bọn họ biết việc Tiêu Viêm làm sắp tới chắc chắn sẽ nhắc lên phong ba không nhỏ ở Trung Vực.

- Cái tên này, cho dù chúng ta có cố gắng thế nào thì hẳn vẫn hơn chúng ta. Ài, gặp phải loại yêu quái này thì đúng là bị đả kích không nhỏ a...

Một tiếng thở dài khẽ vang lên sau khi Tiêu Viêm đi vào trong...

Bên trong thông đạo dài của không gian trùng động, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên thuyền không gian, sắc mặt có vẻ ngưng trọng dị thường. Hẳn cũng có một ít dự cảm là lần đi Trung Vực này chỉ sợ sẽ có phiền toái

không nhỏ.

Ách Nan Độc Thể lại gây nên sự ồn ào ở Trung Châu có chút ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, hơn nữa trong này cũng có không ít hạng người thừa nước đục để làm béo lên như cái Băng Hà cốc kia. Tiêu Viêm biết là một số người có thể chất đặc thù thì cuối cùng cũng sẽ bị người khác nhìn trộm, cái này giống như là Thanh Lân năm xưa ở Gia Mã đế quốc vậy. Tiểu cô nương đó có thể chất của Bích Xà Tam Hoa Đồng mà ngay cả Dược lão đều phải khiếp sợ, rồi cũng chính là vì nó mà Mặc gia phải giờ kể để mưu đồ.

- Thanh Lân.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi nhớ tới dáng vẻ sợ hãi của tiểu cô nương ở cạnh mình, luôn nói mình là thiếu gia năm xưa, cũng không biết bây giờ nàng thế nào rồi? Nhưng mà dựa theo lời của Diệp lão nói thì nàng ở Thiên Xà Phủ chính là địa phương tốt nhất đối với nàng, nói như vậy thì chắc hẳn trong mấy năm nay, tiểu cô nương luôn sợ hãi đó chắc cũng đã thành một mỹ nhân động lòng người rồi.

- Nhưng mà, hiện tại còn phải tìm cho được Tiểu Y Tiên a...

Chậm rãi thu hồi nỗi lòng lại, Tiêu Viêm thở dài một hơi. Hắn sắp phải đối mặt với một cục diện tương đối khó khăn, không đề cập đến mấy thế lực muốn bắt Tiểu Y Tiên kia thì riêng việc phải không chế cái Ách Nan Độc Thể của nàng, rồi đối phó với Băng Hà cốc đã làm cho Tiêu Viêm cảm thấy đau đầu vô cùng rồi.

Có thể cùng Phần Viêm cốc, Âm cốc sánh ngang rồi vang danh tam cốc thì tất nhiên Băng Hà cốc này so với Phong Lô các còn mạnh hơn. Cho nên, nếu như Tiêu Viêm không chuẩn bị đầy đủ thì có khi hắn sẽ bị nguy hiểm trong chính cái Trung Vực này!

- Sau khi đến Trung Vực thì cũng phải mau chóng tìm tài liệu giúp Thiên Hỏa tôn giả luyện chế thân thể a, đến lúc đó có một cường giả Đấu Tôn tương trợ thì cho dù đối mặt với thế lực như Băng Hà cốc cũng sẽ có phần thặng hơn. Hơn nữa, ta cũng phải cố gắng thu thập Thú Hỏa nhiều hơn, bằng không, chỉ dựa vào Hóa Sinh Hỏa hiện tại thì chỉ đủ để ta thi triển Phật Nộ Hỏa Liên một lần!

Ánh mắt Tiêu Viêm có chút gấp gáp, bởi vì cục diện mà hắn sắp đối mặt chỉ sợ là lần nghiêm trọng nhất trong những năm nay, cho nên hắn phải toàn lực ứng phó!

- Hai biến sau của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì ta cũng phải bắt đầu tu luyện trong khoảng thời gian này đi. Mặc dù thời gian hơi gấp, nhưng cũng may là đã tiếp nhận truyền thừa rồi, nếu không thì cho dù là ta cũng không có cách nào trong thời gian ngắn mà nắm giữ nó được...

Hít sâu một hơi, sắc mặt Tiêu Viêm dần trở nên nghiêm túc, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một bộ pháp quyết tu luyện huyền lại lần nữa tuôn ra trong đầu hắn.

Những biến cố xuất hiện đột ngột như vậy làm cho Tiêu Viêm cảm nhận được rằng thực lực vẫn là trọng yếu vô cùng. Băng Hà cốc trong mắt của hắn đúng là một thế lực lớn vô cùng, lấy lực lượng hiện tại của hắn mà muốn lay động con quái vật này thì đúng là rất khó. Cho nên, Tiêu Viêm phải bằng hết mọi cách có thể để cho lá bài tẩy của mình ngày càng cường hơn!

Trong thông đạo của không gian trùng động, thời gian nhanh chóng trôi qua...

Mà ở trong đoạn thời gian này thì tâm thần Tiêu Viêm đã hoàn toàn đắm chìm trong việc tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Bộ bí pháp này vốn rất khó tu luyện, nhưng mà cũng may Tiêu Viêm đã tu luyện biến thứ nhất nhiều năm cho nên cũng có chút quen thuộc, hơn nữa trong lúc truyền thừa tại Phần Viêm cốc thì hắn cũng đã nhận lấy các kinh nghiệm của những tiền bối đi trước, tránh cho hắn phải đi lòng vòng mà thẳng tiến tới. Dưới những điều kiện thuận lợi như vậy thì tiến triển tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Tiêu Viêm cũng nhanh chóng dị thường.

Năm ngày thời gian, nhưng Tiêu Viêm đắm chìm trong tu luyện thì rất nhanh đã trôi qua. Khi Tiêu Viêm mở mắt ra lại thì đã thấy ở chỗ xa xôi có những ánh sáng cầu vồng, ở đó có những luồng khí lãng nồng đậm do không gian trùng động sinh ra dao động không ngừng.

- Đã tới rồi sao...

Nhìn thấy những tia sáng đó, nắm tay Tiêu Viêm cũng đột nhiên nắm chặt

hơn, hai trong mắt đen nhánh cũng dần trở nên lạnh lẽo. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Thở dài một cái đem hết áp lực trong lòng phun ra, Tiêu Viêm thoáng đứng dậy rồi chậm rãi thu liễm khí tức mình lại.

Thuyền không gian lúc này đã như một mũi tên bén nhọn vậy, chỉ xẹt qua vài cái trong thông đạo thì chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận vị trí của khe hở, mà dưới sự dao động của khí lãng thì cũng làm cho thân thuyền trở nên lắc lư.

Loại lắc lư này Tiêu Viêm cũng không để ý, sắc mặt bình thản. Mà thuyền không gian lóe lên thêm vài cái thì cũng đã tiếp cận luồng ánh sáng chói mắt kia.

Trong đồng tử đen nhánh của Tiêu Viêm thì luồng ánh sáng đó càng gần hơn, hấn khẽ nắm chặt hai tay lại, vẻ hàn quang khẽ xuất hiện lên.

- Trung Vực, ta đến đây.

Nói xong câu này thì thuyền không gian khẽ lóe lên một cái tiến nhập vào trong luồng ánh sáng rồi không thấy gì nữa...

-----oOo-----

Chương 1060: Diệt thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một bãi đá vô cùng rộng rãi, cả bãi đá là một màu trắng, trắng như tuyết vậy, mà làm cho người ta kinh ngạc nhất là bãi đá này không ngờ cao tới gần trăm mét. Mà có thể chống đỡ nó đến độ cao như vậy thì ở dưới có đến mười cái cột đá to lớn! Cột đá chống đỡ bãi đá nhìn qua như là cột chống trời vậy, nhìn từ xa lại có vẻ cực kỳ nguy nga, đồ sộ.

Không gian chung quanh bãi đá này nhìn không hề giống với các nơi khác, đây là một nơi vô cùng hỗn loạn, mà không gian chung quanh dường như bị bẽ gãy đi vậy, lúc nào cũng có một số khe nứt đen nhánh lan tràn ra. Mà từ các khe nứt đó thì lại không ngừng có các ngân quang phóng ra, mỗi khi

có ngân quang xuất hiện thì lại có không ít người từ bên trong đó bắn ra rồi rơi trên bãi đá đó. Đây lại là một điểm tập trung của không gian trùng động.

Ngay tại chỗ không gian bị bẽ gãy đó, một thân ảnh gầy gò thoáng hiện ra, bàn chân của người này khễ điềm nhẹ một cái rồi dừng ở trên bề đá. Người này sau khi bị phun ra thì cũng thở nhẹ nhõm một cái.

Người này hiển nhiên là Tiêu Viêm từ Thiên Hoàng thành đến, sau khi hắn đứng một lúc nhìn nhìn qua bốn phía. Sau khi nhìn thấy bãi đá cao ngất này thì không khỏi hiện lên chút kinh ngạc.

- Nơi này là Trung Vực sao? Quả nhiên không hổ danh là trung tâm của đấu khí đại lục, chỉ là điểm truyền tống của không gian trùng động thôi mà đã lớn như vậy...

Sau khi nhìn qua một chút thì Tiêu Viêm liền phát hiện ra có không ít thân ảnh mặc bào phục của Luyện Dược sư. Thấy như vậy thì hắn không khỏi âm thầm cảm lo, không hổ là Đan Vực a, Luyện Dược sư ở nơi khác thì hơi hiếm, nhưng ở chỗ này lại có thể dễ dàng thấy như vậy.

- Ở trong Trung Vực có tin tức là Băng Hà cốc treo giải thưởng rất cao cho những ai tìm được tin tức của Ách Nan Độc nữ, nếu như tin chính xác thì có thể lấy được cái giải thưởng đó đó.

Ngay khi Tiêu Viêm đang trầm tư thì đột nhiên trên thềm đá có một âm thanh hét to lên làm cho hắn hơi biến sắc. Hắn quay đầu lại nhìn nơi phát ra âm thanh thì liền thấy có một người nam có thân hình hơi gầy, tay đang cầm một chồng trang giấy, sau đó đem những trang giấy đó dán lên trên cột đá.

Những người ở bên cạnh liền tụ tập lại, hiển nhiên đối với những người không phải người ở đây thì cũng rất tò mò với cái gọi là Ách Nan Độc nữ.

Sắc mặt Tiêu Viêm trầm lại, cái gọi là Ách Nan Độc nữ này chắc chắn là Tiểu Y Tiên rồi, chỉ là không ngờ rằng Băng Hà cốc vì muốn tìm ra nàng mà lại chịu hao tổn tâm huyết đến như vậy.

Ánh mắt hơi lóe lên, Tiêu Viêm cũng chậm rãi đến gần người nam tử gầy gò đó. Bàn tay hắn đưa lên, một cỗ hấp lực liền trào ra thu lấy một trang

giấy vào trong tay, hắn vừa nhìn qua thì liền thấy trên trang giấy có một chân dung nữ tử, tuy nhìn có chút mơ hồ nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể nhận ra được người nữ trên bức tranh này đúng là Tiểu Y Tiên.

- Hắc hắc vị tiểu huynh đệ này hẳn là mới đến Đan Vực đúng không? Nàng chính là người có thể chất Ách Nan Độc Thể trong truyền thuyết đó, mới đây đã nhắc lên mưa bão ở Trung Vực này, không ít thế lực liên thủ đánh lên nàng nhưng vẫn để cho nàng chạy thoát đi.

Nam tử gầy gò nhìn về Tiêu Viêm có chút nịnh nọt cười nói. Tuy nói hắn không có thực lực nhưng nhãn lực cũng có, liếc mắt một cái thì có thể nhận ra người trẻ tuổi trước mắt này không hề đơn giản.

Bàn tay cầm trang giấy hơi nắm chặt lại, Tiêu Viêm nhìn về người này, thản nhiên nói:

- Nghe nói Băng Hà cốc cách đây không lâu có giao thủ với nàng à?

Trong lúc nói chuyện thì Tiêu Viêm tiện tay ném ra một túi kim tệ.

Tên nam tử này vui mừng nhận túi tiền, sau đó vội vàng nói:

- Vị đại gia này nói không sai, nửa tháng trước thì Băng Hà cốc đã tìm được Ách Nan Độc nữ này, trận đại chiến diễn ra vô cùng thảm thiết. Băng Hà cốc lúc đó cũng đã phái ra hai vị trưởng lão Băng Nguyên, Băng Phù, hai người này cũng có danh tiếng không nhỏ tại Trung Vực, chính là cường giả lục tinh Đâu Tông.

Mí mắt run lên, âm thanh của Tiêu Viêm cũng trở nên trầm thấp hẳn đi:

- Kết quả như thế nào?

- Tuy Băng Hà cốc đã xuất ra không ít cường giả, nhưng Ách Nan Độc nữ này cũng không phải người vô dụng, cư nhiên ở trong vòng vây giết của Băng Hà cốc mà giết người của họ, hơn nữa còn ở trong tay của hai người Băng Nguyên, Băng Phù mà thuận lợi chạy trốn. Nhưng mà theo tin tức nhận được thì tuy Ách Nan Độc Nữ đã thoát khỏi vòng vây giết, nhưng đã trúng một Băng Huyền chưởng của hai vị trưởng lão, cho nên chắc bây giờ cũng đã bị trọng thương. Bây giờ Băng Hà cốc đã phái người tìm kiếm chung quanh, rồi đưa ra giải thưởng ngất trời, chỉ cần người nào có tin tức

hữu dụng là có thể được giải thưởng này.

Tên nam tử này cười hắc hắc nói.

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày lại, hàn ý trong mắt càng lúc càng sâu, chậm rãi nói:

- Lúc Băng Hà cốc vây giết Ách Nan Độc nữ là ở chỗ nào?

- Chính là Lạc Thần Giản ở hướng bắc, chẳng qua nơi đó bây giờ đã bị người của Băng Hà cốc bao vây lại, bọn họ hoài nghi Ách Nan Độc nữ vẫn chưa ra khỏi đo. Nhưng trải qua một thời gian dài rồi mà vẫn chưa có gì cả...

Nam tử kia thành thật nói.

- Chẳng lẽ chỉ có Băng Hà cốc bắt Ách Nan Độc nữ?

- Vốn là rất nhiều thế lực liên thủ với nhau, nhưng sau khi Băng Hà cốc bị Ách Nan Độc nữ giết đi một số người thì bọn họ tuyên bố là quyết tâm bắt cho được Ách Nan Độc nữ làm cho các thế lực khác không dám ra tay nữa. Cho nên hiện tại cả Trung Vực này chỉ còn có Băng Hà cốc vây giết mà thôi.

Tiêu Viêm hờ hững gạt đầu một cái, trang giấy trên bàn tay phù một cái đã bị hóa thành đồng tro tàn nhẹ nhàng rớt xuống, mà hắn thoáng một cái đã đi ra ngoài bãi đá. Sau khi ra đến gần bờ, Tiêu Viêm lấy tấm bản đồ Liễu Kinh tặng cho ra, cẩn thận nhìn một chút rồi đưa đầu sang hướng bắc, thấp giọng lầm bầm:

- Cho dù là Lạc Thần Giản hay Diệp thành đều ở hướng này cả, nhưng mà Diệp thành lại gần hơn, trong vòng một ngày hắn là sẽ tới kịp. Xem ra ta phải tăng tốc lên thôi, theo như những gì người ban nãy nói thì tình hình của Tiểu Y Tiên hiện giờ cũng không tốt lắm.

Nghĩ đến đây thì sát ý của Tiêu Viêm liền tuôn trào ra. Thực lực của Tiểu Y Tiên thì cho dù có mở phong ấn Ách Nan Độc Thể ra thì nhiều lắm cũng chỉ có thể chống lại một lục tinh Đấu Tông, nhưng nếu như có đến hai lục tinh Đấu Tông thì hiển nhiên năng không phải là đối thủ của họ.

- Xem ra Băng Hà cóc vì muốn bắt Tiểu Y Tiên mà đã giở hết thủ đoạn ra a! Băng Hà cóc, nếu như nàng xảy ra chuyện gì thì ta sẽ bắt các ngươi phải trả giá đắt.

Nghĩ đến đây thì Tiêu Viêm khẽ điếm chân một cái rồi thân hình hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh như chớp lao về hướng Bắc.

Từ chỗ Tiêu Viêm mà đi tới Diệp thành cũng không xa lắm, chỉ mất khoảng một ngày thời gian mà thôi, nhưng mà trên đường đi thì Tiêu Viêm cũng dừng lại một số thành thị khác bởi vì hắn cần thu thập thú hỏa.

Nhưng mà không thể không nói Đan Vực không hổ là trung tâm của cả đại lục, có rất nhiều đồ vật rất dễ dàng kiếm được ở đây hơn là bên ngoài. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải xuất ra đủ tiền tài hoặc có vật để đổi lấy.

Một đường đi đến thì Tiêu Viêm đã dừng lại đến năm tòa thành, thu hoạch cũng ngoài sự dự đoán của hắn. Chỉ là thú hỏa thôi mà hắn đã có được đến mười hai loại, hơn nữa những tài liệu cần thiết để luyện chế tài liệu cũng đã kiếm được không ít. Thu hoạch như vậy cũng làm cho khuôn mặt vốn âm trầm của Tiêu Viêm thoáng buông lỏng hơn nhiều.

Mà trong quá trình chạy tới thì Tiêu Viêm cũng nắm lấy thời gian rất chặt chẽ. Máy cái thú hỏa hắn mua được thì ngoại trừ một số loại còn lưu lại thì tất cả đều được đưa vào trong thể nội, sau đó dần dần tan ra hòa vào trong Hóa Sinh Hỏa, làm cho hỏa chung trong đó mở rộng ra.

Đợi sau khi Tiêu Viêm đem hết các loại thú hỏa hòa tan vào trong hỏa chủng thì ở rất xa đã có một bóng dáng của tòa thành thị lớn.

Tòa thành thị này được đặt trên một mảnh bình nguyên, chung quanh nó chính là một khu rừng xanh um, ngoài ra còn có một con đường rất lớn kéo dài từ trong rừng rậm tới thành.

- Đã tới rồi...

Nhìn thấy tòa thành thị trong rừng rậm này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thân hình động một cái đã lướt tới nhanh hơn.

Diệp thành, chúa tể ở nơi đây hiển nhiên là Diệp Gia, đương nhiên Diệp

gia bây giờ không còn là Diệp gia năm đó nữa, vinh quang năm xưa cũng đã dần mất hết. Nhưng dù như vậy thì lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa, trong Diệp thành này vẫn chưa có một thế lực nào dám khiêu khích quyền uy của Diệp gia.

Thân là chúa tể của tòa thành thị này, nơi ở của Diệp gia chính là trung tâm của tòa thành. Xung quanh một ngàn mét vuông ở đó đều là khu vực của Diệp gia, nơi này bình thường đều cấm người ngoài đi vào, mà thủ vệ ở đây cũng sâm nghiêm vô cùng. Đương nhiên, đây cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi...

- Ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên hỗn đản Tào Đan!

Giờ phút này, trong phòng nghị sự của Diệp gia đang có một hồi khẩu chiến diễn ra. Một người nữ tử mặc áo lam đang hoành thanh nói, khuôn mặt xinh đẹp của nàng giờ đây bốc lên lửa giận không thôi.

- Hồ nháo!

Trong phòng nghị sự, một lão giả mặc áo lam đứng lên, sắc mặt trầm xuống nói:

- Tình huống của gia tộc bây giờ là như thế nào chứ? Bản thân ngươi cũng không phải không biết. Tào gia cũng là một trong ngũ đại gia tộc, tất nhiên là môn đăng hộ đối với Diệp gia ta. Hơn nữa, Tào Đan còn là Luyện Dược sư kỳ tài của Tào gia, nếu như ngươi gả cho hắn thì không những có thể hóa giải nguy cơ Diệp gia ra khỏi ngũ đại gia tộc mà còn giúp cho ngươi tìm được phu quân tốt.

- Cho dù ta có gả cho Tào Đan thì sao chứ, chẳng lẽ có thể giúp hóa giải nguy cơ sao? Tào gia đã sớm có dã tâm xâm chiếm Diệp gia ta, có làm như vậy cũng chỉ là rước sói vào nhà mà thôi!

Nữ tử áo lam nói.

Lời này của nàng làm cho lão giả áo lam chân chờ lại, chột trâm giọng nói:

- Nếu cái này không được thì ngươi nói làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ chờ cái thiên tài của Già Nam học viện gì đó của ngươi đến cứu giúp sao? Ngươi cũng đừng quá đề cao người khác, nguy cơ của Diệp gia ta không

phải cứ mời chó mèo tới là có thể giúp được! Hơn nữa, người nói lâu như vậy rồi, có thấy hấn tới chưa? Ta chỉ sợ hấn đã sớm chạy khỏi rồi, người không có đảm lượng thì cũng đừng chạy đến nơi này!

Nghe vậy, nữ tử áo lam không biết nói gì cả, nhất thời không thể phản bác lại.

- Chó và mèo cũng không có hứng thú tới đây giúp người để giải trừ nguy cơ gì đâu.

Ngay tại lúc nữ tử áo lam không còn gì để nói thì một âm thanh lạ lùng đột nhiên vang lên trong đại sảnh!

Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, cô gái áo lam đầu tiên là ngân ra, nhưng sau đó kinh hãi quay người lại. Nhìn thấy thân ảnh gầy gò ở ngay cửa, nàng ta thất thanh kêu lên:

- Tiêu Viêm đại ca?

-----oOo-----

Chương 1061: Diệt gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở cửa đại sảnh, một đạo thân ảnh quý dị chậm rãi hiện lên, hấn hờ hững nhìn qua mọi người trong đại sảnh rồi nhìn lên người nữ tử áo lam, sắc mặt tuy bình thản nhưng lại có chút âm trầm:

- Hân Lam, sao lại có việc này?

Nữ tử áo lam rõ ràng là Hân Lam đã dẫn dắt Tiêu Viêm tới Trung Châu, khi nghe được những lời này của Tiêu Viêm thì dường như cũng hiểu được hấn đang nói gì, mặt cười buồn bã, thấp giọng nói:

- Thật xin lỗi!

Nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của Hân Lam, Tiêu Viêm cũng dần bình tĩnh lại. Thực lực của nàng không mạnh, vả lại nhìn qua hiện trạng của nàng tại

Diệp gia dường như cũng không khá chút nào. Mà cho dù Hân Lam có thể khuyên bọn họ xuất thủ tương trợ Tiểu Y Tiên thì sợ rằng cũng không giúp được bao nhiêu.

- Người là ai? Cũng dám xông vào Diệp gia ta?

Âm thanh của Hân Lam vừa phát ra thì đột nhiên có một lão giả trầm mặt xuống rồi đứng dậy, phẫn nộ quát với Tiêu Viêm. Mà một số ít trưởng bối Diệp gia ở chung quanh cũng cảm tức nhìn Tiêu Viêm, một ít người tuổi trẻ hậu bối cũng có chút vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp tai họa. Tuy nói hiện giờ Diệp gia đã suy thoái, nhưng cũng không phải là chỗ để cho người khác tùy tiện tới khiêu khích, huống chi đây chỉ là một tiểu tử không hơn kém họ bao nhiêu tuổi.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn lão giả này một cái, chỉ là một nhát tinh Đấu Tông mà thôi, nhìn chỗ ngồi của hắn thì hắn cũng có thân phận không thấp tại Diệp gia. Nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa hề để ý tới điều này, trong đại sảnh này, người duy nhất khiến hắn phải chú ý chính là vị lão giả mặc áo màu lam kia, nhìn đấu khí bàng bạc quanh thân hắn thì dường như đây là một lục tinh Đấu Tông.

- Theo ta đi, mang ta đi tìm Tiểu Y Tiên!

Tiêu Viêm nhìn Hân Lam, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hân Lam cắn răng một cái, sau đó gật gật đầu. Nàng là người đưa Tiểu Y Tiên tới Trung Châu, nhưng lại chưa hề bảo vệ được nàng ta, ngược lại còn để cho nàng ta phải rơi vào trong hiểm cảnh.

- Tiểu bối làm càn!

Thấy Tiêu Viêm không hề doái hoài đến mình, lão giả gầm lên lúc này càng giận dữ lên, bàn tay vỗ mạnh bàn một cái. Chỉ nghe thịch một tiếng, cái bàn cứng rắn trực tiếp bị nổ thành bột phấn, rồi tay áo vung lên, cái ghế ở phía sau mang theo một luồng kinh lực cuồng mãnh tiến tới đánh vào Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm vẫn không hề biến sắc, mà ngay khi chiếc ghế tới gần hắn khoảng một trượng thì đột nhiên một tiếng phù vang lên, chiếc ghế đó không chút dự liệu hóa thành tro tàn màu đen bay xuống.

Nhìn thấy một màn này thì những người có mặt ở đại sảnh đều có chút kinh ngạc, hiển nhiên vẫn không ngờ được người thanh niên trẻ tuổi này vẫn còn có chiêu đòn như vậy.

- Hóa ra còn có chút tài mọn, khó trách dám đến Diệp gia ta làm càn, nhưng mà lão phu hôm nay cũng thật muốn dạy dỗ cho người biết cái gì gọi là hậu bối, cái gì gọi là kính lão!

Nhìn thấy chiếc ghế quý dị bị hủy đi, hai mắt lão giả híp lại rồi cười lạnh một tiếng, lửa giận trong lòng càng tăng lên. Bàn chân của hắn khễ điềm một cái rồi thân hình lướt mạnh tới Tiêu Viêm.

- Tứ trưởng lão, dừng tay!

Hân Lam nhìn thấy lão giả này nói động thủ liền động thủ thì mặt biến sắc, vội vàng nói lên.

Nhưng đối với âm thanh này của nàng thì tứ trưởng lão lại không thêm quan tâm đến, tính cách của hắn vốn có chút nóng nảy, cộng với hoàn cảnh hiện giờ của Diệp gia càng làm cho hắn bức hơn. Thế mà hiện giờ lại có một tiểu tử không biết ở đâu ra cư nhiên dám nhảy lên đầu hắn ngồi, bảo sao hắn không giận sao được.

- Tiêu Viêm đại ca, đi mau!

Thấy tứ trưởng lão vẫn không dừng tay, Hân Lam vội vàng nhìn Tiêu Viêm nói gấp. Tuy nói tình hình hiện tại của Diệp gia không tốt lắm, nhưng hai, ba cường giả Đấu Tông vẫn tùy thời lấy ra được. Nếu hôm nay bọn họ thực sự phải bắt được được Tiêu Viêm thì lấy năng lực của Tiêu Viêm e rằng khó có thể chạy thoát được.

Đối với tiếng nói của Hân Lam thì Tiêu Viêm cũng không để ý tới, hai mắt nhìn luồng kinh lực nóng cháy do lão giả kia phát đến mà trong mắt hiện ra hàn ý. Trong khoảng thời gian này, vì lo lắng cho Tiểu Y Tiên mà tính tình của hắn đã không tốt rồi, lão giả hỏa này thật không ngờ còn đánh vào hắn.

- Tiểu tử, chờ ta bắt ngươi lại rồi đưa đến mặt trưởng bối của ngươi, để cho bọn họ phải hảo hảo quản giáo lại một chút!

Thân hình tứ trưởng lão chột lóc lên, rồi xuất hiện trước mặt của Tiêu Viêm. Bàn tay của hắn đột nhiên nắm chặt lại rồi đột nhiên có một đoàn hỏa diễm màu xanh biếc hùng hực đánh tới! Một quyền này tuy không hoa lệ, nhưng lại ẩn chứa một cỗ kinh lực bàng bạc kèm với âm thanh nổ trầm thập!

Ngay khi nắm tay lửa đỏ tiến tới sát Tiêu Viêm thì đột nhiên cánh tay của Tiêu Viêm từ từ động rồi mở ra.

Thịch!

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người chung quanh, quả đấm lửa của tứ trưởng lão Diệp gia đã tinh chuẩn đánh lên trên bàn tay của Tiêu Viêm, nhưng tiếng vui mừng của mọi người còn chưa phát ra thì sắc mặt bỗng nhiên cứng ngắc lại, bởi vì thân hình gầy yếu của người thanh niên đó chưa hề vì vậy mà bị rung động, hơn nữa quả đấm lửa của tứ trưởng lão vừa tiếp xúc với lòng bàn tay của Tiêu Viêm thì dường như gặp phải một vật gì đó rất đáng sợ rồi tự động tắt dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người.

Mọi người ở trong đây đều hai mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự không tin tưởng được những gì đang diễn ra trước mắt. Tuy nói tứ trưởng lão không phải là người mạnh nhất của Diệp gia, nhưng dù gì thì cũng là một cường giả Đấu Tông, mà một kích mạnh mẽ như thế của hắn thì cho dù nhìn khắp Diệp gia cũng rất khó kiếm được người chống đỡ được. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Cái câu quân giáo mà ngươi nói...ngươi còn chưa đủ tư cách.

Tiêu Viêm hơi giương mắt lên, ánh mắt đăm đăm nhìn qua lão giả đang biến sắc ở phía trước kia, miệng của hắn khẽ nở nụ cười lạnh rồi lòng bàn tay khẽ lộn nửa vòng!

Ầm!

Một cỗ kinh lực đáng sợ từ trong lòng bàn tay như thủy triều dâng ra, từ bên Tiêu Viêm đánh vào trong thân thể của vị tứ trưởng lão.

Phốc!

Âm kinh ẩn chứa dị hỏa giống như một mũi tên xuyên thẳng phá tan một lớp phòng ngự trong cơ thể của tứ trưởng lão vậy, sắc mặt của vị trưởng lão này như gặp phải một đòn nghiêm trọng ngã ra sau, sau đó rơi vào trên một cây trụ lớn ở phía sau. Hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi dưới mọi ánh mắt kinh hãi của những người ở quanh đây.

Nhìn thấy vị tứ trưởng lão bị học máu ra như vậy, đại sảnh vốn đã im lặng nay càng trở nên tĩnh mịch. Cho dù là Hân Lam thì cũng không tránh khỏi đưa tay lên che miệng lại, vẻ mặt cũng rung động vô cùng. Nàng cũng biết là trước kia Tiêu Viêm đã có thực lực có thể đấu một trận với cường giả Đấu Tông, nhưng lúc đó hắn cũng không có khả năng dùng một chương chân lui một cường giả Đấu Tông đến nỗi để cho đối phương phải để học máu a.

- Mới không đến một năm thôi, huynh ấy đã mạnh tới bậc này rồi ư?

Hân Lam nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng giờ phút này lại có chút khân trương.

- Diệp gia suy tàn đến mức độ này cũng không phải là không có nguyên nhân.

Chậm rãi thu tay lại, Tiêu Viêm nhìn tứ trưởng lão ở trên mặt đất một cái rồi quét qua nhìn mọi người trong đại sảnh. Bỗng nhiên lắc lắc đầu, nhìn về Hân Lam.

- Theo ta đi.

- Đứng lại!

Âm thanh của Tiêu Viêm vừa phát ra thì lại có hai tiếng gầm vang lên, bỗng nhiên lại có hai người nữa đứng dậy. Hai người này cũng là cường giả Đấu Tông, thực lực hình như còn hơn người kia một chút, ước chừng khoảng tam tinh Đấu Tông.

Nhưng hai người này vừa lên thì cũng không có lỗ mãng như tứ trưởng lão mà chỉ cảm tức nhìn Tiêu Viêm rồi chặn hết đường lui của hắn.

- Vị tiểu hữu này, nơi này là Diệp gia ta. Ngươi vô cớ xâm nhập không nói đi, nhưng hiện giờ lại làm bị thương trưởng lão tộc ta, việc này sợ rằng có

chút quá phận rồi! Tuy nói Diệp gia ta giờ đã suy thoái, nhưng cũng không phải dễ bị người khác khi dễ như thế!

Ngay lúc này thì vị lão giả xanh lam luôn im lặng từ lúc Tiêu Viêm xuất hiện thì lúc này cũng đã chậm rãi mở miệng, trầm giọng nói.

Nhìn thấy vị lão giả mặc áo bào xanh lam này mở miệng, sắc mặt mọi người trong đại sảnh cũng có chút mừng hơn. Người này chính là trụ cột hiện thời của Diệp gia, tuy nói Diệp gia bây giờ đã suy tàn nhưng người này vẫn có danh tiếng không nhỏ ở trong Đan Vực.

- Người ra tay trước không phải là ta, hơn nữa ta còn có việc quan trọng phải làm. Hiện tại Hân Lam còn phải đi theo ta, còn cái trụ cứu gì đó mà người nói thì xin thứ lỗi, ta không có thời gian mà phụng bồi!

Tiêu Viêm nhìn vị lão giả áo xanh lam này một cái, nói.

- Tiểu tử cuồng vọng!

Lời này vừa nói ra thì lập tức hai lão giả Diệp gia kia liền tức giận, sắc mặt trầm xuống quát lên.

Mà bản thân vị lão giả xanh lam đang nói cũng hơi khó chịu, nói:

- Hân Lam là người Diệp gia ta, cũng không phải là người người muốn mang đi thì đi.

- Đại trưởng lão, Tiêu Viêm đại ca chính là người ta đã nói, huynh ấy nhất định có thể giúp Diệp gia chúng ta lần nữa vào vị trí trưởng lão tịch của Đan Tháp!

Hân Lam không muốn quan hệ giữa Tiêu Viêm và Diệp gia xấu đi, vội vàng nói.

Nghe thấy lời này của Hân Lam, lão giả xanh lam cũng có chút ngẩn ra, chột cau mày nhìn Tiêu Viêm, trong mắt liền hiện lên vẻ thất vọng. Theo hần nghĩ thì một người trẻ tuổi như vậy sao có thể cứu giúp Diệp gia chứ.

- Người không cần nhiều lời, việc này ta tự có chủ trương.

Vị trưởng lão này thản nhiên nói, rồi nhìn sang Tiêu Viêm:

- Vị tiểu hữu này, nếu như ngươi thật sự là người Hân Lam nhờ tới giúp đỡ vậy thì mờ tạm thời ở lại Diệp gia đi, cũng để cho chúng ta tận tình chiêu đãi chứ!

Lời này nghe qua thì có vẻ rất tốt, nhưng hàm ý thì vẫn muốn lưu Tiêu Viêm lại.

Trên mặt Tiêu Viêm xuất hiện nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vị lão giả này, nói:

- Đối với việc giúp Diệp gia ngươi ta không có hứng thú gì. Nếu không phải vì Hân Lam thì ta cũng không nghĩ là sẽ ở đây, hơn nữa giờ ta còn có chuyện quan trọng cần làm, không có thời gian nói nhảm với ngươi. Hân Lam, chúng ta đi!

Nhìn thấy Tiêu Viêm không hề có ý nhượng bộ, trong mắt vị lão giả áo xanh lam cũng hiện lên lửa giận, cước bộ chậm rãi tiến tới.

- Thật không ngờ người tuổi trẻ bây giờ lại cuồng vọng như thế. Vậy hãy để lão phu tới thử xem ngươi có bản sự cùng tư cách này hay không!

-----oOo-----

Chương 1062: Hướng đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy lão giả xanh y đứng dậy, trong mắt Tiêu Viêm liền hiện vẻ âm trầm.

- Đi mau!

Sắc mặt của Hân Lam cũng đồng dạng biến đổi không ít, vội vàng quay đầu nói với Tiêu Viêm.

Dường như nghe được lời của nàng, hai tên trưởng lão Diệp gia đang chặn đường lui của Tiêu Viêm cũng chậm rãi khu động đầu khí trong cơ thể, mà

trên khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười lạnh.

- Nếu như ngươi thật sự là bằng hữu của Hân Lam, vậy thì mời ở lại Diệp gia đi, chúng ta có lẽ còn có thể thương nghị.

Đôi mắt lão giả xanh lam vẫn nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, trong lòng hắn hiện giờ chỉ lo lắng đến tin tức Tiểu Y Tiên, làm gì có thời gian quản đến cái gì mà Diệp gia.

- Theo ta!

Ánh mắt nhìn về Hân Lam, Tiêu Viêm nói một tiếng rồi trực tiếp xoay người bước ra ngoài đại sảnh. Về phần hai vị trưởng lão Diệp gia đang chặn ở cửa thì hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Hành động lần này của Tiêu Viêm đúng là làm cho Hân Lam giật mình, nhưng nhìn bóng lưng của Tiêu Viêm, Hân Lam cũng biết nếu như mình không đi theo thì chỉ sợ Tiêu Viêm sẽ không có đáp ứng lời hứa với nàng nữa. Nghĩ đến đây, trên gương mặt Hân Lam xuất hiện chút giãy dụa rồi cắn răng một cái, xoay người đi ra.

- Làm càn!

Hai gã trưởng lão Diệp gia đang ngăn ở cửa thấy Tiêu Viêm kêu ngạo như vậy thì nhất thời nổi giận quát lạnh một tiếng. Hai người vừa ra tay thì đã có hai luồng kinh khí mênh mông chụm tới bả vai Tiêu Viêm.

Mắt thấy hai gã tam tinh Đấu Tông ra tay, nhưng Tiêu Viêm vẫn không hề để ý, ngón tay cong lại búng ra. Nhất thời có một đạo ngân quang lóe lên rồi có một thân ảnh màu bạc đột ngột hiện lên.

Keng!

Ứng trảo của hai vị trưởng lão kia lướt nhanh đến, sau đó đụng thật mạnh trên thân ảnh màu bạc kia, nhưng song phương vừa mới va chạm thì một tiếng kim loại va vào nhau vang lên khắp nơi.

Cảm nhận thấy hai như vậy thì hai người trưởng lão liền biến sắc, nhưng

không đợi cho bọn hấn lui về sau thì một đôi thiết quyền màu bạc mang theo tàn ảnh đã từ bên trong ngân quang xuyên thấu qua, đạo thiết quyền này lấy thế sét đánh không thể đỡ nổi đánh trên lồng ngực của hai người.

Phốc!

Thiết quyền màu bạc này cũng không có mang theo đầu khí bàng bạc, nhưng khi nó đụng tới thân thể của hai người trưởng lão thì lại bạo xuất ra lực sát thương kinh người. Thân thể hai người trưởng lão như là điều bị đứt dây vậy, trực tiếp văng ra xa rồi ngã trên đại sảnh, hai bụm máu tươi cũng phun ra.

Nhìn thấy hai vị trưởng lão bị đánh bay ra như thế, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh. Không ít người cũng thắm nuốt nước miếng một cái đồng thời dùng một ánh mắt kinh hãi nhìn sang Tiêu Viêm. Mà lúc này thì đạo ngân quang bên cạnh Tiêu Viêm cũng đã tán đi, một thân ảnh màu bạc cũng chậm rãi xuất hiện.

- Đây là lần cuối cùng, lần sau ta sẽ không có lưu thủ nữa đâu!

Đưa lưng về phía mọi người Diệp gia, giọng nói của Tiêu Viêm phát ra. Trong giọng nói hấn lúc này ẩn chứa sát ý lạnh lạnh, những người này ba lần bốn lượt muốn ngăn trở quả thật là đã chọc giận hấn.

Mà sắc mặt của vị lão giả xanh lam kia cũng dần trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng người màu bạc không hề có chút sứt mẻ bên cạnh Tiêu Viêm, từ trên bóng người này hấn cảm giác được một mùi vị nguy hiểm.

Địa Yêu khôi bây giờ sau khi hấp thu Đan Lô ở Phần Viêm cốc thì không thể nghi ngờ là đã được cường hóa hơn rất nhiều. Dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm thì nó giờ có thể đã đánh được với thất tinh Đấu Tông, mà vị đại trưởng lão Diệp gia này cũng chỉ là một lục tinh Đấu Tông thôi, căn bản không phải là đối thủ của Địa Yêu khôi.

- Đây là...khôi lỗi?

Sau khi nhìn Địa Yêu khôi một lát thì dường như vị lão giả xanh y này đã phát hiện gì đó, đồng tử co rút lại rồi nhìn sang Tiêu Viêm, chậm rãi hỏi.

Tiêu Viêm vẫn chưa trả lời, tay áo vung lên, lại lần nữa đem Địa Yêu khôi thu vào trong giới chỉ, nói:

- Hiện tại ta có thể mang Hân Lam đi rồi?

Lão giả xanh lam chau mày lại, vị thanh niên thần bí này không chỉ tuổi còn trẻ mà đã đạt đến được cảnh giới Đẩu Tông, mà lại còn có khôi lỗi khủng bố thế này, xem ra bối cảnh không kém. Không trách Hân Lam lại tin tưởng đến như vậy.

- Lão phu là đại trưởng lão Diệp gia, Diệp Trọng. Vị tiểu hữu này tên là Tiêu Viêm sao?

Hướng về phía Tiêu Viêm chấp tay, nét âm trầm của đại trưởng lão cũng dần thu liễm lại. Lực lượng mà Tiêu Viêm thể hiện ra đã đủ kinh sợ Diệp gia, bởi vậy ngữ khí lúc nói chuyện của hắn cũng đã khách khí hơn trước rất nhiều.

Tiêu Viêm gật gật đầu, cũng không nghĩ nói thêm, bèn các bước đi ra khỏi đại sảnh. Hân Lam đi sau hơi ngập ngừng một chút, rồi nghiêng đầu nói với Diệp Trọng:

- Đại trưởng lão, sau khi cùng Tiêu Viêm đại ca giải quyết xong thì ta sẽ quay lại.

Nói xong, nàng cũng vội vàng đuổi theo.

Thấy thế, Diệp Trọng há miệng thở dốc, chỉ có thể thở dài một tiếng, cũng không nhắc lại mà tùy ý hai người rời đi.

- Đại trưởng lão...

Vị tứ trưởng lão lúc này bị Tiêu Viêm một chương đánh bay giờ phút này cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn Diệp Trọng nói.

Diệp Trọng khoát tay áo, thở dài:

- Quên đi, để cho bọn họ đi thôi. Có lẽ Tiêu Viêm này không phải là người bình thường, nói không chừng thì Diệp gia cũng phải trông chờ vào hắn.

- Không thể nào đâu! Tuy nói thực lực hẳn rất mạnh, nhưng với thực lực ấy mà muốn Diệp gia ta lần nữa vào trong Đan Tháp thì còn chưa đủ. Dem một hi vọng ký gửi lên trên một người còn chưa rõ lai lịch, có phải quá...

Vị tứ trưởng lão này chân chờ một lúc rồi nói.

- Không có biện pháp, hiện giờ có không ít thế lực đang nhìn vào Diệp gia ta, nếu như tiếp tục có cử động gì nữa thì sợ rằng Diệp gia sẽ không xong rồi.

Diệp Trọng lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

- Hiện tại chỉ có thể hi vọng người thanh niên tên Tiêu Viêm này thật sự có bản sự như Hân Lam nói. Hơn nữa chuyện hôm nay cũng đã làm cho hẳn có cảm nhận không tốt về Diệp gia ta. Ài, đây cũng là việc đau đầu a.

Sau khi mang theo Hân Lam rời khỏi Diệp gia, Tiêu Viêm trực tiếp nắm lấy tay nàng rồi bay vút ra ngoài thành. Một lát sau, sau khi đến trên đỉnh núi của một ngọn núi thì mới dừng lại.

- Chuyện của Tiểu Y Tiên, chắc ngươi cũng biết chứ?

Sau khi hạ xuống đỉnh núi, Tiêu Viêm trực tiếp chất vấn.

Hân Lam khẽ gật đầu, hàm răng cắn môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói:

- Lúc trước muội cùng với Tiểu Y Tiên tỷ tỷ, Tử Nghiên thuận lợi ra không gian "*trùng động*" thì mấy tháng sau đã thuận lợi đến Đan Vực. Nhưng sau khi đến Đan Vực thì Tiểu Y Tiên tỷ ỷ lại bị một thế lực dâm tà tên là Dục Tiên môn nhìn trúng, tỷ tỷ dưới cơn nóng giận đã diệt sạch cả môn phái này. Nhưng môn chủ của phái này lại là một cường giả Đấu Tông, tuy nói là đã chết dưới tay tỷ tỷ, nhưng nàng cũng bị thương, vừa vắn lại phá đi phong ấn của Ách Nan Độc Thể, sau đó bị người khác phát hiện.

- Tại Đan Vực này thì cái Ách Nan Độc Thể đó chính là một tai nạn, bởi vì trước đó đã có một lần đại họa cũng do Ách Nan Độc Thể bạo phát mà thành...bởi vậy khi mà tin tức Ách Nan Độc Thể xuất hiện vừa truyền ra thì đã bị phần đông thế lực hợp lại vây giết, trong đó lấy Băng Hà cốc làm chủ. Nhưng bọn hắn cũng không phải muốn hủy diệt Ách Nan Độc Thể mà muốn thu vào tay, bởi vì chuyện mà Băng Hà cốc thích làm nhất chính là

thu thập những người có thể chất kỳ lạ, sau đó lấy một phương pháp đặc thù đem linh hồn của cường giả trong cốc chuyên dò đến thể chất đó, để có thể lấy được năng lực của thể chất đó.

Nghe thấy lời nói của Hân Lam, sắc mặt của Tiêu Viêm ngày càng âm trầm lại, Băng Hà cốc này quả nhiên không phải là thứ tốt đẹp gì.

- Đoạn thời gian trước, địa phương mà Tiểu Y Tiên tỷ tỷ trốn đã bị Băng Hà cốc phát hiện, sau đó đã cùng với cường giả bên đó giao thủ mà bị thương không nhẹ. Tiêu Viêm đại ca, Hân Lam thật vô dụng, không thể giúp đỡ gì cả.

Nói đến chỗ này, đôi mắt Hân Lam cũng đỏ lên. Đối với sự vô lực của mình, nàng vẫn luôn cảm thấy đáng trách. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm.com.

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, chợt khoát tay áo, nói:

- Không liên quan chuyện của ngươi, chắc ngươi cũng biết bây giờ Tiểu Y Tiên ở chỗ nào chứ?

- ùm, muội cũng nhận được tin tức của tỷ tỷ truyền cho ta, nhưng hiện tại chỗ đó đã bị cường giả của Băng Hà cốc bao vây lại, muội căn bản vào không được.

Hân Lam gật gật đầu, nói.

- Ở nơi nào?

- Lạc Thần Giản.

- Quả nhiên là tại đó.

Tiêu Viêm híp mắt lại, thấp giọng nói.

- Tiểu Y Tiên tỷ tỷ mặc dù tránh được sự vây giết của Băng Hà cốc nhưng bị thương không nhẹ, không dễ dàng lộ diện được. Nhưng Lạc Thần Giản hiện giờ đã bị Băng Hà cốc vây quanh, tuy nói địa hình ở đó phức tạp nhưng việc tìm ra cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Hân Lam nhẹ giọng nói:

- Tiêu Viêm đại ca, huynh bây giờ tính làm thế nào?
- Có thể làm sao chứ...

Tiêu Viêm đứng thẳng, mắt nhìn về hướng bắc, trong mắt xẹt qua sát khí:

- Đi Lạc Thần Giản!
- Vậy để muội dẫn đường cho huynh! Muội cũng biết địa hình Lạc Thần Giản, vào đó tìm sẽ dễ hơn!

Hân Lam cắn răng một cái, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chợt nhớ ra cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, Tử Nghiên đâu? Nàng ta chẳng lẽ vẫn bên cạnh Tiểu Y Tiên?
- Tử Nghiên...

Nghe vậy, Hân Lam cũng là ngẩn ra, chợt cười khổ nói:

- Sau khi bọn muội đến Đan Vực không lâu thì nàng liền mất tích!
- Mất tích?

Tiêu Viêm thoáng biến sắc.

- Cũng không phải là mất tích đi, nàng có nói với bọn muội là nàng ta đột nhiên có một chút cảm ứng, phải đi về nhà.
- Về nhà?

Tiêu Viêm chau mày, thân phận Tử Nghiên vẫn luôn là một điều bí ẩn, nhưng hẳn trong lúc mơ hồ cũng có thể đoán được thân phận này tất nhiên rất hùng hồn, cũng không biết cái gọi là nhà của nàng là ở đâu.

- Ài, hi vọng nha đầu kia không có sao đi, bây giờ phải tìm Tiểu Y Tiên trước mới được, sau đó hãy tìm nàng!

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm lại lần nữa bắt lấy Hân Lam, sau đó khẽ lướt đi về hướng bắc. Chỉ trong thoáng chốc đã mất dạng ở cuối chân trời! Tiêu Y Tiên, hẳn phải mau chóng tìm được nàng!

-----oOo-----

Chương 1063: Lạc Thần Giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc Thần Giản được đặt ở phía bắc của Đan Vực, địa hình ở đó vô cùng phức tạp, cả vùng đất dường như là bị một cây búa lớn búa ra tạo thành vô số khe nứt vậy. Mỗi một khe nứt đều dài hơn nghìn trượng, mà hẻm núi ở bên trong cũng sâu không lường được, trong đó khói độc tràn ngập, có vô số kịch độc thường lui tới, hoàn cảnh vô cùng ác liệt, có thể coi đây là một hiểm địa ở Đan Vực.

Ở Lạc Thần Giản này, ngoại trừ một số người cần gì đó thì rất ít người tới nơi này. Nhưng mà gần đây bởi vì xuất hiện Ách Nan Độc Nữ thì đã làm cho nơi hẻo lánh này trở nên huyền ảo, ồn ào vô cùng.

Đối với Ách Nan Độc Thể thì hầu như người ở Trung Châu đều nhớ kỹ cả, cách đây lâu năm thì cũng đã từng xuất hiện qua một ít người có thể chất Ách Nan Độc Thể, nhưng những người này cuối cùng đều không ngoài dự tính đã nhắc lên một hồi tan nạn ở trên Trung Châu.

Độc thể lướt qua, sinh cơ bất tồn, vạn vật tận tịch.

Chỉ ngần ngừ vài câu này thôi nhưng đã nói lên được sự kinh khủng của Ách Nan Độc Thể đến cỡ nào rồi.

Có lẽ việc tạo thành cái tai nạn đó cũng không phải là chủ ý của người mang thể chất Ách Nan Độc Thể, nhưng sau khi độc thể bùng phát thì sẽ tạo thành cục diện phản lại chính chủ của nó, sau đó khách đổi làm chủ rồi trở thành một khối độc di động. Đối với loại độc này thì cho dù là cường giả Đấu Tông nếu như hút vào thể nội thì kết cục cũng là vô cùng thảm, năm đó, mỗi lần Ách Nan Độc Thể bạo phát thì đều làm cho Trung Châu tổn thất rất nhiều cường giả Đấu Tông, cứ như thế lặp lại vài lần thì

làm cho hung danh của Ách Nan Độc Thể đã xâm nhập vào trong lòng người ở Trung Châu.

Mà cũng chính là sự kiêng kị, thậm chí là sợ hãi của Trung Châu đối với Ách Nan Độc Thể này cho nên mỗi lần nghe được có Ách Nan Độc Thể xuất hiện thì đã có rất nhiều thế lực hợp lại, muốn diệt trừ Ách Nan Độc Thể đi trước khi nó bùng phát hoàn toàn.

Mà trong những thế lực này thì lại lấy Băng Hà cốc làm chủ. Mặc dù không ít người cũng biết là bọn họ muốn có được Ách Nan Độc Thể, nhưng vì thực lực của cốc này quá mạnh cho nên cũng không có người nào ngăn trở. Hơn nữa, Tiểu Y Tiên cũng đã đánh chết không ít người của Băng hà cốc cho nên làm cho ân oán của song phương càng trở nên gay gắt. Đồng thời, ai ai cũng biết nếu như người mang Ách Nan Độc Thể mà rơi vào trong tay của Băng Hà cốc thì chỉ sợ kết cục chỉ có thể là...chết!

Nhưng mà cho dù như thế nào thì Đan Vực vốn đã bình tĩnh trong một thời gian dài cũng đã vì Ách Nan Độc Thể này mà náo động trở lại. Hiện giờ đã có vô số người phóng về Lạc Thần Giản để tìm Ách Nan Độc Thể, những người này hầu như đều là những kẻ ham tiền thưởng ngất trời mà Băng Hà cốc đã treo ra, đương nhiên cũng có chút người có ý niệm muốn hủy diệt đi Ách Nan Độc Thể.

Nói chung lại thì cho dù những người này có mang tâm tư gì thì không thể nghi ngờ Lạc Thần Giản đã trở thành địa phương náo nhiệt nhất của Đan Vực.

Lạc Thần Giản cũng cách Diệp Thành không xa lắm, lấy tốc độ của Tiêu Viêm, cho dù mang theo Hân Lam thì cũng chỉ tốn một ngày là chạy tới cái mảnh đất đang náo nhiệt này.

Lúc này thì Tiêu Viêm đang cùng Hân Lam đứng trên một ngọn núi cao nhìn xuống, trông về phía xa là một mảnh bình nguyên bị loạn thạch che đầy không nhìn thấy cuối. Trên tấm bình nguyên đó có vô số cái khe đen nhanh, những cái khe này nhìn qua trông như những con ác ma dữ tợn há miệng rộng từ dưới đất hiện lên, sau đó kéo dài ra xa. Nhìn vào những cái khe đen nhánh sâu ấy làm cho người ta có cảm giác băng giá vô cùng.

Tren tấm bình nguyên đó còn có những tảng đá vô cùng khổng lồ, những tảng đá lớn ấy khi nhìn qua thì trông giống như một tòa núi vậy, mà trên

bầu trời cũng đã bị những làn sương mù màu đen che lấp. Đó đều là khói độc từ trong dãy núi dâng lên, trải qua nhiều năm tích tụ thì những làn sương ấy đã che kín cả bầu trời Lạc Thần Giản.

Chậm rãi thu ánh mắt lại, Tiêu Viêm nhìn về bình nguyên trước mắt, ở đó hiện giờ có rất nhiều bóng người. Những người này đều đang không ngừng kết thành đoàn đội rồi tiến vào Lạc Thần Giản, xem bộ dáng đúng là tìm kiếm tung tích của Tiểu Y Tiên.

- Nơi này là Lạc Thần Giản sao, quả nhiên là hiểm ác. Nhưng mà lấy thể chất đặc thù của Tiểu Y Tiên thì ở trng này lại có thể xem như cá gặp nước.

Thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm gật gật đầu, nói.

Hân Lam cũng là gật đầu một cái, chột nói:

- Tiêu Viêm đại ca, trên bầu trời Lạc Thần Giản có khói độc cho nên chúng ta cũng không thể trực tiếp bay vào mà chỉ có thể từ phía dưới mà đi. Đó cũng chính là nơi duy nhất đi vào Lạc Thần Giản, nhưng mà nơi đó lại có cường giả Băng Hà cốc trấn thủ, bọn họ lúc nào cũng chú ý tới động tĩnh của Lạc Thần Giản.

Tiêu Viêm hơi gật đầu, nói:

- Thực lực những người Băng Hà cốc phái ra như thế nào?

- Theo như tin muội được biết thì dẫn đầu đội tìm kiếm lần này của Băng Hà cốc chính là hai tên trưởng lão Băng Nguyên cùng Băng Phù, cũng chính là hai người đã giao thủ lần trước với Tiểu Y Tiên tỷ ỷ. Nhưng mà, theo như muội nhận thấy thì chắc còn có những người khác theo nữa, phỏng chừng có bốn tên cường giả Đấu Tông.

Hân Lam hơi trầm ngâm một hồi, rồi nói.

- Bốn tên Đấu Tông sao.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Xem ra Băng Hà cốc vẫn chưa xuất động cường giả Đấu Tông, nhưng mà ngẫm nghĩ lại thì lấy thực lực của Tiểu Y Tiên hiện này thì chắc Băng Hà cốc chỉ phái trưởng lão ra bắt cũng đủ.

- Nếu như đi vào trong đó thì người có thể tìm được chỗ của Tiểu Y Tiên không?

Tiêu Viêm trầm ngâm hỏi.

- Ừ.

Hân Lam gật gật đầu.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói:

- Một khi đã như vậy, vậy ta cứ vào tìm đi.

Tiếng nói vừa dứt thì hắn liền ôm lấy vòng eo của Hân Lam, rồi thân hình trực tiếp đi xuống dưới ngọn núi, chỉ lóe lên vài cái thì đã dừng ở ngoài Lạc Thần Giản.

Lối đi vào Lạc Thần Giản được hai tảng đá màu đen khổng lồ dựng nên, ở giữa còn có một con đường lớn đến mấy trượng. Nhưng mà quanh cửa đi vào lúc này thì lại có rất nhiều thân ảnh mặc đồ màu trắng, hiển nhiên là người của Băng Hà cốc.

- Đi thôi...

Vừa đáp xuống, Tiêu Viêm liền buông Hân Lam ra, sau đó trực tiếp đi vào, Hân Lam vội vàng bước theo.

Ở ngay lối vào có hai tảng đá lớn, ít nhất cũng gần trăm mét, được các đệ tử Băng Hà cốc canh giữ. Từng đạo ánh mắt không ngừng quét qua đám người đi qua lối vào ở dưới, mà ở bên cạnh đó có một lão giả bạch y ngồi xếp bằng, một luồng hàn khí không ngừng từ trong cơ thể hắn tràn ra, làm cho nhiệt độ xung quanh cũng hạ thấp rất nhiều.

Vị lão giả bạch y này từ đầu đến cuối đều nhắm mắt lại, nhưng mà khi hai người Tiêu Viêm đi vào thì dường như hắn có phản ứng, hai mắt bỗng mở ra, rồi nhìn qua Tiêu Viêm, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tuy nói Lạc Thần Giản gần đây vì sự kiện của Ách Nan Độc Nữ mà trở nên rất náo nhiệt, nhưng trong những người tới đây thì cũng không có bao nhiêu người là cường giả cả. Dù sao đối với cường giả mà nói thì cái giải

thường cao ngất trời của Băng Hà cốc cũng không hấp dẫn bao nhiêu cả, hơn nữa nhìn vào trận chiến của Băng Hà cốc thì bên cốc này rất có quyết tâm phải lấy cho được Ách Nan Độc Nữ, cho nên bọn họ cũng không muốn ra tay để tranh đoạt gì cùng với Băng Hà cốc, dù sao đó cũng không phải là chuyện tốt.

Mà cũng chính vì như thế, cho nên khi lão giả nhìn thấy Tiêu Viêm thì lại có chút kinh ngạc. Trong đoạn thời gian này thì người tiến vào bên trong rất nhiều, nhưng cường giả Đấu Tông lại không có bao nhiêu đâu a.

Nhưng mà, kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, hẳn cũng không có mở miệng nói gì cả. Sau khi liếc một cái thì cũng thu hồi ánh mắt lại, cũng chỉ là một nhất tinh Đấu Tông thôi, cho dù có lòng bất chính thì cũng không thể làm nên gì.

- Mấy người Băng Nguyên cũng đã tiến vào Lạc Thần Giản một thời gian rồi, không biết có tìm được Ách Nan Độc Nữ hay không?

Trong phần đông ánh mắt của đệ tử Băng Hà cốc, hai người Tiêu Viêm không hề có trở ngại mà tiến vào trong Lạc Thần Giản, sau khi tìm đến một chỗ hẻo lánh thì mới dừng lại.

- Đi như thế nào?

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua chung quanh, nơi này khói độc còn không tính quá nồng, nhưng cũng có chút ảnh hưởng tầm nhìn, hơn nữa hẻm núi còn có vô số khe nứt đen nhánh cho nên có chút làm người khác choáng váng cả lên. Dưới tình cảnh như thế này mà muốn tìm được một người thì đúng là tương đối khó khăn.

- Đi theo muội!

Hân Lam thật cẩn thận nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó từ trong giới chỉ lấy ra một cái bình ngọc, mở bình ngọc ra thì có một vật nhỏ đen nhánh thoát ra. Thứ này có chút giống con chuột, nhưng sau lưng lại có hai cái cánh, phát ra tiếng vang ong ong.

- Đây là tầm độc thử, nhưng mà đã chết. Sau khi được Tiểu Y Tiên tử tử dùng một phương pháp đặc thù luyện chế thì nó có thể giúp bọn ta tìm được tử ấy.

Hân Lam buông tầm độc thử ra, nó ở giữa không trung chuyển động một cái rồi nhằm một hướng của Lạc Thần Giản mà tiến tới.

- Mau, đuổi theo nó.

Thấy thế, Hân Lam vội vàng nói, Tiêu Viêm thấy vậy vội ôm Hân Lam vào trong ngực, thân hình khẽ động rồi hóa thành một hắc ảnh đi theo sau tầm độc thử.

Tuy trong Lạc Thần Giản có rất nhiều độc vật hoành hành nhưng mà Tiêu Viêm vẫn chưa đụng phải trở ngại gì. Đối với điều lạ này thì hắn cũng cảm thấy hơi nghi hoặc, chắc là do Dị Hỏa đi. Loại vật chí cương chí dương này thông thường vẫn luôn khắc chế với một số độc vật có thuộc tính âm hàn.

Một đường đi không bị ngăn trở, hơn nữa với tốc độ của Tiêu Viêm thì chỉ sau nửa giờ thì hai người đã xâm nhập dần vào bên trong Lạc Thần Giản. Mà giờ khắc này thì khói độc chung quanh càng lúc càng nồng, cũng may là có dị hỏa ngăn cách cho nên Tiêu Viêm cùng với Hân Lam vẫn chưa bị ăn mòn.

Sau khi tiến tới thêm một đoạn nữa thì đột nhiên tầm độc thử đột nhiên tạm dừng lại, mà Tiêu Viêm dường như cũng phát hiện ra điều gì đó khác thường cho nên đưa tay chụp lấy nó, sau đó ôm lấy Hân Lam lên phía sau một tảng đá ngồi xuống.

Hiện ra trước mắt hai người bây giờ là một hẻm núi khổng lồ chừng trăm trượng, quanh hẻm núi còn có khí độc lượn lờ. Nhưng chung quanh hẻm núi lúc này có hơn mấy chục đạo thân ảnh vây kín lại, trong đó có một người đứng ở trên không trung, đó diện mạo hắn là một vách núi đá, ở đó dường như còn có một cái cửa động.

- Ách Nan Độc Nữ, ngoan ngoãn cùng lão phu về Băng Hà cốc, nếu làm như vậy thì có lẽ ngươi còn có đường sống!

Tiêu Viêm hơi biến sắc, theo âm thanh của lão giả mà nhìn về cái động khẩu kia. Khi nhìn về đó thì nhất thời đồng tử hắn co lại, bởi vì ở nơi đó, có một bóng người xinh đẹp màu trắng đang tao nhã đứng đó, nhưng khắp người lại tỏa ra sát khí lạnh lạnh.

- Tiêu Y Tiên!

-----oO-----

Chương 1064: Băng Hà Cốc - Tiêu Sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy bóng hình xinh đẹp màu trắng ở ngay cửa động, tâm thần vốn căng thẳng của Tiêu Viêm cũng dần buông lỏng xuống:

- May mà không có việc gì.

Trong lòng tự nói một tiếng, Tiêu Viêm liền nhìn sang lão giả đang đứng giữa hẻm núi kia. Lão giả này đầu bạc, toàn thân mặc đồ trắng, phía trên áo bào còn có những văn hoa bông tuyết màu trắng, cả người tản phát ra hàn ý nhàn nhạt. Sau khi nhìn lão giả này một chút thì đôi mắt Tiêu Viêm liền hơi híp lại:

- Lục tinh Đấu Tông.

Hơi trầm ngâm một chút rồi Tiêu Viêm lại nhìn sang chung quanh hẻm núi, ở đây còn có mấy chục thân ảnh màu trắng đang đứng sừng sững, hiển nhiên cũng là đệ tử Phân Viêm cốc. Ánh mắt của hắn lại quét ngang nhìn qua một tảng đá lớn lồi ra ở ngay bên hẻm núi, nơi đó còn có hai lão giả bạch y đang chấp tay đứng đó, mà người đứng ở trước cư nhiên cũng có thực lực lục tinh Đấu Tông, còn lão giả ở phía sau tuy không sánh bằng hai người trước nhưng thực lực cũng đạt đến nhị tinh Đấu Tông.

- Lại có đến ba cường giả Đấu Tông, còn có mấy chục đệ tử tinh nhuệ, Băng Hà cốc này cũng thật bỏ ra được a.

Trong con mắt đen kịt hiện lên hàn ý, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói.

- Tiêu Viêm đại ca, hai người kia chính là hai trưởng lão Băng Nguyên, Băng Phù của Băng Hà cốc, thực lực của họ rất mạnh, cẩn thận.

Hân Lam cũng đảo mắt nhìn một chút, sau đó thấp giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trận chiến như vậy mặc dù không nhỏ nhưng đối với hắn hôm nay cũng không có bao nhiêu uy hiếp. Hiện giờ Địa Yêu khôi đã có thể chống lại một gã lục tinh Đẩu Tông, huống chi hắn còn có Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cùng với Thiên Hỏa tôn giả trong giới chỉ.

- Ách Nan Độc Nữ, ngươi trốn không thoát đâu, ngươi đã trúng Băng chi lực của Băng Hà cốc ta, trừ phi có giải dược của bên ta, nếu không thì trong một tháng băng chi lực còn trong cơ thể của ngươi sẽ làm cho ngươi phải đóng băng lại!

Lão giả ở trên không trung đăm đăm nhìn về Tiêu Y Tiên ở cửa động, nói:

- Theo ta quay về Băng Hà cốc, đó là đường sống duy nhất của ngươi.

Ở ngay cửa động khẩu, đôi trong mắt lạnh lùng vô tình của Tiêu Y Tiên nhìn vị lão giả này một cái, khuôn mặt thoáng xuất hiện chút châm chọc. Âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng, trong đó ẩn chứa sát khí quanh quẩn khắp hẻm núi:

- Trước khi cơ thể của ta bị đông cứng, ta sẽ hủy diệt cái thân thể này, sẽ không để cho Băng Hà cốc các ngươi lấy được bất cứ thứ gì!

Nghe được những lời này thì hàn quang trong mắt của lão giả trên không trung bùng phát ra, chậm rãi nói:

- Tự ngươi đang đoạn tuyệt đường sống của mình...

Âm thanh vừa phát ra thì dường như hắn cũng không muốn nói nhiều nữa, một luồng hàn khí kinh người từ trên người hắn bạo phát ra:

- Nếu như ngươi đã không thích đi đường sống vậy thì lão phu sẽ tự tay bắt ngươi mang về Băng Hà cốc.

Ngay khi chữ cuối cùng phát ra thì không gian trước mặt lão bỗng nhiên bị vặn vẹo rồi hàn khí xung quanh bỗng nhiên tụ tập lại thành vô số nhũ băng.

Vèo! Vèo!

Tay áo lão giả khẽ vẫy nhẹ thì nhất thời vô số nhũ băng trước mặt run rẩy rồi vèo một tiếng đã ùn ùn kéo đến rồi trực tiếp bao quát phạm vi trăm trượng chung quanh động khẩu đó.

Nhìn thấy băng nhũ xé rách hư không dữ dội lướt đến, lông mày đen của Tiểu Y Tiên cũng khẽ nhíu lại, bản thân nàng đang bị trọng thương, căn bản không có khả năng là đối thủ của Băng Nguyên này. Hơn nữa, xung quanh còn có hai gã cường giả Đấu Tông, nếu như hai người này cũng ra tay thì sợ rằng cơ hội để nàng chạy trốn cũng không có:

- Cho dù có chết thì cũng không thể chết trong tay bọn họ!

Đấu khí màu tím nồng đậm không ngừng từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên trào ra sau đó bao trùm cả động khẩu lại, những băng nhũ lao tới nhất thời bị tan rã, nhưng khi băng nhũ tan rã ra thì lòng năng lượng do đấu khí màu tím tạo thành cũng dần nhạt đi.

Cạch! Cạch!

Những băng nhũ còn sót lại đều bay tới cắm trên vách núi xung quanh sơn động, tầng tầng lớp lớp băng nhanh chóng lan kết tràn ra, mà dưới hàn khí này thì độc khí chung quanh nhất thời cũng trở đi nhạt hơn rất nhiều.

Cảm thụ được hàn khí chung quanh đang lan tràn ra, hai má Tiểu Y Tiên cũng khẽ biến. Những hàn khí này vô cùng quái dị, nếu như bị xâm nhập vào trong thể nội thì sẽ cực kỳ phiền phức, lúc trước vì nàng sơ sẩy để cho hàn khí đó xâm nhập vào trong cơ thể cho nên đấu khí mới xuất hiện tình trạng trì trệ, nghĩ đến đây thì nàng liền quyết định:

- Không thể ở lâu được.

Trong lòng có ý niệm này, Tiểu Y Tiên quyết định thật nhanh, thân hình hóa thành một đạo thiểm điện lao ra sơn động, sau đó trực tiếp lao vào sâu trong hẻm núi.

- Băng Phong trận!

Tiểu Y Tiên vừa mới lao ra sơn động thì đã có mấy chục âm thanh quát lạnh đồng thời vang lên, rồi hàn khí bỗng nhiên dữ dội tuôn ra. Chỉ thấy không gian bên trong hẻm núi đó chỉ trong nháy mắt đã vang lên các âm

thanh răng rắc rồi bị độn lại thành một mảnh băng dày cứng, chỉ trong một thoáng chốc thôi thì bên trong hẻm núi đã có một núi băng hơn mười trượng không lồ. Mà Tiểu Y Tiên cùng với Băng Nguyên đều bị độn vào trong đó, tảng băng này vô cùng quái lạ, người ở bên trong thì không thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài lại có thể thấy mọi hành động của người bên trong.

- Còn muốn chạy trốn?

Trên bầu trời, Băng Nguyên thấy thế thì cười lạnh một tiếng, thân hình vừa động thì đã hiện ra phía sau Tiểu Y Tiên, hàn khí tụ tập xung quanh nắm tay rồi mạnh mẽ tung ra một quyền!

Nhận thấy được hàn khí của người phía sau tăng lên dữ dội, Tiểu Y Tiên cũng trong nháy mắt xoay người, đầu khí màu tím cũng tụ tập quanh bàn tay rồi nhanh chóng tung ra một chiêu.

Ầm!

Quyền chưởng giao tiếp, một luồng khí lãnh kinh người nhất thời tản ra xung quanh.

Dưới lực phản kích này thì Băng Nguyên bị đẩy lùi ra sau hai bước mà Tiểu Y Tiên lại bị chặn ngã ra. Nàng vốn đã trọng thương, sức chiến đấu giảm đi, căn bản không phải là đối thủ của một gã lục tinh Đẩu Tông.

Sau khi ổn định thân hình thì sắc mặt vốn tái nhợt của Tiểu Y Tiên lại càng xấu hơn, ánh mắt của nàng khẽ đảo qua lớp băng kín mít chung quanh, hai má khẽ hiện lên chút không cam. Xem ra hôm nay, thật sự là không có đường trốn a.

- Cùng lão phu về Băng Hà cốc thì có lẽ còn có đường sống. Nếu còn ngu xuẩn thì đừng trách lão phu ra tay độc ác!

Bàn chân Băng Nguyên khẽ bước trong hư không hướng về Tiêu Viêm, ngũ khí vẫn đậm mạp như trước.

Nhìn thấy Băng Nguyên chậm rãi bước đến thì sâu trong đôi mắt màu nâu tím của Tiểu Y Tiên lại tuôn ra hàn khí dữ dội, bàn tay của nàng bèn kết xuất một thủ ấn kỳ dị. Đã đến bước này rồi thì chỉ còn cách cởi bỏ phong

ấn của Ách Nan Độc Thể, tuy nói làm như vậy thì sẽ làm cho độc thể bùng phát dữ dội, nhưng so với việc bị rơi vào tay lão gia hỏa này thì đúng là tốt hơn.

Nhìn thấy thủ ấn của Tiểu Y Tiên, Băng Nguyên dường như cũng biết nàng định đánh cược liều mạng một lần, sắc mặt lập tức trầm xuống. Thân hình hắn nhanh như chớp đã lướt đến, mà hàn khí xung quanh cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

Tốc độ của Băng Nguyên cực kỳ nhanh, chỉ trong chớp mắt đã ra phía sau Tiểu Y Tiên, khuôn mặt của hắn lúc này lạnh lẽo vô cùng. Bàn tay của hắn lúc này tỏa ra hàn khí nồng đậm trực tiếp hóa thành những đạo tàn ảnh rồi bao vây không gian xung quanh Tiểu Y Tiên lại.

Không gian xung quanh dưới lực ép kinh khủng của hàn khí nồng đậm trực tiếp tạo ra những tiếng nổ to trầm thấp, mà không khí cũng trực tiếp biến thành những làn sương trắng lượn lờ bốc lên.

Tiểu Y Tiên thấy vậy thì vội vàng tránh đi, thân thể mềm mại của nàng giống như những chiếc lá không ngừng đung đưa trong cơn bão vậy, lúc né tránh vô cùng hung hiểm, chỉ cần nàng sai một ly thôi thì cũng sẽ bị đánh trúng.

Nhưng mà, tuy nói miễn cưỡng tránh được thế công không dứt của Băng Nguyên, nhưng thủ ấn mà Tiểu Y Tiên đang triển khai để cởi bỏ phong ấn của Ách Nan Độc Thể cũng bị cắt đứt đi.

Ầm! Ầm!

Lúc này thì một chương kinh người của Băng Nguyên đã đánh xuống, Tiểu Y Tiên không thể tránh né được nữa chỉ còn cách đưa chương lên chống đỡ!

Phốc!

Một bùm máu tươi đỏ sẫm phun ra, thân thể Tiểu Y Tiên trực tiếp bị chấn ra xa.

Sắc mặt Băng Nguyên lạnh lùng vô cùng, trước khi bùm máu tươi của Tiểu Y Tiên đến trước mặt thì đã bị một luồng hàn khí đóng băng lại, rơi xuống.

- Ách Nan Độc Thể của ngươi còn chưa chân chính đạt đến đỉnh núi, nếu không thì lão phu còn chưa thể làm gì được ngươi đâu...nhưng đáng tiếc.

Băng Nguyên nhìn Tiểu Y Tiên đang chùi đi vết máu ở khớp miệng, cười nói.

Tiếng nói vừa dứt thì Băng Nguyên cũng không nhẫn nại nữa, lại lần nữa tấn công Tiểu Y Tiên. Lúc này đây thì trong mắt của hắn đã hiện lên sát khí nồng nặc, chỉ cần giữ lại Ách Nan Độc Thể là được, còn việc Tiểu Y Tiên sống được hay không cũng không sao cả.

Nhìn thấy khuôn mặt cười lạnh của Băng Nguyên, Tiểu Y Tiên cũng đã biết người này đã nổi lên sát khí, nàng lập tức khu động đấu khí không còn bao nhiêu trong cơ thể lên, nàng muốn đánh cược một lần cuối cùng!

Răng rắc!

Ngay khi Tiểu Y Tiên vừa mới hạ quyết tâm thì những bức tường băng thật dày ở bốn phía đột nhiên phát ra tiếng kêu răng rắc, từng cái khe nhanh chóng lan tràn ra, cuối cùng nổ âm một tiếng.

Tường băng đột nhiên nổ tung cũng làm cho Băng Nguyên cả kinh, nhưng còn không đợi hắn hoàn hồn thì từ trên hẻm núi bên cạnh truyền đến một tiếng xé gió, rồi có một bóng người đang hướng tới nơi này.

Đột nhiên xuất hiện công kích như vậy cũng làm cho Băng Nguyên có chút luống cuống tay chân. Vài cỗ đấu khí hàn băng từ trong tay trào ra giao thủ với bóng đen đang tấn công tới, nhưng cùng lúc đó thì bên cạnh lại vang lên từng tiếng kêu thảm thiết. Băng Nguyên định thản lại nhìn thì mới phát hiện đó là đệ tử của bên mình!

- Tiểu tử, ngươi dám phá hư đại sự của Băng Hà cốc ta, ta nhất định sẽ đem ngươi đuổi giết tới chân trời góc biển!

Ngay khi Băng Nguyên quát lạnh lên thì trên hẻm núi cũng truyền đến những âm thanh phẫn nộ, hắn ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy ở hẻm núi bên cạnh có một người thanh niên đang mỉm cười đứng đó, trong tay của hắn còn cầm lấy hai đệ tử Băng Hà cốc, hiển nhiên người vừa ra tay chính là hắn.

- Băng Hà cốc quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, nhiều người như vậy mà lại tấn công một nữ tử đã trọng thương, cũng thật không biết xấu hổ!

Thanh niên mỉm cười, sau đó ánh mắt nhìn sang nơi khác. Ở nơi đó có một nữ tử xinh đẹp bởi vì sự xuất hiện của hắn mà trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên vẻ khó tin.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia tái nhợt đi mà khiến cho người khác phải đau lòng, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ hiền hòa, âm thanh êm ái từ từ phát ra:

- Xin lỗi, ta tới chậm rồi.

-----oOo-----

Chương 1065: Cục diện xoay chuyển

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu Viêm.

Tiểu Y Tiên kinh ngạc nhìn người thanh niên đứng trên hẻm núi bên cạnh. Một lát sau thì trên khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng xuất hiện một nụ cười tuyệt mỹ. Đó là nụ cười khi mà đang gặp tai nạn, đang trong sự tuyệt vọng thì đột nhiên lại có hi vọng thật lớn đến với mình, một nụ cười xinh đẹp đến động lòng người.

Ánh mắt Băng Nguyên âm trầm nhìn vào Tiêu Viêm, âm thanh lạnh băng như đến từ dưới cửu u hoàng tuyền truyền đến:

- Tiểu tử, ngươi dám phá hỏng đại sự của Băng Hà cốc ta?

Vừa rồi hắn có đảo mắt qua thì liền phát hiện có mấy chục đệ tử Băng Hà cốc ở hẻm núi chung quanh bị mất đi, mà trong không khí lại có một mùi máu tươi nồng đậm, hiển nhiên những đệ tử mất tích đó đã bị chôn trong tay người này. Sự việc diễn ra như thế làm cho Băng Nguyên cực kỳ nổi giận, một cỗ sát khí vô cùng nổi lên trong mắt hắn, ánh mắt vô cùng dữ tợn nhìn Tiêu Viêm.

Cảm thụ được ánh mắt dữ tợn của Băng Nguyên, Tiêu Viêm cũng chỉ cười, hờn hợt nói:

- Người của Băng Hà cốc, quả nhiên chẳng phải thứ tốt lành gì.

- Một tên nhất tinh Đấu Tông mà cũng dám làm càn trước mặt Băng Hà cốc ta, người trẻ tuổi bây giờ quả nhiên ngày càng liều lĩnh.

Nghe thấy lời này của Tiêu Viêm, Băng Nguyên lại giận quá mà cười lên. Trong tiếng cười tràn đầy sát ý nồng nặc:

- Lão phu mặc kệ gnuowi có lai lịch gì, nhưng phải nói cho người biết rằng Lạc Thần Giới hôm nay tất sẽ trở thành mộ địa của người!

- Băng Phù, hẩn giao cho người. Không cần lưu thủ, cứ giết!

Băng Nguyên nhìn về ở một hẻm núi khá, giờ phút này thì ở đó có một gã lão giả bạch y sắc mặt cũng không tốt nhìn về Tiêu Viêm. Lúc nãy Tiêu Viêm ra tay quá nhanh, ra ngoài sự dự đoán của mọi người, chỉ ngắn ngủn có nửa phút mà đã có đến hai mươi đệ tử Băng Hà chết đi, mà tất cả hết thảy đều có người thanh niên trước mặt này làm nên. Cái này giống như là có một người tát một cái tát thật mạnh lên má của hẩn vậy, đau vô cùng.

- Yên tâm, ta sẽ cho hẩn hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết, cũng thuận tiện cho hẩn hiểu việc xen vào chuyện của người khác không phải là chuyện tốt gì.

Lão giả tên Băng Phù gật đầu một cái, trên khuôn mặt già nua xuất hiện nụ cười lạnh lẽo dữ tợn.

Ngay khi Băng Nguyên cùng Băng Phù xuất hiện thì Tiểu Y Tiên cũng lấy lại chút tinh thần, đôi mắt đẹp nhìn qua chung quanh. Cái sự vui sướng vừa mới xuất hiện đã dần mất đi, tràng diện bây giờ thì cho dù Tiêu Viêm đã tới cũng khó có thể giải vây được, ngược lại còn có thể vì thế mà đem Tiêu Viêm liên lụy vào. Dù sao ở đây chỉ toàn là cường giả Đấu Tông, mà Băng Hà cốc lại có đến ba người, lấy thực lực của Tiêu Viêm mà muốn mang nàng trốn đi thì chỉ sợ khó khăn vô cùng.

- Tiêu Viêm, người đi trước đi, ta tất có biện pháp trốn đi. Chờ sau khi ra

khỏi đây thì chúng ta hãy gặp nhau!

Đôi mắt đẹp hơi nháy lên, Tiêu Y Tiên đột nhiên nhìn Tiêu Viêm nói lớn lên. Nghe vậy thì Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cười cười nhìn Tiêu Y Tiên, nói:

- Ngươi cho là ta sẽ tin lời này của ngươi? Yên tâm đi, nếu ta đã dám đến thì sẽ có nắm chắc cứu được ngươi...

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Viêm thì không hiểu sao sự khản trương trong lòng Tiêu Y Tiên cũng hơi lỏng ra không ít. Đối với Tiêu Viêm thì năng cũng có chút hiểu biết, nếu như hắn không có nắm chắc chuyện gì thì rất ít khi đi làm, có lẽ đúng như lời hắn nói, hắn đã có cách cứu mình sao?

- Lão phu thật ra cũng muốn biết sự tự tin của ngươi từ đâu mà đến?

Băng Phù chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm, mỗi một bước ra thì khí tức trong cơ thể càng lạnh hơn, mà trên khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười lạnh như băng.

- Băng Nguyên, động thủ đi. Ngươi hãy giải quyết chính sự trước đã, bằng không xảy ra biến cố gì thì chúng ta cũng không tránh khỏi bị trách phạt đâu.

Băng Nguyên chậm rãi gạt đầu, ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn Tiêu Viêm thu hồi lại, sau đó nhìn sang Tiêu Y Tiên, cười lạnh nói:

- Yên tâm, sau khi lão phu bắt ngươi xong thì sẽ để cho ngươi xem kết cục của tên kiêu ngạo này.

Âm thanh vừa phát ra thì Băng Nguyên cũng không trì hoãn nữa, song chưởng hơi cong lại thì hàn khí kinh người đã từ trong lòng bàn tay toát ra. Chỉ trong chớp mắt hàn khí đã ngưng tụ lại thành một hình ánh trắng, mà ngay lưỡi của ánh trắng thì lại sắc bén như đao vậy, mỗi lúc xoay tròn còn phát ra âm thanh rợn người.

- Đi!

Lưỡi trắng sắc bén xoay tròn trên bàn tay của Băng Nguyên, khóe miệng của hắn hơi nhếch lên một cái rồi cong ngón tay búng ra. Chỉ nghe vèo

một tiếng thì lưỡi trắng sắc bén đó trực tiếp xé rách hư không rồi hiện lên trước mặt Tiểu Y Tiên, sau đó lượn một cái vòng ra đánh vào sau gáy của nàng.

Đột nhiên xuất hiện kinh phong lạnh như băng cũng làm cho Tiểu Y Tiên phải biến sắc không thôi, thân hình vội vàng tránh ra sang một bên, nhưng cái lưỡi trắng này lại lấy một tốc độ nhanh đến kinh ngạc tới trước mặt nàng nữa.

Đang!

Ngay khi lưỡi trắng đó xé rách không gian tới ngay trước mặt Tiểu Y Tiên thì một đạo ngân mang quý dị hiện ra trước mặt nàng, ngân mang vừa lóe lên một cái thì đã có một cánh tay màu bạc tung ra một quyền, trực tiếp chấn nát cái lưỡi trắng đó đi.

Đột ngột xuất hiện biến cố như vậy làm cho sắc mặt Băng Nguyên lần nữa đổi đi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu bạc trước mặt Tiểu Y Tiên, mà sau khi nhìn thấy hai đồng tử trống không của người này thì lại kinh hãi thất thanh nói:

- Khôi lỗi?

Đột ngột xuất hiện bóng người màu bạc này thì cũng sẽ dẫn đến sự chú ý của người khác. Sắc mặt Băng Phù cũng hơi trầm xuống, tuy nói không phát hiện được khí tức của khôi lỗi, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được một sự nguy hiểm từ trên khôi lỗi này phát ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Lão thất phu nhà ngươi đã sống đến tuổi này rồi mà vẫn muốn giở thủ đoạn đối phó một nữ tử đã trọng thương ư.

Tiêu Viêm ở hẻm núi bên cạnh cười cười, mà trong tiếng cười của hắn lại ẩn chứa sát khí lạnh như băng. Ngón tay chậm rãi chỉ về Băng Nguyên, nói:

- Giết hắn đi!

Âm thanh của Tiêu Viêm vừa phát ra thì Địa Yêu khôi trước mặt Tiêu Viêm giống như một quả đạn pháo bùng nổ vậy, chỉ lóe lên một cái thì đã

tới trước mặt Băng Nguyên, một quyền đơn giản không hoa lệ đã trực tiếp đánh vào ngực của người này.

Thấy công kích hung mãnh của Địa Yêu khôi thì Băng Nguyên liền biến sắc, một chưởng đưa ra như là phản xạ có điều kiện vậy, đưa ra ngăn cản quyền này.

Àm! Âm!

Quyền chưởng tương giao thì thân thể Địa Yêu khôi không hề có chút sứt mẻ nào, ngược lại Băng Nguyên ở bên kia lại phát ra một tiếng kêu đau đớn, cước bộ vội lui về phía sau, trong mắt đã hiện lên vẻ hoảng sợ rồi. Lấy thực lực của hắn thể nhưng khi đối chiến với khôi lỗi này lại không hề có chút thượng phong?

- Băng Phù, giết tiểu tử kia mau. Khôi lỗi này là do hắn điều khiển!

Ổn định thân thể lại, sắc mặt Băng Nguyên tái xanh lại, gầm lên.

Nghe được tiếng hô của Băng Nguyên, Băng Phù cũng khẽ biến sắc, xem ra khôi lỗi kia cực kỳ khó giải quyết. Lập tức ánh mắt của hắn nhìn về Tiêu Viêm, sát khí tỏa ra đến rợn người.

Vèo!

Ngay khi ánh mắt lạnh lẽo của Băng Phù nhìn Tiêu Viêm thì đã có một bóng hình xinh đẹp từ sau núi lướt đến, sau đó hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, khuôn mặt ngưng trọng nói:

- Hắn giao cho ta đi, ngươi hãy đi đối phó với người khác.

Thấy thế, Tiêu Viêm không khỏi không biết làm sao, lắc lắc đầu, vươn tay ra đem Tiểu Y Tiên kéo ra phía sau, khẽ cười nói:

- Trong cơ thể ngươi có thương tích, hay là nghỉ ngơi trước đi, chỉ dựa vào những người này thì còn chưa làm gì được ta đâu!

- Khẩu khí thật can rở! Băng Hạc, ngươi cùng những người khác bắt Ách Nan Độc Nữ lại, còn tên này giao cho ta!

Băng Phù giận cười một tiếng, bàn tay nắm chặt một cái thì hàn khí dữ dội tuôn ra, sau đó hàn khí ngưng tụ thành một thanh trường thương. Vừa nắm trường thương thì thân hình của hắn đã để lại vô số đạo tàn ảnh ở phía sau mà lướt đến chỗ Tiêu Viêm, trường thương trong tay hắn phát ra tiếng xé gió chói tai vô cùng.

Mà lão giả bạch y cuối cùng của Băng Hà cốc nghe được tiếng quát của Băng Phù thì cũng gật gật đầu, chột vung tay lên thì đã có mấy chục đạo tàn ảnh có khí tức cường đại bao vây Tiêu Y Tiên ở sau Tiêu Viêm lại, hàn khí nhất thời xông thẳng lên trời cao!

Nhìn thấy thế tới của Băng Phù thì hai má của Tiêu Y Tiên không khỏi căng thẳng, vội vàng khu động đầu khí trong cơ thể.

- Khôi lỗi quả thật là đã không còn, nhưng còn có một đạo linh hồn đây...

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Băng Phù, Tiêu Viêm khẽ mỉm cười. Ngón tay nhẹ nhàng sờ trên cái giới chỉ màu trắng, đột nhiên có một đạo linh hồn hơi hư ảo xuất hiện, sau đó chậm rãi hóa thành một thân ảnh hơi già nua.

Đạo linh hồn này vừa mới xuất hiện thì Băng Phù đang tới một cách dữ dội kia đột nhiên ngừng lại, ánh mắt kinh nghi nhìn về đạo linh hồn này.

Ngay khi Băng Phù ngừng thân hình lại thì đám người của Băng Hạc cũng ngừng lại, hai người này nhìn nhau một cái. Lấy thực lực của họ không ngờ lại không thể nhìn ra thực lực của Thiên Hỏa tôn giả:

- Ài, tiểu tử nhà ngươi, lại để cho lão già như ta ra tay ư...

Sau khi hiện thân ra thì Thiên Hỏa tôn giả đầu tiên xoay cái thân thể hư ảo đó lại, có chút nhìn về Tiêu Viêm, không biết làm sao đành lắc lắc đầu.

Mà Tiêu Y Tiên ở phía sau thấy Tiêu Viêm cư nhiên lại triệu hồi ra một đạo linh hồn thể mạnh như thế thì cũng vô cùng kinh ngạc, cùng với sự kinh ngạc đó thì sự căng thẳng trong lòng cũng đã buông lỏng ra. Cùng lúc này thì những vết thương mà nàng đang cố chịu đựng lại phát tác ra, từ trong não truyền đến một hồi mệt mỏi, một bùm máu tươi cũng không nhịn được phun ra.

Tiểu Y Tiên đột nhiên phun ra máu làm cho Tiêu Viêm cả kinh, nhìn

thoáng qua hai má tái nhợt kia mà sát ý trong lòng của hắn đột nhiên bùng phát dữ dội.

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm quay đầu nhìn Thiên Hỏa tôn giả, trong thanh âm cũng có sát khí lạnh lạnh:

- Phiền Diệu lão tiên sinh mau giải quyết người này đi, bản thân Tiểu Y Tiên bị trọng thương, cũng không chống đỡ được bao lâu đâu.

- Ô!

Thiên Hỏa tôn giả nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên ở trong lòng của Tiêu Viêm, lấy nhãn lực của hắn tất nhiên có thể nhận ra nàng bị thương không nhẹ, lập tức gật đầu rồi xoay người lại nhìn về đám người Băng Phù đang kinh nghi. Cước bộ của hắn chậm rãi bước ra, một cỗ lực lượng linh hồn lấy hắn làm trung tâm đột nhiên thổi quét ra!

Dưới sự bộc phát của lực lượng linh hồn này, vẻ mặt đang kinh nghi của Băng Phù thoáng cái đã đại biến, âm thanh cũng trở nên kinh hãi:

- Bát Tinh Đấu Tông?

-----oOo-----

Chương 1066: Không chịu nổi một kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cỗ lực lượng linh hồn vô hình đó xoay quanh thân thể của Thiên Hỏa tôn giả, mà xung quanh thân thể hư ảo của hắn cũng không ngừng nổi lên từng trận dao động kỳ dị, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về Băng Phù đang kinh hãi. Hắn cũng không nói chuyện, thân hình vừa động thì đã biến mất đi, mà ngay khoảnh khắc hắn biến mất thì Băng Phù nhất thời trong lòng lạnh như băng, nhanh chóng lui về sau rồi cao giọng quát:

- Bị bằng hữu kia, lão phu là trưởng lão Băng Hà cốc – Băng Phù, chuyện hôm nay không có liên can với ngươi. Mời nhìn mặt mũi của Băng Hà cốc mà đừng nhúng tay, Băng Hà cốc chúng ta sau này tất sẽ trả lễ!

Trong giọng nói của Băng Phù khó có thể che giấu chút kinh hoàng. Đột nhiên xuất hiện một cường giả bát tinh Đấu Tông thế này cơ hồ làm cho tình thế ở đây đã nghịch chuyển, mà cho dù hẳn nghĩ thế nào thì cũng không thể nghĩ ra vì sao một tên tiêu tử còn trẻ tuổi thế kia lại có trợ thủ như vậy.

- Băng Hà cóc? Tưởng rất giỏi sao? Bằng vào các người thì còn chưa đủ để lão phu phải sợ đâu.

Sau khi Băng Phù phát lên thì đột nhiên không gian hơi dao động một chút, Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên quý dị xuất hiện trước mặt hắn, người này cười một cái rồi tung một chiêu nhẹ nhàng ra.

Một chương này nhìn như vô lực nhưng Băng Phù lại cảm giác được vô cùng nguy hiểm. Đấu khí trong cơ thể hắn giờ phút này đều bạo phát ra, hàn khí nồng nặc lượn lờ rồi ngưng tụ ngoài thân thể thành một bộ áo giáp hàn băng, cả áo giáp đều trong suốt sáng lên, nhìn như có vẻ yếu ớt nhưng lực phòng ngự lại mạnh vô cùng.

Đương nhiên, cái mạnh này trong mắt Thiên Hỏa tôn giả không đáng giá nhắc tới. Tuy nói hôm nay hẳn chỉ có thực lực của bát tinh Đấu Tông, nhưng nhãn lực vẫn là của Đấu Tôn năm đó, một tên lục tinh Đấu Tông còn chưa đủ để hắn coi trọng.

Ầm!

Một chiêu nhẹ nhàng như không có gì chạm nhẹ trên bề mặt cái áo giáp băng băng của Băng Phù, một cỗ lực lượng linh hồn như cơn hồng thủy dâng lên ầm ầm chạy ra.

Răng rắc!

Dưới cỗ lực lượng linh hồn này thì cái băng giáp kia không hề có tác dụng gì, chỉ một chiêu mà đã tạo thành vô số khe nứt ở trên bề mặt, sau đó trực tiếp nổ một tiếng tan tành ra!

Phốc!

Băng giáp bị vỡ, sắc mặt Băng Phù trong nháy mắt trắng bệch ra, một bùm máu tươi mang theo hàn khí phun ra, sau đó thân hình chột lui ra sau.

Sau khi lui ra sau thì khuôn mặt Băng Phù trở nên dữ tợn, hai mắt hấn đỏ bừng nhìn về Thiên Hỏa tôn giả, chột quát lên:

- Băng Hạc, dẫn người giết tiêu tử kia!

Băng Hạc cách đó không xa khi nghe được tiếng quát này thì cũng từ trong nỗi kinh hãi vì sự xuất hiện của Thiên Hỏa tôn giả mà bừng tỉnh lại. Hắn chỉ đành cắn răng một cái, vung tay lên rồi ra lệnh cho mấy chục đệ tử Băng Hà cốc ở phía sau:

- Tất cả lên cho ta, không tiếc bất cứ giá nào bắt lấy Ách Nan Độc Nữ, giết chết tiêu tử kia cho ta!

Nghe vậy thì mấy chục đệ tử Băng Hà cốc hồi hộp nhìn thoáng qua Thiên Hỏa tôn giả ở giữa không trung, sau đó lại nhìn sang trận chiến ở bên hẻm núi cạnh bên. Ở đó thì Băng Nguyên đang chống đỡ lại công kích của Địa Yêu khô, có vẻ cực kỳ nguy hiểm, căn bản sẽ không có chú ý sang biến cố bên này.

- Còn không ra tay?

Thấy các đệ tử Băng Hà cốc chần chừ, Băng Hạc đành quát to một tiếng. Mà các đệ tử Băng Hà cốc sau khi nghe thấy tiếng hét của hắn thì cắn răng một cái sau đó cung kính làm theo.

Thấy thế, Băng Hạc khẽ gật đầu, bàn chân dậm một cái thì đã bắn thẳng tới Tiêu Viêm. Mà các đệ tử Băng Hà cốc ở phía sau cũng vội vàng thúc động đấu khí trong cơ thể, sau đó hóa thành từng đạo cầu vòng bao vây Tiêu Viêm lại.

Băng Phù ở giữa không trung sau khi nhìn đám người Băng Hạc động thủ thì ánh mắt nhìn sang Thiên Hỏa tôn giả, trong mắt hiện lên chút âm tàn, đấu khí trong cơ thể của hắn lần nữa tuôn ra dữ dội, sau đó tiến tới quần lấy Thiên Hỏa tôn giả. Với tình thế trước mắt thì chỉ có cách bắt lấy Tiêu Viêm trước thì mới có thể làm cho khô lỗi cùng với đạo linh hồn thần bí hùng mạnh này sợ ném chuột vỡ đờ mới có thể dừng tay, nếu không thì kết cục của họ chỉ còn con đường chết!

Mà Tiêu Viêm nhìn thấy mấy người Băng Hà cốc đang tiến đến thì cười

lạnh một tiếng, nghiêng đầu nói với Tiểu Y Tiên:

- Cứ giao bọn họ cho ta, ngươi không cần ra tay đâu!

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, trong những người này thì chỉ có Băng Hạc là một nhị tinh Đẩu Tông, còn các đệ tử Băng Hà cốc còn lại cũng chỉ có mấy người Đẩu Hoàng, lấy thực lực Tiêu Viêm thì có thể đối phó được.

Cước bộ chậm rãi tiến tới, hai tay Tiêu Viêm kết xuất một thủ ấn huyền ảo, rồi từ mi tâm của hắn chợt có một bóng người lướt ra, chớp mắt một chút thì đã biến thành một Tiêu Viêm khác. Đây chính là huyền thân của Tam Thiên Lô Động mà Tiêu Viêm tu luyện, trải qua sự rèn luyện của huyết đàm ở Thiên Sơn thì thực lực của huyền thân Tam Thiên Lô Động sợ rằng cũng khoảng Đẩu Hoàng đỉnh phong. Mặc dù không thể đối phó với Băng Hạc, nhưng để ngăn các đệ tử Băng Hà cốc khác lại thì cũng không phải là chuyện gì.

- Đi!

Ngón tay của Tiêu Viêm bung ra, linh hồn phân thân ở bên cạnh khẽ gật đầu. Thân hình vừa động thì đã quỷ dị biến mất rồi xuất hiện ở phía sau Băng Hạc, sau đó ngăn các đệ tử Băng Hà cốc lại.

Đột nhiên xuất hiện một linh hồn phân thân cũng làm cho Băng Hạc ngần ngại, nhưng chỉ trong thoáng chốc ánh mắt của hắn đã lạnh như băng nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng nói:

- Tiểu tử, thủ đoạn cũng nhiều lắm. Nhưng bằng vào thực lực nhất tinh Đẩu Tông của ngươi thì còn chưa phải là đối thủ của lão phu.

Tiếng nói vừa dứt thì một cỗ đầu khí băng hàn đã từ trong cơ thể Băng Hạc phát ra, hàn khí ở ngay mười đầu ngón tay ngưng tụ lại sau đó hóa thành mười cái móng bằng băng bén nhọn.

- Chuyên hôm nay nếu truyền về Băng Hà cốc thì Đan Vực từ nay về sau sẽ không còn chỗ cho ngươi dung thân!

Băng Hạc cười lạnh, sau đó thân hình đã hóa thành một đạo thiểm điện mang theo hàn khí kinh người bắn thẳng về Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Băng Hạc đang tiến tới thì Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, một gã nhị tinh Đấu Tông mà thôi. Từ lúc trước khi vào Đấu Tông thì hắn đã từng đánh chết cường giả như vậy, huống chi là bây giờ.

Àm!

Thân hình Băng Hạc chợt lóe lên rồi hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt hắn vô cùng âm tàn. Hắn tung trào ra, năm cái móng bằng băng trực tiếp đâm tới ngực của Tiêu Viêm.

Trong mắt của Tiêu Viêm đột nhiên hiện lên năm cái móng bằng băng, khóe miệng của Tiêu Viêm khẽ nhếch lên cười lạnh một tiếng. Bàn tay của hắn vừa đảo một cái thì đã có một ngọn lửa xanh biếc từ bên trong ào ra.

Vèo!

Năm cái móng bằng băng tinh chuẩn chộp lấy bàn tay của Tiêu Viêm, nhưng các cái móng bằng băng đó lại chậm rãi tan ra! Thậm chí, hàn khí ở trên tay của Băng Hạc còn có dấu hiệu mất đi, giống như là chúng gặp khắc tinh vậy. Mà bản thân một trào này của Băng Hạc sau khi mất đi hàn khí thì uy lực giảm đi rất nhiều, ngay cả chấn lui thân thể Tiêu Viêm cũng không làm được. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Nhị tinh Đấu Tông của Băng Hà cốc cũng chỉ vậy mà thôi...

Bàn tay Tiêu Viêm nhanh chóng bắt lấy cái trào của Băng Hạc, hắn khẽ lắc lắc đầu, trong âm thanh còn có chút trào phúng. Bởi vì có dị hỏa hộ thể cho nên hàn khí của Băng Hà cốc không thể làm gì hắn được.

Nhìn thấy một trào của mình bị Tiêu Viêm dễ dàng bắt lấy như thế, trong mắt Băng Hạc hiện lên vẻ khó tin. Mà khi nhìn thấy ngọn lửa xanh biếc đang lượn lờ trên tay Tiêu Viêm thì hắn hét lên một tiếng thất thanh:

- Dị hỏa?

- Đúng rồi.

Tiêu Viêm mỉm cười, nhưng hàn ý trong nụ cười này lại nồng đậm vô cùng. Lòng bàn tay xoay tròn, sau đó hóa thành quyền!

- Bát Cực Băng!

Một quyền này âm âm đánh lên nắm tay Băng Hạc. Một luồng ám kinh kinh người mang theo kinh khí nóng cháy mà cuồng bạo nhanh như chớp xông vào thân thể Băng Hạc! Dưới sự tồn tại của dị hỏa trong băng kinh thì đấu khí hàn băng trong cơ thể Băng Hạc hoàn toàn không có lực chống cự, vào tiếng xèo xèo vang lên, đấu khí trong cơ thể hắn chạy tán loạn lên!

Phốc!

Đấu khí trong cơ thể tán loạn trực tiếp làm cho Băng Hạc phun ra một bùm máu tươi, chợt hắn cắn răng một cái, liều mạng thúc dục toàn bộ đấu khí trong cơ thể rồi ngưng tụ ở trên cánh tay! Mà theo sự ngưng tụ ngày càng nhiều của đấu khí hàn băng thì bàn tay của hắn đã giống như một tảng băng vậy, trong suốt mà lấp lánh! Hơn nữa, ở trên cánh tay bằng băng đó còn có những văn hoa hình măng xà, nhìn qua giống như là một vật sống vậy!

- Băng Mãng Tí!

Sắc mặt Băng Hạc đỏ lên, rồi một tiếng gầm từ trong cổ họng phát ra! Khi tiếng gầm này vang lên thì chỉ trong nháy mắt đấu khí của hắn tăng vọt lên, lực lượng trên cánh tay cũng nhanh chóng tăng theo!

- Tiêu tạp chủng, có giỏi thì đón một quyền của ta!

Lúc này thì trong mắt của Băng Hạc đã tràn đầy sát khí, hắn cười một tiếng rồi tung quyền ra! Một quyền này của hắn vừa ra thì không khí chung quanh đã bị đọng lại thành những khối băng, thậm chí không gian chung quanh còn có cảm giác như bị đọng lại!

Hàn khí kinh người đang tiến tới nhưng sắc mặt Tiêu Viêm không hề có chút biến đổi nào, ngọn lửa xanh biếc nhanh như chớp từ trong cơ thể bùng phát ra, sau đó ngưng tụ trên quyền của hắn. Chỉ trong thoáng chốc mà ngọn lửa đã ngưng tụ lại thành một hỏa lang xanh biếc khoảng nửa thước.

Hỏa lang thành hình, Tiêu Viêm cũng không có chần chờ nữa mà trực tiếp tung quyền ra! Hỏa lang ở trên nắm tay hắn rít gào lên, sau đó mang theo một cái nóng kinh khủng trực tiếp mạnh mẽ va chạm vào cái cánh tay bằng

băng của Băng Hạc! Hai quyền vừa chạm nhau thì khí lãng cấp tốc lan tràn ra khắp nơi, làm cho không gian chung quanh nhanh chóng xuất hiện những cái khe đen nhánh.

Cú va chạm này chỉ vền vện kéo dài trong chớp mắt nhưng Băng Hạc lại hoảng sợ vô cùng. Hắn có thể cảm giác được hàn khí trên cánh tay của mình đang cấp tốc giảm xuống, mà bản thân Tiêu Viêm khi cảm nhận được điều này thì trong mắt xuất hiện chút giễu cợt, rồi tăng lực trên cánh tay lên.

Phốc!

Kình lực một lần nữa dữ dội tuôn ra làm cho cánh tay băng băng của Băng Hạc trực tiếp nổ tung thành những mảnh băng vỡ vụn...mà dưới một kích như vậy thì khuôn mặt của Băng Hạc bỗng trở nên tái nhợt, nhanh chóng thối lui về sau, cuối cùng đụng vào một tảng đá lớn thì mới dừng lại, lập tức phun ra một bùm máu tươi. Khi hắn ngẩng đầu lên thì khuôn mặt vô cùng kinh hãi, hắn không thể nào tin tưởng được một gã nhất tinh Đấu Tông mà lại có lực chiến đấu kinh khủng đến như thế.

Hắn đang cố gắng tiếp tục đứng lên thì một đạo thân ảnh đã như quỷ mị hiện ra trước mặt Băng Hạc, một mũi chân lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt ở ngay trên huyệt thái dương, làm cho cả người Băng Hạc trở nên cứng ngắt.

- Người của Băng Hà cốc, cũng chỉ có thể...

-----oOo-----

Chương 1067: Một tên cũng không tha

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt Băng Hạc trắng bệnh, hắn không dám nhúc nhích chút nào, bởi vì hắn biết nếu như hắn có chút di động này thì cái đầu của mình sẽ lập tức rời khỏi thân thể, tứ phân ngũ liệt.

Băng Hạc cố gắng duy trì tư thế đứng yên đó, nuốt nước miếng một cái rồi lui về sau một chút, âm thanh khàn khàn nói:

- Nếu như người giết ta, chắc chắn Đan Vực này không còn chỗ cho người ăn thân!

Tiêu Viêm từ trên cao nhìn xuống Băng Hạc đang trắng bệch mặt ra, cười nói:

- Nếu như ta đã ra tay thì chắc chắn sẽ không sợ Băng Hà cốc của người.

- Hừ, khẩu khí thật ngông cuồng, đừng tưởng có một đạo linh hồn bát tinh Đẩu Tông cùng với một khôi lỗi là có thể có tư cách chống lại Băng Hà cốc ta. Thực lực của ta cũng chỉ là xếp cuối cùng trong các trưởng lão Băng Hà cốc thôi, cho dù là Băng Phù cùng Băng Nguyên cũng chỉ là xếp hạng trung mà thôi. Nếu như cường giả chân chính của Băng Hà cốc ta ra thì mấy cái này của người sẽ không đáng giá nhắc tới đâu!

Nghe Tiêu Viêm nói thế thì cho dù cục diện có chút không tốt, nhưng Băng Hạc vẫn không nhịn được cười lạnh nói.

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, Băng Hà cốc này là một trong tam cốc, cứ như thế thì thực lực hẳn sẽ không yếu hơn Phần Viêm cốc, mà vị tam trưởng lão của Phần Viêm cốc kia có thực lực bát tinh Đẩu Tông, nhị trưởng lão lại là cửu tinh Đẩu Tông. Đương nhiên, người đáng sợ nhất của Phần Viêm cốc vẫn là Đường Chân, người này thì cho dù lấy nhãn lực của Tiêu Viêm thì cũng chỉ có lấy bốn chữ "*sâu không lường được*" để đánh giá. Tuy nói đối với các cường giả Đẩu Tông thì Tiêu Viêm rất khó xác định mạnh hay yếu, nhưng trực giác nói cho hẳn biết thực lực của Đường Chân tuyệt sẽ không yếu hơn Lôi tôn giả của Phong Lôi các!

Mà nếu như Phần Viêm cốc đã có thực lực như vậy thì Băng Hà cốc nổi danh cùng với nó tuyệt sẽ không yếu hơn, vì thế đối với lời nói này của Băng Hạc thì Tiêu Viêm cười nhạt nhưng đối với điều này thì sau khi hẳn tới Đan Vực rồi vẫn có thể hiểu được. Mà bản thân hẳn cũng hiểu được là sau khi cứu Tiểu Y Tiên ra thì lập tức sẽ ở phía đối lập cùng với Băng Hà cốc, nhưng mà, lấy tính cách của Tiêu Viêm chẳng lẽ sẽ vì Băng Hà cốc mạnh mà bỏ rơi Tiểu Y Tiên sao? Nhớ năm xưa, cho dù hẳn chỉ là một gã đầu giả nhỏ nhoi thì đã dám đối lập với con quái vật khổng lồ Vân Lam tông ở Gia Mã đế quốc, huống chi là hiện giờ...

Băng Hạc thấy Tiêu Viêm không nói, còn tưởng rằng tâm của người này đã động, ngữ khí lập tức chậm lại không ít:

- Nếu như người đem Ách Nan Độc Nữ giao cho Băng Hà cóc thì tất nhiên Băng Hà cóc ta sẽ không bực đãi người, hơn nữa lấy thiên phú của người thì tuyệt đối cũng sẽ được cóc chủ trọng dụng. Người phải biết rằng, cóc chủ chúng ta thích nhất là kết giao với cường giả tứ phương.

Lời nói này của Băng Hạc vừa dứt thì nhìn lên Tiêu Viêm, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm thì lòng lạnh xuống, bàn tay võ xuống mặt đất một cái thì đã có một cỗ lực lượng mạnh đẩy hẳn về sau.

Ầm!

Nhưng mà thân hình của hắn vừa mới động thì Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, một cước trực tiếp đá ra ngay trên bờ vai của Băng Hạc. Lực đạo mạnh mẽ đến nỗi làm cho thân hình của người này như điều đứt dây bay ra xa, sau đó đập mạnh trên một tảng đá lớn, trong lúc mơ hồ còn có âm thanh xương gãy vang lên răng rắc.

Băng Hạc từ trên tảng đá lớn trượt xuống, mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng đổ xuống. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm, giận dữ hét:

- Tiểu tạp chủng, sớm muộn gì người cũng phải hối hận vì việc làm hôm nay!

Tiếng hô của Băng Hạc vừa mới phát ra thì một đạo thân ảnh màu trắng đột nhiên từ phía trên lao xuống rồi chạm vào tảng đá lớn ở bên cạnh. Một bùm máu tươi cũng từ thân ảnh màu trắng này phun ra, sau đó thân thể như bùn nhão trượt xuống vậy.

Băng Hạc vội vàng quay đầu lại, chột trong mắt hiện lên kinh hãi. Thì ra người như bùn nhão ở bên cạnh chính là Băng Phù, mà giờ khắc này thì Băng Phù cả người đầy máu tươi, hơi thở vô cùng yếu ớt, thở ra vô cùng khó khăn.

- Ài, không có thân thể vô cùng phiền toái, chỉ là thu thập một tên Đấu Tông mà cũng phiền toái như vậy.

Một thân ảnh già chậm rãi xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, người này tự nhiên là Thiên Hỏa tôn giả, hắn nhìn qua Băng Phù như bùn nhão, cười

hắc hắc, nói:

- Nhưng mà đánh cũng rất sáng khoái, người yên tâm, lão phu vẫn cho hắn sống một chút.

Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Diệu lão tiên sinh xin yên tâm, dược liệu chuẩn bị tốt rồi, chắc không lâu nữa thì người cũng có thân thể lại rồi.

Nghe vậy thì trên khuôn mặt Thiên Hỏa tôn giả cũng hiện lên chút kinh hỉ, chuyện thân thể vẫn là chuyện mà hắn luôn chờ mong. Nay nghe được Tiêu Viêm nói thế thì dường như cái ngày xưa cũng sắp quay lại rồi.

- Cũng chỉ có tiểu tử nhà ngươi là đáng tin. Ha ha, ánh mắt của lão phu vẫn tốt vô cùng a...

Băng Hạc ở bên cạnh nghe thấy lời này thì ánh mắt lóe lên, nói:

-Tiền bối, việc luyện chế thân thể là chuyện mà Băng Hà cốc ta am hiểu nhất, hơn nữa thân thể đó còn có năng lực đặc thù, chỉ cần người có thể làm cho Băng Hà cốc ta một chuyện thì sẽ được miễn phí đó.

Nụ cười trên mặt Tiêu Viêm chậm rãi thu hồi lại, trong con ngươi hiện lên sát khí lạnh lẽo.

Thiên Hỏa tôn giả cũng là bởi vì lời này Băng Hạc mà giật mình, nhìn thoáng qua Tiêu Viêm. Một lát sau, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười cổ quái, chậm rãi đi về Băng Hạc, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay vỗ nhẹ bả vai của người này, cười híp mắt nói:

- Làm chuyện gì? Có thể thương lượng thử xem.

- Bắt Ách Nan Độc Nữ giùm Băng Hà cốc ta, chúng ta nhất định cho người một bộ thân thể cực kỳ thoải mái.

Nghe vậy, hai mắt của Băng Hạc không khỏi hiện lên vẻ mừng như điên.

Thiên Hỏa tôn giả chậm rãi gật gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng đưa về cổ của Băng Hạc. Băng Hạc thấy như thế thì lạnh người lên, vội khu động đầu khi

tung một chuông tới trước mặt Thiên Hỏa tôn giả.

Răng rắc!

Chuông phong còn chưa tới mặt Thiên Hỏa tôn giả thì sắc mặt Thiên Hỏa tôn giả liền thay đổi, bàn tay hơi dùng lực một tiếp thì đã trực tiếp bẻ gãy cổ của Băng Hạc.

- Tiêu tử kia, người như thế thì sau này không cần cho hấn cơ hội nói chuyện. Nếu không sớm muộn gì cũng có biến cố.

Bàn tay bỏ ra thì thể đang lạnh dần của Băng Hạc, Thiên Hỏa tôn giả nhìn Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Bàn tay đang nắm chặt của Tiêu Viêm trong tay áo khẽ thả ra, sau đó ôm quyền nói với Thiên Hỏa tôn giả:

- Đa tạ Diệu lão tiên sinh nhắc nhở, bên này, cũng nên kết thúc.

Tiếng nói vừa dứt thì đã có một đạo ngân mang từ trong hẻm núi đi ra, đó đúng là Địa Yêu khô. Mà trong tay của Địa Yêu khô đúng là Băng Nguyên, khuôn mặt của hấn đầy máu tươi. Khi Băng Nguyên nhìn thấy Băng Phù như bùn nhão ở bên cạnh cho đến Băng Hạc đầu vụn vẹo sang một bên thì trong mắt nhất thời xuất hiện tinh quang oán độc, gắt gao nhìn Tiêu Viêm, âm thanh khàn khàn nói:

- Tiêu tạp chủng, các ngươi trốn không thoát đâu!

Tiêu Viêm cười cười, thu lấy Băng Nguyên bị trọng thương từ trong tay Địa Yêu khô, sau đó nhìn sang mấy tên đệ tử Băng Hà cốc, nhàn nhạt nói:

- Giết, một tên cũng không để lại.

Tiếng nói vừa dứt thì Địa Yêu Khô ở bên cạnh đã động, rồi như một mảnh hồ vọt vào bầy dê xông vào trong đám đệ tử Băng Hà cốc. Sau đó từng tiếng hét thất thanh nhất thời vang lên khắp dãy núi này.

Dưới hung thần Địa Yêu khô này thì các đệ tử Băng Hà cốc chỉ còn cách chạy tán loạn ra, nhưng tốc độ của bọn hấn kém xa Địa Yêu khô cho nên chỉ sau một chốc thì cả bọn đã bị rơi vào tay Địa Yêu khô, sau đó lần lượt

ngã xuống hết.

Sau khi trong thời gian nhanh nhất giết hết các đệ tử Băng Hà cốc thì Địa Yêu khôi cả người đầy huyết tinh này mới quay về, mà cùng nó quay về còn có đạo linh hồn phân thân của Tiêu Viêm.

Sau khi đem linh hồn phân thân thu vào mi tâm, Tiêu Viêm nhìn sang Băng Phù cả người đang run rẩy lên, mỉm cười nói:

- Ta cần biết một số chuyện.

Hai mắt Băng Phù oán độc nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, hẳn thật không nghĩ tới thủ đoạn của Tiêu Viêm lại độc ác như vậy, lại đem bọn hắn giết đến nỗi chó gà không tha!

- Tiểu tạp chủng, đừng tưởng rằng ngươi giết hết người ở đây thì Băng Hà cốc sẽ không biết chuyện gì cả. Chờ xem đi, không bao lâu sau thì ngươi sẽ thành mục tiêu truy nã của Băng Hà cốc, đến lúc đó thì toàn bộ Đan Vực sẽ không còn chỗ cho ngươi ẩn thân!

Tiêu Viêm nhíu mày, hai ngón tay gõ một cái thì một ngọn lửa xanh biếc chậm rãi xuất hiện, sau đó nhẹ nhàng chạm vào bờ vai của Băng Phù. Nơi vừa chạm vào thì lập tức có một tiếng xèo vang lên, mà khuôn mặt Băng Phù cũng trở nên khó coi vô cùng.

- Ta muốn biết cái băng chi lực mà các ngươi nói lúc nãy là cái gì?

Nhìn thấy Băng Phù méo mặt lại, Tiêu Viêm thu ngón tay lại, thản nhiên nói. Băng Phù oán độc nhìn Tiêu Viêm, căn bản không để ý tới những lời Tiêu Viêm nói. Khuôn mặt Tiêu Viêm hờ hững, cũng không nói nữa mà lại đưa tay xuống!

Xèo!

Khói trắng bốc lên, cả người Băng Phù run rẩy lên, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên vô cùng dữ tợn.

Sau khi chậm rãi thu tay về, Tiêu Viêm thản nhiên nói:

- Còn không nói?

Hô hấp của Băng Phù trở nên vô cùng khó khăn, một lát sau thì cắn răng, khàn khàn nói:

- Băng chi lực chính là đầu khí độc hữu của Băng Hà cốc ta, hơn nữa phải đạt đến Đẩu Tông mới có thể tu luyện được. Nếu như băng chi lực xâm nhập vào trong thân thể thì sẽ lặng yên ả nấp, dần dần đem mạch máu, kinh mạch đông lại.

- Làm thế nào giải trừ?

- Không có phương pháp giải trừ, trừ khi được cốc chủ Băng Hà cốc ta ra tay. Nhưng mà các ngươi còn chưa có bản sự như vậy.

Băng Phù lạnh lạnh cười nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lạnh không để ý tới lời này, nghiêng đầu gật đầu với Thiên Hỏa tôn giả, rồi cứ như thế xoay người rời đi. Mới đi được vài bước thì đã nghe đến âm thanh cốt cách gãy nát ở phía sau truyền đến.

- Đây là linh hồn của bọn hấn, thu đi.

Ba cái bình ngọc từ sau phóng tới, Tiêu Viêm liếc mắt một cái rồi thu tay đón lấy bỏ vào trong giới chỉ. Sau đó bước nhanh tới Tiểu Y Tiên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt đi bỗng nhiên lòng hấn có chút nhói đau, nhẹ giọng nói:

- Trước khi rời khỏi nơi này thì phải tìm biện pháp giải quyết cái băng chi lực đã.

Tiểu Y Tiên ôn nhu gật gật đầu. Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn về người thanh niên trước mặt, mới chỉ gần một năm không gặp thôi, nhưng cước bộ của người đã tiến rất nhanh rồi.

Tiêu Viêm vươn cánh tay ôm lấy cái eo thon nhỏ của Tiểu Y Tiên, sau đó để cho Địa Yêu khôi ôm lấy Hân Lam đang trốn ở một bên, thân hình vừa động thì đã đi sâu vào trong Lạc Thần Giới.

Sau khi đám người Tiêu Viêm rời đi thì chung quanh ngọn núi này mới an tĩnh trở lại, chỉ còn có những thi thể đầy máu tươi ở đó chứng minh nơi

này vừa xảy ra một hồi đại chiến thảm thiết.

-----oOo-----

Chương 1068: Chữa thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở hẻm núi này giờ đây tràn đầy máu tươi ở khắp nơi, mùi máu tươi nồng đậm không ngừng tán ra, từng khối thi thể lạnh lẽo ở khắp nơi xung quanh.

Chỗ này đều yên lặng không hề có chút tiếng động nào, chỉ còn lại mùi máu tươi chưa tiêu tán cùng với những cỗ thi thể đó đã biểu hiện rằng nơi đây từng có một trận đại chiến.

Khung cảnh yên tĩnh đó kéo dài được một hồi lâu thì đột nhiên từ phía chân trời truyền đến những tiếng xé gió đánh vỡ đi cái yên tĩnh đó, một lát sau thì đã có rất đông thân ảnh màu trắng bay vút đến. Khi những người này nhìn thấy những cái thi thể trên mặt đất thì sắc mặt thay đổi không thôi.

Một thân ảnh già nua dừng lại ở trên một tảng đá lớn, đúng là vị lão giả canh giữ lối vào Lạc Thần Giới.

Vị lão giả Băng Hà cốc này vừa xuất hiện thì khuôn mặt đã vô cùng khiếp sợ nhìn các thi thể trên mặt đất. Sau đó hắn vội lướt đến bên một tảng đá lớn, ánh mắt không tin nổi nhìn ba bộ thi thể già nua ở trên tảng đá, một lúc sau thì hít vào một ngụm khí lạnh.

- Băng Nhan trưởng lão.

Một gã đệ tử Băng Hà cốc sắc mặt có chút tái nhợt đi lại lão giả này, nuốt nước miếng một cái rồi thấp giọng nói:

- Các thi thể đệ tử tinh nhuệ đi tìm Ách Nan Độc Nữ đều ở đây cả, kể cả ba vị Băng Phù trưởng lão.

Vị lão giả được gọi là Băng Nhan trưởng lão nghe vậy thì không khỏi nhắm mắt lại, khi mà mở mắt ra thì ánh mắt lạnh như băng:

- Dem tất cả thi thể mọi người về đi, ta muốn tất cả lập tức về cốc!

Tiếng nói vừa dứt thì Băng Nhân liền xoay người đi, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Tên đệ tử Băng Hà cốc này yên lặng gật đầu, nhìn thoáng qua ba thi thể già nua ở ngay đó mà không khỏi rùng mình. Đây chính là ba cường giả Đấu Tông, là ai mà có thực lực khủng bố đến nỗi giết chết cả ba người bọn họ như thế?

Nhưng mà, mặc dù hắn không biết hung thủ là người phương nào nhưng lại biết rằng sắp tới thì Đan Vực sẽ không còn yên tĩnh nữa. Lấy thực lực Băng Hà cốc thì tuyệt đối sẽ không cứ nhìn đó mà để ba người trưởng lão chết đi như thế!

Khi mà các đệ tử Băng Hà cốc đang bắt đầu thu thập tàn cục thì ở một hang động cách bí ẩn sâu bên trong Lạc Thần Giới đang có một nhóm người. Nhóm người này hiển nhiên là Tiêu Viêm, Tiêu Viêm lúc này nhẹ nhàng buông Tiểu Y Tiên xuống, rồi lấy mấy đá phát quang trong nạp giới gắn lên vách sơn động, ánh sáng nhàn nhạt tạm thời loại bỏ cái âm u trong sơn động đi.

Hân Lam đứng ở bên người Tiểu Y Tiên, nhìn thấy sắc mặt Tiểu Y Tiên tái nhợt thì vội vàng lấy một bộ da lông mềm mại ra để trên mặt đất, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Y Tiên tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi trước đi.

Tiểu Y Tiên hướng về phía nàng mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống bộ da lông mềm mại đó. Nàng nâng đôi mắt đẹp lên nhìn Tiêu Viêm, rồi như nhớ ra chuyện gì đó, nói:

- Chưa đến một năm mà ngươi đã đột phá đến Đấu Tông rồi, Ma Độc Ban trong cơ thể đã được giải quyết rồi ư?

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi không biết làm sao, cười nói:

- Hiện tại không phải là lúc quan đến cái Ma Độc Ban đó, để xem thương thế của ngươi đã!

Tiểu Y Tiên khẽ mỉm cười, đôi lông mi cao vút khẽ chớp, có chút yếu ớt nói:

- Ta vẫn còn tốt, nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi.

Đối với tính tình của nàng thì Tiêu Viêm hiểu rất rõ cho nên cũng không nghe những gì nàng nói. Hắn ngồi xổm xuống bắt lấy bàn tay trắng mềm mại của Tiểu Y Tiên, một luồng lực lượng linh hồn thật cẩn thận truyền vào trong cơ thể nàng, sau khi tìm hiểu thật cẩn thận thì mới chậm rãi thu hồi.

Mà khi thu hồi lực lượng linh hồn lại thì sắc mặt Tiêu Viêm lại có chút khó coi. Tình huống cơ thể của Tiểu Y Tiên giờ phút này cực kỳ không ổn, không ít nơi có thương thế không nhẹ chút nào. Hơn nữa, điều làm cho Tiêu Viêm lo lắng chính là cái gọi là băng chi lực kia, hắn cư nhiên không thể cảm nhận được nó ở chỗ nào cả, nhưng trong lúc mơ hồ thì hắn vẫn cảm nhận được cái băng chi lực này vẫn tồn tại trong cơ thể Tiểu Y Tiên. Cái băng chi lực này dường như không ngừng tỏa hàn khí ra muốn đem máu, kinh mạch trong cơ thể Tiểu Y Tiên đông cứng lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Hân Lam, người có biết cái gọi là băng chi lực của Băng Hà cốc không?

Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn Hân Lam, hỏi.

Nghe vậy, Hân Lam trầm ngâm một hồi, nói:

- Theo mọi người được biết thì băng chi lực chính là đầu khí độc tôn của Băng Hà cốc, hơn nữa chỉ có đến Đẩu Tông mới có thể miễn cưỡng tu tập. Nếu như để cho băng chi lực này xâm nhập vào người thì sẽ cực kỳ khó giải quyết, cho nên không ít cường giả khi giao thủ với người của Băng Hà cốc thì đều cực kỳ đề phòng băng chi lực của họ. Nhưng về phương pháp khu trừ ra thì mọi người lại không rõ lắm.

Tiêu Viêm nhíu mày, nhìn sắc mặt Tiểu Y Tiên tái nhợt đi mà không khỏi có chút đau lòng. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc nhẹ bồng bênh của nàng, hắn thậm nghĩ phải mau chóng khu trừ băng chi lực đi, nếu không thì thương thế của Tiểu Y Tiên sẽ không bao giờ khỏi hẳn.

- Băng chi lực này đúng là quý dị vô cùng, nhưng cũng không phải như Băng Phù nói chỉ có cốc chủ Băng Hà cốc mới có thể khu trừ đi.

Tiêu Viêm lại tiếp tục để lực lượng linh hồn xâm nhập vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên, hắn tiếp tục cảm thụ đặc tính của băng chi lực. Sau đó đôi mắt từ từ mở ra, mày hắn nhíu lại suy tư gần nửa giờ đồng hồ.

Sau khi đôi lông mày giãn ra thì hắn vung tay lên, một cái chậu gỗ liền hiện ra trong sơn động. Ngón tay hắn cong lại thì trong giới chỉ chảy ra một làn nước rót đầy chậu gỗ.

Làm xong việc đó thì Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, một ngọn lửa xanh biếc trào ra, ngón tay bấm liên tục thì có một gốc cây dược liệu từ trong giới chỉ bay ra. Sau đó cỗ dược liệu này xông vào trong ngọn lửa, dưới sự đun đốt của ngọn lửa thì cây dược liệu đã biến thành một loại chất bột hơi đỏ sậm sau đó biến thành chất lỏng.

Sau khi đem chất lỏng đó đổ vào trong chậu gỗ thì nhất thời nước trong đó chuyển thành một màu đỏ sậm, hơn nữa trên mặt nước còn có những bọt nước lăn tăn, giống như là đang sôi trào vậy.

Sau khi đổ chất lỏng đó vào thì nhất thời nước trong chậu gỗ lúc này đã tràn ngập năng lượng thuộc tính hỏa nóng cháy, năng lượng thuộc tính hỏa vốn rất cuồng bạo, nhưng không hiểu vì sao lúc này nhìn qua lại rất ôn hòa.

- Hân Lam, cởi quần áo của Tiểu Y Tiên ra, sau đó dìu nàng vào trong chậu đi.

Sau khi bỏ dược liệu cuối cùng vào, Tiêu Viêm đột nhiên xoay người lại, thản nhiên nói.

Nghe vậy thì Hân Lam cùng Tiểu Y Tiên đều ngẩn ra, mà khuôn mặt của Tiểu Y Tiên vốn tái nhợt thì lúc này cũng đỏ lên động lòng người.

Hân Lam nhìn Tiểu Y Tiên một chút sau đó mới nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, rồi dưới tình huống mặt của Tiểu Y Tiên đang đỏ lên mà dần cởi bỏ quần áo nàng ra.

Sau khi cởi quần áo ra xong thì một thân thể mềm mại trơn bóng như bạch

ngọc, một thân hình hoàn mỹ vô cùng đã lộ ra dưới cái không khí lạnh như băng.

Phốc! Phốc!

Sau khi nghe được âm thanh đã vào nước rất nhỏ, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hắn xoay người lại thì liền nhìn thấy Tiểu Y Tiên đang co rúc trong chậu gỗ, trên mặt nước chỉ còn lộ ra khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, vô cùng động lòng người.

- Hấp thu năng lượng bên trong rồi vận chuyển đi khắp toàn thân, có lẽ sẽ hơi đau nhưng hãy cố gắng nhẫn nại.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, sau đó ngón tay liên tục bấm quyết. Mười ngọn lửa xanh biếc bắn ra rồi như hóa thành mười con rắn nước vậy, vèo một tiếng thì đã xông vào trong chậu gỗ.

Ừng ừng!

Khi mà Lưu Ly Liên Tâm Hỏa xông vào trong chậu gỗ thì nhất thời mặt nước liền sôi trào lên, vô số bọt nước không ngừng bốc lên. Mà Tiểu Y Tiên ở trong đó thì không khỏi cúi đầu kêu lên, cái cảm giác nóng này làm cho nàng có cảm giác như đang ở trong biển lửa vậy.

- Mặc dù hơi đau một chút nhưng dị hỏa sẽ làm cho dược lực tiến vào trong cơ thể người tốt hơn, đồng thời cũng sẽ không chế sự khuếch tán của băng chi lực.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên cau mày lại, Tiêu Viêm vội vàng nói.

Tiểu Y Tiên khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng lại rồi gập đầu, hai tay dưới nước khẽ kết xuất thành ấn quyết, rồi sau đó ráng chịu đựng cái cảm giác nóng cháy kia để hấp thu dược lực trong chậu gỗ.

Mặt nước trong chậu gỗ dưới sự hấp thu của Tiểu Y Tiên mà dần dần xuất hiện một xoáy nước, sau đó có thể thấy được bằng mắt thường là năng lượng màu đỏ sậm không ngừng lao vào trong cơ thể của Tiểu Y Tiên.

Mà khi càng nhiều năng lượng đỏ sậm tiến vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên thì sắc mặt vốn tái nhợt của nàng cũng dần trở nên hồng nhuận. Mà kỳ dị

là khi nàng hô hấp thì ở ngay mũi của nàng lại tản ra hai màu sắc với nhiệt độ khác nhau, một bên là màu trắng với hàn khí vô cùng, mà một bên chính là màu đỏ sậm hết sức nóng cháy.

- Thật sự có hiệu quả!

Hân Lam ở bên cạnh nhìn thấy như vậy thì nhất thời kinh hỉ nói.

Tiêu Viêm trong lòng cũng là khẽ thở phào nhẹ nhõm, may mà cái băng chi lực trong cơ thể Tiểu Y Tiên cũng không quá nhiều, nếu không thì cho dù hắn có biện pháp thì cũng phải mất đến hơn mười ngày nửa tháng mới có thể khu trừ được.

- Hân Lam, ngươi tương đối hiểu rõ Đan Vực, ta muốn ngươi giúp ta một việc.

Nhìn thấy băng chi lực trong cơ thể Tiểu Y Tiên dần dần bị tán ra, Tiêu Viêm thở nhẹ một cái rồi đột nhiên xoay đầu lại nhìn Hân Lam, trầm giọng nói.

- Ô, Tiêu Viêm đại ca cứ nói đi...

- Ngươi bây giờ hãy ra khỏi Lạc Thần Giản rồi giúp ta thu thập đủ số dược liệu này...

Tiêu Viêm lấy một trang giấy dày tên dược liệu trên đó từ trong giới chỉ ra. Những dược liệu này chính là tài liệu cần thiết để luyện chế thân thể của Thiên Hỏa tôn giả. Bây giờ hắn đã giết nhiều người của Băng Hà cốc như vậy, cũng coi như là đã kết thù rồi, cho nên Tiêu Viêm cần phải có chuẩn bị.

Tiếp nhận trang giấy rồi Hân Lam nhìn qua, nàng xem xong thì không khỏi cắn lưỡi một cái. Trong những dược liệu trên đây thì có một số loại nàng còn chưa bao giờ thấy qua, nhưng nàng vẫn gật đầu, nói:

- Tiêu Viêm đại ca xin yên tâm, nếu như không thể tìm thấy thì muội sẽ nhờ gia tộc tìm giùm!

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, cong ngón búng một cái, Địa Yêu khô thiêm hiện ra:

- Đoạn đường này, nó sẽ bảo hộ ngươi, nhưng mà trước khi ra khỏi Lạc Thần Giản thì ngươi nên tìm cho nó một bộ quần áo, miễn cho người khác chú ý.

Hân Lam Trịnh Trọng gật đầu một cái, nàng có thể đoán được việc này đối với Tiêu Viêm vô cùng quan trọng cho nên cũng không lưu lại nữa. Đem trang giấy đó bỏ vào trong giới chỉ, nàng nhanh chóng bước ra sơn động, sau đó Địa Yêu liền theo sát sau.

Nhìn thấy thân ảnh Hân Lam biến mất ở sơn động, Tiêu Viêm lại nhìn sang Tiểu Y Tiên ở trong chậu, trong mắt xuất hiện hàn quang chói cùng với sát khí:

- Băng Hà cốc, việc này còn chưa xong đâu!

-----oOo-----

Chương 1069: Tung tích Thiên Hạt Độc Long Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Việc khu trừ băng chi lực trong cơ thể Tiểu Y Tiên ước chừng làm Tiêu Viêm mất bốn ngày. Trong bốn ngày này hắn đã gần như sử dụng gần trăm loại thuốc để làm được liệu rồi dung nhập vào bên trong thủy dịch, sau đó để cho Tiểu Y Tiên hút vào trong thể nội, từ đó dần dần tán băng chi lực ra ngoài.

Mà qua lần này thì cái nhìn của Tiêu Viêm đối với băng chi lực của Băng Hà cốc cũng tăng lên không ít, đấu khí chỉ có cảnh giới Đâu Tông mới có thể miễn cưỡng tu luyện quả nhiên có chỗ bất phàm.

Dưới ánh sáng nhu hòa trong động, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên một khối đá, trước mặt của hắn là một thùng nước nóng hổi. Nước trong chậu là một màu đỏ sậm, mà Tiểu Y Tiên đang ngồi ngay ngắn trong đó, hàm răng của nàng khể cắn lên đôi môi đỏ mọng, từng giọt mồ hôi mang theo hàn khí không ngừng toát ra ngoài sau đó theo khuôn mặt chảy xuống. Những giọt mồ hôi đó vừa nhỏ xuống nước trong chậu gỗ thì lập tức bị nhiệt khí phân giải đi.

Nước thuốc trong chậu gỗ đến giờ phút này đã bị hấp thu đi rất nhiều, bởi vậy cũng làm cho thân thể như ngọc như hoa của Tiểu Y Tiên khẽ lộ ra. Dưới cảnh màn hơi nước bốc lên rồi lộ ra một thân hình tuyệt mỹ như thế gây cho người ta cảm giác yêu thích không muốn rời tay.

Sương mù nhàn nhạt từ trong chậu gỗ bốc lên tạo thành những làn sương trắng tuyết, những làn sương trắng này buông rơi xuống trán của Tiểu Y Tiên rồi tiếp tục chảy xuống dưới. Đôi má của nàng giờ phút này hơi hồng lên làm cho nàng quyến rũ đến động lòng người, trong mắt màu tím của nàng cũng hơi đung đưa tản ra một lực hấp dẫn khác thường.

Trong chậu gỗ, dược lực màu hồng không ngừng dũng mãnh ào vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên, cứ một lúc như thế thì đột nhiên thân thể nàng run lên một cái rồi khẽ quắt lên. Đúng lúc này thì có một đạo hàn khí ngưng tụ thành một khối băng nhỏ bé tự nhiên từ trong miệng nàng phun ra rồi bắn lên trên một tảng đá lớn trong sơn động, nhất thời tảng đá này phát lên một tiếng kêu rảng rặc rồi bị tầng tầng lớp lớp bao bọc lại. Sau khi phun ra khối băng nhỏ này thì vẻ tái nhợt trên gương mặt Tiểu Y Tiên cũng giảm đi rất nhiều, đã hiện lên chút hồng nhuận.

Tiêu Viêm đang nhắm mắt tu luyện cũng vì động tĩnh như vậy mà mở hai mắt ra, nhìn thấy sắc mặt Tiểu Y Tiên thì không khỏi vui vẻ, hỏi:

- Băng chi lực đã bị bài xích hết rồi chứ?

Tiểu Y Tiên cười cười, khẽ gật đầu.

- Vậy thì tốt rồi, thứ này đúng là rất khó đối phó, ta thí nghiệm hơn trăm loại dược liệu thì mới tìm được dược liệu thích hợp nhất.

Thấy thế, Tiêu Viêm buông lỏng một hơi, cười nói:

- Nếu như băng chi lực đã bị bài xuất thì không còn điều gì đáng ngại nữa đâu. Về những vết thương khác trong cơ thể người thì đó là chuyện nhỏ, ta sẽ chữa lành.

Tiểu Y Tiên gật đầu lần nữa, đối với bốn sự luyện đan của Tiêu Viêm thì nàng không hề có chút hoài nghi nào.

- Người... người có thể xoay người đi chỗ khác trước được không?

Đột nhiên đôi mắt của Tiểu Y Tiên hơi đung đưa, khuôn mặt khẽ hồng lên, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm đầu tiên là ngẩn ra, chột xấu hổ nở nụ cười rồi vội vàng chuyển thân hình sang một bên.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đã xoay người, Tiểu Y Tiên khẽ thở ra một hơi, hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng một cái rồi thân hình mềm mại nàng liền từ trong chậu gỗ bay vụt ra. Tay của nàng vừa động thì đã lấy một bộ quần áo sạch sẽ khác từ trong giới chỉ ra, sau đó xoay tròn một cái thì đã bao bọc hoàn toàn lại thân hình tuyệt mỹ của nàng.

- Được rồi...

Nghe thấy âm thanh ở đằng sau thì Tiêu Viêm mới quay đầu lại. Nhìn thấy Tiểu Y Tiên giờ đang mặc một bộ quần áo màu trắng mà không khỏi hiện lên vẻ kinh hỉ, khí chất Tiểu Y Tiên bây giờ nhìn rất giống nàng năm xưa ở trấn Thanh Sơn mà Tiêu Viêm lần đầu gặp, một người con gái như một khối ngọc làm ấm lòng người khác.

Giờ phút này thì nàng mới chân chính là nữ thần Tiểu Y Tiên trong lòng tất cả dong binh tại trấn Thanh Sơn, chứ không phải là độc nữ của Độc Tông Xuất Vân đế quốc mà người khác mới nghe qua đã sợ vỡ mật.

Chậm rãi thu hồi vẻ vui mừng trong mắt lại, Tiêu Viêm cũng khẽ than trong lòng. Có thể nói đoạn thời gian tại Xuất Vân đế quốc là thời kỳ hắc ám nhất trong lòng Tiểu Y Tiên, mặc dù sau này có hắn làm bạn nhưng nàng vẫn luôn im lặng như trước, hiển nhiên là vẫn bị những ký ức không vui ảnh hưởng. Nhưng mà nhìn nàng bây giờ thì dường như nàng đã thực sự bước qua cái bóng ma ký ức đó, nàng bây giờ mới đúng là Tiểu Y Tiên mà Tiêu Viêm nhận thức.

- Nhìn cái gì đấy?

Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên xoay chuyển, khẽ cười nói.

- Ngắm mỹ nhân...

Tiêu Viêm trêu tức cười một tiếng, sau đó nhảy xuống tảng đá lớn tới bên cạnh Tiểu Y Tiên. Tay hắn cầm lấy bàn tay trắng mềm mại của nàng rồi hơi nhắm mắt lại, bắt đầu xem xét thương thế trong người nàng.

Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên khẽ dừng ở trên khuôn mặt trẻ tuổi này. Có lẽ gương mặt này không phải là gương mặt anh tuấn nhất trong những người nàng đã gặp, nhưng lại làm cho người khác ấm lòng vô cùng, ôn cùng ôn thuần.

- Cảm ơn người.

Tiểu Y Tiên cúi đầu rồi dùng một âm thanh chỉ có nàng nghe thấy được nói ra, rồi chợt nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, nụ cười này dường như khác hẳn với trong quá khứ, giống như đã thêm vào một chút gì đó, làm cho nụ cười này càng thêm xinh đẹp, càng thêm động lòng người.

Đôi mắt đang khép hờ của Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, sau đó nhìn Tiểu Y Tiên cười nói:

- Tình trạng tốt hơn ta nghĩ, người hãy ăn viên đan dược này vào, hẳn là trong hai ba ngày thì sẽ hoàn toàn khôi phục.

Vừa dứt lời thì Tiêu Viêm đã lấy một quả đan dược tròn trong giới chỉ ra, đưa cho Tiểu Y Tiên. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đưa tay nhận lấy viên đan dược, Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu một cái. Có Tiêu Viêm ở bên cạnh, dường như nàng cũng an tâm hơn nhiều.

- Ách Nan Độc Thể của người thế nào rồi?

Tiêu Viêm nhìn sắc mặt Tiểu Y Tiên một chút, đột nhiên nói.

- Ôn mà.

Tiểu Y Tiên mỉm cười, nhẹ nói.

- Vẫn hoàn hảo ư?

Tiêu Viêm nhướn mày, âm thanh không khỏi trầm xuống. Đối với thái độ này của Tiểu Y Tiên, hắn hơi có chút không thích.

Dường như cảm nhận được sự hờn dỗi của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cười, nhỏ giọng nói:

- Nếu như độc thể đã phát thì nó sẽ phản phệ thân trí của ta, lúc đó ta cũng không có nhận ra người đâu.

Trong trí nhớ của nàng thì người trước mắt này chiếm một vị trí rất lớn trong lòng nàng. Hắn là người bằng hữu của nàng, cũng là người bằng hữu duy nhất luôn tán thành nàng, đương nhiên người từng là bằng hữu đơn thuần này giờ đây trong lòng nàng đã có chuyển biến, càng thêm sâu nặng hơn.

- Đừng có nói thế, yên tâm đi. Trong hai, ba tháng này ta sẽ đem ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú thu vào trong tay, đến lúc đó đã có thể triệt để khống chế Ách Nan Độc Thể ...

Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu nói. Tuy nói hiện giờ trong giới chỉ của hắn đã có một quả ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú lục giai, nhưng cũng không thể đạt yêu cầu được. Trừ phi đến bước cuối cùng mà không có thì Tiêu Viêm cũng không muốn dùng thứ này, vì nó quá mạo hiểm đối với sinh tử của Tiểu Y Tiên.

- Thiên Độc Hạt Long Thú...

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên khẽ chớp, trên gương mặt lại có chút cổ quái, chần chờ một chút thì mới nói:

- Nếu như là Thiên Độc Hạt Long Thú thì có lẽ Lạc Thần Giản cũng tìm được.

Tiêu Viêm ngẩn ra, rồi chợt dùng ngữ khí mừng như điên, nói:

- Là cấp bậc nào.

- Chắc là cấp bảy, đều có thể hóa thành hình người...

Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

- Người gặp qua rồi? Ở nơi nào?

Trong mắt Tiêu Viêm xuất hiện nét vui mừng, vội vàng hỏi.

- Độc vật ở Lạc Thần Giản tung hoành khắp nơi, trong đó cũng có một số độc vật ma thú có thực lực khủng bố, cho nên thế lực ở đây cũng vô cùng khủng bố. Mà cái Thiên Độc Hạt Long Thú kia lại là một phương bá chủ ở đây.

Tiểu Y Tiên khẽ đưa tay hất tóc, trên gương mặt có chút cổ quái, nói:

- Ta ban đầu đi vào Lạc Thần Giản không lâu thì có gặp qua tên Thiên Độc Hạt Long Thú đó. Tên đó vừa thấy ta thì y như kẻ kiên vậy, không ngừng gào khóc muốn bắt ta về để làm nữ nhân của hắn, lúc đó ta đã bị trọng thương cho nên cũng không muốn dây dưa với hắn, chỉ có thể nghĩ biện pháp chạy đi.

Tiêu Viêm hơi sững sờ rồi nhìn Tiểu Y Tiên một cách cổ quái. Một lát sau, không những lắc đầu, cảm thấy buồn cười nói:

- Xem ra lực hấp dẫn ngươi không nhỏ a, ngay cả ma thú cũng bị ngươi làm điên đảo như thế, còn muốn bắt ngươi về làm áp trại phu nhân.

- Có cái gì mà cười! Tên kia rõ ràng là nhìn trúng Ách Nan Độc Thể của ta!

Thấy thế thì Tiểu Y Tiên cũng khẽ đỏ mặt lên, sáng giọng nói.

Biết da mặt Tiểu Y Tiên mỏng, Tiêu Viêm cũng không cười nữa. Trong mắt lộ ra vẻ hung phẫn nói:

- Đại gia hỏa kia có thực lực thế nào?

- Ta không cùng hắn giao thủ nhưng sợ còn mạnh hơn đám người Băng Phù, chắc khoảng bát tinh Đâu Tông.

Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói.

- Bát tinh Đâu Tông à.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, may mà không phải là một khối xương quá cứng.

- Ngươi cứ chữa thương trước đã, đợi đến khi thương thế của ngươi lành hẳn thì chúng ta sẽ động thủ với con Thiên Độc Hạt Long Thú kia. Nếu như có thể có ma hạch của nó thì vấn đề Ách Nan Độc Thể cũng coi như giải quyết xong.

Hơi trầm ngâm, Tiêu Viêm liền đưa ra quyết định.

Nghe vậy thì Tiểu Y Tiên cũng khẽ gật đầu một cái, Ách Nan Độc Thể vẫn là một tảng đá lớn trong lòng nàng, nếu như có thể giải quyết sớm thì vẫn là điều tốt nhất.

- Ta cũng phải chuẩn bị một số việc, để phòng ngừa vạn nhất có gì xảy ra nữa...

Tiêu Viêm cười cười. Thân hình vừa động thì lại ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn kia, mà trong đôi mắt đen nhánh cũng hiện lên vẻ hung phấn. Hắn cũng muốn biết khi mà đã không chế hoàn toàn Ách Nan Độc Thể thì thực lực Tiểu Y Tiên sẽ tăng tới trình độ nào? Có thể tăng vọt lên đến Đấu Tôn không? Nếu như có thể thì chẳng phải thêm một Thiên Hỏa tôn giả nữa thì bên cạnh hắn đã có hai cường giả Đấu Tôn ư?

Nghĩ đến đây thì Tiêu Viêm không khỏi có chút nóng lòng cùng chờ mong. Nếu như là trước kia thì hắn nào có thể dự đoán được là ở cạnh hắn cư nhiên lại tụ tập nhiều cường giả cảnh giới như thế chứ?

-----oOo-----

Chương 1070: Thăng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi biết được tung tích của Thiên Hạt Độc Long thú thì Tiêu Viêm vẫn chưa vì thế mà vội vàng, ma thú có thực lực bát tinh Đấu Tông không phải là vật tầm thường, nếu không có sự chuẩn bị chu toàn thì sợ rằng cơ hội đắc thủ sẽ không nhiều.

Thực lực của Tiêu Viêm bây giờ mới chỉ là nhất tinh Đấu Tông, mà Tiểu Y Tiên thì có chút ngoài dự kiến đã đạt đến lục tinh Đấu Tông. Tốc độ tu

luyện của hai người như thế đã là không tồi, nếu như hai người bọn họ liên thủ thì việc chém giết con Thiên Hạt Độc Long Thú kia cũng không phải là không thể, nhưng nhất định sẽ hao tổn một chút. Dù sao thì bát tinh Đẩu Tông cũng đã ngang ngửa với tên quái vật Phí Thiên rồi, mặt khác, ai cũng không biết con ma thú này có còn con bài chưa lật nào không? Nếu như đến lúc đó mà không thể một lần bắt nó rồi để cho nó chạy thoát thì sẽ phải đến đâu mà tìm đây?

Hơn nữa, cho dù Tiêu Viêm có tinh lực đi tìm thì Tiểu Y Tiên cũng sẽ không có đủ thời gian chờ đợi nữa, cho nên nếu như không động thủ thì thôi, đã động thủ thì phải có nắm chắc!

Hơn nữa, cái con Thiên Hạt Độc Long thú, bá chủ một phương của Lạc Thần Giới này cũng đã hóa hình được, cho nên linh trí của nó sẽ không kém gì so với loài người, nói không chừng còn gian xảo hơn. Cho nên dưới trướng của nó cũng sẽ có không ít ma thú có thực lực mạnh, một khi động thủ thì những con ma thú đó cũng sẽ là phiền phức không nhỏ.

Nhưng mà may mắn là trong giới chỉ của Tiêu Viêm vẫn còn có trợ thủ lợi hại như Thiên Hỏa tôn giả, dựa theo tính toán ban đầu thì hẳn muốn luyện chế thân thể được cho Thiên Hỏa tôn giả ra, sau đó mới động thủ với con Thiên Hạt Độc Long Thú kia, nhưng sau khi nhìn lại tài liệu thì lại vừa vặn thiếu một vật, đó chính là máu huyết ma thú cấp bảy.

Đương nhiên nếu như thật sự lấy ra hết thì cũng không phải là không có, giọt máu huyết tinh luyện từ trong thân khô Thiên Yêu hoàng kia hẳn có cấp bậc xa hơn điều yêu cầu, nhưng mà đáng tiếc là số lượng lại không đủ. Tinh huyết Thiên Yêu Hoàng mà Tiêu Viêm còn lưu lại chỉ còn có ít ỏi vài giọt, với số lượng ấy thì căn bản không thể luyện chế ra được thân thể cho Thiên Hỏa tôn giả được. Cho nên để luyện chế thân thể này thì cũng phải đành đi đánh Thiên Hạt Độc Long thú trước.

Dưới ánh sáng nhu hòa trong động, Tiêu Viêm đang cỡi trần ngồi xếp bằng. Ở ngay ngực của hắn thì có thể loáng thoáng thấy Ma Độc Ban đen như mực kia đang động đậy, mà xung quanh đám độc ban ấy thì có một ngọn lửa màu xanh nhạt đang không ngừng thiêu đốt, dưới cái nhiệt độ cao kinh khủng của ngọn lửa ấy thì Ma Độc Ban không ngừng tán hắc khí ra, những làn hắc khí ấy cuối cùng bị hút vào trong cái ngọn lửa cực nóng đó.

Lấy thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm thì Ma Độc Ban này đã không thể tạo thành uy hiếp gì đối với hắn nữa, hơn nữa hắn còn có dị hỏa nên căn bản là có thể tùy tâm sở dục mà luyện hóa nó. Đương nhiên, hắn lo lắng đến việc nếu một lần luyện hóa hết Ma Độc Ban dẫn đến việc thực lực tăng trưởng mạnh làm ảnh hưởng đến căn cơ tu luyện của mình, cho nên Tiêu Viêm vào thời điểm luyện hóa thì vẫn vô cùng chậm rãi.

Tuy nói trong quá trình luyện hóa thì Tiêu Viêm đã tận lực kiềm hãm lại, nhưng tốc độ tu luyện của hắn vẫn nhanh vô cùng, những Đấu Tông bình thường cũng không thể nào theo kịp được. Dù sao, người khác cũng không thể có được một lượng đấu khí tinh thuần cung cấp cho bản thân mình như Tiêu Viêm được, cho nên xem ra việc lưu Hạt Tất Nham của Vạn Hạt môn năm đó lại quả là việc không sai.

Trong sơn động còn có một đống lửa đang được đốt lên, bên cạnh đống lửa đó, Tiểu Y Tiên đang chống cằm nhìn sang Tiêu Viêm đang tu luyện. Mỗi lần nhìn sang chỗ Ma Độc Ban ở ngực Tiêu Viêm thì lại có chút dừng lại, trong mắt dường như đang nhớ lại, dường như là đang nhớ về cảnh tượng chống lại Vạn Hạt Môn năm xưa ở Xuất Vân đế quốc.

Àm!

Ngay khi Tiểu Y Tiên đang suy nghĩ mông lung thì đột nhiên có một âm thanh trầm thấp vang lên trong sơn động, Tiểu Y Tiên vội vàng ngẩng đầu lên thì liền thấy năng lượng trong sơn động đang trở nên dữ dội, giống như là đang có một cái gì đó đang uy hiếp khiến chúng trở nên dữ tợn hơn.

Ánh mắt Tiểu Y Tiên nhìn về phương hướng năng lượng đang tụ tập lại, lập tức nhận ra trung tâm của nơi đó chính là trên người Tiêu Viêm, lập tức kinh ngạc nói nhỏ:

- Thăng cấp ư?

Đối với dị tượng này thì Tiểu Y Tiên cũng không xa lạ gì, bởi vì nàng đã trải qua nhiều lần.

- Thực lực của Hạt Tất Nham năm đó ước chừng ở tam, tứ tinh Đấu Tông, lấy Ma Độc Ban được hình thành từ đấu khí của hắn tuy có làm cho Tiêu Viêm bị khổ sở, nhưng nói chung vẫn là một liều thuốc bổ không tồi.

Tiểu Y Tiên nhẹ giọng cười, cũng không lo lắng gì nữa. Nàng có thể cảm giác được Tiêu Viêm hiện đang đến đạt đến cảnh giới nhất tinh Đẩu Tông đỉnh phong, nếu tiếp tục luyện hóa thêm một chút Ma Độc Ban thì sẽ làm cho hắn như nước chảy thành sông, thuận lợi mà thăng cấp.

Đúng như Tiểu Y Tiên dự đoán, sau khi dị tượng xuất hiện thì Tiêu Viêm vẫn không hề xuất hiện vẻ bối rối gì, ngược lại còn gia tăng lực hút. Rồi bỗng nhiên có một ngọn lửa màu xanh từ trong cơ thể trào ra bao quanh thân thể của hắn, những luồng năng lượng thiên địa kia sau khi được dị hỏa luyện hóa rồi thì mới bị hút vào trong thể nội.

Khắp nơi trong Lạc Thần Giản đều là nơi độc vật tung hoành, ngay cả năng lượng trong thiên địa cũng đều có ẩn chứa độc khí. Những cường giả lúc bình thường đều không dám ở chỗ này tu luyện, may mà Tiêu Viêm có dị hỏa hộ thể, những luồng năng lượng đó sau khi đi qua dị hỏa thì những độc khí ẩn chứa trong đó dưới cái nhiệt độ khủng bố ẩn chứa bên trong đều tự động tản đi.

Những luồng năng lượng không lồ liên tục không ngừng từ bên ngoài sơn động tràn vào, sau đó hình thành một vòng lốc xoáy xoay quanh thân hình Tiêu Viêm, rồi từ từ đi vào trong thể nội.

Nhìn thấy động tĩnh do Tiêu Viêm gây nên thì Tiểu Y Tiên cũng lười biếng đứng dậy một chút. Những độc vật trong Lạc Thần Giản cực kỳ nhạy cảm với năng lượng trong thiên địa, Tiêu Viêm hấp thu nhiều năng lượng thiên địa như vậy thì sẽ khiến cho các độc vật ấy chú ý, cho nên nàng cũng phải vì hắn mà làm hộ pháp một chút.

Tiểu Y Tiên dừng ngay tại cửa của động khẩu, nhìn cái thể giới màu đen ở bên ngoài thì nàng trầm mặc một chút. Rồi bỗng nhiên có một cỗ hơi thở bàng bạc từ người nàng chậm rãi toát ra, làm kinh sợ một số độc vật hung ác bị động tĩnh hấp dẫn chạy đến.

Dị tượng trong sơn động kéo dài khoảng chừng nửa canh giờ, sau đó mới từ từ yếu bớt đi, mà cỗ lốc xoáy năng lượng xung quanh Tiêu Viêm cũng dần dần trở nên hư ảo.

Ngay khi đạo năng lượng cuối cùng tiến vào trong cơ thể Tiêu Viêm không lâu thì hai mắt đang nhắm chặt kia cũng từ từ lay động, sau đó mở ra. Nhất thời có hai cột sáng như hai luồng năng lượng thực chất vậy mạnh mẽ bắn

ra tới một tảng đá, lập tức xuyên qua tảng đá. Đây chính là tình huống xuất hiện khi năng lượng trong cơ thể đang quá nhiều gây nên.

Sau khi hai cột sáng năng lượng này bắn ra thì tinh quang trong mắt Tiêu Viêm mới từ từ ít đi, sau đó mới bình phục lại. Nhìn hẳn lúc này thì dường như không khác gì so với lúc trước, nhưng khí tức của hẳn thì lại mạnh hơn trước rất nhiều.

Bàn tay của Tiêu Viêm khẽ vươn ra rồi nắm chặt lại, không gian xung quanh lập tức nổi lên từng khe nứt. Không chế lực lượng không gian chính là đặc trưng của Đấu Tông, nhưng ở cảnh giới này thì chỉ là không chế ở bước đầu mà thôi. Chỉ khi đạt tới cảnh giới Đấu Tôn, thậm chí là Đấu Thánh thì mới có thể không chế không gian được một cách hoàn mỹ!

- Được rồi chứ?

Ngay khi Tiêu Viêm đang thử không chế không gian thì một âm thanh nhẹ dịu vang lên. Ngay khi hẳn ngẩng đầu lên thì trước mặt hẳn chính là Tiểu Y Tiên đang mặc một bộ quần áo màu trắng, vô cùng động lòng người.

- Ma Độc Ban này đúng là thứ tốt, nếu để cho ta hấp thu năng lượng ngoại giới thì chỉ sợ ít nhất cần phải hai tháng nữa mới có thể đạt đến nhị tinh.

Tiêu Viêm nhìn qua cái Ma Độc Ban ở ngay trước ngực, cười nói.

- Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải có năng lực nắm giữ nó, chẳng lẽ ngươi quên mình đã từng bị thứ này giày vò như thế nào sao?

Tiểu Y Tiên liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, người này đúng là quên nhanh thật.

Tiêu Viêm cười, đem quần áo mặc vào, nói:

- Hân Lam còn chưa trở lại?

- Ừ, muội ấy cũng đã đi bốn ngày rồi, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, chần chừ nói.

- Chắc không đâu, Địa Yêu khô vẫn theo bảo vệ nàng ta, nếu như có xảy ra chuyện gì thì ta đã cảm nhận được thông qua Địa Yêu khô mới đúng.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, lắc lắc đầu, nói:

- Đợi thêm một, hai ngày nữa đi. Chờ sau khi Địa Yêu khô về thì chúng ta mới bắt đầu tìm tung tích của Thiên Hạt Độc Long thú, lúc đó mới an tâm được.

Đối với quyết định của Tiêu Viêm thì Tiểu Y Tiên không hề có phản đối nào, liền lập tức gật đầu.

Một ngày sau đó thì Hân Lam vẫn chưa trở về. Ngay lúc Tiêu Viêm cho rằng có điều gì xảy ra thì có một âm thanh xé gió ở ngay ngoài sơn động vang lên, rồi có một thân ảnh quen thuộc có chút bối rối đi vào, phía sau nàng ta là Địa Yêu khô đang theo sát. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn thấy Hân Lam bình yên vô sự thì Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên cũng khẽ thở nhẹ một hơi. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy thần sắc bối rối của nàng ta thì có chút nhướng mày:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tiêu Viêm đại ca, sự tình phiền toái, người cùng Tiểu Y Tiên tỷ tỷ bị Băng Hà cốc truy nã rồi, hơn nữa bọn họ tựa hồ cũng biết các người còn tại Lạc Thần Giản. Hiện giờ có rất nhiều cường giả Băng Hà cốc đang đi đến Lạc Thần Giản này, nghe nói trong đó còn có cường giả Đấu Tông đỉnh phong.

Hân Lam dùng sức nuốt nước miếng một cái, hai má có chút tái nhợt gấp giọng nói.

- Đấu Tông đỉnh phong?

Nghe vậy thì Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên đều khẽ biến sắc, sắc mặt có chút âm trầm hẳn lên. Băng Hà cốc lần này đúng là thật chịu trả giá a, Đấu Tông đỉnh phong, ngay cả Phí Thiên của Phong Lô các còn chưa đạt mới trình độ này.

- Xem ra chúng ta phải đẩy hành trình nhanh hơn, trước khi bọn hắc tìm ra được chúng ta thì chúng ta phải giải quyết Thiên Hạt Độc Long thú kia. Chỉ cần giúp Thiên Hỏa tôn giả luyện chế được thân thể thì lúc đó cũng không có gì đáng ngại nữa.

Ánh mắt của Tiêu Viêm hơi lóe lên, hiện tại đã không còn thời gian tra hỏi làm sao hành tung của bọn họ như thế nào bị Băng Hà cô biết. Hắc ngẩng đầu một cái, nhìn Tiểu Y Tiên một cái rồi nói:

.....

-----oOo-----

Chương 1071: Thiên Hạt Độc Long Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở sâu bên trong Lạc Thần Giản, khói độc lượn lờ, mặc dù ở nơi này không khí vẫn có chút hương vị thoáng đản, nhưng nếu bị cuốn hút vào trong đó, thì cũng tương đối phiền toái.

Trong Lạc Thần Giản, được che kín bởi vô số khe nứt đen nhánh, ngẫu nhiên từ trong khe nứt kia truyền ra mấy tiếng rít rợn người, tất cả những sinh vật nơi đây, sau khi trải qua trăm năm tiến hóa, cơ hồ mỗi một con đều mang kịch độc, chỉ sơ sẩy một chút, thì cũng có thể lật thuyền trong mương.

Trong địa vực hoang vắng, đột nhiên có một âm thanh xé gió rất nhỏ vang lên, chợt mấy đạo thân ảnh đang gấp gấp từ xa lao đến, chỉ qua vài lần chớp động, đã hiện ra ngoài trăm thước, mà đợi khi họ đến gần, mới nhìn thấy rõ bộ dáng đối phương, tự nhiên chính là đoàn người Tiêu Viêm vì Thiên Hạt Độc Long Thú mà đến. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm nhẹ nhàng dừng lại trên một khối hắc thạch, ánh mắt nhìn xa xa.

Nhưng bởi vì khói độc ở khắp nơi, nên tầm nhìn cũng hạn hẹp hơn.

Tiểu Y Tiên, tên Thiên Hạt Độc Long Thú ở nơi nào? Tiêu Viêm nghiêng

đầu nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên và Hân Lam phía sau, hỏi.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng nhìn chung quanh một vòng, đôi mắt khép hờ, thân là Ách Nan Độc Thể, nàng tựa hồ với một ít độc vật vô cùng nhạy cảm, sau cảm ứng một lát, nàng lại lần nữa mở mắt ra, ngón tay chỉ về phía Bắc nhẹ giọng nói: Bên kia, nhanh lên, mùi độc trên người tên kia, cho dù cách bao xa ta cũng có thể ngửi được.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Địa Yêu Khôi vẫn luôn theo sát bên mình, chợt khẽ thở một hơi dài, xem ra hôm nay không thể thiếu một hồi ác chiến rồi, bất tỉnh Đấu Tông, hơn nữa lại có thân thể cường hãn của ma thú, Thiên Hạt Độc Long Thú sẽ là một đối thủ cực kỳ khó chơi đây.

Hân Lam, đến lúc đó nếu có khai chiến, người cố gắng trốn xa một tí, không nên để bị liên lụy, Tiêu Viêm nghiêng đầu dặn dò Hân Lam một tiếng, sau đó thân hình vừa động, theo hướng Tiểu Y Tiên vừa chỉ nhoáng một cái biến mất.

Hân Lam khẽ gật đầu, lấy thực lực của nàng hiện giờ, căn bản không đủ tư cách tham dự cuộc chiến đẳng cấp này, dĩ nhiên trốn đi thật xa, ngược lại là tốt nhất.

Đi thôi, người nuốt mấy viên Tị Độc Đan mà Tiêu Viêm đưa cho, chỉ cần không chủ động trêu chọc mấy con độc vật hung ác, chúng nó sẽ không làm phiền người đâu. Tiểu Y Tiên nhìn về phía Hân Lam mỉm cười, sau đó kéo nàng, nhanh chóng đuổi kịp Tiêu Viêm phía trước.

Trong khi đám người Tiêu Viêm đang tiến về phía Thiên Hạt Độc Long Thú thì ở nơi xa ngay chỗ ra vào của Lạc Thần Giản, lại có một đám người đi tới, khiến cho chỗ đó trở nên sôi động hẳn lên.

Tại cửa Bắc của Lạc Thần Giản, có rất nhiều thân ảnh bạch y, khắp toàn thân đều là hàn khí từ bên trong cơ thể họ tràn ra, lập tức cả mảnh thiên địa này cũng bị liên lụy, nhiệt độ hạ thấp xuống rất nhiều.

Ở đây trước mặt đám người bạch y kia, là bốn thân ảnh tang thương thê thảm, bốn người này tùy ý đứng đó, liền có ba đạo hơi thở băng hàn, từ từ khuếch tán ra làm cho người ta có cảm giác vô cùng đè nén. Trong bốn người kia, khiến cho người ta chú ý nhất, chính là một vị lão giả đứng ở giữa, cả người của vị lão giả này đều bạc trắng, trong tay lão còn cầm một

cái gậy rắn màu trắng như bạch ngọc, đầu rắn dữ tợn hiện ra một cỗ khí thế cường đại, đôi mắt rắn lộ vẻ âm hàn khí, nếu so sánh với ba vị lão giả bên cạnh, hẳn có vẻ vô cùng bình thường, toàn thân không có nửa điểm năng lượng ba động, thậm chí ngay cả khuôn mặt già nua, đều có vẻ dị thường khô héo, hai mắt híp lại, lộ ra một ít đục ngầu, cùng với những lão giả bình thường không có gì khác nhau.

Mà làm cho người khác kinh ngạc chính là, hết lần này đến lần khác, vị lão giả nhìn ra không có chút đặc biệt kia, lại đứng ở giữa đoàn người, thậm chí ngay cả ba vị bạch y lão giả với hơi thở bàng bạc kia, cũng đều đứng ở phía sau hẳn nửa bước, trên mặt, lộ ra một ít cung kính.

Xung quanh cửa ra vào Lạc Thần Giám, vẫn còn phân đông những người xem náo nhiệt, nhưng khi nhìn thấy trận chiến bên này cũng đều cả kinh, đặc biệt nhìn thấy hoa văn bông tuyết đặc thù trên quần áo những người này thì lại càng xôn xao hơn.

Dĩ nhiên là người của Băng Hà Cốc?

Dẫn đầu, dĩ nhiên là bốn vị Đẩu Tông cường giả?

Trời ạ, rốt cuộc Băng Hà Cốc muốn làm gì?

Nghe nói, Băng Phù và một số ít đệ tử của ba trưởng lão Băng Hà Cốc, đều bỏ mình trong tay Ách Nan Độc Nữ, xem ra lần này Băng Hà Cốc thật sự bạo nộ rồi, mà cái vị lão giả chống gậy kia, nếu như ta đoán không lầm, hẳn là Thiên Xà trưởng lão của Băng Hà Cốc đi. Vị này cho dù ở trong Băng Hà Cốc cũng là một trong ba đại nhân vật a.

Thiên Xà trưởng lão? Không nghĩ tới Băng Hà Cốc lần này ngay cả hẳn cũng được phái ra. Vị Ách Nan Độc Nữ kia, sợ rằng chạy trời không khỏi nắng a.

Bên kia vang lên tiếng đàm luận xôn xao, nhưng vẫn không làm cho đội ngũ áo trắng nơi đây có nửa điểm động tĩnh, cái vị lão giả chống gậy đứng trước nhất, lạnh lẽo mở đôi mắt đục ngầu ra, thản nhiên nói: Mọi người đến đã đông đủ chưa?

Mọi người đều đã tới, chỉ còn chờ Xà lão phân phó thôi.

Bạch y lão giả ở một bên vôi vàng trả lời.

Cái vị được gọi là Xà lão kia liền chậm rãi gạt đầu, vươn bàn tay ra, rung rung thân mình, hóa ra một khối băng kính, trên mặt băng kính liền hiện ra một bức họa, mà bức họa đó vừa vặn là Tiêu Viêm, là Tiêu Y Tiên và Địa Yêu Khôi, thậm chí có cả hình của Thiên Hỏa Tôn Giả nữa.

Đây là hình ảnh không trọn vẹn được tìm thấy từ bên trong linh hồn còn sót lại của những đệ tử Băng Hà Cốc, bất quá không nghĩ tới Ách Nan Độc Nữ còn có ngoại viện, chỉ là những người kia rất là lạ mặt vô cùng, nói vậy hẳn là ngoại nhân bên ngoài tới Đan Vực rồi. Ha hả, Băng Hà Cốc thiệt nhiều năm chưa gặp phải khiêu khích, tay lão phu cũng có chút ngứa ngáy. Lão giả chống xà quái nghiêng đầu ánh mắt đảo qua Hàn Băng Kính, lại cười, tiếng cười như cú đêm, làm cho lông ma người ta có cảm giác dựng đứng lên.

Nghe thấy tiếng hắc cười, ba vị bạch y lão giả bên cạnh đều run cả mình, bọn họ biết, trong khi hắc cười càng nắc nẻ, thì sát ý trong lòng càng thêm dày đặc.

Đi thôi, lão phu cũng muốn sớm gặp một chút đám người xa lạ này.

Cường giả a, uy áp của Băng Hà Cốc quá khiêu khích a.

Lão giả nhẹ nhàng vung tay lên, sau đó liền chống xà quái, chậm rãi cầm đầu đi vào bên trong Lạc Thần Giản, theo sau đó là một đám đệ tử Băng Hà Cốc cũng theo sát mà lên, di chuyển, không mang theo nửa điểm tiếng vang, bộ dáng nghiêm nhiên là đã được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh.

Từng ánh mắt nhìn vào đám người Băng Hà Cốc cho đến khi khuất bóng trong tầm nhìn, hai mặt nhìn nhau, trong long đều xuất hiện liệt hỏa, bọn họ biết, Lạc Thần Giản lần này chỉ sợ là không yên bình rồi.

Tới rồi... tòa thạch bảo này chính là mục tiêu của chúng ta.

"Ồ"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cước bộ chậm lại, sau đó ngẩng đầu, hai mắt híp lại nhìn về phía xa xa, chỉ thấy được tại bên trong được che phủ bởi làn khói độc nồng đậm chính là một tòa thạch bảo màu trắng, như ẩn như hiện.

Thiên Hạt Độc Long Thú chính là ở chỗ này?

Tiêu Viêm xoa xoa đôi bàn tay, trong mắt hiện ra một chút nóng bỏng, hẳn một đường từ Hắc Giác Vực tìm đến Trung Châu, cuối cùng lại gặp được một đầu Thiên Hạt Độc Long Thú còn sống.

Tiểu Y Tiên mỉm cười gật đầu, nói: *"Ta nghĩ chỉ sợ nó cũng đã cảm ứng được ta, tựa hồ với độc thú ở cấp bậc này thì đối với Ách Nan Độc Thể của ta, cũng có lực cảm ứng rất nhạy cảm."*

Một khi đã như vậy, chúng ta đến gặp Thái cô độc thú đi, không biết bộ dáng hẳn ra sao nhỉ, Hân Lam, người ở trong này chờ, không cần tiếp tục đi theo chúng ta. Tiêu Viêm mỉm cười đối với Hân Lam dặn dò một tiếng.

"Ừm" Hân Lam gật gật đầu nhắc nhở nói: "Vậy, các người phải cẩn thận một chút đó"

Tiêu Viêm cười cười, mũi chân điểm lên mặt đất một cái, thân thể hóa thành một đạo hắc tuyến, như một tia chớp lao về tòa thạch bảo kia, sau đó Tiểu Y Tiên và Địa Yêu Khôi cũng theo sát tới.

Với tốc độ của ba người, chỉ trong thời gian chốc lát, liền hiện ra trong phạm vi ngàn mét quanh thạch bảo, mà sau khi họ tiếp cận, mới thấy được sự khổng lồ của tòa thạch bảo, nhìn qua có vẻ màng theo đại khí bàng bạc.

Grào!

Ngay khi ba người đặt chân lên phạm vi ba ngàn mét, thì mảnh đại địa này đột nhiên kịch liệt chấn động, chợt một thanh âm Thiên Long khủng khiếp, mạnh mẽ từ trong thạch bảo truyền ra, nó di chuyển giống như cuồng phong cuộn cuộn tới, đem tất cả bụi đá trên mặt đất đều hất tung bay lên!

Ha ha, tiểu mỹ nhân, không nghĩ tới người đã tìm tới tận cửa rồi nha, một khi đã như vậy, thì hãy ngoan ngoãn lưu lại làm nữ nhân của ta đi, bản vương muốn Ách Nan Độc Thể của người, làm gốc sinh ra hậu nhân đại vương hoàn mỹ nhất, huyết thống thuần chính nhất.

Tiếng Long ngâm vang vọng không ngớt, tiếng cười to như sấm động liên tục từ trong thạch bảo truyền ra, sau đó như sóng xung kích khuếch tán mà

ra.

Tiếng cười to đó vừa hạ xuống, chỉ nghe thấy một đạo kinh phong sắc bén vang lên, một thân ảnh màu đỏ như ánh chớp từ trong thạch bảo lao ra, một đôi Long đực dài gần mười trượng mở ra, mà ở phía sau nó lại có một cái đuôi bọ cạp đỏ như máu dài gần chục thước, đuôi tiêm, lộ ra hàn quang sắc bén.

Thân ảnh trôi nổi trên không trung, mà ở phía sau hẳn chính là vàng trắng tròn lơ lửng.

Hai cánh duỗi ra, cái đuôi như độc xà, ngửa mặt lên trời gầm thét, độc khí ngập trời!

Ba người Tiêu Viêm cũng chậm rãi dừng lại, nhìn vào bóng người đang dang rộng Long đực trên thiên không kia, cảm nhận được một cỗ khí thế ngập trời, trong mắt cũng xẹt qua vẻ kinh ngạc, đây chính là Thiên Hạt Độc Long Thú trong truyền thuyết sao?

Quả nhiên rất mạnh. Bất quá ma hạch, tinh huyết của nó là của chúng ta.

Tiêu Viêm liếm liếm miệng, trong mắt lộ ra vẻ chiến ý nồng đậm.

-----oOo-----

Chương 1072: Hạt Long Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân ảnh độc khí ngập trời, đôi mắt xinh đẹp của Tiêu Y Tiên thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Thực lực của Thiên Hạt Độc Long Thú quá khủng bố, muốn bắt nó xem ra không thể tránh khỏi một trận ác chiến.

Huyết hồng thân ảnh trôi nổi phía chân trời, đôi long đực to lớn sau lưng chậm rãi vỗ mang theo từng trận cuồng phong. Nhưng, ngoại trừ hai cánh sau lưng cùng hạt vĩ [1] sắc bén ra, Thiên Hạt Độc Long Thú chẳng khác gì người thường. Hơn nữa, dung mạo nó lại vô cùng tuần mỹ, thậm chí mơ hồ còn lộ ra chút mê hoặc.

Thiên Hạt Độc Long Thú chậm rãi hạ xuống, dừng lại giữa không trung, ánh mắt nó đảo qua Tiểu Y Tiên sau đó đối nhãn cùng Tiêu Viêm, chau mày nói: *"Ta tự hỏi người trẻ tuổi như ngươi sao lại có gan vậy, hóa ra là có người giúp đỡ. Bất quá, chỉ với thực lực Nhị tinh Đấu Tông của tên tiểu tử này thì ngay đến cả tư cách để bốn vương ra tay cũng không có!"*

"Ta chỉ hướng đến người đòi một vật mà thôi!" Tiểu Y Tiên mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Sao? Không thành vấn đề! Chỉ cần ngươi lưu lại làm nữ nhân bản vương, không chỉ một vật, cho dù là nhiều thứ hơn nữa bản vương cũng cho ngươi!" Nghe vậy, Thiên Hạt Độc Long Thú cười, ánh mắt lóe từng tia âm tà nhìn chăm chăm vào thân thể động lòng người của Tiểu Y Tiên.

Mấy năm nay Thiên Hạt Độc Long Thú chưa từng gặp qua nữ nhân nào khiến hắn động lòng, hắn như thế này là do bị Ách Nan Độc Thể hấp dẫn. Thân là độc thú, Ách Nan Độc Thể đối với hắn chính là độc dược khiến linh hồn hắn run sợ, vô cùng thư sướng. Lúc trước, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Y Tiên, hắn hiểu rằng, nữ nhân này nhất định phải thuộc về hắn.

"Đã như vậy, ngươi hãy giao ma hạch cho ta đi!" Ánh nhìn của Thiên Hạt Độc Long Thú khiến đôi mắt Tiểu Y Tiên xẹt lên hàng quang, thản nhiên nói.

Khuôn mặt đang cười của Thiên Hạt Độc Long Thú chậm rãi ngưng lại, vẻ tuấn mỹ dần trở nên âm trầm, liêm môi nói: *"Xem ra, thiện giả bất lai, lai giả bất thiện. Nếu đổi lại kẻ khác dám nói vậy trước mặt bản vương, giờ này kẻ đó đã là một cỗ tử thi. Nhưng, người khiến ta mê muội đến vậy nên tội mao phạm này của ngươi hãy để cho tên nam tử ngươi mang đến chịu thay!"* Vừa dứt lời, Thiên Hạt Độc Long Thú vỗ mạnh đôi cánh, thân hình hắn biến mất tại chỗ.

Ngay khi Thiên Hạt Độc Long Thú biến mất, hai mắt Tiêu Viêm híp lại. Cùng thời điểm, ngang quan quanh chân Tiêu Viêm chớp động, hắn lui ra sau vài bước.

"Xuy!"

Đến khi Tiêu Viêm lui ra sau xong, một móng tay màu đỏ sắc bén như một thanh kiếm lướt qua nơi hắn vừa đứng, không gian xuất hiện từng khe nứt

đen nhánh.

"Hà?"

Một kích thất bại, trong hư không nhất thời truyền ra một tiếng hô đầy ngạc nhiên. Chợt, thân hình Thiên Hạt Động Long Thú quý dị hiện ra, ánh mắt hấn liếc nhìn Tiêu Viêm, khẽ hừ một tiếng. Một đạo hư ảnh chớp mắt lướt tới, xé rách hư không hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, lóe lên một hạt tiêm [2] dị thường sắc nhọn, nơi mũi lóe lên màu đỏ tươi, hiển nhiên là kích độc.

Hạt tiêm nhanh như chớp xuyên qua trán Tiêu Viêm nhưng lại không xuất hiện lấy một giọt máu.

"Tàn ảnh?"

Nhìn một màn này, trong mắt Thiên Hạt Động Long Thú xoẹt chút kinh ngạc, liếc nhìn ra xa, một thân ảnh chậm rãi hiện ra cách đó 10 dặm, chính là Tiêu Viêm.

"*Hảo tiểu tử, không ngờ đã coi thường ngươi rồi!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm tránh được công kích của hạt tiêm, Thiên Hạt Động Long Thú kinh ngạc. Còn chưa đợi hấn làm ra phản ứng nào khác, một sợi tơ đầu khí màu nâu tím xé gió bay đến chỗ hấn.

"*Hắc hắc! Tiểu mỹ nhân, chút công kích này đối với bản vương chỉ vô dụng mà thôi!*" Cảm nhận được kinh phong sau lưng, Thiên Hạt Động Long Thú khẽ cười, hạt tiêm đâm ra nhanh như cắt, thoải mái cắt đứt đạo đầu khí kia.

"*Không quản các ngươi vì sao tới đây, đã đến thì đừng mong rời đi!*" Ánh mắt Thiên Hạt Động Long Thú đảo qua Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên rồi cười to. Sau đó, hấn dang hai tay, ngửa đầu lên trời gào thét.

Theo tiếng thét khuếch tán đi, mảnh thiên địa xung quanh chấn động một lần nữa. Từng đạo thanh âm vang lên âm âm, hai người Tiêu Viêm nhìn lại thì thấy từng đạo hắc tuyến đang từ phía chân trời cuốn tới như thủy triều, độc khí lượn lờ ngưng tụ thành đám mây độc.

"*Cẩn thận, chúng đều là độc thú trong Lạc Thần Giản!*" Thân hình khẽ

động, Tiểu Y Tiên xuất hiện cạnh Tiêu Viêm, nói với hắn.

Trong khi Tiểu Y Tiên nói, hắc tuyến dần tiếp cận vị trí hai người. Ánh mắt Tiêu Viêm thoáng nhìn qua hắc tuyến, phát hiện bên trong chính là một đại dương đầy độc thú, rậm rạp như rừng ngưng tụ giữa hư không.

Hắc tuyến là do độc khí từ bọn chúng tiết ra. Một màn này khiến ánh mắt Tiêu Viêm ngưng trọng hẳn. Trong độc khí rậm rạp này, hắn nhận ra hai cỗ khí tức không kém hắn là bao. Tuy chúng so với Thiên Hạt Độc Long Thú thì kém hơn rất nhiều nhưng đại khái cũng đạt đến Tứ tinh Đẩu Tông.

"Bản vương là chúa tể khu vực này, các ngươi tự tiện xông đến đây thì sinh tử của các ngươi tự nhiên sẽ do bản vương phán xét!" Khuôn mặt Thiên Hạt Độc Long Thú hiện lên vẻ âm trầm, cười nói.

"Những độc thú kia, hai người chúng ta đi đối phó. Thiên Hạt Độc Long Thú giao cho Địa Yêu Khôi cùng Diệu lão tiên sinh là được!" Đối với vẻ kiêu ngạo của Thiên Hạt Độc Long Thú, Tiêu Viêm âm thầm cười. Ngón tay hắn bung ra, Địa Yêu Khôi liền xuất hiện, tay còn lại khẽ vỗ lên Nạp Giới, linh hồn hư ảo của Thiên Hỏa tôn giả cũng dần phiêu đảng xuất hiện.

"Chắc chắc, hảo tiểu tử, ngươi tốt với lão phu ghê! Lại tìm đến một tên gia hỏa khó giải quyết như thế này..." Thiên Hỏa tôn giả vừa hiện ra, nhìn thấy độc khí của Thiên Hạt Độc Long Thú ngập trời, kinh hãi nói: *"Sức chiến đấu của tên này chỉ sợ so với Phí Thiên còn mạnh hơn. Làm sao ngươi lại gây chuyện với hắn chứ!"*

"Không có biện pháp, luyện chế thân thể cho ngài không phải cần tinh huyết của Thất cấp ma thú sao!" Tiêu Viêm giang tay cười nói.

Nghe vậy, Thiên Hỏa tôn giả nhất thời im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: *"Được rồi, được rồi, tiểu tử ngươi thắng. Nhưng một mình ta không thể thu thập được hắn!"* Tuy nói linh hồn lực lượng của Thiên Hỏa tôn giả tương đối mạnh mẽ, nhưng nếu thật sự chiến đấu với cường giả như Thiên Hạt Độc Long Thú thì vẫn còn kém một chút. Hơn nữa, thi triển đấu khí cũng gặp nhiều điều bất lợi.

"Địa Yêu Khôi sẽ toàn lực hiệp trợ lão gia người! Như vậy được không?" Tiêu Viêm chỉ Địa Yêu Khôi ở bên cạnh, cười nói.

Thấy thế, Thiên Hỏa tôn giả khẽ thờ phào nhẹ nhõm. Hiện giờ, sức chiến đấu của Địa Yêu Khôi không kém hơn Bát tinh Đẩu Tông. Có nó trợ giúp, đấu với tên kia cũng có chút nắm chắc.

Thời điểm Địa Yêu Khôi cùng Thiên Hỏa tôn giả xuất hiện, khuôn mặt tươi cười của Thiên Hạc Độc Long Thú lạnh lại: "*Nguyên lai đã có chuẩn bị khi đến đây!*"

Tiêu Viêm âm đạm cười, không để ý đến Thiên Hạc Độc Long Thú. Hắn liếc mắt nhìn đạo hắc tuyến đang âm âm kéo đến, sau đó chuyển hướng nhìn Thiên Hỏa tôn giả, nói: "*Điều lão tiên sinh, thỉnh người nhanh một chút! Những độc vật này, ta với Tiểu Y Tiên sẽ chặn lại!*"

"*Ừm, không thành vấn đề, có Địa Yêu Khôi hiệp trợ, thu thập hẳn cũng không khó!*" Thiên Hỏa tôn giả chậm rãi gạt đầu, nói.

"*Lão già người chỉ được cái to mồm! Bản vương là người của Hạc Long Tộc, các người gây khó dễ cho ta được sao?*" Ánh mắt Thiên Hạc Độc Long Thú đầy âm trầm, nói.

"*Hạc Long Tộc?*" Tiêu Viêm nhíu mày. Chủng tộc này trong giới ma thú vô cùng cường hãn, hơn nữa danh tiếng cũng không nhỏ. Bởi vì, nghe nói mỗi thành viên trong tộc đều chứa một tia huyết mạch Cổ Long.

Cổ Long chính là Thái Hư Cổ Long thần bí – một tồn tại trong truyền thuyết trên Đẩu Khí đại lục, rất ít người thấy qua tung tích của bọn họ. Trong giới ma thú, những ma thú chỉ cần có một ít liên quang đến Thái Hư Cổ Long thì đều là ma thú cường đại. Như con Thiên Hạc Độc Long Thú trước mặt, lấy thực lực Bát tinh Đẩu Tông của nó, nhìn khắp Đẩu Khí đại lục, nó tuyệt đối là nhất lưu cường giả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Hơn nữa, số lượng tộc nhân Hạc Long Tộc nhiều hơn so với Thái Hư Cổ Long. Bởi vậy, trong giới ma thú, tuy nói kém hơn Thiên Yêu Hoàng Tộc, nhưng bọn họ cũng tính là một trong những tộc đứng đầu.

Tiêu Viêm chưa từng đoán ra Thiên Hạc Độc Long Thú là tộc nhân của Hạc Long Tộc, nhưng hiện giờ, cung đã lên giây, đừng nói hắn là tộc nhân Hạc Long Tộc, cho dù là tộc nhân Thái Hư Cổ Long cũng phải động thủ.

"*Diệu lão tiên sinh, động thủ!*" Ánh mắt hướng Thiên Hỏa tôn giả, sắc mặt Tiêu Viêm lãnh đạm, chậm rãi nói.

Nương theo tiếng nói Tiêu Viêm vừa dứt, hai mắt trống rỗng của Địa Yêu Khôi hàn quang chớp động, ngân quang quanh thân thể sáng lập lòe. Không chút trì trệ, thân hình Địa Yêu Khôi lóe lên, trực tiếp lướt về phía Thiên Hạt Độc Long Thú.

Nhìn thấy Địa Yêu Khôi lướt tới, sắc mặt Thiên Hạt Độc Long Thú trở nên âm trầm, sát ý tuôn trào, giận cười nói: "*Các ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi. Lũ kiến hôi!*"

Thân hình Thiên Hỏa tôn giả khẽ run lên liền biến mất quý dị, một tiếng cười sang sảng mang theo hào khí vang lên: "*Ha ha! Con kiến? Nếu không phải lão phu mất đi thân thể, ngươi ở trong mắt lão phu chỉ như con kiến thôi. Nhưng dù vậy, tinh huyết của ngươi, hôm nay lão phu quyết lấy cho được!*"

Chú thích:

[1] hạt vĩ: đuôi bò cạp

[2] hạt tiêm: mũi nhọn ở đuôi bò cạp

-----oOo-----

Chương 1073: Giết chết Thiên Hạt Độc Long Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hết nhìn Thiên Hạt Độc Long Thú trực tiếp xông đến chỗ Địa Yêu Khôi cùng Thiên Hỏa tôn giả, Tiêu Viêm quay sang nhìn vô số ma thú đang kéo đến vang lên những tiếng nổ "*ầm ầm*". Bởi vì khi đàn ma thú càng đến gần, hần dần thấy rõ bên trong đàn ma thú kia, có một đầu ma thú với hình thể thật lớn, trên lưng có hai đạo thân ảnh đang đứng. Tiêu Viêm cảm nhận được cỗ khí tức mạnh mẽ từ trong cơ thể của hai kẻ này tràn ra.

"*Thiên Hạt Độc Long Thú không hổ là bá chủ một phương của Lạc Thần Giới. Dưới trướng hẳn lại có thể có hai gã thủ hạ thực lực cao như vậy!*"

Hai mắt Tiêu Viêm khẽ híp, dừng lại ở trên hai đạo thân ảnh kia, nói.

"Hai người bọn hắn giao cho ta, người đi ngăn đàn thú kia lại, thế nào?"
Tiêu Y Tiên thản nhiên cười, nói.

"Không thành vấn đề!" Nghe vậy, Tiêu Viêm không chân chờ, đáp.

"Chỉ là hai kẻ có thực lực Tứ tinh Đấu Tông mà thôi! Hiện giờ, thương thế của ta gần như đã khỏi hẳn, thu thập bọn chúng hẳn không có vấn đề gì!"
Tiêu Y Tiên cười nói. *"Nhưng đàn thú bên kia có số lượng cực kỳ khổng lồ, nếu người không cẩn thận coi chừng lật thuyền trong mương!"*

"Một đám nghiệt súc mà thôi, sao có thể lật thuyền?!" Tiêu Viêm cười lớn, mười phần hào khí.

"Tiểu tử ngu xuẩn, các ngươi dám tới lãnh địa của ta giương oai, quả nhiên không biết chữ "chết" viết như thế nào!" Lúc tiếng cười Tiêu Viêm ngừng lại thì hai đạo thân ảnh đứng con trên ma thú to lớn gầm lên. Chợt *"vút vút"*, hai hai tiếng xé gió vang lên, hai đạo thân ảnh kia đã cách hai người Tiêu Viêm ngoài trăm thước.

Hai đạo thân ảnh xuất hiện lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng quái dị, vì hình thể của hai kẻ này cực kỳ không tương xứng. Một kẻ hình thể mập mạp như quả cầu, lúc bước đi khiến cho cả vùng đất rung chuyển. Kẻ còn lại lại gầy xơ xương, như cây tre, trong mắt lóe ra vẻ âm hiểm, giả dối.

Nhìn hai kẻ này, Tiêu Viêm nhin không được ngăn ra. Hắn cảm thấy buồn cười vì ngoại hình của hai kẻ này thật sự kỳ dị.

"Cút khỏi Thiên Hạt Vực, nếu không, chết!" Tên béo mắt lộ hung quang, mũi nhọn nhìn chăm chăm hai người Tiêu Viêm. Bàn tay hắn nắm chặt lại, một thanh cự chùy to lớn liền xuất hiện. Cự chùy tùy ý vung lên tạo ra những tiếng *"thình thịch"* trầm thấp nổ vang không ngừng, mặt đất bên dưới bị chấn thành những khe nứt rất sâu.

Bên cạnh hắn, ánh mắt tên gầy đầy nham hiểm đảo mắt nhìn sang hai người Tiêu Viêm, sau lại nhìn thoáng qua chỗ Thiên Hạt Độc Long Thú, nơi đó đang chiến đấu đến hôn thiên ám địa. Cả ba người đang giao chiến với nhau đều có thực lực ước chừng Bát tinh Đấu Tông, động tĩnh do họ

tạo ra tự nhiên không nhỏ. Một luồng sóng năng lượng khủng bố không ngừng khuếch tán ra xung quanh, mặc dù nơi này cách nơi bọn họ giao chiến rất xa nhưng vẫn cảm nhận được uy áp ẩn chứa bên trong sóng năng lượng.

"Những người này đột nhiên đến Thiên Hạt Vực làm gì? Thực lực của hai người đang giao thủ cùng thủ lĩnh thật không vừa, hơn nữa, hai kẻ trước mặt mình cũng không phải hạng vô dụng!" Ánh mắt tên gầy gầy lấp lánh lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Bọn chúng hãy giao cho ta, đàn thú kia đang tới gần, người hãy sang đó ngăn chúng lại! Nghe nói Thiên Hạt Độc Long Thú có thể mượn độc khí từ đàn thú này, người mau chóng đem chúng nó đuổi đi!" Hai tay Tiểu Y Tiên nắm lại, đầu khí nâu tím mạnh mẽ tựa như dải lụa xuyên qua trong lòng bàn tay. Nàng cảnh báo Tiêu Viêm một tiếng liền dịch chuyển đến chỗ hai người béo gầy.

"Con quỷ cái! Người muốn chết, lão tử ta cũng không thương hương tiếc ngọc!"

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên vọt tới, tên béo nổi giận gầm lên một tiếng. Hấn hung bạo xông đến trước mặt Tiểu Y Tiên, mặt đất rung chuyển. Trông hấn như một tòa núi nhỏ di động. Cự chùy trong tay hấn vung lên công kích vào Tiểu Y Tiên, mang theo những âm vang nổ liên miên không ngừng.

"Kình!"

Một sợi tơ đầu khí mạnh mẽ dữ dội tuôn ra, va chạm thật mạnh với cự chùy. Những tiếng kim thiết bắt đầu vang lên, hoa lửa văng tung tóe, chỉ thấy thanh cự chùy thật lớn kia bị đánh bay đi, thân hình tên béo cũng lao đảo.

"Con ả này thật hung hãn, người làm cái khi gì mà này giờ còn chưa động thủ hả?" Một kích thất bại, sắc mặt tên béo biến đổi, trầm giọng hướng về tên gầy quát.

Nghe được tiếng quát của tên béo, tên gầy nhướng mày, bàn tay hấn nắm chặt lại, hai thanh chủy thủ xuất hiện. Bàn chân hấn dậm mạnh trên đất, "xuy" một tiếng liền hóa thành thân ảnh mơ hồ, bắn mạnh đến chỗ Tiểu Y

Tiên.

Hai người béo, gầy cùng liên thủ công kích nhưng Tiểu Y Tiên lại không chút bối rối, nhịp chân tao nhã thông dong, đôi tay mỗi lần huy động đều mang theo đầu khí mạnh mẽ đánh lên khiến cho cả hai người này vội vàng né tránh, không dám dính vào chút nào.

Nhìn thấy phía Tiểu Y Tiên không có vấn đề gì, Tiêu Viêm thờ dài nhẹ nhõm. Hắn ngẩng đầu liếc nhìn đoàn ma thú đang càng ngày càng đến gần, sau đó nở một nụ cười lạnh, thân hình hắn lóe lên liền hiện ra giữa không trung. Thủ ấn vừa xuất, Vẫn Lạc Tâm Viêm từ trong Lưu Ly Liên Tâm Hỏa thoát ra, phiêu phù trước mặt Tiêu Viêm.

Đôi mắt khép hờ, hai tay mở ra, tâm niệm Tiêu Viêm vừa động liền khiến Vẫn Lạc Tâm Viêm ở trước mặt hắn run lên, sau đó hóa thành một luồng sóng vô hình dao động mạnh mẽ, tựa như gợn sóng hóa thành vòng tròn khuếch tán ra xung quanh.

Dao động vô hình bất ngờ khuếch tán, trong chớp mắt đã cùng đàn ma thú tiếp xúc với nhau, tạo ra từng tiếng hô vang thảm thiết trên bầu trời. Nguyên bản, thanh thể đàn ma thú mênh mông cuồn cuộn dần trở nên hỗn loạn. Trên thân thể một vài con ma thú xuất hiện từng làn khói trắng.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Lại một đợt dao động vô hình khuếch tán tới, trong đàn ma thú nhất thời xuất hiện những đóm lửa. Vô số ma thú tự nhiên bị hỏa thiêu, trông chúng như những viên cầu lửa di động. Những con ma thú này chịu đựng sự đau đớn vô cùng, cuối cùng điên cuồng lùi về bốn phía, một lát sau liền tê liệt, ngã xuống, hóa thành tro tàn.

Bên trong đàn ma thú, một số ma thú đã mở ra linh trí nhưng vẫn chưa hóa nhân hình chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ tâm hỏa. Những con ma thú này không có điên cuồng như những con ma thú bình thường kia, biết rõ phía trước nguy hiểm khôn cùng mà vẫn đâm đầu vào.

Đương nhiên, những con ma thú đã mở ra linh trí chỉ chiếm một số ít mà thôi. Đa số những con ma thú còn lại đều dựa theo bản năng, dưới sự khống chế của Thiên Hạt Độc Long Thú, chúng điên cuồng tiến tới. Nhưng do phạm vi hoạt động của Vẫn Lạc Tâm Viêm quá rộng lớn, phạm

là những ma thú bước vào phạm vi trăm mét xung quanh Tiêu Viêm, đều không ngoại lệ vang lên những tiếng "*phốc phốc*", hóa thành tro tàn.

Dù vậy những vẫn có nhiều con ma thú hung hãn không sợ chết, không ngừng liên tục xung phong liều chết. Cuối cùng khiến cho mảnh bình nguyên bên dưới xuất hiện một lớp tro cốt thật dày, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Ma thú xung phong liều chết ngày càng nhiều, Tiêu Viêm nhìn không được phải chau mày, hắn liếc nhìn mây đám độc khí trên đầu đàn ma thú. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, không biết phải giết đến khi nào, những con ma thú bị Thiên Hạt Độc Long Thú không chề căn bản không sợ hãi.

"Rống!"

Trong lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, một đạo long ngâm đột nhiên vang lên rõ ràng. Đàn thú trước mặt hắn nhất thời xôn xao, đám mây độc khí trên đầu chúng bắt đầu di chuyển, mà phương hướng chúng định đến chính là địa phương chiến đấu của Thiên Hạt Độc Long Thú.

Thấy vậy, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến. Hiện giờ, Thiên Hạt Độc Long Thú rõ ràng đã không chịu nổi sự liên thủ giữa Thiên Hỏa tôn giả cùng Địa Yêu Khôi. Nếu như để cho Thiên Hạt Độc Long Thú đạt được ý nguyện hấp thu đám mây độc khí này, e rằng sẽ xảy ra nhiều biến cố.

"Người muốn mượn lực từ đám mây độc khí này thì ta sẽ đem nó phá hủy!"

Trong mắt xoẹt đạo hàn quang, Tiêu Viêm thôn phệ Vẫn Lạc Tâm Viêm trước mặt vào trong cơ thể, nhanh chóng dung hợp cùng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, cuối cùng ngưng tụ thành Lưu Ly Liên Tâm Hỏa. Thủ ấn Tiêu Viêm biến đổi, hỏa diễm xanh biếc xuất hiện liền bay lên cao, sau khi nhấp nháy liên tục liền biến thành một đầu Hỏa Lang khổng lồ dài hơn mười trượng.

Hỏa Lang xuất hiện khiến cho nhiệt độ xung quanh không ngừng nóng dần lên, khiến cho độc vụ xung quanh tiêu tán dần đến không còn.

Sau khi đầu Hỏa Lang do Lưu Ly Liên Tâm Hỏa ngưng tụ xuất hiện, đàn ma thú phía dưới nhất thời xôn xao, có dấu hiệu bạo động. Đối với loại dị hỏa chí dương chí cương này, chúng nó cảm thấy sợ hãi, kiêng kỵ vô cùng.

"Dị hỏa?"

Thiên Hạt Độc Long Thú đang khổ chiến với Thiên Hỏa tôn giả cùng Địa Yêu Khôi khi thấy Tiêu Viêm xuất ra Hỏa Lang, sắc mặt hắn nhất thời biến chuyển.

"Hắc hắc, hiện tại không phải lúc ngươi phân tâm chuyện khác!" Tâm niệm Thiên Hạt Độc Long Thú vừa xoay chuyển, một tiếng cười đột nhiên từ sau hắn vang lên, một chưởng ẩn chứa kinh lực mạnh mẽ đánh vào lưng hắn.

"Phụt!"

Trúng phải đòn nghiêm trọng, Thiên Hạt Độc Long Thú trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Ngay sau đó, nó lại phun thêm một ngụm máu tươi nữa. Vì sau khi Thiên Hỏa tôn giả đánh tới, Địa Yêu Khôi cũng nhanh chóng theo đó đánh bồi thêm một quyền mạnh mẽ.

"Hỗn đản! Bốn vương quyết không tha cho các ngươi!" Chật vật lui ra sau bởi một quyền nặng tựa thái sơn của Địa Yêu Khôi, sắc mặt Thiên Hạt Độc Long Thú tím tái, rống giận.

"Hạt Long Thôn Thiên!" Trong lúc lùi về sau, Thiên Hạt Độc Long Thú phát ra một đạo thanh âm, thân thể hắn to lớn dần. Chớp mắt, hắn đã hóa thành một đầu cự thú khổng lồ rất dữ tợn, dài chừng trăm trượng. Cự thú ngẩng đầu hướng về phía đám mây độc khí do ngàn vạn ma thú ngưng tụ thành, hấp thu.

"Thôn Thiên? Nằm mơ!"

Tiêu Viêm thấy thế liền cười lạnh. Thủ ấn hắn biến đổi, trong miệng Hỏa Lang nhất thời phun ra một đạo hỏa trụ rất dài, trực tiếp xuất hiện trên đầu đám mây độc khí. Dị hỏa nóng kinh khủng khiến cho đám mây độc khí nổi lên vô số khói trắng, độc khí vô cùng khủng bố được ngưng tụ bên trong tựa như quả khí cầu bị đâm thủng, tiêu tán gần như không còn.

Do bị Dị hỏa thiêu đốt nên độc khí được Thiên Hạt Độc Long Thú hút vào trong cơ thể rất ít. Bởi vậy, nó bắt đầu nổi trận lôi đình, đồng tử đỏ như máu của hắn chăm chú nhìn về phía Tiêu Viêm, hạt vĩ dài chừng mười

thước xé không bắn mạnh tới Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, thủ ấn vừa động liền khiến Hỏa Lang bay xuống chặn hạt vĩ lại. Mặc dù Hỏa Lang bị hạt vĩ xuyên thủng thân thể, nhưng do trong Hỏa Lang ẩn chứa nhiệt độ cực nóng nên khiến cho hạt vĩ vang lên từng tiếng "xèo xèo".

"Gào..."

Con đàu nhức từ hạt vĩ truyền đến khiến cho Thiên Hạt Độc Long Thú ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Tiếng kêu vừa dứt, một đạo thân ảnh màu bạc đã xuất hiện trên đỉnh đầu đó, không chút khách khí oanh kích vào con mắt Thiên Hạt Độc Long Thú.

"Phụt!"

Trên bầu trời, máu tươi văng tung tóe tựa như một mảnh huyết vũ. Trúng phải đòn nghiêm trọng như vậy, Thiên Hạt Độc Long Thú liền rơi xuống, thân thể nó va đập thật mạnh trên mặt đất khiến cả vùng đất rung chuyển không ngừng.

-----oOo-----

Chương 1074: Đánh chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú nặng nề rơi xuống đất khiến cả không gian run rẩy kịch liệt tựa như động đất, chỗ nó rơi xuống toát ra từng khe nứt sâu hoắm. Con đàu nhức từ trên mắt Thiên Hạt Độc Long Thú truyền đi khắp thân thể khiến nó không ngừng phát ra những tiếng gào rống thống khổ, máu tươi từ trên thân thể tuôn ra không ngừng như một dòng suối, một quyền lúc trước của Địa Yêu Khôi khiến cho Thiên Hạt Độc Long Thú ăn không ít đau khổ.

"Hỗn đản! Bốn vương quyết bằm thây các ngươi ra vạn đoạn!"

Thiên Hạt Độc Long Thú phần nộ rít lên, thanh âm tràn ngập sát ý cùng giận dữ. Từ sau khi nó hóa nhân hình đến giờ, chỉ sợ hẳn ở thời điểm hiện

tại chậ vật nhất!"

Con giậ dữ qua đi, Thiên Hậ Độc Long Thú mạnh mẽ nâng cự chùy lên, huyết sắc năng lượng nhanh chóng ngưng tụ, chỉ một lát, sau liền hóa thành một đạo huyết sắc quang trụ to chừng nửa thước. Bên trong quang trụ ẩn chứa năng lượng khủng bố, trực tiếp khiến cho không gian chung quanh nổi lên từng trận ba động kịch liệt.

"Xuy!"

Cự chùy vung lên, huyết sắc quang trụ "xuy" lên một tiếng liền cắt ngang hư không, lướt nhanh như chớp trên bầu trời.

"Cẩn thận!"

Nhìn thấy huyết sắc quang trụ phóng tới, khuôn mặt Thiên Hỏa thoáng chốc ngưng trọng. Thiên Hậ Độc Long Thú gần như đã phát cuồng, công kích cỡ này cho dù là ai ở đây, chống đỡ cũng không dễ dàng.

Tiên Viêm cũng phát hiện ra sự nguy hiểm từ huyết sắc quang trụ, không đợi Thiên Hỏa tôn giả nhắc nhở liền vội vàng thi triển Tam Thiên Lô Động, cuối chân trời lưu lại một đạo tàn ảnh, mà bản thể hắn đã biến mất không thấy.

Đối mặt với đám người xảo quyết Tiên Viêm, huyết sắc quang trụ tuy có lực sát thương cực kì khủng bố nhưng có cảm giác như dùng đại pháo bắn ruồi. Hơn nữa, bởi vì Thiên Hậ Độc Long Thú đang bị cơn đau từ nãy dần vật đến giờ nên điều khiển huyết sắc quang trụ cũng không hoàn toàn chính xác cho lắm, nên huyết sắc quang trụ chỉ có thể vọt tới nơi Tiên Viêm đang đứng rồi biến mất trong tầm mắt.

"Tiên Viêm, ta sẽ vây nó lại! Người hãy chỉ huy Địa Yêu Khôi tấn công vào đầu nó!" *Tránh khỏi công kích của Thiên Hậ Độc Long Thú, sắc mặt của Thiên Hỏa tôn giả dần trở nên ngưng trọng, trầm giọng quát.*

"Ừ!" Nghe vậy, Tiên Viêm vội gậ đầu. Thiên Hậ Độc Long Thú quả thật rất khó đối phó. Hai cường giả với thực lực Bát tinh Đẩu Tông lại không thể hạ thủ nó trong thời gian ngắn được. Nhưng hiện tại, có thêm hắn ở bên hiệp trợ, nếu như lúc trước hắn không kịp hủy đi đám mây độc khí, chỉ sợ cục diện hiện tại đã hoàn toàn khác.

Sắc mặt Thiên Hỏa tôn giả ngưng trọng, linh hồn lực mạnh mẽ từ trong cơ thể bùng phát ra không hề giữ lại. Thủ ấn hấn tay đổi, hóa thành một đạo cự võng vô hình không lồ chừng trăm trượng.

"Thu!"

Tay áo khẽ vung, linh hồn lực hóa thành cự võng gào thét từ trên trời rơi xuống, trực tiếp bao trùm thân thể khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú lại.

Linh hồn cự võng vừa mới tiếp xúc thân thể của Thiên Hạt Độc Long Thú liền không ngừng vang lên từng tiếng "xèo xèo". Linh hồn cự võng có thể không để ý đến thân thể cường hãn của Thiên Hạt Độc Long Thú, trực tiếp trói buộc linh hồn nó.

Trói buộc đột ngột xuất hiện khiến cho Thiên Hạt Độc Long Thú kinh hãi. Nó điên cuồng giãy dụa, nhưng bất luận như thế nào, linh hồn cự võng vẫn như đĩa đỏi, gắt gao dính chặt trên thân thể nó.

"Động thủ!" Thiên Hỏa tôn giả hét to một tiếng.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, bắm đót tay. Địa Yêu Khôi dừng lại giữa không trung liền trực tiếp lướt xuống, sau đó nó tựa như một quả đạn pháo hung hăng nện lên thân thể khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú. Cổ lực lượng đáng sợ đánh lên khiến cho thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú âm ảm ngã xuống.

"Rống!"

Thân thể nhận phải một nguồn lực đạo khủng bố khiến cho Thiên Hạt Độc Long Thú rống lên từng trận điên cuồng. Hạt vĩ nó vung lên mạnh mẽ, hóa thành một đạo hắc ảnh hàn quang bắn về phía lưng Địa Yêu Khôi.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm thấy thế lại cười lạnh. Thủ ấn hấn biến đổi, Hỏa Lang được ngưng tụ từ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lướt xuống nhanh như chớp, sau đó hung hăng cắn nuốt hạt vĩ, nhất thời vang lên những tiếng "xèo xèo".

Hỏa Lang ập xuống trực tiếp khiến cho khắp thân thể Thiên Hạt Độc Long

Thú nổi lên từng làn sương trắng, nhiệt độ cao khủng khiếp khiến cho nó cảm thấy đau nhứt kịch liệt do bị bỏng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thình thịch!

Dưới sự áp chế của linh hồn cự võng cùng Hỏa Lang, thân thể khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú nhất thời không thể động đậy. Nó chỉ có thể giãy dựa lung tung, khiến cho mặt đất không ngừng rung chuyển, những khe nứt quanh đó cũng nhanh chóng mở rộng ra.

Tê...

Một đạo ngân mang thoáng hiện ra trên đầu Thiên Hạt Độc Long Thú, không khách khí trực tiếp oanh kích lên đầu nó.

Sức chiến đấu của Địa Yêu Khôi phần lớn được quyết định do trải qua vô số lần rèn luyện thân thể, mà lực lượng cơ thể nó cho dù không thi triển bất kỳ đấu khí nào thì lực phá hoại cũng cực kỳ khủng bố. Hiện giờ Địa Yêu Khôi đánh ra một quyền này, cho dù là Thiên Hạt Độc Long Thú có được thực lực Bát tinh Đấu Tông cũng phải đau khổ giãy dựa, gào thét điên cuồng.

Đang điên cuồng giãy dựa, từng luồng năng lượng huyết vụ ăn mòn nhanh chóng từ trong cơ thể Thiên Hạt Độc Long Thú bùng phát ra, dưới loại tình huống quý dị này, linh hồn cự võng của Thiên Hỏa tôn giả cũng bắt đầu phát ra từng tiếng "xèo xèo", bị ăn mòn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Tiêu Viêm trầm xuống. Tâm niệm hắn vừa động, hay tay Địa Yêu Khôi nắm chặt lại, hung hăng tung thêm một quyền nữa lên đầu Thiên Hạt Độc Long Thú.

Huyết vụ quý dị lây dính hai tay Địa Yêu Khôi, vang lên từng tiếng "xèo xèo". Không ngờ, thân thể rắn chắc của Địa Yêu Khôi cũng bị ăn mòn, dần dần xuất hiện những vết rạn nứt nhỏ.

Nhìn thấy biến hóa của Địa Yêu Khôi, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi. Hắn không ngờ tới độc khí trong thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú lại hung hãn đến vậy, ngay cả thân thể cường hãn của Địa Yêu Khôi cũng không

chống đỡ nổi.

Ánh mắt chột lóe, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ ngoan độc. Hắn không tin với đội hình thực lực cỡ này lại để cho Thiên Hạt Độc Long Thú trốn thoát.

Trong lòng phát ra một đạo mệnh lệnh, trong cơ thể Địa Yêu Khôi xuất hiện ngân mang phát sáng mạnh mẽ, miễn cưỡng chống đỡ được huyết vụ. Nắm tay nó tựa như cuồng phong bạo vũ, điên cuồng đánh lên đỉnh đầu Thiên Hạt Độc Long Thú, những thanh âm trầm thấp vang lên, tựa như đập vào da trống khiến cho tim người ta có cảm giác co thắt.

Lấy lực lượng hiện tại của Địa Yêu Khôi, khi nó đánh ra một quyền, Đấu Tông cường giả bình thường thế nào cũng phải hộc máu. Nhưng Thiên Hạt Độc Long Thú lại y vào da dày nên miễn cưỡng có thể tiếp được mấy chục quyền. Mặc dù vậy nhưng giáp xác trên đỉnh đầu nó cũng hoàn toàn nổ tung, máu tươi điên cuồng trào ra, tổng lúc mơ hồ còn có thể thấy chút ít óc xám trắng.

Cơn đau truyền đến khiến cho Thiên Hạt Độc Long Thú kinh hãi phát hiện, cảm giác vô lực đang chậm rãi từ đáy lòng tràn ra, sinh cơ tựa hồ đang nhanh chóng rời xa nó. Đến lúc này, nó rốt cuộc trở nên sợ hãi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hôm nay e là nó không thể thoát khỏi nhóm người này.

"Dừng tay! Các ngươi đến tốt cùng muốn gì? Ta là tộc nhân Hạt Long Tộc, các ngươi giết ta, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi!" *Thiên Hạt Độc Long Thú mở to cặp mắt đỏ ngầu, giận dữ hét lên. Lúc này đây, trong tiếng hô của nó đã chứa nỗi kinh hãi.*

"Chúng ta muốn ma hạch của ngươi!"

Tiêu Viêm cười mỉm, hắn cũng không cho Thiên Hạt Độc Long Thú có cơ hội để thở dốc. Hắn hiểu rõ, đối mặt với Thiên Hạt Độc Long Thú có thực lực cỡ này, chỉ cần xuất hiện một sai lầm nhỏ thôi thì cục diện sẽ như kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ. Đám người bọn họ đã mất rất nhiều tinh lực mới có thể bắt giữ được Thiên Hạt Độc Long Thú, nếu giờ lại để nó trốn thoát, thật sự mất nhiều hơn được.

Bởi vậy, mặc dù lúc Tiêu Viêm nói chuyện, Địa Yêu Khôi vẫn như một cỗ

máy giết chóc không biết mệt, từng quyền hung hăng nện xuống. Mỗi một lần vung tay đều khiến không gian phát ra dao động, khi quyền hạ xuống lại tạo ra một vòng sóng gợn vô hình khuếch tán khắp nơi. Loại kinh lực khuếch tán này dường như đem thân thể bên ngoài của Thiên Hạt Độc Long Thú chấn vỡ thành từng khối thịt.

Đón đỡ nhiều đòn nghiêm trọng từ Địa Yêu Khôi, cho dù Thiên Hạt Độc Long Thú mạnh mẽ như thế cũng không chống cự nổi, một cỗ khí tức tử vong bao phủ trong lòng nó.

Dưới loại cảm giác tử vong này, đôi mắt Thiên Hạt Độc Long Thú nhìn chòng chọc vào Tiêu Viêm, nhanh chóng hiện lên vẻ oán độc, một lúc lâu sau điềm nhiên nói: "Ta lấy huyết mạch Hạt Long Tộc thề, ngươi chắc chắn sẽ bị Hạt Long Tộc đuổi giết, trốn chết cả đời!"

Lời thề vừa dứt, độc nhãn đỏ ngầu còn lại của Thiên Hạt Độc Long Thú tự động rút ra, sau đó bạo liệt. Sau khi bạo liệt xuất hiện một tia máu nhỏ, với một tốc độ cực kỳ kinh người xuyên thấu không gian, nhanh như chớp chui vào trong thân thể Tiêu Viêm.

Tốc độ tia máu này cực kỳ khủng bố, cho dù là Tiêu Viêm thì hẳn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể nào tránh né được.

"Hạt Long Tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi trốn không thoát đâu!" Thiên Hạt Độc Long Thú oán độc cười to, nói. Từ trong hai mắt nó chảy ra hai đạo huyết tuyến cực kỳ khủng bố.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, thủ ấn hắn vừa động, thân thể Địa Yêu Khôi nhất thời bạo xuất ngân mang, ngưng tụ lực đạo toàn thân đánh ra một quyền vào Thiên Hạt Độc Long Thú.

Một quyền đánh ra, không gian xung quanh nhất thời vỡ vụn, hình thành nên một cái hố sâu nửa thước đen nhánh trống không.

Thình thịch!

Một quyền khủng bố xen kẽ lực đạo kinh thiên, hung hăng đánh vào đỉnh đầu Thiên Hạt Độc Long Thú. Dưới lực lượng đáng sợ như vậy, đầu khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú nhất thời "thình thịch", hóa thành vô số huyết nhục, liên tục bạo liệt.

Khi đầu Thiên Hạt Độc Long Thú bạo liệt, vô số ma thú ở đằng xa nhất thời xông xáo, một lát sau liền tản ra, nhanh chóng chạy trốn.

-----oOo-----

Chương 1075: Tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại khoảnh khắc đầu Thiên Độc Hạt Long Thú bạo liệt, hai tên béo gầy đang giao thủ với Tiểu Y Tiên như có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía cổ thi thể khổng lồ đang nằm lạnh lẽo ở phía xa trên mặt đất kia, sắc mặt chúng đột nhiên kịch biến, hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Đối với thực lực của Thiên Độc Hạt Long Thú, thân là thuộc hạ của nó nên bọn chúng hiểu rất rõ. Cho dù ở bên trong Lạc Thần Giản, độc vật hung ác nhiều không đếm xuể nhưng Thiên Độc Hạt Long Thú vẫn có thể đứng đầu. Hơn nữa, trước kia có một vài cường giả nhân loại tới khiêu chiến nhưng kết cục của bọn họ đều rất thảm. Trong những năm này, với hung danh của Thiên Độc Hạt Long Thú, dường như không ai dám trêu chọc vào nó.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện một màn này, khiến cho hung danh của Thiên Độc Hạt Long Thú hoàn toàn tan thành mây khói. Tên gầy liếc nhìn thi thể của Thiên Độc Hạt Long Thú, sau đó lại nhìn thoáng qua đám người Tiêu Viêm, yết hầu nhất thời khô khốc. Ba người ở kia, ngoại trừ Tiêu Viêm ra thì hai người còn lại đều đem tới cho hắn một cảm giác nguy hiểm cực độ. Loại cảm giác này, trước kia hắn chỉ cảm nhận được từ trên người Thiên Độc Hạt Long Thú, như vậy, hai người này hiển nhiên cùng cấp bậc với thủ lĩnh.

"Không biết thủ lĩnh như thế nào lại đắc tội với bọn họ. Giờ lại bị người ta giết tới cửa như vậy!" Tên gầy đảo mắt, suy nghĩ.

"Các ngươi dám hạ sát thủ với thủ lĩnh, Hạt Long Tộc nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Tên béo ngốc trệ trong giây lát, rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, giận dữ hét: *"Mẹ nó, tất cả động thủ, vì thủ lĩnh báo thù!"*

Nghe được tiếng hô của hắn, ánh mắt tên gầy lóe lên, hắn cắn răng, trầm giọng nói: *"Người muốn tìm chết thì đừng kéo ta theo!"* Tiếng nói vừa dứt, tên gầy lấy chân điểm một cái trên mặt đất, nhanh như chớp rút lui, vèn vèn trong mây hơi thở, thân ảnh hắn liền trở lên mơ hồ, biến mất ở phía xa.

Nhìn thấy tên gầy cư nhiên lâm trận bỏ chạy, tên béo sững sờ, sắc mặt đỏ lên, nổi giận mắng: *"Khi thật, đồ thờ đế!"*

"Người đi hay để ta phải động thủ?" Khi tên béo còn đang tức giận mắng tên gầy, Tiểu Y Tiên chậm rãi bước tới, đôi mắt long lanh khẽ liếc mắt nhìn tên gầy ở trước mặt, mỉm cười nói.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên chậm rãi đi tới, khuôn mặt tên béo nhất thời run lên. Trải qua đợt giao thủ vừa nãy, hắn hiểu được nữ tử trước mặt này thoát nhìn có vẻ vô hại nhưng thực lực lại vô cùng khủng bố. Mặc dù hắn cùng tên gầy liên thủ nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, huống chi hiện giờ tên gầy lâm trận bỏ chạy, lấy sức của mình hắn như thế nào có thể là đối thủ của Tiểu Y Tiên.

"Hạt Long Tộc sẽ không bỏ qua cho các người đâu!" Sắc mặt biến ảo không ngừng, rốt cuộc tên béo gầm lên một tiếng. Hắn di chuyển về phía sau giống như một tòa núi nhỏ đang di động, vang lên từng trận *"ầm ầm"*, liền hóa thành một đạo quang ảnh chạy khỏi nơi này. Thân thể hắn mặc dù khổng lồ nhưng không phải là kẻ ngu, cục diện hiện tại như vậy, lưu lại chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết. Đám người kia ngay cả thủ lĩnh còn có thể giết, huống chi là hắn.

Nhìn tên béo chạy ra xa, Tiểu Y Tiên mỉm cười, thân hình vừa động liền hiện ra bên cạnh đám người Tiêu Viêm, cúi đầu nhìn thân thể khổng lồ của Thiên Độc Hạt Long Thú trên mặt đất, nói: *"Giải quyết xong rồi?"*

"Ừ!" Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, chột thở phào nhẹ nhõm. Thiên Độc Hạt Long Thú quả thật khó đối phó, nếu không có Địa Yêu Khôi cùng Thiên Hỏa tôn giả mà nói, lấy thực lực của hắn, trừ phi sử dụng Phật Nộ Hỏa Liên ra, chỉ sợ khó có thể phục kích Thiên Độc Hạt Long Thú, đem nó giết chết.

"Nhanh chóng thu thập những thứ cần thiết, cuộc chiến ở đây đã gây ra động tĩnh quá lớn, khó tránh khỏi khiến cho các ma thú hung hãn khác trong Lạc Thần Giới chú ý, đến lúc đó nếu sơ sẩy liền có thể xảy ra một

hồi ác chiến!" Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói, độc vật trong Lạc Thần Gian đều rất hung hãn, những con có thực lực đều không phải hạng đơn giản.

Tiêu Viêm đồng ý gật đầu, bàn tay nắm chặt Thiên Hạt Độc Long Thú, một luồng hấp lực bùng phát đem nó từ từ nâng lên, sau đó trôi nổi trong không trung.

Liếc mắt nhìn thi thể khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú, sắc mặt Tiêu Viêm thoáng nghiêm trọng. Thủ ấn hắc biến đổi, Hỏa Lang khổng lồ màu xanh biếc liền bạo liệt, hóa thành liệt hỏa cháy hừng hực thiêu đốt thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú. Nhiệt độ cao kinh khủng, chỉ một thoáng liền tràn ngập khắp nơi, không gian xung quanh liên tiếp xuất hiện những trận vụn vụn.

Dưới sự thiêu đốt của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, thi thể khổng lồ của Thiên Hạt Độc Long Thú dần bị thu nhỏ lại, da lông, giáp xác, da thịt đều chậm rãi tái nhợt, cuối cùng hóa thành tro tàn rơi rụng.

Nhìn đám tro tàn rơi rụng, thể tích cỗ thi thể co rút lại, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc. Hơn nữa, hắc còn gia tăng nhiệt độ lên cao. Cái hắc cần chính là tinh huyết của Thiên Hạt Độc Long Thú. Loại tinh huyết này phải trải qua rèn luyện nung khô mới xuất hiện. Ở nhiệt độ này, máu tươi bên ngoài thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú nhanh chóng ngưng tụ, những mạch máu chỗ vết thương cũng trở nên trắng toát.

Nương theo nhiệt độ ngày càng cao của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, thân thể Thiên Hạt Độc Long Thú càng lúc nhỏ dần, một lúc sau, chỉ còn là một đoàn huyết sắc nhục cầu, không ngừng xoay tròn trong hỏa diễm xanh biếc.

Tiêu viêm nắm hỏa diễm trong tay, một lát sau, hắc cong ngón tay búng ra, huyết sắc nhục cầu nhất thời văng tung tóe mở ra một khe hở, một viên huyết sắc tinh thể cỡ chừng nửa nắm tay thoáng hiện ra, sau đó hướng tới Tiêu Viêm. Bàn tay hắc nắm chặt, đem tinh thể tựa như máu tươi nắm trong tay, cảm nhận được năng lượng cuồng bạo trong đó, Tiêu Viêm không nhìn được hô lên mừng rỡ. Thất cấp ma hạch Thiên Hạt Độc Long Thú cuối cùng cũng lấy được.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào tinh hạch, Tiêu Viêm đem nó cẩn thận thu vào Nạp Giới. Ánh mắt hắc chuyển tới huyết sắc nhục cầu trong hỏa

điểm kia, phương diện này, còn có ngưng tụ lại tinh huyết cường đại của Thiên Hạt Độc Long Thú!"

Bàn tay hần siết nhẹ, chỉ thấy hỏa điểm xanh biếc vờn quanh huyết sắc nhục cầu nhất thời xoay tròn lại, tạo ra một luồng lực bất quy tắc xé rách không lò, ở trong đó hình thành hình dạng, sau đó hung hăng đè huyết sắc nhục cầu xuống.

Nương theo hỏa điểm đang xoay tròn mạnh mẽ, huyết sắc nhục cầu kịch liệt run rẩy, không ngừng xoay tròn. Dưới loại tình huống nhục cầu xoay tròn, từng giọt chất lỏng màu tím chầm rãi từ trong nhục cầu rơi ra!"

Thấy vậy, khóe miệng Tiêu Viêm hiện lên chút vui mừng. Hần duy trì lực xé rách này, sau đó dần dần đem tinh huyết tinh thuần trong nhục cầu ép ra.

Tinh huyết càng ngày càng rơi ra, nhục cầu đỏ như máu kia dần chuyển sang vẻ tái nhợt. Loại tái nhợt này như là một loại không có sinh cơ, tinh huyết là nguồn suối sinh mệnh của ma thú, tinh huyết bị hút ra cũng như đại biểu cho việc sinh mệnh đã biến mất. Vẻ tái nhợt của nhục cầu dưới sự thiêu đốt cùng xoay tròn của đoàn hỏa điểm dần lan tràn, ước chừng mười phút sau, tia huyết sắc cuối cùng rút cuộc cũng biến mất. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Khoảnh khắc tia huyết sắc cuối cùng biến mất, nhục cầu run rẩy dữ dội, chợt văng tung tóe hóa thành tro bụi, rơi xuống đất.

Nhìn nhục cầu như vậy, Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm. Ánh mắt hần nhìn vào bên trong hỏa điểm, nơi đó có một tử hồng huyết dịch to bằng nắm tay, mặc dù là cách rất xa nhưng Tiêu Viêm cũng có thể nhận thấy được năng lượng cường hãn tràn ngập trong nó.

"Mau thu lại, loại tinh huyết này đối với ma thú có lực hấp dẫn trí mạng!"
Nhìn thấy tinh huyết đã được Tiêu Viêm ngưng luyện thành công, Tiểu Y Tiên vội vàng nhắc nhở.

Tiêu Viêm gật đầu cười, khẽ búng một ngón tay, đoàn tử hồng huyết dịch liền bay vút đến, sau đó hần lấy ra một bình ngọc cẩn thận đem đoàn tử hồng huyết dịch cho vào trong.

"Diệu lão tiên sinh, đây chính là tinh huyết trọng yếu để người luyện chế thân thể. Không lâu sau, người sẽ có được thân thể một lần nữa!" Tiêu Viêm chỉ vào bình ngọc trong tay, nói với Thiên Hỏa tôn giả đang ở bên cạnh.

Nghe vậy, vẻ mặt Thiên Hỏa tôn giả nhin không được hiện lên chút tươi cười, vui mừng gât đầu. Đã nhiều năm rồi, hấn rốt cuộc có thể có được thân thể cho mình, đồng thời hấn cũng cảm nhận được, đấu khí chảy trong thân thể mang đến từng đợt cảm giác thư sướng.

"Tiểu tử, lão phu không nhìn lầm ngươi mà! Phần ân tình này, lão phu cả đời mãi không quên!"

Bàn tay hư ảo của Thiên Hỏa tôn giả vồ vồ vào bả vai Tiêu Viêm. Cho dù lấy định lực của Thiên Hỏa Tôn giả hiện nay thì giờ phút này trong lòng hấn cũng có chút kích động. Lúc trước, khi hấn đứng bên bờ tuyệt vọng, vô lực nên mới đem hy vọng của mình ký thác vào Tiêu Viêm, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho hấn rất vui mừng.

Tiêu Viêm mỉm cười, nói: *"Diệu lão tiên sinh giúp ta nhiều như vậy, nếu không tận tâm mà nói, Tiêu Viêm chẳng phải là một người bất nhân bất nghĩa sao!"*

Thiên Hỏa tôn giả vuốt ve chòm râu, tự đáy lòng thở dài: *"Thực hâm mộ lão sư của ngươi, hấn lại có được một đệ tử vĩ đại như vậy!"*

Tiêu Viêm cười khẽ, cũng không tiếp tục dây dưa ở đề tài này. Ánh mắt hấn lướt qua phía dưới, bởi vì Thiên Độc Hạt Long thú tử vong nên khu vực này cũng biến thành một nơi tĩnh mịch, không có nửa điểm dị thanh.

"Đi thôi, trước tiên rời khỏi nơi này. Động tĩnh ở đây quá lớn, không lâu nữa chắc sẽ có người tới xem xét, trước mắt chúng ta cần đi khỏi đây!" Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

"Ừ!" Tiêu Viêm gât đầu cười. Ngón tay hấn sờ sờ Nạp Giới, cười to, nói: *"Nếu đồ vật này đã tới tay, như vậy kế tiếp, trọng yếu nhất là việc gì?"*

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Viêm vung tay lên, bắt đầu thay đổi hình dạng rồi bay về phía Bắc của Lạc Thần Giản. Sau đó, Tiểu Y Tiên liền mang theo Hân Lam đuổi theo phía sau.

Sau khi đám người Tiêu Viêm rời đi, khu vực này trở nên vắng lặng, chỉ có hố sâu trên mặt đất kia cho thấy nơi này đã từng phát sinh một trận đại chiến kinh thiên.

-----oOo-----

Chương 1076: Luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại một khe núi nhỏ ở Bắc vực Lạc Thần Giản, khói độc nồng đậm lượn lờ giữa không trung khiến cho người ta khó có thể thấy được cảnh tượng trong tiểu cốc. Đưa tầm mắt lại gần, vừa vặn có thể thấy được mấy thân ảnh ở trong đó, đúng là đám người Tiêu Viêm đã lấy được ma hạch cùng tinh huyết của Thiên Hạt Độc Long Thú.

"Theo như lời Hân Lam nói, ta nghĩ cường giả của Băng Hà Cốc đã tiến nhập Lạc Thần Giản. Có lẽ không lâu nữa, bọn họ sẽ tìm được chúng ta." Lửa trại trong sơn cốc được đốt lên, ánh lửa bập bùng, Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

"Ừ, hơn nữa lần này tiến đến đều là cường giả, trong đó còn tồn tại cả cường giả cấp bậc Đấu Tông đỉnh phong."

Hân Lam gật gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng. Đấu Tông đỉnh phong, thực lực như vậy, so với Thiên Hạt Độc Long Thú càng mạnh hơn nhiều. Tuy nói hiện tại bên cạnh Tiêu Viêm có hai cường giả Bát tinh Đấu Tông, nhưng nếu cùng với cấp bậc đỉnh phong giao thủ mà nói, chỉ sợ khó chiếm được thượng phong. Dù sao, cường giả Đấu Tông đỉnh phong cơ bản đã là kẻ mạnh nhất dưới cấp bậc Đấu Tôn.

Bên cạnh Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả cũng khẽ gật đầu. Hắn thừa hiểu Đấu Tông đỉnh phong khó đối phó đến nhường nào. Dù là một kẻ tâm cao khí ngạo như Thiên Hỏa tôn giả, hắn cũng không thể không thừa nhận, với trạng thái hiện tại sẽ rất khó chống đỡ được cường giả Đấu Tông đỉnh phong.

"Trước khi bọn họ tìm được chúng ta, thân thể của Diệu lão tiên sinh hoặc

Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên cần được giải quyết, nếu không chỉ sợ tình thế sẽ rất không ổn!" Tiêu Viêm trịnh trọng nói.

Dĩ nhiên! Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả đều gật đầu. Cục diện hiện giờ, nếu một trong hai người bọn họ có thể giải quyết được vấn đề của mình, thực lực sẽ tăng mạnh, từ đó, cho dù đối mặt với vị Đấu Tông đỉnh phong của Băng Hà Cốc, cũng có sức đánh một trận.

"Hay là giúp Diệu lão tiên sinh luyện chế thân thể đi, hắc đầu sao cũng là Đấu Tôn cường giả, sau khi có được thân thể, mặc dù không thể trong thời gian ngắn khôi phục lại thực lực như trước kia, nhưng tiến lên cấp bậc Đấu Tôn hẳn không khó. Còn về Ách Nan Độc Thể, trước kia chưa bao giờ có người hoàn toàn không chế được nó, những tình huống xuất hiện sau khi không chế được nó chúng ta cũng không nắm rõ lắm! Ta đề nghị nên khôi phục lại thân thể cho Diệu lão tiên sinh trước nhất!" Tiểu Y Tiên trầm ngâm, chọt nói.

Nghe thấy Tiểu Y Tiên nói vậy, trên mặt Tiêu Viêm lộ ra vẻ do dự. Trước mắt giúp Thiên Hỏa tôn giả luyện chế thân thể, tất nhiên là việc đảm bảo nhất.

"Ách Nan Độc Thể chính là thiên địa kỳ thể, nếu bộc phát thì ngay cả Đấu Tôn cường giả cũng phải né tránh. Nếu người có thể đem nó khống chế, ắt hẳn thành tựu sẽ cực kỳ kinh người!" Thiên Hỏa tôn giả vuốt ve chòm râu, chậm rãi nói.

"Diệu lão tiên sinh quá khen rồi!" tiểu Y Tiên cười khẽ.

"Như Tiểu Y Tiên đã nói, trước hết giúp Diệu lão tiên sinh luyện chế thân thể, có như vậy, chúng ta mới thoát khỏi mối nguy cơ lần này." Tiêu Viêm gật đầu, rốt cuộc hạ quyết tâm, trầm giọng nói: *"Một khi đã như vậy, trước hết sẽ giải quyết vấn đề của Diệu lão tiên sinh. Hiện tại, ta sẽ động thủ luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan. Trong lúc này, các người hãy hộ pháp giúp ta, cũng không cần ra ngoài nhiều làm gì, miễn đi một chút phiền toái không đáng có!"*

Hạ quyết tâm, Tiêu Viêm cũng không chần chờ nữa, nói làm liền làm. Thân hình vừa động, hắn liền hiện ra trên một tảng đá lớn ở trong cốc, bàn tay vung lên, Vạn Thú Đỉnh hiện ra, sau đó trôi nổi trên không trung.

Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn động thủ luyện đan, đám người Tiểu Y Tiên gât đầu, chậm rãi thối lui, tiến hành công việc hộ pháp.

Bàn tay Tiêu Viêm vung lên, hỏa diễm xanh biếc xuất hiện, sau đó liền bị hấn tiện tay ném vào trong dược đỉnh. Bàn tay khẽ động, từng gốc dược liệu liên tục không ngừng từ Nạp Giới bay ra, sau cùng trôi nổi giữa không trung.

Ánh mắt Tiêu Viêm cẩn thận kiểm tra từng dược liệu, thấy không có vấn đề gì, hấn mới chậm rãi nhắm mắt, trong đầu hiện lên phương thuốc luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan, phương thuốc hiện lên tựa như nước chảy mây trôi. Những mâu chốt trong quá trình luyện chế đan dược, trong khoảnh khắc đều được Tiêu Viêm ghi nhớ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Một lát sau, hai tròng mắt Tiêu Viêm khẽ mở, khẽ hít một hơi, ngón tay tay động, một đóa hoa cực kỳ diễm lệ lướt xuống. Toàn thân đóa hoa cực kỳ tiên diễm [1], hơn nữa quý dị chính là, nhụy hoa rõ ràng có một cái mặt người, mắt mũi miệng trông rất sống động, khiến người ta nhìn qua có cảm giác rợn tóc gáy.

"*Quý Kiểm Hoa!*" Trong lòng Tiêu Viêm thoáng hiện lên tên tuổi của đóa hoa này. Đây là một trong những chủ tài [2] luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan, cực kỳ khó tìm. Cũng không biết Hân Lam từ nơi nào tìm ra, nhưng xem ra, nàng quả thật tồn không ít tâm tư với nó.

Thoáng nhìn qua đóa hoa khiến người ta rợn tóc gáy, bàn tay Tiêu Viêm vừa động, Quý Kiểm Hoa liền tiến vào trong dược đỉnh, hỏa diễm xanh biếc lập tức bao bọc lấy nó.

"A!"

Quý Kiểm Hoa vừa mới tiến vào trong hỏa diễm, từng luồng hắc khí từ nó khuếch tán ra. Cùng lúc đó, một thanh âm trẻ con thê lương từ trong dược đỉnh truyền ra.

Tiêu Viêm nhíu mày, không nghĩ tới Quý Kiểm Hoa lại quý dị như thế. Bất quá, cho dù quý dị đến đâu đi nữa, lọt vào tay dị hỏa cũng không có lực để phản kháng.

Tâm niệm vừa động, Tiêu Viêm đem đầu khí bao trùm hai lỗ tai, không nghe thấy tiếng trẻ con la khóc. Bàn tay hắn nắm chặt, sức nóng của hỏa diễm đột nhiên tăng lên.

Nương theo nhiệt độ của hỏa diễm ngày càng tăng, hắc khí tràn ngập bên trong dục đỉnh của Quỷ Kiếm Hoa cũng dần nhạt đi, rốt cuộc tiêu tán. Mất đi hắc khí bảo hộ, Quỷ Kiếm Hoa lập tức héo rũ, mặt người trong nháy cũng dần sụp xuống, ước chừng mười phút sau rốt cuộc nổ tung, hóa thành bột phấn đen xì.

Bột phấn xuất hiện, Tiêu Viêm không thu hồi hỏa diễm mà đem bột phấn thiêu đi thiêu lại rất nhiều lần. Đợi tới khi nó phát ra ánh kim, tâm niệm Tiêu Viêm vừa động, một ngọn lửa bao trùm bột phấn, trôi nổi một góc trong dục đỉnh.

Sau khi đem Quỷ Kiếm Hoa tinh luyện xong, Tiêu Viêm lấy ra một quả cây màu đỏ to bằng nắm tay, từng luồng hàn khí âm trầm không ngừng từ bên trong quả cây tràn ra.

Hoàn Hồn Yêu Quả - loại quả kì dị này có trợ giúp rất lớn đối với việc chữa trị linh hồn, về sau phải giữ lại một ít phòng ngừa hậu hoạn.

Ánh mắt lướt qua quả cây màu đỏ, Tiêu Viêm khẽ động bàn tay liền đem nó tiến nhập vào trong dục đỉnh.

Thời gian luyện đan của Tiêu Viêm càng lâu, những dục liệu đang trôi nổi giữa không trung cũng dần tiến vào dục đỉnh. Lần luyện đan này, Tiêu Viêm xử lý cực kỳ cẩn thận. Hắn biết, nếu như luyện chế Âm Dương Mệnh Hồn Đan thất bại, việc Thiên Hỏa tôn giả sống lại cần phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa. Mà hiện tại, đại địch đang tới gần nên Tiêu Viêm cũng không có nhiều thời gian để tiếp tục luyện chế lại một lần nữa.

Trong lúc Tiêu Viêm luyện đan, đám người Tiểu Y tiên đều đứng cách trăm thước, không gây nửa điểm tiếng vang, sợ quấy nhiễu hắn luyện đan. Hơn nữa, tất cả những con ma thú trong vòng ngàn thước chung quanh đều bị Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả ra tay đuổi đi hoặc đánh chết, chức vụ "*hộ pháp*" của bọn họ không phải chỉ dùng để gọi.

Trong thời gian Tiêu Viêm bế quan luyện đan, thời gian chỉ trong chớp mắt liền qua hai ngày.

Phía Nam của Lạc Thần Giản chính khu vực thuộc quyền cai quản của Thiên Hạt Độc Long Thú ngày xưa. Bởi vì nó bị đám người Tiêu Viêm giải quyết nên hiện giờ, khu vực này hoàn toàn yên tĩnh, trống trải, không còn tình trạng độc khí lượn lờ nữa, không còn là nơi để cho Thiên Hạt Độc Long Thú xung hùng xung bá nữa.

Ngoài thạch bảo ngàn thước đột nhiên xuất hiện từng trận cuồng phong, một lát sau, rất nhiều bạch y nhân hiện ra, sau đó phiêu nhiên đứng trên mảnh bình nguyên ngoài thạch bảo.

"Xà lão, năng lượng ba động mà chúng ta cảm ứng được hai ngày qua chính là từ nơi này truyền ra!" Ánh mắt một bạch y lão giả đảo qua thạch bảo, cung kính nói với lão nhân chống xà trượng.

"Nơi này không tồn tại khí tức một ai cả!" Lão giả được xưng là Xà lão, ánh mắt đảo qua thạch bảo, thản nhiên nói.

"Theo ta được biết, nơi này hẳn là Thiên Hạt Vực do một đầu Thiên Hạt Độc Long Thú có thực lực Bất tinh Đấu Tông chưởng quản, nhưng hiện tại xem ra ..." Một bạch y lão giả khác khẽ nhíu mày, nói.

"Không tìm ra Thiên Hạt Độc Long Thú!" Hai mắt Xà lão híp lại, chậm rãi nói. *"Nơi này tồn tại thì khí, nếu ta đoán không lầm thì tên kia hẳn đã bị giết rồi!"*

"Cái gì? Tên kia có thực lực Bất tinh Đấu Tông, nhìn khắp Lạc Thần Giản cũng không có mấy người có thể đối phó nổi hẳn, ai có thể giết được hẳn?" Nghe vậy, đám người còn lại kinh hãi hỏi.

"Ngoại trừ thi khí ra, trên mặt đất còn tồn tại những vết cháy xém, hẳn là do một gã điều khiển hỏa diễm gây ra. Xem ra, những tên đệ tử bị tàn phá linh hồn của Băng Hà Cốc chúng ta cùng vết tích ở đây, hẳn là do tên tiểu tử có năng lực điều khiển hỏa diễm trong nhóm người kia làm ra!" Bàn tay Xà lão nắm một ít cỏ khô, chậm rãi ma sát, cọng cỏ khô liền là hóa thành tro tàn."

"Do đám người đó làm? Bọn họ mạnh như vậy sao?" Ba gã bạch y lão giả còn lại nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

"Có thể dễ dàng đánh chết bọn ba người Băng Phù thì đánh chết một đầu ma thú Bát tinh Đẩu Tông lại có gì kì quái chứ?" Xà lão ảm đạm cười, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt chuyển về hướng Bắc của Lạc Thần Giản, trên khuôn mặt già nua hiện ra nụ cười quỷ dị: "Bất quá, trong không khí còn sót lại khí tức của Thiên Hạng Độc Long Thú. Như vậy, hẳn bọn họ đã lấy đi ma hạch của nó. Chúng ta chỉ việc lần theo khí tức của nó thì sẽ tìm ra được bọn họ thôi!"

"Xà lão anh minh!" Nghe vậy, ba gã bạch y trưởng lão nhất thời vui vẻ, vuốt mông ngựa.

Xà lão tùy ý khoát tay, chống xà trượng, từ từ tiến về phương Bắc Lạc Thần Giản, trong mơ hồ có một tiếng cười nhạt từ từ truyền ra.

"Lão phu đối với nhóm người này ngày càng hiểu kì rồi, không chỉ thu nạp Ách Nan Độc Nữ mà còn có thể bình yên vô sự giết chết Thiên Hạng Độc Long Thú, ha ha, quả không tồi..."

Phía sau, ba lão giả nhìn nhau liếc mắt một cái, âm thầm cười lạnh. Có thể khiến cho Xà lão hứng thú như vậy, không biết là vinh hạnh hay bất hạnh cho mấy tên kia đây?

"Đắc tội với người của Băng Hà Cốc đều sẽ không có kết cục tốt đẹp, những tên gia hỏa kia thật đáng thương!"

-----oOo-----

Chương 1077: Luyện chế thân thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn cốc tĩnh mịch, từng đợt khí lưu nóng cháy chậm rãi lan tỏa khiến cho khói độc trong không trung dần tan biến. Trên một tảng đá lớn trong sơn cốc, có một đạo nhân ảnh ngồi xếp bằng. Trước mặt hắn có một đực đỉnh thật lớn màu đỏ đậm, đang lơ lửng trên không trung. Bên trong đực đỉnh, hỏa diễm xanh biếc hùng hực thiêu đốt. Khí lưu nóng cháy kia chính là từ nơi này tỏa ra.

Ở trên một tảng đá lớn cách đó trăm thước, có vài đạo nhân ảnh đứng

vững, ánh mắt của họ đều tập trung vào đực đỉnh..

"*Đã ngày thứ sáu rồi!*" Hân Lam nhìn bóng người trên tảng đá lớn kia, khẽ thở dài, nói.

"*Thật phẩm đan đực không phải dễ dàng luyện chế, tốn không ít thời gian là đương nhiên rồi!*"

Tiền Y Tiên vẫn chưa cảm thấy gì bất thường, nhẹ giọng nói: "*Hơn nữa, ta thấy đan khí trong đực đỉnh kia càng lúc càng nồng đậm, cách đan thành hẳn cũng không xa nữa!*"

Nghe vậy, Hân Lam khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện bỗng thấy đực đỉnh cách đó không xa đột nhiên biến đổi, một loạt âm thanh "vù vù" vang lên, quanh quẩn bên trong sơn cốc.

"*Làm sao vậy?*" Đột nhiên xuất hiện biến cố khiến cho Tiểu Y Tiên cả kinh, vội vàng nhìn tới, hỏi.

Sau khi phát ra âm thanh, một luồng đan khí nồng đậm dị thường đột nhiên phát ra tựa như núi lửa phun trào, trong lúc mơ hồ, có thể thấy đực ngọn nguồn phát ra chính là một quả đan đực được bao bọc bởi hỏa diễm xanh biếc.

"*Đan thành rồi sao?*" Cảm nhận đan khí nồng đậm, Tiểu Y Tiên vui mừng ra mặt.

Trong lúc ba người Tiểu Y Tiên đang chăm chú nhìn, trong đực đỉnh tỏa ra đan khí càng lúc càng nồng đậm, một lúc sau, trong sơn cốc tràn ngập đan hương khiến cho mọi người cảm giác tinh thần sáng khoái, hiển nhiên đây chính là dấu hiệu trước khi đan thành. Bạn đang đọc truyện đực copy tại

Âm Dương Mệnh Hôn Đan tuy là Thật phẩm trung cấp đan đực nhưng luyện chế cũng không quá khó khăn, hơn nữa, Tiêu Viêm cũng đã có đực kinh nghiệm từ lần trợ giúp Đường Chấn luyện chế Hỏa Bò Đan nên lần này, luyện chế rất dễ dàng, không phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Đan khí phun mạnh, đôi mắt đang nhắm của Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở ra. Hắn nhìn thấy như vậy, khuôn mặt cũng hiện lên chút vẻ vui mừng.

Đan khí tỏa ra càng lúc càng mạnh, dường như muốn trực tiếp phá tan tầng khói độc trên không trung. Bởi vì bị luồng đan khí nồng đậm hấp dẫn, mây đen dày đặc kéo đến. Thấy vậy, khuôn mặt của Tiêu Viêm không giấu nổi vẻ vui mừng, không nghĩ đến Âm Dương Mệnh Hồn Đan lại có thể dẫn Đan Lô xuất hiện.

Đối với Luyện Dược Sư, Đan Lô chính là thứ khiến họ đau đầu nhất, nhưng với Tiêu Viêm, hẳn lại thích nhìn thấy nó. Vì mỗi một lần được Đan Lô rèn luyện, Địa Yêu Khôi của hắn lại được cường hóa lên rất nhiều. Lần trước, được Đan Lô cường hóa nên Địa Yêu Khôi đã đạt đến trình độ có thể cùng Bát tinh Đâu Tông tranh phong, nếu giờ lại tiếp tục được cường hóa, thực lực Địa Yêu Khôi còn có thể đạt tới đâu?

Trong khi Tiêu Viêm không ngừng kích động gọi Địa Yêu Khôi ra, thì trên bầu trời, mây đen ngừng tích tụ, tiếp đó không ngừng vụn vụn. Tuy rằng có tiếng rền trầm thấp của sấm sét vang lên nhưng lại không có cảnh tượng sét rạch ngang trời như trong tưởng tượng mà chỉ ngọ nguậy trong chốc lát rồi chậm rãi tiêu tán. Nhất thời, Tiêu Viêm như bị phải một chậu nước lạnh tạt lên người, hưng phấn này giờ của hắn lập tức tiêu tan.

"Đan Lô sao lại tiêu tán thế kia?" Tiêu Viêm trợn mắt há mồm nhìn đám mây đen còn sót lại trên bầu trời, một lát sau, cười khổ, hỏi.

"Tiêu Viêm đại ca, trong Lạc Thần Giản độc khí quá nồng, che lấp đan khí, khiến cho Đan Lô không tìm thấy được mục tiêu nên là tự động tán đi!" Mấy người Tiểu Y Tiên lúc đầu cũng ngăn người, Hân Lam hơi trầm ngâm một hồi rồi lớn tiếng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gật đầu. Hắn thoáng thất thần, cũng hiểu được đôi chút, điều này, một phần cũng là do độc khí quá nồng nhưng còn một nguyên nhân khác, chính là do Âm Dương Mệnh Hồn Đan không có đủ đan khí để dẫn Đan Lô xuống. Loại đan dược này tuy được tính là Thất phẩm trung cấp đan dược nhưng thực sự mà nói, nếu không có công năng đặc hiệu như vậy thì cũng chỉ là Thất phẩm sơ cấp đan dược thôi. Cho nên với hai lý do này mà sau khi Đan Lô xuất hiện lại dần dần tán đi.

"Thật xui xẻo! Chẳng qua đây là thời điểm gấp gáp, không phải lúc để đối phó Đan Lô." Thầm than xui xẻo, Tiêu Viêm vung bàn tay lên, hút mai đan dược đỏ thẫm từ trong dược đỉnh ra.

"Đây chính là Âm Dương Mệnh Hồn Đan sao?" Tiêu Viêm thăm đánh giá viên thuốc trong lòng bàn tay, lẩm bẫm.

Kích cỡ viên thuốc ước chừng lớn bằng Long Nhãn, toàn thân đỏ thẫm, mặt ngoài tròn, cực kì sáng bóng, lấy tay sờ vào, một mặt lạnh lẽo, một mặt lại ấm áp, cực kì thoải mái.

"Nếu đan dược đã luyện chế thành công, vậy tiếp theo cần phải động thủ luyện chế thân thể!" Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, thu hồi dược đỉnh, sau đó tay chưởng vung lên, một khối thi thể bị hàn băng liền hiện ra. Khối thi thể này chính là của Vân Lam Tông – Vân Sơn. Vốn trước đây, nó được Tiêu Viêm chuẩn bị cho Dược lão, nhưng giờ khối thi thể này không còn được Tiêu Viêm coi trọng nên giờ sẽ lấy nó làm vật thí nghiệm.

Lấy khối thi thể ra, Tiêu Viêm nhớ lại phương pháp luyện chế thân thể của Dược lão. Sau một lúc lâu, hắn âm thầm gạt đầu, bàn tay vung lên, một cỗ kính phong vô hình nâng cỗ thi thể kia lên không trung.

Bàn tay Tiêu Viêm huy động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa liền xuất hiện xuất hiện bao bọc cỗ thi thể. Dưới nhiệt độ kinh khủng của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, hàn băng bao quanh thi thể chậm rãi tan chảy.

"Diệu lão tiên sinh, cho ta một tia linh hồn lực!" Nhìn hàn băng tan chảy, Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe vậy, từ mi tâm của Thiên Hỏa tôn giả bắn ra một tia linh hồn lực, hướng đến chỗ Tiêu Viêm.

Đưa tay bắt lấy luồng linh hồn lực, Tiêu Viêm đem nó tiến nhập bên trong thi thể, rồi đưa Âm Dương Mệnh Hồn Đan cho Thiên Hỏa tôn giả, nói:
"Người ăn nó đi, đợi ta nói một tiếng, hãy lập tức tiến nhập thân thể!"

Thiên Hỏa tôn giả sắc mặt ngưng trọng gạt gạt đầu, không chút do dự đem đan dược ăn vào, trong đôi mắt lóe lên vẻ dao động.

Nhìn thấy Thiên Hỏa tôn giả ăn vào đan dược, Tiêu Viêm lấy từ trong giới chỉ ra một cái bình ngọc, bên trong bình ngọc là loại chất đỏ như máu, một loại năng lượng cuồng bạo kinh người từ bên trong bình ngọc tràn ngập ra.

"Đây chính là máu huyết của Thiên Độc Hạt Long Thú!"

Bàn tay dùng sức, bình ngọc nổ tung, máu huyết phân tán, sau đó theo bàn tay của Tiêu Viêm huy động, qua hỏa diễm rồi đi vào trong cổ thi thể.

Máu huyết vừa mới tiến nhập, liền phát ra từng tiếng "xuy xuy", sau đó, cổ thi thể bắt đầu thối rữa. Biến cố xảy ra nhưng Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn thoáng, hẳn tiếp tục tăng nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa lên cao.

Sau khi nhiệt độ Lưu Ly Liên Tâm Hỏa được tăng lên, máu huyết bám vào xác chết bắt đầu chậm rãi thấm vào, da tay, cơ thể đã tái nhợt của xác chết theo máu huyết dung nhập dần dần tràn ngập sức sống.

Theo tinh huyết dần dần dung nhập vào xác chết, khoảng nửa giờ sau, đôi mắt đang nhắm của "Vân Sơn" bỗng nhiên mở ra, trong đôi mắt lại có điểm điểm sinh cơ dao động, đương nhiên luồng sinh cơ này không phải của Vân Sơn mà là từ tia linh hồn của Thiên Hỏa tôn giả.

Trong khoảng khắc "Vân Sơn" mở mắt, Tiêu Viêm trầm giọng, mạnh mẽ quát: *"Diệu lão tiên sinh, đi!"*

Thiên Hỏa tôn giả nãy giờ chờ đợi đã lâu, nghe Tiêu Viêm quát vậy chợt giật mình, liền mạnh mẽ bay đến xác chết, cuối cùng xuyên Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, tiến nhập vào cổ thi thể đang lượn lờ hồng sắc quang mang

Ngay khi linh hồn tiếp xúc với xác chết, mi tâm của Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên tràn ra một luồng khí lưu kì dị đồ sộ, sau đó luồng khí lưu này mạnh mẽ khuếch tán.

"Phốc!"

Khi khí lưu đồ sộ chậm rãi khuếch tán, linh hồn của Thiên Hỏa tôn giả cũng va chạm mạnh mẽ với cổ thi thể, nhưng lại không đem linh hồn đánh văng ra mà chậm rãi dung hợp với nhau.

"Thành công?" Nhìn thấy linh hồn Thiên Hỏa tôn giả dần dung nhập với thân thể, Hân Lam cùng Tiểu Y Tiên đều không nhìn được, hỏi.

"Còn chưa được, Diệu lão tiên sinh cần phải đứng vững trước sự thiêu đốt"

của Dị hỏa, hơn nữa còn phải chiếm được quyền không chế thân thể, từ đó mới được tính là chân chính sống lại!" Tiêu Viêm lắc đầu nói, bước kế tiếp mới là bước quan trọng nhất, nếu Thiên Hỏa tôn giả không chịu được Dị hỏa thiêu đốt, chỉ sợ là thân thể sẽ hỏng mất, kể cả linh hồn cũng phải chịu đả kích trí mạng.

"Hai người các ngươi ra ngoài cốc khẩu (1) trông chừng, mang theo Địa Yêu Khôi ra hỗ trợ, nhớ kỹ, không được cho bất kì kẻ nào đi vào." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Y Tiên cùng Hân Lam gật gù đầu, mang theo Địa Yêu Khôi chậm rãi lui về phía sau, đến cuối cốc thì dừng lại.

Thấy vậy, ánh mắt Tiêu Viêm quay lại, tập trung nhìn vào cỗ thi thể được bị Dị hỏa thiêu đốt trên không trung. Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thống khổ của xác chết, hai nắm tay Tiêu Viêm chậm rãi nắm chặt: *"Cố gắng chống đỡ!"*

Dị hỏa thiêu đốt được chừng hai ngày, cỗ thi thể ở trong hỏa diễm vẫn như cũ, chỉ khác là vẻ thống khổ trên khuôn mặt giảm đi rất nhiều, một luồng hơi thở mênh mênh, khí thể bức nhân đang âm thầm nổi lên.

Lại một ngày nữa trôi qua, xa xa ngoài sơn cốc tĩnh mịch đột nhiên nổi lên trận cuồng phong rất nhỏ. Một lúc lâu sau, một Bạch y lão giả chống xà trượng chậm rãi hiện ra trước cốc khẩu trăm thước, phía sau lão giả, lục đục xuất hiện những bạch ảnh.

"Ha ha, độc khí Lạc Thần Giản quá nồng, ngay cả khí tức ma thú cũng bị che đi. Bất quá, hiện tại cũng tìm được rồi!" Bạch y lão giả chống xà trượng mỉm cười nhìn vào sơn cốc, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Chú thích:

(1) Cốc khẩu: cửa sơn cốc

-----oOo-----

Chương 1078: Đấu Tông đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cốc khẩu chỉ là một thông đạo ước chừng khoảng mấy trượng, tại lối đi ở phía trên vách núi, Tiểu Y Tiên và Hân Lam đang tĩnh tọa, bên cạnh các nòng chính là Địa Yêu Khôi.

Hai tay Hân Lam chống cằm, mắt không ngừng nhìn vào trong sơn cốc. Đã nhiều ngày rồi mà bên trong cốc vẫn chưa có động tĩnh gì, không biết được mọi việc đã tiến triển đến đâu rồi.

"Ai..." Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Hân Lam mệt mỏi duỗi lưng, vừa muốn nói chuyện với Tiểu Y Tiên, bỗng đôi mắt vẫn nhắm chặt của Tiểu Y Tiên đột nhiên mở ra, khuôn mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Sao vậy?" Nhìn thấy bộ dáng Tiểu Y Tiên như vậy, Hân Lam hoảng sợ, vội vàng hỏi.

"Người của Băng Hà Cốc đã đến đây!" Trong mắt Tiểu Y Tiên lóe ra hàn quang, chậm rãi đứng dậy, sát ý nhàn nhạt từ trong cơ thể dần dần tỏa ra.

Nghe được lời nói của Tiểu Y Tiên, sắc mặt Hân Lam cũng biến đổi, vội vàng nhìn đằng xa, quả nhiên nơi đó có không ít bạch ảnh.

"Người chính là Ách Nan Độc Nữ?"

Theo ánh mắt Hân Lam nhìn phía ngoài cốc, một đạo thanh âm già nua từ hướng đó chậm rãi truyền lại, lọt vào tai hai người Tiểu Y Tiên.

Nghe được âm thanh này, Tiểu Y Tiên vẫn không trả lời, đôi mắt toát ra hàn quang, ngọc thủ nắm chặt, đầu khí nâu tím mênh mông từ từ kéo dài ra tựa như cự蟒 cuốn quanh thân thể.

Không lâu sau khi đạo thanh âm già nua phát ra, song gió đột nhiên nổi lên, bỗng, một thân ảnh già nua chóng xà trượng, chậm rãi hiện ra trước mắt hai người Tiểu Y Tiên

Theo sự xuất hiện của thân ảnh già nua, tảng đá lớn phía sau lại vang lên những âm thanh xé gió, từng đạo thân ảnh màu trắng chĩnh tề đáp phía sau thân ảnh già nua kia, đám người đó điều không lên tiếng, một lát sau một luồng khí nhàn nhạt toát ra là cho độc khí xung quanh chậm rãi tản đi.

Khi bạch y lão giả chông xà trượng xuất hiện thì đồng tử Tiểu Y Tiên hơi co rút lại, ngọc thủ chậm rãi nắm chặt, âm thanh lạnh lùng vang lên: "*Quả nhiên là cường giả Đấu Tông đỉnh phong, Băng Hà Cốc đúng là không bỏ được.*"

"*Ha ha, để bắt Ách Nan Độc Nữ, lão phu ra tay cũng không tính là quá mức. Hơn nữa, theo quy củ của Băng Hà Cốc, giết trưởng lão trong cốc ta thì phải bị bắt về, chịu cực hình!*" Lão giả chông xà trượng kia đương nhiên là Thiên Xà trưởng lão của Băng Hà Cốc, người đang tìm kiếm nhóm người Tiêu Viêm. Bây giờ, hắn đang đứng nhìn qua vị trí của Tiểu Y Tiên trên sơn cốc, âm thanh có chút hững hờ.

"*Hắn chính là Thiên Xà trưởng lão của Băng Hà Cốc?*" Hân Lam đứng sau Tiểu Y Tiên cũng vì đột nhiên xuất hiện rất nhiều cường giả Băng Hà Cốc mà khuôn mặt có chút tái nhợt, đặc biệt khi nhìn thấy bạch y lão giả thì sắc mặt lập tức trắng bệch, thất thanh nói.

"*Thiên Xà trưởng lão?*" Tiểu Y Tiên ngẩn ra, chột động dung. Đối với thanh danh của người này, khi tiến vào Đan vực không lâu nàng đã nghe qua. Nghe đồn, lão gia hỏa này không chỉ có thực lực cường hãn mà còn đem Băng Tôn lực của Băng Hà Cốc tu luyện đến trình độ đẳng phong tạo cực (1), Đấu Tông bình thường, căn bản không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa, người này mỗi lần ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, không lưu lại người sống. Dựa vào sự bá đạo của Băng Tôn lực, trực tiếp đem đối thủ thành tượng băng sống, thật là đáng sợ.

Hung danh của lão gia hỏa này tại Trung vực không nhỏ, Tiểu Y Tiên thật không nghĩ tới, cường giả được Băng Hà Cốc phái tới lần này lại là lão quái vật này.

"*Sao chỉ có hai người các ngươi? Theo ta được biết thì còn một thanh niên và một linh hồn thể có thực lực không tệ nữa mà!*" Xà trượng của Thiên Xà chà chà trên mặt đất, cười nhẹ nói.

"*Gọi bọn chúng ra đây, hôm nay lão phu quyết không bỏ qua cho một kẻ nào, bằng không lại không thể trả lại công đạo cho Cốc chủ!*"

"*Chỉ sợ ngươi còn chưa có bản lĩnh này!*" Tiểu Y Tiên cười lạnh. Nàng nghiêng đầu, trầm giọng nói với Hân Lam: "*Ngươi đi vào trong cốc bảo vệ*

cho Tiêu Viêm!"

Nghe vậy, Hân Lam thoáng chần chừ, nhưng lại nghĩ đến bản thân ở lại cũng chỉ làm vướng chân Tiêu Y Tiên nên đành phải lui vào phía trong sơn cốc. Bọn họ đang đọc truyện được copy tại

"Xem ra tất cả đều ở cả trong cốc, chẳng lẽ do lần trước giao thủ với Thiên Độc Hạt Long Thú mà bị thương?" Đối với việc Hân Lam bỏ đi, Thiên Xà cũng làm ngơ, hẳn chắc rằng đám người này không một ai có thể chạy thoát.

Tiểu Y Tiên khẽ chau mày, nàng không nghĩ đến lão quái vật này cũng biết bọn họ từng giao thủ qua Thiên Độc Hạt Long Thú, quả nhiên có chút bản lĩnh!"

"Xà lão, nàng ta hãy giao cho chúng vãn bối xử lý, lão gia người tạm nghỉ chút đi!" Ba bạch ảnh ở bên cạnh Thiên Xà nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên, đồng thanh nói.

"Không cần thiết, đối với Ách Nan Độc Nữ, lão phu cũng có chút hứng thú!" Nói đến đây, Thiên Xà đột nhiên sờ sờ sau tai, nơi có một vết sẹo màu nâu, trong rất khó coi, nhìn như một khối thịt thừa, quả thật cho người ta cảm giác rùng mình.

Vuốt vuốt vết sẹo màu nâu, hai mắt Thiên Xà đục ngầu, luồng tinh quang lạnh lẽo bắn ra: "Ta không nhớ lần cuối cùng giao thủ với một tên Ách Nan Độc Thể là khi nào, nhưng ta ấn tượng rất sâu về hắn. Hôm nay, để lão phu xem xem, Ách Nan Độc Thể lần này đã đạt tới trình độ nào rồi?"

Nghe vậy, ba bạch ảnh kia đều liếc nhìn nhau, lần thảm bại khi giao thủ cùng với cường giả Ách Nan Độc Thể năm xưa dường như đã ăn sâu vào tâm trí của Thiên Xà, vấn đề này, bọn họ không dám nhiều lời.

"Các người canh giữ sơn cốc cho cẩn thận, không được để bất cứ kẻ nào chạy ra ngoài!" Thiên Xà chống xà trượng, chậm rãi đi ra, sau đó chậm rãi bay lên, đôi mắt liếc nhìn Tiểu Y Tiên cùng Địa Yêu Khôi ở cạnh nàng, cười nhạt: *"Hôm nay, trừ người ra, sẽ không có kẻ nào sống sót mà rời khỏi sơn cốc này được!"*

Khuôn mặt Tiểu Y Tiên băng lãnh, đôi mắt khẽ lướt nhìn vào trong cốc,

ngọc thủ nắm chặt. Trong cốc vẫn không có động tĩnh nào, xem ra Thiên Hỏa tôn giả vẫn chưa dung hợp xong thân thể.

"Xem ra, chỉ có thể tận lực trì hoãn thôi! Hy vọng Tiêu Viêm bọn họ sớm thành công."

Khẽ hít một hơi, Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng bước tới, khi bàn chân Tiểu Y Tiên bước được bước đầu tiên thì Địa Yêu Khôi tựa như bị lôi kéo, "thịch" một tiếng, bước chân đập mạnh xuống mặt đất, dữ dội bay đến chỗ Thiên Xà.

Thấy thế, thân hình Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng đuổi kịp, trong lòng bàn tay, đấu khí bùng nổ hóa thành hai cụ măng màu nâu tím, "xoát" một tiếng lao tới chỗ Thiên Xà

"Đây cũng là khôi lỗi sao? Quả nhiên có chỗ bất phạm. Bất quá, Đấu Tông đỉnh phong cũng không phải chỉ dựa vào số lượng mà có thể chống lại được!" *Nhìn thấy Địa Yêu Khôi dẫn đầu lao tới, Thiên Xà cười nhạt, bàn tay khô héo chậm rãi nắm chặt, chỉ thấy không gian trước mặt Địa Yêu Khôi biến hóa, trong nháy mắt hóa thành thực chất.*

"Thình thịch!"

Địa Yêu Khôi lao mạnh vào vách tường không gian kia, lực phản chấn toàn bộ tác dụng lên người Khôi lỗi đem đánh hấn bay ra

Thuận tay đẩy lui Địa Yêu Khôi, thủ trào khô héo của Thiên Xà chậm rãi giơ lên, hướng đến chỗ Tiểu Y Tiên mạnh mẽ đánh tới. Bỗng, hàn khí cụ chưởng bắn ra, bắt lấy hai con cụ măng màu nâu tím rồi hung hăng bóp lấy, hai con cụ măng liền nổ tung, hóa thành vô số quang năng lượng rồi biến mất.

Một chưởng bóp nát cụ măng, Thiên Xà cười lạnh, bàn tay tiếp tục vung lên, cụ chưởng chớp mắt liền hiện ra trước mặt Tiểu Y Tiên, hung hăng đánh tới.

Cảm nhận được kinh khí kinh người đột nhiên đánh đến, Tiểu Y Tiên biến sắc, nàng nhận thấy đấu khí đang lưu chuyển trong cơ thể, dần bị tắc nghẽn.

"Băng Tôn lực thật mạnh!"

Khuôn mặt ngưng trọng, nồng đậm đầu khí màu nâu tím từ cơ thể Tiểu Y Tiên bùng phát, sau đó chớp mắt ngưng tụ phía trên đỉnh đầu nàng.

"Thình thịch!"

Hàn băng cự chưởng cùng đầu khí màu nâu tím mạnh mẽ va chạm với nhau, hàn khí đáng sợ bùng phát ra, cự chưởng hạ xuống với khí thế chẻ tre, hung hăng phá nát phòng ngự của Tiểu Y Tiên.

"Phụt"

Phòng ngự bị phá dễ dàng, Tiểu Y Tiên chưa kịp lui về phía sau thì kinh lực khổng lồ kia đã đánh trúng thân thể, lập tức liền phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm mại như điều đứt dây rơi xuống, đập mạnh vào vách núi, lực đạo mạnh mẽ làm cho từng đạo khe nứt xuất hiện trên vách núi. Tiểu Y Tiên bị đánh bại sau một hai chiêu, Đấu Tông đỉnh quả nhiên cường hãn.

Một chưởng đánh bại Tiểu Y Tiên, Thiên Xà nhàn nhạt cười, vừa muốn truy kích thì một đạo nhân ảnh màu bạc không sợ chết hung hăng lao tới mà trên nắm tay lóe ra ngân quang.

Cảm thụ kinh phong sắc bén trên nắm tay của thân ảnh màu bạc, đôi mắt Thiên Xà lại hiện lên vẻ khinh thường, chỉ muốn cậy mạnh, như thế này chỉ có thể đối phó với những tên Đấu Tông tầm thường mà thôi, còn đối với hắn thì chỉ là mặng phu (2).

Hàn khí ngưng tụ trên cánh tay Thiên Xà, trong chớp mắt liền hóa ra hàn băng quyền rồi đánh ra.

"Thình thịch!"

Băng quyền đối một quyền của Địa Yêu Khôi, hung hăng đụng vào nhau, nhất thời vụn băng văng khắp nơi.

Vụn băng từ băng quyền bắn ra tứ tung, Thiên Xà cười lạnh, cánh tay đột nhiên như xà, chợt dựng đứng lên rùi chấn mạnh

Phong!

Lực lượng như sóng gầm từ cánh tay kia bùng phát ra, trong cổ lực lượng đó còn ẩn chứa cả lực lượng của Địa Yêu Khôi, theo một phương thức vô cùng quỷ dị, muốn đem cả lực lượng của Địa Yêu Khôi đánh ra quay ngược trở về

Kình lực tựa như sóng gầm chậm rãi khuếch tán ra, chỗ ngực của Địa Yêu Khôi trực tiếp bị lóm xuống một nửa, in dấu quyền chưởng. Nếu không phải nó không còn nửa điểm sinh cơ thì nó đã bị giết bởi một chưởng kia của Thiên Xà.

Nhưng dù vậy, Địa Yêu Khôi vẫn bị hung hăng đánh rơi xuống, liên tiếp làm vỡ nát mấy tảng đá rồi bị khảm sâu vào vách núi.

Nhẹ nhàng chống xà trượng trên không, Thiên Xà liếc xuống thân ảnh của Tiểu Y Tiên, cười nhạt, nói: "So với tên Ách Nan Độc Thể trước kia thì ngươi còn kém nhiều lắm. Ngoan ngoãn theo ta về Băng Hà Cốc, có thể còn có đường sống, nếu không, kết cục của ngươi sẽ chẳng tốt hơn so với những đứa còn lại đâu!"

Khuôn mặt Tiểu Y Tiên băng hàn, lau đi vết máu ở phía miệng, thủ ấn biến đổi, đang muốn phá bỏ phong ấn Ách Nan Độc Thể thì có một tràng cười phát ra từ trong sơn cốc: "Ta thấy vận khí của Băng Hà Cốc không tồi, Lạc Thần Giản này là Mai Cốt Chi Địa, dùng để an táng bộ xương già của người cũng không đến nỗi tồi đó!"

Giữa không trung, khuôn mặt tươi cười của Thiên Xà dần thu liễm, ánh mắt tập trung trên cốc khẩu, nơi có hai thân ảnh đang chậm rãi tiến ra.

Ánh mắt Thiên Xà nhìn thân ảnh trẻ tuổi một chút rồi chuyển qua khuôn mặt mang vẻ tươi cười của lão giả bên cạnh, sắc mặt hẩn dần dần trầm.

"Đấu Tôn?"

Âm thanh nhẹ nhàng ẩn chứa một tia ngạc nhiên cùng kinh hãi, đột nhiên vang vọng khắp không gian, khiến không khí nơi này đột nhiên chùng xuống.

Chú thích:

(1) đấng phong tạo cực: vô cùng nhuần nhuyễn

(2) vô biên: hữu dững vô mưu

-----oOo-----

Chương 1079: Lấy trứng chọi đá

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Đấu Tôn?"

Hai chữ vô cùng đơn giản nhưng lại như có ma lực, trong nháy mắt khiến cho không khí chung quanh đọng lại, phần lớn sắc mặt đệ tử Băng Hà Cốc trắng bệch.

Trước cốc khẩu, hai bóng người từ từ bước ra. Tiêu Viêm nâng Tiểu Y Tiên dậy, nhìn khóe miệng còn lưu lại vết máu của nàng, trên khuôn mặt hắn xuất hiện nụ cười, chẳng qua trong nụ cười ẩn chứa vô tận sát khí cùng hàn ý.

"Thành công rồi sao?" Tiểu Y Tiên nhìn Thiên Hỏa tôn giả ở phía sau Tiêu Viêm, kinh hỉ hỏi.

Tiêu Viêm mỉm cười, khẽ gật đầu, hỏi: "Người không sao chứ?"

"Chỉ bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại!" Tiểu Y Tiên tùy ý nói, nàng vẫn chú tâm khống chế không cho Băng Tôn lực tiếp tục tấn công vào thể nội, hơn nữa, Thiên Xà cũng không muốn giết nàng nên cũng lưu thủ, vì vậy thương thể cũng không tính là nghiêm trọng.

Tiêu Viêm bắt lấy tay Tiểu Y Tiên, dò xét một phen rồi, mới yên tâm, quay đầu lại nhìn Thiên Xà đang ở trên bầu trời, cười nói: "Vị trưởng lão này xuống tay cũng không nhẹ nhỉ!"

Sắc mặt Thiên Xà âm trầm liếc nhìn Tiêu Viêm một cái rồi nhìn sang Thiên Hỏa tôn giả. Tuy người này chưa nói một câu nào, năng lượng cũng không bộc phát ra, cũng không có cảm giác bị áp bách nhưng lại làm cho trái tim Thiên Xà có cảm giác đập mạnh. Loại cảm giác áp bách này, hẳn

chỉ gặp phải khi đối mặt với cốc chủ Băng Hà Cốc và một vài lão quái vật khác, mà những người này, đều đã tiến nhập cấp độ Đấu Tôn.

Điều này cũng cho thấy, vị lão giả nhìn như vô hại kia, đương nhiên là một Đấu Tôn cường giả.

"Người này hình như ngày trước còn là linh hồn thể, lúc ấy cũng chỉ đạt đến Bát tinh Đấu Tông, hiện tại lại đến trình độ này, hẳn là trước kia hẳn có biểu hiện ra như thế." Trong bầu không khí yên tĩnh, Thiên Xà nhanh chóng suy nghĩ, cũng bởi vì linh hồn dung hợp với thân thể mới, khiến cho dung mạo của thân thể cũng thay đổi, giống hệt với linh hồn của Thiên Hỏa tôn giả, cho nên Thiên Xà liếc mắt là có thể nhận ra, Thiên Hỏa tôn giả chính là linh hồn thể trước kia.

"Vị bằng hữu này, chuyện ngươi giết mấy vị trưởng lão Băng Hà Cốc, chúng ta có thể không truy cứu nhưng những kẻ còn lại, Băng Hà Cốc ta không thể bỏ qua, hy vọng ngươi nể mặt cốc chủ chúng ta mà rời..." Thiên Xà cũng không hổ với cái danh cường giả, mặc dù đối mặt với cường giả cấp bậc Đấu Tôn nhưng chỉ thoáng thất thố rồi lập tức bình tĩnh, ôm quyền, hướng Thiên Hỏa tôn giả mở lời, nhưng đáng tiếc hẳn còn chưa nói xong đã bị chặn lại.

"Ta với cốc chủ các ngươi không quen không biết, cho nên, lão phu không cần phải nể mặt!" Thiên Hỏa tôn giả nhẹ nhàng vận động cánh tay, vừa mới dung nhập thân thể nên cảm giác vẫn còn lạ lẫm. Nhưng cảm giác có lại được thân thể, quả thật là trên mức tuyệt vời, hẳn nhìn thoáng qua Tiêu Viêm, mỉm cười hòa ái, rồi ngẩng đầu nhìn Thiên Xà, cười híp mắt nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Xà trầm xuống, lấy thân phận cùng thực lực của hắn, rất lâu rồi chưa có ai dám nói như vậy với hắn.

Khi sắc mặt Thiên Xà âm trầm thì ba vị trưởng lão đứng sau hắn cũng từ kinh hãi hồi phục lại, bọn họ không thể tin được lão giả đứng sau Tiêu Viêm lại là Đấu Tôn.

Thân là cường giả Đấu Tông, bọn họ phi thường rõ ràng chỗ đáng sợ của Đấu Tôn. Bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, cục diện vốn đã nắm chắc, đột nhiên nghịch chuyển như vậy, Đấu Tôn, cho dù Thiên Xà trưởng lão tự mình ra tay cũng không thể thắng nổi.

Ba gã trưởng lão của Băng Hà Cốc liếc nhau, miệng đầy cay đắng. Cục diện nghịch chuyển như vậy, thật là một khảo nghiệm về sự chịu đựng đã kích với bọn họ. Lúc trước, bọn họ còn là lang sói, thoáng cái, họ lại biến thành dê, đứng trước mặt mãnh hổ, thợ săn cùng con mồi nghịch chuyển cũng quá nhanh.

"Lão phu biết các ngươi không e sợ gì ai, nhưng đồng dạng, lão phu cũng thuộc người có thù tất báo, nếu đã thương người, nhất định phải trả giá thật nhiều!" Lúc đám người Băng Hà Cốc đang âm thầm bất định thì Thiên Hỏa tôn giả lạnh nhạt cười, quay lại nói với Tiêu Viêm: *"Giao cho ta đi!"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, kéo Tiểu Y Tiên lui về phía sau hai bước, nhẹ giọng nói: *"Nếu như Băng Hà Cốc đã đưa đến phần đại lễ như vậy thì chúng ta cũng nên tiếp nhận."*

Thiên Hỏa tôn giả gật đầu cười, áo bào đột nhiên không gió mà phát phơ, không gian xung quanh thân thể hắn như sóng gợn, một nguồn lực mệnh môn bắt đầu chậm rãi khuyếch tán.

"Vị bằng hữu này, ngươi thật sự muốn đổi đầu với Băng Hà Cốc phải không? Chớ cho rằng, ngươi là cường giả Đấu Tôn mà bọn ta phải kiêng sợ. Băng Hà Cốc chúng ta còn chưa sợ ai bao giờ!" Thấy thế, sắc mặt Thiên Xà càng thêm âm trầm, xà trượng trong tay hung hăng đập mạnh, quát lạnh nói.

Đối với âm thanh quát lạnh của Thiên Xà, Thiên Hỏa tôn giả lại như không nghe thấy, không gian quanh thân thể dao động càng ngày càng mạnh, mà dưới loại dao động này tác động lên, những mảnh đá vụn xung quanh run rẩy kịch liệt, chợt hóa thành vô số phần vụn.

Nhìn thấy Thiên Hỏa tôn giả không để ý tới mình, trong mắt Thiên Xà cũng nổi lên hàn ý, Đấu Tôn cường giả mạnh phi thường, nhưng cũng không khiến cho hắn dễ dàng rút lui như vậy, với lại, cũng không phải hắn chưa bao giờ gặp qua cường giả Đấu Tôn.

"Đệ tử Băng Hà Cốc nghe lệnh, bày Càn Long Huyền Minh trận!" Bước lên vài bước, Thiên Xà hướng về đám người Băng Hà Cốc ở phía sau, lớn tiếng quát.

Nghe thấy tiếng quát, đám đệ tử Băng Hà Cốc thoáng rùng mình, nhưng vì

tường ngày được huấn luyện kỹ càng cho nên lập tức phối hợp với nhau, kết thành một trận hình huyền diệu, mà Thiên Xà chính là đứng ở vị trí trung tâm trận.

Tập tập tập!

Từng tiếng quát khê liên tiếp phát ra từ những tên đệ tử Băng Hà Cốc. Chợt, từng luồng hàn khí màu trắng, từ thiên linh cái của họ dâng lên, mà hàn khí màu trắng lại bao bọc lấy ba vị trưởng lão Băng Hà Cốc cường hãn nhất.

Vô số hàn khí màu trắng kì dị bay lên, hội tụ ở trên không, lượn lờ xung quanh thân thể Thiên Xà, đột nhiên đôi mắt đang nhắm của hắn mở ra, bàn tay kết ấn biến đổi, xuất ra từng đạo tàn ảnh khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

"Càn Long Huyền Minh trận, huyết tể khởi Minh Long!"

Móng tay Thiên Xà xẹt qua đầu ngón tay, máu tươi đỏ thẫm bắn ra, dung nhập với hàn khí. Một luồng hàn khí màu xanh đậm xì ra, cùng với phần đông hàn khí dung nhập cùng với nhau. Bỗng, một con Hàn băng Cự Long dài chừng trăm trượng, chậm rãi hiện ra trên bầu trời.

Thể tích của Hàn băng Cự Long cực kỳ khổng lồ, bên ngoài thân thể dính đầy tơ máu, đôi long nhãn thật to ẩn chứa những tia máu lạnh băng, nhìn chằm chằm mọi người, hết như nhìn một lũ kiến. Cự long này cũng không có gì đặc biệt, chỗ khác biệt chính là có một luồng long tức từ nó tràn ra.

Hàn băng Cự Long vừa xuất hiện khiến cho sắc mặt Thiên Xà cho đến tất cả đệ tử Băng Hà Cốc đều tái nhợt, thậm chí, gương mặt một số tên đệ tử còn trở nên khô héo đi rất nhiều, dần dần có dấu hiệu trở nên khô vàng.

Tiêu Viêm nhìn Hàn băng Cự Long, khẽ nhíu mày. Không hổ là Băng Hà Cốc, còn có cả đại trận kỳ diệu đến như vậy. Nhưng, để triển khai được đại trận này cũng phải trả một cái giá rất lớn đó.

Thân thể Thiên Hỏa tôn giả trôi nổi trên không, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hàn băng Cự Long. Hàn băng Cự Long dường như được ngưng tụ từ tất cả đầu khí và thậm chí cả tinh huyết của những đệ tử Băng Hà Cốc có mặt tại đây, uy lực vượt xa Đẩu Tông đỉnh phong bình thường.

"Vị bằng hữu này, giờ phút này người thối lui vẫn còn kịp, Băng Hà Cốc chúng ta vẫn xem người như khách quý!" Thiên Xà chăm chú nhìn Thiên Hỏa tôn giả, trầm giọng nói.

"Phô trương thanh thế!" Thiên Hỏa tôn giả thản nhiên nói.

"Đây là người tự chuốc lấy!" Đôi mắt của Thiên Xà lóe lên hàn quang, hẳn thật không tin, Hàn băng Cự Long được ngưng tụ từ tất cả đầu khí của mọi người lại không có nửa điểm uy hiếp với người này. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Đi!" Ngón tay mạnh mẽ chỉ hướng Thiên Hỏa tôn giả, Thiên Xà gầm lên một tiếng. Hàn băng Cự Long trên không rít gào, miệng há rộng, Băng hàn long tức không lồ ước chừng vài chục trượng nhanh như chớp bắn mạnh về phía Thiên Hỏa tôn giả, không gian mà long tức lướt qua liền xuất hiện những vụn băng màu trắng.

Nhìn thấy Băng hàn long tức bùng nổ bay đến, ngón tay Thiên Hỏa tôn giả nhẹ nhàng vẽ một cái, không gian tựa như một tờ giấy mỏng, xé toạt ra, một không gian đen nhánh nháy mắt xuất hiện, đem nguồn long tức thôn phệ vào trong.

Sau khi long tức tiến vào không gian hư vô, bàn tay Thiên Hỏa tôn giả khẽ động, không gian hư vô liền biến mất. Bàn tay lão giơ lên, nhắm tới Hàn băng Cự Long, mạnh mẽ nắm chặt.

"Không Gian Giảo Sát!"

Thanh âm Thiên Hỏa tôn giả vừa vang lên, không gian xung quanh chợt dao động kịch liệt, chỗ Hàn băng Cự Long đứng dần vụn vẹo, thậm chí thỉnh thoảng còn xuất hiện những vết nứt nhỏ.

"Răng rắc!"

Những vết nứt rất nhỏ vừa xuất hiện, không gian kia trực tiếp bị đứt gãy, mà thân thể Hàn băng Cự Long bị đứt gãy thành hai phần, mà phần sau bị không gian hư vô thôn phệ.

Thân thể bị đứt gãy, Hàn băng Cự Long phần nộ rống lên, thân thể không

lò của nó mang theo vô số âm thanh nổ vang, dữ dội lao tới Thiên Hỏa tôn giả.

Nhìn thấy Hàn Băng cự long đang lao tới dữ dội, Thiên Hỏa tôn giả cười lạnh một tiếng, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt.

"Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!"

Không gian vặn vẹo, từng vết nứt nhỏ không ngừng xuất hiện, mà địa điểm xuất hiện của chúng lại trùng với vị trí của Hàn băng Cự Long, vì thế, khi chỉ còn cách Thiên Hỏa trăm trượng thì phần thân thể khổng lồ của Hàn băng Cự Long bị đứt thành bốn, năm phần nữa, cuối cùng bị không gian hư vô thôn phệ hết.

Đến khi Hàn băng Cự Long vọt đến chỗ Thiên Hỏa tôn giả thì chỉ còn lại cái đầu cự đại của nó, bàn tay Thiên Hỏa tôn giả vươn lên, đặt lên trán con Cự Long, vỗ nhẹ, đầu nó liền nổ tung, vụn băng bay đầy trời.

"Lấy trứng chọi đá, không chịu nổi một kích!"

Lúc đầu Hàn băng Cự Long nổ tung, sắc mặt đám người Thiên Xà nhất thời đỏ lên, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Đấu Tôn cường giả, đáng sợ như vậy đây!

-----oOo-----

Chương 1080: Dương Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phụt!

Máu tươi phun ra, thân hình Thiên Xà từ trên cao rơi xuống. Đến khi cách mặt đất vài chục bước, hắn mới ổn định được thân hình, trên khuôn mặt khô héo hiện lên vẻ tái nhợt.

"Thình thịch! Thình thịch!"

Sau khi Thiên Xà bị đẩy lui thì một ít đệ tử tinh nhuệ của Băng Hà Cốc bị thương nghiêm trọng liền ngã ra, rơi xuống đất, tê liệt không rõ sống chết, chỉ có ba gã trưởng lão mới miễn cưỡng ổn định được thân hình, nhưng khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ sợ hãi, không ngờ đấu khí ngưng tụ của tất cả mọi người nhưng lại không chịu nổi một kích của người trước mặt này. Cường giả Đấu Tôn quả nhiên không thể dựa vào số lượng mà có thể chiến thắng.

"Người này đối với việc điều khiển không gian lực lại có thể đạt đến trình độ này, thật không giống như một người mới đạt đến cấp bậc Đấu Tôn!"

Ổn định thân hình, khuôn mặt Thiên Xà cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, ánh mắt lóe lên, nhanh chóng lướt qua người mấy tên đệ tử Băng Hà Cốc bị chấn hôn mê.

"Sự việc ngày hôm nay là do Băng Hà Cốc chúng ta đã tính sai, có người này bảo vệ đám người Ách Nan Độc Nữ, chỉ dựa vào một mình lão phu thì không thể bắt bọn người này, chỉ có thể trở về nói rõ với cốc chủ!" Thiên Xà cũng không hổ là cáo già, sau lần giao thủ vừa rồi, hắn đã biết nhiệm vụ lần này không thể hoàn thành, lập tức căn rặng đưa ra quyết định.

Hắn nhanh chóng ngưng tụ hàn khí ở bàn tay, sau đó đâm mạnh một quyền vào trong không gian hư vô. Quyền phát ra, không gian hư vô liền vặn vẹo cực độ, sau đó, một không gian thông đạo đen nhánh hiện ra.

"Băng Khiếu, theo ta!" Không gian thông đạo đen nhánh được mở ra, bàn tay Thiên Xà lập tức phát lực, một luồng hấp lực lập tức kéo ba lão giả áo trắng đến bên cạnh, thân hình vừa động, dường như muốn chui vào không gian thông đạo.

"Đừng để hắn chạy thoát! Khi không gian thông đạo xuất hiện thì Tiêu Viêm cũng vội vàng quát lên.

Chuyện đã đến mức này thì khỏi cần Tiêu Viêm nhắc nhở, Thiên Hỏa tôn giả đã có phản ứng. Bàn tay lão nhanh chóng hướng đến không gian thông đạo, sau đó nắm chặt, dao động vô hình nhanh chóng khuếch tán, đột nhiên không gian thông đạo như muốn đóng lại.

Thấy không gian thông đạo đóng lại, sắc mặt Thiên Xà đột biến, hàn quang trong mắt chớp động, hung hăng vỗ một chưởng lên lưng một gã

trưởng lão áo trắng, hàn khí khùng bố bùng phát, chấn văng hẳn ra.

"Àm!"

Vị trưởng lão kia vừa mới bị chấn văng ra, ám kinh bị Thiên Xà giấu trong cơ thể cũng bột phát, hàn băng bắt đầu lượn lờ bên cơ thể hắn, rồi một âm thanh "bùm" phát ra, thân thể hắn phát nổ!

Vô số vụn băng văng đi khắp nơi, một luồng khí lưu kinh người trong chớp mắt khuếch tán ra. Dưới tình huống này, vô hình kinh lực phát ra từ trong tay Thiên Hỏa tôn giả cũng gặp phải trở ngại, không thể tiếp tục khuếch tán được.

Khi thân thể tên trưởng lão kia nổ mạnh thì Thiên Hỏa tôn giả khẽ chau mày, lão gia hỏa này cũng thật là xảo quyệt, không chút do dự ra tay với đồng bọn.

Tay áo Thiên Hỏa tôn giả nhẹ nhàng vung lên, không gian bị dao động như sóng gợn, khuếch tán ra xung quanh, ngăn chặn khí lưu do tên trưởng lão tự bạo gây ra, sau đó nhanh chóng tiến tới chỗ Thiên Xà.

Nhìn thấy cường giả Đấu Tông tự bạo cũng không có tác dụng gì lớn, sắc mặt Thiên Xà biến đổi, trong mắt lóe lên hàn quang bén nhọn.

Nhìn thấy hàn quang bén nhọn lóe lên trong mắt Thiên Xà, trong lòng hai tên trưởng lão còn lại cũng phát lạnh, thân hình như muốn động, không hện mà cùng muốn chạy trốn, nhưng ý niệm chạy trốn của họ vừa mới hiện lên thì Thiên Xà lại lạnh lùng cười, bàn tay nhanh như chớp hướng đến lưng hai người, kinh lực cuồng mãnh được phát ra dữ dội.

Do không kịp đề phòng, hàn khí kinh khùng liền tràn vào cơ thể hai trưởng lão, đấu khí đang lưu chuyển trong cơ thể họ liền lập tức đọng lại, sau đó bành trướng nhanh chóng.

"Bùm! Bùm!"

Lại có hai tiếng vang lớn vang lên, một luồng băng hàn khí lãng càng thêm cường hãn dữ dội tuôn ra, nhanh như chớp khuếch tán ra, những tảng đá lớn trên mặt đất trong chớp mắt nổ tung. Những đệ tử Băng Hà Cốc bị hôn mê cũng nhanh chóng biến thành những toàn tượng băng, sinh cơ trong cơ thể

nhanh chóng mất đi, xuất hiện thêm hai cỗ băng hàn khí lưu khiến cho vô hình lực do Thiên Hỏa tôn giả phát động bị chân tan, văng đi tung tóe, mà cùng lúc đó Thiên Xà với sắc mặt tái nhợt vừa chui vào không gian thông đạo và sau đó biến mất.

"Non xanh còn đó nước biếc còn đây, chuyện ngày hôm nay còn chưa xong đâu. Các người đợi cho người Băng Hà Cốc chúng ta đến truy sát đi!"

Lúc Thiên Xà biến mất, một thanh âm oán độc, từ trong không gian thông đạo chậm rãi truyền ra, vang vọng cả sơn cốc.

Để cho Thiên Xà thành công chạy trốn, Thiên Hỏa tôn giả nhú mày, lão cũng không thể ngờ được, người này chưa đạt đến Đẩu Tôn mà có thể mở ra không gian mà chạy đi. Lão cũng không đánh giá đúng sự độc ác, xảo quyệt của Thiên Xà, để có thể chạy trốn thành công hẳn không chút do dự mà đem ba vị trưởng lão Đẩu Tông làm vật hi sinh.

"Hắn thoát rồi sao?" *Tiểu Y Tiên chau mày, thấp giọng hỏi.*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, có chút tiếc nuối, nhìn qua Thiên Hỏa tôn giả nói: "Diệu lão tiên sinh mới khôi phục lại thân thể, tuy linh hồn lực lượng trong nháy mắt được đề thăng rất nhiều nhưng đấu khí trong cơ thể người vẫn chưa thể hồi phục lại hoàn toàn trong thời gian ngắn. Lúc chiến đấu, phần lớn dựa vào linh hồn lực lượng, nếu không thì Thiên Xà cũng không thể chạy thoát rồi!"

Thân thể Thiên Hỏa tôn giả vừa động liền xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, bắt đắ dĩ lắc đầu nói: "Vốn là có thể phá hủy thông gian thông đạo kia, nhưng lão gia hỏa kia thực sự ác độc, trực tiếp đem ba cường giả Đẩu Tông nổ tung."

Tiêu Viêm gật đầu, cười nói: "Chỉ cần dọa lui lão gia hỏa kia là được rồi. Hiện tại, chúng ta chưa thể đối chọi với Băng Hà Cốc, bây giờ phải đi đến một nơi bí mật nào đó để giải quyết Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên. Đợi đến khi nàng hoàn toàn không chế được Ách Nan Độc Thể thì cho dù là Băng Hà Cốc muốn động đến chúng ta cũng phải suy nghĩ kĩ càng. Hai cường giả Đẩu Tôn, cho dù là ở Trung Châu cũng là một thế lực cực kỳ cường hãn."

Thiên Hỏa tôn giả khẽ gật đầu, hấn tuy đã có được thân thể như ý muốn, nhưng hấn vẫn chưa chân chính có được thực lực Đấu Tôn, phải đợi cho đến khi hấn quen thuộc với thân thể mới này thì mới có thể."

"Đi đâu cũng được, tùy ý ngươi. Ngươi đã cho lão phu cơ hội sống lại lần thứ hai, phần nhân tình này, lão phu sẽ trả ngươi!" Thiên Hỏa tôn giả vuốt ve chòm râu, hướng về phía Tiêu Viêm cười nói.

Tiêu Viêm cười, hơi trầm ngâm nói: "Thiên Xà đã trốn thoát, như vậy, không lâu sau Băng Hà Cốc sẽ biết tin tức của chúng ta. Vậy, nơi này không nên ở lại, hơn nữa, muốn giải quyết Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên thì nơi này không phải là địa phương thích hợp. Sơn cốc có độc khí quá nồng, có thể làm cho Ách Nan Độc Thể gây ra phản phệ, chỉ sợ sẽ dẫn đến một số tình huống phiền phức. Vì vậy, chúng ta phải tìm một chỗ chí dương chí cương mới có thể áp chế được Ách Nan Độc Thể, tăng thêm khả năng thành công."

"Chí dương chí cương?" Thiên Hỏa tôn giả cùng Tiểu Y Tiên lâm vào trầm ngâm, loại địa phương này cũng không dễ tìm tại Đan vực.

"Muội biết một nơi chí dương chí cương!" Trong khi ba người Tiêu Viêm lâm vào trầm tư thì một giọng nói đột nhiên vang lên, ba người theo thanh âm nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Hân Lam mỉm cười từ trong sơn cốc đi ra.

"Ở đâu?" Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng vui mừng, vội hỏi.

"Ở Diệp thành, trong Diệp gia có một nơi kỳ diệu gọi là Dương Hỏa Cổ Đàn. Ở nơi đó, ban ngày ánh mặt trời ngưng tụ tại trung tâm cổ đàn. Mà ở sâu trong Dương Hỏa Cổ Đàn, thỉnh thoảng sẽ có một ít mầm móng Địa Tâm Hỏa bay ra. Mầm móng Địa Tâm Hỏa này tiếp xúc với ánh sáng mặt trời được ngưng tụ sẽ tạo thành một loại hỏa diễm, Diệp gia chúng ta gọi nó là Dương Hỏa!" Hân Lam nhẹ giọng nói.

"Loại Dương Hỏa này, tuy không phải là Dị hỏa, nhưng lợi hại hơn rất nhiều so với những loại thú hỏa tâm thường khác. Một số tiên bối ở Diệp gia cũng thường xuyên sử dụng loại Dương Hỏa này nên xác xuất luyện đan thành công tăng lên không ít. Nhưng đáng tiếc, loại Dương Hỏa này cũng không tồn tại lâu ở bên ngoài, được một khoảng thời gian liền tự động tiêu tán." Nói đến đây, về mặt Hân Lam có chút tiếc nuối, nhưng cho dù vậy, Dương Hỏa cũng rất là hấp dẫn. Không biết bao nhiêu thế lực đối

với Diệp thành thềm thường nhỏ dãi, mà nguyên nhân chủ yếu chính là do Dương Hỏa của Diệp gia.

"Dương Hỏa?"

Tiêu Viêm thì thầm một tiếng, thế giới rộng lớn này quả thực là không gì không có, mà sự hình thành của Dương Hỏa có chút giống với Di hỏa, khó trách được Diệp gia coi như bảo bối.

"Theo lời mọi người nói thì Dương Hỏa Cổ Đàn là cấm địa của Diệp gia. Như vậy, bọn họ cũng sẽ không cho người ngoài tiến vào?" Hơi trầm ngâm, Tiêu Viêm lại nhướn mày nói. Hắn đã gặp qua đám người Diệp gia, nhưng không có ấn tượng tốt lắm về họ.

Hân Lam dường như cũng biết ấn tượng của Tiêu Viêm đối với Diệp gia không tốt lắm đành cười khổ, chột cấn môi, nói: *"Lần trước bọn họ đắc tội huynh là do không biết rõ thân phận của huynh. Nếu lần này huynh lại đến, mọi người cam đoan họ sẽ không dám đắc tội với huynh đâu."*

Diệp gia hiện tại đã dần dần suy thoái, ngay cả Luyện Dược Sư đạt tới cấp bậc Thất phẩm cũng chỉ có một mình ông nội. Mà với thực lực như vậy thì không đủ để Diệp gia có thể tiếp tục đứng trong hàng ngũ Ngũ đại gia tộc. Nếu không tìm kiếm giúp đỡ từ bên ngoài, sớm muộn gì thì Diệp gia cũng sẽ bị các thế lực khác thôn tính thôi. Nguồn truyện:

Mà trợ giúp bên ngoài, Hân Lam nghĩ rằng, không ai có thể thích hợp hơn Tiêu Viêm. Hắn tuổi còn trẻ mà đã là Thất phẩm Luyện Dược Sư, thành tựu như vậy đủ để sánh ngang với những thiên tài luyện đan dược xem là trăm năm khó gặp trong các gia tộc.

Nghe Hân Lam nói vậy, Tiêu Viêm thoáng chần chờ, rồi gật đầu, nói: *"Hy vọng đúng như lời mọi người nói, nếu có thể giải quyết xong Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên thì huynh sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ, giải quyết vấn đề khó khăn của Diệp gia hiện tại."*

Nghe vậy, khuôn mặt Hân Lam cũng hiện lên một chút vui mừng. Tiêu Viêm nói như vậy là đã cấp cho Diệp gia thêm một cơ hội nữa.

"Tiêu Viêm đại ca yên tâm!"

Hân Lam gật đầu thật mạnh. Nàng hạ quyết tâm, lần này, dù là thế nào đi nữa, phải làm cho những trưởng lão cổ hủ trong gia tộc chân chính nhìn nhận Tiêu Viêm như vị cứu tinh của Diệp gia.

-----oOo-----

Chương 1081: Hắc Hỏa Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Một khi đã như vậy, chúng ta đến Diệp thành thôi! Chuyện Ách Nan Độc Thể cần phải giải quyết càng sớm càng tốt. Nếu mọi người không có ý kiến gì thì bây giờ đi luôn, thế nào?" Nghe thấy Hân Lam nói vậy, Tiêu Viêm cũng không tiện nói gì, mà gật đầu, lập tức quyết định, nghiêng đầu nhìn tới chỗ Thiên Hỏa tôn giả và Tiểu Y Tiên, nói.

Đối với việc này, Tiểu Y Tiên đương nhiên không có ý kiến gì. Thiên Hỏa tôn giả hơi trầm ngâm, sau cùng cũng gật đầu, nói: *"Sau khi tiến vào Đấu Tôn, ta lúc nào cũng có thể hấp thu năng lượng thiên địa chuyển hóa thành đấu khí, trong lúc di chuyển cũng có thể tu luyện, vậy liền đi thôi!"*

Thấy vậy, Tiêu Viêm cười, liền xoay người, bắt đầu đi ra khỏi Lạc Thần Giản. Sau đó, đám người Thiên Hỏa tôn giả cũng đuổi theo sau.

Trải qua hai ngày di chuyển, đám người Tiêu Viêm dần dần tiếp cận cửa ra vào Lạc Thần Giản, lưu lượng người qua lại ở nơi đây ngày một nhiều. Thấy vậy, để an toàn, đám người Tiêu Viêm mặc áo choàng, che đi dung mạo. Theo như lời Hân Lam, nhóm người bọn họ đã bị Băng Hà Cốc phát hạ lệnh truy sát. Tuy không sợ, nhưng nếu bại lộ sẽ gây phiền toái, mà chuyện quan trọng nhất đối với nhóm Tiêu Viêm hiện tại chính là mau chóng giải quyết Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên, cho nên không gặp phiền toái đương nhiên là tốt nhất.

Lối vào Lạc Thần Giản vẫn như trước đây, đầy người qua lại, không vì thời gian qua đi mà giảm bớt. Xem ra, rất nhiều người động tâm với giải thưởng cao ngất ngưỡng của Băng Hà Cốc.

Lạc Thần Giản hiện nay, bởi vì đám đệ tử đi theo Thiên Xà đã chết hết nên không còn bất cứ đệ tử nào của Băng Hà Cốc đến đây dò xét. Cho nên,

đám người Tiêu Viêm cũng không gặp chút trở ngại nào, cực kì thuận lợi rời khỏi Lạc Thần Giản, sau đó tìm con đường hẻo lánh, trực tiếp thẳng tiến đến Diệp thành. Nguồn truyện:

Lạc Thần Giản cách Diệp thành không xa, với tốc độ của đám người Tiêu Viêm, chỉ gần nửa ngày đã đến nơi thành thị phồn hoa này tọa lạc.

Bọn họ trực tiếp bay xuống trong thành, cũng không dừng lại, dưới sự chỉ dẫn của Hân Lam, đã đi tới trung tâm Diệp thành, ước chừng mười phần chung (1) sau, bọn họ đã đi tới trước đại môn Diệp gia.

Bây giờ, đại môn Diệp gia đã sớm mở rộng. Mà khiến cho đám người Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc chính là ở trước cửa không có lấy một tên hộ vệ nào, hơn nữa ở trên đại môn còn có dấu hiệu bị tàn phá.

Nhìn thấy đại môn bị tàn phá, sắc mặt Hân Lam khẽ biến, sau đó nhanh chóng chạy vào trong. Đám người Tiêu Viêm thấy vậy, cũng biết có chuyện không hay xảy ra, cũng không nghĩ đến Diệp gia đã sa sút đến tình trạng này.

Tiên Viêm hiện giờ không có mặc áo choàng, nhưng khuôn mặt đã được ngụy trang nên cũng có một chút biến hóa.

Dẫn theo hai người Thiên Hỏa tôn giả và Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm chậm rãi tiến vào Diệp gia, men theo con đường nhỏ đi tới, đi được vài phần chung đã thấy đại sảnh hiện ra trong tầm mắt, mơ hồ còn có tiếng hét phẫn nộ từ nơi đó truyền đến.

"Quả nhiên, thế gia truyền thừa lại suy bại đến mức độ này, lại để người ta trực tiếp xông vào trong phủ giương oai. Nếu tổ tiên Diệp gia biết được, liệu có giận đến nổi đội mồ sống dậy không đây?" Nghe thấy tiếng hét phẫn nộ trong đại sảnh, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, cảm thấy bi thương cho Diệp gia. Một đại gia tộc, giờ lại biến thành như vậy, thật khiến cho người ta cảm thán, cảnh còn người mất.

Hân Lam hiện tại đang đứng trong đại sảnh, khuôn mặt tái mét, thân hình mềm mại khẽ run lên vì phẫn nộ.

Dẫn hai người Tiểu Y Tiên đến cạnh Hân Lam, Tiêu Viêm đứng tựa vào cửa, liếc nhìn vào bên trong.

Hiện tại, đại sảnh đã trở thành một đống hỗn độn, mấy người Diệp gia mà Tiêu Viêm đã gặp trước đây đều ở trong đó, nhưng khuôn mặt của bọn họ hiện giờ tái mét. Ở trước mặt họ, có một vài người mặc lam y đang lẫn lộn không ngừng, kêu thảm dưới đất, nhìn trang phục, đã biết ngay những người đó là người Diệp gia.

Đối diện đám người Diệp gia là một đám người mặc hắc y, khí tức cũng không kém bọn họ. Càng khiến cho Tiêu Viêm ngạc nhiên chính là hai hắc y lão giả đầu lĩnh, thực lực của hai người này đã đạt đến Lục tinh Đấu Tông. Hơn nữa, nhìn đấu khí đang lan tỏa quanh thân, hẳn là Lục tinh đỉnh phong, so với đại trưởng lão Diệp gia, cũng là ông nội của Hân Lam mạnh hơn một chút.

"Bọn họ là ai vậy?" Tiêu Viêm tùy ý hỏi.

"Bọn họ là người của Hắc Hỏa Tông, tại Đan vực cũng là một thế lực không yếu. Tông môn bọn họ cách Diệp thành không xa, có ý đồ với Diệp gia bọn muội cũng không phải một sớm một chiều. Nhưng muội lại không nghĩ tới, bọn họ lại dám xông đến tận đây!" Ngọc thủ Hân Lam nắm chặt, cúi đầu nói, bên trong âm thanh hơi hướng đê nén lửa giận không ngừng.

"Hai hắc y lão giả đứng trước kia là Hắc Ma Song Sát của Hắc Hỏa Tông, thực lực rất mạnh, hung danh không kém, cho dù là ông nội muội cũng không phải là đối thủ của mỗi người trong bọn chúng."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn lần đầu tiên nghe danh Hắc Hỏa Tông, nhưng hai lão nhân này thực lực quả thật không tồi, Lục tinh đỉnh phong Đấu Tông, so với Băng Phù của Băng Hà Cốc còn mạnh hơn một chút. Ở Trung Châu, quả nhiên cường giả như mây. Nếu như ở Hắc Giác Vực, cường giả như vậy ít nhất cũng là bá chủ một phương.

"Triệu Hắc, Tân Ma, Hắc Hỏa Tông các người không nên khinh người quá đáng. Diệp gia ta mặc dù không còn vinh quang như năm đó, nhưng nếu đấu đến cùng thì Hắc Hỏa Tông các người cũng không chiếm được tiện nghi gì đâu!" Trong đại sảnh, lam y lão giả phẫn nộ quát.

"Hắc hắc, Diệp Trọng, đừng đứng trước mặt chúng ta phô trương thanh thế, Diệp gia hiện tại đã không đủ tư cách xưng là một trong Ngũ đại gia tộc Đan vực đâu!" Một trong hai hắc y lão giả thủ lĩnh lãnh đạm cười,

châm chọc nói.

"Lần này, hai người bọn ta phụng lệnh tông chủ, muốn hợp nhất Diệp gia các người. Nếu quy hàng, Hắc Hỏa Tông nhất định không bạc đãi, Diệp thành vẫn là chỗ dung thân của các người. Nếu chống lại, hắc hắc, thủ đoạn của Hắc Hỏa Tông chúng ta, các người cũng đã biết." Hắc y lão giả còn lại cũng cười, thanh âm khàn khàn nói.

"Nằm mơ!" Lời vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người trong Diệp gia giật giữ. Diệp Trọng trừng hai mắt, quát.

Bang! Bang!

Diệp Trọng vừa quát xong, đột nhiên, từng đạo bóng đen từ trong tay hai gã hắc y lão giả rơi mạnh xuống, chát đày trong đại sảnh. Mọi người nhìn lại, sắc mặt trong nháy mắt xanh mét. Bởi vì, những hắc ảnh kia chính là những cỗ quan tài đen nhánh.

"Nếu không tuân theo, thì những chiếc quan tài này sẽ là của các người!" Hắc y lão giả nhìn về phía Diệp Trọng, cười lạnh. Một luồng khí thể mạnh mẽ, âm lãnh, chậm chậm từ cơ thể hắc y lão giả tràn ra, rồi rít gào trong đại sảnh khiến cho sắc mặt một vài người thực lực yếu kém của Diệp gia trở nên trắng bệch.

Tiêu Viêm đứng tựa vào cửa, hai mắt híp lại nhìn sự việc diễn ra trước mắt. Hắc Hỏa Tông hành sự không chút lưu tình, hắc đếm số quan tài, vừa vặn so với số người trong Diệp gia dư ra một cái, chiếc quan tài hẳn là chuẩn bị cho Hân Lam. Chẳng qua, bọn người này không biết rằng, Hân Lam những ngày qua vẫn đi theo nhóm Tiêu Viêm.

Ngọc thủ Hân Lam nắm chặt, thân thể mềm mại kịch liệt rui rẩy vì tức giận. Một lúc sau, thần sắc của nàng buồn bã, lấy thực lực của nàng, căn bản không thể giúp được gì cả.

"Tiêu Viêm đại ca, xin huynh giúp đỡ Diệp gia. Chỉ cần gia tộc bình yên vô sự, làm gì Hân Lam cũng nguyện ý!"

Tiêu Viêm quay đầu, chột ngẩn ra, nhìn cô gái mặc lam y đang cúi đầu, đôi mắt nàng đỏ hồng, hắt liền thở dài.

"Yên tâm, mọi cùng hấn quen biết cũng không phải một sớm một chiều, tính tình của hấn như thế nào, mọi còn không rõ sao?" Tiểu Y Tiên nhìn thấy bộ dáng Hân Lam như vậy, không khỏi thương tiếc lắc đầu, mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Nếu đã đáp ứng mọi rồi, đương nhiên huynh sẽ giúp!"

Giờ phút này, trong đại sảnh, Diệp Trọng cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn của bọn người Hắc Hỏa Tông làm kinh sợ. Lão nhìn mấy chiếc quan tài lạnh lẽo kia, khuôn mặt lão hiện lên chút bi thương. Diệp gia từng hiển hách một thời, ở trong tay hấn lại biến thành bộ dáng này sao?

"Giao Diệp thành cùng Dương Hỏa Cổ Đàn ra, Hắc Hỏa Tông chúng ta cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Cho người thời gian năm phần chung để suy nghĩ, tính mạng của tất cả tộc nhân Diệp gia đều phụ thuộc vào quyết định của người!" Hắc y lão giả âm trầm cười, chậm rãi nói với Diệp Trọng.

Nghe vậy, da mặt Diệp Trọng hơi rung, thân thể run rẩy. Hiện giờ, Hắc Hỏa Tông có thực lực vượt xa Diệp gia, bọn họ rất khó có thể chống cự.

Trong đại sảnh, bầu không khí cũng vì Diệp Trọng trầm mặc mà trở nên cực kỳ áp lực, mà năm phần chung cũng trôi qua rất nhanh.

Khi hết thời gian, khuôn mặt hai hắc y lão giả hiện lên nụ cười lạnh, đầu khí mệnh mỏng dần ngưng tụ trong lòng bàn tay họ.

"Diệp Trọng, kết cục này do người tự chuốc lấy, đừng trách bọn ta!"

"Ai...."

Ngay khi sát ý lộ ra từ trên hai người hắc y lão giả càng lúc càng đậm, một tiếng than nhẹ từ cửa vang lên. Hai người hắc y lão giả cả kinh, quay đầu lại, liền thấy một thanh niên đang dựa vào cửa. Ánh mắt hai hắc y lão giả âm hàn, liền quát lên: "Cút!"

Người thanh niên như không để ý, bước chậm chậm vào trong đại sảnh, thanh âm bình tĩnh nhẹ nhàng vang lên: "Một phần chung thời gian, mang theo những chiếc quan tài này cút khỏi Diệp thành, nếu không, chết!"

Chú thích:

(1) phần chung: phút

-----oOo-----

Chương 1082: Dương Hỏa Cổ Đàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giọng nói của người thanh niên vang lên bình thản, vang vọng khắp đại sảnh khiến cho tất cả mọi người phải sửng sốt. Hai người hắc y lão giả Triệu Hắc cùng Tần Ma nghe vậy cũng giật mình, sắc mặt bất chợt âm trầm, ánh mắt hung ác nhìn người thanh niên đang từ từ bước vào đại sảnh. Một lát sau, hai người cười dữ tợn: "*Nhị tinh Đấu Tông cũng dám làm càn trước mặt hai người lão phu sao.*"

"*Còn 40 giây!*" Đối với lời nói của hai người hắc y lão giả. Người thanh niên giống như không nghe thấy, giọng nói uể oải truyền ra.

"*Giết hắn!*" Nét mặt Triệu Hắc âm trầm, chậm rãi nói.

Nghe thấy mệnh lệnh của hắn, ánh mắt những tên đệ tử Hắc Hỏa Tông nhất thời nảy lên vẻ hung ác, lượng lớn đấu khí trong cơ thể bùng phát ra, không hẹn mà cùng thi triển đấu khí hướng người thanh niên tiến tới.

Hỏa diễm xanh biếc từ trong cơ thể Tiêu Viêm tràn ra, hóa thành hỏa tráo. Những đòn công kích hung hãn từ những tên đệ tử Hắc Hỏa Tông bên kia vừa chạm đến hỏa tráo liền tan biến, không làm cho Tiêu Viêm trì trệ bước đến.

Nhìn thấy hỏa diễm xanh biếc của Tiêu Viêm, hai người Triệu Hắc ngẩn ra, sau đó la thất thanh: "*Dị hỏa?*"

Hai người mừng như điên, trong mắt đầy vẻ tham lam. Hắc Hỏa Tông lấy việc ngự hỏa mà dương danh, cho nên, đối với dị hỏa bọn họ cực kỳ hiểu rõ.

"*Hảo tiểu tử, hóa ra còn có kỳ vật cỡ này. Bất quá, ngươi đã tự động đưa*

đến cửa, vậy hai người lão phu phải hảo hảo nhận lấy thôi!" Triệu Hắc âm trầm cười, cùng Tần Ma trao đổi ánh mắt, bàn chân hấn mạnh mẽ dẫm một bước, hai người đồng thời hướng về phía Tiêu Viêm ra tay.

"Ai, cuối cùng cũng đến!" Trong khoảnh khắc hai người động thủ, Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, than nhẹ.

Tiếng than nhỏ dần, không gian xung quanh Tiêu Viêm liền vặn vẹo, một thân ảnh già nua quỷ dị hiện lên. Tay áo thân ảnh đó tùy ý vung lên, hướng về phía hai người hắc y lão giả. Nhất thời, không gian xung quanh tựa như bị một bàn tay vô hình chèn ép hung hăng vồ xuống, một luồng sức mạnh khủng bố như thủy triều, lặng yên không một tiếng động xẹt qua không gian, không mang theo nửa điểm dao động, nhẹ nhàng chạm vào ngực hai người Tiêu Hắc, Tần Ma.

"Phụt!"

Thấy kính phong đánh tới, hai người Triệu Hắc đột nhiên chững lại, khuôn mặt vốn đang dữ tợn chợt biến thành kinh hãi. Sự kinh hãi còn chưa qua đi thì đã có hai dòng máu tươi xen lẫn chút ít nội tạng bị vỡ trực tiếp từ miệng hai người phun ra.

"Thình thịch!"

Máu tươi phun ra, thân thể hai người như điều đứt dây, ngã ra rồi rơi thật mạnh xuống đất, sau khi lăn mưòi mấy vòng trên mặt đất một cách chật vật thì đập mạnh vào vách tường, trong lúc mơ hồ còn có âm thanh thanh thúy vang lên do cốt cách bị vỡ vang lên.

Cả đại sảnh liền yên tĩnh lại, mọi ánh mắt gần như đại ra nhìn thân ảnh lão giả xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Lão giả chỉ tùy ý vung tay lên thôi mà đã khiến cho hai gã Lục tinh Đấu Tông cường giả thua chật vật, không chống cự nổi như vậy sao?

"Đấu... Đấu Tôn?"

Diệp Trọng trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh lão giả. Mặc dù trong cơ thể người này không phát hiện ra khí tức gì, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm tột cùng. Mà để cho hắn có loại cảm giác này, chỉ có thể là những tồn tại cường giả Đấu Tôn.

"Diệp gia ta từ lúc nào lại quen biết cường giả như vậy?" Ý niệm trong lòng Diệp Trọng trĩu dậy. Từ lúc Diệp gia thất bại trong hai đợt khảo thí ngũ đại gia tộc trước đây thì gần như bọn họ không còn có thể đả động được những cường giả cấp bậc Đâu Tôn trợ giúp. Nếu không, Hắc Hỏa Tông như thế nào lại dám tìm tới cửa sinh sự.

Đè nén nghi hoặc trong lòng, Diệp Trọng đưa ánh mắt ra xa liền bắt gặp Hân Lam đang ở ngoài đại sảnh. Như nghĩ tới điều gì đó, lão dời ánh mắt lại trên người Tiêu Viêm, tuy nói dung mạo có hơi chút thay đổi nhưng Diệp Trọng cũng từng thoáng thấy qua hình dáng thật sự của Tiêu Viêm.

"Hắn chính là Tiêu Viêm lần trước đó sao?"

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, cho dù là Diệp Trọng cũng không nhịn được hút một ngụm khí lạnh. Lần trước gặp mặt, người này cũng chỉ có một cái khôi lỗi cường hãn mà thôi. Không ngờ, chỉ ngắn ngủn một tháng, bên cạnh hắn lại xuất hiện thêm một vị cường giả Đâu Tôn thần bí rồi?

"Hắn hẳn là kẻ có bối cảnh, bằng không sao có thể được cường giả Đâu Tôn bảo vệ? Lần trước, quả thật Diệp gia ta mờ mắt, chút nữa thì đắc tội với vị đại thần này!"

Những ý niệm trong lòng Diệp Trọng, Tiêu Viêm tự nhiên là không biết. Hắn liếc mắt nhìn chỗ góc tường, nơi Triệu Hắc và Tần Ma đang chật vật bò dậy với nét mặt vô cùng kinh hãi liền không khỏi cười lạnh. Tiếp một kích của Thiên Hỏa tôn giả, sợ rằng hai người này bị thương cũng không nhẹ, cho dù thương thế về sau có khỏi, chỉ sợ cũng sẽ lưu lại di chứng.

"Tiền bối, hai người chúng ta là trưởng lão Hắc Hỏa Tông. Hôm nay, chúng ta có mắt không trông, mạo phạm hai vị, xin bỏ quá cho!"

Hai người Triệu Hắc cùng Tần Ma từ từ bò dậy, lòng tràn đầy kinh hãi, căn bản không có nửa điểm giận dữ. Thân là người trong cuộc, bọn hắn tự nhiên hiểu rõ người có thể đánh bại mình, dĩ nhiên phải là cường giả cấp bậc Đâu Tôn. Đối với những tồn tại bậc này, Hắc Hỏa Tông bọn hắn không thể dây dưa vào được.

"Mục nội nó, Diệp gia này làm sao còn có thể kết giao với cường giả Đâu"

Tôn? Lần này tính sai rồi, trở về nhất định phải báo cho tông chủ biết. Sau này không nên đánh chủ ý gì với Diệp gia, lạc đà chết gãy vẫn hơn ngựa béo."

Hai người ngậm đắng nuốt cay, cố nén từng trận đau nhức truyền đến từ trong cơ thể, lau đi máu tươi trên mặt, không còn nửa điểm uy phong như trước. Trước mặt Đẩu Tôn cường giả, bọn hắn chẳng khác gì con kiến, không đáng giá nhắc tới, điểm này, hai người rất rõ.

"Cút đi, nếu còn đến nữa, ta sẽ đến Hắc Hỏa Tông các ngươi hảo hảo nói chuyện!" Tiêu Viêm liếc nhìn bọn hắn, giọng nói lạnh lùng vang lên dọa hai người bọn hắn đến mất mặt.

Nghe vậy, Triệu Hắc cùng Tần Ma rùng mình một cái, cũng không dám nói gì, liền hướng ra cửa mà đi.

"Cái đồ vật kia cũng lấy đi đi!"

Hai người này vừa muốn rời đi, Tiêu Viêm liền quát lên, hai người này vội vàng xoay người, khúm núm đem những cỗ quan tài ở trong đại sảnh thu vào trong Nạp Giới. Lúc này, những tộc nhân Diệp gia ở trong đại sảnh trợn mắt há mồm, nhìn đám người Hắc Hỏa Tông chật vật rời đi.

Nhìn đám người Hỏa Hỏa Tông chật vật rời đi, một lúc sau, những tộc nhân Diệp gia trong đại sảnh mới phục hồi tinh thần, trong mắt họ nảy lên vẻ kính sợ, nhìn Tiêu Viêm cùng Thiên Hỏa tôn giả đang bên cạnh ở giữa sân.

"Ông nội, các ngươi không sao chứ?" Hân Lam vội vã chạy vào trong đại sảnh, lo lắng hỏi Diệp Trọng.

Diệp Trọng lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, khẽ thở dài một tiếng, trịnh trọng khom người ôm quyền: *"Đa tạ Tiêu Viêm tiên sinh đã xuất thủ tương trợ, ngày trước Diệp gia ta bắt kính, mong thứ lỗi cho."*

"Tiêu Viêm?"

Nghe thấy Diệp Trọng nói vậy, một vài tộc nhân Diệp gia ngẩn ra, đặc biệt là những trưởng lão Diệp gia từng giao thủ với Tiêu Viêm ngày đó, ánh mắt họ kinh dị nhìn Tiêu Viêm, lộ vẻ hồ thẹn.

Tiêu Viêm tùy ý khoát tay áo, không khách sáo, nói thẳng: *"Lần này đến Diệp gia, chúng ta chỉ là muốn mượn Dương Hỏa Cổ Đàn dùng một chút, không biết Diệp Trọng trưởng lão có thể cho mượn hay không?"*

Nghe vậy, Diệp Trọng thoáng nhìn qua Hân Lam ở cạnh, Hân Lam vội vàng hướng về phía lão gật đầu, lão đành cười khổ, nói: *"Tiêu Viêm tiên sinh hôm nay cứu Diệp gia ta, tuy nói Dương Hỏa Cổ Đàn theo tộc quy thì không thể ngoại truyền, nhưng hiện giờ Diệp gia đã tới cái tình trạng này, nếu như cứ tiếp tục giữ lễ thói cũ, e rằng chỉ có thể tự tìm đường chết."*

Nhìn thấy Diệp Trọng không có ý từ chối, Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

Sau khi Diệp Trọng phân phó tộc nhân dọn dẹp đại sảnh xong liền tự mình dẫn đoàn người Tiêu Viêm tiến vào bên trong Diệp gia. Khoảng chừng mười phần chung sau, một quảng trường đầy đá vụn, cực kỳ hẻo lánh hiện ra trước mặt đoàn người bọn họ. Giữa quảng trường, xuất hiện một tế đàn nhìn qua rất cổ xưa. Tế đàn được dựng nên từ những tảng đá lớn, thấp thoáng nhều dấu vết theo năm tháng. Hiển nhiên, tế đàn này đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Khi Tiêu Viêm đến gần tế đàn, hắn thấy ở nơi này có những vệt sáng lan tỏa ra chung quanh. Hơn nữa, càng đến gần tế đàn, năng lượng trong trời đất xung quanh càng thêm nóng cháy thuần khiết, từng chùm tia sáng từ trên cao chiếu xuống, dưới sự phản xạ của những tảng thạch bích, hội tụ lại trên một khối bia đá đen nhánh ở trung tâm tế đàn.

"Dưới tấm bia đá, có một thông đạo đi sâu vào trong lòng đất. Di chuyển tấm bia đá sang một bên sẽ có một ít mầm móng Địa Tâm Hỏa thoát ra, ngưng tụ lại, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời sẽ hình thành nên Dương Hỏa. Dĩ nhiên, đây chỉ là tình huống của trước kia" Nhìn tế đàn cổ xưa, Diệp Trọng khẽ thở dài một tiếng, cười khổ nói.

"Sao lại như vậy?" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu mày.

"Từ vài năm trước, có rất ít mầm móng Địa Tâm Hỏa từ trong đó bay ra. Mặt khác, sử dụng những hỏa diễm khác cũng không thể như Địa Tâm Hỏa, dưới sự ngưng tụ của ánh sáng mặt trời mà hình thành Dương Hỏa được." Diệp Trọng nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, việc hấn cần làm cũng không cần đến Dương Hỏa, chỉ muốn nhờ năng lượng thiên địa thuần khiết ở nơi này để áp chế Ach Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên mà thôi.

"Tiểu Y Tiên, tới tế đàn đi!" Tiêu Viêm quay đầu lại, nói với Tiểu Y Tiên.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên gật đầu, mũi chân điểm nhẹ trên đất, thân hình nàng nhẹ nhàng bay vào bên trong. Chung quanh tế đàn ẩn chứa đầy lực lượng chí dương khiến cho nàng khẽ chau mày, cảm giác không thoải mái lắm.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên bay vào tế đàn, Tiêu Viêm chân chờ một chút liền gọi Địa Yêu Khôi ra. Lúc này, hấn mới cảm thấy yên tâm đi vào tế đàn. Trước lúc đi, hấn khẽ quay lại, hướng Thiên Hỏa tôn giả nói: *"Điều lão tiên sinh, thỉnh người hộ pháp cho chúng ta, đừng cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu."*

Thiên Hỏa tôn giả mỉm cười gật đầu, thân hình vừa động liền xuất hiện dưới cây đại thụ dọc quảng trường, khoanh chân ngồi xuống.

"Yên tâm, chỉ cần không phải Đấu Tôn cường giả đến đây, sẽ không có ai có thể quấy nhiễu các ngươi!"

Thấy thế, Diệp Trọng cũng là thức thời rời đi.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua, chung quanh tế đàn có nhiều thạch bích che đậy, nếu không phải đến gần, người bên ngoài căn bản sẽ không nhìn thấy gì ở bên trong, từ đó, coi như có chút bí mật.

Thu hồi ánh mắt, gương mặt Tiêu Viêm có chút khấn trương nhìn Tiểu Y Tiên, khẽ cười một tiếng, nói: *"Một khi đã như vậy, chúng ta liền bắt đầu thôi!"*

-----oOo-----

Chương 1083: Độc đan chi pháp, giải khai!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, hít sâu một hơi áp chế cảm xúc khẩn trương trong lòng, ngồi tĩnh tọa trên tế đàn. Tiêu Viêm cũng an tọa ngồi xuống. Hắn ngẩng đầu lên nhìn những chùm sáng từ trên cao chiếu xuống, bàn tay nhẹ nhàng hóa thành hư ảo, trong nhất thời, từ bàn tay truyền đến cảm giác ôn nhu. Ở trong ánh nắng mặt trời, hắn cảm nhận được một loại lực lượng chí dương vô cùng tinh khiết.

"*Không tệ!*" Tiêu Viêm thầm tán thưởng. Địa phương này thật tốt, ở chỗ này, hắn không cần ra tay làm gì thì Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên cũng phải chịu một loại áp chế đến từ thiên địa. Từ đó, đỡ gặp phải tình cảnh Ách Nan Độc Thể đột nhiên bộc phát, tạo nên một vài phiền toái không cần thiết. Tiêu Viêm khẽ dờn ánh mắt, nhìn tấm bia đá trên tế đàn. Trên đường đi đến đây, Diệp Trọng đã từng nói qua, tấm bia đá này chính là chìa khóa để mở ra tế đàn.

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ đẩy tấm bia đá qua một bên, cảm giác rạo rục nhất thời xuất hiện nhưng cũng không khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy không thoải mái gì. Hắn hơi dùng lực một chút, đem tấm bia đá đẩy ra, vang lên những tiếng "*răng rắc*". Tấm bia đá chậm rãi dịch chuyển sang một bên, một hang động u tối nhỏ chừng một quả bóng hiện ra.

Àm! Âm! Âm!

Tấm bia đá mở ra, tựa như đã khởi động một loại cơ quan mật nào đó, khiến cho những tảng thạch bích ở chung quanh tế đàn cũng di chuyển theo một cách chậm rãi, hình thành nên một bức tường đá hình tròn, đem tế đàn cùng hai người Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên vây kín mít bên trong, không một kẽ hở, từ ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy một bức tường đá cổ xưa cao chót vót.

Bức tường đá thành hình, vách đá càng lúc càng sáng bóng lạ thường. Ngày càng có nhiều chùm sáng mặt trời bị những tảng thạch bích phản xạ chiếu lại, cuối cùng hội tụ tại một chỗ trên mặt đất, quang mang rực rỡ, cực kỳ chói mắt.

Những chùm sáng mặt trời này mặc dù hội tụ tại một chỗ nhưng lại không xuất hiện một chút lửa cháy. Chứng tỏ, cái Dương Hỏa kia chưa được tạo ra. Nhưng may mà tại chỗ những chùm sáng mặt trời hội tụ lại, năng lượng chí dương trong tế đàn càng lúc càng nồng đậm. Một lúc sau, Tiểu Y Tiên khẽ chau mày, quang mang phản xạ lên thân thể nàng, khiến nàng cảm

thấy nóng bức.

Xuy... xuy...

Từng làn khói độc nâu tím dường như thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Y Tiên, từ trong cơ thể nàng bay ra, chạm phải quang mang tạo nên những tiếng vang trầm thấp.

"Không nên khản trương!"

Nhìn thấy hai tay Tiêu Y Tiên khẽ nắm chặt lại, Tiêu Viêm mỉm cười an ủi một tiếng. Bàn tay hắn vung lên, một quả tinh hạch tràn ngập năng lượng tinh hạch liền hiện ra trước mặt, đây chính là ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú.

Sau khi lấy ra ma hạch, bàn tay Tiêu Viêm khẽ điểm, một hộp ngọc chậm rãi hiện ra. Hộp ngọc ánh một màu trắng như tuyết, thấp thoáng từng đoàn hàn khí nhàn nhạt từ bên trong không ngừng thẩm thấu ra. Tiêu Viêm nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra, một vật thể xanh biếc xuất hiện trút mắt hắn.

Bồ Đề Hóa Thể Tiên, Tiêu Viêm phải tổn hao rất nhiều tâm tư mới có thể có được kỳ bảo như thế này vào tay. Nó chính là một trong những tài liệu của phương pháp Độc đan.

Nghe nói, có được Bồ Đề Hóa Thể Tiên là có thể cảm ứng được Bồ Đề Tâm. Nhưng từ sau khi có được nó, đến hiện tại hắn vẫn không cảm ứng được một chút gì. Tiêu Viêm khẽ liếc nhìn Bồ Đề Hóa Thể Tiên, bất đắc dĩ lắc đầu, sau cùng, ánh mắt chăm chú nhìn sang Tiêu Y Tiên, trầm giọng nói: "Trước hết, ta sẽ thi triển ra ba loại Dịch hỏa, đem độc khí trong cơ thể ngươi ép về một chỗ. Trong quá trình diễn ra, hắn ngươi sẽ rất đau, nhưng hãy cố chịu đựng. Nếu như ngay cả chuyện này mà ngươi còn không chịu được thì những bước sau đó, e rằng không thể tiếp tục tiến hành được!"

Thấy sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, Tiêu Y Tiên khẽ cắn môi, gật đầu. Nàng biết, để giúp nàng giải quyết chuyện Ách Nan Độc Thể, hắn đã bôn ba nhiều năm. Hiện giờ, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong cả rồi, dù cho đau đớn đến đâu đi nữa cũng phải chịu đựng, nếu không, phải khiến cho công sức của hắn mấy năm nay đổ sông đổ biển mất.

"Trước hết, ta sẽ giải khai phong ấn trong cơ thể ngươi, dẫn phát Ách Nan

Độc Thê ra!"

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, bàn tay nhịn không được khẽ run. Nếu như, bản thân hẳn thật sự không thể đem Ách Nan Độc Thê áp chế xuống, chỉ sợ Tiểu Y Tiên đương trường hương tiêu ngọc vẫn.

"Ta tin ngươi!" Nhìn đôi bàn tay đang run rẩy của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên biết trong lòng hẳn rất lo lắng. Trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện lên một nụ cười động lòng người, nhẹ giọng nói.

Bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi nắm lại, thấp giọng nói: "Đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, ngày hôm nay, ta tuyệt đối không được thất bại!"

"Cởi y phục ra đi, ta phải giải khai phong ấn!" Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, tập trung toàn bộ tinh thần, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên ngẩn ra, hai má nàng dần hồng lên. Nhưng khi thấy sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, không có chút cảm xúc lạ thường nào, Tiểu Y Tiên khẽ cắn môi, dù sao cũng bị hắn nhìn thấy nhiều lần rồi, hẳn sẽ không để ý thêm lần nữa đâu.

Suy nghĩ như vậy, Tiểu Y Tiên liền nhẹ nhàng trút bỏ y phục. Sau khi y phục dần được cởi ra, thân thể hoàn mỹ trắng mịn màng dần hiện ra dưới ánh mặt trời.

Nhìn thấy thân thể hoàn mỹ ở trước mắt như vậy, cho dù định lực của Tiêu Viêm vô cùng trấn định nhưng ánh mắt hắn không nhịn được phải lóe lên một cái. Sau cùng nhanh chóng ngưng thần, tịnh tâm, ánh mắt nhìn lên hạ thể Tiểu Y Tiên. Tại đó, có vô số vết đỏ nhạt như những kí hiệu bao quanh thân thể nàng, tạo thành một cái phong ấn hoàn mỹ.

Hai ngón tay Tiêu Viêm khẽ động, hỏa diễm xanh biếc dần hiện ra nơi đầu ngón tay hắn. Chăm chú từng chút một, hỏa diễm xanh biếc trên ngón tay Tiêu Viêm dần ngưng tụ, sau cùng hắn nhanh chóng diễm ngón tay thật mạnh lên bụng Tiểu Y Tiên. Khói trắng không ngừng toát ra, những vết đỏ nhạt toàn thân dưới làn khói chóng dần nhạt dần.

Khi những vết đỏ nhạt dần nhạt đi, một luồng khói độc màu xám tro đột nhiên bộc phát ra từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên. Hai màu nâu tím trong đó dần chuyển đổi thành một màu xám tro.

Màu xám tro này toát lên mùi vị tử vong, không có nửa điểm sinh cơ, khiến cho người ta nhìn qua liền cảm giác được sự run sợ từ sâu trong linh hồn.

Khi mà Ách Nan Độc Thể hoàn toàn bộc phát, độc khí màu xám tro này sẽ nhanh chóng cắn nuốt sinh cơ của người đó.

Khi độc khí xám tro lan tỏa khắp thân thể, gương mặt hồng nhuận của Tiểu Y Tiên dần chuyển sang tái mét, lộ ra vẻ thống khổ, giãy dụa, biểu hiện nàng đang chống cự sự phản phệ của Ách Nan Độc Thể.

Thời gian cấp bách, tinh thần Tiêu Viêm vừa động, miệng liền phun ra hỏa diễm xanh biếc, hắc sắc giới chỉ trên ngón tay hắc khê run, bạch sắc hỏa diễm liền xuất hiện.

Một tay nắm lấy đoàn bạch sắc hỏa diễm dày đặc, Tiêu Viêm trực tiếp đem nó bỏ vào trong hỏa diễm xanh biếc. Ba loại hỏa diễm vừa tiếp xúc với nhau liền xảy ra biến hóa kịch liệt. Tuy nhiên, hiện giờ Tiêu Viêm rất rõ loại biến hóa này nên cũng không mất nhiều thời gian liền đem ba loại hỏa diễm này triệt để dung hợp lại một chỗ.

Ba loại Di hỏa dung hợp với nhau, kết quả cuối cùng tạo nên thanh bạch hỏa diễm, một cỗ lực lượng hủy diệt chậm rãi từ nó khuếch tán ra xung quanh.

Ba loại Di hỏa dung hợp thành công, Tiêu Viêm không chút chần chừ, liếc mắt nhìn thấy từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên tuôn ra từng độc khí xám tro liền vung tay lên, thanh bạch hỏa diễm bộc phát, đột nhiên bành trướng, trực tiếp bao bọc toàn bộ thân thể Tiểu Y Tiên.

Xuy xuy xuy...

Hỏa diễm vừa mới phủ kín thân thể Tiểu Y Tiên, độc khí xám tro quanh thân thể nàng như gặp phải khắc tinh liền phát ra những tiếng vang kịch liệt, cuối cùng phải thôi lui, toàn bộ chui vào lại trong cơ thể Tiểu Y Tiên.
Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Xuy...

Độc khí dần chui vào lại trong cơ thể, đôi mắt màu nâu tím của Tiểu Y Tiên nhất thời chuyển thành một màu xám, một cỗ khí tức tử vong từ trong cơ thể nàng phát ra. Thân thể Tiểu Y Tiên vừa động, nàng liền lao ra khỏi tế đàn.

Thấy vậy, do Tiêu Viêm đã sớm chuẩn bị nên hắn liền chuyển động theo, thanh bạch hỏa diễm nơi bàn tay mạnh mẽ ấn lên trên vai Tiểu Y Tiên, hung hăng ấn nàng ngồi xuống.

"Ngồi yên lại cho ta!" Thủ ấn Tiêu Viêm biến đổi, bàn tay ấn mạnh, hắn quát lên.

Tiếng quát vừa qua đi, thanh bạch hỏa diễm nơi bàn tay hắn liền hóa thành vô số hỏa diễm nhỏ li ti, trực tiếp xuyên thấu qua da thịt Tiểu Y Tiên, xông vào trong cơ thể nàng, điên cuồng đuổi theo những độc khí xám tro kia.

Thanh bạch hỏa diễm ùn ùn kéo tới, dường như lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể Tiểu Y Tiên, may mà linh hồn lực của Tiêu Viêm hiện tại mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, nếu không, e rằng khó có thể đem một lượng lớn hỏa diễm không chế như vậy.

Xuất hiện vô số hỏa diễm truy đuổi, độc khí xám tro trong cơ thể Tiểu Y Tiên nhanh chóng thoái lui. Dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, những độc khí này dần bị vô số hỏa diễm đuổi ép về một chỗ, tụ tập nơi vùng bụng của Tiểu Y Tiên.

Xuy xuy xuy...

Vô số tiếng vang trầm thấp từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên vang lên không ngừng. Từng luồng độc khí xám tro trong cơ thể Tiểu Y Tiên dưới sự đuổi bắt của thanh bạch hỏa diễm đều tranh nhau thoái lui về vùng bụng. Sau cùng, những hỏa diễm li ti ngưng tụ lại, tạo thành một bức tường lửa trói buộc độc khí bên trong.

Độc khí mênh mông, tràn ngập khí tức tử vong, toàn bộ đều tập trung nơi vùng bụng Tiểu Y Tiên. Nhìn qua tựa như một vũng xoáy nước, mà ở trung tâm xoáy nước tựa như thế giới tử vong. Độc khí đáng sợ như thế, cho dù là Đấu Tôn cường giả cũng không dám ngạnh kháng với nó. Nếu không phải Tiêu Viêm dựa vào ba loại Dịch hỏa hỗ trợ, ngay lần đầu tiên tiếp xúc với độc khí đã bị nó ăn mòn đến thi cốt vô tồn rồi, càng không nói đến

việc truy đuổi theo nó.

"Độc khí tụ, lấy ma hạch làm chủ, hóa tâm Bồ Đề."

Cảm nhận được độc khí đã tụ lại một chỗ, Tiêu Viêm khẽ hít một hơi, mạnh mẽ nắm lấy ma hạch của Thiên Độc Hạt Long Thú ấn vào chỗ bụng Tiểu Y Tiên.

Khi ma hạch chạm vào da thịt Tiểu Y Tiên lại tản mát ra một loại quang mang kì dị, sau đó nhanh chóng dung nhập vào trong bụng nàng.

Sau khi ma hạch dung nhập một cách quỷ dị vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên, nó xông thẳng đến trung tâm lõi xoáy độc khí, chiếm cứ vùng trung tâm lõi xoáy độc khí.

Sau khi ma hạch thành công dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Y Tiên, sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm ngưng trọng, ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn hộp ngọc chứa Bồ Đề Hóa Thể Tiên.

Bước kế tiếp mới là bước quan trọng nhất.

-----oOo-----

Chương 1084: Ai động đến người, ta liền giết người đó!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ động, một cỗ hấp lực trực tiếp đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên trong hộp ngọc hút vào trong lòng bàn tay. Ánh mắt hắn khẽ động, thanh bạch hỏa diễm đang bao bọc quanh thân thể Tiểu Y Tiên liền tách ra, nhanh chóng bao bọc lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên.

Sau khi Bồ Đề Hóa Thể Tiên tiếp xúc với thanh bạch hỏa diễm, nó nhất thời như bị kích thích, khẽ rục rịch, nhìn bộ dáng tựa hồ muốn thoát khỏi sự trói buộc của hỏa diễm.

Loại tình huống này, Tiêu Viêm tự nhiên không cho phép xảy ra. Bồ Đề Hóa Thể Tiên mặc dù có công hiệu kỳ dị, nhưng phải trải qua Dị hỏa thiêu

đốt, tôi luyện mới có thể phát huy hết khả năng của nó, để cho Tiểu Y Tiên phục dụng.

Bàn tay hần khê nắm lại, thanh bạch hỏa diễm bùng lên càng thêm dữ dội, dưới nhiệt độ nóng như vậy, Bồ Đề Hóa Thể Tiên chỉ có thể kiên trì hai ba phút liền không nhúc nhích, ngộ nguậy nữa.

"*Hả?*" Sau khi được Di hỏa tôi luyện qua, Tiêu Viêm chuẩn bị đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong hỏa diễm lấy ra, đột nhiên hoảng sợ, ồ lên một tiếng. Chỉ thấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên dưới sự thiêu đốt của thanh bạch hỏa diễm dần dần xuất hiện nhiều vụn bột dần dần tróc ra. Tuy nhiên, những vụn bột này cũng không có hoàn toàn thoát ly khỏi Bồ Đề Hóa Thể Tiên mà ngưng tụ lại, trải qua một thời gian chịu sự thiêu đốt của hỏa diễm, dần hình thành nên lục sắc châu thể nhỏ cỡ ngón tay cái.

Trong khoảnh khắc hình thành lục sắc châu thể, Bồ Đề Hóa Thể Tiên hơi rung lên, hạt châu liền rớt ra, rơi vào trong tay Tiêu Viêm.

Lục sắc châu thể nhìn qua cũng không bóng loáng, lại có chút thô ráp, nhưng khi bàn tay Tiêu Viêm nắm lấy nó, lại cảm nhận được sinh cơ tràn trề.

"*Đây là... Bồ Đề Tử?*" Ánh mắt Tiêu Viêm đầy kinh dị nhìn lục sắc châu thể trong tay, một lát sau liền kinh hãi la lên.

Bồ Đề Tử cùng với Bồ Đề Tâm đều là những vật có nguồn gốc từ Bồ Đề Cổ Thụ. Nó trân quý, hiếm có không kém Bồ Đề Tâm bao nhiêu. Thông thường, khi Bồ Đề Tử từ trên Bồ Đề Cổ Thụ rơi xuống, trong khoảnh khắc đó liền hóa thành bột vụn, rất ít người có thể thu được.

"*Không ngờ Bồ Đề Hóa Thể Tiên được tôi luyện dưới sự thiêu đốt của Di hỏa lại có thể tạo ra Bồ Đề Tử?*" Ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, như hiểu ra. Sợ rằng, lời đồn đãi có được Bồ Đề Hóa Thể Tiên liền có thể cảm ứng được Bồ Đề Tâm tồn tại không phải giả. Nhưng hiện tại, Bồ Đề Hóa Thể Tiên lại trở thành Bồ Đề Tử.

Chỉ có thể có được Bồ Đề Tử mới có cơ hội cảm ứng được thứ trong truyền thuyết kia – Bồ Đề Tâm.

Bàn tay chậm rãi siết chặt, trong mắt Tiêu Viêm thoáng mừng rỡ. Hần

không nghĩ tới, hành động vô tình như vậy lại có được Bồ Đề Tử, qua đó có thể cảm nhận được Bồ Đề Tâm. Phải biết rằng, đối với một vài Đấu Tôn cường giả mà nói, họ không thể kháng cự nổi sự hấp dẫn của Bồ Đề Tâm, bởi vì nó có thể nâng cao tỷ lệ thành công tấn cấp Đấu Thánh. Chỉ một điểm này thôi cũng đủ để khiến cho những cường giả Đấu Tôn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Về chuyện vì sao có được Bồ Đề Tử mà lại không cảm nhận được một chút gì từ Bồ Đề Tâm, Tiêu Viêm cũng không có thời gian để nghiên cứu kỹ càng. Bàn tay hắn bắt lấy hộp ngọc đang trôi nổi trên không, đem Bồ Đề Tử bỏ vào trong, sau cùng thu hộp ngọc vào trong Nạp Giới. Vật này quá mức trân quý, nếu như truyền ra ngoài, e rằng tạo ra không ít nguy hiểm đối với bản thân. Sợ rằng, một vài lão quái vật cấp bậc Đấu Tôn đang quy ẩn phải tái xuất để cướp đoạt, đến lúc đó, chỉ sợ bản thân hắn khó mà thoát khỏi. Cho nên, Tiêu Viêm quyết định, nếu thực lực không đủ thì không nên đi tìm Bồ Đề Tâm, nếu không, cuối cùng sợ rằng được không bù nổi mất, mà như thế thì quá thê thảm đi.

Cất đi Bồ Đề Tử, ánh mắt Tiêu Viêm nhanh chóng nhìn qua thân thể đang run rẩy không ngừng của Tiểu Y Tiên ở trước mặt, hắn nhanh chóng đem Bồ Đề Hóa Thể Tiên từ trong thanh bạch hỏa diễm ra. Hít một hơi thật sâu, Tiêu Viêm đưa bàn tay đang cầm lấy Bồ Đề Hóa Thể Tiên ấn lên trên bụng Tiểu Y Tiên.

Bồ Đề Hóa Thể Tiên vừa mới chạm nhẹ vào thân thể Tiểu Y Tiên, liền lặng yên không một tiếng động dung nhập vào trong thân thể nàng.

Sau khi Bồ Đề Hóa Thể Tiên dung nhập vào trong thân thể Tiểu Y Tiên, một cỗ khí tức tràn ngập sinh cơ ngay lập tức từ từ vùng bụng Tiểu Y Tiên lấy tốc độ ánh sáng, trong vài nhịp thở đã lan tỏa khắp người nàng.

Vô số giọt chất lỏng xanh biếc bám dính mọi ngõ ngách trong thân thể Tiểu Y Tiên. Sau khi dung nhập vào trong thân thể Tiểu Y Tiên, bởi vì trước đó độc khí đã phá hoại toàn bộ kinh mạch trong cơ thể, khiến sinh cơ nàng mất dần, thì nay, lại một lần nữa trở dậy sinh cơ. Hơn nữa, sinh cơ còn nồng đậm, bùng bùng, hơn xa trước kia.

"Không hổ là Bồ Đề Hóa Thể Tiên!" Nhận thấy trong cơ thể Tiểu Y Tiên đang tỏa ra sức sống mãnh liệt, trong mắt Tiêu Viêm thoáng mừng rỡ. Hiệu quả của Bồ Đề Hóa Thể Tiên vượt quá dự liệu của hắn.

"Đã đến lúc phải hóa giải Ách Nan Độc Khí rồi!"

Sắc mặt Tiêu Viêm một lần nữa ngưng trọng, hai ngón tay hắn khẽ động, diễm nhanh vào vùng bụng Tiểu Y Tiên. Dưới sự chuyển động của ngón tay hắn, bức tường do thanh bạch hỏa diễm tạo nên để ngăn cách độc khí nhất thời mở ra một khe hở nhỏ. Rất nhanh chóng, một giọt chất lỏng xanh biếc nhanh chóng men theo khe hở xuất hiện tiến vào bên trong, cuối cùng vang lên một thanh âm bé nhỏ như muỗi kêu, tiến vào trong xoáy nước do độc khí tạo thành.

Sau khi Bồ Đề Hóa Thể Tiên tiến vào trong, độc khí xám tro tràn ngập khí tức tử vong nhất thời phản ứng kịch liệt, cuồng phong độc khí nổi lên cuộn cuộn, hưng cuối cùng, đều bị Bồ Đề Hóa Thể Tiên hóa giải hết.

"Tiểu Y Tiên, vận chuyển đấu khí, áp súc độc khí, tạo độc đan!"

Cảm nhận được độc khí xám tro nhanh chóng mất đi khí tức tử vong, Tiêu Viêm nhất thời quát lên một tiếng chói tai, trực tiếp truyền đến sâu trong linh hồn Tiểu Y Tiên.

Dưới tiếng quát lớn như vậy của Tiêu Viêm, linh hồn Tiểu Y Tiên hơi khôi phục lại thanh tĩnh một chút. Sau đó, nàng vội vàng vận chuyển đấu khí, dựa theo phương pháp độc đan ka, bắt đầu từ từ áp súc lốc xoáy độc khí mênh mêng.

Dưới sự điều khiển của Tiểu Y Tiên, lốc xoáy độc khí bắt đầu dần ngưng tụ về phía trung tâm viên ma hạch. Dưới sự ngưng tụ, trùng kích mạnh mẽ như vậy, viên ma hạch bắt đầu phóng ra năng lượng cuồng bạo chống lại sự ăn mòn của độc khí.

Thình thịch!

Loại tiếp xúc giữa độc khí cùng năng lượng cuồng bạo từ viên ma hạch cũng không kéo dài lâu, cuối cùng phát ra một tiếng vang nặng nề, năng lượng của viên ma hạch dần bị độc khí cắn nuốt hơn phân nửa.

Bị độc khí ăn mòn, viên ma hạch được giải khai, trở nên đục ngầu, quanh ma hạch ánh lên một màu xám tro bóng loáng.

Lốc xoáy độc khí xám tro không ngừng tốc xoáy, năng lượng trong viên ma hạch xa ra càng nhiều. Dưới sự vận chuyển, thốc dục đầu khí không ngừng tiến vào trong cơ thể, thể tích viên ma hạch chậm chạp thu nhỏ lại.

"Phù! Cảm tạ trời cao!"

Ở bên ngoài, Tiêu Viêm cảm nhận được diễn biến bên trong cơ thể Tiểu Y Tiên liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, chợt cảm giác mệt mỏi dần xâm chiếm, cuối cùng Tiêu Viêm trực tiếp ngã người nằm xuống. Hết thấy, mọi việc đều thuận lợi. Hiện tại, chỉ việc an tĩnh chờ Tiểu Y Tiên hấp thu toàn bộ Ách Nan Độc Khí, sau khi Ách Nan Độc Khí ngưng tụ, như vậy, về sau Tiểu Y Tiên đã có thể hoàn toàn không chế được Ách Nan Độc Thể, không còn bị nó bộc phát vô cớ nữa.

Bản thân Tiêu Viêm cách đây mấy năm từng hứa sẽ giúp đỡ Tiểu Y Tiên, hiện tại, rốt cuộc đã hoàn thành rồi!

Ở trong Diệp thành, Tiêu Viêm vừa giải quyết xong chuyện Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên, thì tại một mảnh băng nguyên cách xa Diệp thành, ở sâu trong một tòa đại điện lại có một âm thanh lạnh lẽo chậm chậm vang lên: *"Chuyến này đi năm mươi tư người, nhưng trở về chỉ có một mình ngươi. Thiên Xà, đây là kết quả ngươi muốn nói cho ta?"*

Âm thanh lạnh lùng như băng vang lên, xuất phát từ một gã bạch y đang ngồi trên vương tọa chế tác từ băng. Đôi mắt gã như không có cảm tình liếc nhìn lão giả đang quỳ dưới đại điện.

"Cốc chủ, chuyện này thuộc hạ cũng muốn bẩm báo một chút. Tin tình báo đưa tới tay, tất cả đều sai lầm. Ở trong nhóm người kia, có một gã Đấu Tôn cường giả. Thuộc hạ lần này có thể trở về cũng là do may mắn, nếu không..."

Dưới đại điện, lão giả đang quỳ kia ngẩng đầu lên, bẩm báo. Hiển nhiên, người này chính là Thiên Xà trưởng lão đã trốn thoát dưới tay Thiên Hỏa tôn giả lần trước.

"Đấu Tôn? Máy tinh Đấu Tôn?" Nghe vậy, bạch y nhân đang ngồi trên vương tọa thoáng dao động, hỏi.

"Hắn là Nhất tinh Đấu Tôn, nếu không, thuộc hạ cũng không có cách nào

thoát khỏi sự truy bắt của người này mà về lại đây được." Thiên Xà chần chờ một chút liền cung kính bảm báo.

"Ha hả, khó trách có thể khiến cho Thiên Xà ngại chật vật như vậy, nguyên lai là do một gã Nhất tinh Đẩu Tôn!" Thanh âm già nua đột ngột vang lên, nhìn về hướng phát ra, chỉ thấy tại một góc đại điện, có một bạch y lão giả đang tươi cười nhìn Thiên Xà.

"Chỉ là Nhất tinh Đẩu Tôn thôi sao!" Bạch y nhân ngồi trên vương tọa khẽ thì thào, sau cùng gật đầu. Ngón tay cái hẩn nhẹ nhàng điểm lên ghế, một lát sau, thản nhiên nói: *"Ách Nan Độc Thể, bốn tôn nhất định phải có được. Chỉ là một gã Nhất tinh Đẩu Tôn, không thể khiến cho bốn tôn bỏ qua được. Người có nắm được hướng đi của đám người kia không?"*

Nghe vậy, Thiên Xà có chút xấu hổ lắc đầu, hẩn chạy trốn chết, sao còn thời gian đi để ý hướng đi của đám người kia chứ.

Nhìn thấy Thiên Xà lắc đầu như vậy, bạch y nhân khẽ cau mày, một cỗ khí tức lạnh lẽo thấu xương chậm rãi lan tỏa khắp đại điện. Dưới loại tình huống này, đẩu khí cũng phải cô đọng lại một cách đáng sợ, khiến cho Thiên Xà rùng mình.

"Băng tôn giả, không cần phải nổi nóng như vậy, chúng ta biết đám người kia hiện tại đang ở đâu!" Trong đại điện đột nhiên xuất hiện một đoàn hắc vụ quỷ dị, lượn lờ xung quanh, cuối cùng hóa thành một đạo thân ảnh, bên trong hắc vụ truyền ra một giọng nói mơ hồ.

"Hòn Điện? Các người sao lại đến đây, quả thật hiếm thấy a!" Hắc vụ xuất hiện nhưng cũng không khiến cho bạch y nhân giật mình chút nào, hẩn còn thản nhiên hỏi.

"Hai bên cùng chung một chiếc thuyền thôi mà, trong đám người kia cũng có một kẻ là mục tiêu của Hòn Điện chúng ta. Nếu mục tiêu hai bên đã giống nhau, vậy cũng nên liên thủ một lần, Băng tôn giả, người nghĩ sao?" Từ trong hắc vụ truyền ra một tiếng cười quỷ dị.

"Ách Nan Độc Thể thuộc về Băng tộc chúng ta, những người còn lại tùy các người!" Bạch y nhân chậm rãi đứng lên, liếc nhìn người trong hắc vụ, nhẹ giọng nói.

"Không ỏ là Bãng tôn giả, quyết đoán như vậy, thường nhân khó thấy. Được rồi, quyết định như vậy đi, chúng ta hợp tác vui vẻ!" Trong đại điện, sự hợp tác của hai bên hình thành, mục đích chính là nhằm vào đoàn người Tiêu Viêm.

Tại một không gian trùng động trong Đan vực, một đám người đột nhiên lao ra từ không gian trùng động. Bọn họ xếp hàng chỉnh tề đứng trên quảng trường, khí tức từng người đều vô cùng mạnh mẽ. Trong nháy mắt, khi đám người này xuất hiện, toàn bộ quảng trường trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lạ thường. Mọi người ở trong quảng trường đều trợn mắt há mồm nhìn những hắc y nhân này, những cường giả có chút nhãn lực giờ khắc này tim đập mãnh liệt, vì họ phát hiện, những hắc y nhân này, kẻ yếu nhất cũng là tồn tại cấp bậc Đấu Hoàng.

Đặc biệt, trong đó xuất hiện hai hắc y lão giả đứng đầu, hai người này, chỉ tùy ý đứng yên tại nơi đó đã khiến cho không gian vặn vẹo dần bình thường trở lại, từ trên người họ thấp thoáng toát ra cỗ khí tức mạnh mẽ bao la, khiến cho không ít kẻ tự xưng là cường giả ở đây, run rẩy khắp người. Nguồn truyện:

Sau khi đặt chân lên mặt đất, những hắc y nhân này cũng không có lập tức rời đi, bởi vì ngay sau đó, phiến không gian sau lưng họ lại một lần nữa vặn vẹo.

Không gian vặn vẹo, trong đám hắc y nhân, ngoại trừ hai hắc y lão giả, toàn bộ đều hô to một tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn mảnh không gian đang vặn vẹo kia, quỳ một chân trên đất, ánh mắt toát lên vẻ tôn kính phát ra từ trong tâm hồn.

Từng đạo ánh mắt của những người tại quảng trường chậm rãi nhìn lên phiến không gian đang vặn vẹo kia, Đấu Tôn cường giả cũng phải lầy lẽ mà nghênh đón, chuyện như thế này, đúng là bọn họ lần đầu tiên gặp phải. Bọn họ thật muốn biết, vị nào có thể khiến cho những hắc y nhân này làm ra hành động như vậy.

Sợ rằng, người của tam cốc, thậm chí lưỡng tông cũng không có bản lãnh đến cỡ này.

Dưới đông đảo ánh mắt đang chăm chú nhìn như vậy, phiến không gian đang vặn vẹo kia chậm rãi ngừng lại, một đạo thân ảnh mãnh mãnh khảm động

lòng người từ trong không gian khẽ bước ra, xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Dưới sự yên lặng quý dị trên quảng trường, lam y nữ tử với thân hình mảnh khảnh bước ra, gương mặt thanh nhã động lòng người khẽ ngẩng lên, ngược nhìn về phía Diệp thành xa xa, chợt nở một nụ cười đẹp mê người.

"Tiêu Viêm ca ca, có Huân Nhi ở đây, ai dám động đến người, ta liền giết người đó!"

-----oOo-----

Chương 1085: Địa Tâm Châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ bên trong tế đàn cổ xưa, từng đạo tia sáng từ phía trên chiếu xuống, tựa như một loại thực chất quảng ném vào bên trong tế đàn, liền mang đến từng đợt cảm giác âm áp.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trong những tia sáng ấy, đôi mắt lướt nhìn Tiểu Y Tiên đang ở trước mặt. Giờ phút này, bên ngoài thân thể của nàng đã không còn có độc khí tràn ra dù là một tí tẹo. Nguyên, bởi vì do Ách Nan Độc Thể nên da thịt có chút tái nhợt nhưng giờ phút này cư nhiên lại hồng nhuận hẳn lên, sức khỏe dần phục hồi. Cơ thể của nàng đã bị độc khí tàn phá bao năm qua thì nay đang dần hoá sinh cơ.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua một lượt sau đó dừng lại tại bên trong vùng bụng của Tiểu Y Tiên, mặc dù cách một lớp da thịt nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm giác được rất rõ ràng nơi đó hiện diện một cỗ năng lượng mênh mông khủng bố. Hơn nữa, cỗ năng lượng này đang lấy một loại tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được liên tục không ngừng hướng bộ vị trung tâm co rút dần lại. Mà dưới tình huống co rút này, Thân thể trần trụi mà mềm mại, ôn nhu như ngọc của Tiểu Y Tiên đang dần được bao bọc bởi những tia sáng rực rỡ, từ xa xa nhìn lại giống như tiên nữ, một loại cảm giác vô cùng thánh khiết.

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi chút xao động, liền biến mất không thấy. Không thể không nói sự thánh khiết này đã làm cho hẳn không khó có thể chống

cự sự hấp dẫn khó cưỡng lại đó. Tự nhiên trước mặt xuất hiện một Nữ thần trong mộng tưởng của mọi người, biểu hiện ra sức quyến rũ đầy thì khó có thể thoát khỏi sức dụ hoặc.

Sau khi hít một hơi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhưng Tiêu Viêm vẫn như trước không thể tập trung tinh thần được, liền cười khở một tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một kiện quần áo, sau đó nhẹ nhàng phủ lên toàn bộ thân thể Tiểu Y Tiên. Hắn cũng là một nam nhân bình thường, đối với loại hấp dẫn này thì nên ít nhìn đến là tốt hơn, nếu không lại để người tâm sinh ý dị dạng.

Làm xong xuôi, lúc này Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt quét qua chung quanh, những chùm tia sáng phản xạ trở về từ mấy cái thạch bích bóng loáng ở xung quanh làm cho mắt hắn có chút híp lại. Ngồi ở bên trong tế đàn nhìn lại, bản thân mình tựa như đang hòa nhập trong thế giới dương quang, mà dường như tế đàn này chính là một mặt trời khác, mà bọn họ chính là ở bên trong mặt trời này.

Hiện giờ, trong cơ thể Tiểu Y Tiên xem như đã ổn định. Chỉ cần nàng đem Ách Nan độc khí kia áp súc thành công đẩy vào ma hạch thì coi như đã ngưng tụ thành công Độc đan. Mà quá trình này, Tiêu Viêm cũng không có khả năng giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào năng lực của chính bản thân nàng mà thôi.

Tuy nói sẽ không có chuyện gì, nhưng hiển nhiên Tiêu Viêm cũng không có khả năng rời khỏi đây. Hắn phải ở chỗ này chờ cho đến khi Tiểu Y Tiên hoàn toàn ngưng tụ thành Độc đan mới có thể yên tâm. Dù sao, với phương pháp ngưng tụ Độc đan này, hắn chẳng có kinh nghiệm gì cả.

Ngồi xếp bằng một cách nhàm chán, Tiêu Viêm duỗi song chưởng ra, vươn vai một cách lười biếng, di động ánh mắt hướng về phía sâu thẳm bên trong trung tâm tế đàn.

Ánh mắt chớp động, Tiêu Viêm sau một chút chần chờ liền động thân đến bên cạnh, ánh mắt quăng ném vào bên trong, chỉ thấy là hắc ám vô tận. Địa tâm này rốt cục thông tới nơi đâu, ngoại trừ người chế tạo ra nó, thì không một ai biết được.

"Năng lượng Hỏa thuộc tính ở nơi này đích xác là cực kỳ hùng hậu a"

Tiêu Viêm vân vê cằm. Hắn không rõ ràng lắm vì sao thổ nhượng ở nơi này hiện giờ không xuất ra mầm Địa Tâm Hỏa. Bất quá, đối với vật này, hắn quả thật có một chút hứng thú, dĩ nhiên, chính xác mà nói thì hắn rất hứng thú đối với Dương hỏa của tế đàn kia. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Sau một lát trầm ngâm, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên đặt lên mắt quát nhẹ một tiếng, một luồng hấp lực từ trong lòng bàn tay chợt bùng phát dữ dội.

Theo hấp lực đang tuôn ra dữ dội, trước mắt xuất hiện thêm rất nhiều năng lượng Hỏa thuộc tính tuôn trào ra, nhưng vẫn chưa thấy mầm Địa Tâm Hỏa xuất hiện.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Chợt cười lạnh một tiếng, hắn không tin không thể rút ra một ít mầm Địa Tâm Hỏa.

Hạ quyết tâm, trong phút chốc, Tiêu Viêm gia tăng cường độ hấp lực. Một cỗ năng lượng Hỏa thuộc tính nồng đậm không ngừng tuôn ra, nhưng vẫn như cũ, mầm Địa Tâm Hỏa vẫn không xuất hiện.

Hấp lực cuồng bạo kéo dài hơn mười phút. Ngay tại lúc Tiêu Viêm cảm thấy lực bất tòng tâm, thì trong lòng vừa động liền di chuyển bàn tay.

Theo bàn tay Tiêu Viêm di chuyển, một luồng lửa đỏ cực kỳ nhỏ bé nhanh như chớp từ trong đó thoát ra.

Luồng lửa đỏ này vừa thoát ra, liền va chạm với từng chùm tia sáng kia, sự va đụng kia liền sinh ra trận dao động. Chỉ nghe "*phù*" một tiếng, một luồng bạch sắc hỏa diễm cực kỳ ám áp xuất hiện tại trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm sửng sốt ngược nhìn đoàn hỏa diễm đang ở trước mặt này. Bạch sắc hỏa diễm kia thế nhưng ở bên trong lại ẩn chứa vô số hỏa diễm nhỏ như những mạch máu đan vào nhau, toàn thân của nó được phủ kín đầy đầy hỏa diễm.

"Đây là Dương hỏa?"

Tiêu Viêm nhẹ nhàng vươn tay ra, đem đoàn bạch sắc hỏa diễm thu vào. Năng lượng tại bên trong hỏa diễm này cực kỳ ôn hòa, không một chút cuồng bạo như những hỏa chủng khác. Vốn dĩ, dựa vào nhãn lực của Tiêu

Viêm có thể nhìn ra, Dương hỏa này so với một vài thú hỏa bình thường thì cường đại hơn rất nhiều. Bởi vì nó không có tính cuồng bạo, có lẽ lực công kích của nó không đặc biệt mạnh nhưng dùng để luyện đan mà nói sẽ vô cùng thích hợp, không chế nó chắc sẽ đơn giản hơn.

"Không biết Dương hỏa này có hay không nuôi dưỡng hỏa chủng trong Lộng Diễm Quyết?"

Nhìn đoàn bạch sắc hỏa diễm này, trong đầu đột nhiên động. Hiện nay Hóa Sinh Hỏa chỉ có hình thức ban đầu, căn bản chỉ là một lượng cực nhỏ khi hấp thụ triển Hủy Diệt Hỏa Liên. Nếu Dương hỏa này có thể giống như thú hỏa, trở thành chất dinh dưỡng Hóa Sinh Hỏa, vậy quả thật chiếm được một chút tiện nghi a.

Trong đầu bỗng xuất hiện ý niệm như thế, Tiêu Viêm không chút chần chờ, bàn tay nắm chặt, trực tiếp đem đoàn Dương hỏa hút vào cơ thể. Sau đó, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa xuất ra, đem nó dễ dàng luyện hóa. Sau cùng tan ra nhập vào bên trong hỏa chủng Hóa Sinh Hỏa trong thể nội.

"Quả nhiên là thế!"

Trong khoảnh khắc Dương hỏa hòa tan vào hỏa chủng, Tiêu Viêm đặc biệt cảm giác được rõ ràng, hỏa chủng lặng lẽ bành trướng rất nhiều. Hơn nữa, loại tốc độ bành trướng này hơn xa so với khi hấp thụ một ít thú hỏa bình thường.

Nhận thấy được công hiệu của Dương hỏa, trong ánh mắt Tiêu Viêm xẹt qua một tia vui mừng. Dương hỏa này không giống thú hỏa là khó thuận phục, lúc luyện hóa cũng cực kỳ dễ dàng hơn nhiều, nếu số lượng đủ lớn mà nói dĩ nhiên có thể nuôi dưỡng Hóa Sinh Hỏa lớn mạnh hơn.

Vừa nghĩ tới chuyện đợi cho đến khi Hóa Sinh Hỏa lớn mạnh, chính mình có Hủy Diệt Hỏa Liên cùng đầy đủ đan dược, trong lòng Tiêu Viêm cũng trở nên nóng rực. Ánh mắt đột ngột chuyển hướng đến phía trước, cười hắc hắc, bàn tay một lần nữa duỗi ra, chợt một cỗ hấp lực dữ dội tuôn ra. Lần này, hấp lực kéo dài chừng hơn hai mươi phút, một luồng huyết sắc hỏa diễm mới chậm rãi từ từ thoát ra, sau khi hợp cùng Dương hỏa trở thành Dương hỏa liền bị Tiêu Viêm cắn nuốt.

Cái loại cảm giác ngọt ngào này, lại làm cho Tiêu Viêm không chút mệt

mỏi, không ngừng mạnh mẽ tách rời mầm Địa Tâm Hỏa. Bất quá, loại phương pháp này rõ ràng không phải kế hoạch lâu dài, mầm Địa Tâm Hỏa vốn sẽ bị khô kiệt, nay bị hấn mạnh mẽ hấp thu năm sáu lần, rốt cuộc cũng không còn xuất hiện nữa. Cho dù Tiêu Viêm hấn hút cho đến đầu đầy mồ hôi nhưng cũng không còn một xíu hỏa diễm nào thoát ra.

"Chẳng lẽ thật sự bị hút sạch rồi sao?"

Lau đi mồ hôi trên trán, Tiêu Viêm cau mày nhìn địa tâm không có động tĩnh gì nữa, không cam lòng lắm lắm.

Cau mày, trầm ngâm một hồi lâu, Tiêu Viêm đột nhiên nhắm mắt lại, linh hồn lực bàng bạc chậm chậm từ mi tâm khuếch tán ra, sau đó hóa thành một tia hương về địa tâm.

Linh hồn lực lượng xông vào địa tâm, lập tức Tiêu Viêm liền cảm thấy linh hồn lực nóng rang. Bất quá, linh hồn lực được Dị hỏa bảo vệ nên loại cảm giác nóng ran này không thể tạo thành một chút thương tổn gì đối với linh hồn.

Cảm giác khô nóng đó nương theo linh hồn Tiêu Viêm xâm nhập sâu hơn, càng lúc càng nồng đậm, về sau, cho dù linh hồn Tiêu Viêm được Dị hỏa bảo vệ, nhưng như trước hấn bắt đầu cảm cảm thấy choáng váng dù rất nhỏ.

Cảm nhận được loại choáng váng này, Tiêu Viêm trong lòng liền rung mình. Chỗ sâu nhất ở nơi này cư nhiên xuất hiện loại hỏa độc nồng đậm đến thế, hơn nữa loại hỏa độc này ngay cả linh hồn cũng có thể ăn mòn.

Phát hiện ra điểm này, Tiêu Viêm tự nhiên muốn rút lui. Nơi này quá sâu, căn bản không thể chui tới đáy, nếu đến lúc đó không thể quay trở về mà nói, mặc dù không nguy hiểm trí mạng nhưng linh hồn chắc chắn sẽ bị thương.

Ngay tại lúc Tiêu Viêm chân chờ nên hay không thu hồi linh hồn lực thì ở bên trong sâu thẳm kia đột nhiên lóe lên một điểm hồng quang.

"Di?"

Hồng quang lóe sáng đó, dĩ nhiên bị Tiêu Viêm phát hiện ra, lập tức hấn

kinh hoảng ồ lên một tiếng. Sau chút do dự, hắn liền thúc dục linh hồn lực lao về chỗ hồng quang lóe lên kia.

Linh hồn lực xuyên qua cực nhanh, một lát sau, một mảnh hồng quang liền hiện ra trong tầm mắt linh hồn lực của Tiêu Viêm.

Hồng quang, một đoàn chất lỏng sền sệt không biết tên màu đỏ như máu, chất lỏng này có bộ dáng hình tròn. Về bề ngoài như mạng lưới phủ kín hoàn toàn.

"Năng lượng Hỏa thuộc tính thật kinh người."

Lần đầu tiên nhìn thấy đoàn chất lỏng màu đỏ kia, thâm tâm Tiêu Viêm cũng là hít một hơi. Chất lỏng sền sệt này tựa như thể rắn, lại do vô số năng lượng Hỏa thuộc tính thuần túy ngưng tụ mà thành.

"Khó trách nơi này không còn mầm Địa Tâm hỏa thoát ra, hóa ra là toàn bộ đều bị ngăn ở nơi này."

Khi nhìn thấy đoàn chất lỏng màu đỏ như máu kia, Tiêu Viêm có điều ngộ ra, nhưng hắn cũng không nghĩ đến muốn khai thông nó, năng lượng ẩn chứa tại bên trong những chất lỏng này quá mức cuồng bạo. Liên quan tới bản thân, nếu như có sơ sẩy một chút, chỉ sợ linh hồn lực cũng không thể trốn thoát khỏi nơi này.

Tiêu Viêm trầm ngâm chốc lát, rốt cuộc cũng bỏ qua chuyện này. Nhưng, ngay tại lúc hắn muốn xoay người rời đi thì lại đột nhiên nhìn thấy, bên trong đoàn chất lỏng đỏ kia lóe lên một điểm quang mang hồng sắc.

"Đây là..."

Linh hồn Tiêu Viêm nhìn lại quang mang hồng sắc kia thì thấy, tại bên trong đoàn chất lỏng sền sệt này, thế nhưng một khối huyết hồng châu thể cỡ bằng ngón cái đang trôi lơ lửng.

Huyết hồng châu thể này cũng không lớn, nhưng thoáng nhìn lại thì giống như một viên hỏa châu bị hỏa diễm thiêu đốt, hết sức thần kỳ.

Linh hồn mục quang Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn khối Huyết hồng châu thể đầy máu đỏ. Một hồi lâu sau, rốt cuộc cũng là hít một hơi

thật sâu.

"Địa Tâm Châu?"

-----oOo-----

Chương 1086: Cướp đoạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Địa Tâm Châu hay còn được gọi là Địa Tâm Hỏa Châu, chính là do năng lượng tinh túy ở sâu trong lòng đất trải qua vô số năm tháng mới ngưng tụ thành năng lượng châu thể, năng lượng tại bên trong loại châu thể cực kỳ nồng đậm. Nghe nói khi muốn luyện chế một số ít Bát phẩm đan dược hay thậm chí cả Cửu phẩm đan dược đều phải dùng đến Địa Tâm Châu trong truyền thuyết này.

Loại Địa Tâm Châu thần kỳ này bình thường đều là ẩn sau trong đại địa, rất khó tìm được. Bất quá, ở một vài nơi có núi lửa tuôn trào, thì có lẽ Địa Tâm Châu ẩn sâu dưới lòng đất sẽ tùy thời phóng xuất ra. Bình thường mà nói, hơn một nửa số người sở hữu Địa Tâm Châu cũng đều từ phương thức này mà có được. Còn như tình huống giống như Tiêu Viêm hiện giờ, là ở sâu dưới lòng đất mà gặp được thì phải nói là cực kỳ thừa thớt, không có mấy.

Khi Tiêu Viêm nhìn thấy viên châu này, trái tim không nhịn được nhảy lên một hồi. Hắn hiểu được Địa Tâm Châu này là cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa nó cũng là tài liệu chủ yếu để luyện chế Địa Tâm Lôi Châu.

Địa Tâm Lôi Châu không phải là đan dược mà là phương thuốc luyện chế cổ truyền. Theo như mọi người nói đây là một loại phương pháp luyện chế kỳ dị. Đối với việc rèn luyện Địa Tâm Châu, nếu rèn luyện thành công thì có thể luyện chế ra Lôi Châu. Thứ này không thể cho người phục dụng được, nhưng bản thân nó lại có uy lực cực kỳ khủng bố, cho dù là Đấu Tôn cường giả nếu bị thứ này chính diện công kích mà nói, không chết cũng trầy da tróc vảy.

Phương pháp luyện chế Lôi Châu này, trước đây Tiêu Viêm trong một lần ngẫu nhiên thấy qua ở một trong những phương thuốc mà Dược lão lưu lại.

Bởi vì uy lực của nó cực kỳ bá đạo nên càng khắc sâu hơn, sau khi đi tới Trung Châu cũng từng xuất hiện qua ý niệm này trong đầu, nhưng khổ nỗi Địa Tâm Châu quá mức khó tìm, cho nên chỉ có thể dẫn nó ở tận đáy lòng thôi. Nhưng mà không ngờ tới, hôm nay cư nhiên lại có duyên với nó.

"Nếu như có thể có được nó mà nói, xem như đây là quân bài bí mật."

Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chú năng lượng hồng châu thể tại bên trong chất lỏng sền sệt kia, trầm ngâm một lát, rốt cuộc cũng không chống cự nổi lực hấp dẫn của nó. *"Phú quý hiểm trung cầu"* (Phú quý từ trong nguy hiểm mà có được), vì Địa Tâm Châu, mạo hiểm một chút cũng đáng a.

Ý niệm hiện lên, Tiêu Viêm cũng không chần chờ nữa, linh hồn lực lượng bám vào trên hình thể chất lỏng sền sệt đỏ như máu kia. Mặc dù còn cách một khoảng, nhưng năng lượng cuồng bạo ẩn chứa tại trong chất lỏng, vẫn như trước làm cho linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm dâng lên một chút dao động.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới dao động linh hồn cực nhỏ này, tâm thần gắt gao nhìn chăm chú hồng châu thể kia, hấn đang chờ cơ hội tốt nhất để ra tay.

Nhìn tới nhìn lui, Tiêu Viêm cũng đã hiểu được, năng lượng cuồng bạo ẩn chứa trong chất lỏng sền sệt đỏ như máu này sẽ có lúc gián đoạn mạnh yếu. Mà muốn phân biệt loại dấu hiệu mạnh yếu này chính là dựa vào hỏa quang mạnh hay yếu ở mặt ngoài của nó.

Mà đoàn chất lỏng sền sệt đỏ như máu hiện lên tia sáng mơ hồ, chợt ánh sáng trở nên đen nhánh không chút tì vết.

Linh hồn lực lượng của Tiêu Viêm liền giống như độc xà quấn quanh nơi này, không một chút nhúc nhích.

Linh hồn lực lượng vô hình cứ như vậy chậm rãi ngọ nguậy. Cái loại yên tĩnh này kéo dài cũng không biết bao lâu, hỏa quang không ngừng lóe sáng ở bên ngoài chất lỏng, chỉ trong giât lát cũng trở nên ảm đạm dần xuống.

"Xuy!"

Ngay khi chất lỏng đỏ như máu kia chợt ảm đạm, thì linh hồn lực lượng

của hấn chiếm cứ ở phía trên mãnh liệt đánh vào hóa thành tia chớp, bạo xuất ra!

"Phốc!"

Linh hồn lực lượng cực kì khủng bố, không đến một giây thời gian, xông vào bên trong chất lỏng đỏ như máu đó. Một tiếng "phốc" rất nhỏ vang lên, linh hồn lực lượng trực tiếp vọt vào trong.

Linh hồn lực lượng vừa tiếp xúc với chất lỏng sền sệt, Tiêu Viêm liền giống như xông vào bên trong nham tương. Một luồng cảm giác nóng rực không ngừng ăn mòn linh hồn Tiêu Viêm. Bất quá cũng may Tiêu Viêm có Dịch hỏa bảo vệ, cho nên cái loại cảm giác nóng rực này trong khoảng thời gian ngắn đối với linh hồn cũng không có tạo thành thương tổn gì.

Cảm giác nóng rực này chỉ kéo dài trong chớp mắt, linh hồn lực của Tiêu Viêm tiện đà vọt tới cạnh Địa Tâm Châu. Linh hồn lực lượng nhanh như một tia chớp, sau đó trong nháy mắt quay đầu, điên cuồng hướng cửa ra bắn mạnh tới.

"Thình thịch!"

Địa Tâm Châu dưới linh hồn lực lượng Tiêu Viêm quét qua, vừa mới lao ra khỏi chất lỏng sền sệt đỏ như máu kia, thì hấn liền cảm ứng được một cỗ năng lượng cuồng bạo kinh khủng đang hóa thành một cơn lũ huyết sắc, nhanh như chớp hướng linh hồn lực lượng chạy trốn kia dữ dội bắn tới.

Cảm nhận được năng lượng nóng bỏng cuồng bạo truyền từ phía sau đến, da đầu Tiêu Viêm có chút tê dại. Nếu như ở không gian hẹp thế này bị nó đánh trúng mà nói, chỉ sợ linh hồn của hấn ngay lập tức hỏng mất. Hấn liền cắn răng một cái, đem tốc độ thi triển đến cực hạn, "hưu" một tiếng, nhắm về lối ra ở phía trước.

Tiêu Viêm tốc độ cực nhanh, nhưng huyết sắc ở phía sau đồng dạng cũng không chậm, theo sát phía sau mà đến.

Ở chỗ này, một đuổi một chạy. Động khẩu phía trên dần xuất hiện một chút ánh sáng, thấy thế, tâm thần Tiêu Viêm rung lên, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, một loáng sau, trong nháy mắt liền chạy ra khỏi nơi chật hẹp

đó. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ngay khi linh hồn lực lượng nhanh như chớp lao ra đó, liền tiến vào trong mi tâm của Tiêu Viêm. Mà Địa Tâm Châu kia được Tiêu Viêm nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Linh hồn trở về cơ thể, Tiêu Viêm khẽ phát tay lên, một cỗ hấp lực dữ dội bùng phát ra. Tấm bia đá đen nhánh ở một bên nhất thời dịch chuyển, trong nháy mắt đem động khẩu đen ngòm kia đóng lại.

"Thành thịch!"

Tấm bia đá đen nhánh mới vừa che kín, liền mạnh mẽ hung hăng rung lên. Bất quá, tấm bia đá đen nhánh này tựa hồ cũng không phải giống như chất liệu bình thường, lại chống đỡ được năng lượng cuồng bạo ở phía dưới kia đang đánh sâu vào.

"Bá! Bá!"

Khi tấm bia đá đang còn chống lại luồng lực mạnh mẽ đánh vào, thì phần lớn chùm tia sáng ở chung quanh trên tế đàn đột nhiên chuyển dời đi, sau đó bao trùm lên toàn bộ trên tấm bia đá, giống như một cái gong kìm, gắt gao trấn áp một cách chắc chắn.

Nương theo ánh mặt trời tương trợ, tấm bia đá dần dần hết run rẩy. Một lát sau thì toàn bộ tiêu tán.

Tiêu Viêm ở một bên đã sớm nghiêm chỉnh chờ đợi, nhìn thấy tấm bia đá dần dần im lặng mới hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm. Chợt, mắt lộ vẻ kỳ dị nhìn thoáng qua tế đàn, không nghĩ tới nó còn có thể có tác dụng trấn áp.

"Quá nhiên là quá mức hung hiểm" Đem mồ hôi lạnh trên trán lau đi, Tiêu Viêm cười khở nói.

Nếu như chậm một chút mà nói, sợ rằng hôm nay đừng nói đến việc có được Địa Tâm Châu, không chừng ngay cả linh hồn của bản thân cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Dần dần bình ổn lại tâm cảnh, Tiêu Viêm vội vàng nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên ở bên cạnh. Sau khi nhìn thấy nàng không bị quấy rầy, mới nhẹ

buông lỏng thở một hơi, cúi đầu xuống, bàn tay chậm rãi mở ra, một khối hồng châu thể an tĩnh nằm ở trong đó.

"Đây là Địa Tâm Châu sao?"

Nhẹ nhàng cầm lấy, một luồng cảm giác nóng bỏng từ bên trong Địa Tâm Châu tràn ra. Nắm nó, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện năng lượng Hỏa thuộc tính chung quanh mình như có như không ngưng tụ đến bên cạnh hắn.

Thấy được thiên địa biến hóa dù rất nhỏ này, trong ánh mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ mừng như điên. Địa Tâm Châu này thể nhưng lại còn có thể hấp dẫn năng lượng Hỏa thuộc tính ở quanh mình quả thực là rất thần hiệu a? Nếu như tu luyện sau này mà nói, chẳng phải là "làm ít hưởng nhiều" sao?

"Không hồ là Địa Tâm Châu, quả nhiên huyền diệu."

Tiêu Viêm vuốt vuốt châu thể đỏ như máu ở trong tay, không nhìn được có cảm giác không nở buông tay. Thu hoạch lần này thật không nhỏ.

"Nhưng quả đáng tiếc, bây giờ còn không thể dễ dàng vạch trần tấm bia đá kia. Nếu không gặp phải trở ngại từ đoàn chất lỏng sền sệt kia, mà Địa Tâm Hỏa hẳn là có thể một lần nữa xuất hiện, chế tạo Dương hỏa cũng nhanh hơn không ít a."

Tiệc nuôi trong chốc lát, Tiêu Viêm quay lại nhìn tấm bia đá, lắc đầu có chút tiếc hận, hẳn nguyên bản còn muốn mượn Dương hỏa ở nơi này để bồi dưỡng Hóa Sinh Hỏa lớn mạnh hơn.

Ngay lúc Tiêu Viêm tiếc nuôi thở dài, ở phía cuối chân trời một chùm tia sáng đột nhiên chiếu xuống, vừa lúc chiếu xạ lên Địa Tâm Châu trong lòng bàn tay.

"Phốc!"

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, Địa Tâm Châu đột nhiên mạnh mẽ run lên. Chợt một đạo thanh âm rất nhỏ vang lên, một đoàn bạch sắc hỏa diễm nồng đậm mạnh mẽ lượn lờ xuất hiện phía trên Địa Tâm Hỏa.

Đột nhiên xuất hiện biến cố làm cho Tiêu Viêm cả kinh. Theo phản xạ có điều kiện, muốn ném hỏa diễm trong tay, thoáng nhìn thấy đoàn bạch sắc hỏa diễm trên toàn thân Địa Tâm Châu, thì ánh mắt chợt ngưng tụ: "Đây là Dương hỏa? Không có mầm Địa Tâm Hỏa nhưng sao lại có biến hóa như vậy?"

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, chợt như nghĩ đến cái gì đó, bàn tay nắm chặt lại: "Đúng rồi, Địa Tâm Châu này trải qua nhiều năm ở trong lòng đất không biết đã hấp thu bao nhiêu mầm Địa Tâm Hỏa, hôm nay tiếp xúc với ánh mặt trời liền trực tiếp hóa thành căn nguyên Dương hỏa. Vậy, nói cách khác, chỉ cần năng lượng tại bên trong Địa Tâm Châu này không tiêu tán sạch sẽ, vậy thì có thể không ngừng chế tạo ra Dương hỏa."

Nghĩ đến đây, dù là trấn định như Tiêu Viêm cũng không khỏi có chút vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Nếu thật sự như thế, Hóa Sinh Hỏa trong cơ thể hẳn chẳng phải là chiếm được chất dinh dưỡng không bao giờ cạn sao? Mà hẳn cũng có thể ít đi việc suốt ngày bôn ba tìm kiếm đủ loại thú hỏa, đỡ mất thời gian cùng tinh lực.

"Lần này thật đúng là nhặt được bảo vật rồi."

Tiêu Viêm nhếch miệng, lần này lấy được Địa Tâm châu mà nói, đối với hắn thật sự là quá may mắn rồi.

Hít sâu vài lần để bản thân dần bình tĩnh trở lại. Tiêu Viêm thoáng qua thân thể mềm mại vẫn như cũ không nhúc nhích của Tiểu Y Tiên. Sau khi thấy không có tình huống gì không đúng thì khẽ gật đầu, lần nữa ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu hấp thu Dương hỏa do Địa Tâm Châu chế tạo ra. Có nó ở đây thì việc Hóa Sinh Hỏa lớn mạnh chỉ là vấn đề thời gian.

Thời gian tiếp theo, Tiêu Viêm cơ hồ đem tâm thần đều tập trung cho việc hấp thu Dương hỏa. Hắn không ăn không ngủ, ngày đêm luyện hóa. Hóa Sinh Hỏa trong cơ thể lấy mất thường cũng có thể nhìn thấy được nó đang lớn mạnh dần.

Ở bên trong tu luyện ba ngày thời gian nhanh chóng qua đi.

Khi Tiêu Viêm dần dần chìm vào việc tăng cường Hóa Sinh Hỏa trong cơ thể, thì bên ngoài Diệp Thành mùa xuân dần dần qua đi mang lại cái rét lạnh, thậm chí là những bông tuyết nhỏ đang nhẹ nhàng rơi xuống khi mùa

đông đến gần.

Đang nhìn những bông tuyết rơi lả tả kia, bỗng dưng như phát hiện cái gì, thân hình Tiêu Viêm nhảy lên chỗ cao, nhìn phía xa xa ngoài thành, nhất thời ánh mắt như đại ra.

Ngoài thành, chỉ thấy vô số bóng trắng đang chậm rãi từ bốn phương tám hướng hướng nơi mà đến, trên ngực những bóng trắng này đều đeo một cái huy chương giống nhau.

Một mảnh bông tuyết kiêu diễm mà lạnh thấu xương.

"Băng Hà Cốc."

-----oOo-----

Chương 1087: Đại chiến tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong Diệp Thành, vô số người trợn mắt há mồm nhìn hàn khí kinh người đang không ngừng toát ra từ những bóng trắng. Cuối cùng trực tiếp ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh, nhiệt độ trong thành giảm xuống, những bông tuyết đang rơi bỗng trở nên nặng hơn.

"Này... những điều này do là người Băng Hà Cốc làm?"

"Bọn họ đến Diệp Thành làm cái gì vậy? Cứ nhiên bày ra ma trận kinh khủng như thế?"

"Chẳng lẽ là hướng về phía Diệp gia mà đến sao?"

"Nói nhảm, những người này so với những vị trong năm đại gia tộc còn mạnh hơn nhiều lắm, thì làm sao Diệp gia mơ tưởng đến chứ."

"Vậy người nói bọn họ nhiều người như vậy đến nơi này, chẳng lẽ chỉ đến Diệp thành du ngoạn thôi sao?"

Bên trong Diệp thành, bởi vì ngoài thành đột nhiên xuất hiện đại quân

Băng Hà Cốc mà xông xáo hẳn lên. Bọn họ đều không biết là ai có thể làm cho một trong Tam đại Cốc – Băng Hà Cốc xuất động như thế.

Hàn khí từ bên ngoài thành tựa như thiên địa, khuếch tán xung quanh Diệp Thành hơn một thước mới từ từ dừng lại. Đem toàn bộ tòa thành vây lại, tạo thành một bình chướng vây quanh Diệp Thành, không cho một ai ra vào.

"Diệp gia, giao Ách Nan độc nữ ra, nếu không hôm nay Diệp gia tất diệt!"

Ở trong thành, mọi người nhất thời vì bình chướng hàn khí mà hoảng hốt. Từ ngoài thành một đạo thanh âm nhàn nhạt già nua mang theo đầu khí hùng hồn chậm rãi truyền vào trong thành, vang vọng rõ ràng bên tai mỗi người.

"Ách Nan độc nữ? Nguyên lai bọn họ vì Ách Nan độc nữ mà tới, khó trách."

"Không nghĩ tới, Ách Nan độc nữ sao lại ở Diệp gia? Bọn người kia lá gan cũng thật lớn mà"

Nghe được đạo thanh âm già nua kia, những tiếng xông xáo trong thành trở nên yên lặng hơn nhiều, một số người còn thở dài nhẹ nhõm. Xem ra, Băng Hà Cốc là vì Diệp gia mà tới. Tuy nói hiện giờ đã vây thành, nhưng chỉ cần những người khác không lỗ mãng làm loạn, Băng Hà Cốc tự nhiên không làm tổn thương người vô tội.

Mấy đạo thân ảnh màu trắng chậm rãi phi không mà đến, sau đó dừng lại ở giữa không trung. Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Diệp Thành, sau đó hướng về khu vực của Diệp gia.

Đầu lĩnh của mấy đạo thân ảnh này là người ngày đó chặt vật chạy trốn từ trong tay Thiên Hỏa tôn giả - Thiên Xà. Ngoài trừ vài tên trưởng lão Băng Hà Cốc có thực lực cường hãn ra, còn có một lão giả mặc áo lông trắng, trên khuôn là nụ cười hiền hậu. Nhưng, cho dù là Thiên Xà khi ánh mắt hướng tới người này cũng hiện lên chút ít kiêng kỵ.

Sự xuất hiện của đám người Thiên Xà khiến cho trong thành vang lên từng đạo xông xáo, hoảng sợ.

"Đó là trưởng lão Băng Hà Cốc – Thiên Xà? Không nghĩ tới lần này ngay cả hắn cũng đến đây."

"Ngu ngốc, chỉ biết mỗi Thiên Xà thôi sao, vị đại nhân bên cạnh hắn người không có nhìn thấy hả"

"Kia? Đó chẳng phải là đại trưởng lão Băng Hà Cốc sao? Đây... này ngay cả hắn cũng đến? Nghe nói mười năm trước hắn đã tiến vào hàng ngũ Đâu Tôn cường giả rồi"

"Vì muốn bắt giữ Ách Nan độc nữ, Băng Hà Cốc đã xuất hết vốn a!"

Bên trong thành đang xôn xao bàn luận thì tại bên trong Diệp gia đông đảo cũng cực kỳ không bình tĩnh nổi. Tất cả những người của Diệp gia đều trợn mắt há mồm nhìn ma trận ở nơi xa. Đặc biệt là Diệp Trọng cho đến các trưởng lão, sắc mặt lại càng thêm trắng bạch.

"Thiên Suong Tử? Thiên Xà?"

Diệp Trọng đôi môi run run một chút, hai người này, tùy tiện một người cũng đủ hủy diệt Diệp gia. Không ngờ hôm nay cả hai đều tới đây.

"Ách Nan độc nữ? Diệp gia ta từ lúc nào thì cất dấu Ách Nan độc nữ chứ?" Một tên trưởng lão há miệng kinh hoàng hỏi.

Đám người bên cạnh nghe vậy cũng lâm vào trầm ngâm. Một lát sau, như nhớ ra điều gì đó: "Là bọn người Tiêu Viêm? Trong bọn họ có một người là Ách Nan độc nữ?"

Diệp Trọng cùng với mấy tên trưởng lão trong lúc này bất chợt hiểu ra điều gì đó, thân thể run lên, rớt cuộc thì cũng rõ ngọn nguồn mối họa.

"Sao lại phải sợ, cùng lắm Diệp gia chúng ta cùng bọn họ liều mạng thôi" Trong lúc Diệp Trọng cùng một đám người đang kinh hoàng, một đạo thanh âm nhân nhạ vang lên. Đám người xoay chuyển ánh mắt nhìn ra trước sân, một giọng già nua vang lên lúc này tự nhiên chính là Thiên Hỏa tôn giả.

Đối với Thiên Hỏa tôn giả, đám người Diệp Trọng không dám chút nào chậm trễ. Bọn họ không dám đắc tội với Băng Hà Cốc, nhưng cũng như

thể không dám đắc tội với lão giả trước mặt này được. Đám người lập tức lâm vào khổ sở, bọn họ thân bị ép giữa bức tường cực lớn, đó mới là sự thống khổ nhất.

Hai tay Thiên Hỏa tôn giả chấp ra sau lưng, ánh mắt hơi nhíu nhìn bầu trời phía xa xa. Tầm mắt như xuyên thấu không gian, trực tiếp dừng lại lão giả mặc áo lông trắng bên cạnh Thiên Xà.

"Đầu Tôn sao?"

Thiên Hỏa tôn giả thấp giọng tự nói.

"Đã tới rồi à" Ở lúc Thiên Hỏa tôn giả đang thì thầm tự nói thì một đạo thanh âm nhẹ nhàng đột ngột vang lên, chỉ thấy một thân ảnh trẻ tuổi đứng bên mái hiên, thân thể thẳng tắp như một cây trượng thương, mơ hồ mang theo một luồng hơi thở tràn đầy sắc bén. Xem diện mạo, không phải Tiêu Viêm thì còn là ai vào đây.

"Ân, đích xác có chút thần thông quảng đại a, nhanh như vậy đã tìm tới tận cửa. Tiểu Y Tiên thế nào rồi?" Thiên Hỏa tôn giả thân hình vừa động, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh hắn, nói.

Nhìn thấy Thiên Hỏa tôn giả mở miệng. Trong mắt Thiên Xà cũng thoáng hiện qua vẻ sợ hãi. Hiển nhiên, cuộc chiến đầy hung hiểm lần trước đã khắc sâu trong trí nhớ của hắn.

"Ha ha, vị bằng hữu kia hắn là người đã đánh bại Thiên Xà sao? Không biết vị bằng hữu này xưng hô như thế nào?" Lão giả mặc áo lông trắng ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Hỏa tôn giả, cười nói.

"Thiên Hỏa."

"Nguyên lai là Thiên Hỏa tôn giả, lão phu là đại trưởng lão của Băng Hà cốc - Thiên Sương Tử." Lão giả cười cười ra vẻ hiền hòa, sau đó chớp mắt một cái, nói: "A, vị bằng hữu này, chuyện hôm nay chính là ân oán giữa Băng Hà Cốc ta với Ách Nan độc nữ, lão phu khuyên ngươi không nên nhúng tay vào, ngươi có đáp ứng hay không?"

Thiên Hỏa tôn giả cười cười, cũng không lên tiếng, chẳng qua là chậm rãi lắc đầu mà thôi.

Thấy thế, nụ cười hiền hòa trên khuôn mặt của Thiên Sương Tử vẫn như cũ không giảm, híp mắt nói: "Đã như vậy, lão phu chỉ có thể ra tay ngăn cản ngươi."

"Không cần lưu tình." Thiên Hỏa tôn giả thu hồi vẻ cười cười, khóe mắt lãnh ý nhàn nhạt.

"Ách Nan độc nữ đâu? Chẳng lẽ đã trốn rồi?" Nhìn thấy sự đối chọi gay gắt giữa hai người, trong lòng Thiên Xà cũng hơi yên tâm, sau đó ánh mắt đảo qua nhưng không thấy Tiểu Y Tiên đâu, lập tức cười lạnh nói: "Hôm nay, bên ngoài Diệp Thành đã bị Băng Hà Cốc ta kết đại trận, mấy người các ngươi không một ai có thể chạy thoát."

Tiêu Viêm khinh thường nhìn Thiên Xà một cái, trong mắt đen nhánh thoáng qua một tia hàn ý.

"Ha hả, cũng không cần tiếp tục trì hoãn, chậm sẽ sinh biến, người này liền giao cho ngươi, hy vọng ngươi sẽ không để xảy ra sự cố lần nữa, nếu không, cốc chủ sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Ánh mắt Thiên Sương Tử đầy chua ngoa khế quét qua, nhíu mày, trực giác nhạy cảm nói cho hắn biết, không nên tiếp tục dây dưa với bọn người trước mặt đây.

Tiếng nói vừa dứt, Thiên Sương Tử cướp bộ khế đập hư không, xuất hiện cách Thiên Hỏa tôn giả mười thước, ánh mắt tập trung nhìn về Tiêu Viêm đang đứng ở phía sau, thế nhưng hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn qua một lần.

Thiên Xà gật đầu, ánh mắt âm tàn chuyển sang Tiêu Viêm, cười gằn nói: "Tiểu tử, ta muốn xem xem lần này ai có thể cứu ngươi!"

Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh, đầu khí bàng bạc từ trong cơ thể chậm rãi vận chuyển.

"Thiên Xà trưởng lão, người này chính là mục tiêu của Hồn Điện ta. Không biết có thể đem hắn giao cho ta xử lý hay không?" Ngay tại lúc Thiên Xà sắp sửa ra tay thì một mảnh hắc vụ nồng đậm đột nhiên từ xa lướt đến, sau đó hiện ra trên không trung, âm trầm cười quái dị.

Lúc hắc vụ hiện ra, sắc mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm nháy mắt trở nên âm

hàn, dữ tợn nhìn hắc vụ cách đó không xa, điềm nhiên nói: "Hồn Điện?"

"Khách khách, thật sự không nghĩ tới, chỉ mới mấy năm không gặp người hiền nhiên đã tấn nhập Đâu Tông, ánh mắt của lão gia hỏa Dược Trần kia tuyên chọn đệ tử thật không tồi nha. Bất quá, mặc cho ánh mắt của hắn như thế nào, cuối cùng cũng bị bốn Hộ pháp bắt giam, ha ha."

Hắc vụ bắt đầu khởi động, hóa thành một đạo hắc ảnh, tiếng cười quái dị đó phát ra lần nữa khiến cho ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên đỏ lên mang theo hàn ý lạnh lẽo.

Sát ý ngưng trời tựa như núi lửa phun trào từ trong cơ thể Tiêu Viêm tuôn ra dữ dội, hai mắt đỏ như máu chứa sát khí vô cùng tận, từng chữ từng từ trong kẽ răng phát ra.

"Vụ hộ pháp!"

-----oOo-----

Chương 1088: Đệ Tam biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được sát ý đang điên cuồng bộc phát ra từ cơ thể Tiêu Viêm, mọi người trong thành mang theo ánh mắt có chút kinh nghi nhìn về hắn. Thiên Xà cũng có một chút kinh ngạc, chợt suy nghĩ, xem ra Tiêu Viêm này hẳn là đã sớm có ân oán với Hồn Điện.

"Khách khách, sát ý cũng không tệ lắm, so với việc năm đó chỉ mượn lực lượng của người khác, cáo mượn oai hùm thôi, giờ người đã mạnh hơn không ít nha" Quay sang nhìn hai con mắt đỏ ngầu của Tiêu Viêm, thì hắc vụ cũng chậm rãi dao động, tiếng cười lạnh của Vụ hộ pháp từ trong đó truyền ra.

Hai mắt đỏ ngầu của Tiêu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm Vụ hộ pháp. Sau một hồi khá lâu mới hít một hơi thật sâu, hai tay run run đem sát ý ở trong lòng áp chế xuống, thanh âm bởi vì quá kích động nên có điềm khàn khàn.

"Người đáng chết"

"Lão phu có đáng chết hay không còn chưa tới phiên tiểu bối như ngươi cuồng ngôn." Vụ hộ pháp cười lạnh một tiếng, nói: "Lão phu ngay cả Dược Trần cũng có thể bắt về được huống chi một tên đệ tử như ngươi?"

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, bàn tay vung lên, Địa Yêu Khôi cả người phát ra ánh sáng ngọc liền thiểm điện lướt ra.

Khi nhìn thấy Địa Yêu Khôi xuất hiện thì hắc vụ chung quanh thân Vụ hộ pháp cũng nổi lên một chút ba động, một tiếng kinh dị truyền ra: *"Lại là khôỉ lỗi? Bất quá không nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn như trước chỉ có thể dựa vào ngoại lực thôi à"*

"Hắc hắc, Vụ hộ pháp, khôỉ lỗi này có thể địch được Bát tinh Đẩu Tông, nhưng ngươi yêu tâm đi, khôỉ lỗi này giao cho lão phu là được, ngươi chỉ cần đem tiểu tử này bắt đi là xong." Thiên Xà ở một bên cười thành tiếng.

"Vậy, phiên toái Thiên Xà trưởng lão rồi. Yên tâm, đợi lão phu bắt tiểu tử này sẽ giao cho trưởng lão xử giạn a" Nghe vậy, Vụ hộ pháp âm trầm cười lạnh nói. Lấy thực lực hôm nay của hắn, tuy nói không sợ khôỉ lỗi này nhưng ứng phó có chút phiền phức, có Thiên Xà ra tay kiềm chế tự nhiên giảm đi không ít tâm tư.

"Yên tâm, đối với ngươi không cần khôỉ lỗi ra tay."

Tiêu Viêm trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, hắn cảm giác được, hiện giờ Vụ hộ pháp so với năm đó mạnh lên không ít. Dựa theo phỏng đoán của hắn, hắn cũng là Bát tinh Đẩu Tông, tốc độ tu luyện bậc này đã là cực kỳ không kém. Xem ra, sau khi bắt được Dược lão đem về, Hồn Điện đã cho hắn được không ít chỗ tốt.

Hiện tại, với thực lực của Vụ hộ pháp cho dù so với Thiên Xà cũng chỉ yếu hơn một bậc mà thôi, nhưng bằng vào lời này mà nói là không đủ để cho hắn thúc thủ vô sách. Trước mắt, hắn là người mà Tiêu Viêm oán hận nhất trong những năm gần đây, nếu không có người này, Dược lão cũng sẽ không rơi vào trong tay Hồn Điện chịu đủ mọi vô tận thống khổ.

"Vẫn giống như trước kia a, miệng lưỡi quá sắc bén!" Vụ hộ pháp cười nhạt, bàn chân chậm rãi giẫm từng bước, tiếng loạt kim thiết từ trong hắc vụ truyền ra, chợt một đạo xiềng xích màu đen quỷ dị lượn lờ quanh hắc

vụ, giống như độc xà từ trong bóng tối trườn ra quấn quanh người Vụ hộ pháp, xiềng xích lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Yên tâm, người rất nhanh liền có thể nhìn thấy Dược Trần. Đến lúc đó, bốn hộ pháp sẽ làm cho lão gia hỏa kia biết rằng, người mà Hồn Điện ta muốn thì không thể nào chạy thoát được"

Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh lùng, hỏa diễm xanh biếc chậm chậm từ trong cơ thể dữ dội tuôn ra, bàn tay nắm chặt lại, Huyền Trọng Xích nhanh chóng hiện ra, tức thì đem Huyền Trọng Xích chỉ về phía Vụ hộ pháp, nói:

"Mạng của người hôm nay, ta thu!"

"Chậc ... chậc"

Đối với lời nói của Tiêu Viêm, Vụ hộ pháp kia vẫn cười lên một tiếng lạnh lẽo. Hắc vụ bắt đầu khởi động, mà xiềng xích đang quấn quanh thân đột nhiên run lên, hóa thành tia chớp hướng Tiêu Viêm bắn mạnh tới.

Bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt Trọng Xích, ánh mắt không nửa điểm ba động, cước bộ nhẹ nhàng lướt tới, nhất thời một đạo hắc sắc thiểm thiểm trực tiếp từ trong hư không xuyên thấu ra, sau đó như tia chớp bắn đi.

Đinh! Đang!

Hỏa diễm xanh biếc quanh quần phía trên Trọng Xích, cổ tay Tiêu Viêm vừa động, Trọng Xích mang theo hỏa diễm nóng bỏng hung hăng chém lên trên xiềng xích. Mà dưới nhiệt độ của Lưu Ly Liên Tâm Hỏa, xiềng xích quanh hắc vụ nhất thời bị hòa tan.

Hừ!

Cảm nhận được cự lực từ xiềng xích truyền tới, trong lòng Vụ hộ pháp hơi hoảng sợ, liền cười lạnh một tiếng, mười ngón tay kết xuất ra một đạo tàn ảnh, sau đó chỉ nghe từng đợt tiếng xé gió khúc khích truyền ra, gần mười đạo hắc sắc xiềng xích từ trong cơ thể lướt ra dữ dội. Ở giữa không trung, trực tiếp ngưng tụ thành một thanh trường mâu xiềng xích không lồ màu đen.

"Đi!"

Quát nhẹ một tiếng, thanh trường mâu xiềng xích khổng lồ màu đen đang lượn lờ quanh hắc vụ quý dị nồng đậm kia nhanh như tia chớp lướt đi, sau đó chợt lóe liền biến mất.

Ngay khi trường mâu xiềng xích màu đen kia biến mất, con người Tiêu Viêm hơi co lại, bàn chân lui về sau vài bước, Trọng Xích đột nhiên vẽ lên một đường cong huyền diệu.

"Lục Hợp Du Thân Xích - Lục Hợp Hỏa!"

Tàn ảnh hiện lên, Trọng Xích đột nhiên huy động, một đóa hỏa mang xuất hiện ở đỉnh thước hóa thành mũi thước (xích) nhọn hoắc gào thét phá ra.

Mũi thước nhọn hoắc vừa mới rời thước, không gian trước mặt đột nhiên vặn vẹo, trường mâu xiềng xích khổng lồ phá không mà hiện ra, mang theo kinh phong đáng sợ. Tại vô số ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, hung hăng cùng mũi thước bén nhọn kia va chạm vào nhau.

"Grrraào!"

Một tiếng động kinh thiên cực lớn vang lên, một vòng tròn năng lượng bàng bạc khuếch tán ra, ngân mang dưới chân Tiêu Viêm chớp động cấp tốc lui về sau.

"Thực lực chỉ Nhị tinh Đấu Tông mà cũng dám cùng bốn Hộ pháp ngạnh kháng sao, quả nhiên là muốn chết!" Vụ hộ pháp cười lạnh một tiếng, hắc mang trên ngón tay chớp động, chợt mạnh mẽ "điểm" vào hư không một cái.

Xuy xuy xuy xuy!

Theo thanh âm Vụ hộ pháp vừa dứt, tại bên trong vòng năng lượng đang khuếch tán kia đột nhiên truyền đến tiếng xé gió kịch liệt. Chợt, mười đạo hắc sắc tựa như tia chớp đột ngột bắn ra, mục tiêu chính là nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của Tiêu Viêm mà tới.

Cảm thụ được thân thể như bị phong tỏa, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, bất quá hẳn với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên chẳng có nửa điểm bối rối, liền huy động Trọng Xích trong tay, từng đạo thước ảnh hiện lên hóa thành một cỗ phòng ngự cực mạnh.

"Đinh đinh đinh đinh đinh đinh!"

Hắc sắc xiềng xích ùn ùn kéo đến bùng nổ tại bên trên cổ phòng ngự kia, nhất thời tạo nên những tiếng động liên miên không dứt, mà dưới công kích điên cuồng của mười đạo xiềng xích hắc sắc kia, phòng ngự của thước ảnh cũng bị chấn lui về phía sau.

"Không có khôi lỗi, tiểu tử này bất quá cũng chỉ thế thôi."

Ở một bên, Thiên Xà đang lơ lửng giữa không trung khi nhìn thấy Tiêu Viêm liên tiếp bại lui, thì không khỏi lắc lắc đầu cười lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua vẻ khinh thường.

Nương theo công kích điên cuồng của hắc sắc xiềng xích, thân ảnh của Trọng Xích cũng dần tán loạn, chỉ dựa vào thực lực bản thân, Tiêu Viêm thật có chút khó có thể cùng cường giả Bát tinh Đấu Tông chống đỡ được. Nhưng may mà, thực lực chiến đấu đích thực của hắn cùng biểu hiện thực lực cấp bậc ở bên ngoài cũng không tương xứng.

Ngay khi thân ảnh Trọng Xích cuối cùng tán loạn biến mất, thì từ bên trong cơ thể Tiêu Viêm một đạo ánh sáng màu bạc dữ dội tuôn ra, chớp thân hình nhoáng lên, hóa thành tàn ảnh chớp động lui về phía sau.

"Xuy xuy!"

Hắc sắc xiềng xích kia như bóng với hình, tại vị trí tàn ảnh vừa mới xuất hiện liền đột ngột hiện ra đem nó chấn thành một mảnh hư vô. Bất quá may mà, Tiêu Viêm đã đem Tam Thiên Lô Động thi triển đến cực hạn, nhưng mà cũng khó khăn lắm mới có thể nhanh hơn tốc độ công kích của Vụ hộ pháp.

"Tiêu Viêm, ngươi với bốn sự như thế này mà cũng dám tiến nhập Trung Châu sao? Bằng thực lực như thế còn muốn cứu ra Dược Trần, thật đáng chê cười đó nha!" Nhìn Tiêu Viêm nhảy chơi chơi như con khỉ, hàn quang trong mắt Vụ hộ pháp chớp động, lúc này cười lạnh châm chọc nói.

Ngân mang chớp động giữa không trung, Tiêu Viêm lướt ra ngoài trăm thước. Cũng không để ý tới lời nói của Vụ hộ pháp, hắn ngẩng đầu nhe răng cười, hai tay kết ấn, sau đó mạnh mẽ biến đổi.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến – Đệ nhất biến!"

Theo thủ ấn kết động, một ngọn lửa màu xanh đột nhiên từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát lên, sau đó lui trở về. Lúc hỏa diễm màu xanh trở về thì hơi thở Tiêu Viêm trong một thoáng đột nhiên tăng vọt.

"Bí pháp? Chút tài mọn."

Đối với việc hơi thở Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, Vụ hộ pháp âm lãnh cười một tiếng, không chút để tâm.

"Đây là Phần Viêm Cốc – Thiên Hỏa Tam Huyền Biến?" Ở một bên, Thiên Xà sau khi nhìn thấy Tiêu Viêm thi triển ra cũng hơi hoảng sợ, chột kinh ngạc nói.

"Vụ hộ pháp, ngươi nên cẩn thận đó. Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chính là bí pháp đứng đầu của Phần Viêm Cốc, không biết như thế nào lại ở trong tay tên tiểu tử này. Bí pháp này nếu thi triển tới Đệ tam biến thì ít nhất có thể nâng thực lực lên gấp ba lần. Bất quá có bản lãnh đem bí pháp thi triển đến Đệ tam biến, thì cho dù là những người ở Phần Viêm Cốc, làm được điều này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

"Khắc khắc, gấp ba sao, bất quá tên tiểu tử này còn chưa đủ trình độ để bốn Hộ pháp coi trọng" Nghe được lời nhắc nhở của Thiên Xà, Vụ hộ pháp cũng chỉ cười lạnh.

Đối với lời nói của hai người, Tiêu Viêm giống như không nghe thấy, khuôn mặt hờ hững. Sau đó, thủ ấn lại lần nữa biến hóa, một ngọn lửa vô hình lần nữa từ trong cơ thể dữ dội bộc phát ra.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến – Đệ nhị biến!"

Theo ngọn lửa vô hình bộc phát ra, hơi thở Tiêu Viêm tiếp tục tăng vọt. Lần này, cho dù là Thiên Xà cùng Vụ hộ pháp thì sắc mặt cũng hơi có chút biến đổi. Bởi vì lúc này, hơi thở Tiêu Viêm đã tăng lên gần Lục tinh rồi.

"Tiểu tử này trên người cư nhiên lại mang theo hai loại Di hỏa, khó trách có thể thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến với tầng phúc kinh khủng như vậy." Thiên Xà sắc mặt hơi thâm trầm, hai loại Di hỏa, cho dù là Phần

Viêm Cốc Đường Chân kia cũng không có được.

"Khó trách có đảm lược đến Trung Châu, đích xác còn có con bài chưa lật." Vụ hộ pháp điềm nhiên nói, nhưng mà trong lời nói đó của hắn cũng dần dần dâng lên một chút cảm giác bất an. Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này có Tam biến, Tiêu Viêm sau khi thi triển xong nhị biến thì đã đạt đến Lục tinh, nếu như thi triển thêm một lần nữa mà nói, chẳng phải ít nhất cũng đạt tới Thất tinh?

"Nghe nói, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này của Phần Viêm Cốc mỗi một lần biến hóa đều sinh ra năng lượng cực kỳ cuồng bạo. Ngay cả một ít trưởng lão của bọn họ cũng không dám dễ dàng thi triển Tam biến, mà lấy năng lực của tên tiểu tử này hắn còn chưa đạt tới cấp độ kia."

Tự an ủi một phen, Vụ hộ pháp vừa mới cảm thấy có chút yên tâm, thì tại lúc hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy, Tiêu Viêm ở phía đối diện lại một lần nữa biến đổi thủ ấn, lập tức sắc mặt của hắn trong chớp mắt liền cứng ngắt.

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn ba động của Vụ hộ pháp ở bên trong hắc vụ, trên khuôn mặt vẻ dữ tợn dần dần hiện lên, đồng thời cùng lúc đó một đoàn hỏa diễm bạch sắc từ trong cơ thể bộc phát ra trước vô số người đang trợn mắt há mồm.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến – Đệ tam biến!"

-----oOo-----

Chương 1089: Tặng phúc khủng bố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vô số ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chăm vào bạch sắc hỏa diễm đang tuôn ra dữ dội từ trong cơ thể Tiêu Viêm, vừa bộc phát ra liền thu liễm vào trong cơ thể Tiêu Viêm ngay lập tức.

Một luồng hơi thở cường đại từ trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát ra, không gian xung quanh dần vặn vẹo, do không chịu nổi mà rung chuyển kịch liệt.

Thân hình Tiêu Viêm lơ lửng trên bầu trời, sắc mặt đỏ lạt thường, đôi mắt đen nhánh bị một loại năng lượng cuồng bạo che lấp. Loại năng lượng này cho dù là Tiêu Viêm cũng phải âm thầm kinh hãi. Hắn không ngờ rằng việc đồng thời phóng xuất ba loại dị hỏa lại sinh ra năng lượng cuồng bạo đến mức độ này.

Khó khăn lắm mới nắm chặt tay, thân thể Tiêu Viêm do chứa đầy năng lượng nên động tác có phần xơ cứng. Tình trạng này kéo dài gần mấy phút đồng hồ thì Tiêu Viêm mới dần thích ứng.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thật bá đạo!"

Khi thân thể dần thích ứng với loại năng lượng cuồng bạo này, Tiêu Viêm không nhận được phải hít sâu một hơi. Nếu không phải thân thể của hắn được trải qua nhiều lần dùng thiên tài địa bảo rèn luyện, thì đừng nói đem nó phóng xuất ra, chỉ sợ Thiên Hỏa Tam Huyền Biến vừa thi triển ra Đệ nhất biến thì đã bị năng lượng cuồng bạo phản phệ mà thân vong.

"Hô..."

Một hơi nhiệt khí từ trong miệng Tiêu Viêm phun ra, khuôn mặt đang đỏ dần tái nhợt. Năng lượng cuồng bạo trong cơ thể khi vận chuyển mang đến cảm giác đau đớn do kinh mạch co rút cũng dần bớt đi. Thân thể Tiêu Viêm những năm qua không biết đã dùng bao nhiêu đan dược và thiên tài địa bảo, giúp hắn tẩy luyện gân cốt, nếu chỉ so về sự mạnh mẽ của thân thể mà nói, cho dù là một ít đỉnh cấp Đấu Tông cường giả so ra cũng còn kém hắn.

"Khó trách lúc trước Đường Chấn nhắc nhở, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên thi triển ra Đệ tam biến, thật không sai a."

Nắm chặt tay, Tiêu Viêm cảm nhận được lực lượng tràn đầy cơ thể, khoe miệng khẽ nhếch lên: *"Bất quá, khi đau đớn qua đi thì cảm giác thật sự rất tốt, thật cường hãn!"*

Theo Tiêu Viêm dự đoán, thực lực của hắn hiện tại phỏng chừng đã đạt tới Thất tinh Đấu Tông. Chính Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đã làm cho thực lực của hắn tăng lên một lúc đến năm tinh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thông thường, những trưởng lão Phần Viêm Cốc khi thi triển Đệ tam biến có thể tăng lên ba tinh. Bất quá, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có điểm đặc biệt là lực lượng được tăng phúc hoàn toàn được quyết định bởi độ mạnh mẽ của hỏa diễm. Hỏa diễm bạo phát càng mạnh, thực lực được tăng phúc càng cao. Hôm nay, Tiêu Viêm thi triển đồng thời ba loại hỏa diễm đều là dị hỏa, vì vậy lực lượng được tăng phúc quả thật quá mức khủng bố.

Dĩ nhiên, hiện giờ được tăng phúc mặc dù sẽ có được lực lượng nhanh chóng lớn mạnh nhưng ngược lại, di chứng để lại tự nhiên cũng sẽ không nhỏ. Cũng nhờ thân thể Tiêu Viêm cường hãn hơn xa những cường giả bình thường, nếu không lần thi triển này đủ để hắn phải nằm dưỡng thương nửa năm, thậm chí còn lâu hơn.

Biến hóa này của Tiêu Viêm đã hấp dẫn sự chú ý của Thiên Hỏa tôn giả lẫn Thiên Sương Tử. Nhìn thoáng qua, Thiên Hỏa tôn giả mỉm cười gật đầu, đối với con bài chưa lật này của Tiêu Viêm thì ngay cả hắn cũng khó có thể nắm bắt hết, nhưng hắn đồng dạng hiểu được, đừng nhìn người trẻ tuổi này vẻ bề ngoài không biểu hiện ra có điểm nào xuất sắc, tuy nhiên thật sự muốn đem hắn đánh chết chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng.

Thiên Sương Tử nhìn thoáng qua, hơi nhíu mày nhưng cũng không để trong lòng. Mặc kệ Tiêu Viêm có thi triển ra bí pháp mạnh mẽ hơn nữa, chỉ cần Tiêu Viêm không đột phá đến cấp bậc Đấu Tôn thì cũng không có khả năng uy hiếp đến hắn. Ở nơi này, khiến cho hắn xem trọng chỉ có Thiên Hỏa tôn giả đang ở trước mặt. Về phần Tiêu Viêm, cho dù Vụ hộ pháp không thể thu thập hắn được, cũng sẽ có Thiên Xà cùng một vài trưởng lão bên phía Băng Hà Cốc ra tay. Hắn không tin chỉ một tên Nhị tinh Đấu Tông, mặc dù có thêm bí pháp của Phần Viêm Cốc, chẳng lẽ có thể cường hãn nghịch thiên đến mức có thể chống lại được bọn họ?

Đối với suy nghĩ của lão gia hỏa này, Tiêu Viêm tự nhiên không biết. Đợi đến khi dần thích ứng được cỡ năng lượng cuồng bạo trong cơ thể, hắn một lần nữa nắm lấy Huyền Trọng Xích. Khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía đối diện cách đó không xa, nơi hắc vụ đang ngưng tụ cùng với Thiên Xà vẻ mặt âm trầm ở bên cạnh: "*Lão hồn đản, ta hôm nay ta nhất định phải lấy mạng của ngươi.*" Hắc vụ ngưng tụ, lần nữa bắt đầu khởi động, lộ ra khuôn mặt âm trầm được che kín bên trong, Vụ hộ pháp ánh mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Viêm, nói: "*Bớt sàm ngôn đi thôi, bí pháp này có thể làm cho thực lực ngươi tăng lên không ít, nhưng thủy chung*

thời gian cũng chỉ có giới hạn, một khi thời gian tăng phúc đã hết, người cũng chỉ giống như một phé vật mà thôi!"

"Tại đây, ta sẽ đánh chết ngươi." Tiêu Viêm chột mím cười, nhưng nụ cười chứa đầy sát ý.

"Khẩu xuất cuồng ngôn!" Vụ hộ pháp cười lạnh, ngay khi nói xong liền nhìn thấy thân thể Tiêu Viêm khẽ run lên, trong lòng hắn liền xẹt qua một chút cảm giác lạnh lẽo. Theo trực giác nhạy cảm hắn nhanh như chớp liền lui về phía sau.

Tại nơi Vụ hộ pháp vừa lui về phía sau hai bước, không gian đột nhiên ba động, một thân ảnh lạng lẽ xuất hiện, ngọn hỏa diễm xanh biếc bao phủ Trọng Xích trong tay, mang theo một cỗ kinh khí, đập mạnh xuống.

Trọng Xích đập xuống trước mặt Vụ hộ pháp, mặc dù chưa đánh trúng hắn nhưng sức nóng bên trong cũng làm cho sắc mặt Vụ hộ pháp đỏ lên.

Một kích của Tiêu Viêm thất bại, Vụ hộ pháp nhanh chóng lui lại, nhìn không được toàn thân đỏ mồ hôi lạnh. Lúc trước nếu hắn không phản ứng nhanh lẹ chỉ sợ rằng sẽ trực tiếp bị một kích của Tiêu Viêm đánh cho thịt nát xương tan.

"Sau khi thi triển bí pháp, tốc độ tiểu tử này bỗng trở nên nhanh đến đáng sợ, ngay cả ta cũng không bằng."

Mồ hôi lạnh toát ra, Vụ hộ pháp không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, hét lên giận dữ: *"Bốn hộ pháp không tin, ngay cả lão Dược Trần còn không thoát khỏi tay ta, một tên tiểu bối như ngươi lại có thể thoát hay sao?"*

Thủ ấn Vụ hộ pháp mạnh mẽ biến đổi, chỉ nghe những tiếng *"Xoạt xoạt"* vang lên.

Tùng đạo hắc sắc xiềng xích từ bốn phương tám hướng trong hắc vụ bắn ra. Từ xa nhìn lại giống như một cái mạng nhện khổng lồ, mà Vụ hộ pháp thân ở trung tâm mạng nhện lại giống như một ma đầu cực kỳ hung ác.

"Bách Hồn Tỏa Thiên Mãng!"

Một tiếng quát trầm thấp từ trong hắc vụ truyền ra. Tùng đạo hắc ảnh

mang theo tiếng thét chói tai không ngừng từ bên trong hắc vụ xông ra. Những hắc ảnh này vừa xuất hiện liền bám chặt vào những sợi xích bắn ra lúc trước, ngay khi những hắc ảnh này dính vào, hắc sắc xiềng xích giống như những cái miệng rộng dữ tợn, đem những hắc ảnh này cắn nuốt, phía trên lập tức xuất hiện hắc quang quỷ dị.

Sau khi cắn nuốt hắc ảnh, hắc sắc xiềng xích càng lộ ra vẻ quỷ dị.

Tùng đạo hắc sắc xiềng xích nhất thời cùng với hắc mang quỷ dị hợp cùng một chỗ, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đại Hắc Mãng thoát nhìn giống như đang còn sống.

Hắc Mãng toàn thân có vô số xiềng xích bao quanh, nhìn qua tạo một cảm giác quỷ dị, hắc vụ vờn quanh tràn ngập một cỗ hơi thở lạnh lẽo rất khủng bố, làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

"Độc!" Thanh âm âm lãnh bên trong hắc vụ vang vọng truyền đến hướng đại Hắc Mãng không lồ. Ngay lập tức, Hắc Mãng phóng ra như muốn xé rách không gian, nhanh như chớp hướng Tiêu Viêm vọt tới.

Thân thể đang lơ lửng giữa không trung, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh như băng nhìn đại Hắc Mãng đang lướt đến mang theo tiếng xé gió chói tai, khê hít một hơi, nắm chặt Huyền Trọng Xích trong tay, thân hình tiến tới. Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, lẩy một loại khí thể như lôi đình lao về phía Hắc Mãng.

"Diêm Phân Phệ Lãng Xích!"

Thân hình vừa động, Trọng Xích đột nhiên chém xuống, một đạo mũi nhọn ước chừng hơn mười trượng từ đỉnh Trọng Xích bắn ra, hung hăng chém vào Hắc Mãng. Tùng đọt âm thanh ma sát kim loại vang lên, tia lửa kịch liệt bắn ra tứ phía. Công kích như vậy mà cũng chỉ có thể làm cho thân thể Hắc Mãng run lên mà thôi.

"Lục Hợp Du Thân Xích – Lục Hợp Hỏa!"

Một Xích chém xuống, Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, Xích pháp biến đổi một lần nữa chém vào Hắc Mãng làm cho những trưởng lão Băng Hà cốc đang đứng gần đó quan sát cũng cảm thấy da đầu có chút tê dại. Lần này Trọng Xích chém xuống làm cho hắc sắc xiềng xích trên người Hắc Mãng

mang theo từng tiếng kêu thảm thiết bắn ra tung tóe.

Thân hình Tiêu Viêm ngày càng áp sát Cự Mãng. Hắn bị Hắc Mãng chào hỏi hai lần, dưới sự thao túng của Vụ hộ pháp, chủ động phản kích, chỉ thấy miệng nó hơi mở ra, hắc vụ sền sệt tuôn ra mang theo vô số tiếng thét chói tai làm cho linh hồn đau đớn không thôi.

"Thình thịch!"

Hắc khí tuôn ra dữ dội nhưng khi bắn tới thân hình Tiêu Viêm thì đột nhiên ngừng lại. Hỏa diễm màu xanh biếc trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát ra, tạo thành một hỏa tráo bao bọc xung quanh thân thể. Những làn hắc vụ vừa đụng phải hỏa tráo liền bị bốc hơi tựa như khói trắng, hoàn toàn tan biến.

Nhẹ nhàng hóa giải công kích của Hắc Mãng, thân hình Tiêu Viêm chợt lóe lên rời ra xa khỏi hắc mang, thu Trọng Xích vào Nạp Giới, hai tay nhanh như chớp kết ấn, phát ra ánh sáng như ngọc rồi bắt đầu ngưng tụ lại

"Khai Sơn Ấn!"

Thủ ấn mạnh mẽ, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh như băng, tả chưởng đánh ra mang theo lực lượng cường hãn hung hăng đánh vào trán Hắc Mãng.

Một chưởng đánh xuống trên trán Hắc Mãng làm phần lớn xiềng xích nổ tung, vô số hàn khí bắn ra, thu tả chưởng, hữu chưởng Tiêu Viêm lại lập tức xuất ra.

"Phiên Hải Ấn!"

Tả chưởng Khai Sơn, hữu chưởng Phiên Hải!

Bằng vào Thiên Hỏa Tam Huyền Biến để tăng phúc thực lực tăng lên một cách khủng bố, hai quyết của Đế Ấn Quyết trực tiếp được Tiêu Viêm thi triển ra một cách lộ hỏa thuần thanh. Nếu như Huân Nhi nhìn thấy chắc chắn cũng không tránh khỏi một phen kinh hãi.

Phiên Hải Ấn mang theo hấp lực kinh người, dưới vô số ánh mắt khiếp sợ của mọi người hung hăng oanh kích trên đỉnh đầu Cự Mãng.

"Thình thịch!"

Thân thể khổng lồ của Cự Mãng chậm rãi dừng lại. Một lát sau, một âm thanh trầm thấp vang lên, chỉ thấy thân thể nó từ từ nát bấy, hóa thành vô số xiềng xích bị đoạn gãy, mang theo từng tiếng thét thê lương chói tai nổ tung ra.

Vụ hộ pháp hao tổn tâm thần ngưng tụ ra Cự Mãng liền bị đấu kỹ bá đạo của Tiêu Viêm hủy diệt không còn.

Cự Mãng còn chưa làm được gì liền bị Tiêu Viêm dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt, cho dù là bản thân Vụ hộ pháp cũng không tin vào mắt mình, kinh ngạc nhìn thân ảnh đang ngang nhiên đứng giữa không trung, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Giữa không trung, thân ảnh Tiêu Viêm từ từ tiêu tán, mà không gian trước mặt Vụ hộ pháp liền vặn vẹo, một đạo thân ảnh quý dị hiện lên. Trên khuôn mặt người trẻ tuổi vừa xuất hiện mang theo nụ cười dữ tợn, một đóa hỏa liên lặng lẽ xuất hiện trên lòng bàn tay.

"Chương thứ nhất, vì lão sư đòi lại!"

Tiêu Viêm nhe răng cười, hỏa liên nhanh như chớp phóng ra, dưới ánh mắt kinh hãi của Vụ hộ pháp hung hãn nện lên thân thể hắn.

"Thình thịch!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa lần nữa vang lên!

-----oOo-----

Chương 1090: Bể gãy, nghiền nát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thình thịch!

Tiếng nổ vang vọng chân trời, biển lửa mênh mông cuồng bạo vào giờ khắc này như quét ngang bầu trời, sóng lửa cuộn cuộn tản ra, nhiệt độ

bỗng chốc tăng cao làm cho tiết trời đang giá lạnh của Diệp Thành dần trở nên ấm áp.

Vô số luồng ánh mắt từ khắp mọi nơi trong thành nhìn lên ngọn lửa đang cuộn cuộn bốc cháy trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ rung động. Chưa đầy năm phút sau, Tiêu Viêm một lần nữa xuất hiện, một kích hoàn mỹ vừa rồi đã triệt để đem cục diện tất bại lúc trước nghịch chuyển.

Bằng vào thực lực Nhị tinh Đấu Tông của bản thân lại có thể đánh bại Vụ hộ pháp có thực lực Bát tinh Đấu Tông. Chuyện này diễn ra ngay trước mắt mọi người, quả thật là không thể tin nổi. Đẳng cấp Đấu Tông, thực lực ở mỗi một tinh chênh lệch vô cùng lớn. Chuyện khiêu chiến vượt cấp không phải là người bình thường có thể làm được. Mà hiện giờ, một màn vừa xảy ra trước mắt này khiến không ít người da đầu tê dại: *"Tên gia hỏa này quá biến thái mà!"*

Đám người Thiên Xà cũng bởi vì sóng lửa khuếch tán mà lui lại phía sau một khoảng cách. Nhìn biển lửa mênh mông đang khuếch tán khắp nơi, sắc mặt bọn họ có chút biến hóa. Tiêu Viêm đột nhiên bộc phát ra sức chiến đấu khủng bố như vậy, ngay cả bọn hắn cũng có cảm giác kinh hãi tột độ, cao cấp đấu kỹ này có lực phá hoại thật sự quá mạnh mẽ.

Thiên Xà quay đầu lại, ánh mắt trao đổi với những tên trưởng lão Băng Hà Cốc, trong mắt thoáng hiện sát ý. Người này tuổi còn trẻ đã có thành tựu bậc này, nếu để hắn có thêm thời gian phát triển, về sau tất sẽ trở thành mối họa lớn cho Băng Hà Cốc, tuyệt đối không thể lưu lại.

Một vài tộc nhân Diệp gia ở trong thành nhìn lên trận chiến đấu kịch liệt trên không trung, không nhìn được hít một ngụm lãnh khí. Đặc biệt là Diệp Trọng, trong mắt lại càng có cảm giác khó có thể tin được. Hắn cũng không ngờ tới, người thanh niên nhìn qua có vẻ bình thường lại có thể bộc phát ra khí thế khủng bố đến vậy. *"Khó trách Hân Lam quả quyết hắn nhất định có thể cứu Diệp gia ta. Người này, quả nhiên phi thường!"*

Trên bầu trời, vô số sóng lửa dưới ánh mắt của mọi người rớt cuộc cũng tiêu tán dần, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Đập vào mắt tất cả mọi người, đầu tiên chính là người thanh niên với quần áo sạch sẽ, tựa hồ trận nổ kinh thiên động địa kia không gây cho hắn nửa điểm thương tổn, hơi thở vẫn rất mạnh mẽ làm cho người ta cảm thấy kinh

hãi.

Mà ở phía đối diện cách đó không xa, một đạo hắc ảnh đang đứng lơ lửng, hiển nhiên là người đã lãnh trọn hỏa vụ kinh khủng kia – Vụ hộ pháp. Chẳng qua, giờ phút này, hắc vụ dày đặc xung quanh thân thể hắn đã tiêu tán hầu như không còn. Mất đi hắc vụ che đậy, thân thể Vụ hộ pháp dần hiện ra dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nổi lên từng trận kinh hô: "*Là linh hồn thể?*"

"Này, Hồn Điện cũng quá quý dị đi. Ngay cả Hộ pháp nội điện cũng là linh hồn thể, chẳng lẽ bọn họ thu thập linh hồn ở khắp nơi là vì duyên cớ này sao?"

Nghe được phía dưới truyền đến từng trận bàn luận xôn xao, ánh mắt Vụ hộ pháp thoáng âm trầm. Lúc trước, hỏa liên của Tiêu Viêm tạo nên vụ nổ đã mạnh mẽ phá hủy đi hắc vụ phòng hộ mạnh nhất của hắn, đồng thời còn làm cho hắn thụ thương không nhẹ. Hỏa điểm xanh biếc tựa hồ có tác dụng thiêu đốt linh hồn, khiến cho hắn cảm thấy đau nhức toàn thân.

Ánh mắt lóe lên, Vụ hộ pháp không cam lòng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong lòng cũng thầm hoảng sợ với lực bạo phát khủng bố vừa rồi của Tiêu Viêm. Nhớ năm đó, hắn lần đầu gặp Tiêu Viêm, thì tên tiểu gia hỏa này ngay cả cái tư cách để cho hắn ra tay cũng không có, cũng chỉ là một tên tiểu bối mà thôi. Cho dù hắn mượn dùng linh hồn lực của Dược Trần thì bất quá cũng chỉ đạt tới Đấu Tông cấp thấp nhất, trong mắt hắn, căn bản chỉ là con kiến không chịu nổi một kích. Nhưng hiện tại, kẻ mà trong mắt hắn trước đây chỉ là một con kiến lúc này lại đánh bại hắn hoàn toàn. Nếu không phải ở thời điểm mấu chốt đem hồn khí trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, chỉ sợ hắn đã chết ngay lập tức dưới ngọn hỏa liên kia.

"Tiểu tử này có thể hai lần xông vào Hồn Điện, quả nhiên có chút bản lĩnh!" Vụ hộ pháp cắn răng. Chuyện hôm nay, coi như hắn đã tính sai. Hắn căn bản không thể ngờ đến con kiến trong mắt hắn năm xưa trải qua vài năm tu luyện đã có thể trưởng thành đến trình độ không thể tin nổi này.

"Xem ra, phải truyền tin tức về Hồn Điện, phải thêm một ít hộ pháp tới!" Tâm niệm vừa động, cước bộ Vụ hộ pháp trong hư không vội vàng lui về phía sau.

Ngay khi thân hình hắn chợt lui, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện đánh

ra một quyền vào chỗ vắng vừa đứng khi này, bị hỏa diễm xanh biếc bao bọc quanh nắm tay của Tiêu Viêm đánh ra một quyền cực mạnh, không gian xung quanh nổi lên từng đạo sóng gợn.

"Mất đi hắc vụ, cường giả Hồn Điện các ngươi liền giống như mãnh hổ mất đi nanh vuốt vậy, không có chút uy hiếp nào!" Một quyền thất bại, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên nụ cười lạnh, thân hình run lên, quý dị biến mất.

Nhìn thấy thân hình Tiêu Viêm một lần nữa biến mất, trong lòng Vụ hộ pháp nổi lên một trận lạnh lẽo. Tên tiểu tử này quá kinh khủng, nếu là hắn còn ở trạng thái đỉnh phong thì có lẽ còn không sợ, nhưng hiện tại, trải qua công kích của hỏa liên kia, linh hồn bản thân đã bị tổn thương, không còn theo kịp tốc độ của Tiêu Viêm.

Bàn chân đạp mạnh vào hư không, thân hình Vụ hộ pháp hóa thành một đạo hắc ảnh lui lại nhanh như chớp. Nhưng ngay khi hắn vừa lùi lại, vẻ mặt lập tức kinh hãi. Vội vàng xoay người, hắc vụ trên bàn tay chuyển động mang theo vô số tiếng kêu thê lương vọng ra, sau đó vang lên từng tiếng *"thình thịch, thình thịch."* như muốn nổ tung.

Vụ nổ mạnh hình thành, tạo ra làn sóng xung kích khắp bốn phía. Tuy nhiên, khi sóng xung kích đó tiến đến chỗ không gian trước mặt Tiêu Viêm thì bị một bàn tay đầy hỏa diễm xanh biếc đột nhiên đánh ra, đem dư chấn đánh tan, nặng nề đánh lên người Vụ hộ pháp. Bàn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Phanh!"

Một quyền mạnh mẽ đánh lên người Vụ hộ pháp, nhất thời hắn hét lên thê thảm một tiếng, thân thể hư ảo chập chờn trôi nổi, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch. Một quyền này của Tiêu Viêm, nếu không phải nhờ vào linh hồn bạo phát của hắn đã ngăn cản một phần lớn thì tính mạng của Vụ hộ pháp chỉ sợ đã chấm dứt rồi.

Vụ hộ pháp nương theo dư lực, nhanh như chớp phóng ra ngoài, hét thảm một tiếng. Cuối cùng, nhịn không được mà rống lên: *"Thiên Xà trưởng lão, giúp ta một tay!"*

Tiếng hô vừa mới hạ xuống, thân hình quý mị của Tiêu Viêm một lần nữa

hiện ra trước mặt Vụ hộ pháp, nhe răng cười, hung hăng hướng hấn đánh ra một quyền đầy uy lực. Một quyền này nếu đánh trúng, Vụ hộ pháp nhất định sẽ hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

"Đông!"

Một quyền đánh ra cũng không trúng Vụ hộ pháp, mà bị một thân ảnh nhanh như chớp hiện ra đón đỡ. Hai cổ lực đạo đáng sợ va chạm, trực tiếp hóa thành khí lãng, khuếch tán rộng ra xung quanh.

"Người trẻ tuổi, sát khí sao lại nặng như thế?" Thiên Xà chống xà trượng, bàn tay lão gắt gao nắm chặt tay Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

"Rốt cuộc, ngươi vẫn không nhận được sao?"

Nhìn thấy Thiên Xà ra tay, khuôn mặt Tiêu Viêm dần trở nên âm trầm, cười lạnh một tiếng, một cước đạp ra, kinh khí bén nhọn theo mũi chân ngưng tụ thành đao phong.

"Phanh!"

Thiên Xà bình tĩnh, xà trượng trong tay quý dị nhấc lên đỡ lấy một cước của Tiêu Viêm, thân hình chột lui về sau mấy bước, thuận tay đem Vụ hộ pháp đang ở phía sau mang đi.

"Thiên Xà trưởng lão, giúp ta bắt tên tiểu tử này lại. Hồn Điện nhất định sẽ hậu tạ. Còn nếu như ngươi cảm thấy phiền phức, có thể kéo dài thời gian cũng không sao, ta đã gửi tín hiệu, tin tưởng không lâu sau, cường giả Hồn Điện nhất định sẽ đến tương trợ. Đến lúc đó, tên tiểu tử này cho dù có mọc thêm cánh cũng không thể chạy thoát!"

Vụ hộ pháp oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, ngữ khí lạnh lạnh nói. Chuyện cho đến bây giờ, hấn coi như đã hiểu. Lấy lực lượng một người, căn bản không thể bắt được Tiêu Viêm, thậm chí nếu là đơn đả độc đấu chỉ sợ còn có khả năng phải chết dưới tay Tiêu Viêm. Lúc trước, nhiều lần hấn đã rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm, nếu không nhờ vận khí chỉ sợ đã sớm chết thảm tại chỗ.

Đối với lời nói của Vụ hộ pháp, Thiên Xà mỉm cười gật đầu. Đối với thế lực cường hãn của Hồn Điện, nếu có thể kết giao, lợi ích có được tất nhiên

sẽ không nhỏ. Hơn nữa, hẳn hiện giờ lại mang sát tâm muốn hại Tiêu Viêm, tự nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Vụ hộ pháp. "*Vụ hộ pháp yên tâm, người này giao cho Băng Hà Cốc chúng ta là được rồi!*"

Thiên Xà khẽ cười, ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm, bàn tay nhẹ nhàng vung lên, nói: "*Băng Huyền, Băng Hoa, tiểu tử này rất cổ quái, hai người các ngươi bằng tốc độ nhanh nhất đem tiểu tử này bắt lại cho ta!*"

Hai gã trưởng lão Băng Hà Cốc ở một bên cạnh nghe vậy, chột ngẩn ra, có chút chần chừ nói: "*Xà lão, nơi này có nhiều người như vậy, ba người chúng ta lại ra tay đối phó với một tên tiểu bối, có phải có chút không ổn hay không?*"

"*Tiểu bối?*"

Nghe vậy, Thiên Xà lạnh lùng cười, nhìn hai người, nói: "*Cho dù để cho hai người các ngươi liên thủ đối phó với tên tiểu tử này, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều, các ngươi còn dám bảo hẳn là tiểu bối?*"

Băng Huyền, Băng Hoa sửng sốt, có chút xấu hổ. Lấy thực lực vừa đạt tới Thất tinh Đấu Tông của hai người, so với Vụ hộ pháp cũng không kém bao nhiêu, mà kết cục thảm của Vụ hộ pháp lúc trước bọn họ cũng đã nhìn thấy, nếu không có Thiên Xà xuất thủ e rằng đã chết ở trong tay Tiêu Viêm. Cho nên, đối với lời nói của Thiên Xà lúc này, bọn họ quả thật không thể phản bác, dù sao, sự thật đã rõ ràng như thế còn gì.

Hai người liếc nhìn lẫn nhau, cắn răng gật đầu, thân hình Băng Huyền, Băng Hoa vừa động liền hợp cùng Thiên Xà tạo thành thế chân vạc vây Tiêu Viêm ở giữa. Hơi thở sắc bén từ từ tập trung trên người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy một màn này, trong Diệp Thành nhất thời truyền ra một vài tiếng hô kinh ngạc.

"*Ba vị trưởng lão Băng Hà Cốc lại cùng liên thủ đối phó với một thanh niên trẻ tuổi sao?*" Miệng lưỡi của người đời chỉ là hư ngôn, danh vọng chân chính chỉ có thể ở trong tay mình!".

"*Để ý đến mấy cái hư danh đó thì sớm muộn gì cũng sẽ chết thôi!*"

Thiên Xà cũng không thèm để ý đến những tiếng kinh hô ngạc nhiên kia,

ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói: "Sau khi sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, quả thực người rất mạnh, nhưng thủy chung cũng không thể thay đổi kết cục ngày hôm nay của người đâu. Nếu như người thức thời, chi bằng hãy sớm thức thủ chịu trời, sẽ bớt được một chút đau khổ."

Nghe Thiên Xà nói thế, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt, ánh mắt đảo qua xung quanh, sắc mặt từ từ trở nên ngưng trọng. Hai gã Thất tinh Đấu Tông, một gã Đấu Tông đỉnh phong, đội hình này, quả thật giết hẳn không khó. Bất quá, đó là dưới tình trạng Tiêu Viêm không có tung ra át chủ bài của hắn, nhưng, đáng tiếc...

Sắc mặt dần bình tĩnh trở lại, hai tay Tiêu Viêm khẽ hợp lại, kết xuất từng đạo thủ ấn kỳ dị. Theo từng đạo thủ ấn biến đổi, nhiệt độ xung quanh cũng nóng dần lên, đột nhiên Tiêu Viêm hô to: "Ngũ Luân – Ly Hỏa Pháp!"

Ngũ Luân – Ly Hỏa Pháp chính là tuyệt học thành danh của Thiên Hỏa tôn giả. Tiêu Viêm chưa bao giờ thi triển triệt để đấu kỹ này, hơn nữa theo như lời của Thiên Hỏa tôn giả, uy lực của đấu kỹ này được cho là có thể so sánh với Thiên giai đấu kỹ, Tiêu Viêm cũng chưa từng thử qua. Nhưng hôm nay, dưới tình thế nguy hiểm này, cũng đành phải mạo hiểm thi triển ra.

-----oOo-----

Chương 1091: Ly Hỏa Phần Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng Tiêu Viêm khẽ quát một tiếng, thủ ấn cũng đột nhiên ngừng lại, bàn tay nắm chặt, một luồng Thâm Lam hỏa diễm từ từ lượn lờ trong lòng bàn tay.

Thâm Lam hỏa diễm này tên là Hải ma viêm, cũng không phải là Dị Hỏa, mà chỉ là một loại thú hỏa có uy lực tương đối lớn mà Tiêu Viêm thu thập được. Thú hỏa này lấy từ thân thể Hải Ma Thú cấp 7, uy lực cũng có chút không kém, đương nhiên không thể nào so sánh cùng với Dị Hỏa, chẳng qua hiện nay Tiêu Viêm muốn thi triển Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, thứ này lại không thể thiếu.

Thâm Lam hỏa diễm xuất hiện, chợt nhanh chóng bành trướng, ngọn lửa ngưng tụ, vụn vẹo trên không gian, sau một khắc, liền hóa thành Thâm Lam Hỏa Lang lớn chừng mười trượng.

Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, nhờ sử dụng năm loại hỏa diễm ngưng tụ thành Lang, Báo, Sư, Hồ, Thuồng Luồng, khi năm loại hỏa linh đều xuất hiện mà có thể tổ kiến thành Ngũ Luân Ly Hỏa trận, uy lực càng cực kỳ đáng sợ. Chẳng qua duy nhất có chút đáng tiếc, chính là trong năm loại hỏa linh, Tiêu Viêm chỉ có thể ngưng tụ ra ba loại Dị Hỏa hỏa linh, mà việc đó khiến cho uy lực Ngũ Luân Ly Hỏa trận có chút suy giảm, nhưng dù vậy, với uy lực này cũng đủ để thiêu đốt cả bầu trời.

Ngưng tụ ra Hỏa Lang chi linh, thủ ấn Tiêu Viêm lại tiếp tục biến đổi, một quả Hỏa Hồng Châu lặng yên chảy xuống lòng bàn tay, trên bầu trời chùm tia sáng bắn xuống, trực tiếp làm cho trên lòng bàn tay của Tiêu Viêm hiện lên một luồng Bạch sắc hỏa diễm.

Tâm thần thao túng luồng Bạch sắc hỏa diễm nhanh chóng vụn vẹo, trong khoảng thời gian ngắn lại lần nữa ngưng tụ thành một đầu Hỏa Báo chi linh!

Lấy năng lực không hỏa hiện giờ của Tiêu Viêm, hơn nữa tu luyện Lộng Diễm Quyết, đủ để đạt tới yêu cầu của Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, ngưng tụ năm loại hỏa linh, đối với hắn mà nói, cũng không có khó.

Hai đầu Hỏa Lang, Hỏa Báo, hình thể khổng lồ, dữ tợn đứng ở trước mặt Tiêu Viêm, đối với đám người Thiên Xà cúi đầu gầm lên một tiếng, mà cử động của Tiêu Viêm lần này cũng làm cho đám người Thiên Xà vừa có chút kinh nghi, lại vừa có chút không rõ ràng lắm mục đích của hắn.

Ở trên trời khi đám người Thiên Xà kinh nghi, thủ ấn Tiêu Viêm lại nhanh chóng biến ảo, Lam sắc, Vô Hình chi sắc, đến cuối cùng Sâm Bạch sắc hỏa diễm, đều chậm chậm từ bên trong bàn tay bùng phát ra!

Khi ba loại Dị Hỏa xuất hiện, nhiệt độ phiến thiên địa này đột nhiên tăng cao, cái lồng hàn khí bao phủ Diệp Thành, cũng kịch liệt dao động, chẳng qua cũng may có phần đông đệ tử Băng Hà Cốc liên tục cung ứng hàn khí, bởi vậy mới khiến cho cái chắn hàn khí không bị nứt toác ra.

Đối với ba loại Dịch Hỏa này, trình độ thuần thực chúng của Tiêu Viêm, so với hai loại hỏa diễm trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, bởi vậy khi cuối cùng ngưng tụ thành ba loại hỏa linh, cũng chưa tiêu hao tâm thần của hắn quá lớn, ngắn ngủn mấy phút thời gian, sư tử, hổ, báo, thường luồng - ba loại hỏa linh trông rất sống động, từ bên trong Dịch Hỏa bốc lên, sinh ra từ lửa đỏ, hiện ra trong thiên địa.

Khi năm loại hỏa linh xuất hiện, không gian phiến thiên địa này đột nhiên sóng gió kịch liệt nổi lên, nguyên bản năng lượng thiên địa đang im lặng lúc này cũng giống như bị lôi kéo, trở nên ba động cực kỳ dữ dội.

Trong thiên địa đột nhiên xuất hiện biến hóa, cũng đưa tới kinh nghi của vô số người, sau một lúc lâu, vô số ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về phía năm đầu hỏa linh thật lớn ở bên cạnh Tiêu Viêm, năm đại gia hỏa này vừa mới xuất hiện, trong thiên địa liền nổi lên biến hóa, hiển nhiên hai người này tất nhiên có liên hệ.

"Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp". Không nghĩ tới tiểu gia hỏa này tại lúc bất tri bất giác, cứ nhiên đem nó tu hành tới trình độ như vậy, ha ha, hắn tu luyện đấu kỹ kia, cũng có thể miễn cưỡng xem như được ta truyền thừa một ít đi?" *Thiên Hỏa tôn giả cũng bị thiên địa rung động như vậy đem ánh mắt hấp dẫn, lúc nhìn thấy năm đầu hỏa linh quen thuộc, trong mắt nhất thời xẹt qua một chút kinh ngạc, chợt khóe miệng hiện lên nụ cười vui mừng.*

"Băng Hà Cốc hành sự cũng thật xứng với hai chữ ti tiện, lừa gạt lão phu không nói, hiện giờ lại muốn lấy nhiều khi ít, thật uổng cho mang danh đại phái." *Thiên Hỏa tôn giả đưa mắt nhìn Thiên Sương Tử ở trước mặt, nhạt giọng nói.*

"Thắng làm vua thua làm giặc, Băng Hà Cốc ta hành sự, chỉ cầu kết quả, không cầu quá trình." *Đối với Thiên Hỏa tôn giả châm chọc, Thiên Sương tử cũng chỉ cười, nói: "Chẳng qua tiểu tử này bề ngoài đích thật vượt xa dự liệu của ta, nhưng lúc này đây, hắn sẽ không còn có vận may che chở".*

Đối với thực lực Thiên Xà, Thiên Sương Tử là rõ ràng nhất, tuy nói lần trước hắn thất thủ, nhưng nguyên nhân là do Thiên Hỏa tôn giả. Huống chi hiện giờ còn tăng thêm hai gã Băng Hà Cốc trưởng lão hiệp trợ, ba người bọn họ liên thủ, dưới Đấu Tôn, dường như không người nào có thể cùng chống lại, đừng nói là Tiêu Viêm!.

Thiên Hỏa tôn giả từ chối cho ý kiến.

Hai người này thân hình lơ lửng ở giữa bầu trời, càng làm cho người khác nhìn không thấu, các địa phương khác đều bùng phát đại chiến, nhưng vòng chiến của bọn hắn bên này lại hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất, nhưng từ sau hai người đối diện, lúc này lại như hai cọc gỗ đối mắt, không có nửa điểm dấu hiệu động thủ.

Đương nhiên, hành động lúc này, tự nhiên chỉ là bình thường trong mắt cường giả chứng kiến, một ít người có nhãn lực chân chính ắt hẳn có thể hiểu được, Thiên Hỏa tôn giả cùng Thiên Sương tử mới vừa rồi đang chiến đấu hung hiểm, hơi thở song phương đều hướng đối phương tập trung chặt chẽ, chỉ cần hơi thở đối phương bởi vì ngoại vật mà có chút dao động, lập tức sẽ tấn công như gió bão, cường giả Đấu Tôn, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, liền như bão táp mưa xa!

Thiên địa biến hóa như vậy, tự nhiên cũng khó thoát khỏi cảm giác của đám người Thiên Xà, lập tức sắc mặt đều hơi đổi, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn xung quanh thân Tiêu Viêm cùng năm đầu hỏa linh kia. "Không cần tiếp tục trì hoãn, động thủ đi!". Trong lòng hơi hơi có chút không yên, sắc mặt Thiên Xà âm trầm đập mạnh xà trượng trong tay, trầm giọng nói.

Nghe được lời nói của Thiên Xà. Băng Huyền, Băng hoa cũng khẽ gạt đầu, bàn tay cùng một lúc vung lên, hàn khí lạnh như băng nhanh chóng tuôn ra, chợt hóa thành hai thanh Băng kiếm, lóe ra ánh sáng chói mắt, hàn khí lạnh thấu xương không ngừng thẩm thấu ra.

Năm đầu hỏa linh bám víu chuyển động quanh thân Tiêu Viêm, hỏa diễm nóng bỏng không ngừng từ trên người hắn tuôn ra, nhiệt độ cực nóng kia, ngay cả không gian cũng xuất hiện chút ít vặn vẹo.

"Xuy!"

Thân thể Tiêu Viêm ở bên trong hỏa linh, sắc mặt bình tĩnh, một lát sau, lông mày nhướng lên, một luồng khí sắc bén từ sau lưng Hàn Phong dữ dội lướt qua, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại!

Đối mặt với cổ kính khí đột nhiên từ hướng Hàn Phong tấn công, thân thể Tiêu Viêm vẫn không nhúc nhích, một bên Lang, Báo hỏa linh lại phát ra một trận rít gào trầm thấp, hai cổ hỏa diễm từ trong miệng phun ra, chống

đờ cổ hàn khí đang lao đến.

"Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, kết trận!"

Đột nhiên thời cơ bạo phát, cũng phá vỡ sự giằng co trong phiến không gian, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một chút lãnh đạm, thủ ấn đột nhiên nhanh chóng biến đổi, một tiếng quát từ trong miệng mạnh mẽ phát ra!

Khi tiếng quát của Tiêu Viêm hạ xuống, thân thể năm đầu hỏa linh, nghe vút một tiếng mạnh mẽ lao đi thành hình dạng ngũ giác, đem phiến không gian phạm vi trăm mét đều bao phủ!

"Rống!"

Tiếng rống trầm thấp, từ trong miệng năm đầu hỏa linh truyền ra, chợt năm đạo hỏa trụ màu sắc hoàn toàn bất đồng, từ trong miệng chúng nó bạo xuất, sau đó trực tiếp bắn vào trong cơ thể đối phương, hình thành một cái hình dạng Ngũ Giác Quang hoàn mỹ!

Xuy xuy!

Hỏa trụ truyền vào thể nội, bên ngoài thân thể năm đầu hỏa linh cũng bạo xuất một luồng ánh sáng như ngọc, từng cột sáng từ thể nội hỏa linh bạo xuất, chợt giao nhau, hóa thành một đạo ánh sáng, vạch ra một đại trận có quỹ tích huyền dị.

Vệt sáng giao nhau vạch ra, trong khoảng thời gian ngắn, trên bầu trời liền hình thành một cái quang trận cực kỳ rườm rà, phức tạp.

Quang trận mới vừa ngưng tụ, màn lửa ánh sáng ngọc liền dữ dội lướt xuống, trực tiếp đem phương viên trăm mét Thiên Không bao phủ, mà ba người Thiên Xà, cũng bị bao bọc bên trong màn lửa!

Đột ngột xuất hiện biến hóa, cũng làm cho sắc mặt ba người Thiên Xà khẽ biến, thân hình vừa động, liền ngưng tụ cùng một chỗ, ba người bàn tay huy động, hàn khí bàng bạc bùng phát ra, sau đó hung hăng bắn phá trên bốn phía màn lửa, nhưng hiệu quả tạo được lại chỉ khiến cho màn lửa hơi dao động mà thôi, về phần hàn khí kia, khi tiếp xúc một lát, liền tự động tiêu tán.

"Xà lão, đại trận này năng lượng thuộc tính hỏa bên trong quá mức dữ dội, Đấu khí bên trong thân thể chúng ta nhận lấy áp chế quá lớn" *cảm nhận được thực lực trở nên yếu đi không ít, sắc mặt Băng Huyền cũng biến đổi, nói.*

Thiên xà sắc mặt âm trầm, ánh mắt âm hàn dày đặc nhìn thân hình Tiêu Viêm cũng ở trong đại trận, điềm nhiên nói: "Không có gì cần lo sợ, mặc kệ thủ đoạn tiểu tử này nhiều hơn nữa, tuyệt đối không có khả năng đánh bại ba người chúng ta! Cho nên không cần loạn!".

Tiêu Viêm nhìn ba người Thiên Xà trong vòng vây của đại trận, cười lạnh nói: "Vậy cũng không nhất định"

Thanh âm hạ xuống, Tiêu Viêm thủ ấn rồi đột nhiên lại lần nữa biến hóa, mà theo biến hóa của thủ ấn, màn lửa xung quanh từng đợt dao động, chợt từng luồng ngũ sắc hỏa diễm đẹp mắt xen lẫn vào nhau hiện lên, liên tục không ngừng tuôn ra, sau đó hóa Thiên Hỏa hải, ánh sáng chói mắt tràn ngập đại trận.

Ngũ sắc hỏa diễm cực kỳ đẹp mắt, nhưng khi các luồng hỏa diễm này xuất hiện, mặc dù lấy thực lực Thiên Xà, sắc mặt cũng trở nên khó coi, bởi vì hẳn rõ ràng cảm nhận bên trong đại trận hỏa diễm này một loại lực lượng hủy diệt không hề tầm thường.

Ba loại Di Hỏa, một loại thú hỏa, một loại dương hỏa kỳ dị, năm loại hỏa diễm cùng dung hợp công kích, kết quả cuối cùng tạo ra, chỉ có thể dùng hai chữ "đáng sợ" mới có thể hình dung.

"Ly Hỏa Phàn Thiên!"

Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh băng, đấu khí ở trong cơ thể hắn bùng phát không ngừng, tiến vào màn lửa đang bủa quanh. Hắn hướng bàn tay chỉ xuống nhóm ba người Thiên Xà ở bên dưới, ngũ sắc hỏa diễm vô cùng đáng sợ kia tựa như một đầu mãnh thú hung tợn mạnh mẽ lao đến bọn ba người Thiên Xà khiến cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo.

Hiện giờ Tiêu Viêm đang thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, thực lực đã tới thất Tinh Đấu tông, cùng Thiên Xà chênh lệch cũng không bao nhiêu, hơn nữa hiện giờ Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, bạo phát sức chiến đấu, mặc dù là Thiên Xà, trong lòng cũng không khỏi lâm vào hoảng sợ.

Nhìn thấy ngũ sắc hỏa diễm đẹp mắt từng lớp từng lớp mạnh mẽ bỏ tới, sắc mặt Thiên Xà hơi đổi, hai người Băng Huyền phía sau, da đầu lại càng tê dại, ở bên trong đại trận hỏa diễm đẹp mắt, bọn họ cảm nhận được một loại lực lượng hủy diệt cực kỳ dữ dội.

Lực lượng hủy diệt bức này, mặc dù Thiên Xà cường hãn, nếu không nghiêm túc đối phó, chỉ sợ chỉ có thể ngã xuống đương trường!

Tới giờ phút này, vị Thiên Xà trưởng lão trong lòng ngạo ý mười phần này, cũng không khỏi không chân chính thu hồi kinh thị của hắn đối với Tiêu Viêm!

-----oOo-----

Chương 1092: Khủng bố đối oanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngũ sắc hỏa diễm quét ngang trời một cách hoa mỹ với nhiệt độ rất lớn khiến cho cả không gian không ngừng vặn vẹo, bất cứ ai nhìn vào cũng đều mơ hồ không thấy rõ.

Quay mắt nhìn về phía ngũ sắc hỏa diễm kinh khủng kia, vô số người bên Diệp Thành đều có chút biến sắc, mặc dù có màn chắn ngăn cách ngọn lửa, bọn họ vẫn như trước có thể cảm thấy cỗ lực lượng cuồng bạo làm lòng người kinh hãi, khó tưởng tượng được, nếu bản thân ở vị trí đám người Thiên Xà, thì cảnh tượng sẽ ra sao?

Đáp án này nếu chưa từng tự mình trải qua, có lẽ ai cũng không thể rõ ràng, mặc dù là người ngu xuẩn cũng có thể biết, cái loại cảm thụ này, tất nhiên sẽ không có nửa điểm dễ chịu.

Đương nhiên, cũng đúng như sở liệu của mọi người, ở bên trong quang trận khổng lồ, sắc mặt ba người Thiên Xà lúc này cũng trở nên dị thường khó coi, cái loại lực lượng hủy diệt che dấu bên trong huyền lệ hỏa diễm, giống như một quả độc châm ẩn núp trong bóng tối, làm cho trong lòng bọn họ không ngừng xuất hiện hàn ý.

"Xà lão, làm sao bây giờ?" Băng Huyền nuốt nước miếng một cái, sắc mặt mơ hồ có chút kinh hoảng, biển lửa do ngũ sắc hỏa diễm kia tạo ra quá mức kinh khủng, mặc dù bản thân ba người rơi vào trong đó, chỉ sợ ngoại trừ Thiên Xà, hẳn cùng với Băng Hoa cũng đều có kết cục không tốt, bọn họ tu hành Đấu khí hàn băng, hiện giờ vừa lúc bị ngũ sắc hỏa diễm khắc chế sát sao, nếu không thi triển thủ đoạn mà nói..., chỉ sợ lúc hỏa diễm này tới người thì chính là lúc bọn họ chết tại nơi này.

"Sợ cái gì?"

Thiên Xà sắc mặt trầm xuống, lãnh lẽo khiển trách một tiếng, chột trầm giọng nói: "*Hắn có trận pháp chẳng lẽ Băng Hà Cốc chúng ta không có sao? Kết Băng Hà Trận cho ta. Lực bộc phát từ trận pháp này của hắn quả thật rất mạnh nhưng có lẽ sẽ không thể kéo dài được lâu, chờ cho đến khi Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tan mất thì đại trận của hắn tự nhiên sẽ tự sụp đổ. Đến khi đó, giết hắn chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?"*

Hôm nay, Thiên Xà xác thật cũng không hổ danh cường giả nổi tiếng Đan vực, mặc dù cục diện như vậy, vẫn như trước không hề có vẻ bối rối, ngược lại một lời phát ra chính là nói vào điểm chí mạng nhất của Tiêu Viêm.

Nghe được Thiên Xà khiển trách, Băng Huyền cùng Băng Hoa sắc mặt cũng chột đỏ lên, liên tục gật đầu, hai người cước bộ xê dịch, bước theo phương vị trận hình, hàn khí lạnh như băng, liên tục không ngừng từ trong cơ thể hai người trào ra.

Thiên Xà sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm ở xa xa, xà quái trong tay đập thật mạnh trong hư không, hàn khí bàng bạc lạnh như băng cũng từ trong cơ thể dũng mãnh tiến ra, sau đó cùng với hàn khí hai người kia dung hợp cùng một chỗ, trực tiếp ngưng tụ thành một mảnh hàn băng kính trắng nõn, đem ba người che chắn bên trong.

Hàn băng kính trắng nõn kia, hoàn toàn do Đấu khí bàng bạc của ba người kia không ngừng sinh sôi ngưng tụ thành, lực phòng ngự cực kì khủng bố, mặc dù là một gã cường giả Đấu Tông, thi triển toàn lực, sợ cũng có chút nan giải khi công phá.

Lúc Băng kính ngưng tụ thành thì biển lửa ngũ sắc hỏa diễm rút cuộc đột nhiên đánh tới, sau đó bên trong một mảnh Liệt Hỏa hùng hực, đem hàn

băng kính vây lại, thổi quét tới!

Ngũ sắc hỏa diễm mới vừa đụng chạm vào hàn băng kính trắng noãn, đột nhiên bạo xuất tiếng vang xuy xuy, vô số hàn vụ màu trắng không ngừng từ trên mặt hàn băng kính khuếch tán ra, điên cuồng chống đỡ ngũ sắc hỏa diễm thiêu đốt.

"Xuy xuy!".

Từng giọt thủy dịch băng hàn không ngừng từ phía trên Băng kính hiện lên, sau đó theo Băng kính chảy xuống, bị ngũ sắc hỏa diễm từ bốn phía cuộn cuộn nhanh chóng nung thành hư vô.

Bên trong quang trận khổng lồ chỉ toàn là biển lửa hoa mỹ tràn ngập, mà vị trí bên trong biển lửa, Băng kính tuyết trắng đang trôi nổi trong đó, trong lúc mơ hồ, có thể thấy ba thân ảnh trong đó.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng không ngừng nhìn chăm chú vào giọt nước hòa tan nổi trên mặt băng kính, khóe miệng lại hiện lên một chút cười lạnh, năm loại hỏa diễm dung hợp, trình độ này, mặc dù là Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc, tuy nói hẳn cùng với Thiên Xà xác thực ở giữa có chênh lệch không nhỏ, nhưng nhờ vào Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cho đến hiện giờ Ngũ Luân-Ly Hỏa Pháp, chênh lệch đã thu nhỏ tới mức thấp nhất, mà hẳn giờ phút này muốn ngạnh kháng ngũ sắc hỏa diễm, lại chỉ có thể gọi là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Biển lửa ngũ sắc hùng hực thiêu đốt, nhiệt độ khủng bố làm cho không gian bên trong trận trở nên vặn vẹo cực độ, thậm chí trong lúc mơ hồ còn có từng đạo dấu vết đen nhánh từ không trung xuất hiện...

Thân ở trong biển lửa, Băng kính tuyết trắng vốn dày tầng tầng lớp lớp, cũng dần dần hòa tan, cái loại tốc độ hòa tan, mặc dù có ba người Thiên Xà trong đó duy trì, sắc mặt cũng nhịn không được có chút biến ảo, bởi vì nguyên nhân thuộc tính tương khắc, lực phá hoại của ngũ sắc hỏa diễm, dường như đạt tới trình độ vô cùng kinh khủng.

"Xà lão, tiếp tục như vậy, dấu khí tiêu hao quá lớn, nói không chừng không đợi thời hạn của bí pháp tiểu tử kia đến, chúng ta cũng không thể chống đỡ". Song chương Băng Huyền duy trì trên đỉnh đầu băng tầng, hàn khí theo cánh tay liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào trong đó,

nhưng dù vậy, hắn vẫn như trước có thể cảm nhận được một loại nhiệt độ vô cùng cuồng bạo nóng bỏng, đang từ từ thâm thấu.

Thiên Xà sắc mặt âm trầm bất định, hắn đã xem thường lực phá hoại của ngũ sắc hỏa diễm.

"Băng kính tan vỡ thì đem Băng tôn lực trong cơ thể bọn người đều truyền vào trong cơ thể ta, lúc đó ta thì triển công kích, đem tiểu tử kia một kích tiêu diệt!"

Nghe được giọng nói lạnh lẽo của Thiên Xà, hai người Băng Huyền thoáng chân chờ, nhưng rồi chỉ có thể miễn cưỡng gật gật đầu, thân ở trong biển lửa khủng bố, nếu trong cơ thể bọn họ không có Băng tôn lực hộ thể, chỉ sợ không thể chịu nổi nỗi khổ bị thiêu đốt.

Đối với hai người bọn hắn cười khở, Thiên Xà lại chưa từng để ý, hai mắt gắt gao nhìn một chỗ trong không gian ở ngoài Băng kính, nơi đó, mơ hồ có một đạo thân ảnh...

"Xuy.Xuy!!"

Ngũ sắc hỏa diễm, điên cuồng phá hoại xung quanh, dưới loại nhiệt độ khủng khiếp này, giọt nước mưa phía trên Băng kính chắc chắn cũng càng ngày càng nhiều. Băng kính tuy dày, cũng dần dần trở nên mỏng manh.

Nhìn cục diện bên trong trận như vậy, không ít người bên trong Diệp Thành đều cảm thấy da đầu có một chút tê dại, đạo thân ảnh trẻ tuổi làm cho bọn họ rung động khó tưởng tượng được, không chỉ đầu tiên là đánh bại Hồn Điện hộ pháp, hiện giờ lại bằng vào sức một người đem tam đại trưởng lão của Băng Hà Cốc vây khốn ở bên trong biển lửa, không thể động đậy, chiến tích bực này, nói lên liền có thể làm con người ta nhiệt huyết sôi trào, huống chi hiện giờ lại được tận mắt nhìn thấy.

"Răng rắc".

Trước vô số luồng ánh mắt chăm chú của mọi người, một thanh âm rất nhỏ đột nhiên từ bên trong quang trận truyền ra, vô số luồng ánh mắt mạnh mẽ ngưng tụ, chỉ thấy trên Băng kính vô cùng chắc chắn, bắt đầu nứt ra từng cái khe thật nhỏ.

"Biển lửa thật là khủng khiếp, thậm chí ngay cả tam đại trưởng lão của Băng Hà Cốc liên thủ cũng chống đỡ không được". Nhìn một màn này, mọi người xung quanh chỗ Diệp Thành, nhất thời phát ra vô số âm thanh xôn xao kinh hãi. *"Thình thịch!"*

Tốc độ khe nứt lan tràn, càng lúc càng nhanh, về sau, rốt cục mạnh mẽ run lên, chợt âm ầm bạo liệt, vô số vụn băng bắn ra bốn phía, một luồng hàn khí kinh người từ bốn phía tràn ra, trong lúc nhất thời lại đem biển lửa ngũ sắc chắn lui.

Hàn khí tràn ngập, Băng Huyền cùng Băng Hoa gầm lên một tiếng, một chiêu riêng rẽ cùng phát ra ở phía sau lưng Thiên Xà, một tiểu Băng kính nhỏ bé ẩn chứa Đâu khí bằng bạc, dữ dội tuôn ra sau khi tiến vào trong cơ thể Thiên Xà.

Theo Băng Huyền cùng Băng Hoa đem Băng tôn lực đưa vào trong cơ thể Thiên Xà, chỉ nghe tiếng *"rắc rắc"* vang lên, từng tầng băng màu lam nhạt, lặng yên toát ra từ phía dưới làn da của Thiên Xà, trong nháy mắt liền hình thành một bộ đồ băng mỏng manh màu lam nhạt ở bên ngoài thân thể, mà lúc băng tầng xuất hiện thì một luồng hàn khí cực kỳ khủng bố màu lam nhạt, cũng rồi đột nhiên từ trong cơ thể Thiên Xà trào ra!

Tại dưới hàn khí màu lam nhạt, chỉ thấy ngũ sắc hỏa diễm chung quanh Thiên Xà bị đẩy ra xa ngoài mười trượng, mỗi một lần hỏa diễm đánh tới, cũng bị từng đợt sương trắng nồng đậm bạo xuất chống đỡ!

Khi băng tầng màu lam nhạt hiện lên thì Thiên Xà liền cảm giác được ngũ sắc hỏa diễm mang đến nhiệt độ khủng khiếp đã tiêu thất hơn một nửa, lập tức trong hai mắt chớp động, ngẩng đầu, âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm ở xa xa, thanh âm lạnh lạnh, mang theo vô tận hàn ý, quanh quẩn bên trong quang trận.

"Tiểu tử, kết thúc tại đây thôi!"

Ngũ điệu lạnh lạnh hạ xuống, thủ chương Thiên Xà đột nhiên nắm chặt, từng luồng năng lượng giống như chất lỏng màu lam nhạt từ trong bàn tay trào ra, bên trong năng lượng màu lam nhạt, còn nổi lơ lửng dày đặc những vụn băng thật nhỏ, lóe ra ánh sáng quý dị.

Tay Thiên Xà nắm giữ một đoàn chất lỏng năng lượng màu lam nhạt từ

trên bàn tay xông ra, đoàn chất lỏng trực tiếp tạo thành một Băng cung màu lam khổng lồ cỡ chừng hai trượng!

Cái chuôi Băng Thần cung nhất xuất hiện, hàn khí trong phiến thiên địa đột nhiên tăng lên dữ dội, cũng khiến cho khí thế của ngũ sắc hỏa diễm vốn ngập trời cũng phải lui về phía sau một chút.

"Băng Thần cung."

Sắc mặt Thiên Xà âm hàn, bàn tay kéo dây cung, âm thanh kéo kẹt vang lên ở bên trong, chậm rãi kéo căng dây cung, hàn khí khủng bố quanh mình hội tụ đến, trên dây cung, một đạo lam băng tiễn khổng lồ to tầm một trượng, từ từ hiện lên.

Băng tiễn hiện lên, xa xa trên bầu trời sắc mặt Tiêu Viêm cũng trầm xuống, hẳn có thể cảm giác được, ở chỗ băng tiễn kia, ngay cả biển lửa ngũ sắc tràn ngập vây xung quanh cũng lặng yên xuất hiện một cái khe.

"Thiên Xà không hổ là cường giả Đấu Tông, quả nhiên thật khó thu thập như vậy".

Khẽ hít sâu một hơi, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút sát khí, thủ ấn đột nhiên biến đổi.

Theo thủ ấn biến hóa, bên trong quang trận tràn ngập ngũ sắc hỏa diễm, đột nhiên nhanh chóng sôi trào, chợt dữ dội hướng đến Tiêu Viêm tuôn ra, sau đó ùn ùn hội tụ trên cánh tay phải!

Xuy xuy!

Kèm theo sau càng ngày càng nhiều ngũ sắc hỏa diễm hội tụ trên cánh tay Tiêu Viêm, một cái cánh tay khổng lồ tràn đầy ngũ sắc hỏa diễm lớn mười trượng, cũng chậm rãi mấp máy hiện lên, bao bọc bên ngoài cánh tay Tiêu Viêm, từ xa nhìn lại, giống như Hỏa Thần, có được lực lượng diệt thiên.

"Một mũi tên này sẽ lấy mạng ngươi!"

Nhìn cánh tay của Tiêu Viêm được bao phủ bởi hỏa diễm khổng lồ, Thiên Xà khóe mắt cũng nhảy dựng, chợt trên mặt tăng thêm vẻ dữ tợn, quát lạnh một tiếng, 5 ngón tay kéo dây cung, vút một tiếng, năm ngón khê buông

ra!

"Băng Thần tiễn, Băng Phong Thiên Địa!"

Khi ngón tay buông ra, lam băng tiễn không lộ khoảng một trượng kêu vút một tiếng, liền mạnh mẽ phóng đi!

Băng tiễn lướt đến đâu, trong thiên địa hàn khí đại thịnh, ngay cả cái màn lửa xung quanh cũng đều trở nên ảm đạm dị thường.

Tiêu Viêm mặt đầy sát khí, trong đồng tử nhanh chóng hiện lên dấu vết màu lam cực lớn, trong mắt thoáng hiện vẻ hung ác, thân thể hơi chậm lại, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của vô số người, bàn chân đạp mạnh hư không, quơ bàn tay không lộ giống như Hỏa Thần Tí, lấy một loại khí thế hung hãn nhất đánh xuống, mạnh mẽ công kích lam cung tiễn đang lao đến, một quyền oanh kích chính diện!

"Hỏa Thần Tí, diệt thiên địa!".

-----oOo-----

Chương 1093: Một trận chiến chấn động!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lưỡi lửa năm màu và luồng sáng màu lam như vẩy thạch xẹt ngang trời, dưới vô số ánh mắt trợn trừng quan sát, ầm ầm lao thẳng vào nhau, khí thế như muốn đánh vỡ cả thình không.

Oanh..!

Quầng lửa không lộ có hình dáng như cánh tay Hỏa Thần phản nộ mà giáng xuống, cuộn cuộn sôi trào một lực lượng có thể hủy thiên diệt địa.

Băng..!

Âm thanh sắc bén chói tai vang vọng khắp bầu trời, như muốn đâm toạc linh hồn của tất cả những ai đang có mặt tại đây, khiến họ phải đau đớn ôm đầu bịt tai nhăn nhó.

Àm..!

Luồng khí lạnh buốt màu lam lúc này chợt bùng nổ, thành một bức tường băng trong suốt bao phủ cả đất trời. Hàn khí lan tỏa khắp nơi, không gian mờ mịt một tầng hơi băng giá.

Vừa lúc đó, nắm tay rực lửa khổng lồ kia cũng đã lao đến, đập mạnh vào tường băng màu lam tràn ngập hơi lạnh buốt giá. Trong phút chốc, sắc lửa ngập trời đã điên cuồng quyện lấy từng tia hàn khí lam sắc, bắt đầu giằng co cắn nuốt lẫn nhau.

Ngũ sắc hỏa diễm và Băng lam hàn khí che phủ cả nửa bầu trời, năng lượng từ trong đó hỗn loạn sôi trào lan tỏa, uy thế dường như lay động cả không gian.

Thiên Xà lơ lửng giữa tầng không, áp lực từ nơi Băng Hỏa giao hội truyền đến làm cho lão có cảm giác cánh tay mình sắp vỡ tung, không thể chịu đựng thêm được. Lão phi thường hiểu rõ, nếu bây giờ lão lùi nửa bước, thì lực lượng hủy diệt từ Hỏa Thần Thủ sẽ tức tốc đập tan bức tường băng kia mà đánh cho lão thành thịt vụn. Nên còn bao nhiêu hơi sức, Thiên Xà đều dốc cả vào lần tranh đấu này, chứ tuyệt đối không thể lùi bước nữa rồi.

Ánh mắt dữ tợn như rắn độc của lão quắc lên, nhìn trừng trừng vào bóng người mờ nhạt ẩn hiện sau làn sương lạnh rồi há miệng hét lớn:

- Băng Huyền, Băng Hoa... Mau truyền Đấu khí!

Nghe tiếng quát của Thiên Xà, Băng Huyền và Băng Hoa ở đằng sau thoáng sựng người rồi nghiêng răng vung hai tay lên áp vào lưng của lão, Đấu khí như một dòng sông cuộn cuộn tuôn ra.

Dưới sự trợ giúp của luồng Đấu khí khổng lồ này, áp lực trên người của Thiên Xà lập tức giảm hẳn đi, trong mắt lão cũng lóe sáng một tia ngoan độc. Thiên Xà gầm lên:

- Băng Phong Cự Hạm...

Tiếng quát vừa dứt, luồng Đấu khí đang mạnh mẽ truyền vào lưng lão bỗng sôi trào dữ dội rồi xông thẳng đến tường băng màu lam phía trước.

Có thêm sự bổ sung cường đại này, tầng khí lạnh càng lúc càng trở nên buốt giá, sắc lam của tường băng càng lúc càng đậm, chỉ sợ nếu một Đẩu Tông tiến lại gần chỗ này sẽ hóa thành tượng băng ngay tức khắc, mà ngay cả linh hồn cũng chẳng thể thoát ra.

Rắc rắc...

Những tiếng động thanh thúy cực nhỏ không ngừng vang lên khiến đồng tử trong mắt Tiêu Viêm cũng phải co rụt lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hỏa Thần Thủ không ngờ đã bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng màu lam, làm cho màu sắc của nó thoáng chốc mờ đi. Thiên Xà chống cự quá sức mãnh liệt và ngoan cường, đã vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

"Không thể tiếp tục dây dưa với bọn họ được. Thiên hỏa Tam huyền biến đã sắp đến giới hạn rồi, cơ thể cũng sắp suy yếu. Lúc đó đừng nói là Thiên Xà, chỉ cần một trường lão của Băng hà cốc ra tay cũng dư sức đẩy ta vào chỗ chết!"

Một tia sáng cực kỳ khó phát hiện lóe lên trong mắt Tiêu Viêm, hắn hít sâu một luồng hơi nóng bỏng, thủ ấn liên tục biến đổi. Chỉ thấy những Hỏa Linh trong Ngũ Luân Ly Hỏa trận toàn thân bùng bùng sáng lóa, phóng ra năm cột sáng khác màu rực rỡ rồi tụ cả vào Hỏa Thần Thủ.

Thêm một lần nữa được trợ lực, Hỏa Thần Thủ bùng lên ngàn vạn tia hào quang lóng lánh như ngọc, khiến cho lớp băng mỏng đang bao bọc xung quanh nó lập tức bốc hơi.

Cảm nhận lực lượng từ Hỏa Thần Thủ truyền đến, khuôn mặt của Tiêu Viêm thoáng hiện một chút dữ tợn, hắn phát tay cho Hỏa Thần Thủ tiếp tục đánh mạnh vào lớp tường băng trong suốt phía trước.

Rầm! Rầm!

Quyền vừa chạm đến, hàng loạt tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên. Năng lượng rào rạt lan tràn, tầng tầng lớp lớp va chạm vào tấm màn lửa của Ngũ Luân Ly Hỏa trận khiến cho nó phải lay chuyển dữ dội.

Một quyền hạ xuống, hỏa diễm và hàn khí điên cuồng giao thoa, không

gian cũng phải rạn nứt rồi bung ra một cái lỗ đen chùng nửa trượng, hắc ám một màu, khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

Hàn khí đang che phủ cả nửa bầu trời dưới tác động của Hỏa Thần Thủ chọt nhọn nhọn hẳn. Ngọn lửa năm màu hừng hực vươn dài những cái lưỡi dữ tợn của mình mà cắn nuốt khí lạnh xung quanh, khiến cho bức tường băng màu lam cũng dần tiêu tán.

Đồng dạng, hàn khí cũng kịch liệt xâm nhập vào Hỏa Thần Thủ, tạo ra những vết nứt nẻ sâu hoắm trên cánh tay, rồi bốc hơi ngay lập tức. Tuy vậy, có vẻ sức ăn mòn của hai luồng năng lượng đáng sợ này đã càng lúc càng suy yếu đi rồi.

Nhìn Hỏa Thần Thủ và bức tường băng đang mờ nhạt dần, trên khuôn mặt của Thiên Xà hiện lên một nụ cười âm độc. Lão đã thành công chống đỡ được đợt công kích khủng khiếp của Tiêu Viêm. Lão tin tưởng, loại chiêu thức cấp bậc này, hẳn nhất định không có khả năng thi triển thêm một lần nữa. Việc lão cần làm bây giờ là kéo dài thời gian, đợi cho Thiên hỏa Tam huyền biến của Tiêu Viêm mất đi tác dụng, lúc đó hẳn chẳng phải là cá nằm trên thớt hay sao?

Dưới ánh mắt lạnh lẽo quan sát của Thiên Xà, tường băng và hàn khí lúc này đã tiêu tan không còn sót lại chút nào, mà Hỏa Thần Thủ cũng nổ vang một tiếng rồi biến mất. Thay vào đó cả bầu trời bắt chọt tràn ngập hoa tuyết tung bay, xen lẫn với tiếng cười lồng lộng đầy đắc chí của Thiên Xà.

Có điều lão cười chưa được bao lâu, thân ảnh Tiêu Viêm vừa hiện ra trên bầu trời lại một lần nữa lao vụt tới. Thiên Xà âm trầm nhìn hẳn phi lại gần, trên khuôn mặt nhăn nheo thoáng hiện một nét cười nhạt báng:

- Còn muốn xông đến sao? Liều mạng đồ tặc à?

Bàn tay khô quắt của lão nắm chặt lấy Xà trượng, chân bước tới trước, hàn khí trên người một lần nữa ào ạt tuôn trào. Thân là Đấu Tông đỉnh phong, Đấu khí của lão mạnh mẽ thế nào, đấu phải Tiêu Viêm có thể so sánh!

Bóng người lao đến cực nhanh, trong phút chốc đã xuất hiện trước mặt Thiên Xà. Tay áo bào mở rộng rồi phụt một tiếng hóa thành tro tàn, lộ ra một cánh tay trần trụi. Trên bàn tay, lồ lộ một bông sen lửa ba màu trôi nổi một cách quỷ dị.

Tam Sắc Hỏa Liên đột ngột xuất hiện, khiến cho Thiên Xà sửng sốt toàn thân, da lông gì dựng đứng cả lên. Bởi lão có thể cảm nhận được, ẩn giấu bên trong đóa hoa này, là lực lượng hủy diệt cuồng bạo đã từng hiện diện nơi Hỏa Thần Thủ lúc nãy.

Đồng tử trong mắt lão co rụt cực độ, hàn khí theo đó nhanh như chớp phun trào, khí thế tưởng chừng che trời phủ đất, bao lấy thân hình Thiên Xà vào trong.

Thân ảnh vừa tiếp cận lão như một bóng ma kia cũng không vì thế mà dừng lại, bàn tay nắm giữ Tam Sắc Hỏa Liên như lưu tinh vung thật mạnh vào ngực của Thiên Xà.

Sét đánh sao kịp bung tai, dù là Thiên Xà cũng không thể ngăn cản được tình thế như lửa cháy ngang mày lúc này. Hỏa liên tỏa ra khí tức cường đại như vậy, đâu phải muốn xuất là xuất? Tiêu Viêm... hửn ngưng tụ đóa hoa kinh khủng như thế tự lúc nào mà lão không hay biết?

Nhưng lúc này có nghĩ gì cũng không còn tác dụng. Thời gian dành cho Thiên Xà chỉ đủ để lão vung quái trượng lên chắn ngay trước ngực.

Phanh! Phanh!

Kỳ tích đâu phải lúc nào cũng xuất hiện! Tiêu Viêm nhe răng cười, đóa sen lửa ba màu cứ thế tổng thẳng vào ngực Thiên Xà...

Ầm...!

Một quầng lửa khổng lồ cuồng bạo bùng lên trong mắt mọi người, che phủ cả đất trời.

Sức nổ cực mạnh đã chấn nát mọi thứ, kể cả tấm màn lửa từ Hỏa trận của Tiêu Viêm. Chỉ nghe ầm ầm những tiếng nổ dữ dội liên tiếp vang lên, năm Hỏa Linh trong trận cũng dần tiêu tán.

Hỏa liên nổ mạnh đã bao trùm tất cả! Băng Huyền, Băng Hoa đứng sau Thiên Xà cũng không kịp né tránh. Bị sức ép tổng mạnh vào, máu tươi phun đầy trời, thân thể như điều đứt dây văng ngược ra sau, rồi như một hòn đá lao thẳng vào Diệp thành, cày nát hàng loạt nhà cửa tạo thành một

vết dài đỏ nát...

Vô số ánh mắt như đại ra, hàng loạt cái miệng không khép lại được mà nhìn đến chỗ hai người Băng Huyền vừa rơi xuống. Rồi tất cả lại đồng loạt ngược lên trời, nhìn vụ nổ cực lớn nhuộm đỏ cả thiên địa, trong lòng không khỏi nảy lên một tia lãnh khí.

Vụ hộ pháp lơ lửng trên trời, nhìn quầng lửa mà linh hồn chấn động. Lực lượng Tiêu Viêm vừa bày ra, đã khiến lão như người thấy hơi thở của Tử Thần đang lẩn khuất đâu đây, khiến lão chợt cảm thấy vô cùng hối hận. Vì sao Tôn lão già đời như thế, lại cho đây là một nhiệm vụ hoàn toàn có thể nắm chắc..?

Bởi lúc này lão đã biết được, cái mà Tôn lão cho là nhiệm vụ dễ như lật bàn tay, thật ra là cứu tử nhất sinh!

Oanh! Oanh!

Khi Vụ hộ pháp còn đang hối hận không thôi, thì từ trong quầng lửa ngất trời kia một bóng người văng mạnh ra sau, máu tươi vung vãi tung tóe theo đường lùi.

- Thiên Xà..?

Vụ hộ pháp trợn mắt nhìn, kẻ vừa bị đánh bay đó chính là Thiên Xà. Khuôn mặt của Thiên Xà lúc này trắng bệch, máu ọa từng ngụm, tay vẫn nắm nửa thanh trượng gãy, mà thân hình như lá rụng giữa cuồng phong bắn tít ra xa.

Lão đã trọng thương, mức độ còn kinh khủng hơn cả Vụ hộ pháp.

- Rầm!

Cả thân hình nhuộm đầy máu tươi của Thiên Xà bay thẳng vào Diệp thành, đâm sâu xuống đất tạo thành một cái hố cực lớn rồi nằm rũ ra bất động, không biết sống chết!

- Băng hà cốc bại...!

Cả tòa thành rộng lớn im lìm không một tiếng động. Từng ánh mắt nhìn

đến tằm thân toi tả của Thiên Xà mà da đầu tê dại. Trận chiến hôm nay, đã để lại trong đầu tất cả những người nơi đây hai chữ "*Chấn động*". Quyết chiến kinh thiên như vậy, cả đời này của bọn họ, có thể trông thấy được mấy lần?

Trên trời, Vụ hộ pháp đã như chết đứng, đưa ánh mắt đờ đẫn nhìn Thiên Xà chẳng biết sinh tử ra sao. Một nỗi sợ hãi mãnh liệt dâng trào, chỉ thấy lão giật nảy người lên, thân hình nhoáng động, tựa hồ muốn bỏ trốn!

Nhưng thân hình lão chưa di chuyển được bao nhiêu, thì không gian sau lưng Vụ hộ pháp đã mơ hồ rung lên, một cánh tay cực kỳ quý dị nhẹ nhàng đặt lên vai của lão, khiến lão tê cứng toàn thân. Bên tai Vụ hộ pháp, khẽ vang vọng những âm thanh lạnh lùng mà nhàn nhạt sát khí:

- Lão cứ cứ động đi, xem mình có biến thành tro bụi hay không?

Vụ hộ pháp run bắn người, khó nhọc quay đầu nhìn lại. Trước mặt lão, hiện lên một khuôn mặt trẻ tuổi nhưng dữ tợn và tràn ngập sát khí.

-----oOo-----

Chương 1094: Thanh Hải!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đập vào mắt Vụ hộ pháp là vẻ mặt lạnh lùng dữ tợn của Tiêu Viêm. Trên khóe miệng hẳn lúc này đang rỉ ra những vệt máu, áo quần rách nát nhìn khá là toi tả và chật vật. Hiển nhiên vụ nổ lớn lúc nãy cũng khiến hắn chấn thương, có điều nếu so với Thiên Xà thì chút thương thế ấy thật không đáng nhắc tới.

Thân thể Vụ hộ pháp như cứng đờ đi dưới âm thanh ròn rợn đó, mặt lão cũng trở nên tái nhợt. Lão có thể cảm giác rất rõ, nơi bàn tay đang đang đặt lên cổ mình đang lưu chuyển một luồng kinh lực vô cùng hung mãnh. Chỉ cần Tiêu Viêm không kèm giữ sát khí trong lòng thì như vậy cái mạng lão ô hô ai tai ngay tức thì.

Tiêu Viêm đưa một tay lên lau đi vệt máu trên khóe miệng, ánh mắt không chút tình cảm nhìn chằm chằm Vụ hộ pháp. Lão già hộ pháp của Hồn Điện

ngày xưa tung hoành trên Vân Lam Sơn, bắt đi Dược lão ngay trước mặt hắn, không ngờ vài năm sau, thế sự chuyển dời, lão lại trở thành cái bộ dạng này, ngoi ngóp thờ như một con cá trên tay hắn.

- Trước kia lão có từng nghĩ đến ngày hôm nay không?

Tiêu Viêm nhếch miệng, nét mặt hắn tuy mang vẻ tươi cười nhưng ngữ khí sao vẫn vô cùng lạnh lẽo. Từng tiếng nói của hắn chỉ thoảng qua như hơi thở nhàn nhạt bên tai, ấy vậy mà Vụ hộ pháp lại nghe trong lòng rét lạnh.

- Nếu người giết lão phu, Hồn Điện sẽ khiến người không có đất đặt chân ở Trung Châu. Người nên nhớ, Hồn Điện không là Băng Hà cốc...

Có nén sự sợ hãi tử vong đang chập chờn trước mặt xuống, Vụ hộ pháp ráng mạnh miệng, cất lời uy hiếp.

Tiêu Viêm nheo mắt nhìn lão, cười nhạt.

Nghe tiếng cười mơ hồ của hắn, trong lòng Vụ hộ pháp như dậy lên một cảm giác bất an. Nhưng lão còn chưa kịp giãy dụa, Vô hình hỏa nóng rực đã phụt ra từ bàn tay của Tiêu Viêm, bao phủ toàn thân lão vào trong.

- Á á á..!

Ngọn lửa vô hình vừa tiếp xúc với thân thể của Vụ hộ pháp thì hàng loạt tiếng kêu thét thê lương thảm thiết cũng vang lên. Vẫn Lạc Tâm Viêm có hiệu quả đặc trị với linh hồn, tổn thương mà nó mang lại thật vô cùng kinh khủng. Vụ hộ pháp đã mất đi màn khói đen che chắn quanh thân, không còn thứ gì có thể giúp lão tránh khỏi sự trừng phạt đầy thống khổ và tàn độc này nữa rồi.

- Đau lắm hả?

Tiêu Viêm nhìn Vụ hộ pháp giãy dụa quằn quại, bàn tay nắm lấy cổ lão càng siết chặt. Vẻ mặt người thanh niên càng trở nên hung tợn lạ thường:

- So với nỗi khổ mà sư phụ ta phải chịu đựng ở Hồn Điện, thì chút đau đớn này có là gì hả? Dù ta có đem lão biến thành tro bụi, có khiến lão hồn phi phách tán, cũng là chuyện rất bình thường biết không?

Vụ hộ pháp co quắp, vùng vẫy. Dưới sự thiêu đốt của Vãn Lạc Tâm Viêm, lão liên tục há mồm la hét đến khản hơi, mãi đến khi không còn sức lực gào rống, chỉ có thể học lên như thú dữ trọng thương, thì trong lòng lão cũng chợt xuất hiện một cảm giác hối hận. Hối hận không phải vì lão bắt đi Dược Trần, mà hối hận vì ngày xưa sao không bóp chết Tiêu Viêm từ trong trứng nước. Ngày đó, Tiêu Viêm trong mắt lão chẳng khác gì một con sâu vô hại, một cái tát đơn giản cũng đủ khiến hắn về với ông bà. Nhưng đáng tiếc, trên đời này không bán thuốc hối hận, ngày trước lão gieo nhân, nay lão phải nhận lấy quả mà thôi!

Bộp! Bộp! Bộp!

Mấy tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên, Tiêu Viêm xoay người nhìn lại liền thấy Thiên Hỏa tôn giả đang tươi cười nhìn hắn, cách lão không xa là Thiên Sương Tử sắc mặt âm độc lạnh lùng.

- Không ngờ... lão phu cũng có lúc nhìn lầm người...

Thiên Sương Tử lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, chậm rãi cất lời.

Tiêu Viêm liếc mắt sang phía lão, vừa định nói gì đó thì cảm thấy trong cơ thể đột nhiên khẽ chấn động. Hắn liền biết đó chính là dấu hiệu Thiên hỏa Tam huyền biến đang suy yếu và sắp đến giới hạn của nó rồi.

Hắn lập tức lấy ra vài viên Hồi khí đan nhét vào miệng, sắc mặt nhợt nhạt đến lúc đó mới trở nên khá hơn.

- Người có thể lấy thực lực của Nhị tinh Đẩu Tông mà đánh bại ba người Thiên Xà, đích thật đã vượt khỏi sự tưởng tượng của lão phu. Nhưng thật tiếc, Băng Hà cốc của chúng ta lần này quyết không thể phạm sai lầm nữa.

Thiên Sương Tử lạnh lùng.

Nghe lão nói thế, Tiêu Viêm nheo nheo đôi mắt, lòng khẽ động, Địa yêu khô lồi cách đó không xa liền lao vút đến bên cạnh hắn. Lúc này hắn đang ở trong trạng thái suy yếu dần, nếu cường địch xuất hiện thì chuyện gì xảy ra thật khó nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Không cần hù dọa tiểu bối! Người hôm nay đừng mong có thể ra tay!

Thiên Hỏa tôn giả nhướng mày, rồi quay sang Tiêu Viêm:

- Tiểu hữu cứ nghỉ ngơi, lão già kia cứ để cho ta!

Nghe lão nói vậy Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mắt vẫn cảnh giác nhìn Thiên Sương Tử chăm chăm. Bây giờ không phải lúc thích hợp để hấn động tay động chân, nếu lão già hỏa kia thật sự nhắm hấn đánh tới, hấn làm gì còn sức lực mà thi triển thêm một lần bí pháp được nữa!

- Nghỉ ngơi sao..? Đúng là khinh thị Hồn Điện ta không có người, thích bắt ai thì bắt nhĩ..!?

Khi thân hình Tiêu Viêm vừa lui lại vài bước thì một giọng nói vừa thản nhiên vừa mạnh mẽ như sét giữa trời quang đã vang lên khiến cho ai nấy giật mình kinh hoảng. Dưới âm thanh bình thản đó, hàn khí đang bao trùm cả Diệp thành chợt dập dờn sôi lên rồi đột ngột bị xé toang. Từ nơi đó, vô tận sương khói đen kịt mờ mịt tuôn trào như muốn che phủ cả đất trời. Trong thoáng chốc, dưới ánh mắt kinh hãi của chúng nhân, màn khói đen đó dần cuộn xoáy tụ lại một chỗ giữa thình không.

Lốc xoáy đen kịt chậm rãi ngưng đọng, hắc khí mờ nhạt đi để lộ ra mười bóng người. Mười người này khí tức tỏa ra thật sự không kém, đặc biệt là người đứng đầu. Người này vận một bộ áo bào xanh thẫm, nhìn rất già nua, toàn thân không toát ra chút năng lượng nào, thế nhưng khi lão xuất hiện, cả phiến không gian xung quanh đó như chấn động mà run lên.

- Hồn Điện... Đâu Tôn..?

Mười người nọ hiện rõ thân thể, đã khiến cả Diệp thành lập tức vang lên hàng loạt tiếng rì rầm kinh hãi, không ít người còn sửng sốt đến đại hấn ra. Diệp thành hôm nay quả thật náo nhiệt như chưa từng được náo nhiệt. Cường giả mà ngày thường nằm mơ cũng khó gặp, ấy vậy mà giờ liên tiếp xuất hiện như cải trắng bán đầy ngoài chợ!

Khi đám người này vừa đến thì Tiêu Viêm cũng sửng sờ, nét mặt hấn trong phút chốc sa sầm. Hấn thật không nghĩ được, người Hồn Điện tại sao lại đột nhiên kịp thời chạy tới đây.

Sắc mặt của Thiên Hỏa tôn giả cũng thoáng bối rối. Lão nhìn trừng trừng

nhìn về phía người áo lam. Ai khác không thể cảm nhận được khí tức của người kia, nhưng lão thì vô cùng hiểu rõ, thực lực của người đó thậm chí còn hơn xa Thiên Sương Tử, đã đạt tới Nhị tinh Đẩu Tôn rồi. Tình hình hôm nay quả thật càng lúc càng bất ổn!

Ngược lại với nét mặt trầm trọng của Tiêu Viêm và Thiên Hỏa tôn giả, Thiên Sương Tử thì tươi tỉnh hẳn lên, trên khuôn mặt còn thoáng hiện nụ cười. Lão há hê liếc mắt nhìn Thiên Hỏa tôn giả, rồi hướng về phía lão già áo lam chấp tay chào hỏi:

- Ha ha! Ra là Thanh Hải tôn giả. Không ngờ chuyện này lại có thể kinh động tới đại nhân vật như ngài.

- Thiên Sương Tử, đã lâu không gặp!

Người áo lam được gọi là Thanh Hải tôn giả cũng chấp tay chào Thiên Sương Tử, rồi cười nhạt:

- Lão phu cũng vừa mới nhận được tin này mà thôi. Vốn lão phu đang có nhiệm vụ trong người, nhận được cấp báo, có chút hiếu kỳ mới đi đến đây!

- Tôn lão! Mau bắt lấy thằng nhãi này, hắn là Tiêu Viêm, người mà Điện chủ chỉ đích danh cần tìm đó...

Khi mấy người Thanh Hải tôn giả xuất hiện, Vụ hộ pháp đang bị Tiêu Viêm nắm cổ chột như người sắp chết đuối bầu được nhanh cây, dùng hết hơi tàn vùng lên hét lớn!

- A a a...!

Tiêu Viêm nhả thần thập phần lạnh lẽo, Vô hình diễm cuộn cuộn xoay chuyển vây kín lấy Vụ hộ pháp, rồi phong vào chiếc bình ngọc vừa lấy ra từ nạp giới trong tiếng hét dài thê lương của lão.

Cất bình ngọc vào nạp giới, hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn đám người Thanh Hải phía xa.

Thấy Tiêu Viêm thân nhiên hạ độc thủ ngay trước mặt mình, Thanh Hải khẽ nhíu mày, trong mắt toát ra nét kinh ngạc:

- Người là Tiêu Viêm?

Mặc kệ lão hỏi, hắn vẫn im lặng không trả lời mà chuyên thân đứng ra sau lưng Địa Yêu khôi lỗi.

- Hà hà! Không ngờ đã bị Hồn Điện truy tầm, mà nhóc con vẫn to gan hoành hoành như chỗ không người. Gan dạ lắm..! Can đảm lắm..!

Thấy Tiêu Viêm vẫn im lặng, Thanh Hải chỉ lắc đầu cười khẩy rồi uể oải nói:

- Thả người kia ra đi, rồi theo bản Tôn đến Hồn Điện một chuyến!

Nghe Thanh Hải nói xong, Thiên Hỏa tôn giả trầm mặt xuống, đang định động thân thì Thiên Sương Tử đã như cái bóng chập chờn lao đến rồi bám sát lão.

- Cút..!

Thiên Hỏa tôn giả sầm mặt, lạnh lùng quát.

- Ha ha, nếu người có bản lĩnh thì cứ việc, ta đây không ngại..!

Thiên Sương Tử cười nhạt, rồi nhìn sang Thanh Hải:

- Thanh Hải tôn giả, lão già này là đồng đảng của tên nhãi kia. Có điều cứ để y cho lão phu, ngài an tâm bắt lấy tiêu tử đó là được rồi.

Thanh Hải nhìn kỹ Thiên Hỏa tôn giả một lượt, trong đáy mắt thoáng hiện chút kinh ngạc. Lão gật đầu cười:

- Làm phiền ngài vậy, đợi bản Tôn bắt giữ Tiêu Viêm xong sẽ qua trợ giúp ngài!

Thiên Sương Tử cũng mỉm cười đáp tạ rồi nhìn Thiên Hỏa đang cau có bực bội, ánh mắt xẹt qua ý lạnh lùng nhạt bóng.

Thanh Hải không để ý tới Thiên Hỏa tôn giả nữa, mà quay sang Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng cười. Sau đó lão bước về trước một bước, lập tức không gian xao động như sóng nước dập dềnh.

Thấy cử động của Thanh Hải, nét mặt của Tiêu Viêm chột hết sức khó coi. Hắn tức tốc lui nhanh ra sau, trong mắt bộc phát một cỗ điên cuồng.

Thân hình Tiêu Viêm vừa lui thì không gian trước mặt hắn như cong đi, Thanh Hải đã hiện ra. Lão đưa bàn tay gầy guộc chộp về phía trước, ngay lập tức bầu không khí xung quanh Tiêu Viêm liền đông cứng lại, khiến hắn đứng sững giữa bầu trời.

Với một chiêu ngưng đọng không gian này, nếu trong tình trạng toàn thịnh Tiêu Viêm thừa sức có thể phá vỡ. Nhưng hắn vừa thì triển Thiên hỏa Tam huyền biến xong, thân thể đang hư nhược vô cùng, làm sao có thể giãy thoát được nữa!?

- Nhóc con à... người mà Hồn Điện muốn, xưa nay chưa ai từng thoát!

Thanh Hỏa vừa cười nhạt vừa chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm, bàn tay khê đưa về phía trước rồi chộp xuống đỉnh đầu của hắn.

Nhìn bàn tay càng lúc càng gần, sự điên cuồng trong mắt Tiêu Viêm càng lúc càng sâu, Dị Hỏa trong cơ thể cũng đã bắt đầu hòa trộn vào nhau.

Khi bàn tay lão sắp đụng đến Thiên linh cái của Tiêu Viêm, không gian ngưng đọng đang cầm tù hắn chột phình lên rồi nổ bung ra, mà sau đó, một lực lượng không gian còn khổng lồ hơn gấp bội đã nhanh như chớp ập đến, chế trụ ngược lại Thanh Hỏa.

Khi tất cả yên tĩnh, một bóng áo trắng thướt tha và diễm lệ mới hiện ra. Dưới vô số ánh mắt kinh hoàng sửng sốt, bóng người đó che chắn ngay trước mặt Tiêu Viêm, mở miệng cất ra những lời trong như ngọc chạm nhưng tràn ngập sát khí lạnh đến thấu xương, vang vang khắp bầu trời:

- Dám đả thương hắn, ngươi chết!

-----oOo-----

Chương 1095: Ngai Vàng Băng Giá!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi bóng trắng thanh mảnh vừa xuất hiện, cái miệng đang nhếch lên cười của Thanh Hải đột nhiên sững lại. Lão thu tay nhanh như chớp rồi lắc mình phá vỡ sự trói buộc của không gian xung quanh, cấp tốc lui về phía sau, đồng thời há miệng quát lớn:

- Người là ai? Sao dám xen vào chuyện của Hồn Điện?

Dưới vô số ánh mắt chăm chú nhìn, không gian đang rung động chập chờn từ từ yên tĩnh, một bóng người ưu nhã cũng dần hiện ra.

Đó là một cô gái toàn thân vận xiêm y trắng toát, khí chất xuất trần thoát tục. Tóc nàng trắng xõa dài xuống tận hông, mỗi khi có gió nhẹ thổi qua liền nhẹ nhàng bay lật phất như mưa tuyết, phiêu dạt đến động lòng. Vị trí mà nàng đứng không cho mọi người thấy được dung mạo ra sao, nhưng dựa theo vòng eo mảnh khảnh và đường cong lả lướt trên người nàng, cũng đủ biết đây nhất định là một đại mỹ nhân tuyệt sắc.

Dáng vóc đó không hề xa lạ với Tiêu Viêm, bởi ngoài Tiểu Y Tiên ra, còn ai có khí chất giống như nàng nữa?

- Thành công rồi sao?

Thấy Tiểu Y Tiên hiện thân, Tiêu Viêm sững sốt rồi mừng rỡ thốt lên.

Tiểu Y Tiên quay đầu lại, lộ ra dung nhan xinh đẹp bất phàm! Nàng chớp chớp đôi mắt huyền nhìn Tiêu Viêm rồi khẽ gật đầu, khóe miệng hút hồn người cong lên định nói gì đó thì bất chợt nhìn thấy vết máu tươi trên miệng Tiêu Viêm, lập tức hàn ý dâng tràn ngàn ngạt. Tiểu Y Tiên xót xa:

- Là lão đánh ca bị thương?

Tiêu Viêm cười, ánh mắt lấp lánh nhìn thật kỹ Tiểu Y Tiên:

- Không sao đâu! Kẻ có thể khiến ca bị thương, thì giờ này cũng đang thâm hơn rất nhiều!

Thực lực hiện tại của nàng, hẳn nhìn không được! Tiểu Y Tiên đã mang lại cho Tiêu Viêm cái cảm giác như mình đang đứng trước một đầm nước sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy. Hắn buột miệng thốt lên, thanh âm không thể che dấu được sự vui mừng và phấn khích:

- Thực lực của muội..? Đột phá Đấu Tôn..?

Tiểu Y Tiên bẽn lẽn gật nhẹ đầu cười. Cảm giác của nàng lúc này thật vô cùng thoải mái và nhẹ nhõm, Ách Nan Độc Thể bấy nhiêu năm hành hạ quấy rối nàng, giờ đã bị nàng triệt để nắm giữ. Từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ phải lo lắng về nó nữa, sẽ không bao giờ phải thấp thỏm một ngày nào đó cái chất độc tai quái kia bộc phát mà tạo nên thương vong ngập trời. Ách Nan Độc Thể đã không còn là một con dao hai lưỡi, lúc này nó đã trở thành một lợi khí đặc biệt mà nàng hoàn toàn có thể khống chế.

Thấy cô gái vừa tới đã thân nhiên chuyện trò với Tiêu Viêm như bỏ qua sự hiện diện của mình, sắc mặt của Thanh Hải chợt tối đi, lão bèn quát lớn:

- Cô nương là đồng bọn của hắn sao?

Nghe tiếng quát của Thanh Hải, Tiểu Y Tiên chậm rãi quay đầu liếc nhìn lão rồi chớp đôi mắt phượng, lơ đãng gật đầu.

Thấy vậy, ánh mắt của Thanh Hải chợt lóe lên một tia giận dữ, lão nghiêng răng lạnh lùng:

- Đây là việc riêng của Hồn Điện và Tiêu Viêm. Nếu cô nương có ý định nhúng tay thì mau dừng lại mà suy nghĩ cho kỹ. Đừng vì nhất thời hồ đồ mà đắc tội với một thế lực mà cô nương không thể đối phó.

Một chiêu cô đọng không gian vừa rồi của thiếu nữ cũng đủ cho lão thấy thực lực nàng dường như còn trên mình một bậc, có thể đã đạt đến Tam tinh Đấu Tôn!

"Thằng nhóc này sao có lắm cường giả bảo vệ như thế nhỉ? Hai Đấu Tôn, lực lượng này ngay cả Hồn Điện cũng không dễ coi thường!"

Thanh Hải nhìn Tiêu Viêm đứng sau lưng Tiểu Y Tiên mà lòng thẳng thốt bất định. Lão không sao tưởng tượng được, một tiểu tử xuất thân từ nơi biên hoang khí ho cò gáy kia, lại được tới hai Đấu Tôn thủ hộ.

- Hồn Điện sao? Chưa từng nghe nói..! Mà dù bản cô nương có nghe, thì đã sao chứ? Có quan trọng bằng đại ca của cô nương hay không?

Nghe Thanh Hải uy hiếp, Tiểu Y Tiên chỉ cười khẩy.

Nghe nàng nói vậy, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu cười trừ. Cô bé này, châm chọc cũng thật nặng! Nhìn lão gia hỏa Thanh Hải tức muốn nhảy dựng lên, mặt mũi sa sầm, trên bàn tay ẩn ẩn những luồng sáng màu lam vô cùng lạnh lẽo, Tiêu Viêm biết lão đã muốn động tay động chân rồi. Quả nhiên, khi Tiểu Y Tiên dứt lời, lão liền lạnh lùng:

- Đã vậy, để bản Tôn thử xem con nhóc ngươi có đủ tư cách nói ra những lời đó không.

- Cam Đại! Ngươi bắt giữ tiểu tử kia, để người này cho lão phu!

Nghe Thanh Hải ra lệnh, chín gã Hồn Điện đứng cách đó không xa nhất tề dạ ran, rồi sau đó động thân nhảy vọt về phía Tiêu Viêm, vây chặt lấy hắn.

Chín người này thực lực không tệ, tuy chưa bằng được Thiên Xà nhưng kẻ cầm đầu là Cam Đại, cũng có tu vi Thất tinh Đấu Tông. Những người còn lại chỉ yếu hơn một chút, nên lực lượng này thật không thể xem thường. Nếu Tiêu Viêm hoàn toàn khỏe mạnh, có thể hắn sẽ không lo ngại cho lắm, nhưng với tình trạng lúc này, chỉ sợ hắn đã hết cách xoay sở rồi!

Tiểu Y Tiên mắt ngọc trừng lên, đôi môi anh đào lập tức hé mở phun ra một luồng khí xám xịt. Luồng khí vừa tuôn trào đã bùng lên lan tỏa khắp nơi rồi tạo thành một vùng mờ mịt khói xám, bao phủ lấy Tiêu Viêm.

Khói sương lằng đằng nhưng không dày đặc, đám người kia có thể thấy rõ thân hình dong dỏng cao của Tiêu Viêm ở bên trong, nhưng không một người nào dám vọng động thử xông vào. Bởi nhìn thoáng qua thôi bọn họ cũng đã biết sự lợi hại của làn khói này, ẩn chứa trong vụ khí xám xịt kia nhất định là một chất kịch độc cực kỳ ác liệt.

Đám người Cam Đại ngẩn người trước màn sương mù rồi đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đã "ngửi" thấy mùi nguy hiểm!

- Ngươi..!

Đôi mắt Cam Đại lóe lên lạnh lẽo, y đưa tay chỉ vào một người trong bọn, trầm giọng gọi.

Thấy đầu lĩnh chỉ mình, người kia khẽ biến sắc, nhưng dưới ánh mắt trùng trùng của y, gã chỉ có thể sầm mặt mà bước tới. Đấu khí trong cơ thể ùn ùn tuôn ra bao bọc toàn thân, gã nghiêng răng lao vào vùng vụ khí.

Xì! Xì!

Thân thể của tên thuộc hạ áo đen vừa chạm vào tầng khói xám, tức thì, hàng loạt những âm thanh xì xì vang lên, da mặt của gã cũng lập tức sạm đi. Vô cùng kinh hoàng, gã liền tung mình vọt ra đằng sau rồi ngồi thụp xuống mà vận công trừ độc.

Thấy cảnh tượng trên, đám người còn lại cũng giật mình biến sắc, ánh mắt thâm trầm nhìn vào vùng vụ khí càng thêm phần sợ hãi.

Sau khi biết rõ bọn họ không cách nào tiến lại gần Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên tủm tủm cười rồi quay sang Thanh Hải. Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, lóe lên những tia sắc lạnh. Lão già chết tiệt kia, định bắt sống Tiêu Viêm trước mặt bản cô nương sao? Làm sao bản cô nương có thể nhẫn nhịn cho được!

- Ta cũng muốn thử xem, cường giả Đấu Tôn có gì lợi hại. Lão! Hôm nay lão là con chuột bạch đầu tiên!

Tiểu Y Tiên cười nhạt, ngọc thủ nhẹ nhàng co lại, khí xám lượn lờ bao bọc. Ngay khi làn sương xám hiện ra, không gian xung quanh lập tức xuất hiện những xao động rất khẽ.

Thấy vậy, nét mặt của Thanh Hải liền trầm xuống, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ ác độc. Chỉ thấy thân hình lão lóe lên, không gian như cong đi, trong sát na đã hiện ra trước mặt Tiểu Y Tiên. Bàn tay gầy guộc xương xẩu vung mạnh tới chộp lấy cổ nàng.

Tiểu Y Tiên nhón nhẹ bàn chân trắng như ngọc bạch, đã dễ dàng thoát khỏi công kích sắc bén của Thanh Hải. Nàng uyển chuyển vung tay, sương xám quấn quanh, ngón tay như búp măng diêm nhanh về phía trước.

Nhìn làn sương xám bao phủ quanh ngọc thủ của Tiểu Y Tiên, khóe miệng Thanh Hải khẽ giật. Lão có thể cảm nhận được hàn ý ngàn ngạt tỏa ra từ đám sương tưởng chừng như vô hại đó! Ngay lập tức trên nắm tay Thanh Hải chột bùng một vầng sáng màu lam, mang theo không gian chấn động

mà đâm thẳng vào ngọc thủ của Tiểu Y Tiên.

Bình!

Quyền chỉ va chạm, không gian vỡ tung, hiện ra những khe nứt đen kịt. Chỉ thấy thân hình mềm mại của Tiểu Y Tiên khẽ đảo nhẹ còn Thanh Hải thì phải lùi ra sau vài bước liên tục mới có thể đứng vững.

Khi Thanh Hải đã ổn định được thân hình thì sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi. Lão vội vã thúc dục Đẩu khí trong cơ thể tụ về phía bàn tay. Ngay sau đó liền nghe những âm thanh xì xì liên tục vang lên, rồi bụp một tiếng thật nhỏ, một tia máu xám xịt và hôi tanh từ lòng bàn tay lão bắn mạnh ra ngoài.

"Độc khí của nữ nhân này là thứ gì vậy? Thật đáng sợ!"

Khi đã bức hết độc khí vừa xâm nhập trong cơ thể ra, ánh mắt của Thanh Hải cũng thoáng hiện lên nét gì đó khá sợ hãi. Kịch độc như Tiểu Y Tiên, có thể nói là mấy chục năm nay lão chưa thấy một lần.

Đẩy lùi Thanh Hải, Tiểu Y Tiên không truy đuổi mà động thân bay vọt tới chỗ của Tiêu Viêm rồi phát tay thu hồi vụ khí. Chợt không gian bên cạnh nàng thoáng chao nhẹ, đã thấy Thiên Hỏa tôn giả từ trong đó bay ra.

- Tiêu Viêm trọng thương, chúng ta lại không đủ người. Đừng dây dưa ở đây nữa, tốt nhất nên rời đi!

Tiểu Y Tiên gật đầu. Nơi này, đúng là không thích hợp để ở lâu.

Thiên Hỏa tôn giả đưa mắt nhìn lên khoảng không tràn ngập hàn khí phía trên, trầm giọng:

- Lão phu sẽ lo việc phá vỡ bình chương hàn khí. Cô nương mau đem hẩn đi!

Nói xong, lão không đợi nàng trả lời mà thân hình đã lóe lên đã xuất hiện ở trên cao, mạnh mẽ tung quyền. Nguồn truyện:

Rầm!

Một quyền đấm thẳng vào bình chướng làm cho hàn khí tại nơi đó chấn động kịch liệt, lớp sương mù lạnh lẽo chợt nhạt đi mấy phần.

- Thanh Hải tôn giả, mau ra tay, đừng cho bọn chúng bỏ chạy..!

Thiên Sương Tử thấy động tác của Thiên Hỏa, lập tức minh bạch ý tứ của bọn họ, mặt lạnh hẳn đi. Băng Hà cốc của lão hung sư động chúng rầm rộ thế này, nếu để cho Tiêu Viêm ung dung rời đi như vậy thì còn gì là mặt mũi?

Thật ra không đợi Thiên Sương Tử hò hét, Thanh Hải tự mình đã biết làm sao. Chỉ thấy thân hình lão chợt nhòà đi, cùng Thiên Sương Tử xông đến chỗ Thiên Hỏa.

Bọn lão vừa hùng hổ lao tới thì Tiêu Y Tiên đã đảo người chặn lại nhanh như chớp, ngọc thủ vung lên như múa, khí độc màu xám lập tức tràn ngập. Chất độc này quá sức khủng bố, nên khi nó vừa xuất hiện, Thanh Hải và Thiên Sương Tử phải lật đật bung người ra đằng sau mà né tránh.

Khi hai lão vừa thủ thế đứng vững thì bên tai đã vang lên một tiếng ầm cực lớn. Thiên Hỏa tôn giả nhân cơ hội bọn lão bị chặn lại trong chốc lát mà tung ra một quyền cực kỳ bá đạo, đánh thủng một lối thoát trên bình chướng hàn khí. Lão vui mừng chớp lấy Tiêu Viêm rồi quát về phía Tiêu Y Tiên:

- Đi!

Tiếng quát vừa dứt, Thiên Hỏa đã mang theo Tiêu Viêm lao về lỗ hổng. Nhưng ngay lúc tưởng chừng bọn họ sắp thoát đi, thì hàn khí quanh thông đạo chợt dao động kịch liệt, không gian tại nơi đó cũng chập chờn một cách dữ dội.

- Không ngờ Ách Nan Độc Thể cũng có thể bị khống chế! Ài, thì ra ta đã tính sai rồi!

Một tiếng than thật nhẹ vang lên, từ trong vùng không gian đang dao động không ngừng, mơ hồ xuất hiện một chiếc ngai vàng băng giá. Ngồi trên ngai, là một người mặc áo bào trắng toát. Lúc này, y đang từ từ đứng dậy...

-----oOo-----

Chương 1096: Băng Tôn Giả!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian vặn xoắn, hàn khí ngập tràn thiên địa, bóng người áo trắng từ từ đứng dậy. Hoa tuyết từ đâu bỗng dung rơi xuống tràn ngập đất trời, chỉ trong thoáng chốc đã bao phủ cả Diệp thành. Từ xa nhìn lại, tòa thành ánh lên một màu trắng bạc, lạnh lẽo mà xinh đẹp tuyệt vời.

Ba người Tiêu Viêm vừa lao đến thông đạo, lập tức trong lòng cảm thấy nguy hiểm trào dâng, bèn nhanh như chớp dừng lại rồi bay ngược ra sau.

Khoảnh khắc bọn họ vừa lui lại, không gian đang chấn động bỗng nhiên vang lên một loạt âm thanh nứt gãy, rồi từ đó từng cái bậc thang đen kịt băng giá lần lượt hiện lên. Người áo trắng khoan thai bước xuống từng bước một. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Khi người đó hiện thân, vô số những luồng sáng sắc mảnh cũng bùng lên, lan tỏa vào không gian.

Người vừa đột ngột xuất hiện này, thân thể cao lớn và cường tráng, khuôn mặt nhìn rất trẻ trung, vàng trán cao rộng nhưng cao ngạo hững hờ, tuy vậy vẫn không thể làm mờ đi dung mạo anh tuấn bất phàm, dù trong cái vẻ anh tuấn ấy có pha lẫn chút khí chất âm nhu.

Trên mi tâm của người áo trắng thần bí, một đồ án hình hoa tuyết đen tuyền vô cùng quý dị lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Tưởng chừng như bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ có cảm giác linh hồn mình như sắp bị đóng băng.

Người áo trắng chấp tay sau lưng, đứng trên bậc thang băng đen bóng, hoa tuyết lạnh giá tung bay quay cuồng. Những bông hoa tuyết bình thường vốn giòn tan dễ vỡ, không ngờ bây giờ lại tràn ngập một lực lượng phá hoại vô cùng kinh khủng.

- A..! Là... là Cốc chủ Băng Hà cốc..!

- Ôi trời! Không ngờ lão yêu này tự thân đến đây! Vì Ách Nan Độc Thể

mà bọn họ hung sư động chúng đến mức này, thật cũng quá coi trọng rồi!

Bên trong Diệp thành không thiếu người lịch duyệt, kiến thức sâu rộng, nên khi vừa nhìn thấy người áo trắng đứng bất động trên bầu trời liền thất thanh hô vang.

Trong Diệp gia, ai nấy đều chờ người ra, mà gương mặt của Hân Lam lại càng tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy. Cốc chủ Băng Hà cốc, cường giả bậc này, uy danh vang dội không ai không biết, không người không nghe! Cường giả bậc này, bình thường khó thấy, không nghĩ hôm nay lại vì đám người Tiêu Viêm mà bước ra khỏi truyền thuyết.

Thiên Sương Tử vừa nhìn thấy người áo trắng, khuôn mặt lập tức rạng rỡ hẳn, vội vàng tiến đến cung tay cúi người kính cẩn:

- Bái kiến Cốc chủ!

Người áo trắng chỉ chậm rãi đưa mắt nhìn quanh rồi đột nhiên cất tiếng:

- Thiên Xà đâu?

Nghe lão yêu hỏi, trên khuôn mặt Thiên Sương Tử liền lộ vẻ lúng túng, lão đưa tay chỉ về phía Diệp thành, nơi Thiên Xà đang nằm bất tỉnh trong hố sâu.

Người áo trắng dõi mắt nhìn theo hướng ngón tay Thiên Sương Tử, rồi khẽ gật gù, hoa tuyết đang quay cuồng xung quanh phập phồng xoáy mạnh.

- Hà hà! Không ngờ Cốc chủ Băng Hà cốc hôm nay cũng xuất đầu lộ diện!

Thanh Hải đứng gần đó ôm quyền chào hỏi. Tuy lão cũng là Đấu Tôn, nhưng phi thường rõ ràng sự chênh lệch cực lớn giữa mình và vị Cốc chủ này. Từng giai từng bậc của Đấu Tôn có sự khác biệt rất xa, phân cấp rất tinh tế và nghiêm cẩn, người tầm thường không cách nào đoán biết. Nếu không có thủ đoạn gì đặc biệt, thì chuyện vượt cấp khiêu chiến là cực kỳ khó khăn. Mà Cốc chủ Băng Hà cốc uy danh nào phải mới nổi một sớm một chiều, bản thân Thanh Hải không thể so sánh!

Nhìn Thanh Hải làm lễ, người áo trắng chỉ khẽ gật đầu, lão thấy vậy cũng cười ngượng rồi nói tránh đi chứ không hề tỏ ra tức giận gì cả:

- Băng cốc chủ, đứa nhỏ kia là Tiêu Viêm, chính là người mà Điện chủ chỉ đích danh cần bắt sống. Mong Cốc chủ sau khi bắt được nó rồi, có thể giao lại cho chúng ta!

Nghe Thanh Hải nói xong, trong mắt Băng tôn giả chợt lóe lên một tia sáng kì dị. Lão hứng thú nhìn thật kỹ Tiêu Viêm, không ngờ cái tên non choẹt này cũng có thể khiến cho kẻ điên chuyên sưu tầm hồn phách kia phải chỉ mặt gọi tên hay sao?

Tia sáng kì lạ trong mắt lão chỉ lóe lên rồi vụt tắt cùng với ý nghĩ bắt giữ Tiêu Viêm trong đầu. Điện chủ Hồn Điện, lão yêu đã từng gặp qua, đích xác vô cùng khủng bố, không cần thiết phải vì tên nhóc này mà tạo nên hậu quả gì đáng tiếc. Nếu không, đụng chạm tới đám quái vật thần bí bí của Hồn Điện thì bản thân lão cũng khó mà nuốt trôi.

- Lão phu chỉ cần Ách Nan Độc Thể...

Ánh mắt lạnh lẽo của Băng tôn giả chậm rãi di chuyển, rồi dừng hẳn trên người Tiểu Y Tiên, sâu trong khóe mắt, bắn ra những cái nhìn cực kỳ nóng bỏng và hiểm thấy nơi lão.

Băng tôn giả xuất hiện, ba người Tiêu Viêm cũng tụ về một chỗ, ngưng thần chăm chăm quan sát lão yêu.

- Thực lực của người này rất kinh khủng, chỉ sợ không thua kém gì Đường Chân của Phần Viêm cốc. Nếu giao thủ, có lẽ Tiểu Y Tiên cũng không phải là đối thủ của lão!

Từng tia sáng không ngừng lóe lên trong mắt Tiêu Viêm. Cục diện lúc này tuyệt đối là hiểm cảnh, nếu xui xẻo mà nói, Diệp thành hôm nay có lẽ thật sự là tử địa của Tiêu Viêm rồi.

- Đấu khí trong cơ thể ta đã khôi phục một ít, nhưng đến đường cùng cũng chỉ có thể tận sức mà thi triển một lần Hỏa Liên... nói cách khác, lần này ta thật sự tiêu rồi!

Tiêu Viêm không ngừng suy nghĩ, các biện pháp đào sinh không ngừng lướt qua trong đầu...

- Tiêu Viêm ca ca, để muội ngăn cản bọn chúng, ca và Diệu lão tiên sinh mau tìm cơ hội thoát thân.

Khi tâm tư Tiêu Viêm còn đang bồi rối, thì một bàn tay lạnh giá như băng đã khe khẽ chạm vào người hắn, Tiểu Y Tiên thấp giọng thăm thì.

Tiêu Viêm chỉ cau mày im lặng, xem ra ngay cả Tiểu Y Tiên cũng biết Băng tôn giả thật sự khó đối phó!

- Điều cô nương vừa nói cũng không dễ thực hiện. Đám người kia có tới ba Đấu Tôn, mà Băng tôn giả lại càng thâm sâu khó dò...

Thiên Hỏa tôn giả khễ thờ dài, bản thân lão cũng đã biết cục diện hôm nay cực kỳ nghiêm trọng.

- Hải tử, theo lão phu đi, lão phu sẽ không đả thương ngươi đâu!

Băng tôn giả tựa hồ chẳng cần nghe những lời thì thầm của đám Tiêu Viêm, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên, giọng nói cũng đi thường êm ái và dịu dàng.

- Lão đang mơ sao?

Gương mặt Tiểu Y Tiên lập tức lạnh lùng như băng, trên ngọc thủ của nàng làn sương xám bắt đầu ngưng tụ, lượn lờ bao phủ. Khí tức tử vong nhàn nhạt lan tỏa! Đó chính là Ách Nan Độc Khí xưa kia luôn hành hạ nàng, có điều hôm nay nó đã trở thành lợi khí độc đáo của Tiểu Y Tiên.

Ách Nan Độc Khí trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một mũi độc tiễn, rồi vút một tiếng, theo không gian uốn cong mà biến mất. Đồng thời trước mặt Băng tôn giả, không khí mơ hồ rung lên, đã thấy mũi tên độc nhô ra hướng thẳng vào mi tâm của lão.

Nhìn mũi độc tiễn lao đến, Băng tôn giả chỉ cười cười, đầu hơi ngửa ra sau, chân lùi lại một bước rồi hít mạnh. Một lực hút cực lớn tuôn ra, không ngờ lão lại một hơi nuốt gọn Ách Nan Độc Tiễn vào cơ thể.

Khi độc khí xâm nhập vào thân, trên mặt lão yêu chỉ thoáng hiện một lớp sương mờ, rồi trong chốc lát đã tan đi. Ánh mắt lão càng lúc càng tỏa sáng những tia nhìn kỳ quái.

- Độc khí thật tinh thuần!

Hít sâu một hơi, Băng tôn giả tỏ ra vô cùng thoải mái. Chợt lão phiền muộn thở dài:

- Càng như vậy, lão phu càng muốn có được tiểu cô nương. Có tiểu cô nương, Ách Nan Độc Thể của lão phu nhất định sẽ trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Nghe lão nói xong, ba người Tiêu Viêm đều kinh hãi biến sắc. Bọn họ khiếp sợ nhìn Băng tôn giả, không ngờ lão cũng có Ách Nan Độc Thể?

- Ách Nan Độc Thể phân ra tiên thiên và hậu thiên. Độc thể của lão phu chỉ là hậu thiên, nhưng không sao, chỉ cần hôm nay bắt được tiểu cô nương, lo gì không bù đắp được chỗ thiếu hụt này chứ!

Băng tôn giả khẽ liếm môi, giọng âm nhu quái đản quanh quẩn vang lên bên tai ba người.

- Thì ra là Độc thể hậu thiên..!

Tiêu Viêm khẽ thở phào một hơi. Trước hẳn đã từng nghe nói Ách Nan Độc Thể có thể chế tạo ra được, nhưng cực kỳ nguy hiểm, cử tử nhất sinh. Dù có thành công, cũng chỉ là một khối thân thể tàn phế chứ không thể so sánh với Ách Nan Độc Thể bá đạo của Tiểu Y Tiên.

- Ra đó là duyên cớ vì sao Băng Hà cóc chuyên đi lùng Ách Nan Độc Thể..!

Băng tôn giả xoa xoa đồ án hoa tuyết nơi mi tâm, khẽ cười:

- Hôm nay lão phu rất vui! Nên cũng không ngại mà nói cho các người biết đây thôi!

Tiếng cười vừa dứt, đồ án bông tuyết màu đen trên mi tâm lão đột nhiên sáng ngời lên, hoa tuyết quay cuồng xung quanh lão liền tối đen lại. Lão vươn tay, điểm nhẹ về phía Tiêu Viêm.

Vù!

Ngón tay vừa điểm, hoa tuyết đen tuyền như sóng dậy, bùng lên ngập cả đất trời, ùn ùn lao về phía ba người bọn họ.

Thấy Băng tôn giả xuất thủ, sắc mặt của Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả lập tức thay đổi. Bọn họ liền đứng chắn trước mặt Tiêu Viêm, Đấu khí trong cơ thể cuộn cuộn dâng trào rồi bùng ra thành một bức tường Đấu khí cao ngất.

Vút! Vút! Phập!

Vô số hoa tuyết màu đen như ám khí khảm sâu vào bức tường Đấu khí, rồi quỹ dị lan tràn, trong chớp mắt đã phủ kín lấy nó.

Băng! Băng!

Sắc đen lan rộng, bức tường Đấu khí rung lên rồi vỡ tan ra từng mảnh. Trong khi đó, đám hoa tuyết màu đen còn lại chọt rung lên rồi hóa thành hai con Hắc long, rít lên lạnh lạnh mà nhảy chồm về phía Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả.

Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả thấy vậy, lập tức lui nhanh ra sau vài bước, hai luồng Đấu khí tinh thuần từ lòng bàn tay mạnh mẽ lao ra, mãnh liệt đâm vào hai con Hắc long.

Ầm! Ầm!

Chấn động rung trời, xé toan không gian, mở tung ra những vết nứt đen kịt ngoằn ngoèo.

Hự!

Va chạm cực mạnh đã khiến Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả bị chấn lùi ra sau hàng trăm thước, toàn thân run rẩy.

Lấy một địch hai mà vẫn chiếm thượng phong tuyệt đối, Băng tôn giả quả thật quá sức kinh khủng!

Chỉ một chiêu đã đánh văng hai người Tiểu Y Tiên, Băng tôn giả nhếch miệng cười nhạt. Lão yêu liếc mắt nhìn Tiêu Viêm rồi lại vung tay áo, Hắc

long vừa tan đi đã lập tức ngưng tụ, há miệng rộng lớn rồi lao vọt đến chỗ hắn.

Nhìn Hắc long hung hãn phi đến, hai mắt của Tiêu Viêm cũng đỏ rực lên. Dị Hỏa trong cơ thể hắn từ sớm đã giao hòa, nay liền sản sinh một đóa Hỏa liên mờ ảo trôi nổi trên bàn tay Tiêu Viêm.

Hắc long rít gào mà đến, mang theo hơi gió tanh tươi ngập trời, mà đồng tử của Tiêu Viêm cũng trong nháy mắt nở to.

Hắc long càng lại gần, Hỏa liên trên tay Tiêu Viêm càng sắc nét, nhưng da mặt của hắn cũng dần nhợt nhạt đi.

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi nhìn, Hắc long hung mãnh nhào đến, Hỏa liên đã bắt đầu rời tay. Nhưng ngay lúc đó, không gian trước mặt Tiêu Viêm chợt hoa lên, dập dờn như sóng nước, hai thân hình già nua từ trong đó lao ra, tay áo phất lên đã đánh cho Hắc long tan thành sương khói.

Hắc long tiêu biến, hai bóng người kia cũng đồng loạt thốt lên một tiếng kinh ngạc rồi lặng thinh đứng yên. Cùng lúc đó, một giọng nói dịu dàng mềm mại mà du dương chợt vang lên, quanh quẩn trong không gian đầy tuyết trắng:

- Nếu chàng bị thương! Băng Hà cốc... Diệt!

-----oOo-----

Chương 1097: Gặp lại Huân Nhi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giọng nói êm ái vang vọng khắp bầu trời sương giá, thanh âm thanh thoát lan truyền trong không trung, khiến cho những bông hoa tuyết đang quay cuồng bỗng nhiên ngừng hẳn lại rồi dần tan biến. Băng mắt thường có thể thấy được, trên bầu trời xuất hiện những gợn sóng không khí đang dập dềnh mà lan về bốn phía.

Khi âm thanh dịu dàng như hơi thở đó vang lên, cặp mắt rực sắc máu của Tiêu Viêm nhất thời sững lại, toàn thân hắn cứng đờ. Màu máu trong mắt

lập tức tan đi, mà đóa sen lửa trên tay cũng biến mất lúc nào không hay.

Cổ họng hần giật giật một cách khó nhọc, ánh mắt tràn ngập vẻ không tin nhìn sững vào không gian đang dao động. Cái giọng nói xao xuyên hồn người này quả thật vô cùng quen thuộc với hần. Bởi dù cho có một ngày nào đó, hần quên đi chính tiếng nói của mình, thì âm thanh kia vẫn chẳng thể nào phai lạt trong tâm trí Tiêu Viêm.

- Huân Nhi...

Hần nuốt khan một hồi lâu, đầu cúi gằm, khó nhọc lắm mới thì thào nên hai chữ. Thanh âm thoát ra từ cổ họng của Tiêu Viêm mà nghe như gió thoảng, mà nghe như là thực là mơ!

Vẻ mặt Băng tôn giả vốn lạnh lùng vô cảm chợt khẽ chau lại trước biến cố bất thành linh này. Lão giương mắt nhìn trừng trừng vào hai bóng người già nua đứng trước khoảng không đang vặn xoắn, con người thu nhỏ lại tí hí.

Sắc diện lão yêu càng lúc càng tệ hơn khi thấy từ trong không gian mờ ảo, một dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh đang chậm rãi đi ra. Rồi dưới vô số ánh mắt tròn tròn ngạc nhiên, dưới bầu trời lác đác tuyết rơi, bóng người đó dần dần hiện rõ.

Đó là một cô gái vận xiêm y màu xanh, không sang trọng quý phái, nhưng vẫn toát nên một vẻ tôn quý kiêu sa đến lạ lùng. Không phải là tôn quý của phàm nhân khí tục mà là khí khái của một người có thể nắm trong tay thiên địa, là vương giả của đất trời, một nét kiêu sa vĩnh viễn trường tồn, thản nhiên trước thời gian, bất tử bất diệt.

Ba ngàn sợi tóc đen được buộc ngang bởi một sợi tơ màu tím, tùy ý buông dài, ôm lấy một bờ vai, một vòng eo lả lướt đến hút hồn. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, rèm tơ lay động, xuất trần thoát tục, như tiên tử giáng trần cho phàm nhân chứng kiến, cho phàm nhân mộng ảo mà mê say.

Rồi ánh mắt của phàm nhân lại đưa lên cao, đến khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo như ngọc không chút tỳ vết của thiếu nữ áo xanh. Da trắng thịt trong, tinh khiết vô ngần, mịn màng như lụa. Một nét ửng hồng thoáng qua đủ khiến bao người như ngất như ngây, một nụ cười nhẹ nhàng như khói xuân, ấm áp mà dịu êm. Nếu mơ hồ bắt gặp nụ cười đó, phàm nhân sẽ cảm

thấy bao nhiêu buồn phiền uất hận liền tan biến đi như tơ trời! Ma lực cực lớn!

Một người con gái như vậy, thật như do linh khí của thiên địa dưỡng dục mà thành. Một tiên nữ hoàn mỹ không tì vết!

Người con gái áo xanh bước ra khỏi không gian vụn vẹo, không hề liếc tới Băng tôn giả đến nửa con mắt, mà ngược lại, dưới ngàn vạn cái nhìn ngây ngốc si mê, nàng uyển chuyển xoay người, hướng ánh mắt tới gã thanh niên đang sững sờ thảng thốt ngay sau lưng. Nàng mỉm cười!

Một nụ cười đột ngột xuất hiện trên môi, như hoa quỳnh bất ngờ bung ra cái nụ căng phồng của mình trong đêm tối, làm sáng bừng cả bầu trời. Vô số ánh mắt bắt gặp nụ cười kia, đã thất hồn thất trí!

Nhất tiếu khuynh thành..!

Gót sen từng bước nhẹ nhàng, như một nữ hài từ trong tranh khoan thai lướt tới trước mặt Tiêu Viêm. Bàn tay trắng nõn với những ngón tay như ngó sen trong ngần vươn ra, nửa vuốt nhẹ lên mái tóc của hắn, nửa như so đo chiều cao. Trong đôi mắt trong vắt như nước hồ thu sáng bừng một niềm vui thanh khiết không nhiễm chút bụi trần. Mê ly!

- Tiêu Viêm ca ca!

Thiếu nữ dưới ánh mắt thần thờ của vô số người, môi đào hé mở, làn hương thơm ngan ngát bay ra cùng với âm thanh nhẹ nhàng như tiếng suối khe khẽ ngân vang.

Tiêu Viêm thảng thốt! Trong lòng hắn, là một niềm kích động vô tận khiến thân thể không dừng được phải run lên nhè nhẹ, dù nét mặt vẫn chưa tỏ ra vẻ gì quá ư thất thố. Hắn mở lớn đôi mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt mà ngày đêm mình hằng tưởng nhớ. Chỉ vài năm thôi, nàng đã lớn thế này, duyên dáng yêu kiều là vậy! Và càng khiến hắn vui mừng đến suýt phát điên, là trong đôi mắt thăm thẳm hồ thu của nàng vẫn giữ được hơi ấm quen thuộc thuở nào.

Nàng hôm nay, dung mạo, khí chất hay thực lực đều thay đổi kinh người, đủ khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng muốn tôn thờ nàng như nữ thần ở trong tim. Nhưng trong phút giây được nhìn thấy nàng, được nghe giọng

nàng, Tiêu Viêm mới bừng lên một cảm giác sung sướng và ngẹn ngào khó tả. Bởi mặc kệ nàng biến hóa thế nào, nàng vẫn là cô bé con luôn bám theo mình trước kia, miệng nở non hoài bốn chữ:

- Tiêu Viêm ca ca..!

Thân hình hắn run rẩy càng lúc càng mạnh! Rồi đến một lúc, như không nhận nổi áp lực đè nén tình cảm của nhiều năm xa cách dồn lại, Tiêu Viêm sải một bước dài về phía trước, dưới muôn vàn ánh mắt kinh hãi bàng hoàng, hắn giang rộng đôi tay, ôm chầm lấy thiếu nữ khuynh thành khuynh quốc kia vào lòng!

Hành động đột ngột của Tiêu Viêm, cũng khiến cho Huân Nhi giật mình cất nên tiếng kêu nho nhỏ. Gương mặt nàng trong thoáng chốc đã ửng hồng, thân thể chỉ khẽ run lên nhẹ, không hề phản đối. Nàng và Tiêu Viêm bây giờ đâu có còn là niên thiếu như xưa, áp lực trong lòng hắn, nỗi nhớ nhung còn cào day dứt của hắn, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng. Sự ấm áp từ cái ôm của Tiêu Viêm, đã khiến trong mắt nàng thoáng hiện vẻ ướt át ôn nhu.

Hai lão già áo đen vừa thấy Tiêu Viêm ôm chầm lấy Huân Nhi thì trong mắt liền lóe lên một tia hàn quang sắc bén. Nhưng khi nhận ra nàng không có nửa điểm chống cự, cả hai đều liếc mắt nhìn nhau, rồi khe khẽ lắc đầu.

Huân Nhi lần này rời khỏi Cổ giới, đã mang theo hai lão để hộ vệ. Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh tượng trên, thì có nói sao bọn họ cũng vô pháp tin tưởng điều này là sự thật!

Bởi phóng mắt nhìn khắp Cổ tộc, có biết bao nhiêu thiếu niên anh tài thiên phú ngất trời yêu nàng say đắm. Nhưng kẻ đầu tiên và cuối cùng đoạt được trái tim Huân Nhi, không ngờ lại là một thanh niên nhìn có vẻ rất bình thường. Đối với người ái mộ nàng trong Cổ tộc, Huân Nhi tuy vẫn cười nói dịu dàng, nhưng trong thái độ lại lộ ra một điều gì đó xa cách và cự tuyệt người từ ngàn dặm. Hai lão chưa bao giờ thấy trong tộc có kẻ nào dám can đảm mà kéo nàng vào lòng như thế!

- Ài, chuyện này mà truyền tới Cổ giới, e rằng vô số đứa nhỏ sẽ nổi điên lên mất nhỉ!

Lão già áo đen tóc bạc trắng trợn mắt nhìn cảnh tượng kia rồi không nhận

được cất tiếng than thở!

- Ánh mắt của tiểu thư Huân Nhi xưa giờ không nhận xét sai! Theo ta được biết, chàng trai trẻ kia chính là người của Tiêu gia!

Lão già áo đen còn lại thản nhiên.

Nghe vậy, lão già tóc bạc chợt ngẩn người ra:

- Tiêu gia? Là hậu bối của người kia sao?

Lão đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, kinh ngạc đến ngẩn người, rồi chợt mỉm cười:

- Hèn gì! Có điều, nếu hãn muốn được Cổ tộc tán thành cũng không phải dễ dàng. Dù sao hãn chỉ là hậu bối của người kia thôi, vẫn chưa thể hiện được điều gì. Trong khi đó tiểu thư của chúng ta lại là người có huyết mạch được thức tỉnh thuần khiết và hoàn mỹ nhất trong ngàn năm qua của Cổ tộc!

- Chuyện này thì tiểu thư nhất định đã có chủ kiến. Hai lão già chúng ta có nói gì cũng vô dụng!

- Ha hả! Hi vọng là vậy!

Khi hai lão già còn thấp giọng trao đổi, thì Thiên Hỏa tôn giả và Tiểu Y Tiên đứng cách đó không xa lại giật mình sửng sốt trước cảnh tượng này. Thiên Hỏa tôn giả dù sao còn đỡ hơn, lão kinh ngạc chỉ vì không ngờ Tiêu Viêm lại có quan hệ với những người cường hãn như vậy. Nhất là hai lão già áo đen kia, lão nhìn sao cũng không thấu, thực lực của bọn họ, ít cũng hơn lão hai tinh!

Còn Tiểu Y Tiên thì khác, nàng nhìn bóng lưng của Tiêu Viêm, rồi nhìn người con gái trong lòng hãn, ánh mắt đã thêm phần u ám và chua xót. Nàng không phải chưa từng nghe hãn nói qua về cô gái tên là Huân Nhi này. Không phải không nhận ra cái cảm giác đượm buồn nhưng nhớ trong giọng điệu của hãn. Nhưng lúc này nàng vẫn vô cùng kinh ngạc, bởi nàng chưa từng thấy hãn tỏ ra thất thố và xúc động mãnh liệt như thế trước bất kỳ thiếu nữ nào khác.

Cái tình cảm quyến luyến, thiết tha ấy chợt khiến nàng cũng cảm thấy khát khao. Từ khi quen biết hắn tới nay, nàng chỉ thấy hắn biểu lộ cảm xúc trên đúng một lần, và lần duy nhất đó, đang diễn ra trước mắt nàng, với người con gái khác!

Tiêu Viêm siết chặt Huân Nhi vào lòng. Dù vừa trải qua một hồi chiến đấu đầy khốc liệt, nhưng không hiểu sao, khi ôm cái thân thể thon gọn mềm như nước này lâu bao nhiêu thì lại càng khiến hắn thêm cảm thấy bùng bùng sức sống bấy nhiêu!

Huân Nhi im lặng trong vòng tay sát sao của Tiêu Viêm. Trong đôi mắt long lanh một niềm thương xót. Nàng biết chứ, sau khi mình rời đi, hắn đã trải qua bao nhiêu là gian nan cực khổ. Gia tộc bị thảm sát, ân sư bị tù đầy... không cái nào không là những đả kích thật sâu, thật đau đớn. Ấy vậy mà tất cả đều đặt lên đôi vai gầy guộc của hắn, khiến cho lòng nàng lúc này dào dạt thương yêu.

Nhưng hắn lại khiến nàng vô cùng vui mừng, hắn không vì thế mà bị đánh bại, không vì thế mà ngã gục. Hắn vẫn kiên cường chống đỡ, từng bước lớn lên. Rồi đế quốc Gia Mã, đi tới Hắc Giác Vực, rồi từ đó xâm nhập Trung Châu. Từng bước từng bước hắn đều tỏa ra hào quang rực rỡ!

Tiêu Viêm của nàng bây giờ, không phải là thiếu niên măng tơ đầy nhiệt huyết mà hành sự non nớt thiếu suy nghĩ như xưa! Hắn lúc này, xứng đáng được gọi là cường giả!

- Tiêu Viêm ca ca! Mấy năm nay Huân Nhi không ở cạnh ca ca, ca ca không trách giận Huân Nhi chứ!?

Thanh âm nàng như suối nguồn mát trong, mềm mại cuốn trôi đi bao nỗi ưu phiền mệt nhọc trong lòng Tiêu Viêm. Sức sống của hắn bỗng nhiên dần dần trỗi dậy!

- Này, đừng tưởng nũng nịu thế là ca không trách phạt ngươi!

Tiêu Viêm cười cười, tâm tình dần bình ổn lại. Hắn xoa xoa đầu Huân Nhi rồi buông tay đẩy nàng ra, ngắm nhìn thật kỹ. Sâu trong đáy mắt hắn, sâu trong con người hắn, động lực và ý chí đang không ngừng sôi sục.

- Ca bị thương!

Huân Nhi nhìn thân thể toi tả loang lổ vết máu của Tiêu Viêm mà mắt phượng đau lòng, nhẹ giọng xuýt xoa.

Giọng của nàng vẫn nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng Tiêu Viêm lại đột nhiên cảm giác được, năng lượng thiên địa xung quanh hắn, đang lặng yên mà hùng hực dâng trào.

- Kẻ làm ca chảy máu, thương thế hắn còn nặng hơn ca gấp trăm ngàn lần.

Tiêu Viêm khẽ cười, đưa tay chỉ vào cái hồ to bên cạnh những kiến trúc đồ nát trong Diệp thành cho Huân Nhi!

Nàng hé môi thom cười, đôi mắt long lanh nhìn hàn khí đang bao phủ khắp nơi, rồi uyển chuyển xoay người.

Thấy Bằng tôn giả đứng đằng xa đang nhìn chăm chăm vào bọn họ, trong đôi mắt như pha lê của Huân Nhi chột dưng lên một ngọn lửa màu vàng kim rực rỡ. Nàng cất giọng nhẹ nhàng như hơi thở mà thanh âm vẫn vang vang khắp cả đất trời:

- Chuyện còn lại... ca để cho Huân Nhi nhé!

-----oOo-----

Chương 1098: Ngọn lửa màu vàng kim!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Huân Nhi nói thế, Tiêu Viêm ngẩn người. Ai khác vào tình huống này hắn đã thể hiện nào là quật cường bất khuất, nào là tôn nghiêm danh dự của đẳng mày râu, chứ Tiêu Viêm thì không, đơn giản là hắn gật đầu! Cậy mạnh sao, nóng máu sao, chẳng qua chỉ là đồ lỗ mãng thất phu! Kẻ từng trải như Tiêu Viêm, tự nhiên sẽ không có lỗi suy nghĩ tầm thường như đa phần những thanh niên trẻ tuổi bông bột thích sĩ diện khác! Với thương thế của hắn lúc này mà còn tỏ ra cứng rắn hay ngoan cố gì gì đó, thì chẳng phải sẽ chọc cho người ta cười đến lệch mồm hay sao?

- Mọii nhớ cẩn thận!

Thấy Tiêu Viêm không từ chối sự giúp đỡ của mình, trên gương mặt của Huân Nhi ánh lên một nụ cười hạnh phúc. Bởi nàng không hề mong muốn giữa hai người có sự phân biệt quá rạch ròi.

Thấy Huân Nhi đưa mắt nhìn mình, Băng tôn giả cũng chăm chú quan sát nàng thật kỹ, rồi chậm rãi nhíu mày:

- Các ngươi là người phương nào? Đây là chuyện của Băng Hà cốc!

Băng tôn giả có thể ngồi vững vàng trên ngai Cốc chủ của Băng Hà cốc cho đến hôm nay, tự nhiên không phải là kẻ ngu. Thấy khí thế của Huân Nhi lúc nàng vừa hiện thân, lão yêu cũng đủ biết, nhân vật này bối cảnh nhất định không kém! Nhưng Cổ tộc xưa nay hành sự cẩn mật kín đáo, thường nhân thậm chí còn không hề biết là có một chủng tộc được lưu truyền từ thượng cổ tới nay như thế! Từ đó có thể thấy, Cổ tộc bí ẩn tới mức nào.

Chính vì vậy, khi Băng tôn giả thấy đám người Huân Nhi xuất hiện, lão cũng không thể nhận biết được lai lịch của bọn họ. Đại lục Đấu Khí rộng lớn vô biên, cường giả nhiều như mây trên trời. Băng tôn giả có lợi hại hơn nữa, cũng chưa chắc nắm hiểu hết anh hùng trong thiên hạ!

- Hay cho Băng Hà cốc hung hăng bá đạo!

Huân Nhi mắt sáng long lanh, chăm chú nhìn Băng tôn giả.

Rồi nàng bật cười!

Nghe giọng cười của Huân Nhi, sắc mặt của Băng tôn giả đột nhiên âm trầm hẳn. Lão biết, đối phương không phải đang tán thưởng mình. Băng tôn giả lại đưa mắt nhìn tới hai lão già áo đen cách đó không xa, lòng thầm hô không ổn, bởi hai người này thực lực cũng không hề thua kém lão.

- Bản tôn chỉ muốn Ách Nang Độc Nữ. Nếu người thanh niên này là bằng hữu của cô nương, bản Tôn sẽ không động tới hắn nữa. Nhưng về phần Độc Nữ, bản Tôn nhất định không buông tha.

Ánh mắt của Băng tôn giả đang nhìn hai lão già áo đen đột ngột quét sang phía Tiểu Y Tiên, khàn giọng cương quyết. Bởi lão biết, giữa cô gái thần

bí vừa xuất hiện và Tiêu Viêm chắc chắn có quan hệ không cạn chút nào.

Nghe lão yêu nói xong, đôi mắt sáng như sao sa của Huân Nhi liền nhìn sang phía Tiểu Y Tiên, mà cùng lúc đó Tiểu Y Tiên cũng đã ngẩng mặt lên nhìn nàng.

Ánh mắt của hai người va chạm giữa không trung, trong khóe mắt của đôi bên nhất thời thoáng qua những ẩn ý khó hiểu cực nhỏ rồi tan biến.

- Băng cốc chủ! Tiêu Viêm kia không thể buông tha được!

Thanh Hải nghe lão yêu nói tha cho Tiêu Viêm liền vội vàng lên tiếng. Tiểu tử kia là người mà đích thân Điện chủ sai phái bắt giữ, nếu để hắn thoát đi, khi trở về lão biết trả lời sao với thượng cấp?

Băng tôn giả sa sầm:

- Ngươi muốn bắt thì tự mình đi bắt!

Trong bụng lão yêu âm thầm chửi rủa tên gia hỏa Thanh Hải ngu dốt chẳng thức thời. Tình huống đã thế này, còn hô to gọi nhỏ cái gì!

Nghe tiếng quát bực bội của Băng tôn giả, Thanh Hải liền biến sắc, hàn quang trong mắt lóe lên. Lão hừ lạnh một tiếng, dù sao mình cũng là Tôn lão của Hồn Điện, khách khí với Băng tôn giả thì được, chứ khúm núm quy lụy thì đừng hòng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Còn chưa động thủ đã thấy đối phương xảy ra xích mích, trong mắt Huân Nhi lấp lánh ý cười, nàng thản nhiên:

- Hai lão không cần phải cãi cọ. Người của tiểu nữ, đều phải ở lại đây! Cho hai lão nửa khắc để dẫn thủ hạ ly khai nơi này, tiểu nữ nhất định không cản trở.

Nàng vừa dứt lời, vẻ mặt của Băng tôn giả và Thanh Hải lập tức trở nên rất khó coi. Thế lực của bọn họ không tầm thường, nhất là với Thanh Hải. Sau lưng lão có con cự thú Hồn Điện chống đỡ, xưa nay hành sự không hề kiêng kỵ bất cứ ai. Ở đất Trung châu này, lực lượng có thể khiến bọn lão nể nang đôi ba phần thật sự đếm trên đầu ngón tay. Hai người áo đen sau lưng Huân Nhi, mạnh thì mạnh đấy, nhưng cũng không đủ làm cho Thanh

Hải nghe cú là phải cú!

Khuôn mặt già nua của Thanh Hải như mờ đi vì tức giận, lão cười quái dị:

- Khặc khặc! Khẩu khí thật lớn, thật ngông cuồng! Dám nói như vậy với Hồn Điện sao? Cả cái Trung châu này, chắc cũng chỉ có bọn mi!

Rồi lão quắc mắt lên:

- Nha đầu kia, đừng vì tiểu tử sau lưng mà khiến cho người nhà của mi phải động chạm tới một thể lực mà mình không thể đắc tội đó!

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Huân Nhi dãn ra, nàng lúc lắc đầu rồi nửa cười nửa không:

- Nếu những lời này do Điện chủ Hồn Điện nói ra, có lẽ còn chút khí thế. Đáng tiếc, lão không có tư cách đó!

Trên đại lục này, thể lực mà Cổ Tộc không thể trêu chọc, e rằng thật sự hiếm có!

- Chỉ còn một nửa thời gian!

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, ngọn lửa màu vàng kim đã bắt đầu nhảy múa!

Lửa, đã bắt đầu nhảy múa!

Vẻ mặt của Băng tôn giả và Thanh Hải càng lúc càng âm trầm. Rồi bất chợt, Băng tôn giả nhin không được phải nhếch mép cười nhạt một tiếng. Nếu hôm nay cứ xám mặt cụp đuôi rồi đi, Băng Hà cốc của lão sẽ triệt để mất mặt.

- Băng Hà ta lăn lộn Trung Châu nhiều năm như vậy, lần đầu tiên mới gặp một con nhãi hậu bồi ngang ngược hỗn hào như mi!

Băng tôn giả cất tiếng cười âm lãnh, đồ án hoa tuyết đen trên mi tâm lão yêu lóe sáng một cách quỷ dị. Hàn khí xám xịt từ trong cơ thể cuộn cuộn tuôn trào. Trên bàn tay lão, một lớp sương giá sẫm màu dần dần ngưng tụ, tạo thành một thanh chùy bằng băng đen bóng vô cùng kỳ quái.

Đầu chùy nhọn hoắc, thân chùy chi chít những gai, chỉ nhìn sơ qua cũng đủ khiến người ta nổi cả da gà da vịt. Có cảm giác như nếu để thứ này đâm vào thân thể, thì nhất định sẽ tạo thành một vết thương rách bươm bê bết máu.

- Nhị vị Trưởng lão...!

Mặc cho Băng tôn giả làm gì thì làm, vẻ mặt của Huân Nhi vẫn không hề thay đổi, nàng chỉ đưa mắt nhìn hai lão già áo đen đứng cách đó không xa.

Thấy nàng lên tiếng, nhị lão lập tức khom mình cung kính, cười nhẹ:

- Tiểu thư yên tâm, cứ để bọn lão!

Dứt lời, lão già tóc trắng liền quay đầu nhìn sang Băng tôn giả:

- Hà hà, sớm đã nghe Cốc chủ Băng Hà cốc tu vi tuyệt đỉnh. Hôm nay để lão phu thử sức với ngài một phen.

Âm thanh vừa tắt, bàn chân của lão già tóc trắng cũng bước về phía trước một bước, ngay lập tức đã đứng chắn trước mặt Băng tôn giả. Trên khuôn mặt nhăn nheo, lộ ra một nụ cười hiền lành!

Lão già áo đen còn lại âm ức lắc đầu:

- Người đã chọn lão, vậy hai tên này nhất định của ta đó!

Lão cười hề hề, quét mắt nhìn Thanh Hải và Thiên Sương Tử.

Ánh mắt âm độc của Băng tôn giả nhìn xoáy vào vẻ mặt hóm hỉnh của lão già tóc trắng, hàn quang ràn rụa. Chỉ thấy lão yêu chân đạp mạnh vào không trung, chùy băng trên tay đột nhiên hóa thành mười thanh trường mâu đen kịt, xé toạc không gian mà đâm thẳng vào vị trưởng lão tóc trắng.

Lão già tóc trắng khẽ cười rồi nắm chặt bàn tay, Đấu khí vàng sẫm bùng lên tạo thành một bức tường đất cực dày, chặn đứng toàn bộ khí tức âm hàn độc địa cũng như đà lao tới của những thanh trường mâu màu đen.

- Hèn gì tiểu thư không thích loại đối thủ như người. Lão phu cũng đang

rãnh rồi, sẽ cùng người chơi đùa một trận vậy!

Dứt lời, lão già tóc trắng đập chân vào hư không, Đấu khí vàng sậm lượn lờ quanh thân. Lão dữ tợn gầm lên một tiếng long trời lở đất, âm thanh cuộn cuộn chấn động không gian, ùn ùn lao về phía Băng tôn giả.

Trước thế công hung hãn của lão già tóc trắng, Băng tôn giả cũng không sinh cường mà lập tức thận trọng đối phó. Chùy băng kỳ dị trên tay lão đột ngột xoay tròn, lão lắc mình né tránh kinh khí đang cuộn đến rồi lao vút về phía địch thủ.

Khi Băng tôn giả và lão già tóc trắng bắt đầu giao tranh, thì lão già áo đen cũng đã bước tới trước mặt Thanh Hải và Thiên Sương Tử.

- Thiên Sương Tử, lão phu và người liên thủ. Để xem tên gàn đát xa trời kia đối phó thế nào!

Thanh Hải thấy lão già áo đen tới gần, sầm mặt xuống rồi quay sang Thiên Sương Tử.

Thiên Sương Tử âm trầm nhìn về phía Băng tôn giả đang hung hăng dốc sức chiến đấu với lão già tóc trắng, khễ gặt đầu. Cục diện bây giờ đối với bọn lão quả thật không chút lạc quan, trong khi đối phương còn tới hai Đấu Tôn đang khoanh tay đứng nhìn. Mà đặc biệt là thiếu nữ áo xanh thân bí kia, nàng ta nhất định không phải kẻ tầm thường.

- Chỉ có cách liên thủ mà liều mạng thôi.

Thiên Sương Tử nghiêng răng. Băng tôn giả đã không lùi, lão tự nhiên cũng không dám chạy. Bởi vậy, lão chỉ có nước liều mạng mà thôi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Hải liền quay nhanh sang đám thủ hạ Hồn Điện đứng sau lưng. Lão quát lớn:

- Cam Đại, đánh chết Tiêu Viêm...!

Đám thủ hạ của Thanh Hải đang ngẩn ngơ, nghe lão ra lệnh, ai nấy đều nhìn nhau cười khỏ. Bên cạnh Tiêu Viêm còn hai cường giả Đấu Tôn đó, bọn chúng có đông hơn nữa cũng không đủ cho người ta nhét kẻ răng. Mệnh lệnh như vậy, khác gì bảo bọn chúng đi tự sát đâu chứ!

Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chẳng một ai dám không nghe theo lời Thanh Hải. Tất cả chỉ có thể trợn mắt nghiêng răng, vung tay há miệng gào thét mà xông tới chỗ Tiêu Viêm và Huân Nhi đang đứng.

- Trưởng lão Băng Hà cốc nghe lệnh, hiệp sức cùng Hồn Điện, đánh chết Tiêu Viêm.

Thiên Sương Tử cũng quát lạnh. Biểu hiện của những trưởng lão Băng Hà cốc không khác mấy so với đám thủ hạ Thanh Hải. Lão nào lão nấy nghiêng răng nghiêng lợi mà lao đi.

Thấy vậy, Thanh Hải khẽ gật gù. Sau đó lão mới chuyển ánh mắt sắc lạnh như điều hâu sang lão già áo đen rồi liếc khẽ Thiên Sương Tử. Cả hai nhất tề cười nhạt, Đấu khí trong cơ thể ầm ầm tuôn ra, rồi vụt một tiếng chia làm hai hướng hung hãn ập đến lão già áo đen.

Hai trận đại chiến bắt đầu, đám người Cam Đại cũng đã bao vây lấy bọn Tiêu Viêm. Nhưng vây thì vây, chứ chẳng tên nào dám liều mạng xông lên đầu tiên, mà Thiên Hỏa lẫn Tiểu Y Tiên cũng chỉ đứng yên. Bởi bọn họ đều biết, thiếu nữ áo xanh, thực lực không hề đơn giản.

Tiêu Viêm đảo mắt nhìn quanh rồi nhíu mày.

Cam Đại kia thực lực nào thua kém Vụ hộ pháp. Một mình y thì không mùi mẽ gì, nhưng nếu bị cả đám người đều mạnh như vậy bao vây, dù là Đấu Tông đỉnh phong cũng không thể thoát ra.

Khi Tiêu Viêm chần chờ chưa quyết có nên xuất thủ hay không, thì Huân Nhi bên cạnh hắn đã nhẹ nhàng bước ra. Ngọc thủ của nàng khẽ cong lên, một ngọn lửa đậm đặc như dịch thể, rực một màu vàng kim đột nhiên phùng lên.

- A..! Đó cũng là Di Hỏa..!

Tiêu Viêm nhìn sững ngọn lửa sáng rực tỏa hào quang chói lọi trên tay Huân Nhi, trong mắt dâng tràn khiếp sợ..!

-----oOo-----

Chương 1099: Đánh tan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn lửa kim sắc lung linh tựa như một loại chất lỏng kỳ dị từ từ luân chuyển trên ngón tay ngọc ngà của Huân Nhi, mà theo những chuyển động ấy, không gian xung quanh dường như cũng bị vặn vẹo tạo thành từng vết rách đen nhánh.

Ánh mắt Tiêu Viêm vẫn không rời khỏi đóa kim diễm kia và không thể giấu được vẻ khiếp sợ. Dị hỏa, không phải hắn chưa từng thấy qua nhưng loại Dị hỏa trên tay của Huân Nhi lúc này lại khiến cho tim gã đập từng trận liên hồi. Thậm chí ngay khoảnh khắc đóa kim sắc hỏa diễm này xuất ra, ngọn Lưu Ly Toái Tâm Hỏa trong người hắn liền run rẩy nhẹ nhàng. Tình huống này đã mấy năm nay Tiêu Viêm chưa một lần gặp.

Tình huống Lưu Ly Toái Tâm Hỏa run rẩy từng trận như vậy làm Tiêu Viêm hiểu được chỉ có một khả năng mà thôi, đó chắc chắn là sự kiêng kỵ của Dị hỏa.

Có thể làm Lưu Ly Toái Tâm Hỏa gặp kiêng kỵ lớn đến mức này, hẳn là ngọn lửa kim sắc trong tay Huân Nhi không phải là một loại Dị hỏa tầm thường. Dù sao Lưu Ly Toái Tâm Hỏa do Thanh Liên Địa Tâm Hỏa kết hợp với Vẫn Lạc Tâm Viêm mà thành, tuy không được xếp lên Dị hỏa bảng, nhưng nếu có xếp hạng thì nó chắc chắn sẽ nằm trong mười hạng đầu. Ngay cả Dị hỏa cỡ này khi gặp ngọn lửa vàng trên tay Huân Nhi cũng không thể kiềm chế được sự run rẩy vô cùng, thế thì loại Dị hỏa này đáng sợ đến mức nào đây?

Trong mười dị hỏa đứng đầu Dị hỏa bảng, chỉ có hai loại có màu vàng mà thôi. Cửu U Kim Tổ Hỏa được bài danh thứ bảy, còn lại chính là Kim Đé Phần Thiên Viêm đứng hàng thứ tư.

"Không biết được ngọn lửa trên tay Huân Nhi là loại nào trong hai Dị hỏa ấy?"

Tiêu Viêm trầm ngâm tự nhủ và dĩ nhiên hắn cũng không thể khẳng định hoàn toàn. Những ngọn lửa được xếp vào Dị hỏa bảng là loại hỏa diễm có uy lực và đã được kiểm chứng chính xác, nhưng thiên địa rộng lớn nên kỳ

vật nhiều vô số kể, nên ai cũng hiểu được những thông tin trên Di hỏa bảng vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Sở dĩ như vậy nên Tiêu Viêm cũng không thể hoàn toàn xác định chính xác được ngọn kim sắc hỏa đang nhảy múa trên tay Huân Nhi kia có phải là một trong hai ngọn lửa được liệt trên Di hỏa bảng hay không.

Ngọn kim sắc hỏa diễm tựa như có linh tính, nhảy múa liên hồi trên ngón tay của Huân Nhi. Khẽ đảo đôi mắt phượng, nàng nhìn quanh bốn phía hết một lượt, từ đám người Hồn Điện đến mấy tên cường giả của Băng Hà Cốc, đôi môi anh đào trên khuôn mặt thanh nhã động lòng người khẽ hé nụ cười rồi nói:

- Động thủ đi!

Lúc đóa kim diễm kia xuất tràng, trong lòng bọn người Cam Đại liền dậy lên một nỗi bất an không tên. Nhưng tình thế giờ đây đã tựa cung giương tên lấp không thể ngừng lại, nên bọn chúng liền đồng loạt gầm lên, cả mười mấy người liền thúc dục Đấu khí hình thành nên thanh thế rầm rầm kéo đến, mang theo thanh thế làm người khiếp sợ mà công tới hai người Tiêu Viêm. Tràng diện to lớn như vậy quả nhiên tạo được khí thế bàng bạc.

Mỗi luồng đấu khí khủng khiếp đều muốn xé rách không gian chỉ nháy mắt đã đánh ập tới. Huân Nhi nhẹ nâng tay ngọc, đôi môi xinh xắn khẽ chúm lại rồi thổi nhẹ vào ngọn lửa kim sắc đang bập bùng trên tay.

Phốc...

Ngọn lửa kim sắc dưới tác động của Huân Nhi đột nhiên đón gió tăng vọt rồi hóa thành một luồng lửa chói mắt bao bọc Tiêu Viêm cùng với nàng vào bên trong.

Xèo...xèo...xèo...

Những đạo Đấu khí vẫn điên cuồng oanh kích phủ lên hỏa tráo, tạo nên trận trận sóng gợn nhưng vẫn không thể nào oanh phá được hỏa tráo này. Có thể thấy được sức phòng ngự của hỏa tráo đáng sợ đến mức nào.

Mắt nhìn thấy chúng nhân liên thủ mà lại bị cái lồng lửa này cản được dễ dàng như thế, sắc mặt của đám người Cam Đại khẽ biến, nhưng lượt công

kích thứ hai chưa kịp phát ra, vừa ngẩng đầu lên thì bọn họ liền thấy được trong làn mắt thu thủy của người con gái đối diện thoáng hiện lên màu vàng của đóa kim sắc hỏa diễm nọ.

- Đi...!!!

Ngón tay ngọc khẽ điểm vào không khí trong tiếng quát nhẹ của Huân Nhi.

Theo tiếng quát của nàng, hỏa diễm tráo đang bao bọc quanh thân hai người liền bùng nổ rồi hóa thành mười mấy đạo hỏa quang. Chỉ nghe xuy một tiếng liền xuyên phá không gian, trong chớp mắt đã bắn đến trước mặt đám người Cam Đại. Bọn người này chột kinh hãi, vội vội vàng vàng ngưng tụ Đấu khí tận lực phòng ngự.

Xuy...xuy...xuy...

Những tia hỏa quang này vô thanh vô tức đánh lên những đấu khí tráo màu bạc đang bao phủ quanh thân bọn người Cam Đại, không cho bọn chúng có cơ hội thở dốc, một tiếng "*Phốc*" nhỏ vang lên, ở nơi ngực bọn chúng đã truyền đến một cơn chấn động kịch liệt.

Đám người này nặng nhọc cúi đầu, lập tức nhìn thấy trên ngực của mình đang có một lỗ máu thật to chẳng biết xuất hiện lúc nào. Xung quanh lỗ máu tuyệt không tồn tại một vết máu nào, từ huyết nhục cho đến máu tươi dường như đã biến mất vào hư không trong tích tắc. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Đám người Cam Đại nấc lên từng đợt, ánh mắt liền chuyển lên bức tường đấu khí dùng để phòng ngự, chột ánh mắt họ dừng lại bên trên một lỗ thủng

Bức tường phòng ngự bằng đấu khí mà bọn họ vất vả lắm mới ngưng tụ được, dưới sự oanh kích của ngọn lửa này chỉ như một tờ giấy mỏng không hơn không kém, không hề chống được một kích!

- Đây là...loại lửa gì...?

Sinh cơ của vài tên cường giả Hồn Điện và Băng Hà Cốc từ từ tiêu tán, thân thể chúng mềm dần, ánh mắt từ từ đại ra rồi từng người từng người

thi nhau ngã xuống.

Chùm tia kim diễm kia tựa hồ tùy tiện phát ra mà không hề được ngắm chuẩn xác, bởi vậy cũng vẫn còn một số người không bị đánh trúng như đám người của Cam Đại đã may mắn thoát khỏi một kiếp. Không đợi Huân Nhi vẫn nói lời nào nhưng sắc mặt của bọn họ liền trắng bệch và sợ hãi lùi về phía sau liên tục. Đến giờ đây, bọn họ mới hiểu được thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo xanh kia so với tên thanh niên đứng bên cạnh nàng còn đáng sợ hơn nhiều.

Một tràng liên thủ, cả bọn người của Hồn Điện cho đến đám cường giả Băng Hà Cốc lớp thì chết lớp bị thương. Một màn rung động lòng người đập vào mắt làm đám người đối diện lạnh toát trong lòng. Thiếu nữ này là yêu quái từ đâu xuất hiện mà lại có thực lực khủng bố như thế?

Chỉ tiện tay đã nhẹ nhàng đánh tan tác cả đám người liên thủ, Huân Nhi chum miệng hút hết luồng kim diễm khủng bố kia vào thể nội rồi quay đầu nhìn lại. Thấy gương mặt đang đại ra vì kinh ngạc của Tiêu Viêm, nàng không khỏi cười nhẹ nói yêu:

- Ôi, huynh đang nhìn người ta chăm chăm kìa!

Nhìn thấy gương mặt tươi cười đang nhìn sang của Huân Nhi, Tiêu Viêm chột cười khở. Nguyên lai hẳn nghĩ thành tựu của mình cũng được xem là không tệ rồi, nhưng bây giờ hẳn chứng kiến thủ đoạn của nàng, gã mới nhận ra bật thốt:

- Núi cao tất có núi cao hơn a!

- Tiêu Viêm ca cũng không thể nói như thế được, Huân Nhi có thực lực như thế này chủ yếu là nhờ vào huyết mạch của tổ tiên, mà huynh hoàn toàn dựa vào năng lực của mình để đi đến trình độ như ngày hôm nay, nếu đem ra so sánh, thực lực của Huân Nhi không bằng người a!

Huân Nhi khẽ cười rồi an ủi hẳn.

Nghe Huân Nhi khen ngợi, trong lòng Tiêu Viêm cũng dễ chịu hơn nhiều. Gặp sự tình như thế này, hẳn chỉ còn biết cảm thán mà thôi. Đúng là không có biện pháp, người cũng phân loại được mà, không thể so với nhau được...

- Kính Hàn đại trận này, cũng liền phá đi thôi!

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Tiêu Viêm dần tiêu tán, Huân Nhi liền quay đầu, mắt hướng về phía vùng trời tràn ngập băng tuyết kia, ngón tay cong lại bùng ra. Một luồng kim quang từ đầu ngón tay nàng thoáng hiện rồi biến mất.

Không lâu sau khi kim quang thoáng hiện, năng lượng trong phiến thiên địa này kịch liệt chấn động như sóng dậy. Chỉ một lúc, từng đạo đầu khí bàng bạc chợt hóa thành từng cột sáng dữ dội xuyên qua bức tường hàn khí rồi mạnh mẽ bành trướng cắn nuốt làm nó vỡ nát thành từng mảnh, tràn ra trận trận hàn khí.

Khi những luồng hàn khí đó tán ra không trung, độ ẩm của trời đất xung quanh cũng dần khô phục như bình thường, hàn vụ ngập tràn tứ phía cũng dần dần tiêu tán.

Sau khi những đám hàn vụ này biến mất, đột nhiên từng bóng người xuất hiện rồi lao đến trước mặt Huân Nhi mang theo tiếng xé gió do y phục ma sát vào mà khom người hành lễ với nàng.

Thấy mấy thân ảnh này, Huân Nhi gật nhẹ đầu, tay ngọc khẽ phát lên. Ngay tức khắc, đám người đó liền ly khai và phân tán ra bốn hướng mà canh gác.

Ánh mắt Tiêu Viêm dõi theo những hắc ảnh này đến khi mất dạng, sau đó hắn quay đầu lại đoạn hít vào người một hơi thật sâu, lòng tràn đầy rung động. Chẳng lẽ đây chính là lực lượng của Cổ tộc sao? Quả thật vô cùng khủng bố...!!!

Sự rung động trong lòng Tiêu Viêm đang kéo dài thì bị cắt đứt bởi một tiếng nổ điếc tai kèm theo một luồng năng lượng lớn từ trên không truyền xuống. Phóng mắt về phía đó, hắn thấy hai người Thanh Hải và Thiên Sương Tử đã gần chống đỡ hết nổi với lão già hắc y rồi. Lão già kia dù lấy một địch hai nhưng vẫn chiếm thượng phong, nên có thể thấy thực lực của vị Hắc y lão già này rất đáng sợ.

Đúng là lời cảnh báo của Huân Nhi cũng không phải là không có đạo lý. Nhìn thái độ của nàng mà đoán, hẳn địa vị của nàng trong Cổ tộc rất cao.

"Nếu muốn giữ nàng ở bên cạnh, nếu không đủ thực lực để gia tộc nàng coi trọng thì chuyện ấy quả thật giống người si nói mộng!"

Tiêu Viêm nắm tay thật chặt. Nếu Cổ tộc kia quả thật coi trọng thực lực, thì với tu vi Đấu Tông như hắn quả thật là xa xa không đủ để lọt vào pháp nhãn của gia tộc Huân Nhi.

Thực lực hiện tại của Tiêu Viêm chỉ có thể đấu với cường giả Đấu Tông đỉnh phong mà thôi thì đã cố hết sức rồi. Như vậy hắn phải nhanh chóng tăng lên thực lực của mình. Muốn thực lực tăng nhanh, Tiêu Viêm phải tìm được Dịch hỏa mới càng nhanh càng tốt.

Thời gian tới khi Đan hội khai mạc còn gần một năm nữa, mà nghe nói trước khi bắt đầu còn phải qua một vòng sơ loại nữa. Bởi thế thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Tiêu Viêm khẽ thở dài. Muốn tăng nhanh thực lực của mình, hắn nhất định phải đoạt được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trên Đan Tháp kia.

Lòng đã hạ quyết tâm, Tiêu Viêm tiếp tục ngẩng cao đầu nhìn vào trận chiến của bạch y lão giả cùng với Băng Hà. Hiện tại, hai người đang giao thủ với nhau trong khí thế hùng hực. Trong không trung, dưới sự đang đối chiến của hai người, đã không ngừng xuất hiện các khe hở đen nhánh mang theo năng lượng dao động đáng sợ xuất hiện khiến cho người xem kinh hồn táng đờm

Đùng...đùng...

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh va chạm vào nhau như sét đánh làm bạo xuất từng tiếng nổ vang liên hồi. Vị bạch y lão giả bây giờ đang phấn khích cười to, bàn tay xương xẩu gầy guộc phát ra một đạo ánh sáng sắc bén màu ngọc bích cùng với những thủ ấn biến ảo một cách huyền diệu.

- Hắc hắc, ngươi hãy đón một chương Nhân Thiên Ấn của lão phu xem nào!

Nghe được lời cười to của Bạch y lão giả, lông mày Tiêu Viêm khẽ dựng.
"Nhân Thiên Ấn? Thủ ấn thứ tư trong Đế Ấn Quyết?"

Băng Hà vì nghe được tiếng nói lúc nãy của bạch y lão giả cũng liền ngăn

người. "*Nhân Thiên Ấn?*" Tên này dường như có chút quen tai.

- Niết Thiên Ấn? Đế Ấn Quyết?

Một ý niệm đáng sợ lóe lên trong đầu, thân ảnh Băng Hà đột nhiên rung động mãnh liệt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ rồi nhanh chóng dời đến hình dáng xinh đẹp vận áo xanh phía xa xa.

- Nàng ta? Nàng ta quả nhiên là người của Cổ tộc!?

-----oOo-----

Chương 1100: Lui địch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Băng Hà nhìn chăm chăm vào cô gái áo xanh trẻ tuổi đang lơ lửng phía xa trên không trung, mắt hiện lên vẻ kinh hãi khó có thể che dấu. Cổ tộc, một lực lượng thần bí đáng sợ ở Trung Châu, xưa giờ luôn ẩn thế. Băng Hà lúc tấn thăng Đâu Tôn đã được nghe về Cổ tộc và cũng biết rằng, chủng tộc từ thời viễn cổ lưu truyền xuống này đáng sợ đến nhường nào.

Sau khi Huân Nhi xuất hiện, mặc dù Băng Hà đã lờ mờ đoán ra bối cảnh cùng thân phận của nàng nhưng ánh mắt thủy chung vẫn chưa từng dời đi. Cổ tộc quả thật quá bí ẩn, tộc nhân hành tung bất định phiêu hốt. Hơn nữa, cường giả ở Trung Châu nhiều như mây và cũng có không ít thế lực lánh đời, trong đó không thiếu những thế lực có qui mô và sức mạnh ngang bằng hoặc hơn hẳn Băng Hà tộc. Bất quá, do nhiều loại quy củ của tông môn ràng buộc nên danh khí không được lưu truyền rộng rãi mà thôi. Có điều Băng Hà tộc thừa hiểu, nếu như đụng chạm hay chọc giận tới những thế lực này, bọn họ chắc chắn sẽ ném phải trái đắng.

- Không ngờ thiếu nữ này lại là người của Cổ tộc.

Da mặt Băng Hà tôn giả càng lúc càng tái nhợt. Đạt tới trình độ như lão thi sư hiểu biết về Cổ tộc đầy thần bí này tự nhiên không ít. Những chuyện khác không nói, riêng việc tự mở ra một không gian riêng, lập thành một phương độc lập, cũng đủ khiến cho những thế lực mang tiếng là đứng đầu kia tỏ ra kém cỏi hơn không ít.

Lúc này, lão mới hiểu được, khi Huân Nhi xuất hiện và đưa ra những lời nói kia, không phải là tùy ý dọa suông. Với lực lượng thâm sâu khó lường của Cổ tộc, muốn tiêu diệt Băng Hà cốc thì có gì là không được.

Ánh mắt Băng Hà biến ảo không ngừng, có điều lão già tóc trắng kia nào có quan tâm! Hào quang xanh biếc càng lúc càng xuất hiện dày đặc trên bàn tay lão, rồi chỉ trong chốc lát đã ngưng tụ thành một chưởng ấn bằng năng lượng lớn hơn nửa thước. Trên chưởng ấn chằng chịt những ẩn ký đen kịt, lực lượng của không gian tràn ra làm cho khoảng không xung quanh chưởng ấn lập tức vỡ toang, mở ra từng khe nứt tối tăm lạnh lẽo.

- Hà hà!

Nhìn thấy chưởng ấn hình thành, lão già tóc trắng quắc ánh mắt sắc bén về phía Băng Hà rồi cười to! Sau đó lão chọt vung mạnh tay lên, vô số chưởng ấn dày đặc như một lớp màn đen quỷ dị hiện ra, mạnh mẽ hung hăng lao về phía Băng tôn giả.

Chưởng ấn năng lượng vừa đánh tới, không gian xung quanh bỗng trở nên cuồng bạo, cả những tầng mây trên trời cũng vì thế mà dao động mãnh liệt rồi sôi trào dữ dội.

Băng Hà vốn đã từng nghe về uy lực của Đế Ấn Quyết, nên sắc mặt của lão trong nháy mắt liền ngưng trọng hẳn. Lão biết, lúc này muốn nói gì cũng đã vô ích, chỉ có thể liều mạng mà tiếp lấy một chiêu của đối phương.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu, Băng Hà liền nghiêng răng nghiêng lợi, đồ án hoa tuyết màu đen trên mi tâm lão ngời lên những tia sáng quỷ dị, hàn khí đen kịt trong cơ thể ào ào tuôn ra.

- Băng Tôn Lực..! Đổng Thiên Chưởng..!

Trong chớp mắt, tên tay của Băng Hà đã ngưng tụ một tầng băng dày màu đen, nhìn thì không có gì kỳ lạ lắm nhưng lại khiến cho người khác cảm giác được hàn ý ẩn sâu, âm độc dị thường.

Băng chưởng đen thẫm vừa hình thành, Băng Hà liền đập mạnh chân xuống, thân hình lóe lên, mang theo một chưởng huyền bí và kỳ dị vọt tới

trước người lão già tóc trắng, mãnh liệt đánh ra.

Chưởng tùy tâm động, sát na bàn tay Băng Hà vồ tới, hàn khí xung quanh nhất thời cuồng loạn, màu đen của băng chưởng đã rút vào bên trong, lộ ra hàn độc trí mạng. Nếu một chiêu đó đánh trúng vào người, thì không chỉ là thân thể mà ngay cả Đấu khí cũng sẽ bị đông cứng lại trong nháy mắt.

Oanh..!

Vô số ánh mắt trong Diệp thành ngẩng lên chăm chú theo dõi hai đại cường giả đối chiêu. Chỉ thấy hai lão giống như tia chớp xẹt qua bầu trời, trong thoáng chốc đã va chạm vào nhau, tạo nên một tiếng nổ kinh thiên động địa, vang rền khắp không gian.

Năng lượng kinh khủng như cuồng phong quét ngang bầu trời. Từng khe nứt không gian dài hàng trăm thước đột ngột xuất hiện, khiến vùng trời trời nơi đó như đã vỡ toang, tạo thành những chiếc miệng hắc ám quỷ dị cực dài, khiến cho lòng người rét lạnh.

Năng lượng bùng nổ tạo nên cơn lốc quét ngang vạn vật. Vô số đại thụ ở trong những khu rừng quanh Diệp thành lập tức bật gốc rồi bốc lên bay về phía xa. Cảnh tượng thật giống như ngày tận thế.

- Va chạm năng lượng thật quá mạnh rồi. Thì ra cường giả Đấu Tôn giao thủ lại có thể gây nên cảnh tượng như vậy.

Khóe mắt Tiêu Viêm lóe lên nét kinh hãi. Hấn tặc lưỡi than thở mà nhìn không gian đang bị đứt gãy trên cao. Vùng trời ở nơi đây trước giờ luôn ổn định, không ngờ lúc này lại bị xé rách ra vô số những khe nứt như thế! Có thể thấy, cường giả giao thủ động tĩnh thật sự quá lớn.

Bộp!

Trên bầu trời, năng lượng cuồng bạo cuối cùng cũng tán đi, hai đạo thân ảnh theo đó lui nhanh ra sau, mỗi bước chân đạp vào hư không đều tạo ra một vết nứt đen nhánh.

- Ha hả..! Thật sự sướng khoái nha, Băng tôn giả của Băng Hà cóc quá nhiên cũng rất có "nghề"!

Lão già tóc trắng sau khi lui ra chừng mười bước đã đứng vững. Lão ngẩng đầu nhìn, thấy Băng Hà còn bị chấn lùi xa hơn mình, không khỏi cất cười to sảng khoái.

Băng tôn giả ở đằng xa đang chấn động lúc này cũng nhanh chóng định thân. Bàn tay lão thoảng run rẩy, ánh mắt cực kỳ trầm trọng. Đế Ấn Quyết không hổ là bí kỹ của Cổ tộc, uy lực quả thật kinh khủng.

Huân Nhi thấy Băng Hà tuy hơi chật vật nhưng không hề bị thương, khẽ cau mày. Nàng nhẹ nhàng nhìn lão già tóc trắng rồi nói:

- Lâm lão, không nên chậm trễ nữa, chúng ta không có quá nhiều thời gian...

Nghe Huân Nhi nói, Lâm lão thoảng sựng người, rồi lập tức cung tay ứng tiếng.

Băng tôn giả ở đằng xa nghe Huân Nhi lên tiếng, sắc mặt khẽ biến, vội vàng thốt lên:

- Tiểu thư, xin chờ đã...!

- Sao? Cốc chủ Băng Hà cốc lại muốn khuyên ta giao người nữa à?

Huân Nhi cong môi, âm điệu của nàng đã pha một chút giễu cợt.

Băng Hà cười khỏ, rồi lại nhìn sang phía lão già áo đen đang đấu với Thiên Sương Tử, trầm giọng:

- Thiên Sương Tử, quay lại đây!

Nghe tiếng quát gọi của Băng Hà, Thiên Sương Tử đang vất vả chống đỡ tinh thần chợt run lên, không nói năng gì với Thanh Hải nữa mà lập tức động thân lui về, trong chốc lát đã đứng bên cạnh Băng Hà, thấp giọng nghi hoặc:

-Cốc chủ..?

- Chuyện hôm nay là do Băng Hà Cốc chúng ta không phải! Nếu có chỗ nào đắc tội, Băng Hà ta ở đây xin lỗi tiểu thư!

Băng Hà không để ý đến Thiên Sương Tử mà nghiêng răng chấp tay tạ lỗi với Huân Nhi trước vô số ánh mắt đang sưng ra vì không thể tin nổi của mọi người...

Thiên Sương Tử đứng sau lão nghe thế, mặt cũng đại ra nhìn Băng Hà. Lão chưa từng nghĩ tới việc Băng tôn giả sẽ nói ra những lời như vậy.

- Những người này đến tột cùng là ai đây?

Thiên Sương Tử cũng không phải là kẻ ngốc, suy nghĩ chốc lát đã chợt hiểu. Nếu đôi phương chỉ là hai Đấu Tôn thông thường mà nói, nhất định không thể làm cho Băng Hà tỏ thái độ như thế. Điều làm cho Băng Hà Cốc kiêng kỵ chỉ e là thế lực thần bí sau lưng thiếu nữ áo xanh kia.

- Băng Hà, người nói thế là có ý gì? Người định vứt đi thể diện của Băng Hà cốc sao?

Thiên Sương Tử đã lui, Thanh Hải làm gì mà dám đấu với người kia nữa. Lão vội vàng lắc mình trốn ra rồi phẫn nộ nhìn Băng tôn giả quát lớn.

Mặc kệ Thanh Hải la lối, Băng Hà vẫn không chút để ý. Tuy lão rất thèm muốn Ách Nan Độc Thể, nhưng với điều kiện là Cổ tộc không tham dự vào đã! Còn không thì lão lập tức lựa chọn buông tha. Hồn Điện kia có lẽ không e ngại Cổ tộc, nhưng Băng Hà Cốc của lão thì làm gì lớn gan như vậy, thực lực không đủ cho người ta nhét răng. Nguồn truyện:

Băng Hà đột ngột thay đổi thái độ làm Huân Nhi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Rồi nàng chợt như hiểu ra, hẳn lão già này đã biết thân phận của bọn nàng.

- Tiêu Viêm ca ca..?

Thoáng trầm ngâm một lúc, Huân Nhi mới quay đầu nhìn Tiêu Viêm. Không cần nói cũng biết ý tứ của nàng là tùy vào quyết định của hắn.

Mặc dù động tác của Huân Nhi rất tinh tế nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của đám người Băng Hà cốc. Bọn họ đã nhìn ra, bối cảnh của thiếu nữ áo xanh kia tuy kinh khủng nhưng tựa hồ nàng lại rất nghe lời Tiêu Viêm.

Ánh mắt Băng Hà thu lại, lão liền chấp tay trầm giọng:

- Tiểu huynh đệ, Ách Nan Độc Thê... Băng Hà cóc ta không dám động đến nữa!

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn lão yêu rồi cười khan:

- Cóc chủ nói đùa rồi, chuyện này vốn là hiểu lầm. Nếu ngài đã nói như vậy, Tiêu Viêm tự nhiên cũng không muốn dây dưa!

Tiêu Viêm hiểu một điều, Băng tôn giả khách khí với hắn như vậy hoàn toàn là vì Huân Nhi. Thế lực của Băng Hà cóc ở Trung Châu tương đối mạnh, lấy lực lượng hiện giờ của Huân Nhi mà muốn diệt sạch Băng Hà cóc là chuyện không có khả năng! Càng chưa nói tới việc Cổ tộc sẽ không cho phép nàng vì một ngoại nhân mà gây to chuyện như thế. Nếu hôm nay có thể khiến cho Băng Hà Cóc kinh sợ thối lui, cũng đã là kết cục rất tốt! Còn ân oán trong đó, phải đợi ngày sau hắn có đủ thực lực sẽ tự mình ra tay, chứ không cần phải mượn tới lực lượng của Cổ tộc.

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Băng Hà khẽ thở phào nhẹ nhõm. Trình độ của Tiêu Viêm, lão không để trong mắt, nhưng Cổ tộc thì nhất định phải thận trọng mà đối đãi. Hôm nay đã có Huân Nhi ra mặt, dù cho lão yêu có không cam tâm thì cũng đành phải nuốt mất mà thất vọng rời đi.

- Tàn cuộc của Diệt thành, ta sẽ cho người thu thập, nơi này không thể ở lâu...

Hàng nghìn ánh mắt soi mói đã làm cho Băng Hà sắp nhẹn không được phải nghiêng răng siết chặt nắm tay. Lão yêu nhìn Huân Nhi rồi trầm giọng nói:

- Tiểu thư, những ân oán hôm nay, hi vọng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta..?

Huân Nhi tất nhiên hiểu được lão muốn nói điều gì. Bèn mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ cũng vậy, mong là chuyện hôm nay sẽ không tái diễn. Nếu không, lần sau tiểu nữ sẽ ghé thăm Băng Hà cóc một chuyến!

Vẻ mặt âm nhu của Băng Hà hơi xám lại, lão cười gượng vung tay áo lên, không gian liền xao động rồi chậm rãi che lấp thân thể của lão yêu. Thiên Sương Tử cạnh đó cũng vội vàng đuổi theo.

Thanh Hải nhìn đám người Băng Hà cụp đuôi rời đi, trong lòng kinh hãi. Lão lập tức động thân định bỏ trốn thì hai bóng đen đã quỷ dị hiện lên bên cạnh, túm chặt lấy bả vai.

- Các ngươi muốn gì?

Nghe được tiếng gào rú đầy phẫn nộ của Thanh Hải, Tiêu Viêm mỉm cười, một nụ cười tràn ngập giá buốt. Hắn và Băng Hà Cốc đúng là chưa có ân oán gì quá lớn, nhưng cùng Hồn Điện thì không! Hắn và bọn chúng đã ở vào thế không chết không thôi! Cho nên, đám người Băng Hà cốc có thể đi, nhưng Thanh Hải, tuyệt đối không thể...

-----oOo-----

Chương 1101: Phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân hình Thanh Hải bị hai vị bạch y lão giả chế trụ chặt chẽ nên đấu khí trong thể nội giờ khắc này đã ngừng lưu động. Lão ta đang cố giãy dụa kịch liệt nhưng vẫn không thể thoát thân. Sau đó, lão dùng ánh mắt hung ác nhìn Tiêu Viêm rồi cười lạnh, nói:

- Các ngươi dám đả thương lão phu thì đã là địch nhân của Hồn Điện. Lão phu không biết sau lưng các ngươi đến tột cùng có chỗ dựa như thế nào, nhưng đắc tội với Hồn Điện chúng ta chính là hành động ngu xuẩn nhất!"

- Khà khà, khẩu khí thật lớn! Hồn Điện thì giỏi lắm sao?

Bạch y lão giả nghe thấy lời này thì cười quái dị, hỏi.

Tiêu Viêm cước đạp hư không, từ trong đám người bước đến trước mặt Thanh Hải rồi dừng lại đoạn cười nhạt rồi nói:

- Cho dù không làm gì ngươi thì Hồn Điện cũng sẽ không bỏ qua cho ta!

Cho nên, uy hiếp của ngươi không có tác dụng gì cả!

Nói tới đây, Tiêu Viêm hướng về phía hai lão già ở bên kia ôm quyền cung thanh:

- Đã làm phiền hai vị tiền bối!

- Ha ha, đây là lệnh của tiểu thư mà thôi, không cần cảm tạ hai người chúng ta!

Hắc y lão giả cười cười, phát tay đáp.

Huân Nhi mỉm cười, chuyên hướng nhìn sang Thanh Hải đang có vẻ mặt oán độc, nói:

- Tiêu Viêm ca ca, vị Tôn lão của Hồn Điện này huynh định xử trí thế nào?

- Phong ấn hẳn lại đi! Dù sao lão ta cũng là Tôn giả chứ không phải Hộ pháp bình thường. Tồn thất như vậy, dù có là Hồn Điện đi chăng nữa cũng sẽ đau lòng lắm đây! Sau này, khi đến thời điểm giải quyết vấn đề của sự phụ có lẽ còn có thể dùng tới.

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, nói.

- Muốn phong ấn lão phu? Nằm mơ!

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, sắc mặt Thanh Hải nhất thời trở nên dữ tợn. Chợt cười lạnh một tiếng, khuôn mặt lão ta đỏ dần lên, đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ dâng tràn rồi thoát khỏi sự trói buộc của hai lão giả hắc y, điên cuồng chạy khắp thân thể.

- Cẩn thận, hẳn muốn tự bạo!

Nhìn thấy bộ dáng Thanh Hải như vậy, sắc mặt Huân Nhi biến hóa. Nàng đưa tay nắm lấy Tiêu Viêm rút lui nhanh như chớp, mà sắc mặt hai hắc y lão giả cũng trầm xuống, song chường tấn công những điểm chuyển động trên thân thể của Thanh Hải, mang theo từng tiếng "xuy xuy" trầm thấp vang lên. Có thể mơ hồ thấy được những nơi trúng chường đều có một ít huyết vụ thấm ra ngoài.

- Không ngăn cản được, đây là phương pháp bạo thể độc hữu của Hồn Điện!

Dù rất cố gắng ngăn cản Thanh Hải tự bạo nhưng không có kết quả, hai lão giả hắc y đành cau mày, lắc đầu tựa hồ như đã hết cách. Thân hình vừa động, hai người mạnh mẽ lướt ra ngoài.

Cùng lúc hai người lui ra, da tay Thanh Hải phồng lên tràn ngập từng tia sương máu, hai mắt lồi ra chảy xuống từng vệt máu, năng lượng cuồng bạo ở trong người lão ta điên cuồng chạy tán loạn làm cho không gian hư vô xung quanh trở nên vụn vẹo.

Bùng...bùng...

Đồng thời với thanh âm ngày càng vang vọng, máu tươi liên tục tuôn ra trên thân thể lão ta. Một lát sau, dưới vô số ánh mắt kinh hãi đang nhìn chăm chú bỗng vang lên từng loạt tiếng vang "ầm ầm" như sét đánh.

Huyết nhục bùng nổ phân liệt khắp nơi tạo thành năng lượng bạo ngược đáng sợ giống như cuồng phong mạnh mẽ quét ngang trời đất.

Trong cơn cuồng phong tràn ngập năng lượng kinh khủng này, cho dù có thực lực như nhóm người Tiêu Viêm cũng phải vội vàng hạ thấp thân hình. Một cường giả Đấu Tôn tự bạo có uy lực rất đáng sợ. Nếu bị hãm nhập trong đó, kết quả sẽ rất thảm.

Năng lượng tạo thành cuồng phong hoành hành ngang dọc trên khắp bầu trời, kéo dài gần ba bốn phút sau mới từ từ giảm bớt. Về u ám nặng nề bao phủ bầu trời lúc trước dần dần tan đi rồi nhanh chóng sáng lên trở lại.

Tiêu Viêm cau mày nhìn năng lượng cuồng phong đang dần tiêu tán. Hắn không thể nào nghĩ ra lão gia hỏa này có thể quyết liệt như thế, còn chưa để hắn nói gì thêm đã ngay lập tức tự bạo.

- Cường giả Đấu Tôn sẽ không chết dễ dàng như thế được! Chẳng qua tự bạo kiểu này chỉ hủy đi thân thể của hắn mà thôi, còn linh hồn sẽ chạy thoát...Luận theo thực lực của Hồn Điện, muốn tái tạo một thân thể mới thích hợp cho lão hắn là không khó.

Thiên Hỏa tôn giả lắc đầu, nói với vẻ tiếc hận. Bản thân hắn chính là ví dụ

sinh động nhất, cũng là chính xác nhất.

Tiêu Viêm khẽ thở dài, lão hồ ly này thật sự không phải là ngọn đèn cạn dầu a!

- Đã vậy thì không thể để cho linh hồn của hấn chạy thoát được!

Tiêu Viêm than nhẹ, còn Huân Nhi bên cạnh lại mỉm cười. Tiêu Viêm nghe vậy ngoảnh đầu nhìn lại liền thấy đôi làn thu thủy của nàng giờ phút này cư nhiên đang được một luồng kim sắc bao phủ xung quanh, kim quang nhàn nhạt từ trong mắt phóng ra.

Kim quang trong mắt Huân Nhi chậm rãi đảo qua phía chân trời. Sau một thời gian ngắn đột nhiên dừng lại tại một phiến không gian hư vô trống rỗng. Đôi mắt xinh đẹp khẽ nhượng, cả người vừa động liền xuất hiện ở mảnh không gian kia, kim sắc hỏa diễm trên tay lượn lờ rồi chợt mạnh mẽ kích lên trên.

Một quyền này đánh ra làm không gian dao động từng trận rồi nứt ra một cái khe nhỏ bằng lòng bàn tay.

Khi khe không gian này xuất hiện, hai tay Huân Nhi hơi cong rồi bùng ra một luồng hấp lực bùng phát. Ngay khi đó, đám người Tiêu Viêm chợt nghe thấy bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng la hoảng sợ rồi lập tức có một đạo linh hồn hư ảo từ trong không gian hư vô mạnh mẽ lao ra.

Linh hồn thể vừa xuất hiện liền tung ra một quyền dữ dội hướng về phía Huân Nhi. Nhưng khi song quyền chạm vào kim sắc hỏa diễm trên tay Huân Nhi thì nhất thời phát ra những tiếng "xuy xuy", rồi một tiếng kêu thảm thiết vang lên tận cuối chân trời.

Huân Nhi cười nhạt, bàn tay nồn nà vung lên. Kim sắc hỏa diễm bùng phát ra đã bao phủ toàn bộ linh hồn thể của Thanh Hải.

Xèo...xèo...

Kim sắc hỏa diễm lượn lờ quán quanh Thanh Hải. Sau đó theo ý niệm của Huân Nhi từ từ nhỏ lại, mà theo đó linh hồn thể cũng dần dần bị thu nhỏ theo mang những tiếng kêu gào thống khổ, cuối cùng lại hóa thành một đoàn kim sắc nhỏ bằng lòng bàn tay.

Nắm lấy kim sắc quang đoàn, Huân Nhi hạ xuống bên cạnh Tiêu Viêm rồi ném nó cho hắn.

- Tiêu Viêm ca ca, lão ta giao cho huynh!

Tiêu Viêm nhận lấy quang đoàn, trong mắt lóe lên vẻ tán thán lẫn kính sợ. Dưới sự hỗ trợ của Văn Lạc Tâm Viên, hắn cũng có thể dò xét được linh hồn nhưng lại không thể phát hiện khi nó ở trong không gian liệt phùng. Không nghĩ tới Huân Nhi lại có thể làm được điều này.

Từ trong nạp giới lấy ra một cái bình ngọc, Tiêu Viêm nhét cả quang đoàn vào bên trong. Ngón tay trở lên miệng bình liền xuất ra một ngọn lửa vô hình phong kín nó lại, sau đó mới đem bình ngọc thu vào nạp giới. Một linh hồn cấp bậc Đấu Tôn, ngày sau có lẽ có thể hữu dụng.

- Văn Lạc Tâm Viên? Đại trưởng lão Tô Thiên không bị huynh làm cho tức giận đến bẽ phôi chứ?

Ánh mắt thoáng nhìn về phía ngọn lửa vô hình kia, đôi mắt khẽ híp lại thành hình bán nguyệt, cười nói.

Tiêu Viêm bắt đắc dĩ lắc đầu, cười khổ rồi đáp:

- Lần này nếu mọi người không xuất hiện, chỉ sợ ta muốn thoát thân cũng sẽ rất khó đây!

- Hừ...Không lâu sau khi người tiến vào Trung Châu, tiểu thư nhận được tin liền không để ý tranh luận trong tộc, mang theo hai người chúng ta rời khỏi Cổ giới sau đó chạy hơn phân nửa Trung Châu mới tới được nơi này. Bất quá, cũng may là người không có việc gì, nếu không tiểu thư thật muốn bạo tẩu rồi. Khà khà...Nói thật ra, lão phu còn chưa từng thấy bộ dạng lúc tiểu thư nổi giận đâu!

Bạch y lão giả ở cạnh xen vào, cười nói.

- Lâm lão...

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Huân Nhi dần đỏ lên, cao giọng.

- Hắc hắc...Không nói, không nói...!!!

Thấy thế, bạch y lão giả vội phát phát tay. Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Huân Nhi, hắn cùng hắc y lão giả thâm than trong lòng. Ở Cổ giới, Huân Nhi vẫn luôn giữ một dáng vẻ vô tâm vô tranh vô nhiễm nên trong tộc, rất ít người có thể làm cho nàng cười. Bộ dáng lãnh lãnh đạm đạm cùng thân phận đặc thù tựa như nữ thần trên cao khiến mọi người khó có thể tiếp cận.

Nhưng bọn họ lại không ngờ khi tới đây, ở trước mặt Tiêu Viêm, tiêu thụ ngày thường như nữ thần băng giá bỗng trở nên dịu dàng, ôn nhu giống như nữ tình trường làm cho hai người rất vui mừng nhưng cũng lại hơi bất đắc dĩ. Luận về thân phận của nàng sau này trong Cổ tộc, nếu Tiêu Viêm muốn cùng nàng ở chung một chỗ thì hắn sẽ gặp trở ngại rất lớn, cho dù hắn là hậu bối của người họ.

Bất quá chưa kể đến chuyện sau này. Nếu chỉ cần tình cảm mà Huân Nhi dành cho Tiêu Viêm được truyền đến Cổ giới thì e rằng phải đẩy lên một hồi bão táp phong ba. Sẽ có vô số thiên tài trẻ tuổi Cổ tộc dốc toàn bộ lực lượng, lấy Tiêu Viêm làm mục tiêu khiêu chiến.

Nhìn thấy trên gương mặt Huân Nhi đỏ ửng, Tiêu Viêm cũng nở nụ cười nhưng trong lòng rất cảm động. Mặc dù nói mình cùng Huân Nhi cách xa nhau vạn dặm, nhưng nàng lại luôn quan tâm để ý đến mình. Phần nhân tình này làm sao có thể không nói là không sâu cho được.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm cảm thấy có phần may mắn lẫn tự hào. Tính tình của Huân Nhi lãnh đạm như vậy có lẽ là do huyết mạch, sự việc bình thường rất khó có thể làm cho tâm tình của nàng dao động, thậm chí là chuyện nam nữ cũng khó có thể ảnh hưởng. Bất quá, may mà nữ thần tương lai còn chưa tu luyện thành chính quả đã bị Tiêu Viêm để lại dấu ấn khó phai mờ. Mà dấu ấn này làm cho Tiêu Viêm thành công đem vị Nữ thần hoàn mỹ được vô số người thèm nhỏ dãi này ôm vào trong lòng.

Nếu là lúc trước, khi hắn còn bé chưa xảy ra nhiều chuyện, cứ dựa theo chiều hướng phát triển bình thường chỉ sợ rằng Huân Nhi và Tiêu Viêm cũng không thể gặp nhau. Mà theo sự trưởng thành của Huân Nhi, sợ là cũng sẽ không có ai đủ khả năng tiến vào trong lòng Nữ thần này. Nhưng mọi sự cũng không đúng như vậy! Hiện giờ trong lòng Huân Nhi đã tồn tại bóng hình Tiêu Viêm, khi gặp mọi chuyện về hắn cùng những người liên

quan đến hẳn, tầng tầng lãnh đạm của nàng sẽ tự động bóc ra.

Đây cũng chính là chuyện mà hai người bạch y lão giả cảm thán nhất.

Bàn tay Tiêu Viêm vượt vượt trán mơ hồ mang theo một chút choáng váng. Đây là di chứng sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Sau đó, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng nhìn sang Tiểu Y Tiên vẫn đang im lặng này giờ, vừa muốn nói gì đó, lại phát hiện ánh mắt của hai nàng chạm nhau. Xuất phát từ trực giác, hẳn tựa hồ cảm giác được nhiệt độ chung quanh ấm dần lên.

- Khụ...

Khẽ ho khan một tiếng, Tiêu Viêm nhìn về phía Huân Nhi, nói:

- Đây là Tiểu Y Tiên!

Nói xong lại nhìn sang Tiểu Y Tiên, nói:

- Đây là Huân Nhi!

Nghe lời giới thiệu của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên và Huân Nhi gằn như không hẹn mà đồng thời mỉm cười rồi tiến lên từng bước. Dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm, hai người cùng vươn bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng nắm tay nhau. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn hai người bắt tay nhau, trên khuôn mặt tươi cười vừa mới hiện lên của Tiêu Viêm chợt cứng đờ. Bởi vì hẳn phát hiện khí lưu màu xám cùng kim sắc hỏa diễm đang chậm rãi dâng lên lượn lờ xung quanh bàn tay của hai người.

Hai cô gái ưu tú tại lần đầu gặp mặt, ở ngay trước mặt Tiêu Viêm triển khai đánh giá lẫn nhau một hồi. Đúng là phản xạ có điều kiện của nữ nhân!

-----oOo-----

Chương 1102: Toan Tính

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luồng khí xám quỳ dị cùng ngọn lửa vàng kim trên ngọc thủ lạng lẽ va chạm. Không có một âm thanh quá lớn nào vang lên như tưởng tượng, mà trái lại chỉ phát ra những tiếng xùy xùy rất nhỏ cùng với chấn động năng lượng cực kỳ tinh tế.

Biến cố bất thành linh đã làm hai lão già áo đen cả kinh! Bọn họ vội bước tới định xuất thủ nhưng thoáng nhận ra điều gì đó nên ngừng lại rồi cẩn thận nhìn thật kỹ Tiểu Y Tiên, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị. Cô gái này bất kể dung mạo hay khí chất đều không kém Huân Nhi, nhưng khiến họ kinh ngạc nhất là thực lực của nàng. Với từng ấy tuổi mà đã là Đấu Tôn, quả thật đã làm cho lòng người chấn động. Thật không biết tên tiểu tử kia đến tột cùng có cái gì tốt mà bên cạnh hắn lại có nhiều cô gái ưu tú như thế.

- Các ngươi làm gì vậy?

Tiểu Y Tiên và Huân Nhi đột ngột giao thủ đã khiến Tiêu Viêm giật mình, hắn vội vã vươn tay định tách hai người ra thì chợt thấy ngọc chỉ của hai cô gái vừa chạm khẽ vào nhau đã lập tức thu về, khí xám cùng ngọn lửa vàng kim cũng dần tiêu tán.

- Trước khi đến đây, muội đã nghe nói về sự lợi hại từ Ách Nan Độc Thể của tỷ tỷ, giờ gặp mặt quả thật danh bất hư truyền. Đa tạ tỷ đã chiếu cố cho Tiêu Viêm ca ca trong thời gian vừa qua.

Huân Nhi lùi một bước, nhẹ nhàng vuốt vuốt ngón tay rồi mỉm cười.

- Tỷ cũng vậy, đã nhiều lần nghe Tiêu Viêm nói qua về muội, quả thật là thiên chi kiêu nữ. Khó trách làm cho huynh ấy lúc nào cũng nhung nhớ.

Tiểu Y Tiên cũng mỉm cười.

Nhìn hai cô gái nói chuyện thật là thân thiết nhưng Tiêu Viêm lại có cảm giác không ổn, bất giác trong lòng chợt cười khổ. Hai thiếu nữ này đều là người kiêu ngạo, một vốn trời sinh Độc thể, một lại mang trong mình huyết mạch Cổ Đế. Nay vừa gặp mặt mơ hồ đã toát ra mùi vị không ai nhường ai, chẳng lẽ những nữ nhân ưu tú thường thích cạnh tranh so kè như vậy sao?

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

- Được rồi, được rồi, mọi chuyện cũng đã rõ ràng rồi! Trước mắt mọi người nên nghỉ ngơi một chút, vả lại nơi này không phải là chỗ để hàn huyên tâm sự nha.

Nghe hắn nói, Tiểu Y Tiên và đám người của Huân Nhi khẽ gật đầu. Thấy vậy Tiêu Viêm lập tức động thân bay về phía trung tâm Diệp thành. Đoàn người Huân Nhi dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú cũng theo sát mà đi.

Khi đám người Tiêu Viêm biến mất, cả Diệp thành vốn lặng ngắt như tờ lúc này cũng rùng rùng chân động. Trận đại chiến kinh thiên hôm nay, không bao lâu sau đã như gió truyền khắp Trung Châu...

Đám người Tiêu Viêm vừa hạ xuống Diệp gia, thì Diệp Trọng đã vội vàng suất lĩnh tất cả tộc nhân ra chào đón, khuôn mặt đầy vẻ cung kính và nghiêm nghị. Trải qua trận đại chiến kinh thiên vừa rồi, lão xem như đã thấy được lực lượng của Tiêu Viêm. Ngay cả thể lực mạnh mẽ như Băng Hà cốc mà còn xám mày xanh mặt cụp đuôi rồi đi như vậy thì lực lượng đó phải mạnh cỡ nào, không nói lão cũng quá rõ ràng. Cứ mỗi lúc nguy cấp thì đột nhiên lại xuất hiện viện quân, mà có thể gọi tới những sự trợ giúp đầy cường hãn này thì không phải nhờ vào năng lực của Tiêu Viêm hay sao?

- Tiêu Viêm đại ca, các người không sao chứ?

Nhìn thấy Tiêu Viêm bình yên vô sự, Hân Lam vô cùng vui mừng.

Tiêu Viêm gật đầu cười rồi chỉ vào Huân Nhi:

- Đây là Huân Nhi, hắn cô đã từng nghe qua.

- Hi hi, một trong những người sáng lập Bàn Môn, học tử Huân Nhi đây mà. Muội là đệ tử Bàn Môn, làm sao lại không biết chứ!

Hân Lam che miệng cười khẽ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Nghe vậy Huân Nhi cũng ngẩn người, trên gương mặt xuất trần lộ ra một nụ cười nghiêng nước nghiêng thùng khiến cho quả tim của những tộc nhân trẻ tuổi trong Diệp gia đập mạnh liên hồi.

- Ô! Thì ra cô là đệ tử Nội viện.

Tiêu Viêm nhìn Diệp Trọng rồi cười.

- Diệp Trọng trưởng lão, có thể an bài cho chúng ta một nơi để nói chuyện được không?

- Ha ha, Tiêu Viêm tiên sinh thật biết nói đùa, chút chuyện nhỏ này tự nhiên không thành vấn đề!

Nghe vậy, Diệp Trọng liền gật đầu, tự mình đi trước dẫn đường.

Tiêu Viêm cười một tiếng, mang theo đám người Tiểu Y Tiên, Huân Nhi đuổi theo.

Ở trong sân chật ních tộc nhân của Diệp gia, một ít chàng trẻ tuổi nhìn thấy nhị nữ theo sau Tiêu Viêm, khí chất mỗi người mỗi vẻ mùi phân vẹn vẹn, trong mắt toát ra vẻ hâm mộ không thôi. Người bình thường nếu được một trong hai người đó yêu thương cũng đã khiến trời cao thêm nhỏ dải, mà Tiêu Viêm lại có cái điểm phúc đoạt được cả hai như vậy! Với bọn họ, nhân sinh còn có cái gì tốt đẹp hơn nữa để mà tiếc nuối?

Đối với những suy nghĩ của tộc nhân Diệp gia, Tiêu Viêm tự nhiên không có thời gian để ý tới. Diệp Trọng đã dẫn bọn họ đi vào phòng nghị sự của Diệp gia, bố trí sắp xếp một hồi rồi lão rất ý tứ dẫn người rời đi, nhường nơi này lại cho đám người Tiêu Viêm.

Thả mình xuống ghế, thân thể đang căng thẳng từ lâu của Tiêu Viêm lúc này mới chậm rãi buông lỏng. Hắn cảm giác được sự đau đớn ẩn hiện trong kinh mạch, không khỏi nhích miệng. Di chứng của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến quả thật không nhỏ, nếu không phải thân thể của hắn cường hãn, chỉ sợ đã sớm nằm lăn trên mặt đất chứ không phải an ổn mà ngồi đó rồi.

Huân Nhi nhẹ nhàng cầm một chén trà đưa tới bên cạnh Tiêu Viêm rồi ôn nhu:

- Tiêu Viêm ca ca, kế tiếp ca ca có tính toán gì không?

Bàn tay đỡ lấy chén trà của Tiêu Viêm hơi siết chặt, mắt đen chớp lóe hàn quang:

- Ta muốn cứu Lão sư đang bị cầm tù trong Hồn Điện.

Nghe hắn nói, Huân Nhi cũng không suy nghĩ nhiều mà nhẹ giọng:

- Lão sư của Tiêu Viêm ca ca hắn là Dược tôn giả, là lão tiên sinh Dược Trần năm xưa?

Khi trở lại Cổ tộc, nàng liền tìm hiểu nên có biết được thân phận của Dược lão cũng không là chuyện gì quá kì quái.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

- Dược Trần?

Hai lão già áo đen ngồi bên nghe vậy liền sững sốt. Một lão đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm:

- Không ngờ tiên sinh lại là sư phụ của tiểu hữu. Khả năng luyện chế đan dược của tiên sinh trên đại lục Đấu Khí không mấy người có thể so bì!

Lão già có mái tóc trắng xóa cũng cười, rồi chột thờ dài:

- Ha ha, đúng vậy! Ài, nhớ năm xưa chúng ta và tiên sinh Dược Trần cũng có duyên gặp mặt, có điều lúc đó hai người chúng ta mới chỉ là những Đấu Tông bình thường mà thôi!

Tiêu Viêm khẽ cười, nhìn sang thấy Huân Nhi đang trầm ngâm liền hỏi:

- Sao vậy?

Huân Nhi chân chờ một chút rồi thốt lên:

- Sau chuyện xảy ra hôm nay, Hồn Điện chắc chắn sẽ đề phòng ca ca. Thậm chí có thể chuyển địa điểm giam giữ lão tiên sinh Dược Trần đi chỗ khác. Nếu ca ca cứ liều lĩnh đi tới, chỉ sợ là chui đầu vào lưới thôi.

- Tiểu hữu chớ xem thường Hồn Điện! Cổ tộc ta mấy năm nay rất nhiều

lần giao chiến với bọn chúng, nhưng không lần nào có thể khiến chúng phải tổn hại đến căn cơ. Với thực lực hiện tại của tiểu hữu, mặc dù bên cạnh có hai Đẩu Tôn trợ trợ, nhưng nếu không có kế hoạch hoàn hảo thì rất khó mà cứu thoát được Dược Trần khỏi tay Hồn Điện...

Lão già tóc trắng dừng một chút rồi cất tiếng nhắc nhở:

- Tiểu thư đi lần này cũng không thể ở lại lâu, trong vòng mười ngày nhất định phải trở về. Thân phận của tiểu hữu với Cổ tộc ta quả có chút đặc thù. Theo ý lão phu, tiểu hữu nên ít tiếp xúc cùng Cổ tộc mới tốt.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, mặc dù hắn không hiểu lão nói đặc thù là có ý gì. Nhưng hắn rất rõ ràng, Cổ tộc cùng Tiêu gia có chút uyên nguyên, mà khối Đà Xá Cổ Đế trên người hắn cũng là vật mà Cổ tộc muốn có. Lúc trước hắn đã được nghe Dược Lão nhắc nhở, thứ này tốt nhất không nên lộ ra nếu không chắc chắn sẽ dẫn tới họa sát thân.

Hiểu rõ điểm này, Tiêu Viêm đúng là phải thật cẩn thận khi tiếp xúc với Cổ tộc.

- Tiêu Viêm ca ca, thực lực của Hồn Điện vượt qua xa những gì ca ca nhận thức. Cho nên ca không được khinh suất, việc giải cứu lão tiên sinh Dược Trần cùng Tiêu thúc thúc phải suy nghĩ biện pháp thật kỹ.

Huân Nhi tỏ ra rất trinh trọng, nàng sợ Tiêu Viêm lỡ mẫn muốn ngay tức khắc đi giải cứu Dược lão mà trúng kế của Hồn Điện. Bởi mục đích thật sự của Hồn Điện chính là khối Đà Xá Cổ Đế Ngọc trong tay Tiêu Viêm.

Nhãn thần Tiêu Viêm thoáng tối sầm! Trận đại chiến vừa qua cũng đã khiến lực lượng bên cạnh hắn bại lộ hoàn toàn. Với mạng lưới thông tin của Hồn Điện thì bọn chúng sẽ biết rất nhanh. Mà nếu hắn cứ liều mạng mà dẫn người đến thì chỉ sợ không cứu được Dược lão, mà ngược lại còn giúp cho bọn chúng một mẻ hốt sạch thì đúng hơn.

Khẽ siết chén trà trong tay, lòng Tiêu Viêm dấy lên một trận phiền não. Để Dược lão ở thêm Hồn Điện một ngày, sự phụ hắn sẽ thêm một phần khổ nạn. Điều này cơ hồ làm cho hắn có cảm giác như ruột gan đang bị một lưỡi dao sắc cắt vào.

Nhìn bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Huân Nhi chỉ than nhẹ chứ không nói gì

thêm.

Đại sảnh nhất thời chìm vào im lặng! Mãi một lúc sau Tiêu Viêm mới thở dài rồi khàn giọng:

- Trong thời gian tới, ta sẽ không chủ động đi tìm Hồn Điện.

Nghe vậy, lòng Huân Nhi như buông bỏ được hòn đá tảng, nàng thở phào nhẹ nhõm:

- Tiêu Viêm ca ca cứ yên tâm, lão tiên sinh Dược Trần không phải là Đấu Tôn bình thường. Hồn Điện tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy đi tính mạng của người. Đợi lúc muội trở về, sẽ dùng lực lượng của Cổ tộc mà tìm kiếm nơi giam giữ lão tiên sinh. Nếu có tin tức, nhất định sẽ phái người tới báo cho ca ca.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Nếu lúc này không phải thời cơ tốt nhất để giải cứu Dược lão, thì kế tiếp chuyền hấn cần bắt tay vào làm là chuẩn bị cho Đan hội của Đan Tháp. Chỉ cần lấy được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì thực lực sẽ lại tăng vọt. Đến lúc đó dù có đối mặt với cường giả cấp bậc Đấu Tôn như Băng Hà, hấn cũng có lực mà đánh một trận. Rồi lúc đó hấn âm thầm triệu tập nhân thủ, đồng loạt tiến vào Hồn Điện giải cứu Dược lão, thậm chí là phụ thân Tiêu Chiến.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Tiêu Viêm lại ngời lên. Từ khi phụ thân mất tích đến nay, hấn hoàn toàn mất đi tin tức của người. Nếu không phải là linh hồn của phụ thân ký thác trong Đà Xá Cổ Đế vẫn sáng như cũ, thì có lẽ Tiêu Viêm cũng cho rằng ông đã gặp phải độc thủ của Hồn Điện rồi.

- A..! Có thể... Biết đâu có thể từ Thanh Hải mà tìm được một ít tin tức liên quan đến phụ thân!

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào Nạp Giới, trong mắt Tiêu Viêm tràn ngập vẻ lạnh lùng. Thanh Hải thân là Tôn lão của Hồn Điện, sự tình lão biết được chắc chắn sẽ không ít.

- Có điều, bất kể là giải cứu Dược lão hay phụ thân thì thực lực vẫn là điều kiện tiên quyết cần có. Cho nên ta nhất định phải chiếm được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vào tay...

-----oOo-----

Chương 1103: Bí ẩn Cổ ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng đêm dần bao phủ Diệt thành. Những âm thanh ồn ào náo động do trận đại chiến kinh thiên động địa ban ngày gây nên đã giảm dần, nhưng nó cũng tạo ra sự kích động và hưng phấn không nhỏ trong lòng bọn họ. Đại chiến cấp bậc này ngay cả Trung Châu cũng ít khi thấy được a...

Hơn nữa, điều làm mọi người tò mò nhất chính là thân phận của thiếu nữ áo xanh xuất hiện ở phút cuối. Băng Hà Cốc là một thế lực lớn ở Trung Châu, thực lực mọi người đều biết. Nhưng không ngờ ngay cả Băng Hà cốc chủ cũng phải chịu thua, mặt mày xám xịt chạy như vịt dưới bao nhiêu ánh mắt dòm ngó cũng vì thiếu nữ nọ. Bởi vậy, có thể thấy được thế lực sau lưng nàng đáng sợ đến mức nào.

Ánh trăng rằm trong đêm tối mịt mù mang theo cái lạnh như băng giá lặng lẽ phủ lên đồng đồ nát của tòa thành một tầng sương mù màu bạc nhạt nhạt.

Tại một góc sâu trong khách phòng, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường, hai tay kết ấn tu luyện. Hô hấp của hắn có vẻ khó khăn như mơ hồ có một cỗ hơi thở nóng rực vờn quanh thân thể.

Trận đại chiến ban ngày, mặc dù Tiêu Viêm không bị trọng thương nhưng đầu khí trong cơ thể hắn lại tiêu hao hầu như không còn. Hơn nữa, khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến tạo ra hỏa liên kia, năng lượng bá đạo của nó cũng phản phệ lại và gây nên một chút thương tổn cho cơ thể. Nếu không nhờ thân thể bản thân hắn cường hãn chỉ sợ một ít kinh mạch cũng sẽ bị cỗ năng lượng bá đạo này đánh nát.

Từng luồng năng lượng trong thiên địa từ từ tiến vào trong người Tiêu Viêm, sau đó trải qua tẩy luyện rồi mới hóa thành từng tia đầu khí tinh thuần chảy xuôi trong kinh mạch, làm những cơn đau nhức đang truyền ra cũng giảm dần.

Yên tĩnh tu luyện gần ba giờ, đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm mới

chậm rãi mở ra rồi sắc mặt tái nhợt cũng dần trở nên hồng hào. Đấu khí khô kiệt trong cơ thể trải qua tĩnh dưỡng cũng đã sung túc trở lại.

- Thực lực vẫn chưa đủ... Lấy khả năng hiện tại của ta cùng lắm chỉ có thể đối phó với cường giả Đấu Tông đỉnh cấp. Muốn chống lại Đấu Tôn, trừ phi thi triển ra Hủy Diệt Hỏa Liên, nếu không sợ là khó có thể thương tổn cho cường giả Đấu Tôn.

Mở mắt ra, cảm nhận được tình huống trong cơ thể, Tiêu Viêm mới thở dài nhẹ nhõm nhưng hơi trầm ngâm, lẩm bẫm một hồi.

Trận đại chiến hôm nay xuất hiện rất nhiều cường giả. Điều này làm cho Tiêu Viêm hiểu rõ thực lực chân chính của bản thân. Ở Trung Châu, hết thảy đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Hôm nay, nếu không có Huân Nhi đột nhiên xuất hiện, nhóm người của mình chỉ sợ sẽ không được bình yên mà rời đi. Nhưng nếu như hắn có được thực lực cường hãn như của Băng Hà – cốc chủ Băng Hà Cốc thì cục diện của sáng nay sẽ khác đi, cũng không cần dựa vào vận khí và sự hỗ trợ của người khác.

Hơn nữa, Huân Nhi có thể cứu hắn một lần, hai lần nhưng không thể cứu hắn cả đời!

Tuy nói sau lưng Huân Nhi có Cổ tộc với thực lực cực mạnh, nhưng trong lòng Tiêu Viêm tương đối cố kỵ Cổ tộc. Hắn cũng không rõ ràng lắm chuyện Tiêu gia năm đó rốt cuộc có quan hệ sâu xa gì với họ, nhưng mục đích của đôi phương thì hắn rất rõ, chính là mảnh Đà Xá Cổ Đế Ngọc trong tay mình. Tuy nhiên, họ chỉ áp dụng thủ đoạn ôn hòa cũng không như Hồn Điện luôn bất chấp tất cả.

Lần này, việc Huân Nhi xuất thủ cứu giúp chắc chắn rất nhanh sẽ truyền đến tai Cổ tộc. Tiêu Viêm không rõ lắm thái độ của bọn họ đối với mình như thế nào nhưng mọi việc vẫn cần nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Nếu như một ngày nào đó Cổ tộc ra tay với mình, muốn dùng cường lực cướp lấy Đà Xá Cổ Đế Ngọc, như vậy hắn cũng nên củng cố lực lượng cho riêng mình cho rồi.

Đối với Huân Nhi Tiêu Viêm rất tin tưởng. Mặc dù bản thân mình cùng Cổ tộc của nàng đối lập nhưng nàng cũng sẽ không ra tay đối với mình. Điểm này, từ việc Cổ tộc không biết Đà Xá Cổ Đế Ngọc ở trong tay mình liền có thể nhìn ra. Dựa vào việc Huân Nhi biết nhưng không nói cho gia tộc, hắn

đã có thể nhìn thấy vị trí bản thân trong lòng Huân Nhi.

Dương nhiên, nếu quả thật như thế, Huân Nhi chắc chắn đã bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu với hắn. Đến lúc đó, mặc kệ ai thắng ai thua, nàng đều sẽ thống khổ. Mà điều này lại là điều mà Tiêu Viêm không muốn thấy nhất.

- Nói đi cũng phải nói lại, chỉ tại thực lực không đủ a! Nếu như mình có thực lực mạnh mẽ, cho dù là Cổ tộc cũng sẽ không dám cứng rắn ra tay đối với mình!

Tiêu Viêm khẽ thở dài đoạn siết chặt nắm tay. Càng tiến bộ hắn lại càng cảm giác được thực lực mạnh mẽ mới là điều quan trọng nhất!

Người thân, tình yêu, gia tộc... Tất cả đều cần phải có thực lực để bảo vệ.

Trong mắt chợt lóe sáng, bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve vùng ngực. Nơi đó, vẫn còn hơn phân nửa Ma Độc Ban tồn tại. Nếu như đem thứ này luyện hóa hoàn toàn, Tiêu Viêm tin tưởng bản thân có thể đạt đến Tứ tinh Đấu Tông. Ngày sau, nếu một lần nữa thi triển Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nói không chừng có thể đạt đến Đấu Tông đỉnh phong. Khi đó, cho dù gặp lại Băng Hà thì vẫn có khả năng đánh một trận với hắn.

- Đợi thương thế khỏi hắn liền bắt tay vào việc luyện hóa Ma Độc Ban thôi. Thứ này đã ở trong cơ thể mình nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc giải quyết rồi!

Tiêu Viêm nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Nắm tay chậm rãi buông ra, Tiêu Viêm vừa muốn tiến vào trạng thái tu luyện lần nữa thì ánh mắt đột nhiên chuyển hướng đến bên cửa sổ, cười nói:

- Nếu đã tới rồi thì còn ần nấp làm gì nữa?

Tiếng cười của Tiêu Viêm vừa dứt, một tiếng cười khẽ khác cũng truyền vào trong phòng. Một bóng hình xinh đẹp nhanh chóng bay vào, vừa duyên dáng yêu kiều vừa thanh cao thoát tục đứng trước mặt hắn, cười nói:

- Đã trở thế này mà Tiêu Viêm ca ca còn chưa nghỉ ngơi sao?

Nhìn nụ cười kiều mị dưới ánh đèn toát ra sự thanh nhã động lòng người của nàng, trong lòng Tiêu Viêm đốt dấy lên từng cơn sóng nóng bỏng cuộn trào. Tình cảm bị đè nén nhiều năm, hiện tại ở nơi này bắt đầu rung động mãnh liệt khó có thể kiềm nén. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm nắm lấy bàn tay mảnh mai và mềm mại như tuyết trắng của nàng đồng thời trong lòng hấn trào lên một niềm yêu thích, không muốn rời tay Huân Nhi một phút nào nữa.

Bị Tiêu Viêm nắm tay, gương mặt Huân Nhi hiện lên vẻ thẹn thùng mà người khác hiếm khi thấy được nhưng vẫn không rút tay ra. Cùng Tiêu Viêm cách xa nhiều năm như vậy, tình cảm của nàng chưa từng phai nhạt, ngược lại thời gian trôi càng nhanh thì càng trở nên lắng đọng và lưu luyến không thôi.

Bước từng bước nhẹ nhàng, Huân Nhi ngồi xuống cạnh giường, tựa đầu vào bờ vai rộng rãi kia, lthủ thi:

- Tiêu Viêm ca ca, những năm qua, Huân Nhi rất nhớ huynh!

Nghe lời nói khiến người ta không thể không cảm động tâm này, trong lòng Tiêu Viêm ấm áp hẳn lên. Cánh tay chợt trượt xuống ôm lấy chiếc eo thon mềm mại tinh tế kia, khẽ vén những lọn tóc đang ở trên khuôn mặt nàng rồi tận hưởng mùi hương dịu dàng thơm ngát. Chút phiền não vừa sinh ra trong lòng cũng theo đó tan biến đi.

Huân Nhi tùy ý để Tiêu Viêm ôm nàng vào lòng. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, hai mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm. Bàn tay nàng vừa lật, một quyển trục màu vàng liền xuất hiện đưa nó cho Tiêu Viêm.

- Đây là Đế Ấn Quyết – Đế tam ấn! Lấy thực lực của ca ca hiện giờ đã có thể tu luyện Đế tam ấn.

Huân Nhi nhẹ giọng nói:

- Tiêu Viêm ca ca không nên cự tuyệt! Trung Châu không phải Hắc Giác Vực, nơi này cường giả như mây nên thủ đoạn bảo mệnh càng nhiều, an toàn sẽ càng cao hơn một chút. Huân Nhi không thể ở tại nơi này lâu được,

Đế Ân Quyết này, huynh cũng không nên từ chối...

Ngắm nhìn quyền trục tỏa ra ánh vàng rực rỡ, Tiêu Viêm ngẩn ra rồi chợt lóng ngóng như không biết phải làm gì. Nàng tựa hồ nhất định phải đưa vật này cho mình bằng được...

Dưới ánh mắt chăm chú của Huân Nhi, Tiêu Viêm thoáng ngần ngại nhưng cũng không cự tuyệt nhận lấy quyền trục. Đối với Đế Ân Quyết, hấn đích xác có hứng thú không nhỏ. Hơn nữa, theo như lời Huân Nhi nói, đã ở Trung Châu mà không có nhiều thủ đoạn, chỉ sợ an toàn của chính bản thân sẽ giảm đi nhiều. Uy lực của Đế Ân Quyết, Tiêu Viêm sớm đã tự thân lãnh hội qua. Khai Sơn Ấn, Phiên Hải Ấn, lúc ban đầu khi bản thân hấn còn là Đấu Vương, Đấu Hoàng thì đã có uy lực không nhỏ. Thêm nữa, Tiêu Viêm hiện tại đã là Đấu Tông, thi triển hai ấn này đối địch nhân ở cấp bậc cao hơn thì hiệu quả đã giảm đi rất nhiều, tự nhiên là phải cần đến phương pháp tu luyện các tầng sau của Đế Ân Quyết.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhận lấy quyền trục, trên gương mặt Huân Nhi hiện lên vẻ tươi cười. Hiện giờ, Tiêu Viêm không còn bất kể và liêu lĩnh như lúc trước, quả thật đã thành thực và nội liễm đi rất nhiều.

- Đúng rồi, Tiêu Viêm ca ca, chuyện Đà Xá Cỗ Đế Ngọc ở trên người huynh chưa có ai biết chứ?

- Ừ...

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Vật này có liên quan quá lớn đến hấn, tự nhiên là không thể nói ra việc Đà Xá Cỗ Đế Ngọc tồn tại. Cho dù là đám người Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn gia cũng không biết.

Thấy thế, lúc này Huân Nhi mới thoáng nói lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

- Đà Xá Cỗ Đế Ngọc này, Cỗ tộc cũng muốn đoạt được phải không?

Tiêu Viêm khẽ cau mày, hỏi.

Nghe vậy, Huân Nhi hơi tản ngẩn, sau đó khẽ gật đầu, hạ giọng nói:

- Đà Xá Cỗ Đế Ngọc liên quan đến chuyện tình của Đấu Đế. Như Tiêu Viêm ca ca đã biết, từ thời Viễn Cổ đến giờ có rất ít cường giả đột phá tới

Đấu Đế. Về chuyện những Đấu Đế năm đó tựa hồ hoàn toàn biến mất trong một đêm, giờ chỉ còn một chút tin tức được lưu lại trong những quyển sách cổ mà thôi!

Lần này, được nghe thấy chuyện bí mật nhất trên đại lục nên Tiêu Viêm cũng chấn động tinh thần, nói:

- Vậy nếu như tập hợp đủ những mảnh Đà Xá Cổ Đế Ngọc này liền có thể có được phương pháp tấn thăng Đấu Đế?

- Đấu Khí đại lục bao la rộng lớn nên cũng xuất hiện vài di tích do cường giả từ thời Viễn Cổ để lại nhưng phần lớn những di tích này đều vô cùng hung hiểm. Mặc dù vậy, mỗi lần di tích xuất hiện đều tạo thành chấn động khắp đại lục.

Nói đến đây, Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm, nói:

- Lần mới đây nhất, có một tòa di tích Đấu Đế bị tàn phá đã hấp dẫn vô số cường giả tiến vào. Dược Trần lão tiên sinh cũng từng tham gia.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, hẳn cũng từng ngẫu nhiên nghe Dược lão nhắc qua, Phần Quyết do chính sư phụ ngẫu nhiên đoạt được. "*Chẳng lẽ, Phần Quyết có xuất xứ từ trong di tích của Đấu Đế?*"

- Đà Xá Cổ Đế là vị Đấu Đế cuối cùng mà chúng ta có khả năng tìm được trên Đấu Khí đại lục. Ông ta lưu lại một tòa bảo lâu trong không gian hư vô – Đấu Đế phủ. Tòa phủ này được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo. Cổ tộc của muội và Hồn Điện đều muốn tiến vào đó, mà Đà Xá Cổ Đế Ngọc chính là chìa khóa mở ra Đấu Đế phủ!

-----oOo-----

Chương 1104: Mê Tình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Huân Nhi nói thế, sắc mặt Tiêu Viêm liền ngưng trọng. Quả nhiên giống như lời Diệp lão, chuyện liên quan đến Đà Xá Cổ Đế Ngọc quá lớn! Đấu Đế là cường giả tối cao của nhân loại, bất kỳ điều gì có quan hệ đến

danh hào này, giá trị của nó luôn khác xa lẽ thường.

Điều này từ Cổ tộc liền có thể nhìn ra! Trong cơ thể của người Cổ tộc luôn chảy xuôi một dòng huyết mạch của Đâu Đế và chính điều này đã tạo nên địa vị của Cổ tộc trên đại lục Đâu Khí ngày hôm nay. Mặc dù bọn họ chưa bao giờ dám tự xưng là độc bá thiên hạ nhưng tuyệt đối cũng nằm trong hàng ngũ đứng đầu.

- Cho nên mới nói, nếu không có thực lực cực mạnh thì chuyện Đà Xá Cổ Đế Ngọc ở trong tay Tiêu Viêm ca ca tuyệt đối không thể bại lộ!

Nói đến đây, sắc mặt Huân Nhi ngưng trọng dị thường. Tiêu gia đến đời hắn thì suy bại, dù Cổ tộc đã từng cùng tổ tiên họ Tiêu ước định thì cũng bởi vì lí do đó mà trong nội bộ Cổ tộc đã xuất hiện những ý kiến bất đồng, khó mà cản được một ít cường giả Cổ tộc nẩy lên tham niệm mà tự mình ra tay cướp đoạt. Đến lúc đó, tình cảnh của Tiêu Viêm sẽ cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn sắc mặt trầm trọng của Huân Nhi, Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, hần hạ giọng:

- Hồn Điện bắt giữ phụ thân ta cùng bởi vì thứ này?

Huân Nhi cũng khẽ gật đầu:

- Tiêu gia đã từng là thế lực nhất lưu trên đại lục Đâu Khí. Nhớ thời đó, lực lượng của Tiêu gia thì cỡ Băng Hà Cốc cũng không phải là đối thủ!

Nghe nàng nói vậy, trong mắt Tiêu Viêm thoáng lóe lên sự ngạc nhiên. Hắn không ngờ gia tộc của mình từng có một thời kỳ huy hoàng như vậy.

- Đáng tiếc thời gian vô tình, Tiêu gia cũng dần dần lụi bại! Một ít tiên tổ của gia tộc ca ca đành phải rời khỏi Trung Châu mà chuyển đến đế quốc Gia Mã sinh sống.

Huân Nhi trầm ngâm:

- Chuyện gia tộc của ca ca từng một thời tung hoành ngang dọc rồi suy yếu thì ngoài trừ một ít người đứng đầu Tiêu gia, những người trẻ tuổi trong tộc cơ hồ không một ai hay biết!

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thầm nghĩ: *"Có thể làm cho Tiêu gia một thời phát triển đến trình độ lấy lòng như vậy, nhất định vị tiên tổ Tiêu gia năm nào phải có thực lực thông thiên!"*

Nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Viêm, Huân Nhi dường như biết hắn đang suy nghĩ gì liền cười nhẹ:

- Hi hi, vị tổ tiên họ Tiêu kia quả là người kinh tài tuyệt đỉnh. Chỉ ngần ngừ mấy trăm năm đã có thể đứng vào hàng ngũ tuyệt thế cường giả của đại lục. Trên đại lục năm đó, có thể địch lại tổ tiên của ca ca cũng chỉ có bốn người mà thôi!

Nghe nàng nói lời này, dù Tiêu Viêm đã suy nghĩ trước cũng không nhận được một cảm giác rung động bùng bùng. Khắp đại lục chỉ có bốn người là đối thủ của tổ tiên. Thành tựu của người quả nhiên kinh thế hãi tục!

- Không nghĩ tới tổ tiên nhà họ Tiêu ta lại có người đạt được trình độ như thế!

Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đã khiến Tiêu Viêm nhiệt huyết sôi trào.

- Thiên phú của vị tổ tiên đó, dù là Cổ tộc cũng không khỏi bội phục! Mà khi ấy, dưới sự lãnh đạo của ông, Tiêu gia cùng Cổ tộc có quan hệ tương đối tốt! Minh ước của hai bên cũng đã được kí kết tại thời điểm này.

Huân Nhi mỉm cười.

- Minh ước?

- Vị tổ tiên Tiêu gia đó đã từng có ân huệ với Cổ tộc. Sau này, khi gần ngã xuống đã thỉnh cầu Cổ tộc chiếu cố Tiêu gia, ở thời khắc mấu chốt hãy bảo tồn huyết mạch Tiêu gia. Không bao lâu sau khi minh ước được kí kết, vị tổ tiên ấy cũng tạ thế. Minh ước này quả thật mang lại không ít lợi ích cho Tiêu gia! Nhưng năm tháng trôi qua, khi gia tộc của ca ca dần dần mai danh ản tích thì hiệu lực của minh ước cũng từ từ mất đi.

Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm:

- Ban đầu, mọi được phái tới Tiêu gia là vì phụ thân của mọi muốn mọi

được trải qua một tuổi thơ yên tĩnh êm ấm. Đồng thời còn có một nhiệm vụ nữa, chính là muốn mọi người thu hồi Đà Xá Cổ Đế Ngọc theo mệnh lệnh của một số người trong Cổ tộc."

Tiêu Viêm cười, nụ cười pha lẫn trào phúng cùng đắc ý:

- Hắc hắc, có điều bọn họ đâu có ngờ là mình không những không lấy được Đà Xá Cổ Đế Ngọc trở về, mà ngược lại còn tặng cho ta một bảo bối.

- Bảo bối gì cơ?

Nghe hắn nói vậy, Huân Nhi ngẩn người, rồi bất chợt nhìn thấy nụ cười đầy khoái trá kia thì nàng lập tức hiểu hắn định nói gì, gương mặt lập tức ửng đỏ thẹn thùng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chòm com.

- Đúng rồi, không biết vị tổ tiên Tiêu gia kia tên gọi là gì?

Nét mặt thẹn thùng của Huân Nhi liền mang lại trận trận lửa dục trong lòng Tiêu Viêm, khóe miệng hắn giật giật, vội vàng áp chế. Hắn không muốn làm cho một cô gái luôn tỏ ra lãnh đạm trước mặt mọi người và hay thẹn thùng như một nữ hài trước mặt hắn lại bị mình dọa chạy đi mất.

Huân Nhi di di ngón tay như ngọc lên vàng trán lòa xòa phủ mấy sợi tóc đen của Tiêu Viêm, rồi che miệng cười khẽ:

- Thế nào? Ca thần tượng vị tổ tiên đó rồi chứ gì?

Tiêu Viêm trợn mắt:

- Người là tổ tông của ta, thân là hậu nhân mà ngay cả danh xưng của người ta còn không biết thì ra cái thể thống gì nữa chứ?

Huân Nhi mỉm cười, hạ giọng:

- Vị tổ tiên Tiêu gia của ca ca, gọi là Tiêu Huyền!

- Tiêu Huyền?

Tiêu Viêm thì thầm nhắc lại rồi chợt cười vang:

- Không hổ là lão tổ tông của họ Tiêu ta, ngay cả cái tên cũng rất khí phách!

Huân Nhi bất đắc dĩ liếc nhìn hấn một cái, bộ dáng kiêu my khiến kẻ xấu bụng ngồi bên cạnh nhìn không chớp mắt. Mới mấy năm không gặp, mị lực của nàng quả thật càng ngày càng nhiều. Mỗi một nét cau mày hay một nụ cười khe khẽ đều tràn ngập sức mê hoặc cực kỳ khó che dấu.

- Mộ của tiên bối Tiêu Huyền nằm tại Cổ giới. Trong cổ mộ không ngờ lại có một lực lượng kì dị khiến người Cổ tộc bình thường không sao vào được. Tuy một vài người Cổ tộc thực lực thông thiên nếu muốn vào chỉ cần mạnh mẽ phá tan lực lượng đó là xong, nhưng dù sao năm đó tiên bối Tiêu Huyền cũng có ân với Cổ tộc, nên bọn họ không dám can rỡ làm loạn. Vì thế nhiều năm trôi qua vẫn chưa có ai tiến vào tòa cổ mộ của người!

Nói đến đây, sóng mắt Huân Nhi khẽ chuyển, nàng nhìn về phía Tiêu Viêm một hồi lâu như có điều suy nghĩ gì đó rồi cất tiếng:

- Nếu mọi đoán không sai thì tòa cổ mộ này chỉ riêng tộc nhân của Tiêu gia mới có thể dễ dàng đi vào bên trong. Nếu ca ca có cơ hội thì hãy đi đến Cổ giới rồi vào đó xem một chuyến, không chừng sẽ đạt được thu hoạch bất ngờ.

Nghe Huân Nhi nói vậy, vẻ mặt Tiêu Viêm liền trở nên trịnh trọng hơn rất nhiều, hấn trầm giọng:

- Mộ của tổ tiên, tự nhiên ca ca sẽ đến. Và ngày sau, nếu như ca ca có đủ thực lực, nhất định sẽ dời mộ của ngài về lại Tiêu gia để con cháu Tiêu gia ngày đêm cúng bái!

- Tiên bối Tiêu Huyền mà nghe được những lời này của ca ca hấn sẽ rất vui..!

Huân Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng rồi chợt như nhớ đến điều gì đó:

- Đúng rồi, chuyện huynh là hậu nhân của tiên bối Tiêu Huyền nhất định không được truyền ra ngoài. Đúng là Tiêu gia năm đó lực áp quần hùng hiển hách một thời, nhưng cũng vì vậy mà đắc tội tới không ít thế lực mạnh mẽ khác. Nếu những thế lực đó vẫn còn bảo tồn được đến hôm nay

và biết được chuyện này thì rất khó mà tránh khỏi xung đột.

Tiêu Viêm sờ sờ cằm rồi hỏi:

- Đám thế lực kia cũng mạnh mẽ như Băng Hà Cốc sao?

- Thế lực ở Trung Châu cũng không hoàn toàn chỉ là Nhất tháp, Nhị tông, Tam cốc, Tứ các... Trung Châu rộng lớn như vậy, có không ít những gia tộc ẩn thế tương tự Cổ tộc của muội, bọn họ cũng không quan tâm đến cái gì gọi là xếp hạng. Nhưng phàm mấy cái trên bảng kia đã biết đến chúng muội, có ai dám nói ra một câu Cổ tộc không cường đại chứ?

Huân Nhi bắt đầu dĩ lắc đầu rồi nói tiếp:

- Ở Trung Châu, có một vài gia tộc luôn bày ra dáng vẻ nhún nhường, yếu ớt nhưng thật ra những thế lực đang nổi danh trên đại lục lúc này chưa chắc đã có thể so độ lực lượng với bọn họ. Những gia tộc này luôn ẩn giấu nội tình, nhưng trong tông môn nhất định sẽ tồn tại một vài lão quái vật không màn thế sự. Hơn nữa, cho dù là Băng Hà Cốc thì thực lực của bọn chúng cũng không phải như những gì huynh đã nhìn thấy đâu.

Da đầu Tiêu Viêm có chút tê dại, không hổ là Trung Châu, quả nhiên đúng với bốn chữ ngoại hồ tàng long.

- Tiêu Viêm ca ca, Huân Nhi đến đây lần này cũng không thể ở lại quá lâu. nếu không sẽ mang đến cho ca ca rất nhiều phiền toái. Khi muội đi rồi, hết thấy vẫn phải dựa vào chính ca ca. Cho nên, ca ca ngàn vạn lần không được khinh thường, lỗ mãng...

Bàn tay Huân Nhi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tiêu Viêm, thanh âm êm dịu nỉ non.

Nghe Huân Nhi nói sắp phải rời đi, Tiêu Viêm liền ôm chặt lấy eo nàng, mắt chăm chú nhìn dung nhan kiều mỹ trước mặt, thì thầm:

- Khi nào ca mới có thể đi Cổ giới tìm muội?

Khóe miệng Huân Nhi khẽ mím lại, nàng động viên hẳn:

- Chỉ cần huynh có lòng tin vào bản thân mình thì khi nào cũng được. Tiêu

Viêm ca ca, ca chỉ cần biết rằng, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì Huân Nhi luôn ở bên ca ca!

Nghe những lời nói xuất ra từ phế phủ của Huân Nhi, Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Hắn siết chặt lấy nàng rồi lầm bầm:

- Mọii yên tâm! Ca biết khi mình đến Cổ giới sẽ gặp không ít khiêu khích cùng phiền toái nhưng ca nhất định sẽ không lỗ mãng! Ca sẽ cho tất cả bọn họ biết, ánh mắt nhìn người của mọii không có sai lầm..!

Rồi đôi mắt hắn sáng bừng lên:

- Nếu tổ tiên của Tiêu gia năm đó có thể khiến cho toàn bộ Cổ tộc kính sợ, thì Tiêu Viêm ta tin tưởng, sớm muộn gì mình cũng sẽ có một ngày đạt được thành tựu như thế.

Lúc đó, cho dù hắn ở cùng một chỗ với Huân Nhi thì người Cổ tộc cũng không cách nào ngăn trở!

Huân Nhi hé miệng cười hạnh phúc, nàng không hề nghi sự quyết tâm cùng lời hứa của Tiêu Viêm. Nhưng nàng lại lo lắng, chỉ sợ thực lực hắn chưa đủ đã vội tiến vào Cổ giới thì chắc chắn sẽ phải chịu đựng vô số sự kỳ thị cùng với xem thường.

Tiêu Viêm cúi đầu, say đắm nhìn khóe miệng kiều mỹ gần trong tác gang. Nụ cười khuynh quốc khuynh thành này, chỉ ở trước mặt hắn mới phô bày toàn bộ, chỉ ở trước mặt hắn mới thể hiện tất cả sự hoàn mỹ và mê hoặc động lòng người đến thế.

Mê đắm nhìn sững vào khuôn mặt nàng, ánh mắt Tiêu Viêm không tự chủ được đã bắt đầu nóng rực lên, đôi bàn tay đang siết chặt đáy lưng ong của Huân Nhi cũng không tự chủ được mà dần chuyển động, len lỏi qua lớp xiêm y rồi chạm vào làn da trắng mịn như ngọc của nàng.

Cảm nhận được bàn tay Tiêu Viêm đang vân vê mò mẫm, hai má Huân Nhi nhất thời nóng ran. Khóe mắt ôn nhu như hồ thu giờ đây đã lãng đãng một màn sương mỏng.

Yết hầu Tiêu Viêm khẽ cuộn, miệng khô khốc thờ gáp. Lửa dục trong lòng bùng bùng thiêu đốt, hai tròng mắt hắn dục vọng đã phủ mờ.

Như cảm nhận được những biến hóa từ cơ thể của Tiêu Viêm, gương mặt Huân Nhi càng thêm thẹn thùng đỏ lựng. Dưới bàn tay thô ráp đang mò loạn của Tiêu Viêm nàng không khỏi thất thố mà thốt lên một tiếng "um" rất nhỏ.

Tiếng rên rỉ cực nhỏ kia không ngờ lại như ma âm, khiến cho trái tim Tiêu Viêm nảy lên bình bịch. Rốt cuộc hẳn không nhìn được nữa, đột ngột siết chặt lấy nàng rồi áp miệng mình lên bờ môi nhỏ nhắn của Huân Nhi.

Hai cánh môi chạm nhau, mềm mại mà ướt át cực độ, khiến toàn thân cả hai chột nóng như rang như thiêu...

-----oOo-----

Chương 1105: Giải quyết Ma Độc Ban

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả người Huân Nhi chột như bị đóng băng. Trong chớp mắt, cả linh hồn lẫn thể xác Tiêu Viêm bỗng giống đang bị bao phủ trong một ngọn lửa đục vọng mãnh liệt. Thừa dịp Huân Nhi đang cứng đờ bèn mạnh mẽ đưa đầu lưỡi vào miệng nàng, tựa một gã cường đạo hung hăng đánh phá bốn phía.

Tương tự thế, Huân Nhi cũng bị hành động lớn mật này của Tiêu Viêm làm cho nhũn người ra. Đến khi chiếc lưỡi như linh xà Tiêu Viêm tiến hẳn vào thì nàng mới có chút phản kháng yếu ớt theo bản năng. Nhưng giờ phút này nàng dường như vô lực, đôi tay có thể xuyên thủng hư không lúc trước giờ đây đã bỏ nàng đi đâu mất, hoàn toàn chẳng hề tồn tại.

Đục hỏa trong lòng Tiêu Viêm càng thiêu đốt dữ dội hơn. Bàn tay hẳn đang quấn quanh eo thon của Huân Nhi cũng không tự chủ được bò lên chậm rãi nhẹ nhàng. Sau một lúc thám hiểm chán chê, rốt cuộc nó đã chạm vào một địa phương mềm mại khiến lòng người nhộn nhạo và dừng hẳn lại nơi ấy.

Địa phương phong mãn của Huân Nhi càng giống như một loại chất xúc tác làm bùng phát đục hỏa trong lòng Tiêu Viêm. Hai tay hẳn lặng lẽ cởi bỏ y phục của nàng tức thì một tòa thiên nhiên lộng lẫy và trắng như tuyết

liền lộ ra. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Khu...Tiêu thư, lão phu có việc muốn cầu kiến...

Ngay khi bàn tay Tiêu Viêm muốn trút bỏ toàn bộ quần áo trên người nàng thì một tiếng ho khan già nua đột nhiên vang lên. Âm thanh tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng vọng thẳng vào phòng.

Tiếng nói này tuy tựa như già yếu nhưng lại hàm chứa đầu khí hùng hồn nổ vang bên tai hai người Tiêu Viêm cùng Huân Nhi, trực tiếp đem hai người từ trong trạng thái tình mê ý loạn kia thanh tỉnh lại.

Khi vừa tỉnh lại, Huân Nhi liền nhận ra tư thế lúc này của hai người cực kỳ thân mật và quấn lấy nhau một cách vô cùng ăn ý. Thấy y phục của mình chỉ còn một nửa và da thịt tuyết bạch cũng đã phơi ra ngần ấy, đôi má nàng nhất thời đỏ ửng, đôi mắt ngấn nước tức giận nhìn Tiêu Viêm, hai bàn tay giật lấy y phục rồi nhanh chóng che lại những nơi hiểm yếu.

Giờ phút này Tiêu Viêm cũng thất thần. Nhìn thấy bộ dáng giận dữ của Huân Nhi, hấn không khỏi bất đắc dĩ giang tay, ngượng ngùng phân bua:

- Cái đó...Ai cha, chuyện này...không liên quan đến ta. Ách, không phải vậy! Ài...

Giải thích được một đoạn, Tiêu Viêm chột ử rử cúi đầu. Hấn không ngờ được khi đối diện với Huân Nhi mà định lực của bản thân lại kém như vậy.

Thấy bộ dáng lúng túng đến tội nghiệp của Tiêu Viêm, khuôn mặt đang đỏ bừng của Huân Nhi cũng không nhịn được mà lộ nét cười nhưng vội vàng thu liễm, lập tức chui vào trong chăn rồi vội vàng mặc quần áo vào. Sau đó mới thấp giọng nói:

- Huynh...Bại hoại ...!!!

Tiêu Viêm ngẩng đầu, khoe miệng giật giật, vẻ mặt bất đắc dĩ, thì thầm:

- Ai bảo Huân Nhi nhà ta hấp dẫn như thế chứ, bắt quá vừa rồi...

- Huynh không được nói!

Gương mặt Huân Nhi lại đỏ lên, vội vàng vươn tay bịt miệng Tiêu Viêm lại, hàm ý muốn hẳn không được nói đến chuyện vừa xảy ra. Lại nhìn thấy đôi mắt đen nhánh ẩn chứa tình ý vô hạn của hẳn.

Dưới ánh mắt soi mói của hẳn, gương mặt Huân Nhi dần trở lại bình thường. Khẽ cắn môi, ánh mắt thoáng chần chờ, chợt mạnh mẽ cúi đầu hôn lướt lên mặt Tiêu Viêm.

- Tiêu Viêm ca ca, huyết mạch trong cơ thể Huân Nhi còn chưa thức tỉnh hoàn toàn nên không thể làm vậy được, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Để cho lần gặp sau, được chứ?

Nghe được âm thanh lí nhí nhỏ xíu vang bên tai, trông mắt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc. Khẽ nghiêng đầu, hẳn nhìn thấy vành tai của tình nhân trước mặt mình đang đỏ bừng lên.

Với những lời nói của mình, Huân Nhi cũng ngạc nhiên vô cùng. Chính nàng cũng không thể tưởng tượng được bản thân lại nói ra những lời táo bạo đến như vậy. Ngay lập tức, không cần nghe Tiêu Viêm có ừ hử gì không đã liền toàn lực lao ra khỏi cửa phòng.

Nhìn thân ảnh Huân Nhi đã khuất, Tiêu Viêm khẽ siết chặt tay tận hưởng cảm giác mềm mại lúc trước vẫn còn lưu lại...

- Tên trời đánh thánh vật nào lại phá hỏng chuyện tốt của lão tử vậy? Thật thất đức mà!

Ở bên trong Tiêu Viêm đang chửi thề, còn hai lão giả hắc y bên ngoài cửa phòng thì nóng lòng như lửa đốt, liên tục đi tới đi lui như kiến bò trên chảo, đồng tử hai người ửng đỏ. Bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ Huân Nhi. Trước đó, khi nàng đột nhiên vào phòng của Tiêu Viêm tự nhiên hai người đều biết. Khi mới bắt đầu đến thì họ cũng không nghĩ ra, nhưng qua một khoảng thời gian rút cuộc đã nhận ra có điều bất ổn. Tiêu Viêm và Huân Nhi còn trẻ tuổi, hơn nữa cử chỉ của hai người khi gặp nhau hôm nay tựa như lửa gần rơm, chạm vào liền cháy.

Nếu là đôi nam nữ bình thường nào khác thì hai lão cũng không muốn can thiệp vào đại sự của người ta cho hao tổn âm đức như vậy. Nhưng Huân Nhi không phải là nữ tử bình thường, nàng chính là người có huyết mạch tinh thuần nhất trong một ngàn năm trở lại đây của Cô tộc. Nếu hôm nay

nàng trao thân cho Tiêu Viêm thì hẳn nhất định sẽ bị tộc nhân Cổ tộc tức giận đuổi giết đến tận chân trời góc biển. Mà khi đó, hai người lão vì bảo vệ không chu toàn nên kết quả cũng sẽ không khá hơn bao nhiêu so với Tiêu Viêm. Mà hết thảy nguyên nhân, chính là vì Huân Nhi là nhân vật vô cùng trọng yếu đối với Cổ tộc.

Hai lão không ngừng đi qua đi lại trước cửa, sau một lúc thì dừng lại rồi liếc nhau. Nhìn ánh mắt đỏ bừng từ đối phương, cả hai cùng gạt đầu đoạn xoay người đồng loạt phóng tới định đẩy mạnh cửa phòng xông vào.

Két...két...

Lúc bàn tay hai lão vừa chạm vào cửa phòng thì nó đột nhiên mở ra, ngay lập tức Huân Nhi đã xuất hiện trong cái nhìn đầy âu lo của hai lão.

- Tiểu thư...

Nhìn thấy Huân Nhi đi ra, hai lão giả hắc y nhất thời kích động đến róm lệ. Nếu như mọi người trong Cổ tộc nhìn thấy chỉ sợ sẽ điên cuồng mất thôi.

Nhìn thấy bộ dáng hai người như vậy, gương mặt đang cố tỏ ra lãnh đạm của Huân Nhi cũng không nhịn được đỏ lên. Bất quá hoàn hảo là thanh âm Huân Nhi vẫn hoàn toàn trấn định:

- Lâm lão, hai người các ngươi đang làm cái gì vậy?

Khóe miệng hai lão giả co giật một hồi, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tiểu thư, người và Tiêu Viêm không có làm chuyện gì chứ?

- Các ngươi nghĩ vớ vẩn gì thế...?!

Bị hỏi trắng trợn như thế, gương mặt Huân Nhi lập tức đỏ bừng và chột giật thót tim. Nàng hung hăng liếc nhìn hai lão, sau đó chột đẩy mạnh họ ra rồi vội vàng đi như ma đuổi về phòng mình.

Nghe vậy, hai lão giả mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

- Ta xem, hơi thở của tiểu thư cũng không có thay đổi gì, hẳn là không có xảy ra chuyện kia!

Lão giả bạch y nhìn bóng dáng xinh đẹp của Huân Nhi khuất dần, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói.

- Đó là do hai người chúng ta tới kịp! Nhìn bộ dáng tiểu thư, nếu thật không có gì thì sao bên tai lại đổ lên? Bất quá, may mà còn chưa xảy ra chuyện kia...

Hắc y lão giả đặt tay lên trái tim đang còn đang nhảy loạn, cười khổ nói.

- Ai, thật quá tốt! Nếu như chuyện đó xảy ra, hai người chúng ta sẽ trở thành tội nhân của Cổ tộc mất!

Bạch y lão giả khẽ thở dài, nói.

Nghĩ đến sự trọng yếu của Huân Nhi đối với Cổ tộc, cho dù đạt đến thực lực như hắc y lão giả thì giờ phút này tim cũng đập nhanh thành thịch. Nhìn thoáng qua phòng của Tiêu Viêm với vẻ tức tối, thân hình hai lão lóc lên liền từ từ biến mất trước cửa. Chuyện tối nay chính là chuyện mạo hiểm nhất trong đời mà bọn họ từng trải qua.

Trong phòng, Tiêu Viêm ôm lấy tấm chăn lúc trước Huân Nhi chui vào mà lòng dạ bồi hồi, sau đó mới cười khổ bỏ nó xuống. Chuyện tối nay, hẳn thật sự lỗ mãng. Theo lời Huân Nhi thì hiển nhiên lúc này nàng không thể làm chuyện đó. Nếu như hai lão giả Cổ tộc không lên tiếng thì sợ rằng tối nay hẳn đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Khẽ thở dài, Tiêu Viêm hít sâu mấy hơi từ từ trấn định tâm tình.

Trong tay Tiêu Viêm dần dần hiện ra quyển trục kim sắc "*Đế Ấn Quyết – Đế tam ấn*" mà Huân Nhi đưa cho hắn lúc trước. Đối với quyển trục này, Tiêu Viêm rất có hứng thú. Căn cứ theo như lời Huân Nhi, nếu luyện thành toàn bộ Ngũ ấn chắc cũng đủ so sánh với đấu kỹ Thiên giai.

Về uy lực của đấu kỹ Thiên giai, Tiêu Viêm cũng không rõ ràng lắm. Nhưng từ Ngũ Luân – Ly Hỏa Pháp cũng có thể nhìn ra một chút manh mối. Có đấu kỹ bậc này trợ giúp, hẳn lấy sức một người có thể đánh bại Thiên Xà – cường giả xếp thứ ba của Băng Hà Cốc. Chiến tích như vậy cũng thật sự rất huy hoàng.

Nắm kim sắc quyền trục trong tay, Tiêu Viêm thưởng thức một phen. Thoáng trầm ngâm nhìn nó, Tiêu Viêm cũng không muốn lập tức tu luyện mà lại thu vào nạp giới. Trải qua lần dạ đàm cùng Huân Nhi lần này, Tiêu Viêm đã nắm rõ vài phần về thực lực của bản thân.

- Đấu kỹ tùy thời đều có thể tu luyện... Nhưng nhanh chóng tăng lên thực lực mới là quan trọng nhất!

Sắc mặt Tiêu Viêm dần ngưng trọng, bàn tay trút bỏ quần áo ra lộ ra vùng lóc xoáy Ma Độc Ban đen kịt. Trước kia, hấn lo lắng thực lực tăng mạnh sẽ dẫn đến căn cơ không ổn định. Nhưng khi thi triển qua Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, Tiêu Viêm cũng có chút nắm chắc cường độ năng lượng cao cấp kia. Vì vậy, hấn cần phải hoàn toàn giải quyết triệt để Ma Độc Ban này.

Lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, muốn luyện hóa hoàn toàn Ma Độc Ban cũng không khó lắm. Về phần đấu khí tinh thuần không lồ ẩn chứa trong đó, với trình độ thâm nạp đấu khí của thân thể cũng đủ hấp thu hoàn toàn. Nói cách khác, chuyện giải quyết Ma Độc Ban trên người Tiêu Viêm nhiều năm qua chính là chuyện cần phải làm lúc này.

- Hắc hắc, Hạt Tát Nham! Năm đó ngươi tặng ta phần đại lễ này, hôm nay ta sẽ không khách khí tiếp thu toàn bộ vậy!

Bàn tay Tiêu Viêm chạm nhẹ Ma Độc Ban, khoe miệng xuất hiện nụ cười lạnh. Hấn ngồi xếp bằng, thủ ấn biến đổi, hỏa diễm xanh biếc trong người nhất thời tỏa ra hùng hực, hướng đến địa phương chứa Ma Độc Ban tuôn ra dữ dội.

Bên trong Ma Độc Ban ẩn chứa đấu khí một đời của Hạt Tát Nham. Trước kia, lão giả hỏa này dù sao cũng là cường giả Đấu Tông. Tuy nói lúc này Ma Độc Ban đã không còn đầy đủ nhưng nếu để Tiêu Viêm hoàn toàn luyện hóa thì thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Mà loại tình huống này chính là chuyện vui trong lòng Tiêu Viêm. Hôm nay, hấn nhất định phải có thực lực mạnh hơn nữa.

Không có thực lực, hết thảy mọi chuyện cũng đều là lý luận suông, nói gì cũng chỉ là vô căn cứ mà thôi.

-----oOo-----

Chương 1106: Đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa diễm xanh biếc trong người Tiêu Viêm dưới sự khống chế của tinh thần ba động hóa thành gió lốc ở bên trong thể nội ùn ùn kéo đến ngưng tụ vây quanh Ma Độc Ban. Nhiệt độ nóng cháy làm cho thân thể hắn không ngừng rung động và tràn ra từng luồng hắc vụ.

Hiện giờ, Ma Độc Ban ở trong cơ thể Tiêu Viêm không còn uy hiếp quá lớn nữa. Lúc trước, nó có thể không chú ý đến Lưu Ly Liên Tâm Hỏa nhỏ bé kia, nhưng theo thực lực Tiêu Viêm tăng lên, ngọn lửa nhỏ bé hiện tại đã trở nên khổng lồ.

Bị hỏa diễm xanh biếc bao vây, Ma Độc Ban khẽ run rẩy như chú cừ non bị bày sới nhìn chăm chăm. Nó có thể cảm giác được những tháng ngày nhàn nhã sắp sửa chấm dứt.

Tiêu Viêm cười lạnh nhìn Ma Độc Ban. Thứ này năm đó đã đem hắn giày vò đến chết đi sống lại, nhưng bây giờ chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng nâng cao thực lực cho hắn.

- Luyện!

Tiếng quát nhẹ trong lòng Tiêu Viêm vang lên, đám hỏa diễm xanh biếc đang vây quanh Ma Độc Ban đột nhiên xoay tròn, từng ngọn lửa ùn ùn bùng ra tựa như vô số hỏa tuyến, đem sinh cơ Ma Độc Ban cắt thành từng mảnh.

Sau khi Ma Độc Ban bị phân liệt, tâm thần Tiêu Viêm vừa động, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng phân hóa ra bao bọc từng mảnh Ma Độc Ban nhỏ, bắt đầu luyện hóa chúng lần nữa.

Trong phòng, Tiêu Viêm nhắm chặt mắt, hỏa diễm xanh biếc chậm rãi từ bàn tay hắn tỏa ra làm cho nhiệt độ trong phòng dần tăng lên.

Theo giờ gian kéo dài liên tục, độc tố của Ma Độc Ban bên trong cơ thể

Tiêu Viêm cũng dần bị Lưu Ly Liên Tâm Hỏa luyện hóa thành hư vô. Theo đó, từng luồng đầu khí tinh thuần liên tục tuôn ra không ngừng. Sau đó, giống như hồng thủy chảy xuôi bên trong kinh mạch của Tiêu Viêm. Làm cho cơ thể vốn khô kiệt đầu khí của hắn liền khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Lấy thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ, luyện hóa Ma Độc Ban cũng như trò trẻ con. Hết thủy giống như nước chảy mây trôi vô cùng thuận lợi, điều quan trọng nhất bây giờ chỉ là thời gian mà thôi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Tiêu Viêm cũng không biết việc hắn luyện hóa đã trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, đám người Huân Nhi cũng có ghé qua. Nhưng khi thấy cửa phòng đóng chặt thì có chút ngạc nhiên, nhưng cũng may các nàng không phải là người lỗ mãng. Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng từ trong phòng truyền ra, cũng đoán được Tiêu Viêm hẳn là đang tu luyện vì thế cũng không quấy rầy.

Trong ba ngày Tiêu Viêm tu luyện, bên ngoài Diệp Thành lại náo nhiệt lạ thường. Nguyên nhân của chuyện này tự nhiên là trận đại chiến kinh thiên động địa diễn ra mấy ngày trước. Đám người Tiêu Viêm xuất hiện và ở lại bên trong Diệp gia đã làm cho thanh danh gia tộc này hiện tại lên như điều gặp gió. Rất nhiều người nghĩ Diệp gia đã xuống dốc, nhưng lúc này lại thấy sau lưng Diệp gia hẳn là có chỗ dựa cực kỳ vững chắc.

Cũng chính bởi vì như thế, một ít thế lực trước kia nhìn chằm chằm vào Diệp gia trong lúc nhất thời cũng không dám có hành động gì. Nhóm người Băng Hà kia ở thời khắc cuối cùng còn phải chạy đi như ma đuổi huống chi là những người khác?

Theo danh tiếng đám người Tiêu Viêm, Diệp gia cũng có được một khoảng thời gian ngắn an tĩnh. Lần nữa trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt như thế này, Diệp gia cũng đã thật lâu chưa hưởng thụ qua.

Trong phòng nóng rực, Tiêu Viêm xếp bằng trên giường, mồ hôi tuôn ra đầm đìa làm ướt đẫm quần áo, sắc mặt hắn cũng đỏ lên dị thường. Chỗ ngực ngày thường chứa Ma Độc Ban to cỡ nắm tay hiện tại đã biến thành một điểm đen nho nhỏ. Hơn nữa, xung quanh điểm đen này mơ hồ thể nhìn thấy một đốm lửa màu xanh nhạt. Từng đạo bạch sắc khí vụ theo hô

hấp Tiêu Viêm ngưng đọng lại bên ngoài trông quý dị lạ thường. Đấu khí mạnh mẽ trong cơ thể như một cơn hồng thủy lưu chuyển tạo ra âm thanh ầm ầm vang vọng, lưu chuyển cuộn cuộn trong kinh mạch. Trước đó vì thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đã tạo nên thương tổn cho cơ thể thì giờ phút này đã hoàn toàn khỏi hẳn, hơn nữa dưới trạng thái này còn muốn mạnh mẽ tăng lên.

Đấu khí mạnh mẽ lưu chuyển trong người, trong lúc mơ hồ lấy khí thể hung hãn đánh sâu vào bình cảnh. Nương theo kinh mạch, đấu khí càng ngày càng hùng hồn, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh. Sắc mặt Tiêu Viêm ngày càng đỏ lên, những trụ đấu khí nho nhỏ từ vô số lỗ chân lông trên thân thể bắn ra.

- Ngung!

Đấu khí xoay tròn kéo dài một hồi lâu, chợt thân thể Tiêu Viêm đột nhiên cứng đờ. Một âm thanh như có như không vang lên ở sâu trong linh hồn hẳn.

Cùng lúc với đạo thanh âm nho nhỏ này, một cảm giác thoải mái khó nói tràn ngập khắp thân thể Tiêu Viêm rồi khuếch tán khắp nơi trong cơ thể. Một ít cảm giác đau đớn xuất hiện trước đó vì đấu khí tăng mạnh nay đã biến mất không còn, thay vào đó là sự sáng khoái toàn thân.

- Đã đột phá đến Tam tinh Đấu Tông sao?

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm từ từ mở ra, ẩn chứa quang mang mỏng manh xanh biếc lưu chuyển.

Tiêu Viêm cúi đầu nhìn xuống lồng ngực. Tại đó, Ma Độc Ban vẫn chưa triệt để luyện hóa hết, có thể loáng thoáng nhìn thấy rất nhiều điểm nhỏ màu đen. Đấu khí ngưng tụ cả đời của Hạt Tất Nham dù sao cũng không phải là nhỏ.

- Hiện giờ, cơ thể ta đã ở trạng thái sung mãn nhất!

Tiêu Viêm thoáng ngần ngại nhìn những điểm nhỏ màu đen kia nhưng cũng không lập tức chăm tu luyện, một lần nữa nhắm mắt dưỡng thần. Luyện hóa được đến tình trạng này có thể nói hẳn đã giải quyết Ma Độc Ban gần như triệt để. Bất quá, không biết một ít đấu khí còn lại trong Ma

Độc Ban đó có thể làm cho mình thuận lợi tấn nhập Tứ tinh Đẩu Tông không?!

Một ít Ma Độc Ban còn sót lại cũng không chịu được sự luyện hóa điên cuồng của Tiêu Viêm. Chỉ trong nửa ngày thời gian ngắn ngủi, những chấm đen trên người Tiêu Viêm đã biến mất hoàn toàn. Lúc này, Ma Độc Ban trong cơ thể Tiêu Viêm bị Hạt Tất Nham hạ thủ năm xưa hoàn toàn tan thành mây khói. Nếu lão gia hỏa ấy còn sống mà biết được chuyện này, biết được chẳng những không thể lấy mạng Tiêu Viêm, mà ngược lại còn trợ giúp Tiêu Viêm đề thăng thực lực lên thì không biết có tức giận đến hộc máu chết thêm lần nữa hay không đây...

Đem Ma Độc Ban còn sót lại luyện hóa hoàn toàn, đấu khí tinh thuần trong đó một lần nữa chảy xuôi trong cơ thể Tiêu Viêm. Những tia đấu khí này tuy khổng lồ nhưng cũng chưa đến mức làm cho hắn có thể đột phá được Tứ tinh Đẩu Tông. Chênh lệch về cấp bậc trong cảnh giới Đẩu Tông thật sự quá lớn, muốn tăng lên một tinh cũng không phải là chuyện đơn giản, cho dù Tiêu Viêm có chất dinh dưỡng đại bổ như Ma Độc Ban.

Cảm nhận được trạng thái trong cơ thể chỉ còn một chút nữa thôi là chạm đến mức kia (Tứ tinh Đẩu Tông), Tiêu Viêm cau mày. Hắn quả thật muốn một lúc tăng lên hai tinh thực lực, nhưng không nghĩ tới ngay cả Ma Độc Ban cũng không thể thỏa mãn được yêu cầu của mình.

- Đã xuất hiện cảm giác đạt tới Tứ tinh rồi, nếu như bây giờ bỏ qua thì ngày sau muốn có lại cảm giác này thì không biết phải đợi đến khi nào?!

Tiêu Viêm khẽ thở dài. Thời điểm này giống như tên lập cung giương, căn bản không thể chấp nhận việc ngừng lại. Nếu đấu khí bên trong Ma Độc Ban đã bị luyện hóa hoàn toàn, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân thôi.

Trong lòng hiện ra ý niệm này, bàn tay Tiêu Viêm vung lên, một vài góc được vật đỏ ngẫu từ trong Nạp giới nhanh chóng hiện ra, trôi nổi giữa không trung. Những loại được vật này đều mang hỏa thuộc tính, trong đó tự nhiên sẽ chứa không ít năng lượng hệ Hỏa.

Cẩn thận nhìn lại những được vật này, Tiêu Viêm liền há miệng phun ra hỏa diễm xanh biếc bao phủ chúng hoàn toàn.

Rắc...rắc...

Bị hỏa diễm bao bọc xung quanh, những gốc dược vật này nhanh chóng bạo liệt, tràn ra từng luồng năng lượng hỏa thuộc tính đầy khắp phòng.

Dựa theo lẽ thường, hẳn không thể trực tiếp hấp thu dược năng lượng trong những dược vật này. Hơn nữa, năng lượng bên trong chúng rất dữ dội. Giờ phút này, Tiêu Viêm cũng không có thời gian luyện chế chúng thành đan dược để sử dụng, tránh lãng phí thời gian. Dù sao cũng phải cố gắng hấp thu đủ năng lượng để thành công đột phá Tứ tinh Đấu Tông.

Cảm nhận được bên trong cơ thể tràn đầy năng lượng, Tiêu Viêm mới thỏa mãn gật đầu, một lần nữa nhắm mắt. Có những luồng năng lượng này duy trì, hẳn có thể thuận lợi đạt đến Tứ tinh Đấu Tông.

Trong lúc Tiêu Viêm cố gắng tăng lên thực lực của mình, cách Diệp thành chừng ngàn dặm, trên bầu trời có mười đạo bóng đen như cuồng phong lướt qua.

Nhìn kỹ mới thấy, những bóng đen này là Độc Giác Thú trên người có bốn cánh, đỉnh đầu có một chiếc sừng sắc bén, bốn cánh dang rộng. Thân ảnh đang đứng vững ở vị trí đầu tiên của đám Tứ dược Độc Giác Thú này mặc tử sắc hắc bào, phát ra hơi thở bàng bạc có vẻ mịt mờ nhưng cuồng dã.

Vượt lên trên đám Tứ dược Độc Giác thú bốn cánh là một gã nam tử đang đứng chấp tay, diện mạo cực kỳ anh tuấn, bất quá trên khuôn mặt có chút âm trầm, ánh mắt nhìn chăm chăm về phương Bắc xa xôi.

- Linh Tuyên thống lĩnh, theo tin tức chúng ta nhận được. Tiểu thư hiện tại hẳn là ở tại Diệp thành!

Phía sau, một gã hắc bào nam tử khác cung kính nói.

Linh Tuyên, một cái tên quen thuộc. Người này chính là người năm đó đã đón Huân Nhi từ trong nội viện đi ra. Hơn nữa, cùng Tiêu Viêm có xảy ra xung đột, chính là Hắc Yên Quân thống lĩnh – Linh Tuyên. Nguồn truyện:

- Tên phé vật Tiêu gia kia cũng ở đó sao?

Thanh âm Linh Tuyên vang lên, trong ánh mắt lóe lên lửa giận tràn ngập.

Nghe vậy, người phía sau chân chừ một chút rồi cuối cùng gật đầu.

Linh Tuyên mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn về hướng Bắc. Hai tay chậm rãi nắm chặt, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn.

- Tiểu phế vật, năm đó ta đã cảnh cáo ngươi nên rời xa tiểu thư một chút. Xem ra lúc này không thể không giáo huấn ngươi thêm một chút. Nếu không ngươi cũng không đem những lời bỗn Thống lĩnh để trong lòng!

-----oOo-----

Chương 1107: Thống lĩnh Linh Tuyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năng lượng màu đỏ tinh thuần tràn ngập khắp gian phòng, nhiệt độ nóng bỏng khuếch tán làm cho cả gian phòng như trở thành một lò lửa nóng rực.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường, thân thể như một cái động không đáy không ngừng đem năng lượng màu đỏ kia hút vào trong cơ thể. Theo năng lượng màu đỏ tiến vào trong cơ thể, làn da hắn cũng bắt đầu đỏ dần lên, trên mặt mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Trực tiếp hấp thu năng lượng dược vật, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm làm chuyện này. Trong những lần tu luyện trước kia, hắn hầu như tiến hành phối chế dược vật để phát huy năng lượng trong dược liệu đến cực hạn. Nhưng hôm nay, hắn không có nhiều thời gian, cơ hội đột phá chót lóe liền vụt tắt. Cứ nghĩ phải chờ đến lần sau, thật sự không biết đến khi nào?!

Nhưng cũng may, toàn bộ cơ thể Tiêu Viêm đều được Di hỏa bảo vệ. Mặc dù hấp thu năng lượng màu đỏ kia sẽ mang lại từng cơn đau xé người nhưng cũng không phải là hắn không thể vượt qua. Hơn nữa, chuyện này cũng không tạo thành một chút thương tổn nào cho thân thể hắn.

Năng lượng màu đỏ bàng bạc không ngừng quán nhập trong người, trải qua luyện hóa trở thành đấu khí tinh thuần rồi hội tụ lại tiến vào trong kinh mạch bên trong cơ thể Tiêu Viêm, mang đến cảm giác tràn đầy sức mạnh.

Giờ phút này, Tiêu Viêm tâm tập trung tinh thần đến cực độ. Bởi vì theo năng lượng ngày càng nhiều tràn vào cơ thể, hắn có thể cảm nhận được cơ hội đột phá đã cảm nhận lúc trước đã dần dần hiện rõ hơn một chút. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Râm râm!

Càng ngày càng nhiều đấu khí hội tụ trong kinh mạch như cơn hồng thủy rít gào gâm thét. Mỗi một lần đấu khí tẩy luyện kinh mạch cũng làm cho linh hồn Tiêu Viêm run rẩy. Loại cảm giác này rất dễ gây cho người ta mê thất tâm thần.

Trong phòng tràn ngập năng lượng màu đỏ. Do năng lượng hội tụ càng nhiều thì cơ thể Tiêu Viêm sinh ra hấp lực ngày càng lớn mang theo từng tiếng rít chói tai dần chuyển hóa năng lượng thành những sợi tơ đấu khí. Chúng tiếp xúc với thân thể Tiêu Viêm, sau đó chui vào các lỗ chân lông ủa vào thể nội.

Dưới hấp lực mãnh liệt bức này, năng lượng cuồng bạo màu đỏ cuộn cuộn theo lỗ chân lông xuyên qua da đỏ vào cơ thể tạo nên cảm giác đau rát, làm cho Tiêu Viêm có cảm nhận dường như mình bị ném vào trong lò lửa nóng rực. Hơi thở dồn dập, khó hãn!

Qua càng nhiều thời gian bị Tiêu Viêm hấp thu, năng lượng màu đỏ cuồng bạo kia cũng càng nhạt dần. Hơi thở dồn dập khó khăn lúc đầu của hắn cũng dưới tình huống này mà càng trở nên bàng bạc mạnh mẽ.

Rét...!

Khi luồng năng lượng màu đỏ cuối cùng theo hơi thở của Tiêu Viêm tiến vào, thân thể hắn hơi run rẩy rồi đột nhiên dừng lại, thoáng chốc dường như bị biến thành một bức tượng điêu khắc bình thường bất động.

Bên trong gian phòng đột nhiên rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị. Trong lúc mơ hồ, vang lên âm thanh nước chảy rất nhỏ. Mà ngọn nguồn của âm thanh này chính là từ trong thể nội đan điền của Tiêu Viêm tán ra.

Tiêu Viêm lúc này tựa như một lão tăng nhập định, luồng hơi thở bàng bạc từ từ dâng lên giống như một con hùng sư vừa tỉnh giấc.

Bên ngoài phòng Tiêu Viêm là một cái sân u tĩnh. Trong sân có rất nhiều hoa, những làn gió nhẹ mơn man thoảng qua mang theo mùi hương nhàn nhạt của hoa tỏa ra xung quanh.

Trong sân, có một tòa thạch đình. Giờ phút này, trong thạch đình có hai tuyệt sắc giai nhân đang yên lặng ngồi đó. Trước mặt hai người bày ra một bàn cờ, thỉnh thoảng, những quân cờ dừng lại trên bàn vang lên từng tiếng "tách tách".

Nếu như Tiêu Viêm lúc này ở đây, chứng kiến một màn này chắc chắn sẽ một phen sợ hãi. Hai người này từ lúc gặp mặt tựa hồ đã tỏ ra đối lập, giờ khắc này lại có thể an tĩnh ngồi đánh cờ với nhau. Quả thật, làm cho người ta cảm thấy khó có thể tin được.

- Tiểu Y Tiên tỷ tỷ, ban đầu ở Nội viện muội đã nghe ca ca nói về tỷ. Huynh ấy nói tỷ là bằng hữu tốt nhất của huynh ấy!

Bàn tay nhặt một quân cờ bạch ngọc nhẹ nhàng đặt xuống xuống, đôi mắt Huân Nhi sáng lên nhìn thân hình uyển chuyển động lòng người của Tiểu Y Tiên ở phía đối diện, cười mỉm nói.

Bàn tay Tiểu Y Tiên khẽ động vào quân cờ trong hộp bảo một lần nữa, trong mắt thoáng chút dao động, nói:

- Hẳn là bằng hữu tốt nhất của tỷ!

Huân Nhi cười khẽ, phong khinh vân đạm nói:

- Chỉ là bằng hữu?

Đôi mắt Tiểu Y Tiên khẽ như ngừng lại trước mặt nữ tử tuyệt sắc này rồi nàng cười cười nhưng từ chối cho ý kiến. Nàng sao lại không nghe ra một chút ý dò xét trong lời nói của Huân Nhi. Mặc dù nói đối phương không phải là nhân vật đơn giản nhưng nàng cũng chẳng phải là người bình thường. Có thể tại Xuất Vân đế quốc xây dựng nên tổ chức lớn mạnh, bá quyền như Độc Tông thì ngoại trừ thực lực của nàng ra, tâm cơ của nàng cũng rất sâu. Bất quá, bình thường ở cạnh Tiêu Viêm nên không thích biểu hiện ra mà thôi.

Nhìn thấy Tiểu bộ dáng như vậy của Tiểu Y Tiên, hai tay Huân Nhi rút về,

ánh mắt đầy thâm ý nhìn Tiểu Y Tiên, nhẹ giọng nói:

- Không lâu sau, muội sẽ rời đi. Ngày sau, có lẽ còn phải nhờ tỳ chiếu cố thêm cho Tiêu Viêm ca ca!

- Chỉ cần tỳ còn sống, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì!

Tiểu Y Tiên nhìn thẳng vào mắt Huân Nhi, thanh âm dịu dàng nhưng lại tràn đầy tự tin khẳng định.

Đối với câu trả lời này của Tiểu Y Tiên, Huân Nhi khẽ gật đầu, nhẹ nhàng duỗi chiếc lưng đang mỏi mệt, nhất thời lộ ra những đường cong tinh tế động lòng người. Vừa muốn đứng dậy, đột nhiên nàng khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn phía xa xa trên bầu trời. Nơi đó, mơ hồ có tiếng xé gió lướt đến.

Xuy!

Sau khi Huân Nhi cảm ứng được, Tiểu Y Tiên cũng quay đầu lại, khẽ nhíu mày:

- Băng Hà Cốc? Hay là Hồn Điện?

- Không phải... Là người của Cổ tộc!

Huân Nhi khẽ lắc đầu nói.

- Hẳn là Hắc Yên Quân, muội nghĩ được mùi của Tứ dực Độc Giác Thú.

Trong thạch đình, không gian hơi rung động, chợt hai người hắc y lão giả liền xuất hiện. Liếc mắt nhìn xa xa trên trời, nói.

- Bọn họ hẳn là nhận lệnh từ Cổ tộc. Dù sao, trận đại chiến mấy ngày trước thanh thế có hơi lớn một chút.

Bạch y lão giả gật đầu, nói.

- Bọn chúng đúng là hồn ma lúc nào cũng ám ảnh không rời!

Huân Nhi lắc đầu, sắc mặt có chút không vui.

- Không có biện pháp! Hắc Yên Quân do Thủ tịch trưởng lão Cổ tộc quản lý trực tiếp. Mấy lão bất tử kia hận không giữ chân tiểu thư được, để cho tiểu thư ra ngoài còn mấy lão phải ngồi đợi ở Cổ giới đó.

Hắc y lão giả cười lạnh, nói. Tựa hồ lão nhân này cũng không ưa gì kẻ được gọi là Thủ tịch trưởng lão kia.

Trong khi ba người đang nói chuyện, những đạo thanh âm xé gió phía chân trời vang lên càng lúc càng lớn. Một lát sau, hơn mười bóng đen rớt cuộc hiện ra trên bầu trời Diệp thành. Sau đó đám Tứ dục Độc Giác Thú khổng lồ chậm rãi dừng lại trên không Diệp thành thở phì phò.

Hơn mười đạo thân ảnh Tứ dục Độc Giác Thú ở phía trên trời thoáng chốc đã tiến về hướng trang viện Diệp gia, dừng lại trên bầu trời chỗ đám người Huân Nhi. Ánh mắt tên thủ lĩnh đảo qua trang viện, sau đó dừng lại trên người nàng:

- Hắc Yên Quân thống lĩnh Linh Tuyên ra mắt tiểu thư!

Nam tử mặc hắc bào khi nhìn thấy Huân Nhi, ánh mắt thoáng hiện sự cuồng nhiệt nóng bỏng, từ trên trời hạ xuống. Sau đó, ôm quyền cung thanh nói.

Lông mày Huân Nhi khẽ cong lên, nói:

- Các ngươi đến đây làm gì?

- Ha ha, các trưởng lão lo lắng tiểu thư ở bên ngoài bị thương tổn nên ra lệnh cho ta tới đón tiểu thư trở về Cổ giới!

Linh Tuyên cười cười nhìn Huân Nhi. Sau đó, ánh mắt đảo qua khắp viện, vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Viêm, khẽ nhíu mày.

- Có hai người chúng ta bảo vệ tiểu thư, còn có thể xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tên tiểu tử nhà ngươi vừa trải qua lễ rửa tội ở tế đàn trong tộc đạt đến Ngũ tinh Đấu Tông liền có thể bảo vệ an toàn cho tiểu thư được sao?

Bạch y lão giả cười nhạt, nói bằng giọng không hề khách khí. Địa vị của hắn trong Cổ tộc, Linh Tuyên làm sao có thể so sánh.

- Lâm lão nói đùa! Mệnh lệnh của các trưởng lão ta không thể không chấp hành!

Đôi với lời nói của bạch y lão giả, Linh Tuyền không dám chậm trễ, chấp tay cười nói.

Thấy Linh Tuyền đem Trưởng lão hội ra làm lá chắn, bạch y lão giả cũng không nói thêm gì nữa, đưa mắt nhìn Huân Nhi chờ ý kiến của nàng.

- Tiểu thư, các trưởng lão lần này rất sốt ruột. Các người đi ra ngoài chuyến này lại còn cùng Hồn Điện giao thủ. Nếu để bọn họ biết được thân phận các người, phát điên lên mà làm tổn thương tới tiểu thư, chỉ sợ Cổ tộc cũng sẽ loạn mất. Trưởng lão lần này hạ tử lệnh phải mang tiểu thư trở về, nếu không chỉ sợ sẽ bị tộc hình...!!

Linh Tuyền nhìn Huân Nhi, trầm giọng nói.

Huân Nhi khẽ chau mày. Nàng sớm biết, nếu chuyện mình cùng Hồn Điện giao thủ đã truyền vào Cổ giới thì Cổ tộc tất nhiên sẽ lập tức phái người mang nàng trở về, nhưng lại không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Trầm ngâm chốc lát, sóng mắt Huân Nhi chuyển hướng về phía gian phòng đang đóng chặt cửa đằng xa, nói:

- Hai ngày sau ta sẽ trở về!

Nghe vậy, Linh Tuyền khẽ nhăn mặt, đảo mắt về phía gian phòng kia thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, nói:

- Nghe nói vị Tiêu gia Tiêu Viêm cũng ở đây? Không biết hắn ở đâu? Ha ha, năm đó từ biệt ở Già Nam học viện cũng đã qua nhiều năm không gặp, không biết hôm nay hắn đã đến trình độ gì rồi?

Nghe được lời nói Linh Tuyền có chút trào phúng, sắc mặt hai người Huân Nhi cùng Tiểu Y Tiên có chút trầm xuống.

Dát chi...

Khi hai người chuẩn bị đáp lại thì cửa phòng đang đóng chặt đằng kia từ từ mở ra, một đạo thân ảnh cao gầy chậm rãi bước ra, cười nhạt nói:

- Hóa ra là Linh Tuyền thống lĩnh năm xưa! Hắc hắc, thật sự không thể tiếp đón từ xa. Bất quá, nhiều năm tu luyện mà Linh Tuyền thống lĩnh chỉ mới đạt đến Ngũ tinh Đấu Tông sao, thật khiến Tiêu Viêm ta bất ngờ a!

Giương mặt đang cười cười của Linh Tuyền chậm rãi thu liễm, dần trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh băng nhìn thân ảnh trẻ tuổi đang từ từ bước ra kia. Hắc thật không nghĩ tới phế vật năm đó hiện giờ lại dám ở trước mặt hắn châm chọc, khiêu khích. Thật đúng là hắn cho rằng được tiểu thư che chở hắn thì có thể lên mặt không xem ai ra gì?

Trong lúc hàn quang càng lúc càng dày đặc trong mắt Linh Tuyền thì Tiêu Viêm cũng đã tới trong sân, gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Trong thoáng chốc một hơi thở mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiêu Viêm tràn ra. Đồng tử Linh Tuyền đang vô cùng tức giận âm trầm, lập tức liền co rút lại.

- Đấu Tông?

-----oOo-----

Chương 1108: Huyết ngọc lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn người thanh niên đang tùy ý đứng trước mặt, hơi thở tràn đầy khí thế sắc mặt Linh Tuyền vào lúc này trở nên tương đối khó coi.

- Tứ tinh Đấu Tông?

Ánh mắt Linh Tuyền âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong lòng tràn đầy nghi hoặc không thể nào tin được. Nhớ năm đó, lần đầu tiên hắn gặp Tiêu Viêm ở trong Nội Viện thì Tiêu Viêm chỉ mới có thực lực Đấu Linh. Tiêu Viêm khi đó ngay cả tư cách để hắn nhìn qua cũng không, nếu không có Tô Thiên đại trưởng lão ở đó, hắn đã dành cho Tiêu Viêm một phần đại lễ khó có thể quên được.

Nhưng mà, lúc này đây, Linh Tuyền lại không thể tưởng tượng được. Chỉ mới có mấy năm thời gian, gặp lại nhau, tên phế vật Tiêu gia năm nào nay

đã đạt đến Đẩu Tông, hơn nữa cũng chỉ là thấp hơn hẳn một tinh mà thôi. Biến hóa nghiêng trời lệch đất này sao có thể không khiến cho Linh Tuyền cảm thấy khiếp sợ?

Khi sắc mặt Linh Tuyền đang âm trầm như vậy, ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi quét qua hắn, chợt, khóe miệng khẽ nhấc lên tràn ngập lãnh ý. Năm đó, khi tên này đi đón Huân Nhi còn muốn ra tay với hắn, nếu không có Tô Thiên đại trưởng lão xuất thủ, chỉ sợ hậu quả khó lường. Tuy hai người chưa thật sự giao thủ qua nhưng Tiêu Viêm triệt để nhớ kỹ năm đó Linh Tuyền đã cười mỉa mai hắn như thế nào.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Viêm cũng không phải hạng người rộng lượng gì. Năm đó Linh Tuyền thừa lúc thực lực bản thân mình còn nhỏ yếu đã sỉ nhục, thậm chí còn muốn hạ sát. Điều này đã khiến cho Tiêu Viêm khắc sâu mối hận này, không thể quên được.

- Hắc hắc, không nghĩ tới, Tiêu gia đã suy bại đến như vậy mà còn có khả năng sản sinh ra một gã cường giả Đẩu Tông, thật đúng là làm cho bản Thống lĩnh bất ngờ!

Linh Tuyền âm trầm nhìn Tiêu Viêm, một lát sau liền cười lạnh, nói.

- Không phiền đến Linh Tuyền thống lĩnh phải lo lắng, loại chuyện này, ai có thể nói được rõ ràng. Năm đó, ngươi gặp ta thì ta cũng chỉ vừa mới bước vào đẳng cấp Đẩu Linh mà thôi. Hiện tại, ai mạnh ai yếu có lẽ rất khó phân biệt.

Tiêu Viêm khẽ cười, nói.

Nghe được giọng nói trào phúng của Tiêu Viêm, Linh Tuyền cũng chỉ lắc đầu, cười lạnh nói:

- Tiểu tử đừng vội mừng, chỉ là Tứ tinh Đẩu Tông mà cũng dám ở trước mặt bản thống lĩnh kiêu ngạo sao? Trong mắt ta, ngươi hiện tại cùng năm đó cũng không khác mấy đâu!

Tuy nói thực lực của Tiêu Viêm thấp hơn hẳn một tinh, nhưng nếu giao thủ, Linh Tuyền tự tin có thể nhẹ nhàng đánh bại Tiêu Viêm. Niềm tin này không phải không có lý do. Linh Tuyền đã tiếp thụ huấn luyện và tu luyện đấu kỹ thuộc loại tốt nhất trong Cổ tộc. Hắn không tin trải qua huấn luyện

như thế mà còn có thể thua một tên phế vật yếu kém như Tiêu Viêm.

- Nhưng trong mắt ta, người bây giờ chẳng là cái thá gì!

Tiêu Viêm cười nói.

Đối với Linh Tuyên, hắn chán ghét đến cực điểm, hơn nữa lại dồn nén từ ngày đó đến tận giờ. Vì vậy, hôm nay nhìn thấy gia hỏa này, dù với định lực của mình, Tiêu Viêm cũng không thể hòa nhã với hắn được.

Đối với lời nói không chút khách khí nào của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt anh tuấn dị thường của Linh Tuyên dần xuất hiện vẻ âm lãnh. Hắn nhìn như đóng đinh vào Tiêu Viêm, trong mắt thoáng hiện sát ý.

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Linh Tuyên, sắc mặt Tiêu Viêm chẳng hề có nửa điểm biến hóa, nhìn thẳng đối phương và trong mắt đồng dạng cũng xuất hiện hàn ý cuồn cuộn.

Hai người nhìn nhau, hơi thở mạnh mẽ phát tán ra chung quanh, trong lúc mơ hồ thoáng hiện một luồng sát khí như có như không. Hiện nhiên sự tình hiện tại cũng không tốt lành gì.

- Linh Tuyên!

Như cảm nhận được sát ý trong mắt hắn, Huân Nhi cười lạnh, quát.

Bị Huân Nhi nghiêm khắc quát mắng, Linh Tuyên cũng không dám chậm trễ thu hồi ánh mắt, hướng Huân Nhi ôm quyền. Nhưng trong một thoáng chốc này, trong mắt lại chứa đầy sát ý nồng đậm. Huân Nhi vì Tiêu Viêm mà quát mắng mình khiến trong lòng hắn cực kỳ giận dữ. Dĩ nhiên, phần giận dữ này hắn không dám trút lên đầu Huân Nhi, vì thế hắn chuyển mục tiêu trút giận lên đầu Tiêu Viêm.

- Tiểu thư, các trưởng lão lệnh cho ta đi lần này phải nhanh chóng mang tiểu thư về Cổ giới, không một chút chậm trễ. Nếu như có người ngăn cản liền lập tức tiền trạm hậu tấu!

Linh Tuyên ôm quyền khiêm tốn nói, đến cuối cùng, ánh mắt âm trầm hướng nhìn Tiêu Viêm.

- Huân Nhi, muội đi sao?

Tiêu Viêm ở bên nghe vậy, chột ngẩn ra, không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Linh Tuyên mà nhìn Huân Nhi, khẽ nhíu mày. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Huân Nhi chân chờ một chút cũng gật đầu. Trước khi huyết mạch trong cơ thể mình hoàn toàn thức tỉnh, người trong tộc khẳng định sẽ không yên tâm để nàng ở bên ngoài. Lần này, nếu không trở về chỉ sợ lần tới đón nàng sẽ là những cường giả chân chính trong tộc. Đến lúc đó, nếu gặp phải Tiêu Viêm, nói không chừng sẽ xảy ra biến cố liên tục. Đây chính là chuyện mà nàng không hy vọng nhìn thấy nhất.

Bước từng bước nhẹ nhàng, Huân Nhi đứng trước mặt Tiêu Viêm, hai tay ôn nhu sửa sang lại chiếc áo xóc xếch của Tiêu Viêm, nói

- Lần này muội thật sự không thể đi lâu. Nếu không có thể sẽ mang đến phiền toái cho Tiêu Viêm ca ca. Đợi đến khi Tiêu Viêm ca ca giải quyết xong mọi chuyện, hẳn là có năng lực đến Cổ giới. Huân Nhi chờ huynh!

Tiêu Viêm rất không muốn rời xa Huân Nhi, trầm mặc một lát rồi chậm rãi gật đầu. Hắn không phải hạng người không nói đạo lý, Huân Nhi vì nghĩ cho hắn mà phải đi, nếu hắn còn cố ý ngăn cản chẳng phải đã phụ tâm ý của nàng sao.

- Chờ ta...

Tiêu Viêm không để ý đến mọi người xung quanh, nắm lấy cổ tay trắng như ngọc của Huân Nhi, thấp giọng nói.

Trên gương mặt thanh nhã tú lệ dần đỏ lên, Huân Nhi chột giống như một đóa hoa tuyết tinh khôi e lệ.

- Buông tiêu thư ra!

Hai mắt Linh Tuyên đỏ bừng. Nhìn biểu hiện thân mật của Tiêu Viêm đối với Huân Nhi, sự ghen tỵ trong lòng cơ hồ thiếu chút nữa đã che lấp lý trí hắn. Hắn coi Huân Nhi là nữ thần trong lòng, không chấp nhận để cho nữ thần bị phi lễ. Thế nhưng, tư thái nữ thần ngày thường luôn lãnh đạm thì nay lại lộ ra tâm tình nữ nhi động lòng người trước mặt Tiêu Viêm. Điều

này sao có thể không khiến Linh Tuyền trở nên điên cuồng như dã thú, gầm lên giận dữ.

- Linh Tuyền, chú ý đến thân phận của ngươi. Chuyện của tiểu thư, còn chưa tới phiên ngươi xen vào!

Hắc y lão giả ở bên sắc mặt trầm xuống, nổi giận nói.

- Linh Tuyền biết tội!

Nghe lão nhân áo đen lên tiếng trách móc, khuôn mặt Linh Tuyền run lên, chột hít sâu một hơi, ánh mắt đang đỏ bừng dần tiêu tán. Nhưng mục quang nhìn về phía Tiêu Viêm vẫn lộ rõ nét âm hàn.

- Đi thôi!

Đối với giọng nói của Linh Tuyền, Huân Nhi giống như không nghe thấy. Nàng nhìn Tiêu Viêm thật lâu, sau đó khẽ lùi một bước rồi xoay người rời đi. Khi Huân Nhi bước qua mặt Linh Tuyền, gương mặt thanh nhã đã lãnh đạm trở lại, giọng nói bình tĩnh không chút dao động làm cho Linh Tuyền điên tiết siết chặt nắm đấm.

Sau khi ra lệnh, Huân Nhi đột nhiên cau mày, nhìn đám người Linh Tuyền vẫn không nhúc nhích, gương mặt liền phát lạnh rồi trầm giọng nói:

- Linh Tuyền thống lĩnh?

Nghe được giọng nói trầm thấp kia của Huân Nhi, ánh mắt Linh Tuyền âm tàn nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói:

- Tiểu thư, mời ngươi đi trước. Linh Tuyền còn có nhiệm vụ từ trưởng lão cần phải chấp hành!

Nghe vậy, sắc mặt Huân Nhi khẽ biến, chột xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Linh Tuyền trừng trừng, nói gần từng tiếng:

- Ta nói, hiện tại lập tức rời khỏi đây!

Linh Tuyền cắn chặt răng, một lần nữa lắc đầu.

- Linh Tuyền, lá gan của ngươi thật sự càng lúc càng lớn!

Hai người hắc y lão giả thấy thế, sắc mặt chậm rãi âm trầm. Hai người nhất tề bước ra một bước, đem khí thế chính mình trực tiếp bao phủ Linh Tuyền vào trong.

Đám người đi theo Linh Tuyền thấy biến cố như vậy, cũng không dám nói gì. Linh Tuyền là cấp trên của bọn hắn, mà thân phận của Huân Nhi lại vô cùng tôn quý. Ở thời điểm này, cứ giả mù giả điếc là tốt nhất.

Dưới khí thế đáng sợ của hai người hắc y lão giả, đầu gối Linh Tuyền khẽ khuyu xuống nhưng hắn vẫn mạnh mẽ chịu đựng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm làm cho người ta không rét mà run. Bởi vì Tiêu Viêm mà Huân Nhi quát mắng hắn, sự đố kỵ trong lòng hắn càng ngày càng đậm, sự đố kỵ này khiến cho lý trí của hắn trở nên mơ hồ.

Đám người Tiểu Y Tiên ở bên cạnh thấy thế đều khẽ cau mày nhưng vẫn không nói gì. Dù sao, đây cũng là chuyện riêng của Cổ tộc, người ngoài như bọn họ tốt nhất không nên xen vào. Nhưng Tiểu Y Tiên có thể nhìn ra Linh Tuyền rất oán hận Tiêu Viêm, nàng hạ quyết tâm, nếu người này ngoan ngoãn cúi đi thì coi như hắn mạng lớn, nếu muốn làm loạn thì mặc kệ Cổ tộc như thế nào, Linh Tuyền hắn còn không có tư cách trước mặt Tiêu Viêm hô to gọi nhỏ như vậy.

- Lâm lão, bắt hắn về!

Gương mặt Huân Nhi dần trở nên lạnh như băng, tay áo vung lên, lạnh lùng nói.

- Vâng!

Nghe vậy, hai vị lão nhân nhất thời cung kính hét lên, bước lên một bước định ra tay. Linh Tuyền mạnh mẽ lui về sau hai bước, lòng bàn tay chợt lóe đã hiện ra một khối bài nhỏ đỏ như máu, trên khối bài có khắc một chữ "Cổ" như rồng bay phượng múa.

- Cổ Ngọc Lệnh? Nhìn thấy huyết sắc ngọc bài này, hai người hắc y lão giả cước bộ ngưng lại, sắc mặt nhất thời cổ quái.

- Tiểu thư, không phải Linh Tuyền không nghe mệnh lệnh của người, mà

là thân có trọng lệnh!

Bàn tay Linh Tuyền gắt gao nắm huyết sắc ngọc bài, ánh mắt quái dị lạnh băng nhìn Tiêu Viêm, nhếch miệng cười âm trầm.

- Trưởng lão hạ nghiêm lệnh, nếu lần này nhìn thấy người Tiêu gia liền bắt hẳn đến Cổ giới. Nếu đối phương từ chối, ta có quyền sử dụng vũ lực mạnh mẽ mang hẳn đi! Cho nên, Tiêu Viêm, ngươi nên biết điều một chút, ngoan ngoãn đi theo ta!

Giọng nói âm lãnh của Linh Tuyền chậm rãi vang vọng quanh sân, làm cho nhiệt độ chung quanh trở nên vô cùng lạnh lẽo.

-----oOo-----

Chương 1109: Không chịu nổi một kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bầu không khí trong sân vào lúc này như đọng lại trở nên cực kỳ căng thẳng.

Huyết sắc ngọc bài ở trong tay Linh Tuyền khiến hai lão nhân áo đen không dám hành động. Khỏi lệnh bài này trong Cổ tộc có lực uy hiếp rất mạnh, cho dù là hai lão cũng không dám vọng động.

Ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng nhìn Linh Tuyền, khuôn mặt trở nên xám xịt, hàn ý chậm rãi dâng lên.

Khi Huân Nhi nhìn thấy Huyết sắc ngọc bài trên tay Linh Tuyền, hai mắt nàng lóe hàn quang. Không nghĩ tới, tên gia hỏa này lại mang theo Huyết Ngọc Lệnh.

- Linh Tuyền, hiện tại theo ta rời đi, ta có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì!

Thở dài, Huân Nhi nhìn thẳng vào Linh Tuyền, chậm rãi nói.

Khóe miệng Linh Tuyền hơi run lên. Một lát sau hẳn chậm rãi lắc đầu.

Huân Nhi càng như vậy, sát ý trong lòng hẳn đối với Tiêu Viêm càng đậm.

- Tiểu thư, đây là mệnh lệnh của trưởng lão, ta không thể không tuân!

Đối với lời nói này của Linh Tuyên, sắc mặt Huân Nhi ngược lại dần bình tĩnh, hạ giọng nói:

- Hào, ta sẽ nhớ kỹ chuyện này!

Nghe được Huân Nhi nói vậy, sắc mặt Linh Tuyên biến đổi, hẳn biết, Huân Nhi đã thật sự tức giận rồi.

- Đều do tên phế vật của Tiêu gia này! Hôm nay, cho dù đắc tội với tiểu thư, ta cũng phải để lại cho tên phế vật người một ấn tượng khó quên!

Sắc mặt Linh Tuyên càng lúc càng âm trầm, như ánh mắt dã thú gắt gao nhìn chòng chọc vào Tiêu Viêm. Bàn tay đang chậm rãi nắm chặt Huyết Ngọc Lệnh, vang lên từng tiếng vang "kèo kẹt" rất nhỏ.

- Người tự mình chịu trời hay phải để ta phải ra tay?

Giọng nói âm hàn khàn khàn chậm rãi vang lên từ trong miệng Linh Tuyên.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn thẳng Linh Tuyên, khóe miệng cong lên. Linh Tuyên đã khơi dậy sát ý ẩn sâu trong lòng hẳn.

- Người còn tưởng rằng bây giờ vẫn là năm đó sao?

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Linh Tuyên không giận mà cười nói:

- Rất tốt, xem ra người không có ý định đi Cổ tộc một chuyến?

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu. Hẳn sao không biết Linh Tuyên muốn lấy cơ để ra tay với mình. Đồng dạng, đối phương như thế nào biết được chính bản thân hẳn cũng muốn chuyện này xảy ra?!

Ân oán năm đó, nếu hẳn cứ bỏ qua như vậy chẳng phải sẽ uất ức lắm sao?

Mà hiện tại, Tiêu Viêm rất muốn cho vị Thống lĩnh Hắc Yên Quân này

biết rằng năm đó hắn có thể dễ dàng mang đi Huân Nhi từ trong tay mình, nhưng hện giờ thì hắn đã không còn tư cách này nữa.

Nhìn thấy trên vẻ tươi cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Linh Tuyên nở nụ cười mang theo sát ý lạnh lẽo, cho dù là kẻ mù cũng có thể cảm nhận được.

- Bản thống lĩnh hôm nay muốn biết ngươi làm sao có thể thoát được? Ở trong mắt Cổ tộc ta, ngươi bất quả cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Ngươi thật nghĩ đến gia tộc của ngươi chính là Tiêu gia bá chủ Trung Châu năm xưa ư?

Linh Tuyên bước tới từng bước, cả người toát lên cỗ hơi thở mạnh mẽ như một tòa núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát dữ dội, quét ngang trên bầu trời.

- Bước thêm một bước nữa, chết!

Giọng nói êm ái đột nhiên vang lên, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, hơi sắc khí lưu nhàn nhạt từ trong cơ thể Tiểu Y Tiên chậm chậm dâng lên.

Đột nhiên thấy thân ảnh Tiểu Y Tiên hiện ra, đồng tử Linh Tuyên hơi co rút lại. Lấy năng lực của hắn, tự nhiên có thể nhận biết được thực lực đáng sợ của Tiểu Y Tiên.

- Dựa vào nữ nhân ư? Năm đó ở trong Nội Viện nhờ vào Tô Thiên, lần này lại muốn nhờ đến nữ nhân ra mặt. Đến khi nào thì ngươi mới có thể chân chính dựa vào thực lực của mình? Nếu tổ tiên ngươi dưới suối vàng biết được, chỉ sợ chết cũng không nhắm mắt?

Linh Tuyên chuyên hướng nhìn Tiêu Viêm, giọng nói chứa đầy sự châm chọc lẫn khinh thường.

- Thứ nhất, nếu làm chủ được lực lượng thì lực lượng đó sẽ thuộc về mình. Chỉ biết dựa vào người khác mà lên giọng kiêu trể con thế thì chỉ khiến người khác chê cười chính ngươi mà thôi! Ngươi có thể kiêu ngạo như vậy chẳng qua là nhờ danh tiếng của Cổ tộc. Chỉ bằng thực lực Ngũ tinh Đấu Tông thì có thể làm được cái gì?

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, nụ cười càng lúc càng lạnh đến thấu xương.

- Thứ hai, tổ tiên Tiêu gia ta, người còn chưa có tư cách nhắc tới!

- Thứ ba, đối phó người cũng không cần nhờ người khác tương trợ!

Tiêu Viêm mỉm cười nhìn da mặt không ngừng run run của Linh Tuyền. Sau đó, nhẹ nhàng kéo Tiểu Y Tiên sang một bên.

- Người...

Thấy thế, Tiểu Y Tiên khẽ cau mày.

- Chẳng lẽ nàng lại nghĩ là đến cả một con gà như hấn mà ta cũng không thu thập được sao?

Tiêu Viêm nghiêng đầu, nhìn Tiểu Y Tiên, cười nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên bất đắc dĩ lắc đầu nhưng cũng đành nghe theo lời hấn. Đối với tên Linh Tuyền này, nàng cực kỳ không vừa mắt.

- Tiêu Viêm ca ca, cứ việc ra tay. Hết thấy hậu quả, ta sẽ chịu trách nhiệm!

Huân Nhi thản nhiên nói. Có thể khiến cho nàng nói những lời lãnh đạm như vậy, có thể biết Linh Tuyền đã khiến nàng giận dữ đến mức nào.

Hai lão nhân áo đen ở bên cạnh liếc nhau cười khỏ, thầm mắng Linh Tuyền không thức thời. Cho dù là có Huyết Ngọc Lệnh trong tay, cũng không nên tùy tiện làm bậy. Bọn họ có thể nghĩ đến việc người này lần này có thể thuận lợi trở về Cổ tộc nhưng kết quả sau này cũng không khá hơn chút nào.

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt đảo quanh bốn phía, chấp tay nói:

- Diệp Trọng trưởng lão, nơi này có không ít chuyện riêng chẳng quan hệ đến Diệp gia. Xin vui lòng cho chúng ta mượn dùng nơi này trong chốc lát!

- Tiêu Viêm tiên sinh nói đùa! Đừng nói là nơi này mà cho dù là cả Diệp gia, chỉ cần người mở miệng thì lão phu cũng không dị nghị nửa câu!

Ở bên ngoài viện, Diệp Trọng nghe vậ vội vàng cười nói. Bọn họ dĩ nhiên là bị Tứ dục Độc Giác Thú hấp dẫn mà đến. Hơn nữa, bản thân lão cũng hiểu được, với những người có quan hệ với Tiêu Viêm thì Diệp gia hẳn phần lớn không thể đắc tội.

Tiêu Viêm cười cười, mắt chuyển hướng sang Linh Tuyên đang âm trầm, nói:

- Linh Tuyên thống lĩnh, ngươi muốn tự mình hay là tất cả cùng lên?

Vừa nói, ánh mắt hắn nhìn về đám người đi theo Linh Tuyên đến đây. Những người này thực lực cũng không yếu, bất quá cao nhất cũng là Đấu Hoàng đỉnh phong mà thôi, không đủ để hắn phải bận tâm.

- Chớ ngông cuồng trước mặt ta! Một mình ta là đủ!

Linh Tuyên nghe thấy cười dữ tợn, bàn tay mạnh mẽ siết chặt thành quyền. Trên quyền này lóe ra lôi mang tạo thành một luồng sáng bạc kéo dài rồi trực tiếp hóa thành một thanh Lôi Điện trường thương. Khi thanh trường thương hoàn toàn ngưng tụ, chân Linh Tuyên đạp mạnh trên đất, thân hình trong nháy mắt bay lên trời, chỉ thẳng trường thương vào Tiêu Viêm, cười lạnh nói:

- Hôm nay, để cho ta nhìn xem, tên phế vật Tiêu gia năm xưa có tư cách gì mà kiêu ngạo đến thế?

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, trong đôi mắt đen nhánh hiện đầy sát ý, thân hình vừa động đã xuất hiện trên không trung, bàn tay nắm chặt, Huyền Trọng Xích nhanh chóng hiện ra.

Xuy!

Tiêu Viêm vừa hiện thân, hàn ý Linh Tuyên chậm rãi chuyển động. Trường thương trong tay rung mạnh lên, điện mang lượn lờ chung quanh chọt chấn động, hóa thành Lôi Đình Cự Long, mang theo tiếng sấm rền vang bắn nhanh tới Tiêu Viêm.

Ánh mắt Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn Lôi Điện trường thương đang dữ dội lao đến, không có nửa điểm né tránh, hỏa diễm xanh biếc lượn lờ quanh

Trọng Xích bổ xuống.

- Đỉnh!

Trọng Xích mang theo hỏa diễm xanh biếc hung hăng xẹt qua không gian, cùng Lôi Đình Cự Long chạm mạnh vào nhau, hoa lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Khi hai người chạm vào nhau, hai đạo thân ảnh bị chấn động, liền lùi lại mấy bước. Sắc mặt Linh Tuyên khẽ biến, từ trên trường thương truyền đến lực đạo hùng hồn khiến cho bàn tay hắn tê dại.

- Đúng là tên nhóc con dã man chỉ biết cậy vào sức lực!

Linh Tuyên tức giận cười gằn. Thân hình vừa động đã tạo thành một đạo tàn ảnh hiện ra tại chỗ hắn đứng. Hắn vũ động thanh Lôi thương một lần nữa chọt tiến về phía Tiêu Viêm đang ở xa xa nhanh như chớp giật.

- Lôi Xà Vũ!

Xuy xuy xuy...

Từng đạo tàn ảnh trên thân trường thương hiện lên giữa không trung nhưng t Tiêu Viêm vẫn nhanh chóng tránh né thương pháp sắc bén của Linh Tuyên.

Nhìn thấy thân pháp huyền diệu của Tiêu Viêm, mắt Linh Tuyên thoáng hiện hàn ý. Bàn tay mạnh mẽ đánh lên chuôi thương làm nó đột nhiên xuất hiện xung lực khủng khiếp, trực tiếp làm cho Lôi thương như nổ cứng bắn mạnh ra. Không gian xung quanh lập tức vỡ vụn tạo thành một cái khe đen nhánh.

Xuy...

Trường thương nhanh như chót lứt đi, nhưng khi tưởng chừng như sắp đánh trúng lồng ngực Tiêu Viêm thì hỏa diễm từ bàn tay Tiêu Viêm dữ dội tuôn ra, mạnh mẽ nắm chặt thân thương, đem kinh lực đẩy tới trước đánh tan xung lực kia. Bàn tay mạnh mẽ nắm chặt trường thương bẻ nó gãy lìa. Trường thương hóa thành vô số ngân xà, cuối cùng dưới vô số hỏa diễm đang bốc lên hóa thành hư vô.

- Thương thuật chỉ được cái đẹp mã! Vô dụng!

Trường thương của Linh Tuyên trực tiếp bị một chương của Tiêu Viêm phá hủy, trên gương mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ cười lạnh. Thương pháp quả thật rất nhanh nhưng khi linh hồn lực của hắn bao phủ xuống thì căn bản không hề có tác dụng.

Trường thương bị hủy, sắc mặt Linh Tuyên rớt cuộc kịch biến, thân hình trong nháy mắt lui ra. Trong lúc thối lui, hai hay hắn kết xuất thủ ấn nhanh như chớp. Thủ ấn quen thuộc này Tiêu Viêm cũng biết, chính là Đế Ấn Quyết.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến – Đệ nhất biến!

Trong lòng Tiêu Viêm cười lạnh, lấy thực lực hiện tại của hắn, muốn thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì chỉ trong chốc lát mà thôi. Đệ nhất biến, hắn sớm đã luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Quát lạnh một tiếng, khí thế của Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt rồi nhanh chóng vượt qua trình độ của Linh Tuyên. Thân hình hắn chợt lóe, ngân mang chớp động quý dị hiện ra trước mặt Linh Tuyên, hàn ý đen kịt trong mắt chớp động.

- Khai Sơn Ấn!

Tốc độ của Tiêu Viêm khiến Linh Tuyên chấn động tâm thần, thủ ấn vừa hoàn thành, chợt đánh mạnh ra một chương.

- Ta cho ngươi Khai Sơn...!!!

Bàn tay Linh Tuyên vừa mới đưa ra, Tiêu Viêm mạnh mẽ tung ra một quyền hung hăng oanh kích lên trên, hỏa diễm xanh biếc dữ dội tuôn ra.

Đối với Khai Sơn Ấn, Tiêu Viêm vô cùng quen thuộc, biết Thủ ấn này có nhược điểm nên một quyền này của hắn cực kỳ xảo diệu oanh kích tại nơi lực lượng Thủ ấn phân tán yếu nhất.

- Thành thịnh!

Hỏa diễm đầy trời, cổ tay Linh Tuyền vang lên tiếng "răng rắc" thật nhỏ, trên trán cũng đầy mồ hôi lạnh.

Bất quá, tố chất tâm lý của Linh Tuyền quả nhiên không kém. Mới vừa rồi, bị Tiêu Viêm phản kích mạnh mẽ, cước bộ liên tiếp lui về sau, bàn tay một lần nữa biến ảo ra Thủ ấn. Tiếc là Thủ ấn còn chưa kết xong thì hỏa diễm lại chột một lần nữa xuất hiện kèm chế tay hấn rồi.

- Thương pháp diễm lệ, kết ấn chậm chạp, đấu khí phù phiếm. So với dự đoán của ta, ngươi còn kém quá xa! Thật khiến cho ta thất vọng!

Bàn tay nắm chặt thủ chương của Linh Tuyền, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, ánh mắt có chút thương hại nhìn sắc mặt trắng bệch của tên Thống lĩnh này.

-----oOo-----

Chương 1110: Trả nợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay bạn nên chỉ có 1c, các anh em thông cảm! Nếu tìm được những chương sau thì tối sẽ thêm 1c nữa!

Thanh âm bình thản từ phía chân trời vang lên, dần lan ra xung quanh.

Trong sân, hơn mười tên Hắc Yên Quân đi theo Linh Tuyền đều mặt trợn mắt há mồm. Bọn họ không ngờ được Linh Tuyền sẽ thua Tiêu Viêm thế thảm như vậy. Đợt giao thủ vừa rồi bọn họ thấy rõ ràng, đến cuối cùng Tiêu Viêm cũng chưa từng thi triển quá loại đấu kỹ nào.

Nói cách khác, Tiêu Viêm vẫn luôn dựa vào đấu khí của mình, không chỉ có thể chống đỡ được đấu kỹ của Linh Tuyền mà còn nhiều lần lấy thủ đoạn lôi đình bất chợt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Một màn này tạo nên sự kinh sợ không nhỏ đối với bọn hấn.

- Đây, hấn thật là sự là phế vật của Tiêu gia trong miệng Linh Tuyền thống lĩnh sao? Thực lực cỡ này cho dù là đời mắt khắp tộc nhân trẻ tuổi trong

Cổ tộc cũng đủ để đứng vào hàng ngũ mười người đứng đầu.

Bọn chúng nhìn nhau, đều thấy vẻ hoảng sợ từ trong mắt đối phương. Sức mạnh khủng bố của Tiêu Viêm đã để lại rung động thật lớn trong lòng bọn họ.

- Kinh nghiệm chiến đấu của tên tiểu tử này so với Linh Tuyền mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, đấu khí khủng bố như vậy, vừa thấy liền biết căn cơ của hắn đã cực kỳ vững chắc. Thực lực của Linh Tuyền sau khi được tế đàn rửa tội cũng chưa từng rèn luyện nhiều. Đấu khí so sánh với Tiêu Viêm quả thật xứng với hai chữ "*phù phiếm*"...!!

Nhìn thấy một màn như vậy trên trời, hai lão nhân áo đen chậm rãi gật đầu, than thở.

Đấu khí vững chắc của Tiêu Viêm chính là trải qua từng bước tu luyện mới đạt đến trình độ của ngày hôm nay. Loại tu luyện bền bỉ và khổ cực như vậy so với việc tu luyện của Linh Tuyền còn hơn xa.

- Linh Tuyền tiểu tử này lần này coi như tự rước nhục vào thân rồi!

Huân Nhi bên này cũng vì tràng chiến đấu kết thúc trong nháy mắt này mà lộ vẻ đắc ý. Đối với thực lực của Tiêu Viêm nàng tương đối rõ ràng. Thiên phú của Linh Tuyền mặc dù ưu tú, tuy đã trải qua huấn luyện tinh nhuệ trong Cổ tộc nhưng cũng rất ít khi trải qua những cuộc chiến sinh tử nên so sánh với Tiêu Viêm thì khác biệt quả thật một trời một vực. Bình thường, không có gì đáng nói, nhưng chênh lệch của hai người qua lần giao thủ này liền rõ như ban ngày.

Trên trời, sắc mặt Linh Tuyền trở nên trắng bệch dưới sự đánh giá đầy thương hại của Tiêu Viêm, thân thể không ngừng run rẩy. Một lát sau, khuôn mặt hắn đỏ lên như máu, đấu khí trong cơ thể đột nhiên mãnh liệt dâng trào.

Rống...

Sắc mặt đỏ như máu của Linh Tuyền vào thời khắc này trở nên dữ dội. Ngân sắc đấu khí trong lòng bàn tay mạnh mẽ ngưng tụ, vô số ngân xà ở khắp nơi chuyển động. Lòng bàn tay hắn chấn động hung hăng công kích vào bàn tay Tiêu Viêm.

Thình thịch!

Sự biến hóa của Linh Tuyền làm cho Tiêu Viêm chột cau mày. Lòng bàn tay co lại quý dị, chân lui ngược lại thủ chưởng của Linh Tuyền. Tay phải nắm thành quyền Linh Tuyền đánh thẳng vào ngực hắn.

Phanh!

Trên người Linh Tuyền bỗng xuất hiện lôi quang, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một tấm chắn nhỏ khoảng nửa thước bảo vệ quanh ngực đỡ lấy một quyền của Tiêu Viêm.

- Một tên tiểu phế vật của Tiêu gia như ngươi cũng có tư cách đánh giá thống lĩnh ta ư?

Lôi quang thuần rung động từng cơn mãnh liệt nhưng vẫn chống đỡ toàn bộ kinh lực một quyền này của Tiêu Viêm. Khuôn mặt Linh Tuyền lúc này dữ tợn dị thường, hai mắt huyết khí lượn lờ, nhìn qua càng thêm đáng sợ.

- Bí pháp?

Cảm nhận được hơi thở của Linh Tuyền đột nhiên bành trướng dữ dội, hai mắt Tiêu Viêm híp lại, thân hình chột lóe liền lui ra sau vài chục bước.

- Hóa Huyết Công? Người này thật không muốn sống nữa mà! Ngay cả bí pháp bậc này cũng dám sử dụng?

Trong sân, hai người hắc y lão giả thấy thế, sắc mặt không khỏi trầm xuống, chuyển mắt nhìn Huân Nhi:

- Tiểu thư?

- Không cần để ý đến hắn!

Huân Nhi khẽ lắc đầu, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh:

- Tự rước lấy nhục mà thôi!

Trên bầu trời, cả người Linh Tuyền lóe lên lôi quang mơ hồ nhìn thấy có

chút máu đỏ phun ra. Ánh mắt hấn dữ tợn nhìn Tiêu Viêm, bàn tay nắm chặt, một thanh Lô Điện trường thương một lần nữa lại được ngưng tụ thành.

Tiêu Viêm nhìn thấy thanh thể kinh người của Linh Tuyên liền khẽ cau mày. Bí pháp Cổ tộc quả thật không yếu, thực lực của người này hiện giờ chỉ sợ đã đạt đến Thất tinh Đấu Tông.

- Bất quá, mặc kệ bí pháp mạnh cỡ nào, nếu không có căn cơ chắc chắn cũng vô dụng thôi. Đến bây giờ, người cũng chưa từng đạt được một nửa kỳ vọng của ta!

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu. Đối với Linh Tuyên hẳn vẫn có chút xem trọng. Tuy nói thực lực hẳn đạt đến Ngũ tinh Đấu Tông nhưng vốn trong mắt Tiêu Viêm cũng xấp xỉ như Tứ tinh Đấu Tông mà thôi. Thậm chí, nếu không có những cao cấp đấu kỹ tương trợ thì chỉ cần chút căn cơ của Tam tinh Đấu Tông cũng có thể cùng hắn tương chiến hơn trăm hiệp rồi.

Dù vậy, hắn thi triển bí pháp đã mạnh mẽ tăng thực lực của mình lên đến Lục tinh đỉnh phong, gần đạt Thất tinh. Nhưng ở trong mắt Tiêu Viêm, đối với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến – Đệ nhất biến, không có lực uy hiếp quá lớn.

- Người thì tính là cái thá gì? Đợi đến khi bản thống lĩnh bắt người lại, sẽ hảo hảo giáo huấn người!

Lời nói của Tiêu Viêm càng làm cho sắc mặt của Linh Tuyên trở nên dữ tợn hơn. Một lát sau, rốt cuộc Linh Tuyên cười lạnh, thân hình run lên lập tức tiêu thất trong hư không.

Nhìn thấy thân hình Linh Tuyên biến mất, Tiêu Viêm vẫn chậm rãi lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, đột nhiên nhẹ nhàng bước sang bên cạnh nửa bước.

Xuy!

Sau khi Tiêu Viêm bước sang, không gian phía sau đột nhiên ba động. Một thanh Lô Điện trường thương nhanh như chớp xuyên thủng không gian cắm xuyết qua bả vai Tiêu Viêm.

Một kích thất bại, thân thương đột nhiên chấn động rồi nhanh chóng cong

lại như hình cánh cung một cách quý dị, hung hăng hướng đầu Tiêu Viêm bắn tới.

Sắc mặt Tiêu Viêm không thay đổi, đầu ngửa ra sau, trường thương lướt qua sát mặt hắn, trong khi đó bàn chân đạp mạnh vào hư không, thân thể đột nhiên như con vượn ở tốc độ cao xoay ngược lên, rồi chợt phát ra một cước chứa đựng lực đạo cực lớn quét qua không gian hư vô!

Thình thịch!

Một cước này đã làm không gian hư vô dao động một lát, thân hình Linh Tuyền nhanh chóng hiện ra. Lôi quang thuấn ở một lần nữa thủ hộ trước mặt nhưng cũng không hoàn toàn triệt tiêu hết lực đạo. Lực lượng còn sót lại khiến cho hắn chật vật lui về sau vài bước.

Thân hình lui về sau, sắc mặt Linh Tuyền càng trở nên âm trầm quý dị. Mượn lực phản chấn, hắn thay đổi thủ ấn một lần nữa, đấu khí mạnh mẽ trong lòng bàn tay nhanh chóng thành hình.

Thấy thế, trông mắt Tiêu Viêm híp lại, thân hình vừa động liền hóa thành một đạo bóng đen mơ hồ lao ra. Mà Linh Tuyền lần trước ăn không ít đau đớn nên không dám tiếp tục ở gần Tiêu Viêm, bàn tay buông lỏng Lôi Điện trường thương, thân thể xoay nửa vòng đã tung ra một cước mãnh liệt vào chuỗi trường thương.

Xuy!

Lôi Điện trường thương dưới lực đẩy mạnh mẽ của cước này hóa thành một con rồng bạc giương nanh múa vuốt bắn về phía Tiêu Viêm.

Nhìn ngân mang bùng nổ lao đến, thân hình Tiêu Viêm rung lên tạo thành một tàn ảnh ở tại chỗ. Thân hình nhảy vọt lên, mũi chân cực kỳ tinh chuẩn điểm trên thân trường thương liền quý dị thoát khỏi trước mặt Linh Tuyền.

- Phiên Hải Ấn!

Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện, hàn quang trong mắt Linh Tuyền chợt lóe. Năng lượng thủ ấn trong tay hắn hung hăng công kích vào mặt Tiêu Viêm.

Thủ ấn đen nhánh trong đồng tử cấp tốc lớn hơn, đầu Tiêu Viêm đột nhiên

cực kỳ quý dị nghiêng qua, thủ ấn ngay tức thì đã sượt qua tai, cánh tay vươn ra, sau đó khuỷu tay giống như đao phong hung mãnh chém xuống!

- Rắc...

Linh Tuyền bị hỏa diễm xanh biếc đánh sâu vào cổ tay, kinh lực mạnh mẽ trực tiếp chấn xương cổ tay hấn gãy lìa, vang lên một tiếng thanh thúy.

Tiêu Viêm ra tay rất độc và nhanh khiến cho Linh Tuyền không kịp phản ứng gì. Khi đánh gãy cổ tay Linh Tuyền, trong mắt Tiêu Viêm bỗng thoáng hiện vẻ ngạo độc, quyền đầu được bích lực hỏa diễm bao bọc trực tiếp hung hăng đánh lên mặt Linh Tuyền.

Cổ tay đau nhức thấu xương từng đợt nhưng Linh Tuyền còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì một luồng kinh phong nóng cháy hung mãnh đã trực tiếp xuyên đến làm cho đầu hấn đầy mồ hôi lạnh. Chỉ trong mười hiệp ngắn ngủi giao thủ với Tiêu Viêm, hấn liền biết được cái gì gọi là lấy mạng đổi mạng. Hơn nữa, điều làm cho trái tim hấn cảm thấy lạnh lẽo chính là chỉ có mỗi Tiêu Viêm mới có những chiêu liều mạng như vậy. Mỗi công kích của hấn đánh ra đều bị Tiêu Viêm mạo hiểm tránh đi tại những thời khắc tối hậu nhất!

Thình thịch!

Hỏa diễm xanh biếc bao bọc quyền đầu đã nện vào mặt Linh Tuyền. Lôi quang thuấn một lần nữa hiện lên phát ra một thanh âm trầm thấp miễn cưỡng chống đỡ.

Vừa ngăn cản công kích của Tiêu Viêm, Linh Tuyền còn không kịp buông lỏng đã kinh hãi giật mình. Hấn nhìn thấy trước mặt đột nhiên hiện lên từng đạo quyền ảnh, mỗi một đạo đều ẩn chứa lực lượng hung hãn, làm cho hấn khiếp sợ đến cùng cực.

Bang...bang...bang...bang...

Quyền ảnh giống như mưa trút lên Lôi quang thuấn làm cho thân hình hấn rung động từng cơn. Sau một lúc, cuối cùng cũng vang lên một tiếng "rắc..." thanh thúy mà mạnh bạo.

Bùng...

Thấy lời quang thuẫn bị vỡ tung, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng, quyền ảnh biến đổi khiến cho ánh mắt Linh Tuyên trở nên cực kỳ khiếp sợ, chỉ biết đứng trơ trọi nhận lấy quyền ảnh giáng thẳng lên mặt.

Phụt...

Một quyền này của Tiêu Viêm cực kỳ cương mãnh, lập tức làm cho Linh Tuyên phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn mấy cái răng. Thân thể hắn giống như điều đứt dây bay vùn vụt ngược về phía sau rồi đập mạnh lên vách tường. Dư lực đáng sợ cũng làm vách tường chấn động đổ sụp xuống, đá vụn văng khắp nơi liền hóa thành một đồng phế tích.

Nét mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi. Thân hình chợt lóe đã nhanh chóng hiện ra giữa không trung, chỉ xuất ra một cước đã làm những mảnh đá vụn kia bắn rào rào vào trong đồng phế tích. Ngay tức khắc, bên trong cái động sâu đen nhánh đó đã vọng ra những tiếng kêu thê lương.

Chậm rãi đi từng bước đến bên cạnh đồng đồ nát, bàn tay Tiêu Viêm hơi cong lại tuôn ra hấp lực dữ dội. Đá vụn lập tức bị hút sang một bên lộ ra Linh Tuyên máu me đầy người nằm dưới đồng đá vụn. Liếc nhìn hắn, bàn tay Tiêu Viêm chộp ra một trảo cách không hút Linh Tuyên lại.

- Linh Tuyên thống lĩnh, phế vật Tiêu gia như ta đây bây giờ đã có tư cách đánh giá người rồi chứ?

Bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng nắm lấy cổ Linh Tuyên, chỉ cần hắn hơi dụng lực thì Thống lĩnh Hắc Yên Quân từng vênh váo trước mặt hắn năm đó liền sẽ chết tại nơi này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm mỉm cười, trong mắt Linh Tuyên lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn nhớ lại, khi cùng hắn giao thủ, người này chưa từng thi triển qua đấu kỹ nào cả.

Đây là một loại khinh thị, nhưng chỉ với như thế Linh Tuyên cũng đã thua, mà còn thua một cách chật vật.

Tới hiện tại, hắn mới hiểu được. Tiêu Viêm đang đứng trước mặt hắn hiện giờ đã không còn là một Đấu Linh nho nhỏ ở Nội viện năm nào.

Ba mươi năm hà Đông, ba mươi năm hà Tây, không ai hèn mãi được!

Năm xưa làm bậy, thì giờ này hấn phải trả lại!

-----oOo-----

Chương 111: Rời khỏi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn vẻ sợ hãi trong mắt Linh Tuyền, Tiêu Viêm chỉ cười lạnh. Hấn tin tưởng, qua lần giao thủ ngày hôm nay, hấn sẽ lưu lại trong lòng đối phương một bóng ma khó bỏ. Mặc kệ Linh Tuyền đạt tới trình độ nào, ở trước mặt Tiêu Viêm, bóng ma thất bại từ sâu trong linh hồn hấn sẽ xuất hiện, khiến hấn khi đứng trước mặt Tiêu Viêm cũng khó mà giữ vững được trạng thái đỉnh cao.

Vẫn nắm chặt cổ tay Linh Tuyền, một lát sau Tiêu Viêm tùy tiện vung tay ném hấn bay thẳng vào cột thạch đình. Lực đạo mạnh mẽ khiến cho cột đá xuất hiện từng khe nứt.

Phụt...

Tiếp tục gặp trọng kích như vậy, Linh Tuyền không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. Hơi thở hấn mỏng manh, nằm co quắp trên mặt đất, không biết sống chết.

- Linh Tuyền thống lĩnh?

Hơn mười tên Hắc Yên Quân thấy thế vội vàng phiên thân phóng đến. Linh Tuyền dù sao cũng là cấp trên của bọn hấn, nếu hôm nay hấn chết trên tay Tiêu Viêm ở chỗ này thì khi trở lại Cổ tộc bọn họ khó mà tránh khỏi hình phạt.

- Yên tâm, hấn còn chưa chết!

Bàn tay Tiêu Viêm tùy ý phui phui áo rồi thản nhiên nói. Tuy rằng hấn tương đối chán ghét Linh Tuyền và hơn nữa lúc trước Huân Nhi cũng nói nàng sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng dù sao hấn cũng không phải kẻ lỗ

mãng. Hắn biết rõ ràng, nếu mình giết Linh Tuyền, Huân Nhi hẳn sẽ giảm hậu quả xuống mức thấp nhất nhưng tất nhiên cũng sẽ mang đến phiền toái không nhỏ cho nàng. Chuyện như vậy, Tiêu Viêm cũng không muốn nhìn thấy chút nào.

Nghe Tiêu Viêm nói thế, mười tên Hắc Yên Quân mới thở phào nhẹ nhõm rồi đưa mắt nhìn nhau như trút được gánh nặng. Cho một tên đến công Linh Tuyền thống lĩnh bùn đất đầy mình đang nằm co quắp, sau đó chuyển thân phóng lên Tứ đực Độc Giác Thú lướt lên trời bay đi. Cái gọi là mệnh lệnh của trưởng lão kia, bọn họ chẳng bao giờ nhận được. Hơn nữa, dù có nhận được nhưng có Huân Nhi ở đây, bọn họ sao dám trực tiếp ra tay. Dù sau, bọn họ cũng không có hậu đài chống đỡ sau lưng như Linh Tuyền.

- Hắc hắc, tiểu tử hạ thủ cũng tương đối độc ác. Thương thế của Linh Tuyền muốn khỏi hẳn chỉ sợ cũng mất hai ba tháng. Hơn nữa, cho dù lành lặn rồi cũng sẽ để lại một ít di chứng.

Lão nhân áo đen liếc nhìn Tiêu Viêm đầy thâm ý, nói.

Tiêu Viêm khẽ cười. Thương thế của Linh Tuyền tuy nặng nhưng so với việc bảo toàn được tính mạng thì còn tốt hơn nhiều. Nếu không vì lo lắng chuyện này mang đến phiền toái không cần thiết cho Huân Nhi, thì ngày hôm nay Linh Tuyền hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ánh mắt chuyển hướng về phía Huân Nhi, nhìn khuôn mặt thanh nhã tuyệt sắc của nàng, Tiêu Viêm không nỡ nhìn nàng rời đi, nói:

- Hiện tại phải đi sao?

Huân Nhi khẽ gật đầu. Lần này, nàng vừa gặp Tiêu Viêm chưa được bao lâu thì đám người Linh Tuyền đã đuổi đến nơi. Nếu cứ tiếp tục lưu lại đây lâu hơn, chỉ sợ còn có thêm những nhân vật lợi hại hơn Linh Tuyền sẽ đến nữa. Mà đến lúc đó, nếu bọn họ vẫn muốn bắt Tiêu Viêm về Cổ tộc, lúc ấy mới thật là phiền phức lớn.

Thấy thế, Tiêu Viêm khẽ thở dài, cũng không tiếp tục nhiều lời. Hắn biết, Huân Nhi vội vã rời đi tất nhiên có nguyên do của nàng.

- Hãy ở Cổ tộc chờ ta! Đợi sau khi huynh tham gia Đan hội, giải cứu lão sư xong sẽ đến Cổ tộc tìm muội!

Nghe những lời này của Tiêu Viêm, Huân Nhi thân nhiên cười, nhẹ gật đầu, nói:

- Huân Nhi chờ huynh...

Dứt lời, Huân Nhi nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt sâu thẳm nhưng cũng không chần chờ nữa, thân hình vừa động đã lướt lên trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh đầu Tứ dực Độc Giác Thú, làn tóc đen phát phơ tựa như tiên nữ giáng trần. Khí chất kỳ ảo làm cho người ta có cảm giác hoa mắt mê tâm.

- Ha hả, Tiêu Viêm tiểu tử, nhớ bảo trọng! Nhanh chóng nâng cao thực lực lên! Lần sau, không nên để tiểu thư nhà ta phải đến hỗ trợ. Nam nhân mà, phải dựa vào bản lĩnh chính mình mới được!

Hai lão nhân áo đen hướng về phía Tiêu Viêm cười to. Chợt, không gian xung quanh hai người vặn vẹo, một lát liền từ từ biến mất, khi xuất hiện một lần nữa thì đã ở trên người Tứ dực Độc Giác Thú.

Huân Nhi nghiêng đầu đưa mắt nhìn thân hình người thanh niên đứng sừng sững giữa sân. Một lát sau, tay áo vung khẽ, cuồng phong nổi lên, con Tứ dực Độc Giác Thú phát ra tiếng kêu trầm thấp liền vũ động bốn cánh, nhanh chóng bay khỏi ngoại vi Diệp thành.

- Tiêu Viêm ca ca, bảo trọng!

Thanh âm êm ái rất nhỏ, mang theo cuồng phong truyền xuống quanh quần trong tai Tiêu Viêm.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm bóng đen đang đi xa dần, hai tay áo chậm rãi nắm chặt.

- Huân Nhi, ở Cổ tộc chờ huynh! Lần gặp mặt sau, ta sẽ cho Cổ tộc sáng mắt ra, cho bọn họ biết ánh mắt của muội không sai. Tiêu gia, không có phé vật!

Bóng đen khổng lồ nhanh chóng nhỏ dần, biến mất ở cuối chân trời. Không khí trong sân cũng vì vậy mà thêm vài phần cô tịch.

Ánh mắt Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn bóng đen biến mất cuối chân trời, thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng.

- Yên tâm đi, về sau cũng không phải là không thể gặp mặt!

Tiểu Y Tiên đứng phía sau Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm mỉm cười, gật gật đầu rồi quay về phía ngoài viện, cười nói:

- Diệp Trọng trưởng lão có thể đi vào đây một chút không?

- Ha hả, Tiêu Viêm tiên sinh khách khí!

Tiêu Viêm dứt lời không lâu, tiếng cười của Diệp Trọng cũng nhanh chóng vọng vào. Hai đạo thân ảnh nhanh chóng đi vào viện, chính là Diệp Trọng và Hân Lam.

Tiêu Viêm xoay người đi vào thạch đình ngồi xuống, đám người Diệp Trọng cũng theo sau. Sau đó mỗi người cùng ngồi xuống và tập trung nhìn vào hấn.

- Diệp Trọng trưởng lão, không biết còn bao lâu nữa mới diễn ra Đan hội? Mà hình như trước khi Đan hội bắt đầu sẽ tuyển vòng sơ loại, vì sao lại thế?

Tiêu Viêm mỉm cười, hỏi. Chuyện về Đan hội, hấn không thể nào biết được căn kẽ bằng Diệp Trọng.

- Nói chính xác thì hấn là còn bảy tháng, nhưng Đan hội chính là sự kiện rất khó gặp của cả Đan Tháp lẫn Trung Châu. Bởi vậy, quy cũ rất nhiều. Không ít Luyện dược sư từ nửa năm trước, thậm chí là một năm trước đã tới Thánh Đan thành.

Diệp Trọng cười nói.

- Thánh Đan thành?

- Ha hả, Thánh Đan thành chính là tổng bộ Đan Tháp, xưng là Đan thành!

Diệp Trọng cười nói tiếp:

- Về vòng sơ loại Đan hội, chính là để chọn ra một ít người ưu tú trong Đan Hội. Dù sao, Đan hội vẫn là đại hội cao tầng nhất của toàn bộ Luyện dược sư trên đại lục, không phải Luyện dược sư thì không có tư cách tham dự.

- Những người tham gia Đan hội, đầu tiên là cần phải có được phiếu tiến cử. Chuyện này cũng không thành vấn đề, chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi. Đến lúc đó, lão phu sẽ chuẩn bị cho Tiêu Viêm tiên sinh một phần. Diệp gia ta tuy nói đang từ từ xuống dốc, nhưng tư cách viết phiếu ứng cử vẫn có.

- Đan hội, ngoại trừ yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với năng lực ra còn lại những thứ khác không có vấn đề gì. Về phần tuổi tác vẫn tương đối dễ dãi, chỉ cần người không phải là lão quái vật nổi tiếng đại lục đều có thể tham dự. Dĩ nhiên, một người chỉ có thể tham dự Đan hội một lần duy nhất. Tham dự lần này thì lần sau sẽ có quyền được tham gia!

- Không hạn chế tuổi? Như vậy, đối với một vài Luyện dược sư trẻ tuổi có chút không công bằng sao?

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi ngẩn ra, cau mày nói.

- Ha hả, thế gian nào có hai chữ công bằng! Hơn nữa, những người có lòng tin tham gia Đan hội phần lớn đều có thiên phú luyện chế thuốc, tự cho bản thân đủ sức rồi.

Diệp Trọng lắc đầu, cười nói.

- Đan hội cũng có chọn lựa cấp độ, chia làm Thiên, Địa, Nhân, ba cấp. Tương đương với ba lần sàng lọc. Luyện dược sư có thể trải qua đợt tuyển chọn Thiên cấp mới có tư cách tiến hành cuộc đua cuối cùng.

- Thiên, Địa, Nhân, ba cấp?

Tiêu Viêm chau mày. Không hổ là đại hội Luyện dược sư cao cấp và chất lượng nhất đại lục. Chỉ là sàng lọc, tuyển chọn mà đã phức tạp như vậy.

- Ha hả, rất phiền toái. Cho nên, những người muốn tham dự Đan hội,

phần lớn sẽ đến Thánh Đan thành trước thời hạn hai ba tháng. Nói cách khác, Tiêu Viêm tiên sinh chỉ còn bốn tháng thời gian để chuẩn bị.

Diệp Trọng gật đầu, cười.

- Bốn tháng?

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, cảm giác được thời gian quá cấp bách. Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, hẳn nhất định phải có. Mà ở đây, trước hết phải lấy được danh ngạch xếp hạng từ mười trở lên, nếu không mọi chuyện đều không thể thực hiện được. Về phần cậy mạnh mà đoạt lấy, dù nghĩ hẳn cũng chưa dám nghĩ đến. Đan Tháp là một trong những thế lực đứng đầu Trung Châu. Chưa nói đến việc mình có thực lực để cướp đoạt hay không, cho dù có cướp đoạt được đến tay cũng sẽ đắc tội với toàn bộ Luyện dược sư ở Trung Châu, mà bản thân sẽ là công địch của toàn bộ Luyện dược sư trên đại lục.

Vừa nghĩ đến đây, da đầu Tiêu Viêm có cảm giác tê dại.

Còn nữa, sự đáng sợ của Đan Tháp không phải ở chiến lực mà là lực hiệu triệu. Nguồn truyện:

Đối với lực hiệu triệu của một Luyện dược sư cao giai trong lòng Tiêu Viêm hiểu rất rõ. Huống chi, ở đây số lượng Luyện dược sư còn nhiều gấp vô số lần. Lực hiệu triệu chỉ sợ dùng hai chữ "đáng sợ" cũng không đủ hình dung.

- Xem ra, bốn tháng tới phải tích cực tu luyện thuật chế thuốc!

Tiêu Viêm khẽ thở dài thâm nhủ. Mặc dù hẳn rất có lòng tin với bản thân, nhưng Đan hội này không phải là Đại hội Luyện dược sư ở đế quốc Gia Mã. Đây là đại hội mà toàn bộ Luyện dược sư ở Trung Châu, thậm chí cả đại lục đều muốn tham dự.

Bởi vì, ai cũng biết, chỉ cần danh tiếng của họ được lan truyền rộng ra trong đại hội thì cũng tương đương với chuyện trở thành người nổi bật trong toàn bộ Luyện dược sư trên đại lục.

Vinh quang này, chỉ sợ là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của vô số Luyện dược sư.

Bởi vậy, đôi mắt với vô số Luyện dược sư đến từ khắp mọi nơi trên đại lục, cho dù có năng lực như Tiêu Viêm cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Trong lòng đã quyết định, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt liếc nhìn Hân Lam ở bên cạnh, rồi lại nhìn về mặt tươi cười thân thiết của Diệp Trọng, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn. Một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Diệp Trọng trưởng lão, năm đó ta nhận lời Hân Lam giúp Diệp gia người leo lên chức vụ trưởng lão Đan Tháp tuyệt không phải hư ngôn. Không biết ngài có thể cho ta biết tư cách để chính thức gia nhập Trưởng lão hội không?

Nghe vậy, Hân Lam cùng Diệp Trọng ngẩn ra, trên khuôn mặt nhất thời lộ rõ vẻ kích động sâu sắc và mừng như điên.

-----oOo-----

Chương 1112: Trưởng lão hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự kích động lẫn mừng rỡ như điên của hai người Diệp Trọng và Hân Lam kéo dài đến một lúc lâu sau mới từ từ bình ổn. Trải qua nhiều chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người Diệp gia đều không còn chút nghi ngờ nào đối với Tiêu Viêm.

- Tiêu Viêm tiên sinh, thật ra thì những điều kiện để vào Trưởng lão hội của Đan tháp cũng không có khó khăn gì đặc biệt. Dĩ nhiên, đây chỉ là cách nói tương đối thôi. Chỉ ít, luận về tình trạng hiện tại của Diệp gia ta thì không thể nào đạt tới điều kiện này.

Diệp Trọng xoa xoa đôi bàn tay, thở dài nói:

- Trong Đan vực có năm đại gia tộc truyền lưu từ rất lâu trước đây. Lúc ấy, những tộc trưởng sáng lập Ngũ đại gia tộc ấy đều là thành viên hạch tâm của Đan Tháp. Mà dựa theo điều kiện họ đặt ra, sau này khi Ngũ đại gia tộc đạt tới những điều kiện tối thiểu nào đó, liền có thể tiến nhập vào

trưởng lão hội Đan Tháp chiếm một vị trí.

- Ngũ đại gia tộc ở Đan Vực đều có thực lực rất mạnh. Hơn nữa, dựa vào danh tiếng khổng lồ của Đan Tháp, căn bản có thể làm mưa làm gió tại Đan vực. Cho dù thế lực Băng Hà Cốc có gặp bọn họ, cũng phải nể mặt vài phần.

Nói đến đây, vẻ mặt Diệp Trọng ảm đạm đi.

- Thông thường cách một đoạn thời gian, Đan Tháp sẽ tiến hành khảo hạch với ngũ đại gia tộc. Chỉ cần đạt tiêu chuẩn của khảo hạch liền có thể tiếp tục giữ vùng một chỗ trong Trưởng lão hội.

- Khảo hạch như thế nào?

Tiêu Viêm híp mắt lại, nhẹ giọng hỏi.

- Đan Tháp rất coi trọng việc bồi dưỡng những người trẻ tuổi. Mà khảo hạch, tự nhiên sẽ khảo hạch những người trẻ tuổi.

Ánh mắt Diệp Trọng liếc nhìn Hân Lam một cái, khẽ thở dài. Thế hệ sau của Diệp gia cũng không xuất hiện nhân tài như người ta, tựa hồ như phiên thú luyện đan dần mai một lần, thậm chí so với một vài Luyện dược sư bên ngoài cũng không bằng. Trong thế hệ tuổi trẻ lần này, chỉ có Hân Lam xem như thiên phú không tồi. Bất quá, chỉ mới đạt đến Ngũ phẩm Luyện dược sư mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trọng, trên mặt Hân Lam đầy vẻ xấu hổ.

- Mỗi một lần khảo hạch, ngũ đại gia tộc đều phái ra một tộc nhân trẻ tuổi tiếp nhận khảo thí của Đan Tháp. Nếu như thông qua khảo thí, vị trí trong Trưởng lão hội của gia tộc sẽ được giữ lại. Nếu không thông qua được khảo thí thì sẽ rất nguy hiểm!

Diệp gia ta đã hai lần không được thông qua khảo thí rồi. Lúc này đây, nếu lại tiếp tục không thông qua được đợt khảo thí lần này, không chỉ hoàn toàn mất đi tư cách tiến nhập Trưởng lão hội của Đan Tháp, còn bị chèn ép rời khỏi Ngũ đại gia tộc.

- Ngũ đại gia tộc là con đường tắt để tiến vào tầng lớp cao tầng trong Đan

Tháp. Cho nên, sẽ có vô số ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào vị trí này. Chỉ cần Diệp gia ta bị bài trừ đi, mấy tên gia hỏa kia sẽ lập tức xông vào chiếm chỗ mất thôi.

- Điều kiện khảo hạch rất hà khắc sao?

Tiêu Viêm hạ giọng hỏi.

Diệp Trọng gật đầu, thờ dài

- Tư cách tham gia loại khảo hạch thấp nhất, cần phải có Luyện dược sư đạt tới ít nhất là Lục phẩm. Mà muốn thông qua đợt khảo thí thì Luyện dược sư phải đạt tới trình độ Thất phẩm mới có thể!

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chậm rãi nói

- Thất phẩm, cũng không khó cho lắm!

- Lão già như ta đây tu luyện nhiều năm mới đạt đến cấp bậc như vậy. Tiêu Viêm tiên sinh có thiên phú dị bẩm nên không ngại. Nhưng thế hệ trẻ của Diệp gia ta, làm gì có ai đạt tới trình độ này?

Diệp Trọng cười khỏ, nói

- Hơn nữa, bết bát nhất, chính là vì Diệp gia ta hai lần trước không thông qua đợt khảo hạch. Lần này, tại khảo hạch, Diệp gia ta phải đạt vị trí từ thứ ba trở lên mới có đủ tư cách tiến vào Trưởng lão hội.

- Từ vị trí thứ ba trở lên?

Tiêu Viêm ngẩn ra.

- Ai... Thanh thế tứ đại gia tộc kia hiện giờ càng ngày càng lớn, thiên tài trẻ tuổi trong tộc xuất hiện lớp lớp. Tuy rằng với loại khảo thí này thì có lẽ bọn họ sẽ phá vỡ những tộc nhân trẻ tuổi tinh nhuệ ra tay, nhưng nếu muốn đạt được vị trí thứ ba trở lên, cho dù Diệp gia ta thực sự có được Thất phẩm Luyện dược sư cũng chỉ sợ khó mà đạt được a!

Diệp Trọng thờ dài nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhin không được nhìn cảnh Diệp gia xuống dốc mà lắc đầu. Người ta không cần phải người tinh nhuệ nhất trong tộc ra cũng có thể thông qua khảo thí, mà Diệp gia thì ngay cả điều kiện cơ bản nhất của khảo thí cũng chưa đạt tới. Thực lực Diệp gia cùng tứ đại gia tộc còn lại chênh lệch quá xa.

Nhìn bộ dáng này của Tiêu Viêm, Diệp Trọng giống như biết hắn đang nghĩ gì, nên hơi đỏ mặt. Gia tộc hiển hách như vậy đến thế hệ của lão lại suy bại thành bộ dáng hiện tại, thể diện của lão xem như đã không còn.

- Chuyện khảo hạch này, giao cho ta đi! Bất quá, chẳng lẽ khảo thí này có thể mời ngoại nhân tương trợ sao?

Nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp đó của Diệp Trọng, Tiêu Viêm cũng không muốn đả kích quá nhiều đến tâm tình yếu ớt của lão, trầm ngâm nói.

- Không thể!

Diệp Trọng lắc đầu, vội vàng nói

- Tuy nhiên, có phương pháp có thể làm được. Chỉ là phải ủy thác Tiêu Viêm tiên sinh một chút.

Tiêu Viêm ngẩn người, chau mày nói

- Có ý gì?

Diệp Trọng liếc nhìn Hâm Lam ở bên cạnh, thoáng chần chờ, nói

- Khi tiến cử với Đan Tháp, có thể nói Tiêu Viêm tiên sinh là con rể Diệp gia ta.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm nhất thời khẽ biến, trầm giọng nói:

- Chủ ý này của ông cũng quá liều lĩnh đi? Ta là nam nhân nên sẽ không có chuyện gì, nhưng còn lệnh ái người, sau này làm sao gặp người khác được?

- Tiêu Viêm tiên sinh đừng nóng vội, đây chỉ là xung hô về mặt hình thức mà thôi, sẽ không để người phải chịu trách nhiệm gì cả!

Diệp Trọng thở dài, nói

- Diệp gia đã đến lúc sinh tử tồn vong, tất cả tộc nhân Diệp gia đều đang chuẩn bị đánh cược một lần, cho dù thế nào chúng ta cũng phải thừa nhận!

Tiêu Viêm chau mày, một lát sau mới nói

- Như vậy, có thể để ta thay thế Diệp gia tham gia đợt khảo hạch kia?

Diệp Trọng gật đầu, chân thành nói

- Chỉ cần có thể thông qua đợt khảo hạch lần này, Diệp gia có thể một lần nữa chiếm một vị trí trong Trưởng lão hội. Kể từ đó mới có thời gian mà phát triển. Chỉ cần thông qua khảo thí, Tiêu Viêm tiên sinh cùng Diệp gia ta sẽ không còn nữa điểm quan hệ!

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ khẩn cầu của Diệp Trọng, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ thở dài. Lão gia hỏa này xem ra đã đến bước đường cùng rồi. Nếu như bản thân hắn hiện tại bỏ đi, sợ rằng Diệp gia sẽ hoàn toàn suy bại, ngày sau chỉ có thể là một gia tộc bình thường. Hơn nữa, không được Đan Tháp che chở, những đối thủ của sợ chỉ sợ sẽ không kiêng nể. Khi đó, Diệp gia sẽ chính thức xong đời!

- Tiêu Viêm đại ca, xin người giúp Diệp gia ta một lần. Chỉ cần Diệp gia không bị suy bại, Hân Lam nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người!

Tiêu Viêm còn đang trầm ngâm, Hân Lam ở bên cạnh đột nhiên quỳ xuống, thanh âm thê lương.

Bị một màn này, đầu Tiêu Viêm cũng đại ra. Tay áo hắn vung lên phát ra một cỗ lực mạnh mẽ đem Hân Lam nâng dậy nhưng thân hình nha đầu này vẫn quật cường kháng lại không chịu đứng lên. Tiểu Y Tiên ở bên cạnh thấy thế không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu rồi vươn tay ra đỡ nàng dậy.

- Tính tình của Tiêu Viêm, người không phải không biết. Hắn đã đáp ứng chuyện của người, tự nhiên sẽ không bỏ qua. Người quỳ như vậy lại khiến cho hắn không kiên nhẫn được.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hân Lam, Tiểu Y Tiên đành phải nhẹ

giọng nói.

Tiêu Viêm thờ dài, ánh mắt chuyên hướng nhìn sang Diệp Trọng, trầm giọng nói:

- Quên đi, tùy ngươi vậy! Bất quá, trước đó phải nói rõ cho ngươi biết, ngàn vạn lần không nên dùng thủ đoạn "*con rết*" để ràng buộc ta về sau. Ta sẽ bảo vệ Diệp gia nhưng nếu ngươi dám giở trò thì đừng trách ta không nể mặt!

- Tiêu Viêm tiên sinh yên tâm, Diệp Trọng ta không phải hạng người vô sỉ như vậy!

Nghe thấy Tiêu Viêm nói vậy, Diệp Trọng nhất thời mừng như điên, trái tim lão đập "*thình thịch*" không ngớt.

Tiểu Y Tiên ở bên cạnh cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt vừa chuyên động, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt cười cười của Hân Lam có chút không được tự nhiên, ngân ra, hỏi:

- Nữ nhân đó sẽ không phải là ngươi chứ?

Nghe vậy, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên cứng đờ. Hắn kinh ngạc quay đầu lại nhìn gương mặt xinh đẹp đang đỏ lên vì xấu hổ của Hân Lam, cười khổ nói:

- Lão gia hỏa này, không ngờ lại có thể làm ra loại chuyện này!

Trên gương mặt Hân Lam lộ ra nụ cười miễn cưỡng, thấp giọng nói

- Tiêu Viêm đại ca không cần lo lắng, gia gia cũng đã nói đây chỉ là hình thức mà thôi. Về sau, Tiêu Viêm đại ca chính là nhân vật đứng đầu Đấu Khí đại lục, Hân Lam cũng biết tự lượng sức mình!

Nói đến cuối cùng, Tiểu Y Tiên rõ ràng nhìn thấy đôi mắt xanh lam của nàng đỏ lên rất nhiều, không khỏi khẽ trừng mắt liếc nhìn Tiêu Viêm. Hắn nói thế đã làm tổn thương đến nàng.

Tiêu Viêm có chút xấu hổ. Nếu không phải Hân Lam nói cho hắn biết tin tức về Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, chỉ sợ hiện tại hắn còn đang chạy loạn

khắp nơi. Hơn nữa, sau khi hấn tiến vào Đan vực, người ta đi theo hấn làm tuyền tuyền cũng bận rộn không ít nhưng lại không oán hận một câu. Mà những việc nàng làm cũng đủ để Tiêu Viêm đối xử như bằng hữu rồi. Nếu không hấn hơi đâu quan tâm đến chuyện của Diệp gia.

- Ai...Chuyện này cứ nghe theo Diệp Trọng trưởng lão đi! Ta sẽ hết sức phối hợp!

Tiêu Viêm cười khở, hung hăng liếc lão, nói.

Diệp Trọng cười khan một tiếng, cũng không dám chạm vào hỏa khí của Tiêu Viêm, nói:

- Lần khảo thí này sẽ bắt đầu vào hai tháng sau cho nên chúng ta phải đích thân đến Thánh Đan thành. Trong khoảng thời gian này, Tiêu Viêm tiên sinh nếu cần dược liệu gì cứ nói cho lão phu biết là được! Hết thầy Diệp gia sẽ vì ngươi mà chuẩn bị!

- Hai tháng sau? Nhanh vậy sao?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời cả kinh. Thời gian, cũng quá gấp đi.

Diệp Trọng cười khở, gật đầu. Nếu không phải chỉ còn ít thời gian như vậy, hấn cũng không đến nỗi phải ăn nói khấp nép, van cầu một hậu bối a. Cho dù là thuật luyện đan của tên hậu bối này không hề yếu hơn hấn.

- Ai, hai tháng thì hai tháng vậy!

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gật đầu. Vừa lúc, hấn cũng rất hiếu kỳ với Đan Tháp. Dù sao, nơi đó cũng là Thánh địa trong lòng tất cả Luyện dược sư trên toàn đại lục.

Nhận thấy Tiêu Viêm cũng không còn dị nghị gì, Diệp Trọng thở phào nhẹ nhõm. Một lần nữa, hấn cùng Tiêu Viêm bàn những chuyện có liên quan về Đan hội, sau đó liền lôi Hân Lam khước mắt vẫn đang đỏ hồng lui ra khỏi viện.

Đứng ngoài Thạch đình, Tiêu Viêm nhìn bóng lưng khuất dần của Diệp Trọng, ánh mắt đầy mong đợi.

Thánh Đan thành – truyền thuyết về Thánh địa Luyện dược sư không biết sẽ náo nhiệt đến đâu?!

-----oOo-----

Chương 1113: Khổ tu luyện đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi đáp ứng thỉnh cầu của Diệp Trọng, thời gian của Tiêu Viêm liền trở nên cấp bách. Trong hai tháng ngắn ngủi này, hắn cần phải luyện tập nhiều hơn để nâng cao trình độ chế thuốc của mình. Đối mặt với những Luyện dược sư ưu tú đến từ khắp nơi trên đại lục, hơn nữa còn có thể làm danh tiếng từ cuộc thi mà lan truyền ra bên ngoài, dù là Tiêu Viêm cũng cảm nhận được một chút áp lực.

Loại tỷ thí này hoàn toàn bất đồng với chiến đấu võ kỹ bình thường. Đây là một lĩnh vực do người khác đánh giá, độ khó có thể còn đến gấp mười lần khi trùng kích vào bình cảnh đấu khí so với thường ngày. Dù sao, luyện đan cũng không phải chỉ dựa vào việc tinh thần hưng phấn mà cần phải tâm bình khí hòa. Đối với hết thảy mọi thứ trong dược đỉnh phải nắm chặt đến trình độ cực kỳ tinh chuẩn.

Cho dù, trình độ luyện dược có tăng lên nhưng đối với người khác mà nói, việc này không khác gì đốt tiền hoặc là nói đốt dược liệu. Mặc kệ thiên phú của Luyện dược sư đó như thế nào, phải qua rèn luyện thực tế mới là điều quan trọng nhất. Mà muốn luyện tập luyện đan tự nhiên không thể thiếu dược liệu. Tới cấp bậc của Tiêu Viêm, những loại dược liệu dùng để luyện tập cũng đã không phải là loại tầm thường. Nếu sau lưng không có thể lực hùng hậu duy trì chỉ sợ sẽ không thể nâng cao trình độ dược.

Nhưng may mà hiện tại Diệp gia dù đã tụt dốc nhưng trải qua nhiều năm tích trữ thì tài vật cũng tương đối phong phú. Bọn họ lần này đã đặt tất cả hi vọng vào Tiêu Viêm, vì thế đều tận lực thỏa mãn những yêu cầu của hắn. Những dược liệu quý hiếm ấy do Diệp Trọng phân phó nên không ngừng dược vận chuyển đến chỗ Tiêu Viêm. Thời điểm này, nếu không hào phóng ra tay, Diệp gia chỉ sợ thật sự phải xong đời.

Dưới sự trợ giúp hết mình của Diệp gia, Tiêu Viêm cũng giảm đi không ít

phiền phức trong việc tìm kiếm dược liệu khắp nơi. Hiện giờ, việc duy nhất hẳn cần phải làm chính là luyện chế đan dược. Mặc kệ là thành công hay thất bại, ít nhất cũng có thể rút ra một vài kinh nghiệm bổ ích, được dần dần tích lũy, sớm hay muộn cũng có một ngày cải biến và mang đến hiệu quả nhất định.

Nhìn khắp đại lục, những Luyện dược sư cấp bậc Tông sư kia, không có người nào là kẻ lý luận suông. Bọn họ không ai không có kinh nghiệm phong phú đến kinh người.

Luyện dược sư, thiên phú dĩ nhiên quan trọng, nhưng kinh nghiệm cũng là một trong những yếu tố hàng đầu bắt buộc không thể thiếu. Những năm gần đây thời gian của Tiêu Viêm lúc nào cũng cấp bách nên hẳn chưa từng dừng lại để luyện đan. Hơn nữa, vì Dược lão lưu lại cho hẳn rất nhiều phương thuốc nên hẳn chỉ có một con đường thẳng tiến phẳng phiu. Cứ như vậy, hẳn so với những Luyện dược sư bình thường tiến triển nhanh hơn.

Đương nhiên Tiêu Viêm tự nhiên cũng hiểu được. Mặc dù bước khởi đầu của hẳn không thấp, nhưng nhìn khắp đại lục người có điều kiện tốt như hẳn chắc chắn sẽ không chỉ có bản thân mình, thậm chí bước khởi đầu so với hẳn còn cao hơn rất nhiều. Muốn vượt qua những người này ở đại hội cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Cho nên, hai tháng này hẳn vô cùng vất vả, tập trung hết tinh thần vào việc luyện đan.

Bên trong mật thất vô cùng rộng rãi, nhiệt độ nóng bỏng tràn ngập khắp xung quanh làm cho mật thất như một cái lò nướng nóng rực. Người bình thường ở trong này nếu không ra ngoài nghỉ ngơi mười mấy phút chỉ sợ không thở được mà ngất đi.

Mật thất được một loại nham thạch đúc thành. Loại nham thạch này tên là Tương Nham được lấy từ trong núi lửa. Nó không chỉ cứng rắn mà còn có hiệu quả đặc thù là giữ nhiệt, chuyên môn dùng để kiến tạo Luyện đan thất, hiệu quả cực kỳ.

Mật thất hoàn toàn không có nửa khe hở, nhìn qua giống như một khối nham thạch khổng lồ.

Hiện tại trong mật thất chứa rất nhiều hòm ngọc. Trong đó, mơ hồ tản ra mùi dược liệu nồng nặc. Dưới nhiệt độ nóng bỏng trong mật thất, mùi hương này còn nồng hơn rất nhiều.

Ở vị trí trung tâm mật thất, trên thạch đài có một thân ảnh ngồi xếp bằng, trên không trung trước mặt lơ lửng một dược đỉnh đỏ đậm, bên trong dược đỉnh, hỏa diễm xanh biếc đang thiêu đốt hùng hực, mà nhiệt độ nóng cháy ở nơi này chính là từ dược đỉnh tràn ra.

Người đang ngồi ở đây dĩ nhiên là Tiêu Viêm đang khổ tu thuật luyện dược. Từ khi biết dược thời gian quá gấp gáp, tất cả thời gian hẩn đều tại nơi này, lúc rảnh rỗi thì mở đỉnh luyện đan. Tuy là khổ nhọc nhưng vì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì những khổ cực này không tính là gì. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Bên trong dược đỉnh, hỏa diễm xanh biếc hùng hực bốc lên. Khi hỏa diễm thiêu đốt mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng sơ khai của viên thuốc, đan hương nhàn nhạt từ trong đó truyền ra.

Bộ dáng sơ khai của đan dược được hỏa diễm thiêu đốt dần trở nên tròn trịa. Chừng một canh giờ sau, hai mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra. Hắn cong ngón tay búng ra tức thì nắp dược đỉnh bật ra xuất hiện một cầu vòng bảy sắc. Nó lướt ra một cách dữ dội rồi tự động rơi vào tay Tiêu Viêm.

Ở trong tay Tiêu Viêm là một khối đan dược lớn bằng đầu ngón tay cái. Đừng nhìn thể tích nhỏ bé của nó mà lầm. Nếu đưa ra ngoài ắt sẽ làm không ít người chém giết tranh đoạt.

Đan dược này tên là Thuần Khí Đan, một loại đan dược dùng khi tiêu hao đầu khí, cấp bậc miễn cưỡng đạt tới Thất phẩm sơ cấp và có tác dụng khôi phục một lượng lớn đầu khí trong một thời gian ngắn. Hơn nữa, dù cường giả Đấu Tông phục dụng thì cũng sinh ra hiệu quả cực kỳ to lớn. Nếu hai người chiến đấu đến lúc đầu khí khô kiệt, khi dùng khối đan này thì có thể khôi phục một ít đầu khí, cục diện có thể nghịch chuyển nên vì thế một số cường giả đều tranh giành nhau chiếm được nó. Bất quá, chi phí luyện chế đan dược này rất đắt đỏ, nếu không phải là cường giả có tài phú cự đại thì cũng không thể nào tùy tiện phục dụng nó được.

Phải biết rằng, Thuần Khí Đan này Tiêu Viêm trước đó chưa từng nhìn

thấy qua. Một là cấp bậc của nó không thấp, hai là hạn chế vì dược liệu quá trân quý thì làm sao có điều kiện luyện chế ra được...

Lấy ra một cái bình ngọc từ trong Nạp Giới, Tiêu Viêm lập tức đặt Thuần Khí Đan vào trong. Giờ phút này, trong bình ngọc vẫn còn có sáu khối Thuần Khí Đan khác và đây cũng chính là thu hoạch trong hai mươi ngày qua của hắn.

Ở trong mật thất này hơn nửa tháng, Tiêu Viêm căn bản chưa từng bước chân ra ngoài. Dù sao dược liệu dùng hết sẽ tự có người đưa vào nên hắn dùng tất cả tinh thần tập trung toàn bộ để luyện đan. Hắn mất ăn mất ngủ luyện đan như vậy, thu hoạch tự nhiên không nhỏ. Thất phẩm sơ cấp đan dược được hắn luyện chế thành công không ít. Thậm chí, cả Thất phẩm trung cấp đan dược cũng thành công một lần.

Trải qua thời gian luyện đan điên cuồng như vậy, Tiêu Viêm có thể cảm giác rõ ràng thuật luyện đan của mình tăng trưởng không ít. Đương nhiên, thiên phú luyện đan của Tiêu Viêm cho dù là Dược lão cũng không thể phủ nhận. Trước khi Dược lão rời đi, Tiêu Viêm nhiều lắm chỉ có thể luyện chế Ngũ phẩm đan dược. Nhưng hôm nay, trải qua bao nhiêu nỗ lực và cố gắng, hắn đã có thể luyện chế Thất phẩm đan dược. Tiêu Viêm đã rất phấn đấu nhưng không thể không nói thiên phú cũng rất quan trọng.

Bất quá, sau hai mươi ngày luyện đan điên cuồng vẫn làm cho Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên. Dĩ nhiên là đấu khí trong cơ thể cũng từ từ tăng trưởng bằng một tốc độ thông thả. Một phen suy nghĩ khiến hắn giật mình hiểu ra, luyện đan vốn là chuyện tiêu hao tinh thần lực, cho dù là đấu khí hay linh hồn lực cũng không thoát mái. Trong thời gian này, đấu khí trong cơ thể một khi không còn, Tiêu Viêm liền tiến vào trạng thái tu luyện, đợi cho đến khi đấu khí phục hồi liền không ngừng luyện đan, đây chính là hình thức tiêu hao rồi bổ sung. Cho nên đấu khí được tăng cường cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Ngồi trên thêm đá, Tiêu Viêm thoáng chốc đã hồi phục một chút đấu khí, thở ra một ngụm trọc khí, thấp giọng lầm bầm:

- Lấy thuật luyện dược hiện giờ của ta, xác xuất luyện chế thành công Thất phẩm sơ cấp đan dược đã tương đối khá, về phần Thất phẩm trung cấp đan dược lại quá ít nhưng có thể từ từ nâng dần lên. Tuy so với những Thất phẩm Luyện dược sư bình thường còn tốt hơn nhiều nhưng vẫn không đủ

a.

Mong muốn chen chân vào tốp mười tại Đan hội, chỉ bằng vào Thất phẩm trung cấp đan dược rõ ràng quá khó khăn. Dựa theo ước đoán của Tiêu Viêm, ít nhất cũng phải là Thất phẩm cao cấp đan dược mới có thể nắm chắc tiến vào mười hạng đầu.

- Thất phẩm cao cấp!

Bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi siết chặt, khóe mắt lóe lên ngạo sắc. Thất phẩm cao cấp mà thôi, hẳn không tin bản thân không làm được.

Trong đầu xuất hiện ý niệm cố chấp này, bàn tay Tiêu Viêm lấy ra những dược liệu được chuẩn bị đầy đủ từ trong hòm. Bàn tay vung lên, những dược liệu nhất thời phiêu phù trên không, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi.

Tiêu Viêm khẽ hừ lạnh cong ngón tay búng ra, dược liệu lần lượt tiến vào bên trong dược đỉnh. Theo biến hóa của thủ ấn, hỏa diễm xanh biếc bùng lên một lần nữa thiêu đốt.

Tiêu Viêm bé quan luyện đan điên cuồng, cho dù là bọn người Diệp Trọng cũng cảm thấy lo lắng liên tục than thở không thôi. Có thể có được thành tựu như hiện tại ở độ tuổi này quả nhiên không phải vô căn cứ. So sánh với hẳn những tộc nhân trẻ tuổi của Diệp gia chẳng khác nào phé vật.

Tiêu Viêm bé quan luyện đan ước chừng đã được một tháng mà vẫn chưa hề rời khỏi mật thất. Luyện đan điên cuồng như vậy hẳn thành quả cũng tương đối kinh người. Thất phẩm sơ cấp, trung cấp đan dược luyện chế thành công ngày càng nhiều. Thậm chí, sau hai lần luyện chế Thất phẩm cao cấp đan dược thất bại, thuật luyện đan cũng dần có chút tiến bộ. Xem tình trạng hiện tại của hẳn thì Thất phẩm cao cấp đan dược có thể sắp được ra lò.

Khi Tiêu Viêm đang ở một tháng cuối cùng khổ tu luyện đan trong mật thất thì từng tiếng chuông bỗng vang lên đôn dập.

Tiêu Viêm đang ở trạng thái luyện đan cũng bị tiếng vang đột ngột này làm tỉnh lại, thoáng ngẩn người, sắc mặt có chút biến hóa. Hẳn biết, khi thanh âm này vang lên chính là lúc Diệp gia đang trong cơn nguy cấp.

- Diệt gia đã xảy ra chuyện gì?

Chau mày, Tiêu Viêm đứng dậy, mở cửa mật thất. Hiện tại hắn đã đáp ứng Diệt gia cho nên chuyện tình của Diệt gia hắn không thể không quản. Hơn nữa, trong khoản thời gian này Tiêu Viêm đã tiêu hao đại bộ phận dược liệu cất chứa của Diệt gia nên hắn rất băn khoăn, cũng biết Diệt gia đã đặt tất cả hi vọng lên người hắn.

-----oOo-----

Chương 1114: Tào gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm từ trong Luyện đan thất lao ra, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Tiểu Y Tiên, lập tức tiến tới chau mày hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy Tiêu Viêm chau mày, Tiểu Y Tiên giang tay, nói:

- Diệt gia gặp chút phiền toái!

- Phiền toái? Cứu nhiên còn có người dám tìm đến Diệt gia gây hấn?

Ánh mắt Tiêu Viêm thoáng lướt qua xung quanh đan thất, nhìn thấy toàn bộ hộ vệ Diệt gia đã rút sạch liền hiểu được phiền toái lần này hiển nhiên không phải là chuyện tầm thường. Bất quá, chuyện làm cho Tiêu Viêm có chút kỳ quái chính là, sau lần đại chiến trước ở Diệt thành, đã có rất ít người dám trêu chọc Diệt gia. Vậy, hôm nay, người nào dám đến Diệt gia chứ?

- Lần này đến Diệt gia cũng không phải là thế lực bình thường!

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Tiểu Y Tiên giống như biết hắn đang suy nghĩ điều gì, cười nói:

- Tào gia, một trong ngũ đại gia tộc của Đan vực.

- Tào gia?

Tiêu Viêm chau mày, đối với Đan vực ngũ đại gia tộc hẳn tự nhiên đã nghe qua. Mà Tào gia chính là một trong số đó. Đương nhiên, gia tộc này không phải là gia tộc mà Diệp gia có thể so sánh, nhân tài luyện đan ở gia tộc này vẫn sinh ra ùn ùn khiến cho danh vọng Tào gia càng lúc càng được nâng cao. Ngũ đại gia tộc, ngoại trừ Đan gia ra chỉ sợ Tào gia là mạnh nhất.

Hơn nữa, Tào gia cũng coi như thuộc cao tầng của Đan Tháp. Có chỗ dựa vững chắc này, dù là thế lực lớn như Băng Hà Cốc cũng không dễ dàng trêu chọc bọn họ. Dù sao, năng lực của Đan Tháp cả Trung Châu không ai không biết.

Mà cũng chính vì như thế, cho nên mấy năm nay, Tào gia như mặt trời giữa trưa, có lực ảnh hưởng tại Đan vực càng ngày càng lớn. So sánh cùng với Diệp gia đang trên đà suy bại mà quả thực chính là bầu trời so với mặt đất.

- Bọn họ đến Diệp gia gây hấn?

Tiêu Viêm trầm ngâm nói. Hắn cũng không ngờ Tào gia lại mò đến.

- Tựa hồ là bởi vì chuyện hôn sự của huynh cùng Hân Lam. Ban đầu khi bọn người Diệp Trọng đến lúc cùng đường mặt lộ đã tính gả Hân Lam cho Tào gia. Như thế, Tào gia có thể giúp bọn họ thông qua khảo thí. Nhưng như vậy, Diệp gia khó tránh khỏi bị Tào gia thôn tính. Cho nên sau khi người xuất hiện, Diệp gia liền bỏ qua việc hôn nhân này. Ai ngờ được, Tào gia kia lại đột nhiên có ý đến đây mang Hân Lam đi.

Tiêu Y Tiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống. Tào gia, cũng quá bá đạo. Gia tộc này muốn cưới Hân Lam thì chỉ sợ có chủ ý hoàn toàn muốn thôn tính Diệp gia thôi.

- Diệu lão tiên sinh đâu?

- Hắn đang ở tiền viện tọa trấn, miễn cho Tào gia cậy mạnh xông vào!

Tiêu Viêm gật đầu, hơi trầm ngâm liền xoay người hướng tiền viện bước đi, trầm giọng nói:

- Đi thôi, bản thân huynh muốn nhìn Tào gia có chỗ nào giỏi! Cái loại việc cướp người này, ta lần đầu tiên thấy qua!

Tiểu Y Tiên cười khẽ, gật đầu, bước theo.

Ở tiền viện Diệp gia, giờ phút này có một nhóm lớn người đang vây lại, không khí rất khẩn trương tựa như đang giương cung bạt kiếm.

Tiền viện rộng rãi đã ngăn thành hai trận doanh phân biệt rõ ràng. Một bên là đám người Diệp gia, bên còn lại là một trăm thân ảnh áo đỏ. Những người này đều đứng thẳng tắp toát ra khí thế ngạo nhân. Nhìn Diệp gia phía đối diện, địa vị của Tào gia quả thật Diệp gia không thể nào so sánh.

Ở trước đoàn người Tào gia có hai lão già áo đỏ. Hai người này đều mang vẻ mặt hờ hững, cả người tràn ngập khí thế mạnh mẽ, hai tay giấu ở tay áo, nhìn bộ dáng chắc hẳn không phải nhân vật tầm thường. Dĩ nhiên, làm cho mọi người để ý cũng không phải là hai người này mà là một lão nhân mặc áo bào tro đang đứng trước mặt hai người này cùng với một nam tử mặc áo bào Luyện dược sư màu tím.

Lão nhân mặc áo bào tro nhìn qua tựa hồ rất cao tuổi, khuôn mặt chông chát những nếp nhăn, nhìn như sắp gần đất xa trời. Nhưng lão có thể đứng ở nơi này chứng tỏ thân phận không tầm thường và hơn nữa phải có thực lực rất cao. Hơi thở người này tuy không mạnh mẽ như hai hồng bào lão giả kia nhưng trong lúc mơ hồ đều phát ra khí tức tràn ngập nguy hiểm, người khác tránh xa không kịp.

Về phần nam tử mặc áo bào Luyện dược sư màu tím nhìn qua rất anh tuấn lộ ra ngạo khí khó có thể che dấu và trên ngực hẳn có gắn hai tấm huy chương. Ngạo khí cỡ này cũng không có ai nói gì vì hẳn có đủ tư cách.

Huy chương có màu xanh nhạt, mơ hồ như có hỏa diễm lượn lờ uyển chuyển, bên trong có khắc hình một cái tháp, trên thân tháp lóe ra bảy ngôi sao tỏa ra tử kim quang mang cực kỳ chói mắt.

Thất phẩm Luyện dược sư!

Vậy mà lại có thể là huy chương Luyện đực sư của Đan Tháp.

Người thanh niên này nhìn qua tầm ba mươi tuổi, lại có thể là một Thất phẩm Luyện đực sư!

- Tào Đan thiếu gia, Diệp gia ta thu hồi ước định lúc đầu quả thật có chỗ không đúng. Nhưng chuyện này, trước đây Tào gia cũng không có nửa phần dị nghị nhưng hôm nay, sao lại giống trống khua chiêng đến đây? Không biết thế là có ý gì?

Sắc mặt Diệp Trọng có chút khó coi nhìn bọn người lai giả bất thiện này, trầm giọng hỏi.

- Ha hả, Diệp Trọng trưởng lão quả thật biết nói đùa! Chuyện hôn nhân đại sự há có thể đùa sao? Lúc trước, Diệp gia người chủ động hứa hôn, giờ lại đột nhiên thu hồi? Điều này khiến Tào gia ta phải ăn nói làm sao với mọi người?

Thanh niên mặc áo bào Luyện đực sư màu tím cười nhạt rồi nhẹ nắm tay lại, một luồng hỏa diễm nơi đầu ngón tay tỏa ra, chột liếc nhìn Diệp Trọng bằng ánh mắt sắc lẹm.

- Diệp Trọng trưởng lão có ý trêu Tào gia ta sao?

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Trọng nhất thời biến đổi. Nguồn truyện:

- Tào Đan, người không nên cưỡng từ đoạt lý. Người nào không biết dã tâm của Tào gia người? Muốn thôn tính Diệp gia ta, cần gì phải lấy cớ này!

Hân Lam cũng nhin không được cơn giận, gương mặt đã hơi tái xanh, nói.

Người thanh niên cười nhạt, nhìn Hân Lam mỉm cười, nói:

- Hân Lam, bất chấp như thế nào ta cũng coi như là vị hôn phu của nàng. Nàng la hét với ta trước mặt đông người như thế còn ra thể thống gì nữa?! Đợi đến khi về Tào gia, ta sẽ dạy nàng thêm một ít quy củ!

- Tào Đan thiếu gia, chuyện hôn sự này chẳng qua là suy nghĩ ban đầu của

song phương, còn chưa chân chính quyết định. Cho nên, Diệp gia ta có quyền thu hồi!

Sắc mặt Diệp Trọng trầm xuống, nói:

- Hiện giờ Hân Lam sẽ không gả cho Tào gia, về sau cũng vậy. Mong rằng Tào Đan thiếu gia không nên dây dưa nữa!

Nghe được Diệp Trọng nói thế, hai mắt Tào Đan híp lại, cười nhạt rồi nói:

- Ha hả, Diệp gia hiện tại thật đúng là có bản lĩnh! Diệp Trọng trưởng lão, chẳng lẽ ngươi thật cho rằng Diệp gia sau khi trải qua lần đại chiến vừa rồi mà có thể một lần nữa khôi phục lại vinh quang năm đó? Tào gia ta không phải như Băng Hà Cốc đâu!

Nói đến câu cuối, âm thanh của Tào Đan hiện lên chút hàn ý.

Nhìn thấy Tào Đan cư nhiên không khách khí như thế, khuôn mặt Diệp Trọng cũng chợt tái xanh nhưng cũng không thêm đôi co. Tào gia có không ít Luyện dược sư ưu tú, lực hiệu triệu so với Băng Hà Cốc còn mạnh hơn. Hơn nữa, trong những năm này có không ít cường giả Đấu Tôn nhờ họ luyện chế đan dược. Những người này, nếu Tào gia có yêu cầu gì thì phần lớn sẽ đều không cự tuyệt. Nếu những người này cùng nhau đến, thanh thế kia quả thật cũng chẳng kém gì Băng Hà Cốc.

- Khụ! Diệp Trọng, có một số việc cũng nên đem lời nói rút lại đi! Nếu lúc trước đã đưa ra rồi mà giờ lại thu hồi, đích xác có chút không ổn. Hơn nữa, thông hôn với Tào gia thì Diệp gia ngươi cũng có không ít chỗ tốt a!

Lão giả mặc áo bào tro này giờ chưa nói gì rớt cuộc cũng trừng mắt lên rồi chậm rãi nói:

- Hôm nay, chúng ta nhận mệnh gia chủ Tào gia đến mang Hân Lam đi!

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Trọng khẽ biến, lộ vẻ chút kiêng kỵ liếc nhìn lão giả mặc áo bào tro, chưa xót nói:

- Ngay cả Khổ Diệp tôn giả cũng phải tự mình ra tay, Tào gia thật đúng là cho Diệp gia ta mặt mũi a...!! Cùng Tào gia quan hệ thông gia có lẽ sẽ giải quyết được nguy cấp trước mắt, nhưng ngày sau cả Diệp gia chỉ sợ sẽ phải

sửa thành họ Tào rồi. Cho nên chuyện này ngàn vạn lần đều không thể!

Hôi bào lão giả lắc đầu cười cười rồi bước tới từng bước chậm rãi. Một luồng khí thể mạnh mẽ như sóng lớn vạn trượng đột nhiên phát ra bao phủ toàn bộ đại sảnh, khiến cho sắc mặt của một vài tộc nhân thực lực hơi yếu của Diệp gia trở nên trắng bệch.

- Hừ!

Khi hôi bào lão giả bộc phát khí thể, một thân ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt đám người Diệp Trọng, chân dẫm mạnh trên đất tạo nên những gợn sóng khuếch tán mạnh ra, cùng lúc phát ra một luồng khí thể đáng sợ mạnh mẽ áp chế khí thể của hôi bào lão giả xuống.

- Tào gia tuy mạnh, nhưng nếu ý thể hiếp người, thật không đúng với vị thế của gia tộc!

Một đạo thân ảnh áo trắng đột nhiên hiện lên, chính là Thiên Hỏa tôn giả. Ánh mắt lão tập trung nhìn hôi bào lão giả, thản nhiên nói.

- Đấu Tôn?

Thiên Hỏa tôn giả đột nhiên xuất hiện khiến cho hôi bào lão giả hơi ngần ra, ánh mắt ngưng trọng.

- Vị tiền bối này, vẫn bối là Tào Đan. Chuyện hôm nay là chuyện riêng giữa Tào gia cùng Diệp gia, mong tiền bối không nên nhúng tay vào. Ngày sau, nếu cần luyện đan có thể đến tìm Tào gia!

Tào Đan nhăn mặt, chấp tay trầm giọng nói.

Đối mặt với cường giả Đấu Tôn hẳn cũng không sợ hãi cho lắm. Lấy thể lực to lớn hiện nay của Tào gia thì không thiếu những cường giả Đấu Tôn muốn nhờ những trưởng bối trong tộc ra tay luyện đan. Vì vậy, nhìn thấy Đấu Tôn cường giả cũng không quá mức rung động.

- Luyện đan?

Nghe vậy, Thiên Hỏa tôn giả lại cười, thản nhiên nói:

- Không cần, lão phu muốn luyện đan tự nhiên có người thích hợp giúp rồi. Hẳn mời ta bảo hộ Diệp gia, sao lão phu có thể không nhúng tay vào?

Nhìn thấy Thiên Hỏa tôn giả không chút lưu tình nào, sắc mặt Tào Đan biến đổi, trầm giọng nói:

- Chuyện hôm nay chính là mệnh lệnh của gia chủ. Người phải theo chúng ta đi và bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn trở! Nếu không sẽ là kẻ địch của Tào gia ta!

Nghe được lời đe dọa của Tào Đan, sắc mặt của mọi người Diệp gia trở nên rất khó coi.

- Ha ha, Tào gia rất có uy phong nha! Bất quá người này, hôm nay ta nhất định phải bảo vệ!

Đại sảnh lâm vào một trận yên tĩnh, một tiếng cười lạnh đột nhiên từ từ vang lên làm cho đám người Diệp Trọng, Hân Lam ngẩn ra, sắc mặt trong nháy mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

-----oOo-----

Chương 1115: Đánh cuộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười nhàn nhạt vang lên ở tiền viện làm cho sắc mặt đám người Tào Đan trong nháy mắt trở nên âm trầm hơn rất nhiều. Chúng khẽ quay đầu, nhìn ra tiền viện. Ở đó, hai đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

- Ta nói, Diệp gia sao lại cứng rắn như thế. Hóa ra là đã tìm được không ít trợ thủ!

Tào Đan nhìn thấy Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên đang từ từ đi tới, khoe miệng khẽ nhếch, cười lạnh nói.

Tiêu Viêm nhìn người thanh niên trẻ tuổi này, ánh mắt thoáng chút kinh ngạc dừng lại ở chiếc huy chương trên ngực hắn. Tào gia không hổ là gia tộc luyện đan, lại có thể bồi dưỡng ra hậu bối cường hãn như vậy. Đây là

lần đầu tiên Tiêu Viêm nhìn thấy Thất phẩm Luyện dược sư khác trừ bản thân hẳn.

Đương nhiên, thành tựu của đôi phương cũng không làm Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc cho lắm. Đại lục rộng lớn như vậy thì hẳn phải có những kỳ tài luyện đan. Hơn nữa, được một thế gia luyện đan như Tào gia bồi dưỡng từ nhỏ đến giờ nên thành tựu tự nhiên hơn xa những Luyện dược sư bình thường khác.

- Nếu như ta nhớ không lầm, vị này tên gọi là Tiêu Viêm? Còn vị này, chính là Ách Nan Độc Nữ nức tiếng Đan vực dạo gần đây?

Ánh mắt Tào Đan nhìn Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên, cười nhạt nói. Tiêu Viêm đứng bên cạnh Thiên Hỏa, cười nhẹ, nói:

- Phái đoàn Tào gia phái đến quả nhiên không tầm thường!

- Tiêu Viêm tiên sinh, vị này tên là Tào Đan, được xưng là kỳ tài luyện đan trăm năm khó gặp của Tào gia. Tuổi còn trẻ nhưng đã đạt đến trình độ Thất phẩm Luyện dược sư. Tại Đan vực, thanh danh của hắn cũng không nhỏ.

Diệp Trọng ở phía sau Tiêu Viêm thấp giọng giới thiệu.

Tiêu Viêm gật đầu cười, mắt nhìn Tào Đan, nói:

- Tào Đan thiếu gia, chuyện của Diệp gia và Tào gia vốn chỉ là ân oán nhỏ, sao mỗi bên không lùi một bước?

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tiêu Viêm, trong mắt Tào Đan thoáng xuất hiện lãnh ý, thản nhiên nói:

- Lùi một bước? Tào gia ta sẽ ăn nói với mọi người như thế nào? Ban đầu, Diệp gia đến cửa hứa hôn, Tào gia chúng ta đã truyền ra cho mọi người bên ngoài biết rồi. Hiện giờ, nếu như không kết hôn, Tào gia ta chẳng phải quá mất mặt sao? Chuyện này còn chưa thể tính là ân oán hủ?

- Vậy ý tứ của Tào thiếu gia hẳn là bắt buộc phải đưa người về trong hôm nay rồi?!

Tiêu Viêm bước đi từng bước, nhẹ giọng cười nói.

Đối với khí thể kinh người của Tiêu Viêm, Tào Đan bỗng híp mắt lại. Lầy thiên phú luyện đan của hắn, trong những năm qua rất ít khi bị người trẻ tuổi đối xử như vậy.

Nhìn Tiêu Viêm trước mặt, Tào Đan chẳng những không lùi lại mà còn tiến về trước một bước, đối diện với Tiêu Viêm chỉ trong khoảng cách ngắn ngủn một xích. Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm rồi nói:

- Tiêu Viêm, ta đã nghe nói qua về ngươi, cũng biết thực lực của ngươi. Nhưng ngươi phải rõ ràng một chuyện, Tào gia ta không phải như Băng Hà Cốc. Chỉ cần Tào gia ta hô một tiếng, cho dù là ngươi, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy cực kỳ đau đầu.

- Ta ngay cả người của Hồn Điện cũng dám giết, chẳng lẽ ngươi cho rằng người Tào gia ngươi có thể so với Hồn Điện sao?

Năm ngón tay Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, thanh âm bình thản nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tào Đan khẽ biến. Tào gia bằng vào lực hiệu triệu đúng là có thể so sánh ngang với Băng Hà Cốc. Nhưng nếu so với Hồn Điện mà nói, quả thật Tào gia hắn không có tư cách ngang hàng. Dù sao, Hồn Điện cùng Đan Tháp là những tồn tại đáng sợ cỡ nào chứ? Tào gia hắn bất quá chỉ dựa hơi Đan Tháp mà thôi, làm sao có thể so với Hồn Điện được?

- Tiêu Viêm, ta biết ngươi rất có đảm lược nhưng đôi khi cũng phải có lý trí một chút. Hôm nay nếu không thể để mấy người chúng ta mang Hân Lam đi, ta tin tưởng lần sau chỉ bằng vào hai cường giả Đấu Tôn bên ngươi cũng không có tác dụng gì đâu. Thực lực này, Tào gia ta vẫn có thể có!

Lầy tính nết cao ngạo của Tào Đan tự nhiên không thể chịu thua Tiêu Viêm. Ngay lập tức một tiếng cười lạnh vang lên:

- Vì Diệp gia mà đắc tội với Tào gia thật sự chẳng có ý nghĩa gì! Hơn nữa, nếu ngươi nguyện ý Tào ra ta rất hoan nghênh các ngươi!

Tiêu Viêm bật cười, lắc đầu, nói:

- Quên đi, Tào Đan thiếu gia! Những lời người nói đối với ta không có sức hấp dẫn nào cả! Hôm nay mời người rời khỏi đây thôi, Hâm Lam không thể đi theo các người!

- Tiêu Viêm, người thật không thức thời!

Bị Tiêu Viêm trắng trợn cự tuyệt, sắc mặt Tào Đan dần âm trầm, phần nộ quát.

Tiêu Viêm cười nhạt, hai tay khoanh trước ngực, đối diện với Tào Đan không khoan nhượng.

Dưới ánh mắt soi mói của Tiêu Viêm, sắc mặt Tào Đan càng ngày càng lạnh. Mà những nếp nhăn trên trán của hôi bào lão giả cũng nhú lại, bước tới một bước.

- Nếu còn bước thêm một bước, chết! Lấy thực lực Nhất tinh Đấu Tôn của người, còn chưa có tư cách ở đây giương oai!

Hôi bào lão giả vừa mới bước một bước, trước mắt liền lóe ra một bóng trắng, tiếng nói lạnh lùng vang lên truyền vào tai hắn.

Nghe được lời này, sắc mặt hôi bào lão giả khẽ biến, chăm chú nhìn Tiểu Y Tiên ở trước mặt, trong mắt thoáng hiện vẻ kiêng kỵ. Hắn có thể cảm giác được Tiểu Y Tiên cũng là một cường giả Đấu Tôn, hơn nữa cấp bậc còn cao hơn hắn.

Tiểu Y Tiên vừa nói xong, giống như phá vỡ bầu không khí nặng nề giương cung bạt kiếm trong tiền viện. Tất cả mọi người Tào gia, kể cả hai lão giả áo đỏ đều mạnh mẽ tiến lên trước một bước, khí thế mạnh mẽ như làn sóng cuộn trào đầy áp bách.

- Hừ!

Nhìn thấy hai lão giả áo đỏ bước ra, Thiên Hỏa tôn giả quát lạnh một tiếng rồi tiến lên một bước đứng cạnh bên trái Tiêu Viêm. Khí thế mênh mông dữ dội tuôn ra, trực tiếp trấn áp khí thế của gần trăm người xuống.

- Ha ha, thế nào? Tào Đan thiếu gia muốn cường hoành cướp người? Bằng vào một Nhất tinh Đấu Tôn, tựa hồ còn chưa đủ đâu!

Tiêu Viêm cười nhạt, nói.

- Tiêu Viêm, ngươi không nên đắc ý vội! Đắc tội với Tào gia ta không phải chuyện đùa. Lần này, chúng ta thất bại nhưng lần sau chúng ta sẽ mang đến những cường giả mạnh hơn. Đến lúc đó để xem ngươi đắc ý ra sao?

Nói đến đây trong mắt Tào Đan chợt lóe hàn quang, chuyển hướng nhìn sang đám người Diệp Trọng, cười lạnh nói:

- Đến lúc đó, cùng lắm thì bọn họ sẽ rời đi. Nhưng còn Diệp gia các ngươi sẽ là nơi Tào gia chúng ta tiết giận. Ngày sau Diệp gia ở Đan vực sẽ không còn tồn tại!

Nghe vậy, sắc mặt đám người Diệp Trọng không khỏi biến đổi. Ở thời điểm này, Diệp gia còn đường nào để đi chứ? Mất đi Tiêu Viêm, Diệp gia sẽ hoàn toàn lưu lạc. Còn nếu vẫn chấp nhận kết thông gia với Tào gia như trước, chắc chắn không lâu sau đó Diệp gia đồng dạng cũng không còn tồn tại. Lão không tin Tào gia sẽ giúp đỡ bọn họ quay lại vinh quang năm nào. Bọn chúng chẳng qua là muốn thôn tính Diệp gia mà thôi...

- Diệp gia, theo Tiêu Viêm tiên sinh! Dù chết cũng không từ!

Suy nghĩ sắc bén nảy sinh chỉ trong chốc lát, Diệp Trọng đã hạ quyết tâm, liền hướng về phía Tiêu Viêm ôm quyền, trầm giọng nói.

Thấy thế, sắc mặt Tào Đan dần dần âm trầm, thanh âm lạnh lùng nói:

- Tốt...Tốt...Diệp Trọng ngươi quả thật có胆 lượng a!

Đối với những lời châm chọc, khiêu khích của Tào Đan, Diệp Trọng cũng mặc kệ. Bất kể thế nào, Diệp gia cùng Tào gia cũng đã kết thâm cừ.

- Tào Đan thiếu gia, mời!

Thanh âm Tiêu Viêm bình thản vang lên. Lựa chọn của Diệp Trọng khiến cho hắn có chút kinh ngạc. Lão gia hỏa này đặt tất cả hy vọng lên người hắn, nếu Tiêu Viêm có gì không may, chỉ sợ Diệp gia liền triệt để xong đời.

Sắc mặt Tào Đan biến ảo không ngừng. Hắn không nghĩ lại phải quay về tay không. Nếu như cường đoạt, đối phương có hai gã cường giả Đấu Tôn, căn bản sẽ không sợ bọn họ...

Trầm ngâm trong lòng một lúc lâu, ánh mắt Tào Đan đột nhiên lướt nhìn sang Tiêu Viêm, nói:

- Nghe nói ngươi là một Luyện dược sư?

- Biết một chút!

Tiêu Viêm thuận miệng nói. Người này, quả nhiên không dễ dàng bỏ qua.

- Vậy ngươi dám cùng ta đánh cuộc không? Nếu ta thua, hôn sự này Tào gia sẽ không màng đến nữa. Nhưng nếu ta thắng, ngươi không được can dự vào việc này nữa, thế nào?

Trong mắt Tào Đan xẹt qua một tia chế nhạo, nói.

- Há?

Tiêu Viêm chau mày tựa hồ có chút hứng thú, híp mắt nói:

- Không biết Tào Đan thiếu gia định đánh cuộc như thế nào?

Nhìn thấy Tiêu Viêm có chút hứng thú với chuyện này, trong lòng Tào Đan cười lạnh không thôi. Nếu như là sử dụng đấu khí để đánh nhau, hắn không phải là đối thủ của Tiêu Viêm. Nhưng nếu luận về thuật luyện chế đan dược, hắn sẽ cho Tiêu Viêm biết thế nào là múa rìu qua mắt thợ, tự rước lấy nhục.

Trong lòng thoáng qua ý niệm châm chọc, nhưng trên mặt Tào Đan lại có chút vui mừng:

- Ngươi và ta đều là Luyện dược sư, tự nhiên không thể giống như bọn người thô kệch kia chiến đấu lẫn nhau. Cứ dựa theo quy củ Luyện dược sư là được. Thao không hỏa diễm.

Tiếng nói vừa dứt, một luồng hắc sắc hỏa diễm đột nhiên từ trong bàn tay

Tào Đan dâng lên, ngọc nguậy không ngừng rồi hóa thành hai con rắn nhỏ màu đen, không ngừng xuyên qua xuyên lại ngón tay giữa, tựa như tinh linh nhu thuận.

- Tiêu Viêm tiên sinh không nên đáp ứng! Ở phương diện thao khống hỏa diễm, Tào Đan có thiên phú rất cao. Cho dù là bên trong Tào gia, những người có thể giỏi hơn hẳn cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Nghe được Tào Đan nói thế, Diệp Trọng vội vàng nói.

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện một chút kinh ngạc. Không nghĩ tới, tên Tào Đan này lại có thiên phú ở phương diện thao khống hỏa diễm.

- Thế nào? Nếu không dám thì nói ra, ta cũng không ép!

Ánh mắt Tào Đan nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cười lạnh nói.

- Bốn chữ "*ta cũng không ép*" này từ ngươi nói ra, thật đúng là buồn cười!

Tiêu Viêm cười lắc đầu, không để ý đến sắc mặt lạnh lùng của Tào Đan.

- Chỉ được cái miệng lưỡi trơn tru. Rốt cuộc, ngươi dám thi không? Nếu không, hôm nay ta tuy là quay về tay không nhưng lần sau sẽ không tốt đẹp như vậy đâu!

Âm thanh lạnh lùng của Tào Đan vang lên. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiêu Viêm, trong lòng hắn rất tức giận.

- Ngươi thích thì ta chiều!

Tiêu Viêm cười cười, nụ cười nhìn thế nào cũng lộ ra vẻ xảo trá. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thao khống hỏa diễm, Tiêu Viêm còn chưa từng thi thố cùng ai. Nhưng hắn biết chắc một điều, hắn am hiểu nhất cũng chính là phương diện này.

-----oOo-----

Chương 1116: Ngoạn hỏa (Chơi lửa)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Tiêu Viêm cứ nhiên lại thật sự chấp nhận đánh cuộc, dù là Tào Đan cũng không nhịn được mà ngẩn ra, chột liền không nhịn nổi nở một nụ cười lạnh:

- Quả nhiên có đảm lượng!

Tiếng cười này cũng không biết là châm chọc hay tán thưởng. Tào Đan quay đầu lại cung kính nói với lão già áo xám:

- Khô cung phụng, việc này hãy giao cho ta đi!

Nghe vậy, lão già áo xám vẫn không thay đổi sắc mặt gật gật đầu, nhưng trong lòng cũng liền thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiểu Y Tiên làm lông tóc của lão ta nhất tề dựng ngược lên. Danh tiếng Ách Nan Độc Thê lão không phải là chưa hề nghe nói qua, nhưng đạt tới cấp bậc Đấu Tôn thì thật sự là lần đầu tiên Khô cung phụng lão nhìn thấy trong nhiều năm qua.

- Đều lui ra đi...!!

Trông thấy lão già áo xám lui về phía sau, Tào Đan chuyển thân quay về đám người phía sau phát tay. Đám người này nhanh chóng lui lại, lập tức mảnh đất bị bao vây trong tiền viện đã lộ ra một khoảng trống.

- Tiêu Viêm tiên sinh, ngươi... ngươi thực sự định thử khả năng không hòa so với hắn?

Diệp Trọng thấy thế thất thần một hồi nhưng nhịn không được thấp giọng hỏi. Danh tiếng dụng lửa của Tào Đan thật sự không nhỏ. Mặc dù Tiêu Viêm cũng là Thất phẩm Luyện dược sư nhưng nếu chỉ luận về thuật không hỏa thì cũng có phần mạo hiểm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Nếu không phí phạm sức lực mà có thể đuổi được đám người kia đi đương nhiên là biện pháp tốt nhất.

- Ai, nếu Tiêu Viêm tiên sinh đã đồng ý liền tùy ngươi vậy!

Biết được không thể ngăn cản Tiêu Viêm, Diệp Trọng cũng chỉ có thể cười khổ gật đầu nhưng liền nhắc nhở:

- Ngọn lửa màu đen trên tay Tào Đan là một loại Thú hỏa cực kỳ lợi hại! Nghe nói Tào gia đã phí vô số tâm huyết mới từ lấy được trong cơ thể một ma thú bát cấp. Tuy kém hơn so với Dị hỏa nhưng những loại lửa bình thường cũng rất khó chống lại!

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngược lại cũng cảm thấy kinh ngạc. Khi ngọn lửa màu đen xuất hiện thì hẳn liền cảm nhận được uy lực của nó thật không kém.

Sau khi nhắc nhở Tiêu Viêm một chút, Diệp Trọng cũng khẽ phát tay ra hiệu cho những người xung quanh chậm rãi lui về phía sau, để lại cho hai người một không gian vừa đủ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Sau khi mọi người đều lui cả, nét cười của Tào Đan càng đậm hơn. Hắn chậm rãi tiến lên một bước, cong ngón tay búng ra, trên lòng bàn tay tức thời tuôn ra một ngọn lửa màu đen dữ dội. Nó chợt chuyển động rồi ngưng tụ thành một đầu cự ưng đen tuyền lượn lờ âm trầm đầy quỷ dị.

- Hỏa diễm của ta tên gọi là Thiên Âm Ma Hỏa, được lấy từ trong cơ thể ma thú bát cấp - Tam Đầu Sư!

Cự ưng do ngọn lửa màu đen ngưng tụ đang xoay quanh Tào Đan liền cất ra tiếng gáy vang như muốn khoe khoang thực lực, mà trong mắt Tào Đan lúc này cũng thoáng hiện vẻ đắc ý. Tuy nói Thiên Âm Ma Hỏa không thể so sánh được với Dị Hỏa, nhưng uy lực của nó cũng không phải tầm thường. Lúc trước, Tào gia vì đoạt được hỏa diễm này cũng đã hao phí không biết bao nhiêu tâm tư rồi.

Chỉ liếc nhìn cự ưng màu đen, Tiêu Viêm khẽ gật đầu tán thưởng. Gia hỏa Tào Đan này kiêu ngạo như vậy cũng không phải là không có lý do. Có thể khống chế ngọn lửa một cách thuần thục thế này thì Luyện dược sư bình thường đích thực không thể sánh được. Chỉ đáng tiếc năng lực khống chế hỏa diễm vẫn luôn là sở trường của Tiêu Viêm. Đặc biệt là sau khi tu luyện Lộng Diễm Quyết, Tiêu Viêm khống chế hỏa diễm lại càng đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Lấy năng lực khống chế hỏa của hắn hiện giờ, cho dù

là Dược lão nếu giờ đây nhìn thấy thì hẳn cũng phải tán thưởng không thôi. Tào Đan vẫn tự cho rằng đây là sở trường của hắn nhưng không hề nghĩ đến việc này đồng dạng cũng là sở trường của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cũng cong ngón tay búng ra một luồng hỏa diễm màu xanh chậm chậm hiện lên, sau đó liền tách ra đón gió bèn lập tức nhanh chóng hóa thành một con Hỏa lang cực lớn. Nó ngẩng mặt lên trời rống vang một trận. Tiếng rống của Hỏa lang sau một hồi lâu vẫn quanh quẩn trong cả tòa thành mãi không tiêu tán.

Hỏa diễm màu xanh này dĩ nhiên chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. So sánh với tất cả các loại hỏa diễm mà nói, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa mới là loại lửa Tiêu Viêm điều khiển thuần thục nhất.

Hỏa lang màu xanh vừa hiện ra liền làm nhiệt độ trong không gian xung quanh từ từ tăng lên. Mà lúc này đồng tử của Tào Đan cũng đột nhiên co rút lại, ánh mắt tham lam nhìn Hỏa lang:

- Quả nhiên là Dị Hỏa! Tin đồn quả thật là không sai! Tiểu tử này đúng là người có Dị Hỏa! Bất quá chơi lửa cũng không phải do trình độ mạnh mẽ của hỏa diễm quyết định. Sở hữu Dị Hỏa cũng không nhất định là đã thuận lợi không chế được!

Liếm liếm môi, trong lòng Tào Đan cười lạnh, ngón tay mạnh mẽ chỉ về phía Hỏa lang trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, chợt Hỏa ung màu đen tức thì phát ra tiếng gáy rôi lướt đi trên bầu trời, sau đó kêu một tiếng như xé rách không gian rồi nhanh như chớp dữ dội lướt đến chỗ Hỏa lang.

- Grào!

Đối diện với Hỏa ung đang liều chết xông tới, thanh sắc Hỏa lang liền thét dài một trận, đôi cánh lửa sau lưng cũng chớp động rồi kéo dài ra, chỉ khẽ rung liền giương cái miệng rộng dữ tợn hung hăng lao vào Hỏa ung đang bọc trong hỏa diễm. Cả hai đều mạnh mẽ lao vào nhau điên cuồng cắn xé, dường như không màng đến sống chết mà cứ lao vào ăn mòn dần cơ thể đối phương.

Nhìn lên trên bầu trời thấy hai Thú Hỏa đang điên cuồng chiến đấu, phía dưới mọi người đều tắc lưỡi than thảm. Đấu khí đại chiến thì bọn họ đã xem qua không ít trận nhưng đối với kiểu đối chiến bằng hỏa diễm bực

này ngược lại rất hiếm thấy.

Trên bầu trời, hai đầu Thú Hỏa đều không phân biệt mà điên cuồng cắn nuốt lẫn nhau. Chúng vẫn linh hoạt dị thường, bay lên lộn xuống. Các cường giả bình thường quan chiến thậm chí cũng khó mà cử động. Lần này ai nấy đều rõ ràng năng lực khống chế hỏa diễm khủng khiếp của hai người này. Nếu đổi lại là lực khống chế kém, đừng nói đến ngưng tụ Thú Hỏa so đấu với nhau, chỉ sợ riêng việc duy trì hình dạng của bọn chúng cũng đã tiêu hao sạch linh hồn lực...

Trên bầu trời, vô số chùm hỏa diễm dưới sự chém giết của hai đầu Thú Hỏa đang không ngừng bay ra rồi từ từ tiêu tán.

Tiêu Viêm chấp hai tay sau lưng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn trận chém giết thảm liệt trên bầu trời. Đối với việc khống chế Thú Hỏa, hắn tùy tâm là có thể chuyển. Trận đánh này cũng chỉ là so đấu xem linh hồn lực bên nào mạnh hơn mà thôi.

Cùng so sánh với Tiêu Viêm vẫn ung dung tiêu sái, bên kia sắc mặt của Tào Đan ngược lại thoáng tăng thêm vài phần ngưng trọng. Tại lúc hỏa thú va chạm lần đầu tiên, hắn liền hiểu rõ giờ đây mình quả thực đã nhảm thiết bản. Sự khống chế thú hỏa của đối phương đã đạt đến trình độ ngưng tụ ra thân thể chân thật của hỏa thú.

- Tiếp tục như vậy, Thiên Âm Ma Hỏa khó mà chống đỡ được công kích của Dị Hỏa!

Trận chiến kinh thiên trên bầu trời vẫn tiếp diễn nhưng hỏa diễm trên người Hắc Ưng đã thoáng ảm đạm, Tào Đan khẽ cau mày nhưng liền cười lạnh, ngón tay co lại chợt xuất ra một cái bình ngọc màu hồng. Nắp bình vụt hiện ra một luồng hỏa diễm đỏ chói như máu rồi bắt đầu thoát ra ngoài, sau đó Tào Đan liền cắt ngón giữa, một giọt máu tươi nhập vào bên trong.

- Hắc hắc, nắm giữ Dị Hỏa thì thế nào? Chẳng lẽ còn có khả năng ngăn chặn hai loại hỏa diễm của ta sao?

Được máu tươi nhỏ vào, ngọn hỏa diễm đỏ như máu tức thì dao động kịch liệt, sau đó theo sự khống chế của Tào Đan hoá thành một đầu Liệt cầu (chó săn) thân thể màu đỏ sẫm, hai mắt hồng rực lộ ra ánh sáng lạnh lẽo bức người, bốn vó giữa không trung đạp mạnh liền hướng lên trên bầu trời

tru lên như muốn thách thức, đồng thời bay vút đến gia nhập với Hắc Ưng kia rồi điên cuồng quay về phía Hỏa lang cắn nuốt. Sau một khắc đã xé thanh sắc hỏa diễm bao phủ thân thể Hỏa lang thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn thấy một màn này, tức thời trong sân vang lên từng đợt huyền ảo. Bên kia đoàn người Tào gia càng vui mừng cất tiếng hoan hô, mà bên phía Diệp gia thì trái lại chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng không nghĩ tới, đang thao túng một loại hỏa diễm mà Tào Đan vẫn còn có thể tiếp tục không chế thêm những loại hỏa diễm khác.

Phải biết rằng, muốn không chế một loại hỏa diễm cũng cần phải có linh hồn lực mạnh mẽ, mà phải không chế hai loại hỏa diễm thì mức độ tiêu hao càng thêm khổng lồ. Hơn nữa, vì phải nhất tâm nhị dụng cho nên rất ít Luyện dược sư có được loại năng lực đồng thời không chế nhiều loại hỏa diễm. Xem ra, theo như lời của Diệp Trọng thì Tào Đan này có thiên phú cực kỳ ưu tú về hỏa, hẳn không phải là không có đạo lý.

Tiêu Viêm cũng bởi một màn này mà cau mày, chợt thản nhiên nói:

- Hai loại Thú hỏa mà thôi...!!!

Tiếng nói vừa dứt, cùng lúc đó hắn dùng linh hồn lực không chế Hỏa lang nhanh nhẹn né tránh rồi phản kích. Nó dữ tợn gầm lớn rồi lao vào cắn xé Hắc ưng và Liệp cầu đang đè ép không chút lưu tình. Trong tức khắc, trận chiến quả thực xứng đáng với câu "*Gà bay chó sủa*", hỏa diễm bay loạn bắn ra khắp bốn phía.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cùng Hỏa lang vẫn chưa thất bại, Diệp Trọng toàn thân vừa toát đầy mồ hôi lạnh cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Không hổ là Di Hỏa! Nếu đổi thành những loại hỏa diễm khác chỉ sợ đã sớm bị hai đầu Thú Hỏa kia cắn xé tan nát rồi.

Nhìn thấy Hỏa lang được hình thành bởi Di Hỏa kia cứ ương ngạnh như vậy, lông mày Tào Đan cũng nhíu lại, chợt trong mắt xẹt qua vẻ ngoan cố. Bàn tay vung lên, trước mặt lại xuất hiện thêm hai cái bình ngọc, nắp bình mở ra liền phóng thích hai loại hỏa diễm một xám một tím lướt ra ngoài không trung như vũ bão.

Hai loại hỏa diễm vừa xuất hiện làm Diệp gia bên kia và cho dù đến như Diệp Trọng cũng đều hoàn toàn xanh mặt. Lão không ngờ Tào Đan cư

nhiên đã đạt đến trình độ có thể đồng thời khống chế bốn loại hỏa diễm. Điểm này, mặc dù có trình độ như lão cũng tự nhận thấy bản thân không thể làm được a!

- Hừ, chơi lửa với ta? Nếu không phải là bằng vào Dị Hỏa, ngươi căn bản không thể chống cự khi các loại hỏa diễm của ta hợp lại!

Tào Đan cười lạnh một tiếng, lại thêm hai giọt máu tươi bắn vào bên trong hai ngọn lửa vừa xuất hiện. Chúng liền chột hoá thành hỏa thú, kích thích bành trướng vô cùng mạnh mẽ, sau đó liền bao vây xung quanh hỏa lang màu xanh. Dưới sự vây công của bốn đầu hỏa thú, mặc dù Hỏa lang do Dị hỏa hình thành cũng đã có dấu hiệu chống cự không nổi thế công hiểm ác này. Khống chế bốn loại hỏa diễm, uy lực xác thực rất mạnh, nhưng đó rõ ràng cũng là cực hạn của Tào Đan, lúc này trên khuôn mặt hắn đã tái nhợt, có thể dễ dàng nhận ra.

- Tiêu Viêm... Dùng lửa cũng không chỉ cậy vào chất lượng! Số lượng cũng rất quan trọng! Sau này tỷ thí với người khác thì ngươi nên nhớ kỹ bài học này!

Nhìn Hỏa lang liên tiếp bại lui, nét tươi cười của Tào Đan càng ngày càng đậm. Ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm không che dấu được nụ cười đắc ý.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, chột mỉm cười nói:

- Đa tạ Tào Đan thiếu gia nhắc nhở! Một khi đã như vậy liền lấy số lượng để phân thắng bại đi!

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay Tiêu Viêm liền uốn cong lại xuất ra mười cái bình ngọc, sau đó vang lên một tiếng "Ầm..." kinh khủng rồi tất cả đều nổ tung.

Khi mười bình ngọc nổ mạnh tức thời mười đoàn hỏa diễm không màu nào giống màu nào nhanh chóng hiện lên trước những ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Sau đó tất cả đều dao động mạnh mẽ một trận lờ lờ hoá thành mười đầu hỏa thú đầy dữ tợn.

Những loại hỏa diễm này đều là Thú hỏa lúc trước Tiêu Viêm dùng để làm chất dinh dưỡng cung cấp cho Hoá Sinh Hỏa. Bất quá sau đó vì có Địa

Tâm Châu nên những Thú Hỏa này đã không còn tác dụng, không nghĩ tới hiện tại lại phải dùng đến.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn sắc mặt Tào Đan bên kia đang đại ra, khoe miệng nở một nụ cười ẩn chứa sự châm chọc không cần che dấu.

- Chỉ không chế bốn loại Thú Hỏa mà thôi lại dám vác mặt ra đây cùng người chơi lừa?

-----oOo-----

Chương 1117: Yêu nữ Tào gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mùi đạo hỏa diễm tỏa màu sắc, hóa thành hỏa thú dữ tợn từ từ bay lên không. Đủ các sắc màu chiếu xuống phía dưới làm khuôn mặt mọi người đều đại ra, trông vô cùng buồn cười.

Mười loại hỏa diễm, cộng thêm Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trước đó chính là mười một loại hỏa diễm. Tiêu Viêm cư nhiên có thể dùng lực lượng của bản thân không chế được mười một loại hỏa diễm!!

Một màn này làm rung động toàn trường! Dưới sân hiện tại đã hoàn toàn im lặng. Một lát sau mới nghe được từng âm thanh hít sâu đầy lãnh khí chậm rãi vang lên.

Không hỏa, cứ nhiều hơn một loại thì yêu cầu đối với linh hồn lực hà khắc hơn nhiều. Lấy năng lực Tào Đan nhiều lắm chỉ có thể không chế bốn loại hỏa diễm, vậy đã đủ cho hắn không có đối thủ trong Tào gia. Nhưng Tiêu Viêm hiện giờ khiến hắn hiểu được thế nào là "*Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*".

Mười một loại hỏa diễm, mặc dù Tào Đan dùng hết linh hồn lực chỉ sợ cũng không thể điều khiển hoàn toàn, huống chi đem chúng ngưng tụ lại thành hình thú cùng người đánh nhau sống chết?

Ngọn lửa hùng hực ở giữa không trung bốc lên, hơi nóng tràn ngập làm cho miệng Tào Đan khô khốc, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ phút này lại

càng xanh hơn. Chiêu này của Tiêu Viêm quả thật đã kích hắn không nhỏ.

- Làm sao có thể?

Cúi đầu thì thảo, trong mắt Tào Đan tràn ngập vẻ bất ngờ khó tin. Tuổi Tiêu Viêm nhìn qua nhỏ hơn hắn rất nhiều, làm sao có thể không chế mười một ngọn hỏa diễm?! Loại tình trạng này cho dù là yêu nữ muội muội được gia tộc tôn sùng cũng không làm được a!

- Không có khả năng!

Cùng lúc thanh âm hắn nhỏ dần, ánh mắt Tào Đan trở nên đỏ bừng giống như con bạc bị thua sạch vốn liếng. Hắn rống lên giận dữ, tâm thần vừa động, bốn đầu hỏa thú trên bầu trời mang liền theo tiếng gầm gừ trầm thấp, lướt đến chỗ hỏa thú nhiều màu sắc của Tiêu Viêm.

Nhàn nhạt nhìn Tào Đan liều chết đánh cược, Tiêu Viêm hiện nhếch môi cười lạnh, tùy ý vung tay áo lên. Trên bầu trời mười một đầu hỏa thú giống như mãnh hổ xuống núi, cùng bốn đầu hỏa thú của Tào Đan đụng vào nhau, sau đó lao vào một chỗ điên cuồng cắn xé tạo thành từng trận hoa lửa diễm lệ tràn ngập không trung.

Đưa mắt nhìn về số lượng hỏa thú kinh khủng của Tiêu Viêm, bốn đầu hỏa thú của Tào Đan đang lâm vào hoàn cảnh ít không thể địch nhiều. Vẫn chưa kiên trì được bao lâu, hỏa diễm trên người chúng đã bị xé tan, trước từng ánh mắt soi mói trong sân từng đầu một đầu chậm rãi tiêu tán.

Tào Đan cuối cùng chỉ còn lại một đầu hỏa thú thì Tiêu Viêm từ mười một đầu vẫn còn có chín đầu tồn tại.

Sau khi đầu hỏa thú cuối cùng tiêu tán thì thân thể Tào Đan đã như hóa đá, chột như bị thương lui về phía sau hai bước, bật ra một tiếng rên trầm thấp. Bên trong mấy hỏa thú kia đều có linh hồn lực lượng của hắn, bởi vì hỏa thú tiêu tán nên đã tạo thành một ít tổn thương tới linh hồn.

Tào Đan lui ra phía sau được hai lão giả vội vàng đỡ lấy, ánh mắt nhìn chằm chằm chín đầu hỏa thú trên bầu trời, sắc mặt trắng bệch. Hắn cũng chưa từng dự đoán được, lấy sở trường nhất của mình ra đánh cược, cư nhiên lại thất bại thảm ở trong tay Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hắn, khẽ nhếch miệng. Hỏa lang chọt hóa thành một ngọn lửa xanh biếc lướt tới, sau đó tiến vào trong miệng Tiêu Viêm, còn tám đầu hỏa thú cũng rung lên rồi hóa thành hư vô.

Vì chưa qua luyện hóa, những loại thú hỏa này chỉ có thể sử dụng một lần, sau đó nếu không được bổ sung thì sẽ hết thì năng lượng mà tiêu tán mất.

- Tào Đan thiếu gia, xin mời...!!!

Thu hồi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, sắc mặt Tiêu Viêm so với Tào Đan tốt hơn rất nhiều. Hắn tu luyện Lộng Diễm Quyết nên khống chế hỏa diễm rất thuận buồm xuôi gió, hướng chỉ linh hồn lực lượng hắn mạnh hơn xa Tào Đan.

Nghe vậy, sắc mặt Tào Đan khó coi hơn rất nhiều. Trước mặt nhiều người như vậy, lại lấy sở trường nhất của hắn cũng thua Tiêu Viêm. Không thể nghi ngờ, hắn giống như đã tự hung hăng tát mình một cái thật đau.

- Chẳng lấy làm kỳ quái vì sao Diệp Trọng đặt hi vọng vào ngươi, quả nhiên có chút tài năng! Ta đã xem thường ngươi!

Tào Đan hít sâu vài hơi, cố nén cơn giận vào lòng, nói.

Tiêu Viêm cười nhạt. Tuy Tào Đan cũng là Thất phẩm Luyện dược sư, vốn dĩ Tiêu Viêm nhiều lắm cũng chỉ là mới vào Thất phẩm nhưng hiện tại không đã coi Tào Đan là đại địch. Dù ngày sau có gặp ở Đan hội cũng không tạo nên phiền toái gì nữa.

- Ta đã thua! Yên tâm, ta đã nói là làm! Trong thời gian ngắn, Tào gia ta sẽ không đến gây phiền toái thêm nữa.

Nói đến đây, ánh mắt Tào Đan chuyển hướng về đám người Diệp Trọng, lạnh lùng nói:

- Bất quá, Diệp gia muốn trở về Trưởng lão hội cũng là người si nói mộng! Loại sự tình này Tào gia ta cũng không muốn nhìn thấy nữa! Chỉ còn một tháng thời gian sẽ tới khảo hạch, ta muốn nhìn xem Diệp gia có thể dựa vào hắn chen vào khảo hạch không?!

Sắc mặt Diệp Trọng biến hóa, âm thanh lạnh lùng nói:

- Chuyện này Diệp gia ta không cần người quan tâm!

Tào Đan lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm chăm chăm:

- Tiêu Viêm, người thật sự rất mạnh! Nhưng ta tin tưởng có một ngày người sẽ hối hận vì đã đắc tội với Tào gia!

- Nói xong chưa? Xong rồi thì xin mời!

Mùi ngón tay Tiêu Viêm đan vào nhau, liếc mắt nhìn Tào Đan rồi thản nhiên nói.

Đối với thái độ không mặn không nhạt của Tiêu Viêm, Tào Đan mình đầy lửa giận. Nếu không phải sau lưng Tiêu Viêm có hai cường giả Đấu Tôn, chỉ sợ hắn đã không nhìn được cho Khổ tôn giả ra tay hung hăng dạy dỗ tên gia hỏa này một trận.

- Người là Luyện dược sư, cũng tới tham gia đại hội? Đến lúc đó Tào gia ta sẽ có người tới thu thập người! Đi...!!!

Trùng mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, một lát sau Tào Đan quát một tiếng rồi xoay người vung tay lên, mang theo cơn tức đầy mình lần về không cam lòng đi ra khỏi sân. Sau đó hai cường giả Tào gia cũng đưa mắt nhìn nhau, thầm than nhẹ rồi vội vàng đuổi theo.

Nhìn thấy Tào gia tức tưởi ly khai, tộc nhân Diệp gia ai nấy đều thở dài nhẹ nhõm, vui mừng hoan hô thành tiếng, sự kính sợ đối với Tiêu Viêm càng sâu thêm vài phần.

- Tiêu Viêm đại ca, cảm ơn huynh!

Hân Lam cũng thở dài nhẹ nhõm, đôi mắt đẹp nhìn Tiêu Viêm, vui sướng nói.

Tiêu Viêm khoát tay nói:

- Nếu đáp ứng lời cô, ít nhất khi chưa xong việc ta sẽ bảo vệ Diệp gia!

- Tiêu Viêm tiên sinh, người có đại ân với Diệp gia, tất cả tộc nhân suốt

đòi khó quên! Sau này có bất kỳ chuyện gì muốn Diệp gia làm xin cứ nói! Mặc dù có một số việc không được, nhưng Diệp gia ta sẽ hỗ trợ hết sức.

Diệp Trọng khom người ôm quyền thi lễ với Tiêu Viêm nói một cách chân thành.

- Diệp Trọng trưởng lão đừng hành lễ như vậy, ta đảm đương không nổi!

Tiêu Viêm hơi nghiêng người đáp lễ, cười cười nói.

Thấy thế Diệp Trọng cũng cười, ánh mắt nhìn về nơi đám người Tào Đan biết mất vẫn có vẻ sâu lo, thờ dãi:

- Từ lời nói của Tào Đan, ta nghĩ chỉ sợ yêu nữ của Tào gia hẳn đã trở lại.

- Yêu nữ?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhú mày có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Diệp Trọng cười khổ nói:

- Tiêu Viêm tiên sinh cảm thấy Tào Đan thế nào?

- Nhân phẩm mặc dù không được tốt lắm, nhưng không hỏa cũng tính là có nghề. Tuổi này có thể đạt tới Thất phẩm Luyện dược sư, thiên phú có thể nói là kỳ tài!

Tiêu Viêm trầm ngâm nói, Tào Đan mặc dù kiêu ngạo, mà bản sự lại không kém.

- Nhưng ở Tào gia, Tào Đan trước mặt yêu nữ kia lại không có nửa điểm kiêu ngạo hay làm dáng chút nào!

Diệp Trọng nhẹ giọng nói, trong giọng nói hết sức cay đắng. Nếu Diệp gia hẳn có nhân vật cỡ này còn lo gì không mạnh. Yêu nữ này quả thật là nhân vật khủng bố! Có thể bằng vào một người chống đỡ cả gia tộc.

- Hà?

Trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút kinh ngạc, Tào gia cư nhiên còn

có nhân vật cỡ này?

- Yêu nữ kia vốn tên là Tào Dĩnh. Cuộc đời nàng tràn ngập sắc thái truyền kỳ. Lúc mới sinh ra đã có linh hồn lực làm người ta rung động. Khi sinh hạ nàng, mẫu thân nàng thiếu chút nữa bị cỗ linh hồn lực lượng kia đánh chết. Bảy tuổi đã chính thức trở thành một Luyện dược sư, mười lăm tuổi thì được Đan Tháp nhìn trúng, biến thành đệ tử trung tâm. Tại Đan Tháp bé quan năm năm, hai mươi tuổi đã trở thành Luyện dược sư Thất phẩm trẻ tuổi nhất. Mà hiện tại nàng đã hai mươi hai tuổi...

Thanh âm Diệp Trọng nhẹ nhàng quanh quẩn trong sân, làm cho tộc nhân Diệp gia xấu hổ cúi đầu. So sánh cùng Tào Dĩnh, bọn họ chính là mặt hàng ngồi ăn rồi chờ chết a!

Đương nhiên không chỉ có bọn họ, chính bản thân Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ nghiêm trọng. Trung Châu quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long. Nếu nói thành tựu là do thiên phú kết hợp với cố gắng, Tào Dĩnh này chính là tiểu yêu nữ được trời cao chiếu cố.

Hai mươi tuổi là Thất phẩm. Hai năm nay có tiến bộ thêm hay không? Ta suy đoán không chừng hiện giờ nàng...

Nói đến chỗ này, Diệp Trọng dừng lại một chút, vẻ mặt cay đắng:

- Nàng bây giờ ít nhất là Thất phẩm đỉnh phong!

Toàn sân đột ngột yên tĩnh hoàn toàn. Hai mươi hai tuổi Luyện dược sư Thất phẩm đỉnh phong. Nhìn khắp nghìn năm lịch sử luyện đan chỉ sợ có thể lọt vào mười hạng đầu.

- Đan hội này Tào Dĩnh tất nhiên sẽ tham gia. Bởi theo lệ, muốn trở thành cự đầu của Đan Tháp, điều kiện tiên quyết là phải đoạt được một lần quán quân Đan hội!

Diệp Trọng thở dài nói:

- Dã tâm Tào Dĩnh không nhỏ! Đối với lần Đan hội này nàng chắc chắn sẽ không buông tha!

Ánh mắt Diệp Trọng chuyên hướng về Tiêu Viêm, chậm rãi nói:

- Nàng sẽ là một đại kinh địch của ngươi ở Đan hội!

-----oOo-----

Chương 1118: Áp lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, gật đầu. Nếu như thực lực của Tào Dĩnh này đúng như trong lời nói của Diệp Trọng, vậy xem ra là kẻ địch của hắn rồi.

- Tào Dĩnh...

Trong miệng lâm lâm, ánh mắt đen láy của Tiêu Viêm hiện lên sự hung phấn. Kể từ khi tu luyện luyện đan thuật đến nay, hắn chưa từng gặp qua những cường giả cùng thế hệ. Cho dù là tại đại hội Luyện dược sư ở Gia Mã đế quốc năm đó, người duy nhất khiến hắn khâm trọng cũng là Phó hội trưởng công hội Luyện dược sư của một quốc gia khác cải trang mà thôi. Về phần những người cùng thế hệ, cho dù là Liễu Linh cũng chưa tạo thành uy hiếp gì với hắn. Mà hiện tại nữ tử tên Tào Dĩnh này đã có thể tính là một đi.

Theo như lời Diệp Trọng, Tiêu Viêm biết được thiên phú luyện đan của Tào Dĩnh này quả thật chính là quái vật, so với hắn sợ rằng còn cao hơn. Dù sao hào quang đỉnh cấp kia Tiêu Viêm chưa từng có được.

- Quả nhiên là áp lực không nhỏ a! Không hổ là đại hội Luyện dược sư cao cấp nhất đại lục!

Trong lòng khẽ than thầm, đột nhiên Tiêu Viêm cảm giác được Đan hội ẩn chứa biết bao lợi hại. Hiện giờ chỉ là một yêu nữ Tào gia thôi đã khiến hắn cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Ai biết được ở những nơi khác có tồn tại những người biến thái như vậy nữa hay không? Đại lục bao la rộng lớn như thế nếu có xuất hiện thêm vài quái vật trẻ tuổi như vậy, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy kỳ quái lắm.

- Lão sư năm đó có thể đạt được quán quân của Đan hội xem ra rất có bản

lĩnh. Nếu không làm sao có thể trấn áp quần hùng?

Tiêu Viêm trong lòng đột nhiên cười cười. Hắn nhớ rõ Dược lão tựa hồ cũng đã từng một lần giành quán quân Đan hội. Chẳng qua, không biết tại sao Dược lão lại không mượn danh hiệu này mà tiến vào Đan Tháp. Nếu không, lấy thực lực lão nhân gia người, không chừng giờ đã thành một trong những lãnh tụ của Đan Tháp, không cần phải e ngại Hồn Điện.

Đương nhiên, hiện giờ ngẫm lại chuyện này, luận theo tính tình ưa nhàn nhả của Dược lão thì chỉ sợ không thích hợp với cuộc sống ở địa vị cao như vậy.

- Ha hả, bất quá Tiêu Viêm tiên sinh không cần quá lo lắng. Tào Dĩnh kia mặc dù không kém, nhưng nếu thật sự so tài còn chưa biết hư chết về tay ai. Chỉ cần nàng ta chưa đạt đến Bát phẩm thì không thể nói trước được gì. Luyện chế đan dược phải cần trạng thái thật tốt cùng vận khí. Thất bại, ai cũng có thể gặp phải!

Nhìn thấy Tiêu Viêm lâm vào trầm mặc, Diệp Trọng còn tưởng rằng hắn đang lo lắng, vội vàng cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Bát phẩm cùng Thất phẩm hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng. Trong những năm qua, những người có thể luyện chế Bát phẩm đan dược, ngoài Dược lão ra còn chưa hề thấy qua ai khác.

Thất phẩm Luyện dược sư, sau khi Tiêu Viêm tiến vào Trung Châu cũng đã biết qua không ít người nhưng Bát phẩm vẫn chưa gặp qua một ai. Loại cấp bậc Luyện dược sư này dù là Đấu Tôn cường giả cũng phải đối xử vô cùng khách khí, cũng giống như Dược lão năm đó tại Trung Châu có được địa vị cao cao tại thượng.

Bát phẩm Luyện dược sư sở dĩ hiếm gặp là vì muốn lên tới cấp bậc này rất là khó khăn. Thất phẩm Luyện dược sư có lẽ có thể ở Trung Châu làm mây làm gió nhưng chân chính muốn đạt đến cấp độ những Đấu Tôn cường giả cam tâm tình nguyện làm người bảo hộ, ít nhất cũng phải đạt tới Bát phẩm.

Thoáng thu liễm tâm tình, Tiêu Viêm cười nói:

- Yên tâm, đối với Đan hội lần này ta nhất định sẽ thực hiện được. Mặc kệ đối thủ cường hãn đến đâu ta cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Nghe vậy, Diệp Trọng gật đầu cười, nói:

- Tiêu Viêm tiên sinh, không đầy một tháng nữa là đến thời gian khảo hạch của Ngũ đại gia tộc rồi. Chúng ta cũng nên đến Thánh Đan thành thôi. Chỉ còn lại hai mươi ngày, chúng ta cũng nên bắt đầu đi được rồi!

An bài dồn dập như vậy khiến cho Tiêu Viêm chau mày nhưng cũng chỉ có thể gật đầu. Hiện giờ thời gian quá sức gấp gáp nên không thể lãng phí một chút nào được. Luyện đan thuật của hắn đang ở điểm rơi phong độ. Tuy nói, trước mắt còn chưa luyện chế được đan dược Thất phẩm cao cấp nhưng xác suất thành công của sơ cấp cùng trung cấp đã đề cao không ít. Dựa theo tốc độ này mà nói, Tiêu Viêm sớm muộn cũng có thể luyện chế thành công đan dược Thất phẩm cao cấp.

- Khi nào đi, báo cho ta một tiếng là được. Ta nghỉ ngơi một ngày, vẫn còn có thể bế quan khổ tu trong một khoảng thời gian ngắn!

Nghe thấy Tiêu Viêm còn muốn tiếp tục khổ tu luyện đan, cho dù là Diệp Trọng cũng không nhịn được lau mồ hôi lạnh. Luyện đan vốn cực kỳ mệt nhọc và tiêu hao tinh thần rất nhiều. Cho dù là Thất phẩm Luyện dược sư cũng không có khả năng cả ngày luyện đan liên tục được, nếu vậy thì tiêu hao cũng quá lớn.

Dựa theo lẽ thường, nói thế quả thật không sai. Chẳng qua, linh hồn Tiêu Viêm trời sinh ra đã cường hãn dị thường. Hơn nữa còn có Dị hỏa tương trợ nên lúc luyện đan có thể giảm đi không ít lực. Vì thế Thất phẩm Luyện dược sư bình thường một ngày chỉ có thể luyện chế ba lượt đan dược còn hắn thì có thể luyện chế đến sáu lần, mười lần, thậm chí là nhiều hơn.

Nói cách khác, khi hắn bắt đầu khổ tu luyện đan thì một ngày của hắn tương đương với người khác tu luyện trong mấy ngày. Đương nhiên, khổ tu điên cuồng như vậy cũng rất vất vả. Trong những năm qua, Tiêu Viêm đã nếm không ít đau khổ nên càng trải qua rèn luyện, hắn càng cứng cỏi hơn.

Có thể nói thành tựu ngày hôm nay của Tiêu Viêm tuyệt đối không phải dựa vào một lần mà thành.

Sau khi lau mồ hôi lạnh, trong lòng Diệp Trọng có chút bội phục, trầm

giọng nói:

- Được, Tiêu Viêm tiên sinh cứ việc an tâm tu luyện. Nếu dược liệu không đủ cứ nói với lão phu. Cho dù có hao hết của cải cất chứa nhiều năm qua của Diệp gia ta, lão phu cũng sẽ chống đỡ đến cùng để Tiêu Viêm tiên sinh hoàn thành tu luyện!

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, tiếp tục cùng Diệp Trọng bàn những chuyện có liên quan đến Đan hội rồi cùng đám người Tiểu Y Tiên rẽ vào phòng của mình.

Sau khi giải quyết những phiền phức do Tào gia mang lại, ngày hôm sau Tiêu Viêm một lần nữa tiến vào mật thất bế quan khổ tu luyện đan. Mà những ngày sau đó, những dược liệu quý hiếm không ngừng được chuyển ra từ trong kho hàng Diệp gia, chất từng đống đưa vào Luyện đan thất.

Bởi vì có Tiêu Viêm ra mặt, tạm thời, Diệp gia cũng không bị Tào gia quấy nhiễu. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả thỉnh thoảng lộ diện làm cho một ít thế lực lớn đang chú ý đến Diệp gia cũng phải thu liễm lại. Hai Đấu Tôn cường giả, đội hình cỡ này, không phải những thế lực bình thường có thể chống lại.

Không có ngoại giới làm phiền, Diệp gia cũng trở nên yên tĩnh rất nhiều. Mà thời gian yên tĩnh này cũng như giọt nước rơi vào đại dương, lặng lẽ trôi qua.

Có lẽ vì Đan hội sắp đến gần, toàn bộ Đan vực dần dần trở nên náo nhiệt dị thường. Cơ hồ mỗi một nơi trong Đan vực, lưu lượng người đi lại so với thường nhật đông hơn rất nhiều. Hơn nữa, một số người thận trọng tỉ mỉ quan sát liền có thể thấy một vài Luyện dược sư cũng đã bắt đầu dần dần xuất hiện trong Đan vực. Hiển nhiên, những người này vì Đan hội mà đến.

Đan hội, không chỉ là đại sự lớn nhất trong giới Luyện dược sư mà còn là việc trọng đại của Trung Châu. Mỗi khi diễn ra, Đan vực đều trở thành tiêu điểm của toàn bộ Trung Châu, thậm chí là của cả đại lục. Ở đây, vô số người, vô số thế lực đều như mèo thấy mỡ, chen nhau chạy đến.

Luyện dược sư là chức nghiệp tôn quý bậc nhất trên toàn bộ đại lục Đấu Khí, không ai không hâm mộ năng lực và lực lượng của họ. Có lẽ khi so về chiến lực thì Luyện dược sư có lẽ không mạnh bằng, nhưng chỉ cần hẳn

có thể lấy ra một khóa đan dược nhỏ nhỏ liền có thể nhờ những cường giả khác ra tay, lấy mạng đối phương giúp hắn.

Bởi vậy tất cả mọi người trên đại lục đều biết không nên trêu vào Luyện dược sư, đặc biệt là những cao giai Luyện dược sư. Bởi vì những người này giống như một cái tổ ong vô vè, đâm vào một nhát lập tức sẽ rước lấy vô tận phiền toái.

Một Luyện dược sư cao giai được không ít thế lực thềm thường. Vì muốn lôi kéo bọn họ về dưới trướng, không ít thế lực đã đưa ra những điều kiện mê người. Thậm chí, để tranh đoạt một gã cao giai Luyện dược sư mà không tiếc vung tay đại chiến đến máu chảy thành sông.

Luyện dược sư tôn quý là thế nên dĩ nhiên cũng làm cho Đan hội trở nên vô cùng quan trọng. Ai cũng biết Đan hội này quy tụ gần như toàn bộ những Luyện dược sư hàng đầu trên đại lục đến tham gia thi thố. Chỉ cần chiêu nạp những Luyện dược sư này dưới trướng, đối với một thế lực nhất lưu mà nói, không thể nghi ngờ sẽ khiến cho thực lực bành trướng rất nhanh.

Rất nhiều điều kiện như vậy đã tạo nên những dòng người đông đúc đổ xô tiến về Đan vực. Hơn nữa, theo thời gian, chỉ sợ sẽ có ngày càng nhiều người vì mộ danh, vì để mở mang kiến thức... mà tiến vào nơi này.

Khi lưu lượng người ở Đan vực bắt đầu tăng lên dữ dội, thì thời gian khảo thí Ngũ đại gia tộc cũng càng đến gần.

Ở sâu trong Luyện đan thất của Diệp gia, tất cả tộc nhân đang cung kính đứng chung quanh nhóm đầu lĩnh gồm Diệp Trọng, Hân Lam cùng các trưởng lão Diệp gia.

Hôm nay, khoảng cách khởi hành đi Thánh Đan thành chỉ còn một ngày cuối cùng, cũng chính là thời điểm Tiêu Viêm xuất quan đi ra.

Hơn hai mươi ngày này, Tiêu Viêm chưa bao giờ bước ra Luyện đan thất nửa bước. Bên trong Luyện đan thất nóng rực kia, cho dù là tộc nhân Diệp gia đi vào cũng không dám dừng lại quá lâu. Thường thường là rón rén đem dược liệu để phía sau liền vội vàng lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Trong hai mươi ngày này, trên bầu trời hậu viện Diệp gia thường xuyên có Ô vân hội tụ, thậm chí nhiều lần ngưng tụ lôi điện. Nhưng đến khi sắp đánh xuống lại đột nhiên tan biến.

Những biến hóa như vậy tự nhiên khiến cho bọn người Diệp Trọng chú ý và trong lòng vô cùng hoảng sợ. Bọn họ rõ ràng cảm giác được có mấy lần đan lôi sắp đánh xuống thì bên trong Luyện đan thất lại truyền ra năng lượng dao động cực kỳ mãnh liệt. Loại dao động năng lượng này tương tự như khi hình thành Thất phẩm cao cấp đan dược trong truyền thuyết vậy.

Mặc dù bọn họ không biết vì sao đến thời khắc mấu chốt cỡ năng lượng dao động mãnh liệt kia lại đột nhiên biến mất, nhưng bọn họ hiểu được đây là do Tiêu Viêm cố ý làm vậy.

Bất quá mặc kệ mục đích của Tiêu Viêm là gì, bọn họ đều mơ hồ hiểu ra một chút. Trong khoảng thời gian bế quan khổ tu luyện đan này đã khiến thuật luyện chế của Tiêu Viêm tăng lên khá đáng kể.

Ken két...

Khi Diệp Trọng đang âm thầm suy nghĩ, cánh cửa đá đang đóng chặt bỗng dung chậm rãi mở ra. Một luồng hơi nóng cháy da cũng theo đó tuôn ra.

Một thân ảnh gầy gò chậm rãi đi ra, một lát sau liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Y phục thân ảnh này hơi xộc xệch, mái tóc rối tung, khuôn mặt hốc hác, nhìn qua rất quái dị nhưng đôi mắt của người này lại sáng dị thường.

Nhìn thấy Tiêu Viêm từ trong Luyện đan thất đi ra, chẳng biết tại sao Diệp Trọng lại cảm giác được hấn so với trước kia tựa hồ có chút bất đồng.

-----oOo-----

Chương 1119: Cảnh giới linh hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại biến hóa này cũng không rõ ràng lắm nhưng vẫn khiến đám người

Diệp Trọng có cảm giác kỳ dị. Tiêu Viêm hiện tại so với Tiêu Viêm trước khi bế quan càng thêm sắc bén.

Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả bên cạnh đó cũng thoáng giật mình vì một màn này. Tiểu Y Tiên còn tốt nhưng về mặt Thiên Hỏa tôn giả lại đắm chiêu suy nghĩ.

Tiêu Viêm ra khỏi Luyện đan thất, nhìn thấy nhiều người như vậy cũng hơi kinh ngạc, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Diệp Trọng trưởng lão, không cần phải long trọng như thế này chứ?

- Ha ha...

Nghe vậy, Diệp Trọng thoát tỉnh táo lại, cười cười. Lúc này mới phát tay bảo tộc nhân rời đi, tự thân tiến lại gần, cười nói:

- Tiêu Viêm tiên sinh, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi Thánh Đan thành. Ngài chuẩn bị xong hết chưa?

Tiêu Viêm gật đầu. Không nghĩ tới thời gian mình bế quan lại nhanh như vậy, nháy mắt đã trôi qua gần một tháng.

- Tiêu Viêm tiên sinh, ngài hẳn không có chuyện gì chứ?

Diệp Trọng nhìn Tiêu Viêm, ở khoảng cách gần như vậy, lão cảm nhận được áp lực nhàn nhạt. Loại áp lực nằm sâu trong linh hồn, làm người ta khó có thể kháng cự. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Đối với vấn đề của Diệp Trọng, Tiêu Viêm nghi hoặc cau mày nói:

- Ta có thể có chuyện gì?

Nhìn bộ dáng hẩn, hình như cũng không rõ ràng lắm những biến ảo nhỏ của mình.

Nhìn thấy Tiêu Viêm mù mờ hỏi lại như vậy, Diệp Trọng ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ là do ảo giác?

- Không phải là ảo giác đâu, linh hồn lực của hẩn trong thời gian bế quan

ngắn có tăng lên một chút!

Ánh mắt Thiên Hỏa tôn giả rớt cuộc từ trên người Tiêu Viêm dòi đi, cười nói.

- Linh hồn lực?

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt. Chợt vân vê cằm, trầm ngâm nói:

- Nói đến chuyện này, bản thân ta đột nhiên cảm thấy luyện đan so với trước kia dễ dàng hơn rất nhiều. Hơn nữa, đối với khả năng thao khống hỏa diễm cũng thêm tinh diệu. Bất quá linh hồn lực này không phải chỉ lúc tăng giai mới tăng mạnh hơn hay sao? Thực lực của ta hiện tại chỉ ở Tứ tinh Đâu Tông a, chẳng qua là so với lúc đầu vừa mới tấn nhập chỉ vững chắc hơn một chút thôi mà!

Thiên Hỏa tôn giả có chút kỳ quái liếc nhìn Tiêu Viêm, một lát sau nhú mày, nói:

- Xem ra, lão sư kia của ngươi không có đem chuyện liên quan đến linh hồn lực lượng nói cho ngươi biết. Nhưng cũng bình thường, đối với loại linh hồn huyền diệu khó giải thích này, người bình thường chỉ có thể tuân tự nhi tiến (tiến từng bước một), không thể điều khiển nó được. Cho dù là trước kia, ngươi cũng chỉ hiểu được cách sử dụng linh hồn lực lượng mà thôi, cũng không phải đã hiểu rõ hoàn toàn.

Nghe được những lời này của Thiên Hỏa tôn giả, Tiêu Viêm cùng Diệp Trọng lâm vào trầm ngâm. Người trước thì hoàn toàn mờ mịt, người sau thì khẽ nhú mày. Lý luận này lão tựa hồ đã gặp qua trong một vài quyển sách cổ của gia tộc.

- Linh hồn lực không có cấp bậc cao thấp nhưng lại có phân chia cảnh giới!

Thiên Hỏa tôn giả cười nói:

- Đương nhiên, thuyết pháp này hiện tại các ngươi căn bản hầu như không thể nghe được. Bởi vì những chuyện về linh hồn cảnh giới, dù là những cường giả chỉ e cả đời cũng không với tới được. Có biết vì sao nhiều Luyện dược sư cả đời chỉ dừng lại ở Thất phẩm không? Chính là vì do

cảnh giới linh hồn.

- Cảnh giới linh hồn?

Tiêu Viêm chau mày. Đối với thứ này hắn chưa từng nghe nói qua. Bất quá, linh hồn chính là căn nguyên của sinh linh, không có linh hồn thì không có gì cả. Linh hồn bất diệt sẽ có thêm một đường sinh cơ. Đối với thứ huyền ảo này, bất luận kẻ nào cũng phải kính sợ.

Mà, Tiêu Viêm chỉ biết lực lượng linh hồn của bản thân không kém nhưng lại không hiểu rõ về nó lắm. Hơn nữa năm đó khi Dược lão còn đi cùng hắn, Tiêu Viêm chẳng qua chỉ là Luyện dược sư Ngũ phẩm, căn bản không có tư cách biết đến cái gì gọi là cảnh giới linh hồn. Mà cũng chính vì hắn không còn Dược lão ở bên chỉ dạy nên những tin tức liên quan đến Luyện dược sư hắn hoàn toàn không biết. Cái gọi là cảnh giới linh hồn, cũng là một trong số những thứ hắn không biết.

- Hiện tại mà nói, có lẽ ngoại trừ một vài người đạt đến Bát phẩm Luyện dược Tông sư biết đến ra, chỉ sợ cũng chỉ có thể tìm ra ở những sách cổ có liên quan thôi!

Thiên Hỏa tôn giả chậm rãi nói. Nếu không phải hắn không phải là người của thời đại này, chỉ sợ cũng không thể giải đáp cho Tiêu Viêm hiểu về phương diện này.

- Cảnh giới linh hồn, phân bốn tầng: Phàm cảnh, Tiên cảnh, Thiên cảnh, Đế cảnh. Đại đa số mọi người, thậm chí là Bát phẩm Luyện dược sư trở xuống phần lớn cảnh giới linh hồn đều dừng lại ở Phàm cảnh. Bất quá, linh hồn lực bên mạnh bên yếu mà thôi. Mà trước kia, người cũng là dừng bước ở Phàm cảnh, chẳng qua mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

- Một vài Luyện dược sư Thất phẩm nếu gặp cơ duyên xảo hợp, có lẽ có thể mơ hồ chạm đến Tiên cảnh. Nếu linh hồn lực lượng đạt đến cấp độ này, sẽ có được một loại hiệu quả, đó chính là Phú Linh, giúp đan dược có được linh tính. Người nên biết, phần lớn đan dược Bát phẩm đều có được linh tính nên mới có thể đạt tới cấp tám. Luyện dược sư bình thường, mặc kệ thuật luyện chế giỏi đến đâu, nếu không có năng lực làm cho đan dược có được linh tính thì đan dược này vĩnh viễn không đạt tới Bát phẩm.

- Thiên cảnh, người hắn sẽ nhanh rõ ràng! Nếu là Cửu phẩm đan dược thì

sẽ có linh trí không khác bao nhiêu so với người thường. Chuyện này chính là tương đương với việc sáng tạo một kiếp linh. Kiếp linh này không chỉ phải trao cho nó linh tính, mà còn phải khiến nó có được lực lượng của thiên địa. Mà nếu muốn làm được điều này, linh hồn lực cần phải đạt tới cấp độ Thiên cảnh. Trên đại lục hiện tại rất hiếm người có thể làm được.

- Về phần Đế cảnh, đây chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, ngay cả ta cũng chỉ được nghe nói qua mà thôi, cũng chính là vua của các loại đan dược. Ta chỉ có thể nói cho người biết một điều, cảnh giới này cùng đan dược Đế phẩm có quan hệ. Mà đế phẩm đan dược cùng Đấu Đế trong truyền thuyết có liên quan.

- Nhưng cảnh giới này, không biết có bao nhiêu người muốn nhưng cũng chưa từng đạt được...

Nói đến câu cuối, thanh âm Thiên Hỏa tôn giả có chút tiếc nuối, còn đám người Tiêu Viêm thì không thể nào tiếp tục cảm nhận được giọng nói tiếc nuối của lão. Tất cả mọi người đều bị những lời nói này của ông ta làm cho mê muội.

Những thứ gọi là cảnh giới linh hồn, ngoại trừ Diệp Trọng có thể mơ hồ nhớ lại, cho dù là Tiểu Y Tiên cũng thấy mơ hồ. Nàng mới tiến vào Đấu Tôn không bao lâu, luận kiến thức thì căn bản không thể so sánh với lão quái vật như Thiên Hỏa tôn giả được.

- Chuyện này ta tựa hồ đã từng thấy qua ở một ít sách cổ nhưng cũng không cận kề bằng lão tiên sinh. Ban đầu, khi ta đọc được những dòng này cũng cho rằng là dối trá nên không để ý tới.

Một lúc lâu sau, Diệp Trọng rốt cuộc khôi phục lại tinh thần, có chút ảo não nói:

- Tổ tiên ta là một Luyện dược sư Bát phẩm, thế nhưng lại không có một chút tin tức liên quan đến cảnh giới linh hồn này.

- Linh hồn vốn là tồn tại huyền ảo. Một ít Luyện dược sư mặc dù nhờ cơ duyên may mắn đột phá, chỉ sợ cũng không hiểu được.

Thiên Hỏa tôn giả liếc nhìn Tiêu Viêm, nói:

- Trước kia, người cũng chưa có tư cách tiếp xúc đến loại này, vốn ta tưởng sư phụ người đã nói qua với người. Nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại của người, hiển nhiên là ta đã suy nghĩ quá nhiều!

Tiêu Viêm cười khở, nói:

- Lúc trước khi sư phụ lọt vào trong tay Hồn Điện thì vẫn bồi mới chỉ là Luyện dược sư Ngũ phẩm, làm sao có thể tiếp xúc với tin tức bậc này.

- Hiện tại, cảnh giới linh hồn của người hẳn do cơ duyên xảo hợp đã chạm đến Tiên cảnh. Về phần khi nào có thể tiến vào Tiên cảnh thì phải nhìn phúc duyên của người thôi. Ở thời viễn cổ có một phương pháp tu luyện linh hồn đặc thù, xưng là Hồn kỹ. Bất quá, hiện tại rõ ràng đã thất truyền. Bởi vì ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua cái gọi là Hồn kỹ ấy!

Thiên Hỏa tôn giả cười nói.

- Linh hồn cũng có thể tu luyện?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời hoảng sợ, thất thanh nói với vẻ bất khả tư nghị. Trên đại lục Đấu Khí hiện giờ, linh hồn chỉ có thể tăng khi thực lực tăng lên, hoặc là nhờ vào một ít thiên tài địa bảo đặc thù. Về phần tự mình tu luyện mà có thể tăng lên thì hẳn chưa từng nghe nói qua.

- Ta nói, tất cả chỉ có ở thời viễn cổ!

Thiên Hỏa tôn giả đảo cặp mắt trắng dã, nói.

Thấy thế, Tiêu Viêm cười khở lắc đầu. Tu luyện linh hồn, quả thật khó có thể tin nổi. Về phần cái gọi là Tiên cảnh, hẳn cũng không có cảm giác gì quá lớn. Trong khoảng thời gian bế quan khổ tu luyện đan điền cường này, trong đầu hắn cơ hồ vẫn luôn ở trạng thái mông lung khiến cho vài lần có cơ hội luyện chế thành công đan dược Thất phẩm cao cấp, nhưng ở thời điểm cuối cùng lại thất bại. Bất quá hiện tại nghĩ lại mà nói, hẳn cũng thoáng cảm thấy được. Có điều, lúc luyện chế Thất phẩm cao cấp đan dược thì hẳn cảm giác rõ hơn so với trước kia, có vẻ càng lúc càng thuận tay.

- Xem ra, ngày sau phải tìm cơ hội nghiên cứu kỹ lưỡng một chút! Muốn bước vào Bát phẩm, cái gọi là Tiên cảnh này phải tìm hiểu thôi!

Tiêu Viêm lại trầm ngâm một hồi nữa. Lời nói của Thiên Hỏa tôn giả không thể nghi ngờ đã mở ra cho hắn một chân trời mới. Tới hiện tại, hắn mới hiểu được, nguyên lai linh hồn lại có quan hệ đến việc thăng cấp của Luyện dược sư Thất phẩm.

"Khó trách, Thất phẩm Luyện dược sư không ít nhưng Bát phẩm Luyện dược sư lại hiếm như vậy! Thì ra họ đều không biết gì về cái gọi là cảnh giới linh hồn nhỉ?"

"Bất quá, nếu có thể có được Hồn kỹ ấy thì mọi chuyện chẳng phải quá tốt sao. Có thứ này mới có thể thuận lợi thăng cấp cảnh giới linh hồn. Đáng tiếc là nó lại thất truyền!"

Nghĩ đến đây trong lòng Tiêu Viêm tràn đầy tiếc nuối. Hồn kỹ không còn mới có thể dẫn đến việc những Luyện dược sư tấn giai lên Bát phẩm vô cùng khó khăn, tất cả phải nhờ vào cơ duyên.

"Không biết Đan Tháp có hồn kỹ không nhỉ? Có thể trở thành Thánh địa trong lòng tất cả Luyện dược sư vậy nơi này cũng không phải bình thường a? Ai, hi vọng lần đi Thánh Đan thành này, có thể lấy được chút ít tin tức về Hồn kỹ. Loại mạo danh kỳ diệu này, ai biết lúc được một lúc nào đó lại xuất hiện chứ?!"

Thở dài một tiếng, Tiêu Viêm lập tức quyết định. Chuyến này đến Thánh Đan thành, cái gọi là Hồn kỹ cũng cực kỳ trọng yếu a!

-----oOo-----

Chương 1120: Đi tới Thánh Đan thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay, ở đại môn Diệp gia, tất cả tộc nhân đều đứng nơi này, ánh mắt rực lửa nhìn đám người Tiêu Viêm ở phía trước. Diệp gia có thể hay không một lần nữa trở thành trưởng lão trong Trưởng lão hội của Đan Tháp còn phải trông vào thứ hạng của Tiêu Viêm trong lần khảo thí Ngũ đại gia tộc này.

Nếu như Tiêu Viêm thành công đưa Diệp gia trở lại Trường lão hội, Diệp gia mới có thể chân chính ngẩng cao đầu. Được Đan Tháp che chở, bọn họ cũng yên tâm phát triển. Tuy không thể vượt qua Tào gia trong thời gian ngắn nhưng ít ra cũng có thể tự vệ. Nói không chừng, một ngày nào đó cũng có thể xuất hiện một hậu bối ngang ngửa với yêu nữ Tào Dĩnh kia, vậy họ mới có thể dần dần quật khởi, khôi phục lại vinh quang trước đây.

- Lão Nhị, lão Tam, lần này ta sẽ theo Tiêu Viêm tiên sinh đến Thánh Đan thành. Diệp gia giao cho các ngươi!

Diệp Trọng hướng về phía hai gã trưởng lão Diệp gia trầm giọng nói.

- Được, lão Đại an tâm đến Thánh Đan thành chuẩn bị đi! Tuy nói Diệp gia chúng ta dần dần suy bại nhưng dù sao vẫn còn một ít quan hệ với Đan Tháp.

Một gã trưởng lão Diệp gia trịnh trọng nói, mấy tên trưởng lão Diệp gia bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Diệp Trọng thở dài, gật đầu. Hôm nay, danh tiếng cùng địa vị của Diệp gia không ngừng xuống dốc, những quan hệ trước kia cũng đã đổ vỡ rất nhiều, nhưng cũng may không phải ai cũng tuyệt tình tuyệt nghĩa như Tào gia. Mà cũng chính vì những quan hệ này, ở hai lần không thông qua khảo thí trước, Diệp gia hẳn mới có thể miễn cưỡng duy trì danh tiếng và sinh cơ đến bây giờ.

Tiêu Viêm ở bên cạnh nhìn sắc trời, nhẹ giọng nói:

- Thời gian không còn sớm nữa. Diệp Trọng trưởng lão, đi thôi!

Trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, vốn ngày hôm qua vẫn Tiêu Viêm còn cảm thấy rạo rức thì hôm nay cũng dần thu liễm. Chính hắn cũng mơ hồ hiểu được, linh hồn lực của hắn hiện giờ so với quá khứ có chút thay đổi. Nói rõ ra thì linh hồn của hắn hiện giờ so với trước kia càng có thêm linh khí.

Tứ đại cảnh giới linh hồn, tựa hồ chỉ có tác dụng với Luyện dược sư, mà không có trợ giúp quá lớn trên con đường tu luyện đấu khí của Tiêu Viêm.

Dù sao, tu luyện linh hồn cùng đấu khí là hai loại hình thức hoàn toàn bất

đồng. Có lẽ ở thời viễn cổ đã có hai con đường tu luyện nhưng hiện tại tu luyện đấu khí mới là chính đạo. Linh hồn kỹ này, chỉ sợ không chỉ có Tiêu Viêm mà đa số cường giả Đấu Tôn cũng đều không biết đến tác dụng hóa linh hồn của nó.

Nghe thanh âm của Tiêu Viêm, Diệp Trọng gật đầu cười, xoay người tiến về phía Bắc quảng trường bước đi. Ở trung tâm Diệp thành có một Không Gian Trùng Động nhưng chẳng qua quy mô cũng không lớn. Hơn nữa, không thể tốc hành đến Thánh Đan thành mà phải di chuyển nhiều lần mới có thể đến nơi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trong chuyến đi này, ngoại trừ ba người Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả ra, còn có Hân Lam và Diệp Trọng. Dù có mang nhiều người đến Đan hội thì cũng không có tác dụng gì nhiều, không bằng ở lại Diệp thành bảo vệ Diệp gia.

Đoàn người đi theo sau Diệp Trọng xuyên qua thành thị, khoảng mười phút sau đã ra khỏi Bắc Nghiễm trảng. Tuy nói, Diệp gia hiện giờ đang suy bại, nhưng lão hồ mặc dù gây dư uy vẫn còn đó. Ít nhất, ở trong Diệp thành, không có thế lực nào có thể khiêu khích địa vị Diệp gia. Bởi vậy, Không Gian Trùng Động nơi này cũng nằm trong tay Diệp gia.

Hiển nhiên Diệp Trọng đã sớm phân phó chuyển đi Không Gian Trùng Động này nên khi nhóm Tiêu Viêm đi vào thì trong trảng hoàn toàn trống trải. Đoàn người Tiêu Viêm đi tới thì bãi đá chậm rãi xoay tròn, Không Gian Trùng Động lập tức hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Không Gian Trùng Động của Diệp thành nhìn qua cũng có vài phần đại khí. Bất quá, trong này từ từ tán ra một ít không gian dao động hỗn loạn. Xem ra, Không Gian Trùng Động này đã trải qua nhiều năm gìn giữ.

- Ai, năm đó Diệp gia ta huy hoàng, liền có hai gã Đấu Tôn cường giả tự nguyện giữ gìn Trùng Động nhưng vì gia tộc dần suy bại nên giờ đây Diệp gia ta không thể mời được cường giả cấp bậc này bảo vệ, thật khiến các vị chê cười!

Nhìn Không Gian Trùng Động này, Diệp Trọng cười khở một tiếng, nói.

Tiêu Viêm cười lắc đầu, nói:

- Không có việc gì! Sau chuyến đi này cứ để cho Tiểu Y Tiên cùng Diệu lão tiên sinh ra tay giúp các người khôi phục một chút!

- Vậy ta xin đa tạ ba vị! Chúng ta lên đường thôi!

Diệp Trọng cảm kích gật đầu, sau đó lấy ra một con thuyền nhỏ màu đen từ trong Nạp giới, bàn tay ma sát một chút, chân khế đạp, lập tức trùng động chậm rãi xoay tròn. Đám người Tiêu Viêm cũng theo lên.

Trong thông đạo, không gian yên tĩnh không một tiếng động. Đám người Tiêu Viêm nhanh chóng hiện ra. Sau đó Diệp Trọng liền ném ra con thuyền nhỏ, nó liền hóa thành một cái thuyền lớn khổng lồ. Thuyền không gian này cũng là chiếc thuyền xa hoa nhất kể từ khi Tiêu Viêm vào Trung Châu đến nay được thấy qua. Diệp Trọng này thật đúng là phí không ít tâm tư.

Thân hình mọi người lao vút lên chiếc thuyền lớn. Diệp Trọng như ngựa quen đường cũ thuận tay sờ sờ một chỗ trên đầu thuyền. Một vòng năng lượng sáng lên kéo dài ra, đem thân tàu vây quanh lại. Thân thuyền chợt chấn động, "viu" một tiếng đã bay vụt vào trong Không Gian Trùng Động.

- Diệp thành không có thông đạo không gian nối với Thánh Đan thành. Bởi vậy, trước mắt chúng ta sẽ đến một tòa thành thị tên là Thanh Linh thành, từ Không Gian Trùng Động ở nơi này mới có thể đến Thánh Đan thành.

Diệp Trọng xoay người hướng về phía đám người Tiêu Viêm ở trên thân thuyền, cười nói:

- Từ nơi này đến Thanh Linh thành mất ba ngày, từ Thanh Linh thành đến Thánh Đan thành cần bốn ngày. Cho nên, chỉ sợ phải bảy đến tám ngày mới có thể đến được Thánh Đan thành. Trong lúc đó, mọi người có thể ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, bên trong có cũng có vài gian phòng. Về phần thao túng thuyền không gian cứ giao cho ta cùng Hân Lam làm là được rồi!

Đối với đề nghị của Diệp Trọng, đám người Tiêu Viêm cũng không nói gì. Đang nói chuyện đều riêng rẽ đi vào khoang thuyền, tìm cho mình một gian phòng.

Di chuyển trong thông đạo không gian khá buồn tẻ và tĩnh mịch. Bất quá, chuyện này đối với đám người Tiêu Viêm vốn có thói quen tu luyện một mình cũng không tạo thành phiền nhiễu gì. Trong những ngày này, Tiêu Viêm vẫn luôn ở trong phòng nghiên cứu linh hồn lực. Theo như lời Thiên Hỏa tôn giả nói, Tiêu Viêm càng ngày càng hiểu kỳ về loại lực lượng này.

Dù vậy, nghiên cứu cũng chẳng có được thành quả lớn lao gì. Tương tự như mấy hôm trước, ở thời điểm luyện đan đó... trạng thái kỳ diệu kia, Tiêu Viêm cũng không có cảm ứng. Bất quá, hiện giờ trình độ luyện chế đan dược của hắn đã không như trước kia, phẩm chất cũng tốt hơn rất nhiều. Hắn biết, những điều này cùng linh hồn của hắn có quan hệ rất lớn. Lúc hắn tiến vào trạng thái kia, tuy nói vẫn chưa thể làm cho linh hồn của Tiêu Viêm hoàn toàn tiến vào Tiên cảnh, nhưng ít ra cũng khiến cho linh hồn của hắn so với linh hồn Phạm cảnh bình thường lộ rõ linh khí mười phần.

Bởi vậy, phẩm chất của những loại đan dược hiện giờ hắn luyện chế ra so với trước kia càng cao hơn.

Mấy ngày di chuyển trong thông đạo không gian nhanh chóng qua đi, Tiêu Viêm vẫn chìm đắm trong nghiên cứu tìm hiểu linh hồn lực. Chẳng đến khi sắp ra khỏi thông đạo không gian thì hắn mới thức tỉnh lại, cùng mọi người an toàn đến Thanh Linh thành. Tại nơi này nghỉ ngơi, phục hồi rồi nhanh chóng đi tới thông đạo không gian tiến về Thánh Đan thành.

Đọc đường đi Thanh Linh thành, Tiêu Viêm rất cuộc cũng thấy được lực hấp dẫn khủng bố của Đan hội. Trên đường xuất hiện các Luyện dược sư muôn hình vạn trạng khiến mọi người nhìn đến hoa mắt váng đầu. Số lượng Luyện dược sư nhiều như vậy thật đúng là lần đầu tiên hắn chứng kiến. Cho dù là đại hội Luyện dược sư ở Gia Mã đế quốc năm xưa, về số lượng hay chất lượng cũng xa xa không thể so sánh cùng Luyện dược sư ở Thanh Linh thành.

Hơn nữa, đây chỉ là một tòa thành thị ở Đan vực mà thôi. Thật không biết, nếu tất cả những Luyện dược sư tụ hội về Thánh Đan thành thì sẽ khiến cho người ta rung động đến cỡ nào a...!!!

Vừa nghĩ đến tràng cảnh vạn hỏa bay lên, vạn đỉnh hạ địa, vạn đan xuất thế, trong lòng Tiêu Viêm dâng lên một luồng nhiệt khí, ngay cả máu huyết cũng trở nên sôi trào. Người sống trên đời, tràng diện cỡ này nếu

không kiến thức qua một lần mà nói, nhất định sẽ luyện tiếc.

Đan hội – Đại hội Luyện dược sư quan trọng nhất. Vô số Luyện dược sư tu luyện suốt đời, mục tiêu cuối cùng, chính là có thể trở hết tài năng tại Đan hội. Đến đây, bọn họ đã bỏ ra vô số nỗ lực cùng mồ hôi.

Tham dự Đan hội liền có thể có được tư cách cùng quần hùng trên đại lục tranh tài cao thấp.

Đây là một cách để biểu hiện thực lực!

Vạn đỉnh cùng lên, ai có thể vi tôn?

Mang theo nhiệt huyết sôi trào, đoàn người Tiêu Viêm hòa theo dòng người, tiến vào Không Gian Trùng Động.

Không Gian Trùng Động nơi này vẫn buồn tẻ như vậy. Bất quá, lần này cũng không im lặng quá, một cái thông đạo không gian mở ra, vô số thuyền không gian lướt qua. Từng trận âm thanh huyền não tràn ngập thông đạo không gian.

Mà bên tàu ở nơi huyền não như thế này, người ta cảm thấy Thánh Đan thành trong truyền thuyết càng lúc càng gần.

Bốn ngày sau đó, xa xa trong Không Gian Trùng Động ẩn hiện một vòng ngân mang chuyển động và khuếch tán như sóng nước.

Khi gần ra khỏi khe ngân sắc, trong đoàn thuyền truyền ra từng tiếng ồn ào lại đột nhiên im lặng quý dị, từng đạo thân ảnh mặc áo bào Luyện dược sư từ trong thuyền không gian đi ra, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn như muốn thấu qua khe hở kia.

Thánh Đan thành – Thánh địa trong lòng tất cả Luyện dược sư!

Hai tay Tiêu Viêm chấp sau lưng, ánh mắt ngóng nhìn khe hở bao phủ bởi ánh sáng bạc, máu huyết đang bình ổn chảy xuôi trong cơ thể giờ phút này cũng đã sôi trào.

- Thánh Đan thành, Đan Tháp. Ta, Tiêu Viêm đến đây!

-----oOo-----

Chương 1121: Đan gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mỗi chiếc thuyền không gian tựa như sao băng xuyên qua chân trời hắc ám, trông như một con kình ngư chen chúc nhau tiến vào trong vòng sáng bạc. Thuyền không gian của đám người Tiêu Viêm cũng theo dòng chảy cùng các thuyền khác vô cùng kịch liệt tiến vào trong vòng sáng, không gian ba động liền biến mất không thấy nữa.

Khi xông vào vòng ngân quang, cả thân thuyền không gian lắc lư kịch liệt. Chẳng qua tình trạng này diễn ra không lâu liền từ từ tiêu tán, vòng sáng màu bạc cũng mỏng dần. Sau một lúc lâu thì vòng sáng màu bạc lại mạnh mẽ dâng lên chói mắt khiến nhóm Tiêu Viêm hí mắt lại theo phản xạ.

Trong lúc đám người Tiêu Viêm hí mắt, đột nhiên có một làn gió mềm mại dịu dàng thổi đến, khiến cho sự căng thẳng trong lòng mọi người tiêu tan, dần buông lỏng xuống. Nhưng đúng lúc tâm tình bọn họ thoải mái, trong không gian dội lên tiếng vang cực kỳ chói tai tựa như tạp âm ồn ào. Thanh âm âm ỉm kéo đến chui vào tai làm cho đám người trong nháy mắt đầu choáng mắt hoa.

Tiêu Viêm từ từ mở mắt ra, đập vào trong chính là một mảnh nham thạch đỏ ngẫu tạo nên một quảng trường khổng lồ thấy đầu không thấy cuối, ít nhất cũng dài hơn một ngàn thước. Đứng tại đây khiến cho người ta có cảm giác bản thân thật nhỏ bé như một con kiến không đáng để so sánh.

Mảnh cát đỏ đậm trên sân rộng dường như chứa đầy áp người người đang ùn ùn kéo đến, thanh âm từ nơi đó truyền ra xông lên tận trời xanh. Nơi này chính là Thánh Đan thành sao? Nhìn quảng trường rộng khổng lồ thấy đầu không thấy cuối này, Tiêu Viêm nhin không được hít một hơi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Không gian phía sau hẳn đang không ngừng nổi lên từng trận ba động kịch liệt. Thuyền không gian đưa đám người Tiêu Viêm đến đây dần thu nhỏ lại. Không biết bao nhiêu người đang từ trên trời bay xuống. Hiển nhiên, nơi này chính là một Không Gian Trùng Động. Chẳng qua, chỉ là chỗ dành

cho Không Gian Trùng Động thôi mà đã rộng đến vậy sao?

Diệp Trọng ở bên cạnh thoáng nhìn bốn phía, ánh mắt có chút phức tạp. Từ khi Diệp gia thất bại hai lần tại khảo thí Ngũ đại gia tộc, bọn họ đã mất hết mặt mũi rồi đi. Lúc này, Tiêu Viêm thấy chỉ là một cái quảng trường chứa Không Gian Trùng Động mà đã lớn bằng một phần Diệp thành rồi, Thánh Đan thành quả thật quá kinh khủng.

- Ha ha, không nên giật mình! Hiện tại, chúng ta đã ở bên trong Thánh Đan thành, còn Đan Tháp thì ở bên trong nội vực. Mà mặc kệ là ngoại vực hay nội vực, đều là địa bàn của Đan Tháp!

Diệp Trọng nhìn thấy bộ dáng kia của Tiêu Viêm không khỏi cười, nói:

- Thánh Đan thành mặc dù được gọi là "*thành*" nhưng các thành thị bình thường không thể so sánh với nó được. Chỉ luận về diện tích thôi, nó cũng hơn Diệp thành không biết bao nhiêu lần!

Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh trên trán. Thành thị này quả thực quá rộng lớn. Mở bản đồ địa vực ra xem, dựa theo suy đoán của Tiêu Viêm thì Thánh Đan thành chỉ sợ cũng không khác gì so với Hắc Giác Vực. Diện tích rộng lớn này, cho dù là Đấu Tông cường giả muốn đi từ Bắc đến Nam cũng phải cần nửa ngày thời gian. Hiện tại, lượng người còn chưa phải lúc đông nhất, còn phải chờ đến khi Đan hội bắt đầu trước một tháng kia.

- Thánh Đan thành rộng lớn kinh khủng như vậy mà bây giờ nhìn qua lại có vẻ chật chội.

Diệp Trọng cười nói:

- Ngươi không nên khinh thường sức hấp dẫn của Đan hội!

Tiêu Viêm cười khổ, lắc đầu. Đến Thánh Đan thành, hẳn mới rồi còn chưa biết cái gì gọi là "*Mở rộng tâm mắt*". Thành thị khổng lồ cỡ kính như thế hôm nay coi như Tiêu Viêm đã được tăng thêm kiến thức.

- Hiện tại, đầu tiên chúng ta đi đến chỗ nào?

Thu liễm tâm tình, ánh mắt Tiêu Viêm cùng đám người Tiểu Y Tiên nhìn về phía Diệp Trọng. Đám người Tiêu Viêm lần đầu tiên đến Thánh Đan

thành, đối với nơi này không có nửa điểm quen thuộc, hết thảy đều do Diệp Trọng hướng dẫn.

- Thời gian khảo thí của Ngũ đại gia tộc cũng đến rất gần rồi. Trước tiên, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi. Ngày mai, ta dẫn ngươi đi Đan Tháp dự khảo thí.

Diệp Trọng cười, nói.

- Đan Tháp là nơi chứng thực cấp bậc huy chương của Luyện dược sư.

Diệp Trọng hơi trầm ngâm, nói.

Nghe nói đến cấp bậc huy chương Luyện dược sư, Tiêu Viêm ngẩn ra, nói:

- Còn phải cần nó sao?

Huy chương xác định cấp bậc Luyện dược sư này Tiêu Viêm cũng có. Chính là khi lịch lãm ở Gia Mã đế quốc đã nhận lấy một mai huy chương Nhất phẩm Luyện dược sư.

- Ha ha, Đan Tháp khảo chứng thực lực Luyện dược sư nghiêm khắc hơn so với những nơi khác nhiều bởi vì huy chương này của họ thông dụng trên toàn đại lục. Cho dù đi tới bất kỳ địa phương nào cũng tuyệt đối có lực chấn nhiếp. Mà muốn được tham gia Đan hội, cấp bậc huy chương phải có nếu không sẽ không cho phép ngươi tham gia!

Diệp Trọng cười nói. Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn cũng không có gì dị nghị đối với chuyện này. Bất quá nhiều năm như vậy hắn cũng chưa từng tham gia trắc thí cấp bậc nên quả thật có chút tò mò.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không có dị nghị gì, Diệp Trọng cười cười, xác định phương hướng rồi tìm một chỗ nghỉ ngơi. Trong lúc đó, phía xa xa trên trời lại nổi lên một trận ba động kịch liệt. Sau đó, một con Ngân sắc phi mã cùng với chiếc xe ngựa trắng như tuyết dần hiện ra. Ở trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện hoa lệ quý phái như vậy lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt chăm chú.

Từng tiếng động xôn xao kinh hãi vang lên. "*Hư Không Thiên Mã Thú, ai lại phô trương hanh thế lớn như vậy chứ?*"

Hư Không Thiên Mã Thú? Tiêu Viêm nghe được những tiếng kinh hô cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cỗ xe trắng như tuyết kia. Hắn từng nghe kể về loại ma thú này. Mặc dù chỉ là ma thú Lục giai nhưng lại cực kỳ quý hiếm. Chúng nó có thể phi hành được trong không gian hư vô. Hơn nữa, tốc độ của chúng so với Thuyền không gian còn nhanh hơn, lại còn rất thoải mái. Rất nhiều người đều muốn có được Hư Không Thiên Mã Thú này là bởi vì thế. Ở những hội đấu giá cũng rất hiếm khi xuất hiện. Có tiền cũng chưa chắc mua được. Vậy mà, hôm nay, chủ nhân của loan xa tuyết bạch này lại có thể dùng vài đầu Hư Không Thiên Mã Thú chở đi!! Thủ bút bậc này thật không thể tưởng tượng nổi!

Ánh mắt Diệp Trọng ở bên cạnh đồng dạng cũng nhìn cỗ xe trắng như tuyết kia, khẽ chau mày.

- Diệp Trọng tưởng lão biết chủ nhân của cỗ xe này là ai sao?

Tiêu Viêm không hỏi tò mò, hỏi.

- Trên chiếc xe kia có dấu hiệu đặc thù, là tộc huy của Đan gia. Nếu như ta nhìn không lầm thì người ngồi bên trong hẳn là người của Đan gia cử đi tham gia đợt khảo thí lần này.

Diệp Trọng gật đầu, nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm hướng cỗ xe nhìn kỹ, thoáng thấy một viên thuốc ánh lên màu vàng kim. Đan gia này chính là gia tộc đứng đầu Ngũ đại gia tộc ở Đan vực.

Ngũ đại gia tộc "*Đan - Tào - Bạch - Khâu - Diệp*" hiện giờ theo Tiêu Viêm được biết chính là Đan gia đứng đầu, không có đối thủ, ngạo thị ngũ gia (1). Có thể nói thanh thế Tào gia là lớn nhất. Có thể nói thanh thế Tào gia là lớn nhất, Bạch gia thì dục tài giàu có nhất, còn Khâu gia thì có tiếng nói quan trọng nhất tại Đan vực. Nhìn qua thì vẫn kém ba nhà kia nhưng so với Ngu gia thì còn tốt hơn vô số lần. Tổng quát mà nói, trong ngũ đại gia tộc hiện giờ, chỉ có Diệp gia là thế thâm nhất. Mà tứ đại gia tộc còn lại, Khâu gia tuy tộc nhân không đông nhưng lại vẫn duy trì địa vị vững vàng ở Đan Tháp.

- Nếu như Đan gia đã đến đây rồi, thì ba gia tộc kia chắc cũng đã đến!

Diệp Trọng trầm ngâm, nói.

- Không biết, năm nay Đan gia sẽ cử ai tham gia khảo thí đây? Chẳng biết Đan gia có thể xuất hiện người nào so được với yêu nữ Tào Dĩnh kia không nữa?

Tiêu Viêm vân vân cầm, hỏi.

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm! Đan gia từ trước đến nay làm việc đều trầm lặng, nhưng gia tộc này có thiên phú luyện chế thuốc rất cao. Còn nhớ năm đó, nghe nói tại thời điểm huy hoàng nhất, họ đã chiếm được vị trí Trưởng lão thủ tịch của Đan Tháp.

Diệp Trọng có chút lúng túng, nói:

- Bất quá, dựa theo lẽ thường, bọn họ cũng sẽ không phái ra những người có thực lực mạnh nhất đâu. Bởi vì loại khảo thí đối với bọn họ mà nói cũng không khó, đây sẽ là cơ hội của chúng ta. Như thế, xác suất thành công của chúng ta cũng sẽ nhiều hơn.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn biết lần khảo thí này đối với Diệp gia trọng yếu cỡ nào. Nếu không có hắn ra tay trợ giúp, bằng vào những tộc nhân trẻ tuổi của Diệp gia, chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn.

Trong lúc đám người Tiêu Viêm đang nói chuyện với nhau. Cỗ xe trắng như tuyết ở trên bầu trời dần biến mất ở phía chân trời.

- Đi thôi, trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi và hồi phục. Ngày mai chúng ta đi Đan Tháp trải nghiệm cấp bậc huy chương. Sau đó sẽ bàn tiếp về đợt khảo thí lần này!

Diệp Trọng cười nói. Đối với thực lực của Tiêu Viêm, hắn rất yên tâm. Bất quá, gánh nặng trong lòng hắn chính bốn đại gia tộc còn lại có phái ra những tộc nhân trẻ tuổi còn mạnh hơn so với trước kia. Hôm nay, gần tới Đan hội. Những tộc nhân trẻ tuổi đến đây tự nhiên cũng không phải là những kẻ xoàng xĩnh.

Thân hình Diệp Trọng hướng quảng trường bay vút đi, đám người Tiêu Viêm bám sát theo sau.

Chú thích:

(1): Do bản text tiếng Trung quá lỏm nên đoạn giới thiệu Đan gia hơi lung tung. Các bằng hữu cứ đọc, sau đó mình sẽ tìm hiểu rồi chỉnh lại sau!
Mong các bạn thông cảm!

-----oOo-----

Chương 1122: Gặp gỡ trong tình không

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đoàn người Tiêu Viêm theo Diệp Trọng di chuyển nửa giờ trong ngoại vực Thánh Đan thành, rốt cuộc cũng đáp xuống địa vực phía Nam.

Nơi nhóm Tiêu Viêm hạ xuống là một cái viện tương đối rộng rãi chẳng qua thoạt nhìn đã cũ kỹ, tựa như nhiều năm qua chưa từng có ai ở đây. Trước sân, có một tấm bảng, mơ hồ có thể nhìn thấy hai chữ.

- Diệp viện!

- Đây là sản nghiệp của Diệp gia ta năm đó nhưng do Diệp gia sau này dần xuống dốc đi mà không còn ai tiếp tục ở lại nơi này trông coi. Bất quá dùng để nghỉ chân một thời gian cũng không tệ lắm!

Diệp Trọng nhìn vào trong rồi quay lại nói với Tiêu Viêm.

Nhóm Tiêu Viêm tự nhiên cũng không có yêu cầu gì đối với nơi này. Hơn nữa, Diệp viện tuy nói hơi tiêu điều nhưng lại yên tĩnh. Mặc dù cũng có không ít người đi ngang qua nhưng so với những nơi khác quả thật xứng với hai chữ "*yên tĩnh*".

- Ha ha, không thành vấn đề. Nhìn sắc trời cũng không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn có chính sự!

Thời gian dần trôi qua, bóng đêm cũng từ từ phủ xuống. Cả Thánh Đan

thành chìm trong bóng đêm huyền bí...

Trong tiểu viện, Tiêu Viêm đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời. Một lúc sau hắn chau mày:

- Từ khi tiến vào Thánh Đan thành đến giờ, ta chưa từng cảm ứng được một chút dao động nào liên quan đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Có lẽ là do cường giả Đan Tháp phong ấn hoặc ẩn dấu đi?!

Trầm ngâm một lúc, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng nhìn về phía Nội vực Thánh Đan thành trên không trung. Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thành hình ở trên trời sao, nếu như sinh ra cũng chỉ có thể ở trên đó. Nếu như Tiêu Viêm đoán không sai thì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ở ngay trên không trung, trong nội vực Thánh Đan thành.

- Ai, thủ đoạn của Đan Tháp đúng là bí ẩn! Xem ra, chỉ có thể đến tận nơi nhìn rõ mới được!

Tiêu Viêm khẽ thở dài, vừa muốn xoay người trở về phòng, đôi tai vừa động liền nhìn về phía cửa viện. Ở đó Tiểu Y Tiên trong y trang trắng xinh đẹp đang đứng, ánh trăng soi sáng thân thể nàng tựa như một lớp sương mù phủ lên càng tăng thêm vẻ quyến rũ lòng người.

- Muội chưa đi nghỉ sao?

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm hơi ngẩn ra, chợt mỉm cười rồi nói.

- Trước khi Huân Nhi rời đi đã dặn muội phải bảo vệ huynh. Huynh chưa từng nghỉ ngơi thì muội sao có thể bãi công?

Tiểu Y Tiên cười, nói.

Nghe được lời nói dí dỏm của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm nhin không được phì cười. Kể từ khi giải quyết được Ách Nan Độc Thể, tâm tình của nàng không nghi ngờ đã thoái mái hơn rất nhiều.

- Ách Nan Độc Thể của muội hẳn không có vấn đề gì chứ?

Tiêu Viêm nhìn Tiểu Y Tiên, quan tâm hỏi.

- Hẳn là không có vấn đề gì... Hôm nay, trong cơ thể muội có một quả Độc đan cỡ ngón cái, Ách Nan Độc Khí cũng bị áp súc ở đó. Hơn nữa, hôm nay muội đã có thể không chế nó hoàn toàn!

Tiểu Y Tiên trầm ngâm một chút, nói.

- Vậy thì tốt rồi! Huynh cũng chỉ có thể giúp muội đến đây thôi! Về phần sau này nên làm gì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Bất quá, Ách Nan Độc thể cũng không phải là thể chất bình thường. Hơn nữa, trước kia cũng chưa bao giờ xuất hiện người nào có thể không chế nó hoàn toàn. Cho nên, huynh cũng không biết sau khi luyện ra Độc đan có ảnh hưởng cho muội không nữa...

Tiêu Viêm gật đầu, nói.

Tiểu Y Tiên mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển rồi đột nhiên nói:

- Huynh nói chuyện kia cho Huân Nhi biết chưa?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời ngẩn người dường như thoáng xấu hổ, nhưng lại cười khỏ lắc đầu. Chuyện của Thái Lâm, nguyên bản lúc trước chỉ là một tràng diện bất ngờ tràn ngập xuân ý. Về sau, dần dần tiếp xúc và trò chuyện với Mỹ Đỗ Toa nữ vương lãnh ngạo động lòng người kia, Tiêu Viêm mới nhận ra nàng bắt đầu xuất hiện một số tình cảm phức tạp và đặc biệt...còn cả chuyện Thái Lâm mang thai....

Rời khỏi đế quốc Gia Mã cũng đã nhiều năm, nếu như Thái Lâm thật sự mang thai vậy dựa theo tộc quy của Xà Nhân tộc, chỉ sợ "*Tiểu Tiêu Viêm*" không chừng cũng đã xuất thế!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm dâng lên cảm xúc rất phức tạp. Tựa như vui mừng, lại như buồn rầu, đủ loại cảm xúc hội tụ cùng một chỗ, giống như đổ ngũ vị vào trong một bình làm cho người ta đoán không ra.

- Ai, bình đến tướng ngăn! Một lúc nào đó huynh sẽ nói cho Huân Nhi biết việc này!

Lắc đầu, Tiêu Viêm ổn định tâm tình, thở dài. Có một số việc, tự nhiên không thể che dấu...

- Trên đại lục Đấu Khí, chuyện nam nhân có tam thê tứ thiếp đâu phải chuyện lạ. Huân Nhi cũng sẽ không ý kiến gì đâu!

Nhìn thấy bộ dáng rối rắm của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên lên tiếng an ủi.

Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gật đầu cười khổ. Huân Nhi không phải là nữ tử bình thường. Trong Cổ tộc, địa vị của nàng rất khó tưởng tượng được, nếu không thì làm sao lúc nào cũng có hai cường giả Đấu Tôn thủ hộ bên cạnh. Mà cho dù lúc đó Huân Nhi có đáp ứng, chỉ ngại Cổ tộc cũng sẽ lấy cớ này quấy nhiễu...

Nhìn Tiêu Viêm không còn tinh thần đề cập về chuyện này, Tiểu Y Tiên cũng không nói gì thêm. Hai người ngồi trước thềm đá trước phòng, giữa đầu ngắm sao trời lấp lánh trong tinh không vô tận. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Đã nhiều năm không cùng nhau ngắm sao... Nhớ năm đó ở ngọn núi nhỏ tại Thanh Sơn trấn, trong sơn cốc kia, trời sao ở đó thật đẹp!

Sau một lúc lâu thấp giọng hàn huyên, Tiểu Y Tiên nhẹ nhàng dựa vào cột đá bên cạnh, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, khẽ giọng thì thầm. Trong thanh âm lạnh lẽo truyền ra, nàng đã ngủ quên đi từ lúc nào.

Tiêu Viêm hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn mỹ nữ xinh đẹp toát ra khí chất dịu dàng trước mặt. Năm đó, bọn họ chưa từng nghĩ đến sẽ có lúc đạt được thực lực như bây giờ.

- Đợi đến khi trở về đế quốc Gia Mã, huynh sẽ lại cùng muội đến đó ngắm sao!

Như nghe thấy được giọng nói của Tiêu Viêm, trên gương mặt xinh đẹp của Tiểu Y Tiên chậm rãi trở nên nhu mì.

Lấy ra một cái hắc bào rộng rãi từ trong Nạp giới nhẹ nhàng phủ lên người Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy bước hai bước, ngẩng đầu nhìn ánh sáng trên thiên không.

Khi nhìn lên, hắn đột nhiên thấy bầu trời đêm ở Thánh Đan thành dường như khác hẳn so với những bầu trời đêm ở những nơi khác.

"Trần đây linh tính?"

Khẽ nhíu mày, Tiêu Viêm chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng yên dưới bầu trời.

Đứng yên suốt hai canh giờ, mà hai canh giờ này, thân hình Tiêu Viêm giống như một pho tượng điêu khắc bất động. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm chăm chăm những vì sao chợt ẩn chợt hiện lóe lên trên bầu trời.

Giữ mãi tư thế như vậy cho đến khi gần được ba canh giờ, khóe miệng Tiêu Viêm khẽ cong, từ từ nhắm mắt lại...

Trong khoảnh khắc ấy, linh hồn lực lượng mạnh mẽ như thủy triều từ mi tâm Tiêu Viêm khuếch tán ra bay thẳng lên bầu trời lấp lánh.

Linh hồn lực như sóng nước ở khuếch tán ra khắp bầu trời. Cảm giác tràn ngập linh tính khác thường này cũng tựa như một dấu vết thần kỳ theo linh hồn lực khuếch tán, để lại một ấn ký mơ hồ trong linh hồn Tiêu Viêm.

Khóe mắt Tiêu Viêm vẫn chưa mở ra. Giờ khắc này, thân thể hắn vẫn duy trì tư thế đó lại dần dần phóng ra ánh huỳnh quang rất nhạt. Ánh sáng này vô cùng thần kỳ, dùng mắt thường nhìn không thấy mà phải sử dụng linh hồn lực mới có thể quan sát được.

Những phiến lá cây và thảm cỏ đã úa vàng xung quanh Tiêu Viêm dưới ánh sáng huỳnh quang mỏng manh chiếu rọi đã dần dần lặng lẽ hồi phục sức sống, trông thật đậm đà linh khí.

Tiêu Viêm dĩ nhiên không biết được biến hóa quanh thân thể mình. Trong lúc linh hồn lực khuếch tán khắp nơi, ấn ký mơ hồ kia xuất hiện càng ngày càng rõ ràng. Dưới ấn ký này, linh hồn Tiêu Viêm như đắm chìm trong sự ấm áp chan hòa của ánh mặt trời, cảm giác thư sướng dị thường mạnh mẽ.

Linh hồn lực lượng lan tràn không biết kéo dài bao lâu, cũng không biết đã bay đến nơi nào bỗng nhiên chấn động mạnh. Đợi đến khi Tiêu Viêm phục hồi lại tinh thần thì linh hồn hắn chợt nhìn thấy một cự long đang nhắm chặt hai mắt, quanh thân lượn lờ một ngọn lửa tím đen vô cùng quỷ dị.

Khi linh hồn lực của Tiêu Viêm nhìn thấy ngọn lửa này, trong lòng hắn nhất thời dấy lên một cảm giác quen thuộc. Chợt một tiếng rên rỉ vang lên

trong linh hồn.

- Tam... Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa?

- Người phương nào dám can đảm nhìn trộm vào Đan thành Tinh vực?

Ngay khi tiếng rên rỉ vang lên trong lòng Tiêu Viêm, một tiếng quát chói tai cũng mạnh mẽ vang vọng trong linh hồn Tiêu Viêm.

Thanh âm chói tai đột ngột xuất hiện liền trực tiếp làm linh hồn lực đang khuếch tán của Tiêu Viêm tản ra rồi tiêu tán một cách quý dị trên tinh không. Linh hồn hắn cũng theo đó mà tản ra một đạo linh tính nhàn nhạt, mơ hồ lưu lại.

- Cái gì? Linh hồn Tiên cảnh?

Như cảm ứng được linh khí linh hồn còn sót lại, trong không gian hư vô vang lên một tiếng hô ngạc nhiên.

Tại một nơi rất xa bên ngoài Đan thành, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm mạnh mẽ mở ra, lui về sau hai bước, sắc mặt tái nhợt, đột nhiên nhìn về chỗ sâu trong Đan thành. Lúc trước, hắn cảm ứng được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, tất nhiên là chính là ở hướng đó!

- Đan thành Tinh vực. Nơi đó phong ấn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sao?

-----oOo-----

Chương 1123: Phân tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào phiến hư không bên trong Thánh Đan thành, một lúc lâu sau mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. Bàn tay hắn vuốt vuốt trán, bởi vì tiếng quát kinh khủng kia mà lúc này đầu Tiêu Viêm có chút mê muội.

- Không hổ là Đan Tháp, lại có cường giả kinh khủng như thế!

Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi rồi cười khở. Trước đó, chủ nhân tiếng quát chưa từng hiện thân nhưng liền một câu đã chấn vỡ linh hồn hắn. Năng lực bậc này, ít nhất đã là Bát phẩm Luyện dược sư mới có thể làm được.

Dần dần trấn định tâm tình, Tiêu Viêm đảo mắt qua nhưng chột ngẩn người. Bởi vì giờ phút này trong viện tràn đầy không khí tươi mát. Cỏ non xanh mướt vươn lên còn mặt đất vốn dĩ khô vàng thì giờ phút này lại bừng bừng sinh cơ.

- Đây là?

Tiêu Viêm chau mày. Hắn nhớ rõ lúc ban ngày nơi này còn chỉ có một bụi cỏ dại nho nhỏ mà thôi. Hiện tại sao lại trở thành bộ dạng này?

- Chẳng lẽ là vì nguyên nhân lúc trước?

Ý niệm trong lòng vừa chuyển, Tiêu Viêm đột nhiên hồi tưởng về khi mới vừa rồi bị tinh không dẫn dắt, hắn trong lúc mơ hồ đã tiến nhập một loại trạng thái huyền diệu.

Nghĩ đến đây Tiêu Viêm khép hờ mắt lại nhưng một lát sau chột mở ra, bên trong không thể che dấu được vẻ khiếp sợ lẫn vui mừng tột độ. Giờ đây, linh khí bao phủ tràn ngập linh hồn tựa hồ nồng đậm hơn trước kia không ít.

Tiêu Viêm hầu như không biết gì về Tiên cảnh, cũng không biết phải làm sao mới có thể tăng cường linh khí trong linh hồn, bởi thứ này chỉ có thể thu hoạch khi ngẫu nhiên tiến vào những trạng thái kỳ dị nhưng những loại trạng thái này thật sự "*khả ngộ bất khả cầu*". Ngoại trừ lần trước điên cuồng luyện đan nên mới xuất hiện thì cũng chỉ có hôm nay là lần thứ hai. Bất quá mặc kệ như thế nào, linh hồn cùng linh khí tăng trưởng đối với Tiêu Viêm cuối cùng đều là chuyện tốt.

- Dựa theo tốc độ này, nếu có thể tiếp tục tiến vào vài lần chắc sẽ bước vào Tiên cảnh. Như vậy ở Đan hội lần này mình sẽ tuyệt đối nắm chắc.

Cảm thụ được cảm giác thư sướng do linh hồn tràn ngập linh khí mang đến, Tiêu Viêm chậm rãi duỗi cái lưng mệt mỏi, trong lòng lại dấy lên ý nghĩ tham lam tựa "*rắn nuốt voi*".

Trong khi Tiêu Viêm đang vui sướng thì ở trung tâm không gian hư vô nội vực Đan Tháp lại vang lên giọng nói:

- Lúc trước có người rình Tinh vực, may mà chưa đánh thức Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Nếu không, lại một phen phiền toái a...!!

Trong không gian hư vô vang lên một giọng nói già nua chậm rãi:

- Phát hiện ra là người phương nào không?

- Không có, nhưng theo ta suy đoán linh hồn lực lượng của người này chỉ sợ đã bước chân vào linh hồn Tiên cảnh, Bất phẩm Luyện dược sư.

- Chẳng lẽ là người Hồn Điện? Bọn chúng đối với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng rất có hứng thú. Căn cứ vào một ít tin tình báo, ở Đan hội lần này Hồn Điện cũng sẽ phái vài người đến. Nếu để cho chúng lọt vào được tốp mười thì hẳn sẽ ra tay đối phó Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Một thanh âm đầy nghi hoặc lặng yên vang lên.

- Không biết, ta mặc dù đã chấn vỡ linh hồn đang thăm dò của người kia nhưng đây dù sao chỉ là một đạo phân hồn, không tạo nên tổn thương quá lớn đến thân thể.

- Tăng thêm giới nghiêm! Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hấp thụ tinh thần ánh sáng càng ngày càng mạnh, chúng ta không có khả năng trực tiếp phong ấn nữa. Nó đối với chúng ta có oán niệm khá lớn. Một khi phá mở phong ấn ra, chỉ sợ toàn bộ Thánh Đan thành đều bị nó phá hỏng. Cho nên nếu có người có thể thu phục nó dĩ nhiên là điều tốt nhất. Nhưng người này tuyệt không thể là người của Hồn Điện. Trên đại lục đã có không ít linh hồn của Luyện dược sư rơi vào tay bọn chúng.

- Tên Hồn Điện kia đến tột cùng muốn làm gì nhỉ? Bất nhiều linh hồn thể như vậy, ta cảm giác có chút bất an...

Sau lời nói của người này, phiến không gian hư vô dần rơi vào yên tĩnh.

- Nghe nói, ngay cả Dược Trần cũng đã rơi vào tay Hồn Điện...

Yên tĩnh một lúc lâu, một thanh âm già nua trầm thấp lúc này từ từ lại

vang lên.

- Dược Trần sao? Một cái tên nổi bật a! Nhớ năm đó, hắn cũng có một danh ngạch trở thành một trong tam đại cự đầu của Đan Tháp nhưng chẳng qua hắn lại không thích... Bọn người Hồn Điện này cũng quá lắm! Đoạn thời gian trước, trận đại chiến ở Đan vực chắc các ngươi cũng có nghe nói qua. Nghe nói trong đó có một người là đệ tử của Dược Trần.

- Ha ha, đệ tử Dược Trần sao? Ta rất muốn gặp hắn. Có thể được một người kén chọn như Dược lão thu làm đệ tử, chắc phải có nhiều chỗ hơn người. Không biết hắn cùng hai vị tộc nhân Tào gia cùng Đan gia không biết thế nào nhỉ?

- Hai tiểu tử này đều là quái vật hiếm thấy xưa nay. Cứ dựa theo tình thế hiện tại, sau một trăm tuổi, các nàng rất có tư cách trở thành cự đầu tiếp theo của Đan Tháp.

- Ủ... quên đi! Không cần phải để ý đến những chuyện này! Đan hội sắp bắt đầu thì trước tiên cứ tiến hành cho tốt kỳ đại hội này đã. Về phần bọn người Hồn Điện, bọn chúng tuy mạnh nhưng cũng không phải một tay che trời. Nếu bọn chúng thật sự có âm mưu động trời gì, Cổ tộc và các thế lực viễn cổ khác cũng sẽ không tùy ý để bọn họ thực hiện như thế đâu. Hiện tại, chúng ta cần phải làm sao để Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa không rơi vào trong tay Hồn Điện là được. Thôi, tách ra! Trong khoảng thời gian này nên chú ý bảo vệ thật tốt.

Sau khi âm thanh này chấm dứt, cuộc nói chuyện giữa hai đại cự đầu Đan Tháp cũng kết thúc, phiến không gian hư vô một lần nữa lại tĩnh lặng như được bao phủ bởi một tấm màn che huyền bí.

Hôm sau, khi Tiểu Y Tiên từ trong giấc ngủ say tỉnh lại và nhìn thấy cả tiểu viện ngập tràn xuân sắc liền lập tức ngẩn ra.

- Tỉnh rồi sao?

Tiểu Viêm đang tu luyện trên mỏm đá lớn bên cạnh cũng mở mắt ra nhìn Tiểu Y Tiên, cười nói.

Tiểu Y Tiên mỉm cười liền đứng dậy. Hắc bào trên thân thể nàng rơi xuống. Thấy thế nàng liền ngồi xuống nhặt hắc bào lên. Hai tay khẽ vuốt

ve hắc bào, đôi mắt màu nâu tím thoáng qua vẻ ôn nhu.

- Tiêu Viêm tiên sinh, ngài đã tỉnh chưa?

Một đạo thanh âm già nua từ ngoài viện vang lên, thân ảnh Diệp Trọng hiện ra trong viện. Nhìn thấy hai người Tiêu Viêm, không khỏi cười.

Tiêu Viêm từ trên mỏm đá nhảy xuống, cười nói:

- Đã đến lúc đi sao?

Diệp Trọng gật đầu, nói:

- Đi thôi, ta dẫn ngài đi Đan Tháp khảo thí lấy một huy chương cấp bậc. Tiểu Y Tiên bọn họ cứ ở đây được rồi, không cần thiết phải theo chúng ta.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nhìn Tiêu Viêm với vẻ do dự. Thấy hắn gật đầu, nàng mới nhẹ giọng nói:

- Vậy các người đi cẩn thận!

Tiêu Viêm cười cười, cùng Diệp Trọng nhìn nhau, liền xoay người đi khỏi Diệp viện.

Rời khỏi Diệp viện, Tiêu Viêm theo chân Diệp Trọng di chuyển gần mười phút đồng hồ mới đến được một Thạch tháp cổ xưa trong Thánh Đan thành. Giờ phút này, ở ngoài Thạch tháp có vô số Luyện dược sư đang không ngừng lui tới, huyên náo âm ỹ hóa thành những tiếng vang vọng như sấm.

- Nơi này là Phân tháp của Đan Tháp, tương tự như các Công hội Luyện dược sư ở các đế quốc.

Diệp Trọng dẫn Tiêu Viêm theo dòng người tiến vào tòa Thạch tháp mang dáng vẻ cổ xưa, thấp giọng giới thiệu.

Tiến vào Thạch tháp, Tiêu Viêm nhìn lướt qua chung quanh. Diện tích nó rất lớn, Công hội Luyện dược sư ở đế quốc Gia Mã không thể so được. Lúc này, bên trong tháp có không ít người mặc áo bào đại biểu cho Luyện dược sư tiến vào trong.

- Bên trong Tháp, phía Bắc là khu giao dịch. Rất nhiều Luyện dược sư đều có thể thực hiện giao dịch các dược liệu cần thiết hoặc là đan dược ở nơi đó.

Sau khi giới thiệu xong, Diệp Trọng chỉ hướng Bắc Thạch tháp, nói.

- Bất quá, nơi này bình thường sẽ không có đồ gì tốt. Đợi hai ngày nữa, Thánh Đan thành sẽ tổ chức một buổi đấu giá đặc thù. Buổi đấu giá này là những Luyện dược sư giao dịch với nhau, phải là Luyện dược sư được Đan Tháp chứng thực mới có tư cách tham dự. Có lẽ chúng ta nên đi một chuyến, nơi đó thường có không ít những thứ hiếm lạ gì đó.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chau mày. Giao dịch đấu giá hội toàn là Luyện dược sư thì rất hiếm thấy. Hắn đã hơi hứng thú với kiểu đấu giá này. Hơn nữa, cho dù không gặp được những dược liệu hay đan dược mà hắn cần thì cũng phải đến để mở mang tri thức.

- Ha ha, đi theo ta! Phía Nam mới là nơi chứng thực cấp bậc.

Diệp Trọng cười cười, xoay người đi về phía Nam. Tiêu Viêm cũng từ từ đi theo.

Khi hai người Tiêu Viêm tới khu vực phòng khảo hạch thì đã thấy một đội ngũ thật dài. Thấy thế, Diệp Trọng khẽ chau mày nói với Tiêu Viêm:

- Người ở chỗ này chờ ta một chút để ta liên lạc với người bên trong. Nếu cứ chờ đợi như thế này chỉ sợ đến hết hôm nay cũng không hoàn thành được khảo hạch.

Tiêu Viêm gật đầu, nhìn Diệp Trọng dần đi xa. Hắn theo thói quen, lui về sau một chút. Chợt cảm giác được lưng mình đụng phải một thân thể mềm mại.

- A!

Tiếng kinh hô nhẹ nhàng vang lên sau lưng Tiêu Viêm. Hắn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy cô gái bị hắn làm cho ngã sóng xoài trên mặt đất. Bàn tay hắn nhanh như chớp đỡ cô gái dậy.

- Không cần!

Thấy Tiêu Viêm định đỡ mình dậy, cô gái nhất thời vội vàng nói.

Thanh âm của nàng đã chậm một chút, bàn tay Tiêu Viêm nhanh như chớp nắm lấy cánh tay nàng. Nhưng còn chưa đợi hắn dùng lực đỡ nàng dậy, sắc mặt hắn đã trở nên kinh hãi. Bởi vì hắn phát hiện, linh hồn lực lượng trên mi tâm hắn đang có dấu hiệu tràn ra tiến vào cơ thể thiếu nữ này.

Hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, bàn tay Tiêu Viêm vội buông ra. Sau đó, có chút hồi hộp lùi hai bước, ánh mắt khiếp sợ nhìn thiếu nữ có khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt ở phía trước. Trước ngực thiếu nữ này có một tấm huy chương vẽ một đồ văn hình tròn, giống như một viên đan dược.

- Người của Đan gia?

-----oOo-----

Chương 1124: Khảo thí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuổi của cô gái cũng không lớn, chỉ khoảng mười bảy đến mười tám, thân hình yếu điệu mềm mại. Khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng đôi má lại tái nhợt tựa như có bệnh trong người.

Đương nhiên, hấp dẫn ánh mắt Tiêu Viêm không phải là dung mạo của cô gái mà là chiếc huy chương hình tròn trước ngực. Chiếc huy chương này, trong lúc đi vào Thánh Đan thành, hắn đã nhìn qua một lần trên chiếc xe trắng thần bí kia. Bởi vậy, hắn hiểu được huy chương này chính là tộc huy của một trong Ngũ đại gia tộc của Đan vực – Đan gia. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Người... người không sao chứ?

Cô gái từ trên mặt đất đứng dậy, sợ hãi nhìn Tiêu Viêm, thấp giọng nói.

Nghe được giọng nói của cô gái, Tiêu Viêm mới từ dèi mắt ra khỏi huy hiệu của Đan gia, hồi hộp nhìn cô gái trước mặt. Một màn kinh hãi vừa rồi

làm cho trái tim hắn không ngừng đập loạn. Hắn cảm giác rõ ràng trong cơ thể của cô gái này xuất hiện một loại hấp lực cực kỳ quý dị, ngay cả linh hồn lực của hắn cũng có dấu hiệu bị hút ra không cưỡng lại được.

Khẽ vuốt tay, Tiêu Viêm lui từng bước. Cô gái này thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi này lại quá quý dị. Hơn nữa nàng lại là người của Đan gia. Sự tình này cũng quá sức tưởng tượng của Tiêu Viêm rồi.

- Không có gì!

Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu, lúc này cô gái mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt nhìn Tiêu Viêm có chút kỳ quái, tựa hồ kinh ngạc vì đụng phải nàng nhưng lại không có chuyện gì.

- Chuyện kia... thật không tốt...

Cô gái nhìn Tiêu Viêm rồi nói một câu như xin lỗi, sau đó cũng không chờ Tiêu Viêm đáp trả liền nhanh chóng xoay người rời đi, hòa cùng dòng người biến mất.

Nhìn những cử chỉ có chút quái dị của cô gái, Tiêu Viêm không nhìn được phải cau mày. Hắn mơ hồ cảm giác được cô gái này cũng không đơn giản!

- Tiêu Viêm, đi thôi!

Trong lúc Tiêu Viêm đang đắm chiêu suy nghĩ, thanh âm của Diệp Trọng đột nhiên vang bên tai. Tiêu Viêm nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, chau mày nhìn Diệp Trọng đang đến bên cạnh, nói:

- Có thể đi?

- Ừ...

Diệp Trọng gật đầu, chân chờ một chút, nói: - Ta đã liên hệ rồi, có thể để người sử dụng trải nghiệm thất đặc thù. Nhưng mà, hiện giờ trong trải nghiệm thất còn có những người khác nữa. Ta xem, hay là để ngày mai rồi đến?

Nhìn thần sắc có chút ảm đạm của Diệp Trọng, Tiêu Viêm chau mày, nói:

- Những gia tộc kia sao?

Nghe vậy, Diệp Trọng ngẩn người, gật đầu cười khô, thở dài: - Đúng lúc người của Bạch gia cùng Khâu gia ở bên trong khảo thí. Trước kia, hai gia tộc vẫn bị Diệp gia đè phía dưới. Hiện giờ, thật vất vả bọn họ mới xoay người đi lên, tự nhiên là tiểu nhân đắc chí. Mỗi lần gặp mặt, bọn họ đều giở trò giễu cợt. Đối với ta thì cũng không ảnh hưởng gì, chỉ sợ sẽ nói những lời khó nghe đối với người.

Tiêu Viêm cười cười, vỗ vai Diệp Trọng, nói: - Đến cũng đã đến rồi, chẳng lẽ lại tay không quay về sao?

Thấy thế, Diệp Trọng chân chờ một lát liền gật đầu, nói:

- Được rồi! Đến lúc đó bọn chúng có nói gì, ngươi cứ coi như không nghe thấy là được!

Dứt lời, Diệp Trọng xoay người bước vào thông đạo đặc thù, Tiêu Viêm cũng theo sát phía sau.

Từng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người tiến vào thông đạo đặc thù trong tháp. Sau khi đi ngang qua một đoạn đường u ám, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn đèn. Tiến tới một chút nữa, một gian phòng rất rộng đột nhiên hiện ra trong tầm mắt của hai người.

Căn phòng này rất rộng lại cực kỳ u tĩnh, tiếng động huyền não từ bên ngoài không thể truyền vào được. Lúc này, trong phòng có mười người, ánh mắt của bọn họ cũng dừng lại trên hai người Tiêu Viêm.

- Hắc hắc, Diệp Trọng trưởng lão... Không nghĩ tới ngươi cũng dẫn người đến tham gia khảo hạch. Xem ra những người khác cũng đều biết chuyện này tương đối mất mặt a!

Hai người Tiêu Viêm vừa mới bước vào phòng, chưa kịp nói gì thì một tiếng cười chanh chua chói tai vang lên.

Sắc mặt Tiêu Viêm không ngừng thay đổi, ánh mắt hướng về nơi phát ra âm thanh, hắn liền thấy một lão phụ áo xám mặc trang phục như một vị phu nhân đang nhếch cái miệng đầy răng vàng cười cười, hai mắt lộ vẻ châm chọc.

Phía sau lão phụ áo xám này có ba người trẻ tuổi mặc áo trắng, hai nam một nữ. Nữ tử với thân thể mềm mại cao lớn, dáng người khêu gợi trông cực kỳ hấp dẫn. Hai gã nam tử bên cạnh đang dùng ánh mắt đầy nóng bỏng và tham lam không ngừng nhìn vào những bộ vị gợi cảm trên người nàng.

Bạch y nữ tử nhìn qua cực kỳ lãnh ngạo, ánh mắt nhìn về phía hai người Tiêu Viêm đầy vẻ khinh thường lẫn trào phúng. Hiện tại Diệp gia ngay cả vị trí trong ngũ đại gia tộc cũng không bảo đảm nổi, nói chung cũng đứng là hơi mất thể diện.

- Mụ già bô bô cái miệng vừa rồi là người của Bạch gia!

Đối với những lời châm chọc của lão phụ áo xám, Diệp Trọng mỉm cười, thấp giọng nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu rồi nhìn qua chỗ khác. Tại đó, đồng dạng cũng có ba người đang đứng. Người đứng đầu là một lão nhân áo vàng phía sau cũng có một nam một nữ. Hai người này, nam anh tuấn còn nữ thì tú lệ, nhìn qua giống như một đôi trai tài gái sắc. Ba người này mặc dù không nói gì, nhưng từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra sự khinh thường, càng khiến cho người ta tức giận.

Đối với ba người này, Diệp Trọng mặc dù chưa giới thiệu, nhưng Tiêu Viêm cũng đoán ra, bọn họ hẳn là người Khâu gia.

- Ha ha, người của Diệp gia cũng tới rồi sao!

Ở bên trong phòng, một lão giả mặc áo bào Luyện dược sư màu trắng nhìn hai người Diệp Trọng, trên mặt tươi cười rất chân thành. Hiển nhiên người này có chút giao tình cùng Diệp Trọng.

- Phiền toái trưởng lão Hàn Lợi rồi!

Diệp Trọng chấp tay, khách khí nói.

- Ai, hai người chúng ta cần gì phải khách khí như thế!

Thấy thế, người được gọi là Hàn Lợi thở dài, nói.

- Tốt lắm, Diệp Trọng người không nên lăm lờ nữa! Ta không muốn vì các người mà phải kéo dài thời gian. Tiểu tử này là người Diệp gia người phải tới? Như thế nào mà ngay cả cấp bậc huy chương cũng không có? Chẳng lẽ chưa từng thông qua khảo thí của Đan Tháp?

Lão phụ áo xám không kiên nhẫn phát phát tay như đuổi ruồi, chột liếc nhìn Tiêu Viêm rồi cười lạnh nói.

- Quả thực ta chưa từng có huy chương nào từ Đan Tháp... đây cũng là lần đầu tiên ta tới nơi này!

Đối với sự châm chọc của lão phụ áo xám, Tiêu Viêm thành thật nói.

- Hắc, quả nhiên!

Nghe vậy, lão phụ áo xám nở một nụ cười khắc bạc. Bạch y nữ tử đứng sau cũng khinh thường liếc nhìn Tiêu Viêm, thanh âm bình thản nói:

- Trắc nghiệm thất đặc thù này trừ phi khảo hạch cấp bậc huy chương từ Ngũ phẩm trở lên mới có tư cách đi vào. Điểm này Diệp Trọng trưởng lão chẳng lẽ không biết?

- Tốt hơn hết nên lo cho mình đi, người của Bạch gia hiện giờ giáo dưỡng càng ngày càng kém!

Sắc mặt Diệp Trọng trầm xuống, quát lạnh.

Nghe tiếng quát lạnh của Diệp Trọng, bạch y nữ tử khẽ đỏ mặt, hừ lạnh một tiếng.

- Hắc hắc, vài năm không gặp mà tính tình Diệp Trọng người càng lúc càng lớn lối quá rồi. Chẳng qua Diệp gia người không lọt vào tốp ba của lần khảo hạch này, chỉ sợ sẽ phải rời khỏi Ngũ đại gia tộc!

Lão phụ áo xám cười nhạt.

- Được rồi, nơi này là Thánh Đan thành chứ không phải là lãnh địa của các người! Nếu có ý kiến thì đi chỗ khác khảo thí!

Bạch y lão giả chau mày trầm giọng nói.

Nghe thấy Bạch y lão giả lên tiếng, trong phòng cũng yên tĩnh đi rất nhiều.

- Dựa theo thứ tự đến trước và sau, Khâu gia các người khảo thí trước!

Bạch y lão giả chuyển hướng về phía ba người vẫn chưa gia nhập cuộc đối thoại, thân nhiên nói.

Nghe vậy, một nam một nữ đứng sau lão nhân áo vàng không trì hoãn tiến lên, cung kính ôm quyền hướng về phía bạch y lão giả.

- Hai người các người định khảo hạch cấp bậc huy chương nào?

Bạch y lão giả đảo mắt qua, tùy ý nói.

- Lục phẩm trung cấp!

Nghe vậy, bạch y lão giả khẽ cau mày kinh ngạc nhìn hai người. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể khảo hạch Lục phẩm trung cấp thì đã tương đối khá. Xem ra, những năm này Khâu gia coi như đã có thể kế thừa mới.

- Hai người các người các người tạm thời lui ra, lát nữa tiến vào Huyền môn, bên trong sẽ có người kiểm tra!

Bạch y lão giả chỉ vào cửa thứ hai trong bốn cửa ở phía sau, nói.

Hai người này liền gật đầu rồi lùi lại liếc mắt nhau, có chút đắc ý. Có thể khiến cho Bạch y lão giả kinh ngạc thì bọn họ tương đối thỏa mãn.

- Đến phiên Bạch gia!

Nghe thấy thế, hai gã nam tử đứng sau lão phụ áo xám cũng bước ra, cao giọng nói:

- Lục phẩm trung cấp!

Thanh âm hai người này không nhỏ, trực tiếp khiến cho sắc mặt một nam một nữ của Khâu gia biến hóa, chột cát tiếng hừ lạnh.

Tiếp theo sau hai người, bạch y nữ tử chậm rãi tiến lên, nói:

- Lục phẩm cao cấp!

Nghe vậy, sắc mặt lão nhân áo vàng của Khâu gia hơi đổi, mà lão phụ áo xám lại nở nụ cười đắc ý.

- Không tồi!

Bạch y lão giả chậm rãi gật đầu. Bạch gia nhân tài đông đúc a. So với Diệp gia...

Nghĩ đến đây, bạch y lão giả không khỏi thở dài trong lòng, ánh mắt chuyển hướng nhìn Diệp Trọng, nói:

- Diệp Trọng... đến phiên các ngươi!

Lão vừa nói xong, toàn bộ ánh mắt trong phòng đều dừng lại trên người Tiêu Viêm mang hàm ý khinh thường nhàn nhạt. Diệp gia mấy năm muối mặt cũng không tính là ít.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiêu Viêm chậm rãi tiến lên liếc nhìn bạch y lão giả, nói:

- Nơi này, có hạn chế cấp bậc khảo thí cao nhất không?

Nghe vậy, bạch y lão giả ngần ra mà những người khác liền phát ra thanh âm châm biếm.

- Thất phẩm trung cấp đã là cực hạn ở nơi này, vì lão phu cũng chỉ là Thất phẩm trung cấp. Người muốn khảo thí cấp bậc nào?

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, tùy ý nói:

- Vậy thì Thất phẩm trung cấp đi!

Lời vừa nói ra, thanh âm châm biếm trong phòng đột nhiên tắt hẳn.

-----oOo-----

Chương 1125: Luyện được sư Thất phẩm trung cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không khí trong phòng bởi vì câu nói vừa rồi của Tiêu Viêm mà trở nên an tĩnh dị thường. Từng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tiêu Viêm. Một lúc lâu sau, chợt từ ngạc nhiên mà biến thành chế nhạo.

- Hắc hắc, Diệp Trọng! Người của Diệp gia ngươi từ lúc nào lại biết nói đùa để hù dọa mọi người vậy? Nơi này là điểm khảo thí của Đan Tháp chứ không phải của Diệp gia ngươi!

Lão phụ áo xám nhanh chóng phục hồi tinh thần, cười lạnh nói.

Đối với tiếng cười lạnh này của hội y phụ nhân, ba bị nam nữ trẻ tuổi của Bạch gia cũng nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt trào phúng, bộ dáng như đang xem hí kịch. Bọn họ không tin tên tiểu tử chưa đến Đan Tháp khảo thí lần nào lại có tư cách được thi lấy huy chương Luyện được sư Thất phẩm trung cấp.

Ba người còn lại của Khâu gia mặc dù không biểu hiện như đám người Bạch gia, nhưng ánh mắt của bọn họ cũng chứa đầy nghi vấn, chú mục vào Tiêu Viêm. Hiên nhiên bọn họ chỉ cảm nhận được tên tiểu tử này chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

- Ở nơi này ngươi không được đùa giỡn! Ngươi xác định sẽ tham gia khảo thí huy chương Luyện được sư Thất phẩm trung cấp?

Trong mắt lão nhân áo trắng lộ ra vẻ kinh nghi nhìn Tiêu Viêm, sắc mặt ngưng trọng đoạn trầm giọng nói.

Đang nói chuyện, ánh mắt lão nhân áo trắng đang nhìn Tiêu Viêm chuyển sang nhìn Diệp Trọng ở bên cạnh. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Diệp Trọng, nghi vấn trong lòng lão càng sâu. Chẳng lẽ tiểu tử kia lại có năng lực này? Tuổi còn trẻ mà đã có năng lực Luyện được sư Thất phẩm trung cấp thì quả thật khó lường!

- Vâng...

Tiêu Viêm gật đầu xác nhận câu hỏi của lão nhân áo trắng rồi ôm quyền

nói:

- Phiền toái Hàn trưởng lão rồi! Không biết khảo thí Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp cần phải thực hiện những gì?

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn kiên trì như cũ, sắc mặt lão nhân áo trắng càng lúc càng nghiêm nghị. Trường hợp này, nếu như kẻ này không phải ngốc sẽ không tự rước nhục vào thân như vậy. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lão vẫn không thể tin được.

- Người đã kiên trì như vậy, tùy người! Hy vọng người không có nói đùa. Mặt khác, cứ gọi ta là Hàn quản sự được rồi. Trưởng lão, danh hiệu này ta còn không đảm đương nổi!

Chậm rãi gạt đầu, Hàn Lợi nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gạt đầu. Ở bên cạnh lại vang lên một tiếng cười nhạt, ánh mắt hắt dòi qua liềm nhìn thấy nữ tử Bạch gia đang cất tiếng cười lạnh pha chút châm biếm. Hiển nhiên, cô ta rất khinh thường Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Vốn dựa theo tình huống mà nói thì hãn nàng đã là người khảo hạch cấp bậc cao nhất, đợi đến khi khảo thí xong nàng sẽ trở thành người đặc biệt nhất trong mắt mọi người. Nhưng hiện tại mục đích của nàng bị Tiêu Viêm cản quấy phá bỏ nên trong lòng tự nhiên không thoải mái. Hơn nữa, nàng cũng cho rằng hãn đòi khảo thí huy chương Thất phẩm trung cấp chẳng qua là hù dọa mọi người ở đây thôi. Bằng vào Diệp gia đang từng bước suy tàn kia thì sao còn có thể xuất hiện thiên tài có thể so sánh cùng Bạch gia chứ?!

Đối với tiếng cười nhạt khinh thường của nàng, Tiêu Viêm cũng không hề quan tâm. Hãn từng trải qua rất nhiều chuyện mà nữ tử này không thể tưởng tượng nổi, đối với tính trẻ con của cô ta lẫn cách nhìn thiên cận này, tâm cảnh của hãn sẽ không bị dao động.

- Nếu đã quyết định như vậy, bắt đầu khảo thí!

Hàn Lợi phát tay, sau đó chỉ vào bốn cánh cửa lớn phía sau, trên cao mỗi cánh cổng đều có một tấm bảng ghi chữ cổ xưa: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

- Khảo thí Lục phẩm trung cấp, đi vào Huyền phòng. Cao cấp thì đi vào Địa phòng!

Nói xong, Hàn Lợi nhìn Tiêu Viêm nói:

- Theo như lời người, chờ bọn hắn khảo hạch xong, ta sẽ tự mình mang người đi vào Thiên phòng để người khảo thí!

Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

- Những người còn lại tiến vào phòng khảo thí tương ứng với bản thân đi!

Nhìn thấy mọi người không ai dị nghị gì, Hàn Lợi gật đầu, nói.

Nghe vậy, ngoại trừ Tiêu Viêm, năm người nam nữ trẻ tuổi của hai nhà Bạch, Khâu đều chia ra đi vào phòng tương ứng với cấp bậc họ định khảo thí. Bạch y nữ tử tựa như một thiên kiều chi nữ, một mình tiến vào Địa phòng. Bốn người còn lại đều đi vào Huyền phòng.

Sau khi năm người này đi khỏi, nơi này cũng dần yên tĩnh trở lại. Tiêu Viêm tùy ý đứng một góc, đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua quan sát chung quanh, từ từ bế nhập dưỡng thần.

Lão phụ của Bạch gia kia liếc nhìn Tiêu Viêm, như không chịu được yên lặng liền cất giọng the thé nói:

- Diệp Trọng, hiện tại những người trẻ tuổi của Diệp gia càng ngày càng kiêu ngạo a! Khó trách Diệp gia mấy năm nay chẳng ra gì!

Diệp Trọng cười lạnh, nói:

- Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. Lão phu chẳng qua là không muốn tranh cãi thôi. Bằng vào cấp bậc Luyện dược sư Thập phẩm sơ cấp của người còn chưa có tư cách để cho lão phu coi trọng. Năm đó, thời điểm Diệp gia ta còn ở đỉnh cao, không biết người có bộ dạng kính sợ như thế nào?

Lời nói của Diệp Trọng phút chốc kịch liệt hẳn, khiến cho sắc mặt của lão phụ kia trong nháy mắt trở nên xanh mét. Ánh mắt mù âm trầm nhìn Diệp

Trọng, cười lạnh, nói:

- Tốt, những lời này của ngươi ta sẽ khắc ghi! Chờ khi Diệp gia ngươi bị xóa tên khỏi Ngũ đại gia tộc, ta sẽ cho ngươi hối hận vì những lời ngươi nói hôm nay!

Lão nhân Khâu gia ở bên cạnh chột chau mày. Mặc dù lao ta cũng khinh thường Diệp gia đang thời kỳ xuống dốc nhưng cũng không đến nỗi bỏ đá xuống giếng như vậy. Dù sao một gia tộc cỡ này, ai lại không có lúc lên lúc xuống, không ai có thể biết được người ta có thể quật khởi lại một lần nữa hay không!

- Hồ đồ...!! Người của Bạch gia quả thật không được giáo dục! Ngay cả ngươi cũng như thế!

Nghe được những lời nói của lão phụ áo xám, sắc mặt của Diệp Trọng liền tối sầm lại. Nhưng không đợi ông ta mở miệng, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt rồi lạnh lùng liếc mục, thản nhiên nói.

- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn gì? Dám nói chuyện với ta như vậy sao!

Nghe Tiêu Viêm nói xong, sắc mặt của lão phụ áo xám cũng dần âm lãnh.

Thực lực của mục kém hơn Diệp Trọng, vì vậy đối với tiếng cười lạnh của Diệp Trọng thì tất nhiên phải nhin một chút. Nhưng Tiêu Viêm trong mắt mục hẳn chỉ là một tên tiểu bối mà thôi!

Vừa dứt lời, mục liền động thân liền lướt tới nhanh như chớp, móng tay sắc bén như đao phong biến thành trảo không chút lưu tình chụp vào yết hầu của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm híp mắt lại, hai tay trong tay áo chậm rãi nắm thành quyền, đấu khí không ngừng chuyển động trong cơ thể. Hẳn sẽ không ngại ở tại chỗ này cấp cho mục ác là này một bài học khó quên.

- Dừng tay!

Trong khi đấu khí của Tiêu Viêm đang chuyển động và chuẩn bị ra tay, một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn nhanh như chớp, trầm giọng quát:

- Nơi này là Phân tháp Đan Tháp không phải là Bạch gia! Dừng tay lại cho ta!

Nhìn thấy Hàn Lợi đứng che trước mặt Tiêu Viêm, thân hình lão phụ áo xám vừa động liền lui về sau hai bước, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, nói:

- Tiểu hỗn đản, đừng để ta gặp lại ngươi! Nếu không ta không ngại khiến cho Diệp gia mất đi một tên tiểu bối đâu!

Nói đến cuối, ánh mắt phụ nhân âm lãnh rồi chuyển sang nhìn sang Diệp Trọng vẫn im lặng không nhúc nhích ở bên cạnh.

Đối với ánh mắt âm lãnh của phụ nhân, Diệp Trọng nở một nụ cười quái dị. Nếu như phụ nhân này biết Thiên Xà của Băng Hà Cốc bị Tiêu Viêm đánh trọng thương thì không biết nàng có lá gan để nói những lời này không?

Tiêu Viêm bình thản liếc nhìn mục ta, hai tay đang nắm chặt trong tay áo xòe ra trở lại. Nếu không có Hàn Lợi đột nhiên xuất thủ ngăn cản, mục ác là đáng ghét này chỉ sợ đã không còn hơi để nói nữa.

Ánh mắt thập phần bình tĩnh của Tiêu Viêm khiến cho khóe mắt phụ nhân giật giật. Tiểu tử này... mặc dù không nói gì nhưng từ cử động của hắn mục vẫn nhìn ra vẻ kiêu ngạo. Điều này làm cho mục ta rất không vừa mắt.

Ánh mắt của lão già Khâu gia ở bên cạnh dừng lại trên người Tiêu Viêm một chút, chột lác đầu, trong lòng thầm than thay cho tên tiểu tử này. Đắc tội với một cường giả của Bạch gia là một hành động không có lý trí.

Sau khi Hàn Lợi ra mặt, không khí trong phòng tĩnh lặng hơn rất nhiều nhưng lão phụ áo xám vẫn nhìn Tiêu Viêm chăm chăm bằng ánh mắt lạnh lùng khiến người khác không rét mà run.

- Kết...

Không khí quý dị này chẳng biết kéo dài bao lâu, cánh cửa đang đóng chặt của Huyền phòng từ từ mở ra, bên trong xuất hiện bốn người. Ngoại trừ một người hơi đỏ mặt, trên ngực ba người còn lại đều có một chiếc huy

chương hỏa diễm lượn lơ xung quanh. Trên huy chương được khắc hình một tòa tháp, trên thân tháp có sáu ngôi sao màu tím tỏa ra hào quang chói mắt.

Sáu ngôi sao màu tím, nếu cẩn thận nhìn kỹ có thể phát hiện ngôi sao thứ sáu so với năm ngôi sao còn lại thì nhạt hơn một chút. Đây chính là dấu hiệu tượng trưng cho bậc trung cấp, nếu là sơ cấp thì ngôi sao sẽ càng mờ hơn nữa. Nhưng nếu là cao cấp thì ngôi sao này sẽ sáng rực như những ngôi sao khác.

- Khảo thí Lục phẩm trung cấp đã hoàn tất! Khâu gia thông qua hai người, Bạch gia một người.

Hàn Lợi liếc mắt nhìn bốn người, chậm rãi nói.

Nghe vậy, khuôn mặt của lão già Khâu gia cũng hiện lên vẻ tươi cười. Còn lão phụ áo xám lại nhướng mày, hung hăng trợn mắt liếc nhìn nam tử trẻ tuổi không thông qua khảo thí kia.

Hàn Lợi vừa nói xong không lâu, cánh cửa Địa phòng đang đóng chặt cũng từ từ mở ra, Thân ảnh nữ tử áo trắng lãnh diễm kiêu ngạo cũng xuất hiện. Trên ngực nàng cũng có một tấm huy chương gồm sáu ngôi sao màu tím lóng lánh. Lục phẩm cao cấp!

- Khảo thí Lục phẩm cao cấp hoàn tất! Bạch gia, thông qua.

Nghe được thanh âm tuyên bố của Hàn Lợi, nữ tử lãnh diễm cũng nở một nụ cười kiêu ngạo. Điều này khiến cho từng ánh mắt trong phòng nhìn nàng đầy hâm mộ làm trong lòng nàng dâng lên một niềm cảm xúc thỏa mãn hư vinh.

Nữ tử lãnh diễm chậm rãi bước đến cạnh lão phụ áo xám rồi đưa mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm với vẻ kênh kiêu. Nàng đang rất muốn nhìn xem hắn hiện tại sẽ làm như thế nào để xuống nước đây!

- Kế tiếp, đến phiên khảo thí Thất phẩm trung cấp! Xem ra ta phải tự mình động thủ kiểm chứng rồi. Đi theo ta!

Hàn Lợi bất đắc dĩ lắc đầu nhìn thoáng qua Tiêu Viêm đang đứng yên, đoạn xoay người đi về phía Thiên phòng. Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không

chân chòe liền đi theo lão. Sau đó hai người đã nhanh chóng biến mất trong cánh cửa.

Đám người lão phụ áo xám mặc dù đã khảo thí xong nhưng vẫn không rời khỏi đây mà ngược lại còn nhìn Diệp Trọng với thái độ đầy châm chọc. Mụ ta chột cười quái dị, nói:

- Khục khục, ta muốn ở lại xem sau khi khảo thí xong, tên tiểu tử kia có thể nói cái gì? Diệp Trọng, hôm nay xem ra ngươi phải mất mặt một lần rồi!

-----oOo-----

Chương 1126: Giáo huấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với tiếng cười châm chọc của mụ già này, khuôn mặt của Diệp Trọng cũng chỉ trầm xuống vì ông ta hiểu rất rõ năng lực của Tiêu Viêm. Nhưng ông cũng rất tò mò, nếu mụ ác là này thấy được năng lực của Tiêu Viêm thì không biết sắc mặt sẽ như thế nào.

Những người còn lại trong phòng lúc này cũng không muốn đi. Xem ra bọn họ cũng giống như lão thái bà này, đều muốn ở lại nhìn xem tên tiểu tử mạnh miệng của Diệp gia đến tột cùng là có năng lực gì mà lại dám buông ra những lời ngông cuồng như vậy?

Thiếu nữ áo trắng khoanh tay trước ngực, khuôn mặt quyền rũ hiện lên một nụ cười lạnh. Vì cho đến bây giờ nàng vẫn tin rằng tiểu tử của Diệp gia vẫn đang giả bộ trấn định mà thôi.

Trong lúc mọi người đang chờ xem kịch vui, không khí ồn ào trong phòng dần dần chìm xuống. Tất cả ánh mắt đều dồn về căn phòng đang đóng kín, cùng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thời gian từ từ trôi qua, đám người lão thái bà có vẻ không chờ thêm được nữa nhưng chẳng qua những lời châm chọc Diệp Trọng đã ít đi. Lúc này mụ ta rất muốn thấy vẻ mặt thất bại của tên tiểu tử Diệp gia kia. Một khi đã thất bại thì còn có thể kiêu ngạo sao?

Vì muốn thấy được vẻ mặt thất bại của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già lão khô héo của mục cũng hiện một nụ cười lạnh, mơ hồ có thể nghe được giọng cười the thé quái gở trọng họng mục.

Đối với kiểu dương dương tự đắc ngu xuẩn của lão phụ áo xám, Diệp Trọng chỉ nở một nụ cười quái dị, nhàn nhã chấp hai tay phía sau chờ đợi kết quả cuộc khảo nghiệm.

Nửa giờ nữa trôi qua, cửa phòng khảo nghiệm đang đóng chặt bỗng rít khê rồi từ từ mở ra. Tinh thần của mọi người không ngừng xao động, tất cả đều nhìn về nơi khảo nghiệm.

Cánh cửa dần dần mở rộng, theo sau đó thân ảnh của lão nhân áo trắng cũng dần dần hiện ra. Lúc này mọi người chỉ thấy Hàn Lợi khẽ cau mày, lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng của Hàn Lợi, khuôn mặt của lão phụ áo xám nhất thời trở nên vui vẻ, liền nhìn về phía sau. Nơi đó, thân ảnh Tiêu Viêm cũng từ từ hiện rõ. Tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào ngực áo rộng tuếch của Tiêu Viêm.

Nhìn thấy trước ngực Tiêu Viêm không hề có huy chương cấp bậc, khuôn mặt mục áo xám liền xuất hiện nụ cười đắc ý, giọng cười châm chọc lại không ngừng vang lên. Thiếu nữ áo trắng lúc này cũng chỉ nhếch môi lên, chậm rãi lắc đầu.

"Quả nhiên là một tiểu tử cuồng vọng, thật đáng cười là bản thân mình lại đứng nửa ngày ở đây để chờ đợi!"

Lão già Khâu gia cũng nhẹ lắc đầu, nhìn về phía Diệp Trọng mà thương hại. *"Lúc này, Diệp gia quả thật là xong rồi!"*

Dưới những cảm xúc hỗn tạp trong phòng, Diệp Trọng cũng nhíu mày nhưng không giống như mọi người đang tưởng tượng là sẽ tái mặt. Đối với năng lực của Tiêu Viêm thì ông ta là người rõ ràng nhất. Khảo thí Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp, ông không chắc Tiêu Viêm có mười phần nhưng chí ít cũng có tám phần là qua được. Hơn nữa nhìn sắc mặt của Tiêu Viêm cũng không giống như thất bại.

- Hắc hắc, phé vật vẫn chỉ là phé vật, dù làm gì thì cũng không thể là khác được! Diệp gia chấm hết rồi!

Tiếng cười của lão phụ áo xám vang khắp phòng. Nhìn thấy Tiêu Viêm không thể vượt qua cuộc khảo thí, trong nội tâm mừng cảm thấy vui đến không sao tả nổi.

Nghe tiếng cười kia, Hàn Lợi nhíu mày rồi thản nhiên nói:

- Bà vui mừng quá sớm đó, ai nói với bà là hắc khảo thí thất bại?

Giọng nói Hàn Lợi vang lên, trực tiếp làm cho tiếng cười của mục ngưng bật. Mục cũng chỉ cười lạnh:

- Hàn mục sự, ông cũng không nên tiếp tục trọng thị mặt mũi của Diệp gia! Nếu tiểu tử này khảo thí thành công thì sao lại không có huy chương cấp bậc?

Hàn Lợi nhìn mục với vẻ thương hại, lắc đầu khẽ nói:

- Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp, hắc đã thuận lợi xông qua. Sở dĩ chưa cấp huy chương cho hắc, vì lão phu cảm thấy hắc còn có thể có được huy chương cao cấp hơn. Ta còn đang suy nghĩ có nên hay không đưa hắc đến Đan Tháp khảo thí một lần nữa?!

Thanh âm Hàn Lợi, không thể nghi ngờ giống như tiếng sét vang dội bên tai, làm tất cả mọi người bàng hoàng. Từng ánh mắt khó tin nhìn về phía Tiêu Viêm, đặc biệt là thiếu nữ áo trắng. Giờ phút này, trên khuôn mặt nàng hiện rõ sự phẫn khích.

Đối diện với những khuôn mặt cứng ngắc kia, Tiêu Viêm thật không để ý lắm, liền nói với Hàn Lợi:

- Hàn quản sự, việc đến Tổng bộ khảo nghiệm... Hay là thôi đi...!!

Nghe vậy, Hàn Lợi bất chợt ngăn người ra rồi chỉ khẽ gật đầu, lấy ra từ trong giới chỉ một chiếc huy chương khách khí đưa cho Tiêu Viêm, mím cười nói:

- Ngươi đã có ý như vậy thì ta cũng không nói thêm nữa. Nhưng nếu có

thời gian, ta vẫn khuyên người đến Đan Tháp khảo thí một lần. Ta tin người có năng lực này!

Đón lấy huy chương, Tiêu Viêm tùy ý nhìn thoáng qua. Tấm huy chương này nhìn qua có chút bí ẩn mister, trên mặt có họa điểm lượn lờ, bên trong họa điểm có một cái tháp thật lớn. Có thể thấy trên thân tháp loé lên bảy ngôi sao chói mắt. Chẳng qua hiện tại, ngôi sao thứ bảy hơi mờ một chút.

Bên trong gian phòng, từng ánh mắt kính ngạc nhìn tấm huy chương chói mắt trong tay Tiêu Viêm rồi trở nên yên tĩnh lạ thường. Nói đùa sao, Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp, mặc dù là mục ta hay thậm chí là Hàn Lợi đều chưa từng đạt tới. Vậy mà giờ đây huy chương kia lại ở trong tay Tiêu Viêm - một thanh niên trẻ tuổi. Nguồn truyện:

Khuôn mặt Diệp Trọng giờ đây tràn ngập niềm vui, khẽ vuốt chòm râu, rồi "đặc biệt" nhìn lão thái bà và mọi người trong phòng, trong lòng ông ta cảm thấy cực kỳ sung sướng. Kể từ khi Diệp gia thất thế, đã lâu rồi không thấy được một màn đặc sắc như vậy.

Trong lòng lão phụ áo xám không khỏi khó chịu, bất chợt lên tiếng:

- Hàn quản sự, ban thưởng huy chương cũng không phải là chuyện đùa! Không biết là trong lúc khảo thí có xảy ra vấn đề gì không?

Hàn Lợi nghe vậy, sắc mặt chợt thay đổi, trầm giọng nói:

- Bà hoài nghi lão phu động tay động chân?

Nhìn thấy sắc mặt Hàn lợi, mục vội vàng cười nói:

- Nào dám chứ, nhưng thật khó tin! Một Diệp gia suy tàn đến mức này lại có thể sinh ra một Luyện dược sư Thất phẩm trẻ tuổi như vậy?!

Thiếu nữ áo trắng bên cạnh cũng đã dần phục hồi tinh thần, ánh mắt phức tạp và thái độ khinh thường đối với Tiêu Viêm lúc trước giờ đây đã triệt để tan thành mây khói. Tuy bản thân là Luyện dược sư Lục phẩm cao cấp nhưng nàng cũng phi thường hiểu rõ sự chênh lệch giữa nàng và Luyện dược sư Thất phẩm rất lớn, huống chi Tiêu Viêm lúc này là Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp. Nhìn vào tấm huy chương kia, tất cả kiêu ngạo của nàng đều không đáng để nhắc đến.

Ngay từ đầu đã chuẩn bị cười giễu cợt người ta, nhưng hiện tại khi khảo thí kết thúc, lại bị một cái tát hung hăng đánh vào mặt. Bất chợt, mũ áo xám cười lạnh nói:

- Hắc hắc, chỉ là Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp mà thôi! Ta cũng không tin hấn có thể cứu sống lại Diệp gia đang ngắc ngoải!

Mũ ta nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Diệp Trọng thì không chịu nổi liền lên tiếng châm chọc, nhưng mũ cảm giác được lời nói của mình lại mang ý vị chua xót.

- Đi...

Bị khóa huy chương Thất phẩm trung cấp làm cho chua xót, mũ cũng không muốn ở lâu, bèn hung hăng quát lên một tiếng.

- Đợi đã!

Mũ ta vừa quay lưng định rời khỏi thì một âm thanh nhàn nhạt vang lên, khiến cho mũ phải dừng bước. Quay đầu lại, ánh mắt mũ lạnh lẽo, nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn gì?

Tiêu Viêm cười khẩy, nhẹ giọng nói:

- Có phải bà vừa bảo ta là phế vật?

Bà lão khẽ nhăn mặt, trong mắt tỏa ra hàn ý, gằn giọng:

- Tiểu tử, không ai dạy cho ngươi biết thế nào là lễ phép à? Xem ra Diệp gia ngày càng lụn bại rồi!

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, nhẹ nhàng bước tới mộ bước. Một âm thanh như sấm rền bất chợt vang lên mà thân hình Tiêu Viêm đột ngột biến mất như quỷ mị. Ngay lúc này, mũ ta cũng biến sắc, đầu khí màu bạc cũng bùng phát ra, ánh mắt âm trầm không ngừng nhìn xung quanh.

Oành!!!

Thân hình mục bất chợt thối lui, nhưng lại nghe tiếng xé gió đến từ phía sau. Khuôn mặt mục lạnh ngắt, vôi vàng huy động đầu khí lên cánh tay làm cho không gian xuất hiện từng đợt dao động. Mục vừa mới phát kinh ra thì một quyền bất chợt xuyên thấu không gian, sau đó trực tiếp đánh vào năm tay của mục.

Ầm!!!

Hai quyền đối chọi nhau tạo thành một luồng kinh phong hung hãn bùng phát, chấn thiếu nữ áo trắng và mọi người lui về phía sau.

Phốc...

A...!!!

Hai quyền vừa tiếp xúc, sắc mặt mục áo xám nhanh chóng trắng bệch, trong lòng vừa kinh hãi thì bất chợt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra phía sau rồi đánh "ầm" lên bức tường.

Nhìn cuộc chiến nhanh chóng kết thúc mà mục ta phải hộc máu như vậy, ngoại trừ Diệp Trọng thì vẻ mặt mọi người đều kinh hãi. Đặc biệt là ba gã Bạch gia kia cực kỳ rõ ràng thực lực của mục chính là Đẩu Tông, nhưng hiện giờ ngay cả một quyền của Tiêu Viêm cũng không đỡ nổi. Ba người liếc mắt nhìn nhau, nhất là thiếu nữ áo trắng kia, khuôn mặt càng thất sắc.

Thân hình Tiêu Viêm chậm rãi hiện ra. Nhìn sắc mặt trắng bệch của mục, lạnh lùng nói:

- Ngươi là cái thá gì mà dám ở trước mặt ta nói hai từ "phế vật"?

-----oOo-----

Chương 1127: Giao dịch hội Luyện dược sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong trắc nghiệm thất, mọi người hồi hộp hết nhìn Tiêu Viêm rồi lại nhìn lão phụ áo xám, trên trán họ đều toát mồ hôi lạnh. Tiêu Viêm đột nhiên hạ thủ mà không hề nể nang thân phận đối phương. Thủ đoạn này quả thật tàn

nhân!

Hàn Lợi đồng dạng cũng rất kinh ngạc. Một lúc sau, lão mới lắc đầu cười khổ rồi liếc nhìn Tiêu Viêm. "*Người này, hóa ra cũng không ôn hòa như vẻ ngoài.*"

- Hàn quân sự, xin lỗi vì đã động thủ ở trong này!

Tiêu Viêm hờ hững nhìn lão phụ áo xám đang tê liệt nằm trên mặt đất rồi lại nhìn nhìn Hàn Lợi. Lúc này khuôn mặt hắn hiện lên vẻ tươi cười ôn hòa, áy náy nói.

Hiện giờ, khi nhìn thấy Tiêu Viêm tươi cười như vậy nhưng không có người nào ở trong phòng cho rằng có thể tùy ý giễu cợt hắn. Đặc biệt, ba người Bạch gia càng lui về sau mấy bước, sợ Tiêu Viêm sẽ đột nhiên ra tay đối với họ. Ngay cả lão phụ kia còn không phải là đối thủ của Tiêu Viêm huống gì bọn họ.

- Ai...

Hàn Lợi thở dài sâu lắng. Một lát sau, đành phát tay nói:

- Chuyện này, coi như bà ta gieo gió gặt bão nhưng người xuống tay cũng quá độc ác. Thôi, quên đi! Bạch Vi, mang bà ấy đi đi...!!

Nghe vậy, thiếu nữ áo trắng khẽ cắn môi nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt sợ hãi, sau đó mới cùng hai gã nam tử Bạch gia nâng lão phụ áo xám đang hôn mê học máu trên đất dậy, chật vật rời khỏi trắc nghiệm thất. Ba người Khâu gia đứng một bên cũng không muốn ở lại đây thêm, chỉ dùng ánh mắt kinh nghi bất định đánh giá Tiêu Viêm một chút rồi cũng lui ra ngoài.

- Người, thật đúng là...!! Nói động thủ liền động thủ! Lão phu mặc dù cũng rất sáng khoái nhưng như thế thì Bạch gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Nhìn thấy đoàn người xám xịt rời đi, Diệp Trọng không khỏi lắc đầu, nói.

Tiêu Viêm cười nói:

- Không có việc gì, Bạch gia muốn tìm phiền toái. Ta tiện tay giúp họ thôi!

- Ha ha, xem ra lúc này Diệp gia quả thật nắm chắc thông qua khảo thí. Diệp Trọng, xin chúc mừng!

Hàn Lợi chậm rãi tiến lên, chấp tay cười nói với Diệp Trọng.

- Lời này của người nghe rất tuyệt a! Nhưng mà, đợt khi khảo thí của Ngũ đại gia tộc bắt đầu, nói không chừng Bạch gia sẽ đưa ra tộc nhân nổi bật nhất của họ, loại Diệp gia ta khỏi tốp ba!

Diệp Trọng cười khỏ, nói.

- Ủ, người Bạch gia sớm đã không vừa mắt với Diệp gia rồi. Nếu có thể bỏ đá xuống giếng, bọn họ tự nhiên sẽ không nương tay!

Hàn Lợi nhú mày, nói:

- Theo ta được biết, trong thế hệ trẻ tuổi của Bạch gia thì người kiệt xuất nhất chính là một kẻ tên Bạch Ứng. Hắn chưa đến ba mươi tuổi đã trở thành Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp. Hơn nữa, hắn đã dừng lại ở cấp bậc này đã gần ba năm. Nếu như Bạch gia phái hắn ra thì chỉ sợ Diệp gia các người muốn tiến vào tốp ba cũng rất khó khăn!

- Bạch Ứng, ta cũng có nghe nói qua. Người này quả thực thiên phú rất cao, so với yêu nữ Tào Dĩnh của Tào gia cũng không kém bao nhiêu!

Sắc mặt Diệp Trọng chợt trầm xuống. Nếu như Bạch gia quả thật đưa Bạch Ứng đi khảo thí thì kết quả cũng rất khó dự liệu.

Ngũ đại gia tộc, trừ Tào gia thì ba nhà còn lại cũng không phải đèn đã cạn dầu như Diệp gia. Trong tộc bọn họ không thiếu những người có thể so sánh với yêu nữ Tào Dĩnh. Những người này cho dù là tại Đan vực thì cũng có danh tiếng rất lớn. Mặc dù lần này Diệp gia có Tiêu Viêm tương trợ nhưng muốn lấy được một vị trí trong tốp ba thì quả thật không dễ.

Chuyện hôm nay xem như đã đắc tội Bạch gia. Hơn nữa, lúc trước còn đắc tội với Tào gia cho nên hai gia tộc này nhất định sẽ phái cao thủ gây trở ngại cho Diệp gia. Về phần Đan gia, gia tộc này tuy vẫn âm thầm lặng lẽ nhưng mỗi lần khảo hạch đều vững vàng chiếm cứ vị trí thứ nhất. Vị trí thứ hai thỉnh thoảng cũng có nhưng chưa bao giờ thấy bọn họ rơi xuống vị

trí thứ ba. Đan gia, tương tự cũng là một đối thủ mạnh mẽ đầy bí ẩn tham gia tranh đua.

Cứ như vậy, ba vị trí đầu tiên cơ bản đã bị Tào, Đan, Bạch - ba gia tộc chiếm cứ. Diệp gia muốn chen chân vào, thật không dễ dàng gì.

- Quên đi, không cần phải đau đầu. Đi được đến đâu, chỉ có thể xem thiên ý!

Nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của Diệp Trọng, Hàn Lợi an ủi khuyên giải đoạn chuyên hướng nhìn Tiêu Viêm, cười nói:

- Hơn nữa, lần này Diệp gia ngươi có người này giúp đỡ, hẳn cũng không phải là người thường. Nói không chừng cũng có thể so sánh với những nhân vật thiên tài của ba gia tộc kia.

Nghe vậy, Diệp Trọng cũng cười, thở dài:

- Hiện giờ cũng chỉ có thể đem tất cả hi vọng đặt trên người hắn! Diệp gia sống hay chết phải xem lần khảo thí này rồi!

Ở lại Phân tháp thêm một lát, Tiêu Viêm cùng Diệp Trọng liền cáo từ rời đi. Sau đó, hai người tùy ý ở đi dạo bên ngoài Thánh Đan thành.

Hiện giờ, Đan hội ở Thánh Đan thành càng đến gần nên lưu lượng người đến đây càng lúc càng nhiều. Không chỉ ban ngày, cho dù là ban đêm cũng huyền não rung trời. Lưu lượng người nhiều như vậy cũng khó tránh khỏi chút hỗn loạn. Ở đây cũng diễn ra đủ loại hình thức giao dịch hội, thiên kỳ bách quái. Trong đó, tự nhiên cũng xuất hiện không ít bảo bối nhưng đương nhiên muốn mua được thì còn phải dựa vào nhãn lực của bản thân.

Lần này vận khí của Tiêu Viêm rất không tốt. Dạo khắp khu giao dịch cũng chẳng có thu hoạch gì quá lớn, nhiều lắm chỉ nhận ra vài loại dược liệu hiếm lạ nhưng rất nhanh đã bị người khác nhanh chân lấy trước.

Đến khi trời tối, Diệp Trọng mới kéo Tiêu Viêm đang còn hứng thú rời đi.

- Quên đi, nếu muốn đào bảo thì phải đến Luyện dược sư giao dịch hội. Đến đó ngươi mới chân chính mở rộng tầm mắt. Phần lớn những vật phẩm nơi này đều không tầm thường. Nếu vận khí của ngươi tốt, nói không

chừng có thể tìm được một ít bảo bối!

Nghe được lời này, Tiêu Viêm mới gạt đầu, bắt đắc dĩ rời đi. Năm đó, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chính là do hắn tìm được từ trong một hội giao dịch nhỏ. Đáng tiếc hôm nay hắn không có loại may mắn này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm quyết định bỏ qua, Diệp Trọng liền mang hắn rời khỏi khu giao dịch trở về Diệp viện.

Bóng đêm dần dần buông xuống bao phủ toàn bộ Thánh Đan thành. Ánh sáng nhấp nháy phát ra từ những ngôi sao càng khiến cho màn đêm thêm huyền bí, nhìn qua rất huyền lệ.

Bên trong tiểu viện của Diệp viện, Tiêu Viêm đứng chấp tay, thân hình bất động tựa một pho như tượng đứng dưới trời sao. Nhìn trên đầu hắn có chút sương khí hiện ra, hắn là hắn đã đứng đây rất lâu.

Hắn lặng yên đứng như một tảng nhân khổ hạnh. Một canh giờ nữa qua đi, đôi mắt đang nhắm nghiền của hắn chậm rãi mở ra rồi cau chặt mày.

- Lần này, rốt cuộc không thể tiến nhập vào trạng thái như tối hôm qua!
Ai... xem ra, chỉ có thể nhờ vào cơ duyên!

Tiêu Viêm khẽ thở dài. Vốn hắn muốn tiến vào trạng thái này nhiều lần để tăng cường cho linh khí trong linh hồn, thậm chí không chừng có thể khiến cho linh hồn hắn tiến vào Tiên cảnh. Đến lúc đó, sẽ không còn quá nhiều chuyện có thể làm khó Tiêu Viêm, thậm chí hắn có thể luyện chế ra đan dược Bát phẩm. Cho dù đến Đan hội thì hắn cũng tin bản thân có được năng lực ngạo thị quần hùng.

Nhưng đáng tiếc trạng thái đêm qua quá mức mờ ảo, xem ra chỉ khả ngộ bất khả cầu. Bất luận lần này Tiêu Viêm có tinh tâm như thế nào thì phiến tinh không hiện tại cũng không xảy ra dị tượng gì, mọi việc vẫn bình thường. Bạn đang đọc truyện được copy tại

- Xem ra, phải đi giao dịch hội Luyện dược sư thử một chuyến. Nếu có thể tìm được một ít tin tức về tu luyện linh hồn thì thật quá tốt!

Rốt cuộc Tiêu Viêm lắc đầu như chấp nhận bỏ qua cách thử nghiệm này đoạn cười khổ rồi xoay người đi vào phòng. Nếu đã hạ quyết tâm tham gia

giao dịch hội Luyện dược sư, vậy hẳn cần phải chuẩn bị một vài thứ để đánh động nhân tâm. Cho dù xuất hiện những vật hẳn coi trọng nhưng nếu không làm đối phương thỏa mãn, thì chỉ sợ đành phải buông tha.

Ngày kế tiếp, Tiêu Viêm vẫn nhốt mình trong phòng. Đám người Tiểu Y Tiên cũng biết ý không sang quấy nhiễu hẳn. Cảm nhận được những luồng khí nóng bỏng từ trong phòng hẳn truyền ra nên mọi người đều đoán được hẳn đang luyện chế cái gì đó.

Tiêu Viêm thui thủi ở trong phòng luyện chế một ngày một đêm. Đến ngày thứ hai, khi ánh mặt trời dần nhô lên xua tan bóng tối thì cánh cửa phòng vốn đóng chặt bỗng chậm rãi mở ra.

Từ trong phòng đi ra, Tiêu Viêm hít mạnh một hơi dài không khí trong lành. Hẳn sờ Nạp giới rồi chợt nở nụ cười bí ẩn. Tuy hơi vội vã nhưng hoàn hảo là hẳn đã tích lũy đầy đủ, cũng có thể coi như trữ vật của hẳn rất sung túc.

Khi Tiêu Viêm đi ra khỏi phòng, bốn người Diệp Trọng, Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả cùng Hân Lam đã sớm đứng ngoài cửa viện chờ hẳn.

- Ha ha, chuẩn bị xong chưa?

Diệp Trọng nhìn bộ dáng Tiêu Viêm, không khỏi bật cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, sau đó vung tay lên:

- Đi thôi, hãy cho chúng ta nhìn xem giao dịch hội Luyện dược sư ở Thánh Đan thành có chỗ nào khác biệt!

Dứt lời, Tiêu Viêm bước đi như bay ra khỏi cửa viện, dẫn đầu đội ngũ tiến về nơi tổ chức giao dịch hội mà hôm qua Diệp Trọng đã nói. Bốn người Tiểu Y Tiên cũng vội vàng đuổi theo. Bọn họ cũng rất có hứng thú đối với giao dịch hội này.

-----oOo-----

Chương 1128: Huyết Tinh Yêu Quả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giao dịch hội Luyện dược sư ở Thánh Đan thành có danh tiếng rất lớn, không phải ngư long hỗn tạp như ở những giao dịch hội khác. Nếu như có phân loại hội giao dịch, thì hội giao dịch mà nhóm Tiêu Viêm đang đến dự có thể được tính là bậc thượng lưu, hơn xa các hội giao dịch nhỏ ngày hôm qua.

Địa điểm của giao dịch hội ở ngoại vực Thánh Đan thành nhưng được tổ chức ở nơi giao nhau của ngoại vực và nội vực. Nghe nói, giao dịch hội này được Đan Tháp ủng hộ và duy trì nên mới có thể phát triển mạnh mẽ đến thế này. Cũng chính bởi vì thế, khi trao đổi vật phẩm trong giao dịch hội rất hiếm khi xảy ra những chuyện tương tự như giết người cướp của. Nói đùa?! Dù sao nơi này là Đan vực, không ai có thể thoát khỏi sự đũa giết của Đan Tháp.

"Giao dịch hội Luyện dược sư ..."

Tiêu Viêm đứng dưới đất nhìn quần thể kiến trúc với diện tích bao la bát ngát trước mặt và thấy tám biển gỗ khắc chữ như rồng bay phượng múa kia, không khỏi lau mồ hôi lạnh. Giao dịch hội quả nhiên danh bất hư truyền!

Giờ phút này, ở phía trước giao dịch hội, Mã Long xa [1] và dòng người như thủy triều tới lui không ngớt. Vô số người mặc áo bào Luyện dược sư dưới bao nhiêu ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người thuận lợi thông qua hộ vệ của giao dịch hội tiến vào bên trong.

- Chính là chỗ này?

Tiêu Viêm nhìn khu giao dịch hội rộng lớn, quay đầu lại hỏi Diệp Trọng.

- Ừ...

Diệp Trọng gật đầu cười, hồi tưởng nói:

- Đã rất lâu rồi chưa tới nơi này! Biến hóa thật lớn a!

Sau khi xác định mục tiêu, Tiêu Viêm tiến dần về phía đại môn giao dịch hội. Những hộ vệ canh giữ đại môn thấy hắn tiến đến bèn lao ra ngăn trở

nhưng khi thấy huy chương Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp ngày hôm qua khảo thí trên ngực Tiêu Viêm thì bọn họ lập tức lui lại, khom người thi lễ.

Dựa theo quy củ của giao dịch hội, Luyện dược sư từ Thất phẩm trở lên nghiêm nhiên có tư cách đưa đồng bạn tiến vào. Vì vậy, những hộ vệ này cũng không ngăn trở đám người Hân Lam, tùy ý để bọn họ đi theo Tiêu Viêm tiến vào đại môn.

Sau đại môn là một thông đạo rộng rãi thoáng mát. Một số người Tiêu Viêm theo thông đạo đi vào, một lúc sau đã nghe những âm thanh sôi nổi dần dần truyền vào tai.

Dừng bước đứng tại cuối thông đạo, Tiêu Viêm đảo mắt qua bốn phía. Trước mặt hắn lúc này là một đại sảnh rộng lớn, bên trong bày ra những thạch đài được sắp xếp chỉnh tề tựa như các gian hàng rong. Sau thạch đài đều có bóng dáng của chủ nhân mang thần thái lười nhác, hoàn toàn không giống như những người buôn bán. Dĩ nhiên, bọn họ không phải là thương nhân.

Bên trong đại sảnh, lưu lượng người cũng tương đối kinh khủng. Phần lớn trong số đó là những người mặc áo bào Luyện dược sư. Hiển nhiên, bọn họ đều là Luyện dược sư.

Không ít Luyện dược sư qua lại trong đại sảnh, thỉnh thoảng dừng lại đánh giá cẩn thận những đồ vật đặt trên thạch đài. Nếu như nhìn trúng, họ sẽ dừng lại cùng chủ thạch đài bắt đầu thương lượng điều kiện trao đổi.

- Ha ha, giao dịch hội Luyện dược sư ở đây cũng chia các ra các khu vực khác nhau. Đây chỉ là khu vực tam lưu, khu vực nhị lưu ở tầng hai, khu vực nhất lưu ở tầng trên cùng. Nhưng muốn đến khu vực nhất lưu cũng phải có điều kiện!

Diệp Trọng ở phía sau Tiêu Viêm cười nói:

- Muốn đi lên tầng hai, cần đạt tới cấp bậc Lục phẩm Luyện dược sư. Còn tầng trên cùng thì cấp bậc ít nhất phải đạt tới Thất phẩm hoặc là cường giả Đâu Tông mới có thể đi lên!

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, cười nói:

- Trước tiên cứ ở chỗ này dạo quanh một chút, xem thử có thể gặp được đồ tốt gì không!

Nói xong, Tiêu Viêm hăng hái tiến vào đại sảnh. Sau đó, ánh mắt hắn bắt đầu lướt quanh các thạch đài, mong muốn tìm được một thứ gì đó mà hắn cần.

Nhìn thấy Tiêu Viêm như vậy, Diệp Trọng chỉ có thể bắt đắc dĩ gật đầu, theo sát sau hắn.

Dòng người tập nập qua lại trong đại sảnh, Tiêu Viêm tốn gần một canh giờ mới chỉ lướt qua hai mươi gian hàng. Hơn nữa, hắn vẫn trầm ngâm không nói gì vì hắn chưa có thu hoạch nào đáng kể. Tuy phẩm chất vật phẩm ở nơi này có giá trị hơn nhiều so với bên ngoài, nhưng còn xa mới đạt tới trình độ có thể đả động hắn.

- Những thứ kia sớm đã trải qua sàng lọc nghiêm khắc. Hơn nữa, bọn người kia, nhãn lực của ai cũng đều hơn người. Muốn từ trong tay bọn họ lấy được bảo bối tốt cũng không dễ dàng gì!

Khi Tiêu Viêm dần dần thất vọng, Diệp Trọng đứng sau nhin không được, nói.

- Nếu muốn tìm bảo bối, phải lên tầng hai hoặc tầng ba!

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, thâm thì:

- Sao không nói sớm!

- Nhìn người hứng khởi như vậy, ta sao có thể quấy rầy người! Đi thôi, lên tầng hai xem thử!

Diệp Trọng lắc đầu, sau đó hướng về tầng hai chỉ chỉ. Tiêu Viêm gật đầu liền bước nhanh tới.

Lấy thực lực của đám người Tiêu Viêm, tiến lên tầng hai tự nhiên không có vấn đề. Tuy nói Hân Lam có chút miễn cưỡng, nhưng khi nhìn thấy huy chương Thất phẩm trung cấp, bọn thủ vệ chân chờ một chút rồi cũng để họ qua.

Tiến vào tầng hai, những thanh âm huyền ảo chung quanh nhất thời giảm đi không ít. Diện tích tầng hai cũng không nhỏ, những gian hàng bằng thủy tinh bóng loáng khiến cho người ta hơi chói mắt. Ở nơi này có rất nhiều gian hàng bằng thủy tinh sắp trên mặt đất, nhưng cũng có không ít thủy tinh đài. Nhìn lướt qua những thứ ở trên đây cũng biết chúng tốt hơn không ít so với những vật phẩm ở dưới đại sảnh.

Lưu lượng người trên tầng hai này ít hơn nhiều so với phía dưới đại sảnh, tố chất cũng tốt hơn. Bọn họ đều yên lặng đánh giá vật phẩm, nhìn trúng sẽ thấp giọng cùng chủ gian hàng thương lượng điều kiện trao đổi.

Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi đảo qua thủy tinh đài. Một lúc lâu sau, cước bộ dừng lại, ánh mắt dừng lại ở bên trong một cái hộp ngọc ở trên đài. Ở trong hộp ngọc, một quả hình bầu dục đỏ như máu an tĩnh nằm trong đó, huyết khí tràn ngập lộ ra sinh cơ bừng bừng.

Huyết Tinh Yêu Quả, một loại dược liệu cực kỳ hiếm lạ. Nó nhờ hấp thu tinh huyết mà hóa thành quả cây, ẩn sâu dưới đất hấp thụ sinh cơ trong tinh huyết cuối cùng mới thành hình.

Huyết Tinh Yêu Quả này là tài liệu chủ yếu để luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết Đan. Mà Sinh Cốt Dung Huyết Đan chính là đan dược Tiêu Viêm định luyện chế ở Đan hội lần này.

Thất phẩm đỉnh cấp, thậm chí có thể tiến vào Bát phẩm! Luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết Đan tự nhiên rất khó khăn. Hơn nữa, dược tài cũng vô cùng hiếm thấy mà xác suất thành công lại thấp vô cùng. Nếu không phải lần này Tiêu Viêm gặp cơ duyên, linh hồn chứa đầy linh khí, thuận thuận xuôi gió luyện chế đan dược, hẳn cũng sẽ không đem chủ ý luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết Đan. Dù sao, đan dược này quả thật rất khó luyện chế thành công.

Dĩ nhiên, khó khăn thì khó khăn, dù là Sinh Cốt Dung Huyết Đan thì Tiêu Viêm cũng quyết luyện chế thành công. Hết thầy, đều vì Dược lão.

Ngày sau, nếu như cứu được Dược lão thì vấn đề cần phải làm chính là luyện chế thân thể. Mà muốn luyện chế thân thể lại phải cần đến Sinh Cốt Dung Huyết Đan.

Dược lão không phải như Thiên Hỏa tôn giả. Cho nên, Tiêu Viêm luyện chế thân thể cần phải vận dụng toàn lực, chỉ có Sinh Cốt Dung Huyết Đan mới có thể làm cho thân thể trở nên hoàn mỹ nhất.

Mà để luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết Đan, cần phải có ba tài liệu chính: Huyết Tinh Yêu Quả, Vạn Niên Thanh Linh Đăng và Tuyết Cốt Sâm.

Ba loại tài liệu này chắc chắn phải đủ nhưng hiện tại Tiêu Viêm chỉ thấy mỗi Huyết Tinh Yêu Quả trước mặt này. Hai loại còn lại, hẳn chưa có trong tay. Những dược liệu hiếm lạ như thế dù là Diệp gia cũng không có.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua quả cây tràn ngập huyết khí màu đỏ trong hộp ngọc, chợt hắn tiến về người chủ gian hàng – một lão nhân áo đỏ trên ngực có một huy chương cấp bậc Lục phẩm.

- Ha hả, vị tiên sinh này nhìn trúng món nào sao?

Lão nhân áo đỏ liếc nhìn huy chương trên ngực Tiêu Viêm, trong lòng rùng mình, ôm quyền khách khí cười nói.

- Thứ này đôi như thế nào?

Tiêu Viêm cũng không dây dưa, chỉ vào Huyết Tinh Yêu Quả, cười hỏi.

- Ha hả, hóa ra là vì Huyết Tinh Yêu Quả!

Lão nhân này rõ ràng biết những thứ mình bày bán, một hơi nói ra lai lịch chi tiết về nó. Người có thể bán vật phẩm ở trong này, nhãn lực tự nhiên không thấp hơn so với Tiêu Viêm.

- Nói vậy, vị tiên sinh này hẳn biết trình độ hiếm lạ của Huyết Tinh Yêu Quả, luyện chế đan dược Thất phẩm cao cấp đều cần dùng đến nó!

Lão nhân áo đỏ vuốt vuốt chòm râu dài, nói:

- Huyết Tinh Yêu Quả này, lão phu đổi nó lấy phương thuốc luyện chế Thất phẩm trung cấp đan dược mà lão phu chưa nghiên cứu qua!

Chân mày Tiêu Viêm cau lại, cười nhạt nói:

- Các hạ nói đùa? Huyết Tinh Yêu Quả mặc dù hiếm lạ nhưng phương thuốc luyện chế Thất phẩm trung cấp lại là vật vô giá, ai dám đem ra trao đổi?

Tuy nói Dược lão đã để lại nhiều phương thuốc cao cấp cho Tiêu Viêm, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không kiên quyết trao đổi lung tung. Huyết Tinh Yêu Quả quả thật trân quý, nhưng còn xa mới có thể so sánh với một phương thuốc luyện chế Thất phẩm trung cấp. Hơn nữa, phương thuốc này lại là phương thuốc mà đối phương chưa từng nghiên cứu tập luyện qua.

Trong mắt lão nhân áo đỏ thoáng xấu hổ. Lão biết mình đòi hỏi điều kiện quá cao nhưng vẫn giữ nguyên ý định cũ. Lão cũng biết trong những vật phẩm mình bày ra ở đây, Huyết Tinh Yêu Quả là trân quý nhất.

Nhìn thấy lão nhân này không chịu hạ giá, Tiêu Viêm lắc đầu rồi xoay người nói với Hân Lam:

- Chúng ta đi lên tầng trên cùng, người không thể đi lên đó được. Trước tiên cứ ở lại chỗ này thuận tiện tìm một vị trí, thông báo muốn thu mua ba loại dược liệu quý hiếm: Huyết Tinh Yêu Quả, Vạn Niên Thanh Linh Đằng cùng Tuyết Cốt Sâm. Điều kiện thu mua, mỗi loại dược liệu đều dùng một viên đan dược Thất phẩm trung cấp thành phẩm để trao đổi!

Nghe vậy, Hân Lam gật đầu.

Sau khi nói xong, ánh mắt Tiêu Viêm chuyên hướng nhìn lão nhân áo đỏ, thản nhiên nói:

- Đây là điều kiện trao đổi của ta. Về phần người, đổi hay không thì tùy vậy! Nếu người đã suy nghĩ kỹ thì có thể tìm nàng.

Nói xong, Tiêu Viêm cũng không để ý đến vẻ cau có của lão mà xoay người tiến lên tầng trên.

Một viên đan dược Thất phẩm trung cấp đổi lấy một loại dược liệu, giá cả như vậy đã chuẩn rồi. Nếu lão nhân này còn không chịu đổi thì Tiêu Viêm cũng lười tiếp tục nói nhảm với y.

---

* Chú thích:

[1] Mã Long xa: Một loại phương tiện di chuyển tương tự xe ngựa, nhưng kéo xe là Mã Long – một loài vật kết hợp giữa Mã và Long.

-----oOo-----

Chương 1129: Mảnh đồng kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân ảnh Tiêu Viêm dần biến mất trong cầu thang lên tầng trên, lão nhân này vẫn không nói một lời nào, mặc dù trong lòng cũng hơi tiếc nuối. Lão thừa hiểu loại giao dịch này, ai có thể chịu đựng được liền chiếm lợi thế. Dục cầm cố túng (Muốn bắt phải thả)! Mọi người đều là cao thủ, ai có thể nhịn được đến cuối cùng sẽ trở thành người giành thắng lợi.

Sự trầm tư của lão cũng không khiến Tiêu Viêm cảm thấy bất ngờ, hẳn chẳng vì thế mà dừng lại, lập tức đi lên tầng cao nhất.

Trên cầu thang dẫn đến tầng trên cùng có hai lão áo vàng đứng gác. Khuôn mặt hiền lành của hai người luôn nở nụ cười hòa ái, nhưng trên ngực áo không có huy chương Luyện dược sư. Cảm nhận được đấu khí mạnh mẽ toát ra, rõ ràng hai người này đều có thực lực Đấu Tông. Hai lão nhìn đoàn người Tiêu Viêm liền ngăn ra, huy chương Thất phẩm trung cấp lóng lánh trên ngực Tiêu Viêm khiến cho bọn họ kinh ngạc.

- Năm nay, Luyện dược sư Thất phẩm xuất hiện không ít a...?!

Hai người quan sát Tiêu Viêm một lát liền chuyển hướng nhìn sang ba người Diệp Trọng, Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả. Đặc biệt, khi bọn họ nhìn sang hai người bên cạnh Diệp Trọng thì chột nheo mắt. Mặc dù bọn họ không thể nhận ra được thực lực chính xác của hai người này nhưng cũng hiểu được họ chính là Đấu Tôn.

- Ha ha, các vị định lên tầng cao nhất?

Một trong hai lão tiến lên, chấp tay khách khí cười nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, ôm quyền đáp lễ, gật đầu.

- Các vị thoát nhìn rất lạ mặt. Có phải đây là lần đầu đến hội giao dịch Luyện dược sư?

Một lão nhân cười, hỏi.

- Sao vậy? Chẳng lẽ tầng cao nhất phải là khách quen mới được vào?

Tiêu Viêm chau mày, nói.

- Khà khà, các hạ nói đùa. Lão hủ chẳng qua thuận miệng hỏi thôi. Các vị nếu muốn đi lên tầng cao nhất, xin mời theo ta!

Nghe thế, lão nhân kia vội vàng lắc đầu bước tới rồi nói. Mặc dù thực lực của lão không kém nhưng người có thể đi vào tầng cao nhất đều không phải hạng tầm thường. Lão tự nhiên không dám đắc tội.

Dứt lời, lão liền xoay người đi trước dẫn đường. Đoàn người Tiêu Viêm chậm rãi đi theo sau. Sau đó cả nhóm thuận lợi đi qua một thông đạo.

Thông đạo không dài, chỉ hai mươi mét nhưng Tiêu Viêm lại cảm nhận được năm luồng khí tức mờ mịt lướt qua nhóm mình.

- Xem ra, hội giao dịch Luyện dược sư quả nhiên có chút bối cảnh!

Tiêu Viêm thầm nhủ đoạn chậm rãi bước đến cuối thông đạo, tầng cao nhất hiện ra trong tầm mắt hắn. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Tầng cao nhất đầy thần bí của Luyện dược sư giao dịch hội này so với hai tầng dưới thì không rộng lắm nhưng được trang trí cực kỳ tinh xảo. Tầng này không chói mắt như tầng hai, các gian hàng được phủ kín bởi những mảnh ôn ngọc màu xanh nhạt. Khi đi lên chúng, một cảm giác mát lạnh tràn vào lòng bàn chân, khiến cả người hắn thoải mái lạ thường. Ở nơi này, những gian hàng được ôn ngọc phủ kín rất ít, nhìn qua cũng có thể đếm hết.

"Hơn mười gian hàng mà thôi!"

Tiêu Viêm biết chủ nhân của những gian hàng này nếu như ở bên ngoài sẽ gây ra oanh động rất lớn. Đơn giản vì họ chính là những cường giả hoặc đại sư luyện dược.

Đám người Tiêu Viêm xuất hiện khiến không ít người chú ý. Khi nhìn thấy huy chương trên ngực Tiêu Viêm cùng đám người Tiểu Y Tiên ở sau hắn, trong mắt những người ở đây thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Đội hình gồm một gã Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp cùng hai cường giả Đấu Tôn là tương đối mạnh a! Không biết là thế lực nào đây?

Đương nhiên, dù trong lòng có tò mò thế nào đi nữa nhưng họ đều hiểu quy củ ở đây nên không ngu ngốc đến mức đi hỏi hay tìm hiểu tin tức gì. Những chuyện như vậy chính là cấm kỵ ở nơi này.

- Ha ha, các vị... Nếu như cần gì thì cứ nói với ta! Không chừng ta có thể cung cấp một ít tin tức cho các vị!

Lão nhân áo vàng cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, gật đầu:

- Ta cần hai loại dược liệu là Vạn Niên Thanh Linh Đăng và Tuyết Cốt Sâm!

- Vạn Niên Thanh Linh Đăng?! Tuyết Cốt Sâm?!

Lão nhân áo vàng thì thào, trầm tư một lúc rồi mới đáp:

- Hai thứ này đều là những dược liệu hiếm có, hẳn dùng để luyện đan dược cao cấp. Vạn Niên Thanh Linh Đăng ta không có tin tức gì, nhưng Tuyết Cốt Sâm thì không thể không nói là vận khí của các hạ không tệ. Hôm nay, ở tầng giao dịch này có một gốc Tuyết Cốt Sâm.

- Sao?

Hai mắt Tiêu Viêm sáng lên. Không nghĩ tới lại có được tin tức của Tuyết Cốt Sâm.

- Ha ha, xin mời đi theo ta!

Lão nhân áo vàng cười nói, sau đó xoay người đi về hướng Bắc.

Nhóm Tiêu Viêm vội vàng đi theo sau, cuối cùng dừng lại ở trong một góc phòng phía Bắc. Hiện tại nơi này có một ngọc đài lượn lờ hàn khí tán ra xung quanh khiến nhiệt độ chung quanh nơi này giảm đi không ít.

Trên ngọc đài có một số dược liệu, quyền trục, thậm chí cả đan dược được đặt ngay ngắn, thoạt nhìn tựa hồ không phải vật tầm thường. Ở chung quanh ngọc đài có không ít người xúm lại, hiển nhiên bọn họ rất hứng thú với những vật này.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua ngọc đài, dừng lại trên thân người lão nhân áo xám. Trang phục người này vô cùng lôi thôi xộc xệch, bộ dáng lười nhác đang nằm ườn ra trên ngọc đài, không để ý đến những người vây quanh, mặc họ tùy ý kiểm chọn.

- Ha ha, Yên lão... Sinh ý hôm nay không tệ chứ?

Lão áo vàng chen vào ngọc đài, cười nói với lão nhân áo xám.

- Tốt con mẹ nó! Bọn kia chỉ xem chứ không mua, lại còn chê đắt. Phi! Giá cả tiện nghi đến thế mà còn chê đắt!

Lão nhân áo xám đảo cặp mắt trắng dã, không thèm để ý hình tượng của mình, nhổ toẹt ra một bãi nước bọt.

Một số người thấy thế không khỏi xấu hổ. Ở nơi này, không thể tranh cãi với lão ta nên chỉ có thể ngượng ngùng rời khỏi. Tiêu Viêm cũng sừng sốt bởi thái độ thẳng thắn nhưng thô lỗ của lão già, liếc nhìn lên ngực đối phương. Đồng dạng, trên ngực lão già gắn một mai huy chương Thất phẩm, nhưng lại là một mai huy chương Luyện dược sư Thất phẩm cao cấp.

- Tiên sinh, đây là người rao bán Tuyệt Cốt Sâm nhưng chẳng qua giá cả Yên lão đưa ra rất cao. Tiên sinh nên chuẩn bị tâm lý!

Lão áo vàng chỉ vào nơi hàn khí lượn lờ trên ngọc đài, chỗ đó có một cái hộp ngọc, bên trong chứa một gốc nhân sâm toàn thân trắng như tuyết, tựa như một khúc xương đang yên tĩnh nằm trong hộp.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn gốc nhân sâm trắng như tuyết kia, một lúc sau mới chậm rãi gật đầu. Theo quang ba lưu chuyển trên gốc sâm thì hẳn là Tuyết Cốt Sâm rồi.

- Khỏi cần xem! Nơi này của ta không bán đồ giả!

Lão nhân áo xám liếc nhìn Tiêu Viêm, ánh mắt chợt dừng lại ở tấm huy chương trên ngực hắn, nhếch miệng nói:

- Nếu muốn Tuyết Cốt Sâm, một viên đan dược Thất phẩm cao cấp là được!

Nghe vậy Tiêu Viêm khẽ cau mày. Đan dược Thất phẩm cao cấp? Đúng là giờ công phu sư tử ngoạm mà!

- Lão tiên sinh, Tuyết Cốt Sâm tuy rằng trân quý nhưng chỉ là một loại dược tài dùng để luyện chế đan dược, cùng lắm chỉ chế ra đan dược Thất phẩm cao cấp, mà còn chưa nói phải phối hợp với những loại dược liệu trân quý khác. Điều kiện trao đổi của tiên sinh có chút quá rồi!

Tiêu Viêm mỉm cười, nói.

- Hắc hắc, tiểu tử chưa gì đã dùng lý lẽ rồi! Lão nhân ta sẽ lui một bước, Thất phẩm trung cấp đi! Nhưng điều kiện tiên quyết phải là đan dược vừa ý ta.

Lão nhân áo xám cười nói. Tiếng cười vừa dứt, lại nói:

- Hiển nhiên, điều kiện Thất phẩm cao cấp ta đưa ra lúc này chỉ là muốn giỡn với ngươi một chút thôi!

Nghe được lời này, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn có thể chấp nhận dùng đan dược Thất phẩm trung cấp đổi lấy Tuyết Cốt Sâm. Nhưng hắn cũng không lập tức đáp ứng mà ánh mắt chậm rãi quét qua ngọc đài. Lão nhân này tuy rằng đáng về lời thôi nhưng không thể phủ nhận những thứ lão bán ra đều là hàng cao cấp. Tiêu Viêm nhìn qua những thứ này cũng chợt thoáng ngáy người. Những dược liệu này, chỉ e rằng có giá không thấp hơn Tuyết Cốt Sâm.

Ánh mắt Tiêu Viêm chậm rãi di động, mãi đến khi hắn chuẩn bị dừng lại

liền chú mục vào một góc trên ngọc đài. Nơi đó, có một mảnh đồng màu vàng nhạt pha một chút xanh. Nhìn kỹ thì có thể thấy một ít hoa văn kỳ dị bên trên.

Những thứ bày ra trên ngọc đài đều không tề, nhìn qua đều không phải vật phẩm. Chỉ có mảnh đồng màu vàng nhạt này nhìn qua lại như đồ bỏ đi, bình thường không có ai chú ý đến. Khi ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại trên mảnh đồng liền chau mày. Sau khi cẩn thận quan sát kỹ một phen, hắn cũng không nhận ra được mảnh đồng này có chỗ gì đặc biệt. Khi hắn nhìn thấy mảnh đồng thì gần như cảm giác nó chỉ là một vật bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhưng loại cảm giác này lại khiến cho Tiêu Viêm có thấy hơi quái dị.

- Tiêu Viêm, nếu như có thể hãy thu lấy mảnh đồng này. Đồ văn trên đó ta đã từng thấy qua, nó xuất xứ từ thời viễn cổ. Mặc dù không biết tác dụng của nó là gì nhưng chỉ cần là đồ vật từ thời viễn cổ đều không đơn giản!

Trong khi Tiêu Viêm đang nghi ngờ cảm giác của mình, đột nhiên hắn nghe được một âm thanh vang lên bên tai.

Nghe được Thiên Hỏa tôn giả truyền âm, trong lòng Tiêu Viêm chấn động nhưng vẫn bất động thanh sắc. Một lát sau hắn mới chậm rãi gạt đầu, trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt chưa từng thấy.

-----oOo-----

Chương 1130: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Tiêu Viêm chỉ dừng trên mảnh đồng một chút liền dời sang những vật phẩm khác trên ngọc đài, thi thoảng tỏ ra hứng thú với vài loại được liệu tốt. Cuối cùng, Tiêu Viêm vờ như tùy tiện cầm lấy mảnh đồng.

Mảnh đồng vừa vào tay liền khiến cho Tiêu Viêm có cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ. Dĩ nhiên đây không phải do mảnh đồng, mà do hàn khí tích tụ trong ôn ngọc từ rất lâu tạo nên.

Tiêu Viêm hăng hái lật nhìn mảnh đồng, ngón tay nhẹ nhàng ma sát bề mặt

nó, cảm giác thô ráp cực kỳ giống với những mảnh đồng bình thường. Nếu không phải trên mặt mảnh đồng vẽ những đồ văn phức tạp, sợ rằng sẽ không có ai nghĩ nó là bảo bối.

Những đồ văn phức tạp trên mặt mảnh đồng này Tiêu Viêm xem không hiểu gì. Hơn nữa, vì do mảnh đồng đã bị hoen rỉ một phần nhỏ nên khiến cho đồ văn đã không còn liền mạch, khó có thể thấy rõ hoàn toàn.

- Đây đều là vật từ viên cổ lưu lại sao?

Liếc nhìn mảnh đồng, trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy không thể tin được. Mặc kệ hắn dò xét như thế nào cũng không nhìn ra nửa điểm kỳ lạ của mảnh đồng. Nếu không phải lúc trước Thiên Hỏa tôn giả truyền âm, chỉ sợ hắn đã không chú ý đến mà bỏ qua rồi.

Trong lòng cảm thấy bất khả tư nghị nhưng trên mặt Tiêu Viêm lại cực kỳ bình tĩnh. Bộ dáng của hắn như vậy, chẳng qua do tò mò với mảnh đồng mà thôi. Mà đối với bộ dáng này của hắn, lão nhân áo xám chỉ như ngơ mà, không nói gì. Mảnh đồng này không chỉ cuốn hút một mình Tiêu Viêm, trước kia cũng có không ít người tìm bảo tới dò xét qua, nhưng cuối cùng cũng không giao dịch với lão.

- Không cần phải dò xét thêm nữa, giá của mảnh đồng này so với Tuyết Cốt Sâm cũng không thấp hơn đâu, chắc giá!

Khẽ ngoáy lỗ tai, lão nhân áo xám hơi hột nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên mảnh đồng, Tiêu Viêm cười nói:

- Mảnh đồng này có điểm nào kỳ dị? Giá trị của nó lại có thể cao hơn Tuyết Cốt Sâm?

- Không biết!

Lão nhân áo xám bĩu môi, nói ra đáp án khiến cho Tiêu Viêm sững người.

Tiêu Viêm cười khở, lão gia hỏa này đúng là cổ quái. Đáp án như thế cũng nói ra giống như đúng tình hợp lý vậy.

Lúc này, một vài người cũng vây lại xem, đáp án lão già đưa ra khiến bọn họ nhin không được phì cười. Hiển nhiên, bọn họ rất ít khi thấy một quán chủ cực phẩm đến thế.

- Mặc dù ta không biết mảnh đồng này đến tột cùng có tác dụng gì, nhưng ta biết nó chính là một vật từ thời viễn cổ!

Lão nhân áo xám liếc nhìn những người đang cười, sau đó cười hắc hắc.

Vừa nghe lão nhân áo xám nói vậy, những tiếng cười ở chung quanh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt từng người đầy ngạc nhiên tập trung nhìn mảnh đồng trên tay Tiêu Viêm. Ai cũng biết, mặc kệ là vật gì, chỉ cần liên quan đến hai chữ "viễn cổ" tất nhiên đều không đơn giản. Nhưng bọn họ vẫn như trước, không thể tin được mảnh đồng này lại có quan hệ đến viễn cổ.

So với ánh mắt đầy ngạc nhiên của đám người này, khi lão già nói ra lời đó, Tiêu Viêm lại nhin không được bèn nắm mảnh đồng thật chặt. Hắn không nghĩ tới nhãn lực lão gia hỏa này lại sắc bén như thế. Nên biết, dù là Tiêu Viêm, nếu không phải có Thiên Hỏa tôn giả nhắc nhở thì hẳn tuyệt đối không chú ý đến mảnh đồng này. Xem ra, nhãn lực của lão gia hỏa này tương đối bất phàm.

- Ha ha, không biết lão tiên sinh dựa vào cái gì mà nhận định mảnh đồng này có quan hệ đến viễn cổ?

Trong lòng Tiêu Viêm rất căng thẳng, nhưng hắn vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt mảnh đồng xuống rồi nhìn lão, cười nói.

- Đồ vẩn trên mảnh đồng này, ta đã từng ngẫu nhiên xem qua trên một quyển sách cổ. Tuy nhiên, đến tột cùng nó có lợi ích gì, người đừng hỏi ta! Ta không biết. Hơn nữa, nếu như ta biết thì còn có thể đem ra bán sao?

Lão nhân áo xám đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Dù sao, ta cứ nhận định mảnh đồng này có liên quan đến viễn cổ. Người mua hay không?

Đối với câu trả lời của lão nhân áo xám, những người ở chung quanh đều tròn mắt nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ. Loại chuyện này sao có thể nghe theo lời nói của một bên? Khó trách, mảnh đồng này bày ở đây đã lâu

nhưng chưa có ai đòi lấy nó.

Đối với lão giả dờ dờ ương ương này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy đau đầu. Hắn cười khô, hỏi:

- Mảnh đồng này, lão tiên sinh tính đòi lấy gì?
- Một phương thuốc Thất phẩm cao cấp đan dược!

Lão nhân áo xám cười hắc hắc nói. Giá cao sẽ khiến càng thêm nhiều người chú ý.

Nghe vậy, Tiêu Viêm lại cười khở nữa, lắc lắc đầu, tiếc hận nhìn mảnh đồng, nói:

- Quá đắt! Cho dù có đúng theo lời lão tiên sinh, mảnh đồng này là vật viễn cổ, nhưng đồ vật từ viễn cổ truyền xuống cũng có không ít thứ tầm thường. Chỉ dựa vào đồ văn của nó thì không thể định giá trị cho nó được.

- Thôi vậy, ta đi đòi Tuyết Cốt Sâm!

Tiêu Viêm thở dài, lật một cái bình ngọc từ trong Nạp Giới ra. Sau đó, hắn khê đặt bình ngọc lên trên ngọc đài, nói:

- Lão tiên sinh, đây là một viên Thất phẩm trung cấp Tố Tâm Đan. Lúc luyện chế đan dược nếu đem nó phục dụng có thể kết định tâm thần, tăng xác xuất luyện đan thành công. Dùng nó đòi lấy Tuyết Cốt Sâm của tiên sinh, không tính bị thiệt chứ?

Tố Tâm Đan, một loại đan dược phụ trợ cực tốt, đối với Luyện dược sư mà nói, có hiệu quả đặc biệt to lớn. Rất nhiều Luyện dược sư trước khi bắt đầu luyện chế đan dược đều nghĩ biện pháp phục dụng một loại đan dược an dưỡng tinh thần. Dù sao, luyện đan kiêng kỵ nhất là bị quấy rầy hoặc tinh thần không yên. Nếu có loại đan dược này ắt hẳn có thể miễn trừ khả năng tinh thần bị nhiễu loạn.

Trong những loại đan dược phụ trợ thì Tố Tâm Đan được coi là thượng đẳng. Giá trị chân thật của nó so với Tuyết Cốt Sâm cao hơn rất nhiều. Vì thế, Tiêu Viêm không lo lão gia hỏa này từ chối.

Quả nhiên, khi ba tiếng Tố Tâm Đan lọt vào tai lão nhân áo xám, sắc mặt lão liền trở nên kinh ngạc. Lão nhân áo xám nhanh chóng cầm lấy bình ngọc trút ra một viên đan dược màu trắng nhạt rồi sử dụng khứu giác của lão để phân tích.

- Quả nhiên là Tố Tâm Đan!

Cẩn thận kiểm nghiệm trong chốc lát, cặp mắt lão nhân áo xám nhất thời sáng lên. Tố Tâm Đan đối với Luyện dược sư có sự trợ giúp khá lớn. Khi lão luyện chế đan dược cũng luôn tận lực chuẩn bị một ít dược phẩm phụ trợ cho việc luyện chế. Hơn nữa, lão chỉ có khả năng luyện ra Thất phẩm hạ cấp là cao nhất mà thôi. Không phải do năng lực chế dược của lão không cao mà nguyên nhân thật sự là do lão không có phương thuốc.

Phương thuốc luyện chế Tố Tâm Đan cỡ này chính là báu vật quý giá của Luyện dược sư. Bình thường, bọn họ sẽ không đem phương thuốc của mình công bố ra ngoài, trừ phi đem nó trao đổi.

- Hắc hắc, quả thật là Tố Tâm Đan! Tiểu tử... Dược lắm! Ta rất xem trọng ngươi!

Lão nhân áo xám cười híp mắt, nói. Sau khi đem đan dược đặt vào trong Nạp giới, ánh mắt của lão nhân áo xám vẫn nhìn Tiêu Viêm với vẻ nóng bỏng như cũ.

Tiêu Viêm cười, nhanh chóng thu Tuyết Cốt Sâm trong hộp trên ngọc đài vào trong Nạp giới. Sau đó, hắn vờ như không nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của lão nhân áo xám, xoay người như muốn đi khỏi.

- Này, đợi chút!

Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn đi, lão nhân áo xám không chịu được, vội vàng kêu lên.

- Sao vậy?

Tiêu Viêm quay đầu lại, nghi hoặc nhìn lão nhân áo xám.

- Hắc hắc, tiểu tử... Ngươi không muốn đổi lấy mảnh đồng này sao? Ta khẳng định với ngươi vật này tuyệt đối là từ thời viễn cổ!

Lão nhân áo xám chỉ tay vào mảnh đồng trên ngọc đài, nhiệt tình nói.

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua mảnh đồng đang nằm an tĩnh trên ngọc đài, lắc đầu ra vẻ tiếc hận:

- Ta không đòi nôi! Phương thuốc Thất phẩm trung cấp, ta không lấy ra đòi được!

Lão nhân áo xám xoa xoa bàn tay, cười hắc hắc, nói:

- Quên đi, ta lui một bước. Ta không cần phương thuốc Thất phẩm cao cấp, chỉ cần phương thuốc Tổ Tâm Đan thôi là đủ rồi! Người nghĩ sao?

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, thoáng chần chờ. Phương thuốc luyện chế Tổ Tâm Đan mặc dù không trân quý như phương thuốc Thất phẩm cao cấp, nhưng giá trị của nó cũng rất xa xỉ. Dùng nó đòi lấy mảnh đồng này vẫn còn cao hơn so với ý định của hắn.

- Tiêu Viêm, đòi đi! Không không nên chần chờ, thứ này quả thật là vật viển cổ! Người này chỉ không biết cách nào mở nó ra thôi!

Khi mà Tiêu Viêm còn đang chần chờ, Thiên Hỏa tôn giả lại thấp giọng truyền âm.

Nghe Thiên Hỏa tôn giả nói, Tiêu Viêm âm thầm gật đầu. Kiến thức của Thiên Hỏa tôn giả tất nhiên bọn hắn không thể so sánh. Nếu hắn đã nói vậy, hắn có chút nắm chắc.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không nói lời nào, lão nhân áo xám nghĩ hắn đã buông tay, lão bèn căn răng lôi một cái hộp ngọc từ trong Nạp Giới ra. Trong bàn tay lão nhân áo xám bỗng lại xuất hiện thêm một gốc Tuyết Cốt Sâm, hơn nữa phẩm chất của gốc dược liệu này thoạt nhìn còn tốt hơn so với gốc lúc trước Tiêu Viêm mua.

- Nếu người muốn Tuyết Cốt Sâm, hắn muốn dùng nó để luyện chế đan dược. Nếu như người đưa cho ta phương thuốc luyện chế Tổ Tâm Đan, ta sẽ đưa mảnh đồng cộng thêm vào một gốc Tuyết Cốt Sâm này cho người, thế nào?

Lão nhân áo xám nói với vẻ đau lòng. Góc Tuyệt Cốt Sâm này, vốn lão muốn tự mình dùng nên mới lưu trữ.

Thấy thế, gương mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ tươi cười, gạt đầu. Mọi việc không thể chần chờ. Nếu lão giả này nổi giận thu lại mảnh đồng, chỉ e hắn phải cười khổ không thôi. Với tính tình cổ quái của lão già này, chuyện đó có xảy ra cũng không có gì kỳ quái.

Bàn tay Tiêu Viêm chớp lên, lập tức xuất hiện một quyền trực màu trắng. Hắn ném quyền trực cho lão, nhất thời lão giả liền vội vàng tiếp lấy.

Nhìn thấy bộ dáng của lão nhân áo xám như vậy, Tiêu Viêm cũng cười rồi thu góc Tuyệt Cốt Sâm chất lượng cao này vào Nạp giới, sau đó cũng thu lấy mảnh đồng.

Khi bàn tay Tiêu Viêm sắp chạm vào mảnh đồng thì một đạo tử sắc thiết phiệt mờ ảo xuất hiện bắn lên mảnh đồng tạo ra tiếng vang thanh thúy. Cùng lúc đó, một giọng cười nhạt truyền đến:

- Ha ha, vị bằng hữu kia! Mảnh đồng này ta rất thích! Không biết bằng hữu có thể bỏ qua nó để lại cho ta?

Thời điểm tử sắc thiết phiến xuất hiện, nét tươi cười của Tiêu Viêm chậm rãi thu liễm, hàn ý dần xuất hiện trong mắt hắn.

-----oOo-----

Chương 1131: Huyền Minh tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại trên tử sắc thiết phiến một chút rồi chậm rãi quay đầu. Ở phía sau có một thanh niên áo trắng vẻ mặt mỉm cười đi tới. Nụ cười của hắn toát ra khí tức âm nhu.

Phía sau thanh niên áo trắng có ba lão giả theo sát. Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua ba người này liền trở nên ngưng trọng. Hai người trong đó bộc phát khí tức mạnh mẽ, thực lực hiển nhiên đạt đến Bát tinh Đấu Tông. Lão giả còn lại đứng trước hai người khiến cho Tiêu Viêm giật thót.

"Đấu Tôn!"

Vị lão giả này cử chỉ ung dung nhàn nhã, hai tay thu vào trong tay áo trông như một lão đầu bình thường. Nhưng bằng vào cảm giác nhạy cảm từ linh hồn, Tiêu Viêm nhận ra được thực lực lão giả này đã đột phá đến Đấu Tôn.

Thanh niên áo trắng đột nhiên nhúng tay vào khiến cho ánh mắt những người ở đây đều kinh ngạc. Đến khi những người này nhìn thấy ba lão giả phía sau thanh niên áo trắng thì họ còn kinh ngạc hơn. Đi ra bên ngoài ngao du lại có thể mang theo đội hình như vậy, xem ra bối cảnh đám người này cũng rất khá.

- Ha ha, vị bằng hữu này... Ta trả gấp đôi giá người đã trả để mua mảnh đồng này, người có thể đổi lại cho ta không?

Thanh niên áo trắng hướng về phía Tiêu Viêm cười cười, tử sắc thiết phiến trong tay vẫn dính thật chặt lên mảnh đồng, không có dấu hiệu nào cho thấy thiết phiến sẽ rời ra.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng, một lát sau liền chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không thể!

Tiếng nói vừa dứt, hai ngón tay Tiêu Viêm gấp khúc lại gảy nhẹ lên tử sắc thiết phiến. Một lực đạo mờ ám được súc tích bỗng bộc phát chấn bay thiết phiến, bàn tay Tiêu Viêm nhanh như chớp chớp lấy mảnh đồng.

Tiêu Viêm đột nhiên ra tay khiến ánh mắt thanh niên áo trắng lạnh hẳn. Hẳn ra tay cũng rất nhanh, ngón tay giữ thiết phiến bắn ra, nghe "vù" một tiếng, tử sắc thiết phiến mở ra, mặt phiến như đao phong hướng bàn tay Tiêu Viêm cắt qua, kinh khí bén nhọn cũng cắt không gian ra thành một cái khe rất nhỏ.

Đôi mắt với phản kích mạnh mẽ và tàn nhẫn của thanh niên áo trắng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng không thay đổi. Hắn bám tay trên mảnh đồng một chút rồi đột nhiên rút trở về, kẽ vỡ tay tạo nên tử sắc kinh khí đập mạnh lên tử sắc thiết phiến kia.

Bộp...bộp...

Thanh âm trầm thấp vang dội cả tầng lầu. Dưới một chưởng này của Tiêu Viêm, tử sắc thiết phiến nặng nề găm chặt trên ngọc đài. Không đợi cho thanh niên áo trắng rút ngọc phiến ra, một luồng lực đạo mạnh mẽ nhanh như chớp vồ tới trước mặt thanh niên áo trắng.

Đối mặt với luồng lực đạo mạnh mẽ này của Tiêu Viêm, sắc mặt thanh niên áo trắng hơi trầm xuống. Lúc này, hắn chỉ có thể buông thiết phiến ra, lùi lại hai bước mới kịp né tránh luồng lực đạo của Tiêu Viêm.

- Tiêu tử cần rồi!

Lúc thanh niên áo trắng lui ra sau, sắc mặt hai gã Bát tinh Đấu Tông sau hắn âm trầm vô cùng. Hai người bọn hắn bước tới trước mặt Tiêu Viêm, song chưởng như ung trào trực tiếp trào qua bả vai Tiêu Viêm.

Hai người bọn họ vừa mới ra tay, Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả liền như quỷ mị, từ trong hư vô chậm rãi hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Tiểu Y Tiên cười lạnh một tiếng, bầm tay tạo ra hai luồng khí xám hung hăng lao về phía hai lão giả kia. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đối mặt với khí xám kia, sắc mặt của lão giả Đấu Tôn chưa từng ra tay bên thanh niên áo trắng hơi đổi, nhanh chóng tung ra song chưởng đón đỡ. Không gian bởi vì lần giao thủ này của hai người cũng trở nên vặn vẹo.

Tuy khí xám bị ngăn cản, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn như cũ mang theo một luồng tinh phong lặng lẽ chui vào trong mũi hai lão giả kia. Lập tức, đầu khí trong cơ thể hai lão giả này rối loạn một hồi. Sắc mặt hai lão giả nhất thời kinh hãi, vội vàng lui về sau áp chế đầu khí dữ dội bạo động trong cơ thể.

- Sao? Còn muốn cường đoạt nữa không?

Giáo huấn xong hai lão giả kia, Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn thanh niên áo trắng cùng lão giả còn lại, thản nhiên nói.

Hai lão giả kia được lão giả Đấu Tôn kéo lui, tình huống vừa xuất hiện mới rồi khiến cho hai lão đồ mồ hôi lạnh. Tuy thực lực hai người không tệ, nhưng bọn họ có thể cảm giác được sức mạnh khủng bố của hai người

Tiểu Y Tiên. Cho nên, những lời bọn họ định nói đều nuốt xuống hết. Hai gã Đấu Tôn, lần này tựa hồ đã trúng thiết bản rồi.

Ánh mắt thanh niên áo trắng hung hăng nhìn hai người Tiểu Y Tiên. Một lát sau, hắn cười một tiếng, hướng về Tiêu Viêm, nói:

- Tại hạ Huyền Minh Tông – Thần Nhân, không biết đại danh quý tính của các hạ là?

- Huyền Minh Tông?

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm vừa động. Hôm nay, hắn tương đối hiểu một vài thế lực của Trung Châu. Môn phái Huyền Minh Tông này, danh tiếng không kém Băng Hà Cốc, thậm chí còn hơn. Bởi vì, sau lưng Huyền Minh Tông chính là một trong hai tông môn danh dương đại lục – Thiên Minh Tông.

Các thế lực ở Trung Châu rất rắc rối, phức tạp. Cái gọi là "*Nhất điện, nhất tháp, nhị tông, tam cốc, tứ phương các*" cũng không thể khái quát hoàn toàn tất cả các thế lực ở Trung Châu. Trung Châu bao la rộng lớn, có không ít thế lực bí ẩn có thể so sánh với các thế lực khác. Trừ Hồn Điện và Đan Tháp ra, thậm chí không thiếu những thế lực tựa như Cổ tộc, cho dù là Hồn Điện hay Đan Tháp cũng không dám khinh thường họ.

Thiên Minh Tông dưới trướng chia thành ba tông môn, đại lục xưng là tam tông. Mà Huyền Minh Tông này chính là một trong số đó.

Thế lực Huyền Minh Tông so với Băng Hà Cốc một chút cũng không kém. Dù không cấp mặt mũi cho Huyền Minh Tông nhưng cũng phải cấp một ít cho Thiên Minh Tông. Tông môn cổ xưa được truyền thừa gần ngàn năm này, thực lực trong đó cũng không phải chuyện đùa.

- Vô danh tiểu bối mà thôi, không nhọc các hạ quan tâm! Mảnh đồng này là ta để ý trước, tạm thời còn chưa có ý chuyển nhượng!

Mặc dù biết Huyền Minh Tông không phải hạng vô danh gì, nhưng Tiêu Viêm cũng không có khả năng vì tông môn này mà phải đem mảnh đồng cấp cho đối phương. Bản thân hắn ngay cả Hồn Điện còn không sợ, xá gì Huyền Minh Tông.

Đối với lời nói không khách khí chút nào của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt âm nhu của Thần Nhân thoát hiện vẻ âm trầm. Chợt hắn cười lạnh, ánh mắt chuyển hướng đến lão nhân áo xám. Bởi vì lúc trước mảnh đồng ở trên tay Tiêu Viêm đã rơi lại vào trong tay người này.

- Chỉ cần ngươi đem mảnh đồng trao đổi cho ta, mặc kệ hắn ra giá bao nhiêu, ta cũng trả giá gấp đôi!

Đối với lời nói đầy hào sảng này của Thần Nhân, trong mắt Tiêu Viêm hiện qua chút lãnh ý. Người này quả thật là được voi đòi tiên.

Lão nhân áo xám vuốt mảnh đồng trong tay, ánh mắt hăng hái nhìn Tiêu Viêm cùng Thần Nhân. Một lát sau lão mới cầm mảnh đồng đưa cho Tiêu Viêm, cười nói:

- Mọi việc phải có thứ tự trước sau. Lão đầu tử ta không phải cái loại thấy tiền sáng mắt. Vật trao đổi của hắn ta đã nhận rồi, tự nhiên sẽ không bán lại cho người khác!

Tiếp nhận mảnh đồng, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm hiện lên nét tươi cười. Hắn ôm quyền hướng về lão nhân áo xám, cười nói:

- Đa tạ lão tiên sinh!

Lão nhân áo xám phát tay, nói:

- Nơi này là địa bàn của Đan Tháp, ta không tin có ai có thể ở đây giương oai. Đừng nói là Huyền Minh Tông, cho dù người của Thiên Minh Tông đến đây cũng phải thu liễm lại!

Sau khi lão nhân áo xám nói xong, khuôn mặt âm nhu của Thần Nhân hiện lên vẻ khó chịu vô cùng, ánh mắt hắn lạnh băng liếc nhìn lão rồi chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói:

- Các hạ, thêm một bằng hữu còn hơn thêm một kẻ thù! Vì một thứ không minh bạch mà đắc tội với người khác, thật không có lý trí đâu!

Tiêu Viêm cười cười, thu mảnh đồng trước mặt Thần Nhân vào Nạp giới, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói:

- Xin lỗi, ta nghĩ không có phúc trở thành bằng hữu của các hạ! Thứ này ta rất quan tâm, chẳng qua nếu như ngươi có thể kiên nhẫn chờ đợi, không chừng ta sẽ miễn phí tặng cho ngươi!

Lời nói trước sau như một, một lần nữa Tiêu Viêm chấp tay hướng về phía lão nhân áo xám, sau đó liền cất bước đi xuống tầng dưới.

Khi mà Tiêu Viêm chuẩn bị đi khỏi, hai lão già mới vừa chịu thiệt kia lại lao ra ngăn cản đường đi của hắn.

Đường đi bị chặn lại, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm dần thu liễm. Không chờ hắn mở miệng, hai cỗ khí tức mạnh mẽ chậm rãi từ trong cơ thể hai người Tiểu Y Tiên xông ra.

- Ba bước nữa, không cút đi, chết!

Hai tròng mắt nâu tím của Tiểu Y Tiên lạnh băng, chăm chú nhìn vào hai lão già đang cản đường, cất lên giọng nói trong trẻo lạnh lùng chất chứa sát ý vô tận.

Mọi người trên lầu đều bị cỗ khí tức mạnh mẽ này hấp dẫn tiến đến, nhưng bọn họ cũng không tỏ ra kinh ngạc với khí thế của Đấu Tôn. Những người có thể đạt đến được tầng này đều có nhãn lực rất cao, cho dù là cường giả Đấu Tôn cũng thường xuyên nhìn thấy, cho nên cảm nhận được khí tức của Tiểu Y Tiên, bọn họ cũng không cảm thấy ngạc nhiên mấy.

Đối mặt với hai cỗ khí tức đáng sợ từ hai người Tiểu Y Tiên, sắc mặt hai lão già biến đổi. Dưới áp bách như thế này, bọn họ lập tức lui lại như phản xạ có điều kiện. Bởi vì trong lúc mơ hồ, bọn họ biết, nếu chậm một giây thôi thì có lẽ hai người bọn hắn thật sự biến thành một thân thể lạnh băng nằm ở trên này.

Tiêu Viêm liếc nhìn hai lão già đang lui về, sau đó nghiêng đầu, nheo mắt nhìn lại trên người Thần Nhân. Hai người đối diện nhìn nhau trong chốc lát, Tiêu Viêm mới thấp giọng nói:

- Đừng nên trêu chọc ta! Nếu không e rằng ngươi không còn mạng rời khỏi Đan vực đâu, tin ta!

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý về âm trầm trên

gương mặt Thần Nhân, xoay người bước về thông đạo thông xuống tầng dưới. Sau đó, Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả và Diệp Trọng ở bên cạnh cũng vội vàng đi theo.

Ánh mắt Thần Nhân âm trầm nhìn đoàn người Tiêu Viêm đi xa cho đến khi họ biến mất khỏi tầm mắt, khóe miệng hắn chậm rãi hé ra nụ cười âm trầm:

- Huyền lão, điều tra bối cảnh người này một chút. Ha ha, bị uy hiếp như vậy thiếu gia ta mấy năm rồi còn chưa gặp! Có ý tứ!

-----oOo-----

Chương 1132: Dựng Linh Phấn Trần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đoàn người Tiêu Viêm thuận lợi rời khỏi tầng cao nhất, sau khi đi đến cuối thông đạo dẫn xuống tầng lầu, Tiêu Viêm dừng lại nghiêng đầu nhìn thấy Diệp Trọng chau mày, cười nói:

- Diệp Trọng trưởng lão đang lo lắng những tên đó?

Nghe vậy, Diệp Trọng cười khổ gật đầu, thở dài nói:

- Thế lực Huyền Minh Tông không kém! Không nghĩ tới lại gặp bọn họ ở chỗ này. Nhìn những tên hộ vệ của bạch y nam tử kia thì hẳn là hẳn phải có địa vị không thấp ở Huyền Minh Tông. Hôm nay chúng ta đắc tội hắn, lấy phong cách có thù tất báo của Huyền Minh Tông, sợ rằng hắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Tiêu Viêm cười nhạt, nói:

- Chuyện này ta cũng hết cách nhưng cũng không cần lo lắng quá mức! Hắn nếu có thủ đoạn gì, ta liền bồi tiếp.

Tiêu Viêm hôm nay không phải không có tư cách nói những lời như vậy. Dựa vào thực lực của hắn hiện tại đã không còn e sợ bất kỳ kẻ nào ở dưới Đấu Tôn rồi. Hơn nữa nếu cần liều mạng, Hủy Diệt Hỏa Liên của hắn sẽ

khiến cho bất kỳ cường giả Đấu Tôn nào cũng phải tạm lánh phong mang. Huống chi, bên cạnh hắn hiện tại còn có hai cường giả Đấu Tôn hàng thật giá thật. Đội hình bậc này cũng đã đủ để so sánh với một vài thế lực nhất lưu. Tuy bối cảnh Huyền Minh Tông không kém nhưng dựa vào tính cách của Tiêu Viêm, hẳn tự nhiên không bao giờ đưa mảnh đồng cho tên Thần Nhân kia. Nếu song phương đều không nhường nhịn, xảy ra xung đột là chuyện tất yếu.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói vậy, Diệp Trọng bèn không nói gì nữa. Trải qua những chuyện từ trước đến nay, hắn vẫn cho rằng Tiêu Viêm có bối cảnh vô cùng mạnh mẽ, nếu không sao có thể khiến cho cường giả như Băng Hà cũng phải thôi lui?

Tiêu Viêm không hề biết những suy nghĩ trong lòng Diệp Trọng. Sau khi rời khỏi thông đạo, loay hoay một lát ở tầng hai, đoàn người Tiêu Viêm cũng tìm được Hân Lam, nàng đã lập được một quầy hàng.

Hân Lam đang chờ đợi đến phát chán, khi nhìn thấy đoàn người Tiêu Viêm thì gương mặt nàng mừng rỡ không thôi, vội vàng đứng dậy.

- Sao rồi?

Tiêu Viêm cười, hỏi.

- Hắc hắc, lão gia hỏa kia cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp cùng chúng ta!

Hân Lam vừa cười hắc hắc vừa nói. Nàng lướt nhìn lão già áo đỏ cách bọn họ không xa.

- Có thu được những thứ khác không?

Tiêu Viêm cười hỏi.

- Không, Vạn Niên Linh Đăng như lời người nói chính là một dược liệu vô cùng quý hiếm. Ta hỏi qua không ít người ở đây nhưng bọn họ đều không có!

Hân Lam lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ.

Tiêu Viêm gật đầu, kết quả này hắn cũng đã đoán được. Dù sao, Vạn Niên

Thanh Linh Đẳng quả thật rất hiếm, hơn nữa thứ này vốn dùng để luyện chế đan dược cao cấp, cho dù những người ở đây có thì bọn họ cũng rất ít khi lấy nó ra trao đổi.

Trong lúc chờ Hân Lam dọn dẹp gian hàng, Tiêu Viêm xoay người tiến về phía lão già áo đỏ cười cười. Sau đó, Tiêu Viêm lấy một cái bình ngọc từ trong Nạp giới ra, nói:

- Đừng nói là ta ăn lời! Đây là một viên Tố Tâm Đan, dùng nó đổi lấy Huyết Tinh Yêu Quả, người buôn bán có lỗi rồi nha!

Nghe thấy Tiêu Viêm lấy Tố Tâm Đan ra đổi, nụ cười khô trên khuôn mặt lão áo đỏ nhất thời tiêu tán. Lão vội vàng nhận lấy bình ngọc, cẩn thận đồ đan dược ra nghiêm khắc kiểm tra một phen, sau đó mới hài lòng gật đầu.

- Về sau, nếu như có ba loại dược liệu Huyết Tinh Yêu Quả, Vạn Niên Thanh Linh Đẳng và Tuyệt Cốt Sâm hãy đến Diệp viện tìm ta, ta đều muốn có chúng. Giá cả ta đưa ra tuyệt đối sẽ khiến người hài lòng!

Tiêu Viêm tiện tay cầm lấy hộp ngọc trên thủy tinh đài, ngón tay hần sờ lên Huyết Tinh Yêu Quả. Một cảm giác thanh lương nhất thời tràn ngập tỏa ra từ đầu ngón tay Tiêu Viêm. Hần lúc này mới gật đầu, thu hộp ngọc vào Nạp Giới rồi cười nhạt nói với lão.

Nghe vậy, lão áo đỏ cũng gật đầu. Tố Tâm Đan đối với Luyện dược sư có trợ giúp không nhỏ. Hơn nữa, chủ yếu là khi luyện dược luôn bị chi phối và nhiễu loạn bởi ngoại cảnh nên dù đã đạt đến Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp, tỉ lệ luyện chế đan dược thành công của họ vẫn tương đối thấp. Chính vì điều này mới đưa đến việc Tố Tâm Đan có giá trị rất cao. Dùng những dược liệu này để đổi lấy Tố Tâm Đan coi như hần đã chiếm được không ít tiện nghi.

Sau khi dặn dò lão nhân áo đỏ, Tiêu Viêm cũng không nấn ná thêm bèn dẫn mọi người trực tiếp đi xuống tầng một. Sau đó, đoàn người lập tức rời khỏi giao dịch hội Luyện dược sư trở về Diệp viện.

Vừa về tới Diệp viện, Tiêu Viêm bảo bọn người Diệp Trọng đóng chặt cửa lại. Sau đó, hần mang theo hai người Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả đi thẳng vào trong phòng.

Bên trong gian phòng, ba người xúm lại bên bàn. Ở đó đã xuất hiện mảnh đồng vừa trao đổi được từ giao dịch hội Luyện dược sư vừa rồi.

Mảnh đồng ánh lên màu vàng nhạt, bên trên có không ít những kí tự vòng vèo loằng ngoằng như con giun có màu đồng xanh. Chính những kí tự này vừa vắn che đi đồ văn trên mảnh đồng.

- Diệu lão tiên sinh, ông xác định vật này có giá trị vượt xa phương thuốc luyện chế Tố Tâm Đan sao?

Tiêu Viêm chú mục quan sát mảnh đồng bình thường đến không thể bình thường hơn nữa này. Hắn đã sử dụng đủ mọi thủ đoạn, thậm chí đồ văn trên mảnh đồng hắn cũng đã cẩn thận nghiên cứu kỹ lưỡng, nhưng vẫn không nhận được nửa điếm tin tức hữu dụng nào.

Thiên Hỏa tôn giả mỉm cười nhìn Tiêu Viêm sử dụng đủ mọi thủ đoạn nhưng vẫn không có kết quả. Ông ta bèn cười hai tiếng, tỏ vẻ bí hiểm nói:

- Tiểu tử, nếu như bí mật trên mảnh đồng này dễ dàng bị phá như vậy, sao có thể tiện nghi lọt vào trong tay ngươi chứ?

Nhìn bộ dáng này của Thiên Hỏa tôn giả, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ, nói:

- Vậy phiên Diệu lão tiên sinh nói cho tiểu tử biết vật này đến tột cùng có gì hấp dẫn?

Nghe vậy, Thiên Hỏa tôn giả lúc này mới đắc ý cười rộ, lấy mảnh đồng đặt vào trong lòng bàn tay, sau đó hướng về phía ngọn đèn dầu, giơ giơ lên cho Tiêu Viêm nhìn, nói:

- Có thấy gì không?

Ánh mắt Tiêu Viêm cẩn thận ngó chừng mảnh đồng, lúc ngọn đèn dầu phản xạ ra, hắn chỉ có thể nhìn thấy những kí tự cong ngoằn ngoèo như con giun màu đồng xanh liền bắt đặc dĩ lắc đầu:

- Diệu lão tiên sinh, ông đừng có thừa nước đục thả câu nữa!

- Thật không có tính nhẩn nại!

Thiên Hỏa tôn giả lắc đầu, chột hai ngón tay lão co lại ngưng tụ thành một luồng đầu khí, hóa thành một cây châm nhỏ, lão cẩn thận cắm cây châm lên những kí tự ngoằn ngoèo trên mảnh đồng.

Sau khi được Thiên Hỏa tôn giả cẩn thận thúc dục, những kí tự ngoằn ngoèo màu đồng xanh kia bắt đầu từ từ tróc ra, toàn bộ đều rơi trên mặt bàn. Tiểu Y Tiên cùng Tiêu Viêm ở bên cạnh nhìn thấy Thiên Hỏa tôn giả làm vậy, liền đưa mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Đối với vẻ mờ mịt nghi hoặc của hai người, Thiên Hỏa tôn giả cũng không hề đếm xỉa gì. Sau khi hao tổn gần nửa canh giờ, lão mới hoàn toàn loại bỏ những kí tự ngoằn ngoèo trên mảnh đồng. Trong khi hai người Tiêu Viêm cho là ông ta đã giải mã xong bí ẩn của mảnh đồng, Thiên Hỏa tôn giả tùy ý ném mảnh đồng đưa cho Tiêu Viêm dưới vẻ kinh ngạc đến không ngờ của hai người Tiêu Viêm. Nguồn truyện:

- Này, cầm lấy!

Khóe miệng Tiêu Viêm co giật nhìn hành động này của Thiên Hỏa tôn giả. Hắn thật sự không rõ ông già thích đùa này đến tột cùng định làm gì?!

- Ai, hai người các người a... Thực lực mặc dù không tệ nhưng lịch duyệt lại quá kém!

Thiên Hỏa tôn giả ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình của hai người thì không khỏi bất đắc dĩ tiếp tục lắc đầu. Sau đó hơi cong tay lại phát ra một luồng hấp lực hút những kí tự ngoằn ngoèo trên mảnh đồng vào lòng bàn tay, mãi cho đến khi chúng ngưng tụ thành một quả cầu màu đồng xanh biếc nhỏ cỡ ngón cái.

- Bí mật chân chính không phải nằm trên mảnh đồng kia mà là những kí tự ngoằn ngoèo màu xanh bên trong mảnh đồng này. Vật viển cổ sao có thể suy đoán theo lẽ thường?

Thiên Hỏa tôn giả búng ngón tay bắn đồng cầu về phía Tiêu Viêm, nói:

- Sử dụng Dịch hỏa nung khô nó! Ta cũng muốn xem xem nó đến cùng là thứ gì!

Cẩn thận tiếp nhận đồng cầu, Tiêu Viêm nhìn kỹ một chút, sau đó ôm tâm tình bán tín bán nghi triệu hồi ra một ngọn lửa xanh biếc bắt đầu nung đồng cầu.

Trong quá trình nung khô, Tiêu Viêm liền nhìn ra chỗ đặc biệt. Bất luận nhiệt độ của ngọn lửa tăng lên bao nhiêu, lớp vỏ ngoài đồng cầu cũng chưa hề có dấu hiệu bị hòa tan. Quả nhiên kỳ diệu!

Trong lòng thoáng âm thầm vui sướng, Tiêu Viêm vội vàng nâng cao nhiệt độ. Mãi chừng mười phút sau, đồng cầu mới xuất hiện dấu hiệu bị tan chảy.

Lúc đồng cầu dần bị tan chảy, Tiêu Viêm đột nhiên nhìn thấy từng hạt phấn vàng nhạt xuất hiện. Chúng hiện lên theo từng lớp vỏ đồng cầu bị bóc ra, trôi nổi bên trong hỏa diễm, chợt lóe tựa như ánh sao trên trời. Hắn cảm giác được linh tính của nó cực kỳ dày đặc.

Ước chừng hai phút sau khi lớp phấn vàng nhạt từ từ xuất hiện, thì đồng cầu bị tróc ra đến không còn gì, tan biến trong hư không.

Đồng cầu tan biến để lại năm viên phấn nhạt lóe lên sáng bóng và tràn đầy linh tính đang lơ lửng trong hỏa diễm. Tuy bị hỏa diễm nung khô nhưng chúng chưa từng có nửa điểm biến hóa.

- Đây là?

Tiêu Viêm kinh ngạc mù mờ nhìn năm viên phấn vàng nhạt trong ngọn lửa xanh biếc. Loại vật này hiển nhiên hắn không nhận ra được lai lịch.

Vẻ mờ mịt qua đi, Tiêu Viêm liếc nhìn sang Thiên Hỏa tôn giả liền thấy vẻ kinh nghi bất định hiện ra trên mặt lão. Một lúc lâu sau, Thiên Hỏa tôn giả mới thở nhẹ, trầm giọng nói:

- Nếu như ta đoán không lầm thì vật tồn tại từ thời viễn cổ này có khả năng là Dụng Linh Phấn Trần. Hắc hắc, ánh mắt lão tử còn chưa có mờ. Tiểu tử, nó so với phương thuốc Thất phẩm trung cấp còn giá trị hơn nhiều! Người quả thật đã nhặt được tiện nghi quá lớn!

- Dụng Linh Phấn Trần?

Nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của Thiên Hỏa tôn giả, Tiêu Viêm chau mày cúi đầu thấp giọng lầm bầm.

-----oOo-----

Chương 1133: Khẩu quyết vô danh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dựng Linh Phần Trần có chỗ tốt nào?

Trong phòng, ánh mắt Tiêu Viêm sáng quắc nhìn năm hạt phần vàng nhạt trong hỏa diễm, hung phấn hỏi.

Thiên Hỏa tôn giả khẽ vuốt chòm râu, suy nghĩ một chút mới nói:

- Danh tiếng của Dựng Linh Phần Trần ở thời viễn cổ rất cao. Bởi vì nó không chỉ là vật thiết yếu để luyện chế đan dược Bát phẩm, mà nếu đem nó dung nhập vào trong linh hồn có thể làm linh khí tăng mạnh, khiến người dùng đặt chân vào Tiên cảnh!

Nghe được lời này, trong mắt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên vẻ vui mừng. Hạt phần nho nhỏ thoạt nhìn không có giá trị gì lại có thần thông lớn như vậy?

- Ở thời viễn cổ, những Luyện dược sư gần chạm được đến Tiên cảnh đều dốc toàn lực để tranh đoạt Dựng Linh Phần Trần. Vật này như một khối nam châm hấp dẫn linh tính, nếu có thể dung nhập vào trong linh hồn chính là có thể thúc đẩy linh khí trong linh hồn luôn đầy đủ. Hơn nữa, nó còn có hiệu quả thúc dục tăng trưởng linh khí!

Thiên Hỏa tôn giả cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sắc mặt vui mừng không thể che dấu. Lần mua bán này quả nhiên lời to, giá trị của Dựng Linh Phần Trần này đúng là vượt xa giá trị của phương thuốc luyện chế Tố Tâm Đan. Hơn nữa, khiến cho hắn cảm thấy vui mừng nhất là vật này còn có thể tăng cường linh khí trong linh hồn.

Cảnh giới Tiên cảnh, cần phải có đan dược mang đến tác dụng cho linh hồn. Mà điều kiện tiên quyết chính là linh khí trong linh hồn phải đủ. Nhưng linh khí này nếu như không có phương pháp tu luyện đặc thù thì không thể cảm giác được.

Mà loại phương pháp tu luyện linh hồn này, trải qua bao tháng năm lịch sử đã sớm tiêu tán gần như không còn. Vì vậy, muốn một lần nữa tăng trưởng linh khí trong linh hồn chỉ có thể mượn ngoại vật hoặc nhờ cơ duyên bổ túc. Tương tự như hai lần trước tiến vào trạng thái huyền diệu đó vậy.

Nhưng đáng tiếc, loại trạng thái này lại khả ngộ bất khả cầu, tự nhiên không thể tiến vào như đi vào nhà mình được. Cho nên, kỳ vật có thể tăng cường linh khí trong linh hồn như Dụng Linh Phấn Trần ở thời đại này lại vô cùng trân quý.

- Dụng Linh Phấn Trần chỉ có một số Luyện dược sư Bát phẩm biết đến, sau này bọn họ bỏ công tìm tòi nghiên cứu mới có thể luyện chế ra nó. Nhưng, theo ta biết thì phương pháp luyện chế Dụng Linh Phấn Trần ngày hôm nay đã thất truyền!

Thiên Hỏa tôn giả thoáng kinh hỉ ngó chừng năm hạt phấn lập lòe trong hỏa diễm. Đồ vật này, ông ta cũng chỉ ngẫu nhiên gặp được trong sách cổ chứ chưa từng chân chính nhìn thấy.

- Ngày sau, nếu như người muốn luyện chế đan dược Bát phẩm, chỉ cần phụ gia thêm Dụng Linh Phấn Trần thì tỷ lệ thành công sẽ được đề cao không ít. Mà sau khi luyện chế thành công, phẩm chất của đan dược đó có thể tinh thuần hơn so với những Bát phẩm đan dược bình thường!

Nghe vậy, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh dị. Luyện chế đan dược Bát phẩm cần phải phụ gia Dụng Linh Phấn Trần, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói qua.

- Khả khả, bí mật của vật này coi như đã giải khai. Lão phu coi như hoàn thành nhiệm vụ, tránh cho người cảm râm ta làm tổn thất phương thuốc của người!

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm như vậy, Thiên Hỏa cười rồi đứng dậy, nói:

- Sắc trời cũng không còn sớm, người nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai chính là

lúc khảo hạch của Ngũ đại gia tộc, không nên trì hoãn. Diệp Trọng lão nhân kia đã đặt tất cả kỳ vọng lên người ngươi rồi!

Nói xong, Thiên Hỏa tôn giả xoay ngược bước ra khỏi phòng, Tiểu Y Tiên chân chờ một chút, dặn dò Tiêu Viêm một hồi mới từ từ rời đi khỏi.

Nhìn hai người rời khỏi phòng, Tiêu Viêm cười cười. Ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn sang năm hạt phân vàng nhạt trong hỏa diễm, trầm ngâm trong chốc lát liền không nhìn được, vẫy tay một cái, Dụng Linh Phần Trần từ trong đó bay ra, huyền phù trước mặt Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm chú mục nhìn vào Dụng Linh Phần Trần rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Một luồng hấp lực đột nhiên xuất hiện. Dưới cỗ hấp lực này, hạt phân vàng nhạt thời hóa thành một đạo lưu quang nhỏ xíu trực tiếp tiến vào trán Tiêu Viêm, biến mất không thấy.

Sau khi Dụng Linh Phần Trần dung nhập vào trong trán, thân thể Tiêu Viêm nhất thời run rẩy kịch liệt, khuôn mặt hắn trở nên căng thẳng. Trong lúc mơ hồ, trong đầu hắn truyền ra từng cơn đau kinh khủng.

Tiêu Viêm chau mày, cố nén cảm giác đau đớn kia. Trong cơ thể hắn, Dụng Linh Phần Trần tựa như một viên đạn hung hăng xuyên thấu vào trong linh hồn. May mà loại cảm giác đau đớn này không kéo dài lâu.

Sau khi cảm giác đau đớn dần giảm bớt và tiêu tán, Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa lúc đó, hắn đột nhiên nhận thấy không gian quanh mình đột nhiên tràn ngập một loại ba động kỳ dị. Một luồng khí lưu khác thường trong không gian ba động xung quanh thẩm thấu ra, từ từ xâm nhập vào trong trán Tiêu Viêm.

Sau khi khí lưu khác thường này dừng lại, Tiêu Viêm mừng rỡ như điên. Hắn nhận ra được linh hồn mình tràn ngập linh khí.

Khi dòng khí lưu này dung nhập vào mi tâm, Tiêu Viêm chợt nhận ra rồi mừng như điên! Hắn thấy được loại khí đang ẩn dấu sâu trong linh hồn mình...

"Là linh khí, nó đang tăng trưởng với một tốc độ chậm rãi. Cứ nhiên lại là linh khí!"

Tiêu Viêm vốn đã tìm đủ mọi cách để tăng linh khí trong linh hồn mình nhưng vẫn không thể. Nhưng hôm nay, ở nơi này, dưới tác dụng của Dụng Linh Phần trần, linh khí cứ ngỡ như không thể nào tìm được lại dần dần bị hút ra sau đó dung nhập vào linh hồn của hắn.

Trong lòng Tiêu Viêm mừng như phát cuồng. Cảm thụ được linh khí tăng trưởng ngày càng mạnh, hồi lâu sau hắn mới bắt đầu tiếp tục ngưng thần rồi tĩnh tâm lại. Trong đầu hắn xuất hiện một quang sáng mơ hồ hình cầu phát ra một hấp lực kỳ dị. Nó không mạnh nhưng lại có một lực lượng quý bí, bắt đầu chậm rãi hút lấy linh khí trong thiên địa với một phương thức mà dù cho có là cường giả mạnh đến đâu đi nữa cũng bó tay chịu phép.

Nó phảng phất như là linh khí tinh thuần của hỗn độn thẩm thấu ra từ không gian, sau đó liên tục tiến vào mi tâm của Tiêu Viêm không ngớt.

Việc hấp nạp linh khí này kéo dài khoảng ba giờ thì hấp lực và quang mang của viên cầu vàng nhạt kia đã bắt đầu giảm đi. Hiển nhiên, tác dụng của Dụng Linh Phần Trần không thể kéo dài quá lâu được nữa.

Khi ánh sáng của quang cầu ngày càng nhạt, sau một lúc, chợt âm thanh "răng rắc" của vật bị vỡ vang lên trong đầu Tiêu Viêm.

Khi Dụng Linh Phần trần vỡ tan, hấp lực kỳ dị cũng đột nhiên ngừng lại. Linh khí quán quanh thân Tiêu Viêm cũng đồng thời tiêu tán mất, mặc cho hắn sử dụng phương pháp nào cũng không thể ngăn cản được.

Cảm thụ được tình trạng này, Tiêu Viêm không khỏi buông một tiếng cười khổ. Đột nhiên, đang lúc bất đắc dĩ chuẩn bị thoát khỏi trạng thái sung sướng, khi viên cầu Dụng Linh Phần Trần trong mi tâm hầu như đã tiêu tán không còn thì nó bỗng bộc phát thành một vùng sáng mãnh liệt. Dưới ánh sáng rực này, cho dù là linh hồn mạnh mẽ như Tiêu Viêm cũng cảm thấy đau đớn từng cơn như sóng dậy.

Khi cơn đau dần trôi qua, trong lúc Tiêu Viêm vẫn còn đang kinh hãi, thì nơi ánh sáng bộc phát bỗng phát ra một câu khẩu quyết cực kỳ mơ hồ mang âm sắc tang thương cô lão:

- Hồn chi cực... Bé thủ thiên linh... Nạp linh đoán hồn...!!! (Linh hồn đạt đến cực hạn... Đóng lại thiên linh cái... Nạp linh khí rèn dũa linh hồn...!!!)

Âm thanh già nua mơ hồ cứ quanh quẩn trong đầu Tiêu Viêm tựa như Phạn âm tẩy rửa linh hồn, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác kinh hoàng.

Cảm giác hốt hoảng cũng không làm cho Tiêu Viêm mất đi sự tỉnh táo. Tiếng nói cổ lão trong đầu tuy mơ hồ nhưng làm hắn đã nhớ kỹ toàn bộ câu khẩu quyết nọ, mà âm thanh này sau khi lặp lại ba lần đã biến mất hoàn toàn. Trong phòng, giờ đây chỉ còn Tiêu Viêm đang mở mắt ra, thần sắc lộ vẻ do dự lẫn kinh nghi bất định.

"Theo truyền ngôn lưu lại trong sách cổ, những cường giả có thể lưu lại dấu ấn linh hồn mang trí nhớ của mình trên một số đồ vật. Nếu ta đoán không sai, âm thanh già nua lúc trước hẳn là do cường giả thời viễn cổ để lại! Thế nhưng sau những năm tháng đằng đằng đã bị tổn hại rất nhiều dẫn đến sự mơ hồ không rõ như thế..."

Tiêu Viêm thấp giọng thì thầm:

- Hồn chi cực... Bế thủ thiên linh... Nạp linh đoán hồn...!!!

Tiêu Viêm cau mày lẩm nhẩm một lúc, sau đó lại suy nghĩ:

- Tựa như một đoạn khẩu quyết... Thế nhưng đến những đoạn quan trọng lại không hoàn chỉnh! Không biết đến tột cùng nó có tác dụng gì đây...?!

Trầm ngâm thêm một thời gian nhưng vẫn không hiểu như cũ, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Hắn thu bốn viên Dụng Linh Phần Trần còn lại vào Nạp giới. Vật này có thể giúp Tiêu Viêm hấp nạp linh khí nên đối với hắn quá mức quan trọng, nhưng đáng tiếc chỉ có thể kéo dài trong một thời gian ngắn, căn bản không chịu được mà tan đi rất nhanh, vì vậy không thể sử dụng một cách tùy tiện. Dù sao, nói không chừng đến sau này khi luyện chế đan dược phải cần có nó dung nạp vào bên trong...

Tiêu Viêm khẽ thở dài, sau đó lên giường xếp bằng ngòai xuống rồi nhắm mắt tĩnh tọa, mà đôi môi đang khép lại bỗng máy động. Nếu tinh tế cẩn thận thì có thể phát hiện ra hắn đang nhẩm lại khẩu quyết xuất hiện bên trong Dụng Linh Phần Trần khi nó vỡ tan thành từng mảnh.

Hắn cúi đầu, âm thanh mơ hồ như có như không chậm rãi vang lên. Cứ như vậy, ước chừng nửa giờ sau phiến thiên địa đang tĩnh lặng trong

phòng đột nhiên nổi lên một ba động cực kỳ quỷ dị.

Bốp... Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trong nháy mắt, lúc ba động nổi lên, đôi mắt đang khép chặt của Tiêu Viêm đột ngột mở ra, thần sắc của hắn hiện lên sự khiếp sợ vô cùng. Bởi vì hắn phát hiện trong sát na đó bản thân lại cảm thấy được linh khí đang tồn tại trong trời đất.

Chuyện kỳ dị như vậy chỉ xuất hiện hai lần khi hắn lâm vào trạng thái kỳ lạ lúc trước. Tuy chỉ thoáng vút qua nhưng Tiêu Viêm có thể đoán chắc bản thân mình đã lại đi vào trạng thái kia một lần nữa.

Tiêu Viêm cau mày. Một lúc sau hắn đột nhiên siết chặt nắm đấm, trong đôi mắt đen nhánh bỗng bật phát ra một luồng sáng chói lọi.

"Đúng...!! Nguyên nhân chính vì câu khẩu quyết kia rồi!"

-----oOo-----

Chương 1134: Hấp thu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, Tiêu Viêm nhìn không gian ba động bằng ánh mắt nóng bỏng khó có thể che dấu vẻ khiếp sợ cùng vui mừng. Trong thoáng chốc trước khi tiến nhập trạng thái tu luyện vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác được thiên địa linh khí đang tồn tại.

Linh khí, một loại năng lượng cực kỳ huyền diệu, nó không có trợ giúp gì cho đấu khí nhưng đối với linh hồn lại như một đại lễ vật. Linh khí tựa như một thứ gì đó huyền ảo rất khó cảm ứng. Từ thời viễn cổ, những Luyện dược sư cũng là nhờ vào một số Hồn kỹ đặc thù mới cảm ứng được linh khí tồn tại mà hấp thu. Nhưng ở hiện tại, những Hồn kỹ ấy đã sớm biến mất hầu như không còn nên rất hiếm Luyện dược sư cảm ứng và hấp thu được chúng.

Vì dễ cảm ứng được linh khí, Tiêu Viêm đã sử dụng không biết bao nhiêu thủ đoạn, nhưng ngoại trừ hai lần tiến vào trạng thái kỳ dị kia ra vẫn đều

không thực hiện được. Điều này khiến cho hắn tương đối bất đắc dĩ. Linh khí đối với Luyện dược sư mà nói, quá mức xa xỉ.

Vẻ mặt vui mừng từ từ thu liễm, Tiêu Viêm đè nén cảm xúc đang nhộn nhạo trong lòng, chậm rãi ngưng thần, miệng không ngừng lầm bầm đoạn khẩu quyết có được trong Dụng Linh Phấn Trần.

Tiêu Viêm nhắm mắt, kéo dài nửa giờ. Không gian yên tĩnh trong phòng một lần nữa nổi lên một tia ba động rất nhỏ. Lần ba động này Tiêu Viêm không quá sợ hãi. Hắn cảm giác được, mảnh không gian quanh hắn tràn đầy thiên địa linh khí đột nhiên xuất hiện từng sợi tơ cực nhỏ, tựa như hỗn độn khí lưu. Những khí lưu này bị mảnh năng lượng nồng đậm che dấu. Nếu không phải do khẩu quyết vô dinh kia, Tiêu Viêm không có khả năng tìm ra linh khí.

- Đây là linh khí sao!

Thần tình Tiêu Viêm chăm chú nhìn những khí lưu mờ ảo. Một lát sau hắn liền hiểu ra. Linh khí vô cùng mờ ảo, hơn nữa lại cực kỳ yếu ớt. Thịnh thoảng mặc dù bị hút vào trong cơ thể, nhưng trong quá trình vận chuyển sẽ bị năng lượng không gian chung quanh vò nát, khó trách sẽ có rất ít người có thể cảm ứng được linh khí tồn tại.

Sau khi tiến vào trạng thái tu luyện, cảm ứng được linh khí tồn tại, trong lòng Tiêu Viêm mừng rỡ không nguôi. Chỉ cần thu nạp thành công những linh khí này, linh hồn Tiêu Viêm sớm muộn sẽ tấn nhập Tiên cảnh. Đến lúc đó, tài nghệ luyện chế của hắn có thể đạt đến cấp bậc Tông sư.

Thất phẩm là Đại sư, Bát phẩm là Tông sư! Chỉ cách nhau một phẩm ngắn ngủn, nhưng hai người ở hai cấp bậc lại có chênh lệch rất nhiều, rất khó vượt qua.

Chỉ cần Tiêu Viêm có thể thuận lợi tấn thăng thành Luyện dược sư Bát phẩm, cho dù là cường giả Đấu Tôn cũng phải khách khí với hắn. Cũng với thân phận này, trong lòng Tiêu Viêm rất rõ ràng, cho dù là Cổ tộc của Huân Nhi ắt sẽ lấy lễ cao mà đãi. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Dù sao, đôi mắt khắp Đấu Khí đại lục thì số lượng Luyện dược sư Bát phẩm cũng tương đối thừa thớt. Vì một viên đan dược Bát phẩm mà một

vài cường giả Đẩu Tôn tuyệt đối cam nguyện làm tay sai cho người, điểm này không thể nghi ngờ.

Thâm nghĩ về những đãi ngộ và chỗ tốt sau khi đạt đến Luyện dược sư Bát phẩm, trong lòng Tiêu Viêm dần nổi lên một ngọn lửa nóng, chợt vội vàng ngưng thần. Sau đó, hắn lại dờ khóc dờ cười. Sở dĩ như vậy là vì Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy hắn căn bản không có phương pháp hấp thu linh khí. Vô danh khẩu quyết chỉ cho hắn bản lĩnh cảm ứng linh khí nhưng lại không dạy cho hắn cách để hấp thu linh khí.

Linh khí không thể tùy ý hấp thu như năng lượng thiên địa vì nó cực kỳ yếu ớt, chỉ cần bị chèn ép sẽ tiêu tán dần. Nếu không có phương pháp đặc thù điều động năng lượng thiên địa, căn bản không có khả năng hấp thu linh khí thành công.

Tiêu Viêm tựa như đứa trẻ ngu ngơ sững sờ tại chỗ, nhất thời có cảm giác khóc không ra nước mắt. Thật vất vả mới cảm ứng được linh khí tồn tại, kết quả lại không thể hấp thu. Việc này tương tự như hắn phát hiện ra bảo tàng chất đầy vàng bạc châu báu nhưng lại không có chìa khóa để mở ra.

- Ài... Khẩu quyết này hắn phải còn những đoạn sau! Đoạn này chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi!

Sau một lúc, Tiêu Viêm rốt cục khôi phục tinh thần, lắc đầu cười khổ.

Tiêu Viêm cắn răng. Vạn sự khởi đầu nan! Hắn không tin mọi chuyện đã đến đây rồi lại không có biện pháp hấp thu linh khí. Nếu không có pháp môn hấp thu linh khí, vậy cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp ngu ngốc nhất: "*cắn nuốt, hấp thu*".

Trong lòng đã quyết định chủ ý, Tiêu Viêm tiến nhập trạng thái tu luyện một lần nữa. Sau đó, hắn hé miệng hung hăng hút một ít linh khí hỗn tạp vào trong người.

Khi luồng năng lượng vừa tiến nhập cơ thể, chưa đợi Tiêu Viêm không chế, thì tia linh khí yếu ớt trong đó tựa như bình sứ vỡ "*răng rắc*", bị ép thành hư vô rồi tiêu tán không còn.

Lần đầu thất bại cũng không ngoài sở liệu của Tiêu Viêm. Chuyện này, nếu như mới lần đầu tiên đã thành công thì mới kỳ quái. Sau khi luyện hóa

những năng lượng còn lại thành đầu khí đưa vào thể nội, Tiêu Viêm lại một lần nữa hút lấy một luồng năng lượng thiên địa khác. Lần này, khi năng lượng thiên địa vừa mới tiến vào cơ thể, hắn nhanh chóng tách linh khí ra khỏi luồng năng lượng đang bao phủ chèn ép nó một cách cẩn thận.

Đây là một khảo nghiệm khả năng khống chế của Tiêu Viêm. Dù lấy lực khống chế siêu phẩm của hắn cũng phải thất bại gần hai mươi lần mới bước đầu thành công tách ra một luồng linh khí nhỏ xíu chừng đầu ngón tay.

Hao tổn gần một canh giờ mới có thể thành công thu được linh khí, Tiêu Viêm như trút được gánh nặng bèn thở phào nhẹ nhõm. May mà dựa vào khẩu quyết vô danh, hắn mới có thể cảm ứng được vị trí linh khí dồi dào. Nếu không, loại phương pháp này khó lòng thực hiện được. Hơn nữa, chỉ tiếp xúc thôi mà đã tiêu tốn thời gian nhiều như vậy, quả thực rất lâu. Tiêu Viêm hiểu được, nếu hắn có thể thực hiện nhuần nhuyễn, hiệu suất sẽ tăng lên. Tuy nói không thể nào so sánh với cách dùng pháp môn thu nạp linh khí chân chính, nhưng ít ra là có thể làm cho linh khí trong linh hồn càng ngày càng tăng trưởng, có khả năng đạt tới Tiên cảnh. Như vậy, đột phá đến Luyện dược sư Bất phẩm cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi!

Tiêu Viêm dụng tinh thần cẩn thận điều khiển những sợi linh khí màu hồng nhỏ li ti, sau khi tách chúng ra liền dẫn dắt chúng tiến vào mi tâm.

Sau khi những sợi linh khí này tiến vào trong mi tâm, Tiêu Viêm nhất thời cảm giác được trong đầu hắn thoang thoang truyền đến cảm giác mát mẻ sáng khoái nên mừng rỡ vô cùng. Hắn hiểu được đây là hiện tượng linh khí trong linh hồn tăng trưởng. Hiển nhiên, biện pháp này của Tiêu Viêm có phần bông bột nông nổi nhưng hiệu quả, so với việc không thu hoạch được gì còn tốt hơn nhiều. Nói đi cũng nói lại, không có pháp môn tu luyện điều khiển linh hồn quả nhiên khó khăn.

Sau khi dung nạp linh khí vào linh hồn, Tiêu Viêm chợt cười khỏ. Chỉ tách ra một tia linh khí nhỏ đến đáng thương lại tốn mất một canh giờ, thu hoạch trong từng này thời gian quả thật quá kém. Nhưng giờ phút này, Tiêu Viêm không còn cách nào khác. Dù sao thịt muối cũng là thịt. Nếu những Luyện dược sư Thất phẩm kia biết được hắn có thể hấp thu linh khí, tuy chỉ là một sợi linh khí rất nhỏ, bọn họ sẽ không khỏi đỏ mắt ghen tỵ.

Sau khi tự an ủi bản thân một lúc, Tiêu Viêm thở dài rồi tiếp tục ngưng

thần tiến vào trạng thái tu luyện, sau đó bắt đầu tiến hành công việc phức tạp tách linh khí ra. Một đêm mất ăn mất ngủ tu luyện qua đi, khi ánh bình minh chiếu rọi gian phòng, Tiêu Viêm đang nhập định trên giường mở mắt ra, đồng tử chớp động linh quang. Một đêm cố gắng, Tiêu Viêm hấp thu thành công tám tia linh khí. Nếu sau này tu luyện càng ngày càng thuần thục thì thời gian sẽ được rút ngắn và thành quả đạt được cũng cao hơn.

Hấp thu tám tia linh khí khiến cho linh khí trong linh hồn Tiêu Viêm càng sung túc hơn. Vì vậy, một đêm tiêu hao không khiến cho Tiêu Viêm mệt mỏi, ngược lại còn làm cho hắn có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng, hoàn toàn không thua gì trạng thái sau một đêm tu luyện đấu khí.

- Hà...

Thở dài một hơi lần trở khí, Tiêu Viêm từ trên giường nhảy xuống. Thành quả đêm qua làm hắn tạm hài lòng. Tuy không thể so sánh với trạng thái tu luyện bình thường nhưng về lâu sau, chỉ cần Tiêu Viêm thích thì có thể tùy thời hấp thu linh khí. Dựa theo tốc độ này, đạt tới Luyện dược sư Bát phẩm chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Nhẹ nhàng sửa sang lại y phục, Tiêu Viêm thân thanh khí爽 đẩy cửa đi ra ngoài. Hắn thấy đám người Diệp Trọng, Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả đã sớm đứng trong sân. Sau khi Tiêu Viêm mở cửa phòng, Diệp Trọng vội ngẩng đầu, nhìn thấy trạng thái Tiêu Viêm như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Viêm cười cười với mọi người. Hắn biết Diệp Trọng khẩn trương như vậy vì hôm nay chính là ngày khảo hạch của Ngũ đại gia tộc, cũng là ngày quyết định vận mệnh cả Diệp gia về sau, hết thảy đều phải dựa vào Tiêu Viêm. Thậm chí có thể nói, vận mệnh sinh tử tất cả tộc nhân Diệp gia đều nằm trong tay Tiêu Viêm.

- Tiêu Viêm tiên sinh, chuẩn bị xong cả rồi chứ?

Diệp Trọng chấp tay, trầm giọng hỏi. Ngày hôm nay sẽ quyết định vận mệnh của ông ta cũng như toàn Diệp gia.

Nhìn gương mặt già nua của Diệp Trọng, Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, hít một hơi thật sâu, cuối cùng dẫn đầu nhóm người rời khỏi Diệp viện.

- Đi thôi! Hôm nay ta muốn xem khả năng của Ngũ đại gia tộc tốt cùng mạnh đến cỡ nào?

-----oOo-----

Chương 1135: Ngũ đại gia tộc tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Địa điểm khảo hạch của Ngũ đại gia tộc nằm trong một tòa đại điện thuộc nội vực Đan thành. Đây là địa phương được Đan Tháp thiết kế riêng cho việc khảo hạch. Có thể thấy Đan Tháp coi trọng khảo hạch đối với Ngũ đại gia tộc đến mức nào.

Loại khảo hạch này không phải tiến hành bí mật mà là bán công khai. Những thế lực giàu có đều sẽ đến đây quan sát Ngũ đại gia tộc khảo hạch. Vị trí của Ngũ đại gia tộc luôn được vô số thế lực dòm ngó đến. Bởi vì ai cũng biết, đây là con đường tắt để tiến vào cao tầng Đan Tháp. Chỉ cần được vị trí mơ ước đó thì thế lực lẫn danh khí trong một đêm đều như một bước lên trời.

Hiện giờ, trong Ngũ đại gia tộc chỉ có địa vị của Diệp gia là có nguy cơ bị mất. Nếu lần khảo hạch này lại không thông qua thì họ sẽ không còn nằm trong Ngũ đại gia tộc nữa. Mà một khi Diệp gia mất đi địa vị này, những thế lực khác sớm đã như hổ rình mồi sẽ cùng xông lên xâu xé tranh giành nó.

Bởi vậy, rất nhiều thế lực muốn tiến vào Đan Tháp đều coi trọng và chú ý đến đợt khảo hạch Ngũ đại gia tộc này.

Đoàn người Tiêu Viêm đi theo sau Diệp Trọng qua một tòa nhà cực kỳ rộng lớn. Khi đến đại điện thì nơi này sớm đã đông nghẹt người, đôi lúc có một nhóm người trông rất oai phong thông qua đám thủ vệ nghiêm mật tiến vào đại điện.

- Đi thôi!

Diệp Trọng nhìn tòa đại điện khảo hạch không lồ, siết chặt hai tay trong áo. Nơi này đã khắc sâu vào trong trí nhớ của ông ta vì mỗi một lần đến

đây khảo hạch lại là mỗi lần lưu lại cho lão sự sỉ nhục sâu đậm.

Giọng nói vừa dứt, Diệp Trọng dẫn đầu đoàn người hướng cửa đại điện bước vào. Sau đó, mấy người Tiêu Viêm cũng theo sát sau.

Đám người Diệp Trọng đột nhiên xuất hiện đã hấp dẫn rất nhiều người trong đại điện chú ý. Từng đạo ánh mắt nhìn tới, khi bọn họ thấy tộc huy trên ngực đám người Diệp Trọng thì nhất thời bàn tán xôn xao, cả đại điện như loạn cả lên.

- Mau nhìn, kia là đoàn người của Diệp gia!

- Hắc hắc, lúc này nếu bọn họ thất bại nữa, chỉ sợ Diệp gia sẽ rời khỏi Ngũ đại gia tộc. Không còn được Đan Tháp che chở, cuộc sống sau này của Diệp gia e là không dễ chịu!

- Ai, đúng vậy! Diệp gia năm đó uy phong bao nhiêu, trong Ngũ đại gia tộc chỉ mỗi Đan gia có thể sánh cùng. Vậy mà bây giờ lại xuống dốc đến mức độ này, đáng tiếc!

- Phong thủy luân chuyển a!

Nghe được những tiếng bàn tán xôn xao kia, trong mắt Diệp Trọng cũng hiện lên vẻ cay đắng. Diệp gia xuống dốc đến mức độ này, không thể nghi ngờ chính là đả kích lớn nhất trong đời lão. Hiện tại, vì mong muốn Diệp gia quật khởi một lần nữa, lão đã dốc hết tất cả mọi thứ đặt cược tất cả hy vọng trên người Tiêu Viêm. Được ăn cả ngã về không! Nếu lần này lại tiếp tục thất bại, Diệp gia e rằng xong đời.

Dưới ánh mắt soi mói của nhiều người, đoàn người Diệp Trọng thuận lợi đi tới cửa đại điện. Những hộ vệ ở cửa đại điện dùng ánh mắt thoáng trào phúng bình thản nhìn tộc huy Diệp gia trên ngực đám người Diệp Trọng. Diệp gia thất bại mấy năm nay đúng là sỉ nhục khó có thể rửa sạch.

Tuy nói trong lòng bọn họ khinh thường Diệp gia nhưng những hộ vệ này không dám gây khó dễ bọn họ trước mặt mọi người. Tên đội trưởng tùy ý phát tay để cho đám người Diệp Trọng đi vào, sau đó hấn quát to vào trong đại điện:

- Diệp gia đến!

Diệp Trọng mặt không đổi sắc, như không nhận ra vẻ khinh thường trên mặt bọn cận vệ, dẫn đám người Tiêu Viêm bước vào đại điện, sau đó biến mất khỏi ánh mắt dòm ngó của mọi người.

Đi vào trong, dưới ánh đèn nhu hòa chiếu khắp đại điện, Tiêu Viêm nhận thấy vô số ánh mắt đầy ý vị nhìn đoàn người của mình. Hắn không yếu thế, cũng liếc mắt nhìn lại.

Tiêu Viêm khẽ nheo mắt đảo khắp đại điện. Hiện giờ có không ít người ngồi nơi này. Hơn nữa, chuyện khiến cho người ta kinh ngạc chính là những người này phần lớn đều toát ra khí thế mạnh mẽ, hiển nhiên bọn họ đến từ một vài thế lực hay gia tộc mạnh.

Đối với những ánh nhìn soi mói từ bốn phương tám hướng, Diệp Trọng cũng không thèm quan tâm. Lão biết những người này đến đây đều mong đợi Diệp gia mình khảo hạch thất bại. Có như thế, bọn chúng mới có thể thay thế vị trí của Diệp gia.

- Phía trước là hàng ghế dành cho Tào, Đan, Bạch, Khâu tứ đại gia tộc!

Thời điểm Diệp Trọng dẫn đoàn người Tiêu Viêm bước vào đã thấp giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn lên. Quả nhiên, trước đại điện có những hàng ghế, bất quá những hàng ghế này chỉ có người của ba đại gia tộc. Nhìn huy chương trên áo bọn họ, hẳn là ba gia tộc Đan, Bạch, Khâu.

Trước tiên Tiêu Viêm dừng mắt tại nơi Đan gia ngồi, sau đó trong mắt thoáng hiện vẻ kinh dị. Bởi vì tại chỗ đoàn người Đan gia, hắn nhìn thấy một bóng người nhỏ xinh quen thuộc. Người này chính là cô bé ngày đó Tiêu Viêm đã vô tình đẩy ngã trong lần khảo thí ở Phân tháp.

Trong lúc Tiêu Viêm nhìn cô bé này, cô ta như cảm giác được cái nhìn của hắn liền quay đầu. Mắt đối mắt, cô bé lại vội vàng né tránh, bộ dáng sợ hãi.

- Cô bé này hơi lạ! Nhưng nếu có thể đứng ở nơi đó, hẳn địa vị của nàng tại Đan gia cũng không thấp!

Diệp Trọng cũng nhìn cô bé, nói. Bất chợt, lão nhìn sang nam tử áo lam bên cạnh cô bé rồi biến sắc mặt, thấp giọng nói:

- Đan Hiên, không nghĩ hãn cũng tới. Xem ra, lần khảo hạch này của Đan gia là do hãn xuất thủ!

Nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Diệp Trọng, Tiêu Viêm cũng nhìn qua. Chỉ thấy, bên cạnh cô gái có một nam tử áo lam cao lớn đứng thẳng tắp, dung mạo tuấn tú, gương mặt ôn hòa. Chẳng qua, vẻ ôn hòa này rõ ràng chỉ dành cho cô bé bên cạnh. Nhưng dù vậy, phối hợp với trang phục của nam tử, nhìn qua có chút nho nhã. Nguồn truyện:

- Đan Hiên!

Tiêu Viêm thầm thì một tiếng.

Vừa lúc đó, lam y nam tử kia quay đầu, ánh mắt hai người nhìn nhau, hãn lại mỉm cười hiền lành.

- Thiên phú luyện đan của người này rất cao! Dù là phóng mắt khắp Đan gia cũng đứng số một số hai, không kém yêu nữ Tào Dĩnh của Tào gia là mấy. Trong Tào gia, có thể áp chế hãn e chỉ có mỗi yêu nữ kia. Nếu lần này hãn xuất thủ, e sẽ dành được một trong ba vị trí đầu tiên.

Tiêu Viêm nghe được Diệp Trọng thấp giọng nói thế liền chậm rãi gật đầu. Vừa muốn nói, hãn lại cảm thấy một ánh mắt lạnh băng đang chăm chú nhìn mình. Hơi nghiêng đầu một chút, hãn phát hiện ra ánh mắt này phát ra từ khu vực dành cho Bạch gia.

Tại khu chỗ ngồi dành cho Bạch gia, phụ nhân ngày đó bị Tiêu Viêm hung hăng dạy dỗ đang trợn mắt dõi theo hãn. Bộ dáng thâm cừ đại hận của phụ nữ như muốn lập tức nhào lên cắn xé hãn thành từng mảnh vụn.

Đối với ánh mắt oán độc của phụ nhân, Tiêu Viêm như không nhìn thấy. Sau đó hãn nhìn một chút liền dừng lại trên người một gã nam tử bạch y của Bạch gia. Trên người nam tử này tràn ngập hàn khí nhàn nhạt, bộ mặt lãnh túc, ánh mắt lóe hàn quang chớp động khiến cho người khác không dám đối diện với hãn.

- Hãn là người trẻ tuổi xuất sắc nhất Bạch gia – Bạch Ứng! Ai, Bạch gia

quả nhiên đưa hấn xuất thủ!

Nhìn sắc mặt lãnh túc của tên bạch y nam tử, Diệp Trọng thở dài. Bạch gia quả nhiên không cho Diệp gia cơ hội chuyển mình.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mắt đối mắt nhìn Bạch Ưng, khóe miệng cả hai hơi cong bùng lên địch ý.

Trong lúc mọi người nói chuyện, đoàn người Diệp gia cũng đã an vị tại khu vực được dành cho mình. So với lực lượng hùng hậu của bốn đại gia tộc, thật sự hoàn cảnh bọn họ bên này hơi khó nhìn.

- Đan Hiên cùng Bạch Ưng đã sớm bước chân vào cấp bậc Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp. Lần này, tất nhiên bọn họ sẽ là đại địch của ngươi! Khâu gia thì đỡ hơn, chỉ có một Luyện dược sư Thất phẩm sơ cấp, không tạo thành nguy hiểm quá lớn!

Nói đến đây, ánh mắt Diệp Trọng nhìn về dãy ghế Tào gia. Hiện giờ, Tào gia vẫn chưa đến.

- Lần này Tào gia sẽ phái ai? Tào Đan sao?

Tiêu Viêm cũng biết Diệp Trọng lo lắng, thấp giọng hỏi.

- Tào gia có ba người, được xưng là trụ cột tương lai của Tào gia. Trong đó, yêu nữ Tào Dĩnh đứng đầu, Tào Đan kém nhất, còn lại một người tên là Tào Hưu. Thiên phú luyện đan của Tào Hưu so với Tào Đan không kém nhưng tính tình của hấn lại trầm tĩnh khác xa so với Tào Đan. Sau khi trưởng thành thì hấn xuất môn lịch lãm. Bảy năm sau trở về, hấn đã đạt tới Thất phẩm. Theo sở liệu của ta, hôm nay hấn hấn đã đạt đến cấp bậc Thất phẩm trung cấp. Mà lần trước Tào Đan đã bại trong tay ngươi nên lúc này Tào gia hấn là sẽ phái Tào Hưu ra mặt!

Diệp Trọng liền phân tích cặn kẽ.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Tào gia này quả nhiên thiên tài xuất hiện lớp lớp. Có thể đạt được danh vọng đến bậc này quả không phải không có đạo lý. Ít nhất, Diệp gia so với bọn họ kém hơn rất nhiều.

- Tào gia tới!

Ngay khi Tiêu Viêm thở dài, một tiếng quát rõ to từ bên ngoài đại điện truyền vào, thanh âm vang dội không ngừng.

Sau khi nghe tiếng nói vang vọng, bên trong đại điện chợt xôn xao không ngừng. Không ít thế lực vốn đã an tọa đều vội vàng đứng bật dậy, khuôn mặt ai ai cũng hiện vẻ tươi cười. Địa vị Tào gia hiện giờ đủ để cho bọn họ vuốt mông ngựa.

Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn ra đại môn đang rộng mở. Nơi đó, một thân ảnh tuyệt mỹ từ từ xuất hiện.

Ngay khi thân ảnh tuyệt mỹ đó bước ra, bầu không khí cũng bởi vì sự có mặt của nàng dường như lập tức đọng lại.

Thân hình cô gái mềm mại, cao ráo. Một thân trang phục màu đen lộ ra khí chất lãnh ngạo. Da nàng trắng tựa tuyết, ba búi tóc đen tùy ý xõa trên hương phiến. Đôi má hơi gầy nhưng đặc biệt tinh xảo tựa như ngọc trác khiến cho người ta có cảm giác yêu thích không rời tay.

Cô gái đứng ở cửa đại điện, khe chớp chớp đôi mắt. Hai hàng lông mi hẹp, dày lộ ra sự xinh đẹp lạ thường, quyến rũ động lòng người.

Trong đại điện, không ít người nhìn nàng mà trở nên mê mẩn thất thần. Khóe môi cô gái khẽ cong, chậm rãi nở một nụ cười mỉm. Khẽ liếc mắt nhìn mọi người trong đại sảnh, trong nháy mắt, yêu khí dạt dào.

-----oOo-----

Chương 1136: Khảo hạch bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu nữ áo đen lười nhác đảo mắt nhìn xung quanh đại điện. Cứ hễ ai bị ánh mắt nàng quét trúng, trong lòng lập tức nổi lên một luồng tà hỏa lẫn cảm giác kiêng sợ cực kỳ. Dáng vẻ phong tình vạn chủng của nàng tạo nên một sự hấp dẫn trí mạng nhưng ẩn dấu bên trong là một loại cảm giác mơ hồ làm người ta sợ hãi. Danh tiếng của nàng đang vượt lên đến đỉnh, căn bản ai cũng đã từng nghe qua một lần! Yêu nữ Tào Gia – Tào Dĩnh, cũng

chính là một trong những hậu tuyển giả của vị trí đứng đầu Đan Tháp trong tương lai.

Có lẽ danh tiếng của nàng tuy vang dội nhưng vẫn không thể sánh được với người ở sau lưng. Được hầu hết mọi người xem như thần minh cao cao tại thượng, cự đầu Đan Tháp. Đây chính là người có quyền thế và địa vị hàng đầu đại lục. Bất luận kẻ nào ngồi ở vị trí này đều chân chính cảm nhận được ý vị của cái gọi là "*Quyền bính ngấp trời*".

Đan Tháp, thánh địa trong lòng tất cả Luyện dược sư trên toàn đại lục, thậm chí có thể không chút khách khí nói rằng nơi đó chính là lãnh tụ tinh thần của vô số Luyện dược sư. Lực hiệu triệu của Đan Tháp thật sự không thể nghi ngờ, mà tất cả đều nằm trong một ý niệm của những cự đầu Đan Tháp này.

Tào Dĩnh của Tào gia, một trong những thiên tài kiệt xuất nhất từ trước đến nay, là đệ tử thân truyền của một trong ba đại cự đầu Đan Tháp. Dựa theo xu thế phát triển bây giờ của nàng, sau trăm tuổi tuyệt đối có thể trở thành người được tuyển chọn cho vị trí lãnh tụ Đan Tháp. Thậm chí chỉ cần có đủ cơ duyên lập tức có thể bỏ đi ba chữ "*người thừa kế*" mà trở thành một vị nữ lãnh tụ đầu tiên của Đan Tháp từ trước đến nay!

Đối với thiếu nữ có tài năng và danh vọng ngút trời như vậy, vàng hào quang chói sáng của nàng dường như đã khiến mọi người trong đại điện ngưỡng vọng muôn phần.

Thiếu nữ áo đen phóng mắt đảo qua khắp sân một lượt. Trong khi ánh mắt nàng quét qua thì chợt dừng lại trên bàn tiệc của Đan gia. Đương nhiên, không phải nàng muốn nhìn Đan Hiên ôn nhuận văn nhã kia mà chính là cô bé luôn có dáng vẻ khiếp nhược như chim non lần đầu rời tổ này.

Như cảm ứng được ánh mắt của Tào Dĩnh, đôi mày đen như vẽ của cô bé chợt nhíu lại thành một đường, chỉ nhìn thoáng qua những người Đan gia liền nhanh như chớp lui vào ẩn nấp bên trong.

Thấy thế, Tào Dĩnh bèn nở một nụ cười xinh như hoa rồi nhẹ bước vào hàng ghế của Tào gia tùy tiện ngồi xuống, mà trong đoàn người theo sau nàng ta vào dãy ghế này Tiêu Viêm cũng nhận ra được một khuôn mặt quen thuộc, Tào Đan.

Hiện tại, Tào Đan cũng theo sát phía sau Tào Dĩnh, ánh mắt ra vẻ ngẫu nhiên nhìn vào phần trên vóc dáng đẹp mê người của nàng, mục quang của hắn dù thế nào cũng không giấu được tình cảm ái dục sâu đậm của mình.

Tiêu Viêm chỉ dừng mắt trên người Tào Đan một chốc liền chuyển đến một nam tử cường tráng bên cạnh hắn. Người này có vẻ mặt nghiêm nghị và đôi mày rất rậm làm người ta có cảm giác hắn là người cực kỳ nghiêm khắc. Ở Tào gia, hắn là người đàn ông duy nhất có thể đứng gần Tào Dĩnh mà không có áp lực chút nào.

"Nói như vậy, người này chính là Tào Hưu rồi!"

Tiêu Viêm chậm rãi thu hồi mục quang. Ba người này xem như đứng đầu thế hệ thanh niên trẻ tuổi đại diện cho Tào gia. Cứ nhìn Tào Dĩnh kia thì biết, cho dù là những lão gia hỏa thành tinh của Tào gia cũng phải xụ mặt nhường bộ nàng ba phần. Yêu nữ bực này có thể xem là vô địch thủ rồi.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chằm chằm trong đại điện, Tào Dĩnh vẫn như không màng đến mà dẫn đoàn người đi đến vị trí dành cho Tào gia. Khi đi đến dãy ghế dành cho Đan gia chợt Tào Dĩnh như không nhìn được phải dừng lại một phen, đưa mắt nhìn cô bé nhu nhược yếu đuối rồi thản nhiên nói:

- Đan Thần muội muội, đã lâu rồi không gặp đó nha!

Nghe những lời chào hỏi của Tào Dĩnh, cô bé được gọi là Đan Thần cũng không đáp trả mà chỉ khẽ gật đầu.

- Không nghĩ tới lần này muội cũng tới! Chắc cũng do Đan hội mà đến a? Hắc hắc, Đan gia cũng chấp nhận bỏ ra vốn lớn đây! Chẳng lẽ lại muốn đoạt được ngôi quán quân Đan hội lần này sao?

Tào Dĩnh thấp giọng cười hàm ý.

Dưới áp lực do khí chất lạnh lẽo cao ngạo của Tào Dĩnh, Đan Thần giống như một nữ hài bé nhỏ đáng thương, không có cách nào đấu võ mồm với nàng ta cả.

- Tào Dĩnh tiểu thư đã đùa quá rồi! Quán quân của Đan hội lần này, không phải là cô nương thì e rằng chẳng còn ai khác đủ tư cách nhận lấy...

Đan Hiên bước tới chắn trước mặt Đan Thần mỉm cười rồi nói với vẻ muốn nhận sự khiêu khích này.

"Xem ra ngươi cũng là người biết lấy lòng nhưng cũng đừng nghĩ chỉ vì mấy câu đối trá này mà có thể khiến ta buông lỏng!"

Đối với ý tứ của Đan Hiên, Tào Dĩnh cũng không hề đáp lại, chỉ nheo mắt nhìn Đan Thần rồi nhẹ giọng:

- Chẳng qua, ta cũng muốn thấy sau hai năm cách biệt ngươi có thể mạnh hơn bao nhiêu?! Chẳng biết đã hoàn toàn đặt chân vào cảnh giới kia hay chưa vậy?

Chỉ nhắc tới luyện đan thì ngay lập tức Đan Thần mất hẳn vẻ nhu nhược vốn có, tựa như đã biến thành một người khác, quắc mắt nhìn Tào Dĩnh rồi nói:

- Ta cũng muốn biết...!!

Sự biến hóa đột ngột của Đan Thần dường như không nằm ngoài dự kiến của Tào Dĩnh. Nàng ta cũng không tiếp tục công kích, ngược lại chỉ gật đầu cười khẽ liền xoay người bước về khu vực dành cho Tào gia. Khi đi ngang qua chỗ Diệp gia, bước chân nàng vẫn nhẹ nhàng thoải mái như không hề quan tâm cũng chẳng hề dừng lại, lập tức đi tới vị trí của mình rồi chậm rãi ngồi xuống.

Tuy Tào Dĩnh không quan tâm đến Diệp gia nhưng Tào Đan thì khác hẳn. Hắn đột nhiên dừng bước, nhìn Tiêu Viêm rồi nở nụ cười lạnh đoạn nói:

- Không nghĩ được...Quả nhiên ngươi muốn nhúng tay vào việc này!

Tiêu Viêm cũng không đáp, nhướng mày nhìn hắn cười cười lộ vẻ không thèm để ý.

Đối với bộ dạng của Tiêu Viêm, trong mắt Tào Đan thoáng hiện hàn ý, vừa định quát mắng một phen nhưng chợt bị nam tử cường tráng bên cạnh ngăn lại. Người này nhẹ nhàng liếc Tiêu Viêm rồi nói:

- Đi thôi! Ở nơi đây còn hô to gọi nhỏ cái gì?

Nghe vậy, dù Tào Đan đang rất ư bất mãn nhưng cũng phải gật gật đầu, sau đó bước tới hàng ghế Tào gia.

- Người là tên Tiêu Viêm kia? Ta đã nghe Tào Đan nói rất nhiều về người đây...!!

Nam tử này chỉ nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, thản nhiên hỏi.

Tiêu Viêm mắt thấy nam tử này tuy biểu hiện rất uy mãnh nhanh nhẹn nhưng lại rất khó đánh giá con người qua bề ngoài. Ngược lại, từ biểu tình của đối phương, xem ra đã đạt đến trình độ luyện được rất cao nhưng bất quá hành động lại đúng như lời Diệp Trọng nói – thành thực và ổn trọng hơn Tào Đan rất nhiều.

- Tào Hưu, một trong ba đại thiên tài đỉnh đỉnh đại danh của Tào Gia?

Tiêu Viêm mỉm cười, nói.

- Thiên tài? Ta cũng không xứng đáng với hai chữ này!

Tào Hưu quắc mắt nhìn Tiêu Viêm, sau đó thoáng lướt qua nhóm người Diệp Trọng rồi chậm rãi nói:

- Trình độ của người không tồi! Nhưng muốn cứu Diệp gia e rằng rất khó! Hi vọng người không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này...

- Đa tạ lời khuyên!

Tiêu Viêm cười đáp. Nguồn truyện:

Tào Hưu cũng gật gật đầu, bộ dạng như không muốn nhiều lời vô ích liền xoay người trở lại khu vực của Tào gia.

- Người này quả nhiên không phải cái dạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển như Tào Đan kia có thể sánh được a!

Tiêu Viêm ưỡ oải duỗi thẳng lưng, thấp giọng nói.

- Kỳ thật, thiên phú luyện đan của Tào Hưu cũng không bằng Tào Đan,

nhưng thành tựu của hắn càng về sau sẽ càng lớn hơn Tào Đan nhiều!

Diệp Trọng gật đầu, thở dài nói tiếp:

- Người này có nghị lực rất mạnh! Tào gia có được hắn lần Tào Dĩnh thực sự là quá may mắn!

- Đại ca, huynh và tên kia nói với nhau gì vậy? Lần này, huynh phải báo thù cho đệ đó! Chỉ cần tiểu tử kia không nằm trong ba hạng đầu thì Diệp gia liền xong đời...!!

Tào Đan nhìn Tào Hưu ngồi bên cạnh rồi nói với vẻ vô cùng bất mãn.

Tào Hưu liếc hắn đoạn thản nhiên nói:

- Người này không đơn giản! Ta không nghĩ được hắn có thể thắng người... Nói không chừng, lần này hắn có thể thật sự tiến vào ba hạng đầu...!!

- Cũng đã là một tên Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp...Chỉ ngần ấy tuổi đã đi đến đẳng cấp này! Hơn nữa...nhìn lại thì hắn cũng không giống loại thanh niên tuổi trẻ khí thịnh dưới mắt không người! Hiện nhiên tâm tính không phải tầm thường... Lần khảo hạch này, nếu hắn có năng lực bước vào top ba thì xác thực chẳng có gì lấy làm quái lạ!

Tào Dĩnh ngồi phía trên, ngọc thủ đang mân mê một viên châu ôn nhuận, nghe được câu chuyện của hai người liền tùy ý nói một câu nhưng không hề quay đầu lại.

Nghe vậy, Tào Đan càng vô cùng mất hứng không vui chút nào, tựa như vô cùng bất mãn việc hai người đồng thời đánh giá cao Tiêu Viêm. Nhưng đối với Tào Dĩnh, hắn làm thế nào dám lên tiếng phản bác nói thêm cái gì?! Bởi vậy chỉ có thể thầm oán hận nuốt ngược những lời đã đến cửa miệng vào trong bụng.

Sau khi Tào gia đã ổn định vị trí, mặt đất bên trong đại điện đột nhiên chậm rãi chấn động. Nền đất tại khu vực của năm phương gia tộc thoát lùi về phía sau. Trong chớp mắt, đại điện như đã được mở ra một quảng trường vô cùng rộng rãi.

Khi quảng trường này xuất hiện, chợt một lão nhân áo trắng tinh thần phần chấn chậm rãi tiến ra, sau đó dừng lại giữa khoảng sân rộng rồi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt đoạn tươi cười nói:

- Nếu Ngũ đại gia tộc đã tề tụ đông đủ, như vậy lão phu cũng không cần nói nhiều! Lần khảo hạch này do ta chủ trì, các vị có ý kiến gì hay không?

- Hi hi...Thịnh trưởng lão! Lấy thân phận và địa vị của ngài ở Đan Tháp thì còn ai dám nghi ngờ!

Sau tiếng cười của lão nhân áo trắng, bên trong đại điện chỉ có Tào Dĩnh cười duyên đáp lại. Bởi thân phận người này so với số đông đang ngồi trong đại điện thì cao hơn quá nhiều.

- Lão nhân này tên là Thịnh Diệu, một trong bát đại trưởng lão của Đan Tháp. Quyền lực và tiếng nói của lão có trọng lượng không nhỏ tại Đan Tháp, xem như là nhân vật cao tầng chân chính!

Diệp Trọng ghé sát tai Tiêu Viêm thấp giọng giới thiệu.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Khi lão nhân áo trắng này xuất hiện thì hẳn liền như bị một áp lực như có như không bao phủ, hơn nữa áp lực này còn ảnh hưởng sâu đến trong linh hồn. Bởi vậy, hẳn nhận ra vị lão nhân này tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

- Nha đầu kia... Khà khà... Không cần nói mấy câu nịnh bợ nữa! Xương cốt của lão già ta không chịu nổi đâu!

Lão nhân áo trắng mỉm cười. Sau đó quét mắt nhìn toàn trường rồi nói:

- Thời gian không còn nhiều! Mời những người tam gia khảo hạch của Ngũ đại gia tộc tiến vào tràng đi!

Cùng lúc lão nhân dứt lời, đại điện đang xôn xao náo nhiệt cũng đồng thời im phăng phắc.

Tiêu Viêm khẽ hít một hơi thật sâu, từ từ siết chặt nắm đấm trong tay áo. Hắn nghiêng đầu liền thấy được sự hồi hộp lo lắng lẫn mong chờ trong mắt Diệp Trọng và Hân Lam...

- Tiêu Viêm đại ca, cố lên!

Thấy khuôn mặt Hân Lam tuy khần trương nhưng vẫn cười động viên, Tiêu Viêm cũng tươi cười với nàng, tự nhiên trong lòng bỗng dâng lên hào khí vạn trượng, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy dưới vô số ánh mắt soi mói của toàn trường.

"Rốt cuộc đã bắt đầu rồi a! Diệp gia lúc này như thuyền lớn sắp đắm có thể được Tiêu Viêm ra sức vãn hồi hay không, hôm nay liền thấy rõ ràng!"

-----oO-----

Chương 1137: Khảo thí linh hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm đứng dậy thì ở khu vực của tứ đại gia tộc cũng có bốn người từ từ hành động tương tự. Nhất thời, ánh mắt toàn trường đều tập trung lên năm người bọn họ.

Người dự khảo thí do hai nhà Đan, Tào phái ra thật sự không ngoài dự liệu của Diệp Trọng, đúng là Tào Hưu và Đan Hiên. Mà phía Bạch gia chính là người kiệt xuất trẻ tuổi nhất tên là Bạch Ứng. Về phần Khâu gia là một nam tử có dáng người nhỏ thó, mặc dù Tiêu Viêm không nhận biết được người này, nhưng đã được Khâu gia đưa ra thì khẳng định sẽ không phải hạng bình thường.

Ánh mắt Thịnh trưởng lão chậm rãi đảo qua năm người trong sân, sau đó dừng lại ở Tiêu Viêm một chút. Lão cùng với Diệp gia trước kia có chút giao tình, nhưng mấy năm nay vì Diệp gia suy đồi mà ít đến Thánh Đan thành. Bởi vậy quan hệ giữa hai bên cũng nhạt đi rất nhiều, chẳng qua đối với tình cảnh bọn họ bây giờ, Thịnh trưởng lão cũng có chút cảm thông, cũng đã từng lên tiếng nói giúp. Nhờ thế mà đến nay Diệp gia mới còn giữ được một đường sinh cơ cuối cùng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Người đại biểu cho các gia tộc tham gia khảo hạch, tiến vào sân đi...

Nghe được thanh âm nhàn nhạt của Thịnh trưởng lão, đám người Tiêu

Viêm trước vô số ánh mắt chăm chú của mọi người cũng từ từ đi xuống, sau đó đứng tách nhau ra trên quảng trường, ánh mắt mỗi người đều mang một tia đề phòng.

- Đan Hiên của Đan gia bái kiến Thịnh trưởng lão!

Đan Hiên đứng thẳng, ôm quyền cung thanh nói với Thịnh trưởng lão.

- Tào Hưu Tào gia...

- Bạch Ứng Bạch gia...

- Khâu Cơ Khâu gia...

Sau Đan Hiên, mấy người Tào Hưu cũng ôm quyền hành lễ. Thịnh trưởng lão chính là một trong Bát đại trưởng lão của Đan Tháp, địa vị hơn xa trưởng lão bình thường, cho dù là ngũ đại gia tộc cũng phải khách khí với lão vài phần.

- Tiêu Viêm đại biểu Diệp gia, bái kiến Thịnh trưởng lão!

Lễ tiết dạng này mặc dù vô dụng nhưng vẫn phải có. Tiêu Viêm cũng không phải dạng mao đầu tiểu tử (không hiểu chuyện – DG), tự nhiên sẽ không cậy thế mà giả bộ hành lễ.

Tiêu Viêm vừa dứt lời, cũng khiến cho phần đông ánh mắt kinh ngạc trong đại điện đổ dồn lên người hắn. Nhưng một số người tin tức linh thông thì đều mơ hồ biết Tiêu Viêm cùng Diệp gia có chút quan hệ. Bởi vậy họ cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao loại khảo hạch này cũng không hạn chế Ngũ đại gia tộc tìm kiếm ngoại nhân trợ giúp.

- Ha ha, Tiêu Viêm sao...?! Cái tên này chính là nổi nhất thời gian này đây...!!!

Thịnh trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, cười nói. Theo lời lão, tự nhiên là việc lùm xùm với Băng Hà cốc lúc trước, sau đó đại chiến một trận kinh thiên với họ ở Diệp thành. Vì thế chuyện này đã trở thành một đề tài đàm luận không nhỏ ở Đan vực.

- Chỉ là mấy chuyện nhỏ, sao lọt vào mắt của Thịnh trưởng lão được!

Tiêu Viêm chỉ cười cười, nói.

- Như thế nào là chuyện nhỏ? Ngay cả người của Bạch gia ta người vẫn tùy ý ra tay, rõ ràng là không để Bạch gia vào trong mắt! Tuy Băng Hà cốc không làm gì được người, nhưng người phải biết, nơi này là Thánh Đan thành... cũng không phải Diệp thành nhỏ bé chật hẹp kia!

Tiêu Viêm vừa lên tiếng thì Bạch Ứng bên cạnh không nhịn được, lớn tiếng chỉ trích.

Với việc Bạch Ứng lớn tiếng trào phúng, Tiêu Viêm cũng từ chối cho ý kiến, chỉ cười mỉm và không hề tranh hơi. Mười ngón tay đan nhau đặt trước người, giống như chưa từng nghe thấy âm thanh khiêu khích của Bạch Ứng vậy.

Thấy thế Bạch Ứng bỗng cười lạnh. Hắn cũng sớm nghe nói Tiêu Viêm cũng là một gã Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp, nhưng đó cũng chưa phải lý do để hắn kiêng kỵ. Dù sao trong Thất phẩm trung cấp cũng phân chia cao thấp mạnh yếu khác nhau. Hơn một năm trước, hắn đã đạt đến đẳng cấp này, còn Tiêu Viêm mới bước chân vào độ vài ngày. Mạnh yếu đã thấy rõ!

Thịnh trưởng lão cũng không hề ngăn trở cục diện như phát hỏa giữa hai người. Dù sao loại sự tình này thường xuyên xuất hiện nên lão cũng không lấy làm ngạc nhiên. Chỉ cần nó không ảnh hưởng đến việc tiến hành khảo hạch thì bọn họ muốn ra sao cũng được.

- Nếu tất cả đều không có vấn đề gì nữa thì khảo hạch hôm nay của chúng ta sẽ bắt đầu.

Thịnh trưởng lão chậm rãi lui ra sau, ở đó có một vật hình khối bị tám vải đen bao phủ. Lão tự tay kéo tám vải xuống liền lộ ra một khối bia đá cao tầm một trượng. Kỳ thật nói là khối bia đá cũng không chính xác, bởi vì khối bia này trong suốt nhìn qua giống như một loại thủy tinh.

- Khảo hạch của chúng ta chia làm ba hạng mục. Mục đầu tiên chính là trắc hồn!

- Mọi người đều biết, linh hồn chính là điều căn bản trọng yếu nhất của

Luyện dược sư. Có linh hồn đầy đủ cường đại mới có được cảm giác không chế, điều khiển tuyệt nhất.

Thịnh trưởng lão vừa nói vừa chỉ vào khối bia đá, nơi đó có một kính bàn hình tròn bóng loáng, nói:

- Các ngươi từng người một đưa lực lượng linh hồn của mình vào khối bia đá này. Trị số hiển thị trên kính bàn chính là trị số trắc nghiệm lực lượng linh hồn của ngươi. Trị số này Đan Tháp gọi là "*Hồn Trị*"...

- Hồn Trị chỉ cần hơn bốn trăm điểm là đạt tiêu chuẩn. Trong khảo hạch của Ngũ đại gia tộc mấy năm nay, Trị giá trị cao nhất của khảo thí Hồn Trị được ghi lại do Tào Dĩnh lập được. Năm đó nàng trắc nghiệm Hồn Trị đạt đến 976, tới nay vẫn chưa bị phá!

Nói đến đây, ánh mắt Thịnh trưởng lão cũng chuyển hướng sang phía Tào gia, nơi đó Tào Dĩnh một thân quân áo màu đen, ngọc thủ đang chống cằm vẻ nhàn nhã, tay ngọc còn lại thì vuốt vuốt một quả ngọc châu xanh mượt, bộ dáng không chút thay đổi nào dù đang bị bao phủ bởi vô số ánh mắt chăm chú của mọi người xung quanh.

- Ha ha, được rồi! Nếu tất cả đã rõ quy củ, như vậy liền bắt đầu đi! Ai lên trước?

Thịnh trưởng lão thu hồi ánh mắt nhìn năm người Tiêu Viêm cười nói.

Thịnh trưởng lão vừa dứt lời, năm người lâm vào trầm mặc. Một lát sau, nam tử dáng người nhỏ bé của Khâu gia tên là Khâu Cơ liền xung phong đi đầu. Sau đó hắn khẽ ấn tay lên khối bia, đôi mắt khép hờ, lực lượng linh hồn theo cánh tay mạnh mẽ tuôn vào.

- Tích, tích, tích...

Theo lực lượng linh hồn dũng mãnh tiến vào khối bia đá, chỉ thấy tám kính bàn bóng loáng trên khối bia đá đột nhiên truyền ra âm thanh rất khẽ, sau đó một con số màu đỏ đột nhiên hiện lên nháy nhót, cuối cùng sau chừng mười giây, dưới sự chứng kiến của nhiều người trong đại điện đã dừng lại ở con số 707.

Sau khi hình ảnh mấy con số dừng hẳn lại, Khâu Cơ mới buông tay ra,

nhìn thoáng qua mấy con số trên mặt kính bàn rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Giá trị này cũng không tính là thấp, một ít Luyện dược sư Thất phẩm trung cấp cũng chưa chắc đạt được như mình.

Tiêu Viêm nhìn thấy con số này cũng có chút suy nghĩ. Hắn có thể cảm nhận được Khâu Cơ có lực lượng linh hồn không tệ, nhưng không ngờ chỉ đạt được giá trị này, chỉ là 707 mà thôi. Hắn trộm nghĩ phải chăng mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng? Hắn cũng có thể mơ hồ cảm nhận được Tào Dĩnh kia rất kinh khủng, dù sao nàng ở hai ba năm trước đã vượt xa cái giá trị này rồi, chỉ không biết hôm nay nàng đã đạt đến trình độ nào?!

Sau khi có kết quả, Khâu Cơ cũng chậm rãi lui về sau. Dù sao giá trị này đã vượt xa tiêu chuẩn khảo thí nên hắn cũng không cần lo lắng nữa. Lúc Khâu Cơ lui về phía sau thì Bạch Ứng cũng lập tức bước lên trước hàng ngũ, cười lạnh liếc nhìn Tiêu Viêm. Đến lúc này hắn mới chậm rãi ấn bàn tay lên khối bia đá, hít một hơi, lực lượng linh hồn cũng mạnh mẽ tuôn ra.

- Tích, tích, tích...

Theo lực lượng linh hồn từ trong cơ thể Bạch Ứng xuất ra, mấy con số màu đỏ trên kính bàn cũng nhanh chóng tăng lên, ngắn ngủi vài giây đã đạt đến 700, sau đó từ từ dừng lại ở giá trị 785.

Nhìn mấy con số trên khối bia đá, bên trong đại điện cũng xôn xao bàn luận. Ở khu vực của mấy người Bạch gia lại càng rộ lên nhiều âm thanh mang vẻ đắc ý, mà cô nương lãnh diễm Tiêu Viêm nhìn thấy ở nơi khảo hạch cấp bậc huy chương tại Phân tháp hôm trước, lúc này cũng nhìn thân ảnh áo trắng trên sân kia bằng ánh mắt chứa chan tình cảm.

Thịnh trưởng lão nhìn thoáng qua trị số trên kính bàn rồi chậm rãi gật đầu. Thành tích bậc này có thể coi là thượng đẳng, danh tiếng thanh niên kiệt xuất trẻ tuổi nhất của Bạch gia quả nhiên không phải lời đồn. Lão nhẹ nhàng vung tay ra hiệu toàn trường im lặng rồi nhìn ba người Tiêu Viêm, Tào Hưu, Đan Hiên, cười nói:

- Đến lượt các ngươi rồi!

Nghe vậy, ba người liếc mắt nhìn nhau, Tào Hưu liền mỉm cười, nói:

- Nếu hai vị trước đã xuất thủ thì tiếp theo ta cũng đành bêu xấu vậy!

Nói xong, hắn bước nhanh lên trước rồi chậm rãi tiến đến khối bia đá. Bàn tay nhẹ nhàng tiếp xúc, ánh mắt mạnh mẽ mở ra, một cỗ linh hồn lực cực kỳ hùng hồn từ trong cơ thể như lũ quét trào ra.

- Tích, tích, tích...

Theo lực lượng linh hồn từ trong cơ thể Tào Hưu mạnh mẽ tuôn ra, chỉ thấy trị số màu đỏ trên mặt kính bàn liên tục nhảy vọt, trong chớp mắt đã đột phá 800, cuối cùng từ từ dừng lại ở trị số 846.

Nhìn trị số trên kính bàn, trong đại điện cũng vang lên một ít tiếng than sợ hãi. Trị số này, ở cấp bậc Thất phẩm trung cấp đã thuộc dạng tốt nhất rồi.

- Đến hai người các người rồi...

Tào Hưu chậm rãi lui về sau, sau đó chuyển mắt nhìn hai người Tiêu Viêm, Đan Hiên, nói.

Nghe vậy, Đan Hiên khẽ gật đầu rồi hướng về phía Tiêu Viêm cười ôn hòa, đoạn chậm rãi đi lên.

Đan Hiên tiêu sái đi ra, không nghi ngờ là khiến cho vô số ánh mắt các "sắc lang" trong đại điện đều đổ dồn đến, thậm chí ngay kẻ hờ hững như Tào Dĩnh cũng đưa mắt đẹp ngược lên nhìn. Đan Hiên - thiên tài của Đan gia, đại danh鼎鼎 này rất nhiều người biết, chưa kể nàng sau này nhất định sẽ là người lèo lái con thuyền Đan gia. Thực lực lẫn tính tình của nàng đều đủ tư cách đáp ứng tốt chuyện này.

Dưới vô số ánh mắt soi mói của mọi người, Đan Hiên dừng bước trước khối bia đá, nhẹ nhàng đặt tay lên, trên khuôn mặt không chút lo lắng và khẩn trương gì cả.

Bàn tay sờ khối đá, Đan Hiên chậm rãi nhắm mắt. Một cỗ lực lượng linh hồn bàng bạc chậm rãi từ trong cơ thể tuôn ra. Trong lúc mơ hồ, ngay cả không gian xung quanh cũng dường như bị vặn vẹo. Thấy một màn như vậy, ánh mắt Thịnh trưởng lão cũng thoáng hiện nổi kinh ngạc.

Lực lượng linh hồn bàng bạc mạnh mẽ tràn vào khối bia đá, âm thanh "tích, tích" dồn dập vang lên. Con số màu đỏ trên kính bàn nhảy nhót liên

tục, dùng một tốc độ kinh hồn khiến tim người ta đập rộn đột ngột nhảy vọt!

Trị số tăng một cách khủng khiếp, nháy mắt đã đột phá 700 rồi 800, lúc này mới từ từ hãm dần tốc độ, nhưng vẫn như trước tiếp tục nhảy lên. Cuối cùng, khi tất cả mọi người đang hồi hộp thì trị số đã vọt qua 900 rồi dừng lại ở con số 903.

Thịnh trưởng lão cũng ở thời khắc này gật đầu cười hài lòng. Đan Hiên có thể đạt tới trị số này thì không lâu sau nàng sẽ có cơ hội tiến nhập Luyện dược sư Thất phẩm cao cấp. Quan trọng hơn, nàng vẫn còn trẻ, ngày sau nói không chừng còn có tư cách đạt đến cảnh giới Tông sư chân chính.

Ở chỗ ngồi Tào gia, đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh cũng hiện lên chút ít kinh ngạc, chột khẽ mỉm cười. "*Đan Hiên này quả không tồi! Mặc dù vẫn chưa đủ tư cách so với mình nhưng với người khác cùng bối phận thì đã là dạng kiệt xuất rồi!*"

Trong sân tiếng kinh hô tán thán kéo dài một lúc mới dần dần an tĩnh lại. Sau đó tất cả ánh mắt của mọi người đều hội tụ trên người cuối cùng. Đây chính là cơ hội cuối cùng của Diệp gia, nếu như Tiêu Viêm không đạt được trị số vượt qua được Bạch Ưng kia để đứng vào hàng ba người xếp đầu thì Diệp gia triệt để toi đời.

Đám người Diệp Trọng lúc này cũng cực kỳ khẩn trương nhìn Tiêu Viêm. Nếu như ngay cả hạng mục đầu tiên của khảo hạch cũng không lọt vào top ba thì những hạng mục khảo hạch phía sau cũng không cần tiến hành nữa...

Tào Dĩnh khẽ giương đôi mắt yêu mị dạt dào hăng hái ngó Tiêu Viêm. Nàng cũng rất muốn biết gã thanh niên có chút danh tiếng này đến tột cùng có đủ bản lĩnh cứu vãn Diệp gia hay chỉ đang ra vẻ trấn định?

Trước tất cả ánh mắt soi mói của toàn trường, Tiêu Viêm cũng chậm rãi hít một hơi, sắc mặt trầm ổn, từ từ bước lên trước, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên rồi áp chặt vào khối bia khảo thí!

-----oOo-----

Chương 1138: Diễm kinh tứ tọa

Ánh mắt toàn trường đều tập trung dồn lên trên người Tiêu Viêm đang chậm rãi đi tới tấm bia đá. Mấy người khảo thí trước đó có lẽ hấp dẫn ánh mắt người khác, nhưng ở chỗ này người được mong đợi nhất chính là Tiêu Viêm rốt cuộc sắp ra tay.

Bởi vì sự xuất thủ của hắn đại biểu cho Diệp gia, kết quả khảo thí của hắn cũng sẽ quyết định vận mệnh sau này của Diệp gia. Danh tiếng một trong Ngũ đại gia tộc đến tột cùng có thể giữ lại hay không đều dựa vào lần khảo thí này.

Ánh mắt Tào Đan nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Viêm, khóe miệng mỉm cười trào phúng. Diệp gia nếu muốn thông qua lần khảo hạch này ít nhất cũng phải đứng vào một trong ba thứ hạng đầu. Mà hiện giờ ba vị trí này đã bị Đan Hiên, Tào Hưu, Bạch Ứng chiếm cứ, có ba đối thủ như vậy cạnh tranh, không có một ai là hạng vô dụng cả. Tào Đan không tin Tiêu Viêm có được năng lực này.

Dưới ánh mắt chăm chú của toàn trường, Tiêu Viêm từ tốn dừng bước trước tấm bia đá, tay phải nhẹ nhàng giơ lên ấn vào tấm bia đá.

Tấm bia đá cực kỳ lạnh lẽo, giống như là một khối hàn băng vậy, ngón tay vừa tiếp xúc bề mặt liền có cảm giác tê dại đi. Loại cảm giác này phảng phất như có thể xâm nhập linh hồn gây ảnh hưởng đến tinh thần người khác.

- Tiêu Viêm, Diệp gia nếu muốn thông qua lần khảo hạch này thì phải xếp hạng ba trở lên. Hiện tại, người xếp thứ ba là Bạch Ứng, trị số linh hồn của hắn đạt tới 755 điểm. Người cần phải vượt qua hắn, Diệp gia mới có một đường sinh cơ.

Vị trưởng lão đứng bên cạnh tấm bia đá chú mục nhìn Tiêu Viêm, sắc mặt ngưng trọng nói. Lúc này nếu như Diệp gia lại thất bại lần nữa, chỉ sợ từ nay về sau sẽ rút lui khỏi phạm vi Ngũ đại gia tộc rồi.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Hắn hiểu rõ ràng việc này. Hiện tại trong tay hắn đang nắm giữ vận mệnh của tất cả tộc nhân Diệp gia.

Đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, khí thể toàn thân Tiêu Viêm chớp mắt đã hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả hô hấp cũng dần dần mỏng manh. Không khí yên tĩnh bao phủ toàn đại điện, lúc này không có nửa điểm thanh âm nào tồn tại. Toàn bộ đại điện xuất hiện một loại áp lực nhàn nhạt lượn lờ trong không khí. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Không khí yên tĩnh này kéo dài ước chừng nửa giờ, mà mọi người ở trong đại điện đều đưa mắt nhìn nhau, bỗng một luồng uy áp linh hồn mênh mông như một đầu cự long chậm rãi thức tỉnh, khí thể trong cơ thể thân ảnh đứng trước tấm bia đá đột ngột gia tăng cực nhanh.

- Tới!

Một thanh âm trầm thấp vang lên, không gian quanh thân Tiêu Viêm đột nhiên bạo liệt. Một cơn bão linh hồn trong lúc này nhanh chóng thành hình, mà trong quá trình nó thành hình, không gian chung quanh thân thể Tiêu Viêm chợt chậm chạp tan vỡ.

Ngay khi linh hồn phong bạo xuất hiện, sắc mặt vị trưởng lão đứng gần Tiêu Viêm nhất mạnh mẽ biến đổi, thân hình lui gấp về phía sau, hai mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh mơ hồ ở giữa vùng không gian vụn vẹo kia. Thời điểm trắc kiểm tra giá trị linh hồn lại xuất hiện dị tượng thế này, không phải là lần đầu tiên hắn gặp qua, năm đó khi Tào Dĩnh kiểm tra cũng từng dẫn phát dị tượng như vậy, thế nhưng mức độ linh hồn phong bạo lúc đó hình như "hơi nhỏ" hơn so với Tiêu Viêm hiện tại thì phải?

Ba người Đan Hiên, Tào Huru, Bạch Ứng trước tấm bia đá là cũng biến sắc vì biến cố xuất hiện. Tất cả đều lui về phía sau chừng mười bước, đưa ánh mắt khiếp sợ nhìn tới thân ảnh kia, đặc biệt là sắc mặt Bạch Ứng vô cùng kinh dị. Hắn không thể nào tưởng tượng được gã Tiêu Viêm này lại có thể đạt tới trình độ kinh người như thế.

Ở khu vực của Tào gia, bàn tay ngọc của Tào Dĩnh đang chậm rãi chuyển động hai viên ngọc châu lúc này cũng đã đình chỉ, đôi tròng mắt yêu khí dạt dào kia dừng ở trên người gã thanh niên đứng trước tấm bia đá. Trên gương mặt nàng rốt cục đã lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này đây trong đầu nàng bắt đầu có ý tưởng nhìn làm hàng rồi. Nàng không thể nào ngờ được, gã thanh niên Tiêu Viêm này thế mà ẩn giấu sâu như thế.

Linh hồn phong bạo xuất hiện làm cho toàn trường ồ lên kinh ngạc. Sau

một hồi lâu luồng gió lốc mới chậm rãi giảm bớt, mấy chục giây sau mới hoàn toàn tiêu tán.

Ngay sau khi cơn bão linh hồn tiêu tán, bàn tay Tiêu Viêm đang tiếp xúc tấm bia đá cũng chậm rãi thu về, sau đó cùng với ánh mắt toàn trường trong chuyển hướng nhìn lên trên tấm bia đá.

Một cơn số đỏ rực đập vào mắt tất cả mọi người, mà trị số cũng khiến cho toàn trường nháy mắt im bật. Mỗi ánh mắt giống như là bị hóa đá, hết thấy đều dừng lại trên cơn số kia, không thể dời đi được nữa.

Sự tĩnh lặng bên trong đại điện kéo dài hồi lâu, rốt cục bị từng tiếng hít thở gấp gáp và lạnh giá phá vỡ, phần lớn ánh mắt mang theo cảm giác khó tin và kinh hãi như đóng đinh lên bóng lưng Tiêu Viêm.

Con số này so với kỷ lục Tào Dĩnh năm đó lập nên còn cao hơn hơn 300 điểm.

Năm đó Tào Dĩnh xuất thủ, lần đầu tiên đột phá đã bị tất cả người xem dứt khoát đặt cho cái danh "*Yêu nữ*". Nhưng mà hiện giờ Tiêu Viêm lại lần phá vỡ kỷ lục năm đó, hơn nữa còn vượt qua rất xa. Thành tích bậc này quả thực nghe rợn cả người.

Đôi mắt Tào Dĩnh cũng bị cơn số màu đỏ kia làm cho kinh hãi không ít, sau đó nàng lại nhìn về phía Tiêu Viêm, cười nói:

- Thật là thú vị! Trung Châu quả nhiên là tàng long ngọa hổ! Từ trước tới nay ta không thể nào nghĩ tới trong nhân gian còn có nhân vật cỡ này! Xem ra lần Đan Hội này sẽ có rất nhiều chuyện hay để xem rồi...

Tào Đan đứng ở phía sau cũng trợn mắt há mồm nhìn lên bia đá, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại. Nghe được lời lẽ thương thức của Tào Dĩnh, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia ghen ghét. Hắn cực kỳ rõ ràng tính cách Tào Dĩnh, số người có thể khiến cho nữ tử cực kỳ lãnh ngạo đến cực điểm này chính thức để ý, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Hơn hắn biết rõ ràng một điều, ít nhất hắn còn không có đạt được tư cách đó.

Nhưng mà hiện tại gã Tiêu Viêm vốn bị hắn trào phúng lại làm được, lấy tính cách của hắn quả thực đây là một loại đả kích rất khó tiếp nhận.

Tại chỗ ngồi Diệp gia, Diệp Trọng cùng Hân Lam vẫn luôn căng thẳng lúc này như trút được gánh nặng, cả hai đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Viêm lấy được thành tích này thật sự là quá tốt rồi, hai người cảm giác như mộng như ảo, bọn họ chưa bao giờ hoài nghi thực lực Tiêu Viêm. Nhưng đồng dạng cũng không hề nghĩ tới, hẳn lại có thể phá vỡ được kỷ lục trước kia của yêu nữ Tào gia.

- Diệp gia chúng ta được cứu rồi!

Diệp Trọng kích động đến mức hai tay đều run rẩy, đủ loại lo lắng trong khoảng thời gian này rốt cuộc triệt để tan thành mây khói, hẳn tin tưởng lấy tiêu chuẩn mà Tiêu Viêm thể hiện, muốn đạt được vị trí ba thứ hạng đầu cũng không khó.

Vị trưởng lão đứng bên cạnh tấm bia đá sau khi nhìn thấy con số màu đỏ kia rất là kinh ngạc. Một lúc lâu sau mới chậm rãi hồi tỉnh nhìn về phía Tiêu Viêm gật đầu tán thưởng, trong mắt còn nổi lên từng tia cuồng nhiệt dị thường.

Người khác có lẽ không biết giá trị này hàm nghĩa đại biểu cho cái gì, nhưng lão ta cực kỳ rõ ràng điều này biểu thị linh hồn lực lượng Tiêu Viêm đã đạt đến trình độ Thất phẩm cao cấp.

Hơn nữa, đáng nhắc đến chính là tuổi tác của Tiêu Viêm. Mới nhiều đó tuổi đã đạt đến Thất phẩm cao cấp, trong nhóm thanh niên trẻ tuổi hiện tại, chỉ có Tào Dĩnh mới có thể so sánh được với hắn. Nói cách khác, sau Tào Dĩnh, Đan Tháp lại xuất hiện thêm một vị kỳ tài yêu nghiệt.

Đương nhiên, Thịnh trưởng lão tự nhiên cũng sẽ không vì chuyện này mà cho rằng Tiêu Viêm có thể chân chính sánh vai cùng Tào Dĩnh, dù sao kỷ lục trước kia của nàng đã qua hai ba năm rồi. Hiện giờ tất nhiên nàng đã đạt đến một trình độ càng thêm kinh khủng. Tuổi của Tiêu Viêm và nàng cũng không sai biệt nhiều, nếu thật sự so sánh, có lẽ Tào Dĩnh vẫn nhỉnh hơn một chút.

Dựa theo lẽ thường quả thật là như vậy. Nhưng lão làm sao có thể biết được trị số hiện giờ không phải là toàn lực của Tiêu Viêm?

Làm gì cũng phải chừa ra một con đường sống, lưu lại cho mình một ít thủ

đoạn giữ thân, đây là cách Tiêu Viêm hay dùng. Tạo thành kết quả này kỳ thật Tiêu Viêm cũng không ngờ tới.

Mặc dù nói chưa từng dự đoán được, nhưng hắn vẫn hiểu được sở dĩ giá trị linh hồn cao như vậy hắn là có liên hệ tới linh khí bên trong thể nội.

Linh khí tuy nói không cùng loại với đấu khí, nhưng nó có thể làm cho linh hồn sinh ra chất biến. Trong linh hồn Luyện dược sư đồng cấp có sở hữu linh khí hay không chính là hai kết quả hoàn toàn khác biệt.

Lúc trước linh hồn phong bạo xuất hiện Tiêu Viêm có cảm giác áp lực, lực lượng linh hồn khi đó không có triệt để bạo phát. Hắn thủy chung vẫn tin tưởng lưu lại cho mình một vài thủ đoạn mới có thể bảo đảm an toàn cho bản thân

- Ha ha, không tệ, không tệ!

Thịnh trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, cười to nói. Xem bộ dáng này hiển nhiên là hắn đang cực độ hưng phấn, nếu như báo cáo việc này lên trên, tất nhiên sẽ khiến dẫn đến chấn động không nhỏ.

- Linh hồn khảo thí đến đây là kết thúc. Xếp thứ nhất tự nhiên là Tiêu Viêm đại biểu Diệp gia! Mặt khác cũng phải chúc mừng hắn sáng lập kỷ lục mới! Kỷ lục này hắn là trong một đoạn thời gian rất dài sẽ không bị phá vỡ rồi!

Nghe được thanh âm của vị trưởng lão, mọi người trong đại điện cũng âm thầm cảm thán. Diệp gia này quả nhiên là mạng dai như gián, tại thời điểm sắp chết thể mà còn có thể tìm ra một vị viện thủ khủng bố như vậy. Từ biểu hiện lần này mà đoán, hai hạng khảo thí kế tiếp tất nhiên sẽ xếp hàng ba trở lên không có vấn đề gì. Chỉ cần hắn thông qua khảo hạch lần này, vậy thì Diệp gia lại có được sinh lực để tiếp tục sinh tồn. Kế tiếp vẫn còn hai hạng khảo hạch cuối cùng, nếu như mọi việc kết thúc, như vậy khảo hạch Ngũ đại gia tộc lần này sẽ xuất hiện kết quả cuối cùng rất đáng chờ mong.

Thịnh trưởng lão nhìn về phía Tiêu Viêm, nụ cười trên mặt hắn tăng thêm vài phần nóng bỏng và hiền lành, so với vẻ bình thản trước kia đã nhiệt tình hơn rất nhiều.

Đối với sự nhiệt tình của trưởng lão, Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười đáp lễ. Khi vừa lui ra phía sau hai bước đột nhiên cảm nhận được một cảm giác áp bách làm cho linh hồn hắn khẽ rung động, lập tức quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt hắn chính là cô gái áo đen trên hàng ghế Tào gia.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm bắn tới, khóe môi Tào Dĩnh cũng khẽ nhếch lên nở một nụ cười tràn ngập yêu khí, giống như là một tiểu yêu tinh hạ xuống phạm trần.

Mà đối với nữ yêu tinh cực kỳ hấp dẫn và nóng bỏng kia, trong lòng Tiêu Viêm lại lẳng lặng dâng lên một tia cảnh giác. Cô bé này không thể nào tùy ý chạm vào được.

-----oOo-----

Chương 1139

Nguồn: EbookTruyen.Me

(là chương tác giả viết để xin vé tháng nên không dịch!)

-----oOo-----

Chương 1140: Không chế linh hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khảo hạch tiếp theo gọi là không chế linh hồn!

Thịnh trưởng lão cười tủm tỉm nhìn về phía năm người Tiêu Viêm, sau đó lấy một viên thiết châu đen nhánh ra từ nạp giới. Nó âm đạm vô quang, tối đen như mực làm cho người ta có cảm giác u ám.

- Hạt châu này chế tạo từ hồn cương, gọi là Đoán Hồn Châu! Nếu cầm thì rất nhẹ nhưng đối với linh hồn lại nặng tựa ngàn cân!

- Khi khảo thí không chế linh hồn bắt đầu, trên trần nhà sẽ rơi xuống những viên Đoán Hồn Châu. Nhiệm vụ của các người là không được vịn

đầu khí, chỉ được dùng linh hồn lực khống chế những viên Đoán Hồn Châu này. Cứ theo số lượng mà xếp hạng, người nào tiếp được số lượng Đoán Hồn Châu nhiều nhất sẽ được xếp hạng nhất.

Nói tới đây Thịnh trưởng lão nhìn thoáng qua Tào Dĩnh, sau đó lại nhìn về phía Tiêu Viêm mà cười bảo:

- Ở khảo nghiệm khống chế linh hồn này, người mang kỷ lục vẫn là Tào Dĩnh cô nương! Nàng là người duy nhất tiếp được 89 viên, kỷ lục này đến nay vẫn chưa có người nào phá được.

Nghe Thịnh trưởng lão nói như thế, ánh mắt toàn trường liền hướng về phía Tiêu Viêm, họ muốn biết kỷ lục mà vị Tào cô nương này lưu lại có bị gã Tiêu Viêm này phá vỡ hay không?!

- Hừ, các người cũng quá đề cao tên kia! Chẳng qua lúc đầu nhờ vận khí mới được thành tích như thế này thôi!

Khóe miệng Tào Đan co giật, thâm hừ lạnh một tiếng.

Tào Dĩnh hờ hững liếc mắt về phía hắn, thốt:

- Người tên Tiêu Viêm này quả thật có bản lĩnh, cũng không hẳn là dựa vào vận may mà quá quan! Ta thật muốn xem xem, lần khống chế linh hồn này hắn có thể đạt được thành tích như thế nào?!

Hồn Trì lớn hay nhỏ đại biểu cho một Luyện dược sư có cường đại hay không nhưng Luyện dược sư chân chính lại không quá quan tâm đến chuyện mạnh yếu của hồn lực. Muốn chế ra đan dược cao giai thì phải cần đến sự nhạy cảm linh hồn và kèm theo đó là sự khống chế đến lô hỏa thuần thanh, nếu không chẳng khác nào lấy búa tạ mà đập vào trứng gà, thừa lực nhưng trứng thì nát bét hết cả.

Chỉ những người có linh hồn lực mạnh mẽ, hơn nữa phải khống chế vô cùng thuần thực mới có thể là một Tông sư luyện dược chân chính!

- Thế nào rồi? Đều chuẩn bị xong cả chứ?

Thịnh trưởng lão mỉm cười nhìn đám người Tiêu Viêm hỏi.

Đám người liền chậm rãi gạt đầu. Linh hồn lực tại mi tâm bắt đầu vận khởi chậm chậm, tùy thời mà phát.

- Ta có một vài điều nhắc nhở đến quý vị! Ngàn vạn lần đừng tưởng mình có thể hoàn toàn tiếp được hết, phân tán linh hồn lực trong cửa này chính là hành vi ngu xuẩn nhất!

Thịnh trưởng lão nghiêm túc nhắc nhở một hồi, liền nhanh chóng thối lui. Khi lão vừa lùi ra ngoài, trên trần nhà hiện ra vô số lỗ hồng đen. Một lát sau, các viên thiết châu đen nhánh rơi xuống như mưa rào!

Nhìn thấy Đoán Hồn Châu rào rào rơi xuống như mưa, đám người Tiêu Viêm như một phản xạ có điều kiện, liền phóng người tách nhau ra, duy trì khoảng nhất định. Sau đó tinh thần lực bàng bạc của họ liền từ mi tâm bạo phát.

Do lúc trước Thịnh trưởng lão đã nhắc nhở, Tiêu Viêm không phân tán linh hồn lực thành tấm lưới mà ngưng tụ thành một bàn tay tinh thần lực nhanh chur chớp chup vào đám Đoán Hồn Châu rơi xuống chỉ chút. Nhưng có lẽ phải dùng từ nhất mới có thể diễn tả chuẩn xác hơn, bởi bàn tay do linh hồn lực cấu thành kia không vơ bắt lung tung, mà khi nó nhắm vào một viên châu nào thì hai ngón tay vô hình lướt ra vững vàng kẹp lấy.

Viên Đoán Hồn Châu đầu tiên vào tay, Tiêu Viêm liền cảm giác được bàn tay linh hồn lực đột nhiên trầm xuống, thậm chí hẳn còn cảm giác nửa thân mình bỗng nhiên bị áp lực của Đoán Hồn Châu này đè xuống không thể cử động.

"Quả nhiên nặng thật!"

Nhận thấy sự biến hóa kia, Tiêu Viêm khẽ rùng mình đảo mắt nhìn quanh. Thấy hai người Bạch Ưng và Khâu Cơ đang chật vật tránh né Đoán Hồn Châu nện xuống, linh hồn lực toát ra từ mi tâm của họ hoàn toàn không làm Đoán Hồn Châu rơi chậm lại mà trực tiếp bị xé rách. Hiển nhiên là do linh hồn lực của họ quá phân tán.

So với hai người này, tình hình của Tào Hưu và Đan Hiên lại tốt hơn một ít. Tuy lần đầu luống cuống tay chân nhưng họ đã nhanh chóng ổn định và ngưng tụ tinh thần lực lại một chỗ, không dám tham nhiều mà chỉ tiếp lấy từng viên châu đang rơi xuống.

Lần đầu tiên Tiêu Viêm bắt được Đoán Hồn Châu thì đã trấn định hơn nhiều, cũng hiểu rõ hơn đặc tính và sức nặng của chúng. Hắn lập tức chuyển động tinh thần, bàn tay linh hồn xé gió bay ra không ngừng bắt lấy từng viên Đoán Hồn Châu, sau đó giữ chúng trôi nổi bên cạnh. Một viên, hai viên, ba viên rồi lại bốn viên.... Nguồn truyện:

Nhìn từng viên Đoán Hồn Châu đen nhánh không ngừng quanh quẩn cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt những người trong đại điện cũng chột khăn trương theo, trong lòng không ngừng thầm đếm số lượng Đoán Hồn Châu.

"Bốn mươi ba, bốn mươi bốn..."

Ngay lúc số Đoán Hồn Châu xung quanh Tiêu Viêm ngày một tăng lên thì Khâu Cơ và Bạch Ứng vì không chịu nổi áp lực linh hồn nên không thể không bỏ cuộc. Khi bọn họ rời khỏi thì lơ lửng trước mặt bọn họ là 11 viên cùng với 43 viên Đoán Hồn Châu.

Không lâu sau khi hai người Bạch Ứng rời khảo thí thì Tào Hưu cũng bỏ cuộc. Trước mặt hắn lơ lửng 56 viên Đoán Hồn Châu.

Khi Tào Hưu rời khỏi thì trong sân lúc này chỉ còn Tiêu Viêm và với Đan Hiên vẫn kiên trì, nhưng theo số lượng Đoán Hồn Châu không ngừng rơi xuống thì sắc mặt của Đan Hiên cũng đỏ dần lên, hô hấp trở nên dồn dập.

Phù, phù....

Kiên trì thêm được vài phút, Đan Hiên bất chợt thở một hơi dài buông tay rồi liếc mắt về phía đám Đoán Hồn Châu trôi nổi trước mặt. Vừa đúng 66 viên!

Phù, phù, phù...

Thở dốc liên hồi, Đan Hiên cảm thấy linh hồn lực của mình đã đến cực hạn. Vào lúc này, chỉ cần thêm một viên Đoán Hồn Châu nữa thôi thì nàng sẽ lập tức sẽ lâm vào tình trạng *"một cọng rom dè bẹp chú lạc đà"*.

Tinh thần buông lỏng, linh hồn lực đang ngưng tụ cũng lạng lẽ tiêu tán mất, đám Đoán Hồn Châu đang được nâng đỡ bởi tinh thần lực giờ đã mất đi lực nâng lập tức rơi leng keng xuống mặt sàn, phát ra những tiếng vang

thanh thúy.

Lúc Đan Hiên tự động bỏ cuộc thì nụ cười đã xuất hiện trên mặt Tiêu Viêm. Hắn liền dừng lại không thu Đoán Hồn Châu nữa, ngón tay khẽ gảy điều khiển đám Đoán Hồn Châu đang xung quanh xoay tròn quanh thân, cười vang:

- 93 viên, đa tạ!

Ngón tay khẽ bung ra, đám Đoán Hồn Châu đang xoay chuyển xung quanh thân liền dừng lại rơi xuống, Tiêu Viêm ôm quyền hướng tới đám người Đan Hiên, mỉm cười nói.

Thấy Tiêu Viêm đang mỉm cười, đám người Đan Hiên chỉ có thể nở nụ cười khổ. Trông bộ dạng thông dong của hắn, rõ ràng hắn vẫn chưa xuất toàn lực... Nhưng chỉ cần thành tích bấy nhiêu đó thôi cũng đủ phá vỡ kỷ lục được ghi chép của Tào Dĩnh rồi.

Bạch Ung sắc mặt bây giờ đã xanh tái vì tức giận, nhưng hắn cũng không thể cất lên một lời châm chọc nào nữa. Hai lần biểu hiện xuất sắc của Tiêu Viêm đã làm cho hắn hiểu được thực lực của mình so với tên kia còn cách nhau cả vạn dặm.

Bốp... bốp...

Lúc đám Đoán Hồn Châu quanh thân Tiêu Viêm rơi xuống đất, bên trong đại điện nhất thời rộ lên tiếng vỗ tay vang dội. Tiêu Viêm xuất thủ hai lần cũng đủ để bọn họ hiểu ra rằng Diệp gia được cứu rồi!

Trong tiếng vỗ tay vang lên liên hồi, khóe môi Tào Dĩnh cũng cong lên thành nụ cười yêu mị, ánh mắt mỹ miều mang theo sự cuồng nhiệt dừng lại trên người nam tử thoát nhìn có vẻ gầy yếu này. Mấy năm gần đây, người nàng xem là đối thủ trong giới Luyện dược sư chỉ có tiểu nha đầu Đan Thần của Đan gia mà thôi, hiện giờ có lẽ thêm một người trẻ tuổi tên là Tiêu Viêm nữa rồi.

Thịnh trưởng lão cười tủm tỉm nhìn Tiêu Viêm, nét mặt mang theo sự hoan hỷ khó giấu. 93 viên, so với Tào Dĩnh trước kia còn nhiều hơn bốn viên! Và lại, nhìn vẻ thông dong như vậy, rõ ràng hắn vẫn chưa dốc hết toàn lực mà chỉ dùng đủ lực để quá quan.

- Không tệ! Quả thật không tệ...!!

Thịnh trưởng lão cười, nói liên tiếp hai từ "*không tệ*". Đền đẳng cấp của lão, ham muốn đối với những thứ quyền thế gì đó trở nên nhạt đi rất nhiều. Giờ đây, chuyện làm lão thích nhất chính là nhìn thấy Đan Thập ngày càng có nhiều Luyện dược sư trẻ tuổi mà cường đại. Bởi như vậy mới có thể đảm bảo cho Đan Thập mãi mãi trường tồn.

- Qua vòng thứ hai! Hạng nhất vẫn thuộc về Tiêu Viêm! Kế đến là Đan Hiên và Tào Hưu...

Nghe được Thịnh trưởng lão tuyên bố, lúc này khuôn mặt Diệp Trọng cùng Hân Lam trong khu vực của Diệp gia tràn đầy nét vui sướng. Biểu hiện từ đầu đến giờ của Tiêu Viêm đã nằm ngoài phán đoán của tất cả bọn họ. Lần khảo hạch Ngũ đại gia tộc này đã làm cho họ hiểu thế nào là "*lực áp quần hùng*".

Giữa sân, lúc này Thịnh trưởng lão vuốt ve chòm râu, cười híp mắt nói:

- Linh hồn lực là căn bản của Luyện dược sư, nhưng khảo hạch của chúng ta không chỉ có trắc nghiệm độ mạnh yếu của linh hồn mà còn phải qua một cửa, chính là công kích linh hồn! Dù sao nó cũng là thủ đoạn công kích chủ yếu của Luyện dược sư... Khảo hạch cuối cùng này rất đơn giản. Năm người các ngươi đi vào trong gian phòng này, dùng linh hồn công kích giao thủ với nhau. Người nào có thể trụ lại cuối cùng liền là người thắng cuộc!

Nói xong Thịnh trưởng lão chỉ vào một gian phòng kín màu đỏ lớn chừng mười trượng đang đặt trong sân

Nghe thế năm người liền gật đầu, vừa muốn đi vào bên trong một tiếng cười thanh thúy như chuông gió vang lên trong đại điện, cắt đứt đi:

- Thừa Thịnh trưởng lão, Tào gia muốn thay người, chẳng biết có được hay không?

Tất cả ánh mắt trong đại điện liền bị kéo về phía người đang chống đôi ngọc thủ lên bàn, thân nàng hơi nghiêng về phía trước, lộ ra những đường cong quyến rũ chết người, đó là Tào Dĩnh. Thịnh trưởng lão lúc này cũng

hơi ngẩn người, đôi lông mày già chột nhú.

- Hắc hắc, thưa Thịnh lão! Theo quy củ, gia tộc đạt quán quân lần trước có quyền thay người một lần. Xin ngài yên tâm, ta không có ý gì khác, chỉ là ngứa tay muốn thử một phen! Với lại ngài có thể phán Tào gia ta bỏ cuộc cũng được! Kết quả lần khảo thí thứ ba này không tính cho Tào gia, dù bị xếp hạng thấp nhất cũng được... Như vậy có được chăng?

Cái miệng như hoa đào của Tào Dĩnh khẽ cười, nhẹ nhàng hỏi. Rõ ràng Tiêu Viêm mới chính là mục tiêu của nàng.

-----oOo-----

Chương 1141: Linh hồn giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì những lời của Tào Dĩnh, bên trong đại điện đột nhiên trở nên an tĩnh hơn nhiều. Từng ánh mắt đều đảo tới đảo lui nhưng chung vẫn tập trung vào nàng và Tiêu Viêm. Xem tình huống hiện tại, tựa hồ vị Tào gia yêu nữ này quá kinh ngạc bởi những bất ngờ liên tiếp do Tiêu Viêm mang lại, nên khiến nàng không khỏi ngứa ngáy chân tay.

Thấy tình hình này, những người từng có hảo ý với Diệp gia đều không khỏi lấy làm hả hê khi thấy người gặp họa. Bọn họ cũng hiểu được sự tình đến bước này, Diệp gia dưới sự trợ giúp của Tiêu Viêm, xem như bảo vệ thành công danh ngạch Ngũ đại gia tộc. Hiện giờ mặc dù Tào Dĩnh ra tay, dù Tiêu Viêm không chiếm được thứ nhất, tất nhiên cũng hạng nhì. Bởi vậy mặc kệ như thế nào, đại cục đã định...

Đương nhiên, đại cục đích thực đã định rồi! Có thể thấy được Tiêu Viêm làm Tào Dĩnh kinh ngạc đến mức độ này, họ cũng coi đó như một sự trả thù đặc biệt. Bởi vậy sau lúc Tào Dĩnh mở miệng, bên trong đại điện lập tức liên vang lên rất nhiều âm thanh phụ họa.

Thịnh trưởng lão khẽ cau mày, sắc mặt cũng tỏ ra bất đắc dĩ. Lão biết, Tào Dĩnh thoát nhìn bề ngoài luôn ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại vô cùng lãnh ngạo. Sở dĩ nàng ta muốn xuất tràng, có lẽ quả thật đã hơi ngứa tay nhưng ý đồ chân chính lại là triệt tiêu nhuệ khí của Tiêu Viêm.

Trầm ngâm một lát, Thịnh trưởng lão chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm. Đối với việc này, lão cũng không muốn cực lực phản đối. Thiên phú của Tiêu Viêm xác thật rất mạnh, nhưng nếu có thể áp chế nhuệ khí của hắn, ít nhiều gì cũng không phải là chuyện xấu. Ánh mắt toàn trường hội tụ trên người Tiêu Viêm, chính là đang đợi hắn quyết định.

Tiêu Viêm chú mục nhìn Tào Dĩnh vẫn đang mỉm cười. Một lát sau, hắn cũng mỉm cười, nói:

- Nếu Tào Dĩnh tiểu thư đã nói như vậy, nếu Tiêu Viêm không phụng bồi vui đùa một phen thì quả thật không có phong độ rồi!

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, trên gương mặt linh xảo xinh đẹp của Tào Dĩnh xuất hiện tiếu ý động lòng người. Nàng che miệng cười nói:

- Tiêu Viêm tiên sinh đã nói vậy...

Tiếng nói vừa dứt, ngọc thủ Tào Dĩnh vỗ nhẹ mặt bàn, thân hình tựa như hồ điệp xuyên hoa phiêu phiêu bay ra, sau đó nhẹ nhàng dừng ở trong sân, mắt đẹp chuyển hướng Tào Hưu, nhẹ giọng nói:

- Tào Hưu đại ca, để cho ta tới chơi đùa một chút đi!

Tào Hưu không biết làm sao đành phải gật đầu cười khỏ. Địa vị Tào Dĩnh tại Tào gia cực cao, cho dù ngay cả tộc trưởng cũng phải cực kỳ coi trọng lời nói của nàng. Hơn nữa ông ta cũng đã trịnh trọng xác định, chuyến đi này mọi lập trường của Tào gia đều do Tào Dĩnh làm chủ, bất kỳ lời nào của nàng cũng là mệnh lệnh phải tuyệt đối chấp hành. Bởi vậy, tuy biết hành động này của Tào Dĩnh là bốc đồng, nhưng hắn chỉ có thể chậm rãi cười khỏ rời khỏi sân, trở về khu vực Tào gia.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, Thịnh trưởng lão cũng không nói gì thêm, chỉ vào quang tráo màu đỏ bên trên mặt đất, nói:

- Nếu đã không có vấn đề gì, như vậy liền bắt đầu đi!

Nghe vậy, năm người Tiêu Viêm đều gật đầu, sau đó theo thứ tự đi vào bên trong rồi tự động phối hợp với nhau tách ra một khoảng cách nhất định giữa mỗi người. Ai cũng biết, thời điểm này bất cứ người nào cũng sẽ là

đối thủ của mình, bảo trì khoảng cách an toàn nhất định là tốt nhất...

Năm người chiếm cứ lấy năm phương vị rồi đều khoan chân ngồi xuống. So đấu linh hồn lực không giống như Đấu khí, đạt tới trình độ như bọn họ thì tùy thời có thể dùng linh hồn lực công kích đối phương, bởi vậy cũng không cần phải di động thân thể.

Nhìn thấy năm người đều chuẩn bị sẵn sàng, Thịnh trưởng lão cũng chậm rãi lui ra phía sau, bàn tay vung mạnh lên, trầm giọng quát:

- Khảo hạch bắt đầu!

Tiếng quát Thịnh trưởng lão vừa hạ xuống, chỉ trong nháy mắt năm luồng linh hồn lực bàng bạc liên bùng phát ra, sau đó bao phủ bên ngoài cơ thể họ, ánh mắt ai ai cũng cảnh giới nhìn bốn phía...

Lực lượng linh hồn vô hình bàng bạc bao phủ quảng trường, uy áp của nó làm cho một số người trong đại điện có cảm giác như bị núi đè không thở nổi. Loại cảm giác này tồn tại sâu trong linh hồn, cùng trình độ Đấu khí hoàn toàn không quan hệ. Lúc này, năm người giao phong trong sân cũng là lĩnh vực hoàn toàn khác biệt...

Thế giăng co trong sân kéo dài sau một lúc lâu rốt cục thì bị một tiếng ho khan không biết từ đâu vang lên rồi đột nhiên đánh vỡ. Năm cỗ linh hồn lực bàng bạc giống như vô hình cự mãng nhanh chóng bùng phát ra từ mi tâm mỗi người, sau đó ở bên trong gian phòng va chạm với nhau rồi nổ tung, cực kỳ hỗn loạn.

- Bùng, bùng...!

Dao động linh hồn vô hình do va chạm khuếch tán ra, đột ngột thành hình một cơn bão khủng khiếp gào thét giữa không trung đại điện. Cuồng phong thổi mạnh làm cho bên trong đại điện vang lên từng đợt âm thanh ầm ầm liên tiếp.

Linh hồn va chạm hung hãn như vậy làm cho thân hình năm người bên trong quang tráo màu đỏ lắc lư như thuyền gặp bão. Tiêu Viêm cùng Tào Dĩnh vẫn còn tốt, hai vai chỉ run nhẹ liền hồi phục bình thường, mà trái lại ba người Đan Hiên, Bạch Ứng, Khâu Cơ ngồi xếp bằng cũng bị đẩy về phía sau một khoảng cách khác nhau.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao tập trung vào Tào Dĩnh ngòi đối diện cách mười trượng. Hắn biết nàng mới là đối thủ lớn nhất của mình. Lần giao thủ linh hồn vừa rồi hắn nhận rõ đối phương toàn lực hướng về mình, chẳng qua may là hắn đã sớm chuẩn bị nên mới không quá mức chật vật trong lần giao thủ đầu tiên này. Nhưng ba người Đan Hiên thì khác, đã hoàn toàn chịu cảnh cá nằm trong chậu nên chỉ có thể chịu thiệt, bởi vì linh hồn lực của Tiêu Viêm và Tào Dĩnh hơn xa bọn họ.

Ba người Đan Hiên cũng phát hiện ra tình huống này. Tuy không cam lòng nhưng thực tế đã như vậy thì họ cũng hết đường phản kháng. Sự chênh lệch trình độ đến mức này, mặc cho bọn họ chống cự giãy dụa như thế nào chẳng nữa cũng không tạo nên tác dụng gì.

Trận giao phong linh hồn này, hoàn toàn chỉ là sân chơi riêng của Tiêu Viêm cùng Tào Dĩnh! Bọn họ mới thật sự là nhân vật chính!

Bạch Ung ở một góc khuất âm trầm nhìn Tiêu Viêm, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng. Ở Bạch gia, hắn chính là nhân vật vạn người chú ý, thế mà hôm nay hắn lại phải làm nền cho Tiêu Viêm diễn vai chính, làm sao hắn có thể cam tâm?!

"Quả nhiên không đơn giản!"

Tào Dĩnh đưa ngọc thủ vén làn tóc đen rủ xuống trán, gương mặt xinh đẹp tinh tế tươi cười càng tăng thêm phần quyến rũ. Sau đó, tay ngọc lặng lẽ kết xuất rồi đột nhiên ngưng tụ thành một thủ ấn.

Khi thủ ấn ngưng tụ thành công, linh hồn lực bàng bạc quanh thân nàng lập tức nhanh chóng ngưng tụ, trong chớp mắt liền hóa thành một con linh hồn phượng hoàng. Nó vỗ hai cánh làm không gian xung quanh vặn vẹo mãnh liệt, thậm chí mơ hồ thấy được từng đạo không gian liệt phùng rất nhỏ đen nhánh lan tràn ra.

Linh hồn phượng hoàng tuy vô hình nhưng lại tràn ngập uy áp, làm cho mọi người trong đại điện đều tạm dừng hoạt động, ngưng thần chú mục về không gian trước mặt Tào Dĩnh.

- Đi!

Ngọc chỉ của Tào Dĩnh điểm nhẹ vào hư không. Một tiếng phượng hót thanh thúy đột nhiên vang vọng khắp đại điện, mà linh hồn phượng hoàng cũng rung hai cánh, mang theo một trận cuồng phong dữ dội lướt về hướng Tiêu Viêm.

Lấy tốc độ linh hồn phượng hoàng, chỉ trong nháy mắt gần gũi liền hiện ra trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, đang lúc sắp đánh trúng người hắn thì đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm chợt mở bừng ra, một tiếng quát lạnh cũng theo đó mà xuất:

- PHÁ...!

Âm thanh chưa dứt, một nắm tay linh hồn vô hình thật lớn đột nhiên hình thành từ hư vô, sau đó hung hăng nện lên đầu linh hồn phượng hoàng.
Nguồn truyện:

Bang, bang...

Quyền - phượng tương giao trực tiếp tạo thành một cơn lốc linh hồn cuồng mãnh. Dù mặt sàn quảng trường vô cùng cứng rắn cũng bị xé thành từng cái rãnh thật lớn.

Cơn lốc linh hồn đến nhanh, đi cũng nhanh. Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên mặt đất cũng bị lực lượng kinh khủng kia đẩy mạnh về ba bước. Trái lại, do Tào Dĩnh đã nương theo công kích nên gần như chỉ lui về hai bước mà thôi. Nhưng dù vậy, cũng làm cho không ít người quan sát tràng đấu chấn động mạnh. Bọn họ chưa từng đoán được Tiêu Viêm cư nhiên lại thật sự có tư cách chống chọi với Tào Dĩnh - yêu nữ bực này, mà không rơi vào thế hạ phong.

Gió lốc không chỉ làm cho Tiêu Viêm và Tào Dĩnh lui về phía sau, mà cả ba người Đan Hiên tuy chưa hề ra tay cũng lại lần nữa bị đẩy lui vài thước. Lập tức đều cười khò, Đan Hiên và Khâu Cơ đứng dậy chấp tay với Thịnh trưởng lão, sau đó liền tự động rời khỏi phạm vi quang tráo. Cục diện đã như thế, bọn họ ở chỗ này cũng chỉ tự làm xấu mặt bản thân mà thôi.

Hai người bỏ cuộc nhưng Bạch Ưng lại nghiêng chặt răng. Hắn nhìn Tào Dĩnh, chẳng qua lúc này đang chú ý vào Tiêu Viêm, trong mắt thoáng hiện vẻ âm tàn. Thủ ấn mạnh mẽ biến đổi, linh hồn lực không hề giữ lại từ trong cơ thể bùng phát ra, sau đó hóa thành một vô hình cự mãnh mang

theo khí thế sắc bén hung ác, dữ dội phóng về phía Tiêu Viêm.

- Không biết tự lượng sức!

Cảm giác được Bạch Ưng đột nhiên ra tay, Tiêu Viêm cau mày, chợt chuyển ánh mắt lạnh như băng đến Bạch Ưng. Tay áo vung lên, một luồng linh hồn lực bàng bạc bắn ra rồi đâm thật mạnh vào vô hình cự mãng.

- Đùng...

Khi hai luồng linh hồn lực va chạm, cự mãng nhìn rất hung mãnh kia nháy mắt đã tiêu tán, mà sắc mặt Bạch Ưng cũng lập tức tái nhợt. Hắn không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình giống như điều bị đứt dây bay ngược ra, cuối cùng nện thật mạnh lên mặt đất.

Nhìn Tiêu Viêm tùy ý ra tay đã đánh bại Bạch Ưng thâm trầm như thế, bên trong đại điện cũng vang lên từng tiếng hô đầy kinh hãi. Mấy người Bạch gia liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt lập tức sụp xuống một cách chán chường, không còn nhon nhon đắc ý như lúc nãy. Hắn là người trẻ tuổi kiệt xuất nhất trong gia tộc, đến nơi này chỉ có thể nằm dưới tầng chót nhất.

Tùy tay đánh bại Bạch Ưng, Tiêu Viêm ngay cả mắt cũng chưa hề chớp một lần, chỉ hết sức chú mục vào gương mặt xinh đẹp tươi cười của Tào Dĩnh. Nét mặt của nàng làm cho hắn có cảm giác nguy hiểm như bị độc xà nhìn phải.

- Ngươi rất mạnh! Mấy lần khảo hạch trước, quả nhiên ngươi không xuất toàn lực!

Tào Dĩnh chậm rãi duỗi cánh tay ngọc thon dài, dáng người mềm mại uyển chuyển như rắn nước làm cho hầu hết nam nhân nơi này đều dấy lên ham muốn vọng động.

Đôi với sự trêu đùa của Tào Dĩnh, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc. Hắn biết, nữ nhân trước mặt mặc dù xinh đẹp nhưng lại là một xà mỹ nữ chuyên ăn thịt người. Giao thủ với nàng, chỉ cần thoáng thất thần thì lập tức phải nhận lấy quả đắng.

- Hiện tại chỉ còn ta và ngươi, vậy không cần lại tiếp tục kéo dài! Chỉ cần kế tiếp ngươi có thể đón được ba linh hồn chương ấn, ta đây liền rời khỏi!

Dĩ nhiên, mặc dù giờ phút này người bỏ cuộc... cũng có thể chắc chắn vị trí thứ hai rồi, mà Diệp gia cũng đã được cứu! Cho nên, người muốn chiến tiếp hay bỏ cuộc?

Tào Dĩnh thân nhiên cười khẽ, ngọc thủ trước mặt nhẹ nhàng ngừng cử động. Nó thật hoàn mỹ không tỳ vết giống như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp đến độ làm cho lòng người run rẩy.

-----oOo-----

Chương 1142: Học trộm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm thân nhiên cười khẽ nhìn Tào Dĩnh. Hắn tự nhiên biết giờ phút này cho dù chủ động rời khỏi, Diệp gia cũng đã thuận lợi duy trì danh ngạch trong Ngũ đại gia tộc. Nhưng đối phương lại xem như mọi việc đều đã định, nếu rời khỏi như vậy... thật ra có vẻ mất nhuệ khí. Hơn nữa Tiêu Viêm cũng cực kỳ hứng thú đối với Tào Dĩnh, người được xưng tụng sẽ đứng đầu Đan Tháp trong tương lai.

Hắn biết Tào Dĩnh cũng sẽ tham gia Đan hội. Đến lúc đó, nàng tất nhiên sẽ là kình địch của mình. Nếu bây giờ giao thủ với nàng thì có thể miễn cưỡng thăm dò năng lực của đối phương ít nhiều, đến lúc đó không đến nỗi không kịp trở tay.

Đương nhiên, so đấu linh hồn lực tự nhiên không thể đại biểu thuật luyện dược cường hãn hay không, nhưng có thể đại khái hiểu biết vài thành thực lực của đối phương.

Cuối cùng, do đủ loại nguyên do như vậy, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không chủ động bỏ cuộc. Vì vậy, hắn phải tiếp nhận sự khiêu khích lần này của Tào Dĩnh một cách sáng khoái. Trong lòng đã quyết định, Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Tào Dĩnh, nói:

- Tào Dĩnh tiểu thư, mời!

Nghe vậy, nét cười của Tào Dĩnh càng thêm quyến rũ. Nàng che miệng cười duyên rồi nói:

- Tiêu Viêm tiên sinh quả nhiên khí độ phi phàm! Chẳng qua một khi đã như vậy... tiểu nữ chỉ có thể bêu xấu một phen!

Tiếng cười khẽ từ từ hạ xuống, ngọc thủ thon dài của Tào Dĩnh chậm rãi lộ ra, chợt kết thành một thủ ấn kỳ dị. Khi thủ ấn thành hình, Tiêu Viêm có thể cảm giác được một luồng linh hồn lực mênh mông bàng bạc đang hình thành bên trong bàn tay ấy, trong lúc mơ hồ có thể thấy được một thủ ấn như ẩn như hiện từ trong không gian vụn vẹo,.

Tiêu Viêm chú mục nhìn kỹ thủ ấn kia của Tào Dĩnh rồi chợt khẽ cau mày, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ quái. Thủ ấn này có thể điều động linh hồn lực để ngưng tụ, hơn nữa tạo nên hình dạng rất thật để công kích. Hắn có thể cảm giác được linh hồn lực hội tụ trên Thủ ấn của nàng cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với linh hồn Phượng Hoàng trước kia, nhưng uy lực của hai lần lại chênh lệch thật lớn!

Nói cách khác, thủ ấn kỳ dị này của Tào Dĩnh do linh hồn lực ngưng tụ thành thực thể, hơn nữa còn được tăng phúc. Hiệu quả như vậy dường như giống với đấu kỹ?

- Viễn cổ Luyện dược sư có thể phát huy uy lực linh hồn tới mức cao nhất, thậm chí đủ để so sánh với một số đấu kỹ cường đại. Loại thủ đoạn này, viễn cổ Luyện dược sư gọi là "*Hồn kỹ*"...!!!

Ngọc thủ nhỏ bé của Tào Dĩnh vẫn duy trì thủ ấn kỳ dị, hướng về phía Tiêu Viêm nhoẻn miệng cười, nhẹ giọng:

- Hiện giờ phần lớn Hồn kỹ đều đã tuyệt tích, nhưng Hồn kỹ ta thi triển lại là một loại vẫn còn tại thế. Bởi vậy uy lực không kém, người phải cẩn thận!

"Hồn kỹ"?

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm thầm rung động, chợt đưa ánh mắt cháy bỏng nhìn ngọc thủ Tào Dĩnh vẫn đang bảo trì Thủ ấn kỳ dị kia. Hắn từng nghe Thiên Hỏa tôn giả nói về thứ này, chẳng qua điều làm hắn hoài nghi là, theo lời Thiên Hỏa tôn giả Hồn kỹ là phương pháp tu luyện linh hồn, mà Hồn kỹ do Tào Dĩnh đang thi triển rõ ràng là phương pháp công kích linh hồn, không dùng để tu luyện.

- Chẳng lẽ Hồn kỹ này cũng chia thành hai loại công kích cùng tu luyện?

Tiêu Viêm thàn than một tiếng. E rằng chỉ có thể dùng lý do này mới có thể giải thích một cách thuyết phục tình huống hiện tại! Bất quá, hắn cũng vô cùng thèm khát thủ ấn Hồn kỹ này của Tào Dĩnh. Dù sao, có được thứ này thì uy lực linh hồn cũng sẽ tăng rất nhiều, đối với hắn mà nói cũng là một thủ đoạn bảo mệnh đặc biệt.

Hồn kỹ giống như một loại Đấu kỹ. Nếu cường giả tu luyện đấu khí mà không có đấu kỹ... khi giao chiến chỉ có thể dựa vào Đấu khí hùng hậu của bản thân, nhưng khi cùng với người có đấu kỹ chiến đấu, tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi. Hiện giờ Tiêu Viêm đang đối mặt với tình huống như vậy, Tào Dĩnh có được Hồn kỹ, có thể phát huy uy lực linh hồn tới mức cao nhất, nhưng hắn lại chỉ có thể dựa vào linh hồn lực bàng bạc để chống đỡ. Nếu so sánh, thua thiệt là tự nhiên.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn chằm chằm thủ ấn kỳ dị của Tào Dĩnh. Bộ dáng kia, giống như chuẩn bị ghi nhớ kỹ càng trong đầu.

Như cảm nhận được được ánh mắt Tiêu Viêm, khóe miệng Tào Dĩnh khẽ nhếch, thủ ấn chợt biến hóa nhanh như chớp và vô cùng thần tốc làm người ta sinh ra ảo ảnh hoa cả mắt, đồng thời một tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng vang ra:

- Hồn Huyền Chương Ấn...

Tiếng quát vừa buông, linh hồn lực bàng bạc trên ngọc thủ Tào Dĩnh nháy mắt đã ngưng tụ, một đạo linh hồn thủ ấn lớn xấp xỉ bàn tay như chớp bay vụt ra, liên tục xé rách không gian trước mặt thành một khe hở đen nhánh.

Linh hồn Thủ ấn tuy vô hình nhưng loại áp lực khác thường này cũng làm cho người khác hít thở không thông mặc dù cách thật xa. Đối với chiêu này của Tào Dĩnh, sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, tự nhiên không dám chậm trễ, lực lượng linh hồn bàng bạc từ mi tâm bùng phát ra, sau đó lại nhanh chóng ngưng tụ thành một linh hồn cự quyền, mạnh mẽ công kích linh hồn Thủ ấn đang đánh tới.

Bang, bang...

Linh hồn cự quyền và thủ ấn trong nháy mắt đã chạm vào nhau âm âm, thổi bùng lên từng cơn gió lốc dữ dội vô hình như sóng gợn khuếch tán ra bốn phía. Trên sàn quảng trường lúc này phát ra một đạo kinh khí cuộn sóng làm những phiến đá lót sàn cứng rắn nổ âm âm, rồi vỡ tung thành từng mảnh nhỏ bắn tứ tung trên mặt đất.

Hai chiêu va chạm, Tiêu Viêm cũng bị khí kinh vô hình kinh khủng kia chấn bay về sau chừng mười bước mới chậm rãi trụ lại. Giờ phút này, hẳn chỉ cách phạm vi của sợi hồng tuyến không đến mười trượng. (Hồng tuyến: sợi dây đỏ. Chắc là dây giăng võ đài, ai vượt qua sẽ bị loại.)

- Lại đến...!!!!

Lần đầu tiên giao thủ chân chính, Tiêu Viêm đã rơi vào hạ phong không thể nghi ngờ, nhưng trên mặt hắn vẫn hiện lên vẻ bất khuất không hề từ bỏ, ngược lại còn mạnh mẽ ngẩng đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Tào Dĩnh chăm chăm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gần như lui về phía sau cả chục bước nhưng lập tức chống đỡ một chương của mình, đôi mắt đẹp trong như nước mùa xuân của Tào Dĩnh cũng ánh lên một tia kinh ngạc. Nàng biết rất rõ ràng uy lực một chương kia của mình, mặc dù là Luyện dược sư Thất phẩm cao cấp, muốn tiếp được cũng không dễ chịu lắm nhưng Tiêu Viêm lại làm được.

- Tiêu tử này quả nhiên không đơn giản! Nói không chừng... Đan hội lần này, hẳn cũng như Đan Thần là kinh địch của ta!

Đồng tử chợt lóe sáng, nét cười trên gương mặt Tào Dĩnh càng động lòng người. Nàng vốn có tính tình cao ngạo và hiếu thắng trời sanh, điều luôn ao ước không thiên hạ vô địch thủ, mà chính là gặp được một người có tư cách làm đối thủ của nàng. Đan Thần có thể tính là một, nhưng nha đầu kia ngày thường bị Đan gia che giấu thực lực, lúc nào cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù có đại sự gì đi nữa cũng sẽ không rời khỏi Đan gia. Bởi vậy hiện giờ gặp được Tiêu Viêm, thật ra cũng vô cùng ngứa tay rồi...

Khẽ hít một hơi, bộ ngực đầy đặn nhún nhảy theo hơi thở, đôi tay Tào Dĩnh hiện ra chợt vạn tảo lại, kết xuất thành một thủ ấn kì dị, biến ảo nhanh như thiểm điện rồi tách ra.

Theo thủ ấn biến hóa, từng đạo linh hồn lực bàng bạc bắt đầu lượn lờ giữa

song chương của nàng. Một uy áp linh hồn khác thường làm cho sắc mặt không ít người trong đại điện biến đổi kịch liệt. Những người đang ngồi đây dù cũng không phải thường nhân, nhưng cũng rất ít khi nhìn thấy những nhân vật có thể vận dụng linh hồn lực đến trình độ này. Dù sao thời đại hiện giờ, tu luyện Đấu khí mới là chủ lưu, còn loại tu luyện linh hồn huyền diệu khó giải thích này chỉ để phối hợp gia tăng Đấu khí mà thôi. Vì vậy thấy Tào Dĩnh có thể đạt đến trình độ linh hồn lực bậc này, trong lòng bọn họ cũng có cảm giác kinh hoàng không nói nên lời.

Ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Viêm nhìn thủ ấn biến hóa của Tào Dĩnh như đóng đinh, nhưng trực tiếp thoát khỏi uy áp linh hồn, trong con ngươi đen nhánh bỗng chậm rãi dâng lên hai luồng hỏa diễm xanh biếc. Lúc hỏa diễm bốc lên, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện thủ ấn tung bay như thiểm điện của Tào Dĩnh trong chốc lát lại trở nên cực kỳ chậm chạp. Thủ ấn kỳ dị của nàng người bình thường nhìn xem mạc danh kỳ diệu, lại làm cho Tiêu Viêm trong giây lát có loại ngộ đạo Quán Đỉnh..

Hiện tại, năng lực điều khiển linh hồn của Tiêu Viêm cũng đạt đến một trình độ khá cao, mà Hồn kỹ chính là kỹ năng dùng linh hồn lực ít nhất nhưng phát ra lực lượng cao nhất. Trước kia, không có ai nào giải thích điều này cho Tiêu Viêm, nhưng hôm nay thấy được Tào Dĩnh thi triển Hồn kỹ mà hắn chưa bao giờ thấy qua, chuyện này giống như mở ra cho hắn một bầu trời mới, vốn trong quá khứ đã bị kỹ năng thi triển linh hồn mê hoặc rất nhiều, thì lúc này cũng lặng yên học trộm. Tiêu Viêm không thiếu linh hồn lực, cái mà hắn thiếu chính là chìa khóa mở ra bảo tàng.

Phanh!

Thủ ấn Tào Dĩnh nhanh như chớp biến hóa rồi đột nhiên ngừng lại. Hiện tại, hai tay của nàng vẫn duy trì một loại ấn kết quý dị, người bình thường xem qua cũng chỉ là một đầu đầy nước (không thể hiểu được), bởi vì loại ấn ký này hoàn toàn không có nửa điểm liên hệ với các loại Đấu kỹ thủ ấn.

Thủ ấn kết thành, trên gương mặt Tào Dĩnh chợt hiện một nụ cười khế, chợt tả Thủ ấn đột nhiên đẩy nhẹ ra!

Đôi tay vừa động, một đạo chương ấn bàng bạc giống như mảnh hổ hạ sơn dữ dội lướt ra mang theo tiếng hổ gầm trầm thấp vang vọng âm âm bên trong linh hồn của tất cả những người ở đại điện. Vô hình chương ấn bàng bạc tại bên trong hai mắt Tiêu Viêm nhanh chóng phóng đại, mà đầu tóc

lần quần áo lúc này cũng bị thổi làm không ngừng bay về sau. Sàn đá trước mặt đã hóa thành vô số mảnh vỡ, dưới hoàng loạt âm thanh "rắc rắc" đã gần như bị chấn thành một đám tro tàn.

- Gràoooo...

Chương án càng lúc càng trở nên khổng lồ trong tròng mắt, đồng thời một tiếng hô trầm thấp mạnh mẽ cũng vang lên từ trong miệng Tiêu Viêm. Hắn biến quyền thành chưởng, sau đó các ngón tay nhanh chóng chuyển động, đột nhiên kết xuất thành một thủ ấn nhưng nhìn qua vẫn chưa mạch lạc.

Ấn ký vừa mới kết, chương án bằng bạc đã ập tới, oanh kích chọt thật mạnh trên thủ chưởng của Tiêu Viêm!

Bang, bang...

Vô hình âm ba giống như sóng thần bùng phát ra, đẩy mạnh Tiêu Viêm đang xếp bằng lùi lại, thân hình cày xuống mặt sàn đã lưu lại một cái rãnh thật sâu.

Oành...

Tiêu Viêm hung hăng đánh một quyền xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu sâu tầm một trượng mới ổn định lại thân thể. Hắn hơi nghiêng đầu thì thấy chỉ cách hồng tuyến kia ước chừng ba thước...

Lại lần nữa chạt vật tiếp xúc, nhưng vẻ cuồng nhiệt trong mắt của Tiêu Viêm lại càng ngày càng nóng rực. Hắn nhìn chằm chằm Tào Dĩnh, cười nói:

- Đến tiếp đi!

Sắc mặt Tào Dĩnh hơi đổi, hít sâu một hơi. Tay phải đang bảo trì thủ ấn vào giờ khắc này chọt chậm rãi biến đổi. Sau đó, một đạo linh hồn lực kinh đào hải lãng cường hãn gấp mấy lần lúc trước trong chưởng tâm phát ra như gió bão, mang theo tiếng long ngâm kinh thiên, đột ngột trào dâng bên trong đại điện.

Lúc chương án từ lòng bàn tay Tào Dĩnh mang theo linh hồn gió lốc lướt ra thì đồng tử Tiêu Viêm đột nhiên mở to. Quyền biến chưởng, chưởng

biến ẩn!

Liên sau khi thủ ẩn cực kỳ trúc trắc được Tiêu Viêm thi triển, linh hồn lực bàng bạc quanh thân hắn cũng bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ theo một quỹ tích đặc thù. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn thủ ẩn trúc trắc của Tiêu Viêm, đồng tử Tào Dĩnh bỗng dưng co rụt lại, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lần đầu đã xuất hiện vẻ khiếp sợ!

Bởi vì thủ ẩn trúc trắc kia của Tiêu Viêm cư nhiên hoàn toàn giống với thủ ẩn nàng từng thi triển lúc trước.

-----oOo-----

Chương 1143: Thắng lợi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguồn: TruyenYY

Thủ ẩn của Tiêu Viêm tuy vụng về và chậm chạp cứ như là người mới học kết ẩn vậy, nhưng sau khi kết động Thủ ẩn thì linh hồn lực hùng hậu khắp toàn thân lại nhanh chóng ngưng tụ lại, trong nháy mắt thì một linh hồn chưởng ẩn vô hình đã hiện ra trong lòng bàn tay, chẳng qua chưởng ẩn này nhìn qua có hơi mờ ảo hơn so với khi Tào Dĩnh thi triển.

Ánh mắt Tào Dĩnh nhìn thủ ẩn của Tiêu Viêm mà trong lòng khiếp sợ, nàng chưa từng nghĩ tới Tiêu Viêm lại có thể chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà nhớ rõ Thủ ẩn của mình. Dĩ nhiên, điều làm nàng khó tin nhất không chỉ là việc Tiêu Viêm có thể nhớ rõ cách thức thi triển thủ ẩn, mà còn là việc hắn có thể thi triển ra nó.

Nhớ ngày đó, khi lần đầu Tào Dĩnh tiếp xúc hồn kỹ thì cũng phải tu luyện hồi lâu mới có thể từ từ lĩnh ngộ được cách phối hợp giữa linh hồn lực cùng cách kết ẩn, nhưng hiện giờ... Tiêu Viêm chỉ sau khi nhìn thấy mất phút ngắn ngủi đã làm được. Việc như thế này, cho dù nàng là người thường được mọi người gọi là thiên tài biến thái cũng không tránh khỏi cảm giác ngỡ ngàng.

Đương nhiên, đây cũng không ý nói thiên phú của Tiêu Viêm hơn xa Tào Dĩnh. Dù sao khi trải qua mấy năm lịch lãm thì khả năng khống chế linh hồn lực của Tiêu Viêm đã sớm đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, mà linh hồn thủ ấn do Tào Dĩnh thi triển cũng không phải là hồn kỹ quá mức cao cấp. Cho nên chỉ cần Tiêu Viêm nắm vững được nguyên lý cơ bản trong đó thì việc này cũng không khó hiểu.

Cơ sở của Tiêu Viêm vốn đã vô cùng vững chắc, chỉ cần cho hắn nắm vững nguyên lý thì việc thực hiện sẽ dễ dàng hơn nhiều so với người khác.

Mà cũng phải nói, do Tào Dĩnh không biết chuyện này cho nên sau khi nhìn thấy cảnh ấy mới rung động như vậy.

Cơn lốc linh hồn khổng lồ đã càng ngày càng tiến tới gần trong mắt Tiêu Viêm, mà theo việc uy áp của cơn lốc linh hồn càng lớn thì thủ ấn vốn vững về của Tiêu Viêm cũng biến đổi, từ từ trở nên thành thực, mười đầu ngón tay biến ảo trên không, tạo cho người xem cảm giác trôi chảy hòa hợp. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào cơn lốc linh hồn đang tiến tới. Đúng lúc đó, biến ảo thủ ấn đột nhiên ngưng tụ. Rồi một tiếng quát trầm thấp vang lên!

- Lạc!

Tiếng quát như sấm động còn bàn tay Tiêu Viêm vẫn duy trì một thủ thế kỳ dị, sau đó đẩy ra thật mạnh.

Một chương đánh ra tạo nên tiếng gió gào thét chói tai bên trong đại điện. Chương ấn vô hình mang theo linh hồn lực hùng hậu, dưới ánh mắt khâm trương của mọi người va chạm trực tiếp với cơn lốc linh hồn.

Ầm ầm!

Hai người vừa giao thủ thì đã tạo nên một tiếng nổ kinh người, linh hồn của không ít người lúc này đều cảm thấy đau đớn...

Xoạt xoạt!

Gợn sóng linh hồn vô hình lướt ra xung quanh từ chỗ va chạm. Quảng

trường rộng rãi vốn làm bằng đá phiến lúc này lại bị chấn nát thành bột phấn, cát bụi tung bay che lấp không ít cảnh vật bên trong đại điện.

Sự ảnh hưởng từ dư âm cuộc va chạm kéo dài gần một phút đồng hồ sau mới từ từ tiêu tan. Lúc này đây, chỉ còn vài bóng người có thể chập vật đứng dậy. Nhưng sau đó thì vô số ánh mắt lại hướng về phía quảng trường vốn đã bị phá nát tan tành.

Trên sân rộng bụi mù dần dần tan đi, mà tình hình bên trong cũng từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên một phiến đá lớn chưa tới một thước mà trước mặt hắn, lại xuất hiện vô số lỗ sâu đến không thấy đáy. Chưa hết, lúc này thì hai tay áo của hắn cũng đã rách bươm, bộ dáng lúc này quả thật hơi chập vật.

Đối diện Tiêu Viêm vài chục trượng là Tào Dĩnh, trong phạm vi ba thước quanh nàng thì cả sàn nhà hầu như đều nguyên vẹn, mà ngay cả quần áo trên người nàng cũng còn hoàn hảo sạch sẽ như lúc đầu. Nhưng sắc mặt lúc này của nàng lại vô cùng ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Tiêu Viêm.

Xem bộ dáng hai người như vậy thì rõ ràng Tiêu Viêm đã ở vào thế hạ phong.

Thịnh trưởng lão sớm đã lui ra xa, khi nhìn thấy hai người đấu xong thì mới thở dài nhẹ nhõm, sau đó nhanh nhẹn lướt đến. Ánh mắt hắn vừa liếc nhìn chung quanh thì không khỏi cười khò lắc đầu, hai người này, quả nhiên là đồ điên a...

- Tam chương đã xong, người thắng...

Tào Dĩnh khẽ hít một hơi rồi duyên dáng đứng dậy, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ mỉm cười rồi đứng dậy, vừa hay lộ ra một đoạn dây hồng phía sau. Hắn đã tiếp xong tam chương của Tào Dĩnh, hơn nữa vẫn chưa bị chấn bay ra khỏi vòng thì dựa theo quy củ, hắn đã thắng cuộc tỷ thí này...

Lời này của Tào Dĩnh vừa dứt thì bên trong đại điện đều bàng hoàng, còn

sắc mặt của mọi người trong Tào gia thì khẽ đơ lại. Bọn họ không bao giờ ngờ tới việc Tào Dĩnh lại có thể thất bại trong cuộc thi này.

"Tên hôn đản này đúng là hảo vận khí!"

Sắc mặt Tào Đan xanh mét, thấp giọng mắng.

-Tiêu Viêm không phải là nhân vật tầm thường. Bên trong Tào gia, ngoại trừ Tào Dĩnh ra thì sợ rằng khó có người trẻ tuổi nào có thể so sánh với hắn...

Tào Hưu thản nhiên nói:

- Đây chỉ là giao thủ bước đầu mà thôi. Nếu gặp lại tại Đan hội, Tiêu Viêm chưa chắc đã có thể thắng được Tào Dĩnh...

Nghe được lời nói của Tào Hưu thì sắc mặt Tào Đan càng lúc càng tối lại, hắn đã từng giao thủ với Tiêu Viêm, lúc trước tuy hắn cũng nói mạnh mẽ như thế nhưng hiện giờ hắn tuyệt đối không đạt được tới trình độ này. Hiển nhiên, đối phương đã tiến bộ vượt bậc trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi vừa qua, nhưng tốc độ tiến bộ này... Cũng thật sự là quá mức kinh người rồi.

Sự im lặng trong đại điện kéo dài một hồi lâu rồi cuộc cũng bị phá vỡ bởi từng tràng cảm thán hoặc sợ hãi. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Tào Dĩnh bại trong tay một thanh niên cùng lứa tuổi...

Danh tiếng của Tào Dĩnh tại Đan vực thật sự quá mức vang dội. Yêu nữ với thực lực kinh người, câu nói đó không có nửa phần phóng đại. Nhìn khắp Đan vực, quả thật rất khó tìm được vài người cùng lứa tuổi có thể so sánh với nàng...

Tại chỗ ngồi Diệp gia, khuôn mặt của Diệp Trọng cùng Hân Lam đang kích động xen lẫn sợ hãi bởi chiến tích của Tiêu Viêm. Trong cuộc khảo hạch này, Tiêu Viêm đã tặng cho họ một bài thi hoàn mỹ đến mức chính cả họ cũng không tin được. Đứng đầu trong ba hạng, thành tích cỡ này sợ rằng chỉ có Diệp gia trong lúc đỉnh phong mới có thể so sánh được...

- Diệp gia... Được cứu rồi...

Nhìn vẻ mặt kích động của hai người, Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả cũng khẽ cười. Bất chợt, đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Y Tiên nhìn về bóng dáng gầy gò trong sân kia. Từ đầu đến giờ, hắn chưa từng làm cho người khác thất vọng, cho dù đối thủ là ai thì hắn thủy chung chưa bao giờ đánh mất niềm tin. Mà cũng nhờ vào mà sự tin tưởng bùng bột này mới làm cho hắn trở nên cuống hút người khác đến vậy... Con người tốt nhất hãy tin tưởng vào chính mình, chỉ như vậy họ mới có thể thành công được.

- Đa tạ Tào Dĩnh tiểu thư, thật lòng mà nói... nếu như phải tiếp thêm một chiêu nữa thì chắc ta đã không cầm cự được rồi.

Tiêu Viêm đứng ở giữa sân, tùy ý xé rách đoạn tay áo đã nát bươm ra rồi chấp tay về phía Tào Dĩnh, cười nói.

- Người còn muốn học trộm linh hồn Thủ ấn của ta sao?

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm tiêu sái như vậy, đôi mắt xinh đẹp của Tào Dĩnh nhướng lên, khẽ cười như không cười nói.

Nghe được Tào Dĩnh nói thẳng ra như vậy, Tiêu Viêm không tránh khỏi hơi xấu hổ. Linh hồn Thủ ấn vốn không hề khó, chắc hắn cũng không phải là một hồn kỹ cao cấp gì, nhưng đối với người chưa bao giờ tu hành hồn kỹ như hắn thì nó quả thật là một loại trân bảo khó tìm.

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Tiêu Viêm, Tào Dĩnh vừa che miệng cười, vừa nhẹ nhàng bước tới trước mặt hắn, đôi mắt kiêu sa như làn thu thủy nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tiêu Viêm, cười tinh quái nói:

- Nếu Tiêu Viêm tiên sinh có thời gian thì... có lẽ chúng ta có thể tiếp tục việc lén trao đổi này. Ta cũng có một chút hồn kỹ phối hợp, chỉ xem tiên sinh có bản lĩnh học trộm nó hay không thôi.

Hương thơm nhẹ nhàng lướt qua trên mặt hắn, Tiêu Viêm nhìn hai gò má xinh đẹp đang kề cận mình trong gang tấc mà trong lòng lại thầm cảnh giác, tuy thế trên mặt vẫn tĩnh bỡ, cười đáp lễ:

- Nếu có thời gian thì... chắc chắn phải tìm Tào Dĩnh tiểu thư tán dóc một hồi rồi...

Tuy nói lần giao thủ này hắn xem như may mắn thắng lợi, nhưng Tiêu

Viêm hiểu được, cuộc tỉ thí này đối với bậc yêu nữ như Tào Dĩnh bất quá chỉ là một bài tập thể dục mà thôi. Qua lần giao thủ này thì hẳn mới biết, Tào gia yêu nữ quả thật không phải là nhân vật tầm thường. Đan hội lần này, nàng tuyệt đối có đủ thực lực để tranh đoạt ba vị trí đứng đầu! Bởi hẳn có thể cảm giác được, từ đầu đến giờ Tào Dĩnh vẫn chưa hề xuất toàn lực!

Mà lần này hẳn có thể học trộm linh hồn thủ ấn do Tào Dĩnh thi triển, hoàn toàn nhờ vào vài phần may mắn. Hơn nữa Tào Dĩnh cũng tuyệt không có làm theo lời nàng nói, đó là đem hồn kỹ nàng tu luyện được cho hẳn học trộm, có vết xe đổ lần này thì ngày sau khi giao thủ cùng Tiêu Viêm, nàng tất nhiên sẽ không để cho việc này phát sinh, cho nên cái gọi là lén trao đổi gì đó, cũng chỉ có thể mơ trong lòng mà thôi.

Dựa theo suy đoán của Tiêu Viêm thì có đến tám chín phần yêu nữ này cảm thấy áy náy, cho nên mới nhân cơ hội chọc tức hẳn thôi.

Nhìn thấy bất kỳ vấn đề hiểm hóc nào đưa ra cũng đều bị Tiêu Viêm khéo léo giải quyết, nhưng Tào Dĩnh cũng không để ý lắm. Trải qua lần tiếp xúc này thì nàng cũng hiểu thêm một chút về thực lực thật sự của Tiêu Viêm. Nàng hiểu người đàn ông trước mặt này sẽ không dễ dàng quỳ gối trước đôi chân của nàng giống như nam tử khác, bất quá... nếu như vậy thì mới hấp dẫn chứ, không phải sao?

- Đan hội sắp cử hành rồi, hi vọng đến lúc đó có thể gặp lại người ở đan hội, ta biết rằng... Lúc trước, người cũng lưu thủ...

Khẽ lướt đôi mắt xinh đẹp về phía Tiêu Viêm, khóe môi Tào Dĩnh khẽ hé mở tạo thành một nụ cười tinh quái. Nàng xoay người bước ra ngoài đại điện, lưu lại trong mắt Tiêu Viêm một bóng dáng tuyệt mỹ lười nhác nhưng lại vô cùng cao ngạo. Nhìn bóng dáng tuyệt mỹ đó rời xa, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài một hơi, nữ nhân này, khó đối phó a.

-----oOo-----

Chương 1144: Khách không mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong đại điện, mọi người đưa mắt nhìn Tào Dĩnh dẫn người của Tào gia đi ra cửa điện, đều liếc nhau âm thầm thờ dài. Không ai có thể nghĩ đến, năm nay trong Ngũ đại gia tộc tự nhiên xông ra một chú ngựa ô mà ngay cả Tào Dĩnh cũng không áp chế được...

Khảo hạch kết thúc, những người muốn lưu lại cũng không nhiều, vì thế liên tục xoay người rời đi. Một số thế lực trước có giao tình cùng Diệp gia giờ phút này cũng bắt đầu bắt chuyện hàn huyên với Diệp Trọng. Diệp gia tuy đã suy kiệt, nhưng dù sao vẫn là một trong Ngũ đại gia tộc, sau này cũng sẽ có một người làm trưởng lão ở Đan Tháp, tuy địa vị có lẽ còn kém hơn so với Tào gia nhưng các thế lực bình thường khó có thể sánh được.

Đối với sự niềm nở của những người này, Diệp Trọng cũng tươi cười đáp lễ. Tuy bây giờ Diệp gia xuống dốc, nhưng bọn họ cũng không quá kiêu ngạo mà lên mặt. Trải qua thời gian xuống dốc không phanh, Diệp Trọng biết rõ phải làm thế nào để có lợi cho tương lai Diệp gia.

Tiêu Viêm tùy ý thay một bộ quần áo khác, lúc này mới chậm rãi đi về ghé của Diệp gia, hướng về phía đám người Diệp Trọng cười cười.

- Tiêu Viêm đại ca, huynh không sao chứ?

Thấy Tiêu Viêm đi tới, Hân Lam liền vội vàng hỏi.

Tiêu Viêm cười khoát tay áo, vừa muốn nói chuyện thì ánh mắt lại chuyển, chỉ thấy đoàn người Đan gia đang ở bên dưới dẫn người đi tới

- Diệp Trọng trưởng lão...!!!

Đan Hiên trước chấp tay với Diệp Trọng sau đó ánh mắt chuyển về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói:

- Ha ha, Tiêu Viêm tiên sinh quả nhiên là làm cho người ta kinh ngạc không thôi! Không nghĩ tới ngay cả Tào Dĩnh cũng không thắng được người...

Đối với Đan Hiên, Tiêu Viêm vẫn có một chút hảo cảm. Nàng giống như Tào Hưu, đều thuộc loại thua cũng không oán người, lại càng không giống như Bạch Ứng. Bởi vậy nhìn thấy nàng chủ động đến chúc mừng, Tiêu Viêm cũng cười nói:

- Khiến cô chê cười rồi! Nàng ta cũng chưa xuất ra toàn lực, nếu không ta cũng không biết đối phó thế nào!?

Đang nói chuyện, Tiêu Viêm nhìn không được chuyển mắt đến thiếu nữ phía sau kia. Lúc này, cô bé ấy cũng tò mò nhìn lại hắn. Thấy ánh mắt hắn lướt qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng lên, giống như chim non rụt cổ về, tránh phía sau Đan Hiên.

- Ha ha đây là biểu muội của ta là Đan Thần, nàng xưa nay không thích gặp người lạ...

Đan Hiên có chút áy náy nói.

Tiêu Viêm cười lắc đầu. Hắn đã cùng thiếu nữ này tiếp xúc qua, biết nàng có một bí mật quý dị. Hơn nữa, lúc trước Tào Dĩnh cũng coi trọng trình độ của nàng, rõ ràng cô bé này thâm tàng bất lộ. Chẳng qua làm cho hắn kinh ngạc là hắn mặc nhiên không cảm thấy một chút dao động linh hồn nào của Đan Thần...

- Tiêu Viêm tiên sinh, ngày sau có rảnh rồi có thể tới Thánh Đan thành trong nội vực Đan viện! Đến lúc đó sẽ chè chén một phen!

Giờ phút này đại diện giống một mảng hỗn độn, Đan Hiên cũng không nán lại, nói chuyện phiếm cùng Tiêu Viêm vài câu liền chấp tay cáo từ mà đi.

Tiêu Viêm đưa mắt nhìn đoàn người Đan Hiên rời khỏi, lúc này mới quay đầu về phía đám người Trọng Diệp nhún vai. Đây là chỗ tốt của thực lực để được người khác coi trọng.

- Nếu khảo hạch xong rồi chúng ta cũng đi thôi...

Uể oải duỗi lưng, Tiêu Viêm cười nói.

- Đợi một chút...

Tiêu Viêm vừa dứt lời, một giọng nói đã vang lên sau lưng hắn. Hắn có chút nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy Thịnh trưởng lão nở nụ cười bước nhanh đến.

- Thịnh trưởng lão, có chuyện gì sao?

Đối với Thịnh trưởng lão Tiêu Viêm không dám chậm trễ, lập tức cười nói.

Thịnh trưởng lão cười vuốt nhẹ chòm râu, nhìn về phía Diệp Trọng thờ dài:

- Diệp Trọng, trước tiên chúc mừng ngươi! Cuối cùng cũng bảo tồn được danh tiếng một trong Ngũ đại gia tộc...

- Điều này cũng là một phần đại ân của Thịnh trưởng lão, Diệp gia sẽ nhớ kỹ trong lòng!

Diệp Trọng cười khỏ rồi đáp.

Thịnh trưởng lão phát tay áo, nhìn Tiêu Viêm cười nói:

- Nhưng mà lần này Diệp gia cũng tìm được người giúp đỡ rất giỏi...
Ngươi gọi là Tiêu Viêm?

Tiêu Viêm cười gật đầu.

- Ta cũng nghe nói qua chuyện của ngươi ở Băng Hà Cốc. Dược Trần là sư phụ của ngươi sao?

Thịnh trưởng lão mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ánh mắt hơi run, còn không đợi hắn nói, Thịnh trưởng lão liền phát tay nói:

- Không cần khẩn trương. Lão phu năm đó cũng được Dược Trần tiên sinh chỉ điểm ít nhiều...

Trong lòng dược buông lỏng, Tiêu Viêm chân chờ một lúc cũng không giấu diếm nữa chậm rãi gật đầu.

- Ai, lão gia thật là có mắt nhìn người, thật là làm cho người ta hâm mộ...!!!

Thịnh trưởng lão thở dài một tiếng, trong lời nói không che dấu được sự hâm mộ.

Đối với lời này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười.

- Người lần này tới Đan vực cũng là do Đan hội mà đến hả?

Thịnh trưởng lão đột nhiên nói. Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng không có gì muốn che dấu, liền gật đầu.

- Thời gian đến Đan hội cũng không nhiều à. Nhưng mà trước hết, ta nghĩ người nên theo ta đến Đan Tháp một lần, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp với người!

Thịnh trưởng lão vuốt vuốt chòm râu nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, có chút chần chừ hỏi lại:

- Đến Đan Tháp sao?

Đối với Đan Tháp, Tiêu Viêm luôn mang một sự kiêng kỵ lẫn kính sợ mơ hồ. Nơi này có thể nổi danh cùng Hồn Điện thì chắc chắn thực lực cũng cực kỳ khủng bố.

- Ta nghĩ Hội trưởng có thể có hứng thú với người! Gặp bọn họ đối với người không có chỗ nào bất lợi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm ngẩn ngại, Thịnh trưởng lão trịnh trọng nói.

- Hội trưởng?

Trong lòng Tiêu Viêm chợt động.

"Có thể làm cho một trong Bát đại trưởng lão của Đan Tháp xưng hô như vậy, ngoại trừ ba vị Thần Long thấy đầu không thấy đuôi ở Đan Tháp kia còn có thể là ai?"

- Ta xem người tựa hồ có hứng thú với Hồn Thủ Ấn của Tào Dĩnh?! Hồn Thủ Ấn của nàng là luyện được ở Đan Tháp.

Thịnh trưởng lão cười nói, trong giọng nói mang đầy dụ hoặc.

Lão dụ dỗ không phải là không có hiệu quả. Tiêu Viêm trước tiên là nhìn Thịnh trưởng lão, trầm ngâm một lát rồi chợt chậm rãi gật đầu. Lấy thực lực và địa vị của Đan Tháp nếu muốn gây bất lợi với hắn cũng không cần dùng thủ đoạn gì, bởi vậy đáp ứng cũng không sao.

- Ha ha, việc này đã định rồi, mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến đón người đi Đan Tháp!

Thấy thế Thịnh trưởng lão vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng gật đầu cười, tiếp tục tán gẫu cùng Thịnh trưởng lão một hồi rồi mới cùng đám người Diệp Trọng rời khỏi đại điện.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm đi xa, nụ cười trên mặt Thịnh trưởng lão chậm rãi thu liễm lắm lắm nói:

- Nghe nói lần này Hồn Điện cũng phái người tham gia Đan hội. Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa không thể rơi vào tay bọn họ, chỉ có thể tận lực tìm kiếm người có thể tin tưởng và có thực lực hơn họ để cùng tranh đoạt vậy...!!!

Khảo hạch của Ngũ đại gia tộc tại Thánh Đan thành là sự kiện không nhỏ, thế lực khắp nơi đều chú ý. Bởi vậy khảo hạch qua không lâu, dù mọi loại tin tức trong đại điện giống như mọc cánh bay đi khắp nơi...

Diệp gia đạt được danh ngạch đứng đầu khảo hạch, tin tức này đối với một số người và các thế lực xem Diệp gia làm trò cười không nghi ngờ là một quả bom hạng nặng. Hiện giờ có rất nhiều người đoán Diệp gia không còn tư cách bảo trụ một vị trí trong Ngũ đại gia tộc nhưng chỉ trong chốc lát khi tin tức truyền ra, liền giống như bị tát mặt cái thật đau. Thật khiến người ta khó tin nổi.

Mà theo tin tức lan ra dần sáng tỏ, một số người đã hiểu rõ nguyên nhân. Duyên cớ tất cả chuyện này đều là bởi vì một gã trẻ tuổi gọi là Tiêu Viêm!

Vì thế trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Tiêu Viêm liền trở thành đề tài "*nóng bỏng*" tại Thánh Đan thành. Đối với việc một hắc mã như hắn lại có thể so sánh với Tào Dĩnh khiến mọi người cảm thấy hứng thú.

Thế giới bên ngoài ồn ào huyên náo còn Tiêu Viêm ở Diệp viện im lặng nghiên cứu, tập luyện hồn Thủ Ấn học trộm của Tào Dĩnh. Thời gian tu luyện chậm rãi trôi qua.

Thời gian trôi qua, ngày Đan hội bắt đầu càng ngày càng đến gần, mà số người tới Đan Thành càng khủng bố. Hầu như chỗ nào cũng có người, một số khách điểm trong Thánh Đan thành đều chật ních. Thánh Đan thành trở thành địa phương được vô số ánh mắt ở Trung Châu nhìn về.

Sâu trong Diệp viện, trong một căn phòng u tĩnh, Tiêu Viêm hai mắt khép hờ ngồi xếp bằng trên ghế đá, hai tay thông thả kết lên từng thủ ấn huyền diệu. Nếu nhìn cẩn thận sẽ nhận ra đó là thủ ấn học trộm của Tào Dĩnh - Hồn Thủ Ấn.

Hiện giờ Tiêu Viêm thi triển Thủ Ấn đã thông dong hơn không còn cảm giác trúc trắc như trước. Nương theo việc thay đổi vị trí Thủ Ấn lực lượng linh hồn ở mi tâm căn bản không cần khống chế, liền tự động tràn ngập ra, theo quỹ tích lượn lò phía trên thủ ấn.

Thủ Ấn biến hóa kéo dài ước chừng hơn mười phút mới chậm rãi tạm dừng, hai mắt Tiêu Viêm cũng từ từ mở, một ngụm trọc khí từ miệng nhẹ nhàng phụt ra.

Trọc khí ly thể, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, nhìn chăm chăm vào hư không thản nhiên nói:

- Nếu người đã đến thì cần gì phải ẩn núp?

- Không hổ là đệ tử của lão gia hỏa Dược Trần, cảm giác không tệ!

Tiêu Viêm vừa dứt lời, chỗ hư không nhất thời dao động, một bóng người toàn thân bao bọc hắc bào, chậm rãi xuất hiện ở chỗ không gian vạm vỡ.

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm người khách không mời, từ trên người đối phương hần cảm giác có mùi quen thuộc.

- Ngươi là người của Hồn điện?

Tiêu Viêm ngữ khí lạnh như băng, điềm nhiên nói.

- Ha ha, nghe nói Cốt Linh Lãnh Hỏa của Dược Trần ở trên người người cho nên ta mới tới mượn!

Nhân ảnh hắc bào nhẹ giọng nói. Mà theo thanh âm hạ xuống một luồng hỏa diễm màu xanh đậm đột nhiên từ trong cơ thể bốc ra. Tiêu Viêm nhìn cỗ lam sắc hỏa diễm thì đồng tử đột nhiên co rút lại.

"Hải Tâm Diễm?"

-----oOo-----

Chương 1145: Hắc bào nhân thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thâm lam hỏa diễm nhìn qua cực kỳ huyền dị, tạo thành những đốm lửa xanh thâm bập bùng như những con sóng nhẹ nhàng lan tỏa...

Lúc thâm lam hỏa diễm vừa xuất hiện thì Lưu Ly Liên Tâm hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm cũng dao động kịch liệt. Loại dao động này hẳn cũng không xa lạ gì, bởi vì mỗi khi Dị Hỏa gặp Dị Hỏa thì sẽ xuất hiện loại dao động đặc thù. Hơn nữa Thâm Lam Hỏa Diễm này Tiêu Viêm cũng không lạ gì, hẳn đã từng gặp qua trên người Hàn Phong.

- Hải Tâm Diễm bài danh thứ mười lăm trên Dị Hỏa Bảng?

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm hắc bào nhân, một lát sau thanh âm có chút trầm thấp nói:

- Đây là Hải Tâm Diễm của Hàn Phong?

Lúc trước Hàn Phong được người Hồn Điện cứu đi, khi xuất hiện lại thì đã mất Hải Tâm Diễm. Theo như lời hắn nói là bị Hồn Điện lấy đi, mà giờ đây xuất hiện trên người của Hồn Điện, như vậy hiển nhiên đây là dị hỏa Hải Tâm Diễm mà Hàn Phong đã mất.

- Ha ha, nhãn lực không tồi!

Hắc bào nhân cũng không phủ nhận, cười nhạt, ánh mắt âm u nhìn Tiêu Viêm như muốn đốt cháy hẳn, nói:

- Ta biết trong cơ thể ngươi không chỉ có một loại Dịch Hỏa. Chuyến này tìm ngươi, không phải bắt ngươi về Hồn Điện. Đó là chuyện của người khác! Mục đích của ta là công pháp mà ngươi tu luyện, chính là công pháp có thể dung hợp các loại Dịch Hỏa.

Cảm thụ được ánh mắt nóng rực của hắc bào nhân, Tiêu Viêm trong lòng dâng lên một cỗ sát khí khó có thể áp chế. Phần Quyết là bí mật lớn nhất của hắn, ai dám ý đồ với nó ắt phải giết.

- Nơi này là Thánh Đan thành, tay chân Hồn Điện vươn cũng xa nhỉ?!

Tiêu Viêm cười lạnh, phát động đấu khí giống như hồng thủy gào thét, toàn thân ở vào trạng thái cảnh giác cao độ. Hắc bào nhân trước mặt có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện thì thực lực tất nhiên cực kỳ khủng bố. Ít nhất trên người hắn, Tiêu Viêm cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm, không thể không thận trọng đối đãi.

- Công pháp tu luyện vốn ta lấy được đầu tiên, chẳng qua sau lại bị lão gia hỏa Dược Trần thi triển thủ đoạn âm thầm cướp đoạt mất. Hiện giờ ta chỉ đến thu hồi vật vốn thuộc về ta mà thôi...

Hắc bào nhân nhẹ giọng cười, khẽ ngẩng đầu. Nhờ vào ánh trăng trên bầu trời, Tiêu Viêm phần nào thấy được diện mục của hắn.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm nhất thời ngưng trọng. Phần Quyết, hắn biết Dược lão ban đầu tìm được ở một di tích cổ, hơn nữa nghe nói di tích đó trước kia hấp dẫn không ít cường giả. Tuy hắn chưa tận mắt nhìn thấy nhưng có thể đoán được, lúc trước trong di tích đó tất nhiên là bùng nổ một trận đại chiến thảm thiết.

- Ta biết nơi này còn có hai vị Đấu Tôn, chẳng qua tiêu viện này đã bị ta thi triển linh hồn kết kính, bọn họ nhất thời cũng không phát hiện ra được.

Tay áo hắc bào nhân khẽ động, một bàn tay khô héo chỉ có da bọc xương chậm rãi từ trong đó thò ra. Bàn tay nắm chặt, một đoàn lam sắc hỏa diễm liền như quả cầu nước cấp tốc ngưng tụ lại.

- Giao công pháp ra, ta tha cho ngươi một mạng!

Tiêu Viêm cười lạnh, trên mặt bàn quang mang chợt lóe, trên vách tường tiểu viện chợt hắt bóng một ngọn hỏa diễm xanh biếc đang bập bùng cháy, hung hăng oanh kích trên bức tường linh hồn vô hình.

Uỳnh, uỳnh...

Thanh âm trầm thấp vang lên, một quyền của Tiêu Viêm không thể đánh tan được bức tường vô hình, chỉ khiến nó nổi lên mấy gợn sóng nhỏ mà thôi.

- Ngu xuẩn, ngươi nghĩ mình là Dược Trần sao?

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, thanh âm hắc bào nhân trở lên lạnh lẽo, tay áo tùy ý vung lên, thâm lam hỏa diễm trong tay như chớp ngưng tụ thành một hỏa thương màu lam, hóa thành lam ảnh xé rách hư không mang theo kinh khí sắc bén bắn thẳng đến Tiêu Viêm.

Sắc mặt Tiêu Viêm băng lãnh, thân hình rung lên đồng thời tiếng sấm rền vang, trong nháy mắt tiêu thất tại chỗ, tránh khỏi công kích của hỏa thương màu lam. Nguồn truyện:

- Phục Hải Vĩng!

Nhìn thấy thân hình Tiêu Viêm biến mất, hắc bào nhân vỗ mạnh vào hư không một trảo. Chỉ nghe "xuy xuy", từng đạo hỏa diễm màu xanh đậm từ năm ngón tay dữ dội bắn ra, nhanh chóng giao nhau thành một tấm lưới lửa, phóng tới bao bọc phiến hư không kia.

Xuy!

Lưới lửa lao đến, Tiêu Viêm cầm Trọng Xích được bao bọc trong hỏa diễm xanh biếc, xoay mình phá không mà ra, chợt mạnh mẽ bỏ xuống phía trên lưới lửa màu xanh đậm.

Rét, rét...

Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cùng Hải Tâm Diễm va chạm một cái, nhất thời phát ra tiếng vang xuy xuy, hai loại Di Hỏa bắt đầu điên cuồng ăn mòn lẫn

nhau.

- Phá...

Nhìn vị trí hai ngọn lửa ăn mòn, ánh mắt Tiêu Viêm chột lạnh lẽo, hỏa diễm xanh biếc đột nhiên dữ dội tuôn ra, điên cuồng nhảy múa sinh sôi, xé rách lưới lửa màu xanh đậm.

Sau khi xé rách lưới lửa, thân hình Tiêu Viêm chột lui, mà lúc hấn lui lại trên ngọn lửa xanh biếc bàn tay tách làm hai, hóa thành Thanh Liên Địa Tâm hỏa cùng Vẫn Lạc Tâm Viêm sau đó lại dung hợp ngăn ngui mấy hơi thở, một đóa hỏa liên xanh biếc xuất hiện. Lấy thực lực của Tiêu Viêm hôm nay, dung hợp hỏa liên cũng đã đạt đến trình độ hạ bút thành văn, hỏa liên hình thành Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, mang theo một đuôi hỏa diễm xinh đẹp mạnh mẽ lướt tới hắc bào nhân.

Hỏa Liên lao vút đi thì Tiêu Viêm tiếp tục vung tay lên, địa yêu khôi liên hiện ra, theo ngón tay Tiêu Viêm chỉ, liền hung hãn nhằm về phía hắc bào nhân. Đồng thời thân hình một lần nữa lui lại, chắn ở chỗ bức tường vô hình kia, hai nắm đấm như mưa cấp tốc đánh vào một chỗ làm cho linh hồn kết kính không ngừng dao động.

- Đấu kỹ rất hay, tự nhiên có thể dung hợp dị hỏa, xem ra công pháp kia mang đến cho ngươi không ít ưu đãi!?

Hắc bào nhân cười lạnh, lam sắc hỏa diễm dính trên mười ngón cấp tốc diễm động hư không trước mặt, một đoàn lam sắc hỏa diễm ngưng tụ lại thành hình cầu, sau đó hỏa cầu nứt ra một khe hở trực tiếp nuốt hỏa liên xanh biếc vào bên trong.

Hỏa cầu màu xanh đậm mới đem hỏa liên xanh biếc nuốt vào, một luồng năng lượng cường hãn nổ mạnh trào dâng, mà hỏa cầu cũng trực tiếp nổ tung. Hỏa diễm xanh biếc tán loạn mọi nơi, làm tiểu viện nổ tung, hóa thành một đống hỗn độn.

Hỏa diễm xanh biếc tới gần hắc bào nhân thì bị Hải Tâm diễm tự động phản kích, bắn ngược trở lại. Phật Nộ Hỏa Liên không thể tạo thành thương tổn cho hắc bào nhân, bởi vậy có thể thấy được thực lực khủng bố của hắn.

Sau khi chống đỡ thế công của Hỏa liên, đôi tay hắc bào nhân bùng ra liên tục, mười mấy đạo hỏa tuyến màu xanh đậm từ đầu ngón tay dữ dội lướt ra, sau đó lướt đến Địa Yêu Khôi hóa thành lưới vây chặt nó, tùy ý để nó dẫy dựa nhưng không thể chặt đứt hỏa tuyến quấn quanh người.

-Bằng vào thực lực của ngươi, còn chưa đủ phá rách lá chắn linh hồn của ta!

Dễ dàng giải quyết hỏa liên cùng Địa Yêu Khôi, ánh mắt hắc bào nhân hồ hững nhìn Tiêu Viêm đang mạnh mẽ công kích linh hồn lá chắn, thần nhiên nói.

Uỳnh...

Một quyền Tiêu Viêm hung hăng đập mạnh vào lá chắn, gợn sóng cấp tốc khuếch tán, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Nghĩ không tới hắc bào nhân này lại mạnh như vậy, dựa theo suy đoán của hắn, thực lực người này ít nhất đã đạt đến Tam tinh, thậm chí Tứ tinh Đầu Tôn.

Chẳng qua, dù sắc mặt có chút khó nhìn nhưng Tiêu Viêm chưa đến mức khốn đốn. Hắc bào nhân này tuy mạnh nhưng hắn cũng không giống như quả hồng mềm có thể để người khác tùy ý nắn bóp.

- Thời gian của ta không nhiều lắm, nếu ngươi tiếp tục ngu xuẩn thì đừng trách ta hạ sát thủ!

Ánh mắt hắc bào nhân đạm mạc nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, chột cước bộ khề đập hư không, chậm rãi mà đi đến trước mặt hắn. Nơi này là Thánh Đan thành nên hắn cũng không thể hành động quá mức, nếu bị đám người Đan Tháp phát hiện ra tất nhiên sẽ có một chút rắc rối.

Nhìn hắc bào nhân chậm rãi đi đến, sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm băng hàn, cong ngón tay bùng ra, một luồng hỏa diễm xanh biếc xuất hiện trên người Địa Yêu Khôi, đánh tan hỏa tuyến kia giải vây cho nó. Ngay lập thân hình của nó vừa động, liền lướt tới trước mặt Tiêu Viêm, như thiết giáp đứng sừng sững ở trước người.

Giải cứu Địa Yêu Khôi thành công, miệng Tiêu Viêm hơi hé, phun ra hỏa diễm xanh biếc, sau đó phân thành Thanh Liên Địa Tâm hỏa cùng Văn Lạc Tâm Viêm. Một ngón tay chạm vào nẹp giới lấy Cốt Linh Lãnh Hỏa ra.

- Ha ha, ba loại Di Hỏa...Không tệ, không tệ...!!! Lời đồn đại quả nhiên là thật, xem ra lần này thu hoạch không nhỏ đây!

Nhìn ba ngọn Di Hỏa trước mặt Tiêu Viêm, hắc bào nhân hơi kinh hãi, chớp cười lớn, lòng bàn tay nắm chặt, lam sắc hỏa diễm từ lòng bàn tay bùng phát, khuếch tán toàn thân rồi bao bọc thân thể lại. Từ xa trông hẳn giống như một hỏa thần cực kỳ mạnh mẽ.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lẽo, hít sâu một hơi, một hỏa diễm màu xám trắng theo yết hầu chậm rãi trào ra.

- Hóa Sinh Hỏa...

Nhìn mấy loại hỏa diễm trước mặt, trong mắt Tiêu Viêm tràn ngập hàn ý, bàn tay vung lên, ánh mắt hắc bào nhân hiện lên tia kinh nghi, đem bốn loại hỏa diễm dung hợp lại với nhau.

- Người muốn chết?

Nhìn thấy hành động điên cuồng của Tiêu Viêm, sắc mặt hắc bào nhân hơi đổi, thân hình vừa động đã hóa thành một đạo hắc ảnh như chớp lướt tới Tiêu Viêm, hỏa diễm lam sắc trong lòng bàn tay cấp tốc phun mạnh.

Tốc độ hắc bào nhân cực kỳ nhanh, giống như dung hợp với không gian, vừa mới động đã hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Bàn tay liền xuất ra kinh khí sắc bén hung hăng công kích vào thiên linh cái của hắn.

Nhận thấy được thế công sắc bén của hắc bào nhân, Tiêu Viêm vừa muốn thi triển Tam Thiên Lô Động né tránh, một tiếng động vỡ tan rất nhỏ đột nhiên vang lên trong sân, ánh mắt quét qua, phát hiện tám chấn vô hình kia đột nhiên nổ tung thành vô số mảnh vỡ linh hồn nhỏ.

Linh hồn chấn vỡ tan, một hơi thở mênh mông đột nhiên từ trên trời như sao chổi quét xuống, thanh âm bình thản mà tang thương chậm rãi vang lên ở giữa không trung tiểu viện:

- Đan Tháp chúng ta không chấp nhận người Hồn Điện đến nơi này giương oai!

Tại thời điểm thanh âm này vang lên, sắc mặt hắc bào nhân đột biến, ngừng đầu nhìn bầu trời sâu thẳm, thanh âm khàn khàn nói:

- Huyền Không Tử?

-----oOo-----

Chương 1146: Mộ Cốt lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, cũng làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc, ánh mắt vội nhìn vào không trung, cũng không phát hiện được điều gì, nhưng loại khí tức cường giả tràn ngập xung quanh lại làm cho trong lòng hắn có cảm giác không yên.

"Là người của Đan Tháp..."

Trong lòng thoáng buông lỏng, Huỷ Diệt Hoả Liên đang dung hợp bất chợt được tán đi, Tiêu Viêm nhảy xuống mặt đất, nhanh chóng thối lui. Lúc này, một đạo thanh âm nhanh chóng được truyền ra:

"Bá, bá!"

Thanh âm này vừa mới vang lên, phía bên trong Diệp gia nhất thời liền có hai đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt kinh sợ nhìn vào lão nhân huyền bí đang đứng giữa không trung.

"Không sao chứ?"

Tiểu Y Tiên nhìn thoáng qua đồng hồ hỗn độn trong nội viện, hai con ngươi màu nâu tím bỗng hiện lên vẻ băng hàn, tập trung vào hắc bào nhân thần bí kia. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Tiêu Viêm lắc đầu, trầm giọng nói:

"Không sao, người nên cẩn thận, người này không phải hạng người bình thường!"

Thiên Hoả tôn giả chột nhãn mặt, nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân thần bí, cười lạnh một tiếng:

"Các hạ cũng là một Đấu Tôn cường giả, vì sao lại đi làm cái chuyện lên lên lút lút này?"

Hiện tại trong lòng Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hoả tôn giả không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh sợ. Ở đây rõ ràng đã trải qua một hồi chiến đấu ác liệt, nhưng hai người bọn họ vẫn không thể phát hiện người này, nếu nói hai người là bảo hộ, thì đây là một chuyện rất đáng hồ thẹn.

Thân hình của hắc bào nhân trôi nổi trên không trung, ánh mắt lộ vẻ âm u nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Hắn không nghĩ tới đã rất cẩn thận, nhưng vẫn bị những lão gia hỏa ở Đan Tháp kia phát hiện. Hiện tung tích của mình đã bị lộ, nếu còn chần chờ ở đây, chỉ sợ cường giả Đan Tháp sẽ nhanh chóng kéo tới.

"Huyền Không Tử, việc này cùng với Đan Tháp người không hề có nửa điểm quan hệ, cần gì người phải xen vào chứ?"

Hắc bào nhân lên tiếng.

"Ha ha! Nơi này là Thánh Đan thành, nếu để cho Hồn Điện các người giương oai tại đây, thử hỏi Đan Tháp chúng ta như thế nào cùng người khác nói công đạo?"

Trên bầu trời, đạo thanh âm tang thương lúc trước giờ lại tiếp tục vang lên. Tiêu Viêm ngược lại nhận thấy được, đạo thanh âm này là từ hư vô không gian truyền tới, hiển nhiên người nói vẫn chưa đến đây, vì muốn làm kinh sợ hắc bào nhân mà sử dụng phương pháp kì bí, đem khi tức phóng đến trước mà thôi.

"Lão hồn đản..."

Hắc bào nhân cắn răng chửi nhỏ một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Tiêu Viêm, cười lạnh một tiếng:

"Xem như vận khí của tiểu tử ngươi còn tốt, Di hoả và công pháp, ta tạm thời để ở trong cơ thể ngươi thêm một khoảng thời gian nữa. Nhớ rõ, tùy thời, sớm hay muộn ta sẽ đến lấy lại!"

Tiếng nói vừa dứt, không gian như bị vụn vẹo, thân hình của hắc bào nhân cũng tùy thời biết mất.

"Còn muốn chạy?"

Tiểu Y Tiên hai mắt băng lãnh, trong cơ thể tỏa ra một cỗ bụi khí điện ngọc, sau đó mạnh mẽ hóa thành một đạo bụi khí sợi tơ, như chớp xuyên thấu không gian, nhanh như chớp lướt về phía hắc bào nhân.

"Hắc hắc, có hai người các ngươi bảo hộ, ta quả thật không làm gì hẳn được, nhưng ta muốn đi, các ngươi cũng không thể cản được ta."

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên ra tay ngăn trở, hắc bào nhân cười lạnh một tiếng, trên tay khẽ búng nhẹ, một ngọn lửa màu xanh đậm từ ngón tay hắn xuất hiện, hung hăng cùng đạo bụi khí sợi tơ kia va chạm vào nhau, sau đó cùng biến mất.

"Tiêu Viêm, ta sẽ còn trở lại tìm ngươi. Lần sau gặp, tất lấy đi Di hoả và công pháp của ngươi."

Dễ dàng chặn đứng ách nan độc khí của Tiểu Y Tiên, đôi mắt lạnh nhìn vào Tiêu Viêm, thân hình hắc bào nhân chợt động, liền chui vào trong khe không gian. Không gian bất chợt lay động một chút, thân hình hắn liền biến mất.

Hai mắt Tiêu Viêm lúc này cũng đã chứa đầy sự băng lãnh, hắn cảm thấy thực lực của người này không chỉ như vậy, nhưng nếu Huỷ Diệt Hoả Liên được hình thành xong, Tiêu Viêm tin tưởng, đối phương cũng sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy được.

"Chết tiệt!"

Nhìn thấy hắc bào nhân bình yên bỏ đi như vậy, Tiểu Y Tiên cũng không nhìn được hung hăng mắng một câu.

"Quên đi."

Tiêu Viêm khoát tay, ánh mắt chợt nhìn lên trên cao, chấp tay cung kính nói:

"Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ"

Tiêu Viêm vừa nói xong, trên bầu trời, ánh sáng chợt tập trung, hoá thành một đạo quang ảnh có vẻ già nua, âm thanh tang thương lại một lần nữa vang lên:

"Bản thể lão phu không thể đi ra, chỉ có thể đem phân thân ra kinh sợ hấn. Hành tung người này cực kỳ quý dị, người nên cẩn thận một chút, khi có thời gian, người nên đến Đan Tháp, ở nơi đó sẽ có thể bảo đảm người được an toàn."

"Đa tạ tiền bối!"

Tiêu Viêm lần nữa chấp tay cung kính. Đạo quang ảnh già nua này, hẳn là cường giả của Đan Tháp, thậm chí có thể là 1 trong 3 người đứng đầu trong truyền thuyết kia.

"Đệ tử của cố nhân, đương nhiên phải chăm sóc nhiều hơn một chút ... Ân, người nên cẩn thận Huyền Minh Tông một chút, tung tích của người, cũng là do bọn hấn tiết lộ."

Thanh âm vừa dứt, đạo quang ảnh trên không trung cũng chậm rãi từ từ tiêu tán...

Nhìn theo đạo quang ảnh đó tan biến, Tiêu Viêm chợt trở nên trầm ngâm, xem ra lão sư và Đan Tháp có quan hệ không tệ lắm.

Tiểu Y Tiên quay đầu, đôi lông mày khẽ nhăn lại, nhìn Tiêu Viêm khẽ nói:

"Người vừa ra tay với người là ai vậy?"

Mắt Tiêu Viêm bất chợt xuất hiện hàn quang, nhẹ giọng nói:

"Là người của Hồn Điện."

Thiên Hoả tôn giả sắc mặt ngưng trọng:

"Lực lượng linh hồn người này xuất thần nhập hóa, khoảng cách ngắn như vậy lại có thể thi triển lá chắn linh hồn, khiến cho ta và Tiểu Y Tiên không"

thể nào cảm giác được."

Tiêu Viêm gật đầu, từ đầu đến cuối hẳn cũng không thấy dung mạo của hắc bào nhân kia, hơn nữa nghe giọng nói cũng không già lắm, nhưng có thể thấy được đây là cường giả cùng thời với Dược lão. Dựa theo lẽ thường, hẳn đây phải là một lão bất tử.

"Thực lực của hẳn mạnh hơn so với ta, nhưng nếu nói liều mạng, thì cũng chưa biết hươu sẽ chết về tay ai."

Tiêu Y Tiên vén tóc ngang trán, nói:

"Huyền Minh Tông này quả là một cái tai họa."

Sắc mặt Tiêu Viêm có chút lạnh lẽo, hẳn dường như quên rằng mấy ngày trước có cùng đám người Huyền Minh Tông xung đột. Vẫn biết bọn chúng sẽ không bỏ qua cho hẳn, nhưng không nghĩ tới bọn chúng lại không tự ra tay, mà lại đem tin tức của hẳn lộ ra bên ngoài. Mượn đao giết người, loại thủ đoạn này quả thật là rất độc.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:

"Ngày mai tìm cách hỏi rõ địa điểm của đám người Huyền Minh Tông đó, bao nhiêu nợ nần, giải quyết cho xong hết một lần đi. Mặc kệ bọn chúng có thể lực gì, dám đụng đến chúng ta, ta sẽ không để cho bọn chúng yên."

Tiêu Y Tiên khẽ gật đầu, đám người Huyền Minh Tông dám cố ý gây chuyện, vậy cũng đừng trách bọn họ nặng tay.

"Điều mà ta kiên kỵ nhất, chính là lai lịch của hắc bào nhân, chúng ta cũng không rõ ràng lắm thân phận của hẳn."

Đôi mắt Tiêu Viêm chợt hiện vẻ hàn quang:

"Hải Tâm Diễm cũng từng nằm trong tay Hàn Phong, có lẽ hẳn sẽ biết một ít tin tức liên quan đến người này."

Nghĩ đến khả năng này, bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ nắm chặt, một bình ngọc hiện ở trong tay, ngón tay nhấn mạnh một chút, sau đó một đạo linh hồn suy yếu khẽ hiện lên, quaa hình dáng, có thể thấy đây là Hàn Phong.

Tiêu Viêm nhìn Hàn Phong suy yếu đến cực điểm, lạnh giọng quát:

"Hải Tâm Diễm của ngươi là giao cho người nào ở Hồn Điện?"

Nghe Tiêu Viêm hỏi, Hàn Phong bất chợt rùng mình, nhưng chưa đợi hắn trả lời, một tia lửa đã bắn thẳng vào Hàn Phong.

"Đừng, đừng, ta nói."

Nhìn Tiêu Viêm không chút do dự sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, Hàn Phong hoảng sợ, vội vàng nói:

"Hải Tâm Diễm của ta là bị một lão nhân ở Hồn Điện thu lấy, gọi là Mộ Cốt lão nhân, địa vị của hắn ở Hồn điện không thấp, bởi hắn ngoài là một Đấu Tôn cường giả, còn là một bát phẩm Luyện dược sư, rất được Hồn điện chú coi trọng."

"Mộ Cốt lão nhân..."

Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thầm, ánh mắt càng trở nên băng lãnh:

"Quả nhiên là người của Hồn Điện."

"Mộ Cốt lão nhân cùng Dược Trần ân oán rất sâu đậm. Theo lời kể của Mộ Cốt lão nhân, năm đó hắn cùng với Dược Trần cùng bái một thầy, nhưng sau đó không hiểu vì lý do gì lại bị trục xuất, cho nên hắn rất căm hận Dược Trần, luôn tìm mọi cách để chống đối Dược Trần. Năm đó ta ra tay với Dược Trần cũng là do hắn châm ngòi, bảo ta cướp lấy Phần Quyết." Hàn Phong cẩn thận nói

"Cái gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm chợt biến đổi. Hoá ra Mộ Cốt lão nhân và Dược lão là huynh đệ đồng môn. Tiêu Viêm trầm giọng quát:

"Vì sao ta chưa bao giờ nghe lão sư nhắc đến chuyện này?"

"Ta cũng chưa bao giờ nghe hắn nhắc tới, chỉ là do Mộ Cốt lão nhân trong lúc vô ý nói ra mà thôi."

Tựa hồ là sợ thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Viêm, sợ Tiêu Viêm sẽ tiếp tục ra tay với hắn, nên vội vàng trả lời.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Nếu lời Hàn Phong là đúng, như vậy hắc bào nhân trước kia quả thật là Mộ Cốt lão nhân. Bởi vì, chuyện về Phần Quyết, mặc dù là người thân của Tiêu Viêm cũng rất ít người biết được.

"Tuy Mộ Cốt lão nhân lần này thất thủ, nhưng hắn chắc chắn sẽ tìm cơ hội khác để ra tay. Chẳng qua lấy thực lực của chúng ta mà nói, hắn cũng không dám thật sự cùng ta chính diện tranh chấp, ngày sau cẩn thận hơn một chút nữa thì cũng có thể yên tâm phần nào."

"Đan hội sắp cử hành, việc quan trọng nhất bây giờ là đạt được Top 10, sau đó đem Tam Thiên Diễm Viên Hoả đoạt tới tay, như vậy cho dù sau này có trực tiếp đấu với lão Mộ Cốt kia thì ta cũng không sợ."

Hai mắt Tiêu Viêm loé sáng, sau cùng cũng hạ quyết tâm, bàn tay

chợt vung lên, đem linh hồn Hàn Phong ấn vào trong bình ngọc, sau đó ném vào Nạp Giới.

"Ngày mai phải tìm cho ra địa điểm của đám người Huyền Minh Tông, sau đó đem ân oán giải quyết hết luôn đi."

Nghe giọng nói Tiêu Viêm tràn đầy sát khí, Tiểu Y Tiên cũng chậm rãi gật đầu. Nàng biết được lúc này đây, Tiêu Viêm đã thật sự nổi giận.

-----oOo-----

Chương 1147: Huyền Không Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, Tiêu Viêm từ trong phòng đi ra, vừa lúc gặp Diệp Trọng đang đứng trong sân. Thấy Tiêu Viêm, Diệp Trọng thở dài nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy xấu hổ. Đêm trước đã xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn lại không hề hay biết, thật là bảo hộ không chu toàn.

"Tiêu Viêm tiên sinh, địa điểm của Huyền Minh tông, ta đã cho người tra rõ ràng."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng là ngẩn ra, nhìn khuôn mặt Diệp Trọng lộ rõ sự mệt mỏi, có thể thấy được bởi vì chuyện đêm qua mà hắn đã bận rộn một đêm, liền lập tức cười cười, nói:

"Chuyện đêm qua không có liên quan đến ngài, hắc bào nhân kia quả thật rất mạnh, ngay cả Tiểu Y Tiên và Diệu lão tiên sinh cũng không phát hiện được."

Diệp Trọng cười khỏ, nói:

"Tại Thánh Đan thành này, Huyền Minh Tông có một trang viên ở phía nam. Ở công hội giao dịch của luyện dược sư ngày trước, vị bạch y thanh niên mà chúng ta xung đột kia là con của Huyền Minh Tông tông chủ, tên là Thần Nhân. Hắn cũng là một luyện dược sư, nghe nói tới đây cũng là vì muốn tham gia đan hội. Còn hôn y lão nhân ở bên cạnh hắn là một vị cường giả thanh danh hiển hách của Huyền Minh Tông, Huyền tôn giả. Thực lực của hắn rất mạnh, bên cạnh đó, còn có 2 trưởng lão thực lực cũng là Đâu Tông đỉnh cấp."

Tiêu Viêm ánh mắt lóe lên một chút, khẽ gật đầu. Thật ra, hắn nguyên bản không muốn cùng Huyền Minh Tông dây thù kết oán, nhưng đối phương đã động thủ trước, như vậy cũng không thể trách hắn tàn nhẫn.

"Tiêu Viêm tiên sinh, người tính toán động thủ với bọn họ?" Nhìn Tiêu Viêm bộ dáng như vậy, Diệp Trọng chân chừ một chút, hỏi.

"Chuyện như đêm hôm trước, một lần là đủ rồi."

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Diệp Trọng trầm ngâm trong giây lát, nói:

"Ta thấy lúc này chưa nên cùng bọn hắn xung đột. Dù sao nơi này cũng là Thánh Đan thành, mà thân phận luyện dược sư của Thần Nhân cũng được Đan Tháp chứng nhận, nếu xảy ra chuyện gì, vậy sẽ khiến Đan Tháp chú ý. Hơn nữa, bên cạnh hắn lúc này người đông thế mạnh, nếu muốn hạ thủ, trừ khi thần không biết, quỷ không hay, bằng không sẽ khiến cho Huyền

Minh Tông triệt để tức giận, đến lúc đó sẽ có không ít phiền phức. Dù sao thế lực đằng sau Huyền Minh Tông, chính là "con quái vật" Thiên Minh Tông."

"Ý của Diệp trưởng lão là xem như chưa hề xảy ra chuyện đêm qua?" *Tiêu Viêm khẽ nhú mày, nói.*

"Đương nhiên không phải như vậy."

Diệp Trọng vội lắc đầu, nói:

"Người nên biết, giết một Tôn giả là rất khó khăn, một khi Huyền tôn giả đào thoát được, phiền toái sẽ rất lớn. Mà người của Huyền Minh tông lúc này đều lấy Thần Nhân làm đầu, vì vậy chuyện hành tung của chúng ta bị lộ, có thể là do chủ ý của Thần Nhân."

"Đan hội sắp cử hành, tất cả người được lựa chọn sẽ được đưa đến một nơi thần bí, lúc đó động thủ là tốt nhất. Bên trong Đan hội, nếu Thần Nhân có xảy ra vấn đề gì sẽ đều là chuyện ngoài ý muốn, mặc dù là Huyền Minh Tông cũng khó mà truy xét."

Nghe vậy, lông mày Tiêu Viêm thoáng giãn ra, lời nói của Diệp Trọng không phải là không có lý. Huyền Minh Tông không thể đơn giản như Băng Hà Cốc, hướng chi phía sau còn một con quái vật khổng lồ Thiên Minh Tông, một khi có chuyện xảy ra, chỉ sợ sẽ có phiền phức lớn. Hiện giờ hắn đã trêu chọc vào Hồn Điện, nếu còn tiếp tục gây chú ý với các môn phái khác, vậy sẽ là hoạ vô đơn chí.

"Trưởng lão Đan Tháp hiện đang chờ, hẳn là lo lắng người sẽ ra tay với Huyền Minh Tông nên mới tới đây. Dù sao đây cũng là Thánh Đan thành, bọn họ cũng phải chú ý mặt mũi."

"Thịnh trưởng lão cũng tới?"

Tiêu Viêm ngăn người, hỏi.

"Ân, nhưng hắn nói không nên kinh động người."

Tiêu Viêm nhú mày, nếu Thịnh trưởng lão đã tới, như vậy ý của Đan Tháp chính là không muốn bản thân mình đi sống mái với Huyền Minh Tông.

Bất quá, hẳn cũng cảm thấy tốt. Thân là chủ trì đan hội, Đan Thập có nghĩa vụ duy trì sự ổn định. Đêm qua, vị tiên bói Đan Thập xuất hiện kia chắc cũng vì lý do này. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Đi gặp Thịnh trưởng lão thôi, việc này tạm thời để đó, theo lời ngài nói đi, tới địa phương thần bí kia ta sẽ truy tìm Thần Nhân, không thể bỏ qua chuyện này được."

Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, sau đó cũng bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngay sau đó, hẳn đi về phía biệt viện, gặp Thịnh trưởng lão. Nhìn thấy Tiêu Viêm cũng không có động thủ, Diệp Trọng cũng thở nhẹ một cái, vội vàng đi theo. Lúc hai người Tiêu Viêm đi đến nơi, đã thấy Thiên Hỏa tôn giả, Tiểu Y Tiên và Hân Lam đã có mặt.

"Ha hả, cuối cùng cũng đến."

Nhìn thấy Tiêu Viêm bước vào, Thịnh trưởng lão liền cười lớn, sau đó đứng dậy nói:

"Ý của lão phu, chắc Diệp Trọng đã nói rõ với ngươi. Vậy ta cũng không cần nhiều lời, trước mắt các ngươi cùng ta đến Đan Thập, về phần Huyền Minh Tông sẽ có những trưởng lão khác giúp đỡ. Nếu trong lòng ngươi không phục, sau này có cơ hội, Đan Thập cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng trong khoảng thời gian này, mong rằng ngươi xem trọng mặt mũi của Đan Thập mà nhẫn nại một chút."

"Thịnh trưởng lão nói đùa. Nếu ngài đã nói vậy, tiểu tử sao dám không nghe theo."

Tiêu Viêm cười cười. Hiện giờ trong Thánh Đan thành này người nhiều như nôm, tự nhiên sẽ có những hỗn loạn, nếu trong thời điểm này có những rắc rối bùng nổ thì sẽ rất phiền phức, bởi vậy hẳn cũng rất hiểu những khó khăn của Đan Thập.

"Yên tâm, sẽ không để cho ngươi phải chịu ủy khuất như vậy. Ngươi không phải có hứng thú với Hồn Thủ Ấn của Tào Dĩnh hay sao, các trưởng lão đã thương lượng qua, đợi khi ngươi vào Đan Thập, sẽ để ngươi tìm hiểu một ít Hồn kỹ". Thịnh trưởng lão cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt sừng sốt, trong sát na nhảy lên một chút vui

sương, ôm quyền đa tạ. Tuy Hồn Thủ Ẩn kia cũng không phải loại cực kỳ cao cấp, nhưng với người mới tìm hiểu về Hồn kỹ như hắn, lại là loại thích hợp nhất. Hơn nữa, một phần đó là do hắn học trộm của Tào Dĩnh, cũng không phải là toàn bộ. Có thể tìm hiểu toàn bộ, đó đã là ưu đãi không nhỏ với hắn.

"Nếu ngươi đã đồng ý, vậy đi Đan Tháp đi, các vị trưởng lão khác cũng muốn gặp ngươi."

Thịnh trưởng lão cười, bước đi. Đám người Tiêu Viêm liếc nhau một chút, liền cũng cất bước theo sau.

Đan Tháp ở khu vực trung tâm của Thánh Đan thành, khu vực này mới là thánh địa của luyện dược sư. Mà bởi vì trong khoảng thời gian này, dòng người đang lũ lượt đổ về Thánh Đan thành, vì vậy sự phòng ngự bên trong trở nên rất nghiêm ngặt, tuy thời chuẩn bị ứng phó với hết thảy biến cố có thể xảy ra.

Đoàn người Tiêu Viêm theo Thịnh trưởng lão đi vòng vèo hơn nửa canh giờ mới có thể đi vào trong. Mà khi bọn họ đặt chân vào khu vực phía trong, thì tiếng huyên náo đã giảm đi rất nhiều.

Khu vực phía trong Thánh Đan thành, bình thường đều là những thế lực có quan hệ với Đan Tháp, hoặc là một ít cao giai luyện dược sư mới được phép tiến vào. Bởi vậy, sự phòng thủ khu vực này nếu so với ở bên ngoài thì càng thêm nghiêm mật.

Đặt chân vào đây, đám người Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn về khu vực giải đất trung tâm, nơi đây có một toà tháp cao trăm trượng, như một ngọn núi nhỏ, khơi dậy cảm giác hùng tráng của mọi người. Tháp cao chót vót, liếc nhìn lại dường như là không thấy đỉnh, mây mù lượn lờ xung quang, có vẻ dị thường thần bí.

"Đây chính là Đan Tháp sao?"

Nhìn cự Tháp màu đen lừng lững như cột chống trời, dù là Tiêu Viêm cũng không khỏi kinh ngạc. Cùng với Đan Tháp này, Lôi Tháp ở Phong Lôi Các quả thật giống như một tiểu hài tử đứng dưới chân cự hán.

Thịnh trưởng lão gật đầu cười, mang theo đoàn người Tiêu Viêm dọc theo

dòng người đang hội tụ trên con đường cái, hướng Đan Tháp bước vào.

Có người dẫn dắt, đoàn người Tiêu Viêm rất dễ dàng liền vượt qua các bước kiểm tra nghiêm ngặt, tiến vào trong Đan Tháp.

Đi vào Đan Tháp, Thịnh trưởng lão sắp xếp chỗ cho bọn người Tiểu Y Tiên, sau đó mang Tiêu Viêm đến tầng cao của tháp.

Đến bên cánh cửa của một phòng lớn, Thịnh trưởng lão mới dừng lại.

"Hội trưởng Huyền Không ở bên trong, hẳn ngày xưa là bạn tốt của Dược Trần, thấy hẳn ngươi cũng nên kính ngưỡng một chút."

Nghe được Thịnh trưởng lão nhắc nhở, Tiêu Viêm liền vội vàng gật đầu.

Thấy thế, Thịnh trưởng lão cười hài lòng, sửa sang lại quần áo, cung kính đẩy cửa ra, sau đó nháy mắt một cái. Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chậm rãi đi vào.

Bên trong đại điện, bị phần đông giá sách che kín, nhìn qua có cảm giác hỗn độn, cũng che kín rất nhiều ngọn lửa có màu sắc bất đồng. Đủ loại ngọn lửa đan xem vào nhau, mang lại cảm giác như lạc vào mộng ảo.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng dừng trên một phiến đá, ánh mắt không ngừng dò xét. Một lát sau, ánh mắt hẳn dừng lại ở trước một cái giá sách, nơi đó có một bạch y lão giả đang cẩn thận dọn dẹp cát bụi trên đó.

Vị bạch y lão giả này cả người không thấy một chút khí tức cường giả, liền giống như một lão giả bình thường. Nhưng khi Tiêu Viêm dùng linh hồn để cảm giác, thì lại kinh hãi phát hiện trước mắt là một mảng hư vô, bạch y lão giả phảng phất như không tồn tại.

"Ha ha, ngươi chính là Tiêu Viêm? Ánh mắt lão gia hoá kia không tồi, quả thật khiến cho người ta thật sự rất hâm mộ a."

Khi Tiêu Viêm cung kính đứng nhìn cách đó không xa, thì bạch y lão giả cũng ngừng tay, thanh âm tang thương từ bên trong đại điện lặng yên vang vọng lên.

-----oOo-----

Chương 1148: Tống Thanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy tiếng cười già nua kia, Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu, bất chợt thấy bạch y lão giả chậm rãi xoay người. Vị bạch y lão giả này râu tóc bạc phơ, khuôn mặt như được che kín bởi những nếp nhăn, hai mắt cũng được che phủ thật sâu, tựa như một cái hồ không đáy, nhưng lại có một chút ôn hoà.

"Tiền bối nói đùa."

Chấp tay, Tiêu Viêm cung kính nói.

"Ha ha, chuyện này cũng không phải là giỡn, tuổi như vậy mà đã đạt tới thất phẩm cao cấp Luyện dược sư, nhìn khắp đại lục, có thể đạt tới một bước này, quả thật là có thể đếm trên đầu ngón tay."

Bạch y lão giả ôn hoà nhìn Tiêu Viêm, cười nói:

"Lão phu là Huyền Không Tử, nếu người không ngại, có thể gọi ta là Huyền lão. Ta năm đó cùng lão sư Dược Trần của người giao tình thâm hậu, người gọi như vậy cũng không tính là quá phận."

"Một khi đã như vậy, Tiêu Viêm cung kính không bằng tuân mệnh."

Nghe vậy, Tiêu Viêm chấp tay, cười nói.

Huyền Không Tử cười cười, đem quyển sách trong tay đặt vào giá, sau đó quay lại trước bàn đọc sách, nói:

"Chuyện của Huyền Minh Tông, người không cần gấp gáp. Thánh Đan thành hiện tại rất hỗn độn, nếu làm không tốt, có thể sẽ làm cho Đan hội bị trì hoãn."

Tiêu Viêm nghe vậy, cũng khẽ gật đầu. Bạn đang đọc truyện tại -
[www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Người đem qua đã che giấu khí tức cùng dung mạo, ta thật không biết"

đến tột cùng là vị Tôn lão nào của Hồn Điện."

Huyền Không Tử chậm rãi nói.

"Hắn là Mộ Cốt lão nhân."

Tiêu Viêm chân chừ một chút, nói:

"Nga?"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Huyền Không Tử ngẩn người, chậm rãi gật đầu:

"Khó trách hắn lại tìm tới ngươi. Đầu tiên tới không ngờ là lão gia hỏa này, Hồn Điện, thật đúng là khiến người khác không bớt lo a."

"Được Trần, giờ cũng đã rơi vào tay Hồn Điện?"

Huyền Không Tử ngón tay gầy guộc vuốt ve mặt bàn, đột nhiên hỏi.

Tiêu Viêm khẽ cắn chặt môi, gật đầu.

"Ai.... Lão già này trời sinh tính tình tiêu sái, xưa nay không thích việc kéo bè kết phái. Nếu lúc trước hắn nghe lời ta, trở thành người đứng đầu của Đan Tháp, vậy cũng sẽ không đến nỗi bị Hồn Điện làm ra sự tình này."

Huyền Không Tử thở dài một tiếng, nói:

"Việc này ta sẽ cho người lưu ý, nếu có tin tức của Dược Trần, ta sẽ thông báo cho ngươi."

"Đa tạ Huyền lão."

Tiêu Viêm vội vàng nói. Thế lực của Đan Tháp trải rộng khắp Trung Châu, nếu có thêm bọn họ hỗ trợ tìm kiếm, vậy sẽ tránh được vô số chuyện phiền phức.

Huyền Không Tử khoát tay áo:

"Hồn Điện cùng Đan Tháp chúng ta, cũng xem như là địch nhân. Hàng năm, linh hồn Luyện dược sư bị bọn họ bắt không biết là bao, nhưng bởi vì

có một vài nguyên nhân, Đan Tháp cũng không thể trực tiếp cùng Hồn Điện tuyên chiến. Thực lực của tổ chức này, hơn xa so với những gì người đoán được."

Tiêu Viêm im lặng gật đầu. Hồn Điện tại Trung Châu có thể tồn tại nhiều năm như vậy, nếu nói không có thực lực, vậy thật sự là không thể nào. Nhưng hẳn quả thật không ngờ chính là, ngay cả Đan Tháp cũng kiêng kỵ thế lực thần bí này.

"Ket..."

Trong lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, cửa điện đột nhiên mở ra, ba đạo thân ảnh liền chậm rãi đi vào. Tiêu Viêm chột kinh ngạc, vì hai trong ba người này chính là Tào Dĩnh và vị cô nương của Đan gia, Đan Thần.

Tại phía sau hai người này, có thêm một gã hắc y nhân trẻ tuổi, bộ dáng có chút tuấn tú, đang cùng hai người Tào Dĩnh trò chuyện. Mà trên ngực của hắn có một khoả huy chương, trên đó có 7 ngôi sao vàng lấp lánh.

Thất phẩm cao cấp Luyện dược sư.

Lúc Tiêu Viêm đang để ý hai người Tào Dĩnh thì hai người này cũng nhìn thấy hắn, trên gương mặt hiện lên một chút kinh ngạc, hiển nhiên là vì sự xuất hiện của hắn ở nơi này.

"Lão sư."

"Huyền Không hội trưởng."

Cả hai nàng đồng thời nói.

"Ha ha, ba người các người cũng đều đến đây."

"Khanh khách, có thể không biết được sao, chuyện của Tiêu Viêm tiên sinh đã truyền đi khắp Đan Thành..."

Tào Dĩnh che miệng cười duyên nói. Khi nàng cười càng lộ vẻ quyến rũ phong tình, làm cho vị hắc y nhân trẻ tuổi ở bên cạnh trong mắt liền xẹt qua một tia lửa nóng.

Đối với lời nói của Tào Dĩnh, Tiêu Viêm cũng không chú ý, chỉ cúi đầu một chút hướng ba người cười cười.

"Tại hạ Tống Thanh, đã sớm nghe qua đại danh của Tiêu Viêm tiên sinh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Quá khen." Tiêu Viêm mỉm cười. Mặc dù hắc y nam tử trước mặt che dấu khá tốt, nhưng Tiêu Viêm vẫn nhìn ra được ở trong mắt đối phương hiện lên một tia địch ý. Mà nơi phát ra, tựa hồ là do Tào Dĩnh ở bên cạnh.

"Yêu nữ này quả nhiên là hại nước hại dân."

Đối với loại phát hiện này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười khò. Hắn cũng chưa làm bất cứ điều gì, nhưng loại căm thù này lại kì diệu đưa đến với hắn, quả thật là làm cho hắn không biết làm sao.

"Tiêu Viêm tiên sinh, Tống Thanh chính là đệ tử của đại trưởng lão Đan Tháp. Về sau, nói không chừng còn có thể trở thành vị trưởng lão thứ tám trẻ tuổi nhất của Đan Tháp, một chút cũng không yếu so với ngươi."

Tào Dĩnh song mắt lưu chuyển, xinh đẹp cười nói.

Nghe được lời nói của Tào Dĩnh, vẻ mặt Tống Thanh nhìn như không có gì thay đổi, nhưng trong mắt lại nhàn nhạt hiện lên vẻ đắc ý. Lấy thành tựu hiện giờ của hắn, đúng thật là có quyền để kiêu ngạo.

"Danh sư xuất cao đồ."

Tiêu Viêm cười nhẹ, cũng là không nói gì thêm nữa. Yêu nữ Tào Dĩnh này tính tình quý dị khó lường, nếu không cẩn thận sẽ bị nàng đùa giỡn. Mà hắn, lại không phải loại người thích vây quanh nữ nhân, dù Tào Dĩnh cũng không phải nữ nhân bình thường.

"Tốt rồi, nếu đã biết lẫn nhau, ta sẽ nói mục đích gọi các ngươi đến đây."

Huyền Không Tử mỉm cười, ánh mắt chậm rãi nhìn mọi người. Ánh mắt của lão giống như có thể nhìn thấu tất cả, cho dù lấy tình tình yêu nữ của Tào Dĩnh, ở trước mắt Huyền Không Tử cũng đều tỏ vẻ ngoan ngoãn.

"Đan hội sắp bắt đầu, bởi vì quan hệ đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, đã

hấp dẫn không ít thế lực, kể cả Hồn Điện."

"Hồn Điện?"

Nghe vậy, bọn người Tào Dĩnh lông mày chột nhú lại.

Tiêu Viêm đôi mắt chột lóe ra, vẫn chưa trả lời.

"Án! Bởi vì phong ấn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa quá dài, cho nên nó rất oán hận Đan Tháp. Nếu nó thoát ra ngoài được, tất nhiên sẽ có hành động trả thù Đan Tháp, đến lúc đó tổn thất tự nhiên là sẽ rất lớn."

Huyền Không Tử khẽ thở dài:

"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trải qua vô số năm tháng, linh trí đã rất cao, dù cho đã dùng hết mọi cách nhưng chúng ta cũng không thể thuận phục dã tính của nó. Hơn nữa, bởi vì mấy năm nay nó từ từ hấp thu tinh không chi lực, phong ấn của chúng ta đã dần dần duy trì không được, vì vậy phải mau chóng giải quyết phiền toái này."

"Hồn Điện đương nhiên là muốn thu lấy Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhưng nếu không lấy được, đương nhiên chúng sẽ huỷ diệt phong ấn, phóng thích Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Đến lúc đó, Đan Tháp sẽ tổn thất trầm trọng, mà Hồn Điện sẽ lợi dụng cơ hội để thu thập linh hồn."

"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có uy lực rất mạnh, tuy trên Dị Hoả Bảng, nó vẫn chưa được bài danh trong năm vị trí đầu tiên, nhưng năng lực của nó, đã có thể ở Top 5 rồi."

Sắc mặt Huyền Không Tử có chút ngưng trọng, nói:

"Bởi vì nguyên nhân ngưng tụ tinh không chi lực, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đã tương đương với bất tử chi thân, bởi vậy chúng ta cũng chỉ có thể đem nó phong ấn mà không thể đánh chết. Nếu ai đem Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thu phục, như vậy lực khôi phục sẽ rất kinh khủng. Hồn Điện nếu có thể chiếm được nó, vậy sẽ là phiền toái rất lớn."

"Mà gọi các người lại đây, chính là ta hy vọng các người có thể ngăn cản được Hồn Điện."

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Huyền Không Tử, đại điện liền bắt chợt lâm vào một trận yên tĩnh.

Một lát sau, Tào Dĩnh nhíu đôi lông mày, nói:

"Lão sư, đã như vậy, tại sao chúng ta không trực tiếp cảm Hồn Điện tham gia?"

"Thứ nhất là chúng ta không thể biết khi tham gia đan hội, đến tột cùng ai mới là người của Hồn Điện, hơn nữa, cho dù biết được chúng ta cũng không thể lấy bất cứ lý do gì để cảm cả, bởi đây là quy củ của Đan Tháp. Chỉ cần là Luyện dược sư, có tư cách tham dự, thì Đan Tháp sẽ không thể nào huỷ bỏ tư cách của hấn."

"Quy củ này cũng khá làm chúng ta đau đầu, nhưng cũng nhờ cử chỉ của Đan Tháp như vậy, nên Đan Tháp mới có được như ngày hôm nay."

Huyền Không Tử có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, mọi người khẽ gật đầu. Tiêu Viêm cùng Hồn Điện vốn là thế bất lưỡng lập, hơn nữa Tam Thiên Diễm Viêm Hoả là vật mà hấn nhất định phải lấy, vì vậy, đối với loại sự tình trên, hấn cũng không phản đối.

"Còn thời gian bảy ngày nữa là Đan hội bắt đầu, trong lúc này các ngươi cứ ở trong Đan Tháp. Để đạt được mục đích của mình, Hồn Điện sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào, các ngươi cũng nên cẩn thận."

Nghe Huyền Không Tử dặn dò, đám người Tiêu Viêm gật đầu lần nữa.

"Án, giờ điều mà các ngươi có thể làm, là chờ cho Đan hội bắt đầu."

Huyền Không Tử hiện lành cười, từ trên bàn lấy ra một quyển trục, nhìn Tiêu Viêm nói:

"Nghe nói ngươi có hứng thú với Hồn Thủ Ấn của Dĩnh nhi, cầm lấy xem kĩ đi, tuy nói Hồn kĩ này không phải là loại cao giai, nhưng nếu đem ra bên ngoài cũng là vật cực kỳ hiếm có."

Tiếp nhận quyển trục, Tiêu Viêm trong mắt xẹt qua vẻ mừng rỡ, vội vàng ôm quyển nói:

"Đa tạ Huyền lão."

"Ha hả, việc nhỏ mà thôi."

Huyền Không Tử cười cười, phát phát tay với mọi người. Thấy thế, đám người Tiêu Viêm cũng khom lưng thi lễ, sau đó nhất nhất rời khỏi đại điện.

Nhìn mọi người rời khỏi, Huyền Không Tử mỉm cười, nhẹ giọng nói:

"Được Trần, trận đánh cuộc năm đó của chúng ta, liên phải xem Tiêu Viêm cùng Dĩnh nhi ai sẽ là quán quân rồi. Không biết, ngươi còn có thể thắng ta hay không?"

-----oOo-----

Chương 1149: Hồn Thủ Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi ra khỏi đại điện, Tiêu Viêm và đám người Tào Dĩnh cũng không nói thêm lời nào. Lập tức bước vào một lối đi tắt đến tầng dưới cùng của Đan Tháp.

"Tiêu Viêm tiên sinh"

Tiêu Viêm vừa mới cất bước, một tiếng nói nũng nịu từ phía sau vang lên, hắn chợt ngừng lại, quay đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Tào Dĩnh, cười nói: *"Tào Dĩnh tiểu thư có chuyện gì sao?"*

Ánh mắt Tào Dĩnh lưu chuyển, làm ra một bộ dáng cực kỳ quỳn rũ khiến cho người khác không rời mắt nổi, khẽ cười nói: *"Lần trước chưa trò chuyện được với Tiêu Viêm tiên sinh, bây giờ có thời gian, tại sao chúng ta không tâm sự một chút nhỉ?"*

Nghe được lời Tào Dĩnh nói, ánh mắt Tiêu Viêm chợt nhíu lại, liếc mắt nhìn Tống Thanh, quả nhiên thấy được chân mày Tống Thanh cũng nhăn lại.

"Thật xin lỗi, ta còn có chuyện quan trọng phải làm, ngày sau nếu có thời gian, sẽ trò chuyện cùng với Tào Dĩnh tiêu thư"

Vừa tới Đan Tháp, Tiêu Viêm cũng không muốn gây thêm rắc rối, đặc biệt là loại thù hằn do tranh giành tình nhân này. Vì vậy mà hắn nhẹ nhàng mỉm cười, nói.

Thấy Tiêu Viêm cự tuyệt lời nói của mình, ánh mắt Tào Dĩnh có chút bất ngờ. Hiển nhiên, việc bị cự tuyệt này đối với nàng rất hiếm gặp, nhưng nàng cũng không phải một nhân vật tầm thường, tuy bất ngờ nhưng vẫn không biểu hiện chút nào trên mặt, duyên dáng cười nói: *"Thật đáng tiếc ..."*

"Dĩnh nhi, nếu Tiêu Viêm huynh đệ có việc quan trọng, chúng ta cũng không nên ép buộc. Đan hội sắp tới, việc luyện đan mà chúng ta bàn bạc vẫn chưa hoàn thành, không bằng hôm nay làm cho xong đi." Tống Thanh một bên cười nói.

Thấy Tống Thanh mở miệng, Tiêu Viêm chợt nói: *"Vậy Tiêu Viêm cũng không làm phiền hai vị nữa, tại hạ sẽ bế quan mấy ngày, sau khi đan hội bắt đầu, chúng ta sẽ trò chuyện sau vậy"*

Nói xong, Tiêu Viêm cũng không chờ cho Tào Dĩnh mở miệng, ôm quyền với ba người, sau đó nhanh chóng bước đi. Đối với tính cách quý dị khó lường như yêu nữ của Tào Dĩnh, hắn cũng không muốn dính líu nhiều, tuy Tống Thanh nhìn như không phải người thường, nhưng người này sớm hay muộn cũng sẽ bị Tào Dĩnh đùa giỡn trong lòng bàn tay thôi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhanh chóng rời đi, đôi môi hồng nhuận của Tào Dĩnh cũng hơi nhếch lên. Hắn cũng thật khá, những nam nhân khác phần lớn đều như ruồi bọ lượn lờ xung quanh nàng, nhưng Tiêu Viêm lại xem nàng như một con hồng hoang mãnh thú.

"Thú vị!"

Nhìn thấy bộ dáng hăng hái của Tào Dĩnh, trong lòng Tống Thanh chợt trầm xuống, ánh mắt xuất hiện vài tia lãnh mang. Mấy năm quen biết Tào Dĩnh, hắn gần như đã xem Tào Dĩnh là của riêng mình, tuyệt đối không cho phép có nam nhân nào khác tiếp cận. Trong suy nghĩ của hắn, với sự ưu tú của Tào Dĩnh thì ngoài hắn ra, còn ai xứng đáng với nàng?.

Mặc dù Tiêu Viêm trở thành quán quân trong cuộc khảo hạch của ngũ đại gia tộc, nhưng chỉ thế vẫn chưa đủ để Tống Thanh coi hắn là một đối thủ ngang hàng. Bất kể bối cảnh hay thiên phú, hắn đều có thể ngạo thị đồng lứa. Dựa theo suy nghĩ của hắn, hắn sau này sẽ là người có quyền thế tại Đan Tháp, thậm chí nếu tại đan hội lần này hắn chiếm được ngôi quán quân, trong danh sách dự bị của đầu số Đan tháp cũng sẽ có tên của hắn, đến lúc đó, nữ nhân nào có thể thoát khỏi tay hắn?[/COLOR]

"Tiêu Viêm, hy vọng người sẽ không đối đầu với ta, nếu không ....." Ánh mắt Tống Thanh nhìn vào bóng dáng Tiêu Viêm vừa biến mất, mơ hồ có một hung quang hiện lên.

Tiêu Viêm không thể nào biết được, mặc dù hắn đã chủ động tránh, nhưng giữa hắn và Tống Thanh đã kết thù với nhau. Và nếu như hắn biết được, thì cũng chỉ bất đắc dĩ, thậm mắng hai tiếng ngu ngốc mà thôi.

Suôn sẻ ra khỏi Đan Tháp không lộ thì cũng mất gần một tiếng đồng hồ Tiêu Viêm mới đến được nơi mà trưởng lão đã an bài. Dòng người trong Đan Tháp cũng không nhỏ, hơn nữa đều là luyện dược sư, trong đó có cả một số cao cấp luyện dược sư, quả thật là nơi ngoạ hổ tàng long. Khi trở lại hoa viên, Tiêu Viêm cũng chỉ chào đám người Tiểu Y Tiên một tiếng rồi chui luôn vào phòng của mình.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Tiêu Viêm tranh thủ điều tức, tay nắm chặt, một quyền trực bụi bặm liền xuất hiện ở tay, đây là vật mà Huyền Không Tử đã đưa cho hắn.

Bàn Tay chậm rãi mở quyền trực, mặt trên không hề có chữ, có chăng đi nữa cũng chỉ là vài vết nhăn mà thôi. Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, sau đó nắm chặt quyền trực, nhẹ nhàng đưa lên trán.

Khi quyền trực tiếp xúc với trán, một cỗ dao động vô hình phát ra, Tiêu Viêm liền cảm thấy có một dòng tin tức chảy như thác lũ vào trong đầu mình. Đợi đến khi tin tức dừng mãnh tiến hết vào, Tiêu Viêm mới khẽ buông quyền trực, chìm vào trong suy nghĩ, bắt đầu tìm lấy tin tức. Một thời gian dài trôi qua, đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, khoé mắt chợt loé sáng. Cỗ tin tức mà hắn thu được, đúng là bộ hồn kỹ mà Tào Dĩnh đã tu luyện, gọi là Hồn Thủ Ấn. Hồn Ấn, tại thời xa xưa, cùng với đấu kỹ, đều là chia thành bốn cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Và

Hồn Thủ Ấn được xếp vào loại Huyền giai cao cấp hồn kỹ. Tuy nói nó không phải cực kỳ cao giai, nhưng xem như cũng không tồi. Mà uy lực của nó, Tiêu Viêm cũng đã tự mình lãnh giáo qua. Hơn nữa thứ này không giống như đấu kỹ, hiện giờ hồn kỹ cũng rất thưa thớt, nếu cùng người khác đối chiến, thì có thể khiến người khác bất ngờ.

Đương nhiên, điều quan trọng là, Tiêu Viêm chỉ học lén được từ Tào Dĩnh đệ nhất ấn, hai ấn phía sau không thể nào học trộm được. May mắn cho hắn, hiện giờ có quyền trục này, thì hắn cũng không lo thiếu nữa.

"Đây là hồn kỹ sao, quả nhiên khác với đấu kỹ"

Tiêu Viêm ngồi trầm tư hồi lâu, nếu chỉ có một số loại đấu kỹ cần sử dụng thủ ấn, thì khi thi triển hồn kỹ, thủ ấn cần phải phối hợp với lực lượng linh hồn, hơn nữa khi thủ ấn thay đổi, lực lượng linh hồn cần phối hợp theo một quỹ tích nhất định, nhưng vạn pháp quy tông, hồn kỹ và đấu kỹ đại khái cũng khá giống nhau.

"Hô."

Hít sâu một hơi, tinh thần Tiêu Viêm dần tập trung, mà bàn tay cũng từ từ đưa lên, sau đó dựa ấn quyết có trong trí nhớ, bắt đầu chậm rãi biến ảo.

Thủ ấn Tiêu Viêm chuyển biến có chút thông thả, nhưng vẻ mặt lại cực kì nghiêm túc, linh hồn lực lượng trong mi tâm bắt chợt ào ra, sau đó phối hợp với biến hoá của thủ ấn mà ngưng tụ.

Trong phòng, Tiêu Viêm không ngại phiền toái thi triển lại thủ ấn nhiều lần. Tu luyện như thế, mặc dù có chút buồn tẻ, nhưng dù cho tu luyện hồn kỹ hay đấu kỹ, muốn triệt để nắm giữ nó, cũng chỉ có một con đường là chăm chỉ luyện tập.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhưng Tiêu Viêm cũng không nóng lòng kết động thủ ấn, và năng lượng hội tụ nơi bàn tay ngày càng tinh thuần.

"Hồn chi cực."

"Bé thủ Thiên Linh."

"Nạp linh đoán hồn."

Khi tinh thần Tiêu Viêm hoàn toàn chìm vào tu luyện. Một âm thanh rất nhỏ, không do hấn không chế, khẽ mấp máy tại môi, nhẹ nhàng truyền ra.

Khẩu quyết vừa xuất ra, không gian bên trong phòng cũng chợt lay động, linh khí từ từ tiến vào mi tâm của Tiêu Viêm.

Tất cả biến hoá này, Tiêu Viêm đều không thể phát hiện. Hấn duy nhất chỉ có thể nhận thấy được là sau khi khẩu quyết kia xuất hiện, hấn có thể thuần thục không chế linh hồn hơn, thậm chí mấy cái kết ấn, hấn cũng có cảm giác thoải mái hơn. Trong phòng lúc này cực kì yên tĩnh, duy nhất chỉ có một loại phạm âm(*)nhẹ nhàng lẫn quẩn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Thời gian như nước chảy, Tiêu Viêm cũng không biết, lần tu luyện này của hấn đã qua mười ngày.

Trong mười ngày này, bởi vì sắp tới thời điểm tổ chức đan hội, cũng là làm cho dòng người đổ vào Đan thành ngày càng nhiều. Ở mảnh đất rộng lớn này, ở đâu cũng có thể thấy vô số dòng người qua lại.

Và tất nhiên, người càng đông, thì càng có nhiều rắc rối phát sinh, nhưng may mắn là Đan Tháp cũng không phải là thế lực tầm thường, bởi vậy việc giữ trật tự cũng khá tốt, những vấn đề như bạo loạn cũng không hề phát sinh. Tuy nhiên, vì đan hội sắp bắt đầu, nên cả Đan Tháp lúc này đều sôi sục lên. Đan hội, không chỉ là chuyện của Đan Tháp, mà còn là của cả Trung Châu. Giác mộng của vô số luyện dược sư, là tại đan hội có thể toả sáng rực rỡ, trở thành ánh sáng của đại lục.

Đương nhiên, dưới cái sôi trào đó, không thể thiếu những ám lưu. Vì nguyên nhân là Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, phần đông thế lực, đều phái luyện dược sư của mình tham gia để lấy cho bằng được. Và lần đan hội này, sẽ có vô số luyện dược sư tham gia thi đấu, hết thảy công phu tu luyện, cũng vì lần đan hội này. Vô số luyện dược sư, vì đan hội lần này mà sống mái với nhau một phen.

Trong khi toàn thành đều sôi trào, thời gian đan hội đã tới. Trong giờ khắc này, bên trong Đan Tháp, có một người trẻ tuổi, như một lão tăng nhập định, bấy giờ khẽ run lên, hai mắt khẽ mở, lộ ra con ngươi đen nhánh.

(*) Phạn âm: Tiếng niệm phật

-----oOo-----

Chương 1150: Đan hội bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, từ khoảnh khắc đôi mắt Tiêu Viêm mở ra, nổi lên một dao động kỳ dị trong giây lát ...

Dao động từ từ tản ra, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên động... một đạo ấn ký hiện ra, bay múa trong không trung, thậm chí mang theo tàn ảnh, tùy theo thủ ấn biến hóa linh hồn lực lượng như chớp ngưng tụ mà đến, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một chương ấn vô hình.

Chương ấn thành, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ta... rồi tiếp tục thay đổi thủ ấn

Ngay sau đó hai đạo thủ ấn vô hình càng thêm phức tạp xuất hiện

Ba đạo chương ấn bắt đồng khi trong tay Tiêu Viêm trở nên cực kỳ hoàn mỹ, có thể thấy trình độ thuần thục đến thế nào, thậm chí còn không hề kém hơn thủ ấn mà Tào Dĩnh đã thi triển ngày đó. Ba đạo linh hồn ấn hiện lên cuối cùng bị Tiêu Viêm yên lặng tán đi đồng thời thở ra một ngụm trọc khí

Trọc khí phun ra, khuôn mặt Tiêu Viêm nổi lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt tựa như ôn ngọc. Thân hình chuyển động, lướt xuống giường, thân thể thẳng tắp như một cây trường thương dựng ở mặt đất, đôi mắt khép hờ...

Tiêu viêm nhắm mắt chốc lát liền mạnh mẽ mở ra, trong mắt có một chút mừng rỡ vì hắn phát hiện trong linh hồn tràn ngập linh khí, càng thêm tràn đầy so với trước kia, thậm chí hắn còn cảm giác trong linh hồn có một chút bẻ tắc như chạm vào một bức tường.

" Đây chẳng lẽ là bức tường của linh cảnh sao? "

Tiêu Viêm đắm chiêu suy nghĩ. Hắn có trực giác, nếu có thể vượt qua vách ngăn này, thì linh hồn hắn có thể chân chính đặt chân vào cái gọi là linh cảnh này.

Hắn có thể chân chính trở thành một Luyện Dược Tông Sư.

Trên mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ tươi cười, dựa theo trình độ này, hắn tự tin mình có thể đột phá cái vách ngăn kia.

Cười thầm trong lòng, Tiêu Viêm sửa sang lại quần áo một chút, rồi đẩy cửa ra, ánh mắt đảo qua, liền nhìn thấy Tiểu Y Tiên ngồi xếp bằng ở phòng ngoài. Vì truyện lần trước nên nàng không dám rời Tiêu Viêm quá xa, mặc dù hôm nay ở Đan Tháp, nhưng nàng vẫn thủ ở đây khi Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện.

Tiêu Viêm đẩy cửa ra thì Tiểu Y Tiên cũng mở hai mắt, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm rồi mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: *"tu luyện ổn chứ?"*

"ừm, vất vả rồi." Tiêu Viêm cười cười, hắn biết Tiểu Y Tiên đã thủ hộ ở đây nhiều ngày.

"Nếu muốn cảm ơn thì một câu nói vẫn chưa đủ đâu..." Tiểu Y Tiên thản nhiên cười, chợt cảm giác được trong lời nói có nghĩa khác, mặt đỏ ửng, vội vàng chuyển đề tài nói: *"ngươi đã bế quan nhiều ngày rồi, trong khoảng thời gian này Tào Dĩnh đã đến tìm ngươi một lần. nhưng bị ta đuổi về, ngươi không trách ra làm hỏng truyện tốt của ngươi chứ?"*

Nói xong, con mắt Tiểu Y Tiên liếc nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi cười khỏ một tiếng, nói: *"ta cùng nàng không quen, có thể có chuyện gì tốt? Hơn nữa nữ nhân kia cũng không phải loại dễ đối phó, ta cũng không muốn quá thân cận với nàng."*

Nghe được Tiêu Viêm nói như vậy Tiểu Y Tiên mới thỏa mãn gật đầu, mỹ mâu hơi uẩn lên giống như trăng non.

"Đan hội khi nào bắt đầu?" ánh mắt Tiêu Viêm quét mắt một vòng, tùy miệng hỏi.

"Ngày mai."

"*Nhanh như vậy?*" Tiêu Viêm nhất thời kinh ngạc, không nghĩ thời gian nhanh như vậy, chỉ chớp mắt đã tới lúc đan hội bắt đầu.

"*Nếu hôm nay ngươi không tự tỉnh lại, thì ta cũng sẽ vào làm ngươi tỉnh*"
Tiểu Y Tiên mỉm cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, rồi chột nhứ mày nói: "*Ta còn một gốc dược liệu chưa tìm được, xem ra hôm nay phải nghĩ biện pháp thu được nó.*"

Từ ngày có được hai loại dược liệu từ Luyện dược sư giao dịch hội xong, chỉ còn Thanh Linh đằng vạn năm vẫn không có nửa điểm tin tức.

Hiện giờ đan hội sắp tới, làm cho Tiêu Viêm cũng có chút luống cuống tay chân, dù sao thiếu một loại dược liệu quan trọng như vậy thì không thể luyện chế được đan dược.

"*Ha ha, dược liệu ngươi không cần quan tâm*" Lúc Tiêu Viêm nhứ mày. Cửa vào đại sảnh đột nhiên bị đẩy ra.

Diệp Trọng, Hân Lam, Thiên Hỏa tôn giả ba người chậm rãi bước vào.

Diệp Trọng cười tủm tỉm đi tới bên cạnh Tiêu Viêm, tay nhoáng lên một cái, vài cái hộp ngọc liền hiện ra trên bàn, nói: "*Nơi này có hai gốc thanh linh đằng vạn năm và một trái huyết tinh yêu quả, hơn nữa với những dược liệu đã có vừa đủ có thể luyện chế hai lần. Dù có thất bại một lần thì vẫn còn cơ hội thứ hai.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ngơ, vội vàng mở nắp hộp ngọc, quả nhiên bên trong là một gốc cây xanh biếc giống như phỉ thúy, sinh cơ nồng đậm làm cho người khác có cảm giác vui vẻ thoải mái.

"*Quả nhiên là thanh linh đằng vạn năm, mấy thứ này làm sao mà có?*" Khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh hỉ, chột có chút nghi ngờ nói. Mấy thứ này không phải vật tầm thường, mặc dù là Diệp gia cũng không lấy được, nhưng hiện giờ liền lấy ra hai gốc thanh linh đằng vạn niên và một trái huyết tinh yêu quả như thế có chút kỳ lạ.

"*Đây cũng không phải chúng ta mua, mà là một vị trưởng lão ở Đan Tháp nghe nói ngươi cần những dược liệu này ngày hôm sau nên họ chủ động*

mang những được liệu này tới." Diệp Trọng cười nói.

Tiêu Viêm ngẩn người, rồi chột giật mình. Việc này tất nhiên là có mệnh lệnh của Huyền Không Tử, bằng không lấy danh tiếng của hắn hiện giờ còn không thể làm cho Đan Tháp coi trọng như vậy.

Trong lòng thầm cảm ơn Huyền Không Tử một tiếng, vung tay lên lập tức đem tài liệu trước mặt thu vào nạp giới. Hiện giờ hắn cần nhất là thứ này, tự nhiên là không thể cự tuyệt, coi như là nhận món nợ ân tình này của Huyền Không tử, ngày sau có cơ hội liền trả lại. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Số người tham gia đan hội lần này có lẽ là đông nhất từ trước đến nay. Nghe nói nội vực hiện nay đã bị số người đi thi chiếm đầy, trong đó có một số lão quái đã thành danh. Xem ra bọn họ đều có quan tâm đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hắn sớm biết lần đan hội này sẽ không thoải mái, thậm chí hắn cũng chưa dám chắc đạt được quán quân, dù sao khó khăn thật sự quá lớn, chỉ có thể làm hết sức" *Nhưng nếu có cơ hội, ta thật sự muốn cùng quần hùng thiên hạ tranh đấu một lần. Lão sư năm đó cũng đạt quán quân, làm đệ tử, sao có thể đánh mất danh tiếng của sư phụ mình?"*

Khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên, trong con người đen nhánh như có một ngọn lửa nóng bỏng khó có thể che đậy. Cho dù hắn có bình tĩnh đến mức nào, thì vẫn là một người trẻ tuổi, nhiệt huyết của tuổi trẻ, cũng chảy xuôi trong người Tiêu Viêm.

Nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm tươi cười, đám người Diệp Trọng liếc nhau một cái, đều mỉm cười, lần đan hội này xem ra có trò hay để nhìn, hơn nữa bọn họ cũng rất hiếu kỳ, đan hội lần này có ai có thể ngăn trở bước chân của hắn hay không?

Lần đan hội này tất sẽ là một hồi long hổ tranh đấu.

Hôm sau, ánh rạng động chiếu xuống xé toang bóng đêm bao phủ.

Cả đan thành đều sôi trào!

Hôm nay, ánh mắt toàn bộ Trung Châu đều hội tụ ở đây, chờ đợi người có thể đứng sừng sững vào thời điểm cuối cùng. Nơi này là nơi các thiên tài luyện dược sư trên đấu khí đại lục trở hết tài năng, một ít người không thể nghi ngờ sẽ là thiên chi kiêu tử chân chính!

Mỗi một quán quân đan hội đều không ngoại lệ, tất cả đều lưu lại uy danh hiển hách trong lịch sử đấu khí đại lục

Mà cũng chính vì vậy, ngôi vị quán quân của đan hội mới bị phóng đại vô hạn. Ai trở thành người thắng cuối cùng, vậy trong tương lai của đấu khí đại lục, hẳn chắc chắn sẽ có tên trong lịch sử.

Phân vinh quang này đủ để cho bất kỳ ai cũng phải điên cuồng. Dù sao chỉ sống một lần, có ai lại muốn một cuộc đời bình thường?

" Kèo kẹt..."

Trong một căn phòng ở Đan tháp, cửa phòng đột nhiên từ từ mở ra. Sau đó một thân ảnh cao gầy chậm rãi hiện ở trong mắt đám người Tiểu Y Tiên đứng chờ ngoài cửa.

Hôm nay Tiêu Viêm mặc một bộ đồ luyện dược sư màu tím được đan tháp làm đặc biệt. Trên ngực có một chiếc huy chương gắn bảy miếng tử kim tinh đang lóe sáng.

Đây xem như là lần ăn mặc trịnh trọng nhất của Tiêu Viêm trong nhiều năm. Bởi vậy có thể thấy được địa vị của đan hội trong lòng Luyện Dược Sư.

Một thân mặc bào phục Luyện Dược Sư, nhìn qua có một chút tiêu sái tuấn dật, trong mắt Tiểu Y Tiên xẹt qua một chút tiểu ý, nàng cũng lần đầu nhìn thấy Tiêu Viêm mặc trịnh trọng như vậy, nhưng không thể không nói, hiện tại bề ngoài Tiêu Viêm cũng không tồi.

Tiêu Viêm khẽ sửa lại áo bào, sau đó mỉm cười với đám người Tiểu Y Tiên: "*Đi thôi...*"

Dứt lời, hắn dẫn đầu chuyển bước đi ra ngoài đại sảnh, sau đó đám người Tiểu Y Tiên đều bước theo.

Trong lòng luyện dược sư, đan hội này có địa vị cực kì cao, nó đã làm không biết bao nhiêu luyện dược sư phải điên cuồng.

Vì ngày này, Tiêu Viêm đã đợi ba năm!

-----oOo-----

Chương 1151: Hai cửa ải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Địa điểm tổ chức đan hội là bên trong bắc khu, mà nơi đó từ mấy ngày trước đã bị người người chiếm cứ, bởi vậy lúc đám người Tiêu Viêm đến đây thì chỉ có thể nhìn thấy biển đầu người không thấy điểm cuối. Tiếng ồn ào rung trời, trong phạm vi trăm dặm cũng có thể nghe thấy.

Đoàn người Tiêu Viêm đứng trên một tòa kiến trúc, lúc này mới phát hiện, đây là một quảng trường khổng lồ đến ngàn trượng, giữa không trung có rất nhiều bãi đá, mơ hồ có hào quang lóe lên, nhìn cực kỳ thần dị.

"*Đó là vị trí cuối cùng của người dự thi*" Diệp Trọng chỉ vào những bãi đá trôi nổi trên không trung, cười nói.

"*Vị trí cuối cùng?*" Nghe vậy, chân mày Tiêu Viêm cau lại.

"*Ha ha đan hội cực kỳ long trọng, không phải ai tham dự cũng có thể tiến vào giữa sân, trở thành tâm điểm cho mọi người chú ý, vẫn còn có hai cửa ải.*" Diệp Trọng cười, sau đó chỉ vào quảng trường khổng lồ tựa như vô biên kia nói: "*Thấy mảnh không gian màu xám kia không?*"

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn theo chỗ Diệp Trọng chỉ, quả nhiên thấy một không gian xám đen, khi hắn quan sát kĩ mới phát hiện mảnh không gian kia bị người mạnh mẽ bóp méo, trong không gian tràn ngập một khí thể màu xám đen ngăn trở tầm mắt.

"*Tư cách cơ bản nhất để dự thi đan hội là phải đạt tới cấp độ vương phẩm luyện dược sư, mà không gian xám đen kia là cửa thứ nhất, tên là ảo cảnh kiểm soát, loại khí thể màu xám đen đó do huyễn hồn ma thú sinh ra, không chỉ có thể che lấp tầm mắt mà còn tạo thành cản trở đối với linh*

hòn, hơn nữa trong mảnh không gian còn có huyền cơ khác, không gian chồng chất, tựa như mê cung, một khi vào trong đó sẽ mất đi cảm giác với phương hướng, do đó bị mê hoặc, bị lạc ở bên trong. Mà nếu trong thời gian nhất định không thể thoát ra sẽ mất tư cách dự thi." Diệp Trọng cười nói

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, trong mắt xẹt qua một vẻ kỳ dị, Đan hội chọn lựa quả nhiên không phải thủ đoạn bình thường.

"Nếu thông qua kiểm soát này, sẽ có tư cách tiến vào đan giới..." Nói đến đan giới sắc mặt Diệp Trọng trở nên trịnh trọng hơn hẳn.

"Đan giới?"

"Vài ngày trước ta cũng từng nói qua, đan hội bắt đầu, tất cả người dự thi đều sẽ tiến vào một nơi kỳ dị, đó là đan giới." Diệp Trọng gật đầu chậm rãi nói: "Đan giới là một mảnh không gian, theo truyền thuyết, là do một vị cường giả đầu thánh của Đan Tháp sáng chế ra cách đây rất lâu, nhưng sau bởi một số lí do đan giới dần dần trở nên rách nát. Nhưng nó vẫn là bảo địa mà vô số luyện dược sư mơ ước, trong đó có vô số thiên tài địa bảo hiếm thấy bên ngoài, luyện dược sư có tư cách tiến vào đều bị phân phối một quyền trực ghi lại một ít dược liệu mà các người phải tìm được trong Đan giới, sau đó mới ra ngoài đổi lấy một viên không gian thạch để rời khỏi đan giới, tham dự cuộc tỉ thí cuối cùng kia."

"Mà những bãi đá trên bầu trời kia là để chuẩn bị cho những người thông qua được cả hai cửa ải, cũng không phải ai cũng có tư cách lên đó."

"Không hổ là đan hội."

Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu tán thưởng một tiếng. Trải qua hai tầng chọn lựa, có thể loại bỏ hầu hết số người đến tham dự, mà những người trụ lại đều là tinh anh của Đan hội.

"Chuyện phát sinh bên trong đan giới, Đan Tháp sẽ không nhúng tay, hơn nữa chỉ cần làm thần không biết quỷ không hay... thì ai cũng sẽ không biết, tuy nó hơi khắc nghiệt nhưng nếu ngay cả loại khảo hạch này đều không thông qua thì sao có thể sống yên trên đại lục, hơn nữa trở thành tông sư chân chính?" Diệp Trọng mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Vì vậy, nếu người gặp Thần Nhàn của Huyền Minh Tông cứ việc động thủ là được..."*

Tiêu Viêm cười cười, hàn quang trong mắt lóe lên. Thần Nhàn đem tình báo của hắn bán cho Hồn Điện, ân oán này không thể không giải quyết.

"Đông."

Lúc hai người Tiêu Viêm nói chuyện, một tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên, tiếng chuông chậm rãi khuếch tán, ngay cả những tiếng ồn ào rung trời cũng bị áp chế.

Tiếng chuông vang lên, mảnh thiên địa này cũng trở nên yên tĩnh hơn nhiều, vô số ánh mắt nhìn lên thềm đá cao nhất của quảng trường, đó là nơi xuất hiện của cao tăng Đan Tháp.

Tiếng chuông vang lên không lâu, từng đợt âm thanh xé gió vang lên, không gian trên thềm đá hơi vụn vẹo, mười mấy đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua hơn mười đạo nhân ảnh kia, sau đó liền dừng lại ở ba đạo nhân ảnh đứng giữa. Trong ba người, có một người Tiêu Viêm đã gặp, đó chính là hội trưởng Đan Tháp Huyền Không Tử. Ở hai bên là hai người không hề cảm giác đến chút khí tức nào tồn tại, vị lão giả bên trái da tay có chút ngăm đen, khuôn mặt nghiêm nghị, hai mắt như điện. Phía bên phải bất ngờ lại là một người đẹp mặc sườn xám, mặc dù Tiêu Viêm có thể khẳng định tuổi của nàng tuyệt đối không nhỏ hơn Huyền Không Tử nhưng dung mạo lại như xấp xỉ như mới ba mươi, thần sắc lạnh nhạt, mơ hồ có vị của năm tháng đọng lại.

Lão giả ngăm đen với mỹ phụ kia Tiêu Viêm đều lần đầu nhìn thấy, nhưng hai người có thể đứng cùng Huyền Không Tử thì hiển nhiên họ chính là hai cự đầu còn lại của Đan Tháp.

Ba người này vừa xuất hiện, quảng trường trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, vô số ánh mắt chứa đủ loại cảm xúc đều hội tụ trên người cả ba. Ba cự đầu của Đan Tháp, chưa nói tới Trung Châu mà ngay cả ở Đâu khí đại lục cũng là thanh danh hiển hách, ba người này đều tồn tại trong truyền thuyết. Hiện giờ họ đột nhiên lộ diện, khiến nhiều cảm thấy khó tin.

"Ha ha, lão phu Huyền Không Tử, Đan Tháp hoan nghênh tất cả Luyện Dược Sư tới đây hôm nay, tiếp theo, nơi này là sân khấu cho mọi người thi

triển thân thủ..." Huyền Không Tử chậm rãi nói, âm thanh ôn hòa, vang bên tai những người có mặt tại đây.

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động, cho dù là con ngựa hoang bất kham nào, hạng người hung ác nào dưới tình huống này đều chỉ có thể thu liễm khí sự hung hăng của mình, không dám có chút chống đối, dù sao ba người trên thềm đá kia chính là những tượng đài đứng sừng sững trên đỉnh đại lục.

"Chư vị vì đan hội mà lặn lội đường xa tới đây, lão phu cũng không lãng phí thời gian nữa. Ha ha, đan hội giống như mọi khi chia làm ba bước, thứ nhất..." Tiêu Viêm im lặng nghe Huyền Không Tử giới thiệu việc tuyển chọn của đan hội, cũng đại khái giống như lời Diệp Trọng nói, quy định như vậy, hiển nhiên là tiêu chuẩn chung của các kỳ đan hội. *"Chỉ cần thông qua ba lần thử thách, người đứng đến cuối cùng sẽ trở thành quán quân của đan hội."*

Huyền Không Tử nhìn biển người bị hai chữ quán quân làm gợn sóng, không khỏi thản nhiên cười: *"Quán quân không chỉ được nằm trong danh sách dự bị trở thành đầu sỏ của Đan tháp, mà còn có thể có được một phương pháp tu luyện linh hồn viễn cổ, sau này có thể đặt chân vào bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm."*

"Xôn xao!"

Huyền không tử vừa nói xong, trong biển người vang lên tiếng ô kinh thiên. Vô số ánh mắt của các luyện dược sư lúc này đều đổ lên. Bát phẩm? Cửu phẩm? những cấp bậc chỉ có trong truyền thuyết, cách họ như trời và đất, nhưng nếu có được cuốn phương pháp tu luyện linh hồn viễn cổ kia, khoảng cách này lập tức sẽ được kéo lại gần. Đối với tất cả các luyện dược sư mà nói, đây quả là lực hấp dẫn trí mạng.

Đối với loại hấp dẫn này, ngay cả Tiêu Viêm cũng không có cách nào chống cự. Huyền Không Tử dứt lời, hô hấp của hắn cũng trở nên ô ô rất nhiều, phương pháp tu luyện linh hồn viễn cổ có bao nhiêu hiếm thấy và trân quý, tất nhiên hắn biết rõ, dùng từ báu vật vô giá để hình dung cũng không quá chút nào. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Vị trí quán quân này, dù thế nào cũng phải liều một lần."

Tiêu Viêm nắm chặt tay, trong mắt có một chút nóng bỏng, thân phận cự đầu hẳn có thể không cần, nhưng phương pháp tu luyện linh hồn lại không thể không để ý tới, vì hẳn biết muốn đặt chân vào cửa phẩm Luyện Dược Sư không thể thiếu được phương pháp tu luyện linh hồn. Cho dù thế nào, vì cuốn phương pháp tu luyện linh hồn này hẳn cũng phải dốc hết toàn lực.

Trên đài cao, Huyền Không Tử nhìn những ánh mắt đỏ ngầu phía dưới, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó tay áo vẫy nhẹ, một cỗ dao động vô hình khuếch tán ra, trong hư không lại xuất hiện một tiếng chuông ngân nga. *"Thời điểm đã tới, tất cả người dự thi từ ngũ phẩm trở lên mời vào cửa thứ nhất "linh hồn ảo cảnh"."*

Ngón tay Huyền Không Tử chuyển hướng đến quảng trường khổng lồ, nơi đó, không gian màu xám đen vặn vẹo thành từng phiến thể giới kỳ dị xuất hiện rất nhiều ảo diệu.

"Ám!"

Huyền Không Tử vừa dứt lời, dưới biển người, từng đạo thân ảnh chớp lên, ùn ùn xẹt qua bầu trời, sau đó đều nhảy vào mảnh không gian vặn vẹo kia.

Nhìn bóng người không ngừng tiến vào không gian, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra.

"Có lên...!"

Nghe được thanh âm của đám người Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó bàn chân đạp mạnh, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, không chút do dự lướt vào mảnh không gian màu xám. Đan hội, long tranh hổ đấu, chính thức bắt đầu!

-----oOo-----

Chương 1152: Vượt qua!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn đám người đang ùn ùn tiến vào cánh cửa của huyền cảnh, Huyền

Không Tử ở trên đài cao cũng khẽ gật đầu, phẩy nhẹ tay áo, thản nhiên nói: *"Đan hội lần này thật thú vị. Không ngờ lại có cả mấy lão gia hỏa đã thành danh đến..."*

"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vượt xa so với những Di hỏa tầm thường khác. Đối với những lão gia hỏa này cũng có lực hấp dẫn không nhỏ, đương nhiên là cũng muốn đến góp vui." Bên cạnh Huyền Không Tử, lão giả da đen mở to mắt, ánh mắt sáng rực sắc bén đảo qua những bóng người đi vào cửa huyệt cảnh và nói.

"Sóng sau đè sóng trước! Hiện giờ một ít hậu bối trẻ tuổi cũng không kém gì bọn hầy. Cho dù họ có ra tay, cuối cùng chỉ sợ cũng tự rước lấy nhục." Thiếu phụ xinh đẹp mặc sườn xám ở bên cạnh cũng khẽ cười nói.

Huyền Không Tử cười cười, gật đầu, đưa tay vuốt râu nói: *"Tuổi trẻ bây giờ cũng xuất hiện một số nhân vật. Nhưng mà khiến ta tò mò nhất vẫn là tên nhóc Tiêu Viêm kia."*

"Tiêu Viêm? Đệ tử của Dược Trần?" Lão giả da đen ngẩn người ra, ánh mắt chột nhìn về phía thiếu phụ xinh đẹp bên cạnh.

"Dược Trần...!"

Thiếu phụ xinh đẹp lúc này cũng ngẩn ra. Mấy năm gần đây nàng vẫn luôn bé quan, trừ những việc quan trọng như phong ấn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ra thì nàng không dễ dàng xuất hiện. Có thể nói, nàng là người lặng lẽ nhất trong ba đại cự đầu của Đan Tháp. Thậm chí ngay cả một số người hiện giờ ở Đan Tháp chưa lâu cũng đều không biết rõ lắm về sự tồn tại của nàng. Thậm chí rất nhiều người đều cho rằng trong Đan Tháp không có nữ cự đầu. Nhưng thật sự chỉ có người từng trải đủ kinh nghiệm mới biết được. Vị nữ cự đầu đầu tiên của Đan Tháp đã xuất hiện từ lâu rồi.

Năm xưa trên Đấu khí đại lục, vị thiếu phụ xinh đẹp thần bí này cũng là người có thanh danh hiển hách, danh tiếng không hề kém Dược Tôn Giả hay hai đại cự đầu khác.

Tuy nói rằng những năm gần đây bé quan, không để ý tới mọi việc. Nhưng trong lúc này khi nghe đến cái tên từ xưa mà khó có thể quên được thì trong ánh mắt nàng mơ hồ lóe lên tia sáng khó hiểu.

"Theo lời của Tiêu Viêm thì hiện giờ Dược Trần đã rơi vào tay của Hồn Điện. Đợi sau khi đan hội kết thúc, nếu như có thể, có lẽ nên giúp lão gia hỏa này. Dù sao năm đó cũng coi như hắn đã giúp Đan Tháp chúng ta một cái ân lớn..." Huyền Không Tử chậm rãi nói.

Nghe vậy, vẻ mặt của mỹ phụ khẽ biến đổi, tâm cảnh vốn bình lặng như mặt nước lúc này kịch liệt dậy sóng. Khuôn mặt trầm xuống, nói: *"Ai bảo lão gia hỏa này năm đó thể hiện lung tung. Biết rõ mình bị Hồn Điện theo dõi hắn còn dám đi loạn khắp nơi, có kết cục như vậy cũng là đáng đời..."*

"Người ngoài miệng thì nói dễ dàng như vậy, ai mà không biết người mới là người lo lắng cho lão gia hỏa kia nhất. mấy năm nay người âm thầm phái không ít người đi hỏi thăm tung tích của Dược Trần, hai người chúng ta đều biết..." Huyền Không Tử thở dài nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

"Ai quan tâm đến hắn sống chết thế nào chứ!"

Mỹ phụ khẽ cau mày, dáng vẻ có chút không giận mà uy. Nhưng mà những lời này vào tai Huyền Không Tử hai người lại có chút khí thế không đủ. Nhưng mà đối với tính tình quật cường của nàng, hai người cũng cực kỳ hiểu rõ, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với ba vị này khắc khẩu, các trưởng lão của Đan Tháp đứng ở bên liếc mắt nhìn nhau, đều sáng suốt lựa chọn không nghe không thấy.

"Đợi Đan hội kết thúc, để cho ta gặp tên tiểu tử kia. Nghe nói người của Hồn Điện cũng muốn bắt hắn. Mặc kệ thế nào thì hắn cũng là đệ tử của người đó..."

Thấy Huyền Không Tử hai người im lặng, mỹ phụ cũng dần dần bình tĩnh lại, thần sắc buồn bã, ánh mắt phức tạp, khẽ nói. Nghe thế, Huyền Không Tử hai người đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Khi thân hình Tiêu Viêm vừa vọt vào trong mảnh không gian xám đen đang vặn vẹo kia thì rõ ràng cảm giác được huy chương cấp bậc trước ngực truyền ra một đạo dao động kỳ dị. Mà chính tại lúc dao động đó khuếch tán, thân thể hắn cũng vừa lúc chạm đến không gian vặn vẹo kia, một luồng hấp lực từ trong đó phát ra, kéo thân hình của Tiêu Viêm vào trong.

Lực hút đột ngột xuất hiện làm cho Tiêu Viêm hoa mắt. Đến khi trấn định lại thì phát hiện mình đang ở trong một mảnh không gian kỳ dị màu xám đen.

Mảnh không gian này bị khí thể nồng nặc màu xám đen bao phủ. Tâm nhìn xung quanh chỉ có hơn nửa thước. Hơn nữa, những chỗ mà tầm mắt nhìn thấy còn nổi lên chút cảm giác uốn khúc. Hiển nhiên, nơi này hẳn là cửa vào của huyễn cảnh!

Bàn chân đạp nhẹ lên đám khí thể màu xám đen, Tiêu Viêm cũng không đi loạn mà im lặng đứng tại chỗ. Đôi mắt khép hờ, linh hồn lực lượng to lớn giống như sóng nước từ từ khuếch tán ra.

Khí thể màu xám đen rõ ràng có tác dụng áp bức tinh thần, điều này lúc trước Tiêu Viêm đã nghe Diệp Trọng nói qua. Bởi vậy khi cảm giác được cũng không quá bất ngờ. Loại áp lực này cũng có giới hạn nhất định, lấy độ mạnh của linh hồn hẳn hiện giờ, mặc dù bị khí thể kia gây trở ngại cũng có thể dễ dàng tìm hiểu được một số tình huống xung quanh, chẳng qua là khoảng cách bị thu hẹp lại mà thôi.

Linh hồn lực lượng khuếch tán, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được những khí thể màu đen xám xung quanh có chút dao động, hẳn là những người dự thi mới đang không ngừng tiến vào.

"Những thứ cũng khá giống với năng lượng triều tịch tại Thiên Mục sơn mạch... Nhưng ở đó là do thiên nhiên hình thành còn ở đây lại do sức người bóp méo không gian mà sáng tạo nên huyễn cảnh, phương pháp này càng thêm khó giải quyết." Khuôn mặt Tiêu Viêm lộ ra vẻ do dự. Mảnh không gian này hẳn là do cường giả của Đan Tháp sử dụng lực lượng mạnh mẽ bóp méo không gian tạo nên. Trong này có vô số không gian bị vặn vẹo. Nếu hấp tấp xâm nhập vào đó thì chắc chắn sẽ bị mất đi phương hướng, thậm chí còn bị vây khốn ở trong đó.

Nhưng mà mặc kệ huyễn cảnh này có phức tạp hơn nữa thì nó cũng do con người tạo ra. Muốn thành công ra khỏi khu vực này thì chỉ cần thăm dò dấu vết của không gian vặn vẹo, từ đó đi theo con đường uốn khúc do không gian vặn vẹo hình thành là có thể thuận lợi đi ra khỏi ảo cảnh.

Đương nhiên, cái này nói thì đơn giản nhưng thực hiện lại khá khó

khăn. Trong hoàn cảnh tràn ngập loại khí thể quý dị này, chưa nói đến tầm nhìn hay sự cảm giác của linh hồn đều bị đè nén. Muốn ở dưới loại tình huống gập ghềnh như thành người mù mà thăm dò những dấu vết không gian phức tạp kia, đối với một số Luyện Dược sư bình thường mà nói là tương đối khó khăn. Nhưng cũng may, Tiêu Viêm lại không nằm trong số ấy. Lấy lực lượng linh hồn mạnh mẽ của hắn hiện giờ, mặc dù là một ít Thất phẩm cao giai Luyện Dược sư cũng không so sánh được. Tuy nói bây giờ bị những khí thể xám đen này đè nén không ít nhưng cũng đủ để vượt qua cửa huyền cảnh này.

Nghe được xung quanh không ngừng vang lên từng tiếng xé gió, Tiêu Viêm nhàn nhạt cười. Dựa vào linh hồn cảm giác, hắn thấy được không ít Luyện Dược sư tiến vào nơi này, vì xông loạn xung quanh mà cuối cùng bị nhốt trong một số không gian uốn khúc, không có cách nào thoát khỏi.

Linh hồn lực lượng lạng lã khuếch tán, Tiêu Viêm thả lỏng thân hình, bàn chân khẽ đạp vào hư không, bình tĩnh bước theo con đường mà linh hồn lực lượng đã dò xét.

Mảnh không gian vặn vẹo này rộng lớn ngoài dự định của mọi người. Hơn nữa trong đó lại có không ít không gian trùng điệp khiến cho nơi này giống như một cái mê cung. Chỉ hơi bất cẩn một chút, xông vào bên trong không gian trùng điệp uốn khúc là đã đánh mất tư cách tiếp tục dự thi.

Không gian rộng lớn vô cùng, nhưng Tiêu Viêm cũng không vì thế mà sinh ra tâm lý vội vàng nóng nảy, bước chân vẫn không nhanh không chậm như trước. Trên đoạn đường đi tới, hắn nhìn thấy không ít người dự thi vì nhất thời lỗ mãng mà xông vào trong không gian trùng điệp. Bởi vậy hắn tự nhiên hiểu được, ở những nơi này mà hành động theo cảm tính thì cái chờ đợi hắn tuyệt đối là kết quả bị thảm bị loại bỏ.

Cũng trên đường đi tới, Tiêu Viêm gặp qua không ít cường giả chân chính. Khiến cho hắn có chút kinh hãi là những người này phần lớn đều nhận ra linh hồn cảm giác lực của hắn nhưng cũng không tiến đến nói chuyện mà cực kỳ đề phòng, lùi ra xa!

Đối với biểu hiện của những người này, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Những Luyện Dược Sư tham gia Đan Hội phần lớn đều có thực lực không kém. Ít nhất là dưới dạng tình huống này, có không ít người không hề bị huyền cảnh ngăn

cản.

Trong không gian ngập tràn khí thể màu xám đen, bước chân Tiêu Viêm chậm rãi đi về phía trước. Tính toán thời gian thì hắn đã đi vào trong mảnh không gian này chừng một giờ, mà hắn cũng có thể cảm giác được không gian uốn khúc trong phạm vi linh hồn cảm giác được cũng ngày càng phức tạp, có đôi khi phải dừng lại một lúc mới có thể vòng qua được không gian trùng điệp chặn đường.

Bàn chân đạp nhẹ lên một chỗ sưng mù màu xám đen, trong lòng Tiêu Viêm chột động, ngẩng đầu nhìn lên phiến sưng mù cách đó không xa. Chỉ thấy ở nơi đó giờ phút này đột nhiên nổi lên từng đợt dao động. Bất chợt, một bóng người già nua chậm rãi đến gần. Khi Tiêu Viêm thấy được khuôn mặt của bóng người già nua kia thì trong lòng chấn động mạnh.

"Lão sư?"

Ánh mắt Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn lão giả đang mỉm cười trước mặt, khuôn mặt quen thuộc kia, rõ ràng chính là người bị Hồn Điện bắt đi, Dược Lão!

Dược Lão đứng cách Tiêu Viêm không xa, hướng về phía Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó đưa tay vẫy vẫy. Nhìn khuôn mặt quen thuộc, thân hình Tiêu Viêm giống như không thể khống chế mà khẽ bước ra.

Bàn chân vừa bước ra, trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên nổi lên cảm giác nguy hiểm, bước chân liền ngưng lại, sau đó hít một hơi thật sâu, trong lòng dần khôi phục bình tĩnh. *"Là ảo giác... Sâu bên trong huyền cảnh này lại có thể dựa vào suy nghĩ trong lòng người mà sinh ra ảo giác!"*

Tiêu Viêm chau mày, nhìn bóng hình già nua kia. Sau một hồi khá lâu mới than nhẹ một tiếng, phát tay. Một luồng kinh phong bắn ra, trực tiếp đánh tan bóng hình già nua kia. Mà theo bóng hình này tản đi lập tức lộ ra không gian trùng điệp ẩn phía sau. Mà bên trong không gian trùng điệp này, mơ hồ tràn ngập một loại khí đen có chút quỷ dị.

"Huyền cảnh này quả là hung hiểm!"

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào khí đen quỷ dị bên kia, Tiêu Viêm hiểu được ảo giác đột nhiên xuất hiện là có liên quan với thứ này.

Khẽ lắc đầu, trong lòng Tiêu Viêm lại cảnh giác hơn không ít. Hắn có thể cảm giác được nơi này cách cửa ra của Huyền cảnh đã không xa.

Linh hồn lực lượng khuếch tán ra, lại một lần nữa thăm dò không gian đầu vết, tiếp tục di động về phía trước.

Trên quãng đường tiếp theo, Tiêu Viêm lại một lần nữa gặp được không ít ảo giác xuất hiện theo suy nghĩ trong lòng. Huân Nhi, Thái Lâm, Tiêu Chiến, Vân Vận... những bóng người để cho trí nhớ của hắn cực kỳ khắc sâu. Nhưng có lẽ đã một lần kinh nghiệm, lúc này đây, Tiêu Viêm không vì ảo giác xuất hiện mà có chút thất thần. Mặc kệ cho ảo giác kia có thật đến mức nào, hắn cũng chỉ hơi chút lưu luyến nhìn thoáng qua rồi phát tay xoay người rời đi.

Một đường đi tới ảo giác trùng trùng nhưng không hề khiến cho Tiêu Viêm có chút dừng lại. Mà theo bước chân kiên định của hắn hạ xuống, gần nửa giờ sau, sương mù màu xám dày đặc tràn ngập phía trước đột nhiên giảm dần. Bất chợt, một cái hắc động uồn khúc khổng lồ gần một trượng hiện ra trước mặt cách đó không xa. Đây chính là không gian thông đạo đi sang Đan giới!

-----oOo-----

Chương 1153: Lối vào Đan giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trước không gian thông đạo là một mảnh đất trống khá rộng lớn. Không gian xung quanh khu đất cực kỳ vắng vẻ. Hiển nhiên là do cường giả của Đan Tháp thi triển thủ đoạn mạnh mẽ xây dựng một chỗ dừng lại của không gian. Thủ đoạn cùng bút tích như vậy thật sự rất cao minh. Chưa nói đến các thế lực bình thường, cho dù là Băng Hà cốc e rằng cũng không có được năng lực và quyết đoán đến vậy.

Giờ phút này ở trên mảnh đất trống đã có không ít người hoặc ngồi hoặc đứng. Khí tức của mỗi người đều bất phàm. Đương nhiên, họ là nhóm người dự thi đầu tiên thông qua cửa Huyền cảnh.

Những bóng người này phần lớn đều là đứng tách riêng, cảnh giác lẫn nhau, chỉ có một số ít người mới tụ tập lại cùng nhau. Nhưng ánh mắt của bọn họ nhìn về phía những người khác cũng tràn ngập vẻ đề phòng. Ở loại địa phương này không có bằng hữu, cái có chỉ là đối thủ cạnh tranh.

Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện tự nhiên cũng đưa tới sự chú ý của những người trên khu đất. Từng đạo từng đạo ánh mắt hướng về phía Tiêu Viêm.

Cảm thụ được những ánh mắt đề phòng không có ý tốt này, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, tầm mắt chậm rãi đảo qua khu đất trống, bất ngờ thấy được Tào Dĩnh và Tống Thanh.

Khi Tiêu Viêm nhìn thấy Tào Dĩnh, Tống Thanh thì hai người kia cũng nhận ra ánh mắt của hắn. Tào Dĩnh hơi ngẩn người, khóe miệng chợt hiện lên nụ cười khe khẽ làm đảo điên tâm thần của không ít thanh niên xung quanh. Mà Tống Thanh kia thì không chút dấu vết khe cau mày.

Cách một khoảng cách mỉm cười lại với hai người nhưng Tiêu Viêm không tiến đến, ngược lại lùi ra một đoạn, tìm một chỗ trống khoanh chân ngồi xuống. Hắn cũng không muốn quá thân mật với hai người này. Hơn nữa hắn cũng không hiểu biết họ. Nếu hợp tác, cuối cùng có khi bị bán đứng lúc nào cũng không biết. Mấy năm nay lịch lãm, những việc như thế Tiêu Viêm gặp qua không ít, đương nhiên trong lòng cũng phải đề phòng nhiều hơn.

Thêm vào đó, mặc dù bên ngoài nói rằng khảo nghiệm trong Đan giới chỉ là đi vào trong đó tìm một ít thiên tài địa bảo theo như yêu cầu của nhiệm vụ. Nhưng ai cũng biết, cửa ải thứ hai này mới là quan trọng nhất. Nó sẽ khiến vô số người bị loại, chỉ riêng như thế đã có thể thấy được độ khó của cửa ải này. Trong lòng Tiêu Viêm hiểu rõ, địch nhân lớn nhất trong đợt thứ hai khảo nghiệm này không cái gì khác mà chính là những người dự thi ở đây. Bởi vậy, trong tình huống này, nếu không thể hoàn toàn tin tưởng đối phương, thì hành động một mình là điều sáng suốt hơn cả.

Nhìn thấy hành vi như vậy của Tiêu Viêm, trong lòng Tống Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhưng Tào Dĩnh thì lại có chút cau mày. Người này, ba lần bảy lượt làm nằng nạt mặt, cho dù tính tình có tốt đến mấy cũng sẽ có chút tức giận. "*Người cứ giả vờ đi, đợi sau khi vào Đan giới xem một mình người thì làm được gì!*" Tào Dĩnh khẽ nghiêng răng giống như mèo hoang, trong lòng có chút tức giận bất bình thầm nhủ.

Đối với suy nghĩ trong lòng của Tào Dĩnh, Tiêu Viêm đương nhiên không biết. Sau khi ngồi xuống, ánh mắt của hắn chuyển về phía không gian thông đạo cách đó không xa. Phía trước thông đạo có một lão giả mặc quần áo bình thường ngồi khoanh chân trên người một con rùa lớn màu đen như hắc thiết.

Từ chiếc huy chương trước ngực lão giả, hiển nhiên có thể thấy được hắn là người của Đan Tháp. Nhưng Đan tháp có một nhân vật như vậy lại chưa ai từng nghe nói qua.

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua vị lão giả ung dung này, trong lòng lại khẽ chấn động. Bởi vì hắn phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấu được thực lực của vị lão giả cười rùa này. *"Không hổ là Đan tháp, quả nhiên là ngọa hổ tàng long."*

Trong khi Tiêu Viêm âm thầm thu hồi ánh mắt thì lão giả vốn trong trạng thái lim dim ngủ bỗng đột ngột mở ra hai mắt. Mà trong giây lát đó, Tiêu Viêm cảm giác được linh hồn lực lượng tại mi tâm đều chấn động một cái.

Lão giả mở mắt ra, lãnh đạm liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó ánh mắt chuyển ra giữa sân, bình tĩnh mở miệng: "Thời gian đã đến, có thể đi vào Đan giới rồi. Trước khi đi vào trong đó phải đến chỗ ta lấy một tờ danh sách dược liệu, bản đồ của Đan giới cùng một viên không gian thạch (đá không gian). Danh sách dược liệu là những dược liệu mà các người phải tìm kiếm ở bên trong. Chỉ có đem toàn bộ dược tài thu thập đủ mới có thể tính là thông qua cửa ải này. Tác dụng của bản đồ, ta không cần phải nói nhiều, trên đó có viết địa điểm cửa ra vào của Đan giới. Sau khi các người tìm đủ dược liệu thì chạy đến nơi đó là được."

"Về phần Không gian thạch là dùng để bảo vệ tính mạng. Nếu như vô tình gặp phải tình huống khẩn cấp, có thể bóp nát Không gian thạch, sau đó người sẽ tự động bị đưa ra khỏi Đan giới. Nhưng bóp nát Không gian thạch cũng tượng trưng cho việc người mất đi tư cách tiếp tục dự thi. Tất cả đều hiểu rồi chứ?" Nói đến cuối cùng, lão giả chậm rãi khép lại mí mắt, hỏi.

Nghe vậy mọi người đều khẽ gật đầu. Những người có thể đến được đây, không có một ai kém cỏi, đương nhiên đều hiểu rõ được lão nhân trước mặt cũng không phải là người tầm thường.

"Bên trong Đan giới, vì bị hư tổn nên không thích hợp cho việc ở lâu. Bởi vậy các ngươi chỉ có mười ngày để tìm kiếm các dược liệu cần thiết trong nhiệm vụ. Phân biệt dược liệu là kiến thức cơ bản của Luyện Dược sư, cái này thì không cần người khác phải dạy chứ?" Lão giả nhếch khóe miệng, lười nhác nói. "Bên trong Đan giới mặc dù không thích hợp cho người ở nhưng đối với một ít ma thú mà nói thì đó lại là động tiên. Trải qua nhiều năm sinh sản, ma thú trong Đan giới cũng cực kỳ mạnh mẽ. Nếu như gặp phải chúng, cần cẩn thận một chút, đừng có đánh mất luôn cái mạng nhỏ của mình. Bởi vì, sẽ không có ai đi cứu các ngươi. Điểm này, các ngươi nên sớm có chuẩn bị về tâm lý. Đan hội, cũng không phải là trò chơi, càng không phải là một trận đấu bình thường. Nơi này, là một tràng thi đấu đẫm máu!"

"Mà người cuối cùng có đứng vững chính là quán quân của Đan hội lần này. Nhất tướng công thành vạn cốt khô (Một tướng thành danh thì phải trả giá bằng hàng vạn sinh mệnh), Đan hội cũng giống như vậy." Nói đến cuối cùng, thanh âm của lão giả rõ ràng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Cũng không nói nhảm nhiều nữa. Đã chuẩn bị tốt tâm lý thì đi lên nhận đồ. Bây giờ nếu muốn rời đi thì vẫn còn kịp!" Lão giả cười rùa đưa ánh mắt chậm rãi đảo qua bốn phía nhưng không có ai rời khỏi. Người ở chỗ này cũng không phải là kẻ yếu, làm sao có thể vì mấy lời này mà kinh sợ thối lui!

Không lâu sau khi lão giả cười rùa nói xong liền có một trung niên nam tử mặc áo bào Luyện Dược Sư khuôn mặt không chút biểu tình đứng dậy, sau đó đi đến trước mặt lão giả, tiếp nhận đồ vật, bàn chân bước một bước, lập tức đi thẳng vào trong không gian thông đạo đang chậm rãi xoay tròn kia, tiếp đó biến mất không thấy bóng dáng... Sau trung niên nam tử bắt đầu lục tục có người đi lên, tiếp nhận đồ vật rồi nhanh chóng đi vào trong không gian thông đạo.

Tiêu Viêm cũng không vội vàng đi vào mà chỉ lạnh nhạt đứng nhìn. Theo lời vị lão giả cười rùa này, Đan giới kia rõ ràng không phải vùng đất tốt đẹp gì. Nhưng mà nghĩ lại cũng thấy đúng, chỉ một địa phương đủ để loại bỏ hầu hết những Luyện Dược Sư vĩ đại từ khắp nơi trên Đấu Khi đại lục, nếu nói không hung hiểm, chỉ sợ rằng cũng chẳng ai tin. Mà loại địa phương này, cứ để cho những kẻ phía trước kia đánh trận đầu đi!

Sau khi có khoảng gần trăm người đi vào không gian thông đạo, Tào Dĩnh và Tống Thanh kia cũng đứng dậy, tiếp nhận đồ vật từ chỗ lão giả cười rùa rồi tiến vào thông đạo. Trước lúc bước vào, yêu nữ kia còn quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, làm cho hắn không hiểu vì sao.

Không lâu sau khi Tào Dĩnh hai người đi vào, Tiêu Viêm cũng đứng lên, vừa muốn di chuyển thì không gian phía sau cách đó không xa chợt nổi lên một trận dao động. Một thân ảnh trẻ tuổi chậm rãi hiện lên.

Ngay khi đạo thân ảnh này tiến vào thì Tiêu Viêm đã cảm giác được, quay đầu lại, trong con mắt đen nhất thời xẹt qua một tia lạnh lẽo. Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Thần Nhân, kẻ từng có xung đột với Tiêu Viêm tại Luyện Dược Sư giao dịch hội, hơn nữa sau đó còn đem tình báo có liên quan đến hắn bán cho Mộ Cốt lão nhân.

Lúc này, Thần Nhân vẫn một thân áo trắng như trước, trong tay nắm một cây quạt sắt màu tím biếc, nhìn qua cũng không tồi. Nhưng giờ phút này trên ngực hắn lại nhiều hơn một chiếc huy chương cấp bậc. Trên chiếc huy chương, bảy ngôi sao tử kim lóe sáng lấp lánh. Rõ ràng, người này cũng là một Thất phẩm trung cấp Luyện dược đại sư.

Thần Nhân đi vào nơi này cũng đảo mắt nhìn quanh, khi nhìn thấy Tiêu Viêm đứng cách đó không xa, liền hơi ngăn người, trên khuôn mặt chợt hiện lên nụ cười trêu tức.

Cây quạt sắt màu tím biếc trong tay nhẹ nhàng gõ gõ, Thần Nhân lập tức bước vào bên trong không gian thông đạo. Khi đi đến bên cạnh Tiêu Viêm thì bước chân ngừng lại một chút, nhẹ giọng cười nói: *"Tiêu Viêm đứng không? Không ngờ mạng của ngươi đúng thật là cứng rắn. Thậm chí ngay cả vị đó ra tay mà cũng không lấy được cái mạng nhỏ của ngươi!"*

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về mặt có chút âm nhu của Thần Nhân, khóe miệng hiện lên nụ cười có chút sâu xa, thấp giọng nói: *"Thần Nhân thiếu tông chủ, ở trong Đan giới, ngươi nên cố gắng trốn thật kỹ. Nếu không, Huyền Minh tông, có thể tuyệt hậu rồi..."*

Bộp!

Quạt sắt màu tím đập mạnh vào lòng bàn tay, ánh mắt Thần Nhân lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, một lát sau chậm rãi gật đầu nói: *"Những lời*

này ta cũng tặng cho ngươi. Ngàn vạn lần không nên gặp phải ta trong Đan giới. Nếu không, ta sẽ cho ngươi hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Lời nói lạnh lẽo vừa dứt, nụ cười âm trầm trên khóe miệng Thần Nhân càng đậm, không nói thêm gì, xoay người bước về hướng thông đạo. Sau khi tiếp nhận đồ vật trong tay lão giả cười rùa liền tiến vào trong không gian thông đạo.

Nhìn bóng lưng Thần Nhân biến mất bên trong không gian thông đạo, Tiêu Viêm mỉm cười. Chỉ là trong nụ cười này lộ ra sát ý mãnh liệt. Mạng của Thần Nhân, lần này hẳn chắc chắn lấy rồi.

"Hy vọng ngươi không chết trong tay của kẻ khác. Nếu không thì chẳng còn thú vị rồi!"

Tiêu Viêm cười cười, cũng tiến lên trước hai bước, tiếp nhận vật phẩm từ tay lão giả cười rùa, sau đó thu vào Nạp giới, xoay người tiến vào trong không gian thông đạo, thân ảnh từ từ biến mất.

-----oOo-----

Chương 1154: Hoàng tinh ngàn năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một mảnh bình nguyên hoang vắng, chỉ có một màu vàng nâu trải dài, điểm xuyết chút màu xanh, dường như là minh chứng cho sự sống ở nơi này.

Một vài ma thú nhỏ thoáng xuất hiện rồi mang theo bụi đất vàng biến mất ở phía xa.

Bình nguyên hoang vắng yên tĩnh không một tiếng động kéo dài được một khoảng thời gian. Đột nhiên trong hư vô xuất hiện dao động lạ thường, rồi một bóng người đột ngột hiện ra giữa không trung.

Người này chính là Tiêu Viêm, trước đó đã biến mất ở bên kia không gian thông đạo. Hắn thoáng ngỡ người khi mảnh bình nguyên hoang vắng này

hiện ra trong tầm mắt. Tiêu Viêm cũng không lỡ mãng hạ xuống mặt đất ngay mà thân thể cứ lơ lửng ở trên không trung.

"*Đây chính là Đan giới sao?*" Tiêu Viêm đưa mắt nhìn xung quanh, có thể thấy được cả dãy núi phía xa, liền khẽ cau mày, thấp giọng tự lẩm bẫm.

"*Năng lượng ở nơi này vừa dồi dào, lại có một phần cuồng bạo. Chẳng trách Đan giới ngày càng suy bại.*" Tiêu Viêm thầm nghĩ "*Mở một không gian riêng phải cần đến lực lượng thông thiên như Đấu Thánh. Nhưng mặc dù có mở thành công, nếu không giữ gìn thì nó cũng sớm bị suy bại mà thôi.*"

Trầm ngâm một lát, Tiêu Viêm bỏ qua khúc mắc trong đầu, bàn tay vung lên, một tấm da dê hiện ra. Đây chính là danh sách dược liệu mà lúc trước lão giả cười rùa đã đưa cho khi hắn. Phải tập hợp đầy đủ tất cả những dược liệu ghi trong đó mới được tính là thuận lợi thông qua lần tuyển chọn này. "*Chiêu này của Đan tháp thật không tồi. Lợi dụng những người dự thi để kiếm dược liệu cho mình, quá khôn khéo a.*"

Bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển đến tấm da dê. Một lát sau, hắn không nhìn được mà nhíu mày một cái. Trên tấm da dê ghi lại thiên tài địa bảo cũng không nhiều lắm, vắn vắn chỉ có ba loại mà thôi. Nhưng chỉ có ba loại này thôi cũng đủ làm cho Tiêu Viêm một phen đầu đau đầu vầng óc.

"*Long lân cửu điệp chi, Ma huyết linh quả tương, Thăng tiên thảo.*"

Nhắm lại tên của ba loại kì thảo này một lần, Tiêu Viêm không khỏi muốn mắng một trận. Máy thứ thiên tài địa bảo này cũng không phải hắn chưa nghe nói qua, đều là cực phẩm trong cực phẩm. Đã là luyện dược sư, không ai không biết đến sự trân quý của những thứ này.

"*Đan tháp cũng quá ác đi! Diện tích của Đan giới này hắn là không nhỏ, muốn kiếm ba loại thiên tài địa bảo quý hiếm này đâu phải dễ dàng.*" Tiêu Viêm cười khở một tiếng, bàn tay thoáng nâng lên, đem bản đồ của Đan giới mở ra xem. Trên bản đồ có ba khu vực được đánh dấu bằng mực đỏ.

"*Đây... Chẳng lẽ đây là nơi mà ba loại dược liệu này tồn tại?*" Nhìn thấy ba khu vực được khoanh đỏ đó, Tiêu Viêm ngẩn ra một chút. "*Nếu đúng như thế thật thì xem ra việc này có thể dễ dàng hơn một chút rồi.*"

Trong khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ thì không gian của bình nguyên lại tiếp tục xuất hiện những dao động. Mười mấy bóng người gần như cùng một lúc từ trong không gian thông đạo lao ra, sau đó rơi xuống mặt đất, chỉ nghe những tiếng "bịch" "bịch".

Những người này vừa đặt chân xuống thì còn cát trên mặt đất đột nhiên động dậy, rồi một con Cự mãng khổng lồ to vài chục trượng vươn mình dậy. Nó dữ tợn há cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, trực tiếp lao tới định cắn xé một Luyện dược sư.

Biến cố đột ngột xuất hiện làm tên Luyện dược sư kia hơi kinh hãi nhưng cũng không quá hoảng loạn. Hắn quát lạnh một tiếng, một luồng đầu khí hùng hồn dữ dội tuôn ra, hung hăng đánh mạnh vào đầu Cự Mãng. Lực đạo mạnh mẽ khiến cho đầu của Cự Mãng ngay lập tức nổ tung.

Chỉ một chiêu đánh chết được Cự Mãng, trên mặt tên Luyện dược sư kia lập tức xuất hiện vẻ tự mãn. Nhưng hắn chưa kịp thở ra một hơi thì đã thấy mắt hoa lên, một thanh âm hung ác vang đến bên tai: "*Tiểu tử, nhìn bộ dạng ngươi cũng có chút tài năng. Khôn hồn thì rút sang một bên cho ta.*"

Giọng nói kia vừa vang lên, Luyện dược sư kia nhất thời kinh hãi. Nhưng hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì một cây Thiết côn làm bằng tinh cương đã hung hăng đập thẳng vào ngực hắn. Một cơn bá đạo đó đã đánh hắn trực tiếp bay ra gần trăm mét mới chịu dừng lại.

Tên Luyện Dược sư kia vừa ổn định thân hình, đã thấy một luồng bạch quang từ tay hắn lóe ra. Không gian quanh hắn vặn vẹo uốn khúc, rồi trực tiếp hút thân hình hắn vào trong.

Nhìn thấy một cảnh đó, mọi người đoán là hắn đã bóp nát không gian thạch để ra ngoài. Biến cố đột ngột xảy đến làm không ít người ở đây kinh tâm động phách, từng đạo ánh mắt len lén nhìn về phía người vừa ra tay.

Đó là một gã đại hán mặc áo bào Luyện dược sư, mặt mũi dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì. Trên vai hắn là cây Tinh cương thiết côn dài chừng một trượng, lúc này đã dính chút máu.

"*Hắc hắc, chạy trốn đúng là nhanh.*" Tên đại hán nhếch miệng cười nhìn về phía Luyện dược sư vừa biến mất trước đó. Sau đó ánh mắt hung ác lại di chuyển tới những người khác khiến ai nấy đều biến sắc. Một số người

thậm chí còn đem cả vũ khí ra. Họ hiểu rõ, ở địa phương này, những người khác đều là đối thủ cạnh tranh của mình. Giải quyết được một người là tự nhiên cho mình thêm một phần cơ hội.

Thấy thế, đại hán kia bĩu môi đầy khinh thường, rõ ràng chẳng coi những người đó vào mắt. Hắn cầm lấy thiết côn dính máu hung hăng vung lên, trực tiếp đánh bay xác của Cự Mãng ra xa, phía dưới còn cát xuất hiện một cái hố đất lõm xuống. Trong hố đất, một cái rễ sâu màu vàng sẫm cỡ đầu trẻ nhỏ hiện ra trước mắt mọi người.

"Địa hoàng tinh?"

Nhìn hình dáng khối rễ đó, xung quanh nhất thời vang lên hàng loạt tiếng kinh hô.

Tiêu Viêm nhìn khối rễ cây màu vàng sẫm bị chôn sâu dưới lòng đất, trong mắt có chút kinh ngạc. Địa Hoàng Tinh là một loại dược liệu hiếm có do Đại địa chi lực ngưng tụ thành. Dùng Địa Hoàng Tinh luyện chế một số loại đan dược có hiệu quả khá tốt trong việc ức chế năng lượng bạo động trong quá trình luyện công. Về mặt Tiêu Viêm lúc này hiện lên chút kinh ngạc, nhưng ánh mắt hắn vẫn thủy chung nhìn vào trong hố sâu, giống như có điều suy nghĩ.

Trăm năm Địa hoàng tinh chỉ lớn cỡ nắm tay đã được coi là cực kì hiếm thấy. Không ngờ rằng Địa Hoàng tinh trong Đan giới lại có thể trưởng thành đến hình dáng này, thật khiến cho người ta kinh ngạc. Chắc hẳn gốc Địa Hoàng tinh này cũng phải đạt đến nghìn năm tuổi. Nếu thứ này mang ra bên ngoài, chắc chắn sẽ khiến không ít kẻ đỏ mắt thèm thuồng.

"Tên này thoạt nhìn có vẻ lỗ mãng nhưng thật ra rất tỉ mỉ. Hắn có thể đoán được nơi này có Địa Hoàng Tinh, hẳn là do nhận ra đầu Địa Hoàng Mãng này." Tiêu Viêm đưa mắt nhìn đầu Mãng Xà khổng lồ phía xa.

Nơi nào có Địa Hoàng măng xuất hiện thì nơi đó chắc chắn sẽ có Địa Hoàng tinh. Chẳng qua Địa Hoàng Mãng và Cự măng bình thường không khác nhau nhiều lắm, nếu không phải là người có nhiều kinh nghiệm thì khó mà phân

biệt được.

Đại hán kia nhìn thấy kích cỡ của Địa Hoàng tinh thì vui mừng như điên. Hắn đưa tay bắt lấy nó, sau đó rút lên, khẽ nhếch miệng cười. Thấy đám người xung quanh đang nhìn vào Địa hoàng tinh trên tay mình với ánh mắt nóng cháy, sắc mặt hắn chợt trầm xuống, quát lạnh: *"Không muốn chết thì rút ra xa một chút."*

Nghe hắn quát lạnh một tiếng như vậy, hơn mười gã Luyện dược sư còn lại khẽ biến sắc. Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt hung hãn của gã thì cũng không ai dám lên tiếng. Hành động tàn nhẫn độc ác của hắn rõ ràng đã khắc sâu vào trong tâm trí tất cả mọi người ở đây.

Chần chừ một lát, những luyện Dược sư kia rốt cục cũng lựa chọn thôi lui. Địa Hoàng tinh mặc dù quý hiếm nhưng nếu đem so sánh với việc mất đi tư cách thi đấu thì thật không đáng.

Nhìn thấy người xung quanh lui lại, vẻ mặt khinh thường trên mặt gã đại hán càng thêm sâu sắc. Thực lực của hắn là Đấu Hoàng đỉnh phong. Trong những người ở đây có ít nhất hai người có thực lực chỉ kém hắn một chút, chỉ là không ai hung hãn và quyết đoán như hắn. Bởi vậy, đám chuột nhắt nhất gan kia cũng chỉ đành ngậm ngùi nhìn hắn chiếm đi báu vật.

Trên thế giới này, hết thảy quyết định bằng thực lực. Nếu không có chút can đảm thì làm sao có thể nổi bật.

"Đúng là một đám phế vật... Ta khinh."

Đại hán bĩu môi, trên khuôn mặt hiện lên một chút khát máu, vừa định đem Địa Hoàng tinh trong tay thu vào nạp giới thì một luồng hấp lực đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hút lấy Địa Hoàng Tinh.

"Con bà nó, tên nào to gan dám động đến đồ của lão tử?"

Địa Hoàng Tinh rời khỏi tay, khuôn mặt gã đại hán nhất thời hiện lên vẻ hung hăng. Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi đang lơ lửng. Người đó nhìn Địa hoàng tinh trên tay mình, buông một câu:

"Cút."

Tiên Viêm lạnh nhạt liếc hắn, cũng không có nửa điềm khách khí. Nhìn

thủ đoạn trước đó của tên đại hán này, rõ ràng chẳng phải người tốt. Đối phó với ác nhân đương nhiên là cần thủ đoạn hung ác. Bởi vậy trong lời nói của Tiêu Viêm không có một chút gì có thể thương lượng.

Nhìn thấy Tiêu Viêm có thể tự do lơ lửng trên không trung, gã đại hán nhất thời biến sắc. Hắn hiểu rõ rằng có thể tự do lơ lửng trên không như thế, đại biểu cho cái gì. Nó chứng minh tên gia hỏa thoát nhìn có vẻ trẻ tuổi kia ít nhất cũng là một gã Đâu Tông cường giả. Loại cường giả cấp bậc này, có cho hắn mười cái lá gan hắn cũng không dám động vào.

Cắn chặt răng, mặc dù trong lòng cực kỳ không cam tâm nhưng hắn cũng không phải là kẻ quá lỗ mãng. Hắn có thể cướp đoạt đồ vật của người khác, thì tự nhiên cũng có thể có người đến cướp của hắn. Ở trong Đan giới này, nếu còn nói đến hai chữ "*nhân từ*" thì đến lúc quần áo cũng chẳng còn một mảnh.

Đưa ánh mắt đầy căm tức nhìn về phía Tiêu Viêm, nhưng hắn cũng không dám có ý kiến gì, lưu luyến nhìn nghìn năm Địa Hoàng tinh trong tay Tiêu Viêm một lúc rồi mang theo phần nộ, hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ lướt về phía dãy núi xa xa ở cuối bình nguyên.

Nhìn gã đại hán rời đi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng không có bất kỳ dao động gì. Đợi đến khi kẻ đó đã rời đi thật xa, Tiêu Viêm mới tùy ý thu nghìn năm Địa Hoàng Tinh vào Nạp giới, thân hình từ từ hạ xuống chỗ miệng hố dưới mặt đất. Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào miệng hố sâu, rõ ràng có một chút chờ mong kì lạ.

Nghìn năm địa hoàng tinh tuy nói là trân quý nhưng nó không đủ để Tiêu Viêm phải để tâm quá mức. Cái mà hắn thực sự cảm thấy hứng thú, chính là thứ vẫn còn ở sâu bên trong lòng đất kia.

-----oOo-----

Chương 1155: Địa tâm hồn tủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm từng vô tình đọc qua một quyển sách cổ về dược liệu do Dược lão để lại. Trên đó có ghi rõ rằng Hoàng Tinh chính là do tinh thuần Đại

địa chi lực trầm ôn hậu trọng ngưng tụ mà sinh ra. Nhưng chính vì thế mà nó cũng có tính cực hạn. Phạm là Hoàng Tinh sinh trưởng sau một trăm năm sẽ bởi vì năng lượng bão hòa mà không tăng trưởng thêm nữa. Cũng chính vì thế mà Hoàng tinh hơn trăm năm mới quý giá đến vậy.

Trên sách cổ có ghi lại, nếu Hoàng Tinh có tuổi thọ hơn xa trăm năm, vậy thì thứ nuôi dưỡng cho Hoàng Tinh sinh trưởng chắc chắn không phải là Đại địa chi lực mà là một thứ thiên địa linh vật khác.

Ngay khi nhìn thấy Hoàng Tinh ngàn năm này, trong lòng Tiêu Viêm đã hiểu được, lòng đất phía dưới Hoàng Tinh nhất định có một thứ khác. Cũng chính là thứ này mới giúp cho Hoàng Tinh phát triển đến mức độ bây giờ.

"Hắc hắc! Thật không hổ danh là Đan giới!"

Tiêu Viêm nhin không được khẽ cười cười, bàn tay gập lại, đánh mạnh về phía hố sâu. Một luồng hấp lực bùng phát, cả tảng lớn bùn đất bay ra, sau đó bị Tiêu Viêm hút sang một bên.

Dưới hấp lực mạnh mẽ của Tiêu Viêm, hố đất kia cũng càng ngày càng sâu nhưng linh vật khác mà Tiêu Viêm nghĩ tới lại vẫn chưa xuất hiện.

"Chẳng lẽ những gì trên sách cổ nói là giả hay sao?" Mắt thấy đã đào sâu năm, sáu trượng mà còn không có thứ gì, Tiêu Viêm khẽ cau mày. Trong giọng nói không còn có sự tin tưởng như lúc trước. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được Hoàng Tinh ngàn năm.

Trong lòng nhiều thêm một chút nghi ngờ, Tiêu Viêm xuống tay cũng trở nên chậm hơn một chút. Sau khi tiếp tục đào như thế hơn một trượng, Tiêu Viêm rốt cục cũng bắt đắ dĩ lắ đầu. Trong lúc Tiêu Viêm đang chuẩn bị bỏ cuộc thì ánh mắt đột nhiên nhìn lướt qua chỗ bùn đất bị lấy lên, bất ngờ hô lên một tiếng.

Lập tức ngồi xuống, Tiêu Viêm đưa tay bắt lấy một nắm bùn đất. Vừa vào tay, nắm bùn đất ẩm ướt kia cư nhiên có một cỗ năng lượng kì dị. Nhận ra được sự quái dị trong bùn đất, trong mắt Tiêu Viêm khẽ xẹt qua một chút vui mừng. Phía dưới lòng đất này quả nhiên là có chút vấn đề.

Có phát hiện như thế, Tiêu Viêm lại một lần nữa đứng dậy, bàn tay co lại,

không ngừng chụp về phía hố sâu. Mà theo hai tay vũ động, cái hố kia cũng càng ngày càng sâu.

Ước chừng năm phút sau, dưới sự kiên trì đào móc của Tiêu Viêm, lòng đất mềm mại phía dưới hố sâu kia cuối cùng cũng phát ra một tiếng trầm đục. Vào giờ phút này, tinh thần của Tiêu Viêm chấn động, thân hình nhanh chóng lao xuống hố sâu.

Một ngọn lửa xanh biếc chậm rãi dâng lên từ hố sâu, ánh lửa nhu hòa chiếu rọi trong hố sáng rõ như ban ngày. Nguồn truyện:

Thân hình Tiêu Viêm dừng lại trong hố, ngồi xổm xuống, vung tay lên. Một luồng kinh phong đánh bay lớp bùn đất đi, lộ ra một khối ngọc thạch trắng như tuyết.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào khối Ngọc thạch trắng như tuyết kia, con mắt liền sáng lên.

"Đây là... Địa Tâm ngọc mẫu?"

Địa Tâm Ngọc Mẫu, một loại Ngọc thạch thần kỳ do Đại địa chi lực ngưng tụ vô số năm tháng mới có thể thành hình. Cũng bởi vì sự trầm ổn hậu trọng đặc thù của Đại địa chi lực mà Địa tâm ngọc mẫu này trở thành bảo bối vạn kim khó cầu đối với người tu luyện. Trong lúc tu luyện hoặc luyện đan mà có được Địa Tâm Ngọc Mẫu mang theo người sẽ có hiệu quả cực kỳ tốt trong việc áp chế năng lượng cuồng bạo trong cơ thể. Có thứ này thì tỷ lệ bị tẩu hỏa nhập ma cũng sẽ giảm tới mức thấp nhất.

Hiệu quả như thế cũng gần giống như tòa thanh liên năm đó mà Tiêu Viêm lấy được khi thu phục Thanh Liên Địa Tâm Hỏa. Nhưng nếu so sánh kỹ thì Địa Tâm Ngọc Mẫu này còn hơn một bậc!

"Quả nhiên là một bảo bối!" Tiêu Viêm cười hắc hắc, bàn tay đặt lên phía trên mặt đoạn Địa Tâm Ngọc hở ra, sau đó hai chân khẽ chùng xuống, hét to một tiếng, bàn tay mạnh mẽ kéo lên. Nhất thời, bùn đất văng khắp nơi, Địa Tâm Ngọc mẫu cũng trực tiếp bị Tiêu Viêm mạnh mẽ kéo lên.

Hoàn toàn rút Địa Tâm Ngọc Mẫu ra, Tiêu Viêm mới phát hiện, thứ này cao khoảng nửa trượng, bề rộng khoảng một cánh tay. Địa Tâm Ngọc Mẫu có diện tích lớn như vậy, ở bên ngoài cũng là vật khó thấy được.

"Có thứ này, xem ra về sau tu luyện sẽ hiệu quả hơn nhiều." Nhìn thể tích của Địa Tâm Ngọc Mẫu, Tiêu Viêm cũng nhìn không được mà gật gật đầu. Vừa rút tay về bỗng nhiên phát hiện trên tay tràn đầy một loại ngọc dịch sền sệt màu nhàn nhạt.

"Đây là..." Nhìn ngọc dịch sền sệt này, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, một lát sau nhanh chóng phục hồi tinh thần. Lấy định lực của hắn cũng không khỏi mờ trũng mắt, ánh mắt bỗng chuyển về hướng Địa Tâm Ngọc Mẫu, lầm bầm nói:

"Bên trong Địa Tâm Ngọc Mẫu này... không ngờ lại đã sinh ra Địa Tâm Hồn Tủy?" Địa Tâm Ngọc Mẫu rất khó thành hình, nhưng cái gọi là Địa Tâm Hồn Tủy này còn là vật hiếm có hơn rất nhiều.

Trong giây lát, ánh mắt Tiêu Viêm cũng không khỏi toát lên sự nóng cháy khó có thể che dấu. Ngọn lửa xanh biếc trong tay nhanh chóng ngưng tụ, sau đó biến thành một thanh đao lửa mỏng, nhanh như chớp cắt qua mặt ngoài của Địa Tâm Ngọc Mẫu.

Đao lửa nhẹ nhàng cắt qua mặt ngoài của Địa Tâm Ngọc Mẫu. Một mảnh ngọc phiến dày cỡ ngón tay cái rơi xuống, lộ ra một lỗ thủng cỡ hạt đào. Từ trong lỗ thủng mơ hồ có từng cỗ sương mù màu trắng nhạt thẩm thấu ra. Tiêu Viêm hít sâu một hơi, nhất thời cảm giác được từ sâu trong linh hồn vô thanh vô tức phát ra một tiếng rên thoai mái sung sướng.

Trên mặt Tiêu Viêm lộ ra vẻ kinh hãi, đao lửa trên tay nhanh chóng vũ động. Mà theo mỗi lần đao hạ xuống thì sẽ có một tầng ngọc phiến mỏng manh từ Địa Tâm Ngọc Mẫu bị tách ra.

Cho đến khi Địa Tâm Ngọc Mẫu bị Tiêu Viêm mạnh mẽ gọt đi một nửa thì một hố ngọc nhỏ cuối cùng cũng hiện ra. Mà ánh mắt của Tiêu Viêm cũng trong nháy mắt này nhìn chằm chằm vào dịch thể màu trắng ngà nằm trong hố ngọc lõm xuống không đầy một đốt ngón tay kia.

"Quả nhiên... Quả nhiên là Địa Tâm Hồn Tủy!" Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn chất lỏng màu trắng ngà kia, sự vui sướng trong mắt tăng lên cực điểm.

Địa Tâm Hồn Tủy, một loại thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa, thứ này còn có lực hấp dẫn điên cuồng đối với Luyện Dược Sư. Bởi vì nó

có thể rèn hồn!

Cái gọi là rèn hồn, nghĩa là rèn luyện. Rèn luyện, nói theo cách khác, nghĩa là Địa Tâm Hồn Tủy này có thể tẩy đi bụi bặm của linh hồn.

Tiêu Viêm từ sớm đã nghe qua đại danh của Địa Tâm Hồn Tủy này nhưng những năm qua cũng chưa từng chân chính nhìn thấy. Mà lần này ở trong Đan giới lại có thể gặp được một chuyện may mắn tuyệt vời như vậy

Đối với Tiêu Viêm bây giờ, thứ này thật sự có tác dụng cực kỳ to lớn. Có nó, xác suất Tiêu Viêm có thể đột phá Chí linh chi cảnh sẽ lập tức tăng lên gần năm thành!

Nóng cháy trong mắt kéo dài một hồi lâu mới từ từ giảm đi. Tiêu Viêm sử dụng đao lửa cẩn thận đào ra hổ ngọc kia, sau đó lấy luôn tài liệu, trực tiếp sử dụng một ít Địa Tâm Ngọc Mẫu chế tạo một cái hộp ngọc, rồi mới đem Địa Tâm Hồn Tủy để vào trong đó.

Làm xong tất cả, Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Địa Tâm Hồn Tủy này cũng không thể dùng trực tiếp, còn cần một số thiên địa kỳ bảo khác điều hòa mới có thể phát huy được lực tốt nhất. Nhưng cũng may vài thứ kia tuy rằng hiếm thấy nhưng cố gắng một chút là có thể có được.

Hơn nữa Đan giới này đúng thật là một thiên bảo địa. Nói không chừng, nếu đủ may mắn, có thể ở trong Đan giới này thu thập được tất cả dược liệu để điều hòa. Đến lúc đó, nếu đủ thời gian, có lẽ khi hấn bước ra khỏi Đan giới thì có thể chân chính đạt tới cảnh giới Bát phẩm Tông sư.

"Thật đúng là danh bất hư truyền! Đan giới này chính là thiên đường của Luyện Dược sư!"

Vỗ nhẹ nẹp giới, Tiêu Viêm cũng không nhìn được mà nhếch miệng cười. Ánh mắt nhìn thoáng qua Địa Tâm Ngọc Mẫu còn chừng nửa thước ở trước mặt, tay đưa lên, cũng đem nó thu vào Nẹp Giới. Mặc dù có Địa Tâm Hồn Tủy quý giá, nhưng Địa Tâm Ngọc Mẫu này cũng là thứ tốt, Tiêu Viêm đương nhiên sẽ không bỏ đi!

Dem mọi thứ cất kỹ xong, Tiêu Viêm điểm mũi chân xuống mặt đất, thân hình nhanh chóng lướt ra, sau đó vững vàng dừng lại bên cạnh miệng hố. Cánh tay tùy ý giơ lên, bùn đất xung quanh liền bay xuống, cuối cùng phủ

lấp hết cái hố thật sâu kia. Làm xong mọi việc, Tiêu Viêm mới phủ tay, xoay người, chuẩn bị rời đi.

"Ha ha! anh bạn nhỏ này, hễ là thiên tài địa bảo, người thấy được đều có phần. Người nhận lấy toàn bộ như vậy, có chút không hợp quy củ rồi!"

Ngay khi Tiêu Viêm vừa mới xoay người, một tiếng cười đột nhiên vang lên. Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn trong không gian xao động đột nhiên bước ra một lão giả áo vàng.

"Trốn đủ rồi sao? Ta còn tưởng rằng người vẫn cứ tiếp tục ẩn giấu như thế?" Hoàng Y lão giả xuất hiện cũng không khiến cho Tiêu Viêm có một chút ngạc nhiên nào cả. Ngược lại vẫn cứ đưa mắt nhìn qua lại, cười như không cười nói. Khi hắn từ dưới hố đi lên cũng đã nhận ra sự tồn tại của người này.

"Ha ha! Lão nhân ta còn không đạt tới cảnh giới nhìn thấy bảo bối như Địa Tâm Hồn Tủy mà còn có thể tiếp tục im lặng." Lão giả áo vàng cười nói, trong cười còn lẫn thêm vài phần lãnh ý. *"Lão phu Hoàng Dịch, không biết tiểu hữu đã từng nghe qua hay chưa? Nhưng chưa từng nghe qua cũng không sao cả! Ta biết rằng người cũng là một cường giả Đấu Tông, bởi vậy cũng không muốn mạnh mẽ cướp đoạt. Chia một nửa Địa Tâm Hồn Tủy cho ta, ta có thể cho người rời đi."*

Lão giả áo vàng có thể cảm ứng được khí tức của Tiêu Viêm. Nhưng mà thực lực mới chỉ có Tứ tinh Đấu Tông còn không đủ tư cách để cho đường đường một Thất Tinh Đấu Tông như hắn phải kiêng kị. Nếu không phải vì lo lắng một khi giao thủ sẽ hấp dẫn những cường giả khác tới thì e rằng hắn đã lập tức ra tay cướp đoạt.

Nghe Hoàng Y lão giả nói xong những lời này, Tiêu Viêm không nhịn được cười, sau đó gật gật đầu, nói: *"Cái tên này đúng thật là ta chưa từng nghe nói. Nhưng muốn từ chỗ ta phân chia bảo bối... Người là cái thá gì?"*

Nói đến từ cuối cùng, sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên lạnh như băng, trong con ngươi đen nhánh lóe lên hàn mang. Bàn tay vung lên, thân hình lấp lánh của Địa Yêu khôi nhanh chóng lướt ra. Sau đó không chút chậm trễ, trực tiếp hóa thành một đường thiểm điện, mạnh mẽ lao thẳng tới Hoàng Y lão giả. Trong khoảnh khắc khi Địa Yêu khôi xuất hiện, nụ cười trên khuôn mặt của lão giả tên Hoàng Dịch kia cuối cùng cũng kịch biến.

-----oOo-----

Chương 1156: Hoàng Y lão giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngân mang tựa như một tia chớp xé toạc trời đêm, lấy một tốc độ nhanh như điện lướt về phía lão giả Hoàng Dịch kia. Trong không khí vang lên những tiếng nổ trầm đục, mặt đất nứt toác ra nhiều vết sâu hoắm.

Khuôn mặt vốn đang tươi cười của lão giả Hoàng Dịch trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng. Hắn cảm thấy một mùi vị cực kỳ nguy hiểm từ đối thủ.

"Tên nhãi này còn tùy thân mang theo loại khô lôi (con rôi) mạnh đến vậy?"

Hoàng Dịch sắc mặt kịch biến, nhưng dù gì hắn cũng là người có kinh nghiệm già dặn. Nhìn Địa Yêu Khôi đang hung hãn lao tới kia, bàn chân đạp mạnh vào hư không, mang theo liên tiếp tàn ảnh bay vụt ra.

Phản ứng của hắn tuy nhanh nhưng Địa Yêu Khôi lại càng nhanh hơn. Chỉ thấy bàn chân nó đạp mạnh xuống đất, phốc một tiếng, thân hình như thuận di xuất hiện trước mặt Hoàng Dịch, nắm tay màu bạc không chút chần chừ, đâm thẳng đến khuôn mặt đang chứa đầy nộ khí của Hoàng Dịch.

Nắm tay đâm đến, tiếng rít của không khí chỉ nghe thôi đã làm người ta rợn người. Sức gió cực mạnh làm thân thể Hoàng Dịch ngay cả đứng cũng không vững, những tiếng nổ trầm đục vang bên tai âm âm giống như đại bác đang nã pháo

"Oanh!"

Vào thời điểm này, vẻ mặt Hoàng Dịch cực kỳ ngưng trọng, hai chân hơi gập xuống, bàn tay nhanh chóng vũ động vẽ nên từng đạo quỹ tích. Đâu đó khí màu đỏ bùng phát ra từ cơ thể, hóa thành một cái vạc lửa to vài chục trượng trước mặt hắn.

"Hóa đĩnh cái thiên!"

Sắc mặt Hoàng Dịch bị đầu khí nhuộm lên một màu đỏ sẫm, thậm chí cả hai mắt lúc này cũng toát lên màu đỏ. Sau đó hai tay đặt lên cái vạc lửa không lò kia, hung hăng ấn về phía thiết quyền của Địa Yêu Khôi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Khải!"

Nắm tay che đầy ngân mang kia cũng không dừng lại vì hành động của Hoàng Dịch, một quyền hung hăng đánh vào vạc lửa, một tiếng động thanh thúy cực lớn vang vọng cả vùng bình nguyên rộng lớn.

Tiếng vang kinh người hóa thành một cỗ sóng âm thanh vô hình khuếch tán ra, đem lớp bùn dày trên mặt đất đều quét bỏ một tầng.

"Bành!"

Hai người va chạm chỉ kéo dài trong chớp mắt, cái vạc lửa tạo từ đầu khí màu đỏ của Hoàng Dịch liền xuất hiện vô số khe nứt rồi "bành" một tiếng, vỡ thành vô số mảnh năng lượng bay khắp mọi nơi.

Địa Yêu Khôi bây giờ cho dù phải đối mặt với cửu tinh Đẩu Tông cũng đủ sức đánh một trận. Hoàng Dịch mới chỉ là thất tinh, cứng đối cứng, tự nhiên không phải đối thủ của Địa Yêu Khôi.

"Hự!"

Chiếc vạc lửa bị đánh nát, cỗ họng Hoàng Dịch cũng truyền ra một tiếng kêu rên, cước bộ lao đảo tiếp tục lùi về phía sau.

"Khôi lỗi thật mạnh!"

Chật vật lùi về sau, trong lòng Hoàng Dịch cũng cảm thấy sợ hãi, sau khi giao thủ, hẳn mới chính thức lãnh hội đến sự khó chơi của Địa Yêu Khôi.

Bàn chân hung hăng đạp mạnh xuống đất, cố gắng ổn định thân hình. Hoàng Dịch vội đề xuống huyết khí cuộn cuộn đang trào lên, trong lòng đầy cay đắng, vốn cho rằng lấy thực lực thất tinh Đẩu Tông của hắn, tên nhãi trước mặt cũng phải kiêng kị một hai, sau đó chịu thỏa hiệp chia bảo

bồi cho hắn. Mặc dù ngay từ đầu, suy nghĩ của hắn là nhiều nhất chỉ để lại cho Tiêu Viêm một phần nhỏ là được.

Nhưng nghĩ là một chuyện, sự thật lại là một chuyện hoàn toàn khác. Xem tình thế hiện giờ, đừng nói một phần nhỏ kia, có thể an toàn thoát thân hay không cũng là một nan đề không nhỏ.

Giờ phút này, Hoàng Dịch lại bắt đầu hối hận về sự tham lam của mình.

Thân hình vừa ổn định, Hoàng Dịch nhìn về phía Địa Yêu Khôi đang muốn lao đến liền vội vàng cao giọng nói: "*Anh bạn nhỏ, việc này là lỗi của lão phu. Ta sẽ rời đi, địa tâm hồn tử này tất cả đều thuộc về ngươi!*"

Cục diện bây giờ, Hoàng Dịch biết, thoát thân là trên hết. Sau này tìm đủ đồng bạn rồi xử lý tên tiểu tử này cũng không muộn.

Vừa nói, ánh mắt Hoàng Dịch cũng nhìn về nơi Tiêu Viêm đứng trước đó, nhưng lại chợt phát hiện, nơi đó đâu còn ai?

"*Không...*"

Thấy thế, Hoàng Dịch hơi ngẩn người, sắc mặt biến đổi, bàn chân lại đạp mạnh xuống đất. Vừa muốn lùi lại, một đạo kinh phong hiểm hóc từ phía sau xuất hiện, hung hăng đánh vào lưng hắn.

Đột ngột bị đánh lén, cũng làm trong lòng Hoàng Dịch giật mình. Xoay mạnh người, sau đó đánh ra một chưởng.

"*Phanh!*"

Quyền chưởng hung hăng va chạm, nhưng chỉ vừa tiếp xúc thì kinh khí trong lòng bàn tay Hoàng Dịch đã tan rã, mà quyền phong lại như một con cá quẫy thoát khỏi sự trói buộc của chưởng phong, nhanh như chớp đánh vào lồng ngực hắn.

"*Phốc!*"

Ăn một trọng kích như vậy, sắc mặt Hoàng Dịch trở nên trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình như điều đứt dây bay ra ngoài, lăn trên mặt đất hơn trăm trượng mới từ từ dừng lại.

Thân thể ổn định, Hoàng Dịch lại phun ra một búng máu, ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi xuất hiện. Khuôn mặt dữ tợn nói: *"Thằng nhãi, xem như ngươi lợi hại, nhưng lão phu cũng sẽ không để ngươi thoải mái, ta có hai người đồng bạn cũng vào Đan giới, họ sẽ thay lão phu đòi lại món nợ này."*

Lời chưa nói xong, Hoàng Dịch lại ho ra máu, một luồng sáng bay ra từ đầu ngón tay rồi lướt một vòng qua chỗ máu đó, cuối cùng hóa thành một tia máu bay vút lên trời cao, vài giây sau liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cử động này của Hoàng Dịch làm cực kỳ thuận thực, hiển nhiên không phải lần đầu làm chuyện này, bởi vậy ngay cả Tiêu Viêm cũng chỉ có thể khẽ cau mày nhìn tia máu biến mất kia. Một lát sau, mới thản nhiên cười nói: *"Nếu ngươi muốn tìm cái chết cho đồng bạn, ta cũng không quá để ý..."*

"Thằng nhãi mạnh miệng, đừng tưởng có một bộ khô lôi đã kêu ngạo!" Hoàng Dịch hung dữ nói. Tiêu Viêm cười cười, sau đó đi về phía Hoàng Dịch, không chút để ý nói: *"Tiếp theo phải làm gì, ngươi nên biết chứ?"*

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiêu Viêm, Hoàng Dịch lại càng thêm cảnh giác lùi về phía sau vài bước, ánh mắt không cam lòng nhìn Địa Yêu Khôi cách đó không xa. Bàn tay nắm lại, một viên không gian thạch xuất hiện trong tay. Hắn biết, nếu không làm như vậy, thiếu niên trước mặt tuyệt đối sẽ hạ sát thủ!

Đối với việc này, Hoàng Dịch không chút hoài nghi, vì nếu đổi lại là hắn cũng chắc chắn sẽ làm như vậy. Mà Tiêu Viêm trước mặt, nhìn thế nào cũng không giống một người lương thiện.

"Nhãi con, lão phu sẽ đợi ngươi tại Thánh Đan thành, đợi đan hội kết thúc. Nhất định sẽ làm ngươi sống không bằng chết!" Hoàng Dịch nắm chặt không gian thạch, sau đó bóp mạnh nó, nhất thời, không gian xung quanh như bị bóp méo.

"Nếu như ngươi thực sự có can đảm, có dám để lại tên cho lão phu biết, lần này thua trong tay ai?" lúc không gian vặn vẹo, Hoàng Dịch đột nhiên lạnh lẽo hỏi.

Thấy thế, Tiêu Viêm không khỏi bật cười, ngón tay nhẹ vỗ về nạp giới, mỉm cười nói: "*Tiêu Hoàn.*"

Cái tên đơn giản nhưng khi lọt vào tai Hoàng Dịch lại làm khuôn mặt hắn cứng ngắc lại. Cái tên này, từ lúc đi vào Đan vực hắn đã nghe nói đến. Vì ngày đó, chính là lúc Tiêu Viêm đại chiến với Băng Hà Cốc.

"Mẹ nó, tại sao vừa đến đã gặp phải tiểu hung tinh này..."

Trong lòng vừa nghĩ, không gian xung quanh đã mạnh mẽ tuôn ra một lực hút đem thân hình Hoàng Dịch kéo vào. Khi hắn biến mất, Tiêu Viêm rõ ràng nhìn thấy vẻ hồi hận trên mặt người này.

Nhìn thân hình Hoàng Dịch biến mất, bàn tay Tiêu Viêm vung lên đem Địa Yêu Khô thu vào nạp giới. Ngay cả Đấu tông đỉnh phong Thiên Xà hắn cũng không sợ, lão già chỉ có thất tinh Đấu Tông này cũng dám đánh cướp hắn...

Về phần đồng bạn theo lời Hoàng Dịch, trong lòng Tiêu Viêm cũng không để trong lòng, nếu có gặp, chỉ cần đối phương không phải Đấu Tôn thì bằng vào thực lực bây giờ, Tiêu Viêm cũng không quá lo lắng. Mà nhìn Hoàng Dịch, Tiêu Viêm cũng không cho là hắn có thể kết giao với cường giả Đấu Tôn.

"Đan giới này mặc dù không tệ, nhưng chỉ có thể ở bên trong một thời gian ngắn, ta cũng nên mau chóng tìm ba loại thiên tài địa bảo kia. Nếu không chậm trễ đan hội, thì cái được không bù nổi cái mất." Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm một câu, sau đó đem bản đồ Đan giới ra nghiên cứu cẩn thận một lần nữa, xác định vị trí mà mình đang đứng bây giờ.

"Ba thứ này, hắn là ở ba điểm đỏ nằm trên bản đồ. Hiện giờ chỉ có thể đến đó tìm kiếm..."

Tiêu Viêm trầm tư một lát rồi quyết định, điều hòa địa tâm hồn tùy còn cần vài loại dược liệu quý hiếm nữa, nếu Đan giới này nhiều thiên tài địa bảo như vậy liền thuận tiện tìm xem có thể thu được hay không. Nếu có thể, chỉ sợ trước khi rời khỏi Đan giới, linh hồn hắn có thể chân chính đột phá đến Linh cảnh, sau đó phần thắng khi tham gia Đan hội sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong lòng lập ra kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không chần chừ thêm nhiều, thân thể bay lên không trung, sau đó phân biệt phương hướng của ba điểm đỏ trên bản đồ, thân hình chợt động liền hóa thành một quang ảnh nhanh chóng lướt đi.

-----oOo-----

Chương 1157: Vạn Dược sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mục tiêu đầu tiên của Tiêu Viêm là Vạn Dược Sơn Mạch, vùng núi này là một trong ba điểm đỏ nằm trên Bản đồ, không biết những dược liệu hãn hãn ở nơi này hay không, nhưng bất kể thế nào, hắn đều phải đến xem một lần.

Đan giới hơi nhỏ lại vì nguyên nhân dần dần suy vong, bởi thế nó chỉ còn không đến một phần ba lãnh thổ, nhưng chớ xem thường những thiên tài địa bảo nằm trên một phần ba lãnh thổ này, trên đại lục chỉ sợ không có thể lực nào là không động tâm với chúng. Có lãnh thổ như vậy mới có những kho dược liệu quý báu dùng mãi không hết, từ đó thấy được dược liệu trong Đan giới phong phú như thế nào.

Dùng tốc độ của Tiêu Viêm, đi hết Đan giới cũng chỉ cần một ngày một đêm là cùng, cho nên lúc xế chiều Tiêu Viêm đã tới phụ cận của điểm đỏ trên Bản đồ.

Trên đường, Tiêu Viêm gặp không ít người dự thi, những người kia phần lớn khi nhìn thấy Tiêu Viêm đều tránh ra xa, hiển nhiên là sợ Tiêu Viêm bất ngờ ra tay, loại việc này ở Đan giới cũng không hiếm thấy, dù sao mọi người ở đây đều là đối thủ cạnh tranh, cứ thiếu một người thì phần thắng của mình lại càng lớn, vì vậy đối với những người khác, ai cũng mang tâm tư đề phòng cẩn thận

Đối với những kẻ tránh đi này, Tiêu Viêm cũng không quá để ý, những người này cũng không tạo nên uy hiếp với Tiêu Viêm, chỉ nhìn thoáng qua một chút rồi thân hình vội lướt đi.

Đương nhiên, không phải tất cả người dự thi đều là như thế, trong lúc chạy đi, Tiêu Viêm cũng gặp được mấy vị Đấu Tông cường giả, thực lực của bọn họ tuy kém Hoàng Dịch, nhưng cũng không quá yếu kém, hơn nữa tuổi của họ đều không nhỏ, hiển nhiên là những cường giả thế hệ trước có chút tên tuổi

Đối với họ, Tiêu Viêm cũng không chủ động ra tay, cũng may là những người kia khá thức thời, lúc gặp Tiêu Viêm cũng cảm giác được hắn không dễ trêu chọc, bởi vậy từ xa nhìn qua một cái rồi tránh né đi.

Không có những người này ngăn trở, Tiêu Viêm đoạn đường này đi cũng hoàn toàn thông suốt, ngoại trừ hai lần gặp được ma thú có thực lực không kém tập kích, hết thảy đều là thuận lợi.

Về phần hai con ma thú tập kích Tiêu Viêm, ngược lại làm cho Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, bởi vì Tiêu Viêm có chút phát hiện, những con ma thú này bởi vì thiên địa năng lượng mang theo cuồng bạo, nên hung hăng hơn ma thú trên Đấu khí đại lục rất nhiều.

Ngoại trừ hai đầu ma thú tập kích ra, Tiêu Viêm cũng không gặp qua thứ gì ngăn trở, bởi vậy sau bốn năm giờ di chuyển, Vạn Dược Sơn Mạch trên bản đồ cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Vạn Dược Sơn Mạch, chỉ nghe tên thôi cũng biết dãy núi này không phải bình thường, mà Tiêu Viêm lần đầu nhìn thấy dãy núi nguy nga này, cũng có chút ít thất thần, bởi vì hắn phát hiện, năng lượng ở dãy núi này quá mức nồng đậm.

Dãy núi uốn lượn như Cự Long, vụ khí lơ lửng giữa không trung hiển nhiên không phải do thiên nhiên hình thành, mà đều do năng lượng nồng đậm tạo ra.

Sườn núi hiểm ác, ở trong đó không ngừng vang lên tiếng rống của dã thú, mà trong những tiếng rống này tràn đầy sự cuồng bạo.

Thân hình Tiêu Viêm lơ lửng ở giữa không trung, khẽ nhắm mày nhìn qua chỗ vụ khí nồng đậm kia, mặc dù chưa đặt chân lên dãy núi, nhưng dựa vào linh hồn cảm giác, hắn có thể thấy được, cái dãy núi này không quá an toàn.

Trong lúc Tiêu Viêm suy nghĩ, đột nhiên truyền ra những tiếng người xông xáo, cũng khẽ giạt mình, thân hình dần hạ thấp, lại nhìn thấy ở ngoài dãy núi có một gò núi, có không ít trướng bồng dựng lên, không ít bóng người như ẩn như hiện: *"Những người này đều tham gia Đan Hội"*.

Nhìn thấy những người này túm tụm lại, Tiêu Viêm cũng không khỏi kinh ngạc, những nơi khác không phải thấy mặt liền chém giết lẫn nhau thì cũng là tránh né ra xa, ở đây không ngờ lại có thể hòa bình chung sống?

Tiêu Viêm nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, thân hình hạ xuống cách gò núi không xa, sau đó lướt về phía trong.

Vượt qua dự tính của Tiêu Viêm, cũng không có người nào ngăn trở hắn leo lên gò núi, một số người nhìn hắn một cái sau, liền thu hồi lại ánh mắt.

Đối với một màn này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc, trong lòng nghi hoặc càng sâu, chậm rãi đi đến vị trí trung tâm gò núi, ngạc nhiên nhìn về phía trước, ở đó tụm lại một đám khoảng hơn trăm người.

Nhìn qua đám người đông đúc, Tiêu Viêm cũng hơi há miệng, chột cau mày, nhiều người dự thi hội tụ ở đây đến vậy, đến tột cùng là muốn gì?

"Chư vị, chắc hẳn trên bản đồ của các ngươi, cũng đánh dấu ba điểm đỏ, ở trong Vạn Dược Sơn Mạch, quả thật có vật phẩm nhiệm vụ của các ngươi, nhưng các ngươi hẳn là cũng tinh tường, trong dãy núi này, không phải cứ muốn lấy là có thể lấy được." Tiêu Viêm đến gần đám người, nghe thấy đạo âm thanh quen thuộc truyền ra từ bên trong.

"Tống Thanh? Tại sao hắn lại ở đây?" Nghe được thanh âm này, Tiêu Viêm lông mày nhíu lại, ánh mắt theo khe hở của đám người nhìn vào, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh trẻ tuổi đứng trên một tảng đá ở bên trái, đó là vị trưởng lão trẻ tuổi nhất của Đan tháp, Tống Thanh. Đã có Tống Thanh ở trong này, vậy Tào Dĩnh hẳn cũng ở đây.

Trong đầu toát ra một ý nghĩ, Tiêu Viêm xoay đảo mắt tìm kiếm, mặc dù ở trong một đám người nhưng chỉ cần liếc qua đã thấy, Tào Dĩnh một bộ quần áo đen, duyên dáng ngồi trên một tảng đá, bàn tay trắng muốt vuốt ve vài sợi tóc, nhìn cực kỳ lười biếng, làm cho xung quang có không ít ánh mắt nóng cháy nhìn sang, nữ nhân này dù đi đến đâu cũng là hại nước hại dân.

"Xem ra bọn họ hội tụ trong này, là vì Vạn Dược sơn mạch." Ánh mắt Tiêu Viêm chuyển hướng sang đám vụ khí dày đặc trên dãy núi, cũng là chậm rãi gật đầu, hẳn có thể cảm nhận được dãy núi này có không ít khí tức cường hãn.

Lời Tổng Thanh nói, cũng có không ít người phụ họa theo, bọn họ đều là người đã nóng vội xông vào dãy núi, về sau bị một ít ma thú đuổi giết chạy trốn ra ngoài, một ít người chạy chậm giờ đều đã táng thân trong dãy núi.

"Theo ta được biết, trong Vạn Dược Sơn Mạch này ma thú rất nhiều, mà chỉ huy những ma thú này là một đầu Thất Giai đỉnh phong, thậm chí còn một nửa sắp đột phá Bát Giai tuyệt thế hung thú, hung thú này dùng một phương pháp đặc biệt đem tất cả thiên tài địa bảo trong sơn mạch dời về động phủ của nó, trong đó có rất nhiều vật phẩm nhiệm vụ của chúng ta ở đó." Tổng Thanh đứng ở tảng đá kia, ngắm nhìn bốn phía, trầm giọng nói, thân là người của Đan Tháp, sự hiểu biết về Đan giới của hẳn người bình thường hiển nhiên không thể so sánh.

Nghe Tổng Thanh nói, xung quanh bắt đầu xôn xao, thậm chí là ngay cả Tiêu Viêm sắc mặt đều hơi đổi, một chân đã bước vào bát giai ma thú, sức chiến đấu tuyệt đối có thể cùng một vị Đấu Tôn cường giả so sánh, muốn từ miệng nó đoạt được gì đó, cũng không phải sự tình đơn giản, cho dù là hẳn, sợ là cũng cực kỳ khó giải quyết, dùng thực lực hôm nay, nếu thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên, đánh bại mãnh thú tự nhiên không khó, nhưng sau đó hẳn sẽ tiến vào thời kỳ suy yếu. Vào thời điểm này bốn phía đều là địch này tiến vào thời kỳ suy yếu, Tiêu Viêm thừa hiểu nó tượng trưng cho cái gì.

"Dưới trướng của ma thú này, còn có rất nhiều ma thú cực mạnh khác, nếu muốn một mình làm việc thì trừ khi người đạt tới cảnh giới Đấu Tôn. Nói cách khác, nếu một mình, mọi người không thể có được vật phẩm mình cần, cho nên ta đề nghị mọi người liên thủ, đối phó với con ma thú kia trước, chỉ cần giải quyết nó, đám ma thú còn lại sẽ tự chạy tán loạn."

Tổng Thanh không đề ý đến âm thanh xôn xao của đám người, thản nhiên nói. Hẳn nói cũng không giả, có đầu hung thú kia tọa trấn ở Vạn Dược Sơn Mạch, bọn họ đừng nghĩ có được bất cứ vật phẩm nhiệm vụ nào.

Đối với đạo lý này, mọi người ở đây đương nhiên hiểu, chần chờ một chút sau đó đều gật đầu. Đương nhiên, tuy nói là gật đầu, nhưng những người

này cũng không phải là ngu xuẩn, lời nói của Tống Thanh dù rất êm tai, nhưng nếu thật sự tin tưởng vào cái gọi là liên thủ kia, thì quả thật là đang ngại cái mạng mình quá dài.

"Ta biết rõ tất cả mọi người đang suy nghĩ gì, chúng ta có thể làm hiệp định, trước khi đem con hung thú kia giải quyết, đều không được ra tay với đồng bạn, nếu có ai vi phạm ước định, chắc chắn sẽ gặp những người còn lại liên thủ đối phó, thế nào?" Tống Thanh tự nhiên cũng biết suy nghĩ của những người này, cười nhạt một tiếng nói.

Nghe vậy, người ở chỗ này đều hai mặt nhìn nhau, trầm ngâm trong chốc lát, cũng có một số người đồng ý, nếu không tìm được biện pháp nào thì họ cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ, bởi vậy lập tức, trong đám người vang lên những âm thanh phụ họa, Tống Thanh là người của Đan tháp, những người ở chỗ này đều biết, lời của hắn tự nhiên càng thêm có trọng lượng.

Thấy vậy, Tống Thanh cũng mỉm cười, nghiêng đầu nhìn sang Tào Dĩnh, trong mắt có chút đắc ý, có thể ở trước mặt người đẹp đem những luyện được sư này thu phục, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Đối với sự cổ động của Tống Thanh, Tiêu Viêm ngược lại không có chút cảm giác gì, nhưng nếu hắn có thể đem những người này tập trung lại mà nói, cũng là một cỗ lực lượng không nhỏ, ít nhất cũng có thể gây cho con hung thú kia chút rắc rối. Đến lúc đó, hắn có thể nhìn tình huống mà đục nước béo cò, chỉ cần tìm được vật phẩm mà nhiệm vụ yêu cầu thì những người khác thế nào hắn cũng chẳng quan tâm.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu, vừa muốn xoay người, một hồi âm thanh xé gió vang vọng từ giữa không trung, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy vài đạo thân ảnh từ đằng xa dữ dội lao đến, mà vị đầu lĩnh, là một Bạch y thanh niên đã khắc sâu vào trí nhớ của Tiêu Viêm, trong tay hắn là một chiếc quạt sắt màu tím. Nhìn qua người này, con mắt Tiêu Viêm nhất thời híp lại, cười lạnh nói: *"Cuối cùng cũng gặp sao..."*

-----oOo-----

Chương 1158: Tái ngộ

Có thể làm cho vẻ mặt Tiêu Viêm như vậy, tự nhiên là thiếu tông chủ Huyền Minh Tông Thần Nhân, hắn và Tiêu Viêm cũng không xuất hiện cùng một chỗ, nhưng không nghĩ tới là sẽ gặp nhau ở Vạn Dược sơn mạch này.

Phía sau Thần Nhân, có hai lão giả đi theo. Mà hai người này, Tiêu Viêm cũng không xa lạ, đúng là hộ vệ của Thần Nhân ở Luyện dược sư công hội.

"Hai lão giả này cũng là luyện dược sư, khó trách Thần nhân hữu kinh vô hiểm, thì ra là có người trợ giúp..." Nhìn hai lão giả, Tiêu Viêm cũng có chút nhíu mày, hai người này đều mạnh hơn Hoàng Dịch rất nhiều, thực lực ít nhất cũng tiếp cận cửu tinh, quả thật có chút khó giải quyết.

Nhưng từ đây cũng có thể thấy được địa vị trong Huyền Minh Tông của Thần nhân, ngay cả đi vào Đan giới mà cũng có hai cửu tinh đấu tông làm hộ vệ, hiển nhiên Huyền Minh Tông đối với hắn cực kỳ coi trọng. Một phần có lẽ cũng vì thân phận Thiếu tông chủ của hắn, nhưng nếu là một tên phế vật thì kể cả có thân phận đây chỉ sợ cũng không có loại đãi ngộ này.

Khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ, nhóm người Thần Nhân cũng nhanh chóng bay đến, trong ánh mắt lướt về phía gò núi trong ánh mắt chú ý của mọi người.

Thần Nhân đáp xuống, ánh mắt đảo qua xung quanh, khi bắt gặp Tiêu Viêm cũng lập tức ngẩn ra, khuôn mặt tràn đầy âm lãnh lộ ra một nụ cười.

"Tiêu Viêm, xem ra may mắn không mỉm cười với ngươi rồi..." ngón tay Thần nhân khẽ đung cây thiết phiến, cây quạt kêu bộp một tiếng rồi mở ra, mà bước chân chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm, cười như không cười.

Ánh mắt Tiêu Viêm bình thản nhìn về phía Thần nhân, sau đó liếc mắt về phía hai lão giả, mở miệng nói: *"Đây là chỗ dựa của ngươi?"*

"Ngươi thấy không đủ?" Thần Nhân khẽ phẩy chiếc quạt tím trong tay, cười nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu.

"*Nhưng ta cho rằng như vậy là đủ rồi.*" Thần Nhân sắc mặt một mảnh lạnh lẽo, mà khuôn mặt hai lão giả phía sau cũng cười lạnh, bước chân tiến về phía trước một bước, bành bạc đấu khí của hai người phát ra.

Biển cổ bên này, cũng khiến cho người trên gò núi chú ý, nhưng không có ai đứng ra ngăn cản, ngược lại đều tránh xa, sợ bị liên lụy. Trả thù, trong Đan giới cũng không hiếm thấy, cũng không có cái gì đáng ngạc nhiên.

Nhìn vẻ mặt lãnh lẽo của hai lão giả, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua tia hàn ý, hai người này thực lực không thấp, nhưng bằng thực lực này mà đòi bắt hấn, Thần Nhân quá ngây thơ rồi.

"*Giết hấn!*"

Cây quạt trong tay Thần nhân khẽ phẩy, hung tợn chỉ về Tiêu Viêm quát.

"*Rõ!*"

Nghe được mệnh lệnh của Thần Nhân, hai lão giả ứng tiếng, đấu khí hùng hậu tuôn ra từ cơ thể, năng lượng cường đại làm một số người thực lực hơi yếu xung quanh cảm thấy áp lực.

Tiêu Viêm khép hờ đôi mắt, hai tay trong áo chậm rãi hợp lại, ngọn lửa màu bích lục hiện lên, giống như tinh linh đang nhảy múa.

"*A a, thì ra là Thần huynh.*" Ngay lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm. Một tiếng cười cũng phá tan yên tĩnh, lập tức mọi người nhìn thấy Tống Thanh và Tào Dĩnh đang chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy Tống Thanh, Thần Nhân cũng cười, hiển nhiên là quen biết, hấn lập tức ôm quyền, cười nói: "*Không nghĩ tới có thể gặp Tống huynh ở đây.*"

Tống Thanh cười cười, ánh mắt chuyển về phía Tiêu Viêm, nhìn bộ dáng như vậy, hiển nhiên giữa hai người có xung đột.

"*Hai người có cừu oán?*" Tào Dĩnh nhìn thật kỹ Tiêu viêm, sau đó quay ra

Thần nhàn, thản nhiên cười nói.

"*Cùng người này có chút ân oán.*" Đối với Tào Dĩnh, Thần Nhàn thật ra không dám chằm trề, địa vị trong Đan tháp của người này, tuyệt đối cao hơn nhiều so với Thiếu tông chủ Huyền Minh Tông.

"*Chậc chậc, sao người lúc nào cũng đi khắp nơi gây thù chuốc oán vậy?*" Khuôn mặt Tào Dĩnh xẹt qua một tia hài hước, bước về phía Tiêu Viêm, cười nói.

"*Vài kẻ không có mắt mà thôi.*" Tiêu Viêm cười cười, không nóng không lạnh nói.

"*Người nói cái gì?*" Nghe vậy, sắc mặt Thần Nhàn phát lạnh, hẳn thật ra không nghĩ đến trong tình thế này, Tiêu Viêm còn dám khiêu khích.

Ánh mắt Tào Dĩnh quét qua Thần Nhàn và hai lão giả rồi lập tức vung tay lên nói: "*Nếu các người đã tới đây, nói vậy đều bởi vì vật phẩm nhiệm vụ trong Vạn Dược sơn mạch, nơi này cũng không phải chỗ an toàn, mặc dù các người bản lĩnh không kém, nhưng cũng không có khả năng cướp được đồ vật từ một đầu hung thú có thể so sánh với đấu tôn cường giả, cho nên, ta đề nghị các người có thể tạm thời bỏ qua ân oán, trước tiên liên thủ vượt qua Vạn Dược sơn mạch này rồi tính, thế nào?"*

"*A a, Dĩnh nhi nói đúng, không nên có ý niệm trả thù trong đấu, nếu không, mọi người đều không lấy được vật phẩm nhiệm vụ, đến lúc đó ngay cả tư cách dự thi cũng không còn.*" Ở một bên, Tống Thanh cũng vừa cười vừa nói phụ họa, mặc dù hẳn ôm địch ý không nhỏ với Tiêu Viêm, nhưng nếu là Tào Dĩnh mở miệng, hẳn tự nhiên cũng không khoanh tay đứng nhìn.

Nghe vậy, Thần Nhàn nhú mày, nhưng hẳn cũng không thể làm xấu mặt Tống Thanh và Tào Dĩnh, chần chờ một chút, mới âm lãnh nhìn Tiêu Viêm một cái, lạnh lẽo nói: "*Nể mặt Tào Dĩnh tiểu thư, cho người một đường sống, bắt quá, sau khi rời khỏi Vạn Dược sơn mạch, người liền tự cầu phúc đi!*"

Tiêu Viêm không chút để ý liếc nhìn hắn, trong lòng cũng không có gì lo lắng. Đương nhiên, tuy hai tên có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải việc không thể.

"A a, vẫn là Thần huynh độ lượng." Thấy thế, Tống Thanh cũng cười, sau đó ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, cười nhẹ nói: "Hôm nay chúng ta cũng cần nhân thủ, nếu quen biết, vậy ngươi cũng đi theo chúng ta đi, đến lúc đó đánh bại mãnh thú, ngươi cũng được một phần tiện nghi."

Nghe được Tống lời nói của Tống Thanh, khóe miệng Tiêu Viêm cũng nhin không được lộ ra một tia trào phúng, muốn tìm đả thủ miễn phí còn nói đường hoàng đến như vậy, người này cũng chẳng có bao nhiêu ý tốt.

"Quên đi, ta không quen hợp tác với người xa lạ..." Tống Thanh và Thần Nhân là miệng rõ ràng là cá mè một lứa, Tiêu Viêm cũng không cùng bọn chúng nói nhảm. Tùy ý phát phát tay, sau đó xoay người bước xuống dãy núi.

Tiêu Viêm cứ như vậy cự tuyệt, cũng làm cho Tống thanh sừng sốt, sắc mặt một trận xanh trắng, hẳn thật không nghĩ tới Tiêu Viêm sẽ không chút nề mặt hẳn.

"Tiêu Viêm, ta muốn tốt cho ngươi! Chẳng lẽ ngươi muốn mình một người đánh bại đầu hung thú kia à?" Nhìn Tiêu Viêm trực tiếp xoay người mà đi, Tống Thanh nhin không được trầm giọng nói.

Một bên, Tào Dĩnh cũng vì hành động của Tiêu Viêm mà ngẩn ngơ, cau mày lại, hình như tiểu tử này từ trước đến giờ đều hành động khác người bình thường, tuy nói Tống Thanh cũng không phải người tốt nhưng hẳn không nghĩ tới tình thế bây giờ sao.

"Hắc hắc, Tống huynh, ta nói rồi, đừng cho người khác sắc mặt tốt, người vì hẳn nghĩ, hẳn cũng không lĩnh tình, nếu là ta, lúc trước đã trực tiếp ra tay, đem tiểu tử này giải quyết, đỡ phải rắc rối sau này." Gương mặt Thần nhân xẹt qua vẻ âm lãnh, trầm giọng nói.

Nghe Thần nhân nói, khuôn mặt Tống thanh cũng xẹt qua vẻ âm ngoan, Tiêu Viêm làm thế, đặc biệt lại có Tào Dĩnh bên cạnh, làm cho hẳn cảm thấy khó chịu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Nếu không..." Thần Nhân đoán được ý nghĩ trong lòng Tống Thanh bây giờ, vội bước tới gần, bàn tay chém một nhát trên không trung.

Thấy thế, Tống Thanh ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Tiêu Viêm bóng lưng, sau đó khe khẽ gật đầu.

Nhìn Tống Thanh gật đầu, vẻ cười lạnh trên mặt Thần Nhàn càng đậm, hơi chút nghiêng đầu, ra hiệu với hai lão giả sau lưng.

Nhìn thấy Thần Nhàn ra hiệu, hai lão già vội gật đầu, chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình hóa thành hai bóng hình mơ hồ, mang theo hai cỗ kinh phong sắc bén, nhanh như tia chớp lao về phía bóng lưng Tiêu Viêm.

"Tiểu tử, đắc tội thiếu tông chủ, ngươi còn muốn cứ như thế mà đi sao?"

Hai lão giả đột nhiên ra tay, ngoài dự liệu của nhiều người, mà đợi bọn hắn nghe được âm thanh quát lạnh, cũng kinh hãi nhìn thấy, hai người này đã xuất hiện sau lưng Tiêu Viêm, kinh phong như đao, hung hăng chém vào cổ Tiêu Viêm.

"Chết!" Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm gằn trong gang tấc. Trong lòng hai gã già cũng lộ ra vẻ lạnh lẽo, kinh phong trong tay, mạnh mẽ chém vào cổ Tiêu Viêm.

"Xuy!"

Kinh phong rơi xuống, máu tươi trong dự liệu lại không xuất hiện, kinh phong của hai người chém vào, nhưng thân ảnh của Tiêu Viêm đã từ từ biến mất.

"Tàn ảnh?" Thấy thế, sắc mặt hai lão giả trong nháy mắt biến đổi, quyền phong chấn động, trực tiếp đem tàn ảnh đánh nát, lập tức kêu to một tiếng: *"Thiếu tông chủ cần thận!"*

Nghe được kêu dồn dập của hai người, Thần Nhàn và Tống Thanh sắc mặt đều hơi đổi, đặc biệt là Thần Nhàn, hẳn thực lực cũng không kém, nghe được lời này là biết, là hai vị trưởng lão thất thủ.

"Tiểu tử thật giảo hoạt..." Trong lòng xẹt qua ý nghĩ trong đầu, Thần Nhàn chân đạp mặt đất lùi ra xa.

Nhưng ngay khi lùi ra phía sau, không gian phía sau hắn chợt vặn vẹo, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện, ngọn lửa bí lục ở trong nắm tay, sau đó mạnh

mẽ xé không gian, hung hăng đánh vào sau gáy Thần Nhân.

Kình phong nóng cháy đột nhiên xuất hiện phía sau cũng làm cho Thần Nhân sợ hãi, mạnh mẽ xoay người, thiết phiến mở ra ở trước mặt.

"Đang!"

Nắm tay đầy ngọn lửa va chạm với Thiết phiến tạo lên một âm vang thanh thúy. Kình phong bị Thiết phiến quý dị chặn lại, lập tức hóa quyền thành chưởng, một cỗ ám kình mênh mông bộc phát ra

"Phanh!" Âm kình xuyên thấu qua thiết phiến, hung hăng đánh vào ngực Thần Nhân, mà thân thể hắn cũng văng ra xa, để lại hai vết rãnh sâu kéo dài trên mặt đất.

"Phốc."

Chật vật ổn định lại thân hình, sắc mặt Thần nhân trắng bệch rồi phun ra một ngụm máu, sau đó vội ngẩng đầu, ánh mắt kinh hãi nhìn về nơi đó, một đạo thân ảnh, chậm rãi hiện ra....

-----oOo-----

Chương 1159: Động thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biến cố đột ngột, làm cho tất cả mọi người trên gò núi sừng sốt nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh chợt hiện lên phía sau Thần Nhân rồi trong chớp mắt, Thần Nhân đã hộc máu. Nhất thời, trong lòng mọi người đều có chút lạnh lẽo, lạng lẽ thối lui về phía sau.

Không ai ngờ được, đối với đội hình mạnh mẽ như vậy của đôi phương, Tiêu Viêm không nhanh chóng bỏ chạy mà ngược lại, sau khi đã né tránh được hai gã Đấu Tông đỉnh phong, hắn còn xuất thủ với Thần Nhân. Trong con mắt mọi người xung quanh, nếu Thần Nhân phản ứng chậm một chút nữa thôi, thì không chút nghi ngờ sẽ bị Tiêu Viêm giết chết tại chỗ.

Cách đó không xa, Tống Thanh cũng biến sắc, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Với thực lực của Tiêu Viêm, hắn cũng chỉ biết thông qua những tin tức vĩa hẽ, đáng chú ý nhất là Tiêu Viêm mới có biểu hiện nổi bật tại cuộc khảo hạch của Đan Tháp dành cho ngũ đại gia tộc. Tuy nhiên, những biểu hiện đó cũng không làm Tống Thanh cảm thấy rung động, dù sao thì thực lực của Tiêu Viêm cũng chỉ khoảng tứ tinh Đẩu Tông, chênh lệch không nhiều với Thần Nhàn, nhưng hắn không thể ngờ được chỉ mới giao thủ một lần, Thần Nhàn đã bại trong tay Tiêu Viêm một cách chậ vật như vậy.

Trong đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh cũng ánh lên vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Nàng cũng không thể ngờ được Tiêu Viêm ngoài lực lượng linh hồn rất cường đại còn có thực lực mạnh như vậy, chẳng trách hắn dám giao thủ với người của Băng Hà cốc.

Thần Nhàn từng nói nẽ mặt Tào Dĩnh mà đẹp bỏ ân oán với Tiêu Viêm, đương nhiên nàng cũng không vì thế mà cảm kích hắn. Mặt khác, lời Tống Thanh vừa nói chắc chắn sẽ phản tác dụng. Tuy nàng với Tiêu Viêm chưa tiếp xúc nhiều nhưng cũng đủ để nàng hiểu kẻ này cũng có ngạo khí chẳng kém gì nàng, kiêu nói chuyện về bề trên của mấy tên kia, chắc chắn Tiêu Viêm sẽ không để ý, hưởng hồ thực lực của hắn cũng không tẽ

"Thằng nhãi, ngươi muốn chết!"

Thấy Thần Nhàn bị Tiêu Viêm một chiêu đánh cho học máu, bay ngược ra sau, hai lão giả kia rớt cuộc cũng hồi phục tinh thần, giận dữ hét lớn, lao vụt ra sau Thần Nhàn, cùng đưa tay ra đỡ lấy hắn.

"Giết tên khốn này, ta muốn hắn sống không bằng chết" Được hai người đỡ lại, khuôn mặt âm nhu của Thần Nhàn chuyển sang dữ tợn, điên cuồng hét lên. Hắn bị trúng một chưởng này của Tiêu Viêm quả thật là mất hết thể diện.

Nghe vậy, hai lão giả kia chỉ liếc nhau một cái rồi phân ra một người chậm rãi tiến lên. Trước thể hiện khủng bố của Tiêu Viêm, cả hai người đều cảm thấy kinh hãi, nếu thêm một lần như vậy thì chỉ sợ cái mạng nhỏ của Thần Nhàn sẽ không giữ được. Lúc đó bọn họ đương nhiên sẽ phải chịu sự trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc của tông môn, so với chết còn khổ hơn.

"Tiểu tử này thật không tầm thường, mặc dù bề ngoài của hắn chỉ ở mức độ tứ tinh Đẩu tông nhưng cũng cực kỳ khó chơi."

Lão giả vừa tách ra lao tới gần Tiêu Viêm, trong lòng cũng có chút hồi hận, chẳng may Thần Nhân xảy ra bất trắc, như vậy hẳn cũng không sống được.

"Người đừng tới Thiếu tông chủ tức là đừng tới Huyền Minh Tông" Lão giả sắc mặt lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

"Đừng có nói ngược, từ trước tới nay đều là hẳn có ý gây sự với ta." Tiêu Viêm thản nhiên cười nói. Lão giả có chút bối rối, không biết nên nói thế nào, sự thật đúng là như thế. Thật ra xung đột giữa Tiêu Viêm với Thần Nhân cũng không quá lớn, nhưng bởi Thần Nhân thù dai nên đã âm thầm xếp đặt thủ đoạn với Tiêu Viêm.

Tuy không biết phải nói thế nào, nhưng bản thân là hộ vệ của Thần Nhân, hẳn cũng chỉ có thể lắc đầu, chậm rãi tiến tới. Đấu khí trong cơ thể cuộn cuộn tuôn ra, năng lượng bộc phát làm cho không ít người trên núi cũng phải biến sắc.

"Chỉ mình người, còn không ngăn được ta." Thấy bộ dáng như lâm đại địch của lão giả, Tiêu Viêm khẽ nhướn mày, không thèm để ý mà liếc nhìn bộ mặt dữ tợn của Thần Nhân. Đối với lời này của Tiêu Viêm, lão giả kia cũng phải công nhận. Mặc dù thực lực của hai người bọn hắn hơn hẳn Tiêu Viêm nhưng với tốc độ khủng bố mà Tiêu Viêm vừa thi triển, bọn hắn còn xa mới theo kịp.

"Bạch trưởng lão, còn không mau giết tên khốn này đi?"

Thấy lão giả chân chờ, Thần Nhân cách đó không xa lại hung dữ quát. Lúc này, hận ý của hắn đối với Tiêu Viêm cơ hồ ngập trời.

Nghe Thần Nhân dữ tợn thôi thúc, lão giả cũng chỉ có thể khẽ thở dài, bàn tay nắm chặt, một thanh đại đao dài chừng nửa trượng hiện ra trước mặt. Mũi đao bén nhọn hướng về phía Tiêu Viêm, bàn chân đạp mạnh xuống đất, thân thể lão giả liền như một con chim đại bàng, nhanh như chớp lao về phía Tiêu Viêm. Đại đao trong tay mang theo lực lượng như phá núi, trực tiếp đánh vỡ không gian, đao mang phóng lớn cỡ chừng mười trượng, sau đó hung hãn bổ xuống Tiêu Viêm.

Trước khí thế sắc bén của lão giả, Tiêu Viêm sắc mặt không đổi, ngân quang chợt lóe dưới chân, nương theo thanh âm trầm thấp của một trận

sấm, thân mình liền quỷ dị biến mất.

"Oanh!"

Đao mang không lò phá vỡ không gian, hung hăng bổ xuống vị trí Tiêu Viêm vừa đứng. Mặt đất chấn động mãnh liệt, một cái khe thật lớn xuất hiện từ vị trí đao mang bổ xuống lan tràn mãi ra xa mới chậm rãi dừng lại. Thấy lực phá hoại cường đại của Bạch lão giả, những người xung quanh cũng hít một hơi thật sâu rồi vội vàng lui bước về phía sau, chiến đấu ở cấp độ này, rất dễ bị vạ lây.

Một đao thất bại, khuôn mặt lão giả cũng trở nên nhăn nhó, tốc độ này của Tiêu Viêm quả thật làm hắn đau đầu. Lão thoáng nhìn lại vị trí Thần Nhân, thấy cũng không có động tĩnh gì bèn đảo mắt xung quanh dò xét.

"Hiện ra cho ta."

Trong mắt lão giả xẹt lên một tia lạnh lẽo, đại đao trong tay hung hăng bổ về phía bên trái.

"Đang"

Đại đao xẹt qua va chạm một thanh hắc xích không lò bỗng xuất hiện, thân hình của Tiêu Viêm cũng vì đó mà hiện ra.

Tiêu Viêm xoay cổ tay, trọng xích vung lên xảo diệu phá tan đao quang dày đặc. Thân hình hắn xoay nửa vòng, trọng xích trong tay vung vẩy phản công mang theo một cỗ nhiệt khí nóng bỏng, làm lão giả cũng phải thối lui.

Thấy vậy, lão giả quát lạnh một tiếng, dựng chuôi đao lên. Hắn cảm thấy thật khó khăn với tốc độ kia của Tiêu Viêm. Nếu chỉ sử dụng đấu khí, hắn mười phần tin tưởng với thực lực cửu tinh Đấu tông của hắn sẽ đè bẹp Tiêu Viêm, dù sao chênh lệch 5 giai giữa hai người cũng không dễ dàng bù đắp.

Lúc này, chuôi đao trước mặt lão giả đã hội tụ đấu khí toàn thân, quang mang rực rỡ nhuộm lấy thân đao giống như một thần vật, hàn khí sắc bén bắn ra bốn phía làm cho không gian xung quanh có chút vụn vẹo.

Trọng xích gào thét lao tới, nhưng khi sắp va chạm với đao đao thì dường như đình trệ lại trong chớp mắt, trong chớp mắt này, tay kia của Tiêu Viêm nhanh chóng kết thủ ấn làm người ta hoa cả mắt "*Thiên hoả tam huyền biến – Đệ nhất biến*"

Trong lòng hô một tiếng, mệnh môn đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm bỗng nhiên tăng vọt, với trình độ hiện tại của Tiêu Viêm, việc thi triển Thiên hoả tam huyền biến chỉ là cái nhấc tay, đầu khí tăng phúc hoàn toàn lặng yên không một tiếng động thể hiện ra, so với trước kia quả thật là mạnh hơn rất nhiều.

Đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt làm khí tức cũng trở nên trầm trọng hơn, lực đạo của trọng xích cũng đề cao rất nhiều, cuối cùng dưới ánh mắt khiếp sợ của lão giả, hung hăng quật lên đại đao của lão.

"Đang."

Tiếng động lớn kinh thiên do kim loại va chạm, trên không trung của ngọn núi, một vòng kinh phong đáng sợ lấy điểm va chạm làm tâm tràn ra như gió bão, ào ào quét ra xung quanh làm cho mọi người gần đó phải chật vật lui về phía sau.

"Rắc!"

Trong gió lốc đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, sắc mặt lão giả đột nhiên đại biến, đồng tử co lại, lặng yên nhìn đại đao của mình, trên đó có một vết rạn thật nhỏ.

"*Tiểu tử này, tại sao thực lực lại đột nhiên tăng vọt nhiều đến vậy?*" Cảm nhận được áp lực truyền lên cánh tay, khuôn mặt lão giả trở nên nhăn nhó.

"*Tiểu tử này liệu có phải là ngay từ đầu đã ẩn giấu thực lực, định giả heo ăn thịt cọp*"

Trong lòng lão giả đang phân vân suy nghĩ thì từ trọng xích lại đột nhiên bạo phát một cỗ kinh lực đáng sợ nữa, dưới cỗ kinh lực này, đến ngay cả lão là cửu tinh Đẩu tông cũng bị chấn cho cước bộ đảo lộn về phía sau.

Một kích thuận lợi đẩy lui đối thủ, sắc mặt Tiêu Viêm chợt hiện lên nét

lạnh lẽo, không chân chò xoay người, mũi chân điểm mạnh xuống đất, thân mình hoá thành một đạo kinh phong lướt tới Thần Nhân đang đứng cách đó không xa.

"Muốn chết."

Thấy Tiêu Viêm còn dám lao tới, lão giả vẫn đang đứng hộ vệ cho Thần Nhân trầm mặt, phẫn nộ quát.

Tiếng quát của hắn còn chưa dứt, hắn còn chưa kịp lao lên phía trước ngăn cản Tiêu Viêm thì một nhân ảnh màu bạc đột nhiên hiện lên, giống như một chiếc xe tăng mang kinh lực cực kỳ hung hãn trực tiếp lao thẳng vào hắn. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chòm còm.

Thân ảnh màu bạc đột nhiên xuất hiện làm lão giả này giật mình kinh hãi, lão cũng cảm thấy được thực lực của thân ảnh này cũng không yếu hơn bao nhiêu so với hắn.

Khi hắn còn chưa kịp định thần, thân ảnh kia đã vọt tới, thiết quyền huy động tạo thành từng cơn lốc cuốn lấy vị trưởng lão Huyền Minh Tông này.

Thấy vị hộ vệ trưởng lão bị cuốn lấy, khuôn mặt dữ tợn của Thần Nhân rút cục có chút biến sắc, bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình vội vàng thối lui về phía sau. Hắn biết Tiêu Viêm đang lao về phía hắn.

Mặc dù hắn đoán được ý đồ của Tiêu Viêm nhưng tốc độ của hắn không thể so với Tiêu Viêm, huống chi lúc này Tiêu Viêm vẫn còn đang được tăng phúc của Thiên hỏa tam huyền biến.

Bởi vậy, ngay khi Thần Nhân vừa mới rời bước thì không gian trước mặt hắn đột nhiên vặn vẹo, một thân ảnh chậm rãi xuất hiện trước mắt hắn, trên khuôn mặt trẻ tuổi kia xuất hiện sát ý làm hắn lạnh người

"Ngươi nghĩ rằng có người che chở thì ta không giết được ngươi?"

-----oO-----

Chương 1160: Hạ sát thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được lời nói mang đầy sát ý lạnh lẽo của Tiêu Viêm, sắc mặt Thần Nhân kịch biến, đấu khí trong cơ thể không chút chần chờ ùn ùn luân chuyển, ngưng tụ lại trong lòng bàn tay.

Đấu khí đỏ rực ngưng tụ trên lòng bàn tay phải của Thần Nhân, nguyên cả cánh tay như một cột than đỏ hừng hực, đấu khí ngưng tụ tại đầu chưởng sắc bén như một thanh hỏa đao...

"Huyền Hỏa đao."

Sắc mặt Thần Nhân lúc này cực kỳ dữ tợn, bàn tay hơi chếch, tựa như một lưỡi đao giương thẳng lên từ trên đầu Tiêu Viêm chém xuống.

Theo sự chuyển động của bàn tay, Huyền Hỏa đao do đấu khí ngưng tụ cũng lướt theo, kinh phong sắc bén mang theo hơi nóng hừng hực, ngay cả không gian cũng bị nó chém thành những khe rách...

Dù gì thì Thần nhân cũng là một đối thủ có thực lực tương đương Tiêu Viêm, dưới tình thế nguy cấp hẳn liều mạng công kích thì uy lực cũng là không nhỏ.

Đối diện với thể công mạnh mẽ, hung ác như mãnh thú của Thần Nhân, vẻ lạnh lùng trên mặt Tiêu Viêm càng đậm hơn, bàn tay quắp lại thành hồ trảo, ngọn lửa màu xanh chọt bùng ra, nhìn từ bên ngoài như một chiếc bao tay màu xanh.

Hỏa diễm ngưng tụ, sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, một quyền đánh ra, trước ánh mắt của đám đông, hai quyền trực diện giao phong, vang lên một tiếng vang nặng nề: *"Bành"*

Quyền chưởng chạm nhau, từng luồng kinh phong nóng cháy lan tỏa, nhiệt độ cực nóng làm cho đám lá khô trong phút chốc biến thành tro bụi, thậm chí còn có cả những tảng đá vỡ tung tóe, từng vết nứt hình chân chim hẳn lên chia cắt tảng đá lớn thành vô số mảnh vụn...

Sắc mặt Thần Nhân tái nhợt, trái lại với hẳn, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn lạnh lùng như trước, không vì thể tấn công hung ác của Thần Nhân mà biến đổi.

"Cút"

Kình phong sắc bén của Huyền Hỏa đao vừa tiếp xúc với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa đã bị cắn nuốt, đồng hóa, trong chốc lát gần như đã không còn lại chút gì, mà trong đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Viêm cũng phát sinh hàn ý, một tiếng quát vang dội như tiếng sét giữa trời xuân quang đang phát ra.

Tiếng gầm phát ra mang theo kình lực mạnh mẽ khiến Thần Nhàn cũng phải phát run!

"Phụt".

Kình lực đáng sợ, mạnh mẽ như sóng thần ầm ầm đổ vào lòng bàn tay Thần Nhàn, lớp đầu khí phòng ngự của hắn lập tức vỡ tan như một lớp kính mỏng, máu tươi bắn ra tung tóe...

Cánh tay phải của Thần Nhàn vang lên tiếng xương gãy răng rắc, thân thể cũng bị đánh văng ra, nện lên trên một tảng đá lớn phía sau. Tại nơi tiếp xúc, có thể thấy được từng khe nứt bắt đầu lan tràn ra, sau cùng một tiếng nổ vang lên, tảng đá vỡ tan thành từng mảnh, đáng ngạc nhiên là phần bên trong tảng đá đã bị ám kình chấn thành bụi phấn.

Thân thể Thần Nhàn không ngừng run rẩy, nằm co quắp lại trên đống bụi đá hỗn loạn, xem ra một kích kia đã làm cho hắn bị trọng thương hoàn toàn.

Tiêu Viêm thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có uy lực đủ để cùng Đấu Tông thất tinh hoặc bát tinh, thậm chí Đấu Tông cửu tinh so kè hơn thua. Lúc trước, Tiêu Viêm một kích đẩy lui lão giả họ Bạch kia nguyên nhân phần lớn là do thực lực bản thân, trải qua lần giao thủ này, hắn biết lão giả họ Bạch ắt hẳn cũng mới chỉ vừa lên cấp không lâu, nếu không cũng không thể chỉ một chiêu đã có thể đánh lui đối phương. Nguồn truyện:

Đương nhiên, nếu đối mặt với Đấu Tông cửu tinh, cho dù hắn có thi triển ra Thiên Hỏa Tam Huyền biến cũng không thể làm đối phương bị thương được. Về phần Thần Nhàn, một kẻ thực lực cũng chẳng tới đâu lại tự cao tự ngạo, trong mắt Tiêu Viêm hắn chẳng đáng một xu.

Từng đạo ánh mắt từ đám đông nhìn về phía Thần Nhàn đang nằm co quắp trên đống đất đá như một con chó, nghĩ lại bản thân họ cũng không khỏi

nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm đã có thêm mấy phần sợ hãi.

Ánh mắt Tống Thanh cùng Tào Dĩnh nhìn về phía Thần Nhân, trên mặt mỗi người đều toát lên những vẻ mặt khác nhau. Tống Thanh vốn đã có giao tình với Thần Nhân từ trước nhưng lại bị Tiêu Viêm quất cho một tát đau điếng như vậy, khuôn mặt cũng có chút khó coi. Còn về phần yêu nữ Tào Dĩnh kia, nàng tựa hồ đối với những việc như thế cảm thấy cực kỳ hứng thú, chỉ hận cả hai không thể lao lên đánh cho người chết ta sống.

"Tiểu tử, ngươi ra tay quá đáng rồi!"

Lúc này, lão giả họ Bạch lúc trước bị Tiêu Viêm đánh cho hô hấp không đều nay cũng đã trở tốt, nhưng nhìn đến cảnh Thần Nhân bị đánh như vậy, sắc mặt liền trở nên tím tái, gằm lên giận dữ, thân thể lao tới như tia điện chớp, mang theo kinh phong sắc bén đánh về phía Tiêu Viêm.

Nhìn thấy lão già kia lao qua, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, liếc nhìn Thần Nhân vẫn đang nằm co quắp trong đồng đất đá, ánh mắt oán độc nhìn mình. Miệng khẽ nhếch lên cười lạnh, thân hình cũng lập tức lao đi, có vẻ như hắn cũng đang muốn đưa tiễn Thần Nhân bằng một kích cuối cùng.

Thấy Tiêu Viêm lao đi, không ít kẻ lập tức đoán được mục đích của hắn, sắc mặt liền trở nên trắng bệch. Bọn họ không ngờ rằng hắn thật sự dám tại nơi này mà hạ sát thủ đối với thiếu chủ của Huyền Minh tông.

"Tiểu tử, ngươi dám!"

Cử động của Tiêu Viêm cũng bị lão già kia phát hiện, sắc mặt hắn cũng lập tức kịch biến, những tiếng rít gào tức giận phát ra.

Ngược lại, Tiêu Viêm dường như đối với âm thanh này bần sinh bị điếc, vốn từ trước đã có sát tâm với Thần Nhân. Tên tiểu nhân này, âm hiểm, có thù tất báo. Lúc trước, chỉ vì một chút mâu thuẫn nhỏ nhưng đã tiến hành điều tra Tiêu Viêm, sau đó lấy thông tin tình báo bán cho người của Hồn Điện, đặt bản thân mình vào tình thế bị chặn giết.

Đêm đó, nếu không phải có Huyền Không Tử đột nhiên nhúng tay mà nói, chỉ sợ Tiêu Viêm ngoài cách thì triển Hủy Diệt hỏa liên thì cũng không còn phương pháp nào khác. Hiện tại, cường giả cấp bậc Đâu Tôn đối với

hắn mà nói vẫn là cực kỳ quá sức.

Trong lúc vẫn chưa đem ba loại dị hỏa luyện hóa, Tiêu Viêm tự biết rằng đối diện với cường giả bậc Đấu Tôn, hắn cũng chỉ có thể phó tay, dù sao sự chênh lệch cấp bậc vẫn là quá lớn.

Chuyện Thần Nhân hại hắn suýt chết, đương nhiên Tiêu Viêm không thể bỏ qua, ở một mặt này, hắn cũng là một người có thù tất báo! Ôn, phải trả. Còn thù, cũng phải báo!

Nhìn Tiêu Viêm lao đến đầy sát khí, nét oán độc trong mắt Thần Nhân lập tức bị thay thế bởi sự hoảng sợ, lấy trạng thái hiện tại của hắn căn bản không phải là đối thủ của Tiêu Viêm, thậm chí chỉ cần một đầu ngón tay của Tiêu Viêm cũng đủ để làm hắn toi mạng.

"Tiêu Viêm, ngươi dám giết ta, Huyền Minh tông nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Trong lúc tánh mạng còn treo lơ lửng, Thần Nhân đã không còn quan tâm bất cứ điều gì, chỉ biết quát lớn, dọa dẫm...

Đối với tiếng quát chói tai, Tiêu Viêm cũng không chút để ý, hắn không ngây thơ mà cho rằng nếu tha cho Thần Nhân, hắn thật sự sẽ mang ơn mình...

Đối với một con ác lang, nếu mình tha cho nó, đợi đến sau này, nếu có cơ hội nó sẽ không trả ơn mà sẽ tìm cách cắn ngược lại một miếng, loại chuyện này Tiêu Viêm cũng đã gặp qua không ít. Vậy nên về cơ bản, hắn không thể buông tha cho Thần Nhân.

Thấy Tiêu Viêm bất chấp lời uy hiếp của mình, sắc mặt Thần Nhân càng trở nên trắng bệch, trong lòng tràn đầy hối hận, nếu biết trước người này mạnh như vậy, lúc trước dù có được cho gì hắn cũng không dám trêu chọc Tiêu Viêm...

Nhưng bây giờ, dù muốn hối hận thì cũng đã là quá muộn, Tiêu Viêm mang theo sát khí đầy mình xuất hiện ngay phía trên đỉnh đầu Thần Nhân, hai tròng mắt đen nhánh lộ ra hàn ý lạnh lẽo. Hắc Xích bùng lên ngọn lửa, không gian chung quanh trở nên vụn vụn... "

Kiếp sau đầu thai, nên nhớ lúc chơi thủ đoạn, cần thêm chút tâm tư mà nghĩ đến hậu quả!"

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Thần Nhân, khoe miệng Tiêu Viêm xẹt qua nụ cười dữ tợn, trọng xích mang theo tiếng xé gió rìn rít đánh xuống đầu Thần Nhân không chút nương tay. Chiêu số ác độc như vậy cho thấy Tiêu Viêm nhất định phải lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

Hỏa xích không ngừng lớn dần trong đôi mắt trợn trừng của Thần Nhân, sắc mặt hắn đã không còn chút máu.

"Dừng tay!"

Trọng xích giơ lên, bỗng dung một tiếng quát to vang lên bên tai Tiêu Viêm.

Nghe được tiếng quát, Tiêu Viêm nhướng mày nhưng trọng xích không chút dừng lại mà thậm chí còn gia tăng tốc độ đánh xuống.

"Thổ Huyền Địa hỏa thuẩn!"

Người quát lên mấy tiếng kia tự nhiên cũng biết những lời này vô tác dụng đối với Tiêu Viêm, bởi vậy sau khi hét to, hắn cũng đã lập tức động thủ.

Lúc này mặt đất trước mặt Thần Nhân run lên kịch liệt, bùn đất phun lên như một vòi nước, càng ngạc nhiên hơn là trong đó lại có lẫn lộn cả một ít lửa vàng.

Thổ lưu bùng phát, ngưng tụ thành một tấm tường đất cực kỳ dày trước mặt Thần Nhân, trên tường đất lượn lờ ngọn lửa màu vàng đậm.

"Oanh!"

Trọng xích ầm ầm hạ xuống bức tường đất mới vừa ngưng tụ phát ra tiếng nổ vang rền.

Trọng xích hạ xuống, bức tường đất lập tức phân giải, bùn đất tung tóe khắp nơi, nhưng về cơ bản mà nói, lần công kích này của Tiêu Viêm đã bị nó hóa giải.

Cảm giác sự trì trệ của trọng xích trong tay, Tiêu Viêm lập tức hiểu rằng kẻ ra tay không muốn ngăn cản hắn bằng tường đất mà chỉ muốn kéo dài

thời gian để lão giả họ Bạch kia lao đến.

Đúng như Tiêu Viêm dự đoán, ngay lập tức xuất hiện một luồng đầu khí bàng bạc từ phía sau lưng đang chỉ thẳng về phía hắn, nếu hắn vẫn một mực muốn giết Thần Nhân thì ắt hẳn cũng phải lấy mạng của mình ra mà bồi thường.

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, bàn tay rung lên một cách quý dị, trọng xích mang theo một luồng ám kinh xuyên qua tường đất đánh vào bụng Thần Nhân.

Khi ám kinh đánh vào bụng, thân thể Thần Nhân trong nháy mắt trở nên cứng ngắc...

-----oOo-----

Chương 1161: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ám kinh vừa phát ra, Tiêu Viêm cũng không kịp xem đã gây thương thế gì cho Thần Nhân, trọng xích trong tay như phản xạ có điều kiện, trong nháy mắt liền mạnh mẽ vung ra, nặng nề va chạm vào đầu khí bàng bạc của lão giả họ Bạch.

"Đông!"

Chưởng xích chạm nhau, tức thì tạo ra một âm thanh trầm thấp nặng nề vang vọng trong không gian, kinh phong hung hãn như gió bão cuồn cuộn quét ngang. Tiêu Viêm liền điểm mũi chân trên, thân hình nhanh chóng thối lui, bàn chân đạp vài bước trên không trung. Cứ mỗi lần bàn chân hạ xuống đều làm cho mảnh không gian kia bập bênh như biển gợn sóng. Sau một vài bước như vậy, thân hình hắn dần ổn định lại. Một kích này của lão giả họ Bạch uy lực tương đối mạnh mẽ, nếu công kích khi Tiêu Viêm không chút phòng bị thì hẳn đã bị thương không nhẹ.

Sau khi thân hình ổn định, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển đến trên người Tống Thanh. Bởi vì trước đó, kẻ đột nhiên ra tay ngăn cản hắn đánh chết Thần Nhân chính là người này.

Nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Tiêu Viêm nhìn về phía mình, Tống Thanh cũng không chút sợ hãi. Với địa vị tại Đan Tháp của hắn bây giờ thì há gì phải sợ Tiêu Viêm, nên lập tức trầm giọng nói: "*Tiêu Viêm, Thân huynh đã gia nhập Liên minh tạm thời này của chúng ta, ngươi không nên ra tay sát hại hắn, vì hiện tại, mỗi phân lực lượng gộp lại đều là vốn liếng để chúng ta đánh bại hung thú trong Vạn Dược sơn mạch. Ngươi làm như vậy rõ ràng là không muốn mấy người chúng ta thông qua lần lựa chọn này?"*

Lời này của Tống Thanh thật ra có chút nham hiểm, lập tức đặt Tiêu Viêm vào tình thế đối lập với phần đông Luyện Dược Sư, nhưng có đạt được hiệu quả hay không còn chưa biết được.

"*Nói như ngươi vậy, thì chỉ mình hắn có quyền ra tay sát hại ta thôi sao?"* Nghe vậy, Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại.

Tống Thanh nhíu mày, nhưng vẫn thản nhiên đáp: "*Thân huynh chỉ sai người bắt ngươi mà thôi, hiện tại ngươi vẫn còn tốt, đây không phải là một sự chứng minh sao?"*

"*Ngươi đảo ngược trắng đen! Tên kia luôn miệng nói muốn cho ta sống không bằng chết, chẳng lẽ lúc này ngươi không nghe thấy?"* Tiêu Viêm cười cười, liếc nhìn Tống Thanh, lười nhác nói tiếp: "*Ngươi cũng đừng nói nhảm nữa, những người ở đây không ai là kẻ ngu, ngươi có nói cũng không ai để ý tới, khỏi cần nhiều lời gây khó chịu, cứ việc ra tay đi, ta sẽ sẵn sàng tiếp."*

Tống Thanh cứng họng, ánh mắt lướt nhìn xung quanh, quả nhiên thấy được đám Luyện Dược Sư ở bên kia đang khoanh tay đứng nhìn, chẳng ai vì mấy lời nói của hắn mà biểu lộ địch ý với Tiêu Viêm.

"*Lũ cáo già này.*" Thấy vậy, Tống Thanh trong lòng cũng không biết làm sao. Những người có thể tham gia Đan hội đều không phải hạng tầm thường, muốn châm ngòi cho bọn họ trở thành kẻ địch của Tiêu Viêm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"*Bổn sự của Luyện Dược Sư không phải là đánh đánh giết giết, nếu ngươi thật có bản lĩnh, tại Đan hội ta sẽ so tài với ngươi.*" Trước công chúng, Tống Thanh cũng tự nhiên không thể chịu thua, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm, cười lạnh nói. Có lẽ về sức chiến đấu, hắn không phải đối thủ của Tiêu

Viêm, nhưng về mặt luyện dược, hắn có một lòng tin tuyệt đối với chính mình.

Đến lúc đó, hắn sẽ làm cho Tiêu Viêm biết cái chức quán quân khảo hạch của ngũ đại gia tộc, trong mắt hắn chỉ là một sợi lông không đáng giá!

Đối với lời nói của Tống Thanh, Tiêu Viêm cũng chẳng thèm so đo, ánh mắt liếc nhìn một gã Huyền Minh Tông trưởng lão khác đang bị Địa Yêu Khô quấn chặt đến mức không thể phân thân, trong lòng truyền ra một mệnh lệnh. Địa Yêu Khô liền hóa thành một đạo ngân quang quay về, cuối cùng đứng lại bên cạnh Tiêu Viêm với sắc mặt không chút thay đổi, giống như một người hộ vệ trung thành.

Tên trưởng lão Huyền Minh Tông kia nhìn thấy Địa yêu khô rút lui, lúc này mới cùng lão giả họ Bạch chuyển người đến bên cạnh Thần Nhân, kẻ bị Tiêu Viêm đả thương hôn mê, sau đó vội vàng xem xét thương thế của hắn.

"Khôn kiếp, ngươi đánh nát kinh mạch của thiếu tông chủ!"

Sau khi kiểm tra, hai người lập tức nổi giận, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tiêu Viêm giống như con sư tử điên cuồng, gầm gừ nói.

Kinh mạch là con đường vận chuyển trọng yếu nhất trong việc tu luyện Đấu khí, nếu như kinh mạch xuất hiện vấn đề thì dễ dàng biến người đó trở thành phế vật, không thể tu luyện đấu khí được nữa. Mặc dù có một số đan dược đẳng cấp cao có tác dụng chữa trị kinh mạch, nhưng phải xem thương thế nặng hay nhẹ. Hiện giờ kinh mạch trong cơ thể của Thần Nhân bị một kích của Tiêu Viêm đánh gãy thành từng khúc, thương thế rất nghiêm trọng, hy vọng khỏi hẳn quả thật quá xa vời. Mà mất đi sự chống đỡ của Đấu khí, Thần Nhân sẽ trở thành một phế nhân không hơn không kém!

Nghe được thanh âm rít gào của lão giả, sắc mặt của Tống Thanh khẽ biến, hắn không ngờ được Tiêu Viêm lại ra tay độc ác đến vậy. Việc biến thành phế nhân đối với Thần Nhân mà nói, chỉ sợ so với việc trực tiếp giết chết hắn còn khó chịu hơn. Nguồn truyện:

Giữa không trung, sắc mặt Tiêu Viêm không hề thay đổi, hắn cũng không vì vài câu mắng chửi mà biến sắc. Thần Nhân ba lần bảy lượt muốn dồn

hắn vào chỗ chết, nếu hắn không có bản lĩnh e rằng đã sớm trở thành một thi thể lạnh như băng rồi. Nếu Thần Nhân có thể xuống tay hạ sát hắn, vậy khi đang động sát tâm, cũng nên lường trước hậu quả phải thừa nhận sau này...

"Sự tình đã trở nên như vậy, ai cũng không có biện pháp vãn hồi, kinh mạch đã nát cũng không phải không thể chữa. Sau này có lẽ phải đến Đan Tháp nhờ giúp đỡ, nói không chừng có thể trị liệu cho hắn." Đang lúc mọi người trầm mặc, Tào Dĩnh rút cuộc nhẹ nhàng bước đến, giọng nói mềm mỏng ôn nhu làm cho người khác có cảm giác mê muội. Nhìn thấy Tào Dĩnh mở miệng lên tiếng, hai gã trưởng lão Huyền Minh Tông kia cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Với thực lực của hai người bọn họ thì không thể cản được Tiêu Viêm khi hắn có Địa yêu khôi tương trợ. Hiện giờ tính ra phải tìm kiếm tất cả biện pháp để chữa trị cho Thần Nhân, nếu không, khi trở về Huyền Minh Tông, hai người sẽ phải sự giận dữ của tông chủ Huyền Minh Tông.

"Bất kể thế nào, việc trước tiên là phải đem vật phẩm trong nhiệm vụ thu vào tay để thông qua lần chọn lựa này." Tào Dĩnh nhìn thân ảnh gầy gò đang lơ lửng trên bầu trời, đột nhiên nở nụ cười quyền rũ rồi nói: *"Không biết Tiêu Viêm tiên sinh có hứng thú hay không? Mọi người cùng nhau đánh bại hung thú kia sẽ có nhiều phần thắng hơn."*

Nghe được Tào Dĩnh đột nhiên lên tiếng mời Tiêu Viêm, sắc mặt Tống Thanh biến đổi, thấp giọng nói: *"Hiện giờ Tiêu Viêm đắc tội với Huyền Minh Tông, còn mời hắn tham gia e là sẽ đắc tội với Thần Nhân bọn họ a."* Tào Dĩnh cười nhạt, không để ý lời nói của Tống Thanh, mỹ mâu vẫn nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm.

Ở trên không trung, Tiêu Viêm đưa mắt lướt qua thân thể nóng bỏng xinh đẹp của Tào Dĩnh, rồi lắc đầu đáp: *"Đa tạ Tào tiểu thư có ý mời, nhưng lâu nay ta đi lại một mình đã trở thành thói quen, không thích cùng người khác kết bè kết đội, đành phải xin lỗi."*

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Viêm chuyển động thân hình, lập tức cảm nhận được một ánh mắt dị thường đang đảo qua người mình, mà ánh mắt đó làm cho Tiêu Viêm sờn tóc gáy.

Những biến hóa đó làm cho Tiêu Viêm đột nhiên rùng mình, ánh mắt quét nhìn một lượt phía bên dưới nhưng không có một chút thu hoạch gì.

"*Chẳng lẽ là ảo giác?*" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, vừa muốn thu hồi lại ánh mắt thì đột nhiên ngừng lại!

Ánh mắt của hắn đọng lại một nơi, đó chính là một gò núi bên cạnh. Ở nơi đó, một hắc y nam tử đang đứng chấp tay, dường như đã nhận thấy ánh mắt của Tiêu Viêm nên khóe miệng của hắn chậm rãi nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Trong khoảnh khắc nụ cười quỷ dị đó hiện lên nơi khóe miệng, đồng tử của Tiêu Viêm hơi co rút lại. Người hắc y thần bí này cho hắn một cảm giác áp lực nặng nề, mà loại cảm giác này hắn chỉ cảm nhận được ở trên người của một số Đấu Tôn cường giả. "*Dan hội này quả nhiên có nhiều tầng long ngọa hổ, không ngờ còn có cường giả bậc này.*"

Nhận thấy sự cường hãn của người mặc hắc y này, trong lòng Tiêu Viêm không kềm chế được trở nên nặng trĩu, có những người thế này tham gia, muốn cướp đoạt quán quân thật không dễ a.

Lúc Tiêu Viêm thất thần bởi vì người hắc y quỷ dị kia, ở bên dưới, Tào Dĩnh khẽ nhíu đôi chân mày như được tô đen, nghiêng răng vì bị hắn cự tuyệt. Người này từ đầu đến giờ không hề nể mặt nàng một chút nào hết.

Về phần Tống Thanh đang đứng gần đó, ngược lại với Tào Dĩnh, thờ ra một hơi, vội vàng thấp giọng nói: "*Dĩnh nhi, nếu hắn không biết phân biệt nặng nhẹ, vậy khỏi cần phí lời thêm làm gì, đến lúc gặp khó khăn, tự hắn sẽ phải cầu cứu chúng ta.*"

Đối với lời nói của Tống Thanh, Tào Dĩnh hơi bĩu môi. Trước đây Tiêu Viêm đã chứng minh bản lĩnh của mình, quả thật người ở nơi này có thể thắng được hắn đúng là không nhiều lắm, nói không chừng hắn thật sự nắm chắc một mình có thể lấy được vật phẩm được giao trong nhiệm vụ.

"*Chuyện hôm nay đừng ở đây đi, cáo từ.*"

Tiêu Viêm không màng tới cuộc trò chuyện của hai người, ánh mắt liếc nhìn về phía hắc y nhân thần bí kia, sau đó chấp tay cáo từ đám người Tào Dĩnh rồi xoay người bỏ đi. Chính vì sự có mặt của hắc y nhân kia, hắn cũng không muốn dừng lại nơi này quá lâu, bởi vì từ người kia, hắn cảm giác được một sự bất an. Loại cảm giác hư vô này như có như không, giống như một cái xương mắc trong cổ Tiêu Viêm, nên hắn không thể

không đề phòng.

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay Tiêu Viêm vung lên, lập tức đem Địa yêu khôi thu vào Nạp giới, sau đó hướng về phía Vạn Dược sơn mạch bay vụt đi. "*Tiểu tử, đã thương người rồi lại muốn bỏ đi hay sao!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm rời đi, hai gã trưởng lão Huyền Minh Tông nhất thời nổi giận, gầm lên một tiếng. Hai người cùng nhau bay lên, nhắm về hướng Tiêu Viêm rời đi mà đuổi theo.

Đối với hai người này, Tiêu Viêm cũng không để ý nhiều, dưới bàn chân xuất hiện ngân mang chớp, một tiếng sấm trâm thấp vang vọng, lưu lại mấy đạo tàn ảnh trong hư không, thân ảnh biến mất trong nháy mắt dưới sự chú ý của đám người trên gò núi.

Trong nháy mắt, bóng dáng Tiêu Viêm mất dạng, hai gã trưởng lão Huyền Minh Tông cũng chỉ có thể tức giận nổi trận lôi đình, không ngừng lên tiếng quát mắng.

Bên cạnh gò núi, hắc y nam tử kia nhìn theo hướng Tiêu Viêm biến mất, khóe miệng lộ ra một cười quỷ quái, cúi đầu lầm nhảm, lặng yên không một tiếng động, chậm rãi truyền ra một luồng âm thanh lạnh lẽo.

"Tiêu Viêm. Ngươi chạy không thoát đâu."

-----oOo-----

Chương 1162: Đan Linh tương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi rời khỏi gò núi, Tiêu Viêm bay thẳng đến Vạn Dược sơn mạch, sau đó chân chừ một hồi, cuối cùng thân hình chuyển động, lướt vào trong rặng núi mờ mịt.

Thân hình lướt vào trong sơn mạch, thứ đầu tiên Tiêu Viêm cảm thấy, là năng lượng của vùng núi này thật nồng đậm, khó trách dám được gọi là Vạn Dược sơn mạch, lấy điều kiện tiên thiên nơi này, sinh trưởng ra một ít thiên tài địa bảo rất khó tìm thấy ở bên ngoài cũng không phải việc gì lạ.

Bên trong sơn mạch, thú rừng không ngừng, có lẽ vì gần đây không ngừng có nhân loại xông vào, làm cho ở trong tiếng rống, nhiều hơn chút ít sát ý hung tàn. Có lẽ do nhiệm sự cuồng bạo trong phiên thiên địa này, những ma thú ở đây hung bạo hơn bên ngoài rất nhiều.

Thân hình Tiêu Viêm đứng trên một ngọn núi giống hình cái miệng, nhú mày xem xét xung quanh, bằng vào linh hồn cảm giác, hẳn có thể cảm nhận được vùng núi này có không ít khí tức dị thường hung hãn, mà kinh khủng hơn cả là ở phía Đông Bắc.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Đông Bắc như ẩn như hiện dưới tấm màn năng lượng vụ khí dày đặc, nhú mày, nhẹ giọng lầm bầm: *"Nếu như đoán không lầm, khí tức phía Đông Bắc, hẳn là tồn tại mạnh nhất trong dãy núi này, theo lời Tổng Thanh nói thì nó hẳn là con tuyệt thế hung thú kia trong Vạn Dược sơn mạch"*

Ma thú bước một chân vào cấp tám, tất nhiên cực kỳ mạnh mẽ. Cho dù là một số Đấu Tôn cường giả đối chiến với nó, sợ rằng cũng rơi xuống hạ phong, sức chiến đấu cao giai ma thú là tương đối đáng sợ.

Còn nữa, ma thú có thể đạt tới loại cấp bậc này, tất nhiên không phải loài thú bình thường, nói không chừng lại có huyết mạch của viễn cổ mãnh thú. Nếu như vậy, độ khó sẽ tăng lên gấp mấy lần, ma thú có được huyết mạch của viễn cổ mãnh thú, liền giống như các chủng tộc kỳ dị truyền thừa từ thượng cổ, sở hữu những thiên phú đặc biệt của loài người vậy.

Dọc đường đi, Tiêu Viêm cũng đã dò xét một phen, tuy nói nhìn thấy không ít dược liệu tương đối quý trọng, nhưng vẫn chưa thể làm cho hắn chân chính động tâm, như vậy cùng danh tiếng của Vạn Dược sơn mạch có chút không xứng.

"Lúc trước Tổng Thanh nói, đầu mãnh thú kia thu thập rất nhiều thiên tài địa bảo ở Vạn Dược sơn mạch tới bên trong động phủ của hắn, kế hoạch bây giờ, xem ra chỉ có thể đến đó." Ánh mắt Tiêu Viêm dừng ở phía Đông Bắc, mặt lộ vẻ do dự, nếu vào Vạn Dược sơn mạch, tự nhiên là phải dò xét cho rõ ràng, dù sao chỉ có nơi này, mới có những vật phẩm nhiệm vụ mà hắn cần.

Trong lòng lập kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không trì hoãn lâu, phân biệt rõ phương hướng, liền hạ thấp thân hình, hướng phía Đông Bắc bay vút đi,

nếu bị phần đông ma thú trong Vạn Dược sơn mạch quán lấy, mặc dù không tính là phiền phức quá lớn, nhưng hẳn cũng sẽ bị trì hoãn, bởi vậy dọc đường đi, Tiêu Viêm đem toàn bộ khí tức ẩn nấp xuống, gặp một ít ma thú hơi mạnh mẽ thì cũng cố ý đi đường vòng.

Kể từ đó, hành trình của Tiêu Viêm cũng khá thuận lợi, khoảng hai giờ sau, hẳn cũng chân chính xâm nhập vào Vạn Dược sơn mạch.

Càng xâm nhập Vạn Dược sơn mạch, ma thú nơi đây cũng càng ngày càng cường hãn, trên đường Tiêu Viêm thậm chí bảy cấp ma thú, nhưng cũng may hẳn đã sớm có chuẩn bị nên không bị phát hiện.

Cẩn trọng tiến về phía trước, lại qua hơn mười phút, Tiêu Viêm lặng lẽ đáp xuống một cây đại thụ xanh tốt, ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn ngọn núi không lồ có địa thế cực kỳ hiểm trở trước mặt.

Ngọn sơn phong này diện tích cực lớn, tựa như cột chống trời, xuyên thẳng vào mây xanh. Trên sườn núi bị sương mù năng lượng nồng đậm che lấp, làm cho người ta khó có thể dò xét tình huống bên trong.

Ngọn sơn phong này, đứng sừng sững tại trung tâm Vạn Dược sơn mạch, mặc dù cách một đoạn, nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy kinh ngạc vì bên trong ngọn núi tràn ngập năng lượng, tu luyện ở nơi này, tuyệt đối có thể đạt được hiệu quả làm ít công to, nhưng đáng tiếc là năng lượng nơi này quá hỗn tạp, cuồng bạo. Muốn hấp thu nó, trước tiên phải tinh luyện, sau đó mới có thể thuận lợi dung nhập vào trong cơ thể.

Đương nhiên, chân chính làm cho sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, cũng không phải là năng lượng nồng đậm nơi đây, mà là hẳn cảm nhận được, trên ngọn sơn phong này, có ít nhất ba cỗ khí tức, đạt đến bảy cấp. Nói cách khác, trên ngọn sơn phong này, chỉ riêng ma thú cấp bậc Đấu Tông, liền có ít nhất ba đầu.

Hơn nữa, ngoại trừ này ba đạo khí tức hung hãn này, Tiêu Viêm còn cảm ứng được một luồng khí tức có chút ẩn nấp, nhưng lại cực kỳ hung hãn không rõ ràng, rất hiển nhiên, chủ nhân khí tức đáng sợ hẳn là thống lĩnh của cả vùng sơn mạch, là tuyệt thế hung thú trong lời Tổng Thanh. *"Quả nhiên rất mạnh... Hơn nữa khí tức hung lệ kia, hiển nhiên không phải là một kẻ dễ trêu."*

Thật cẩn thận thu hồi linh hồn cảm giác, Tiêu Viêm nhìn ngọn núi lớn kia, trầm ngâm một lát, mũi chân điểm một cái vào cành cây, thân hình liền giống như một con Đại Bàng, lặng yên không một tiếng động lướt vào bên trong ngọn núi.

Khoảnh khắc tiến vào sơn mạch, Tiêu Viêm đột nhiên nhận thấy được một luồng khí tức dò xét như có như không đảo qua thân thể, lập tức trong lòng căng thẳng, linh hồn lực lượng vội vàng trào ra, đem thân thể vây kín...

Khi Tiêu Viêm sử dụng linh hồn lực lượng vô hình đem bản thân bao bọc chắc chắn thì lúc này khí tức dò xét kia mới dừng lại, hơn nữa sau khi quét qua quét lại vài lần, mới từ từ đi xa.

Nhận thấy khí tức kia đã đi xa, trong lòng Tiêu Viêm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, thân hình khẽ động, giống như tên rời cung, hư một tiếng liền lướt vào trong rừng rậm xanh tươi, sau đó lặng lẽ tiến về phía đỉnh núi.

Bay trong rừng rậm một lúc lâu, bây giờ Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, nơi này lại không có bóng dáng ma thú khác, hẳn là do những cỗ khí tức cường hãn kia. Bên trong thế giới ma thú, chuyện chiếm địa vị vương, cũng không hiếm thấy.

Đã không có ma thú khác ngăn trở, tốc độ Tiêu Viêm cũng đề cao hơn không ít. Khi sắp đến sườn núi, thân hình thoáng khựng lại, đáp xuống một cành cây khô, sau đó từ từ nhắm mắt, hít thật sâu mùi thơm thoang thoang trong không khí đang từ từ khuếch tán ra.

"Đây là... Mùi Đan linh tương?"

Hít sâu một hơi, đôi mắt Tiêu Viêm đột nhiên mở, trong mắt xẹt qua một chút sợ hãi lẫn vui mừng, đan linh tương này, đúng là một trong những chủ dược liệu cần nhất để hắn điều phối Địa Tâm hồn tủy. Nguyên bản thứ này rất hiếm thấy, không ngờ lại bắt gặp ở đây, Vạn Dược sơn mạch này quả thật là danh bất hư truyền.

Bảo bối bậc này, đúng là thứ Tiêu Viêm cần nhất, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua nó, thân hình khẽ động, liền giống như một con linh hầu lặng yên rơi xuống đất, sau đó bay vụt ra.

Lao về hướng mà mùi thơm truyền đến, ước chừng mấy phút đồng hồ sau,

cước bộ Tiêu Viêm lặng yên dừng lại, mà ánh mắt hẩn lại nhìn chằm chằm về phía trước.

Trước mắt Tiêu Viêm là một dòng suối, tại đầu nguồn dòng suối, có một tảng đá lớn ước chừng gần mười thước, phía trên tảng đá lớn che kín rêu xanh. Giữa tảng đá có một cái khe nhỏ, bên trong mơ hồ có thể thấy được tương thể sền sệt màu xanh biếc, mà mùi thơm trong không khí chính là từ đây phát ra.

"Quả nhiên là đan linh tương..."

Thấy thế, vẻ vui mừng trong mắt Tiêu Viêm lại càng đậm, nhưng vẫn chưa lỗ mãng lao đến, hẩn biết, bảo bối bậc này tất sẽ có ma thú thủ hộ, mà hiện giờ có thể phong vương trên núi, mỗi con đều không phải thứ tầm thường, nếu không cẩn thận, lật thuyền trong mương cũng là chuyện bình thường.

Rời mắt khỏi khe đá, Tiêu Viêm cẩn thận quan sát xung quanh, một lát sau, lại vô cùng ngạc nhiên, nơi này cư nhiên lại không hề có dấu vết của ma thú.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, loại sự tình này tương đối khác thường, thứ bảo bối giống như đan linh tương, không có khả năng không ma thú nào để ý tới.

"Nhất định là trốn ở chỗ này..."

Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, ánh mắt di động, đột nhiên dừng tại phía dưới cự thạch. Nơi đó là ngọn nguồn dòng suối, một hồ sâu ước chừng mười trượng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hồ khá sâu, liếc mắt nhìn qua đều không thấy đáy, nước hồ cũng rất tĩnh lặng, không có một chút dao động, tất cả đều có vẻ cực kỳ tĩnh mịch cùng hài hòa.

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại nhìn hồ sâu kia, hẩn có thể khẳng định, bên trong tất có ma thú ẩn dấu, bất quá bản sự che giấu khí tức của ma thú này rất mạnh, thậm chí ngay cả hẩn cũng không phát hiện được nửa điểm. Nhưng làm cho Tiêu Viêm lưỡng lự chính là hẩn cũng không rõ ma thú ẩn dấu kia rốt cục là loại nào, bởi vậy nhất thời cũng không có biện pháp gì, nơi này là Vạn Dược sơn mạch, đại bản doanh của ma thú, vạn nhất có gì

bất ngờ xảy ra, một mình hắn có mệnh đến mấy cũng không tránh được cái kiếp bị ma thú vây giết.

"Áy?"

Khi Tiêu Viêm chần chờ, ánh mắt lại bỗng nhiên chú ý tới một ít lân phiến màu lam nhạt cách đó không xa, lân phiến chỉ lớn bằng lòng bàn tay, che kín phần đông hoa văn huyền ảo. Lân phiến rải rác ở xung quanh, vẫn kéo dài xuống phía dưới hồ sâu.

Quang mang trong mắt Tiêu Viêm chớp động, bàn tay khẽ gập, hấp lực rất nhỏ trào ra, lặng lẽ đem mảnh lân phiến kia hút vào lòng bàn tay.

Lân phiến vào tay, một trận hàn ý lạnh như băng nhất thời khuếch tán ra, ánh mắt Tiêu Viêm dừng trên nó, lâm vào trầm tư.

Trầm tư một lúc lâu, hai mắt Tiêu Viêm cũng hơi híp lại, mấy năm nay lịch lãm, hắn coi như vào Nam ra Bắc, kiến thức cũng tương đối phong phú, mà đối với lân phiến kỳ dị này, hắn cũng đã có chút đầu mối.

"Vây hiện lên màu lam, bộ dạng hoa văn như loài rắn, ngẫu nhiên lại hỗn tạp chút ít Hồ Văn, nếu đoán không sai, ma thú thủ hộ đan linh tương, hẳn là thủy hệ ma thú rất hiếm thấy, Huyền Thủy Hồ Giao."

Nhận biết được ma thú đang ẩn dấu, trong lòng Tiêu Viêm lặng yên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ma thú này tương đối hung hãn, nhưng hắn vẫn có phương pháp đối đối phó.

-----oOo-----

Chương 1163: Hạ dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhận thấy Ma thú Thủ hộ đang ẩn náu dưới hồ sâu, Tiêu Viêm nhìn bốn phía xung quanh, sau đó lặng lẽ rút lui về phía sau vài trăm trượng, tìm một chỗ thông với hồ nước rồi lấy ra từ trong nạp giới một gốc cây. Gốc cây này toàn thân màu Băng Lam, chỉ lớn khoảng nửa thước, trên ngọn cây còn có một trái màu lam bằng nắm tay, trái cây này vừa xuất hiện thì

không khí xung quanh liền trở nên ẩm ướt, từ bên trong, năng lượng Thủy Hệ mệnh mỏng như thủy triều cuộn cuộn tuôn ra.

Gốc cây này có tên là Thủy Túy Vân Tiên Thụ, còn trái cây của nó được gọi là Thủy Vân Quả, năng lượng thuộc tính thủy ở bên trong phi thường nồng đậm, có lực hấp dẫn trí mạng đối với một số Ma thú Thủy hệ, hơn nữa bởi vì năng lượng dồi dào khiến cho quả này có một loại túy tương đặc thù, loại túy tương này có hiệu quả vô cùng lớn, cho dù là Thất giai Ma thú ăn phải cũng sẽ bị say từ từ, sau đó lâm vào trạng thái hôn mê. Thứ mà Tiêu Viêm cần chính là túy tương bên trong Thủy Vân Quả. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ai, để lấy được Đan Linh Tương, đành phải hy sinh thứ này thôi..." Tiêu Viêm thật cẩn thận đem gốc Thủy Túy Vân Tiên Thụ chôn xuống đất, hơn nữa, để trông giống như thật hẳn còn cố ý làm cho bùn đất xung quanh giống hệt nhau. Từ xa nhìn lại liền giống như gốc cây này từ trước tới nay vẫn sinh trưởng nơi đây vậy.

Chỗ chôn cách hàn đàm một quãng khá xa, vì Tiêu Viêm biết Thất giai Ma Thú linh trí không hề thấp, nếu ở lân cận đột nhiên mọc ra một gốc bảo bối bậc này tất sẽ khiến nó hoài nghi một chút, tuy khoảng cách hiện giờ hơi xa, nhưng Tiêu Viêm có lòng tin là tên kia sẽ bị thu hút. Lực hấp dẫn của Thủy Vân Quả đối với Ma thú Thủy hệ, năm đó Tiêu Viêm đã tận mắt trông thấy.

Sau khi đem Thủy Túy Vân Tiên Thụ chôn xuống, thân hình Tiêu Viêm chợt động, bay vút lên một thân cây to lớn. Thân thể nấp sau một cành cây xanh um, ánh mắt xuyên qua kẽ hở nhìn chăm chú vào hồ nước phía xa, khí tức của hắn lúc này cũng dần thu liễm lại.

Cùng với sự yên lặng của Tiêu Viêm, phiền sâm lâm này cũng lại trở về với sự yên tĩnh dị thường của nó. Hồ nước kia vẫn không có một chút động tĩnh, ngay cả một gợn sóng cũng không hề thấy nổi lên.

Đối với tình huống này, Tiêu Viêm cũng không quá nôn nóng, sau một lúc đợi chờ mà vẫn không thấy động tĩnh gì, đôi mắt của hắn cũng chậm rãi khép lại, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, hôm nay, ta quyết cùng ngươi dây dưa!

Tiêu Viêm nhắm mắt dưỡng thần, ba bốn tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, khu rừng vẫn yên tĩnh không một tiếng động, thậm chí ngay cả một tiếng kêu của chim thú cũng chưa từng vang lên, bầu không khí yên lặng đến mức khiến cho người ta cảm thấy nổi da gà.

"Soạt."

Lại gần một tiếng đồng hồ trôi qua trong yên lặng, trong rừng đột nhiên vang lên một tiếng nước động rất nhỏ.

Trong một thoáng này, đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, ánh mắt lập tức nhìn về phía hồ nước. Chỉ thấy mặt hồ bắt đầu xuất hiện từng đạo gợn sóng nhấp nhô. "*Cuối cùng cũng không chịu nổi, phải chui đầu ra rồi sao?*"

Tiêu Viêm thấy thế liền cười thầm, trong lòng xuất hiện một chút kích động. Với thực lực của hắn, muốn đối phó với đầu Huyền Thủy Hồ Giao này không khó, nhưng hiện tại nơi này không thích hợp cho một trận đại chiến, vạn nhất hấp dẫn tới một con Ma Thú nữa tới... Thì thật không ổn chút nào.

Gợn sóng xuất hiện trên mặt hồ ngày càng nhiều, Tiêu Viêm cũng dần cảm giác thấy một luồng khí cường hãn đang lộ diện. "*Quả nhiên là Thất giai Huyền Thủy Hồ Giao.*" Phát hiện được cỗ khí tức này, Tiêu Viêm khẽ nhướn mày.

"Róc rách..."

Cỗ khí tức kia xuất hiện không lâu thì một bóng đen đột nhiên từ dưới hồ phóng lên, mang theo từng đợt bọt nước.

Bóng đen này thể tích cũng không thường, khoảng hai ba mét, toàn thân bao phủ lân phiến màu lam. Trên lân phiến có hoa văn giống như hoa văn trên mình hồ, có thể thấy được một luồng khí thể hung ác, cái đầu to lớn dữ tợn phát ra hàn quang lòe lòe, cộng thêm một cặp mắt thường luồng không ngừng đảo qua tứ phía.

Thấy Huyền Thủy Hồ Giao hiện thân, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, tuy rằng thân thể của nó khá nhỏ, nhưng nếu tiến vào trạng thái chiến đấu mà nói, ngay lập tức sẽ biến thành to lớn đến hơn trăm mét, khi đó chỉ cần một cú quét đuôi thôi cũng đủ đánh tan một ngọn núi.

Huyền Thủy Hồ Giao hiện thân ra nhưng không biết vì lí do gì vẫn chưa hóa thành hình người, hơn mười cái xúc tu không ngừng đong đưa, một lát sau, ánh mắt của nó chuyển hướng về phía rừng rậm, nơi đó chính là chỗ Tiêu Viêm mai phục Thủy Túy Vân Tiên Thụ!

Rõ ràng Huyền Thủy Hồ Giao rất cẩn thận, mặc dù ngửi thấy được mùi vị khó có thể kháng cự này, nhưng vẫn không tỏ vẻ vội vàng xao động mà chần chừ một lát, sau đó há to miệng, phun ra một đạo lam quang. Đạo lam quang này hóa thành một cái lồng năng lượng, đem đan linh tương và cả tảng đá lớn kia bao bọc lại.

Hoàn thành xong tầng phòng hộ này, nó mới quẫy đuôi, thân hình lướt qua hư không, nhanh chóng lao vụt vào trong rừng rậm.

Trông thấy nó cẩn trọng như vậy, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, không hổ là Thất giai Ma thú, trí tuệ của nó so với Ma thú bình thường quả thật cao hơn không ít.

Huyền Thủy Hồ Giao xông vào trong rừng, hít lấy hít để làn u hương, sau khi di chuyển một lúc thì rốt cuộc đã tới được ngọn nguồn nơi mùi thơm phát ra.

Kỳ quái ở chỗ, khi đã tìm thấy Tiên Thụ Thủy Vân, khi đã nhìn thấy gốc Tiên thụ này thì trong mắt con thuồng luồng nhất thời lóe lên nét cuồng hỉ giống hệt như con người, nhưng ngoài dự kiến của Tiêu Viêm, nó không động thủ ngay lập tức mà quẫy đuôi một cái, tạo thành một màn nước hình vòng tròn, lấy nó làm trung tâm mà khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Chứng kiến thủ đoạn của Huyền Thủy Hồ Giao, trong lòng Tiêu Viêm cũng thâm cảm kinh, tâm thần vừa động, linh hồn lực lạng lẽ tuôn ra, sau đó đem thân thể bao phủ kín mít.

Linh hồn lực vừa bao trùm hoàn toàn thân thể thì màn nước kia cũng lướt qua, nhưng cũng còn may là vẫn chưa gây ra động tĩnh gì.

Màn nước sau khi phát tán ra gần trăm mét liền từ từ dừng lại, sau đó biến thành hơi nước tiêu tán vào trong không khí.

Dò xét một phen, Huyền Thủy Hồ Giao rốt cuộc cũng đã yên tâm, kêu lớn

một tiếng, lại phun ra một màn nước nữa, bao bọc hoàn toàn gốc Tiên thụ, sau đó hút thẳng vào trong miệng rồi quấy đuôi, lắc lư bò về phía hồ nước.

Nấp trên nhánh cây, Tiêu Viêm nhìn thấy gia hỏa này định quay về động khẩu, trong lòng liền cười hắc hắc, ngón tay chợt nhẹ nhàng lay động không chút dấu vết.

Ngón tay Tiêu Viêm vừa động thì Thủy Vân Quả đang bị màn nước kia bao bọc bỗng lung lay, sau đó lạng lẽ nứt ra, từng dòng dịch thể chậm rãi chảy ra bên ngoài, sau đó rơi xuống...

Thủy Vân Quả đột nhiên bị nứt dẫn tới sự chú ý của con thuồng luồng, ngay tức thì nó liền ngẩng ra, như hiểu được chuyện gì, quang mang màu lam ngọc sáng lấp lánh đột nhiên từ trong cơ thể nó bùng phát.

"Bành!"

Hào quang vừa mới hiện lên liền đột nhiên dừng lại, thân thể Huyền Thủy Hồ Giao ngã xuống mặt đất rền vang, một làn hương thơm nồng đậm mang theo men say ngập tràn từ trong cơ thể nó phát tán ra bên ngoài.

"Vù!"

Huyền Thủy Hồ Giao vừa gục xuống đất thì Tiêu Viêm cũng hiểu Thủy Vân Quả đã phát huy tác dụng, thân hình lay động, liền nhanh như chớp lao từ trên nhánh cây xuống, trong nháy mắt đã hiện ra phía trên tảng đá lớn nọ, mạnh mẽ xuất ra một quyền, trực tiếp đánh tan Thủy Mạc, sau đó hai ngón tay gập lại, một ngọn lửa với hình dáng mũi nhọn đâm thẳng vào tảng đá, sau đó từ cái lỗ thủng này mà mạnh mẽ đào xuống bên dưới.

Móc ra được một khối cự thạch, Tiêu Viêm lấy ra từ trong nạp giới một cái hộp bằng hàn ngọc, cẩn cẩn thận thận đem khối đá chứa đan linh tương để vào trong đó rồi lật tay một cái liền thu vào Nạp Giới. Không chần chừ chút nào, thân hình lại động, liền sà người bay vào trong rừng rậm, thoát cái đã biến mất không thấy tung tích.

Tiêu Viêm biết hiệu lực của Thủy Vân Quả rất mạnh, nhưng thời gian kéo dài không lâu. Lấy thực lực của Huyền Thủy Hồ Giao thì chỉ sợ hai ba phút sau đã thanh tỉnh trở lại, nếu rời đi quá chậm thì tất sẽ bị Huyền Thủy Hồ Giao nổi điên truy đuổi.

Suy đoán của Tiêu Viêm không hề sai, ngay khi hắn vừa thoát ra khỏi hồ nước không lâu, một thanh âm rít gào phần mộ kinh thiên động địa liên vang lên. Từ khá xa, nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể nghe thấy được thanh âm khiến núi rung đất chuyển kia, hiển nhiên là Huyền Thủy Hồ Giao đang trút cơn thịnh nộ.

Đối với chuyện này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể thəm cười trộm một tiếng, sau đó liền tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Ở trên ngọn núi cao vút như cột chống trời, có một tòa đại điện rộng lớn do cự thạch dựng lên, bên ngoài đại điện, có hai đầu cự thú phủ phục làm thủ hộ, từ bên trong cơ thể của hai con cự thú này điên cuồng phát ra hai cỗ khí tức cực kỳ hung lệ, nhìn bộ dáng của hai con cự thú này thì chắc chắn phải mạnh hơn rất nhiều so với Huyền Thủy Hồ Giao.

"Cô trẻ à, cô ăn đủ chưa?"

Đột nhiên, từ bên trong đại điện truyền ra một tiếng hét mang theo vẻ vừa đau lòng vừa giận dữ, hai con Ma Thú trước cửa đại điện nghe vậy liền trừng mắt lên sau đó liền cụp đầu xuống, làm như không nghe thấy.

Sâu bên trong đại điện do cự thạch tạo thành, có một quảng trường hết sức rộng lớn. Lúc này bên trong chất đầy vô số dược liệu được bày ra rất chỉnh tề, nếu đám người Tiêu Viêm có thể tới chỗ này mà nói, tất nhiên sẽ phải trợn mắt há mồm ngay lập tức. Những thứ dược liệu này tùy tiện lấy ra một thứ cũng đủ khiến cho không ít Luyện Dược Sư phải thềm nhỏ dãi, nhưng ở trong này hình như lại bị xem như là củ cải trắng vậy.

Ở trong đống thiên tài địa bảo ấy, có một gã đại hán cởi trần với dáng người khôi ngô, gã đại hán này tùy ý đứng, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác tựa như một ngọn núi to lớn mà trầm ổn sừng sững tại nơi đó, không thể xem thường được.

Nhưng giờ phút này, vị đại hán mà vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường ấy đang khóc không ra nước mắt nhìn về phía chính giữa quảng trường, tại đó có một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, mỗi tay đang cầm lấy một thứ dược liệu mà chỉ liếc mắt nhìn qua đã thấy trân quý đến dị thường, sau đó không hề khách khí mà bỏ vào miệng, lấp đầy cái bao tử nhỏ bé. Tiếng nhai nuốt vang lên thanh thúy, nhưng lại làm cho gã đại hán

kia phải đau lòng đến đổ máu.

"Khóc cái gì mà khóc! Đợi ta ăn no, tìm được người, rồi sẽ mang người an toàn rời khỏi nơi này, yên tâm đi, không phải chỉ là phá vỡ không gian thôi sao, đó chính là sở trường của ta."

Thân ảnh nhỏ bé kia vừa ăn vừa làu bàu, tựa hồ rất bất mãn với vị đại hán này.

-----oOo-----

Chương 1164: Giết chóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì lo lắng bị con Huyền Thủy Hồ Giao truy tung, Tiêu Viêm đem hơi thở ẩn nặc cẩn thận. Sau một hồi lâu cuồng bạo mới từ từ yên tĩnh lại, hắn đưa mắt nhìn bốn phía giữa sườn núi đang đứng. Lại nói nơi này đang bị sương mù nồng đậm che dấu, hơn nữa bên trong đám sương mù dày đặc này, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được một số hơi thở cực kỳ cường hãn. Nếu mà bị quán lấy tất nhiên sẽ cực kỳ phiền toái.

"Lấy tình hình hiện giờ cũng chỉ có thể lặng lẽ trèo lên đỉnh núi... Thử xem có cơ hội nào len lén đem vật thu vào tay. Lấy lực lượng một mình ta, nếu mạnh mẽ cướp đoạt... e rằng sẽ có chút ít khó khăn. "

Tiêu Viêm dựa vào một cây đại thụ, ngắm nhìn đỉnh núi không lồ như ẩn như hiện kia lẩm bẩm. Trong lòng đã có kế hoạch, Tiêu Viêm cũng không muốn trì hoãn nhiều hơn... Hắn vừa muốn động thân, thì trong lòng lại đột nhiên khẽ động, ánh mắt chuyển hướng về một chỗ phía dưới chân núi. Nơi đó, đột nhiên bạo phát một nguồn năng lượng ba động cực kỳ kịch liệt, loại ba động này cũng không phải là năng lượng ba động tầm thường mà ngược lại giống như là do bị đấu khí giao chiến ba động tạo nên.

Cảm giác được loại dao động này, chân mày Tiêu Viêm không khỏi nhíu lại. Hắn có thể cảm ứng được tất nhiên những đầu mãnh thú kia cũng có thể cảm ứng được, điều này ắt sẽ khiến cho chúng chú ý.

Tiêu Viêm ghé tai lắng nghe một hồi, cứ nhiên còn trộm nghe thấy một ít

tiếng người rất nhỏ ...

"Chẳng lẽ là bọn người Tào Dĩnh? "

Tiêu Viêm nhíu chặt mày trầm ngâm một lát, sau đó đột nhiên thay đổi thân hình, lặng lẽ hướng về phía năng lượng đang ba động truyền đến lao đi. Hắn cũng không phải muốn thay bọn người Tào Dĩnh giải vây. Hiện giờ bọn họ làm ra những động tĩnh này... Tất nhiên có dẫn tới sự chú ý của một số ma thú cao cấp, hắn có thể trốn ở một bên, nếu một khi số ma thú cao cấp đó có dấu hiệu hiện thân thì phải lập tức rời đi, nhân cơ hội này đi vào động phủ trên đỉnh núi lấy trộm dược liệu.

Trong lòng nhanh chóng hiện lên những ý niệm này. Thân hình Tiêu Viêm cũng giống như một trận gió xẹt qua rừng rậm, ước chừng sau mấy phút đồng hồ, thân hình đột nhiên vọt lên đỉnh cây, nép vào một cành cây được che kín bởi cành lá xanh um. Ánh mắt xuyên qua khe hở lá cây, nhìn về phía trước.

Trong tầm mắt của Tiêu Viêm có thể thấy là một lòng chảo bị lõm xuống. Lúc này ở bên trong lòng chảo đang có gần trăm người vây quanh. Ánh mắt đảo qua, quả nhiên là từ giữa nhìn thấy vài đạo thân ảnh quen thuộc. Rõ ràng là đám người Tào Dĩnh.

"Đi nơi này quả thật là không tồi!"

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, chợt ngưng lại tại không gian chung quanh... Chỉ thấy mảnh hư không kia.

Cư nhiên lại xuất hiện có chút cảm giác vắn vẹo.

"Linh Hồn Bình Chương!"

Nhìn thấy thế, trong lòng Tiêu Viêm chợt rung mình... Thứ này hắn đã gặp qua, đêm hôm đó lão nhân gọi là Mộ Cốt kia đã thi triển thứ này làm cho đám người Tiểu Y Tiên không thể phát hiện ra hắn đã lên vào.

"Tựa hồ có chút không ổn...!!!"

Khi nhìn thấy Linh Hồn Bình Chương này thì trong lòng Tiêu Viêm liền trầm xuống, xem bộ dáng này tựa hồ có người chuẩn bị xuống tay với đám

người Tào Dĩnh. Hơn nữa người xuống tay kia, thực lực còn rất khủng bố, loại Linh Hồn Bình Chương này không phải là cường giả bình thường có thể làm được.

"Là Hắc y nam tử kia sao...?"

Sau khi trầm ngâm trong lòng Tiêu Viêm chấn động mạnh..Ánh mắt nhanh như chớp chuyển về phía bên trong lòng chảo bị lồm xuống, quả nhiên là trong đám người kia gặp được một đạo hắc sắc thân ảnh.

"Người này thật tàn nhẫn, lại muốn đem toàn bộ những người này giải quyết... Tông Thanh cùng Tào Dĩnh đều có thực lực mạnh mẽ, có thể tranh chức vô địch. Nếu mà đem hai người họ giết thì...ý niệm trong đầu Tiêu Viêm khế động, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ chấn động. Hắc y nam tử này...thủ đoạn thật tàn nhẫn!"

"Các hạ! Ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ muốn ở nơi này xuất thủ đối với chúng ta sao? Trong lòng chảo, đạo hắc sắc thân ảnh kia đem gần trăm đạo thân ảnh bao vây vào giữa. Mà Tông Thanh, giờ phút này với sắc mặt kinh sợ nhìn Hắc y nam tử trầm giọng nói. Lúc trước khi tới chỗ này, trong chớp mắt đã có hơn mười vị Luyện Dược Sư chết trong tay hắn, nếu không phải hắn phản ứng kịp e rằng ứng phó không kịp mà trở thành hồn ma dưới tay hắn.

Ở bên cạnh Tông Thanh là Tào Dĩnh với dáng người đáng yêu... Chẳng qua là giờ phút này đôi mắt đẹp của nàng cũng có chút ngưng trọng nhìn Hắc y nam tử kia. Bằng vào cảm giác linh hồn cường hãn hơn xa những người khác. Nàng có thể nhận thấy được vị hắc y nam tử trước mặt này có một thực lực phi thường khủng bố!

"Hai vị tiểu thiên tài Đan Tháp, ha ha... Tên tuổi thực không nhỏ. Bất quá vì vị trí quán quân kia,

Ta cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn như vậy thôi! Đi...!" Quay mặt về phía đám người bị vây quanh, trên khuôn mặt Hắc y nam tử kia vẫn lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhẹ giọng nói.

"Không biết các hạ là vị tiền bối nào? Ngươi nếu giết ta, cũng không sợ Đan Tháp truy sát sao?"

Đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh nhìn chăm chăm vào Hắc y nam tử, đột nhiên lên tiếng nói.

"Ha hả... Nếu người nơi này đều chết hết, như vậy Đan Tháp làm sao mà biết. Hắc y nam tử"

Hắn cười cười nhìn Tào Dĩnh. Bộ dạng giống như mèo đang vờn chuột vậy.

Nghe được những lời này, phân đông Luyện Dược Sư chung quanh nhất thời giận tím mặt. Một số người cũng không khách khí trực tiếp rút vũ khí ra, mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm vào Hắc y nam tử.

"Người không khỏi cũng quá sai rồi! Chúng ta nhiều người như vậy mà còn sợ người sao? Tổng Thanh giận giữ quát.

Nghe vậy trên khuôn mặt của hắc y nam tử đột nhiên nở nụ cười quỷ dị.

"Cẩn thận. Có người đánh lén! "

Nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt hắc y nam tử còn chưa khuếch tán xong, thì phân đông Luyện Dược Sư trong vòng vây đột nhiên bạo xuất tiếng kêu thê lương thảm thiết? Hơn mười đầu người theo cột máu đỏ tươi trực tiếp là phun lên cao.

Đột nhiên xuất hiện biến cố, làm cho Tổng Thanh thậm chí làm Tiêu Viêm đang ản núp trong bóng tối cũng cả kinh. Ánh mắt vội vàng nhìn lại thì thấy mười mấy đạo thân ảnh mang theo sát khí sắc bén, hơi thở dị thường cường hãn làm cho mọi người biến sắc.

Trong khoảnh khắc không đến một phút. Máu tươi trực tiếp đem mảnh đất xanh um này nhuộm đỏ.

Mà phân đông Luyện Dược Sư lúc trước còn sinh long hoạt hổ, thì giờ phút này đã hóa thành vong hồn dưới đao, hai mắt trừng lớn, trong mắt tràn đầy kinh nghi cùng với vẻ không cam lòng. Bọn họ ngay cả lúc chết, cũng chưa từng thấy đến tột cùng là ai ra tay.

"Thình thịch! Thình thịch! Đi...!! "

Đám người Tào Dĩnh cùng Tống Thanh cũng bởi vì biến cố này mà chấn động, lập tức đầu khí vội vàng từ bên trong thân thể bùng phát, xung phong liều chết mà đem mấy thân ảnh sắc bén ngăn cản lại.

"Những người kia, cứ nhiên vẫn ẩn dấu trong đám đông!"

Trong bụi cây, Tiêu Viêm nhìn thấy đột nhiên sát lục triển khai thì sắc mặt khê biến, hấn ngay từ đầu cũng không từng nghĩ nơi này che dấu những tên kia, hơn nữa tựa hồ bọn họ là cùng bọn với hắc y nam tử kia.

"Bọn người kia cuối cùng là ai, cứ nhiên thật sự dám ra tay với người của Đan Tháp...?"

Ở bên trong lòng chảo đối mặt với mười mấy đạo thân ảnh như lang như hổ, rốt cục có người chống đỡ không được, vội vàng từ trong nạp giới lấy ra không gian Thạch tẩn đem nó bóp nát. Không gian vụn vụn, liền muốn thoát đi nơi này.

"Ta nói rồi, nơi này không ai có thể đi...!!"

Thấy thế, hắc y nam tử vẫn chưa từng xuất thủ, cười nhạt, tay áo vẩy nhẹ, không gian dao động vô hình khuếch tán ra. Cứ nhiên trực tiếp đem mấy người đang muốn thoát khỏi Đan Giới ngưng lại. Sau đó bàn tay chưởng nắm chặt lại, làm không gian áp lại, đem mấy Luyện Dược Sư bên kia bóp thành một đoàn huyết nhục mơ hồ.

"Không gian vụn vụn! Người này quả nhiên là Đấu Tôn cường giả!"

Nhìn thấy chiêu thức ấy của hắc y nam tử, đồng tử của Tiêu Viêm hơi hơi co lại.

Giữa sân, những Luyện Dược Sư mất đi thủ đoạn cuối cùng rốt cục trở nên tuyệt vọng, bắt đầu liều mạng xông đến. Nhưng mười mấy đạo hắc sắc thân ảnh này thực lực hơn xa bọn họ, rất ít người có thể cùng bọn họ triển đấu một hồi. Còn lại phần lớn đều là bị chết cực kỳ thâm.

Sát lục kéo dài khoảng gần mười phút, gần trăm danh Luyện Dược Sư này hiện giờ còn không tới mười người, trong đó kể cả Tống, Tào Dĩnh còn có hai gã Huyền Minh Tông trưởng lão lưng đeo Thần Nhàn.

"Giấy dựa cũng vô ích thôi!"

Còn lại mấy người thực lực đều là cấp bậc Đẩu Tông, bởi vậy đều tập trung lại cùng một chỗ, hơn mười bóng đen kia nhất thời khó có thể giải quyết, sở dĩ cũng chỉ có thể đem họ bao vây. Bất quá xem bộ dáng này thì việc công phá tuyến phòng thủ của đám người Tào Dĩnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sắc mặt Tống Thanh khó coi nhìn hắc bào nhân cùng đám người sát khí dày đặc chung quanh, sắc mặt âm trầm bất định. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Từ trên người những người này, hắc cảm giác được một loại hơi thở tử vong.

"Tiền bối thực sự phải đuổi tận giết tuyệt sao?"

Trên gương mặt Tào Dĩnh vẫn lộ vẻ tươi cười đáng yêu. Dưới tình huống này cũng có một chút xanh mét. Nàng từ nhỏ đã khác hẳn với thường nhân, chung quanh hộ vệ có nhiều đêm không xuê. Tràng diện huyết tinh như vậy cũng không được thấy nhiều lắm.

"Ha ha. Đối với linh hồn của ngươi, ta cảm thấy rất là hứng thú, nếu để ngươi phát triển tùy ý."

"Chỉ sợ ngày sau thật sự là có thể trở thành đầu sở kế tiếp của Đan Tháp... Bất quá đáng tiếc.....". Hắc y nam tử cười nhìn Tào Dĩnh liêm liêm môi, bộ dáng kia giống như đang nhìn con môi ngon vậy.

Gương mặt Tào Dĩnh lạnh băng, nàng biết hôm nay người này đã quyết định muốn diệt trừ bọn họ. Bất quá, mặc dù thực lực đối phương cường hãn nhưng nếu nghĩ muốn làm cho nàng chết ở nơi này, nếu không phải trả một đại giá, e rằng là chuyện không thể nào!

Có thể trở thành người có danh khí đệ nhất Đan Tháp, nàng làm sao mà không có một số con bài chưa lật chứ!

Hắc y nam tử cũng không để ý tới sắc mặt của Tào Dĩnh. Ánh mắt liếc mấy người đang dựa vào nơi hiểm yếu mà chống cự. Hắc nhẹ nhàng chậm rãi bước ra, vừa mới bước ra bước thứ ba thì thân thể đột nhiên ngưng lại,

quay đầu với ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến đại thụ nơi Tiêu Viêm đang ẩn tàng!

Trong khoảnh khắc crucial của hắc y nam tử ngừng lại. Trong lòng Tiêu Viêm thâm kêu không ổn, cảm giác linh hồn của người này quá mạnh mẽ!

"Lăn ra đây cho ta...!"

Âm thanh vừa dứt, không đợi hắc phi thân lui về phía sau, thì một luồng hấp lực đáng sợ dữ dội tuôn ra.

Cây đại thụ dưới hấp lực trong nháy mắt bạo liệt thành bụi phấn, mà thân hình Tiêu Viêm cũng lao về phía trước hơn mười thước, mới mạnh mẽ ổn định thân thể, nhưng lúc này hắc cũng đã rơi vào trong Linh Hồn Bình Chương kia rồi.

-----oOo-----

Chương 1165: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng người từ trong rừng rậm đột nhiên lao ra làm cho đám người Tào Dĩnh cả kinh, bất quá khi bọn họ nhìn thấy diện mạo của người tới thì mới thoáng thở phào một hơi. Trong mắt của Tống Thanh lại phát ra một tia vui sướng khi người khác gặp nạn:

"Ha ha, Tiêu Viêm. Chắc chắn! Ta còn chưa đi tìm ngươi, ngươi cứ nhiên lại đưa thân mình tới cửa "

Nhìn thấy thân ảnh đang ẩn núp là Tiêu Viêm, Hắc y nam tử ngẩn ra sau đó khuôn mặt lại hiện ra một nụ cười quỷ dị, nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Hắc y nam tử xa lạ kia, từ trong giọng điệu tựa hồ đối phương biết rất rõ hắc. Mà trong trí nhớ của hắc, lại tìm không ra người này, cường giả cấp bậc Đấu Tôn hắc thấy cũng không nhiều. Mỗi một người đều để lại cho hắc những ấn tượng sâu đậm, nhưng nam tử trước mắt này lại làm cho hắc có cảm giác rất xa lạ.

"Không biết các hạ là cao nhân phương nào? Tiêu Viêm tựa hồ không biết người..." Hướng về phía hắc y viên ôn quyền, Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Không biết cũng không sao..." Hắc y nam tử cười, sau đó tùy ý nói: *"Dù sao tất cả những người ở đây đều chạy không thoát, kể cả người..."*

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, hắn có thể cảm nhận được sát ý của Hắc y nam tử đối với hắn. Hiển nhiên, hôm nay muốn bình yên mà thoát được e rằng phải trả một cái giá không nhỏ.

Cước bộ đạp trên hư không, thân hình Tiêu Viêm chậm rãi lui về phía sau. Sau đó nhảy vào bên cạnh đám người Tào Dĩnh, hiện tại không phải là thời điểm thể hiện, chung quanh có hơn mười tên Hắc y nhân, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm e rằng ít nhất có sáu đến bảy cường giả cấp bậc Đấu Tông. Đội hình bực này, cho dù là đặt ở Trung Châu, cũng tương đối không kém. Hắn không nghĩ tới đám cường giả này đồng thời lại xuất hiện ở chỗ này.

Khi Tiêu Viêm chạy đến, ngoại trừ ánh mắt hai vị trưởng lão Huyền Minh tông trở nên hung ác còn những người còn lại vẫn còn bình thường. Vào lúc này, nhiều hơn một người thì có thể nắm chắc nhiều hơn một phần chạy trốn. Thực lực của Tiêu Viêm hôm nay trên gò núi, bọn họ cũng đã thấy rõ.

"Làm sao bây giờ?"

Đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh nhìn Tiêu Viêm, đột nhiên khẽ hỏi.

"Còn có thể làm sao nữa? Tên kia chính là Đấu Tông cường giả, tự bảo vệ bản thân mình rồi chạy thôi." Tiêu Viêm bắt đắ dĩ nói.

"Người còn muốn chạy như thế nào? Cho dù sử dụng không gian thạch cũng bị hắn chặn lại." Tông Thanh cau mày nói.

Tiêu Viêm giang tay ra lười cùng hắn tranh chấp, dù sao vạn nhất không thích hợp, hắn sẽ thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên chạy trốn chết. Về phần đám người Tào Dĩnh hắn cũng chẳng có sức mà lo...

"Ta có thể phá được Linh Hồn Bình Chương, nhưng nếu như ta ra tay, thì tên kia nhất định sẽ động thủ, bởi vậy ta cần có một chút thời gian."

Tào Dĩnh khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp như có như không nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Nàng biết nếu bàn về sức chiến đấu cao nhất thì không ai có thể bằng được Tiêu Viêm.

Nghe nàng nói, lông mày của Tiêu Viêm nhướng lên, hấn kinh ngạc nhìn Tào Dĩnh. Không hổ là yêu nữ, lại có thể nắm chắc phá vỡ được Linh Hồn Bình Chương của một gã Đấu Tôn cường giả. Điều này thật không đơn giản nha!

"Chúng ta sẽ cố gắng ngăn cản những tên Hắc y nhân đó." Một gã nam tử trung niên trên khuôn mặt có dính ít vết máu, chân chờ một chút rồi cười khỏ nói.

Tiêu Viêm nhìn hấn một chút, có thể kiên trì đến bây giờ cũng đủ để chứng minh người này không phải là một nhân vật tầm thường. Đương nhiên, có thể đi vào Đan Giới Nhân ít nhất cũng phải có chút tài năng. Bất quá đến tột cùng là ai mạnh ai yếu, vậy còn phải xem thời gian...

"Người cản thời gian bao lâu? "

Tới lúc này Tiêu Viêm cũng không kịp lo nghĩ gì nhiều nữa, ý niệm trong lòng chuyển động trong chớp mắt, hấn nhanh chóng hỏi.

"Ba phút!" Tào Dĩnh nói.

Tiêu Viêm hơi trầm mặc, trong ánh mắt khấn trương mọi người, hấn chậm rãi gật gật đầu. Mặc dù đối phương là Đấu Tôn cường giả, nhưng chỉ ngăn trở trong ba phút đồng hồ, Tiêu Viêm vẫn nắm chắc.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu, mọi người cũng âm thầm thở phào một hơi. Máy người khác ánh mắt tỏ rõ sự cảm kích, bọn họ hiểu rõ giao thủ với Hắc y nam tử thần bí kia là điều nguy hiểm nhất. Nhưng hiện giờ trong bọn họ cũng chỉ có Tiêu Viêm mới miễn cưỡng có được năng lực này, cho dù là hai danh trưởng lão của Huyền Minh tông lúc này cũng không nói thêm gì. Tuy nói hai người họ là cử tinh Đấu Tông cường giả, nhưng so với cường giả Đấu Tôn lại như trời với đất, tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

"Bắt đầu đi!"

Tào Dĩnh nhẹ nhàng nói một tiếng với Tiêu Viêm, sau đó mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân thể phiêu phiêu lui lại. Mà sau khi nàng lướt về phía sau thì dây buộc tóc bằng tơ lụa của nàng đột nhiên rối tung mà xõa ra. Trong chốc lát một luồng uy áp linh hồn bàng bạc mênh mông chậm chậm từ vị trí mi tâm Tào Dĩnh khuếch tán.

"Động thủ! "

Ngay khi Tào Dĩnh lui về phía sau, Tổng Thanh hét to một tiếng. Đấu khí từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội, sau đó trực tiếp xông tới mấy Hắc y nhân xung quanh, gắt gao dây bám lấy bọn họ.

Cảm nhận được linh hồn lực lượng từ vị trí mi tâm của Tào Dĩnh phát ra liên miên không dứt, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy thất kinh. Nữ nhân này xác thật không đơn giản chút nào, nếu muốn bàn về lực lượng linh hồn thì Tào Dĩnh tuyệt đối là người mạnh nhất mà mấy năm nay Tiêu Viêm từng chứng kiến.

Trong đám bạn đồng lứa nàng có được danh hào yêu nữ, xem ra cũng không phải chỉ hoàn toàn là bởi vì dung mạo xinh đẹp của nàng. Nếu để cho cho nàng có thời gian, ngày sau tiền đồ tất nhiên bất khả hạn lượng, đến lúc đó cho dù là hắc y Đấu Tôn thần bí trước mặt này, sợ rằng cũng sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Đám người Tổng Thanh ra tay ngăn mười mấy tên Hắc y nhân thì Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ. Thân hình vừa động liền hiện ra cách Hắc y nam tử không xa, sắc mặt ngưng trọng nhìn xanh hắc, hỏa diễm chậm chậm từ trong cơ thể bùng phát.

"Bằng người cũng muốn ngăn lại bốn tôn sao? "

Hắc y nam tử ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, sau đó nhanh chóng nhìn Linh Hồn Bình Chương bắt đầu bị Tào Dĩnh thi triển thủ đoạn phá giải. Long mày của hắn nhíu lại, chột hắc hừ lạnh một tiếng, tay áo tùy ý rung lên, không gian xung quanh Tiêu Viêm liền ngưng lại giống như cá nằm trong chậu, đem mọi đường lui phong tỏa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhận thấy không gian xung quanh mình ngưng lại, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến. Đấu Tôn cường giả quả nhiên là biến thái, giờ tay nhắc chân cũng có

thể đem không gian hư vô tạo thành lao tù kiên cố.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, Đệ Nhất Biến! Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, Đệ Nhị Biến! "

Bất quá may mà Tiêu Viêm cũng không phải là người tầm thường, trong lòng hắn cũng đã rõ ràng Đấu Tôn cường giả khó chơi đến cỡ nào. Hắn cũng không dám giữ sức, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến trực tiếp nhảy lên Đệ Nhị Biến, đầu khí trong cơ thể tăng vọt mạnh mẽ chấn vỡ không gian cấm cố xung quanh mình. Sau đó thân hình hắn lóe lên đem Hắc y nam tử chặn lại.

"Phân Viêm Cốc Thiên Hỏa Tam Huyền Biến?"

Nhìn thấy thực lực Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, trong mắt Hắc y nam tử cũng xẹt qua một tia kinh ngạc. Bàn chân đạp mạnh vào hư không, thân hình liền hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, tung ra một chưởng về phía hắn. Một chưởng của Hắc y nam tử này nhìn thì nhẹ tênh nhưng sắc mặt Tiêu Viêm lại trở nên cực kỳ ngưng trọng. Một chiêu của đôi phương trực tiếp phong tỏa không gian chung quanh hắn, làm cho hắn không thể tránh được.

Nếu đã không thể né tránh vậy thì chỉ có đón đỡ, Tiêu Viêm cắn răng một cái, cánh tay quý dị khẽ chấn động. Một luồng ám kinh rất mạnh bộc phát.

"Bát Cực Băng! "

Ám kinh từ trong xương Tiêu Viêm truyền lại, sau đó thoát ly, cuối cùng đều đặt trên bàn tay Hắc y nam tử. Nhưng cũng chỉ làm cho hắn đình trệ một chút.

"Khai Sơn Ấn! Phiên Hải Ấn!"

Thủ Ấn nhanh như chớp biến ảo tạo thành hai đạo ánh sáng như ngọc. Năng lượng Thủ Ấn từ trong tay Tiêu Viêm bạo phát dữ dội, oanh kích thật mạnh lên lòng bàn tay Hắc y nam tử làm cho chưởng phong của hắn dần dần suy yếu.

"Hừ!"

Có vẻ như cực kỳ bất mãn khi Tiêu Viêm ngoan cố chống lại hắn, trong mắt Hắc y nam tử rốt cực cũng xẹt qua một chút vẻ không kiên nhẫn. Linh Hồn Bình Chương chung quanh do Tào Dĩnh phá giải trở nên càng lúc càng mờ nhạt dần.

Một luồng năng lượng nóng cháy kỳ dị đột nhiên từ trong cơ thể Hắc y nam tử bùng phát. Sau đó cánh tay ngưng tụ thành một lớp màu xanh đậm kỳ dị, từ xa nhìn lại cánh tay giống như thủy tinh xanh vậy.

Khi tinh tầng kỳ dị xuất hiện thì trong lòng Tiêu Viêm nảy lên một luồng cảm giác nguy hiểm, cơ hồ như bản năng hấn cong ngón tay búng ra, ngân mang bay về phía trước trước mặt. Địa Yêu Khô nhanh chóng hiện ra.

"Đông!"

Địa Yêu Khô mới vừa mới xuất hiện thì không gian trước mặt Tiêu Viêm liền vặn vẹo một trận, bỗng một tinh tầng màu xanh đậm che kín cánh tay bắt đầu từ trong không gian hư vô vòng lại, sau đó rơi vào lòng ngực Địa yêu khô. Nhất thời một đạo âm thanh dị thường chói tai phát ra.

Một quyền hạ xuống, vùng ngực vô cùng cứng rắn của Địa Yêu Khô cư nhiên trực tiếp bị lõm xuống gần nửa tấc. Da tay bị đánh rách tả tơi, lộ ra nội thể màu bạc!

Kình lực khủng bố sau khi đánh rách tả tơi Địa yêu khô thì trực tiếp đem chân ngã nó. Sau đó Tiêu Viêm cũng bị một phần lực lượng dư âm truyền lên thân thể làm cho hấn sắc mặt đương trường tái nhợt, cước bộ thối lui vào hư không.

"Người này...Thực lực thật đáng sợ."

Chật vật lui ra phía sau, trong lòng Tiêu Viêm cực kỳ hoảng sợ, nếu không có Địa Yêu Khô không có nửa điểm cảm giác đau đớn thì chỉ sợ một quyền này sẽ trực tiếp lấy mạng của nó. Khó có tưởng tượng được, nếu một quyền trước đó xuyên thấu không gian mà đánh vào người hấn thì hấn sẽ như thế nào đây.

"Đây cũng là lực lượng của Đấu Tôn cường giả sao?"

Liếc mắt nhìn lòng ngực Địa Yêu Khô gần như hoàn toàn bị phá nát, đồng

tử Tiêu Viêm nhin không được co rụt lại.

"Phanh!"

Ngay trong khoảnh khắc Tiêu Viêm ổn định thân hình thì một đạo thanh âm rất nhỏ vỡ tan đột nhiên tại đây mảnh giữa không trung vang lên.

"Đi mau, Linh Hồn Bình Chương bị phá rồi!"

Ngay sau đó thanh âm đó truyền ra thì trong nháy mắt, thanh âm nũng nịu của Tào Dĩnh cũng truyền vào trong tai mọi người.

Nghe được những lời này, phản ứng Tiêu Viêm là nhanh nhất. Vừa mới ổn định thân hình thì không chút chậm trễ chút nào, ngân mang lóe lên, hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh như chớp phóng vào rừng rậm...

-----oOo-----

Chương 1166: Chạy trốn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm phản ứng rất nhanh, những người khác cũng không dám chậm trễ, ngay khi hắn xoay người lướt đi, nhóm người Tống Thanh cũng trong nháy mắt thoát khỏi vòng chiến, sau đó dồn lực lên chân lướt vào sâu trong Sâm Lâm.

Sru

Trong nhóm người chạy trốn, Tào Dĩnh là người thoát ra trước tiên ngay sau khi linh hồn bình chương vừa vỡ. Bất quá chỉ sau đó vài nhịp hô hấp, một đạo thân ảnh là từ phía sau vút tới, nháy mắt đã vượt qua nàng. Tào Dĩnh đảo mắt nhìn chột nhận ra đó là Tiêu Viêm.

Những kẻ bỏ trốn cũng không phải người ngu nên đã tách ra nhiều hướng mà chạy, nháy mắt đã tản ra bốn phương tám hướng băng vào trong rừng rậm

"Đuổi theo, một người cũng không tha"

Hắc y nam tử có chút ngần ngại khi thấy linh hồn bình chương bị phá vỡ, chột hồi phục tinh thần, quát lạnh.

"Rõ"

Nghe được mệnh lệnh của Hắc y nam tử, hơn mười tên Hắc y nhân cũng là vội vàng đáp lời, sau đó tản ra nhắm hướng những người vừa trốn chạy mà đuổi theo.

"Ta đổ các người chạy cho thoát khỏi bàn tay ta"

Hắc y nam tử ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến hướng phía Tiêu Viêm và Tào Dĩnh vừa biến mất, cất tiếng cười lạnh.

Thân hình hắn run lên, không gian xung quanh có chút vặn vẹo rồi bóng người quỷ dị tiêu tán.

Trong rừng rậm, hai thân ảnh giống như linh hầu sử dụng tốc độ nhanh như chớp giật lướt đi, chột ẩn, chột hiện.

Xuy

Hai người đang cắm đầu chạy trời chết, chột thấy một đám cây rung lên, từ đó chui ra một thân ảnh.

Đột ngột có bóng người xuất hiện làm cho cả Tiêu Viêm và Tào Dĩnh đều cả kinh... Ánh mắt vội vàng đảo qua, phát hiện ra đó là Tống Thanh

Tống Thanh nhìn thấy hai người, trên khuôn mặt cũng là xẹt qua nét vui mừng, cất bước lao lại gần rồi vội vàng nói: " Chạy mau, phía bên kia có bọn hắc y nhân đuổi theo

Lời vừa thốt, hắn liền biết là đã nói thừa bởi vì Tiêu Viêm hai người căn bản là chưa từng bởi vì hắn mà giảm tốc độ. Ngược lại là thân hình chột lóe, tốc độ tăng lên không ít.

Thấy thế, khuôn mặt Tống Thanh có chút co rút, nhưng lúc này cũng không còn thời gian nói thêm cái gì, cất lực thi triển tốc độ đuổi theo.

Ba người trong lòng buồn bực, điên cuồng chạy trốn trong rừng, mục tiêu của bọn họ là chạy tới đỉnh núi. Muốn bỏ rơi tên hắc y Đâu Tôn kia, vậy phải làm cho hắn có chút cố kỵ. Mà ở dãy sơn mạch này điều duy nhất có thể làm hắn e ngại cũng chỉ có thể là đầu ma thú đầu tông đỉnh phong kia.

Ba đạo thân ảnh giống như cuồng phong xẹt qua rừng rậm, cuốn theo lá khô vung đầy trời.

Tiêu Viêm mặt sắc mặt ngưng trọng, đôi chân không ngừng loé lên quang mang, thân hình chợt ẩn chợt hiện trong không trung, lưu lại tàn ảnh rồi dần dần tiêu tán.

"Bách"

Tiêu Viêm vừa đặt chân vào một góc cây đại thụ, đầu gối hơi cong, muốn mượn lực vút đi đột nhiên biến sắc trực tiếp dồn lực xuống chân, cong người lướt ngược về phía sau.

"thình thịch! "

Ngay khi Tiêu Viêm vừa lùi lại, không gian tại vị trí vừa đặt chân chợt vẩn vèo, từ đó lẳng lặng xuất hiện một đạo nhân ảnh, ánh mắt lạnh lẽo, làm cho trong lòng cả ba đều trầm xuống

"Tốc độ rất nhanh... thật đáng tiếc... Còn chưa đủ để thoát khỏi bản tôn."

Hắc y nam tử vừa hiện thân, nhàn nhạt liếc Tiêu Viêm ba người nói.

Thấy thế, Tiêu Viêm trong mắt hàn quang chớp động... Người này thật khó chơi

"Đừng tiếp tục lãng phí thời gian của bản tôn"

Hắc y nam tử tựa hồ mất đi kiên nhẫn... Ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh, bàn tay nắm chặt, một luồng sáng màu xanh đậm kỳ dị trong cơ thể bùng phát ra, sau đó nhanh chóng hình thành một cái thủ trái thật lớn trên không.

Thủ trái thành hình... Hắc y nam tử vung tay lên, cự trái trên không chợt biến vào hư không

"cẩn thận!..."

Nhìn thấy cự trảo và biến mất, Tiêu Viêm chột rùng mình, vội vàng hô.

Lúc trước hắn đã giao thủ với người này nên biết cự trảo kia có uy lực đáng sợ như thế nào.

Tiếng hô vừa dứt, ba người Tiêu Viêm cũng phân ra ba hướng, nhanh như chớp bật ngược trở lại

Tại vị trí Tào Dĩnh vừa xuất hiện, không gian chột dao động kịch liệt, một cự trảo mạnh mẽ xuyên thủng không gian vô tới. Xem ra, hắc y Đấu Tôn này muốn hạ thủ với nàng trước.

Dưới uy lực của cự trảo, Tào Dĩnh có chút khiếp sợ khi phát hiện không gian xung quanh như trở nên dày đặc như bùn.

Dưới loại ngưng đọng không gian này, thân hình nàng rốt cuộc không thể động đậy, vì thế chỉ có thể trơ mắt nhìn cự trảo kia vô tới.

Tào Dĩnh lâm vào hiểm cảnh, cả Tiêu Viêm và Tống Thanh cùng phát hiện. Sắc mặt cả hai đều biến đổi, từ đôi mắt của Tống Thanh hơi loé lên một chút do dự, sau đó hắn cắn răng, bàn chân đạp mạnh vào thân cây, xoay mình biến mất trong rừng rậm

Thấy Tống Thanh đang tâm bỏ Tào Dĩnh lại để một mình bỏ chạy, Tiêu Viêm cũng hơi nhíu mày, lại thấy vẻ thiếu não của Tào Dĩnh đang phải chịu đựng, hắn thầm than "Tống Thanh này cũng thật là vô sỉ, loại hành động này mà hắn cũng có thể thực hiện được"

Thầm thở dài, Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra, một đạo ngân sắc thân ảnh từ nạp giới lao ra xuất hiện phía trước mặt Tào Dĩnh, dùng thân thể đỡ đòn cho nàng

"ca!"

Địa yêu khôi vừa xuất hiện, cự trảo năng lượng cũng hung hãn vô xuống trước ngực. Thân hình cứng rắn như vậy cũng nổ ra một cái khe, trong cơ thể cũng xuất hiện những tiếng cơ bắp bị bạo liệt.

"Đi"

Sử dụng Địa yêu khôi đỡ một đòn cho Tào Dĩnh, Tiêu Viêm lớn tiếng quát.

Thấy bóng người đột ngột xuất hiện đỡ đòn cho mình, Tào Dĩnh chột ngẩn người, ánh mắt đẹp liếc qua Tiêu Viêm, đôi môi đỏ khẽ mấp máy, một đạo âm thanh rất nhỏ truyền tới tai Tiêu Viêm "Cảm ơn"

Vừa thốt ra lời, Tào Dĩnh cũng hiểu tình thế hiện tại nên không dám dừng lại, thân thể mềm mại chột động rồi lướt vào rừng rậm

Ngay khi Tào Dĩnh vừa lướt đi, Tiêu Viêm cùng vẫy tay, thu Địa yêu khôi lồi gần như bị phá huỷ hoàn toàn vào nạp giới, dưới chân loé động quang mang, thi triển Tam thiên lôi động đến cực hạn nhắm hướng khác mà vút đi, lưu lại trong không trung một loạt tàn ảnh

Thấy lần xuất thủ này cũng không có thu hoạch, hắc y Đấu tôn cũng trầm mặt xuống, ánh mắt lạnh lẽo hướng theo phương vị ba người vừa bỏ chạy rồi ngưng lại ở bóng của Tiêu Viêm.

"Người thích ra tay cứu người, vậy để ta xem ai đến cứu người"

Âm thanh lạnh lạnh và xuất, thân hình hắc rung lên rồi lại quý dị biến mất

Xem ra, mấy lần Tiêu Viêm ra tay phá rồi đã làm cho hắc nổi giận.

Trong rừng rậm, thân hình Tiêu Viêm như tia chớp xẹt qua, sắc mặt hắc trầm xuống

Tuy phía sau không thấy có bóng dáng của gã hắc y Đấu tôn nhưng hắc luôn thấy có cảm giác mình đã được tên kia khóa chặt.

Tất nhiên, trong ba người bỏ chạy, hắc chọn đuổi theo Tiêu Viêm.

"Tên khốn" nếu hôm nay hắc bắt ta liều mạng thì ít nhất hắc cũng phải trả giá thật lớn.

Thân hình Tiêu Viêm lại một lần nữa điên cuồng lao đi, nhưng cái cảm giác bị truy đuổi vẫn không giảm bớt, ngược lại càng thêm mạnh mẽ.

Trong mắt hắn xẹt qua vẻ hung bạo, mặc dù đối phương là một gã Đẩu tôn nhưng hắn cũng là một khúc xương cứng, muốn dễ dàng thu thập hắn, nói dễ hơn làm.

Vừa bỏ chạy, vừa nhanh chóng tính toán qua các loại phương án, kể cả trường hợp xấu nhất.

Cứ như vậy, trong rừng chỉ thấy mờ hồ có một đạo hắc tuyến cuốn theo vô tận cuồng phong mà không thấy để lại chút hình ảnh nào.

Xuyên qua khe lá, Tiêu Viêm thấp thoáng nhìn thấy đã sắp tới đỉnh núi.

"Xuy!"

Trong lòng vừa mới bình tĩnh một chút, đồng tử Tiêu Viêm chợt co lại, bàn chân đạp mạnh, thân hình liền dừng lại giữa không trung, ánh mắt nặng nề nhìn về thân cây phía trước, ở đó có một tên hắc y nhân đang khoanh chân mà ngồi

"Dù con môi có thông minh cũng không trốn thoát khỏi tay người thợ săn"

Hắc y tôn giả chậm rãi giương mắt, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm cất giọng nói

"Tiêu Viêm, ta thật muốn xem hiện tại có người nào sẽ ra mặt cứu ngươi. Dị hoá của ngươi, nhất định phải về tay ta"

Nghe được lời này, trong lòng Tiêu Viêm chợt lạnh, ánh mắt quét lên thân ảnh của hắc y tôn giả, sắc mặt biến đổi, kinh hãi nói "Ngươi..., ngươi là Mộ Cốt lão nhân?"

Nghe vậy, hắc y tôn giả nhẹ nhàng cười lớn "Cũng nhận ra ta sao?"

Thấy hắc y tôn giả không phủ nhận, Tiêu Viêm trong lòng càng cảm thấy nặng nề hơn.

Tên này quả nhiên là Mộ Cốt lão nhân, hắn quả thật có thủ đoạn để qua mặt ba đại cự đầu của Đan tháp mà đi vào Đan giới

"Nhận ra cũng tốt, như ngươi biết, dù sao thì giữa chúng ta cũng có chút quan hệ, thật ra mà nói, ngươi đáng lẽ còn phải gọi ta là sư thúc"

Mộ Cốt lão nhân âm lãnh cười nói

"Ta cũng không có phúc khí đó" Nghe vậy Tiêu Viêm lạnh lùng trả lời

Mộ Cốt lão nhân cũng không thèm để ý, ánh mắt hùng hực nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm nói: "Lúc này ta sẽ không lưu thủ nữa, trước hết sẽ đánh chết ngươi, thu lấy linh hồn của ngươi, chính ta sẽ có cách bắt ngươi phải giao ra Phần Thiên Quyết"

Tiếng cười lạnh vừa kết thúc, Mộ Cốt lão nhân nắm chặt tay, từng luồng năng lượng màu xanh xanh đậm cuộn cuộn tuôn ra hình thành cự trảo trước mặt.

Cánh tay hấn vung lên, cự trảo lại quỷ dị biến mất trong không trung.

Thấy cự trảo biến mất, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, đã giao thủ vài lần, Tiêu Viêm biết rõ trảo thủ này có thể xuyên thấu không gian, xuất quỷ nhập thần làm cho người ta khó lòng phòng bị

Tiêu Viêm đoán không sai, không gian ngay trước mặt hấn chọt vụn vụn, rồi bị cự trảo xé rách, hung hãn vô lấy hấn

Uy lực của cự trảo thật lớn làm cho người ta sợ hãi. Chính Tiêu Viêm cũng hiểu cái thứ khủng bố này, ngay cả Địa yêu khôi cũng không hoàn toàn đỡ được mà bị đánh cho gần phế, như vậy nếu vô trùng người hấn thì chắc sẽ thành một đồng huyết nhục. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Do sớm có sự chuẩn bị, vào thời khắc cự trảo xuất hiện, Tiêu Viêm không đợi nó hạ xuống liền thi triển Tam Thiên lôi động lướt ra một vị trí khác cách đó 10m

"Hừ!"

Thấy phản ứng của Tiêu Viêm, Mộ Cốt lão nhân cũng cười lạnh một tiếng

Vừa nghe tiếng cười của lão, Tiêu Viêm chọt cảm thấy hoa mắt, cự trảo tràn đầy uy áp tinh thần lại quỷ dị xuất hiện rồi nhanh như chớp vô xuống,

không gian xung quanh như bị cô đọng lại, đặc quánh.

Trong không gian ngưng đọng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng biến đổi, trào thủ này cũng thật khó giải quyết, xem ra muốn tránh né là rất khó, quả thực là cường giả Đấu tôn.

Suy nghĩ thoáng qua, Tiêu Viêm mạnh mẽ cắn răng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào cự trào mang theo kinh phong bén nhọn đang hung hăng vỗ tới, đấu khí trong cơ thể cuộn cuộn vận chuyển, tùy thời sẽ tung ra cho một lần đánh cược.

Cự trào thoáng hiện rồi vụt mở trực tiếp vào xuống đầu Tiêu Viêm.

Thấy cự trào không ngừng phóng đại trong đồng tử, sắc mặt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng, tay hoa lên kết thủ ấn

" Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, đệ nhất biến!"

" Thiên Hỏa Tam Huyền thiếp, đệ nhị biến! "

Tiêu Viêm trực tiếp thi triển tới đệ nhị biến làm cho đấu khí trong cơ thể bỗng dưng tăng vọt. Không gian cô đọng xung quanh cơ thể cũng trở nên buông lỏng hơn rất nhiều

" Thiên Hỏa Tam Huyền Biến... Đệ tam biến"

Nhìn Mộ Cốt lão nhân đang nhe răng cười tàn độc, Tiêu Viêm hít sâu một hơi tiếp tục thi triển thủ ấn tới mức cao nhất.

Ngay khi thủ ấn vừa mới hoàn thành, không gian trước mặt Tiêu Viêm chợt vặn vẹo dị thường rồi một đạo thân ảnh cường tráng, lừng lững như thiết tháp xuất hiện.

Thân ảnh vừa xuất hiện, một cỗ khí tức mênh mông trầm ồm cuộn cuộn tuôn ra như gió bão.

Cái loại cảm giác này làm cho người ta không thể nghĩ tới một con người mà nghĩ tới một dãy núi chống trời

"Hắc hắc, tại địa bàn của ta mà muốn giống trông, khua chiêng giết người,

không nể mặt sao?"

Người vừa tới cười vang, sau đó nắm chặt năm ngón tay thành quyền hung hăng đâm thẳng vào cự trảo kia.

"thình thịch!..."

Quyền trảo va chạm vào nhau làm không gian mơ hồ xuất hiện những vết nứt, cự trảo mà Tiêu Viêm cho rằng có uy lực dị thường kia cứ thế mà bị đẩy lui hơn mười thước rồi biến mất giữa không trung.

"Kẻ nào?"

Biến cố đột nhiên xảy ra làm Mộ Cốt lão nhân cả kinh, chột phần nộ quát hỏi.

Đại hán kia cũng không trả lời, mà thay vào đó là một giọng cười thanh thúy êm tai vang lên

"Lão già kia, người muốn đuổi bắt ai ta cũng không quan tâm, nhưng Tiêu Viêm người không thể giết"

"Tử Nghiên?"

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tiêu Viêm đang ngạc nhiên nhất thời bỗng ngẩn ra, trong mắt xuất hiện vẻ kinh hãi.

-----oOo-----

Chương 1167: Tử Nghiên, Hùng Chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thanh âm vang vọng từ trong rừng kia, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân cũng hơi đổi, ánh mắt đảo qua xung quanh, sau đó dừng lại trên một thân cây cổ thụ cách đó không xa. Chỉ thấy nơi đó, một tiểu cô nương mặc quần áo tím đang ngồi thoải mái trên cành cây, hai chân còn không ngừng đung đưa lên xuống.

Nhìn thấy tiểu cô nương này, dù lấy định lực của Mộ Cốt lão nhân cũng không khỏi giật mình, trong mắt che kín vẻ kinh nghi. Chỉ có luyện được sư tham gia Đan hội mới có thể tiến vào Đan giới, mà tiểu cô nương trước mặt rõ ràng không nằm trong số này. Nàng vào đây bằng cách nào?

Đôi với ánh mắt kinh nghi của Mộ Cốt lão nhân, tiểu cô nương cũng chẳng thèm để ý, hai tay khẽ chống vào cành cây, thân thể nhỏ nhắn nhảy từ trên cao xuống, nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Tiêu Viêm. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của người kia, không khỏi cười hắc hắc làm một cái mặt quỷ với hắn, nhìn cực kỳ đáng yêu.

"Tử Nghiên... tại sao ngươi lại ở đây?" Tiêu Viêm một tay đem cô bé đã mất tích khá lâu này kéo đến bên cạnh, tỉ mỉ đánh giá, bộ dáng vẫn phần điêu ngọc trác như trước, đáng yêu như một con búp bê bằng sứ.

"Ta trốn ra đây. Hi hi, biết chắc lần này ngươi sẽ tham gia Đan hội, nên ta tới nơi này chờ sẵn." Tử Nghiên hai mắt híp lại, cười như một con tiểu hồ ly.

"Ta thật đáng thương a, sau khi rời khỏi, không có thuốc ngon để ăn, mỗi ngày còn bị mấy lão gia hỏa đáng giận kia bắt ăn những thứ ghê tởm muốn chết nữa."

Tử Nghiên bắt lấy ống tay áo của Tiêu Viêm, đôi mắt thủy linh trở nên ngập nước. Khoảng thời gian này, cuộc sống trong mắt nàng quả thật thâm vô cùng, trái ngược hoàn toàn so với lúc ở bên cạnh Tiêu Viêm. Bởi vậy, vừa có cơ hội, nàng liền nhanh chóng chuồn đi.

"Tộc nhân của ngươi?" Tiêu Viêm ngẩn ngơ, rồi chợt hiểu ra, kinh ngạc hỏi.

Tử Nghiên hung hăng gật đầu, xem ra nàng rất ghét cách tộc nhân đối đãi với mình. Nhưng nếu điều này để tộc nhân của nàng biết, chỉ sợ sẽ tức đến mức hộc máu mà chết bất đắc kỳ tử. Trên thế giới này, quả nhiên là làm người tốt cũng không được báo đáp a.

Tiêu Viêm bắt đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng hiểu tính cách của Tử Nghiên, chuyện gì qua miệng nàng cũng bị phóng đại rất nhiều lần nên cũng chẳng tin lắm. Ít nhất, nhìn nàng bây giờ vẫn sanh long hoạt hổ, tốt hơn rất nhiều so với lúc trước khi rời đi.

"Này, tâm sự đủ chưa cô trẻ, người này cũng không dễ đối phó a..." Trong lúc hai người nói chuyện, đại hán tráng kiện bên cạnh có chút không kiên nhẫn quay đầu nhìn họ nói.

"To con, đánh hắn, thu thập tên này xong thì nhiệm vụ của ngươi cũng gần hoàn thành..." Tử Nghiên bĩu môi, sau đó chỉ vào Mộ Cốt lão nhân cách đó không xa. Nghe vậy, khuôn mặt đại hán và Mộ Cốt lão nhân đều cứng ngắc lại.

"Ngươi đánh giá cao ta rồi, ta có thể ngăn hắn một lúc đã là quá tốt." Đại hán bất đắc dĩ nói, xem ra hắn cũng hơi ngần ngại với nhiệm vụ này của Tử Nghiên.

"Vị bằng hữu này là ai?" Tiêu Viêm nhìn hai người, sau đó ôm quyền khách khí cười hỏi. "Hắn tên là Hùng Chiến, nhưng ta hay gọi hắn là to con. Hắn là lão đại của Vạn Dược sơn mạch này, thiên tài địa bảo nơi đây đều do hắn quản." Tử Nghiên cười hì hì nói, trong đôi mắt lấp lánh hiện lên một chút tham lam.

Nghe Tử Nghiên nói, đại hán tên Hùng Chiến kia không khỏi rùng mình một cái, hắn lại nghĩ đến đồng dược liệu bị Tử Nghiên coi là thức ăn trong mấy ngày nay. Tiểu gia hỏa này, rõ ràng là một kẻ tham ăn.

"Lão đại?" Tiêu Viêm trong lòng kinh hãi. Nếu như vậy, Hùng Chiến này chẳng phải là tuyệt thế hung thú mà đám người Tổng Thanh nói tới sao?

"Vị bằng hữu này, ta chỉ vô ý tiến vào đây, nếu có gì mạo phạm thì xin thứ lỗi, nhưng người này ta bắt buộc phải bắt, mong ngươi không nhúng tay vào." Mộ Cốt lão nhân sắc mặt âm trầm mở miệng nói. Hùng Chiến kia tuy cấp bậc không bằng hắn, nhưng sức chiến đấu cũng cực kỳ kinh khủng, nếu đánh, hươu chết về tay ai cũng không thể đoán trước được.

Nghe vậy, Hùng Chiến chớp mắt hai cái rồi ồm ồm nói: "Lời tiểu cô nương này nói lúc nãy ngươi cũng nghe được. Người này, ta nhất định phải bảo vệ. Ta cũng không so đo việc ngươi xông vào núi, giờ ngươi xoay người rời khỏi, thế nào?"

Mộ Cốt lão nhân khước miệng khẽ giật giật, hai mắt cũng từ từ lạnh xuống. Lần này, hắn quyết tâm phải bắt được Tiêu Viêm, cho dù là ai cũng không

thể dao động được quyết tâm của hắn!

"*Nếu đã như vậy...*" Mộ Cốt lão nhân trầm mặc một hồi, hung quang trong mắt đột nhiên xuất hiện, thản nhiên nói: "*Vậy người chết đi!*"

Lời nói vừa dứt, Mộ Cốt lão nhân vung tay áo, bàn tay không lồ vừa bị Hùng Chiến đẩy lui lại xuất hiện, hung hăng lao thẳng về phía Hùng Chiến.

"*Xuy!*"

Nắm tay chưa đến thì quyền phong đã đến. Quyền phong ác liệt, trực tiếp đem khu đất nơi Hùng Chiến đứng khoét thành một hố hình nắm tay sâu gần hai thước.

"*Hắc, lão tử tung hoành nhiều năm như vậy, còn chưa có ai dám nói giết được lão tử, người là cái thá gì?*" Thấy Mộ Cốt lão nhân một lời không hợp đã ra tay, khuôn mặt Hùng Chiến cũng hiện lên chút hung lệ, bàn tay nắm chặt, năng lượng màu vàng đậm bùng phát từ cơ thể. Một quyền hung hăng đánh ra, chọn phương pháp mãnh liệt nhất đối phó với tinh tăng cự quyền.

"*Oanh!*"

Hai người hung hăng va chạm vào nhau, một luồng kinh khí đáng sợ liên trào ra. Thảm cỏ trong phạm vi trăm mét đều bị san thành bình địa, thậm chí ngay cả vài cây đại thụ che trời cũng nứt gãy, bung ra vô số vụn gỗ.

Lúc kinh khí trào ra, Tiêu Viêm nhanh tay đem Tử Nghiên ôm lấy, thân hình chuyển động bay vút về phía chân trời. Hắn cúi đầu nhìn mảnh bụi bặm phía dưới, không khỏi tặc lưỡi vài cái, đúng là cuộc chiến giữa các Đấu Tôn, tùy tiện giao thủ đã tạo thành lực phá hoại lớn đến vậy.

Cát bụi tràn ngập khu rừng, Hùng Chiến lùi về sau hai bước, mỗi lần bàn chân hạ xuống đều khiến cho mặt đất rung chuyển, lúc này mới hoàn toàn ổn định thân hình. Hắn chột ngắc đầu, ánh mắt dị thường nóng cháy nhìn về phía Mộ Cốt lão nhân, quát: "*Hảo, rất đã nghiên! Tiếp nào!*"

Mộ Cốt lão nhân sắc mặt lạnh lẽo nhìn tinh tăng cự trào lại một lần nữa bị đánh bay, chỉ thấy phía trên nó hiện lên vô số vết nứt.

"Gã Hùng Chiến này thật mạnh, đâu chỉ là nửa bước tiến vào Đấu Tôn như lời tên Tống Thanh kia, nhìn thế này, sợ rằng đã sớm tiến vào cấp bậc Đấu Tôn. Nếu không, không thể cứng đối cứng với Mộ Cốt lão nhân mà không rơi xuống hạ phong." Nhìn tình hình chiến đấu phía dưới, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên chút kinh ngạc, thấp giọng nói.

"To con đã hoàn toàn tiến vào Đấu Tôn từ mấy năm trước rồi." Tử Nghiên xen miệng nói.

"Đấu Tôn chính hiệu và nửa bước tiến vào Đấu Tôn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. May mắn không nghe theo tên Tống Thanh kia, dùng cái đội hình của bọn họ, vào đây chỉ để chịu chết." Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi lú lẫm, tên Tống Thanh kia quả nhiên không có ý tốt.

Mộ Cốt lão nhân âm trầm nhìn vẻ mặt hiếu chiến của Hùng Chiến, trong lòng xẹt qua sát ý. Độ khó chơi của Hùng Chiến vượt xa dự liệu của hắn, nhưng hắn cũng là người không dễ bỏ cuộc. Bàn tay lộ khỏi tay áo, sau đó kết ấn nhanh như chớp.

"U Minh Yêu Hỏa tí*!"

Mộ Cốt lão nhân quát lạnh, hỏa diễm màu xanh đậm phun ra như núi lửa từ cơ thể, sau đó bay vào bên trong tinh tầng cự trảo.

Càng lúc càng nhiều ngọn lửa màu xanh tràn vào tinh tầng cự trảo, những vết nứt phía bên ngoài nó cũng từ từ khép lại. Một cánh tay màu xanh đậm cũng dần kéo dài, ngọn lửa cháy tí tách trên đó, làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, như nhìn thấy cánh tay của thần chết vậy.

Nhìn nắm tay to lớn chứa đầy ngọn lửa màu xanh đậm kia, khuôn mặt Hùng Chiến cũng trở nên ngưng trọng, những tiếng gầm nhỏ từ cổ họng truyền ra, nắm tay to lớn cũng hơi rung rung.

"Ngăn bốn Tôn làm việc, chết!" Vẻ lạnh lẽo xẹt qua mắt Mộ Cốt lão nhân, thủ ấn biến đổi, nắm tay kia như một tảng thiên thạch hung hăng nện xuống vị trí Hùng Chiến đứng, đem không gian xé rách thành nhiều mảnh. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Ngọn lửa trên nắm tay lúc này đột nhiên tăng vọt, làm thể tích của nắm tay

cũng theo đó mà tăng lên gần mười trượng, bóng của nó bao trùm phương viên trăm mét của rừng rậm.

"Hông!"

Nhận thấy năng lượng uy áp nóng cháy trên bầu trời, Hùng Chiến cũng ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, thân thể bành trướng, bộ lông dài đen nhánh ùn ùn mọc ra từ cơ thể, cự quyền nắm chặt, năng lượng chói mắt màu vàng đậm giống như thủy triều bùng phát ra. Trong phút chốc, Hùng Chiến như dung hợp với cả vùng núi này, mượn lực của nó đánh ra một kích kinh thiên!

Nắm tay đầy lửa kia trong chớp mắt liền hung hăng va chạm với cự quyền của Hùng Chiến! Vào lúc này, sơn mạch bạo động, vạn thú run rẩy!

*tí: cánh tay.

-----oOo-----

Chương 1168: Đẩy lui

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oanh!"

Một tiếng động lớn như cửu thiên kinh lôi* đột ngột vang lên, cơn bão năng lượng đáng sợ thành hình, sau đó điên cuồng tràn ra bốn phía. Cả vùng sơn mạch đều vì nó mà run rẩy, từng vệt nứt khổng lồ nhanh chóng kéo dài, lan tràn ra xung quanh.

Năng lượng đột ngột bạo phát cũng gây sự chú ý cho nhiều cao giai ma thú, nhưng sau khi chúng nó cảm nhận được sự đáng sợ của cơn bão năng lượng kia đều cực kỳ kinh hãi, ba chân bốn cẳng liền lao ra ngoài sơn mạch. loại chiến đấu cấp độ này, không phải những ma thú như bọn chúng có thể dính vào.

Sóng năng lượng khuếch tán đem một nửa rừng rậm trong sơn mạch này san thành bình địa, một hố sâu chừng trăm trượng từ từ xuất hiện trong ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm.

Nhìn cái hồ gần trăm trượng sâu không thấy đáy này, cho dù là lấy định lực của Tiêu Viêm, cũng nhìn không được hít một hơi khí lạnh. Lực phá hoại mạnh như vậy, không hồ là trận chiến cấp bậc Đấu Tôn a.

Bụi đất vừa bay lên không trung liền bị cuồng phong thổi bay, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua phía dưới, sau đó dừng ở Mộ Cốt lão nhân đang lơ lửng giữa không trung. Lúc này, lồng ngực hắn phập phồng, hô hấp không còn vững àng như trước, hiển nhiên một đòn này cũng làm hắn tiêu hao không nhỏ.

"Hùng Chiến đâu?" Ánh mắt Tiêu Viêm rời đi, nhìn vào cái hồ sâu không thấy đáy kia, nhíu mày nói.

"Ở kia." Ngón tay Tử Nghiên chỉ vào hố sâu, trong đôi mắt linh động như có huỳnh quang lóe ra. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Hông!"

Tử Nghiên vừa dứt lời, một tiếng gầm kinh thiên đột nhiên vang lên từ trong hố sâu. Sau đó thanh âm như hóa thành thực chất khuếch tán ra, tiếp tục đem mặt đất gọt đi một tầng.

"Bành!"

Tiếng gầm dần dần nhỏ đi, nhưng cả dãy núi lúc này lại rung chuyển, từng âm thanh nặng nề như sấm sét vọng ra từ hố sâu kia. Nghe được thanh âm này, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân cũng là khê biến, ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chú.

"Phanh!"

Trong chiếc động sâu không thấy đáy kia đột nhiên vang lên một tiếng động còn kinh khủng hơn trước, một thân ảnh khổng lồ nương theo tiếng động nhảy ra, sau đó âm âm rơi xuống đất. Khi hai chân chạm xuống, cả vùng sơn mạch đều theo đó mà rung chuyển. Nhìn thân ảnh khổng lồ nhảy ra từ hố, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ rung động. Đó là một con cự hùng (gấu lớn) cao gần trăm mét, cả cơ thể được bao phủ bởi bộ lông đen rậm rạp.

Bộ lông lúc này dựng đứng như cương chằm, tại phần ngực của nó có tám đạo mao văn* màu bạc. Làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc nhất là sau lưng con cự hung này có một chiếc đuôi lớn màu đen dài gần hai mươi mét đang vẫy động, mang theo tiếng xé gió vù vù, thoạt nhìn giống như một đoạn long vĩ*.

"Đây là... Viễn cổ Long Hùng?" Ánh mắt Tiêu Viêm đầu tiên đảo qua mao văn màu bạc trên ngực cự hùng, sau đó dừng lại trên phần đuôi giống đuôi rồng của nó. Trong mắt hắn hơi lóe ra tinh quang, chợt thì thào.

Long Hùng, loại ma thú hung hãn này hiện giờ cũng cực kỳ ít thấy, vì nó cũng là viên cổ dị thú, thậm chí trong cơ thể chúng còn ẩn chứa huyết mạch của rồng, thực lực cực kỳ kinh khủng.

Theo sách cổ ghi lại, Long Hùng còn được gọi là Cửu Vân Ma Long Hùng, mao văn ở ngực chúng cũng không phải để trang trí, mà là tiêu chí đánh giá thực lực. Nghe nói nếu loại Long Hùng này đạt đến chín đạo long văn thì huyết mạch của rồng trong cơ thể chúng sẽ chân chính thức tỉnh. Đến lúc đó, Long Hùng sẽ trải qua một lần lột xác, nếu thành công, sẽ tiến hóa thành Chí Tôn Long Hùng, đến lúc đó toái sơn liệt địa cũng chỉ như gơ tay nhắc chân, mà loại mao văn kia cũng vì thế mà được gọi là long văn.

Hùng Chiến bây giờ đã có tám vết long văn, nếu có thêm một vết nữa, tên to con này sẽ có thể tiến hóa thành Chí Tôn Long Hùng, loài hung thú ngay cả ở thời kỳ viễn cổ cũng có uy danh hiển hách.

"Không ngờ có thể gặp một con Long Hùng ở đây, thật sự là bất khả tư nghị!" Tiêu Viêm lắc đầu, kinh ngạc không thôi.

"Long Hùng mà thôi, chỉ vì có chút huyết mạch của rồng mới trở nên cường đại." Tử Nghiên ở trong lồng ngực Tiêu Viêm có chút bĩu môi, không cho là đúng nói.

"Có thể có huyết mạch của rồng, đã chứng minh sự cường đại của hắn." Huyết mạch đối với ma thú quả thực là cực kỳ quan trọng.

"Lúc trước, khi ta đến Trung Châu, thiếu chút nữa đã bị tộc nhân của Yêu Hoàng tìm ra Yêu Hoàng huyết trong nạp giới." Đột nhiên nhớ tới việc này, Tiêu Viêm cười nói.

"*Thiên Yêu Hoàng? Bọn họ đã thương người?*" Nghe được lời này, bàn tay của Tử Nghiên đang bám vào cánh tay Tiêu Viêm bỗng nắm chặt, đôi mắt xinh đẹp xẹt qua tử quang chói mắt, đầu lưỡi đỏ sẫm cũng liếm nhẹ môi.

"*Không, nhưng ta đem cánh của Thiên Yêu Hoàng luyện hóa thành phi hành đấu kỹ, sau này thi triển, nếu bị nhận ra sẽ rất rắc rối.*" Ánh mắt Tiêu Viêm vẫn nhìn về phía thân thể khổng lồ của Long Hùng, thuận miệng đáp.

"*Yên tâm, nếu chúng dám đến, đảm bảo sẽ một đi không trở lại.*" Tử Nghiên dựa đầu vào bả vai Tiêu Viêm, dùng thanh âm mà chỉ mình nàng mới nghe được, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Viêm cũng không nghe thấy Tử Nghiên đang nói gì, sự chú ý của hắn vẫn đặt trên người Hùng Chiến. Có lẽ vì hóa thành bản thể nên khí tức của Hùng Chiến càng thêm hung lệ, một đôi mắt to màu đỏ nhìn chằm chằm vào Mộ Cốt lão nhân trên không trung.

"*Tiếp tục!*" Hùng Chiến đột nhiên bước về phía trước một bước, khuôn mặt xấu xí càng thêm dữ tợn, nắm tay trực tiếp đánh về phía Mộ Cốt lão nhân. Một quyền đánh ra, tiếng xé gió ô ô vang lên trầm thấp như trống trận, vang vọng khắp núi rừng.

Một quyền của Hùng Chiến khi đã hóa thành bản thể, cho dù là Mộ Cốt lão nhân cũng không dám khinh thường. Thủ ấn biến đổi, không gian trước mặt vụn vẹo một trận, ngưng tụ thành một bức tường dày đặc bằng không gian.

"*Oanh!*"

Cự quyền đầy lông đen hung hăng nện vào bức tường bằng không gian kia, trực tiếp đem nó nghiền nát. Bàn tay còn lại lúc này cũng bất ngờ mở ra, những chiếc lông đen nhọn như một trận mưa tên bắn về phía trước. Những chiếc lông này tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Mộ Cốt lão nhân.

Trên mỗi sợi lông đều mơ hồ có năng lượng màu vàng sậm, hiển nhiên mấy thứ này nhìn sơ qua cũng không thu hút, nhưng nếu bị đánh trúng thì tất nhiên sẽ không quá dễ chịu.

Nhưng với nhãn lực cùng kinh nghiệm của Mộ Cốt lão nhân, tự nhiên sẽ không khinh thị công kích của đôi phương. Thủ ấn kết động, hấn há mồm phun ra một ngọn lửa màu xanh đậm, những chiếc lông đen kia khi đi qua ngọn lửa đều lặng yên hóa thành tro tàn bay xuống.

Ngọn lửa vừa được phun ra, một bóng đen đột nhiên xuất hiện từ phía trên, kinh khí kinh khủng làm Mộ Cốt lão nhân cũng phải biến sắc, thủ ấn vội vàng biến ảo, ngọn lửa lập tức ngưng tụ thành một hỏa diễm cự thú lớn vài chục trượng, lao về phía bóng đen đang lao tới như một tia chớp kia..

"Phốc!"

Bóng đen nện mạnh vào hỏa diễm cự thú, lực đạo kinh khủng trực tiếp đem hỏa thú xé thành hai mảnh, kinh khí còn thừa liền để lại trên mặt đất một vết nứt dài gần mười trượng. Lúc này Mộ Cốt lão nhân mới nhìn ra, bóng đen này thì ra chính là cái đuôi to lớn của Hùng Chiến.

"Sức sinh này thật mạnh..." Nhìn chiếc đuôi kia vẫy động, để lại từng vết rách trong không gian, nhóe mắt Mộ Cốt lão nhân cũng giật giật, sắc mặt có chút khó coi. Nói thật, nếu đánh hết sức, thì Hùng Chiến không thể thắng được Mộ Cốt lão nhân. Nhưng Hùng Chiến có thể đánh hết sức, còn Mộ Cốt lão nhân thì không, hấn phải tham gia Đan hội, hơn nữa phải giành được quán quân, sau đó còn muốn chờ thời cơ cướp đoạt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Nếu ở đây cùng Hùng Chiến đánh một trận người chết ta sống, thì còn lấy dư lực ở đâu để tham gia Đan hội? Vì bản khoản điều này, nên hấn không thể thật sự liều mạng đánh một trận. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, hấn lại không thể đánh bại Hùng Chiến. Cục diện như vậy, liền làm hấn lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt Mộ Cốt lão nhân chớp động, một lúc lâu sau mới oán hận cắn răng một cái, nhìn về phía Tiêu Viêm trên bầu trời, quát lạnh: *"Tiêu Viêm, lần này xem như người may mắn. Đợi đan hội kết thúc, bốn tôn nhất định sẽ tự tay giải quyết ngươi."*

"Phụng bồi tới cùng." Trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe hàn quang, cười lạnh nói.

Đến lúc đó, nếu có được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa rồi đem nó luyện hóa, hấn tuyệt đối sẽ không e ngại lão già này.

"*Mẹ kiếp!*" Nghe vậy, khuôn mặt Mộ Cốt lão nhân giật giật, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy thân thể lớn như một tòa tháp đang đứng sừng sững trên núi của Hùng Chiến, hai tay không cam lòng nắm chặt lại. Cuối cùng cũng không làm thêm việc phí công, tay áo vung lên, không gian xung quanh chậm rãi vặn vẹo, thân hình chớp động liền tiến vào bên trong không gian, biến mất không thấy.

"*Tiêu Viêm, giữ cái mạng nhỏ của ngươi lại cho bốn Tôn!*" Thân ảnh Mộ Cốt lão nhân dù biến mất, nhưng tiếng quát lạnh như băng vẫn xuyên qua không gian, vang vọng trong mảnh thiên địa này.

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, trong con ngươi đen nhánh chớp động hung quang.

*cửu thiên kinh lôi: sấm sét vang vọng chín tầng trời.

*mao văn: vết(hoặc ký tự) trên lông.

*long vĩ: đuôi rồng.

-----oOo-----

Chương 1169: Quảng trường được liệu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân ảnh Mộ Cốt lão nhân dần biến mất, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng cũng thoát đc lão quái này.

Nhưng xem ra, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy, sau này nếu gặp lại, tất nhiên sẽ có một cuộc chiến sinh tử.

Trên mặt đất, thấy Mộ Cốt lão nhân rời đi, Hùng Chiến hừ lạnh một tiếng, sau đó thân thể to lớn bắt đầu thu nhỏ lại, chỉ ngắn ngủi vài lần hô hấp, đã biến trở lại thành đại hán lực lưỡng mà lúc trước Tiêu Viêm thấy.

Nhìn Hùng Chiến trở lại hình người, Tiêu Viêm cũng ôm Tử Nghiên từ bầu trời bay xuống, sau đó chấp tay nói: "*Đa tạ Hùng Chiến đại ca xuất*

thủ tương trợ."

"Này, to con, hấn là người rất thân cận với ta, gọi người một tiếng đại ca đã là nể mặt rồi. Với lại, hấn còn là một bát phẩm luyện dược sư đây, sau này tùy tiện luyện chế một viên đan dược thưởng cho người thì coi như người vớ bớ rồi." Tử Nghiên ở một bên gương nanh múa vuốt nói với Hùng Chiến. Nàng biết tính nết của tên này, nếu không phải người quen thì hấn căn bản không để ý đến, nàng cũng không muốn Tiêu Viêm bị tên mãng phu này khi dễ.

Nghe vậy, Hùng Chiến cũng sừng sốt, ánh mắt có chút kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Viêm một cái: *"Bát phẩm luyện dược sư?"*

Luyện dược sư cấp bậc này, dù là lấy thực lực của hấn cũng phải khách khí đối đãi. Vì những loại đan dược mà cấp bậc của hấn cần bây giờ, chỉ có bát phẩm luyện dược sư mới có năng lực luyện chế ra.

Thế giới của cường giả, đều lấy thực lực để đánh giá, nếu Tiêu Viêm không có bản lĩnh gì thì cho dù có nể mặt Tử Nghiên, Hùng Chiến trong lòng cũng sẽ khinh thường. Nhưng giờ lại biết được Tiêu Viêm là bát phẩm luyện dược sư, làm cho thái độ của hấn liền cải biến rất nhiều.

"Ta vẫn chưa đạt tới bát phẩm, hiện giờ vẫn còn dừng ở thất phẩm cao cấp mà thôi..." Tiêu Viêm cười cười, cũng không che dấu gì.

Tiêu Viêm thẳng thắn như vậy làm Hùng Chiến sừng sốt thêm lần nữa, trong lòng dâng lên một chút hảo cảm, người khác đều muốn đánh bóng chính mình, không ngờ hấn lại chịu nói thật. Về điểm này, Tiêu Viêm khiến Hùng Chiến, vốn có tính cách hào sảng cảm thấy khá hài lòng.

"Hiện giờ ta đang tìm vài thứ, nếu tìm thấy, có lẽ trước khi rời khỏi Đan giới sẽ đạt tới bát phẩm." Thấy Hùng Chiến cũng không lộ vẻ khinh thường khi biết cấp bậc thật của mình, trong lòng Tiêu Viêm cũng xuất hiện một chút hảo cảm, lập tức chuyển lời nói: *"Nếu sau này tiến vào bát phẩm, Hùng Chiến đại ca có gì cần giúp, cứ tới tìm ta. Chỉ cần đủ khả năng, ta nhất định sẽ xuất thủ tương trợ."*

"Ha ha, tốt, lời này ta nhớ kỹ. Nếu người tiến vào bát phẩm luyện dược sư, lão Hùng ta nhất định sẽ đến." Nghe vậy, Hùng Chiến không khỏi cười lớn một tiếng, tiếng cười như sấm rền, vang vọng giữa không trung.

"To con, nghe nói để được tham gia Đan hội, Tiêu Viêm cần vài vật phẩm nhiệm vụ. Dù sao chỗ người có nhiều, để không cũng lãng phí, chúng ta đi xem trước." Tử Nghiên kéo tay Tiêu Viêm, nói với Hùng Chiến một tiếng. Sau đó cũng không để ý tới hắn, thân hình chớp động, kéo theo Tiêu Viêm lao về phía đỉnh núi.

Thấy thế, Hùng Chiến há hốc miệng, sau đó thở dài một tiếng, cô trẻ này, quả là không dễ hầu hạ a.

Có Tử Nghiên dẫn đường, vài phút sau Tiêu viêm đã đến thạch điện to lớn trên đỉnh núi. Hai con ma thú vốn đang nằm phục dưới đất, khi thấy Tiêu Viêm, nhất thời đứng bật dậy, phát ra âm thanh gầm gừ trầm thấp.

"Đi chỗ khác chơi."

Tử Nghiên tiến lên, tùy ý phẩy tay, hai đầu cao giai ma thú nhìn như hung lệ kia đều cụp đuôi chạy ra xa. Bởi vì trên người Tử Nghiên, chúng cảm nhận được cảm giác áp bách đến từ huyết mạch, làm chúng không dám phản kháng dù chỉ một chút.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm cũng hơi trầm ngâm, hai con ma thú này đều đạt đến thất cấp, không có chút nào yếu hơn con Huyền Thủy Hồ Giao kia, nhưng ở trước mặt Tử Nghiên lại có vẻ sợ hãi đến vậy. Xem ra, lai lịch của cô nàng này, quả nhiên không nhỏ...

Một đường đi theo Tử Nghiên vào phía trong thạch điện, xuyên qua vài dãy hành lang, sau đó tiến vào quảng trường rộng lớn bên trong đại điện. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Vừa bước vào quảng trường, Tiêu Viêm đã ngửi thấy một mùi hương nồng đậm của dược liệu, làm hắn hung hăng hít xì một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn đồng dược liệu bên trong quảng trường, khuôn mặt lập tức trở nên ngốc trệ.

"Đằng Long hoa tâm... Xích Viêm quả... Lưu Diễm linh tiên..."

Ánh mắt ngốc trệ của Tiêu Viêm đảo qua đồng dược liệu được sắp xếp cực kỳ chỉnh tề trước mặt. Những thứ này, ở bên ngoài đều thuộc loại cực kỳ hi hữu, nhưng ở đây lại như củ cải trắng tùy ý bày ra.

Một lát sau, Tiêu Viêm mới từ từ phục hồi tinh thần lại, hít sâu một hơi, áp chế sự rung động trong lòng, nhìn Tử Nghiên, cười khổ nói: *"Các ngươi đem tất cả dược liệu quý trọng trong Vạn Dược sơn mạch đều chuyển về đây a?"*

Tử Nghiên hì hì cười, gật đầu nói: *"Những thứ này tùy ngươi chọn, lấy hết cũng được, dù sao tên to con kia cũng phải rời khỏi, để lại đây ngược lại tiện nghi cho những kẻ khác."*

Tử Nghiên vừa dứt lời, Hùng Chiến vừa đi vào liền lão đảo một cái, khoe miệng giật giật. Tử Nghiên nói mặc dù đúng, dù gì cũng phải rời khỏi cái nơi quý quái này, nhưng cho dù nghĩ như vậy hắn vẫn cảm thấy lòng đau như cắt a...

"Nếu ngươi cần, cứ chọn đi, đến lúc rời khỏi đây, để lại cho ta một ít là được." Hai bàn tay to lớn của Hùng Chiến dùng sức chà xát, mặt không đổi sắc nói.

Nhìn bộ dáng này của Hùng Chiến, Tiêu Viêm bật cười nói: *"Hùng Chiến đại ca nói đùa rồi, những thứ này đều là của ngươi, có thể phân cho chúng ta một ít đã quá tốt rồi, sao có thể lấy nhiều như vậy."*

"Ai nha ai nha, hắn đã nói chỉ cần một chút nha, không sao hết, phải không?" Vừa nói, Tử Nghiên đột nhiên quay đầu lại, trong mắt xẹt qua một chút tử mang rực rỡ, khác với trước kia, nhìn qua mơ hồ như thấy một con rồng vậy.

Hùng Chiến nhìn đạo long hình tử mang kia, thân thể lực lưỡng trở nên run rẩy. Đó là một loại uy áp đến từ huyết mạch, làm cho máu trong người hắn sôi trào.

"Đây... Đây là uy áp của Tổ Long?"

Trong mắt xẹt qua chút kinh hãi, thân thể vốn đứng thẳng tắp của Hùng Chiến lạng lẽ hơi khom xuống, vội vàng cười nói: *"Đúng vậy, cô trẻ này nói rất đúng, Tiêu Viêm huynh đệ cứ lấy là được, nếu ngươi cảm ít, chính là coi thường Hùng Chiến ta!"*

Tiêu Viêm há miệng thở dốc, có loại cảm giác dở khóc dở cười, Hùng

Chiến này cũng thật thú vị. Ánh mắt đột nhiên liếc về phía Tử Nghiên đang hì hì cười nhìn hắn, khẽ cong tay gõ lên trán nàng một cái, hắn biết, Hùng Chiến đột nhiên biến hóa như vậy, khẳng định có liên quan đến cô nàng này.

"Nếu Hùng Chiến đại ca đã nói như vậy, Tiêu Viêm cũng không khách khí nữa, ở đây cũng có vài loại dược liệu ta đang cần." Nhưng Hùng Chiến đã nói đến thế, Tiêu Viêm cũng không từ chối thêm làm gì, ôm quyền với hắn, sau đó cẩn thận tiến tiến về phía đông dược liệu, ánh mắt cẩn thận đảo qua từng góc, tìm kiếm dược liệu mà hắn cần.

Đông dược liệu trong quảng trường này, dường như là tất cả dược liệu trong Vạn Dược sơn mạch. Số lượng, chủng loại đủ làm cho bất cứ kẻ nào hoa mắt, bởi vậy, cho dù là người có kiến thức không kém về mặt phân biệt dược liệu như Tiêu Viêm cũng phải mất nửa canh giờ mới tìm ra ba thứ. Long Tâm Cửu Diệp chi, Ma Huyết linh quả, Thăng Tiên thảo.

Ba loại dược liệu này là vật phẩm trong nhiệm vụ Tiêu Viêm phải hoàn thành, nhưng lại có thể tìm thấy tất cả ở đây. Thành ra, nhiệm vụ của hắn hoàn thành vô cùng đơn giản, gần như không tốn chút công sức nào.

Nhìn ba loại dược liệu quý hiếm trong tay, cho dù là Tiêu Viêm cũng phải thất thần, cười khổ lắc lắc đầu, chỉ sợ trong lịch sử của Đan hội, hắn là người hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi nhất a.

Dem ba thứ thu vào nạp giới, Tiêu Viêm lại chuyển mắt đến trong sân, hiện giờ thứ hắn cần nhất là một loại dược liệu tên là Thiên Ma Phi Thạch Tinh. Thứ này, là mấu chốt để hắn điều hòa Địa Tâm hồn tủy, chỉ cần tìm thấy nó là có thể hoàn toàn điều hòa được Địa Tâm hồn tủy. Lúc đó, linh hồn của hắn cũng có thể hoàn toàn lột xác, tiến vào Linh cảnh. Cửa của bát phẩm cũng sẽ mở rộng chào đón hắn!

Thiên Ma Phi Thạch Tinh cũng không phải dễ tìm, thứ này như thuốc mà không phải thuốc, như đá nhưng cũng không phải đá. Nếu không phải người có kinh nghiệm già dặn, cũng rất khó có thể phân biệt nó trong một đồng đá vụn.

Ánh mắt Tiêu Viêm không nhanh không chậm đảo qua quảng trường, thời gian cũng dần trôi qua, chớp mắt đã một giờ đồng hồ. Lúc này Hùng Chiến đã sớm rời khỏi thạch điện, chỉ có Tử Nghiên còn ngồi ở thềm đá, hai tay

chống cằm nhìn Tiêu Viêm, thỉnh thoảng lại ngáp một cái...

Trong quảng trường, cước bộ Tiêu Viêm cũng không vì thời gian trôi qua mà trở nên vội vàng, phân biệt dược liệu không phải công việc dành cho những kẻ nóng vội. Dù sao nhiều loại dược liệu bên ngoài rất giống nhau, muốn đem chúng phân biệt, nếu không tinh táo nghiêm túc, thì sẽ rất khó làm được.

Tìm dược liệu là một việc rất tốn thời gian và công sức, nhưng cũng may ông trời không phụ người có lòng, ngay khi Tiêu Viêm đi đến một đầu khác của quảng trường, cước bộ cuối cùng cũng ngừng lại. Mà ánh mắt hắn, cũng gắt gao định tại một góc không chút nổi bật, ở đó, có một khối đá màu xanh biếc đang yên lặng nằm!

-----oOo-----

Chương 1170: Điều hòa Địa Tâm Hồn Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khối đá màu xanh biếc nhìn từ xa cũng thật bình thường như bao khối đá khác, nhưng đến khi tiếp cận mới có thể phát hiện tại trên tảng đá kia che kín hoa văn kì dị, hơn nữa mặt ngoài nó còn hơi trong suốt, nếu đặt ở nơi có ánh sáng thì có thể mơ hồ thấy được bên trong chảy xuôi chút ít tương thể sền sệt.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn tảng đá màu xanh biếc một lát rốt cục khẽ thở ra một hơi, từ từ áp chế sự vui mừng trong lòng, cúi xuống thật cẩn thận đem khối đá xanh biếc chỉ lớn cỡ lòng bàn tay lên quan sát.

Bàn tay vừa tiếp xúc với khối đá màu xanh biếc, nhất thời có loại cảm giác ôn nhu lành lạnh truyền đến, khi rung nhẹ nó, thủy dịch bên trong liền lắng lư.

"Thiên ma phi thạch tinh."

Tiêu Viêm ngưng thần đem khối đá màu xanh biếc kiểm tra kĩ càng một lần, cuối cùng mới xác định được đây là thứ cuối cùng mà hắn cần.

"Không hổ là Vạn Dược sơn mạch..." Đem khối Thiên ma phi thạch tinh thu vào nạp giới, trong lòng Tiêu Viêm có cảm giác vui mừng phát khóc, mấy thứ này nếu để hắn tìm kiếm bên ngoài chỉ sợ sẽ phải vất vả một phen, nhưng ở trong này chỉ cần cúi người tìm là được.

Đến khi xác định chỉ có một khối duy nhất, Tiêu Viêm mới xoay người nhìn Tử Nghiên đang ngồi trên bậc thang của quảng trường, không khỏi mỉm cười.

"Tìm được rồi?" Nhìn thấy Tiêu Viêm đi tới, Tử Nghiên vội vàng hỏi. Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu

"Ngươi chừng nào thì đi?" Tử Nghiên kích động nói, nàng ở tại Đan giới cũng được một thời gian, nơi này mặc dù rất nhiều đồ ăn ngon nhưng so sánh với Đấu Khí đại lục thì vẫn thiếu chút nhân khí

"Mang ta đến một mật thất, ta phải phối chế vài thứ." Nói đến đây, sắc mặt Tiêu Viêm khá ngưng trọng, địa tâm hồn tuỷ rất khó đạt được, lần này nếu phối chế thất bại thì sau này nếu muốn thu thập đầy đủ thiên tài địa bảo như bây giờ, cũng không biết là khi nào, bởi vậy hắn không dám có chút chậm trễ nào

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm trọng của Tiêu Viêm, Tử Nghiên ngoan ngoãn gật đầu, dẫn Tiêu Viêm vòng qua quảng trường, sau đó tìm một mật thất kín đáo cho hắn sâu trong thạch điện.

"Trước khi ta ra, ngàn vạn lần không thể để cho ngoại nhân quấy rầy ta." Tiêu Viêm tiến vào thạch thất, sau đó trịnh trọng nhắc nhở Tử Nghiên.

"Ừm, yên tâm đi." Tử Nghiên gật đầu thật mạnh.

Thấy thế Tiêu Viêm mới yên lòng, chậm rãi đi vào thạch thất, sau đó ầm một tiếng, cánh cửa mật thất dần đóng chặt lại.

Thạch thất tuy không rộng lắm nhưng cũng đủ để sử dụng, ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn đem sự âm u trong thạch thất đều đuổi đi.

Tiêu Viêm cũng không lập tức động thủ mà tiến tới chỗ cái giường đá trong thạch thất kia, sau đó ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, điều chỉnh tâm tình đang dao động cho đến khi trạng thái đến mức tốt nhất.

Địa Tâm hồn tuỷ phối chế thành công hay không sẽ quyết định việc Tiêu Viêm có thể hoàn toàn tiến vào Bát phẩm luyện dược sư! Vì vậy, hẳn không thể có một chút sơ suất nào cả.

Tiêu Viêm nhắm mắt tĩnh tọa chừng nửa canh giờ, hai mắt đen nhánh rớt cục chậm rãi mở ra, bên trong không hề có chút lo lắng nào, tĩnh lặng giống như một biển hồ sâu không lường được

Một hơi khí thở ra từ yết hầu, Tiêu Viêm đưa tay tới hư không trước mặt, lập tức ba cái hộp ngọc liền trôi nổi ở trên không. Ngón tay cong cong bung ra, nắp hộp liền mở ra mang theo một mùi thơm lạ lùng tràn ngập thạch thất làm cho tinh thần Tiêu Viêm càng thêm tỉnh táo

Ba thứ này, Địa Tâm hồn tuỷ cùng linh tương đan có thể trực tiếp phối chế, chỉ cần nắm giữ phân lượng thật tốt là được, còn về phần thiên ma phi thạch tinh thì phải đem đi tinh luyện lấy tinh hoa bên trong, rồi mới có thể đem gia nhập phối chế đồng nhất

Tinh luyện đã không còn là điều gì khó khăn, đặc biệt đối với Tiêu Viêm bây giờ mà nói thì chỉ như một cái trở tay.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn thiên ma phi thạch tinh, sau đó miệng hơi mở, ngọn lửa màu xanh trực tiếp phụt ra đem khối tinh thạch vây kín mít...

Ngọn lửa xuất hiện, theo sự khống chế của Tiêu Viêm, nhiệt độ trong thạch thất liền tăng lên một cách rất nhanh, bởi vậy chỉ vùn vện không đến nửa canh giờ, mặt ngoài thiên ma phi thạch tinh đã nứt ra tạo thành từng vết rạn, mơ hồ có một mùi vị cực đậm phiêu tán ra từ bên trong.

Thấy thế, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, búng tay bắn ra một luồng kinh khí yếu ớt lên phía trên thiên ma phi thạch tinh, sau đó "cách" một tiếng, khối đá liền nứt ra. Đá vụn rơi xuống, cuối cùng lộ ra tương thể màu trắng nhạt.

Theo loại tương thể màu trắng này xuất hiện, Tiêu Viêm mới từ từ giảm bớt độ nóng của ngọn lửa, cuối cùng hóa thành một luồng nhỏ thiêu đốt phía dưới viên đá. Nhìn giống như ngọn lửa đang chưng nung một cái bát đá, mà tại bên trong nó chứa một ít tương thể màu trắng còn đang bốc lên bọt khí rất nhỏ, mỗi một lần bọt khí bạo liệt đều có một mùi tanh nhàn nhạt bốc lên.

Mùi tanh này là tạp chất của Thạch tinh, chỉ có đem nó tinh luyện rồi mới có thể sử dụng cùng Địa Tâm hồn tủy. Loại tinh luyện này đối với Tiêu Viêm mà nói cũng không quá phức tạp, nhưng tinh thần của hắn vẫn tập trung mười phần.

Sau một thời gian, mùi tanh của tương thể màu trắng đều bị xua đi... Hoàn thành xong việc tinh luyện thạch tinh, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, bàn tay nhoáng lên một cái, một ít dụng cụ cùng bình ngọc tinh xảo liền hiện ra trong tay, sao đó tâm thần vừa động liền có ba luồng chất lỏng thật nhỏ từ ba cái bình ngọc trước mặt trào ra, cuối cùng dưới sự khống chế của Tiêu Viêm đều hội tụ trong một cái chén Minh Ngọc.

"Xuy xuy!"

Ba loại chất lỏng vừa tiếp xúc liền bạo xuất một trận sương khói nhàn nhạt, tựa như một loại thiên địch cực kỳ căm thù nhau lại trực tiếp tiếp xúc với nhau vậy, các bọt khí thật nhỏ không ngừng tràn ngập ra.

Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào ba loại chất lỏng đang ăn mòn nhau, một lát sau đan linh tương cho đến thạch tinh triệt để tiêu tán, chỉ còn thừa lại một ít Địa Tâm hồn tủy.

Thấy thế, Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, căn cứ phương thuốc ghi lại, điều phối Địa Tâm hồn tủy thành công thì dịch tương sẽ có màu xanh biếc, mà hiện giờ trong bát lại là màu sắc loang lổ, rõ ràng là thành phẩm thất bại

Đối với lần đầu điều phối thất bại Tiêu Viêm cũng không cảm thấy nản lòng, thứ này nếu lần đầu tiên đã thành công thì vận khí của hắn thật nghịch thiên, dù vậy giá trị của Địa Tâm hồn tủy quá quý trọng, nếu thất bại vài lần thì ngay cả hắn cũng cảm thấy đau lòng a. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Việc tiếp theo vẫn không có gì thay đổi, vẫn là trộn ba loại bảo bối lại, nếu phân lượng của chúng nhiều hơn hoặc ít hơn dù chỉ một chút cũng sẽ đánh vỡ cân bằng, cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thất bại. Bởi vậy, khi điều hòa, không thể vì thất bại mà để tâm tình dao động...

Điều hòa ba loại thiên tài địa bảo, Tiêu Viêm đã thất bại mười một lần. Ở lần thất bại thứ mười trước cũng đã đem ba loại bảo bối tiêu hao gần một

phần ba...

Bất quá tuy cái giá này khá lớn, nhưng khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn không có một chút vội vàng xao động, hơn nữa thủ pháp điều phối cũng càng ngày càng thuần thực, phân lượng tăng giảm cũng không hề chần chừ như trước.

Lấy trình độ luyện dược hiện giờ, luyện dược sư cùng thể hệ vượt qua hẳn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tự nhiên hẳn sẽ không bởi vì loại thất bại này mà nhiều loạn tâm tình, dù sao nếu ngay cả điều này cũng không ứng phó được thì sao có thể tranh bá với quần hùng tại Đan hội?

Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào bên trong chén ngọc, ba cỗ chất lỏng bằng đầu ngón tay ngưng tụ, chỉ cần phân lượng chất lỏng trong chén giảm bớt hẳn liền rót thêm một chút nỗ lực duy trì trình độ cân bằng bên trong.

Trải qua nhiều lần thất bại, lúc này đây chất lỏng trong chén có vẻ trong suốt xanh um, mơ hồ có một loại mùi thơm thoang thoảng tràn ngập mà ra.

Ngửi loại mùi thơm này, hai tròng mắt yên tĩnh của Tiêu Viêm hiện lên một chút dao động, ngón tay nhẹ nhàng rung lên, một giọt Thạch tinh liền chậm rãi rơi vào trong chén ngọc

"Xuy!"

Theo một giọt Thạch tinh rơi xuống chén ngọc, nhất thời trong chén liền tràn ngập từng luồng sương khói nhàn nhạt, mà khi sương khói kia bay đi, để lại trong chén là tương thể sền sệt màu phi thúy tràn ngập sinh cơ.

Nhìn tỉ lệ chất lỏng trong chén ngọc, Tiêu Viêm cũng không nhịn được khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó thật cẩn thận sử dụng một cái bình ngọc tốt nhất đem tương thể rót vào trong đó

Đương nhiên, muốn làm cho linh hồn lột xác, chỉ điều phối Địa Tâm hồn tủy đó tự nhiên là không đủ. Nhưng có lần đầu tiên thành công, công việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, ngăn ngừa chừng hai giờ, ba loại thiên tài địa bảo còn lại có gần một nửa được Tiêu Viêm điều phối thành công.

Nhìn chất lỏng màu Phi Thúy trong tay đã muốn tràn tới miệng bình, khuôn mặt Tiêu Viêm rốt cục có một chút vui mừng, tuy nói thất bại rất

nhều lần nhưng kết quả thành công đã đủ cho hấn tiêu xài lần này...

"Tiếp theo mới là bước quan trọng nhất a..."

Nắm bình ngọc, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, nếu như lần này có thể lột xác thành công, vậy hấn có thể tại trước khi đan hội bắt đầu hoàn toàn tiến vào bát phẩm chi giai, tới lúc đó thì hấn mới có chắc chắn giành được chức quán quân!

"Để có được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, bất luận như thế nào, cũng phải thành công!"

Trong mắt xẹt qua một chút lệ quang, Tiêu Viêm giơ bình ngọc lên trực tiếp rót vào miệng mình gần một nửa, Địa Tâm hồn tủy xuôi từ cổ chảy vào thân thể Tiêu Viêm.

Ngay tại khoảnh khắc Địa Tâm hồn tủy vào thể nội, đầu Tiêu Viêm nhất thời ông một tiếng, vị trí linh hồn lực lượng ở mi tâm vào giờ khắc này đột nhiên bành trướng vừa nhanh vừa mạnh, làm vị trí mi tâm Tiêu Viêm truyền đến cảm giác kịch liệt đau đớn, tựa như đầu hấn muốn nổ tung ra vậy!

-----oOo-----

Chương 1171: Tiến vào bát phẩm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được biến cố bất ngờ, trong lòng Tiêu Viêm cũng cả kinh, nhưng lúc này hấn cũng không dám quá mức lỗ mãng, chỉ có thể cố gắng ổn định tâm thần, nhìn chăm chú vào biến hóa của cơ thể.

Những dòng Địa Tâm hồn tủy được điều hòa, chảy xuôi vào thân thể Tiêu Viêm liền hóa thành nhiệt lưu nóng bỏng, phân tán ra xung quanh. Chợt ngưng tụ thành từng luồng sương khói kỳ dị màu xanh lá cây, bắt đầu nhanh chóng xuyên qua thân thể, vận chuyển nhanh ý thức tại vị trí mi tâm, cuối cùng cùng tiến vào trong trung tâm linh hồn lực lượng giao hòa cùng một chỗ.

Theo dòng sương khói cùng linh hồn đan vào nhau, Tiêu Viêm nhận thấy một cỗ năng lượng kì dị cường đại đáng sợ đang thấm vào trong linh hồn, mà cùng lúc đó cường độ linh hồn giống như ăn được đồ đại bổ bắt đầu tăng cường với tốc độ làm cho hắn phải hoảng sợ.

Nương theo linh hồn lực lượng tăng cường phi thường nhanh, Tiêu Viêm cảm thấy vị trí mi tâm càng ngày càng đau. Hắn không ngờ Địa Tâm hồn tủy này đối với linh hồn lực lượng còn có công hiệu mạnh mẽ thế này! Vị trí mi tâm càng ngày càng đau, Tiêu Viêm cũng vô kế khả thi, chỉ có thể trở mắt chịu cảm giác đau do linh hồn ngày càng lớn mạnh.

Càng ngày càng nhiều luồng khói xanh biếc tuôn đến mạnh mẽ, mà linh hồn lực lượng Tiêu Viêm lại tiếp tục gia tăng mạnh, lúc này hắn mới thực sự biết được cái gì gọi là đầu đau như muốn vỡ tung! Hai bên huyết thái dương cũng như châu chấu nhảy mạnh, giống như cái trống lớn không ngừng đập.

"*Muốn nổ rồi!*" bỗng nhiên linh hồn cường đại nhanh như thế, cũng vượt quá khả năng chịu đựng của Tiêu Viêm, vì thế trong mỗi lúc Tiêu Viêm không chịu được bỗng nhiên lại bung ra một tiếng nổ trầm thấp làm cho màng tai hắn đau nhức nhối.

"*Bùng.*" Một tiếng nổ mạnh làm thần trí Tiêu Viêm bị đánh đến mơ hồ, hai mắt đầy sao, đầu óc hỗn loạn. Loại tình huống kì dị này kéo dài một thời gian khá dài, mới từ từ chuyển biến tốt hơn.

Mà đợi thần trí Tiêu Viêm hồi phục lại thanh tỉnh thì trong đầu cũng bớt đau nhức dần, mơ hồ còn cảm nhận được linh hồn mình so với trước kia còn mạnh hơn không chỉ vài lần. Bất quá hắn không cảm nhận được tiến vào cái cảnh giới gọi là linh cảnh kia? Chẳng lẽ Địa tâm hồn tủy không hiệu quả?

Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng không khởi sự sốt, chỉ là linh hồn lực lượng lại tiếp tục cường đại hơn rất nhiều. Nhưng dù thế nào cũng không hoàn toàn tiến vào linh cảnh, vậy cũng không thể luyện chế được bát phẩm đan dược! Ngay khi Tiêu Viêm ngạc nhiên, trong giây lát hắn lại thấy được năng lượng thiên địa xung quanh mình tựa hồ bị bóp méo rồi rung chuyển liên tiếp. Nhưng làm cho Tiêu Viêm ấn tượng nhất là dòng khí lưu từ trong không gian đó đang lặng yên tràn ra khắp trời rồi lao đến dòng khí lưu trong mi tâm hắn đang dữ dội tuôn ra.

Tới thời điểm đó hắn mới phát hiện, thì ra lực hấp dẫn kì dị kia là từ mi tâm hắn đang tan ra!

"Quả nhiên có tác dụng!" thấy thế trong lòng Tiêu Viêm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, thật ra thứ hắn kì vọng chính là lột xác của linh hồn! Chỉ là tăng một chút linh hồn lực lượng còn chưa đủ để hắn thỏa mãn!

Linh khí liên tục mạnh mẽ tiến vào mi tâm Tiêu Viêm, cuối cùng chiếm cứ nơi trung tâm giao hòa với linh hồn, mà dưới loại dung hợp này, Tiêu Viêm có cảm giác như đang một luồng ánh sáng ấm áp bao bọc, toàn bộ linh khí ấm áp rồi lặng yên tan ra, cái loại cảm giác sung sướng này, làm hắn nhin không được phát ra tiếng rên rỉ...

Loại trình độ tập trung linh khí này còn không đủ làm cho linh hồn Tiêu Viêm tiến vào cảnh giới linh cảnh, bởi vậy dưới loại lực hút kéo dài gần 1 giờ, lực lượng kì dị tại mi tâm Tiêu Viêm đột nhiên trở nên kịch liệt. Cuối cùng một đạo năng lượng vô hình lặng yên khuếch tán ra, xuyên ra khỏi thạch thất, xuyên qua thạch điện, chậm rãi bao phủ chân trời phía trên ngọn sơn phong.

"Ầm!" theo dòng năng lượng này khuếch tán, thiên địa quanh ngọn núi bỗng nhiên sôi trào dữ dội... Đột ngột xuất hiện thiên địa bạo động cũng khiến cho tất cả ma thú trên núi chú ý, nhưng đối với chúng mà nói, lại có chút hư vô mờ mịt, ngoại trừ một số ít cao giai ma thú cực mạnh có thể mơ hồ nhận thấy mặt ngoài thiên địa khác thường đang dao động...

Đỉnh núi thạch điện, Hùng Chiến cũng vì biến cố bất thành linh này làm cho cả kinh, ánh mắt đảo qua rồi dừng tại thạch điện ở sâu trong chỗ Tiêu Viêm đang bế quan, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Nghe nói loại linh khí này chỉ có một ít Bát Phẩm Luyện Dược Tông Sư mới có thể hấp thu..." ánh mắt Hùng Chiến hơi lóe ra, tuy nhìn hắn có vẻ thô thiển, nhưng kiến thức không thấp, dù sao năm đó đan giới này cũng coi như đại bản doanh của Đan Tháp, chẳng qua bây giờ suy bại mới từ từ rút khỏi.

"Không ngờ Tiêu Viêm nói không giả, hắn thật sự sắp tiến vào bát phẩm" Hắn lầm bầm nói, chợt chậm rãi gật đầu, nếu như sau này Tiêu Viêm thật sự tiến vào bát phẩm Luyện Dược Tông Sư, dù nhìn khắp đâu khí đại lực

cũng không có mấy người...

"Tất cả lũ nhãi con nghe lệnh, phương viên trăm dặm quanh đây, có bất kì dấu hiệu xuất hiện nào đều đuổi ra ngoài!" Trong lòng xẹt qua ý niệm, Hùng Chiến đột nhiên đứng dậy, một tiếng gầm vang vọng không dứt truyền khắp sơn mạch.

Nghe mệnh lệnh của hắn, vô số ma thú ở Vạn Dược Sơn nhất thời sôi trào, nhất thời tiếng gầm không ngừng vang vọng, bắt đầu đuổi mấy người dự thi đang xông lung tung vào trong dãy núi,

Biến hóa bên ngoài, Tiêu Viêm tự nhiên không biết. Giờ phút này hắn đang hoàn toàn chìm vào trong linh khí nồng đậm, cảm giác thư sướng này sâu tận trong linh hồn giống như say rượu, làm cho người khác không muốn tỉnh lại. Mà ở vị trí mi tâm, vì linh khí khổng lồ kia đi vào cũng từ từ sinh biến hóa nghiên trời lệch đất.

Linh hồn là một thứ hư vô khó có thể hình dung được, nó là căn bản của sinh linh, cực kì huyền diệu. Mặc dù là Tiêu Viêm ở cấp bậc Luyện Dược sư thế này, linh hồn ở mi tâm cũng chỉ là một loại hư vô, nhưng trải qua không chế, lực lượng linh hồn này lại có không ít tác dụng.

Nhưng trải qua những biến hóa kia, giờ phút này vị trí mi tâm Tiêu Viêm lại không còn hư vô không hình dạng nữa mà chiếm cứ một chỗ nhỏ, thi thoảng nháy lên như một trái tim, có lẽ bởi vì linh khí, linh hồn châu tại vị trí mi tâm so với dĩ vãng càng thêm vẻ bùng bùng sinh cơ. Do linh khí quán chú ngày càng khổng lồ khiến cho linh hồn không ngừng ngộ ngộ, nhìn giống như trong đó có gì đang phát triển.

Nhưng không biết tại sao Tiêu Viêm có loại kì dị cảm giác sự phát triển này vẫn còn thiếu thứ gì đó. Trầm tư suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không rõ ràng, Tiêu Viêm cũng đành bỏ qua.

Theo mảnh thiên địa đang dao động, linh khí từ phía trên trào ra càng ngày càng nhiều, cuối cùng đều bị hút vào trong gian thạch thất nhỏ nhỏ này, nguyên bản thạch thất trống không cũng nhờ đó mà tràn ngập sinh cơ.

Trong thạch thất, sắc mặt Tiêu Viêm dần trở nên khó coi, bởi vì linh khí rót vào mi tâm ngày càng nhiều. Hắn hiểu, bất kể linh khí rót vào nhiều như thế nào thì linh hồn tại mi tâm vẫn bảo trì trạng thái không ngừng hấp

máy, tựa hồ còn bước cuối cùng mà không đạt được.

Lông mày Tiêu Viêm nhíu lại, nếu bước cuối cùng không đạt được vậy hẳn cũng vĩnh viễn không thể tiến vào bát phẩm!

"*Thiếu cái gì?* " Ý niệm biến đổi, Tiêu Viêm trầm tư suy nghĩ. Giờ phút này linh hồn hẳn giống như một cái kén, cần phải dẫn đường, mới có thể đi một bước cuối cùng phá kén thành bướm.

'Dẫn đường?' "*Tiêu Viêm đột nhiên nghĩ đến một điều* " Đúng rồi, là thiếu pháp quyết tu luyện linh hồn dẫn đường, nghĩ thông suốt điểu này, trong lòng Tiêu Viêm cũng nhẹ nhõm thở một hơi, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày, linh hồn pháp quyết hẳn chỉ có một đoạn khẩu quyết nguyên thủy đầu tiên

"*Không biết chỉ đoạn khẩu quyết đầu này có được hay không...* "

Giờ phút này trong lòng Tiêu Viêm có chút lo lắng. Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, hẳn nhanh chóng ngưng thần, theo một đoạn khẩu quyết giống như Phạn âm nhẹ nhàng thoát ra khỏi miệng... "*Bế thủ thiên linh... Nạp Linh rèn hồn...*" Theo khẩu quyết ngân ngui từ từ vang lên trong lòng, linh hồn ở mi tâm mấp máy ngày càng nhanh, như đang mơ hồ hình thành nên thứ gì đó. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Thời gian như nước trôi qua, nháy mắt cũng đã gần tám ngày kể từ khi hắn vào thạch thất. Trong tám ngày này thiên địa dị tượng cũng từ từ biến mất, thạch thất cũng trở nên im lặng... Ở ngoài, Tử Nghiên ngồi xồm trên bậc thang đá, bàn tay nhỏ bé nâng má, ánh mắt cực độ nhàm chán... Phải chờ đợi trong nhiều ngày đã khiến nàng khó tiếp nhận rồi.

"*Thế này không ổn rồi, nghe nói đan giới rất nhanh sẽ đóng cửa* "

Ngay khi Tử Nghiên nói thầm thì một thanh âm kinh thiên đột nhiên vang lên từ thạch thất. Trần thạch thất vô cùng cứng rắn đột nhiên vỡ tung, một đạo hào quang vô hình mạnh mẽ lướt ra, chợt dừng lại giữa không trung. Một luồng linh hồn lực lượng mênh mông giống như sóng thần tuôn ra nhanh như chớp... Cảm thụ được cỡ lực lượng mênh mông đó, sắc mặt Hùng Chiến ngoài thạch điện đột nhiên biến đổi, trong mắt xẹt qua vẻ khiếp sợ.

"Thành công rồi? "

-----oOo-----

Chương 1172: Tiến về lối ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xa xa trên bầu trời, một đạo hào quang vô hình trôi nổi. Linh Hồn Lực lượng bàng bạc mênh mông như cơn thủy triều lấy nơi này làm trung tâm nhanh chóng từ bốn phương tám hướng thổi quét qua. Giờ phút này cả một mảng bên trong dãy núi, ngoại trừ một ít cao giai ma thú cực kỳ cường hãn ra, đám ma thú còn lại đều cảm nhận được mọi loại uy áp cực kỳ mãnh liệt từ linh hồn. Uy áp bậc này làm cho thân thể bọn nó không nhận được có chút run rẩy.

"Tiêu Viêm này thực lợi hại, thật sự có thể đột phá tới bát phẩm. Thật làm cho người ta khó có thể tin."

Hùng Chiến nhìn lên đạo hào quang vô hình trên bầu trời. Linh hồn lực mênh mông kia cho dù là bản thân hắn cũng có cảm giác kinh hãi. Về mặt thực lực hiện giờ hắn mạnh hơn, nhưng nếu so về linh hồn mà nói... hai Hùng Chiến chỉ sợ cũng không bằng được Tiêu Viêm lúc này.

Linh Hồn Lực lượng như thủy triều khuếch tán, kéo dài mấy phút đồng hồ sau mới từ từ dừng lại. Mà đoàn hào quang vô hình kia cũng dần dần hiện ra dưới ánh mắt soi mói của Hùng Chiến.

Hào quang tan đi, mơ hồ hiện ra một đạo thân ảnh. Cẩn thận quan sát, rõ ràng là Tiêu Viêm, chẳng qua lúc này bề ngoài thân thể Tiêu Viêm cực kỳ hư ảo. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Đây là linh hồn?" Hùng Chiến nhìn Tiêu Viêm hư ảo trên bầu trời, trong lòng đột nhiên thất kinh, thấp giọng nói.

Linh hồn đối với thời đại này mà nói quả thực là quá mức mờ ảo. Linh Hồn Lực lượng cũng là vô sắc vô hình, rất khó phòng bị. Có thể đem linh hồn cô đọng thành hình người, hơn nữa rất lâu không tiêu tan thì cho dù là cường giả cấp bậc Đấu Tôn cũng khó có thể làm được.

Trên bầu trời, "*Tiêu Viêm*" dừng lại một chút sau đó đột nhiên cúi đầu, ánh mắt nhìn vào trong thạch thất, nơi đó có một đạo thân ảnh cao gầy đang chậm rãi bước trên hư không. Ánh mắt Hùng Chiến đảo qua, phát hiện đây chính là thân thể của Tiêu Viêm.

Tùy theo thân thể đạp không tiến về phía linh hồn, "*Tiêu Viêm*" do linh hồn cô đọng lại cũng chuyển động bước về phía thân thể. Mà cứ mỗi lần bước chân nó hạ xuống, kích thước cũng thu nhỏ lại một chút. Đến khi tiến vào thân thể thì đã biến thành một đốm sáng vô hình nhỏ bằng lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng dừng lại ở trên mi tâm của thân thể, chột loé lên liền biến mất không thấy nữa.

Khi linh hồn lại một lần nữa tiến vào mi tâm thì thân thể Tiêu Viêm cũng khẽ run lên. Loại linh hồn áp lực tràn ngập xung quanh lúc này cũng tiêu tan.

Thân thể Tiêu Viêm trên bầu trời đứng ngậy ra một lúc lâu, ánh mắt đen nhánh lần nữa khôi phục lại sự thanh tịnh. Tiêu Viêm hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên kết động thủ ấn. Linh Hồn lực lượng mệnh môn từ vị trí mi tâm nhanh như chớp khuếch tán ra. Cuối cùng chỗ Tiêu Viêm biến ảo thủ ấn đã ngưng tụ thành một quyền ấn linh hồn vô hình.

"Hùng Chiến đại ca, thử tiếp một Hồn Thủ Ấn của ta xem!"

Một tiếng quát khẽ từ trong miệng Tiêu Viêm truyền ra, ánh mắt chuyển hướng xuống Hùng Chiến phía dưới, sau đó cười lớn một tiếng. Thủ ấn lập tức ngưng tụ, quyền ấn ẩn chứa linh hồn uy áp mệnh môn kia nhanh như chớp hướng về phía Hùng Chiến trên đỉnh núi.

"Ha ha, hay lắm!"

Nghe thấy tiếng cười của Tiêu Viêm, Hùng Chiến cũng hào sảng cười, bàn tay to lớn đột nhiên nắm chặt, hai mắt híp lại nhìn chăm chăm vào lực lượng vô hình đang xẹt qua không gian kia.

"Bành!"

Linh hồn thủ ấn vô hình nháy mắt đã tới, sau đó cùng nắm tay như được làm bằng sắt của Hùng Chiến hung hăng va chạm vào nhau, tạo thành một

âm thanh trầm thấp vang vọng tại vùng trời này.

Hai bên va chạm, năng lượng gợn sóng trong dự tính cũng không xuất hiện, Hùng Chiến sau khi đánh ra một quyền, sắc mặt cũng hơi thay đổi, lực đạo phía trên linh hồn thủ ấn kia cũng không phải là quá mạnh, nhưng khi hai người va chạm nhau hẳn lại cảm giác được trong đầu của mình truyền ra một trận đau nhức. Hùng Chiến lão đảo lui về phía sau hai bước mới đứng vững thân hình.

"Đây... Đây chính là linh hồn công kích sao?"

Thân hình vừa ổn định, sắc mặt Hùng Chiến liền ngưng trọng hẳn lên, tuy nói lúc trước vẫn chưa sử dụng toàn lực nhưng cái loại công kích kỳ dị kia của Tiêu Viêm không phải chỉ dựa vào lực lượng thân thể là có thể đón đỡ. Bởi vì hẳn công kích không phải thân thể mà là linh hồn đối phương.

Tuy nói ở mức này rất khó tạo thành vết thương trí mạng cho đối thủ nhưng nếu như trong lúc chiến đấu, đột nhiên trúng phải công kích quỷ dị kia làm cho choáng váng một lát, cũng đủ để chuyển biến cục diện cuộc chiến trong nháy mắt!

"Nghe nói Luyện Dược Sư thời viễn cổ, mặc dù là một ít Đấu Khí cường giả cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Loại công kích linh hồn này làm cho người khác khó lòng phòng thủ, chẳng qua Luyện Dược Sư hiện nay đã mất đi thủ đoạn tu luyện này, bởi vậy phân lớn khi cùng người khác đối chiến cũng là dựa vào Đấu Khí."

Khuôn mặt Hùng Chiến lộ vẻ do dự, mặc dù hẳn là ma thú đã sống qua một khoảng thời gian không ngắn. Năm đó, khi đan giới còn cường thịnh thì hẳn đã từng may mắn gặp được một vị Luyện Dược Tông Sư, vì vậy đối với Luyện Dược Sư hẳn cũng coi như có chút hiểu biết.

"Ha ha, Hùng Chiến đại ca, không sao chứ?" Khi Hùng Chiến còn đang chìm trong suy nghĩ, thân hình Tiêu Viêm cũng từ từ hạ xuống, cười nói.

Nghe vậy, Hùng Chiến cũng gác lại suy nghĩ trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Viêm, trong lòng không khỏi nao nao. Không biết mình cảm giác đúng hay sai. Khi nhìn Tiêu Viêm bây giờ, hẳn cảm thấy đối phương nhiều hơn một loại khí chất mờ mịt khó nắm bắt. Loại cảm giác này, giống như người đang đứng trước mặt hẳn không phải Tiêu Viêm mà là linh hồn

của hắn.

"Xem ra, đây chính là những thay đổi sau khi tiến vào bát phẩm luyện dược sư."

Đối với điểm này, Hùng Chiến cũng không tìm hiểu thêm, hào sảng cười với Tiêu Viêm, nói: *"Tiêu Viêm huynh đệ, chiêu này quả nhiên không tệ. Nếu đối lại là người có thực lực hơi thấp, chỉ sợ dưới công kích linh hồn bực này, thần trí đã bị trọng thương rồi."*

Nói chuyện cùng với Tiêu Viêm, Hùng Chiến xung hô cũng trở nên thân cận rất nhiều. Tuy hắn là cường giả Đấu Tôn nhưng hiện giờ Tiêu Viêm xem như đã bước vào bát phẩm Luyện Dược Tông Sư, ngày sau hắn nhất định sẽ có việc cần đổi phương giúp đỡ.

Tiêu Viêm cười cười, biến hoá rất nhỏ của Hùng Chiến cũng không bị hắn bỏ qua, trong lòng không khỏi có chút cảm thán. Thế giới của cường giả quả nhiên là thực lực vi tôn. Những lời này, đặt ở người có tình tình chân chất như Hùng Chiến là minh chứng tốt nhất.

"Người cuối cùng cũng đi ra rồi."

Một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên phía sau Tiêu Viêm, dĩ nhiên đó chính là Tử Nghiên chờ đợi lâu ngày đã sớm hết kiên nhẫn. Tiêu Viêm xoay người lại nhìn Tử Nghiên, cười cười nói: *"Ta bế quan mấy ngày?"*

"Gần 8 ngày." Tử Nghiên xoay người, trừng mắt nói: "Người chỉ cần chậm thêm một chút nữa là đan giới sẽ đóng cửa. Đến lúc đó người cũng sẽ mất đi tư cách dự thi."

"Tám ngày sao? Như vậy chỉ còn một ngày?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thời gian tám ngày vẫn chưa vượt ra ngoài dự liệu của hắn. Hơi trầm ngâm, từ trong nạp giới lấy ra bản đồ, phân biệt phương hướng một chút sau đó ánh mắt chuyển về phương bắc, nói: *"Nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần đi tới cửa ra của đan giới là có thể ra ngoài, các người thì sao?"*

Nghe vậy, Tử Nghiên xua tay nói: *"Trước tiên cứ đi theo người đi, tuy nhiên ở lối ra sẽ có người của Đan Tháp canh giữ, khi đến đó sẽ để người ra ngoài trước. Tự ta cũng có cách để đi ra ngoài."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đối với bốn sự của Tử Nghiên hẳn cũng biết một chút. Hơn nữa nàng có thể thần không biết quỷ không hay đi tới đan giới này thì tự nhiên cũng sẽ có biện pháp rời đi. *"Một khi đã như vậy, chúng ta khởi hành thôi. Nơi này cách lối ra cũng khá xa, phải đi nhanh mới có thể tới được trước khi cửa đóng."*

"Ân, mấy thứ này để người bảo quản đó. Nhưng cũng không thể chiếm một mình đấy." Tử Nghiên đột nhiên xòe bàn tay nhỏ nhắn ra, một quả nạp giới màu xanh biếc xuất hiện trong tay. Mà khi nhìn thấy cái nạp giới này thì khuôn mặt của Hùng Chiến ở một bên cũng hiện lên vẻ đau khổ.

"Đây là?" Tiêu Viêm cũng có chút nghi hoặc.

"Khu, đây là những dược liệu trân quý trong thạch điện." Hùng Chiến ho khan một tiếng, ngữ khí có chút khô khốc nói. Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không nói gì, nhìn Tử Nghiên thúc giục bằng ánh mắt, không khỏi cười khổ lắc đầu. Cô trẻ này quả nhiên là muốn thu sạch gia sản của người khác a.

Thuận tay tiếp nhận nạp giới, sau đó đeo nó trên tay, đối với những dược liệu trân quý này, nói Tiêu Viêm không động tâm chỉ là giả dối. Có được kho dược liệu này sẽ giảm đi vô số tinh lực cùng thời gian tìm kiếm. Dù sao để gặp được những dược liệu trân quý như thế ở bên ngoài cũng là rất khó khăn.

"Hùng Chiến đại ca cũng muốn theo tới đó sao?" Đeo nạp giới trên tay, Tiêu Viêm ho nhẹ một tiếng, nói.

"Phải, ta muốn đi ra ngoài, cũng còn phải nhờ đến cô trẻ này. Hơn nữa cũng thuận tiện bảo vệ cho các người. Bằng không, vạn nhất trên đường lại gặp phải lão già kia, chỉ mình người cũng có chút không ổn." Lưu luyết rời mắt khỏi ngón tay Tiêu Viêm, Hùng Chiến nói.

"Ha ha, vậy phải làm phiền Hùng Chiến đại ca rồi."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không khỏi mỉm cười hướng về phía hắn ôm quyền cảm tạ, nói: *"Một khi đã như vậy, vậy liền lập tức khởi hành thôi."*

"Tự mình bay đi sẽ rất phiền."

Hùng Chiến cười hắc hắc, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng huýt sáo. Trong Vạn Dực sơn mạch đột nhiên vang lên một tiếng chim kêu. lát sau, một thân ảnh không lồ từ trong sơn mạch bay tới, cuối cùng dừng lại trên đỉnh núi: "*Đi thôi, đây là Huyền Diệu thú có tốc độ cực nhanh, hơn nữa bớt việc...*"

Hùng Chiến vẫy vẫy tay với Tiêu Viêm, sau đó đạp mạnh chân lên mặt đất, thân thể chớp động, vững vàng dừng lại trên lưng Huyền Diệu thú đang dang rộng đôi cánh. Hai người Tiêu Viêm thấy vậy cũng theo sát mà lên.

"Kỳ!"

Huyền Diệu thú ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gáy sắc nhọn. Đôi cánh lớn vung lên mang theo cuồng phong dạt dào, hướng về phương bắc của Đan giới mà bay đi.

-----oOo-----

Chương 1173: Rời khỏi Đan giới!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửa ra của Đan giới nằm ở địa vực tận cùng phương bắc, cách Vạn Dực Sơn Mạch khá xa. Cũng may có đầu điều thú của Hùng Chiến hỗ trợ, với tốc độ của nó, trong vòng một ngày là có thể rời khỏi Đan giới kịp thời hạn.

Trên đường tới nơi tập kết, nhóm người Tiêu Viêm gặp không ít người đang vội vã tiến về phương Bắc. Thấy nhóm Tiêu Viêm ngồi trên lưng cự diệu mà bay đi, họ tỏ vẻ cực kỳ ngưỡng mộ, sử dụng phương tiện này để di chuyển trong Đan giới quả thật là sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái. Dù sao ma thú trong Đan giới này cũng rất mạnh mẽ, nếu đụng phải chúng cũng không dễ dàng thu thập.

Theo quy định của vòng này, nếu trước giờ Đan giới đóng cửa, những người dự thi nào không đến kịp sẽ mất đi tư cách dự thi. Họ chỉ còn cách chờ ở đó cho đến hai ngày sau, sẽ có cường giả của Đan tháp đi vào để đón

ra. Vì thế, lúc này những người vẫn còn đang ở trong Đan giới đều hết sức nhanh chóng tập kết tại cửa ra.

Bay một ngày trên không trung, đến khi sắc trời gần tối thì nhóm của Tiêu Viêm cũng nhìn thấy một quảng trường bằng đá khổng lồ, bên trong có không ít bóng đen lớn nhỏ.

"Đây là cửa ra của Đan giới"

Nhìn quảng trường khổng lồ phía xa, Tiêu Viêm thở phào, tâm trạng nôn nóng trong lòng cũng dịu xuống.

"Kỳ."

Huyền diệu thú ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng, đôi cánh khổng lồ rung lên, mang theo cuồng phong nhằm hướng quảng trường kia lướt tới.

Đột nhiên xuất hiện một đầu cự điều làm cho không ít người đang ở trong quảng trường e ngại nhìn qua. Đối với ma thú trong Đan giới, trong những ngày qua, bọn họ cũng hiểu rất rõ, vì thế khi nhìn thấy cự điều kia, bọn họ cũng không dám khinh thường. Dưới ánh mắt soi mói của những người kia, cự điều lượn vài vòng trên không trung, từ trên lưng nó, ba đạo thân ảnh lao xuống, thoáng cái đã đặt chân trên mặt đất.

Vừa hiện thân, ánh mắt của những người trên quảng trường đổ dồn về Tử Nghiên và Hùng Chiến, tỏ vẻ kính nghi. Hai người, một lớn một nhỏ này dường như mới xuất hiện chứ không phải tham dự Đan hội từ đầu.

Đối với những ánh mắt này, ba người Tiêu Viêm cũng không để ý, liếc mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở một hướng phía xa, ở nơi đó có vài đạo thân ảnh quen thuộc.

Ở phía xa, Tào Dĩnh trong bộ quần áo đen, thân thể đầy đặn nhưng cũng không kém phần mềm mại thướt tha, khi nhìn rõ người xuất hiện là Tiêu Viêm liền đảo mắt quét qua người hắn vài lần, thấy không có gì bất thường thì cũng khe khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bên cạnh Tào Dĩnh, Tống Thanh thấy thế không khỏi mấp máy môi, khuôn mặt vội làm ra một vẻ xấu hổ, nói: *"Cũng may là Tiêu Viêm huynh đệ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy ta cũng có thể yên tâm."*

Dĩnh nhi, lần đó, lão giả kia âm thầm thi triển ám kinh mạnh mẽ đẩy ta ra, nếu ta không phản ứng nhanh, chỉ sợ đã bị ám kinh đó giết chết"

Nghe vậy, Tào Dĩnh sóng mắt khẽ lưu chuyển, nhu hoà nói: *"Tổng sư huynh không cần tự trách, thời điểm đó, nếu huynh lưu lại cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi, Dĩnh nhi nào dám trách người"*

Tuy trên mặt Tào Dĩnh hiện vẻ tươi cười nhưng sâu trong ánh mắt nàng cũng xẹt lên vẻ lạnh nhạt, khinh ghét. Mặc dù hàng ngày nàng tỏ ra là một người rất mạnh mẽ, nhưng đối với tình huống kia thì nàng vẫn là một nữ nhân yếu ớt, lúc đó, chỉ cần một tác động dù nhỏ bé cũng lưu lại ấn tượng sâu đậm trong nàng. Quả thật, trong lòng nàng bây giờ, Tổng Thanh đã bị ném vào sổ đen. Tổng Thanh đương nhiên không biết những suy nghĩ kia của Tào Dĩnh nên cũng khẽ thở phào.

Tiêu Viêm phía xa cũng đảo mắt qua thân thể xinh đẹp yêu kiều của Tào Dĩnh. Thấy hấn trông lại, gương mặt quyến rũ động lòng người này còn nở một nụ cười nhu hòa.

Thấy Tào Dĩnh nhu hoà cười với mình, Tiêu Viêm cũng ngẩn người. Yêu nữ này thường ngày cũng rất hay cười nhưng đó là kiểu cười lãnh đạm, cao cao tại thượng, thế mà hôm nay lại cười với mình như vậy, kiểu này có lẽ ngay cả Tổng Thanh cũng chưa bao giờ được hưởng.

Tiêu Viêm cũng mỉm cười đáp lễ, đối với nàng, hấn cũng không có chút địch ý, dù sao thì nàng ta cũng rất có tiền đồ, tương lai có thể trở thành một trong những nhân vật quyền thế tại Đan tháp. Quan hệ tốt với nàng một chút, cũng không có gì bất lợi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đang cười cùng Tào Dĩnh, ánh mắt Tiêu Viêm chợt biến động, nhanh chóng liếc mắt nhìn quanh, sau đó dừng lại ở một nhân ảnh, ánh mắt hấn xạ ra từng đạo hàn quang

"Mộ Cốt lão nhân"

Trong mắt Tiêu Viêm lúc này chỉ có hình ảnh một gã Hắc y nhân đang ngồi khoanh chân, rõ ràng đó là Mộ Cốt lão nhân, kẻ đã từng đuổi giết hấn trong Đan giới, về sau bị Hùng Chiến bức lui.

Tiêu Viêm vừa hiện thân thì Mộ Cốt lão nhân cũng đã phát hiện, ánh mắt hắn đảo qua rồi dừng lại trên cơ thể lực lưỡng của Hùng Chiên, nhú mào hừ lạnh

"Thằng nhãi may mắn."

Ánh mắt Tiêu Viêm âm trầm nhìn Mộ Cốt lão nhân, một lát sau mới từ từ thu hồi. Những tên hắc y nhân đi theo Mộ Cốt lão nhân bây giờ cũng không thấy đâu, nhưng Tiêu Viêm biết, nhất định bọn chúng ẩn thân dưới danh nghĩa của luyện dược sư để tham gia đan hội.

"Xem ra lão già này cũng nhắm đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa"

Bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve nẹp giới, sau đó ánh mắt chuyển hướng nhìn xung quanh, hắn cũng phát hiện có không ít cường giả, nhìn qua cũng biết đó là những người của thế hệ trước.

"Sức hấp dẫn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng thật lớn a, để có nó, những cường giả lớp trước cũng bất kể mất mũi mà tham gia tranh giành"
Tiêu Viêm trong lòng than nhẹ, không hổ là đan hội, muốn cùng những người này tranh tài, nếu không có bản lĩnh xuất chúng thì chỉ sợ là không có hy vọng.

"Cái cô nàng Đan Thần của Đan gia kia cũng đến rồi, xem ra cũng không phải là kẻ tầm thường a."

Ánh mắt Tiêu Viêm di động rồi dừng lại ở vị trí Đan Thần đang nhắm mắt dưỡng thần. Đối với cô gái có vẻ yếu ớt nhu nhược này, Tiêu Viêm cũng rất coi trọng, qua vài lần tiếp xúc với nàng, hắn cũng không thấy có điểm gì quá nổi bật, nhưng giờ đây, khi lực lượng linh hồn của hắn đã tiến vào linh cảnh mà cũng không thể phát hiện ra trình độ của Đan Thần. Vừa mới quan sát, hắn hốt hoảng phát hiện thấy từ cô gái này có một loại lực hấp dẫn kỳ dị phát ra, loại hấp dẫn này không thu hút đâu khí mà chuyên môn hấp linh hồn. Ngày đó, khi hắn tiếp xúc với nàng cũng đã gặp phải lực hút quỷ dị kia, chắc cũng là vì nguyên nhân này.

"Thế chất của nàng hẳn là có chút đặc thù, lực lượng linh hồn rất cường đại nhưng ngược lại, lực lượng thân thể lại quá yếu ớt."

Tiêu Viêm cẩn thận suy nghĩ đánh, chợt nhận ra thế gian này cái gì cũng

có thể có a, từ thể chất Ách Nan độc thể của Tiểu Y Tiên đến đồng tử kỳ dị của Thanh Lân... tất cả tồn tại đều có lý của nó.

"Cũng không phải là đèn cạn dầu a!" Tiêu Viêm nhẹ nhàng lắc đầu, đến bây giờ hẳn cũng có thể nhận ra được Đan hội lần này sẽ kịch liệt nhất từ trước đến nay.

Theo thời gian trôi đi, trên quảng trường rộng lớn lại có thêm nhiều người tụ tập. Đại đa số những người về được tới đây đều không phải là những kẻ yếu. Cũng đúng, có thể vững vàng vượt qua những thử thách trong Đan giới, chẳng lẽ lại không có chút bản lĩnh nào.

Đang lúc chờ đợi, ánh mắt Tiêu Viêm chợt hướng một vị trí khá rộng trong quảng trường, không gian tại đó có chút vẩn vơ, rồi từ đó bước ra một lão giả mang trang phục của Đan tháp. Lão giả này có khuôn mặt nhăn nheo, tay cầm quả trượng, trên ngực có một cái huy hiệu của Đan tháp màu tím rục rở.

"Một trong tám vị trưởng lão của Đan Tháp." Nhìn thấy huy hiệu đặc thù này, không ít người trong quảng trường bật thốt lên.

Lão giả chóng gậy cũng không để ý đến những âm thanh hỗn loạn trong quảng trường, mắt vẫn nhắm như lão tăng nhập định. Một lúc lâu mới từ từ mở ra, thản nhiên nhìn quanh rồi nói: *"Đã đến giờ, các người đem những dược liệu mà nhiệm vụ yêu cầu giao cho lão phu, sau đó đi ra ngoài để tham gia vòng tỷ thí cuối cùng."*

Lời nói vừa dứt, lão vung gậy trúc điểm nhẹ một cái vào không gian vẩn vơ kia, từ đó một thông đạo đen nhánh dần dần xuất hiện.

Nghe lão giả nói vậy, không ít người trong quảng trường biến đổi sắc mặt, có vẻ suy sụp, hiển nhiên bọn họ cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Ngay sau đó, một gã trung niên sắc mặt lạnh lùng tiến tới, mang danh sách và các dược liệu tương ứng trình lên. Sau một hồi cẩn thận kiểm tra, lão giả khẽ gật đầu, trung niên nam tử kia mới bước chân vào thông đạo không gian rồi biến mất trong đó.

Có người đầu tiên xuất hiện, những người còn lại cũng lục tục tiến lên trả

nhiệm vụ rồi thuận lợi biến mất trong thông đạo không gian, tất nhiên cũng có một vài người chưa hoàn thành nhiệm vụ, cố ý nộ lên những dược liệu không đúng yêu cầu, tuy nhiên, khi vừa mới đưa dược liệu ra đã bị lão giả kia một gậy đánh văng ra xa, bụi đất đầy mặt.

Thấy nhóm người Tào Dĩnh cũng đã biến mất trong thông đạo, Tiêu Viêm quay lại nhìn Tử Nghiên nói: *"Ta cũng phải đi rồi, chờ khi ra ngoài sẽ gặp lại."*

"Ừ."

Tiêu Viêm cười cười, sửa sang lại áo bào rồi trong ánh mắt hâm mộ của những người còn lại, bước nhanh tới chỗ lão giả. Sau khi lấy ra danh sách cùng dược liệu, lão giả kiểm tra xong rồi tùy ý liếc mắt nhìn hắn, khẽ gật đầu nói: *"Vào đi"*

Tiêu Viêm cung kính ôm quyền với lão giả rồi bước tới thông đạo đen nhánh kia, khẽ hít sâu một hơi rồi tiến vào.

"Rốt cục cũng đã tiến gần tới Tam Thiên Điểm Viêm Hoả thêm một bước."

-----oOo-----

Chương 1174: Trọng điểm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một quảng trường có quy mô hoành tráng, làm người ta rung động khi nhìn vào. Xung quanh nó là một biển người chen chúc không thấy điểm cuối, phát ra âm thanh ầm ầm như sấm dội rung trời, tựa như tiếng rít gào điên cuồng của cự long vang dội mãi không ngớt. Dưới ảnh hưởng của sóng âm thanh này, những đám mây cao tít trên tầng không cũng tựa hồ như bị đánh tan ra thành từng mảnh vụn tung tóe khắp nơi.

Giữa không trung của quảng trường có một bình đài khổng lồ được xây dựng từ đá cứng lơ lửng. Nó cũng chính là tiêu điểm nơi ánh mắt toàn trường dồn vào, cũng chính là nơi diễn ra trận giao phong cuối cùng của Đan hội lần này.

Trải qua mấy ngày mê man chìm đắm trong không khí của Đan hội, hôm nay, không thể nghi ngờ, chính là ngày làm cho sự cuồng nhiệt của mọi người lên đến đỉnh điểm. Thời khắc này là lúc Đan giới được mở ra, chỉ có những Luyện dược sư tiến ra từ bên trong mới có đủ tư cách tiếp tục thi thố tài nghệ ở Đan hội lần này!

Bầu không khí toàn trường lúc này đã sôi sục đến cực độ. Vô số ánh mắt nhìn như đóng đinh vào cánh cửa cực lớn bằng nham thạch đen bóng giữa bình đài. Bên trong, không gian dao động mạnh mẽ vụn vẹo thành những hình dạng quái lạ. Đây chính là nơi duy nhất để ra khỏi Đan giới. Không còn lâu nữa, những nhân vật phong vân trong cuộc thi này sẽ đi ra từ đây.

Trên một chỗ ngồi thật cao trong quảng trường, ánh mắt của Tiểu Y Tiên cũng như mọi người, chăm chú nhìn vào cửa không gian khổng lồ kia, sắc mặt lộ vẻ căng thẳng khẩn trương. Mặc dù rất tin tưởng năng lực của Tiêu Viêm, nhưng đối với sự cạnh tranh thảm liệt trong Đan giới, nàng cũng biết được ít nhiều.

"Khà khà, không cần phải lo lắng quá mức! Trong thời gian này không ngừng có người dự thi bóp nát không gian thạch để ra ngoài. Nếu Tiêu Viêm đã ra, thì tất nhiên sẽ đến tìm chúng ta." Diệp Trọng bên cạnh thấy thế cũng cố cười cười an ủi một câu, nhưng chợt thấy lời này có vẻ không ổn lại cười khan, chữa lại: *"Với sự khôn khéo của Tiêu Viêm, muốn thông qua ải thứ hai nay ắt hẳn sẽ không có vấn đề gì."*

Đối với mấy câu an ủi của Diệp Trọng, Tiểu Y Tiên cũng không biết đáp sao cho phải, chỉ đành lắc đầu. Vừa muốn nói gì thì mỹ mâu lại nhanh chóng chuyển xuống giữa sân. Cánh cửa không gian khổng lồ nơi đó đột nhiên tràn ngập dao động kịch liệt.

"Không gian đại môn chợt mở rồi!"

Không gian chỉ dao động trong chốc lát, liền người đông ngút mắt nhất thời dấy lên tiếng hoan hô rung trời. Vô số ánh mắt nóng bỏng thoáng cái đã dời đến cánh cổng không gian.

Dưới ánh mắt soi mói của toàn trường, không gian bên trong cửa lớn dao động càng ngày càng kịch liệt, từng bóng người rút cục cũng chậm rãi bước ra, đặt chân lên nền đá của quảng trường trong những tiếng hoan hô vang dội.

Nhìn những người dự thi thành công đi ra này, trên khán đài như chợt vỡ òa thành những âm thanh cổ vũ đỉnh tai nhức óc. Có thể tiến đến giai đoạn này, trên cơ bản đã được tính là những Luyện dược sư nổi bật trên toàn bộ đại lục rồi. Mặc dù hiện tại có bỏ cuộc, bọn họ cũng sẽ được những thế lực lớn mời chào làm thượng khách.

Theo sau những bóng người tiến ra ngày càng đông từ cửa lớn không gian, âm lượng của những tiếng hoan hô ngày càng tăng. Ngay cả quảng trường khổng lồ như thế dưới ảnh hưởng của sóng âm cũng dường như trở nên rung chuyển nhẹ nhàng.

"Nhìn kìa!"

Cánh cửa không gian khổng lồ vẫn tiếp tục dao động, chợt một dáng người xinh đẹp uyển chuyển dịu dàng, hấp dẫn động lòng người chậm rãi bước ra, sau đó hiện rõ dưới ánh mặt trời ấm áp. Nhất thời, tiếng hoan hô trong tràng cũng đã tăng vọt đến đỉnh. Tào Dĩnh, trong những năm gần đây danh tiếng của nàng cực kỳ vang dội. Tất cả mọi người đều biết, ở lần Đan hội này, nàng chính là người có triển vọng đoạt ngôi quán quân nhất.

So sánh với Tào Dĩnh, hào quang của Tống Thanh cũng nhạt hơn rất nhiều. Dưới quang mang như vậy của yêu nữ, dù hắn cũng được xưng là thiên tài, nhưng trước sau gì cũng khó có thể so sánh với nàng ta được.

Sau Tào Dĩnh, vẫn còn có thêm rất nhiều bóng người đi ra. Nhưng dù cho đám người Tiểu Y Tiên có tìm đũa mắt, cũng đều không hề thấy bóng dáng của Tiêu Viêm, nên khuôn mặt vẫn đang gượng cười liên thoảng biến hóa, đôi tay ngọc cũng không nhịn được mà nắm chặt lại. Nếu Tiêu Viêm có chuyện gì ngoài ý muốn trong Đan giới, thật khó tưởng tượng được nàng sẽ điên cuồng đến mức độ nào!

Nhìn khuôn mặt đang dần phát lạnh của Tiểu Y Tiên, Diệp Trọng cũng không dám ho hoe nửa lời, trong lòng của lão cũng bắt đầu thấp thỏm không yên. Tại Đan giới, kẻ địch lớn nhất kỳ thực không phải là ma thú bên trong mà chính là những người dự thi khác. Để có thể tăng tỷ lệ thành công của bản thân nhiều hơn nữa, một số người có thực lực mạnh mẽ chỉ sợ rằng không ngại gì xuống tay hạ sát thủ đối với những người tạo thành nguy cơ cho họ!

Trong khi những nơi khác đều phát ra tiếng hoan hô rung trời, chỉ có khu vực này lại hoàn toàn yên tĩnh. Ở thời điểm như hiện tại, dù là người trấn định như Thiên Hỏa tôn giả cũng không nhìn được mà khẽ cau mày. Những ngón tay vốn nhàn nhã đan vào nhau giờ này do không tự chủ được cũng đã nói lỏng ra.

Chính vào lúc trong lòng nhóm người Tiểu Y Tiên hoàn toàn trầm xuống thì cánh cửa không gian cực lớn lại khẽ dao động, một bóng người hơi gầy chậm rãi xuất hiện, cuối cùng cũng từ bên trong cánh cửa bước vào nền đá của quảng trường.

"Là Tiêu Viêm đại ca!" Nhìn thấy người này, trên mặt Hân Lam nhất thời hiện lên vẻ kinh hỉ khó tả, vội vàng nói.

Nghe vậy, trong lòng đám người Tiểu Y Tiên cũng rung lên, đưa mắt nhìn lại, quả nhiên đã thấy được một dáng người dị thường quen thuộc, ai nấy đều lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha, ta đã nói, lấy thực lực của Tiêu Viêm tiên sinh làm sao lại không qua ải thứ hai này được cơ chứ!" Lúc này, tảng đá trĩu nặng trong lòng Diệp Trọng như được vứt bỏ, yên tâm cười lớn nói.

Đang lúc mọi người xả hơi, Tiêu Viêm mới ra khỏi cửa không gian chợt nhìn về hướng bọn họ gật đầu mỉm cười.

"Tên này." Nhìn thấy bộ dáng ung dung, khí định thần nhàn của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên không khỏi lắc đầu, thấp giọng nói.

Giữa quảng trường không lồ, nghe được những tiếng động huyền não xung quanh, trong lòng Tiêu Viêm cũng không khỏi cảm thấy hoảng hốt. Trong khoảng thời gian bên trong Đan giới, xung quanh ngoài im lặng ra thì cũng chỉ là im lặng, làm hắn cảm thấy như thiếu một cái gì đó. Hiện giờ, khi vừa ra khỏi thì hắn mới đột nhiên hiểu được chính là thiếu mất nhân khí (không khí của chỗ có người).

Đứng bên trong quảng trường, Tiêu Viêm quét mắt qua xung quanh một lượt, thấy cửa không gian không ngừng có người bước ra, trong mắt cũng không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc. Xem ra, lượng người trong sân rộng này e rằng không ít hơn một ngàn. Hắn trước giờ cũng không thể dự đoán được, trải qua hai đợt sàng lọc khắt khe như vậy, mà cứ nhiên lại có nhiều

người có thể an toàn vượt qua như vậy. Lượng người tề tụ nơi đây, dù cho tổng số người tham gia Đại hội Luyện dược sư ở Đế quốc Gia Mã năm đó cũng không thể sánh được. Đương nhiên, không chỉ có số lượng mà cả về chất lượng cũng khác nhau như trời với vực. Trong sân này, chỉ cần tùy tiện xuất ra một người thì vẫn có khả năng dùng một tay mà đạt được quán quân của Đại hội năm đó. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Cứ theo dõi xung quanh một lát, đột nhiên tại chỗ cao nhất của quảng trường, nơi đó có một áp lực dù là Tiêu Viêm cũng cảm thấy kinh hãi.

"Cự đầu của Đan Tháp ư...?!"

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo nhanh qua ba thân ảnh, bất chợt sừng sốt một hồi. Bởi hiện tại có một vị mỹ phụ xinh đẹp mặc sườn xám đang dùng ánh mắt như đóng đinh dán chặt lên người hắn.

Mặc dù trước nay chưa bao giờ gặp qua vị mỹ phụ thần bí này, nhưng dựa theo chỗ ngồi thì hắn có thể đoán ngay được thân phận của nàng, lập tức trong lòng rung mình. Những người như vậy hiện tại hắn không thể trêu vào được, chính vì thế nên hắn không dám nhìn lâu liền dời mắt đi chỗ khác.

"Hắn chính là Tiêu Viêm? Đệ tử Dược Trần?" Mỹ phụ được vạn người ngược nhìn trên đài cao vẫn đang nhìn Tiêu Viêm chằm chằm, đột nhiên nhẹ giọng nói.

"Khà khà, ừ... Hắn chính là Tiêu Viêm!" Huyền Không Tử đứng bên cạnh cười tùm tùm gật đầu, đảo mắt nhìn Tiêu Viêm, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh dị hô khẽ một tiếng, mặt khác cũng truyền ra một tiếng nói nhỏ:

"Phát hiện ra rồi ư? Linh hồn dao động của tiểu gia hỏa này tựa hồ có điểm quái dị. Có khả năng hắn đã tiến vào linh cảnh cảnh rồi!" Mỹ phụ mỉm cười, chậm rãi nói.

"Đúng là có chút bộ dáng của linh cảnh thật!" Lão nhân da ngăm đen bên cạnh, khuôn mặt có nét nghiêm khắc cũng gật gù liên tục, sắc mặt thoáng hiện chút kinh ngạc, nói: *"Lão già Dược Trần này có ánh mắt thật chuẩn! Thật làm cho người khác hâm mộ a..."*

"Nếu hắn thật sự tiến vào linh cảnh thì Đan hội lần này, dù cho Tào Dĩnh

hay Đan Thần muốn thắng được hẳn đều sẽ rất khó." Mỹ phụ cười nói.

Huyền Không Tử cũng gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Lần trước, khi gặp Tiêu Viêm, thì hẳn vẫn chưa mang đến cho lão loại cảm giác như bây giờ. Hiên nhiên, sự biến hóa này có quan hệ rất lớn với hành trình vào Đan giới lần này.

"Ái chà... Nghĩ muốn thắng lão già kia một lần thật sự cũng khó khăn đến vậy sao..."

Trong quảng trường, cánh cổng không gian dao động một thời gian khoảng nửa tiếng thì rốt cục cũng từ từ ngưng lại. Lập tức, cánh cửa không gian rộng lớn này cũng lại một lần nữa khôi phục lại sự tĩnh lặng ban đầu.

Lúc cửa không gian hoàn toàn đóng lại thì lượng người trong sân rộng cũng đã nhiều lên không ít. Tiêu Viêm cũng lấy làm kinh hãi trong lòng. Những người này dường như chính là những Luyện dược sư ưu tú đến từ các địa phương có truyền thống lâu đời trên Đại lục a! Muốn đạt ngôi vị quán quân Đan hội, cần phải bước qua tất cả bọn họ, thẳng tiến một đường lên trên, đến khoảnh khắc dừng lại đến đỉnh núi vinh quang, quả thật là một khó khăn không nhỏ!

Đến khi cửa không gian đóng lại, quảng trường vốn dĩ thường huyền ảo lại lập tức trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Tất cả mọi người đều biết thời điểm kế tiếp mới đích thực là trọng điểm của Đan hội lần này!

Trên đài cao, Huyền Không Tử quét mắt nhìn qua toàn trường một lượt, khẽ háng giọng một tiếng nhưng lại như vang vọng bên tai của từng người, làm cho ánh mắt của tất cả mọi người nơi đây đều dồn cả vào người lão.

"Trước tiên, chúc mừng mọi người còn có thể đứng ở nơi đây! Các ngươi đã thông qua lần tuyển chọn thứ hai! Nhưng... các ngươi cũng nên biết, vòng tiếp sau đây mới là vòng quan trọng nhất của Đan hội lần này! Ai có thể trụ lại đến phút cuối, thì người đó chính là quán quân của Đan hội lần này! Bãi đá trên bầu trời kia, chính là vũ đài nơi các ngươi có thể tung hoành phô diễn tài nghệ! Hy vọng... các ngươi có thể vượt qua tất cả, đoạt được thời khắc rực rỡ nhất trong cuộc đời! Vinh quang đang đợi các ngươi sáng tạo ra!"

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng lại như kích vào kíp nổ của quả

bom hạt nhân.

Àm, âm...

Đại hội long trọng nhất trong giới Luyện dược, vào giờ khắc này, rốt cuộc cũng đi đến cao trào! Đan hội, cuối cùng cũng đã thực sự bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 1175: Huyết Yêu Diễm Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn quang trường đang sôi sục, Huyền Không Tử cũng không khỏi mỉm cười. Bầu không khí thế này, nhìn khắp toàn bộ đại lục, chỉ e rằng cũng chỉ có khi tổ chức Đan hội mà thôi.

- Tất cả người dự thi, lên đài! Tỷ thí lần cuối này không có quy củ hạn chế nào! Hãy tận lực của các người, luyện chế ra đan dược mà các người sở trường nhất đi!

Nghe được âm thanh tuy già nua nhưng hữu lực của Huyền Không Tử vang vọng khắp trời, phần đông người dự thi trong sân rộng đều sôi trào nhiệt huyết. Bọn họ nhìn nhau, sau đó trong sân chợt vang lên từng tiếng nổ mạnh "Àm âm", từng bóng người đột nhiên lướt lên bình đài dữ dội, nhất thời khắp trời chỉ thấy đâu cũng là bóng người ùn ùn kéo tới làm cho ánh dương ảm áp chiếu xuống mấy ngày nay cũng phải trở nên âm u mấy phần.

Những bình đài trên bầu trời rất nhiều, tuy chứa rất nhiều thí sinh như vậy cũng không thành vấn đề. Bất quá, mặc dù tuyển thủ đã trải qua hai đợt sàng lọc đã bị đào thải gần như đến chín phần mười, nhưng số người còn lại vẫn là một lượng cực kỳ không nhỏ. Hơn một ngàn người đồng thời bay lên cũng tạo thành quang cảnh tương đối hoành tráng.

Lúc bóng người ùn ùn kéo lên, Tiêu Viêm cũng xen lẫn vào bên trong. Hắn vẫn chưa sót ruột chọn lấy thạch đài cho mình, mà những thân ảnh đang lướt đến kia, một ít đã tiến đến thềm rồi. Thậm chí có một số người đã xuất thủ vì muốn chọn cho mình một nơi ưng ý nhất.

Tiêu Viêm vẫn trụ thân giữa không trung, đợi phần lớn những người này đã chọn được "*chỗ tốt*" cho mình thì mới từ từ bước đi trong không trung, chậm rãi hạ xuống một thạch đài trên rìa bãi đá. Luyện chế đan dược cần phải hết sức chăm chú. Trong hầu hết các thạch đài ở mặt tiền bãi đá, cơ hồ đều đã bị chiếm lấy cả. Vạn nhất, thời điểm luyện đan bị quấy rầy thì đến lúc đó bọn họ muốn khóc cũng không kịp.

Tiêu Viêm dừng lại ở một thạch đài diện tích cũng không lớn, chỉ ước chừng khoảng hai đến ba trượng nhưng đủ để một mình hắn tự do hành động. Mà sau khi tìm được chỗ, giờ đây hắn cũng chỉ xếp bằng ngòai xuống rồi quét mắt nhìn bốn phía đoạn lướt qua bọn người Tào Dĩnh, Đan Thần, Tống Thanh ở phía xa. Ba họ người chỉ cách nhau một khoảng không xa, với lại bọn họ cũng giống Tiêu Viêm, vẫn chưa thêm rat ay hay chiếm đoạt mấy bình đài thoạt nhìn bắt mắt rộng rãi ấy, mà đang lặng lẽ tìm kiếm một bình đài tĩnh lặng khác.

Ánh mắt lần nữa đảo qua lần nữa người bọn họ, Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại tại một bình đài trôi nổi cách đó không xa. Chỗ đó có một bóng người màu đen đang ngòai xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

"Người này... Lại ẩn giấu khí tức chân thật sao?!"

Tiêu Viêm nhìn bóng đen kia chăm chăm rồi khẽ cau mày. Hiện giờ, tuy đã không gặp qua Mộ Cốt lão nhân kia trong Đan giới, nhưng thấy được phần quý dị của người này, mặc dù khí tức bình thường cũng tương tự như những người dự thi khác, nhưng đã từng trải hơn bọn họ rất nhiều, Tiêu Viêm liền nhận ra lão già này chính là một kinh địch cực kỳ khó giải quyết!

"Mộ Cốt lão nhân kia cũng là một Luyện dược sư Bát phẩm... Đến cấp bậc này, chỉ e rằng trong toàn bộ những người dự thi cũng không ai có thể hơn được hắn! Tuy nói chỉ cần vào được top 10 là có cơ hội đến hàng phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhưng lão già hỏa đó có lòng đồ kỵ cực kỳ năng nề, tất nhiên sẽ không muốn cho những người khác có dịp động thủ với hỏa diễm kia. Thêm nữa, hắn là người của Hồn Điện, nếu đoạt được ngòai quán quân của Đan hội, sau này lộ ra thì Đan Tháp cũng sẽ mất sạch mặt mũi. Sở dĩ... Nếu có cơ hội, lão già kia nhất định sẽ chọn ngay cách giành lấy ngòai quán quân đây!"

Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự. Tuy nói trong Đan giới hắn đã tiến vào Bát phẩm, nhưng dù sao cũng chỉ là "mới", so với lão quái vật tầm cỡ như Mộ Cốt lão nhân nhất định là có chênh lệch. Dù sao lão gia hỏa này cũng chính là cường giả cùng thời với Dược lão, sao lại có thể là loại người tùy tiện hời hợt cho được. Nhưng nói là nói vậy, thật sự hôm nay muốn cản thì Tiêu Viêm cũng không cản nổi nữa, chỉ có thể hết sức thử một lần. Thế nào đi nữa, với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hắn quyết phải đạt cho bằng được. Lão già này, nếu muốn trở thành chướng ngại vật của hắn, thì hắn cũng sẽ hung hăng một cước đá bay mà thôi.

Khi ý niệm trong đầu Tiêu Viêm đảo lộn lung tung, thì hỗn loạn trên trời cũng không vì thế mà ngưng lại. Tất cả những người dự thi cũng đều đã chọn được thạch đài của mình, sau đó bắt đầu lấy dụng cụ bày ra chuẩn bị luyện đan.

"Boong...!!!"

Huyền Không Tử chậm rãi đảo mắt một vòng quanh những thạch đài giữa không trung, một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, đoạn nhẹ phất tay áo. Nhất thời, một âm thanh như tiếng chuông ngân vang vọng, trào dâng lên trong cả mảnh trời đất nơi đây.

"Thời điểm đã đến! Chư vị, mời xuất đỉnh luyện đan!"

Bùng! Âm! Bùng!

Huyền Không Tử vừa dứt lời, cả mảnh không gian này chợt như đọng lại. Ngay sau đó, hoàng loạt hoàng loạt dược đỉnh ùn ùn hiện ra, cuối cùng nện mạnh lên nền đá của bình đài. Tiếng kim thiết (kim loại, sắt thép) trầm thấp dội ra không ngừng vang đến cuối chân trời.

Nhìn đám dược đỉnh ngồn ngộn này, trên sân rộng cũng chợt vang lên một tiếng "Ồ..." kinh ngạc. Chỉ sợ rằng toàn bộ khan giả ở đây mới lần đầu tiên thấy được nhiều loại dược đỉnh có phẩm chất cao đến như vậy xuất hiện.

Sau khi hầu hết Luyện dược sư đã triệu hồi ra dược đỉnh, trên bầu trời bỗng chợt vang lên những tiếng "Phốc! Phốc! Phốc!" liên tiếp. Nhất thời, các loại hỏa diễm đủ mọi màu sắc liền bốc lên. Từ xa nhìn lại giống như pháo hoa chiếu sáng làm cho mảnh trời đất nơi đây huyễn lệ dị thường.

Tiêu Viêm im lặng ngồi xếp bằng trên thềm đá vẫn chưa sót ruột động thủ ngay, ngược lại nhắm mắt cảm nhận và điều chỉnh suy nghĩ trong đầu. Đan hội lần này, đan dược hẳn dự tính luyện chế tự nhiên là Sinh Cốt Dung Huyết Đan mà hẳn đã sớm chuẩn bị tài liệu. Đan dược này được xếp hạng Thất phẩm đỉnh phong, thậm chí nếu khi luyện chế hoàn toàn thuận lợi mà nói thì hoàn toàn có thể tiến vào Bát phẩm. Lại nói, nó được coi như là một loại đan dược cực kỳ cao cấp, nếu có thể luyện ra, hẳn hẳn là có khả năng cùng quần hùng tranh ngôi đầu.

Tiêu Viêm nhắm mắt trầm tư, đám người Tào Dĩnh cũng chưa lập tức rat ay, cũng đều nhắm mắt dưỡng thần thật tốt. Một hồi lâu sau mới từ từ lấy dược đỉnh ra.

Sau khi Tào Dĩnh triệu hồi dược đỉnh ra trước mặt mọi người thì cong ngón tay búng ra, một luồng lửa đỏ rực nóng rực mang khí thế sắc nhọn như đâm vào mắt mọi người chậm rãi bốc lên rồi phóng thẳng vào không trung.

Ngọn lửa này khi hiện ra chỉ là tuyến một màu đỏ tươi, thậm chí khi nhìn kỹ còn thấy đỏ hơn cả máu. Lúc nó bốc lên, mơ hồ thấy được bên trong có một cái bóng thật nhỏ tựa như Hỏa diễm tinh linh đang nhảy múa không ngừng bay vút lên cao.

Khi ngọn lửa này mới xuất hiện, những ngọn lửa trong mấy chiếc dược đỉnh xung quanh liền bỗng nhiên dao động một hồi, như bộ dạng trẻ con sợ hãi muốn tè ra quần vậy. Chuyện này làm cho bọn chủ nhân phải bận rộn ngưng thần không chế rồi mới quay sang nhìn Tào Dĩnh bằng ánh mắt khiếp sợ.

"Đây là... Huyết Yêu Diễm hỏa?!"

Cơn dao động đột nhiên xuất hiện cũng làm cho Tiêu Viêm chú ý. Hắn chuyển mắt nhìn ngọn lửa đỏ như máu trong lòng bàn tay Tào Dĩnh, trong lòng cũng hơi nao nao, ngay cả ánh mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Đối với loại lửa mà Tào Dĩnh triệu hồi ra, Tiêu Viêm cũng biết một chút. Hắn đã từng đọc qua trong một số thư tịch cổ xưa do Dược lão lưu lại, đây chính là thứ gọi là Huyết Yêu Diễm Hỏa! Thật ra, nó cũng không được tính là tiên thiên chi hỏa (ngọn lửa do tự nhiên sinh ra) mà chính là do

người tạo thành. Nói không quá thì cũng không sai biệt lắm với Hóa Sinh Hỏa của Tiêu Viêm. Thế nhưng quá trình hình thành nên ngọn lửa này cũng có chút ly kỳ. Bởi vì... đồ vật này cũng không phải do hỏa diễm thật sự tạo nên mà cần phải gom đủ máu của một ngàn loại ma thú thuộc tính hỏa, sau đó đem tất cả các loại máu của một ngàn loại hỏa thú này khi còn đủ khí tức hùng mạnh dung hợp và ngưng luyện một chỗ, cuối cùng mượn năng lượng thuộc tính hỏa ngưng tụ lại thành hình dạng ngọn lửa như bây giờ.

Đó chính là quá trình hình thành Huyết Yêu Diễm Hỏa. Đương nhiên, loại lửa này cũng có sự phân chia mạnh yếu, mà để phân biệt được thì phải căn cứ vào cái bóng bên trong ngọn lửa có hoàn chỉnh hay không. Nhìn cái bóng trong ngọn lửa của Tào Dĩnh thì liền biết đây chính là loại Huyết Yêu Diễm Hỏa lợi hại nhất, nếu thật sự muốn so sánh chỉ sợ rằng còn mạnh hơn Hóa Sinh Hỏa của Tiêu Viêm không ít.

Uy lực của Huyết Yêu Diễm Hỏa quả thực không nhỏ nhưng phương pháp chế luyện nên nó lại quá hà khắc. Nếu không có tài lực dồi dào duy trì, quả thật không có cách nào thu được đầy đủ máu huyết của cả ngàn loại ma thú hỏa hệ.

"Tào gia kia quả thật giàu nứt đố đổ vách. Chỉ vì tài bồi cho Tào Dĩnh mà ngay cả Huyết Yêu Diễm Hỏa cũng đã xuất ra ngoài!" Tiêu Viêm âm thầm thở dài. Có Huyết Yêu Diễm Hỏa, Tào Dĩnh tựa như hổ thêm cánh, xác xuất luyện chế đan dược thành công cũng tăng lên rất nhiều.

Kê Tào Dĩnh, Tống Thanh và Đan Thần cách đó không xa cũng triệu ngọn lửa của bản thân ra. Hỏa diễm của hai người họ mặc dù cũng là thú hỏa mạnh mẽ, dù so ra thì kém Huyết Yêu Diễm Hỏa nhưng cũng là hàng khủng dẫn đầu các loại Thú hỏa, xem như lợi khí luyện đan. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Phốc!"

Ánh mắt Tiêu Viêm vừa trở về thì một cơn nóng dị thường, hơn nữa dao động rất quen thuộc với hắn đột nhiên truyền tới. Hắn cay tít mày quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được Mộ Cốt lão quái kia cũng đang nắm chặt tay rồi thả ra một ngọn lửa màu xanh đậm. Hải Tâm Diễm, bốc lên sau đó hóa thành một cơn hỏa xà bay lượn quanh thân mình hắn.

"*Hây!*"

Hải Tâm Diễm vừa xuất hiện, những Luyện dược sư đứng gần Mộ Cốt lão quái liền kịch liệt biến sắc. Bởi ngọn lửa trong dược đỉnh của bọn họ giờ này xao động mãnh liệt, sau đó đột nhiên nổ mạnh "*Đùng! Đùng!*" trong đó rồi tung ra ngoài, tạo thành những ngọn kinh phong trực tiếp chấn mạnh mấy người trên thềm đá, làm họ không kịp trở tay.

"*Dị hỏa?!*"

Nhìn thấy cảnh tượng này, vô số ánh mắt trên sân rộng nhất thời hướng tới đây nhanh như đạn bắn, từng tiếng hô kinh hãi liên tiếp ang dội bầu trời. Đây chính là dị hỏa mà bọn họ đã từng chứng kiến trong những lần Đan hội trước.

Đối với mấy Luyện dược sư bị thiệt thòi chịu cảnh cá chậu chim lồng, khố miệng của Mộ Cốt lão quái cũng nhếch lên một nụ cười lạnh, mà Hải Tâm Diễm cũng vẫn vũ quanh thân hẳn không ngừng. Dưới cả vạn loại hỏa diễm tựa như bậc đế vương, nhận lấy sự bái lạy của chúng, mà Hải Tâm Diễm biến thành hỏa xà xoay tròn quanh thân Mộ Cốt lão quái cũng làm người khác cảm giác như đang muốn điều võ dương oai.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc Mộ Cốt lão quái đang nhếch môi cười lạnh, trên mặt cũng hiện ý cười, nhẹ nắm tay lại. Một ngọn lửa xanh biếc đột nhiên nhanh chóng lướt ra rồi hóa thành một con rồng lửa, liền hướng tới Hải Tâm Diễm phía xa phát ra một thanh âm rít gào kỳ dị.

"*Bùng! Bùng!*"

Khi Lưu Ly Liên Tâm Hỏa rống gào, Hải Tâm Diễm đang xoay quanh Mộ Cốt lão quái nhất thời như bị kiềm hãm, chột dưới vô số ánh mắt quan sát tựa hồ như đang chạy trốn trời chết, lướt vào trong lòng bàn tay của lão gia hỏa!

-----oOo-----

Chương 1176: Bắt đầu luyện đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xôn xao!

Nhìn trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một màn này, trong quảng trường liền vang lên những âm thanh ồn ào, những ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ đều nhìn về phía ngọn lửa hình hỏa long xanh biếc bay ra từ cơ thể Tiêu Viêm, ngọn lửa này cũng không hề e ngại Dị Hỏa của đối phương, hiển nhiên nó cũng là một loại Dị Hỏa. Hơn nữa, xếp hạng của nó chỉ sợ còn hơn xa lam sắc hỏa diễm của Mộ Cốt lão nhân.

Hỏa Long xanh biếc rít gào, nhắm về phía Mộ Cốt lão nhân, bởi vậy những luyện dược sư khác không bị ảnh hưởng nhiều, bất quá bọn họ cảm nhận được đan dược trong đỉnh bị âm thanh rít gào ảnh hưởng, trở nên bạo động hơn rất nhiều, lập tức sắc mặt khẽ biến, nhưng đối với loại dị hỏa thân là Vạn Hỏa tôn sư này, họ cũng không có biện pháp nào.

Trên đài cao, đám người Huyền Không Tử cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Viêm xuất ra Hỏa Long xanh biếc này. Một lát sau, nhũ mào phỏng đoán: *"Nếu ta đoán không sai, Dị Hỏa của hắc y nhân kia là Hải Tâm Diễm xếp thứ mười lăm, nhưng Dị Hỏa xanh biếc của Tiêu Viêm so với Hải Tâm Diễm kia càng thêm kinh khủng, nhưng tại sao lại cảm thấy có chút xa lạ?"*

"Có gì đó không đúng, trong mười loại dị hỏa đứng đầu thì loại thứ năm tuy nhìn gần giống thứ này, nhưng xem xét cẩn thận thì lại thấy được khác biệt rất lớn." mỹ phụ khẽ gật đầu, chột kinh ngạc nói: *"Chẳng lẽ tên nhóc này lại tìm ra một loại Dị Hỏa mới?"*

Thiên địa mệnh mông, có vô số điều kỳ diệu, Dị Hỏa lại là càng huyền diệu dị thường, Dị Hỏa bản tuy nói rất đáng tin nhiệm, nhưng cũng không thể nói chắc chắn thế gian này chỉ có những loại Dị Hỏa đó, bởi vậy mỹ phụ kia mới nghĩ như vậy.

"Không rõ lắm, nhưng ngọn lửa xanh biếc kia làm ta nhận ra một chút mùi vị của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nhưng Thanh Liên Địa Tâm Hỏa còn kém Hải Tâm Diễm một chút, sao có thể làm Hải Tâm Diễm phải e ngại?" lão giả da ngăm đen cũng lộ vẻ mặt trầm trọng nói.

"Ha ha, xem ra tên nhóc này giấu không ít bí mật a, đan hội lần này càng lúc càng thú vị. Dị hỏa chi chiến cũng đã nhiều năm chưa xuất hiện." Huyền Không tử cười nhẹ, cũng không suy xét thêm. Nghe vậy, mỹ phụ

cùng lão giả ngăm đen cũng chậm rãi gật đầu.

Mộ Cốt lão nhân liếc mắt nhìn lam sắc hỏa diễm trôn về trong tay mình, rồi lại lạnh lạnh nhìn về phía Tiêu Viêm, hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng thu hồi ánh mắt, cong ngón tay búng ra một luồng hỏa diễm vào bên trong đỉnh. Giờ hắn cũng không có thời gian để ý đến Tiêu Viêm, sau khi nhiệm vụ hoàn thành hắn sẽ "*chăm sóc*" tên nhãi con đáng ghét này!

Áp chế nhuệ khí của Mộ Cốt lão nhân một phen, Tiêu Viêm cười nhạt, cũng thu hồi lại ánh mắt, giơ tay lên, Vạn Thú Đỉnh màu xích hồng liền hiện ra trước mặt. Vẫy nhẹ tay áo, Hỏa Long giữa không trung liền chui thẳng vào trong Dược Đỉnh, hỏa diễm hùng hực làm dược đỉnh lạnh như băng bắt đầu âm lên.

Đợt thuốc trong đỉnh nhiệt độ cao dần, bàn tay Tiêu Viêm phẩy qua hư không, một góc dược liệu từ trong nạp giới bay vút ra, cuối cùng trôi nổi xung quanh thạch đài, nhìn sơ sơ cũng thấy ít nhất trăm loại dược liệu. Loại Sinh Cốt Dung Huyết Đan này đòi hỏi trình độ luyện chế phải cực kỳ cao, nếu người nào không chế linh hồn không tốt, có lẽ chỉ nhìn nhiều dược liệu như vậy thôi cũng đã choáng váng đầu óc chứ đừng nói đến còn phải dùng một phương pháp tinh chuẩn đến đáng sợ để luyện chế ra nó.

Sau khi lấy phụ liệu ra, bàn tay Tiêu Viêm khẽ động, ba cái hộp ngọc liền xuất hiện, nhẹ nhàng trôi nổi trước mặt. Trong hộp ngọc chính là ba loại dược liệu chính để luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan!

Quá trình chuẩn bị xong hết, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần nghiêm túc, cho đến nay, Sinh Cốt Dung Huyết đan chính là đan dược cao cấp nhất mà hắn luyện chế, cũng là loại khó khăn nhất, chỉ cần sơ suất dù chỉ một chút, kết cục sẽ rất thảm. Dù sao luyện loại đan dược này, có thể gặp phải tình huống rơi từ thiên đường xuống địa ngục bất cứ lúc nào.

Trong đại não, phương pháp luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan giống như nước chảy xuôi qua, những chú ý rất nhỏ cũng đều được Tiêu Viêm nắm chặt chẽ.

"Phù!"

Thở ra một hơi thật sâu, đôi mắt đang híp lại của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, tròng mắt đen xẹt ra tia sắc bén, tay áo vung mạnh lên, những dược liệu

đang bay xung quanh kia liền phân ra vài cây, bay vào trong đỉnh.

Dược liệu vừa vào đỉnh, dưới nhiệt độ kinh khủng của Lưu Ly Toái Tâm Hỏa liền nhanh chóng héo rữa, được lực lượng linh hồn Tiêu Viêm khống chế, chỉ trong mười phút ngắn ngủi đã được tinh luyện thành thuốc bột tinh khiết. Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, bằng tốc độ nhanh nhất để luyện ra nhóm thuốc bột tinh khiết đầu tiên, bàn tay liên tiếp vung lên, các loại dược liệu không ngừng tiến vào dược đỉnh.

Số dược liệu có nhiều và phức tạp ra sao cũng không làm Tiêu Viêm bối rối, ưu điểm khi tiến vào Bát phẩm Luyện Dược Sư cũng bắt đầu hiện lộ ra. Tiêu Viêm có thể cảm giác cực kỳ rõ ràng khi tinh luyện dược liệu, hiện tại hắn chỉ cần vừa nghĩ trong lòng thì ngọn lửa sẽ tùy ý thay đổi theo, giúp dược liệu sẽ đạt tới mức độ tinh thuần nhất.

Làm cho Tiêu Viêm cảm thấy vui mừng nhất chính là trong quá trình luyện dược có mơ hồ pha trộn thêm một tia linh khí mỏng manh, loại linh khí này tuy rất nhạt nhưng có thể tinh luyện ra thuốc bột phẩm chất cao hơn không ít.

"Bát phẩm Luyện Dược Sư quả nhiên bất phàm."

Nhận thấy dược điểm này, trong lòng Tiêu Viêm cũng không nhin dược mà xét qua một tia vui mừng, không nên xem thường việc pha trộn thêm một tia linh khí vào dược liệu này, sử dụng loại dược liệu này để luyện chế đan dược, phẩm chất tuyệt đối cao hơn đan dược mà Thất Phẩm Luyện Dược Sư luyện chế ra.

Với tốc độ tinh luyện nhanh chóng của Tiêu Viêm, một phần ba dược liệu trong vòng một giờ đã hóa thành thuốc bột hoặc nước thuốc cần thiết.

Tinh Luyện nhiều dược liệu như vậy nhưng sắc mặt của Tiêu Viêm vẫn trầm ổn như trước, khẽ thở ra một hơi, ánh mắt lại nhìn sang ba cái hộp ngọc, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, dược liệu khác có thể thoải mái tiêu xài, nhưng ba loại dược liệu trọng yếu này thì phải cẩn thận hơn.

Búng tay nhẹ một cái, một hộp ngọc mở nắp, lộ ra một đoạn cây khô xanh biếc, từ trong đó không ngừng thẩm thấu ra sinh cơ nồng đậm, thứ này đúng là một trong 3 Dược liệu quan trọng để luyện chế Sinh Cốt Dung Huyết đan, Thanh Linh Đẳng vạn năm.

Nhìn một đoạn cây khô này, Tiêu Viêm hơi ngập ngừng, liền vung tay lên ném vào trong đực đỉnh, sau đó vội ngưng thần khống chế nhiệt độ hỏa diễm.

Trong đực đỉnh, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt Thanh Linh Đăng vạn năm trông có vẻ yếu ớt, nhưng dù bên trong cực nóng cũng không có chút biến hóa nào, phải cẩn thận xem xét mới thấy trong góc cây mơ hồ có ánh huỳnh quang lấp lánh, dưới nhiệt độ cực nóng dần dần tan ra.

Hết thảy thiên địa linh vật, đều cũng có công năng tự bảo vệ, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đây là một loại giăng co trực tiếp, phải kiên trì tới cùng, sớm hay muộn cũng có thể đem đoạn gốc Thanh Linh Đăng vạn năm này hoàn toàn luyện hóa.

Vẫn duy trì nhiệt độ hỏa diễm, đôi mắt Tiêu Viêm khép hờ lại, muốn luyện hóa gốc Thanh Linh Đăng này sợ rằng cần không ít thời gian.

Đương nhiên, sự thật đúng như Tiêu Viêm tính, luyện hóa mất gần nửa ngày, Thanh Linh Đăng này mới từ từ vỡ tan, từng giọt dịch màu xanh biếc trong gốc cây như ẩn như hiện.

Sau khi mặt ngoài của cây Thanh Linh Đăng vạn năm này vỡ tan, công việc kế tiếp trở nên thoải mái hơn rất nhiều, Tiêu Viêm chỉ tiếp tục một giờ thì Thanh Linh Đăng triệt để hóa thành một dòng chất lỏng xanh biếc trôi nổi trên ngọn lửa, mập mạp như có sinh mệnh vậy.

Nhìn thanh linh đăng vạn năm biến thành chất lỏng xanh biếc, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, bàn tay chọt vung lên, rất nhiều thuốc bột cho đến nước thuốc kia lơ lửng tại trong góc đực đỉnh lướt ra, sau khi hắn cẩn thận khống chế, đều nhảy vào trong chất lỏng màu xanh biếc...

Bước đầu tiên dung hợp, Tiêu Viêm làm khá hoàn hảo, ước chừng khoảng một giờ sau, một đoàn chất nhầy hình thù kì dị, liền trôi nổi phía trên hỏa diễm xanh biếc.

Bước đầu xem như thành công hoàn mỹ, đối với việc này cho dù là bản thân Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng hiểu được, có thể đạt tới mức này, hơn phân nửa là bởi vì linh hồn hắn tiến vào linh cảnh, bằng không đổi lại dĩ vãng, hắn mặc dù có thể thành công,

cũng sẽ không thuận lợi như vậy. Hoàn thành bước đầu, Tiêu Viêm nghỉ ngơi hồi phục, lại lần nữa chăm chú tinh thần vào trong việc luyện chế phần sau còn rườm rà hơn thế.

Trên bầu trời, trong bãi đá lơ lửng, sắc mặt tất cả những người dự thi đều ngưng trọng không chế hỏa diễm, luyện chế riêng rẽ đan dược bên trong dược đỉnh, cả phiến không gian quanh quảng trường, đều có chút im lặng, vô số ánh mắt, đều hội tụ vào các thân ảnh đang bận rộn trên bầu trời...

Bọn họ đang chờ đợi ngày cuối cùng, bởi vì đó chính là thời điểm quan trọng nhất của đan hội, thời điểm mà quán quân xuất hiện!

Chờ đợi mặc dù buồn tẻ, nhưng lúc đó có lẽ là thời khắc đặc sắc nhất trong cuộc đời, rất đáng giá!

-----oOo-----

Chương 1177: Đan lôi liên hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luyện đan là một chuyện cực kỳ tiêu tốn thời gian, đặc biệt là luyện chế đan dược. Thường thì một lần luyện là mười ngày nửa tháng, cũng không hiếm thấy.

Mà đối với loại tình huống này, mọi người ngồi đây cũng rất rõ ràng. Nên họ cũng không vì chờ đợi mà tỏ ra mất kiên nhẫn, có thể đi tới Thánh Đan Thành quan sát, phần lớn thực lực đều không yếu, nên tự nhiên phải có sự kiên nhẫn này.

Mà dưới vô số đạo ánh mắt chăm chú xen lẫn chờ mong. Thời gian lặng yên trôi, chỉ như một cái chớp mắt, năm ngày đã qua đi.

Trong ngày này, trên bầu trời nơi luyện chế đan dược có vẻ tĩnh lặng. Nhưng ngẫu nhiên cũng có âm thanh trầm thấp truyền ra. Nguyên nhân là do luyện đan xảy ra vấn đề, gây ra tiếng nổ trong đỉnh.

Trong thời gian năm ngày cũng có một phần nhỏ Luyện Dược Sư luyện chế thành công, tuy nhiên khi đan dược luyện ra, bọn họ liền hiểu được lần

tham dự này cũng chấm dứt ở đây rồi. Vì trong quá trình luyện chế, đan dược cấp bậc càng cao thì cần thời gian càng nhiều. Mà bọn họ căn bản chỉ là vật lót đường cho những người khác.

Ánh mắt toàn trường cũng không dừng lại trên một số người đã thành công luyện chế đan dược. Ngược lại, hầu hết tầm mắt đều đặt chú ý trên người Tào Dĩnh, Tống Thanh cho đến một số Luyện Dược Sư có chút danh tiếng. Bọn họ biết rằng, tranh đấu của những người này mới là màn đặc sắc nhất của Đan hội.

Trong năm ngày này, Tiêu Viêm cũng thất thủ một lần. Đó là tại lần dung hợp Tuyệt Cốt Tham. Vì có một chút sai biệt cực kỳ nhỏ, nên hắn quả quyết vứt bỏ nó, tinh luyện lại một lần nữa.

Nhưng cũng may mắn là tại lần dung hợp thứ hai rốt cuộc cũng không xuất hiện bất kỳ sai sót nào. Dù sao những dược liệu này Tiêu Viêm cũng chuẩn bị hai phần, nếu thật sự thất bại thêm lần nữa... Vậy hắn đành phải thay đổi phương pháp.

Đến ngày thứ năm, khi mặt trời đã lên đến đỉnh đầu thì hai tròng mắt khép hờ của Tiêu Viêm cũng mở ra. Sắc mặt ngưng trọng nhìn vào bên trong dược đỉnh. Tại nơi ngọn lửa bốc lên, bên trong có ba khối hoặc dược dịch, hoặc phấn bụi gì đó tồn tại. Ba loại đồ vật này mặc dù nhìn qua không có gì nổi bật, nhưng lại tràn ngập một loại dược lực tinh thuần nồng đậm làm cho người khác cảm thấy rung động.

Ba loại đồ vật này là thành quả trong hơn năm ngày qua của Tiêu Viêm. Hiện giờ tinh luyện đã sắp thuận lợi hoàn thành, việc tiếp theo hắn cần phải làm là lập tức đem ba thứ này hoàn mỹ dung hợp lại cùng một chỗ. Đem nó nung khô thành đan dược ở hình thức ban đầu, cuối cùng là thành đan.

Dung hợp, là một bước khá quan trọng. Hơn nữa, dược liệu hiện giờ của Tiêu Viêm cũng không còn nhiều, vì vậy không thể dễ dàng thất bại. Nếu không chỉ là tổn thời gian, hơn nữa đối với việc tiêu hao tinh lực cũng tương đối khủng bố. Luyện chế cao giai đan dược bậc này cũng tương đối mệt nhọc, sao có thể kiên trì liên tục được?

Đang cố gắng duy trì trạng thái của bản thân, ánh mắt Tiêu Viêm cũng nhanh chóng liếc phía xa xa, nơi mấy người Tào Dĩnh, Mộ Cốt lão nhân

đứng. Giờ phút này đám người đó vẻ mặt cũng cực kỳ ngưng trọng không chế hoả diễm bên trong dược đỉnh. Mơ hồ có dao động năng lượng nồng đậm từ bên trong khuếch tán ra...

"Dược đỉnh của bọn họ cũng không phải bình thường, đem dao động của dược liệu che dấu đi hơn một nửa. Bằng không có thể đoán ra một chút bọn họ muốn luyện chế ra loại cao giai đan dược nào..."

Nhìn dáng vẻ chăm chú của đám người Tào Dĩnh, trong lòng Tiêu Viêm có chút tiếc nuối thở dài một tiếng. Chợt tâm thần nhanh chóng tập trung lại, hít sâu một hơi không khí nóng bỏng tại mảnh thiên không này. Ánh mắt ngưng trọng chuyển về phía bên trong dược đỉnh. Tâm thần vừa động, Lưu Ly Liên Tâm Hoả lượn lơ bên trong đột nhiên thổi quét ra. Đem ba loại nước thuốc tinh thuần vừa tinh luyện ra bao vây kín mít.

Dung hợp dược lực, bước này đòi hỏi khá hà khắc đối với việc khống chế của Luyện Dược Sư. Trong lúc dung hợp chỉ cần có nửa điểm biến cố thì lập tức những thành quả lúc trước đạt được sẽ trở thành muối bỏ bể. Bởi vậy, một bước này là cực kỳ quan trọng.

Mà đối với điểm này, Tiêu Viêm cũng hiểu rất rõ. Vì thế, giờ phút này tinh thần hắn tập trung đến cực điểm. Linh Hồn lực lượng mênh mông tràn ngập tất cả mọi góc ngách bên trong dược đỉnh. Bất kỳ một thay đổi nhỏ nào trong đó đều được phản hồi lại đại não trong chớp mắt.

Khi Tiêu Viêm ngưng trọng chờ đợi quá trình dung hợp, may mắn là không xuất hiện bại lộ quá lớn nào. Tuy nói rằng việc dung hợp kia cực kỳ thông thả nhưng từ trước tới sau, ai dám làm nhanh? Tất cả, đều lấy chữ ổn làm trọng.

Dung hợp dược lực cần nhất là thời gian. Luyện đan thì việc dung hợp là bước tốn nhiều thời gian nhất, mà Tiêu Viêm dung hợp lần này chính là giằng co suốt mười ngày mới bắt đầu kết thúc.

Thời gian thẳng tắp như sợi chỉ nhanh chóng trôi qua. Chớp mắt đã gần nửa tháng qua đi. Tại khoảng thời gian này, càng ngày càng có nhiều người dự thi luyện chế ra đan dược. Cũng bởi vậy làm cho vùng trời này cơ hồ bị mùi vị của đan hương nồng đậm tràn ngập. Chỉ cần hít một hơi thì những mệt mỏi trong thời gian dài chờ đợi cũng sẽ lặng yên tiêu tan... Tuy nói càng ngày càng có nhiều người dự thi thành công luyện chế ra đan

được, nhưng cũng không có ai trong quá trình luyện đan dẫn động được Đan lôi. Trong đó có một vị mạnh nhất cũng chỉ dẫn động mây đen ngưng tụ trên bầu trời, ngay cả lôi quang cũng chưa từng xuất hiện. Càng không nói đến Đan lôi chân chính phủ xuống.

Đối với loại tình huống này, cũng không có ai cảm thấy thất vọng. Bọn họ biết rằng, đan hội sẽ từ từ đẩy mạnh lên. Hiện tại đan dược luyện chế ra được cũng đã tăng lên tới Lục phẩm đan dược rồi. Chỉ sợ không bao lâu nữa Thất phẩm đan dược chân chính sẽ được luyện chế ra.

Đối với những biến hoá bên ngoài Tiêu Viêm không chút nào để ý tới. Ánh mắt của hắn vẫn luôn tập trung vào bên trong dược đỉnh, trải qua mười ngày dài dung hợp, hiện giờ dược đỉnh chỉ còn có tám ngọn lửa bốc lên. Trong lúc mơ hồ hiện ra một quả cầu to bằng nắm tay hình quả trứng. Tiểu cầu này là do hơn một trăm loại dược liệu tinh thuần dung hợp lại mà thành. Chẳng qua hiện giờ nó cũng mới chỉ là hình thức ban đầu của đan dược mà thôi.

Tuy nói rằng nó chỉ là hình thức ban đầu, nhưng ít nhất bước khó khăn nhất đã sắp vượt qua rồi. Tiếp theo chỉ cần Tiêu Viêm ổn định trạng thái, như vậy là có thể đem Sinh Cốt Dung Huyết Đan chân chính luyện chế ra. Nhưng trước đó, còn cần thêm một đoạn thời gian để nuôi dưỡng nó.

"Âm!"

Trong không khí nóng bức, một tiếng sấm trầm thấp đột nhiên vang vọng phía cuối chân trời. Vô số luồng ánh mắt vội vàng dời về phía nó, chỉ thấy trên bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đoá mây đen. Nhưng mây đen lúc này cư nhiên lại truyền ra tiếng sấm trầm thấp. Bộ dáng kia rõ ràng biểu hiện cho việc Đan lôi thành hình.

"Đan lôi? Có Thất phẩm đan dược xuất thế!"

Nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, trên sân rộng cũng vang lên những âm thanh kích động. Vô số ánh mắt hội tụ về bãi đá dưới lôi vân. Nơi đó, một nam tử trung niên sắc mặt mừng như điên nhìn lên Lôi Vân trên bầu trời. Hắn là người đầu tiên dẫn động được Đan lôi.

Đan lôi xuất hiện, cũng đưa tới sự chú ý của Tiêu Viêm khi hắn đang ngưng thần luyện đan. Đôi mắt như đang híp lại hơi hơi mở ra, liếc mắt

một cái lên Lôi Vân phía xa xa trên bầu trời, khẽ lắc đầu. Đan lôi nhỏ yếu như vậy, có nghĩa là đan dược sắp xuất thế kia cũng chỉ là cấp thấp của thất phẩm mà thôi.

Thu hồi ánh mắt. Sự chú ý của Tiêu Viêm lại lần nữa chuyển về phía đám người Tào Dĩnh, trong lòng không khỏi suy tư. Hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được bên trong dược đỉnh của mấy người kia truyền ra các loại dao động năng lượng. Từ loại quỹ tích dao động này, chỉ sợ bọn người kia luyện chế đan dược cũng không phải thứ tầm thường...

"Áp lực thật sự không nhỏ a. Không biết dựa vào Sinh Cốt Dung Huyết Đan này có thể đạt được quán quân hay không? Nếu nó không thể... chỉ còn cách..."

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, rồi chợt cười khỏ một tiếng, thu hồi tâm tư. Mặc kệ nó, trước tiên cứ yên lặng theo dõi kỳ biến đi. Vật kia cũng chỉ là thủ đoạn cuối cùng mà thôi.

Tiếp theo, sau khi lần đan lôi đầu tiên xuất hiện, chỉ vền vẹn nửa ngày thời gian. Trên bầu trời lại có thêm Lôi vân ngưng tụ, hơn nữa độ mạnh của so với lần đầu tiên còn muốn cao hơn. Hiển nhiên là có người dự thi luyện chế được đan dược phẩm chất cao hơn so với người đầu tiên.

Những ngày tiếp theo càng lúc càng náo nhiệt. Cơ hồ mỗi một ngày qua đi sẽ có hai đến ba lượt Đan lôi xuất hiện. Dù vậy, mức độ nồng đậm của Đan lôi cũng không đồng nhất. Tuy nhiên dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm, đan dược có phẩm chất cao nhất cũng chỉ là Thất phẩm trung cấp.

Trên quảng trường, cũng bởi vì thi thoảng Đan lôi xuất hiện mà trở nên sôi nổi dị thường. Sự trầm lặng của mấy ngày trước cũng đã tiêu tán đi, mỗi một lần Thất phẩm đan dược xuất thế đều đưa tới không ít những ánh mắt thèm thuồng. Loại Thất giai đan dược này, ngoại trừ một số cường giả đã tiến vào cấp bậc Đấu Tôn ra, đều có lực hấp dẫn cực lớn đối với những người còn lại.

Oanh oanh oanh!

Đan lôi vốn rất khó gặp, nhưng tại mảnh thiên không này lại biến thành bình thường như cơm bữa, làm cho không ít người đều có loại cảm giác đại khai nhãn giới.

Theo thời gian trôi qua, đan hỏa phía trên trên bãi đá cũng càng ngày càng ít, cơ hồ không tới năm mươi. Nhưng tất cả mọi người đều biết rằng những người còn lại này tuyệt đối có thể xưng là tồn tại cao nhất bên trong luyện dược giới của Đâu Khí Đại Lục. Nếu như không xảy ra bất ngờ gì, ngôi vị quán quân của đan hội cũng sẽ là ở trong những người này mà sinh ra.

Nhìn mấy chục đan hỏa còn bốc lên trên bãi đá, bầu không khí nơi đây cũng bất tri bất giác trở nên căng thẳng, ngưng trọng. Mọi người ngồi nơi đây đều hiểu, trận tranh đấu kịch liệt nhất đan hội cũng sắp đến rồi.

-----oOo-----

Chương 1178: Cường giả xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Uy áp mệnh mông vô bờ trên bầu trời, tiếng sấm trầm thấp vang vọng không ngừng. Mây đen dày đặc đè ép làm cho người ta có cảm giác áp lực cực độ.

"*Uỳnh*" Bên trong mây đen dày đặc, một đạo Lôi đình màu bạc tựa như Cự Mãng đột nhiên xé rách bầu trời dữ dội lướt xuống, sau đó bị một đạo nhân ảnh phía trên bệ đá đón đỡ. Chợt đan hương giống như một loại thực chất nhất thời tràn ngập mà mở ra.

"*Ha ha, ta thành công rồi!*" Dưới hàng vạn ánh mắt chú mục vào, nam tử có chòm râu ngà bạc kia ngẩng mặt lên trời cuồng tiếu. Trong tay gã, một viên đan dược to như long nhãn đang chớp ngời những tia hào quang lóng lánh mê hoặc lòng người!

Đối với việc nam tử này thất thố cười to mọi người ở đây cũng không ai chỉ trích, ngược lại nhìn người trước mặt bằng ánh mắt có chút nóng bỏng. Một gã có thể luyện chế ra Thất phẩm trung cấp đan dược Luyện Dược Đại Sư thì cho dù đi đến nơi nào cũng sẽ được hưởng thụ đãi ngộ của khách quý một cách tuyệt đối.

Hiện giờ đan hội đã đi vào giai đoạn cuối cùng. Lúc này thì chỉ có hai người vẫn còn tiếp tục luyện đan. Thứ nhất là loại người có năng lực thật

sự, còn lại là loại người thật giả lẫn lộn. Đương nhiên loại cục diện này tất nhiên là loại người đầu tiên chiếm đa số. Dù sao cũng không có bao nhiêu người có da mặt dày để có thể chịu được sự mất mặt dưới loại tình trạng này.

Phía trên bãi đá của đan hội số hoả diễm chỉ còn ba mươi sáu đóa. Nói cách khác, vẫn còn ba mươi sáu người dự thi cuối cùng đang tỉ mỉ chuẩn bị cho đan dược sở trường nhất của bọn họ.

Mà trong ba mươi sáu người này cũng đã tính luôn cả Tiêu Viêm, Tào Dĩnh, Mộ Cốt lão nhân, Đan Thần...Được coi là những người có năng lực thật sự tranh đoạt ngôi vị quán quân đan hội.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên bệ đá. Ở phía cuối chân trời vang vọng tiếng sấm cũng bị hắn bỏ ngoài tai không chú ý đến, tâm thần của hắn không hề giữ lại mà toàn bộ đều tập trung vào bên trong dược đỉnh.

Giờ phút này tại bên trong dược đỉnh, hoả diễm xanh biếc hùng hực thiêu đốt. Độ nóng cháy làm cho lò luyện đan cũng thoáng hồng lên một chút. Nhưng tất cả đều không phải là mục tiêu mà Tiêu Viêm chú ý, tầm mắt của hắn vẫn là chăm chú nhìn vào đồ vật hình tròn đang xoay tròn bên trong ngọn lửa.

Cái gọi là vật hình tròn này đương nhiên là vật được ngưng tụ lại từ tinh hoa của hơn trăm loại dược lực tinh thuần. Chẳng qua bây giờ thứ này đã từ từ to lên bằng nắm tay, hiện giờ biến thành trứng bồ câu lớn nhỏ. Hơn nữa hình dạng này có vẻ ngày càng mượt mà khi được hoả diễm nung khô ở bên trong dược đỉnh.

Mà theo thời gian, vật thể hình tròn dần dần thu nhỏ lại. Một luồng năng lượng dao động làm cho Tiêu Viêm cảm thấy rung động trong lúc mơ hồ thành hình. Loại trình độ này đã dần dần cho thấy phẩm chất của Thất phẩm đan dược đỉnh phong thông thường.

Đối với biến hoá này trong lòng Tiêu viêm cũng đã tràn đầy vui mừng. Hắn bây giờ càng tin tưởng có thể đem Sinh Cốt Dung Huyết Đan tăng cấp lên tới cấp bậc Bát phẩm. Kích động rất nhỏ trong lòng đã tạo ra áp lực, Tiêu Viêm vội vàng ổn định tâm thần. Hiện giờ đã đến thời khắc máu chót nhất, không thể được có nửa điểm phân tâm.

Tại lúc Tiêu Viêm bên này đang toàn lực luyện chế đan dược. Những chỗ khác trên thềm đá sắc mặt mọi người cũng rất ngưng trọng. Sắc mặt của một số người đã dần dần hiện lên vẻ tái nhợt. Gánh nặng tiêu hao loại này đối với bọn họ mà nói quả thật không cách nào chịu nổi.

"*Àm!*"

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, tại một nơi nào đó trên bầu trời đột nhiên vang lên một đạo âm thanh trầm thấp nổ mạnh vang vọng. Lập tức những người hiện diện nơi đây trong lòng liền trầm xuống, ánh mắt lướt nhanh nhìn lại, liền thấy một gã trung niên nam tử đang đại ra ngược lên nhìn dược đỉnh trước mặt. Bên trong mơ hồ có dao động năng lượng hỗn loạn truyền ra. Hiển nhiên trong quá trình luyện chế đã xảy ra một ít sự tình ngoài ý muốn.

"*Làm sao có thể?*" Trung niên nam tử nhìn dược đỉnh, ánh mắt trong phút chốc liền hiện lên màu đỏ. Khổ cực thời gian gần hai mươi ngày nhưng hiện giờ lại hoàn toàn thất bại trong gang tấc. Loại đả kích này đối với hắn mà nói thật sự quá mức khó khăn để có thể thừa nhận.

Nhìn thần sắc trung niên nam tử kia, mọi người cũng thâm than một tiếng trong lòng, vì thế mà cảm thấy có một chút tiếc hận. Thất bại trong việc luyện đan cũng không hiếm thấy. Nhưng mà ngay tại lúc này, thất bại một lần thật nhỏ có lẽ đã phán định rằng người đã mất đi tư cách tranh chấp cùng quần hùng.

Có người vui mừng, có người lo lắng. Có người thành công tự nhiên cũng sẽ có người thất bại. Đan hội cũng không phải là sân khấu để mọi người diễn hài kịch.

Một lúc sau, thời điểm buổi trưa. Còn lại hơn ba mươi người, cũng có những người thành công đem đan dược luyện chế ra. Đương nhiên cũng có vài người luyện chế thất bại, những người này cũng không ngoại lệ trở nên suy sụp rất nhiều. Dù luyện chế thành công cũng không nhất định sẽ lấy được phần thưởng của top mười, nhưng ít ra còn có một chút cơ hội. Một khi luyện chế thất bại, dù là nửa điểm cơ hội cũng không có.

Ngay tại lúc này, người dự thi còn có thể trụ lại, dù có đưa vào Đan Tháp cũng tuyệt đối có thể so sánh cùng một ít trưởng lão. Thậm chí có một số người nổi bật, cho dù có là trưởng lão của Đan Tháp cũng xa xa không

bằng được.

Lúc này ở bên trong quảng trường, vô số người tâm tình cũng là muốn già đi một chút. Thời điểm như thế này không biết chừng chỉ trong nháy mắt sẽ làm cho một kẻ được coi là hắc mã của đan hội chỉ vì một nguyên nhân thật nhỏ mà làm cho việc luyện đan thất bại, mất đi tư cách tiếp tục cạnh tranh. Ngay tại thời điểm này, bọn họ mới có thể cảm nhận được sự tình luyện đan này quả nhiên không phải là chuyện người bình thường có thể làm. Dưới vô số ánh mắt vẫn đang chờ đợi, thời gian năm ngày lặng lẽ trôi qua.

Trong thời gian năm ngày này, có chín người thành công luyện chế đan dược. Trong đó phẩm chất cao nhất là một khối Thất phẩm cao cấp đan dược. Viên thuốc này vừa xuất thế, lập tức liền dẫn động Đan lôi, tiếng sấm liên miên không dứt làm cho không ít người nhìn mà kinh hãi.

Người thành công luyện chế ra khối đan dược này là một lão giả mặt có chút già nua. Người này chắc rằng ở trên đại lục cũng có thanh danh, vì vậy đối với hắn, việc luyện chế thành công Thất phẩm cao cấp đan dược để tạm thời vượt lên dẫn đầu cũng không phải là việc gì quá mức kinh ngạc.

Đương nhiên có người thành công cũng có người thất bại. Trong vòng năm ngày có chín người thành công cùng bảy người thất bại. Cuối cùng, trong ánh mắt tiếc hận của nhiều người, cực kỳ không cam lòng lựa chọn rời khỏi.

Theo mười sáu người này rời khỏi, hơn nữa bởi vì lúc trước một vài duyên cớ mà có thêm mấy người nữa rời đi, nên hiện giờ còn lưu lại chỉ còn có mười bảy người trên thềm đá tiếp tục luyện đan ...

Thời gian sàng lọc người tinh anh nhất cho tới hôm nay còn lại không tới mười bảy người. Từ hơi thở nhìn ra những người này tuyệt đối không phải là người bình thường. Trong đó, trên ngực huy chương đẳng cấp thấp nhất cũng đã là một gã Thất phẩm trung cấp Luyện Dược Sư, người cao nhất rõ ràng là một gã Bát phẩm Luyện Dược Tông Sư chân chính.

Vị Bát phẩm Luyện Dược Tông Sư này đối với Tiêu Viêm rất xa lạ, hơn nữa trước kia cũng chưa từng chú ý đến người này. Hiển nhiên là hắn đã cố ý ẩn giấu hơi thở.

Vị Luyện Dược Tông Sư này là một lão giả khuôn mặt già nua giống như da quýt. Hiển nhiên vị lão giả này cũng hẳn là cường giả của thế hệ trước đó. Tuy nhìn bề ngoài khó coi nhưng khuôn mặt giờ phút nào cũng phủ kín bởi nụ cười ôn hoà, ấm áp, nhìn qua so với Mộ Cốt lão nhân quả thật tốt hơn nhiều.

Thời gian là phương thức sàng lọc chính xác nhất. Từ hơn một ngàn người dự thi đến nay đã loại bỏ gần hết, chỉ giữ lại một ít cường giả chân chính mà thôi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Không nghĩ tới lại chính là Thanh Hoa lão đầu." Trên đài cao, đám người Huyền Không Tử nhìn ra lão giả từ trong biển người thì cũng cảm thấy nao nao, có chút bất đắc dĩ. *"Lão gia hoả này thật đúng là đã kéo dài đến lần đan hội này."*

"Ta xem dao động trong dược đỉnh của hắc, chỉ sợ là Bát phẩm đan dược." Mỹ phụ khẽ gật đầu nói.

"Tâm nguyện cả cuộc đời của lão gia hoả này là thu được một loại Dịch Hoả. Năm đó hắc cùng Dược Trần đợi mất nhiều năm thời gian ở địa phương quỷ quái kia, nhưng vẫn như cũ bị Dược Trần chiếm được Cốt Linh Lãnh Hoả, hiện giờ có cơ hội lấy được Tam Thiên Diễm Viêm Hoả hắc tất nhiên là muốn tới thử một phen." Hắc lão giả có da tay mờ ảo nói.

Huyền Không Tử không biết làm sao lắc lắc đầu. Sau đó ánh mắt chuyên hướng đến một nơi trên bãi đá. Nơi đó Mộ Cốt lão nhân một thân hắc y đang ngưng thần luyện chế đan dược. *"Hơi thở người này cho đến hiện tại đã bị hắc cố ý che dấu. Hơn nữa dung mạo của hắc cũng đã thay đổi qua, không biết là cao nhân phương nào? Chẳng lẽ là mấy kẻ không thể để chúng ta thấy bộ mặt thật đã cố ý cải trang thành lão gia hoả này?"*

Mỹ phụ lông mày kẻ đen nhú lại, nói: *"Không biết, bất quá đợi đến khi hình thức ban đầu của đan dược thành hình thì hắc tất nhiên cũng sẽ không che dấu được hơi thở, đến lúc đó nhìn là biết. - Chỉ cần không phải là người của Hồn Điện là tốt nhất."* Nghe vậy, đám người mỹ phụ cũng là khẽ gật đầu.

Trên bầu trời xanh thẫm cuồng phong gào thét, mây đen đã sớm tan đi. Nhưng tiếng sấm trâm thấp lại không biết từ nơi đâu mà đến, vẫn như

trước không ngừng vang vọng tại phiến thiên địa này.

Một màn kỳ dị này làm cho không ít người có cảm giác kinh dị. Tuy nhiên một ít người lịch duyệt lại có thể hiểu được những tiếng sấm trầm thấp đó cũng không phải tại phía trên bầu trời truyền đến mà là từ trong mây cái được đỉnh phía trên thêm đá truyền ra.

"*Ầm!*"

Trong giây lát, có một đạo âm thanh trầm thấp vang lên. Còn không đợi cho mọi người kịp vội vã di dời ánh mắt liền đã cảm nhận được một luồng năng lượng bàng bạc dao động. Đột nhiên nhanh như chớp từ trên chỗ thêm đá bùng phát ra. Ngay sau khi cỗ năng lượng này bắt đầu khởi động, trên phía chân trời mây đen tán loạn mọi nơi trong nháy mắt ngưng tụ thành vô số ngân xà.

"*Là Tống Thanh!*" Người có ánh mắt sắc bén rốt cục nhìn thấy ngay lúc bầu trời đầy mây đen thì Tống Thanh kia vốn vẫn luôn khoan chân ngồi đột nhiên ngang nhiên đứng dậy, khí phách nhìn lên mây đen dày đặc trên bầu trời. Đây là kiệt tác của hắn!

Đan lôi lần này so với bất kỳ lần nào khác của dĩ vãng cũng có vẻ càng thêm cuồng mãnh. "*Này, đủ để cho hắn kiêu ngạo.*", "*Lại là Thất phẩm đan dược đỉnh phong! Xem bộ dáng này, so với Thất phẩm đan dược đỉnh phong lần trước xuất hiện phẩm chất còn muốn cao hơn a.*"

Tại nơi này Thiên Lôi đình tràn ngập ngày càng tăng thêm. Bàn tay Tống Thanh chậm rãi nâng lên, một khối đan dược mượt mà, sáng bóng dị thường giống như một viên Dạ Minh Châu được tay phải hắn nâng lên cao.

Một lát sau, phía chân trời vang lên tiếng Lôi Đình. Nghe được tiếng Lôi Đình thật lớn kia hoà cùng đông đảo tiếng kinh hô, trên khuôn mặt của Tống Thanh cũng dần hiện lên một nụ cười. Chợt ánh mắt chứa đựng một tia quang mang khiêu khích bắn thẳng đến vị trí xa xa trên bãi đá. Nơi đó, là nơi Tiêu Viêm đang ngồi.

-----oOo-----

Chương 1179: Bát phẩm đan dược

Đối với những ánh mắt khiêu khích từ xa xa phóng tới, Tiêu Viêm gần như là tùy ý nhìn thoáng qua, liền thu trở về, tiểu tử này ngày trước che dấu đích xác không tồi, bất quá hôm nay thực sự là hưng phấn quá rồi.

Đan dược thất phẩm đỉnh phong? Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm khóe miệng nhin không được hiện lên một chút cười lạnh, bẳng vào cái thành tích này, hẳn muốn đi vào top mười có lẽ không khó, nhưng là không hơn được, chân chính tranh đoạt ngôi vị quán quân, Tổng Thanh này, còn chưa đủ tư cách!

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, ánh mắt Tiêu viêm lại lần nữa ngưng tụ bên trong dược đỉnh, tại đó bốc lên ngọn lửa xanh biếc, một quả đan dược rất tròn đang chậm rãi xoay tròn, đan dược màu đỏ sậm, giống như như từ tinh hoa của máu tươi ngưng tụ lại, hơn nữa cơ hồ còn có quang mang chớp động, giống như một loại ánh mắt, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ quý dị.

"Lên", trong ngọn lửa kia đan dược chậm rãi xoay tròn, trong lòng Tiêu Viêm đang yên lặng cũng bắt đầu hiện lên chút lửa nóng.

Trên bầu trời, mây đen chồng chất, ngẫu nhiên hợp nhất thành cự đại ngân xà gầm lên một tiếng xé rách thiên không, hướng Tổng Thanh nơi bãi đá dữ dội lướt tới, chợt đều bị hấn tiếp được.

Nhìn ánh mắt của mình trực tiếp bị Tiêu viêm khinh thường, khuôn mặt Tổng Thanh cũng không nhin được mà co rút, ánh mắt đảo qua chung quanh, ngoại trừ mấy tên đang đứng phía ngoài, đám người Tào Dĩnh, Đan Thần cơ hồ đều chưa từng ném về phía hắn ánh mắt kinh ngạc, điều này làm cho hắn có cảm giác rất buồn bực, thất phẩm đỉnh phong đan dược, mặc dù là một ít trưởng lão danh dự của Đan Tháp đứng ra luyện chế xác xuất thành công cũng hơi thấp, hiện giờ ở trong tay hắn luyện chế ra, nhưng cũng không làm ra chấn động như hắn tưởng tượng, làm cho hắn muốn hưởng thụ cảm giác hư vinh khi mọi người chăm chú nhìn mình, cũng không có cách nào thực hiện được.

Chịu đựng buồn bực trong lòng, Tổng Thanh vội vàng ngưng thần, thất phẩm đan dược đỉnh phong này, hình thành đan lõi cũng không yếu, nếu

không nghiêm túc đón đỡ... chỉ sợ đan dược bị bỏ nát mất, nếu vậy thật sự đổi thành hẳn phải khóc.

Khi Tống Thanh đang đem hết toàn lực ứng phó Đan lôi trên bầu trời thì trong lúc này, mảnh năng lượng phía chân trời cũng trở nên bạo động rất nhiều, hiển nhiên là do bị Đan Lôi tác động. Mà có lẽ bởi Đan Lôi lần này dẫn động, mấy người dự thi bên trong dược đình, cũng bắt đầu tràn ngập ra dao động năng lượng kinh người, hiển nhiên đan dược bọn họ luyện chế, cũng sắp thành hình.

Mà cảm nhận được loại tình huống này, mấy người đang dự thi sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, nếu xảy ra sự việc ngoài ý muốn lúc này, thật đúng là thất bại trong gang tấc.

"*Ầm!*"

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, tiếng sấm trầm thấp vang vọng không ngừng, đột nhiên, lại một đạo dao động năng lượng bàng bạc thổi quét mà ra, chợt mọi người liền nhìn thấy, mây đen thật mạnh, đột nhiên không một nơi nào đó trên thềm đá không thành hình. "*Lại có thất phẩm đan dược đình phong xuất thế!*", nhìn thấy một màn này, trên quảng trường nhất thời vang vọng tiếng ồ lên kích động.

"*Đùng! Đùng!*"

Song còn chưa đợi tiếng ồ lên của mọi người hạ xuống, đột nhiên có mấy đạo năng lượng dao động bùng phát ra.

Trên bầu trời, mây đen ùn ùn kéo tới tuôn trào hiện ra, chi chít ngân xà tại giờ khắc này, đem phía chân trời che khuất đi, lúc trước sáng như ban ngày, hiện tại lại âm u như đêm, trên bầu trời đôi lúc xẹt qua một đạo thiểm điện màu bạc, quang mang chói mắt mạnh mẽ xé nát thiên không. Tại đây gần gũi không đến mười phút thời gian, lại có tới chín miếng thất phẩm đan dược đồng thời sinh ra! Nói cách khác, lúc này trên bầu trời xuất hiện chín đạo Đan Lôi!

Quang cảnh như vậy, quả nhiên cả đời khó gặp, bởi vậy, chung quanh quảng trường biển người đông nghịt, cũng bị ngày hôm nay, thời điểm Lôi Đình dữ dội lướt qua bầu không khí kích động đến nhiệt huyết sôi trào lên, tiếng hoan hô đình tai nhức óc trào dâng, cuối cùng hội tụ cùng tiếng sấm

sét rung trời kia, hóa thành tiếng gầm đáng sợ theo bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Toàn bộ Đan vực, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh vang vọng của loại âm thanh đáng sợ này.

Đột nhiên xuất hiện tám đạo Đan Lô, cũng làm cho Tổng Thanh cả kinh, nhìn thoáng qua quanh mình thấy mấy cái Đan Lô kia, trong mắt xẹt qua một chút cười lạnh, hoàn hảo, Đan Lô bọn người kia thanh thể không bằng mình, nói cách khác, phẩm chất đan dược của bọn họ, cũng hẳn là không bằng hẳn.

Bá bá bá! Thiểm điện màu bạc ùn ùn kéo đến xẹt qua phía chân trời, cuối cùng lướt tới trên thềm đá nổ tung mà đi, trong lúc nhất thời, khắp phía chân trời đều quanh quẩn tiếng sấm trầm thấp.

Dưới loại tình huống vạn lô vẫn vũ như một kỳ quan, phía dưới Tiêu viêm, Tào Dĩnh, đám người Mộ Cốt lão nhân lại giống như không nghe thấy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bên trong dược đỉnh của mình!

Tại một chỗ trên thềm đá, Đan thần ngồi xếp bằng, giờ phút này hai má cũng cực kỳ tái nhợt, thân thể của nàng vốn đã gầy yếu, nếu không có linh hồn lực lượng chống đỡ, hiện tại nàng đã sớm chống đỡ không được, nhưng may mắn, nàng ngồi xuống: "*Sắp thành công!*"

Giờ phút này Đan Thần hai mắt dường như đọng lại bên trong dược đỉnh, Thủ Ấn không ngừng biến ảo, linh hồn lực bàng bạc mênh mênh, liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào đỉnh thuốc, trong lúc mơ hồ, trong sức mạnh linh hồn có linh khí nhàn nhạt tràn ngập.

"*Phụt!*" Thủ Ấn biến ảo, Đan Thần hai má đột nhiên đỏ lên, chợt một ngụm máu tươi phụt lên mà ra, sau đó đều bắn ngược vào bên trong dược đỉnh, cuối cùng dung hợp lại thành một viên thuốc quay cuồng trong ngọn lửa.

Máu tươi dính lên đan dược, một luồng quang mang sáng như ngọc mạnh mẽ giống như bánh xe mặt trời, đột nhiên xuất hiện bên trong dược đỉnh, một cỗ dao động năng lượng kinh khủng làm cho người khác cảm thấy kinh hãi thình thịch một tiếng, liên bùng phát ra, đủ để thừa nhận Di Hỏa đốt cháy dược đỉnh hồi lâu, cũng dưới loại tình huống dao động đáng sợ này, trực tiếp nổ tung thành vô số mảnh vỡ!

"Xuy!" Dược đỉnh nổ tung, một đạo lục sắc quang trụ khổng lồ cỡ chừng mười trượng bạo xuất ra từ dược đỉnh nổ tung kia, bắn thẳng về phía chân trời!

Tại chỗ lục sắc quang trụ phía dưới, trên bầu trời thêm điện màu bạc dày đặc, giống như vào lúc này gặp phải một thứ gì đó đáng sợ, nhanh chóng tránh lui, mấy cái Lôi vân lúc trước còn diễu võ giương oai, cũng vội vàng thoái lui, không dám cùng cột sáng kia có nửa điểm dây dưa.

Cột sáng dưới vô số ánh mắt rung động bắn thẳng về phía chân trời. Ngay sau đó, tại nơi cột sáng xẹt qua, mây mù đột ngột xuất hiện, ngăn ngửi trong vài cái chớp mắt đã ngưng tụ thành một mảnh Lôi Vân khổng lồ gần trăm mét!

Hơn nữa, càng làm cho người khác cảm thấy khiếp đảm hơn, lúc này đây hình thành Lôi Vân, tự nhiên có dược hai màu xanh lam, ngân bạc!

"Nhị sắc Lôi Vân? Nhìn trời kia" Xuất hiện nhị sắc Lôi Vân, toàn bộ quảng trường thời khắc này đều sôi trào lên! Có dược nhị sắc Đan lôi, rất nhiều người ở đây là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy!

Trên đài cao, đám người Huyền Không Tử sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn nhị sắc Lôi Vân, một lát sau, liếc nhìn nhau, đều là gật gật đầu: "*Đan gia nha đầu này, quả nhiên không giống bình thường, thật sự có thể luyện chế ra bát phẩm đan dược, nhưng lại dẫn động nhị sắc Lôi Vân.*"

Bát phẩm đan dược, đan dược đạt đến phẩm cấp này đã có thể coi là đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp trong các đan dược rồi. Bát phẩm cùng thất phẩm, tuy nói chỉ cách nhau một phẩm, nhưng cách biệt lại như trời và đất vậy.

Bát phẩm đan dược, có dược linh tính, thậm chí đã cơ bản có dược một ít linh trí, nói cách khác, bát phẩm đan dược, có dược lực lượng thuộc về tính mạng của nó! Có thể nói nó đã tính vào phạm trù sinh linh!

Hơn nữa bát phẩm đan dược, phân chia cấp bậc rất nghiêm khắc, phẩm chất cũng không thể dùng mắt thường để nhận biết, mà phải lấy màu sắc Đan Lôi để nhận biết phẩm chất!

Đan dược phẩm chất càng cao, tại lúc thành hình sẽ dẫn động càng nhiều màu sắc Đan Lôi, nghe nói, nếu có thể dẫn động cửu sắc Đan Lôi, như vậy

liền nói rõ, đan dược đã có được tạo hóa lực, tiến vào cửu phẩm! Loại đan dược bậc này, chỉ sợ xưng là Thần Đan cũng không đủ.

Mà Đan Thần có thể dẫn động nhị sắc Lôi Vân, cũng đã nói rõ rằng, nàng thành công luyện chế ra bát phẩm đan dược, nhưng chỉ là nhị sắc Đan Lôi bát phẩm đan dược!

Phía chân trời mênh mông, cuộn cuộn nhị sắc Lôi Vân chiếm cứ thiên không, một luồng Lôi uy mênh mông trong đó tràn ngập mà ra, Đan Lôi đưa tới quanh mình đám người Tống Thanh kia, so với nhị sắc Đan Lôi có vẻ hết sức tầm thường!

Nhìn nhị sắc Lôi Vân kia, đám người Tống Thanh miệng cũng ngập ngừng, tràn ngập cay đắng, nhị sắc Đan Lôi vừa xuất hiện, đã triệt để đem bọn họ đè xuống dưới chân!

Trên thềm đá, Đan Thần lau đi vết máu ở khóe miệng, hai gò má trên mặt tái nhợt, nhìn lên nhị sắc Lôi Vân trên bầu trời, khóe miệng hiện lên chút tươi cười, có chút gian nan đứng dậy, thân hình nhỏ gầy xinh xắn lại làm các cường giả Đấu Tôn không dám có chút khinh thường.

Mặc kệ hôm nay kết quả có như thế nào, danh tiếng Đan gia, sẽ bởi vì tiểu nha đầu này, triệt để vang danh Trung Châu!

"Khanh khách, Đan Thần muội muội, mấy năm nay ngươi quả nhiên tiến bộ rất nhiều, bất quá muốn ta nhận thua, cũng không đơn giản vậy đâu..." Ngay khi trên khuôn mặt của Đan Thần hiện lên nét tươi cười thì phía xa xa, một tiếng cười duyên đột nhiên truyền đến, nàng quay đầu lại, lại là nhìn thấy Tào Dĩnh từ từ đứng dậy, xem ra xinh đẹp động long người. Khuôn mặt giờ phút này cũng là có một màu tái nhợt che khuất đi, nhưng dù vậy, vẻ diễm lệ trên gương mặt tươi cười, vẫn là như trước rất quyến rũ.

Luyện đan, trong lòng Tào Dĩnh cũng là đồng dạng kiêu ngạo, cũng không phải nói xuông, nhiều năm tại Đan Tháp khổ tu, hôm nay, triệt để biểu hiện ra trước ánh mắt chăm chú của hàng vạn người!

Trên gương mặt Tào Dĩnh hiện lên một chút kiêu ngạo, ngọc thủ đột nhiên kết động Thủ Ấn, chợt quát nhẹ một tiếng: "*Lên*". Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Tiếng quát hạ xuống, một cột sáng cự đại tại bên trong được đỉnh trước mặt Tào Dĩnh dữ dội lướt ra, bay thẳng đến chân trời!

Cột sáng dữ dội lướt đi, trên thiên không mây mù nhanh chóng ngưng tụ, sau đó dưới vô số ánh mắt rung động, hiện ra hai loại màu sắc, nhưng nếu là người có ánh mắt sắc bén, hẳn là có thể nhìn ra, tại bên dưới sắc xanh lam, ngân lượng vẫn còn pha trộn một tia lãnh đạm hồng sắc!

"Lại là một quả bát phẩm đan dược!" Toàn bộ quảng trường giờ khắc này triệt để sôi trào lên, vô số người ánh mắt đỏ bừng nhìn lên màu sắc Lôi Vân sáng như ngọc trên bầu trời, kích động mênh mông trong lòng, máu trong người, chốc lát đã sôi trào hẳn lên! Thế này, mới là đan hội chân chính!

Tổng Thanh như si ngốc ngây người nhìn lên Lôi Vân trên bầu trời, một loại cảm giác thất bại dâng lên trong đầu, cùng Tào Dĩnh, Đan Thần loại yêu nghiệt bực này so sánh, hẳn quả nhiên còn kém nhiều lắm...Bất quá hoàn hảo, tên Tiêu Viêm kia...

Xẹt qua cái ý nghĩ này trong đầu, ánh mắt Tổng Thanh đột nhiên mở to lên, bởi vì hắn - Tiêu Viêm hiện tại vẫn đang ở phía xa xa trên thềm đá ngồi xếp bằng, rốt cuộc cũng chậm rãi đứng dậy.

Khoảnh khắc thân thể Tiêu Viêm đứng lên, trên sân rộng, vô số ánh mắt nóng bỏng di động gần như là thuấn di qua, đột nhiên dừng lại trên thân thể hắn!

Trên đài cao, đám người Huyền Không Tử không nhin được bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt, ánh mắt hội tụ tại đạo thân ảnh có vẻ hơi gầy phía trên bầu trời đầy mây đen!

Năm đó, cái tên Dược trần kia ở chỗ này, lấy một tư thái rung động, đạt được vinh quang duy nhất sáng chói như ngọc. Hôm nay, đệ tử của người năm đó được xưng là Luyện Đan giới chói mắt đệ nhất thiên tài, có thể hay không tiếp tục nối tiếp nhất mạch vinh quang đó?!

-----oOo-----

Chương 1180: Tam sắc Đan Lôi

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy, trên bầu trời Lôì Đình nổ vang, ngẫu nhiên thiểm điện xẹt qua thiên không, mang theo cường quang chiếu xạ lên khuôn mặt trẻ tuổi kia, nhìn lại có vẻ hết sức bình tĩnh.

Nhìn Tiêu Viêm đứng lên, đám người Tào Dĩnh, Đan Thần, cũng đều dời ánh mắt từ Lôì Vân phía cao trên bầu trời xuống dưới, ngừng lại phía trên thân thể Tiêu Viêm.

Tào Dĩnh ánh mắt có chút phức tạp nhìn thân ảnh hơi gầy của Tiêu Viêm, trong nội tâm rất rõ ràng, người kia tại thiên phú luyện đan, so với nàng cũng không thua kém bao nhiêu, đây là chỗ kiêu ngạo của nàng trong những năm qua, nàng đánh giá bực này đối với một nam tử cũng tầm tuổi nàng, có thể nhìn ra nàng rất xem trọng Tiêu viêm.

Hai má Đan thần tái nhợt, con ngươi cũng đồng dạng bỗng dừng lại trên người Tiêu Viêm, nàng cùng Tiêu Viêm từng có một chút giao tình, nhưng nàng lại chưa từng đoán được, người này thật sự lại có thể có năng lực một đường đi đến nơi đây.

"Hừ" Mộ Cốt lão nhân liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh, vẫn chưa đem Tiêu Viêm để ở trong lòng.

"Nói vậy người là đệ tử thân truyền của Dược Trần kia, không biết hẳn học được ở Dược Trần mấy phần bản lãnh. ". Vị lão giả mà Huyền Không Tử gọi là Thanh Hoa lão quái, giờ phút này ánh mắt cũng dừng lại trên người Tiêu Viêm, trong lòng lâm bầm.

Đối với vô số đạo ánh mắt riêng rẽ không đồng nhất đang nhìn chăm chú, Tiêu Viêm vẫn như không nghe thấy, sắc mặt bình tĩnh, hai mắt chăm chú nhìn bên trong dược đỉnh, một lát sau, hít sâu một hơi, chột tay áo vung mạnh lên!

"Đang!" Theo sự huy động của tay áo Tiêu Viêm, nắp đỉnh của Vạn Thú Đỉnh, nhất thời nhấc mở ra, năng lượng dao động kinh thiên, từ trong dược đỉnh thổi quét mà ra, chột hung hăng đung vào dược đỉnh trên vách đá, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Tuy nói có được đỉnh ngăn trở, nhưng vẫn có một phần năng lượng khuếch tán mà ra, tới gần Tiêu Viêm trên bãi đá, loại năng lượng này trực tiếp dao động, thành thịnh một tiếng bạo liệt nổ tung, bắn ra tràn đầy mảnh Thiên thạch.

"*Ầm!*"

Năng lượng kinh thiên dao động vừa khuếch tán, Vạn Thú Đỉnh đột nhiên kịch liệt run rẩy, chợt một đạo hỏa trụ xanh biếc khổng lồ, huu một tiếng, dưới ánh mắt rung động của mọi người, phóng lên cao!

Hỏa trụ phóng tận trời, hỏa mang nóng cháy, chung quanh trong vòng tầm dặm đều có thể nhìn thấy, trong vòng trụ lửa kia, mơ hồ tràn ngập dao động năng lượng, làm cho không ít cường giả sinh lòng hoảng sợ.

"*Loại dao động này...*" Trên đài cao, Huyền Không Tử hai mắt nheo lại, nhẹ giọng nói: "*Cũng hẳn là bát phẩm đan dược, tiểu tử này, quả nhiên trước kia còn lưu thủ, bất quá, hẳn không biết có thể dẫn động mấy sắc Đan Lô?*"

Lời nói Huyền không Tử vừa hạ xuống, Thông thiên hỏa trụ phía cuối chân trời kia, cũng là bắt đầu ngưng tụ, sau một hồi lâu, liền ngưng tụ thành hình dạng Lô Vân! Toàn trường ổn định tâm trí, vô số đạo ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Lô Vân đang nổi lên trên bầu trời!

Tại dưới ánh mắt soi mói toàn trường, Lô Vân bốc lên, sau đó xanh lam, ngân lượng màu sắc, từ từ hiển lộ mà ra! "*Nhị sắc, cư nhiên cũng là nhị sắc Lô Vân!*". Nhìn màu sắc Lô Vân kia, chung quanh quảng trường, nhất thời vang lên tiếng xôn xao kinh hãi.

"*Không đúng, Lô Vân hiện tại còn đang bốc lên, còn có màu sắc khác xuất hiện!*". Tiếng ồ náo động vừa mới vang lên không lâu, đột nhiên lại thêm từng đạo tiếng kinh hô trào dâng.

Nghe được tiếng kinh hô, không ít người đột nhiên cả kinh, vội vàng ngưng thần chăm chú nhìn chăm chăm vào Lô Vân đang nổi lên trên bầu trời, tại bên dưới màu sắc xanh lam, ngân bạc bắt đầu dần dần mạnh mẽ xuất hiện. Sau một lúc lâu, màu đỏ càng nồng đậm, tuy tới sau, nhưng độ dày màu sắc, đã muốn không thấp hơn hai màu trước đó rồi!

Đợi đến khi màu đỏ kia xuất hiện, Lô Vân quay cuồng rớt cuộc từ từ ngừng lại, sau đó triệt để đọng lại thành ba loại màu sắc diễm lệ.

"Là tam sắc Lô Vân! ". Nguồn truyện:

"Quả nhiên là tam sắc, so với màu sắc Đan lô của Tào Dĩnh càng nồng đậm hơn! "

"Tiêu Viêm này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Thậm chí đến ngay cả Tào Dĩnh của Đan Tháp cũng không thể sánh bằng hắn?"

Cả quảng trường rộng lớn, giờ khắc này triệt để ồ lên, danh tiếng Tiêu Viêm, xa xa không theo kịp danh tiếng vang dội của Tào Dĩnh, nhưng hiện giờ biểu hiện ra, lại trực tiếp vượt lên Tào Dĩnh, thành tích bực này, đủ để khiến cho hắn trở thành "Ngựa ô"giới đan hội!

"Người này...Làm sao có thể?... ". Tống Thanh trợn mắt há mồm nhìn lên tam sắc Lô Vân hoa mỹ trên bầu trời, trong lúc nhất thời có cảm giác đầu vầng mắt hoa, hắn phi thường rõ ràng thực lực Luyện Đan của Tiêu Viêm, nhiều nhất là thất phẩm cao cấp đan dược, làm sao có thể luyện chế ra bát phẩm đan dược, lại còn là bát phẩm đan dược dẫn động tam sắc Lô vân! Thành tích bực này, mặc dù là Tào Dĩnh, cũng không hơn được a!

"Người này, chẳng lẽ trước kia đều che giấu sao?"

Phía xa xa, Tào Dĩnh cùng Đan Thần, cũng đồng thời bị tình huống như thế làm cho ngẩn ra, trong con người toát ra một chút vẻ rung động, rõ ràng, thành tích bực này của Tiêu Viêm, cũng đã vượt ra xa dự liệu của các nàng.

"Vù vù." Rung động kéo dài một khoảng thời gian, rốt cục chậm rãi rút đi, đôi mắt đẹp Tào Dĩnh dừng ở phía dưới Lô Vân, vẻ mặt bình tĩnh của thanh niên kia, làm cho vẻ kiêu ngạo trong con người nàng rốt cục xẹt qua một tia sáng kỳ dị.

Nhiều năm như vậy, vị thiên chi kiều nữ làm cho vô số nam tử vĩ đại thần hồn điên đảo này, rớt cuộc trong thời khắc này, tại lúc Lô Đình đánh xuống nơi người thanh niên, cảm giác được một tia rung động trong sâu thẳm nội tâm.

"Tam sắc Đan Lô a. Huyền Không Tử, ngươi lại thua rồi...". Trên đài cao, mỹ phụ khuôn mặt như đọng lại nhìn tam sắc Lô Vân trên thiên không, ánh mắt chuyển hướng sang thân ảnh gầy trên thềm đá, mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Ai, không hổ là Dược Trần, mặc dù là hiện tại, ta cũng như trước không thắng được hấn.". Huyền Không Tử ánh mắt dừng lại trên bầu trời, sau một hồi mới thu hồi ánh mắt, thở dài một tiếng, sắc mặt có chút phức tạp nói.

"Tiêu Viêm này, ngày sau tiên đồ vô lượng. Thậm chí phải nói là, còn có thể trở giỏi hơn thầy". Trên khuôn mặt nghiêm khắc của lão giả da ngăm đen kia cũng lộ ra một tia thương thức, tươi cười nói.

Huyền Không Tử cùng mỹ phụ nhẹ nhàng gật đầu! Người trước xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn đến vị trí của Thanh Hoa lão quái cùng Mộ Cốt lão nhân, hiện giờ nói ra còn hơi sớm, chỉ còn hai người, kết quả của bọn họ, sẽ quyết định đến ngôi vị quán quân đan hội lần này. "*Không biết cuối cùng người thắng, sẽ là ai...*".

Làm như nghe thấy được Huyền không Tử tự nói. Tại chỗ Tiêu Viêm, Lô Vân hoàn toàn ngưng tụ. Xa xa Thanh Hoa lão quái, cũng phát ồng tay áo một cái, tiếp sau Tiêu Viêm, lão chậm rãi đứng dậy.

Thanh Hoa lão quái đứng dậy, đầu tiên ánh mắt nhìn thoáng qua Tiêu Viêm hướng về phía hấn khẽ gật đầu, miệng vừa động, có một đạo âm thanh rất nhỏ truyền vào trong tai Tiêu viêm: "*Tiểu tử kia, làm không tồi, không làm mất mặt mũi tên khốn Lão sư ngươi*".

Đối với việc lão giả xa lạ này truyền âm, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, nghe ý tứ trong lời nói này, tự hồ cùng với Lão sư có một chút quan hệ, lập tức không dám chậm trễ, chấp tay cúi người thi lễ đối với lão giả.

Thanh Hoa lão quái cười cười, ánh mắt chuyển hướng trên người Mộ Cốt lão nhân không chút động tĩnh, đôi mắt híp lại, hấn có thể cảm ứng được, người kia tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, hơn nữa trong lúc mơ hồ, lại có cảm giác rất quen thuộc.

Loại cảm giác này, Thanh Hoa lão quái bồi hồi một chút liền vứt bỏ, ánh

mắt nhìn chăm chú lên đực đỉnh trước mặt, sau đó dưới vô số luồng ánh mắt soi mói, vung tay áo đem nắp đực đỉnh đánh bay xuống đất.

Nắp đỉnh rơi xuống, một luồng dao động năng lượng không kém Tiêu Viêm lúc trước chút nào liền bùng phát ra, sau đó cột sáng lao ra khỏi nắp đỉnh, bắn thẳng đến phía chân trời.

Vô số luồng ánh mắt hội tụ lại xẹt qua cột sáng trên bầu trời, mấy phút đồng hồ sau. không gian hơi dao động, sương mù ngưng tụ, sau đó biến thành hình dạng Lôi vân, trải qua một trận quay cuồng kịch liệt, hai loại màu sắc đầu tiên hiện lộ mà ra. Ngay sau đó, lại thêm một đạo màu sắc lặng yên xuất hiện, cuối cùng đọng lại thành tam sắc Đan Lôi phía trên bầu trời! "*Cư nhiên cũng là tam sắc Đan Lôi?* "

Nhìn ba loại màu sắc cuối cùng đọng lại phía trên, Lôi Vân quay cuồng từ từ đình chỉ, trên sân rộng cũng liên tiếp vang lên từng tiếng kinh ngạc.

Đan Lôi của Thanh Hoa lão quái, cũng hơi kém Tiêu Viêm, bất quá đều là tam sắc Đan Lôi, hơn nữa màu sắc và độ dày cũng không kém hơn bao nhiêu, chỉ dựa vào mắt thường mà nói..., lại có chút khó khăn để phân biệt được đến cùng là ai hơn ai.

"Tam sắc Đan Lôi, lão gia hỏa này thuật luyện đan cũng là có chút tiến bộ a".

Nhìn tam sắc Đan Lôi trên bầu trời, đám người Huyền Không Tử cũng khẽ gật đầu, cười nói. "*Kế tiếp, chỉ còn cái tên kia*". Mỹ phụ đôi mắt vừa chuyên, dừng lại trên người Mộ Cốt lão nhân, chậm rãi nói.

Nghe vậy, mấy người Huyền Không Tử cũng khẽ gật đầu, chẳng biết vì sao, tâm tư đang tĩnh lặng lại nổi lên chút nhàn nhạt bất an.

Đợi đến khi tam sắc Đan Lôi của Thanh Hoa lão quái thành hình, toàn trường cảm thán một phen, sau đó xoay người trở lại, không hện mà cùng nhìn về phía chỗ cuối cùng trên thềm đá, nơi đó, một đạo hắc y nhân đang ngồi xếp bằng..

Ngay khi ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Mộ Cốt lão nhân khuôn mặt chậm rãi hiện lên nụ cười có chút quỷ dị, chột từ từ đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo liếc Tiêu Viêm một cái, sau đó ánh mắt ném về phía đám người Huyền

Không Tử, trong mắt tràn ngập vẻ giễu cợt. Nhận thấy ánh mắt của hắn, đám người Huyền Không Tử trong lòng liền trầm xuống.

"Kiệt kiệt, Huyền Không Tử, ngại quá, xem ra quán quân lần đan hội này, cũng là bị lão phu mang đi rồi ha ha! "

Nhìn thấy sắc mặt đám người Huyền Không Tử hơi trầm xuống, Mộ Cốt lão nhân không khỏi quý dị cười to, tiếng cười lần này, rốt cuộc đã không còn che dấu, trực tiếp biến thành âm thanh quen thuộc đêm hôm đó Tiêu Viêm nghe được.

Tiếng cười hạ xuống, Mộ Cốt lão nhân cong ngón tay búng ra, một đạo cột sáng khủng bố cực đoan, giống như một loại laser xuyên thủng thiên địa, mang theo dao động mệnh mông phóng vút lên phía chân trời.

"Kiệt kiệt, Được trần dạy dỗ đồ đệ, bất quá cũng chỉ như thế thôi".

Cột sáng mệnh mông dựng lên tận trời, Mộ Cốt lão nhân lạnh lẽo cười to, làm cho tâm thần Tiêu Viêm, dần dần âm trầm xuống.

-----oOo-----

Chương 1181: Phóng tay cực một lần!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười lạnh quanh quẩn vùng trời. Tia chớp xẹt qua tạo cường quang chói mắt, chiếu lên khuôn mặt của Mộ Cốt lão nhân, lộ ra vẻ rất quý dị.

Cột sáng khổng lồ bay thẳng đến chân trời trước sự chứng kiến của mọi người. Cột sáng ẩn chứa nội lực mệnh mông, làm cho tất cả mọi người ở đây không khỏi biến sắc hoảng sợ. Chỉ nhìn năng lượng dao động, chỉ sợ lúc sinh ra cũng không đạt đến trình độ này.

Thần bí hắc y nhân này đến cùng là thần thánh phương nào? Mọi người lúc này trong lòng đều có chút thắc mắc, người có thể có được bản lĩnh như thế thì không có khả năng chỉ là hạng người vô danh tiểu tốt.

Tất nhiên người thường không phân biệt được, nhưng phía trên đài cao,

sắc mặt đám người Huyền Không Tử lúc này lại chậm rãi trầm xuống, cột sáng dữ dội lướt tới, Mộ Cốt lão nhân vẫn dấu kín hơi thở, chính vào lúc này bỗng xuất hiện tại đây.

"Mộ Cốt lão nhân." Khuôn mặt đang tươi cười của Huyền Không Tử chậm rãi thu liễm lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào thân ảnh hắc y nhân kia, gần từng chữ

"Không nghĩ tới hẳn thật sự có thể dấu giếm được ba người chúng ta ... Hơn nữa dung mạo của hẳn hẳn là đã thay đổi." Trên gương mặt của người mỹ phụ, giờ phút này cũng xẹt qua một chút hàn ý, trầm giọng nói.

"Ba vị hội trưởng, bây giờ phải làm như thế nào?" Tại chỗ phía sau ba người Huyền Không Tử, một lão giả mặc áo bào màu trắng sắc mặt cũng biến đổi, vội vàng thấp giọng nói.

Xem bộ dáng hiện giờ của Mộ Cốt lão nhân rõ ràng là đã có chuẩn bị mà đến, nếu tiếp tục như thế sợ rằng sẽ thật sự đem ngôi vị quán quân của Đan hội lần này cướp lấy đến tay. Đến lúc đó, mặt mũi của Đan Thập thật là có thể vất đi được rồi, dù sao thì ai cũng biết, Đan Thập và Hồn Điện thường hay bất hòa, hiện giờ lại là bị người của đối phương đạt được vinh quang cao nhất Đan Thập, nếu tuyền ra ngoài thì sẽ làm trò cười đến mức nào?

Trên mặt Huyền Không Tử giờ phút này cũng hết sức âm trầm, song chưởng chậm rãi nắm chặt. Chỉ lát sau lại chậm rãi buông ra, trầm giọng nói: "Trước hết hãy chờ xem, bây giờ làm gì cũng đều đã muộn, chúng ta có phòng bị cũng không đủ được, tuy rằng Mộ Cốt lão nhân là người Hồn Điện nhưng hẳn dù sao cũng là 1 gã Luyện Dược Sư, được tham gia đan hội cũng là có điều kiện cùng tư cách. Nếu ở nơi này chúng ta ra tay cướp đi quyền dự thi của hẳn, không chỉ là Hồn Điện sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ sợ còn ảnh hưởng đến thanh danh của Đan Thập

"Chẳng lẽ cứ mặc cho hẳn lấy được danh hiệu quán quân sao?" Nghe vậy lão giả áo bào trắng vội la lên.

Sắc mặt Huyền Không Tử âm trầm, cũng không trả lời. Nhìn thấy hẳn như vậy, lão giả áo bào trắng kia cũng im lặng, hẳn biết Huyền Không Tử lúc này ở trong lòng cũng ghét đến mức nổi lửa giận rồi.

Mỹ phụ cùng lão giả da ngăm đen liếc nhau 1 cái, cũng từ trong mắt đối

phương nhìn ra một chút hàn ý.

Ở phía trên thêm đá, ánh mắt Tiêu Viêm âm trầm nhìn chăm chăm vào Mộ Cốt lão nhân cười lạnh, hai nắm tay chậm rãi nắm chặt, trong mắt hàn quang chớp động, lúc trước tiếng cười nhạt của người kia đã khơi dậy sát ý trong lòng hắn.

Quay mắt về phía ánh nắng ùn ùn kéo tới, Mộ Cốt lão nhân thật ra chưa từng để ý tới, ngẩng đầu nhìn cột sáng phía cuối trời kia. Nơi năng lượng đáng sợ dao động ở bên trong bắt đầu xuất hiện sương mù nồng đậm, sương mù ngưng tụ trong một khoảng thời gian ngắn liền hình thành hình dạng Lôi Vân.

Đan lôi đang thành hình trên bầu trời khiến cho trái tim của mọi người có mặt ở đây nhảy lên mạnh mẽ, đan lôi xuất hiện lần này chính là quyết định người thắng lợi trong đan hội.

Dưới vô số ánh mắt đang khẩn trương hẳn lên, hai màu xanh và bạc chỉ trong nháy mắt đã lan tỏa khắp lôi vân đang quay cuồng, làm cho lôi vân biến thành hai màu rõ ràng.

Nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện đan lôi có hai loại màu sắc, tiếng kêu sợ hãi trong quảng trường khổng lồ này liên tiếp vang lên: "Còn chưa xong, đang tiếp tục có màu sắc xuất hiện!"

Không lâu sau khi tiếng kêu chấm dứt, Lôi Vân lại quay cuồng, chợt một chút màu đỏ âm thầm hiện lên, dưới ánh mắt soi mói của mọi người, nhanh chóng mở rộng. Không đến 1 phút sau, màu đỏ kia liền cùng với hai loại màu sắc trước đó đều cân bằng nhau.

"Tam sắc! Có tới 3 loại màu sắc!"

Nhìn Lôi Vân kia hoàn toàn hiện ra 3 loại màu sắc, trước đó quảng trường hơi có chút im lặng lại sôi trào lên, vô số người khuôn mặt bang hoàng đến đỏ lên, chỉ trong thời gian 1 ngày ngắn ngủi, bọn họ đã gặp được 3 loại màu sắc Đan Lôi, cảnh tượng hy hữu bậc này, quả thật là trăm năm khó gặp

Nhìn Đan Lôi xuất hiện 3 loại màu sắc, trên đài cao một số Đan Tháp trưởng lão trong lòng thấy khẩn trương vô cùng, nếu như Mộ Cốt lão nhân

chỉ là tam sắc Đan Lô thôi mà nói...như thế thì lần này còn có cơ hội để
vãn hồi, Tiêu Viêm cùng Thanh Hoa lão quái, đều có thực lực cùng hấn
cạnh tranh.

Xa xa trên bầu trời, Lô Vân bốc lên làm chấn động tinh thần mọi người

"Còn, còn nữa, lại có màu sắc nữa xuất hiện"

Đột nhiên, tiếng kêu sợ hãi dồn dập vang lên trên quảng trường, nhất thời,
tiếng kinh hãi xôn xao vang vọng tận phía chân trời, vô số ánh mắt vội
vàng chăm chú quan sát, quả nhiên nhìn thấy, tại thời điểm 3 loại màu sắc
ổn định thì ở bên trong lô Vân kia nổi lên một chút quang mang màu vàng
chói mắt, giống như mặt trời được giấu ở phía trong tầng mây. Lặng yên
phóng xuất ra quang mang màu vàng chói mắt. Bạn đang đọc truyện được
copy tại

Ầm.

Nhìn màu vàng kia đột nhiên xuất hiện, trên quảng trường trong nháy mắt
rung động dữ dội, mọi người nơi đây giờ phút này đều đứng lên khỏi ghế,
ánh mắt rung động nhìn lên bầu trời nơi có Lô Vân bên trong Lô Vân,
bốn loại màu sắc xanh lam, ngân, hồng, vàng tỏa hào quang, làm Lô Vân
nổi bật lên trông rất xa hoa, đẹp mắt.

Đan Lô 4 màu! Đan Hội cử hành cuối cùng rốt cục cũng đến lúc xuất hiện
màn cao trào nhất!

Phía trên đài cao, một số trưởng lão Đan Tháp nhìn lên Đan lô 4 màu trên
bầu trời đều biến sắc, sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều, cũng là nhìn nhau
không biết nói gì. Nhất thời, tại quảng trường bị một mảng áp lực đè nén,
chuyện hôm nay nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Đan tháp nhất định
sẽ chịu đả kích thật lớn!

"Thật buồn cười ..." Huyền Không Tử khuôn mặt lúc này âm trầm rất
đáng sợ, trong lúc mơ hồ giữa trán lộ ra màu sắc nhìn rất dữ tợn, nắm tay
rung động chậm rãi nắm chặt lại, không gian xung quanh nương theo sự
dao động tâm tình lúc này cũng tạo ra từng đạo ba động kịch liệt.

"Bình tĩnh một chút." Lão nhân da ngăm đem nhìn thấy, sắc mặt biến đổi,
bàn tay vỗ mạnh lên vai của Huyền Không Tử, thấp giọng nói. Khi hấn khê

quát, trên khuôn mặt dữ tợn của Huyền không Tử mới chậm rãi thu liễm, nhưng sắc mặt thủy chung vẫn cực độ âm trầm, một lát sau, cất giọng bằng một âm thanh khàn khàn nói: "Sự việc lần này qua đi, ta phải tự tay đem cái lão tạp mao này băm vằm thành vụn đoạn."

"Nếu như người ra tay, chỉ sợ sẽ khiến cho Đan Tháp cùng Hồn Điện nảy sinh một trận đại chiến, liên lụy quá lớn, người kia của Hồn Điện, thực lực quá mạnh mẽ, năm đó dù 3 người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ, nếu như giao chiến thật sự mà nói... sẽ bất lợi cho Đan tháp." bên cạnh, người mỹ phụ khuôn mặt ngưng trọng nói.

Thân thể Huyền Không Tử nhè nhẹ run lên, trong mắt bắn ra lửa giận đáng sợ, đã qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy hẳn khó có thể không chế cảm xúc như vậy

"Xem thêm một chút nữa đi, nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện..."

Mỹ phụ ở bên than nhẹ, nhưng nàng cũng biết, việc này cơ bản đã có kết quả, Mộ Cốt lão nhân với 4 màu Đan Lô, đã vững vàng ngăn chặn Thanh Hoa lão quái cùng Tiêu Viêm chỉ với 3 màu Đan Lô.

"Ha ha!" Trên thềm đá, Mộ Cốt lão nhân nhìn dị tượng trên bầu trời cuối cùng cũng dừng lại, tạo thành bốn loại màu sắc phía trên Đan lô, lúc này tư tưởng mới hoàn toàn buông lỏng, không chút e dè mà đắc ý cất tiếng cười lớn, quanh quẩn ở không gian xung quanh.

"Ha ha, Huyền không Tử, người nhìn xem, lão phu đã từng nói qua. Vị trí quán quân Đan Hội lần này, tất nhiên sẽ rơi vào tay của Hồn Điện ta!" Tiếng cười lớn của Mộ Cốt lão nhân vừa mới dứt, liền làm cho bầu không khí ở nơi này giống như bị tung 1 quả bom hạng nặng, làm cho vô số người phải nghĩ lại.

"Hồn Điện? người này lại là người của Hồn Điện?"

"Vinh quang cao nhất của Đan Tháp, lại bị Hồn Điện đoạt lấy, ai."

"Lúc này đây, Đan Tháp thật đúng là đã bị Hồn Điện hung hăng đem dẫm đạp dưới chân a, chỉ sợ khi việc này qua đi sẽ có một ít Luyện Dược Sư đối với địa vị của Đan Tháp đã có chút dao động, ai."

Nghe được tiếng bàn luận xôn xao trên quảng trường, phần lớn Luyện Dược Sư của Đan tháp sắc mặt đều trở nên rất khó coi, nhưng vào thời điểm này, bọn họ lại không thể nói gì, chỉ có thể đem một chút sợ sệt đè nén ở trong lòng...

Phía trên thêm đá, Tào Dĩnh cùng Đan Thần sắc mặt giận dữ ngửa mặt lên trời nhìn bộ dáng diễu cợt của Mộ Cốt lão nhân, các nàng cũng là người của Đan Tháp, hành động lúc này của Mộ Cốt lão nhân, cũng như đem mặt mũi của các nàng hung hăng dẫm đạp lên.

Giận thì giận nhưng các nàng cũng là bất lực, nhìn về phía bầu trời từng trận Lôi Minh 4 màu của Đan lôi do Mộ Cốt lão nhân tạo ra có chút lo lắng nó sẽ giẫm đạp lên danh dự của Đan Tháp.

Tào Dĩnh nổi giận, không tự chủ được ánh mắt đột nhiên chuyển sang hướng khác của bãi đá, đó là nơi Tiêu Viêm đang đứng. mà giờ phút này, trên khuôn mặt người kia lại tràn ngập vẻ chần chừ, dường như đang còn do dự chuyện gì đó.

Nhìn thấy cảnh này, Tào Dĩnh trong lòng chợt nảy sinh ra một tia hy vọng từ phía sâu trong nội tâm đang mạnh mẽ xuất hiện, thậm chí nàng còn xúc động đến nỗi lớn tiếng hô lên: "Tiêu Viêm, nếu như là nam nhân thì hãy mau toàn lực ra tay đi."

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát mạnh vang vọng ở cuối chân trời, sau đó là vô số ánh mắt nhìn về phía bãi đá nơi một thân ảnh gầy gò đang đứng.

Tiêu Viêm cũng bị một màn này làm cho sững sờ, xa xa, Tào Dĩnh sau khi định thần lại hai má cũng ửng đỏ.

"Ha ha, ra tay hết sức? bây giờ đừng nói là tên tiểu tử này, cho dù cái lão Dược Trần hỗn đản kia có đích thân ra tay lão phu cũng chẳng để vào mắt!" *Lão nhân nghe vậy cũng ngẩn ra, chợt không nhịn được châm chọc cười lớn.*

Tiếng cười vừa mới dứt, Mộ Cốt lão nhân trong lòng đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt chuyển hướng nhìn Tiêu viêm, thấy sắc mặt của người này cũng từ từ trầm xuống.

"Người còn chưa đủ tư cách để lão sư ta phải ra tay đôi phó!" Tiếng động

lạnh lẽo vừa dứt, Tiêu Viêm đột nhiên bước ra từng bước, bàn tay trực tiếp đưa tới trước mặt cột sáng, hấn rút cuộc lúc này đã quyết định phóng tay đánh cuộc 1 lần.

-----oOo-----

Chương 1182: Thăng Linh Đan Pháp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn cảnh tượng Tiêu Viêm đột nhiên đưa bàn tay cắm vào cột sáng trước mặt, toàn trường vang lên những tiếng kêu kinh hãi, từng ánh mắt nghi ngờ bắt chợt dừng lại trên thân thể Tiêu Viêm, nhìn bộ dáng như thế, giống như người này không có ý định dễ dàng buông bỏ?

Nhưng nay đan dược đã thành, Tiêu Viêm còn có thể có biện pháp nào để đảo ngược tình thế? Chẳng lẽ còn luyện chế đan dược mới sao? Thời gian hiện giờ cũng không còn đủ để hắn có thể luyện chế đan dược cấp cao 1 lần nữa.

Nhìn thấy cử động này, phía trên đài cao đám người Huyề Không Tử cũng ngần ra. Rõ ràng đối với những hành động này của Tiêu Viêm cũng có chút kinh ngạc, bọn họ cũng đồng dạng không thể tưởng tượng được, vào thời điểm này, Tiêu Viêm đến cùng là có thể làm được gì?

"Người này cũng không phải là loại người hành động lỗ mãng, không biết chừng thật sự có biện pháp." Mỹ phụ nắm chặt tay, nhìn về phía xa xa trên thềm đá nơi có thân ảnh gầy gò đang đứng chần chờ nói.

"Cũng hi vọng là như vậy." Hai người Huyền Không Tử cũng do dự một chút, nói. Nếu có thể xuất hiện kỳ tích, bọn họ tự nhiên là cầu còn không được, nhưng nhìn cục diện hôm nay, bọn họ có chút mong chờ xem kì tích kia rốt cục là từ đâu mà xuất hiện.

Từ xa, đôi mắt đẹp của Tào Dĩnh nhìn chăm chăm Tiêu Viêm không chớp mắt. Chẳng hiểu sao đối với y, trong lòng nàng có 1 sự tin tưởng khó tả, có lẽ bởi vì người thanh niên này cùng trang lứa với nàng, nhưng gần như chưa bao giờ toát ra chút cảm giác hoảng loạn nào.

Khác hẳn với cái nhìn chăm chú của nàng, cách đó không xa, Tống Thanh trong lòng cũng có chút ít cảm giác ghen ghét, nhưng cũng đành bó tay. Bây giờ nếu so sánh hẳn với Tiêu Viêm, người Trưởng Lão trẻ tuổi nhất của Đan Tháp dường như không có chút cân nặng.

"*Hừ, cố làm ra vẻ.*" Mộ Cốt lão nhân cũng bởi vì hành động của Tiêu viêm mà ngẩn ra, chợt trên khuôn mặt hiện lên vẻ châm chọc cười lạnh nói, hẳn cũng nghĩ không ra, tên Tiêu Viêm này đến cuối cùng là có khả năng gì để có thể đảo ngược cục diện gần như đã định này!

Đối với đủ loại bàn tán, nghi ngờ của mọi người từ bốn phương tám hướng. Tiêu Viêm là người trong cuộc cũng không vì như vậy mà có nửa điểm phân tâm, đan dược mặc dù đã thành hình, nhưng cũng không đại biểu cho việc hẳn đã mất đi tư cách cạnh tranh.

Bát phẩm đan dược, vốn dĩ đan dược tầm thường khác không thể sánh bằng, đan dược bậc này, cũng đã có được linh tính, mà cũng chính vì có linh tính, đan dược bát phẩm càng trân quý sở hữu linh tính càng cao, điều này thuộc về quy luật khi luyện chế đan dược rồi.

Nói một cách khác, đã tới cấp độ bát phẩm, điểm chú trọng năng lượng lớn nhỏ đã không phải là điểm trọng yếu nhất nữa, mà việc sở hữu linh tính cao hay không, mới là mặt hết sức quan trọng.

Một số ít đan dược có linh tính nhất định, đã có thể hấp thu năng lượng trong thiên địa để bổ sung cho bản thân, bởi vậy, phẩm chất bát phẩm đan dược được quyết định bởi linh tính đan dược cao hay thấp chứ năng lượng không phải là yếu tố quan trọng nhất.

Tuy nói bây giờ đan dược đã thành hình nhưng linh tính còn chưa ổn định. Loại đan dược này chỉ cần có không gian giúp đề thăng linh tính thì phẩm chất đan dược cũng sẽ tăng vọt lên một cấp bậc mới!

Tất nhiên nói ra thì đơn giản, nhưng khi làm lại hết sức khó khăn, đan dược thành hình, trong đó có đủ loại dược lực tinh thuần, tất cả đều đã gần như bảo trì ở trạng thái cân bằng, muốn tiếp tục rót thêm vào thứ gì đó, chỉ cần sơ sẩy sẽ làm mất đi sự cân bằng. Đan dược bị hỏng là chuyện nhỏ, chỉ sợ khiến cho đan dược nở mạnh thì hậu quả sẽ rất lớn.

Bởi vậy, mặc dù có một số ít Luyện Dược Tông Sư dù có tài năng đi nữa,

cũng rất ít người dám vào lúc đan dược đã thành hình lại lần nữa tăng lên phẩm chất đan dược. Tuy người khác không dám nhưng Tiêu Viêm lại dám, bởi vì hắn có được tất cả chân truyền của Dược Lão!

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng ma sát qua Hắc sắc giới chỉ, bảo tàng siêu lớn mà dược lão lưu lại năm đó, giấu kín một tuyệt học luyện đan hắn lấy làm kiêu ngạo, đại bản lãnh này, cho dù là Hàn phong cũng chưa từng tiếp xúc qua, bởi vì hắn không có đẳng cấp cảnh giới và thực lực. Luyện đan tuyệt học này tên Thăng Linh.

"*Lão sư phù hộ ta.*" Đôi mắt khép hờ, Tiêu Viêm hít một hơi thật sâu, chợt đôi mắt bỗng nhiên mở ra, bàn tay trong phía trong cột sáng đột nhiên nắm chặt, một luồng năng lượng dao động kinh người khuếch tán ra. Dưới vô số luồng ánh mắt soi mói, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi rút ra, 1 viên đan dược đỏ sậm to cỡ ngón tay cái chậm rãi hiện ra trước ánh mắt của mọi người trong quảng trường.

Dan dược toàn thân đỏ sậm, mặt ngoài rất mượt mà, hơn nữa còn sáng làm cho mọi người kinh ngạc, xung quanh có sương mù nhàn nhạt vờn quanh. Sương mù đó tựa như có một loại linh trí, đôi lúc ngưng tụ lại thành đủ mọi hình dạng xoay quanh thân khóa đan dược nhìn hết sức quý dị.

Đem đan dược từ trong cột sáng lấy ra, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên nghiêm trọng dị thường. Cái gọi là Thăng Linh phương pháp này, cũng là kiệt tác đặc ý nhất trong cuộc đời Dược lão. Mặc dù là người sáng tạo ra phương pháp này nhưng cũng chỉ thi triển được một phần nhỏ mà thôi, bởi vì phương pháp tu linh cao cấp này, đối với người luyện có yêu cầu cực kỳ cao. Nếu không phải bây giờ đã tiến vào trình độ bát phẩm, cho dù là Tiêu Viêm cũng là không dám nhúng vào cấp bậc luyện đan cỡ này.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn chằm chằm viên đan dược đỏ sậm trên bàn tay, một lát sau, rút bàn tay về, mà đan dược lại có vẻ nghịch ngợm từ từ trôi nổi bay ra.

Buông đan dược ra, bàn tay Tiêu Viêm mạnh mẽ nắm chặt, Lưu Ly Liên Tâm hỏa xanh biếc liền xuất hiện nơi tay, sau đó cong ngón tay búng ra, nấp giới màu đen trên ngón tay run rẩy một trận, ngọn lửa màu trắng lạng lẹ xuất hiện.

"*Cốt Linh Lãnh Hỏa.*"

Hỏa diễm màu trắng vừa xuất hiện, ngay cả đám người Huyền không Tử cho đến Mộ Cốt lão nhân, còn có Thanh Hoa lão quái cảm thấy chấn động thấp giọng tự nói

"Không nghĩ tới Dược Trần đến ngay cả Cốt Linh lãnh hỏa cũng đem giao cho hắn, xem ra quả nhiên đã xem hắn như đệ tử thân truyền rồi." Mỹ phụ ánh mắt kinh ngạc nhìn hỏa diễm màu trắng, một lát sau nhẹ giọng nói. Mà lúc này nàng nhìn về phía Tiêu Viêm ánh mắt có vẻ nhu hòa đi rất nhiều.

Vô số ánh mắt nhìn Tiêu Viêm thân thể lúc này có 5 đóa hỏa diễm xoay quanh, một ít người có kiến thức lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, một số ít Luyện Dược Sư trong mắt lóe lên vẻ thèm khát ...

Rùng rục!

Không để cho bọn người kia lộ ra vẻ thèm khát thêm, tâm thần Tiêu Viêm vừa động, chợt 3 loại hỏa diễm phiêu hốt bay ra, cuối cùng ánh mắt mọi người kinh hãi nhìn 3 loại hỏa diễm va chạm vào nhau.

3 loại hỏa diễm va chạm, nhất thời một hơi thở hủy diệt yên lặng xuất hiện, không đợi chúng kịp khuếch tán, một luồng uy áp linh hồn lực mệnh môn liền từ mi tâm Tiêu Viêm bắn ra, sau đó tạo thành thiên la địa võng đem hỏa diễm dung hợp lại, rồi xoay tròn mà đi.

Cái cách dung hợp hỏa diễm này, Tiêu Viêm sớm đã thành thạo, nhưng cử động này dưới ánh mắt người khác lại cực kỳ điên cuồng, nhưng đối với hắn mà nói, lại dễ như ăn cơm mà thôi. Dung hợp Hủy Diệt Hỏa Liên lúc trước so với cái loại dung hợp hỏa diễm này ở cùng một chỗ còn khó khăn hơn vô số lần.

Theo sau lực lượng linh hồn đang xoay tròn kia, 3 đoàn hỏa diễm nhanh chóng tạo ra từng đợt rung động trong ánh mắt mọi người, khoảng mấy phút sau, lực lượng linh hồn dừng lại, một ngọn lửa màu xanh to chừng cỡ nắm tay lặng lẽ xuất hiện. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Ngọn lửa vừa xuất hiện, tay áo Tiêu Viêm liền vung lên, nhanh chóng đưa ngọn lửa màu xanh bay ra, sau đó đem khóa đan dược đang nhảy nghịch ngợm trước mặt bay vào.

"Tên gia hỏa này điên rồi! Hắn muốn làm hỏng đan dược sao?" Cử động của Tiêu Viêm lập tức làm cho toàn trường xôn xao, vô số người khó có thể tin được nhìn Tiêu Viêm, người này lại muốn đem đan dược hủy đi?

Nhìn cử động của Tiêu Viêm Mộ Cốt lão nhân phía xa xa mi tâm đột nhiên nháy lên, trong lúc mơ hồ hắn cảm thấy dường như không ổn.

Trên đài cao, vẻ mặt đám người Huyền Không Tử cũng lộ vẻ kinh hãi, một lát sau, mỹ phụ con mắt ngược lại lóe lên như được gặp Thần, một lát sau mới nhẹ giọng nói: "*Không biết các ngươi có còn nhớ hay không, năm đó Dược Trần luyện chế bát phẩm đan dược ở đây cũng làm ra cái hành động điên cuồng này?"*

Nghe thấy lời này của mỹ phụ, Huyền Không Tử không nhịn được thân thể chấn động mạnh, kinh hãi thất thanh nói: "*Ngươi nói là Thăng Linh phương pháp của Dược Trần?"*

Mỹ phụ chậm rãi gật đầu, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tiêu Viêm đang ở phía xa xa trên thềm đá, nói: "*Xem ra tên đệ tử này của Dược Trần đúng là đã học được hết bản lĩnh...a Huyền Không Tử, lúc này có lẽ ngươi phải cảm tạ hắn."*

Huyền Không Tử thở ra một hơi thật sâu, trong mắt xẹt qua một chút kích động đã cố che dấu, nếu như Tiêu Viêm thật sự có thể thành công, nói không chừng thật có thể xoay chuyển lại cục diện gần như đã định này!

Toàn trường có vô số ánh mắt chăm chú nhìn đan dược màu đỏ sậm kia bị ngọn lửa màu xanh bao bọc, đột nhiên dao động rất nhỏ, mọi người liền nhìn thấy, khóa đan dược mặt ngoài muốt mà kia lại từ từ dao động, từng luồng sương mù nhàn nhạt từ trong đan dược tràn ngập ra, nhưng bị ngọn lửa màu xanh bao vây thủy chung trốn không thoát.

Tiêu Viêm ánh mắt nhìn chăm chú không chớp, mặt ngoài của đan dược ngày càng khô héo, đợi khi linh khí ở trong bị hút hết ra đột nhiên ngón tay Tiêu Viêm khẽ điểm ra, hai hạt thật nhỏ như bụi phấn từ trong nạp giới bắn ra, sau đó tiến vào bên trong ngọn lửa.

Hai hạt nhỏ như bụi phấn này là do lúc trước Tiêu viêm ngẫu nhiên có được, loại kỳ vật này, vốn ẩn chứa linh khí, sử dụng vào thời điểm này có thể phát huy công dụng cao nhất.

Linh khí dữ dội tuôn ra, sắc mặt Tiêu Viêm lúc này cực kỳ ngưng trọng, lực lượng linh hồn phút chốc không hề giữ lại bùng phát ra, sau đó đều tràn vào ngọn hỏa diễm, sau đó bằng một phương thức hết sức cẩn thận không chế chuẩn xác đem toàn bộ linh khí ngưng tụ lại tiến vào bên trong đan dược.

Thời điểm này nếu có Luyện Dược Sư nào ở gần sử dụng linh hồn quét qua đan thuốc sẽ có cảm giác ở mặt ngoài đã trở nên gập ghềnh, chi chít lỗ thủng rất nhỏ che kín, thậm chí nhỏ đến nỗi nếu dùng mắt thường quan sát sẽ không nhìn thấy, hơn nữa quan trọng nhất là, trong những lỗ thủng đó, có một tia linh khí nồng đậm như một sợi dây thừng đem linh khí đang tràn ngập ở xung quanh lôi kéo vào bên trong...

"Phụt." Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun ra như sương mù, từ từ phiêu tán, cuối cùng đều dung nhập vào trong ngọn lửa

"Huyết tế phục linh!"

Phun bùng máu ra, sắc mặt Tiêu viêm cũng có chút tái nhợt, trong miệng truyền ra một tiếng quát khê, sương mù máu kia lập tức như được trở về nhà, theo sự khống chế linh hồn chính xác đáng sợ của Tiêu Viêm ùn ùn kéo tới những lỗ thủng nhỏ rất khó nhận ra ở mặt ngoài của đan dược tiến vào bên trong.

Khi một luồng sương mù máu cuối cùng tiến vào bên trong đan dược thì mọi người đều kinh dị nhìn thấy mặt ngoài đan dược lúc trước còn gập ghềnh, nay bằng mắt thường có thể nhìn ra đã trở nên cực kỳ sáng bóng mượt mà.

Mà ngay khi mặt ngoài đan dược trở nên sáng bóng, mượt mà, xa xa Lôi Vân 3 màu trên bầu trời như bị một lực lượng nào đó lôi kéo, đột nhiên lại kịch liệt quay cuồng lần nữa

Một màn này cũng giống như một loại bom, chợt nổ bùng một tiếng làm cho cả quảng trường đều chìm vào rung động!

Chương 1183: Ngũ sắc đan lôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Lôi vân trên trời thay đổi rồi!"

Một tiếng kinh hô khó tin đột nhiên vang vọng tại phiến thiên địa này. Chợt vô số đạo ánh nắng lập tức gắt gao đọng lại tại không trung trên đỉnh đầu của Tiêu Viêm hình thành một mảnh Lôi Vân. Quả nhiên có thể nhìn thấy, nương theo sau Lôi Vân cuộn cuộn vốn đã bắt đầu định hình Đan lôi, giờ đây lại lần nữa bắt đầu biến hoá.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ này, vô số người vui mừng biến sắc đến ngây người.

"Tiêu Viêm quả thật đã làm được."

"Cừ thật, quá giỏi!"

Tại lúc phần lớn người đang trợn mắt há mồm, rốt cuộc thì cũng có một số người hồi phục lại tinh thần trước tiên, nhất thời kích động hô lớn. Hôm nay, Tiêu Viêm đã cho bọn họ tận mắt chứng kiến một kỳ tích!

Xa Xa trên bãi đá, Tào Dĩnh thì thảo trong cổ họng. Trái tim lúc này mới dịu xuống, ngọc thủ vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn đang phập phồng, trên gương mặt lặng lẽ hiện lên một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành

"Hắn thật sự thành công..."

Trên đài cao, mặc dù là loại nhân vật cỡ lớn như Huyền Không Tử lúc này cũng thoáng chút thất thần. Ánh mắt kinh ngạc nhìn thân ảnh trẻ tuổi trên đài, trong mắt không khỏi hiện lên chút hâm mộ, nhẹ giọng nói: *"Thật sự là hâm mộ Dược Trần lão gia hoá kia a, cứ nhiên lại có thể tìm được một đệ tử xuất sắc như vậy!"*

"Cục diện đã bắt đầu biến chuyển, tiếp theo nhìn xem Tiêu Viêm nghiên cứu có thể đạt đến trình độ nào, đan hội lần này hẳn nhất định là nhân vật chính. Ha ha, liền cùng lão gia hoá năm đó cùng một loại." Mỹ phụ khẽ gật đầu, chợt mỉm cười nói. Nguồn truyện:

Mọi người ở bên nghe vậy cũng gật đầu. Chợt ánh nắng mang theo chút khăn trương hội tụ tại chỗ Lô Vân trên bầu trời. Ban đầu vốn dĩ cục diện đã định nhưng lại bị Tiêu Viêm khuấy động. Về phần kết quả cuối cùng thì vẫn còn phải nhìn xem biến ảo của Lô Vân...

"*Làm sao có thể?*" So với sự vui sướng của đám người Huyền Không Tử, Mộ Cốt lão nhân sắc mặt lại là trong nháy mắt trầm xuống. Hắn thật sự không có nghĩ qua, Tiêu Viêm thật sự có thể dựa vào năng lực của hắn lay động cục diện trận vốn đã xuất hiện kết quả này. Người này ngày sau tất nhiên sẽ là đại địch của Hồn Điện.

Sắc mặt âm trầm, Mộ Cốt lão nhân trong lòng đột nhiên nổi lên sát ý nồng đậm. Tầm tuổi này đã có thể đạt tới mức như vậy, nếu để cho hắn có đủ thời gian phát triển thì chẳng phải là muốn trở thành tồn tại chí tôn của lục địa này?

Hít sâu một hơi, áp chế sát ý ngàn ngút trong lòng. Mộ Cốt lão nhân âm lãnh nhìn chằm chằm Tiêu viêm, sau đó liếc mắt lên bầu trời nơi Lô Vân nổi lên, thấp giọng lầm bầm: "*Tuy nói tiểu tử này sử dụng thủ đoạn đó có chút vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, nhưng không nhất định có thể vượt qua được lão phu. Hiện tại đặc ý vẫn còn hơi sớm một chút!*"

Tiêu Viêm đứng trên bệ đá, ánh mắt từ trên cao hạ xuống, kéo dài tới cuối tầm mắt là biển người. Chợt tầm mắt chuyển sang hướng Mộ Cốt lão nhân, trên khuôn mặt có chút tái nhợt hiện ra nét cười lạnh. Bôi đi vết máu ở khóe miệng, sau đó ánh mắt liền chuyển lên trên bầu trời.

Lô Vân mệnh mệnh cuộn cuộn phía chân trời. Cả một đoạn thiên không bị chia cắt thành mấy địa phương, mỗi một địa phương đều có dải màu sắc Lô Vân chiếm cứ. Uy áp Lô đình cường hãn từ trong đó tràn ngập mà ra làm cho không ít người da tay nổi lên một trận lạnh lẽo. Lô đình trên bầu trời nếu như bura bãi đánh xuống, chỉ sợ sẽ có không biết bao nhiêu kẻ xấu số bị oanh tạc đến xương cốt không còn?

Mà tại nơi chia cách Lô Vân bên trong bầu trời có hai nơi là khổng lồ nhất. Trong đó có một nơi là Tứ sắc Lô Vân của Mộ Cốt lão nhân. Mà phía ngoài có một chỗ Lô Vân còn đang biến hoá quay cuồng, chính là bởi vì Tiêu Viêm rót thêm linh khí vào đan dược làm xuất hiện Tam sắc Lô Vân.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Tam sắc Lô Vân quay cuồng ngày càng kịch liệt, một loại màu sắc, một luồng kim quang đột nhiên xuất hiện.

"Xuất hiện, đệ Tứ sắc xuất hiện!"

Kim quang cực kỳ chói mắt trong khoảnh khắc vừa mới xuất hiện liền bị vô số người phát hiện, lập tức tiếng hoan hô kinh thiên vào giờ phút này trào dâng. Trên thềm đá, Mộ Cốt lão nhân nhìn thấy một màn này thì trong lòng cũng hơi trầm xuống, nắm tay trong tay áo cũng khẽ nắm chặt.

Kim sắc quang mang dưới vô số ánh mắt kích động trong ánh mặt trời ngày càng sáng như ngọc. Tuy tới sau nhưng lại muốn đuổi kịp Tứ sắc Lô Vân của Mộ Cốt lão nhân, thậm chí độ dày màu sắc kia cũng là đã trở nên cân bằng.

Sau khi kim sắc quang mang hoàn toàn xuất hiện, vốn dĩ mọi người nghĩ rằng đến đây cũng là chấm dứt thì lại lần nữa đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Lô Vân bốc lên vẫn còn chưa đình chỉ.

"Này..."

Trải qua kinh nghiệm những lần trước, những người ở đây đối với Lô Vân trên bầu trời cũng có một chút lý giải, tự nhiên hiểu được tình huống này nói lên năng lượng Đan lô cũng không chỉ là như vậy mà đình chỉ. Nói chính xác hơn, dao động hiển nhiên thể hiện bên trong tầng mây vẫn còn có cái gì đó đang dần dần nổi lên...

Lô Vân quay cuồng, bên trong quảng trường lâm vào một khoảng yên tĩnh. Những người có mặt đều bình tâm tĩnh khí, ánh mắt nhìn như đóng đinh vào Lô Vân phía trên bầu trời. Nếu như tại thời điểm này, Lô Vân lại tiếp tục xuất hiện dù cho chỉ là một chút những sắc thái khác, thì quán quân đan hội liền sẽ từ trên đầu Mộ Cốt lão nhân dời sang hướng Tiêu Viêm.

Mọi người ở đây ngửa đầu, yết hầu khẽ động làm xuất hiện từng âm thanh nuốt nước miếng, không khí khẩn trương bao phủ cả quảng trường. Thời điểm như thế này cho dù là đám người Tào Dĩnh cũng không nhịn được nhanh chóng nắm chặt tay, trái tim bên ngực trái nhảy lên mãnh liệt ngày càng nhanh hơn.

Trên thềm đá, ánh mắt Mộ Cốt lão nhân cũng đồng dạng gắt gao nhìn chăm chăm Lôi Vân đang nổi lên trên bầu trời, khuôn mặt nhin không được co rút.

Chợt ánh mắt chuyển hướng về Tiêu Viêm phía xa xa, lại thấy hắn hai tay từ từ thả lỏng phía sau. Thái độ buông lỏng bức này lại làm cho lòng hắn mạnh mẽ trầm xuống.

Ngay tại thời điểm trong lòng Mộ Cốt lão nhân xuất hiện một cỗ bất an, xa xa phía chân trời một luồng sấm sét dị thường đáng sợ đột nhiên hiện ra, sau đó tràn ngập mảnh thiên không phía chân trời.

"Không tốt!"

Sấm sét vừa hiện, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân nhanh chóng trắng nhợt, chợt mạnh mẽ ngẩng đầu. Chỉ thấy trên không trung Lôi Vân đang quay cuồng từ từ đình chỉ.

Một lát sau, tầng mây cuộn cuộn. Một đạo tử sắc quang mang chói lọi giống như một loại ánh sáng thần kỳ lạng lẽ xuyên thủng tầng mây, đem một mảnh Lôi Vân nhuộm thành màu tím nhạt. Màu tím! Lôi Vân nhất thời hoá thành Ngũ sắc Đan lôi.

Ngưu bức! Quảng trường yên tĩnh chốc lát rồi đột nhiên sôi trào lên, vô số người kích động đến đỏ cả mặt, tiếng hoan hô kinh thiên động địa trào dâng. Cả toà Thánh Đan Thành dưới loại tiếng gầm này cũng khẽ run rẩy.

Ngũ sắc Đan lôi!

Kỳ vật bức này gần như chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Hiện giờ rốt cuộc cũng đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Như vậy làm sao có thể không làm cho bọn họ kích động đến phẫn chấn. Những người ở đây đều biết, đan hội lần này đã phân định thắng bại.

Trong quảng trường bây giờ, từng đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm đạo thân ảnh cao gầy trên thềm đá. Cái loại trình độ nóng cháy này dĩ nhiên đã đạt đến trình độ cuồng nhiệt.

Ai có thể nghĩ đến, đan hội lần này kết cục ban đầu vốn đã được định đoạt

thể nhưng lại bị một thanh niên nhìn qua chỉ khoảng hai mươi tuổi đảo ngược. Qua hôm nay, cái tên Tiêu Viêm sẽ triệt để nổi tiếng, vang vọng toàn bộ Trung Châu.

Đôi mắt đẹp của Tào Đình cũng hiện lên nét hưng phấn nhìn như dính vào kẻ mà vạn chúng đang nhìn chăm chú, sắc mặt thân ảnh trẻ tuổi vẫn bình tĩnh như trước. Chợt sâu bên trong ánh mắt loé ra tia sang kỳ dị, ai cũng hiểu, người được tôn sùng là yêu nữ kiều ngạo đệ nhất Tào gia đã chân chính bắt đầu động tâm!

Đương nhiên không ai có thể phủ nhận, vào giờ khắc này Tiêu Viêm đích thực có được một loại năng lực hấp dẫn khó có người địch nổi. đó là do thành công mang đến.

Sau khi Ngũ sắc Lô Vân hình thành, Tiêu Viêm trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần kinh căng thẳng lúc này mới buông lỏng, trong đại não truyền đến từng trận cảm giác mê muội. Cái phương pháp gọi là Thăng Linh làm linh hồn tiêu hao thật sự quá mức khủng bố.

"*Dát chi.*" Mộ Cốt lão nhân sắc mặt xanh mét nhìn lên Ngũ sắc Lô Vân trên bầu trời, chợt ánh mắt âm trầm đột nhiên chuyển hướng sang Tiêu Viêm, bàn tay nắm chặt kê rắc rắc. Vốn dĩ đã đạt được thắng lợi nhưng đã bị người sau triệt để đập nát. Như vậy sao có thể không làm cho hắn nổi giận? Tại giây phút Ngũ sắc Lô Vân xuất hiện, hắn liền hiểu rõ ngôi vị quán quân đã bỏ hắn đi xa.

"*Phù phù.*" Tiếng thở dồn dập theo mũi Mộ Cốt lão nhân truyền ra, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm cũng hiện lên sát ý nồng đậm. Ngay lúc đó bất chợt có một đạo ánh mắt lạnh như băng khác đột nhiên quét tới làm cho sát ý trong lòng hắn nháy mắt tan biến. Tầm mắt vừa chuyển liền thấy Huyền Không Tử trên đài cao đang dùng ánh mắt băng hàn theo dõi hắn.

Khoé miệng có chút run rẩy, Mộ Cốt lão nhân cũng đã khôi phục lại một chút thanh tĩnh, liền vội vàng ngăn chặn sát ý trong lòng. Vừa rồi nếu như hắn dám hướng Tiêu Viêm xuất thủ, chỉ sợ Huyền Không Tử tuyệt đối sẽ đem hắn ra mà chém giết.

"*Tiểu tử, ngươi tốt nhất cầu nguyện về sau đừng để rơi vào trong tay lão phu, bằng không nhất định sẽ cho ngươi ném thử cái gì gọi là muốn chết cũng không được!*". Ánh mắt oán độc chuyển hướng Tiêu Viêm. Mộ Cốt

lão nhân đôi môi máy động, thanh âm âm trầm lặng lẽ truyền ra.

Đột nhiên nghe được bên tai truyền đến âm thanh oán độc, Tiêu Viêm khẽ cau chân mày, quay đầu lại nhìn Mộ Cốt lão nhân. Trên khuôn mặt hiện lên một chút tươi cười âm áp. Sau đó, dưới vô số ánh nhìn chăm chú của mọi người liền vươn ngón tay cái ra trước mặt Mộ Cốt lão nhân, nhẹ nhàng hướng xuống.

"Ta đã sớm nói qua, ngươi còn chưa có đủ tư cách để lão sư ra tay."

Ngón tay hướng xuống, môi của Tiêu Viêm cũng vừa động, một đạo âm thanh cười nhạt lặng lẽ truyền vào trong tai Mộ Cốt lão nhân.

"Phụt!"

Bộ dáng này của Tiêu Viêm thêm vào ngôn ngữ nhàn nhạt khinh thường trực tiếp làm cho sắc mặt Mộ Cốt lão nhân xanh mét trong nháy mắt, lửa giận tích tụ ở ngực nhưng không có cách nào phun mạnh ra. Sau cùng, sắc mặt liền đỏ lên, trong lúc ánh mắt mọi người còn đang kinh hãi thì phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm.

-----oOo-----

Chương 1184: Nghênh đón Đan Lô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng, Mộ Cốt lão nhân cước bộ lão đảo lui về phía sau hai bước mới đứng vững, hai mắt oán độc nhìn về phía Tiêu Viêm, bộ dáng có vẻ hết sức đáng sợ.

Lấy thân phận của Mộ Cốt lão nhân, cho dù nhìn khắp Trung Châu cũng là tồn tại có thanh danh nổi tiếng. Nhưng hiện giờ lại bị thua thiệt trong tay một tên tiểu bối như Tiêu Viêm, như vậy làm sao có thể dễ dàng nuốt xuống hỏa khí ở trong lòng?

Nhưng mặc kệ trong lòng hấn nổi giận như thế nào, tại thời điểm này hấn cũng phải áp chế sát ý. Hấn hiểu được sự xuất hiện của hấn đã sớm làm cho đám người Huyền Không Tử xem hấn như là cái gai trong thịt, hiện

giờ chưa động thủ là bởi vì chưa có lý do. Một khi hấn dám làm ra nửa điểm cử chỉ vượt rào, Huyền Không Tử chắc chắn sẽ lấy thủ đoạn lôi đình đưa mầm mống tai họa như hấn đánh chết. Bởi vậy hiện tại hấn đành phải cắn răng nuốt vào trong bụng.

"Tiêu Viêm, chớ nên đắc ý, đan hội còn chưa hoàn toàn kết thúc. Ngũ sắc Đan lôi này lấy thực lực của ngươi mà cũng muốn tiếp được sao, quả thực chính là người si nói mộng!" Bất quá Mộ Cốt lão nhân cũng là loại người tâm cơ thâm trầm. Sau khi đè nén lửa giận xuống thì đột nhiên nhìn thoáng lên Ngũ sắc Lôi Vân khổng lồ trên bầu trời, cười lạnh quát.

Đón Đan Lôi, đồng dạng được xem là một loại khảo nghiệm của đan hội. Bất phẩm đan dược hết sức mạnh mẽ, dẫn động lực lượng thiên địa muốn đem đan dược phá huỷ. Còn nếu Luyện Dược Sư không thể che chở được cho đan dược, như vậy đan dược sẽ bị huỷ diệt. Bởi vậy, tiếp được Đan lôi, bảo vệ đan dược cũng có thể xem như khảo nghiệm cuối cùng.

Đan lôi, nương theo sau phẩm chất đan dược tăng cao mà tăng lên. Cùng loại Ngũ sắc Lôi Vân này, cho dù là một ít Đấu Tôn cường giả bình thường cũng là không dám có chút khinh thường.

Mộ Cốt lão nhân nhìn ra, Tiêu Viêm bất quá chỉ có thực lực Đấu Tông. Mặc dù có nhiều thủ đoạn nhưng muốn tiếp được Đan lôi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Thậm chí nếu có một chút sơ sẩy tại thời điểm nghênh đón Đan lôi, đan dược sẽ bị phá huỷ. Như vậy, Tiêu Viêm sẽ không chỉ mất đi danh hiệu quán quân, mà còn có thể đánh mất tư cách dự thi. Dù sao đan dược cũng bị mất, còn gì để mà dự thi?

Nghe thấy tiếng cười lạnh của Mộ Cốt lão nhân, toàn trường đang sôi trào tiếng động lúc này cũng thoáng giảm bớt. Lão nhắc nhở thêm vào bọn họ mới phát hiện thực lực chân thật của Tiêu Viêm vẫn chỉ là cấp độ Đấu Tông. Thực lực bực này mặc dù là cực kỳ không kém, nhưng để đón Ngũ sắc Đan Lôi thì vẫn còn có chút không đủ.

Không ít người hai mặt nhìn nhau, thời điểm gian nan nhất đều đã thuận lợi vượt qua. Chẳng lẽ ở thời điểm máu chót này bị buộc không vượt qua được?

Đối với việc có hay không thể tiếp được Đan lôi thủy chung vẫn không có quá nhiều người để ý. Bình thường Luyện Dược Sư có thể mời đến, tụ tập

rất nhiều cường giả chống đỡ Đan lôi. Dù sao cái mà Luyện Dược Sư dựa vào không phải là cùng người khác đánh nhau, mà là có thể luyện chế ra cao giai đan dược. Tự nhiên lúc đó sẽ có vô số cường giả tự động đến vì nó mà hộ pháp. Căn bản là không cần lo lắng tìm không ra người giúp đỡ loại sự tình này.

Bất quá nói cũng chỉ là nói vậy, lần đón Đan lôi này dù sao cũng là quy củ của đan hội đã trải qua một thời gian dài, mặc dù cùng thực tế có chút không phù hợp nhưng cũng không có lựa chọn nào khác.

"Người này, còn chưa từ bỏ ý định?" Long mày Tào Dĩnh chau lại, trong mắt xẹt qua chút ít lo lắng. Ngũ sắc Lôi Vân uy lực thật sự quá mạnh mẽ, tuy nói rằng đối với Tiêu Viêm nàng tương đối có lòng tin, nhưng Ngũ sắc Lôi Vân cũng không phải là thứ dễ đối phó a, sơ sẩy một chút tại thời điểm cuối cùng bị lật thuyền cũng không phải là chuyện không có khả năng.
Nguồn truyện:

Dưới phần lớn ánh mắt lo lắng, thân là đương sự Tiêu Viêm ngược lại mỉm cười, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngũ sắc Đan lôi trên bầu trời, ý cười nơi khóe miệng ngày càng nồng đậm. Thứ này đối với Địa yêu khô mà nói đúng là đại bổ mười phần a...

"Việc nhỏ như thế này không cần người phải quan tâm nhiều."

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm khí định thần nhàn, Mộ Cốt lão nhân cho rằng hắn chỉ là ăn nói mạnh miệng, nụ cười lạnh trên khuôn mặt càng sâu, âm trầm nói: *"Tốt lắm, lão phu sẽ chống mắt lên xem cho thật kỹ, bằng vào thực lực của người hôm nay làm sao có thể tiếp được Ngũ sắc Đan lôi!"*

Tiêu Viêm cười cười, ngẩng đầu nhìn lên Lôi Vân đang cuộn cuộn kịch liệt trên bầu trời, trong lúc mơ hồ có Lôi Đình rực rỡ chói mắt như muốn xé rách không gian, đem phiến thiên địa này chiếu sáng lên giống như ban ngày. Lôi Vân có Lôi Uy bức này, xem ra Ngũ sắc Đan lôi xác thật có chút khủng bố. Khó trách Mộ Cốt lão nhân lại đang hí hửng chờ xem kịch vui.

Nếu như không có Khôi Lỗi Địa yêu khô có thể hấp thu Lôi Đình lực bức này, Tiêu Viêm hôm nay sự thật là sẽ phải đau đầu một chút, nhưng đáng tiếc...

Một tiếng cười khẽ từ trong miệng Tiêu Viêm truyền ra, mặt khác bàn tay

giương nhẹ, Nạp Giới trên ngón tay chột hiện hào quang. Chợt một đạo thân ảnh màu bạc xuất hiện ngay trước mặt.

Hiện giờ, Địa yêu khôi vì ngăn cản Mộ Cốt lão nhân chặn giết trong đan giới, đã bị hấn tàn phá đến nỗi cực kỳ chật vật. Không chỉ có chỗ ngực lõm xuống một khối lớn, thậm chí da tay so với kim cương còn muốn cứng rắn hơn cũng bị xé rách đến hơn một nửa, làm lộ ra thịt khô dưới làn da màu bạc.

Tiêu Viêm đột nhiên cử động như vậy cũng lập tức hấp dẫn phần lớn ánh mắt. Nhưng những ánh mắt này lại nhìn thấy hấn triệu hoán một khối Khôi Lỗi đã hư hỏng sắp bỏ đi thì không khỏi có mấy phần thất vọng. Chẳng lẽ hấn còn muốn trông cậy vào Khôi Lỗi đã muốn hư hỏng này để đối phó với Ngũ sắc Đan lôi kinh khủng kia sao?

Mộ Cốt lão nhân cũng vì Tiêu Viêm triệu hoán ra Địa yêu khôi mà ngây người, đối với cái đồ vật này hấn cũng không xa lạ gì. Tại bên trong đan giới, nếu không có Khôi Lỗi này ngăn trở chỉ sợ hấn đã đem Tào Dĩnh chém chết tại chỗ. Cũng chính vì đã cùng từng thứ này tiếp xúc qua, mà giờ đây lại thấy Tiêu Viêm muốn nhờ thứ này chống đỡ Ngũ sắc Đan lôi thì khuôn mặt không khỏi hiện lên nụ cười châm chọc.

Khôi Lỗi này ngay cả một kích của hấn còn đỡ không được thì làm sao có thể tiếp được Ngũ sắc Đan lôi? Dựa theo phỏng đoán của Mộ Cốt lão nhân, Khôi Lỗi màu bạc kia cũng có cấp độ khoảng Bát tinh đến Cửu tinh Đẩu Tông. Xem ra cũng là Khôi Lỗi cấp bậc không thấp, dùng để đón một hoặc hai đạo Ngũ sắc Đan lôi có lẽ vẫn còn tốt. Nhưng có thể tưởng tượng, nếu là nhờ nó mà muốn vượt qua Đan lôi không nghi ngờ gì chính là người si nói mộng.

"Ta xem ngươi chính là hồ đồ đặt lộn cửa rồi." Mộ Cốt lão nhân lắc lắc đầu, cười nói.

Đối với sự trào phúng của hấn Tiêu Viêm ngược lại không quan tâm. Kẻ thất bại luôn muốn tìm những cách thức khác nhau để giảm bớt lửa giận trong lòng, cử chỉ như thế này ngược lại có chút buồn cười.

Bàn tay nhẹ nhàng ma sát thân thể Địa yêu khôi, tuy nói rằng vì chiến đấu với Mộ Cốt lão nhân mà thân thể nó bị huỷ hoại vô cùng thâm trọng, bất quá may mà thứ này cũng không có linh trí nên cũng không có cảm giác đau

đón. Chỉ cần thân thể không bị phá huỷ thành bụi phấn, như thế nó sẽ vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Viêm.

"Lần này, phải nhờ vào người rồi!" Bàn tay vỗ nhẹ lên thân thể Địa yêu khôi, Tiêu Viêm cười cười rồi chợt ngừng đầu nhìn lên Ngũ sắc Lôi Vân đang trầm thấp rít gào trên bầu trời, dừng cảm cười to nói: *"Đến đây đi!"*

Giống như nghe được Tiêu Viêm cười lớn, Ngũ sắc Lôi Vân trên bầu trời ngày càng quay cuồng kịch liệt, tiếng sấm trầm thấp không ngừng vang vọng. Lôi đình chói mắt từ trong tầng mây mạnh mẽ bắn ra xung quanh.

"Xuy!"

Lôi Vân đang quay cuồng đột nhiên mạnh mẽ co rút lại. Chợt một đạo Ngũ sắc Lôi Đình giống như một con Cự Mãng từ trong tầng mây dữ dội lướt ra. Sau đó xé rách không gian, mang theo tiếng động đáng sợ hung hăng đánh tới bãi đá nơi Tiêu Viêm đứng.

"Đi!" Nhìn thấy thế công Đan lôi rút cuộc cũng tới, Tiêu Viêm cười cười, ngón tay điểm ra hư không quát khê.

Tiếng quát hạ xuống, Địa yêu khôi đã muốn hư hỏng trước mặt nhất thời hai chân dậm thật mạnh trên mặt đất, lực đạo mạnh mẽ trực tiếp giúp nó phóng vút lên phía chân trời. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền tung một quyền đánh vào đạo Lôi Đình cường hãn phía trên.

"Ai" Nhìn thấy cảnh này, trên sân rộng nhất thời vang lên những tiếng thờ dài.

"Hắc hắc!" Mộ Cốt lão nhân cũng cười quái dị một tiếng. Nhưng còn chưa đợi hắn kịp nói chuyện, sắc mặt lại nhanh chóng biến đổi. Bởi vì hắn phát hiện, Ngũ sắc Lôi Đình đánh trúng Địa yêu khôi không chỉ không đem nó đánh nát ra, ngược lại còn làm cho thân thể đang bị thương tổn được Lôi Đình bùng nổ ra bắt đầu từ từ chữa trị, chỗ ngực lõm xuống kia cũng là từ từ nhô ra.

"Khôi Lỗi này đang hấp thu Lôi Đình lực?" Nhìn Địa yêu khôi bị sét đánh ngược lại ngày càng trở nên rực rỡ, đồng tử Mộ Cốt lão nhân nhất thời co rút lại. Loại Khôi Lỗi quái dị bậc này hắn thực chưa nghe tới bao giờ.

"Khó trách người này lại có tin tưởng như vậy, hoá ra hẳn còn có được một Khôi lỗi kỳ dị. Hồn đản, sớm biết như thế thì lúc ban đầu ở đan giới nên hoàn toàn huỷ diệt nó đi!" Sắc mặt Mộ Cốt lão nhân âm trầm đến đáng sợ, trong lòng tràn ngập hồi hận. Nếu như trong đan giới hẳn xuống tay nặng hơn một chút thì Địa yêu khôi này tuyệt đối sẽ triệt để hư hỏng. Mà bây giờ, Tiêu Viêm cũng mất đi sự trợ giúp bực này.

Cùng so sánh với sự âm trầm, hồi hận của Mộ Cốt lão nhân thì đám người Tào Dĩnh lúc này lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mặc dù không biết Khôi Lỗi kỳ dị này tại sao lại có được năng lực bậc này, nhưng bất kể như thế nào thì sự thật cũng đã nói cho bọn họ biết, Tiêu Viêm đã thuận lợi vượt qua cửa ải cuối cùng của đan hội. Quán quân của đan hội cũng đã thuộc về hẳn.

"Ha ha, bảo bối của tiểu gia hoả này cũng không ít. Khôi Lỗi hấp thu Lôì Đình lực năm đó ta ở tại di tích viễn cổ trung cũng có gặp qua, nhưng đáng tiếc trong lúc những tên kia tranh đoạt lại bị huỷ đi." Trên đài cao, mỹ phụ mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Mộ Cốt lão hồn đản kia lần này sợ rằng sẽ rất buồn bực." Lão giả da ngăm đen giờ phút này trên khuôn mặt cũng xẹt qua một chút tươi cười, vui mừng khi người khác gặp hoạ.

Huyền Không Tử gật đầu cười, hiện tại hẳn lại lần nữa phục hồi sự bình thản lúc trước, hai tay mười ngón đan vào nhau cười nói: "Lần này, xem như Đan Tháp ta thiếu tên tiểu tử này một món nợ nhân tình rồi!"

Nghe vậy, hai người mỹ phụ ở bên cạnh cũng gật đầu cười, nếu không có Tiêu Viêm ra tay vẫn hồi cục diện này, chỉ sợ quán quân đan hội lúc này thật sự đã rơi vào tay Mộ Cốt lão hồn đản kia. Đến lúc đó, danh tiếng của Đan Tháp chắc chắn sẽ phải chịu sự đả kích nặng nề.

Tại lúc ba người bọn họ đàm luận thì trên thêm đá, Tiêu Viêm nhìn không chớp mắt vào từng đạo Ngũ sắc Lôì Đình đang đánh xuống làm Địa yêu khôi càng ngày càng rục rở. Trong con mắt đen kịt cũng xẹt qua vẻ nóng cháy. Không biết lần này hấp thu Ngũ sắc Đan lôì, Địa yêu khôi có thể chân chính tiến hoá tới cảnh giới Thiên yêu khôi hay không?

Nghĩ đến việc Thiên yêu khôi có thể địch nổi Đấu Tôn cường giả có thực

lực đáng sợ, Tiêu Viêm cũng không nhìn được, hô hấp trong phút chốc cũng trở nên dồn dập hơn rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 1185: Tiến hóa! Thiên Yêu Khô!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oanh! Oanh!"

Lôi đình huyễn lệ, như một con cự long đang rít gào cuối chân trời, mang theo lôi mang rực rỡ, oanh kích về phía thân thể Địa Yêu Khô giữa không trung.

Lôi đình hung hăng dừng trên thân thể Địa Yêu Khô, những tia sét hoa lệ màu bạc chợt biến thành vô số điện xà, không ngừng xâm nhập vào bên trong. Sau đó nhanh chóng cường hóa cốt cách cùng da thịt đã sớm khô héo.

Từ xa nhìn lại, Địa Yêu Khô như Lôi Thần trôi nổi phía chân trời, phạm vi mười trượng xung quanh đều có lôi quang chớp động, loại thanh thế đáng sợ này làm người xem đều lạnh sống lưng.

Trên bãi đá, Tiêu Viêm đứng chấp tay, Địa Yêu Khô đem toàn bộ ngũ sắc lôi đình đều đón đỡ, làm hắn vô cùng thoải mái, không tổn chút khí lực nào đã đối phó được với đan lôi khó chơi này.

Phía chân trời, đám ngũ sắc lôi vân kia như một cái máy chế tạo điện, liên tục phun ra những tia sét huyễn lệ, sau đó đều đánh vào thân thể của Địa Yêu Khô.

Ngũ sắc lôi vân bạo động kéo dài khoảng mười phút rồi mới từ từ ngừng lại, trong mười phút này, có đến cả trăm tia sét uy lực kinh khủng bay ra từ lôi vân, nhưng cũng may là những tia sét này không gây thương tổn gì với Địa Yêu Khô. Ngược lại, lại làm cho thân thể màu bạc của nó mơ hồ hiện lên chút kim quang.

"Không hổ là ngũ sắc đan lôi!"

Thấy kim quang thoáng hiện trên thân thể Địa Yêu Khôi, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ mừng rỡ, mặc dù kim quang này cực kỳ nhạt, nhưng Tiêu Viêm đã có chút thỏa mãn. Hắn rất hiểu, muốn cho Địa Yêu Khôi tiến hóa thành Thiên Yêu Khôi cần lôi đình lực nhiều đến thế nào.

"Nhưng Thiên Yêu Khôi phải là toàn thân hiện kim sắc, xem ra Địa Yêu Khôi vẫn còn một chặng đường dài phải đi."

Vui sướng qua đi, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút do dự, thấp giọng lầm bầm: *"Vẫn còn chưa đủ a..."*

Lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, ngũ sắc lôi vân trên trời dường như cũng trở nên phần nộ vì những tia sét nó phát ra đều bị Địa Yêu Khôi hấp thu, tầng mây lập tức quay cuồng, một lực hút khác thường bùng phát ra từ bên trong. Mọi người kinh ngạc phát hiện, những khối lôi vân bên cạnh như bị gắn nam châm, hội tụ về phía ngũ sắc đan lôi.

Nhìn một màn này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả mấy người Huyền Không Tử cũng không nghĩ tới, đan lôi sẽ phát sinh biến hóa kỳ dị như vậy.

Mấy người Tào Dĩnh cũng ngẩn ngơ, tro mắt nhìn đan lôi trên đầu mình hội tụ về phía bầu trời. Một lát sau, một đám lôi vân huyền lệ cực kỳ không lồ bao phủ trên bầu trời.

"Thằng nhãi này, vận khí không ngờ kém đến vậy, xem ra ông trời cũng giúp lão phu!" Mộ Cốt lão nhân vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng cũng vì biến cố này mà trở nên mừng như điên, đây chính là cơ hội trời cho đối với hắn!

Lôi vân đột nhiên hội tụ một chỗ, cũng đưa tới một chút bạo động trên quảng trường, dù sao lôi uy kia thật sự quá mức kinh khủng, nếu nó giáng xuống lung tung, chỉ sợ người nơi đây chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.

"Đan lôi cư nhiên hội tụ thành một khối, uy lực cũng sẽ lớn hơn trước rất nhiều, chúng ta cần ra tay sao? Tình huống này, dù có ra tay ngăn cản cũng không kịp a." Nhìn dị tượng trên bầu trời, Huyền Không Tử nhíu mày, đột nhiên nói. Hắn cũng có chút bận tâm, vạn nhất xảy ra sự cố bất

ngờ nào đó với Tiêu Viêm.

"Chờ một chút đã, tên nhóc kia cũng không có vẻ gì là khẩn trương..."
Nghe vậy, mỹ phụ lại khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Nghe lời nàng nói, ánh mắt đám người Huyền Không Tử cũng chuyển về phía Tiêu Viêm, quả nhiên thấy được hắn đang ngẩng đầu nhìn lôi vân dày đặc trên trời. Trên khuôn mặt, không hề có một chút lo lắng, ngược lại còn mang theo nét hưng phấn.

"Cái này..." Nhìn một màn này, dù là Huyền Không Tử cũng há hốc miệng, rồi chợt cười khỏ lắc đầu, xem ra hắn vẫn còn coi thường thủ đoạn của Tiêu Viêm.

Tùy theo lôi vân ngưng tụ, năng lượng trong mảnh thiên địa này cũng dần trở nên dị thường dữ dội. Lôi uy đáng sợ tràn ngập thiên địa, làm đầu khí trong cơ thể mọi người đều có chút trì trệ.

Oanh oanh oanh!

Lôi vân ngưng tụ trong chốc lát, liền bắt đầu phóng thích lực phá hoại kinh khủng của nó. Trong lớp mây dày đặc, những tia sét huyền lệ ùn ùn tuôn ra, tất cả đều nhắm về phía Địa Yêu Khôi trên không trung.

"Đang!"

Từng tia sét đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, như mưa bão trút vào thân thể Địa Yêu Khôi. Nhất thời, một tiến động thanh thúy của kim loại, vang vọng trong mảnh thiên địa này.

"Bành!"

Dưới sự oanh kích của sấm sét, thân thể Địa Yêu Khôi không ngừng tụt xuống, không gian xung quanh nó cũng bắt đầu xuất hiện từng vết rách không gian đen nhánh.

"Đan lôi thật mạnh!"

Nhìn những vết rách của không gian kia, không ít người biến sắc, ánh mắt kinh hãi nhìn Địa Yêu Khôi tựa như càng đánh càng hăng giữa đầy trời lôi

điện kia, tuy không cảm ứng được khí tức của nó, nhưng những người già dẫn kinh nghiệm đều nhìn ra Địa Yêu Khô đang càng lúc càng cường hãn.

Những tia sét huyền lệ không ngừng hạ xuống, làm cho vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Viêm càng ngày càng đậm, hẳn có thể thấy, tùy theo càng ngày càng nhiều lôi đình lực tiến vào thân thể Địa Yêu Khô, kim sắc quang mang trên thân thể nó cũng càng ngày càng nhiều.

"Sắp rồi..." Nhẹ liếm môi, trong con ngươi đen nhánh của Tiêu Viêm tràn ngập vẻ chờ mong.

Tiếng sấm sét liên tục trên bầu trời làm lỗ tai không ít người đều trở nên chết lặng. Hôm nay, bọn họ xem như đem đan lôi cả đời đều nhìn đủ, và thứ làm họ cứng họng nhất chính là đan lôi kinh khủng như vậy lại không làm gì được một con khô lôi nhỏ nhoi. Đương nhiên, sự hoài nghi này khi nhìn thấy không gian nứt vỡ xung quanh Địa Yêu Khô đều biến mất.

Đan lôi trải qua dung hợp, không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh khủng, loại sấm sét như mưa bão trút xuống này, kéo dài chừng nửa giờ. Nửa giờ sau, mảnh trời này bị lôi điện ngang ngược tàn phá một lần, đương nhiên, thứ bị tàn phá nhất, vẫn là ánh mắt và lỗ tai những người có mặt tại đây.

Mà trải qua nửa giờ được lôi điện tẩy rửa, thân thể vốn che kín màu bạc của Địa Yêu Khô lúc này đã có hơn một nửa biến thành màu vàng.

Oanh oanh!

Đan lôi tiếp tục không cam lòng tàn phá thêm mười phút, rốt cuộc cũng không thể không buông tha cho khối xương khó gặm này, năng lượng bên trong dao động, khối lôi vân dày đặc kia, dưới ánh mắt của vô số người chậm rãi tản ra.

Vào thời điểm đan lôi cuối cùng cũng lựa chọn lui bước, Tiêu Viêm vui mừng phát hiện, bàn tay màu bạc cuối cùng của Địa Yêu Khô cũng dần chuyển hóa thành kim sắc.

Vào lúc bàn tay kia chuyển sang kim sắc, Tiêu Viêm có thể mơ hồ cảm thấy, cơ thể Địa Yêu Khô đã sản sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tùy theo lôi vân tán đi, cả người kim sắc Địa Yêu Khô bước ra một bước,

không gian vắng vẻ, sau đó "phốc" một tiếng xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, sau đó đứng bên cạnh hắn như một người hộ vệ trung thành nhất.

"Cuối cùng cũng thành công sao."

Ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm Địa Yêu Khô trước mặt, bàn tay khẽ chạm vào lớp da màu vàng, nhưng điều kỳ dị là, đã không còn cảm giác cứng rắn như trước, mà mềm mại hơn rất nhiều.

Nhận thấy được sự biến hóa này, Tiêu Viêm cau mày lại, búng tay một cái, ngọn lửa màu xanh biếc khẽ ngưng tụ thành hình lưỡi dao trên ngón tay, sau đó hung hăng cắt qua da tay của Địa Yêu Khô

Con dao lửa vừa cắt qua, Tiêu Viêm lại kinh ngạc phát hiện, nó chỉ để lại trên da tay một vết hằn màu trắng, sau đó tự động biến mất...

"Sức phòng ngự thật khủng khiếp!"

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng nhin không được hít một hơi lạnh, ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chập vào Địa Yêu Khô trước mặt, không, giờ phải gọi nó là Thiên Yêu Khô mới thích hợp...

Trải qua nhiều năm bồi dưỡng, con khô lỗi do Tiêu Viêm tự tay luyện chế ra này rốt cuộc cũng tiến vào cấp độ cao nhất! Có Thiên Yêu Khô, những con bài chưa lật để bảo mệnh của Tiêu Viêm lại nhiều hơn một thứ.

Bàn tay vỗ nhẹ lên vai Thiên Yêu Khô, Tiêu Viêm mỉm cười, lần đan hội này, thu hoạch nhiều vượt xa dự tính của hắn.

Nương theo lời vân tán đi, ánh mặt trời ấm áp lại chiếu xuống quảng trường một lần nữa, loại cảm giác này làm không ít người cảm thấy như được trọng sinh một lần vậy.

Sau khi hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng, ánh mắt của toàn trường, không hện mà cùng chuyển hướng đến đám người Huyền Không Tử trên đài cao, đan hội bây giờ coi như triệt để hạ màn. Tiếp theo, cũng nên tuyên bố kết quả!

Chương 1186: Đan Hội kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới ánh mắt soi mói của toàn trường, Huyền Không Tử trên đài cao cũng mỉm cười, chậm rãi bước lên một bước, đôi mắt chậm rãi đảo qua không trung, sau đó dừng ở một thân ảnh cao gầy.

"Vào thời điểm này, lão phu sẽ không nhiều lời nữa, đan lôi đã tán, mời chư vị tuyền thủ đem đan dược mình luyện chế lấy ra."

Nghe được thanh âm của Huyền Không Tử, khoảng mười người còn ở trên thêm đá hơi chân chừ, sau đó từng viên đan dược chậm rãi bay ra từ trong tay, rồi trôi nổi trước mặt họ. Những đan dược này vừa xuất hiện, đan hương trong khu vực cũng trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

Vô số ánh mắt nhìn lại, trong số đan dược kia, có chín viên tựa như dạ minh châu, thất phẩm cao cấp đan dược, tuy nói chúng ở tình huống bình thường tất nhiên sẽ gây ra một hồi sóng gió, nhưng giờ đây lại không quá thu hút, vì phía trên chúng, có năm viên đan dược tràn ngập linh vụ đang nhẹ nhàng bay bổng.

Thất phẩm và Bát phẩm, mặc dù bề ngoài không khác nhau lắm, nhưng cho dù là người không biết gì về luyện dược liếc mắt nhìn qua cũng sẽ thấy được sự khác biệt, sự khác nhau này chính là chênh lệch của linh tính.

Thất phẩm đan dược, năng lượng tuy đậm, nhưng chỉ là tử đan (đan chết), khi đã có linh tính của riêng mình mới được xưng là hoạt đan (đan sống) hoặc linh đan...

Năm viên bát phẩm đan dược, vừa xuất hiện đã tự động cách nhau một khoảng cách. Trong năm viên, đan dược của Tào Dĩnh và Đan Thần linh tính khá nhỏ yếu, sương mù chỉ thoáng lượn lơ ở mặt ngoài đan dược, mờ hồ ngưng tụ thành hình ảnh một con hồ ly và một con thỏ.

Bát phẩm đan dược đã có linh tính của riêng mình, điều này quả nhiên không giả, thậm chí chúng còn tự ngưng tụ thành hình dạng riêng.

Vô số ánh mắt tò mò nhìn năm bát phẩm đan dược giữa không trung. Kỳ

quan như vậy, cũng không ít người lần đầu tiên nhìn thấy, bát phẩm đan dược, quả thật là kỳ dị phi phàm.

Cách đan dược của Tào Dĩnh và Đan Thần không xa, là ba viên đan dược tương đối không lồ. Lúc này, đan dược của Thanh Hoa lão quái ngưng tụ ra hình dạng một con gấu, nhưng nó cũng không có ý niệm tranh chấp, mà cố thủ tại vị trí của mình. Vì nó biết, nếu muốn đấu, nó cũng không đấu nổi với hai đan dược hung hãn còn lại kia.

Viên đan dược đưa tới tứ sắc đan lõi của Mộ Cốt lão nhân tràn đầy linh khí, ngưng tụ thành hình một con hổ hung ác, không ngừng gầm gừ với Sinh Cốt Dung Huyết đan của Tiêu Viêm, tựa như nó rất không cam lòng bị đối phương đoạt mất uy phong vốn nên thuộc về nó vậy.

"Xuy!"

Nhưng còn không đợi nó gầm xong, linh khí nồng đậm xung quanh Sinh Cốt Dung Huyết đan xao động, hóa thành một con rồng nhỏ chừng nửa thước. Vung đuôi một cái đã hung hăng quật vào viên đan dược có hình của Mộ Cốt lão nhân, đem tên kia quật cho thê thảm kêu gào, sau đó xám xịt cụp đuôi tránh ra một khoảng cách. Sinh Cốt Dung Huyết đan trải qua ngũ sắc đan lõi tẩy lễ, không phải thứ tứ phẩm đan lõi như nó có thể chống lại được.

Tùy theo những đan dược này hóa hình, một đạo quang mang đột nhiên xuất hiện, bằng thứ hạng dược xếp theo hình kim tự tháp mở ra. Trên đỉnh tháp, một con rồng nhỏ tràn ngập linh tính ngửa mặt lên trời thét dài, quang mang rực rỡ như ánh mặt trời.

Vào thời điểm này, mọi người đều nhận thấy được, trong viên đan dược nhỏ bé kia, ẩn chứa năng lượng tinh thuần đến bực nào.

Trên đài cao, Huyền Không Tử nhìn những đan dược khác bị Sinh Cốt Dung Huyết đan đè ép đến mức không dám phản kháng, cũng hơi mỉm cười, chột cao giọng nói: "*Đan dược lấy linh tính vi tôn, đan dược quý giá nhất đã sinh ra, mà chủ nhân của nó cũng chính là quán quân lần này... Đó chính là, Tiêu Viêm!*"

Nghe được lời nói ngắn gọn dứt khoát của Huyền Không Tử, vô số ánh mắt đồng loạt chuyển hướng về bãi đá. Một lát sau, tiếng hoan hô đình tai

nhức óc trào dâng, bọn họ chứng kiến một kỳ tích phát sinh, chứng kiến hào khí tận trời của người một thân một mình ngăn cơn sóng dữ! Hào khí bậc này, làm vô số người chấn động, máu trong người trở nên sôi trào.

Trên bãi đá, Tiêu Viêm nhìn xuống quảng trường đang sôi trào phía dưới, cũng nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong lòng nhẹ giọng lầm bầm: *"Lão sư, đệ tử cũng không làm người mất mặt..."*

Mấy người Tào Dĩnh cũng hâm mộ nhìn Tiêu Viêm được vạn chúng chú mục, không thể nghi ngờ, giờ hẳn chính là nhân vật chính của mảnh đất này.

Quán quân đan hội, là một loại tượng trưng trên con đường trưởng thành của một vị đỉnh cường giả. Vì các đời quán quân của Đan hội đều là những người đứng đầu đại lục, điều này đủ để mọi người có thể nhìn ra được, người thanh niên cao gầy kia, có được tiềm lực lớn đến mức nào.

Tổng Thanh sắc mặt phức tạp nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong mắt có ghen tị, nhưng càng nhiều lại là một loại cảm giác vô lực. Những biểu hiện của Tiêu Viêm đủ để hắn sinh ra một cảm giác thất bại, ngay cả ý niệm xua đuổi nó đi cũng không ngóc lên nổi.

"Khốn kiếp!"

Tức giận nhất tự nhiên là Mộ Cốt lão nhân, chức quán quân vốn nằm trong tay lại bị Tiêu Viêm đoạt mất. Làm cho vị luyện dược tông sư có tiếng tăm không nhỏ ở Trung châu này nổi trận lôi đình.

Nhưng dù có giận thế nào, lúc này hắn cũng chẳng có cách nào khác. Chỉ có thể trơ mắt nhìn vinh dự tối cao của chức quán quân đặt trên đầu Tiêu Viêm.

"Thằng nhãi, đừng cao hứng quá sớm. Lão phu thề, nhất định phải tự tay xử lý ngươi!"

Ánh mắt thoáng trở nên đỏ lừ, thanh âm trầm thấp của Mộ Cốt lão nhân dưới sự dẫn dắt của đấu khí, cực kỳ chuẩn xác truyền vào trong tai Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm thản nhiên cười, liếc mắt nhìn Thiên Yêu Khôi bên

cạnh, trong mắt xẹt qua hàn ý. Đối với Mộ Cốt lão nhân, trong lòng hắn đã sớm tràn ngập sát ý không thể hóa giải, đợi xong việc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, hắn tất nhiên sẽ cho lão khom này biết cuối cùng là ai xử ai!

Địa Yêu Khôi giờ đã tiến hóa thành Thiên Yêu Khôi, lại thêm cả Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả, bên cạnh hắn đã có ba cường giả Đấu Tôn, muốn xử lý Mộ Cốt lão nhân cũng không khó!

Tiếng vỗ tay kéo dài gần mười phút mới từ từ giảm đi (chém gió vãi ~).
"Tiêu Viêm, người đạt được quán quân của Đan hội, sau này cũng sẽ là một ứng cử viên cho vị trí cự đầu của Đan tháp." Huyền Không Tử cười nhìn Tiêu Viêm, chậm rãi nói.

Lời này vừa ra, nhất thời vô số ánh mắt ghen tị, hâm mộ đều đổ dồn về phía Tiêu viêm. Ứng cử viên cho vị trí cự đầu của Đan tháp, chỉ cần cái danh này thôi đã nói lên Tiêu Viêm có cơ hội trở thành cự đầu của Đan tháp. Vị trí này là tượng trưng cho địa vị đứng đầu trên Đấu khí đại lục...

Người ở đây, ai cũng biết vị trí này có được quyền lực lớn đến nào, đó là lãnh tụ về tinh thần của vô số luyện dược sư trên đại lục!

Đan tháp từ trước đến nay vẫn chưa từng khai chiến với ai, nhưng không có bất cứ kẻ nào hoài nghi năng lực đáng sợ của thế lực cổ xưa này.

Dưới vô số ánh mắt hâm mộ, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, bất kể ngày sau có thể trở thành cự đầu hay không, nhưng chí ít cũng không cần cự tuyệt.

"Trở thành quán quân, người sẽ nhận được một phương pháp tu luyện linh hồn từ thời viễn cổ." Huyền Không Tử vung tay lên, một quyền trực làm từ da dê xuất hiện, sau đó nhanh như chớp bay vụt về phía Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Nghe được lời này, trên khuôn mặt Tiêu Viêm mới xẹt qua chút vui mừng. Hiện giờ hắn đã tiến vào bát phẩm, nếu còn muốn tiếp tục tiến thêm thì cần có một phương pháp tu luyện như vậy. Khẩu quyết hắn có được quá ngắn, ngẫu nhiên cũng có chút tác dụng, nhưng tuyệt đối không thể trợ giúp hắn tiến thêm. Cho nên phương pháp tu luyện từ viễn cổ này đối với hắn cực kỳ quan trọng,

Đưa tay bắt lấy quyền trực làm từ da dê cũ kỹ kia, vừa chạm vào nó, một

cảm giác kỳ dị đột ngột xuất hiện trong lòng.

"Quả nhiên là đồ tốt."

Nhận thấy loại cảm giác kỳ dị này, trong lòng Tiêu Viêm cũng thầm khen một tiếng. Có thứ này, bây giờ hắn cũng có thể củng cố lại linh hồn cảnh giới của mình.

Tuy trong lòng tò mò với phương pháp tu luyện linh hồn này, nhưng bây giờ cũng không phải thời điểm để xem. Bàn tay khẽ động, trước ánh mắt nóng cháy của vô số người thu nó vào nấp giới, sau đó ánh mắt chuyển về phía Huyền Không Tử, ôm quyền cúi người thi lễ.

Nhìn vẻ hài lòng trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Huyền Không Tử cũng mỉm cười, đợi cho tiếng vỗ tay dần biến mất, mới nói: *"Quán quân đã xuất hiện, hai ngày sau sẽ là lúc Tinh Vực mở cửa. Đến lúc đó, mười người đứng đầu của Đan hội đều có thể tiến vào, hàng phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!"*

Huyền Không Tử vừa dứt lời, ánh mắt vừa bình tĩnh lại của Tiêu Viêm lại xuất hiện vẻ dao động. Tất cả những cố gắng của hắn, không phải đều vì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sao? Mà hiện giờ, cuối cùng cũng có thể gặp được loại dị hỏa bất tử trong truyền thuyết này.

Đương nhiên, không chỉ có một mình Tiêu Viêm kích động, tất cả những người khác ánh mắt đều trở nên nóng cháy. Hiển nhiên, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng có sức hút cực lớn đối với họ.

Nhìn vẻ kích động của những người này, ai cũng hiểu, đan hội tuy kết thúc, nhưng sự tranh đấu vẫn còn tiếp tục. Chỉ có điều, mục tiêu không còn là chức quán quân, mà là bất tử chi hỏa trong truyền thuyết, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa! Rốt cục nó sẽ rơi vào tay ai, trong lòng mọi người ở đây đều tràn đầy chờ mong cùng tò mò...

-----oOo-----

Chương 1187: Huyền Y, Thiên Lô Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua gần một tháng sục sôi tranh tài, biển người mênh mông rốt cục cũng từ từ tản đi khi đan hội hạ màn. Tuy nhiên, cả Đan thành vẫn như trước, vẫn tồn tại một loại không khí hưng phấn không thôi, lần đan hội tranh tài này, mức độ quyết liệt vượt xa khỏi dự tính của mọi người, chỉ cần nghĩ đến hành động mạnh mẽ, đoạt lại chức vô địch dường như đã nằm chắc trong tay Hồn điện cũng làm cho người ta bùng bùng nhiệt huyết.

Đêm xuống, Đan thành cũng trở nên náo nhiệt hơn bình thường, đèn đuốc sáng trưng, người đi lại trên đường vẫn nườm nượp. Hầu hết các câu chuyện vẫn chỉ xoay quanh những sự kiện đã diễn ra tại Đan hội, và đương nhiên, vị quán quân của Đan hội lần này, Tiêu Viêm là được nhắc đến nhiều nhất.

Trước kia, cái tên này còn có vẻ còn xa lạ, nhưng hiện giờ dường như nó đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng mỗi người. Ai cũng biết rằng cái tên Tiêu Viêm này chẳng mấy chốc sẽ được biết đến trên toàn bộ Trung Châu. Đến lúc đó, hẳn sẽ là ngôi sao trẻ sáng chói trên toàn đại lục.

Trái ngược với trạng thái sôi sục của Đan thành, trải qua gần một tháng thi đấu, phần đông những người dự thi lại mệt mỏi giống như bị thoát lực, chật vật lê thân về nơi trú ngụ, sau đó đều giống như nhau, gục đầu ngủ như chết.

Tiêu Viêm cũng không tránh khỏi, bất phẩm đan dược, dù là trong tương tượng cũng không dễ dàng luyện chế, hơn nữa, sau khi luyện chế xong, hẳn còn mạnh mẽ thăng linh, hành động lần này đã làm tiêu hao một lượng khổng lồ linh hồn lực của hắn. Bởi vậy, ngay sau khi đan hội kết thúc, hắn lập tức trở lại phòng, đóng cửa, chìm vào giấc ngủ.

Đám người Tiểu Y Tiên cũng rõ ràng trạng thái mệt mỏi của Tiêu Viêm, bởi vậy cũng không tới quấy rầy, tùy ý cho hắn ngủ bù.

Đến khi Tiêu Viêm trở lại trạng thái tỉnh táo thì sắc trời đã tối mịt. Trong mơ hồ, hắn vẫn nghe thấy truyền đến những lời bàn tán đầy hưng phấn từ bên ngoài truyền vào.

Vì lý do an toàn, hiện giờ, đám người Tiêu Viêm đã chuyển từ nơi cư ngụ từ Diệp gia về Đan tháp, như vậy cũng dễ dàng hơn trong việc đề phòng những hành động ám muội của Hồn Điện.

Sau khi rời giường, Tiêu Viêm nhanh chóng rửa mặt rồi bước ra khỏi phòng. Trước khi trở về phòng nghỉ ngơi, hắn đã được Huyền Không Tử nhắc nhở đến gặp lão sau khi tỉnh dậy.

"Cạch."

Vừa mở cửa phòng, Tiêu Viêm nhìn thấy không ít người bên ngoài đại sảnh, Tiểu Y Tiên, Thiên hoá tôn giả, Diệp Trọng cũng đang có ở đây.

"Cuối cùng người cũng tỉnh rồi, người của Đan Tháp qua thúc dục rất nhiều lần nhưng đều bị ta ngăn lại nên đã trở về." Tiểu Y Tiên nhoen miệng cười, ôn nhu nhìn Tiêu Viêm nói

"Ừm." Tiêu Viêm cười nhẹ, gật đầu

"Giờ ta tới đó gặp họ một chuyến, mọi người cũng đừng lơ lửng."

Nói xong, Tiêu Viêm cũng không lưu lại lâu, cùng mấy người kia nói chuyện vài câu rồi nhanh chóng ra khỏi đại sảnh, hướng thẳng tới đỉnh của Đan Tháp.

Trên đường đi, Tiêu Viêm gặp không ít luyện dược sư của Đan Tháp, đám người này khi thấy hắn đều nhanh chóng nhường đường, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tôn kính. Tiêu Viêm này, trong Đan hội đã ra mặt, đương đầu với cơn sóng dữ, bảo vệ uy danh cho Đan Tháp cũng là bảo vệ mặt mũi cho họ. Hơn nữa, trình độ luyện dược của Tiêu Viêm đã thể hiện tại Đan hội cũng xứng đáng nhận được sự tôn trọng của họ.

Dù vậy, dưới ánh mắt có vẻ tôn kính của mọi người, Tiêu Viêm cũng có chút cảm giác không được tự nhiên. Người ta chào hỏi mình, mình cũng phải đáp lại, bởi vậy mà trên đoạn đường này, hắn cứ phải tươi cười đến mức cơ mặt cũng có chút cứng lại. Cuối cùng hắn cũng không chịu nổi mà trực tiếp tăng tốc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà hướng thẳng về tầng đỉnh của Đan tháp chạy như bay.

Khoảng mười phút sau, Tiêu Viêm cũng đã tới tầng chót của Đan Tháp, dừng lại một chút ở ngoài đại sảnh, dùng tay xoa xoa lên mặt rồi hắn mới nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi"

Từ bên trong vọng ra tiếng cười thản nhiên của Huyền Không Tử.

Lúc này, Tiêu Viêm mới đẩy cửa bước vào, hắn thấy bên trong đại sảnh có không ít người đang đứng sừng sững, trong đó ngoài Tào Dĩnh, Đan Thần, Tống Thanh còn có ba thân ảnh, người ở giữa là Huyền Không Tử, bên cạnh đó là vị mỹ phụ và lão giả ngăm đen, người mà Tiêu Viêm đã từng gặp lúc ban ngày.

Khi Tiêu Viêm vừa tiến vào đại sảnh, ánh mắt của những người bên trong đều tập trung vào hắn. Đoạt được chức quán quân của Đan hội, nói theo cách nào đó thì Tiêu Viêm cũng đã trở thành người của Đan tháp, với địa vị là một trong những dự tuyển của cự đầu Đan tháp trong tương lai, hiện tại danh vọng của hắn cũng không thấp, cho dù là các trưởng lão hiện tại có gặp hắn cũng phải khách khí hành lễ.

"Ha ha, quán quân của chúng ta đã đến rồi." Vừa thấy hắn, Huyền Không Tử cười trêu nói.

Tiêu Viêm cười khỏ tiến lại gần, đứng song song với nhóm người Tào Dĩnh, cung kính ôm quyền, hành lễ với ba người Huyền Không Tử.

"Để ta giới thiệu cho ngươi." Huyền Không Tử cười cười, chỉ vào mỹ phụ đang nhu hoà nhìn Tiêu Viêm nói: *"Vị này là Huyền Y hội trưởng, hà hà, nàng cũng có quan hệ khá sâu sắc với sư phụ của ngươi, ngươi có thể gọi nàng là Huyền di."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm có chút sửng sốt, nhìn về trêu chọc trên khuôn mặt Huyền Không Tử, khoé miệng hắn không khỏi giật giật, ánh mắt kinh ngạc nhìn mỹ phụ kia.

"Có quan hệ sâu sắc với sư phụ, như vậy chẳng phải là sư nương của mình sao?"

"Cái lão già này, nói bậy bạ gì thế."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm đang nhìn mình, gương mặt của mỹ phụ không khỏi ánh lên vẻ phơn phớt hồng, giận dữ lườm Huyền Không Tử, sau đó mới quay sang nhìn Tiêu Viêm, nhu hoà nó: *"Ngươi là*

Tiêu Viêm à? Lần này, lão già Dược Trần cũng coi như thu được một đồ đệ tốt."

Nhìn bộ dạng của Huyền Y, Tiêu Viêm cũng hiểu được tình cảm của nàng đối với sư phụ, nàng quả thật có mối quan hệ với Dược Trần mà ít người biết đến. Nếu đúng như vậy, hẳn đúng ra phải dâng trà mời nàng mới phải phép.

"Tiêu Viêm ra mắt Huyền ... Huyền di"

Tiêu Viêm hơi ngập ngừng, lại liếc qua Huyền Không Tử, thấy lão đang nhìn mình ra hiệu liên vội vàng đổi cách xưng hô.

Nghe cách xưng hô của Tiêu Viêm, Huyền Y hội trưởng cũng sửng sốt, gương mặt hơi ửng hồng, ánh mắt nhu hoà nhìn hắn giống như ánh mắt của một vị trưởng bối đang nhìn hậu bối của mình.

Thấy vậy, Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy may mắn, mặc dù không biết sư phụ có liên quan với nàng hay không nhưng rõ ràng, nàng có tình cảm với Dược Lão. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Xem ra ngày xưa, sư phụ cũng vương vấn không ít tình cảm a"

"Vị này là Thiên Lô Tử hội trưởng." Huyền Không Tử ánh mắt lại chuyển sang lão giả ngăm đen bên cạnh, ánh mắt trở nên nghiêm túc nói.

"Văn bối Tiêu Viêm ra mắt Thiên Lô Tử hội trưởng."

Nghe vậy, Tiêu Viêm vội vàng hành lễ lần nữa, ba vị này bây giờ đều là những nhân vật thuộc hàng ngũ đứng đầu của đại lục, cung kính với họ cũng là điều tất nhiên.

"Án, lần Đan hội này ngươi làm rất tốt." Nhìn Tiêu Viêm, khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Lô Tử cũng thoáng có chút nhu hoà, nhưng thanh âm vẫn có vẻ trầm thấp như trước làm người khác có cảm giác bị áp chế.

"Khà khà, đừng ngại, lão già đó cả đời đều vậy." Huyền Không Tử đứng đó, nhìn Tiêu Viêm gật gật đầu, cường giả thì tất nhiên phải có phong thái của cường giả rồi.

"Mọi người đã đến đông đủ, như vậy ta nói đến chuyện chính." Đề cập đến chính sự, khuôn mặt Huyền Không Tử trở nên ngưng trọng, chậm rãi nói: "Hôm sau, Tinh Vực sẽ được mở ra, các người cũng sẽ tiến vào đó, thử cơ hội hàng phục Tam Thiên Diễm Viêm Hoả."

"Tinh Vực này là do ba người chúng ta liên thủ xé rách một khoảng không gian, truyền vào đó một lực lượng cường đại và giấu nó trong tinh không, Tam Thiên Diễm Viêm Hoả cũng là bị phong ấn ở trong Tinh Vực."

Nghe được tin tức có liên quan đến Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, tinh thần Tiêu Viêm lập tức chấn động, vội vàng trở nên nghiêm túc.

"Vì đã bị phong ấn khá lâu, Tam Thiên Diễm Viêm Hoả rất oán hận đối với Đan Tháp, đặc biệt là với ba người chúng ta, nếu nó rời khỏi phong ấn, chắc chắn sẽ quay lại trả thù." Huyền Không Tử trầm giọng nói.

"Lần này, nếu có người có thể thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hoả thì tốt, nhưng chúng ta thực sự lo lắng, vạn nhất có kẻ không thể thu phục được lại đem nó phóng thích ra, như vậy chính là huỷ diệt Đan thành rồi." Huyền Không Tử nói.

"Là người Hồn Điện?" Ánh mắt Tiêu Viêm chợt loé lên, nhẹ giọng nói.

"Ừm."

Huyền Không Tử chậm rãi gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng nói: "Tên Mộ Cốt lão nhân kia đã biến mất ngay sau khi Đan hội kết thúc, mặc dù cả ba người chúng ta đã ra tay tìm kiếm nhưng cũng không thấy tung tích của hắn, hiển nhiên là hắn lo ngại chúng ta âm thầm xử lý nên đã trốn biệt đi."

"Hồn Điện với Đan Tháp cũng bất hoà trong quan hệ, nếu có cơ hội làm thương tổn chúng ta, chắc chắn bọn chúng sẽ không bỏ qua. Mặt khác, lần này Mộ Cốt lão nhân cũng lọt vào tốp mười người đứng đầu, chắc chắn bọn chúng sẽ toan tính làm liều."

"Nếu không thu phục được Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, chúng ta e rằng người của Hồn Điện sẽ âm thầm phá huỷ phong ấn, giải thoát Tam Thiên Diễm Viêm Hoả." Huyền Y cũng nhíu mày, nhẹ giọng nói.

"Khi mở ra Tinh Vực, cả ba người chúng ta phải duy trì phong ấn của Tinh Vực nên không thể tiến vào trong đó, vì thế, sau khi các người tiến vào bên trong thì phải hết sức ngăn cản Mộ Cốt lão nhân, nếu hắn có hành động không đúng thì lập tức bóp nát viên châu này, lập tức sẽ có cường giả của Đan Tháp vào hỗ trợ." Huyền Không Tử vừa dứt lời, bốn miếng ngọc châu liền từ tay áo bay ra, sau đó trôi nổi hướng về bốn người Tiêu Viêm.

Tiếp nhận ngọc châu, đám người Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, xem ra lần tranh đoạt Tam Thiên Diễm Viêm Hoả này cũng thật ác liệt

"Không thể đưa vào Tinh Vực quá nhiều người vì sẽ đánh thức Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, do đó phải nhờ các người làm tiên phong." Huyền Không Tử sắc mặt ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, hắn nhất định phải đoạt được Tam Thiên Diễm Viêm Hoả kia, nếu Mộ Cốt lão nhân muốn ngăn cản, hắn cũng chỉ có thể liều mạng chiến đấu.

-----oOo-----

Chương 1188: Nhị nữ đối mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng đám người Huyền Không Tử trao đổi một chút về sự tình mở ra Tinh Vực, đoàn người Tiêu Viêm cũng lui ra khỏi đại sảnh.

Ra đại sảnh, Tiêu Viêm cũng không dừng lại, trực tiếp xoay người đi vào hành lang, nhưng vừa mới bước ra thì một thân ảnh dịu dàng xinh đẹp mang theo một làn hương thơm động lòng xuất hiện tại trước mặt. Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt cười nói: "*Thế nào? Tào Dĩnh tiểu thư có chuyện gì sao?*"

"*Không có gì, tiện đường cùng đi nhé?*" Tào Dĩnh thản nhiên cười, khuôn mặt tinh xảo, cùng gò má hơi ửng hồng cực kỳ quyến rũ, nữ nhân này như một hồ ly tinh hại nước hại dân, mỗi cái mỉm cười, nhãn mày đều khiến tất cả nam nhân phải điên cuồng.

Nghe được nàng chủ động mời như vậy, Tiêu Viêm ngược lại có chút ngẩn người, yêu nữ này đối xử tốt với mình như vậy từ khi nào? Lúc trước nàng không phải luôn mong mình xung đột với người khác để nàng vui vẻ đứng xem náo nhiệt sao?

Trong khi Tiêu Viêm buồn bực thì sắc mặt Tống Thanh bên kia biến đổi, hành động của Tào Dĩnh gây ra cho hắn một cảm giác bất an, lập tức vội vàng chen vào cười nói: *"Dĩnh nhi, Tiêu Viêm huynh đệ có nhiều chuyện phải làm, Tinh Vực sắp mở cửa, lúc đó tên Mộ Cốt lão nhân có lẽ sẽ tiếp tục đánh lén, bây giờ chúng ta phải huấn luyện một phen để lúc đó có chút lực chống đỡ a."*

"Ân, Tống huynh nói vậy rất ..." Nghe vậy Tiêu Viêm liền ra vẻ bận rộn gật gật đầu, đối với yêu nữ Tào Dĩnh này, trong lòng hắn thật sự có chút kiêng kị, hắn cũng không muốn bị đối phương đùa giỡn xoay vòng vòng, nếu tên Tống Thanh này đã thân lừa ra nặng thì tốt nhất là giao cho hắn còn mình thì cuốn gói chạy gấp.

Nhưng còn chưa đợi Tiêu Viêm nói từ "có lý" kia ra thì nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Tào Dĩnh bỗng biến mất, thản nhiên nói: "Không cần, ta không muốn tiếp tục trở thành vật hy sinh bị bỏ lại."

Nghe được Tào dĩnh nói lời này, Tống Thanh nhất thời cứng lại, sắc mặt dị thường lúng túng.

"Đi thôi..."

Con người xinh đẹp Tào Dĩnh lại chuyển hướng sang Tiêu Viêm, hung hăng trừng mắt hắn một cái, ý tứ đã rất rõ, nếu Tiêu Viêm lại tiếp tục kiếm cớ từ chối thì sợ rằng yêu nữ này hôm nay sẽ hóa thân thành một con sư tử cái.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không thèm thương hại cho Tống Thanh, đối với loại người gặp nguy cơ liền vứt bỏ đồng bạn là loại hành động rất trơ trẽn, gặp phải loại đãi ngộ như vậy cũng làm không làm cho người ta đồng tình.

Trong lòng thầm thở dài, Tiêu Viêm chỉ còn cách bước xuống cầu thang, Tào Dĩnh bên cạnh lúc này mới phát ra tiếng mỉm cười tinh nghịch theo sát hắn, làm cho người khác nghe cũng có cảm giác xúc động êm ái.

Tổng Thanh sắc mặt âm tình bất định nhìn bóng lưng hai người càng ngày càng xa, rồi hung hăng cắn răng phát tay áo bỏ đi.

Tiêu Viêm cùng Tào Dĩnh một đường đi xuống, nàng kia không ngừng nhỏ nhẹ hỏi những việc chẳng liên quan, thi thoảng lại mỉm cười kiêu my làm cho các Luyện Dược Sư trẻ tuổi xung quanh không nhìn được mà nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Mà với loại ánh mắt hâm mộ này, Tiêu Viêm cũng có cảm giác như đứng trên lò lửa, ngồi xuống đồng than, yêu nữ này thay đổi thất thường, không ai biết được nàng đang suy nghĩ gì, ngay cả chính Tiêu Viêm cũng không biết vì sao nàng lại đột nhiên dịu dàng với mình như vậy? Hay cũng bởi khi ở đan giới mình đã cứu nàng ta một mạng sao?

Một đoạn lộ trình cũng không quá xa, trong lòng Tiêu Viêm lại như đi viễn chinh vậy, thật vất vả mới đến nơi, hẳn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đứng bên trong hành lang, ngay khi Tiêu Viêm định mở miệng cáo từ thì cửa phòng lại kẽo kẹt mở ra, một hình bóng màu trắng xinh đẹp bước ra chậm rãi, nhìn thấy Tiêu Viêm đang đứng cạnh Tào Dĩnh, trong mắt cũng xẹt qua 1 tia kinh ngạc.

"Tiểu Y Tiên" Nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp vừa xuất hiện, Tiêu Viêm vội gọi rồi vui mừng bước nhanh tới.

Khi thấy Tiểu Y Tiên xuất hiện, hàng mi như liễu rủ của Tào Dĩnh cũng nhẹ nhàng nhướng lên.

Dung mạo Tiểu Y Tiên tuy không xinh đẹp được như Tào Dĩnh, nhưng lại lộ ra một cảm giác ấm áp dịu dàng, đặc biệt là khi triệt để không chế được ách nan độc thể, sự lãnh đạm trước kia cũng yên lặng vui đi, hiện giờ Tiểu Y Tiên giống như khi Tiêu Viêm gặp nàng lần đầu tại Thanh Sơn Trấn vậy. Nếu nói Tào Dĩnh là yêu nữ quyến rũ, thì Tiểu Y Tiên kia lại là tiên tử hạ phàm. Hai nữ nhân là hai loại khí chất bất đồng nhưng lại đều làm cho người ta mê muội.

Nhìn Tiêu Viêm bước nhanh đến, đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Y Tiên khẽ chớp chớp, nhìn ánh mắt của hắn, nàng lập tức hiểu ra, khóe môi không khỏi hiện lên một nụ cười dịu dàng.

"Xin chào... Tào Dĩnh, không biết nên xưng hô thế nào?" *Không biết tại sao lại có chút thờ dãi, khuôn mặt Tào Dĩnh hiện lên một nụ cười duyên rũ, vươn tay tới Tiểu Y Tiên tự giới thiệu.*

"Tiểu Y Tiên." *Tiểu Y Tiên cũng vươn ngọc thủ nhẹ bắt với Tào Dĩnh, ngũ khí mềm nhẹ, không nóng cũng không lạnh.*

"Tiện đường đi về với Tiêu Viêm, ngươi cũng sẽ không để tâm chứ?" *Tào Dĩnh mỉm cười thu hồi ngọc thủ, mỹ mâu lại liếc Tiêu Viêm, như không có chuyện gì nói.*

"Nói chuyện cùng bạn bè, cũng là việc bình thường mà thôi, có gì phải để ý chứ." *Không ngờ tới Tào Dĩnh lại nghĩ nàng có quan hệ với Tiêu Viêm, nên khóe môi Tiểu Y Tiên không khỏi hiện lên một nụ cười vui vẻ.*

Tiêu Viêm bên cạnh nghe vậy, không khỏi trợn tròn mắt, hai nữ nhân có vẻ nhã nhặn nhưng trong giọng nói lại không hề có vẻ bình thản như vậy.

"Trong phòng còn có người đang đợi hẳn, không thể hàn huyên thêm ở đây, Tào tiểu thư nếu sau này có thời gian thì có thể đến đây chơi." *Tiểu Y Tiên cười nói, trong giọng nói có ý tiễn khách. Nghe vậy, Tào Dĩnh mặt không đổi sắc, thản nhiên gật đầu đáp: "Nhất định!"*

Thấy vậy, Tiểu Y Tiên mới mỉm cười vươn ngọc thủ kéo tay Tiêu Viêm vào phòng.

Nhìn cửa phòng đóng lại, vẻ tươi cười của Tào Dĩnh cũng chậm rãi biến mất, một lát sau khẽ hừ một tiếng, ngọc thủ nắm nhẹ, trên gương mặt lại hiện lên một đường cong xinh đẹp "Tiêu Viêm, ngươi có trốn cũng không thoát khỏi bàn tay của bọn tiểu thư này đâu..."

Đi vào phòng, chưa đợi Tiêu Viêm nói, Tiểu Y Tiên liền nhanh chóng rút ngọc thủ về, xoay người sang chỗ khác, Tiêu Viêm có thể mơ hồ thấy vành tai nàng đang đỏ ửng lên, liền không nhìn được cười.

"Ngươi còn dám cười! Dám ở bên ngoài trêu hoa gẹo nguyệt..." *Nghe thấy Tiêu Viêm cười, Tiểu Y Tiên lại càng thẹn nói.*

"Hái hoa ngắt cỏ mà ngươi cũng quản a?" *Tiêu Viêm lại càng cười trêu*

nàng.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nhất thời đỏ bừng mặt, vội vàng kiếm cớ: "Huân Nhi nói ta xem chừng ngươi..." Tiêu Viêm cũng không để ý tới nàng lấy cái cớ vụng về này, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Hắc hắc, Tiêu Viêm ngươi cũng dám đùa giỡn Tiểu Y Tiên tí tý, về sau ta nhất định nói với Thái Lâm tí tý. Năm đó lúc rời đi nàng cũng nói qua với ta, nếu như ngươi dám thông đồng với nữ nhân khác sẽ đem ngươi "xéo" nha." Khi Tiêu Viêm đang cười trộm, một tiếng cười duyên đột nhiên vang lên làm hắn giật bản mình, vội vàng quay đầu lại thì thấy thân ảnh Tử Nghiên đang ngồi trên cửa sổ không ngừng đong đưa chân.

"Xéo?"

Tiêu Viêm há hốc miệng, loại việc này đúng là Thái Lâm rất am hiểu a.

"Nha đầu, hiện tại cũng trở nên xuất quỷ nhập thần." Bất đắc dĩ lắc đầu, Tiêu Viêm ngồi xuống, xoay người lại nói "Đúng rồi, Hùng Chiến kia đâu? Không đi cùng ngươi sao?"

"Hắn ở ngoài Đan Tháp, nơi này hắn không vào được..." Tử Nghiên hát mái tóc đuôi ngựa màu tím, tay khẽ chống liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, đoạt lấy chén trà trong tay hắn, ực 1 ngụm, mới ra vẻ người lớn nói: "Ta tới đây là để giúp ngươi một tay."

Nghe được nàng nói vậy, Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên đều là không nhịn được bật cười, nha đầu này thật đáng yêu.

"Thái độ gì vậy...!" Thấy thế, Tử Nghiên có chút không vừa ý hừ nhẹ nói: "Nếu không có ta hỗ trợ, ta dám cam đoan ngươi tuyệt đối không bắt được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa."

Vừa mới đưa chén trà đến miệng, Tiêu Viêm chợt chuyển hướng nhìn sang Tử Nghiên, sắc mặt ngưng trọng hỏi: "Vậy là ý gì? "

"Hừ, ngươi thật tưởng rằng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa dễ thuần phục vậy sao? Ngay cả Đan Tháp đối với nó cũng không có biện pháp, ngươi còn dám nghĩ mạnh mẽ thu phục sao?" Tử Nghiên nhếch môi nói: "Ta biết rằng

Đan Tháp muốn cho các người đi thử vận khí, nhưng đáng tiếc, bây giờ Tam Thiên Diễm Viêm hỏa đã có linh trí, không dễ dàng thu thập giống như Vẫn Lạc Tâm Viêm của Nội Viện."

"Vậy người có biện pháp nào? " *Tiêu Viêm cũng cẩn thận hỏi, hẳn biết Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này hơn xa Vẫn Lạc Tâm Viêm. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, có thể làm cho Huyền Không Tử ba người trịnh trọng đối đãi như vậy, có thể không chênh lệch sao?*

Nhìn thấy Tiêu Viêm rút cục cũng hạ mặt mũi xuống hỏi, khuôn mặt nhỏ của Tử Nghiên nhất thời lộ vẻ đặc ý, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nói: "Ta cho người biết cũng có thể, nhưng người phải đáp ứng về sau mỗi ngày luyện chế cho ta một gốc cây dược liệu chỗ Hùng Chiến." Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời trờng mắt, tiểu nha đầu tham ăn này...

"Rồi rồi, người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Tử Nghiên hắc hắc cười, lúc này mới thỏa mãn đứng lên, bàn tay nắm nhẹ, một luồng tử sắc quang mang hiện ra, trong sự chú ý của Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên hóa thành một con Tử Long dài nửa xích.

Tử Long này hai mắt nhắm nghiền, thân hình tuy nhỏ bé, nhưng mơ hồ lộ ra một luồng Long Uy dị thường đáng sợ.

"Ta nghe Tiểu Y Tiên tỷ tỷ nói người đã từng xông vào Tinh Vực một lần, vậy chắc hẳn từng chứng kiến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có bộ dáng thế này?"

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, Tử Long này có thể coi là phiên bản thu nhỏ của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhưng vì sao Tử Nghiên biết? Hay là...

Nghĩ đến một loại khả năng, sắc mặt Tiêu Viêm chợt biến đổi...

-----oOo-----

Chương 1189: Long Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với bản thể của Tử Nghiên, mấy năm nay Tiêu Viêm cũng tìm hiểu nên đã từ từ sáng tỏ, bậc viễn cô dị thú có thể lấy Thiên Yêu Hoàng ra ăn thì ngoại trừ ma thú Thái Hư Cổ Long ra thì còn ai có thể?

Thêm nữa, Thái Hư Cổ Long am hiểu "*xuyên qua kết giới*", thần thông mà Tử Nghiên ngẫu nhiên xuất ra cũng là có quan hệ với không gian. Từ ngày nàng đột nhiên đi vào đan giới rồi tùy ý đi ra là có thể mơ hồ đoán được, bản thể của nha đầu kia đúng là Thái Hư Cổ Long.

Đối với Thái Hư Cổ Long thần bí bậc này, Tiêu Viêm cũng từng nghe qua, nhưng vẫn chưa được tận mắt thấy nên đối với hình thái của chúng cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hiện giờ Tử Nghiên lại ám chỉ Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa kia đúng là hình rồng, hay là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này cùng bộ tộc Tử Nghiên có liên quan?

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm trầm ngâm, Tử Nghiên tùy tay xoa đi Tử Long nói: "*Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này cực kì cường dã, muốn mạnh mẽ thu phục đừng nói là người, cho dù cả ba vị cự đầu của Đan Tháp cũng không có bản lĩnh này, thêm nữa nó đã có linh trí cao, người cho rằng nó tự nguyện bị người khác hấp thu?*"

Tiêu Viêm im lặng, chỉ cần Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thật sự có linh trí, tất nhiên nó sẽ không để người khác hấp thu, mà đã không tự nguyện, vậy chỉ còn cách thô bạo... (nghe có vẻ đen tối a, hắc hắc)

Bất quá, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa được xưng là bất tử chi hỏa, căn bản không có khả năng hủy diệt nó hoàn toàn, dù đám người Huyền Không Tử có hợp lại đi nữa e là cũng phải nhượng bộ lui binh.

"*Nói vậy thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chẳng phải là chuyện cười sao?*" Tiêu Viêm cau mày hỏi.

"*Hắc Hắc, người nói vậy cũng đúng, tam đại cự đầu của Đan Tháp nghĩ Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa quá đơn giản, cả ngày trông cậy người cầu may cũng không đủ, muốn cùng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đối mặt. Hừ, nó đã có linh trí, chỉ có dựa gốc mới tự nguyện đi theo người, đối lại là người, người sẽ cho người khác hấp thu sao?*" Tử Nghiên bĩu môi nói.

Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu, lời Tử Nghiên tuy không xuôi tai nhưng lại là sự thật, xem ra muốn thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không

đơn giản như tượng tượng.

Trầm ngâm một lát, đôi mắt Tiêu Viêm đột nhiên nhìn Tử Nghiên nói:
"Ngươi đến nói với ta việc này thì chắc hẳn là có biện pháp?"

"Hắc hắc." Tử Nghiên cười lộ ra hai chiếc răng nanh, sau đó đắc ý rung đùi phán: *"Ngươi biết vì sao Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lại có hình dáng của tộc ta hay không?"*

"Không biết." Tiêu Viêm thành thật lắc đầu, hẳn thật sự cũng rất kinh ngạc, tại sao Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lại mang bộ dáng này.

"Bởi vì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này là do tộc ta nuôi dưỡng." Tử Nghiên nhẹ nhàng nói, lại làm Tiêu Viêm sợ đến mức đánh rơi chén trà trên tay xuống đất.

"Ngươi nói cái gì?" Tiêu Viêm quay mạnh đầu sang nhìn Tử Nghiên, nói như không thể tin nổi.

"Đó cũng là một ít tin tức ta mới biết khi trở về tộc, ta biết ngươi đến Trung Châu vì nó. Nên ở lại đó lâu một chút, tìm hiểu được việc này." Tử Nghiên giang tay nói: *"Từ xa xưa trước kia, lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mới bắt đầu hình thành, có tiền bối của tộc ta phát hiện ra nó, bắt quá khi đó Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thật sự còn rất bé, lấy cũng vô dụng. Vị tiền bối kia liền lưu lại trong cơ thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa một đạo Long Ấn, đó cũng là lí do Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trưởng thành giống hình thể của tộc ta như đúc."*

Khuôn mặt Tiêu Viêm lộ vẻ khiếp sợ, sau một hồi lâu mới chậm rãi ngồi lại ghé dựa, nuốt nước miếng. Nói nửa ngày thì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cư nhiên còn có chủ?

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm, Tử Nghiên cũng hiểu được hẳn đang suy nghĩ gì, lập tức cười nói: *"Nếu như vị tiền bối kia còn tại thế, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng là vật có chủ, nhưng hoàn hảo theo ghi chép trong tộc, vị tiền bối kia đi du lịch xuyên không gian, triệt để mất đi tin tức, đã nhiều năm như vậy, ta nghĩ hơn nữa là thân xác cũng không còn."*

"Phù." nghe vậy, Tiêu Viêm mặt mày đang tái nhợt mới từ từ khôi phục vẻ hồng nhuận, thở phào một hơi. Hẳn đã hao hết tâm cơ vì Tam Thiên Diễm

Viêm Hỏa, nếu đột nhiên cho hẳn biết Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đã có chủ, chỉ sợ dù Tiêu Viêm có định lực cao như thế cũng muốn phát cuồng.

"Hắc hắc" người nên thấy may mắn vì vị tiền bối kia năm đó đã lưu lại một đạo Long Ấn trong cơ thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nếu không chỉ sợ người cũng không có cơ hội gì." Tử Nghiên cười hắc hắc, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, một cái bình ngọc nhỏ liền xuất hiện trong tay. Trong bình ngọc hiện lên chút chất lỏng màu vàng, mơ hồ có một cỗ Long uy dị thường mạnh mẽ tràn ra.

"Đây là?" Tiêu Viêm lộ vẻ kinh nghi, nhẹ giọng nói.

"Cỗ Long Huyết. Đưa tay người ra đây" Tử Nghiên nói.

"Để làm gì? " Tiêu Viêm ngoài miệng nghi ngờ hỏi nhưng vẫn đưa tay ra.

"Làm một cái Long Ấn trên tay người." Tử Nghiên cẩn thận rót một giọt máu màu vàng xuống lòng bàn tay Tiêu Viêm, sau đó thủ ấn biến đổi nhanh chóng, chỉ thấy giọt máu màu vàng đang rơi kia bung ra hình thành một cái ký hiệu kì dị, dính vào lòng bàn tay Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Có cái này thì có thể thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sao?" Tiêu Viêm nhìn kí hiệu trong lòng bàn tay tò mò hỏi.

"Năm mơ. Chăm lấy, chờ người đi vào Tinh Vực thì nghĩ biện pháp lấy huyết dịch bên trong đổ vào trên trán Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, rồi dấu đi. Long Ấn trong cơ thể nó sẽ được kích hoạt." Tử Nghiên lắc lắc mái tóc đuôi ngựa màu tím nói: "Nhưng ta khuyên người chờ Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bị những tên khác làm cho hao tổn không ít khí lực hãy làm, đến lúc đó tỷ lệ thành công sẽ tăng lên rất nhiều."

"Nếu thất bại thì sao? " Tiêu Viêm vẫn cảm thấy được có điều không thích hợp.

"Chậc. Thất bại a..." nghe thế Tử Nghiên đột nhiên lặng lẽ lẽ chiếc lưỡi nhỏ nói: "Đạo Long Ấn này là tương đối thôi, nếu như người thành công thì người không chế nó, nếu thất bại thì nó sẽ không chế người."

Nghe vậy, Tiêu Viêm như bị sét đánh, Tiểu Y Tiên bên cạnh cũng đổi sắc,

trầm giọng nói: "Nha đầu, ngươi đùa phải không, nếu thất bại hậu quả nghiêm trọng như thế cũng dám lời ra?"

"Không làm như vậy thì vĩnh viễn không có biện pháp thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa a, nó được xưng là bất tử chi hỏa, nên cũng không sợ chết, chẳng lẽ so xem ai sống dai hơn?" Tử Nghiên thì thầm.

Nhìn thấy Tử Nghiên sắc mặt đầy ủy khuất, Tiêu Viêm cũng không khỏi cười khổ, trầm ngâm một lát cũng tiếp nhận bình nhỏ nói: "Đó cũng là 1 biện pháp, nhưng lại không dễ dàng vận dụng."

"Ngươi yên tâm đi, Long Ấn của ngươi là ta trộm của một vị trưởng lão trong tộc đang ngủ say, cực kỳ trân quý, bàn về Long Ấn cấp bậc, khẳng định cao cấp hơn của tiền bối năm xưa tùy ý thiết trí, cho nên tỷ lệ thành công của ngươi hơn xa Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Chỉ cần ngươi tìm cơ hội tốt, tốt nhất là khi tên kia bị trọng thương, nhất định có thể đem nó thu phục!" khuôn mặt Tử Nghiên vô cùng nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không khỏi cười khổ, nha đầu kia thật to gan, so ra còn lớn hơn cả trời, chỉ sợ trong khoảng thời gian này, tộc nhân của nàng cũng chịu không ít dày vò a.

"Được rồi, lần này tin tưởng ngươi." Thu bình ngọc vào Nạp giới, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn sắc mặt lo lắng của Tiểu Y Tiên, không khỏi cười an ủi: "Yên tâm đi, không có việc gì, nếu tình huống thực sự không tốt, ta cũng sẽ không nên sử dụng thứ này, ta là người biết chừng mực a."

Thấy Tiêu Viêm nói vậy, Tiểu Y Tiên cũng chỉ có thể khẽ gật đầu, sau đó mỹ mâu khẽ trừng Tử Nghiên một cái, làm khuôn mặt tiểu nha đầu cũng hiện lên một nụ cười ngượng ngập.

Nhìn Tử Nghiên cười gượng, Tiêu Viêm cũng khẽ vuốt ve nạp giới, xuyên qua cửa sổ, nhìn ngắm vô tận sao trời. Để có được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Tiêu Viêm từ Hắc Giác Vực vạn dặm xa xôi chạy đến Trung Châu, cố gắng nhiều năm như vậy, bây giờ dù nói gì cũng rất muốn đem nó thu vào tay!

Hai ngày thời gian, trong chờ đợi của vô số người cơ hồ qua trong nháy mắt. Tại ngày thứ hai, khi ánh rạng đông phía chân trời chậm rãi chiếu xuống thì hai ngày bình tĩnh thoáng qua trong Đan Tháp kia lại sôi lên lửa

nóng. Vô số người tiến lên hướng tới Đan Tháp, hôm nay, mười cường giả đứng đầu đan hội sẽ đi vào Tinh Vực, hàng phục Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Vô số người trong lòng rất hiếu kỳ, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này bị Đan Tháp phong ấn trong nhiều năm, lần này có khả năng bị hàng phục không?

Ở ngoài Đan Tháp đã sớm ồn ào, bóng người tràn ngập mỗi phố lớn ngõ nhỏ. Khi mặt trời dần kéo lên đỉnh núi thì ba đạo thân ảnh kia cũng từ đỉnh Đan Tháp mà bay ra, rồi đứng tại phía trên bầu trời

"Cường giả đi vào Tinh Vực chuẩn bị đi!" Huyền Không tử trôi nổi trên bầu trời, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, thanh âm trầm thấp vang vọng khắp phiến thiên địa.

Huu. Vù! Vù!

Huyền không Tử vừa nói xong, từng đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng nhanh chóng lướt đến, chợt dừng lại trên bầu trời, xem bộ dáng rõ ràng là đám người lọt vào top 10. Ánh mắt của ba vị hội trưởng đảo qua thân ảnh mười người, cuối cùng lạnh lẽo dừng tại trên người Mộ Cốt lão nhân.

Dưới cái nhìn lạnh lạnh của ba người Huyền Không Tử, da mặt Mộ Cốt lão nhân run lên nhưng vẫn chưa đến mức né tránh, hẳn biết ở trước mặt đồng đạo quần chúng, đám người Huyền Không Tử còn không dám làm gì hắn.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, ba người Huyền Không Tử nhìn nhau một cái, Thủ Ấn biến ảo nhanh như chớp, linh hồn lực mệnh mông dao động, từ trong cơ thể ba người tràn ra. Mọi người liền nhìn thấy mảnh hư vô trên bầu trời đột nhiên xuất hiện những gợn sóng kịch liệt. Một cánh cửa không gian lớn màu bạc xuất hiện.

"Về quy định, khi các ngươi cùng nhau đi vào Thánh Vực, Đại Trưởng Lão hẳn sẽ nói tỉ mỉ cho các ngươi." *Huyền Không Tử liếc nhìn cánh cửa màu bạc, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén.*

"Bây giờ thì vào đi thôi!"

Chương 1190: Tinh Vực, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi lời nói của Huyền Không Tử vừa dứt thì một thân ảnh mặc áo bào trắng cũng từ từ hiện ra trước mặt mọi người, ánh mắt trước tiên quét qua đám người Tiêu Viêm, cuối cùng dừng lại trên người Mộ Cốt lão nhân, thân nhiên nói: "*Lão phu Khâu Lăng, đại trưởng lão của Đan Tháp, lần này đợi các người ở đây để dẫn mọi người vào Tinh Vực, nhớ rõ, sau khi tiến vào đi theo ta là được, nếu không phục tùng quy củ, lão phu có quyền hủy bỏ hẳn tư cách đi vào Tinh Vực lần này.*"

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm đều khẽ gật đầu, trong lòng hẳn rõ ràng, sở dĩ lần này do đại trưởng lão Khâu Lăng dẫn dắt, hẳn là do mấy người Huyền Không Tử lo lắng về Mộ Cốt lão nhân.

Bị Khâu Lăng chăm chú quan sát, Mộ Cốt lão nhân hơi giật giật, hai tay thụt vào trong tay áo, vẻ mặt hồ hững.

Khi mấy người kia nói chuyện, cánh cửa không gian màu bạc đang dao động cũng đã ổn định.

"Đi thôi."

Thấy thế, ánh mắt của Khâu Lăng và ba người Huyền Không Tử khẽ giao nhau một chút, sau đó đều nhẹ nhàng gật đầu, người trước vung tay lên, liền dẫn đầu bước vào trong cánh cửa không gian, nháy mắt đã biến mất không thấy. Sau đó đám người Tiêu Viêm cũng hồi hả đuổi theo.

Nương theo sự dao động của không gian, từng thân ảnh liên tiếp biến mất, ngắn ngủi không đến một phút, mười một người lần lượt biến mất trước mắt vô số người đang xem.

Nhìn người cuối cùng đi vào cánh cửa không gian, sự ngưng trọng trên khuôn mặt Huyền Không Tử cũng giảm bớt, tâm mắt từ trên cao nhìn xuống, trầm giọng nói: "*Hôm nay cần chú ý nhiều một chút, ngàn vạn lần không nên để xảy ra điều gì bất trắc.*"

"Cường giả của Đan Thập đều đã được ta an bài ở Thánh Đan thành, tùy thời đợi mệnh, nếu xuất hiện biến cố, sẽ lập tức đến trợ giúp." Thiên Lô Tử gật gật đầu.

"Còn có một số cường giả khác có quan hệ cùng Đan Thập hiện giờ cũng đang ở Thánh Đan thành, ta đã phái người nói với họ giúp chúng ta lưu ý nhiều hơn một chút..." Huyền Y cũng nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Huyền Không Tử lúc này mới khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn cánh cửa không gian phía trên, khẽ thở dài: *"Hi vọng hết thảy đều thuận lợi..."*

Trong không gian hư vô, đột nhiên xuất hiện một trận dao động, chừng mười thân ảnh từ từ hiện lên...

Thân thể vừa hiện ra, Tiêu Viêm nhất thời cảm nhận được một loại nhiệt độ nóng bức từ không khí truyền tới, cùng lúc đó, trong cơ thể, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa cũng đột nhiên phát nhiệt, có tính đối chọi với nhiệt độ bên ngoài, khiến trái tim hắn đập loạn xạ. Loại tình huống này chỉ có khi gặp loại Dịch Hỏa khác mới xuất hiện...

"Nơi này quả nhiên có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa."

Trong lòng thì thầm tự nhủ, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên liếc qua Mộ Cốt lão nhân ở bên cạnh, lại thấy ánh mắt của lão cũng ánh lên một tia nóng cháy, hiển nhiên, Hải Tâm Diễm trong cơ thể lão cũng cảm ứng được loại biến hóa này.

Ánh mắt từ trên người Mộ Cốt lão nhân chuyển sang phía tây, Tiêu Viêm bắt đầu đánh giá cái gọi là Tinh Vực này, lần trước bởi vì vội vàng xông vào, căn bản là chưa từng có nhiều thời gian để quan sát.

Cái gọi là Tinh Vực, là một phiến không gian mà ba người đứng đầu Đan Thập đã mạnh mẽ xé rách, loại không gian này, tự nhiên kém hơn so với Đan giới, Cổ giới, hơn nữa nhìn qua có chút hoang vắng, quanh mình tràn ngập sương mù nhàn nhạt, trong lúc mơ hồ, có thể thấy chút ít ánh sáng mỏng manh thẩm thấu qua mảnh không gian này, hình thành những vệt sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bàn tay Tiêu Viêm tùy ý chụp lấy ánh sáng mỏng manh kia, nhưng trong tay chỉ là một mảng lạnh lẽo, khiến đôi mắt hắn nhú lại: *"Đây là ánh sáng"*

từ các ngôi sao?"

"Truy tinh vực cũng không thể cản trở ánh sáng của ngôi sao thâm thấu vào, chẳng qua ban ngày là thời điểm lực lượng của ngôi sao yếu nhất, vì vậy chúng ta có thể tiến vào từ phía sau..." Trương lão Khâu Lăng ở phía trước giờ phút này thân nhiên nói.

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm cũng thoáng giật mình, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa được xưng là tinh không chi hỏa, nó ngưng tụ từ lực lượng của sao mà sinh ra, chỉ cần lực lượng của sao còn thì nó vĩnh sinh bất diệt, thế giới này, lực lượng của ngôi sao có đôi khi nhìn như hoàn toàn biến mất, nhưng chẳng qua là vì ban ngày nên lực lượng của nó tương đối yếu nhược mà thôi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đi theo ta, không cần tách rời, phiến Tinh Vực này tồn tại ở khe không gian, trong đó có vài chỗ tiếp xúc đến không gian hư vô, nếu xông vào đó, hậu quả chắc các ngươi biết rõ." Khâu Lăng phất phất tay, thân hình vừa động, liền tiến về phía trước; đám người thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Tinh vực trước mặt so ra kém đan giới, nhưng nếu tương đối mà nói, không gian trước mặt này, theo suy đoán của đám người Tiêu Viêm, chỉ sợ so với Thánh Đan Thành khổng lồ kia cũng không kém. Lúc này, bọn họ đã bay được gần mười phút nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy đường biên giới hạn để có thể tìm ra một chút manh mối.

Chẳng qua tuy nói phi hành lâu như vậy, tuy chưa thấy được mục tiêu, nhưng đám người Tiêu Viêm lại có thể cảm giác được nhiệt độ chung quanh mình càng ngày càng cao, đến cuối cùng, đám người Tống Thanh, đã không thể không vận Đấu khí từ trong cơ thể để chống chọi với cái nhiệt độ như thiêu như đốt này.

Loại nhiệt độ này, Tiêu Viêm vẫn không cảm thấy một chút gì, hẳn có Dịch Hỏa hộ thể, kháng tính với nhiệt độ hơn xa người bình thường có thể so sánh.

Trong lòng đoàn người buồn bực, cứ bay vút đi trong không gian hư vô, phi hành như thế được gần mười phút nữa. Lúc này ngoại trừ Tiêu Viêm, Đại trưởng lão, Mộ Cốt lão nhân, Thanh Hoa lão quái vẫn chưa thi triển Đấu khí để bảo vệ cơ thể ra, những người còn lại đều phải dùng đấu khí hùng hậu để bao bọc, nhiệt độ nơi này cũng đã khá cao.

"*Hình như sắp đến nơi...*" Vừa phi hành, Tiêu Viêm vừa liếc mắt nhìn qua những người khác, trong lòng đột nhiên xao động, ánh mắt bắn thẳng về phía xa xôi trước mặt, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa trong cơ thể hắn đột nhiên kịch liệt dao động, loại phản ứng này chính là lần mạnh mẽ nhất trong những năm gần đây.

Khi Tiêu Viêm có cảm ứng thì khuôn mặt Mộ Cốt lão nhân bên cạnh cũng tràn ngập hưng phấn, liếm liếm môi, khuôn mặt lão hiện rõ vẻ thèm thuồng.

Những người khác dù không có Di Hỏa cảm ứng nhưng cũng có thể thấy được nhiệt độ chung quanh mình đột nhiên tăng lên một cách chóng mặt, lập tức trong lòng hiểu được, cuối cùng cũng tới nơi rồi.

Khi trong lòng mọi người lặng yên tăng thêm đề phòng thì ở chỗ không gian hư vô xa xôi kia, đột nhiên một cỗ ánh sáng nóng rực mạnh mẽ xuất hiện, tia sáng mãnh liệt, giống như mặt trời ban trưa, làm cho ánh mắt mọi người có chút đau đớn.

"Đã đến rồi, các ngươi nên cẩn thận một chút, nhớ rõ, ai nếu có cử chỉ khác thường, lão phu có quyền chém giết tại chỗ!"

Đại trưởng lão Khâu Lăng cầm đầu đám người đột nhiên ngừng lại, quay đầu dùng ánh mắt sắc bén bình tĩnh đảo qua mọi người, cuối cùng dừng trên người Mộ Cốt Lão nhân lạnh lùng nói.

Nói xong những lời này, Khâu Lăng mới từ từ thả chậm tốc độ, bay xuống phía dưới, sau đó đám người Tiêu Viêm cũng lần lượt đuổi theo.

Dần dần tiếp cận một ít với ánh sáng chói mắt kia, vật thể bên trong nó, bây giờ mới rõ ràng trong tầm mắt bọn họ.

"Ừc!"

Khi nhìn rõ được vật thể trong vòng sáng kia, sắc mặt đám người Tiêu Viêm nhất thời đại ra, yết hầu hơi động, gian nan nuốt nước miếng một cái, trong mắt tràn đầy vẻ rung động!

Trong vòng hào quang là một cự long không nhìn thấy đuôi, đôi mắt cự

long đóng chặt, phía trên thân thể khổng lồ lượn lờ một loại tử hắc sắc Hỏa diễm quý dị, khi ngọn lửa bốc lên, không gian quanh đây đều xuất hiện cảm giác vặn vẹo!

Trong không gian mờ mịt nơi cự long chiếm cứ, tử hắc sắc hỏa diễm không ngừng từ trong cơ thể nó thẩm thấu ra, không biết mệt mỏi thiêu đốt không gian. Loại tình cảnh đồ sộ này khiến cho người ta có một cảm giác rung động không thể che dấu.

Mặc dù lúc trước khi linh hồn xuất thể, Tiêu Viêm đã gặp qua một lần, nhưng lần đây chỉ là thoáng nhìn, hiện giờ tự mình tới gần, mới có thể cảm nhận được rõ ràng kỳ quan thiên cổ rung động nhân tâm này. Đứng trước mặt Cự Long, đám người bọn hắn giống như một đám kiến hôi, cảm thấy mình thật nhỏ bé.

"Đây chính là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sao?"

Trầm mê ở bên trong, có thanh âm một người khẽ nỉ non, tuy hiện tại Cự Long vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng loại Long Uy nồng đậm này lại khiến cho người khác cảm giác run rẩy xúc động, loại hình thể này quá mức kinh thế hãi tục!

Mộ Cốt lão nhân cũng bị hình thể của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chấn kinh một hồi, nhưng dù gì cũng là một cường giả Đấu Tôn, bát phẩm Luyện Dược Tông Sư, kiến thức bất phàm, bởi vậy lão rất nhanh liền phục hồi tinh thần, trong mắt vẻ tham lam càng đậm đặc hơn.

Sau khi người đầu tiên mở miệng than thở, những người khác cũng từ trong rung động mà phục hồi lại tinh thần, quay mặt nhìn nhau một cái, tất cả đều âm thầm cắn lưỡi, thứ này, cũng thật sự là quá mức dọa người đi.

Tiêu Viêm đưa tay về phía cự long, lòng bàn tay đột nhiên nóng lên một chút, lập tức trong lòng xao động, ánh mắt gắt gao nhìn cái Long ấn mà Tử Nghiên gieo xuống.

"Xem ra Tử Nghiên nói quả nhiên không sai, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này trong cơ thể cũng bị gieo xuống một cái Long Ấn..." Nhận thấy biến hóa của Long ấn trên bàn tay mình, trong lòng Tiêu Viêm cũng khẽ động, âm thầm nói.

"Đây là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhưng hiện nay nó đã bị phong ấn, tiếp theo, các người tiến lên thử xem có thể dùng thủ đoạn ôn hòa để thu phục nó hay không?" Khâu Lăng trầm giọng nói: "Nhớ kỹ, phải sử dụng thủ đoạn ôn hòa, vạn lần không thể khiến nó từ trạng thái ngủ say tỉnh lại!"

Trong lúc nói chuyện ánh mắt Khâu Lăng cũng tràn ngập hàn ý, mà ánh mắt này vẫn như trước đều nhằm vào Mộ Cốt Lão nhân, xem ra đối với lão già này, hắn rất đề phòng cùng chán ghét. Đối với ánh mắt này của Khâu Lăng, Mộ Cốt lão nhân cũng chỉ cười lạnh một tiếng, không đáp lời cũng không cãi lại.

Nhìn thấy Mộ Cốt lão nhân như vậy, Khâu Lăng cũng chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, sau đó tầm mắt nhu hòa chuyển hướng về phía Tiêu Viêm nói: "*Tiêu Viêm người lần này là quán quân của Đan hội, do vậy, người tới trước đi..*"

Khâu Lăng vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Tiêu Viêm.

Trước những ánh mắt soi mói này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng không thay đổi, hơi ngáp ngừng rồi khẽ gật đầu, sau đó hít một hơi, chậm rãi hướng về phía Cự Long đang ngủ say kia!

-----oOo-----

Chương 1191: Sự hung hãn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Càng tiến gần đến Cự Long, Long uy phát ra ngày càng mạnh, làm Tiêu Viêm mơ hồ cảm giác hai chân mình như muốn khuy xuống.

Nhận ra biến hóa này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Quả nhiên Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vô cùng quý dị, chẳng lẽ nó thật sự biến hóa thành Thái Hư Cổ Long?

Ý niệm đó chợt hiện lên nhưng không ảnh hưởng nhiều, trong đầu Tiêu

Viêm này giờ vẫn âm thầm đề phòng tất cả. Từ khí thế cho thấy Vẫn Lạc Tâm Viêm năm đó không thể nào sánh bằng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa được. Nếu lúc này chẳng may sơ sẩy bị lật thuyền trong mương thì hẳn muốn hồi hận cũng không còn kịp nữa.

Mọi người chăm chú nhìn hành động của hắn. Một lúc sau, Tiêu Viêm đã trôi nổi trước mặt Cự Long. Từ phía xa nhìn lại, thân thể lơ lửng trên không kia so sánh với thân thể khổng lồ của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa quả thật nhỏ bé đến mức không đáng kể.

Hôm nay, đối diện với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, thêm một lần nữa Tiêu Viêm có thể chân chính cảm nhận sự chân động mà dị hỏa mang đến cho mọi người. Bàn về hình thể, sợ rằng hắn cũng chỉ bằng một miếng vảy rồng trên người nó mà thôi.

Tuy rằng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nhắm chặt long nhãn, nhưng khi đứng trước mặt nó, trong lòng Tiêu Viêm vẫn xuất hiện cảm giác kì lạ, giống như tên kia đang nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt lạnh như băng. Cảm giác ấy làm Tiêu Viêm thấy khó chịu, vội vàng ngưng định tâm thần.

"Tiêu Viêm, sờ lên trán của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, có một mảng long lân chưa bị hắc hỏa diễm bao phủ, sau đó rút lực lượng linh hồn của ngươi vào trong. Nếu như may mắn...không chừng có thể thu phục được nó." Trong lúc Tiêu Viêm vẫn còn đang thất kinh thì giọng nói của Khâu Lăng đã vang lên từ phía sau.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này nào dễ dàng bị hàng phục như vậy. Mặc dù trong lòng suy nghĩ như thế nhưng Tiêu Viêm vẫn nghe theo bước lên, tìm mảng long lân mà Khâu Lăng nói. Quả nhiên ngay phần đó không có hỏa diễm lượn lờ xung quanh.

Tiêu Viêm nhìn lướt qua mảng long lân. Đột nhiên từ chỗ đó, hiện lên đầy những sợi tơ màu đen như tơ nhện, bện lại với nhau, tạo thành một ký hiệu cực kỳ kỳ dị. Ký hiệu này dính chặt trên long lân, giống như một tấm lưới đen khổng lồ, bao trùm cả Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Đây là Phong Ấn?"

Nhìn ký hiệu màu đen này, khóe mắt Tiêu Viêm giật giật, ánh mắt lập tức chuyển sang những mảng long lân khác. Quả nhiên mấy chỗ còn lại đều

hiện lên y hệt như vậy. Trong lòng hắn liền hiểu rõ, cái này hẳn là do ba người Huyền Không Tử liên thủ phong ấn nên.

"Lực lượng phong ấn thật mạnh mẽ. So với phong ấn Vân Lạc Tâm Viêm năm đó ở nội viện còn mạnh hơn vô số lần." Cảm thụ được sức mạnh của phong ấn, Tiêu Viêm không khỏi âm thầm chất lưỡi. Không trì hoãn thêm nữa, hắn bước lên một bước, giơ tay ra chạm nhẹ vào khối long lân không có hỏa diễm bao quanh.

Chạm vào lớp long lân nhưng hắn cảm nhận được thân nhiệt cơ thể, ngược lại còn xuất hiện cảm giác lạnh lẽo mơ hồ. Nhưng lúc này hắn không còn thời gian để suy xét nữa, khẽ nhắm mắt lại. Linh hồn lực từ mi tâm truyền chậm chậm theo cánh tay, sau đó vượt qua long lân tiến vào bên trong.

Ở cách đó không xa, Khâu Lăng, Tào Dĩnh, Mộ Cốt lão nhân đều chăm chú theo dõi từng hành động của Tiêu Viêm từ lúc bắt đầu đến khi hắn truyền linh hồn lực vào trong cơ thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Bành!"

Khi Tiêu Viêm truyền linh hồn lực vào thì đột nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp rất nhỏ.

Chợt linh hồn lực của Tiêu Viêm như đột phá được tầng ngăn cách nào đó, xuất hiện tại mảnh không gian hư vô quý dị.

Không gian này tràn ngập hỏa diễm màu đen tím. Ở bên trong hỏa diễm, có một con Cự Long thu nhỏ, nhưng lúc này nó đang nhắm mắt, giống như ngủ say vậy. Nhìn cảnh tượng này, Tiêu Viêm biết đây chính là bản nguyên chi hỏa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Mặc dù biết rõ muốn thu phục được nó sẽ vô cùng khó khăn, nhưng thứ này cũng không làm ảnh hưởng đến sự nóng bỏng trong mắt Tiêu Viêm. Ước mơ bấy lâu nay của hắn, hết chạy đông rồi lại chạy tây tìm kiếm, cuối cùng đã thành hiện thực, giơ tay ra có thể chạm được nó.

Hít sâu một hơi, đè nén sự kích động trong lòng, tia linh hồn lực của Tiêu Viêm từ từ phiêu tán ra, sau đó chậm chậm hướng tới Tiểu Hỏa Long kia, bao quanh thân thể nó vô cùng ôn nhu. Sức mạnh trong tia linh hồn không ngừng tràn ra thông điệp thân mật.

Mặc dù làm như vậy cả Tiêu Viêm cũng thấy quá ngấy thơ, nhưng giờ đã không còn cách nào khác.

Sau khi Tiêu Viêm phát ra tin tức thân mật này, mọi thứ vẫn yên lặng, gần như không có lấy nửa điểm phản ứng.

"Phương pháp này quả nhiên không thể sử dụng được."

Trong lòng Tiêu Viêm vô cùng bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu. Ngay lúc hắn muốn thu hồi linh hồn lực, đột nhiên xuất hiện kỳ biến. Tiểu Hỏa Long vốn nhắm chặt đôi mắt giờ lại chột mở ra, tử hắc hỏa diễm ngập tràn đôi Long Nhãn, vô cùng băng lãnh, nhìn chăm chú tia linh hồn lực của Tiêu Viêm.

Lông tơ trên cả người Tiêu Viêm đều dựng đứng lên. Bản nguyên chi hỏa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa quả nhiên không hề ngủ say.

"Tên nhân loại ngu xuẩn!"

Ngay khi Tiêu Viêm còn đang khiếp sợ thì đột nhiên từ miệng Hỏa Long phát ra một thanh âm lạnh như băng bằng tiếng nhân loại, lộ ra vẻ đùa cợt.

"Nó còn có thể nói được cả tiếng người." Nghe lời kia, khóe miệng Tiêu Viêm nhất thời co quắp lại. Vẫn Lạc Tâm Viêm mà hắn gặp năm đó đã rất bất phàm rồi, nhưng xem ra hôm nay Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn ác liệt hơn, nói thẳng tiếng người, hơn nữa còn biết biểu lộ hàm ý cười nhạo người khác. Quả nhiên bất kể cái gì sống đã lâu, đều thành tinh cả.

"Khụ, khụ...À, ta tới nơi này vì muốn giải cứu ngươi, giúp ngươi được tự do..."

Thời điểm Tiêu Viêm thốt ra mấy lời này, bản thân hắn cũng thấy mình vô cùng đối trá, thậm chí nổi cả da gà vì lời nói đó.

"Cút!"

Đôi mắt với lời nói đại nghĩa *"cảm động lòng người"* của Tiêu Viêm, về đùa cợt trong mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa càng đậm. Lần này, nó không tiếp tục nói nhảm nữa, thanh âm lạnh như băng trực tiếp phát ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Một lời nói chắc như đinh đóng cột, không đợi Tiêu Viêm nói thêm điều gì nữa, tử hắc hỏa diễm trong cơ thể Hỏa Long đột nhiên tuôn ra dữ dội, khí thế phô thiên cái địa trực tiếp cuốn phăng Tiêu Viêm đi.

Nhìn thấy tên gia hỏa vừa nói đã hành động ngay, sắc mặt Tiêu Viêm biến đổi. Hắn biết, bản thân không phải đối thủ của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, lập tức nhanh chóng thu hồi những tia linh hồn lực lại.

"Xuy...xuy!"

Hắn lùi đã nhanh, nhưng tử hắc hỏa diễm còn nhanh hơn mấy phần. Vừa thấy thân ảnh lóe lên, đã đuổi theo trực tiếp cuốn phăng tia linh hồn của Tiêu Viêm vào bên trong ngọn lửa, đốt cháy tất cả thành hư vô.

Bên trong tinh vực, tay của Tiêu Viêm vẫn đặt trên trán của Cự Long. Đột nhiên đôi mắt hắn mở to, thu tay về nhanh như bị điện giật, rồi vội lui về phía sau, trong lòng vẫn còn sợ hãi sự ác liệt của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Tên kia cũng thật quá quắt, trực tiếp thiêu đốt một tia linh hồn của ta."

Trong lòng không ngừng nguyên rủa, Tiêu Viêm lau đi mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán, sau đó quay lưng nhìn đám người Khâu Lăng, buông tay ra, giọng nói rầu rĩ: *"Ta thất bại, tên kia quá hung hãn...!"*

Nghe vậy, trong mắt Khâu Lăng xẹt qua chút thất vọng, khẽ gật đầu, thờ dãi nói: *"Đã như vậy thì người kế tiếp lên đi."*

Hắn vừa dứt lời, Mộ Cốt lão nhân đã nhanh chóng bước tới. Vừa thấy vậy, thân hình Khâu Lăng chột động, trong mắt nhất thời xuất hiện vẻ lạnh lẽo, sải bước dài, chắn trước mặt hắn.

Thấy thế, tròng mắt Mộ Cốt lão nhân khẽ híp lại, cười lạnh nói: *"Ha ha, gì thế này? Chẳng lẽ Trưởng lão Khâu Lăng không muốn ta xuất thủ? Xem ra muốn có tư cách tham dự cũng phải được Đan tháp yêu thích a."*

"Mộ Cốt, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng manh động, nếu không...hừ..."

Giọng nói của Khâu Lăng đầy lạnh lẽo, sặc mùi đe dọa.

"Nếu như ta thu phục được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, không phải đã giúp Đan Tháp các người giảm đi một đại họa hay sao?" Mộ Cốt lão nhân khẽ cười, sau đó vượt qua Khâu Lăng, tiến về phía Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Khâu Lăng khẽ nắm chặt tay lại, đảo mắt nhìn về phía đám người Tiêu Viêm, Tào Dĩnh, mục đích để hai người đề cao cảnh giác chuyện bất trắc. Sau đó hắn xoay người đi bên cạnh Mộ Cốt lão nhân như hình với bóng. Đầu khí bộc phát tỏa ra xung quanh thân thể, không chút giấu diếm. Chỉ cần Mộ Cốt lão nhân hơi vọng động, hắn sẽ xuất thủ ngay lập tức.

Dù cho Khâu Lăng đứng theo dõi kè kè bên cạnh, Mộ Cốt lão nhân không hề để ý, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo, bàn tay chạm vào long lân sau đó nhắm đôi mắt lại.

Nhìn hành động của Mộ Cốt lão nhân, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm và Tào Dĩnh đều lặng lẽ ngưng tụ. Nếu quả thật hắn dám động tay động chân... chỉ sợ bọn họ không tránh khỏi bị liên lụy.

Mọi người đều chăm chú xem diễn biến kế tiếp nhưng rốt cuộc dị động trong tưởng tượng bọn họ cũng không xuất hiện. Sau khi Mộ Cốt lão nhân nhắm mắt được chừng mười phút, đôi mắt đột nhiên mở ra, cước bộ lui về sau hai bước, khẽ chau mày, miệng lầm bầm chửi rủa.

Nhìn thấy Mộ Cốt lão nhân cũng thất bại quay về, thêm nữa Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đang ngủ say không có biến cố gì, trong lòng Khâu Lăng mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Sau đó tiếng của Khâu Lăng vang lên:

"Người kế tiếp."

Trong khoảng thời gian còn lại, đoàn người ở phía sau cứ từ từ lục tục tiến lên, nhưng không ai chiếm được vận may, tất cả đều thất bại mà về. Trong đó có một người thực lực yếu kém, không chịu được áp lực, trực tiếp phun ngụm máu lên đầu Cự Long.

Nhìn thấy người cuối cùng thất thủ quay lại, Khâu Lăng khẽ thở dài, trong đôi mắt không giấu được vẻ thất vọng.

"Nếu như đã không có ai thu phục được nó, vậy tất cả trở về đi..." Phát phát tay áo, Khâu Lăng mở lời, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng ngay lúc đó, Tiêu Viêm lại thấy rõ ràng khóe miệng Mộ Cốt lão nhân nhếch lên, hiện ra nụ cười quỷ dị. Lập tức hắn thấy rùng mình trong lòng, thậm chí có chuyện không ổn rồi.

"Hắc hắc..Khâu Lăng, cứ như vậy Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sẽ mãi mãi không bị hàng phục đâu. Tiếp theo, để lão phu biểu diễn một phen cho các ngươi mở rộng tầm mắt."

Tiếng cười quỷ dị đột ngột xuất hiện, làm mọi người ở đây ai ai cũng biến sắc.

-----oOo-----

Chương 1192: Phá vỡ Phong Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi tiếng cười quỷ dị kia vang lên, trong nháy mắt sắc mặt Khâu Lăng âm trầm hẳn. Không hề chậm trễ phóng ra một luồng đầu khí bàng bạc, âm thanh như xé gió, lao về phía Mộ Cốt lão nhân.

"Rít....rít...."

Luồng đầu khí đẩy không thể đánh trúng Mộ Cốt lão nhân. Thân hình hắn cực kì nhanh nhẹn nhanh chóng lui về sau. Hai tay hắn đột nhiên kết xuất vài cái Thủ Ấn phức tạp nhìn muốn hoa cả mắt. Rồi khi mấy Thủ Ấn đó được phát động, đám người Tiêu Viêm chột cả kinh, chỗ long lân trên trán Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đột nhiên cũng hưởng ứng theo truyền ra một luồng năng lượng dao động rất nhỏ.

"Không ổn..."

Nhận thấy tình trạng trước mắt, đám người Tiêu Viêm ai nấy đều biến sắc.

"Mộ Cốt, ngươi dám...!" Giờ phút này, sắc mặt Khâu Lăng biến đổi, vô cùng phần nộ quát to.

"Hắc hắc, thiên hạ còn chưa có chuyện nào mà lão phu không dám làm." Mộ Cốt lão nhân không hề để ý tiếng quát của Khâu Lăng, khẽ cười lạnh đáp trả. Thủ Ấn nhanh chóng thành hình, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm quỷ dị: "Yên tâm, lão phu chỉ muốn giúp Đan Tháp các người giải quyết gọn gàng phiền toái này thôi."

Lời nói vừa dứt thì từ miệng Mộ Cốt lão nhân phát ra tiếng quát to: "Phát!"

Sau tiếng quát đó, một tiếng nổ mạnh vang lên, giống như Kinh Lôi đột nhiên giáng xuống mảng không gian này, không hề có dấu hiệu báo trước.

Tiếng nổ như tạc đạn vừa dứt, đám người Tiêu Viêm không hẹn mà đều nhìn về phía Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Sau đó bọn họ thấy được, mảng long lân không bị tử hắc hỏa diễm bao quanh trên trán của nó đã bị phá vỡ.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Tiêu Viêm lập tức biến sắc. Con Cự Long chậm rãi mở to đôi long nhãn. Hiên nhiên, phong ấn hoàn mỹ kia đã không còn nguyên vẹn như trước nữa.

"Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thức tỉnh rồi!"

Nhìn thấy long nhãn từ từ mở ra, một tiếng hô to vang lên làm mọi người đều giật mình, dẫn đến tiếng bàn tán xôn xao ở xung quanh.

Một lát sau, long mục lóe sáng lộ ra sự băng lãnh đến đáng sợ, quét nhìn đám người Tiêu Viêm. Sau đó, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ngửa mạnh đầu lên trời, phát ra long ngâm kinh thiên động địa.

"Uỳnh!"

Sau tiếng long ngâm vang thấu trời xanh kia, tử hắc hỏa diễm bao quanh thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đột nhiên rục rờ hơn, tựa như Thiên Hỏa, bao phủ cả một mảng không gian.

Tử hắc hỏa diễm bộc phát dữ dội. Vào thời khắc này, phù văn đen tuyền dày đặc trên người Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chợt sáng bóng hẳn lên, giống như một tấm lưới khổng lồ, bao quanh chặt chẽ thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa liêu mạng giãy dụa, tiếng gầm vang vọng hư không. Tử hắc hỏa diễm điên cuồng đốt cháy đám phù vân đen tuyền kia. Hơn nữa, từ trong hư vô, có luồng tinh thần lực thanh lương không ngừng thẩm thấu ra, liên tục truyền vào trong thân thể không lồ của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đối mặt với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đã im hơi lặng tiếng rất nhiều năm giờ lại liêu mạng vùng dậy, cho dù là phù vân đen tuyền kia thì đến giờ phút này cũng bị đặt ở thế hạ phong. Bị tử hắc hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt, một số phù vân trở nên ảm đạm rất nhiều.

"Mộ Cốt, ngươi đang muốn chết!"

Đối mặt với tình huống Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bất ngờ thức tỉnh, đây thực sự nằm ngoài dự liệu của Khâu Lăng. Đến lúc khôi phục lại bình tĩnh, khuôn mặt hấn xanh mét, vô cùng đáng sợ. Gầm lên một tiếng bộc phát sát ý và lửa giận vô cùng vô tận, hấn nhào tới Mộ Cốt lão nhân quyết ăn thua đủ.

Nhìn thấy Khâu Lăng lao tới khí thế bùng bùng, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân chợt biến hóa, cười lạnh nói: *"Hắc hắc, Đan Tháp các ngươi không thể thu phục được dị hỏa này, vậy còn cố giữ làm gì? Không bằng để Hồn Điện bọn ta giúp chút sức lực, thế không phải tốt hơn sao?"*

"Tiêu Viêm, các ngươi mau bóp nát ngọc châu, báo cho hội trưởng nhanh chóng tới đây!"

Dù lửa giận cháy bùng bùng nhưng Khâu Lăng vẫn còn chút tỉnh táo, trong lúc tấn công Mộ Cốt lão nhân vẫn không quên quát lớn phân phó Tiêu Viêm.

Nghe thấy tiếng quát của Khâu Lăng, đám người Tiêu Viêm, Tào Dĩnh vội gật đầu lấy ngọc châu truyền tin từ trong nạp giới ra, chuẩn bị bóp nát thì có kỳ biến xuất hiện. Một luồng kinh phong bén nhọn đột ngột xuất hiện, hóa thành cây châm nhỏ đâm trúng ngọc châu.

Vì công kích xuất hiện quá bất ngờ, ngoại trừ Tiêu Viêm thì ngọc châu trong tay mấy người Tào Dĩnh đều bị đánh bay ra phía xa.

Tiêu Viêm khẽ hừ lạnh, hai ngón tay nhanh như chớp kẹp lấy cây châm nhỏ đang bay tới, giữ chặt lấy nó, tay còn lại bóp nát ngọc châu. Sau đó chuyển tầm mắt sang hướng kinh phong bắn tới, thấy hai người xuất thủ cũng nằm trong danh sách mười người dự thi.

"Không nghĩ tới chỗ này vẫn còn người của Hồn Điện."

Nhìn hai người này, Tiêu Viêm khẽ cười lạnh. Hắn quả thực đã xem thường thực lực của Hồn Điện. Trong danh sách mười người, ngoài Mộ Cốt lão nhân, lại còn xuất hiện những người khác, số lượng như vậy so sánh với Đan Tháp cũng không hề thua kém tí nào.

"Hắc hắc, cho dù người truyền tin thì đã sao? Trong lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa giãy dụa phá bỏ phong ấn, ba tên kia còn bận duy trì phong ấn tinh vực, làm sao có thể phân thân. Hơn nữa, hôm nay Thánh Đan thành vô cùng hỗn loạn, đám cường giả còn lại của Đan Tháp há còn sức để quản việc này?" Lời nói đầy mỉa mai vang lên từ một gã nam tử trung niên sắc mặt âm hiểm.

"Xem ra vì hành động hôm nay mà Hồn Điện bố trí rất chu đáo nhỉ."

Đôi mắt Tiêu Viêm khẽ híp lại. Theo lời kể này thì hỗn loạn tại Thánh Đan thành có bàn tay của cường giả Hồn Điện, cuốn không ít cường giả của Đan Tháp vào đó. Về phần ba cự đầu của Đan Tháp, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa kia chính là vật kiểm chế tốt nhất. Vì phải duy trì tù lung trong tinh vực này nên bọn họ hiển nhiên không thể tùy ý xuất thủ được. Nếu không kiểm chế thì tinh vực sẽ vỡ vụn, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có thể phá vỡ phong ấn, cả tòa Thánh Đan thành cũng sẽ chỉ còn là kí ức mà thôi.

"Tiêu Viêm, làm sao bây giờ?"

Tào Dĩnh, Đan Thần đứng ngay sau hắn, thấp giọng hỏi. Tình huống bây giờ, khi Khâu Lăng đang kịch chiến với Mộ Cốt lão nhân thì chỗ dựa của các nàng chính là Tiêu Viêm. Còn với Tông Thanh, nhìn thấy sự việc tiến triển tới mức này thì mặt mày đã tái xanh. Sau một hồi do dự, đành phải đi tới đứng phía sau Tiêu Viêm dù rằng có chút không cam lòng.

"Còn có thể làm gì nữa, hai nơi này chúng ta không thể xen vào được, hiện tại chỉ có thể xem kỳ biến trước mắt, chờ cường giả Đan Tháp vào trợ giúp thôi." Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tào Dĩnh nhị nữ há miệng liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu. Quả thật hai chỗ này không phải nơi các nàng có khả năng xoay chuyển gì được.

Trong lúc đám người Tiêu Viêm đang nói chuyện thì phiến hư không này đột nhiên rung động dữ dội. Một luồng đầu khí mạnh mẽ cuộn cuộn từ trong hư vô tuôn ra, hôi tụ trên thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Ngay lúc đó, những ký hiệu đen tuyền kia chợt sáng lên, đây hiển nhiên do ba vị cự đầu xuất thủ.

"Rống.....!"

Cảm nhận phong ấn dần dần mạnh mẽ lên, đôi mắt của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đỏ ngầu, không cam lòng bỏ qua cơ hội thoát khốn cực kì tốt thế này. Tuy rằng nó không làm gì được ba cự đầu của Đan Tháp, nhưng bọn họ cũng không làm gì nó được. Hôm nay nếu như không thể tận dụng cơ hội này chạy trốn, vậy thì không phải biết chờ tới khi nào mới có một cơ duyên tới nữa. Bấy lâu nay ở trong này bị phong ấn kiềm giữ làm cho nó phải ăn không ít đau khổ.

Ngay lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa giãy dụa thì một khí tức nồng nặc tính hủy diệt đột nhiên từ trong cơ thể khổng lồ kia tràn ra.

Khóe mắt Tiêu Viêm nhảy dựng lên khi cảm nhận sự mạnh mẽ của luồng khí tức này. Ở bên trong Hủy Diệt Hỏa Liên của hắn cũng có loại mùi vị tương tự như thế, xem ra Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa muốn chơi mạnh tay hơn rồi...

Gào....!!!

Tiếng gầm trầm thấp đầy tức giận kia không ngừng vang vọng trong không gian. Tử hắc hỏa diễm trên thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chợt động dậy. Mọi người còn đang kinh ngạc thì đã thấy nó bắt đầu ngưng tụ. Trong nháy mắt hình thành nên một đóa hỏa liên quý dị nhìn vô cùng đáng sợ. Sau đó hỏa diễm tách ra hoàn toàn, hóa thành những giọt lửa màu đen rất nhỏ, áp xuống thân thể cao lớn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa với khí thế cực kì hung bạo.

Xuy....xuy....!!!

Hỏa diễm đen tuyền nhỏ giọt trên thân hình Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhanh chóng làm tan ra những hắc tuyền kí hiệu kia. Có thể thấy chiêu này cực kì hao tổn năng lượng, bởi vì quan sát kĩ đôi mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sẽ dễ dàng nhận ra ánh nhìn có phần ảm đạm đi nhiều.

"Nhiều năm như vậy, các người nghĩ rằng với mấy thủ đoạn con con này có thể phong ấn ta cả đời hay sao?"

Tuy nói rằng phải tiêu hao năng lượng không hề nhỏ, nhưng trong mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lại ánh lên sự hưng phấn tột cùng. Nhiều năm như vậy rốt cuộc nó cũng nghĩ ra được cách phá giải phong ấn đã dày đọa nó bấy lâu nay.

Thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa giãy dụa kịch liệt. Còn những hắc tuyền ký hiệu kia cũng nhanh chóng biến mất, mặc dù có nguồn đầu khí mạnh mẽ từ trong không gian kia tuôn ra chữa trị không ngừng, nhưng nhìn kỹ thì gần như không đủ bù đắp lượng bị hư hao.

- Mau nhìn, Tam Thiên Diễm Viêm Hoa sắp phá vỡ phong ấn rồi.

Sắc mặt Tào Dĩnh, Đan Thần, Tống Thanh tái nhợt khi nhìn thấy hắc tuyền ký hiệu trên thân thể dị hỏa dần biến mất. Là người của Đan Tháp nên các nàng biết rõ ràng, một khi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thoát khốn thì Thánh Đan thành phải chịu tai ương khủng khiếp đến mức nào.

Trái ngược với ba người, sắc mặt Tiêu Viêm không hề có chút bối rối. Nếu quả thật Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có thể thoát khốn được, vậy thì cơ hội hấn hàng phục được ngược lại sẽ cao hơn một chút. Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng cái câu phú quý trong hiểm nguy vẫn có đạo lý của nó.

"Ha ha ha, Huyền Không Tử, lần này thì rốt cuộc các người cũng thất bại rồi!"

Trong lúc ánh mắt Tiêu Viêm đang mập mờ suy tính thì cái đầu rồng khổng lồ kia chợt ngẩng lên. Một tràng cười sáng khoái như sấm rền vang dội khắp không gian.

"Răng rắc...!"

Tiếng cười vừa lắng xuống, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa xoay tròn thân thể không lồ một cách điên cuồng. Chợt một tiếng động như vật gì bị phá vỡ vang lên, quanh quần trong không gian xung quanh. Nghe thấy âm thanh này, thân thể Tào Dĩnh không kiềm được run lên.

"Phong ấn...bị phá rồi!"

-----oOo-----

Chương 1193: Viên thủ của Hồn Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng vỡ tan tuy rất nhỏ nhưng lại làm tắt cả động tĩnh trong không gian hư vô đột ngột dừng lại. Kể cả Mộ Cốt lão nhân và đại trưởng lão Khâu Lăng đang chiến đấu kịch liệt ở gần đó cũng không hện mà đồng loạt lùi nhanh ra xa vài chục bước, sau đó vội vàng đưa mắt nhìn sang Tam Thiên Diễm Viêm Hoả.

Cùng lúc ánh mắt mọi người đổ dồn về con hoả long có thân hình khổng lồ đang vẫy vùng kia. Giờ khắc này, những ấn ký màu đen dày đặc trên long lân đều đã tiêu tán, tuy đã phá vỡ phong ấn nhưng quang mang trong Tam Thiên Diễm Viêm Hoả Long cũng đã trở nên ảm đạm đi, mặc dù vậy nó cũng lộ ra hơi thở hung hãn hủy diệt, khiến cho tất cả những người ở nơi này đều không dám khinh thường chút nào.

"Chết tiệt"

Khâu Lăng thấp giọng mắng, sắc mặt hắc xanh mét khi nhìn thấy Tam Thiên Diễm Viêm Hoả Long thoát khỏi phong ấn, hẳn biết rằng sự việc đã trở nên phiền toái, bây giờ, ngoại trừ tam đại cự đầu của Đan Tháp ra còn ai có thể chống lại Tam Thiên Diễm Viêm Hoả nữa.

"Haha."

Trái ngược với Khâu Lăng, tâm tình Mộ Cốt lão nhân lại cực kỳ hưng phấn, liền bước tới phía trước một bước, cười nói với Hoả long

"Chúc mừng các hạ thoát khỏi phong ấn, bất quá sự việc mà chúng ta

thương lượng có thể tiếp tục chứ? Người cứ yên tâm, chỉ cần người ở Hồn Điện một năm, chúng ta ngay lập tức sẽ trả lại tự do cho người, về điều này ta chắc chắn có thể đảm bảo với người."

Ngữ khí của Mộ Cốt lão nhân hoàn toàn xem Tam Thiên Diễm Viêm Hoả là một vị cường giả nhân loại, đương nhiên đối với Tam Thiên Diễm Viêm Hoả có được linh trí thì cũng bình thường.

"Lão già này cư nhiên giao dịch với Tam Thiên Diễm Viêm Hoả?"

Nghe được lời nói của Mộ Cốt lão nhân, đám người Tiêu Viêm cảm thấy rùng mình

Long nhãn của Tam Thiên Diễm Viêm Hoả nhìn thoáng qua Mộ Cốt lão nhân, trong mắt của nó xẹt qua sự giả dối rất con người, thanh âm trầm thấp từ trong miệng nó truyền ra: *"Án, giao dịch kia tự nhiên không thành vấn đề, nhưng các người cứ chờ ta dạo chơi khắp thế giới xong sẽ theo người đến cái gì gọi là Hồn Điện kia."*

Mộ Cốt lão nhân nghe vậy thì nụ cười biến mất nói: *"Nói như vậy là người muốn đổi ý sao?"*

"Hừ, nhân loại các người đều là cá mè một lứa, muốn ta tin tưởng các người, người đang nằm mơ sao?" Ánh mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trở lên băng lãnh, nó đã ném bao phiền phức trong tay con người, mặc dù nó không biết Hồn Điện cường đại bao nhiêu, nhưng nó biết chắc rằng bọn chúng cũng nhằm đến căn nguyên chi Hoả của nó mà thôi

Sắc mặt Mộ Cốt lão nhân trầm xuống, hắn cũng dự đoán được rằng sự tình sẽ không thể nào thuận lợi nhưng hắn cũng không ngờ được là Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trở mặt so với hắn còn nhanh hơn.

Tiêu Viêm ở cạnh đó nghe được Mộ Cốt lão nhân nói chuyện với Tam Thiên Diễm Viêm như vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem chừng hai tên này mặc dù có hợp tác nhưng rõ ràng là có đầu có ý đề phòng nhau.

Khâu Lăng cũng thấy được trạng thái nơi này, hắn thoáng chần chờ một chút, sau đó liền nháy mắt ra hiệu với đám người Tiêu Viêm, đoàn người chậm rãi thối lui sang một bên, nếu như Mộ Cốt lão nhân cùng Tam Thiên

Diễm Viêm Hoả đánh nhau thì tốt, thực lực của Mộ Cốt lão nhân căn bản không phải đối thủ của Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, đợi lúc bọn chúng liêu mạng với nhau vậy phiền não này sẽ dễ dàng giải quyết hơn, đến lúc đó cường giả Đan Tháp ra tay, chắc chắn có thể xử lý được Mộ Cốt lão nhân và Tam Thiên Diễm Viêm Hoả.

Thấy đám người Tiêu Viêm lui lại đằng sau, Mộ Cốt lão nhân hơi nhíu mày, hẳn đương nhiên biết chủ ý của đám người này, nhưng giờ cũng không phải là thời điểm để so đo. Tam Thiên Diễm Viêm Hoả tuy mạnh, nhưng nói gì thì hẳn cũng phải mang nó về Hồn Điện.

"Rượu mời người không uống vậy đừng trách lão phu bất nhân bất nghĩa, mặc dù Đan Tháp không thu thập được người, nhưng Hồn Điện chúng ta sẽ khiến cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Mộ Cốt lão nhân lạnh lùng nói

"Xuy!"

Mộ Cốt lão nhân vừa mới nói xong, một đạo bóng đen xé rách không gian mang theo nhiệt độ kinh khủng hung hăng công kích xuống đầu lão.

Bị đánh bất ngờ khiến Mộ Cốt lão nhân cả kinh, thân hình lão chợt loé đã hiện cách đó vài chục trượng, ánh mắt âm trầm nhìn cái đuôi Tam Thiên Diễm Viêm Hoả vừa quật xuống vị trí vừa đứng, trên bàn tay lão xuất hiện một khối ngọc bài màu bạc, sau đó lão đột nhiên bóp nát

Ngay sau khi ngọc bài vỡ nát, một luồng không gian chi lực cực kỳ cường hãn đột nhiên bùng phát làm không gian chợt vặn vẹo rồi xuất hiện một cái khe màu đen bên cạnh Mộ Cốt lão nhân, từ trong đó có ba người toàn thân mặc hắc bào chậm rãi đi ra

Những người này vừa xuất hiện, ba cỗ hơi thở mênh mông giống như gió bão đột nhiên nổi lên, cho dù là Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trong mắt cũng xẹt một vẻ trầm trọng.

"Hồn Điện Tôn lão."

Lúc ba người thần bí vừa mới xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm liền biến đổi, hẳn không ngờ rằng Mộ Cốt lão nhân còn có chiêu bài ẩn trong tay, càng

khiến cho Tiêu Viêm nặng nề hơn là thực lực của ba tên hắc y nhân này cũng không kém chút nào so với Mộ Cốt lão nhân.

Bốn vị Đấu Tôn, đội hình như vậy cho dù là các thế lực lớn ở Trung Châu cũng không có được mà Hồn Điện lại dễ dàng phái ra, tại thời điểm này, Tiêu Viêm không thể không đánh giá cao hơn sự đáng sợ của Hồn Điện.

"Không gian ngọc giản! Để thu phục được Tam Thiên Diễm Viêm Hoả quả thực Hồn Điện chuẩn bị đầy đủ a." Khuôn mặt Khâu Lăng âm trầm nhìn vào ba đạo thân ảnh xuất hiện từ khe nứt không gian, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đôi mắt Tiêu Viêm chớp chớp, cái mà Mộ Cốt lão nhân bóp nát gọi là không gian ngọc giản, bất quá bây giờ hắn cũng không quan tâm đến nó, bên Mộ Cốt lão nhân có viện thủ mạnh mẽ và hung hãn như vậy, bốn gã Đấu Tôn cường giả, chỉ sợ là Tam Thiên Diễm Viêm Hoả khó lòng mà chống đỡ được.

Tuy nói Tam Thiên Diễm Viêm Hoả có thể cùng tam đại cự đầu của Đan Tháp giằng co nhiều năm, nhưng không hẳn là thực lực của nó ngang với tam họ, dù sao tam đại cự đầu cũng chỉ là muốn phong ấn nó, mà phong ấn và giết chết là hai chuyện hoàn toàn trái ngược.

Mặc dù Tam Thiên Diễm Viêm Hoả được gọi là bất tử chi hoả nhưng Đan Tháp tam đại cự đầu muốn huỷ diệt nó cũng không phải là không có cách, chỉ bất quá bọn họ cũng biết được mỗi loại Dị Hoả đối với luyện dược sư mà nói chính là vật cực kỳ trân quý, mà đây lại là Dị Hoả phải trải qua hàng vạn năm mới thành hình, nếu như tuỳ ý huỷ diệt vậy cũng thật là lãng phí.

Vì vậy, tam đại cự đầu của Đan Tháp tình nguyện bỏ nhiều công sức vào xây dựng tinh vực để phong ấn Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, tuy nhiên đối với Hồn Điện lại khác, nếu không thể thu thập Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trong tay, bọn chúng chắc chắn sẽ không để cho người khác chiếm hữu.

"Mộ Cốt, hiệu suất làm việc của ngươi thật quá kém, để ba người bọn ta chờ lâu như vậy mà giờ ngươi mới gọi chúng ta đến." Một trong ba nhân ảnh vừa bước ra khỏi khe nứt không gian liền khàn khàn nói.

"Ngươi cho rằng Đan Tháp là mèo ba chân hay sao?" Mộ Cốt lão nhân

nhường mày, âm thanh lạnh lùng vang lên

"Không cần phải nói nhảm nữa, chúng ta không có nhiều thời gian, đợi khi bọn gậy rôi ngoài kia bị thu thập, lúc đó Đan Tháp tam đại cự đầu sẽ tiến vào, chỉ với bốn người chúng ta e rằng cũng không phải đối thủ của họ".

"Án, tranh thủ thời gian, kế hoạch lần này Điện chủ rất xem trọng, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng đừng hòng yên ổn." Một gã hắc y nhân khác thản nhiên nói.

Nghe người này nhắc đến hai chữ Điện chủ, mấy người còn lại không dám lên tiếng, Mộ Cốt lão nhân cũng run rẩy, ánh mắt toát lên vẻ e ngại.

"Động thủ đi, cứ dựa theo kế hoạch mà làm, chỉ cần lấy được căn nguyên chi hoá của Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, nhiệm vụ của chúng ta xem như đã hoàn thành."

Hít sâu một hơi, Mộ Cốt lão nhân liếc mắt nhìn đám người Tiêu Viêm ở phía xa, trong lòng hẳn đã nổi lên sát ý với đám người này, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc báo thù, bởi vậy hẳn chỉ có thể kiềm chế ý nghĩ giết người xuống.

"Kết trận, ngăn cản Tam Thiên Diễm Viêm Hoả hấp thu Tinh không chi lực."

Mộ Cốt lão nhân quát lạnh, thân hình tiến tới đầu tiên tiếp theo ba người khác cũng phân ra ba hướng khác nhau vây quanh Tam Thiên Diễm Viêm Hoả.

"Vạn hồn thôn linh trận!"

Tiếng quát lạnh lẻo từ trong miệng bốn người phát ra, từ trong thân thể của họ tuôn ra rất nhiều hắc vụ quỷ dị, trong hắc vụ còn có thể mơ hồ nghe được những tiếng hét thảm thiết.

Ngay sau khi hắc vụ tràn ngập không gian, tinh không chi lực liền bị ngăn cách ở bên ngoài, làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hoả không cách nào hấp thu được nữa.

"Nhân loại đáng ghét!"

Nhìn thấy những biến hoá xung quanh, Tam Thiên Diễm Viêm Hoả tức giận rít lên, nó vừa mới thoát khỏi phong ấn, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị không chế lại.

"Phốc!"

Tam Thiên Diễm Viêm Hoả há miệng phun ra một cột tử hắc sắc hoả diễm thô to, nơi ngọn lửa đi qua không gian xuất hiện từng đạo vụn vụn

"Xoạt Xoạt!"

Đôi diện với sự điên cuồng của Tam Thiên Diễm Hoả, sắc mặt bốn người Mộ Cốt lão nhân cũng trầm xuống, thủ ấn chợt thay đổi, đột nhiên từng đợt tiếng động vang lên

"Xuy."

Hắc vụ dao động mãnh liệt, từ đó có hơn trăm đạo xiềng xích thô to như bắp chân xuất ra, xuyên thủng đạo hoả trụ của Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, sau đó giống như cự mãng, ùn ùn bay qua kết thành một tấm lưới lớn bao phủ Tam Thiên Diễm Viêm Hoả

"Nghiệt súc, điều tốt không muốn, lại thích đi tìm chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!" Ánh mắt Mộ Cốt lão nhân trở nên dữ tợn, trong miệng quát: *"Vạn Hồn Thiên Toả!"*

-----oOo-----

Chương 1194: Kịch chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Xoạt xoạt!"

Cùng với tiếng quát lạnh Mộ Cốt lão nhân, vô số đạo xiềng xích đen nhánh không biết làm bằng chất liệu gì ùn ùn kéo đến, mang theo làn hắc vụ khí thể dữ dội, sau đó hợp lại với nhau rồi hung hăng đánh vào thân thể to lớn Tam Thiên Diễm Viêm Hoả, xiềng xích chấn động, liền quán lấy Tam

Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Gào!"

Nhìn về phía xiềng xích phong tỏa, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng gầm lên tức giận, thân thể to lớn điên cuồng giãy dụa, tử hắc hỏa diễm từ trong cơ thể trào ra liên tục, không ngừng đốt cháy mấy cái xiềng xích đen nhánh.

Tử hắc hỏa diễm quấn lên xiềng xích, bên trong xích nhất thời truyền ra vô số tiếng kêu thảm thiết thê lương, từng luồng hắc vụ không ngừng theo xiềng xích trào ra, liều mạng chống đỡ hỏa diễm đang thiêu đốt.

"Ca sát." Trong khi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ra sức giãy dụa, một vài xiềng xích đen nhánh trực tiếp bị nó quấy đứt. Nơi xiềng xích gãy, hắc vụ bắt đầu phát ra, mơ hồ ẩn hiện một khuôn mặt nhỏ đầy dữ tợn hiện lên trông cực kỳ quỷ dị.

Cảm giác được áp lực tăng mạnh trong nháy mắt, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân khẽ biến, hẳn quả thật đã xem thường thực lực của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Dù vậy, để thực hiện nhiệm vụ hôm nay, bọn hắn cũng đã chuẩn bị tương đối đầy đủ, lập tức hừ lạnh quát lên: "*Phệ hồn!*"

Nghe được tiếng quát chói tai, ba gã hắc y còn lại cũng khẽ gật đầu, biến đổi Thủ Ấn, làn hắc vụ nồng đậm dư trong tay áo phát ra rồi hóa thành vô số linh hồn dữ tợn đang gào thét thảm thiết, ùn ùn kéo đến đánh mạnh lên thân thể to lớn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Phanh Phanh Phanh!"

Làn hắc vụ tràn ngập linh hồn dữ tợn vừa chạm đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa liền trực tiếp bị tử hắc hỏa diễm đốt thành hư vô, nhưng với số lượng cực kỳ kinh khủng của hắc linh, tựa như một đám thiêu thân, điên cuồng liều mạng lao về phía Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Nhìn đám linh hồn gào thét đầy trời, đều bị Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đốt cháy thành hư vô, sắc mặt đám người Tiêu Viêm thoáng có chút khó coi, Hồn Điện này quả thật cùng hung cực ác, thi triển ra thủ đoạn lấy linh hồn bị giam cầm này làm pháo hôi cực kỳ ghê tởm

"*Bọn khốn kiếp này...*" sắc mặt Khâu Lăng xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Tiêu Viêm vẫn duy trì im lặng, tuy nói thủ đoạn Hồn Điện tàn nhẫn nhưng không thể không nói hiệu quả thật không tệ. Những linh hồn kia ùn ùn kéo đến tự sát làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lúc trước vốn đã hao tổn vì kết giới của ba cự đầu đan tháp giờ lại càng thêm suy yếu.

"*Gào!*" Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng biết mình đang dần đuối sức, lập tức trong mắt đỏ rực lên, tiếng gầm vang vọng khắp hư không, thân thể không lồ giống như con quay, đột nhiên xoay tròn. Trong nháy mắt, Hỏa Diễm Phong Bạo khổng lồ rộng cả trăm trượng liền hình thành, đốt cháy hắc vụ đang bao quanh.

"*Lách cách!*"

Tử hắc Hỏa Diễm Phong Bạo lập tức phá không, cắt đứt hết những sợi dây xích đen nhánh ở xung quanh, một luồng hấp lực đáng sợ từ trong gió lốc chọt bùng phát, điên cuồng hút lấy làn hắc vụ đang hung hãn lẫn xả vào, sau đó đột chúng thành hư vô. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đột ngột kịch liệt phản kích làm cho bốn người Mộ Cốt lão nhân biến sắc, sức nóng khủng bố từ sợ xích truyền ra làm bốn người liên tiếp bị chấn lui về sau mấy bước mới đứng vững, giơ bàn tay lên thì phát hiện đã cháy đen một mảng.

"*Quả nhiên đã khinh thường sức sinh này.*" Thấy bốn người liên thủ mà còn không không chế được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, trên mặt Mộ Cốt lão nhân cũng xẹt qua một tia ngưng trọng, hít sâu một hơi rồi dữ tợn quát: "*Hiệu triệu Bản Mệnh Hồn Tỏa!*"

Nghe được tiếng quát của Mộ Cốt lão nhân, bàn tay đang nâng lên của ba hắc y nhân cũng khựng lại, liếc nhau một cái, lại nhìn thoáng qua lực hút càng ngày càng kinh khủng của Hỏa Diễm Phong Bạo, đành hung hăng cắn răng thi triển Thủ Ấn nhanh như chớp, chọt từ trong miệng truyền ra một tiếng quát chói tai: "*Bản Mệnh Hồn Tỏa, hiện!*"

"*Xoạt, Xoạt!*"

Tiếng quát chói tai vừa dứt, một thanh âm va chạm dị thường chói tai vang

lên từ hư không. Đám người Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện bốn luồng hắc vụ không lồ đến mười triệu đột nhiên phun ra từ thiên linh cái bốn người Mộ Cốt lão nhân. Hắc vụ mấp máy hình thành xiềng xích không lồ đen nhánh giống như bốn con Cự蟒.

Xiềng xích này nhìn qua cực kì đồ sộ, ở bên ngoài tràn ngập những ký hiệu quý dị, mơ hồ còn thấy chúng được che kín bởi vô số những khuôn mặt thê lương. Xiềng xích này vừa xuất hiện, những tiếng gào khóc cực kỳ chói tai không ngừng vang lên, làm đám người Tiêu Viêm khẽ nhíu mày.

"Ngay cả Bản Mệnh Hồn Tỏa cũng dám xuất ra, xem ra bốn tên kia cũng bị Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đánh cho sứt đầu mẻ trán a." Nhìn diễn biến như vậy, trên mặt Khâu Lăng xẹt qua chút vui sướng khi có kẻ gặp họa, tươi cười nói.

"Vật này là gì vậy?" Tiêu Viêm tò mò hỏi.

"Hồn Điện thủ đoạn cực kỳ quý dị khó lường, ta cũng không rõ lắm về Bản Mệnh Hồn Tỏa này, nhưng lại biết Bản Mệnh Hồn Tỏa là thủ đoạn cuối cùng của Hồn Điện Tôn Lão. Bản Mệnh Hồn Tỏa trực tiếp khóa lại với linh hồn, nếu nó bị hư hao thì bọn hắn cũng bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, bọn hắn sẽ không đưa bản Mệnh Hồn Tỏa ra, thứ này tuy uy lực cực mạnh, nhưng quá nguy hiểm..." Khâu Lăng liếc nhìn một cái hồn tỏa nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hồn Điện này quả nhiên rất quý dị, lại có thể luyện ra đồ vật quái dị bậc này.

"Lập Bản Mệnh Hồn Tỏa trận!" Bản Mệnh Hồn Tỏa vừa hiện, trong mắt Mộ Cốt lão nhân xẹt qua tia hung quang quát.

"Phong tỏa!"

Theo tiếng quát, bốn cái xiềng xích không lồ liền rít lên tiếng gào cực kỳ bèn nhọn, trực tiếp xuyên thủng không gian, lao đến bên ngoài Hỏa Diễm Phong Bạo rồi xuyên thủng vào trong!

Xuy xuy xuy xuy!

Xiềng xích không lồ đâm vào hỏa diễm rồi đan vào nhau, vền vền vài lần,

bốn cái xiềng xích đã gắt gao quấn chặt lấy phong bạo.

"Ket! ket!"

Bị bốn cái xích khóa chặt lấy, Hỏa Diễm Phong Bạo đang điên cuồng xoay tròn chậm dần lại, sau đó hoàn toàn đứng yên!

Phong bạo vừa ngừng, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lại xuất hiện trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm. Giờ phút này thân thể cao lớn của nó đã bị bốn sợi xích xuyên thủng rồi trói chặt lại.

Nhìn thấy bốn người Mộ Cốt lão nhân có thể đem Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bức đến mức độ này, Tiêu Viêm cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Bốn vị Đẩu Tôn liên thủ, quả nhiên đáng sợ!

"Hắc hắc." Mộ Cốt lão nhân nhìn xiềng xích đã khóa chặt lại, sắc mặt tái nhợt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười quái dị, trong lòng thoáng cảm thấy may mắn, lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mạnh mẽ phá phong ấn đã hao tổn không ít, nếu không bốn người bọn hắn cũng không thể triệt để thu phục con ngựa hoang Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này.

"Các ngươi khóa nó lại, ta tới lấy bản mệnh chi hỏa!" Nhìn mức độ gãy dựa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ngày càng nhỏ, Mộ Cốt lão nhân trên mặt đầy hưng phấn nói.

Một gã hắc y nhân trầm giọng nói: *"Nhanh một chút, Bản Mệnh Hồn Tỏa trói chặt nó cũng hơi miễn cưỡng, chúng ta cũng không kiên trì được bao lâu."* giờ phút này, âm thanh của hắn cũng có chút suy yếu, giải quyết Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa khó khăn vượt xa bọn hắn dự đoán.

Mộ Cốt lão nhân gật gật đầu, Hải Tâm Diễm cũng bùng phát từ trong cơ thể ra, thân hình vừa động đã xuất hiện bên cạnh Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Nhìn thân thể nó đang ra sức dựa không khỏi cười gằn, dữ tợn nói *"Rượu mời không uống, nghiệt súc, ngươi phải chịu hậu quả này, hỏi hận sao?"*

Trong lúc nói chuyện, Mộ Cốt lão nhân cũng không dừng lại, trực tiếp phá vỡ miếng vải trên trán Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, giờ phút này, có một cái hắc động chùng nửa trượng đang dấu căn nguyên chi hỏa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trong đó.

Nhìn vào hắc động kia, trong mắt Mộ Cốt lão nhân hiện ra vẻ tham lam, vừa muốn xông vào thì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bỗng đình chỉ giây dụa, trong Long nhãn xẹt qua một tia hung quang!

"Huu!"

Đúng lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đình chỉ dụa thì trong lòng Mộ Cốt lão nhân dấy lên một cỗ bất an, nhưng hắn chưa kịp suy nghĩ nhiều, một con Tiểu Long từ trong động sâu nhanh như chớp xiao ra, tử hắc hỏa diễm bên trong nó không ngừng áp súc vào trong cơ thể, mà theo cường độ áp súc, hỏa diễm màu tím đen cũng biến thành màu đen nhánh, sự chuyển hóa nhanh đến mức làm cho trái tim người ta phát lạnh, một cỗ khí tức hủy diệt theo đó mà tràn ngập ra từ cơ thể hỏa long.

"Súc sinh này điên rồi, lại dám đem căn nguyên chi hỏa phát ra..." Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân cũng kịch biến, chưa kịp lấy lại tinh thần thì tiểu long đen nhánh đã hiện ra trước mặt hắn, sau đó hung hăng đâm vào thân thể...

"Phụt! "

Nhìn va chạm như nhẹ nhàng nhưng lại làm cho sắc mặt Mộ Cốt lão nhân trắng bệch, trong miệng phụt ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, mà thân hình như gặp phải một đòn nghiêm trọng bay ngược ra.

"Bắt lấy nó!" Mộ Cốt lão nhân tuy bị đánh bay nhưng vẫn điên cuồng hét lên.

"Cơ hội tốt!!!" Đôi mắt Tiêu Viêm nhanh như chớp chuyển hướng sang phía Tiểu Hỏa Long đen nhánh, trong mắt xẹt qua vẻ mừng như điên!

Hắn tha thiết muốn có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, hiện giờ lại xuất hiện ngay trước mặt, chỉ cần khẽ vươn tay là có thể chạm đến!!!

-----oOo-----

Chương 1195: Động thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc Tiêu Viêm tập trung quan sát Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì cách đó không xa Thanh Hoa lão nhân vốn lặng yên theo dõi kỳ biến lúc này thân ảnh cũng hóa thành tia chớp nhằm căn nguyên chi hỏa mà lướt tới.

Nhìn thấy thanh Hoa lão quái phản ứng nhanh như vậy, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, ánh mắt lóe ra, nhưng chưa lập tức ra tay, tuy nói hiện giờ căn nguyên chi hỏa đã muốn xuất hiện, nhưng vẫn còn có ba gã Hồn Điện Tôn Giả như hổ rình mồi, muốn cướp đoạt, có thể cũng không dễ dàng.

"Xuy! "

Thanh Hoa lão quái hành động cực nhanh, thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Tiểu Hỏa Long, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ nóng nảy, song chưởng đấu khí cuộn cuộn tuôn ra, nhằm hướng Hỏa Long chụp tới.

"Hừ, tìm chết!"

Thanh Hoa lão quái đấu khí vừa mới xuất ra vẫn còn chưa chạm đến căn nguyên chi hỏa, chợt vang lên tiếng quát xóa tan sự tịch mịch, tiếng xích sắt âm âm vọng đến, thanh âm lạnh lẽo nhằm vào Thanh Hoa lão quái.

Nhận thấy được sức mạnh cũng như sự xảo quyệt và tàn khốc, Thanh Hoa lão quái nhíu mày, thân hình chớp lóe, vội vàng lui về phía sau, sau đó ánh mắt lãnh khốc nhìn Hắc y nhân.

"Hắc hắc! Hồn Điện ta "ôm gói vô đôi", cho nên không thể tha thứ cho bất kỳ kẻ nào dám ngang nhiên hóng hớt." Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, hơn mười sợi xích giống như độc xà không ngừng phát ra những tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

"Ta coi chừng hấn, các ngươi ra tay cướp lấy căn nguyên chi hỏa đi." Hắc y nhân nhìn hai gã hắc y Tôn Giả trầm giọng nói.

Nghe vậy hai gã hắc y Tôn giả gật gật đầu, thân hình chớp động, nhằm hướng căn nguyên chi hỏa lướt tới.

Nhìn thấy hai hắc y Tôn Giả hành động, Thanh Hoa lão quái nôn nóng

muốn bước ra, tuy nhiên chưa kịp động thì mười mấy sợi xích đen ngòm, lạnh lẽo như xé không gian đem toàn thân lão bao vây kín mít.

"Khôn kiếp!"

Đảo mắt về hướng xiềng xích đang hung hăng đánh tới, Thanh Hoa lão quái nhất thời mắng thẳm một tiếng, tuy nhiên cũng không dám khinh xuất, đầu khí trong cơ thể lão tuôn ra mãnh liệt, tay không tác sát cùng hắc y nhân nghênh chiến.

Trong lúc Thanh Hoa lão quái bị cuốn lấy thì hai gã hắc y Tôn Giả một trước, một sau đem Hỏa Long bao vây lại, từ đầu ngón tay bắn ra mười đạo kinh khí đánh về phía Tam Thiên Viêm Hỏa.

Tiểu Hỏa Long thể tích cũng không lớn, ước chừng chỉ dài hơn một trượng, tuy lúc này thể tích của nó khác xa so với trước, nhưng chỉ cần một chút hơi thở cũng làm cho người ta không dám xem thường.

Quay mắt về phía hai gã hắc y Tôn giả đang liên thủ tấn công mình, Tam Thiên Viêm Hỏa ánh mắt hung hãn chớp động, hôm nay nó vất vả mới thoát được phong ấn, không ngờ vừa ra đã gặp phải hung thần Hồn Điện, hiện giờ nó phải thoát ly bản thể.

"Phốc!"

Ngọn lửa đen kịt bao phủ toàn thân Tam Thiên Viêm Hỏa, đuôi rồng khê vung lên hóa thành một vệt tia chớp nhằm hướng hắc y Tôn Giả đánh tới.

Đột nhiên thấy Tam Thiên Viêm Hỏa vồ đến, hắc y Tôn Giả thoáng kinh hãi, kết cuộc của Mộ Cốt lão nhân lúc trước làm cho hắn không dám có một chút xem thường, khê phát tay áo, hắc vụ khởi động, vô số sợi xích đen ngòm bám chặt vào nhau, giống như một con rắn khổng lồ cùng Tam Thiên Viêm Hỏa va chạm....

"Keng...Keng...!"

Song phương va chạm, ánh lửa bùng phát, xiềng xích hung mãnh cùng Tam Thiên Viêm Hỏa đập vào vỡ tung.

"Nghiệt súc này thật mạnh!"

Tuy rằng đã sớm đề cao cảnh giác, nhưng cục diện có chút ngoài ý muốn của hắc y Tôn Giả, nên lập tức bước chân khễ động, thân hình hấn nhanh chóng tháo lui.

Nhưng hấn mới vừa thôi lui thì không gian trước mặt chợt rung động, toàn thân Tam Thiên Viêm Hỏa tối đen trực tiếp từ trong không gian lướt ra mang theo một cỗ hơi thở hủy diệt giống như tên bắn lao thẳng đến trái tim của hắc y Tôn Giả.

Tam Thiên Viêm Hỏa đột nhiên tấn công hấn khơi dậy khí thế hung ác trong lòng hắc y Tôn giả... cái cảm giác mà đã lâu lắm rồi hấn chưa từng trải qua.

Hắc y Tôn giả hữu chưởng đột nhiên nắm lại, cuộn cuộn âm hàn hắc vụ trong cơ thể tuôn ra mãnh liệt, sau đó một quyền đánh ra.

"Oành!"

Nắm tay cùng Hỏa Long trùng điệp va chạm vào nhau, một tiếng sấm rền vang vọng trong không gian trống rỗng. Một quyền đánh ra như tia chớp cuốn phăng tất cả.

"Phốc xuy!"

Hai người chạm vào nhau, khuôn mặt hắc y tôn giả chợt biến sắc, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Chân chính giao thủ với nhau hấn đã hiểu được Tam Thiên Viêm Hỏa này cực kỳ khủng bố, tuy rằng hiện giờ sau khi trải qua một trận kịch chiến đã có chút suy yếu, nhưng loại lực lượng này giống như chỉ trong nháy mắt là có thể dễ dàng phá hủy phòng ngự trong cơ thể.

Hắc y Tôn Giả cước bộ chợt lui, một lúc sau thân hình mới chật vật ổn định lại. Khuôn mặt ngập tràn hoảng sợ, chẳng trách lúc trước Mộ Cốt lão nhân liên tiếp thất bại. Cỗ kinh khí hủy diệt kia thật sự khó có thể ngăn cản.

Bất quá tuy nói hắc y Tôn Giả bị thương không nhẹ, nhưng ngọn lửa tối đen trên thân thể Tam Thiên Viêm Hỏa cũng phai nhạt rất nhiều, hiển nhiên một kích lúc trước cũng làm nó tiêu hao không ít lực lượng.

"Động thủ, nó kiên trì không được bao lâu nữa!"

Chùi vết máu nơi khóe miệng, gã hắc y Tôn Giả thấy ngọn lửa trên thân thể Tam Thiên Viêm Hỏa đột nhiên ảm đạm, nét kinh sợ trong mắt được thay bằng sự vui mừng, hấn quát lên với tên đồng bọn.

Nghe vậy gã Hồn Điện Tôn Giả kia gật gật đầu, nhưng lại sợ giẫm vào vết xe đổ nên hấn nhủ thăm cần phải cẩn thận rất nhiều. Tay áo vung lên, sương mù bao phủ linh hồn hiện lên, sau đó ùn ùn kéo đến tấn công Tam Thiên Viêm Hỏa vô cùng mãnh liệt. Xem ra hấn định dùng linh hồn bạo phát để làm cho lực lượng còn lại của Tam Thiên Viêm Hỏa hao tổn.

"Mẹ nó chứ!"

Tuy rằng thủ đoạn này có chút ngoan độc nhưng không thể phủ nhận hiệu quả của nó, tại những nơi linh hồn lao vào, Tam Thiên Viêm Hỏa chỉ có thể hứng chịu chứ không cách nào né tránh, trên thân thể nó ngọn lửa màu đen cũng dần dần phai nhạt, có vẻ nó đang trở về màu tím đen trước kia.

Trong hư không, Tam Thiên Viêm Hỏa không ngừng tránh né linh hồn bạo phát. Tiếng gầm gừ phẫn nộ vang vọng trong hư vô không gian.

Nhìn thấy một màn này, Mộ Cốt lão nhân cùng tên hắc y Tôn Giả kia thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nếu bốn gã Tôn Giả ra tay mà không làm gì được Tam Thiên Viêm Hỏa thì sau khi trở về bọn hấn tất nhiên sẽ bị trừng phạt.

Xa xa, Tiêu Viêm nhìn Hồn Điện Tôn Giả không ngừng né tránh Tam Thiên Viêm Hỏa, đôi mắt từ từ híp lại, hiện tại hấn có thể cảm nhận được Tam Thiên Viêm Hỏa càng ngày càng yếu.

"Sự tình không ổn, không nghĩ tới đám người Hồn Điện như thế mà ngoan độc, có thể dùng thủ đoạn này để làm tiêu hao lực lượng của Tam Thiên Viêm Hỏa. Nếu tiếp tục như vậy e rằng Tam Thiên Viêm Hỏa sẽ rơi vào tay bọn họ." Sắc mặt Khuru Lăng bên cạnh lúc này cũng ngưng trọng dị thường, trầm giọng nói: *"Su phụ, bọn họ còn chưa ra tay?"*. Tào Dĩnh nhíu đôi lông mày kẻ đen nói.

"Mảnh Tinh Vực này cũng không thể cất chứa nhiều Đấu Tôn cường giả như vậy, khi bọn hấn tiến vào không lâu, Tinh Vực liền sẽ sụp đổ, nhưng

xem bộ dạng hiện tại, hẳn là ba vị hội trưởng đang củng cố, ta nghĩ có lẽ sau đó không lâu có thể phân tâm tiến vào...." Khâu Lăng nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Tam Thiên Viêm Hỏa có lẽ kiên trì không được bao lâu." Đan Thần thanh âm nhẹ nhàng nói. "Sự tình cứ giao cho ta!"

Đột ngột xuất hiện tiếng cười, làm cho Khâu Lăng ngẩn người ra, chợt ánh mắt chuyển sang Tiêu Viêm, lại thấy vẻ mặt tươi cười. "Khâu Lăng đại trưởng lão, có thể mời người ra tay ngăn lại Mộ Cốt lão nhân cùng với gã Hồn Điện Tôn Giả bị thương không?" Tiêu Viêm liếc cặp mắt vô hồn nói: "Mộ Cốt lão nhân cùng gã hắc y Tôn Giả kia giờ phút này đều bị thương không nhẹ, muốn ngăn cản bọn hắn cũng không khó." Khâu Lăng chần chừ rồi trầm giọng nói. "Ha, ha, một khi đã như vậy, hai người bọn họ liền làm phiền Khâu Lăng đại trưởng lão rồi, gã Hồn Điện Tôn Giả còn lại với Tam Thiên Viêm Hỏa giao cho ta là được..." Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Người...người được không?" nghe vậy Khâu Lăng ngẩn ra, chợt có chút hoài nghi nói. Tuy đối với thuật luyện đan của Tiêu Viêm không có gì phải bàn, nhưng hôm nay không phải luyện đan mà là chân đao chân thương (đao thật thương thật), là ngăn chặn Tam Thiên Viêm Hỏa và gã Hồn Điện Tôn Giả. nghe xem hơi thở gã này hẳn là thực lực đã đạt đến Đẩu Tôn tam tinh, lấy sức của Tiêu Viêm, muốn cùng hắn đối kháng, hơn nữa còn muốn thu thập Tam Thiên Viêm Hỏa, đó là công việc không mấy khả quan.

Đối với sự hoài nghi của Khâu Lăng, Tiêu Viêm chỉ cười trừ, ngón tay búng ra, một đạo kim quang đột nhiên từ trong nạp giới lướt ra, sau đó hóa thành một đạo nhân ảnh kim sắc, rõ ràng đây là Thiên Yêu khô đã trải qua rất nhiều Đan lô mà hóa thành.

Nhìn toàn thân hiện lên ánh sáng kim sắc Thiên Yêu khô, Khâu Lăng ngẩn người rồi chậm rãi gật đầu, từ trước sự việc trên, hẳn cảm thấy một tia hơi thở nguy hiểm thoáng qua.

"Người đã nắm chắc, vậy Tam Thiên Viêm Hỏa cùng gã Hồn Điện Tôn Giả kia liền giao cho người, nếu người có thể hàng phục được Tam Thiên Viêm Hỏa là tốt nhất..." Khâu Lăng liếc nhìn Tiêu Viêm một cái thật sâu, hẳn hẳn nhiên là biết, Tiêu Viêm đối với Tam Thiên Viêm Hỏa kia cực kỳ hứng thú.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, cũng không nhiều lời, bàn chân đạp vào hư

không, thân hình tựa như tia chớp nhằm hướng Hồn Điện Tôn Giả mà đến, Thiên Yêu khô bên cạnh hóa thành một đạo cầu vồng kim sắc theo sát phía sau.

"Tam Thiên Viêm Hỏa, ngươi thuộc về ta!" Nhìn Tiểu Hỏa Long màu đen, trong mắt Tiêu Viêm khó có thể che dấu vẻ nôn nóng!

-----oOo-----

Chương 1196: Phù Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm, ngươi muốn chết!"

Tiêu Viêm thân hình vừa hiện ra thì đã bị Mộ Cốt lão nhân phát hiện, ánh mắt lão lập tức trở nên lạnh lẽo quát lớn.

Đối với tiếng quát của hắn, Tiêu Viêm cơ hồ bỏ ngoài tai, đem Thiên Yêu Khôi thi triển tới mức cực hạn, gấp rút chặn trước mặt Hồn Điện Tôn Giả đang muốn cướp đoạt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Giết hắn!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm không để ý tới tiếng quát của mình, trong mắt Mộ Cốt lão nhân đã bộc lộ sát ý, hướng về phía hắc y tôn giả vốn đã bị Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đánh cho trọng thương, trầm giọng nói.

Nghe vậy, tên hắc y tôn giả liền gật đầu, hai người dường như xuất hiện cùng lúc, đầu khí cuộn cuộn phát ra làm cho không gian xuất hiện từng trận dao động.

"Xuy!"

Thân ảnh cả hai vừa động, còn chưa lướt đi được bao xa thì không gian trước mặt đột nhiên vặn vẹo, một đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra trực tiếp chặn hai người lại.

"Khâu Lăng, cắt ngay!"

Nhìn thấy Khâu Lăng xuất hiện trước mặt, sắc mặt Mộ Cốt lão nhân thập phần lạnh lẽo hét lên.

Đảo mắt nhìn về phía Mộ Cốt lão nhân, Khâu Lăng cũng lạnh lùng mỉm cười, không cần phí lời, đấu khí trong cơ thể bạo phát, sau đó nhắm hướng hai người trước mặt mà lướt tới.

Nhìn thấy Khâu Lăng lao tới hung mãnh, Mộ Cốt lão nhân hơi biến sắc, tình trạng hiện giờ của hắn có thể không phải là đối thủ của Khâu Lăng, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang hắc y tôn giả trầm giọng nói: "*Chúng ta cùng ra tay thu thập lão gia hỏa này đi.*"

"Uhm!"

Hắc y tôn giả nghe vậy liền gật đầu, hôm nay hắn cũng bị thương không nhẹ, sức mạnh hủy diệt của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đã làm cơ thể hắn bị thương rất nặng, lấy tình trạng hiện giờ của hắn cũng không cách nào đối kháng được với Khâu Lăng, hai người cùng ra tay là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn thấy Mộ Cốt lão nhân và hắc y tôn giả liên thủ tác chiến, trong mắt Khâu Lăng thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, vẫn không hề thối lui, ngược lại thái độ càng thêm hung hãn nghênh đón.

Khi đám người Tiêu Viêm bắt đầu có động tĩnh thì hắc y tôn giả vốn đang đánh nhau kịch liệt với Thanh Hoa lão quái, cũng lập tức phát hiện. Hắn khê biến sắc tìm cách thoát khỏi vòng chiến, nhưng bất luận là cách gì hắn cũng không thoát được Thanh Hoa lão quái.

"Ai, thật sự là xui xẻo, năm đó tranh đoạt Di Hỏa gặp Dược Trần lão gia hỏa kia, hiện giờ tranh đoạt Di Hỏa lại gặp đệ tử của hắn. Cứ xem như lão phu với người thật sự có duyên phận đi, bằng vào giao tình cùng Dược Trần kia, hiện giờ cũng nên giúp tiểu tử này một tay."

Thanh Hoa lão quái liếc nhìn Tiêu Viêm đang lao về phía Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, trong lòng than thầm, chột cong người lại, đấu khí mãnh liệt tuôn ra, đem hắc y nhân sát sao cuốn lấy.

Khoảng không phía trên, Hồn Điện tôn giả trong tay áo không ngừng tuôn ra vô số hắc vụ, phảng phất bên trong hắc vụ có vô số linh hồn, giống như

cơn mưa ào ào trút xuống, sau đó ở trên thân thể của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nổ mạnh, làm cho ngọn lửa màu tím kia dao động một hồi.

"Nhanh, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa không còn kiên trì được bao lâu."

Nhìn ngọn lửa màu tím trên thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa dần dần mờ đi, Hồn Điện tôn giả thở phào nhẹ nhõm, mà ngay khi hắn thi triển phóng thích linh hồn lần thứ hai thì một đạo kinh phong khủng bố dị thường cũng đột nhiên xuất hiện phía sau làm cho hắn không khỏi biến sắc.

"Xoạt!"

Trong khi sắc mặt hắn kịch biến thì quần áo phía sau lưng cũng xé toạc, mấy cái hắc vụ ngưng tụ thành xiềng xích bung ra, một hồi âm thanh kim khí va chạm vang vọng cả không gian.

"Oành!"

Tuy rằng xiềng xích chống đỡ được một kích này, nhưng dư âm của kinh khí cũng làm cho Hồn Điện tôn giả chấn động, phải liên tiếp thối lui về sau hai bước mới đứng vững, sắc mặt âm hàn, khi hắn ngẩng đầu lên cũng đồng thời nhìn thấy một đạo thân ảnh màu vàng đang đứng tại vị trí của hắn vừa nãy.

"Tiểu tử, ngươi chán sống rồi à?"

Hồn Điện tôn giả đảo mắt liền thấy Thiên Yêu Khôi đứng phía sau Tiêu Viêm nên lạnh lẽo nói.

"Động thủ."

Tiêu Viêm thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhẹ giọng nói.

"Ấm!"

Cùng lúc với âm thanh vang lên, bàn chân của Thiên Yêu Khôi nhất thời đập vào khoảng không, chỉ nghe âm thanh trầm đục rất nhỏ, thân hình tựa như tia chớp đã xuất hiện trước mặt Hồn Điện tôn giả, vung lên một quyền mang theo một cỗ kinh phong khủng bố đánh tới.

Nhìn thiết quyền của Thiên Yêu Khôi lướt qua làm cho không gian vụn vỡ, Hồn Điện tôn giả sắc mặt cũng khẽ biến, không dám chậm trễ, vội dùng toàn lực đáp trả.

"Oành!"

Nhìn thấy Hồn Điện tôn giả cùng Thiên Yêu Khôi trong nháy mắt quyền vào nhau, lúc này Tiêu Viêm mới nở nụ cười, ánh mắt chuyển về hướng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cách đó không xa. Lúc này ngọn lửa phía sau thân thể nó đã có phần ảm đạm, bất quá Tiêu Viêm cũng phát hiện, không gian xung quanh đang không ngừng thâm thấu ra từng luồng tinh lực, mà những luồng tinh lực này đang bị Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hấp thu vào trong cơ thể. Khi những luồng tinh lực này dừng mãi tiến vào thì ngọn lửa trên thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng dần dần trở nên mạnh mẽ trở lại.

"Quả không hổ danh là bất tử chi hỏa."

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Tiêu Viêm nghiêm túc tìm kiếm kế sách, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa được xưng là bất tử chi hỏa quả nhiên không sai, cứ theo đà hấp thu như vậy, e rằng chẳng mấy chốc nó sẽ khôi phục lại thực lực, đến lúc đó muốn thu thập nó không phải là chuyện dễ dàng.

Không thể để cho nó tiếp tục hấp thu tinh lực, ý niệm chợt thoáng qua trong đầu, cước bộ Tiêu Viêm đạp vào hư không, trực tiếp hướng đến Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, ngọn lửa màu xanh biếc cũng từ trong cơ thể bùng phát, sau đó bao bọc toàn bộ cơ thể.

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nhìn Tiêu Viêm đang đứng trước mặt với cặp mắt lạnh như băng, Khi thấy ngọn lửa màu xanh biếc bùng lên thì nó hơi ngần ngại, rồi cảm giác the thuồng xuất hiện. Tuy rằng bị phong ấn nhiều năm, nó cũng không rõ ngọn lửa màu xanh biếc kia là gì, nhưng trực giác nói cho nó biết rằng nếu có thể đem ngọn lửa này cắn nuốt thì khi đó có là Đan Tháp tam cự đầu đi chăng nữa thì nó cũng sẽ không e ngại.

Ánh mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nhìn ngọn lửa đầy vẻ thèm thuồng, tất nhiên biểu hiện này không thoát khỏi cặp mắt của Tiêu Viêm, hấn nhin không được khẽ lắ đầu. Năm đó khi Vẫn Lạc Tâm Viêm nhìn thấy hấn cũng với cảm xúc giống như Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bây giờ, chẳng

qua biểu hiện không có rõ ràng mà thôi.

"Muốn căn nuốt dị hỏa của ta à, phải xem ngươi có bản lĩnh đó không cái đã."

Tiêu Viêm mỉm cười, bàn chân lóe lên luồng sáng ánh bạc, thanh âm như tiếng sấm vang vọng, hấn xuất hiện trên đỉnh đầu của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa giống như quỷ mị, song quyền được bao vây bởi ngọn lửa xanh biếc nhằm đầu Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mà công kích.

Quay về hướng công kích của Tiêu Viêm, mặc dù thực lực đang suy yếu nhưng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không cam lòng tránh né, đuôi rồng khê vung lên thành tầng tầng lớp lớp cùng với nắm đấm của Tiêu Viêm đụng vào nhau.

"Oành!"

Lúc cả hai va chạm, hai ngọn lửa nhất thời cũng lồm xuống theo hình vòng cung, sau đó kinh phong nổi lên, làm cho không gian dao động, xuất hiện một vết nứt tối đen.

Dư chấn của kinh lực cũng làm cho Tiêu Viêm và Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đồng thời thối lui về sau. Chợt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ngửa mặt lên trời gầm rú, cùng với tiếng kêu là ngọn lửa màu tím vô cùng khủng bố cũng theo đó mà bắn về phía Tiêu Viêm.

Nhìn thấy cột lửa kia đang hướng về phía mình, trên miệng Tiêu Viêm nở nụ cười lạnh lẽo, nếu là lúc Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lực lượng còn sung mãn thì tuyệt nhiên hẳn không phải là đối thủ của nó, nhưng đáng tiếc, với tình trạng hiện tại lực lượng của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chưa còn được 1/10 so với lúc trước.

Thu cột lửa vào trong tầm mắt, đợi cho khoảng cách còn khoảng một trượng thì tâm thần Tiêu Viêm khê chớp, Lưu Ly Liên Tâm Hỏa từ trong cơ thể cũng tuôn ra, hóa thành một bức tường lửa ngăn chặn.

"Hà!"

Hai ngọn lửa hung hăng va chạm vào nhau, vào thời khắc này, cả hai rốt cuộc cũng trực diện đối mặt, điên cuồng phóng ra lực lượng khủng bố của

bản thân mà công kích đối phương.

Bức tường lửa nhanh chóng nổi lên từng đợt dao động, mặc cho Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thiêu hủy như thế nào, nó thủy chung vẫn duy trì được sự ổn định...

Cả hai tiếp tục giằng co, kéo dài khoảng chừng vài mấy phút thì ngọn lửa màu tím kia cũng dần dần bị suy yếu.

Nhìn vẻ uể oải của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên hào quang, bức tường lửa xanh biếc cũng nhanh chóng tản đi, cùng lúc này trong tay hắn xuất hiện mấy bình ngọc, nhanh như chớp ném vào cột lửa màu tím vốn chưa tắt hẳn.

"Bang, bang!"

Khi bình ngọc vừa tiếp xúc với Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì trực tiếp nổ tung, một ít chất lỏng màu trắng như tuyết từ giữa bắn ra tung tóe.

Xuy, xuy.

Lúc chất lỏng tiếp xúc cùng ngọn lửa màu tím kia liền tuôn ra vô vàn sương trắng, trong sương mù lộ ra một dòng nước lạnh như băng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tuy rằng bạch vụ kia là do ngọn lửa màu tím tiếp xúc với bình ngọc mà nhanh chóng hình thành, nhưng chiêu thức ấy của Tiêu Viêm đã làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa gặp họa. Ngọn lửa màu đen trên thân thể nó rốt cuộc đã bị triệt tiêu mà trở về màu sắc ban đầu.

"Đến lúc!"

Thời khắc ngọn lửa tối đen trên thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hóa thành màu tím thì trong mắt Tiêu Viêm đột nhiên thoáng hiện tinh quang, bàn chân di chuyển như tia chớp, không gian dao động, quỷ dị biến mất, lần thứ hai xuất hiện trên đỉnh đầu của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Lúc Tiêu Viêm hiện thân thì trên tay hắn đã nắm chặt một bình ngọc nhỏ, rồi nhanh như cắt đánh trúng vào trán của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Một tiếng nổ vang lên, một giọt máu màu vàng nhạt chậm rãi xuất hiện.

Khi giọt máu màu vàng nhạt thấm vào trán của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì thân thể nó trở nên cứng ngắc, cặp mắt cũng đồng thời đờ đẫn, cùng lúc đó trên trán của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, một cái phù ấn kỳ dị thoát ẩn thoát hiện, nhìn hình dáng của phù văn thì rõ ràng là giống y như long ấn trên lòng bàn tay của Tiêu Viêm.

"Quả nhiên là long ấn!"

Nhìn thấy ký hiệu kỳ dị trên trán của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Tiêu Viêm nhất thời vui mừng như điên.

-----oOo-----

Chương 1197: Linh hồn giao chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi ký hiệu kỳ dị xuất hiện trên trán Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa không lâu, thì Tiêu Viêm bỗng mừng như điên. Long ấn trong lòng bàn tay hắn từ từ trở nên nóng bỏng. Cùng lúc đó, một loại cảm ứng cực kỳ huyền diệu đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Dưới loại cảm ứng huyền diệu này, Tiêu Viêm chợt cảm thấy sừng sốt. Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trước mặt. Vào lúc này, hắn mơ hồ có thể cảm nhận được cảm xúc của nó.

"Gào!"

Khi Tiêu Viêm đang kinh ngạc vì những biến hóa này, thì trong chớp mắt, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đã khôi phục lại sự thanh tỉnh. Lúc này giống như đã hiểu ra điều gì đó, ánh mắt nó lạnh như băng, hung hãn nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Mà ký hiệu trên trán nó lại càng ngày càng sáng...

Nhìn ánh mắt tràn ngập sự hung hãn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy rung mình. Hắn biết nguy hiểm vẫn chưa qua, theo như Tử Nghiên nói thì Long ấn này tương đối mạnh. Nếu như mình không thể khống chế Tam Thiên Diễm Hỏa thì sẽ bị nó khống chế. Mà chuyện này đương nhiên là điều mà Tiêu Viêm không mong

muốn nhất.

"Đến đây đi! Ta muốn xem ngươi có thể hung dữ đến cỡ nào?"

Vào lúc chỉ có lựa chọn ngươi chết ta sống, Tiêu Viêm đương nhiên sẽ không chịu thua. Hung mang chớp động trong mắt, hắn đã cắn nuốt hai loại dị hỏa. Hôm nay chẳng lẽ lại không làm gì được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này hay sao?

"Gào!"

Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm ngửa mặt lên trời xuất ra một đạo long ngâm. Ký hiệu trên trán đột nhiên phóng ra kim quang, giống như mặt trời phủ đang tỏa ánh sáng của nó xuống mọi nơi. Nguồn truyện:

Ký hiệu hào quang trên trán Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm càng rực rỡ thì cảm ứng huyền diệu trong lòng Tiêu Viêm cũng càng trở nên rõ ràng. Sau một lúc lâu, trước mặt hắn hiện lên một bông hoa, tinh thần hoảng hốt. Khi định thần lại thì hắn đã xuất hiện trong một không gian cực kỳ xa lạ. Nơi này bốn phía tràn ngập những ngọn lửa màu tím đen, mà hắn đang ở chính giữa ngọn lửa này.

"Nhân loại ngu xuẩn!"

Một tiếng long ngâm phần nộ từ trong ngọn lửa truyền đến. Cuồng phong gào thét, một con Cự Long dị thường khổng lồ chậm rãi từ trong biển lửa bay vọt lên cao. Sau đó chiếm cứ bầu trời, ánh mắt nó lạnh như băng nhìn về phía Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Cự Long. Sau khi hít một hơi luồng không khí nóng bỏng, trong lòng hắn hiểu được nơi này chính là thế giới linh hồn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Phải ở chỗ này lấy được quyền chủ đạo không chế Long ấn.

"Linh hồn giao phong sao...?"

Tiêu Viêm giơ bàn tay có chút hư ảo lên. Trên mặt hắn không hề bận tâm, lực lượng linh hồn tràn ra tạo thành một đài sen đỡ lấy thân hình hắn. Ngồi xếp bằng xuống, hai con mắt đen nhánh của Tiêu Viêm nhìn Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm trong biển lửa, cười lạnh nói: *"Nghịch súc kia! Có chiêu gì*

hay thì giờ ra đi!"

"Hông!"

Nghe vậy, Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm nhất thời tức giận rít gào. Mà ngọn lửa màu tím đen trong không gian này cũng bùng lên, sau đó phô thiên cái địa kéo về phía Tiêu Viêm với một thanh thế cực kỳ kinh người.

Nhìn thế công điên cuồng của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, sắc mặt Tiêu Viêm ngược lại bình tĩnh dị thường. Vào thời điểm này, thứ liều mạng không chỉ là linh hồn mà còn cả ý chí. Ai có thể kiên trì đến cuối cùng thì chính là người thắng. Mấy năm lịch lãm khiến Tiêu Viêm bất động như núi, kiên định cùng bình tĩnh. Nếu muốn liều mạng, e rằng hươu chết về tay ai còn chưa biết!

Ngọn lửa màu tím đen dữ dội cuốn tới, một ngọn lửa màu xanh biếc cũng từ trong cơ thể Tiêu Viêm chậm chậm khuếch tán, cuối cùng hóa thành một cái lồng bảo vệ thân thể hắn. Cho dù ngọn lửa màu tím đen có va chạm như thế nào nó vẫn không chút sút mẻ. Trận đấu quyết định sinh tử đến giờ mới chính thức bắt đầu...

Trong không gian của Tinh vực, vẻ mặt Tào Dĩnh cùng Đan Thần nghi hoặc nhìn về phía xa. Nơi đó, Tiêu Viêm đột nhiên đình chỉ hết thảy mọi hành động, hai mắt hắn cứ nhiên nhắm lại. Mà càng làm các nàng kinh ngạc chính là hắc sắc Hỏa Long nguyên bản cực kỳ hung hãn trước mặt Tiêu Viêm giờ phút này cũng lâm vào một trạng thái yên tĩnh quý dị. Thân hình nó cứ trôi nổi giữa không trung, nếu không phải còn có chút sinh khí từ trong cơ thể một người một rồng phát ra thì e rằng ai cũng cho là bọn họ đã "tôi" rồi.

"Sao lại thế này?" Tào Dĩnh nhíu mày thấp giọng nói.

"Bọn họ tựa hồ đã cải biến phương thức giao thủ, ta có thể cảm giác được Tiêu Viêm đang điều động một lượng linh hồn lực cực kỳ khổng lồ. Mà Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm cũng như vậy. Ta nghĩ bọn họ đang giao chiến bằng linh hồn." Đan Thần ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

"Linh hồn giao chiến?" Sắc mặt Tào Dĩnh khẽ biến. Khi linh hồn lực lượng mạnh mẽ đến một cấp độ nhất định thì mới có thể giao chiến. Nhưng loại chiến đấu này quá kinh khủng, chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ tạo

thành sự tổn thương khó có thể bù lại với linh hồn. Thậm chí còn sẽ xuất hiện một số tình huống linh hồn lực lượng dần dần yếu đi, bởi vậy cho dù là những cường giả có linh hồn lực lượng cường đại cũng không dám dễ dàng giao chiến linh hồn với người khác.

"Hiện giờ lo lắng cũng vô ích, vào thời điểm này không thể tùy tiện quấy nhiễu bọn họ. Nếu không sẽ tạo nên hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Chỉ có thể để tự họ kết thúc thôi." Đan Thần nói. Lông mày Tào Dĩnh nhíu chặt lại nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể thầm than trong lòng.

Ngay khi đám người Tào Dĩnh phát hiện trạng thái kỳ dị của Tiêu Viêm cùng Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm thì đám người Mộ Cốt lão nhân cũng ngăn ra. Mặc dù không biết vì sao Tiêu Viêm lại đột nhiên giao chiến linh hồn cùng Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm. Nhưng bọn họ đều hiểu được động thủ bây giờ là chính là cơ hội tốt nhất, chỉ cần quấy nhiễu linh hồn của Tiêu Viêm cùng Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm thì tất sẽ khiến bọn họ bị phản phệ. Quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

"Người ngăn bọn họ lại. Ta sẽ ra tay!" Ánh mắt lộ ra hung quang, Mộ Cốt lão nhân cắn răng quát.

Hắc y tôn giả đang khổ chiến với Khâu Lăng chần chờ trong chốc lát đành phải gật đầu. Thời gian của bọn hắn không còn nhiều nữa, nếu không có thu hoạch thì cũng chỉ có thể rút lui.

Mộ Cốt lão nhân lập tức phi thân ra. Nhìn thấy hắn muốn thoát ly, sắc mặt Khâu Lăng trầm xuống. Hắn vừa muốn đuổi theo thì tên hắc y tôn giả vốn đang uể oải kia lúc này lại điên cuồng phản kích, làm cho Khâu Lăng vội vàng chống đỡ.

"Tào Dĩnh, ngăn hắn lại!" Khâu Lăng bị hắc y tôn giả liều chết bám trụ, sắc mặt cũng khẽ biến, vội vàng quát to.

Nghe được tiếng quát của hắn, đám người Tào Dĩnh vội vàng gật đầu. Nhưng thân hình vừa động liền bị hai gã cường giả còn lại của Hồn Điện chặn đường.

Vào lúc này, nhân thủ hai bên đều bị bám trụ. Bởi vậy, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Cốt lão nhân nhanh chóng lao tới bên cạnh Tiêu Viêm cùng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

"Hắc hắc! Tiêu Viêm! Chính ngươi đã cho lão phu cơ hội xử lý ngươi a!"

Nhìn Tiêu Viêm gân trong gang tấc, trong mắt Mộ Cốt lão nhân xẹt qua một tia lãnh ý. Hỏa diễm màu xanh đậm từ trong lòng bàn tay lão bùng lên, sau đó hung hăng vỗ một chưởng về phía thiên linh cái của Tiêu Viêm.

"Đông!"

Trong sát na khi Mộ Cốt lão nhân hạ sát thủ thì một đạo kinh khí mênh mông đột nhiên phá toái hư không, trực tiếp nện vào lồng ngực hắn.

"Phụt!"

Đột nhiên bị dính một đòn nghiêm trọng làm cho mặt mày Mộ Cốt lão nhân trắng bệch phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt hiện lên sự hoảng sợ, lão cất giọng the thé: *"Huyền Không Tử?"*

"Vốn liếng của Hồn Điện thật đúng là không nhỏ, lần này cư nhiên lại phải đến nhiều cường giả như vậy."

Thanh âm của Mộ Cốt lão nhân vừa dứt, một tiếng nói già nua lạnh như băng vang lên. Không gian chột vắn vẹo, thân ảnh Huyền Không Tử chậm rãi hiện ra giữa không trung.

"Rút."

Nhìn thấy quả nhiên là Huyền Không Tử, đồng tử Mộ Cốt lão nhân co lại. Lão cắn chặt răng, dứt khoát quát. Nếu Huyền Không Tử đã hiện thân, xem ra bọn họ hoàn toàn hết hy vọng rồi. Tiếng quát vừa dứt, Mộ Cốt lão nhân liền bóp nát một khối ngọc giản màu bạc vừa lấy ra từ trong nạp giới. Một không gian liệt phùng* đột ngột hiện lên.

Huyền Không Tử mới vừa xuất hiện thì sắc mặt ba gã tôn giả của Hồn Điện cũng kịch biến. Căn bản không cần Mộ Cốt lão nhân nhắc nhở, ngọc giản màu bạc hiện ra, ba không gian liệt phùng nhanh chóng xuất hiện.

"Nếu đã đến đây, vậy lưu lại vài kỷ niệm đi...!"

Nhìn bốn vị tôn giả Hồn Điện chạy còn nhanh hơn thỏ, trên mặt Huyền Không Tử hiện lên một tia cười lạnh. Hắn nắm chặt tay lại, cách không đánh một quyền về phía bốn người.

"Phốc!"

Một quyền đánh vào hư không, khiến không gian xung quanh bạo liệt. Quyền ấn kinh khủng, lấy một quỹ tích cực kỳ quý dị đánh vào lồng ngực bốn người. Ngay lập tức, tiếng xương cốt gãy vang lên, bốn người đồng thời phun ra một ngụm máu mang theo một ít nội tạng vỡ nát. Dưới cỗ kính lực kinh khủng kia, bốn người trực tiếp đâm đầu vào không gian liệt phùng, biến mất không còn tăm hơi.

Dưới một quyền này, bốn gã Đấu Tôn bị đánh cho tan tác. Thực lực bực này thật không hổ là một trong ba cự đầu của Đan Tháp.

Vén vén vừa đối mặt đã làm bốn gã Đấu Tôn của Hồn Điện sợ hãi thoái lui. Huyền Không Tử vừa muốn nói chuyện, bỗng sắc mặt đột nhiên biến đổi. Trong hư không, một Cự Long màu tím đen vô cùng to lớn, vào giờ khắc này đột nhiên bành trướng lên. Ngọn lửa trên người nó bộc phát như núi lửa phun trào.

"Tam Thiên Viêm Hỏa Diễm muốn bùng nổ sao?" Nhìn thân hình Cự Long đang nhanh chóng bành trướng, dù có định lực như Huyền Không Tử cũng nhìn không được mà khẽ hít một hơi khí lạnh.

*Không gian liệt phùng: Vết rách không gian

-----oOo-----

Chương 1198: Phát nổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian hư vô, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vốn đã cao lớn, giờ phút này đang bành trướng. Phía dưới Cự Long, từng đạo tử hắc hỏa diễm khổng lồ cao cả trăm trượng ùn ùn kéo đến bạo phát ra trong nháy mắt đã quét một ít mảnh vỡ không gian, hơn nữa dường như đang còn phun ra chưa hết.

Quy mô hỏa diễm lớn đến mức này, mặc dù là Huyền Không Tử cũng phải biến sắc, hẳn có thể cảm ứng được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa tựa hồ đang đem hỏa diễm bị nó hấp thu vô số năm đều bắn ra...

"Sao lại thế này?" Huyền Không Tử ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên chuyển hướng sang phía Tiêu Viêm, nhìn thấy hắn đang cùng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đều lâm vào cảnh yên tĩnh tuyệt đối liền hiểu ngay lập tức, sắc mặt cũng dần ngưng trọng, trầm giọng nói: "*linh hồn giao chiến... Người này cũng quá lớn gan.*"

"Thình thịch"

Trong lúc Huyền Không Tử trầm ngâm, toàn bộ thân thể Cự Long rốt cục cũng nổ tung! Một luồng tử hắc hỏa diễm dị thường đáng sợ mang theo một khí thế ngập trời khếch tán ra, trong chớp mắt độ nóng kinh khủng làm cho toàn bộ Tinh Vực biến thành một biển lửa.

Vụ nổ mở rộng về phía tây hướng tới Tiêu Viêm cùng căn nguyên Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn cách khoảng một trượng thì đột nhiên tại đây tạo thành một mảnh đất trống, sau đó phát nổ ra phía xa.

"Khâu Lăng, đưa bọn hắn rời đi!" Cảm nhận được nhiệt độ trong tinh vực này càng ngày càng khủng bố, sắc mặt Huyền Không Tử càng trở nên ngưng trọng, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hấp thu hỏa diễm nhiều năm như vậy mà phát ra uy lực thì thực sự quá đáng sợ, địa phương như thế này thì ngay cả hắn cũng không dám chắc lưu lại được lâu lắm. Đối với nhiệt độ kinh khủng của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, đấu khí có cường thịnh trở lại cũng rất khó chống đỡ.

Khâu Lăng nghe vậy, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, tay áo phất lên một luồng kinh phong liền đem cả ba người Tào Dĩnh theo, sau đó theo hướng cũ ào ra.

"Lão sư, còn có Tiêu Viêm" Tào Dĩnh bị cưỡng chế mang đi vội vàng kêu lên.

Huyền Không Tử chau mày, mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm đang bên trong ngọn tử hắc hỏa diễm, xung quanh đó một vài đạo hỏa diễm dường như có ý thức, vẫn chưa hướng tới chỗ hắn mà xông tới, nhưng ở loại địa phương

này lâu, chỉ nhiệt độ ở đây cũng đã khiến một gã đấu tôn cường giả cũng không kiên trì được.

"*Cường chế mang hấn đi...*" Trong lòng chân chờ một lát, Huyền Không Tử rốt cục nghiên răng quyết định liều mạng, mặc dù phá vỡ loại trạng thái này sẽ tạo thành một ít thương tổn với Tiêu Viêm, nhưng cũng không còn cách nào khác, lấy thực lực Tiêu Viêm thì không thể trụ được lâu lắm trong siêu nhiệt độ này.

Suy nghĩ xẹt qua, thân hình Huyền Không Tử chợt động, hướng về Tiêu Viêm lướt qua, vừa chuẩn bị động thủ thì một đạo kim quang từ hướng khác lao đến đánh thẳng vào đầu hấn.

Bị công kích bất ngờ, Huyền Không Tử nhướng mày, vung tay áo lên đánh thẳng vào bóng kim quang kia, sau đó bị đẩy lui lại. Ánh mắt thoáng nhìn, lại là Thiên Yêu Khô của Tiêu Viêm.

Xem ra Thiên Yêu Khô đã xem hấn là địch nhân. Không có Tiêu Viêm ra lệnh Thiên Yêu Khô kia với chỉ số thông minh cực thấp chỉ biết ngoan cố chấp hành bảo hộ an toàn của chủ nhân, bất kì điều gì có thể gây tổn thương đều bị nó cho là địch nhân.

Tuy nói một Thiên Yêu Khô này còn chưa đủ để ngăn Huyền Không Tử, nhưng một kích lúc trước lại làm cho hấn mất đi cơ hội cuối cùng, bởi một đoạn thân thể hư không khổng lồ Cự Long, giờ phút này lại vang một tiếng muốn nổ tung lên!

"*Rầm Rầm!*"

Một đoạn thân thể nổ mạnh, nhất thời tử hắc hỏa diễm khinh khủng giống như hỏa long rít gào, mang theo thanh thế dữ dội kéo về phía Huyền Không Tử lao qua.

Cảm nhận được sự khủng bố của biển lửa, Huyền Không Tử nhíu chặt mày, ánh mắt do dự nhìn Tiêu Viêm ở dưới. Nếu hấn rời đi lúc này, chỉ sợ Tiêu Viêm lành ít dữ nhiều, còn nếu lưu lại không đi thì đúng là chờ chết a, nhìn qua tình trạng quý dị của tiểu tử kia có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề.

Trong khi Huyền Không Tử chân chờ, Thanh Hoa lão quái cũng không chịu nổi nhiệt độ nơi đây, đang vội vàng hướng tới lối thoát khỏi Tinh vực

lao đi, ngang qua Huyền Không Tử thì cũng không quên thúc giục. Ngay khi Thanh Hoa lão quái nói không bao lâu, phía dưới, trong cơ thể Tiêu Viêm một ngọn lửa xanh biếc đột nhiên lan tràn ra như một cái lồng chụp, từ từ khuyếch tán ra. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Dị hỏa sao...?" Thấy thế, Huyền Không Tử trong lòng mới buông lỏng, lại nhìn đoàn tử hắc hỏa diễm vô tận cuộn cuộn lao đến, rốt cục không chân chờ nữa. Xem ra, Tiêu Viêm rõ ràng là có tính toán của hắn, đối với con người hắn, Huyền Không Tử ngược lại thoáng có chút yên tâm, ít nhất trong khoảng thời gian này chứng kiến Tiêu Viêm cũng không phải loại người lỗ mãng. *"Ai, tiểu tử, ngươi đã có lựa chọn, vậy ngươi đành tự cầu phúc..."*

Khẽ thở dài, Huyền Không Tử cũng không lưu lại nữa, xoay người lao ra khỏi Tinh Vực, mắt nhìn thoáng qua thấy hai gã trong top 10 cường giả của Hồn Điện, 2 người hẳn cũng không có không gian ngọc giản quý báu như Mộ Cốt lão nhân, bởi vậy cũng chỉ có thể lặng im chạy trốn. *"Hừ."* do Hồn Điện quấy rối, hôm nay Huyền Không Tử đúng là ôm một bụng lửa giận, vừa thấy 2 tên lén lút này lập tức hừ lạnh, tay áo vung lên một luồng kinh lực bàng bạc liền bùng phát ra, bao trùm 2 người này rồi trực tiếp đánh văng vào trong biển lửa tử sắc.

"Aaaa....."

Hai gã cường giả Hồn Điện xui xẻo rơi xuống biển lửa, phát ra tiếng kêu thảm thiết, đầu khí trong cơ thể điên cuồng bộc phát nhưng chỉ trong hơn mười giây, đầu khí cũng hoàn toàn bị hỏa diễm cắn nuốt, hai thân hình trong chớp mắt biến thành tro phiêu tán...

"Đủ ngoan độc..." Thanh Hoa lão quái thấy thế, nhất thời giơ ngón tay cái với Huyền Không Tử, nhưng vừa dứt lời, lại cảm giác được cả người nóng rực, lập tức kêu một tiếng quái dị, không dám kéo dài hơn, liều mạng thoát đi.

Huyền Không Tử quay lại nhìn thoáng qua Tinh Vực tràn ngập tử hắc hỏa diễm, bên trong biển lửa một vòng lục sắc quang mang giống như mảnh lá cây trong biển rộng, dập dờn bồng bềnh mà không biết lúc nào sẽ biến mất. *"Ai, tiểu tử, kế tiếp đành phải tùy vào số mệnh của ngươi a..."*

Trong lòng thở dài một tiếng, Huyền Không Tử nhìn liên miên hỏa tuyến

lại dâng trào, chợt động thân hình lướt ra khỏi miệng Tinh Vực, lóe một cái đã thoát ra ngoài.

Theo người cuối cùng thoát khỏi Tinh Vực, mảnh không gian hư vô liền trở nên tịch mịch, tử hắc hỏa diễm giống như biển lửa, tràn ngập khắp nơi trong Tinh Vực, nhiệt độ kinh khủng đến mức không gian như bị vụn vẹo...

Thánh Đan Thành, bây giờ tòa thành thị này mơ hồ còn có thể thấy một ít phế tích, hiển nhiên lúc trước đã trải qua một hồi đại chiến, động tĩnh không nhỏ.

Trên bầu trời Đan Tháp, cánh cửa không gian màu bạc xuất hiện, từng đợt xao động rung lên, từng đạo bóng người cực kỳ chặt vật lao ra, mơ hồ vẫn còn có tử hắc hỏa diễm từ trong phun ra khiến mọi người trợn mắt há mồm.

"Phong bế Tinh Vực!" thân ảnh Huyền Không Tử lóe lên, bắt đầu từ trong cánh cửa không gian thoát ra, ánh mắt thoáng nhìn lại thấy những đoàn tử hắc hỏa diễm lan đến, lập tức trầm mặt quát.

Nghe được tiếng quát của hắn, huyền y cho đến Thiên Lô Tử đều ngẩn ra, nhưng thấy vẻ mặt ngưng trọng của hắn cũng không kịp hỏi nhiều, thủ ấn biến hóa tạo ra từng đợt dao động không gian, mà đại môn màu bạc kia cũng nhanh chóng biến thành vô hình.

"Thình thịch!"

Ngay khi cánh cửa không gian màu bạc tiêu tán thì một luồng khói tử hắc đột nhiên phụt ra, khiến một ít thí sinh khảo thí Đan Tháp cường giả liên tục lùi lại, trong đó cũng truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Huyền y hai người nhìn thấy cảnh này vội vàng hỏi.

"Bản thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa phát nổ, hỏa diễm được hấp thu nhiều năm như vậy toàn bộ bộc phát, bây giờ Tinh Vực sợ là đã bị biển lửa tràn ngập, chúng ta tăng thêm một ít phong ấn, bằng không một khi tinh vực vừa vỡ, toàn bộ Thánh Đan Thành cũng sẽ bị hủy diệt" Huyền Không Tử trầm giọng nói.

Nghe vậy Huyền y cùng Thiên Lô tử biến sắc. Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hấp thu Tinh Thần chi lực vô số năm, vừa rồi ngưng tụ hình thể khổng lồ mà bây giờ triệt để phát nổ, uy lực như vậy cho dù là bọn họ cũng tạm đi tránh. "*Đúng rồi, Tiêu Viêm đâu?*" Huyền y đảo ánh mắt qua đột nhiên nói.

Huyền Không Tử chần chờ một chút mới nói "*Còn tại trong Tinh Vực.*"

"*Người nói cái gì? Sao người lại không mang hắn đi ra?*" Huyền y hai má kịch biến, cả giận nói.

"*Hắn đang cùng căn nguyên Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa tiến hành linh hồn giao chiến, hiển nhiên là hắn đang muốn luyện hóa nó, nếu ta thật sự cưỡng chế làm vậy, chỉ sợ sẽ gây ra tổn thương lớn cho hắn*" Huyền Không Tử thở dài nói.

"*Thà gây ra một ít thương tổn vẫn còn tốt hơn so với việc chết chín ở bên trong.*" Huyền y vẫn lộ ra sắc mặt giận dữ, Tiêu Viêm là đệ tử của Dược Trần, nếu là sau này Dược Trần thoát khốn, hơn nữa biết Tiêu Viêm chết ở Tinh Vực bên trong Đan Tháp, lấy tính cách của hắn mà nghĩ tất nhiên sẽ không còn nửa điểm giao tiếp với Đan Tháp, thậm chí còn vì nóng giận mà chạy đến hưng sư vãn tội.

"*Người cũng không cần dao động, Tiêu Viêm tuy đang lâm vào tinh thần giao chiến, vẫn có thể cảm giác được xung quanh, nếu hắn không chủ động rút lui chắc là có quyết định của riêng mình, hắn không phải là người lỗ mãng*" một bên Thiên Lô Tử an ủi.

Huyền Không Tử cười khổ "*Yên tâm, tiểu tử kia mang vài loại Dịch Hỏa trong người, dù sao Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng bạo phát hoàn toàn, đến lúc Tinh Vực bình ổn hơn, ta lại tiếp tục vào một lần đem hắn ra*"

"*Hy vọng lúc đó đi vào không phải thấy một đống tro cốt, tính Dược Trần người không phải không biết, giận lên thì không có chuyện gì mà hắn không làm được!!*" Huyền y nhìn thoáng qua Tinh Vực đã đóng cửa, rốt cục phát tay áo tức giận, xoay người bước vào Đan Tháp. Huyền Không Tử thấy thế cũng lắc lắc không biết làm sao cho phải.

-----oOo-----

Chương 1199: Giăng co

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người nói cái gì? Tam Thiên Diễm Viêm Hoả bên trong tinh vực bạo phát? Tiêu Viêm vẫn còn ở trong đó."

Bên trong một căn phòng của Đan Tháp, Tiểu Y Tiên quát lên trước mặt bạch lão giả, ngọc thủ đánh một chuông lập tức làm bàn ghế bên cạnh liền biến thành bụi phấn. Nàng đột nhiên đứng bật dậy, hai má đào xinh đẹp giờ phút này hơi giật giật, vẻ hồng hào cũng biến mất, thay vào đó được che phủ bởi một tầng sát khí lạnh như băng. Bên cạnh Tiểu Y Tiên, sắc mặt Thiên Hoả tôn giả cũng hơi biến đổi.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên phản ứng mạnh như vậy, Khâu Lăng cũng chỉ còn biết cười khổ một tiếng, ôm quyền nói:

"Không phải là không muốn cứu Tiêu Viêm ra, mà là lúc đó hắn đang cùng căn nguyên chi hoả Tam Thiên Diễm Viêm Hoả tiến hành linh hồn giao chiến, nếu như lúc đó cưỡng chế mang hắn đi nhất định sẽ tạo nên thương tổn rất lớn cho hắn. Còn nữa, còn có khôi lỗi kia ở bên cạnh bảo vệ, căn bản không cho động đến thân thể Tiêu Viêm."

"Bằng vào thực lực của đầu sỏ Đan Tháp, cho dù khôi lỗi có cường thịnh trở lại cũng có thể ngăn được hắn sao?"

Tiểu Y Tiên tức giận nói, mặc dù nàng cũng không được biết rõ ràng tình huống bên trong tinh vực, nhưng nhìn thấy bầu không khí Đan Tháp đã bắt đầu trở nên căng thẳng mà phán đoán ra tình huống bên trong không được lạc quan cho lắm. Mà lúc này đây Tiêu Viêm lại một thân một mình ở trong đó thì tất nhiên là lành ít dữ nhiều rồi.

Quay mặt về phía Tiểu Y Tiên vừa quăng ra câu hỏi cộc lốc, Khâu Lăng cũng chỉ có thể thở dài một hơi, mở miệng nói:

"Mấy người Hội trưởng nói chờ thêm mấy ngày nữa nếu như tình hình bên trong tinh vực tốt hơn một chút, bọn họ lập tức sẽ lần nữa đi vào mang"

Tiêu Viêm trở ra."

"Đến lúc đó mọi người đi vào có thể tìm được sao?"

Tiểu Y Tiên mày liễu dựng lên, mấy ngày sau? Lúc này ngay cả mấy người Huyền Không Tử cũng không dám đi vào bên trong tinh vực, Tiêu Viêm ở lại bên trong đó còn có thể có đường sống hay sao?

Nghĩ đến đây, lửa nóng bên trong nội tâm nàng lập tức dâng lên, trong lúc giận dữ muôn phát tác thì bên cạnh Tử Nghiên lại len lén kéo ống tay áo nàng, thấp giọng nói:

"Yên tâm, ta có thể cảm ứng được Tiêu Viêm còn chưa có chết!"

Nghe thấy vậy Tiểu Y Tiên ngẩn ra, đôi mắt đẹp có chút nghi hoặc liếc nhìn Tử Nghiên một cái, một lát sau khuôn mặt căng thẳng mới chậm rãi buông lỏng. Tử Nghiên mặc dù nghịch ngợm nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ, hơn nữa nàng cùng với Tiêu Viêm quan hệ rất tốt, một khi Tiêu Viêm xảy ra chuyện ngoài ý muốn chắc chắn nàng sẽ không có được bình tĩnh như bây giờ.

"Ba ngày sau ta sẽ tìm gặp hội trưởng của các người, đến lúc đó nếu như bọn họ vẫn không mở ra tinh vực chúng ta sẽ tự mình xông vào!"

Tay áo Tiểu Y Tiên vung lên, trầm giọng nói. "

"Ai, ân, một khi đã như vậy lão phu trước tiên xin cáo từ trước."

Khâu Lăng cười khỏ, cũng chỉ có thể gật gật đầu. Lúc này Tiểu Y Tiên đang rất tức giận, dù cho hắn có nói gì đi nữa chỉ sợ Tiểu Y Tiên cũng không nghe lọt tai, hơn nữa còn cùng với hắn đánh nhau. Hắn cũng không dám nán lại lâu hơn nữa, lập tức chấp tay thối lui ra khỏi phòng.

"Làm sao người cảm ứng được? Đó là cách một cái tinh vực đó nha!"

Khâu Lăng vừa ra ngoài, Tiểu Y Tiên liền vội vàng quay đầu nhìn chằm chằm Tử Nghiên nói.

"Long Ẩn trong cơ thể hắn là do chính ta gieo xuống, nếu là hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Long Ẩn trên tay ta cũng sẽ phải biến mất."

Tử Nghiên mở lòng bàn tay nhỏ ra, chỉ thấy chỗ bên trong lòng bàn tay của nàng cũng có một cái kim sắc phù ẩn, lúc này phù ẩn còn toả ra kim quang nhàn nhạt.

"Cho đến giờ Long Ẩn không chỉ chưa từng biến mất, vả lại còn toả ra kim quang, điều này chứng tỏ tình hình của hắn đang rất tốt, cũng không có gì nguy hiểm đến tánh mạng."

Tử Nghiên tỏ vẻ nghiêm túc nói.

Nghe vậy, khối đá đang đè trên ngực Tiểu Y Tiên mới lúc này mới được tháo xuống. Tiểu Y Tiên hơi trầm ngâm, ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, nơi bầu trời Đan Tháp, nơi đó giờ phút này có không ít cường giả Đan Tháp đang canh giữ cẩn thận.

"Cho dù vậy cũng không thể tiếp tục để cho Tiêu Viêm một mình ở lại tại cái loại địa phương đó. Ba ngày sau, nếu như hắn còn chưa đi ra thì bất luận bằng cách nào cũng phải làm cho ba đại cự đầu của Đan Tháp phải mở ra tinh vực một lần nữa."

Tại ngoại giới, cũng bởi vì Tam Thiên Diễm Viêm Hoả hoàn toàn bạo phát mà có chút hỗn loạn, ngược lại bên trong tinh vực lại yên lặng một cách dị thường. Tử hắc sắc hoả diễm lượn lờ tại mỗi một góc ngách bên trong tinh vực, hoả diễm không ngừng bùng lên thiêu đốt khắp tinh vực giống như một cái hoả lò khổng lồ. Trong không khí tràn ngập hơi nóng, cường giả bình thường nếu như hít phải một ngụm chỉ sợ cơ thể liền trực tiếp hoá thành hoả cầu, tự bốc cháy tại chỗ. Tam Thiên Diễm Viêm Hoả lần này bạo phát đã chân chính làm cho mảnh Tinh Vực này biến thành cấm địa tử vong.

Tại bên trong tử hắc sắc hoả diễm mênh mông vô bờ, mơ hồ có một chút lục mang mạnh mẽ xuất hiện, lại gần xem mới phát hiện đó là một đoàn hoả diễm màu xanh biếc giống như chiếc lông. Bên trong cái lông hoả diễm có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm chặt, mặt khác có một vật thể đang đứng bên cạnh chính là Thiên Yêu Khôi, sắc mặt không có một chút thay đổi đang đứng yên.

Người đang ngồi xếp bằng chính là Tiêu Viêm. Hắn hôm nay giống như một cao tăng đang nhập định, thân thể không một chút nhúc nhích, thậm

chí hơi thở từ trong cơ thể phát ra cũng hết sức mỏng manh, nhìn qua có vẻ rất dọa người.

Nơi này là một không gian hư vô tràn ngập tử hắc hoả diễm, cùng tinh vực không khác gì nhau. Diễm khác biệt duy nhất chính là nơi này không yên tĩnh giống như ngoại giới mà thường xuyên có những tiếng rít gào, tiếng hoả diễm phát nổ.

Nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh nổ mạnh, chỉ thấy một màu hoả diễm xanh biếc kéo dài theo hướng Tây. Bên trong hoả tráo, thân thể Tiêu Viêm có chút hư ảo ngồi xếp bằng trên hoả liên do nhất phương hoả diễm màu xanh biếc ngưng tụ mà thành, thân thể không chút nhúc nhích, tùy ý để cho Hoả Long phía ngoài oanh tạc nhưng sắc mặt cũng không đổi.

"Thành thịnh! thành thịnh!"

Từng trụ tử sắc hoả diễm không lộ va chạm vào hoả tráo màu xanh, làm cho hoả tráo chấn động bạo xuất từng đạo gợn sóng nhưng trước sau vẫn không thể hoàn toàn đánh tan.

"Nhân loại ti tiện, người dám cùng ta nhất quyết tử chiến sao?"

Thật lâu cũng chưa xuyên thủng được phòng ngự của hoả tráo, vả lại nhiệt độ kinh khủng chung quanh có vẻ hoàn toàn không tạo ra một chút ảnh hưởng nào đối với Tiêu Viêm, Tam Thiên Diễm Viêm hoả cũng không tránh được trở nên nóng nảy. Chẳng hiểu được vì sao theo thời gian trôi qua, nó mơ hồ cảm nhận được lực lượng của nó dường như đang ngày càng giảm dần. Nhưng điều làm cho nó cảm thấy kinh hãi nhất chính là thân ảnh Tiêu Viêm ở bên trong hoả tráo lực lượng đang ngày càng tăng lên với tốc độ rất chậm, tình cảnh như thế này giống như lực lượng trong cơ thể nó đang bằng một phương pháp quý dị nào đó chuyển sang thân thể Tiêu Viêm.

Loại chuyển biến này tuy rằng cực kỳ chậm rãi nhưng tồn tại rất chân thật. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày nó không còn khả năng áp chế được Tiêu Viêm nữa, mà đến lúc đó cũng là thời điểm Tiêu Viêm bắt đầu phản kích.

Loại biến hoá này làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hoả cảm thấy vô cùng bất an cùng nóng nảy, nhưng bất luận nó gia tăng công kích lên cỡ nào thì

Tiêu Viêm ở bên trong hoả tráo cũng không có nửa điểm phản ứng.

"Oanh, oanh, oanh!"

Nóng nảy làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trở nên cực kỳ cuồng bạo, nó liều mạng thúc dục hoả diễm hồng làm cháy mòn hoả tráo, nhưng hiệu quả mà nó thu được chỉ ngày càng làm cho nó trở nên điên cuồng.

Đối với nguyên nhân làm cho Tam Thiên Diễm Viêm Hoả trở nên cuồng bạo thì Tiêu Viêm cũng từ từ phát hiện ra, lực lượng trong cơ thể hắn theo thời gian trôi qua ngày càng tăng tiến, việc kỳ dị như thế này hẳn là có liên quan đến Long Ấn. Theo như lời của Tử Nghiên, nàng gieo xuống Long Ấn theo bản chất mà nói thì Long Ấn so sánh với Tam Thiên Diễm Viêm Hoả còn cao cấp hơn một ít. Đó có lẽ chính là nguyên nhân khiến lực lượng của hai người xuất hiện việc người thì tăng lên, người thì giảm xuống. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Sau khi Tiêu Viêm hiểu được điểm này, hắn cảm thấy vô cùng an tâm. Bằng vào thực lực của hắn bây giờ muốn chính diện thu phục Tam Thiên Diễm Viêm Hoả cơ hồ là việc không có khả năng xảy ra, tuy nhiên may mắn là dưới tình huống hắn toàn lực phòng ngự thì căn nguyên chi hoá lúc này đã bị suy yếu cũng không làm gì được hắn. Hiện tại, chuyện duy nhất mà hắn cần làm là im lặng chờ đợi, đợi cho lực lượng của Tam Thiên Diễm Viêm Hoả chậm rãi truyền vào cơ thể của hắn. Đến lúc đó, dĩ dật dĩ lao (*đợi cho quân địch mệt mỏi rồi mới phản công), lúc đó mới có thể chỉ rat tay một lần là có thể thành công thu phục.

Đây chính là cơ hội duy nhất mà Tiêu Viêm có thể thành công, nếu như có nửa điểm lỗ mãng e rằng sẽ mất đi cơ hội cực kỳ tốt này, từ đó làm cho cục diện biến thành thảm họa.

Nghĩ đến việc sau khi thất bại sẽ bị Tam Thiên Diễm Viêm Hoả khống chế, Tiêu Viêm cũng không nhìn được mà rùng mình một cái. Như vậy không bằng chết đi còn thấy thoải mái hơn, bất luận như thế nào cũng tuyệt đối không thể thất bại.

Tuy rằng dựa theo tốc độ tăng giảm lực lượng của hai bên tất nhiên sẽ cần một quãng thời gian không hề ngắn chút nào thì Tiêu Viêm mới có đủ lực lượng để phản kích, nhưng thời điểm hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Chỉ cần thật bình tĩnh, kiên trì tín niệm thì thắng lợi sẽ là chuyện

hiển nhiên.

Trải qua mấy năm lịch lãm, kiêu xúc động đó chắc chắn sẽ không thể xuất hiện trên người Tiêu Viêm. Cục diện có lợi lúc này đã hoàn toàn nghiêng về phía Tiêu Viêm, chỉ đợi đến một ngày sẽ hoàn toàn bạo phát.

Bên trong linh hồn không gian quả thật không có khái niệm hai chữ thời gian. Bởi vậy Tiêu Viêm cũng không cảm nhận được thời gian trôi qua. Điều duy nhất mà hắn có thể nhận biết là việc Tam Thiên Diễm Viêm Hoả ở phía bên ngoài hoả tráo đang ngày càng suy yếu dần, mà bản thân hắn đang ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Theo thời gian trôi qua, dưới biển lửa quỷ dị, vẻ táo bạo lúc trước trong mắt Tam Thiên Diễm Viêm Hoả cũng đã được thay thế bằng một tia kinh hoảng. Nó cũng hiểu được rằng thời gian kéo dài càng lâu đối với nó càng bất lợi. Quay mặt về phía hoả tráo phòng ngự của Tiêu Viêm, bản thân nó không khỏi dâng lên cảm giác bất lực, công kích của nó lúc này cũng từ từ yếu dần, ngược lại phòng ngự của Tiêu Viêm đang ngày càng mạnh hơn. Lần giao đấu này chính là khảo nghiệm tính nhẫn nại và ý chí.

Thời gian như thoi đưa trôi qua. Bên trong hư vô không gian, Tiêu Viêm không thể biết được thời gian đã trôi qua bao lâu, điều hắn có thể làm lúc này là tĩnh tâm chờ đợi. Trong không gian tử hắc sắc hoả diễm tràn ngập linh tính, sự buồn chán khi phải tĩnh tâm chờ đợi rút cuộc cũng đến ngày chấm dứt.

Bên trong linh hồn không gian, hai tròng mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm rốt cuộc lại lần nữa từ từ mở ra. Bên trong ánh mắt đã không còn có vẻ bình thản mà thay vào đó là hàn ý nhàn nhạt đang từ từ dâng lên.

"Hiện tại, cũng nên đến lượt ta..."

Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng bên trên hoả liên bổng nhiên nhìn đến Tam Thiên Diễm Viêm Hoả có vẻ uể oải phía bên ngoài hoả tráo cười nhẹ, hắn từ từ đứng dậy, một luồng hơi thở sắc bén giống như cơn bão thổi bùng ra.

-----oOo-----

Chương 1200: Hàng phục

Ngay lúc Tiêu Viêm đứng dậy, Long Nhãn của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trong tử hắc hỏa hải xẹt qua chút vẻ kinh hoàng, một loại bất an lặng yên bao phủ lên ý thức của nó.

Trong ánh mắt chăm chú đầy khẩn trương của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, bàn tay Tiêu Viêm vung lên, thu nhỏ vòng lửa bảo vệ thành một tầng hỏa mang màu xanh biếc bao phủ lên thân thể. Bàn chân hắc cũng bước lên một bước lên ngọn lửa, chậm rãi tiến lên phía trước.

"Gào!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm rút cục cũng hành động, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng phát ra một tiếng rít gào đầy tức giận há chiếc mồm khổng lồ, một cột lửa lớn như núi lửa phun trào liền bắn về phía Tiêu Viêm, bất quá hỏa trụ bây giờ uy lực kém xa lúc trước.

Thấy Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa công kích, Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười phẩy nhẹ tay áo, một cột lửa màu xanh biếc phóng ra từ trong tay áo hất va chạm thật mạnh với cột lửa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, tạo thành một trận va chạm kịch liệt. Tử hắc hỏa trụ bị đánh tan trong chớp mắt, còn hỏa trụ màu xanh biếc lại càng trực tiếp bắn qua đập mạnh vào thân thể Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, mở ra một hố lửa trên người nó, làm cho nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

"Bây giờ ngươi quá yếu..."

Bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nắm lại, cảm thụ được cỗ lực lượng cường đại trong từng cái giờ tay nhắc chân, trong lòng hắn không khỏi sinh ra chút vui sướng. Trong khoảng thời gian trước, súc sinh này đùa giỡn uy phong cũng đủ rồi, không ngừng châm chọc buộc hắn hiện thân nghênh chiến, nhưng hiện tại gió đã đổi chiều!

"Ti tiện nhân loại, không cần quá cuồng vọng a." Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa tức giận đến đỏ cả mắt, nổi "rận" gào rú giống như tiếng sấm rền nổ vang trong không gian. Tử hắc hỏa diễm tràn ngập chợt bạo động dữ dội, hóa thành vô số ngọn lửa hình tiểu Hỏa Long, gầm thét xông đến phía Tiêu Viêm liều mạng.

"Bành! Phanh phanh phanh!"

Hỏa Long nổ mạnh trên thân thể Tiêu Viêm, ngọn lửa mang nhiệt độ kinh khủng liên miên không dứt không ngừng khuếch tán ra. Biền lửa cơ hồ trực tiếp đem vị trí Tiêu Viêm đang đứng triệt để đốt thành hư vô.

"Phù, phù!"

Sau khi phát động đợt công kích khổng lồ như thế, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vốn đang ở trạng thái suy yếu lại càng trở nên hỗn hển. Long nhãn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nhìn lên giữa không trung biền lửa, còn không đợi nó kịp buông lỏng một hơi thì đã thấy một thân ảnh đang chậm rãi đi ra từ trong biền lửa. Quanh người hắn nổi lên hỏa diễm rừng rực, giống như tiên thần giáng lâm vậy.

Tiêu Viêm đứng trên ngọn lửa lại có chút tươi cười, bàn tay nhẹ gơ Long Ẩn ở trong lòng bàn tay lên, bung là một luồng kim mang kinh thiên!

Luồng kim mang giống như ánh sáng mặt trời từ trong không gian linh hồn bốc lên xung quanh biền lửa tràn ngập màu tử sắc. Tại nơi kim quang chiếu rọi xuống, giống như bị hấp lực mạnh mẽ cưỡng chế mà quanh co vặn vẹo, đột nhiên không ngừng bùng phát ra Long Ẩn. Ngán ngùn vài cái chớp mắt, cả một vùng biền lửa xung quanh đều tiêu thất trong vòng không gian của Long Ẩn, ngay lúc đó cả cánh tay Tiêu Viêm lại từ từ thâm thấu ra một loại tử hắc sắc hỏa diễm!

Biền lửa tiêu tán, trong vùng không gian linh hồn này chỉ có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cùng Tiêu Viêm đối mặt, nhưng trong mắt nó giờ đây đã hoàn toàn tràn đầy vẻ khủng hoảng, thân thể to lớn không ngừng lui về phía sau.

"Người thua..." Nhìn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lộ ra vẻ khủng hoảng, hơn nữa lại còn bắt đầu lui về phía sau, Tiêu Viêm mỉm cười. Kim quang trong lòng bàn tay hắn phát sáng mãnh liệt gào thét đuổi theo sau nó, duy trì quán quanh Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa đang rít gào giãy dụa ở bên trong, nhanh chóng kéo về phía Long Ẩn.

Càng tới gần Long Ẩn, thân thể khổng lồ của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng càng bị thu nhỏ lại nhanh chóng, cuối cùng hóa thành một tia tử hắc

hỏa mang bị hút vào kim quang của Long Ẩn trong lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Nhìn Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa biến mất trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm mới hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đây là linh hồn giao chiến, nó không nên lùi về phía sau, mặc dù là lực lượng song phương kém xa như thế nào đi nữa cũng không nên lùi bước...

"Phá...!"

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn quanh trận đồ không gian linh hồn, thần nhiên hô lên. Âm thanh vang quanh không gian, nhất thời sóng dậy kịch liệt sinh ra đều vỡ thành vô số mảnh nhỏ không gian, nổ bẻ ra.

Tại khoảnh khắc linh hồn không gian phát nổ, Tiêu Viêm đang trong Tinh Vực tràn ngập tử hắc hỏa diễm cũng chậm rãi mở mắt. Hai tròng mắt đen nhánh mở ra, trong con ngươi xẹt qua một chút màu xanh biếc cùng màu tím! Màu hỏa mang nhìn qua có vẻ hết sức quý dị.

Hai mắt Tiêu Viêm mở ra, đầu tiên là nhìn về tử hắc Tiểu Hỏa Long phía đối diện, trong đồng tử của nó đã gần như hoàn toàn mất đi thần thái, trở nên trệ xuống một chút.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng than nhẹ một tiếng. Loại tranh đấu này vốn là người chết ta sống, không có còn đường thứ ba có thể đi. Hẳn lúc này còn có thể có chút thương khóc thút thít mà thở dài một tiếng, nhưng nếu là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa giành thắng lợi chỉ sợ sẽ đắc ý mà đốt thân thể hẳn thành tro bụi mà không có chút cảm xúc nào.

Tranh đấu sinh tử vốn là tàn khốc, cũng không tồn tại cái gọi là phân biệt chính tà. Tiêu Viêm chậm rãi đứng dậy đi tới trước mặt Tiểu Hỏa Long, nhẹ nhàng đặt 1 bàn tay lên trán nó, bùng phát ra một luồng hấp lực biến nó thành một cỗ tử hắc hỏa diễm cực kỳ nồng đậm bay lên.

Nhìn ngọn tử hắc hỏa diễm này, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài – đây chính là căn nguyên chi hỏa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mà hẳn ước mơ. Để có được nó, hẳn từ Hắc Giác Vực xa xôi vạn dặm chạy tới Trung Châu, thiên tân vạn khổ, vạn đắng nghìn cay cuối cùng mới đạt được nguyện vọng.

"Yên tâm đi, đi theo ta sẽ không bơi nhỏ thanh danh ngươi trên đầu bảng Dị Hỏa kia a." Tiêu Viêm nhẹ giọng tự nói rồi mở miệng hút ngọn tử hắc hỏa diễm kia nuốt vào bụng.

Căn nguyên chi hỏa vừa nhập thể liền lặng yên tràn ra một luồng nóng rực trong cơ thể hắn. Tiêu Viêm khoanh chân ngồi, hai ngọn xanh biếc hỏa diễm và tử hắc hỏa diễm từ trong từng lỗ chân lông trên cơ thể bắn ra.

Thành công chiếm được căn nguyên chi hỏa của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, việc Tiêu Viêm phải làm ngay lập tức chính là đem nó triệt để luyện hóa, sau đó dung hợp nó với Lưu Ly Liên Tâm Hỏa rồi thúc đẩy Phần Quyết tiến hóa!

Tuy nói do có Long Ẩn nên Tiêu Viêm cơ hồ đã lấy được quyền khống chế Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nhưng dị hỏa này bài danh trên Dị Hỏa bảng cũng không kém. Vô số năm ngưng tụ làm khó có thể xóa đi ngạo khí của nó, muốn đem nó luyện hóa cũng phải tốn không ít thời gian.

Năm đó Tiêu Viêm để luyện hóa được Vãn Lạc Tâm Viêm đã đợi hết gần 3 năm thì lần này có lẽ sẽ không lâu như vậy, nhưng quyết cũng không phải là việc ngày 1 ngày hai mà thành công.

Tiêu Viêm nhắm mắt ngồi xuống, hỏa tráo xanh biếc quanh thân cũng chậm rãi nhạt dần rồi biến mất. Hỏa tráo vừa biến mất, tử hắc hỏa diễm tràn ngập xung quang Tinh Vực liền mãnh liệt trào đến, nhưng ngay khi chúng tới gần Tiêu Viêm cách khoảng một trượng thì liền bị phân ra rồi nhu thuận ở lại bên cạnh hắn, dáng vẻ như đang triều bái.

Tiêu Viêm tránh được biến lửa nhưng Thiên Yêu Khôi lại vì mất đi hỏa tráo che chở, trên thân thể nó liền từ từ trào ra một màu kim quang nhàn nhạt. Tuy nó cũng cách Tiêu Viêm khoảng 1 trượng, nhưng bây giờ nhiệt độ trong Tinh Vực đang cao đến đáng sợ, giống như cá chung trong nồi vậy. Tiêu Viêm có thể miễn dịch nhiệt độ này, nhưng nó thì không thể nên trên thân thể cũng phải chảy ra một ít chất lỏng màu vàng, bất quá theo kim sắc chất lỏng chảy xuống, thân thể rực rỡ kim sắc này cơ hồ lại đang biến đổi cực kỳ chậm rãi thành một màu ám kim nhàn nhạt nhìn qua lại càng thâm trầm thần bí hơn trước.

Xem ra cũng giống như Thiên Yêu Khôi hấp thu mấy cái Lôi Đình bàng bạc, dưới cái nồi Tinh Vực thiên nhiên này nó cũng đang bị nhiệt độ cực

nóng rèn luyện.

Tuy Tiêu Viêm cũng biết thời gian luyện hóa Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cần không ít thời gian, nhưng hắn vẫn không ngờ rằng cái khe đóng mắt của hắn liền trôi qua nửa năm... Trong vòng nửa năm này, Tinh Vực vẫn yên lặng như trước, nhưng bên ngoài Tinh Vực lại trở nên hỗn loạn.

Từ lúc Tinh Vực đóng cửa ngày thứ ba, Tiểu Y Tiên vẫn cố ý yêu cầu tam đại cự đầu mở Tinh Vực ra cứu người, tam đại cự đầu cũng không làm gì được. Hơn nữa Huyền Y ở giữa phân giải chu toàn thì ngày thứ 7 họ liền mở Tinh Vực ra. Nhưng lúc mở không gian đại môn ra, biển lửa đáng sợ như Hồng Hoang mãnh thú mãnh liệt trào ra. Nếu không phải tam đại cự đầu đã sớm chuẩn bị, chỉ sợ sẽ xảy ra một tai nạn không nhỏ.

Xảy ra tình huống này, mặc dù trong lòng Tiểu Y Tiên nóng như lửa đốt nhưng cũng không yêu cầu tam đại cự đầu mở ra nữa. Bất quá cũng may có Tử Nghiên cảm ứng được, nếu không nàng cũng khó có thể chịu được thời gian giày vò trong lo lắng.

Sau lần mở ra đó ước chừng hơn một tháng, tam đại cự đầu lại mở ra Tinh Vực thêm một lần. Lần này Huyền Không Tử một mình đi vào, bất quá hắn ở trong đó năm phút đồng hồ liền phải chật vật mà chạy trốn trở về. Vì Tinh Vực đóng cửa dẫn đến nhiệt độ bên trong càng ngày càng khủng bố, mặc dù lấy thực lực của Huyền Không Tử cũng không chống đỡ được, chỉ có thể chạy trốn.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Huyền Không Tử, trong lòng mọi người đều chìm xuống, thực lực Đấu Tôn còn không thể ở lâu trong Tinh Vực huống chi Tiêu Viêm?

Bất quá đám người Tiểu Y Tiên đều ôm hy vọng mong manh, ôm một cây cỏ cứu mạng cuối cùng chính là Long Ẩn trong lòng bàn tay Tử Nghiên. Hiện tại Tiểu Y Tiên chỉ có thể ký thác hy vọng vào Long Ẩn còn tồn tại này, nếu một ngày kia Long Ẩn đột nhiên biến mất, chỉ sợ nàng chân chính băng tâm nguội lòng.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người cũng bắt đầu không còn ôm hy vọng Tiêu Viêm còn sống, mặc dù là đám người Huyền Không Tử cũng âm thầm thờ dài. Ai có thể dự đoán được một quán quân đan hội lại rơi vào kết cục như vậy?

Trong khi vô số người phải khóc

"Thút thút than thâm thông thương tiếc,

Thắt thểu thì trào thốn thức tim.

Trong tâm tư tưởng thôi thanh thản

Tinh tú tàn tạ tái tái tề... ", trong lòng Tinh Vực giống như tử vực kia lại truyền ra dao động rất nhỏ...

Haizzz, tâm trạng tương tự ta tương tư thân thương B"Lú đệ a...

-----oOo-----

Chương 1201: Thôn phạt di hỏa, cửu tinh Đẩu Tông!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tinh vực tràn ngập tử hắc hỏa diễm, nhiệt độ kinh khủng theo hỏa diễm ngày càng nóng rực, thậm chí ngay cả không gian cũng trở nên vô cùng vặn vẹo. Nếu không có một tầng phong ấn cách trở ngoài không gian kia, chỉ sợ với chừng này hỏa diễm trong giây lát sẽ bắn ra giống như 1 đáy núi lửa bị áp chế, đem đến tai nạn hủy diệt cho Thánh Đan thành.

Trong trung tâm tử vực tử hắc hỏa diễm, có một vị trí không gian trống rỗng. Nơi này không có chút hỏa diễm lưu động nào, tất cả ngọn lửa lưu động đến đây đều bị phân lưu mà bùng ra ngoài.

Tại khu vực hư không của Tinh Vực này, một thân ảnh hơi gầy đang khoanh chân ngồi, trên thân thể mơ hồ hiện lên một ngọn lửa màu nâu tím lượn lờ quanh thân thể. Mỗi một lần hỏa diễm này bốc lên đều làm tử hắc hỏa hải nhìn không thấy cuối kia nổi lên một trận dao động kịch liệt.

Đối với sự thay đổi của hỏa diễm chung quanh, người trẻ tuổi kia ngược lại không hề phát hiện. Hắn từ lúc nhắm mắt lại đến giờ đã gần 8 tháng... Trong vòng 8 tháng này thân thể chưa từng có chút động tĩnh nào, ngay cả đến hô hấp của hắn đều trở nên thấp đến không thể nghe thấy. Nếu không

phải có một tia sinh cơ vẫn dao động quanh thân thể đang nghỉ ngơi, chỉ sợ cho dù là ai cũng cho rằng nó là một thi thể không còn chút khí tức nào.

Khi hãn đang ngồi như một lão tăng nhập định, một ngọn lửa màu nâu tím lặng yên thâm thấu theo từ lỗ chân lông da tay mà ra. Nó giống như rễ cây, quán quanh các vị trí khác trên cơ thể, dùng một phương thức kỳ dị rèn luyện cơ thể, da tay, cơ bắp, thậm chí là xương cốt của hãn.

Trong sự rèn luyện bậc này của tử hạt hỏa diễm, da tay Tiêu Viêm trước kia có chút trắng bệch dần dần trở thành màu đỏ đồng, nhìn qua lại làm cho thân hình hãn càng có thêm cảm giác tràn đầy lực lượng.

Theo trạng thái tĩnh lặng này của hãn, tựa hồ hô hấp của toàn bộ Tinh Vực đều dung hợp với nhau. Mỗi một lần hô hấp của Tiêu Viêm tăng lên, hỏa hải trong lòng Tinh Vực đều nổi lên trập trập khói lửa, mà đợi khi hô hấp của hãn nhẹ đi thì những ngọn lửa lại bình ổn lặng yên trở lại, Tinh Vực lại quay về yên tĩnh. Cùng loại hít thở này, thời gian như đồng hồ cát lặng yên trôi qua, đến một ngày...

Tinh Vực vẫn vắng ngắt giống như dĩ vãng, không chút sinh khí nào tồn tại trong tử vực hỏa diễm này, bỗng nhiên có thể nghe được tiếng hỏa diễm ào ào quét qua vang lên, nhưng tiếng vang này lại mang theo một hơi thở tử vong lại càng làm cho nơi này thêm vẻ hoang vu.

Trong khu vực hỏa hải yên tĩnh, đột nhiên có một tia dao động truyền ra, theo phương hướng dị động nhìn lại chính là mảnh đất trống rỗng trong hỏa hải kia. Giờ phút này thân thể Tiêu Viêm đang nhập định, ngọn lửa màu nâu tím liên tục trào ra không ngừng, quán quanh nhấp nháy. Cuối cùng, hỏa diễm mơ hồ hóa thành một Hỏa Long khổng lồ màu nâu tím cao chừng mười trượng.

Nếu có thể nhìn thấy rõ ràng, Hỏa Long màu nâu tím hiện lên này chính là bản thể trước kia của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa. Bất quá, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa màu nâu tím hiện nay lại càng có thể thâm trầm cùng huyền bí.

"Gào!"

Hư không mà ngọn lửa màu nâu tím chiếm cứ, một thân thể hỏa diễm khổng lồ bao phủ lên thân hình Tiêu Viêm. Thân thể khổng lồ ngẩng đầu

hét lớn một cái tạo ra một tiếng gầm kinh thiên động địa! Tiếng gầm vang vọng trong Tinh Vực đang tĩnh mịch!

Ầm!

Theo tiếng gầm này vang lên, ngọn tử hắc sắc hỏa diễm đang yên lặng nhất thời trở nên dữ dội điên cuồng, giống như bị một loại hấp lực kì dị ngưng tụ thành từng đạo tử hắc hỏa trụ không ngừng trào đến rồi bị hút vào trong cái miệng khổng lồ của Hỏa Long hư không kia.

Càng ngày càng nhiều tử hắc hỏa diễm bị Cự Long cắn nuốt, màu tím trên thân thể cũng có vẻ càng nồng đậm hơn nhiều, mỗi một cái vảy của nó cũng trở nên rất sống động ngày càng giống như thật hơn.

"Gào!"

Tử hắc hỏa hải trong Tinh Vực kia quá mức khổng lồ, mặc dù bị Cự Long liều mạng thôn phệ nhưng chưa làm cho diện tích của hỏa hải giảm bớt được bao nhiêu. Lượng hỏa diễm này là do tinh thần lực Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ngưng tụ vô số năm mà thành, muốn đem nó hấp thu hoàn toàn, chỉ sợ hiện tại Tiêu Viêm khó mà làm được.

Cự Long thôn phệ đủ tử hắc hỏa diễm mới cảm thấy thỏa mãn, thân thể cao lớn từ từ thu nhỏ lại thành một ngọn lửa màu nâu tím chui vào trong thiên linh cái Tiêu Viêm. Khoảnh khắc đó, hai tròng mắt đã đóng chặt hơn nửa năm cuối cùng cũng run run, chọt từ từ mở ra...

Phục!

Hai tròng mắt đen nhánh mở ra, nhất thời tử hạt hỏa diễm trong hai mắt thiêu đốt cháy rực lên. Hai đạo hỏa mang từ trong hai mắt giống như 2 tia laser bắn mạnh ra xé rách hỏa hải, tạo thành hai khe hở khổng lồ chừng mười thước. Hỏa mang xẹt qua đến đâu, hỏa hải bốc lên một trận rồi mới chậm rãi thu lại.

Vù!

Một hơi thở nóng dị thường chậm rãi theo yếu hầu Tiêu Viêm phụt lên, theo ngậm khí này phun ra, thì vẻ cổ đồng trên thân thể Tiêu Viêm cũng từ từ thu liễm.

"Cuối cùng cũng thành công rồi sao... " Tiêu Viêm chậm rãi cúi đầu, nắm chặt hai bàn tay. Phù một tiếng, một ngọn lửa màu nâu tím liền tuôn ra. Đây chính là Dịch Hỏa mới của hắn từ ba loại Dịch Hỏa - Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cũng Vẫn Lạc Tâm Viêm dung hợp mà thành tử hạt hỏa diễm này!

Tiêu Viêm cũng không biết mấy cái Dịch Hỏa ở gần đầu Dịch Hỏa bảng kia kinh khủng đến mức nào, nhưng dựa theo suy đoán của hắn thì loại Dịch Hỏa mới sinh ra cũng phải có tư cách đứng vào sáu loại đầu tiên.

"Tùy theo nó là do ba loại Dịch Hỏa dung hợp mà thành, ngày sau Dịch Hỏa này liền gọi là... Tam Thiên Liên Tâm Hỏa đi." Nhìn tử hạt hỏa diễm trong tay, Tiêu Viêm mỉm cười nói khẽ. Bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, đem tử hạt hỏa diễm thu vào trong cơ thể. Song chưởng hắn đột nhiên mở rộng, phía trên đầu phát ra một tiếng kêu thanh thoát như tiếng hạc trào dâng lên trong Tinh Vực tĩnh mịch này!

Tiếng kêu ngân nga, mà xương cốt cả người Tiêu Viêm đột nhiên cũng vang lên, kèm theo là một hơi thở mạnh bạo kinh người phát ra! Theo hơi thở mạnh mẽ này của Tiêu Viêm, hỏa hải trong Tinh Vực cũng thay đổi theo, bắt đầu bạo động dữ dội. Hỏa diễm giống như sóng lớn trong biển rộng điên cuồng gào thét. Mấy ngọn lửa khổng lồ cao cả trăm trượng như gió lốc, hình thành một Hỏa Long bao quanh thân thể Tiêu Viêm rít gào!

"Đấu tông tứ tinh, ngũ tinh, lục tinh, thất tinh..." hơi thở Tiêu Viêm giờ phút này liên tục tăng vọt làm cho người khác phải lú cả lưỡi, nếu có người ở chỗ này chỉ sợ sẽ bị loại tốc độ thăng cấp này làm cho choáng váng. Người khác cần phải mấy năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể đại được, vậy mà lúc này thực lực của hắn lại như bão tố tăng vọt lên trong vòng hai ba phút!

Một màn kinh khủng như vậy, dù là người có định lực tốt chỉ sợ cũng phát điên mất, loại này nào phải chỉ là đi máy bay, cho dù ngồi tên lửa cũng không đến đạt tốc độ khủng bố này.

Hơi thở điên cuồng tăng vọt, trực tiếp tiến tới thất tinh rồi lại tăng mạnh, cuối cùng đạt tới cửu tinh, gặp phải trở ngại mạnh mới từ từ đình trệ dần cũng hoàn toàn dừng lại. Tiếng kêu thanh thoát cùng thanh thế kinh thiên động địa cũng từ từ yếu bớt, mà Hỏa Diễm Phong Bạo kinh khủng ở bên

cạnh cũng từ từ ngưng lại.

"Ah!"

Song chưởng nhẹ nhàng hạ xuống, cảm thụ được Đấu khí bàng bạc trước kia chưa bao giờ có đang chảy xuôi trong kinh mạch, Tiêu Viêm không nhịn được rên rỉ một tiếng. Loại cảm giác thăng cấp này thật sự là quá mức tuyệt vời. Phần quyết quả nhiên là thần kỳ công pháp đệ nhất đẳng trong thiên hạ.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm, có loại uy lực uy nghiêm mệnh mông này, quả thực Tiêu Viêm có xúc động muốn đem phiên không gian này đánh nát ra. Lúc này, Tiêu Viêm tin tưởng, nếu tiếp tục gặp Mộ Cốt lão nhân kia, tất nhiên sẽ không như trước chỉ có thể chạy trốn...

"Cửu tinh Đấu Tông!" Cảm ứng đấu khí trong cơ thể một chút, khoe miệng Tiêu Viêm cũng mở rộng tươi cười. Năm đó thôn phệ Vẫn Lạc Tâm Viêm thì hẳn tăng vọt từ Đấu Linh đến Đấu Vương đỉnh, mà lúc này cơ hồ vượt qua một bậc.

Lần này tuy nhìn qua có vẻ không được cuồng mãnh như trước nhưng Tiêu Viêm lại hiểu được cấp bậc của Đấu Tông hơn xa cái loại Đấu Linh tới Đấu Vương cấp bậc về khoảng cách năng lượng. Một người có thể thuận lợi từ Đấu Linh tiến vào cấp bậc Đấu Vương, nhưng thời gian tiêu tốn còn lẽ còn kém xa thời gian cần phải có để Đấu Tông tăng lên một tinh thực lực. Đây là so sánh giữa hai cái cấp bậc, làm sao có thể đem ra mà tính toán?

Nếu thời điểm năm đó thôn phệ Vẫn Lạc Tâm Viêm mà Tiêu Viêm đạt đến tứ tinh Đấu Tông, chỉ sợ thực lực hẳn nhiều lắm chỉ tăng lên tam tinh là cùng. May mà Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa này không chỉ bài danh cao hơn so với Vẫn Lạc Tâm Viêm, mà năng lượng ngưng tụ được cũng hơn xa Vẫn Lạc Tâm Viêm có thể sánh bằng...

Tiêu Viêm cười cười, phi thường hài lòng về trạng thái bản thân hiện giờ, ánh mắt đột nhiên thoáng nhìn về Thiên Yêu Khôi bên cạnh lập tức cũng ngẩn người ra. Giờ phút này cả người nó đã chuyển thành màu ám kim, nhìn qua làm cho người ta có cảm giác kỳ dị không thể làm nó cứng cáp hơn nữa.

"Được như thế này là vì nhiệt độ rèn luyện ở đây sao?" Tiêu Viêm giạt mình thoáng có chút hiểu ra, nhiệt độ trong lòng Tinh Vực này cao đến đáng sợ, nếu hắn không thôn phệ thành công Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, chỉ sợ kết cục cũng cực kỳ thảm.

"Bây giờ sức chiến đấu của Thiên Yêu Khô hẳn là mạnh hơn không ít, không biết có thể đơn đấu thắng Mộ Cốt lão nhân?" Tiêu Viêm háng hái nhìn Thiên Yêu Khô, liếc mắt một cái liền phát tay thu nó vào Nạp Giới. Ánh mắt vừa chuyển về hướng tử hắc hỏa hải tràn ngập Tinh Vực này, những thứ này đều là do tinh thần chi lực của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ngưng tụ vô số năm biến thành. Nếu phải để chúng lại nơi này, quả thật có chút lãng phí.

"Một khi đã như vậy, vật gì có thể dùng liền để cho ta, hắc hắc." Tiêu Viêm cười, bàn tay hướng về phía hỏa hải đột nhiên nắm chặt lại!

-----oOo-----

Chương 1202: Hỏa Lôi Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay Tiêu Viêm nắm lại, một luồng hấp lực đáng sợ theo đó bùng phát ra, từng luồng tử hắc hỏa diễm bàng bạc hóa thành những cột hỏa trụ gào thét ùn ùn kéo đến lòng bàn tay Tiêu Viêm.

"Ngưng!" Nhìn hỏa diễm hội tụ trong tay, Tiêu Viêm quát khê. Tiếng quát vừa dứt, năng lượng trong lòng bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên xoay tròn rồi dựng lên tạo thành một cơn Hỏa Diễm Phong Bạo. Lốc xoáy xoay tròn càng lúc càng kinh khủng, cuối cùng như hóa thành một cái hố đen.

Tiếng ô ô trầm thấp không ngừng phát ra, làm cho không gian nổi lên từng trận dao động. Mà khi tốc độ nhanh đến một mức độ kinh khủng thì Hỏa Diễm Phong Bạo cao mười trượng lại bắt đầu nhỏ dần đi.

Nửa giờ sau, lốc xoáy đã chỉ còn lớn chừng ba cái nắm tay, nhưng thế này vẫn chưa làm Tiêu Viêm hài lòng, bàn tay hắn nắm chặt lại, lốc xoáy đột nhiên gia tốc thêm một lần nữa!

"Ô ô ô!"

Làn sóng chấn động đáng sợ từ xung quanh hỏa lưu khuếch tán ra. Một lát sau, hỏa mang chợt bộc phát ra một luồng cường quang chói mắt, những tiếng "ô ô" kỳ dị đột ngột vang lên. Hào quang tan dần, một hạt châu nhỏ bằng nắm tay trẻ con màu tử hắc xuất hiện trong tay Tiêu Viêm.

Phía trên bề mặt màu tử hắc của viên châu còn mơ hồ có hoa văn kỳ dị hiện lên, nhìn qua có vẻ trong suốt. Mà bên trong tựa như còn có một ngọn lửa hừng hực đang không ngừng thiêu đốt. Nhìn tử hắc sắc châu thể thành hình này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, trên trán đã có chút mồ hôi lạnh, xem ra ngưng tụ thứ này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Loại châu thể ngưng tụ từ hỏa diễm này tên là Hỏa Lôi Tử, Tiêu Viêm từng phát hiện thứ này trong một số quyển trục mà Dược Lão lưu lại. Hỏa Lôi Tử này cũng khá kỳ dị, cần phải sử dụng thủ đoạn đặc thù đem một loại hỏa diễm đồng chất áp súc lại đến cực điểm, cuối cùng hình thành dạng hạt châu như thể này.

Chế tạo thứ này yêu cầu trình độ khống chế linh hồn cực kỳ khắc nghiệt, bởi vì khi áp súc mà không cân bằng được sẽ dẫn đến hỏa diễm bạo phát. Đến lúc đó, hậu quả khi bị phản phệ sẽ rất nghiêm trọng. Nếu như không phải thực lực Tiêu Viêm hiện giờ đã tăng mạnh thì cũng không dám thử chế tạo Hỏa Lôi Tử này.

Đương nhiên, Hỏa Lôi Tử mặc dù chế tạo rất phiền toái hơn nữa lại mang theo tính nguy hiểm, nhưng uy lực của nó lại không thể nghi ngờ. Lực phá hoại của thứ này cũng dựa trên nguyên liệu chế tạo ra nó, mà uy lực của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thì không cần phải nói. Hỏa diễm này ngưng tụ linh hồn lực mênh mông, chính là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo Hỏa Lôi Tử.

Tiêu Viêm đoán, một viên Hỏa Lôi Tử mà hắn chế tạo ra từ Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, nếu dùng bất ngờ thì dù là cường giả Đấu Tôn mà không kịp xử lý thì cũng sẽ rơi vào kết cục thảm. Đang cùng kẻ địch nào đó giao thủ, đột nhiên sử dụng thứ này, hiệu quả chắc chắn sẽ rất khả quan.

Chế tạo thành công Hỏa Lôi Tử, Tiêu Viêm lấy từ trong nạp giới ra một cái hộp gỗ nhỏ, rồi cẩn thận cất nó vào. Thứ này không thể dùng hộp ngọc,

bằng không hàn khí của ngọc sẽ làm mất cân bằng trong đó, đến lúc lấy ra lại phát nổ ngay trong tay mình quả thật là một trò cười.

Tiêu Viêm luyện chế thành công một quả vẫn chưa dừng tay. Nơi này quả thực là một nơi luyện chế do hỏa diễm thiên nhiên tạo ra, ở bên ngoài rất khó gặp được, tất nhiên hẳn phải luyện đủ mới có thể bỏ qua. Đến lúc gặp được cường giả Đấu Tôn, mà vút mười mấy, hai mấy quả Hỏa Lô Tử ra cùng lúc, cho dù là thực lực như Mộ Cốt lão nhân kia cũng không biết sẽ bị nổ tan xác thành cái dạng gì.

Trong lòng nảy ra ý này, Tiêu Viêm cũng nắm chặt bàn tay cười hắc hắc, hít mạnh một hơi. Hấp lực lại bùng phát ra! Dưới lực hút này, Tinh Vực đang tĩnh mịch lại một lần nữa sôi trào lên, Hỏa Diễm Phong Bạo gào thét thiêu đốt xung quanh. Dư chấn kinh khủng làm cho không gian vỡ ra thành không ít khe hở đen kịt.

Bởi vì uy lực mạnh mẽ của Hỏa Lô Tử luyện chế từ Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, Tiêu Viêm miệt mài chế tạo như không biết mệt mỏi. Chế tạo những Hỏa Lô Tử này tiêu hao không phải là nhỏ. Mặc dù là thực lực của Tiêu Viêm, chỉ tạo ra chừng mười tám viên cũng đã bị vắt kiệt sức, không thể ngưng tụ tiếp nữa.

Cảm thấy vậy, Tiêu Viêm cũng biết tốt xấu mà ngồi xuống xếp bằng tu luyện hồi phục. Nửa giờ sau, sự tiêu hao trong cơ thể hầu như không còn, đấu khí lại khôi phục đến bảy, tám phần. Trong lúc khôi phục đấu khí, Tiêu Viêm cũng kinh hỉ nhận ra, hiện giờ Phần Quyết cuối cùng cũng đạt tới Địa giai cao cấp!

Từ năng lực hấp thu cho đến luyện hóa của Tiêu Viêm cũng tăng mạnh hơn rõ rệt. Ngày trước cần phải nửa ngày mới khôi phục được Đấu khí, hiện tại lại không cần đến một giờ đã khôi phục hoàn toàn, đó chính là cái tốt mà Phần Quyết tiến hóa đem đến. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hơn nữa, lấy sự đặc thù của Phần Quyết, công pháp Địa Giai cao cấp bình thường còn xa mới được như nó. Dựa theo tính toán của Tiêu Viêm, Phần Quyết hiện giờ chỉ sợ có thể coi là đệ nhất công pháp dưới Thiên Giai công pháp. Đương nhiên, nếu là một ít thể lực từ thời viễn cổ, hoặc là công pháp của chủng tộc truyền thừa thì cũng khó nói. Như cổ tộc của Huân Nhi truyền thừa nhiều năm như vậy, nếu nói không có công pháp đấu kỹ trấn

tộc thì chắc chẳng có ai tin.

Nhưng bất kể thế nào, hiện giờ Phần Quyết đã từ từ lộ ra tiềm năng của nó. Tu luyện phần quyết mà thêm Di Hỏa tăng phúc, uy lực tự nhiên cực kỳ khủng bố. Bây giờ chỉ bằng như vậy, dù Tiêu Viêm không sử dụng bất kỳ đấu kỹ nào, thì có là cường giả Đấu Tông đỉnh phong mà ngay mặt giao chiến cũng sợ không phải đối thủ của hắn.

Nghĩ đến đây Tiêu Viêm không khỏi nhớ đến Đại trưởng lão của Băng Hà cốc, ngày đó, để đối phó với những cường giả như vậy, Tiêu Viêm phải dùng hết mọi thủ đoạn. Nhưng giờ hắn mà gặp lại, hắc hắc, Tiêu Viêm đảm bảo tên kia không có một chút cơ hội nào để xuất thủ.

Ở trong lòng tự sướng một phen, Tiêu Viêm đứng dậy, lại một lần nữa muốn chế tạo một ít Hỏa Lô Tử, nhưng ngạc nhiên phát hiện tử hắc hỏa diễm còn dư lại trong Tinh Vực đã không còn nhiều Tinh Thần chi lực lắm. Loại hỏa diễm này mà chế tạo ra Hỏa Lô Tử không chỉ uy lực kém đi, mà còn không thể bảo tồn lâu dài, đến thời gian sẽ tự động tiêu tán, cứ như vậy giá trị sử dụng cũng không lớn...

Nhìn thấy vậy, Tiêu Viêm cũng đành lắc đầu bỏ qua ý muốn luyện chế trăm tám mươi viên. Ánh mắt đảo qua một vòng, hắn liền đạp hỏa mà tiến tới không gian đại môn, cũng đã tới lúc nên đi ra rồi.

Trong lúc Tiêu Viêm luyện chế Hỏa Lô Tử, thì cả tòa Đan tháp cũng vì vậy mà lâm vào khẩn trương. Cơ hồ tất cả ánh mắt của cường giả Đan Tháp đều ngưng trọng nhìn lên bầu trời, nơi đang xuất hiện không gian bị vặn vẹo kịch liệt. Trong đó mơ hồ có một loại nhiệt độ cực kỳ kinh khủng đang tràn ngập ra, làm cho độ nóng của cả vùng xung quanh dần dần tăng cao.

Mảnh bầu trời kia, người Đan Tháp tự nhiên rõ ràng đó là địa phương gì. Nơi đó chính là Tinh Vực, là một trong những cấm địa của Đan Tháp. Ai cũng còn nhớ rõ khoảng hơn nửa năm trước, Huyền Không Tử phải mang theo bộ dáng chật vật chạy ra. Với thực lực cường giả như vậy còn không dám ở lâu trong đó, thì nói gì đến những người khác?

Hơn nữa, nếu hỏa diễm trong Tinh Vực kia hoàn toàn bùng nổ, thì chỉ sợ toàn bộ Thánh Đan thành này sẽ biến thành một tòa phế tích trong nháy mắt. Mà giờ đây, Tinh Vực hơn nửa năm không có động tĩnh kia giờ lại

đột nhiên có dấu hiệu bùng nổ. Thậm chí, nó lại mạnh theo cảm giác không thể chống đỡ, điều này quả thực làm cho toàn bộ người Thánh Đan thành đều hồn phi phách tán.

"Thực lực từ Đấu Hoàng trở xuống đều lập tức lui lại, các cường giả còn lại chuẩn bị kết trận bảo vệ Thánh Đan thành." Trên bầu trời, ba người Huyền Không Tử đang lơ lửng, sắc mặt nhưng trọng ban bố mệnh lệnh. Bọn họ có thể thấy được sự thay đổi của Tinh Vực, nó đã trở nên hoàn toàn bạo động, nếu bùng nổ ngay lúc này thì sẽ là một tai họa khủng khiếp. Loại tai nạn này, dù là Thánh Đan thành cũng không chịu nổi.

"Huyền Y, Thiên Lô Tử, chúng ta cùng hợp lực tăng thêm phong ấn!" Sau khi truyền đạt mệnh lệnh, Huyền Không Tử ngưng trọng nhìn hai người bên cạnh, trầm giọng nói.

"Ừ." Huyền Y cùng Thiên Lô Tử cũng trịnh trọng gật gật đầu, bọn họ cũng hiểu lực phá hoại khi Tinh Vực bùng nổ.

"Tiểu Y Tiên, chúng ta có cần rút lui không?" trên một tòa kiến trúc của Đan Tháp, Thiên Hỏa Tôn Giả khẽ cau mày nhìn không gian vụn vẹo kia, nói với Tiểu Y Tiên. Hiện giờ Tiểu Y Tiên vẫn mặc quần áo màu trắng, chẳng qua hai má lại gầy hơn so với trước kia rất nhiều.

Nghe được lời của Thiên Hỏa Tôn Giả nói, Tiểu Y Tiên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Ta muốn chờ hấn..."*

"Ai.." Thiên Hỏa Tôn Giả than nhẹ một tiếng, nhìn thoáng quá Tử Nghiên đang buồn rầu bên cạnh. Nàng bây giờ không ngừng cầm sợi tóc khuấy động vào Kim Quang Ấn Phù trong lòng bàn tay, khẽ thăm thì: *"Long Ấn vẫn không có gì khác lạ, Tiêu Viêm chắc chắn không có việc gì. Nhưng vì sao lâu như vậy vẫn chưa có tin tức."*

Vừa nói chuyện, nàng vừa liếc nhìn Tiểu Y Tiên bên cạnh, hai tròng mắt Tiểu Y Tiên đang nhìn chăm chăm dao động không gian trên bầu trời.

"Tăng thêm phong ấn!" Trên bầu trời, Huyền Không Tử hét to một tiếng, ba đạo quang mang mạnh mẽ lướt vào không gian, mơ hồ nhập vào trong đó, tạo thành từng gợn sóng vô hình lặng yên khuếch tán ra.

Sau khi ba người Huyền Không Tử toàn lực thi triển phong ấn, không gian

đang dao động kia cũng từ từ bình tĩnh lại. Nhưng không đợi mọi người trong thành vui mừng, không gian nơi cửa vào tinh vực đột nhiên vặn vẹo, một cái khe lớn quỷ dị xuất hiện trước ánh mắt ngỡ ngàng của đám người Huyền Không Tử.

"*Làm lại.*" Nhìn không gian quỷ dị vỡ ra, sắc mặt ba người Huyền Không Tử trong nháy mắt đã trở nên cực kỳ khó coi.

"*Âm âm!*"

Thanh âm vừa dứt, khe không gian kia đột nhiên rung mạnh lên, một luồng tử hắc hỏa diễm như gió bão khuếch tán ra toàn bộ Thánh Đan thành, trong phút chốc, nơi đây liền lâm vào khủng hoảng.

"*Kết đại trận!*" sắc mặt Huyền Không Tử xanh mét, phần nộ quát.

"*Rõ.*" Phần đông cường giả của Đan tháp đồng thanh hét lên, từng luồng đầu khí hùng hồn bộc phát ra giữa bầu trời.

"*Khuỵ khuỵ... Hỏa diễm chết tiệt này, trở về cho ta.*"

Ngay thời điểm cường giả Đan Tháp chuẩn bị kết trận. Trong khe không gian đang tích tụ tử hắc sắc hỏa diễm kia, một thân ảnh gầy gò chậm rãi hiện lên. Mơ hồ còn mang theo vài tiếng mắng chửi.

Khi âm thanh này vọng xuống, thân thể đám người Huyền Không Tử và Tiểu Y Tiên ở trên tòa kiến trúc bên cạnh đều cứng ngắc lại trong nháy mắt.

-----oOo-----

Chương 1203: Tin tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng mắng vừa vang lên thì Hắc sắc hỏa hải đang phun ra như núi lửa từ trong khe không gian kia nhất thời bị kiềm hãm, rồi trong ánh mắt đại ra của mọi người, chớp mắt nó đã lù vào trong cái khe.

Nhìn hỏa hải làm cho toàn bộ thánh đan thành đều phải kinh hãi lại rút đi nhanh như thủy triều xuống như vậy, làm sự rối loạn trong Thánh Đan thành đều dừng lại, từng cặp mắt kinh dị cùng nhìn lên bầu trời, nơi không gian liệt phùng, từ trong đó hiện ra một thân ảnh hơi gầy.

"Kia là Tiêu Viêm?"

"Hắn vẫn còn sống sao? Thật khó tin"

"Ngay cả tam đại cự đầu của Đan Tháp cũng không làm gì được loại hỏa diễm đó, tại sao chúng lại nghe theo hắn?"

Sau một lát thất thần, rốt cục thì mọi người cũng nhận ra nhân vật nửa năm trước đã trở thành ngôi sao sáng chói của Thánh Đan Thành, những lời bàn tán xôn xao bắt đầu truyền bá ra.

Bị nhìn chăm chú bởi vô số ánh mắt quái dị, dù lấy định lực của Tiêu Viêm cũng có cảm giác không được tự nhiên, hắn ngừng đầu nhìn về kinh ngạc trên mặt ba người Huyền Không Tử, cười nói: *"Ba vị hội trưởng, đã lâu không gặp a."*

"Tiêu Viêm, ngươi thật sự còn sống?"

Khuôn mặt ba người Huyền Không Tử từ kinh ngạc chuyển sang khó tin, đặc biệt là Huyền Không Tử, hắn là người đã đi vào Tinh Vực và cũng là người hiểu rõ nhất hoàn cảnh tàn khốc trong đó, ngay cả hắn cũng không dám nán lại quá lâu, vậy mà Tiêu Viêm, hắn lại dám nghỉ ngơi tám tháng trong đây, hơn nữa lông tóc không hề hao tổn.

Nhìn thần sắc kinh ngạc của ba người, Tiêu Viêm chỉ nhún vai, bàn tay chỉ vẫy nhẹ một cái, không gian liệt phùng liền từ từ tiêu tán, mà nhiệt độ cực cao đang tràn ngập trong Thánh Đan Thành cũng theo đó mà hạ thấp.

"Khí tức của ngươi..."

Ba người Huyền Không Tử cũng không phải là nhân vật tầm thường, từ từ hồi phục tinh thần, ánh mắt cẩn thận đảo qua người Tiêu Viêm, sự kinh hãi trong mắt họ lại càng đậm, hiện giờ khí tức của Tiêu Viêm so với lúc mới bước vào Tinh Vực quả là một trời một vực a.

"Người....người đem Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hấp thu?"

Đáy mắt Huyền Không Tử chợt lóe sáng rồi như nghĩ tới điều gì đó, liền khẽ hút một hơi khí lạnh.

"Hắc hắc, Huyền lão sẽ không muốn thu lại chứ?" Tiêu Viêm hắc hắc cười nói.

"Nếu người có thể đem tai họa kia giải quyết thì ta cũng không có ý kiến gì." Nhìn thấy Tiêu Viêm không phủ nhận, Huyền Không Tử cũng nhin không được mà thở nhẹ nhõm một hơi, chợt lão than thở một câu: *"Dù vậy, ta cũng không nghĩ rằng người cư nhiên có thể hàng phục được Tam Thiên Diễm Viêm hỏa, chúng ta đã tận mắt chứng kiến sự ngoan cố của tên kia."*

Tiêu Viêm cười cười, vừa muốn nói chuyện thì một đạo thân ảnh xinh đẹp màu trắng đã lao đến, chưa đợi hắn hoàn hồn liền vọt tới bên cạnh, ngọc thủ lạnh lẽo nắm thật chặt cánh tay hắn, khuôn mặt thanh lệ động lòng người giờ phút này khó có thể che giấu được sự vui mừng lẫn sợ hãi, mỹ mâu phiếm hồng, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

"Yên tâm, ta không sao."

Nhìn đôi mắt Tiểu Y Tiên phiếm hồng, giữ chặt lấy cánh tay hắn, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút nhu hòa, nhẹ giọng nói.

"Hắc hắc, ta đã nói là hắn nhất định sẽ không sao a, Long ấn của ta không thể nào sai được." Ở phía sau Tiểu Y Tiên, thanh âm của Tử Nghiên có chút đặc ý truyền tới, nhưng Tiêu Viêm vẫn mơ hồ cảm thấy được trong âm thanh của nàng còn mang theo một phần vui mừng cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Diệu lão tiên sinh, khiến mọi người phải lo lắng rồi." Vỗ nhẹ ngọc thủ lạnh lẽo của Tiểu Y Tiên, hắn quay đầu nhìn về phía Thiên Hỏa tôn giả đang đi tới, mỉm cười nói.

Thiên Hỏa tôn giả lắc đầu cười, ánh mắt đảo qua người Tiêu Viêm, trong mắt xẹt qua một chút kinh hãi, lão có thể cảm nhận được thực lực của Tiêu Viêm đã vào khoảng cửu tinh Đâu Tông. Lúc trước khi đi vào Tinh Vực, Tiêu Viêm chỉ ở vào khoảng tứ tinh Đâu Tông, mới có một năm không

thấy mà thực lực hắn đột nhiên tăng mạnh đến bực này, thật đáng sợ a."

Theo sau Tiêu Viêm lâu như vậy, Thiên Hỏa tôn giả tự nhiên biết rõ ràng sức chiến đấu của hắn, chỉ bằng vào thực lực tứ tinh Đấu Tông mà đã có thể đánh bại thiên xà đã bước vào Đấu Tông đỉnh phong, hiện giờ hắn lại đạt tới cửu tinh Đấu Tông, chỉ sợ trong hàng ngũ Đấu Tông bây giờ hắn đã không còn đối thủ, thậm chí một số Đấu Tông cường giả có thực lực kém cũng không thể chiếm được tiện nghi gì trong tay hắn.

"Ai, tốc độ tu luyện của người này... Quả nhiên thật đáng sợ, cứ như vậy chỉ sợ đột phá Đấu Tông cũng không có gì khó khăn."

Thiên Hỏa tôn giả cười khỏ trong lòng một tiếng rồi nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên, nói: "Người lo lắng nhất trong khoảng thời gian người mất tích chính là nàng, không có lúc nào nàng không nghĩ tới việc đi vào Tinh Vực, nếu không có ba vị hội trưởng của Đan Tháp ngăn cản thì chắc nàng đã mạnh mẽ xông vào rồi."

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm cũng nhìn thoáng qua khuôn mặt gầy đi không ít của Tiểu Y Tiên, nhất thời trong lòng nổi lên một cảm xúc phức tạp, trên đời này thứ khó tiêu hóa nhất chính là mỹ nhân ân a. Lúc trước, khi Tiểu Y Tiên theo hắn rời khỏi Xuất Vân Đế Quốc, theo hắn tới Hắc Giác Vực rồi lại chạy tới Trung Châu, dù ngàn dặm xa xôi nàng cũng không có nửa lời oán hận, tuy nói Tiêu Viêm toàn lực trợ giúp nàng không chế ách nan độc thể, nhưng vẫn không thể dùng lý do đó để biện hộ cho phần cảm tình này. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Như nhận thấy sự biến hóa trong mắt của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên có chút lúng túng, vội buông ngọc thủ của mình ra, nhẹ giọng nói: "Tất cả mọi người đều rất lo lắng cho người, về sau đừng nên làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa..."

Tiêu Viêm gật đầu cười, thu liễm cảm xúc trong lòng, ánh mắt hắn đảo qua xung quanh, nhận thấy Đan Tháp như sắp xảy ra một trận chiến lớn, không khỏi mỉm cười chấp tay về phía ba người Huyền Không Tử, nói: "Xin lỗi, đã tạo thêm rắc rối cho Đan Tháp."

"Chỉ cần người không sao là được rồi, trong khoảng thời gian này, ta chịu không ít sự dày vò của Huyền Y, với lại nếu như người xảy ra chuyện ở Đan Tháp, ngày sau lão già Dược Trần kia phá vây nhất định sẽ đến tìm ta

đòi người."

Nghe tới tên sư phụ, môi Tiêu Viêm khẽ mím lại, trong mắt xẹt qua vẻ lãnh lệ, hiện giờ hẳn đã thuận lợi đạt được Tam Thiên Diêm Viêm Hỏa, cũng tới thời điểm giải cứu lão sư khỏi tay bọn Hồn Điện rồi.

Nhìn khuôn mặt có chút lãnh lệ của Tiêu Viêm, Huyền Y liền hiểu ra suy nghĩ của hắn, nhẹ giọng nói: "Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, vào Đan Tháp đi, trong khoảng thời gian vừa rồi, chúng ta cũng nhận được một ít tin tình báo về nơi giam giữ Dược Trần." Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhảy dựng, hạ ý thức gật đầu thật mạnh.

Tại một phòng hội nghị, sắc mặt Huyền Không Tử ngưng trọng nói: "Theo tin tức chúng ta có được, thì trước khi Hồn Điện phái người đuổi giết người, bọn chúng từng có ý định chuyển Dược Trần đi, nhưng sau đó vì Đan Hội diễn ra mà tạm gác lại, nhưng trong khoảng nửa năm người mất tích, bọn chúng đã có đầy đủ thời gian để làm việc này."

"Quả nhiên là đã chuyển đi rồi." Sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, nắm chặt bàn tay lại.

"Không biết hiện giờ lão sư đang bị giam giữ ở nơi nào?" Ánh mắt Tiêu Viêm nóng rực nhìn chằm chằm ba người Huyền Không Tử, năng lực tình báo của Đan Tháp so với một mình hắn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, có bọn họ hỗ trợ, sự tình tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Có manh mối nhưng chưa xác định được, chúng ta cần thêm một ít thời gian mới có thể tìm ra tin tức chính xác." Huyền Y chậm rãi nói: "Nhưng người cũng không cần quá gấp gáp, dựa theo những tin tình báo mà chúng ta có thì việc điều tra ra sẽ rất nhanh."

Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, thời điểm như thế này thì hắn chỉ có thể nhờ cậy vào những tin tức tình báo của Đan Tháp.

Như nhận thấy nỗi lo lắng của hắn, Huyền Không Tử cũng an ủi vài lời: "Người cũng không cần quá lo lắng, Hồn Điện cần Dược Trần cho một việc quan trọng, nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chúng cũng không dám đả thương đến tính mạng hắn đâu."

"Ừm, đa tạ ba vị hội trưởng đã giúp đỡ."

Huyền Không Tử trầm mặc một hồi, đột nhiên nhẹ giọng nói: "Mặt khác, nếu như có được tin tình báo rồi thì cũng chỉ có thể dựa vào một mình ngươi, nếu chúng ta mà xuất thủ tất sẽ chọc giận Hồn Điện, đến lúc đó sẽ bùng nổ đại chiến, Đan Thập bây giờ không phải là đối thủ của Hồn Điện..."

"Đan Thập có thể giúp ta tìm ra nơi Hồn Điện giam giữ lão sư đã là tốt rồi, nếu nhiều hơn nữa thì Tiêu Viêm cũng có chút băn khoăn." Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng không nghĩ gì, ba người Huyền Không Tử là cự đầu của Đan Thập, mỗi cử chỉ lời nói của họ đều liên quan đến sự tồn tại của Đan Thập, mà thế lực của Hồn Điện lại cực kì khủng bố, nếu như đại chiến thực sự bùng nổ thì hậu quả thật quá mức khổng lồ. Vì vậy, dù là mấy người Huyền Không Tử, nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không dám chân chính tuyên chiến với Hồn Điện.

"Ai, ngươi yên tâm, bất kể như thế nào, Hồn Điện cũng là địch nhân của Đan Thập, nếu như có việc gì chúng ta sẽ tận lực hỗ trợ ngươi." *Huyền Không Tử có chút băn khoăn nói.*

Tiêu Viêm cười cười ôm quyền nói: "Nếu vậy thì xin cảm tạ Huyền lão trước."

"Trong đoạn thời gian này, ngươi cứ nghỉ tạm ở Đan Thập, một khi có tình báo, là có thể lập tức động thủ."

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, bàn tay nắm chặt, một khối ngọc phiến xuất hiện trong tay. Đây là vật truyền tin mà Phong tôn giả đã để lại cho hắn trước khi đi, mà hiện giờ cũng là lúc nên dùng tới. Đến lúc đó, nhân thủ tề tụ, chỉ cần có tin tức, là có thể đến thẳng nơi giam giữ Dược Lão để giải cứu.

"Lão sư...yên tâm đi, một chút nữa thôi... đệ tử sẽ đến cứu ngài."

Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhẹ nhàng hít một hơi, một sát ý âm trầm xẹt qua đôi mắt đen nhánh, Hồn Điện làm Dược Lão chịu những thống khổ gì, hắn sẽ trả lại bọn chúng gấp trăm ngàn lần!

"Rắc!" Trong lòng nổi lên sát ý, Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay, ngọc phiến bên trong liền vỡ tung ra.

-----oOo-----

Chương 1204: Phục Linh Thanh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy người Tiêu Viêm ngồi trò chuyện cùng ba cự đầu một hồi lâu rồi mới cáo từ rời đi, sau đó trở về phòng ngay lập tức.

"Trong khoảng thời gian này không có xảy ra chuyện gì sao?" Vừa bước vào phòng Tiêu Viêm liền hỏi.

"Nửa năm trước vì Diệp gia công việc rất nhiều, Diệp Trọng lại đợi hoài mà không có tin tức của người nên chỉ có thể dẫn Hân Lam thất vọng quay trở về Diệp Thành." Âm thanh của Tiểu Y Tiên vang lên.

"Án."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hiện giờ Diệp gia đang trong gian đoạn khôi phục trở lại, thân là Đại trưởng lão của gia tộc, Diệp Trọng không thể cứ mãi chờ đợi tại Thánh Đan Thành, hẳn ở đây nửa năm cũng đủ để thấy được thành ý rồi.

"Mặt khác, trong khoảng thời gian này, người của Huyền Minh Tông đã tới gây phiền toái một lần, thiếu tông chủ cùng hai gã trưởng lão của bọn chúng đã cùng nhau mất tích bên trong Đan giới, e rằng đã lành ít dữ nhiều. Bọn chúng cho rằng là người đã ra tay, vì vậy luôn luôn muốn tìm đến gây phiền phức. Tuy nhiên về sau có Tào Dĩnh các nàng đứng ra làm chứng rằng người của Huyền Minh Tông là do Mộ Cốt lão nhân sát hại, hơn nữa còn có Đan Tháp đứng ra dàn xếp, cuối cùng bọn chúng tuy không cam lòng nhưng cũng phải rời đi."

Tiểu Y Tiên cau mày lại, nói: "Nhưng theo ta thấy thù hận của bọn chúng đối với người vẫn không giảm đâu, hiện giờ người lại rời khỏi tinh vực mà không xảy ra chuyện gì, nếu như bọn chúng nhận được tin này nhất định sẽ lại tìm đến sinh sự."

"Một lũ ngu xuẩn."

Tiêu Viêm nhướng mày, phát phát tay, nói: *"Kệ bọn chúng đi, nếu như lại muốn đến sinh sự thì cũng không cần phải nương tay nữa, bọn chúng cũng không phải thứ tốt lành gì."*

"Án."

Tiêu Viêm ngồi trên ghế, nhìn lướt qua thân thể là lướt của Tiểu Y Tiên, trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc, hỏi: *"Khí tức của ngươi trong hơn nửa năm nay dường như đã mạnh hơn rất nhiều a?"*

"Viên độc đan trong cơ thể có tác dụng rất lớn đối với việc tu luyện của ta, chỉ gần một năm nhưng tiến bộ cũng không ít." Tiểu Y Tiên nở nụ cười đáp.

"Đâu chỉ là không ít, ai... Hiện giờ thực lực của ngươi e rằng đã đạt đến mức cao nhất của Tam tinh Đẩu Tôn. Tốc độ tu luyện thế này cho dù nhìn khắp cấp bậc Đẩu Tôn, cũng rất ít người có thể so sánh được với ngươi, Ách Nan độc thể quả nhiên là đáng sợ a!"

Thiên Hoả tôn giả ở bên cạnh cũng chỉ biết cười khỏ một tiếng, âm thanh có chút phức tạp. Trong khoảng thời gian này thực lực của hắn mặc dù cũng có chút tiến bộ, nhưng nếu đem ra so sánh với Tiểu Y Tiên thì lại thua kém quá xa.

"Tam tinh Đẩu Tôn đỉnh phong sao?"

Trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên một chút kinh ngạc, nếu giờ Tiểu Y Tiên hoàn toàn bộc phát Ách Nan độc thể mà nói, thì sợ rằng đã có đủ thực lực để đánh một trận với cóc chủ Băng Hà Cốc. Ách Nan độc thể quả nhiên là huyền bí a.

"Diệu lão tiên sinh cũng đừng xem thường bản thân, chỉ ngần ngại gần một năm ngươi đã ổn định Nhất tinh Đẩu Tôn đỉnh phong, muốn đột phá đến Nhị tinh, thậm chí khôi phục lại thực lực trước kia cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi." Tiểu Y Tiên cũng mỉm cười, nói.

"Rất khó a, có thể khôi phục lại được thực lực Đẩu Tôn cũng đã nằm ngoài sự mong đợi của ta rồi. Năm đó, ở thời kỳ đỉnh phong ta cũng chỉ đạt tới Ngũ tinh Đẩu Tôn mà thôi."

Thiên Hoả tôn giả cười khở một tiếng, lão có thể hiểu được, muốn khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong sẽ khó khăn như thế nào. Mỗi một tinh Đẩu Tôn muốn tăng lên là cực kỳ khó khăn, cho dù tiêu phí mấy chục năm, thậm chí trăm năm thời gian cũng không phải là chuyện hiếm gặp. Chính vì thế hắn mới bị tốc độ tu luyện của Tiêu Y Tiên làm cho kinh ngạc xen lẫn hâm mộ.

"Cũng không nhất định sẽ như vậy..." Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn, trầm ngâm một lát sau đó mới chậm rãi nói: *"Tu luyện bình thường muốn khôi phục lại quả thật cần phải tiêu hao không ít thời gian, nhưng còn có cách khác có thể đem thời gian đó rút ngắn lại."*

"Cách người nói là dựa vào đan dược sao?"

Vừa nghe thấy vậy, bàn tay khô héo đang cầm chén trà của Thiên Hoả tôn giả khẽ run lên, trong mắt cũng xẹt qua vẻ nóng cháy. Ở trình độ của hắn bây giờ, đan dược có thể trợ giúp được cho hắn ít nhất cũng phải là Bát phẩm đan dược.

"Diệu lão tiên sinh không biết đã từng nghe qua một loại đan dược có tên là Phục Linh Thanh Đan?" Tiêu Viêm khẽ nói.

"Phục Linh Thanh Đan?"

Phản ứng đầu tiên của Thiên Hoả tôn giả là ngây người ra, sau đó quang mang trong mắt đột nhiên đại thịnh, khuôn mặt già nua cũng tỏ rõ vẻ kích động.

"Có phải đó là loại đan dược được xưng tụng rằng có thể làm cho thực lực đã bị thụt lùi của một người có thể phản hồi lại thời kỳ đỉnh phong, Phục Linh Thanh Đan?"

"Ha ha, Phục Linh Thanh Đan quả thật có tác dụng này, nhưng cũng không có khả năng như người nói, có thể trực tiếp khôi phục thực lực, đây chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi. Theo dự đoán của ta, nếu Diệu lão tiên sinh sử dụng loại đan dược này thì có thể khôi phục thực lực đến Tam tinh Đẩu Tôn." Tiêu Viêm cười cười, lắc đầu giải thích.

"Tam tinh... Như vậy cũng quá đủ rồi."

Thiên Hoả tôn giả cũng không quá thất vọng, có thể trực tiếp từ Nhất tinh đỉnh phong đột phá lên Tam tinh cũng đã là tiến bộ cực kỳ lớn rồi.

"Tuy nhiên... Phục Linh Thanh Đan chính là Bát phẩm đan dược, luyện chế rất phức tạp, cho dù là Bát phẩm Luyện Dược Tông Sư cũng rất khó luyện chế thành công."

Nhìn thấy khuôn mặt Thiên Hoả tôn giả có vẻ chần chừ, Tiêu Viêm cũng không khỏi nở một nụ cười, nói: *"Việc này hãy giao cho ta đi, Diệu lão tiên sinh từ trước tới nay đã giúp ta nhiều như vậy, giờ cũng là lúc nên báo đáp lại cho lão nhân gia rồi."*

Bất kể như thế nào, trong khoảng thời gian này, Thiên Hoả tôn giả cũng xem như là một trợ thủ đắc lực cho Tiêu Viêm. Trước kia bọn họ từng có giao kèo, chỉ cần hỗ trợ giúp Thiên Hoả tôn giả luyện chế ra thân thể mới để dung nạp linh hồn thì Thiên Hoả tôn giả sẽ hộ vệ cho hắn một năm, hiện giờ một năm đã sắp qua, cho nên muốn giữ người ta lại thì tự nhiên phải cấp cho họ thêm nhiều ưu đãi một chút.

Thêm nữa, có lẽ không bao lâu nữa sẽ phải đi Hồn Điện giải cứu Dược Lão, đến khi đó đương nhiên đội ngũ càng mạnh lại càng tốt. Việc trợ giúp Thiên Hoả tôn giả gia tăng thực lực cũng chính là làm cho việc giải cứu sắp tới tăng thêm một phần nắm chắc.

"Ai, đại ơn này lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng."

Thiên Hoả tôn giả há miệng thở dốc, những lời khách sáo trong miệng muốn phát ra liền bị nuốt ngược trở lại, gật gật đầu, nặng nề nói.

"Ha ha, chờ ta nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, cố gắng hết sức tranh thủ trước lúc có được tình báo của Đan Tháp, sẽ luyện chế Phục Linh Thanh Đan cho Diệu lão tiên sinh."

Tiêu Viêm cười cười, đứng dậy cất bước về phòng của mình, nói: *"Sắc trời cũng không còn sớm nữa, các người hãy sớm đi nghỉ ngơi, nếu nhận được tin tức của Đan Tháp hãy lập tức cho ta biết, ta có thể sẽ bế quan vài ngày."*

Thấy vậy, ba người Tiểu Y Tiên cũng khẽ gật đầu, chỉ có Tử Nghiên bất mãn thì thầm: *"Lại bế quan nữa rồi..."*

Trong phòng, bên ánh đèn nhu hoà, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường, một bàn tay nắm chặt lại, trên bàn tay còn lại xuất hiện một quyền trục, đó là quyền trục Huân Nhi để lại cho hắn trước khi rời đi, ba ấn sau của Đế Ấn Quyết.

Đối với uy lực của Đế Ấn Quyết, trong lòng Tiêu Viêm hiểu rõ vô cùng, đây chính là một bộ Địa Giai cao cấp đấu kỹ đầy đủ. Cho dù có đem tách từng ấn quyết ra thì vẫn mạnh hơn các Địa Giai cao cấp đấu kỹ khác. Mà nếu hội tụ đủ ngũ ấn, uy lực sẽ lập tức tăng lên Thiên Giai đấu kỹ, Đế Ấn Quyết có thể trở thành một trong những tuyệt học của Cổ Tộc thì cũng không phải chỉ là hư danh.

Đế Ấn Quyết được chia ra thành ngũ ấn nhưng Tiêu Viêm trước giờ chỉ mới học được có hai ấn mà thôi, nếu là trước kia thì uy lực của hai ấn cũng đã đủ để sử dụng, nhưng hiện nay hắn phải chạm mặt với những cường giả ngày càng mạnh hơn thì Khai Sơn Ấn cùng Phiên Hải Ấn cũng từ từ lộ ra sự yếu kém. Bởi vậy, trước khi hành động giải cứu Dược Lão, Tiêu Viêm phải luyện thành ba ấn còn lại của Đế Ấn Quyết, đến lúc đó cũng sẽ có nhiều hơn một số thủ đoạn.

Bên trong quyền trục mà Huân Nhi lưu lại chính là phương pháp tu luyện của Phúc Địa Ấn, Nhân Thiên Ấn, Cổ Đế Ấn. Bằng vào thực lực hôm nay thì việc tu luyện Phúc Địa Ấn đã không thành vấn đề. Ngược lại, tu luyện Nhân Thiên Ấn có chút miễn cưỡng nhưng vẫn có thể thành công. Tuy nhiên, về phần ấn quyết cuối cùng là Cổ Đế Ấn thì vẫn bất lực như trước, dựa theo ghi chép trên quyền trục thì cho dù là bên trong Cổ Tộc cũng có rất ít người có thể tu luyện thành công. Bởi vậy có thể thấy rõ tu luyện ấn thứ năm này khó đến thế nào.

Dù vậy Tiêu Viêm cũng không tỏ ra quá tham lam, hắn hiểu rằng chỉ ăn một miếng sẽ không thể béo lên được, có thể tu luyện thành công Phúc Địa Ấn cùng Nhân Thiên Ấn cũng đủ để thực lực hiện tại của hắn tăng lên không ít rồi.

Trong lòng đã có chủ ý rõ ràng, Tiêu Viêm cũng không dám kéo dài thời gian quá lâu, tin tức bên trong quyền trục đều được ghi nhớ trong đầu, sau đó từ từ nhắm mắt lại, hai tay bắt đầu kết xuất một loạt thủ ấn phức tạp.

Cấp bậc của Đế Ấn Quyết là không thấp, tại Cổ Tộc cũng được xem là một

trong những đấu kỹ cao thâm, mức độ khó khăn khi tu luyện dĩ nhiên là không nhỏ chút nào. Nhưng cũng may là Tiêu Viêm cũng không phải một kẻ mới nhập môn tu luyện, hẳn đã có kinh nghiệm tu luyện hai ấn đầu tiên rồi, hiện giờ tu luyện những ấn sau tuy nói rằng không thể chỉ luyện một lần đã thành công, nhưng ít ra khi bắt đầu cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên trong căn phòng yên tĩnh có một thanh niên đang ngồi xếp bằng, sắc mặt tỏ ra ngưng trọng, hai tay không ngừng biến ảo kết xuất từng đạo thủ ấn làm cho người khác hoa cả mắt. Mà trong lúc thủ ấn biến ảo, bỗng nhiên có một tia ba động kỳ dị lặng yên khuếch tán ra.

Trong lúc Tiêu Viêm tu luyện Đê Ấn Quyết, thời gian năm ngày lặng lẽ trôi qua, mà trong năm ngày này, từ Phúc Địa Ấn cho đến Nhân Thiên Ấn đều đã được Tiêu Viêm thi triển qua vô số lần. Bằng vào kinh nghiệm của quá khứ, cộng thêm việc mất ăn mất ngủ, ngày đêm tu luyện thì Phúc Địa Ấn đã bắt đầu tỏ ra thành thực, còn Nhân Thiên Ấn bước đầu cũng đã tìm ra được phương hướng tu luyện. Dựa vào tiến độ như thế này thì việc nắm giữ toàn bộ cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tiêu Viêm mất ăn mất ngủ tu luyện liên tục đến ngày thứ bảy thì đột nhiên bị Tiểu Y Tiên cắt đứt. Ngay khi hắn còn đang vui mừng, tưởng rằng trong thời gian ngắn như vậy mà Đan tháp đã có được tin tức của Dược Lão, thì Tiểu Y Tiên lại nói cho hắn biết, đã có phiền phức tìm tới tận cửa. Tiêu Viêm đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trong mắt xẹt qua hàn ý âm lãnh.

"Là Huyền Minh Tông?"

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Hơn nữa lần này người tới cũng không ít, xem ra tông chủ của Huyền Minh Tông thật sự muốn người phải đền mạng cho con hắn."*

Khuôn mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, bước xuống giường, thản nhiên nói: *"Một khi đã vậy, để ta thử xem hắn có tư cách này hay không!"*

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng đã bước ra khỏi phòng. Bọn chúng đã muốn đề đầu cưỡi cổ mình như vậy, nếu còn lựa chọn tránh né thì chỉ sợ cái danh vô địch đan hội sẽ bị kẻ khác đem ra làm trò cười.

Chương 1205: Dịch Trần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía bên ngoài Đan Tháp là một quảng trường được làm bằng đá hoa cương. Ngày thường, nơi này kẻ đến người đi, dòng người dường như chưa bao giờ dứt, mà đây cũng là một nơi có nhân khí khá thịnh vượng của Thánh Đan Thành.

Tuy nhiên, vào thời điểm này, quảng trường vốn dĩ người qua kẻ lại không dứt này lại tụ tập thành một đám đông, giữa đám đông có một khoảng đất trống, nơi đó có gần trăm người đang đứng sừng sững thẳng tắp như những cây trường thương, mơ hồ phát ra khí tức lạnh lẽo tràn ngập làm cho không ít người đứng xung quanh thoáng chút biến sắc. Đám người này nhìn qua đã biết không phải dạng tầm thường, hiện giờ giống chông khua chiêng đi đến nơi này rõ ràng là lai giả bất thiện*.

"Hình như là người của Huyền Minh Tông?"

"Lão giả áo xám cầm đầu kia có phải Huyền Thiên Nam - tông chủ của Huyền Minh Tông không? Không ngờ ngay cả lão quái vật này cũng tự thân xuất mã, rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì?"

"Nghe nói là vì Tiêu Viêm, theo lời đồn đãi thì lúc còn trong Đan giới, thiếu tông chủ Huyền Minh Tông là Thần Nhân đã bị Tiêu Viêm giết chết, lão quái vật lần này đến đây hẳn là để báo thù a."

"Khó trách bọn họ lại tỏ ra dằng dằng sát khí như vậy, chuyện hôm nay xem ra không dễ giải quyết rồi."

Nghe được những âm thanh bàn luận xôn xao xung quanh, ánh mắt vị lão giả áo xám liền trở nên âm hàn, lần lượt đảo qua đám người đang nghị luận, nơi nào bị ánh mắt hắt quét trúng, mọi người đều cảm thấy trong lòng chột lạnh, vội vàng ngậm miệng lại. Huyền Minh Tông không phải là một thế lực dễ đối phó, chỉ cần một lời không hợp là bọn họ sẽ rút đao xử lý, đây là chuyện cũng không hiếm gặp. Và lại, với tính cách có thù tất báo của bọn họ, nếu ai đắc tội thì kết cục cuối cùng sẽ rất thâm hiểm.

"Thần tông chủ, nơi này là Đan Tháp, giờ người mang theo nhiều người

đằng đằng sát khí đến nơi này cuối cùng là muốn làm gì?"

Đang lúc mọi người kinh sợ dưới ánh mắt âm trầm của Thần Thiên Nam thì chợt có một tiếng quát lạnh truyền ra từ Đan tháp, một thân ảnh già nua dẫn phần đông cường giả của Đan Tháp xuất hiện, sau đó đứng trên sân rộng. Ánh mắt mọi người chuyển qua, thì ra đó là Đại trưởng lão Khâu Lãng của Đan tháp.

"Khâu trưởng lão, ngươi đừng mang Đan Tháp ra dọa lão phu, người khác còn sợ chứ lão phu đây chẳng ngại gì đâu." Thần Thiên Nam lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Khâu Lãng, nói: "Con trai ta chết trong tay Tiêu Viêm, hôm nay lão phu nhất quyết phải bắt hắn chôn cùng!"

Khâu Lãng không chút nhún nhường, nhíu mày trầm giọng phản bác:
"Ngày trước đã nói với ngươi rồi, chuyện này ngươi đáng lẽ phải đi tìm Mộ Cốt lão tạp mao của Hồn Điện."

"Mộ Cốt lão tạp mao kia có trách nhiệm, nhưng Tiêu Viêm cũng là một trong những hung thủ sát hại con trai ta, chỉ cần giao hắn ra đây, lão phu liền lập tức rời đi!"

"Ngươi cho rằng Đan Tháp là cái gì, ngươi nói mang người giao nộp liền phải mang ra giao nộp hay sao? Thần Thiên Nam ngươi còn chưa có tư cách đó đâu!" Nhìn thấy vị lão giả áo xám tỏ ra nhất mực ngoan cố, Khâu Lãng cũng giận dữ quát.

"Khâu trưởng lão thật uy phong, Huyền Minh Tông tốt xấu gì cũng là một trong hạ tam tông phụ thuộc vào Thiên Minh Tông chúng ta. Nếu như người đứng đầu một tông có thù mà không thể báo, ngày sau sẽ còn ai chịu tin phục Thiên Minh Tông ta?"

Tiếng quát lạnh của Khâu Lãng vừa mới vang lên thì bỗng có một đạo thân ảnh chậm rãi bước ra từ phía sau Thần Thiên Nam, cười nhạt nói.

"Ngươi là?"

Hai mí mắt của Khâu Lãng hơi híp lại nhìn người vừa bước ra, người này tuổi cũng không lớn, dáng người cao to, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, có phần giống con gái. Nhưng ở giữa trán mơ hồ ẩn hiện chút lệ sắc, làm cho bộ dáng xuất sắc kia nhìn có chút âm lãnh.

"Thiên Minh Tông, Dịch Trần."

Tuần mỹ nam tử nở nụ cười, khí độ có phần bất phàm. Nhưng khi danh tự vô cùng đơn giản được truyền ra thì lại làm cho mọi người cảm nhận được một luồng sát ý lạnh lẽo chạy qua thân thể.

"Thiên Minh Tông Dịch Trần?"

Nghe thấy thế, Khâu Lăng cũng hơi sững sờ, chột như nhớ ra điều gì đó, hai chân mày cũng tự nhiên nhíu chặt lại.

"Dịch Trần? Chẳng lẽ người này là Dịch Tu La của Thiên Minh Tông?"

Mọi người xung quanh cũng vì tên của tuần mỹ nam tử mà nổi lên từng trận bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn về phía hắn hiện lên vẻ sợ hãi khó có thể che dấu. Như thể Dịch Trần này là một loại Hồng Hoang mãnh thú hung tàn vậy.

Danh tiếng Dịch Tu La ở Trung Châu là không hề nhỏ, hơn nữa người này bằng vào vô số lần sát phạt đẫm máu mà tích lũy nên hung danh. Trong khu vực thống trị của Thiên Minh Tông, hung danh Dịch Tu La đủ để khiến cho người nghe cảm thấy thất kinh hồn bạt vía.

So sánh với hung danh này, nếu Tiêu Viêm không giành được ngôi vị quán quân của đan hội, thì còn lâu mới bằng được với hắn.

Dịch Trần được xưng tụng là đệ tử xuất sắc nhất của Thiên Minh Tông trong vòng trăm năm nay. Đương nhiên, bằng vào địa vị hiện giờ của hắn tại Thiên Minh Tông, cho dù là một số trưởng lão nhìn thấy hắn cũng phải tỏ vẻ cung kính. Ai cũng biết thực lực của hắn, thêm vào thủ đoạn độc ác khi ra tay, sau này đương nhiên sẽ trở thành tông chủ đời tiếp theo của Thiên Minh Tông. Tuy trong tông vẫn còn có những người có khả năng cạnh tranh nhưng từ trước đến giờ vẫn chưa có ai dám. Ngay cả tông chủ Thiên Minh Tông cũng cảm thấy lạnh lẽo vì những thủ đoạn tàn nhẫn độc ác của hắn.

Thực lực của Dịch Trần cũng chẳng kém cạnh gì hung danh của hắn, cách thức bồi dưỡng đệ tử của Thiên Minh Tông sắc mùi huyết tinh cùng tàn khốc. Tương truyền rằng mỗi một đời đệ tử chân truyền khi tu luyện đến

một cấp độ nhất định sẽ phải đi vào cấm địa của tông môn. Ở nơi đó, sư huynh đệ đều phải thủ túc tương tàn, cứ như vậy đến khi chỉ còn một người rời khỏi cấm địa mới có thể trở thành đệ tử hạch tâm chân chính của tông môn. Thêm nữa, công pháp tu luyện của Thiên Minh Tông cũng cực kỳ tàn nhẫn và bá đạo, bọn họ có thể mạnh mẽ cắn nuốt đáu khí của người khác, với điều kiện đầu tiên là phải cắn nuốt huyết nhục cùng một lúc.

Mà những người có thể từ trong cấm địa đi ra tự nhiên trên người sẽ tràn ngập mùi vị của huyết tinh. Cũng bởi vì đáu khí của những sư huynh đệ đã vĩnh viễn nằm lại trong cấm địa, theo sau đó chính là huyết nhục, tất cả đều trở thành vật đại bổ cho người thắng cuộc cuối cùng.

Dịch Trần chính là người duy nhất đi ra từ cấm địa trong đời đệ tử này, cộng thêm việc mấy năm nay hắn tại xung quanh Thiên Minh Tông chém giết liên miên, cường giả chết ở trong tay của hắn nhiều không đếm hết. Thực Lực của hắn cũng vì chém giết quanh năm mà nhanh chóng tăng mạnh, cho tới bây giờ đã trở thành một trong những người khoảng ba mươi tuổi đã đạt đến Đáu Tông đỉnh phong trong lịch sử của Thiên Minh Tông, hơn nữa còn có xu thế bước một chân vào cấp độ Đáu Tôn.

Nếu như nói Hồn Điện quý dị khó lường thì Thiên Minh Tông chính là máu tanh, tàn nhẫn. Nhưng cuộc sống trên thế gian này chính là yếu thì chết, mạnh thì sống. Chẳng qua sự tàn nhẫn của Thiên Minh Tông này lại được tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, Thiên Minh Tông ngày càng trở nên mạnh mẽ đã chứng minh việc họ lựa chọn phương pháp tàn nhẫn này cũng có thể xem là một phương pháp đặc biệt.

Tất nhiên, từ việc Thiên Minh Tông cắn nuốt huyết nhục của người khác để gia tăng thực lực của bản thân thì có thể thấy rằng công pháp mặc dù bá đạo, nhưng cũng sẽ để lại di chứng không hề nhỏ chút nào. Người tu luyện công pháp này đạt tới đỉnh phong đều không có ngoại lệ, cuối cùng sẽ bị công pháp phản phệ ngược trở lại dẫn đến tử vong một cách thê thảm. Chính vì vậy, công pháp loại này chính là chất xúc tác dần hút khô sinh mệnh lực của người tu luyện. Tuy đạt được lực lượng to lớn chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng ít ra cũng đã từng có một phút huy hoàng rực rỡ. Có lẽ đó chính là suy nghĩ trong lòng tông chủ Thiên Minh Tông các đời trước.

"Khâu trưởng lão, việc này cũng xem như là chuyện cá nhân, mỗi thù giết con tất nhiên phải báo. Nếu Đan tháp nhúng tay vào thì có vẻ không ổn a."

Đối với những tiếng bàn luận xôn xao xung quanh, vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dịch Trần cũng không có chút nào dao động, ánh mắt thủy chung nhìn thẳng vào Khâu Lăng.

"Lão phu đã sớm nói qua, hung thủ giết chết Thần không phải là Tiêu Viêm, mà là Mộ Cốt lão nhân. Các ngươi tìm lầm thủ phạm rồi." Khâu Lăng trầm giọng nói.

"Nếu như không phải bị Tiêu Viêm đánh đến trọng thương thì bọn chúng cũng có thể chạy thoát khỏi độc thủ của Mộ Cốt lão nhân. Dù thế nào thì chuyện cũng liên quan đến hắn, nếu hôm nay không thể cho ta một lời giải thích, Huyền Minh Tông tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định." Thần Thiên Nam ánh mắt âm hàn như độc xà, âm trầm nói.

"Ngươi đang uy hiếp Đan Tháp ta?" Khâu Lăng sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng quát.

"Ài, Khâu trưởng lão, mấy năm gần đây Đan Tháp cùng Hồn Điện đối đầu, nhưng Thiên Minh Tông ta vẫn luôn duy trì sự trung lập, nếu như có một vài việc giải quyết không được ổn thỏa thì có lẽ chúng ta sẽ âm thầm liên minh với Hồn Điện, ta nghĩ chuyện này cũng không tốt lành gì với Đan tháp đâu." Dịch Trần than nhẹ một tiếng, nói.

Lần này đến lượt Khâu Lăng thoáng có chút biến sắc, lời này nếu như do người khác nói ra có lẽ hắn sẽ không để ý đến, nhưng kẻ đó lại là Dịch Trần, người trên cơ bản đã được chọn làm tông chủ Thiên Minh Tông đời tiếp theo. Như vậy, lời của hắn không thể không có thêm chút sức nặng, tuy nói rằng Đan Tháp mạnh mẽ, nhưng nếu xảy ra xung đột với một thế lực mạnh như Thiên Minh Tông, lại thêm Hồn Điện như hổ rình mồi thì mọi việc sẽ rất rắc rối.

"Lời nói như vậy xin khuyên các hạ ít nói ra thì tốt hơn, còn nữa, lấy thân phận của Thần tông chủ lại đi đối phó với một kẻ hậu bối, nếu chuyện này truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ mất hết thể diện phải không?" Khâu Lăng trầm giọng nói.

"Lão phu mặc kệ cái gì mà vẫn bối hay trưởng bối..."

Thần Thiên Nam cười lạnh một tiếng, nhưng còn chưa kịp nói tiếp thì

Dịch Trần ở bên cạnh đã đưa tay ngăn hẳn lại, sau đó mỉm cười đáp lại một câu: *"Nếu như Khâu trưởng lão đã nói vậy thì thế này đi, nể mặt Đan Tháp, hôm nay chúng ta sẽ không tiếp tục mạnh mẽ đòi người nữa."*

Nghe vậy, Thân Thiên Nam có chút sững sốt, nhưng lại nhìn thấy khoe miệng Dịch Trần hiện lên nụ cười lạnh lạnh. Mà ngay sau khi thanh âm của hắn vang lên, đầu khí hùng hồn mênh mông cuộn cuộn bỗng nhiên trào dâng trong mảnh thiên địa này.

"Tại hạ hôm nay rất mong muốn khiêu chiến người đã đạt được ngôi vị quán quân của đan hội. Tiêu Viêm bằng hữu, không biết người có thanh danh vang dội như người có can đảm để tiếp nhận hay không?"

Trong lòng chửi thầm một tiếng, Khâu Lăng vừa muốn quát lên thì đã nhìn thấy không gian trước mặt đột nhiên hơi bị bóp méo, một thân ảnh gầy gò như ẩn như hiện chậm rãi xuất hiện trước những ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, lập tức trong lòng Khâu Lăng thầm kêu không ổn. Thân ảnh kia dần dần hiện ra, tiếng cười khẽ vang lên nhẹ như một cơn gió quanh quần trên sân rộng.

"Nếu các hạ đã có ý như thế, Tiêu Viêm ta nếu như còn tránh lui thì e rằng danh dự vô địch đan hội của Đan Tháp sẽ bị ta bôi nhọ mất, nếu đã như vậy, cuộc chiến này... Ta tiếp nhận."

---

*Lai giả bất thiện: Người đến không có ý tốt

-----oOo-----

Chương 1206: Giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân ảnh chậm rãi hiện lên phía trước Khâu Lăng, khuôn mặt tuấn mỹ của Dịch Trần vẫn không có bất kỳ vẻ kinh ngạc nào, hắn chỉ nhẹ nhàng cười hỏi:

"Người chính là Tiêu Viêm?"

Tiêu Viêm cũng không trả lời, bình tĩnh nhìn nam tử tuấn mỹ đang đứng trước mặt, mùi tanh của máu nồng đậm làm cho hắn phải khẽ cau mày lại. Người này rõ ràng là một kẻ tâm địa độc ác, không biết hai tay của hắn đã nhuốm bao nhiêu máu tươi mới có thể tích lũy được mùi máu nồng nặc đến vậy.

"Tiêu Viêm, không cần phải để ý đến khiêu khích của hắn, tên Dịch Trần này cũng không phải hạng thiện lương gì!" Khâu Lăng đứng phía sau Tiêu Viêm vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Người ta đã đem lôi đài đưa đến tận cửa rồi, làm sao ta có thể cự tuyệt đây?" Tiêu Viêm cũng mỉm cười đáp.

Nghe vậy, Khâu Lăng cũng đành im lặng, chuyện đã đến nước này thì không còn cách nào thay đổi được nữa. Tiêu Viêm nói chuyện có vẻ bình thản nhưng ngạo khí ở trong lòng lại không hề kém cạnh, người lịch sự với hắn thì còn tốt, nhưng nếu biểu hiện ra thái độ khiêu khích, châm chọc, căm thù thì e rằng cũng sẽ không còn tốt như vậy rồi.

"Tiêu Viêm có lên."

Ở phía sau Khâu Lăng đột nhiên truyền đến một tiếng cười duyên, ánh mắt của mọi người nhìn lại, chỉ thấy đó chính là Tào Dĩnh đã rất lâu không có lộ diện đang yêu kiều duyên dáng đứng phía sau Khâu Lăng. Thân thể đầy đặn, mềm mại làm cho không ít nam nhân phải thèm thuồng, sức hút của yêu nữ xinh đẹp này quả thật kinh người.

"Hắc hắc, hôm nay xem ra có trò vui để xem rồi, trận chiến giữa quán quân đan hội và Dịch Tu La của Thiên Minh Tông, đây có thể xem là hai người xuất sắc bậc nhất trong lớp người trẻ tuổi giao thủ, không biết ai mới là người có thể chiến thắng."

"Theo ta thấy thì Tiêu Viêm có vẻ yếu hơn, Dịch Trần tuy chỉ là Đấu Tông đỉnh phong nhưng nghe đồn rằng hắn đã nhiều lần thoát thân trong tay cường giả Đấu Tôn. Nếu không có bản lĩnh đích thực thì chỉ sợ sẽ không có được khả năng đó."

"Đúng vậy a, sở trường của Tiêu Viêm dù sao cũng là luyện đan chứ không phải chiến đấu."

"Hừ, ta thấy chưa hẳn đã thế, Tiêu Viêm có thể ở sống trong tình vực hơn nửa năm thì có ai dám khẳng định hẳn không có con bài chưa lật nào đó?"

Nhìn hai người tuy trẻ tuổi nhưng đã cực kỳ nổi tiếng này, những người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao. Hiển nhiên, đối với trận đại chiến sắp tới, bọn họ có vẻ cực kỳ chờ mong.

Đối với những tiếng bàn luận xung quanh, trên khuôn mặt của Dịch Trần lại hiện lên nụ cười lạnh lạnh, đầu lưỡi đỏ sẫm nhẹ nhàng liếm liếm môi, thoạt nhìn giống như một loài dã thú đang đói mà lại gặp được con mồi, làm cho người khác có chút sợ hãi.

"Thần bá bá, có để ta ra tay thay ngươi chứ?" Dịch Trần quay đầu lại, nhìn thoáng qua Thần Thiên Nam ở bên cạnh, mỉm cười hỏi.

"Chỉ cần ngươi có thể giết chết tiểu tử này, đến thời điểm bầu chọn tông chủ, Huyền Minh Tông chắc chắn sẽ đứng về phía ngươi." Trong mắt Thần Thiên Nam xẹt qua vẻ dữ tợn, thấp giọng âm trầm nói.

Nghe thấy vậy, vẻ tươi cười trên khuôn mặt Dịch Trần càng đậm hơn, khẽ cười nói: *"Sẽ như ngươi mong muốn. Và lại, đối với máu thịt của người vô địch đan hội này, ta cũng cảm thấy rất hứng thú."*

Thanh âm vừa dứt, chân hắn đã cất bước tiến vào giữa quảng trường, trong mắt hiện lên huyết quang, nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm nói:

"Trong lúc tỷ thí, quyền cước không có mắt, nếu như ngươi đã chuẩn bị tâm lý rồi thì hãy bước ra đi. Đương nhiên, ngươi cũng có thể kiếm có mà trốn tránh dưới sự che chở của Đan Tháp, nếu là như thế thì hôm nay chúng ta cũng không thể làm gì được ngươi."

Nghe ngữ khí trong giọng nói của Dịch Trần, Tiêu Viêm bật cười đáp: *"Không cần phải nói những lời khích tướng như thế đâu, nếu ta đã xuất hiện thì tự nhiên sẽ không lùi bước."*

"Tốt, không hổ danh là quán quân của đan hội. Chỉ bằng vào khí độ đó đã hơn xa người thường." Dịch Trần cười to, tuy nhiên bên trong nụ cười lại lộ ra sự khát máu.

Đối với ánh mắt như một loài dã thú của Dịch Trần, Tiêu Viêm cũng không thèm quan tâm, nhẹ nhàng bước vào quảng trường. Từ sau khi rời khỏi tinh vực, Tiêu Viêm cũng chưa từng xuất thủ lần nào, hiện giờ lại có người tìm đến tận cửa làm bao cát cho hắn luyện tay, hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

Danh tiếng của Dịch Tu La hắn cũng đã nghe qua, hơn nữa người này chỉ mới gần đây tuổi đã đạt đến Đâu Tông đỉnh phong thì hắn cũng có thể hiểu được hung danh kia quả thật không phải là do thổi phồng mà có. Những người khác cho rằng hắn có thể xưng vương xưng bá trong lớp trẻ, nhưng đối với Tiêu Viêm, hắn còn chưa đạt tới trình độ có thể quét ngang lớp người trẻ tuổi. Thiên tài, mấy năm nay hắn đã gặp qua nhiều lắm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"A a..."

Nhìn thấy Tiêu Viêm di chuyển lên phía trước, nụ cười trên mặt Dịch Trần ngày càng đậm hơn, bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, một luồng lực đạo kỳ dị bùng phát ra. Mặt đất lúc này cũng kịch liệt run rẩy, mọi người xung quanh vội vàng lùi về phía sau. Ngay khi mọi người lùi lại, một phiến đá khoảng hai mươi trượng bỗng nhiên quỷ dị trôi lên, đến khi cách mặt đất chừng nửa trượng mới từ từ dừng lại.

"Dùng cái này làm ranh giới, nếu ra ngoài xem như thua." Dịch Trần cười nói.

"Ừm." Tiêu Viêm nhẹ gật đầu.

Thấy thế, trong mắt của Dịch Trần cũng xẹt qua màu đỏ đậm. Điều mà hắn muốn không chỉ là đánh văng Tiêu Viêm ra khỏi phạm vi mà còn muốn giết chết người kia. Hành động trước đó của hắn chỉ là muốn làm cho Tiêu Viêm buông lỏng cảnh giác mà thôi. Một khi hắn đã ra tay, không thấy máu thì sẽ không ngừng tay, nếu không cái danh hiệu Dịch Tu La này cũng chỉ có thể mang ra dọa trẻ con mà thôi.

"Yên tâm, ta sẽ mau chóng làm cho người quên đi mọi thống khổ, rồi người sẽ phải cảm tạ ta."

Nhìn Tiêu Viêm cách đó vài trượng, Dịch Trần nhẹ răng cười, bàn chân bỗng nhiên đạp mạnh xuống mặt đất, chỉ nghe "phốc" một tiếng, thân hình

liền biến mất một cách quý dị.

"Tốc độ thật nhanh!"

Thấy Dịch Trần biến mất, đám đông bên ngoài nhất thời vang lên một trận kinh hô.

Ở giữa sân, thân hình Tiêu Viêm không chút thay đổi, ngay sau đó ánh mắt liền lạnh xuống, một cước có lực đạo mạnh mẽ trực tiếp xé rách không khí, hung hăng đạp về một phía không gian sau lưng."

Bàn chân mang theo từng đợt tàn ảnh đánh tới chỗ không gian ba động kia thì một thân ảnh bỗng quý dị xuất hiện, cánh tay vươn ra tiếp lấy một cước của Tiêu Viêm. Sau đó một tiếng gầm thét vang lên, chưởng biến thành trảo mang theo đầu khí bàng bạc màu đỏ ào ạt bùng phát từ cơ thể ra bên ngoài. Người này ngay chiêu đầu tiên đã xuất toàn lực, bộ dạng này rõ ràng là muốn bằng vào tốc độ nhanh nhất đem Tiêu Viêm đánh chết tại chỗ.

Bàn tay bắt lấy chân của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt của Dịch Trần hiện lên một nụ cười độc địa.

"Để ta nghiên cứu thử xem máu thịt của ngươi có khác biệt gì so với người bình thường hay không!"

"Phệ Huyết Hoá Cốt Thủ!"

Chợt quát lạnh một tiếng, lòng bàn tay Dịch Trần đột ngột phát ra lực hút khủng khiếp, mà dưới lực hút này, máu trong cơ thể Tiêu Viêm đột nhiên có chút hỗn loạn, giống như đang muốn phá vỡ cơ thể mà ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Tiêu Viêm bắt đầu lạnh xuống, trong lòng thầm quát một tiếng, Tam Thiên Liên Tâm Hoả bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể, thuận theo lực hút kia mà bạo phát ra.

"Xuy xuy!"

Bàn tay đang bắt lấy chân Tiêu Viêm của Dịch Trần đột nhiên bốc lên một làn khói trắng, sắc mặt hắn cũng kịch liệt biến đổi, vội vàng thu chưởng lại, cúi đầu nhìn về phía lòng bàn tay, chỉ thấy nơi đó đã cháy đen một

mảnh. Nếu như không có đấu khí phòng ngự thì chỉ sợ bàn tay này đã bị huỷ đi.

"Đây chính là Dịch Hoả sao?"

Đầu lưỡi đỏ sẫm liếm liếm môi, trong lòng Dịch Trần cũng hừ lạnh một tiếng, bàn tay cách không hướng về phía Tiêu Viêm nắm chặt lại.

"Huyết Bạo!"

Tiếng quát vừa dứt, một tia máu nồng đậm bỗng bùng phát ra từ lòng bàn tay Dịch Trần. Ngay sau đó, một luồng dao động kì dị bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Dao động kì dị này khuếch tán với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bao bọc Tiêu Viêm, làm hắn cảm thấy máu trong cơ thể mình như sôi trào lên, hơn nữa có cảm giác mạch máu muốn vỡ tan ra.

"Người này một thân tà công, nhưng cũng có được chút bản lãnh."

Cảm giác được máu trong cơ thể phát sinh biến hoá, cả vai Tiêu Viêm liền chấn động mạnh, ngọn lửa màu nâu tím từ trong cơ thể bùng phát ra, sau đó đem loại dao động kì dị kia bao vây chặt chẽ. Mà ngay khi tia dao động kì dị tiếp xúc với Tam Thiên Liên Tâm Hoả thì cũng tự động tiêu tán.

Nhìn Tiêu Viêm không hề hấn gì, trong mắt của Dịch Trần rốt cuộc cũng xẹt qua chút ngưng trọng. Chiêu thức đó của hắn dù sử dụng với cường giả có thực lực ngũ tinh Đấu Tông mà nếu không cẩn thận ứng phó thì máu trong cơ thể cũng sẽ bị hút ra bên ngoài, nhưng dường như lại chẳng có chút tác dụng nào với Tiêu Viêm.

"Khó trách có thể trở thành quán quân của đan hội, quả nhiên có chút bản lãnh. Thôi quên đi, ta cũng không kéo dài thời gian thêm nữa, đã tới lúc giải quyết mọi việc rồi, tránh đem dài lắm mòng."

Trong lòng xẹt qua suy nghĩ này, còn người Dịch Trần cũng hiện lên một vẻ khát máu màu đỏ đậm, hắn hít sâu một hơi, thủ ấn đột nhiên biến ảo.

Tùy theo thủ ấn biến ảo đột ngột của Dịch Trần, thân thể của hắn bắt đầu từ từ co rút lại dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, từng

luồng huyết khí bắt đầu thẩm thấu ra từ lỗ chân lông làm cho hắn nhìn như một huyết nhân cực kỳ đáng sợ.

"Cẩn thận đây Tiêu Viêm, đây chính là Ngưng Huyết bí pháp của Thiên Minh Tông, nhờ ngưng kết máu trong cơ thể mà thực lực trở nên tăng vọt trong thời gian ngắn!"

Bên ngoài, thấy bộ dáng kia của Dịch Trần thì sắc mặt của Tào Dĩnh hơi đổi, khẽ kêu lên.

"Tiêu Viêm, đến đây là kết thúc rồi!"

Nương theo dấu khí trong cơ thể nhất thời tăng vọt, khoé miệng Dịch Trần cũng hiện lên nụ cười dữ tợn, một khi thi triển Ngưng Huyết, ở dưới Đấu Tôn hắn gần như đã không có đối thủ, việc xử lý Tiêu Viêm chỉ dễ như trở bàn tay!

"Oanh!"

Bàn chân của Dịch Trần đạp mạnh xuống đất, từng cái khe giống như những cánh tay trắng kiện lập tức lan tràn ra, chỉ trong vài lần chớp mắt đã đem chiến trường hoàn toàn bao phủ. Mặt khác, không gian lập tức vặn vẹo, hắn lại biến mất một cách quỷ dị một lần nữa.

Thân hình Dịch Trần biến mất, Tiêu Viêm cũng cau mày lại, hắn lập tức lui về phía sau hai bước. Chợt trong mắt xẹt qua một cái bóng màu hồng, chỉ thấy Dịch Trần giống như một con quỷ được bao phủ bởi máu thoáng hiện trước mặt, năm ngón tay biến thành thủ trảo chộp tới, móng tay sắc bén như một loại đao phong chứa đựng hàn khí lạnh thấu xương.

"Đem máu thịt giao ra đây cho ta!"

Trong mắt hiện lên vẻ khát máu cùng tàn nhẫn. Thủ trảo của Dịch Trần trực tiếp hướng đến trái tim cùng những chỗ yếu hại trên người Tiêu Viêm mà hung hăng chộp tới.

"Cút!"

Tiêu Viêm lạnh lẽo nhìn Dịch Trần cả người tràn đầy mùi tanh của máu, một âm thanh như sấm sét quát ra. Khí tức của cửu tinh Đấu Tông thông

qua Phần Quyết cùng Di Hoả tăng phúc, rốt cuộc cũng bạo phát mà không giữ lại chút nào!

-----oOo-----

Chương 1207: Cám ơn đã nhường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí thể phát ra từ cơ thể Tiêu Viêm ùn ùn bộc phát như núi lửa phun trào. Mặt đất xung quanh nhất thời rung chuyển, nứt toác ra thành vô số khe sâu.

Tiêu Viêm đột ngột phát ra khí thể mạnh mẽ cũng làm cho Dịch Trần ở bên cạnh cả kinh, nhưng hắn còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì một nắm tay được hỏa diễm màu nâu tím bao bọc đã xé rách không gian lao đến, hung hăng va chạm trực diện với thủ trao của hắn.

Phốc!

Kình phong tản ra gợn sóng vô cùng mạnh mẽ làm nền đá hoa cương cứng rắn trên mặt đất cũng bị nghiền nát thành vô số mảnh vụn.

Bụi đá biến mất, mọi người mới thấy rõ thân ảnh Dịch Trần ở giữa quảng trường lúc này đang kịch liệt run lên, lùi lại vài bước mới có thể đứng vững, làm họ bật thốt lên những thanh âm kinh hãi.

"Tông chủ, có gì đó không ổn. Khí tức của tiểu tử này mạnh hơn lúc trước rất nhiều." Trong đám người phía sau Thần Thiên Nam, một lão già cau mày nói, xem bộ dạng đúng là tên Đấu Tông cường giả đi theo Thần Nhân lúc trước.

Nghe vậy, Thần Thiên Nam cũng cau mày nói: *"Nếu không bất ngờ gì, tiểu tử kia nhiều lắm chỉ là Cửu tinh Đấu Tông. Trong mấy năm nay, Cửu tinh Đấu Tông chết ở trong tay Dịch Trần cũng không phải số ít."*

Thấy thế, lão già cũng chỉ có thể khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

"Cửu Tinh Đấu Tông?" Ôn định thân hình, lòng bàn tay Dịch Trần hơi run

rấy, huyết mang bắt đầu khởi động làm cho cảm giác phỏng rát trên tay dần giảm đi, hai mắt có chút âm trầm nhìn Tiêu Viêm đang đứng đối diện, trong lòng cực kỳ chấn động. Theo hắn biết, thực lực của Tiêu Viêm ở vào khoảng tứ, ngũ tinh Đấu Tông, nhưng sao giờ lại đột nhiên tăng lên dữ dội đến vậy?

Cửu tinh Đấu Tông, dù có so với hắn thì cũng chỉ chênh lệch một chút thôi, nhưng quan trọng nhất là người kia vẫn còn rất trẻ, còn mọi người đều biết hắn đã hơn 30 tuổi từ lâu, ít ra cũng phải tu luyện sớm hơn Tiêu Viêm đến mười năm, nhưng bây giờ sự chênh lệch thực lực giữa cả hai lại gần như không có! Điều này là một đả kích không nhỏ đối với Dịch Trần đã quen cái thói coi trời bằng vung.

Hơn nữa, mặc dù lấy thiên phú của hắn, có thể đạt tới Đấu Tông đỉnh phong ở tuổi này, ít nhiều Thiên Minh Tông đã phải cho hắn thôn phệ không ít máu thịt từ nhỏ để có thể tu luyện thứ công pháp quý dị kia. Tuy phương pháp này rất hiệu quả nhưng lại khó có thể được chết già, nói cách khác, hắn đã phải liều mạng đánh đổi sự sống nửa đời sau của mình để đạt được thực lực ngày hôm nay.

Vốn cho rằng với thực lực này đã đủ để hắn hô phong hoán vũ khắp nơi, nhưng giờ đột nhiên nhô ra cái đỉnh Tiêu Viêm này, làm cho hắn hiểu được một sự thật tàn khốc, dù hắn trả giá thế nào cũng không thể bằng được tên kia...

"Từ nhỏ, ta đã trải qua giết chóc, trong tay cũng nhuộm máu của không ít người, đánh đổi tất cả quãng đời còn lại, sao vẫn kém hơn tên tiểu tử này?" Hai mắt Dịch Trần từ từ hiện lên màu đỏ lạnh người, hắn nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, sát ý trong đó dường như đã hóa thành thực chất!

"Người này, hôm nay nhất định phải giết!" Trong lòng như đang có một giọng nói điên cuồng gào thét điều này, Dịch Trần nắm chặt tay lại, huyết khí lượn lờ trên cánh tay rồi ngưng tụ về phía lòng bàn tay, hóa thành một thanh huyết sắc trường thương, mà hai mắt hắn cũng dần chuyển thành màu đỏ. Những người thấy cảnh này đều hiểu, Dịch Tu La hung danh hiển hách của Thiên Minh Tông đang chuẩn bị giết người.

Huyết thương ngưng tụ, mùi máu nồng nặc làm người ta buồn nôn cũng phát ra từ người Dịch Trần. Từ xa nhìn lại, huyết khí tràn ngập trời đất, giống như một sát thần giáng thế.

"Sát!"

Một thanh âm trầm thấp mang đầy sát ý phát ra từ yết hầu Dịch Trần, mà thân hình hắn cũng chợt lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, thanh huyết thương sắc bén tràn đầy huyết khí kia hung hăng đâm về phía Tiêu Viêm.

"Hừ." Nhận thấy sự công kích của Dịch Trần, Tiêu Viêm hừ lạnh, thân thể bước sang ngang tránh né huyết thương kia.

"Thất Sát Thương!" Một kích thất bại, màu đỏ trong mắt Dịch Trần lại càng tăng thêm, trường thương đột nhiên vũ động, hóa thành một đạo huyết ảnh đâm về phía những vùng yếu hại trên người Tiêu Viêm.

Nhìn thế công như vũ bão của Dịch Trần, ngân mang dưới chân Tiêu Viêm chợt lóe lên, hàng loạt tàn ảnh xuất hiện, tránh né huyết thương kia.

"Đinh!"

Huyết thương đang hung mãnh đâm tới lại đột nhiên vang lên một tiếng động thanh thúy, sắc mặt Dịch Trần chợt biến đổi, chỉ thấy trường thương kia lại bị hai ngón tay tràn ngập hỏa diễm màu nâu tím của Tiêu Viêm kẹp chặt lấy.

Phản ứng nhanh chóng của Tiêu Viêm làm cho Dịch Trần hoàn toàn trở nên ngưng trọng, hắn mơ hồ nhận thấy được sự khó khăn của việc giải quyết kẻ trước mặt. Những cửu tinh Đấu Tông đã giao thủ trước kia, dưới thế công của hắn gần như muốn phản kháng lại cũng không được, càng không nói đến bị người khác kẹp lấy mũi thương.

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, Dịch Trần quyết định thật nhanh, rút bỏ huyết thương. Thân hình hắn chợt lóe lên hóa thành huyết ảnh vọt tới bên cạnh Tiêu Viêm, huyết vụ đặc sệt bùng phát ra từ lòng bàn tay.

"Huyết sát chưởng!"

Huyết chưởng kì dị mang theo sự ăn mòn trực tiếp đánh về phía trái tim Tiêu Viêm. Thấy công kích tàn nhẫn này của Dịch Trần, trên mặt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ cười lạnh, Tam Thiên Liên Hoa Tâm Hỏa từ ngực phun ra, hóa thành một con Hỏa long hung hăng đánh vào bàn tay Dịch

Trần, lập tức một làn khói trắng bốc lên, còn mơ hồ có mùi hôi thối phát ra từ bên trong.

Hỏa Long hơi ngừng lại, Tiêu Viêm liền lùi về phía sau vài bước. Nhìn sắc mặt Dịch Trần đang tức giận, cũng không khỏi thở nhẹ một hơi, con người đen nhánh xuất hiện hàn ý.

"Ta không tin hôm nay không giết được ngươi!" Mấy phen thi triển thủ đoạn đều không tạo thành chút thương tổn nào đến Tiêu Viêm, trong lòng Dịch Trần rốt cuộc cũng mất đi sự kiên nhẫn, song chưởng nắm chặt, huyết vụ đặc sệt không ngừng thẩm thấu ra từ lỗ chân lông.

"Thiên Minh Tu La Thủ!"

Tiếng quát vừa dứt, không gian xung quanh Dịch Trần chợt dậy sóng dữ dội, loại sát khí tràn ngập trời đất này làm cho mọi người ở đây phải biến sắc.

"Dịch Trần này lại mang cả Thiên Minh Tu La Thủ - một trong những đấu kỹ trấn tông của Thiên Minh Tông thi triển ra."

"Có thể ép Dịch Trần đến mức này, Tiêu Viêm quả thật rất mạnh, nhưng cũng không biết hắn có thể tiếp tục chống đỡ được lần công kích này không..."

Nghe được tiếng bàn luận xôn xao xung quanh, Dịch Trần nhe răng cười, hắn cực kỳ tin tưởng vào chiêu này của mình. Vì lúc trước có một Đấu Tông đỉnh phong thanh danh hiển hách cũng từng chết dưới chiêu này của hắn!

Huyết vụ tràn ngập, thân hình Dịch Trần vừa động đã hóa thành huyết ảnh mang theo sát ý ngập trời, giống như một tia chớp lao về phía Tiêu Viêm.

Nhìn thế công hung mãnh dị thường của Dịch Trần, Tiêu Viêm cũng không lùi lại né tránh, trên mặt còn mang theo vẻ hung phấn, thủ ấn nhanh chóng biến ảo.

"Khai Sơn Ấn!" Trong lòng quát lạnh, một đạo năng lượng ngưng tụ trong tay Tiêu Viêm, nhưng ấn này vừa hình thành, Tiêu Viêm cũng không ngừng lại, bàn tay lại tiếp tục biến ảo nhanh đến mức làm người khác phải

hoa cả mắt.

"*Phiên Hải Ấn!*" Lại một đạo năng lượng xuất hiện trong tay hắn, dung hợp với Khai Sơn Ấn. Khi hai ấn dung hợp, Tiêu Viêm lại hít sâu một hơi, tiếp tục biến ảo thủ ấn. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm com.

"*Phúc Địa Ấn!*" Trong lòng lại quát lên một tiếng, một mũi nhọn màu nâu tím sáng rực rỡ hiện ra trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, hóa thành một quang ấn chỉ lớn bằng nắm tay, từ từ dung hợp với hai ấn kia.

Lúc Phúc Địa Ấn dung hợp, không gian trước mặt Tiêu Viêm nhất thời nổi lên sóng gió kịch liệt, sau đó vỡ thành từng mảnh vụn bay đi.

Dung hợp ba ấn trong Đế Ấn Quyết, bản lãnh này dù là trong cỗ tộc cũng rất ít người có thể hoàn thành dễ dàng đến vậy!

Ba ấn vừa dung hợp, huyết ảnh tràn ngập sát ý cũng bay tới. Lúc này, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của Dịch Trần lại cực kỳ dữ tợn.

"*Chết!*"

Tiếng quát vừa vang lên, một chưởng của Dịch Trần cũng hung hăng công kích vào ngực Tiêu Viêm. Không gian lúc này đã vỡ vụn thành từng cái khe đen nhánh, huyết vụ tràn ngập tận trời.

Mùi máu tanh tưới ập vào mặt, Tiêu Viêm lạnh lẽo nhìn thần sắc dữ tợn của Dịch Trần. Thủ ấn màu nâu tím lặng lẽ phá không va chạm với huyết chưởng dưới những ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Oanh! Oanh!

Tiếng nổ kinh thiên vang vọng, phiến đá gần hai mươi trượng cũng vỡ thành vô số mảnh, kinh khí trào ra bên ngoài như sóng biển, nhưng khi sắp va chạm đến đám người xung quanh thì đều bị một luồng lực mạnh mẽ không biết ở đâu lặng yên hóa giải, dù vậy, một số người đứng gần vẫn bị vạ lây học máu bay ra ngoài.

Trên sân rộng, sau khi kinh khí dao động giảm bớt, tất cả ánh mắt đều chuyển tới giữa sân, nơi đó tràn ngập tro bụi làm cho mọi người không thấy rõ tình trạng bên trong.

Phanh!

Đang lúc mọi người nóng vội, đột nhiên một tiếng động trầm thấp truyền ra, sau đó chỉ thấy một thân ảnh bay ra như điều đứt dây, nặng nề rơi xuống mặt đất rồi trượt dài hơn mười mét mới có dấu hiệu dừng lại.

Ánh mắt mọi người nhìn theo, sau đó nhất thời yên tĩnh lại, không ít người khẽ hít một hơi khí lạnh, Dịch Tu La của Thiên Minh Tông lại là người thua!

Lúc này, khói bụi cũng dần tiêu tán, một thân ảnh có chút gầy gò chậm rãi xuất hiện, nhiều ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy quần áo người kia vẫn sạch sẽ như chưa hề chiến đấu vậy.

"Cám ơn đã nhường!"

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm chấp tay về phía Dịch Trần, mỉm cười nói.

Phụt!

Dịch Trần xanh mặt, phun ra một ngụm máu tươi, sự kiêu ngạo của hắn hôm nay đã bị nghiền nát hoàn toàn!

-----oOo-----

Chương 1208: Đã có tin tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn khuôn mặt xanh mét của Dịch Trần, Tiêu Viêm thản nhiên cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một chiếc huyết sắc nạp giới. Nạp giới này là chiến lợi phẩm hắn cướp được khi giao thủ với Dịch Trần, nếu hôm nay mạng cũng đã mất, thua cũng đã thua, thì tự nhiên tên kia phải để lại vài thứ rồi.

"Trả nạp giới cho ta!" Lau đi vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt Dịch Trần hung ác như dã thú nhìn chăm chăm Tiêu Viêm.

"Đây xem như chút lợi nhuận." Tiêu Viêm khẽ cười một tiếng sau đó bình thản nói: *"Thi đấu võ đài, người đã thua thì mau rút đi!"*

Khuôn mặt Dịch Trần run rẩy, hai mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm, sát ý tuôn ra. Hiển nhiên hắn cũng không cam lòng nhận thua như vậy, hắn cho rằng mình thua Tiêu Viêm chỉ vì phán đoán sai lầm, nếu sớm có phòng bị thì kết quả tất nhiên sẽ không thảm như vậy.

Bên cạnh đó, sắc mặt Thần Thiên Nam cũng hiện lên chút lạnh lẽo, tuy hắn không xem thường Tiêu Viêm, nhưng không ngờ ngay cả Dịch Tu La hung danh vang dội của Thiên Minh Tông cũng thua trong tay người này, nếu cứ tính như vậy, chỉ sợ Tiêu Viêm này dù xem khắp thế hệ thanh niên tại Trung Châu cũng có thể chân chính được xưng tụng là nổi tiếng.

Huống chi, người trẻ tuổi đánh bại Dịch Trần này còn là một Luyện Dược Sư sở hữu kỹ thuật chế thuốc hơn xa phần đông trưởng lão trong Đan Tháp.

Từ đấu khí cho đến luyện dược, đều có thành tích đáng kiêu ngạo như vậy, tuy không phải chỉ có một mình Tiêu Viêm, nhưng vấn đề lại là tuổi của hắn vẫn còn rất trẻ.

"Người này không thể lưu, nếu không ngày sau sẽ thành họa lớn." Trong lòng Thần Thiên Nam xẹt qua chút sát ý lạnh lạnh, bước về phía trước một bước, thân hình lóe lên liền xuất hiện tại vị trí cách Tiêu Viêm một trượng.

Một tiếng quát lạnh như sấm sét nổ vang trên sân rộng: *"Thằng nhãi, ngay giữa ban ngày dám cướp đồ của người khác, sư phụ mà không dạy mà lể tiết sao? "*

Tiếng quát lạnh vừa dứt, bàn tay Thần Thiên Nam đã trực tiếp xuyên thủng hư không, hung hăng chộp vào đầu Tiêu Viêm. Xem bộ dạng này, nếu bị trảo chụp trúng, đầu Tiêu Viêm chắc chắn sẽ như một quả trứng bị bóp nát.

"Thần Thiên Nam!" Sắc mặt Khâu Lăng đang đứng bên ngoài lúc này cũng biến đổi, phần nộ quát lên.

Đối với tiếng gầm của Khâu Lăng, Thần Thiên Nam vẫn như không nghe thấy, sát ý của hắn với Tiêu Viêm giờ đã lên đến mức đỉnh điểm, hôm nay

nếu không tự tay đánh chết thì sau này hắn sẽ lâm vào cảnh khốn đốn đủ đường.

"Thằng nhãi, đền mạng cho con tao đi!"

Vẻ mặt Thần Thiên Nam dữ tợn, khi bàn tay hắn sắp đánh đến mục tiêu thì trên mặt Tiêu Viêm lại hiện lên một nụ cười lạnh, cong ngón tay búng ra, một bóng người màu vàng lợt xuất hiện trước mặt.

"Đang!"

Khi bàn tay Thần Thiên nam vỗ mạnh vào thân thể màu vàng nhạt kia thì lại vang lên một tiếng động thanh thúy như đánh vào kim thiết, lực đạo kinh khủng đến vậy mà thân thể người kia không hề chấn động dù chỉ một chút.

Một chưởng đánh ra, sự đau nhức truyền đến từ lòng bàn tay làm sắc mặt Thần Thiên Nam biến đổi, ánh mắt ngược lên, chỉ thấy một khuôn mặt không hề có cảm xúc. Một nắm tay màu vàng nhạt chọt phá không đến, đánh thẳng về phía đầu hắn.

Nhìn một quyền rực rỡ kim quang này, lông tơ trên người Thần Thiên Nam đều dựng đứng lên, đầu khí mệnh mông hội tụ trong lòng bàn tay rồi vội vàng đón chiêu.

Ầm!

Tiếng động trầm thấp vang lên giữa bầu trời, một đạo kinh phong vô hình khuếch tán như sóng biển, bãi đá đã hóa thành đá vụn giờ lại trực tiếp văng tung tóe thành bụi phấn.

Chỉ vừa giao thủ một chiêu, Thần Thiên Nam đã bay ngược ra ngoài, hai chân lúi lại vài chục bước mới khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn khôi lỗi màu vàng nhạt trước mặt Tiêu Viêm, cảm giác chết lặng truyền đến từ lòng bàn tay, làm cho đầu hắn như biển động, trời rung.

Với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra thứ kia chỉ là một Khôi Lỗi, nhưng thực lực của Khôi Lỗi này lại làm cho cả người hắn phát run.

"Khôi Lỗi cấp bậc Đấu Tôn?"

Nghĩ đến đây, miệng Thần Thiên Nam liền có cảm giác khô khốc, cảnh giới mà người bình thường có tu luyện cả đời cũng không thể với đến, nhưng hiện giờ một con khôi lỗi trên người tên nhãi Tiêu Viêm này cũng có thực lực như vậy?

Thương! Thương!

Trong khi Thần Thiên Nam kinh ngạc, đám người Huyền Minh Tông đều rút vũ khí từ trong nạp giới ra, mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nhìn như chỉ cần một tiếng ra lệnh của Thần Thiên Nam, bọn họ sẽ lập tức xông đến băm Tiêu Viêm thành thịt vụn rồi cho lên chảo rán, nêm gia vị, rắc thêm ít hạt tiêu, rồi trút ra đĩa mà xoi vậy

Khi bọn người kia rút ra vũ khí thì hai đạo thân ảnh cũng chậm rãi hiện lên bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt lạnh như băng nhìn chúng, hai cỗ khí tức mênh mêng mơ hồ phát ra dọa đám người hung thần ác sát kia sợ đến mức lùi liền hai bước.

"Hai vị Đấu Tôn?"

Xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm dĩ nhiên là Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả. Hai người này không ra tay vì họ biết loại như Dịch Trần này Tiêu Viêm cũng thừa sức giải quyết, nhưng điều không ngờ đến là Thần Thiên Nam lại đột nhiên ra tay.

Nhìn hai người Tiểu Y Tiên, sắc mặt Thần Thiên Nam cũng biến đổi, hẳn tự nhiên cảm ứng được thực lực của hai người rõ ràng là Đấu Tôn cường giả, điều đáng sợ là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp mặc áo trắng kia còn gây cho hắn một cảm giác cảm giác nguy hiểm.

Nhưng thứ làm hắn đau đầu nhất vẫn là Thiên Yêu Khôi đang đứng sừng sững trước mặt Tiêu Viêm kia, trải qua lần giao thủ trước, trong lòng Thần Thiên Nam rõ ràng, nếu thực sự phải giao thủ, chỉ sợ tên khôi lỗi kia có thể sẽ cho hắn ăn nguyên một bữa "hành".

"Tiểu tử này thật quý dị, bên cạnh có nhiều cường giả như thế, dù không có Đan Tháp che chở thì những người tới đây hôm nay e rằng cũng không làm gì được hắn."

Khóe miệng Thần Thiên Nam giật giật, trải qua một phen cân nhắc, sắc mặt cũng dần trở nên xanh mét, đám người hấn mang đến dù muốn đánh thì vẫn còn chưa đủ để chết, ba Đấu Tôn cường giả, dù có lục tung cả Huyền Minh Tông của hấn cũng không tìm được!

Nhìn tình thế nghịch chuyển đột ngột, Thần Thiên Nam cũng có chút xấu hổ, đánh thì không lại, đồ thì bị cướp, giờ có thể làm được gì?

Sắc mặt Dịch Trần cũng biến đổi, dù hấn tự nhận là trong độ tuổi này cực ít người có thể vượt qua hấn, nhưng đối mặt với Đấu Tôn cường giả thì cũng không thể không thu liễm ngạo khí của mình lại. Đấu Tông đỉnh phong và Đấu Tôn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, không thể cân nhắc sự chênh lệch giữa hai cấp độ này được.

Hiện giờ bên Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện ba Đấu Tôn cường giả như vậy, mục đích đến của bọn chúng hôm nay chắc chắn là không thể thực hiện được.

Trước thực lực chân chính, bất kể lí do gì cũng là vô dụng, nếu như bây giờ bọn hấn mang đến được mười vị Đấu Tôn cường giả thì căn bản không cần nhiều lời, trực tiếp động thủ bắt Tiêu Viêm là xong. Đáng tiếc, bây giờ số lượng cường giả bên hấn còn không bằng đối phương, thì còn đánh thế nào đây?

"Thần Tông chủ, chuyện người làm hôm nay đủ rồi đấy, nếu còn tiếp tục, chỉ sợ ngay cả ba vị hội trưởng đều sẽ không vừa mắt!" Thần sắc Khâu Lăng có chút âm trầm, Thần Thiên Nam dẫn người đến tận cửa Đan Tháp gây chuyện, nếu việc này truyền ra thì sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Đan tháp, nhưng cũng may bản lãnh của Tiêu Viêm không kém, không chỉ thuận lợi hóa giải nguy cơ lần này mà còn hung hăng tát vào mặt Huyền Minh Tông một cái.

Nghe vậy, Thần Thiên Nam khẽ biến sắc, Dịch Trần bên cạnh cũng lạnh lùng hỏi: *"Khâu Lăng trưởng lão, người cho rằng đồ của Thiên Minh Tông ta dễ cầm như vậy sao?"*

"Cái này gọi là chiến lợi phẩm." Tiêu Viêm cười cười sửa lại, vẻ mặt thoải mái dễ chịu làm ánh mắt Dịch Trần như muốn phun ra lửa.

"Thằng leo mép..." Thần Thiên Nam cười lạnh một tiếng, nhưng còn chưa

nói hết câu, một âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên.

"Thần Tông chủ, vở hài kịch hôm nay cũng nên kết thúc rồi, nếu cứ tiếp tục làm tới thì cũng đừng trách Đan Tháp không nói lí lẽ, còn Dịch Trần người nếu có thể đại biểu Thiên Minh Tông từ nay đối địch với Đan Tháp thì biến về ngay lập tức đi, ta cũng muốn xem Thiên Minh Tử sẽ xử lý người thế nào!"

Âm thanh lạnh như băng kia vang lên thì không gian trước mặt Tiêu Viêm bỗng vắng vẻ, Huyền Y chậm rãi bước ra từ bên trong, ánh mắt uy nghiêm đảo qua mọi người.

Thấy Huyền Y xuất hiện, Khâu Lăng bên cạnh liền vội vàng khom người hành lễ, mà đám người Thần Thiên Nam cùng Dịch Trần thì sắc mặt lại kịch biến. Bất kể là thân phận, thực lực hay danh vọng, so với Huyền Y thì bọn họ còn xa mới có thể so sánh, dù là Thiên Minh Tử - tông chủ của Thiên Minh tông ở đây lúc này, chỉ sợ cũng phải khách khách khí khí.

Lúc này, dù là người kiêu ngạo như Dịch Trần cũng vã mồ hôi như mưa, lời lúc trước hắn nói cũng chẳng phải sự thật, Thiên Minh Tông không thể chỉ vì một Tiêu Viêm mà đi đắc tội với Đan Tháp.

"Nếu Huyền Y hội trưởng đã ra mặt, vậy chuyện hôm nay trước hết dừng ở đây, nhưng một khi lão phu điều tra rõ chân tướng tất sẽ không từ bỏ ý đồ." Khóe môi Thần Thiên Nam giật giật, rốt cục cũng cắn răng bỏ lại một câu dọa dẫm để giữ thể diện, phát phát ông tay áo mang theo một đám người mặt mày xám xịt rời đi. Hắn cũng không nghĩ tới việc chỉ vì một người Tiêu Viêm mà ngay cả cự đầu của Đan Tháp cũng xuất hiện.

Nhìn thấy đám Thần Thiên Nam rời đi, Dịch Trần cũng chỉ có thể không cam lòng liếc nhìn Tiêu Viêm một cái rồi xoay người bỏ đi, bộ dạng cực kỳ chật vật.

Nhìn thấy đám người này xám xịt rời đi, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ lắc đầu, tung tung huyết sắc nạp giới trong tay, cười nhạt nói: *"Một đám cáo mượn oai hùm..."*

"Những việc thế này người lộ diện làm gì? Khâu Lăng sẽ giải quyết giúp người..." Huyền Y xoay người lại, nhin không được mà trách cứ hắn.

"Bọn hấn đã đánh tới cửa, còn có thể lùi bước sao?" Tiêu Viêm cười đáp.

"Quên đi, ta cũng lười mắng người, tính nết y như cái lão già kia..."
Huyền Y bắt đầu dĩ lắc đầu, xoay người đi vào bên trong Đan Tháp, nhẹ giọng bỏ lại một câu: "Vào đi, đã có tin tức về nơi Dược Trần bị giam giữ."

Nghe được lời này, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm chậm rãi biến mất, thay vào đó là một vẻ lạnh lẽo sắc bén.

-----oOo-----

Chương 1209: Vong Hồn sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh rộng mở, bóng người ngồi chi chít, bầu không khí khá yên tĩnh.

Từ lúc Tiêu Viêm tiến vào đại sảnh, ánh mắt liền nhìn chăm chăm vào ba người Huyền Không Tử, ngay cả hô hấp cũng dồn dập vì kích động. Dược Trần đã bị bắt khoảng năm, sáu năm rồi, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chắc chắn phải chịu không ít đau khổ.

Một thân bản lãnh của Tiêu Viêm đều do Dược lão dẫn đường nên mới có được ngày nay, bởi vậy, chỉ cần là việc có liên quan đến Dược lão thì cảm xúc của hấn sẽ trở nên dao động.

"Tiểu tử, đừng nên gấp gáp như vậy, giải cứu Dược Trần không phải chuyện đơn giản, chỉ cần sai sót một chút thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Nhìn về mặt Tiêu Viêm, Huyền Không Tử không khỏi khuyên bảo.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng nhẹ nhàng gật đầu, hít thở sâu vài lần, cố gắng dần lòng mình xuống, trong con ngươi nhất thời khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi: "Sao lại có tin tức nhanh đến như vậy?"

"Cũng không tính là nhanh, thật ra những năm gần đây chúng ta đã tìm được những tin tình báo này, giờ chỉ còn việc xác nhận nó mà thôi."
Huyền Không Tử cười đáp.

"Hồn Điện đã chuyển lão sư đến đâu?" Ánh mắt Tiêu Viêm không chớp nhìn chăm chăm vào Huyền Không Tử, chậm rãi hỏi.

Huyền Không Tử cười cười, lấy một tấm bản đồ từ trong nạp giới ra, trải lên mặt bàn, chỉ vào địa vực phía Tây Bắc của Trung Châu, nói: "*Hồn Điện có không ít phân điện bí ẩn ở Trung Châu, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra chúng, mà ở vùng núi Vong Hồn phía Tây Bắc này, có một phân điện bí mật của Hồn Điện.*"

"Lão sư bị chuyển đến phân điện ở vùng núi Vong Hồn này?" Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên, hỏi.

Huyền Không Tử khẽ gật đầu đáp: "*Vùng núi này cũng là một hung địa của Trung Châu, không biết vì sao, hàn khí nơi đó vô cùng dày đặc, sương lạnh che khuất bầu trời, nếu không biết đường thì chắc chắn sẽ lạc trong đó. Hơn nữa, bên trong dãy núi còn có không ít ma thú khát máu cường hãn hơn bên ngoài rất nhiều, ứng phó khá phiền toái. Hồn Điện chọn nơi này lập phân điện cũng do địa thế hiểm hóc và sự bí mật của nó.*"

"Vùng núi Vong Hồn." Tiêu Viêm thì thầm một tiếng, nếu đó là nơi giam giữ Dược Lão thì đừng nói hàn khí, dù có là núi đao biển lửa thì hắn cũng không chần chừ mà xông vào.

"Phân điện đó có bao nhiêu cường giả Đấu Tôn?" Tiểu Y Tiên bên cạnh lại nhẹ giọng hỏi vấn đề quan trọng nhất. Tiêu Viêm gặp chuyện liên quan đến Dược Lão thì sẽ trở nên kích động, lúc này chỉ mình nàng có thể chú ý được nhiều vấn đề hơn.

Nghe được vấn đề Tiểu Y Tiên nói, Tiêu Viêm cũng tỉnh ngộ, cũng vội vàng gật đầu, vấn đề này mới là quan trọng nhất, nếu như ngay cả quân lực phòng ngự của địch cũng không rõ, mà còn dám xông vào lung tung thì chính là chui đầu vào rọ.

"Hồn Điện khá xem trọng Dược Trần, lực lượng phòng ngự trông coi hẳn tất nhiên sẽ không quá yếu, theo tình báo chúng ta lấy được, có khoảng năm tên Đấu Tôn trấn thủ ở Vong Hồn sơn mạch..." Nói đến đoạn này, dù là Huyền Không Tử cũng ngưng trọng hẳn lên, năm tên Đấu Tôn, chỉ số lượng thôi cũng đủ để các thế lực nhất lưu ở Trung Châu phải nom nớp lo sợ.

"Năm người..." Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi, khẽ hít sâu một hơi, năm tên Đấu Tôn chỉ để phòng thủ một cái phân điện, Hồn Điện thừa người sao?

Sắc mặt Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa Tôn Giả cũng ngưng trọng hơn rất nhiều, hiển nhiên cũng bị bút tích này của Hồn Điện trấn nhiếp.

Tiêu Viêm tính toán, bên hẳn thêm cả Thiên Yêu Khôi thì nhiều lắm cũng chỉ có ba vị cường giả Đấu Tôn, hẳn hôm nay cũng có thể giằng co với một người nhưng nếu phải đối mặt với cả hai thì e rằng cũng chỉ có thể quay đầu bỏ chạy.

"Bây giờ cũng chỉ có thể chờ Phong Tôn Giả tới, lúc đó nhân số hai bên sẽ cân bằng, một đấu một..." *Tiêu Viêm trầm ngâm nói.*

"Đó đã là toàn bộ chưa?" *Tiểu Y Tiên trầm mặc một lát, lại hỏi thêm.*

"Dựa trên tin tức thu được, thì chỉ có năm tên Đấu Tôn, nhưng phân điện nơi đó khẳng định sẽ có một số hộ pháp của Hồn Điện, nếu bọn chúng liên thủ thì sức chiến đấu cũng không yếu..." *Huyền Không Tử đáp.*

"Lũ hộ pháp kia thật ra không khó giải quyết, nhưng có một điều các ngươi cần lưu ý, đó là Hồn Điện Thiên Tôn." *Huyền Y bên cạnh sắc mặt ngưng trọng nói.*

"Thiên Tôn?" *Nghe được cái tên xa lạ này, mấy người Tiêu Viêm đều sửng sốt.*

"Hộ pháp của Hồn Điện có ba loại cấp bậc Thiên, Địa, Nhân, mà Tôn lão mặc dù không phân chia cấp bậc nghiêm khắc như vậy nhưng vẫn có thứ tự, mà Thiên Tôn đó cường giả cấp bậc cao nhất trong các Tôn lão... Còn về thực lực của họ, ít nhất ngươi phải biết rằng lão khộm Mộ Cốt kia còn không có tư cách để trở thành Hồn Điện Thiên Tôn." *Huyền Y trầm giọng nói.*

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, thực lực Mộ Cốt lão nhân ở chừng tam tinh Đấu Tôn, ngay cả hắn cũng không có tư cách xưng là Thiên Tôn, vậy mấy tên Hồn Điện Thiên Tôn chẳng phải ít nhất cũng là Ngũ tinh Đấu Tôn sao?

Nghĩ đến đây, dù lấy định lực của Tiêu Viêm cũng phải cau mày lại, trong cấp bậc Đấu Tôn, cách biệt giữa mỗi tinh cấp đều là một trời một vực, rất nhiều Đấu Tôn cố gắng mấy chục năm cũng không cách nào tăng được một tinh, bởi vậy có thể nhìn ra được khoảng cách giữa các tinh cấp trong Đấu Tôn chênh lệch đáng sợ như thế nào.

Ngũ tinh Đấu Tôn, sợ rằng chỉ có Tiểu Y Tiên và Thiên Yên Khôi liên thủ mới đủ sức đánh một trận, nhưng như vậy, số lượng Đấu Tôn của hai bên sẽ lại chênh lệch.

"Hồn Điện này, quả nhiên đáng sợ..."

Thở ra một hơi dài, mặc dù Tiêu Viêm không muốn thừa nhận, nhưng thế lực kinh khủng như thế này dù nhìn khắp đại lục thì ngoại trừ Cổ Tộc và một số thế lực lưu truyền từ viễn cổ ra, ai có thể chống lại?

"Cũng không cần quá lo lắng, địa vị của Thiên Tôn tại Hồn Điện là cực cao, cũng sẽ không dễ dàng lộ diện, năm tên Đấu Tôn canh giữ Dược Trần đã quá nhiều rồi, nếu thêm một Thiên Tôn nữa thì cũng bó tay với chúng..." *Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Tiêu Viêm, Huyền Không Tử phát phát tay an ủi.*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, bây giờ cũng chỉ mong là thế, nếu Thiên Tôn có địa vị cao như vậy thì chắc sẽ không ở trong một phân điện nhỏ nhoi, dù sao hầu hết cường giả đều có chút quái gỡ.

"Tin tức mà chúng ta lấy được cũng chỉ có vậy, Đan Vực cách vùng núi Vong Hồn cũng không quá xa, đi khoảng năm ngày là có thể đến." *Huyền Không Tử chậm rãi nói, rồi lấy ra một quyển trục da dê từ trong nạp giới đưa cho Tiêu Viêm: "Đây là bản đồ của nó, phân điện kia nằm ở vị trí trung tâm."*

Tiếp nhận bản đồ, Tiêu Viêm cẩn thận mở ra xem xét một phen, bản đồ đánh dấu cực kỳ chi tiết, tuy nói sưng mù rất đặc nhưng dựa vào bản đồ rõ ràng thế này, thuận lợi tiến vào chắc cũng không khó.

"Đa tạ Huyền lão." *Thu bản đồ vào nạp giới, Tiêu Viêm chấp tay nói.*

"Việc nhỏ mà thôi, nhưng chúng ta chỉ có thể giúp được đến vậy. Ài... mọi việc vẫn phải dựa vào các người..." *Huyền Không Tử khoát tay áo*

than thở.

Tiêu Viêm cười nói: "Nếu không có Đan Tháp hỗ trợ thu thập thông tin tình báo, chúng ta muốn tìm ra nơi giam giữ lão sư cũng khó, đây cũng đã là đại ân rồi."

Huyền Không Tử gật đầu cười hỏi: "Vậy các ngươi định khi nào đi?"

Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, đáp: "Hành động lần này phải chuẩn bị chu toàn, ít nhất cũng phải đợi Phong Tôn Giả tới đã."

"Hử? Ha ha, là lão già kia sao?" Nghe vậy, ba người Huyền Không Tử bật cười nói: "Lão già kia rất thân với Dược Trần, tìm hắn tới quả thật là một trợ lực lớn. Có hắn đi theo, chúng ta cũng yên tâm hơn."

Tiêu Viêm gật đầu mỉm cười, Phong Tôn Giả cũng rất có danh tiếng tại Trung Châu, mấy năm gần đây để tìm tung tích Dược Trần cũng không ít lần va chạm với Hồn Điện, có hắn cùng hành động, việc giải cứu Dược lão sẽ thêm phần chắc chắn.

"Vậy cứ chờ tin của lão già này đã, lấy tốc độ của hắn, chắc khoảng nửa tháng sẽ tới Đan Vực." Huyền không Tử vuốt cằm râu cười.

Tiêu Viêm cũng cười theo, trong vòng nửa tháng này, hắn có thể tăng lên thực lực của đoàn người bên cạnh hắn, mà Phục Thanh Linh Đan cho Thiên Hỏa Tôn Giả cũng chuẩn bị bắt tay vào luyện chế. Hiện giờ thực lực bên hắn mạnh hơn bao nhiêu thì đến lúc đó tỷ lệ thành công sẽ cao bấy nhiêu.

Dù sao đây cũng là lần hành động hung hiểm nhất cũng như quan trọng nhất của hắn trong mấy năm nay. Hắn cần phải toàn lực ứng phó, không thể vì những sai sót nhỏ mà hỏng việc được.

Bàn bạc thêm một lúc về Vong Hồn sơn mạch với ba người Huyền Không Tử, Tiêu Viêm cũng không ở lâu, dẫn theo đám người Tiểu Y Tiên chấp tay cáo từ rồi vội rời đi. Hiện giờ thời gian của hắn rất cấp bách, không thể lãng phí.

Nhìn đám người Tiêu Viêm biến mất bên ngoài đại sảnh, ba người Huyền Không Tử liếc nhau một cái, rồi cùng than nhẹ.

"Hy vọng bọn họ có thể cướp được người từ tay Hồn Điện. Việc này chưa từng xuất hiện từ trước đến nay, không biết nó có thể thành công hay không?"

-----oOo-----

Chương 1210: Vạn sự sẵn sàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường, ngón tay vuốt ve chiếc nệm giới màu đỏ như máu, đây đúng là thứ hắn đã đoạt được khi giao thủ với Dịch Trần. Địa vị của người này trong Thiên Minh Tông cũng không thấp, vật phẩm trong nệm giới tất nhiên sẽ khá phong phú.

"Cái này coi như là lợi nhuận đi..." Khẽ thở sâu một hơi, một luồng linh hồn lực phát ra từ mi tâm của Tiêu Viêm, sau đó xâm nhập vào chiếc nệm giới này, nhưng khi linh hồn lực vừa với tiến vào đã bị một lực lượng đánh ngược trở lại.

"Bị bố trí linh hồn ẩn ký rồi sao?" Linh hồn lực bị đẩy ngược, chân mày Tiêu Viêm cau lại. Tuy thực lực của Dịch Trần không kém, nhưng nếu so về lực lượng linh hồn, chỉ sợ mười người như hắn cộng lại vẫn kém Tiêu Viêm, loại linh hồn ẩn ký này, chẳng hề có nửa điểm tác dụng đối với hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng ma sát qua nệm giới màu đỏ, một luồng linh hồn lực mênh mêng như thủy triều bùng phát ra, chỉ nghe một tiếng "rắc" rất nhỏ vang lên, linh hồn ẩn ký trong nệm giới kia đã trực tiếp bị Tiêu Viêm xóa đi.

Tùy tay xóa sạch đi linh hồn ẩn ký trong nệm giới, linh hồn lực của Tiêu Viêm cuối cùng cũng có thể tiến vào mà không gặp trở ngại gì, bàn tay khẽ động, một quyền trực đỏ như máu liền hiện ra.

"Huyết Tà Công."

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua quyền trực rồi dừng lại trên ba chữ màu đỏ, mùi tanh của máu nhất thời tràn ngập ra xung quanh.

Cần thận cõi bỏ quyền trục, Tiêu Viêm liếc mắt xem sơ qua giới thiệu về công pháp này, chân mày không khỏi hơi nhíu lại, một lát sau mới nhẹ giọng than thở: *"Quả nhiên đủ huyết tinh, loại công pháp này quá mức tà dị cùng tàn nhẫn. Phải cần nuốt máu thịt, hấp thụ đầu khí của đối phương..."*

Huyết Tà Công này, dù ở Thiên Minh Tông cũng có thể coi là loại công pháp đứng đầu, điểm này chỉ cần nhìn Dịch Trần kia mới ba mươi tuổi đã đạt đến mức Đấu Tông đỉnh phong là có thể nhìn ra. Tuy nói thiên phú của hắn cũng là một nguyên nhân, nhưng càng nhiều là dựa vào công pháp quỷ dị này.

"Nhưng loại thủ đoạn hấp thụ đầu khí người khác để tăng cường thực lực dù sao cũng không tính là thượng thừa, nếu hấp thụ quá nhiều, sẽ mất đi sự tinh thuần của đầu khí, ảnh hưởng đến việc đột phá những cảnh giới sau này. Khi đó, chỉ có cách phế bỏ công pháp này để tu luyện lại, nếu không sẽ dẫn đến tình trạng tạp chất trong đầu khí phản phệ lại mà tử vong.

Đọc lướt qua cái gọi là huyết tà công này, Tiêu Viêm cũng nhìn ra những mặt cực đoan của nó. Thứ này có thể làm cho người ta có được thực lực một cách nhanh chóng, nhưng hậu quả lại quá lớn, vả lại, quá trình tu luyện cũng cực độ tàn nhẫn huyết tinh, không phải người có bản tính lạnh lùng, thì sợ rằng không cách nào tu luyện loại công pháp này.

"Thiên Minh Tông quả nhiên là một tà tông." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, tiện tay ném Huyết Tà Công vào nẹp giới của mình, bất kể thế nào, nó cũng miễn cưỡng có thể tính là địa giai cao cấp công pháp, ngày sau nếu đem ra đấu giá, tất nhiên có thể đổi được một vài vật phẩm xa xỉ có giá trị khác.

Cất kỹ Huyết Tà Công, Tiêu Viêm lại lật tung chiếc nẹp giới kia lên, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được thứ gì đủ để làm cho hắn động tâm, khi đang định bỏ qua thì linh hồn lực đột nhiên chú ý đến một góc của nẹp giới. Nơi đó có một quyển trục màu xám không quá thu hút, nhưng Tiêu Viêm lại có thể mơ hồ cảm thấy sát phạt khí hung lệ phát ra từ bên trong.

"Đây là..." Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại, loại sát phạt khí này làm hắn có cảm giác khá quen thuộc, nhớ lại lúc này, hình như khi Dịch Trần thi triển đấu kỹ cuối cùng cũng có sát phạt khí giống như vậy.

Bàn tay nắm chặt, quyển trục màu xám liền xuất hiện, Tiêu Viêm búng tay đem nó mở ra, vài chữ viết nhìn bình thường nhưng lại ẩn chứa sát phạt khí vô cùng vô tận xuất hiện trước mặt hắn.

"Thiên Minh Tu La Thủ..." Tiêu Viêm khẽ thì thầm một tiếng, trong mắt lại xẹt qua một chút tinh quang, thứ này quả nhiên là đấu kỹ cuối cùng mà Dịch Trần thi triển lúc trước.

Khi giao chiến, Tiêu Viêm đã tự thân thể nghiệm sức mạnh của Thiên Minh Tu La Thủ, cái loại sát phạt khí sắc bén này đúng là phi thường mạnh, nhưng rõ ràng là Dịch Trần chưa tu luyện loại đấu kỹ này đến đỉnh điểm. Có lẽ là do huyết tinh khí trong người hắn quá nồng đậm, nên uy lực bị giảm đi không ít.

Thiên Minh Tu La Thủ, cần phải có một ý chí sát phạt không lùi, ý chí này không phải là thứ huyết tinh khí có thể bù lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đấu kỹ này có thể xưng là một tuyệt học trấn tông của Thiên Minh Tông, uy lực tất nhiên không chỉ như khi Dịch Trần từng thi triển. Tên kia quá tự phụ, thực ra hắn cũng chưa hề lĩnh ngộ được chân lý của Thiên Minh Tu La Thủ." Tiêu Viêm tỉ mỉ nghiên cứu lại quyển trục một lần, chợt thở ra một hơi hung phấn nói.

Dựa theo phỏng đoán của Tiêu Viêm, nếu triệt để thi triển Thiên Minh Tu La Thủ, thì sợ rằng chỉ có học được ẩn thứ năm trong Đế Ấn Quyết mới thắng được nó. Có thể trở thành tuyệt học trấn tông của Thiên Minh Tông, thứ này quả nhiên có đặc trưng riêng của mình.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve quyển trục, vẻ tươi cười trên khuôn mặt lại càng nồng đậm, không ngờ Dịch Trần lại đến tận cửa tặng mình một bảo bối như vậy, nếu có thể học được Thiên Minh Tu La Thủ thì sức chiến đấu của hắn chắc chắn sẽ được đề cao, ngày sau cũng nhiều thêm một thủ đoạn để tranh đấu với người khác.

Vả lại, không bao lâu nữa hành động giải cứu Dược Lão sẽ bắt đầu, bây giờ đưa tới Thiên Minh Tu La Thủ cho hắn, không thể không nói rằng Dịch Trần kia chọn thời điểm thật đúng lúc a.

Vì còn phải chờ Phong Tôn Giả đến, bởi vậy đám người Tiêu Viêm vẫn

còn có một khoảng thời gian để chuẩn bị. Đối với hành động hung hiểm bực này, dù thời gian lâu như thế cũng có vẻ không đủ, bởi vậy, từ sau khi lấy được tình báo từ ba vị cự đầu, Tiêu Viêm liền lựa chọn bế quan một lần nữa.

Lần này hẳn bế quan, không chỉ để tranh thủ chờ Phong Tôn Giả đến, mà còn đem Phục Linh Thanh Đan luyện chế ra trợ giúp Thiên Hỏa tôn giả, cuối cùng rút ra một ít thời gian để tu luyện Thiên Minh Tu La Thủ. Nhiều thêm một thủ đoạn, cũng là nhiều thêm một phần an toàn. Mặc kệ một phần trợ giúp này có vẻ cực kỳ bé nhỏ, nhưng so với không có thì vẫn tốt hơn nhiều.

Đối với cử chỉ có chút điên cuồng của Tiêu Viêm, Tiểu Y Tiên cũng không biết làm sao, đồng hành với Tiêu Viêm nhiều năm như vậy, nàng cũng hiểu, để giải cứu lão sư của mình, Tiêu Viêm đã cố gắng rất nhiều. Hiện giờ vạn sự đã sẵn sàng, hẳn lại càng dám thả lỏng chút nào.

Mà như bị Tiêu Viêm ảnh hưởng, trong khoảng thời gian này Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa Tôn Giả cũng rất ít ra ngoài, bọn họ đều hiểu được tầm quan trọng của hành động lần này đối với Tiêu Viêm, vì vậy tận lực tăng lên một chút thực lực, để mọi việc thêm phần chắc chắn.

Bọn họ điên cuồng tu luyện, cũng làm cho đám người Huyền Không Tử có chút bất lực, chỉ đành dặn dò người dưới đừng để cho ai đến quấy nhiễu đám người Tiêu Viêm, cũng phải thêm vài thị nữ túc trực để xem khi Tiêu Viêm luyện đan có thiếu loại dược liệu gì không, lúc đó Đan tháp sẽ trực tiếp phái người mang đến.

Khi Tiêu Viêm mất ăn mất ngủ bế quan, thời gian nửa tháng cũng lặng yên trôi qua. Nửa tháng này, ở Đan tháp cũng có một lần ồn ào, nguyên do là trên bầu trời của Đan tháp đột nhiên xuất hiện lôi vân, bên trong nó còn ẩn chứa hai loại màu sắc. Xem bộ dáng này, hiển nhiên trong Đan Tháp có một vị Luyện Đan Tông Sư nào đó đã luyện chế thành công bát phẩm đan dược.

Nhưng khi bọn họ đang kinh ngạc vì đan lôi trên bầu trời thì một đạo kim quang lại bay ra từ trong Đan tháp, đem vô số sấm sét của nhị sắc đan lôi phá tan mà thân thể không bị chút tổn hại nào, sau đó chọt lóe lên rồi biến mất.

Một màn này, người ở Đan Tháp cũng đã không xa lạ gì, khi bọn họ thấy kim sắc thân ảnh xuất hiện thì liền hiểu được, người luyện chế bát phẩm đan dược kia chính là quán quân của Đan hội lần này, Tiêu Viêm.

Đối với hiện tượng này, không ít Luyện Dược Sư đều thán phục. Có thể nói, bát phẩm đan dược là một thứ bọn họ rất khó chạm tới, nhưng ở trong tay Tiêu Viêm – người còn nhỏ tuổi hơn họ rất nhiều thì dường như lại tùy ý mà ra, sự tương phản rõ rệt làm cho họ phải xấu hổ, quả nhiên người với người là không thể so sánh a.

Hai ngày sau khi đan lôi biến mất, Tiêu Viêm rút cuộc cũng xuất quan sau nửa tháng đóng cửa tự kỷ, chẳng qua là khi xuất quan, bộ dáng lại có vẻ hết sức chật vật.

Chật vật thì chật vật nhưng vẫn không làm bớt đi vẻ hưng phấn trên khuôn mặt hắn, sau khi thất bại ba lần, hắn rốt cục cũng luyện chế thành công được Phục Linh Thanh Đan.

Thiên Hòa Tôn Giả vẫn thủ hộ bên ngoài, nhìn thấy bộ dáng chật vật như vậy của Tiêu Viêm thì cũng không khỏi kinh ngạc. Nhưng lúc đó, một viên đan dược rất tròn màu xanh đậm tràn đầy linh khí bay đến trước mặt lão. Không gian chợt vụn vỡ, lão cũng không nói nhảm nhiều lời, bắt lấy đan dược, lao thẳng về phòng mình.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng bật cười, lần bế quan này không chỉ luyện chế thành công Phục Linh Thanh Đan mà cả Thiên Minh Tu La Thủ cũng có khá nhiều lĩnh ngộ, tổng quát mà nói thì thu hoạch rất lớn...

Lần xuất quan này, đem tất cả mọi việc đều chuẩn bị chu toàn, Tiêu Viêm rút cục cũng nghỉ ngơi, an tâm điều dưỡng hai ngày, khôi phục trạng thái bản thân tới đỉnh phong. Hiện giờ, việc hắn cần phải làm duy nhất là ở chỗ này, yên lặng chờ Phong Tôn Giả đến, sau đó... đi cứu Dược Lão!

Tiêu Viêm cũng không cần chờ lâu, ngày thứ năm sau khi hắn xuất quan, lúc đang nghiên cứu tập luyện Thiên Minh Tu La Thủ, Tiêu Viêm đột nhiên đứng bật dậy, hắn nhận thấy được một khí tức mệnh mông quen thuộc xuất hiện.

Phong Tôn Giả đến rồi!

-----oOo-----

Chương 1211: Nghĩ cách cứu viện - Hành động!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tầng chót của Đan Tháp là một đại điện cực kì rộng lớn, chỉ khi có khách quý đến thì các cự đầu mới tiếp đón họ ở đây.

Mà lúc này, đại điện đã trống trải rất lâu lại có vài bóng người đang tùy ý ngồi, một bên có thị nữ cung kính châm trà rót nước.

"Ha ha, Phong tôn giả. Nhiều năm không thấy, xem ra người vẫn tiêu diêu tự tại như trước a." Ngồi trong đại điện, Huyền Không Tử nhìn khuôn mặt ẩn chứa vài phần tiêu ý của lão giả áo xanh, cười nói.

Lão giả áo xanh chính là Phong tôn giả vừa được Tiêu Viêm truyền tin, lão ngay lập tức ngựa không dừng vó phi tới từ Tinh Vãn Các. Nghe Huyền Không Tử nói, hắn ngược lại lắc lắc đầu, cười đáp: *"Đâu được như người nói, so với Đan Tháp thì Tinh Vãn Các chúng ta chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi."*

Bên cạnh Phong tôn giả còn ngồi một lão giả khuôn mặt già nua nhưng thân thể lại thẳng tắp như một cây thương, làm người ta có cảm giác cực kỳ sắc bén, giống như ngồi ở chỗ này không phải một người, mà là một thanh kiếm lạnh lẽo sắc bén.

"Ha hã, lão phu đã lâu chưa ra khỏi Đan vực, không biết vị bằng hữu này là?" Ánh mắt Huyền Không Tử chuyển về phía lão giả này, cười hỏi.

"Tên trước kia ta đã sớm quên, sau này tự lấy cho mình cái tên Thiết Kiếm." Đối với Huyền Không Tử, vị lão giả này cũng chỉ biểu hiện ra vài phần khách khí. Lão khẽ chấp tay, cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt.

"Thiết Kiếm? Phải chăng chính là Thiết Kiếm tôn giả, người năm năm trước đơn thương độc mã huyết tẩy Ngọc Kiếm Môn?" Nghe vậy, trên mặt Huyền Không Tử nhất thời hiện lên chút kinh ngạc.

Khóe môi lão giả khẽ giật giật rồi gật đầu một cái, hiển nhiên cũng không

nghĩ dây dưa nhiều ở cái đề tài này.

"Tính nét lão già này là như thế, ân oán giữa hấn và Ngọc Kiếm Môn quá sâu, vài lời không thể nói hết được." Phong tôn giả cười cười, ánh mắt đột nhiên đảo qua đại điện, hỏi: *"Tiêu Viêm đâu? Tên nhóc kia gọi ta đến mà giờ còn chưa lộ diện sao?"*

"Ha ha, Phong lão nói đùa, vẫn bối sao dám chận trễ chứ." Phong tôn giả vừa dứt lời, một tiếng cười khẽ từ ngoài đại điện truyền tới, chợt mấy đạo thân ảnh đầy đại môn ra rồi từ từ tiến vào.

Vừa vào đại điện, ánh mắt Tiêu Viêm liền dừng lại trên người Phong tôn giả, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hành động lần này tất nhiên không thể thiếu Phong tôn giả, tận mắt thấy hấn ở đây thì Tiêu Viêm mới hoàn toàn yên tâm.

"Cửu tinh Đẩu Tông?" Ánh mắt Phong tôn giả cũng lướt qua người Tiêu Viêm, chén trà đang đưa lên miệng liền khựng lại, kinh ngạc nói. Hấn nhớ rõ lần trước chia tay, Tiêu Viêm mới đột phá lên Đẩu Tông mà thôi, từ đó đến giờ mới qua một năm, có thể tăng lên đến cửu tinh sao?

Khuôn mặt Thiết Kiếm tôn giả bên cạnh cũng biến đổi, ánh mắt vốn bình tĩnh của lão xẹt qua chút chấn động. Trên đường đi, Phong tôn giả cũng đã nói rất nhiều chuyện liên quan đến Tiêu Viêm. Từ đó có thể thấy, Phong tôn giả rõ ràng rất vừa lòng với tên đệ tử này của Dược Trần. Lúc đầu Thiết Kiếm tôn giả cũng không quá để ý, nhưng hiện giờ tự mình gặp mặt, lão mới cảm giác được khuôn mặt trẻ tuổi kia quả thật cực kỳ bất phàm.

"Ha ha, may mắn mà thôi." Tiêu Viêm cười cười đi vào đại điện, phía sau hấn là Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả cùng với khuôn mặt đầy vẻ lười biếng của Tử Nghiên, nha đầu này rất không hài lòng về việc Tiêu Viêm kéo nàng đi gặp mấy người không hề quen biết, để nàng ngủ thêm chút nữa không phải tốt hơn sao.

Phong tôn giả cười cười, nhưng ngay sau đó, ánh mắt lão liền đọng lại trên người Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả. Khuôn mặt già nua của Thiết Kiếm tôn giả cũng trở nên ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn hai người Tiểu Y Tiên. Cùng là Đẩu Tông, lão có thể cảm giác được, thực lực của lão già và nữ tử này dường như còn mạnh hơn cả mình.

"Hai vị này là?" Phong tôn giả trừng mắt nhìn, xem bộ dáng này, hai người tựa hồ có quan hệ với Tiêu Viêm. Quan trọng hơn là thực lực của Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả, hai người này đều đã đạt đến tam tinh Đấu Tôn!

"Đều là bằng hữu của vãn bối, họ sẽ giúp đỡ chúng ta trong lần này, vị này là Tiểu Y Tiên, vị này là Thiên Hỏa tôn giả." Tiêu Viêm cười đáp.

Nghe vậy, dù lấy định lực của Phong tôn giả thì trong lòng cũng không khỏi có chút chấn động, mới ngần ngừ hơn một năm không gặp, Tiêu Viêm không chỉ đạt đến cửu tinh Đấu Tông, mà bên cạnh cũng nhiều thêm hai vị bằng hữu có thực lực tam tinh Đấu Tôn. Tốc độ phát triển làm cho người ta phải lú lũi.

"Ài, không hổ là đệ tử được lão già kia xem trọng a, quả nhiên không thể cân nhắc theo lẽ thường..."

Phong tôn giả cười khò một tiếng, một năm trước Tiêu Viêm chỉ là một mao đầu tiêu tử mới vào Trung Châu mà thôi, nhưng hiện giờ đã có thanh danh hiển hách tại Trung Châu. Trận tỷ thí kinh thiên tại Đan hội giờ đã truyền khắp toàn bộ Trung Châu. Lão nghĩ, nếu Phong Lô Nhị kia nghe được tin đồn này, chỉ sợ sắc mặt sẽ rất phản kích, một Bát phẩm Luyện Dược tông sư cũng không dễ trêu như vậy.

"Vị này là Thiết Kiếm tôn giả, cũng là người ta tìm đến giúp đỡ. Ài, vài bằng hữu trước kia vừa nghe phải đánh nhau với Hồn Điện thì đều đã lùi bước, ta cũng không muốn ép. Phía sau họ đều có nhiều thế lực liên lụy, sợ nếu chọc giận Hồn Điện thì sẽ gặp bay vạ gió."

Phong tôn giả thở dài một tiếng, sau đó chỉ vào Thiết Kiếm tôn giả, nói tiếp: "Lão Thiết Kiếm này cũng chỉ có một thân một mình, năm xưa Dược Trần từng có đại ân với hắn, nếu không giờ đây hắn cũng không báo được huyết cừu. Nghe nói ta muốn đi giải cứu Dược Trần, hắn liền chủ động đi qua."

Tiêu Viêm nghe vậy liền yên lặng gật đầu, xem ra gần đây Phong tôn giả cũng khá bận rộn. Hồn Điện quá mạnh, cho dù là cường giả cấp bậc Đấu Tôn cũng không muốn đắc tội chúng, nhưng vị Thiết Kiếm tôn giả này lại chủ động đứng ra làm trong lòng Tiêu Viêm có chút kính nể. Việc này như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đây mới là chân chính đáng quý.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"*Tiêu Viêm thay mặt gia sư đa tạ đại ân đại nghĩa của Thiết Kiếm tôn giả.*" Sắc mặt Tiêu Viêm nghiêm trang, ôm quyền nói với Thiết Kiếm tôn giả.

"*Ta ôm lòng báo huyết cừu, là Dược Trần đã giúp ta. Cừu giờ đã báo, nhưng ân còn chưa trả. Để báo đại ân của lão già kia, có xông vào Hồn Điện một lần cũng chẳng bỏ bèn gì. Ta cũng chường mắt cái lũ người không ra người quý không ra quý đó lâu rồi..."* Thanh âm Thiết Kiếm tôn giả có chút khàn khàn đáp.

Nghe loại ngữ khí như đã buông xuôi tất cả của lão, Tiêu Viêm cũng im lặng, loại người mà ngay cả bản thân mình cũng có thể vứt bỏ, thật ra mới là kẻ đáng sợ nhất, nhưng may là người này đứng về phía hắn.

"*Tình báo về Dược Trần, Huyền Không Tử đã nói với ta, trong khoảng thời gian này ta luôn luôn tìm kiếm giúp đỡ nên không chú ý đến việc Hồn Điện đã chuyển người đi, bằng không nếu đánh vào hướng Minh thành, ngược lại sẽ đã thảo kinh xà."* Phong tôn giả vuốt râu, nhẹ giọng nói.

"*Nhưng ta không hề nghĩ tới bọn chúng sẽ chuyển người đến Vong Hồn sơn mạch, nơi đó địa thế phức tạp, hàn vụ quá nồng. Nếu thất thủ để người chạy trốn vào hàn vụ thì dù là Hồn Điện cũng rất khó tìm được. Xem ra bọn chúng cũng lo việc Dược Trần được cứu đi."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nói: "*Chúng ta cũng không có nhiều thời gian, không biết Hồn Điện có thu được tin tức gì đó rồi lại âm thầm chuyển lão sư đến một địa điểm khác, lúc đó tất cả công sức của chúng ta sẽ đều uổng phí."*

"*Việc này quả thật phải nhanh chóng giải quyết, bằng không đem dài lắm mộng."* Phong tôn giả cũng gật gật đầu tán đồng, sau đó nhìn về phía Tiêu Viêm, hỏi: "*Ngươi tính khi nào xuất phát?"*

"*Ngay ngày mai đi!"* Tiêu Viêm trầm giọng đáp, người đã đến đủ, hơn nữa Phong tôn giả còn mời thêm được một người thì bên bọn họ chỉ riêng số lượng Đấu Tôn cũng đã đạt tới năm vị. Tính thêm cả sức chiến đấu của hắn, dù phải đối mặt sáu vị Đấu Tôn, cũng có thể chiến một trận. Đội hình bực này nhìn khắp Trung Châu cũng đã là cực kỳ cường đại, chỉ cần không

có biến cố gì lớn cộng thêm tin tức có được là chính xác, Tiêu Viêm có bảy phần nắm chắc giải cứu được Dược lão khỏi tay Hồn Điện.

Nghe vậy, Phong tôn giả cũng cả kinh, chột chậm rãi gạt đầu, lão cũng hiểu, việc thế này không thể để lâu. Ngày mai đã bắt đầu mặc dù có vẻ vội vàng, nhưng binh quý thần tốc, đánh một đòn làm Hồn Điện trở tay không kịp, sau khi cướp được người thì rút lui ngay lập tức. Đến lúc đó, dù cường giả của Hồn Điện đến tiếp viện cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn.

"Một khi đã vậy thì cứ theo ý ngươi, ngày mai xuất phát!"

Nhìn Tiêu Viêm cùng Phong tôn giả quyết định nhanh như vậy, Huyền Không Tử cũng hơi sững sốt, chột gạt đầu bất đắc dĩ, đứng dậy nói: *"Nếu các ngươi đã quyết định, vậy lão phu chỉ có thể chúc một đường thuận buồm xuôi gió!"*

"Cám ơn Huyền Lão chúc phúc." Tiêu Viêm cười cười, trong con ngươi đen nhánh xuất hiện sát ý lạnh lẽo. Để có ngày này, hắn đã cố gắng rất nhiều năm, rốt cục cũng đến thời điểm động thủ!

"Lão sư, chờ đệ tử, lần này con nhất định sẽ cứu người khỏi tay Hồn Điện!"

Hôm sau, lúc ánh rạng đông đầu tiên xóa tan hắc ám, phủ xuống mặt đất. Vài đạo thân ảnh lặng lẽ lướt ra khỏi Đan Tháp mà không để ai phát hiện. Lập lòe vài cái, liền biến mất phía chân trời.

Trên ngọn núi bên ngoài Thánh Đan thành, tiếng gió rít vang lên, từng đạo thân ảnh nhanh chóng xuất hiện từ trong hư không, sau đó dừng ở đỉnh núi.

"Đi thôi." Tiêu Viêm kiểm lại nhân số một chút, thần sắc ẩn chứa sự sắc bén cùng ngưng trọng, quát khẽ một tiếng, thân hình tiên phong hóa thành một hắc tuyến mơ hồ nhanh như chớp lướt về phía chân trời xa xa, đám người Phong tôn giả, Tiểu Y Tiên cũng theo sát phía sau.

Hành động cứu viện, cuối cùng cũng hoàn toàn triển khai!

Chương 1212: Phệ Thạch Ma Kiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vong Hồn sơn mạch nằm ở địa vực phía Tây Bắc của Trung Châu, nơi này cũng có thể tính là hung địa tương đối nổi danh ở Trung Châu. Tục truyền xa xưa trước đây, nơi này đã từng trải qua rất nhiều cuộc đại chiến, vùng đất dưới núi kia không biết đã mai táng bao nhiêu cỗ hài cốt. Nơi này còn có khí lạnh tự nhiên cực kỳ nồng đậm, dẫn đến sương lạnh quanh năm bao phủ cả dãy núi. Sâu trong hàn vụ sương mù, linh hồn cảm giác đều bị ảnh hưởng, nếu là loại người có lỗ mãng, nói không chừng sẽ trực tiếp bị vây chết ở trong dãy núi kia.

Vong Hồn sơn mạch cách Đan vực cũng không xa lắm, lấy tốc độ của đám người Tiêu Viêm, khoảng năm ngày là có thể đến. Mà sau khi xuất phát, bọn họ cũng không dừng lại nhiều, cứ hành trình bất kể ngày đêm. Vì điên cuồng như vậy nên đến xế chiều ngày thứ tư, nhóm người Tiêu Viêm liền nhận thấy nhiệt độ quanh mình bắt đầu hạ dần xuống...

"Đã tới rồi sao."

Tiêu Viêm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi đó có một dãy núi. Nhưng phía ngoài dãy núi đó lại được bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

Nhìn dãy núi có vẻ âm trầm do bị sương mù bao bọc kia, khuôn mặt có vẻ căng thẳng của Tiêu Viêm cũng trở nên thoải mái hơn. Cuối cùng cũng tới Vong Hồn sơn mạch, mục đích chỉ còn cách trong gang tấc. Tiêu Viêm vung tay lên, sau đó nhóm người đáp xuống một ngọn núi bên ngoài sơn mạch.

"Tới Vong Hồn sơn mạch rồi, nhưng mọi người nên điều tức một chút đã. Hành trình mấy ngày nay cũng không nhẹ nhàng." Dừng ở đỉnh núi, Tiêu Viêm nhìn đám người Tiểu Y Tiên theo sát phía sau, cười nói.

Nghe Tiêu Viêm nói, Tử Nghiên nhất thời đặt mộng ngôi ở trên cổ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ sầu khổ. Mấy ngày chỉ có đi và đi, quả thực có chút khó khăn cho nàng.

"Nơi này chính là Vong Hồn sơn mạch sao?" Tiểu Y Tiên đưa mắt nhìn hàn vụ dày đặc phía dãy núi xa xa, nhẹ giọng hỏi: "Có thể trực tiếp bay vào không?"

"Không nên, sương mù phía ngoài còn thưa, chứ bên trong thì rất nồng. Đến lúc đó, nếu mất phương hướng thì chắc chắn sẽ bị lạc trong đó. Và lại, bên trong hàn vụ cũng có không ít ma thú kỳ dị, rất dễ bị tập kích..." Phong Tôn Giả thoáng nhìn về phía xa, nói: "Còn nữa, Vong Hồn sơn mạch có phân điện của Hồn Điện, trời mới biết chúng có thiết kế cơ quan gì đó để phòng ngự hay không, nếu trực tiếp bay vào sẽ rất dễ bị phát hiện."

Trong những người ở đây, chỉ sợ không ai có thể quen thuộc Trung Châu hơn Phong Tôn Giả. Lại cộng thêm kinh nghiệm già dặn của lão, nên chẳng ai ở đây tỏ vẻ nghi ngờ, tất cả đều gật đầu.

"Giờ đang là mùa sương mù trong Vong Hồn sơn mạch nồng nhất, nhưng chúng ta không có thời gian đợi cho hàn khí giảm đi nên cũng chỉ có thể đi vào sương mù." Hai mắt Phong Tôn Giả híp lại, nhìn quét qua phía ngoài Vong Hồn sơn mạch một vòng, lão nói: "Xung quanh Vong Hồn sơn mạch có một vài thế lực và tông môn nhỏ. Mà theo ta được biết, những thế lực này hơn phân nửa đã bị Hồn Điện âm thầm khống chế. Nếu tiến vào vùng này thì không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện tung tích của chúng ta, nếu không sẽ rất dễ bị lộ..."

"Việc này giao cho ta xử lý đi." Thiết Kiếm tôn giả thanh âm khàn khàn nói.

Phong Tôn Giả yên lặng gật đầu, hành động lần này của họ quá quan trọng, nếu thực sự đụng phải ai đó thì cũng chỉ có thể trách bạn quá đen.

Mọi người điều tức chừng nửa giờ trên đỉnh núi, sau đó liền không hện mà cùng đứng dậy. Tất cả đều có thể nhìn ra sự ngưng trọng trong mắt những người khác. Hồn Điện mạnh đến thế nào, trong lòng mọi người đều hiểu, cứu người từ trong tay bọn chúng không phải chuyện đơn giản...

"Lần này nếu hành động thất bại, chỉ sợ về sau sẽ không còn cơ hội như thế, nên bất kể thế nào, nhất định phải cứu bằng được Dược Trần ra." Phong Tôn Giả mặt sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Nghe vậy, mọi người đều nhẹ nhàng gật đầu.

"Sau khi tiến vào sơn mạch, mọi người không được cách nhau quá xa, tự mình cẩn thận một chút, đi." Tiếng nói vừa dứt, Phong Tôn Giả liền tiên phong chuyển động thân hình, lướt xuống từ đỉnh núi như Đại Bàng, sau đó tiến vào rừng rậm mù mịt bị sương lạnh che phủ, mấy người Tiêu Viêm cũng bám sát sau đó.

Trong rừng, sương mù trắng xoá tràn ngập tầm nhìn. Ở hoàn cảnh này, tầm nhìn cực kỳ eo hẹp, dù có sử dụng linh hồn cảm giác cũng chỉ có thể điều tra ước chừng hơn trăm mét phụ cận là không thể tiếp tục kéo dài hơn.

"Xoẹt xoẹt!"

Trong rừng thỉnh thoảng lại có vài tiếng thú rống trầm thấp, đột nhiên có vài âm thanh xé gió rất nhỏ vang lên, chợt vài đạo thân ảnh nhanh nhẹn như khỉ lao vụt ra từ sương mù, sau đó nhanh chóng tiến vào sâu trong dãy núi. Mà lho đi sâu vào trong khu rừng, nhóm người Tiêu Viêm cũng gặp phải vài rắc rối nhỏ.

Vong Hồn sơn mạch diện tích rất lớn mà sương mù lại tràn ngập, muốn tìm ra vị trí Hồn Điện trong đó cũng không dễ dàng. Bản đồ Huyền Không Tử cho, mới bắt đầu còn có chút tác dụng, nhưng xâm nhập vào sâu, hiệu quả cũng trở nên cực kỳ bé nhỏ. Nhóm người Tiêu Viêm cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào năng lực của mình để mầy mò.

Mò mẫm đi tới, tự nhiên tốc độ cũng giảm chậm, nhưng điều cho người khác uể oải nhất là thông tin có được chẳng có bao nhiêu hiệu quả. Giờ đang là mùa sương mù trong sơn mạch nhiều nhất, một số dấu hiệu trên bản đồ cũng bị sương xóa đi. E rằng đám người Huyền Không Tử cũng không dự đoán được chuyện này.

Dò đường được một khoảng thời gian, Phong Tôn Giả thấy làn sương xung quanh dần dần tối đi, không khỏi nhíu mày nhẹ giọng nói: *"Sắc trời mau tối, không thể tiếp tục đi. Ma thú ăn đêm ở Vong Hồn sơn mạch cực kỳ hung ác, lại còn giống như đĩa đói, rất khó cắt đuôi chúng. Một khi làm ra dị động gì đó, dẫn đến ma thú thì không nói, sợ rằng còn khiến cường giả Hồn Điện chú ý đến."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm chân chờ một chút, cũng chỉ có thể khẽ gật đầu.

Kinh nghiệm của Phong Tôn Giả hơn xa hẳn, việc này nên nghe theo lời lão.

Nhìn thấy mọi người không có ý kiến, Phong Tôn Giả liền ra hiệu với Thiết Kiếm tôn giả, người sau gật đầu, tùy tay vung ra vài thứ đen tuyền bay về phía xa.

"Những thứ này là phân cao giai ma thú, có thể ngăn cản một vài ma thú quấy rầy, tối nay mọi người cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục tìm kiếm, Phân điện của Hồn Điện quy mô chắc cũng không nhỏ, tuy nói vùng núi này rất lớn, nhưng tìm ra nó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn." Phong Tôn Giả nhẹ giọng an ủi.

Tiêu Viêm cười khở một tiếng rồi buồn bực gật đầu. Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, kết quả đi vào đây lại không tìm thấy đường, việc này đúng thật là có chút hí kịch.

Tuy buồn bực trong lòng, ngoài miệng Tiêu Viêm cũng chưa nói gì, theo lời ngài xếp bằng tại trên thân cây, sau đó liền chậm rãi nhắm mắt. Những người khác đi đường lâu như vậy cũng có cảm giác mệt mỏi nên đều nhắm mắt lại.

Ban đêm, Vong Hồn sơn mạch có vẻ vô cùng âm u, đủ loại tiếng thú rống quanh quẩn trong dãy núi làm cho người khác có cảm giác lông tóc dựng đứng.

Khi tiếng thú rống dần biến mất, nhóm người Tiêu Viêm vì thế mà buông lỏng một chút thì chỉ trong giây lát sau lại nghe thấy vài thanh âm loạt xoạt từ xa truyền đến.

Khi những âm thanh này vang lên thì hai mắt đang nhắm chặt điều tức của Phong tôn giả bỗng mở bừng. Nhìn làn sương mờ, sắc mặt lão thoáng có chút biến hóa, kinh hãi thất nói: *"Chẳng lẽ gặp phải một đoàn Phệ Thạch Ma Kiến?"*

Nghe tiếng kinh hô của Phong tôn giả, mấy người Tiêu Viêm cùng Thiết Kiếm tôn giả đều biến sắc.

Phệ Thạch Ma Kiến là một loại ma thú cực kì kinh khủng trong Vong Hồn sơn mạch, không phải bởi vì chúng nó mạnh cỡ nào, mà bởi vì số lượng

của chúng lên tới hàng ngàn hàng vạn con.

Vong Hồn sơn mạch mang hung danh có một số nguyên nhân là từ sương mù, nhưng càng nhiều là vì một ma thú, loại ma thú này chính là Phệ Thạch Ma Kiến!

Cấp bậc của Phệ Thạch Ma Kiến cũng không cao, chỉ có tam, tứ giai mà thôi. Nhưng sự đáng sợ của chúng là đàn kiến lên đến hàng vạn con như thủy triều cuốn qua. Lúc đó, dù là bát cấp ma thú cũng chỉ có cách tạm lánh phong mang.

Vả lại, loài Phệ Thạch Ma Kiến này có thể cắn nuốt hết thủy máu thịt của cơ thể ngăn trở trước mặt chúng nó. Bên trong Vong Hồn sơn mạch, thủy triều Phệ Thạch Ma Kiến mà lướt qua, thứ còn lại chắc chắn sẽ chỉ là những bộ xương, ngay cả vết máu li ti cũng tìm không thấy. Phạm là cường giả vô tình vào núi mà gặp phải loại kiến này cũng tương đương với kết quả được một vé miễn phí về châu tổ tông. Nếu không phải loài Phệ Thạch Ma Kiến này chỉ có thể sinh tồn bên trong hàn vụ rét lạnh, thì chỉ sợ ngay cả ở ngoài vùng núi này cũng không có ai dám cư ngụ.

Trong những năm này, khi hung danh của Vong Hồn sơn mạch dần được truyền bá ra, công lao lớn nhất thuộc về loài kiến này.

Đám người Tiêu Viêm cũng không ngờ tới, bọn họ lại đen đũi đến vậy, mới vừa vào Vong Hồn sơn mạch đã đụng phải loại khó giải quyết này.

"Chuẩn bị lui lại, không nên đối chọi với chúng!" Phong Tôn Giả nhanh chóng đứng dậy, trầm giọng nói.

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Phong tôn giả, đám người Tiêu Viêm đều vội vàng đứng dậy. Mà khi bọn họ đang chuẩn bị lui lại thì một thân ảnh nhỏ xinh đột nhiên nhảy xuống từ trên cây, sau đó liền xông ào vào trong rừng rậm tràn ngập sương mù.

Thấy hành động của Tử Nghiên, sắc mặt Phong Tôn Giả nhất thời kịch biến, nhin không được thấp giọng quát: *"Tiểu nha đầu này làm gì vậy? Muốn chết sao?"*

"Các người đi trước, ta đem nàng cứu ra... đợi chút, không có tiếng động? Đàn kiến dừng lại rồi?" Lông mày kẻ đen của Tiêu Y Tiên nhăn lại, đột

nhiên nói.

Nghe vậy, đám người Phong Tôn Giả cũng sững sờ, đưa tai lắng nghe, quả nhiên đúng như vậy, tiếng động xoàn xoạt làm trong lòng người ta phát lạnh đều đã biến mất.

"Này..." Ngay khi mọi người đang ngạc nhiên, một thân ảnh nhỏ xinh lại không chút tổn hại lướt ra từ sương mù, sau đó đáp xuống một cành cây, đó tất nhiên là Tử Nghiên vừa mới lao đi. Trên vai nàng lúc này là một con kiến màu vàng nhạt có tám cánh, lớn chừng nửa thước.

"Phệ Thạch Kiến Hậu*?" Nhìn thấy con kiến tám cánh kia, sắc mặt Phong Tôn Giả cùng Thiết Kiếm tôn giả nhất thời biến đổi.

Nhìn thấy sắc mặt biến hóa của đám người Phong Tôn Giả, Tử Nghiên lại cười hắc hắc.

"Đi thôi, bọn chúng vừa hay lại biết vị trí Hồn Điện."

-----

*Phệ Thạch Kiến Hậu: tương đương với kiến chúa của các đàn kiến bình thường.

-----oOo-----

Chương 1213: Cự điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Tử Nghiên nói, Phong tôn giả nhất thời sững sờ. Nhìn Phệ Thạch Ma Kiến vô cùng hung tàn giờ lại có bộ dáng ngoan ngoãn đến vậy, lão như hiểu ra điều gì, kinh ngạc nhìn Tử Nghiên, nhẹ giọng nói: *"Lần này là ánh mắt lão phu vụng về, không ngờ tiểu nha đầu này cũng thâm tàng bất lộ."*

Tiêu Viêm cười cười, cũng không kinh ngạc như mấy người Phong tôn giả. Hắn đã nhận ra bản thể thật sự của Tử Nghiên, uy áp từ trong huyết mạch của Thái Hư Cổ Long được xưng là vạn thú tôn sư. Đối với một vài ma thú cấp thấp, quả thật có loại lực lượng chấn nhiếp khó hiểu.

Vì Tử Nghiên, bầu không khí đang căng thẳng cũng giảm đi vài phần, thân hình Tiêu Viêm chợt động, bay đến gần chỗ Tử Nghiên, tò mò đánh giá một chút con Phệ Thạch Kiến Hậu.

Thân thể nó màu vàng nhạt, sau lưng có tám cánh mỏng như cánh ve, ở miệng có hàm răng tựa như răng cưa bén nhọn làm người khác phát lạnh. Nếu bị thứ này cắn trúng thì chỉ sợ sẽ rất thâm hiểm.

Con Phệ Thạch Kiến Hậu cũng phát hiện ra Tiêu Viêm đang dò xét, tám chiếc cánh của nó khẽ chấn động, nhe ra hàm răng nhọn hoắt dữ tợn gầm gừ với Tiêu Viêm.

"Không phải sợ, không phải sợ." Tử Nghiên phải nhẹ nhàng vuốt ve Kiến Hậu một chút nó mới từ từ an ổn, nhưng hung quang trong mắt khi nhìn về phía Tiêu Viêm vẫn không thay đổi. Ma thú này vốn hung tàn, nếu không bị Long Uy của Tử Nghiên áp chế, chỉ sợ nó đã sớm lao lên rồi.

"Thứ này biết vị trí của Hồn Điện?" Phong tôn giả cũng bay đến, liếc nhìn Kiến Hậu một cái, có chút vui mừng hỏi.

"Biết!" Tử Nghiên gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiêu Viêm, hỏi: *"Đi ngay bây giờ à?"*

Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, cùng Phong tôn giả liếc nhau một cái, đều là gật đầu. Bình xuất như thần, bọn họ đã mất khá nhiều thời gian trong rừng rồi, nếu vẫn còn chậm trễ thì sớm hay muộn cũng sẽ bị Hồn Điện phát hiện.

"Chúng ta đi."

Thấy thế, thân hình Tử Nghiên chợt động, tiên phong lao vào sâu trong dãy núi tràn ngập sương mù, đám người Tiêu Viêm vội vàng đuổi theo sau. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Có Kiến Hậu dẫn đường, tốc độ đám người Tiêu Viêm rõ ràng nhanh hơn không ít, lại không mất thêm thời gian tìm đường, nên chỉ cần nửa canh giờ đã xâm nhập tới trong lòng dãy núi.

"Suýt." Trong rừng rậm tràn ngập sương mù, Tử Nghiên dẫn đường ở phía

trước đột nhiên ngừng lại, ra hiệu đám người Tiêu Viêm không nên lên tiếng.

Thấy thế, mặc dù có chút nghi hoặc trong lòng, nhưng mấy người Tiêu Viêm vẫn giữ yên lặng như trước, chỉ là cảnh giác đưa mắt nhìn bốn phía.

Đang lúc mọi người đều an tĩnh, trong miệng Kiến Hậu trên vai Tử Nghiên đột nhiên phát ra một đạo sóng âm kỳ dị, sau đó khuếch tán ra xung quanh như sóng gợn.

"Ba ba ba..."

Vài giây sau khi đạo sóng âm được truyền ra, đám người Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện sương mù xung quanh có từng đạo bóng đen màu tím rơi xuống, sau đó dừng trên thảm cỏ khô vàng. Trên người của mỗi bóng đen lại có một con kiến màu đen lớn chừng quả đấm đang cắn chặt lấy yết hầu chúng nó, hết thảy thanh âm đều bị ngăn trở.

Đoàn người nhìn lại, kinh ngạc phát hiện những hắc ảnh này toàn bộ đều là loại chim nhỏ màu đen chỉ lớn bằng lòng bàn tay. Thể tích của chúng rất nhỏ, nếu trốn trong làn sương dày đặc này thì dù có là linh hồn cảm giác của Tiêu Viêm cũng không thể phát hiện ra.

"Những thứ này đều do Hồn Điện ngầm bố trí, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, sẽ dùng sóng âm đưa tin. Nếu không giải quyết chúng, hành tung của chúng ta sẽ lọt vào mắt Hồn Điện." Tử Nghiên nhẹ giọng giải thích với đám người Tiêu Viêm.

Nghe vậy, mấy người Tiêu Viêm cũng không khỏi có chút lạnh người, Hồn Điện cư nhiên lại dùng thứ này để làm tai mắt, người bình thường ai có thể đoán trước được? Nếu không có thêm Kiến Hậu dẫn đường, chỉ sợ lúc tìm được Hồn Điện thì chúng sớm đã chuẩn bị ổn thỏa!

"Chim đưa tin phụ cận cũng đã bị Phệ Thạch Ma Nghĩ âm thầm thanh tẩy, không cần lo lắng, mà nơi này cách Hồn Điện cũng không xa, các người cẩn thận một chút..." Tử Nghiên nhẹ giọng nói.

Nghe nàng nói, trong lòng đám người Tiêu Viêm nhất thời căng thẳng, đầu khí trong cơ thể cũng bắt đầu lặng lẽ vận chuyển, tùy thời chuẩn bị ứng phó hết thảy tình huống bất ngờ.

Sau khi giải quyết xong, Tử Nghiên lại dẫn đường phía trước lần nữa. Cứ tiếp tục xuyên qua sơn mạch khoảng mười phút, nàng rốt cục cũng dừng bước, sau đó khẽ thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: *"Tới rồi a."*

Nghe được lời này, cước bộ Tiêu Viêm lặng lẽ gia tăng tần suất. Lúc này hắn mới phát hiện, chẳng biết tại sao, sương mù nơi này mỏng hơn những chỗ khác rất nhiều. Bây giờ bọn họ đang ở một đoạn sườn dốc cực cao, mà phía dưới dốc là một sơn cốc lớn. Trong sơn cốc, một cái cự điện khổng lồ màu đen cỡ chừng trăm trượng giống như Hồng Hoang mãnh thú đang cuộn mình. Dưới sắc trời u ám lại càng tràn ngập ra một khí tức làm người ta phát lạnh.

"Đây là Hồn Điện sao?"

Nhìn tòa kiến trúc vô cùng lớn trong sơn cốc kia, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà khẽ hít sâu một hơi. Hồn Điện có thể xây dựng một công trình lớn đến vậy trong sơn mạch này, vốn liếng bỏ ra quả thật không nhỏ.

Phía sau Tiêu Viêm, đám người Phong tôn giả cũng tiến lên phía trước, nhìn thoáng qua cự điện màu đen trong sơn cốc, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn cùng ngưng trọng. Tiếp theo mới là thời điểm chân chính phải liều mạng a.

"Đợi chút, nơi này bị bố trí phong tỏa không gian."

Tiêu Viêm từ từ khôi phục bình tĩnh, lại đột nhiên phát hiện bầu trời sơn cốc cách đó không xa có chút vặn vẹo, lập tức nhướng mày, nhẹ giọng nói.

"Không gian phong tỏa giao cho ta, ta có thể mở nó mà không kinh động đến người ở bên trong..." Tử Nghiên nói.

"Phong lão, có thể cảm ứng được bên trong đại điện này có bao nhiêu Đấu Tôn cường giả không?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, quay lại hỏi Phong tôn giả.

Phong tôn giả khẽ nhắm mắt, một lát sau mới từ từ mở ra, thấp giọng nói: *"Tình báo không sai, ta cảm giác được năm cỗ khí tức mịt mờ, hiển nhiên là năm tên Đấu Tôn kia. Bên cạnh đó, ta còn cảm thấy được không dưới mười tên Đấu Tông và không ít khí tức yếu hơn..."*

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm thầm thở phào một hơi, năm vị Đấu Tôn, tuy nói đội hình bực này cực độ mạnh mẽ, nhưng ít ra bọn họ vẫn có thể ứng phó.

"Đến lúc phong tỏa không gian mở ra, đầu tiên cứ thả Phệ Thạch Ma Kiến vào trước, cho chúng cắn chết hết mấy tên kia!"

Bộ dáng hưng phấn của Tử Nghiên bên cạnh làm mấy người Tiêu Viêm không biết nói gì cho phải, quả nhiên là tiểu ác ma.

"Năm tên Đấu Tôn, bốn người chúng ta có thể miễn cưỡng ngăn lại, Tiêu Viêm nhân cơ hội lên vào bên trong tìm Dược Trần, một khi tìm được liền lập tức rút lui. Chúng ta không thể ở lâu, không ai có thể cam đoan Hồn Điện có cứu viện đến hay không." Phong tôn giả trầm giọng nói.

"Hơn nữa, hy vọng chúng không quá mạnh "

Tiêu Viêm cười, cong ngón tay búng ra, Thiên Yêu Khôi liền hiện ra bên người. Dù đứng trong làn sương mù mịn, thân hình màu vàng nhạt của nó cũng không hề bị che đi.

"Đây là... Khôi Lỗi cấp bậc Đấu Tôn?"

Nhìn thấy Thiên Yêu Khôi, sắc mặt Phong tôn giả cùng Thiết Kiếm tôn giả nhất thời biến đổi, trong lòng có chút chấn động. Thật khó có thể tưởng tượng, chỉ mới hơn một năm mà thực lực bên cạnh Tiêu Viêm đã mạnh đến mức này.

"Hay lắm. Có Khôi Lỗi này, chúng ta có thể hoàn toàn cầm chân năm tên Đấu Tôn của Hồn Điện, chuyện tìm kiếm Dược Trần liền giao cho ngươi."

Tiêu Viêm trịnh trọng gật đầu, sau đó hất cằm với Tử Nghiên. Nàng liền hiểu ý gật đầu, tiến lên hai bước, một chút tử quang quanh trên ngón tay nhẹ nhàng làm không gian phong tỏa mở ra đại môn rộng ra hơn một trượng. Bàn tay khế đẩy, mảng không gian liền lặng lẽ biến thành hư vô, một khối đại môn vô hình xuất hiện trong mắt đám người Tiêu Viêm.

"Đi thôi."

Mở ra không gian, Kiến Hậu trên vai Tử Nghiên lại phát ra một luồng sóng âm kỳ dị. Đám người Tiêu Viêm chỉ nghe thấy thanh âm xột xoạt truyền đến, sau đó những con kiến màu đen rậm rạp như thủy triều từ trong rừng rậm tràn ra, lướt qua mấy người bọn họ, lao thẳng vào đại môn kia.

Dưới sương mù, đàn Phệ Thạch Ma Kiến màu đen như một con thủy triều tuôn vào cự điện trong sơn cốc.

"Động thủ đi, dù Hồn Điện có đáng sợ đến thế nào, lần này chúng ta cũng phải hỏ khẩu đoạt thực* một lần!"

Nhìn một biển kiến tràn vào sơn cốc, Tiêu Viêm cũng hắc hắc cười, khí tức sắc bén tràn ngập ra từ cơ thể, tiên phong lao vào trong không gian phong tỏa. Hành động cứu người đã được chuẩn bị từ nhiều năm trước, rốt cục cũng chân chính động thủ.

Sâu trong cự điện màu đen, có một quảng trường khổng lồ, trên sân rộng có một cột đá màu đen cao trăm trượng, kinh thiên* mà đứng. Cột đá bị bao phủ bởi vô số ký hiệu quý dị. Từng đạo xiềng xích giao nhau tại giữa không trung của quảng trường. Mà ở cuối xích sắt, một đám hào quang lơ lửng yếu ớt bên trong, rõ ràng là một đám linh hồn thân thể, trên mặt đầy vẻ thống khổ.

Tại trung ương mảnh quảng trường, là một khối bình đài cao hơn mặt đất mười trượng, xung quanh có bốn cái cột đá khổng lồ đứng thẳng, bốn cái xiềng xích màu đen tráng kiện tựa như măng xà uốn lượn quanh chúng.

Phía cuối của bốn chiếc xích là một đóm sáng sáng nhất, bên trong có một thân ảnh già nua đang ngồi xếp bằng, đây rõ ràng là Dược lão đã lọt vào tay Hồn Điện!

Giờ phút này, bốn cái xiềng xích quý dị màu đen quấn quanh lấy tứ chi Dược Lão giống như rễ cây, làm cho hắn không thể động đậy chút nào. (Con thô tả viết rõ vô lý, ngồi xếp bằng mà còn bị xích tứ chi không động đậy được, không động đậy được thì ngồi xuống kiểu gì =.=)

Tĩnh mạch cùng quý dị bao phủ cả quảng trường, nơi này tràn đầy sự âm trầm lạnh lẽo và mùi vị của tử vong.

Yên tĩnh như vậy một khoảng thời gian, hai mắt của Dược Lão trên bình đài đột nhiên mở bừng, lão cảm thấy một khí tức mà mình cực kỳ quen thuộc.

Khí tức này xuất hiện làm cho Dược Lão trực tiếp ngẩn người. Sau một lúc lâu mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt tưởng như đã khô khốc dần trở nên ẩm ướt.

Năm đó, khi lão bị bắt đi, khí tức này vẫn còn là một thiếu niên non nớt lỗ mãng muốn hấn bảo vệ khắp nơi, nhưng giờ nó đã phát triển đến mức này...

"Chú chim ưng con năm đó, rốt cuộc cũng đã sai cánh bay trên bầu trời thuộc về nó..."

-----oOo-----

Chương 1214: Đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn cốc yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng động xào xạc, một con thủy triều màu đen trôi xuống từ sườn núi. Thủy triều cực kỳ mãnh liệt, không đến nửa phút đã tiếp cận cự điện trong sơn cốc...

Trên một số cột đá xung quanh cự điện, có thể lờ mờ thấy vài bóng đen đang khoanh chân ngồi. Những bóng đen này đều được bao phủ bởi sương mù màu đen, âm khí tràn ngập.

"Hà?"

Nương theo thủy triều tiếp cận, trên cột đá, một thân ảnh toàn thân bao bọc bởi sương đen đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng. Sương đen dao động, lộ ra một khuôn mặt có chút tái nhợt. Hắn cau mày nhìn những sinh vật màu đen đang tràn đến như thác lũ kia. Hơi ngẩn ra một chút, chợt trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, vội vàng đứng dậy lớn tiếng quát: *"Cẩn thận, là Phệ Thạch Ma Kiến, mấy thứ này vào đây bằng cách nào?"*

Tiếng quát chói tai đột ngột vang lên trực tiếp phá vỡ sự yên tĩnh trong sơn

cốc. Mười mấy đạo thân ảnh ẩn trong sương đen đều vội đứng dậy, kinh ngạc nhìn biển kiến màu đen đang tràn tới.

"Báo động!"

Một bóng đen trầm giọng quát. Ngay sau đó, một sóng âm bén nhọn truyền vào bên trong cự điện đang cuộn mình như một con hồng hoang cự thú kia.

"Huu huu huu!"

Thanh âm cảnh báo vừa vang lên đã có không ít thân ảnh bay ra từ trong cự điện. Nhìn biển kiến đang ùn ùn kéo đến, sắc mặt đều biến đổi.

"Những người ở đây đồng loạt ra tay, thanh tủy mấy thứ này, không nên quá rầy đến các Tôn lão đang nghỉ ngơi."

Một gã Hắc y nhân địa vị có vẻ không thấp chút nào nhìn biển kiến, sau đó trầm giọng quát.

"Vâng, Lưu hộ pháp!"

Nghe vậy, gần trăm bóng đen bên cạnh nhất tề đáp ứng. Từng làn khói đen chợt bùng phát ra từ trên người họ, sau đó khuếch tán về phía biển kiến.

Phốc phốc!

Hai bên tiếp xúc, phần đông Phệ Thạch Ma Kiến đều bốc lên khói trắng, bị hắc vụ ăn mòn. Nhưng số lượng của chúng thật sự quá kinh khủng, dù hắc vụ nồng đậm nhưng vẫn không thể ngăn cản bước tiến của đàn kiến.

Trên bầu trời, Hắc y nhân được xưng là Lưu hộ pháp thấy thế, chân mày liền nhíu chặt lại. Mảnh sơn cốc này có không gian phong tỏa do Tôn lão bày ra, mấy thứ này xông vào bằng cách nào?

"Việc gì vậy? Sao động tĩnh lớn như vậy?" Lúc Lưu hộ pháp nhíu mày, lại có thêm vài đạo hắc ảnh lướt ra từ cự điện, vừa mới hỏi một câu đã nhìn thấy Phệ Thạch Ma Kiến đang ùn ùn kéo đến, sắc mặt đều biến đổi.

"Phệ Thạch Ma Kiến? Sao chúng có thể xông vào được?"

Một vị nam tử sắc mặt âm trầm nhú nhú mày, ánh mắt đột nhiên đảo qua sơn cốc, trong lòng dấy lên chút bất an, trầm giọng quát: *"Sự tình có chỗ không đúng, tất cả mọi người cẩn..."*

"Oanh!"

Lời hăn còn chưa dứt, không gian xung quanh đã mạnh mẽ vặn vẹo, rồi chợt đọng lại thành hình chưởng ấn, đem tên nam tử đó đập nát như tương.

"Địch tập kích! Địch tập kích!"

Trong nháy mắt, từ một người sống sờ sờ biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy, loại biến cố này làm đám hộ pháp Hồn Điện kinh hãi, một lát sau mới hồi phục được tinh thần. Lập tức hét lên, tiếng kêu thê lương vang vọng trong sơn cốc!

"Phốc phốc!"

Tiếng kêu thê lương vừa dứt, kiếm khí sắc bén đã đột nhiên chém xuống từ trên trời, sau đó nhanh như chớp xuyên thủng cơ thể hai vị Hồn Điện hộ pháp, kiếm khí mang theo tiếng hét thảm thiết chém đứt vài thạch trụ phía ngoài cự điện.

"Bành!"

Khi kiếm khí sắc bén chém xuống, mảnh không gian cũng hơi vặn vẹo. Bốn đạo thân ảnh chợt xuất hiện trong ánh mắt kinh hãi của phần đông cường giả của Hồn Điện. Lúc này, khí tức mênh mông của bốn người phát ra mà không hề giữ lại một chút nào.

"Ầm!"

Thanh thế mà bốn Đâu Tôn cường giả phát ra làm trong sơn cốc cát bay đá nứt. Uy áp cường hãn tràn xuống từ bầu trời làm sắc mặt của đám hộ pháp Hồn Điện đều kịch biến.

"Ha ha, đám Hồn Điện khôn kiếp, hôm nay đến phiên các ngươi trả nợ rồi!"

Một tiếng cười to vọng xuống từ trên trời, vài đạo thân ảnh dữ dội lướt xuống, sau đó trực tiếp ép hơn mười cường giả của Hồn Điện vào trong đất, kinh lực kinh khủng bạo phát, trực tiếp đem họ chấn nát. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ha ha, giết!"

Những thân ảnh lướt xuống như sói giữa bầy cừu. Dù là đám hộ pháp ngày thường diễu võ dương oai cũng chỉ có thể kinh hãi lui lại. Bọn chúng không ngờ tới lại có người lớn mật đến mức chủ động công kích Hồn Điện.

"Dám đến Hồn Điện ta quấy rối, các ngươi muốn chết phải không?!"

Những tiếng kêu thảm thiết trong sơn cốc rớt cuộc cũng đưa tới sự chú ý của Tôn lão Hồn Điện. Lập tức, một tiếng gầm gừ phản nộ vang lên. Tiếp theo, năm đạo thân ảnh đằng đằng sát khí lao ra từ cự điện. Ánh mắt đảo qua một vòng, cuối cùng đổ dồn vào trên người Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm? Ngươi không chết?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu nhìn năm nhân ảnh trên bầu trời, tử sắc hỏa diễm dữ dội bùng lên từ trong tay, đốt cháy một tên cường giả của Hồn Điện thành hư vô, sau đó cười nhạt nói: *"Mộ Cốt lão quái, không ngờ ngươi cũng ở đây."*

"Chắc hẳn lần này ngươi đến để cứu Dược Trần. Không thể không nói, lá gan của các ngươi thật lớn, dám đến Hồn Điện ta cướp người, đây là trường hợp đầu tiên lão phu gặp sau khi trở thành Tôn lão đấy." Một gã hắc y nhân nhắc bỏ đầu bóng đang trùm trên đầu, xem bộ dáng đúng là Mộ Cốt lão nhân.

"Hắc hắc, không ngờ còn có người quen a. Phong tôn giả, quả nhiên ngươi vẫn chưa từ bỏ hi vọng..." Bên cạnh Mộ Cốt lão nhân, một gã hắc y tôn giả khác đột nhiên âm lãnh nói.

Nghe vậy, Phong tôn giả chỉ thân nhiên cười cười, nhìn thoáng qua biến kiến đã muốn tràn vào cự điện, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm nói: *"Ngươi đi vào tìm Dược Trần, chúng ta cầm chân bọn họ."*

"Ừm." Tiêu Viêm gật đầu một cái, thân hình chợt động, lao về phía cự điện.

"Dám xông vào Hồn Điện ta, muốn chết!"

Thấy thế, năm tên Tôn lão trên bầu trời quát lạnh một tiếng, một gã tôn giả trực tiếp phát ra một đạo hắc vụ đánh về phía Tiêu Viêm.

"Đi!"

Thân hình Phong tôn giả hiện lên bên cạnh Tiêu Viêm. Bàn tay nắm chặt, cuồng phong nhất thời nổi lên, một bàn tay lớn bóp nát đạo hắc vụ kia, sau đó quát khê: *"Hôm nay mấy người bọn ta muốn xem các ngươi có cái tư cách này hay không!"*

Mấy tên tôn giả nộ tiếu một tiếng, dữ dội lướt xuống. Một người trong đó tách ra, mang theo sát khí sắc bén, va chạm với Phong tôn giả. Trong nháy mắt, hai bên đã cuốn lấy nhau, hỏa bạo chiến đấu bùng phát.

Thấy thế, thân hình Tiêu Viêm chợt động, thân hình hóa thành một đạo hắc tuyến, phóng về phía cự điện. Nhưng khi sắp đến đại môn thì không gian trước mặt đột nhiên dao động. Một lão giả thân mặc tử bào, mặt không chút thay đổi xuất hiện phía trước hắn.

"Ngươi là Tiêu Viêm? Không biết có còn nhớ rõ bốn tôn?" Tử y lão giả mặt không chút thay đổi nhìn Tiêu Viêm. Tiêu Viêm hơi híp mắt lại, từ trên người đối phương, hắn cảm giác được một khí tức quen thuộc.

"Ngươi là lão tạp mao hai lần hủy linh hồn lực của ta?" Tiêu Viêm cười, rót cục nhớ lại. Trước kia có hai lần linh hồn lực của hắn tiến vào Hồn Điện thì đều bị lão già này phát hiện, sau đó phá hủy..

"Xem ra lão phu đã coi thường ngươi, chỉ nghĩ vài năm đã tu luyện đến cửu tinh Đẩu Tông. Nhưng hôm nay ngươi dám tới Hồn Điện cướp người, lão phu nhất định sẽ đem ngươi chôn vùi ở đây."

Sắc mặt tử y lão giả âm hàn, lời nói của hắn vừa dứt thì hai tay áo lão đã vung lên. Một làn khói đen âm trầm lượn lờ trong lòng bàn tay, sau đó trực tiếp xuyên thủng hư không, đánh về phía lồng ngực Tiêu Viêm..

Tử y tôn giả đột nhiên xuất thủ, làm sắc mặt Tiêu Viêm trầm xuống, lui về phía sau hai bước. Tử hắc sắc hỏa diễm bùng phát từ lòng bàn tay, đấu khí trong cơ thể hoàn toàn bạo phát.

"Bành!"

Lúc này, Tiêu Viêm vẫn không lui lại, chưởng phong sắc bén mang theo tử hắc sắc Tam Thiên Liên Tâm hỏa, trực tiếp mặt đối mặt chính diện giao phong với Tử y tôn giả.

Hai người va chạm, kinh phong kinh khủng quét qua làm vài tên hộ vệ Hồn Điện đứng gần chân thành một mảnh hư vô, ngay cả cột đá khổng lồ đều bị bạo liệt.

"Đát đát."

Tuy nói đấu khí trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, cộng thêm Tam Thiên Liên Tâm hỏa tăng thêm, mà cước bộ Tiêu Viêm vẫn phải lui về phía sau mười bước mới có thể đứng vững. Sau khi ổn định, hắc khế nhú mày, Đấu Tôn cường giả quả nhiên cường hãn.

Lúc Tiêu Viêm nhú mày so sánh, sắc mặt tử y tôn giả bề ngoài có chút khó coi. trong mắt lại càng hiện lên vẻ khiếp sợ.

Năm đó, khi linh hồn lực Tiêu Viêm lần đầu tiên lén vào hồn điện tìm kiếm thì lão chỉ cần tùy tay đã có thể phá bỏ. Lần thứ hai thì hiện thân ra tay mới hủy diệt được, nhưng mà lần thứ ba, Tiêu Viêm cứ nhiên có thể bằng vào lực lượng của chính mình, lấy thực lực Đấu Tông cứng đối cứng một chiêu với lão mà không bị thương. Loại biến hóa này dù lấy định lực của lão cũng không nhìn được mà lạnh cả người.

"Mặc kệ ngươi quỷ dị đến thế nào, hôm nay nơi này chính là nơi chôn xác của ngươi..."

Hít sâu một hơi, sát ý bắt đầu hiện lên trong mắt tử y tôn giả. Tiêu Viêm có thể đỡ một chiêu của lão, nhưng lão cũng không tin tên nhãi này có thể thoát khỏi tay lão!

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, tử y tôn giả thân hình chợt động, hóa thành một tia chớp lướt về phía Tiêu Viêm thêm lần nữa. Mà khi thân hình hấn

vừa động thì một thân ảnh màu ám kim giống như thiết tháp giáng xuống từ trên trời, dừng ở trước mặt Tiêu Viêm, ngăn cản thế công của lão.

"Đối thủ của ngươi, không phải ta, mà là nó."

Tiêu Viêm mỉm cười với tử y tôn giả. Ngân mang chớp động, nhân cơ hội này lao vào cự điện. Tử y tôn giả tuy muốn ngăn trở nhưng Thiên Yêu Khôi trước mặt làm lão không dám phân thân, chỉ có thể phần nộ quát.

"Hồn Điện hộ pháp, ngăn tên nhãi kia lại cho ta! Bất kể sống chết!"

-----oOo-----

Chương 1215: Giết chóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đôi với tiếng gầm phần nộ của tử y tôn giả, Tiêu Viêm vẫn làm như không nghe thấy. Thân hình như sấm sét lao vào cự điện. Vài cái chớp mắt là đã biến mất phía cuối hành lang

Thấy vậy, khuôn mặt tử y tôn giả run lên, vừa muốn gầm lên thì quyền phong hung hãn đã đánh tới làm cho lão tối tăm mặt mũi, vội vàng nghênh chiến. Khôi lồ màu vàng nhạt trước mặt khiến lão cảm nhận được áp lực, nếu không cẩn thận ứng chiến, chỉ sợ hôm nay sẽ lành ít dữ nhiều.

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, đấu khí mênh mông trong người lão cũng bắt đầu chuyển động. Một sợi xích đen nhánh trượt ra từ trong tay áo, sau đó hung hăng cuốn về phía Thiên Yên Khôi.

Khi bên ngoài đang phát sinh đại chiến thảm khốc thì lúc này Tiêu Viêm đã lao vào phía trong cự điện. Trên đường tuy gặp không ít cường giả của Hồn Điện, nhưng chưa kịp ra tay đã bị kinh khí mạnh mẽ chấn cho học máu văng ngược ra. Thành ra lúc này không ai dám tiến lên ngăn cản hắn.

"Tiểu tử, dám xông vào Hồn Điện ta, muốn chết phải không?"

Tuy nói nơi này chỉ là một phân điện mà thôi, nhưng lực lượng phòng thủ tại đây cũng chỉ yếu hơn vài thế lực nhất lưu ở Trung Châu một chút. Tiêu

Viêm xông vào không bao lâu là đã có thêm người ngăn cản. Bốn đạo thân ảnh lướt đến ngăn trước mặt hắn, khí đen tràn ra, khí tức cường hãn tràn ngập. Nhìn khí tức này, không ngờ cả bốn người đều là cường giả đã đạt tới lục tinh, thậm chí thất tinh Đầu Tông.

"Thằng khốn, đứng lại cho bản hộ pháp!"

Bốn người vừa hiện thân liền có một người bắt đầu công kích. Khí đen tản đi, để lộ một khuôn mặt già nua, ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm đang lướt tới, quát lạnh

Tiếng quát vừa dứt, bốn người cũng không nói nhảm thêm nữa, đồng thời ra tay. Khí đen nồng đậm bùng phát ra từ cơ thể họ, sau đó hội tụ thành một hắc sắc cự mãng hơn mười trượng. Con cự mãng này ngửa mặt lên trời rống một tiếng rồi quát đuôi một cái, mang theo sức gió cực lớn, hung hăng lao về phía Tiêu Viêm.

Hắc sắc cự mãng lướt qua, mặt đất cứng rắn phía dưới cũng bị phong áp phá vỡ thành vô số bụi phấn, từng khe sâu cũng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

"Chỉ có bốn tên hộ pháp mà cũng dám cản ta?"

Nhìn bốn tên Hộ Pháp Hồn Điện ngăn cản trước mặt, trên mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ lạnh lùng. Thân hình không chút dừng lại, tử hắc sắc hỏa diễm bùng phát ra từ cơ thể, sau đó hóa thành một con hỏa long khổng lồ. Hỏa long quẫy đuôi một cái đẩy Tiêu Viêm vọt nhanh tới trước, sau đó hung hăng va chạm với cự mãng màu đen đang lao tới.

"Cút cho ta!"

"Bành!"

Va chạm mạnh mẽ làm vang lên một tiếng động kinh tâm động phách, sóng năng lượng lan ra như cuồng phong càn quét. Nơi nào cuồng phong thổi qua thì không còn vật gì trụ được trên mặt đất. Từng thạch trụ bạo liệt thành bột phấn, một vài tên hộ vệ hồn điện gần đó bị thổi bay như điều đứt dây, đập mạnh vào vách đá, biến thành một đống thịt nhão. Tiếng la thê thảm vang vọng khắp cự điện.

Sóng năng lượng khuếch tán khắp nơi làm cho bốn gã hộ pháp mặt mày xanh lét, chưa kịp lùi về sau thì cơ thể đã bị sóng năng lượng quét qua.

"Phanh!"

Bị đòn nặng như vậy, khói đen trên người họ trở nên loãng hơn rất nhiều, thân hình bị đánh bay gần trăm mét mới dừng lại được, thương thế nghiêm trọng đến nỗi không có cả sức đứng dậy.

"Châu cháu mà cũng đòi đá xe à!"

Một kích đẩy lui bốn tên Đẩu Tông, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, hung mang chột lóe. Búng tay một cái, tử hắc sắc hỏa liên bùng phát, sau đó bắn về phía bốn tên hộ pháp. Nhiệt độ kinh khủng của Tam Thiên Liên Tâm Hỏa làm cho bốn tên kia mặt cắt không còn giọt máu, giãy dụa la hét. Khi khói đen tan đi, chỉ còn lại bốn hình thể hư ảo.

"Chỉ là linh hồn thể mà còn dám trợ trụ vi ngược*à? Đáng chết!"

Nhìn bốn đạo linh hồn đang sợ hãi, Tiêu Viêm lạnh lẽo nói. Bàn tay nắm chặt lại, linh hồn lực bùng phát ra từ mi tâm, "bùng" một tiếng, ba linh hồn thể bị chấn nát thành hư vô

Lấy thủ đoạn lôi đình giết chết ba gã hộ pháp Hồn Điện, Tiêu Viêm khê dụng lực hút đạo linh hồn thể còn lại vào tay, ngữ khí âm trầm hỏi: *"Nơi giam giữ các linh hồn ở đâu? Ngươi chỉ có một cơ hội, nếu không thành thật thì... ngươi biết kết quả của mình rồi chứ."*

Nhìn khuôn mặt âm trầm đáng sợ của Tiêu Viêm, tên hộ pháp kia lại càng sợ hãi, trong lòng âm thầm kêu khổ, tự trách mình sao lại đâm đầu ra chặn tên sát tinh này.

"Nói!"

Sắc mặt Tiêu Viêm dữ tợn hẳn lên. Bên ngoài, mấy người Phong tôn giả đang tranh thủ từng giây từng phút cho hắn, hắn không có dư hơi mà mất thời gian ở đây.

"Tại Tòa Hồn đại điện." Tên hộ pháp kia nơm nớp lo sợ đáp. Chỉ một chút trước thôi, ba tên đồng bọn của hắn đã bị Tiêu Viêm chấn thành hư vô,

vĩnh viễn tiêu tán.

"*Dẫn đường, nếu không, chết!*" Tiêu Viêm lạnh lẽo nói.

"*Phía trước quẹo trái.*" Vừa nghe thế, tên hộ pháp vội vàng hô.

Nghe xong, Tiêu Viêm dậm mạnh chân một cái, thân hình lại hóa thành một cái bóng đen, nhanh như chớp lao vào phía sâu trong cự điện.

Suốt đường đi, có tên hộ pháp này dẫn đường nên tiến trình nhanh hơn rất nhiều, nhưng cũng gặp phải một số quấy nhiễu của cường giả Hồn Điện, trong đó có không ít người còn là Đấu Tông. Nhưng thực lực hiện tại của Tiêu Viêm là vô địch dưới Đấu Tông, dù cường giả Hồn Điện đông đảo nhưng dưới sự tấn công của Tam Thiên Liên Tâm Hỏa thì đều bị đánh tan ngay lập tức.

Thẳng một đường mà đi, Tiêu Viêm tính toán sơ qua, trong lộ trình này có không dưới mười tên hộ pháp chết dưới tay hắn, thấp hơn thì càng không thể đếm hết. Dù sao chỉ võ đến một cái, tên nào thực lực kém một chút thì đều bị Tam Thiên Liên Tâm Hỏa cắn nuốt đến mức ngay cả tro cũng không còn.

Dù vậy, mấy tên hộ pháp này thực lực cũng không cao lắm, mạnh nhất cũng mới chỉ là thất tinh đấu tông, gặp hắn là chạy trốn chết. Nếu Tiêu Viêm đuổi theo thì vẫn có thể giết chết, nhưng hắn không có thời gian, mục đích là tìm Dược Lão, không thể lãng phí được.

Một đường xông tới, đi đến đâu thì thể chất đầy tới đó, nhìn Tiêu Viêm giống như một tên sát thần đáng sợ, cả người đầy sát khí, mỗi lần tử hắc sắc hỏa diễm bùng lên là lại có những tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi cắn nuốt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, dị hỏa mới sinh ra này uy lực thật kinh khủng. Trên đường đi, không ai có thể ngăn cản cước bộ của hắn...

"*Oanh!*"

Tới một hành lang rộng rãi, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc xuyên thủng lồng ngực một tên hộ pháp. Nhìn thì thể đang tan ra kia, Tiêu Viêm phải tay liếc nhìn tên hộ pháp linh hồn đang bị hắn cầm trong tay trái kia: "*Còn*

xa không?"

"*Tòa hồn đại điện ở cuối hành lang này.*" Tên hộ pháp run như cây sậy. Suốt đoạn đường, Tiêu Viêm thẳng tay giết chóc làm cho sâu thẳm linh hồn hắn xuất hiện một loại hàn ý. Tên nhãi đáng sợ này có lẽ chỉ các Tôn lão mới có thể đối phó. Nhưng hôm nay Tôn lão đều bị kiềm chân ở bên ngoài. Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sắc mặt càng ngày càng âm lãnh.

Thấy sắc mặt Tiêu Viêm thay đổi, tên hộ pháp như hiểu được điều gì, trong lòng lạnh lẽo, thân hình lách khỏi tay Tiêu Viêm, nhanh như chớp chạy về một hành lang khác. Nhưng chạy chưa được bao xa đã cảm thấy một cỗ nhiệt phong thổi tới, đem hắn hoàn toàn cắn nuốt. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Làm xong việc này, Tiêu Viêm phui phui tay, hắn cầm thù lữ Hồn Điện đến tận xương tủy. Chỉ cần nghĩ đến việc chúng bắt giam các linh hồn thể thì hắn dù có hạ sát thủ hắn cũng không cảm thấy cắn rứt.

Giải quyết xong người này, Tiêu Viêm nhìn về phía cuối hành lang, nơi đó có một cửa sắt màu đen đang đóng chặt. Có thể lờ mờ cảm nhận được khí tức quỷ dị đang tràn ra từ bên trong.

Đấu khí trong cơ thể lặng lẽ vận chuyển, Tiêu Viêm bước đến bên cạnh đại môn, hàn ý xuất hiện trong mắt. Tử hắc sắc hỏa diễm bùng phát ra, đánh mạnh vào cánh cửa.

"Đương!"

Dưới công kích như vậy, dù thiết môn cứng rắn vô cùng cũng phải bạo liệt. cảnh tượng phía sau thiết môn liền đập vào mắt Tiêu Viêm

Bên trong là một quảng trường cực lớn, thạch trụ kinh thiên cao cả trăm trượng, những sợi xích đen giăng khắp như mạng nhện. Có vô số đốm sáng trôi lơ lửng đang bị những sợi xích này trói buộc.

Dù đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này nhưng Tiêu Viêm vẫn nhìn không được mà hít sâu một hơi.

Chậm rãi đi vào quảng trường cực kỳ quỷ dị, ánh mắt Tiêu Viêm quét ngang quét dọc, sai đó dừng ở phía sâu trong quảng trường. Trên thềm đá

cao ngất có một đốm sáng chói lọi, một khí tức làm cho Tiêu Viêm run rẩy phát ra từ bên trong.

Điềm nhẹ chân một cái, thân hình Tiêu Viêm xẹt qua quảng trường như cung rời tên. Kinh ngạc nhìn đốm sáng, trong đó có một linh hồn già nua nhìn qua cực kỳ suy yếu đang bị bốn sợi xích đen xích lấy tứ chi. Ánh mắt Tiêu Viêm đỏ hoe, hai chân quỳ xuống, đầu gối đập mạnh vào thềm đá, giọng nói khàn khàn chua xót.

"Lão sư, con đã đến..."

-----

*Trợ trụ vi ngược là Giúp kẻ ác làm điều xấu-Chữ Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết kẻ trung lương, mổ đàn bà chữa, những kẻ tàn nhẫn bắt lương thì ẩn dụ là Trụ

-----oOo-----

Chương 1216: Trích Tinh lão quý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ lúc Dược Lão bị bắt, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm nhìn thấy lão một lần nữa. Bộ dáng xanh xao già nua, đã không còn chút hồng hào khỏe mạnh như trước kia, thứ còn lại chỉ là một lão già ốm yếu sắp xuống mồ, tất cả chuyện này làm cho lòng Tiêu Viêm như thất lại. Mấy năm nay, Dược Lão rơi vào tay Hồn Điện, tuy không tổn thương tới tính mạng nhưng chắc chắn đã phải chịu không ít đau khổ.

Lúc Tiêu Viêm quỳ gối xuống đất, Dược lão cũng từ từ mở mắt ra. Hai mắt khô đục nhìn người thanh niên đang run run quỳ gối trước mặt kia, trên mặt hiện lên một nụ cười vô lực, giọng khàn khàn nói: "*Tiểu tử. Rốt cuộc con cũng trưởng thành a...*"

Năm đó, Tiêu Viêm vẫn chỉ là một tên nhóc nhuệ khí tận trời, bộc lộ phong mang. Nhưng chỉ sau vài năm ngắn ngủi, thiếu niên ngày xưa, đã phát triển đến mức này.

Tuy chỉ có một câu ngắn ngủi, nhưng chỉ thế thôi đã đủ làm Tiêu Viêm cảm động, lấy tay chùi nhẹ mắt sau đó điều chỉnh lại tâm tình. Hiện tại vẫn thân ở hang hổ, nên không có nhiều thời gian để ôn chuyện. Chờ đến khi thuận lợi rời khỏi Vong Hồn sơn mạch rồi nói tiếp.

Chậm rãi đứng dậy, ánh mắt Tiêu Viêm quét qua màn ánh sáng rồi đặt tay lên, linh hồn lực mênh mông bùng phát ra như thủy triều. Từng gợn sóng vô hình chọt khuếch tán ra từ tay Tiêu Viêm, cuối cùng dung nhập hết vào bên trong.

"Cổ linh hồn lực này... Linh cảnh sao?" Tuy còn rất suy yếu, nhưng kinh nghiệm của Dược Lão vẫn còn đây. Khi Tiêu Viêm sử dụng linh hồn lực, lão đã nhận ra một cảm giác quen thuộc, trong mắt xẹt qua một chút vui mừng. Thành tựu hiện giờ của Tiêu Viêm đã vượt xa dự liệu của lão, lúc bị bắt, lão rất lo lắng rằng Tiêu Viêm không có người chỉ đạo, làm cảnh giới trì trệ không tiến. Nhưng xem ra, lão đã đánh giá quá thấp tiềm lực của Tiêu Viêm rồi.

"PHÁ...!"

Nhìn vòng sáng dày đặc gợn song vô hình, hàn quang trong mắt Tiêu Viêm chọt lóe, trầm giọng quát.

"Phanh! "

Theo thanh âm vang lên, vòng sáng khẽ rung chuyển, rồi sau một tiếng động nhỏ khác liền chọt vỡ bung ra.

"Lão sư, không sao chứ?" Phá xong vòng sáng, Tiêu Viêm liền tranh thủ cứu Dược Lão, ánh mắt đảo qua bốn sợi xích đen giống như cự mãng, bàn tay không khỏi nắm chặt lại, lũ Hồn Điện khốn kiếp này....

"Đây là Tỏa Hồn liên, chuyên dùng để khắc chế linh hồn. Thứ này cực kỳ cứng rắn, muốn phá hủy cũng không phải chuyện dễ dàng..." Dược Lão nhìn thoáng qua mấy sợi xích đang cuốn quanh tứ chi mình, không khỏi tự giễu cười nói: *"Đám người kia cũng thật quan tâm đến lão phu, dùng cả một phần lễ lớn như vậy..."*

Tiêu Viêm mặt nhăn mày nhíu, bàn tay chạm vào xích sắt, một cảm giác âm trầm lạnh lẽo chọt bùng phát từ trong ra. Nhưng hàn khí vừa tiến vào

trong cơ thể Tiêu Viêm thì đã bị Tam Thiên Liên Tâm hỏa luyện hóa thành một mảnh hư vô.

"Xuy!"

Bắt lấy một đoạn xiềng xích, tử hắc sắc hỏa diễm bùng phát từ trong lòng bàn tay. Sau đó Tiêu Viêm bắt đầu nung sợi xích lên, làm nó bốc ra từng trận khói trắng.

"Đây là..." Nhìn tử hắc sắc hỏa diễm trong tay Tiêu Viêm, Dược Lão ngẩn ra, chột như hiểu được điều gì, trong mắt lão xuất hiện một chút sợ hãi lẫn vui mừng, nhẹ giọng hỏi: "*Lại cần nuốt Di Hỏa?*"

"Đúng vậy, là Tam Thiên Diễm Viêm hỏa." Tiêu Viêm cười đáp.

"Xem ra mấy năm nay ngươi cũng gặp không ít cơ duyên a..." Dược Lão nhẹ giọng than thở. Di Hỏa, thứ mà những luyện dược sư cả đời cũng khó gặp được một lần này, không nghĩ tới Tiêu Viêm lại có thể ba lần bốn lượt tìm thấy.

Tiêu Viêm cười cười, tử hắc sắc hỏa diễm trên tay lại tăng thêm độ nóng, trực tiếp nung chảy sợi xích trên tay. Lúc này, những ký hiệu quý dị trên sợi xích cũng tan thành mây khói.

"Rắc!"

Khi ký hiệu biến mất, Tiêu Viêm bóp mạnh một cái, xích sắt trong tay liền đứt ra. Nhìn Tam Thiên Liên Tâm hỏa mạnh đến như vậy, trong lòng Tiêu Viêm vui mừng tột độ, vội vàng làm tiếp với ba sợi xích kia, đem chúng nung chảy hoàn toàn.

Bốn sợi xích quấn trên người Dược Lão bị gỡ xuống, bỏ đi đồ vật quý dị này, vẻ suy yếu trên khuôn mặt Dược Lão cũng giảm bớt đi một chút. Tuy nói thân thể vẫn hư ảo như trước, nhưng vẫn tốt hơn trước kia rất nhiều.

Dược Lão nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay, nhìn những sợi xích cuối cùng cũng bị tháo bỏ kia, lão không khỏi than thở. Không nghĩ tới Dược Trần hẳn vẫn có ngày thoát được khỏi đây.

"Đi thôi, Hồn Điện này quý dị khó lường, đầu tiên cứ thoát ra trước đã."

Ánh mắt Dược Lão đảo qua đại điện này, âm khí dày đặc lộ ra một luồng khí tức tử vong nồng đậm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, liếc nhìn những đốm sáng trong đại điện, hàn quang chớp động trong mắt: *"Nếu đến đây thì cũng phải làm gì đó cho hoành tráng một chút. Thả những linh hồn này chạy thoát, tăng thêm một chút hỗn loạn cho Hồn Điện cũng tốt."*

Nói xong, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, tử hắc sắc hỏa diễm hiện ra, hóa thành một chiếc roi lửa dài, vẽ nên một đường cong hoàn mỹ giữa không trung, lướt tới mấy sợi xích sắt giữa không trung.

Nhưng ngay khi sợi roi lửa sắp chạm tới xiềng xích thì mảnh không gian kia lại đột nhiên ngưng kết lại. Sợi roi như đánh vào trên vách tường, bật ngược ra làm vang lên một tiếng động trong trẻo.

"Còn có cường giả Hồn Điện, đi mau!" Thấy một màn này, sắc mặt Dược lão biến đổi, trầm giọng nói

Lúc bức tường không gian vô hình xuất hiện, Tiêu Viêm mới hoàn hồn, không chờ Dược Lão nhắc nhở, một tay hất đỡ lấy Dược lão, thân hình hóa thành thiểm điện lướt về phía cánh cửa.

"Ha ha, Dược Trần, xem ra người dạy được một đệ tử rất giỏi đấy. Dám đến Hồn Điện ta cướp người, có quyết đoán như vậy, dù là lão phu đây cũng không thể không khen ngợi."

Khi Tiêu Viêm lui lại, một tiếng cười cũng bất chợt vang lên. Mảng không gian phía Tiêu Viêm đang lụi đến chột vụn vụn, hóa thành một bức tường vô hình.

"Xuy!"

Cảm nhận được bức tường phía sau, sắc mặt Tiêu Viêm kịch biến, chân đạp mạnh lên mặt đất, cố gắng ổn định thân hình, sau đó liền ngẩng đầu lên. Chỉ thấy ở giữa không trung, một gã lão giả áo xám đang đứng trên một sợi xích đen, cười nói với bọn hắn.

"Người này cũng là một Tôn lão?" Thấy vậy, trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra. Cường giả Hồn Điện trấn thủ ở

nơi này cũng không phải chỉ có năm tên Tôn lão như trong tình báo.

"Trích Tinh lão quý? Người cư nhiên lại ở đây?" Dược Lão nhìn vị lão giả này, sắc mặt khẽ biến trầm giọng nói.

"Ha ha, điện chủ khá trọng thị người, vì thế cũng đã phái ta qua đây, chẳng qua chưa từng hiện thân mà thôi." Lão giả được gọi là Trích Tinh lão quý này cười cười, sau đó nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: *"Vả lại, lão phu còn đang chờ còn cá lớn này nữa..."*

"Người biết ta đến ư?" Tiêu Viêm cười lạnh châm chọc.

"Chuyện sớm muộn mà thôi." Trích Tinh lão quý cười nói: *"Người mới là cá lớn, điện chủ còn hứng thú với người hơn cả Dược Trần. Đương nhiên, ta đang nói đến mảnh "chìa khóa" của Tiêu gia. Vật kia đáng ra phải ở trên người phụ thân người, mặc dù phụ thân người đánh chết cũng không khai, nhưng hiện giờ người có tiền đồ nhất Tiêu gia chính là người, "chìa khóa" đặt ở trên người của người mới là hợp lý nhất."*

"Phụ thân?"

Tiêu Viêm khẽ run lên, trong mắt trào ra sát ý lạnh lạnh. Hồn Điện là lũ chó chết, gần như tất cả thân nhân của hắn đều bị chúng gây thương tổn!

"Không nên động thủ cùng hắn, người không phải là đối thủ..." Thấy sắc mặt Tiêu Viêm chuyển lạnh, Dược Lão thấp giọng quát.

Tiêu Viêm cắn răng gật đầu, dù Trích Tinh lão quý vẫn đang cười nói vô hại, nhưng Tiêu Viêm có thể nhận thấy được người này chắc chắn còn kinh khủng hơn cả Mộ Cốt lão nhân. Hôm nay hắn rơi vào hiểm cảnh, nếu không toàn lực ứng phó, đừng nói đến việc cứu Dược Lão mà ngay cả cái mạng nhỏ của hắn cũng rất khó giữ được.

"Nếu lão phu đã lộ diện, sao còn có thể cho các người rời đi?" Trích Tinh lão quý cười, bàn tay tái nhợt như người chết vươn ra từ tay áo hắc vụ mênh mông bắt đầu khởi động, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một chưởng ấn khổng lồ, hung hăng vỗ về phía Tiêu Viêm.

"Ô ô..."

Nghe được tiếng gió rít khủng khiếp, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, thủ ấn vội vàng biến đổi.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, đệ nhất biến! Đệ nhị biến! Đệ tam biến!"

Tiếng quát lạnh đôn dập vang lên, khí tức của Tiêu Viêm cũng theo đó mà tăng mạnh. Tử hắc sắc hỏa diễm hiện ra từ lòng bàn tay, hóa thành một con Hỏa Long gầm thét hung hăng va chạm với chưởng ấn.

"Ầm!"

Ầm thanh kinh thiên động địa vang lên bên trong đại điện, khí lãng kinh khủng trực tiếp phá nát những sợi xích xung quanh. Một vài đóm sáng cũng bị phá tan, lộ ra linh hồn đang thống khổ cùng mờ mịt bên trong.

Khí lãng khuếch tán, Tiêu Viêm cũng bị đẩy lùi vài chục bước, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, trong mắt xẹt qua vẻ ngưng trọng. Thực lực Trích Tinh lão quỷ rất mạnh, theo suy đoán của hắn thì ít nhất cũng đạt đến ngũ tinh. Nói cách khác, lão già này chính là Hồn Điện Thiên Tôn?"

Thực lực của lão quỷ này là ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong, không thể cứng đối cứng với hắn!" Thấy Tiêu Viêm bị đẩy lui, Dược Trần lo lắng nói.
Nguồn truyện:

"Lão sư, người vào giới chỉ đi, việc còn lại giao cho con." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe vậy, Dược Trần hơi ngần ra, sau đó chột gật gật đầu. Thân hình chột động, hóa thành hào quang lướt vào hắc sắc giới chỉ trên ngón tay Tiêu Viêm. Nếu lão ở trạng thái toàn thịnh, đánh bại Trích Tinh lão quỷ tự nhiên không khó. Nhưng lúc này tình trạng của lão cực kỳ yếu ớt, căn bản không giúp gì được Tiêu Viêm, mà còn làm ngáng chân thêm.

Nhìn thấy Dược Lão bay vào giới chỉ, trong mắt Tiêu Viêm lộ ra hung mang. Hôm nay, dù là ai ngăn cản, hắn cũng phải cứu Dược Lão ra khỏi đây! Kẻ nào ngăn trở thì giết kẻ đó!

Chương 1217: Trêu chọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ha hả, rốt cục định liều mạng rồi sao? Lão phu thật sự rất muốn nhìn xem hiện giờ Tiêu gia còn người nào có được một phân khí phách năm xưa của Tiêu Huyền?" Nhìn thấy Tiêu Viêm đưa linh hồn Dược Lão vào nhẫn, Trích Tinh lão quỷ không khỏi cười lạnh, nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh băng, đầu khí trong kinh mạch chạy khắp cơ thể giống như hỏa long điên cuồng rít gào. Lúc này không nghi ngờ, thực lực của hắn sau khi cắn nuốt Tam thiên Diễm viêm hỏa đã tăng lên đáng kể. Đương nhiên hắn cũng hiểu được, Trích Tinh lão quỷ đã là cường giả Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh, nếu không thi triển toàn lực chỉ sợ ngay cả cơ hội xuất thủ hắn sẽ không còn. "Giao mảnh chìa khóa kia của Tiêu gia ra đây, lão phu có thể không tổn thương tính mạng người!"

Nhìn thấy đầu khí của Tiêu Viêm đang dâng trào, Trích Tinh lão quỷ ngược lại vẫn thong dong cười thản nhiên nói. Lấy thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh của lão, căn bản không sợ Tiêu Viêm nửa phần. Chênh lệch cấp bậc quá lớn đủ để lão quỷ này xem Tiêu Viêm như là con kiến.

Tiêu Viêm thềm cười lạnh, căn bản chưa từng để ý đến lời nói của Trích Tinh lão quỷ, ánh mắt đảo quanh tìm chỗ thoát ra.

"Ai, một khi đã như vậy, thì lão phu đành tự thân động thủ vậy..." Thấy thế, Trích Tinh lão quỷ thở dài, bàn tay năm ngón xò ra chỉ vào Tiêu Viêm, chợt phẩy tay một cái. Năm luồng sương mù đen kịt từ đầu ngón tay bùng phát ra, sau một tiếng động vang lên, ngưng tụ thành một chuỗi dây xích màu đen quỷ dị. Chúng lơ lửng giữa không trung, "Xuy" một tiếng trực tiếp xuyên phá không gian, nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Viêm.

Thế công đột ngột xuất hiện nhanh như chớp làm cho Tiêu Viêm biến sắc, ngân mang lóe ra dưới chân, lấy khí thế như sét đánh không kịp bưng tai lui ra sau vài bước.

"Xuy!"

Xiềng xích giữa không trung hung hăng đâm tới, sau đó xẹt qua trước mặt

Tiêu Viêm, cuối cùng mạnh mẽ cắm mạnh vào bên trong tầng nham thạch cứng rắn, làm nham thạch chấn động, khắp bốn phía nhất thời vỡ tan ra. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Phản ứng không tệ!!!" Trích Tinh lão quỷ cười nhạt, cong tay búng ra một cái, xiềng xích như tia chớp rung lên tựa độc xà mang theo kinh phong, tấn công vào mọi chỗ yếu hại khắp toàn thân Tiêu Viêm. Công kích của nó cực kì khủng bố, tạo thành từng đạo tàn ảnh đầy khắp bầu trời, làm cho người khác khó lòng phòng bị.

"Đinh! Đinh! Đinh! "

Nhìn về phía thế công đang đến của Trích Tinh lão quỷ, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt, Huyền Trọng Xích liền hiện ra. Thân xích vừa động thì liền ngưng thành một vòng xích ảnh phòng ngự dày đặc, liên tiếp đón lấy thế công của xích ảnh.

"Choang..!!! "

Xiềng xích va chạm mạnh lên Trọng Xích, cỗ lực đạo kinh khủng làm Tiêu Viêm liên tiếp lui về sau, dấu chân tạo thành những vết lõm sâu trên đất. Sau khi ổn định thân hình, thì mới cảm giác trên cánh tay truyền đến từng cơn đau nhức.

"Cường giả Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh quả nhiên khủng bố!"

Sau khi giao thủ sơ lược, Tiêu Viêm đã xác định được thực lực của Trích Tinh lão quỷ, trong lòng liền cảm thấy nặng nề. *"Hôm nay muốn thuận lợi thoát thân chỉ sợ cũng không dễ dàng như tưởng tượng a!"*

"Có thể lấy thực lực cửu tinh Đấu Tông tiếp được công kích của lão phu, không thể không nói người đúng là dị nhân!" Vẻ mặt nghiêm lại, Trích Tinh lão quỷ nhìn Tiêu Viêm cười cười, thân hình đột nhiên chậm rãi chồm tới trước giống như dã thú chuẩn bị bắt mồi.

"Bất quá lão phu không có thời gian chơi đùa với ngươi, tương lai sẽ làm thật ngươi sau. Còn mấy tên gia hỏa đáng ghét bên ngoài kia đang chờ ta thu thập." Trích Tinh lão quỷ cười nói, cước bộ khễ nhích, không gian dao động thân hình liền biến mất.

Ngay lúc Trích Tinh lão quỷ biến mất, Tiêu Viêm thấy được một bàn tay gầy guộc nhẹ nhàng từ không gian hư vô bên cạnh xuyên ra, sau đó chộp vào yết hầu của hắn. Bàn tay khô héo nhìn qua như không có Đấu khí bao trùm, nhưng khi nó lướt qua đến đâu thì không gian bị trực tiếp phá vỡ thành một lỗ đen đến đó. Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, cước bộ cấp bách, trọng xích trong tay nháy mắt đã điên cuồng bỏ tới.

"Diễn phân Phệ lãng xích! "

Trong lòng gầm lên một tiếng, đại xích lớn cỡ vài chục trượng từ trong mũi xích lướt ra, sau đó chém thật mạnh vào bàn tay khô héo này. Kinh phong nhìn như hung mãnh, nhưng chỉ làm cho bàn tay ngừng lại một chút, ngay sau đó lập tức tăng tốc, chọt hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, nhẹ nhàng chụp vào ngực hắn.

Một chương này cực nhanh, mặc dù Tiêu Viêm đã phòng bị nhưng không thể tránh kịp. Trong lúc nguy cấp, hắn dựng Trọng Xích lên che chắn trước người.

"Đang! "

Bàn tay gầy guộc nhẹ nhàng chạm lên Trọng Xích tạo thành một âm vang thanh thúy vọng mãi không ngớt.

Sau khi công kích của hai người va chạm, sắc mặt Tiêu Viêm nhất thời kịch biến, bàn tay nhìn như củi mục kia lại nặng nề như một dãy núi đè xuống. Tuy chỉ tiếp xúc trong chốc lát nhưng song chương Tiêu Viêm vang lên tiếng xương nứt vỡ.

"Thình thịch!"

Hai chân Tiêu Viêm dưới kinh lực đáng sợ như bị đóng sâu vào trong nham thạch. Giờ phút này nham thạch cứng rắn lại giống như đậu hũ yếu ớt không chịu nổi.

Tiếp Trích Tinh lão quỷ một chương, khí huyết trong cơ thể Tiêu Viêm cuộn trào hỗn loạn. Trọng Xích vội vàng huy động, chân đạp một bước thân hình Tiêu Viêm liền dữ dội lướt đi sát mặt đất quay ngược lại. Sau đó bàn chân tiếp tục đạp mạnh, thân hình đứng thẳng dậy nhìn thoáng qua Huyền Trọng Xích, liền cảm thấy hoảng sợ. Cư nhiên trên mặt xích lại

xuất hiện một dấu tay mờ nhạt!

Dấu tay mặc dù không sâu, nhưng đối với Tiêu Viêm mà nói, thật sự làm hắn rung động mãnh liệt. Huyền Trọng Xích từ xưa đến giờ chính là vũ khí tùy thân của hắn. Đối với độ cứng của nó, tuy hắn không rõ lắm nhưng có thể lưu lại chưởng ấn trên thân xích đủ cho thấy trình độ của Trích Tinh lão quý. *"Gia hỏa đáng ghét, cứng như sắt...!!!"*

Không gian trước mặt Tiêu Viêm vặn vẹo một trận, thân hình Trích Tinh lão quý chậm rãi hiện ra. Lão ta liếc Trọng Xích trong tay Tiêu Viêm một cái cười nhạt nói.

Tiêu Viêm cảnh giác nhìn lão già này, tính toán tình cảnh hiện tại. *"Trước hết phải rời khỏi đại điện này, ra đến bên ngoài lúc đó có thêm nhóm Tiểu Y Tiên hiệp trợ, hắn sẽ thoải mái hơn nhiều. Tiếp tục dây dưa ở trong này, sớm hay muộn hắn cũng sẽ bị lão quý già này làm hao tổn đấu khí. Loại công kích này, mặc dù Tiêu Viêm có thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng không đỡ được mấy lần nữa."*

"Ha hả, không cần chơi hoa chiêu gì! Trước thực lực tuyệt đối mấy cái đó không có chỗ dùng!"

Như biết rõ Tiêu Viêm đang suy nghĩ gì, Trích Tinh lão quý chột cười. Mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân hình tựa như tên rời khỏi cung nhằm phía Tiêu Viêm bay tới. Lúc này, nét cười trên khuôn mặt lão ta trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, biểu hiện này chứng tỏ lão quý cũng không định tiếp tục dây dưa với Tiêu Viêm thêm nữa.

Tiêu Viêm cũng đã nhận ra biến hóa của Trích Tinh lão quý, ngân mang dưới chân chớp động, thân hình chột lui. Mặt khác Tử sắc hỏa diễm trong lòng bàn tay ngưng tụ, sau đó biến hóa thành một đóa hỏa liên cực kỳ tinh mỹ nhưng tràn ra một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo.

Từ khi lực lượng linh hồn đột phá đến Tiên cảnh, Tiêu Viêm ngưng tụ Phật Nộ Hỏa Liên rất thuận tay, dường như tâm niệm vừa động là hỏa liên đã được thành hình.

Tử sắc hỏa liên vừa xuất hiện Tiêu Viêm liền bỏ qua công kích Trích Tinh lão quý, thân hình chột lui rồi đột nhiên tăng tốc.

"Thình thịch!"

Hỏa liên cách Trích Tinh lão quý chỉ có nửa trượng thì đột nhiên nổ mạnh. Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng lửa càn quét như cuồng phong làm cho một số kinh thiên thạch trụ trong đại điện bị chấn nứt như mạng nhện. Khắp quảng trường đã bị phá hư thành một đống tàn tạ.

Hỏa liên nổ mạnh nhưng Tiêu Viêm vẫn không dám thả lỏng chút nào. Hắn biết, chỉ bằng vào Phật Nộ Hỏa Liên thì không thể giết chết Trích Tinh lão quý được.

Không ngoài dự liệu của hắn, không lâu sau khi hỏa liên nổ mạnh, một thân ảnh hom hem chậm rãi hiện ra từ trong sóng lửa. Tiêu Viêm nhìn ra đúng là Trích Tinh lão quý. Nhưng mà giờ phút này, quần áo của lão ta lại bị rách nát như bướm bướm, nhìn qua liền biết có chút chật vật. Hiện nhiên uy lực hỏa liên nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Không hổ là người của Tiêu gia, có thể bằng thực lực Cửu tinh Đấu Tông lại có thể phát ra công kích có uy lực cỡ này!" Trích Tinh lão quý nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, trên khuôn mặt hiện ra vẻ lạnh lẽo.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, ánh mắt lóe sáng, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất rồi thân hình nhoáng lên. Từng luồng Tử sắc hỏa mang từ trong cơ thể bùng phát ra rồi bùng nổ.

"Đình đình! Đang đang!"

Hỏa mang bùng nổ hung hãn bổ vào những sợi xích tỏa hồn trong đại điện giữa không trung. Chúng không khó giải quyết như loại trói buộc Dược lão nên hỏa diễm vừa bổ đến liền tan nát. Sau đó vô số quang đoàn trong đại điện kia nhất thời vỡ tan, từng linh hồn sắc mặt thống khổ và mờ mịt chậm rãi mở hai mắt ra.

Những linh hồn đó sau khi mở mắt, ngơ ngác một hồi rồi sau đó như hiểu được chuyện gì, lập tức thét lên chói tai rồi sau đó chạy trốn khỏi đại điện tạo thành tình huống cực kỳ hỗn loạn.

"Người muốn chết?!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm thả ra nhiều linh hồn như vậy, sắc mặt Trích Tinh lão

quỷ biến đổi. Thân hình chợt động đã hóa thành ánh sáng, lướt tới trước mặt hắn với khí thế cực kỳ dữ dội.

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ người đầy sát khí xông tới, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng rồi siết chặt tay lại. Ba viên Tử sắc châu thể liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Rõ ràng chính là Hỏa Lô Tử mà Tiêu Viêm lúc ở trong Tinh Vực sử dụng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa luyện chế ra.

"Xoẹt xoẹt!"

Cánh tay Tiêu Viêm vung lên, ba viên Hỏa Lô Tử hóa thành hình chữ phẩm, dữ dội lướt tới Trích Tinh lão quỷ, sau đó khi còn cách lão quỷ tầm một trượng thì đột nhiên nổ mạnh.

"Ầm...Ầm..."

Sóng khí kinh khủng ở giữa không trung ầm ầm nổ mạnh làm mấy sợi xích màu đen kẹt chung quanh bị chấn đoạn không ít, lập tức cả khu đại điện đều tràn ngập linh hồn như ong vỡ tổ nháo nhào bỏ chạy khỏi đại điện.

Bên trong sóng khí kinh khủng, Trích Tinh lão quỷ mạnh mẽ xông ra. Giờ phút này trên khuôn mặt của lão mơ hồ chứa đựng lửa giận lạnh băng. Thủ đoạn kỳ dị của Tiêu Viêm hẳn đã làm lão già này ăn phải quả đắng.

"Vô liêm sỉ! Linh hồn thoát ra đó, ta phải bắt ngươi đền lại! Trích Tinh Thủ!"

Trên mặt Trích Tinh lão quỷ lượn lờ hắc khí, tay phải lão ta lúc này đột nhiên trở nên phình to lên một cách kì dị, thân hình chợt động liền quỷ mị xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Cự thủ vồ một trảo làm không gian xung quanh Tiêu Viêm đọng lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn cự thủ đang tới gần.

"Tiêu gia tiểu tử, ngươi xong đời rồi!"

Trích Tinh lão quỷ lộ ra nụ cười quái gở, chợt bàn tay mạnh mẽ nắm chặt làm không gian xung quanh Tiêu Viêm nháy mắt sụp đổ.

Không gian sụp đổ, cảnh tượng huyết nhục mơ hồ như dự đoán của Trích Tinh lão quỷ vẫn chưa xuất hiện mà thân thể Tiêu Viêm trong lúc lão đang giật mình, dưới ánh mắt kinh ngạc bỗng "Phanh" một tiếng biến thành một mảnh hư vô... Một màn này làm cho Trích Tinh lão quỷ sửng sốt. *"Khi*

nào uy lực Trích Tinh Thủ khủng bố tới mức này?! Không đúng, đây là cảnh giả!"

Bất quá Trích Tinh lão quý là lão già thành tinh, trong đầu chỉ mê muội chốc lát liền phục hồi tinh thần, ánh mắt vội vàng chuyển đến cửa ra Tòa Hồn đại điện. Một thân ảnh linh hoạt như khí vượn đang chạy ra ngoài, xem bóng lưng kia không phải Tiêu Viêm còn có thể là người phương nào nữa.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm biến mất, sắc mặt Trích Tinh lão quý trở nên âm trầm đáng sợ. Lão ta ngược lại không ngờ tới hôm nay lại bị một tên tiểu bối trêu chọc đến mức như thế này. "*Tiêu Viêm, lão phu hôm nay xem người có thể chạy đi đâu?!*" Âm thanh tức giận rít gào nháy mắt đã vang dội khắp đại điện.

-----oOo-----

Chương 1218: Thế cục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng gầm gừ phần nộ từ xa vọng đến, thân hình Tiêu Viêm chợt sững lại, ngọn lửa màu nâu tím lượn lờ quanh thân làm cho hắn giống như một con hỏa thú đang hung hục xông lại. Những tên hộ vệ của Hồn Điện thấy vậy không khỏi nháo nhào dạt sang hai bên để tránh né tên sát tinh này. Những kẻ oan mạng trong tay Tiêu Viêm lúc trước đủ dọa cho chúng sợ bẽ mặt, còn gan đâu mà dám nhảy ra ngăn trở Tiêu Viêm?

Đường trông, tốc độ của Tiêu Viêm được đẩy lên mức cao nhất có thể, hắn cảm nhận được Trích Tinh lão quý đang đuổi theo sát đít, ắt hẳn lão quý này bị Tam Thiên Lô Huyền thân chọc cho xì khói. "*Móa, con rùa già này...!!!*"

Trong lòng chửi thề, nếu không có con quý già này mà nói, việc này đã có thể thuận lợi hoàn thành... Ngũ tinh Đấu Tôn đủ để làm đội hình hai bên xảy ra sự thay đổi có thể làm nghịch chuyển chiến cuộc.

"*Mịa mịa, móa móa...*" vài câu, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn cửa ra cách đó không xa, bàn chân khẽ tăng thêm lực, thân hình tựa như dải cầu vồng màu

nâu tím, "Vút..." một tiếng đã bay ra ngoài.

Vừa lao ra, từ phía trên bỗng giáng xuống mấy đạo kinh khí mãnh liệt làm Tiêu Viêm không khỏi giật mình tránh né, vội vàng phóng lên trên, cao và thoáng hơn mới có thể nhìn thấy cục diện lúc này một cách rõ ràng.

Sơn cốc lúc này đã trở nên tàn tạ, những khe nứt khổng lồ giăng kín cả khắp nơi, thậm chí có những khe nứt còn chạy dọc lên cả sườn núi làm những tảng đá không ngừng rơi xuống, nện lên nền đất những tiếng âm âm vang dội không ngớt.

Trên khoảng không ở trung tâm sơn cốc, bóng người chớp lóe, đấu khí mênh mêng tràn ngập. Gần mười cỗ khí tức cường hãn đang trong trạng thái chiến đấu không khỏi làm cho không gian nơi này trở nên cực kỳ mất ổn định, những khe nứt không gian lần lượt chớp hiện làm cho lũ người Hồn Điện không khỏi sợ vỡ mật. Cấp độ chiến đấu như vậy thì dù có cho tiền chúng không dám nhảy vào nhúng tay hoặc ăn hôi.

Ngoại trừ năm vòng đấu kịch liệt kia thì vẫn còn một nơi làm cho Tiêu Viêm chú ý, đó là vị trí chiến đấu của Tử Nghiên. Tiểu nha đầu này không bị mấy tên cường giả Đấu Tôn quấy nhiễu, vì vậy nàng có thể tìm mấy tên hộ vệ Hồn Điện mà trút giận. Kể từ khi mất tích đến nay, trong khoảng thời gian ngắn thực lực Tử Nghiên cũng đã có những tiến bộ nhảy vọt, nhưng kỳ quái là với cảm giác linh hồn của Tiêu Viêm vẫn không thể nhìn ra thực lực thật sự của nàng, có vẻ giống như là đang bị cái gì đó che đậy.

Bất quá, tuy nói là không cảm ứng ra, nhưng nhìn cách mà cô nàng đánh cho một tên Lục tinh Đấu Tông phải học máu thì chắc hẳn là thực lực của nàng cũng không kém.

Ánh mắt quét nhanh thế cục toàn sân, Tiêu Viêm thoáng thở dài nhẹ nhõm. Nhìn ra được phe mình cũng không bị rơi vào thế hạ phong, thực lực năm tên Đấu Tôn đều ở khoảng Tam tinh, ngoại trừ Thiết Kiếm tôn giả có vẻ hơi miễn cưỡng thì còn lại đều có phần chiếm thượng phong. Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng không nói dài dòng, hét to: "*Người đã cứu ra, lui!*"

Trên không trung, nghe được tiếng quát của Tiêu Viêm, khuôn mặt đám người Phong tôn giả cũng hiện lên nét kinh hỷ, nhưng lúc này đối thủ của họ lại quán chặt và tấn công điên cuồng làm họ không thể thoát thân được.

Nhìn thấy vòng hồn chiến trên không trung như vậy, chân mày Tiêu Viêm nhíu chặt, tình hình so với trong dự liệu của hắn phức tạp hơn nhiều.

"Vụt, vụt..."

Sự xuất hiện của Tiêu Viêm cũng đưa đến sự chú ý của những cường giả Hồn Điện chung quanh, tuy nói bọn chúng mặc dù không đủ tư cách tham dự cùng những cường giả phía trên nhưng dựa vào số đông, ít nhất họ cũng có thể ngăn hẳn lại. Ngay lập tức liền xuất hiện ba người bay đến, xiềng xích trong tay sắc bén như trường thương hùng hổ lao về phía Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Cút!"

Nhận thấy sự công kích của ba tên Hồn Điện, sắc mặt Tiêu Viêm lạnh lẽo, bàn tay thò ra, trực tiếp bắt lấy ba sợi dây xích sắc bén, cánh tay rung lên, hỏa long màu nâu tím rít gào, men theo xiềng xích đánh thẳng vào ngực ba tên Hồn Điện.

Gặp phải trọng kích, ba tên Hồn Điện bị đánh văng ngược ra phía sau, đập vào những cột đá, hắc vụ lượn lò quanh thân cũng trở nên mỏng manh hơn trước rất nhiều.

Nhìn thấy Tiêu Viêm tiện tay đánh văng ba gã hộ pháp, những tên cường giả Hồn Điện còn lại cũng kinh hãi, không dám tiếp tục tiến lên.

Chấn lui ba tên hộ pháp, nhận thấy những tên còn lại có ý định thoái lui, Tiêu Viêm chợt quát: *"Nếu đã đến đây thì cũng đừng hòng chạy đi!"*...Lời vừa dứt, bỗng một tiếng nổ từ phía đỉnh điện lớn vang lên, một đạo thân ảnh mang theo tiếng cười lạnh bay vụt ra. *"Phiền rồi, lão quý kia đuổi tới."*

Nghe được tiếng cười lạnh, sắc mặt Tiêu Viêm biến đổi.

"Phong tỏa không gian, khóa!"

Trên bầu trời, ánh mắt âm trầm của Trích Tinh lão quý đảo qua toàn trường, cuối cùng dừng lại nơi Tiêu Viêm, vẻ lạnh lẽo càng tăng thêm, hai tay nhanh chóng kết ấn, trầm giọng quát to.

Sau tiếng quát to của lão quý, không gian sơn cốc bỗng nhiên nổi gió kịch

liệt, lan ra từng đọt, giống như nhiều lớp khăn xếp chồng lên nhau trong khoảng không hư vô. *"Trích Tinh lão quỷ!!!"*

Phong tôn giả đang cùng đối thủ triển đấu cũng phát hiện lão quỷ, sắc mặt lập tức biến đổi, kêu lên thất thanh. *"Phong Nhân, người quả thật là chưa bỏ ý định, cứ nhiên vẫn còn dám đến Hồn Điện!"* Trích Tinh lão quỷ âm trầm nhìn Phong tôn giả nói.

Phong tôn giả sắc mặt lạnh lùng, một chương chân lui tên Tam tinh Đấu Tôn của Hồn Điện, trong lòng suy tính. Hiện tại, cục diện đã có phần ra ngoài dự tính. Sự xuất hiện của Trích Tinh lão quỷ làm cục diện nơi đây hoàn toàn nghịch chuyển, chỉ sợ rằng hôm nay sẽ xuất hiện thương vong không nhỏ.

"Đợi lão phu thu thập xong tên tiểu tử này, ta sẽ cho ngươi biết! Hồn Điện không phải là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!" Trích Tinh lão quỷ cười lạnh, ánh mắt hiểm độc hướng phía Tiêu Viêm rồi gần giọng nói: *"Bằng vào cấp độ Đấu Tông, lại dám trêu chọc lão phu, đây quả thật là lần đầu tiên lão phu gặp phải!"*

Lời vừa dứt, chân lão quỷ khẽ đạp hư không chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm, hắc vụ ùn ùn kéo đến, thanh thế làm cho kẻ đối diện phải kinh hãi. Ngũ tinh Đấu Tôn, thực lực quả thật là khủng bố dị thường!

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ đằng đằng sát khí bước tới, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến. Nói trắng ra là lão già này muốn tự thân động thủ đánh chết mình. Bằng vào thực lực của Tiêu Viêm ngày hôm nay, cho dù là có thi triển ra Thiên Hỏa Tam Huyền Biến cũng không thể là đối thủ chân chính của Trích Tinh lão quỷ...

Tuy nói là vậy, nhưng cũng không phải có nghĩa là Tiêu Viêm hoàn toàn giống như cá nằm trên thớt để mặc người giết mổ. Hắn hiện tại đã hoàn toàn thu phục Tam Thiêm Diễm Viêm Hỏa, trong người mang theo bốn loại dị hỏa. Nếu dung hợp Phật Nộ Hỏa Liên, uy lực của nó tất nhiên sẽ hơn xa so với sử dụng Hóa Sinh hỏa.

Nhưng muốn thi triển đấu kỹ này thì chuyện tối cần thiết là phải có thời gian đầy đủ. Lấy thực lực của Trích Tinh lão quỷ, tất nhiên sẽ không để hắn tùy ý thi triển sát chiêu này.

Trong tình thế hiện tại, cường giả Đấu Tôn bên mình đã bị đối phương kiềm hãm, chỉ có Tử Nghiên là có thể rảnh tay. Tuy nói thực lực của cô nàng này bây giờ đã tiến bộ rất nhiều, bản thể lại là Thái Cổ Hư Long, nhưng dù sao nàng cũng vẫn còn quá nhỏ, vẫn chưa đủ khả năng là đối thủ của Trích Tinh lão quỷ.

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang cân nhắc, Tử Nghiên từ phía xa dường như cảm nhận được tâm tư của hắn, thân hình nhỏ xinh của nàng chợt xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, vẻ mặt ngưng trọng nói: "*Để ta ngăn cản hắn lại*".

"*Ồn không?*" Tiêu Viêm chân chờ một chút, trong lòng có chút băn khoăn nói.

"*Vậy ngươi còn có thể tìm được người khác hay sao?*" Tử Nghiên không cũng không quay đầu lại nói.

Tiêu Viêm không biết nói gì cười khỏ, chỉ biết cắn răng nói: "*Giúp ta tranh thủ một ít thời gian, nhớ cẩn thận! Nếu không được lập tức lui lại*."

Tử Nghiên khẽ gạt đầu, đôi tay nhỏ bé đột xuất mấy đạo Ấn quyết kỳ dị, tử quang mãnh liệt liền từ thân thể nàng bùng phát ra. Cùng lúc, thân thể nàng cũng bắt đầu biến đổi, trong vòng mấy hơi thở ngắn ngủi, một tiểu cô nương đã nhanh chóng biến thành một đại mỹ nữ khêu gợi, dáng người uốn lượn như sóng, lồi lên lõm xuống làm kẻ đối diện không khỏi nổi lên "*lòng lợn, tiết canh*"... Cự nhiên cùng năm đó Tiêu Viêm thấy được giống như đúc.

Bộ dáng biến thành như vậy, Tử Nghiên dung ngọc thủ khẽ gạt làn tóc tím ra sau tai, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm đang tròn mắt kinh ngạc, khuôn mặt nàng chợt đỏ lên, môi khẽ bặm lại, mắt liếc Tiêu Viêm như u như oán... Nhưng mà nàng đã quên rằng nàng bây giờ không còn là tiểu cô nương như trước, biểu hiện bây giờ trở nên kiêu mỹ và hấp dẫn hơn rất nhiều, nhìn thấy vậy, Tiêu Viêm không khỏi nổi lên "*lòng lợn tiết canh*" tập II.

Tiêu Viêm lắc đầu cười khỏ, chợt hít sâu một hơi, thân hình nhanh chóng lui về phía sau: "*Giao cho nàng, nhớ cẩn thận!*"

Lui về phía sau, đôi bàn tay Tiêu Viêm tách ra, hỏa diễm màu nâu tím phụt ra, ngự trị riêng rẽ trên mỗi bàn tay rồi hóa thành từng đoàn dị hỏa bất

đồng lơ lửng trước mặt.

Trong lúc Tiêu Viêm bắt đầu động thủ chuẩn bị đại khai sát giới, đôi mắt ngọc của Tử Nghiên chợt ngưng trọng chăm chú nhìn Trích Tinh lão quý cách đó không xa. Từ trên người lão ta, nàng cảm nhận được hơi thở của sự nguy hiểm chân chính, không còn tâm trạng vui đùa như trước...

Cục diện hiện giờ, Tử Nghiên cũng rất rõ ràng, biến số lớn nhất chính là lão quý Trích Tinh này. Đám người Tiểu Y Tiên hiện tại cũng không rảnh tay. Nếu như để cho lão tự do nhảy vào vòng chiến bên kia...lúc đó quả thật sẽ là tai họa!

Vì vậy, dù như thế nào đi nữa, nàng nhất định phải bám dính lão quý này, tranh thủ để Tiêu Viêm đủ thời gian thi triển đại sát chiêu. Chỉ có như vậy, kế hoạch cứu viện lần này mới có thể toàn thân trở ra, nếu không...bọn họ thương vong sẽ rất thảm trọng. Tất cả phải trông chờ vào việc nàng có thể bám trụ đủ lâu để Tiêu Viêm có đủ thời gian hay không.

-----oOo-----

Chương 1219: Cầm chân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn Tử Nghiên trước mặt, Trích Tinh lão quý hơi nhíu mày, ánh mắt đảo qua đảo lại, không biết vì sao lão không nhìn thấu được thực lực của nàng. Nhưng dù không nhận ra thì lão vẫn có thể cảm thấy Tử Nghiên không thể tạo thành uy hiếp với mình.

"Có lẽ là dị bảo có khả năng ẩn dấu khí tức..."

Trong lòng Trích Tinh lão quý tự nói một câu rồi chợt nhìn về phía Tiêu Viêm. Lúc này, hắn đang triệu hồi ra ba loại dị hỏa, chiếc nhẫn đang đeo trên tay cũng bốc lên một ngọn lửa màu sâm bạch*.

(*Sâm bạch: màu trắng sữa)

"Bốn loại Dị Hỏa."

Nhìn một màn này, dù lấy thực của Trích Tinh lão quỷ cũng không nhìn được mà co mắt lại, sắc mặt có chút biến hóa. Di Hỏa là thứ có uy lực rất mạnh nhưng lại vô cùng ít ỏi, có thể sở hữu một loại đã là cơ duyên trời cho. Nhưng trong tay Tiêu Viêm lại có tới bốn loại Di Hỏa! Việc như vậy sao có thể không làm cho Trích Tinh lão quỷ chấn động trong lòng đây?

"Tiểu tử này quả nhiên có chỗ quý di, nhìn bộ dáng như vậy hẳn là đang muốn chuẩn bị một đòn công kích lớn nào đó..." Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Tiêu Viêm, Trích Tinh lão quỷ liền đoán được mục đích của hắn. Mặc dù lão không rõ đầu kỹ Tiêu Viêm chuẩn bị mạnh đến mức nào, nhưng với tính tình vốn cẩn thận, lão sẽ không để cho Tiêu Viêm có thể thi triển thành công. Mặc dù trong lòng lão cũng không hề cho rằng Tiêu Viêm có thể lật ngược thế cờ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tiểu tử, không cần chống cự vô ích nữa. Càng chống cự thì các ngươi sẽ càng thống khổ đấy."

Trong lòng xuất hiện ý niệm này, Trích Tinh lão quỷ cười lạnh, chân đạp hư không chậm rãi đối mặt với Tử Nghiên. Làn khói đen nồng đậm lượn lờ đầy trời tràn ngập áp lực làm cho không ít cường giả của Hồn Điện hít thở không thông.

Nhìn Trích Tinh lão quỷ đang bay đến, khuôn mặt Tử Nghiên dần trở nên nghiêm túc. Những tia sáng màu tím bắt đầu tràn ra từ cơ thể nàng, ngọc thủ nắm chặt lại.

"Ngươi tự tránh ra hay muốn để lão phu phải động thủ? Nhắc trước một điều là lão phu không thương hoa tiếc ngọc như đám nhóc ranh trẻ tuổi đâu."

Đứng cách Tử Nghiên vài trượng, Trích Tinh lão quỷ chậm rãi xòe tay ra chỉ về phía Tử Nghiên, thản nhiên nói.

"Muốn đánh thì cứ đánh, cần nói nhảm nhiều vậy không?" Đối mặt với áp lực từ phía Trích Tinh lão quỷ, Tử Nghiên bĩu môi châm chọc.

"Quả nhiên là cá mè một lứa với thằng nhãi này, ngay cả cách nói chuyện cũng sặc mùi khiêu khích như vậy." Sắc mặt Trích Tinh lão quỷ âm trầm lại, trong mắt tràn đầy hàn ý, bàn tay đang chỉ về phía Tử Nghiên đột nhiên nắm chặt lại!

Khi bàn tay Trích Tinh lão quỷ nắm lại, một dao động vô hình bỗng khuếch tán ra. Không gian xung quanh Tử Nghiên như bị một chương âm vô hình đè xuống, vang lên những tiếng "rắc rắc" rợn người.

Không gian ở cả bốn phía đều ép về phía Tử Nghiên, nếu bị loại lực lượng mạnh mẽ bức này nghiền phải, cho dù là cường giả Đâu Tông đỉnh phong cũng sẽ bị bóp nát.

Nhưng khi không gian xung quanh sắp chạm vào Tử Nghiên thì tử quang trên người nàng đột nhiên dao động rồi khuếch tán ra. Mà theo đó, không gian xung quanh nhất thời ngưng trệ lại rồi từ từ tiêu tán.

"Dám dùng không gian chi lực trước mặt bà đây, người còn non lắm." Tùy tay hóa đi không gian đè ép này, Tử Nghiên nhếch miệng lên ra vẻ người lớn nói.

"Con nhãi..."

Nhìn không gian đè ép mà ngay cả Đâu Tông đỉnh phong cũng phải bó tay lại bị Tử Nghiên nhẹ nhàng hóa giải như vậy, trong mắt Trích Tinh lão quỷ xẹt qua một chút kinh ngạc, rồi lão chợt cười lạnh, đánh ra một quyền không chút hoa mỹ.

"Ầm!"

Một quyền này vừa đánh ra, khói đen nồng đậm xung quanh nhất thời xảy ra biến hóa ngập trời, sau đó hóa thành một con rắn đen khổng lồ dài hơn trăm trượng. Nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng rồi quất đuôi lao về phía trước, mang theo kinh phong xé rách không gian, bay về phía Tử Nghiên

Cự mãnh lướt qua bầu trời tạo thành phong áp cường đại. Dù cách mặt đất hơn trăm trượng nhưng vẫn làm phía dưới xuất hiện một hố sâu hơn mười trượng. Một số tảng đá lớn thậm chí còn vỡ toác tại chỗ.

Đôi mắt với thế công hung ác của Trích Tinh lão quỷ, sắc mặt Tử Nghiên khẽ biến, tử quang tuôn ra dữ dội, ngọc thủ nắm chặt lại. Có thể mơ hồ thấy tử quang ngưng kết lại thành hình một cái đầu rồng.

"Thái Hư quyền!"

Tử Nghiên khẽ quát một tiếng, tử quang trên ngọc quyền tuôn ra như núi lửa phun trào. Một cự long màu tím hồng lồ hơn mười trượng môg bay ra từ tay nàng, sau đó ngựa mặt lên trời rít gào một tiếng rồi lao vào chiến đấu với cự mãng màu đen.

"Bành!"

Hai bên va chạm, nhất thời bạo phát một tiếng nổ động trời, sóng năng lượng như cuồng phong quét qua vách núi xung quanh sơn cốc. Quảng trường phía nam sụp đổ, những tảng đá lớn bay loạn xạ, cuối cùng rơi xuống đáy cốc, vang lên những tiếng động rất lớn.

Sóng năng lượng khủng bố tràn tới làm thân thể Tử Nghiên liên tiếp lui về sau. Trong miệng phát ra một tiếng rên khẽ, nhưng may mắn vẫn chưa bị thương.

Khi sóng năng lượng dần tán đi, ánh mắt Trích Tinh lão quỷ nhìn về phía Tử Nghiên càng lúc càng kỳ dị. Tuy một quyền này của Tử Nghiên khá mạnh, nhưng cũng không thể chính diện đối đầu với một chưởng kia của lão. Sau khi cảm ứng, lão nhận ra lúc hai bên va chạm thì con rồng màu tím kia mở ra một vết rách không gian, chuyển hầu hết công kích của cự mãng vào hư vô. Trích Tinh lão quỷ chưa bao giờ nghe nói đến một loại quyền pháp thần kỳ đến vậy.

"Quyền pháp thật cổ quái..." Trích Tinh lão quỷ cười quái dị một tiếng rồi chột liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, lúc này, những gì lão thấy lại dọa lão đầm đìa mồ hôi. Vì Tiêu Viêm đang cưỡng chế đem bốn loại dị hỏa dung hợp lại với nhau, nhìn từ xa như một quả cầu lửa hồng lồ có độ nóng khủng khiếp. Trích Tinh lão quỷ có thể nhận thấy rõ ràng, thảm cỏ xanh mượt rộng lớn trong sơn cốc đang héo rũ lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

"Thằng nhãi này có vấn đề, không thể kéo dài thêm nữa..."

Một màn quỷ dị này rốt cuộc cũng làm cho Trích Tinh lão quỷ cảm thấy bất an. Lão đương nhiên biết uy lực của dị hỏa, mà bây giờ còn là bốn loại dung hợp với nhau. Cho dù là lão, nếu ăn một đòn này cũng sẽ không dễ chịu.

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ dần âm trầm xuống. Thân hình lóe lên như quỷ mị rồi xuất hiện trước mặt Tử Nghiên. Bàn tay lão võ mạnh ra, mang theo kinh lực mê mông như muốn xé rách không gian, nhanh như chớp đánh về phía Tử Nghiên.

Đôi mắt với đòn tất sát rất đột nhiên của Trích Tinh lão quỷ, sắc mặt Tử Nghiên khẽ biến. Giờ phút này, nàng không thể lùi bước nữa, bằng không lão quỷ này sẽ thừa cơ cắt đứt quá trình dung hợp dị hỏa của Tiêu Viêm. Bởi vậy nàng chỉ có thể cắn răng tiến lên, tử quang lượn lờ, trực tiếp cứng đối cứng với Trích Tinh lão quỷ.

"Phanh phanh phanh!"

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh như bóng với hình, mỗi lần va chạm của tử quang và hắc vụ đều vang lên tiếng nổ mạnh như sấm rền, kèm theo đó là một tiếng kêu rên đau đớn.

"Bành!"

Trên bầu trời, hai thân ảnh lại hung hăng va chạm một lần, nhưng bóng hình xinh đẹp màu tím rớt cục cũng không chổng đờ nổi, phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, thân hình bị đẩy lùi liên tiếp về phía sau, phải mất một lúc mới ổn định lại được, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt. Nàng đương nhiên không phải đối thủ của Trích Tinh lão quỷ trong một trận chiến cứng đối cứng. Nếu Tử Nghiên không có thể chất mạnh mẽ, hơn nữa trời sinh thân lực thì chỉ sợ sau khi đỡ vài chiêu, kinh mạch trong cơ thể nàng đã bị chấn vỡ, dù sao cường giả ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong thật sự quá mạnh mẽ.

Nhưng so sánh với khuôn mặt tái nhợt của Tử Nghiên, trong lòng Trích Tinh lão quỷ còn nổi lên sóng gió hãi hùng hơn. Qua vài lần giao thủ, lão có thể cảm thấy rõ ràng thực lực của Tử Nghiên chỉ là Đấu Tông, nhưng nàng ta còn kinh khủng hơn cả Tiêu Viêm. Không chỉ chính diện đỡ hơn mười quyền của lão, mà lại còn phản chấn một cỗ lực lượng kinh khủng làm bàn tay lão đau đớn.

"Con bé này... là quái vật gì đây?"

Khóe miệng co quắp lại, trong mắt Trích Tinh lão quỷ trào ra sát ý mãnh liệt. Đám nhóc này không phải người bình thường, tuyệt đối không thể lưu

lại hậu hoạn, nếu không ngày sau gặp lại, chỉ sợ kẻ xui xẻo sẽ là lão.

"Trích Tinh Thủ!"

Sát ý trào dâng trong lòng, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ rớt cục cũng trở nên hoàn toàn âm trầm, lạnh lẽo nhìn thoáng qua Tử Nghiên đang theo dõi hắn, cười lạnh một tiếng. Khói đen bắt đầu ngưng tụ, sau đó lão liền chộp mạnh lấy. Một trảo này cực kỳ quý dị, bởi vì ngay khoảnh khắc đó, bàn tay Trích Tinh lão quỷ đã biến mất như bị bốc hơi, chỉ để lại một đoạn cánh tay còn ở ngoài không gian.

Nhìn một màn quý dị này, trong lòng Tử Nghiên xuất hiện một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, thân hình vội vàng lui về sau. Nhưng nàng đột nhiên cảm thấy lạnh gáy như đang có một luồng lực đạo muốn bóp chặt lấy cổ nàng.

"Chết đi!"

Bàn tay túm lấy Tử Nghiên, trong mắt Trích Tinh lão quỷ hiện lên một chút sát ý, vừa muốn hạ sát thủ thì không gian bên cạnh đột nhiên vỡ ra, một thân ảnh cao lớn như thiết tháp xông ra từ bên trong, hung hăng xuất quyền với Trích Tinh lão quỷ. Xem bộ dáng như vậy, nếu bị đánh trúng thì dù lấy thực lực của Trích Tinh lão quỷ cũng sẽ đầu nát như tương.

Biến cố đột ngột làm Trích Tinh lão quỷ cả kinh, lão tuyệt đối không thể lấy mạng đối mạng. Buông Tử Nghiên ra nhanh như chớp, lão đánh ra một chưởng, chống đỡ với thiết quyền đang hung hăng đánh đến kia.

"Hào!"

Kình phong đáng sợ trào ra, Trích Tinh lão quỷ lui lại hai bước, mà thân ảnh cường tráng kia cũng bay ngược ra sau rồi lao đảo đứng bên cạnh Tử Nghiên.

"Khụ. To con, không phải người đang du lịch đại lục sao?" Tử Nghiên ôm cổ ho khan một tiếng, sau đó nhìn đại hán bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

Đại hán kia chính là người được Tử Nghiên dẫn ra từ Đan giới: Hùng Chiến. Giờ phút này, hắn cũng cười khan hai tiếng, sau đó thật cẩn thận nhìn thoáng qua vết rách không gian kia, thềm thì: *"Móa nó, không phải*

ông đây muốn, mà là bị ném tới a..."

Cách đó không xa, Trích Tinh lão quỷ lạnh lẽo nhìn Hùng Chiến, sau khi nhận thấy người vừa đến này là một Đâu Tôn, khước mắt lão cũng hơi giật giật. Nhưng còn chưa kịp nói gì, sắc mặt lão đã biến đổi, vội vàng nhìn về phía Tiêu Viêm. Chỉ thấy một đóa sen bốn màu đẹp đẽ đang trôi nổi trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Một loại lực lượng làm cho trái tim lão băng giá lạnh lẽo tràn ngập ra xung quanh... Nhờ Tử Nghiên cầm chân được Trích Tinh lão quỷ, cuối cùng Tiêu Viêm cũng dung hợp ra Hủy Diệt Hỏa Liên do bốn loại dị hỏa tạo thành!

-----oOo-----

Chương 1220: Luống Bại Câu Thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đóa sen lửa nhỏ cỡ bàn tay, lừng lờ trên thủ chưởng của Tiêu Viêm. Gương sen bốn màu vô cùng huyền lệ, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài hoa mỹ, bởi ẩn sâu trong nó là một lực lượng hủy diệt vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt Tiêu Viêm lúc này tái nhợt, dung hợp bốn loại Dị Hỏa không dễ dàng như hắc tượng. Tuy trước kia hắc tượng có kinh nghiệm dung hợp loại Hỏa Liên hủy diệt này, nhưng Hóa Sinh Hỏa vốn không phải Dị Hỏa chân chính, nên quá trình đó đã giảm đi không ít phiền toái. Còn lúc này lại là bốn loại Dị Hỏa thật sự, mức độ phức tạp khi dung hợp lập tức hiện ra.

Nếu thực lực Tiêu Viêm không tăng vọt, linh hồn không tiến vào Linh cảnh, thì dù hắc tượng có mang bốn loại Dị Hỏa trong người cũng không thể nào chân chính dung hợp thành công Hủy Diệt Hỏa Liên.

Vả lại, giờ này đóa sen lửa cũng chưa hoàn toàn định hình, năng lượng hủy diệt quá mức khủng khiếp, dù có là Tiêu Viêm thì cũng phải cẩn thận điều hòa nó thật cân bằng mới dám đem ra mà chế địch!

Mồ hôi lạnh liên tục rịn đầm trên trán Tiêu Viêm rồi hợp lại thành từng dòng chảy dài trên khuôn mặt, hắc tượng nhìn chăm chăm vào đóa sen lửa đang chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay, vô cùng vô tận Linh hồn lực không ngừng quán chú vào Hỏa liên.

- Lực lượng hủy diệt thật đáng sợ!

Trên bầu trời xa thẳm, Trích Tinh lão quỷ thấy tình cảnh này mà sắc mặt kịch liệt biến đổi. Lực lượng hủy diệt từ đóa sen lửa toát ra đã khiến cho trong lòng lão nảy lên chút gì đó không yên.

- Bằng thực lực Đẩu tông Cửu tinh của tiểu tử này, sao có thể thi triển ra công kích đáng sợ đến thế?

Khóe miệng Trích Tinh lão quỷ khẽ co giật, sát ý trong mắt bất chợt tuôn trào dữ dội, người này tuyệt đối không thể lưu!

Ý nghĩ giết người vừa thoáng qua đã tràn ngập trong lòng, vẻ mặt của Trích Tinh lão quỷ trong nháy mắt cũng trở nên dữ tợn, thân hình khẽ lay động liền hóa thành một đạo tàn ảnh rồi nhắm thẳng hướng Tiêu Viêm lướt tới. Lão có thể cảm nhận được đòn công kích của Tiêu Viêm vẫn chưa hoàn thành triệt để, nếu giờ này hủy nó đi chắc chắn sẽ khiến Tiêu Viêm gặp phải phản phệ! Đến lúc đó, không chỉ có thể đánh tan đòn tấn công đáng sợ này mà còn có thể thuận tiện giải quyết luôn Tiêu Viêm, quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện.

Trích Tinh lão quỷ vừa động thân, lập tức bị Tử Nghiên phát hiện, nàng vội vàng hét lớn:

- To con, mau ngăn lão quỷ lại!

Hùng Chiến đứng bên nghe vậy chỉ cười khỏ gật gật đầu, cước đạp mạnh vào hư không, thân thể giống như một quả đạn pháo thoát nòng, ngay lập tức đuổi theo Trích Tinh lão quỷ, miệng gầm lớn, thiết quyền đã dững mãnh tống vào sau lưng lão quỷ.

Vù!

Bản thể của Hùng Chiến là Long Hùng thời viễn cổ, lực lượng cực kỳ cường hãn, một quyền y đánh ra làm cho không gian xung quanh cũng phải biến dạng, tạo thành một quang sáng bao bọc bên ngoài quyền đầu, tiếng xé gió chói tai không ngừng vang lên.

Nhận thấy Hùng Chiến ở sau lưng đang hung hãn vung quyền đánh tới,

ánh mắt Trích Tinh lão quỷ chợt hiện nét hung ác, lão liếc nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa mà mạnh mẽ nghiêng răng, đồng thời thân thể lướt chéo sang một bên đầy quỷ dị. Lão quỷ hiển nhiên không có ý định nghênh chiến.

Việc Trích Tinh lão quỷ không quay người lại đã khiến Hùng Chiến thoáng sửng sốt, có điều y cũng chẳng quan tâm! Lão đã không quay lại, vậy thì ăn đòn của ta đi!

Oanh!

Một quyền mang theo kinh lực cực lớn xé toạt không khí, cuối cùng cũng hung hăng tống mạnh vào vai Trích Tinh lão quỷ, âm thanh va chạm cứ thế vang lên.

Nắm tay vừa chạm vào vai Trích Tinh lão quỷ thì nơi đó lập tức xuất hiện một vầng khói đen đậm đặc. Cuộn khói tựa hồ một khối bông thật dày, làm tiêu hao khá nhiều lực đạo của Hùng Chiến, tuy vậy vẫn có không ít kinh khí xuyên qua mà oanh kích lên bả vai Trích Tinh lão quỷ.

- Hự!

Một đòn khá nặng ngay lập tức khiến cho sắc mặt Trích Tinh lão quỷ tái nhợt đi, tiếng xương gãy lạnh lùng vang lên. Hiển nhiên, một quyền vừa rồi của Hùng Chiến đã "*thẳng thắn*" đánh gãy vài đẽ xương của lão quỷ!

Gồng mình chịu lấy một chiêu của Hùng Chiến, trong mắt Trích Tinh lão quỷ không ngờ lại hiện lên nét giễu cợt. Lão lập tức mượn lấy lực lượng từ quyền phong của Hùng Chiến mà lao vọt tới, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, cổ họng gầm gừ một giọng cười trầm thấp mà dữ tợn.

- Ngươi quá ngu xuẩn!

Tử Nghiên nhìn thấy cảnh tượng đó, trên gương mặt vốn đã tái nhợt nay lại càng không có nửa điểm huyết sắc! Nàng nổi giận dậm chân một cái rồi ùng ùng quay sang mắng Hùng Chiến.

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ liền nhận một quyền hòng đánh chết Tiêu Viêm, Hùng Chiến khổ sở nghiêng răng, lòng buồn bực khôn xiết, hận

không thể lập tức lao vọt tới ngăn chặn rồi đánh bay Trích Tinh lão quỷ ra ngoài.

Nhưng bây giờ y mới động thân rõ ràng đã chậm, bởi Trích Tinh lão quỷ vừa xuất hiện trên đầu Tiêu Viêm liền biến đổi thủ ấn, hắc khí ùn ùn kéo đến che phủ cả đất trời, trong chớp mắt tụ thành Quỷ trảo đen kịt dài chừng nửa thước.

Màu sắc của quỷ trảo vô cùng đáng sợ, âm khí dày đặc giống như bàn tay Tử thần từ Địa ngục vươn ra, khiến cho ai nấy lạnh cả sống lưng.

- Cứu U Hồn thủ!

Quỷ trảo màu đen vừa thành hình, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ cũng trở nên dữ tợn. Lão nhìn Tiêu Viêm rồi quát lạnh, Quỷ trảo không chút lưu tình hung dữ đánh vào ngực Tiêu Viêm.

Đòn công kích này của Trích Tinh lão quỷ cơ hồ đã vận dụng tất cả Đâu khí trong cơ thể. Quỷ trảo mặc dù không lớn, nhưng lướt qua nơi nào liền làm cho không gian nơi đó trong nháy mắt sụp đổ, tạo thành những vết rách không gian đen kịt thật lớn. Những vết rách đen tối đó lại càng khiến cho Quỷ trảo nhuốm thêm vẻ âm trầm khủng khiếp.

Véo!

Quỷ trảo cực nhanh, vừa lóe lên đã xuyên thấu hư không mà xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Kinh phong ràn rạt, đã khiến Tiêu Viêm cảm nhận được một mối nguy hiểm cực độ.

Lúc này, đã không ai có thể cứu Tiêu Viêm được nữa! Mà Tiêu Viêm lại càng rõ ràng tình cảnh của mình, hắn nhìn trừng trừng vào vẻ mặt dữ tợn của Trích Tinh lão quỷ, trong con ngươi đen nhánh đột nhiên hiện lên vẻ điên cuồng:

- Muốn ta chết ư, vậy ngươi cũng phải chôn cùng đi!

Sự điên cuồng bắt đầu tràn ngập trong mắt Tiêu Viêm, hắn không cần để ý tới việc năng lượng của Hủy Diệt Hỏa Liên đã hoàn toàn ổn định hay chưa, cánh tay đã tung lên. Đóa sen lửa lập tức hóa thành một lưỡi lửa thật dài, lướt tới Trích Tinh lão quỷ đang gần trong gang tấc.

Oành!

Hỏa Liên vừa rời tay trong khoảnh khắc thì thanh âm kinh thiên động địa cũng vang lên. Trong nháy mắt một lực lượng hủy diệt từ trên bầu trời như cuồng phong bạo vũ quét ra tứ phía. Từng dãy núi xung quanh như lâm vào một cơn địa chấn, run rẩy và nứt nẻ tạo thành những khe vực khổng lồ, lầy sơn cốc làm trung tâm mà lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. Hồn Điện ở bên dưới cũng bị chấn động mà lung lay như sắp đổ. Đại đa số cường giả của Hồn Điện lúc này đang kinh hãi ôm đầu mà trốn chui trốn lủi như chuột.

Cơn cuồng phong như hủy diệt đất trời đột nhiên xuất hiện đã khiến cho Đấu Tôn của cả hai bên phải chú ý. Chỉ là trong mắt ai nấy lúc này đều hiện lên nét hoảng sợ, sau đó mặc kệ đối thủ mà vội vàng tuôn chạy trước khi lực lượng hủy diệt kia kéo đến gần...

Oanh!

Sát na lực lượng hủy diệt kia khuếch tán, Quỷ thảo âm trầm rốt cục cũng đập mạnh vào lồng ngực Tiêu Viêm. Một lực đạo mệnh mông giống như núi lửa đột nhiên bạo phát!

Phùm!

Dưới công kích trí mạng như vậy, mặt Tiêu Viêm lập tức trắng bệch, hần há miệng phun ra một búng máu, trong ngực vang lên những tiếng xương gãy giòn, toàn thân bị kia kinh lực đáng sợ chấn ngược về sau.

Lúc thân thể bị đánh bay, trên khóe miệng Tiêu Viêm vẫn lộ ra vẻ cười nhạt, bởi hắn đã thấy được khuôn mặt kinh hoàng đến cực độ của Trích Tinh lão quỷ.

... Hủy Diệt Hỏa Liên nổ tung...

Ầm!

Trong khoảnh khắc, hỏa phong khổng lồ chùng trăm trượng bùng ra, nếu từ phía dưới nhìn lên, vụ nổ thật như đã nổ liền trời đất, cảnh sắc tựa hồ có thần thánh xuống trần...

Cơn cuồng phong rực lửa tung hoành vô ky, lực lượng hủy diệt khuếch tán như sóng gợn, tòa Hồn Điện đen kịt thật lớn trong sơn cốc rốt cục đã sụp đổ. Đám cường giả Hồn Điện không kịp trốn, thân thể ngay lập tức bị sóng lửa nuốt lấy, phù một tiếng hóa thành tro cốt mà bay...

Làn sóng hủy diệt vẫn tiếp lan tràn thêm ngàn mét, trong phạm vi đó thiên địa một màu đỏ thẫm, rừng rậm thoáng chốc hóa tro tàn...

Xa xa trên bầu trời, cường giả Đấu Tôn của song phương nhìn sơn cốc cơ hồ trong nháy mắt đã tan thành mây khói, mắt ngập tràn hoảng sợ. Bọn họ liên tục hít sâu, lực phá hoại kinh khủng như vậy, dù là Thiên Tôn của Hồn Điện cũng khó có thể làm được!

Binh!

Thân thể Tiêu Viêm bay ngược ra sau, xuyên qua vài tầng đá cực lớn rồi đập mạnh vào vách núi mới dừng lại được. Ngay sau đó một bóng hình xinh đẹp đã vội vàng bay đến, phát tay chân vỡ mấy tầng đá đang rơi mà ôm lấy Tiêu Viêm bay lên không trung, kịp thời tránh được làn sóng hủy diệt đang khuếch tán.

Hùng Chiến liền phi đến bên cạnh Tử Nghiên, nhìn Tiêu Viêm toàn thân đầm máu, ngay cả ngực cũng đã lõm xuống dưới mới vội vàng hỏi:

- Hấn thế nào rồi?

Vẻ mặt Tử Nghiên trầm xuống âm u! Đây là lần đầu tiên nàng thấy Tiêu Viêm bị thương nặng đến thế. Một đòn toàn lực của Đấu tôn Ngũ tinh, chỉ sợ ở đây không ai có thể ngăn kháng chứ riêng gì Tiêu Viêm.

Xoạt xoạt!

Trên bầu trời liên tiếp vang lên âm thanh xé gió, là đám người Phong Tôn Giả và Tiểu Y Tiên đang vội vàng lao đến, nhìn Tiêu Viêm đầy người máu tươi vẻ mặt ai nấy đều biến đổi cực nhanh.

Ngay lúc đám người Tiểu Y Tiên đang lo lắng cho thương thế Tiêu Viêm thì trong cơn lốc lửa ngập trời đột nhiên truyền đến những chấn động không gian kịch liệt, hai luồng khí tức còn mạnh hơn nhiều so với Trích

Tinh lão quỷ chậm rãi xuất hiện...

Nhận thấy khí tức mênh mông cường hãn kia, đám người Phong Tôn Giả nhất thời trầm xuống... hơi thở này?

- Là người của Hồn Điện.

Lốc lửa cuồng bạo dần dần tan biến trong thiên địa, khiến hai luồng khí tức cương mãnh kia trở nên rõ ràng hơn. Một lát sau, lốc lửa đầy trời đột nhiên dừng lại, một luồng lực đạo mênh mông trong hỏa diễm chợt bùng ra rồi mạnh mẽ nghịch chuyển hết thảy cuồng phong rồi chậm rãi chấn cho nó tiêu tán hẳn đi. Nguồn truyện:

Nhìn con lốc lửa tan biến, Mộ Cốt lão nhân thở dài nhẹ nhõm, nếu cứ tiếp tục để lốc lửa cuồng bạo này tùy ý tàn sát bừa bãi, chỉ sợ toàn bộ người Hồn Điện sẽ phải táng thân tại đây thôi.

Hai bóng người già nua nương theo con lốc lửa hung bạo đang dần dần tiêu tán mà chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người. Khí thể mênh mông cũng đột nhiên tăng vọt, áp lực cực lớn từ trên trời nén xuống làm cho những người có mặt tại đây chợt cảm thấy căng thẳng trong lòng.

- Đã nhiều năm rồi... dám đánh giết người Hồn Điện ta... Tiêu Viêm, ngươi là người đầu tiên...

Khi hai người này xuất hiện, một âm thanh già nua nhưng lạnh lẽo như băng cũng đồng thời vang vọng khắp đất trời...

-----oOo-----

Chương 1221: Thần Bí Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe giọng nói lạnh như băng vang vọng khắp trời mà Phong tôn giả thoáng biến sắc, lão liền chăm chú nhìn về chỗ con lốc lửa đã tiêu tan. Ở nơi đó, có hai... à không, phải nói là ba bóng người đang dần xuất hiện trong tầm mắt.

Trong số ba người có hai lão già lạ mặt khoác áo bào một đen một trắng, màu sắc rõ ràng nên rất dễ dàng phân biệt. Khuôn mặt cả hai lúc này như được bao phủ bởi dáng vẻ gì đó rất lạnh lùng và tàn nhẫn, bởi Phân Điện đã bị phá hủy, nếu truy cứu thì sợ tất cả đám người Hồn Điện có mặt ở đây đều không tránh khỏi trách nhiệm.

Sau khi ánh mắt của chúng nhân liếc nhìn tới ba người này, rồi dừng sững lại kẻ đang ở giữa hai lão già, nhất thời vẻ mặt trở nên kích động.

Người thứ ba này, tình trạng so với Tiêu Viêm hiện tại cũng không tốt hơn bao nhiêu. Trên người lão toàn là máu, y phục toi tả để lộ ra những mảng huyết nhục bầy nhầy, một bên tay áo nát vụn, từ đó máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, rõ ràng, đã có một cánh tay chém đứt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Trích Tinh lão quý, bất luận là Phong tôn Giả hay đám Mộ Cốt lão nhân đều phải trợn mắt há mồm mà hít mạnh mấy hơi lãnh khí, và sau đó lần lượt từng ánh mắt kinh hãi quay sang nhìn Tiêu Viêm đang nằm trong vòng tay Tử Nghiên. Người thanh niên này, không ngờ chỉ dựa vào thực lực Đấu tông Cửu tinh mà có thể đánh cho cường giả Đấu tôn Ngũ tinh đỉnh phong tới tình trạng thê thảm như vậy ....

Mộ Cốt lão nhân đầu đầy mồ hôi lạnh, nuốt khan một cái rồi nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viêm, lòng cảm thấy vừa sợ hãi vừa vui mừng. Hú hồn cho lão là trước đó Tiêu Viêm đã không thi triển loại Hỏa liên đây kinh khủng này. Thực lực của lão kém xa Trích Tinh lão quý, nếu "ăn" nguyên một cái như vậy thì tuyệt đối chết chẵn toàn thân.

- Thật là dọa người!

Trích Tinh lão quý ho khan dữ dội rồi không ngừng phun ra những búng máu tươi. Với ánh mắt sắc bén của mọi người, làm sao không thấy được những mảnh nội tạng vụn nát ẩn trong những ngụm máu đó? Hiển nhiên lúc này lão quý không chỉ mất một cánh tay, mà nội thể còn bị đả thương. Trước kia chưa khi nào lão bị thương nặng như vậy, còn bây giờ nếu không phải lão may mắn thì lúc này có chết cũng là chuyện rất bình thường.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều trở mắt nhìn nhau, lòng thầm cảm

cảnh, thân bị trọng thương như vậy, dù có cứu chữa được, thì cũng sẽ để lại di chứng, nói không chừng thực lực sau này muốn tiến triển cũng không có khả năng.

- Giết... Giết chết tên tiểu tử kia cho lão phu. Ta muốn bằm nó thành vụn mảnh.

Bọt máu từ khóe miệng không ngừng trào ra, nhưng lão quý vẫn nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt đầy cay độc. Bởi thời khắc này, mối thù hận ở trong lòng lão đã ngập cả trời đất. Đường đường là một Đấu tôn Ngũ tinh đỉnh phong, ngờ đâu hôm nay lại thua dưới tay của một tiểu tử Đấu tông Cửu tinh, chén Hoàng liên quá đắng, bảo sao lão có thể bình tĩnh mà kìm nén cơn giận dữ trong lòng?

Lão già áo bào đen bên cạnh nhìn bộ dáng của Trích Tinh lão quý, sắc mặt vẫn lạnh như băng nhưng trong mắt đã thoáng hiện chút kinh khiếp. Thực lực của lão quý bọn họ quá rõ, tuy nói vẫn kém hơn hai người nhưng thực ra cũng không là bao, thế mà không ngờ hôm nay lão lại có kết cục như vậy.

- Lão quý người, đúng là gieo gió thì gặp bão. Nếu lúc bọn chúng vừa xuất hiện, người dùng ngay Ngọc Giản Không Gian triệu hồi bọn ta, thì đâu có rơi vào kết cục này chứ!

Trong lời nói của lão già áo đen đã ẩn hiện lửa giận:

- Giờ thì Phân Điện bị hủy rồi, lúc Điện chủ truy cứu, người ở đó mà gánh một mình đi!

- Bỏ đi, người giờ có mắng y cũng vô dụng! Tính tình của lão quý này người còn không rõ hay sao? Bắt được Tiêu Viêm chính là đoạt được đại công. Hẳn lúc trước y tự cho đã nắm chắc phần thắng, tất nhiên sẽ không kêu hai người bọn mình đi để chia chác công lao. Hắc hắc, ta xem, nếu không bị người ta dồn ép đến mức này, y chưa chắc đã dùng đến Ngọc Giản Không Gian đâu.

Lão già áo bào trắng cười lạnh.

Trước sự châm biếm đầy thâm nhiên của hai người này, trong mắt Trích Tinh lão quý lóe lên vẻ phẫn nộ, nhưng với tình cảnh của lão hiện tại, làm

gì còn năng lực "*biểu diễn*" Ti Thanh Hỏa Khí. Cơ thể nhúc nhối không ngừng hành hạ lão, điều này cũng nhắc cho lão biết, lúc này đây lão đang bị trọng thương, một vết thương chí mạng và nếu như không điều trị tốt thì chỉ sợ ô hô ai tai.

- Tham kiến Hắc Bạch thiên tôn.

Đám Mộ Cốt lão nhân lúc này mới vội vàng bay vụt đến, cung kính chào hỏi hai lão già.

Bạch thiên tôn thân nhiên liếc nhìn mấy người này:

- Phân Điện bị hủy, các người cũng có phần trách nhiệm.

Nghe vậy, nét mặt của đám Mộ Cốt lão nhân liền biến đổi, nhưng họ nào dám nói gì thêm ngoài việc nhăn nhó cười khổ.

Hắc thiên tôn lạnh lùng:

- Hiện nay, điều có thể làm để chuộc tội là lập tức bắt lấy Tiêu Viêm, điểm này các người hẳn đã biết?

Đám Mộ Cốt lão nhân liền vội vàng gật đầu tuân mệnh. Với trạng thái của Tiêu Viêm bây giờ, hiển nhiên là đã liều mạng với Trích Tinh thiên tôn đến mức lưỡng bại câu thương, chắc chắn không có khả năng xuất ra loại công kích nào kinh khủng cực độ như Hỏa liên nữa.

Bạch thiên tôn vỗ nhẹ Trích Tinh lão quỷ một cái, tức thì xuất hiện một lực đạo ôn nhu đưa lão vào trong sơn cốc, nơi đã có sẵn một số người Hồn Điện còn sống sót. Giờ này, điều duy nhất có thể làm là để cho mấy người nọ chiếu cố lão.

- Không nên kéo dài nữa, cùng nhau động thủ đi.

Hắc thiên tôn trầm giọng quát. Hiện giờ bọn họ đang chiếm được ưu thế, lão tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội. Việc quan trọng nhất lúc này là bắt lấy Tiêu Viêm, nếu không, khi Điện chủ nổi giận, sẽ không một ai trong bọn họ có thể thừa nhận cho nổi.

- Là Hắc Bạch thiên tôn ... Không ngờ hai lão quái này cũng chạy đến

đây!

Phong tôn giả nhìn hai lão già một trắng một đen ở đằng xa, vẻ mặt âm trầm, chậm rãi nói.

- Hôm nay, muốn thoát thân sợ là không dễ dàng rồi. Hai lão quái này thực lực còn hơn Trích Tinh một bậc, đã vậy còn mấy tên Đấu tôn bên cạnh, với đội ngũ cao thủ này thì đã hơn xa chúng ta ...

Thiết Kiếm tôn giả đạm nhiên nói. Tuy cục diện hiện tại càng lúc càng hung hiểm nguy nan, nhưng vẻ mặt y vẫn không thay đổi bao nhiêu, tựa hồ chẳng thèm đếm xỉa gì tới.

- Xem ra, không chừng phải liều mạng một lần. Tử Nghiên, mau mang Tiêu Viêm rời khỏi đây đi...

Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói, với cục diện này, muốn tất cả rút lui rõ ràng là chuyện không thể, chắc chắn phải để ai đó ở lại cản phía sau.

Tiểu Y Tiên vừa dứt lời thì cánh tay nàng đột nhiên bị nắm chặt, khi nàng quay đầu lại nhìn thì thấy Tiêu Viêm với thân mình đầy máu, đang siết lấy tay nàng. Nhìn bộ dáng của hắn bây giờ, trong lòng nàng không khỏi xót xa, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một Tiêu Viêm trước kia lúc nào cũng chuyện trò vui vẻ hoạt bát, bị thảm bại. Dù vẫn biết đối thủ của hắn là Đấu tôn Ngũ tinh đỉnh phong ...

- Đừng có nói mấy lời như là nhấn nhủ trấn trời vậy, không phải là không thể thoát thân đâu...

Tử Nghiên cắn răng hạ quyết tâm rồi trầm giọng nói tiếp:

- Các người cần phải theo sát ta, ngàn vạn không được chậm trễ, nếu không ta cũng hết cách.

Vừa dứt lời, Tử Nghiên dành cho bọn hắn chút thời gian tự hỏi, rồi nàng nghiêng mạnh đầu lưỡi, một giọt máu ám kim nhẹ nhàng bay xuống nơi đầu ngón tay. Khi giọt máu màu vàng lợt này vừa xuất hiện, sắc mặt Tử Nghiên cũng trở nên trách bệch, thân hình lão đảo như sắp ngã.

Nàng cắn răng đứng vững, trên thủ ấn lúc này đã có sự biến đổi, giọt máu

màu vàng lợt nhỏ xíu dính nơi ngón tay ngọc kia đã xẹt qua khoảng không trước mặt, tức thì, một khe hở không gian chậm rãi hiện ra ...

Lúc khe hở này vừa hiện, thủ ấn của Tử Nghiên lại biến đổi thêm một lần nữa. Khe hở lập tức giống như dần mở ra từ trong không gian một cánh cửa đang khép kín. Trên vầng trán tròn bóng của Tử Nghiên, lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ bé.

- Còn muốn chạy sao?

Động tĩnh ở bên này lập tức bị Hắc Bạch Thiên tôn phát hiện. Hai lão sầm mặt xuống, quát lạnh một tiếng rồi từ trong tay áo phóng ra hai cuộn tơ khói cuộn cuộn đen kịt, xuyên qua không gian mà nhắm đánh vào đoàn người Tiêu Viêm.

Nhìn Hắc Vụ Thất Luyện đang quát mạnh tới, đám người Phong Tôn giả lập tức biến sắc, khi họ chuẩn bị ra tay thì Tử Nghiên đã trầm giọng quát lên:

- Không có thời gian nữa, người nào ra tay ắt sẽ đi không được ...

Nghe vậy, ai nấy liền ngừng lại, thần sắc đầy phức tạp. Giây phút đó, Tiểu Y Tiên nhìn đám Hắc Vụ Thất Luyện đang vùn vụt lao nhanh tới, nàng nghiêng răng định lách mình phóng ra thì bất ngờ bị một chương đánh lui. Thiết Kiếm tôn giả đã tiến lên phía trước một bước, thanh âm lạnh lùng:

- Các người đi đi. Dục Trần, ân nghĩa năm đó, hôm nay lão phu sẽ trả lại cho người.

Nói xong, Thiết Kiếm tôn giả cười nhạt, không đợi Phong tôn giả lên tiếng, lão đã động thân phóng thẳng ra, Đấu khí trong cơ thể bộc phát mãnh liệt, cương ngạnh tiếp đón hai luồng Hắc Vụ Thất Luyện kia. Song kinh lực của đôi phương quá mức hùng mạnh, lão lập tức phun ra một búng máu tươi. Thân chỉ là Đấu tôn Nhị tinh thì sao có khả năng chống chọi lại Hắc Bạch thiên tôn cho được!

- Ha ha, đại thù của ta đã báo xong, tâm nguyện cũng đã hoàn thành! Chết thì có là gì!? Mà có thể chết trong tay Thiên tôn của Hồn Điện, coi như đã kiếm được lãi rồi.

Thiết Kiếm tôn giả quệt đi vết máu nơi khóe miệng, ngửa mặt lên trời cười lớn. Ai nấy đều kinh hãi đến sững ngay tại chỗ, bởi nhận ra Đấu khí trong cơ thể ông ta đột nhiên đang chuyển động một cách dữ dội.

- Cẩn thận, y sắp tự bạo đó..!

Thấy vậy, vẻ mặt của Hắc Bạch thiên tôn tỏ ra khá chấn động, lòng thầm mắng to kẻ điên, người này quả thực cố tình tìm chết mà!

Trong khi Thiết Kiếm tôn giả lao đi ngăn chặn người của Hồn Điện thì cánh cửa không gian rốt cuộc cũng mở toang. Một luồng sáng màu bạc dày đặc từ bên trong mãnh liệt phát ra, phủ kín lấy đám người Tiêu Viêm.

Hào quang vừa mới bao phủ bọn họ thì cánh cửa không gian cũng đột nhiên rung lên kịch liệt. Gương mặt Tử Nghiên lập tức thay đổi, với thực lực hiện tại của nàng, mở được cánh cửa không gian xuyên qua hư vô đã có phần miễn cưỡng, mà giờ đây nàng lại còn muốn mang theo một đám người...

Khi cánh cửa không gian chấn động mỗi lúc một kịch liệt và Tử Nghiên tưởng như không kềm chế được, trong lòng đã nảy sinh tuyệt vọng thì cánh cửa đột nhiên im lặng trở lại một cách đầy quý dị, hào quang lại lần nữa tuôn ra mãnh liệt chưa từng có, và không gian cũng chấn động với tiết tấu hết sức kỳ lạ.

Nhìn thấy những biến hóa kia, Tử Nghiên ngẩn cả người ra, rồi bất chợt như hiểu được chuyện gì, trong mắt nàng thoáng bùng nét hàm ơn, thủ ấn lập tức thay đổi, một luồng hấp lực kinh khủng bùng lên, nháy mắt đã đem đoàn người Tiêu Viêm hút vào trong cánh cửa không gian. Sau khi đoàn người đi vào, cánh cửa không gian lóe sáng rồi tản mát trong vô hình.

Sau khi đám người Tiêu Viêm thuận lợi đi vào cánh cửa, từ hư vô chợt vang lên một tiếng thở dài, rồi tiếp đó một khe hở không gian đen nhánh lặng lẽ mở ra phía sau Thiết Kiếm tôn giả, nuốt lấy lão vào bên trong ...

Biến cố đột ngột xuất hiện khiến cho Hắc Bạch thiên tôn kinh ngạc đến ngây người, mãi cho đến một hồi lâu sau, khi ánh dương quang chiếu rọi xuống nơi mà đám người Tiêu Viêm từng dừng lại và hiện tại đã trống trơn, thì sắc mặt họ cũng trở nên xanh lét.

-----oOo-----

Chương 1222: Trọng thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một bình nguyên rộng lớn hoang vu chỉ có vài ngọn cỏ hoang mọc thưa thớt, thỉnh thoảng có một con ưng thú bay qua rít lên vài tiếng kêu chói tai, làm cho nơi này càng thêm vẻ thê lương hoang vắng.

Bỗng nhiên không gian trên bình nguyên xuất hiện một đợt dao động như sóng gợn... Chợt mấy bóng người đi ra từ bên trong, sau khi tất cả đã đứng trên mặt đất.

"*Tử Nghiên, không việc gì chứ?*" Tiểu Y Tiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tử Nghiên, vội vàng hỏi.

Tử Nghiên lắc lắc đầu, ánh sáng tím thẫm chớp động trên thân thể rồi từ từ thu nhỏ thân hình, trong chớp mắt đã trở lại bộ dáng của một tiểu cô nương. Nàng thở hắt hắt mấy hơi rồi lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "*Không có gì! Nghỉ ngơi một chút là tốt thôi! Trước tiên phải xem Tiêu Viêm thế nào a!*"

Phong tôn giả bên cạnh cũng đang cảm mạch môn của Tiêu Viêm cẩn thận dò xét trạng huống của hắn, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Nhìn thấy biểu tình của lão, trong lòng mọi người đều trầm xuống.

Khi mọi người đang yên lặng, thì một bóng trắng chợt bay ra từ chiếc nhẫn đen trên ngón tay Tiêu Viêm, thân ảnh hư huyền của Dược Trần từ từ hiện ra. Sau khi xem xét mạch môn của Tiêu Viêm, trong mắt ông bỗng nổi lên sát ý, lạnh giọng nói: "*Trích Tinh lão quỷ, thủ đoạn ngoan độc lắm...!!!*"

Lúc này ông bạn già Phong tôn giả ở bên cạnh cũng cảm khái một hồi, nhưng bây giờ không phải là lúc ôn lại chuyện cũ. Việc cấp bách bây giờ, chính là thương thế của Tiêu Viêm.

"*Dược lão tiên sinh, thương thế của Tiêu Viêm như thế nào?*" Tiểu Y Tiên cũng bị thương nhẹ giọng hỏi.

"Kinh mạch trong cơ thể đứt đoạn, xương cốt đã bị gãy đến bảy thành. Một chiêu này của Trích Tinh lão quỷ, sợ là đã xuất ra hết tất cả lực lượng của hắn."

Thanh âm của Dược lão lạnh lẽo, gương mặt tươi cười thường ngày lúc này lại lộ ra vẻ dữ tợn: "Hồn điện... Từ nay về sau, chúng ta không Nghe âm thanh dữ tợn của Dược Trần, Phong tôn giả ở bên cạnh chỉ khế thờ dài. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên lão mới thấy Dược Trần điên cuồng đến thế. Dù chuyện Hàn Phong năm đó phản bội, thì lão bằng hữu của mình cũng không tức giận như vậy. Xem ra, địa vị của Tiêu Viêm trong lòng hắn rất nặng a!

Nghe được lời nói của Dược Trần, sắc mặt Tiểu Y Tiên vốn đã tái nhợt càng trắng bệch, thân thể mềm mại run rẩy. Tử Nghiên bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ lấy nàng: "Thương thế nặng như vậy..."

Thiên Hỏa tôn giả và Hùng Chiến liếc mắt nhìn nhau rồi cùng thờ dài. Ngạnh kháng một chương toàn lực của một gã Ngũ tinh Đấu Tôn, đừng nói là Tiêu Viêm, dù là hai người bọn họ cũng sợ phải lập tức mất mạng đương trường. Tiêu Viêm có thể còn sống đến bây giờ, đã là cực kỳ không tới.

"Hắn là còn biện pháp a? Người không phải được xưng là chỉ cần còn một hơi thở, đều có thể cứu sống sao?" Nhìn thấy vẻ mặt âm u của mọi người, Phong tôn giả vội vàng hỏi. Bất quá sau khi nói ra ông ta cũng tự cười khổ. Ông ta thấy được trạng thái hiện tại của Dược Trần, không những không có thân thể, mà linh hồn cũng bị Hồn Điện làm cho vô cùng yếu ớt, làm sao có khả năng như năm đó!?

Sắc mặt Dược Trần càng trở nên âm trầm, ngồi bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn khuôn mặt nhuốm đầy máu tươi kia, không nhìn được nên sát ý trong lòng lần thứ hai mạnh mẽ trào ra. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên sát ý trong lòng của Dược lão nặng như thế. Ông biết nếu không phải vì đến giải cứu mình, lấy sự thông minh của Tiêu Viêm, tuyệt đối không có khả năng tự đặt bản thân mình vào hiểm cảnh như vậy.

"Trước hết bình tĩnh một chút, Tiêu Viêm vất vả lắm mới cứu được người đi ra! Nếu bây giờ người đi tìm Hồn Điện, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới ư?" Nhìn thấy sắc mặt của Dược Trần, lại thâm giao cùng với ông

nhều năm như vậy, Phong tôn giả làm sao không biết ông đang nghĩ gì, lập tức vỗ vỗ vai người bạn già, nhẹ giọng nói: "Hiện tại quan trọng nhất, không phải là báo thù, mà là cứu Tiêu Viêm!"

Nghe vậy, Dược lão cũng hít sâu vào, cố nén nỗi căm hờn trào dâng như sóng cuộn. Ông biết Phong tôn giả nói không sai. Hiện tại, tuyệt đối không thể làm vậy: "Bây giờ nên làm như thế nào? Lấy thuật luyện dược của người, hẳn là phải có một số biện pháp?!" Phong tôn giả hỏi.

Dược lão khẽ gật đầu, khuôn mặt dữ tợn chậm rãi biến mất, đưa tay bắt lấy mạch môn của Tiêu Viêm cẩn thận tra xét trạng thái cơ thể. Trong khi ông ngưng thần, trên người chậm rãi toát ra khí tức của một Dược tôn giả mà năm đó trên đại lục không ai không biết, rất nhiều cường giả muốn giao hảo mà không có cơ hội. Hôm nay tuy nói là hỏ lạc đồng bằng, nhưng với khả năng của ông, nếu Tiêu Viêm thật sự có gì ngoài ý muốn, quãng đời còn lại của Dược lão, sẽ sống trong cảnh báo thù điên cuồng. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Nhìn thấy Dược lão ngưng thần tra xét, những người bên cạnh cũng không dám quấy rối, Hùng Chiến lẫn Thiên Hỏa tôn giả đều phân ra hai hướng thủ hộ, đề phòng bất kỳ một biến cố bất ngờ nào.

Bầu không khí yên lặng căng thẳng, cứ như vậy duy trì, sau một lúc, đôi mắt khép hờ của Dược Trần, đột nhiên mở ra, nhẹ giọng nói: "Tình huống còn tốt hơn so với ta tưởng tượng nhiều lắm!"

Nghe thế, Tiểu Y Tiên liền thở phào. Hiện tại, nàng khó có thể nhận thêm một sự đả kích nào khác nữa.

"Có thể chữa?" Phong tôn giả cũng mừng rỡ hỏi dồn.

"Tiểu tử kia thể chất rất mạnh, một chương của Trích Tinh lão quỷ đáng lẽ phải đoạn tuyệt sinh cơ của hắn, nhưng hắn vẫn sống được, hơn nữa còn có dị hỏa bảo vệ tâm mạch. Bởi vậy vẫn chưa phải là trí mạng thật sự.

"Dược lão vuốt chòm râu, chậm rãi nói tiếp: "Hơn nữa trong cơ thể hắn lúc này, dị hỏa đang từ từ chữa trị hao tổn của thân thể..."

"Chính là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa?" Tiểu Y Tiên dè dặt hỏi.

"Đúng! Tam Thiên Diễm Viêm hỏa được xưng là ngọn lửa bất diệt. Tiểu

tử này đã luyện hóa nó thì cũng sẽ có loại năng lực này. Chỉ cần Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bất diệt, như vậy dù thương thể của hắn có nghiêm trọng ra sao cũng có thể chữa trị...." *Dược lão gật đầu nói.*

"Bất quá bây giờ tuy hắn đã hôn mê nhưng Tam Thiên Diễm Viêm hỏa chính là đang tự động chữa trị cho hắn. Loại dị hỏa này cần phải hấp thu tinh thần lực, cho nên phải tìm kiếm một nơi có tinh thần lực dồi dào thì mới có thể gia tăng tốc độ chữa thương cho hắn..."

"Tinh thần lực?" *Phong tôn giả nghe vậy, không khỏi ngăn người ra, chợt cười nói:* "Vậy thì đi Tinh Vẫn Các a! Người đã quên nơi đó được xây dựng trên một khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống rồi ư? Mặc dù trải qua vô số năm tháng nhưng tinh thần lực nói đó vẫn không tiêu tan. Dùng để chữa trị cho Tiêu Viêm, đó chính là địa phương thích hợp nhất!"

Nghe được lời này, trong mắt Dược lão thoáng hiện vẻ vui mừng. Ông thật sự đã quên bém đi cái địa phương kia. "Có khối thiên thạch ấy hỗ trợ, mạng của tiểu tử này có thể giữ được rồi!" *Dược lão cười khẽ.*

"Ta thực sự không phải muốn đả kích mọi người thêm nữa... Dù có giữ được mạng nhưng với thương thể đến mức này, tất nhiên sẽ để lại di chứng không nhỏ, sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của hắn. Nếu ngày sau, thực lực của hắn trì trệ không tiến, lấy tính tình của của tiểu tử kia ắt rất khó tiếp nhận việc này a..." *Như chợt nhớ ra, Phong tôn giả tần ngần một lúc rồi thấp giọng cười khổ, nói.*

Tiểu Y Tiên ở bên cạnh, tinh thần vừa mới giãn ra lại một lần nữa căng thẳng. Nàng hiểu rất rõ Tiêu Viêm, nếu thực lực không thể tiến lên nữa, sợ rằng so với giết hắn còn khó chịu hơn.

"Khà khà, không cần lo lắng! Thân thể Tiêu Viêm bây giờ hầu như đã bị tàn phá tới mức không thể tàn phá thêm được nữa! Thời cơ phá rồi lại lập bực này thế nhưng lại là một cơ duyên tuyệt hảo. Người cảm ứng trong cơ thể của hắn một chút, có cảm thấy cái gì đó quen thuộc không?" *Nghe vậy, Dược lão cũng lắc đầu cười nói.*

Phong tôn giả sững sốt, vươn tay dò xét cơ thể Tiêu Viêm lần nữa. Một lát sau, quả nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ dị, liền mở bừng mắt ra rồi nói với vẻ khiếp sợ: "Đây là Âm Dương Huyền Long Đan?"

Dược lão gật đầu, khẽ thở dài: "Cũng may hấn chiếm được một viên Âm Dương Huyền Long đan của Hàn Phong. Bằng không hôm nay thực đúng là phiên phúc!"

"Không sai, không sai... Hiện tại Âm Dương Huyền Long Đan chính là loại thuốc thích hợp với hấn nhất! Thương thế của hấn so với ta còn nặng hơn mấy lần nên sẽ kích hoạt toàn bộ dược lực của Âm Dương Huyền Long Đan" Phong tôn giả có chút kích động, chợt cười nói: "Quả nhiên là đại phúc duyên! Lúc này nói không chừng, tiểu tử Tiêu Viêm còn có thể nhân họa đắc phúc mà đột phá tới Đâu Tôn..."

Dược lão cười gật đầu, tâm tình của ông rất cực cùng thoáng nhẹ đi nhiều. Có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa lẫn Âm Dương Huyền Long Đan, dù lúc này Tiêu Viêm muốn chết cũng khó a!

Tiểu Y Tiên và Tử Nghiên một bên nghe được hai người nói chuyện cũng thở ra một hơi.

"Hiện tại, liền nhanh chóng quay về Tinh Vãn Các a! Tại nơi đó, mượn lực lượng của thiên thạch mau chóng chữa trị thương thế của Tiêu Viêm nhanh đi!" Vấn đề quan trọng nhất đã được giải quyết, không khí căng thẳng cũng dần dần biến mất. Phong tôn giả đứng dậy, nhìn xung quanh rồi trầm ngâm nói: "Ở đây là Bắc Hoang bình nguyên cách Vong Hòn Sơn khoảng vạn dặm và cách Tinh Vãn Các khá xa, nhưng cũng không nên dừng lại a".

"Ừ... Phân điện bị hủy nên Hòn Điện sẽ không bỏ qua. Địa thế Tinh Vãn Các kỳ lạ lại bí ẩn, cũng là một chỗ tốt để ẩn thân." Dược lão gật gật đầu. Bây giờ phải nhanh chóng giúp Tiêu Viêm hồi phục, về phần ân oán cùng Hòn Điện đợi ngày sau sẽ đền đáp cho chúng một cách xứng đáng.

Tự nhiên không ai có ý kiến khác với những lời của Dược lão. Hùng Chiến lại cõng Tiêu Viêm trên lưng. Hấn là loại da dày thịt béo, đích thực thích hợp với việc này. Chẳng qua Tiểu Y Tiên vẫn còn hơi lo lắng nên đi theo bên cạnh hấn, sợ rằng trên đường đi có việc gì ngoài ý muốn hử?!

Đoàn người đã có mục tiêu lập tức điều chỉnh một lượt, sau đó bay lên trời thẳng về hướng Tinh Vãn Các.

-----oOo-----

Chương 1223: Tinh Vẫn Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh Vẫn Các tọa lạc ở phía Nam Trung Châu, là một trong Tứ Phương Các. Đệ tử Tinh Vẫn Các tuy ít nhưng lại có thực lực cực mạnh. Tinh Vẫn Các thu đệ tử rất khó cho nên mỗi đệ tử đều có thiên phú tu luyện không tẻ. Bởi vậy tại Nam Trung Châu không người nào không biết đệ tử Tinh Vẫn Các không thể "*trông mặt bắt hình dong*", bởi vì từ xưa tới giờ Tinh Vẫn Các không thu nhận dong nhân (kẻ xoàng xĩnh, kẻ bình thường).

Trong Tứ Phương Các, Tinh Vẫn Các nổi danh không chỉ số lượng đệ tử ít nhất mà lại cực kì thần bí, mà còn bất đồng về địa phương đặt tổng bộ. Nếu như tam các kia ở nơi rộng lớn nhìn qua có thể cảm giác được thực lực mạnh mẽ thì Tinh Vẫn Các lại nằm ở nơi vô cùng bí ẩn. Nếu không có người quen biết thì không cách nào tìm được. Chuyện này làm cho Tinh Vẫn Các trong mắt người đời vẫn là nơi huyền ảo khó dò nhất.

Đan vực cách Nam Trung Châu khá xa, dù lấy tốc độ của đám người Dược lão cũng phải mất gần nửa tháng mới tới địa giới Nam vực mà thôi. Sau đó đi thêm 7-8 ngày nữa mới tới một dãy sơn mạch tên Thiên Tinh mới dừng lại.

"Tinh Vẫn Các tọa lạc trong dãy Thiên Tinh. Ha ha... Nơi đó có phần kỳ dị, nếu không có phương pháp đặc thù thì dù là cường giả Đấu Tôn cũng không thể vào được!" Nhìn thấy dãy núi xanh tươi quen thuộc, Phong tôn giả vui vẻ nhìn đám người Tiểu Y Tiên đang mệt mỏi vì bốn ba gió bụi, nói.

"Dãy Thiên Tinh...Đã nhiều năm ta chưa từng về lại nơi đây a!" Dược lão nhìn từng ngọn núi cao vút mà thở dài.

"Tinh Vẫn Các do ta và người gây dựng thành, bất quá người thật nhàn hạ a! Mọi chuyện toàn là ta tự thân xử lý không à. Thật tức chết ta!" Phong tôn giả lắc lắc đầu nói.

"Khà khà khà..." Dược lão cười nói: *"Ta không thích như vậy mà! Lúc trước lập ra Tinh Vẫn Các chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi!"*

Nghe nói thế Phong tôn giả chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu nhún vai mà thôi. Sau đó quay người lại vung tay ra hiệu, liền bay đến dãy núi phía trước, còn đám người cũng Tiểu Y Tiên bám sát phía sau.

Đoàn người bay gần mười phút thì phía trước Phong tôn giả mới giảm tốc độ lại. Phía sau đám người Tiểu Y Tiên ngẩn ra, nhìn thấy xung quanh vẫn chỉ là rừng cây xanh tươi nào có thấy một kiến trúc nào, cũng không có ngọn đồi nào cả?!

"Ha ha, đây là Tinh Vân đại trận của Tinh Vân Các ta. Đại trận không dễ tạo thành mà do thiên nhiên tạo thành." Phong tôn giả cười cười. Tay lộn một cái liền có một tấm cổ ngọc xuất hiện, sau đó từ từ bay lên phát ra một luồng tinh mang kỳ dị rồi tan ra thành một vòng hào quang lớn. Không gian từ từ bị bóp méo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cánh cổng không gian xuất hiện trước mặt.

"Đi thôi, qua nơi này chính là tổng bộ Tinh Vân Các!" Phong tôn giả cười cười rồi bước vào không gian đại môn kia. Sau đó Tiểu Y Tiên chần chừ trong giây lát cũng nôi gót theo sau. Lúc mọi người bước vào hết đại môn mới từ từ biến mất.

Bước qua đại môn, mọi người cảm thấy như vật đổi sao dời, tựa hồ đã lạc đến một thế giới khác. Cảnh vật biến hóa từ rừng cây um tùm thành một ngọn núi cao vút, trên đỉnh núi còn mơ hồ thấy được một số kiến trúc, thậm chí còn nghe tiếng giao đấu vang lên.

"Nghiêm túc mà nói thì nơi này là không gian do một vẫn thạch tạo ra. Đương nhiên không gian này không thể so với huyền giới do Đẩu Thánh thiết lập, diện tích nơi này chỉ cỡ một tòa thành mà thôi." Phong tôn giả giải thích: *"Bất quá do thiên nhiên tạo thành nên rất bí mật, dù là Đẩu Tôn cường giả có bay qua cũng không thể nhìn ra ảo diệu của nó!"*

Đám người Tiểu Y Tiên nghe vậy lập tức tắc lưỡi hâm mộ, chỉ có Tử Nghiên nhếch miệng nói thầm. *"Lần đầu vừa mới nhìn thấy nàng đã biết sự ảo diệu của nơi này rồi."* Dĩ nhiên bản lĩnh này chỉ có nàng mới có mà thôi

Đám người Tiểu Y Tiên xuất hiện không lâu thì đột nhiên trên bầu trời xuất hiện hơn mười con Bạch Hạc khổng lồ, trên lưng chở người của Tinh

Vãn Các. Một bóng hình xinh đẹp nhoáng cái đã xuất hiện trước mắt mọi người, không ai khác chính là người cùng Tiêu Viêm có duyên tương ngộ vài lần Mộ Thanh Loan.

"Sư phụ...!!"

Nhìn thấy Phong tôn giả dẫn đầu đám người đó, Mộ Thanh Loan thở phào nhẹ nhõm, liền phát tay ra hiệu cho Bạch Hạc quay về.

"Ừm..."

Phong tôn giả gật đầu cười sau đó chỉ vào Dược lão kể bên nói: *"Mau tới bái kiến Các chủ Tinh Vãn Các!"*

Nghe thế Mộ Thanh Loan ngẩn ra sau đó nhìn Dược lão. Chợt nhận ra người trước mặt với người trong bức hình lưu lại giống như đúc, nàng liền hiểu được sự tình, vội vàng cung thanh *"Thanh Loan bái kiến...Các chủ!"*

Dược lão dờ khóc dờ cười nói: *"Lão già này, còn đứng đó nhìn ta nữa a?"*

"Ngươi vốn là các chủ Tinh Vãn Các mà, còn nói gì nữa?" Phong tôn giả cười cười nói với Thanh Loan: *"Sau này có Dược tôn giả tọa trấn, Tinh Vãn Các chúng ta có được đại cơ duyên a!"*

"Dược tôn giả...??"

Nghe sư phụ nói vậy, trong lòng Thanh Loan chấn động. Năm đó thanh danh Dược Trần rung chuyển Trung Châu, không ai là không biết, không ai không rành. Lúc trước, nàng có nghe sư phụ nói qua đến tận hôm nay mới được gặp mặt.

"Áy... Đừng nghe lão già này nói sàm, trước tiên đưa Tiêu Viêm trị thương cái đã!" Dược lão phát tay nói

Nghe nói thế Thanh Loan liền liếc mắt thì thấy được Tiêu Viêm đang được Hùng Chiến cõng trên lưng, cả người đầy máu hơi thở yếu ớt như sắp tắt. Nàng phát hoảng, tuy không hiểu hết con người Tiêu Viêm nhưng nàng biết hẳn không phải kẻ vô dụng. *"Ai có khả năng đã thương hẳn ra thế này?"*

"Hắn à? Do ngạnh kháng một chưởng toàn lực của một cường giả Hồn Điện cấp Ngũ tinh Đấu Tôn. Dù chặt đứt một cánh tay của tên kia nhưng hắn lại ra bộ dáng này..." Phong tôn giả thở dài nói.

"Phù phù..."

Phong tôn giả nói xong, Thanh Loan liền bị choáng váng đến xây xẩm mặt mày, trợn mắt há mồm thờ đốc nhìn Tiêu Viêm. Người này dám cùng Đấu Tôn giao thủ? Mà còn là Ngũ tinh Đấu Tôn? Bản lĩnh này ngay cả sư phụ Phong tôn giả của nàng còn không có. Vậy mà tên đó lại còn chặt đứt cánh tay của người ta?

Lau mồ hôi lạnh đang túa ra, một lúc sau Thanh Loan mới hồi phục lại tinh thần rồi cười khở. Trong năm qua người này làm ra sự tình gì vậy trời? Nhớ ngày nào, chỉ một Bắc Các chủ của Phong Lô Các đã đuổi hắn chạy như chó nhà có tang, nhưng chỉ một năm ngắn ngủi hắn đã vượt giới khiêu chiến tới Đấu Tôn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trong đầu còn ong ong nhưng Mộ Thanh Loan vẫn đưa đoàn người lên núi, sau đó theo phân phó của Phong tôn giả an bài cho đám người Tiểu Y Tiên. Khi xong xuôi mọi việc nàng mới tỉnh táo lại, trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ kì lạ: *"Nếu Phượng Thanh Nhi gặp lại hắn không biết sẽ như thế nào nhỉ?"*

Sau khi sắp xếp cho đám người Tiểu Y Tiên đang mệt mỏi, Dược lão và Phong tôn giả liền mang Tiêu Viêm bay thẳng ra sau núi đến một tòa hắc sắc thạch tháp.

Thạch tháp nhìn cực kỳ thô ráp, nói thẳng ra giống một khối đá đen thui thì đúng hơn. Tuy bên ngoài là thế nhưng đây chính là nơi tập trung Tinh thần lực cường thịnh nhất. Bởi vì nơi này là trung tâm của khối vẫn thạch lưu tinh kia.

Phong Tôn Giả mang Tiêu Viêm lên đến tầng cao nhất, rộng chừng ba hay bốn trượng. Có một bãi đá đen, ngược mặt nhìn lên có thể thấy bầu trời trong sáng trên cao. Vẫn thạch này không chỉ hấp thụ Tinh lực mà còn có cả thiên địa lực, bãi đá này vừa vặn đúng là nơi giao thoa của hai nguồn lực đó.

Phong tôn giả cẩn thận đặt Tiêu Viêm nằm lên bãi đá. Giờ phút này hai

mắt hấn nhắm nghiền, hơi thở mong manh như đèn dầu trước gió, suy yếu cực kỳ.

Thân thể Tiêu Viêm vừa chạm vào bãi đá thì một luồng tinh mang dày đặc từ bãi đá tràn ra sau đó ngưng tụ lại rồi ủa vào cơ thể Tiêu Viêm. Lúc này tử sắc hỏa diễm trong thể nội Tiêu Viêm tự động bốc lên đoàn hóa thành một cái lồng lửa bao quanh thân thể hấn.

Nhìn thấy màn này Phong tôn giả cùng Dược lão không những không lo lắng mà còn vui mừng. Hiện tại Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bốc lên càng nhiều, như vậy thương thể Tiêu Viêm càng nhanh khỏi

"Truy tinh vẫn thạch này quả nhiên không tệ a!" Dược lão thở dài trong lòng nhẹ nhõm, khẽ giọng nói.

"Ha ha, giờ không cần lo lắng nữa! Hiện giờ có đầy đủ Tinh lực duy trì thì Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sẽ vĩnh sinh bất diệt, mà thương thể của hấn sẽ nhanh khỏi thôi!" Phong tôn giả cười nói. Dược lão vuốt tóc một cái rồi nói: *"Đi thôi! Để hấn ở đây tĩnh lặng chữa thương thì thời gian sẽ không nhanh đâu. Chúng ta phải đợi thôi!"*

Dược lão cười. Thời gian dài ngắn không quan trọng, chỉ cần Tiêu Viêm có thể khỏe lại và lành hấn mọi thương thể thì mọi thứ không quan trọng nữa. *"Tiểu tử kia, bảo trọng! Lão sư vẫn chờ ngươi chế tạo lại thân thể cho ta..."*

Nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm đang từ từ giãn ra trong ngọn lửa, Dược lão mỉm cười. Lúc này trên mặt thoáng hiện vẻ mệt mỏi, liền cùng Phong tôn giả rời khỏi thạch tháp.

Lúc hai người rời khỏi, nơi này trở nên cực kỳ yên tĩnh. Chỉ có ngọn tử sắc hỏa diễm không biết mệt mỏi mà rực cháy. Trong ngọn lửa đó, Tiêu Viêm như phượng hoàng niết bàn chờ đợi khoảnh khắc trùng sinh tái xuất.

-----oOo-----

Chương 1224: Thời gian trôi nhanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đoàn người Dược Trần đến làm cho Tinh Vẫn Các sôi nổi hẳn lên, làm cho các đệ tử thậm chí đến cả trưởng lão cũng đều rất hiếu kỳ với người được xưng là Các chủ trong truyền thuyết kia. Đã lâu rồi Tinh Vẫn Các vẫn do Phong tôn giả lãnh đạo, nhưng ông lại không màng đến vị trí Các chủ đó. Vì ông ta tin rằng một ngày nào đó Dược Trần sẽ trở lại, danh hiệu Các chủ vẫn lưu cho lão bạn già.

Mà ngày ông ta mong chờ bấy lâu nay rốt cục cũng thành hiện thực. Sau khi lo chuyện của Tiêu Viêm xong, Phong tôn giả liền tập trung toàn bộ đệ tử của Tinh Vẫn Các để công bố chuyện này.

Sự tình kiểu này đối với Tinh Vẫn Các mà nói đã gây nên chấn động cực lớn. Thuở xưa Tinh Vẫn Các do Phong tôn giả lãnh đạo, nay tự nhiên người lãnh đạo lại là một người khác làm cho một số đệ tử nhất thời không tiếp thụ được, nhưng không bao lâu họ đã bị cảm giác hưng phấn bao trùm.

Đối với danh tiếng Dược lão, dù bọn họ là tiểu bối vô tri sinh sau đẻ muộn, nhưng đều ít nhiều nghe được. Những trưởng lão lâu năm trong lòng còn thấy mừng như điên. Bọn họ kinh lịch đã nhiều tự nhiên hiểu được thanh danh Dược lão năm đó tại Trung Châu vang như sấm nổ bên tai. Nói đến danh phận, cho dù là ba người cầm đầu Đan Tháp cũng kém ông mấy phần. Có nhân vật dạng này lãnh đạo, Tinh Vẫn Các còn lo sợ gì nữa?

Đối với tình huống này Dược lão cũng chỉ biết cười khò. Bất quá giờ đây ông cũng không từ chối gì nữa. Trải qua nhiều năm bôn ba, ông hiểu được nếu chỉ bằng nhân lực của một người trừ phi người đó là tuyệt thế cường giả, thì không thể làm được chuyện gì to tát cả. Chính bản thân ông năm đó vì quá tự tại an nhàn nên mới rơi vào tay Hồn Điện như vậy.

Nếu giờ được cơ hội dĩ nhiên ông sẽ không bỏ qua. Còn nữa, dù sau này Tiêu Viêm không vì cứu phụ thân của hắn thì cũng phải chân chính quyết đấu với Hồn Điện. Lúc đó có hậu phương sau lưng cũng tốt hơn.

Tiêu Viêm lần này liều chết cứu ông ra, chuyện này đã khiến cho Dược lão quyết định đặt hết tâm tư lên người hắn, giờ đây thay hắn chuẩn bị trước vài hậu chiêu.

Thấy Dược lão không còn tìm cơ từ chối nữa, Phong tôn giả liền thở dài nhẹ nhõm. Ông ta lúc nào cũng cho rằng Tinh Vẫn Các là của Dược lão,

những năm qua mình chỉ là người đại diện mà thôi. Giờ người đã quay lại thì hẳn phải giao lại cho Dược lão.

Quan hệ giữa hắn và Dược lão là bạn bè sinh tử chi giao. Vì Dược lão, Phong tôn giả đã bỏn ba cực khổ tìm kiếm người bạn già của mình trong nhiều năm trời, vì thế một danh xưng Các chủ không là gì cả. Với lại ông ta hiểu Dược lão không rành về quản lý nhân lực, vì vậy bản thân cần phải ra tay giúp đỡ.

Sau khi lo chuyện của Tiêu Viêm xong, vì lo rằng Hồn Điện sẽ đến phá hoại quá trình chữa thương của Tiêu Viêm nên Phong tôn giả đã cùng Dược lão quyết định phong bế sơn môn. Có Tinh Vân đại trận bảo hộ thì dù nhân thủ Hồn Điện đến cũng không lo. Trước hết cứ chờ Tiêu Viêm tỉnh lại rồi tính tiếp.

Đối với việc phong bế sơn môn không có bất cứ ai phản đối. Phiến không gian này tuy kém hơn Đan Giới nhưng cũng không phải là quá nhỏ. Bé quan tỏa cảng trong này một vài năm cũng không thành vấn đề, năng lượng nơi này nồng đậm làm hiệu quả tu luyện so với ngoại giới vẫn tốt hơn không ít.

Sơn môn đóng kín, dĩ nhiên đám người Tiểu Y Tiên quyết định ở lại. Tiêu Viêm chưa tỉnh nên nàng không bao giờ rời bỏ hắn mà đi.

Đối với quyết định ở lại của đám người Tiểu Y Tiên cũng không có ai dị nghị. Thực lực của bọn họ nhìn khắp Trung Châu đã là cường giả đứng đầu. Ở lại Tinh Vân Các không nghi ngờ gì chính là làm thực lực của Tinh Vân Các tăng lên rất nhiều.

Sơn môn phong bế, thời gian thấm thoát thoi đưa, mới nháy mắt đã qua hai tháng.

Hai tháng này rất bình thường, việc Hồn Điện trả thù như dự liệu vẫn chưa xảy ra. Phong Tôn giả cũng đã phái người đi điều tra nhưng tình hình vẫn như trước. Trung Châu vẫn vậy, không có tin tức hay đại sự gì của Hồn Điện, thậm chí chuyện Phân điện bị hủy cũng chưa truyền ra ngoài. Dĩ nhiên là do Hồn Điện muốn phong tỏa tin tức.

Đối với tình huống này, Dược lão cùng Phong tôn giả cảm thấy kinh ngạc. Theo lý thì Hồn Điện phải trả thù chứ không thể ẩn nhẫn lâu như vậy. Đã

lâu mà không hành động gì hẳn là có chuyện nào đó ngăn cản làm chúng tạm thời không tấn công nơi này mà thôi.

Bất quá Hồn Điện không mang phiên toái đến đã làm cho Dược lão cùng Phong tôn giả nhẹ nhõm trong lòng. Hiện giờ Tinh Vãn Các không phải đối thủ của Hồn Điện, nếu khai chiến ngay bây giờ thì nguyên khí của Tinh Vãn Các ắt sẽ bị đại tổn nặng nề, thậm chí không thể gượng dậy được. Chuyện này không phải là không thể xảy ra.

Hồn Điện cho bọn họ thời gian, dĩ nhiên đám người Dược lão sẽ không uổng phí. Bọn họ nghỉ ngơi lấy sức, sau đó ra sức tìm cách tăng cường thực lực cho Tinh Vãn Các.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua thêm một tháng, bên trong thạch tháp Tiêu Viêm vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh. Bất quá khuôn mặt tái nhợt không chút máu nay đã có vẻ hồng hào, hơi thở điều hòa bình thường trở lại, không còn tình cảnh như trước kia.

Những chuyện này biểu thị rằng tất cả thương thế bên trong cơ thể Tiêu Viêm đang được chữa trị từ từ, vấn đề còn lại chỉ là thời gian mà thôi. Trong một tháng này, đám người Tiêu Y Tiên dưới sự nhiệt tình mời mọc của Phong tôn giả đã đảm nhiệm chức danh trưởng lão, dù chỉ là khách khanh nhưng cũng đã gia nhập rồi.

Đối với việc mượn sức của Phong tôn giả, Tiêu Y Tiên từ chối cho ý kiến. Dược lão là sư phụ của Tiêu Viêm, hiện giờ lại là Các chủ Tinh Vãn Các, sau này không chừng Tiêu Viêm được truyền lại ngôi vị Các chủ này, mang danh khách khanh trưởng lão cũng không hề gì.

Về phần Thiên Hỏa Tôn Giả, do dự một thời gian cũng đồng ý lời mời của Phong tôn giả. Đến thời điểm này lão vẫn không có chỗ đặt chân, có chỗ này dừng chân cũng tốt. Về phần Tử Nghiên, tính tình cô nàng ham chơi nên lập tức đồng ý lời mời của Phong tôn giả là do hứng khởi nhất thời, mà Hùng Chiến bị nàng uy hiếp cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý mà thôi.

Chuyện có mấy "*cường giả*" vừa gia nhập này làm cho Phong tôn giả cùng các vị trưởng lão cười toét cả miệng. Thêm ba vị Đẩu Tôn gia nhập vào thì thực lực của Tinh Vãn Các đã có thể so sánh với Tam các còn lại rồi.

Nhưng bọn họ quên một điều, sau này nếu Dược lão khôi phục thời đỉnh

cao, chỉ cần ông phát lời hiệu triệu, lúc đó đừng nói là Tứ các mà nhìn khắp Trung Châu thực lực thì Tinh Vẫn Các là đáng gờm nhất. Thời gian như nước chảy, Xuân qua Hạ đi Thu đến, rừng xanh giờ đây đã nhuộm màu vàng.

Mới đây đã nửa năm trôi qua, nhưng Tiêu Viêm vẫn còn chưa tỉnh lại. Dù mọi người có thể cảm nhận được tình trạng ngày càng khởi sắc nhưng hắn vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Chuyện này ngay cả Dược lão cũng đành bó tay, thúc thủ vô sách. Giờ chỉ còn dựa vào chính hắn mà thôi.

Đoạn thời gian này, khu vực phía sau núi được gọi là cấm địa của Tinh Vẫn Các ngoại trừ đám người Phong tôn giả thì còn lại dù có là trưởng lão cũng không thể đi vào. Cấm kỵ này làm cho không ít đệ tử Tinh Vẫn Các hiếu kỳ, dù cho hỏi thăm sự tình cỡ nào họ cũng chỉ biết bên trong thạch tháp có một thanh niên tên là Tiêu Viêm đang bế quan dưỡng thương.

Đấu Khí đại lục, Tây bắc địa vực, Gia Mã đế quốc, Gia Mã thánh thành.

Mọi con dân trong Gia Mã đế quốc đều biết, hiện tại người cầm quyền chân chính không phải là hoàng thất mà là một liên minh. Mà liên minh này gọi là Viêm Minh, Viêm là tên của Tiêu Viêm.

Mỗi người trong Gia Mã đế quốc đều biết, người sáng lập chân chính Viêm Minh chính là Tiêu Viêm. Thuở xưa hắn tự mình kết thúc thời đại huy hoàng của Vân Lam Tông, sáng lập ra thời đại mới - thời đại của Viêm Minh.

Trong lòng đám thanh niên đồng lứa, cái tên này là đại diện cho vinh quang và chiến ý. Bởi vì người sáng tạo ra kỳ tích này, ngày xưa bị gọi là phế vật.

Ở khu đất trung tâm Gia Mã thánh thành có một tòa cung điện nguy nga, đại diện cực kỳ tráng lệ, đứng trên đỉnh điện có thể nhìn bao quát cả thành thị. Nơi này hiện giờ là nơi tập trung quyền lực của Gia Mã đế quốc.

Nơi này được canh phòng cẩn mật, có một nữ tử mặc cẩm bào, đang chấp tay đứng dưới trăng. dáng người cực kỳ sinh đẹp, dù mặc áo bào tuy rộng nhưng vẫn không thể che hết vẻ quyến rũ chết người kia, từng đường cong ma quỷ như ẩn như hiện dụ hoặc tâm thần nam nhân, dưới ánh trăng mờ ảo làm nàng như thần tiên thánh thiện vô cùng.

Dung mạo xinh đẹp cực kỳ gây ấn tượng rất mạnh, lần đầu gặp nàng ai cũng có cảm giác được vẻ đẹp rất yêu dị của nàng. Đôi môi căng mọng, đường cong chét người, mày tơ mắt thắm lại càng tỏa nét quý phái trang nghiêm. Tất cả những nét thiên kiều ấy được hợp lại càng làm cho mị lực của nàng cao tới cực điểm.

Nữ tử có nét đẹp trời sinh này giờ đây mày tơ đang nhú lại, ngửa đầu nhìn vàng trắng treo cao. Trước mắt nàng là một thân ảnh gầy gò không bao giờ phai. *"Có lẽ là 5-6 năm rồi... Tiêu Viêm, ngươi đã đáp ứng bốn vương là sẽ trở về. Nếu ngươi dám nuốt lời ta sẽ giết ngươi, bầm ngươi vạn đoạn!"* Nàng chột nấp chặt tay lại, vẻ đẹp trong mắt đầy phức tạp.

"Mẫu thân!"

Lúc nàng nhẹ giọng thì thầm, có một thanh âm non nớt, thậm chí vẫn còn bập bẹ vang lên phía sau.

Nghe được giọng nói này, vẻ băng lãnh trên mặt nàng tan liền thành mây khói, một loại tình cảm mà ngay cả Tiêu Viêm chưa bao giờ thấy, nay xuất hiện trên gương mặt nàng. Sau đó nàng xoay người về phía giọng nói đó.

Giọng nói truyền đến phía dưới bực thềm, giờ phút này có một tiểu nữ hài khoảng hai tuổi vận một chiếc yếm bé nhỏ đang lơ lửng. Nữ hài này làm cho người khác khi nhìn mình cảm thấy rất quý dị.

Lăng không hư bộ, chỉ có là cường giả Đấu Tông mới làm được!

Khuôn mặt thư thiên thần, đôi má xinh như hoa khiến cho nàng trông như một búp bê tinh xảo, làm cho người khác yêu thích chỉ muốn xông đến néo néo đôi má phúng phính ấy một cái. Trong con ngươi đen láy tỏa ánh sáng ngời dưới ánh trăng thoáng hiện lên một vẻ giảo hoạt ngấm ngầm.

Lúc nàng nhìn qua tiểu nữ hài này, thì một con Thất Thái tiểu xà từ trong tay áo chui ra, sau đó bò lên vai tiểu nữ hài thè lưỡi.

"Rất giống với thất thái thôn thiên mãng năm đó!"

Chương 1225: Thăng cấp Đấu Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn hắc thạch tháp sừng sững cô tịch giữa núi, mặc cho phong ba tuế nguyệt trôi qua vẫn một mình ngạo nghễ trụ vững giữa dòng thời gian ác nghiệt.

Ở tầng cao nhất trên tháp, cảnh tượng vẫn như ngày xưa không thay đổi. Trên thềm đá vẫn có một thanh niên nằm đây mắt nhắm chặt, toàn thân có một ngọn tử sắc hỏa diễm lượn lờ. Trong lúc mơ hồ có thể cảm giác được sinh khí bùng bùng.

Ngay bên cạnh, Tiểu Y Tiên kinh ngạc nhìn ngọn tử sắc hỏa diễm đang tự động bao quanh thân thể Tiêu Viêm, rốt cục thở dài sâu kín.

"Sao người không tỉnh lại đi...!?"

Nàng thấp giọng tự nhủ. Một năm đã qua Tinh Vân Các đã phát triển lớn mạnh, nhưng điều làm cho các nàng luôn bận lòng là Tiêu Viêm cho đến nay còn chưa tỉnh lại.

Mới đầu đám người Dược lão cứ nghĩ đây chỉ là do thương thế Tiêu Viêm quá nặng, tinh thần lực hao gần hết nên vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại được. Qua nửa năm họ vẫn cho là đang chữa trị nên cứ thế không lo lắng lắm. Hiện giờ thương thế bên trong cơ thể hẳn đã khỏi, thậm chí còn tốt hơn xưa nhiều nhưng Tiêu Viêm vẫn không tỉnh lại. Tình huống này ngay cả Dược lão phải bó tay.

Đối với tình huống này, dù mọi người ai cũng sốt ruột lo lắng nhưng cũng không có cách nào khác. Dược cái bọn họ không phải hạng người lỗ mãng nên không cưỡng ép làm cho Tiêu Viêm thoát khỏi tình trạng hôn mê này.

Lúc bọn họ thúc thủ vô sách chờ đợi trong hy vọng thì thời gian vẫn trôi qua mà không dừng lại, một năm thoáng một cái là đã hết. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ai...."

Bên trong thạch tháp, Tiêu Y Tiên yên lặng ngắm nhìn bóng dáng đó, trong đôi mắt long lanh có chút đau thương nhẹ nhàng lắc đầu nói: *"Dù là vì Huân Nhi hay đứa bé trong bụng Mỹ Đồ Toa ngươi cũng không thể ngủ hoài a...!!!"*

Lời nói này không mang lại hiệu quả gì cả. Nàng chỉ có thể thở dài thất vọng xoay người rời khỏi. Chợt thân thể mềm mại chấn động, rõ ràng là nàng vừa nhìn thấy ngón tay của Tiêu Viêm cử động, dù rất khẽ nhưng bằng vào nhãn lực của mình nàng dám khẳng định là không nhìn lầm.

Tại luyện võ trường sau núi, ngày nào cũng có không ít đệ tử Tinh Vân Các đến tu luyện, có một bóng hình nữ tử xinh đẹp chấp tay đứng giám sát bọn họ. Giờ đây trên khuôn mặt Mộ Thanh Loan hiện lên vẻ nghiêm nghị hơn xưa nhiều.

Đôi mắt xinh của nàng liếc xung quanh, nhìn thấy ai cũng chăm chỉ tu luyện mới khẽ gật đầu, chợt chuyển mắt nhìn qua phía sau núi. Ngay chỗ nàng đứng có thể thấy được phân nửa hắc sắc thạch tháp.

Nhìn thạch tháp kia, trong lúc nhất thời nàng bỗng giật mình thần thờ. Một năm trước, Tiêu Viêm cùng một cường giả Ngũ tinh Đấu Tôn giao thủ, hơn nữa còn chặt đứt một tay đối phương. Chiến tích này giờ nghĩ lại còn thấy chấn động, bất quá lúc hắn đạt được chiến tích này thì phải trả một cái giá cực đắt, đến nỗi người bình thường có nghĩ cỡ nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

"Phía sau núi đã phong bế một năm rồi, đại sư tỷ có biết khi nào mở ra không?"

Nghe được giọng nói rất nhỏ sau lưng vang lên, Mộ Thanh Loan phục hồi tinh thần rồi quay đầu nhìn lại. Hóa ra là vài đệ tử Tinh Vân Các có danh khí không nhỏ. Nàng cười lắc đầu nói: *"Sự việc này e rằng ngay cả sư phụ cũng không biết...!!"*

"Nghe nói trong thạch tháp có một người là Tiêu Viêm sư huynh đang tu luyện, nghe đồn hắn là truyền nhân thân truyền của Các chủ?" Một nữ đệ tử thoáng chút tò mò nhẹ giọng hỏi.

"Có điều đã tu luyện quá lâu rồi, một năm qua mà trong thạch tháp không

có động tĩnh gì, có chẳng là...??" Một người hơi chần chừ nói ra.

"Được rồi, không nên thảo luận chuyện này nữa!" Mộ Thanh Loan nhướng mày ngắt lời.

Nhìn thấy Mộ Thanh Loan nhướng mày, mọi người liền ngừng thảo luận. Xem ra nàng có uy nghiêm không thấp trong Tinh Vẫn Các. *"Gần đây các vị trưởng lão đi ra ngoài xử lý công việc, mọi người không được xao lãng tu luyện! Đến lúc khảo nghiệm cuối năm mà không qua được thì sẽ biết tay ta!"* Mộ Thanh Loan khiên trách.

"Hắc hắc... đại sư tỷ yên tâm đi!"

"Áy da... ta nghe được ở Nam vực cạnh Thập Vạn Đại Sơn hình như có cổ di tích xuất thế. Các trưởng lão xuất ngoại chắc là vì chuyện này?" Một thanh niên có vẻ thông minh tò mò dò hỏi.

"Ừm... Đúng là có quan hệ với viên cổ di tích, mà nó thật sự không tầm thường! Phạm là thế lực Trung Châu nào có thực lực cũng không bỏ qua. Có điều Thập Vạn Đại Sơn nằm trong Thú Vực, nơi đó là thiên hạ của các gia tộc ma thú mà các gia hỏa đó đều mở mang trí tuệ cả, chắc chắn là sẽ náo nhiệt lắm đây!"

Cùng là hạch tâm đệ tử Tinh Vẫn Các nên Mộ Thanh Loan không có gì giấu diếm: *"Viên cổ di tích... Khả khả nghe nói là có thiên giai đấu kỹ xuất thế, nêu ai lấy được thì...!!!"*

"Thiên giai? Ta cả đời còn chưa thấy được đấu kỹ loại này a!"

"Mơ mộng hão huyền! Loại bảo vật này cầm trong tay mà không có thực lực là đi tìm chết! Hoài bích có tội đó!" Mộ Thanh Loan lườm hẳn rồi răn đe.

Nghe được Mộ Thanh Loan nói thế, mọi người cũng chỉ biết cười trừ, tiếp tục nói chuyện phiếm. Khi vừa định tu luyện tiếp tục thì đột nhiên cả ngọn núi chấn động, mấy người lão đảo suýt ngã nhào cả đám.

"Gì vậy? Chuyện gì xảy ra?"

Chấn động đột ngột xảy ra làm cho không ít người xôn xao. Tất cả đệ tử

Tinh Vẫn Các đang tu luyện đều đứng dậy, nhất thời tiếng bàn tán xôn xao nổi lên khắp nơi.

Mộ Thanh Loan cũng vì sự cố này kinh hãi một chút, chột trâm giọng quát: *"Im hết lại cho ta! Có Các chủ cùng các vị trưởng lão trấn thủ nơi này, có gì mà sợ?"*

Nghe được Mộ Thanh Loan quát lên, mọi người đều mới bình tĩnh lại, ai nấy nhìn nhau đều cảm thấy yên tâm không ít. Hiện giờ cường giả trong Tinh Vẫn Các rất đông đúc, cho dù đất nứt núi sụp cũng không có gì to tát cả!

"Âm..."

Đang lúc mọi người bình tĩnh trở lại thì ngọn núi đột nhiên chấn động tiếp. Lần này mọi người đều tỉnh táo nên ai cũng thấy được một luồng dao động phát ra, từng ánh mắt nhìn về tòa thạch tháp phía sau núi.

"Chính là nơi đó phát ra dao động..."

Mộ Thanh Loan nhìn về hắc sắc thạch tháp đó, trong lòng nhảy loạn. Đây là lần đầu suốt cả một năm qua thạch tháp truyền ra động tĩnh.

"Xoẹt...xoẹt...! Viu...! Vút...!"

Chấn động đó đã thu hút sự chú ý của phân đông cường giả, lập tức có một thân ảnh nhanh chóng bay ra, cuối cùng đứng lơ lửng trên không kinh nghi bất định nhìn về nơi đó. Trong lúc mơ hồ bọn họ tựa như nhận thấy được một hơi thở kinh khủng như cự long ngủ say nay vừa thức giấc.

"Vút..!"

Hai thân ảnh già nua cũng hiện lên trên không, mở to mắt nhìn động tĩnh từ thạch tháp. Đặc biệt khi cảm nhận được khí tức đó trong mắt liền hiện lên vẻ mừng rỡ như điên: *"Cơ hồ thở này..."*

"Là Tiêu Viêm! Hắn đã tỉnh lại rồi!"

Lúc toàn bộ Tinh Vẫn Các đang bất ngờ vì chấn động thành linh này thì trong thạch tháp từ từ xuất hiện một biến hóa kỳ dị.

Trong thạch tháp, Tiểu y Tiên kinh hỉ nhìn bãi đá trước mặt. Giờ phút này có một luồng tinh thần lực mênh mông không ngừng thoát ra từ cơ thể Tiêu Viêm. Lúc luồng tinh thần lực này tràn ngập khắp nơi, nàng có thể cảm ứng được một hơi thở quen thuộc.

"Rốt cục cũng chịu tỉnh lại rồi sao...???"

Cảm nhận được động tĩnh như vậy, gương mặt nàng hiện lên vẻ kích động sợ hãi lẫn vui mừng khó có thể che giấu. Một năm rồi, cuối cùng cũng đã tỉnh lại!

Lúc nàng đang kinh hỉ thì tử sắc hỏa diễm đang bao phủ thân thể Tiêu Viêm đột nhiên bùng lên, trong chớp mắt bao trùm hoàn toàn thạch tháp. Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Y Tiên chần chừ một chút thân hình nhoáng lên hướng cửa ra bay ra ngoài. Tam Thiên Liên Tâm hỏa uy lực rất mạnh, nàng không thể chịu được lâu.

Ngay lúc nàng rời khỏi thạch tháp, tử sắc hỏa diễm chợt như núi lửa bạo xuất. Từ đỉnh tháp một ngọn hỏa diễm chợt phun ra rồi từ trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ngưng tụ thành một con tử sắc cự long khổng lồ cỡ trăm trượng.

Cự long uốn lượn, thân thể to lớn bao phủ cả thạch tháp. Long uy nồng đậm phát ra làm cho một số người chân mềm nhũn muốn ngã.

"Grào...!"

Cự long ngửa mặt lên trời gầm vang, tiếng rống gầm cuộn cuộn phát đi khắp bốn phương tám hướng. Mọi người liền thấy không gian xung quanh vặn vẹo, một cột ánh sáng rực rỡ khổng lồ từ trên bầu trời ngưng tụ lại rồi chiếu rọi xuống, xuyên thấu cả vách ngăn không gian của Tinh Văn Các rồi rơi vào thân thể cự long.

Tinh thần lực mênh mông rơi vào thân thể cự long làm cho nó phát ra ánh sáng mạnh mẽ, chợt một cỗ hơi thở mênh mông như biển rộng mênh mông và dồn dập như thủy triều lan đến.

Hào quang chiếu khắp trời làm cho không ít người phải nhắm hắt hai mắt, qua một lát sau mới mở ra được. Sau đó họ nhìn thấy nơi trán của cự long

có một thân ảnh đang từ từ hiện lên. Hơi thở mênh mông cũng từ người này phát ra.

"Hơi thở này... Là...Đấu Tôn!"

Cảm thụ được hơi thở này, Mộ Thanh Loan há mồm trợn mắt ngây người, một lát sau mới hít vào một hơi rồi run giọng thì thào.

-----oOo-----

Chương 1226: Thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cự long vẫn vũ nơi chân trời, long uy cường liệt bao phủ cả mảnh không gian. Dưới uy áp này, không ít trưởng lão của Tinh Vẫn Các cũng không chịu nổi, ngay cả thân hình đang lơ lửng giữa không trung cũng hạ thấp xuống rất nhiều.

"Đây là vị sư huynh tu luyện trong thạch tháp sao?"

"Thực lực khủng khiếp quá. Dù là các trưởng lão cũng không có khí tức như vậy."

"Cơ khí tức này hẳn đã đạt đến cấp độ Đấu Tôn. Thật khó tin, tuổi của vị sư huynh này không hơn chúng ta bao nhiêu nhưng không ngờ đã đạt tới cảnh giới đó."

Cảm nhận được áp lực từ khí tức đang tràn ra kia, trên ngọn núi vang lên không ít lời bàn tán. Trong đó có không ít lời mang theo vẻ khiếp sợ, hiển nhiên, đây là lần đầu tiên họ thấy được người trẻ tuổi như vậy mà đã đạt tới Đấu Tôn. Có thể trở thành đệ tử Tinh Vẫn Các, thiên phú của những người này đương nhiên đều không kém, nên đều có chút ngạo khí. Nhưng nếu so sánh họ với vị sư huynh tên là Tiêu Viêm này thì như đom đóm so với trăng rằm vậy.

"Người này...kinh khủng thật, dĩ nhiên lại trực tiếp đột phá đến Đấu Tôn."

Trên mặt của Mộ Thanh Loan xuất hiện vẻ rung động khó có thể che dấu,

sau một lúc lâu mới bình tĩnh lại được. Cười khở một tiếng, trong lòng có chút phức tạp. Nhớ lại lần đầu nàng gặp hắn, thực lực của hắn yếu hơn nàng, nhưng chỉ qua vài năm ngắn ngủi, hắn đã dùng một tốc độ kinh khủng vượt qua nàng – đạt tới Đấu Tôn. Điều này làm nàng cảm thấy hoài nghi về thiên phú của mình. So sánh với tên biến thái này, nàng còn xứng với hai chữ "*thiên tài*" sao?

"Quả nhiên là Tiêu Viêm!"

Trên trời, Phong tôn giả cùng Dược Lão lửng không mà đứng, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía thân ảnh đang đứng trên trán cự long, vui mừng kêu lên.

Dược Lão mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ kích động. Một năm rồi, tên tiểu tử này cuối cùng cũng tỉnh lại. Thêm vào đó, lần tỉnh lại này dường như còn mang đến rất nhiều chỗ tốt cho hắn.

"Ha ha, phúc duyên của tên nhóc này cũng không tệ a, không chỉ kích hoạt được dược lực của Âm Dương Huyền Long Đan mà còn nhân cơ hội đột phá đến Đấu Tôn. Nếu ta đoán không lầm thì thời gian hắn hôn mê là đang tích tụ năng lượng chờ thời cơ đột phá..." Phong tôn giả cười nói.

"Ừm, đột phá Đấu Tôn cần năng lượng rất lớn, nếu không mượn lực lượng từ thiên ngoại vẫn thạch, chỉ sợ tiểu nhóc này muốn đột phá thì cũng phải cần ít nhất hai năm." Dược Lão cười cười, trên mặt lão có chút vui mừng. Từ trước tới giờ Tiêu Viêm chưa từng bỏ phí bất kỳ một cơ hội nào. Yên lặng một năm, cuối cùng cũng đã đại công cáo thành, đột phá Đấu Tôn.

Trong lòng mọi người kinh ngạc không thôi, sau mười phút, cự long đang chiếm cứ bầu trời kia dần biến mất. Tùy theo đó, cỗ long uy khiến người khác ghệt thở kia cũng giảm đi khá nhiều.

Khi cự long biến mất, đạo thân ảnh trên trời kia cũng càng lúc càng rõ ràng. Rồi cuối cùng xuất hiện trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Trên trời, thân ảnh trẻ tuổi đó lười nhác vắn mình vươn vai một cái, tiếng xương cốt lâu ngày không hoạt động nay giã ra vang lên răng rắc.

Cảm nhận sự thoải mái trong cơ thể, hít sâu vào một hơi, Tiêu Viêm thàn nói: "*Đây là lực lượng của Đấu Tôn sao?*"

Bàn tay khẽ nắm lại, cảm thụ được đầu khí mênh mông như biển đang sôi trào trong cơ thể, Tiêu Viêm không khỏi mê mẩn. Loại lực lượng này đủ để làm cho người ta điên cuồng, nhiều người phấn đấu cả đời cũng chỉ vì nó.

Bàn tay Tiêu Viêm chợt đưa ra rồi nắm chặt lại, không gian trước mặt hắn chấn động, trực tiếp vặn vẹo thành một vết lõm. Nếu dùng trên cơ thể người thì cho dù là Đấu Tông cũng sẽ trở thành một bãi máu thịt bầy nhầy mà thôi.

Cảm thụ sức mạnh mà chỉ cần giờ tay nhắc chân là không gian chấn động, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ tươi cười. Trước kia, hắn từng xem cảnh giới này xa không thể với, nhưng hiện giờ lại thật sự đạt được.

Bây giờ, nếu cho Tiêu Viêm chạm mặt với Trích Tinh lão quý thì chẳng cần phải thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên, chỉ bằng vào thực lực này, hắn tin mình có thể đấu ngang tay với lão quý đó.

Đây là chênh lệch giữa Đấu Tông và Đấu Tôn, thực lực cửu tinh Đấu Tông của Tiêu Viêm gặp Trích Tinh lão quý cùng các cường giả khác thì chỉ có thể chạy trốn, cùng lắm thì thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên lưỡng bại câu thương mà thôi. Chỉ khi nào đột phá Đấu Tông, tiến vào Đấu Tôn mới hủy đi chênh lệch này

Nếu bây giờ Tiêu Viêm giao chiến với Trích Tinh lão quý thì có lẽ vẫn chưa đánh bại được, nhưng nếu hắn muốn thoát thân thì đã không phải chuyện khó khăn gì nữa.

"Trích Tinh lão quý à, sẽ có ngày ta đòi lại món nợ này!"

Con người đen nhánh của Tiêu Viêm xẹt qua chút hàn ý, lần này tuy trọng thương mà nhân họa đắc phúc nhưng dù gì đi nữa vẫn không thể bỏ qua cho lão khom này.

"Xuy!"

Khi trong lòng Tiêu Viêm xuất hiện sát ý thì có tiếng xé gió truyền đến, vài đạo thân ảnh lướt tới bên cạnh hắn. Bạn đang đọc truyện tại -

www.Truyện FULL

"Tên nhóc này, cuối cùng ngươi cũng chịu tỉnh lại rồi."

Phong tôn giả võ vai Tiêu Viêm một cái. Vì Tiêu Viêm, phải nói là một năm nay bọn họ bị giày vò thật thảm a.

"Ha ha, đa tạ Phong lão." Tiêu Viêm cười cười, cung kính chấp tay với Phong tôn giả.

"Cảm ơn sư phụ ngươi đi, một năm nay lão ta ăn không ngon ngủ không yên đây." Phong tôn giả xoa tay nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển về phía Dược lão đang tùm tùm cười bên cạnh. Nhìn nụ cười mà hắn đã không được nhìn thấy từ rất lâu này, trong lòng có chút chưa xót, nhất thời không nói nên lời.

"Đừng nghe tên già đó nói nhảm, con tỉnh lại là tốt rồi!"

Nhìn gương mặt đã trở nên già dặn hơn rất nhiều kia, dù lấy định lực của Dược Lão cũng không kìm nén được sự xao động trong lòng.

Nhìn Dược Lão đang cười, ánh mắt Tiêu Viêm hơi hồng lên, những thứ hắn có được ngày nay đều là do Dược Lão tận tình truyền thụ. Năm xưa, nếu thiên phú của hắn không mất thì giờ cao lắm hắn cũng chỉ là cường giả của Gia Mã đế quốc mà thôi. Trên đại lục không bao giờ thiếu đi thiên tài, có hắn cũng chỉ nhiều hơn một người, mà không có thì lại càng rộng chỗ.

Chính vì sự trảm tịch khi còn bé đã rèn đúc cho Tiêu Viêm tính kiên nhẫn bền bỉ. Bởi vậy, có nói Dược Lão đã ban cho Tiêu Viêm tất cả thành tựu ngày hôm nay cũng chẳng ngoa.

Nhưng Dược Lão bỏ ra vô số tâm huyết bồi dưỡng hắn, mà năm đó hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Dược Lão bị Hồn Điện bắt đi mà không thể làm gì. Cảm giác vô lực này cứ giày vò hắn còn hơn cả những khổ hình tra tấn.

"Được rồi, tiểu tử. Chuyện quá khứ không cần tự trách. Sự phát triển của con đã vượt xa dự đoán của ta. Xem ra việc Hồn Điện bắt ta còn gián tiếp giúp con đây..." Dược Lão nhẹ nhàng võ vai Tiêu Viêm, cười nói

Nghe vậy Tiêu Viêm cũng bật cười. Tuy đây chỉ là một câu nói đùa, nhưng

vẫn có đạo lý của nó. Từ khi Dược Lão rơi vào tay Hồn Điện, Tiêu Viêm càng có động lực tu luyện, tu luyện càng điên cuồng. Cũng vì thế mà chỉ trong vài năm ngắn ngủi hắn đã đạt tới cấp độ này.

"Lão sư, giờ con đã cắn nuốt ba loại dị hỏa rồi, có thể điều chế thân thể cho người rồi.", Thu liễm cảm xúc trong lòng, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua thân thể hư ảo của Dược Lão nói.

Nhìn khuôn mặt có phần vội vàng của Tiêu Viêm, trong lòng Dược Lão tràn đầy vui mừng. Trời cao đã làm hắn mù một lần, nhưng may mắn là lần này không như vậy.

"Chuyện này cũng không gấp. Dược Trần bị Hồn Điện bắt giữ, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng tổn thương không ít căn nguyên hồn khí. Trước khi luyện chế thân thể thì cần bổ sung lại căn nguyên hồn khí đã tổn thất, nếu không dù có chiếm được thân thể mới thì thực lực cũng không thể tiến triển." Phong tôn giả ở một bên nghe vậy lắc đầu nói.

"Căn nguyên hồn khí?" Tiêu Viêm ngân ra.

"Căn nguyên hồn khí hay còn gọi là căn nguyên hồn lực. Hồn Điện bắt các linh hồn thật ra chỉ để rút lấy hồn khí trong linh hồn họ mà thôi. Hồn khí này là tương đương với sinh mạng của người bình thường, nếu nó bị tổn hại thì sẽ tạo ra thương tổn cực lớn cho linh hồn." Phong tôn giả giải thích.

Nghe được lời này, sắc mặt Tiêu Viêm trầm xuống. Hắn chợt nghĩ đến những sợi xích quán trên linh hồn, thì ra vật này dùng để hấp thu hồn khí.

"Làm sao mới có thể bổ sung hồn khí đây?" Tiêu Viêm hỏi dồn, hiện giờ mọi thứ sẵn sàng, hắn muốn hoàn thành nguyện vọng cho Dược Lão.

"Hồn khí là căn nguyên của linh hồn, ngoại lực rất khó thay đổi." Phong tôn giả trầm ngâm nói: *"Nhưng trong thiên địa có hai loại kỳ vật có tác dụng chữa trị hồn khí."*

"Là hai loại nào?" Tiêu Viêm truy vấn.

"Hồn Anh Quả và Long Thiên Chi." Phong tôn giả chậm rãi nói.

"Hai thứ này, chỉ cần có một thôi là đủ để bổ sung tổn thất cho hồn khí của Dược Trần rồi. Nhưng đáng tiếc là chúng còn hiếm hơn cả dị hỏa. Ta chỉ biết được chúng qua những quyển sách cổ mà thôi."

"Lúc người hôn mê, ta từng phái ra cường giả Tinh Vân Các đi tìm tin tức hai loại kỳ vật này nhưng...."

Nói đến đây, Phong tôn giả lắc lắc đầu, than nhẹ.

Nghe vậy, lòng Tiêu Viêm cũng trầm xuống. Không ngờ khi tất cả đã đủ thì lại thiếu mất một thứ, mà thứ này lại rất khó có được.

"Hồn Điện chết tiệt!"

Tiêu Viêm nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không tìm cách bổ sung hồn khí thì chẳng phải Dược Lão sẽ không bao giờ có được thân thể mới?

"Không còn cách nào nữa sao?" Tiêu Viêm không cam long hỏi.

Phong tôn giả im lặng.

Thấy Phong tôn giả như vậy, hai tay Tiêu Viêm cũng nhịn không được mà nắm chặt lại.

Lúc mấy người đang trầm tư, một gã trưởng lão bên cạnh nhẹ giọng nói:
"Phong các chủ, loại Hồn Anh Quả mà ngài vừa nói này, nghe nói có ở một di tích viễn cổ vừa được tìm ra..."

-----oOo-----

Chương 1227: Di tích viễn cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Di tích viễn cổ?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, quay ngoắt về phía tên trưởng lão kia, vội vàng hỏi: *"Chỗ đó có tin tức của Hồn Anh Quả?"*

"Ngươi biết tin đó từ đâu?" Phong Tôn Giả kinh ngạc nhìn tên trưởng lão này, từ đó có thể đoán ra lão cũng không hề biết gì về chuyện này.

Trưởng lão kia cười cười đáp: "*Phong các chủ, chuyện về di tích viễn cổ là do ta phụ trách. Hôm nay nơi đó truyền tin về, có một vài gia tộc ma thú xông vào rồi cuối cùng lại chật vật quay về. Nhưng theo một số người trốn ra được nói lại thì có một loại kỳ vật bên trong, nhiều đặc điểm rất giống với Hồn Anh Quả. Nên ta suy đoán, có lẽ đó chính là Hồn Anh Quả.*"

"*Hồn Anh Quả là vật từ thời viễn cổ, nếu xuất hiện trong viễn cổ di tích thì cũng không có gì lạ.*" Phong Tôn Giả hưng phấn xoa xoa tay nói.

"*Tiêu Viêm, ngươi thật có phúc a, chúng ta mất công tìm một năm mà không thấy, không ngờ ngươi mới xuất hiện là đã có.*"

"*Đừng cao hứng quá sớm.*"

Dược Lão thì lại không lạc quan như Phong Tôn Giả, trầm ngâm nói: "*Di tích đó giờ đang thu hút không ít cường giả và thế lực trên đại lục. Và lại, nơi đó là bên trong Thú Vực, muốn mang bảo bối yên lành đi ra từ đó cũng không phải chuyện dễ. Lần di tích viễn cổ mở ra năm đó, máu chảy thành sông. Cường giả Đấu Tông, Đấu Tôn không biết đã ngã xuống bao nhiêu người a.*"

Nghe vậy, khuôn mặt Phong tôn giả cũng dần trở nên nghiêm túc. Hắn cũng từng trải qua lần tranh đoạt đó, đương nhiên biết nó thảm khốc cỡ nào."

"*Di tích viễn cổ có gì không ổn sao?*" *Tiêu Viêm* thấy hai người nhiu mày, nhin không được hỏi.

"*Xuống dưới rồi nói sau. Trong thời gian ngươi hôn mê, Trung Châu đã xảy ra không ít việc.*" Phong Tôn Giả đảo mắt nhìn bốn phía, sau đó trao đổi ánh mắt với Dược Lão, rồi lão vẫy tay với *Tiêu Viêm*. Đoàn người hạ xuống từ trên trời, tiến vào đại điện của Tinh Vân Các dưới vô số ánh mắt soi mói.

Vào đại điện, mọi người phân ra ngồi. *Tiêu Viêm* cười cười với *Tiểu Y Tiên* đang đi đến, sau đó nhìn về phía Phong Tôn Giả. Lão thấy vậy, cũng bật cười, uống một ngụm trà thơm, chậm rãi nói: "Di tích viễn cổ, cái tên

đã nói lên tất cả. Đó là những thứ từ truyền xuống từ thời viễn cổ, trải qua phong ba tuế nguyệt mà vẫn có thể bảo lưu lại, chủ nhân trước kia của nó chắc chắn không phải một nhân vật tầm thường. Mà di tích lần này, có lẽ là do một cường giả Đấu Thánh để lại."

Nghe xong, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ ngưng trọng. Đấu Thánh, trong mảnh thiên địa này dường như đã tiếp cận đỉnh cấp. Đột phá đến Đấu Tôn, hẳn đã cảm thấy sự kinh khủng của cảnh giới này rồi, mà những thứ do một Đấu Thánh để lại đương nhiên sẽ có một sức hấp dẫn mà không ai có thể kháng cự được.

"Viễn cổ và bây giờ là hai thời đại hoàn toàn khác nhau. Qua vô số năm tháng, có những di tích bị vùi lấp, lại có những di tích xuất hiện ngẫu nhiên như cái lần này..."

"Mỗi lần di tích xuất hiện đều sẽ dẫn đến những trận tinh phong huyết vũ, những thứ mà cường giả Đấu Thánh để lại, sức hấp dẫn của chúng thế nào chắc ngươi cũng hiểu..." *Phong tôn giả cười cười, nói: "Phản Quyết mà ngươi tu luyện là do ta và mấy người Dược Trần huyết chiến vô số lần mới đem được ra từ di tích viễn cổ đây..."*

Tiêu Viêm thảm gật đầu, hẳn từng nghe Dược lão nói về quá trình để có được Phản Quyết gian nan đến mức nào.

"Lần tranh đoạt di tích viễn cổ này chắc chắn sẽ ác liệt hơn lần chúng ta tham gia. Vì nó xuất hiện bên trong Thú Vực, nơi đó là thiên hạ của ma thú."

"Thú Vực..."

Tiêu Viêm nhú mày, địa danh này hẳn đã từng nghe qua. Nơi đó là địa bàn của ma thú, tuy vẫn có nhân loại trà trộn vào trong nhưng nhìn chung những ma thú kết thành bầy đàn, gia tộc ở Thú Vực vẫn rất bài ngoại. Lần này di tích lại xuất hiện trên địa bàn của bọn chúng, chắc chắn chúng sẽ không để cho nhân loại xơ mũi được tí nào.

"Thật rắc rối."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, mấy gia tộc ma thú này rất khó chơi, đủ để làm cho bất cứ cường giả nào cũng phải cảm thấy đau đầu.

"Ài, di tích viễn cổ vừa xuất thế, ta đã phái các trưởng lão Tinh Vẫn Các chú ý về nó nhiều một chút. Vốn không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, tranh đoạt tàn khốc sẽ làm liên lụy cả Tinh Vẫn Các, mang đến những rắc rối không đáng có." *Phong Tôn Giả than nhẹ.*

"Hiện giờ Tinh Vẫn Các bị Hồn Điện liệt vào sổ đen rồi, chúng ta phải cảnh giác chúng nhiều hơn, nếu giờ xuất hiện một tổn thất nào đó thì bọn chúng sẽ không ngại ném đá xuống giếng, tiêu diệt hoàn toàn chúng ta đâu."

"Hiện giờ Dược Trần còn chưa khôi phục lực lượng nên không thể công khai việc này, thiếu đi cường giả như lão trợ giúp thì chúng ta không thể đấu lại được Hồn Điện."

Tiêu Viêm hơi gật đầu, Tinh Vẫn Các là một trong tứ các, nhưng Hồn Điện truyền thừa từ lâu đời, chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

"Nhưng hiện giờ trong di tích lại có Hồn Anh Quả, vậy thì không thể không nhúng tay vào."

Phong Tôn Giả trầm giọng nói, Hồn Anh Quả cực kỳ quan trọng, nó có thể làm cho Dược Trần khôi phục lại hồn khí. Nếu làm được như vậy, thực lực của Tinh Vẫn Các sẽ tăng vọt. Có Dược Trần tọa trấn, dù Hồn Điện cũng không dám dễ dàng bức hiếp. Vì thế, dù có phải trả giá nhiều đến mấy cũng phải dốc toàn lực giúp Dược Trần khôi phục toàn lực.

"Giờ đây Tinh Vẫn Các và Hồn Điện là thù chứ không phải bạn. Nơi này là bản doanh Tinh Vẫn Các, vẫn phải có cường giả tọa trấn. Chuyện này Phong lão không thể đi được." *Tiêu Viêm gõ gõ ngón tay lên mặt bàn.*

"Về phần lão sư, nơi này có Tinh Vẫn đại trận, người ở lại đây sẽ rất an toàn. Vì an toàn, người cũng nên ở lại."

"Nếu tính như vậy thì chuyện này giao cho con đi. Con sẽ cố gắng hết sức mang Hồn Anh Quả về. Và lại, con cũng khá hứng thú với cái gọi là di tích viễn cổ này." *Tiêu Viêm khẽ nói.*

"Quá nguy hiểm, con không biết trong di tích tranh đoạt tàn khốc cỡ nào đâu, con còn phải cứu phụ thân mình, không thể phạm phải sai lầm nào

được." *Dược lão chậm rãi lắc đầu nói.*

"Lão sư, bây giờ dù có gặp phải Trích Tinh lão quỷ con cũng có thể an toàn chạy trốn. Yên tâm đi, con biết chừng mực mà!" *Tiêu Viêm cười cười, không đợi Dược Lão tiếp tục nói, hắn đưa mắt về phía Phong tôn giả, nói:* "Phong lão, giúp ta chuẩn bị một phần bản đồ Thú Vực. Chuyện Hồn Anh Quả cứ giao lại cho ta."

Nghe vậy, Phong Tôn Giả nhìn thoáng qua Dược lão đang nhíu mày rồi gật đầu một cái, nói: "Mặc dù còn lo lắng nhưng hiện giờ ngươi là lựa chọn tốt nhất. Đúng hơn là ngươi không đi thì ai đi, vì muốn khôi phục thực lực cho Dược Trần, chỉ có thể làm phiền ngươi. Ta sẽ nhanh chóng lo việc bản đồ cho ngươi. À, ngươi nên đem Thanh Loan theo, gia tộc của nàng cũng ở bên trong Thú Vực, nói không chừng sẽ có trợ giúp."

Tiêu Viêm gật đầu cười, cũng không từ chối ý tốt của Phong Tôn Giả.

Nhìn thấy hai người tự biên tự diễn, Dược lão mấp máy miệng, sau đó thờ dãi một tiếng, nhìn Tiêu Viêm, lão nhẹ giọng nói: "Con đã quyết ý như vậy, vi sư cũng không ngăn cản nữa, trên đường nhớ cẩn thận. Nếu gặp tình huống khẩn cấp thì lập tức lui về. Nhớ kỹ, trong lòng ta con là thứ quan trọng nhất, thực lực có khôi phục hay không cũng không quan trọng."

Tiêu Viêm gãi gãi đầu, hắc hắc cười.

Sau khi xác định được hành trình tiếp theo, Tiêu Viêm cũng không vội xuất phát. Việc có liên quan đến Dược lão nên không thể vì hấp tấp mà sinh ra sai lầm. Còn nữa, thu thập tình báo cho đầy đủ, đôn củi không uổng công mài dao, có tin tức thì mọi việc sẽ thuận lợi hơn.

Nhiều ngày trôi qua, Tiêu Viêm cũng đã khoác thêm chức danh trưởng lão Tinh Vẫn Các. Dược lão là Các Chủ, thân là đệ tử nên tự nhiên hắn cũng là người của Tinh Vẫn Các.

Mà đối với vị trưởng lão trẻ tuổi này, cũng đem lại chấn động không nhỏ cho Tinh Vẫn Các, nhưng không có ai dị nghị gì cả. Lúc Tiêu Viêm hoành không xuất hiện, ai cũng đã thấy, mấy người ở đây đều hiểu, thực lực của hắn có khi còn thừa để ngồi ghế trưởng lão ấy chứ.

Nghỉ ngơi chừng ba ngày, cuối cùng tinh báo có liên quan đến di tích viễn

cổ đã thu thập xong. Giờ cũng đến lúc đi Thú Vực rồi.

Ngày thứ ba, lúc ánh bình minh mới nhô lên từ chân trời, các đệ tử luyện tập buổi sáng của Tinh Vân Các đều nhìn lên bầu trời, nơi đó có không ít thân ảnh đang lửng không mà đứng, gió nhẹ phát phơ, tà áo bay bay khí độ bất phàm.

"Tiêu Viêm, nhớ kỹ phải cẩn thận. Nếu gặp phải nguy hiểm thì quay về ngay!" *Phong Tôn Giả nhìn đoàn người đang sẵn sàng, trầm giọng nói*

Tiêu Viêm gật đầu cười, ánh mắt chuyển sang Dược Trần bên cạnh Phong Tôn Giả, hít sâu một hơi, ôm quyền cung kính nói: "Lão sư, bảo trọng. Hồn Anh Quả, đệ tử sẽ mang nó về vì người!"

Tiếng nói vừa dứt, hấn không trì hoãn nữa. Xoay mạnh người, thân hình lao vút đi. Trong chớp mắt, đoàn người biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Ông bạn già... người tìm được một đứa đệ tử thật tốt." *Nhìn theo phía Tiêu Viêm rời đi, Phong Tôn Giả chậm rãi nói. Dược lão gật đầu cười lớn: "Thu được đệ tử như vậy, không uổng nhân sinh cả đời. Lựa chọn năm đó của ta thật đúng đắn..."*

-----oOo-----

Chương 1228: Thú Vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trời cao xanh thẳm không chút gợn mây, như là một tấm gương xanh kéo dài vô tận.

"Lệ!"

Từ phía chân trời đột nhiên truyền đến tiếng hạc kêu, một bóng trắng lướt tới từ phía xa, mang theo cuồng phong dữ dội.

Chỉ khi đến gần mới có thể thấy được bóng trắng này là một con hạc lớn. Trên lưng nó có vài thân ảnh đang ngồi xếp bằng. Đó rõ ràng là đoàn

người Tiêu Viêm đã rời đi từ Tinh Vãn Các.

Chuyến đi tới Thú Vực lần này dĩ nhiên không thể thuận buồm xuôi gió rồi, phần lớn cường giả đều bị di tích viễn cổ hấp dẫn. Muốn lấy được thứ mình cần ở đó cũng không phải chuyện dễ, bởi vậy chuyến đi này Tiêu Viêm dẫn theo Tiểu Y Tiên, Tử Nghiên, Thiên Hỏa tôn giả, thậm chí ngay cả Hùng Chiến cũng bị kéo theo. Đội hình cỡ này, tuy nói không thể bá đạo ở một nơi như Thú Vực được, nhưng không phải ai cũng có thể trêu vào.

"Ài, Thú Vực có cái gì vui đâu mà ai cũng đổ xô đến đó..."

Tử Nghiên có phần oán giận với chuyến đi này, trên đường không ngừng làm bầm hờn trách. Nhưng Tiêu Viêm chỉ cười với nàng, hẳn biết, thời gian nàng mất tích kia có hơn nửa là đến Thú Vực. Nơi đó là thiên đường mà ma thú trên Đấu Khí Đại Lục tập trung sinh sống. Mặc dù Thái Hư Cổ Long rất thần bí nhưng giữa những tộc nhân của bộ tộc chắc có mối liên hệ huyết mạch nào đó. Vì vậy Tử Nghiên mới đi đến Thú Vực theo tiếng gọi của cảm giác này.

Nghe được Tử Nghiên làm bầm, Tiểu Y Tiên mỉm cười hòa ái. Tiêu Viêm không những tỉnh lại mà còn mạnh hơn xưa nhiều đã làm nàng như buông bỏ được hòn đá nặng trong lòng bấy lâu nay. Khuôn mặt sàu lo ngày thường giờ đây đã không còn, nhìn tươi tắn hơn rất nhiều.

"Được rồi, làm bầm gì hoài vậy tiểu nha đầu..."

Nghe vậy, Tiêu Viêm lắc đầu cười, ném một cái bình ngọc nhỏ cho Tử Nghiên. Nàng bắt lấy rồi nhìn thoáng qua, trên mặt hớn hở hẳn lên, đổ viên đan dược bên trong vào miệng, nhai như đang nhai kẹo vậy. Một lát sau mới cười hắc hắc nói: *"Nơi đó không dễ chịu như Trung Châu đâu, nếu di tích viễn cổ có thiên tài địa bảo xuất thế thì các người nên chuẩn bị sẵn tinh thần mà đổ máu đi."*

"Thanh Loan, nói một chút về sự phân bố của các thế lực trong Thú Vực đi. Để chúng ta còn biết những ai không thể trêu vào..." Tiêu Viêm cũng không để ý tới nha đầu kia, đưa mắt nhìn qua Mộ Thanh Loan đang ngồi một bên, cười nói.

Nghe Tiêu Viêm gọi, Thanh Loan ngược mặt lên, ánh mắt có phần phức

tạp liếc nhìn Tiêu Viêm một cái. Có ai ngờ người này sau khi trọng thương tỉnh dậy lại đột phá đến Đấu Tôn. Cấp độ này, nàng đã ao ước không biết bao nhiêu lần.

"Thú Vực tập trung gần bảy mươi phần trăm ma thú của toàn đại lục, nơi đó là thiên hạ của ma thú, gồm cả tam đại ma thú tộc: Cửu U Địa Minh Mãng, Thiên Yêu Hoàng Tộc, Thái Hư Cổ Long." Lúc nói đến Thiên Yêu Hoàng Tộc, Mộ Thanh Loan nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm rồi nhẹ giọng nói: "Người nên cẩn thận nhiều hơn, Thiên Yêu Hoàng Tộc cảm ứng cực kỳ mãnh liệt với huyết mạch của bọn họ. Lần trước người thoát khỏi cảm ứng của Phượng Thanh Nhi là do thực lực của nàng không mạnh. Nhưng nếu gặp cường giả của Thiên Yêu Hoàng Tộc ở Thú Vực thì ta e rằng sẽ rất khó che dấu."

"Thiên Yêu Hoàng Tộc là một trong tam đại ma thú tộc, cường giả trong tộc nhiều như mây, cực kỳ kinh khủng. Dù bây giờ người đã đạt tới Đấu Tôn nhưng đối mặt với thế lực khủng lồ cỡ này thì chỉ có nước rút lui mà thôi. Vì thế, trước lúc vào Thú Vực nên lo cho xong chuyện huyết tinh Thiên Yêu Hoàng Tộc trên người người đi." Mộ Thanh Loan nói nghiêm túc.

Tiêu Viêm xoa xoa cằm, Thiên Yêu Hoàng Tộc có thể trở thành một trong tam đại ma thú tộc thì thực lực kinh khủng đến mức nào chắc chẳng cần nói cũng biết. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì Tiêu Viêm cũng không muốn va chạm tới bọn họ.

"Hừ, Thiên Yêu Hoàng Tộc là cái thá gì, người không cần sợ. Có ta ở đây, nếu chúng dám đến ta sẽ cho chúng một đi không trở lại!" Vừa nghe Thanh Loan nói xong, Tử Nghiên một bên liền bĩu môi, vỗ ngực cam đoan.

Mộ Thanh Loan ngạc nhiên nhìn thoáng qua Tử Nghiên. Nàng không hiểu rõ bối cảnh của nha đầu này lắm, nhưng căn cứ vào thái độ của mấy người Phong Tôn Giả thì có thể khẳng định nha đầu này có bối cảnh rất cường đại. Nhưng lời nha đầu này nói rõ ràng có chút khuyếch đại, thân là một trong tam đại ma thú tộc, người có thể nói chuyện với họ như vậy cũng không nhiều. Nàng cũng không cho rằng thế lực sau lưng nha đầu này có năng lực như vậy..

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Tử Nghiên một cái, lắc lắc đầu. Nha đầu này tuy

là người của Thái Hư Cổ Long nhất tộc, thực lực tuy không yếu nhưng còn chưa đủ để uy hiếp đến Thiên Yêu Hoàng Tộc, làm bọn hắn nghe danh đã phải sợ.

"Yên tâm đi, về chuyện yêu hoàng huyết tinh ta sẽ nghĩ cách." Tiêu Viêm nhìn Mộ Thanh Loan, cười nói.

"Người cần phải chắc chắn, chuyện này rất nghiêm trọng. Đắc tội với Thiên Yêu Hoàng Tộc trong Thú Vực giống như đắc tội với Đan Tháp ở Trung Châu vậy, sẽ rất rắc rối đấy." Mộ Thanh Loan gật đầu nhẹ giọng nói.

"Quan hệ phụ thuộc trong Thú Vực rất mạnh, một bộ tộc cường đại có thể có nhiều tộc đàn phụ thuộc. Đứng một tộc là đứng đến toàn thể tộc phụ lẫn chủ tộc. Rây mơ rễ má, quan hệ ở đó phức tạp hơn các tông môn ở thế giới loài người rất nhiều."

"Tộc của ta là Thanh Loan tộc, tuy yếu hơn Thiên Yêu Hoàng Tộc, nhưng trong Thú Vực cũng có chút danh khí. Dưới trướng tộc ta có gần mười tộc hệ phụ thuộc, các cường giả của tộc gộp lại không ít đâu."

Trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ kinh ngạc, nơi này thật độc đáo. Quan hệ phụ thuộc cũng có ở thế giới loài người, nhưng không rắc rối như vậy. Lòng người, đúng là thứ phức tạp nhất.

"Trong Thú Vực, tộc có nhiều phụ thuộc nhất là Cửu U Địa Minh Mãng, số lượng cũng là lớn nhất trong tam đại thú tộc. Tuy nhiên, điều đó dẫn đến hậu quả là huyết mạch Cửu U Địa Minh Mãng hiện giờ ngày càng pha tạp." Mộ Thanh Loan giang tay nói.

"Thiên Yêu Hoàng Tộc quản chế huyết mạch rất khắc nghiệt, dù cường giả Thiên Yêu Hoàng Tộc chết ở đâu cũng phải đem về an táng trong cấm địa của tộc. Ngoại nhân nếu có thi thể hoặc bằng cách nào đó mà có thi thể của Thiên Yêu Hoàng Tộc thì chỉ có hai đường lựa chọn, một là chủ động giao lại cho họ, hai là bị họ truy sát tới cùng." Nói đến đây, nàng quăng một cái nhìn đầy ý vị thâm trường cho Tiêu Viêm, như là đang nhắc nhở hắn vậy.

"Về phần Thái Hư Cổ Long thần bí kia, không nghe nói đến việc họ có tộc hệ phụ thuộc hay không. Chắc là do tộc họ không muốn, nếu không chắc

chấn sẽ có rất nhiều bộ tộc cường đại chủ động xin phụ thuộc."

Lúc đề cập đến Thái Hư Cổ Long, trên mặt Mộ Thanh Loan hiện lên vẻ tôn sùng, tộc này khác với Cửu U Địa Minh Mãng và Thiên Yêu Hoàng Tộc. Từ thời viễn cổ, Thái Cổ Hư Long đã là vạn thú chi tôn. Bọn họ luôn tồn tại dưới tư cách ma thú cường đại nhất..

Tử Nghiên đem viên đan dược cuối cùng nhét vào miệng, nhai nuốt đánh ực một cái mới thoải mái vỗ vỗ bụng, không chút để ý nói: "Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không như lời người nói, trong giới ma thú không thiếu những tộc trầm tịch, có được huyết mạch truyền thừa xuống từ thời viễn cổ, tuy số lượng khá ít nhưng thực lực của họ cũng không hề yếu. Cho dù là Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không dám tùy tiện trêu chọc, bọn hắn chỉ là hậu duệ có chút huyết mạch truyền thừa của Viễn Cổ Thiên Hoàng mà thôi, nếu như lão tổ của bọn hắn ở đây thì còn có thể, đáng tiếc... Ài, mảnh thiên địa này đã không có Viễn Cổ Thiên Hoàng chân chính rồi. Hơn nữa, Thái Hư Cổ Long cũng không phải không có tộc hệ phụ thuộc, chẳng qua người không biết thôi."

Nghe được Tử Nghiên nói, Mộ Thanh Loan nhướng mày, tục danh Viễn Cổ Thiên Hoàng nàng từng ngẫu nhiên biết được qua cổ thư của tộc. Nghe nói ở thời viễn cổ, Viễn Cổ Thiên Hoàng có thể tranh phong với chí tôn Thái Hư Cổ Long. Nhưng nàng không ngờ tục danh này lại được nói ra từ miệng một cô bé.

"Thanh Loan tộc ta cũng có chút danh khí trong Thú Vực, nếu Thái Hư Cổ Long có tộc hệ phụ thuộc thì chẳng lẽ chúng ta lại không có chút tin tức nào sao?" Mặc dù trong lòng đã mơ hồ tin những gì Tử Nghiên nói là thật, nhưng nàng vẫn không thể chấp nhận bị một tiểu cô nương lên mặt như vậy.

"Thanh Loan Tộc?" Tử Nghiên cô quái nhìn về phía Thanh Loan, cười hắc hắc nhưng không nói gì.

"Người....." Nhìn bộ dáng Tử Nghiên như vậy, Mộ Thanh Loan tức muốn xì khói, Tiêu Viêm thấy thế bèn ngăn nàng lại.

"Di tích viễn cổ lần này xuất hiện tại một dãy núi bên trong Thú Vực, nơi đó là lãnh địa của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Nghe đồn trong di tích đó có Thiên Giai đấu kỹ đấy a"

"Vậy thì chắc chắn sẽ có cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng nhúng tay vào rồi, tranh đoạt thềm khốc lắm đây. Các ngươi cẩn thận, lấy được Hồn Anh Quả xong phải lập tức rời đi."

Khẽ hít một hơi, Mộ Thanh Loan nghiêng răng nghiêng lợi nhìn qua vẻ mặt bất cần đời của Tử Nghiên, nói xong câu kia liền xếp bằng điều tức. Hiên nhiên là nàng bị Tử Nghiên làm cho tức đến muốn hộc máu.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm cũng không biết làm sao cho phải, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tử Nghiên một cái. Nhưng nha đầu này lại làm như không thấy, vươn vai vặn eo một cái rồi dựa vào Hùng Chiến mà ngủ.

Vì Mộ Thanh Loan và Tử Nghiên đấu khẩu làm cho không khí hành trình phía sau cũng khá nặng nề. Nhưng may là không kéo dài lâu, khoảng bốn ngày sau, một dãy núi mờ mịt xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Nơi đó chính là Thú Vực – Thiên hạ của ma thú.

-----oOo-----

Chương 1229: Hải Cốt sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diện tích Thú Vực tuy không bằng Trung Châu nhưng cũng không thể xem thường nó. Từng dãy núi trùng trùng điệp điệp không biết đâu là đầu, đâu là cuối, làm người ta cảm nhận được một sự cuông dã đặc biệt trong không khí ở nơi đây.

Tuy Thú Vực có tên là Thập vạn Đại Sơn nhưng số lượng trong thực tế chắc chắn còn nhiều hơn nữa. Qua bao nhiêu năm tháng, không biết có bao nhiêu dãy núi mới hình thành, tạo nên một sơn mạch vô tận. Trong đó còn chứa không ít bảo tàng đang chờ đợi những người có duyên với chúng.

Lần này, di tích viễn cổ xuất hiện ở một nơi gọi là Hải Cốt sơn mạch, nơi đó nằm trong Thú Vực. Danh khí không được tốt lắm vì ở nơi này, hải cốt chất thành biển, số lượng làm người khác cảm thấy rợn người. Qua vô tận năm tháng tích tụ lại, trong những hải cốt này phát tán ra một loại năng lượng kỳ dị, năng lượng này không có tác dụng gì với nhân loại nhưng là

là thuốc bổ cho ma thú. Chính vì thế, nơi đây như một đại bản doanh cho ma thú các nơi đổ về.

Hải Cốt sơn mạch nằm ở phía Tây Nam của Thú Vực. Vì lo lắng rằng Hồn Anh Quả sẽ bị người khác cướp mất nên sau khi vào Thú Vực, nhóm người Tiêu Viêm liền đẩy nhanh tốc độ, tiến về phía Hải Cốt sơn mạch.

Hiện giờ, Thú Vực vì có di tích viễn cổ mà bắt đầu đông đúc hơn. Trên đường đi đến Hải Cốt sơn mạch, nhóm người Tiêu Viêm gặp không ít cường giả có cùng mục đích với bọn họ. Trong đó có không ít ma thú hóa nhân hình và cường giả nhận loại tới từ bên ngoài. Dĩ nhiên, việc có di tích xuất thế đã lan truyền khắp đại lục.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày lại. Không ngờ lực hấp dẫn của di tích viễn cổ lại lớn đến vậy, cường giả độc hành thì hẳn không sợ, chỉ sợ các thế lực lớn sẽ tổ chức thành đoàn, thành đội mà đến. Nếu như vậy thì chuyện rất phiền phức và khó giải quyết. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Theo lời đồn thì trong di tích viễn cổ này có Thiên Giai đấu kỹ. Nếu vậy thì chắc hẳn các thế lực lớn đều đến vì nó, còn chúng ta chỉ nhắm đến Hồn Anh Quả mà thôi. Đến lúc đó, nếu tình hình không ổn thì sau khi lấy được Hồn Anh Quả, chúng ta sẽ trở về Tinh Vãn Các ngay lập tức."

"Vùng nước đục này cũng không dễ lẫn vào a."

Nhìn những dãy núi đang dần trôi về sau, trên mặt Tiêu Viêm cũng có phần do dự. Nói Thiên Giai đấu kỹ không có chút hấp dẫn nào thì chắc chẳng ai tin, thú thật từ lúc sinh ra tới giờ hẳn còn chưa biết Thiên Giai đấu kỹ có hình dạng gì. Nhưng hẳn hiểu, việc quan trọng nhất bây giờ là giúp Dược lão khôi phục thân thể để lấy lại thực lực của thời kỳ đỉnh phong. Nếu không, lúc Hồn Điện tìm đến trả thù thì Tinh Vãn Các sẽ xong đời vì chênh lệch thực lực giữa hai bên là quá lớn.

Đương nhiên là sau khi lấy được Hồn Anh Quả mà không có gì bất ngờ xảy ra thì vẫn có thể quan tâm một chút đến nó, thiên giai đấu kỹ. Uy lực của đấu kỹ trong truyền thuyết này chắc sẽ chẳng kém Hủy Diệt Hòa Liên là mấy.

Chạy liền hai ngày trong vùng núi như kéo dài liên miên vô tận của Thú

Vực, phía chân trời xa xôi chợt hiện lên một vùng màu trắng sữa. Nơi núi rừng hoang vu xanh um tùm mà xuất hiện cảnh này thì thật đáng ngờ. Nhưng trong mắt nhóm người Tiêu Viêm lại xuất hiện vẻ hưng phấn. Sau hành trình mười ngày, cuối cùng họ cũng đã đến nơi.

Đến nơi, thấy xung quanh cường gia bay qua bay lại ngày càng nhiều, nhiều lúc có thân ảnh mang theo cuồng phong bay về phía dãy núi trắng kia.

"Sắp đến Hải Cốt sơn mạch rồi, chỗ đó có hai trưởng lão của Tinh Văn Các túc trực. Chúng ta đến hội họp cùng bọn họ rồi tính tiếp, thế nào?" Nhìn qua dãy núi, sắc mặt Mộ Thanh Loan nhưng trọng hơn rất nhiều, mặc dù cách khá xa nhưng nàng có thể cảm giác được không ít khí tức cực kỳ cường hãn.

"Ừm." Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hiện giờ, Hải Cốt sơn mạch có nhiều thế lực hỗn tạp, tất cả đều tập trung ở đây. Nếu như cứ một đường xông thẳng vào thì rất dễ sẽ trở thành bia ngắm sống cho tất cả mọi người..

Thấy Tiêu Viêm đồng ý, Mộ Thanh Loan mới lấy từ trong nạp giới ra một mảnh cổ ngọc, sau đó bóp nát.

Không lâu sau khi cổ ngọc bị bóp nát, một thân ảnh nhanh chóng lao ra từ sơn mạch, sau đó tiến về phía nhóm người Tiêu Viêm. Một lát sau, liền xuất hiện trên người cự hạc, nhìn thấy nhóm người Tiêu Viêm, người tới liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Người tới là một lão già mặc áo nâu, trước ngực đeo một huy chương trưởng lão của Tinh Văn Các. Nhưng giờ phút này nhìn lão già có chút chật vật, giống như vừa giao thủ với người khác xong.

"Hò trưởng lão, ngài sao thế? Còn Tề trưởng lão đâu?" Thấy bộ dáng lão già như vậy, Mộ Thanh Loan ngăn người rồi hỏi.

"Ai..."

Nghe vậy, lão già được gọi là Hò trưởng lão kia cười khỏ một tiếng, sau đó có chút tức giận kể lại: "Ta và Tề trưởng lão phụng mệnh hai vị Các Chủ đến trước để thăm dò tình hình. Hiện giờ, tại Hải Cốt sơn mạch tập trung không ít cường giả cùng các thế lực lớn. Ai cũng tìm nơi đặt chân ở nơi

này, chờ đợi thời điểm di tích mở ra. Ta cùng Tề trưởng lão may mắn tìm được một ngọn núi gần đây, nơi đó có thể nhìn thấy động tĩnh trước nhất. Hai ta mang theo vài đệ tử Tinh Vẫn Các định đến đó xây bản doanh nhưng không ngờ lại đụng phải Phong Lô Các."

"Phong Lô Các?" Nghe cái tên này, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, thật là oan gia ngõ hẹp mà.

"Bọn họ dám xuất thủ?" Mộ Thanh Loan có chút tức giận, hiện giờ Phong Lô Các ỷ vào quan hệ với Thiên Yêu Hoàng Tộc mà khoa trương, không xem ai ra gì.

"Ài, phải chịu thôi. Lần này bên Phong Lô Các có Lô tôn giả đích thân xuất chinh, hai ta không có đủ thực lực để đấu với hắn nên bị hắn đuổi đi. Tề trưởng lão cũng bị cường giả của Phong Lô Các đả thương, hiện giờ có vài đệ tử Tinh Vẫn Các đang chăm sóc lão, vì thế chỉ có mình ta đến đón các ngươi." Hồ trưởng lão thở dài, tuy hắn nói vậy nhưng trên mặt vẫn xuất hiện vẻ không cam lòng. Hiển nhiên, hành vi bá đạo của Phong Lô Các làm hắn rất khó chịu.

Chân mày Mộ Thanh Loan nhíu chặt lại, rồi đột nhiên quay đầu nhìn Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói "Lão sư nói mọi việc trong chuyến đi lần này đều do ngươi quyết định."

Nghe thấy lời nói của Mộ Thanh Loan, ánh mắt Hồ trưởng lão nhìn về phía Tiêu Viêm, cứng kính chấp tay nói: "Nói vậy thì vị này chắc là đệ tử thân truyền của Các Chủ phải không? Ha ha, lão phu Hồ Phu, ra mắt thiếu các chủ."

"Ngài khách khí rồi, kêu ta là Tiêu Viêm thôi. Cái danh thiếu các chủ ta không dám nhận a." Tiêu Viêm cười cười khoát tay, sau đó quay sang Mộ Thanh Loan đang nhìn chăm chăm hắn, nói: "Đi thăm Tề trưởng lão trước."

"Ha ha, để ta dẫn đường cho mọi người..." Hồ trưởng lão gật đầu cười, sau đó xoay người dẫn đầu.

"Tiêu Viêm, giờ làm sao đây? Phong Lô Các không chừa lại chút thể diện nào cho Tinh Vẫn Các chúng ta, nếu chúng ta tới đó thì ta e sẽ thành trò cười cho mọi người." Nhìn Hồ trưởng lão đi trước, Mộ Thanh Loan thấp

giọng nói.

Tiêu Viêm mỉm cười không nói gì. Nhưng nụ cười của hắn lọt vào mắt Mộ Thanh Loan làm nàng bình tĩnh hơn. Từ lúc quen hắn đến nay, nàng chưa bao giờ thấy hắn chịu thua thiệt ai, dù lần trước bị trọng thương hôn mê nhưng cũng đã lấy đi một cánh tay của một vị ngũ tinh Đấu Tôn.

Mọi người bay theo Hồ trưởng lão, xuyên qua vài dãy núi đến một nơi toàn người là người. Tiếng ồn làm cho vùng núi vốn yên tĩnh này ồn như một cái chợ, tràn đầy các loại âm thanh hỗn loạn..

Trong biển người có không ít khí tức làm Tiêu Viêm cũng phải cảnh giác, xem ra lần di tích mở cửa này đưa đến không ít cường giả chân chính.

Đoàn người xuyên qua sơn mạch, bay đến một dãy núi hẻo lánh mới dừng lại nghỉ chân. Trên ngọn đồi nhỏ có hai mươi mấy đệ tử Tinh Vẫn Các đang canh gác, nhìn qua sắc mặt ai nấy đều uể oải cùng phần nộ. Dĩ nhiên đều là do việc Phong Lô Các không nể mặt đuổi bọn họ ra khỏi doanh địa gây nên.

Hồ trưởng lão trở về làm tinh thần mọi người thoáng thả lỏng. Sau khi thấy mặt Mộ Thanh Loan, bọn họ cảm thấy phấn chấn hơn không ít, nhiều ánh mắt cũng liếc qua Tiêu Viêm. Đối với vị thiếu niên bế quan suốt một năm, lại là đệ tử thân truyền của Các Chủ này, bọn họ sớm đã nghe nói đến.

"Hoan nghênh thiếu các chủ đại giá quang lâm, thứ cho lão không thể đón tiếp từ xa."

Sau khi đoàn người Tiêu Viêm đáp xuống, một lão già mặc hồng y, sắc mặt tái nhợt được hai đệ tử dìu ra, chấp tay cung kính với Tiêu Viêm.

"Khụ khụ."

Lời còn chưa dứt, vị Tề trưởng lão này đã ho mạnh vài tiếng, khóe miệng mơ hồ có vết máu trào ra, hiển nhiên đã bị nội thương không nhẹ rồi.

"Mẹ nó, Phong Lô Các chó chết. Chẳng qua cường giả của Tinh Vẫn Các ta không ở đây, nếu không chúng đâu có chỗ mà ra oai." Thấy thương thế Tề trưởng lão như vậy, lửa giận của đệ tử Tinh Vẫn Các lại được nhóm lên.

Tiêu Viêm chậm rãi đi đến bên cạnh Tề trưởng lão, cầm tay người này xem xét một chút, sau đó khẽ gật đầu hỏi: "*Thương thế không nhẹ đâu, là ai làm?*"

"Bắc các chủ Phong Lô Các - Phí Thiên" Tề trưởng lão thờ dài đáp.

Nghe thế Tiêu Viêm hơi ngẩn ra rồi chợt cười khẽ. Vài năm không thấy, vị Bắc các chủ Phí Thiên này vẫn bá đạo như xưa a.

Lấy ra một viên đan dược từ trong nạp giới đưa cho Tề trưởng lão, Tiêu Viêm vương vai một cái nói: "*Phong Lô Các có mấy vị Đấu Tôn?*"

"Chỉ có một, là Lô tôn giả." Tiêu Viêm gật đầu, chậm rãi xoay người trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Thiếu các chủ, ngài định..." Thấy thế, Tề trưởng lão vội vàng hỏi.

"Đi thôi, dẫn mắt bọn chúng!"

Một câu nói thân nhiên, làm cho tất cả đệ tử Tinh Vân Các ở đây đều sôi trào nhiệt huyết.

-----oOo-----

Chương 1230: Tìm Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng mục đích của chuyến đi lần này chủ yếu là để tìm Hồn Anh quả, Tiêu Viêm nghĩ rằng sẽ không có việc gì ngoài ý muốn. Nhưng có một số việc dù muốn tránh cũng không thể tránh khỏi.

Hiện giờ Phong Lô Các ý vào quan hệ với Thiên Yêu Hoàng Tộc mà kêu ngạo, cho rằng mình siêu việt hơn. Mạnh mẽ chiếm địa bàn đóng quân của Tinh Vân Các, Chính là giáng một cái tát đau vào mặt của Tinh Vân Các. Chuyện này nếu cứ cho qua thì ngày sau sẽ thành trò cười cho người khác. Khai tông lập phái thì phải nhường nhịn đôi chút, nhưng nhường nhịn cũng có giới hạn, tuyệt không thể là sự yếu nhược. Nếu không chẳng

những danh tiếng bị xấu đi, mà còn làm cho tinh thần sĩ khí các đệ tử trong tông phái sa sút.

Hiện giờ Dược lão là Các Chủ Tinh Vân Các, cho nên đối với danh phận thiếu các chủ hấn cũng cảm thấy bất lực, nhưng dù sao đi nữa, hấn cũng phải có chút trách nhiệm. Chuyến đi này Dược lão cùng Phong Tôn Giả đã giao toàn quyền quyết định cho hấn, chính là tin tưởng cũng xem như là một loại khảo nghiệm với hấn.

Nếu đối phương là Hồn Điện có thực lực cường hấn, thì hấn chỉ có thể nhẫn nhịn, chờ ngày sau báo thù. Nhưng trong lòng của Tiêu Viêm. Phong Lô các còn chưa đủ tư cách để cho hấn phải nhẫn nhịn.

Năm đó, hấn lúc hấn mới đến Trung Châu, thực lực chỉ mới Đấu Hoàng đã dám khiêu chiến Phong Lô Các, huống chi là bây giờ?

Chỉ một Lô Tôn Giả, thực lực còn xa mới bằng hong Tôn Giả. Thực của Lô Tôn Giả ước chừng mới tam tinh Đấu Tôn, dù bên Tiêu Viêm còn có hai vị Đấu Tôn nữa nhưng Tiêu Viêm không cần họ ra. Hấn tự mình ra tay, dù Lô Tôn Giả có mạnh cũng không thể chiếm được chỗ tốt nào.

Hành động lần này của Tiêu Viêm, lập tức nhận được sự ủng hộ của vô số đệ tử của Tinh Vân các, bọn họ vốn không phải là người tầm thường, bây giờ nhìn thấy Tinh Vân các bị sỉ nhục, dựa theo tình cách tuổi trẻ khí thịnh của bọn họ, dù biết rõ không phải là đối thủ của đối phương, cũng sẽ xông lên, để người khác biết rằng Tinh Vân Các không hề yếu nhược.

Hôm nay nếu không bị hai vị trưởng lão quản thúc, chỉ sợ họ đã sớm với động thủ Phong Lô Các. Vốn nghĩ rằng phải nuốt cục tức này, nhưng không rằng, vị thiếu các chủ có chút xa lạ kia, lại tức giận ra mặt, trong lúc nhất thời, địa vị của Tiêu Viêm trong lòng của những đệ tử trẻ tuổi này, trong nháy mắt bạo tăng, có đôi khi lôi kéo nhân tâm, lại là một chuyện đơn giản như vậy.

Đối với hành động lần này của Tiêu Viêm cũng bất ngờ, thoáng nhìn xung quanh, thấy sắc mặt đang đỏ lên của các đệ tử Tinh Vân các, sự tức giận vốn che giấu trong lòng cũng trào ra, mẹ nó, Phong Lô các ỷ nhiều cường giả mà tát Tinh Vân các một cái, nếu không trả lại, chỉ sợ khuôn mặt họ cũng già thêm vài tuổi.

Đối với thực lực của Tiêu Viêm tuy họ cũng không rõ ràng lắm, nhưng đối với ba người Tiểu y Tiên, Thiên Hỏa Tôn Giả và Hùng Chiến phía sau Tiêu Viêm làm bọn họ vô cùng khiếp sợ. Cả ba đều là Đẩu Tôn hàng thật giá thật, bên kia chỉ có Lôi Tôn Giả mà thôi, so sánh thì chỉ là thái điều a (đoạn này ta làm đại chỉ biết nó là chữi) "*Tất cả đều nghe theo phân phó của thiếu các chủ!*"

Hai gã trưởng trình trọng chấp tay. Sau đó dẫn đầu bay lên, theo phía sau là rất nhiều đệ tử Tinh Vân các, nhìn thấy bộ dáng đàng đàng sát khí kia, dẫn đến rất nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn lại. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Ở gần vị trí trung tâm của Hải cốt sơn mạch, có không ít ngọn núi cao vút, cũng vì nơi này gần với nơi viễn cổ di tích mở ra nên nhưng ngọn núi ở đây chính là một địa phương tốt. Đa số đều đã bị các thế lực lớn chiếm đóng, Nhưng cường giả một mình hoặc tiểu thế lực chỉ có thể tìm một địa phương khác.

Hiện giờ trong Hải Cốt sơn mạch, gần như nơi nào cũng có bóng người, tiếng la hét cùng tiếng tranh cãi ầm ĩ vang bên tai không dứt. Bởi vì nơi này vốn không có thế lực nào quản chế, nên bây giờ Hải Cốt sơn mạch rất hỗn loạn, Chỉ vì một việc nhỏ mà mà kêu gọi bằng hữu, ra tay với nhau là một chuyện bình thường.

Một tòa núi ở trong dãy núi gần trung tâm, đã có vô người chiếm cứ, mà ở trên đỉnh của ngọn núi, có một đại kỳ đang đón gió phất phất, có ghi ba chữ lớn "*Phong Lôi các*" màu bạc, từ xa nhìn lên, có vẻ rất khí phách.

Trên đỉnh núi lều trại màu trắng kéo dài liên miên, trong lều vải, mơ hồ tản ra vài cỗ khí tức ra, hiển nhiên là những cường giả có thực lực không kém, xem ra lần đi, viễn cổ di tích này, Phong Lôi các xuất ra không ít lực.

Trong những lều kia, có một cái trưởng bông rất lớn, ở ngoài trưởng, có không ít cường giả Phong Lôi các sắc mặt lạnh lùng đứng, mà trong doanh trưởng, thỉnh thoảng lại có tiếng cười truyền ra.

Bức màn của doanh trưởng, đột nhiên bị vén lên, một thân ảnh mặc áo bào màu bạc, đầy mùi rượu đi ra. Hộ vệ xung quanh thấy người này liền khom người hành lễ "*Bắc Các Chủ!*"

"*Ân*" bóng người mặc áo bào màu bạc nhàn nhạt đáp lại, nhìn diện mạo chính là người năm đó đuổi giết Tiêu Viêm Phong Lôì các Bắc Các chủ - Phí Thiên. Hai ba năm qua hắn vẫn không thay đổi, chỉ là khí tức tinh thuần hơn trước một chút mà thôi, dường như đã bước một chân vào một cảnh giới kỳ diệu nào đó. "*Các chủ đang tiếp đãi khách quý bên trong, không thể để người khác quấy rầy. Các người nhớ chú ý nhiều hơn một chút*". Phí Thiên thở ra một hơi rồi liếc nhìn các cường giả của Phong Lôì các rồi nói. "*Đạ!*", nghe vậy mọi người vội vàng đồng thanh trả lời.

Thấy vậy Phí Thiên thỏa mãn gật gật đầu, vừa muốn xoay người quay lại trong trạng bông, đột nhiên nhú mày, ánh mắt nhìn về phía sơn đạo dưới chân núi, mơ hồ có tiếng tranh cãi đang truyền đến. "*Có chuyện gì xảy ra?*" Phí Thiên khẽ cau mày. "*Bắc Các Chủ đừng lo, thuộc hạ đi xem sao!*" một gã cường giả Đẩu Hoàng vội vàng đáp, sau đó thân hình hướng về phía chân núi lướt nhanh xuống. "*Thình thịch!*"

Cường giả này của Phong Lôì các vừa mới chạy về phía chân núi, Phí Thiên còn chưa kịp hồi lại tinh thần, bỗng nhiên dưới chân núi vang lên tiếng va chạm, sau đó một đạo thân ảnh mang theo tiếng kêu thảm, theo đường của sơn đạo bắn ngược lên, kéo theo đó là mười mấy cái lều sụp theo.

"*Ai dám đến địa phương của Phong Lôì các làm càn? Muốn chết phải không?*"

Một màn này vừa xảy ra nhất thời làm cho phần đông cường giả của Phong Lôì Các biến sắc, sắc mặt của Phí Thiên cũng trở nên âm trầm. "*Bắt hắn, bắt luận chết sống!*"

Nghe được tiếng quát của Phí Thiên ẩn chứa lửa giận, các cường giả Phong Lôì Các khác cũng gầm lên. Theo từng bóng người chót động, mang theo từng tiếng xé gió nhắm sơn thẳng hướng sơn đạo lao đi.

Nhìn thấy nhiều cường giả Phong Lôì Các đồng loạt ra tay như vậy, cước bộ Phí Thiên cũng trở nên chậm lại. Đợi bắt được tên quấy rối kia nhất định hảo hảo thu thập hắn một phen!. "*phanh phanh phanh phanh!*"

Nhưng lúc cước bộ Phí Thiên mới được vài bước, thì từng âm thanh va chạm vang lên, đám cường giả Phong Lôì Các mới vừa nẩy ở trên đỉnh núi như lang như hổ, nhưng bây giờ lại bị bắn ngược trở lại, huyết vụ tung

bay, tiếng la thảm không ngừng.

Một cảnh này làm cho cước bộ đang chậm rãi của Phí Thiên lập tức dừng lại, sắc mặt âm trầm hẳn lại kèm theo ngưng trọng. Có thể đồng thời đem nhiều cường giả của Phong Lô Các lập tức như vậy thì tất nhiên không phải người yếu a. *"Không biết là vị bằng hữu nào xuất thủ? Nơi này là doanh địa Phong Lô Các, mong bằng hữu nể mặt của Phong Lô các...."*. Ánh mắt Phí Thiên nhìn về phía sơn đạo trầm giọng nói *"Ha ha, Phí Thiên Các Chủ, lâu rồi không gặp. Ngươi vẫn như xưa a, thích đem Phong Lô Các treo cửa miệng!"*

Phí Thiên còn chưa nói xong, Đã có tiếng cười vang lên từ phía dưới núi truyền lên. Sau đó có rất nhiều thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt của Phí Thiên. Mà đi đầu là một thiếu niên, đồng tử trong mắt Phí Thiên đột nhiên co rụt lại *"Tiêu Viêm?"*.

Nhìn thấy khuôn mặt khắc sâu trong trí nhớ, sắc mặt của Phí Thiên trong nháy mắt trở nên âm hàn. Năm đó Tiêu Viêm làm hắn mất hết mặt mũi, làm trò cười cho người khác, đã làm cho Phí Thiên đối với Tiêu Viêm đã nổi lên sát tâm. Không ngờ hôm nay ở đây, lại gặp nhau lần nữa. *"Ta tưởng ai hóa ra là đám người của Tinh Vân Các vừa mới bị đuổi đi"* ánh mắt Phí Thiên lướt nhìn Hồ trưởng lão cùng Tề trưởng lão ở một bên, châm chọc nói. *"Ngươi..."*

Nghe vậy sắc mặt của hai vị trưởng lão cũng trở lên tái xanh, nộ hỏa bốc lên mãnh liệt. Nếu cả hai không phải đối thủ Phí Thiên thì đã lập tức động thủ rồi.

"Thế nào? Tìm được trợ thủ liền đến đây giành bãi sao?"(giống bãi train vậy @.@) thấy thế Phí Thiên lại cười, nét châm chọc ngày càng đậm. Tuy hắn không nhìn thấu đám người Tiểu Y Tiên, nhưng hắn không cho rằng họ là cường giả Đấu Tôn. Thứ nhất: nhìn còn rất trẻ, thứ hai tự đáy lòng hắn cho rằng Tiêu Viêm không có khả năng cùng với cường giả Đấu Tôn kết giao. *"Phí Thiên, lo giải quyết chuyện này đi, không được quấy rầy nhã hứng của Các Chủ"*, có hai đạo thân ảnh từ trường bông lướt ra, nhìn Phí Thiên trầm giọng. *"Án, những người khác giao cho các ngươi, Tiêu Viêm để ta, đem nhục nhã năm đó ta sẽ trả lại hết!"* Phí Thiên dữ tợn nói.

Vừa mới dứt lời, Phí Thiên không đợi hai tên kia trả lời, trên bàn chân ngân mang lóe lên, tiêu thất trong hư không.

Lúc thân hình của Phí Thiên trong khoảng khắc biến mất, trên khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm có nét cười châm chọc hiện lên, nhẹ nhàng bước nửa bước, bàn tay hướng không gian trước mặt bóp lại.

Theo một chưởng này, không gian trước mắt Tiêu Viêm chợt lõm xuống, một thân ảnh từ trong đó hiện ra, ngoài Phí Thiên thì còn ai khác nữa. Chẳng qua lúc này trên khuôn mặt hắn là vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi, một chiêu làm không gian sụp đổ, năng lực này chỉ Đâu Tôn mới làm được mà thôi. "*Lôi Tôn Giả, đem loại tiểu miêu tiểu cầu này ra không sợ mất mặt Phong Lôi Các hay sao?*"

Tùy tiện một chiêu đã chế trụ Phí Thiên, Tiêu Viêm ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không, trực tiếp hướng về doanh trưởng kia cười mỉm. Sau đó cong ngón tay búng ra, không gian chỗ Phí Thiên lõm xuống, ngực Phí Thiên bị lõm xuống cả nửa tấc, một ngụm máu tươi phun ra. Thân hình như đạn pháo bay ngược ra, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của hai gã đồng bọn, bay ngược vào doanh trưởng.

-----oOo-----

Chương 1231: Lăn xuống đi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phí Thiên bị đánh bay như đạn pháo, cả người bị đập bay vào trong doanh trưởng. Lực đạo va chạm mạnh mẽ rồi bùng nổ. Chỉ nghe thấy một tiếng vang, doanh trưởng kia liền nổ tung thành vô số mảnh vụn, tung bay đầy trong không trung rồi từ từ rơi xuống.

Không ngờ được Tiêu Viêm lại xuống tay tàn nhẫn như vậy, mấy cường giả của Phong Lôi các ở xung quanh cũng sửng sốt. Trong lúc nhất thời không ai dám mở miệng ý kiến.

"Tiểu bối, ngươi thật to gan!"

Doanh trưởng nổ tung, dường như người ở bên trong cũng bị chiêu thức ấy của Tiêu Viêm làm cho giật mình. Một lát sau rốt cục cũng hồi phục lại tinh thần. Tiếng quát giận dữ căm phẫn tràn ngập sát ý gào thét vang dội

một góc trời.

Trong Hải Cốt sơn mạch lúc này sớm đã bị biển người bao phủ., khắp nơi đều là bóng người. Lúc đầu khi đoàn người của Tiêu Viêm đằng đằng sát khí tiến tới thì không ít người liền biết rằng sẽ có trò hay để xem. Bởi vậy, khi tiếng quát này vừa vang lên thì trên không trung nhất thời liền tiếp vang lên những tiếng phá không. Trong chớp mắt, trên bầu trời quanh ngọn núi này liền xuất hiện hàng loạt bóng người.

Những người này đưa mắt nhìn xuống ngọn núi phía dưới, thấy được cái trướng bông đã bị đánh nát, trong ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc. Phong Lô các ở Trung Châu cũng có thể tính là một thế lực không kém, nếu không cũng không thể chiếm được một ngọn núi làm doanh địa. Không ngờ bây giờ lại có người gây ra động tĩnh lớn như vậy như vậy, làm sao có thể không khiến cho bọn họ kinh ngạc và tò mò cho được.

Tiêu Viêm không hề để ý đến đám người vây xem đột nhiên xuất hiện ở xung quanh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú về phía trướng bông vỡ nát. Ở đó, một kẻ hăn đã từng gặp mặt một lần là Lô tôn giả sắc mặt âm trầm đang đứng. Hắn đang ôm lấy Phí Thiên trong tay. Bên cạnh Lô tôn giả còn có hai lão già mặc áo hình thú. Nhưng mà lúc này hai người này không hề mở miệng, mà lại thờ ơ lạnh nhạt đứng đó!"

"Phốc!"

Phí Thiên trên tay Lô tôn giả lại phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ảm đạm hiện lên vẻ không thể tin được. Vừa rồi thực lực mà Tiêu Viêm xuất ra tuyệt đối đạt tới cấp độ Đấu Tôn. Nhưng mà, mặc dù là tận mắt nhìn thấy thì hăn cũng không thể tin nổi. Tên tiểu bối năm đó bị hăn đuổi giết chỉ có thể quay đầu trốn chui trốn lủi như chuột. Hiện giờ lại đi trước hăn một bước, đạt tới cấp bậc Đấu Tôn.

"Tiêu Viêm, ngươi đúng là to gan! Năm đó Bản tôn nể mặt của Phong tôn giả mà tha cho ngươi một mạng. Hôm nay không ngờ ngươi lại tự mình đưa thân tới cửa!"

Lô tôn giả sắc mặt âm trầm, chậm rãi đem Phí Thiên đặt xuống, thanh âm trầm thấp như sấm rền vang vọng tràn ngập vô tận sát ý. Mấy năm nay Phong Lô các bá đạo đã thành thói quen. Hiện giờ không ngờ lại bị một tên tiểu bối đi tới tận cửa khi dễ. Nếu như việc hôm nay cứ bỏ qua như thế

thì thật sự là đánh mất hết thể diện.

Nhưng mà mặc dù nói như vậy nhưng giờ phút này trong lòng Lôi tôn giả cũng chấn động không kém gì Phí Thiên. Năm đó hắc biết rõ ràng thực lực của Tiêu Viêm, một tên tiểu bối mới tiến vào Đấu Tông không lâu mà thôi. Khi đó, đối với hắc, Tiêu Viêm cũng không cao hơn con kiến là bao nhiêu. Nhưng mà lúc này đây, chỉ mới hai ba năm trôi qua, tiểu bối năm đó không ngờ thực lực đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cấp độ Đấu Tông.

Cũng là Đấu Tông cường giả, Lôi tôn giả tự nhiên hiểu được, một bước này khó vượt qua đến thế nào. Đúng thấy Phí Thiên bây giờ đang là Đấu Tông đỉnh, nhưng nếu không có cơ duyên, cả đời sẽ chỉ dừng lại ở mức này, đó cũng không phải chuyện gì hiếm lạ. Cũng chính vì nhìn thấy Tiêu Viêm bước qua được một bước khó khăn này nên trong lòng hắc mới chấn động như thế.

"Lôi tôn giả nói đùa! Năm đó là do đệ tử Phong Lôi các tài nghệ không bằng người mà thôi, có quan hệ gì tới việc người rộng lượng hay không!" *Tiêu Viêm khẽ nói. Năm đó, trong mắt hắc, Lôi tôn giả chính là Đấu Tông cường giả không cách nào địch nổi. Nhưng hiện giờ ở trong lòng hắc, cấp độ đã từng cao không thể chạm tới này đã không còn chút thần bí và cường đại nào.*

Khuôn mặt Lôi tôn giả giật giật, lửa giận trong mắt càng đậm, âm trầm nói: "Vài năm không thấy, miệng lưỡi của người vẫn còn bén nhọn như vậy. Bản tôn khuyên người nên sớm rời đi. Nể mặt của Phong tôn giả, Bản tôn sẽ không so đo chuyện này với một tiểu bối như người!"

"Lôi tôn giả lại nói đùa. Phong Lôi các các người tùy ý ra tay với người của Tinh Vãn các chúng ta trước mặt nhiều người, không lẽ đây cũng là vì mặt mũi của Phong tôn giả?" *Tiêu Viêm cười nói. Giọng điệu trào phúng như vậy khiến cho xung quanh ngọn núi vang lên một ít tiếng cười.*

Lôi tôn giả nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, giận quá hóa cười, nói: "Được! Được lắm! Xem ra hôm nay người tới đây là có chuẩn bị trước. Vậy thì để Bản tôn nhìn xem, kẻ vừa mới tiến vào cấp độ Đấu Tông như người, hôm nay có thể làm được gì?"

"Cũng không làm gì cả, chỉ lấy lại doanh địa của Tinh Vãn các mà thôi!" *Tiêu Viêm cười lớn, chậm rãi bước ra. Ngọn lửa màu nâu tím chậm rãi*

xuất hiện. Khi ngọn lửa vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh liền nhanh chóng tăng cao.

"Vậy phải nhìn xem người có tư cách này hay không!" Lôi tôn giả tức giận nói. Lôi quang màu bạc sáng rực lóe ra quanh thân mình. Vô số điện vũ động, từ xa nhìn lại giống như lôi thần giáng thế, thanh thế khiến cho người khác phải sợ hãi.

Thấy hai người trong nháy mắt liền giương cung bạt kiếm, ánh mắt những người vây xem xung quanh cũng trở nên nóng bỏng. Cảnh chiến đấu của hai Đấu Tôn cường giả đích thật rất đặc sắc! "Hắc hắc! Tiêu Viêm này không ngờ lại kiêu ngạo như thế, dám chính diện đối kháng với Lôi tôn giả..."

"Xem ra Lúc trước Phong Lôi các mạnh mẽ đuổi người của Tinh Vẫn các đi, hơn nữa còn ra tay đả thương người. Ta đã đoán trước là Tinh Vẫn các chắc chắn sẽ không nuốt trôi được cục tức này, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy!"

"Trận này đúng là khó được nhìn thấy a. Nơi này không chỉ có Lôi tôn giả tự mình tọa trấn. Người có thấy hai lão giả bên cạnh Lôi tôn giả không? Đó chính là tộc trưởng của Đại địa Hồ tộc và Ngân nguyệt Lang tộc. Bọn họ chính là bộ tộc phụ thuộc của Thiên Yêu Hoàng tộc. Lấy quan hệ giữa Phong Lôi các và Thiên Yêu Hoàng tộc, người cho là hai người đó sẽ khoanh tay đứng nhìn hay sao? Ba cường giả Đấu tôn thực lực đạt tới hai tinh đỉnh phong. Muốn tìm lại mặt mũi, nhưng đây là một cục sắt đá a!"

"Nhưng mà... cái tên Tiêu Viêm này hình như có chút quen thuộc thì phải?"

"Mẹ nó! Làm sao lại không quen thuộc cho được! Đây không phải là vị Luyện dược Tông Sư lấy được chức vô địch Đan hội của Đan tháp hay sao? Không ngờ hần mất tích hơn một năm rồi lại xuất hiện ở đây!"

Đối với những ánh mắt nóng bỏng xung quanh Tiêu Viêm dường như không thấy. Ngọn lửa màu nâu tím bốc lên xung quanh thân thể. Đấu tôn uy áp gần như không thể địch nổi của năm đó hiện giờ đã không thể tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với hắn nữa.

"Ha ha, vị tiểu hữu này, chuyện hôm nay đều là hiểu lầm mà thôi. Chuyện

hai vị bằng hữu của Tinh Vãn các là do Phí Thiên các chủ quá mức lỗ mãng, ra tay quá lực mà ngộ thương. Lại nói hiện giờ Phí Thiên các chủ đã bị thương trong tay người. Việc này xem như hai bên đã hòa. Bởi vậy mong tiểu hữu có thể nể mặt hai tộc Đại địa Hồ tộc chúng ta và Ngân Nguyệt Lang tộc mà dừng tay. Có được không?" *Nhìn thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng thì lão giả mặc áo bào hình hổ vốn đứng ở một bên chưa từng nói chuyện, cuối cùng cũng bước ra cười nói.*

Nghe thấy lão giả này mở miệng, lôi quang quanh thân Lôi tôn giả cũng có chút thu liễm, thản nhiên nói: "Nếu Hồ tộc trưởng đã mở miệng, Bản tôn đương nhiên phải nể tình. Việc này..."

"Nếu theo như cách nói của lão tiên sinh này, vậy thì Lôi tôn giả, xin mời...!" *Tiêu Viêm mỉm cười, khẽ phát tay, các đệ tử phía sau lập tức nhường ra một con đường đi xuống chân núi.*

Nhìn thấy hành động này, khuôn mặt Lôi tôn giả lại lập tức trở nên âm trầm, nụ cười trên mặt lão giả mặc hổ bào kia cũng cứng lại. "Vị tiểu hữu này thật sự muốn đem chuyện này làm đến cùng như vậy sao?"

"Phong Lôi các tại đây trước mặt của bao nhiêu người, hủy thanh danh Tinh Vãn các chúng ta. Vị lão tiên sinh này, người muốn cho Tiêu Viêm ta mang cái tát trên mặt này về Tinh Vãn các hay sao?" *Nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm từ từ thu lại, trong con mắt đen đột nhiên lóe ra hung quang.*

Nhìn thấy khí thế bộc phát của Tiêu Viêm, Lôi tôn giả cùng hai lão giả kia cũng hơi biến sắc. Hàn ý trong mắt cũng bắt đầu hiện ra.

"Giỏi thật! Đối mặt với ba gã Đẩu Tôn mà có khí phách như thế. Không hổ danh là quán quân đan hội."

Tiêu Viêm vốn đang mỉm cười hòa khí, nhưng chỉ trong giây lát thái độ bỗng thay đổi khiến cho đám người xung quanh kinh ngạc, lập tức vang lên một ít thanh âm nhỏ nhỏ ủng hộ.

"Ta không cần người ở thế giới nhân loại thế nào. Nhưng nơi này là Thú vực, không phải địa phương mà các người có thể giương oai!" *Lão giả hổ bào sắc mặt lạnh như băng, trầm giọng nói.*

"Rời khỏi chỗ này, việc này coi như xong. Nếu không, hôm nay cho dù có Phong Tôn giả ở chỗ này cũng phải cho tên tiểu bối như ngươi hiểu được, nơi này là địa phương nào!" Một lão giả khác tóc bạc, khuôn mặt hung ác cũng âm lãnh mở miệng.

Khi hắn vừa nói xong thì hai cỗ khí tức mạnh mẽ cuộn cuộn từ thân hai người cũng đột nhiên bạo phát ra. Giống như một cơn lốc quét ngang, khiến cho đám cường giả xung quanh biến sắc, vội vàng lùi lại.

Cỗ uy áp kinh khủng kia ba gã Đâu Tôn cường giả. giống như một ngọn núi ép về phía đoàn người của Tiêu Viêm.

Đôi mắt với uy áp khủng bố như thế, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thở ra một hơi, dưới ánh mắt của mọi người, lại một lần nữa bước lên hai bước, ngón tay vẫn như cũ chỉ vào phương hướng dưới chân núi. Thanh âm trầm thấp giống như sấm động vang vọng bên tai của mỗi người.

"Một lần cuối cùng, Vừa cười vừa xuống hay vừa khóc vừa xuống?!" (*khúc này chém nhá =*)) – *Biên*)

Thanh âm lạnh như băng của Tiêu Viêm vừa phát ra, thì ngay phía sau hắn, có ba cỗ khí tức khủng bố đột nhiên bùng phát. Ba cỗ uy áp này vừa xuất hiện, trong nháy mắt liền mạnh mẽ đánh tan năng lượng uy áp kia.

Đôi mắt với ba cỗ uy áp kinh khủng đột nhiên đánh tới, ba người Lôî tôn giả đồng loạt biến sắc, liên tục lùi lại hai bước. "Bốn Đâu tôn?"

-----oOo-----

Chương 1232: Không gian phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn cỗ khí tức mạnh mẽ menh mông giống như cự long quấn quanh cùng một chỗ, áp lực mãnh liệt hình thành trong khoảng khắc không chỉ trực tiếp chấn lui ba người Lôî tôn giả hai bước mà còn khiến mấy cường giả Phong Lôî các ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, ngay cả hơi thở cũng có chút dồn dập, trong mắt toàn không thể che dấu nét kinh hãi.

Khí tức mạnh mẽ đột nhiên dâng trào cũng khiến cho xung quanh xôn xao. Mọi người trợn mắt há mồm nhìn về phía ba người Tiểu Y Tiên phía sau Tiêu Viêm. Đến lúc này bọn họ mới phát hiện, ba người cực kỳ im lặng đứng sau Tiêu Viêm chưa từng mở miệng không ngờ cũng là cường giả Đấu Tôn!

Nếu là như thế, cộng thêm với Tiêu Viêm thì Tinh Vãn các bên này liền xuất hiện ước chừng bốn gã Đấu Tôn cường giả. Đội hình như thế có thể nói là hơn xa Phong Lô các.

Lui về sau hai bước, thân thể Lô tôn giả trong nháy mắt cứng đờ, trong ánh mắt hiện ra vẻ khiếp sợ nhìn ba người phía sau Tiêu Viêm. Ngoại trừ vị tráng hán xa lạ kia ra, hắn phát hiện thiếu nữ xinh đẹp kia cùng lão già không ngờ đều đạt tới Ba sao Đấu Tôn đỉnh phong. Thực lực cỡ này so với hắn cũng không yếu hơn chút nào. *"Làm sao có thể như thế? Từ lúc nào Tinh Vãn các lại có nhiều Đấu Tôn cường giả như thế?"*

Trong lòng Lô tôn giả như nổi lên một trận sóng to gió lớn. Tuy nói rằng phần lớn những thế lực có thể nổi danh ở Trung Châu đều che dấu một ít nội tình. Phong Lô các của hắn cũng trải qua nhiều năm truyền thừa. Tính ra thì lịch sử còn lâu đời hơn Tinh Vãn các. Nhưng một lần xuất hiện đến ba gã cường giả cấp bậc Đấu Tôn, nội tình cỡ này có chút quá sâu a.

Hai gã lão già bên cạnh Lô tôn giả lúc này cũng hơi biến sắc, cảm thấy có chút khó giải quyết. Bốn gã Đấu Tôn... cho dù tính cả cường giả đỉnh phong của cả hai tộc của bọn họ cộng lại, sợ rằng cũng chưa bằng con số này.

Dưới sự áp bách của khí tức mạnh mẽ này, bầu không khí trên đỉnh núi nhất thời bị áp lực rất hơn. Đám đệ tử Phong Lô các lúc trước còn đắc ý, thế nhưng giờ chỉ dám đứng nhìn nhau, không dám có chút hành động khác nào.

"Vị bằng hữu này..." Lão già mặc hồ bào há miệng thở dốc, còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Viêm chỉ có thể thức thời im lặng, ngẩng đầu nhìn sang Lô tôn giả sắc mặt âm trầm. Trường hợp lúc này, rõ ràng là Phong Lô các ở thế kém hơn. Nếu mình rời đi lúc này còn tốt hơn một chút. Vạn nhất đến khi động thủ rồi, bị mạnh mẽ ném ra thì còn mất mặt nhiều hơn nữa.

Lôi tôn giả sắc mắt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm. Sau một lát thì nghiêng răng nghiêng lợi nói: "*Giới cho tiểu tử nhà ngươi! Sớm biết có ngày hôm nay, năm đó ta đã ra tay giết ngươi!*"

Tiêu Viêm mỉm cười, cũng không để ý tới mấy lời nói loại này của hắn!

"Chúng ta đi!"

Bộ mặt tươi cười của Tiêu Viêm lại càng làm Lôi tôn giả bưng bưng lửa giận. Nhưng thế cục hôm nay hắn cũng hiểu được. Bằng vào thực lực của đoàn người Tiêu Viêm cũng đủ để mạnh mẽ đánh bọn họ xuống núi. Hảo hán không ăn một trước mắt. Cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc còn chưa tới. Đợi đến lúc tới rồi, tự nhiên sẽ cho tên tiểu tử khôn khiếp này khóc.

Cố gắng áp chế cỗ lửa giận trong lòng, Lôi tôn giả vung tay lên, bước về phía con đường xuống núi. Theo đó, tất cả đệ tử Phong Lô các cũng ừ ừ thu thập trường bông, giống như chó có nhà tang chạy theo sau.

"Tiêu Viêm, không cần cao hứng quá sớm. Chuyện hôm nay, bốn tôn sớm muộn gì cũng đòi lại!" Đi ngang qua Tiêu Viêm, Lôi tôn giả dừng lại, âm trầm thấp giọng nói.

"Tùy thời đều được!" Tiêu Viêm cười cười đáp lại. Thấy vậy, Lôi tôn giả khuôn mặt co rúm, mạnh mẽ phát tay áo, xoay người mang theo đoàn người rời đi.

Nhìn một đoàn đệ tử Phong Lô các như đàn sói bỏ chạy, đệ tử Tinh Vẫn các nhất thời bùng lên tiếng hoan hô. Ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm càng thêm tôn kính. Khi tôn nghiêm của bọn hắn bị người khác dẫm đạp thì chính Tiêu Viêm đã dẫn theo bọn họ lấy lại. Trong giờ phút này, tất cả đệ tử Tinh Vẫn các đều cảm giác được, nếu có một vị Thiếu các chủ như vậy thì sau này có lẽ Tinh Vẫn các sẽ càng ngày càng thêm cường đại.

Tâm tình của Mộ Thanh Loan vẫn luôn căng thẳng cuối cùng cũng lặng lẽ thở dài một hơi, lén liếc nhìn Tiêu Viêm. Người kia cho dù đối mặt với cường giả đã thành danh Trung Châu như Lôi tôn giả cũng không sợ hãi chút nào. Đúng là bất đúng với năm đó a.

"Trước hết dựng tốt trường bông đi!" Tiêu Viêm cười nói.

"Rõ!"

Hiện giờ, Tiêu Viêm không nghi ngờ gì đã chiếm phân lượng không nhỏ trong lòng đệ tử của Tinh Vân các. Bởi vậy, vừa nghe Tiêu Viêm mở miệng, tất cả đệ tử Tinh Vân các đều lập tức đáp lại, rồi nhanh chóng phân tán ra, lại một lần nữa thiết lập doanh trường.

Nhìn trận tranh đoạt doanh địa trên đỉnh núi này cuối cùng cũng kết thúc, mấy bóng người trên bầu trời ở xung quanh kia lúc đầu còn lưu luyến ở lại, lát sau cũng tản đi. Đại chiến mà bọn hắn mong đợi cuối cùng lại không xảy ra, như vậy đúng là có chút tiếc nuối.

"Tiêu Viêm, mặc dù hôm nay có thể làm cho người của Phong Lô các kinh sợ rời đi, nhưng bọn hắn chắc chắn sẽ không nguyện ý nuốt trôi chuyện này, bởi vậy vẫn phải cẩn thận một chút." Mộ Thanh Loan nhẹ giọng nhắc nhở. "Ừ!" Tiêu Viêm khẽ gật đầu rồi nói: *"Mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta là Hồn Anh quả. Mặc kệ như thế nào thì thứ này nhất định phải tới tay. Nếu Phong Lô các thật sự muốn nhúng tay vào, vậy thì cũng đừng trách chúng ta lòng dạ ác độc!"*

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi chợt lóe lên vẻ lạnh lùng, Mộ Thanh Loan cũng chậm rãi gật đầu. *"Ta cũng không phải lo lắng Phong Lô các. Nhưng hiện giờ nơi này dù sao cũng là Thú vực, mà Phong Lô các lại có quan hệ tốt với Thiên Yêu Hoàng tộc. Nếu đến lúc đó bọn họ ra tay thì..."*

"Bình đến tướng ngăn, nước tới đắp bờ. Cho dù không có việc hôm nay, nếu Thiên Yêu Hoàng tộc nhìn chúng ta không vừa mắt thì cũng sẽ ra tay." Tiêu Viêm tùy ý cười, chậm rãi đi tới đỉnh núi, neho mắt nhìn về phía trung tâm của dãy núi.

"Hương kia chính là địa phương mà di tích viễn cổ lần này xuất thế!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn có thể cảm giác được không gian nơi đó có chút uốn cong vặn vẹo. Hiện nhiên là chủ nhân của di tích viễn cổ kia đã bố trí một bức màn không gian ngăn cách rất mạnh.

"Trong di tích viễn cổ này nguy hiểm trùng trùng, có không ít khôi lỗi viễn cổ thực lực cực kỳ mạnh mẽ thủ hộ, hơn nữa còn nhiều cơ quan kỳ lạ cổ quái. Cho dù là Đấu Tôn cường giả cũng không dám xem thường." Phía sau Tiêu Viêm, Hồ trưởng lão cung kính nói. *"Di tích viễn cổ nằm trong*

không gian phong ấn. Thường thì cứ cách một đoạn thời gian, không gian dao động sẽ xuất hiện một số khe hở. Mà trong khoảng thời gian này sẽ có không ít người thực lực mạnh mẽ xông vào, nhưng cuối cùng phần lớn đều là chật vật chạy ra.

"Hà?" Tiêu Viêm cau mày, xem ra di tích viễn cổ này mặc dù đã trải qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn không thể coi thường được.

"Nhưng mà lúc trước không có cường giả Đấu Tôn nào đi vào. Mảnh không gian phong ấn này có công hiệu hạn chế, Đấu Tôn cường giả nếu mạnh mẽ công vào sẽ dẫn động phong ấn phản kích cực kỳ mạnh mẽ. Phong ấn do Đấu Thánh cường giả thiết lập, mặc dù trải qua vô số năm tháng nhưng những Đấu Tôn bình thường cũng không dám lấy thân ra thử.

"Đấu Tôn không dám đi vào?" Nghe vậy, Tiêu Viêm càng cau mày. Như thế không phải nói là hắn cũng không thể tiến vào hay sao?

"Ha ha, Thiếu các chủ không cần lo lắng. Phong ấn ở nơi này đã có chút yếu ớt, nhiều lắm thì mấy ngày thời gian nữa, phong ấn sẽ dần dần tiêu tán. Mà khi đó, không có phòng ngự của phong ấn thì Đấu Tôn cường giả cũng có thể thoải mái đi vào. Bây giờ xung quanh di tích viễn cổ này có không ít Đấu Tôn cường giả đang chờ khoảnh khắc này." Hồ trưởng lão vuốt râu cười nói.

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm mới nhẹ nhõm thở phào, ánh mắt đảo qua dãy núi rậm rạp xanh tươi. Bằng vào linh hồn cảm giác cực kỳ nhạy cảm, Tiêu Viêm thật sự cảm ứng được một ít hơi thở ẩn nấp cực kỳ mạnh mẽ. Nhất thời, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một chút kinh dị. Không hổ là di tích viễn cổ, có thể hấp dẫn nhiều Đấu Tôn cường giả như thế. Xem ra lần tranh đoạt di tích này cũng không thể thiếu một phen huyết chiến. "Có phát hiện người của Hồn Điện không?" Trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên khẽ động liền mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Hồ trưởng lão nhíu nhíu mày, trầm ngâm nói: "Chưa hề thấy qua. Nhưng mà những tên kia xưa nay vốn quỷ dị khó lường, Mặc dù có đến đây thì hai người chúng tôi chỉ sợ là không phát hiện được. Nhưng theo suy đoán của lão phu thì tin tức của di tích viễn cổ này truyền đi không ít. Hồn Điện chắc hẳn cũng đến nhúng tay vào, chỉ là không biết đến đây bao nhiêu cường giả." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong mắt lại có thể hàn quang chớp động.

"Trong Hải cốt sơn mạch này, cũng không chỉ lo lắng mỗi Hồn Điện, Cửu U Địa Minh Mãng tộc vốn là địa đầu xa ở đây mới là phiền toái nhất. Đám người kia không chỉ người đông thể mạnh mà còn có nhiều cường giả. Mặc dù là Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không nguyện ý phải ra tay với bọn họ. Nhưng mà ta cũng thấy hơi lạ. Nơi này đã có thể được tính là địa bàn của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, lấy tính cách của bọn hắn sao lại không tuyển chọn cách phong bế dãy núi, ngược lại còn làm cho tin tức này truyền ra ngoài...?"

Mộ Thanh Loan có chút nghi hoặc thấp giọng nói.

"Cửu U Địa Minh Mãng..." Tiêu Viêm khẽ thì thảo tự nói, cũng khẽ gật đầu. Có thể trở thành một trong ba bộ tộc lớn của giới ma thú, Cửu U Địa Minh Mãng tộc này tất nhiên không phải là thể lực bình thường.

"Ha ha, hiện giờ Cửu U Địa Minh Mãng tộc là óc còn không mang nỗi mình óc thì còn có tinh lực gì để ý tới di tích viễn cổ này. Hồ trưởng lão lại lắc đầu, cười nói.

"Ốc còn không mang nỗi mình óc? Đã xảy ra chuyện gì hay sao?" Mộ Thanh Loan kinh ngạc hỏi.

"Cái này thì ta cũng không rõ cho lắm. Nhưng theo một ít tin tức tình báo hỏi thăm được thì gần đây một ít cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc đột nhiên không biết vì sao mà mất tích. Trong số những cường giả mất tích đó còn có cả một gã Đấu Tôn cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Bọn họ hiện giờ đang điên cuồng tìm kiếm hung thủ. Hắc hắc, điều khiến người khác khó tin được là hình như ra tay với Cửu U Địa Minh Mãng tộc chỉ là một người..." Hồ trưởng lão vuốt chòm râu, thở dài.

Nghe những lời này, sắc mặt Tiêu Viêm cùng Mộ Thanh Loan cũng cả kinh. Người nào lại có thể hung hãn như vậy, dám ra tay với cả Cửu U Địa Minh Mãng tộc?"

-----oOo-----

Chương 1233: Hắc y nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân sắc kinh ngạc của Tiêu Viêm lần Mộ Thanh Loan, Hồ trưởng lão cười xòa, nói: *"Việc này gần đây được lan truyền xôn xao, cũng có nhiều người đều tỏ ra ngạc nhiên muốn biết hung thủ kia cuối cùng là thần thánh phương nào mà lại dám ra tay với bọn độc xà Cửu U Địa Minh Mãng này tại Thú Vực, đây đúng là động thủ trên đầu thái tuế a."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu đồng ý, có thể trở thành một trong ba bộ tộc lớn nhất của giới ma thú, điều này đủ nói lên thực lực của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, vả lại nơi này thuộc về địa bàn của bọn hắn, cái này gọi là cường long bất áp địa đầu xà* (là lợi thế sân nhà - biên). Đến nơi này, mặc dù ở Trung Châu là một thế lực lớn có danh vọng như thế nào nhưng cũng phải nể chút mặt mũi Cửu U Địa Minh Mãng, trừ phi là đầu óc có vấn đề, bằng không ai cũng không dám đắc tội với bọn họ. Cũng chính bởi như vậy nên khi hắn nghe được có người dám gây phiền phức với Cửu U Địa Minh Mãng ở Hải Cốt sơn mạch nên mới tỏ ra kinh ngạc như vậy. *"Có lẽ là do cừu gia tìm tới..."* Mộ Thanh Loan chần chờ một lát rồi nói.

"Ai biết được. Nếu là kẻ thù thì sẽ đuổi tận giết tuyệt tộc Cửu U Địa Minh Mãng. Nhưng theo tin tức truyền ra, đối tượng mà hắn ra tay đều là tất cả cường giả với thực lực rất mạnh trong tộc Cửu U Địa Minh, còn những người thực lực yếu hơn, mặc dù khi chạm trán với tên hung thủ thần bí kia, tánh mạng lại không bị lấy mất..." Hồ trưởng lão cười khô nói. Đối với thủ đoạn quái dị của hung thủ thần bí này, hắn cũng có chút khó hiểu.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu mày suy nghĩ. Người này thật sự là quái lạ, có một câu nói rất đúng, kẻ nhu nhược dễ nắm* (người yếu dễ giết), vậy mà người này thì ngược lại chọn con đường khác, chuyên môn tìm những người khó giải quyết mà động thủ, rõ ràng không phải là tự tìm khổ sao.

"Những cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng khi gặp tên hung thủ thần bí này cũng không ngoại lệ, tất cả đều mất tích, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy được, điều này khiến cho tộc Cửu U Địa Minh Mãng có chút hoảng loạn. Trong một bộ tộc, trọng yếu nhất là huyết mạch, ai cũng suy đoán không biết hung thủ thần bí kia sát hạ nhiều cường giả của tộc Cửu U Địa Minh Mãng như vậy có phải đang dự tính một âm mưu gì đó ..." Hồ trưởng lão giải thích.

"Bỏ đi, việc này không có liên quan tới chúng ta, cứ yên ổn đợi chờ trên"

đỉnh núi, chú ý động tĩnh của viên cổ di tích, mặt khác, truyền lệnh xuống đờng để mọi người đi lung tung. Hiện tại, ở Hải Cốt sơn mạch rất hỗn loạn, nếu làm sai chút chuyện sẽ rất phiền phức." Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, vẫn thấy không có kết quả đành phải lắc đầu nhìn về phía tây nơi di tích mở ra, rồi nói.

"Vâng." Nghe vậy, Hồ trưởng lão vội vàng cung kính đáp.

"Kế tiếp, chúng ta cứ việc chờ đợi viên cổ di tích này mở ra."

Tiêu Viêm lướt mắt nhìn qua ngọn núi, thấy phía trong trung tâm của sơn mạch có một mảng không gian đang vặn vẹo, trầm giọng nói.

Sau khi đuổi đi đám người của Phong Lô các, đám người Tiêu Viêm liền bố trí doanh trướng trên ngọn núi này. Mấy ngày này, đệ tử Tinh Vãn các cũng nghe theo sự phân phó của Tiêu Viêm không có người nào rời khỏi ngọn núi, hằng ngày mọi người ai nấy cũng chú tâm tu luyện vì dù sao diện tích của ngọn núi này không nhỏ, đủ cho bọn họ hoạt động.

Mà trong lúc an tĩnh chờ đợi này, đám người Tiêu Viêm có thể nắm bắt được tình thế. Cường giả hội tụ về Hải Cốt sơn mạch này mỗi lúc mỗi nhiều, đến giờ, cho dù là ở trong đêm khuya dãy núi này vẫn có tiếng người ồn ào như trước, âm thanh huyền ảo âm ỹ vang vọng trong không gian. Cứ chờ đợi như vậy, ba ngày thời gian trong lúc chờ đợi liền thoáng qua trong chớp mắt.

Trong ba ngày này, đám người Phong Lô các thảm bại bị đuổi đi ngược lại không có đến gây rắc rối. Đám người Tiêu Viêm cũng hiểu được là vị Lô Tôn giả kia tất nhiên sẽ không dễ dàng nuốt trôi khẩu khí này, nhưng ít ra hẳn biết được mình không đánh lại bốn gã có thực lực Đẩu Tôn kia, nên sẽ không có ngu xuẩn tìm đến để rước lấy nhục nhã.

Mọi người ở trên đỉnh núi trong ba ngày qua, không có quấy rầy người khác cũng không bị người khác quấy rầy, cứ vậy mà nhàn nhã chờ đợi, so với hoàn cảnh lúc còn ở trong sơn mạch đi đâu cũng gặp cảnh náo nhiệt, thì đây tốt hơn nhiều lắm.

Sau ba ngày trôi qua, mảnh không gian vặn vẹo ở giữa sơn mạch kia càng lúc càng mờ nhạt đi, có nghĩa mãnh là không gian phong ấn vô số năm tháng kia sắp biến mất ...

Phong ấn mờ nhạt khiến cho bầu không khí bên trong dãy núi này trở nên dị thường sôi trào. Dưới sự hấp dẫn của viễn cổ di tích kia, mọi người tựa như trở nên nóng nảy rất nhiều, nếu có chút va chạm thì sẽ trong khoảnh khắc sẽ có thêm một cuộc chiến liều mạng.

Dựa theo độ nhạt dần của phong ấn, nhiều lắm còn khoảng 2 ngày thời gian thì mảnh phong ấn sẽ tan vào hư vô, và đến lúc đó, viễn cổ di tích tồn tại lâu năm kia sẽ một lần nữa xuất hiện trong nhân gian.

Màn đêm trong trẻo nhưng yên tĩnh như nước, ánh trăng lạnh lẽo ở phía chân trời soi bóng, tỏa sáng khắp cả vùng sơn mạch này làm cho dãy núi tựa như được phủ thêm một lớp lưới mỏng thần bí. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn ở đỉnh núi. Ở tại nơi đây có thể nhìn thấy bao quát gần nửa dãy núi, và mơ hồ có thể thấy được không ít bóng người cùng với ánh lửa nhấp nháy ở dưới chân núi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh trăng sáng trên bầu trời, Tiêu Viêm trong lòng thoáng có chút ngẩn ngơ. Một thân ảnh yếu điệu, thanh nhã xinh đẹp như ẩn như hiện ở ngay trước mặt hắn, y như một tiên tử trong trăng.

"Huân Nhi ...chờ ta, đợi giải quyết xong vấn đề thân thế của lão sư, ta sẽ đi đến Cổ Tộc!"

Tiêu Viêm chậm rãi nắm chặt tay, trong mắt chợt lóe lên vẻ kiên định. Mặc kệ Cổ Tộc có đến bao nhiêu thần bí thâm sâu cũng tuyệt đối không thể ngăn trở hắn ở cùng với Huân Nhi.

Hiện giờ Tiêu Viêm có thể chân chính tự xưng là một cường giả hạng nhất trên Đấu khí đại lục và so với những người cùng thế hệ thì không tìm ra đối thủ. Với nỗ lực và thành tựu như vậy, hắn tin tưởng mặc dù là đối mặt với những anh tài tuổi trẻ có huyết mạch Đấu Đế của Cổ Tộc thì cũng không có bao nhiêu người.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên bóng hình xinh đẹp trong đầu óc hắn bắt chợt dao động, rồi một dung nhan lạnh như băng, đẹp đẽ hơn thoáng hiện lên. *"Thải Lân"*

Khi gương mặt xinh đẹp động lòng người này hiện lên trong đầu, Tiêu

Viêm trên mặt hiện một nụ cười khô, thấp giọng lầm bầm nói: "*Không biết hài tử trong bụng bao giờ sẽ ra đời ...*"

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Viêm cảm thấy ở trong sâu thẳm nội tâm căng thẳng, không ngờ bây giờ hắn cũng sắp được làm cha a, nếu như phụ nhân biết được, không biết sẽ vui mừng hay không.

"*Vèo!*"

Trong lúc Tiêu Viêm thất thần, một tiếng xé gió rất nhỏ đột nhiên vang lên giữa bầu trời đêm. Mặc dù thanh âm này rất nhỏ nhưng vẫn bị cảm giác cực kỳ nhạy cảm của Tiêu Viêm phát hiện, nên hắn lập tức quay đầu lại, liền thấy một bóng đen giống như chim ưng từ trên bầu trời ập xuống, tức thì song chưởng chạm nhau, và một cái lều trại phát ra một tiếng xoạt mãnh liệt.

Lều vải bạo liệt nổ tung, nhất thời để lộ Tử Nghiên đang ngủ say trong đó. Bất quá cảm quan của nàng cũng không phải kém, nên lúc lều vải bị xé rách thì nàng lập tức mở hai mắt ra. Nhìn thấy bóng đen đang đánh tới thì cả kinh, đôi chân trần lập tức thối lui. "*Đạo tặc phương nào!*"

Tiêu Viêm cũng cả kinh, trong mắt chột nảy lên thần sắc giận dữ, bàn tay vỗ vào tảng đá lớn, thân hình như đại bàng nhanh chóng phóng ra, hướng về phía bóng đen kia mà lướt tới.

Tiền tới gần, Tiêu Viêm mới phát hiện dáng người của bóng đen kia có chút nhỏ nhắn, trong mơ hồ có thể thấy được quần áo bên ngoài và đoán được lai lịch của nàng, còn trên mặt thì mang một chiếc mặt nạ quý thần dữ tợn tạo thêm phần quý dị.

Đối với tiếng quát của Tiêu Viêm, bóng đen kia ngược lại như không nghe thấy, dưới mặt nạ quý thần kia đột nhiên bung ra một luồng ánh sáng màu lục kỳ dị, và khi lục mang chột lóe liền chiếu đến phía sau thẳng vào trên gương mặt của Tử Nghiên.

Khi tia sang này chiếu sắp chiếu đến, Tử Nghiên liền có cảm giác mơ hồ, ngay cả thần trí cũng hỗn loạn.

"*Gào!*"

Trong lúc thất thần, tử khí trên khuôn mặt của Tử Nghiên đột nhiên bộc phát, một con tử long dài nửa thước liền xuất hiện lên trên má(áo vải), ngẩng đầu lên rống giân một tiếng. Tiếng long ngâm mênh mông cuộn cuộn, mà lục mang kia cũng lập tức tan biến.

"Ách. Tại sao không phải là xà?"

Nhìn thấy tử Long trên gương mặt của Tử Nghiên, bóng đen mang mặt nạ quỷ thần kia nhất thời sững sốt, rồi bất chợt có một âm thanh rất nhỏ vang lên: *"Thình thịch!"*

Trong lúc bóng đen còn đang sững sốt, ba cái lều trại ở xung quanh đột nhiên nổ tung ra, rồi Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả, Hùng Chiến cùng xuất hiện, khi nhìn thấy bóng đen ra tay với Tử Nghiên thì sắc mặt họ đều đại biến.

"Tử Nghiên, coi chừng!"

Tiêu Viêm trầm giọng quát, thân hình liền lướt đến chắn ngay ở phía trước của bóng đen, bàn tay nắm chặt, ngọn lửa màu nâu tím ngưng tụ thành cái nắm tay, sau đó hung hăng nhắm về phía người kia đánh tới.

Nhìn về phía thế công hung mãnh của Tiêu Viêm, bóng đen kia vội vàng tránh lui, lục mang quỷ dị ở dưới mặt nạ quỷ thần liền chớp động, dễ dàng tiếp được nắm đấm hỏa diễm, rồi di động thân hình hướng về bên ngoài ngọn núi lao đi vì nàng cũng biết có tiếp tục ở lại cũng không có tác dụng gì.

"Còn muốn chạy?"

Thấy vậy, sắc mặt Tiêu Viêm trầm xuống. Người này quá sức quỷ dị, rõ ràng mục tiêu của nàng là Tử Nghiên, và nếu không bắt lấy tra hỏi một phen, ngay sau tất nhiên sẽ còn nhiều phiền toái.

Trong đầu lóe lên ý niệm này, ngân mang trên bàn chân Tiêu Viêm chợt lóe, liền đuổi theo bóng đen kia. Thân hình vừa động thì nắm tay tràn ngập hỏa diễm, hung hãn nện xuống trên đỉnh đầu người đó.

Cảm nhận được kinh phong hung hãn lướt đến dữ dội trên đỉnh đầu, lục mang của bóng đen mang mặt nạ quỷ thần tiếp tục chớp động. Bất chợt ở

phía sau lưng đột nhiên xuất hiện một quyền tràn ngập thủy dịch đen nhánh, cùng với hỏa diễm của Tiêu Viêm chạm vào nhau.

"Bành!"

Khi lưỡng quyền chạm nhau phát ra kinh phong khủng bố, Thân thể của Tiêu Viêm không sao còn chân thì lùi lại vài bước, trong khi bóng đen kia chỉ lui lại hai bước, thân hình cũng không bị thương mà một lần nữa biến mất một cách quỷ dị. Đợi đến lúc Tiêu Viêm trấn tĩnh tinh thần thì bóng đen kia đã lướt vào trong núi sâu mật mù, lợi dụng bóng đêm để ẩn núp, rồi trong nháy mắt, biến mất không thấy tung tích.

-----oOo-----

Chương 1234: Di tích mở cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm lơ lửng trên bầu trời đêm, nhíu mày nhìn về phía bóng đen biến mất, người này vẫn không giao thủ trực diện với hắn nên hắn cũng không thể dò xét ra thực lực của đối phương. Nhưng ánh sáng màu xanh quỷ dị kia, lại làm cho hắn có cảm giác nguy hiểm.

"Không biết người nọ lai lịch thế nào, tại sao lại ra tay với Tử Nghiên?"

Tiêu Viêm thấp giọng tự hỏi. Hiện giờ, càng ngày càng nhiều cường giả bị di tích viễn cổ này hấp dẫn, không biết có bao nhiêu cao thủ đang ngoạ hồ tàng long. Xem ra, việc này phải cẩn thận một chút.

"Xuy!"

Tiêu Viêm đang trầm ngâm, đột nhiên trong bầu trời đêm lại vang lên vài tiếng gió rít, có mấy thân ảnh đang nhanh chóng phá không lướt đến, khi đi ngang qua nơi này, thân hình hơi khựng lại một chút, ánh mắt sắc bén đảo qua người Tiêu Viêm.

"Nơi này có khí tức của tên đó, cần đem người này về thẩm tra không?"

Mấy người này chợt dừng lại, một tên trung niên có khuôn mặt ngoan độc hơi giật giật mũi hít vào, ánh mắt đột nhiên chuyển về phía Tiêu Viêm,

nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm cũng đang đánh giá cẩn thận bốn người vừa xuất hiện này, khí tức của bốn người đều cực kỳ mạnh!! Trong đó, có ba người đạt đến Đấu Tông đỉnh phong, còn thực lực của người đầu lĩnh hẳn đã bước vào Đấu Tôn. Khí tức âm hàn lượn lờ quanh thân, làm cho người khác không dám khinh thường.

"Là Cửu U Địa Minh Mãng tộc nhân?" Ánh mắt đảo qua rồi đột ngột dừng lại trên người có con người đặc biệt kia. Tiêu Viêm hí mắt, trầm nghĩ trong lòng.

"Mùi vị của tên kia hướng về trong núi, người này hẳn đã giao thủ với hắn."

Gã đầu lĩnh áo bào xám chần chờ đánh giá Tiêu Viêm, hẳn cũng có thể cảm ứng được người trước mặt này là một cường giả Đấu Tôn. Lúc này không nên gây thêm rắc rối thì tốt hơn, bởi vậy liền lắc lắc đầu, chuyển mắt về hướng mà bóng đen vừa biến mất trong núi rừng, vung tay nói:
"Đuổi theo!"

Vừa nói xong, hắn liền tiên phong tiến lên, hóa thành một bóng đen lướt nhanh vào trong vùng núi. Sau đó, ba gã còn lại nhanh chóng theo sát phía sau.

"Cửu U Địa Minh Mãng tộc nhân cũng thật bá đạo." Tiêu Viêm đưa mắt nhìn đám người vừa rời khỏi, trong lòng cười lạnh một tiếng. Nếu hôm nay thực lực của mình yếu hơn một chút, chỉ sợ đám người kia sẽ lựa chọn cách ra tay bắt hắn đem về rồi.

"Xem ra bóng đen lúc trước hẳn là thần bí nhân gần đây làm cho Cửu U Địa Minh Mãng tộc gà chó không yên, nhưng không biết vì sao nàng ta lại ra tay với Tử Nghiên?" Ôm nghi hoặc này trong lòng, Tiêu Viêm trầm ngâm một lát rồi xoay người trở lại đỉnh núi. Lúc này, vì biến cố vừa xảy ra làm tất cả mọi người đều bị đánh thức. Nhìn thấy Tiêu Viêm trở về, đám người Tiểu Y Tiên cũng vội vàng tiến lên đón.

Tiêu viêm hạ xuống, đem chuyện xảy ra kể lại một lần. Mà khi nghe được người xuất thủ lại chính là hung thủ bí ẩn gần đây, trên mặt mọi người đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Không phải tên kia chuyên xuất thủ với Cửu U Địa Minh Mãng tộc sao? Sao bỗng nhiên lại có tấn công Tử Nghiê?" Tiểu Y Tiên hơi cau mày, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Viêm cũng lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua Tử Nghiê, cười nói: "Có lẽ nàng ta tưởng Tử Nghiê là tộc nhân Cửu U Địa Minh Mãng..."

"Phì, ai là mấy cái con rắn thối đó chứ." Tử Nghiê bĩu môi rồi chột sờ lên trán, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ ngưng trọng, nói: "Lúc nãy, khi tên kia chiếu ánh sáng xanh đến, ta cảm thấy mình suýt chút nữa đã bị khống chế, nhưng may mắn có huyết mạch hộ thể. Nếu không phải vậy, dù không bị khống chế hoàn toàn đi nữa thì cũng sẽ mất đi năng lực phòng ngự trong một thời gian."

Nghe vậy, đám người Tiêu Viêm đều cả kinh, lúc nãy Tử Nghiê chỉ mặt đối mặt với người kia một chút thôi mà suýt chút nữa đã bị khống chế?

"Người này thật quý dị, từ bao giờ mà trên đại lục lại xuất hiện một cường giả có khả năng khống chế thần trí người khác như vậy? Vì sao trước kia chưa từng nghe nói qua?" Thiên Hòa Tôn Giả cũng cau mày nói.

"Móa nó, lần sau mà gặp, lão tử nhất định phải đánh nát đầu nàng ta. Cô trẻ này mà có chuyện gì thì Lão Tử đây cũng sẽ bị vạ lây." Hùng Chiến hùng hùng hồ hồ nói.

Mặt Tiêu Viêm lộ vẻ trầm ngâm, liếc mắt trao đổi với Tiểu Y Tiên một cái, nhẹ giọng nói: "Trong khoảng thời gian này, Tử Nghiê không nên chạy loạn, hãy ở bên cạnh chúng ta. Người này quá quý dị, lai lịch không rõ ràng, ngàn vạn lần không thể để nàng ta nắm được cơ hội. Theo suy đoán của ta, mấy cường giả Cửu U Địa Minh Mãng mất tích chỉ sợ đã bị nàng khống chế..."

"Cái gì?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, trong mấy tên cường giả Cửu U Địa Minh Mãng mất tích còn có cả Đấu Tôn a. Nếu người nọ có thể khống chế được cả Đấu Tôn, thì không phải quá đáng sợ sao?

"Lúc đó, ta vốn có thể ngăn nàng lại, nhưng ở thời khắc mấu chốt đột nhiên có một gã Đấu Tôn ra tay ngăn cản. Người đó có đấu khí thiên

hương âm hàn, nhìn khá tương tự với Cửu U Địa Minh Mãng..." Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

"Bản lĩnh không chế người khác mạnh đến bậc này, trước nay chưa từng nghe nói, dù có một số loại đấu kỹ âm thanh có thể mê hoặc tâm trí nhưng rất khó để không chế hoàn toàn một Đấu Tôn." Tiêu Y Tiên lắc lắc đầu nói. Tiêu Viêm cũng gật đầu đồng ý, thế giới rộng lớn này, quả nhiên không gì không có. Cửu U Địa Minh Mãng tộc trêu phải người quý dị bậc này thì coi như ăn phải trái đắng rồi.

"Mấy ngày này, phải cẩn thận thêm một chút, đến lúc di tích viễn cổ mở cửa chúng ta phải vào được đầu tiên. Nếu không, Hồn Anh Quả bị người khác nhanh chân cướp trước thì sẽ rất rắc rối." Tiêu Viêm nhìn xung quanh, trầm giọng nói.

"Được!" Nghe vậy, mọi người đều đồng thanh hưởng ứng.

Trải qua biến cố đêm hôm đó, về sau cũng không xuất hiện thêm việc gì khác đặc biệt. Biển người tại Hải Cốt sơn mạch vẫn tiếp tục tăng lên theo cấp số nhân, tiếng ồn ào nơi đây huyên náo đến tận trời. Rất nhiều người đều đang đợi di tích kia mở ra.

Trong sự chờ mong của mọi người, thời gian hai ngày cũng lặng lẽ trôi tuột qua như đồng hồ cát vậy.

Hai ngày sau, đợi khi phía chân trời xuất hiện ánh rạng đông đầu tiên cắt qua màn đêm đang bao phủ thì ngọn núi đang lặng yên kia đột nhiên bùng lên một sức sống kinh người. Âm thanh xé gió không ngừng vang lên, từng bóng người ùn ùn kéo đến như châu chấu, lướt vào trong sơn mạch.

Trên đỉnh núi, đám người Tiêu Viêm cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Vì đi vào di tích viễn cổ quá nguy hiểm nên chuyến đi này cũng chỉ có mấy người Tiêu Viêm, hai vị trưởng lão và đệ tử Tinh Vẫn Các đều phải ở lại nơi này chờ tiếp ứng.

Mặc dù rất tiếc nuối việc không thể tiến vào di tích viễn cổ, nhưng không có một ai lên tiếng phản đối Tiêu Viêm cả. Giờ đây, hấn đã dần xác lập lên uy tín của chính mình ở Tinh Vẫn Các.

Đứng đỉnh núi bên cạnh, nhìn những bóng người đang ùn ùn xẹt qua, Tiêu

Viêm không khỏi lắc đầu, không ngờ lực hấp dẫn của di tích viễn cổ lại lớn đến vậy.

"*Đi thôi.*" Tiêu Viêm cũng không chậm trễ thêm nữa. Vung tay lên, thân hình tiên phong lướt về phía trung tâm sơn mạch, đám người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng theo sau.

Giờ phút này, Hải Cốt sơn mạch không ngừng phát ra sức sống làm người ta cảm thấy khiếp sợ, mà nơi phát ra lực lượng này chính là vô số đạo thân ảnh đang bay trên không trung. Trong dòng người lớn đến thế này, dù là nơi có không khí lạnh lẽo như Hải Cốt sơn mạch cũng bị hòa tan đi không ít.

Trong lúc tiến về phía di tích viễn cổ, bằng vào cảm giác của mình Tiêu Viêm có thể cảm nhận những khí tức vốn yên lặng ở các ngọn núi xung quanh cũng bắt đầu hành động, nhanh như chớp lướt về phía trung tâm sơn mạch.

"*Lần di tích viễn cổ mở ra này chắc chắn sẽ có những cuộc Long Tranh Hồ Đấu a...*" Cảm nhận được những khí tức mạnh mẽ kia, dù là Tiêu Viêm cũng không nhận được mà thở sâu một hơi. Muốn thuận lợi cướp lấy Thiên Giai đấu kỹ trong tay các siêu cường giả tại đây, quả thật là khó như lên trời.

Vì cái gọi là Thiên Giai đấu kỹ kia, Tiêu Viêm có thể tưởng tượng được Hải Cốt sơn mạch này sẽ bùng nổ loại kinh thiên huyết chiến thế nào...

Đám người Tiêu Viêm lên vị trí ngọn núi tiếp cận trung tâm sơn mạch chỉ vùn vụt mấy phút, một mảnh không gian vặn vẹo liền xuất hiện trước mắt mọi người ở đây.

Nhìn không gian vặn vẹo cách đó không xa, thân hình Tiêu Viêm chợt động, hạ xuống một cây đại thụ che trời. Ánh nắng chiếu xuống, lúc này mới phát hiện nơi này là một bồn địa lớn chừng ngàn dặm, chỉ có điều, bồn địa này giờ đây đã bị một biển hài cốt trắng xóa bao phủ. Từ xa nhìn lại, một mảnh rừng xương trắng lóa cả mắt, làm cho người ta cảm giác lông tóc dựng đứng...

Lúc này, xung quanh biển hài cốt là những bóng người đứng sừng sững, từng ánh mắt nóng bỏng, chăm chú nhìn chằm chằm vào những hài cốt trong không gian vặn vẹo kia. Chỉ cần phong ấn biến mất thì biển người

nơi đây sẽ ủa bên trong như sóng thần.

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua xung quanh, dừng lại một chút tại vài chỗ, trong mắt thoáng vẻ ngưng trọng. Chỉ mới nhìn qua hắn đã phát hiện ra không dưới năm vị cường giả Đấu Tôn thực lực đạt tới tam tinh.

"Sức hấp dẫn của Thiên Giai đấu kỹ thật kinh khủng. Ngay cả Đấu Tôn cũng đều không có cách nào kháng cự..." Tiêu Viêm than nhẹ trong lòng, hắn cũng rất muốn có được Thiên Giai đấu kỹ, nhưng cũng hiểu được, muốn cướp đi Thiên Giai đấu kỹ ở nơi này khó đến mức nào. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, dù là một cường giả Đấu Tôn đoạt được Thiên Giai đấu kỹ, nhưng liệu có thể bình an rời khỏi Hải Cốt sơn mạch này hay không mới là một nan đề.

"Không biết Hủy Diệt Hỏa Liên của ta và Thiên Giai đấu kỹ kia cái nào mạnh, cái nào yếu đây?" Tiêu Viêm chớp chớp mắt, trong lòng cũng dâng lên chút tò mò.

"Phanh!"

Trong khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ, mảnh trời đất này đột nhiên xuất hiện một trận dao động rất nhỏ. Ánh mắt của vô số người hướng đến biển hải cốt, không gian nơi đó, bắt đầu nổi lên từng đợt gợn sóng. Viễn Cổ di tích cuối cùng cũng thấy ánh mặt trời thêm một lần nữa!

-----oOo-----

Chương 1235: Kẻ thù xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hoa lạp!"

Không gian kịch liệt vặn vẹo, vang lên âm thanh giống tiếng nước chảy, mà khi loại âm thanh này càng lúc càng to thêm, thì không gian cũng vặn vẹo càng lúc kịch liệt.

"Hô."

Nhìn năng lượng phong ấn càng lúc càng trở nên suy yếu, ở bên ngoài cốt hải, ánh mắt của vô số người đều chậm rãi xuất hiện màu đỏ nhạt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, mà bàn tay đang nắm vũ khí, cũng từ từ siết chặt lại.

Ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào tầng không gian đang kịch liệt vặn vẹo, tại nơi phát ra âm thanh kỳ dị kia, hẳn cảm giác được có một cỗ lực lượng cực kỳ kinh khủng đang dao động, loại dao động này, rất không ổn định, giống như có một ngọn núi lửa bị đè nén, đang có xu hướng phun trào ra bất cứ lúc nào.

"Hoa lập..."

Một loạt tiếng động kỳ dị liên tục vang lên, không gian đang vặn vẹo, bỗng nhiên ngừng lại, rồi chỉ nghe được một tiếng "Phịch" giòn tan, mảnh không gian đang vặn vẹo lúc này bỗng vỡ vụn như thủy tinh thành vô số mảnh không gian nhỏ.

"Xông lên, viên cổ di tích mở ra rồi!"

Trong lúc không gian phong ấn nổ tung, vô số người ở hải cốt sơn mạch đều đỏ mắt, trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ tham lam, bóng người lao lên như một rừng châu chấu, hướng về phía trung tâm của cốt hải.

"Mau lùi lại!"

Khác với những người này, sau khi nhìn thấy không gian nổ tung, sắc mặt Tiêu Viêm biến đổi, ôm lấy Tử Nghiên bên cạnh, mũi chân khẽ điểm vào cành cây, thân hình nhanh chóng lui lại. Đám người Tiểu Y Tiên bên cạnh cũng phản ứng cực nhanh, lập tức lui lại phía sau mà không chút do dự..

Lúc đám người Tiêu Viêm đang lui lại phía sau thì xung quanh cây đại thụ cũng có một vài thân ảnh vội vàng lui lại, hiển nhiên họ cũng phát hiện được điều gì đó không ổn.

Ngay khi đám người Tiêu Viêm lui lại, thì những mảnh không gian phong ấn bị nổ tung kia cũng đột nhiên dừng lại giữa không trung, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, một cỗ không gian lực cuồng bạo mà ngay cả Đấu Tôn cũng phải hết hồn chột trào ra như lốc xoáy. Những người vừa

xông vào, chỉ trong chớp mắt đã bị cơn lốc đó nuốt chửng, những tiếng gào thét thảm thiết liên tục vang lên trong biển hài cốt.

Sóng không gian cuồng bạo, giống như liềm gặt cắt ngang qua cây lúa, tiêu diệt toàn bộ đám người vừa xông vào. Một số cường giả ở phía sau khi nhìn thấy tình huống này, liền lập tức chật vật quay đầu chạy trốn. Lúc này, bên ngoài cốt hải là một cục diện cực kỳ hỗn loạn.

"Hào!"

Bởi vì cách khá xa, nên khi cơn lốc không gian khuếch tán thì cũng không tạo thành thương tổn gì cho đám người Tiêu Viêm. Lúc này, mọi người mới thở phào một hơi, ánh mắt liếc qua, nhìn thấy vô số người đang lăn qua lăn lại thê thảm trên mặt đất, tiên huyết màu đỏ sẫm vấy lên một mảng lớn trên biển hài cốt màu trắng:

"Không gian phong ấn này thật là khủng khiếp, qua bao nhiêu năm tháng mà vẫn còn lưu giữ được lực lượng khủng khiếp đến vậy, thật không hổ là di tích của Đấu Thánh cường giả."

Nhìn thấy sức tàn phá kinh khủng do sóng không gian tạo thành, trên gương mặt của đám người Tiểu Y Tiên cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

"Đi thôi.... Bọn người kia quá nôn nóng, chỉ có thể tự trách mình không may."

Tiêu Viêm cười, vung tay lên, thân hình hóa thành một mũi nhọn màu hồng nhạt, lướt vào bên trong biển hài cốt. Cùng lúc đó, một số cường giả lúc trước tránh được sóng không gian, cũng lập tức chuyển mình lao về phía biển hài cốt.

Khu ngoài của biển hài cốt rất rộng lớn, khi Tiêu Viêm tiến vào trong mới phát hiện nơi này mơ hồ xuất hiện một ngọn núi nguy nga sừng sững. Từ xa nhìn lại, giống như đang có một con viễn cổ mãnh thú đang cuộn mình, làm cho lòng người ta nặng trĩu.

Khi đám người Tiêu Viêm nhìn thấy ngọn núi khổng lồ này thì tốc độ bay cũng không tự chủ được mà chậm lại, cơn lốc không gian vừa rồi, đã đủ để chứng minh nơi này cũng chẳng phải chốn tốt lành gì. Nếu như không cẩn thận, đi tong cái mạng nhỏ lúc nào cũng không biết.

Càng lúc càng vào sâu, sương trắng trong biển hài cốt cũng dần nhạt đi, mà vật thể to lớn kia, rớt cục cũng hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của Tiêu Viêm.

Đó là một tòa đại điện, cao tới gần nghìn trượng. Nhìn cự điện đồ sộ như núi này, Tiêu Viêm cảm thấy phân điện lúc trước của Hồn Điện thật nhỏ bé. Ngược nhìn tòa đại điện to lớn đứng sừng sững trong thiên địa, làm trong lòng người ta bất giác sinh ra một cảm giác lạc lõng. Cả tòa đại điện màu đỏ thẫm, từ xa nhìn lại, như một ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội, đặt trên tấm nền hài cốt trắng xóa, nhìn qua có vẻ cực kỳ chói mắt.

Cường giả xung quanh, cũng thất thần vì đại điện màu đỏ thẫm này, một lát sau, mới hồi phục lại tinh thần. Trong mắt ai cũng tràn đầy vẻ chấn động, không hổ là nơi mà cường giả cảnh giới Đấu Thánh để lại, công trình lớn như vậy không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới làm nổi.

"Xuy xuy!"

Tất cả đều từ từ giảm tốc độ, sau đó dừng lại ở vị trí cách đại điện khoảng trăm mét. Đứng ở chỗ này, nhìn tòa đại điện lại càng thêm khổng lồ, đỉnh của nó cao như muốn xuyên thủng bầu trời vậy.

"Khó trách lại có không gian phong ấn che dấu, một đại điện to lớn như vậy, đặt ở bất kỳ một nơi nào, đều sẽ gây chú ý."

Nhìn cự điện màu đỏ sẫm này, Tiêu Viêm cũng không nhịn được mà lắc đầu than thở, cùng mọi người đứng cách đại điện trăm mét. Vị cường giả Đấu Thánh kia đã kiến tạo một di tích lớn thế này, vậy thì những vật để ở trong đó chắc cũng không ít, chuyến đi này thật là không uổng công a.

Lúc này, ở ngoài đại điện màu đỏ thẫm, không ngừng có cường giả tiến vào, nhưng tất cả đều không có ai bước qua phạm vi một trăm mét, có thể đi đến đây, nếu không phải là thế lực lớn thì cũng là những cường giả nổi tiếng, tự nhiên không có ai đại dột xông lên chịu trận trước.

Những người này không vội, Tiêu Viêm tất nhiên cũng không gấp. Đứng trước một bảo tàng lớn như thế, nếu nói không có các cơ quan phòng ngự, thì chắc chỉ có kẻ ngu mới tin.

Mà lúc Tiêu Viêm đang khoanh tay đứng đợi, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt băng lãnh nhìn về phía mình. Khẽ nhíu mày lại, Tiêu Viêm đảo mắt một cái, nhìn về phía ánh mắt băng lãnh kia.

Chủ nhân của ánh mắt băng lãnh kia, là một nữ tử mặc quần áo rực rỡ, có khí chất cao quý, làm cho người khác không dám nhìn thẳng, trên đầu búi tóc hình phượng, càng làm tăng thêm vài phần cao quý.

"Phượng Thanh Nhi?"

Nhìn gương mặt có chút quen thuộc này, Tiêu Viêm nhận không được mà xoa xoa hai bàn tay vào nhau, không nghĩ tới lại gặp nàng ở đây.

Ở bên cạnh Phượng Thanh Nhi có không ít người, đoàn người của Phong Lô Các cũng nằm trong số đó. Ánh mắt của bọn chúng nhìn về phía Tiêu Viêm cũng cực kỳ âm lãnh.

Tiêu Viêm đảo mắt nhìn qua đoàn người, đột nhiên dừng lại ở bên cạnh Phượng Thanh Nhi. Nơi đó, có một nam tử cao lớn mặc cẩm y màu trắng, nam tử này tuổi chừng ba mươi, nhưng nếu tính tuổi này ở Thiên Yêu Hoàng Tộc, thì vẫn chỉ là một thanh niên mà thôi.

Vị bạch y nam tử này cực kỳ tuấn tú, khuôn mặt mỉm cười lại càng làm cho hắn tỏa ra khí chất cao quý bức người, nhìn vào đã biết không phải người thường

"Thanh Nhi, đó là người mà ngươi mơ hồ cảm nhận được có Yêu Hoàng huyết tinh trên người sao?" Lúc này, Bạch y nam tử này cũng đang nhìn Tiêu Viêm, sau đó thân nhiên cười, nói.

"Ừm, nhưng không nghĩ tới, chỉ một thời gian ngắn không gặp, hắn đã đạt tới Đấu Tôn rồi." Phượng Thanh Nhi cắn răng trắng trả lời, trong giọng nói có phần không cam tâm.

"Ha ha, Đấu Tôn à..... Xong chuyện này, ngươi cũng có thể về tộc tiếp nhận truyền thừa. Đến lúc đó, đột phá Đấu Tôn cũng không phải là chuyện khó." Bạch y nam tử cười cười, nhẹ giọng nói: *"Về phần tên Tiêu Viêm này thì giao cho ta đi. Bất kể hắn có mang Yêu Hoàng huyết tinh hay không, chỉ mang về tra xét là biết ngay thôi. Cho dù hắn đã luyện hóa huyết tinh, chúng ta cũng có cách bắt hắn nôn ra."*

Phương Thanh nhi khẽ gạt đầu, tuy nói Tiêu Viêm đã tiến vào Đấu Tôn, nhưng đối với người ở bên cạnh này, nàng cũng có chút tin tưởng. Người này đã tiếp nhận truyền thừa trước nàng, lại sử dụng lực lượng truyền thừa đó đến mức lô hỏa thuần thanh. Phóng mắt khắp giới trẻ của Thiên Yêu hoàng tộc, hẳn cũng được xếp vào ba hạng đầu, đối phó với Tiêu Viêm hẳn là không có gì khó khăn.

"Hừ, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại đến. Nếu như người cứ ở Trung Châu, có lẽ chúng ta không có cách bắt người, nhưng người đã đem mình tặng tới tận cửa thì cũng đừng trách bản tiểu thư vui lòng nhận lấy." Đôi mắt đẹp của Phương Thanh Nhi lóe lên hàn quang, trong lòng cười lạnh nói.

Đối với ánh mắt băng lãnh phát ra từ phía Phương Thanh Nhi, Tiêu Viêm chỉ liếc mắt qua một cái rồi lại quay đi. Hẳn có thể cảm nhận được sát ý từ bạch y nam tử kia, đối với người trẻ tuổi như vậy mà đã đạt đến cảnh giới Đấu Tôn, Tiêu Viêm cũng cảm thấy rất kinh ngạc, Thiên Yêu hoàng tộc không phải là ma thú bình thường, bọn họ có huyết thống của Viên Cổ Yêu Hoàng, cũng có rất nhiều thủ đoạn để làm tăng thực lực của tộc nhân mình lên. Nhưng nói cho cùng, loại lực lượng truyền thừa này và lực lượng có được nhờ tự mình tu luyện, có một sự chênh lệch nhất định, loại chênh lệch này cũng không rõ ràng lắm, nhưng khi giao thủ với người khác thì sẽ lộ ra ngay.

Lấy thực lực bây giờ của Tiêu Viêm, phóng mắt khắp những người cùng thế hệ, chỉ cần không đụng phải một vài tên biến thái, hẳn gần như có thể nắm chắc phần thắng. Lúc đối đầu với Dịch Trần cũng vậy, mà bây giờ đến vị bạch y nam tử này, cũng là như vậy..

Rời mắt khỏi đám người Phương Thanh Nhi, Tiêu Viêm nhìn quanh, nét mặt cũng thoáng biến đổi, bởi vì hẳn thấy trong các thế lực hội tụ ở đây, có không ít gương mặt quen thuộc. Những người này, đều ít nhiều có ân oán với Tiêu Viêm.

"Phong Lô Các, Thiên Yêu Hoàng Tộc, Băng Hà cốc, Huyền Minh Tông."

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua tất cả các thế lực có địch ý với hắn này. Trong lúc nhất thời, cũng nhin không được mà lắc đầu thờ dài, lần này, đúng là đi vào hang sói rồi.

-----oOo-----

Chương 1236: Tiến vào di tích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua người từng kẻ thù cũ, rồi không khỏi cười khổ một tiếng. Không ngờ mấy tên này lại đều đến đây...

Khi Tiêu Viêm nhìn mấy người này thì bọn họ cũng đã nhận ra ánh mắt của hắn. Từng đạo mục quang ném tới, sắc mặt mỗi người đều có chút biến hóa khác nhau.

"Hừ, không ngờ có thể nhìn thấy thằng nhãi này ở đây." Cốc chủ Băng Hà Cốc – Băng Hà tôn giả nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trong mắt chớp động lãnh mang. Lúc trước, vì cố kị Cổ Tộc nên hắn chỉ có thể rút lui. Nếu không, hắn đã sớm bắt được đám người Tiêu Viêm rồi.

"Hiện giờ, nơi này tụ tập đủ mọi loại người, đợi lúc tiến vào di tích. Nếu có cơ hội thì... chỉ cần làm kín đáo một chút, dù là Cổ Tộc cũng không điều tra nổi..." Băng Hà tôn giả khẽ vuốt chiếc Nạp Giới màu trắng trên ngón tay, khuôn mặt ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

"Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, lại gặp được người ở đây. Khắc khắc, giờ không có Đan Tháp che chở, lão phu cũng muốn xem người có thể làm được trò trống gì?" Trong mắt Thần Thiên Nam - Tông chủ Huyền Minh Tông cũng xuất hiện vẻ dữ tợn, thầm nói trong lòng.

Mặc dù mấy người này che dấu cũng khá tốt, nhưng sát khí như ẩn như hiện vẫn bị Tiêu Viêm phát hiện. Hắn lập tức nhíu mày, việc này có chút khó giải quyết rồi... Tuy hắn không sợ bất cứ một người nào trong số chúng, nhưng nếu bọn chúng liên thủ thì sẽ rất phiền phức.

"Không nghĩ tới, bất tri bất giác mình đã có nhiều đối thủ như vậy."

Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt của hai người đều có chút vô lực. Họ cũng không muốn gây quá nhiều thù hận, nhưng vì đủ các loại lý do trên trời dưới đất mà phải đối lập với những thế lực lớn này. Đây quả thật là một chuyện làm cho người ta không biết nên nói gì cho phải.

"A, Tiêu Viêm? Người cũng ở đây sao?"

Ngay khi Tiêu Viêm đang không biết làm gì, một giọng nói yêu kiều mang theo kinh ngạc truyền đến từ cách đó không xa. Tiêu Viêm sững sốt, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một vị nữ tử mặc áo đỏ đang mở to đôi mắt sáng ngời nhìn về phía hắn. Khuôn mặt xinh đẹp kia gợi cho Tiêu Viêm một cảm giác quen thuộc.

"Đường Hỏa Nhi?"

Thoáng suy nghĩ một chút, Tiêu Viêm lập tức nhớ ra cô gái này. Khẽ nhướn mày, nếu vị Đại tiểu thư của Phần Viêm Cốc này đến đây, vậy chắc Cốc chủ Đường Chấn cũng tới? Vừa nghĩ, Tiêu Viêm vừa đưa mắt nhìn sang bên cạnh Đường Hỏa Nhi. Nơi đó, một vị lão giả mặc hồng bào đang mỉm cười nhìn hắn, rõ ràng đó là Cốc chủ Phần Viêm Cốc – Đường Chấn.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, đã lâu không gặp rồi."

Dưới nhiều ánh mắt soi mói của các cường giả nơi đây, Đường Chấn cười cười, dẫn theo cường giả của Phần Viêm Cốc đi về phía Tiêu Viêm. Chắp tay cười nói.

"Đường Cốc chủ khách khí rồi, vài năm không gặp, ngài càng ngày càng phong độ a." Gặp Đường Chấn, Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ, vội cười đáp.

Ở Trung Châu, Phần Viêm Cốc cũng có thể tính là một thế lực lớn, Đường Chấn cũng là cường giả nổi danh. Hành động của lão lập tức thu hút sự chú ý của không ít người. Vì vậy, khi đám người Phượng Thanh Nhi, Băng Hà tôn giả nhìn thấy một màn này thì đều nhíu mày lại. Bọn họ không ngờ tới việc Tiêu Viêm còn có quan hệ với Phần Viêm Cốc.

"Chỉ hai năm ngắn ngủi, người đã đạt được quán quân Đan Hội, còn tiến vào cảnh giới Đấu Tôn nữa... Thành tích như vậy, dù là lão phu đây cũng cảm thấy xấu hổ a." Đường Chấn chẳng hề để ý đến những ánh mắt xung quanh, nhìn về phía Tiêu Viêm, lão thở dài một tiếng. Những lời này cũng có phần thật lòng, năm đó, khi gặp Tiêu Viêm thì tên nhóc này mới chỉ bước vào Đấu Tông không lâu, nhưng lần gặp tiếp theo, Tiêu Viêm đã

thành công đạt tới Đẩu Tôn. Tốc độ tu luyện như vậy, quả thật là không ai có thể chê trách a.

Với câu cảm thán này của Đường Chân, Tiêu Viêm cũng không tiếp lời, chỉ cười cười đáp: "*Lần này Đường cốc chủ tới đây hẳn là vì di tích viễn cổ?*"

"Di tích viễn cổ rất khó gặp, di tích do Đấu Thánh để lại thì lại càng hiếm hơn. Giờ nó đã xuất thế, tất nhiên phải đến đại khai nhãn giới một phen." Đường chân cười híp mắt, rồi chợt tùy ý nhìn xung quanh một vòng. Lấy ánh mắt của một lão hồ ly như hắn, tự nhiên có thể nhận ra không ít thế lực lớn ở đây có địch ý với Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, tình huống của ngươi bây giờ hình như cũng không tốt lắm a?"

"Khá đen đui thôi." Tiêu Viêm nhún vai, nhẹ nhàng nói.

"Ha ha, sau khi vào di tích, nếu ngươi có điều gì cần giúp đỡ thì cứ nói là được. Năm đó, ngươi luyện chế Hóa Bò đan cho lão phu, lão phu còn nợ ngươi một phần ân tình này." Đường Chân khẽ nói.

"Nếu thật sự cần, Tiêu Viêm nhất định sẽ mặt dày cầu cứu."

Tiêu Viêm mỉm cười, gật nhẹ đầu. Đường Chân chịu đả tặc tội những thế lực kia vì hắn, tuy có một vài nguyên nhân là vì việc luyện đan năm đó, nhưng có lẽ càng nhiều là vì thân phận hiện giờ của Tiêu Viêm. Bất phẩm Luyện Dược Tông Sư, Đan Hội quán quân.

Một Luyện Dược Tông Sư, cho dù ở đâu cũng là đối tượng mà các thế lực lớn tranh nhau mời chào. Một phần ân tình luyện đan kia tuy không đủ để làm Đường Chân ra mặt, nhưng thêm vào thân phận Luyện Dược Tông Sư kia cũng đủ rồi. Tiêu Viêm trước kia không đủ tư cách để các cường giả thuộc thế hệ trước như Đường Chân coi trọng, nhưng hiện giờ, hắn đã có, thậm chí là còn thừa.

Đương nhiên, chuyện có phát triển đến bước kia không cũng khó nói. Tuy hiện giờ chư cường đang như hổ rình mồi, nhưng nếu đấu thật, ai thắng ai thua còn khó mà nói trước được. Và lại, bọn người kia đều muốn có được Thiên Giai đấu kỹ trong di tích, nên trước khi lấy được đấu kỹ, chắc họ

không ngốc đến mức động thủ với đám người Tiêu Viêm.

Vẫn còn, dù cuối cùng có lấy được Thiên Giai đấu kỹ đi chăng nữa thì lại càng không có thời gian đến tìm Tiêu Viêm. Vì sẽ có một đám người đến tận cửa để hấp xác bọn họ. Cho nên mới nói tình huống của Tiêu Viêm khá nguy hiểm, nhưng cũng chưa đến mức phải cầu cứu Phần Viêm Cốc. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trong lòng xuất hiện ý niệm này, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, ngẩng đầu, quét mắt nhìn xung quanh. Hiện giờ, bên ngoài đại điện đã bị biển người đông nghìn nghịt chiếm cứ, hơn nữa, số lượng người này vẫn còn không ngừng tăng lên. Dù vậy, vẫn không có ai dám tiếp cận phạm vi trăm mét quanh đại điện.

Oanh!

Tình hình này kéo dài chừng mười phút đồng hồ mới có sự chuyển biến, mảnh đất dưới chân mọi người chợt rung chuyển. Cánh cửa đá nặng tựa ngàn cân của đại điện đột nhiên âm âm nổ vang rồi nâng lên, để lộ ra một lối đi đen nhánh.

"Cửa mở rồi!"

Nhìn một màn này, không ít người đều đỏ mắt, thậm chí có nhiều người vội vàng còn lao đến trước cửa lối vào, lớn tiếng cười rồi vọt vào bên trong.

Thấy có người đã tiến vào, biển người đông nghìn nghịt nhất thời rục rịch, từng đạo thân ảnh lóe lên, lao về phía lối vào. Xem bộ dáng vội vàng này, như đang sợ bảo bối bị người khác nhanh chân đoạt mất vậy.

So sánh với những tên lỗ mãng này, đám người Tiêu Viêm lại rất bình tĩnh, chưa vội hành động gì cả. Nếu di tích của cường giả Đấu Thánh để lại mà dễ xông vào như thế thì quá buồn cười rồi.

"Phốc!"

Mà sự thật cũng giống như dự đoán của đám người Tiêu Viêm, ngay sau khi không ít người vào trong, lối đi đen nhánh kia bỗng đỏ đậm lên, sau đó lớp nền đá cứng kia từ từ vỡ ra, hóa thành những dòng dung nham nóng

bồng. Cùng lúc đó, từng cột lửa màu xanh lam chọt phun ra từ các vách tường. Người nào chạm phải ngọn lửa màu xanh lam này đều hóa thành tro mà không kịp kêu lên dù chỉ một tiếng.

Biến cố đột ngột làm những thân ảnh đã vọt vào bên trong đều biến mất, những người sắp tiến vào đều kinh hãi, vội vã dừng lại, nhưng lại bị những người đằng sau va phải, đẩy vào bên trong. Vì vậy, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, bên ngoài đại điện lại trở nên rối loạn một lần nữa.

Một lát sau, đám người mới bình tĩnh lại, cả đám hai mặt nhìn nhau, sự tham lam trong mắt cũng dần nhạt đi trước lưỡi hái của thần chết.

"Hừ, chỉ bằng con đường lửa này cũng muốn ngăn cản chúng ta?"

Khi mọi người bắt đầu bình tĩnh lại, mấy thế lực lớn kia mới bắt đầu có hành động. Con đường lửa này tuy nguy hiểm, nhưng còn chưa đủ uy hiếp trí mạng. Mà sau khi giọng nói này vừa dứt, chỉ thấy từng luồng đầu khí mệnh mỏng chọt bùng phát ra rồi bao phủ quanh người. Một đám người lao vào thông đạo, nhưng lần này kết quả lại khác, tuy những cột lửa kia phun vào người họ, nhưng họ lại không trực tiếp bị đốt cháy như những người trước. Hỏa diễm tiếp xúc với đầu khí hộ thể, phát ra những tiếng "xuy xuy" rợn người. Những cường giả này cũng vội lao về phía cuối của con đường lửa, đương nhiên, trong quá trình này cũng có một số người đen đui, vì không đủ đầu khí mà bị ngọn lửa cắn nuốt.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, người có dị hỏa, chắc con đường này cũng không ngăn được các người chứ, đi thôi." Nhìn mọi người bắt đầu xông vào đại điện, Đường Chấn cười, lão vung tay lên, Cửu Long Lô Cương Hỏa xuất hiện, bao phủ xung quanh đám người của Phần Viêm Cốc.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, khẽ gật đầu, Tam Thiên Liên Tâm Hỏa trào ra từ cơ thể, đem đám người Tiêu Y Tiên bao bọc bên trong.

Khoảnh khắc Tam Thiên Liên Tâm Hỏa vừa xuất hiện, sắc mặt Đường Chấn liền đại biến. Mặt khác, Cửu Long Lô Cương Hỏa trên người lão cũng run mạnh, bên ngoài ngọn lửa, chín con hỏa long như ẩn như hiện, trong tiếng long ngâm của chúng mang theo vẻ kính sợ.

"Dị hỏa của tên nhóc này... Sao lại hoàn toàn khác trước như vậy?"

Nhìn ngọn lửa trên tay Tiêu Viêm, trong lòng Đường Chấn vô cùng rung động, đây là lần đầu tiên lão gặp một loại dị hỏa có thể làm cho Cửu Long Lô Cương hỏa lộ ra cảm xúc như vậy.

"Ha ha, Đường cốc chủ, Tiêu Viêm đi trước một bước!"

Tiêu Viêm cười cười, cũng không để ý đến sắc mặt khiếp sợ của Đường Chấn, vung tay lên, Tam Thiên Liên Tâm Hỏa mang theo mọi người lao thẳng vào bên trong đường lửa.

"Người này... Thật đáng sợ."

-----oOo-----

Chương 1237: Hỏa đạo huyền cơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

(Bí ẩn trong con đường lửa)

"Xuy!"

Ngọn lửa màu nâu tím bao phủ lấy đám người Tiêu Y Tiên rồi lách mình ra khỏi vô số thân ảnh như một con hỏa long, chui vào trong đường lửa nóng rực kia.

Vừa chui vào đường lửa thì nhiệt độ xung quanh đã tăng lên mấy chục lần, nham thạch dưới chân cũng cháy đỏ rực cả lên, dòng dung nham nóng bỏng chảy ra như nước suối. Sức nóng của nham thạch lúc này đã khá cao, nếu như sơ sẩy mà để nó xuyên thủng qua đầu khí hộ thể thì chỉ trong nháy mắt, sẽ bị nó nung thành một bãi nước.

Dù vậy, đường lửa này cũng chỉ khó giải quyết với người khác, chứ đối với Tiêu Viêm thì lại chẳng có chút khó khăn gì. Nhờ có Tam Thiên Liên Tâm Hỏa hộ thể nên bất luận là dòng dung nham đỏ rực kia hay cột lửa màu xanh lam quý dị phun ra từ bốn phía đều không cách nào thương tổn đến đám người Tiêu Viêm, Dị Hỏa, đã hoàn toàn phát huy ra tác dụng của nó.

Lúc này, bên trong đường lửa cũng có không ít cường giả đang ra sức tiến về phía trước, đấu khí hùng hậu bao phủ cả người bọn họ, không hề để lộ một chút sơ hở nào. Tuy bọn họ có thể kiên trì đi tới nhưng rõ ràng là không thể thoải mái như đám người Tiêu Viêm được. Ngọn lửa màu xanh lam kia giống như có một công hiệu quý dị là hòa tan tất cả đấu khí, trong lúc chống chọi thì tốc độ tiêu hao đấu khí vượt xa dự kiến của rất nhiều người, nếu cứ theo tình hình này thì cho dù là một cường giả Đấu Tông cũng không cách nào kiên trì quá lâu được.

Những người này đang phải vất vả chống đỡ hỏa diễm và dung nham nóng rực để tiến về phía trước nên khi nhìn thấy đám người Tiêu Viêm nhàn nhã đi tới thì trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đối với những thứ này, Tiêu Viêm lại không hề để ý, tâm thần vừa động thì hỏa diễm nâu tím liền gào thét lên, mang theo mọi người bay vào sâu trong đường lửa.

Nhờ vào sự trợ giúp của dị hỏa nên tiến độ của đám người Tiêu Viêm rất thuận lợi, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã bỏ xa đám người kia. Nhưng dù là vậy, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy điểm cuối của con đường lửa này.

"Không hổ là di tích của cường giả Đấu Thánh để lại, không ngờ đường lửa này lại dài đến vậy, xem ra sẽ có không ít người phải bỏ cuộc a..."
Thấy tình huống này, Tiêu Y Tiên không khỏi khẽ mỉm cười nói.

Tiêu Viêm cũng gật đầu cười, ngọn lửa màu xanh lam cực kỳ quý dị này có thể hòa tan đấu khí, nên những người muốn dựa vào đấu khí để xông vào coi như đen đũi rồi. Mà cái thông đạo này lại dài như thế thì trừ phi là cường giả có thực lực cực mạnh, nếu không, chỉ có hai còn đường, một là lui lại, hai là thành tro. Theo như phán đoán của Tiêu Viêm, chỉ sợ là ở ngay cửa vào của đường lửa đã có không ít người bị đào thải rồi.

"Hắc, phía trước không phải là đám người Băng Hà Cốc sao?" Ánh mắt của Thiên Hỏa Tôn giả quét qua phía trước, đột nhiên hô lên.

Nghe vậy, chân mày Tiêu Viêm khẽ cau lại, đưa mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy ở không xa phía trước, tràn ngập sương mù màu trắng. Trong đó mờ mờ có thể nhìn thấy một vài nhân ảnh. Hàn khí kia thì Tiêu Viêm đã rất quen thuộc, đúng là Hàn Băng đấu khí có một không hai của Băng Hà

Cốc.

"Hừ!"

Khi đám người Tiêu Viêm nhìn về phía hàn vụ thì Băng Hà Tôn giả dường như cũng cảm ứng được nên lập tức hừ lạnh một tiếng, lão vung tay áo lên rồi dùng hàn khí bao lấy đám cường giả Băng Hà Cốc, đột nhiên tăng tốc độ, hóa thành một đạo hàn quang, biến mất khỏi tầm mắt của đám người Tiêu Viêm.

"Tên hèn này sao chạy nhanh thế, không lẽ sợ chúng ta ra tay đối phó với chúng à?" Thấy vậy, Hùng Chiến nhếch mép, khinh thường nói.

Tiêu Viêm cũng khẽ cười, với thực lực của bọn họ bây giờ thì không còn phải e ngại Băng Hà Cốc nữa rồi, nếu thật sự động thủ thì người nên lo lắng lại chính là Băng Hà Tôn giả.

"Đi thôi, ta vẫn cảm giác con đường lửa này có gì đó không đúng, qua được nó rồi nói sau..."

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua ngọn lửa màu lam kia, chân mày hắn không khỏi nhăn lại. Ngọn lửa này tuy nói không phải là dị hỏa nhưng cũng rất quý dị, đấu khí bình thường khi gặp phải nó thì như chất xúc tác vậy, không chỉ không thể dập tắt mà ngược lại càng làm cho hỏa diễm thêm mãnh liệt.

Lời nói vừa dứt thì tay áo Tiêu Viêm cũng vung lên, tốc độ của đoàn người đột nhiên đề thăng, lướt về phía cuối đường lửa.

Đi một đoạn dài, dọc đường, đám người Tiêu Viêm cũng thỉnh thoảng gặp một vài người độc hành, sắc mặt của họ đều không tốt, nhưng kỳ quái là không nhìn thấy người của Băng Hà Cốc, bọn họ như đã hoàn toàn bốc hơi vậy.

"Tình hình có chút không ổn, người của Băng Hà Cốc không thể nào bỏ xa chúng ta như vậy..." Chân mày của Tiểu Y Tiên cũng nhíu chặt lại, một lát sau mới trầm giọng nói.

Tiêu Viêm thoáng giảm tốc độ lại, ánh mắt lóe lên nhìn về phía sâu trong đường lửa, vẫn chỉ thấy một màu đỏ đậm, không có dấu hiệu gì là sắp tới

điểm cuối cả.

"Con đường này không phải quá dài chứ? Điểm cuối của nó thật sự là ở phía trước sao?" Hùng Chiến không kiên nhẫn mắng.

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm chột ngẩn ra, thân hình lập tức dừng lại, ánh mắt lóe lên như hiểu ra điều gì, trầm giọng nói: *"Con đường lửa này chính là một cái bẫy, trước mặt chúng ta cũng không phải là lối vào của di tích, nếu cứ men theo con đường này thì sớm hay muộn đấu khí trong cơ thể cũng tiêu hao đến hết mà thôi."*

"Cái hỏa đạo này không phải là lối đi vào, vậy thông đạo thực sự ở đâu?"

Tiểu Y Tiên cũng nhíu mày lại. Ánh mắt của nàng nhìn về phía vách tường đỏ đậm ở hai bên, vách tường này được tạo thành từ nham thạch đỏ sẫm cứng rắn. Loại nham thạch này rốt cuộc là chất liệu gì thì đám người Tiêu Viêm cũng không rõ, nhưng nếu nó có thể lọt được vào mắt xanh của cường giả Đấu Thánh thì tất nhiên không phải là vật tầm thường, cách dùng sức mạnh để phá hiển nhiên là không thể thực hiện.

Khuôn mặt Tiêu Viêm cũng xuất hiện vẻ do dự, một lát sau, ánh mắt hắn đột nhiên quét xuống dưới, nhìn dòng dung nham đỏ rực lại đậm đặc đang chảy dưới chân, chậm rãi nói: *"Ta e đám người Băng Hà Cốc đã phát hiện ra lối đi thực sự nên mới biến mất như vậy, nhưng trong cái thông đạo này, bên trái, bên phải, phía trên đều là nham thạch..."*

"Ngươi định nói là thông đạo không ở phía trước mà lại ở dưới sao?" Tiểu Y Tiên kinh ngạc thốt lên.

"Chủ nhân của di tích thật giáo hoạt, bình thường thì ai lại nghĩ tới việc nhảy vào bên trong dung nham kia chứ." Trên vẻ mặt Thiên Hỏa Tôn giả cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, nói.

"Hắc hắc, chẳng trách đám người Băng Hà Cốc phải vội vã khi gặp chúng ta như vậy, thì ra là không muốn chúng ta có thể tìm được cửa vào thật sự." Tiêu Viêm cười hắc hắc, nhắc nhở mọi người vài lời rồi vung tay lên, hỏa diễm màu nâu tím liền bao phủ lên mọi người rồi trực tiếp chui vào trong dòng dung nham đỏ rực kia.

Sau khi chui vào trong dung nham, đám người Tiêu Viêm nhanh chóng

chìm sâu xuống, dung nham này mặc dù rất nóng nhưng nhờ có dị hỏa hộ thể nên cũng không có chút trở ngại gì. Bởi vậy, sau khi chìm xuống chừng một phút, mọi người nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, hai chân liền hụp xuống, sau đó lại chạm vào nền đất lạnh như băng.

Khi vừa chạm chân xuống đất, mọi người liền vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, trên khuôn mặt nhất thời tràn đầy vẻ khiếp sợ. Hơn mười trượng trên đầu họ, nham thạch đỏ rực vẫn đang chảy như một cơn mưa đang cong mình uốn éo thân thể vậy. Ở trên đó, mơ hồ còn có thể thấy vài bóng người đang vọt qua, hiển nhiên dòng dung nham này chính là đường lửa mà lúc trước bọn họ đã đi vào. Lối đi dài như vậy, nếu cứ tiến thẳng thì không biết sẽ phải đi tới năm nào tháng nào.

"Chắc chắc, không hổ là di tích viễn cổ, đem toàn bộ những người ở đây đùa bỡn một lần, nếu như những người đó thật sự ném hết khó khăn để đi đến đoạn cuối của đường lửa, nhưng lại chỉ nhìn thấy một bức tường đá, vậy bọn họ có tức chết tại chỗ không nhỉ?" Tiêu Viêm nhìn đường lửa quanh co khúc khuỷu kia, không khỏi có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nói.

Nghe vậy, mấy người Tiểu Y Tiên không khỏi bật cười. Nguồn truyện:

"Xem ra những người vào trước vẫn chưa tìm thấy lối đi thực sự, nhưng có lẽ vì phong ấn nên những cơ quan ở đây chưa mở ra hết, nên mới để lọt cho vài tên may mắn kia xông vào." Tiểu Y Tiên nói.

Tiêu Viêm cũng gật gật đầu, ánh mắt đảo qua chung quanh, vị trí mà bọn họ đang đứng là một thông đạo bằng cự thạch rất rộng lớn, thông đạo kéo dài rất xa, còn có thể lơ mơ thấy một quảng trường, ở đó hình như còn có vài bóng người.

"Đi thôi, nơi này hẳn là lối đi thực sự dẫn vãng đạo di tích, nh mục đích của chúng ta là Hồn Anh quả, còn về Thiên Giai đấu kỹ thì cứ để cho bọn họ tranh giành trước đi, mọi chuyện phải chờ tới lúc lấy được Hồn Anh quả rồi tính." Tiêu Viêm hơi trầm ngâm, sau đó trịnh trọng nói. Nghe vậy, mọi người đều gật gật đầu.

"Sau khi tiến vào đại điện, chuyện tìm kiếm Hồn Anh quả sẽ giao cho Tử Nghiên, người có cảm ứng đặc biệt với các loại thiên tài địa bảo này nên việc tìm kiếm sẽ nhanh hơn chúng ta rất nhiều." Tiêu Viêm nhìn về phía

Tử Nghiên, sau đó dặn dò nàng.

"*Hắc hắc, việc nhỏ này cứ giao cho ta đi.*" Tử Nghiên gật đầu, nàng cực kỳ thích thú đối với việc tìm kiếm thiên tài địa bảo này.

Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, mũi chân điểm xuống mặt đất, thân hình chợt hóa thành một cái bóng mờ hồ lao về phía quảng trường ở đằng xa kia, sau đó đám người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Lôi đi cũng không tính là quá dài, nên với tốc độ của đám người Tiêu Viêm thì chỉ khoảng mấy phút sau đã đến quảng trường, lúc hấn xuất hiện ở đó thì đã có không ít người đến trước, những người này đại đa số đều là những nhóm người xông vào đầu tiên, trong đó bao gồm cả thế lực của Thiên Yêu Hoàng tộc và Băng Hà Cốc.

Đám người Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện cũng gây ra sự chú ý cho mọi người ở trong quảng trường. Băng Hà Tôn giả khẽ cau mày, hiển nhiên là lão không ngờ đến việc đám người Tiêu Viêm lại phát hiện ra bí ẩn trong đường lửa nhanh đến thế.

Tiêu Viêm thì lại chẳng hề để ý đến những ánh mắt này, từ lúc đặt chân vào, hấn đã bị thu hút bởi phía cuối của quảng trường. Nơi đó có một cửa đá cực kỳ lớn, ở phía trước cửa đá lại có hơn mười thân thể đang đứng thẳng tắp như những thanh trường thương vạm vỡ năm không thay đổi tư thế. Trên làn da hiện lên màu bạc rực rỡ, ánh mắt lại trống rỗng, mặt không có chút biểu cảm gì, giống như một cỗ thi thể vậy.

"*Địa yêu khô?*"

Nhìn thấy những thứ này, khóe mắt Tiêu Viêm giật giật, trong lòng có chút khiếp sợ, lẩm bẩm nói.

-----oOo-----

Chương 1238: Thu phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ sợ trong những người ở đây, Tiêu Viêm là người quen thuộc nhất với

loại khôỉ lổỉ màu bạc này. Bởi vì, chính hắỉ cũng từng tự tay luyện chế một con, hơn thế nữa, hiện giờ con Địa Yêu Khôỉ này đã tiến hóa thành Thiên Yêu Khôỉ.

Cả người đắỉ khôỉ lổỉ đứng ngoài cửa đá đều ánh lên màu bạc rực rỡ. Theo dự đoán của Tiêu Viêm, thực lực của mười Địa Yêu Khôỉ này đều đã đạt đến Đấỉ Tông đỉnh phong. Nhưng theo tình hình trước mắt, chỉ dùng mười khôỉ lổỉ này để ngăn chặn các cường giả của Trung Châu thì quá không thực tế rồi.

- Xem ra, đằng sau thạch môn này mới là di tích thật. - Nhìn thạch môn to lớn, Tiêu Y Tiên trầm ngâm nói.

- Ủ, có điều cửa đá chắỉ khắỉ thế này, trên đó còn mơ hồ có không gian dao động, hiển nhiên không thể mở ra bằng biện pháp mạnh được. Đã vậy, phương pháp hóa giải hắỉ là nằm trên người mười con khôỉ lổỉ này rồi.

Tiêu Viêm khẽ gắỉ đầu, ánh mắt đảo quanh một vòng Đại đa số người ở đây đều đang tập trung vào mười con khôỉ lổỉ này. Hiển nhiên, mọi người đều hiểu được, mắỉ chắỉ vấn đề nằm trên chúng.

- Lúc này cứ án binh bất động đi, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta giải quyết chuyện này. - Thiên Hỏa tôn giả cười nói.

Nghe được tiếng cười của lão cáo già này, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà gắỉ đầu cười, tùy ý đứng ở một góc vắng vẻ trong quảng trường, quan sát hành động của mọi người.

Lúc đắỉ người Tiêu Viêm vừa dứt câu chuyện thì trong quảng trường cũng có chuyện biến. Sau một hồi bàn luận, đùn đẩy nhau, một lão giả áo xám chắỉ rãi bước ra. Từ khí tức mênh mông trên người lão, có thể nhận ra đây là cường giả Đấỉ Tôn, nhưng thực lực cũng chỉ là Nhất Tinh Đấỉ Tôn mà thôi.

Tông môn của vị lão giả áo xám này Tiêu Viêm chưa từng gặp qua, có điều hắỉ không hề bận tâm chuyện này. Trung Châu rộng lớn như thế, ai biết được nó ẩn đấỉ bao nhiêu cao thủ tàng long ngọa hổ? Một số thế lực thắỉ lắỉ cũng có thực lực không thua kém gì những thế lực nổi danh bây giờ..

Trước nhiều con mắt soi mói, lão giả chậm rãi bước ra. Đầu khí mệnh mông như biển rộng, trực tiếp bao vây lấy mười bộ Địa Yêu Khôi. Bộ dạng đó hết như cao nhân tài cao hiển lộ uy thế:

- Tán!

Lão giả đứng cách thạch môn khoảng mười trượng. Mười thân ảnh đứng bất động như những bức tượng điêu khắc, cả người vang lên tiếng lạch cách của xương cốt khi ma sát với nhau. Chợt mười luồng ánh mắt lạnh như băng nhưng vô hồn kia đột nhiên nhìn chằm chằm lão giả áo xám. Bàn tay chúng nắm chặt lại, ngân quang bắt đầu chớp động, mười thanh ngân thương sáng loáng xuất hiện trong tay.

Ngân quang lóe sáng, mười thân ảnh nhanh như thiểm điện, mang theo kinh phong sắc bén, chỉ trong chớp mắt đã lao đến gần lão giả áo xám.

- Ha ha ha, chỉ mấy tên khôi lỗi mà cũng muốn ngăn cản lão phu sao!?

Ngay lúc đó, lão giả áo xám kia cười lớn, thân hình biến ảo, xuất hiện giữa đám khôi lỗi. Đầu khí tuôn ra dữ dội như sóng biển, mỗi quyền tung ra đều làm cho một khôi lỗi chật vật lui về phía sau.

Nhìn lão giả áo xám lấy một địch mười mà không hề rơi xuống thế hạ phong, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu. Chênh lệch giữa Đầu Tôn và Đầu Tông là quá lớn. Tuy rằng mười bộ khôi lỗi có thể ngăn cản lão giả áo xám kia, nhưng với cục diện như thế này, ai cũng hiểu rằng sẽ không kéo dài quá lâu.

"Đang!"

Trong sân, ngân quang lóe lên. Chỉ một chiêu của lão giả áo xám đã đẩy lùi ba khôi lỗi, chương pháp màu vàng đậm để lại một vết lõm lớn trên người khôi lỗi.

Bị lão giả liên tiếp đánh lui, thân hình mười khôi lỗi đang lui về sau thì đột nhiên chững lại, ngân mang lóe lên trong mắt. Một tiếng rống trầm thấp phát ra từ cổ họng chúng, thân hình chợt động tạo nên một trận hình kỳ dị. Hào quang lóe sáng, một luồng năng lượng uồn ẻo như rắn phát ra từ cơ thể chúng, sau đó kết nối chúng lại với nhau tạo thành một vòng tuần hoàn..

"Hông!"

Trong nháy mắt, vòng tuần hoàn đã thiết lập xong xong. Tên đầu lĩnh Địa Yêu Khôi phát ra một tiếng rống lớn. Trong ánh mắt khiếp sợ của Tiêu Viêm, màu bạc trên người nó dần biến mất, và thay vào đó là một màu vàng nhạt. Một lát sau thì màu vàng này đã hoàn toàn thay thế màu bạc vốn có.

- Không ngờ rằng chúng lại tiến hóa....

Nhìn cảnh tượng trước mắt, con người trong mắt Tiêu Viêm không ngừng co rút lại. Hắn biết rõ Địa Yêu Khôi tiến hóa thành Thiên Yêu Khôi phải trải qua khó khăn như thế nào. Khôi lõi của hắn phải hấp thu cực kỳ nhiều đan lõi mới có thể may mắn tiến hóa ở phút chót. Mà hôm nay, ở quảng trường này, Địa Yêu Khôi chỉ trong tích tắc đã vượt qua được cửa ải đó.

- Là công dụng của trận pháp kia! Thứ cường giả Đấu Thánh để lại, quả nhiên không có gì là vô dụng. Mười bộ Khôi Lõi cùng với trận pháp này đủ để làm khó một tên Đấu Tôn nhị tinh. Lão già này gặp xui xẻo rồi.

Một lát sau, Tiêu Viêm mới dần trấn tĩnh lại, thấp giọng lẩm bẩm.

- Xuy!

Trên quảng trường, Thiên Yêu Khôi đạp mạnh chân xuống làm mặt đất nứt toác ra, rồi xuất hiện ngay trước mặt lão già vốn còn đang khiếp sợ. Một quả đấm lấp lánh kim quang bay ra.

"Bành!"

Đối mặt với thế công như sấm vang chớp giạt, lão đầu kia vội vàng vận dụng toàn lực chống đỡ, nhưng lúc này không còn vẻ tiêu sái nhũn nhũn trước. Sau khi tiến hóa thì thực lực của Thiên Yêu Khôi đã vượt ra ngoài tầm tưởng tượng của lão. Ngay lập tức, tiếng kêu rên trầm thấp phát ra từ miệng lão già, trên khóe miệng xuất hiện vết máu, thân hình lão đảo lui về sau.

Lão già vừa lùi ra sau khoảng mười trượng thì Thiên Yêu Khôi kia cũng thu quyền lại, thân ảnh lóe lên, lại xuất hiện bên cạnh cửa đá, màu vàng

trên người nhạt dần đi, trở lại là Địa Yêu Khôi, tiếp tục thủ hộ nơi này.

Biên cố trước mắt làm không ít người biến sắc. Có thể mười bộ Địa Yêu Khôi Đấu Tông đỉnh phong thì không đủ uy hiếp, nhưng Thiên Yêu Khôi thực lực Đấu Tôn nhị tinh lại là một thực tế hoàn toàn khác. Vật này không hề có cảm giác đau đớn, giống như một cỗ máy giết chóc. Trong nhóm cường giả ở đây, ai cũng có thể thu thập nó, nhưng tiêu diệt xong thì sao, cuối cùng bản thân cũng phải trả một cái giá rất đắt nên ai sẽ vui lòng làm đây. Di tích thì chưa thấy đâu mà thực lực đã tiêu hao, chuyện buôn bán lỗ lã như thế chẳng ai ngu gì mà làm.

Nhất thời, cả quảng trường lâm vào một bầu không khí lúng túng, ai cũng muốn đi vào nhưng lại chẳng ai chịu liều mạng với đám khô lôi đó.

Đôi mắt Tiêu Viêm hơi híp lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mười bộ khô lôi, trong mắt lộ vẻ thèm thuồng. Nếu như mấy khô lôi này chỉ có thực lực Đấu Tông đỉnh phong thì có lẽ hẳn sẽ không hứng thú, nhưng xuất hiện Thiên Yêu Khôi đạt tới Đấu Tôn nhị tinh thì lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Thêm vào đó, Tiêu Viêm vô cùng hứng thú với trận pháp kỳ dị mà đám Địa Yêu Khôi thi triển ra. Nếu như có thêm Thiên Yêu Khôi của mình gia nhập vào đó, sợ rằng thực lực của nó sẽ tăng thêm rất nhiều.

Thiên Yêu Khôi của hắn hiện tại đã đủ sức chống lại Đấu Tôn tam tinh. Nếu như có mười bộ khô lôi và trận pháp kỳ dị kia nữa thì đến Đấu Tôn ngũ tinh cũng phải cẩn thận, bao nhiêu đó thôi đã đủ động lực để hắn xuất thủ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

- Giúp ta đề ý hành động của những người khác.

Ngay khi đưa ra quyết định, Tiêu Viêm thì thầm dặn dò Tiểu Y Tiên. Dứt lời, hắn liền ra tay, thân hình phiêu lãng như đại bàng xẹt qua trên đầu mọi người, vững vàng đáp xuống vị trí cách thạch môn khoảng mười trượng.

- Nếu không ai xuất thủ, vậy để tại hạ đánh trận đầu này đi.

Nhìn Tiêu Viêm tiến ra, mọi người đều ngẩn ngơ. Một số người từng quen biết với Tiêu Viêm thì đều nhíu mày. Lấy sự hiểu biết của họ về hắn, người này vô cùng khôn khéo, tại sao lại có thể xuất thủ đối phó đám khô lôi khó nhằn này?

- Tiểu tử này chủ động hiện thân, nhất định là có mục đích gì đó!

Lông mày Phượng Thanh Nhi khẽ chau lại, nhẹ giọng nói.

Nam tử áo trắng ở bên cạnh nhìn thoáng qua bóng lưng Tiêu Viêm rồi khẽ mỉm cười, đi về phía trước một cách khoan thai, mở miệng:

- Với thực lực Đấu Tôn nhất tinh của ngươi, vẫn còn kém Đại trưởng lão Địa Huyền Tông. Ta thấy hay là thôi đi, vừa lúc ta đang có hứng thú với mấy con khôi lỗi này, thu bọn chúng làm thủ vệ cũng hoành tá tràng lắm.

Ánh mắt người này cũng khá độc, chỉ liếc qua đã nhận ra Tiêu Viêm có chủ ý với đám khôi lỗi này.

Liếc nhìn vị nam tử áo trắng đột nhiên cản đường này, Tiêu Viêm khẽ chau mày, lắc đầu nói:

- Không cần ngươi quan tâm về việc đó.

Lời nói vừa dứt thì thân hình Tiêu Viêm chỉ còn lại tàn ảnh, xuất hiện ngay chỗ thạch môn. Nam tử áo trắng ở bên khẽ nhếch môi, thân hình cũng vọt tới, vung tay lên đánh ra một luồng kinh phong bén nhọn nhắm tới sau lưng Tiêu Viêm.

Đối với đòn tấn công đó, giống như sau lưng Tiêu Viêm mọc thêm một đôi mắt vậy, thân thể nhẹ nhàng tránh thoát. Tâm tư vừa động thì lực lượng linh hồn đã tuôn ra như sóng biển dạt dào, khí thế phô thiên cái địa, hóa thành ngàn sợi tơ nhỏ lao về phía đám Địa Yêu Khôi kia.

Tiêu Viêm từng chế tạo Địa Yêu Khôi nên rất rõ ràng nhược điểm của nó. Nếu như lấy cứng chọi cứng thì chỉ có thể hủy diệt bọn chúng mới kết thúc được trận chiến, nhưng ý định Tiêu Viêm không phải là phá hủy, mà hẳn muốn khống chế, giống như với Thiên Yêu Khôi vậy.

Trong cơ thể Địa Yêu Khôi, có tồn tại linh hồn ẩn ký của người chế tạo, chỉ cần xóa sạch nó, lưu lại ẩn ký của mình thì đã có thể khống chế dễ dàng rồi. Có điều, loại ẩn ký này được giấu rất kỹ lưỡng, nếu như không phải Tiêu Viêm từng đích thân chế tạo qua nó thì cũng sẽ không thể nào biết được.

- Hừ! Quả nhiên tiểu tử này muốn không chế khôỉ lỗi.

Nam tử áo trắng kia cũng phát hiện ra ý đồ không chế khôỉ lỗi khi thấy lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm khuếch tán ra, nhưng hắn lại không biết phương pháp nên không có cách nào tranh đoạt với Tiêu Viêm. Bất quá, hắn cũng chẳng phải đèn cạn dầu, biết rằng không cản được Tiêu Viêm nên nảy ra chủ ý phá hoại khôỉ lỗi, không chiếm được thì đập đổ vậy. Thân hình hắn xuất hiện ngay trước mặt Địa Yêu Khôỉ, vung ra một quyền mạnh mẽ.

"Bành!"

Một quyền sấm sét giáng xuống, trên thân thể Địa Yêu Khôỉ lập tức xuất hiện nhiều vết nứt rất nhỏ. Thấy cảnh đó, trên khuôn mặt nam tử xuất hiện nụ cười khoái trá, nhưng sượng lại ngay tức thì. Bởi vì hắn thấy được, từ trong cơ thể khôỉ lỗi xuất hiện ngân quang sáng lóa, những vết nứt kia từ từ biến mất.

- Ta cũng không tin mình không thể đánh nát đám khôỉ lỗi này.

Đôi mắt nam tử áo trắng lộ vẻ giận dữ, phát ra một tiếng quát chói tai từ cổ họng, kinh phong hội tụ lại trên nắm tay. Nhưng ngay lúc đó, một luồng kim quang dữ dội lướt tới, phát ra âm thanh như xé gió làm hắn biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Vừa lui về sau, đôi mắt nam tử áo trắng đảo qua, nhìn thấy luồng kim quang kia chính là một khôỉ lỗi toàn thân màu vàng nhạt. Nhìn khôỉ lỗi này với ánh mắt sẫm soi, hắn có cảm giác nó còn nguy hiểm hơn nhiều so với khối khôỉ lỗi màu vàng lúc trước.

"Tiểu tử này có được vật như thế, khó trách hắn lại ra tay!" Đến lúc này thì nam tử áo trắng đã hiểu được vấn đề ở đây.

Ý niệm này vừa xuất hiện thì hắn cũng ngẩng đầu lên. Lúc này, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt ra, nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng, sau đó vung tay thu mười bộ khôỉ lỗi kia vào trong nạp giới.

-----oOo-----

Chương 1239: Khu rừng từ thời viễn cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quá trình thu phục Địa Yêu Khôi thuận lợi vượt xa dự liệu của Tiêu Viêm. Hắn chưa nghĩ tới chuyện những khôỉ lỗi ở đây chỉ tồn tại một tia linh hồn ẩn ký trong cơ thể. Tình huống thế này hẳn gần như hoàn toàn mù mờ, có thể là do trải qua năm tháng vô tận, linh hồn ẩn ký đã suy yếu, hoặc là vị cường giả viễn cổ cấp Đấu Thánh kia không có nhiều hứng thú với những khôỉ lỗi này nên tiện tay chế luyện ra, thậm chí ngay cả linh hồn ẩn ký cũng chỉ được lưu lại một tia duy nhất.

Nhưng bất kể cuối cùng vì nguyên nhân gì, linh hồn Tiêu Viêm dễ dàng xâm nhập vào trong cơ thể Địa Yêu Khôi. Hắn đã xây dựng được mối liên lạc với những khôỉ lỗi kia. Quá trình này không chút khó khăn, thậm chí bất kì ai tới thử cũng sẽ không chế được bọn chúng.

Cho nên sau khi thu đám khôỉ lỗi này vào trong nạp giới, khuôn mặt Tiêu Viêm có chút cổ quái, liếc mắt nhìn lão giả áo xám bị đánh hộc máu lúc nãy. Trong lòng hắn thầm nghĩ, nếu để lão già này biết chỉ cần thông qua một biện pháp đơn giản đã không chế được toàn bộ, thì lão có tức giận tới mức phun thêm ngụm máu nữa không?

"Tiểu tử này... lại thật sự có thể thu phục được đám khôỉ lỗi kia."

Trong lúc Tiêu Viêm vẫn còn đang ngơ ngẩn thì mọi người trên quảng trường cũng bắt đầu xầm xì bàn tán. Vài phút trước đây, mười bộ khôỉ lỗi Đấu Tông đỉnh phong liên hợp đủ sức chống lại một Đấu Tôn nhị tinh, thế nhưng sau đó lại bị Tiêu Viêm thu phục một cách chóng vánh, nên nhất thời, mọi người đều khó có thể tin. Trong mắt bọn họ, sự hâm mộ và ghen ghét không thể nào che dấu được. Một bộ khôỉ lỗi có thực lực tương đương Đấu Tôn nhị tinh này, tùy tiện đặt ở chỗ nào cũng đủ làm khốỉ người đỏ mắt.

Trong những người này, đặc biệt là những người có quan hệ với Tiêu Viêm, tỷ như đám người Băng Hà tôn giả, Lôi tôn giả, vừa sẫm soi đỏ mắt vừa lộ vẻ không cam lòng. Thực lực của Tiêu Viêm càng mạnh thì họ lại càng cảm thấy uy hiếp.

Đối với ánh mắt của mọi người, Tiêu Viêm chỉ thoáng liếc qua một vòng

rồi quay đi. Dù chúng có nhìn mình không vừa mắt thì cũng không dám động thủ ở nơi này. Mục tiêu chuyến đi này của bọn họ là Thiên Giai đấu kỹ ở bên trong di tích, trước khi lấy được nó, làm sao có thể sống chết một phen với Tiêu Viêm được.

"Cạch..."

Không lâu sau khi Tiêu Viêm thu mười bộ khôi lỗi vào trong nạp giới, thạch môn đột nhiên vang lên tiếng kẽo kẹt của cơ quan chuyển động, mà cửa đá nặng nề kia cũng từ từ mở ra một khe hở.

Từ khe hở đó, một luồng khí tức viển vông vô cùng thô lương chậm rãi phiêu đảng ra, làm sắc mặt của không ít người ở đây trở nên trang trọng lên. Đồ vật từ thời viển cổ, đối với nhiều người được xem tương đối thần thánh.

Nhìn thấy cửa đá mở ra, thân hình Tiêu Viêm nhẹ nhàng phiêu dật về sau, trở lại vị trí trước đây. Thấy động tác này của hắn, không ít người ở đây đều biến sắc, trong lòng thầm mắng to tên tiểu tử gian trá. Tiêu Viêm bày tỏ thái độ mình không phải người đầu tiên tiến vào thần bí di tích.

Đại môn mở ra hoàn toàn, tiếng kẽo kẹt kia cũng từ từ tan biến. Trên quảng trường, người này ngó người kia, hiển nhiên không ai nghĩ mình sẽ làm người tiên phong tiến vào trong cả.

Đối với bầu không khí tĩnh mịch trên quảng trường, Tiêu Viêm lại không hề để ý tới, ngón tay vuốt vuốt nạp giới. Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện nơi khóe miệng hắn, thật không ngờ rằng vừa vào di tích đã thu được bảo bối cỡ này, quả là đại cơ duyên a.

Trên quảng trường, thỉnh thoảng lại có thêm một số cường giả tiến vào, hiển nhiên là những người phát hiện ra mảnh khóe trong đường lửa, mà số lượng thì đang có xu hướng càng ngày càng tăng lên. Đám cường giả này và các thế lực còn lại không còn bình tĩnh được nữa. Một lát sau, rốt cuộc có người không kiềm chế được, tiến lên làm người tiên phong, chậm rãi đi vào cửa đó, may mắn là lần này không truyền ra bất kỳ tiếng kêu rên thảm thiết nào.

Nhìn chú chuột bạch đi vào không xảy ra vấn đề gì, mọi người thở phào như trút được gánh nặng trong lòng. Bạn đang đọc truyện tại -
www.Truyện FULL

- Đi!

Tiêu Viêm mỉm cười, quát nhẹ một tiếng, bàn chân đạp mạnh xuống đất, thân hình hóa thành một bóng đen nhanh chóng lao về phía cửa đá. Ngay sau đó, đám người Tiêu Y Tiên cũng theo sát phía sau.

"Mịa, tên này giao hoạt thật"

Nhìn thấy cảnh không có nguy hiểm gì Tiêu Viêm mới động thân, không ít người trong lòng mắng chửi không ngớt. Sau đó ai cũng thi triển thân pháp, tốc độ tăng đến mức tối đa, giống như một cơn đại hồng thủy tràn vào bên trong đại điện.

Tốc độ của đám người Tiêu Viêm cực kỳ nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã lướt qua cửa đá, sau đó hơi trì hoãn lại, mấy cặp mắt tròn xoe nhìn cảnh tượng kì lạ trước mắt.

Hiện ra trước mặt bọn họ là một tòa đại điện vô cùng tráng lệ. Người đứng trong đó nhỏ bé không đáng nhắc đến. Mọi người phóng tâm mắt ra chung quanh, bốn phía của đại điện hiện tại có không ít hành lang sâu hun hút, không biết dẫn đến nơi nào. Vào lúc này có không ít cường giả của các thế lực xông tới, bắt đầu chia thành từng nhóm tiến vào các lối thông đạo kia.

- Tử Nghiên, có thể cảm ứng được không?

Nhìn những lối đi không thấy được điểm cuối, Tiêu Viêm nhướn mày, hỏi Tử Nghiên đang ở bên cạnh. Nơi này mới chỉ là phần ngoài cự điện, tiến vào trong sẽ càng thêm phức tạp, nếu cứ xông vào lung tung như vậy sẽ rất dễ gặp phải rắc rối.

- Có thể cảm giác được mùi dược liệu, nhưng rất mơ hồ. - Cánh mũi của Tử Nghiên khẽ động.

- Cùng đi nào. - Tiêu Viêm hơi kinh hỉ vội vàng nói:

- Ừ.

Tử Nghiên gật đầu, xác định phương hướng một lần nữa, rồi lao về phía một lối đi, đám người Tiêu Viêm vội vàng đuổi theo.

Lối đi trong cự điện vô cùng rộng lớn, người đi vào đó giống như những con kiến nhỏ. Dọc đường còn thấy được một số cường giả khác tới đây tầm bảo, nhưng may mắn bọn họ cũng không tới quấy rầy.

Ở hai bên của những thông đạo này, thỉnh thoảng sẽ thấy được một số khuê các, còn có cả đám người chen chúc ở đó như trộm cướp, muốn đào ba tấc đất lâu các lên để cướp đoạt một phen. Tuy rằng hành động như vậy rất dã man nhưng vẫn có một số người gặp được may mắn, thu thập được công pháp và đấu kỹ, có điều cấp độ không quá cao, chỉ cỡ Địa giai mà thôi. Nhưng những người sở hữu bảo bối cũng gặp phải không ít cặp mắt dòm ngó.

Đoàn người Tiêu Viêm đi theo phương hướng của mùi dược liệu kia, đôi lúc rảnh rỗi cũng xông vào mấy lâu các đó, nhưng không tìm được vật nào hữu dụng. Nghĩ lại thì những bảo bối chân chính chắc sẽ chẳng đặt ở chỗ như thế này.

Thấy không thu hoạch được gì ở đây, đoàn người Tiêu Viêm thu liễm dần, một lòng đi theo sau Tử Nghiên. Sau khoảng mười lăm phút đi trong hành lang này, Tử Nghiên rốt cuộc cũng dừng lại.

Thấy nàng dừng bước, đám người Tiêu Viêm đưa mắt về phía trước. Ở đó, xuất hiện một cái cửa đá cực kỳ cổ xưa, trên nó bám đầy rêu xanh đen sẫm, làm người ta có thể cảm giác được những dấu ấn của năm tháng.

- Mùi vị dược liệu ở đây là dày đặc nhất, hẳn là nơi chứa dược liệu, không biết trải qua bao nhiêu năm như vậy có bị hỏng hay không. - Tử Nghiên chỉ vào cửa đá, nói nhẹ nhàng.

- Thử là biết ngay, cường giả Đấu Thánh hẳn có biện pháp bảo tồn dược liệu vĩnh viễn.

Tiêu Viêm lắc đầu chậm rãi tiến tới cửa đá, đầu tiên là cẩn thận kiểm tra một phen. Sau khi phát hiện không có bất kỳ cơ quan bẫy rập nào mới dùng sức đẩy cửa đá ra.

"Uỳnh uỳnh."

Một tiếng động trầm thấp vang lên từ bên trong. Cửa đá nặng nề bám đầy

bụi bặm chậm rãi mở ra, mùi thuốc tích tụ không biết bao nhiêu năm tháng trào ra, làm tinh thần mọi người hơi căng lên. Ngửi được mùi thơm đó, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua vẻ vui mừng, tay dồn thêm lực đẩy mạnh cửa đá ra.

Ngay khoảnh khắc cửa đá mở, ánh sáng chói mắt chiếu ra từ bên trong, làm đám người Tiêu Viêm khẽ híp mắt lại, nhanh chóng lui về sau hai bước, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tùy thời có thể xuất thủ đối phó bất kỳ tình huống nguy cấp nào.

Khi ánh sáng giảm dần, mọi người bắt đầu mở mắt ra, chợt ai nấy đều nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh.

Sau cửa đá, không phải là thạch thất như mọi người tưởng tượng, mà là cả một cánh rừng...một cánh rừng từ thời viễn cổ do các dược liệu quý hiếm tạo thành.

- Mẹ kiếp....dược liệu trong Vạn Dược sơn mạch của ta so với nơi này quá thực như cửu ngư nhất mao. Hùng Chiến trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm mấy dược liệu cực kì hiếm thấy ở vùng rìa rừng rậm.

"Hô!"

Tiêu Viêm cũng bị mảng rừng rậm dược tạo thành từ dược liệu này dọa đến ngẩn ngơ, một lát sau mới khôi phục tinh táo, vội vàng kéo cả đám vào, sau đó liền đóng cửa đá lại. Mặc dù biết rằng những thứ này cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng với đám người như trộm như cướp kia, nhưng tổng thể vẫn che dấu được một chút. Dược liệu dự trữ khổng lồ như vậy với một số thế lực mà nói thì tuyệt đối có sức hấp dẫn không thể kháng cự.

- Oa ha ha ha, đây mới là thiên đường a!

Giờ phút này, hai mắt Tử Nghiên tràn đầy vẻ thèm thuồng, tay quệt qua lau nước miếng, cuối cùng vẫn không kìm được mà nhảy bổ tới, xông vào trong đám linh chi nồng nặc năng lượng, nhét đầy miệng. Dược liệu nơi này trải qua vô số năm trưởng thành, năng lượng nồng đậm dị thường. Đối với Tử Nghiên, đây toàn là vật đại bổ, mặc dù không trải qua quá trình luyện chế của Tiêu Viêm, khẩu vị có kém đi một chút, nhưng bù lại năng lượng dồi dào cũng đủ thỏa mãn khẩu vị của Tử Nghiên.

Nhìn thấy cử động của nàng, đám người Tiêu Viêm dở khóc dở cười. Hắn đảo mắt quét qua, mạnh mẽ nén lòng muốn thu hết đám dược liệu trong cánh rừng này, đoạn phát tay lên đi vào chỗ sâu của rừng rậm. Hiện giờ không có đủ thời gian để hắn mang đi hết cánh rừng dược liệu này.

- Đi thôi, tìm Hồn Anh Quả trước đã!

Đám người Tiểu Y Tiên cũng gật đầu đồng ý, mạnh mẽ kéo Tử Nghiên đang mải mê măm măm dược liệu đi, sau đó đi vào sâu trong rừng rậm cùng với Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 1240: Hồn Anh Yêu Thụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khu rừng từ thời viễn cổ này đượm một mùi hương thơm lạ lùng, sương mù nhàn nhạt bao phủ khắp khu rừng, thỉnh thoảng xuất hiện mấy con thú phóng ra từ bụi cỏ. Một bầu không khí bình thản, nhìn qua tựa như tiên cảnh.

- Mảng rừng rậm này trải qua vô số năm tháng phát triển, tự nó đã hình thành thế giới riêng. Ở nơi này có không ít ma thú cực mạnh, mọi người cẩn thận nhé.

Mấy thân ảnh xẹt qua trên không, sau đó đáp xuống trên một cây đại thụ. Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lướt qua xung quanh, nhẹ giọng nhắc nhở. Hắn cảm ứng được bên trong phiến rừng rậm này có không ít khí tức cường hãn, hiển nhiên do ma thú nơi này phát ra.

- Ủ. Hơn thế nữa, không ít ma thú nơi này đều có nòi giống từ thời viễn cổ, lực chiến đấu mạnh mẽ, nếu như bị quán vào, sẽ gặp không ít phiền phức đấy.

Thiên Hỏa tôn giả gật đầu, trầm giọng nói.

- Hừ, ma thú viễn cổ thì sao chứ? Yên tâm, đi theo ta sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tử Nghiêן khẽ chu lên, mũi chân điềm nhẹ, thân thể mềm mại nhanh chóng lao ra, tiến vào sâu trong rừng rậm.

- Đi theo nha đầu này thì sẽ an toàn hơn một chút.

Tiêu Viêm mỉm cười nhìn mọi người, sau đó liền đuổi theo Tử Nghiêן.
Bạn đang đọc truyện được copy tại

Mảnh rừng rậm này có diện tích không hề nhỏ, với tốc độ của đám người Tiêu Viêm, đi gần mười mấy phút đồng hồ vẫn chưa nhìn thấy được điềm cuối. Bởi vậy, có thể thấy vốn liếng của vị cường giả Đẩu Thánh viễn cổ kia đầu tư vào nó không hề nhỏ.

Từ đầu đến giờ, đám người Tiêu Viêm cảm ứng được không ít khí tức hung hãn, thậm chí nhiều lần nhìn thấy quái thú thân hình khổng lồ lại vô cùng dữ tợn, nhưng tất cả đều không dám xuất hiện trước mặt họ. Có lẽ bởi vì Tử Nghiêן thân là Thái Cổ Hư Long thời viễn cổ, long uy như ẩn như hiện làm cho những ma thú này không dám chủ động quấy rầy, nhờ đó, hành trình của đám người Tiêu Viêm rất thuận lợi.

"Xuy!"

Thân ảnh mấy người nhanh chóng xẹt qua rừng rậm, đột nhiên, Tiêu Viêm ngừng đi chuyên, quay đầu nhìn về phương Bắc, chau mày.

- Có chuyện gì sao?

Thấy vậy, Tiểu Y Tiên vội vàng hỏi.

- Có những người khác tiến vào, hơn nữa nhân số lại không ít.

Tiêu Viêm trả lời.

- Xem ra bọn họ cũng phát hiện ra cửa đá kia rồi.

Lông mày Tiểu Y Tiên nhíu lại, lo lắng nói.

- Không phải, là từ một hướng khác, xem ra cửa vào của khu rừng này không chỉ có một cái.

Tiêu Viêm lắc đầu, trong giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Xem ra cần phải tăng nhanh tốc độ tìm kiếm rồi.

- Cảm ứng được rồi!

Lời nói Tiêu Viêm vừa dứt thì khuôn mặt của Tử Nghiên bỗng xuất hiện vẻ vui mừng lẫn sợ hãi:

- Hồn Anh Quả?

Trong lòng Tiêu Viêm căng thẳng, vội vàng hỏi.

- Ừ, không nhầm đâu. Đối với mùi vị loại thiên tài địa bảo như thế, ta quen thuộc hơn người rất nhiều.

Tử Nghiên gật đầu, không chút chậm trễ, thân hình lướt nhanh đi, đám người Tiêu Viêm cũng vội vàng theo phía sau.

Xuy xuy...!

Nơi sâu thẳm rừng rậm, âm thanh như xé gió vang lên không ngừng. Bởi vì sợ có người đuổi theo nên tốc độ mọi người tăng lên rất nhiều, cả đoàn đuổi theo sát nút Tử Nghiên. Sau khoảng hơn mười phút đồng hồ, thân hình Tử Nghiên nhẹ nhàng đáp xuống đất, ánh mắt không ngừng nhìn về phía trước.

Thân hình Tiêu Viêm cũng đáp xuống ngay bên cạnh, ánh mắt hắn nhìn theo hướng nhìn của Tử Nghiên, sau đó liền động lại. Trên mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên, không thể che dấu nổi.

Hiện ra trước mặt đám người Tiêu Viêm là một cái hồ lớn chừng mười trượng, nước trong hồ trong suốt đến dị thường, nhưng nhìn kỹ lại thì không thể thấy được đáy. Giữa hồ có một khối đất nổi lên, giống hệt như mô hình thu nhỏ của hòn đảo giữa biển khơi vậy, mà ở trên đó thì xuất hiện một gốc cây nhỏ cực kì quái dị.

Toàn thân cây ánh lên một màu bạc xám tro, các nhánh cây đan xen quấn lại với nhau, y hệt như dây leo, tạo thành một hình dạng uốn cong vô cùng

quái dị. Nếu quan sát nó từ xa, sẽ liên tưởng đến hình dạng phụ nữ có thai, mà bên trong bụng do những nhánh cây tạo thành có thể thấy kim quang lóe ra mờ mờ ảo ảo.

- Quả nhiên là Hồn Anh yêu thụ.

Nhìn thấy loại thực vật có hình dáng cổ quái này, cuối cùng Tiêu Viêm cũng bỏ được viên đá đang đè nặng trong lòng, vui vẻ nói.

- Nếu tìm được rồi thì còn chờ gì nữa, động thủ thôi.

Hùng Chiến nhếch miệng cười nói.

- Từ từ, tất cả thiên địa linh vật đều có linh thú thủ hộ. Hồn Anh Quả này lại là kỳ bảo để trui luyện linh hồn, có công dụng lớn lao với một số ma thú, cho nên sẽ không thiếu ma thú canh giữ đâu.

Tử Nghiên lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn xung quanh hồ nước, nắm chặt hai đấm lại. Một quyền cách không phát ra, hung hăng đánh xuống mặt nước, tạo thành một khoảng trống không lồ.

"*Ầm*"

Một quyền vừa đánh ra, mặt hồ đang phẳng lặng bỗng dậy sóng mãnh liệt. Chợt một bóng ma rờ rờ hiện lên trước tầm mắt mọi người, cuối cùng vang lên tiếng phá nước, đôi mắt không lồ hiện lên hung quang, quét nhìn xung quanh.

- Hóa ra là Thông Thiên Giao, ma thú này ở bên ngoài đã hoàn toàn tuyệt tích.

Nhìn con ma thú không lồ kia, Tử Nghiên không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên con cự quái kia. Dáng nó thon như rắn, thân thể đầy những lân phiến màu xanh. Thân thể không lồ của nó chỉ hiện một phần trên mặt nước, trên đỉnh đầu có một đoạn trường giác đen nhánh, nhiều đường vân huyền dị, đôi lúc còn lóe lên quang mang màu xanh lam.

Loại viễn cổ ma thú Thông Thiên Giao này, Tiêu Viêm từng đọc qua về nó trên sách cổ. Thời viễn cổ, nó nổi danh nhờ lực chiến đấu cường hãn, nghe

nói trong cơ thể Thông Thiên Giao còn có huyết mạch của Long tộc. Nếu như thanh tẩy hết phần tạp trong máu, lại kinh lịch qua nhiều lần lôi kiếp thì nó rất có thể sẽ đủ sức tiến hóa thành Thái Hư Cổ Long.

- Không thể ngờ được ở chỗ này lại có Thông Thiên Giao.

Tiêm Viêm kinh hãi than thở, sau đó nhìn sang Tử Nghiên, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Giao cho ta đi.

Thực lực của Thông Thiên Giao ở vào khoảng thất cấp đỉnh phong, nhưng dựa vào huyết mạch và lực lượng thì cho dù là cường giả Đấu Tôn cũng đủ sức đánh một trận. Tuy đám người Tiêm đủ sức thu thập nhưng nếu có cách xử lý mà không cần phải động đao kiếm thì quá tuyệt vời. Vạn nhất trong lúc giao đấu, đại gia hỏa này bộc phát thú tính, phá hỏng Hồn Anh Quả, vậy thì muốn khóc cũng không ra nổi nước mắt.

Tử Nghiên nhảy từ cành cây xuống, nhẹ nhàng phiêu phù trên mặt nước. Tử quang lượn lờ quanh cơ thể, phía trên đầu hóa thành quang long tử sắc dài hơn một trượng, ngửa mặt lên trời gào to.

Hình thể tử long tuy nhỏ nhưng lại là Thái Hư Cổ Long chân chính, là tồn tại cao nhất trong giới ma thú. Hơn nữa trong cơ thể Thông Thiên Giao có huyết mạch cùng loại nên long uy phát ra càng mãnh liệt hơn rất nhiều.

Sau tiếng gầm thét của tử long, sự hung hãn trong mắt Thông Thiên Giao dần thu liễm lại, thân thể cao lớn khựng lại rồi lùi về trong nước. Đầu nó vươn về phía Tử Nghiên, ôn hòa hết mức y hệt như sủng vật.

Thấy thế, đám người Tiêm Viêm thở phào nhẹ nhõm. Tử Nghiên sờ sờ đầu Thông Thiên Giao, sau đó chỉ chỉ vào cây Hồn Anh yêu dị.

Nhìn theo ngón tay Tử Nghiên chỉ chỉ, con Thông Thiên Giao sừng sốt trong chốc lát, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng. Nó thủ hộ Hồn Anh Quả nhiều năm như vậy, hiển nhiên không muốn chấp tay đưa lên cho người ta, nhưng từ cơ thể Tử Nghiên lại phát ra huyết mạch uy áp mạnh mẽ, làm nó không thể nào kháng cự. Nhất thời bộ dạng cực kỳ ủ rũ, nhìn qua vô cùng đáng thương.

- Có thể bù đắp lại cho nó phần nào không? Nó thật đáng thương quá.

Nhìn thấy bộ dạng Thông Thiên Giao, tâm tư Tử Nghiên mềm nhũn ra, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm.

Thân hình Tiêu Viêm xuất hiện bên cạnh Tử Nghiên ngay tức thì, chấp tay chào hỏi Thông Thiên Giao nói:

- Thật sự xin lỗi, vốn không muốn đoạt vật yêu thích của người nhưng Hồn Anh Quả lại quá quan trọng với chúng ta. Loại kỳ bảo này có tác dụng to lớn với linh hồn. Nhưng với ma thú chủ tu lực lượng thì linh hồn càng đại cũng không mang lại tác dụng gì lớn lao. Ở đây ta có hai loại đan dược mang lại hiệu quả trui luyện cho ma thú, sẽ giúp ích rất nhiều cho người. Người có huyết mạch Cổ Long, quá trình Hóa Hình gặp khó khăn không nhỏ, gốc cây Hóa Hình thảo sẽ hữu ích.

Nghe được ba chữ Hóa Hình Thảo, hai mắt Thông Thiên Giao sáng rực lên, lúc này mới gật mạnh đầu.

Nhìn cảnh này, trong lòng Tiêu Viêm mới thâm buông lỏng, tranh thủ lấy đan dược cùng với một hộp ngọc ra. Thông Thiên Giao há miệng nuốt toàn bộ vào trong bụng. Được bù đắp bằng những thứ này, nó cảm thấy vô cùng hài lòng, thân thể cao lớn động đậy rồi lại lặn xuống hồ.

Xong việc với tên to lớn này, Tiêu Viêm nhún nhún vai với Tử Nghiên, thân hình chợt động, tiến tới đảo nhỏ trên hồ.

Đứng bên cạnh Hồn Anh Yêu Thụ, Tiêu Viêm mới phát hiện, bên trong nhánh cây giống như thai phụ mang thai kia có hai quả trái cây màu vàng cỡ như nắm tay, hình dạng giống như trẻ sơ sinh. Một mùi thơm thoang thoang tràn ra, làm linh hồn Tiêu Viêm nơi mi tâm không khỏi rung động.

- Thu thập hết đi, quái thú trong rừng rậm rục rịch rồi, xem ra có không ít người xông vào.

Đám người Tiểu Y Tiên tiến tới, thúc giục Tiêu Viêm mau hành động.

Tiêu Viêm gật đầu, thuận tay chặt xuống một đoạn nhánh cây của Hồn Anh Yêu Thụ, sau đó nhanh chóng làm thành hai hộp gỗ hơi thô ráp. Hồn Anh Quả này cực kỳ kỳ dị, không thể dùng bất kì vật nào chứa đựng, chỉ có

thể dùng chính nhánh cây của nó để làm vật chứa.

Chế tạo hai hộp gỗ xong, Tiêu Viêm cẩn thận cắt từng phần nhánh cây ra, sau đó nhanh chóng hái hai trái Hồn Anh Quả, đặt cẩn thận vào bên trong hộp gỗ, rồi thu nó vào nạp giới.

"Cuối cùng cũng lấy được Hồn Anh Quả..."

Thu Hồn Anh Quả vào trong nạp giới, rốt cuộc tảng đá trong lòng Tiêu Viêm cũng được bỏ đi. Hoàn thành được nhiệm vụ, Dược Lão có thể khôi phục lại lực lượng đỉnh phong rồi!

- Đi thôi.

Cất xong Hồn Anh Quả, Tiêu Viêm định nhanh chóng rời đi. Nhưng Tử Nghiên ở bên cạnh khựng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm chỗ sâu trong rừng rậm, lẩm bẩm:

- Tại sao? Ở nơi đó...như đang có một thứ kêu gọi ta.

Ánh mắt Tử Nghiên giờ phút này xuất hiện vẻ mờ mịt và mê ly. Cảm giác này, đến từ huyết mạch của nàng.

-----oOo-----

Chương 1241: Long Hoàng Căn Nguyên Quả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Tử Nghiên nói, đám người Tiêu Viêm sửng sốt, ta nhìn người người nhìn ta. Rồi nhìn theo hướng nàng, chỉ thấy rừng rậm liên miên, không có gì bất thường.

Tiêu Viêm hơi do dự, Tử Nghiên không thể tự dưng nói hoang. Nàng là người của Thái Hư Cổ Long nhất tộc, đừng nói là hắn. Cho dù cả Dược Lão cũng không thể biết rõ được. Tiếng gọi thần bí này chỉ có bản thân Tử Nghiên có thể cảm giác được mà thôi. *"Làm sao đây? Tiếng ma thú ở phía rừng rậm ngày càng lớn, có thể hấp dẫn không ít cường giả lại đây.."* Tiểu Y Tiên nhìn Tiêu Viêm nói.

Tiêu Viêm nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua Tử Nghiên đang chăm chú ngó về phía khu rừng rồi gật đầu trầm giọng nói: *"đi qua thử xem sao. Ta rất muốn biết bảo bối chân chính là như thế nào? Những kẻ khác không có long uy chân nhiếp* nên sẽ rất dễ bị ma thú tập kích, chúng ta vẫn còn thời gian"*

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, khuôn mặt của Tử Nghiên hiện lên vẻ vui mừng, chân điểm nhẹ lên mặt đất một cái rồi lao vút vào bên trong mảnh rừng rậm kia. Đám người Tiêu Viêm thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Hơi thở của ma thú ở trong thâm lâm càng hung hãn hơn bên ngoài. Thậm chí có mấy hơi thở hung hãn, bất quá có long uy của Tử Nghiên nên dù có cảm giác được sự tồn tại của Tiêu Viêm cũng phải chần chờ một chút sau đó rút trở về, trong trí nhớ của chúng, kẻ có được cỗ hơi thở này đều là những kẻ cực kỳ nguy hiểm, có thể tránh được thì nên tránh càng xa càng tốt.

Tất nhiên, trong viễn cổ thâm lâm này vẫn có không ít kẻ đều nghĩ như vậy, nhưng bọn chúng đều không biết được chủ nhân của cỗ long uy này chỉ là một Thái Hư Cổ Long đang trong thời kỳ ấu niên mà thôi.

Bất quá mặc kệ nơi đây có nguy hiểm cỡ nào nhưng nhóm người Tiêu Viêm cũng không gặp trở ngại gì nhiều. Đi xuyên qua thâm lâm khoảng gần mười phút, tốc độ đoàn người bắt đầu chậm lại... *"Hơi thở xung quanh đây đã biến mất hết rồi"* Tiểu Y Tiên như nhận ra cái gì liền thấp giọng nói.

Nghe vậy sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, cảm ứng qua một chút liền phát hiện mấy hơi thở hung hãn trước kia giờ phút này hoàn toàn biến mất.

"Sao thế này?" Thiên Hỏa tôn giả biến sắc, hiện lên vẻ đề phòng. Ở địa phương này mà không cẩn thận giữ mình thì e rằng sẽ vĩnh viễn nằm lại nơi đây.

"Không cần lo lắng, nơi này là trung tâm của rừng rậm thâm lâm rồi" Tử Nghiên nhẹ giọng nói, mắt gắt gao nhìn về phía trước cách đó không xa, nơi đó là một chỗ bằng phẳng, cây cỏ xanh mướt không có chút gì bất thường. Tình trạng này làm cho đám người Tiêu Viêm có chút bực bội, đây là nơi kêu gọi Tử Nghiên sao?

Tử Nghiên hạ xuống, sau đó bước đi khoảng chừng mười bước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng hẳn, cánh tay nhẹ nhàng chạm vào mảnh không gian trước mặt, đột nhiên một đạo kim quang xuất hiện.

Kim quang xuất hiện bất ngờ, trong mắt mọi người lóa lên vẻ kinh ngạc. Kim quang phát ra có hình chiếc bát lật úp, diện tích phía dưới chừng mười mấy trượng vuông. Tuy kim quang chói mắt nhưng hầu hết bị rừng cây che chắn, nếu không bay đến gần thì cũng không cách nào nhìn thấy được.

"*Đây là cái gì?*" mọi người đi đến bên Tử Nghiên, chăm chú nhìn lồng ánh sáng trước mắt, mặt ngưng trọng. Lúc kim quang tráo thân bí này hình thành, bọn họ cảm giác được một cỗ áp lực đang đè ép, đám người Tiêu Viêm hiểu được cho dù có liên thủ cũng không thể phá được kim quang tráo này. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

"*Nó là linh thú tráo, lúc còn sống là ma thú có thực lực rất mạnh, chỉ khi chết đi mới ngưng tụ ra linh thú tráo này*" bàn tay nhỏ bé của Tử Nghiên vuốt ve lên linh thú tráo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ bi thương.

Tiêu Viêm lặng im, nếu như thứ này triệu hoán Tử Nghiên thì rất có thể chủ nhân của linh thú tráo này là người của Thái Hư Cổ Long nhất tộc.

"*Không đúng...*" Tử Nghiên sờ sờ vào linh thú tráo, khuôn mặt chợt biến đổi nói "*Linh thú tráo này không có khí tức của Thái Hư Cổ Long, có một chút khí tức sót lại của Thiên Yêu Hoàng Tộc*", "*Thiên Yêu Hoàng Tộc?*" "*Ừ, nhưng khí tức này tinh thuần hơn khí tức của Thiên Yêu Hoàng Tộc hiện nay nhiều*".

Nghe nói thế mọi người liếc nhìn nhau một cái, chẳng lẽ bên trong này còn có viễn cổ Thiên Yêu Hoàng Tộc sao? "*thử mở nó ra xem thì sẽ biết ngay thôi*" Hùng Chiến ở bên cạnh đề nghị.

Tử Nghiên khẽ gật đầu, nếu đã đến thì cũng nên vào trong xem thử coi nó ra sao. Lập tức vung tay, từ đầu ngón tay một luồng kim hoàng huyết dịch xuất hiện, ngón tay sau đó chạm nhẹ vào linh thú tráo làm xuất hiện một đạo kim hoàng sắc (*màu vàng kim) huyết ngân. "*Linh thú tráo này chỉ có huyết mạch cùng loại mới mở ra được*", lúc kim hoàng sắc huyết ngân hiện ra thì phong ba nổi lên, lồng ánh sáng chớp lóe, khe nứt không gian xuất hiện, sau đó từ từ mở bung ra. "*Đi thôi...*".

Thấy thế, Tử Nghiên vung tay lên một mình bước vào trước, đám người Tiêu Viêm chần chừ một chút rồi cũng theo sau. Lúc mọi người vào hết thì linh thú tráo dao động, kim quang liệt phùng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vừa bước vào, rừng rậm sâm lâm um tùm nháy mắt biến mất, mà thay vào đó là một mảnh bình nguyên hoang vắng thê lương.

Đạp vào tầm mắt mọi người là một bình nguyên rộng lớn, mặt đất bị nhuộm một màu xích hồng(*đỏ hồng), nhìn sơ qua giống như mặt đất nhuộm đẫm bởi máu vậy. Nhìn về phía xa liền thấy tại trung tâm mảnh bình nguyên này có một tế đàn cao cả trăm trượng, một hơi thở uy nghiêm từ tế đàn tràn ra, làm cho đầu khí trong cơ thể đám người của Tiêu Viêm bị tắc nghẽn không lưu chuyển được, "*uy áp khủng khiếp thật!*"

Ai nấy nhìn nhau không nói nên lời, ai cũng kinh hãi vô cùng. Chỉ là uy áp mà có thể làm cho bọn họ bị như vậy. Như vậy chủ nhân của nó sẽ mạnh tới mức nào?

Tử Nghiên đi tới, ánh mắt nhìn chăm chú vào tế đàn kia trăm ngăm. Sau đó chân điểm nhẹ một cái lao vút đi, xem ra nàng không bị uy áp này ảnh hưởng.

Thấy Tử Nghiên làm thế, đoàn người Tiêu Viêm vội vàng đuôi theo. Một khắc sau tất cả đã đến tế đàn.

Đến gần tế đàn thần bí này, một hơi thở tang thương từ xa xưa truyền đến làm cho tâm tình mọi người thoáng nặng trĩu.

Đứng trên tế đàn, từ đó có thể thấy từng bậc thềm xanh xa xa. Ánh mắt Tử Nghiên kinh ngạc nhìn nơi cuối thềm, cảm giác có ai đó kêu gọi ngày càng mãnh liệt. "*Phù...*".

Nhẹ nhàng thở một hơi, Tử Nghiên ngưng trọng hẳn, bàn chân đạp mạnh một cái hóa thành một tia sáng lướt về phía xa.

Đám người Tiêu Viêm theo sát phía sau, lúc tới chỗ Tử Nghiên thì thấy nàng đang kinh sợ, nhìn theo ánh mắt của nàng chỉ thấy trên thạch đài, hai màu Tử-Kim(*Tím-Vàng) ở trung ương tế đàn tản ra, một khe nứt dài nửa

thước, bên trong khe nứt có một loại cây giống như dây leo từ khe nứt vươn ra. Tuy nhỏ bằng ngón cái thôi nhưng uốn lượn vòng quanh như cự long, trên chóp cây có một quả trái cây nhỏ treo lơ lửng.

Trái này chỉ cỡ lòng bàn tay, hoa văn hai màu Tử-Kim lưu chuyển trên bề mặt. Nhìn kỹ, hoa văn kim sắc uốn lượn như như một đầu Thái Hư Cổ Long thu nhỏ vô số lần, mà hoa văn tử sắc thì giống như một đầu Thiên Yêu Hoàng Tộc đang vỗ cánh.

Quả thật là Thiên Yêu Hoàng, tuy không giống như Tiêu Viêm đã thấy qua nhưng hình dáng này nhìn qua là rất tương đồng. "*quả cây có hình Thái Hư Cổ Long và cả Thiên Yêu Hoàng Tộc?*"

Nhìn quả cây kỳ lạ này, đám người Tiêu Viêm ta nhìn người, người nhìn ta mà mờ mịt. Láy năng lực chế được của hắn mà còn chưa từng nghe qua loại kỳ bảo này.

"*Uy áp từ đây phát ra*" Tiểu Y Tiên thấp giọng, từ giọng nói có thể nhận ra cảm xúc khó tin của nàng.

Nghe nàng nói, đám người Tiêu Viêm chấn động, lúc này mới nhận ra cỗ uy áp trong phiến thiên địa này là từ Long Phượng kỳ dị này phát ra.

"Đây là Long Hoàng căn nguyên quả, chỉ tồn tại trong cổ thư của tộc mà thôi. Mà hình phượng kia cũng không phải là Thiên Yêu Hoàng bây giờ mà là tiên tổ từ viễn cổ - Viễn Cổ Thiên Hoàng. Quả cây này cần hấp thu sinh mệnh lực của Thái Hư Cổ Long với Thiên Yêu Hoàng mới có thể xuất hiện. Long Hoàng căn nguyên quả dù chỉ thấy trong cổ thư nhưng cũng chỉ từng xuất hiện qua năm lần, lần này là lần thứ sáu!".

Ánh mắt Tử Nghiên kinh ngạc nhìn Long Hoàng căn nguyên quả chỉ có trong truyền thuyết, sau đó quay lại nhìn về phía bình nguyên. Từ trên nhìn xuống, có thể nhìn thấy mảnh thổ địa màu đỏ hồng như đang vờn quanh hai bộ hài cốt khổng lồ, mang hình dáng cự long và Thiên yêu hoàng. Thật không ngờ nơi này lại là nơi vẫn lạc của một Thái Hư Cổ Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng.

Chú thích:

Chấn nhiếp*: hù dọa, uy hiếp.

-----oOo-----

Chương 1242: Hoàng Hiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hài cốt không lồ cuộn thành hình tròn, đem nguyên linh trụ, cũng là tế đàn...lấy nó làm trung tâm bao bọc lại.

Tử Nghiên cùng mọi người khiếp đảm nhìn hài cốt, ai nấy đều kinh hãi, mắt trợn trừng. Thái Hư Cổ Long cùng Viễn Cổ Thiên Hoàng chỉ là thứ tồn tại trong truyền thuyết giờ xuất hiện tại đây, dù nó chỉ là hài cốt nhưng cũng đủ làm người khác rung động không ngừng. *"Khó trách chỗ này có Long Hoàng căn nguyên quả, nơi này vốn là nơi vẫn lạc của Thái Cổ Hư Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng..."* Tiêu Viêm lâm bẫm.

"Viễn Cổ Thiên Hoàng cùng Thái Cổ Hư Long đều là ma thú chí tôn, nhưng hai bên tương khắc như nước với lửa, vừa đụng mặt là động thủ rồi. Như vậy hài cốt này chắc là do hai người bọn họ giao chiến rồi trọng thương mà vẫn lạc." Tử Nghiên nhẹ giọng nói. *"Nhưng khí tức của Viễn Cổ Thiên Hoàng yếu hơn Thái Hư Cổ Long, nếu không linh thú tráo này lấy khí tức của Viễn Cổ Thiên Hoàng làm chủ rồi."* Tiêu Viêm khẽ gật đầu nhìn Tử Nghiên nói *"giờ ngươi có dự định gì không?"*.

Long Hoàng căn nguyên quả là vật cực kỳ quan trọng, ngay cả Tiêu Viêm còn không thể nhận ra nó bởi vậy hẳn không biết xử lý ra sao.

"Long Hoàng căn nguyên quả phải lấy đi, nếu không vạn nhất bị Thiên Yêu Hoàng Tộc lấy được lúc đó trong tộc bọn họ sẽ xuất hiện long hoàng huyết mạch chí tôn, Thái Hư Cổ Long nhất tộc sẽ bị uy hiếp" khuôn mặt nhỏ nhắn củ Tử Nghiên ngưng trọng.

Nghe nàng nói, sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm. Hắn cùng Thiên Yêu Hoàng Tộc là địch thù, thực lực bọn kia càng mạnh thì càng bất lợi với hắn. *"Vậy lấy nó mau.."*

Tử Nghiên gạt đầu vừa định quay lại lấy thì sắc mặt chợt biến, nàng cảm nhận được không gian nơi này đang dao động kịch liệt, sau đó có nhiều cỗ hơi thở xâm nhập vào.

Xảy ra chuyện này đám người Tiêu Viêm cũng đã nhận ra, ánh mắt hướng qua nơi đó nhìn lại, chỉ thấy linh thú tráo bị phá nát một đường, một đám người hung mãnh như lang như hổ lao vào...không phải đám người Thiên Yêu Hoàng Tộc thì còn ai nữa.

Bước vào chỗ này, Phượng Thanh Nghi cùng mọi người lạ lẫm nhìn xung quanh, sau đó nhìn qua tế đàn ở trung tâm bình nguyên. Vì bọn họ đang bay nên khi nhìn xuống tế đàn có thể thấy được quả cây kỳ dị kia, vẻ mặt liên sững sờ ra.

"Long Hoàng căn nguyên quả?" chợt một tiếng rống lớn vang lên.

Nghe tiếng hét này, sắc mặt nam tử bên cạnh Phượng Thanh Nhi biến đổi, chăm chú nhìn về tế đàn, lửa nhiệt từ trong hốc mắt bốc lên.

Nghe Phượng Thanh Nhi kêu lên, ánh mắt Tử Nghiên phát lạnh muốn cầm lấy Long Hoàng căn nguyên quả đi. Tuy muốn lấy cần chút thủ tục rườm rà nhưng lúc này có khách không mời mà đến thì không còn thời gian mà hoàn thành mấy thủ tục đó nữa *"Hô..."*.

Tiêu Viêm thở ra một hơi, mắt nhìn đám người mới xông vào nói *"chuẩn bị động thủ.."*

Tiêu Viêm rõ ràng, nếu đám người Phượng Thanh Nhi nhận biết được Long Hoàng căn nguyên quả thì cũng sẽ không dễ dàng buông tha, như vậy chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc tranh đoạt.

Nghe hắn nói ai cũng gạt đầu đồng ý, Hùng Chiến sờ sờ nắm tay nhếch miệng cười gằn *"được thôi, có lẽ vì huyết mạch mà ta không vừa mắt mấy tên này"*. *"Tiêu Viêm, đem người ra khỏi tế đàn này, nếu không chỗ này hôm nay là nơi chôn xác của các ngươi!"* hàn quang trong mắt Phượng Thanh Nhi lóe ra, lạnh giọng quát.

Tiêu Viêm liếc nàng một cái rồi không để ý nữa, liếc qua đám người này, nhíu nhíu mày. Trong này không chỉ có Lôi Tôn giả của Phong Lôi các mà còn có hai vị tộc trưởng Hồ tộc và Ngân Nguyệt lang, cả hai đều là hàng

thật giá thật nhị tinh Đấu Tôn.

Ngoại trừ hai người này còn có tên bạch phát nam tử và hắc phát lão giả(*). Mấy tên kia thì Tiêu Viêm từng biết qua, còn hai tên này thì hắn mới nhìn thấy lần đầu, thực lực của hắc phát lão giả kia Tiêu Viêm không biết rõ được. Nếu không tính thì đám Phục Thanh Nhi có tới năm tên Đấu Tôn, đội hình cỡ này thật khủng bố. *"Năm tên Đấu Tôn a."*

Tiêu Viêm bấm tay tính toán rồi thở nhẹ một cái, tuy đội hình này thật khủng bố nhưng bọn hắn có Thiên Yêu Khôi cộng với bọn họ có thể ngăn chặn sáu tên Đấu Tôn. Dù bên đối phương có không ít cường giả Đấu Tông đỉnh nhưng cũng không đáng lo, *"cô bé con khẩu khí ghê quá ha, muốn cướp đồ phải qua lão tử đã!"* Hùng Chiến hăm dọa, ngửa mặt lên trời gào một cái than hình chọt bành trưởng hóa thành cự nhân cao mười thước, hơi thở cường hãn phát ra làm không ít Đấu Tôn cường giả biến sắc.

"Trông ai, hóa ra là Viễn Cổ Long Hùng, ý có chút huyết mạch Long tộc mà dám ra uy ư? Quả thật là không biết tự lượng sức!" bạch phát nam tử cười nhạt liếc mắt nhìn Hùng Chiến cười lạnh.

Tiếng nói lạnh lùng vừa dứt, thân hình Tiểu Y Tiên cùng Thiên Hỏa tôn giả hiện ra ở trên không trung, hơi thở của tam tinh Đấu Tôn tỏa ra làm cho không gian nơi này chấn động. *"Hừ, khi dễ chúng ta không có Đấu Tôn sao?"*

Thấy thế Lôi tôn giả cười lạnh, hai vị tộc trưởng Hồ tộc và Ngân Nguyệt lang tộc bước ra, khí tức mạnh mẽ bùng phát. Nhất thời không gian nơi này tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc, huyết chiến chuẩn bị khơi mào.

Tiêu Viêm không đổi sắc, liếc nhìn khí thế của đám người Lôi Tôn Giả, ngón tay co lại bùng ra, Thiên yêu khôi liền xuất hiện. Tiếp theo, bàn tay lại vung ra, mười bộ Địa Yêu Khôi hiện ra, kim ngân lưỡng sắc giao thoa làm ai nhìn vào cũng có cảm giác đau nhức mắt.

Mười một bộ khôi lỗi hiện ra làm cho đám người Lôi Tôn Giả khiếp sợ. Lúc ở di tích trước kia họ đã tận mắt thấy uy lực của bộ khôi lỗi này đủ cùng một cường giả nhị tinh Đấu Tôn ngang kháng. *"Hôm nay ta muốn xem ai có thể lấy vật này khỏi tế đàn!"*

Thân hình Tiêu Viêm chậm rãi bay lên, tử sắc hỏa diễm bùng cháy ngưng tụ thành một hỏa long bay lơ lửng trên không. Hỏa long ngửa đầu gầm lên kinh thiên động địa. Nguồn truyện:

Cảm giác được hơi thở dị thường của Tiêu Viêm, sắc mặt Phượng Thanh Nhi biến đổi. Nàng cắn răng lộ vẻ không cam lòng. Lần đầu gặp hắn lúc đó nàng cao cao tại thượng, hắn không thể so cùng nàng. Nhưng giờ đây mới mấy năm ngắn ngủi mà thôi, hắn đã vượt qua nàng.

Từng cỗ hơi thở tràn ngập không gian, khí tức của gần mười tên Đấu Tôn bùng phát làm cho không ít cường giả Phong Lô Các trợn mắt há mồm, tình cảnh này cả đời họ chưa từng thấy qua.

Ánh mắt bạch phát nam tử lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm đang đứng giữa không trung, chỉ dựa vào khí thế thôi thì bên họ cũng đã rơi vào hạ phong rồi. Tuy nhân lực của đám người Tiêu Viêm không đông nhưng khí tức mỗi người lại cường hãn, rất khó đối phó. *"Hoàng Hiên trưởng lão, lần này thỉnh ngài xuất thủ tương trợ."*

Hít một hơi, bạch phát nam tử đá mắt nhìn hắc phát lão giả này giờ vẫn im lặng không lên tiếng. *"Án!"*

Hắc phát lão giả gật đầu, ánh mắt nhìn vào tề đàn xa xa, trong mắt nhiệt huyết bùng cháy *"Long Hoàng căn nguyên quả haha, thật là trời giúp chúng ta, ở nơi này gặp được vật trong truyền thuyết.."*

Tiếng cười vừa dứt, hắc phát lão giả bước tới vài bước. Theo từng bước chân hơi thở của hắn bùng phát ra, khí tức tăng vọt, bước thứ tư vừa hạ xuống khí tức đã tăng lên ngũ tinh Đấu Tôn. *"Tiểu bối, giờ biến khỏi chỗ này, lão phu còn niệm tình cho ngươi còn đường sống!"*

Hắc phát lão giả nói, tiếng nói của lão như lôi động trùng thiên, làm cho không gian run rẩy chấn động. *"Ngũ tinh Đấu Tôn??"*

Sắc mặt đám người Tiêu Viêm khó coi, nhìn chăm chăm vào lão già này, lòng chùn xuống. Không ngờ một người nhìn bình thường như vậy mà lại là người mạnh nhất, khó trách Phượng Thanh Nhi lại không lo mấy. (DG:mịa, giờ mới biết núi cao còn núi cao hơn. Nhưng không sao, TV là nvc mù lo đú gì @@)

"Lão già khôn kiếp, che dấu thật sâu a, giờ sao đây?" Thiên Hỏa tôn giả nhíu mày nhìn về phía Tiêu Viêm. Mỗi cấp Đấu Tôn có chênh lệch thật lớn, giờ này có tên này làm thế cục chuyển biến. "Còn làm sao được nữa, kỳ vật không thể lưu lại cho bọn hắn được." Tiêu Viêm cười lạnh nói "với lại chỉ bằng một gã ngũ tinh Đấu Tôn còn không có tư cách bức ta lùi bước!". Câu nói sau cùng của Tiêu Viêm kèm theo cuồng phong ngạo khí phát ra. "Ngu xuẩn, đã vậy thì chết đi!".

Hắc phát lão già kia lắc đầu, mặt lạnh dần. Lấy thực lực ngũ tinh Đấu Tôn của hắn đủ để dần mặt tất cả những người ở đây, tuy hắn không muốn động thủ nhưng nếu đối phương thích uống rượu phạt thì hắn cũng không khách sáo mà ra tay ác độc.

"Động thủ, không chừa một ai!"

Lão già hét lạnh, trong khoảnh khắc đó sát khí bùng phát, không gian phiến thiên địa này run rẩy không ngừng.

Chú thích:

- *Hắc phát lão già: Lão già tóc đen
- *Bạch Phát lão già: lão già tóc trắng.

-----oOo-----

Chương 1243: Thiên Hoàng tổ hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe giọng nói không chút tình cảm của lão già áo đen, trong mắt Lôi tôn giả chột lóe lên hung quang.

"Lão già áo đen đó giao cho Thiên Yêu Khôi."

Hai mắt Tiêu Viêm hiện lên hàn ý. Bên đối phương, lão già này là khó nhai nhất, chỉ cần giữ chân được hắn thì những tên còn lại không có gì

đáng lo cả.

Vừa nói xong thì hai tay Tiêu Viêm liền kết một đạo thủ ấn phức tạp, linh hồn lực bắt đầu khuếch tán ra từ mi tâm. Mười bộ Địa Yêu khôi đang lơ lửng giữa không trung chợt di động, kết hợp thành trận pháp chúng từng bày ra ở đại điện một lần nữa.

Trận pháp này cũng rất huyền diệu, có thể tạm lấy lực lượng của các khôi lỗi khác rót vào khôi lỗi trên trận nhãn. Cũng may là lúc Tiêu Viêm thu được mấy bộ khôi lỗi này thì cũng lần mò ra được sự ảo diệu trong trận pháp. Bởi vậy, giờ khi thi triển cũng không đến mức luống cuống tay chân.

"Hãy!"

Tiêu Viêm quát một tiếng, thân hình Thiên Yêu khôi chợt động, tiến vào trung tâm trận pháp kia. Ngân quang chói mắt từ thân thể mười bộ Địa Yêu khôi bùng phát ra, hội tụ về phía thân thể Thiên Yêu khôi.

"Động thủ đi!"

Thấy Tiêu Viêm làm thế, sắc mặt lão già áo đen trầm xuống. Hắn đã từng tận mắt chứng kiến uy lực của bộ trận pháp khôi lỗi này, nên vội quát to cảnh báo.

Nghe lão già cảnh báo, đám người Lôi tôn giả đều gạt mạnh đầu. Chân đạp một cái xuống mặt đất, hóa thành một đạo quang thải lướt về phía tế đàn. Tốc độ kinh khủng của mấy người này gây ra những tiếng xé gió chói tai vang vọng trong khu vực này.

"Muốn cướp đồ à, qua cửa của ông mày trước đã!"

Thấy thanh thế hùng hổ của đám người kia, Hùng Chiến giận dữ hét lớn, chân đạp mạnh xuống đất một cái làm cả đại địa rung chuyển.

"Hừ, nghe thiên hạ đồn đại Long Hùng có khả năng hủy thiên diệt địa, hôm nay lão phu cũng muốn lĩnh giáo một phen!" Tộc trưởng Hồ tộc cười lạnh. Hắn gầm lên một tiếng rồi hóa thành lưu quang nhắm về phía Hùng Chiến.

"Mở mắt mà xem một quyền của ông đạp nát đầu mày!" Khuôn mặt Hùng

Chiến hiện lên vẻ dữ tợn, cự quyền nắm chặt không hề e sợ mà cứng đối cứng với thế công của tộc trưởng Hồ tộc. Hai bên va mạnh vào nhau, kinh phong kinh khủng thổi quét ra xung quanh như một cơn lốc xoáy.

"Lôi tôn giả kia giao cho ta."

Nhìn trận chiến đã bùng nổ, Tiêu Y Tiên liếc sang Lôi tôn giả đang mang theo lôi quang dữ dội phi tới. Nàng quát khê một tiếng, thân hình lẳng không mà lên, ngăn cản đường đi của Lôi tôn giả. Ngọc thủ huy động, sương mù màu nâu chợt bùng phát ra rồi hội tụ lại xung quanh nàng.

"Tộc trưởng của Ngân Nguyệt Lang tộc giao cho ta, còn người của Thiên Yêu Hoàng tộc giao cho người đây, Tiêu Viêm." Nói xong, thân hình Thiên Hỏa tôn giả chớp động, chặn đường cường giả Đấu Tôn của Ngân Nguyệt Lang tộc. Khí tức mạnh mẽ trào ra làm cho tên kia phải vội vàng ngưng thần ứng phó.

Nhìn mọi người bắt đầu triển khai chiến đấu, Tiêu Viêm khê gật đầu, liếc nhìn tên nam tử tóc trắng đang bay tới, trên môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Thanh Nhi, mảnh không gian này có chút kỳ quái, người có cảm giác được không?" Lão già áo đen nhìn xung quanh, đột nhiên quay đầu hỏi Phượng Thanh Nhi.

Đôi mắt của Phượng Thanh Nhi hơi lóe lên, nàng cảm ứng một chút. Sau đó khuôn mặt xẹt qua vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, nhanh chóng gật đầu, nói: *"Trưởng lão yên tâm, giao cho ta đi."*

"Được, có thể thuận lợi lấy được Long Hoàng căn nguyên quả hay không là do người." Lão già áo đen gật đầu, tay áo vung lên. Khí tức cường giả ngũ tinh Đấu Tôn lúc này bộc phát ra hoàn toàn, làm cả phiến thiên địa này biến sắc.

"Xuy!"

Ngân quang rục rờ từ Địa Yêu Khôi cuộn cuộn chảy vào thân thể Thiên Yêu Khôi, làm cho màu ám kim trên người nó càng thêm tinh thuần hơn.

"Hống!"

Khi đạo ngân quang cuối cùng rót vào thân Thiên Yêu khô, nó chột ngẩng đầu gầm lên một tiếng, hai tròng mắt ánh lên kim quang. Nhìn lão già áo đen trên không một cái, chân đạp mạnh xuống đất, hóa thành một đạo thiểm điện lao lên. Nơi nào nó đi qua, không gian như vỡ nát thành từng khe nứt. Mà mười bộ Địa Yêu khô lúc này đã trở lại màu sắt bình thường, hiển nhiên là đã tập trung hết năng lượng cho Thiên Yêu khô rồi.

"Hừ, chỉ là khô lỗi mà muốn cản lão phu ư!?"

Nhìn Thiên Yêu khô hóa thành kim quang bay đến, lão già áo đen cười lạnh. Quyền đầu nắm lại rồi đánh mạnh ra.

"Đang!"

Hai bên giao thủ, sóng âm đáng sợ từ trận chiến của hai người vọng ra làm một vài cường giả Đấu Tông phải phun huyết, khiếp sợ. Họ không cách nào thừa nhận luồng sóng âm này, những trận chiến cỡ này họ còn không đủ tư cách tham dự.

Song quyền va chạm, thân hình lão già áo đen run lên. Mặt âm trầm nhìn Thiên Yêu khô đang lùi lại hai bước. Tuy hẳn có thể ngăn chặn nhưng uy lực của khô lỗi này quá ghê gớm, làm lão cũng phải kinh hãi. Một khô lỗi mà đạt tới trình độ này, thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc lão già áo đen cùng Thiên Yêu khô đại chiến thì tên nam tử tóc trắng kia đã đến tề đàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nói *"Tiêu Viêm, hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên – nhân ngoại hữu nhân. Nhóc con như ngươi còn không đủ tư cách xưng hùng đâu!"*

Nam tử tóc trắng này đạp không mà tới, khí tức cường hãn của hắn tràn ngập bầu trời, xem ra thực lực đã đạt tới Nhị tinh Đấu Tôn, cao hơn Tiêu Viêm nhất tinh.

Tiếng cười vừa dứt, người này chột nắm tay lại, kim quang tuôn ra dữ dội rồi ngưng tụ thành một cự quyền to mười trượng. Quyền phong mang theo bá khí như thiên lôi từ chín tầng trời, bay thẳng đến Tiêu Viêm đang đứng trên tề đàn. Nơi quyền phong đi qua, không gian bị xé rách liên tục.

"Thiên Hoàng Bá Quyền!"

Nhìn cự quyền đánh tới, thân hình Tiêu Viêm chợt động, bay đến giữa không trung. Thủ ấn trong tay biến ảo, chỉ trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một thủ ấn.

"Phúc Địa Ấn!"

Chưởng ấn hình thành trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, sau đó bay ra nghênh đón quyền ảnh của bạch phát nam tử. Quyền ấn, chưởng ấn va chạm vào nhau, một tiếng nổ long trời đất vang lên, kính phong quét ra như gió bão từ nơi quyền chưởng tiếp xúc.

"Bành!"

Kính phong khuếch tán, Tiêu Viêm chỉ hơi rung người rồi ngẩng đầu nhìn bạch phát nam tử trên không, thản nhiên nói: *"Ta không có tư cách thì kẻ như ngươi càng không có tư cách."*

"Hắc hắc, để xem khi bị ta đánh bại còn dám mạnh miệng như vậy nữa không?"

Bạch phát nam tử cười lạnh, hung mang chợt lóe lên trong mắt, sau lưng đột nhiên mọc ra một đôi cánh. Hai cánh chợt vỗ mạnh, thân hình hắn biến mất, chỉ tích tắc sau đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Quyền pháp cực kỳ bá đạo đánh ra như vũ bão, không hề có nửa phần lưu tình.

Đôi mắt với thể công hung mãnh của đối thủ, lãnh mang trong mắt Tiêu Viêm lóe lên, đấu khí mênh mông trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ngọn lửa màu nâu tím lượn lờ quanh thân thể. Mỗi lần bạch phát nam tử công kích đều bị hắn cường ngạnh đón đỡ, Nhị tinh Đấu Tôn còn không có tư cách buộc Tiêu Viêm phải lùi bước.

"Phanh! Phanh!"

Trên trời, hai đạo thân ảnh dùng giáp lá cà - phương pháp dã man nhất và cũng là trực tiếp nhất để giao chiến. Mỗi lần va chạm đều làm cho không gian xung quanh bạo liệt, tiếng quyền ảnh xé gió không ngừng vang lên.

Giao thủ theo kiểu dã man như vậy một thời gian, sắc mặt nam tử tóc trắng

ngung trọng hẳn lên. Bản thể của hẳn là Thiên Yêu Hoàng Tộc, man lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Tiêu Viêm lại dùng chính thân thể để chống đỡ, càng đánh càng hăng, chẳng hề thua kém hẳn nửa phần.

"Ta không tin một nhân loại như ngươi mà dám đấu sức với Thiên Yêu Hoàng Tộc chúng ta!" Hung mang lóe lên trong mắt, quyền phong của bạch phát nam tử càng dữ dội hơn.

Trước thế công dữ dội của bạch phát nam tử, Tiêu Viêm lại không hề lùi bước. Hẳn vừa đấu vừa quan sát chiến trường, ánh mắt bất chợt ngưng lại.

Chỗ Tiêu Viêm nhìn chính là nơi Phượng Thanh Nhi đứng. Giờ phút này, nàng đang trích huyết, từng giọt tiên huyết không rơi xuống mà phiêu phù trước mặt nàng.

Phượng Thanh Nhi ngưng trọng nhìn những giọt máu này, ngọc thủ chợt nhúng vào sau đó nhẹ nhàng phác thảo thứ gì đó trước mặt, một lát sau một ký hiệu kỳ quái xuất hiện.

Lúc ký hiệu này xuất hiện, mơ hồ có một tiếng phượng hét vang lên. Tuy tiếng hét này rất nhỏ, nhỏ đến mức mơ hồ nhưng lọt vào tai đám người Tiêu Viêm, lại làm họ cực kỳ chấn động. Nguồn truyện:

"Lấy máu lập khế, dùng khế làm dẫn, hoán tinh tổ hồn!"*

(*: Dùng máu để lập khế ước, dùng khế ước làm vật dẫn, kêu gọi tổ hồn thức tỉnh)

Nàng cung kính quỳ xuống, theo từng câu chữ nàng cầu khẩn, ký hiệu đó càng lúc càng sáng rực lên, hào quang chói lóa chiếu từ trên không xuống, sau đó phủ lên bình nguyên đỏ sẫm này.

"Ám!"

Đại địa lúc không ngừng rung chuyển, mọi người kinh hãi nhìn thấy hài cốt Thiên Hoàng đang từ từ đi chuyển, một cỗ khí tức thê lương từ xa xưa chậm rãi khuếch tán. Dưới khí này, đầu khí trong cơ thể đám người Tiêu Viêm chợt trì trệ.

"Đây là lực lượng mà Viễn Cổ Thiên Hoàng để lại..."

Trước cỗ khí tức này, sắc mặt đám người Tiêu Viêm biến đổi, không dám ham chiến thêm, tất cả đều tản ra xung quanh. Sắc mặt ai nấy đều khó coi vô cùng.

Cỗ khí tức thể lượng này phát tán xong liền tập trung lại quanh thân thể Phương Thanh Nhi, thân thể nàng chợt rung lên, hai mắt mở ra, kim quang sáng rực. Ngọc thủ nắm lại, một luồng kim quang mang theo uy lực diệt thiên toái địa dữ dội lướt về phía đám người Tiêu Viêm.

Đôi mắt với năng lượng kinh khủng bậc này, trong lòng ai cũng trầm xuống. Lúc đám người Tiêu Viêm chuẩn bị đồng thời xuất thủ thì một thân ảnh nhỏ nhắn chậm rãi hiện ra, quay lưng lại phía bọn họ. Giọng nói tuy bình thản nhưng lại mang đến một uy áp còn khủng bố hơn Viễn Cổ Thiên Hoàng.

"Thiên Hoàng tổ hồn à, đáng tiếc! Còn yếu hơn Thái Hư Cổ Long tổ hồn của ta!"

-----oOo-----

Chương 1244: Tổ hồn so đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim quang ùn ùn kéo đến, bao phủ cả trời đất. Nhưng khi còn cách thân ảnh nhỏ nhắn đó mười trượng thì lại đột ngột biến mất như bị bốc hơi vậy.

Đám người Tiêu Viêm ai cũng khiếp sợ trước sức mạnh đó. Từ bóng dáng nhỏ nhắn kia, họ cảm nhận được một loại uy áp cực kỳ kinh khủng, cường hãn hơn cả Viễn Cổ Thiên Hoàng.

"Bọn họ đang triệu hoán tổ hồn so đấu." Thiên Hỏa tôn giả kinh ngạc nói.

Tiêu Viêm gật đầu, mắt liếc qua hài cốt khổng lồ trên bình nguyên mà rung động trong lòng. Thái Cổ Hư Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng vẫn lạc không biết bao nhiêu năm tháng mà vẫn còn để lại uy lực khủng bố như vậy, xem ra lúc còn sống ít nhất cũng là Đấu Thánh chứ chẳng chơi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Thái Hư Cổ Long?"

Tử Nghiên đột nhiên xuất hiện triệu hoán tổ hồn làm cho đám người lão giả áo đen kinh hãi. Tới lúc này, họ mới nhận ra, đám người Tiêu Viêm có thể đi vào linh thú tráo thì dĩ nhiên phải có người dẫn đường. Mà trừ Thiên Yêu Hoàng Tộc bọn chúng thì chỉ còn ma thú chí tôn – Thái Cổ Hư Long mà thôi.

Nhưng vì Thái Cổ Hư Long quá khó gặp, bởi vậy họ cho rằng đám người Tiêu Viêm có thể vào được là nhờ phương pháp đặc biệt nào đó. Nhưng giờ Tử Nghiên xuất hiện đã tạt một gáo nước lạnh vào mặt họ, không ai ngờ trong đội ngũ của Tiêu Viêm lại có người của Thái Cổ Hư Long tộc.

"Không cần sợ hãi, chỉ là một Thái Cổ Hư Longấu niên chưa trưởng thành mà thôi!"

Trong mắt chột lóe lên hàn mang, lão giả áo đen thấy sự kinh hãi trên mặt mọi người, khóe môi liền giật giật, trầm tĩnh quát.

"Thanh Nhi, động thủ đi. Dùng tổ hồn hạ sát nàng!" Nói xong, lão giả áo đen nhìn Phượng Thanh Nhi trên trời, lạnh lùng thốt.

Nghe lão giả kia muốn hạ sát thủ giải quyết tiểu cô nương người của Thái Cổ Hư Long, đám người Lôi tôn giả đều kinh hãi. Đối với chủng tộc thần bí cường đại này, không ai lại không sợ hãi, nếu sau này Thái Cổ Hư Long tra ra là ai đã hạ sát tộc nhân của họ, e rằng kẻ đó sẽ phải hứng chịu tai họa ngập đầu.

Lúc đám Lôi tôn giả đang run rẩy thì Phượng Thanh Nhi sắc mặt âm hàn gập đầu, lúc Viễn Cổ Thiên Hoàng hàng lâm thì nàng đã không còn là nàng nữa, không còn bất kỳ một cảm xúc e sợ nào.

Ngọc thủ nắm lại, kim quang bùng phát từ cơ thể nàng. Quyền xuất ra, kim quang hóa thành một đầu Kim Hoàng khổng lồ, nó hét vang một tiếng rồi vỗ mạnh đôi cánh rộng lớn. Động tác vỗ cánh của Kim Hoàng làm cả mảnh thiên địa này chấn động, tình cảnh đồ sộ như vậy, làm người ta kinh hãi không thôi.

Kim Hoàng giang đôi cánh ra, lao về phía tế đàn, hình thể của nó che

khuất cả bầu trời. Đứng dưới tế đàn, ai cũng có cảm giác vô lực trước cỗ lực lượng này. Nó quá cường đại!

Nhìn Kim Hoàng đang lao đến, Tử Nghiê n bước lên hai bước, đôi tay nhỏ bé đưa ra phía trước, hướng về phía Kim Hoàng mà nắm chặt lại.

Lúc ngọc thủ của nàng nắm lại, Tiêu Viêm cảm giác thiên địa như bị một lực lượng vô hình nào đó đè nén, ngay cả không gian hư vô cũng sụp đổ. Một khe nứt dài cỡ trăm trượng hiện ra ở phía xa. Trong khe nứt đó, chỉ có một màu đen, một màu đen dường như có thể cắn nuốt cả linh hồn, làm người ta phát lạnh trong lòng.

"Lê!"

Một chưởng này của Tử Nghiê n có uy lực như thái sơn áp đỉnh, đem Kim Hoàng nhốt trong không gian phá toái kia. Kim Hoàng giãy dụa không ngừng, kim quang phát ra mãnh liệt như muốn phá diệt mọi thứ.

"PHÁ!"

Thấy kết cục của Kim Hoàng, khuôn mặt Phươ ng Thanh Nhi tái nhợt. Nàng cắn môi một cái, phun ra một ngụm tiên huyết, bắn về phía thân thể Kim Hoàng

Huyết dịch lực đột ngột xuất hiện đã làm thay đổi thế cục, kim quang trên thân thể Kim Hoàng cháy rực lên, hai cánh điên cuồng huy động, phá vỡ không gian tù lung đó, hóa thành một đạo kim quang bay về phía tế đàn.

Nhìn Kim Hoàng thoát khỏi không gian tù lung của mình, Tử Nghiê n vươn ngọc thủ ra thêm lần nữa, một cột sáng màu tím khổng lồ phụt ra từ trong lòng bàn tay nàng. Sau khi thoát ra, quang trụ biến ảo thành một con Thái Cổ Hư Long khổng lồ. Cổ Long ngửa mặt lên trời gầm vang một tiếng rồi giương nanh múa vuốt hung hăng va chạm với Kim Hoàng đang bay tới. Thân thể của Cổ Long mềm dẻo linh hoạt uốn quanh thân Kim Hoàng như một con trăn đang siết chặt môi, đeo bám không buông.

"Hư!"

Khuôn mặt nhỏ bé của Tử Nghiê n lạnh lùng, bàn tay xòe ra, sau đó đột nhiên nắm chặt lại.

"Rắc!"

Tay Tử Nghiên nắm lại, Cổ Long đang uốn quanh Kim Hoàng chợt gia tăng lực ép, đem thân thể Kim Hoàng xiết chặt, vỡ vụn ra thành từng mảnh kim quang.

"Phốc!"

Một âm thanh vang lên, Kim Hoàng tan nát. Phượng Thanh Nhi chợt lão đảo, phun ra một ngụm máu tươi, kim quang trong mắt nàng biến mất, tổ hồn lực cũng không còn.

"Tổ hồn bị đánh tan rồi!"

Phượng Thanh Nhi kinh hãi ngược nhìn thân ảnh nhỏ nhắn phía xa, trong tổ tịch*, tổ hồn được xung danh bách chiến bách thắng, được nàng vất vả gọi ra như vậy, mà kết quả lại là thảm bại.

(*: những ghi chép của các đời tổ tiên, các đời trước truyền xuống)

Nhìn kim quang trong mắt nàng tiêu tán, trong lòng lão già áo đen trầm xuống. Có ai ngờ trong nhóm Tiêu Viêm lại có một người thuộc Thái Cổ Hư Long tộc. Tổ hồn còn lại trong linh thú tráo này rõ ràng là Thái Cổ Hư Long chiếm uy thế hơn.

"Hoàng trưởng lão, làm sao bây giờ?"

Đám người Lôi tôn giả thấy Phượng Thanh Nhi lúc này còn đại triển thân uy lại thua thảm hại đến vậy, trong lòng họ quýnh lên, vội vàng hỏi. Lão già áo đen nghe vậy, hung mang trong mắt chợt lóe lên, cắn răng nói:
"Đi!"

"Túc Hiên trưởng lão, đây là Long Hoàng căn nguyên quả a!" Tên bạch phát nam tử nghe vậy liền không cam lòng lên tiếng.

"Vậy thì sao? Ngươi có bản lĩnh lấy sao?" Lão già áo đen trầm mặt xuống vặn lại.

Tên bạch phát nam tử bị giáo huấn như vậy, trong lòng tuy rất khó chịu

nhưng vẫn phải nhịn xuống. Thực lực của nhóm Tiêu Viêm ngang với bọn họ, giờ còn có Thái Cổ Hư Long trợ giúp, bọn họ đã rơi xuống hạ phong thì làm gì còn cơ hội tranh giành nữa.

"Đi mau, lúc bọn chúng rời khỏi linh thú tráo này sẽ không còn tổ hồn trợ giúp nữa, chúng ta sẽ có cơ hội!"

Lão già này rất quyết đoán, thấy tình hình không tốt liền ra quyết định dứt khoát. Thân hình nhanh chóng lui về, đám Lôi tôn giả thấy vậy liền vội vàng đuổi theo.

"Cho các người vênh vào thêm chút nữa!"

Bạch phát nam tử cắn răng oán hận, nhưng hắn cũng biết tình thế bây giờ chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi. Vì thế đành oán hận liếc nhìn tề đàn một cái rồi lui về.

Thấy bọn người kia muốn rời đi, Tử Nghiên hừ lạnh một tiếng, một quyền cách không đánh ra. Chỉ thấy không gian trước mặt vô thanh vô tức bạo liệt ra, một khe nứt không gian vỡ ra, sau đó lan về phía đám người Phượng Thanh Nhi.

Cảm giác được kinh phong khủng bố đang đến, lão già áo đen biến sắc, lão quay người, đầu khí bùng phát ra từ cơ thể. Sau đó liền hung hăng tung một chưởng, va mạnh vào không gian liệt phùng đang lan đến.

"Phốc!"

Va chạm mãnh liệt làm lão già nhịn không được phun ra một búng máu, thân hình bị đánh bay ra. Cùng lúc đó, linh thú tráo vỡ ra một khe nứt, lão già thuận thế bay ra ngoài.

"Đi mau!"

Khi thoát khỏi linh thú tráo, giọng nói khàn khàn của lão cũng truyền vào tai mấy người Phượng Thanh Nhi.

Thấy lão già áo đen ngay cả một chiêu của Tử Nghiên cũng không đỡ được, sắc mặt đám người Lôi tôn giả trở nên cực kỳ khó coi, dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra ngoài, bộ dạng cực kỳ chật vật.

Thấy đám người Lôi tôn giả chạy như chó nhà có tang, nhóm người Tiêu Viêm nhìn không được mà cười vang, trong mắt ai cũng kinh ngạc về thực lực của Tử Nghiên. Thái Cổ Hư Long quả thật bất phàm, chỉ là lực lượng tổ hồn còn sót lại mà có uy lực bá đạo đến vậy.

"Hừ!"

Sau khi một người cuối cùng chạy thoát, tử quang trên người Tử Nghiên tiêu tán, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt không còn chút máu.

"Không sao chứ?"

Thấy nàng như vậy, Tiêu Viêm vội vàng tiến lên đỡ, móc trong nạp giới ra một viên đan dược nhét vào miệng Tử Nghiên, lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ là tổ hồn quá mạnh, cơ thể ta không chịu được mà thôi." Tử Nghiên lắc đầu, đem đan dược nuốt vào, sắc mặt mới đỡ hơn một chút, nhưng giọng nói vẫn còn hơi khàn khàn: "*Cũng may lão già khôn kiếp kia bị ta đả thương, sức chiến đấu ít nhất cũng giảm đi hai thành. Sau này gặp lại cũng đỡ mệt hơn một chút.*"

"Ừm." Tiêu Viêm gật đầu, nhẹ vỗ lên lưng Tử Nghiên một, nói: "*Yên tâm, lão già đó còn không có bản lĩnh cướp Long Hoàng căn nguyên quả đâu.*"

"Hiện giờ thì không, nhưng bọn chúng chắc chắn không buông tha chúng ta đâu. Một khi ra khỏi di tích, bọn chúng sẽ chiêu tập cường giả trong gia tộc. Xem ra, ta phải báo tin về gia tộc thôi, Long Hoàng căn nguyên quả không thể bị Thiên Yêu Hoàng Tộc cướp mất!, Tử Nghiên ngưng trọng nói, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm thấy nàng nghiêm túc như vậy, xem ra Long Hoàng căn nguyên quả rất quan trọng với nàng.

"Ừ, nếu Thái Cổ Hư Long tộc có thể phái cường giả hỗ trợ, ta đảm bảo bọn Thiên Yêu Hoàng Tộc kia sẽ không dám dòm ngó đâu." *Tiêu Viêm xoa xoa đầu nàng nói: "Người mau đi lấy Long Hoàng căn nguyên quả đi, tránh chuyện rắc rối nảy sinh."*

Tử Nghiên gật đầu, bước nhanh đến thềm đá, cắn ngón tay một cái sau đó nhỏ một giọt máu lên Long Hoàng căn nguyên quả, sau đó mới hái nó xuống.

Long Hoàng căn nguyên quả nằm trong bàn tay của Tử Nghiê, bộc phát ra quang mang chói mắt. Chợt hóa thành tử kim lưỡng sắc dịch trong bàn tay Tử Nghiê, sau đó thấm vào cơ thể nàng. Lúc nó biến mất, lòng bàn tay Tử Nghiê chợt xuất hiện một kí hiệu, rõ ràng là Long Hoàng căn nguyên quả.

"Thứ này có năng lượng quá mức khủng bố, ta đành tạm thời phong ấn nó lại trong cơ thể. Đợi sau này để các trưởng lão trong tộc xử lý." *Tử Nghiê nhẹ giọng nói.*

"Nếu đã lấy rồi thì chúng ta đi thôi, không biết ở nơi khác có phát hiện Thiên Giai đấu kỹ hay không?"

Tiêu Viêm khẽ cười, đối với cái gọi là Thiên Giai đấu kỹ này, hẳn cũng rất hiếu kỳ.

-----oOo-----

Chương 1245: Đan dược từ thời viễn cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Tiêu Viêm nói, mọi người đều gật gật đầu, nếu đã lấy được Long Hoàng Căn Nguyên Quả thì tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Thấy không ai phản đối, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn mảnh bình nguyên đã vẫn lạc Viễn Cổ Thiên Hoàng và Thái Cổ Hư Long này thêm lần nữa. Mũi chân điềm lên thêm đá, thân hình bay lên trên không, Tử Nghiê phía sau tiện tay vẽ ra một khe nứt, đám người Tiêu Viêm liền nhanh chóng tiến vào bên trong.

Trong rừng rậm, kim quang chợt lóe lên, mấy đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện từ hư không. Sau khi đáp xuống, đấu khí trong người họ lập tức vận chuyển, sau khi nhận thấy xung quanh không hề có nguy hiểm mới từ từ thu lại.

"Bọn chúng đã chạy trước, xem ra lão già kia bị thương cũng không nhẹ."

Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười nói.

"Ừm." Mấy người Tiểu Y Tiên cũng gật đầu, ánh mắt đảo quanh tứ phía, có thể lờ mờ nghe thấy một số tiếng thú rống cùng tiếng giao thủ kịch liệt. Đó hẳn là những người tâm bảo đã xâm nhập vào khu rừng này, đụng độ phải ma thú hoặc tranh đoạt thiên tài địa bảo.

"Rời khỏi đây trước đã, động tĩnh ở đây càng ngày càng lớn, sợ rằng sẽ kinh động đến một số ma thú cường hãn. Nếu lúc đó bị chúng cuốn lấy thì sẽ rất phiền phức." Nói xong, Tiêu Viêm cũng không trì hoãn quá lâu. Thân hình chợt động, băng nhanh qua con đường lúc đến, đám người Tử Nghiên cũng nhanh chóng theo sau.

Trên đường, họ cũng gặp không ít kẻ tâm bảo có thực lực không kém, khi thấy đám người Tiêu Viêm lao ra khỏi rừng rậm thì đều kinh ngạc không thôi. Một số cường giả tâm tư cẩn thận lập tức nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại thấy đội hình cường hãn của Tiêu Viêm nên không thể không thu liễm ý nghĩ trong lòng lại.

Tuy trên đường kinh động không ít những ánh mắt soi mói, nhưng cũng không gặp phải bất cứ sự ngăn cản nào. Bởi vậy, chừng hai mươi phút sau, đám người Tiêu Viêm đã xuất hiện ở cánh cửa đá, nơi mà họ từ đó tiến vào rừng rậm.

Một đường đi ra, Tiêu Viêm vẫn không hề phát hiện tung tích của đám người Phượng Thanh Nhi. Xem ra, bọn chúng tiến vào đây theo một hướng khác. Tiêu Viêm cũng có chút tiếc nuối, lão già áo đen kia đang bị thương, đây đúng là cơ hội tốt nhất để bỏ đá xuống giếng.

"Oanh! Oanh!"

Đẩy cửa đá ra, mấy người Tiêu Viêm nhìn thoáng qua rừng rậm phía sau một lần nữa. Họ có thể mơ hồ cảm thấy vài khí tức cực kỳ hung hãn đang phát tán ra, có lẽ là vài tên đen đui nào đó tiến vào lãnh địa của một vài ma thú cực mạnh.

Trong lòng mặc niệm cho mấy tên xui xẻo này một chút, đoàn người cũng nhanh chóng ra ngoài, sau đó đóng chặt cửa đá lại.

Trong hành lang rộng lớn, mọi người nhìn cánh cửa đá đã đóng chặt kia, rồi lại đảo mắt qua hành lang và lầu các tàn tạ ở hai bên. Họ không khỏi cười khổ lắc đầu, đám người kia cũng quá mọi rợ rồi.

"Giờ ta đi đâu?" Tiêu Y Tiên nhìn về phía Tiêu Viêm, lên tiếng hỏi.

"Tiến vào sâu hơn đi, bảo bối thật sự chắc sẽ ở trung tâm của cự điện."
Tiêu Viêm hơi trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu phân biệt phương hướng, rồi nhanh chóng bước về phía một hành lang khác. Thấy thế, mấy người Tử Nghiên vội vàng đuổi theo.

Sau khi đoàn người Tiêu Viêm đi vào khu rừng viển cổ kia, những hành lang này rõ ràng đã bị tàn phá một phen, những gì còn lại chỉ là gạch vụn đá vỡ. Những lầu các vốn sạch sẽ kia cũng bị phá thành một đống phế tích, làm những người nhìn thấy đều lắc đầu không thôi.

Nhìn đoạn đường này đã bị phá tan hoang như vậy, đoàn người cũng không còn hứng thú mà xem xét nữa, tất cả đều tăng tốc, tiến về phía trung tâm đại điện.

Trong lúc đi, bọn họ cũng gặp không ít đội ngũ tầm bảo, nhưng điều làm cho Tiêu Viêm có chút kỳ quái chính là bọn họ đều đang tiến về cùng một phương hướng.

Nhìn một màn này, mấy người Tiêu Viêm liếc nhìn nhau, tất cả đều khẽ gật đầu, bám theo sau những đội ngũ này.

"Là đan dược..."

Đi theo những đội ngũ này, đột nhiên Tiêu Viêm ngửi thấy một mùi vị quen thuộc, trong lòng khẽ động, nhẹ giọng nói: "*Mùi đan dược nồng như vậy, xem ra số lượng cũng không phải ít... Nếu ta đoán không lầm, nơi đó hẳn là chỗ chứa đan dược.*"

"Hả!?"

Nghe được hai chữ đan dược, trong lòng mọi người đều giật mình. Trên thế giới này, đan dược luôn có sức hút cực kỳ lớn. Hướng chi đan dược ở đây là do cường giả Đấu Thánh để lại, sức hấp dẫn của nó sẽ còn tăng lên theo cấp số nhân.

"Ha ha, đi thôi, ta cũng hơi tò mò về cái gọi là đan dược viễn cổ này."

Nhìn sắc mặt mọi người, Tiêu Viêm biết họ cũng đang động tâm, hấn bật cười, điềm chân xuống mặt đất một cái, đột nhiên tăng thêm tốc độ, vượt qua những đội ngũ kia. Mấy người Tiểu Y Tiên cũng tăng tốc độ lên đến mức tối đa, dưới sự hấp dẫn của cái gọi là đan dược viễn cổ kia, mọi người đều trở nên rất nhiệt tình. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trong đại điện, hành lang chằng chịt như một cái mê cung, nhưng cũng may là Tiêu Viêm lần theo được mùi vị của đan dược, nên chỉ hơn mười phút sau, một ngôi đền cực kỳ cổ xưa xuất hiện trước mặt họ. Bên trên ngôi đền còn viết hai chữ lớn, nét bút phóng khoáng như rồng bay phượng múa.

"Đan Điện!"

Tiêu Viêm khẽ thì thầm một tiếng, ánh mắt hấn dò xuống phía dưới. Giờ phút này, đại môn của đan điện sớm đã bị mở ra, có thể mơ hồ thấy bên trong có không ít người đang điên cuồng tìm kiếm xung quanh.

"Đi thôi!"

Tiêu Viêm hô lên một tiếng, tiên phong tiến vào ngôi đền này. Tầng một đan điện này sớm đã là một đống hỗn độn rồi, một đám người như trộm cướp lao vào những luyện đan thất kia, cướp đoạt tất cả những gì có trong đó. Ngẫu nhiên còn phát sinh những trận chiến thảm thiết vì tranh đoạt bảo vật.

Ánh mắt Tiêu Viêm tùy ý đảo qua tầng một, nhưng ngay lập tức lại mất đi hứng thú. Vung tay lên, đoàn người lao vào sâu trong đan điện, tìm được cầu thang rồi trực tiếp lên tầng hai.

Khi đi vào tầng hai đan điện, sắc mặt Tiểu Y Tiên khẽ biến, nhẹ giọng nói:
"Tiêu Viêm, có giải độc đan thì mau đưa cho mọi người. Không khí ở đây có độc!"

Nghe Tiểu Y Tiên nói, mấy người Tiêu Viêm đều ngẩn ra, hít vài hơi khí, quả nhiên cảm thấy có chút gì đó không thích hợp.

"Khó trách tầng hai này lại ít người như vậy, hóa ra còn có chiêu này."
Đưa mắt nhìn xung quanh, Tiêu Viêm bắt gặp vài thi thể phía xa, từ bộ dạng này có thể nhận ra mấy tên này đều chết do trúng độc.

Lấy ra vài viên Giải Độc Đan từ nạp giới, sau khi phân phát cho mọi người ăn vào, Tiêu Viêm mới mở miệng nói: "Đan điện này có ba tầng, đây chỉ là tầng hai, nói vậy thì bảo bối thực sự sẽ phải ở trên tầng thứ ba. Nhưng ngay tầng hai này đã có khí độc thì tầng ba kia cũng sẽ không quá an toàn, mọi người cẩn thận một chút.

Nghe Tiêu Viêm nhắc nhở, mọi người đều gật đầu, riêng chỉ có Tiểu Y Tiên là hé miệng cười. Thân là ách độc nan thể, thứ nàng không sợ nhất chính là độc.

Đoàn người tìm tòi một chút quanh tầng hai, nhưng chỉ phát hiện ra vài đan dược phẩm chất không cao lắm. xem ra những thứ ở đây đều đã bị người khác vơ vét một lần.

Sau một lúc, vẫn không có thu hoạch đáng kể gì, đoàn người đành tìm kiếm thông đạo để lên tầng thứ ba. Tiêu Viêm lên tiếng nhắc nhở một lần nữa rồi mới tiến vào bên trong.

Tầng ba Đan điện cực kỳ lớn, bốn phía đều là những đan thất có quy mô không nhỏ. Bất kể là từ hình thức cho đến chất lượng đều hơn xa tầng thứ hai.

"Độc khí nơi này cực dày, lại có thể ăn mòn đầu khí trong cơ thể, cẩn thận một chút."

Tiểu Y Tiên miễn cảm nhất với độc khí, vừa tiến vào nơi này, nàng đã lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, mọi người đều gật gật đầu, đảo mắt nhìn xung quanh. Ở tầng thứ ba này vẫn có thể mơ hồ thấy vài thân ảnh. Thực lực của những người này đều khá cao, yếu nhất cũng là Đấu Tông. Đương nhiên, nếu không có chút bản lãnh thì xâm nhập nơi đây chỉ có một kết cục, đó là về châu ông bà!

Đoàn người Tiêu Viêm đột nhiên tiến vào cũng đưa tới không ít sự chú ý, nhưng chẳng có ai tiến lên bắt chuyện. Những người ở đây đều phải phòng

bị lẫn nhau.

"Không biết tầng này có chứa phẩm đan dược trong truyền thuyết không? Nếu có, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều sẽ trở nên điên cuồng." *Thiên Hỏa tôn giả đưa mắt nhìn qua những đan thất kia, cười nói.*

"Chứa phẩm đan dược chắc sẽ không có, loại đan dược có phẩm cấp như vậy dù với Đấu Thánh cũng là khá hiếm thấy." Tiêu Viêm cười cười, tùy ý tiến vào một đan thất chưa có ai thăm dò.

Đan thất này quy mô cũng không nhỏ, vì nó còn chưa bị ai thăm dò nên nhìn vẫn khá sạch sẽ. Sau khi tìm tòi một phen, Tiêu Viêm cũng tìm thấy một phương thuốc viên cổ, hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi thu vào nạp giới. Giờ còn chưa phải lúc ngồi xem mấy thứ này.

Ngoại trừ phương thuốc này, bên trong còn có một lọ đan dược chưa khai phong*, từ đan hương thì có thể nhận ra đây là thất phẩm đan dược. Nhưng có công hiệu gì thì ở trên lại không nói rõ, Tiêu Viêm cũng không cảm ứng ngay ra được.

(Khai phong: Ở trường hợp này là chưa mở nắp.)

Sau khi lục tung đan thất này, đoàn người lại tiếp tục tìm các đan thất khác. Mặc dù không có quá nhiều kinh hỉ ngoài ý muốn, nhưng cũng coi như thu hoạch phong phú. Một vài phương thuốc cổ khá hợp khẩu vị của Tiêu Viêm, đối với một luyện dược sư như hắn, phương thuốc có khi còn quý giá hơn đan dược.

"Cạch!"

Mở thêm một đan thất ở góc khuất, mấy người Tiêu Viêm chậm rãi tiến vào. Đảo mắt nhìn quanh, Tiêu Viêm nhíu mày lại. Đan thất này rõ ràng nhỏ hơn các gian khác rất nhiều, còn bộ dáng tàn tạ của nó nữa, chắc đã bị người khác vơ vét sạch rồi.

"Đi thôi!"

Quét mắt nhìn thêm lần nữa, Tiêu Viêm phát phát tay. Khi hắn vừa muốn xoay người rời đi, một bóng trắng chợt nhảy ra từ đồng hồ độn trong đan thất.

Bóng trắng đột nhiên xuất hiện làm mấy người cả kinh, đầu khí nhanh chóng lưu chuyển trong người. Nhưng khi nhìn về phía bóng trắng kia, họ đều sửng sốt. Ở đó là một con thú nhỏ màu trắng, nhìn giống mèo, nhưng lại rất mũm mĩm thành thật. Trong cơ thể nó lại không có năng lượng dao động, dường như chỉ là một con thú bình thường.

"Hô..."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, liếc mắt nhìn tiểu thú tròn vo kia, họ vừa muốn xoay người rời đi thì chợt giật mình quay lại. Không đúng, nơi này là di tích viên cổ, sao có thể xuất hiện một con thú nhỏ không có chút lực lượng nào trên người.

Khẽ nhíu mày lại, Tiêu Viêm nghiêm túc nhìn tiểu thú tròn vo kia một lần nữa. Sau một lúc lâu, hắn như nhận ra điều gì, hai mắt trừng to như muốn lòi ra vậy.

Thấy Tiêu Viêm như vậy, mấy người Tiểu Y Tiên không khỏi sửng sốt, đây là lần đầu họ thấy vẻ mặt này của Tiêu Viêm.

Không đợi họ hỏi, sắc mặt Tiêu Viêm đã nhanh chóng đỏ lên, phun ra một câu nói tục.

"Con mẹ nó... Thú này, thú này là một viên đan dược?"

-----oOo-----

Chương 1246: Dụ dỗ Đan thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Đan dược?"

Nghe được câu chửi thô tục này của Tiêu Viêm, tất cả mọi người đều sửng sốt. Sau một lúc lâu mới từ từ hồi phục tinh thần, ánh mắt kinh dị nhìn tiểu thú trắng như tuyết kia. Lúc này, nó đang dùng đôi mắt to tròn linh động tò mò nhìn bọn họ. Bộ dạng này mà giống một viên đan dược ư?

"Có đan dược lớn như vậy sao?" Tiểu Y Tiên nghi hoặc hỏi.

"Chắc chắn không sai, mùi vị đan dược này sao ta nhận lầm dược chứ! Lúc trước ta còn tưởng rằng nơi này còn sót một vài viên đan dược nhưng sau khi dò xét mới phát hiện rằng mùi đan dược tản ra con tiểu thú này." Ánh mắt Tiêu Viêm tràn ngập vẻ nóng bỏng khó mà che dấu được.

"Quả thật là có một số đan dược cao giai đến mức hóa hình thậm chí còn có được cả linh trí. Nơi này là di tích mà Đấu Thánh để lại, tồn tại loại kỳ vật kì diệu như thế này thì cũng không quá kỳ quái." Thiên Hỏa tôn giả cười khò. Lão cũng chưa từng gặp qua đan dược có thể hóa thành thú hình, nhiều lắm cũng chỉ đọc được trong sách cổ mà thôi.

"Chẳng lẽ tiểu thú này là Cửu phẩm đan dược trong truyền thuyết?" Từ Nghiêm tò mò hỏi.

"Không phải là đan dược Cửu phẩm nhưng chắc cũng kém không xa. Đan dược chỉ cần có thể vượt qua Thất sắc đan lô là đã có năng lực hóa hình, cũng sinh ra linh trí rất mạnh." Tiêu Viêm nhìn chăm chú tiểu thú kia rồi nhẹ giọng nói: "Nếu ta tính không sai thì bản thể của tiểu thú này hẳn đã trải qua Bát sắc đan lô, thậm chí là Cửu sắc đan lô, cách Cửu phẩm chỉ trong gang tấc mà thôi."

"Đan dược đã trải qua Bát sắc đan lô a!"

Mọi người đảo mắt liếc nhìn nhau liên tục. Loại đan dược phẩm cấp đến bậc này, phóng toét mắt nhìn khắp đại lục Đấu khí thì hiện tại cũng không quá năm người có thể luyện chế ra mà thôi. Kể cả Tiêu Viêm bây giờ cũng không thể luyện chế được.

"Nếu tin tức này được truyền ra thì e rằng tất cả cường giả trong di tích cũng phải điên cuồng a!" Tiểu Y Tiên chớp chớp đôi mắt tím sẫm lung linh rồi nói với vẻ nghiêm nghị.

Loại đan dược phẩm cấp đến thế này thì dù cho những lão quái có thực lực kinh khủng cũng không thể miễn dịch được. Nếu để bọn họ biết thì chắc sẽ dùng mọi thủ đoạn cướp đoạt.

Đến cấp Đấu Tôn, muốn tăng thực lực là chuyện cực kỳ khó khăn. Nếu ai dùng viên thuốc này thì có thể tiết kiệm được chục năm, thậm chí là cả

trăm năm tu luyện. Có bao nhiêu người chống cự nổi lực hấp dẫn bực này a?

Nghe được lời nói của Tiêu Y Tiên, nhóm Tiêu Viêm vội vàng trấn tĩnh lại cơn vui mừng như điên dại. *"Thứ này quả thật là một đại bảo bối nhưng cũng là một củ khoai nóng phỏng tay a! Nếu như tin tức này lọt ra ngoài thì chỉ sợ mọi người đi vào di tích này đều nhanh chóng đổ mắt lên (nổi lòng tham). Lúc đó, chúng ta liền trở thành cái đích cho mọi người ngắm vào đấy!"*

Tiêu Viêm thoáng trầm ngâm, quay đầu rồi nháy mắt với Hùng Chiến. Thấy dấu hiệu này, hắn cũng hiểu ý tứ Tiêu Viêm nên chậm rãi bước ra ngoài đại môn vài thước. Sát khí tràn ngập cơ thể, hiện giờ hắn giống như là một vị thần giữ cửa vậy.

Tuy tầng thứ ba này có không ít cường giả nhưng những người có thực lực hơn Hùng Chiến chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Có hắn như hung thần ác sát canh cửa thì dù họ động lòng muốn ngắm nghía đồ vật trong này đến cỡ nào, nhưng dưới tình huống chưa có tin tức xác thực thì họ cũng không dám xông vào. Đó cũng chính là hiệu quả mà đám người Tiêu Viêm muốn.

"Bắt tiểu gia hỏa này lại?" Nhìn thấy Hùng Chiến bảo vệ đại môn, Tử Nghiên hưng phấn hỏi.

"Không nên hành động thiếu suy nghĩ! Thoạt nhìn tiểu gia hỏa này không có năng lượng gì nhưng cũng chưa thể kết luận chắc chắn được. Nếu dọa nó sợ mà chạy đi, không có khí tức làm tiêu điểm dẫn đường thì chúng ta rất khó lòng tìm được nó trong cái Đan viện khổng lồ như vậy!" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười nói tiếp: *"Vả lại muốn bắt tiểu tử này cũng không phải cày mạnh là được đâu!"*

"Huynh có biện pháp sao?" Tiêu Y Tiên kinh ngạc hỏi.

Tiêu Viêm mỉm cười lấy ra một cái bình ngọc trong nạp giới. Trong bình ngọc này chứa vài viên đan dược Tứ phẩm. Hắn chọn một viên trong số đó rồi ném về phía tiểu thú kia.

Viên thuốc bay đến rồi nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh tiểu thú trắng như tuyết kia đoạn quay tròn khe khẽ. Đầu tiên tên nhóc ấy kinh hãi lui về mấy bước rồi sau đó mới dè dặt tiến đến hít hà vài hơi. Nhưng nằm ngoài dự

kiến của Tiêu Viêm, nó không ăn mà chỉ lắc đầu quày quảy tỏ ý "*Cháu khinh nhá!*". Xem bộ dáng đó rõ ràng là nhóc tì kia hoàn toàn coi thường đan dược cấp thấp.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Tiêu Viêm cũng không dấu được mà hiện lên vẻ xấu hổ, còn Tiêu Y Tiên và Tử Nghiên bên cạnh cũng nhin không được phải phì cười. Tên nhóc này thật không nể mặt a!

"Xem ra là bị mấy tên đan dược cao giai tập cho thành cái tính kén chọn như vậy rồi a!" Tiêu Viêm cười khở nhưng bất đắc dĩ lại phải lấy ra vài viên Lục phẩm đan dược từ trong nạp giới rồi cong ngón tay búng tới bên cạnh tiểu thú. Lúc này sau một hồi "*Phẩm dược*", ánh mắt linh động của nó mới thoáng hiện ra vẻ hưng phấn, đầu lưỡi hồng hào lập tức cuốn viên thuốc vào miệng giống như trẻ con ăn đậu phộng vậy, sau đó nhai rôm rốp rồi mới nuốt xuống bụng.

Ăn xong một viên Lục phẩm đan dược, nó lại ngược mắt lên nhìn Tiêu Viêm chăm chăm, đầu lưỡi không ngừng thè ra liếm mép tựa một chú cún con, rõ ràng là ăn chưa đã.

Thấy thế, tuy xót của nhưng Tiêu Viêm lại thấy vui vẻ trong lòng. Quả đúng như trong sách cổ viết, biện pháp tốt nhất để thu phục loại đan thú này chính là lấy phải dùng đan dược để dụ dỗ nó.

Lại lấy ra vài viên Lục phẩm đan dược, Tiêu Viêm bắn hết tới bên cạnh tiểu thú. Tên nhóc tì kia ngược lại lập tức tỏ bộ dạng "*không cự tuyệt bất kì ai*" liền há miệng nuốt hết. Theo mười viên thuốc vào bụng, ánh mắt của tiểu thú đối với Tiêu Viêm mới giảm đi vài phần cảnh giác.

"Còn hơn phá sản a!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm coi Lục phẩm đan dược như đậu phộng không ngừng ném ra, Thiên Hỏa tôn giả nhin không được mà lòng đau như thiến. Những viên thuốc này ở bên ngoài có thể xem như vạn kim khó cầu mà bây giờ lại trở thành thức ăn gia súc.

"Không có biện pháp a! Tiểu gia hỏa này quá kén chọn, dưới Lục phẩm thì không ăn." Tiêu Viêm cũng có cảm giác bó tay toàn tập nhưng hắn cũng không dám xem thường đan thú kén chọn thức ăn này.

Thiên Hòa tôn giả cười khỏ, chỉ có thể nhìn Tiêu Viêm không ngừng ném ra từng viên từng viên một. Bất quá đan dược ra đi không phải là không có thu hoạch, ít nhất thì tiểu tử kia đã giảm bớt rất nhiều địch ý với bọn họ.

Cảnh cho ăn như vậy kéo dài chừng mười phút. Sau khi ném ra tổng cộng hơn hai mươi viên Lục phẩm đan dược rồi cộng thêm tám viên Thất phẩm nữa thì kiểu tiêu hoang như đại gia này cũng khiến cho lòng Tiêu Viêm rỉ máu. Những loại đan dược này, dù lấy năng lực hiện tại của hắn thì cũng phải mất mấy ngày mới có thể luyện chế ra, mà bây giờ lại cho đan thú kia nhai hết toàn bộ.

Chẳng qua việc "ăn chơi" này cũng không phải là vô chừng mực. Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm muốn chết lặng, tiểu thú kia lại nhón hai chân sau, dùng đôi chân trước có móng vuốt phủ đầy lông mềm như nhung vỗ vỗ cái bụng căng tròn, trong mắt có vẻ thỏa mãn.

Rốt cục tiểu tử này cũng ăn no. Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm rồi hướng về nó huýt sáo một tiếng. Tiểu tử kia dùng ánh mắt linh động nhìn hắn tựa hồ muốn đi đến, nhưng thấy có nhiều người nên lại có vẻ chần chờ. Nguồn truyện:

Nhìn thấy vậy, Tiêu Viêm biết nên xuất nốt tuyệt chiêu cuối ra rồi. Chỉ cần làm tiểu gia hỏa này cam tâm tình nguyện đến với mình, như vậy hắn có thể trở thành chủ nhân tạm thời của nó.

Bàn tay nhoáng lên, một bình ngọc trong suốt xuất hiện, trong đó ẩn hiện một viên đan tròn vo tràn ngập linh khí tạo thành đan vụ lượn lờ. Mà khóa đan dược này như có linh tính nên cứ trôi nổi và chuyển động hết trái sang phải trong bình ngọc.

Viên thuốc trong tay Tiêu Viêm tự nhiên chính là đan dược có phẩm chất cao nhất, cũng là đan dược mà ngày đó hắn luyện chế dẫn tới Ngũ sắc đan lôi, Sinh Cốt Dung Huyết Đan.

Viên thuốc vừa xuất hiện, ánh mắt tiểu thú nhất thời trợn tròn, bèn lập tức bắn ra từ trên mặt bàn, thân thể tròn vo ở giữa không trung vẽ lên một đường cong rồi khấn cấp vọt tới Tiêu Viêm.

Thấy thế, trên mặt Tiêu Viêm hiện lên một nụ cười đều. "*Tiểu tử kia nhìn người có lên hay không hử?*"

Tiểu thú vẽ lên một đường cong trên không trung như thể nó sắp tấn công vào ngực Tiêu Viêm. Lúc này, thân thể nó như dừng lại nhưng bất chợt trên cao bỗng tuôn một luồng hấp lực dữ dội làm nó trực tiếp bay thẳng lên càng cao hơn.

Đột biến xuất hiện làm cho nhóm người Tiêu Viêm ngẩn ra tò te. Tiêu Viêm có phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt đã sầm mặt lại rồi hướng mắt nhìn lên cao. Chỉ thấy một bóng đen vóc dáng yếu diệu nhanh chóng đi ra sau đó lập tức mạnh mẽ tóm chặt đan thú trong tay.

"Tiểu tử kia, xem lần này ngươi chạy đi đâu!"

Một tay bắt đan thú, bóng đen không thèm để ý tới nó đang kịch liệt dấy dụa, cười nói.

"Muốn chết!"

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, thân hình chợt lóe rồi xuất hiện trước mặt bóng đen kia, song chưởng lượn lò hỏa diễm màu nâu tím hung hăng đánh về phía người này.

"Ầm! Ầm!"

Quay lại nhìn thể công của Tiêu Viêm, bóng đen không tỏ ra sợ hãi, vừa xoay người đã đánh ra một chưởng thật mạnh vào bàn tay Tiêu Viêm.

Song chưởng giao phong, thân thể Tiêu Viêm run lên và bóng đen kia cũng nhân lúc này lui lại mấy bước, cuối cùng mạnh mẽ nhảy lên một xà ngang trong điện, trên cao nhìn xuống dùng âm thanh lạnh lùng nói: *"Ta đuổi theo đan thú này từ lâu rồi! Các ngươi muốn mạnh mẽ cưỡng đoạt?"*

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, nheo mắt nhìn chằm chằm bóng đen đeo mặt nạ quỷ bí kia, trong mắt hàn quang chớp động: *"Lại là người?"*

Hắc y nhân đột nhiên xuất hiện này rõ ràng là người thần bí ngày đó đã xuất thủ với Tử Nghiên.

"Đàn bà thú, dám ra tay với bà người!!! Ngươi chán sống rồi à?" Tử Nghiên cũng nhận ra người này, lập tức liền nổi giận quát lớn.

"Mẹ nó, cẩn thận với nàng ta! Lão tử bị lực mang kia chiếu vào liền thất thần tạo cơ hội cho nàng vụng trộm xông vào đây!" Hùng Chiến cũng tiến vào, tức giận nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm nhưng vẫn áp chế lửa giận trong lòng rồi cùng nháy mắt với nhóm Tiểu Y Tiên và Thiên Hỏa tôn giả. Ba người nhanh chóng lĩnh hội ý tứ rồi tự mình thối lui một khoảng muốn phong tỏa đường lui của bóng đen này.

"Đưa đan thú cho chúng ta, chuyện trước kia chúng ta có thể bỏ qua! Nếu không đừng trách ta hạ độc thủ!"

-----oOo-----

Chương 1247: Thanh Lân?

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hừ, ta đã đuổi theo con thú này rất lâu, nói đúng ra là các người cướp trước. Giờ còn muốn ta giao nó ra? Đừng đùa chứ!"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, bóng đen kia nhất thời cười lạnh nói. Giọng nói có phần thanh thúy, hiền nhiên, đây là một nữ tử, và tuổi cũng không lớn lắm.

"Nữ tử này rốt cuộc là ai? Còn trẻ mà đã có thủ đoạn quỷ dị như vậy. Trước giờ chưa từng nghe nói đến việc Trung Châu còn có một anh kiệt như vậy a." Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm xuống, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, nhưng lại không rút ra được kết luận gì. Cuối cùng, chỉ có thể đổ tại lý do Trung Châu ẩn tàng quá nhiều cường giả.

"Thật không biết xấu hổ, những thứ này vốn đều là vật vô chủ. Nếu ai thấy trước là của người đó thì chẳng phải càng buồn cười sao? Có bản lĩnh thì thả Đan thú ra, xem nó chạy về bên nào!" Tử Nghiên tức giận quát.

Nghe vậy, hắc y nhân kia hừ khẽ một tiếng, nhưng bàn tay đang cầm Đan thú lại không hề thả lỏng chút nào. Nàng biết, nếu buông ra, nhất định nó sẽ chạy về phía đối diện.

"Ta sẽ không giao Đan thú ra, muốn động thủ thì cứ việc."

Dưới mặt nạ quỷ thần, một đôi mắt lóe lên lục mang đảo qua xung quanh, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt âm trầm của Tiêu Viêm. Không biết vì sao, vị thanh niên có thực lực rất cường hãn này lại tạo cho nàng một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này, giống như đã từng quen biết vậy.

Nhúu đôi mày liễu lại, nhưng nhất thời nàng vẫn không nhớ ra, chỉ có thể kiềm chế nó trong lòng, đảo mắt nhìn quanh, muốn tìm hướng để phá vây.

Thấy hắc y nhân này không có dấu hiệu nhượng bộ, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút hàn ý. Đan thú này quá hiếm, giá trị lại quý trọng, nếu có thể bồi dưỡng nó, không biết chừng sẽ có cơ hội tiến vào cửu phẩm trong truyền thuyết. Đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ tăng vọt, thậm chí vượt qua cả Hồn Điện Thiên Tôn cũng là việc thường.

"Nếu đã vậy, cũng đừng trách chúng ta ý đông hiệp ít."

Tiêu Viêm chậm rãi bước lên, ngọn lửa màu nâu tím trào ra như giao long xuất hải, che lấp cả thân hình hắn. Chân đạp mạnh xuất đất, thân hình lao về phía trước như tên rời cung, chỉ chớp mắt sau đã xuất hiện trước mặt hắc y nhân kia. Chương phong sắc bén hung hăng đánh ra.

"Hừ!"

Thấy Tiêu Viêm động thủ, hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, thân hình di chuyển linh hoạt, tránh khỏi quyền phong của Tiêu Viêm, dưới lớp mặt nạ quỷ thần, lục mang đột nhiên lóe lên.

"Ý vào nhiều người? Là ta mới đúng!"

Hắc y nhân quát lạnh, không gian trước người nàng chợt vặn vẹo. Mười mấy thân ảnh đột ngột xuất hiện, tất cả nhất tề gầm lên một tiếng, hơn mười đạo kinh phong hung hãn bổ về phía Tiêu Viêm.

Khi lục mang trong mắt hắc y nhân xuất hiện, Tiêu Viêm cũng đã đề phòng cẩn thận rồi. Bởi vậy, khi những thân ảnh này đột ngột xuất hiện thì hắn cũng không quá kinh ngạc. Thân hình chợt lóe lên như quỷ mị, tránh thoát khỏi toàn bộ đống chương phong kia, nhưng vì vậy mà phải lui về

sau vài bước.

Ổn định lại thân hình, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn mười mấy thân ảnh đứng sừng sững giữa không trung. Hắn nhíu mày lại, những người này đều rất mạnh, người đầu lĩnh kia thậm chí đã đạt tới Đâu Tôn, mấy người phía sau cũng là Đâu Tông đỉnh phong... Nếu chỉ tính số lượng, thì họ đã vượt xa đám người Tiêu Viêm rồi.

"Những người này phần lớn đều là cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc." Tử Nghiên trầm giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hắc y nhân kia lại nhiều thêm vài phần kiêng kị. Người này có thể hoàn toàn không chế các cường giả này, lại còn chứa họ trong một không gian để tùy thân mang theo... Như vậy thì chẳng khác gì một kho hộ vệ di động a.

Tiêu Viêm cẩn thận đánh giá những cường giả này, hắn phát hiện trong mắt những người này vẫn còn thần trí, nhưng dường như thân thể của họ đã bị khống chế hoàn toàn.

"Nàng ta không chế thân thể của họ, nhưng họ vẫn còn thần trí của riêng mình, thủ đoạn thật quý dị."

Phát hiện ra điều này, Tiêu Viêm khẽ rùng mình. Vốn hắn cho rằng nữ nhân này dùng thủ đoạn luyện chế Khôi Lỗi đặc biệt nào đó để luyện hóa những người này. Nhưng xem tình hình này thì dường như nàng ta đã khống chế hoàn toàn thân thể họ, rồi còn phong ấn linh hồn họ trong cơ thể. Thủ đoạn như vậy không chỉ quý dị khó lường, lại giảm bớt được công sức dùng để luyện chế Khôi Lỗi. Càng nghĩ về điều này, Tiêu Viêm lại càng cảm thấy kiêng kị.

Nhưng dù có kiêng kị mấy đi nữa thì vẫn phải cướp bằng được Đan thú. Thứ này quá quý hiếm, dù lấy định lực của Tiêu Viêm cũng không kháng cự nổi. Và lại, hai Đâu Tôn, mười Đâu Tông đỉnh phong vẫn chưa đủ để làm hắn phải lui bước.

"Cần chúng ta ra tay không?" Thấy bóng đen kia triệu hồi ra nhiều cường giả như vậy, Tiêu Y Tiên nhíu mày lại, khẽ nói.

"Không cần, các người canh chừng xung quanh, đừng để người khác tiến"

vào, cũng phòng ngừa nàng ta thừa cơ chạy trốn." Tiêu Viêm lắc đầu, vung tay lên, Thiên Yêu Khôi và mười bộ Địa Yêu Khôi xuất hiện. Trong lòng phát ra một mệnh lệnh, hào quang trên người đám khôi lỗi chợt bùng lên, sau đó hung hãn lao về phía đám cường giả kia.

"Ta cũng muốn xem ngươi còn thủ đoạn gì nữa!"

Ngăn trở đám cường giả này xong, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên lạnh như băng. Ngân quang chợt lóe lên, thân hình hắn nhanh như chớp giật, lao về phía hắc y nhân. Đấu khí mang theo kinh phong nóng rực cuốn ra như gió bão

Đôi mắt với thể công như vũ bão của Tiêu Viêm, hắc y nhân cũng không dám chậm trễ. Giao thủ qua một lần, nàng hiểu, đấu khí của người kia có chút quý dị, nếu để chúng xâm nhập vào cơ thể thì sẽ khá phiền phức. Giờ nàng đang có thương trong người, nếu không may bị thêm một lần nữa thì sợ rằng chỉ còn cách lui lại.

Trong lòng xuất hiện ý niệm này, hắc y nhân nhanh chóng lùi về sau. Nhưng lùi mãi thì cũng hết đường, hai tay nàng hợp lại, kết thành một ấn quyết quý dị.

"Đoạt Phách!"

Một tiếng quát lạnh truyền ra từ miệng hắc y nhân, một luồng lực mang âm u chợt bạo phát, chiếu trên thân thể Tiêu Viêm.

Khi bị lực mang kia chiếu vào người, Tiêu Viêm cũng rung mình, ngọn lửa màu nâu tím vội bao bọc lấy thân thể. Nhưng dù thế, hắn vẫn cảm thấy linh hồn ở mi tâm đột nhiên chấn động, như muốn rời khỏi thân thể vậy.

Biến cố đột ngột làm Tiêu Viêm kinh hãi không thôi, vội vàng ổn định lại linh hồn, áp chế dao động quý dị kia xuống.

"Yêu pháp thật đáng sợ!"

Tuy ổn định được linh hồn lại như cũ, nhưng trong lòng Tiêu Viêm cũng phát lạnh vì thủ đoạn của nữ nhân này. Mấy năm nay, hắn đã gặp không ít đối thủ, nhưng chưa từng thấy ai quý dị như vậy.

"Bành!"

Khi ổn định linh hồn, nắm tay của Tiêu Viêm cũng hung hăng đánh về phía trước, kinh phong kinh khủng xuyên qua không gian, đánh mạnh vào thân thể hắc y nhân. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, thân thể nàng lóe lên chút lục mang, hóa giải hơn nửa kinh lực của một đòn này.

"Hự!"

Một quyền này của Tiêu Viêm rất nặng, dù chống đỡ được hơn nửa nhưng lực lượng còn sót lại vẫn đánh hắc y nhân về phía sau.

"Giao Đan thú ra đây!"

Một quyền đẩy lui hắc y nhân, sắc mặt Tiêu Viêm lạnh như băng, quyền phong nóng rực lại đánh ra lần nữa.

"Nằm mơ đi!"

Tuy bị đánh bay nhưng bóng đen vẫn rất cố chấp, lục mang chợt lóe, Đan thú trong tay liền biến mất một cách quý dị. Sau đó thủ ấn của nàng nhanh chóng biến đổi, lục quang ùn ùn phun ra từ sau mặt nạ.

"Yêu Đồng không thể!"

Lục mang ùn ùn tuôn ra, sau đó hội tụ thành hình một con mắt màu xanh phía trước mặt nạ. Con mắt này cực kỳ yêu dị, có ba con rãnh nhỏ đầu đuôi nối nhau xoay xung quanh viền mắt. Từng luồng năng lượng kỳ dị nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Khi yêu đồng màu xanh kia xuất hiện, Tiêu Viêm cảm thấy thân thể mình chột cứng ngắc lại. Giống như hắn đã mất đi quyền khống chế thân thể của mình vậy.

Biến cố như vậy làm Tiêu Viêm cực kỳ kinh hãi, nhưng hắn cũng không bối rối. Bản lãnh của hắn không nhất định phải dựa vào thân thể để phát động. Tâm thần chột động, linh hồn lực ở mi tâm tràn ra ngoài, luồng linh hồn lực này ngưng tụ thành một bóng người hư ảo. Bóng người này biến ảo thủ ấn, sau đó hung hăng đánh ra một quyền.

"Phốc!"

Linh hồn lực tạo thành một linh hồn quyền ấn khắc trên nắm tay của bóng người hư ảo này. Sau đó đột nhiên bay ra, đánh mạnh vào giữa yêu đồng quỷ dị kia. Nguồn truyện:

"Bành!"

Bị đánh trúng, yêu đồng kia kịch liệt run rẩy, sau đó chậm rãi tiêu tán, mà lực lượng còn sót lại kia cũng va vào mặt nạ của hắc y nhân.

Nhận một trọng kích như vậy, thân hình hắc y nhân bay ngược ra, rơi mạnh xuống nền đá cứng rắn của Đan thất. Hắc y nhân phun ra một búng máu, chiếc mặt nạ trên mặt cũng vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, thân thể chợt động, xuất hiện phía trước bóng đen. Huyền Trọng Xích xuất hiện trong tay, sau đó gác lên cổ hắc y nhân, lạnh lùng thốt: *"Bây giờ giao ra được rồi chứ?"*

"Không giao!"

Lau đi vệt máu trên miệng, hắc y nhân quật cường ngẩng đầu, cắn chặt răng tức giận nhìn Tiêu Viêm.

Nghe vậy, lửa giận trong lòng Tiêu Viêm cũng bốc lên, nhưng khi vừa muốn quát lớn thì chợt khựng lại.

Dưới mặt nạ quý thân là một khuôn mặt tinh xảo hình trái xoan. Dù vậy, lúc này khuôn mặt đó đang che kín vẻ quật cường. Đương nhiên, điều làm Tiêu Viêm chú ý không phải khuôn mặt, mà là đôi mắt của nàng.

Đó là một đôi mắt màu xanh lục, bên trong có ba điểm nhỏ đang quay tròn quanh đồng tử, nhìn cực kỳ yêu dị.

"Bích Xà Tam Hoa Đồng?"

Nhìn vào đôi mắt này, Tiêu Viêm hít một hơi khí lạnh. Cẩn thận nhìn lại khuôn mặt tinh xảo kia thêm lần nữa. Một cảm giác quen thuộc chợt xuất hiện trong lòng hắn. Tiếng kinh hô khó tin bật ra từ trong miệng Tiêu Viêm.

"Ngươi là... Thanh Lâm?"

-----oOo-----

Chương 1248: Gặp lại cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong thiên địa, Bích Xà Tam Hoa Đồng là một loại đồng tử cực kỳ quý dị. Xét về độ hiếm thì ngay cả Ách Nan Độc Thể của Tiêu Y Tiên cũng không thể sánh bằng. Trong những năm gần đây, Tiêu Viêm chỉ vờn vện thấy qua Bích Xà Tam Hoa Đồng đúng một lần, chính là lúc còn lịch lãm ở Gia Mã đế quốc, trong dong binh đoàn của đại ca và nhị ca thành lập. Nhưng khi đó, chủ nhân của Bích Xà Tam Hoa Đồng vẫn chỉ là một tiểu cô nương yếu ớt đáng thương, chỉ vì mang huyết mạch xà nhân mà bị kỳ thị, nhạo báng.

Lúc trước, vì thương hại thân thể thâm trọng của tiểu cô nương đó, Tiêu Viêm vẫn không đối đãi với nàng như thị nữ, không chỉ giúp nàng thoát khỏi sự yếu ớt hèn kém, hẳn lại còn rất quan tâm đến nàng. Lúc hẳn trở về sau khi rèn luyện ở đại sa mạc thì lại phát hiện tiểu cô nương ấy đã bị Mặc Gia bắt, để cứu nàng, Tiêu Viêm cũng đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn để đại náo Mặc gia. Cuối cùng, lúc sắp cứu được nàng thì lại bị đám người Thiên Xà Phủ nhúng tay vào. Mặc dù Dược Lão đã nói đám người Thiên Xà Phủ đó chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng, nhưng mấy năm nay, trong lòng Tiêu Viêm vẫn luôn nhớ đến tiểu cô nương yếu ớt kia.

Mà Tiểu cô nương kia tên là Thanh Lâm, đồng thời nàng cũng là chủ nhân của Bích Xà Tam Hoa Đồng.

Nghe được tiếng kinh hô của Tiêu Viêm, nữ hài tử kia cũng ngẩn ra, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn người trước mặt, nói: "*Ngươi... Sao ngươi lại biết tên ta?*"

Nghe vậy, vẻ kinh ngạc trong mắt Tiêu Viêm lại càng đậm, sao hẳn có thể ngờ tới việc đối thủ làm cho hẳn kiêng kị không thôi kia, cư nhiên lại là tiểu thị nữ của hẳn năm đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiêu Viêm không khỏi có chút cổ quái. Nhiều năm không gặp, tiểu cô nương ôn nhu yếu ớt năm đó cũng đã trở thành một đại mỹ nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Hiện giờ, có lẽ sẽ không bao giờ còn nhìn thấy vẻ khiếp đảm của năm đó trên khuôn mặt của nàng nữa

"Sao vậy?"

Đám người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng chạy đến, kỳ quái nhìn lướt qua hai người, nói.

"Xuy!"

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trái xoan tinh xảo đang tràn đầy vẻ nghi hoặc kia, sau đó đem Huyền Trọng Xích dời khỏi cổ họng nàng, nặng nề đặt phía trước mặt, hắn không nhịn được cười nói: "*Tiểu nha đầu, còn không nhận ra cái trọng xích này sao?*"

Đôi mi Thanh Lâm nhíu chặt, chớp chớp mắt nhìn vào Huyền Trọng Xích to lớn trước mặt, thứ này khiến cho nàng có một cảm giác rất quen thuộc, thậm chí thanh niên đang mỉm cười này cũng làm cho nàng có cảm giác đó, tựa hồ như mấy thứ này vẫn tồn tại sâu trong ký ức của nàng vậy.

"*Gia Mã đế quốc, Đại sa mạc Tháp Nhĩ Qua, Mạc Thiết dong binh đoàn...*"

Tiêu Viêm mỉm cười nhìn Thanh Lâm đang cố gắng suy nghĩ, lên tiếng nhắc nhở vài câu.

Nghe được ba câu này, thân thể Thanh Lâm run mạnh, hai mắt liền mở bừng ra, vẻ khó tin hiện lên trên mặt, nhìn Tiêu Viêm, nàng lắp bắp nói: "*Tiêu... Tiêu Viêm thiếu gia?*"

"*Cuối cùng cũng nhớ ra rồi sao.*" Tiêu Viêm xoa đầu Thanh Lâm, khẽ thở dài: "*Nhiều năm không gặp, ngươi cũng đã trưởng thành rồi.*"

Thanh Lâm bị Tiêu Viêm xoa đầu, từ khuôn mặt cho đến đôi mắt đều hồng lên, năm đó Tiêu Viêm đối với mình như thế nào, nàng đều ghi nhớ. Sau khi bị người Thiên Xà Phủ đưa đi, nàng cũng biết Tiêu Viêm đã mạo hiểm tiến vào Mạc gia cứu mình, vì điều này, trước kia nàng cũng đã khóc rất nhiều. Khi đó nàng chỉ là một cô nương nhút nhát luôn xem mình là thị nữ

của Tiêu Viêm, nhưng không ngờ, Tiêu Viêm lại vì một thị nữ hèn mọn mà làm một việc mạo hiểm đến vậy. Với một cô bé đã chứng kiến không biết bao nhiêu sự dối trá của lòng người thì quả thực đây là một chuyện không thể nào tượng tưởng được.

Mấy người Tiểu Y Tiên đứng bên cạnh nhìn thấy cục diện quanh co này, đều có chút ngẩn ngơ. Ở chỗ này, Tiểu Y Tiên kết giao với Tiêu Viêm sớm hơn cả Thanh Lâm, nhưng lúc đó nàng đã đi đến Xuất Vân đế quốc, tự nhiên cũng chưa từng gặp qua Thanh Lâm.

"Đây là tình huống gì cơ chứ?" Tử Nghiên thì thầm.

Mấy người kia cũng đành lắc đầu, bó tay không hiểu màn hài kịch này bắt nguồn từ đâu.

"Không bị thương chứ?" Tiêu Viêm nhẹ nhàng hỏi. Nhìn Thanh Lâm, hẳn lại nhớ tới tiểu thị nữ ôn nhu yếu ớt năm đó.

"Ừm, không sao." Giọng nói của Thanh Lâm có chút dòn dập, vì ký ức khi còn nhỏ quá sâu sắc, bởi vậy, mặc dù giờ đây nàng đã trở thành cường giả có thực lực cường hãn trên đại lục, nhưng chẳng biết tại sao, khi nhìn Tiêu Viêm mỉm cười, nàng vẫn có loại cảm giác câu thúc, giống như tiểu hài tử gặp phải cha mẹ nghiêm khắc.

"Nếu không ngại thì gọi một tiếng Tiêu Viêm đại ca cũng được." Nhìn thấy bộ dạng của Thanh Lâm, Tiêu Viêm còn tưởng rằng nàng gọi một tiếng thiếu gia kia có phần không thuận miệng, nên lập tức nói. Bây giờ, người trước mặt hẳn đã không còn là tiểu thị nữ năm đó nữa, Bích Xà Tam Hoa Đòng của nàng đã thành thực, chỉ sợ trên đại lục này đã không có người nào có thể thu nàng làm thị nữ.

"Không, không phải. Vẫn gọi là Tiêu Viêm thiếu gia đi, ta thích gọi như vậy." Thanh Lâm vội vàng lắc lắc đầu, đôi tay nhỏ bé khẩn trương vịn cùng một chỗ. Bộ dáng như vậy đâu có điểm nào giống hung thủ làm cho cả Cửu U Địa Minh Mãng tộc gà bay chó sủa.

Tiêu Viêm cười cười, cũng không để ý nhiều, nhìn chằm chằm Thanh Lâm, nói: "Năm đó cứu ngươi khỏi tay Mặc gia, nhưng cuối cùng lại bị người của Thiên Xà Phủ cướp đi, bọn họ đối xử với ngươi như thế nào?"

"*Ân, bọn họ rất tốt với ta, còn định để cho ta trở thành người đứng đầu Thiên Xà Phủ, nhưng các trưởng lão lại muốn tác hợp cho ta với trưởng tử của người đứng đầu đời trước..... ta không muốn, nên tự mình chạy đến đây.*" Thanh Lâm gật gật đầu nói. Nhưng có mấy lời nàng cũng không có nói ra, sau khi nàng trốn đi, việc đầu tiên làm là trở về Gia Mã đế quốc một chuyến, nhưng đã sớm thành cảnh còn người mất. Sau lại hỏi thăm tin tức mới biết được Tiêu Viêm đã đi Trung Châu, mà nàng cũng đang rảnh rồi, nên lặn lội vạn dặm xa xôi đến đây từ Gia Mã đế quốc, một phần là du lịch, nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là muốn tìm lại người đã in đậm dấu vết trong lòng nàng.

Vì có Bích Xà Tam Hoa Đồng, nên thân phận của nàng đã không còn như trước, người bên cạnh xum xoe cũng nhiều hơn. Nhưng thực sự khiến cho nàng khó có thể quên được, chính là năm đó khi bản thân mình chỉ là một tiểu thị nữ không có giá trị gì, thì tiểu thiếu gia tuổi cũng không lớn kia, cứ nhiên lại mạo hiểm đi cứu nàng.

Người đáng nhớ nhất chính là người đã cùng ta trải qua những năm tháng tăm tối, chỉ vậy mới có thể in sâu một dấu vết không thể phai mờ trong trái tim.

Nhưng may là trời không phụ lòng người, người mấy năm nay nàng tìm kiếm, rốt cục cũng xuất hiện trước mặt nàng trong một hoàn cảnh khó tưởng tượng nhất.

"Việc này... Tiêu Viêm thiếu gia, việc này..."

Thanh Lâm vắn vắn tay, lục mang chột lóe trong mắt, một con thú nhỏ trắng như tuyết lại xuất hiện một lần nữa, vừa mới được thả ra, nó liền xông vào trong lòng Tiêu Viêm run rẩy, một đôi mắt to sợ hãi nhìn Thanh Lâm.

Vuốt ve đan thú trong lòng, Tiêu Viêm không khỏi cười khò một tiếng, nói: "*Người cần đan thú sao?*"

Thanh Lâm vội lắc đầu, nhưng khi thấy ánh mắt Tiêu Viêm đang nhìn chăm chăm vào mình, nàng ập a ập úng nói: "*Ta chỉ muốn dùng máu đan thú để giải độc trong cơ thể mình.*"

"Giải độc?" Trong lòng Tiêu Viêm hơi trầm xuống, chìa tay ra, nói: "*Đưa*

tay ra, ta xem một chút."

Thanh Lâm chần chờ một lát rồi vươn cánh tay ngọc mảnh khảnh ra, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Bàn tay to ấm áp kia làm nàng không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Tiêu Viêm lại không chú ý đến điều này, tâm thần vừa động, một luồng linh hồn lực liền tiến vào cơ thể Thanh Lâm, sau khi kiểm tra tỉ mỉ, hắn phát hiện trong người, thậm chí trong máu Thanh Lâm đều nhiễm độc. Điều này khiến hắn cũng không nhận được mà phải nhíu chặt mày lại. Loại khí độc âm hàn băng lãnh này cực kỳ âm độc, dường như cũng muốn đem máu của người ta đông cứng lại.

"Đây là loại độc gì?" Tiêu Viêm cau mày hỏi.

"Đây là Đế Mãng Thực Tâm Độc của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, chính là kỳ độc số một số hai trong thiên hạ, được xưng là không có thuốc nào giải được." Thanh Lâm nói.

"Trong thiên địa, không có thứ gì là tất nhiên, có âm thì ắt phải có dương là quy luật của thiên địa, có độc dược liền có giải dược. Gọi nó là không có thuốc giải chẳng qua là chưa tìm ra cách mà thôi." Tiêu Viêm lắc đầu nói. Tuy nói như vậy, nhưng sắc mặt hắn cũng có chút ngưng trọng, cái gọi là Đế Mãng Thực Tâm Độc này hắn cũng đã từng nghe qua.

"Tục truyền, máu của đan thú đã hóa hình có thể giải được vạn độc, cho nên ta mới đến nơi này thử vận khí, không ngờ lại gặp được thật." Thanh Lâm nhìn thoáng qua con tiểu thú đang nằm trong lòng ngực Tiêu Viêm, nói.

"Loại đan dược phẩm chất này xác thật có thể kháng cự được không ít loại độc, nhưng chỉ bằng vào nó thì vẫn không đủ để hoàn toàn thanh trừ độc tố trong cơ thể người." Tiểu Y Tiên đứng một bên mở miệng nói. Nàng là chuyên gia dùng độc, tự nhiên có quyền lên tiếng trong việc này.

"Àn, cũng không có vấn đề gì lớn, có máu đan thú trợ giúp, Đế Mãng Thực Tâm Độc này mặc dù ác liệt nhưng cũng không phải là không có cách giải." Tiêu Viêm gật gật đầu, chột nhíu mày, nói: *"Làm sao người lại trêu chọc Cửu U Địa Minh Mãng tộc? Bọn họ cũng không dễ chọc nha?"*

"Không phải là ta trêu chọc bọn họ, mà chính là bọn họ trêu chọc ta a."
Thanh Lâm có chút ủy khuất, nói: "Lúc trước, khi ta tới Thú Vực chỉ là muốn tìm kiếm các loại ma thú loại rắn có thực lực cường hãn, nhưng xui xẻo lại gặp một vị trưởng lão của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Hắn nhận ra Bích Xà Tam Hoa Đồng nên muốn ra tay bắt ta, ta chỉ phản kháng lại thôi. Cuối cùng đã không chế được hắn, nhưng lúc đó hắn cũng đa truyền tin tức ra khiến cho cả tộc Cửu U Địa Minh Mãng đều đến đuổi bắt ta, cuối cùng ta cũng chỉ có thể bắt mấy người lại..."

"Bích Xà Tam Hoa Đồng là khắc tinh của tất cả các loài ma thú loại rắn, ngoại trừ một số ít loại rắn có được huyết mạch thuần khiết từ viễn cổ, ví dụ như Thái Lâm tử tử, tử ấy là hậu duệ của Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Còn những loại khác đều rất sợ hãi Bích Xà Tam Hoa Đồng, bọn họ không bắt người mới là chuyện lạ." Tử Nghiên bĩu môi nói, xem ra nàng vẫn có chút bất mãn khi đêm hôm đó Thanh Lâm ra tay với nàng.

Tiêu Viêm cười cười, vỗ vai Thanh Lâm, nói: *"Không cần lo lắng, không sao đâu. Loại độc này mặc dù khá rắc rối, nhưng cũng không phải không có cách giải, vả lại, đây cũng không phải là nơi để giải độc. Chờ ra khỏi di tích, ta sẽ nghĩ biện pháp giải độc giúp ngươi. Giờ cứ ở bên cạnh ta đã."*

"Ừm." Thanh Lâm đỏ mặt gật đầu.

Tiêu Viêm cười cười, đứng dậy, có sự trợ giúp to lớn này, thực lực của đoàn người bọn họ lại càng thêm mạnh mẽ. Cho dù có gặp phải đám Phượng Thanh Nhi, cũng vẫn có thể áp chế được bọn chúng.

-----oOo-----

Chương 1249: Sự kinh khủng của Bích Xà Tam Hoa Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy một màn từ địch thành bạn này, ngoại trừ người trong cuộc thì ai cũng phải sửng sờ. Tình thế chuyển biến không phải quá nhanh đấy chứ?

"Hừ, hôm đó nàng còn muốn không chế ta." Tử Nghiên liếc nhìn Thanh

Lân, hừ nhẹ một tiếng.

"Chỉ là hiểu lầm thôi mà, ta không nhận ra bản thể của ngươi nên tưởng nhầm ngươi là Cửu U Địa Minh Mãng. Vả lại, bản thể của ngươi lại rất giống với Cửu U Địa Minh Mãng Vương nên ta mới ra tay." Thanh Lân vội vàng giải thích.

"Ai là mấy thứ xấu xí không chân đó chứ." Tử Nghiên còn giận hờn Thanh Lân vì nàng lầm cô bé với Cửu U Địa Minh Mãng. Chợt, nàng như nhớ ra điều gì đó, liền vội vàng nói thêm: *"Trừ Thái Lân tử tử ra."*

Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, không để ý tới nha đầu này nữa. Ôm đan thú đang run rẩy trong ngực nói: *"Tuy Đan thú này không có dao động năng lượng nhưng các Luyện Dược Sư già dặn có thể cảm giác được đan hương, từ đó suy ra thân phận chân chính của nó."*

"Ân, nếu không để nó cho Thanh Lân đi." Tiêu Y Tiên đề nghị.

Nghe Tiêu Y Tiên nói vậy, tiểu thú kia giương đôi mắt to tròn nhìn nàng mà liều mạng lắc đầu, bấu chặt vào áo Tiêu Viêm. Xem ra, nó rất sợ Thanh Lân.

Thấy bộ dáng của nó, Thanh Lân không khỏi xấu hổ, còn Tử Nghiên bên cạnh lại cười hắc hắc một cách vui sướng.

Nhìn tiểu thú như muốn khóc kia, Tiêu Viêm chỉ biết cười khổ, thì ra đan thú còn biết làm nũng a..

"Khụ, đưa nó cho ta đi, ta có thể phong bế đan hương trong cơ thể nó." Tiêu Y Tiên đột nhiên ho nhẹ một tiếng, chăm chú nhìn tiểu thú trong ngực Tiêu Viêm, rõ ràng là bị nó mê hoặc mất rồi.

"Nữ nhân ai cũng vậy, đều thích mấy con thú nhỏ xinh đáng yêu." Thấy bộ dáng của Tiêu Y Tiên, Tiêu Viêm không biết nói gì cho phải. Không ngờ một nhân vật như nàng cũng không thoát khỏi định luật này. Hắn chỉ có thể đưa tiểu thú cho nàng, mà con thú này cũng chỉ hơi chần chừ một chút rồi chui tọt vào ngực nàng nấp trong đó. Bộ lông xù của nó cọ xát lung tung làm Tiêu Y Tiên cười duyên không thôi, làm cho Tiêu Viêm trợn tròn mắt, khóe miệng giật giật, chẳng lẽ con thú này là giống đực sao?

Nhận lấy đan thú, Tiểu Y Tiên vận chuyển đẩu khí lên một đầu ngón tay, sau đó điểm lên thân thể của tiểu thú. Chốc lát sau, một võng năng lượng hình thành, bám chặt vào bộ lông của nó.

Lúc năng lượng võng hoàn toàn dung hợp thì cỗ đan hương kia cũng biến mất hoàn toàn. Lúc này, nhìn nó chẳng khác gì mấy con thú bình thường, như vậy không cần lo lắng có người phát hiện ra thân phận của nó nữa.

Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc mắt nhìn tiểu thú đang làm bậy trong ngực Tiểu Y Tiên, khước mắt giật giật, xoay người vung tay thu lấy Thiên Yêu khôi cùng mấy bộ khôi lổ vào nạp giới rồi nói với Thanh Lân: *"Người thu lại mấy tên hộ vệ đó đi."*

Nghe vậy, Thanh Lân gật gật đầu, lục mang trong mắt chợt lóe lên. Mấy tên hộ vệ kia chợt biến mất, hóa thành một luồng lục mang, bay vào mắt Thanh Lân.

Thấy phương pháp thần kỳ như vậy, đám người Tiêu Viêm ai cũng kinh ngạc không thôi, Bích Xà Tam Hoa Đồng quả là cực kỳ thần dị.

"Bích Xà Tam Hoa Đồng sau khi thành thực có thể tự tạo không gian, những thứ bị ta khống chế đều có thể thu vào trong đó. Nhưng nó cũng có giới hạn, theo năng lực tăng lên thì mới có thể mở rộng."

Thấy vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người, Thanh Lân cười nói.

"Nhưng có điều, ai bị ta khống chế thực lực đều sẽ suy giảm, vì Bích Xà Tam Hoa Đồng này cần nuốt năng lượng của họ rồi chuyển lại cho ta."

Câu này của Thanh Lân làm mọi người hít một hơi lạnh, thật đáng sợ. Nếu đúng như vậy thì Thanh Lân chẳng cần tu luyện, trực tiếp khống chế một cường giả rồi ngồi mát ăn bát vàng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Các ngươi tưởng nó kinh khủng như vậy nhưng không hẳn đâu, tốc độ cắn nuốt rất chậm. Với lại, thực lực của ta bây giờ chỉ có thể khống chế từ nhị tinh Đẩu Tôn trở xuống thôi." Thấy bộ dáng thất thố của mọi người Thanh Lân lè lưỡi nói.

"Mặt khác, ta chỉ có thể khống chế ma thú có huyết mạch xà hệ, còn nhân"

loại thì không có hiệu quả như vậy. Cùng lắm chỉ đạt được một số công hiệu phụ trợ mà thôi."

Tiêu Viêm đỏ mặt hôi lạnh, cái gọi là một chút phụ trợ này hẳn đã thử qua, nếu hẳn không có linh hồn lực mạnh hơn Thanh Lâm thì chỉ sợ tình huống đã không như bây giờ. Thanh Lâm chỉ mới đạt tới Đẩu Tôn nhưng còn chưa ổn định. Thực lực như vậy mà đấu với Tiêu Viêm thì chỉ cần hai mươi hiệp là nòng đo ván, nhưng có Bích Xà Tam Hoa Đồng thì lại khác, Tiêu Viêm bắt buộc phải cẩn thận ứng phó.

"Khó trách thực lực ngươi lại tăng nhanh đến vậy." Tiêu Viêm cảm thán. Năm đó, Thanh Lâm còn chưa đạt tới Đẩu Giả, qua mười năm ngắn ngủi đã có thành tựu như vậy. Tốc độ tu luyện này ngay cả Tiêu Viêm cũng phải tự nhận không bằng, hẳn tu luyện đã nhanh, mà nòng còn nhanh hơn cả hẳn.

Ngoài miệng tuy cảm thán nhưng trong lòng Tiêu Viêm cũng hiểu, người như Thanh Lâm đếm khắp đại lục cũng không đến con số mười. Bích Xà Tam Hoa Đồng là thiên sinh kỳ vật, không phải ai cũng có.

"Không hổ là loại mắt kỳ dị nhất thiên hạ, mạnh đến nỗi làm người khác phải ghen tỵ." Thiên Hỏa tôn giả thâm than trong lòng. Thở dài một hơi đầy ý vị, lão cố gắng tu luyện cả đời, kết quả lại bị một người dùng không đến mười năm để đuổi kịp. Nếu ở trong tình cảnh này, chắc ai cũng sẽ cảm thấy chán nản.

Nhìn ai cũng kinh ngạc mặt hồng, Tiêu Viêm cười khỏ, phát phát tay nói: *"Thứ này là vật thiên sinh, có hâm mộ đến mấy cũng vô dụng. Đi thôi, phải nhanh chóng đến chủ điện, nếu không bảo bối sẽ bị người ta lấy hết mất."*

Nghe Tiêu Viêm nói, mọi người gật đầu đồng ý, điều chỉnh tâm trạng rồi rời khỏi đan thất này.

Lúc này, ở trên tầng ba đan điện càng ngày càng có nhiều cường giả tiến vào. Có một vài đan thất còn truyền ra tiếng giao thủ, có lẽ là đang tranh giành một món bảo bối nào đó.

Những đan thất khác hiển nhiên đã bị cướp hết bảo bối rồi nên Tiêu Viêm không có hứng thú tìm kiếm thêm nữa. Dù gì cũng đã lấy được vài thứ rồi nên cũng không cần quá tham lam. Bởi vậy, nhóm người Tiêu Viêm không phí thời gian để tầm bảo tiếp, tìm được thông đạo liền nhanh chóng

rời đi. Mang theo bảo bối đan thú mà ai cũng phải đổ mắt tranh đoạt.

Suốt đường đi có không ít ánh mắt nhìn theo, có vài ánh mắt chú ý tới tiểu đan thú trong ngực của Tiểu Y Tiên nhưng vẫn chưa có ai nhìn ra được thân phận thật sự của nó. Thêm nữa thực lực của nhóm người Tiêu Viêm cực kỳ khủng bố, không ai ngu đến nỗi nhào ra gây sự.

Đoàn người thuận buồm xuôi gió rời khỏi đan điện, nhưng khi nhìn thấy thông đạo giao nhau kia, họ nhất thời ngây người. Di tích này quá lớn, muốn nhanh chóng tới chủ điện cũng không phải chuyện dễ.

"Ta dẫn đường cho, ta tìm thấy trong di tích một phần địa đồ giản lược, biết vị trí của chủ điện." Thấy Tiêu Viêm kinh ngạc, Thanh Lân ở bên cạnh cười nói.

Nghe nàng nói Tiêu Viêm thở phào nhẹ nhõm. Nha đầu này đúng là phúc tinh a, khác hoàn toàn so với tiểu thị nữ năm đó.

Thấy thế, Thanh Lân duyên dáng cười, xác định phương hướng một chút. Chân điểm nhẹ xuống đất rồi khẽ lướt đi, nhóm người Tiêu Viêm vội vàng theo sau.

Sự phức tạp của di tích viễn cổ nằm ngoài dự đoán của Tiêu Viêm. Theo sau Thanh Lân, qua nhiều hành lang ngoằn ngoèo làm người ta có cảm giác như đang lạc trong mê cung. Cũng may là chỉ khoảng mười phút sau, con đường trước mắt chợt rộng lên, thân hình bay vọt ra một quảng trường lớn. Một tòa đại điện cổ xưa xuất hiện trước mắt mọi người.

Tòa đại điện hiện lên vẻ hoang vu không biết qua bao nhiêu tuế nguyệt, hơi thở thâm trầm xa xưa hòa lẫn vào từng phiến đá xây nên. Ai nhìn vào cũng đều cảm nhận được ý vị thương hải tang điền trong đó.

Đại điện cực lớn, người đứng trong đó nhỏ bé như một con kiến. Tại trung tâm đại điện có mười vầng sáng lơ lửng giữa không trung, phát ra quang mang chói mắt. Mơ hồ thấy được bên trong nó có một thứ như là quyền trục, ẩn sau lớp ánh sáng đó.

Khi nhóm người Tiêu Viêm khi thấy những vầng sáng này thì đều giật nảy mình, chẳng lẽ đó là Thiên Giai đấu kỹ sao?

Đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt Tiêu Viêm dừng phía trung tâm của những vầng sáng, trên đó có một bộ hài cốt nhìn như bạch ngọc đang ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn.

"Hài cốt của cường giả Đấu Thánh..."

Nhìn bộ hài cốt đó, miệng Tiêu Viêm khô khốc. Đây là lần đầu tiên hắn được tận mắt nhìn thấy cường giả đạt tới cảnh giới Đấu Thánh, tuy chỉ thấy hài cốt, nhưng cái uy áp của Đấu Thánh như lắng sâu vào từng khớp xương một. Làm cho nhóm người Tiêu Viêm hít thở không thông, cực kỳ áp lực.

"Đây chính là chủ điện của di tích này..." Thanh Lâm thấp giọng nói

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, quét mắt nhìn quanh đại điện, liền thấy ở phía trung tâm có không ít thân ảnh đang đứng. Khí tức của ai cũng rất mạnh mẽ, trong đó Tiêu Viêm còn thấy cả đám người Phục Thanh Nhi.

"Hắc, đến cũng nhanh đấy." Thấy mấy thân ảnh quen thuộc đó, khóe miệng Tiêu Viêm nhếch lên một nụ cười lạnh.

-----oO-----

Chương 1250: Chủ điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại điện rộng lớn, có không ít bóng người đứng chi chít, ngoại trừ vài cường giả độc hành, còn lại đều là các thế lực lớn có danh tiếng ở Trung Châu. Trong các thế lực này, ngoài Phong Lôi Các cùng Thiên Yêu Hoàng Tộc ra thì mấy thế lực như Băng Hà Cốc, Phần Viêm Cốc đều đã sớm có mặt. Xem ra, mục đích của họ cũng khá rõ ràng, sau khi tiến vào di tích liền trực tiếp đến đây.

Khi nhóm người Tiêu Viêm vào đại điện, tự nhiên cũng thu hút không ít sự chú ý. Dù loại ánh mắt mang theo vẻ đề phòng, thù hận hay thân mật đều được quăng tới.

Tiêu Viêm thì lại chẳng hề để tâm đến những ánh mắt này. Tùy ý liếc qua

chỗ đám người Phượng Thanh Nhi một cái, chỉ thấy mặt ai cũng đang âm trầm nhìn hẳn. Chắc là vẫn canh cánh trong lòng ăn quả đắng lúc còn ở linh thú tráo. Nhìn một màn này, Tiêu Viêm cười lạnh, sau đó dẫn mọi người vào trung tâm của đại điện dưới những ánh mắt soi mói kia.

Bước vào đại điện, Tiêu Viêm mới phát hiện, có hơn mười thân ảnh ngồi xếp bằng dưới mặt đất, người đơ ra như được điêu khắc từ đá. Hai mắt họ nhắm chặt, nhìn dáng vẻ như vậy không biết trải qua biết bao nhiêu tháng năm rồi, nhưng khí thế vẫn không hề suy giảm. Mười mấy đạo thân ảnh này thủ hộ cách thạch đài mười trượng, không cho người khác xâm nhập vào.

"Khôì lổì?"

Nhìn những thân ảnh như tượng đá không chút sự sống này, Tiểu Y Tiên kinh ngạc thấp giọng nói.

"Ừm, e rằng đây đều là những khôì lổì cao giai. Ta cảm giác được chúng nó không yếu hơn Thiên Yêu Khôì đâu. Nếu ta không làm, mấy khôì lổì này đều có thực lực Đấu Tôn cả." Trên mặt Tiêu Viêm xuất hiện vẻ ngưng trọng, tuy những khôì lổì này không có cử động gì, nhưng một khi kích hoạt sẽ rất hung hãn tuyệt tình.

Nghe Tiêu Viêm nói, đám Tiểu Y Tiên biến sắc. Hơn mười cường giả Đấu Tôn a, muốn xử lý hết cũng sẽ phải trả cái giá không nhỏ đâu.

"Không hổ là cường giả Đấu Thánh a, nếu thật sự phải đánh thì..." Thanh Lân ở một bên cũng kinh hãi không thôi, đối mặt với một đội hình như vậy, ngay cả nàng cũng cảm thấy phát khiếp.

"Tất cả cẩn thận, đừng tách ra." Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, nhắc nhở mọi người một tiếng, nhưng sau đó lại chột mím cười, chấp tay về một phương hướng. Đám người Tiểu Y Tiên nhìn theo, hóa ra là đoàn người của Phần Viêm Cốc.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, chúng ta thật có duyên. Phong ấn nơi này ngày càng suy yếu, chắc sẽ tan nhanh thôi." Thấy Tiêu Viêm, Đường Chấn cười cười, dẫn theo cường giả của Phần Viêm Cốc đi tới chào hỏi.

"Đường cốc chủ, chẳng lẽ đó là mục tiêu của lần này? Sao số lượng lại có

tận mười cái vậy?" Tiêu Viêm cười cười, ở nơi này hẳn chỉ có quan hệ với Phần Viêm Cốc mà thôi, còn mấy thế lực khác một là không quen, hai là đối địch.

"Chắc không giả đâu. Nhưng ta nghĩ là trong mười cái thì chỉ có một là Thiên Giai Đấu Kỹ thật. Còn về việc ai có thể lấy được nó, thì phải dựa vào thực lực và vận may." Đường Chấn cười nói.

"Ồ, chín giả một thật sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người, đưa mắt quét qua mười vàng sáng đó. Đúng là di tích viễn cổ có khác, đã đến tận đây rồi còn gặp phải việc như vậy.

"Ha ha." Đường Chấn đảo mắt quanh đại điện, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Viêm tiểu hữu, xem ra địch nhân của ngươi cũng không ít a."*

"Chỉ là vài rắc rối nhỏ thôi." Tiêu Viêm cười mỉm. Ở chỗ này, địch nhân của hắn chỉ có Thiên Yêu Hoàng Tộc, Phong Lô Các cùng Băng Hà Cốc mà thôi. Cường giả ba bên đó cũng chỉ ngang với nhóm người của hắn, nếu trực diện giao chiến, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

"Ha ha, ta quên mất, ngươi đã không còn độc lai độc vãng như trước nữa." Đường Chấn nhìn sơ qua những người đứng sau lưng Tiêu Viêm, trong mắt hiện lên vẻ cảm thán. Lấy nhãn lực của lão. có thể nhìn ra thực lực của nhóm người Tiêu Viêm. Đội hình cỡ này, nếu Thiên Yêu Hoàng Tộc, Phong Lô Các cùng Băng Hà Cốc không liên thủ thì không thể so sánh được với đám người Tiêu Viêm.

Cường đại nhất không phải là các thế lực ở đây, mà là các cường giả độc hành. Tuy họ không có thế lực làm chỗ dựa sau lưng nhưng thực lực không thể xem thường được. Tiêu Viêm cười cười, suốt đường đi, hắn gặp không ít kẻ tầm bảo có thực lực rất mạnh, bình thường rất khó để họ lộ diện, nhưng bốn chữ *"Thiên Giai Đấu Kỹ"* mang lại sức hấp dẫn vô cùng. Dù gì họ cũng độc lai độc vãng không có gì ước thúc, lấy được Thiên Giai Đấu Kỹ rồi trốn vào hang sâu vực thẳm nào đó, ai có thể tìm ra họ?

Nghe vậy, Đường Chấn mỉm cười, nhìn về mười vàng sáng ở trung tâm đại điện. Nguồn truyện:

"Quang mang nó phát ra ngày càng yếu, nguyên nhân có lẽ là do phong ấn đang từ từ mất đi. Tiêu Viêm tiểu hữu, ngươi có thể nhìn thấu mấy

quang đoàn này mà biết cái nào là Thiên Giai Đấu Kỹ không?"

Nghe Đường Chân nói, Tiêu Viêm nheo nheo mắt, phóng thích linh hồn lực ra, cảm ứng một chút rồi lắc đầu nói: *"Phong ấn đã ngăn cản hoàn toàn, không thể dò xét được. Bố trí của cường giả Đấu Thánh, lấy sức của ta thì không thể nào phá nổi. Bây giờ chỉ trông chờ vào vận may thôi."*

"Chỉ may mắn thôi thì còn chưa đủ, nơi này nhiều hỏ đơi rình mòi như vậy. Ai lấy được sẽ thành kẻ địch chung của tất cả những người ở đây." Đường Chân cười nói, Tiêu Viêm suy ngẫm một chút rồi gật đầu đồng ý.

"Ha ha, chỉ lát nữa thôi, nơi này sẽ rất hỗn loạn. Đến lúc đó, nếu có gì phát sinh chúng ta có thể liên thủ ứng phó." Đường Chân liếc về phía đám người Băng Hà Cốc, sau đó lại nhìn qua mấy khôi lỗi đang ngồi như tượng đá kia, chợt mở lời.

Tiêu Viêm cười cười, thực lực của Phần Viêm Cốc rất mạnh, bằng nhãn lực của Tiêu Viêm, có thể nhìn ra thực lực của lão đã đạt tới ngũ tinh Đấu Tôn, mạnh hơn cốc chủ Băng Hà Cốc một bậc, thậm chí còn mạnh hơn Trích Tinh lão quý. Có cường giả như vậy chủ động liên minh, Tiêu Viêm mừng còn không kịp chứ đừng nói đến từ chối. Giờ hẳn có một đám địch nhân, có người trợ giúp sẽ tốt hơn nhiều.

"Mặt khác, cũng phải cẩn thận mấy khôi lỗi đó."

Đường Chân vuốt râu, nhẹ giọng nói: *"Nếu ta không làm, đến lúc phong ấn biến mất thì mấy khôi lỗi đó sẽ thức tỉnh. Khà khà, chắc lần này không tránh khỏi một hồi huyết chiến rồi."*

Tiêu Viêm hơi híp mắt lại rồi khẽ gật đầu. Hiện giờ, thế cục tương đối phức tạp, không chỉ phải đề phòng đối thủ mà còn mấy khôi lỗi này nữa. Nếu sơ ý một chút thì sẽ ăn phải quả đắng ngay.

"Giờ thì ngồi chơi đợi phong ấn biến mất thôi. Trên thế giới này, cũng không có quả sung nào tự rụng vào mồm cả."

Nghe Đường Chân than thẳm, Tiêu Viêm cũng bật cười, quét mắt qua mấy vàng sáng rồi tập trung vào hài cốt đang ngồi trên thạch đài. Dược Lão đang cần thân thể để luyện chế, bộ hài cốt này lại cực kỳ đầy đủ, nếu lấy được nó, không biết Dược Lão có thể tiến vào cấp bậc Đấu Thánh hay

không?

Nếu như Dược Lão có thể tấn giai lên Đâu Thánh, sau này cũng chẳng cần sợ Hồn Điện nữa. Thực lực của Tinh Vẫn Các sẽ ngang hàng với những thế lực lớn như Đan Tháp, có thể chân chính tranh đấu với Hồn Điện.

"Nếu có cơ hội thì cướp luôn bộ hài cốt đó." Tinh mang chớp động trong mắt Tiêu Viêm, trong lòng đã đem mục tiêu chuyển đến bộ hài cốt này.

Trong thời gian chờ đợi phong ấn biến mất, lại có thêm không ít cường giả cùng thế lực tới đây. Cường giả ngày càng nhiều làm không khí nơi này có chút ngột ngạt và căng thẳng. Ai biết được lúc này còn cười nói chào hỏi, nhưng khi có cơ hội thì sẽ không chút do dự mà đâm một dao sau lưng mình.

Dưới bầu không khí này, một vài cường giả hoặc thế lực có quan hệ cũng âm thầm hội tụ lại, ở địa một nơi hỗn loạn thế này mà đơn thương độc mã thì chẳng xơ múi được gì cả, có khi còn mất luôn cái mạng nhỏ ấy chứ.

Cường giả bên trong đại điện càng lúc càng đông làm cho Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày lại. Hắn nháy mắt với đám người Tiểu Y Tiên. Sau đó đoàn người tụ lại một nơi, lặng yên bàn đối sách.

Từng đạo thân ảnh không ngừng đi vào đại điện, dù người đông hơn nhưng không khí bên trong vẫn im lặng đến rùng rợn, áp lực vô hình làm cho không ít người toát mồ hôi lạnh, đầu khí luôn vận chuyển trong người, tùy thời đều có thể phản ứng. Chỉ sợ là gió thổi cỏ bay thôi cũng đã làm mọi người giật mình rồi.

Tiêu Viêm nắm chặt hai tay, linh hồn lực lại bao trùm khắp đại điện này thêm lần nữa. Nhưng làm hắn kỳ quái là tới giờ vẫn không thấy tung tích của cường giả Hồn Điện, chẳng lẽ bọn chúng không có hứng thú với di tích viễn cổ sao?

"Đám chết tiệt đó trước giờ hề thấy bảo bối là nào đến, sao giờ lại không thấy tăm tích?"

Tiêu Viêm thầm nói, rồi chợt biến sắc. Hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra. Lúc này, đột nhiên có một tiếng cười cổ quái như xa như gần mang theo âm sắc chói tai vang vọng trong đại điện: *"Ha ha, xem ra ta đến"*

không trễ a."

Nghe tiếng cười quen thuộc này, sát ý trong mắt Tiêu Viêm bùng phát.

"Cuối cùng cũng chịu lộ mặt ra hả lão khom Trích Tinh!"

-----oOo-----

Chương 1251: Phong ấn biến mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thanh bén nhọn vang vọng khắp đại điện, khiến cho không ít cường giả đều phải biến sắc, bọn họ có thể cảm nhận được thực lực cường hãn dị thường của chủ nhân giọng nói kia.

Trong lúc mọi người còn đang kinh nghi, tiếng rít xé gió lại tiếp tục vang lên, hắc vụ chọt ùn ùn kéo tới, sau đó hội tụ vào khoảng giữa không trung phía trên đại điện, hắc vụ tản đi, vài đạo thân ảnh liền lộ ra bên ngoài. Cách xuất hiện đặc biệt này làm cho không ít người đều nhận ra thân phận của họ: *"Lại là người của Hồn Điện?"*

Nhận ra thân phận của đám người mới đến, trong lòng không ít người đều giật thót, chau mày. Tất cả mọi người trên đại lục đều biết thực lực của Hồn Điện này, nếu như bọn họ muốn cướp đoạt Thiên Giai đấu kỹ kia thì không biết sẽ làm cho cục diện đang rối loạn này phức tạp thêm đến mức nào nữa.

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn về phía không trung, nụ cười trên mặt càng lúc càng lạnh. Đứng đầu đám người là một lão già thân mặc y phục màu xám tro, khuôn mặt khô gầy đang nở một nụ cười âm lãnh, Tiêu Viêm cũng chẳng lạ gì cái dung mạo này, đây chính là kẻ đã chiến đấu với hắn đến lưỡng bại câu thương lần trước, Trích Tinh lão quỷ.

"Tất cả thương thế đã hồi phục rồi sao..."

Tiêu Viêm liếc nhìn Trích Tinh lão quỷ một cái, ánh mắt dừng lại nơi cánh tay phải của lão, lại chỉ thấy một cánh tay áo trống rỗng, hắn lập tức nhướng mày. Xem ra, dù thoát khỏi Hủy Diệt Hỏa Liên, nhất lại được một

mạng, nhưng lão ta cũng phải trả một cái giá không nhỏ a.

"Hắc, Trích Tinh lão quỷ giờ lại biến thành cụt tay lão quỷ." Tiểu Y Tiên cười nói, trong tiếng cười có chút mùi vị vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Giữa không trung, Trích Tinh lão quỷ nhìn xuống quảng trường, cười quái dị, nói: *"Khắc khắc, đúng là não nhiệt nha, không ngờ di tích này lại thu hút nhiều người tới như vậy, nếu như ta thu thập linh hồn ở đây thì chắc cũng được kha khá đấy."*

Một câu này của lão quỷ khiến cho trong mắt không ít người lộ ra vẻ căm ghét. Việc Hồn Điện chuyên đi khắp nơi tại Trung Châu này để thu bắt linh hồn đã không còn là bí mật gì nữa. Loại hành vi này khiến hầu hết mọi người đều khinh bỉ, nhưng vì e ngại thực lực khủng bố của Hồn Điện, nên không có kẻ nào dám ra mặt đối địch với chúng mà thôi.

"Sao lão quỷ này lại đứt mất một cánh tay?" Trong đại điện, không thiếu người đã từng gặp qua Trích Tinh lão quỷ, những kẻ này nhìn thoáng qua liền thấy ông tay áo trống rỗng của lão, trong mắt đều toát ra vẻ nghi hoặc. Phần đông cường giả ở đây đều hiểu rõ thực lực của Trích Tinh lão quỷ, Ngũ Tinh Đâu Tôn đã có thể xem như lớp cường giả đứng đầu hiện nay, người có thể chặt mất một tay của lão cũng không nhiều.

Trên trời, dường như Trích Tinh lão quỷ cũng nhận thấy được những ánh mắt nghi hoặc kia, nụ cười âm lãnh trên mặt dần thu liễm, khóe miệng khẽ co giật một chút, vừa định quát lạnh một tiếng thì ánh mắt lão bất chợt dừng lại. Đột nhiên, một tiếng gầm ầm chứa đầy sát khí vang lên trong đại điện: *"Tiêu Viêm?! Sao người còn chưa chết?"*

Nghe thấy tiếng gầm của Trích Tinh lão quỷ, toàn bộ ánh mắt trong quảng trường liền dời về phía vị thanh niên vóc dáng có chút cao gầy kia.

"Lão quỷ người còn chưa chết, ta làm sao dám đi trước một bước kia chứ."

Đối diện với gương mặt giận dữ đến độ xanh lét của Trích Tinh lão quỷ, Tiêu Viêm cười một tiếng, thản nhiên nói.

"Thằng con hoang, hôm nay lão phu quyết trả mối sỉ nhục bị chặt tay này lại cho người!"

Ánh mắt Trích Tinh lão quý đỏ ngầu lên như máu, bị Tiêu Viêm chặt mất một cánh tay là nỗi nhục khó có thể phai mờ trong lòng lão. Tuy hiện giờ thương thế nghiêm trọng kia đã khỏi hẳn, nhưng cánh tay thì không thể nào mọc lại nữa rồi!

Mà một tiếng gầm này của Trích Tinh lão quý cũng khiến đám đông trong đại điện phải hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt khó tin nhìn về phía Tiêu Viêm. Sao có thể như vậy, cánh tay của Trích Tinh lão quý bị hấn làm đứt? Tiểu tử này đâu thể có thực lực cỡ đó được?

Đám người Phượng Thanh Nhi cũng tròn mắt há hốc mồm, lão già áo đen bên cạnh thì cực kỳ âm trầm. Liếc mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, trong lòng lại thêm thêm một phần kiêng kỵ, lão hiểu rất rõ thực lực của Trích Tinh lão quý còn cao hơn cả mình. Nếu Tiêu Viêm có thể chặt đứt một cánh tay của lão Trích Tinh, vậy thì cũng có biện pháp làm cho lão thâm thâm.

"Xem ra đã đánh giá thấp thực lực của tên nhãi này rồi, nhưng cũng may là Trích Tinh lão quý lại có thù oán với hấn, khặc, thật là trời cũng giúp ta mà." Trên môi lão già áo đen xẹt qua một nụ cười lạnh, thấp giọng lầm bầm.

Bên cạnh Tiêu Viêm, Đường Chấn cũng dùng ánh mắt kinh hãi nhìn hấn một cái, trong lòng cực chấn động, người thanh niên này quả nhiên không đơn giản như những gì hấn thể hiện ra bên ngoài.

"Xuy!"

Trích Tinh lão quý hét xong một tiếng, cũng chẳng thèm để ý tới ánh mắt kỳ dị của đám đông bên trong đại điện, thân hình lão khẽ rung lên, hóa thành một luồng khói đen lạnh mạnh về phía Tiêu Viêm. Uy áp của Đấu khí tỏa ra mênh mông, làm cho đám người đứng quanh nhóm Tiêu Viêm nhanh chóng thối lui.

"Trích Tinh lão quý, muốn mất luôn cánh tay còn lại sao?"

Thấy Trích Tinh lão quý giận dữ lao đến, bàn tay Tiêu Viêm khẽ nắm lại, chỉ trong chớp mắt, ba loại Di Hỏa đã xuất hiện, hấn lạnh giọng quát lên.

Di Hỏa vừa hiện, nhiệt độ bên trong đại điện đột ngột tăng cao, thân thể

đang lao đến của Trích Tinh lão quỷ khựng khựng lại giữa không trung. Dưới nhiệt độ nóng rực này, lão cũng dần khôi phục lại lý trí, bản thân lão đã từng được ném thử uy lực của Hỏa Liên một lần, cho nên vừa mới thấy Tiêu Viêm triệu hồi ra ba loại Di Hỏa liền theo phản xạ có điều kiện mà dừng ngay lại, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Hơn nữa, lần này tiến vào di tích, lão còn mang trên vai nhiệm vụ mà đích thân điện chủ giao phó cùng nhân nhũ, nếu xảy ra chuyện gì không may, chắc chắn lão sẽ bị nghiêm trị...

Mà bên cạnh tên tiểu tử này còn có nhiều cường giả như vậy, muốn giết hẳn cũng chẳng phải chuyện dễ, đến lúc đó, nếu như tổn thất còn lớn hơn dự tính thì sợ rằng sẽ không thể tranh đoạt với những thế lực khác nữa. Trong đám cường giả nơi này, có một số tên mà ngay cả lão cũng phải dốc toàn lực mới có thể đối phó.

Trong mắt lóe lên một cái, lát sau, Trích tinh lão quỷ đành phải nuốt trọn tức giận cùng sát ý trong lòng xuống, lão hung tàn nhìn phía về phía Tiêu Viêm, lạnh lẽo nói nói: *"Đợi xong việc, lão phu đến xử lý ngươi!"*

"Tùy thời phụng bồi!"

Tiêu Viêm cười lạnh, giờ hẳn đã chính thức bước vào hàng ngũ Đấu Tôn, sức uy hiếp của Trích Tinh lão quỷ đối với hẳn đã không còn như trước. Hiện giờ, nếu chiến đấu bình thường, có lẽ còn chưa thể làm gì được lão quỷ này, thế nhưng nếu Trích Tinh lão quỷ muốn áp chế hẳn giống như trước kia thì hiển nhiên là không thể nào. Và lại, thời điểm hẳn còn là Cửu Tinh Đấu Tông, phát ra một đóa Hỏa Liên liền có thể nổ mất một cánh tay của lão, bây giờ thực lực tăng vọt tới cấp bậc Đấu Tôn, một khi sử dụng Hỏa Liên, Tiêu Viêm tin tưởng có thể khiến cho lão quỷ này thi cốt vô tồn*!

(*: xương cốt cũng ko còn)

Lúc này, hẳn có rất nhiều thủ đoạn để giết chết lão quỷ, tự nhiên không cần phải kiêng kị lão nữa. Nếu không phải thời cơ còn không thích hợp, xung quanh lại còn một đám đối thủ đang giống như hổ rình mồi, chỉ e là Trích Tinh lão quỷ còn chưa kịp ra tay thì hẳn đã xuất thủ, đem số nợ còn thiếu trả lại hết cho lão khòm này!

Ánh mắt âm trầm nhìn về phía Tiêu Viêm, Trích Tinh lãi quỳ vung tay áo, xoay người bay trở lại, sau đó đem đám cường giả Hồn Điện đáp xuống phía trước nhất của đại điện. Mà đối với hành động bá đạo này của bọn hắn, những người khác mặc dù khó chịu trong lòng nhưng cũng không dám nói năng gì, một số cường giả hay thế lực lớn cũng không muốn đắc tội với Hồn Điện, cho nên đều mở một con mắt nhắm một con mắt, làm như không có việc gì phát sinh vậy.

"Lần này khá phiền phức, không ngờ lão quý này cũng tới, tuy đã đứt mất một tay đã làm ảnh hưởng tới thực lực của lão, nhưng vẫn còn có chút khó giải quyết a." Thiên Hỏa tôn giả trầm ngâm nói.

"Không cần lo lắng, nếu có thể làm cho lão quý này trọng thương một lần, tự nhiên sẽ có lần thứ hai. Hơn nữa, cục diện nơi này cực kỳ phức tạp, đợi đến lúc cường giả Hồn Điện giao thủ cùng với các cường giả khác thì tất nhiên sẽ có thương tổn, nói không chừng cả lão quý đó cũng không tài nào thoát thân." Tiểu Y Tiên mỉm cười cười, nói.

"Các ngươi đã từng đụng độ với bọn chúng rồi?" Thanh Lâm thì lại quay sang hỏi Tử Nghiên.

"Ừm, đó là kẻ thù của chúng ta, sau này cũng chính là kẻ thù của ngươi, nếu đụng phải thì không cần nương tay, đến một tên giết một tên, bù lại sai lầm lúc trước của ngươi đi." Tử Nghiên vỗ vai Thanh Lâm, nàng tự nhận mình nhập bọn sớm hơn so với Thanh Lâm cho nên nói chuyện cũng ra dáng đàn chị, khiến cho mấy người Tiêu Viêm bên cạnh nghe được cũng phải bật cười.

Thanh Lâm không được tự nhiên cho lắm, nhưng vẫn nghiêm túc gật gật đầu, nói: *"Yên tâm, bọn chúng là kẻ địch của Tiêu Viêm thiếu gia, chắc chắn tan sẽ không lưu tình."*

"Ừm, ngươi cũng có chút tự giác đó." Tử Nghiên hài lòng gật đầu, nói.

Tiêu Viêm bất đắc dĩ nhìn hai cô bé này một cái, sau đó đưa mắt đảo quanh đại điện, rồi dừng trên người những khối lồ bằng đá kia, khẽ nói: *"Sau khi phong ấn biến mất, không nên vội vã xuất thủ, mấy cái thứ bảo bối này đều nóng bỏng tay, đoạt được trước chính là tai họa."*

Mấy người Tiểu Y Tiên cũng khẽ gật đầu, bọn họ đều hiểu, những thứ bảo

bồi kia vừa rơi vào tay ai, kẻ đó sẽ biến thành cái đích cho mọi người công kích. Cường giả tập hợp bên trong điện đông như vậy, mỗi người chỉ cần dùng một chiêu thôi thì chỉ sợ cỡ như Trích Tinh lão quỷ cũng phải học máu trọng thương.

"Tiêu Viêm này không những thiên phú tu luyện cao, luyện dược thuật lại có tạo nghệ kinh người, càng quan trọng hơn là mặc dù tuổi trẻ thế nhưng không có nửa phần tự cao, thành tựu ngày sau tất sẽ bất phàm, Phần Viêm Cốc giao hảo cùng với hắn đúng là một quyết định chính xác."

Chứng kiến Tiêu Viêm không vì bảo vật hấp dẫn mà vọng động, Đường Chấn liền gật gù, trọng lượng của Tiêu Viêm trong lòng hắn cũng tăng lên không ít. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm tự nhiên không biết biểu hiện lần này của hắn làm cho Đường Chấn xem trọng. Giờ phút này, ánh mắt hắn chỉ tập trung nhìn vào những luồng ánh sáng trôi nổi trên đại điện, hiện tại, quang mang bên ngoài những luồng sáng càng lúc càng suy yếu.

"Phong ấn sắp biến mất!" Sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng, đột nhiên khẽ thông báo.

Hắn vừa dứt lời, mười vàng sáng bỗng dựng run lên kịch liệt, chợt bộc phát ra một trận quang mang chói lóa, bên trong đám quanh mang này chính là một cái quyền trục. Những quyền trục này hóa thành một đạo ánh sáng hệt như sao băng, vùng vẫy thoát ra khỏi vàng sáng!

Quyền trục vừa xuất hiện, cả tòa đại điện liền sôi trào!

Cùng lúc, hai mắt đã nhắm lại không biết bao nhiêu năm tháng của đám Khôi Lỗi bỗng nhiên mở ra. Một luồng khí tức sát phạt mênh mông tràn ngập trong đại điện!

-----oOo-----

Chương 1252: Hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm! Đại điện đang bao trùm một bầu không khí an tĩnh mà căng thẳng bỗng như bị ném vào một quả bom cỡ lớn, làm tất cả những người đang đứng trong tòa đại điện này đều sôi trào lên.

Vàng sáng biến mất, mười đạo ánh sáng đủ màu phóng ra từ bên trong. Xuyên thấu qua nó, có thể mơ hồ thấy được trong ấy có một quyền trục, một cỗ khí tức cổ xưa tản ra từ quyền trục khiến không ít cường giả phải đỏ mắt vì ham muốn, cả hô hấp cũng theo đó mà trở nên nặng nề.

"Thiên Giai đấu kỹ xuất thế rồi!"

Ánh sáng trào ra, sự yên tĩnh trong đại điện vẫn kéo dài thêm một chút rồi bỗng vang lên một tiếng rít chói tai. Chỉ nghe thấy một loạt âm thanh thỉnh thoảng bắt đầu vang vọng, những cỗ đấu khí cực kỳ mạnh mẽ cũng bùng lên. Từng đạo thân ảnh như thiêu thân bất chấp sống chết lao về phía những quyền trục phát sáng kia.

Đối mặt với sự ngăn trở của vô số cường giả, mười đạo ánh sáng kia dường như tự có linh trí, lúc bay ra còn có thể tự động thay đổi quỹ đạo, tránh thoát khỏi những bàn tay chỉ chăm chăm muốn tóm lấy mình.

"Phụt!"

Giữa không trung, bóng người trùng trùng điệp điệp đan xen vào nhau, không ngừng truyền ra những thanh âm giao thủ. Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh thổ huyết rơi xuống, sau đó đập mạnh lên nền đại điện, thanh âm trầm thấp ảm đạm đó khiến không ít người đều phải hết hồn, bọn người kia đều đang hạ sát thủ a. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tốt nhất là tạm thời không nên di chuyển!"

Nhìn cục diện đã hoàn toàn mất đi kiểm soát đó, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng dị thường, ngăn Tử Nghiên đang rục rịch muốn động lại, trầm giọng nói.

Đường Chấn bên cạnh cũng khẽ gật đầu, quát bảo đám cường giả Phần Viêm cốc ngừng lại rồi chăm chú nhìn đám lưu quang đang luôn lách giữa một rừng đông đảo cường giả giữa không trung, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Viêm tiểu hữu, giờ có nhìn ra được quyền trục nào là Thiên giai đấu kỹ không?"*

"Không được, mười quyền trục đó đều không phải vật tầm thường, thậm chí có thể nói là đấu kỹ hoặc công pháp thuộc hạng tối cao mà ta gặp qua suốt mấy năm nay, những quyền trục này rõ ràng đã bị tác động gì đó, muốn bắt được chúng nó cũng không dễ dàng." Tiêu Viêm lắc đầu, theo như hấn cảm ứng được, mười đạo lưu quang đó đều ẩn chứa một loại năng lượng mạnh mẽ khác thường mà trước đây hấn chưa từng gặp phải. Chắc chắn đẳng cấp của những đấu kỹ hay công pháp này đều không thấp, dựa theo dự đoán của Tiêu Viêm, trong số những đấu kỹ hấn biết, có thể so sánh với chúng nó may ra chỉ có Đế Ấn Quyết, hiển nhiên, đẳng cấp của những đấu kỹ này không hề thua kém Đế Ấn Quyết chút nào.

"Không hổ là di tích của Đấu Thánh, đấu kỹ cùng công pháp đều cường đại như vậy, ngay cả mấy thế lực lớn có thực lực rất mạnh cũng không có được nhiều như vậy."

Ánh mắt của Tiêu Viêm thừa dịp hỗn loạn quét một vòng chung quanh. Hiện giờ, một số cường giả chân chính cùng với mấy thế lực như Hồn Điện, Thiên Yêu hoàng tộc vẫn chưa hề động thủ cướp đoạt, hiển nhiên đều muốn tọa sơn quan hổ đấu, ngồi đợi những người này đấu đến lưỡng bại câu thương mới ra tay đoạt vật.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, lát nữa chúng ta đều tự xuất thủ, xem có thể lấy về một quyền hay không, đã tới di tích viễn cổ này thì tự nhiên không thể tay không mà quay về, đúng không?" Nhìn những thân hình đầm máu đang không ngừng rơi xuống từ trên trời, Đường Chân cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, Thiên Giai đấu kỹ cũng có sức hấp dẫn rất lớn với hấn, nếu có cơ hội thì đương nhiên không thể bỏ qua.

"A!"

Ngay lúc Tiêu Viêm vừa định gật đầu, trong đại điện bỗng vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết. Mọi người vội vàng nhìn về phía ấy, sắc mặt đều đại biến, chỉ thấy những con khôi lõi xung quanh thềm đá kia đã hoàn toàn thức tỉnh, một cỗ sát khí nồng nặc dị thường tràn ngập ra xung quanh.

Những con khôi lõi này vừa thức tỉnh liền lập tức hạ sát thủ với bất kỳ kẻ nào đứng gần nó. Thực lực của chúng đều ở cảnh giới Đấu tôn, lại còn đồng thời xuất thủ nên thanh thế cực kỳ kinh người. Chỉ trong nháy mắt, trong chu vi trăm mét quanh thềm đá đều thấm đẫm máu tươi, mùi tanh

nồng nặc bốc lên làm mọi người kinh sợ.

Thấy thế, Tiêu Viêm chau mày, những con khôi lỗi này đều có thực lực Đấu Tôn, giờ còn đang trắng trợn giết chóc như hổ gặp bầy dê. Trừ một số thế lực lớn ra thì chẳng có mấy ai đủ thực lực để đương đầu với chúng, thường thường đều là giao thủ hai ba hiệp đã bị những khôi lỗi này xé xác.

"Đây không phải khôi lỗi bình thường, trong mắt chúng nó dường như có sự sống..." Tiêu Viêm nhìn con khôi lỗi gần nhất đang điên cuồng giết chóc, khi chạm phải đôi mắt của nó, hắn thấy ở đó không trống rỗng như những khôi lỗi bình thường, mà như đang thiêu đốt một loại ý niệm giết chóc cực kỳ cường liệt.

"Đây là Viễn Cổ Nhân Khôi, dùng phương pháp đặc thù để rút linh hồn của cường giả ra khỏi người, sau đó phong ấn vào trong Khôi lỗi, một Khôi Lỗi được tạo ra như vậy không chỉ có được thần trí, lại còn có thể thi triển Đấu kỹ, khó xử lý hơn nhiều so với loại Khôi Lỗi bình thường." Về mặt Thiên Hỏa tôn giả ngưng trọng, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, vị Đấu Thánh này lại sử dụng một phương pháp tàn nhẫn như vậy! Mà khoan đã, nếu đúng như thế, để chế tạo ra đám Khôi lỗi này thì ít nhất hắn cũng đã giết chết hơn mười tên cường giả Đấu Tôn?

Bên trong đại điện rộng lớn, cục diện vốn đang rối loạn, nay vì có thêm mấy tên Khôi lỗi cuồng bạo này nên lại càng trở nên phức tạp hơn. Cho tới lúc này, mấy tên cường giả và các thế lực muôn ngò chơi chờ ngư ông đắc lợi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, bởi vì chỉ trong vài giây đồng hồ, mấy con Khôi lỗi cường hãn chỉ biết giết chóc này đã đưa bọn họ vào trong phạm vi công kích.

"Để ta ra tay trước thử xem có cướp được quyền trục nào không, các ngươi không cần xuất thủ, chúng ta không ham nhiều, nếu không lại biến thành dẫn lửa thiêu thân." Tiêu Viêm thoáng nhìn qua đại điện hỗn loạn, tất cả mọi người đều vì mười cái quyền trục đang bay loạn kia mà mất đi lý trí, ánh mắt đỏ ngầu, không ngừng truy đuổi. Mà mỗi khi có kẻ nào tới được gần quyền trục liền sẽ bị một đám ở phía sau vây công, đấu khí đánh ra, tên bắt được quyền trục kia còn không kịp la lên một tiếng thì đã biến thành một đám máu thịt bầy nhầy.

Nghe Tiêu Viêm quát khê, mọi người cùng gật đầu, nếu một đám đều lao về phía quyền trục thì tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của đám người đang tranh đoạt kia, mà lúc này cũng chẳng ai thèm để ý tới sự chênh lệch về thực lực nữa. Sự hấp dẫn của Thiên Giai đấu kỹ đã khiến cho cả đám trở nên điên cuồng cả rồi!

"Bành!"

Mọi người vừa lên tiếng đáp lại thì cách đó không xa, mười mấy thân ảnh bỗng nổ tung, biến thành một đống máu thịt bầy nhầy. Một bóng xám nhanh như chớp bay ra từ huyết vụ, cây trường thương đâm máu mang theo tiếng gió rít gào sắc bén đâm thẳng về phía đám người Tiêu Viêm.

"Là một tên Nhân Khôi!"

Nhìn bóng xám đang dữ dội lướt tới, Tiểu Y Tiên biến sắc, thân hình chợt loé lên, xuất hiện ở khoảng trống trước mặt Tiêu Viêm, chặn con Nhân Khôi kia lại. Đấu khí mênh mông như biển rộng chợt bùng phát ra từ những đường cong duyên dáng.

Ngay khi Tiểu Y Tiên đón đỡ con Nhân Khôi này thì Tiêu Viêm cũng đã tận dụng thời gian để đánh giá nó. Vì khoảng cách khá gần, hắn mới có thể thấy rõ ở mặt ngoài của thân thể Khôi lõi nọ tựa như được quán quanh một lớp vải màu xám trắng. Lớp vải này cực kỳ sáng bóng, tuy nhìn như rất mềm mại, nhưng lại có lực phòng ngự mạnh mẽ, cho dù chịu một kích toàn lực của cường giả Đấu Tông mà vẫn không hề hư tổn.

"Người thử xem liệu có thể không chế được Khôi lõi này không?" Thiên Hỏa tôn giả trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng gật đầu, nhân lúc Tiểu Y Tiên đấu với Nhân Khôi, linh hồn lực ở mi tâm của hắn chợt trào ra, sau đó chui nhanh vào cơ thể Nhân Khôi. Nhưng lần này hắn lại không may mắn như trước, hắn nhận ra ngay vị trí gieo ấn ký có một luồng lực ấn vô cùng mạnh mẽ tồn tại. Lực ấn này hiển nhiên chính là của vị Đấu thánh cường giả kia để lại, những con khôi lõi này không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng mà vẫn còn mãi và tỉ mỉ chấp hành mệnh lệnh của hắn!

"Không thể nào không chế, ấn ký kia quá mạnh, với thực lực của ta thì không thể nào xóa sạch nó được." Thu hồi linh hồn lực, Tiêu Viêm lắc

đầu, thoáng có chút tiếc hận, nếu hắn có thể thu phục được đám khôi lỗi này mà nói, trong cái đại điện này liền không còn ai có đủ tư cách chống lại hắn cả, nhưng đáng tiếc là...

Mấy người Thiên Hỏa tôn giả cũng đều thất vọng, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng. Đám khôi lỗi này chính là phòng vệ cuối cùng của vị Đâu Thánh kia, nếu có thể dễ dàng bị người khác khống chế như vậy thì thật quá khó tin.

"Chúng ta chuẩn bị xuất thủ thôi, ta phụ trách cướp quyền trục, những người còn lại giúp ta ngăn cản đám cường giả khác."

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua tình hình bên phía Tiểu Y Tiên, Nhân Khôi kia cũng thật phiền phức, trong thời gian ngắn không thể nào giải quyết nó được, mà cũng may là Tiểu Y Tiên không có nguy hiểm gì, bởi vậy hắn lại chuyển sự chú ý về phía không trung. Tại đây, đám Phượng Thanh Nhi và Băng Hà cốc đã không thể nhẫn nhịn được nữa, đều gia nhập vào trong vòng chiến đấu cướp đoạt quyền trục.

Nghe vậy, bọn Thiên Hỏa tôn giả cũng đều gật đầu, đấu khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển. Tất cả đều hiểu một điều, muốn đoạt được quyền trục từ trong cục diện hỗn loạn này là một chuyện không hề đơn giản.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét một vòng qua không trung, dừng lại phía trên đạo lưu quang màu hồng. Đạo lưu quang này đã nhiễm không ít máu tươi, dựa theo phán đoán của Tiêu Viêm thì số cường giả vì nó mà chết chỉ sợ không dưới mười người!

"Vậy lấy mục tiêu là nó đi!"

Tiêu Viêm thầm nói, quyền trục này màu đỏ đậm, lại mơ hồ có một khí tức cuồng bạo truyền ra từ bên trong. Nói vậy thì hẳn là có liên quan tới năng lượng hệ hỏa, thích hợp với Tiêu Viêm nhất. Nhưng mà, nếu so sánh cùng với số quyền trục khác thì cường giả muốn chiếm đoạt nó ít hơn một chút, độ khó nhẹ hơn, xem ra khá thuận lợi.

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao dõi theo đạo lưu quang đỏ sậm đang di chuyển tứ tung, một lát sau, đạo lưu quang này rốt cuộc cũng thoát ra khỏi sự ngăn trở của đám đông cường giả, xuất hiện tại khu vực của nhóm Tiêu Viêm.

"Động thủ!"

Ngay lúc đạo lưu quang đến gần thì một tiếng quát lớn bỗng vang lên, hiển nhiên là truyền ra từ trong miệng Tiêu Viêm

-----oOo-----

Chương 1253: Tranh đoạt quyền trực

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phùng!"

Dưới tiếng quát của Tiêu Viêm, hỏa diễm màu nâu tím nhất thời từ trong cơ thể bùng phát, bàn chân đạp mạnh mặt đất, sàn nhà cứng rắn trong khoảnh khắc đã nổ tung thành bụi phấn, còn thân hình hắn giống như một con rồng lửa khổng lồ, lấy khí thế mạnh mẽ lao thẳng đến đám người vây xung quanh quyền trực đỏ đậm.

Tiêu Viêm đột nhiên nhúng tay đã khiến mọi người chú ý. Lập tức có không ít người thoáng biến sắc mặt, trong mắt hàn ý lóe ra, tay áo vung lên tạo thành từng luồng đấu khí đủ màu sắc hung mãnh xé gió lao đến công kích Tiêu Viêm.

Lấy thực lực của những người này, ngày thường tự nhiên không dám ra tay với Tiêu Viêm, nhưng lúc này tất cả mọi người đã bị đấu kỹ Thiên Giai hấp dẫn đến phát điên, ai còn để ý tới thân phận, thực lực của đối phương. Bởi vậy khi ra tay cũng không kìm chế chút nào.

Nhìn mười mấy đạo Đấu khí hung mãnh lao đến, Tiêu Viêm chỉ hừ lạnh rồi cong ngón tay tay búng nhẹ diễm hóa thành năm đạo hỏa trụ bắn ra. Sau đó, chúng oanh kích lên những luồng đấu khí mạnh mẽ kia, gần như lập tức những luồng đấu khí đủ màu đó đều bị phá hủy. Dưới ánh mắt kinh hãi của những kẻ xuất thủ kia, đám hỏa trụ bạo hãn lao thẳng lên cơ thể bọn họ.

Độ nóng kinh khủng trong khoảnh khắc liền biến họ thành một những quả cầu lửa.

Tiêu Viêm với thủ đoạn không lưu tình đã khiến những cường giả chuẩn bị xuất thủ biến sắc. Lúc này họ mới thoảng giật mình tỉnh lại, lập tức chỉ có thể cắn răng và cố nén lại công kích mình chuẩn bị phát ra.

Lấy thủ đoạn cường ngạnh lần này tạo thành uy hiếp ngàn người, Tiêu Viêm biến thành Hỏa Long xông thẳng qua đám người này, thân hình chợt lóe đã lao thẳng đến quyền trục đỏ đậm kia.

Cử động của Tiêu Viêm cũng làm cho sắc mặt gã cường giả Đâu Tôn duy nhất tại đây trầm xuống. Ngay từ đầu hẳn chính là người duy nhất có cơ hội truy đuổi quyền trục đỏ đậm này. Lấy thực lực mạnh nhất của hắn trong đám người nên tỷ lệ thành công cũng là cao nhất. Tuy nhiên hiện giờ Tiêu Viêm đột nhiên nhúng tay, tự nhiên cũng khiến sát ý trong mắt hắn hiện lên nồng đậm. Lập tức ánh mắt liếc qua rồi nắm chặt bàn tay, một thanh Khai Sơn phủ khổng lồ xuất hiện trên bàn tay còn lại.

Vù... Vù....!

Tiếng rít trầm thấp này cũng chứng tỏ hẳn là một cường giả Nhất tinh Đâu Tôn. Chợt đầu khí màu vàng đậm ùn ùn từ trong cơ thể hắn trào ra. Mà thêm nữa, cơ bắp trên thân thể lúc này cũng quỷ dị nhuyển động (chuyển động một cách mềm mại) rồi nhanh như chớp ngưng tụ nên một luồng lực lượng đáng sợ.

"Cút ngay cho bốn tôn!"

Sắc mặt tên Đâu Tôn này âm trầm, thân hình chợt lóe, liền hiện ra trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, Khai Sơn phủ khổng lồ trong tay mang theo lực lượng đáng sợ tựa như thể khai thiên tích địa, xé rách không gian đến cuồng chém thẳng xuống lên thiên linh cái Tiêu Viêm.

"Cút ngay? Bằng người cũng dám?"

Trong khoảnh khắc bị lực lượng đáng sợ kia bao phủ mười trượng quanh thân, tự nhiên cũng khiến Tiêu Viêm chú ý. Hắn nở nụ cười lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt, Huyền Trọng Xích hiện ra. Hỏa diễm nâu tím trào ra, trên thân Xích chợt hóa thành một Hỏa Long uốn lượn bay đi.

"Cút!"

Trong miệng hét to một tiếng, Trọng Xích mang theo kinh phong nóng cháy mà sắc bén, lấy loại tư thái cường hãn nhất va chạm với Khai Sơn phủ của tên Nhất tinh Đẩu Tôn một cách mạnh mẽ.

"Choang!"

Xích, phủ chạm vào nhau. Tiếng kim thiết va chạm kinh thiên động địa, rồi một luồng sóng kinh phong cường hãn từ vị trí va chạm quét ra. Một số cường giả gần đó lập tức cảm thấy miệng mình đắng nghét, thân thể liền không tự chủ bay ngược ra.

"Phụt!"

Va chạm kinh khủng cũng làm cho tên Nhất tinh Đẩu Tôn biến sắc, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm, trên mặt hiện lên sự kinh hãi. Thực lực Tiêu Viêm nhiều lắm chỉ xấp xỉ với hắn, thêm vào đó bản lĩnh hắn am hiểu nhất chính là cứng đối cứng, không ngờ hiện giờ lực lượng này đối chiêu với Tiêu Viêm cư nhiên vẫn không được lợi, dù chỉ nửa điểm. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Máu tươi phun ra, khí thế tên Đẩu tôn cũng nháy mắt yếu bớt. Giờ này khắc này hắn cũng hiểu được, hắn đã mất đi khả năng tiếp tục tranh đoạt quyền trục cùng Tiêu Viêm!

"Vù..."

Hắn chỉ có thể không cam lòng cắn răng một cái, lập tức vội vàng rút thân trở ra. Loại thời khắc hỗn loạn này, một khi bị thương sẽ có không ít người thừa dịp mà lao đến. Lúc trước hắn đã nhìn thấy mấy vị cường giả có thực lực tương đương mình bị hơn trăm người vây công, cuối cùng những cường giả Đẩu Tôn ngày thường vẫn cao cao tại thượng này cũng chỉ có thể chật vật cong lưng bỏ chạy.

Một đòn trực tiếp đẩy lui tên Nhất tinh Đẩu Tôn, bàn tay Tiêu Viêm vậy vậy, Huyền Trọng Xích lại một lần nữa được thu vào Nạp Giới. Hắn khẽ tay nắm lại, cảm giác có chút tê rần đến chết lặng, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc vì lực lượng của tên Nhất tinh Đẩu Tôn.

Trong những năm này, hắn ăn không ít thiên tài địa bảo, từ đó làm cho lực

lượng thân thể mạnh mẽ phi thường. Tuy không thể sánh với Tử Nghiên nhưng với những người đồng cấp, muốn tìm được một cường giả có lực lượng tương tự sợ rằng có chút khó khăn.

Đẩy lui kẻ chặn đường xong, Tiêu Viêm nhanh chóng chuyển hướng nhìn đến quyền trục đỏ đậm. Thứ này cực kỳ nhanh nhẹn, dưới sự liên thủ của phần đông cường giả nhưng vẫn thoát được cực kỳ dễ dàng như trước.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nào chính thức chạm được nó. Mà ngược lại, thỉnh thoảng có một số người tới gần nó lại bị những cường giả khác liên thủ đánh trọng thương.

Nhìn thấy màn này, bàn chân Tiêu Viêm mạnh mẽ đạp mạnh hư không, lại lần nữa hóa thành Hỏa Long màu tím, phóng nhanh tới quyền trục. Nơi hắn đi qua, những kẻ chặn đường đều bị hắn trực tiếp mạnh mẽ đánh bay.

Dưới hành động đầy khí thế này của hắn, dường như sau vài cái chớp mắt liền phóng đến vị trí gần quyền trục.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Vừa thấy được Tiêu Viêm chỉ cách quyền trục hai trượng, trong mắt những cường giả chung quanh đều nổi lên đầy vằn máu, nhất thời đồng loạt gầm lên, đầu khí hùng hồn bùng phát, chọt ùn ùn kéo đến Tiêu Viêm. Với gần trăm cường giả đồng loạt ra tay, thanh thế này thật sự hoành tráng cực kỳ.

Đầu khí với quy mô lớn như thế âm âm lao tới, dù là Tiêu Viêm thì vẫn phải biến sắc mặt. Bất quá hắn vẫn không hề xoay người, lại lần nữa đạp từng bước, bàn tay trực tiếp muốn chụp lấy quyền trục màu đỏ kia.

Đầu khí ùn ùn kéo đến ngay lập tức. Mà khi những công kích này sắp đánh vào thân thể Tiêu Viêm thì quanh thân hắn không gian hơi hơi dao động. Đám người Thiên Hỏa tôn giả, Tử Nghiên... đều nhanh chóng xuất hiện rồi liên thủ, một loạt quang thuẫn năng lượng dày đặc nhất thời tràn ngập phía trước.

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Vô cùng vô tận Đầu khí hung hăng nện lên quang thuẫn làm cho từng đợt sóng gợn bắn ngược trở lại, nhưng chẳng qua trước sau vẫn không phá nổi

phòng ngự này.

Trong khi mấy người liên thủ mạnh mẽ chống lại số đông cường giả thì thừa dịp đó, bàn tay Tiêu Viêm rút cuộc đã chạm tới quyền trục đỏ đậm kia.

"Tách...!"

Thế nhưng ngay lúc bàn tay Tiêu Viêm vừa mới áp vào quyền trục, vừa định dùng sức định nắm chặt thì quyền trục liền giống như lươn, "oạch" một tiếng đã bắn ra một khoảng lại thoát khỏi phạm vi nắm giữ của Tiêu Viêm.

"Hừ!"

Thấy thế, Tiêu Viêm sắc mặt lạnh dần, bàn tay cong thành chữ "U", lại hung hăng vồ tới quyền trục đỏ đậm vừa trượt ra kia.

Dưới cái nắm chặt này, bốn phía dập dờn bông bênh, không gian chung quanh quyền trục nhất thời lõm xuống, hình thành một nhà lao không gian khá hẹp, vây nó vào bên trong.

"Lại đây!"

Quát lạnh một tiếng, cường độ hấp lực trên lòng bàn tay Tiêu Viêm tăng vọt rồi trực tiếp ép chặt quyền trục đỏ đậm trong không gian bị lõm kia. Sau đó nó cũng chỉ có thể hóa thành một luồng hào quang đỏ đậm thoáng hiện trong lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Thân hình Tiêu Viêm chợt động, bàn tay lại lần nữa nắm chặt, nửa quyền trục đỏ đậm rốt cục đã nằm trong tay hắn. Nhưng khi vừa mới dùng sức, sắc mặt hắn lại đột nhiên biến đổi, bởi vì giờ phút này, một bàn tay khô héo cũng nắm chặt tại đầu kia của quyền trục.

"Hắc hắc... muốn tự mình độc hưởng bảo bối, không khỏi có chút quá ngây thơ rồi!"

Nghe được âm có chút quen tai, ánh mắt Tiêu Viêm nhanh chóng chuyển qua, lại phát hiện người xuất thủ kia cư nhiên chính là tông chủ Huyền Minh Tông, Thần Thiên Nam.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lại, Thần Thiên Nam cười âm lãnh, hữu quyền nhanh chóng nắm chặt, không hề mỹ lệ liền đánh thẳng tới đầu Tiêu Viêm. Xem điệu bộ này, rõ ràng lão ta đã tính toán dùng một quyền đánh nát ý thức Tiêu Viêm.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy thủ đoạn hung ác này của Thần Thiên Nam, hàn quang trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe, một đạo kim quang như quỷ mị hiện lên trước mặt, mà nắm tay Thần Thiên Nam chính là đánh thật mạnh vào đó. Mang theo âm thanh âm âm do kim loại va chạm.

"Khôì lồi!"

Nhìn Thiên yêu khôì toàn thân bao phủ một màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt, Thần Thiên Nam biến sắc, vội vàng thu quyền. Nhưng theo sát phía sau Thiên yêu khôì, thiết quyền kinh khủng cũng đã hung hăng công kích đến.

"Vô liêm sỉ!"

Cảm nhận được lực lượng đáng sợ trên nắm tay của Thiên yêu khôì, sắc mặt Thần Thiên Nam kịch biến, chỉ tức giận mắng một tiếng, chợt không cam lòng buông bàn tay đang nắm ra khỏi quyền trực, thân hình nhanh chóng lui lại.

Khi Thần Thiên Nam buông lỏng tay, Tiêu Viêm đã một mình nắm chặt lấy quyền trực, ngọn lửa màu nâu tím từ lòng bàn tay bùng phát ra, ép chặt xuống quyền trực đang ra sức gãy dựa. Một lát sau, sự phản kháng của quyền trực đỏ đậm kia mới từ từ yếu bớt.

Sau khi sự phản kháng của quyền trực hoàn toàn biến mất, lúc này Tiêu Viêm mới thở dài nhẹ nhõm rồi nhanh chóng thu nó vào Nạp giới dưới vô số ánh mắt giận dữ.

Cùng lúc đó, hơi thở mênh mông cũng từ trong cơ thể bùng phát không hề giữ lại, ngọn lửa màu nâu tím lượn lờ quanh thân. Uy thế như vậy làm cho những ánh mắt đầy máu đỏ kia từ từ thanh tỉnh lại. Một lát sau, họ mới nhìn thoáng qua đám người Thiên Hỏa tôn giả phía xa, rốt cục chỉ có thể

không cam lòng quay người bỏ đi, bắt đầu tranh thủ thời gian cướp đoạt các quyền trục khác.

Nhìn thấy đám gia hỏa như sài lang kia lùi đi, sắc mặt Tiêu Viêm mới nhẹ đi vài phần. Hắn không e dè thực lực bất kỳ người nào, nhưng nếu có hơn trăm người cùng nhau tiến lên, ngay cả hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu nổi.

Sau khi Cát kỹ quyền trục, sắc mặt Tiêu Viêm lại đột nhiên lạnh lẽo, ánh mắt chuyển hướng Thiên yêu khô đang chiến đấu. Lúc này Thần Thiên Nam đang khá chật vật, trong mắt hắn sát ý bắt đầu hiện lên.

-----oOo-----

Chương 1254: Giết chóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với Thần Thiên Nam, ngay từ khi lão ta lần đầu tiên hưng sư động chúng mang người đến Đan Tháp bắt mình thì Tiêu Viêm đã hạ sát ý. Chẳng qua khi đó hắn chỉ là Cửu tinh Đấu Tông, muốn diệt sát lão gia này thật quá khó khăn. Bởi vậy từ đó đến giờ hắn vẫn chưa từng động thủ. Tuy nhiên hiện giờ tiếp tục gặp mặt, hắn còn chưa ra tay thì lão gia hỏa này liền làm trước, hơn nữa nhìn tư thế tàn nhẫn kia rõ ràng là thật sự muốn lấy tính mạng Tiêu Viêm.

Với địch nhân mang sát ý với mình, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không nương tay. Mặc dù Huyền Minh Tông không phải là quá mạnh, nhưng phía sau chính là Thiên Minh Tông. Đó lại là môn phái khiến người khác phải kiêng kị. Không ai có thể cam đoan lão gia này vốn mang lòng oán hận, ngày sau chẳng biết lúc nào mang đến phiền toái thực sự cho mình hay không. Loại sự tình nuôi hổ gây họa này, từ trước đến nay không phải tính cách của Tiêu Viêm. Cộng cục diện hiện tại ở nơi này vốn rất hỗn loạn, nếu lúc này diệt sát lão ta thì tin tức gì cũng khó có thể lọt được ra ngoài.

Trong lòng thoáng qua những ý niệm này, Tiêu Viêm nhìn phía Thiên yêu khô đang đập loạn còn về phía Thần Thiên Nam thì đã có vẻ hơi chật vật. Sắc mặt hắn lại càng lạnh như băng.

Thực lực Thần Thiên Nam ước chừng khoảng Nhị tinh Đẩu Tôn, mà sức chiến đấu của Thiên yêu khôi, cho dù chiến đấu với Đẩu Tôn Tam tinh đỉnh vẫn không hề rơi xuống hạ phong. Bởi vậy lúc này nó tự nhiên dễ dàng ngăn chặn được người trước mặt.

"Bành!"

Giữa không trung, Thần Thiên Nam cùng Thiên yêu khôi hung hăng cứng rắn đối lực. *"Ầm..."* một tiếng, bị lực đạo khủng bố truyền vào cánh tay, nhất thời khiến lão già bị đẩy lùi lại vài chục bước, khí huyết trong người đảo lộn, khuôn mặt cũng tái nhợt lại. Thiên yêu khôi không vẫn có biểu hiện đau đớn nào, khi chiến đấu chỉ biết một mực giết chóc. Chỉ cần Tiêu Viêm không bắt ngừng lại thì nó sẽ vĩnh viễn không dừng tay. Giao thủ với nó, Thần Thiên Nam đã *"hưởng thụ"* không ít đau khổ.

Chiến đấu rơi xuống hạ phong, giờ phút này trong lòng Thần Thiên Nam đã nghĩ đến chuyện rút lui. Sở dĩ lão dám ra tay cùng Tiêu Viêm tranh đoạt là bởi vì hiện giờ Tiêu Viêm đang thụ địch tứ phía. Không chỉ có cừu oán với cường giả Hồn Điện, chính là ngay cả đám người Thiên Yêu Hoàng tộc cũng nhìn về phía hắn với ánh mắt không tốt. Thời điểm như thế này, với tính cách Thần Thiên Nam thì tự nhiên không thể không bỏ đá xuống giếng.

Thế nhưng thật sự lão chưa từng dự đoán được, hiện giờ Tiêu Viêm cùng với khi ở ngoài Đan Tháp đã là hai người hoàn toàn khác nhau. Thủ đoạn ùn ùn xuất ra khiến lão kinh hãi không ngớt.

"Xem ra trước tiên chỉ có thể lui lại! Đợi đến khi hỗn loạn nơi này kết thúc, đám người Hồn Điện tất nhiên sẽ tìm tiểu tử này gây phiền. Đến lúc đó ta lại tiếp tục âm thầm ra tay đánh chết tiểu tử này, thuận tiện cướp lấy quyền trục vào tay thôi."

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này, Thần Thiên Nam rốt cuộc không còn ham chiến, lão ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên yêu khôi lại lần nữa đánh tới một cách dữ dội, thân hình nhanh chóng lui lại muốn nhập trong vòng chiến đấu hỗn loạn kia.

"Hừ, chạy đi đâu?"

Nhưng ngay lúc cước bộ Thần Thiên Nam vừa chuyển, một tiếng quát lạnh

như băng đột nhiên vang lên từ phía sau. Trong nháy mắt cùng với nó còn có một đạo kinh phong nóng rực vô cùng.

Tập kích xuất hiện đột ngột làm cho Thần Thiên Nam biến sắc. Như phản xạ có điều kiện, lão nhanh chóng xoay người, Đấu khí tràn ngập song chưởng vội vàng tiếp chiêu.

"Uỳnh..."

Kinh phong khủng khiếp đột nhiên tràn ngập tứ phía. Vì vội vàng ngăn địch khiến ngực Thần Thiên Nam đau điếng, đồng thời thân hình bị đẩy lui hơn mười thước. Lão vội ngẩng đầu thì lập tức nhìn thấy một thân ảnh gầy gầy đứng đúng tại vị trí của hắn vừa rồi.

"Tiêu Viêm!"

Nhìn rõ thân ảnh kia, Thần Thiên Nam nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, tử huyệt hỏa diễm lượn lờ quanh thân làm cho hắn thoát nhìn giống như Hỏa Thần, chân bước hư không, một bước vô cùng tiêu sái hướng tới Thần Thiên Nam.

"Ngươi muốn giết ta?"

Nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, ánh mắt Thần Thiên Nam không khỏi nheo lại, nói bằng âm thanh lạnh lùng.

Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng, Đấu khí mênh mênh trong lòng bàn tay cấp tốc ngưng tụ.

"Bằng thực lực Nhất tinh Đấu Tôn của ngươi sao?"

Thần Thiên Nam tức giận cười gằn. Vừa muốn ra tay trước để tranh tiên, nhưng chợt phía sau truyền đến một luồng kinh phong cực kỳ sắc bén khiến lão biến sắc phải vội vàng xoay người đón đỡ. Song chưởng vũ động, Đấu khí cường hãn hình thành một vàng sáng năng lượng trước người, kín không kẽ hở.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Thiên yêu khôi vung mạnh nắm đấm, mỗi một lần vung tay đều mang theo kinh phong sắc bén chói tai, không gian bị chấn động hình thành một cái khe đen sâu thăm thẳm.

"Phanh!"

Quay mặt về phía Thiên yêu khôi với thế công hung hãn như vậy, trong lòng Thần Thiên Nam âm thầm kêu khổ rồi không ngừng lui về phía sau. Thực lực của Thiên yêu khôi dường như đã làm cho lão chỉ có thể bị ép đến chỉ có thể tận lực phòng thủ.

"Tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng bị trọng thương trong tay Khô Lỗi mất, xem ra không thể dây dưa nữa! Tiểu tử vô liêm sỉ, khoản nợ này lão phu nhớ kỹ! Sớm hay muộn cũng có ngày trả lại cho ngươi!"

Thần Thiên Nam thâm nguyên rửa một cách ác độc, chưởng phong đột nhiên tăng cường mạnh mẽ đánh vỡ thế công của Thiên yêu khôi, mũi chân điểm một cái vào hư không, thân hình liền bay ngược lại như sao băng.

Thân hình ở giữa không trung, Thần Thiên Nam vừa mới thảnh thơi dài nhẹ nhõm thì chợt cảm giác được một nguy cơ khủng khiếp tràn ngập sâu trong đáy lòng. Lúc này lông tóc toàn thân lão đều dựng đứng.

"Nhân Thiên Ân!"

Ngay khi đó thì một tiếng quát cực nhỏ mang theo sự lạnh lẽo quý dị vọng vào tai lão.

"Không tốt!"

Cảm giác được động tĩnh phía sau, sắc mặt Thần Thiên Nam nháy mắt trở nên trắng bệch, tốc độ của Tiêu Viêm còn vượt ra ngoài dự liệu của lão.

Thần Thiên Nam vừa kịp phản ứng đã vội vàng vận chuyển Đẩu khí. Nhưng lão còn chưa kịp hình thành lá chắn thì một thủ ấn màu nâu tím ước chừng lòng bàn tay liền lạng lẽ nhẹ nhàng ép lên lưng.

"Phanh!"

Kình khí kinh khủng lúc này giống như nước vỡ đê bùng phát ra.

"Phụt!"

Đón đỡ trọng kích như vậy, mặt Thần Thiên Nam liền tái nhợt, không nhận được phụt ra một ngụm máu tươi, còn thân hình cũng bị đánh bay vút đi. Ven đường va chạm với mấy vị cường giả, lực đạo đáng sợ kia cũng khiến những kẻ xui xẻo này hộc máu.

Thân hình ở giữa không trung vẽ nên một đường cong bắn về hướng xa xa. Thần Thiên Nam mặt đầy máu tươi lúc này gian nan xoay người, ánh mắt oán độc nhìn Tiêu Viêm càng ngày càng xa kia với ánh mắt oán độc khiến người khác dựng tóc gáy.

"Tiểu tạp chủng, thù này không báo, ta Thần Thiên Nam uông là nhất tông chi chủ! Ngày sau, nhất định phải khiến ngươi hối hận vì hành động ngày hôm nay!"

Thần Thiên Nam oán độc rít gào trong lòng, lão ta vốn là người có thù tất báo. Hôm nay nguy hiểm, tí nữa bị Tiêu Viêm chém giết đương trường, thù này đủ để khiến hắn nhớ cả đời.

"Bịch...!"

Khi trong lòng hiện lên từng ý niệm ác độc, thân thể Thần Thiên Nam cũng rơi thật mạnh xuống đất rồi kéo lê thành một rãnh thật sâu, sau đó đâm sầm vào một cây cột cứng rắn trong đại điện, khiến lão ta lại lần nữa phun máu miệng.

Mạnh mẽ lão đảo đứng dậy, ánh mắt Thần Thiên Nam xuyên qua đám người hỗn loạn, oán độc nhìn Tiêu Viêm. Sắc mặt lạnh lùng liếc về phía xa một cái rồi xoay người muốn rời đi.

"Phốc!"

Thần Thiên Nam vừa mới xoay người, thân thể bỗng cứng ngắc. Một nắm tay màu vàng nhạt chẳng biết lúc nào đã xuyên thủng ngực lão. Máu tươi bám trên cánh tay vàng nhạt đó không ngừng tí tách rơi xuống nền đất lạnh.

Thần Thiên Nam nhìn chằm chằm lên khuôn mặt chẳng hề có cảm tình phía trước. Đến lúc này lão mới biết, nguyên lai Tiêu Viêm cũng thực sự có sát tâm đối với mình, không muốn cho mình bất kỳ cơ hội báo thù nào nữa.

"Hạ thủ thật ác độc!"

Bọt máu từ trong miệng Thần Thiên Nam tràn ra, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng yếu ớt, Cơ thể hẫ hẫ mềm nhũn, cuối cùng ngã xuống mặt đất. Thần Thiên Nam, Tông chủ Huyền Minh Tông đạt đến thực lực Nhị tinh Đấu Tôn, liền như vậy đã vẫn lạc dưới sự liên thủ của Tiêu Viêm cùng Thiên yêu khô.

"Hết thầy, đều là người gieo gió gặt bão..."

Nhìn Thần Thiên Nam chậm rãi cứng đờ ngã xuống, nét lạnh lùng trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng là từ từ thu liễm. Hẫ cùng Thần Thiên Nam nguyên bản không thù, nhưng người này bằng mọi cách muốn đưa hẫ vào chỗ chết. Hôm nay có kết quả như vậy thật sự là xứng đáng.

Lấy thủ đoạn sét đánh chém giết Thần Thiên Nam xong, Tiêu Viêm ngoác tay thu Thiên yêu khô vào Nạp Giới.

Đám người Thiên Hỏa tôn giả, Tiểu Y Tiên cũng thoáng hiện đến nơi. Cuối cùng mấy người lại lần nữa vây tại một chỗ, cảnh giác nhìn vào đại điện đang hỗn loạn kia.

"Khô lồi đó thế nào rồi? Mọi người không sao chứ?" Tiêu Viêm nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên, nói.

"Không có việc gì! Mọi người dẫn đám khô lồi đó tới nơi khác rồi! Những thứ này tuy mạnh mẽ nhưng thật sự vẫn không có được lý trí..." Tiểu Y Tiên cười rạn rở, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua giữa sân.

"Thiên Yêu Hoàng tộc cùng Phong Lô Các đều riêng rẽ được một quyển quyển trục, Băng Hà cốc cùng Phần Viêm Cốc cũng có thu hoạch. Mặt khác còn có hai quyển trục đã rơi vào hai vị cường giả thực lực rất

manh!" Thiên Hỏa tôn giả bên cạnh nhẹ giọng báo.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra rồi lại lần nữa gật đầu. Những thế lực này đều đã có chuẩn bị mà đến, còn trong số độc hành hiệp cũng có cường giả chân chính. Bọn họ có thể cướp được quyền trục cũng không tính là chuyện quá mức kỳ quái.

"Làm sao bây giờ? Sau khi tranh đoạt thì quyền trục chỉ còn lại có ba cuốn. Để tranh chấp ba quyền trục kia không biết đã chết bao nhiêu người. Chúng ta có cần tiếp tục tranh đoạt một quyền nữa không?" Tiểu Y Tiên hỏi.

"Lại tiếp tục cướp đoạt có thể sẽ khiến mấy tên không thu được bảo bối kia mất đi lý trí." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, khẽ nhíu mày rồi đáp.

"Vội lại ta cảm giác được những quyền trục này không hề giống Thiên Giai đấu kỹ..."

"Ý tứ của người mấy quyền trục này đều là đồ giả sao?" Đám người Tiểu Y Tiên cả kinh, nói.

"Những quyền trục này xác thật đều là đấu kỹ hoặc là công pháp có uy lực không tầm thường, nhưng hẳn không phải là Thiên Giai đấu kỹ. Chúng ta sợ là đều bị chơi xỏ rồi!" Tiêu Viêm híp mắt lại, lẩm bẫm nói.

Nghe được lời này, đám người Tiểu Y Tiên cũng đều chau mày, xoay chuyển ánh mắt rồi đột nhiên nói: *"Mấy tên gia hỏa Hồn Điện bên kia muốn làm gì?"*

Tiêu Viêm giật mình nhìn theo tầm mắt Tiểu Y Tiên, liền nhìn thấy lão quỷ Trích Tinh dẫn theo vài tên cường giả Hồn Điện, không ngờ hình thành tư thế vây quanh, chậm rãi đi tới nơi có bộ hài cốt Đấu Thánh trong đại điện kia.

"Mục tiêu của bọn họ là bộ hài cốt Đấu Thánh kia sao?" Thiên Hỏa tôn giả trầm giọng nói.

"Phải ra tay cản bọn người kia lại!" Tử Nghiên nóng lòng nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm th nhìn chằm chằm vào hài cốt ngời xếp bằng trên

thạch đài, sau một lúc lâu đồng tử đột nhiên co rụt, vừa rời trong nháy mắt hẳn nhìn thấy ngón tay của bộ hài cốt kia động đậy rất nhỏ mà giật mình.

"Này... bộ hài cốt Đấu Thánh này là vật còn sống!"

Tại giây phút này, một ý nghĩ kinh hãi đột nhiên tràn ngập trong lòng Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 1255: Hài cốt của Đấu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm đột nhiên biến sắc khiến cho Tiểu Y Tiên chú ý, lập tức ai nấy đều ngăn người cẩn thận hỏi: *"Làm sao vậy?"*

Tiêu Viêm hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ càng lúc càng đến gần chỗ những thứ kia, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác không ổn, ngay lập tức đến bên cạnh Tử Nghiên cùng Thanh Lân, trầm giọng nói: *"Mau lui lại"*.

"Ách?"

Hành động kỳ lạ của Tiêu Viêm khiến cho Tiểu Y Tiên khó hiểu, nhưng mọi người luôn có lòng tin với Tiêu Viêm. Bởi vậy, tuy khó hiểu với hành động của hắn nhưng đều lập tức làm theo

Lúc thân hình Tiêu Viêm nhanh chóng lui lại thì đoàn người Trích Tinh lão quỷ cũng đã đến cạnh thêm đá, đôi mắt rực lửa nhìn vào bộ hài cốt đang ngồi xếp bằng. Đấu thánh, đẳng cấp này đối với với bọn họ mà nói là một cảm dỗ khó chống cự, đấu tôn cường giả có thể xưng là cường giả đứng đầu đại lục nhưng nếu so sánh với nhau thì vẫn kém quá xa.

Đấu tôn và đấu thánh chính là một bước nhảy vọt về chất, chênh lệch của hai cấp độ, hầu như không thể dùng bất cứ cái gì để có thể bù đắp.

"Đó là hài cốt của cường giả đấu thánh sao..."

Ánh mắt của Trích tinh lão quỷ cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào hài cốt tỏa sáng như bạch ngọc trước mặt, không nhìn được phải liếm liếm miệng, chân bước nhanh tới trước hai bước, bàn tay trực tiếp đưa về phía hài cốt.

"Xuy"

Ngay khi bàn tay của Trích Tinh lão quỷ chạm vào hài cốt thì không gian ở đó đột nhiên xuất hiện luồng dao động rất nhỏ, biến thành vô số mũi nhọn cực kỳ sắc bén đâm vào tay của Trích Tinh lão quỷ.

Bàn tay truyền đến một cơn đau làm cho Trích Tinh lão quỷ ngẩn ra, vội vàng rút tay lại. Khi hắn nhìn lại thì phát hiện lòng bàn tay chảy ra không ít máu, mà trong đó vài giọt nhẹ nhàng rơi xuống chỗ hài cốt đang ngồi xếp bằng.

Nhìn vào chỗ tiên huyết trên hài cốt kia, một cỗ bất an dâng lên trong lòng Trích Tinh lão quỷ.

"Trích Tinh thiên tôn, làm sao vậy?"

Những người ở bên cạnh thấy cường giả từ Hồn Điện Trích Tinh lão quỷ bỗng nhiên sững sốt thì ai nấy đều ngẩn ra mở miệng hỏi, giọng đầy nghi hoặc.

Đối với lời nói của bọn họ, Trích Tinh lão quỷ dường như không nghe thấy. Ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào chỗ tiên huyết trên hài cốt. Lúc này những giọt tiên huyết đó đang chuyển động, giống như nước gặp phải bông lạng lẽ thấm vào trong hài cốt.

Khi tiên huyết thấm thấu hết vào trong hài cốt, mắt của Trích Tinh lão quỷ co rút lại. Lúc này bỗng nhiên hắn cảm giác được bộ hài cốt không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng trước mặt lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu sống dậy.

"Nhanh, mau lui lại"

Trích Tinh lão quỷ coi như cũng phản ứng nhanh. Ngay khi cảm ứng được sinh cơ từ hài cốt thì lão đã rút lên một tiếng, bàn chân lão đạp xuống đất, thân hình lui về sau nhanh như tia chớp.

Hắn phản ứng nhanh nhưng những tên cường giả khác của Hồn Điện lại chậm hơn một chút. Bởi vậy, sau khi ngăn người một lúc mới bắt đầu thi triển thân pháp cấp tốc lui lại phía sau, nhưng rất tiếc lúc này đã chậm.

Ngay khi bọn họ vừa muốn lui lại thì thạch tọa phía dưới bạch ngọc hải cốt nhẹ nhàng run lên, sau đó giữa đầu của bộ hải cốt có hai luồng ánh sáng màu huyết hồng vụt lên.

"A!"

Tia máu vừa hiện lên, hải cốt đầu thánh chậm rãi ngẩng đầu lên, từ trong miệng của nó phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa giống như sấm sét trong trời đêm!

Trong nháy mắt tiếng gầm thét khủng bố lại hóa thành thực thể sóng âm, giống như một cơn lốc lấy thạch tọa làm trung tâm lan ra nhanh chóng.

"Ret ret..."

Chịu ảnh hưởng của đợt sóng âm đầu tiên tự nhiên là những tên cường giả Hồn Điện phản ứng chậm. Trong nháy mắt, sóng âm đã đuổi đến chỗ bọn họ, thân thể giống như đồng cát bị đạn pháo bắn trúng. "Uỳnh...", vừa chớp mắt thì tất cả đều nổ tung hóa thành huyết vụ đáng sợ.

"Rào..!"

Mặc dù vẫn chưa chạy thoát khỏi phạm vi công kích của sóng âm nhưng do thực lực của Trích Tinh lão quỷ mạnh mẽ, hơn nữa phản ứng lại rất nhanh nên không bị biến thành huyết vụ như những tên xui xẻo kia. Dù vậy khi bị sóng âm đánh đến thì trong cơ thể hắn cũng xuất hiện cảm giác nhộn nhạo, một tiếng kêu rên phát ra từ trong cổ họng, khóe môi tràn máu, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Ngay cả Trích Tinh lão quỷ có thực lực như thế cũng chịu không nổi một kích sóng âm của hải cốt đầu thánh, cho nên với đa số mọi người trong đại điện thì sóng âm này giống như lưỡi đao của tử thần vậy.

Lúc này trong đại điện có không ít cường giả vẫn đang tìm kiếm các quyền trục. Khi sóng âm khuếch tán ra nhanh như thiểm điện thì vô số bóng người ở giữa không trung đột nhiên khựng lại. "Uỳnh..", tiếng nổ lớn vang

lên, tất cả đều tan xác, cơn mưa huyết vụ tanh nồng bao phủ cả đại điện.

Bỗng nhiên xuất hiện một màn máu tanh dẫn đến những người đang bị thiên giai đấu kỹ mê hoặc tỉnh táo lại, khuôn mặt trở nên kinh hãi, đấu khí trong cơ thể trào ra không hề lưu lại. Lúc này rất nhiều thân ảnh chật vật giống như chó nhà có tang rời xa trung tâm đại điện.

Sóng âm khuếch tán làm cho mọi người kinh hãi. Khi mọi người đã bình tĩnh trở lại, nhìn lên giữa không trung thì huyết vụ đang từ từ phiêu tán. Trong lòng ai nấy đều nổi lên cảm giác run sợ, bỏ mình dưới sóng âm ít nhất cũng có hơn trăm người, trong đó cường giả đấu tôn có hai vị.

"Đấu tôn cũng bị sóng âm giết chết."

Vừa chạy thoát được một kiếp máu tanh này, tất cả mọi người lúc này đều khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh đã chảy ướt hắc bào của mấy vị cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Trích Tinh lão quý, người vừa làm cái gì thế hả?"

Vừa khôi phục lại tinh thần sau biến cố, Đường Chấn liền quay sang nhìn trừng trừng vào kẻ sống sót duy nhất Trích Tinh Lão Quý, quát lên đầy tức giận.

Thấy sự tức giận của Đường Chấn, mọi người đều nhìn về phía Trích Tinh lão quý, bọn họ bây giờ đều rõ ràng, mọi việc đều do lão quý này gây ra.

Bị nhiều cường giả trợn mắt nhìn như vậy, khóe miệng Trích Tinh lão quý co quắp lại. Hắn thật sự không ngờ tới, sự tình đột nhiên trở thành như thế, rõ ràng là một hài cốt vô dụng, bỗng nhiên lại bộc phát một lực lượng kinh khủng như vậy.

Đoàn người Tiêu Viêm bởi vì đã thối lui từ sớm nên cũng không có tổn thương gì. Nhưng mà nhìn thấy chỉ trong một khoảnh khắc nhân số trong đại điện giảm đi một nửa, da đầu cũng không khỏi tê dại. Bộ hài cốt này cũng thật đáng sợ a.

"Lão phu cũng không biết vì sao bộ hài cốt vô cùng cổ xưa này lại đột nhiên bạo phát. Mấy cường giả Hồn Điện phe ta cũng bỏ mình." Trích Tinh lão quý hít sâu một hơi, trầm giọng nói, muốn rũ bỏ hết trách nhiệm

của mình. Đối chọi với đông đảo cường giả ở đây, lấy thực lực một mình hẳn thật sự không dám đắc tội toàn bộ.

"Nếu không phải tiên huyết của người rơi lên hài cốt thì sao nó có thể tỉnh dậy? Sự tình rõ ràng như vậy, người còn muốn chối phải không?" Nghe vậy, Tiêu Viêm cười lạnh nói.

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, Trích Tinh lão quỷ biến sắc, nhưng sau khi cảm giác được càng lúc càng nhiều ánh mắt phần nộ xung quanh thì đành phải chấp tay nói: *"Việc lần này là do lão phu lỡ mẫn, nhưng việc cấp bách bây giờ không phải là truy cứu trách nhiệm thuộc về ai. Nếu lão phu đoán không lầm thì hài cốt đấu thánh kia chỉ còn sót lại một tia ý niệm, cũng không khó để đối phó, chỉ cần chúng ta liên thủ, tuyệt đối có thể áp chế được".*

"Một tia ý niệm kia cũng kinh khủng như vậy, nếu thêm một cái sóng âm như lúc trước nữa, sợ rằng mọi người ở đây sống sót cũng không nhiều." Đường Chân cau mày gằn giọng. Cường giả của Phần Viêm cốc cũng có vài người bị sóng âm đánh chết, nếu giờ còn không phải là lúc thích hợp thì hẳn cũng đã ra tay với Trích Tinh lão quỷ rồi.

"Nếu quyền trục đã tới tay thì đều bỏ đi thôi, thứ này quá kinh khủng a". Trong đám đông có người thấp giọng nói, thanh âm không che giấu được sự sợ hãi, lực lượng khủng bố như thế này thật sự quá mức đáng sợ.

"Đi được sao?! Ý niệm này đã thể hiện ra tất cả những người xông vào di tích đều phải bị tiêu diệt, nếu chạy trốn sợ rằng một người cũng không thể sống mà đi ra ngoài đâu". Trích Tinh lão quỷ trầm giọng nói. (cái hài cốt này có nói đâu nhé?)

Tiêu Viêm hí đôi mắt lại. Hẳn cảm giác lão quỷ này muốn giải quyết đấu thánh hài cốt a, đối với người có tính cách cẩn thận như hắn thì không có khả năng vô duyên vô cớ liều mạng như vậy.

Lời nói của Trích Tinh lão quỷ khiến cho xung quanh hỗn loạn cả lên, một ít người có thực lực hơi kém không giấu được sự sợ hãi trên mặt, nhưng lại không có người nào đủ cam đảm bỏ chạy.

"Lộp cộp...lộp cộp..."

Lúc mọi người đang hỗn loạn thì huyết vụ tràn ngập trong đại điện đột nhiên vụn vụn rồi truyền đến một tiếng vang. Khi âm thanh đó phát ra thì tất cả mọi người lập tức lạnh xương sống, ánh mắt từng người lộ vẻ kinh hãi, nhìn về phía màn sương huyết vụ ở trung tâm đại điện. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Giết....giết."

Âm thanh của bộ xương va chạm với mặt đất vang lên. Tuy nó phát ra không lớn nhưng dường như đều đặn mạnh lên trái tim của mọi người, làm ai nấy đều cảm thấy áp lực to lớn.

"Cẩn thận... không đứng quá xa nhau."

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, khẽ quay đầu nhắc nhở đám người Tiểu Y Tiên ở sau lưng. Cục diện này nằm ngoài dự đoán của hắn, hài cốt đầu thánh sống lại thật sự quá mức đáng sợ.

Tiểu Y Tiên cũng gật đầu. Lần này nếu làm không tốt thì sợ rằng mọi người ở đây đều phải chôn theo. Cái loại sóng âm kia quá cường hãn, không chắc ai có đủ khả năng chống đỡ được.

Trong đại điện, huyết vụ dưới ánh mắt của vô số người đang nhìn chậm rãi dao động. Một bộ xương màu huyết hồng từ từ bước ra khỏi huyết vụ, xuất hiện trong ánh mắt của mọi người.

"Xông vào di tích, chết!"

Bộ xương màu huyết hồng bước đến cách mọi người trăm mét, chậm rãi ngừng đầu lên, bên trong hốc mắt có một tia máu lóe ra, một giọng nói khàn khàn cổ xưa, nhẹ nhàng vang vọng trong đại điện.

-----oOo-----

Chương 1256: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bộ xương khô gầy đứng giữa đại điện, thân thể vốn nó vốn màu ngọc bích,

nhưng vì đã hấp thu huyết vụ, nên bây giờ đã biến thành màu đỏ sẫm, nhìn qua làm cho người ta có một cảm giác tràn ngập huyết tinh, trong hốc mắt của bộ xương khô, lóe ra hai luồng hồng mang nhàn nhạt.

Ở trên đỉnh đầu của bộ hài cốt, có hai cuốn quyền trục đang bay lượn, trong trận hỗn loạn lúc trước, cũng không biết người nào may mắn chiếm được một quyền, Vì vậy đến bây giờ chỉ còn lại hai quyền trục này, là vật vô chủ. Nhưng giờ phút này, bị bộ hài cốt đấu thánh trấn nhiếp, cũng không có ai dám mạo hiểm tranh đoạt.

Khi âm thanh khàn khàn cổ xưa kia vừa buông xuống, sắc mặt của mọi người trong đại điện một lần nữa đại biến, xem ra hôm nay nếu không thể đánh bại bộ đấu thánh hài cốt này thì không thể thuận lợi rời khỏi rồi.

"Các vị không cần hoảng hốt, trong bộ hài cốt này chỉ là một đạo tàn hồn do vị cường giả lúc còn sống lưu lại, cũng không phải một đấu thánh thật sự, muốn đánh bại nó, cũng không phải là một việc không có khả năng, nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta phải liên thủ lại, Nếu không thì, sẽ bị nó tiêu diệt từng người một, rất có thể toàn bộ bị diệt." Trích Tinh lão quỷ trầm giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Trích Tinh lão tiên sinh nói không sai, nhưng mà bộ hài cốt này là do người đánh thức, liền mời người ra tay trước vậy" Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Án, Việc này chính xác là như thế, người phải gánh một nửa trách nhiệm, muốn cùng chúng ta liên thủ đối phó với nó, người liền xung phong lên trước đi" Đường Chấn cũng gật đầu tán thành, một vài cường giả khác trầm ngâm một chút, rồi cũng gật đầu tán thành, trong lòng bọn đã sớm vì hành động lỗ mãng của Trích Tinh lão quỷ mà bất bình, bây giờ có thể trả thù một chút cũng có thể hả giận.

Thấy thế, khuôn mặt nhăn nheo của Trích Tinh lão quỷ nhin không được mà run lên, ánh mắt oan độc liếc về phía Tiêu Viêm, người này dùng thủ đoạn nhẹ nhàng, nhưng lại trực tiếp đẩy hẳn vào chỗ nguy hiểm nhất, hơn nữa xem tình hình này, hẳn cũng không còn cách nào, chỉ có thể bất chấp mà xông lên.

"Mọi người nói cũng phải, đã vậy lão phu liền xung phong đánh trận đầu, nhưng cũng nhắc nhở chư vị một chút, cường giả ở nơi này càng ít, thì

chúng ta càng rơi vào tình cảnh nguy hiểm, mặc kệ chúng ta trước đây có ân oán thế nào, nhưng hiên tại, thì hiên tại cũng cùng ở trên một con thuyền, thuyền mà lật, thì tất cả đều không có gì tốt đẹp." Ánh mắt lướt qua toàn trường, Trích Tinh lão quý chỉ có thể gật đầu, sau đó dùng ngôn từ chính nghĩa nói.

"Xin Trích Tinh lão tiên sinh cứ yên tâm, chúng ta sẽ không đứng nhìn người chết trong tay của hài cốt đấu thánh này đâu." Tiêu Viêm cười đều nói, lời này vừa ra, khiến cho khuôn mặt của Trích Tinh lão quý tức đến tái xanh.

"Được rồi, cũng đừng nói những lời vô ích nữa, muốn động thủ thì làm nhanh đi, bộ hài cốt này dường như đang hấp thu thêm lực lượng từ trong huyết vụ." Sắc mặt lão giả áo đen của Thiên Yêu hoàng tộc đột nhiên trầm xuống, lạnh giọng quát lên.

Nghe được lời nói của lão, tất cả mọi người đều cả kinh, ánh mắt nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy trên thân thể của đấu thánh hài cốt hiện lên một màu đỏ như máu, càng lúc càng cô đọng, mà huyết vụ xung quanh, cũng đang mạnh mẽ tiến vào trong thân thể.

"Trích Tinh lão tiên sinh nên động thủ đi!"

Tiêu Viêm trầm giọng quát lên.

Khóe mắt của Trích Tinh Lão quý giật giật vài cái, nhin xuống xúc động muốn quay lại một chưởng tát chết Tiêu Viêm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: *"Lão phu biết, không cần người lăm mồm."*

Vừa nói xong, Trích Tinh lão quý cũng biết, hiên tại hắn cũng không thể tiếp tục kéo dài, thân hình khẽ động, sau đó hóa thành một đạo bóng đen mờ nhạt, như thiểm điện lướt về phía bộ xương khô ở trung tâm đại điện, đầu khí mênh mêng, giống như núi lửa phun trào bùng phát ra từ cơ thể lão, với khí thế như vậy, huyết vụ đang tràn ngập trong đại điện cũng trở nên nhạt hơn một chút.

Thấy khí thế của Trích Tinh lão quý, không ít người được tiếp thêm sĩ khí.

"Cạch!"

Hồng mang trong hốc mắt của bộ xương khô mãnh mẽ bùng lên, nhìn về hướng bóng đen mang theo đầu khí mênh mông lướt tới, toàn thân khẽ động một chút, sau đó bước lên một bước, trên bàn tay của bộ xương hiện lên sáng màu hồng nhạt, sau đó trực tiếp hướng đến Trích Tinh lão quỷ tung ra một trào.

Tốc độ của bộ xương nhanh đến mức kinh khủng, bàn tay vừa giơ lên, không gian ở trước mặt như bị xé rách, cánh tay vừa tiến vào chỗ không gian bị xé rách thì đã xuất hiện ngay trước mặt của Trích Tinh lão quỷ.

Nhìn thấy tốc độ kinh khủng của bộ xương màu huyết sắc, trong lòng của Trích Tinh lão quỷ trầm xuống, bàn tay nắm chặt thành quyền, chỉ trong nháy mắt, đầu khí trong cơ thể đã ngưng tụ trên cánh tay phải, sau đó lập tức đánh ra.

"Bành!"

Một quyền này mạnh mẽ đánh lên bàn tay của bộ xương khô, thế nhưng bàn tay xương xẩu nhìn có chút yếu đuối này còn cứng hơn cả sắt thép, một quyền toàn lực của Trích Tinh lão quỷ, chỉ có thể đem hài cốt đầu thánh này đánh lui lại một bước, mà bản thân hắn thì bị chấn lui về phía sau vài chục bước, nhìn cực kỳ chật vật.

Bất quá Trích Tinh lão quỷ cũng không phải là người bình thường, nhiệm vụ của hắn lần này là đem bộ hài cốt Đầu Thánh này trở về, nên cũng không dám lười biếng, sau khi ổn định lại, thân thể khẽ động, lại lần nữa phóng tới, cùng với hài cốt đầu thánh tiếp tục quần lấy nhau, bộc phát một trận đại chiến.

Tiêu Viêm đứng nhìn trận đại chiến, cũng không nhìn được mà chậc lưỡi vài cái, bộ hài cốt này rất mạnh, ngay cả cường giả như Trích Tinh lão quỷ xuất ra toàn lực cũng bị áp chế đến mức liên tiếp lui lại.

Đây chỉ mới là một đạo linh hồn tàn ấn, nếu là một cường giả Đầu Thánh toàn vẹn, thì sẽ kinh khủng tới mức nào?

Giờ khắc này, trong lòng không ít người đều xuất hiện ý nghĩ như vậy trong đầu. Hiển nhiên, sức chiến đấu của bộ hài cốt này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

"Xuy!"

Khi mọi người còn đang sợ hãi thì huyết vụ tràn ngập trong đại điện, đột nhiên truyền ra vài tiếng xé gió, có một vài bóng người nhanh như thiểm điện lao ra từ trong huyết vụ, sau đó hung mãnh hướng về phía Trích Tinh lão quỷ mà công kích.

Trải qua đại chiến lúc trước, những khô lồi này đã giết không ít cường giả, nhưng cũng có một vài cái bị đánh thành bụi phấn dưới sự vây công của mọi người. Nhưng như vậy, vẫn còn dư lại sáu cái, bây giờ lại xuất hiện cùng lúc. Thấy vậy, Trích Tinh lão quỷ cũng biến sắc, lão vốn đang ở thế hạ phong, nếu như những khô lồi này cùng tiến lên, không tới mười hiệp, hẳn sẽ nằm xuống tại nơi này.

"Khốn khiếp, các người còn nhìn cái gì? Mau động thủ!"

Bàn chân đạp xuống đất một cái, thân hình của Trích Tinh lão quỷ nhanh chóng lui lại, giận dữ rống lên.

"Đường Chân cốc chủ, Băng Hà cốc chủ, còn có vị Tiêu Viêm tiểu hữu này, bốn người chúng ta cùng nhau xuất thủ, trợ giúp Trích Tinh lão quỷ giải quyết bộ hài cốt này, mọi người thấy thế nào?" Nghe được tiếng rống giận của Trích Tinh lão quỷ, vị lão giả áo đen của Thiên Yêu hoàng tộc kia cũng biết không thể đứng nhìn được nữa, ánh mắt nhìn về hướng Đường Chân, Băng Hà, hai cường giả có thực lực đạt tới ngũ tinh và tứ tinh đầu tôn, nhưng làm người khác có chút ngoài ý muốn là, lần này hắn mở miệng, lại mời cả một người chỉ có thực lực Nhất tinh Đầu Tôn là Tiêu Viêm.

Ngón tay của Tiêu Viêm khẽ động, liếc mắt nhìn lão giả áo đen kia. Lão già này lại lo lắng mình quá nhàn rồi, bảo lưu lại tinh lực, sẽ bất lợi cho bọn họ, nên mới đem hắn cùng kéo vào trong trận chiến này.

"Án." Trong lúc Tiêu Viêm đang trầm ngâm, Đường Chân cùng Băng Hà tôn giả cũng đã gật đầu. Thấy thế, Tiêu Viêm đành gật đầu, ánh mắt nhìn xung quanh, nói: *"Phần sáu khô lồi, xin nhờ đến chư vị ở đây."*

"Tiêu Viêm tiên sinh cứ yên tâm, những khô lồi này sẽ không quá rầy được các người đâu."

Ở chỗ này, vẫn còn không ít cường giả, tuy nói đối mặt với hài cốt đầu thánh thì chân của bọn họ như nhũn ra, nhưng ý vào người đông thể mạnh mà đối phó với sáu cái khôi lỗi kia, thì bọn họ vẫn có thể làm được.

"*Yên tâm.*" Tiêu Y Tiên nhẹ giọng nói.

"*Án, các người cũng nên chú ý, nếu có tình huống gì không đúng, thì hãy rời khỏi, không cần lo cho ta, ta sẽ không sao đâu.*" Tiêu Viêm gật đầu, trao đổi ánh mắt với Đường Chân một chút, thân hình bốn người chợt lướt nhanh ra như đại bàng tung cánh, hợp sức với Trích Tinh lão quỷ vây công bộ hài cốt của Đầu Thánh này.

Lúc đám người Tiêu Viêm bắt đầu động thủ, các cường giả khác trong đại điện cũng lập tức hành động, từng bóng người bay vào trong đại điện, đấu khí hùng hồn mạnh mẽ bạo phát, vây quanh sáu khôi lỗi, sau đó đám đông giống như một đàn côn trùng liềm chết xông lên. Nhất thời, đại chiến kịch liệt, liên bùng phát bên trong đại điện.

Thấy có Hoàng Hiên, Đường Chân mấy người đến hỗ trợ, Trích Tinh lão quỷ cũng thở phào nhẹ nhõm, bỗng trầm giọng nói: "*Các vị, cùng nhau động thủ, nhưng hãy cẩn thận tốc độ của hài cốt này.*"

Nghe được nhắc nhở của Trích Tinh lão quỷ, ai cũng đều khẽ gật đầu, bọn họ đều là những người có kinh nghiệm phong phú, mặc dù nhìn Tiêu Viêm tuổi còn trẻ, nhưng chẳng ai dám coi thường, vì họ biết người trẻ tuổi này cũng có thực lực rất mạnh.

"*Đông loạt ra tay.*"

Lão giả tên Hoàng Hiên của Thiên Yêu hoàng tộc quát lên một tiếng.

Tiếng quát vừa dứt, bả vai lão rung lên, một đôi cánh chim mọc ra từ đó, mà tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Thân hình chợt lóe, là người đầu tiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hài cốt Đầu Thánh, lão vung tay lên, chưởng phong sắc bén bạo phát ra như núi lửa phun trào.

Kế sau Hoàng Hiên, Đường Chân, Bằng Hà tôn giả, cùng với Trích Tinh lão quỷ, Tiêu Viêm bốn người trước sau lướt tới, đấu khí minh mông như phiến đào hải lãng *(sóng ta gió lớn), bao phủ cả bộ hài cốt. Kinh phong sắc bén va chạm vào thân thể nó, làm tóe ra tia lửa.

Đối với mặt với sự vây công của đám người Tiêu Viêm, bộ hài cốt cũng có chút luống cuống, dù sao thì nó cũng không còn là một đấu thánh thực sự, lấy thực lực của đám người Tiêu Viêm, muốn cùng lúc chống lại, cũng không phải là chuyện nó có thể làm được.

"Xoạt xoạt!"

Tia lửa tung tóe, quyền cước của đám người Tiêu Viêm đánh mạnh lên bộ hài cốt, mỗi một quyền đều rất nghiêm nặng, làm cho huyết sắc trên bộ hài cốt nhạt đi vài phần, mà hồng quang trong hốc mắt của bộ xương, cũng từ từ suy yếu.

"Xuy!"

Bàn chân của Tiêu Viêm chợt lóe lên ngân mang, trực tiếp đá vào đầu hài cốt, hỏa diễm màu nâu tím lượn lờ trên bàn tay, rồi sau đó đánh mạnh vào một cây xương sườn sau lưng của bộ hài cốt. Chịu một đòn nặng như vậy, màu đỏ trên đoạn xương đó rốt cuộc cũng biến mất.

Một kích đắc thủ, Tiêu Viêm muốn lui lại phía sau, nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn vào xương sườn vừa trở lại màu bạch ngọc, chỉ thấy ở trên đó, mơ hồ như có một loại văn tự kỳ dị đang hiện lên.

Ánh mắt đảo qua loại văn tự kỳ dị này, Tiêu Viêm ngẩn người ra, một ý niệm khó tin xuất hiện trong đầu.

"Những... văn tự này. Chẳng lẽ là Thiên Giai đấu kỹ?"

-----oOo-----

Chương 1257: Đại Thiên Tạo Hóa Chương!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm nhìn vào đoạn xương sườn màu ngọc bích. Vì ý nghĩ này mà trong lòng hắn kinh hãi không thôi.

Thì ra mười quyền trực kia, đều dùng để mê hoặc mọi người. Bảo bối thật

sự lại nằm trên bộ hài cốt này, thảo nào mà Trích Tinh lão quỷ lại ra sức nhiều như vậy. Thì ra là hắn đã biết trước bảo bối được giấu trên thân của hài cốt, chỉ trong một chốc, Tiêu Viêm đã lấy lại được tinh thần, cũng hiểu được vì sao Trích Tinh lão quỷ kia vốn là một tên nhát chết, lại có thể đi liều mạng với bộ hài cốt Đấu Thánh này.

"Hắc, lão quỷ này thật gian xảo."

Trong lòng Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, quang mang trong mắt nhanh chóng thu lại, ngọn lửa màu nâu tím lại xuất hiện trên bàn tay. Tiêu Viêm nhanh như chớp đánh ra vài chưởng, mỗi một chưởng đều nhằm vào các xương sườn ở trên vùng lưng của bộ hài cốt. Dưới nhiệt độ kinh khủng của Dị Hỏa, màu đỏ tươi của xương sườn ở trên vùng đó cũng nhanh chóng tiêu tan, liếc nhìn một chút, Tiêu Viêm phát hiện, cũng không phải mỗi một khúc xương đều có văn tự kỳ dị, mà hình như, chỉ có mấy cái xương sườn ở trên vùng thắt lưng mới có loại văn tự này.

"Chỉ có ba cái xương sườn, có loại văn tự này."

Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên vẻ hưng phấn, hắn đã có thể khẳng định rằng, văn tự trên ba cái xương sườn này, chắc chắn là Thiên Giai đấu kỹ thực sự.

Đã hiểu rõ được tình hình, Tiêu Viêm cũng không dám nhìn quá lâu, sợ người khác cũng sẽ phát hiện ra, ngân quang dưới chân chớp động, tránh được bàn tay sắc bén như đao của hài cốt.

"Mọi người tăng thêm lực, nó sắp không kiên trì được rồi." Nhìn màu đỏ trên người hài cốt càng lúc càng nhạt, khuôn mặt Trích Tinh lão quỷ xuất hiện vẻ vui mừng, lớn tiếng nói.

Đối với lời nói của hắn, những người khác giống như là không hề nghe thấy, hài cốt này là loại khó chơi, thực lực có thể dùng từ "*biến thái*" để hình dung. Mà bộ xương nhìn có vẻ yếu đuối này, lại không hề có một chút sứt mẻ dưới sự tấn công như vũ bão của họ. Nếu không phải màu đỏ tươi trên người nó càng lúc càng nhạt thì chỉ sợ bọn họ đã đánh mất lòng tin rồi.

"Bành! Bành! Bành!"

Đấu khí cắt ngang qua không gian như sao băng, liên tục nổ tung trên thân của hài cốt, lực lượng đáng sợ, làm cho đại diện cực kỳ cứng rắn kia, cũng chấn động mà nứt ra từng khe lớn.

Lúc năm người Tiêu Viêm cùng nhau oanh kích, màu đỏ tươi trên thân đấu thánh hài cốt càng lúc càng mờ nhạt (DG: mỗi câu này nói miết. BT: câu giờ thần công), hồng quang trong hốc mắt, cũng càng lúc càng rung động kịch liệt, trong một khắc, thân hình đột nhiên bất động.

Nhìn thấy bộ hài cốt này đứng yên, mấy người Trích Tinh lão quỷ cũng ngẩn ra, lập tức nắm lấy cơ hội này, phát ra thế công như vũ bão. Mà Tiêu Viêm, lúc đang phát ra công kích, trong lòng bỗng có một chút bất an, cường giả Đấu Thánh quá cường đại, dù chỉ là một đạo linh hồn tàn ẩn, nhưng cũng không dễ dàng tiêu diệt như vậy.

"Mau rời khỏi đại diện."

Ý niệm trong đầu vừa lóe lên, Tiêu Viêm đột nhiên quay đầu, truyền âm cho mấy người Tiểu Y Tiên. Bọn họ đều sửng sốt, nhưng cũng không kịp hỏi, đoàn người nhanh chóng lùi về phía sau.

"Rống!"

Công kích kinh khủng giống như pháo hoa oanh kích lên thân của bộ hài cốt. Thân hình đang đứng yên của nó chợt động, ngửa đầu lên, một âm thanh trầm thấp khàn khàn giống như từ thời viễn cổ chậm rãi truyền ra.

"Đại... Thiên Tạo... Hóa Chương!"

Giọng nói khàn khàn dứt quãng truyền đến bên tai Tiêu Viêm, làm cho lông tơ trên người hắn dựng ngược cả lên, một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm trào ra từ linh hồn, giống như đang đối mặt với lưỡi hái của tử thần vậy. Ngay tích tắc đó, ngân quang trên bàn chân Tiêu Viêm chợt lóe lên, xoay người liêu mạng thối lui.

"Là Thiên Giai đấu kỹ, mau lui lại!"

Lúc Tiêu Viêm xoay người bỏ chạy thì đám người Đường Chấn cũng phát hiện không ổn, trên mặt đều xuất hiện vẻ sợ hãi, gào lên một tiếng, cũng không quan tâm cái gì nữa, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy.

"Khốn khiếp!"

Nhìn đám người Đường Chân nhanh chóng trốn chạy, sắc mặt của Trích Tinh lão quỷ chuyển thành màu xám xanh, tức giận mắng lớn một tiếng. Tuy lão chửi mắng như vậy, nhưng tốc độ chạy trốn của cũng không kém ai, chỉ trong chớp mắt đã chạy xa cả trăm mét.

Đám người Tiêu Viêm đột nhiên hoảng sợ bỏ chạy, cũng làm cho mọi người trong đại điện chú ý, tuy bọn họ không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng đều hiểu nhất định là có chuyện không tốt, nên lập tức vội vàng lui lại. Lúc này, đại điện lại trở nên cực kỳ rối loạn thêm một lần nữa.

Lúc đại điện rơi vào hỗn loạn thì màu đỏ tươi trên thân của hài cốt Đầu Thánh, đột nhiên như sống dậy, hội tụ về trên xương bàn tay. Trong khoảnh khắc, đem cả xương bàn tay phải đã không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng nhuộm đỏ trong tiên huyết. Nhìn cảnh này, trong lòng mọi người không rét mà run.

"Hóng!"

Khi tia huyết sắc cuối cùng tiến nhập vào trong xương bàn tay, trong lòng bàn tay của hài cốt đột nhiên xuất hiện một điểm đen cỡ bằng hạt đậu. Màu đen này cực kỳ thuần túy, khi nhìn vào, linh hồn như bị hút vào bên trong, cực kỳ quỷ dị.

Điểm đen vừa mới xuất hiện, bàn tay phải của hài cốt Đầu Thánh chột giơ lên, sau đó đánh xuống nền đá cứng rắn của đại điện.

Khi bàn tay đánh xuống, không có bất cứ âm thanh nào phát ra cả. Mà khi tiếp xúc, nền đá cứng rắn không gì so sánh được kia trong nháy mắt biến mất đi một mảnh, lộ ra lớp đất đá màu nâu phía dưới.

"Cảnh!"

Khi nền đá biến mất, một lỗ hồng màu đen, đột nhiên từ chỗ nền đá kia hiện lên, sau đó mạnh mẽ lan ra!

Xuy xuy xuy!

Lỗ hồng màu đen lan ra, mọi người ai cũng sợ tới siêu hồn lạc phách, phàm là nơi cái vòng màu đen này đi qua, bất kể là đá, thạch trụ hay bất cứ thứ gì, đều biến mất trong nháy mắt, mà loại biến mất này, chính là thực sự biến mất, không lưu lại bất kỳ một thứ gì.

Loại cảm giác này, giống như lỗ đen, huyền bí đến đáng sợ.

"Chạy mau!"

Một màn kinh khủng này, làm cho da đầu tất cả mọi người đều tê dại, đặc biệt khi nhìn thấy cái lỗ hồng màu đen còn đang tiếp tục lan ra lại càng làm cho trái tim mọi người đập nhanh hơn, thân hình vội vàng lui lại.

"A!"

Bọn họ chạy chồm nhanh, nhưng cái lỗ hồng màu đen lan ra còn nhanh hơn, hơn nữa làm cho người ta hoảng sợ chính là, cái trong cái lỗ hồng kia, còn bộc phát ra một lực hút kinh khủng, một vài cường giả không cẩn thận, đã trực tiếp bị hút vào, ngay sau khi tiếp xúc với cái lỗ hồng, liền biến mất không còn lại chút gì....

Lúc này, từng tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên trong đại điện, những bóng người vung vẩy giữa không trung, nhưng không cách nào chống lại được lực hút đó, rồi cuối cùng cũng bị hút vào bên trong, hóa thành hư vô....

Nghe được những tiếng kêu thảm thiết đó, Tiêu Viêm cũng điếng người, loại đấu kỹ này, tuyệt đối là Thiên Giai!

"Xoạt!"

Thân ảnh nhanh chóng lướt đi, đột nhiên bị kiềm hãm, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng kịch biến, lực hút ở phía sau, càng lúc càng kinh khủng, đủ để ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

Cắn chặt hàm răng, Tiêu Viêm tăng tốc độ lên mức tối đa, ngọn lửa màu nâu tím lượn lờ quanh thân, trước mặt hắn, không ngừng có tiếng kêu thảm cùng bóng người bị hút ngược về sau, tiếng kêu thảm trước khi chết, thực làm cho lòng người khác lạnh lẽo.

Lỗ hồng màu đen, giống như tử thần gõ cửa, nhanh chóng lan ra từ trung

tâm đại điện. Cả tòa đại điện khổng lồ, giờ đây cũng đã hoàn toàn biến mất.

"Lực hút càng lúc càng mạnh, nếu cứ thế này thì kiểu gì cũng sẽ bị hút vào."

Cảm nhận được lực hút phía sau càng lúc càng mạnh, Tiêu Viêm cắn chặt cắn một cái, mạnh mẽ xoay người. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Diễm phân phê lãng xích!"

"Khai sơn ân! Phiên hải ân..."

Từng đạo công kích cực kỳ hung hãn bay ra từ trong tay Tiêu Viêm, thân hình Tiêu Viêm cũng mượn lực từ đó mà nhanh chóng thoái lui. Nhưng những công kích kia khi tiếp xúc với lỗ hồng đang lan ra, cũng lặng yên biến mất, thậm chí tốc độ lan ra cũng cũng không ngừng lại một chút nào.

"Tam Thiên Lôi Huyền Thân!"

Bàn tay Tiêu Viêm lại biến đổi, một cái linh hồn phân thân hiện ra trước mặt, sau đó đập mạnh một cước lên vai hắn, dưới lực đẩy mạnh mẽ này, thân thể Tiêu Viêm bắn ra khỏi đại điện, rơi xuống cái khoảng đất rộng bên ngoài, mà cái phân thân kia, do lực phản chấn và lực hút, cũng chạm vào lỗ hồng, rồi nhanh chóng biến mất.

"Nga!"

Sau khi Tiêu Viêm thoát chết, lão giả áo đen cách đó không xa cũng phát ra một tiếng kêu sắc bén, thân thể rung động, hóa thành một con Thiên Yêu Hoàng khổng lồ, hai cánh vũ động, rốt cục cũng thoát được khỏi hấp lực, sau đó chặt vật bay ra rồi va mạnh lên cái hành lang bên ngoài.

Lúc Hoàng Hiên bắt đầu liều mạng, Đường Chân, Băng Hà tôn giả, Trích Tinh lão quỷ cũng đang dốc hết sức, xuất ra bản lĩnh, đem tốc độ đề thăng lên cực hạn, cuối cùng, cũng ra được khỏi đại điện, chặt vật rơi xuống một khoảng đất rộng.

Xuy!

Bên ngoài đại điện, tất cả mọi người đều kinh hoàng nhìn vào lỗ hồng màu đen đang lan ra bên trong. Cũng may là sau khi đến gần khoảng đất rộng, nó rốt cục cũng ngừng lại, sau cùng, dưới ánh mắt của những người thoát nạn, từ từ tan biến.

Nhìn lỗ hồng màu đen đang từ từ tan biến, mấy trăm trượng trước mặt là một khoảng trống không, xuất hiện trước mặt của mọi người, tòa đại điện to lớn lúc trước, bây giờ đến cả mảnh vụn cũng không còn.

"Ừc!"

Tiêu Viêm nuốt một ngụm nước bọt, lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Lúc đó, hắn cảm nhận được rất rõ ràng hương vị của tử vong. Lỗ hồng màu đen kia, chỉ sợ dù là đám người Trích Tinh lão quý chạm vào, cũng chắc chắn phải chết!

Hít sâu một hơi, đè nén sự kinh sợ trong lòng, ánh mắt nhìn vào khoảng không giữa không trung, nơi đó, có một bộ hài cốt màu bạch ngọc đang lơ lửng trên bầu trời, hồng quang trong hóc mắt, lúc này cũng đã tan biến, hiển nhiên, đạo linh hồn tàn ấn do vị đầu thánh cường giả kia lưu lại, bây giờ, đã hoàn toàn tiêu tán.

"Thiên Giai đấu kỹ..."

Con mắt nhìn chằm chằm vào bộ hài cốt màu bạch ngọc, trong mắt Tiêu Viêm, phóng ra quang mang nóng rực.

-----oOo-----

Chương 1258: Tranh đoạt hài cốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi hơi thở của Tiêu Viêm trở nên dồn dập vì bộ hài cốt thì sắc mặt của Trích Tinh lão quý cũng khó có thể che dấu vẻ điên cuồng, đạo linh hồn tàn ấn còn sót lại trong bộ hài cốt đã tiêu tán, bộ hài cốt này bây giờ, đã không thể tiếp tục gây ra bất kỳ một sát thương nào.

Tùy trong lòng biết rằng bộ hài cốt đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Nhưng vì một chương kinh khủng lúc trước. Nên cho dù trong lòng Trích Tinh lão quỷ đang rất khẩn trương, nhưng cũng không dám lập tức động thủ vào lúc này.

"Không có việc gì chứ?"

Tiêu Viêm đứng dậy, đám người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng lướt tới, lo lắng hỏi.

Cười lắc lắc đầu, Tiêu Viêm thấy mọi người không ai bị thương, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng nhờ có người nhắc nhở đúng lúc, nếu không hậu quả khó mà lường được, một chương kia của bộ hài cốt Đấu Thánh thật sự quá khủng bố, không một ai ở đây có thể chống lại được." Trong mắt của Thiên Hỏa tôn giả vẫn còn vẻ sợ hãi. Cho dù là một người từng trải như hắn thì đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một đấu kỹ kinh khủng đến vậy.

"Đó là Thiên Giai đấu kỹ trong truyền thuyết, mà chỉ là lực lượng do một đạo linh hồn tàn ấn của vị Đấu Thánh kia lưu lại, nếu để một vị Đấu Thánh thực sự thi triển... Sợ rằng thứ biến mất không chỉ là một tòa đại điện... Mà là toàn bộ di tích, thậm chí có thể là một nửa Hài Cốt Sơn Mạch." Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm cũng gật đầu, uy lực của đấu kỹ này ra sao thì hắn đã tận mắt chứng kiến. Nếu không phải vì phản ứng nhanh, chỉ sợ hắn cũng đã bị hút vào trong lỗ hồng màu đen kia, tan thành hư vô.

"Hắc hắc, có không ít đã ngã xuống a." Tử Nghiên há hê cười hắc hắc nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt quanh khoảng đất rộng, cũng thấy được vốn là một đoàn người, bây giờ chỉ còn lại rất ít, hơn nữa những người còn sống sót này, đại bộ phận đều lộ ra nét mặt sợ hãi. Mồ hôi thấm ra khiến quần áo ướt đẫm, những người này đã bị dọa cho hoàn toàn kinh sợ a.

"Thật đáng tiếc, Những quyền trục kia cũng đã bị hủy." Thanh Lâm có chút tiếc nuối nói.

"Bảo bối tốt nhất ở đây, không phải là những quyền trục kia, mà là bộ hài cốt của vị Đấu Thánh đó." Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn

bộ bạch ngọc hài cốt đang lơ lửng kia, trên thân bộ hài cốt không chỉ lưu lại thiên giai đấu kỹ, mà chỉ cần bộ hài cốt không thôi, cũng đã có lực hấp dẫn kinh người, bất cứ thứ gì do đấu thánh lưu lại đều là bảo vật a.

"Còn sống đến lúc này, đa phần là các cường giả có bản lĩnh, nhưng mà may mắn đã đều đã bị thương, tính ra, thực lực của chúng ta là được bảo tồn nguyên vẹn nhất." Thiên Hỏa tôn giả thấp giọng nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Không cần gấp, sẽ có người khó kiếm được mà xuất thủ trước."*

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, đám người Tiểu Y Tiên ngẩn ra, ánh mắt liếc về phía Trích Tinh lão quỷ, chỉ thấy trên mặt của lão quỷ lúc này lộ ra vẻ điên cuồng không thể che dấu được.

"Cái thứ quỷ quái này hại chết này hại chết nhiều cường giả của Hồn Điện ta như vậy, lão phu hôm nay đem người thu lại, khi ra ngoài sẽ đốt thành tro bụi."

Lúc đám người Tiểu Y Tiên vừa nhìn qua, Trích Tinh lão quỷ lão quỷ đột nhiên đứng dậy, dùng ngôn từ thập phần chính nghĩa hét lớn một tiếng, sau đó thân hình khẽ động, hóa thành một bóng đen, như thiểm điện lướt đến khoảng không trên bầu trời nơi bộ hài cốt đang lơ lửng.

"Hừ, ngươi tưởng chúng ta bị dân độn phải không? Vất vả đánh tan đạo linh hồn tàn án của vị Đấu Thánh kia lưu lại, rồi để cho người chiếm tiện nghi?" Khi thân hình của Trích Tinh lão quỷ vừa động, thì Hoàng Hiên, Đường chân cùng với Băng Hà tôn giả cùng hừ lạnh một tiếng, với nhãn lực của bọn họ, tất nhiên có thể nhìn ra chỗ bất phạm của bộ hài cốt này, bảo bối như vậy, sao có thể để cho Trích Tinh lão quỷ đem đi như thế.

Tiếng quát vừa phát ra, ba người bọn họ cùng lúc thi triển thân hình, lóe lên vài cái, đuổi theo Trích Tinh lão quỷ, mỗi người từ xa phát ra một chưởng, kinh phong khủng bố, trực tiếp đem không gian xé ra thành ba cái khe đen kịt.

Cảm nhận được công kích mãnh mẽ ở phía sau đang tới gần, làm Trích Tinh lão quỷ biến sắc, thực lực của ba người Hoàng Hiên đều không thua kém lão, bây giờ lại cùng nhau xuất thủ, lão sao có thể chống đỡ được, thân hình lập tức xoay một cái, để lại vài đạo tàn ảnh trên không trung,

tránh được ba đờc kình phong kia, nhưng cũng vì thế mà tốc độ của hấn bị chậm lại.

Chặn đờc Trích Tinh lão quý, thân hình ba người Hoàng Hiên nhanh chóng lướt tới, đờa tay chụp về phía bộ hài cốt kia.

"Thật vô sỉ, muốn chết!"

Nhìn thấy như thế, sắc mặt của Trích Tinh lão quý giận dữ, sự hợp tác lúc trước đã hoàn toàn tan thành mây khói, một lực hút chợt trào ra từ lòng bàn tay, làm trì trệ thân hình ba người kia trong khoảnh khắc. Lão mượn cơ hội này mà lao lên, bàn tay chụp tới, đã nắm đờc cánh tay của hài cốt, nhưng hấn còn chưa kịp thở, thì kình phong sắc bén từ phía sau lưng của hấn đã đánh tới.

Cảm thụ đờc kình phong sắc bén ở sau lưng, bàn tay đang giữ bộ hài cốt chợt vung lên, đờm hài cốt chắn ở phía sau, muốn dùng hài cốt để chống đỡ chướng phong mạnh mẽ của ba người Hoàng Hiên.

"Bành! Bành! Bành!"

Công kích mạnh mẽ đánh lên bộ hài cốt, khiến cho Trích Tinh lão quý phải liên tục lui về phía sau, nhưng có hài cốt chống đỡ, hấn cũng không bị tổn thương gì.

Nắm đờc bộ hài cốt, vẻ vui mừng trên khuôn mặt của Trích Tinh lão quý càng lúc càng đậm, không hành đờng dư thừa, cầm lấy bộ hài cốt quay đờu bỏ chạy.

"Án, còn muốn chạy?"

Trích Tinh lão quý vừa xoay người, một thân ảnh quý dị hiện ra trước mặt, cái xích lớn ẩn chứa kình phong mạnh mẽ đã bổ mạnh về phía lão.

"Phong!"

Trọng xích bổ xuống hài cốt, tạo ra vô số hoa lửa, cánh tay của Tiêu Viêm cũng bị lực phản chấn làm cho tê dại, nhưng cũng may là Trích Tinh lão quý cũng bị chấn lui ra phía sau. Lúc này, ba người Hoàng Hiên đã đuổi tới, không nói gì, nhưng đờu khí đã đánh về phía những nơi yếu hại của

Trích Tinh lão quỷ.

Trên khoảng đất rộng, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh vì bộ một hài cốt mà năm người liều mạng với nhau, lấy nhãn lực của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra, chiêu nào của bọn họ xuất ra đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

"Xem ra bộ hài cốt của Đấu Thánh này mới là bảo bối, nếu không phải, sao có thể khiến cho các cường giả như Trích Tinh lão quỷ liều mạng cướp đoạt."

Có thể trải qua nhiều nguy hiểm như vậy nhưng vẫn còn sống sót, những người ở đây đều có thực lực không tầm thường. Chỉ trong nháy mắt bọn họ đã hiểu được tất cả, ánh mắt đều sáng lên, có một vài người gan lớn còn đứng lên muốn xuất thủ.

"Hừ, thực lực nếu chưa vượt qua Tam tinh Đấu Tôn, xin khuyên các vị không nên lên chịu chết!" Nhìn thấy bọn người kia muốn manh động, cường giả của các thế lực Thiên Yêu hoàng tộc, Băng Hà cốc, Phần Viêm cốc cũng trở nên băng lãnh, trong sân rộng, đấu khí mãnh mẽ nhất thời tràn ngập.

Thấy thế, không ít người sắc mặt hơi đổi, những thế lực lớn này liên thủ, thực lực thật sự rất mạnh, mặc dù bọn họ cũng có chút bản lĩnh, nhưng cũng không thể đem tất cả các thế lực này dọn sạch hết. Hơn nữa, ở trên không trung còn có các cường giả đứng đầu, cho dù bọn họ cùng xông lên cũng không thể chống lại.

Suy nghĩ một chút, những người này cũng chỉ có thể không cam lòng lác đầu, buông bỏ ý nghĩ tham lam trong lòng. Thiên tài địa bảo, phải có thực lực mới chiếm được, nếu không có thực lực, dù có tới tay, cũng chỉ đem lại họa sát thân.

Nhìn thấy bọn người bị làm kinh sợ, đám người Tiểu Y Tiên cũng thở phào một tiếng, bọn họ cũng không muốn có thêm bất kỳ ai tranh đoạt hài cốt, như vậy, sẽ làm cho thế cục thêm loạn.

Bị ba gã cường giả có thực lực không thua gì mình vây công, Trích Tinh lão quỷ khó mà chống đỡ lâu được, kiên trì được hơn mười hiệp, cuối cùng cũng đã kiệt lực, lựa chọn rút lui.

Hắn muốn lui, nhưng đám người Hoàng Hiên lại không cho hắn cơ hội này, trải qua một phen chiến đấu, ba người tìm được cơ hội, đấu khí cuộn cuộn, trực tiếp đánh lên vai trái của đấu thánh hài cốt.

Ba cỗ đấu khí, cùng nhau đánh vào một nơi trên hài cốt, lực sát thương của nó, có thể nói là dời núi lấp bể.

"Răng rắc!"

Bộ hài cốt đấu thánh cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể hoàn toàn chống lại lực tàn phá như thế, chỉ nghe một tiếng răng rắc, tay trái của bộ hài cốt đã bị đánh gãy.

"Hồn đản!"

Hài cốt bị chấn bay đi, Trích Tinh lão quỷ cầm lấy cánh tay bị đánh gãy, sắc mặt tái xanh, gầm lên giận dữ. Thân hình lóe lên, đuổi theo bộ hài cốt, nhưng khi thân hình lão vừa động, một đạo thân ảnh trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mặt, bàn tay chụp tới, đấu thánh hài cốt đã vào tay.

"Tiêu Viêm, ngươi muốn chết!"

Nhìn thấy hài cốt bị Tiêu Viêm đoạt được, Trích Tinh lão quỷ nhất thời giận dữ quát.

Đôi với tiếng quát của hắn, Tiêu Viêm cũng không thèm để ý, ánh mắt quét qua, thì phát hiện, ngoại trừ Đường Chấn ra, Hoàng Hiên cùng Băng Hà tôn giả trên mặt cũng trào lên sát khí. Ngọn lửa nâu tím lập tức lượn lờ trong tay, hướng về chỗ ba cái xương sườn nhỏ cất dấu văn tự kỳ dị, dùng hết toàn lực để bẻ gãy.

"Răng rắc!"

Hài cốt này cực kỳ cứng rắn, Tiêu Viêm phải dùng hết toàn bộ lực lượng, mới có thể miễn cưỡng bẻ gãy được ba cái xương sườn nhìn nhỏ bé và yếu ớt kia.

Xương sườn ở trong tay, một cảm giác mát lạnh, dường như là được làm từ loại ngọc tốt nhất, ánh mắt Tiêu Viêm nhanh chóng nhìn xuống, chỉ

thấy ba cái xương sườn được che kín bởi những vãn tự kỳ dị. Những vãn tự này tuy rất nhỏ nhưng sáng bóng, nhìn vào, có cảm giác như chúng là vật đang sống, đang từ từ chuyển động vậy.

Nhưng bây giờ, Tiêu Viêm cũng không có thời gian để nghiên cứu, trước tiên là đem xương sườn bỏ vào trong giới chỉ, ngay lúc đó, trái tim của hắn cũng vì hưng phấn mà đập mạnh lên. Dù thế nào đi nữa, bảo bối như thế này đã tới tay, nếu như đã ở trong tay, thì đừng ai mơ tưởng có thể làm cho hắn nôn ra.

Thiên giai đấu kỹ, đã thuộc về Tiêu Viêm hẳn!

-----oOo-----

Chương 1259: Thu thập hài cốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm thu ba cái xương sườn vào trong giới chỉ, cố gắng áp chế sự kích động trong lòng, ngược mắt nhìn lên thấy Trích Tinh lão quý, Hoàng Hiên, Băng Hà tôn giả đang đờ đờ sát khí lướt tới.

"Tiêu Viêm, đem hài cốt đấu thánh giao ra đây."

Trích Tinh lão quý giận dữ gầm lên, thân hình đột nhiên tăng tốc, bàn tay to bè nhắm tới cổ họng của Tiêu Viêm làm cho không gian xung quanh lại sụp đổ lần nữa, tạo thành một cái lồng không gian bao vây hắn lại.

"Ngươi đã muốn, vậy ta cho ngươi."

Ngọn lửa màu nâu đỏ quanh thân hắn nhanh chóng tuôn ra đánh dạt không gian sụp đổ, đầu ngón chân điểm vào hư không, thân hình cấp tốc lui lại phía sau. Cùng lúc đó, bàn tay Tiêu Viêm đang nắm hài cốt đấu thánh ném mạnh về phía Trích Tinh lão quý dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông.

Trích Tinh lão quý nhìn thấy Tiêu Viêm không hề chần chừ giao hài cốt đấu thánh ra thì vô cùng sửng sốt, nhưng cũng không ngần ngại vươn bàn tay chụp tới, nắm hài cốt đấu thánh trong tay.

"Lão quỷ không nên ăn một mình như vậy chứ?!"

Khi bàn tay Trích Tinh lão quỷ nắm lấy hài cốt thì có hai tiếng quát lạnh vang lên bên tai, hai bàn tay to lớn từ phía sau như thiểm điện, mạnh mẽ chụp lấy hài cốt.

"Kẻo kẹt!"

Bộ hài cốt đầu thánh bị lực đạo kinh khủng kéo mạnh rung lên lách cách, phát ra một loạt âm thanh răng rắc đáng sợ.

"Đây là vật mà Hôn Điện ta phải lấy, các ngươi dám nhúng ta vào?" Sắc mặt Trích Tinh lão quỷ xám lại, tay còn lại nắm chặt hài cốt, đầu khí trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, tập trung đầu khí vào lòng bàn tay, quát lên vô cùng phẫn nộ.

"Hừ, người khác sợ Hôn điện các ngươi, nhưng Thiên Yêu Hoàng Tộc ta không nằm trong số đó đâu." Đối với uy hiếp của Trích Tinh lão quỷ, Hoàng Hiên cười lạnh, lực đạo trên bàn tay không giảm mà tăng lên, xuất hiện khe nhỏ đen kịt nhìn vô cùng bí ẩn.

"Rắc... Rắc...."

Ba người ở trên không trung mỗi người nắm lấy một phần thân thể của hài cốt, gân xanh trên cánh tay hiện lên giống như giun đất, không hề có ý nhường nhịn. Khi bọn họ dụng lực kéo ra như vậy thì một ít khớp xương của bộ hài cốt cũng từ từ long ra.

"Hắc hắc, nếu đã không chịu buông tay, vậy để lão phu đến giúp các ngươi!"

Lúc ba người không chịu ai nhường ai, thân ảnh của Đường Chấn lướt đến, bàn tay nắm lấy một chỗ trên hài cốt, miệng hét lớn, bộc phát ra luồng đầu khí kinh khủng.

"Răng rắc."

Bốn cường giả tầm tầm mức đấu tôn tứ, ngũ tinh cùng nhau thi triển toàn lực, cuối cùng bộ hài cốt màu bạch ngọc của đầu thánh cũng không chịu được thêm nữa, bị phân ra làm nhiều mảnh rơi xuống đất. Bốn tên kia bay

ngược ra trước cái nhìn sững sờ của mọi người đang đứng ở đây.

"Khốn kiếp!"

Nhìn thấy hài cốt đã bị hủy, lập tức khuôn mặt Trích Tinh lão quý tái nhợt, cúi đầu nhìn cái đầu lâu trong tay, khóe miệng không ngừng giật giật. Nhiệm vụ lần này của hắn là đem bộ đầu thánh hài cốt này về Hồn Điện, nhưng mà bây giờ chỉ có một cái đầu lâu và một đoạn cánh tay.

"Hài cốt đầu thánh, mau đoạt lấy!"

Từng mảnh hài cốt đầu thánh rơi xuống khoảng sân rộng. Vốn lòng tham trong lòng của mọi người đã tắt ngấm nhưng lại lần nữa được thổi bùng lên, ai nấy đều mừng như điên, vô số bóng người phóng ra tranh đoạt các mảnh hài cốt một cách điên cuồng.

Tiêu Viêm nhìn thấy cảnh này cũng có chút ngạc nhiên. Hắn chỉ bẻ gãy ba cái xương sườn nhỏ mà thôi, không ngờ bọn người kia còn ác hơn, trực tiếp kéo nát bộ hài cốt ra thành từng mảnh nhỏ.

"Có điều nhìn bộ dạng của Trích Tinh lão quý tựa hồ không biết trên hài cốt đầu thánh có ẩn chứa thiên giai đấu kỹ? Nếu không hắn sẽ không mặc kệ như vậy." Tiêu Viêm nhìn sắc mặt Trích Tinh lão quý tái nhợt đang cầm lấy đầu lâu của bộ xương và cánh tay của mình, trong lòng xuất hiện ý nghĩ.

"Hồn Điện điện chủ kia giao cho hắn nhiệm vụ này, nhưng có lẽ không đem bí mật của thiên giai đấu kỹ này nói cho hắn." Tiêu Viêm chớp mắt, trong lòng không nhịn được cười hắc hắc. Thiên giai đấu kỹ này được che giấu cực tốt. Nếu không phải hắn gặp vận khí tốt mà nhìn thấy, chỉ sợ khó mà nghĩ tới việc thiên giai đấu kỹ lại ở trên ba cái xương sườn của bộ hài cốt.

"Bất quá hài cốt đầu thánh này có tác dụng không nhỏ, nếu không chiếm đc toàn bộ, thì cũng phải lấy một mảnh vậy."

Đối với sự cứng rắn của hài cốt, Tiêu Viêm đã tự mình trải nghiệm. Hắn chỉ bẻ gãy ba đoạn xương sườn nhỏ mà phải dựa vào nhiệt độ kinh khủng của Tam Thiên Liên Tâm hỏa, đồng thời xuất ra toàn bộ lực lượng. Nhưng dù là vậy, hắn chỉ có thể bẻ gãy mà thôi, muốn làm cho nó vỡ vụn thì

không thể làm được.

Ánh mắt Tiêu Viêm liếc nhìn lên không trung, thấy một mảnh hài cốt tương đối lớn đang lơ lửng, nhìn qua thì hẳn là cánh tay phải của hài cốt. Bộ phận này cứng rắn hơn những nơi khác nên không có tổn thương gì quá lớn, có điều lúc này nhìn trũng thứ kia không phải chỉ có một mình Tiêu Viêm, mà có cả mấy cường giả khác đều lấy nó làm mục tiêu rồi lướt tới.

"Xẹt"

Tiêu Viêm nhìn thấy thế không khỏi cười cười, đầu ngón chân điểm vào hư không, bàn chân lóe lên ngân quang, tức thì xuất hiện ngay chỗ xương cánh tay giống như quỷ mỵ, bàn tay vung lên đã chụp nó vào trong bàn tay.

"Xuy"

Tiêu Viêm đột nhiên ra tay, làm cho các cường giả đang lao đến chỗ xương cánh tay biến sắc, liền dừng lại giữa không chung, sắc mặt có chút âm trầm. Nhưng nghĩ đến thực lực của Tiêu Viêm cùng với đám người Tiểu Y Tiên cách đó không xa, mấy người này chỉ có thể không cam lòng cắn răng, nhanh chóng quay người, hướng về phía các mảnh hài cốt khác.

Nhìn thấy mấy người kia biết khó mà lui, Tiêu Viêm cầm xương cánh tay ở trên bàn tay xem xét. Xương cánh tay này không những không nặng mà còn rất nhẹ, Tiêu Viêm quan sát gần như vậy mới phát hiện ra, ở trên xương cánh tay có một ít hoa văn kỳ dị, phát ra ánh sáng huỳnh quang* rất kỳ lạ. (* Huỳnh quang: ánh sáng yếu ớt, lờ mờ)

Tiêu Viêm nhìn xương cánh tay trầm ngâm suy nghĩ rồi đột nhiên búng ngón tay. Một ngọn lửa màu nâu đỏ xuất hiện trên đầu ngón tay, sau đó đưa tới gần xương cánh tay. vốn dĩ nó có màu bạch ngọc, phản chiếu với ánh lửa lại trở thành màu trong suốt, bên trong có thể nhìn thấy mơ hồ tồn tại một thứ gì đó giống như chất dịch đang lưu chuyển.

"Đây là... tinh hoa đấu thánh?"

Nhìn dòng dịch thể này, bàn tay Tiêu Viêm lập tức run lên, có thể nhiệm vụ của Trích Tinh lão quỷ chính là thứ này.

"Trong những mảnh xương này hẳn đều có thứ này..."

Biết được điều này, Tiêu Viêm xoay người, nhìn vào tất cả các mảnh hài cốt trên khoảng sân rộng, tay áo vung lên, một cỗ hấp lực trào ra, không ít mảnh hài cốt đều bị hút vào trong tay hắn.

Hành động của Tiêu Viêm hiển nhiên đã làm cho không ít cường giả bất mãn. Nhưng ngay khi bọn họ trợn mắt thì đoàn người Tiểu Y Tiên hành động, bay lên giữa không trung bao bọc lấy Tiêu Viêm. Đội hình cường hãn này vừa xuất động thì ý nghĩ vừa chột lóc lên trong đầu bọn họ nhanh chóng bị dập tắt.

Tiêu Viêm nhìn những mảnh hài cốt đang trôi nổi trước mặt, tỉ mỉ kiểm tra một chút, phát hiện ra không phải mảnh nào cũng có loại tinh hoa đấu thánh này. Có điều sau khi kiểm tra, Tiêu Viêm tìm được 4 mảnh nhỏ có dịch thể này, sau đó cẩn thận cho vào trong giới chỉ, ngày sau hẳn có thể dùng tới những thứ này. Bất cứ vật gì do đấu thánh cường giả lưu lại đều là bảo bối hiếm thấy trên đời.

Tiêu Viêm tiện tay đem luôn các mảnh hài cốt không có đấu thánh tinh hoa cho vào giới chỉ, ánh mắt lại lướt nhìn xung quanh, phát hiện sắc mặt Trích Tinh lão quý âm trầm, đang thu thập các mảnh nhỏ. Một ít người lấy được mảnh hài cốt liền trở thành mục tiêu của hắn, ra tay cướp đoạt mạnh mẽ. Do trong lòng vốn đang phẫn nộ nên hắn đánh chết hết những người không may này. Nhìn thấy lão gia hỏa độc ác như vậy, các cường giả khác đang tìm kiếm các mảnh hài cốt trong khoảng đất rộng cũng sợ hãi mà lui lại phía sau.

Sau một lát Trích Tinh lão quý cướp đoạt những người này xong, thu hoạch như vậy dường như chưa làm cho hắn hài lòng, lập tức đảo mắt, sau đó nhìn về phía Tiêu Viêm đang ở xa xa. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thấy được ánh mắt bất thiện của Trích Tinh lão quý, Tiêu Viêm cũng nhìn lại, khuôn mặt không chút sợ hãi, cười lạnh nói: *"Thế nào? Còn muốn cướp nữa ư?"*

"Đem hài cốt trong tay giao ra đây." Trích Tinh lão quý âm lãnh quát lên.

"Người đến mà lấy." Tiêu Viêm cười cười, búng tay bắn ra ba luồng di

hỏa. Ba loại hỏa diễm có màu sắc khác nhau nhảy múa trong mắt Trích Tinh lão quỷ, làm cho sắc mặt của hắn trầm xuống.

Khỏe miệng Trích Tinh lão quỷ giật giật vài cái. Tuy lửa giận trong lòng lần áp lý trí nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống được. Tiêu Viêm bây giờ cũng là một cường giả đầu tôn, hơn nữa thực lực của người đi cùng cũng không kém, cho dù hắn toàn lực xuất thủ, cũng khó chiếm được chỗ tốt nào. Mà đối với hỏa liên có uy lực kinh khủng của Tiêu Viêm, cho tới bây giờ thì trong lòng hắn vẫn còn một chút kiêng kị. Nếu lần trước không phải là có Hắc Bạch Thiên Tôn đến kịp, chỉ sợ hắn thật sự đã chết ở trong tay của Tiêu Viêm.

"Trích Tinh lão quỷ, ta cùng ngươi hợp tác, thấy sao hả?" Lúc Trích Tinh lão quỷ đang tính toán thực lực hai bên thì Hoàng Hiên đang ở cách đó không xa lớn tiếng nói, khỏe môi xuất hiện nụ cười bí hiểm.

Nghe được lão già này nói, sắc mặt Tiêu Viêm liền trầm xuống. Rốt cuộc bọn người Thiên Yêu Hoàng Tộc này không nhịn được nữa rồi sao?!

"Hợp tác thế nào?" Trích Tinh lão quỷ nhàn nhạt đáp.

"Chúng ta liên thủ bắt tên tiểu tử này, hài cốt giao cho ngươi, ta chỉ cần một vật trên người hắn, thế nào?" Hoàng Hiên âm lãnh cười nói. Đối với Thiên Yêu Hoàng Tộc, Long Hoàng Bản Nguyên Quả quá mức quan trọng, bất luận là dùng loại thủ đoạn nào thì hôm nay cũng phải đoạt được nó về.

Nghe vậy, mắt của Trích Tinh lão quỷ híp lại. Một lát sau, ánh mắt hắn đưa cợt mà ác độc nhìn về phía Tiêu Viêm, gật đầu nói: *"Thành giao."*

-----oOo-----

Chương 1260: Nhúng tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ gật đầu, nét cười mặt Hoàng Hiên càng đậm, chậm rãi ngấn đầu, nhìn đoàn người của Tiêu Viêm trên bầu trời, thản nhiên nói: *"Tự giao ra đây, cho ngươi một con đường sống."*

Lúc này, trong lòng Hoàng Hiên có lòng tin rất lớn, Trích Tinh lão quỷ kia là một Ngũ tinh Đâu Tôn chính hiệu, thực lực so với lão còn mạnh hơn một chút, bây giờ lại cùng nhau liên thủ, đội hình đã vượt xa đám người Tiêu Viêm.

Liếc nhìn vẻ mặt đang châm chọc của Trích Tinh lão quỷ, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, nói: "*Lão quỷ, xem ra mắt đi một cánh tay vẫn chưa đủ với người a.*"

"Yên Tâm đi, chút nữa, ta sẽ đem toàn bộ chân tay của người cắt hết." Nhắc tới cánh tay bị đứt, sắc mặt của Trích Tinh lão quỷ không khỏi hiện lên vẻ dữ tợn, âm trầm nói.

"Vậy thì phải xem người có được bốn sự này không?" Tiểu Y Tiên lạnh nhạt quát lên.

Hoàng Hiên âm lãnh cười, bàn tay vung lên, đông đảo cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc và Phong Lô Các cũng chậm rãi bước lên, đấu khí mệnh mông trào ra, làm bầu không khí trong khoảng đất rộng trở nên căng thẳng.

Sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, tay áo huy động, mười một bộ khô lồi nhanh chóng xuất hiện. Dù những khô lồi này không có chút khí tức nào, nhưng lại tràn ngập một mùi vị nguy hiểm, ai cũng không dám tùy tiện khinh thường.

"Hừ, muốn dựa vào số đông ư?"

Thanh Lân cũng cười nhạt một tiếng, ánh sáng màu xanh chợt lóe lên, không gian trước mặt từ từ vặn vẹo, có mười thân ảnh chợt xuất hiện dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Dẫn đầu là hai hắc y lão giả có khí tức mạnh mẽ, làm cho mọi người thêm kinh ngạc là hai người này đều là là cường giả Đâu Tôn.

"Xà Nha, Hỏa Nham? Người của Cửu U Địa Minh Mãng tộc sao lại đi cùng với tiểu tử này?"

Ánh mắt Hoàng Hiên lướt qua khuôn mặt của hai lão giả, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thất thanh nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm](#)

com.

"Trưởng lão, không đúng, hai vị trưởng lão của Cửu U Địa Minh Mãng tộc này, nghe đồn là đã mất tích nhiều ngày....." Mỹ mâu của Phương Thanh nhi bỗng lóe lên, nhíu mày nói.

"Mất tích? Hoàng Hiên ngăn người, chợt như nhớ tới điều gì đó. Ánh mắt chuyển về hướng Thanh Lâm, có chút không tin được nói: "Thì ra hung thủ thần bí làm cho Cửu U Địa Minh Mãng tộc khốn đốn chính là người?"

Thanh Lâm liếc nhìn hắn, nhưng cũng không nói gì.

"Ha ha, Tiêu Viêm, không nghĩ tới người lại có thể kết giao nhiều hảo bằng hữu như thế, nhưng với tính cách của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, chúng sẽ không dễ bỏ qua cho người đâu." Thấy Thanh Lâm yên lặng, Hoàng Hiên cất tiếng cười to nói.

Nghe Hoàng Hiên nói thế, Tiêu Viêm cũng chẳng thêm đề ý. Từ lúc đi cùng Thanh Lâm, hắn đã hiểu rằng mình chắc chắn sẽ kết thù với Cửu U Địa Minh Mãng, nhưng hắn tuyệt đối không hối hận. Cửu U Địa Minh Mãng tộc tuy rằng cường đại, nhưng trong lòng Tiêu Viêm, điều này lại không quan trọng bằng Thanh Lâm, hắn đã giúp thân nhân bằng hữu thì sẽ không e ngại bất kỳ điều gì. Bởi vì ở lúc nguy cấp, sợ hãi sẽ không giúp hắn, mà người vươn tay ra chính là thân nhân cùng bằng hữu, thậm chí lấy cả tính mạng để giúp hắn.

"Muốn đoạt bảo thì động thủ đi, làm nhảm quái gì mà nhiều thế." Hùng Chiến khó chịu bĩu bĩu môi, vừa mở miệng nói đã khiến cho Hoàng Hiên giận đến tái mặt.

"Trích Tinh lão quý, khôi lỗi của tiểu tử kia trải qua sự cường hóa của trận pháp, có thể đã đạt tới cấp bậc ngũ tinh đầu tôn, cái khôi lỗi đó sẽ do ta đối phó, còn lại sẽ do các cường giả bên ta ngăn cản, Tiêu Viêm kia, giao cho người, thế nào?" Hoàng Hiên nhìn Trích Tinh lão quý, nói.

Nghe vậy, khóe mắt Trích Tinh lão quý giật giật, trong đám người kia, thực lực của Tiêu Viêm tuy chỉ là Nhất tinh Đầu Tôn, nhưng lão hiểu, tiểu tử này là khó chơi nhất. Hỏa liên kinh khủng kia, đến bây giờ vẫn còn ám ảnh trong lòng lão.

Mặc dù trong lòng lão có chút chần chừ, nhưng với tình hình hiện tại, hẳn không thể cự tuyệt. Hỏa liên thật sự rất kinh khủng, nhưng phải cần một thời gian để thi triển, chỉ cần có thể quán lấy Tiêu Viêm, làm hẳn không có thời gian thi triển, không có cái hỏa liên kinh khủng kia thì Tiêu Viêm trong mắt Trích Tinh lão quý chả hề đáng nhắc tới. Lão trầm ngâm một chút sau đó gật gật đầu.

"Trưởng lão, giao tiểu tử kia cho ta đi." Tên nam tử tóc bạc kia đột nhiên nói, từ sau khi tiến vào trong đại điện, Tiêu Viêm đã liên tục gây chú ý, làm trong lòng hẳn có chút khó chịu. Bây giờ nhìn thấy cả cường giả như Trích Tinh lão quý cũng phải tự mình ra tay đối phó với Tiêu Viêm, càng làm cho hẳn có cảm giác như bị đè nén.

"Người không phải là đối thủ của hẳn." Trích Tinh lão quý liếc nhìn nam tử tóc bạc, lắc đầu thản nhiên nói. Tuy hẳn rất muốn để cho người khác thay hẳn đánh với Tiêu Viêm, nhưng nam tử tóc bạc này còn chưa đủ tư cách.

Nghe vậy, sắc mặt của nam tử tóc bạc kịch biến, nhưng ngại thực lực của Trích Tinh lão quý, nên chỉ có thể để sự không phục ở trong lòng, đang muốn nói thêm, lại nhìn thấy Hoàng Hiên khoát tay áo, hẳn chỉ có thể cắn răng mà lui lại.

Đã xác định được đối thủ, Hoàng Hiên nhìn về phía đám người Tiêu Viêm, trong ánh mắt lóe lên hàn quang. Từ lúc rời khỏi khu rừng kia thì hẳn đã phát tin tức về trong tộc, tin rằng với sự mê hoặc của Long Hoàng căn nguyên quả, trong tộc phái ra không ít trợ thủ, khi viện quân đến, đám người của Tiêu Viêm có chạy đằng trời. Đến lúc đó, Long Hoàng căn nguyên quả, sẽ là vật trong tay Thiên Yêu hoàng tộc hẳn.

"Trích Tinh lão quý, động thủ đi!"

Hoàng Hiên quát lên một tiếng, bàn chân đạp mạnh xuống đất, thân hình phóng lên không. Cùng lúc đó, cường giả của Thiên Yêu hoàng tộc và Phong Lô Các cũng nhanh chóng bay lên theo.

Sắc mặt Tiêu Viêm băng lãnh, hẳn biết hôm nay nếu muốn đem Long Hoàng căn nguyên quả cùng Thiên Giai đấu kỹ mang đi thì không thể tránh khỏi một trận đại chiến thảm liệt.

"Ài, các vị, mọi việc đều không thể cưỡng cầu, nếu đã không phải của mình thì dù có muốn thế nào cũng vô dụng, hà tất phải dùng đến bạo lực?" Ngay lúc đông đảo cường giả tới gần đoàn người của Tiêu Viêm, Đường Chấn đang ở khá xa lại thở dài một tiếng, thân hình khẽ động đã xuất hiện bên cạnh đám người Tiêu Viêm, nhìn đám người Trích Tinh lão quý nói.

"Đường Cốc chủ, ngươi có ý gì?" Nhìn thấy hành động của Đường Chấn, sắc mặt của Hoàng Hiên cùng Trích Tinh lão quý đều trầm xuống, quát lạnh hỏi.

"Tiêu Viêm tiêu hữu có ân với Phần Viêm cốc, lão phu tất nhiên sẽ không thể khoan tay đứng nhìn a." Đường Chấn cũng không có cách nào khác, hẳn muốn giao hảo với Tiêu Viêm thì lúc này tuyệt không thể thờ ơ đứng một bên. Nếu không, quan hệ khá tốt của hai người sẽ hoàn toàn mất đi.

"Đường Chấn, người nên vì Phần Viêm cốc mà cân nhắc!" Trích Tinh lão quý phần nộ phát, vốn bọn hắn đang chiếm chút thượng phong, nhưng Phần Viêm cốc lại tham gia vào, làm sao lão có thể không nổi giận. Hơn nữa, đối với thực lực của Đường Chấn, lão cũng biết rất rõ. Dù là bản thân lão cũng khó có thể nắm chắc phần thắng, có thêm Đường Chấn, cục diện hai bên lập tức nghịch chuyển.

"Trích Tinh lão quý, người không cần phải uy hiếp lão phu, lúc Phần Viêm cốc ta xưng bá tại Trung châu, ngươi còn chưa được sinh ra đâu!" Đối với uy hiếp của Trích Tinh lão quý, sắc mặt Đường Chấn trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt của đám người Trích Tinh lão quý cùng Hoàng Hiên đều biến đổi, bọn họ thật không ngờ, quan hệ của Đường Chấn và Tiêu Viêm lại đạt đến tình trạng này.

"Đường Cốc chủ, không thể nói như vậy, chuyện của người khác, ngươi không nên xen vào, Băng Hà cốc cùng Phần Viêm cốc đã đối lập mấy đời. Hôm nay bản tôn muốn thử xem, Cửu Long Lô Cương hỏa của Phần Viêm cốc ngươi rốt cuộc mạnh như thế nào?"

Lúc trong lòng đám người Trích Tinh lão quý cùng Hoàng Hiên đều đang tức giận thì Băng Hà tôn giả vẫn đứng xem này giờ bỗng cười nhạt một tiếng. Hẳn cũng có ân oán với Tiêu Viêm, lúc trước, không ít trưởng lão của Băng Hà cốc chết trong tay của người này, thậm chí sau khi hắn tự

mình ra tay, nhưng bói vì cổ tộc đột nhiên xuất hiện, mà khiến cho hắn phải rút lui. Với tính tình của hắn, oán khí như vậy, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, mà hiện tại, chính là thời cơ tốt nhất.

"Băng Hà, ngươi cũng muốn nhúng tay vào?" Sắc mặt Đường Chấn trầm xuống, chậm rãi nói.

Băng Hà tôn giả cười cười, thực lực của lão tuy yếu hơn Đường Chấn một chút, nhưng nếu muốn quần lấy Đường Chấn thì không thành vấn đề. Đến lúc đám người Trích Tinh lão quỷ đem Tiêu Viêm thu thập xong, Đường Chấn cũng chỉ có thể ảo não rời đi. Hơn nữa, khi Tiêu Viêm chết, hắn cũng sẽ được một ngụm ác khí.

Do không biết quan hệ giữa Tiêu Viêm và cổ tộc là như thế nào, cho nên Băng Hà tôn giả cũng không muốn tự mình ra tay, để sau này khỏi phải gặp một ít phiền phức. Hồn điện và Thiên Yêu hoàng tộc ở Trung châu đều là những thế lực lớn, có nội tình hùng hậu, cổ tộc tuy rằng cường đại, nhưng cũng không thể khiến cho bọn họ sợ hãi.

Lúc này, trên khoảng đất rộng, có không ít cường giả đang đứng, bọn họ đột nhiên gặp được cảnh mấy thế lực đối đầu nhau, đều không nhịn được mà chặc lưỡi. Những người ở trên không, không có ai là kẻ yếu, nếu thật sự đánh nhau, như vậy sẽ một cảnh tượng rất đặc sắc và náo nhiệt.

"Ha ha, Băng Hà tôn giả. Trợ giúp hôm nay, ngày sau sẽ báo đáp."

Bỗng nhiên có thêm trợ thủ, khiến cho Trích Tinh lão quỷ và Hoàng Hiên mừng rỡ, quay đầu chấp tay với Băng Hà tôn giả, ánh mắt lần nữa nhìn về phía đám người Tiêu Viêm, bàn tay vung lên, quát: "Động thủ."

"Tê!"

Tiếng quát chói tai vừa vang lên, đầu tiên là Trích Tinh lão quỷ cùng Hoàng Hiên thân hình chuyển động, giống như chim ưng vỗ môi lao về phía Tiêu Viêm. Đấu khí mênh mông, làm cho không gian chấn động không dứt.

"Tiêu Viêm, mới thù cắt tay, giờ là lúc lão phu đòi lại!"

Sắc mặt Trích Tinh lão quỷ dữ tợn, sát khí mãnh liệt quát lên, như sấm

vang lên giữa không gian, vang vọng khắp nơi.

Nhìn đám người lao đến như lang như hổ, Tiêu Viêm cũng hít sâu một hơi, đôi mắt híp lại, bàn tay nhanh chớp biến động, ngọn lửa màu nâu tím quần quanh thân như hỏa long gào thét. Ngay sau đó, đôi mắt đột nhiên mở lớn, trong con ngươi đen kịt, hỏa diễm trào ra. (DG: What the "Sát!")

Nghe được tiếng quát lạnh lạnh, đầu khí trong cơ thể đám người Tiểu Y Tiên bạo phát, đầu khí cuộn cuộn mênh mông, tràn ngập trong thiên địa!

Đại chiến thảm liệt, cuối cùng cũng đã bắt đầu!

-----oOo-----

Chương 1261: Tứ ấn chồng lớp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên quảng trường khổng lồ, sát khí tràn ngập khắp nơi. Uy áp đầu khí từ trên trời buông xuống làm cho không ít cường giả đều thất kinh khiếp vía.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn về phía Trích Tinh lão quý đang đờ đờ sát khí cùng với đám người Hoàng Hiên, tâm niệm vừa động, mười bộ Khôi Lỗi ở bên cạnh nhanh như chớp kết thành trận pháp, năng lượng truyền đi, ánh sắc vàng trên thân Thiên Yêu Khôi, nhanh chóng trở nên rực rỡ chói mắt.

"Hoàng Hiên giao cho Thiên Yêu Khôi, Trích Tinh lão quý để ta đối phó, còn những cường giả khác giao cho các người phụ trách ngăn trở."

Đại chiến hết sức căng thẳng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói.

"Để ta ngăn cản Trích Tinh lão quý, lão già này thực lực quá mạnh mẽ"

Tiểu Y Tiên chần chờ một chút, mặc dù đối với Tiêu Viêm có niềm tin rất lớn, nhưng dù sao nàng cũng biết rất rõ thực lực của Trích Tinh lão quý, giao chiến lần trước, dường như Tiêu Viêm không có lực hoàn thủ, mặc dù tới cuối cùng liều mạng thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên, nhưng cũng làm cho

bản thân bị thương nặng, mất gần một năm trời mới hoàn toàn bình phục.

"Yên tâm, cứu tinh Đẩu Tông cùng nhất tinh Đẩu Tôn, chính là hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng."

Quay mặt về phía Tiểu Y Tiên đang lo lắng, Tiêu Viêm mỉm cười. Lúc trước hẳn thật sự không phải đối thủ của Trích Tinh lão quỷ, nhưng hiện tại, đối phương muốn đánh bại hẳn một cách nhẹ nhàng cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn kiên trì, Tiểu Y Tiên cũng không nói thêm gì nữa, nàng hiểu tính tình của hắn, Tiêu Viêm là người không muốn cố ý khoe khoang, nếu hắn đã nắm chắc, vậy hắn là sẽ không xuất hiện sai lầm nào.

"Một khi đã như vậy..., người nên cẩn thận một chút."

Nhìn đám đông cường giả đang ùn ùn kéo tới, Tiểu Y Tiên khe khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn qua đám người Thiên Hỏa tôn giả, thân hình chợt lóe, liền xuất hiện tại hơn trăm thước trên bầu trời, đầu khí mệnh mông dũ đội tuôn ra, từ Thiên Yêu Hoàng tộc cho tới cường giả Phong Lô Các đều phải chống đỡ, còn Trích Tinh lão quỷ cùng Hoàng Hiên thì tùy ý lướt qua hai người mà thôi.

"Tiêu Viêm, nếu không phải kẻ địch mà nói..., ta đây sẽ hết sức tương trợ"

Đường Chân trầm giọng nói, sau đó ánh mắt lạnh lùng chuyển hướng về phía Băng Hà tôn giả đang chậm rãi đi tới, bàn chân đạp hư không một cước, không gian vặn vẹo liền xuất hiện trước mặt Băng Hà tôn giả.

Nhìn theo bóng lưng của Đường Chân, Tiêu Viêm gật đầu, cong ngón tay búng ra, Thiên Yêu Khôi bên cạnh đã hấp thụ lực lượng của mười bộ khôi lỗi liền xé gió, mang theo âm thanh chói tai, nhanh như chớp chặn Hoàng Hiên lại. Còn bản thân Tiêu Viêm, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm, đạp hư không nháy mắt hiện ra trước mặt Trích Tinh lão quỷ.

"Lúc này đây, ta sẽ không cho người bất kỳ một cơ hội giãy dụa nào."

Trích Tinh lão quỷ sắc mặt dữ tợn, ban đầu lúc ở phân điện Hồn Điện thì hẳn có rất nhiều cơ hội giải quyết Tiêu Viêm một cách nhanh chóng, cứu

trình Đẩu Tông tại trong mắt hắn tựa như một con kiến, nhưng mà hắn chưa từng đoán được, hiện giờ chính con kiến này lại làm cho hắn bỏ ra đại giới cực kì tàn khốc.

Nổi nhục cụt tay, mỗi khi nhớ tới đều làm cho nổi oán hận trong lòng hắn đối với Tiêu Viêm càng sâu.

"Chuyện này không phải do ngươi quyết ..."

Tiêu Viêm cười cười, hai tay kết xuất ấn kết kỳ dị, tàn ảnh tung bay, trong nháy mắt đọng lại.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, đệ nhất biến, đệ nhị biến, đệ tam biến."

Theo tiếng quát, áo bào của Tiêu Viêm nhất thời không gió mà bay, mặt khác vào thời khắc này hơi thở đã đột nhiên đề thăng như hỏa tiễn, một lát sau rồi từ từ dừng lại, lúc này theo hơi thở mà ước chừng đạt tới tam trình Đẩu Tôn.

Tại cấp bậc Đẩu Tông khi Tiêu Viêm thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là có thể tăng lên gần 5 trình, bất quá sự chênh lệch giữa các trình cấp trong Đẩu Tôn, cho dù là Đẩu Tông cũng không có thể sánh bằng, bởi vậy mặc dù Tiêu Viêm đã đem bí quyết này tu luyện thành thực, hơn nữa thêm trợ lực của ba loại Dịch hỏa cũng chỉ tăng lên có hai trình.

Thực lực càng mạnh, hiệu quả của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến liền xuất hiện chênh lệch, cảm nhận được đầu khí mệnh mong trong cơ thể, Tiêu Viêm nhíu mày, thoáng có điểm không hài lòng lắm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Ba loại Dịch hỏa cùng với thi triển bí pháp Thiên Hỏa Tam Huyền Biến này, quả thực chính là chuyên môn vì bản thân hắn mà tạo ra"

Cách đó không xa, Đường Chân cảm nhận được biến hóa của Tiêu Viêm, nhin không được run lên, lấy thực lực của hắn hôm nay, thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, mặc dù làm cho Cửu Long Lô Cương Hỏa tăng thêm, mà cũng chỉ vền vẹn đem thực lực của hắn tăng cường lên một chút, thậm chí ngay cả tăng lên một trình đều cực kỳ miễn cưỡng, nhưng bí pháp này trong tay Tiêu Viêm lại có thể có đạt công hiệu tới mức này, điều này không khỏi làm cho hắn có chút không tin tưởng, cái loại hiệu quả này chỉ

sợ trong lịch sử của Phần Viêm Cốc thì có rất ít người có thể đạt tới.

Nhưng, đây chỉ là kinh ngạc tại trong lòng Đường Chấn, nếu như hẳn biết được Tiêu Viêm giờ phút này không có hài lòng như trước đây mà nói, chỉ sợ ngay cả tâm tư tìm một cái lỗ để chui vào cũng đều đã có, nhìn khắp đại lục này, người có thể sử dụng Thiên Hỏa Tam Huyền Biến ở cấp độ Đấu Tôn mà tăng lên hai tinh, chỉ sợ duy nhất Tiêu Viêm này mà thôi.

"Bất quá, cũng miễn cưỡng thông qua mà thôi"

Song chương nhẹ nhàng nắm lại, lực lượng đáng sợ quanh quẩn trong lòng bàn tay, làm cho Tiêu Viêm có cảm giác giờ phút này ngay cả không gian cũng có thể bóp nát.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến của Phần Viêm Cốc."

Cảm nhận được đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm tăng vọt, Trích Tinh lão quý nhú mày, chột cười lạnh nói: *"Chỉ là tam tinh Đấu Tôn mà thôi, người không đáng ở tại trước mặt lão phu mà điều võ dương oai"*

Bất quá, tuy là nói vậy, nhưng Trích Tinh lão quý lại không dám tiếp tục chậm trễ chút nào, tay áo vung lên, chỉ nghe xoạt xoạt một trận vang giòn, chột mười mấy đạo xiềng xích màu đen, liền giống như độc xà xuất động, từ trong tay áo của Trích Tinh lão quý dữ dội lướt ra.

Tốc độ của xiềng xích đen nhánh này cực kì khủng bố, một lần hạ xuống dưới liền trực tiếp xuyên thủng hư không, liền đầu nhọn hoặc giống như một loại tiêu thương hung hăng tiến về phía Tiêu Viêm.

"Hồn Liên, Tỏa Hồn."

Sắc mặt Trích Tinh lão quý hiện âm trầm, ngón tay cong lại rồi bùng ra, chỉ thấy mấy cái xiềng xích đen nhanh quý dị đang vờn quanh thân Tiêu Viêm, hình thành một trận pháp tràn ngập hắc vụ, bộc phát ra một luồng hấp lực khác thường, khi luồng hấp lực phát ra thì Tiêu Viêm mạnh mẽ phát hiện, linh hồn ở mi tâm cư nhiên run rẩy.

Nhận thấy được biến hóa, Tiêu Viêm nhú mày, một cước đạp hư không, tử sắc hỏa diễm ùn ùn kéo đến từ trong cơ thể phát ra, chột hung hăng bám vào phía trên mấy cái xiềng xích đen kia, phía bên trong xiềng xích liền

truyền ra từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

"Thủ đoạn nham hiểm này đối với ta cũng không có tác dụng."

Hàn quang trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe, ngân quang trên bàn chân chợt lóe ra, nháy mắt hiện ra ở phía trên đầu Trích Tinh lão quỷ, bàn tay nắm chặt, trọng xích hiện lên, không chút do dự liền bỏ xuống.

"Diễm Phân Phệ Lãng Xích."

"Phong"

Trọng xích hạ xuống, thân hình Trích Tinh lão quỷ bất động, mười mấy đạo xiềng xích đen nhánh khác mạnh mẽ từ trong quần áo bùng phát ra, hướng trên đỉnh đầu cấp tốc quán quanh, sau đó đón đỡ trọng xích đang bỏ xuống, mạnh mẽ chống đỡ, đẩy lui Tiêu Viêm lại hai bước.

"Tiền bộ không ít đó, bất quá vẫn là không đủ."

Trích Tinh lão quỷ chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt khô héo lộ ra một nụ cười dữ tợn, diễm nhiên nói: *"Lúc này đây sẽ không cho người thêm bất kì một cơ hội sống sót nào."*

"Sâm La Đại Tinh Thủ."

Cùng với tiếng hô của Trích Tinh lão quỷ vừa dứt, Tiêu Viêm phát hiện, không gian chung quanh đột nhiên kịch liệt vặn vẹo, quang cảnh quanh mình nhanh chóng chuyển biến, giống như ở trong tinh không, xung quanh lộ ra nhiều ngôi sao lập lòe.

"Chết đi"

Trích Tinh lão quỷ sắc mặt âm hàn, bàn tay đối với Tiêu Viêm đang ở xa xa hung hăng nắm chặt, chỉ thấy mảnh tinh không cấp tốc nhúc nhích, tập hợp lại thành một bàn tay tinh không khổng lồ, hung hăng chụp tới Tiêu Viêm, nơi nào bàn tay khổng lồ đi qua thì không gian đều sụp đổ, lộ ra không gian đen nhánh trống rỗng.

"Cư nhiên là Sâm La Đại Tinh Thủ, cái lão già này như thế nào chỉ mới đối mặt có một lần liền trực tiếp thi triển ra. Sợ là Tiêu Viêm sẽ không đối"

phó nôi."

Đây chính là sát khí của Trích Tinh lão quỷ, trên quảng trường rộng lớn lại có không ít người biết, bởi vậy khi thấy xung quanh Tiêu Viêm biến ảo thành tinh không, tất cả đều sửng sốt, chột thì thảo tự nói.

Nhìn bàn tay khổng lồ như tinh không kia đang dữ dội lướt đến, Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng, hẳn có thể cảm giác được cái gọi là Sâm La Đại Tinh Thủ kia, tất nhiên là đại sát chiêu của Trích Tinh lão quỷ, xem ra sau lần trước lão đã hiểu được phải tốc chiến tốc thắng mới là biện pháp tốt nhất.

"Vù..."

Không gian đều bị phong tỏa, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, thật sự là không thể ngờ được, còn chưa bắt đầu mà lão già này liền trực tiếp tiến nhập giai đoạn sinh tử chân chính, hiện tại cũng quá thông minh đi.

Áp chế dao động trong lòng, hai tay Tiêu Viêm nhanh chóng kết động, từng đạo tàn ảnh tung bay, mặc khác, đấu khí trong cơ thể cũng giống như hồng thủy theo kinh mạch của cánh tay tuôn ra.

"Khai Sơn Ấn."

"Phiên Hải Ấn."

"Phúc Địa Ấn."

Tam ấn hình thành, sắc mặt cũng đỏ lên rất nhiều, ánh sáng rực rỡ trong lòng bàn tay như ả như hiện, năng lượng đáng sợ làm cho không gian không ngừng bạo liệt, xuất hiện từng cái khe đen nhánh.

"Còn chưa đủ."

Tam ấn chồng lên nhau uy lực đủ để làm nát bảy ngọn núi, nhưng Tiêu Viêm lại lắc đầu, bằng này còn không đủ chống lại sát chiêu của Trích Tinh lão quỷ, lập tức một ngụm trọc khí phun ra, thủ ấn lại lần nữa phát sinh biến hóa.

"Nhân Thiên Ấn."

Một cái quang ấn ước chừng lòng bàn tay lớn nhỏ lại lần nữa lặng yên hiện lên, chợt tại sắc mặt Tiêu Viêm đang tái tím, lặng yên dung nhập vào bên trong tam ấn lúc này.

Theo Nhân Thiên Ấn chồng lên, năng lượng quang ấn nhất thời kịch liệt run rẩy, chợt hào quang nở rộ, bên ngoài quang ấn hiện lên một tinh tầng trong suốt kì dị chậm rãi lan tràn, sau đó đem quang ấn kia vây kín lại.

Đế Ấn Quyết, Tứ Ấn chồng lên nhau.

Nhìn tầng thủ ấn cực kì tinh mỹ tại trong lòng bàn tay, ánh mắt Tiêu Viêm toát ra vẻ nóng cháy.

"Đế Ấn Quyết" chính là một trong tuyệt học cao cấp của Cổ Tộc.

Uy nghiêm của "Năm ấn chồng lên nhau" được xưng có thể địch được Thiên giai đấu kỹ, không biết hiện tại uy lực của tứ ấn sẽ đạt tới mức độ nào?

-----oOo-----

Chương 1262: Huyết chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh tầng thủ ấn hoa mỹ trôi nổi trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, năng lực uy áp cường hãn từ trong đó tràn ngập mà ra, làm cho khoảng không gian kịch liệt chấn động.

"Đi."

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm bắm tay gậy nhẹ, khôi tinh tầng thủ ấn đó rung lên, một tiếng động giống như phạm âm thâm trầm từ bên trong nó truyền ra, rất nhanh kéo theo một cái đuôi dài ngoằn, phá trường không dữ dội lướt đi, trong chớp mắt hung hăng va chạm với bàn tay to như tinh không kia.

"Vỡ cho ta"

Sắc mặt Trích Tinh lão quý dữ tợn hẳn lên, tâm thần vừa động, bàn tay không lồ như tinh không kia hung hăng nắm lấy tinh tâng thủ ấn kia, mặc dù thủ ấn này hơi có chút cường hãn, nhưng đối với chiêu thức của mình, bản thân hẳn cũng có tin tưởng không nhỏ, lấy thực lực của mình bây giờ, chỉ cần không gặp phải cái loại hỏa liên khủng bố đó, Trích Tinh lão quý hoàn toàn có thể tự tin đem hẳn ép tới không còn chút lực hoàn thủ.

Bất quá, hẳn lại quên, giờ phút này Tiêu Viêm đã không còn là cửu tinh Đấu Tông như trước nữa, mà thực lực đạt tới tam tinh Đấu Tông, mặc dù vậy, nhưng vẫn còn chênh lệch không nhỏ đối với Trích Tinh lão quý, nhưng cái loại chênh lệch này, cũng không phải là không thể nào bù lại.

"Ăm."

Bàn tay không lồ cùng thủ ấn kia, dưới ánh mắt soi mói của mọi người âm âm chạm vào nhau, tiếng động kinh thiên nổ ra, nhất thời thiên địa đột nhiên trào dâng.

"Thình thịch."

Hai người chạm vào nhau, năng lượng kinh khủng tựa như mưa gió bão bùng lúc này đột nhiên bùng ra, ở trung tâm của cơn bão năng lượng, không gian sụp đổ, xuất hiện một khoảng không gian trống không hắc ám làm cho trong lòng mọi người hơi có chút lạnh lạnh.

Tại nơi không gian đen nhòm trống không đó, bàn tay không lồ như tinh không cùng tinh tâng thủ ấn tỏa ra quang mang chói mắt, năng lượng mạnh mẽ cuồng bạo điên cuồng cắn nuốt nhau, tựa hai con dã thú toàn lực cắn nuốt đối phương.

"Kháo"

Bàn tay không lồ như tinh không cùng tinh tâng thủ ấn không ngừng phóng thích ra năng lượng cuồng bạo, nhưng mà cái loại đối chọi gay gắt trực diện này, va chạm chớp nhoáng khiến quang mang của hai người dường như cùng lúc giảm xuống, quả thực giống như ngọn lửa bị dập tắt đột ngột vậy.

Năng lượng giống như gió bão hải hùng mà hai người tạo ra liền đột nhiên

ngừng lại, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà dần dần tiêu tán đi.

"Tiểu tử này, cư nhiên cứng rắn đánh chặng được Sâm La Đại Tinh Thủ của lão phu"

Nhìn một màn này, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ nhất thời âm trầm xuống, tới giờ phút này hẳn mới thoáng cảm thấy có chút khó giải quyết, Tiêu Viêm này cấp bậc chân chính chỉ là nhất tinh Đấu Tôn, nhưng trên người mang rất nhiều cao giai đấu kỹ, uy lực rất dọa người, lại có sự trợ giúp của Dị hỏa nữa, nếu muốn thu thập hẳn hẳn có chút phiền toái đây.

"Tiểu tử này mới vừa đột phá đến Đấu Tôn không bao lâu mà đã mạnh mẽ như vậy, nếu để hẳn tiếp tục tu luyện, chẳng phải lão phu cũng không phải đối thủ của hẳn?"

Trích Tinh lão quỷ với khuôn mặt khô héo như vỏ cây liền co quắp lại, trong lòng tỏa ra sát ý dị thường nồng đậm, sắc mặt âm trầm, tay áo trống rỗng đột nhiên rung động, rất nhiều hắc tỏa liền giống như độc xà bắn ra, trực tiếp ngưng tụ lại thành một cánh tay bằng xích sắt.

Nhẹ nhàng cảm thiết liền như cánh tay lên, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ trở nên lạnh lẽo, bả vai run lên, thân thể thoáng chút mờ đi, nhìn qua như làn sương khói nhạt, thân hình chợt động, biến mất một cách quỷ dị.

Thân hình Trích Tinh lão quỷ vừa biến mất thì Tiêu Viêm cũng nhíu mày, linh hồn lực lượng từ mi tâm mệnh môn tràn ra, chợt sắc mặt nhanh chóng biến đổi, thân hình đột nhiên thối lui.

Thân hình Tiêu Viêm vừa lui, một thân ảnh hư ảo liền hiện lên, thiết quyền do hắc tỏa liền ngưng tụ thành mang theo âm hàn kinh phong sắc bén mang theo cuồng nộ âm âm tiến về phía Tiêu Viêm.

"Tê."

Nhìn thiết quyền lớn dần lên trong mắt, song chưởng của Tiêu Viêm vội vàng chắn trước mặt, mạnh mẽ chặn lại, nhưng cỗ lực lượng kinh khủng kia trực tiếp đem cả cánh tay Tiêu Viêm đánh cho tê dại, mà thân hình liền tiếp lui về phía sau, còn đấu khí, dĩ nhiên Tiêu Viêm không phải đối thủ của Trích Tinh lão quỷ"

Cạch!

Một quyền đả lui Tiêu Viêm, Trích Tinh lão quỷ cười lạnh một tiếng, thân hình run lên giống như thuấn di, lại lần nữa xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ đuổi sát theo, Tiêu Viêm vội vàng thi triển Tam Thiên Lô Động tới cực hạn, từng đạo tàn ảnh hiện lên bầu trời, thân hình cũng nhanh chóng thối lui.

"Huyền Hồn Thân Pháp của lão phu cũng không phải Tam Thiên Lô Động của ngươi có thể so sánh"

Trong không gian hư vô, một tiếng cười lạnh truyền ra, Tiêu Viêm hoa mắt, chỉ thấy Trích Tinh lão quỷ lại xuất hiện trước mặt mình, mấy đạo tàn ảnh bên kia không gây chút trở ngại nào cho hắn.

"Lão quỷ này sao tới nhanh vậy?"

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ giống như đĩa đoi theo sát, sắc mặt Tiêu Viêm khế biến, Tam Thiên Lô Động thi triển tới cực hạn mà vẫn kém xa hắn, xem ra cái gọi là Huyền Hồn Thân Pháp thật là quỷ mị, hơn hẳn Tam Thiên Lô Động một bậc.

"Chịu chết đi."

Trích Tinh lão quỷ cười dữ tợn, hắn ẩn giấu Huyền Hồn Thân Pháp này, chưa bao giờ đối với ngũ tinh Đấu Tôn trở xuống phải thi triển ra, nhưng hôm nay đánh với Tiêu Viêm lại khiến cho hắn không thể không dùng toàn lực.

"Thình thịch! Thình Thịch!"

Trích Tinh lão quỷ sắc mặt lạnh lẽo, quyền phong như bạo vũ, như mưa tầm tã xả xuống, bóng dáng thiết liên hướng Tiêu Viêm hung hăng oanh qua, ở thế công điên cuồng bức này, không khí đều bị sinh sôi áp súc thành hình cung, âm thanh nổ vang trên bầu trời liên miên không dứt.

Dưới thế công của Trích Tinh lão quỷ, nhất thời Tiêu Viêm liên tiếp bị

chấn lui, tuy là rơi vào thế hạ phong, nhưng sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh như trước, tử sắc hỏa diễm xoay quanh đón đỡ thế công của Trích Tinh lão quý, từng luồng năng lượng kì dị tràn ngập bắn ra, nhanh chóng chữa trị thương thế của Tiêu Viêm.

Lúc này đây, công năng chữa trị bất tử của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa rốt cuộc cũng thể hiện trình độ cao nhất, chỉ cần hỏa diễm bất diệt thì thương thế của Tiêu viêm có thể liên tục được chữa trị, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hẳn phải có đủ đầu khí để cung cấp cho Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa.

Mà nương theo công năng bị thương rồi lại được chữa trị, cứ tuần hoàn liên tục như vậy, Tiêu Viêm cũng bị đánh cho tức giận, sau cùng cơ hồ bỏ tất cả phòng ngự, trực tiếp lựa chọn phương thức chống chọi trực tiếp, Trích Tinh lão quý đánh hẳn một quyền hẳn cũng không chút khách khí trả lại đối phương một quyền, dù sao có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bảo mệnh, tuy nói Tiêu Viêm vẫn phải chịu sự đau đớn không nhỏ, nhưng lại không cần lo tới tình huống nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên hẳn sẽ không trực tiếp bị miểu sát đến nỗi ngay cả Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không kịp chữa trị.

"Oanh oanh oanh."

Nhìn hai người đánh nhau trên bầu trời dần trở nên hỗn chiến, tất cả mọi người đều líu lưỡi không thôi, một gã nhất tinh Đấu Tôn lại dám cùng một gã ngũ tinh Đấu Tôn điên cuồng đối địch, đây là chuyện tình bọn họ chưa từng nghe qua.

"Tên hỗn đản này ..."

Liên tục duy trì trạng thái chiến đấu điên cuồng như vậy, nhưng Trích Tinh lão quý càng đánh càng kinh hãi, Tiêu Viêm dường như mạnh mẽ ngạnh kháng lại hẳn mấy chục quyền, dựa theo lẽ thường, đừng nói là một gã nhất tinh Đấu Tôn, cho dù là cường giả tam tinh Đấu Tôn, giờ phút này cũng sớm bị đánh tới trọng thương rồi, nhưng nhìn Tiêu Viêm trước mặt, mặc dù nhìn bên ngoài có chút chật vật, nhưng ngược lại hơi thở vẫn còn rất mạnh mẽ, giống như triều cường, càng đánh càng mạnh.

"Là Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa."

Hiểu biết của Trích Tinh lão quỷ cũng không tồi, nhìn tử sắc hỏa diễm lượn lờ quanh thân thể Tiêu Viêm, hẳn hiểu rõ, lập tức sắc mặt trở nên xanh mét, có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa hộ thể, Tiêu Viêm giống như mang theo thuốc chữa thương cường độ cao, nơi nào bị thương, tâm vừa động Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa sẽ mau chóng chữa khỏi thương thể, loại đấu pháp vô lại này ai cũng không muốn cùng hắn kéo dài.

Nghĩ tới đây, Trích Tinh lão quỷ cũng không dám tiếp tục chiến đấu như thế nữa, tuy nói Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trị liệu cần tiêu hao lượng đấu khí không nhỏ, nhưng nhìn bộ dáng Tiêu Viêm cho thấy, thế nào cũng không giống người sắp hết đấu khí.

"Sử dụng đấu kỹ Nhất Kích Tất Sát."

Sắc mặt Trích Tinh lão quỷ âm trầm, thân hình nhanh chóng trở nên hư ảo, sau đó lại quỷ dị biến mất.

"Lại đến nữa sao."

Nhìn thấy thân hình Trích Tinh lão quỷ biến mất, cả người Tiêu Viêm quần áo rách nát liền nhếch miệng cười, hiện tại thân thể hắn mỗi một chỗ đều thấm thấu cảm giác đau đớn dị thường là bởi từng quyền của Trích Tinh lão quỷ mang đến, tuy nói vì có Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mà thương thể xuất hiện liền nhanh chóng được chữa trị, nhưng loại cảm giác đau đớn này giống như phóng đại lên tới mấy chục lần, làm cho cơ bắp khắp người Tiêu Viêm đều run rẩy không ngừng.

"Đấu khí tiêu hao quá lớn, không thể như vậy cùng hắn hao tổn a, bằng không người ngã xuống đầu tiên chắc chắn là ta."

Hít sâu một hơi, đè nén đau đớn kịch liệt khắp cơ thể, thủ ấn của Tiêu Viêm liền biến đổi, quần áo sau lưng lại rung động, chợt nghe xịch lạp một tiếng, một đôi cốt dực đột nhiên hiện ra.

Cốt dực trong suốt màu ngọc thạch hiện lên, tại bên trong trong suốt đó lan tràn những văn hoa kì dị màu xanh, nhìn qua có chút huyền bí.

Cốt dực này, hiển nhiên do Tiêu Viêm sử dụng hai cánh Thiên Yêu Hoàng luyện chế mà thành, bất quá vì sợ Thiên Yêu Hoàng tộc quần lấy, thêm nữa khi đó cũng không muốn cùng Thiên Yêu Hoàng tộc chống đối, nên

vẫn luôn ẩn sâu trong cơ thể, nhưng hôm nay lại không thể không đem nó thi triển ra, dù sao hôm nay Thiên Yêu Hoàng tộc đối với hắn đã không có chút thiện ý nào, hắn cũng không cần tiếp tục giấu giáu diêm diêm nữa.

"Xuy."

Trên bầu trời, thân thể quý mị của Trích Tinh lão quý hiện ra, bàn tay kết ấn nhanh như chớp, năng lượng mênh mông gấp rút chuyển động.

"Phanh."

Năng lượng vừa ngưng tụ, một đạo kinh phong sắc bén nóng cháy đột nhiên đánh úp lại, làm cho Trích Tinh lão quý biến sắc, thân hình vội vàng lui về phía sau, nhưng mà cước bộ vừa lui, kinh phong sắc bén kia liền quý dị chuyển hướng ra phía sau, sau đó hung hăng dừng lại ở trên lưng hắn.

"Hừ."

Đột nhiên trúng đòn nghiêm trọng, trực tiếp đem Trích Tinh lão quý chân đả liên tục lui về sau, giữa cổ họng truyền ra một tiếng kêu rên, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn một đôi cốt đực bằng ngọc thạch của Tiêu Viêm, trong mắt hắn hiện lên vẻ khó tin được, tới giờ phút này, tên kia dường như chỉ trong nháy mắt mà đã tăng tới mức khủng bố mà ngay cả hắn cũng đều không cách nào phát giác ra.

"Lão quý, đón thêm một lần hỏa liên nữa của ta thử xem sao"

Cốt đực khê chân, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, ngón tay cong lại rồi bùng ra, ba loại Dị hỏa liền hiện lên phía trước, tâm niệm vừa động liền nhanh chóng chạm vào nhau...

Nhìn thấy Tiêu Viêm dung hợp Dị hỏa, sắc mặt Trích Tinh lão quý mạnh mẽ kịch biến, thân hình chợt lóe, liền nhanh như chớp lao về phía Tiêu Viêm.

"Tốc độ đó vẫn còn chưa đủ"

Thấy thế, Tiêu Viêm cười lên một tiếng, cốt đực rung lên, thân hình như sao chổi vội vàng lui về sau, đem Trích Tinh lão quý bỏ ra xa, hắn có cốt đực tương trợ là đã có thể ngạo thị tuyệt đại đa số ở cấp bậc Đấu Tôn

cường giả.

"Hắn không đủ, vậy thêm ta nữa là đủ rồi."

Lời nói của Tiêu Viêm vừa mới dứt, một đạo cười lạnh ẩn giấu không tiếng động đột nhiên vang vọng lên, chợt hai đạo thân ảnh mơ hồ từ giữa hư không dữ dội lướt đến, dường như chỉ trong tích tắc, liền xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm một khoảng không xa.

Bóng người xuất hiện đột ngột làm cho sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, ánh mắt quét về phía hai thân ảnh kia, sau khi nhìn thấy phía sau lưng mỗi một người đều có đôi cánh, thì trong lòng mạnh mẽ trầm xuống.

"Thiên Yêu Hoàng tộc."

-----oOo-----

Chương 1263: Viện thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt Tiêu Viêm thoáng chút âm trầm liếc nhìn hai đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện kia. Hai lão nhân râu tóc bạc trắng, thân vận áo bào màu xám, sau lưng có một đôi cánh đang nhẹ nhàng vũ động gây ra tiếng sấm ì ầm vang vọng. Trên người Hoàng Hiên cũng có đôi cánh giống hệt vậy, nên Tiêu Viêm hiểu được hai người này là cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Hai cường giả ngũ tinh Đấu Tôn"

Ánh mắt Tiêu Viêm khẽ đảo qua người hai lão già sắc mặt âm trầm, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Thực lực của hai người này không hề kém Trích Tinh lão quý, đều là cường giả ngũ tinh Đấu Tôn. Thiên Yêu Hoàng tộc quả không hổ danh là một trong ba đại tộc cao nhất của Ma Thú giới, tùy tiện đi ra liền là hai cường giả thực lực kinh người.

"Là viện quân của Thiên Yêu Hoàng tộc sao? Thì ra lão già Hoàng Hiên cố ý kéo dài thời gian, chờ đợi viện quân đến."

Ánh mắt Tiêu Viêm cấp tốc lóe lên, hai nắm tay cũng mạnh mẽ nắm lại.

Một lão giả liếc mắt nhìn đôi cánh sau lưng Tiêu Viêm, ánh mắt có chút giật mình, nhàn nhạt nói: "Cốt nhục của Thiên Yêu Hoàng tộc cũng dám đem luyện hóa, đảm lượng của ngươi quả thật rất lớn".

Ánh mắt Tiêu Viêm âm trầm, thân hình khẽ lui về phía sau. Trước mặt là hai gã cường giả ngũ tinh Đấu Tôn, bên cạnh lại còn có Trích Tinh lão quỷ nhìn chăm chăm. Hôm nay nếu như làm không tốt, chỉ sợ thật sự sẽ mất mạng tại nơi này.

"Không cần nói nhảm, nhanh chóng bắt tiểu tử này, lấy đi cốt nhục, mang về trong tộc tiếp nhận hình phạt".

Cường giả còn lại của Thiên Yêu Hoàng tộc sắc mặt lạnh lùng nói: "Tên tiểu tử này cần phải nghiêm trị, bằng không sau này làm sao có thể làm kinh sợ ngoại tộc".

"Cũng tốt, bắt hắn đem về, phế bỏ đấu khí, buộc hắn quỳ gối cả đời trong lăng mộ để chịu tội"

Một lão giả gật đầu, ánh mắt chớp động hàn quang. Thiên Yêu Hoàng tộc rất xem trọng thân xác tộc nhân, bất kỳ ai dám xâm phạm thân xác của họ liền bị cả tộc quần liên tục đuổi giết. Người có đảm lượng đem hai cánh của Thiên Yêu Hoàng tộc luyện chế phi hành đấu kỹ, thật sự là rất nhiều năm chưa từng xảy ra. Hôm nay Tiêu Viêm là người thứ nhất.

Nghe hai lão giả ra quyết định, không coi ai vào trong mắt, làm cho Tiêu Viêm tức giận cười nhạt một tiếng. Bàn tay gã xoay tròn, cấp tốc xuất ra ba loại Di hỏa. Lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành một đóa hỏa liên cực kỳ tinh xảo. Khi hỏa liên thành hình, một tia khí tức hủy diệt nhanh chóng lan ra, làm cho cả phiến thiên địa này kịch liệt rung chuyển.

Phân phạt!

Nhận thấy uy lực của hỏa liên ở trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, hai gã cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc cũng sửng sờ, trong miệng phát ra một tiếng rít lạnh lóe. Hiển nhiên đối với uy lực của đấu kỹ mà Tiêu Viêm thi triển ra cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Hai vị, đây chính là hỏa liên dung hợp ba loại Di Hỏa mà tạo thành, chớ có khinh thường"

Trích Tinh lão quỷ đứng cách đó không xa, ánh mắt kinh hoàng nhìn hỏa liên ở trong tay Tiêu Viêm, trầm giọng nhắc nhở.

"Được."

Hai người nhìn nhau gật đầu, vẫn chưa làm ra phản ứng gì, ánh mắt vẫn chằm chằm nhìn Tiêu Viêm, lạnh giọng nói: "Trên người của ngươi, lão phu cảm ứng được mùi vị của Yêu Hoàng Tinh Huyết. Tất cả cấm kỵ của Thiên Yêu Hoàng tộc đều bị ngươi phạm vào"

Sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, ngón tay búng ra. Đóa hỏa liên trong lòng bàn tay liền nhanh chóng phiêu động, mang theo một luồng lửa rực rỡ, nhanh chóng lao về phía hai lão giả.

Nhìn thấy hỏa liên lướt đến, hai lão giả hừ lạnh một tiếng. Đấu khí hùng hồn, mệnh môn như biển, trong cơ thể hai cường giả bùng phát ra giống như núi lửa phun trào. Trên đỉnh đầu hai người, ngưng tụ thành hình một đầu Thiên Hoàng dị thường khổng lồ.

"Bạo."

Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, tâm thần khẽ động làm cho hỏa liên đang bay vút tới trước mặt hai người cách đó không xa nhanh chóng nổ rộ ra. Một luồng khí tức hủy diệt kinh thiên động địa lập tức bùng lên.

"Hừ, Yêu Hoàng Chung!"

Khi ngọn lửa đáng sợ thổi tới, sắc mặt hai lão giả trầm xuống, nhanh như chớp xuất ra một thủ ấn kỳ dị, trong nháy mắt Đấu khí trong cơ thể mệnh môn bùng phát, giữa không trung ngưng tụ thành một cái chuông lớn khổng lồ cao gần trăm trượng, bao phủ hoàn toàn luồng hỏa diễm phong bạo đang cuộn cuộn thổi đến.

Tê!

Luồng hỏa diễm phong bạo đập thật mạnh vào vách chuông. Năng lượng trong cả phiến thiên địa chợt trở nên cuồng bạo, tiếng va chạm âm âm như

sấm rền bên tai làm cho đầu khí trong cơ thể mỗi người đều kịch liệt run rẩy lên.

Ngọn lửa đáng sợ bị bao phủ trong Yêu Hoàng Chuông, tràn ngập lực đạo hủy diệt, hung hăng va chạm vào vách chuông, bộc phát tia lửa chói mắt. Năng lượng cuồng nộ làm cho Yêu Hoàng Chuông không ngừng run rẩy, trên vách chuông xuất hiện các khe nứt vỡ rất nhỏ rồi nhanh chóng lan ra.

Nhìn thấy phía trên Yêu Hoàng Chuông nhanh chóng lan tràn các khe nứt vỡ rất nhỏ, sắc mặt hai lão giả nhanh chóng thay đổi, tràn ngập thần sắc không thể tin được. Đấu kỹ Yêu Hoàng Chuông mà hai người liên thủ, uy lực đủ để vây khốn một gã ngũ tinh Đấu Tôn, nhưng chỉ trong mấy hơi thở lại bị một tiểu tử tam tinh Đấu Tôn thi triển công kích làm cho Yêu Hoàng Chuông xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ.

"Tiểu tử này có chút cổ quái."

Liếc nhau một cái, hai lão giả nhẹ nhàng vung tay áo lên, từ trong cơ thể đầu khí mênh mông cấp tốc trào ra, quán nhập vào trong Yêu Hoàng Chuông, làm cho thân chuông khổng lồ tràn ngập ánh sáng kỳ diệu.

"Bạo cho ta!"

Nhìn luồng hỏa diễm phong bạo bị chuông lớn gắt gao giam cầm bên trong, Tiêu Viêm sắc mặt cũng hơi trầm xuống. Tâm niệm vừa động, uy lực của hỏa liên triệt để bùng nổ.

"Đang! Đang! Đang!"

Luồng hỏa diễm phong bạo điên cuồng đung vào phía trên cái chuông lớn, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, đồng thời cũng làm cho Yêu Hoàng Chuông kịch liệt run rẩy.

"Thình thịch"

Nhìn Yêu Hoàng Chuông kịch liệt run rẩy, hai gã lão giả Thiên Yêu Hoàng tộc sắc mặt biến đổi, nhưng mà bọn hắn còn chưa kịp tiếp tục gia cố đã nghe một tiếng nổ vang thật lớn.. Đấu kỹ Yêu Hoàng Chuông cực kỳ chắc chắn lại triệt để nổ bung trong ánh mắt kinh ngạc của hai người.

"Hừ... "

Yêu Hoàng Chuông nổ tung làm cho hai gã cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc cũng bị liên lụy. Hai tiếng kêu rên đau đớn phát ra cùng lúc, cước bộ hai gã cũng lao đảo lúi ra sau hai bước.

"Điều trùng tiểu kế"

Hai lão giả nhanh chóng ổn định thân hình, nhìn luồng hỏa diễm phong bạo đang tan rã, cất tiếng cười lạnh, nhưng ai cũng có thể thấy bàn tay giấu kín trong ống tay áo của hai người, không nhìn được khe khẽ run rẩy.

"Hai tên ngu ngốc."

Cách đó không xa, Trích Tinh lão quỷ nhìn hai vị cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc, nhìn không được lắc đầu thương cảm. Bằng năng lực của hắn, tự nhiên có thể cảm ứng được, hai lão già tuy liên thủ nhưng lại thất bại, khiến cho bản thân chịu nhiều thua thiệt.

Nhìn thấy hỏa liên dung hợp ba loại Dịch Hỏa tạo thành bị ngăn cản, Tiêu Viêm khẽ nhướn mày, nhưng vẫn hướng về hai lão giả, khóe miệng cười lạnh: *"Hai vị có cảm giác không tốt cho lắm phải không?"*

Sắc mặt lão giả mặc áo xám trầm xuống, thản nhiên nói: *"Tiểu tử miệng lưỡi sắc bén, nhanh chóng mang theo người của ngươi, ngoan ngoãn theo chúng ta về Thiên Yêu Hoàng tộc. Chúng ta cũng không muốn dùng sức mạnh, nhưng ngươi phải xem rõ tình thế, hôm nay các ngươi có chạy đằng trời."*

"Xuy... "

Khi âm thanh của lão giả vừa dứt, giữa không trung thoáng hiện mấy đạo thân ảnh, cuối cùng đứng ở bên cạnh Tiêu Viêm.. Đúng là nhóm người Tiểu Y Tiên.

"Chúng ta bị bao vây."

Tiểu Y Tiên khẽ nói một câu, liền làm cho trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống. Ánh mắt gã khẽ đảo qua xung quanh quảng trường, liền phát hiện, đột nhiên xuất hiện thêm gần trăm đạo thân ảnh, hơi thở hùng hồn tràn

ngập thiên địa. Hiển nhiên những người này là viện quân do Thiên Yêu Hoàng tộc gọi tới.

"Thiên Yêu Hoàng tộc, thật đúng là để mắt đến chúng ta a".

Tràng diện trước mắt làm cho Tiêu Viêm cũng nhịn không được khẽ thở dài một hơi, chậm rãi than thở.

Hơn nữa đột nhiên xuất hiện thêm hai gã lão giả, bên phía Thiên Yêu Hoàng tộc liền có bốn gã cường giả ngũ tinh Đấu Tôn. Đội hình khủng bố bậc này, cũng đủ để cho lão giả áo xám cuống vọng. Cục diện hôm nay, quả thật có bộ dáng chạy trời không khỏi nắng.

"Tiêu Viêm, mau đem Long Hoàng Căn Nguyên Quả giao ra đây. Chúng ta có thể thả cho đồng bạn của ngươi rời đi, nếu không hôm nay đừng trách Thiên Yêu Hoàng tộc đại khai sát giới!"

Thân hình Hoàng Hiên trôi nổi trên không, song chưởng ôm trước ngực, quát lạnh nói

"Thiên Yêu Hoàng tộc, uy phong thật to!"

Tử Nghiên cười lạnh nói.

Ánh mắt Hoàng Hiên híp lại, nhìn chăm chăm Tử Nghiên, chậm rãi nói:
"Thái Cổ Hư Long, chúng ta thật sự không muốn trêu chọc ngươi, nhưng vì Long Hoàng Căn Nguyên Quả, Thiên Yêu Hoàng tộc cũng tuyệt đối không có nửa điểm lưu thủ!"

"Làm sao bây giờ? Cục diện thật không hay, đội ngũ bốn gã cường giả ngũ tinh Đấu Tôn xem ra còn kinh khủng hơn một phân điện của Hồn Điện"

Thiên Hòa tôn giả cau mày khẽ nói.

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong mắt cũng nảy lên một chút điên cuồng. Thiên Yêu Hoàng tộc nếu thật sự động thủ, gã cũng chỉ có thể thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên một lần nữa. Láy thực lực hiện nay của Tiêu Viêm, nếu thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên thì cho dù là bốn gã ngũ tinh Đấu Tôn cũng sợ rằng khó có thể chống đỡ. Tuy rằng sau đó gã sẽ đi vào trạng thái suy yếu, nhưng trong thời khắc hung hiểm này, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Các người không cần ra tay, mọi việc giao cho ta."

Giống như biết được suy nghĩ của Tiêu Viêm, Tử Nghiên khe khẽ lắc đầu. Nàng khẽ liếc nhìn hình xăm nhỏ nhỏ trên tay, môi khẽ mấp máy, Long Hoàng Căn Nguyên Quả liền từ từ hiện lên. Tử Nghiên giơ cao trái cây, ánh mắt lạnh lùng hiện vẻ tham lam của Hoàng Hiên cùng hai gã cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc, cười lạnh nói: "Long Hoàng Căn Nguyên Quả ở chỗ này, có bản lĩnh thì cứ tới lấy."

Nhìn thấy hành động của Tử Nghiên, đám người Tiểu Y Tiên ngẩn ra. Vừa muốn lên tiếng liền bị Tiêu Viêm giữ lại. Gã khe khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn Tử Nghiên.. Gã biết Tử Nghiên tuy nghịch ngợm nhưng không phải tùy tiện, nàng hành động như vậy hẳn phải có lý do của nàng.

"Hừ, một đầu Thái Hư Cổ Long ấu niên kỳ mà thôi, người nghĩ rằng đám người lão phu sợ người sao!"

Ánh mắt Hoàng Hiên cùng hai gã lão giả Thiên Yêu Hoàng tộc liếc nhau, cùng gật đầu ra hiệu. Thân hình ba người dữ dội lướt tới, cùng lúc ra tay, như lang như hổ hướng Tử Nghiên vọt tới.

Tốc độ ba người Hoàng Hiên cực kì khủng bố, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Tử Nghiên. Ánh mắt điên cuồng nhìn chằm chằm vào trái cây đang tản ra mùi thơm lạ lùng trên tay nàng. Chỉ cần có thứ này, Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ xuất hiện tân huyết mạch Ma Thú Chí Tôn. Loại huyết mạch này, so với Thái Cổ Hư Long sẽ cường đại hơn!

"Long Hoàng Căn Nguyên Quả, là thuộc Thiên Yêu Hoàng tộc chúng ta!"

"Xuy"

Nhưng ngay tại lúc bàn tay ba người sắp chộp lấy Long Hoàng Căn Nguyên Quả trên bàn tay nhỏ bé của Tử Nghiên, thì không gian bên cạnh nàng vỡ ra một lỗ hồng lớn.. Một đạo thân ảnh cường tráng vượt qua không gian mà ra, một luồng uy áp rất mạnh đột nhiên bùng xuống. Dưới uy áp này, những cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc sắc mặt tái nhợt, mà thân hình ba người Hoàng Hiên đang vọt tới cũng đột nhiên đọng lại, trên mặt ba người nhanh chóng tràn ngập một vẻ kinh hãi"

Bóng người hiện lên, tràn ngập khí phách giận dữ lạnh lùng. Năng lượng trong phiến thiên địa này nhanh chóng trào dâng.

"Tộc nhân của Thái Cổ Long bộ tộc, cũng không phải là người mà bọn tạp mao điều các ngươi có thể động được?"

-----oOo-----

Chương 1264: Hắc Kinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười giận dữ bá đạo, tựa như cừu thiên kinh lôi vang vọng không dứt. Trong tiếng cười giận dữ đó ẩn chứa long uy cực kỳ cường hãn, làm cho đầu khí trong cơ thể của không ít người trở nên tán loạn, không còn thông suốt như bình thường.

"Thái Cổ Hư Long"

Ánh mắt kinh hãi của ba người Hoàng Hiên nhìn theo thân ảnh cường tráng bước ra từ trong không gian liệt phùng, một sự sợ hãi nhanh chóng xông lên đầu. Trong Ma Thú giới, tuy nói Thiên Yêu Hoàng Tộc cùng Thái Cổ Hư Long là hai bộ tộc đứng đầu, nhưng bọn hắn cũng hiểu được chí tôn chân chính của Ma Thú giới vẫn luôn là Thái Cổ Hư Long. Vị trí này Thái Cổ Hư Long tuy ẩn nhẫn nhiều năm, nhưng Thiên Yêu Hoàng tộc như trước không dám có chút dị động. Ở thời viễn cổ, cho dù là lão tổ tông Thiên Hoàng bộ tộc cũng khó ngăn chặn Thái Cổ Hư Long, càng không nói đến tiêu bối hậu duệ như bọn họ ngày nay.

Đối với Tử Nghiên là Thái Cổ Hư Long còn bị vây trong ấu niên kỳ, ba người Hoàng Hiên còn có thể kiên cường, nhưng tại trước mặt Thái Cổ Hư Long thành thực, thì sự kiên cường kia lại biến mất nhưng bọt nước.

Ba người nhanh chóng liếc nhau ra hiệu, đột nhiên đầu khí trong cơ thể dữ dội tuôn ra, mạnh mẽ thoát khỏi không gian ngưng kết, thân hình nhanh chóng lùi lại phía sau

" Bá!"

Nhưng thân hình ba người vừa động, bóng người cường tráng đang bước ra khỏi không gian liệt phùng kia liền cất tiếng cười lạnh. Bàn tay to tướng hướng về không gian xa xa, hung hăng quạt mạnh xuống. Sau đó những người đang có mặt đều tròn mắt khi nhìn thấy trên mặt ba người Hoàng Hiên đột nhiên phát ra một tiếng động thanh thúy đồng thời một cái dấu tay đỏ chói xuất hiện trên khuôn mặt ba người.

"Phụt!"

Một tát này đánh xuống, ba người Hoàng Hiên liền phun ra một ngụm máu tươi. Trong ánh mắt kinh hãi của phần đông cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc, thân thể ba người như trúng phải đòn nghiêm trọng, bay ngược trở ra, hung hăng rơi xuống đất. Lực đạo đáng sợ đem quảng trường cứng rắn tạo ra ba cái hố sâu cực lớn.

"Tê"

Nhìn ba người Hoàng Hiên mình đầy máu tươi nằm trong hố sâu, tất cả mọi người đều hung hăng hít một luồng khí lạnh. Trên gương mặt đám người Phượng Thanh Nhi mồ hôi chảy ròng ròng, đầy vẻ khiếp sợ. Ba gã cường giả thực lực ngũ tinh Đấu Tôn cũng không thể đón nổi một cái tát tùy tiện của một Thái Cổ Hư Long trưởng thành. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trên bầu trời, đoàn người Tiêu Viêm cũng cực kỳ khiếp sợ. Bọn họ khẽ liếc nhìn nhau rồi nhìn bóng dáng cường tráng bên cạnh Tử Nghiên, trong lòng cực kỳ chấn động. Thực lực của Thái Cổ Hư Long thành thực quả nhiên đáng sợ, theo suy đoán của Tiêu Viêm thì, vị Thái Cổ Hư Long này ít nhất cũng đạt đến cấp độ thất tinh thậm chí bát tinh Đấu Tôn. Vì vậy mới dễ dàng đem ba người Hoàng Hiên đánh cho không có lực hoàn thủ.

Cả phiên thiên địa này, đều bị một cái tát hung hăng làm yên tĩnh lại. Ở phía xa xa, Đường Chân đang chiến đấu kịch liệt cùng Băng Hà tôn giả cũng kinh hãi vội vàng thu tay lại, trên trán mồ hôi lạnh dày đặc. Trên đại lục, Thái Cổ Hư Long là một chủng tộc ma thú thần bí. Cho dù là hắn cũng chưa hề thấy qua, không ngờ hôm nay lại có dịp trông thấy tận mắt.

"Tiêu Viêm đến tột cùng là ai? Không chỉ có thể đưa tới sự tương trợ của

Cổ Tộc, hiện giờ lại được Thái Cổ Hư Long trợ giúp. Người này không thể trêu chọc được!"

Trong lòng Băng Hà tôn giả ý niệm xoay chuyển, sâu trong nội tâm trào ra kiêng kị rất lớn đối với Tiêu Viêm.

"Còn có ai dám đến cướp đoạt?"

Thân ảnh cường tráng song chưởng ôm ngực, tùy ý đứng trên bầu trời. Một cỗ khí thế bá đạo tràn ra, làm cho trong quảng trường không có một người dám mở miệng nói chuyện.

"Các hạ chắc là tiền bối của Thái Cổ Hư Long bộ tộc, lại đối với mấy tiểu bối Thiên Yêu Hoàng tộc chúng ta đùa giỡn uy phong, cũng không có bản lĩnh gì."

Bạch y nam tử này ngày thường cũng là tâm cao khí ngạo, nhìn thấy nhiều cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc bị đối phương nói một câu làm sợ tới mức không dám trả lời thì không khỏi thâm giận, lập tức trầm giọng nói.

"Thiên Yêu Hoàng tộc vẫn còn có mặt mũi cùng lão tử nói những lời này? Lúc trước ba con tạp mao điểu kia cũng đã làm chuyện như vậy."

Trên hư không, đại hán mặc một kiện áo da đơn giản cúi đầu nhìn xuống bạch y nam tử, chột lạnh lòng nói: *"Không có bản lĩnh thì rút sang một bên đi, muốn cùng lão tử ra oai so nắm đấm sao? Bọn tạp mao điểu các ngươi, lão tử sớm đã xem không vừa mắt. Long Hoàng Căn Nguyên Quả, cũng không phải các ngươi có thể nhúng tay?"*

Đại hán mở miệng một tiếng lão tử, khí thế bộc lộ làm cho nhiều người phải cúi mặt. Theo lời nói này, bọn hắn cũng nghe rõ ràng là muốn cùng đại hán này nói chuyện, không cần phân rõ phải trái mà phải so nắm tay, nắm tay không cứng rắn, không thì rút sang một bên đi.

Sắc mặt bạch y nam tử lúc trắng lúc xanh, nhưng không dám tiếp tục nói thêm cái gì. Lấy thực lực của đại hán, một đám liền có thể đưa hắn miêu sát.

"Khu.."

Trên sân rộng, ba người Hoàng Hiên rút cục chặt vật bò lên trong hố sâu, khuôn mặt đầy máu. Ba người liếc nhau, đều có vài phần nản lòng, xem ra Long Hoàng Căn Nguyên Quả cũng hoàn toàn không chiếm được. Mặc dù Thiên Yêu Hoàng tộc có thể tiếp tục phái ra cường giả có thể địch nổi người này, nhưng nếu Thái Cổ Hư Long bộ tộc đã chú ý tới Long Hoàng Căn Nguyên Quả, tuyệt đối sẽ không cho phép Thiên Yêu Hoàng tộc đem nó đến tay.

"Tiểu nha đầu, lần này ngươi Hắc thúc tới cũng không muốn phải không?"

Nhìn thấy tràng diện mọi người kinh sợ, lúc này đại hán mới quay đầu lại, đối với Tử Nghiên cười nói.

"Còn có con rùa già kia"

Tử Nghiên đưa bàn tay nhỏ bé chỉ về hướng Trích Tinh lão quỷ cách đó không xa, hừ lạnh nói.

Nhìn thấy Tử Nghiên chỉ về mình, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ nhất thời biến đổi, nhanh chóng quát lên: *"Lão phu chính là người của Hòn Điện"*

"Hòn Điện cái rắm, đánh ngươi một cái thì Hòn Điện dám đối với Thái Hư Cổ Long bộ tộc tuyên chiến hay sao?"

Đại hán tự xưng Hắc thúc trừng mắt, bàn tay to lớn lại giơ lên lần nữa, đối với Trích Tinh lão quỷ liền hung hăng tát qua.

Đại hán phát ra một chương, đám người Tiêu Viêm liền nhận thấy không gian đột nhiên nổi lên một trận dao động cực kỳ kỳ quái, mà loại dao động này lập tức đem cỗ lực đạo đáng sợ của đại hán trong nháy mắt truyền đưa ra ngoài.

"Nghe nói Thái Hư Cổ Long bộ tộc có thiên phú xuyên qua hư vô không gian, bọn họ vận dụng không gian chi lực, cũng không ai sánh bằng"

Trong lòng Tiêu Viêm thì thảo tự nói.

Nhìn thấy đại hán nói động thủ liền động thủ, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ cực kỳ khó coi, đầu khí trong cơ thể vội vàng bùng phát ra, trên thân thể hình thành một tầng phòng hộ.

"Thình thịch"

Lực đạo đáng sợ trong nháy mắt dung nhập không gian, sau đó mạnh mẽ đập trên thân thể Trích Tinh lão quỷ. Khuôn mặt lão trực tiếp đỏ rực lên, một ngụm máu tươi không nén được phun ra ướt đầm.. Thân hình giữa không trung chật vật lúi lại hơn 10m mới chậm rãi ổn định.

"Lăn đi thật xa cho lão tử. Người nơi này, bọn nhãi nhép các ngươi không có tư cách động tới."

Một cái tát đánh bay Trích Tinh lão quỷ, sắc mặt đại hán lạnh lùng, lớn tiếng quát.

Trích Tinh lão quỷ lau đi máu tươi trên khóe miệng, nắm tay nắm chặt, ánh mắt âm lãnh không cam lòng. Nhưng với lực lượng áp chế tuyệt đối của đại hán áo da, hắn cũng hiểu được, nhiều lời vô ích, ngược lại sẽ đưa tới càng nhiều cường giả. Hôm nay có bộ tộc Thái Cổ Hư Long tương trợ, mấy cái hài cốt Đấu Thánh trên người Tiêu Viêm, hắn chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nhìn quang trường im lặng trong nháy mắt, đám người Tiêu Viêm liếc nhau cũng đều cười khổ một tiếng. Đây là lực lượng áp chế tuyệt đối, trước mặt lực lượng chân chính, bất kỳ thủ đoạn gì, cũng đều không hề có tác dụng.

"Án, làm cũng không tệ lắm. Lần này ta sẽ không tố cáo chuyện của ngươi"

Tử Nghiên có cảm giác vừa lòng, gật gật đầu, rất là rộng lượng nói.

Nghe được hai chữ cáo trạng, vẻ mặt đại hán liền buồn bực, lặng lẽ không nói gì, hiển nhiên là chịu không ít thiệt thòi.

"Hừ, lần này coi như ngươi chạy tới rất nhanh, bằng không nếu Long Hoàng Căn Nguyên quả xảy ra sai lầm, vậy cũng không phải cứ bé quan là có thể triệt tiêu được rồi."

Tử Nghiên héch lên cái miệng nhỏ nhắn, hừ nhẹ nói.

"Hắc hắc."

Đại hán tự xưng Hắc thúc nghe vậy, liền cười ha hả. Hắc cũng biết tầm quan trọng của Long Hoàng Căn Nguyên Quả, nếu như để Thiên Yêu Hoàng tộc lấy được vào tay, vậy thì những lão gia hỏa trong tộc kia, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

"Này, đây là Hắc Kinh, cũng là tộc nhân Thái Hư Cổ Long bộ tộc. Bọn họ đều là bằng hữu của ta"

Tử Nghiên quay đầu, đối với đám người Tiêu Viêm cười nói, câu nói sau cùng, tự nhiên là nói với đại hán tên Hắc Kinh kia.

"Tiêu Viêm gặp qua Hắc Kinh tiên bối"

Tiêu Viêm cung kính chấp tay, hắn biết đại hán này mặc dù thoát nhìn tuổi không phải là rất lớn, nhưng chỉ sợ chân chính là lão yêu quái sống mấy vạn năm.

"Ngươi là Tiêu Viêm sao? Là hậu bối của Tiêu Huyền, không ngờ hiện giờ Tiêu tộc còn có thể xuất nhân vật cỡ này, không hổ đã từng là một trong viễn cổ bát tộc. Nhưng đáng tiếc huyết mạch suy yếu rất nhiều"

Hắc Kinh nhìn Tiêu Viêm cười nói, một câu cuối cùng, lại chỉ có hắn tự mình nghe thấy.

"Tiêu Huyền? Viễn cổ bát tộc?"

Tiêu Viêm sửng sốt. Tiêu Huyền là tổ tiên kiệt xuất nhất của Tiêu gia, hắn đã nghe qua nhưng còn viễn cổ bát tộc quả thật có chút mờ mịt.

"Năm đó khi ta cùng Tiêu Huyền biết nhau, ta cũng như Tử Nghiên bây giờ, không hơn kém bao nhiêu đâu"

Hắc Kinh nhếch miệng cười, vỗ vỗ đầu Tử Nghiên, nhưng về phần viễn cổ bát tộc, hắn vẫn không trả lời, chỉ giờ giờ bàn tay to lớn, nói: *"Không nói nhiều, đi thôi. Trước tiên ta mang bọn ngươi rời khỏi nơi này, miễn cho đám gia hỏa phiền não lại lại đây làm rộn"*

Mặc dù Tiêu Viêm ôm một bụng nghi hoặc, nhưng cũng không nhiều lời,

chỉ có thể gật gật đầu.

Thấy thế, bàn tay Hắc Kinh tùy ý vung lên, hư vô không gian trước mặt liền xuất hiện một cái khe nứt, sau đó trong phần đông ánh mắt soi mói, hần bước vào trong khe nứt, đám người Tiêu Viêm chân chờ một chút, cũng theo chân đi vào trong đó.

Khi người cuối cùng đi vào không gian liệt phùng thì Hắc Kinh quát lạnh một tiếng, trong cái khe âm âm truyền ra, vang vọng trong tai tất cả bọn người Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Hừ, ngày sau Thiên Yêu Hoàng tộc làm việc phải thu liễm một ít, các ngươi thật sự cho rằng Thái Cổ Hư Long bộ tộc không xuất thế thì có thể làm càn sao? Cho dù viễn cổ Thiên Hoàng tộc ta còn không sợ, huống chi hạng người hậu duệ các ngươi chỉ dựa vào truyền thừa huyết mạch Thiên Hoàng"

Nghe được tiếng quát uy hiếp rất đậm, sắc mặt đám người Hoàng Hiên cũng trở nên dị thường khó coi.

-----oOo-----

Chương 1265: Phân biệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mắt thấy đám người Tiêu Viêm biến mất vào trong không gian liệt phùng, đám người Thiên Yêu Hoàng tộc chỉ biết trở mắt nhìn nhau, không một ai dám lên tiếng ngăn cản.

- Hoàng trưởng lão, chẳng lẽ ngài để cho bọn chúng cứ như thế mà mang đi Long Hoàng Căn nguyên quả sao?

Gã nam tử bạch y nghiêng răng, mang vẻ mặt không cam lòng hỏi.

- Vậy thì ngươi có biện pháp nào khác à? Xông lên liều mạng với bọn nó? Cho dù đám chúng ta có chết sạch sẽ thì ngươi cũng đừng hòng làm rụng một cọng lông của bọn chúng!

Lúc này, Hoàng Hiên cũng đang tràn đầy phẫn nộ, lại nghe được mấy lời như chó sủa của tên kia, thì liền giáng cho tên kia hai cái bạt tai thật mạnh, mong nhờ nó mà mình hạ hỏa được một chút.

- Phanh ....!!

- Thật không ngờ, con a đầu kia lại là người của bộ tộc Thái Hư Cổ Long, nếu không phải vì nó, quả Long Hoàng Bản Nguyên Quả ấy đã lọt vào túi của Thiên Yêu Hoàng tộc ta rồi!

Phượng Thanh Nhi nghiên răng thốt: *"Chúng ta đã phải rất nhiều cường giả tới đây, thế mà... nếu lần này lại thất bại nữa, sợ là khi cúng ta quay về e rằng...."*

Hoàng Oát vội hít sâu một hơi, cố gắng làm cho bản thân mình tỉnh táo trở lại, chỉ một lát sau ánh mắt hắn lại đảo quanh, vội xoay người, bước nhanh tới hành lang phía trước

- Hoàng trưởng lão?

Thấy thế, đám người Phượng Thanh Nhi cũng đều ngẩn ngơ.

- Đi, chúng ta đi tới thú linh tráo ở đằng kia, cùng nhau đem đám hài cốt của Thiên Hoàng về, mặc kệ thế nào, ta không thể mang tay không mà về được, mặc kệ nó có hữu dụng hay không, ít nhất cũng có thể chặn họng vài tên.

Hoàng Hiên sắc mặt đen thui, vung vẩy tay áo, bước nhanh vào dãy hành lang phía trong, đám người Phượng Thanh Nhi thấy thế cũng vội chạy theo sau. Mấy khối hài cốt bên kia đều trải qua không biết bao thời gian, sớm đã thành phế phẩm, xem ra nếu đem chúng về chắc cũng chả có tác dụng gì.

Nhìn đám người Thiên Yêu Hoàng tộc nhanh chóng rút đi, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ cũng dần trở nên âm lãnh, ánh mắt nhìn đăm đăm vào chỗ mà đám người Tiêu Viêm vừa biến mất, âm u thốt:

- Tiêu Viêm, mày chờ xem, không lâu nữa tao sẽ gặp lại mày, tới lúc đó thì cũng là lúc mà mày và cái Tinh Thần Các của mày bị hủy diệt hoàn toàn!

Nói xong mấy lời vô cùng oán độc kia, hắn cũng không hề đứng yên, thân hình nhẹ chuyển, nhanh chóng lướt đi ra bên ngoài khu di tích.

Ở một ngọn núi cách Hải Cốt sơn mạch hơn trăm dặm, không gian bỗng nhiên xao động, một khe nứt đen ngòm xuất hiện, mấy bóng người đang vội vã phóng ra.

- Đa tạ Hắc Kinh tiên bối đã ra tay tương trợ!

Chân vừa chạm đất, Tiêu Viêm đã chấp tay hướng một vị đại hán cường tráng cười nói.

- Chỉ việc nhỏ thôi, lúc đi mấy lão gia hỏa trong tộc cũng đã nhắc ta nói với ngươi mấy lời cảm ơn, cảm tạ ngươi đã chăm sóc Tử Nghiên mấy năm nay, phần nhân tình này tộc Thái Hư Cổ Long ta sẽ tìm cơ hội trả cho ngươi...

Hắc Kinh khoát tay đáp.

- Hắc Kinh tiên bối khách khí rồi, vẫn bối vẫn luôn đối đãi Tử Nghiên như là muội muội, chăm sóc nàng là việc phải làm thôi!

Tiêu Viêm nghiêm mặt đáp lời, ban đầu khi mới nhận thức Tử Nghiên, hắn còn chưa nhận ra được bối cảnh đằng sau của nàng, khi đó hắn chỉ cảm thấy nha đầu này thật đáng yêu, rất hợp với hắn nên đã tìm mọi cách chiếu cố nàng ta.

- Nga, thân phận của nha đầu kia có chút đặc biệt, nàng đối với tộc ta rất trọng yếu, nàng không thể xảy ra chuyện được. Ngươi có thể đưa nàng an toàn về lại Trung Châu, hơn nữa giúp nàng bắt được liên lạc với chúng ta, phần nhân tình này rất lớn.

Hắc Kinh liếc mắt nhìn qua Tử Nghiên, rồi lại lắc lắc đầu đáp.

- Được rồi, ngươi cũng đừng nhiều lời nữa, lại thêm phiền ta, dù sao sau này tộc Thái Hư Cổ Long cũng sẽ trả lại cái ân tình này của ngươi. Nơi này cách Hải Cốt sơn mạch không xa, ngươi chỉ cần đi về phía Đông là có thể ra khỏi Thú Vực, nhưng Tử Nghiên phải theo ta trở về bản tộc.

- Về làm gì? Tôi không về đâu, nơi đó chả có cái gì vui chơi cả.

Nghe phải trở về bốn tộc, đôi mày cong vút của Tử Nghiê n nhú lại, lắc đầu quây quây. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

- Người nói với ta cũng vô dụng, đây là lệnh của mấy lão gia hỏa kia, nói rằng người đi chơi đã đủ rồi, nghi thức Cổ Long truyền thừa vẫn chưa hoàn thành xong, lần này người phải hoàn thành triệt để mới có thể ra ngoài, với lại bây giờ người tìm ra Long Hoàng Căn Nguyên Quả, thứ này cần phải có người để xử lý.

Hắc Kinh giang tay đáp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nghiê n nhăn lại, mặt không hề tình nguyện chút nào.

- Thực lực của người bây giờ đi theo Tiêu Viêm cũng chỉ thêm trói buộc hãn thôi, nói không chừng ngày nào đó còn liên lụy đến hãn. Sự tình này chắc người muốn thấy à?

Hắc Kinh vừa cười vừa đáp:

- Nhanh chóng hoàn thành xong việc truyền thừa, thực lực người cũng sẽ tăng vọt, khi đó cũng không ai ngăn người ra ngoài nữa, lúc người đi tìm Tiêu Viêm, bọn hãn có thể giúp người không ít việc.

Nghe vậy, Tử Nghiê n hơi ngẩn người, sau đó cúi đầu nản lòng thốt:

- Được rồi, ông thắng, tôi trở về với ông.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Hắc Kinh, người này nhìn có vẻ tục tũn nhưng rất giao hoạt, một câu liền nói đúng chỗ yếu của Tử Nghiê n, làm nàng không thể không khuất phục.

Hắc Kinh dường như đọc được ý nghĩ của hãn, hướng Tiêu Viêm nhếch miệng cười cười, sau đó mắt chuyển sang Hùng Chiê n, nói:

- Tên gia hỏa nhà người cũng theo ta rời đi đi, viễn cổ Long Hùng năm xưa cũng là một nhánh phụ của bộ tộc Thái Hư Cổ Long ta, theo ta một chuyến người nhận không ít chỗ tốt đâu!

- Hắc hắc, tất cả nhờ Hắc Kinh tiên bối sắp xếp!

Hùng Chiến cười ngây ngô đáp, trước một Thái Cổ Hư Long đã thành thực, hẳn có kháng cự cũng vô ích.

- Nếu đã vậy chúng ta liền chia tay ở đây!

Tiêu Viêm chấp tay cười nói.

- Tử Nghiên, hảo hảo tu luyện!

Tiểu Y Tiên nhẹ sờ sờ đầu Tử Nghiên, mỉm cười dặn dò, còn Tử Nghiên chỉ có thể rầu rĩ gật đầu đáp ứng.

- À, trước khi đi ta nhắc nhở ngươi một câu, cẩn thận với Hồn Điện, hiện giờ ngươi đã xem như là kẻ đối nghịch với bọn chúng, đừng để rơi vào tay của bọn họ.

Hắc Kinh gật đầu, hơi chân chờ một chút rồi mới thốt lên.

- Ngã Giáp Trác vẫn còn nằm trong tay bọn chúng, mặc kệ thế nào, ta cũng phải cứu hắn ra ngoài.

Tiêu Viêm khẽ nói.

Hắc Kinh ngẩn người, nhẹ gật đầu đáp:

- Nếu đã như vậy ta cũng không nói nhiều nữa. Cáo từ!

Thanh âm vừa vang lên thì bên cạnh Hắc Kinh không gian lại một lần nữa vặn vẹo, một vết rách không gian lại xuất hiện.

Đi nào!

Hắc Kinh vung tay, xoay người chui vào khe rách, Hùng Chiến theo sát, Tử Nghiên vào sau cùng, năng lực luyện không rời nhìn đám người Tiêu Viêm, đôi tay nhỏ bé nắm chặt, nghiêm giọng nói:

- Tiêu Viêm, lần gặp tới ta sẽ mạnh hơn ngươi, đến lúc đó ta sẽ bắt ngươi luyện đan cho ta ăn mỗi ngày! Hì hì!

Nói xong, Tử Nghiên cười ngây ngô, sau đó xoay người lại bước vào trong không gian liệt phùng kia.

Xuy!

Tử Nghiên vừa tiến vào thì đoạn không gian liệt phùng đó liền theo tiếng xuy ấy mà biến mất.

Nhìn đám người Tử Nghiên biến mất, Tiêu Viêm cũng cảm thấy có vài phần trống trải, thiếu tiểu nha đầu này bên cạnh tựa hồ cũng sung sướng hơn trước một chút.

- Đi thôi, nhiệm vụ lần này đã kết thúc tốt đẹp, Hồn Anh Quả đã tới tay, xem như vấn đề linh hồn của lão sư đã có cách giải quyết rồi.

Sự muộn phiền bỗng chốc tan biến, Tiêu Viêm liền tỉnh lại, bàn tay vung lên, cười một tiếng to, thân hình phóng mạnh, biến thành một đạo lưu quang bay vút vào không trung, hướng về phía bên ngoài Thú Vực nhanh chóng lao đi, chỉ chốc lát sau đám người Tiểu Y Tiên cũng đã đuổi kịp.

Lần hành trình đến viễn cổ di tích này thu hoạch vượt xa dự đoán của đám người Tiêu Viêm, không chỉ thuận lợi có được Hồn Anh Quả, mà còn có cơ duyên xảo hợp có được đan thú vô cùng quý hiếm nữa, thứ này chỉ cần ra sức bồi dưỡng, sớm muộn gì cũng có thể tiến vào cửu phẩm, khi đó, những tác dụng vô cùng thần hiệu đến bất khả tư nghị, như khởi tử hồi sinh, nghịch thiên cải mệnh,... cũng có thể.

Thu hoạch lớn nhất đương nhiên là ba cái xương sườn lấy được từ trên hài cốt của Đấu Thánh, trên ba cái xương sườn ấy cất dấu chính là đấu kỹ của Thiên giai, chẳng qua là Tiêu Viêm không có thời gian lập tức phá giải nó, mọi chuyện đều phải trở về Tinh Vãn Các mới có thể từ từ nghiên cứu.

Ở Thú Vực, hiện tại bọn họ xem như đã đắc tội hai tộc lớn nhất là Thiên Yêu Hoàng tộc và U Địa Minh Mãng, chiếm đa số ở Thú Vực, bởi vậy đám người Tiêu Viêm cũng không dám ở chỗ này quá lâu, khi chia tay đám người Hắc Kinh xong thì hấn suốt đêm chạy ra khỏi Thú Vực, khi hấn dùng tốc độ cao như thế mà chạy, thì vền vẹn chỉ mất một ngày hấn đã đi ra khỏi phạm vi của Thú Vực rồi.

Sau khi rời khỏi Thú Vực, Tiêu Viêm liền tìm cách chuyển đến đám người Mộ Dung Thanh Loan ở Thú Vực một cái tin nhắn, sau đó hắn mang theo đám người trở về Tinh Vãn Các.

Tinh Vãn Các, sau một đỉnh núi, một thân ảnh già nua đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, thân hình lão ta thoảng có chút mờ ảo, tuy là mờ lung nhưng lại tỏa ra những uy áp linh hồn mênh mông, lặng lẽ mà tràn ngập, trong Tinh Vãn Các này, người có linh hồn lực mạnh mẽ như thế ngoại trừ Dược Lão ra thì không thể có người nào khác được.

- Lão gia hỏa, ta đã thăm liên hệ mấy lão quái quan hệ không tệ năm xưa, bọn họ cũng đã cho ta câu trả lời thuyết phục, chỉ cần ngươi khôi phục được thực lực năm xưa, ngươi vẫn là khách khanh của Tinh Vãn Các.

Phía sau Dược Lão, Phong Tôn Giả cười nói.

- Ừ, nếu ta có thể khôi phục lại thực lực đỉnh phong, thì Tinh Vãn Các liền có thể có thực lực làm cho Hồn Điện kinh sợ, có sự bảo đảm an toàn, bọn họ tự nhiên là đồng ý thôi.

Dược Lão cười đáp, cũng không hề cảm thấy quá bất ngờ.

Phong Tôn Giả nhẹ gật đầu một cái, rồi liền trầm ngâm thốt:

- Đám Tiêu Viêm đi cũng được một đoạn thời gian rồi, cũng không biết có thể có được Hồn Anh Quả hay không nữa, nghe nói di tích lần này hấp dẫn không ít cường giả tới tham gia.

- Ngươi cứ yên tâm đi!

Dược Lão nhẹ cười, đôi mắt đang khép hờ bỗng từ từ mở ra, nhìn đăm đăm về phía lối ra vào của Tinh Giới, vùng không gian ở nơi đó đang nổi lên những dao động rất nhỏ.

Thấy Dược Lão tin tưởng Tiêu Viêm như thế, Phong Tôn Giả cũng hơi ngẩn ra, theo ánh mắt của Dược Lão, hắn thấy không gian nơi đó đang từ từ vỡ ra, những thân ảnh quen thuộc dần dần xuất hiện trong tầm mắt, nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi kia, đúng là đám người Tiêu Viêm đã về tới Tinh Vãn Các.

- Nay lão gia hỏa kia, chúc mừng ngươi nhé, nguyện vọng của ngươi cuối cùng cũng thực hiện được rồi!

Phong Tôn Giả thoáng có chút hâm mộ, nhẹ giọng bảo: "*Ngươi đã tìm được một đệ tử tốt*"

-----oOo-----

Chương 1266: Hình xăm thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân hình Tiêu Viêm chậm rãi đáp xuống đỉnh núi của hậu sơn. Ôm quyền với Dược Lão đang mỉm cười ngồi xếp bằng trên một tảng đá, nói: "*May mắn không làm nhục mệnh.*"

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Phong tôn giả bên cạnh khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi. Giơ ngón tay cái lên với Tiêu Viêm: "*Hay lắm nhóc!*"

"*Không sao chứ?*" Dược Lão cười hỏi.

"*Cũng coi như hữu kinh vô hiểm.*" Tiêu Viêm nhún vai, kể đại khái những gì đã diễn ra trong di tích.

"*Lại là lũ Hồn Điện đó.*" Dược Lão gật nhẹ đầu, hàn quang trong mắt lão lóe lên. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyen FULL](http://www.TruyenFULL.com)

Tiêu Viêm cười cười, búng ngón tay ra. Một hộp gỗ xuất hiện rồi bay đến trước mặt Dược Lão. Nắp hộp tự động mở, lộ ra trái cây màu vàng lớn bằng một đĩa trẻ sơ sinh.

"*Đúng là Hồn Anh Quả, lại còn là Kim phẩm Hồn Anh Quả có phẩm chất tốt nhất nữa!*" Nhìn trái cây màu vàng này, dù lấy định lực của Dược Lão cũng không nhìn được mà lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, Hồn Anh Quả có hai cấp bậc là Ngân phẩm Hồn Anh Quả và Kim phẩm Hồn Anh quả. Dược tính của Kim phẩm mạnh hơn Ngân phẩm rất nhiều. Mà Hồn Anh Quả mà Tiêu Viêm tìm được ở khu rừng viễn cổ kia lại đúng là Kim phẩm.

"Có Kim phẩm Hồn Anh Quả này, phần căn nguyên hồn khí bị hao tổn của người nhất định sẽ được bù đắp hoàn toàn." Phong tôn giả vuốt râu cười nói.

"Lão sư, hôm nay người nên bế quan luôn đi. Tranh thủ thời gian bù đắp hồn khí, đến lúc đó có thể bắt đầu luyện chế thân thể rồi..." Tiêu Viêm khẽ nhắc nhở.

Dược Lão mỉm cười nhìn Tiêu Viêm. Đột nhiên lão nhẹ giọng nói: "Con có nhớ phụ thân mình không?"

Nghe Dược Lão đột nhiên nhắc tới việc này, Tiêu Viêm hơi ngẩn ra, trong mắt hắn xuất hiện sự vẻ náy sâu đậm. Tiêu Chiến là cha hắn, trong người của cả hai đều chảy xuôi một dòng máu. Từ khi còn nhỏ, ông đã hết lòng chiều chuộng, ngay cả thời điểm tăm tối nhất trong cuộc đời hắn, sự sủng ái này vẫn không hề thay đổi. Tất cả chỉ có một lý do, họ là cha con!

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng không có bất kỳ thứ gì có thể làm nó phai mờ.

Tính ra, thời gian cha rơi vào tay Hồn Điện còn lâu hơn cả Dược Lão. Năm đó, khi ông bị bắt, Tiêu Viêm còn là một thiếu niên bông bột, đơn thương độc mã xông vào Vân Lam Tông. Tiêu Chiến rất kỳ vọng vào đứa con út này, ông luôn tin rằng Tiêu Viêm sẽ thay đổi Tiêu Gia, dẫn dắt gia tộc suy tàn này trở nên cường đại.

Giờ Tiêu Viêm đã là cường giả có tiếng tăm ở Trung Châu. Nếu đặt ở Gia Mã đế quốc thì đã đủ trở thành tồn tại chỉ có trong truyền thuyết. Từ một góc độ khác, hắn đã hoàn thành sự kỳ vọng của Tiêu Chiến đối với hắn. Nhưng Tiêu Chiến lại vẫn chưa được nhìn thấy cảnh con mình hóa rồng bay cao này.

"Con sẽ cứu cha con. Đây là lời hứa của con với đại ca và nhị ca. Nếu còn chưa cứu được, con không có mặt mũi nào quay về gặp họ." Tiêu Viêm khẽ nói, trong giọng có chút khàn khàn. Tòa núi lớn Hồn Điện này vẫn đè nặng trên vai hắn từ lúc còn non nớt đến tận khi trưởng thành. Nhưng may mắn hắn đã không sụp đổ, ngược lại còn phát triển nhanh chóng dưới sự áp lực đó, cho đến tận ngày nay.

"Ta sẽ giúp con, dù có phải liều cái mạng già này đi chẳng nữa." Dưọc Lão vỗ nhẹ lên vai Tiêu Viêm, cười nói: "Nếu cha con có thể nhìn thấy con bây giờ, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ."

Tiêu Viêm cười cười, cố nén cảm giác chua xót trong lòng xuống, chột hỏi: *"Lão sư, người có biết cha con bị Hồn Điện giam giữ ở chỗ nào của Trung Châu không?"*

"Không có ở Trung Châu..." Dưọc Lão lắc đầu đáp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, cau mày nói: *"Con không hiểu lắm?"*

"Ta cũng không hiểu vì sao Hồn Điện lại coi trọng cha con đến vậy. Nguyên nhân thuyết phục nhất chính là miếng Cổ Ngọc trên người con." Dưọc Lão cũng hơi nhíu mày, nói: "Cổ tộc có Cổ Giới, mà nội tình và thực lực của Hồn Điện cũng chẳng thua gì Cổ tộc."

"Lão sư, ý người là Hồn Điện cũng có không gian riêng?" Tiêu Viêm kinh hãi hỏi.

"Hồn Giới!" Dưọc Lão khẽ gật đầu, thấp giọng nói.

"Nhưng người biết sự tồn tại của Hồn Giới thì dù nhìn khắp Trung Châu cũng chẳng có mấy ai. Cho dù là cửa vào, ngay cả ta cũng không biết..."

"Cha con bị giam tại Hồn Giới?" Tiêu Viêm trầm giọng nói.

"Ừm!"

Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, ngón tay nhẹ nhàng ma sát vào Nạp Giới. Một miếng Cổ Ngọc lặng lẽ xuất hiện, Đà Xá Cổ Đế Ngọc, mục tiêu của Hồn Điện. Nhưng giữ nó nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa cảm giác được nó có tác dụng gì đặc biệt. Ngoại trừ lần tu luyện dưới đáy tháp của Già Nam Học Viện, miếng Cổ Ngọc này có một chút dị động, từ đó đến giờ vẫn chưa từng xuất hiện lần thứ hai.

"Hồn Điện này không lộ mà thần bí. Qua sự điều tra bí mật của ta, nghe nói trước kia nó còn được biết đến dưới một cái tên khác..." Dưọc Lão hí hóp mắt lại, nhẹ giọng nói: *"Hồn Tộc!"*

"Hồn Tộc?"

Tay nắm Cổ Ngọc của Tiêu Viêm hơi run lên, bật thốt: "Không lẽ nó giống với Cổ Tộc, được truyền thừa xuống từ thời viễn cổ?"

"Cái này ta cũng không chắc... Nhưng cô vợ nhỏ kia của con chắc sẽ biết được vài tin tức giá trị." Dược Lão lắc đầu thờ dài. Càng tiếp xúc lại càng cảm thấy thế lực này thần bí mà cường đại đến mức nào.

"Huân Nhi sao..." Tiêu Viêm gật nhẹ đầu.

"Những điều ta có thể nói cho con biết chỉ có vậy. Nhưng bất kể tương lai con và Hồn Điện thế nào, lão sư vẫn sẽ đứng về phía con. Cho dù phải liều cái mạng già này."

Dược Lão mỉm cười, vỗ vỗ lên vai Tiêu Viêm. Sau đó lão cầm lấy hộp gỗ, thông thả bước xuống núi.

Nhìn bóng lưng Dược Lão và Phong tôn giả dần biến mất, Tiêu Viêm cũng nở nụ cười, thờ dài một tiếng. Ngẩng đầu nhìn trời, trên khuôn mặt hắn hiện lên vẻ kiên nghị.

"Cha, cho dù Hồn Điện mạnh đến mức nào, con cũng sẽ cứu người ra. Chờ con!"

Sau khi giao Hồn Anh Quả cho Dược Lão, lão liền bế quan ngay lập tức để bổ sung căn nguyên hồn khí đã bị tổn thất. Đến lúc khôi phục, không chừng còn có hi vọng đột phá cánh cửa của cảnh giới Đấu Thánh kia nữa.

Mà sau khi Dược Lão bế quan, nhóm người Tiêu Viêm cũng nghỉ ngơi hồi phục vài ngày. Trong mấy ngày này, đám người Mộ Thanh Loan cũng trở về Tinh Vân Các. Sau khi nghe được nhiệm vụ đã hoàn thành, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Nghỉ ngơi hồi phục vài ngày, đem trạng thái khôi phục đến toàn thịnh. Lúc này, Tiêu Viêm lại bắt đầu đau đầu, nguyên nhân chính là độc tố trong cơ thể Thanh Lân.

Đế Mãng Thực Tâm Độc là kịch độc nổi tiếng ở Trung Châu. Tục truyền, loại độc này không có thuốc giải. Nhưng giống như Tiêu Viêm đã nói,

những loại độc chưa giải đc chẳng qua là chưa tìm ra cách mà thôi. Vì vậy, hấn chôn đầu tìm kiếm trong đồng sách của Dược Lão, thậm chí còn mượn cả Thất Thái Độc Kinh của Tiểu Y Tiên để tham khảo một phen.

Nhưng tuy nói bị loại kịch độc này làm đau đầu, nhưng ông trời không phụ người có tâm. Sau khi mò mẫm năm ngày, rốt cuộc Tiêu Viêm cũng tìm ra một phương pháp để giải độc.

Hậu sơn Tinh Vẫn Các, một sơn động yên tĩnh lạnh lẽo. Trong sơn động có một hồ nhỏ do nham thạch tạo thành. Giờ phút này, nước trong hồ đang sôi lên ùng ục, nhìn như đang bị một cái lò không lò nung nóng vậy.

Bên cạnh hồ, Tiêu Viêm lấy một ít thuốc bột ra từ Nạp Giới, sau đó rắc xuống hồ. Đến khi nước trong hồ dần chuyển thành màu đỏ nhạt hấn mới dừng tay lại. Khẽ vung tay lên, một bình ngọc nhỏ xuất hiện. Bên trong có một luồng năng lượng tinh thuần đậm đặc như thực chất vậy.

"Ô!"

Nhìn bình ngọc này, tiểu thú màu trắng trong lòng ngực Tiêu Viêm khẽ kêu lên một tiếng. Về mặt nó giờ đây cực kỳ uể oải, ngay cả màu da cũng ảm đạm đi rất nhiều.

"Yên tâm đi, về sau sẽ bù cho ngươi..." Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, lấy vài viên đan dược ra nhét vào trong miệng tiểu thú, lúc này nó mới tươi tỉnh lên một chút.

Thấy thế, Tiêu Viêm mới thở ra một hơi, hấn hao tâm tổn sức mãi mới ép được vật nhỏ này xì ra một chút máu.

"Ừc ừc!"

Bình ngọc hơi nghiêng, một chất lỏng màu bạc từ từ chảy xuống hồ. Nhất thời, những tiếng ùng ục vang lên liên tiếp như pháo nổ. Mà tùy theo loại chất lỏng này chảy xuống hồ, một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần cũng truyền ra từ trong nước.

"Thanh Lâm, cởi bỏ quần áo rồi tiến vào hồ đi. Nếu có thể hấp thu những năng lượng này thì ngươi sẽ ổn định được cảnh giới Đấu Tôn." Tiêu Viêm cất bình ngọc đi, nghiêng đầu cười với Thanh Lâm bên cạnh.

Nghe vậy, Thanh Lâm hơi ngẩn ra, sau đó đỏ bừng mặt.

"*Ta hiểu rồi.*" Nhìn thấy bộ dạng của nàng, Tiêu Viêm cười cười, quay người sang chỗ khác, nói: "*Vì phải tùy thời thêm vào vài loại thuốc nên ta không thể rời đi.*"

"*Ừm!*"

Thanh Lâm đỏ mặt, ừm một tiếng nhỏ như muỗi kêu, sau đó nhanh chóng cởi bỏ quần áo, chỉ nghe thấy "*phốc*" một tiếng, nàng đã nhảy vào trong hồ.

Nghe được tiếng nước, Tiêu Viêm mới quay đầu lại nhìn vào trong hồ. Thanh Lâm chỉ lộ ra mỗi phần đầu, mái tóc bị nước làm ướt sũng, bám lại trên mặt, càng làm cho nàng thêm phần duyên dáng quyến rũ.

"*Tiến vào trạng thái tu luyện, hấp thu được lực trong nước.*" Tiêu Viêm ôn hòa nói.

Nghe được giọng nói êm tai của Tiêu Viêm, sự ngại ngùng và khấn trương trong lòng Thanh Lâm mới từ từ yếu bớt. Nàng khẽ nhắm hai mắt lại, chậm rãi tiến vào trạng thái tu luyện.

Thấy vậy, Tiêu Viêm mới hài lòng mỉm cười, vừa muốn quay đi thì ánh mắt đột nhiên dừng ở phía lưng trái của Thanh Lâm. Nơi đó mơ hồ có một hình xăm thần bí, nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra là một con rắn lớn, nhưng điều lạ là con rắn này lại có tới chín cái đầu.

Khi Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn vào hình xăm này thì một cái đầu trong số chín cái kia chợt mở hai mắt ra. Một luồng khí tức hung lệ chợt bùng phát lên từ trong lòng Tiêu Viêm, làm cho hai mắt hắn đỏ lên như máu.

"*Hộc.,,*"

Vẻ hung lệ chợt xuất hiện đã làm Tiêu Viêm cảnh giác, thân hình hắn vội lui lại, hai mắt cũng dời ra khỏi hình xăm kia.

Ánh mắt Tiêu Viêm lúc này mới dần trở lại bình thường. Nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng hắn tràn đầy vẻ kinh hãi. Tại sao trên

người Thanh Lâm lại có hung vật như vậy?

-----oOo-----

Chương 1267: Viễn Cổ Thiên Xà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Áp chế sự xúc động trong lòng, Tiêu Viêm thở ra một hơi dài. Hắn hơi chân chờ một chút, đưa mắt nhìn vào lưng của Thanh Lâm thêm lần nữa. Bây giờ, hắn trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, tập trung tinh thần, ngọn lửa màu nâu tím trào ra từ cơ thể..

Trong hồ, hơi nước mờ nhạt bốc lên, hình xăm thần bí trên tấm lưng trơn bóng của Thanh Lâm cũng trở nên mơ hồ, đôi mắt của một trong chín cái đầu cũng đã nhắm lại, cho nên việc lúc này vẫn không lặp lại.

Tiêu Viêm nhíu mày, chăm chú nhìn vào hình xăm thần bí kia. Hình xăm hẳn là rất lớn, bởi vì phần lộ ra trên mặt nước chỉ là chín cái đầu, bộ phận còn lại hiển nhiên là ở bên dưới, chiếm một phạm khá lớn trên cơ thể.

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào con rắn chín đầu có phần thần bí kia, trong lòng có chút mờ mịt. Hắn chưa từng nghe nói đến loại ma thú nào như thế này, hơn nữa khi khí tức hung lệ của nó phát ra thì ngay cả hắn nếu không phòng bị cũng không thể chống đỡ được, hiển nhiên không phải là loại ma thú tầm thường.

"Thứ này..... cuối cùng là cái gì?"

Tiêu Viêm nhíu mày, một lúc sau vẫn không thể nghĩ ra được, hình dạng kỳ lạ thế này, cho dù là Cửu U Địa Minh mạng cũng không giống như vậy a?

Suy tư một hồi lâu vẫn không có kết quả, Tiêu Viêm chỉ có thể lắc đầu gác nghi vấn lại trong lòng. Chờ đến khi Thanh Lâm tỉnh lại, hỏi nàng là có thể biết được kết quả.

Ý nghĩ này lóe lên trong lòng, Tiêu Viêm cũng không suy tư thêm nữa. Thoáng nhìn màu nước trong hồ, lại lấy ra một cái bình ngọc nhỏ từ nạp

giới, đổ một chất lỏng màu hồng nhạt xuống dưới.

Muốn thanh trừ hoàn toàn Để Mãng Thực Tâm độc trong cơ thể của Thanh Lâm, là một quá trình phức tạp, Tiêu Viêm hôm nay đã có thể coi là một đại tông sư luyện đan chân chính. Nếu đổi lại là người khác, sợ đúng là sẽ không có khả năng giúp Thanh Lâm giải độc.

Tuy Tiêu Viêm biết muốn giải quyết triệt để Để Mãng Thực Tâm độc sẽ có chút phiền phức và tốn thời gian, nhưng cũng không thể ngờ nó lại kéo dài tới gần bốn ngày.

Trong bốn ngày này, Tiêu Viêm vẫn luôn ở trong sơn động. Số dược liệu bỏ vào trong hồ cũng đã sắp đạt đến một trăm loại, lực lượng tinh thuần tràn ngập bên trong, thậm chí đến cả năng lượng vụ khí, cũng như muốn kết lại.

Tiêu tốn một lượng lớn dược liệu và thời gian, sắc mặt của Thanh Lâm ở trong năng lượng vụ khí nhìn càng lúc càng hồng hào. Khí đen còn sót lại rất ít trên trán cũng đã từ từ tiêu tán, tất cả nhưng biểu hiện này chứng minh Để Mãng Thực Tâm độc trong cơ thể nàng đang dần được hóa giải.

Chăm sóc giải độc cho Thanh Lâm trong nhiều ngày, Tiêu Viêm cũng thường quan sát hình xăm thần bí phía sau lưng nàng, trải qua nhiều lần quan sát, hần mơ hồ phát hiện càng nhiều năng lượng tiến nhập vào thân thể Thanh Lâm thì hình xăm cửu đầu xà thần bí, càng trở nên rõ ràng hơn. Thậm chí, đôi mắt của chín cái đầu, cũng mở ra một chút, mà chỉ vì một chút này, Tiêu Viêm lờ mờ cảm thấy trong lòng mình như nhiễm phải một khí tức hung lệ, cũng may là ý chí của hắn kiên định, mới không bị chín cái đầu kia ảnh hưởng.

Sau khi trải qua những việc này, Tiêu Viêm lại càng thêm tò mò về hình xăm kia. Thứ này hẳn thuộc về thời viễn cổ, hiện tại trên đầu khí đại lục, có lẽ đã không còn loại ma thú này tồn tại. Nếu không, cũng không đến mức mà Tiêu Viêm ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua..

Nhưng tò mò là tò mò, Tiêu Viêm vẫn hiểu được việc quan trọng nhất là giải quyết độc tố trong cơ thể của Thanh Lâm, bởi vậy nên cũng tĩnh tâm tiếp tục chờ đợi, mà công việc chăm sóc chờ đợi nhàm chán này kéo dài đến ngày thứ ba, đôi mắt đã đóng chặt bảy ngày của Thanh Lâm cuối cùng cũng đã có động tĩnh.

"Uc Uc."

Bên trong hồ, dòng nước màu đỏ nhạt không ngừng chuyển động, hơi nước bốc lên, mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp với những đường cong ẩn hiện. Gần mười năm đã qua đi, tiểu cô nương trước kia giờ đây đã trở thành một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người...

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên tảng đá bên cạnh, đôi mắt khép hờ từ từ mở ra, hần cảm ứng được năng lượng trong hồ bỗng xuất hiện một chút khác thường.

"Thành công rồi sao..."

Tự nói với mình một tiếng, Tiêu Viêm đột nhiên nghe thấy nhiều tiếng loạt xoạt truyền ra từ trong ao. Hần hơi sững người, đang định đứng lên thì cả tòa sơn động bỗng trở nên rung chuyển.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, vội vàng đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào trong ao đang tràn ngập vụ khí, tiếng động truyền ra từ đây.

Hai mắt Tiêu Viêm híp lại, hần mơ hồ thấy như có một cái bóng không lồ đang ẩn hiện.

Nhận ra loại biến hóa quỷ dị này, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Ngay khi đầu khí trong người Tiêu Viêm vừa vận chuyển thì năng lượng trong vụ khí đột nhiên biến động. Một con mắt lớn bỗng nhiên xuất hiện, trong con ngươi chỉ có màu xanh biếc, có ba điểm nhỏ đang lớn dần, cuối cùng hóa thành ba đóa hoa yêu dị màu xanh biếc, chuyển động quanh con ngươi.

"Bích Xà Tam Hoa Động!"

Nhìn thấy yêu đồng này xuất hiện, trong lòng Tiêu Viêm lập tức căng thẳng, hầu như là phản xạ tự nhiên, thân hình nhanh chóng lui lại.

"Phốc!"

Thân hình Tiêu Viêm vừa lui lại, chỉ thấy cái yêu đồng nổ tung, một thân ảnh to lớn phóng ra từ hồ nước, như thiểm điện đánh về phía Tiêu Viêm.

Nhìn cái thân ảnh to lớn đang lao tới, Tiêu Viêm lập tức hít một hơi khí lạnh, bởi vì đó là một con rắn có chín cái đầu, cả thân nó có màu đỏ sậm, giống như được máu tươi thấm đẫm qua vô số năm tháng vậy. Chỉ nhìn thôi đã cảm nhận được sát khí xung thiên phát ra từ người nó.

Cự xà đang đưa chín cái đầu rắn dữ tợn, cộng lại là mười tám con mắt, lúc này tất cả đều biến thành màu huyết hồng. Càng kỳ dị hơn là trong những con mắt màu huyết hồng đó lại giống y như lúc Thanh Lâm thi triển Bích Xà Tam Hoa Động.

Chăm chú nhìn về phía con rắn chín đầu đang lướt tới, mắt Tiêu Viêm lóe lên. Sau một lát, ngay khi sắp va chạm thì hần bỗng quát lên một tiếng chói tai: *"Thanh Lâm!!"*

Tiếng quát của Tiêu Viêm có kèm theo đấu khí, vang lên như sấm đánh giữa trời đêm, làm cho cả sơn động cũng phải run rẩy vài cái.

Dưới tiếng quát này, thân thể của cự xà cũng ngừng lại, trong con mắt màu huyết hồng cũng xuất hiện một trận giãy dụa. Sau một lát, màu huyết hồng dần dần nhạt đi, thay vào đó là màu xanh biếc.

"Xoạt!"

Cùng với màu xanh biếc từ từ hiện ra, thân thể khổng lồ của cự xà đột nhiên phóng ra quang mang mạnh mẽ, thân thể cũng dần bé đi, hóa thành một thân thể nhỏ nhắn, rơi xuống từ không trung.

Nhìn thấy Thanh Lâm đang rơi xuống, thân hình Tiêu Viêm lóe lên, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ, cảm giác mềm mại như không xương kia làm trong lòng hần hơi nhộn nhạo, vội vàng ổn định tâm thần, nhìn Thanh Lâm dần tỉnh lại, nói: *"Không sao chứ?"*

Hai mắt Thanh Lâm từ từ mở ra, nhìn thấy Tiêu Viêm gần ngay trước mắt, đầu tiên nàng hơi ngần ra, cảm giác tiếp xúc giữa thân thể làm nàng đỏ bừng mặt, vội vàng giãy ra khỏi cánh tay Tiêu Viêm, vù một cái đã trốn

sau cột đá...

Nghe được âm thanh mặc quần áo phía sau cột đá, Tiêu Viêm không khỏi sờ sờ mũi, trong lòng thoáng có chút xấu hổ.

Đem quần áo mặc xong, lúc này Thanh Lâm với khuôn mặt đỏ hồng đi ra từ sau tảng đá, nhìn vành tai của nàng cũng đỏ lên, Tiêu Viêm ho khan một tiếng, vội vàng nghiêm mặt nói: *"Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? Thứ kia là...."*

Nghe vậy, Thanh Lâm hơi ngẩn người, hai tay vịn lại với nhau, ngại ngần nói: *"Đó là linh hồn của Viễn Cổ Thiên Xà."*

"Viễn Cổ Thiên Xà?"

Tiêu Viêm giật mình kinh hãi, thật ra hắn cũng đã nghe nói về cái tên này. Có người nói đây là tổ tiên của ma thú loại rắn, có khả năng hủy thiên diệt địa. Là loại ma thú cùng đẳng cấp với Viễn Cổ Thiên Hoàng, nhưng số lượng Viễn Cổ Thiên Xà này còn ít hơn Thiên Hoàng một chút, từ thời viễn cổ thì đã bị diệt sạch chứ đừng nói đến ngày nay.

"Không đúng, ta nhớ rõ trên cổ thư cũng không đề cập tới việc Viễn Cổ Thiên Xà có chín đầu a."

"Đây là Viễn Cổ Thiên Xà biến dị, ta cũng không rõ vì sao lại như vậy. Trước kia khi vừa đến Trung Châu, ta đã đi lạc vào một dãy núi cổ xưa, sau đó gặp được một hài cốt Viễn Cổ Thiên Xà. Khi sử dụng Bích Xà Tam Hoa Đông thì không ngờ lại triệu hoán ra một đạo linh hồn." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Lâm đau khổ nói.

"Thứ này rất khó thuần phục, cho dù ta sử dụng Bích Xà Tam Hoa Đông, nó cũng không nghe theo ta, đôi lúc còn quấy rối ta nữa. Nhưng khi thực lực của ta tăng lên, lực chống cự của thứ này càng ngày càng yếu, về sau chắc sẽ có thể dễ dàng khống chế nó."

Tiêu Viêm kinh ngạc, không chế Viễn Cổ Thiên Xà biến dị? Thứ này có thể so sánh với Viễn Cổ Thiên Hoàng a. Nếu ngày sau trưởng thành, dù gặp phải cường giả Đẩu Thánh cũng có thể đánh một trận. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Người không phải nói Bích Xà Tam Hoa Đồng không có khả năng không chế ma thú có huyết mạch từ thời viễn cổ này sao?"

"Nếu như hôm nay nó có được thân thể thì ta cũng không thể không chế nổi nó, nhưng nó chỉ là một linh hồn, hơn nữa cũng không phải ta chủ động không chế nó, mà là nó muốn ở cùng với ta." Thanh Lâm bất đắc dĩ nói: "Thời viễn cổ, có hai ma thú loại xà có huyết mạch vương giả đứng đầu. Một là Viễn Cổ Thiên Xà, hai là Thôn Thiên Mãng, Cửu U Địa Minh Mãng bây giờ cũng chỉ là hậu huệ của bọn chúng mà thôi."

"Thôn Thiên Mãng?"

Nghe được cái tên này, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại. Hắn nhớ rằng, Thái Lâm sau khi tiến hóa sẽ trở thành Thôn Thiên Mãng này?

"Độc tố trong cơ thể chắc đã được giải quyết rồi chứ?" Tiêu Viêm lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn Thanh Lâm, hỏi.

Thanh Lâm gật đầu, cười hì hì đáp: "Thực lực hiện tại cũng đã đạt tới Nhật Tinh Đấu Tôn rồi. Nếu thi triển Bích Xà Tam Hoa Đồng thì thực lực có thể so với Tứ Tinh Đấu Tôn của ma thú loại rắn."

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, bích xà tam hoa đồng của nha đầu này quá kinh khủng rồi. Chưa kể đến việc có thể không chế được ma thú loại xà, mà chỉ cần linh hồn của Viễn Cổ Thiên Xà này thôi, ngày sau nếu có thể thuận lợi không chế thì cũng đã có được sức chiến đấu cường hãn không gì so sánh được.

"Nếu độc tố đã hóa giải, vậy thì đi thôi."

Tiêu Viêm phát tay, xoay người bước ra khỏi sơn động, nếu vấn đề của Thanh Lâm đã được giải quyết, như vậy tiếp theo, sẽ bắt đầu luyện chế thân thể cho Dược Lão.

-----oOo-----

Chương 1268: Thiên Giai đấu kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng khách rộng rãi, Dược lão ngồi ở ghế thủ vị, hai mắt khép hờ, linh hồn lực nhộn nhạo quanh người, làm cho không gian xuất xung quanh hơi vặn vẹo lên. Giờ đây, tuy linh hồn lực của Dược Lão vẫn chưa thể được như trước, nhưng phần linh hồn lực này lại làm cho người ta cảm giác bùng bùng sinh cơ, cô đọng hơn hẳn so với trước kia..

"Lão sư, căn nguyên hồn lực đã được khôi phục?"

Nhận được tin tức, Tiêu Viêm vội vã chạy đến phòng khách, liếc nhìn Dược Lão đang ngồi ở trên ghế thủ vị. Với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể cảm nhận được sự biến đổi linh hồn lực của Dược Lão, lập tức vui mừng nói.

Dược Lão chậm rãi mở mắt, nhìn Tiêu Viêm đang bước nhanh đến, gật đầu mỉm cười, nói: *"Dược hiệu của Kim Phẩm Hồn Anh Quả rất mạnh, căn nguyên hồn lực, đã khôi phục đến mức cao nhất."*

"Vậy việc luyện chế thân thể, hắn có thể tiến hành rồi chứ?" Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

"Luyện chế thân thể, còn cần rất nhiều loại nguyên liệu." Dược lão cười đáp. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Yên tâm, mấy năm nay, đệ tử đã tìm được đủ những loại dược liệu này rồi." Tiêu Viêm cười cười. Búng ngón tay, một cái bình ngọc xuất hiện. Trong bình ngọc, có một viên đan dược to như mắt rồng đang xoay tròn, một cỗ đan hương nồng đậm trào ra từ đó, làm cho tinh thần của bất kỳ ai người thấy cũng phải run lên sáng khoái.

"Đây là... Bát phẩm đan dược?" Phong tôn giả đang bước vào, nhìn thấy viên đan dược kia, trong mắt lão hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi.

"Án, chính là Bát Phẩm đan dược đã trải qua ngũ sắc đan lôi." Dược Lão chậm rãi gật đầu, một câu nói rõ quả đan dược trải qua đan lôi mấy màu, sau đó vui mừng nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Những năm nay, luyện dược thuật của con cũng không trì trệ chút nào a."*

"Ha ha, lão già này, ngươi cứ yên tâm đi, khi Tiêu Viêm lấy chức quán quân của đan hội, thì còn trẻ hơn ngươi năm đó vài tuổi." Phong tôn giả vuốt râu cười to.

"*Lão sư, đây là Sinh Cốt Dung Huyết đan.*" Tiêu Viêm búng nhẹ bình ngọc, nó từ từ bay tới trước mặt Dược Lão, sau đó lại tiếp tục lấy ra một chiếc bình khác. Trong bình này, có vài giọt máu màu thanh hồng, năng lượng tinh thuần đến đáng sợ trào ra từ bên trong.

"*Đây là tinh huyết của Thiên Yêu Hoàng, tuy khá ít, nhưng có thể sẽ có tác dụng lớn.*" Tiêu Viêm cười nói, Tinh huyết này chính là thứ được tinh luyện ra từ bộ hài cốt Thiên Yêu Hoàng đó.

"*Về phần khung xương, cũng đã có một bộ hài cốt của Đấu Tông đỉnh phong.*" Tiêu Viêm vung tay lên, một bộ thi thể lạnh như băng xuất hiện trong phòng khách, trong ba loại tài liệu, thứ hẳn không hài lòng nhất chính bộ hài cốt này. Nếu là lúc trước, hài cốt của Đấu Tông đỉnh phong đã đủ để làm cho hắn kinh hãi, nhưng lấy nhãn giới bây giờ của hắn, thứ này đã không thể làm Tiêu Viêm hài lòng nữa.

"*Ha ha, nếu là hài cốt thì ở chỗ ta có một bộ hài cốt của Tứ tinh Đấu Tôn.*" Phong tôn giả ở bên cạnh mỉm cười, tay áo phất lên, một cái quan tài làm bằng đá rơi âm xuống mặt đất. Trong quan tài, có một bộ hài cốt màu xám, mơ hồ có thể nhìn thấy ở trên thân thể, có một tầng ánh sáng mờ mờ đang lưu chuyển.

"*Đây là cữu gia năm xưa của ta, sau khi giết hắn, vì sợ không có ai nhặt xác hộ, nên ta giữ lại luôn.*"

Nghe Phong tôn giả tùy tiện nói, Tiêu Viêm không khỏi chặc lưỡi, xem ra mối thù giữa hai người cũng không nhỏ a, nếu không sao lại lấy luôn cả thi thể như vậy.

"*Ba loại tài liệu này, đều là những tài liệu tốt nhất để luyện chế. Hẳn có thể làm cho Dược Trần khôi phục lại thực đỉnh phong trước kia. Nhưng không biết liệu có thể đột phá Đấu Tôn, đạt đến cấp bậc đấu thánh không.*" Phong tôn giả vuốt râu trầm ngâm nói.

"*Rất khó!*"

Dược Lão lắc đầu, Đấu Tôn và Đấu Thánh, là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau. Đấu Tôn, nhìn khắp cả đại lục này thì có thể tính là cường giả nhất lưu. Còn Đấu Thánh, mới là tồn tại đứng trên đỉnh của kim tự tháp. Ở

Trung Châu này, cường giả Đấu Tôn tuy khá ít ỏi, nhưng cũng không phải là khó nhìn thấy, nhưng đấu thánh cường giả lại khác. Lây Tiêu Viêm làm ví dụ, hắn đến Trung Châu đã nhiều năm như vậy, lại chưa từng gặp một cường giả Đấu Thánh nào.

Tất nhiên là không tính lẫn vào di tích gặp phải bộ hài cốt Đấu Thánh kia rồi. Nó chẳng qua chỉ là một đạo tàn hồn của Đấu Thánh mà thôi, không thể đem ra so sánh được. Nhưng dù là một hài cốt đã mất đi sinh cơ cũng khiến cho các cường giả như Tiêu Viêm, Trích Tinh lão quỷ phải cực kỳ chật vật, từ đó mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhưng cũng nhờ vậy mà mới chân chính hiểu được sự kinh khủng của đấu thánh cường giả.

Cái cảnh giới kia, mới thực sự là có khả năng hủy thiên diệt địa.

"Nếu đã đủ tài liệu, vậy ngày mai bắt đầu động thủ, Dược Trần khôi phục lại thực lực lúc đỉnh phong thì Tinh Vẫn các mới không cần lo sợ hồn điện đến trả thù như giờ nữa. Hồn Điện bị ngươi hủy đi một phân điện, lúc trong di tích cũng bị ngươi tính kế, với phong cách làm việc của bọn chúng, tất nhiên sẽ không nuốt trôi cục tức này." Phong tôn giả trầm ngâm nói.

"Án"

Tiêu Viêm cùng Dược lão đều gật đầu, hiện giờ tuy mọi việc đều yên ổn, nhưng có thể thấy, chỉ là phút yên lặng trước cơn bão lớn mà thôi.

Sau khi trở về phòng, hắn ngồi xếp bằng trên giường, trầm ngâm một chút rồi lật bàn tay, ba cái xương sườn màu bạch ngọc, xuất hiện trong tay.

Ba cái xương sườn này, tất nhiên là thứ bẻ từ trên bộ hài cốt kia xuống, trên đó có ghi lại thiên giai đấu kỹ. Từ sau khi trở về Tinh Vẫn Các, vì việc giải độc cho Thanh Lan, cho nên đến giờ Tiêu Viêm vẫn chưa thể tìm hiểu. Hôm nay nghe được Phong tôn giả nói về việc trả thù của Hồn điện, làm cho trong lòng hắn cảm thấy áp lực, đối diện với một thế lực khổng lồ như vậy, việc đầu tiên phải làm là đề thăng sức chiến đấu của mình.

Mà biện pháp đề thăng sức chiến đấu tốt nhất, tất nhiên là tu luyện cao giai đấu kỹ, và thiên giai đấu kỹ trong truyền thuyết là mạnh mẽ nhất. Cho đến tận bây giờ, Tiêu Viêm vẫn chưa thể quên được uy lực của đấu kỹ này khi bộ hài cốt kia thi triển.

Xương sườn trong tay, cảm giác mát lạnh truyền tới, không hề có sự thô ráp của xương cốt, giống như thứ đang cầm là ngọc thạch vậy, trơn nhẵn mà lạnh lạnh, tạo cho người ta một cảm giác rất thoải mái.

Trên xương sườn, chứa đầy những văn tự kỳ dị, loại văn tự này, rất là huyền ảo, khi nhìn vào có cảm giác mờ mịt.

Tiêu Viêm cẩn thận đem xương sườn xem xét từ đầu đến cuối, ghi nhớ toàn bộ văn tự kỳ dị này vào trong đầu, nhưng không có cách nào hiểu được.

"Xem ra không thể dùng phương pháp bình thường được." Trên mặt Tiêu Viêm lộ ra nét suy tư, sau một lúc, đưa xương sườn lên chạm vào trán, linh hồn lực trào ra, nhưng khi đụng vào xương sườn thì bị bắn ngược trở lại. Hắn ngẩn ra, sau đó thở ra một hơi.

"Thì ra mặt ngoài của xương sườn có phong ấn."

Hiểu ra điểm này, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, ngọn lửa màu nâu tím trào ra từ lòng bàn tay, sau đó vây quanh ba cái xương sườn màu bạch ngọc, nhiệt độ kinh khủng, làm cho không khí trong phòng nhanh chóng trở nên nóng bức.

"Tư tư!"

Hỏa diễm kinh khủng điên cuồng thiêu đốt xương sườn, nhưng mà ba cái xương sườn nhìn như yếu ớt này lại không hề bị tổn hao gì, thậm chí đến cả màu sắc cũng không có nửa điểm biến đổi.

Đối với việc này, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy kinh ngạc, nếu phong ấn do Đấu Thánh bố trí có thể dễ dàng phá giải như vậy thì cũng quá hài hước rồi.

Ổn định lại tâm tình, Tiêu Viêm cũng không vội vàng, tiếp tục để Tam Thiên Liên Tâm hỏa thiêu đốt ba cái xương sườn. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Trong căn phòng, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, trong ba khúc xương sườn cũng tản ra một vàng sáng như có như không.

Tình hình này kéo dài từ hoàng hôn đến tận đêm khuya. Trong mấy canh giờ, dưới sự thiêu đốt điên cuồng của Tam Thiên Liên Tâm hỏa, ba cái xương sườn cũng từ từ phát sinh biến hóa. Màu bạch ngọc lúc trước đã từ từ nhạt đi, trở thành một màu ám kim âm trầm. Khi nhìn kỹ, có thể thấy vàng sáng màu ám kim đang phát tán một vào dao động nhỏ.

"Xuy!"

Trong căn phòng yên tĩnh, đột nhiên vang lên một loạt tiếng động kì lạ. Đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm cũng từ từ mở ra, nhìn vào trong ngọn lửa trước mặt, hấn ngẩn ngơ.

Lúc này, thứ trong ngọn lửa đã không còn hình dạng của xương sườn nữa, mà chỉ thấy một khối dịch thể màu ám kim. Dịch thể chậm rãi lưu động trong ngọn lửa, nó dường như có linh trí của riêng mình, thỉnh thoảng lại ngưng tụ thành một vài loại hình thù kỳ quái.

"Đây là hình dạng sau khi phá bỏ phong ấn ư?"

Tiêu Viêm nói khẽ một tiếng, hơi chần chừ một lát, sau đó hít sâu một hơi, vươn tay thò vào bên trong ngọn lửa, chạm đến chất lỏng màu ám kim kia..

"Tư tư!"

Ngón tay vừa chạm vào trong chất lỏng thì nó liền xảy ra biến hóa. Chỉ thấy khối chất lỏng này đột nhiên nhuyễn động, sau đó bám chặt trên ngón tay Tiêu Viêm, trong nháy mắt đã đem cả bàn tay bao phủ.

"Tê!"

Chất lỏng màu ám kim bao phủ cả bàn tay phải, một cảm giác đau đớn không cách nào hình dung truyền tới, làm cho khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng trở nên co giật. Bàn tay bị chất lỏng này bao phủ còn hơi vắn vẹo, mờ hồ nghe được cả âm thanh của xương cốt bị đè nén.

"Bàn tay sẽ bị phế!"

Cảm giác đè nén càng lúc càng mạnh, khi mà Tiêu Viêm nghĩ rằng bàn tay mình sẽ sắp bị phế đi thì sự đau nhức bỗng nhiên biến mất, chất lỏng màu

ám kim kia thấm vào tay hấn như nước mưa thấm đất, như thể nó chưa từng xuất hiện trên đời vậy

Nhìn cảnh kỳ dị này, Tiêu Viêm còn chưa kịp ngạc nhiên, thì trong đầu bỗng âm âm chấn động, trong mắt mơ hồ lóe lên quang mang màu ám kim, mà trong miệng cũng lâm bâm vài tiếng như có như không.

"Đây là..... Đại Thiên Tạo Hóa chương!"

-----oOo-----

Chương 1269: Tạo Hóa Thánh Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ám!"

Một tiếng nổ mạnh vang lên từ tận sâu trong óc Tiêu Viêm, đồng thời linh hồn cũng phải chịu sự chấn động mãnh liệt, tầm mắt hấn dần trở nên mơ hồ, đến khi phục hồi tinh thần lại thì mới phát hiện bản thân đã xuất hiện trong một không gian kỳ dị.

Khoảng không gian này không rộng lớn, hoàn toàn trống rỗng không một chút sức sống. Ánh mắt Tiêu Viêm quan sát xung quanh, rồi dừng ở vị trí trong không gian hư vô. Tại đó, có một thân ảnh cực kỳ bình thường đang đứng chấp tay, Tiêu Viêm dường như không thể cảm nhận được một chút dấu hiệu của sự sống hay đấu khí từ người này, hấn còn bình thường hơn so với một người bình thường nhất.

Nhưng loại cảm nhận từ thị giác này lại khiến hấn càng thêm cẩn thận, người bình thường sao có thể xuất hiện tại địa phương kỳ dị này được. Nếu hấn đoán không sai, người này chính là vị Đấu Thánh trong di tích kia, chủ nhân chân chính của Đại Thiên Tạo Hóa chương.

"Nơi này hấn là một không gian ký ức ẩn tàng trong đấu kỹ, mà người trước mặt cũng không phải là cường giả Đấu Thánh thật sự mà chỉ là một phần trí nhớ của hấn."

Nhìn bóng người này, với kinh nghiệm của Tiêu Viêm bây giờ, tự nhiên

hắn sẽ không gấp gáp mà đánh rần động cỏ, thăm dò chi tiết của người này trước rồi tính.

Đúng như Tiêu Viêm đoán, bóng người này còn chẳng thèm nhìn Tiêu Viêm lấy một lần, giọng nói bình thản như nước chậm rãi vang lên trong không gian.

"Đại Thiên Tạo Hóa Chương, đấu kỹ Thiên Giai cấp thấp, do bốn tọa dùng công sức cả đời dung hợp rất nhiều loại đấu kỹ mà sáng chế ra. Bộ chương pháp này chú trọng đến từ tạo hóa, lấy chương phá thiên, lấy lực đánh vỡ vạn vật."

Nghe được giọng nói tự thuật bình thản này, ánh mắt Tiêu Viêm càng ngày càng sáng lên.

"Thiên Giai đấu kỹ, thoát tục siêu thánh, có thể tìm được bí mật bốn tọa giấu bên trong hài cốt, coi như là người có duyên, chính vì vậy nên người mới bị Kim Linh Tiên rèn luyện bàn tay. Nhớ kỹ, Đại Thiên Tạo Hóa Chương phải sử dụng bàn tay đã bị rèn luyện mới có thể thi triển thành công, nếu không chắc chắn sẽ bị phản phệ!"

Nghe được lời này, Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt nghĩ lại, thì ra trận đau nhức vừa rồi là do cái gọi là Kim Linh Tiên này đang thay đổi bàn tay của mình.

"Không hổ là Thiên Giai đấu kỹ, phải cần quá trình dài dòng như vậy mới có thể nhận được truyền thừa đầy đủ."

Tiêu Viêm kinh ngạc lắc đầu, nếu như hắn bỏ qua bước rèn luyện này, cho dù có tập xong Đại Thiên Tạo Hóa chương thì sợ rằng cũng không dám thi triển nó.

"Đại Thiên Tạo Hóa chương, sở hữu tạo hóa lực..."

Song song với giọng nói bình thản này, đạo thân ảnh kia cũng đột nhiên bộc phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt mà thân thể cũng dần trong suốt, lộ ra kinh mạch lộ tuyến vô cùng rõ ràng. Bên trong các kinh mạch có một tia năng lượng màu vàng lợt đang chuyển động nhanh chóng theo một lộ tuyến khá kỳ quái.

"Đây cũng là lộ tuyến kinh mạch để tu luyện Đại Thiên Tạo Hóa Chương!"

Nhìn một màn này, trong mắt Tiêu Viêm tràn ngập sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng chú tâm ghi nhớ lộ tuyến vận hành năng lượng đó.

Lộ tuyến kinh mạch kia chỉ tuần hoàn vài lần rồi dần dần mờ đi, nhưng cũng may, Tiêu Viêm đã nhớ kỹ lộ tuyến này rồi.

Song song với việc những lộ tuyến kinh mạch biến mất, quang mang trên đạo thân ảnh kia cũng dần tiêu tán, mà hào quang màu ám kim ở bàn tay còn lại chợt bộc phát, xuất ra một chưởng mạnh mẽ đánh thẳng lên bầu trời.

"Bành!"

Một chưởng này ẩn chứa năng lượng thật đáng sợ, giống như gió bão vừa quét qua, một vòng xoáy ánh sáng màu đen hình thành dưới chưởng của đạo nhân ảnh đó.

Vòng xoáy hình thành rồi khuếch tán ra nhanh như chớp, khiến không gian xung quanh sụp đổ trong nháy mắt. Nguồn truyện:

Nhìn vòng xoáy màu đen khuếch tán, Tiêu Viêm cũng phải hít sâu một hơi, nhưng hắn cũng không hề kinh hoảng mà lại khom mình thi lễ với bóng người đứng trong không gian màu đen kia.

"Tạo Hóa Thánh Giả, nhớ kỹ, đây là tên bốn tọa!"

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại như tiếng sấm mạnh mẽ vang lên trong đại não của Tiêu Viêm, mà đạo thân ảnh kia lại càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Hình ảnh cuối cùng của một đời Đấu Thánh dần dần biến mất mà không để lại bất cứ dấu tích gì...

Tiêu Viêm lặng lẽ cúi đầu, cứ để mặc cho vòng xoáy đen nhánh kia đánh đến, đem thân thể hắn xé rách.

Trong phòng, đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm chợt mở ra, hắn thở một hơi dài, thì thào nói: *"Tạo Hóa Thánh Giả..."*

Thanh âm thì thảo nhỏ dần, một lát sau, Tiêu Viêm cũng hoàn toàn thanh tĩnh lại. Dường như ngay lập tức, hắn nhìn về phía tay phải của mình, mơ hồ thấy được nơi đó bao phủ một tầng hào quang màu ám kim, giống như kim loại vậy.

Đề tâm hồn chìm vào trong thể nội, sau đó cử động tay phải, Tiêu Viêm kinh ngạc phát hiện ra bàn tay của mình đã được khai thác một số kinh mạch cực nhỏ và rất bí ẩn, những kinh mạch này nối liên tiếp giống như một vòng tuần hoàn kỳ dị, trông vô cùng thần kỳ.

Nhìn vào những kinh mạch này rồi suy nghĩ một chút, Tiêu Viêm phát hiện ra trong lộ tuyến vận hành kinh mạch thì những kinh mạch này nằm đúng vị trí máu chốt nhất. Nói cách khác, nếu như không có những kinh mạch này dẫn đường mà cứ cố gắng thi triển Đại Thiên Tạo Hóa chương sẽ chỉ khiến cho năng lượng không lồ tụ tập trong lòng bàn tay nhưng lại không có cách nào giải phóng được, điều này giống như một quả bóng được com căng hết cỡ, sớm muộn gì cũng nổ cái "bùm". Đến lúc đó, sợ rằng cả tay lẫn người thi triển đều sẽ nát như tương.

"Thì ra bởi vì nguyên cơ đó nên chỉ khi bàn tay trải qua sự rèn luyện của Kim Linh Tiên mới có thể thi triển được." Tiêu Viêm thầm than, trong lòng không khỏi giật mình. Không hổ là một cường giả Đấu Thánh, vậy mà có thể sáng tạo ra phương pháp kỳ dị bậc này, kinh mạch trong cơ thể phải lên tới ngàn vạn cái, tính cả một vài kinh mạch bí ẩn nữa thì con số này không thể đếm nổi, có thể từ trong đó tìm được những kinh mạch hữu dụng để khai thác, việc này đâu phải là chuyện đùa.

"Không biết liệu ta có thể thi triển được Đại Thiên Tạo Hóa chương không nữa?"

Trong mắt Tiêu Viêm như đang có một ngọn lửa thiêu đốt, trước đây hắn đã được tận mắt chứng kiến uy lực của một chương này trong di tích viễn cổ, lúc đó có không ít cường giả nhưng cũng đều bị mất mạng bởi chương này, thậm chí nếu không phải bọn họ trốn nhanh thì sợ rằng kết quả cũng khó liệu.

Ngay từ ngày đó Tiêu Viêm đã thèm nhỏ dãi đối với Đại Thiên Tạo Hóa chương này rồi. Đến nay, khi công pháp tu luyện đã tới tay thì làm sao hắn có thể bình tĩnh được cơ chứ!

Xoa xoa đôi tay, Tiêu Viêm nhảy từ trên giường xuống, đứng thẳng trong phòng, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi vận chuyển đẩu khí theo lộ tuyến kinh mạch ghi nhớ trong đại não.

Mới bắt đầu, Đẩu khí vận chuyển vẫn còn chậm rãi, hơn nữa lộ tuyến cũng khá rườm rà, trong lúc vận chuyển có vài lần sai lầm nhưng do Tiêu Viêm phản ứng nhanh, ngay khi phát hiện liền để Đẩu khí tán đi ngay lập tức nên tuy thất bại cũng không tạo nên tổn thương gì.

Tuy nhiên, sau vài lần thất bại, Tiêu Viêm cũng dần thành thạo, chỉ khoảng 1 giờ sau, rút cục cũng thành công hoàn thành một lần tuần hoàn kinh mạch.

Vào khoảnh khắc hoàn thành vận chuyển, cánh tay Tiêu Viêm run mạnh, trong lòng bàn tay phải sáng lên quang mang màu ám kim. Bất chợt, hấn khiếp sợ phát hiện ra đẩu khí trong cơ thể bị rút đi như thủy triều, mà nơi đẩu khí dồn đến chính là lòng bàn tay phải của hấn.

"Đẩu khí tiêu hao thật kinh khủng!"

Với tốc độ tiêu hao này, kể cả thực lực như Tiêu Viêm cũng phải biến sắc, Thiên Giai đấu kỹ này đúng là một ông vua ăn không biết no!

Tùy theo trong lòng bàn tay Tiêu Viêm hội tụ càng nhiều đẩu khí, quang mang màu ám kim cũng càng lúc càng mạnh. Sau một lúc lâu, khi nó đạt tới đỉnh điểm, một giọt hắc mang lặng lẽ xuất hiện ở trung tâm vòng sáng.

Hắc mang hiện lên, lập tức bùng phát một lực hút kinh khủng. Trong nháy mắt, quang mang màu ám kim xung quanh bị cắn nuốt hết, mà hắc mang cũng từ từ mở rộng ra.

"Năng lượng thật đáng sợ..."

Phải trực tiếp thi triển Đại Thiên Tạo Hóa chương, Tiêu Viêm mới có thể hoàn toàn hiểu được sự khủng bố trong đó. Hấn chợt biến sắc, bởi nơi này chính là Tinh Vãn Các, mà xung quanh phòng của hấn còn có các trưởng lão Tinh Vãn Các cùng đệ tử. Nếu chương này được đánh ra thật, chỉ sợ trong bán kính trăm mét xung quanh, không còn một ai có thể sống sót.

Nhận thấy điều này, trên trán Tiêu Viêm lập tức túa ra mồ hôi lạnh. Hấn

hít sâu vài cái, mạnh mẽ ngăn cản việc đấu khí trong cơ thể đang dồn tới, bàn tay hấn chột nắm khế, mà hắc mang lớn cỡ hạt đào trong tay của hấn sau khi run rẩy một chút thì rút cục cũng từ từ nhạt dần dưới ánh mắt khiếp đảm của Tiêu Viêm, một lần nữa hóa thành đấu khí tràn vào trong cơ thể.

Cảm thụ được đấu khí không lò trong cơ thể đang dần hồi phục lại, đến lúc này Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm. Lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn tay phải của mình, một lát sau mới nhếch miệng cười, bởi vì tất cả những điều cần thiết để tu luyện Đại Thiên Tạo Hóa chương đều được Tạo Hóa Thánh Giả thay hấn chuẩn bị hết rồi, vì vậy tốc độ cần thiết để nắm giữ Thiên Giai đấu kỹ này sẽ vượt xa tất cả các đấu kỹ khác, không thể không nói, đây chính là một phúc duyên vô cùng lớn.

"Đại Thiên Tạo Hóa chương, ha ha, không biết lần sau, khi gặp lại Trích Tinh lão quỷ, để lão thấy đấu kỹ này sắc mặt lão sẽ như thế nào đây?"

Tiêu Viêm vừa xoa bàn tay phải vừa mỉm cười, trong mắt lóe lên hàn quang. Lần sau gặp lại, Đại Thiên Tạo Hóa chương chắc chắn chính là lưỡi hái lấy mạng lão quỷ đó!

-----oOo-----

Chương 1270: Thân thể hoàn mỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hậu sơn Tinh Vẫn Phong, trong thạch tháp.

"Lão sư, việc luyện chế thân thể sẽ bắt đầu ngay bây giờ, người chuẩn bị chưa?" Tiêu Viêm đem bộ hài cốt Tứ tinh Đấu Tôn lấy từ chỗ Phong tôn giả để lên trên mặt đá, sau đó đưa mắt nhìn Dược lão bên cạnh, hỏi.

"Ừm." Dược lão nghiêm túc gật đầu. Giờ phút này, dù lấy định lực của lão cũng không thể bình tĩnh nổi.

"Phong lão, việc luyện chế thân thể và dung hợp lần này có thể cần một đoạn thời gian dài. Trong lúc đó, không thể để bất kỳ ai tiến vào trong thạch tháp." Tiêu Viêm đảo mắt nhìn qua đám người Phong tôn giả bên cạnh, trầm giọng nói.

"Yên tâm, sau khi các người bắt đầu, Tinh Vãn Các sẽ tiến vào trong trạng thái phòng bị. Những cường giả đang ở bên ngoài cũng sẽ được triệu hồi về." Phong tôn giả nghiêm túc gật đầu. Chỉ cần Dược lão khôi phục lại thực lực tại thời kỳ đỉnh phong thì lúc đó Tinh Vãn Các sẽ có thể phát triển một cách nhanh chóng. Đến lúc đó, dù đối mặt với sự trả thù của Hồn điện thì cũng có lực để chống đỡ, bởi vậy tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, từ từ bình ổn lại tâm tình. Một lát sau, hắn hít sâu một hơi, búng tay bắn bình ngọc đựng Sinh Cốt Dung Huyết đan về phía Dược lão. Đối với việc này, Dược lão tự nhiên cũng không có gì kinh ngạc, lão không chút chần chừ đưa bàn tay bắt lấy bình ngọc, trong lòng vừa động, một luồng linh hồn lực bay ra, xoay xung quanh người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hai người Tiêu Viêm cùng Dược lão đã bắt đầu, đám người Phong tôn giả và Tiểu Y Tiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng lặng lẽ rời khỏi thạch tháp.

Mọi người rời đi cũng không làm Tiêu Viêm phân tâm, sắc mặt hắn cực kỳ nghiêm túc điều khiển luồng linh hồn bên cạnh, sau đó vờ một chương xuống bộ hài cốt trên mặt đá, đem luồng linh hồn kia đưa vào trong.

"Lão sư, con sẽ luyện chế thân thể trước, một khi thành công, người phải lập tức tiến vào trong đó, hoàn thành bước dung hợp này."

Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, bàn tay nắm lại, một cái bình ngọc xuất hiện. Tiên huyết hai màu thanh hồng chậm rãi lưu chuyển trong bình, phát tán ra dao động năng lượng kinh người, làm cho không gian xung quanh cũng phải chấn động không thôi.

Lần này vì luyện chế thân thể cho Dược lão, những thứ Tiêu Viêm chuẩn bị đều là tài liệu tốt nhất. Bởi vậy, mức độ khó khăn khi luyện chế cũng sẽ vượt xa lần trợ giúp Thiên Hỏa tôn giả luyện chế thân thể.

"Đi!"

Búng tay dẫn dắt, tiên huyết hai màu thanh hồng bắn mạnh ra khỏi bình ngọc, cuối cùng rơi lên bộ hài cốt màu xám trắng. Nhất thời, một luồng

khói trắng bùng phát, âm thanh két két vang lên không ngừng.

"Tư tư!"

Tiên huyết thấm vào trong hài cốt, màu thanh hồng lan ra nhanh chóng. Chỉ trong chớp mắt, màu sắc của bộ hài cốt đã biến đổi từ xám trắng sang thanh hồng. Bên trong hài cốt cũng truyền ra dao động năng lượng cực kỳ nồng đậm.

Thấy vậy, Tiêu Viêm nhấc tay lên, hài cốt màu thanh hồng tự động phiêu phù lên không trung. Cánh tay huy động, ngọn lửa nâu tím lập tức trào ra bao bọc lấy hài cốt. Yêu hoàng huyết tinh khá bá đạo nên rất khó dung hợp, vì thế, hắn phải sử dụng dị hỏa thiêu đốt những năng lượng ở sâu trong mỗi đốt xương, như vậy mới thực sự có thể đem năng lượng kinh người trong hài cốt hấp thu.

Nương theo hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, trên hài cốt cũng hiện lên một cái lồng màu xanh hồng, nhưng dù như vậy thì nhiệt độ vẫn thấm vào bên trong, làm bề mặt hài cốt sinh ra từng luồng bọt khí nhỏ, thỉnh thoảng lại vỡ ra, làm năng lượng nồng hậu tràn ra bên ngoài..

Loại thiêu đốt tôi luyện này là cả một quá trình dài dòng nhằm chán, bởi vậy phải duy trì liên tục gần một ngày, đôi mắt đang khép hờ của Tiêu Viêm mới chậm rãi mở ra. Lúc này, màu xanh hồng trên hài cốt đã trở nên mờ tối hơn rất nhiều, không còn rõ ràng như trước nữa. Tiêu Viêm cũng hiểu được, thay đổi này là do năng lượng được hỏa diễm tinh luyện nên đã thấm thấu vào trong hài cốt.

"Hô..."

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua Dược lão bên cạnh, lão cũng đang mỉm cười gật đầu. Khống hỏa chi thuật của Tiêu Viêm bây giờ đã tinh tiến rất nhiều so với trước kia, thậm chí đã chẳng thua kém lão bao nhiêu. Điều này khiến cho Dược lão thực sự cảm thấy vui mừng, tuy nói lão đánh giá cao thực lực của Tiêu Viêm, nhưng dù sao lão cũng là một Luyện Dược sư, trình độ luyện dược của đệ tử mới là thứ lão quan tâm nhất.

Nhìn thấy vẻ vui mừng của Dược lão, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, đang muốn thu lại hỏa diễm, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hắn chần chờ

một chút rồi chậm rãi đi về phía hải cốt, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Dược lão, bẻ gãy cánh tay phải của hải cốt.

"Ách?"

Nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, Dược lão sửng sốt, có chút không hiểu được.

"*Thử cái này xem.*" Tiêu Viêm mỉm cười, lấy ra cánh tay phải của hải cốt Đấu Thánh đoạt được trong di tích viễn cổ, sau đó nối vào bả vai hải cốt. Tuy rằng không được phù hợp cho lắm, nhưng khi được Tiêu Viêm dùng hỏa diễm chỉnh sửa, hai bộ phận đã nhanh chóng khớp lại với nhau.

"*Cánh tay của Đấu Thánh?*"

Dược lão nhãn lực phi phàm, vừa thấy cánh tay màu bạch ngọc này, sắc mặt lão nhanh chóng biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

"*Án, lấy được từ trong di tích viễn cổ.*" Tiêu Viêm cười gật gật đầu, nói: "*Mặc kệ thứ này có dùng được hay không, nhưng về độ cứng rắn thì không thể bàn cãi.*"

Độ cứng rắn của bộ hải cốt Đấu Thánh kia, Tiêu Viêm đã từng tận tay ném thử. Thứ này tất có chỗ bất phàm, nhưng hắn không có ý định để lại cho mình dùng, hơn nữa hắn muốn dùng cũng không dùng được, hắn không có khả năng vì thứ này mà đem cánh tay phải của mình chặt bỏ rồi sau đó nối lại. Làm như vậy có lưu lại di chứng gì không, hắn cũng không rõ ràng lắm, nhưng nếu như có, vậy cái được không thể bù cho cái mất, mà Dược lão hiện giờ lại không có sự lo lắng này. Lão vốn không có thân thể, khi linh hồn tiến nhập vào trong thân thể thì sẽ hoàn toàn dung hợp lại với nhau, cánh tay này về sau cũng sẽ hoàn toàn thuộc về lão.

Dược lão hơi gật đầu, việc luyện chế thân thể mà lại lắp đặt cánh tay của đấu thánh vào, lão cũng chưa bao giờ nghe nói qua, nhưng nếu là vật của Đấu Thánh thì chắc sẽ có hiệu dụng không nhỏ, nói không chừng, ngày sau còn có cơ hội đột phá Đấu Thánh.

Đem cánh tay của Đấu Thánh nối vào hải cốt, tiếp theo Tiêu Viêm dùng Tam Thiên Liên Tâm hỏa rèn luyện nó một phen, đợi đến khi cánh tay cũng hải cốt nối lại đến hoàn mỹ mới thỏa mãn gật đầu.

Trải qua thời gian dài tôi luyện, bộ hài cốt đã thay đổi hoàn toàn. Cả người đều là hai màu xanh hồng, tuy cánh tay phải lúc trước là màu bạch ngọc, nhưng khi nổi vào cũng bị nhiễm hai màu đó một chút, cộng với sự thiêu đốt của Tam Thiên Liên Tâm hỏa, chúng đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau. Nguồn truyện:

"Lão sư!"

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng, trầm giọng quát lên.

"Án."

Dược lão gật đầu, lấy nhãn lực lão luyện của lão, tự nhiên hiểu được bây giờ là thời cơ tốt nhất. Lão lập tức lấy ra viên Sinh Cốt Dung Huyết đan trong bình ngọc, sau đó nuốt vào bụng, thân hình nhanh chóng hóa thành một đạo ánh sáng mờ ảo, tiến vào trong hài cốt.

"Bành!"

Khi linh hồn Dược lão vừa tiến nhập vào bên trong được một lát, hài cốt nhất thời rung mạnh lên, ở trong hốc mắt có những tia sáng từ từ ngưng tụ. Mà ngay tại lúc này, năng lượng kỳ dị kinh khủng trào ra từ hài cốt, cùng với loại năng lượng này, trên hài cốt bắt đầu sinh ra huyết nhục một cách thần kỳ. Thần diệu bậc này, tự nhiên là công hiệu do Sinh Cốt Dung Huyết đan mang lại.

"Lão sư, đứng vững!"

Nhìn huyết nhục đang nhanh chóng cấu tạo, sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm ngưng trọng. Quát khễ một tiếng, ngọn lửa màu nâu tím bao lấy hài cốt, nhanh chóng thiêu đốt.

Khi bị ngọn lửa này thiêu đốt, những vùng huyết nhục thừa ra đều biến thành thành tro tàn, nhưng năng lượng kỳ dị kinh khủng kia lại tiếp tục trào ra, làm cho tốc độ sinh ra huyết nhục càng lúc càng nhanh. Sau đó, mờ hồ có thể nhìn thấy được một bóng người không rõ ràng do huyết nhục tạo thành.

Thieu đốt cùng với sinh trưởng, cứ giằng co như vậy gần mười canh giờ, phần huyết nhục kia rốt cục cũng thành hình dưới sự thieu đốt của hỏa diễm.

Theo bộ da thành hình, ngay lúc này, hài cốt trên thềm đá cũng triệt để hóa thành hình người. Tiếp theo là bước Dược lão dung hợp cùng với thân thể, khi hoàn thành thì chính là lúc Dược tôn giả kinh diễm cả đại lục trước kia, có lại thân thể của chính mình.

Dục hỏa trùng sinh!

Cùng lúc đó, trong một thâm thâm sơn ở Tây Vực Trung châu, có một cự điện hắc sắc giống như viễn cổ mãnh thú đang nằm cuộn mình, nó mơ hồ tản một năng lượng đáng sợ làm cho trái tim của người ta lạnh lẽo.

"Phốc!"

Đột nhiên, khói đen ùn ùn tuôn ra trong đại điện, một lát sau, hắc vụ ngưng tụ, hóa thành một đám thân ảnh màu đen. Những thân ảnh màu đen này đứng trên bầu trời, có thể cảm nhận được khí tức âm lãnh cường hãn bao phủ cả một mảnh thiên địa.

"Cung nghênh cứu thiên tôn!"

Đông đảo bóng người đang đứng, bỗng quỳ xuống ngay trên bầu trời, cung kính lên tiếng, thanh âm vang vọng cả một góc trời.

Khi những bóng đen kia quỳ xuống thì không gian bỗng từ từ vặn vẹo. Một lát sau, một đạo thân ảnh màu lam chậm rãi xuất hiện, giọng nói thản nhiên cũng vang lên theo đó.

"Nhớ rõ nhiệm vụ lần này không?"

"Diệt Tinh Vãn Các, bắt Tiêu Viêm cùng Dược Trần"

Những tiếng hét lớn gần như vang lên cùng lúc.

"Án... xuất phát thôi."

Lam sắc thân ảnh khẽ gật đầu, bàn chân nhẹ đạp hư không, thân hình rung

lên, từ từ biến mất.

Khi Lam sắc thân ảnh biến mất thì đầu lĩnh của đám hắc y nhân là một vị lão giả cũng ngẩng đầu lên, không ngờ đó lại là Trích Tinh lão quỷ. Lúc này, ánh mắt của lão hướng về hướng bắc, trên khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn.

"Tiêu Viêm, để lão phu xem lần này còn ai có thể cứu nổi ngươi!"

-----oOo-----

Chương 1271: Cốt tủy Đấu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong Thạch tháp.

Tiêu Viêm nhìn thân ảnh già nua đôi mắt đang nhắm nghiền bên trong ngọn lửa, khi thấy không có biến cố gì thì mới thềm khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hiện giờ, luyện chế thân thể đã thành công, bước kế tiếp đã không còn gì quan hệ đến Tiêu Viêm nữa. Chỉ cần Dược lão thích hợp với thân thể này, như vậy ông đã có thể sống lại một cách chân chính.

Lau trán đầy mồ hôi lạnh. Đã nhiều ngày luyện chế thân thể không ngừng nghỉ một giây nào, đối với Tiêu Viêm mà nói thì cũng đã tạo thành một áp lực rất lớn. Chẳng qua đan dược trong nạp giới của hắn rất nhiều nên mới có thể kéo dài được thời gian chịu đựng tương ứng, đến lúc này mới thuận lợi vượt qua.

"Lão sư, chuyện kế tiếp liền phải trông vào ngài rồi..."

Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thào, sau đó lập tức ngồi xếp bằng ở bên cạnh thềm đá, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại tiến vào trạng thái tu luyện, bắt đầu khôi phục tiêu hao không lồ do một thời gian dài tạo nên.

Mà sau khi Tiêu Viêm đi vào trạng thái tu luyện, bên trong Thạch tháp liền một lần nữa lâm vào yên tĩnh. Duy nhất chỉ có thanh âm trầm trầm của ngọn lửa bùng cháy vang lên tạo thành một tiết tấu bình thản.

Một lần Tiêu Viêm khẽ nhắm mắt tu luyện nháy mắt đã trôi qua nửa ngày. Đợi đến khi đầu khí tiêu hao hoàn toàn khôi phục hẳn thì hắn mới chậm rãi mở mắt. Trong đôi ngươi đen nhánh có tinh quang nhàn nhạt lướt qua rồi chợt quy về yên lặng.

Sau khi khôi phục, việc đầu tiên Tiêu Viêm làm là nhìn lên thêm đá, vẫn thấy đôi mắt Dược lão đang nhắm nghiền như trước, không có chút động tĩnh nào.

Thấy thế, Tiêu Viêm cau mày nhưng vẫn không bối rối. Đây chỉ là chuyện bình thường mà thôi. Thân thể này không phải vật thường, Dược lão muốn dung hợp với nó hoàn toàn thì cũng không thể cứ muốn là thành công dễ dàng như vậy được.

"Hiện giờ thực lực của ta vẫn dừng ở Đấu Tôn nhất tinh như trước, chẳng qua vài lần đại chiến cũng cho ta thu hoạch được không nhỏ nên xem như đã đạt cấp Đấu Tôn nhất tinh đỉnh..."

Rút lại tâm tư, Tiêu Viêm lại lâm vào trầm tư. Sau khi cắn nuốt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, mặc dù dẫn đến thực lực tăng vọt nhưng tốc độ lên cấp chóng mặt ấy qua đi thì tiến độ tu luyện của Tiêu Viêm đã hồi phục trở lại như bình thường. Dựa theo tốc độ này mà tu luyện một cách đường đường chính chính, nếu Tiêu Viêm muốn đạt tới Đấu Tôn nhị tinh thì e rằng còn phải cần thêm thời gian nửa năm. Nhưng hiện giờ thù oán của hắn và Hồn Điện càng ngày càng sâu, sẽ còn nhiều lần giao chiến nữa... Tuy nói đến giờ vẫn bình yên vô sự nhưng hắn cũng hiểu được cường giả chân chính của Hồn Điện còn chưa xuất tướng. Đến lúc bọn chúng đi ra thì cũng là lúc hắn gặp tai ương ngập đầu. Cho nên dưới sức ép của ngọn núi lớn Hồn Điện này, hắn phải nhanh chóng nâng cao thực lực của chính mình.

Đối với Tiêu Viêm mà nói, biện pháp nâng cao thực lực nhanh nhất thì không thể nghi ngờ, chính là phải thôn phệ Di hỏa. Nhưng hiện giờ hắn đã thu được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn những loại khác thì vẫn không có nửa phần tin tức. Hải Tâm Diễm của Mộ Cốt lão nhân kia sớm đã làm Tiêu Viêm thêm nhỏ dãi nhưng từ khi tiến vào Đấu Tôn đến giờ, lão gia hỏa này vẫn tựa như đang mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện trước mặt hắn. Bởi thế chuyện này đã đoạn tuyệt chủ ý cướp đoạt Hải Tâm Diễm của Tiêu Viêm.

"Huân Nhi..."

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve nấp giới, một lúc sau chợt ngẩn người rồi cong tay bung ra, mấy bản vẽ cổ xưa lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay. Ba mảnh bản đồ cổ xưa này tự nhiên là một phần của tám bản đồ thần bí mà năm đó Tiêu Viêm chiếm được, phía trên có ghi lại tin tức của loại Di hỏa xếp hạng ba – Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Theo sau thực lực mạnh mẽ hiện tại, Tiêu Viêm hiểu rõ sự cường hãn và độ quý hiếm của những loại Di hỏa xếp hạng phía trên Di Hỏa Bảng. Tịnh Liên Yêu Hỏa này nổi danh nhờ vào sự thần bí, dù là Dược lão cũng chưa hề thấy qua nó lần nào. Mấy năm nay Tiêu Viêm cũng đọc qua nhiều loại tư liệu, nhưng trước sau vẫn không có nửa phần tình báo về Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nếu không phải có cổ đồ trong tay làm chứng thì Tiêu Viêm đã hoài nghi trong trời đất có thực sự tồn tại cái gọi là Tịnh Liên Yêu Hỏa này hay không?

"Ba mảnh bản đồ... Vậy mà không nhìn ra được gì!"

Tiêu Viêm bày ba mảnh cổ đồ bị tàn phá trước mặt. Sau khi quan sát tỉ mỉ một hồi lâu nhưng vẫn phải bất đắc dĩ lắc đầu như cũ. Đại lục Đấu Khí vô cùng rộng lớn, địa hình ghi lại trên tám bản đồ này đến tột cùng cũng không thể nhận ra là nơi nào. Lộ tuyến cong vút và không ngừng xoay chuyển của nó làm Tiêu Viêm nhìn thấy cũng phải đau đầu.

"Ài... Xem ra vẫn phải tìm cho được mảnh cổ đồ cuối cùng thôi! Nếu không mà nói, Tịnh Liên Yêu Hỏa cứ trong lòng đất, vĩnh viễn không thể biết được!"

Suy tư đầu khổ không có kết quả, Tiêu Viêm cũng không thể làm gì khác mà phải bỏ qua, về mặt uể oải. Có thể chiếm được ba mảnh cổ đồ này là hắn đã được trời cao chiếu cố rồi, còn mảnh cuối cùng hắn cũng hoàn toàn không rõ ràng. Kết quả mấy năm nay tìm tòi cũng đồng dạng như nhau, chính là không có nửa điểm tin tức hay tình báo liên quan nào cả. Hắn cũng không biết được cuối cùng là mảnh cổ đồ còn lại có tồn tại trên đời này nữa hay không...

"Hiện tại cũng chỉ có thể cầu nguyện bản thân tiếp tục gặp may thôi..."

Tiêu Viêm khẽ thở dài rồi thu ba mảnh cổ đồ vào một cách cẩn thận. Mặc kệ thế nào đi nữa, thứ này có liên quan đến Tịnh Liên Yêu Hỏa, dù tỉ lệ thu

được nó là cực thấp nhưng Tiêu Viêm cũng sẽ không bao giờ bỏ qua.

Thu cổ đồ xong, Tiêu Viêm tần ngần một lúc rồi nắm chặt tay, mấy mảnh xương cốt vỡ như bạch ngọc liền xuất hiện trong lòng bàn tay còn lại. Những mảnh xương này tự nhiên là hài cốt của Đấu Thánh mà Tiêu Viêm đoạt được trong di tích cổ. Đương nhiên, điểm làm hắn động tâm không phải là bộ hài cốt này, mà chính là một ít cốt tủy của Đấu Thánh ẩn dấu bên trong nó.

Đấu Thánh!

Cường giả cấp bậc này đã có đại uy năng hủy thiên diệt địa. Dậm chân một cái thì một ngọn núi cao biến thành tro bụi. Cường giả đẳng cấp này thì công đoạt tạo hóa, mỗi phần thân thể đều là vật người thường tha thiết ước mơ chiếm được. Có ví như một bước thăng thiên hay hóa rồng cũng không đủ để tả hết được cộng hiệu của nó.

Ví như loại cốt tủy Đấu Thánh này. Nếu như hài đồng sơ sinh hoặc trẻ con dưới năm tuổi sử dụng, như vậy dù cho trước đó tất cả là phế nhân thì sau khi phục dụng vào cũng sẽ được tẩy tủy phạt cốt biến thành một thiên tài. Hiệu quả như vậy tuy khó có thể tin nhưng chính là sự thật!

Tiêu Viêm đưa tay ma sát mảnh vỡ của bộ hài cốt này mấy lần. Một lúc sau, hắn mở miệng phun một cái, một ngọn lửa màu nâu tím trào ra vây kín những mảnh vỡ, độ nóng kinh khủng trong nháy mắt đã tràn ngập bốn phía.

Mảnh vỡ hài cốt này cực độ cứng rắn, muốn đập cho nó vỡ vụn cũng không hề dễ dàng. Nếu Tiêu Viêm không có Di hỏa cường hãn như Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bậc này, dù biết mảnh cốt kia có ẩn chứa cốt tủy của Đấu Thánh thì cũng chỉ còn một cách là trơ mắt ra nhìn.

Đương nhiên! Mặc dù được Di hỏa trợ giúp, muốn chiết ra cốt tủy trong bộ xương này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng Tiêu Viêm đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên khi hắn thấy, dưới hỏa diễm thiêu đốt hùng hực mà nó trước sau vẫn không sụt mẻ, cứ vững như bàn thạch thì trong lòng vẫn không vội vàng xao động nửa phần, cũng chỉ không nhanh không chậm liên tục tăng độ nóng chậm rãi rót ngọn lửa vào bộ hài cốt.

Mà lúc Tiêu Viêm cứ tà tà thiêu đốt, hai ngày thời gian nháy mắt đã qua.

Hai ngày sau.

Khi Tiêu Viêm thoát khỏi trạng thái tu luyện, lúc nhìn lại thì bộ hài cốt trong vòng hỏa diễm đã biến thành màu xám. Hắn không khỏi mỉm cười rồi đưa tay vào ngọn lửa, sau đó diễm nhẹ vào nó một cái.

"Rắc..."

Sau khi một chỉ này tiếp xúc với hài cốt, chỉ nghe "phụt" một tiếng nó đã hóa thành một đám tro cốt màu xám, từ từ bay lả tả xuống. Mà đợi đến khi tro cốt bay xuống hết, ba viên màu trắng tựa ngà voi có thể tích ỨC chừng ba giọt nước liền xuất hiện trong ánh mắt Tiêu Viêm đang nhìn chăm chú.

Ba viên này có thể tích rất nhỏ, trên bề mặt có một lớp màng mỏng tựa keo dính. Khi ánh mắt xuyên qua tầng keo này thì mơ hồ có thể thấy được một chất lỏng đang lưu động bên trong, tỏa ra một luồng năng lượng kinh người nhưng rất kỳ dị lặng yên thấm thấu ra ngoài, làm cho nhãn tình của Tiêu Viêm từ từ cháy rực lên.

Tiêu Viêm lấy ra hai bình ngọc từ trong nạp giới rồi cất hai viên cốt tủy Đẩu Thánh vào, sau đó mới lấy viên còn lại chần chừ một lúc rồi cục cũng nhẹ nhàng bỏ vào miệng.

Vừa vào miệng xong, dường như trong chớp mắt nó đã tan hết. Còn không đợi Tiêu Viêm chuẩn bị tinh thần, một luồng năng lượng tinh thuần như biển rộng liền đã trút xuống như hồng thủy rồi chạy xuống theo yết hầu, sau đó gào thét bùng nổ ra, phóng mạnh khắp tứ chi bách hải của Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Năng lượng dũng mãnh đáng sợ đột nhiên tràn vào làm cho nhiệt độ cơ thể Tiêu Viêm nhanh chóng tăng lên mạnh mẽ, thậm chí trên đỉnh đầu còn xuất hiện từng luồng khói trắng lượn lờ.

Cảm nhận được biến hóa trong thân thể, Tiêu Viêm vội vàng ngồi xuống xếp bằng, nhanh chóng đi vào trạng thái tu luyện, bắt đầu luyện hóa cỗ lực lượng mệnh môn xuất hiện một cách đột ngột này.

Lần luyện hóa này kéo dài tận ba ngày thời gian, đôi mắt vốn nhắm chặt của Tiêu Viêm mới từ từ mở ra. Cảm thụ được một lực lượng tràn trề trước

nay chưa từng có, Tiêu Viêm không thể nén được mà hít sâu một hơi lương khí. Dựa theo cảm ứng hiện tại, hắn đã đột phá thẳng qua cấp bậc nhất tinh và đạt tới cấp độ nhị tinh!

Một viên cốt tủy bé nhỏ mà có được thần hiệu thế này, ngay cả Thất phẩm thông thường thậm chí đến cả đan dược Bát phẩm đều không cách nào sánh được. Đan dược có thể làm cho cường giả Đấu Tôn tăng lên một tinh, chính là không nhiều lắm.

"Phù..."

Thở một hơi thật dài, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn lên thềm đá phía trên. Dược lão nơi đó vẫn nhắm nghiền mắt lại như trước, cũng không có dấu hiệu thức tỉnh nào.

"Xem ra thân thể kia quá mức cường đại! Mặc dù với năng lực của lão sư vẫn không thể điều khiển nhẹ nhàng được..."

Tiêu Viêm dường như đang suy nghĩ gì đó rồi lại lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Hắn hơi trầm ngâm rồi quyết định hay là mình ra khỏi tháp trước để Dược lão tự mình hoàn thành dung hợp?!

Mà thời điểm Tiêu Viêm vừa hạ quyết tâm lại mạnh mẽ cảm thấy cả tòa Thạch tháp rung lên một lần dữ dội. Ngay sau đó, một tiếng quát lạnh lẽo bao hàm sát ý chậm rãi vang lên trong phiên không gian này.

"Tinh Vân Các, giao ra Tiêu Viêm – Dược Trần. Nếu không hôm nay huyết tẩy nơi này...!!!"

"Âm..."

Trong tiếng quát mênh mông cuộn cuộn vọng đến, trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Viêm kịch biến rồi bật mạnh người dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài bãi đá.

"Hòn Điện! Rốt cục đã đến rồi sao!"

-----oOo-----

Chương 1272: Cường địch đã đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đỉnh Tinh Vân Các, tất cả đệ tử lúc này đều đứng bật dậy dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn lên bầu trời xa xăm. Bởi vì có Tinh Vân đại trận tự thành phòng hộ nên bọn họ cũng không thấy rõ tình huống bên ngoài nhưng trong lúc mơ hồ, họ có thể cảm giác được Tinh Vân Các hiện tại đã gặp khó khăn nghiêm trọng.

Tại một nơi rộng rãi trên đỉnh núi, nhóm Phong tôn giả cũng đã tụ tập đầy đủ, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng nhìn lên không trung.

"Người của Hồn Điện đến!" Thiên Hỏa tôn giả nhíu mày, trầm giọng nói.

"Bên ngoài có rất nhiều khí tức cường hãn. Xem ra Hồn Điện lúc này đã có ý đồ hòng bóp chết Tinh Vân Các đây..." Khuôn mặt Tiểu Y Tiên cũng hiện ra vẻ nghiêm trọng, nói.

Phong tôn giả khẽ gật đầu nhưng sắc mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Ông biết ngày hôm nay sớm muộn cũng sẽ đến, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chậm rãi bước ra, ấn quyết trên tay Phong tôn giả biến đổi, bầu trời Tinh Vân Các liền dao động một trận, không gian chợt vặn vẹo, tình huống ngoại giới cũng xuất hiện rõ ràng dưới những ánh mắt nhìn chăm chú.

"Suýt..."

Ở thời điểm mọi người thấy rõ quang cảnh bên ngoài, ai nấy đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Hiện tại, bên ngoài Tinh Vân Các đã bị vây quanh bởi hắc vụ ùn ùn mãnh liệt. Mà cách bọn họ không xa, trên không trung có gần một trăm bóng người hắc khí quần quanh đang đứng, ánh mắt âm lãnh của chúng tựa như xuyên thấu đại trận nhìn rõ đám người Phong tôn giả ẩn náu bên trong. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyenFULL](http://www.TruyenFULL.com)

"Trích Tinh lão quý... Lão quý này cũng tới!"

Tiểu Y Tiên vừa liếc mắt đã nhận ra một gương mặt quen thuộc là đầu lĩnh của một đám hắc y, lập tức sắc mặt lạnh xuống, nói.

"Còn nhìn ra được cả Hắc Bạch thiên tôn!" Phong tôn giả khe khẽ lắc đầu, chậm rãi nói.

Nghe được lời này của ông ta, Tiểu Y Tiên không nén được phải biến sắc, đổi mắt theo hướng Phong tôn giả nhìn lại thì quả nhiên thấy được hai lão già mặc y phục trắng – đen. Xem bộ dạng của chúng rõ ràng chính là Hắc Bạch thiên tôn đã gặp qua một lần ở Vương Hòn sơn mạch.

"Thế mà lại có đến ba tên cường giả Thiên tôn của Hồn Điện đến đây! Thật sự là quá để mắt đến chúng ta mà! Trời ạ!" Phong tôn giả thờ dài nãy nê, nói.

"Phong các chủ, hiện tại phải làm sao đây? Hồn Điện xâm phạm tứ bề, hơn nữa nhìn thanh thế như vậy thì người đến không yếu đâu ạ!" Một trưởng lão Tinh Vãn Các sắc mặt có chút kinh hãi, nói.

"Nhanh thế đã sợ cái gì? Hồn Điện có cái gì tốt đâu? Bọn chúng đã muốn tính toán với Tinh Vãn Các lâu rồi! Nếu không mà nói, làm sao lại có thể phái ra ba tên cường giả Thiên tôn?" Phong tôn giả nhướn mày quát lên khiển trách, sau đó nhìn quanh ngàn vạn đệ tử Tinh Vãn Các trong Tinh giới rồi trầm giọng nói: "Bây giờ, ngoại trừ liều mạng thì không còn con đường thứ hai để đi nữa!"

"Chư vị cũng là trưởng lão Tinh Vãn Các, nay thấy Tinh Vãn Các gặp đại nạn trước mắt thì các ngươi tính thế nào?" Ánh mắt sáng quắc của Phong tôn giả chuyển về hướng phần đông trưởng lão Tinh Vãn Các, hỏi.

"Phong các chủ, Tinh Vãn Các là nhà của chúng tôi! Vì sự tồn tại của nó chúng tôi nguyện trả giá không ít hơn bất kì ai! Bất kể ai muốn hủy diệt nó, chúng tôi ở đây thề rằng: CHIẾN ĐẾN CÙNG!!!" Phần lớn các trưởng lão nghiêm mặt, đồng thanh quát lớn.

"Phong Nhìn ta, ánh mắt không tệ! Một khi đã như vậy, chúng ta liền thề: CHỐNG CỰ ĐẾN CÙNG! Ta muốn xem thử Hồn Điện này có thể bá đạo đến lúc nào đây?!" Tiếng quát của Phong tôn giả như tiếng chuông hữu lực làm cho sĩ khí toàn bộ đệ tử của Tinh Vãn Các đều tăng lên. Đối với rất nhiều người bên trong mà nói, Tinh Vãn Các đã là gia đình của họ. Nếu gốc rễ đã bị người đào nát, thì sau này còn thể diện gì mà hành tẩu ở Trung Châu nữa?

"Phong tôn giả, lão phu phụng mệnh khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn giao người ra đây! Đại trận Tinh Vãn cũng không thể bảo vệ các ngươi được!"

Ánh mắt Trích Tinh lão quỷ dày đặc âm hàn nhìn xuống không gian bên dưới. Mặc dù chỉ thấy đó là một biển cây xanh thẳm, nhưng lão ta hiểu được nguyên nhân chẳng qua là do đại trận quá lớn tạo thành.

Tiếng quát vừa hạ nhưng lại vẫn không nghe hồi đáp, thấy thế Trích Tinh lão quỷ không nén được, cười lạnh một tiếng rồi chuyển hướng nhìn sang hai lão già một thân y trang hắc – bạch, nói: *"Hai vị, đồng loạt ra tay phá đại trận. Lần này chúng ta xuất quan gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ e rằng không ít thế lực đã phái cơ sở ngầm theo dõi. Hiện tại, điều cần làm là sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ nhất để trấn áp toàn bộ Tinh Vãn Các, cũng nhân đó làm cho những thế lực khác của đại lục biết: Hồn Điện chúng ta không phải ai cũng có tư cách trêu chọc!"*

Nghe vậy, Hắc Bạch thiên tôn kia cũng gật đầu, liếc mắt xuống phía dưới rồi sau đó đồng thời giơ chưởng lên, ngoan độc và dữ tợn bóp nghẹt không gian phía dưới.

Không gian chi lực theo bàn tay nắm chặt của ba người nhất thời cấp tốc khuếch tán ra, tạo thành ba bàn tay vô hình chộp mạnh vào khoảng không gian hư vô. Một mũi dùi nhọn hoắc cùng với một chiếc lồng ánh sáng vô hình nhất thời cùng chọt xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Phá!"

Trích Tinh lão quỷ quát lớn, bàn tay đột nhiên hung hăng nắm chặt, bàn tay vô hình kia lập tức va chạm mạnh mẽ lên chiếc lồng ánh sáng.

"Ầm ầm! Ầm ầm...!!!"

Ngay sau Trích Tinh lão quỷ, kinh phong đáng sợ của Hắc Bạch thiên tôn trên không trung cũng thổi quét xuống, chọt như một cơn mưa sao băng phủ lên chiếc lồng ánh sáng. Thế công hung mãnh của ba tên cường giả Đẩu Tôn ngũ tinh làm chiếc lồng ánh sáng kia lung lay dữ dội như sắp vỡ.

Bên trong Tinh giới, tất cả đệ tử Tinh Vãn Các nhìn chiếc lồng sáng không ngừng run rẩy, bàn tay nắm vũ khí cũng đột nhiên dùng lực siết chặt hơn.

"Đại trận cũng không trụ nổi công kích của ba người bọn chúng!"

Phong tôn giả nhìn lòng sáng đã dần lâm vào tan vỡ, sắc mặt cũng trầm xuống, nói.

"Lần này Hồn Điện mang tới ba tên Thiên Tôn, còn có bảy tên Tôn giả và cường giả Đẩu Tông cũng không ít..." Ánh mắt Phong tôn giả lóe sáng, chợ trầm giọng tiếp: *"Bảy tên Đẩu Tôn cũng không tính là phiền toái gì, nhưng ba tên Trích Tinh lão quỷ thật chính là phiền toái lớn!"*

Đang nói một hồi, ông mạnh mẽ nghiên rằng: *"Hai người Hắc Bạch thiên tôn để ta đối phó!"*

"Chỉ có mình ngài sao lại là đối thủ của hai người bọn chúng?" Nghe vậy, nhóm Tiểu Y Tiên nhúm chặt mày liễu, còn những trưởng lão khác của Tinh Vẫn Các càng biến sắc nhiều hơn, tất cả liền nói không thể.

"Không cần đánh bại chúng! Điều chúng ta cần là kéo dài thời gian mà thôi! Đến khi Dược Trần xuất quan thuận lợi..." Phong tôn giả thở ra một hơi thườn thợt, nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều im lặng. Tiêu Viêm và Dược lão đã vào Thạch tháp gần nửa tháng rồi nhưng trước sau vẫn không có nửa phần tin tức. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn này thì có tác dụng gì với bọn họ đây?

"Trích Tinh lão quỷ để ta đối phó, một trong hai tên Hắc Bạch thiên tôn giao cho Thiên Yêu Khôi đến. Về tên còn lại liền do Tiểu Y Tiên liên thủ với Thiên Hỏa tôn giả..."

Khi mọi người lâm vào im lặng lẫn cuống quít, một thanh âm bình thản đột nhiên vọng đến, bỗng làm nhóm người Tiểu Y Tiên an lòng không ít. Một thân ảnh gầy gầy cũng chậm rãi hiện ra ở ngọn núi giữa không trung.

"Đó chính là... Tiêu Viêm – thiếu các chủ? Hắn đã xuất quan!!"

Tiêu Viêm vừa hiện thân đã làm tinh thần những đệ tử Tinh Vẫn Các nhất thời rung động. Trong những năm gần đây, Tiêu Viêm ở Trung Châu xem như đã chân chính nổi danh. Mà đối với tất cả mọi người cao thấp của

Tinh Vẫn Các, thực lực của hắn cao thấp thế nào cũng không ai biết và cũng chẳng ai hiểu rõ. Sự xuất hiện của hắn giống như được tề liều cao, mạnh mẽ làm cho sĩ khí của Tinh Vẫn Các thoáng chốc đã dâng tràn.

"Người xuất quan rồi? Còn Được Trần?"

Nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện, nét mặt Phong tôn giả bỗng hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, chột vội vàng hỏi.

"Còn phải cần thêm thời gian..."

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, hướng mắt nhìn lòng sáng không ngừng run rẩy, sau đó mới chuyển hướng nhìn Trích Tinh lão quý về mặt lạnh lẽo đang đứng bên ngoài kết giới, trong đôi mắt đen nhánh của hắn tỏa ra hàn quang... Lão gia hỏa khiến người ta chán ghét này đã ba lần bốn lượt gây phiền toái không nhỏ cho hắn. Lúc này đây, phải nhất định không cho lão quý đó trốn thoát lần nữa!

"Tên Thiên tôn cuối cùng kia hãy giao cho ta đến đi! Cứ để Tiểu Y Tiên tỷ tỷ bọn họ ngăn trở những cường giả Đấu Tôn khác..."

Thanh Lân bên cạnh sau khi ngần ngại một lúc, đột nhiên thấp giọng nói.

"Hả...???"

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng ngẩn ra, liếc nhìn Thanh Lân rồi uyển chuyển cười, nói: *"Không có việc gì! Ta với Diệu lão tiên sinh ít nhiều cũng có thể ngăn hắn lại!"*

Tiêu Viêm cũng nhìn Thanh Lân, nàng cũng nhìn hắn cười nhẹ, sau đó hai tay hợp thập, nói: *"Tiêu Viêm thiếu gia yên tâm đi, em có thể ngăn cản hắn..."*

Thấy Thanh Lân cứ kiên trì như vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ cau mày, một lúc sau mới gật nhẹ đầu. Mặc dù thực lực của Thanh Lân chỉ là nhất tinh Đấu Tôn, nhưng lại có kỳ bảo đẳng cấp Bích Xà – Tam Hoa Đồng. Hơn nữa, trong thể nội còn ẩn tàng linh hồn của viễn cổ Thiên Xà, dù là Tiêu Viêm cũng phải vô cùng kiêng kỵ vật hung lệ ấy. Xem bộ dáng nàng tuy vậy nhưng không thể đánh giá theo bề ngoài.

Nhìn thấy Tiêu Viêm thế mà lại đáp ứng Thanh Lâm, Tiểu Y Tiên cũng sững sờ, nhất thời không biết làm thế nào, chẳng qua trong lòng nàng cũng đã yên tâm không ít. Nàng hiểu được Tiêu Viêm không phải hạng người lỗ mãng, sẽ không vô duyên vô cớ để Thanh Lâm chống lại một tên Thiên tôn nổi danh của Hồn Điện. Nếu hắn đã làm vậy hẳn là đã có lý do mà hắn đã nắm chắc.

Tiêu Viêm vung tay lên, mười một bộ khôi lỗi liền hiện lên giữa không trung. Sau đó, hắn mở mắt ra nhìn rồi nhẹ giọng: "*Mở đại trận ra, phải phá...!!!*"

Nghe vậy, Phong tôn giả cũng gạt đầu rồi thay đổi thủ ấn, chiếc lồng ánh sáng trên bầu trời rung nhẹ rồi chậm rãi tán đi. Mà sau khi nó hoàn toàn biến mất, trời đất cũng ảm đạm xuống. Hắc vụ tràn ngập kia cũng đã xuất hiện gần tầm nhìn chăm chú của mọi người hơn...

Nhìn chiếc lồng sáng đã chậm rãi biến mất trên không, Trích Tinh lão quỷ cũng cười lạnh, chột ánh mắt xuyên qua không gian nhìn thẳng vào bóng người gầy gầy đứng thẳng trên đỉnh núi. Từ miệng lão ta phát ra thanh âm băng giá thấu xương, vang dội cả một khoảng đất trời.

"Tiêu Viêm, ta nói rồi! Chúng ta sẽ nhanh gặp lại thôi! Lúc này đây, lão phu ngược lại muốn nhìn xem còn ai có thể cứu được ngươi...!!!"

-----oOo-----

Chương 1273: Hồn chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh chói tai như kim loại ma sát, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, thân hình chậm rãi lửng không. Nhìn chiến trường đã bị hắc vụ tràn ngập đến thế, trận chiến lớn thế này e rằng đã hấp dẫn sự chú ý của không ít thế lực lớn... Dựa theo suy đoán của hắn, có lẽ giờ đây, bên ngoài Tinh Vẫn Các đã giăng đầy cơ sở ngầm của các thế lực nọ.

Trung Châu tàng long ngọa hổ. Các thế lực cường hãn nhiều không đếm xuể. Mà sự tranh đoạt giữa các thế lực này cũng cực kỳ thảm liệt. Tinh Vẫn Các có thể trở thành một trong Tứ Phương Các, từ lúc thành lập đến

nay đã tiếp nhận không biết bao lần khiêu chiến. Nhưng ở lúc này, không thể nghi ngờ gì nữa, có thể khẳng định đây là lần hung hiểm nhất từ trước đến nay. Nếu có thể vượt qua, chắc chắn danh khí của Tinh Vẫn Các sẽ chấn động bốn phương, bỏ xa Tam các còn lại. Nhưng nếu không qua được, thì hẳn cũng sẽ bị xóa tên vĩnh cửu khỏi Trung Châu.

"Lão quý, ngươi trước giờ vẫn cứ thích nói nhảm vậy ư? Động thủ giải quyết đi! Ngươi đã cúp đuôi trốn vài lần rồi, lần này mà thua nữa thì kết cục tự ngươi đã hiểu rõ hơn ai hết!" hai tên Hắc Bạch thiên tôn trên bầu trời chỉ liếc Trích Tinh lão quý một lần rồi thản nhiên nói.

"Hừ, không cần các ngươi phải nhắc nhở!" Nghe vậy, sắc mặt Trích Tinh lão quý trầm xuống, đáp bằng giọng lạnh lẽo.

Chẳng qua, tuy nói vậy nhưng trong mắt Trích Tinh lão quý cũng thoáng hiện vẻ âm trầm nhìn Tiêu Viêm đang phiêu phù giữa không trung. Lão cười lạnh rồi đột nhiên vung tay lên.

"Huyết tẩy Tinh Vẫn Các!"

"Rõ...!!!"

Nghe tiếng quát lạnh của Trích Tinh lão quý, phần lớn cường giả Hồn Điện cũng nhất tề quát lớn, đầu khí cường hãn nhất thời xông thẳng lên mây. Bất chợt, từng âm thanh xoàn xoạt vang lên trong làn hắc vụ, những sợi tỏa liên (sợi xích) che trời lấp đất ùn ùn bắn mạnh đến bên trong Tinh giới.

"Sát...!!!"

Những tiếng quát đinh tai nhức óc trong phiên thiên địa này xông thẳng lên không. Vốn trong Tinh giới rất yên bình, giờ đã trở thành sát khí rợp trời.

Thân hình Tiêu Viêm trôi nổi giữa không trung, ánh mắt nhìn Trích Tinh lão quý chăm chú. Những tên cường giả Hồn Điện phóng tới cứ đến quanh hẳn mười trượng thì lại chủ động thoát ra mà lao vào Tinh giới.

"Tiểu tử, lão phu hiện tại chắc chắn sẽ tự tay bắt ngươi về Hồn Điện. Đến lúc đó lão phu sẽ cho ngươi hiểu được cái gì mới gọi là sống không bằng

chết!"

Nhìn Tiêu Viêm, khuôn mặt Trích tinh lão quỷ đã bị che phủ bởi vẻ oán độc rất dữ tợn. Bàn chân dẫm mạnh hư không, liền lập tức dữ dội lướt đến vị trí Tiêu Viêm.

Khi Trích Tinh lão quỷ bắt đầu động thủ thì Hắc Bạch thiên tôn cũng liếc nhau rồi cùng gật đầu, sau đó "*cước độ hư không*" bước vào Tinh giới. Theo bước chân của chúng, đấu khí mênh mông như biển rộng cũng thổi quét ra, làm cho năng lượng của vùng trời đất này cũng trở nên chuyển động mãnh liệt.

"Viu..."

Ngay lúc Hắc Bạch thiên tôn định xông vào Tinh giới muốn mặc tình chém giết thì một đạo kim quang bỗng dữ dội lướt tới, sau đó trực tiếp đánh thẳng vào một tên.

"Chà chà... Khôi lỗi có thể đấu với tứ tinh Đấu Tôn! Đúng thật là hơi hiếm thấy đây! Hãy giao cho ta đi!" Lão Thiên tôn vận hắc y nhìn Thiên Yêu Khôi đang lao đến với khí thế dữ dội, trong mắt cũng lóe lên sự kinh ngạc, chột nói. Nguồn truyện:

"Ừ... Xem ra, chuyện đại khai sát giới này cũng chỉ có mình ta làm thôi!" Bạch thiên tôn cười âm trầm, thân hình chột động liền dữ dội lướt vòng qua Thiên Yêu Khôi. Nhưng chưa đi được bao xa thì một dáng người bé nhỏ xinh đẹp đã chột ngăn trước không trung, hướng về lão cười hì hì: *"Lão già, ta chính là đôi thủ của ngươi!"*

Nhìn thiếu nữ thanh lệ đột nhiên xuất hiện trước mặt, Bạch thiên tôn ngần ra nhưng vẫn hờ hững, không vì thân phận nữ nhi và dung mạo xuất trần của nàng mà dao động. Lão khễ gật đầu, bả vai rung lên, trong chốc lát đấu khí mênh mông đã bùng phát ra sau đó quét mạnh về phía Thanh Lân.

Nhìn thấy lão già này tay liền sử dụng sát chiêu, Thanh Lân cũng vội vàng ngưng thần. Sâu trong đôi đồng tử xanh biếc ba chấm đen cũng từ từ nở rộng cuối cùng hóa thành ba đóa hoa xanh biếc tươi đẹp. chúng từ từ xoat tròn xung quanh tròng mắt nàng, một luồng năng lượng yêu dị dao động rồi cũng bùng nổ khuếch tán.

"Bích Xà - Tam Hoa Đồng!"

Bạch thiên tôn này cũng không phải người phàm, rất ư lịch duyệt. Đồng tử Thanh Lâm vừa có biến hóa, lão đã phát hiện ra ngay, liền lập tức kinh hãi nói lớn.

"Đoán đúng rồi...!"

Thanh Lâm cười thản nhiên, Tam Hoa Đồng trong mắt lưu chuyển kịch liệt rồi hóa giải toàn bộ uy áp lẫn đầu khí phô thiên đang ập tới.

"Không ngờ trên thế giới này vẫn thật sự tồn tại loại tròng mắt thần kỳ như vậy! Chẳng qua đáng tiếc là thực lực của ngươi quá yếu!" Bạch thiên tôn cười nhạt. Thân hình lão chợt động, mấy đạo tàn ảnh đã hiện ra phía chân trời, mà mặt khác thân hình lại xuất hiện trước mặt Thanh Lâm trong nháy mắt, năng lượng mênh mông ngưng tụ trên đại thủ chưởng sau đó hóa thành trảo chụp vào Thanh Lâm.

"Vậy cũng không phải nhất định nha...!!!"

Thanh Lâm cười khúc khích, uốn nhẹ chiếc eo thon mềm mại như không xương, mặt khác thân ảnh đã thoát khỏi phạm vi trói buộc một trảo của Bạch thiên tôn, nhanh chóng lùi về sau.

"Hừ!"

Nhìn thấy Thanh Lâm né tránh được mà thoát ra, Bạch thiên tôn mắt tóe hàn quang. *"Vù..."* một tiếng liền truy theo dữ dội.

"Bang! Bang!"

Khi Bạch thiên tôn cùng Thanh Lâm bắt đầu giao thủ thì Tiêu Viêm và Trích Tinh lão quỷ cũng tựa như vắn thạch va chạm dữ tợn với nhau tạo thành bư ba đầu khí đáng sợ thổi quét bùng nổ giữa không trung, làm những ngọn núi xung quanh bị chấn mạnh không ngừng văng ra những tảng đá khổng lồ đổ nhào xuống.

Thời khắc này, Tiêu Viêm đã hoàn toàn ngạnh kháng với Trích Tinh lão quỷ. Sau khi dùng cốt tủy Đầu Thánh, hôm nay hắn đã tiến mạnh vào cấp Đầu Tôn nhị tinh, cộng thêm Thiên Hỏa Tam Huyền Biến hỗ trợ, Tiêu

Viêm đã có tư cách đối mặt tương chiến với ngũ tinh Đẩu Tôn. Rốt cuộc, hắn đã không cần tìm đủ mọi cách né tránh thế công của đối phương như lúc trước nữa.

Đối với biến hóa hiện tại của Tiêu Viêm, kẻ cảm nhận sâu sắc nhất không ai ngoài đối thủ của hắn – Trích Tinh lão quỷ. Hiện tại, lão gia hỏa này càng giao thủ với Tiêu Viêm càng khiếp sợ trong lòng. Nhớ thời điểm ngày trước gặp Tiêu Viêm, thì hắn ta căn bản ngay cả một chưởng của lão đều đỡ không nổi. Nhưng chỉ một thời gian một năm ngắn ngủi cho đến lúc này, con kiến trong mắt lão ta đã muốn đủ tư cách và thực lực chính diện giao thủ với mình!

"Hiện tại chỉ cách biệt chưa bao lâu mà thực lực của tiểu tử này đã có tinh tiến đến như vậy. Lần sau gặp mặt thì chỉ sợ ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn!"

Cảm thụ được tốc độ tiến bộ mãnh liệt của Tiêu Viêm, trong lòng Trích Tinh lão quỷ vừa sợ vừa giận. Kiểu cứ trơ mắt nhìn người khác vượt qua thế này lại phải cam chịu, mà người đó không phải ai khác lại chính là đối thủ sống còn của mình, làm cho cuộc sống hằng ngày của người ta phải ăn ngủ không yên. Mà Tiêu Viêm bây giờ rõ ràng đã đạt đến trình độ khiến Trích Tinh lão quỷ bất an hằng ngày rồi.

Sát ý trong lòng bắt đầu dâng lên, chưởng phong của Trích Tinh lão quỷ cũng trở nên sắc bén hơn nhiều. Đẩu khí vận chuyển trong cơ thể tựa như hồng thủy ngập trời gào thét cuối cùng theo kinh mạch mà ra. Nơi nào chưởng phong lướt qua, không gian liền bị vỡ vụn tung tóe thành những khe nứt tựa như những cái miệng rộng đen kịt dữ tợn.

Thế công của Trích tinh lão quỷ đột nhiên sắc bén đã làm Tiêu Viêm chú ý, nhưng khuôn mặt hiện lên một nụ cười lạnh. Tuy nói sau khi thi triển thiên Hỏa Tam Huyền Biến, thực lực của hắn chỉ đạt đến tứ tinh Đẩu Tôn, nhưng hắn vẫn còn Di hỏa trợ giúp. Được tăng phúc đến bậc này đã làm cho hắn không còn e ngại Trích Tinh lão quỷ nữa.

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Giữa không trung, hai thân ảnh như quỷ mị lóe lên từ hư vô, mỗi lượt tiếp xúc đều bùng nổ kinh thiên tạo nên từng luồng năng lượng cuồng bạo không ngừng khuếch tán trên không trung tựa như sấm rền vang vọng.

Tình huống chiến đấu bực này làm người xem tặc lưỡi không thôi.

Giờ phút này, trong Tinh giới đã tràn ngập âm thanh chém giết lẫn hắc vụ bao phủ ngập tràn. Phần đông đệ tử tinh Vẫn Các tụ tập vây lại một chỗ, nếu đơn đả độc đấu có lẽ bọn họ không phải là đối thủ của cường giả Hồn Điện, nhưng khi tụ lại hàng trăm hàng ngàn người một chỗ thì dù có là cường giả gì đó cũng nhất thời không thể nào đắc thủ được...

Về phần nhóm người Phong tôn giả - Tiểu Y Tiên lúc này đều đã gia nhập chiến trường. Cường giả Hồn Điện đến xâm phạm cũng không hề ít, cơ hồ mỗi tên đều là nhân vật hung hãn. Bởi vậy ngay cả đám người Phong tôn giả lúc này cũng đã dốc hết toàn lực.

Tại hàng ngũ rất xa trong Tinh giới giữa không trung cũng có không ít bóng người. Những người này là cường giả của những thế lực lớn ở Trung Châu lần những cơ sở ngầm nghe phong thanh mà đến. Nhất cử nhất động nơi nơi đều hấp dẫn ánh mắt của bọn họ, huống gì lần này Hồn Điện hành động cũng không hề che dấu, bởi vậy đã đưa đến vô số ánh mắt chú ý.

"Lần này Tinh Vẫn Các thật sự gặp đại nạn a! Thế mà lại bị Hồn Điện nhắm vào tấn công!" Một lão giả có giao tình thân mật với Tinh Vẫn Các khẽ thở dài.

"Hừ, nếu Tinh Vẫn Các bị diệt chính là tạo ra một vị trí... Lưu Vân Các chúng ta nói không chừng có thể mượn cơ hội này mà đi lên..."

"Cóc khô! Bằng chút thực lực của Lưu Vân Các, nếu trở thành một trong Tứ các, chỉ sợ đến ngày thứ hai liền đã bị diệt môn..."

"Ngươi nói gì? Muốn chết!"

"Hừ, ông sợ ngươi hay sao?"

Tại những nơi này, không thể nghi ngờ cũng đã trở thành một mảnh hỗn loạn. Những thế lực và cường giả lúc trước có ân oán với nhau đối mặt đương nhiên sẽ xảy ra đấu khẩu nảy lửa rồi bùng nổ thành những cuộc giao chiến mãnh liệt. Chẳng qua hiện tại ánh mắt mọi bên đều dừng lại trên Tinh giới, dù bọn họ có đánh có gây thì cũng chỉ là những trận nhỏ, tự nhiên sẽ cũng không gây ra chú ý gì.

Bất quá những người tham gia cuộc tranh cãi âm ỉ này đều ôm tâm tình bi quan đối với kết ục của Tinh Vẫn Các. Một số cường giả có giao tình năm xưa với Phong tôn giả và Dược lão sau khi tranh đấu nội tâm đều khẽ thờ dài. Lấy thực lực Tinh Vẫn Các hiện tại thì căn bản không cách nào chống lại Hồn Điện. Dù bọn họ có tiến lên hỗ trợ cũng khó tạo nên tác dụng gì, ngược lại còn tự kéo bản thân vào trong vũng lầy...

"Ài..."

Khi mọi người tiếc hận cho kết ục của Tinh Vẫn Các, trong Thạch tháp phía sau núi, ngón tay của lão nhân đang nằm nhắm mắt trên thềm đá bỗng khẽ rung lên. Mà trong khoảnh khắc này, không gian bên trong Thạch tháp cũng kêu "Rắc..." một tiếng rồi nổ tung, sau đó hóa thành những mảnh vỡ chảy xuống rồi tất cả đều bị chôn vùi.

-----oOo-----

Chương 1274: Thi triển

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm..."

Trên không trung, hai bóng người nhuộm đẫm đầu khí mênh mông như hai luồng sáng va chạm dữ dội tạo thành âm thanh kinh thiên xông thẳng lên tận trời. Những đám mây dày tích tụ bao năm lúc này cũng đều bị xé tan thành từng mảnh. Trong vòng trăm trượng xung quanh hai người không ai dám đại dột tiến vào. Bị đầu khí kinh khủng bức này đánh vào người, dù là cường giả Đấu Tôn bình thường cũng e rằng không cách nào chống đỡ.

"Ha ha... Thống khoái!"

Đôi kháng dữ dội với Trích Tinh lão quỷ một lần nữa, bị lực đạo mạnh mẽ chấn lui về phía sau vài chục bước, nhưng trên mặt Tiêu Viêm lại tràn đầy chiến ý. Lần giao thủ trước cùng Trích Tinh lão quỷ, do thực lực chênh lệch quá lớn, hẳn thủy chung không có cách nào chính diện chiến đấu với đối phương nên chỉ có thể dựa vào tốc độ nhanh nhẹn để né tránh, sau đó mới thi triển đầu kỹ công kích. So với kiểu đối mặt trực tiếp và dứt khoát của ngày hôm nay chính là lần đầu tiên.

Nhưng cùng so với vẻ thích thú của Tiêu Viêm, sắc mặt Trích Tinh lão quý càng thêm âm trầm. Trước mặt nhiều cường giả Hồn Điện như vậy, đường đường là một Thiên tôn của Hồn Điện lại không thể thu thập nổi một tiêu bối. Kiểu mất mặt như thế này thật có chút chấn động quá lớn a!

"Cùng lão phu so tiêu hao, ngược lại lão phu muốn nhìn xem Tinh Vãn Các của ngươi có thể nộp ra bao nhiêu cái mạng để thay ngươi đó!" Hít sâu một hơi, Trích Tinh lão quý đột nhiên nói với ngữ khí âm hiểm.

Nghe thấy vậy, Tiêu Viêm cũng tận dụng thời gian rảnh lướt mắt nhìn qua Tinh giới một vòng, trong lòng liền trầm xuống. Tuy nói Tinh Vãn Các có một số trưởng lão có khả năng chống lại một vài cường giả Hồn Điện, nhưng những đệ tử bình thường khác lại không phải đối thủ của bọn chúng. Tuy đã liên kết thành đoàn đội, lợi dụng số đông nên tạm thời không có thương vong quá lớn, nhưng đôi khi cũng có một ít người đã chết dưới sự đánh lén của những cường giả Hồn Điện.

"Đúng là không thể tiêu hao dân nữa nha? Tất phải nhanh chóng giải quyết lão quý này!"

Tiêu Viêm thầm thoáng trầm tư sau đó mới chậm rãi gạt đầu rồi lặng lẽ lấy ra vài viên đan dược khôi phục đầu khí, kế tiếp liền nhét tất cả vào miệng nhưng vẫn chưa dùng lập tức. Làm xong chuyện này, hắn mới đưa mắt nhìn sang Trích Tinh lão quý cười lạnh một tiếng, nhanh chóng vận chuyển đầu khí trong cơ thể theo một lộ tuyến kì dị.

Nương theo sự vận chuyển đầu khí, hữu chương Tiêu Viêm cũng từ từ nổi lên ánh sáng vàng nhạt. Cùng lúc đó, hắn đạp mạnh vào hư không, từng bước một tiến tới Trích Tinh lão quý.

Nhìn thấy Tiêu Viêm chậm rãi tiến đến, Trích Tinh lão quý cũng nhe răng cười nanh ác. Làm sao lão ta không biết Tiêu Viêm ôm tâm tư tặc chiến tặc thắng?! Bằng nhãn lực của mình, tự nhiên lão có thể nhìn ra Tiêu Viêm đang thi triển ra loại đấu kỹ lão không thèm quan tâm. Duy nhất làm lão kiêng kị chính là loại đấu kỹ dung hợp bốn loại hỏa diễm tạo thành hỏa liên mà thôi. Ngoại trừ chiêu đó, đến bây giờ lão cho rằng Tiêu Viêm vẫn không có tính uy hiếp gì đến mình cả. Mặc dù chiến lực của Tiêu Viêm hiện tại đã có thể miễn cưỡng chống cự chính diện với lão, chỉ là do Tiêu Viêm thi triển bí kỹ mạnh mẽ mà có được. Đến lúc hiệu quả của bí kỹ hết

thời gian, muốn chém muốn giết Tiêu Viêm chỉ là sự tình dễ như trở bàn tay mà thôi.

"Hiện tại, lão phu liền cho ngươi tận mắt nhìn xem cái gì mới là lực lượng chân chính của ngũ tinh Đâu Tôn!"

Nụ cười dữ tợn trên mặt Trích Tinh lão quỷ ngày càng đậm, đầu khí mênh mê trong chưởng tâm phun mạnh ra rồi hóa thành một chất sền sệt – dính dính vô cùng quái dị. Sau đó nó dao động quỷ dị một trận dữ dội rồi biến thành một thanh quỷ đầu đao đen nhánh... Đại đao này cực kỳ quỷ dị, nó như bị bọc trong một tầng màu đen trong suốt. Đao phong quét ngang, tức thì một cái khe nứt lớn chừng ngón cái nhất thời lặng lẽ xuất hiện.

Tay Trích Tinh lão quỷ nắm chặt đại đao, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Viêm đang chậm rãi bước đến. Đại đao chọt xuất ra đạo đạo tàn ảnh rồi sau đó cách không bỏ mạnh xuống.

"Toái Tinh Đao!"

Tiếng quát trầm thấp của Trích Tinh lão quỷ chọt vang vọng, ánh sáng cuối chân trời đột nhiên sầm lại. Vô số ngôi sao hiện lên phía sau lão quỷ rồi hóa thành một đạo lưu quang thật nhỏ hội tụ trên thân đao, mà năng lượng cuộn cuộn trên thân đao cũng càng ngày càng khủng bố.

"Chết...!!!"

Trích Tinh lão quỷ cười lạnh lạnh chém xuống một đao. Mà theo đường đao chém xuống, một mảnh không gian khác trước mặt trong khoảnh khắc liền tan biến tạo thành một mảnh vỡ không gian xuất hiện... Cuối cùng, một luồng đao mang dài hơn trăm trượng lấy tư thái vô cùng bá đạo chém đứt không gian trước mặt, rồi sau đó bắn mạnh tới Tiêu Viêm nhanh như thiểm điện.

Đao mang hung mãnh chọt xuất hiện trên bầu trời như thế lập tức hấp dẫn ánh mắt chú ý của vô số người. Trong mắt một ít người biết nhìn hàng nhất thời lên hiện lên vẻ kinh dị. Toái Tinh Đao, đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của Trích Tinh lão quỷ, năm xưa số cường giả chết dưới đao nhiều không đếm xuể. Chẳng qua, sau khi lão quỷ gia nhập Hồn Điện đã không gặp nhiều cường giả có thể thi triển ra con bài lớn nhất của mình. Hiện giờ tại chỗ này, cư nhiên lại có thể nhìn thấy...

"Cấp bậc Toái Tinh Dao của Trích Tinh lão quý cũng xem như đỉnh phong trong các loại đấu kỹ Địa cấp, uy lực cực kỳ kinh người. Trong những người cùng cấp có năng lực đón đỡ chiêu này chính là ít lại càng ít. E rằng Tiêu Viêm kia phải gặp xui rồi!"

Mấy cường giả vây quanh bên ngoài Tinh Vãn Các thấy tình hình như vậy cũng không nhìn được phải lúc đầu.

Quay về phía đao mang đáng sợ mà sự sắc bén có thể xé rách thiên địa, ánh mắt tiêu Viêm cũng hơi dao động, bước chân chậm rãi trước tiên lặng yên ngừng lại, mũi nhọn màu vàng nhạt trên hữu chưởng càng lúc càng dày đặc.

"Hiện tại muốn chạy thì đã muộn!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm ngừng bước, Trích Tinh lão quý còn tưởng hắn đã bị đao mang dọa cho kinh sợ, lập tức cười lạnh, nói.

Nhưng Tiêu Viêm vẫn như không nghe thấy tiếng cười của lão, đôi mắt vẫn nhìn hữu chưởng chăm chú. Ở đó, sau khi màu vàng đã càng rực rỡ đến tận cùng, một luồng hắc mang thâm thúy rớt cuộc cũng run run xuất hiện.

Theo sau điểm hắc mang hiện lên, kim mang rực rỡ bỗng nhiên vụt tắt. Mà trái lại, điểm đen kia lại càng lúc càng lớn nhìn hình dáng của nó giống như năng lượng kim mang đã chột bị hắc mang nuốt chửng.

Cùng hắc mang cấp tốc mở rộng, Tiêu Viêm cũng cảm nhận được đấu khí trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, liền nuốt ực cả đống đan dược trong miệng sau đó mãnh liệt ngẩng đầu lên. Giờ phút này, đao mang mãnh liệt chỉ còn cách trước mặt hắn hơn mười mét, kinh phong sắc bén làm da tay hắn cũng xuất hiện những vết cắt rớm máu.

"Có thể chết dưới Toái tinh Dao của lão phu, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi!"

Thời điểm đao mang tới gần lại càng gần thế này, dù tốc độ của Tiêu Viêm có nhanh hơn nữa thì cũng không cách nào tránh né. Thấy thế, Trích Tinh lão quý cũng không nhìn được mà bật cười như điên. Tiêu tử đáng hận

này, hôm nay cũng phải chết trong tay mình. Nguồn truyện:

"Ô..."

Nghe được Trích Tinh lão quỷ cười lớn, Tiêu Viêm cũng khẽ nhếch môi cười nhạt, bàn tay đột nhiên chém mạnh lên không trung trước mặt, một tiếng quát lạnh lẽo đột nhiên vang vọng.

"Đại Thiên – Tạo Hóa Chưởng!"

"Xoạt..."

Một chưởng hạ xuống, không gian dường như đã sụp đổ trong nháy mắt. Một hắc sắc quang quyền đen nhánh làm cho tim người lạnh giá nhanh chóng từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm khuếch tán bùng ra, sau đó va chạm mãnh liệt với đao mang sắc bén kia.

"Xèo..."

Tiếng nổ mạnh ngoài dự đoán của mọi người khi hai người va chạm vẫn không xuất hiện. Đao mang kia giống như tiến vọt vào một lỗ đen sâu không thấy đáy, cơ hồ không tạo nên một gợn sóng nào, thậm chí ngay cả tốc độ khuếch tán của hắc sắc quang quyền cũng như chưa từng bị cản trở.

"Suyt..."

Nhìn thấy ràng cảnh này, vô số người lập tức kinh hãi hít vào một hơi lạnh, mắt khó thể tin được. Công kích của Trích Tinh lão quỷ - ở đây, chỉ e khó có ai tiếp được, nhưng đao mang cực độ cường hãn kia dưới hắc sắc quang quyền lại căn bản tựa như không có nửa phần chống cự.

"Điều này sao có thể?"

Giờ khắc này, trong đầu mọi người như bị hồ dán, chỉ có thể không ngừng lầm bầm.

Đao mang biến mất cũng đồng dạng làm vẻ mặt Trích Tinh lão quỷ đại ra, chột mạnh mẽ trấn tĩnh lại rồi nhìn vào hắc sắc quang quyền có vài phần quen thuộc, đột nhiên trợn tròn mắt, kinh hãi thét lớn: *"Thiên Địa – Tạo Hóa Chưởng? Thiên giai đấu kỹ? Làm sao ngươi có nó?!"*

Đại Thiên – Tạo Hóa Chương!

Ngày đó, tại di tích viên cổ Trích Tinh lão quỷ cũng thấy qua tận mắt. Loại uy lực khủng bố này cho đến giờ vẫn in sâu vào trí nhớ của mình. Dù thế nào đi nữa, lão quỷ cũng không nghĩ tới loại Thiên giai đấu kỹ khiến hắn thềm nhỏ dải này cư nhiên lại nằm trong tay Tiêu Viêm.

"Là ba chiếc xương sườn kia!"

Coi như phản ứng của Trích Tinh lão quỷ cũng mau, lập tức nghĩ đến ngày đó Tiêu Viêm đoạt được ba cái xương sườn trong bộ hài cốt. Hiển nhiên, nếu Thiên giai đấu kỹ có tồn tại mà nói, thì cũng chỉ trên mấy chiếc xương sườn kia.

"Đồ giảo hoạt khôn kiếp!"

Trong lòng hận đến nhỏ máu, sắc mặt Trích Tinh lão quỷ sầm lại. Nhìn hắc sắc quang quyền kia đang khuếch tán đến gần, lão vội vàng thôi lui.

"Muốn chạy?"

Nhìn thấy Trích Tinh lão quỷ chạy trốn, Tiêu Viêm lại buông ra một tiếng cười lạnh, bàn tay chợt chấn mạnh làm tốc độ của hắc sắc quang quyền đột nhiên gia tăng. Cùng lúc đó, một luồng hấp lực không gì sánh nổi cũng bùng phát ra trong chiếc vòng đen nhánh ấy.

Dưới cỗ hấp lực này, tốc độ của Trích Tinh lão quỷ lập tức dần dần chậm lại, sau đó lão liền hoảng sợ vô cùng khi thấy được hắc sắc quang quyền bắt đầu lan nhanh tới. Sợ hãi tử vong! Rốt cuộc chuyện này một lần nữa đã dâng tràn tâm trí. Lão quỷ phi thường hiểu rõ, nếu bị hút vào trong vòng khe hở kia, chỉ e dù có là hắn chẳng nữa thì cũng phải táng mạng đương trường.

"Phanh! Phanh! Phanh...!!!"

Trong thời điểm tử vong này, Trích Tinh lão quỷ cũng vội vàng phóng ra từng đạo đấu khí hùng hồn, nhưng những công kích này trước quang quyền ngay cả một gợn sóng cũng chưa tạo thành liền đã biến mất vô tung. Loại thôn phệ vô tận thế này làm cho trong lòng Trích Tinh lão quỷ cũng

dấy lên một cảm giác vô lực.

"Chết...!!!"

Nhìn Trích Tinh lão quý kia đã gần trong gang tấc, ánh mắt Tiêu Viêm phát lạnh, tốc độ khuếch tán của hắc sắc quang quyền đột nhiên nhanh hơn nhiều.

"Cứu Thiên tôn đại nhân, cứu ta!"

Tại thời khắc cuối cùng, khi đã thi triển hết mọi biện pháp nhưng không thể nào đào thoát, trong cổ họng Trích Tinh lão quý rớt cuộc cũng tạo nên một tiếng thét chói tai, dâng trào vang vọng khắp phiến thiên không này.

-----oOo-----

Chương 1275: Kết cục thâm thảm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng thét thâm lương và chói tai của Trích Tinh lão quý, Tiêu Viêm trước hết ngẩn ra nhưng chợt cảm thấy rung mình. Cứu nhiên lúc này vẫn còn cường giả Hồn Điện ẩn nấp? Thêm nữa, thân phận của người này thậm chí ngay cả Trích Tinh lão quý thân là Thiên tôn lại phải tôn xưng một tiếng "Đại nhân"...

"Xem ra Hồn Điện quả nhiên đã chuẩn bị chu đáo!"

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe quang mang hung lệ. Bất kể thế nào, trước tiên phải giết chết Trích Tinh lão quý đã ba lần bốn lượt đối địch với hắn đã rồi nói sau!

"Xùy..."

Sát ý trong lòng bùng phát, tốc độ khuếch tán của hắc sắc quang quyền kia đột nhiên nhanh hơn rất nhiều, hấp lực đã gần trong gang tấc làm lão quý sợ đến hồn phi phách tán, tiếng thét kinh hãi chói tai càng thêm phần thâm lương.

"Phé vật! Bị một tên tiểu bối ép đến nông nỗi này, ngươi còn mặt mũi gì trở thành Thiên tôn Hồn Điện!"

Đúng lúc khe không gian sắp nuốt chửng thân hình của Trích Tinh lão quý thì một âm thanh đăm đạc không mang cảm xúc gì đột nhiên vang vọng khắp vùng trời đất này. Ngay sau đó, không gian phía sau Trích Tinh lão quý nhanh chóng nứt ra một cái khe. Một thân ảnh chậm rãi đi ra từ bên trong, mà theo sự xuất hiện của bóng người này, không khí trong phiến thiên địa này liền trở nên ướt át. Trong lúc mơ hồ, trên bầu trời còn có những hạt mưa rất nhỏ lất phất bay xuống.

Biến hóa kỳ dị như vậy lập tức làm Tiêu Viêm chú ý, lập tức trong lòng nặng nề. Người này cư nhiên chỉ bằng đấu khí mệnh mỏng trong người mà có thể dẫn động năng lượng làm cho đất trời biến hóa. Thực lực bực này, dựa theo hần suy đoán thì người được gọi là Cửu thiên tôn này e rằng chí ít đã đạt đến thất tinh, thậm chí là cấp bậc bát tinh Đấu Tôn.

Âm thanh đăm đạc nọ dù làm cho Trích Tinh lão quý mất mặt, nhưng cứ so sánh thì thể diện không thể quan trọng bằng tính mệnh được, nên lão ta liền vội thét lên: *"Đại nhân, cứu ta!"*

Bóng người màu lam lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Viêm, sau đó thoáng cau đôi mày màu lam rồi nhìn hắc sắc quang quyền đang nhanh chóng bay đến, miệng lầm bầm: *"Cư nhiên lại là Thiên giai đấu kỹ! Tiểu tử này thật là làm cho người ta hâm mộ!"*

Câu nói vừa dứt, thân ảnh màu lam vung tay áo lên, những giọt mưa lất phất trong trời đất lập tức hội tụ lại bằng một tốc độ kinh người, trong khoảnh khắc đã ngưng tụ lại trước mặt Trích Tinh lão quý thành một tấm màn mưa xoay tròn với tốc độ lớn. Cùng lúc đó, một chương của lão ta chộp lấy bả vai Trích Tinh lão quý, thân hình lui về sau nhanh như chớp.

Nhìn thấy người này cứu đi Trích Tinh lão quý, hàn ý trong mắt Tiêu viêm cũng bắt đầu tràn ngập, đấu khí trong cơ thể bỗng tăng thêm điên cuồng... Mà tốc độ khuếch tán của hắc sắc quang quyền cũng nháy mắt đã nhanh hơn nhiều, sau một sát na đã đánh mạnh vào màn mưa.

"Rầm!"

Hai người va chạm, màn mưa lập tức bị nổ văng tung tóe. Những giọt mưa

dày đặc đều bị nuốt hết vào khe hở không gian của quang quyền.

Hắc sắc quang quyền độ phá màn mưa, tốc độ không giảm mà tăng. Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của Trích Tinh lão quý đuổi nhanh đến rồi trực tiếp cắt thẳng vào đôi chân của lão quý.

"A...!!!"

Khi hắc sắc quang quyền chạm vào chân, trong miệng Trích Tinh lão quý nhất thời bộc phát ra một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết.

"Hừ!"

Lúc này, thân ảnh màu lam cũng hừ lạnh một tiếng, cũng không thêm để ý tới âm thanh thảm thiết của Trích Tinh lão quý, nắm chặt hơn bả vai lão rồi nhanh chóng thối lui bằng tốc độ nhanh hơn nhiều...

Thân ảnh màu lam tăng tốc, lúc này mới có thể mang Trích Tinh lão quý trốn xa thêm một khoảng nữa. Khi quay đầu lại nhìn đôi chân Trích Tinh lão quý thì đã cau mày. Hiện giờ, đôi chân của Trích Tinh lão quý đã hoàn toàn bị cắt đứt, ngay chỗ đó lại bóng loáng như gương thậm chí đến cả máu cũng không có nửa giọt. Hiện trạng như vậy giống như khi vừa tiếp xúc cả máu thịt trên hai chân của lão quý đã bị hắc sắc quang quyền cắn nuốt toàn bộ. Lúc chuyển hướng nhìn vào mặt Trích Tinh lão quý, đã thấy nó trắng bệch như tuyết và ngay cả hô hấp cũng đã trở nên vô cùng trì trệ.

Mất đi hai chân và một tay, Trích Tinh lão quý này dường như đã được tính là một nửa phế nhân! (Ồ phần trên làm gì có nói vụ 1 tay nhè? - Con tác giả Thổ Tả này viết điều quá thể! Mà mất 2 chân 1 tay thì là bố của phế nhân ấy chứ! – Dịch.)

"Thiên giai đấu kỹ thật bá đạo!"

Trên mặt thân ảnh màu lam thoáng hiện vẻ ngưng trọng, chột lắc lắc đầu. Mũi chân điễm vào hư không một cái thì thân hình đã bắn mạnh ra. Mặc dù lấy thực lực của mình, không nghĩ được là không đón nổi một Đại Thiên – Tạo Hóa Chương kia... Dù có thể nhưng kẻ đó sẽ tạo cho mình một ít hao tổn. Đó cũng không phải chuyện làm y vui vẻ khi thấy được.

"Có đi cũng phải lưu lão quý ấy lại!"

Nhìn thấy thân ảnh màu lam tăng tốc, Tiêu Viêm đột nhiên cười lạnh rồi nắm chặt tay. Đấu khí mênh mông ngập tràn bùng phát làm tốc độ hắc sắc quang quyển đã lên tới cực hạn. "Vút" một tiếng liền khuếch tán mãnh liệt, sau đó lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai đuổi theo thân ảnh màu lam đang nắm lấy bả vai Trích Tinh lão quý. Cuối cùng, trong ánh mắt sợ hãi cực độ của lão già kia đã trực tiếp chạm lên một bộ vị khác trên ngực lão quý.

"Xèo..."

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, đôi mắt đang mở to của Trích Tinh lão quý bỗng cứng lại, máu tươi xuôi theo khớp miệng chảy tràn xuống, khuôn mặt giống như một thân cây khô héo, sinh khí trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ.

Khe không gian cắn nuốt trọn phần ngực của Trích Tinh lão quý, rốt cuộc do phạm vi khuếch tán đã đến cực hạn nên mới đình chỉ kéo dài. Cuối cùng rung lên rồi biến mất dưới vô số ánh mắt hoảng sợ.

Sau khi Trích Tinh lão quý đã mất sinh cơ, thân ảnh màu lam liền dừng lại. Sau đó, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắc sắc quang quyển đang bay lùi về và cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm.

"Không hổ là hậu nhân của Tiêu Huyền! Bỏ tôn ta có chút kỳ quái vì sao người trẻ thế này đã có thể đạt đến cấp Đấu Tôn? Hay huyết mạch Tiêu gia sớm đã vút đi lại còn có thể dùng hay sao?" Thân ảnh màu lam nhìn Tiêu Viêm, thân nhiên nói.

Tiêu Viêm vẫn chưa vội trả lời, dùng ánh mắt cảnh giới nhìn lam bào lão giả phía trước... Thậm chí đến cả tóc, lông mi của lão cũng có màu lam nhạt, trong đôi mắt dường như ẩn chứa thủy hệ năng lượng mênh mông vô cùng vô tận, làm người ta nhìn vào phải thất thần. Lão già lam bào này dù thoát nhìn thì thấy cũng bình thường nhưng Tiêu Viêm hiểu thực lực của lão căn bản không hề yếu hơn Hắc Kinh của tộc Thái cổ Hư Long ngày đó hẳn nhìn thấy.

"Hẳn không phải do nguyên nhân về huyết mạch! Loại huyết mạch vút đi này có thể dưỡng dục ra Tiêu Huyền và các cường giả khác đã là chuyện bất khả tư nghị, nên không thể nào xuất hiện thêm một Tiêu Huyền nữa..."

Đối với Tiêu Viêm đang lâm vào trầm mặc, lam y lão giả được Trích Tinh lão quý xưng là Cửu thiên tôn lại không thể tự chủ được, lắc lắc đầu lẩm bẫm.

"*Huyết mạch vút đi?*" Tiêu Viêm nhú mày, trong lòng có chút nghi hoặc. Nghe ý tứ trong lời nói của lão già này, tựa hồ Tiêu gia trước đây rất lâu có một đoạn lịch sử mà hắn không hề biết. Nhưng vì sao đã nhiều năm như vậy hắn lại không cảm nhận được huyết mạch lực đến nửa điểm? Hắn có thể đạt tới trình độ hiện tại, ngoại trừ dựa vào Phần Quyết căn cốt Dị hỏa, còn lại đều dựa vào từng bước từng bước tu luyện đi lên. Tất cả đều không có liên quan gì đến huyết mạch lực.

"Có nghi hoặc hay không đều chẳng quan hệ gì! Đợi đến Hồn Điện, sẽ có người giải thích giúp ngươi!"

Như nhìn ra nghi hoặc của Tiêu Viêm, Cửu thiên tôn cười nhàn nhạt, liếc mắt nhìn Trích Tinh lão quý trong tay chỉ còn một số bộ phận trên người chậm rãi lắc đầu. Năng lượng màu lam dày đặc trong lòng bàn tay còn lại phát ra, sau đó vây kín lấy phần thân thể còn sót lại của Trích Tinh lão quý rồi cuối cùng hóa thành một khối băng tinh màu lam. Lão tùy tiện búng tay, băng tinh liền từ từ vỡ nát cuối cùng nổ đùng một tiếng bạo liệt thành vô số mảnh nhỏ. Mà sau đó, thân thể của Trích Tinh lão quý cũng hóa thành bụi phấn.

"Mặc dù Trích Tinh lão quý đã thất bại vài nhiệm vụ, cũng nên nhận trừng phạt như thế, nhưng người chấp pháp không thể là ngươi được! Chính vì vậy ngươi còn phải nhận trách nhiệm cho cái chết của hắn..." Đôi mắt màu lam của Cửu thiên tôn nhìn Tiêu Viêm chằm chằm rồi nói.

Tiêu viêm cười lạnh, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng khởi động, Dị hỏa cũng bắt đầu ngưng tụ lại tùy thời chuẩn bị dốc toàn lực một lần nữa cùng Cửu thiên tôn chiến đấu một hồi...

"Ta biết ngươi có một Thiên giai đấu kỹ hỏa liên nhưng nó vẫn chưa đủ... Trước mặt bốn tôn, ngươi không có bất kỳ cơ hội nào thi triển nó đâu! Sở dĩ bốn tôn phải đi là vì nhiệm vụ của ta, tuy nói phải mang tất cả người sống trở về, chỉ cần còn một hơi đều được tính chứ không phải ngại ngươi..." Cửu thiên tôn nhẹ nhàng phui phui ống tay áo, mặt không đổi sắc, nói.

"Ta cũng không tin..."

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại. Hắn cảm nhận được một hơi thở cực độ nguy hiểm. Chẳng qua chuyện này cũng không thể làm hắn bó tay chịu trôi. Lập tức, sau lưng hắn rung lên, thanh hồng cốt dực liền kéo dài ra khỏi người, hai cánh vung lên và mặt khác thân hình nhất thời lùi về sau. Từng tàn ảnh hiện ra che rợp bầu trời làm người khác hoa cả mắt.

Thấy Tiêu Viêm lui lại, Cửu thiên tôn cũng chậm rãi lắc đầu. Không gian chung quanh từ từ vặn vẹo, mà thân hình chợt biến mất vô tung một cách quỷ dị.

Khi thân hình Cửu thiên tôn biến mất, trong khoảnh khắc ấy lông tóc toàn thân Tiêu Viêm cũng chợt dựng đứng, nhưng khi nhìn lại đã thấy thân ảnh lam sắc kia chỉ còn cách trước mặt không đến hai thước.

"Bốn tôn đã nói, làm gì cũng vô ích..."

Gương mặt Cửu thiên tôn vẫn vô cảm như trước nhẹ nhàng vung hữu chưởng ra, cuối cùng mang theo một khí tức cực độ âm hàn phảng phất tựa thiểm điện phóng tới Tiêu Viêm.

Đối mặt với một chưởng không lửa không khói bay tới, sắc mặt Tiêu Viêm nhanh chóng ngưng trọng. Ngọn lửa màu nâu tím trong tay phải cấp tốc ngưng tụ rồi cuối cùng hóa thành một con rồng lửa uốn lượn bay ra đập mạnh vào bàn tay của Cửu thiên tôn.

"Xèo..."

Hai người va chạm cũng không sinh ra tiếng nổ kinh thiên động địa nào. Nóng chả đản lẫn âm hàn chỉ bộc phát ra sương mù màu trắng dày đặc, tiếng "xèo xèo" vang lên trong tai mọi người không dứt.

"Bộp! Bộp!"

Quá trình băng – hỏa đan vào nhau chưa được bao lâu, một chuỗi âm thanh trầm thấp chợt vang lên trong bạch vụ, một thân ảnh bỗng chật vật bay ngược ra mạnh mẽ, cuối cùng nện thật mạnh vào núi đá. Lực phản chấn đáng sợ trực tiếp làm cho vách núi cứng rắn trong khoảnh khắc đã nứt ra thành nhiều cái khe chằng chịt rộng cỡ cánh tay.

"Phụt..."

Tiêu Viêm lau vết máu ở khớp miệng rồi nhổ ra một búng nước bọt pha lẫn máu tươi, sắc mặt âm trầm nhìn thân ảnh lam sắc trên không trung. Với Trích Tinh lão quý, hẳn còn có thể chiến một trận nhưng cùng giao thủ với Cửu thiên tôn này, dĩ nhiên hẳn chẳng có bao nhiêu lực hoàn thủ.

"Cùng bản tôn đi thôi..."

Cửu thiên tôn trên bầu trời liếc Tiêu Viêm rồi thân hình chợt xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay lão chậm rãi vươn ra chụp vào vai Tiêu Viêm, thanh âm vô hồn từ từ truyền ra.

Tiêu Viêm chú mục vào bàn tay Cửu thiên tôn, trong mắt hiện ra vẻ ngoan lệ. Lúc hắn chuẩn bị dốc toàn lực mang sinh tử đánh cược một lần thì một cánh tay khác thật yên lặng đối chưởng với bàn tay của Cửu thiên tôn. Cùng lúc đó, một âm thanh già nua nhàn nhạt lặng lẽ truyền ra từ phía sau.

"Muốn bắt người rồi tẩu thoát? Chỉ bằng vào Cửu thiên tôn người thì còn chưa đủ tư cách..."

-----oOo-----

Chương 1276: Đại triển thần uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khoảnh khắc thủ chưởng bị nắm chặt, mặt Cửu Thiên tôn cũng thoáng biến sắc. Trong sát na này, toàn bộ đấu khí lão tựa hồ như bị kèm hãm, sương vụ quanh thân cũng từ từ tiêu tán.

Tràng cảnh này làm trong lòng Cửu Thiên tôn dậy lên một cảm giác khiếp sợ. Lão mạnh mẽ ngẩng đầu, lại nhìn thấy sau lưng Tiêu Viêm có một thân ảnh cổ phác tang thương đang nhẹ nhàng lửng không. Nhìn ra khuôn mặt rất ư quen thuộc làm lão trực tiếp thét lên thất thanh.

"Được Trần? Thân thể của ngươi? Thực lực của ngươi thế mà lại hồi phục sao?"

Cửu Thiên tôn chỉ cần liếc mắt liền nhận ra thân thể Dược lão đã không còn hư ảo như trước kia, hiển nhiên là một thân thể thực sự. Chuyện này làm tâm trạng lão ta tức khắc đã trở nên nặng nề. Quanh thân Dược lão toát ra một khí tức đáng sợ và mạnh mẽ, đến ngay cả lão ta cũng phải run sợ.

"Lão sư? Người tỉnh lại rồi?"

Khi công kích của Cửu Thiên tôn bị ngăn trở thì Tiêu Viêm cũng vội quay đầu nhìn lại. Hắn liếc một cái đã nhận ra Dược lão phía sau, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh hãi lẫn vui mừng.

"Ừ..." Dược lão cười với Tiêu Viêm, sau đó chậm rãi nói: *"Tiểu tử kia, trước tiên ngươi đi giúp những người khác! Cứ giao y cho ta là được!"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm tần ngần một lúc rồi liền gật đầu. Bằng vào cảm giác của linh hồn lực, hắn tự nhiên có thể nhìn thấy được khí tức cực độ khủng bố của Dược lão. Khí tức đến bậc này, dù có là Cửu Thiên tôn trước mặt hay đến cả Hắc Kinh ngày đó cũng đều không thể sánh được. Hơi thở bậc này, có thể nói là mạnh mẽ nhất so với những người Tiêu Viêm đã gặp từ trước đến nay. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Đây chính là thực lực của lão sư ở thời kỳ đỉnh phong sao? Quả nhiên rất mạnh! Khó trách được thanh danh của lão sư trước đây là nhất đẳng ở Trung Châu!"

Trong lòng Tiêu Viêm thoáng chốc đã nhẹ đi nhiều, sau đó thân ảnh phiêu nhiên đi khỏi dưới ánh mắt âm trầm của Cửu Thiên tôn.

"Dược Trần, ngươi cho rằng đã khôi phục được thực lực là có chống lại Hồn Điện chúng ta sao?" Tuy cực kỳ muốn cản Tiêu Viêm lại nhưng Cửu Thiên tôn hiểu rất rõ Dược Trần trước mặt một lần nữa đã trở về thời kì là Dược Tôn giả thanh danh hiển hách trước kia. Mặc dù với lòng kiêu ngạo của mình, lão không thể không công nhận bằng bằng thực lực lúc này, mình không phải là đối thủ của Dược lão.

"Hồn Điện cũng không phải là mạnh nhất trong thiên hạ! Đối thủ cường hãn của các ngươi cũng chẳng hề ít! Các bên kèm chế lẫn nhau, há có thể tùy tiện ra tay sao? Loại mặt hàng như ngươi còn chưa thể uy hiếp lão phu"

được!" Dục lão cười nhạt, trong nụ cười lại pha lẫn lãnh ý: "Hôm nay, Hồn Điện các ngươi xâm phạm tứ bề. Ngươi lại càng to gan dám đả thương đệ tử duy nhất của ta! Phần lễ vật này cuối cùng phải hoàn lại chút ít cho ngươi mới phải!"

"Thật nghĩ bốn tôn sợ ngươi sao?"

Sắc mặt Cửu Thiên tôn chợt âm lãnh, chưởng tâm nổi lên một tầng lam sắc óng ánh. Chợt cánh tay uốn éo một cách quý dị đã thoát khỏi sự trói buộc của Dục lão, hét lên một tiếng rồi sau đó đầu khí màu lam mạnh mẽ dâng tràn. Nó nhanh chóng ngưng tụ lại thành một con cự thú nhe nanh múa vuốt mang theo năng lượng uy áp dày đặc, giương đôi trảo sắc bén vọt thẳng tới Dục lão.

Hương về công kích của Cửu Thiên tôn, sắc mặt Dục lão vẫn thản nhiên như trước, bàn tay đẩy mạnh ra một chưởng ác liệt làm không gian trước mặt sụp đổ trong nháy mắt. Cự thú đang lao tới bỗng đứt thành hai mảnh rồi ùn ùn hóa thành những giọt nước bung ra tung tóe.

"Ầm..."

Một chưởng phá tan công kích của Cửu Thiên tôn, Dục lão phát tay oanh kích một chưởng cách không đến chỗ lão áo lam đang đứng xa xa. Một chưởng xuất ra, năng lượng trong phiến thiên địa này chợt chấn động kịch liệt. Bàn tay vô hình khổng lồ xé thẳng không gian, cuối cùng lặng yên không tiếng động vụt tới Cửu Thiên tôn.

Mặc dù bàn tay không gian khổng lồ lặng yên không tiếng động, nhưng trong lòng Cửu Thiên tôn vẫn dấy lên một cảm giác nguy hiểm cực độ. Y lập tức đột ngột biến đổi thủ ấn, năng lượng băng hàn vô cùng vô tận trong thiên địa liền hội tụ đến, xoay chung quanh thân y rồi hình thành nên một chiếc lồng nước lam sắc khoảng trăm trượng.

Không gian thủ chưởng khổng lồ hung hăng nện mạnh lên chiếc lồng nước màu lam. Ngay tức khắc lực lượng không gian đã tràn ngập ra ngoài rồi trực tiếp làm cho không gian của phiến thiên địa này trở nên vặn vẹo kịch liệt. Thanh thế làm người sợ hãi đến bực này khiến cho sắc mặt không ít người phải kịch biến.

"Bang! Bang!"

Lực lượng không gian thổi quét ra... Chiếc lồng nước màu lam nhìn như chắc chắn lại chỉ có thể duy trì trong nháy mắt, liền nổ ầm một tiếng rồi lại nổ bùng tung tóe. Nhất thời đã tạo thành một cơn mưa lớn bàng bạc đổ xuống rồi nên mạnh vào biển cây xanh thẫm tạo thành những tiếng động thanh thúy.

"Hừ!"

Lồng nước màu lam vỡ toang làm cho Cửu Thiên tôn kia lão đảo một cái rồi thân hình bị đẩy lùi về sau hơn trăm thước, trong miệng phát ra một tiếng rên khẽ. Hiển nhiên, ở lần giao phong đầu tiên với Dược lão thì Cửu Thiên tôn này đã thụ thương nhẹ.

Cuộc chiến hoành tráng trên bầu trời tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt cường giả đứng phía xa. Ánh mắt của họ lịch duyệt bất phàm bởi vậy liếc thoáng qua đã nhận ra Dược lão, nên cả đám đều kinh hô traten traten liên tiếp.

"Này... này... đó là Dược Tôn giả - Dược Trần? Hả cứ nhiên thật sự còn sống?"

"Không phải nói Dược Trần mất đi thân thể nên thực lực đại giảm sao? Hiện tại sao lại...?!?"

"Dược Trần hồi phục thực lực, lần đại nạn này của Tinh Vân Các e đã thoát rồi! Với thực lực đỉnh cấp của Dược Tôn giả, bất luận là danh khí hay sức mạnh đều tăng vọt trong nháy mắt! Thậm chí Tam các còn lại cũng khó mà chống đỡ!"

"... .."

Những lời bàn luận xôn xao mang theo không ít cảm xúc không biết tên bùng nổ tràn ngập. Không ít người liếc nhìn nhau bằng ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Dược Tôn giả - Dược Trần tái hiện Trung Châu chắc chắn sẽ là một tin tức động trời. Đối với ảnh hưởng ở Trung Châu năm đó của ông vẫn còn không ít bậc cao niên ở bốn Châu kia giữ được giao tình sâu đậm. Tuy nói hiện giờ đã qua nhiều năm nhưng danh tiếng Đệ nhất Luyện dược sư – Dược Trần vẫn nằm trên đỉnh như xưa. Mặc dù đến cả ba vị đầu số Đan Tháp cũng không sánh được... So với ông không biết kém là bao

nhiều...

Hiện giờ, vị Luyện dược sư đệ nhất Trung Châu, thậm chí là của toàn bộ đại lục tái hiện lần nữa. Sự kinh sợ lẫn chấn động tự nhiên sẽ rất kinh thiên động địa!

Tiêu Viêm thấy Dược lão đang chiếm thượng phong cũng chột mím cười. Dược lão đã khôi phục thực lực đỉnh phong thì ngày sau Tinh Văn Các không cần e ngại Hồn Điện trả thù nữa. Dù nói Hồn Điện cường đại nhưng vì sự mạnh mẽ của chúng nên tạo thành liên lụy rất lớn. Những cường giả đỉnh cấp của họ cũng không thể tùy tiện ra tay, nếu như vậy Tinh Văn Các ắt bình yên vô sự!

"Bang! Bang!"

Khi khuôn mặt đang trầm ngâm của Tiêu Viêm, đột nhiên trong lòng lại có cảm ứng. Hắn cau mày ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới thế công hung hãn liên miên không dứt của Hắc Thiên tôn, Thiên Yêu Khôi đã liên tiếp bại lui, mặt khác trên cơ thể rắn chắc đã xuất hiện mấy chỗ lõm sâu. Hiên nhiên, chỉ bằng lực lượng của Thiên Yêu Khôi mà phải một mình chống chọi với Hắc Thiên tôn thì hơi có chút miễn cưỡng.

Dừng mắt một lúc ở Thiên Yêu Khôi, Tiêu Viêm chuyển hướng nhìn cuộc chiến của Thanh Lân và Bạch Thiên tôn phía xa. Lúc thấy tình huống nơi đó hắn liền sửng sốt. Việc Thanh Lân phải liên tiếp bại lui như dự liệu vẫn chưa xảy ra, mà hắn thấy nơi đó đang diễn ra chiến đấu kịch liệt, hai thân ảnh liên tiếp va chạm nhau dữ dội, bóng người lấp lóe, dao động năng lượng nhanh chóng khuếch ra bốn phía.

"Cỗ khí tức này... Là viên cổ Thiên Xà kia?"

Đôi ngươi Tiêu Viêm co rút lại. Hắn cảm giác được khí tức hiện tại của Thanh Lân ẩn chứa một sự hung lệ mơ hồ. Loại cảm giác này ngày đó hắn đã đích thân trải nghiệm trong sơn động nên lập tức hiểu rõ, giờ đây Thanh Lân hẳn đang mượn dùng linh hồn lực của viên cổ Thiên Xà. Nếu không mà nói, bằng thực lực của nàng, tuy có Bích Xà – Tam Hoa Đòng hỗ trợ thì cũng không thể nào chiến đấu với Bạch Thiên tôn đến nảy lửa như vậy.

"Chỉ cần chế trụ Hắc Bạch Thiên tôn này thì lập tức không còn nguy hiểm nữa. Lấy thực lực của Phong lão và Tiểu Y Tiên vẫn có thể chống đỡ thế

công của những cường giả Hồn Điện khác!"

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe sáng. Nếu Thanh Lân bên kia không có vấn đề gì thì hẳn sẽ đối phó với Hắc Thiên tôn. Nếu hẳn liên thủ với Thiên Yêu Khôi thì có thể đánh cho người này đến thân sâu quỷ khóc. Chẳng qua tràng diện này sẽ làm đệ tử Tinh Vãn Các chết nhiều hơn. Đối với những đệ tử bình thường này thì thời gian càng lâu lại càng làm họ khó có thể trụ nổi.

Lúc Tiêu Viêm vì chuyện này mà cau mày thì Dược lão trên bầu trời như cũng cảm ứng được cú đầu nhìn xuống Tinh giới tràn ngập máu tươi. Trong mắt ông lóe hàn quang, bàn tay không gian khổng lồ một lần nữa được hình thành rồi lập tức hóa thành chưởng tát mạnh vào Hắc Bạch thiên tôn.

Đang chiến đấu kịch liệt với Thiên Yêu Khôi và Thanh Lân, Hắc Bạch Thiên tôn không ngờ bị công kích bất thành linh, bởi vậy khi công kích đã đến nơi mới có thể hồi phục tinh thần, khuôn mặt lão ta lập tức trắng bệch. Không gian lực đáng sợ làm cho ngay cả lão ta đều có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

"Phụt!"

Thủ chưởng không gian khổng lồ hung hăng nện lên hai người Hắc Bạch thiên tôn. Sau đó, hai Thiên tôn vốn có thực lực cực mạnh trong mắt mọi người nháy mắt đã phun máu thành vòi, thân hình như sao băng rơi thẳng từ trên trời xuống rồi nện mạnh vào biển cây xanh thẳm, tạo thành một cái rãnh thật sâu ước chừng trăm trượng.

Nhìn thấy cả Hắc Bạch thiên tôn cũng không chống nổi một hiệp, mấy tên cường giả xa xa đều hít vào một hơi khí lạnh.

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Một chưởng hạ cả Hắc Bạch thiên tôn, thủ chưởng Dược lão lại xoay trở không ngừng cách không oanh kích xuống bên dưới. Mà theo những chưởng nện âm âm này, hể những cường giả bị không gian cự thủ đụng phải dường như đều bị nổ tung trong nháy mắt thành một đám hắc vụ. Ngay cả huyết nhục cũng bị trực tiếp đánh tan thành bụi phấn.

Khi Dược lão tàn sát như người gặt lúa, những cường giả Hồn Điện bên

dùoi cũng vô cùng sợ hãi, vội vàng lui trốn khắp nơi không dám dừng lại trong Tinh giới nửa khắc.

Nhìn thấy cường giả Hồn Điện tôn thất thảm trọng, Cửu Thiên tôn đằng kia cũng sầm mặt lại. Cục diện cơ bản bởi sự xuất hiện của Dược Trần đã nằm ngoài tầm khống chế, nhưng lão ta cũng không cam tâm tình nguyện buông bỏ!

"Dược Trần, ngươi vừa khôi phục thực lực thì tất nhiên khó có thể phát huy hoàn toàn! Bản tôn muốn nhìn, ngươi hôm nay đến tột cùng có thể ngăn cơn sóng dữ mà cứu được Tinh Vãn Các hay không?"

Cửu Thiên tôn hít sâu một hơi, đôi tay đột nhiên kết xuất đạo đạo thủ ấn nhanh như chớp làm người nhìn hoa hết cả mắt. Theo biến hóa của ấn quyết, không gian quanh thân cũng dập dềnh bồng bềnh rồi bỗng nhiên bị cường hoành xé rách thành một cái khe đen kịt.

Sau khi khe không gian bị xé bung ra thì một khí tức ngập trời như băng lạnh thấu xương chậm rãi từ bên trong truyền ra.

"Ngay cả Bát Thiên tôn cũng đến sao?"

Cảm nhận được khí tức lạnh lẽo thấu xương này, Dược lão cũng nhíu mày, nhẹ giọng tự nhủ.

-----oOo-----

Chương 1277: Bán Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vết nứt không gian từ từ mở rộng ra, mà khí tức lạnh thấu xương cũng tràn ngập bốn bề... Một thân ảnh màu trắng rớt cuộc cũng chậm rãi bước ra từ bên trong, sau đó dừng lại dưới vô số ánh mắt soi mói.

"Lão Cửu, không ngờ ngươi thật sự phải dùng tới không gian ngọc giản!"

Thân ảnh màu trắng dần dần hiện ra, thanh âm hờ hững cũng vang lên.

"Hừ, lái nhái ít thôi! Thấy rõ đối thủ lần này của bản nhân chưa hử?" Cửu thiên tôn nhướn mày, trầm giọng nói.

Nghe được những lời này của Cửu thiên tôn, thân ảnh màu trắng kia cũng chậm rãi ngừng đầu. Đó vẫn là một khuôn mặt già nua, râu tóc bạc trắng thậm chí cả hai bên mai còn có màu trắng sậm làm cho người ta có cảm giác cực độ băng hàn. Nhìn qua toàn thân lão giống như là một khối băng.

"Dược Trần sao?"

Ánh mắt thân ảnh màu trắng dừng lại trên người Dược lão cách đó không xa, nó nhộn nhạo như nhận ra chuyện gì đó nên đôi đồng tử dao động một hồi rồi lão nói: "Người đã khôi phục thực lực?"

"Hòn Điện ngược lại chuẩn bị thật đầy đủ! Phái ra một tên Cửu thiên tôn còn chưa yên tâm, cư nhiên cả người mà cũng được phái đến?!" Dược lão liếc qua Bát thiên tôn rồi thản nhiên nói.

"Khó trách! Lấy sức một mình người xác thật còn không phải đối thủ của hắn! Xem ra hành động hôm nay đã tổn thất thảm trọng a!" Đôi mày trắng như tuyết của Bát thiên tôn hơi hơi rung lên, nhìn mấy tên cường giả Hòn Điện đang trốn chui trốn nhủi phía xa xa, sau đó mới nói.

"Hắn vừa có được thân thể! Tuy thực lực đã gần như khôi phục nhưng khó có thể chân chính đạt đến đỉnh! Một mình ta thì không được, nhưng nếu hai ta liên thủ thì hươu chết về tay ai thì chưa thể nói được!" Sắc mặt Cửu thiên tôn âm trầm, nói.

"Nhưng người chớ nên xem thường lão già này!" Bát thiên tôn cau mày, nói.

"Như thế nào? Người sợ? Nhiệm vụ lần này do ta với người cầm đầu. Nếu như thất bại, chỉ e rằng không thể hướng lên trên nói lời công đạo được nữa!" Cửu thiên tôn nói đến đây mới liếc Bát thiên tôn rồi tiếp: "Với lại, năm xưa người đã từng bại trên tay hắn. Đây vẫn là tâm bệnh trong lòng người! Hiện giờ nếu như không thử thì sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội bực này nữa!"

Nghe thế, Bát thiên tôn khẽ vuốt chòm râu bạc trắng như tuyết, trong mắt thoáng dao động. Một lúc sau rốt cục chậm rãi gật đầu, nói: "Một khi đã

như vậy liền động thủ đi! Ta rất muốn biết hiện giờ Dược Trần còn giữ được uy phong năm đó hay không?"

"Yên tâm, ta và người hai người liên thủ dù có là cửu tinh Đẩu Tôn cũng có thể chiến một trận! Hiện giờ Dược Trần vừa có lại thân thể thì tất nhiên vẫn chưa thích ứng và thuần thục, có chiến lực khoảng bảy tám phần đã là không tệ rồi!" Cửu thiên tôn cười, chợt ánh mắt trở nên sắc bén, nắm chặt bàn tay lại. Dao động mênh mông từ nơi đó bạo phát ngập tràn. Cùng với ba động này khuếch tán, cả vùng trời đất nhanh chóng trở nên ướt át, từng giọt mưa ngưng tụ lại từ hư vô rồi trở nên dày đặc, nhìn từ xa cơ hồ không thấy được điểm cuối.

Tiêu Viêm đứng một nơi trên núi nhú mây nhìn lên những giọt mưa kia, rồi chợt vung tay bắt lấy một giọt, lập tức liền trở nên kinh ngạc phát hiện trong giọt mưa này ẩn chứa năng lượng thủy hệ vô cùng đậm. Tuy nó vẫn có độ lạnh bình thường nhưng lại có tính ăn mòn vô cùng mãnh liệt. Dựa theo Tiêu Viêm đoán, nếu dùng tốc độ cao bắn ra một giọt mưa kỳ dị này chỉ sợ có thể dễ dàng xuyên thủng đầu khí phòng ngự của một cường giả Đẩu Hoàng.

Chỉ một giọt mưa mà có lực phá hoại kinh khủng như vậy thì cả một màn mưa vô cùng vô tận hội tụ một chỗ sẽ có lực phá hoại đáng sợ đến mức nào?

"Vẫn nói, ở cấp Đẩu Tôn, mỗi khi tăng lên một tinh thì thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh... Lời ấy quả thật không giả!"

Tiêu Viêm nhẹ giọng thì thào. Hiện tại hắn có thực lực nhị tinh Đẩu Tôn, sau khi thi triển Thiên Hỏa – Tam Huyền Biến đến mức tận cùng thì mới có thể đạt đến Đẩu Tôn tứ tinh. Nhưng vì tài liệu để thi triển Tam Huyền Biến là ba loại Dị hỏa nên mới được như vậy, nếu đổi thành các loại hỏa diễm khác chỉ e rằng ngay cả một tinh cũng không thể tăng lên.

Mặc dù Tiêu Viêm đạt đến tứ tinh Đẩu Tôn, nhưng muốn đánh chết Trích Tinh lão quỷ có thực lực bậc này cũng chỉ có thể dùng hai loại thủ đoạn. Một là dung hợp bốn loại hỏa diễm tạo thành Hủy Diệt Hỏa Liên, hai là dựa vào Thiên giai đấu kỹ mới luyện thành, Đại Thiên Tạo Hóa Chương. Ngoại trừ như thế, hắn cũng không còn cách nào. Nguồn truyện:

Bởi vậy có thể thấy được sự phân chia sâm nghiêm ở cấp bậc Đẩu Tôn.

Nếu không có thủ đoạn đặc thù muốn chiến đấu vượt cấp, đó chính là chuyện vô vàn khó khăn.

Xa xa phía chân trời, Dực lão vẫn phiêu nhiên lãng không, dùng ánh mắt bình thản nhìn quanh những giọt mưa kỳ dị ngập tràn thiên địa. Hễ cứ xuất hiện trong phạm vi trăm trượng quanh người ông, chúng đều bắn ra tung tóe.

Giờ phút này, bất luận ánh mắt của đệ tử Tinh Văn Các hay những cường giả khác đều hội tụ lên bầu trời. Ai nấy đều có thể nhìn ra hai cường giả đứng đầu Hồn Điện giờ phút này đang chuẩn bị một chiêu thức kinh thiên động địa.

"Ngưng!"

Sắc mặt Cửu thiên tôn lúc này cũng nghiêm trọng dị thường, thủ ấn biến ảo, từ trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai.

Sau khi tiếng quát chói tai của Cửu thiên tôn vừa dứt, những hạt mưa tràn ngập thiên địa nhất tề rung lên tạo thành những tiếng xoèn xoẹt cắt qua trời đất rồi sau đó lướt đi dữ dội về phía lão ta, cuối cùng nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Cửu thiên tôn. Vền vền trong nháy mắt, một quả cầu khổng lồ ước chừng trăm trượng có màu xanh thẫm được từ từ hình thành.

Quả cầu mưa có thể tích cực lớn, toàn bộ đều xanh thẫm chậm rãi xoay tròn. Theo chuyển động của nó, một luồng năng lượng che kín trời đất bùng phát ra làm cho sắc mặt rất nhiều người trở nên trắng bệch. Năng lượng đến bậc này, nếu va chạm ắt sẽ nổi tung rồi san phẳng ba bốn dãy núi lớn trong nháy mắt.

Khi quả cầu hình thành, Bát thiên tôn đứng bên cạnh bỗng hít sâu vào một hơi, bàn tay nâng lên hướng về quả cầu ở xa xa, một luồng khí trắng sẫm lạnh lẽo vô cùng phát ra từ chưởng tâm rồi cuối cùng bay vút đến bám lên bề mặt quả cầu nước.

"Rắc! Rắc!"

Luồng khí trắng sẫm khi bám lên quả cầu nước thì trong nháy mắt đã lan tràn khắp quả cầu, sau đó liền biến thành một ban8ng cầu cực lớn. Thêm nữa, năng lượng kỳ quái ẩn chứa bên trong càng thêm phần khủng bố.

Uy lực của Đấu kỹ do hai tên cường giả hàng đầu Hồn Điện liên thủ tạo thành đủ để làm cho người ta hồn phi phách tán.

"Đây... Thanh thế này cũng thật quá lớn rồi..."

Những cường giả quan chiến phía xa nhìn băng cầu khổng lồ trên bầu trời. Theo dao động năng lượng khủng bố tràn ngập bên trong, linh hồn của bọn họ dường như cũng bị áp lực đè nén đến cực độ nên liên tiếp lui về sau, sắc mặt tái nhợt. Năng lượng khủng bố đến bậc này mà nổ tung, các dãy núi chung quanh sẽ bị san thành bình địa. Đến lúc đó, chỉ e rằng bọn họ sẽ trở thành vật bồi táng.

"Xoẹt... Xoẹt... Vù..."

Nhìn thấy những cường giả kia liên tiếp nhanh chóng lùi về sau, trong Tinh Vẫn Các, sắc mặt nhóm người Phong tôn giả cũng trở nên căng thẳng. Nhìn băng cầu chứa đầy năng lượng khủng khiếp kia, xem ra hiện tại có muốn chạy cũng đã muộn...

"Dược Trần, năm đó bốn tôn bại trong tay ngươi! Không biết hiện giờ ngươi có bản lĩnh ngăn cản một kích hai ta liên thủ không nhỉ?"

Lúc quả cầu nước hóa thành băng cầu, sắc mặt Bát thiên tôn cũng đã tái thêm vài phần. Hiển nhiên, thi triển công kích đến bậc này đã tiêu hao không ít khí lực của lão.

Thời điểm Bát thiên tôn quát lớn, đôi mày bạc của Dược lão cũng rung lên nhưng sắc mặt vẫn bình đạm như trước, không hiện ra bất kỳ dao động cảm xúc gì, tựa hồ xem như băng cầu có thể hủy diệt cả dãy núi lớn kia không hề tồn tại.

"Hừ! Ta muốn nhìn xem ngươi có thể cậy mạnh đến khi nào?!"

Thấy Dược lão vẫn bình tĩnh như thế, Cửu thiên tôn không nhịn được cười lạnh một tiếng, hai tay như chớp kháp xuất từng đạo ấn quyết. Một lát sau, sắc mặt lão đỏ bừng lên rồi phun ra một ngụm máu tươi lên băng cầu khổng lồ trên bầu trời rồi đột nhiên hét lớn:

"Vũ Thực Thương Khung!"

Tiếng thét to tràn ngập sự báo đạo vang vọng cả chân trời. Hai người cửu thiên tôn đưa hay tay đẩy mạnh về phía trước, chỉ thấy băng cầu khổng lồ rung lên một trận, đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao. Cuối cùng, trong tiếng gió thét ào ào đỉnh tai nhức óc, băng cầu dữ dội lướt tới Dược lão với tốc độ nhanh như chớp.

Băng cầu lướt đi tạo thành dao động năng lượng bao phủ tràn ngập trời đất. Không gian xung quanh nó đứt gãy từng khúc văng tung tóe. Một chiếc khe không gian khổng lồ đen kịt như một cái dây lưng ước chừng trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện trong không gian hư vô.

Nhìn thấy lực phá hoại của băng cầu, những cường giả quan chiến lại càng sợ đến hồn phi phách tán, lập tức liều mạng tăng tốc lao ra ngoài dãy núi.

Tiêu Viêm trên ngọn núi cũng nghiêm mặt thì quả cầu khủng khiếp kia, chợt chuyển sang nhìn Dược lão vẫn sừng sững bất động. Thấy biểu tình của ông, trong lòng hắn thoáng đã nhẹ đi rất nhiều liền thở phào nhẹ nhõm.

"Công kích quá đáng sợ... Các chủ... có thể ngăn cản được sao?"

Thần kinh từng đê tử Tinh Vãn Các chợt căng thẳng như dây đàn. Dưới luồng năng lượng khủng bố, tựa hồ như cả dãy núi cũng trở nên vô cùng nhỏ bé. Điều họ có thể làm ở thời điểm này là chỉ có thể ký thác tất cả hi vọng lên người Dược lão.

"Hôm nay, sẽ cho ngươi và cả Tinh Vãn Các đều hủy diệt dưới sự liên thủ của chúng ta!"

Nhìn khoảng cách giữa Dược lão với băng cầu đáng sợ, trong mắt hai người Cửu thiên tôn cũng bùng lên một vẻ cuồng nhiệt.

Khi băng cầu lướt đến phạm vi cách Dược lão khoảng trăm trượng, rốt cuộc dưới vô số ánh mắt soi mói, ông chỉ chậm rãi giơ tay lên.

Nhìn thấy Dược lão thế mà muốn đón đỡ băng cầu, trên khuôn mặt vốn băng lãnh của hai người Cửu thiên tôn không nhịn được mà hiện lên một nụ cười tươi tắn.

"Dừng!"

Nhưng khi nụ cười của bọn chúng vừa hiện lên thì một thanh âm nhàn nhạt đột nhiên vang vọng...

Tiếng quát nhẹ từ miệng Dược lão vang ra, chột mọi người như ngậy dại nhìn thấy băng cầu đang xoay tròn lao đến với tốc độ cao khi còn cách ông một khoảng ngắn thì nháy mắt đã ngừng lại.

Khắp núi rừng chột trở nên tĩnh lặng. Lúc này, vẻ mặt của hai người Cửu thiên tôn cũng nghếch ra. Một kích do hai người họ liên thủ, cho dù có là cường giả Đấu Tôn đỉnh phong cũng không có khả năng nói dừng là dừng được.

Bàn tay Dược lão nhẹ nhàng tiếp xúc với băng cầu khổng lồ, âm thanh bình thản cũng chậm rãi vang vọng khắp đất trời...

"Hiện giờ, ta đây xác thật không thể phát huy mười thành thực lực! Nhưng là... muốn đối phó với hai tên các người thì ngược lại quá dễ dàng! Bởi vì..."

Nói đến đây, nét mặt Dược lão bỗng nhiên đổi thành vẻ trêu tức kiêu mèo vờn chuột.

"Bây giờ, ta cũng không phải Đấu Tôn đỉnh phong... Mà là... Bán Thánh!"

-----oOo-----

Chương 1278: Dược Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bán Thánh!

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng không thể nghi ngờ lại giống như sấm sét vang trời, bỗng nhiên hung hăng nổ mạnh bên tai hai người Cửu thiên tôn. Trong khoảnh khắc này, cơ hồ như đầu khí trong người bọn họ cũng đã ngừng vận chuyển. Mồm chúng há hốc, vẻ mặt như thảng ngốc dại ra nhìn lão nhân đang dùng một chưởng chặn đứng băng cầu khổng lồ.

Bán Thánh!

Có lẽ người khác có cảm giác vô cùng xa lạ đối với cấp bậc này nhưng với hai người Cửu thiên tôn lại gần như rất quen thuộc. Vì cấp bậc này, được tất cả các cường giả Đâu Tôn đỉnh phong gọi là "*Tuyệt Vọng Chi Uyên – Vực Sâu Tuyệt Vọng*". Hầu hết các cường giả đạt đến Đâu Tôn đỉnh đều dừng bước trước cảnh giới Bán Thánh này. Nhưng bất luận bọn họ cố gắng tu luyện như thế nào, cuối cùng không có cách nào để chân chính đặt chân vào cái gọi là – cảnh giới Bán Thánh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Chỉ có đặt chân vào cảnh giới Bán Thánh, như vậy mới có tư cách bước vào cấp bậc Đâu Thánh!

Thậm chí có thể nói Bán Thánh là nền tảng trọng yếu nhất ở phía trước Đâu Thánh. Trở thành Bán Thánh, như vậy liền vĩnh viễn có tư cách trở thành cường giả Đâu Thánh chân chính!

Từ khi Đâu Đế đã dần trở thành truyền kỳ trong ký ức suốt chiều dài lịch sử, thì một chữ "*Thánh*" cực kỳ đơn giản chính là đại biểu cho ngọn núi cao nhất của phiên thiên địa này.

Đâu Tôn, có thể được gọi là cường giả đứng đầu đại lục. Nhưng từ trước đến nay, đứng đầu không có nghĩa là tột đỉnh, là cường giả thuộc tầng cao nhất của phiên thiên địa này!

Mà tương tự, cái gọi là cảnh giới Bán Thánh cũng chính là cảnh giới hai người Cửu thiên tôn thiết tha mơ ước. Nhưng trong lòng bọn chúng hiểu được muốn đến cảnh giới này thì khó khăn đến bực nào. Có lẽ, đến cuối đời bọn chúng cũng không thể nào chân chính đạt được.

Bọn chúng không bao giờ nghĩ qua Dược lão có thể đặt chân đến cấp độ này. Mặc dù ông đã có được thân thể mới, nhưng có thể khôi phục được mười phần thực lực đã là việc vô vàn khó khăn, huống chi lại đột phá được cảnh giới Đâu Tôn đỉnh phong tấn cấp Bán Thánh!?

Nhưng mà, muốn nghĩ cũng không ra sự thật lại cực độ tàn khốc đến như vậy! Bọn chúng ngay cả một ý nghĩ cũng không ngờ được tình huống này lại xuất hiện trước mặt chúng chân thật đến như thế!

Bán Thánh!

Bên trong Tinh giới, tất cả ánh mắt đều hội tụ cả vào thân ảnh già nua sương gió trên bầu trời. Cùng so sánh với băng cầu thật lớn, thân ảnh này coi như không đáng kể. Nhưng giờ phút này, bóng người nhỏ bé kia lại tràn ngập uy áp, ngay cả năng lượng khủng bố bên trong băng cầu cũng trở nên run lên cầm cập.

"Lão gia hỏa kiệt ngạo này thế mà lại bước vào cấp độ kia!"

Nhóm người Phong tôn giả cũng phải trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm thân ảnh kia. Sau một hồi, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ mừng rỡ như điên. Bán Thánh, dù chỉ có "nửa từ" nhưng mặc kệ thế nào cuối cùng cũng đại biểu có quan hệ với chữ "Thánh" cao nhất. Đây là một lần chất biến nhảy vọt a!

"Tinh Vẫn Các, đã đại hưng thịnh rồi!"

Mấy cường giả vốn đang cong mông chạy trốn cũng vì một màn giữa không trung mà dừng thân. Một số cường giả biết nhìn hàng càng cảm giác cổ họng khô khốc. Tinh Vẫn Các xuất hiện một vị Bán Thánh, tin tức như sấm giữa trời quang như thế này chỉ e rằng sẽ như cuồng phong thổi quét qua toàn bộ Trung Châu. Sau này, từ thanh danh đến thực lực, sợ rằng trong một thời gian ngắn sẽ tăng trưởng lên một mức độ cực kỳ khủng khiếp.

Hồn Điện cố nhiên đáng sợ, nhưng sau này Tinh Vẫn Các cũng không phải nơi chúng muốn nói diệt là diệt. Một cường giả cảnh giới Bán Thánh, dù có là Hồn Điện cũng phải bắt đầu nhìn bằng ánh mắt nghiêm túc. Hơn nữa, chuyện tối trọng yếu bởi vì người này chính là Luyện dược sư đệ nhất đại lục, thì từ danh vọng cho đến sức ảnh hưởng cũng không ai có thể sánh được.

Bởi vậy, giờ khắc này, ai nấy đều hiểu Tinh Vẫn Các đã trở nên hưng thịnh vô cùng.

Trên ngọn núi, vẻ mặt của Tiêu Viêm cũng vô cùng kinh hi. Vì chuyện Dược lão đột phá Đẩu Tôn đỉnh phong bước chân vào Bán Thánh là đại sự ngoài dự liệu của hắn. Dù lần này, hắn vì luyện chế thân thể cho Dược lão nên khi chọn dược liệu đều là cực phẩm chi tuyển. Thậm chí, đến phút

cuối hẳn còn cho vào đó thêm một cánh tay của Đấu Thánh, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới rốt cuộc tất cả có thể làm cho Dược lão đột phá.

Vốn theo dự liệu của hẳn, chỉ cần Dược lão có thể khôi phục thực lực đỉnh phong đã là việc làm cho hẳn vui nhất, về phần có đột phá Đấu Tôn hay không thì hẳn cũng không hề nghĩ qua. Bởi vì sự khó khăn khi đột phá Đấu Tôn hẳn đồng dạng hiểu rõ dị thường. Trên đại lúc này, mặc dù cường giả Đấu Tôn thập phần thừa thót nhưng xa xa vẫn chưa đạt tới độ "*phương mao lân giác*". Đấu Thánh trong truyền thuyết, dù với lịch duyệt của Tiêu Viêm cũng chỉ một lần gặp được một chút linh hồn tàn ấn và một bộ hài cốt mà thôi. Đương nhiên, bây giờ Dược lão cũng có thể được tính là cường giả chuẩn Đấu Thánh. Bán Thánh mặc dù cách nửa bước nhưng mặc kệ thế nào tất cả đều được tính là Thánh!

Dược lão phiêu phù xa xa cuối chân trời dùng ánh mắt bình thản liếc nhìn hai tên Cửu thiên tôn, bàn tay đang tiếp xúc với băng cầu chậm rãi nắm lại.

"Rắc! Rắc!"

Sau khi Dược lão nắm chặt tay, bề mặt băng cầu ẩn chứa năng lượng khủng bố kia đột nhiên trở nên vặn vẹo. xem hình dạng như vậy dường như phẳng phát sắp tạo nên một vụ nổ vô cùng lớn.

"Vỡ!"

Bề mặt băng cầu vặn vẹo càng lúc càng mãnh liệt. Một lúc sau, cuối cùng cũng kêu răng rắc rồi nổ tung dưới thanh âm nhàn nhạt của Dược lão.

Băng cầu nổ tung hình thành một cơn bão năng lượng nhất thời như cuồng phong quét tới. Song, khi nó khuếch tán được một phạm vi nhất định thì nháy mắt đã đột nhiên ngừng lại, sau đó lặng yên không tiếng động dần mai một.

"Ừc! Ừc!"

Nhìn vụn băng phiêu tán từ bầu trời, vô số người đều phải nuốt khan thật mạnh. Công kích khủng bố đủ để hủy diệt cả dãy núi đã bị hóa giải nhẹ nhàng như thế. Thậm chí, ngay cả ống tay áo Dược lão cũng chưa từng phát lên...

"Đây là thực lực của cường giả Bán Thánh sao?"

Hầu hết cường giả nơi này đều liếc nhìn nhau, tất cả đều thấy rõ trong mắt đối phương cùng mang một sự rung động sâu sắc. Lực lượng bộc này đã vượt xa cấp độ Đấu Tôn. Không hồ là lực lượng đỉnh phong a!

"Hừ!"

Tại thời điểm băng cầu bị hủy, hai người Cửu thiên tôn cũng nhận lấy sự phản phệ. Thân hình chúng run lên, trong cổ họng truyền ra một tiếng rên khê, đồng thời khước miệng cũng tràn ra một vệt máu, thậm chí cả hơi thở cũng trở nên rối loạn. Hiển nhiên, Dược lão bóp nát băng cầu cũng trực tiếp tạo thành thương tổn không nhỏ đến bản thể của chúng.

Bát thiên tôn lau đi vết máu ở khước miệng, ánh mắt gắt gao nhìn Dược lão chằm chằm, bên trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị lẫn không cam lòng. Năm đó, y đã bại dưới tay Dược lão. Không ngờ hiện giờ gặp lại, sau tràng đấu này, cư nhiên vẫn bại dưới tay đối phương, mà còn là chân chính thảm bại!

"Bán Thánh!"

Cửu thiên tôn nghiêng đến vỡ răng, sự ghen tị trong mắt cơ hồ nháy mắt đã thăng cấp thành điên cuồng. Nhưng dù sao lão cũng không phải là nhân vật tầm thường, một lát sau đã mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng, sắc mặt cũng đổi thành màu xám trắng. Sau khi Dược lão đạt đến cảnh giới này, lão ta liền hiểu rõ xem như hành động hôm nay đã thất bại triệt để.

Nếu Dược lão vẫn còn là Đấu Tôn đỉnh phong như trước, tuy Cửu thiên tôn biết khó giải quyết nhưng cũng không hề thấy vô lực, thậm chí là tuyệt vọng như bây giờ. Không ai có thể nghĩ ra, Dược lão không chỉ khôi phục thực lực đỉnh phong mà lại còn đột phá được vách chắn mà tuyệt đại đa số cường giả Đấu Tôn đỉnh coi là "*Tuyệt Vọng Chi Uyên*", cuối cùng đặt chân vào cảnh giới Bán Thánh!

Đây là một cấp bậc hoàn toàn bất đồng với Đấu Tôn. Tuy chỉ là Bán Thánh, nhưng giờ phút này dù có hai cường giả Đấu Tôn liên thủ cũng xem như không thể đánh bại Dược lão. Đây cũng là chênh lệch cự lớn giữa hai cảnh giới mà rất khó có thể đền bù.

"Lão Bát, đi!"

Cửu thiên tôn hít sâu một hơi rồi quyết định thật nhanh. Xong, lão quay qua Bát thiên tôn, quát.

Nghe được tiếng quát của Cửu thiên tôn, Bát thiên tôn nhất thời siết chặt tay với vẻ mặt không cam lòng.

"Hiện tại hấn đã tiến vào Bán Thánh! Dù ta và ngươi hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ của hấn! Nếu ngươi muốn lưu lại tìm chết, ta cũng không ở lại!" Thấy thế, sắc mặt Cửu thiên tôn trầm xuống, nổi giận nói.

"Đi thôi!"

Chẳng qua cũng may là Bát thiên tôn cũng không phải là người hành động theo cảm tính. Lão cũng hiểu được không còn cơ hội nào có thể xoay chuyển hành động hôm nay nữa nên lập tức gật đầu, bàn tay vung lên, lập tức không gian bên cạnh đã bị xe rách thành một khe hở. Mà thân hình của hai người chọt lóe liền lao vào bên trong.

"Nếu đã đến đây, cuối cùng cũng phải lưu lại thứ gì đó!"

Thấy thế, Dược lão ở chân trời xa xa bỗng cười nhạt rồi xòe tay ra, sau đó bóp chặt khe nứt không gian.

"Phanh!"

Cùng lúc bàn tay Dược lão siết chặt, khe nứt không gian kia nhất thời sủ sụp xuống. Một luồng kinh phong đáng sợ không gì sánh nổi xuyên thẳng qua không gian rồi lướt vào bên trong khe nứt. Sau đó, từ bên trong vọng ra hai âm thanh gầm gừ trầm thấp, lại giống như bị bịt miệng.

"Phốc!"

Một tiếng vang trầm muộn vang lên. Hai luồng máu tươi đỏ sẫm cũng từ bên trong khe nứt không gian phụt ra. Sau đó bằng tốc độ cực kỳ dũng mãnh lướt nhanh đến Dược lão như chớp giạt. Nhưng vừa tiến vào khoảng cách trăm trượng quanh thân ông liền tự động hóa thành một bãi huyết vụ rồi phiêu tán mất...

"Dược tôn giả, ngươi chờ đó! Hồn Điện ta tuyệt đối không từ bỏ ý đồ đâu!"

Máu tươi tán đi rồi khe nứt không gian phía xa cũng từ từ tiêu mất. Nhưng tiếng gầm đầy phần nộ của Cửu tôn giả như xuyên thấu không gian quanh quần khắp phiên thiên địa này. Bên trong tiếng rít gào ẩn chứa sự đau đớn. Hiên nhiên, một chương lúc trước của Dược lão đã làm bọn chúng bị thương không nhẹ.

Đối với tiếng rống này, Dược lão dường như cũng bàng quang không kể đến. Tiến vào Bán Thánh, coi như ông đã miễn cưỡng đặt chân vào cảnh giới đỉnh phong trên đại lục. Hiện tại, ông không còn là Dược tôn giả năm đó... Có lẽ giờ đây nên phải thay đổi xưng hiệu... Ví như...

Dược Thánh – Dược Trần!

-----oOo-----

Chương 1279: Cố nhân tái kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn nơi hai người Cửu thiên tôn biến mất, một lúc sau Dược lão mới thu hồi ánh mắt rồi thoáng nhìn những cường giả bên kia. Ông cũng không để ý nhiều liền xoay người, chớp mắt đã đứng bên cạnh Tiêu Viêm. Sau khi quan sát đồng hồ độn trong Tinh giới, thì ông không khỏi phải nhăn mặt cau mày. Tuy nói đã ngăn chặn hành động diệt môn lần này của Hồn Điện, nhưng thương vong của đệ tử Tinh Vãn Các cũng không nhỏ.

"Nếu không phải hiện giờ vừa mới tiến vào Bán Thánh thì căn cơ e không xong rồi! Nên lưu hai vị này lại chôn cùng..." Dược lão than nhẹ, trong giọng nói ẩn chứa sát ý mơ hồ bắt đầu khởi động.

"Lão sư không cần chú ý! Hôm nay nếu không có người xuất thủ thì Tinh Vãn Các đã gặp đại nạn rồi!" Tiêu Viêm cười cười, nói.

"Ài... Thiệt thòi cho ngươi! Nếu không có ngươi, đừng nói đạt tới Bán Thánh mà cho dù muốn khôi phục thực lực đỉnh phong cũng là chuyện cực kỳ khó khăn!" Dược lão tươi cười, bên trong nụ cười ẩn chứa sự vui mừng.

"Lão già kia, chúc mừng ngươi!"

Lúc Dược lão và Tiêu Viêm đang nói chuyện, Phong tôn giả cũng dẫn theo một số người nhanh chóng lướt tới, từ xa đã chấp tay cười với Dược lão rồi nói.

Dược lão lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Trước tiên phân phó thủ hạ thu thập tàn cuộc một chút. Nói vậy... sau này Hồn Điện có lẽ không dễ dàng tiếp tục xâm phạm nữa..."*

Phong tôn giả cũng gật đầu. Có một cường giả Bán Thánh tọa trấn, như vậy Hồn Điện cũng hiểu được có phải những cường giả bình thường đến cũng vô dụng. Mà cường giả Bán Thánh, dù là Hồn Điện đi chăng nữa cũng không có khả năng muốn là cứ tùy tiện phá ra.

"Những cơ sở ngầm – gián điệp hôm nay tới không ít. Có lẽ tin tức ngươi đạt cảnh giới Bán Thánh không lâu sau sẽ truyền khắp Trung Châu. Đó là một cơ hội không tệ... Có ngươi tọa trấn, thêm nữa còn danh tiếng Luyện dược sư đệ nhất đại lục, mấy lão quái cố giao với ngươi có lẽ không còn cự tuyệt lời mời của chúng ta nữa!" Phong tôn giả trầm ngâm rồi nói.

Dược lão khẽ gật đầu. Nền tảng của Tinh Vẫn Các quá mỏng, xem như thời gian thành lập có sớm đi nữa, tuy nói giờ ông đã tấn thăng thành Bán Thánh, nhưng trong Các vẫn chỉ có một mình chân chính đảm đương mọi chuyện, cường giả lại không nhiều. Muốn phát triển thành một thế lực lớn thì không thể thiếu những nhân vật như vậy.

Chẳng qua cũng may Dược lão hiện tại không những là cường giả Bán Thánh mà còn có danh hiệu Luyện dược sư đệ nhất đại lục. Đây chính là một *"chiêu bài hoàng kim"* vô cùng chói mắt. Chỉ cần ông phóng ra phong thanh, tất nhiên sẽ có không ít cường giả chân chính tự động gia nhập. Mà đến lúc đó, Tinh Vẫn Các mới có thể gọi là chân chính cường đại. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Hồn Điện thối lui. Những ngày kế tiếp, những đệ tử Tinh Vẫn Các đã trải qua cuộc đọ chiến này cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Mà tại thời điểm yên lặng này, cả Trung Châu bởi Tinh Vẫn Các xuất hiện một cường giả Bán Thánh mà chấn động dữ dội. Ai nấy đều hiểu được một cường giả Bán Thánh thì tượng trưng cho điều gì. Đây cùng những cường giả khác ở

ngoại vi Đan Tháp cũng chưa từng xuất hiện qua.

Chỉ bằng điểm này liền đủ để thanh thế Tinh Vẫn Các đại chấn. Đặc biệt là mọi người còn biết vị cường giả Bán Thánh này đồng thời còn là Luyện dược sư đệ nhất đại lục. Loại phong quang này lại càng được phóng thêm vô hạn.

Sau khi trải qua hai ba ngày yên tĩnh, Tinh Vẫn Các liền trở nên vô cùng náo nhiệt. Tất cả các thế lực khắp nơi cho đến những cường giả thế hệ trước đều tấp nập đến đăng môn bái phỏng. Tràn diện bức này nếu so với tình trạng có thể "*giăng lưới bắt chim*"* trước đây quả thực là hai tình cảnh bất đồng đến một trời một vực.

* *Giăng lưới bắt chim*: im lìm – không ai lý tới.

Trong sự náo nhiệt đến mức này, một số cường giả có tình bạn cố tri với Dược lão rốt cuộc cũng tiếp nhận lời mời, trở thành khách khanh trưởng lão của Tinh Vẫn Các. Danh hiệu này tuy có chút không thực tế, nhưng đích thực đã lôi kéo bọn họ lên chiếc thuyền Tinh Vẫn Các lúc này.

Lúc cao thấp của Tinh Vẫn Các lâm vào bận rộn và náo nhiệt thì Tiêu Viêm vẫn không hề tham gia. Hẳn xưa nay vốn không thích những chuyện xã giao kiểu này. Bởi vậy, từ sau ngày Hồn Điện rút lui, hắn liền lựa chọn tiến vào Thạch tháp ở hậu sơn tu luyện.

Tuy nói rằng với số tuổi của Tiêu Viêm mà có được thực lực bức này, thì nhìn phóng mắt trong thế hệ đồng lứa hẳn đã là thiên tài trong những thiên tài kiệt xuất. Nhưng điều này vốn không làm hắn thỏa mãn! Sau khi tiếp xúc càng lúc càng nhiều với Hồn Điện, hắn lại càng cảm nhận sâu sắc về sự khủng bố của thế lực này. Chỉ dựa vào thực lực Đẩu Tôn nhị tinh thì hẳn còn xa mới đủ tư cách chống lại nó.

Mặc dù Dược lão đang gắng hết sức phát triển Tinh Vẫn Các lớn mạnh để làm hậu thuẫn kiên cố cho Tiêu Viêm, nhưng hắn hiểu được có một số việc vẫn phải dựa vào chính mình. Bởi vậy việc tu luyện vạn phần không thể nào để giải buông lơi.

"Vù..."

Tại đỉnh Thạch tháp, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên thạch đài, đôi mắt vốn

nhắm chặt cũng từ từ mở ra. Một lần nữa cảm nhận được đầu khí mênh
mông ngập tràn thân thể, hẳn không thể nén được mà khoe miệng nở một
nụ cười hài lòng.

"Đã tỉnh chưa?"

Khi nụ cười vừa xuất hiện, một thanh âm hiền hòa đã chọt vang lên. Tiêu
Viêm vừa xoay người đã nhìn thấy Dược lão chấp tay đứng cạnh cửa sổ
của Thạch tháp với nụ cười từ ái.

"Lão sư, sao người lại đến đây?"

Thấy thế, Tiêu Viêm vội vàng đứng dậy hành lễ.

*"Mấy chuyện đó Phong lão đầu rất am hiểu. Ta và người đồng dạng như
nhau, cũng không thích thú những sự vụ này. Nhưng chẳng qua lần này
không thích cũng không được, đành phải làm thế lực của chúng ta đủ
mạnh!"* Dược lão cười, nói.

Tiêu Viêm cũng cười theo. Nhưng chọt nhớ tới chuyện gì, ngón tay chọt
vuốt ve hắc sắc giới chỉ rồi sau đó lấy nó xuống, cung kính nói với Dược
lão: *"Nếu hiện giờ người đã trọng sinh tốt đẹp như thế, tiểu đồ nghề vật
này cũng phải hoàn về cố chủ!"*

Nhìn chiếc nhẫn đen nhánh đang lơ lửng trước mặt, trong mắt Dược lão
cũng thoáng hiện vẻ hoài niệm, bèn vươn tay vuốt ve nó một lúc rồi nói:
*"Sở học suốt đời của sư phụ, năm đó cũng được lưu cả trong này! Nói vậy,
người đã hoàn toàn nắm vững cả mười phân rồi?! Theo một phương diện
khác mà nói, người đã có đủ tư cách xuất sư!"*

"Mấy thứ này người có giữ lại thì cũng không còn tác dụng gì lớn nữa!"
Dược lão đeo giới chỉ hắc sắc vào tay mình, rồi chọt cười chuyển lời:
"Chẳng qua, cần một vật khác đối có tác dụng rất quan trọng với người!"

Lời nói vừa dứt, ngón tay Dược lão chọt xoa nhẹ giới chỉ hắc sắc. Một
ngọn lửa trắng sẫm liền phun ra từ bên trong, sau đó lượn lơ trước mặt
ông. Rõ ràng, nó chính là Cốt Linh Lãnh Hỏa!

"Lão sư!"

Tiêu Viêm thấy thế liền ngẩn ra.

"Ngươi tu luyện Phần Quyết, nếu luận về tác dụng thì Di hỏa với ngươi trọng yếu hơn nhiều! Hiện giờ, ta đã là Bán Thánh nên Cốt Linh Lãnh Hỏa này đối với ta cũng không còn tác dụng lớn nữa!" Dược lão nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt nhu hòa, nói.

"Lão sư cũng đừng gạt con nữa! Hiện giờ con đã không còn là thiếu niên vô tri như năm đó! Cốt Linh Lãnh Hỏa này con không thể nhận được!" Tiêu Viêm cười khở lắc đầu. Đối với Luyện dược sư, Di hỏa chính là lợi khí tuyệt đối. Mặc dù Dược lão là Bán Thánh, nhưng trong tay có Cốt Linh Lãnh Hỏa sẽ giống như hồ mọc thêm cánh. Cái gọi là *"không còn tác dụng quá lớn"* chỉ hoàn toàn là chuyện bịa đặt.

Nghe vậy, Dược lão không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ, thầm nghĩ quả nhiên tiểu tử này không còn ngây ngô như năm xưa nữa. Chẳng qua chuyện này cũng không làm ông từ bỏ ý định đã quyết, lập tức không để ý đến Tiêu Viêm nữa, ngón tay nhẹ nhàng điễm vào Cốt Linh Lãnh Hỏa. Nó nhất thời run rẩy rồi sau một lúc mới dừng lại. Mà sắc mặt Dược lão lúc này cũng trở nên tái nhợt.

"Tiểu tử kia, linh hồn ẩn ký bên trong Cốt Linh Lãnh Hỏa đã bị ta xóa bỏ. Bất quả, nó đã bị ta luyện hóa nhiều năm, dù bây giờ đã tiêu trừ linh hồn ẩn ký nhưng vẫn có có sự bài xích nhất định với ngươi. Vì thế, trong thời gian ngắn ngươi cũng không thể sử dụng Phần Quyết cắn nuốt nó, nếu không sẽ phải chịu phản phệ không nhỏ!" Dược lão nhẹ nhàng vuốt ve ngọn Lãnh Hỏa như từ biệt, sau đó cong tay búng ra. Lập tức nó đã liền lơ lửng trước mặt Tiêu Viêm.

"Trước tiên, ngươi phải gieo dấu ấn linh hồn vào trong nó rồi thu vào thể nội ôn dưỡng cho tốt. Chờ đến khi nó không còn kháng tính với ngươi thì có thể dung hợp nó rồi!"

Nhìn ngọn lửa màu trắng sẫm xinh đẹp trước mặt, khóe mắt Tiêu Viêm hiện tại đã dần dần đỏ ửng. Cốt Linh Lãnh Hỏa chính là người bạn lâu năm nhất của Dược lão, mà hiện giờ cũng bị chính ông xóa đi ẩn ký linh hồn...

"Lấy thực lực hiện giờ của ngươi, dù có cắn nuốt nó thì cũng không dẫn đến hiện tượng công lợt nhảy vọt. Với thứ hạng của Cốt Linh Lãnh Hỏa đối với người đã không còn tác dụng to lớn nào nữa!" Dược lão thoáng

hiện vẻ tiếc hận, chợt thúc giục hẳn: "*Được rồi, nhanh gieo linh hồn ẩn ký đi!*"

Tiêu Viêm cười khỏ. Sự tình đến mức này, hẳn cũng không còn cách nào từ chối, lập tức đành nhắm mắt lại, ngón tay tiếp xúc nhẹ với ngọn lửa trắng sẫm kia. Một ẩn ký linh hồn theo tay hẳn chậm rãi xâm nhập vào bên trong...

Sau khi bị linh hồn ẩn ký xâm nhập, mới đầu Cốt Linh Lãnh Hỏa còn kháng cự, nhưng dù sao hiện giờ nó cũng là vật vô chủ. Vì thế, sau một hồi kháng cự, nó đã dần dần chấp thuận rồi ngừng hẳn. Theo đó, ẩn ký linh hồn của Tiêu Viêm cũng đã gieo vào thành công.

Sao khi cài xong ẩn ký linh hồn, Cốt Linh Lãnh Hỏa chợt rung lên rồi nhanh chóng hóa thành một luồng lửa sáng rồi chui vào mi tâm của Tiêu Viêm. Nơi đó chợt hiện lên một ngọn lửa bé nhỏ màu trắng sẫm.

Khi ngọn Lãnh Hỏa nhập thể, Tiêu Viêm nhất thời cảm thấy được ở mi tâm truyền đến một cảm giác ấm áp. Chẳng qua khi hẳn dụng tâm cảm ứng thì thấy Cốt Linh Lãnh Hỏa đang xoay tròn tại mi tâm nhưng lại không hội tụ với Tam Thiên Liên Tâm Hỏa trong kinh mạch. Hiển nhiên, đây chính là nó đang tác quái, có ý định kháng cự.

Đối với chuyện này, Tiêu Viêm cũng không mấy quan tâm. Tính kháng cự này dù sớm hay muộn cũng mất đi, chẳng qua nó chỉ là vấn đề thời gian.

"Đến lúc này ngươi đã thu đủ cổ đồ dẫn đến Tịnh Liên Yêu Hỏa hay chưa?"

Nhắc đến đây, trong lòng Tiêu Viêm tràn đầy bực dọc bèn lắc lắc đầu nói: "*Sau khi được một mảnh ở Hắc Giác Vực đã liền không có nửa điểm thu hoạch!"*

"Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức thần bí, dù là ta cũng chưa từng thấy qua! Loại Di hỏa cấp bậc này, nếu như thu thập được thì tác dụng còn hơn xa Cốt Linh Lãnh Hỏa có thể sánh được! Trong thời gian này, ta sẽ giúp ngươi thu thập tin tức về nó!" Dược lão trầm ngâm, nói.

Tiêu Viêm cũng chỉ khẽ gật đầu.

"À... đúng rồi! Có người quen đến Tinh Vân Các tìm người đó! Người muốn gặp hay không?" Như sự nhớ ra chuyện gì, sắc mặt Dược lão đột nhiên cổ quái rồi hỏi.

"Ai ạ?" Nhìn thấy bộ dạng của ông, Tiêu Viêm cũng sửng sốt.

"Nạp Lan Yên Nhiên!"

Nghe được cái tên này, Tiêu Viêm cũng khẽ cau mày. Lấy tình tình của nàng ta, có lẽ không có việc sẽ không bao giờ tìm đến mình. Trừ phi...

"Có chuyện gì hay sao?"

-----oO-----

Chương 1280: Gặp Gỡ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng khách, có một bóng hình xinh đẹp đang ngồi trên ghế, bộ dáng có chút câu thúc (1).

Nữ tử này mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, những đường cong uyển chuyển được bộ quần áo này bao bọc toát lên vẻ duyên rũ động lòng người, nhưng dung nhan xinh đẹp lại có phần tiêu tụy hơn so với trước kia. Khi nâng chén trà lên, mỹ mâu của nàng không ngừng nhìn qua nhìn lại khắp phòng khách.

Cạch.

Ngay lúc nàng đứng ngồi không yên, cánh cửa lớn phòng khách chậm rãi mở ra, một thân ảnh trẻ tuổi quen thuộc sải chân bước vào.

Nạp Lan Yên Nhiên nhìn người thanh niên đang đẩy cửa vào, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ phức tạp. Tất nhiên nàng có nghe tới những chuyện Tiêu Viêm đã làm ở Trung Châu trong những năm gần đây, không ai có thể ngờ rằng sau khi nàng và người này chia tay nhau tại huyết đàm Thiên Sơn thì hẳn lại có thể nhanh chóng quật khởi, rồi có tư cách ngồi ngang hàng với vô số cường giả Trung Châu như thế. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyen

FULL

Tuy trong lòng có chút khổ sở, nhưng Nạp Lan Yên Nhiên vẫn nhanh chóng áp chế nó xuống. Hiện giờ nàng cũng không còn là cô gái ngây thơ như năm xưa nữa, nàng hiểu rõ chênh lệch giữa nàng và Tiêu Viêm lúc này lớn đến thế nào. Sự kiêu ngạo trong quá khứ của nàng hầu như đã không có chút tác dụng với người nam nhân trước mặt này.

- Ngươi khỏe chứ? Sau khi ta ra khỏi huyết đàm Thiên Sơn thì ngươi đã đi rồi.

Tiêu Viêm đi vào phòng khách, nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Nạp Lan Yên Nhiên, hắn thậm cảm thán trong lòng, nhẹ giọng nói.

- Ừ, khi đó ta có chút việc, nên không ở lại.

Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu. Nàng cũng không hiểu tại sao khi nói chuyện với Tiêu Viêm bây giờ, trong lòng nàng lại có chút khẩn trương, nguyên nhân của cảm giác này có lẽ là do thân phận và thực lực hai bên chênh lệch quá lớn với nhau.

Tinh Vãn Các xuất hiện một cường giả bán Thánh đã làm ồn ào cả Trung Châu, tuy cường giả như vậy có vẻ rất xa xôi với Nạp Lan Yên Nhiên, nhưng nàng vẫn có thể hiểu được ý nghĩa bên trong.

Hơn nữa, cho dù không nói đến việc cường giả bán Thánh kia là lão sư của Tiêu Viêm, chỉ riêng thực lực của hắn lúc này thôi đã đủ để nàng phải ngược nhìn. Nàng biết người này đã không còn là chàng trai trẻ tuổi năm xưa phải dựa vào huyết đàm Thiên Sơn để may mắn đột phá đến Đấu Tông nữa.

- Lần này ngươi tới Tinh Vãn Các tìm ta, hẳn là có việc?

Nhìn thấy vẻ gượng gạo của Nạp Lan Yên Nhiên, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút cảm giác khác lạ. Cô gái trước mặt này vốn là nữ nhân cả đời của hắn, nhưng kết quả cuối cùng thì...thiếu chút nữa đã trở thành người xa lạ.

Nghe thấy lời này, bàn tay của Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nắm chặt lại. Nàng hơi do dự một lúc, sau đó nói:

- Ta...ta muốn cầu ngươi ra tay giúp lão sư.

- Quả nhiên...

Nghe thấy câu này, Tiêu Viêm hơi giật mình một cái, ánh mắt trầm xuống, nhẹ giọng nói:

- Nói rõ ràng một chút...

Đối với nữ tử đã từng là người có thân phận cao quý nhất ở đế quốc Gia Mã, đồng thời cũng là người từng có mối quan hệ mập mờ với hắn này, nàng vẫn luôn chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Tiêu Viêm.

Năm đó, hắn đối địch với Vân Lam tông, mà nàng lại là tông chủ Vân Lam tông, nỗi khổ khi đứng giữa hai bên như vậy, chỉ có nàng là người hiểu rõ nhất. Sau khi Tiêu Viêm trở về, chính hắn lại tự ra tay hủy diệt tông môn đã nuôi dưỡng nàng trưởng thành. Vốn nàng phải luôn oán hận Tiêu Viêm, nhưng cuối cùng nàng lại lựa chọn rời xa, rời xa khỏi đế quốc biết bao ký ức đau khổ.

Trải qua nhiều năm bôn ba cùng với những trải nghiệm, Tiêu Viêm bây giờ đã trưởng thành hơn, cái nhiệt huyết năm xưa cũng vơi đi nhiều, lúc này hắn mới từ từ hiểu được những thống khổ nàng đã phải chịu đựng, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nàng, nhưng những năm nay nàng vẫn không xuất hiện. Mặc dù Tiêu Viêm biết nàng đang ở Trung Châu, thậm chí, chắc chắn nàng còn nghe được tin tức về hắn, nhưng nàng vẫn không tới tìm hắn...

Dường như nữ tử bề ngoài kiên cường, nhưng trong lòng lại rất dễ rung động đó chỉ có thể dùng cách này để trốn tránh những thống khổ đang nấp sâu trong nội tâm.

- Ta tự mình đi tới đây...vốn lão sư không cho phép ta tới tìm ngươi.

Nạp Lan Yên Nhiên cười khổ, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hắn cũng đoán được điều này. Với tính tình Vân Vận, cho dù nàng có gặp phải chuyện gì không giải quyết được, sợ rằng cũng không bao giờ tới tìm hắn. Nữ nhân này thật quật cường, quật cường

đến mức làm người ta phải đau lòng.

- Lần trước ta đã có nói với người, sau khi ta và lão sư cùng đi tới Trung Châu này, hai người đã gia nhập Hoa tông...

Nạp Lan Yên Nhiên chậm rãi nói:

- Tông môn này khá kỳ dị, chỉ chiêu thu nữ nhân. Hơn nữa, nó cũng không bị các thế lực mạnh khác xâm lược, có thể nói là một tông môn ẩn sĩ.

Tiêu Viêm cũng đồng ý với điều này, là một trong hai tông phái lớn, Hoa tông quả thật trầm lặng hơn Thiên Minh tông rất nhiều.

- Gia nhập tông môn này cũng vì lão sư thích không khí ở đó, cho nên người kiếm một cái danh khách khanh trưởng lão, mà ta cũng luôn đi theo lão sư... Thật ra, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì ta và lão sư cũng sẽ không gây nên sóng to gió lớn gì ở Hoa tông. Dù sao, với thực lực của chúng ta thì cũng chỉ được xem là trung đẳng ở Hoa tông mà thôi.

Nói đến đây, gương mặt Nạp Lan Yên Nhiên có chút thay đổi, cười khổ một hồi rồi nói:

- Nguyên nhân có những việc rắc rối như bây giờ cũng vì một chuyện xảy ra vào năm thứ hai ta và lão sư gia nhập Hoa tông. Khi đó ta và lão sư tìm một ngọn núi ở Hoa tông để làm nơi cư ngụ, thường ngày cũng không có ai tới bái phỏng. Vốn cả ngọn núi chỉ có hai thầy trò chúng ta mà thôi, nhưng không ngờ trong một lần đi dạo, lão sư lại phát hiện được một sơn động, mà trong sơn động đó lại có một lão bà bà hai chân tê liệt.

Nghe tới chỗ này, trong mắt Tiêu Viêm khẽ hiện lên chút dao động.

- Tính tình lão bà bà này rất kỳ lạ, sau khi phát hiện được lão sư, lão bà đó đã trực tiếp ra tay đánh lão sư bay ra ngoài, lão sư còn vì thế mà bị thương. Nhưng lão sư lại không những không phiền lòng mà còn từng ngày đưa cơm cho lão bà bà đó. Thấm thoát một năm, rồi hai năm...lão bà bà kia rốt cuộc cũng chịu rời khỏi sơn động, đến ở chung với hai thầy trò ta được một năm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười khổ lắc đầu. Có thể đưa cơm liên tục cho một người xa lạ đến hai năm, đúng là chỉ có những người tâm địa thiện

lượng đến nỗi làm người khác phải nhàm chán như Vân Vận mới làm được a.

- Sau khi ở một năm, tính tình lão bà bà kia đã tốt hơn rất nhiều. Lúc này chúng ta mới biết được lão bà đó có tên là Hoa bà bà, ngoài ra không biết thêm được gì nữa. Mà chúng ta cũng không phát hiện bà ta là cường giả cảnh giới gì...

Nạp Lan Yên Nhiên thở dài nói:

- Nhưng dường như táng mạng vị Hoa bà bà này không kéo dài được lâu, sau khi sống chung với chúng ta được một năm, đại nạn của bà ta đã bùng xuống. Đến lúc này, bà ta sử dụng một thủ pháp rất kỳ dị, đem toàn bộ đấu khí cả đời phong ấn vào cơ thể lão sư, hơn nữa, còn đưa cho lão sư một khối ngọc bài, nói lão sư phải làm tông chủ Hoa tông.

Nói đến chỗ này, Nạp Lan Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Viêm đang khẽ nhếch miệng, nói:

- Cảm thấy rất kỳ lạ sao? Lúc ấy chúng ta cũng cảm thấy không thể tin nổi chuyện này. Khi cứu Hoa bà bà, lão sư đã tự mình kiểm nghiệm qua, rõ ràng trong cơ thể bà ta không có chút đấu khí nào, nhưng vào ngày cuối cùng, Hoa bà bà lại cho thấy rõ ràng bà ta là một cường giả siêu cấp đã đạt tới cảnh giới Đấu Tôn đỉnh phong.

Miệng Tiêu Viêm hơi giật giật. Tùy tiện tìm một địa phương ẩn cư mà cũng có thể gặp chuyện như vậy, phúc duyên là cái gì chứ? Đây mới là phúc duyên thật sự. So với phúc duyên này, người khổ tu như hắn nên tìm tảng đá nào mà đập đầu chết luôn cho nhanh

- Đối với việc này, lão sư cũng rất bất đắc dĩ, nhưng người tuyệt đối không có hứng thú với việc làm tông chủ Hoa tông. Cho nên, sau khi an táng Hoa bà bà xong, lão sư tiếp tục ẩn cư ở chỗ đó. Không ngờ rằng cách đây nửa năm, người đang là quyền tông chủ (2) của Hoa tông lại đột nhiên xuất hiện, buộc lão sư phải giao ngọc bài tông chủ cho nàng. Lão sư không muốn phiền phức, suy nghĩ một chút rồi giao ngọc bài cho nàng. Nhưng sau khi nhận được ngọc bài không lâu, nữ nhân đó lại tìm tới cửa, nói rằng muốn lấy lại toàn bộ đấu khí Hoa bà bà phong ấn trong cơ thể lão sư.

Nói tới đây, gương mặt Nạp Lan Yên Nhiên trở nên giận dữ, hiển nhiên

nàng rất tức giận với nữ nhân được voi đòi tiên kia.

- Thực lực tông chủ Hoa tông như thế nào?

Tiêu Viêm nói.

- Tuy nàng có quyền tông chủ, nhưng tu vi chỉ đến Đấu Tôn tứ tinh mà thôi. Tuy nhiên, người khó giải quyết nhất không phải là nàng, mà chính là nam nhân của nàng - Yêu Hoa Tà Quân. Tu vi người này là Đấu Tôn lục tinh.

Nạp Lan Yên Nhiên bất đắc dĩ nói.

- Đấu Tôn lục tinh sao...

Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Không hổ là một trong nhị tông, với thực lực Đấu Tôn lục tinh thì đã có thể nói là không tệ ở khắp Trung Châu này.

- Vân Vận chiếm được truyền thừa từ Hoa bà bà mà vẫn không phải là đối thủ hai người kia?

Tiêu Viêm có chút khó hiểu, nói.

- Đấu khí Hoa bà bà để lại vô cùng khổng lồ, làm sao lão sư có thể luyện hóa trong một thời gian ngắn được?

Nạp Lan Yên Nhiên cười khò một tiếng, nói:

- Phong ấn của Hoa bà bà hiện đang ở trong cơ thể lão sư, nếu như lấy nó ra thì chắc chắn sẽ làm suy giảm tánh mạng lão sư. Nữ nhân ác độc kia rõ ràng muốn lấy tánh mạng lão sư mà.

- May mắn là...dường như khi Hoa bà bà còn sống, lão bà đó đã từng an bài một chút, vì vậy có không ít trưởng lão đã đứng về phía lão sư. Vì vậy, nữ nhân kia mới không dám mạnh mẽ cướp đoạt, nhưng lại đánh cuộc một trận, muốn tỷ thí với lão sư...

- Nếu như là tỷ thí thông thường, chắc chắn sẽ rất công bình. Nhưng Hoa

tông lại có một quy định kỳ quái, đó là hai người nam nữ có thể đồng thời tấn công kẻ địch, nói cách khác, nữ nhân kia có thể dùng với Yêu Hoa Tà Quân đồng loạt ra tay...

Nạp Lan Yên Nhiên cười khỏ nói.

- Đồng thời xuất thủ?

Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm khẽ nhú mày lại. Một người là Đấu Tôn tứ tinh, liên thủ với một người khác là Đấu Tôn lục tinh, cái này đúng là quá ức hiếp người khác.

- Nhưng lão sư lại đồng ý cách tỷ thí này...người đúng là tự chuốc lấy phiền phức vào mình mà...

- Nàng không biết suy nghĩ sao?

Tiêu Viêm không nhịn được nữa, giận quá mà hét to lên. Làm như vậy thì có khác gì đi chịu chết?

Nạp Lan Yên Nhiên than nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp mang theo sự hi vọng nhìn vào người thanh niên dường như đang tức giận kia, nói:

- Cho nên, ta chỉ còn cách lên tới tìm người. Nếu như người không ra tay, có lẽ lần này lão sư sẽ lành ít dữ nhiều...Người...người có thể giúp lão sư được không?

Nghe thấy âm thanh cầu khẩn có chút yếu ớt của Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm chậm rãi hít vào một hơi, trầm giọng nói:

- Còn bao lâu nữa là đến cuộc tỷ thí đó?

- Nửa tháng...

-----

(1) Câu thúc: ở đây ý nói Nạp Lan Yên Nhiên ngồi không tự nhiên, người hơi co lại vì lo sợ gì đó.

(2) Quyền tông chủ: Ý nói ở đây nữ nhân tới tìm Vân Vận chỉ là người tạm

nắm quyền tông chủ trong tông thay cho Hoa bà bà, chứ không phải là tông chủ đương nhiệm đích thật.

-----oOo-----

Chương 1281: Đi Tới Hoa Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nửa tháng sao...

Nghe vậy, chân mày Tiêu Viêm hơi nhíu lại.

Từ đây chạy tới Hoa tông sợ rằng phải mất đến mười ngày, nếu cứ thế mà tính thì sợ rằng thời gian cũng không còn nhiều nữa a.

- Trong Hoa tông chỉ có vị quyền tông chủ kia muốn đối phó Vân Vận sao? Còn những cường giả khác thì sao? Truyền thừa của Hoa tông thâm hậu, không kém gì các tông phái lớn khác, chắc chắn thực lực ẩn sâu trong tông môn cũng không yếu. Nếu như những người này cũng muốn đối phó Vân Vận, sợ rằng sẽ rất phiền phức.

Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

Nếu như cả Hoa Tông từ trên xuống dưới đều muốn đối phó Vân Vận, sợ rằng dù có giải quyết được phiền toái lần này thì đối phương cũng sẽ buông tha cho nàng ấy, trừ khi Vân Vận quyết định rời khỏi nó.

- Thực lực ẩn sâu bên trong Hoa tông đúng là không kém, nhưng phần lớn các cường giả thế hệ trước đều đang bế quan. Nếu như những cường giả đó còn ở trong tông thì cũng không đến lượt nữ nhân kia trở thành quyền tông chủ. Về phần các trưởng lão, đa số bọn họ đều trung thành với Hoa bà bà, tất nhiên bọn họ sẽ không có gì dị nghị gì với di mệnh Hoa bà bà. Vấn đề duy nhất chính là nữ nhân kia...

Nạp Lan Yên Nhiên nói.

- Vậy sao...

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sắc mặt hơi dịu đi. Nếu như chỉ có nữ nhân kia phản đối thì mọi việc vẫn dễ làm hơn một chút.

- Muốn đi thì đi liền đi...

Trong lúc Tiêu Viêm trầm ngâm, đột nhiên có một âm thanh già nua truyền đến. Cũng không biết từ lúc nào mà Dược lão đã hiện ra trên một cái ghế bên cạnh, lão nhìn Tiêu Viêm rồi cười nói.

- Lão sư?

Thấy Dược lão xuất hiện, Tiêu Viêm hơi ngần ra, sau đó chột gật đầu. Chuyện này liên quan đến Vân Vận, tất nhiên hắn không thể từ chối được. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải đến Hoa tông một chuyến.

Vừa nhìn thấy Dược lão xuất hiện, Nạp Lan Yên Nhiên bỗng mất tự nhiên hẳn đi. Nàng cũng biết danh vọng và địa vị của Dược lão tại Trung Châu bây giờ, nên việc nàng mất tự nhiên trước mặt các đại nhân vật như vậy cũng là khá bình thường.

- Ài, không ngờ rằng đại nạn lão thái bà Hoa tông đó lại đến nhanh như vậy...

Dược lão nhìn Nạp Lan Yên Nhiên một cái rồi khẽ thở dài, nói.

Thấy Dược lão thở dài, Tiêu Viêm hơi sững sốt. Ngay lập tức hắn nhận ra được lão thái bà trong lời của lão sư hắn chính là Hoa bà bà thần bí mà Nạp Lan Yên Nhiên nói. Hắn kinh ngạc, hỏi:

- Lão sư biết bà ta sao?

- Lão thái bà này nổi danh ở Trung Châu còn sớm hơn ta rất nhiều, chính là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh. Năm xưa ta và bà ấy cũng có duyên gặp nhau vài lần. Tính tình bà ấy kiêu ngạo, nên kẻ thù rất nhiều. Về việc hai chân bà ta bị tê liệt, ta nghĩ nó xảy ra sau khi ta gặp chuyện. Chắc hẳn vết thương đó rất nặng, nếu không, đại nạn còn chưa tới nhanh như vậy...

Dược lão gật đầu, chột cười nói:

- Nhưng cũng coi như Vân Vận có phúc duyên tốt, không ngờ có thể nhận

được truyền thừa lão bà này. Bà ta tung hoành cả đời, nhưng chưa thu đệ tử bao giờ, tính tình lại quái gở không dễ tin tưởng người khác. Mà Vân Vân lại có thể được bà ta tín nhiệm như vậy, không thể không nói, nếu làm người tốt thật sự thì sẽ có phúc.

- Cường giả bên trong Hoa tông rất nhiều... Vị Quyền tông chủ kia không đáng lo, với thực lực hiện nay, con muốn thắng nàng thì cũng không khó. Nhưng phiền phức lại chính là Yêu Hoa Tà Quân kia. Tuy nhiên, ta đã có cách giải quyết...

Dược lão cười một tiếng, ngón tay cong lại rồi búng ra, lập tức có một quả ngọc bài màu trắng sữa bay về phía Tiêu Viêm:

- Đây là ngọc giản không gian do ta chế tạo ra. Nếu như người gặp phải tình huống không thể đối phó được, hãy bóp nát nó, ta sẽ tới đó ngay. Có vài người bên trong Hoa tông đã từng nhận ân huệ của ta năm xưa, nếu báo tên ta ra, ta nghĩ các nàng cũng không làm khó người đâu.

Vừa nhận lấy ngọc bài, Tiêu Viêm liền cảm nhận được bên trong có không gian lực vô cùng mênh mông. Hắn cũng thăm giật mình một chút, rồi nhìn Dược lão gật đầu.

- Lần này để con và Thanh Lâm đi đi, Thiên Hỏa tôn giả và Tiểu Y Tiên đang bế quan tu luyện, không nên quấy rầy bọn họ...

Tiêu Viêm hơi chần chừ một lúc rồi nói.

Dù sao, với thực lực hiện nay, cho dù hắn có đối mặt với cường giả Đấu Tôn thất tinh thì vẫn có thể thuận lợi thoát thân. Còn bản thân Thanh Lâm tuy chỉ mới đạt đến Đấu Tôn nhất tinh, nhưng nếu nàng ta triệu hồi ra linh hồn thiên xà viễn cổ thì vẫn có thực lực mạnh mẽ đối kháng với cường giả Đấu Tôn lục tinh.

- Ừ, Thiên Hỏa tôn giả ở lại đây vẫn tốt hơn. Ta đang suy nghĩ biện pháp giúp hắn khôi phục thực lực đỉnh phong. Còn Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên nữa, tuy con đã giúp nàng luyện chế Độc đan, nhưng lại không thể kích thích lực lượng Ách Nan Độc Thể hoàn toàn được. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ trợ giúp nàng. Chờ lúc con trở về, có lẽ sẽ nhìn thấy thực lực hai người họ đột nhiên tăng mạnh.

Dược lão cười nói.

- Nếu được vậy thì còn gì bằng.

Tiêu Viêm cũng vui vẻ nói.

Có Dược lão xuất thủ, việc thực lực Thiên Hỏa tôn giả trở về thời kỳ đỉnh phong không còn khó khăn gì nữa. Còn biện pháp nào để kích thích lực lượng Ách Nan Độc Thể đạt đến mức cao nhất, tất nhiên Tiêu Viêm không thể nào sánh bằng Dược lão có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

- Lần này đi tới Hoa tông, nếu như có thể, con hãy giúp Vân Vận trở thành tông chủ Hoa tông. Thực lực Hoa tông rất mạnh, nếu như nàng ta có thể trở thành tông chủ ở đó thì coi như Tinh Vãn Các đã có thêm một đồng minh đáng tin.

Tiêu Viêm vừa dứt lời thì đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh yếu ớt như ruồi nhặng bay qua. Hắn đưa mắt nhìn qua liền nhìn thấy đôi môi Dược lão hơi giật giật, Tiêu Viêm chỉ đành cười khò rồi gật đầu.

Thật ra hắn cũng biết kể từ lúc Vân Lam tông bị hắn dùng biện pháp mạnh mẽ ép giải tán, bản thân Vân Vận đã sinh lòng kháng cự với những việc làm tông chủ, bây giờ hắn cũng không biết nàng ta có "*vui lòng*" nhận làm tông chủ Hoa tông nếu mọi việc ổn thỏa không nữa.

- Ủ, mau đi đi, thời gian không còn nhiều nữa...

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Dược lão cười một tiếng rồi phát phát tay, nói.

- Dạ.

Tiêu Viêm gật đầu, thi lễ với Dược lão một lần rồi xoay người bước ra khỏi phòng khách. Nạp Lan Yên Nhiên cũng cung kính thi lễ với Dược lão, nhanh chóng đuổi theo Tiêu Viêm.

....

Sau khi ra khỏi phòng khách, Tiêu Viêm liền tìm gặp Thanh Lân. Thấy đã chuẩn bị xong mọi thứ, ba người cũng không chần chừ chút nào. Nạp Lan Yên Nhiên đi đầu dẫn đường, ba người ngựa không dừng vó* cấp tốc chạy

đến Hoa tông.

Hoa tông thuộc khu vực tây bắc Trung Châu, cách Tinh Vãn Các rất xa. Cho dù ba người Tiêu Viêm có dùng tốc độ nhanh nhất thì chỉ sợ cũng phải mất đến mười ngày mới có thể đến nơi. Nhưng may là sau khi rời khỏi Tinh Vãn Các không lâu, Thanh Lân đã triệu hồi một vị cường giả Cửu U Địa Minh Mãng ra, sau đó lệnh cho người này hóa thành bản thể. Ba người theo đó bước lên ngòi trên mình mãng xà, tránh được nỗi khổ phải bôn ba bằng sức của mình.

....

Xa xa trên phía chân trời có một thân ảnh khổng lồ màu đen đang bay xuyên qua các tầng mây. Trong lúc thân thể khổng lồ này chuyển động, hư không xung quanh bị ma sát mà tạo ra những tiếng xé gió trầm thấp.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên lưng mãng xà. Tuy nói xung quanh thân thể Cửu U Địa Minh Mãng toàn là những lân phiến trắng mịn mà lạnh như băng, nhưng thân thể Tiêu Viêm lại không chút nhúc nhích. Dù cho cuồng phong có quét ngang qua người thì cả một cọng tóc trên đầu hắn cũng không bị dao động.

Lúc này, Tiêu Viêm đang nhắm mắt lại, tâm thần hoàn toàn tập trung vào mi tâm. Cốt Linh Lãnh Hỏa ở nơi đó đang chậm rãi tản ra một loại nhiệt độ kỳ dị. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Cốt Linh Lãnh Hỏa khác với những loại dị hỏa khác, ban đầu nó gây cho người ta cảm giác lạnh như băng, nhưng ẩn bên trong cái lạnh như băng ấy lại là một sức nóng vô cùng cuồng bạo. Hai loại lực lượng hoàn toàn đối lập với nhau nhưng lại có thể dung hợp ở chung một chỗ hoàn mỹ như thế, thật làm người ta phải than thở trước những điều thần kỳ tồn tại trong trời đất này.

Mi tâm chính là nơi lực lượng linh hồn trú ẩn, may mà Cốt Linh Lãnh Hỏa hiện giờ đã bị Tiêu Viêm gieo ấn ký linh hồn vào bên trong, nên cái nhiệt độ kỳ dị của dị hỏa này không gây cho linh hồn chút thương tổn nào. Ngược lại, nó còn giúp cho linh hồn càng lúc càng sinh động hơn.

Cốt Linh Lãnh Hỏa hùng hực thiêu đốt, làm cho dấu hỏa ấn ngay tại mi tâm hắn khẽ tản phát ra những tia sáng kỳ dị, lúc này hắn đang chậm rãi

đem lực lượng linh hồn dung nhập vào bên trong Cốt Linh Lãnh Hỏa. Vì dị hỏa này đã bị Dược lão luyện hóa nhiều năm, tuy nói hôm nay đã được giải trừ ấn ký linh hồn nhưng nó vẫn luôn kháng cự với những linh hồn khác. Cho nên, điều Tiêu Viêm cần làm bây giờ là để cho Cốt Linh Lãnh Hỏa từ từ thích ứng với hắn - chủ nhân mới, rồi làm dị hỏa này không còn chống cự linh hồn hắn nữa.

Vốn đây là một quá trình tốn rất nhiều thời gian, nhưng vào lần đầu tiên Tiêu Viêm cố gắng tiếp xúc với Cốt Linh Lãnh Hỏa, hắn đột nhiên phát hiện được dị hỏa này rất dễ thích ứng với hắn, đây là điều vượt ra ngoài dự đoán, làm cho hắn vô cùng vui mừng.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Viêm liền hiểu được nguyên nhân của biến hóa này. Khi Dược lão bị bắt đi, lão đã từng phong ấn Cốt Linh Lãnh Hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm, sau đó chính Tiêu Viêm là người đã nắm được quyền khống chế nó. Trải qua nhiều năm tác hợp với nhau, có thể nói Tiêu Viêm chính là chủ nhân thứ hai của Cốt Linh Lãnh Hỏa. Hiện giờ người chủ nhân thứ hai này lại trở thành chủ nhân thứ nhất, nên việc hai bên thích ứng nhanh với nhau cũng là điều dễ hiểu. Dựa theo tốc độ này, Tiêu Viêm suy đoán chỉ cần qua một thời gian nữa thôi, hắn có thể sử dụng Phân quyết để luyện hóa Cốt Linh Lãnh Hỏa. Loại tốc độ này...có lẽ cả Dược lão cũng không thể ngờ tới được.

Trong những ngày kế tiếp, hầu như ngày nào Tiêu Viêm cũng cố gắng để cho tâm thần của mình dung hợp với Cốt Linh Lãnh Hỏa. Mà dưới nỗ lực kiên trì không ngừng nghỉ này, sự kháng cự bên trong Cốt Linh Lãnh Hỏa đã dần dần yếu bớt đi qua từng ngày.

....

Trên lưng măng xà khổng lồ, Tiêu Viêm nhắm mắt lại, hô hấp cũng dần trở nên yếu đi. Nhưng dấu hỏa ấn tại mi tâm kia lại chậm rãi tản ra ánh sáng nhàn nhạt theo những lúc Tiêu Viêm hô hấp thổ nạp.

Thấy tình trạng Tiêu Viêm như thế, Nạp Lan Yên Nhiên và Thanh Lân chỉ liếc nhìn qua một chút rồi thôi. Trong khoảng thời gian này, các nàng đã quen với hành động của Tiêu Viêm.

Phốc!

Ngay lúc hai người dời ánh mắt đi chỗ khác, đôi mắt Tiêu Viêm vẫn luôn nhắm lại bỗng nhiên run lên, rồi dấu hỏa ấn tại mi tâm đột nhiên bắn ra ánh sáng chói mắt. Có thể mơ hồ thấy được dấu hỏa ấn kia dường như sống lại, chậm rãi dao động rồi thâm thấu vào bên trong da thịt Tiêu Viêm, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, làm cả Nạp Lan Yên Nhiên và Thanh Lan đều kinh hãi. Nhưng các nàng còn chưa mở miệng thì đôi mắt đang nhắm lại của Tiêu Viêm đã từ từ mở ra, trong con ngươi đen nhánh đó lúc này lại có một ngọn lửa màu trắng sữa đang lượn lờ!

Qua nhiều ngày cố gắng dung hợp, tính kháng cự còn lại bên trong Cốt Linh Lãnh Hỏa đã được Tiêu Viêm luyện hóa hoàn toàn!

-----

*ngựa không dừng vó: ý nói đi không ngừng nghỉ.

-----oOo-----

Chương 1282: Gặp Lại Vân Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn lửa màu trắng sữa cháy bập bùng trong con ngươi Tiêu Viêm một hồi, thật lâu sau mới chậm rãi giảm đi. Ngay khi ngọn lửa biến mất, đôi mắt Tiêu Viêm cũng trở lại bình thường.

- Phù...

Tiêu Viêm thở ra một hơi trọc khí dài, khuôn mặt vẫn được bao phủ bởi một lớp ánh sáng nhàn nhạt. Trong lúc mơ hồ, có thể thấy được Tiêu Viêm đang rất mừng rỡ. Bản thân hắn cũng chưa từng nghĩ có thể thuận lợi luyện hóa đi tính kháng cự trong Cốt Linh Lãnh Hỏa chỉ trong mười ngày ngắn ngủi như thế.

- Giờ đây Cốt Linh Lãnh Hỏa đã hoàn toàn dung hợp với ta, lúc nào cũng có thể thôn phệ luyện hóa...

Tiêu Viêm có chút do dự. Luyện hóa Cốt Linh Lãnh Hỏa cần thời gian không ngắn, mà ba người đã gần đến Hoa tông rồi, có lẽ bây giờ không phải là lúc tốt nhất để thôn phệ nó.

- Có lẽ nên chờ giải quyết xong chuyện của Vân Vận, rồi bắt đầu thôn phệ luyện hóa cũng không muộn.

Trong lòng có quyết định, Tiêu Viêm cũng tạm yên tâm. Hắn áp chế Cốt Linh Lãnh Hỏa đang thiếu đốt hừng hực ở mi tâm lại, đưa mắt nhìn về phía Nạp Lan Yên Nhiên, nói:

- Còn bao lâu nữa sẽ đến Hoa tông?

- Chắc là hai ngày nữa. Chúng ta đã đến khu vực tây bắc rồi, cách Hoa tông không xa nữa.

- Ừ! Thanh Lân, tăng tốc độ nhanh lên một chút, mau tới Hoa tông.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, quay sang nói với Thanh Lân.

Càng đến gần Hoa tông, trong lòng hắn mơ hồ xuất hiện cảm giác khẩn cấp. Không biết nữ tử đã nhiều năm không thấy kia, bây giờ có phong thái như thế nào?

Thanh Lân khẽ gật đầu cười, bàn tay nhỏ bé khẽ vỗ lên lưng măng xà một cái. Măng xà này liền chấn động, rồi tốc độ đột nhiên tăng lên, nhanh chóng xuyên qua các tầng mây.

....

Ba ngày sau.

Trải qua nhiều ngày phong trần mệt mỏi, rốt cuộc ba người Tiêu Viêm đã dừng chân tại một dãy núi dài liên miên vô tận. Nạp Lan Yên Nhiên đưa mắt nhìn chung quanh một chút rồi từ từ huyền phù lên không trung, nàng lấy một vật hình dạng cánh hoa từ trong nạp giới ra, để nó ngay trước mặt mình.

Đồ vật hình dạng cánh hoa kia vừa mới được đưa ra đã lập tức hòa tan vào trong hư không, sau đó phiến không gian trước mặt bỗng nhiên xuất hiện

một trận dao động kỳ lạ. Một lát sau, một tấm bình chướng (1) không gian thật lớn hiện ra trong tầm mắt đám người Tiêu Viêm.

- Bình chướng không gian không lồ thế này...cũng chịu khó bỏ ra thật.

Nhìn thấy tấm bình chướng không gian này, trong mắt Tiêu Viêm liền xuất hiện vẻ kinh ngạc. Tuy Hoa tông còn chưa có thực lực tự mở ra một không gian riêng, nhưng thủ pháp sử dụng bình chướng không gian để che dấu tông môn đi như thế này cũng có thể nói là không tầm thường.

Bình chướng không gian từ từ dao động, sau đó mở ra một khe hở. Nạp Lan Yên Nhiên vẫy tay với hai người Tiêu Viêm rồi làm người dẫn đầu đi vào. Thanh Lâm thấy vậy liền thu hồi cường giả Cửu U Địa Minh Mãng lại, cùng Tiêu Viêm nhanh chóng đi theo.

Vừa tiến vào bình chướng không gian, cảnh vật đầu tiên xuất hiện trong mắt ba người chính là những bông hoa, đồng thời còn có mùi hương nồng nặc tràn ngập khắp nơi. Dường như bên trong mùi hương này còn ẩn chứa năng lượng trời đất cực kỳ mạnh mẽ.

- Một nơi thật kỳ lạ...

Tiêu Viêm huyền phù giữa không trung, sau khi quan sát thế giới đằng sau tấm bình chướng không gian này, hẳn không khỏi lộ vẻ sợ hãi thán phục.

Xuất hiện trước mặt ba người Tiêu Viêm bây giờ là một dãy núi liên miên vô tận, trên các ngọn núi đó có đủ các loại hoa mỹ lệ xinh đẹp, giống như một biển hoa vậy. Gió mới thổi nhẹ qua thổi thì đã có những cánh hoa tươi thắm bay múa đầy trời, thật giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

- Thật xinh đẹp a...

Nhìn thấy tiên cảnh như thế này, khuôn mặt Thanh Lâm hiện lên nét say mê, lẩm bẩm nói.

- Hình như biển hoa này là một loại trận pháp...

Tiêu Viêm nhìn chăm chú biển hoa liên miên đến cuối tầm mắt này, trong mắt hiện lên sự dao động. Hẳn cảm giác được trong biển hoa này có ẩn chứa năng lượng vô cùng to lớn. Thậm chí, hình như những cánh hoa nhỏ

đang bay phát phối trên bầu trời kia cũng đang chuyển động theo một quỹ tích huyền ảo.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói thế, Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, cười nói:

- Đây là đại trận ẩn tông của Hoa tông, nếu như không có phương pháp tiến vào, chỉ sợ sẽ bị lạc trong biển hoa này. Một khi không có ai dẫn dắt thì sẽ vĩnh viễn không thể ra được.

- Đây là Mê Hồn hoa sao? Không ngờ loại kỳ hoa hiếm thấy ở bên ngoài, nhưng trong này lại nhiều như thế...

Tiêu Viêm hít lấy hương hoa bên trong không khí, nói.

- Không phải tất cả đều là Mê Hồn hoa, còn những kỳ hoa khác nữa, chúng có tác dụng tăng hiệu quả của Mê Hồn hoa lên rất nhiều...

Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười, nói.

Bỗng nhiên ngay lúc này có một tiếng chuông rất nhỏ vang lên, phảng phất như được truyền ra từ bên trong biển hoa.

- Tiếng chuông này...tỷ thí sắp bắt đầu rồi. Mau, đi theo ta. Đừng có đi nhầm sang chỗ khác, nếu không, sẽ bị lạc trong biển hoa.

Nghe thấy tiếng chuông này, sắc mặt Nạp Lan Yên Nhiên hơi đổi một chút, vội vàng thúc giục. Thân hình vừa động thì nàng đã bay vút đi trong biển hoa, quỹ đạo lúc nàng phi hành có chút quái dị, không phải là một đường thẳng tắp mà là vòng theo một đường cong. Tiêu Viêm và Thanh Lân thấy vậy cũng cười khổ một tiếng, chỉ còn cách bay theo quỹ tích Nạp Lan Yên Nhiên phi hành, nhanh chóng theo kịp.

...

Ở cuối biển hoa có một dãy núi vô cùng hùng vĩ. Trên từng ngọn núi đều có sương mù lượn lờ, rất nhiều loài hoa đẹp được trồng xung quanh. Hầu hết các đỉnh núi đều có vài đình đài, bên trong còn có những bóng hình xinh đẹp và tiếng cười đùa của các nữ tử.

Ngay trung ương sơn mạch, có một ngọn núi cao hơn hẳn những ngọn

xung quanh. Ngọn núi này rất rộng, xung quanh còn có những tòa kiến trúc được xây dựng. Ngay trên đỉnh ngọn núi này là một quảng trường khổng lồ được cắt ngang, quảng trường được làm bằng đá xanh, được bao quanh bởi những cánh hoa, có hương thơm lạ lùng lượn lờ.

Lúc này có không ít thân ảnh đang đứng chung quanh quảng trường, ánh mắt mọi người đều nhìn vào trong sân, không khí có chút ngưng trọng.

Ở giữa quảng trường có một nam một nữ đang đứng. Nữ tử này có sắc thái hòa nhã, mặc một cẩm bào. Trên cẩm bào có một hoa văn được dùng kim tuyến may thành, dường như địa vị không thấp. Dung nhan nàng có thể nói là không tệ, chỉ có điều đôi môi lại hơi mỏng nên phải phất làm con người toát lên vẻ chanh chua. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Bên cạnh nữ tử này là một nam tử bộ dáng lười nhác, trong tay nắm một cái quạt giấy, trên quạt giấy có một bức họa vẽ mỹ nhân. Vóc người nam tử này cao ráo, dung mạo tuấn mỹ, cả người dường như còn thấu phát chút tà dị. Ngay mi tâm người này còn có một điểm đỏ sẫm như máu tươi, lại càng tô điểm thêm cho vẻ tà dị kia.

- Vân Vân, đã đến giờ rồi, hiện thân đi!

Ngay khi tiếng chuông kia dần kết thúc, tròng mắt nữ tử mặc cẩm bào kia hơi nhú lại, quạt lạnh một tiếng.

Tiếng quát của nữ tử này vừa phát ra thì ở giữa không trung truyền đến một tiếng xé gió, rồi một bóng hình màu trắng xinh đẹp lướt đến, bàn chân ngọc nhẹ nhàng hạ xuống quảng trường.

Khi bóng hình màu trắng xinh đẹp này vừa đáp xuống quảng trường, tất cả ánh mắt trong sân đều nhìn về phía nàng. Tuy đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng không ít người vẫn phải lộ vẻ thán phục trước dung nhan đó.

Nữ tử trong sân mặc một bộ y phục màu trắng, mái tóc đen như mực xõa xuống tận eo như một thác nước. Nàng có một dung nhan tuyệt sắc giống như tiên tử không bị hồng trần quấy nhiễu, thấu phát khí chất kỳ ảo động lòng người. Lúc hai tròng mắt xinh đẹp đó chuyển động, dường như ẩn chứa bên trong chỉ có thái độ khinh phong vân đạm(2) thấm sâu vào cốt

tủy, chứ không có một chút háo thắng nào.

Một nữ nhân như vậy, thật chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: phong hoa tuyệt sắc.

Người có phong thái như vậy, ngoại trừ Vân Vận đã chia tay Tiêu Viêm nhiều năm trước ra thì trên thế gian này còn có mấy ai. Đã qua nhiều năm như vậy, nhưng dung nhan nàng không có chút thay đổi, thậm chí còn giống như một bình rượu ngon được chôn dưới đất lâu ngày, càng ngày càng say đắm lòng người, thậm chí còn làm người ta có cảm giác chỉ muốn say chứ không muốn tỉnh.

Thấy khí chất thanh nhã như gió nhẹ mây bay này, không ít trưởng lão Hoa tông cũng thầm gật đầu. Không trách tông chủ trước khi chết đã đem sự nghiệp thống nhất Hoa tông giao cho Vân Vận. Chỉ xét về khí chất thôi, sự chênh lệch giữa Vân Vận và quyền tông chủ hiện giờ đã hiện rõ ra.

Khi nhìn thấy nữ tử mặc y phục màu trắng này, đôi mắt nam tử tà dị đứng cạnh nữ tử mặc cẩm bào liền hiện lên vẻ ham muốn vô cùng. Đối với một người thích sắc đẹp như hắn, một mỹ nhân cực phẩm như Vân Vận đúng là có lực hấp dẫn trí mạng.

Thấy toàn bộ mọi người chung quanh đều chú ý đến Vân Vận như thế, đôi tay ngọc nữ tử mặc cẩm bào khẽ nắm chặt lại, trong mắt hiện lên sự ghen ghét nồng đậm. Nàng cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng ngươi không dám tới đây chứ.

- Tông chủ, ta thật tình không muốn tranh giành vị trí tông chủ với ngươi, cần gì phải bức bách như thế.

Đôi lông mày màu đen của Vân Vận khẽ nhíu lại, nhìn nữ tử mặc cẩm bào một hồi, rồi nói.

- Hừ! Nếu như không muốn thì mau giao toàn bộ đầu khí lão tông chủ lúc sinh thời ra đây. Ban đầu bản tông có ý tốt chứa chấp ngươi, không ngờ ngươi lại có âm mưu chiếm lấy vị trí tông chủ!

Nữ tử mặc cẩm bào quát lạnh.

- Nếu như ta sớm biết Hoa bà bà chính là tông chủ Hoa tông, ta đã không cứu bà bà...

Vân Vận lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Về việc đấu khí phong ấn kia, Hoa bà bà đã để lại trong cơ thể ta. Nếu như ngươi muốn như vậy...thì cứ tới đi.

- Hừ! Ngươi tưởng bọn tông chủ sợ ngươi ư?

Nữ tử mặc cẩm bào cười lạnh một tiếng, rồi đưa mắt nhìn về nam tử tà dị. Nhưng khi thấy người này đang nhìn Vân Vận không chớp mắt thì lửa giận trong lòng bùng phát lên, tức giận quát:

- Yêu lang, ta và chàng cùng ra tay!

- Vân Vận, ngươi được lão tông chủ truyền thừa đấu khí, chắc là dư sức lấy một địch hai. Hơn nữa, ngươi cũng biết quy củ Hoa tông rồi, hai người bầu bạn có thể đồng thời xuất thủ.

Nữ tử mặc cẩm bào lại nhìn Vân Vận, cười lạnh nói:

- Ngươi cũng đừng nói bọn tông chủ khi dễ ngươi, nếu như ngươi có bạn hữu (3), có thể kêu hắn cùng nhau ra nghênh chiến!

Nghe thấy nữ tử mặc cẩm bào nói như vậy, không ít trưởng lão Hoa tông cũng hơi nhíu mày lại.

Vân Vận khẽ mỉm cười một cái, rồi chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Tông chủ, động thủ đi, ta không có...

Lời nói Vân Vận còn chưa dứt thì bỗng nhiên có một tiếng xé gió truyền đến từ phía chân trời, rồi một đạo thân ảnh dữ dội lướt đến nhanh như một tia chớp từ phía xa. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đó đã hiện ra bên cạnh Vân Vận. Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, thân ảnh đó nắm lấy tay ngọc Vân Vận, cùng lúc đó, một âm thanh hài hước vang lên làm cho gương mặt Vân Vận thoáng cái đã đỏ bừng.

- Vận nhi, ta không tới muộn chứ?

-----
(1) Bình chương: tấm màn che.

(2) Thái độ khinh phong vân đạm: ý nói thần thái Vân Vận lúc nào cũng như gió nhẹ mây trôi trên bầu trời, tính hình hòa nhã thân thiện.

(3) Bạu lữ: Người tình hoặc người sẽ cưới mình.

Đêm yên tĩnh, tặng cho ai còn đang online:nini51:

-----oOo-----

Chương 1283: Yêu Hoa tà quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên quảng trường, người nào người nấy đều trợn mắt hốc mồm nhìn nam tử đột nhiên xông tới rồi nắm lấy tay của Vân Vận kia. Trong lúc nhất thời, cả quảng trường vì thế mà trở nên yên tĩnh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Người...Tiêu Viêm? Người...sao người lại tới đây?

Tuy khuôn mặt đã đỏ lên, nhưng Vân Vận vẫn kinh ngạc nhìn qua người thanh niên đang nở nụ cười hài hước bên cạnh. Một lát sau, rốt cuộc nàng đã không nhìn được mà kêu lên thất thanh.

- Người gặp nạn, chẳng lẽ ta không thể ra tay giúp đỡ sao?

Tiêu Viêm nhìn người nữ tử có dung nhan tuyệt thế này, âm thanh cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

- Là...Yên Nhiên?

Vân Vận hơi ngẩn ra, chợt hiểu nguyên nhân vì sao người này lại biết mình đang gặp nạn. Cảm thấy bàn tay của mình hơi ấm lên, Vân Vận vội vàng rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay Tiêu Viêm, giọng nói mang vài

phần trách móc, nói:

- Nơi này là Hoa tông, sao ngươi lại lỗ mãng làm loạn như vậy?

- Ngươi trốn ta nhiều năm như vậy, đã thấy đủ chưa?

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, hỏi.

- Ai trốn ngươi...

- Người tới là ai? Hãy xưng tên ra, sao dám tới Hoa tông ta làm loạn?

Nữ tử mặc áo cẩm bào kia đưa mắt nhìn Tiêu Viêm, lạnh giọng quát lên. Hai người kia tỏ vẻ thân mật như thế, chẳng lẽ đây là trợ thủ Vân Vận tìm đến?

- Ngươi có thể xem ta như là bạn lữ của Vân Vận...

Tiêu Viêm liếc nhìn nữ tử mặc cẩm bào một cái, thản nhiên nói.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói thế, gương mặt Vân Vận hơi đỏ lên, xấu hổ nhìn hắn một cái. Nhưng Tiêu Viêm lại không để ý tới, ánh mắt hắn đang tập trung nhìn hai người trước mặt.

- Chỉ có thực lực Đấu Tôn nhị tinh mà dám tới đây lớn lối, bản tôn thấy ngươi có vẻ chán sống rồi đó.

Nam tử tà dị bên cạnh nữ tử mặc cẩm bào khẽ vỗ cái quạt trong tay một cái, đôi mắt trở nên lạnh lẽo. Thấy Tiêu Viêm và Vân Vận thân mật như vậy, lòng hắn có chút khó chịu.

- Vân Vận, ngươi luôn nói là không có bạn lữ, nhưng rốt cuộc lại không nhịn được mà gọi người tới rồi sao?

Nữ tử mặc cẩm bào cười lạnh, nói:

- Cũng được, gọi tới cũng không sao, nếu không lại nói bản tôn chủ khi dễ ngươi. Hôm nay, ngươi và tiểu tử này hãy cùng ra tay, nếu như thua thì mau giao toàn bộ đầu khí lão tông chủ ra!

Nghe vậy, đôi lông mày đen của Vân Vận khẽ cau lại, nàng không muốn kéo Tiêu Viêm vào việc tranh đấu bên trong Hoa tông. Nàng đi lên một bước, vừa muốn nói chuyện thì Tiêu Viêm lại ngăn nàng.

- Giao cho ta.

Nghe thấy giọng nói Tiêu Viêm bình thản như thế, Vân Vận hơi ngẩn ra. Đôi mắt đẹp khẽ nhìn người thanh niên trước mặt, cảm thấy gương mặt người này giờ đây lại có thêm nét kiên nghị như thế, trong lòng nàng cũng hơi hoảng hốt. Mấy năm không thấy, Tiêu Viêm hiện giờ đã không còn là người thiếu niên non nớt năm đó. Giờ hẳn đã trở thành một cường giả có danh tiếng không nhỏ ở Trung Châu. Có thể nói, lúc này hẳn đã có tư cách và thực lực để đứng trước người nàng, thay nàng chống đỡ mọi mưa gió.

- Ừ...

Sau khi do dự một hồi, cuối cùng nàng cũng phải phát ra một âm thanh mang hàm ý chấp nhận.

- Muốn tỷ thí ư? Tất nhiên không thành vấn đề. Nhưng hình như cái giá của cuộc tỷ thí này quá buồn cười rồi, nếu người thắng thì có thể lấy đấu khí mà Vân Vận được truyền thừa. Nếu người thua thì sao? Chẳng lẽ không bị mất gì ư? Người cho rằng trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?

Tiêu Viêm thản nhiên nói.

Đôi mắt nữ tử mặc cẩm bào hơi híp lại, cười lạnh nói:

- Nếu như bản tông chủ thua, Vân Vận có thể bình yên rời khỏi Hoa tông, sau này không còn liên quan gì nữa.

- Nếu chỉ là như vậy, thì không cần tỷ thí nữa...

Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh xuống, nói.

- Người dám? Người cho rằng Hoa tông ta là chỗ nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, sắc mặt nữ tử mặc cẩm bào liền thay đổi, phần

nộ quát:

- Dù cho hôm nay ngươi có thể rời khỏi Hoa tông, nhưng Hoa tông ta từ đây về sau sẽ đuổi giết ngươi cả đời!

- Có can đảm thì ngươi cứ tới Tinh Vãn Các đuổi giết!

Đối với việc nữ tử mặc cảm bào uy hiếp như thế, Tiêu Viêm cũng chẳng coi vào đâu, cười lạnh đáp trả.

- Tinh Vãn Các?

Nghe vậy, nữ tử mặc cảm bào sùng sốt, khẽ biến sắc rồi có chút không tin hỏi lại:

- Ngươi là người Tinh Vãn Các?

Tất nhiên là Hoa tông cũng có nghe tới việc Tinh Vãn Các xuất hiện cường giả Bán Thánh, có cường giả như vậy, đúng là Tinh Vãn Các không cần sợ Hoa tông làm gì. Hơn nữa, sẽ không có ai quên rằng vị cường giả bán Thánh của Tinh Vãn Các còn có một thân phận khác nữa, chính là Luyện Dược sư đệ nhất đại lục!

- Tại hạ Tiêu Viêm, gia sư Dược Trần. Chuyến này đến đây, lão sư phân phó ta tới gặp chư vị lão tiền bối Hoa tông, thay mặt lão nhân gia hỏi thăm các vị!

Đột nhiên, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn núi non xanh tươi chung quanh Hoa tông, rồi dùng đầu khí khuếch tán giọng nói mình ra, vang dội khắp cả vùng núi.

Từ lúc đặt chân tới Hoa tông này, Tiêu Viêm đã cảm giác được bên trong những ngọn núi non kia có những khí tức mờ ảo tồn tại, những khí tức này đều vô cùng cường đại. Tiêu Viêm đoán chắc đây là những cường giả Hoa tông thế hệ trước. Có lẽ Tiêu Viêm không sợ các cường giả khác ở Hoa tông, nhưng lại rất kiêng kỵ những lão quái đó.

- Tiêu Viêm?

Nghe thấy Tiêu Viêm báo tên mình ra, sắc mặt nữ tử mặc cảm bào và Yêu

Hoa Tà Quân liền hơi đổi. Bọn họ không thể ngờ rằng người nam tử tới trợ giúp Vân Vận lại có bối cảnh lớn đến như vậy.

Nhiều đệ tử Hoa tông ở chung quanh quảng trường đều bàn luận xôn xao, từng đạo ánh mắt đều nhìn về Tiêu Viêm. Toàn bộ đệ tử Hoa tông đều là nữ tử, tất nhiên cảm thấy hứng thú với người trẻ tuổi tuấn kiệt như Tiêu Viêm.

- Ra là đệ tử Dược Trần...lão già đó cũng có lòng rồi. Nếu sau này rảnh rồi, tất nhiên sẽ tới Tinh Vẫn Các bái phỏng...

Sau khi Tiêu Viêm hét lớn lên không lâu, một âm thanh già nua khàn khàn từ từ truyền ra từ núi non, cuối cùng vang dội khắp không trung quảng trường.

Tiêu Viêm cung kính chấp tay thi lễ với phương hướng phát ra âm thanh kia, sau đó lại đưa mắt nhìn về nữ tử mặc cẩm bào, cười nhạt.

- Hoa Cẩm, nếu như Tiêu Viêm tiên sinh đã có yêu cầu, hãy nghe một chút.

Ở phía bắc quảng trường, một bà lão chậm rãi mở miệng. Nhìn y phục trên người bà ta, hình như là trưởng lão Hoa tông, hơn nữa địa vị còn không thấp.

Nghe thấy lời này, nữ tử mặc cẩm bào tên Hoa Cẩm chỉ có thể không cam lòng, cắn răng nói:

- Người muốn nói gì thì mau nói đi!

- Lần tỷ thí này, nếu như chúng ta thua, Vân Vận sẽ giao toàn bộ đấu khí được truyền thừa cho người. Tuy nhiên, nếu như người thua, người phải trả vị trí tông chủ lại cho Vân Vận!

Tiêu Viêm nói.

- Thì ra người muốn lấy vị trí tông chủ Hoa tông!

Sắc mặt Hoa Cẩm phát lạnh, giận quá mà cười.

- Tiêu Viêm, ta không muốn làm tông chủ gì đó, ngươi đừng có làm phiền thêm!

Vân Vận ở bên cạnh cũng vội vàng nói.

- Hoa bà bà vốn truyền vị trí tông chủ cho Vân Vận, nhưng ngươi lại không biết xấu hổ cướp lấy ngọc bài. Hôm nay, nàng chỉ lấy lại những gì Hoa bà bà đã cho nàng mà thôi!

Tiêu Viêm cười lạnh nói.

- Ngươi...miệng lưỡi sắc bén lắm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm không có chút khách khí như vậy, sắc mặt Hoa Cẩm dần trở nên lạnh lẽo, nhưng nàng lại không dám đáp ứng. Nàng chỉ là người tạm nắm quyền tông chủ thôi, mà các trưởng lão trong Hoa tông ủng hộ nàng lại không nhiều. Nếu không phải nàng được Hoa bà bà nuôi dưỡng mười mấy năm thì sợ rằng cái vị trí quyền tông chủ này còn chưa tới phiên nàng làm. Nếu lần này xảy ra biến cố gì thật, có lẽ nàng sẽ không thể làm tông chủ được nữa.

- Lão thái bà chết tiệt, chẳng lẽ ta ở với bà mười mấy năm mà không bằng được ba năm con tiện nhân kia ở với bà sao?

Nghĩ tới việc Hoa bà bà đem bảo tàng lớn nhất để lại cho Vân Vận, lửa giận trong lòng Hoa Cẩm liền muốn thiêu đốt lý trí.

Hít sâu một hơi, Hoa Cẩm áp chế lửa giận trong lòng xuống, ánh mắt đột nhiên nhìn về Yêu Hoa Tà Quân ở bên cạnh. Trong hai người, thực lực Yêu Hoa Tà Quân hơn nàng rất nhiều, tất cả phải xem ý hấn thế nào đã.

Dường như Yêu Hoa Tà Quân hiểu được suy nghĩ trong lòng Hoa Cẩm, hấn liếc nhìn Tiêu viêm một cái, chậm rãi vỗ cái quạt trong tay. Hấn cũng nghe được một chút tin đồn về Tiêu Viêm, nhưng dù sao tin đồn cũng chỉ là tin đồn, vốn đã có thêm vài phần khoa trương. Hơn nữa, với thực lực Đấu Tôn lục tinh như hấn, dù nhìn khắp Hoa tông này thì người có thể thắng hấn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Dù Tiêu Viêm có mạnh hơn đi nữa, chẳng qua thực lực mới đạt đến Đấu Tôn nhị tinh, chênh lệch đến bốn cấp bậc cũng không phải là thứ dễ vượt qua.

Nghĩ đến đây, Yêu Hoa Tà Quân chậm rãi gạt đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm, bình thản nói:

- Người đã có yêu cầu như vậy thì cứ làm theo ý người. Yên tâm, nhìn mặt mũi Dược Trần, bốn tôn sẽ giữ cho người một hơi tàn...

Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm mới khẽ mỉm cười. Hắn nghiêng đầu nhìn Vân Vận, nhẹ giọng nói:

- Người lui về sau đi, để cho ta... Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Người? Một mình người?

Vân Vận sững sốt, vô cùng ngạc nhiên khi nghe Tiêu Viêm nói vậy. Dù sao thì hai người bên kia, một có thực lực Đấu Tôn lục tinh, người còn lại là Đấu Tôn tứ tinh, mà bản thân Tiêu Viêm chỉ có thực lực Đấu Tôn nhị tinh mà thôi. Nhưng hắn lại muốn lấy một đánh hai, chẳng lẽ muốn chết sao?

- Thực lực người chỉ vừa đến Đấu Tôn, lại chưa luyện hóa đấu khí được truyền thừa, nếu như ra đấu, chắc chắn không phải là đối thủ bọn họ... Yên tâm đi, sẽ nhanh thôi.

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Hắn có thể cảm giác được cỗ đấu khí kinh khủng bên trong cơ thể Vân Vận, nhưng lúc này nàng lại không có khả năng không chế cỗ đấu khí đó. Mà dựa vào thực lực nàng hiện giờ, chắc chắn không phải là đối thủ Hoa Cẩm.

Vân Vận có chút nghi ngờ, nhìn Tiêu Viêm một cái. Nhưng vì tín nhiệm Tiêu Viêm, nên nàng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể gạt đầu nhẹ rồi lui về sau một bước.

Nhìn thấy Vân Vận lui về sau, Tiêu Viêm liền bước lên trước một bước. Ngọn lửa màu trắng sữa chậm rãi lượn lờ lên bên trong đồng tử, nhiệt độ kinh khủng nhất thời phát ra, làm cho không khí xung quanh trở nên nóng rực.

- Nếu như các ngươi đã thương nghị thỏa đáng, vậy bắt đầu tử thí đi.

Một trưởng lão Hoa tông thấy không khí bên trong sân đã căng thẳng đến đỉnh điểm, liền phát áo bào một cái, lớn tiếng nói.

Âm thanh vị trưởng lão Hoa tông này vừa dứt, khuôn mặt Yêu Hoa Tà Quân lập tức trở nên lạnh như băng, nở một nụ cười lạnh lẽo. Bàn chân hắn khẽ di động, thân hình lướt về phía Tiêu Viêm giống như ma quỷ di động, đầu khí mênh mông phô thiên cái địa tràn ngập ra.

- Hôm nay bọn tôn muốn xem thử đệ tử do Dược Trần dạy dỗ có thể có mấy phần bản lĩnh của hắn.

-----oOo-----

Chương 1284: Hóa Khí Thiên Địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Yêu Hoa Tà Quân đang lướt đến dữ dội, thân hình Tiêu Viêm hơi rung lên, cốt cánh màu xanh hồng liền hiện ra. Hai cánh vỗ nhẹ, Tiêu Viêm đã xuất hiện ở phía chân trời với một tốc độ kinh khủng, làm cho một trào mà Yêu Hoa Tà Quân đánh ra chụp vào hư không.

- Tốc độ nhanh thật!

Thấy trào mình không trúng đích, sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân hơi đổi, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Tiêu Viêm trên bầu trời, cười nói:

- Dược Trần chỉ biết dạy ngươi chạy trốn thôi sao?

- Cái này không cần ngươi quan tâm.

Tiêu Viêm cười một tiếng, phát tay áo một cái, lập tức có mười khôi lồi xuất hiện. Các khôi lồi này kết thành một trận pháp, năng lượng di chuyển xung quanh làm cho toàn thân Thiên Yêu Khôi sáng lên như ngọc.

- Khôi lồi sao...Hoa Cẩm, nàng đôi phó Vân Vận. Tiểu tử này để cho ta!

Nhìn thấy mấy khôi lỗi này, trong mắt Yêu Hoa Tà Quân chỉ hiện lên sự khinh thường, rồi quay đầu quát lên với Hoa Cẩm.

- Ừ.

Hoa Cẩm gạt đầu, cười lạnh nhìn Vân Vận. Tu vi nàng hiện giờ là Đấu Tôn tứ tinh, còn Vân Vận chỉ đạt đến Đấu Tôn nhất tinh, chênh lệch giữa hai người là rất lớn. Nếu như Hoa Cẩm muốn thu thập Vân Vận thì đó chỉ là việc rất dễ dàng.

- Tiện nhân, bọn tông chủ muốn xem thử rốt cuộc vì sao lão thái bà kia lại coi trọng ngươi đến như vậy!

Ánh mắt Vân Vận hiện lên sự ghen ghét, eo nhỏ hơi gập lại, người nàng đã trực tiếp phóng thẳng tới chỗ Vân Vận, đấu khí bàng bạc dữ dội tuôn ra.

Xoẹt!

Bỗng nhiên có một đạo kim quang xé rách trời không. Hoa Cẩm còn chưa xuất hiện trước mặt Vân Vận, thì một thân ảnh cao lớn đã giáng từ trên trời xuống, quả đấm ẩn chứa kinh phong đáng sợ đánh thẳng về phía Hoa Cẩm, không hề có một chút lưu tình nào. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đang!

Đột nhiên xuất hiện công kích như vậy làm Hoa Cẩm không khỏi biến sắc. Một cỗ đấu khí dữ dội tuôn ra từ lòng bàn tay, mạnh mẽ đụng vào quả đấm màu vàng đỏ. Quyển khí vừa giao nhau, lập tức có một tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên.

- Khôi lỗi?

Kình lực đáng sợ chấn Hoa Cẩm lui về sau hai bước. Sau khi ổn định thân hình, Hoa Cẩm liền đưa mắt nhìn lên, lập tức thấy trước mặt mình có một thân ảnh màu vàng đang đứng đó chặn lại.

- Hoa Cẩm, nàng an tâm đối phó với khôi lỗi đó. Khi ta bắt được tiểu tử này xong, khôi lỗi sẽ tự động dừng lại.

Trên bầu trời, ánh mắt Yêu Hoa Tà Quân lạnh xuống, chuyển hướng nhìn về Tiêu Viêm trong không trung. Chiết phiến trong tay hắn đột nhiên bộc phát quang mang màu xanh bén nhọn, quạt vừa tung lên thì cuồng phong đã gào thét đầy trời, những lưỡi dao sắc bén bằng gió xuất hiện xé rách không gian, ào ạt bay về phía Tiêu Viêm.

Nhìn thấy những lưỡi dao bằng gió đang phóng tới, Tiêu Viêm cười nhạt. Cốt cánh sau lưng hơi chấn động, tốc độ khủng khiếp trực tiếp đưa hắn lui về sau hơn trăm trượng, dễ dàng tránh được công kích của Yêu Hoa Tà Quân. Tam Thiên Lô Động đã được sớm được Tiêu Viêm thi triển đến mức tận cùng, kết hợp với tác dụng của cốt cánh, nên tốc độ Tiêu Viêm đã đạt đến một tầng thứ kinh khủng.

- Phải tốc chiến tốc thắng mới được...

Sau khi tránh khỏi công kích Yêu Hoa Tà Quân, Tiêu Viêm chậm rãi hít sâu một hơi. Hai tay nhanh chóng kết xuất những ấn quyết kỳ dị, mà ngay lúc thủ ấn được hình thành, từng đạo hỏa trụ (1) chọt xuất hiện, trào ra từ trong cơ thể.

- Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, biến thứ nhất! Biến thứ hai! Biến thứ ba!

Ba tiếng quát chói tai vang lên!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, khí tức Tiêu Viêm nhanh chóng tăng vọt, chỉ trong chớp mắt đã đạt tới Đấu Tôn tứ tinh.

Sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đến mức tận cùng, Tiêu Viêm chưa dừng lại mà bàn tay tiếp tục nắm chặt. Ba ngọn lửa chọt hiện ra, hắn hơi chần chờ một chút, rồi phun tiếp từ trong miệng ra ngọn lửa thứ tư màu trắng sữa.

Bốn loại dị hỏa cùng xuất hiện bầu trời, làm cho nhiệt độ khu vực xung quanh tăng cao chỉ trong vài cái chớp mắt, không ít người ở đây đều vã mồ hôi. Ngay cả đấu khí cũng không thể ngăn cách hoàn toàn loại nhiệt độ này được.

Nhìn thấy bốn ngọn lửa huyền phù trước mặt Tiêu Viêm, sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân cũng hơi đổi, rốt cuộc cũng cảm thấy có chút bất an. Với tu vi hiện giờ của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra bốn ngọn lửa này chính là dị

hỏa có uy lực kinh khủng nhất trong thiên địa. Nhưng điều làm hấn không hiểu nổi là tại sao trong cơ thể Tiêu Viêm lại có đến bốn loại dị hỏa? Không phải mỗi người chỉ có thể nắm giữ được một loại thôi sao?

- Không thể để tiểu tử này tiếp tục thi triển nữa!

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng Yêu Hoa Tà Quân cũng không có ý định để Tiêu Viêm có thời gian chuẩn bị. Cái quạt trong tay phát sáng dữ dội rồi dần dần trở nên to lớn, hai tay cầm quạt cũng đột nhiên vung mạnh lên không trung.

- Đại Liệt Phong!

Tiếng quạt vừa dứt, liền thấy không gian ở trước cái quạt to nhanh chóng nứt vỡ rồi tạo thành những cái khe đen nhánh, những cái khe này trông như mấy con rắn độc vô hình trong không gian, uốn éo thân hình một chút rồi nhanh như chớp lướt về phía Tiêu Viêm.

Nhưng Tiêu Viêm thì lại không để ý tới công kích của Yêu Hoa Tà Quân, cốt cánh không ngừng chấn động, từng đạo tàn ảnh hiện lên phía chân trời. Còn bản thể đích thực lại được giấu diếm trong các tàn ảnh, làm cho công kích Yêu Hoa Tà Quân không tìm được mục tiêu.

Xoẹt!

Trong lúc tránh né, bốn loại dị hỏa trước mặt Tiêu Viêm cũng nhanh chóng dung hợp lại với nhau. Với thực lực hấn hiện nay, nếu như muốn đánh nhanh thắng nhanh thì chỉ có hai thủ đoạn: Hủy Diệt Hỏa Liên và Đại Thiên Tạo Hóa chương. Mà hiện nay hấn đã chương không được Cốt Linh Lãnh Hỏa, nên trong hai thủ đoạn trên, thủ đoạn đầu tiên vẫn dễ dàng thi triển hơn. Bởi vì hấn đã không cần mất nhiều thời gian để tung chiêu như trong quá khứ nữa...

Ngọn lửa trong lòng bàn tay Tiêu Viêm không ngừng bành trướng rồi co rút lại, một cỗ năng lượng nóng cháy cuồng bạo dị thường cũng từ từ khuếch tán ra, làm cho năng lượng vùng trời đất chung quanh bị ảnh hưởng. Mà bản thân Yêu Hoa Tà Quân cũng cảm nhận được điều này, sắc mặt hấn đại biến. Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Viêm hiện giờ, ai cũng biết hấn đang chuẩn bị sử dụng chiêu sát thủ.

- Người chỉ biết trốn thôi sao?

Tuy nhiên, mặc dù biết Tiêu Viêm đang chuẩn bị sử dụng chiêu sát thủ, nhưng với tốc độ của hắn, Yêu Hoa Tà Quân cũng không thể làm gì ngăn cản được, nên khuôn mặt trở nên xanh mét, giận dữ hét lên.

Đối với việc Yêu Hoa Tà Quân rống giận, Tiêu Viêm lại giả bộ không không nghe thấy gì. Tâm thần hắn bây giờ đã phân ra làm hai, vừa tránh né công kích Yêu Hoa Tà Quân, vừa nỗ lực ngưng tụ Hỏa Liên...

Nhìn thấy màn rượt đuổi vô vị trên không trung này, không ít trưởng lão Hoa tông đưa mắt nhìn nhau. Tuy thực lực Yêu Hoa Tà Quân vượt xa Tiêu Viêm, nhưng lại bị chọc đến nỗi phải tức giận gào thét. Hơn nữa, với thực lực của bọn họ, tất nhiên có thể nhận ra Tiêu Viêm đang ngưng tụ lại một cỗ năng lượng vô cùng kinh khủng trong tay. Nếu như cỗ năng lượng đó hoàn toàn bộc phát ra, sợ rằng cường giả như Yêu Hoa Tà Quân cũng sẽ có kết cục rất thê thảm.

- Không hổ là đệ tử Dược Trần...tuy tu vi chỉ đạt đến Đấu Tôn nhị tinh, nhưng lại có thể làm cho cường giả Đấu Tôn lục tinh không làm gì được...

Vân Vận ở trên quảng trường cũng rất kinh ngạc, không ngừng nhìn tàn ảnh thoáng hiện cùng với Yêu Hoa Tà Quân hỗn hển giận dữ rống lên trên không trung kia. Nàng không thể tưởng tượng được sự việc lại diễn ra như thế, không ngờ với thực lực hiện nay mà Yêu Hoa Tà Quân lại không thể làm gì được Tiêu Viêm.

- Người này...tiên bộ thật nhanh...

Vân Vận nhẹ giọng tự nói, thần sắc hơi đổi một chút. Khi lần đầu tiên gặp Tiêu Viêm năm xưa, lúc ấy hắn mới chỉ là một thiếu niên nho nhỏ mới tấn nhập Đấu Sư không lâu, nhưng tên Đấu Sư năm ấy giờ đây đã có bản lĩnh đùa giỡn với một cường giả Đấu Tôn lục tinh.

- Đồ khốn nạn, Dược Trần có tên đệ tử như người đúng là tự làm mất mặt mình!

Truy đuổi được khoảng mười phút đồng hồ, nhưng lại không có hiệu quả gì, sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân đã âm trầm đến mức đáng sợ, tiếng gầm không ngừng vang vọng khắp bầu trời. Mà thấy hắn thất thố đến như vậy,

không ít đệ tử Hoa tông phải len lén lè lưỡi ra. Không ngờ Yêu Hoa Tà Quân thường ngày luôn ôn văn nho nhã, nhưng lúc tức giận lại đáng sợ đến như vậy.

Xoẹt!

Vón Tiêu Viêm này giờ vẫn luôn chuyển động không ngừng trên bầu trời, nhưng lúc này lại đột nhiên ngừng lại, ánh mắt bình thản nhìn Yêu Hoa Tà Quân đang gầm thét dưới kia. Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đuổi theo đủ rồi chứ? Nếu như đủ rồi, vậy thì đến lượt ta...

Lời này vừa nói xong, ngọn lửa trong lòng bàn tay Tiêu viêm bỗng chậm rãi xoay tròn, rồi chợt có một đóa hỏa liên mỹ lệ có kích thước bằng lòng bàn tay chậm rãi mọc lên từ bên trong ngọn lửa.

Hỏa liên vừa hiện, năng lượng chung quanh trời đất này bỗng nhiên chấn động "oong" một tiếng, một cỗ kinh khí hủy diệt từ bên trong hỏa liên tản phát ra ngoài, làm cho không gian quanh thân Tiêu Viêm vang lên những tiếng động rầm rắc, toàn bộ nứt vỡ...

- Năng lượng thật khủng khiếp!

Nhận thấy được cỗ năng lượng đáng sợ này, sắc mặt những trưởng lão Hoa tông kia liền kịch biến. Máy người này vội vàng xuất thủ, từng đạo đấu khí dâng lên liên thủ với nhau tạo thành một lá chắn phòng ngự bằng đấu khí vô cùng chắc chắn bảo vệ xung quanh quảng trường!

Tất nhiên Yêu Hoa Tà Quân cũng phát hiện được cỗ năng lượng đáng sợ bên trong hỏa liên, khuôn mặt hắn lập tức trở nên rất khó coi. Mặc dù hắn cũng biết Tiêu Viêm đang chuẩn bị đòn sát thủ, nhưng không thể nào ngờ rằng đòn sát thủ này lại kinh khủng đến như thế. Cho dù là hắn, khi đối diện với năng lượng hủy diệt này cũng cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

- Sao có thể như vậy? Tiểu tử này chỉ có tu vi Đấu Tôn nhị tinh, cho dù thi triển bí pháp thì mới chỉ đạt đến tứ tinh mà thôi, làm sao thi triển được công kích kinh khủng đến như vậy?

- Tiểu tử, đừng đắc ý quá sớm, bản tôn không phải dễ dàng đối phó như vậy!

Yêu Hoa Tà Quân cắn chặt hàm răng, sắc mặt trở nên âm trầm, hít sâu một hơi rồi không truy đuổi nữa, để thân hình huyền phù trong không trung. Hai tay nhanh chóng kết xuất ấn quyết vô cùng huyền ảo, đấu khí mênh mông dữ dội tuôn ra từ trong cơ thể, rồi ngưng tụ ngay trước mặt thành một người khổng lồ cao khoảng trăm trượng. Người khổng lồ này hoàn toàn do đấu khí tạo thành, đấu khí từ trên người hắt phát ra giống như biển rộng vậy, mênh mông vô tận.

- Thiên minh chi pháp, hóa khí thiên địa!

Người khổng lồ này vừa thành hình xong, sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân cũng trở nên trắng bệch. Hiển nhiên chiêu này làm tiêu hao đấu khí rất kinh khủng! Lúc này, tuy rằng sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân lúc này rất khó coi, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Viêm lại vô cùng âm độc, quát lên một tiếng lạnh lạnh.

- Hôm nay bọn tôn cũng muốn xem thử, rốt cuộc là cái hỏa liên do con thỏ chết chỉ biết chạy trốn suốt như người lợi hại, hay là "*hóa khí thiên địa*" của bọn tôn lợi hại!

-----

(1) Hỏa trụ: cột lửa.

-----oOo-----

Chương 1285: Chức Vị Tông Chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cự nhân khổng lồ hơn trăm trượng đứng sừng sững giữa trời đất, đấu khí mênh mông bùng phát ra từ cơ thể nó, phun ra nuốt vào như những đám mây trong cuồng phong cuộn cuộn.

"Lên!"

Sắc mặt Yêu Hoa tà quân tái nhợt không còn chút máu, nhun trong mắt lại cực kỳ âm hàn. Ánh mắt tập trung vào Tiêu Viêm đang ở phía xa, gầm khế

một tiếng.

"Chết đi cho bốn tôn!"

Thủ ấn trong tay Yêu Hoa tà quân biến đổi, cự nhân đang đứng yên chột bước về phía trước một bước. Theo một bước chân này, cuồng phong gào thét, mây đen vần vũ, cả thiên địa đều trở nên rung động.

"Bành!"

Cự nhân bước tới, bàn tay không lồ nắm lại, thiên địa năng lượng từ bốn phương tám hướng tích tụ lại. Nắm tay phát ra quang mang rực rỡ, không gian xung quanh cũng bị năng lượng đáng sợ này làm cho nứt vỡ ra. Cự nhân vung nắm đấm về hướng Tiêu Viêm, kinh phong khủng bố cắt vào không khí làm phát ra những tiếng gió rít kinh khủng.

Một quyền này của cự nhân như hội tụ hết năng lượng trong thiên địa vào vậy, kinh phong hình lốc xoáy lượn lờ xung quanh nắm tay. Thậm chí ngay cả mặt đất của quảng trường cũng bị kinh phong ảnh hưởng, nứt toác ra thành nhiều khe rãnh lớn. Thế công khủng bố làm người khác phải cứng lưỡi, không hổ là cường giả lục tinh Đấu Tôn.

Dưới uy áp khủng bố của cự nhân, không ít đệ tử Hoa Tông có thực lực thấp kém đều tái mặt. Chiến đấu cấp bậc này, các nàng không có tư cách tham dự, thực lực của bất kỳ ai trong số hai người này cũng có thể dễ dàng phá hủy cả tòa sơn mạch. Nhìn tràng cảnh này, các nàng ai cũng run rẩy không thôi.

"Xem ra tên Yêu Hoa tà quân này cũng dốc toàn lực rồi..."

Vài vị trưởng lão Hoa Tông thấy tình hình không ổn liền lập tức tăng thêm đấu khí phòng ngự, trong lòng ai cũng âm thầm kinh hãi. Không ngờ Tiêu Viêm lấy thực lực nhị tinh có thể dồn một cường giả lục tinh vào đường cùng thế này, không hổ là đệ tử của Dược Trần!

Trên quảng trường rộng lớn, khuôn mặt Vân Vân có chút lo lắng. Dù nàng tin vào năng lực của Tiêu Viêm, nhưng đối thủ là Yêu Hoa tà quân, đối mặt với thế công toàn lực của hắn, dù là ai cũng sẽ không thể bình tĩnh.

"Phạch!"

Thân hình Tiêu Viêm lơ lửng trên bầu trời, cốt đực sau lưng võ nhẹ vài cái. Kinh phong kinh khủng kia tuy còn cách xa nhưng phong áp của nó đã làm áo bào dính sát vào thân thể, những tiếng xé gió lớn như sấm rền vang vọng, tựa như muốn làm thủng màng nhĩ người khác.

"Một kích toàn lực của lực tinh Đấu Tôn sao?"

Nhẹ nhàng thở ra, trong mắt Tiêu Viêm lóe lên hung mang. Bàn tay chậm rãi nâng lên, Hỏa Liên lớn bằng nắm đấm khê xoay tròn. Từng cánh hỏa liên tuy tinh mỹ đẹp mắt nhưng lại ẩn chứa năng lượng hủy diệt kinh hồn.

"Đi nào!"

Bàn tay khê động, Tiêu Viêm mỉm cười. Hỏa Liên trong bay ra rồi chợt tăng tốc, tạo thành một chuỗi tia lửa đẹp mắt nhắm về phía cự nhân.

"Phá cho bốn tôn!"

Nhìn hỏa liên đang lướt tới, Yêu Hoa tà quân cũng không dám chậm trễ. Thủ ấn cấp tốc biến đổi, cự nhân kia liền ngửa mặt lên trời rít gào, âm ba đáng sợ khuếch tán khắp nơi, tạo thành một xoáy gió lớn. Mà bàn tay cự nhân nắm lại, cầm lấy xoáy gió đấy, rồi dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, bước lên hung hăng va chạm với hỏa liên nhỏ bé kia.

Hai thứ va chạm nhau, thiên địa chợt yên lặng trong phút chốc, giống như thời gian đã ngừng trôi vậy.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài trong nháy mắt thì đã bị một tiếng nổ kinh thiên động địa phá vỡ. Dưới tiếng nổ như thiên lôi phẫn nộ này, cả vùng sơn mạch đều bị rung chuyển.

Tiếng nổ vừa dứt, một cơn bão lửa liền trào ra từ chỗ va chạm. Ngay cả cự nhân kia cũng không thể đối chọi lại nó, thân thể khổng lồ của cự nhân bị cơn bão xé rách, đầu khí thoát ra từ cơ thể ngay lúc tiếp cận với sức nóng đáng sợ kia liền bị đốt thành hư vô.

"Ầm!"

Hỏa diễm phong bạo đập vào cơ thể cự nhân, đầu khí trên người cự nhân ngay lập tức bị hỏa diễm thiêu đốt thành hư vô.

"Bạo!"

Tiêu Viêm hít vào một hơi khí nóng, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, miệng khẽ quát một tiếng. Tiếng quát vừa dứt, cơn bão lửa kia cũng đột nhiên bùng nổ.

"Bành!"

Hỏa diễm phong bạo bùng nổ trên thân thể cự nhân, kinh lực đáng sợ chấn lui cự nhân bay ngược về sau, thân thể ngày càng trở nên mờ nhạt hơn như sắp bị tiêu tán.

"Phanh phanh phanh!"

Năng lượng hủy diệt ẩn trong phong bạo lúc này hoàn toàn bộc phát. Nhiệt độ kinh khủng làm cho tất cả hơi nước trong mảnh trời đất này đều bốc hơi. Dưới sự oanh kích của phong bạo, cơ thể cự nhân ngày càng hư ảo, sau cùng không duy trì được nữa, nổ mạnh một tiếng, hóa thành hư vô...

"Phụt!"

"Sao có thể như vậy?"

Cự nhân bạo liệt thì chủ nhân cũng bị ảnh hưởng, Yêu Hoa tà quân phun một ngụm máu tươi, vẻ mặt không tin nổi nhìn Tiêu Viêm. Lúc này, luồng phong bạo sau khi đánh tan cự nhân đã tác động về phía hắn. Nếu bị đánh trúng, chỉ sợ sau này cái tên Yêu Hoa tà quân sẽ biến mất mãi mãi.

Áp lực trước cái chết đang đến làm Yêu Hoa kinh sợ, hắn cắn răng một cái, liều mạng huy động tất cả đầu khí trong cơ thể. Thân hình hóa thành một tia chớp lui nhanh về sau.

Tốc độ của Yêu Hoa rất nhanh, chớp mắt đã đột phá lớp đầu khí phòng ngự xung quanh quảng trường. Phong bạo kia dưới ánh mắt kinh hãi của các trưởng lão Hoa Tông cuối cùng cũng đến, va đập mạnh vào lớp đầu khí này.

"Bành!"

Chiếc lồng phòng ngự này chấn động, từng gợn sóng năng lượng va chạm lan ra khắp nơi nhưng may mắn là nó vẫn chưa tiêu tan. Thấy vậy, các trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ một lớp phong bạo khác lại quét tới, như một chiếc búa lớn nện lên chiếc lồng phòng ngự vốn đã suy yếu..

"Rắc!"

Lần này, rốt cuộc lồng phòng ngự cũng không chịu nổi nữa. Một tiếng rắc nhẹ vang lên, nó liền vỡ vụn thành từng mảnh

Lồng phòng ngự đã mất, không còn gì ngăn cản nên phong bạo tha hồ càn quét ra xung quanh. Nhìn thấy cảnh này, các đệ tử Hoa Tông ở xung quanh quảng trường liền xanh mặt.

"Ài... "

Nhưng lúc phong bạo sắp lan đến thì có một tiếng thở dài già nua vang lên, một đạo thân ảnh đột ngột hiện ra rồi phát tay áo một cái. Một cỗ gợn sóng vô hình liền lan ra ngăn cản phong bạo, hai thứ va chạm vào nhau rồi tự ăn mòn, sau đó dần dần biến mất.

"Đại trưởng lão!"

Nhìn thấy người xuất thủ viện trợ. Một vài trưởng lão Hoa Tông liền vui mừng ra mặt.

"Tiêu Viêm, ngươi muốn hủy cả Hoa tông của ta sao?" Người xuất hiện là một bà lão đầu bạc. Nhìn Tiêu Viêm phía xa, bà ta bắt đầu nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút xấu hổ, hẳn cũng nhận ra thực lực kinh khủng của vị đại trưởng lão này nên không dám làm càn, chấp tay nói:

"Thân bất do kỷ, mong lão bà bà bỏ qua cho."

Nói xong Tiêu Viêm liền móc từ nạp giới ra mấy viên đan dược nhét vào miệng, ánh mắt chuyển về phía Hoa Cẩm. Lúc này, gương mặt nàng ta lộ vẻ sợ hãi, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm như nhìn quái vật vậy. Nàng không bao giờ nghĩ rằng Tiêu Viêm có thể thi triển ra một chiêu làm cho Yêu Hoa tà quân phải trốn chui trốn nhủi như chó nhà có tang vậy.

"Xuy!"

Từ phía xa, thân ảnh chật vật của Yêu Hoa tà quân đang bay lại, sắc mặt âm trầm đứng trên trời. Có thể nhìn thấy vết máu còn vương ở khóe miệng của hắn, hắn hiểu hành động lúc này đã đánh mất tư cách tỷ thí của mình. Nói cách khác, hôm nay trận tỷ thí trước mặt đông đảo đệ tử này hắn đã thua, thua một tiểu tử chỉ mới nhậ tinh Đấu Tôn mà thôi.

Khóe miệng run run, sắc mặt Yêu Hoa tà quân âm trầm đến đáng sợ. Phải đón nhận những ánh mắt soi mói từ khắp nơi làm hắn khó chịu vô cùng.

Trên trời, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Yêu Hoa tà quân ở phía xa rồi cũng chẳng thèm để ý đến hắn. Thân hình chậm rãi hạ xuống gần Hoa Cẩm. Không hề nói thêm một lời thừa, bàn tay khẽ nâng lên, bốn loại dị hỏa lại xuất hiện...

"Ta nhận thua!"

Nhìn thấy bốn loại dị hỏa lại xuất hiện, sắc mặt đã trắng của Hoa Cẩm lại càng trắng hơn. Ngay cả Yêu Hoa tà quân là lục tinh Đấu Tôn còn không chịu nổi một đòn thì nàng sao có thể chịu được. Hoa Cẩm vội vàng lên tiếng nhận thua.

Nghe nàng thét chói tai của nàng, Tiêu Viêm thản nhiên cười. Khẽ há miệng đem bốn loại dị hỏa nuốt vào trong người. Thực lực của hắn bây giờ còn không thể nào thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên hai lần. Cũng may là nữ nhân này bị kết cục của Yêu Hoa tà quân dọa sợ.

Thấy Hoa Cẩm nhận thua, phần lớn trưởng lão Hoa Tông đều lắc đầu ngán ngẩm. Cuộc tỷ thí ngày hôm nay đúng là một chuyện cười, một bên là tứ tinh cùng lục tinh Đấu Tôn lại thua một nhậ tinh Đấu Tôn. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là một trò cười cho thiên hạ.

"May mắn không nhục mệnh!"

Tiêu Viêm quay sang nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn còn tràn đầy vẻ kinh ngạc kia, khẽ nói một câu.

"Vẫn chỉ biết cậy mạnh như trước..."

Thấy khuôn mặt cũng có phần tái nhợt của Tiêu Viêm, Vân Vận nhin không được trừng mắt nhìn hắn một cái, ngữ khí có chút oán trách xen lẫn... vui mừng.

Trên trời, vị đại trưởng lão Hoa Tông kia cũng khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hoa Cẩm, nói *"Ngươi đã thua, đem lệnh bài tông chủ giao cho Vân Vận đi."*

Nghe vậy, bàn tay Hoa Cẩm nắm chặt lại, nhưng trước mặt mọi người, nàng không thể chơi bài cùn được. đành phải cắn răng lấy một khối ngọc bài từ nạp giới ra, hung hăng ném về phía Vân Vận.

Đại trưởng lão nhìn Tiêu Viêm, mỉm cười nói: *"Ta tin tưởng ánh mắt của lão tông chủ. Vân Vận, ngươi là một đời tông chủ mới của Hoa Tông!"*

-----oOo-----

Chương 1286: Luyện Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy ngọc bài tông chủ lơ lửng trước mặt, nhưng Vân Vận vẫn chưa đưa tay tiếp nhận. Nàng không hề có một chút hứng thú nào với chức tông chủ này, vì chuyện năm đó vẫn còn canh cánh trong lòng nàng. Nếu bây giờ hỏi Vân Vận không muốn làm gì nhất thì câu trả lời tất nhiên sẽ là chức vị tông chủ...

"Cầm lấy đi."

Nhìn vẻ chần chừ trên khuôn mặt Vân Vận, Tiêu Viêm nhẹ giọng thúc giục.

Hắn không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng thì lập tức bị trừng mắt. Cắn môi thấp giọng thì thầm: *"Cầm lấy? Rồi lại cho ngươi đến tạo uy phong sao?"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi có chút xấu hổ, đáp: *"Đã nhiều năm như vậy rồi, nàng còn nhắc tới làm gì. Chuyện đó không ai đúng, cũng chẳng*

có ai sai. Tuy ta diệt Vân Lam Tông, nhưng nó cũng làm cho Tiêu gia tổn thất thảm trọng. Ta biết việc này không liên quan đến nàng, nhưng một số việc không thể không kết thúc." (Truyện - Được dịch bởi diễn đàn TruyenYY)

"Ta không quan tâm đến mấy cái đạo lý cổ hủ kia." Nói đến việc này, hai mắt Vân Vận hơi đỏ lên. Nàng cũng biết, đứng trên lập trường của Tiêu Viêm, hẳn làm không sai. Nhưng dù sao Vân Lam Tông cũng là nơi dưỡng dục nàng từ nhỏ, ấy vậy mà lại bị hẳn ép buộc giải tán.

"Không phải nàng muốn một cuộc sống đạm mạc yên tĩnh sao? Cứ ăn nhờ ở đậu như trước sẽ không thể nào có được sự an bình đó. Hơn nữa, nàng còn tiếp nhận truyền thừa của Hoa bà bà, nếu không ngồi lên vị trí này thì Hoa tông sẽ mãi rơi vào cảnh nội loạn. Việc như vậy, ta nghĩ Hoa bà bà cũng sẽ không muốn thấy..." Tiêu Viêm nhẹ giọng khuyên bảo.

Vân Vận ngẩn ra, nàng hơi chần chừ một lát rồi khẽ gật đầu. Sau đó nàng nhìn lên bà lão tóc bạc trên bầu trời, cung kính nói: *"Đại trưởng lão, vị trí tông chủ này Vân Vận sẽ tạm thời tiếp nhận. Nếu sau này lão nhân gia ngài cảm thấy có người tốt hơn, chỉ cần nói một tiếng với ta là được..."*

"Ha ha, yên tâm, cụ già này rất tin tưởng vào ánh mắt của lão tông chủ. Nếu ngay cả đấu khí tu luyện cả đời đều đã truyền cho người, vậy người chính là ứng cử viên hoàn hảo nhất." Bà lão cười nói.

Nghe được lời này, khuôn mặt Hoa Cẩm âm tình bất định, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: *"Đại trưởng lão, ta khổ cực nhiều năm như vậy mới giúp cho Thiên Minh tông có xu hướng liên thủ với Hoa tông chúng ta. Hiện giờ Vân Vận lên làm tông chủ, tên Tiêu Viêm kia lại đã thương Yêu lang. Ta nghĩ, việc liên thủ này không chỉ đổ bể, mà lấy cách hành sự của Thiên Minh tông, chắc chắn họ sẽ không bỏ qua việc này."*

Ý uy hiếp trong lời Hoa Cẩm cũng khá rõ ràng. Nếu Vân Vận lên làm tông chủ, Hoa tông sẽ không thể liên thủ được với Thiên Minh tông, mà còn có khả năng sẽ trở mặt thành thù.

Bà lão đầu bạc kia hơi nhíu mày. Tuy nói Hoa tông và Thiên Minh tông được đặt song song với nhau, xưng là nhị tông, nhưng thực lực thì lại không cân bằng như vậy. Thêm nữa, Thiên Minh tông lại quá mức cường thế, mấy năm nay không ngừng khuếch trương, cường giả trong tông nhiều

như mây. Các thế lực bình thường đều không dám động chạm đến một sợi lông của chúng.

Mà Yêu Hoa tà quân kia đúng là người của Thiên Minh tông. Vốn bọn họ tính toán để hãm cưới Hoa Cẩm, hai tông sẽ trở thành thông gia, xúc tiến quan hệ của cả hai, rồi tiến tới kết minh.

Tuy nói Hoa tông và Thiên Minh tông được xưng là nhị tông, nhưng nhìn khắp Trung Châu, thế lực đủ khả năng đối địch với họ cũng không ít. Chẳng qua những thế lực này khá ẩn dật mà thôi...

"Làm bạn với hổ, sẽ có ngày bị nó ăn."

Tiêu Viêm mỉm cười, không để ý đến ánh mắt lạnh lẽo của Yêu Hoa tà quân, thản nhiên nói: *"Đại trưởng lão, chắc ngài cũng hiểu rõ cách làm việc của Thiên Minh tông. Nếu hai tông liên thủ, chỉ sợ sẽ rất khó giữ sự cân bằng giữa hai bên, việc từ khách thành chủ chỉ là điều sớm hay muộn mà thôi. Đến lúc đó, có lẽ Hoa tông sẽ trở thành một chi nhánh của Thiên Minh tông..."*

"Tiêu Viêm, ngươi chớ nói hư nói vuơn!"

Nghe vậy, Hoa Cẩm biến sắc, phần nộ quát. (Truyện - Được dịch bởi diễn đàn TruyenYY)

Đối với nữ nhân này, Tiêu Viêm lại càng chẳng thêm để ý. Đưa mắt nhìn bà lão kia, nói: *"Nếu đại trưởng lão không chê, sau này Tinh Vãn các chúng ta có thể trở thành một đồng minh đáng tin cậy với Hoa tông. Chắc ngài cũng không hoài nghi danh dự của gia sư tại hạ chứ?"*

"Ha ha, thanh danh hiển hách của Dược tôn giả, đương nhiên là cực kỳ đáng tin." Bà lão mỉm cười, quay đầu lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn Hoa Cẩm, trầm giọng nói: *"Từ nay về sau, Vân Vận sẽ là tông chủ của Hoa tông. Không có bất cứ tranh cãi nào nữa!"*

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, rốt cục đại trưởng lão cũng hạ quyết tâm. Mặc dù Tinh Vãn các trước kia còn chưa đủ sức nặng để bà làm vậy, nhưng bây giờ thì lại khác.

Xuất hiện một cường giả Bán Thánh như vậy, tất nhiên thế lực này sẽ phát

triển cực kỳ mạnh mẽ. Đến lúc đó, cho dù là Thiên Minh tông cũng chẳng dám ho he gì.

Một bên là một con sói đói, có thể quay lại cắn mình bất cứ lúc nào. Một bên là thế lực mới phát triển, nhưng lại có tiềm năng cực lớn và đáng tin cậy hơn. Kết quả cũng không khó lựa chọn.

Thấy bà lão kia đã quyết tâm đưa Vân Vận lên làm tông chủ, sắc mặt Hoa Cẩm trở nên cực kỳ khó coi, nhưng nàng cũng không nói thêm gì nữa. Bây giờ có nói gì cũng vô tác dụng.

"Nếu đại trưởng lão đã lựa chọn như vậy, bốn tôn cũng chỉ có thể nói một câu. Hi vọng ngài sẽ không hối hận vì quyết định này."

Sắc mặt Yêu Hoa tà quân cũng không khá hơn Hoa Cẩm bao nhiêu. Hôm nay không chỉ mất mặt mà còn hỏng việc nữa, lần này trở về tất nhiên sẽ bị trách phạt.

"Cái này không cần ngươi quan tâm." Bà lão phất phất tay, thản nhiên nói.
Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Khóe môi Yêu Hoa tà quân hơi giật giật, mọi việc đã được quyết định, mà hắn cũng chẳng thể ở lại nơi này lâu hơn được nữa. Phất tay áo một cái, hắn nhanh chóng lướt ra phía ngoài Hoa tông, trước khi đi còn không quên quay lại dùng ánh mắt đầy vẻ oán độc nhìn về phía Tiêu Viêm. Mỗi nhục hôm nay, hắn nhất định phải bắt Tiêu Viêm trả đủ. (Truyện - Được dịch bởi diễn đàn TruyenYY)

Đối với ánh mắt kia, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt một tiếng. Tuy lực tinh Đấu Tôn rất mạnh mẽ, nhưng hắn bây giờ cũng không còn yếu ớt như trước nữa. Dù tên kia có thi triển thủ đoạn gì, Tiêu Viêm cũng chẳng lo lắng.

Thấy Yêu Hoa tà quân phần nộ rời đi, tuy Hoa Cẩm muốn giữ nhưng lại chẳng nói nên lời. Nàng cắn chặt răng, thân thể chớp lên một cái, lao về phía một ngọn núi.

Thấy hai người này đã rời đi, bà lão tóc bạc kia quay lại, đưa mắt nhìn mọi người trong quảng trường, nhẹ nhàng nói: *"Từ nay về sau, Vân Vận sẽ là tông chủ của Hoa tông chúng ta. Tất cả đệ tử của Hoa tông phải tuân theo, nếu không thì môn quy xử lý."*

"*Đa!*"

Lời bà lão vừa dứt, tất cả đệ tử Hoa tông trên quảng trường đều vội vàng quỳ xuống, cung kính đáp lại.

"*Cung nghênh tông chủ!*"

Nhìn đông đảo đệ tử đang quỳ dưới đất, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, nhìn sang Vân Vận đang có chút bối rối bên cạnh, nói: "*Chúc mừng Vân Vận tông chủ...*"

Vân Vận lờm hẩn một cái, chột sâu kín thở dài. Mỗi lần người này xuất hiện, đều sẽ làm cho cuộc sống của nàng thay đổi.

"*Thật là một oan gia a...*"

Nghi thức tiếp nhận tông chủ của Vân Vận cũng không quá long trọng, nhưng có sự chủ trì của vị đại trưởng lão kia, tất cả các nghi thức đều diễn ra rất suôn sẻ. Vân Vận chính thức trở thành tông chủ đời tiếp theo của Hoa tông. (Truyện - Được dịch bởi diễn đàn TruyenYY)

Sau khi mọi việc đã hoàn tất, Tiêu Viêm vẫn chưa sót ruột rời đi, hẩn nhờ Vân Vận sắp xếp hộ một căn phòng u tĩnh. Sự kháng cự trong Cốt Linh Lãnh Hỏa đã hoàn toàn biến mất, đây là cơ hội tốt nhất để luyện hóa nó, và lại, trong Hoa tông cũng có không ít cường giả tọa trấn, ở đây luyện hóa Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng coi như một công đôi việc.

Càng lúc càng tiếp xúc với nhiều cường giả, Tiêu Viêm hiểu mình phải nhanh chóng tăng lên thực lực của bản thân. Tuy hiện giờ hẩn không e ngại những cường giả như Yêu Hoa tà quân, nhưng kẻ địch của hẩn không chỉ có vậy, mà còn cả Hồn Điện nữa.

Thực lực của Cửu thiên tôn và Bát thiên tôn, Tiêu Viêm đã được tận mắt chứng kiến. Hẩn hiểu, dù gặp bất kì ai trong hai người đó thì sẽ có một trận chiến thảm liệt. Càng quan trọng hơn đó là phân thắng của hẩn cũng không lớn.

Tuy Được lão giờ đã là cường giả Bán Thánh, nhưng lão cũng không thể nào suốt ngày ở bên cạnh Tiêu Viêm được. Tăng lên thực lực của chính

mình mới là việc quan trọng nhất!

Trong phòng, hương trầm thoang thoảng tràn ra từ trong đỉnh, chỉ cần hít vào một hơi thôi, mọi tạp niệm trong lòng dường như đều được xua tan.

Tiêu Viêm cũng khá hài lòng với gian tĩnh thất này, hấn ngồi xếp bằng trên giường đá, tuy nhiên cũng không vội mà luyện hóa ngay Cốt Linh Lãnh Hỏa. Lúc trước, khi giao chiến với Yêu Hoa tà quân, thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên đã làm tiêu hao không ít đấu khí, mà Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng chẳng phải yếu ớt gì, đương nhiên phải chuẩn bị cho đầy đủ một chút.

Tu luyện như vậy chừng nửa canh giờ, đôi mắt đang nhắm chặt của Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, thần thái cực kỳ bình thản, nhìn như một mặt hồ cực kỳ tĩnh lặng, không tìm ra nổi một chút gợn sóng.

"Hô..."

Thở ra một hơi trọc khí, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hơi sáng lên. Hai mắt chớp nhẹ, một ngọn lửa màu trắng sữa tràn ra từ trong con ngươi rồi nhanh chóng bao bọc lấy cả đôi mắt...

"Bắt đầu thôi..."

Khẽ lâm bầm một tiếng, ấn quyết trên tay Tiêu Viêm khẽ biến đổi, hai mắt hấn cũng từ từ nhắm lại. Mà theo đó, nhiệt độ trong căn phòng cũng dần tăng lên. (Truyện - Được dịch bởi diễn đàn TruyenYY)

Đối với lần luyện hóa này, trong lòng Tiêu Viêm cũng khá chờ mong. Tuy Cốt Linh Lãnh Hỏa đứng sau Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa mà hấn đã từng thôn phệ, nhưng cũng không thể coi thường nó được. Quan trọng hơn là Phần Quyết bây giờ đã đạt đến Địa giai cao cấp. Không biết nếu thôn phệ được Cốt Linh Lãnh Hỏa, nó có thể tăng vọt lên, trở thành Thiên giai công pháp được hay không?

-----oOo-----

Chương 1287: Thiên Địa Dị Tượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng, không khí cực kỳ nóng bức, ngay cả không gian đều trở nên vặn vẹo, gây cho người ta một cảm giác hư ảo, không thực tế.

Trên giường đá, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt lại. Từng luồng khí nóng có nhiệt độ cực kỳ kinh khủng không ngừng khuếch tán ra từ cơ thể, trên các lỗ chân lông còn lờ mờ hiện lên ngọn lửa màu trắng sữa, bao phủ lên cả người Tiêu Viêm.

Sắc mặt Tiêu Viêm lúc này cực kỳ bình tĩnh, không hề để ý đến những biến hóa trên người. Giờ phút này, tâm thần của hắn hoàn toàn đắm chìm trong quá trình dung hợp kỳ dị này.

Có lẽ vì đã nắm trong tay ba loại Dị Hỏa, nên việc thôn phệ Cốt Linh Lãnh Hỏa này cũng không khó như hắn đã tưởng tượng. Dưới sự thiêu đốt mãnh liệt của Tam Thiên Liên Tâm Hỏa, Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng đã mơ hồ có xu thế dung hợp. Tuy nói nó diễn ra rất chậm, nhưng lại khá thuận lợi, vẫn chưa xuất hiện tình huống nào bất ngờ.

Dựa theo tốc độ này, nếu tất cả quá trình thuận buồm xuôi gió thì trong vòng một tháng, Tiêu Viêm có tin tưởng mình sẽ luyện hóa thành công Cốt Linh Lãnh Hỏa. Đến lúc đó, trong cơ thể hắn sẽ có đến bốn loại Dị Hỏa, nếu nói việc này ra ngoài, chắc chắn sẽ làm rất nhiều cường giả đỏ mắt. Dị Hỏa, người bình thường có thể gặp được nó một lần đã là phúc duyên lớn rồi, đằng này lại hắn lại có bốn loại, điều này thật sự quá khó tin. Mà dù sao đi nữa, chưa kể đến độ khó tìm, chỉ riêng việc đưa bốn loại Dị Hỏa có năng lượng hủy diệt cực kỳ kinh khủng vào người thôi đã đủ khó tin rồi.

Hành động này giống như nuốt vào bụng mấy quả bom nổ chậm vậy, trong mắt của người khác, nó chẳng khác gì đang tự sát. Nhưng đối với Tiêu Viêm, hành động tưởng như điên rồ ấy lại hoàn toàn bình thường. Phần Quyết, chính là căn cơ để cho hắn trở thành một cường giả đứng đầu đại lục.

Theo sự luyện hóa bắt đầu đi vào quỹ đạo, nhiệt độ trong phòng cũng càng lúc càng cao, đến cuối cùng, những chiếc đỉnh đang đốt trầm hương cũng bị nung chảy. Nhiệt độ cao như vậy, cho dù là cường giả cảnh giới Đấu Tông cũng không dám nán lại quá lâu, nếu không may hít vào không khí ẩn chứa năng lượng cuồng bạo kia, sẽ làm cho đầu khí trong cơ thể họ

cũng trở nên dữ dội.

Theo thời gian trôi qua, khí tức mà Tiêu Viêm phát ra càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, đầu khí trong cơ thể cuộn trào như biển rộng mênh mông, thậm chí còn vang lên cả những tiếng ào ào.

Khi Cốt Linh Lãnh Hỏa từ từ dung hợp với Tam Thiên Liên Tâm Hỏa, năng lượng khổng lồ của nó cũng dần chuyển thành đầu khí tinh thần, quán chú lên các kinh mạch của Tiêu Viêm, làm khí tức của hắn không ngừng tăng thêm...

Thời gian trôi như nước, chớp mắt cái đã qua nửa tháng...

Trải qua nửa tháng này, nhiệt độ trong phòng đã cao đến một mức độ đáng sợ. Và lại, vì hoàn cảnh kín đáo nên nơi này càng lúc càng giống như một cái lò nung. Khí lãng quay cuồng, nhiệt độ nóng rực, ngay cả không gian đều bị xé rách thành những vết nhỏ.

Bàn đá, ghế đá trong phòng đều từ từ hóa thành chất lỏng, thỉnh thoảng còn có bọt khí hiện lên rồi nổ tách một cái. Ngay cả giường đá cũng đã bị nung chảy hơn nửa, mà Tiêu Viêm lại như không hề nhận ra tất cả điều này, ngay cả hô hấp cũng vẫn đều đặn như thường, hít thở luồng khí nóng mà người bình thường chỉ cần tiếp xúc thôi đã hóa thành tro tàn kia.

"Tách!"

Bàn đá bị hòa tan, chất lỏng lặng lẽ rơi xuống, phát ra những thanh âm lạch tách khá đều đặn. Thân ảnh ngồi trên giường lại như đã tọa hóa(1), không hề có một chút phản ứng gì. Nếu không phải còn có cỗ khí tức mênh mông đang không ngừng tăng lên kia, dù ai cũng sẽ cho rằng đây chỉ là một bức tượng đá trong nhiệt lưu này mà thôi.

Khi tu luyện, khái niệm thời gian cũng trở nên cực kỳ mơ hồ, bởi vậy, tình huống này lại kéo dài thêm chừng mười ngày rồi mới có chuyển biến khác.

Khu vườn yên tĩnh, muôn hoa đua sắc, tạo nên cho người ta cảm giác bùng bùng sinh cơ. Trong vườn có một mái đình làm bằng đá. Giờ phút này, ba bóng hình xinh đẹp đang ngồi bên trong, chẳng qua ánh mắt của họ lúc này lại nhìn chăm chăm vào một cánh cửa đá ở cuối khu vườn.

"*Đã gần một tháng rồi, sao Tiêu Viêm còn chưa đi ra?*" Nhìn cửa đá, Nạp Lan Yên Nhiên cau mày, nhẹ giọng hỏi.

Vân Vận lắc đầu, nói: "Không cần lo lắng, lấy bản lãnh của hắn bây giờ, chắc sẽ không có điều gì ngoài ý muốn đâu. Cường giả Đấu Tôn bế quan vài tháng nửa năm cũng không phải chuyện lạ.

Tuy nói như vậy, nhưng khuôn mặt của Vân Vận cũng xuất hiện vẻ lo lắng. Nếu bế quan bình thường thì cũng chẳng có gì, nhưng từ khi Tiêu Viêm đi vào đó tới nay, năng lượng phát ra từ bên trong càng lúc càng trở nên cuồng bạo. Cảm giác này giống như căn mật thất đó giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào vậy, làm cho người ta cực kỳ bất an.

Mà sự khác thường ở nơi này cũng đưa tới chú ý của các trưởng lão Hoa tông. Mặc dù không nói gì, nhưng Vân Vận cũng hiểu được điều mà họ bận tâm. Ngày đó, tất cả mọi người đều thấy được uy lực kinh khủng khi Tiêu Viêm thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên. Các nàng rất lo lắng Tiêu Viêm lại làm ra vụ gì đó, đem cả Hoa tông phá thành một mảnh phế tích.

"Ài, người này thật là..."

Cười khỏ trong lòng một tiếng, Vân Vận xoa xoa hai huyệt thái dương. Trong khoảng thời gian này, để xoa dịu sự lo lắng trong lòng các trưởng lão, nàng cũng đã tốn không ít nước bọt. Nhưng cứ như vậy cũng không được, năng lượng phát ra từ căn phòng kia càng ngày càng cuồng bạo. Đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả đại trưởng lão cũng sẽ nhúng tay...

So với sự lo lắng của hai người, Thanh Lâm lại lười nhác dựa vào lan can, eo nhỏ và thân thể tạo thành những đường cong quyến rũ động lòng người. Nàng vốn trời sinh dị đồng, tự nhiên có thể biết được tình huống bây giờ của Tiêu Viêm, bởi vậy cũng không hề phí sức lo lắng.

"Xem ra hôm nay vẫn như cũ... Quên đi, ta về thôi."

Yên lặng chờ đợi hơn một giờ, Vân Vận nhìn thoáng qua sắc trời, chỉ có thể chán nản đứng dậy, nói.

"Chuyện gì vậy?"

Nạp Lan Yên Nhiên cũng gật gật đầu, nhưng khi nàng vừa muốn đứng lên

thì dưới chân lại truyền đến một cơn chấn động, làm cước bộ của nàng lão đảo, vội vàng bám lấy cột đá của đình, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

"Là từ mật thất truyền ra..."

Vân Vân cũng dừng bước lại, mỹ mâu chuyển về hướng mật thất. Nàng tiếp nhận truyền thừa của Hoa bà bà, thực lực cũng đang tăng lên rất nhanh chóng. Ngay khi chấn động kia truyền ra, rõ ràng nàng cảm thấy được năng lượng bên trong đang dao động cực kỳ kịch liệt.

"Xuất quan rồi sao?"

Trong miệng nhẹ nhàng lâm bảm một câu, Vân Vân thấp giọng nói: "Động tĩnh khá lớn, Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã."

Dứt lời, nàng điềm nhẹ chân xuống mặt đất, thân hình vọt lên giữa không trung, sau đó Thanh Lâm và Nạp Lan Yên Nhiên cũng theo sát phía sau. Đứng trên bầu trời, các nàng mới nhìn thấy một khối có nhiệt độ cực kỳ cao đang bốc lên từ mật thất kia.

"Bành!"

Thân hình ba người vừa lướt đến bầu trời, đỉnh của mật thất đột nhiên nổ bung ra, làn khói nóng rực trào ra từ đó, làm cho nhiệt độ trong trời đất tăng vọt lên chỉ trong nháy mắt.

Đồng thời, luồng khí tức mênh mông đã yên lặng gần một tháng cũng trào ra. Ngay sau đó, một tiếng thét dài ngân nga chột vang vọng, xộc thẳng lên bầu trời.

Trong tiếng thét xen lẫn đấu khí cực kỳ hùng hồn, bởi vậy, nó vang vọng trên bầu trời, truyền tới khắp tất cả các ngõ ngách trong Hoa tông.

Các khu vực của Hoa tông cũng không ngừng có những bóng người nhanh chóng vọt ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía tiếng thét vọng lại. Sau khi nhận ra được cỗ khí tức này, vẻ kinh ngạc trên mặt những người này đều biến thành khiếp sợ.

"Đây là Tiêu Viêm? Vì sao khí tức của hắn lại tăng nhiều đến vậy?"

"Cổ khí tức này chỉ sợ đã đạt đến Tứ tinh Đẩu Tôn đỉnh phong rồi. Người này, rốt cục là ăn linh đan diệu dược gì, mới chỉ ngắn ngủi một tháng thôi thực lực đã tăng vọt đến vậy?"

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của cổ khí tức này, không ít trưởng lão Hoa tông đều khẽ hít một hơi khí lạnh. Tốc độ tăng lên thực lực như vậy thật quá mức kinh khủng. Nhị tinh này, nếu để cho người bình thường tu luyện thì ít nhất cũng phải mất mười năm, nhưng Tiêu Viêm lại làm được trong vòng một tháng...

"Không hổ là đệ tử của Dược Trần. Quả nhiên không thể tính toán theo cách bình thường!"

Một chỗ trên bầu trời, bà lão tóc bạc - đại trưởng lão Hoa tông cũng khẽ gật đầu, lầm bầm nói.

Tiếng thét như sấm giữa trời khuya kia vừa tiêu tán thì bầu trời xanh thẳm bỗng trào ra tầng tầng mây đen, chỉ trong chớp mắt, cuồng phong đã rít gào, tiếng gió rít ù ù không ngừng vang vọng bên tai mọi người. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Biến cố đột ngột này làm cho tất cả mọi người đều vừa ngạc nhiên vừa mờ mịt.

"Thiên địa dị tượng..."

Đại trưởng lão Hoa tông cũng hơi sửng sốt vì một màn này. Rồi như nghĩ tới điều gì, bà quay mạnh đầu nhìn về hướng căn mật thất kia, trong mắt rốt cục cũng hiện lên vẻ khó tin không thể che dấu nổi.

"Đây là... Thiên giai công pháp xuất thế?"

-----

(1) Tọa hóa: Chết, qua đời.

-----oOo-----

Chương 1288: Chuẩn Thiên Giai Công Pháp

Thiên địa dị tượng, nếu nói về mặt tổng thể thì có tất cả ba tình huống... Một là cao giai đan dược xuất thế, như vậy sẽ hấp dẫn Đan lôi phủ xuống... Hai là khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, cũng sẽ đưa tới tình huống này. Nhưng việc này lại rất ít khi xảy ra, bởi vì có thể đạt đến cảnh giới đó, dù nhìn khắp cả Đâu Khí Đại Lục này cũng hiếm như "*phượng mao lân giác*" vậy. Còn về phân loại thứ ba, tất nhiên sẽ là Thiên giai công pháp hoặc đấu kỹ xuất thế.

Cái gọi là xuất thế này không phải là đấu kỹ hay công pháp kia nhìn thấy ánh mặt trời, mà là mới xuất hiện, ví dụ như được sáng tạo ra chẳng hạn.

Chỉ khi Thiên giai đấu kỹ hoặc công pháp được sáng tạo ra thì mới tạo nên những dị tượng như vậy.

Trên bầu trời bây giờ cũng không có đan hương, hiển nhiên không phải cao giai đan dược xuất thế... Loại thứ hai, trực tiếp bị loại trừ... Thực lực Tiêu Viêm dù có tăng mạnh, nhưng vẫn xa xa chưa đủ để dẫn phát thiên địa dị tượng. Một khi đã vậy, thì chỉ còn một câu trả lời...

Dù vậy, cũng không thể không nói kiến thức của bà lão này thật sự bất phàm... Mới chỉ qua vài lần hô hấp thôi mà bà ta đã đoán ra được lai lịch của thiên địa dị tượng.

"Tự nghĩ ra Thiên giai đấu kỹ hoặc công pháp..."

Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn về căn mật thất đang bốc khói trắng kia, dù lấy định lực của bà cũng không khỏi kinh ngạc khiếp sợ. Tự nghĩ ra Thiên giai đấu kỹ hoặc công pháp... Bản lĩnh như vậy, dù đưa mắt khắp đại lục đi chẳng nữa, liệu có mấy ai có thể làm được?

Dựa theo lẽ thường, đừng nói Tiêu Viêm, ngay cả người đã bước chân vào cảnh giới Bán Thánh như Dược Trần cũng không có năng lực như vậy!

Nhưng dù có khó tin đến thế nào, sự thật xuất hiện trước mắt này làm bà không thể không tin. Sau một lúc lâu, khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên một nụ cười khổ. Thật đúng là sóng sau đè sóng trước, so sánh với người trẻ tuổi ưu tú bậc này... Mấy người già thế hệ trước như bà cũng có chút xấu

hồ a. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Khó trách có thể được Dược Trần thu làm đệ tử. Thiên phú bậc này, quả thật rất hiếm thấy."

Bà lão khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt hơi lóe lên. Trải qua việc này, bà lại càng đánh giá cao Tiêu Viêm hơn. Tuy trước kia cũng coi như khá khách khí với hắn, nhưng nói gì thì nói, đó cũng chỉ là nể mặt Dược lão mà thôi. Tiêu Viêm có thể dùng thực lực Nhị tinh Đấu Tôn để đánh lui Yêu Hoa tà quân, làm bà cũng khá bất ngờ, nhưng tên kia trong mắt người khác cũng được tính là lợi hại, đối với bà lại không đáng một xu, chẳng hề có một chút uy hiếp nào. Nếu không phải Yêu Hoa tà quân là người của Thiên Minh tông, chỉ sợ hôm đó bà sẽ không để cho hắn rời đi dễ dàng như vậy.

Trước kia là vì xem trọng Dược lão, nhưng bây giờ đã hoàn toàn thay đổi. Tự nghĩ ra Thiên giai công pháp hoặc đấu kỹ, bản lĩnh như vậy, ngay cả bà cũng ao ước không thôi. Tiêu Viêm đã đem đến cho bà rất nhiều kinh hỉ, nhiều đến mức vị Đại trưởng lão Hoa tông này phải coi trọng.

"Thành tựu sau này của hắn tất nhiên sẽ bất phàm, Vân Vận có thể kết giao với hắn, cũng là điều tốt với Hoa tông ta."

Nghĩ đến đây, bà lão thản nhiên cười, lẩm bẫm: *"Su ty à, ánh mắt của ty vẫn chuẩn như vậy."*

Nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, khuôn mặt của tất cả các đệ tử Hoa tông đều xuất hiện vẻ kinh ngạc, thời tiết biến đổi thật khó lường. Đương nhiên, cũng có không ít người tâm tư nhay bén, sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lát liền chuyển mắt về chỗ Tiêu Viêm bé quan. Tiêu Viêm vừa xuất quan, bầu trời đã xuất hiện dị tượng bậc này. Nếu nói hai việc này không liên quan đến nhau, chỉ sợ sẽ chẳng mấy ai tin tưởng.

"Bành!"

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, mặt thất lại rung lên lần nữa. Một cột khí nóng phun ra từ bên trong, mà một đạo thân ảnh cũng đứng vững vàng ở đỉnh của cột khí.

Người này, tự nhiên chính là Tiêu Viêm đã bé quan một tháng. Giờ phút này, hắn cũng hơi ngẩn người nhìn dị tượng trên bầu trời. Một lát sau,

dường như hiểu ra điều gì đó, hắt hơi nhượng mảy, vung tay áo lên.

Theo đó, một cỗ linh hồn lực vô hình tràn ra từ mi tâm hắn. Dưới sự khuếch tán của dao động này, mây đen dày đặc trên bầu trời cũng dần tán đi trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người...

Khi đám mây đen cuối cùng biến mất, ánh mặt trời ấm áp lại phủ xuống mặt đất một lần nữa, chiếu sáng cả vùng sơn mạch đầy hoa này.

"Tiến giai thành Thiên giai công pháp sao?"

Mây đen tán đi, Tiêu Viêm lại nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay mình. Tâm niệm vừa động, Phần Quyết lại bắt đầu vận chuyển.

"Vù!"

Khoảnh khắc khi Phần Quyết vận chuyển, năng lượng trong vòng trăm trượng quanh người Tiêu Viêm sôi lên như nước bị đun nóng. Từng đợt năng lượng kinh người nhìn như thực chất, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, không ngừng được hút vào trong thân thể Tiêu Viêm

Đối với thiên địa năng lượng chứa khá nhiều tạp chất này, Tiêu Viêm lại không hề bài xích. Dị Hỏa thiêu đốt, tất cả tạp chất đều hóa thành hư vô. Mà tốc độ vận hành của đấu khí trong cơ thể phải hơn trước kia ít nhất là mười lần.

Loại cuồng mãnh này không chỉ biểu hiện ở tốc độ lưu động của đấu khí, mà còn ở hấp thu, luyện hóa, tích trữ... So sánh với trước kia, tất cả mọi mặt đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dựa theo trạng thái hiện tại, cho dù Tiêu Viêm có thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên đi chăng nữa thì cũng sẽ không cật lực và phải dùng đan dược như trước. Có thể nói, bây giờ hắn đã chân chính có vốn liếng để mà tiêu xài.

"Hô..."

Tiêu Viêm thở ra một ngụm trọc khí ẩn chứa rất nhiều tạp chất, cảm nhận sự sung mãn chưa từng có trong cơ thể, trên khuôn mặt hắn cũng hiện lên sự vui mừng khó có thể che dấu...

Tuy hẳn có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng những phương pháp chiến đấu đó đều cần tiêu hao một lượng đấu khí khổng lồ. Bởi vậy, mỗi lần thi triển hẳn lại phải cẩn thận tính toán, tránh trường hợp kẻ địch thừa nước đục thả câu khi đang ở trong trạng thái suy yếu. Nhưng may mắn là từ giờ trở đi, nếu không có tình huống nào quá đặc biệt, việc như vậy cũng sẽ không xảy ra.

"Đây cũng chưa thể coi là Thiên giai công pháp được, dù là cấp thấp nhất. Hẳn chỉ là đột phát Địa giai cao cấp mà thôi. Nghe nói, khi thi triển Thiên giai công pháp chân chính, lập tức có thể hấp thu tất cả năng lượng trong vòng trăm trượng để sử dụng. Nếu so sánh thì vẫn còn một chút chênh lệch."

Khuôn mặt Tiêu Viêm lộ vẻ trầm ngâm. Không ngờ điều kiện tiến hóa thành Thiên giai lại hà khắc đến vậy, ngay cả Cốt Linh Lãnh Hỏa cũng chỉ có thể giúp Phần Quyết đạt tới chuẩn Thiên giai(1) công pháp. Nhưng dù gì đi nữa, đã có cái chữ Thiên này rồi thì biến hóa sẽ là cả một quá trình bay vọt về chất.

"Hiện giờ, thực lực của ta đã đạt đến Tứ tinh Đấu Tôn..."

Cảm ứng sự thay đổi trong cơ thể, làn thôn phệ Cốt Linh Lãnh Hỏa này cư nhiên chỉ làm hẳn tăng lên Nhị tinh... Kết quả như vậy, tuy Tiêu Viêm đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng trong lòng vẫn thoáng có chút thất vọng.

Nếu ý cách nghĩ này của hẳn để cho những cường giả Đấu Tôn khác biết, chỉ sợ họ sẽ tức đến mức học máu đương trường. Công sức tu luyện mười năm, thậm chí mười mấy năm, bị hẳn đạt được trong vòng một tháng, rồi lại còn thất vọng. Vậy còn bọn họ? Chẳng lẽ đi tìm viên đá đập đầu chết luôn cho xong?

"Ài... Tứ tinh thì Tứ tinh đi..."

Sau một lúc uể oải, Tiêu Viêm nhanh chóng ổn định lại tâm tình. Đối với kết quả này, hẳn đã sớm dự đoán trước được. Từ trước tới giờ, hẳn đã từng thôn phệ bốn loại Dị Hỏa. Tuy năng lượng của chúng rất khổng lồ, nhưng đã là quy luật rồi, những thứ đã ăn nhiều thì không thể có tác dụng lớn như mấy lần đầu được.

Dựa theo phán đoán của Tiêu Viêm, dù bây giờ hẳn có thôn phệ Dị Hỏa

xếp hạng trước mười lăm đi chăng nữa, thì thực lực của hắn cũng không thể tăng lên dù chỉ là Nhất tinh.

"Xem ra sau này nếu muốn thôn phệ Dị Hỏa thì cũng phải tìm vài cái xếp hạng cao cao một chút a."

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Viêm liền có chút không nói nên lời. Dị Hỏa vốn là thứ rất hiếm, những loại Dị Hỏa xếp hạng cao thì lại càng là hiếm trong hiếm. Mà cho dù có tìm được đi chăng nữa, bắt được rồi luyện hóa nó cũng không phải chuyện đơn giản. Nếu theo phỏng đoán này, con đường thôn phệ Dị Hỏa của Tiêu Viêm sau này sẽ vô cùng gian nan.

Cười khỏ lắc lắc đầu, Tiêu Viêm thở dài một tiếng. Chỉ có thể nhận mệnh mà thôi. Tuy còn chưa hài lòng về việc chỉ tăng lên Nhị tinh, nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt. Lấy thực lực hôm nay của hắn, nếu thi triển thêm Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mà nói, cho dù gặp phải Yêu Hoa tà quân thì cũng không cần dùng đến Hủy Diệt Hỏa Liên, thậm chí còn có thể chính diện giao phong. Khả năng Yêu Hoa tà quân chiếm được thượng phong là rất nhỏ.

"Không đề cập đến Yêu Hoa tà quân kia. Bây giờ có gặp phải Cửu thiên tôn của Hồn Điện, ta cũng có thể chiến đấu mà an toàn trở ra..."

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm. Kể từ lúc nhìn thấy sự cường hãn của đám người Cửu thiên tôn, trong lòng hắn vẫn luôn đè nặng sự áp lực. Mà hai người kia cũng chỉ là Bát thiên tôn, Cửu thiên tôn mà thôi. Phía trên chắc chắn còn có Thất thiên tôn, Lục thiên tôn và thậm chí là Đại thiên tôn.

Nhưng cũng may là thực lực của hắn đã tăng vọt. Tuy không thể nói là thắng được bọn người kia, nhưng ít ra lòng tin đã được củng cố rất nhiều, không cần tiếp tục lo lắng đề phòng. Và lại, sau này giao thủ, dù không đánh lại thì cũng sẽ không để đối phương dễ chịu.

"Tên này, ngươi còn muốn đứng đó bao lâu?"

Khi Tiêu Viêm đang trầm tư, một giọng nói mềm nhẹ vang lên bên tai. Hắn ngẩng đầu, một khuôn mặt tuyệt mỹ đang gần ngay trước mắt. Trên khuôn mặt đó đang có chút oán trách hờn dỗi, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp động lòng người.

Tiêu Viêm mỉm cười với Vân Vận, đột nhiên đưa tay ra cầm chặt lấy bàn tay nàng.

Thấy Tiêu Viêm làm vậy ngay trước mặt mọi người, khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Vận đỏ bừng lên, trừng mắt, ngượng ngừng nói.

"Tên xấu xa, còn giở trò lưu manh nữa!"

-----

(1) Chuẩn Thiên giai công pháp: Đã đạt đến phạm trù của Thiên giai, nhưng chưa phải đấu kỹ hay công pháp Thiên giai chân chính.

-----oOo-----

Chương 1289: Xé Rách Phong Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được câu nói ngượng ngừng này của Vân Vận, Tiêu Viêm cũng hơi ngần ngại, nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia, khẽ nói: *"Xem xét phong ấn trong người nàng một chút a..."*

Nghe vậy, Vân Vận cũng ngần ngại, vẫn hơi nghi ngờ nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, một lát sau mới từ từ giảm bớt giấy dựa.

Thấy thế, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, hơi lắc đầu, nâng ngọc thủ của Vân Vận lên, hai mắt khép hờ lại, một luồng linh hồn lực tiến vào cơ thể của nàng.

Khi Tiêu Viêm nhắm mắt lại, Vân Vận cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt mũi vẫn chưa hết đỏ. Bất kể người này muốn làm gì, nhưng bây giờ đang ở nơi đông người, phía dưới là đông đảo đệ tử và trưởng lão của Hoa tông, bị bọn họ nhìn chằm chập như vậy, làm sao nàng chịu nổi đây?

Khi Vân Vận đang thầm oán giận trong lòng, đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm chậm rãi mở ra. Giờ phút này, trên mặt hấn lại nhiều thêm một phần ngưng trọng. Phong ấn trong người Vân Vận, dù là hấn cũng cảm thấy có

chút rung động.

"Theo lời của lão sư, Hoa bà bà hẳn là một cường giả đã đạt tới Bát tinh, thậm chí Cửu tinh. Đấu khí cả đời của bà ta đủ để làm một cường giả Tôn cấp tan xương nát thịt."

Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên vẻ do dự, trong cơ thể Vân Vận tồn tại lượng đấu khí mênh mông mà ngay cả hắn cũng phải khiếp sợ, nhưng tất cả đấu khí đó bị một phong ấn cực kỳ mạnh mẽ bao bọc lại. Bằng vào thực lực của Vân Vận, muốn phá bỏ lớp phong ấn này để sử dụng đấu khí bên trong, chỉ sợ cũng phải cần một thời gian khá lâu.

"Hoa bà bà cũng thật cẩn thận, phong ấn bà ta bố trí quá mạnh mẽ. Lấy thực lực hôm nay của nàng, tốc độ luyện hóa có thể tăng thêm một chút." Tiêu Viêm buông tay Vân Vận ra, ngẩng đầu lên nói.

"Người cũng biết rồi đấy, phong ấn này rất mạnh. Lấy năng lực của ta, căn bản không thể nào phá giải nó. Chỉ có thể hấp thu lượng đấu khí thâm thấu ra từ bên trong thôi. Nhưng dù là vậy, tốc độ tu luyện của ta cũng đã tăng lên rất nhiều." Vân Vận cau mày nói.

"Những đấu khí này phải luyện hóa càng nhanh càng tốt. Nếu không, khi gặp một số người có thực lực cường hãn, sợ rằng họ sẽ mạnh mẽ lấy phong ấn ra mà không để ý tới tính mạng của nàng." Tiêu Viêm nghiêm túc nói. Đấu khí cả đời của một cường giả Cửu tinh Đấu Tôn để lại, đây là một bảo tàng rất mê người, khó đảm bảo một số cường giả sẽ không động tâm.

Nghe vậy, Vân Vận cũng nhẹ gật đầu. Nàng hiểu, Tiêu Viêm sẽ không lừa nàng, nhưng nói gì thì nói, không phải nàng không muốn tăng tốc độ luyện hóa, mà là không làm gì được cái phong ấn kia.

"Yên tâm, chuyện phong ấn giao cho ta. Ta sẽ giải quyết xong rồi mới rời đi. Nếu không, có đi cũng sẽ không yên lòng." Thấy vẻ mặt của nàng, Tiêu Viêm bật cười, nói.

Nhìn chăm chú vào chàng trai đứng trước mặt mình này, trong lòng Vân Vận xuất hiện một luồng cảm xúc không hiểu, cảm giác có người dựa vào thật tốt. Mấy năm nay, nàng mang theo Nạp Lan Yên Nhiên bên ba khắp nơi. Tuy thực lực của nàng ở Gia Mã đế quốc cũng xem như là đứng đầu,

nhưng ở Trung Châu rộng lớn này thì lại chẳng là gì. Hai nữ tử, lại có dung mạo xinh đẹp như vậy, tự nhiên sẽ gây sự chú ý. Bởi vậy, Vân Vận mới dẫn Nạp Lan Yên Nhiên gia nhập Hoa tông, thứ nàng mong muốn chỉ là một cuộc sống yên ổn, về vị trí tông chủ kia, thật sự nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

"Cám ơn..."

Khẽ hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc có phần yếu đuối trong lòng xuống, Vân Vận nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhíu mày. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, hỏi: "*Cần vậy sao?*"

"Ừm?"

Nghe ra được ngữ khí có chút không vui của Tiêu Viêm. Vân Vận khẽ ngược mắt lên, nhìn người kia đang nhíu mày, nàng không khỏi nhoẻn miệng cười, trong lòng âm áp như đang có một dòng nước ấm chảy qua vậy.

Tạo ra động tĩnh lớn như vậy ở Hoa tông, Tiêu Viêm cũng có một chút băn khoăn, còn đi đến bồi tội với Đại trưởng lão một phen. Mà Đại trưởng lão bây giờ cũng đã có ý muốn kết giao với Tiêu Viêm và Tinh Vẫn các, tự nhiên sẽ không quá để ý đến việc đó.

Thiên địa dị tượng kia cũng trở thành đề tài bàn luận cho đệ tử Hoa tông vài ngày, sau đó liền dần phai nhạt đi. Mà như vậy lại hợp ý Tiêu Viêm, hắn không muốn vừa ra khỏi cửa đã bị một đám người nhìn như nhìn quái thú.

...

Trong căn phòng thoáng thoáng hương mai, tràn đầy một màu hồng nhạt dễ nhìn. Vừa nhìn qua đã biết, đây là khuê phòng của nữ tử.

"*Chút nữa ta sẽ xé rách ra một khe nứt trên phong ấn để tiện cho ngày sau luyện hóa. Sẽ hơi đau một chút, phải chịu đựng.*" Nhìn Vân Vận ngồi xếp bằng trên giường, tâm tư Tiêu Viêm cũng rời khỏi căn phòng màu hồng này, ho khan một tiếng, nói.

Vân Vận khẽ ừ một tiếng, đến tận bây giờ, khuôn mặt của nàng vẫn còn hồng hồng. Bởi vì ngay cả nàng cũng không biết vì sao lại đột nhiên nóng đầu đưa Tiêu Viêm tới khuê phòng của mình. Giải trừ phong ấn, tùy tiện tìm một cái mật thất không phải là xong sao? Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại dẫn hắn tới đây. Đặc biệt là vẻ mặt cô quái khi vừa bước vào của Tiêu Viêm, càng làm nàng có thêm xúc động muốn tìm cái lỗ nào đấy chui vào cho xong.

Thấy hai bên tai hơi hồng hồng của Vân Vận, Tiêu Viêm cười khan một tiếng, sau đó thở mạnh một hơi, bỏ qua tạp niệm trong lòng, từ từ ngưng thần lại.

Nương theo tâm thần ngưng định, hai ngón tay Tiêu Viêm khẽ bung ra, một ngọn lửa màu nâu tím lẫn thêm chút trắng sữa chậm rãi xuất hiện trên đầu ngón tay. Nguồn truyện:

Đây đương nhiên chính là kết quả sau khi dung hợp Cốt Linh Lãnh Hỏa. Giờ đây bốn loại Dị Hỏa đã hoàn toàn dung hợp, bất luận là màu sắc hay lực lượng đều thay đổi, trở nên cường đại hơn. Loại Dị Hỏa mới này gây cho người ta một cảm giác cực kỳ quý dị, dưới nhiệt độ nóng rực kia ẩn chứa một cực hàn chi lực. Có thể tưởng tượng, sau này khi đối chiến với người khác, loại kinh khí quý dị này xâm nhập vào cơ thể họ, sẽ gây ra thương tổn lớn đến thế nào.

Ngọn lửa xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng hẳn lên, chỉ nháy mắt sau, hai ngón tay nhanh như chớp điểm lên lưng ngọc của Vân Vận.

"Xuy!"

Tuy nói Tiêu Viêm vẫn chưa đề cao nhiệt độ của ngọn lửa, nhưng sức nóng ẩn chứa trong nó vẫn đốt cháy phần áo ở lưng Vân Vận, lộ ra những đường cong trơn bóng như ngọc, cực kỳ quyến rũ.

"A..."

Cảm giác mát lạnh phía sau lưng cũng làm cho Vân Vận kinh hô một tiếng, hai má đỏ bừng lên trong nháy mắt. Nhưng tiếng quát ngưng trọng bên tai làm cho nàng không thể không thu liễm dao động trong lòng.

"Ngưng thân! Tự bảo vệ kinh mạch của mình, ta muốn phá phong ấn!"

Đôi với tiếng quát cực kỳ ngưng trọng này của Tiêu Viêm, Vân Vận cắn chặt môi, mạnh mẽ áp chế sự dao động trong lòng, nhanh chóng ngưng thân.

Ngón tay thiêu đốt hỏa diễm của Tiêu Viêm điểm trên lưng Vân Vận, làm tám lưng trắng bóc như ngọc của nàng hiện lên một vết nhỏ màu hồng tím. Từng luồng hỏa diễm nóng rực không ngừng tiến vào cơ thể Vân Vận.

Đột nhiên bị Di Hỏa quy mô lớn như vậy xâm nhập vào thân thể, cảm giác nóng rực kia trào ra, làm Vân Vận vội vàng vận chuyển đấu khí bao bọc lấy kinh mạch của mình, lúc này mới thoáng dịu đi một chút.

Dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, Di Hỏa lặng lẽ xuyên qua các kinh mạch, cuối cùng đến gần nơi đấu khí được phong ấn trong cơ thể Vân Vận. Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, Di Hỏa hung hăng công kích vào bề mặt của phong ấn.

"Oanh!"

Thân thể Vân Vận khẽ run lên, đấu khí trong cơ thể kịch liệt chấn động. Từng cơn đau nhức không ngừng truyền ra từ trong cơ thể.

Sắc mặt Tiêu Viêm càng lúc càng ngưng trọng, độ vững chắc của phong ấn nằm ngoài dự đoán của hắn, lấy thực lực hiện giờ thì không thể phá hủy nó. Mà dù phá được đi chăng nữa, đấu khí trong đó sẽ trào ra, sợ rằng lúc đó Vân Vận sẽ tan xương nát thịt. Đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải như vậy, hắn chỉ muốn tạo một khe nứt trên phong ấn mà thôi. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, lại thêm Di Hỏa tương trợ, làm điều này cũng không khó.

"Oanh oanh oanh!"

Hỏa diễm không ngừng tràn vào thân thể Vân Vận, sau đó hung hăng va chạm với phong ấn vững chắc kia. Từng tiếng động trầm thấp không ngừng vang lên từ trong cơ thể Vân Vận. Cảm giác đau đớn cũng càng lúc càng kịch liệt, nhưng nàng cũng biết đây đang là giai đoạn quan trọng, cố gắng cắn chặt môi, không để một chút thanh âm nào lọt ra ngoài.

"Ta không tin, ngay cả một khe nứt cũng không tạo nổi."

Oanh kích một lúc lâu vẫn không có kết quả, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại. Hắn cảm giác được phong ấn đã bắt đầu dao động, lập tức cắn chặt răng, đưa một luồng hỏa diễm cực kỳ hùng hậu vào cơ thể Vân Vận, hung hăng va vào vùng đó.

"Bành!"

Lên va chạm này mạnh hơn những lần trước rất nhiều, kinh khí cường hãn trào ra từ nơi va chạm.

"Phốc!"

Khuôn mặt Vân Vận trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi. Kinh khí kia quá mạnh, nếu không phải lúc đầu đã sử dụng đấu khí để bảo vệ kinh mạch, chỉ sợ tất cả kinh mạch của nàng đã bị vỡ nát.

Tuy phun một ngụm máu ra, nhưng khí tức của Vân Vận lại không hề suy yếu đi. Ngược lại, một luồng khí thể cực kỳ cường hãn bùng phát ra từ cơ thể nàng. Dao động mạnh đến mức ngay cả hai ngón tay của Tiêu Viêm đang tiếp xúc trên lưng Vân Vận cũng bị chấn bay.

"Đấu khí thật cường hãn..."

Ngón tay bị chấn văng ra, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trên giường, hai tròng mắt khép hờ của Vân Vận đột nhiên mở ra. Đấu khí hùng hồn như thực chất bùng nổ. Bàn ghế cách đó không xa kêu lên "răng rắc" một tiếng rồi nổ tung thành bột phấn.

"Phong ấn nứt ra rồi sao..."

Nhìn một màn này, trên mặt Vân Vận cũng xuất hiện vẻ mừng rỡ. Nàng ngẩng mạnh đầu lên, nhìn về phía Tiêu Viêm, kết quả thấy được lại là hắn đang dùng một ánh mắt nghiêm túc kèm theo chút cổ quái nhìn nàng.

Thấy được ánh mắt này của Tiêu Viêm, Vân Vận cũng ngẩn ra. Hơi cúi

đầu nhìn xuống, hai má liền đỏ bừng lên như bị thiêu cháy. Bởi vì quá trình dữ dội lúc này, quần áo trên thân thể nàng đều đã nổ tung.

Nhất thời, trong phòng, ngọc thể trắng nõn, cảnh xuân động lòng người.

-----oOo-----

Chương 1290: Chặn Đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi hai má đỏ bừng, một tiếng kêu sợ hãi cũng truyền ra từ trong miệng Vân Vận. Ngọc thủ nàng chọt vung mạnh lên, kính phong bay múa, chiếc chăn mềm mại trên giường tung bay, đem ngọc thể động lòng người kia bao bọc lại.

Thân thể giấu trong chăn, sắc mặt Vân Vận mới tốt hơn một chút. Nàng ngẩng mặt, nhìn về phía Tiêu Viêm, tức giận nói: "*Ngươi còn nhìn?*"

Tuy bây giờ đã có chăn che khuất, nhưng chiếc chăn này cũng khá mỏng. Khi choàng trên cơ thể Vân Vận, những đường cong quyến rũ kia vẫn hiện ra, lại thêm vẻ mặt đỏ bừng thẹn thùng. Một màn này, đủ để làm tất cả nam nhân phải chảy máu mũi.

"Khục..."

Tiêu Viêm ho khan một tiếng, cực kỳ trấn định thu hồi ánh mắt, nói: "*Chuyện này không liên quan đến ta, là chính nàng phá vỡ...*"

Nghe được lời này của hắn, dù lấy định lực của Vân Vận cũng không nhịn được mà tức giận trừng lớn mắt. Tên nhóc này, điển hình của việc đã chiếm tiện nghi mà còn luôn miệng kêu oan.

Thấy Vân Vận đã có dấu hiệu bùng nổ, Tiêu Viêm cũng không dám dây dưa quá nhiều ở vấn đề này, vội vàng chuyển chủ đề: "*Bây giờ nàng cảm thấy thế nào?*"

"Tạm ổn, ngươi tạo ra một vết nứt trên phong ấn, hiện giờ đang có không ít đấu khí liên tục trào ra từ đó. Mà nó cũng vừa vặn nằm trong phạm vi ta

có thể hấp thu." Vân Vận không khách khí đáp, vẻ ngượng ngùng trên mặt từ từ rút đi.

"Ừ, vậy là tốt rồi." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trầm ngâm nói: *"Đấu khí Hoa bà bà để lại quá kinh khủng, nếu nàng có thể hoàn toàn luyện hóa, không chừng có thể đạt tới cảnh giới khi bà ta còn sống. Và lại, nàng còn trẻ, còn không gian phát triển rất lớn. Nếu sau này lại gặp được cơ duyên lớn nào đó, đạt tới Đấu Thánh cũng không phải chuyện không thể."*

"Đấu Thánh..."

Nghe được cảnh giới trong truyền thuyết này, Vân Vận cũng hơi ngẩn ra, sau đó lắc lắc đầu. Vấn đề này quá xa xôi, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đạt tới Đấu Tôn, đây là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho nàng. Về phần Đấu Thánh kia, nàng còn chưa hề suy nghĩ tới.

"Ta có không ít kẻ thù ở Trung Châu này, mà ai trong số đó cũng không dễ trêu. Ha ha, nếu sau này nàng trở thành Đấu Thánh, vậy thì ta cũng có một cây đại thụ để dựa dẫm rồi." Tiêu Viêm cười trêu chọc.

Nghe được câu trêu chọc này của Tiêu Viêm, Vân Vận kinh ngạc nhìn khuôn mặt trẻ tuổi đang âm áp cười kia. Nàng có chút không biết nói gì, trong lòng khẽ nhói đau, Ai cũng chỉ nhìn vào mặt ngoài phong quang và những thành tựu của hắn, nhưng lại quên, để đạt được những thứ này, hắn đã bỏ ra bao nhiêu mồ hôi và máu.

Năm đó, khi lần đầu gặp Tiêu Viêm, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên non nớt, nhưng rất quật cường cố chấp, nhưng chỉ vậy thôi mà đã dám vào Ma Thú sơn mạch để rèn luyện. Những năm này, nguy hiểm và sóng gió hắn trải qua còn lớn hơn vô số lần lúc ở Ma Thú sơn mạch.

"Ta sẽ nhanh chóng luyện hóa đấu khí của Hoa bà bà, ta cũng sẽ từ từ không chế Hoa tông." Cả người Vân Vận đều rúc vào trong chăn, chỉ có giọng nói của nàng nhẹ nhàng truyền ra.

Đột nhiên nghe được câu nói có chút khó hiểu này của Vân Vận, Tiêu Viêm ngẩn người. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, hắn như hiểu ra điều gì đó, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, khó tiêu thụ nhất chính là mỹ nhân ân a.

Bầu không khí trong lòng đột nhiên trở nên kiêu diễm mùi mẫn. Một lát sau, Tiêu Viêm ho khan một tiếng, phá tan sự trầm mặc, sau đó lấy ra một bình ngọc từ bên trong nạp giới. Trong bình ngọc chứa đầy những viên đan dược màu nâu tím, mơ hồ còn có những luồng năng lượng nóng rực truyền ra từ bên trong.

"Đây là Ly Hỏa đan do ta luyện chế, trong mỗi viên đều có một chút Di Hỏa lực. Sau này, mỗi lần luyện hóa đấu khí trong phong ấn thì dùng một viên. Nó có thể giúp nàng tăng tốc độ luyện hóa, đồng thời rèn luyện đấu khí cho thêm phần tinh thuần." Tiêu Viêm đặt bình ngọc trên giường, cười nói với Vân Vận.

"Ừm." Cảm lấy bình ngọc, Vân Vận cười gật đầu.

"Ngày mai ta sẽ rời khỏi đây, nếu sau này gặp được rắc rối gì không thể giải quyết thì hãy đến Tinh Vãn các tìm ta..."

"Ngày mai đã đi rồi sao?"

"Ta không thể ở lại đây quá lâu, nếu không chỉ sợ sẽ đưa tới cường giả của Hồn Điện. Đến lúc đó, sẽ làm liên lụy đến cả nàng và Hoa tông." Tiêu Viêm trịnh trọng nói.

Vân Vận cũng không phải người không biết suy nghĩ, tuy trong lòng nàng có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu, nhẹ giọng nói: *"Ừm, vậy người cẩn thận một chút..."*

Tiêu Viêm gật đầu cười, dặn dò Vân Vận thêm vài câu rồi xoay người bước ra khỏi căn phòng thoang thoảng hương mai này.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm rời đi, Vân Vận khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, thấp giọng nói: *"Nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thoát được tiểu oan gia này. Nếu đã không thoát được, thì lần này sẽ vì người mà tiếp tục cố gắng hết sức một lần."*

Vân Vận cũng không có quá nhiều hứng thú với việc tăng lên thực lực của mình. Lúc đi đến Trung Châu, nàng chỉ muốn tìm một nơi an bình để sống cho yên ổn. Nhưng sao có thể đoán trước được, người vẫn luôn chôn sâu trong tâm trí lại xuất hiện trước mặt nàng thêm một lần nữa.

Khi gặp lại hắn, nàng mới nhận ra, cảm giác kia không thể phai mờ bởi năm tháng. Mà ngược lại, như một hũ rượu lâu năm vậy, càng ủ càng thơm.

Loại cảm giác này, nàng sẽ không nói ra khỏi miệng. Những gì nàng nghĩ chỉ là có thể ở phía sau trợ giúp hắn một chút, vì Vân Vận biết, trên lưng Tiêu Viêm phải gánh rất nhiều thứ, cũng rất mệt mỏi...

Nàng muốn giúp hắn chia sẻ cái gánh nặng kia, dù chỉ một chút!

Sau khi giúp Vân Vận giải quyết vấn đề phong ấn, Tiêu Viêm tiếp tục ở lại Hoa tông thêm một ngày, sau đó liền cáo từ mấy người Vân Vận, Đại trưởng lão, dẫn theo Thanh Lân rời đi.

Đối với việc Tiêu Viêm gấp gáp rời đi như vậy, Đại trưởng lão có vẻ rất tiếc hận, có lòng muốn giữ lại. Nhưng thấy Tiêu Viêm đã quyết tâm đi, bà cũng không ngăn cản thêm nữa, để hai người rời đi.

Mà sau khi cáo biệt, hai người Tiêu Viêm và Thanh Lân liền trực tiếp rời đi Hoa tông, sau đó triệu hồi ra Cửu U Địa Minh Mãng, tiến về hướng Tinh Vân các.

Trên bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, đột ngột có một bóng đen to lớn nhanh như chớp lướt qua bầu trời. Tiếng xé gió chói tai âm âm vang vọng không ngừng, đưa tới không ít những ánh mắt chú ý.

Bóng đen này tự nhiên chính là Tiêu Viêm và Thanh Lân đã rời khỏi Hoa tông chừng hai ngày. Trong hai ngày này, hai người họ gần như lúc nào cũng ở trong trạng thái di chuyển, dù có nghỉ ngơi thì cũng không dám dừng lại quá lâu. Tuy nói dùng Cửu U Địa Minh Mãng để bay có chút thu hút ánh mắt người khác, nhưng sẽ rất ít đưa tới rắc rối gì. Bởi vì ai cũng biết sự cường hãn của một trong ba bộ tộc ma thú này, nếu không có tình huống gì đặc biệt, sẽ chẳng có ai ngu tới mức trêu chọc chúng để tự rước lấy phiền phức. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Tiêu Viêm thiếu gia, bây giờ chúng ta đã rời khỏi phạm vi thế lực của Hoa tông. Chỉ cần mấy ngày nữa là tới Tinh Vân các rồi." Trên thân thể khổng lồ của Cửu U Địa Minh Mãng, Thanh Lân đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó nghiêng đầu nói với Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng.

"Ừm..."

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, đưa tay vuốt nhẹ lên lớp vảy của Cửu U Địa Minh Mãng, trong đầu hần lại hiện lên hình ảnh của Thất Thái Thôn Thiên Cự Mãng.

Nghĩ đến Thái Lâm, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua vẻ phức tạp. Không biết vị Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương bệ hạ đã từng đem hần đuôi giết đến mức phải trốn chui trốn nhủi kia bây giờ thế nào rồi? Ở mảnh địa vực kia, chắc thực lực của nàng cũng là hiếm có địch thủ chứ?

"Tiêu Viêm thiếu gia...:"

Khi Tiêu Viêm đang chìm trong hồi ức, khuôn mặt Thanh Lâm ngồi cạnh lại khẽ biến đổi, nhẹ giọng kêu lên.

"Sao cơ?" Bị tiếng gọi này kéo về thực tại, Tiêu Viêm ngẩn ra, hỏi.

"Hình như có gì đó không đúng a." Thanh Lâm thấp giọng đáp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm híp mắt lại đảo qua bốn phía. Lúc này bọn họ đã đi đến không trung của một sơn mạch không có dấu chân người. Nhưng điều quý dị là mảnh sơn mạch này lại không hề có tiếng thú rống nào, phẳng phất như một vùng đất chết vậy.

Thân hình Tiêu Viêm từ từ đứng thẳng lên, ra hiệu cho Thanh Lâm để Cửu U Địa Minh Mãng ngừng lại. Hần nhìn về phía trước, thản nhiên nói: *"Nếu đã đến thì cần gì phải dấu đầu lộ đuôi? Người thấy đúng không, Yêu Hoa tà quân?"*

"Tiểu tử, cảm giác cũng không tệ lắm."

Tiêu Viêm vừa dứt lời, vùng không gian cách đó không xa bỗng vặn vẹo. Vài đạo thân ảnh bỗng đột ngột xuất hiện, khí tức mênh mông cũng theo đó mà ùn ùn tràn ra.

Tổng cộng có bốn người xuất hiện. Một người trong đó đúng là Yêu Hoa tà quân, còn lại là ba lão giả mặc áo bào màu xám tro, khuôn mặt không hề có một chút biểu tình nào. Khí tức của ba người này không hề yếu hơn Yêu Hoa tà quân, xem huy chương trên ngực bọn họ, rõ ràng đều là người

của Thiên Minh tông.

"*Tiêu Viêm, người làm hồng đại sự của Thiên Minh tông ta, chẳng lẽ còn muốn an toàn trở về như vậy sao? Đừng tưởng rằng Dược Trần tiến vào cảnh giới Bán Thánh là Thiên Minh tông ta không làm gì nổi người!*" Yêu Hoa tà quân phe phải chiết phiến trong tay, khuôn mặt tuy mỉm cười, nhưng lại lộ ra một chút lãnh ý.

Tiêu Viêm đưa mắt nhìn người này một cái, bình thản nói: "*Các người có thể chờ ở đây lâu như vậy, hẳn là có người báo tin? Ví dụ như Hoa tông, Hoa Cầm?*"

Vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển về phía rừng rậm bên dưới. Nơi đó, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện, đúng là Hoa Cầm của Hoa tông. Giờ phút này, trên mặt nàng ta tràn đầy sát khí, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, cười lạnh nói: "*Người làm hồng đại sự của bốn tông, hôm nay dùng cái mạng kia để đền bù đi. Còn về phần Vân Vận, sớm hay muộn bản tông chủ cũng sẽ xử lý nàng!*"

"*Tiêu Viêm, thúc thủ chịu trói, đến Thiên Minh tông một chuyến cùng mấy người lão phu. Nể mặt Dược Trần, Thiên Minh tông sẽ tiếp đãi người như khách quý, nếu không...*"

Tên lão giả đầu lĩnh cũng mở miệng, khi nói đến cuối câu, sát ý trong giọng nói của lão đột nhiên tăng mạnh.

"*Nếu không, đây chính là nơi chôn xác người!*"

-----oOo-----

Chương 1291: Chiến Đấu Kịch Liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sát khí lạnh thấu xương tràn ngập trời đất, giống như ngay cả không khí đều bị đóng lại. Rừng rậm vốn có vẻ tĩnh mịch, càng trở nên như ngày đông giá rét, khiến lòng người đều phải lạnh như băng.

Tiêu Viêm đứng trên thân thể cao lớn của Cửu U Địa Minh Mãng, nhìn

nhóm bốn người Yêu Hoa tà quân ở phía xa, sau đó lại liếc mắt về phía Hoa Cẩm phía dưới. Bốn gã Lục tinh Đấu Tôn. Danh tiếng của Thiên Minh Tông đúng là không giả.

"*Tiêu Viêm thiếu gia, làm sao bây giờ?*" Thanh Lân nói, hai hàng lông mày cau lại vì tình huống trước mắt.

"*Còn làm sao nữa? Thiên Minh Tông dám phái ra lực lượng mạnh như vậy, hẳn là muốn chắc chắn bắt lấy ta!*" Tiêu Viêm mỉm cười, nhưng trong đôi mắt đen nhánh lại ẩn hiện sự lạnh lẽo, nhẹ giọng nói: "*Nhưng bằng vào bốn người các người, có vẻ hơi quá coi thường tại hạ a!*"

"*Khẩu khí rất cuồng vọng! Hỏa Liên của người uy lực tuy không yếu, nhưng bốn người chúng ta liên thủ, cũng đủ để chống lại nó. Đã không còn thể công của Hỏa Liên, trong mắt bốn người chúng ta, người là cái thá gì?*" Yêu Hoa tà quân cười lạnh nói.

Nghe vậy, khóe miệng Tiêu Viêm chậm rãi nhếch lên một chút độ cong, thủ ấn lặng lẽ biến đổi rồi đột nhiên ngưng tụ, khí tức mênh mông bộc phát ra từ cơ thể như núi lửa phun trào.

"*Như người nói, là một tháng trước...*"

Khí tức mênh mông tràn ngập, trên bầu trời, không khí cũng chậm rãi trở nên khô nóng.

"*Tứ tinh Đấu Tôn?*"

Cảm ứng được khí tức của Tiêu Viêm, sắc mặt Yêu Hoa tà quân cũng hơi biến đổi. Tuy từ trước, hẳn biết được tin này từ Hoa Cẩm, nhưng khi tận mắt nhìn đến, trong lòng vẫn chấn động không thôi. Chỉ có một tháng ngắn ngủi, thực lực Tiêu Viêm liền tăng lên Nhị tinh. Tốc độ tu luyện cỡ này đủ để hình dung bằng hai chữ "*kinh khủng!*"

Phải biết rằng nếu là một Đấu Tôn bình thường tu luyện, ít nhất cũng phải dùng mười năm, thậm chí là lâu hơn mới có thể tăng lên chừng đó. Nhưng những điều này, Tiêu Viêm lại có thể liên tục rút ngắn vô số lần.

"*Công pháp tu luyện của tiểu tử này thật quý dị! Lần này nếu bắt được hắn, có thể ép hắn nói ra công pháp! Nếu ta có thể sở hữu loại công pháp*

này, ngày sau thành tựu đương nhiên sẽ không thấp. Thậm chí đôi mắt cả Thiên Minh tông, có mấy người có thể chống lại ta?" Trong mắt Yêu Hoa tà quân xẹt qua một chút tham lam.

"Tứ tinh Đẩu Tôn mà thôi! Người còn chưa có tư cách nháy nhót trước mặt bốn người chúng ta!" Lão giả đầu lĩnh thân nhiên liếc nhìn Tiêu Viêm một cái. Nói đến đây, dường như lão đã không còn kiên nhẫn, phẩy tay hỏi: "Một lần cuối cùng, người muốn đi theo chúng ta, hay là chờ chúng ta đánh cho người toi tả rồi mang đi?"

"Ta vốn da dày, hay là chọn cái sau đi!" Tiêu Viêm cười híp mắt đáp trả.

"Được thôi!"

Sắc mặt lão âm trầm, chậm rãi gật đầu, bước lên trước một bước, trầm giọng nói: "Tiểu tử này rất giảo hoạt. Cùng ra tay, bắt lấy hắn rồi nói sau!"

"Được!"

Nghe vậy, Yêu Hoa tà quân ba người đều gật đầu. Ký ức về Hỏa Liên công kích của Tiêu Viêm, hắn vẫn còn nhớ rõ. Nếu chỉ có một người, hắn thật sự là không dám đối mặt với Hỏa Liên kia. Chỉ cần sơ sẩy một chút, chắc chắn sẽ đi tong cái mạng.

"Tiêu Viêm thiếu gia, ta ngăn một người lại. Người dưới kia, để cho Cửu U Địa Minh Mãng ứng phó!" Nhìn thấy đối phương bắt đầu có hành động, trên gương mặt Thanh Lân cũng hiện lên một chút ngưng trọng. Lần này đối phương có chuẩn bị, đưa đến bốn Lục tinh Đẩu Tôn. Đội hình cỡ này, thực sự khá mạnh, mà bọn họ lại ít người, nếu không cẩn thận một chút, chỉ sợ hôm nay sẽ gặp nguy hiểm.

Lời vừa ra, trong đồng tử xanh biếc màu lục liền lóe lên ánh sáng, mười mấy bóng đen nhất tề xuất hiện. Thanh Lân mệnh lệnh một tiếng, những bóng đen này liền tiến về phía Hoa Cẩm.

Đột nhiên xuất hiện một nhóm thân ảnh lao về phía mình, cũng khiến cho Hoa Cẩm giật nảy mình. Nhưng khi nàng cảm nhận được trong đám người này, thực lực mạnh nhất cũng chỉ có hai Nhị tinh Đẩu Tôn, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, khinh thường nói: " "Lính tôm tướng cua" cũng dám

lấy ra cho người ta chê cười sao?"

Đối với những lời này của Hoa Cầm, Thanh Lâm không thèm để ý. Triệu hoán ra tất cả cường giả bị nàng phong ấn xong, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc, hai tay chộp lên, kết xuất từng đạo ấn quyết. Mà tùy theo ấn quyết biến hóa, một luồng khí tức viển cổ chậm rãi bùng phát ra từ cơ thể.

Cảm nhận được trong cơ thể Thanh Lâm tràn ngập khí tức hung lệ, Tiêu Viêm hiểu được, nàng đã bắt đầu vận dụng linh hồn lực của Viển Cổ Thiên Xà. Ngay lập tức, bàn tay hấn vung lên, mười một bộ Khôi Lỗi xuất hiện rồi hình thành trận pháp chỉ trong chớp mắt. Năng lượng truyền lại, nhanh chóng làm cho màu vàng nhạt trên thân thể Thiên Yêu Khôi trở nên đậm hơn.

Lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mới có thể giao thủ cùng hai cường giả Lục tinh Đấu Tôn, nhưng hiện giờ còn có Thanh Lâm kiềm chế một người. Tuy vậy, đối phương vẫn còn đến ba người là Lục tinh Đấu Tôn, hấn cũng chỉ có thể gọi ra Thiên Yêu Khôi để tạm thời chống đỡ. Mặc dù với thực lực của Thiên Yêu Khôi, muốn giao thủ cùng một Lục tinh Đấu Tôn thì còn hơi quá sức, nhưng nếu kéo dài thời gian thì vẫn có thể.

Khi Tiêu Viêm triệu hồi Thiên Yêu Khôi thì lệ khí trên người Thanh Lâm bên cạnh cũng càng lúc càng nồng nặc. May mắn là đôi mắt vẫn duy trì sự tỉnh táo. Hiên nhiên, lấy thực lực hiện tại của nàng, đã có thể bước đầu khống chế được linh hồn của Viển Cổ Thiên Xà.

Một tiếng quát nhẹ, thân hình Thanh Lâm lướt đi nhanh như chớp. Cổ lệ khí hung ác kia tràn ngập thiên địa khiến cho sắc mặt của bốn người Yêu Hoa tà quân biến hóa.

"Tiêu Viêm thiếu gia, ta động thủ trước!"

"Không ngờ tiểu nha đầu này cũng không dễ nhằn! Lão Tứ, giao cho người!" Lão giả đầu lĩnh có vài phần kinh ngạc nhìn thoáng qua Thanh Lâm, chột cau mày nói.

"Được! Không thành vấn đề!"

Một lão giả hơi gầy gật đầu. Thân hình chột động, liền xuất hiện trước mặt

Thanh Lân. Không nhiều lời, đấu khí âm lãnh phát ra từ lòng bàn tay, sau đó hung hăng công kích Thanh Lân.

"Hừ!"

Nhìn thấy lão giả tấn công, Thanh Lân hừ lạnh một tiếng, thân hình không chút chần chừ. Trong đồng tử xanh biếc có lục quang biến hóa, trực tiếp nghênh đón.

"Tiêu Viêm, ta thực muốn nhìn xem hôm nay ngươi có thể chạy thoát khỏi bàn tay Thiên Minh Tông của chúng ta hay không! Nhớ kỹ tên tuổi của lão phu: Thiên Minh Tông - Sâm La quý tôn!"

Ánh mắt lão giả đầu lĩnh tràn đầy lạnh lẽo, dẫn đầu Yêu Hoa tà quân cùng một gã cường giả khác của Thiên Minh Tông, tạo thành một vòng tròn vây quanh Tiêu Viêm.

"Động thủ!"

Vừa vây quanh xong, trong mắt Sâm La quý tôn đã chuyển sang vẻ dự tợn. Quát lạnh một tiếng, ba cỗ Đấu Khí minh mông phát ra, ba đạo thân ảnh như tia chớp lướt về phía Tiêu Viêm. Thế công hung hãn khiến cho một vùng không gian đều cô đọng lại.

"Khái...!"

Sau lưng Tiêu Viêm rung nhẹ lên, thanh hồng cốt dục liền bung ra. Thân hình mau chóng lùi về phía sau, ngón tay búng ra, Thiên Yêu Khôi liền hóa thành một đạo kim quang, chặn trước mặt một gã cường giả Thiên Minh Tông.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến: Đệ nhất biến! Đệ nhị biến! Đệ tam biến!"

Thân thể lui lại, thủ ấn của Tiêu viêm chợt biến đổi, khí tức không ngừng tăng thêm theo thời gian. Trong nháy mắt, đã đột phá Tứ tinh. Một lát sau, cường độ khí tức đã không kém Yêu Hoa tà quân một chút nào.

"Phản Viêm Cốc Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm tăng vọt khí tức, Sâm La quý tôn khẽ nhíu mày, chợt

cười lạnh nói: "*Không cần giữ lại! Thiên Hỏa Tam Huyền Biến có hạn chế thời gian. Đợi đến lúc đó, hấn có chạy đằng trời!*"

"Được!"

Sắc mặt Yêu Hoa tà quân trở nên lạnh lẽo, hơi gật đầu. Chiết phiến trong tay bộc phát ra một luồng sáng nhạt kỳ dị. Gió chiết phiến lên, nó liền giống như một lưỡi dao sắc bén, phá vỡ không gian, lướt về phía yết hầu Tiêu Viêm.

Đôi mắt với thể công hung hãn của Yêu Hoa tà quân, Tiêu Viêm hơi xoay người, hiểm hiểm tránh thoát một chiêu sắc bén này. Tay phải nắm thành quyền, sau đó hung hăng tấn công Yêu Hoa tà quân.

"Hừ!"

Lấy thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm, Yêu Hoa tà quân tự nhiên không dám khinh thường chút nào. Sau khi thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, thực lực Tiêu Viêm đã không hề kém hấn, lại thêm uy lực của Dị Hỏa nên khi chiến đấu trực diện, liền có dấu hiệu vượt qua hấn!

"Bành..."

Trong lòng xẹt qua một ý niệm "*cẩn thận*", Yêu Hoa tà quân lật cổ tay, chiết phiến liền xòe ra hết cỡ, sau đó chắn trước người, đỡ một quyền của Tiêu Viêm.

Một quyền chạm phải chiết phiến, ngọn lửa màu nâu tím mang theo sắc trắng chợt bùng phát từ lòng bàn tay Tiêu Viêm, sau đó bao phủ lấy chiết phiến, rồi vượt qua nó, tràn lên cơ thể Yêu Hoa tà quân. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Hỏa diễm tràn ngập, ống tay áo của Yêu Hoa tà quân hóa thành tro tàn. Nhưng hấn phản ứng cũng không chậm. Khi hỏa diễm vừa lan đến thì đầu khí đã trào ra từ trong cơ thể, ý đồ muốn dập tắt nó.

Nhưng khi đầu khí vừa chạm vào hỏa diễm, một màn kỳ dị lại xảy ra. Chỉ thấy đầu khí chạm phải hỏa diễm liền kết băng lại. Bởi vậy, chỉ trong nháy mắt, cánh tay Yêu Hoa tà quân đã bị một tầng băng dày bao bọc, khiến người khác nhìn vào đều phải kinh hãi không thôi.

"Quý đệ Dị Hỏa!"

Biên cô này làm cho sắc mặt Yêu Hoa tà quân kịch biến, thân hình lui mạnh về phía sau. So với một tháng trước, hiện giờ Dị Hỏa của Tiêu Viêm càng thêm lợi hại cùng quý đệ.

Một chiêu đẩy lui Yêu Hoa tà quân. Tiêu Viêm vừa định truy kích, một thân ảnh già nua liền thoáng hiện trước người, gương mặt bị che lấp lộ ra vẻ lạnh lẽo, bàn tay to đen nhánh giống như tay quỷ liền xuyên thấu qua không gian, mang theo khí tức đầy nguy hiểm, vươn về phía Tiêu Viêm.

"Thử đỡ Cửu U Minh Thủ của lão phu xem!"

-----oOo-----

Chương 1292: Công Pháp Hiển Uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận kinh phong âm trầm lạnh lẽo dưới bàn tay đen kịt kia, Tiêu Viêm không hề thối lui, miệng cười lạnh khế quát: *"Chỉ một đánh một, ta còn sợ tên lão quỷ nhà ngươi hay sao?"*

Tiếng quát vừa dứt, trên lòng bàn tay kia đã xuất hiện hỏa diễm bao quanh. Ngay sau đó một quyền xuất ra mạnh mẽ, trực tiếp đánh mạnh vào bàn tay đen kịt của Sâm La Quỷ Tôn.

"Bát Cực Băng!"

Quyền phong đột nhiên trở nên mạnh mẽ và nóng rực, đánh mạnh vào bàn tay đen kịt kia. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Kinh khí kinh người khuếch tán ra xung quanh. Không gian quanh đó đều bị tác động tới, trở nên vặn vẹo.

"Uỳnh uỳnh!"

Quyền chưởng giao phong, kinh phong bộc phát, thân thể của Tiêu Viêm lẫn Sâm La Quỷ Tôn đều run lên, lui về sau mấy bước. Bạn đang đọc

truyện được lấy tại chấm com.

Với thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm, liên tục thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền biến hoàn toàn có năng lực giao thủ với lục tinh Đấu tôn. Mặt khác, Phần Quyết tiến hóa thành chuẩn thiên giai công pháp vận chuyển đấu khí liên miên không ngừng, không phải lo lắng tới việc đối phương sử dụng xa luân chiến khiến cho hao tổn hết nội lực.

"Hừ, tên tiểu tử này quả nhiên có vài phần thực lực."

Không ngờ một chương của Tiêu Viêm có thể đánh ngang tay với quyền của mình, trong mắt Sâm La Quỷ Tôn lóe lên tia kinh ngạc, nhưng lập tức lại quay sang nhìn Yêu Hoa Tà Quân. Lúc này hắn đang cố gắng hóa giải hỏa diễm tràn ngập cơ thể, tuy rằng có chút chật vật nhưng không hề bị thương tổn gì. Dù sao năng lực của Lục tinh Đấu tôn cũng không phải thứ chỉ để bày biện.

Tranh thủ lúc Sâm La Quỷ Tôn lùi về phía sau, Tiêu Viêm liền đưa mắt nhìn sang phía Thanh Lân đang giao chiến. Nhờ vào sự quý dị của Bích Xà Tam Hoa Đồng và linh hồn Viễn cổ Thiên xà tương trợ nên trong thời gian ngắn, cường giả của Thiên Minh Tông cũng không thể làm gì được nàng. Nhưng ngoại trừ chỗ này thì hai phía chiến đấu khác không được khả quan như thế.

Thiên Yêu Khôi mặc dù đã được trận pháp tăng phúc nhưng thực lực chỉ đủ để chống lại tứ tinh Đấu tôn mà thôi. Đằng nay trưởng lão Thiên Minh Tông lại là lục tinh Đấu tông. Khi giao thủ hiển nhiên Thiên Yêu Khôi rơi xuống thế hạ phong. Nếu như không phải do thân thể không hề cảm giác được đau đớn, thêm vào đó còn vô cùng cứng rắn thì sợ rằng đã sớm bị đối phương đánh nát. Có điều dù như thế thì hiện tại Thiên Yêu Khôi bị tên kia chèn ép, cả người liên tục tóe lửa, thân thể cứng rắn kia cũng xuất hiện nhiều vết lõm.

Phía bên này Thiên Yêu Khôi rơi vào thế hạ phong, còn những cường giả bị Thanh Lân khống chế không khả quan hơn được bao nhiêu. Tuy nói rằng người đông thể mạnh nhưng dù sao thực lực của Hoa Cẩm cũng vượt trội hơn rất nhiều. Nếu như không có hai gã cường giả nhị tinh Đấu tôn liều mạng ngăn cản thì sợ rằng đám người kia sớm bị Hoa Cẩm vung tay chém giết hết. Nhưng xem tình hình hiện tại thì cũng không thể chống đỡ lâu hơn được nữa.

Nhìn qua mấy chỗ chiến đấu, Tiêu Viêm không khỏi cau mày, tình huống lần này quả thật khó giải quyết. Mấy gã cường giả Thiên Minh Tông này cũng không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

"Tiểu tử, lúc này ngươi nên tự lo cho bản thân thì hơn!"

Ngay lúc này thì tiếng cười lạnh vang lên bên tai Tiêu Viêm, hấn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Sâm La Quý Tôn và Yêu Hoa Tà Quân đang đồng thời lao tới, đấu khí hùng hậu bao bọc quanh thân hai người, bộ dạng đờ đờ sát khí, hiển nhiên là chuẩn bị cùng ra tay.

"Vù vù..."

Thở một hơi thật dài, Tiêu Viêm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đấu khí menh mông trong kinh mạch không ngừng vận chuyển, cảm giác lực lượng khủng bố giống như có thể hủy sông phá núi đang bành trướng.

"Lên!"

Sắc mặt Sâm La Quý Tôn âm trầm, hét lớn một tiếng, thân hình hấn và Yêu Hoa Tà Quân lướt nhanh tới, hai luồng đấu khí cực kỳ hung hãn không ngừng xé rách không gian đánh về phía Tiêu Viêm, kèm theo tiếng xé gió đinh tai nhức óc.

(ĐPTK 1292 - TruyenYY)

Đôi mắt với hai người liên thủ, Tiêu Viêm ngưng trọng hấn, hai tay nắm chặt lại, lòng bàn tay bùng lên ngọn lửa màu sâm bạch, ngưng tụ thành hai bàn tay hỏa diễm khổng lồ, đánh mạnh vào hai luồng đấu khí hung hãn kia, vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Xuy xuy!"

Trên bầu trời, đấu khí lan ra, tràn ngập trong không khí, khiến cho không quan quanh đó trở nên vẩn vèo. Từ xa nhìn lại giống hệt như một mảng rừng rậm hư ảo.

"Cửu U Minh Thủ!"

"Tà Phong Trảm!"

Sâm La Quý Tôn và Yêu Hoa Đầu La liên thủ, từng đạo đầu khí uy lực vô cùng hung mãnh không ngừng phóng xuất ra, điên cuồng công kích về hướng Tiêu Viêm. Nhìn tình thế này, hai người này muốn ỷ vào người đông thế mạnh mà ép Tiêu Viêm cho tới chết!

"Diễm Phân Phệ Lãng Xích!"

"Khai Sơn Ấn!"

Đôi mặt thể công hung mãnh của hai người, sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, từng đạo từng đạo đầu kỹ uy lực mạnh mẽ thuận tay xuất ra, đối chọi với từng đợt công kích của Sâm La Quý Tôn và Yêu Hoa Tà Quân.

"Ầm ầm ầm..!"

Trên bầu trời, cuộc chiến đấu kịch liệt càng lúc càng trở nên đặc sắc. Mấy nguồn năng lượng chạm nhau nổ bùng ra như pháo hoa, tiếng nổ không ngừng vang lên, trong phương viên trăm dặm đều cảm nhận được năng lượng cuồng bạo đang dao động mãnh liệt.

Thấy Tiêu Viêm càng đánh càng mạnh, trong lòng Sâm La Quý Tôn không ngừng kêu khổ. Cuộc chiến đấu kéo dài sẽ làm đầu khí tiêu hao một cách đáng sợ. Cho dù là hai người bọn hắn cũng đều cảm nhận được đầu khí trong cơ thể sụt giảm nhanh chóng. Đẳng này Tiêu Viêm lại có không chút dấu hiệu suy yếu, ngược lại càng lúc càng trở nên phần chân hơn.

"Yêu Hoa!"

Hít một hơi thật sâu, Sâm La hét lớn lên, ở bên kia Yêu Hoa Tà Quân nghe được thì khẽ gạt đầu, khí thế cả người chợt thay đổi mạnh mẽ, ý chí sát phạt nồng đậm đến cực độ từ cơ thể hai người lộ ra ngoài.

Cảm nhận được khí thế của hai người đột nhiên bén nhọn, lộ ra hơi thở sát phạt giống như tu la, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, loại cảm giác này... hắn không hề xa lạ gì.

"Lão phu hôm nay ngược lại muốn chống mắt lên xem, tên tiểu tử nhà ngươi có thể chống cự được bao lâu?!"

Sát ý tràn ngập không gian, đột nhiên Sâm La Quỷ Tôn mở to hai mắt, quát lên: "*Thiên Minh Tu La Thủ!*"

Tiếng quát vừa dứt, hai luồng sát ý giống như hóa thành sương mù từ trong cơ thể bọn họ tràn ra ngoài, hình thành một đám mây đen ngay trước mặt. Từ trong đó đột nhiên xuất một bàn tay khổng lồ đen nhánh chừng trăm trượng, trong nháy mắt đã chụp tới Tiêu Viêm.

Trên bàn tay đen sì này tràn ngập một loại sát ý làm cho người khác thấy lạnh người. Loại sát ý này được tạo thành do ý chí của hai người Sâm La Quỷ Tôn và Yêu Hoa Tà Quân. Nếu bị bàn tay này đánh trúng thì ý chí của Tiêu Viêm sẽ trực tiếp bị tàn phá.

"Thiên Minh Tu La Thủ sao...?"

Nhìn bàn tay khổng lồ che trời chụp tới, Tiêu Viêm nhếch miệng cười, thân thể khẽ động, một luồng sát khí sắt bén y hệt từ trong cơ thể bùng phát ra, trong nháy mắt đã hình thành nên một cự chưởng y hệt. Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của Sâm La Quỷ tôn hai người, hai cự chưởng va chạm vào nhau.

"Oành!"

Hai cái chạm vào nhau không hề phát ra tiếng nổ lớn, mà chỉ là những âm thanh trầm thấp rất nhỏ, sát ý điên cuồng khuếch tán ra ăn mòn lẫn nhau, hô hấp của Sâm La Quỷ Tôn và Yêu Hoa Tà Quân đều bị ảnh hưởng bởi luồng sát ý đó mà trở nên có chút khó khăn hơn.

Va chạm mạnh nhưng rồi lại từ từ ăn mòn nhau rồi cùng tiêu tán, sát ý chậm rãi tản ra, còn lại ba người sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Làm sao người lại học được Thiên Minh Tu La Thủ, một trong những tuyệt học trấn tông của Thiên Minh Tông?!"

Ánh mắt Sâm La Quỷ Tôn đầy vẻ không tin nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, lúc trước khi thấy hắn thi triển đấu kỹ kia, bọn họ đã nhìn ra hai bên đều xuất phát từ một mạch.

Đối với những lời tra vấn của hai người kia, Tiêu Viêm chẳng hề lưu tâm.

Thiên Minh Tu La Thủ mà hắn có được chính là chiếm được từ Dịch Trần Thiên Minh Tông, về sau thường xuyên nghiên cứu tập luyện, nhưng đến hôm nay mới thi triển lần đầu, kết quả thu được cũng không quá tệ.

"Đừng cho hắn có cơ hội hồi phục! Vừa rồi hắn đã tiêu hao khá lớn." Sắc mặt Yêu Hoa Tà Quân trở nên vô cùng khó coi, gằn giọng nói.

Sâm La Quỷ Tôn gật đầu, vừa định tiếp tục ra tay thì hắn nhìn thấy trên khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện nụ cười bí hiểm. Ngay sau đó, hắn lại thấy hai tay Tiêu Viêm chuyển động, nguồn năng lượng ở không gian xung quanh kịch liệt bốc lên giống như nước bị sôi. Từng luồng năng lượng như hóa thành thực thể, không ngừng trút vào trong cơ thể Tiêu Viêm. Nhờ vào đó, sắc mặt Tiêu Viêm vốn đang tái nhợt dần dần trở nên hồng hào...

"Là... là Thiên giai công pháp?!"

Thấy cảnh này, hai người Sâm La Quỷ Tôn lập tức ngây người. Lấy kinh nghiệm từng trải của bọn hắn, tự nhiên biết được chỉ có Thiên giai công pháp trong truyền thuyết mới có thể gần như cướp đoạt năng lượng trong không gian như thế này.

"Khó trách tại sao hai người chúng ta đánh thế nào cũng không tạo thành hao tổn quá mức cho hắn. Hóa ra là hắn có được Thiên giai đấu kỹ..."

Khóe miệng hai người Sâm La Quỷ Tôn hơi run run, có Thiên giai đấu kỹ duy trì thì đấu khí Tiêu Viêm gần như liên miên không dứt. Trong cuộc chiến kéo dài như thế này, hai người họ sao có thể tiếp tục đánh đây?

Ngay khi hai người vẫn còn chìm trong sợ hãi, Tiêu Viêm đã từ từ mở mắt ra. Cảm thụ được đấu khí tràn ngập trong cơ thể, không khỏi mỉm cười nhìn hai người kia, lạnh nhạt nói: *"Tiếp tục sao?"*

Thấy Tiêu Viêm như thế, sắc mặt Sâm La Quỷ Tôn trở nên âm trầm, nói: *"Tiêu Viêm, ngươi đừng có vội đắc ý! Những người có hứng thú với ngươi không phải chỉ có mình Thiên Minh Tông chúng ta đâu."*

Vừa nói dứt lời, Sâm La Quỷ Tôn đưa mắt về phía mảnh rừng rậm tràn ngập hơi thở tử vong, quát to: *"Nếu như còn không ra tay, tên tiểu tử sẽ chạy mất đấy!"*

"Ha ha ha, Sâm La trưởng lão cứ yên tâm, hắn không thể chạy thoát được đâu. Vì lo lắng trên người hắn có không gian ngọc giản do Dược Trần lưu lại nên trước tiên ta đã phong ấn vùng không gian này." Sâm La Quỷ Tôn vừa nói dứt lời thì một tiếng cười lạnh lẽo vang lên. Không gian trên bầu trời đột nhiên vặn vẹo, một thân ảnh từ từ hiện ra.

Ngẩng đầu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện trên bầu trời, trong lòng Tiêu Viêm chợt trầm xuống.

"Cửu thiên tôn, ngay cả ngươi cũng muốn nhúng tay vào chuyện này sao..."

-----oOo-----

Chương 1293: Lấy Một Đấu Ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không gian xao động, một bóng người thân mặc áo bào xanh xuất hiện, chính là Cửu thiên tôn, kẻ dẫn dắt các cường giả Hồn Điện tấn công Tinh Vãn Các.

Đối với người này, trí nhớ Tiêu Viêm vẫn luôn khắc sâu. Ngày đó nếu Dược lão không thành công tấn cấp lên Bán thánh, chỉ sợ Tinh Vãn Các phải hứng chịu tổn thất cực lớn.

"Không ngờ ngươi cũng xuất hiện ở đây..."

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe sáng, nhìn tình huống này, có vẻ như Hồn Điện và Thiên Minh Tông đã hợp tác với nhau. Điều này khiến cho Tiêu Viêm có chút nặng nề. Mặc dù Thiên Minh Tông không bằng Hồn Điện nhưng cũng là thế lực tương đối mạnh mẽ. Lúc này hai phe liên thủ sẽ gây áp lực không nhỏ lên Tinh Vãn Các.

"Tiêu Viêm, lá gan ngươi cũng không nhỏ! Nếu cứ rụt đầu trốn trong Tinh Vãn Các, bốn tọa quả thật không có biện pháp. Nhưng ta thật không ngờ ngươi lại liều mạng chạy tới đây!" Cửu thiên tôn đầy vẻ châm chọc nhìn về phía Tiêu Viêm, cười nhạt nói.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, bảo trì sự im lặng, trong lòng không ngừng tính toán. Thực lực Cửu thiên tôn ít nhất cũng đạt tới thất tinh thậm chí là bát tinh. Cho dù bản thân thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến thì cũng không cách nào chống đỡ trực tiếp được. Hơn nữa theo lời hắn vừa nói, vùng không gian quanh đây đã bị hắn phong tỏa hoàn toàn, như vậy thì không gian ngọc giản do lão sư lưu lại không thể sử dụng được nữa.

Khẽ hít sâu lấy lại bình tĩnh, Tiêu Viêm không ngờ được cục diện lại trở nên nguy nan như thế này. Nhưng hiện tại thực lực của bản thân tăng cao hơn nhiều nên không đến mức quá tuyệt vọng. Trong tay nắm giữ Hủy Diệt Hỏa Liên và Đại Thiên Tạo Hóa Chương nên cho dù đối mặt với Cửu thiên tôn cũng không gặp quá nhiều khó khăn. Thêm vào đó công pháp Phân Quyết hiện tại đã tiến hóa lên cấp chuẩn thiên giai, hoàn toàn không phải lo lắng tình trạng thoát lực sau khi thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên.

"Tiểu tử, biết điều thì bó tay chịu trời đi. Hay ngươi lại mơ tưởng rằng có thể trốn thoát được từ trong tay ba người chúng ta hay sao?" Sâm La Quỷ Tôn gầm giọng nói.

Yêu Hoa Tà Quân phe phẩy thiết phiến, nhìn Tiêu Viêm trầm mặc, trong lòng cảnh giác thêm vài phần. Ngày đó hắn từng giao thủ với Tiêu Viêm nên hiểu được mức độ mạnh mẽ của Hủy Diệt Hỏa Liên. Hiện giờ Tiêu Viêm bị dồn vào tuyệt lộ, nếu hắn nóng lên mà quyết tâm liều mạng thì sợ rằng sẽ gặp phải cảnh cá chết lưới rách.

"Vây cũng chưa hẳn.."

Tiêu Viêm cười lạnh, tay phải lật lên, trong lòng bàn tay hiện lên kim quang nhàn nhạt, đầu khí trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

"Tiêu Viêm, ngươi không nghĩ tới việc cứu phụ thân hay sao?" Nhìn thấy Tiêu Viêm phóng xuất nội lực, hai mắt Cửu thiên tôn híp lại. Ngày trước hắn từng tận mắt chứng kiến Tiêu Viêm thi triển Đại Thiên Tạo Hóa chương. Ngay cả Trích Tinh lão quỷ cũng bị giây sát ngay tại chỗ. Vì thế hắn vô cùng kiêng kị chiêu này. Lúc này thấy Tiêu Viêm muốn thi triển chiêu này liền quát lớn một tiếng.

Nghe được tiếng hét của Cửu thiên tôn, kim quang trên bàn tay Tiêu Viêm như ngưng lại, ánh mắt sắc lạnh âm trầm nhìn chằm chằm vào Cửu thiên tôn.

"Cùng bốn tọa trở về Hồn Điện thì có thể nhìn thấy phụ thân ngươi. Nếu ngươi nhất quyết phản kháng thì đợi đến khi ta trở về, việc đầu tiên làm sẽ là giết phụ thân ngươi." Sắc mặt Cửu thiên tôn lạnh lùng, mở miệng nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng, nhìn chằm chằm Cửu thiên tôn. Một lát sau cười nhạt, giọng nói đều đều vang lên: *"Không ngờ được đường đường là Cửu thiên tôn của Hồn Điện lại sử dụng chiêu số ngu xuẩn đến cỡ này! Ta không phải kẻ ngu, ta sống tốt ở bên ngoài mới có thể cứu phụ thân mình về. Một khi ta nằm trong tay bọn ngươi thì Tiêu gia bọn ta chính thức xong đời, Bởi vậy, loại uy hiếp này không có tác dụng với ta."*

Nhìn khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn giữ được sự bình tĩnh, ánh mắt Cửu thiên tôn âm trầm hẳn đi. Thực sự hẳn không ngờ rằng Tiêu Viêm có thể trấn tĩnh đến như vậy. Đúng như lời Tiêu Viêm nói nói, chỉ cần hắn còn sống thì sẽ còn cơ hội giải cứu Tiêu Chiến. Nếu như bị rơi vào trong tay Hồn Điện thì cơ hội này sẽ tan thành mây khói.

Đạo lý này mặc dù không quá phức tạp, nhưng đối với một người vì giải cứu lão sư mà chịu trăm cay nghìn đắng từ Gia Mã đế quốc chạy tới Trung Châu, đối với một người trọng tình trọng nghĩa như thế thì phải có ý chí tương đối mạnh mẽ mới có thể lựa chọn được.

"Cửu thiên tôn, tên tiểu tử này gian xảo như hồ ly, sẽ không nghe theo lời ngươi nói đâu. Chúng ta cũng nhau động thủ, bắt lấy hắn mới là cách đúng nhất." Yêu Hoa Tà Quân nói lớn.

Cửu Thiên tôn vẻ mặt thản nhiên, gật gật đầu, cước bộ nhẹ nhàng tiến về phía trước. Không gian trước mặt dao động, thân thể chỉ còn lưu lại tàn ảnh, trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm. Bàn tay hắn hóa thành trảo chụp lấy yết hầu Tiêu Viêm, nơi trảo phong đi qua không gian chấn động như muốn sụp gãy.

"Nếu đã như thế, bốn tọa tự thân động thủ bắt ngươi trở về vậy!"

Đối mặt với trảo phong vô cùng sắc bén đang đánh tới kia, Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh, kim quang ở bàn tay phải vẫn lưu chuyển, đánh ra một quyền thật mạnh.

"Uỳnh uỳnh!"

Hai luồng kinh phong va chạm, vùng không gian ở giữa rung lên kịch liệt, kinh phong như sóng gợn tản ra xung quanh, chấn động khiến ngay cả không gian xung quanh cũng mở ra nhiều vết nứt tối đen.

"Xuy xuy!"

Hai người va chạm với nhau, thân hình Tiêu Viêm run lên, phải lui về sau vài chục bước mới giữ vững được cước bộ. Bàn tay phải nắm lại có hơi chút tê dại, trong mắt vẻ nghiêm trọng ngày càng đậm nét. Trải qua lần giao phong này, hắn coi như hoàn toàn nhận thức được thực lực của Cửu thiên tôn, thất tinh đỉnh phong, chỉ kém một chút nữa là đạt bát tinh.

"May mắn là bàn tay phải đã được Kim Linh Tiên trui rèn qua. Nếu không, chỉ bằng việc giao chiến trực tiếp như thế này nhất định sẽ xuất hiện chấn thương."

Đôi mắt Tiêu Viêm lóe sáng. Thất tinh đỉnh phong quả thực quá mạnh mẽ, với khả năng của hắn hiện tại ứng phó có phần miễn cưỡng. Nếu như không thi triển Đại Thiên Tạo Hóa chương hoặc Hủy Diệt Hỏa Liên thì trên cơ bản hắn không thể nào chống lại Cửu thiên tôn được.

"Cửu thiên tôn, đừng cho tên tiểu tử này có thời gian hồi phục, trên người hắn có thiên giai công pháp, tộc độ khôi phục vô cùng biến thái, càng kéo dài sợ rằng sẽ có đột biến xảy ra..." Nhìn thấy Cửu thiên tôn đại phát thần uy một chương kích lui Tiêu Viêm, Sâm La Quỷ Tôn và Yêu Hoa Tà Quân cũng xuất hiện gần đó quát lớn lên. Hai kẻ này liên hợp xuất thủ, đấu khí trong cơ thể bùng phát không ngừng công kích về phía Tiêu Viêm, không cho hắn chút thời gian để nghỉ ngơi.

"Có thể làm cho cả ba người bọn ta cùng nhau ra tay, hôm nay xem như Tiêu Viêm có đủ mặt mũi rồi."

Cửu thiên tôn không hề từ chối đề nghị của Sâm La Quỷ Tôn. Nhiệm vụ của hắn chính là bắt giữ Tiêu Viêm cho bằng được, lần trước đã thất bại khiến cho Điện chủ có phần bất mãn, lần này hắn tự chủ trương hành động. Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ thì xem như lấy công chuộc tội. Chính vì vậy hắn không then để ý tới chuyện mặt mũi hay những thứ khác, bất chấp hết thảy miễn sao có thể bắt được Tiêu Viêm.

Trong lòng nổi lên ý niệm này, Cửu thiên tôn không chần chừ nữa, thân hình chột chuyển. Ngay khi xuất hiện, đấu khí liền giống như thủy triều tuôn ra. Uy thế như vậy làm mảnh thiên không quanh hắn run rẩy gần như muốn sụp gãy.

"Rầm rầm rầm..!"

Trên không trung, năng lượng sôi trào không ngừng nổ tung. Đối mặt với sự vây công của hai gã lục tinh và một cường giả Đấu Tôn thất tinh đỉnh phong, cho dù Tiêu Viêm chiến lực mạnh mẽ nhưng cũng bắt đầu có dấu hiệu nguy hiểm. Nếu như không nhờ vào sự cường hãn của dị hỏa thì hiện tại hắn sớm bị ba kẻ kia đánh bị thương, có điều qua một thời gian giao thủ gay cấn, tình hình của hắn càng ngày càng không tốt.

"Vỡ!"

Lại một lần nữa bị bức đối chướng với Cửu Thiên Tôn, đôi cánh sau lưng Tiêu Viêm chấn động, tránh né đòn tập kích của Yêu Hoa tà quân và Sâm La Quỷ Tôn trong gang tấc, mượn thế lui về sau, thoát ra khỏi vòng vây của ba người.

Thân hình ổn định, sắc mặt Tiêu Viêm vô cùng âm trầm, kim quang trong lòng bàn tay ngày càng lóe sáng hơn, đấu khí trong cơ thể tuôn ra mãnh liệt, không ngừng tập trung vào một chỗ.

"Cẩn thận, hắn muốn thi triển Thiên giai đấu kỹ."

Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Cửu thiên tôn đang xông tới bỗng chột ngừng lại, gần giọng cảnh báo.

Nghe được những lời này, cả Sâm La Quỷ Tôn và Yêu Hoa Tà quân đều giật mình, cấp tốc lui về sau.

"Đại Thiên Tạo Hóa chướng!"

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, năng lượng trong lòng bàn tay càng thêm sáng rực. Ngay sau đó một luồng hắc mang chột hiện ra, bàn tay đột nhiên chột mạnh vào hư không.

Xuy xuy!

Bàn tay chộp ra, luồng ánh sáng đen quý dị nhất thời bùng phát tràn ngập cả một mảng không gian. Đồng thời, một lực hút mạnh mẽ cũng tuôn ra từ trong đám mây đen kịt.

Bị ảnh hưởng bởi lực hút khủng bố, ba người Cửu thiên tôn đương nhiên chịu ảnh hưởng không nhỏ, thân hình chậm lại. Trông thấy tác động của luồng hắc quang kia, sắc mặt Cửu thiên tôn ngưng trọng, quát lớn: "*Không cần sợ hãi, đấu kỹ Thiên giai tuy rằng mạnh mẽ nhưng ba người chúng ta liên thủ hoàn toàn đủ sức phá giải nó!*"

Tiếng quát vừa dứt thì thân hình Cửu thiên tôn ngừng lại từ từ ổn định, đấu khí trong cơ thể tuôn ra không chút lưu lại, một mảng không gian nơi này chịu ảnh hưởng mạnh mẽ xuất hiện những giọt mưa thật nhỏ rơi xuống đất. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nhìn thấy thân ảnh Cửu thiên tôn ngưng lại, hai người Sâm La Quỷ Tôn cũng thoáng chân chừ, cuối cùng cắn răng quyết định, tập trung hết lực lượng đấu khí trong cơ thể mình. Trong nhất thời đấu khí vô cùng vô tận gào thét bao trùm cả không trung, y hệt như có luồng gió mạnh thổi qua, trên bầu trời vang lên tiếng ma sát xào xạc ghê sợ.

"Rào rào...!"

Đấu khí trong cơ thể ba người bộc phát ra mạnh mẽ, ngưng tụ thành ba luồng đấu khí lớn chừng trăm trượng, lơ lửng trên đỉnh đầu mỗi người, sau đó tiếng gầm thét vang lên, tất cả luồng đấu khí lao tới va chạm cực mạnh vào lòng năng lượng đen kịt kia.

"Uỳnh uỳnh!"

Mấy khối năng lượng khổng lồ cùng nhau va chạm vào một chỗ. Ngay lúc này ánh mặt trời ở nơi này trở nên âm đạm hẳn, một cơn bão năng lượng đáng sợ từ chỗ va chạm thổi quét ra xung quanh. Mảng rừng rậm tạo thành từ những cây đại thụ khổng lồ ở bên dưới đều bị chặt đứt ngang hông, y hệt như cát lúa mạch, khung cảnh vô cùng đáng sợ.

Bão năng lượng quét qua, lòng năng lượng đen kịt trước giờ không có đối thủ đang khuếch tán kia chợt bị đình chỉ, nhưng lực hút khủng bố trước đó vẫn chưa tiêu tan, ba luồng đấu khí khổng lồ hơn trăm trượng đều bị cản

nuốt vào trong hắc động, sau đó nó mới từ từ tiêu tán đi.

"Vù vù vù..!"

Nhìn thấy lồng năng lượng đen kịt kia biến mất, cả ba người mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong mắt vẫn còn lưu lại tia sợ hãi. Nếu như không có Cửu thiên tôn ở đây thì thực sự bằng vào hai người bọn họ, không cách nào chống lại được đấu kỹ khủng bố như thế này.

Sắc mặt Cửu thiên tôn tái nhợt hẳn đi, hiển nhiên lượng hao hụt đấu khí cho chiêu lúc này có phần nuốt không tiêu, cũng may có thể ngăn chặn một kích tất sát của Tiêu Viêm. Tiếp đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm đang ở cách đó không xa, gằn giọng nói:
"Bây giờ ngược lại bốn tóa xem ngươi còn múa may được gì nữa?"

Quay đầu nhìn lại Cửu thiên tôn, khóe môi Tiêu Viêm cũng nhếch lên, bàn tay nắm chặt lại, bốn loại Dịch Hỏa cùng nhau xuất hiện.

"Yên tâm, đảm bảo sẽ làm cho các ngươi thấy vừa lòng."

Nhìn thấy bốn loại Dịch Hỏa trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, khuôn mặt đang khoái trá của Cửu thiên tôn chợt trở nên xám xịt.

"A, Tiêu Viêm tiểu ca, cuối cùng ta cũng tìm được lão nhân gia người rồi!"

Ngay lúc tinh thần Cửu thiên tôn vẫn còn đang rối rắm thì màng không gian phía sau chợt dao động bị phá vỡ ra, một bóng người cường tráng chạy nhanh tới, miệng không ngừng gào khóc gọi tên Tiêu Viêm.

Nhìn thấy hình bóng quen thuộc, Tiêu Viêm chợt sửng sò, giọng nói đầy ngạc nhiên vang lên: *"Hắc Kinh?"*

-----oOo-----

Chương 1294: Đánh bay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân hình bóng người từ trong khe nứt không gian xông ra rất cường

trắng, lưng hùm vai gấu. Từ thân hình hần toát ra một khí tức hung hãn cuồng bạo. Dung mạo thể này rõ ràng là người Tiêu Viêm lúc trước đã gặp qua một lần, cường giả Thái Cổ Hư Long Tộc – Hắc Kinh.

"Hắc Kinh lão ca! Sao huynh lại đến đây?"

Thấy thân ảnh đột ngột xuất hiện, Tiêu Viêm liền sửng sốt, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

"Ài... Tìm người có một số việc đây! Ta bị mấy lão gia hỏa trong tộc sai tôi tìm người! Mẹ nó, may là trên người người còn lưu một đạo long ấn của Tử Nghiên, nếu không là ta tìm đến chết a!" Hắc Kinh nhìn Tiêu Viêm như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng vượt gáy liên tục rồi thở phào nhẹ nhõm, nói.

"Tìm ta?" Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Người của Thái Cổ Hư Long tộc tìm hần có chuyện gì?! Hay là...

"Tử Nghiên có chuyện gì sao?" Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn Hắc Kinh như thiêu đốt, vội trầm giọng hỏi.

"Cũng không tính là việc gì! Chẳng qua cần người hỗ trợ một chút! Có thời gian liền đi theo ta một chuyến!" Hắc Kinh nói ngắn gọn.

Nhìn thấy khuôn mặt Hắc Kinh thoáng hiện vẻ căng thẳng, Tiêu Viêm cũng thoáng chần chừ, nhưng hần lập tức gạt đầu. Xem ra, sự tình t=34)

"Cứ giải quyết hết phiền phức nơi này đi! Ta liền theo người đi xem sao!"

"Có phiền toái sao?" Nghe lời này của Tiêu Viêm, Hắc Kinh mới trấn định lại. Hần quay đầu nhìn lại, vừa thấy đã ngạc nhiên nói: *"Hóa ra là lão tạp mao Ma Vũ của Hồn Điện a! Còn nhớ rõ Hắc Kinh đại gia không?"*

"Hắc Kinh?"

Cửu thiên tôn chột chột dạ, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Chột như nghĩ ra chuyện gì, y liền biến sắc rồi thất thanh nói: *"Người là Thái Cổ Hư Long tộc – Hắc Kinh?"*

"Tên Hắc Kinh đại gia mà lão tạp mao người cũng dám gọi tùy tiện thế

hử? Bằng vị trí thứ chín hạng bét kia, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Hắc Kinh khoanh tay trước ngực cùng lúc miệng cứ phỉ nhổ không ngừng, chẳng thèm cấp cho Cửu thiên tôn chút thể diện nào.

Thấy Hắc Kinh cứ nói chuyện không khách khí như thế, vẻ mặt Cửu thiên tôn càng sầm hơn trước nhưng vẫn không dám phát ra lửa giận. Bởi vì y hiểu rõ, đại hán trước mặt là một đại gia hỏa vô cùng khó giải quyết, dù cho Cửu thiên tôn hẳn cũng không phải là đối thủ.

"Vị bằng hữu kia... Lão phu là trưởng lão Thiên Minh tông – Sâm La Quý Tôn! Tiêu Viêm chính là đối tượng Thiên Minh tông chúng ta muốn bắt, mong bằng hữu không nên nhúng tay vào!" Tuy Cửu thiên tôn biết Hắc Kinh rất cặn kẽ nhưng hai người Sâm La Quý Tôn còn chưa biết gì về hắn. Mắt thấy Tiêu Viêm dần dần rơi vào thế hạ phong thì sao lại cam lòng để hắn chạy thoát lần nữa... Sâm La liền ôm quyền trầm giọng nói.

"Thiên Minh tông? Đây là vật gì?" Hắc Kinh cau mày tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, nói tiếp: *"Các ngươi rút nhanh lên! Ta tìm Tiêu Viêm tiểu ca có việc! Biến mẹ nó đi, khỏi trì hoãn thời gian của lão tử!"*

"Ngươi...?!?"

Câu nói thô tục của Hắc Kinh vừa lọt vào tai, Sâm La Quý Tôn và Yêu Hoa Tà Quân đều biến sắc kịch liệt bèn quát lên phần nộ: *"Dám bắt kính với Thiên Minh tông ta! Ngươi muốn chết!"*

Tiếng quát vừa dứt, hai kẻ kia chân đạp hư không, thân ảnh nhanh như chớp lướt tới dữ dội. Âm hàn đấu khí không hề lưu giữ mà phóng âm âm đến Hắc Kinh.

"Hai tên lục tinh Đấu Tôn mà cũng có can đảm hô to gọi nhỏ trước mặt lão tử?!?"

Nhìn thấy hai người kia lao tới mãnh liệt, Hắc Kinh cũng giận hóa quá cười, không hề lùi mà lại tiến tới hai bước. Cơ bắp toàn thân hắn chột dao động rất quý dị, sau đó không hề hoa mỹ phóng một chiêu "âm" ra ngoài.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Đôi thiết quyền tung ra làm không gian xuất hiện hai khe nứt ken kịt, nó tiếp tục mở rộng rồi lan tràn, sau đó lập tức hung hăng oanh kích vào hai người Sâm La Quỷ Tôn.

"Người này đến tột cùng có lai lịch gì?"

Khi hai bên va chạm, thân hình hai người Sâm La Quỷ Tôn chợt run mạnh, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Lực lượng đáng sợ cơ hồ có *"Phụt..."*

Cảm giác kinh hãi vừa dâng lên, hai người chúng liền thấy cổ họng ngọt lịm liền phụt ra một vòi máu đỏ sẫm. Thân hình chúng bay ngược về sau như điều đứt dây, cuối cùng hung hăng đập mạnh xuống biển rừng xanh thẫm phía dưới tạo thành một cái hố to chừng trăm thước. Tất cả đại thụ ở phạm vi chung quanh cũng bị gãy rạp rồi nghiền nát.

"Bộp! Bộp!"

Một quyền đánh bay hai người, Hắc Kinh phủ phủ tay. Khuôn mặt lộ vẻ châm chọc, chợt lại tỏ vẻ bất cần liếc nhìn Cửu thiên tôn rồi nói: *"Ma Vũ... Người tự cút hay chờ lão tử động thủ?"*

"Hắc Kinh, ngươi đừng quá kiêu ngạo! Tiêu Viêm do Điện chủ chỉ đích danh muốn bắt! Ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn sao?" Cửu thiên tôn nói bằng âm thanh lạnh lẽo.

Hắc Kinh hí mắt, hai tay chà xát nhau rồi thản nhiên nói: *"Lão tử kê xác chúng mày! Những lão gia hỏa trong tộc phái ta tới hỗ trợ Tiêu Viêm. Nếu lão tử ở đây thì ngươi đừng hòng mang hắn đi!"*

"Két! Két!"

Lửa giận trong mắt Cửu thiên tôn bốc lên, song chưởng cũng từ từ nắm chặt phát ra tiếng ken két. Đấu khí đáng sợ trong thể nội cũng tràn ngập ra ngoài.

"Muốn động thủ? Ái chà... Lão tử cũng muốn nhìn thấy sau nhiều năm cách biệt ngươi có gì tiến bộ?"

Thấy vậy, Hắc Kinh cũng cười lạnh. Thân hình cũng vặn vẹo làm xương cốt nhất tề phát ra những tiếng nổ bạo liệt. Mặt khác, thân hình hắn cũng

càng lúc càng trở nên cao lớn. Trong lúc mơ hồ, thân hình cường tráng kia tỏa ra một luồng uy áp cường hãn cực độ rồi dần khuếch tán ra ngoài.

Cảm nhận được sức ép này, mí mắt Cửu thiên tôn không nén được giật giật lên hồi. Y hít sâu một hơi đè nén lửa giận trong lòng. Y biết, lấy sức một mình hắn thì căn bản không phải là đối thủ của Hắc Kinh, nên dù có động thủ thì cũng không có tác dụng gì. Và lại, luận về khả năng điều khiển lực lượng không gian thì không ai có thể sánh được với Thái Cổ Hư long tộc. Mặc dù có hợp sức cả ba người bọn chúng không vô pháp lưu lại người này.

"Hắc Kinh, bốn tọa cũng không tin người có thể bảo vệ tiểu tử này được cả đời!" Cửu thiên tôn nói bằng ngữ khí băng giá.

"Đây còn chưa phải là việc của người phải quan tâm!" Hắc Kinh liếc hắn rồi đáp.

"Hừ..."

Cửu thiên tôn hừ lạnh một tiếng, trong lòng tràn ngập cảm giác không cam tâm. Không ngờ lần này đã thuận lợi né tránh Dược Trần nhưng lại đưa đến người của tộc Thái Cổ Hư Long. Y chưa từng nghĩ tới Tiêu Viêm có bất kì quan hệ gì cùng bộ tộc này.

Nếu Hắc kinh ra mặt, y cũng hiểu được hôm nay muốn bắt Tiêu Viêm đã là chuyện không có khả năng. Nghĩ đến đây, Cửu thiên tôn cũng chỉ có thể cắn răng nhìn Tiêu Viêm với vẻ dữ tợn rồi nói: *"Tiêu Viêm, bốn tọa không tin người có thể trốn cả đời! Mỗi một lần đều có người đến cứu người!"*

Câu nói vừa dứt, Cửu thiên tôn cũng không hề ngừng lại liền chuyển thân rời khỏi. Khi vừa muốn đi, Hắc Kinh bên kia đột nhiên quát giọng: *"Ma Vũ, khi trở về chuyển cáo một tiếng cho đám người trên người: không cần nhắm vào Tiêu Viêm hay người của Tiêu gia nữa! Những ân oán của Hôn tộc và Tiêu gia hay Cổ tộc từ năm đó cho đến giờ cũng nên xóa bỏ! Nếu còn làm quá đáng thế này, sớm hay muộn cũng có ngày phải hối hận! Những lời này chính là của những lão gia hỏa trong tộc của ta!"*

Nghe được câu nói sau cùng của Hắc Kinh, Cửu thiên tôn chợt hí mắt lại, cười lạnh rồi đáp: *"Lời này với ta vô dụng! Nhưng Hôn Điện ta muốn làm gì thì còn chưa có ai có khả năng ngăn trở! Cổ tộc cũng không thể mà"*

ngay cả Thái cổ Hư Long tộc cũng không thể!"

Noi vừa dứt lời, thân hình Cửu thiên tôn chột rung lên liền hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhìn thân ảnh Cửu thiên tôn biến mất, Hắc Kinh khẽ chà xát đôi tay, sắc mặt cũng trở nên lạnh lẽo. Một lúc sau, hắn mới quay lại nhìn Tiêu Viêm cười nói: *"Tiêu Viêm tiểu ca, không sao chứ?"*

"Lại làm phiền lão ca phải xuất thủ!" Tiêu Viêm chấp tay, đáp.

"Ài... Không có gì đáng ngại! Lần này là Thái Cổ Hư Long tộc làm phiền người!" Hắc Kinh lắc đầu quày quẩy rồi tàn ngần một lúc mới tiếp: *"Nguyên nhân xác thực... Chờ sau khi đi người sẽ biết! Nếu như không còn chuyện tình gì, có thể động thân ngay được không? Sự tình lần này có quan hệ trọng đại, không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn a!"*

Thấy tình tình tục tằn như Hắc Kinh còn phải thận trọng như vậy, trong lòng Tiêu Viêm thoáng đã trở nên căng thẳng. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì lại làm Thái Cổ Hư Long tộc phải khẩn trương như vậy?

"Ừm... Bất có có thể cho ta mang theo bằng hữu không?" Tiêu Viêm chỉ vào Thanh Lân cách đó không xa hỏi. Từ lúc Hắc Kinh xuất hiện, tên trưởng lão Thiên Minh tông vốn quán riết lấy Thanh Lân cũng bay lùì ra sau. Nhất là khi hắn thấy được Hắc kinh chỉ một quyền đã đánh bay hai người Sâm La Quỷ tôn lại càng mất mật, không dám đến gần.

"Ừ... Không việc gì!" Hắc Kinh nhìn thoáng Thanh Lân rồi gật đầu.

Thấy thế Tiêu Viêm mới thở dài nhẹ nhõm. Vì Cửu thiên tôn chưa rời khỏi bao lâu nên hắn cũng không dám để Thanh Lân trở về một mình. Nếu Hắc Kinh đã chấp thuận thì đó là chuyện tốt nhất.

Nghỉ một lúc, Tiêu Viêm mới thu hồi Thiên Yêu Khôi đã bị đánh vỡ nát rồi thảm than trong lòng. Nó theo Tiêu Viêm đã lâu mà đến giờ đã hoàn toàn hỏng mất a!

Khi Tiêu Viêm thu lại khôi lỗi, Thanh Lân cũng dời mắt khỏi những cường giả bên kia, để lại Hoa Cẩm chưa hoàn hồn giữa không trung còn đang

xanh mặt nhìn Hắc Kinh lẳng không giữa trời cao. Uy áp của đại gia hỏa kia cũng khiến cô ta cảm thấy kinh hãi.

"Tiêu Viêm thiếu gia, muốn thả nữ nhân này không? Nếu không phải do nàng, lần này chúng ta cũng không bị phục kích ở đây!" Thanh Lâm thấp giọng hỏi.

"Không cần, thời gian rất gấp!"

t=34)

"Hắc Kinh đại ca, đi thôi!" Tiêu Viêm quay đầu nhìn Hắc Kinh, nói.

"Ừ..."

Hắc Kinh gật đầu rồi vung tay vẽ lên, lập tức không gian trước mặt liền đã xé thành một khe nứt sâu thẳm. Thân hình chợt lóe lên, Tiêu Viêm và Thanh Lâm đã chui vào trong.

Thấy mấy người Tiêu Viêm cứ thế mà đi, Hoa Cẩm cũng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, dùng những từ ngữ ác độc nhất mắng thảm trong bụng. Nhưng Hắc Kinh trên bầu trời vốn định chui vào khe nứt không gian chợt quay lại rồi vung tay lên. Một luồng kinh phong xé thẳng không gian rồi trong nháy mắt đã *"roi nhẹ"* lên thân hình Hoa Cẩm.

"Phụt..."

Kình lực cường hãn vô cùng đánh thẳng vào làm Hoa Cẩm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể văng ra rồi đập vào một ngọn núi làm những tảng đá lớn vỡ tung ra đoạn chôn vùi cả người cô ta vào trong.

"Đừng tưởng là nữ nhân mà lão tử không động thủ!"

Tát một cái đánh bay Hoa Cẩm, lúc này Hắc Kinh mới phất bàn tay to bè rồi lắc mình tiến vào khe nứt không gian. *"Xùy"* một tiếng liền cùng khe nứt không gian biến mất.

Chương 1295: Cổ Long đảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong khe nứt không gian là một thông đạo kỳ dị tràn ngập ngân quang nhàn nhạt và kéo dài không thấy điểm cuối. Mà ba người Tiêu Viêm chính là đang cấp tốc phi hành bên trong.

"Không hổ là Thái Cổ Hư Long! Chỉ bằng sức một người mà có thể tự tay dựng nên một không gian thông đạo truyền tống có cự ly xa đến như thế!"

Nhìn không gian chung quanh thông đạo, trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Bản lĩnh bậc này dù cho cường giả Đấu Tôn đỉnh phong cũng sợ không thể làm được. E rằng chỉ có những cường giả Đấu Thánh của Cổ Long tộc, có khả năng điều khiển lực lượng không gian đến mức xuất thần nhập hóa mới có thể tạo thành.

Phía trước Tiêu Viêm, Hắc Kinh có sắc mặt nghiêm nghị và nặng nề đang dẫn đường. Một đường đến đây hắn cũng không nói lời nào. Bị hắn ảnh hưởng, Tiêu Viêm và Thanh Lân cũng giữ sự trầm mặc. Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì thế mà lại làm cho Hắc Kinh lại trịnh trọng đến như vậy?

Ba người xuyên qua thông đạo không gian suốt hơn một giờ. Nhìn quanh mình chỉ thấy toàn là không gian chi nhận bén nhọn, Tiêu Viêm cũng cảm thấy hoa mày chóng mặt. Khi hắn đang chuẩn bị nhắm mắt điều tức thì Hắc Kinh phía trước đột nhiên giảm tốc độ xuống. Tiêu Viêm theo đó nhìn về phía xa, lại thấy cuối con đường mơ hồ hiện lên một chiếc vòng không gian lóe lên ánh bạc.

"Đã đến rồi sao?"

Nhìn thấy nó, tinh thần Tiêu Viêm cũng chấn động rồi thoáng chốc đã tăng tốc theo sát sau Hắc Kinh. Một lúc sau, ba người hóa thành một luồng sáng rồi xông vào bên trong chiếc vòng không gian kia.

Vọt vào khe hở, tầm nhìn của Tiêu Viêm trở nên mơ hồ rồi sau đó trước mắt bỗng trở nên sáng bừng. Mặt khác, trước mặt hắn cũng không phải toàn màu bạc đơn điệu như trước mà rốt cuộc đã trở thành từng ngọn núi chập chùng xanh biếc trải dài ngút mắt.

"Đây là...?!"

Thân ở không trung, Tiêu Viêm dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn phiến đại lục xuất hiện trước mắt. Đương nhiên, kỳ thật có thể dùng từ "đảo" để hình dung phiến đại lục này thì thích hợp hơn. Hòn đảo này có diện tích vô cùng to lớn, bầu trời tựa như một chiếc lồng ánh bạc nhàn nhạt, giống một cái bát úp bao phủ cả hòn đảo vào trong. Mà khi nhìn ra ngoài chiếc lồng này, Tiêu Viêm chợt sững sốt bởi vì ở đó là một không gian hư vô đen kịt, làm tim người giá lạnh.

Hòn đảo này... thế mà lại trôi nổi trong không gian!

"Thu bút thật lớn!"

Thấy tràng cảnh này, dù có là Tiêu Viêm cũng không nén nổi mà phải hít vào một hơi khí lạnh. Tuy nói diện tích hòn đảo này so ra còn kém không gian do cường giả Đấu Thánh mở ra nhưng nơi này lại bí ẩn hơn nhiều. Không gian hư vô! Dù là cường giả Đấu Tôn cũng không dám tùy ý xông loạn. Sống ở địa phương được bố trí ổn thỏa như thế này tuyệt đối an toàn cực độ. Khó trách, có rất ít người ở Trung Châu biết được tin tức liên quan đến Thái Cổ Hư Long tộc. Nguyên lai bọn họ lại ở trong không gian hư vô này.

"Đi theo ta!"

Hắc Kinh đảo mắt nhìn xuống dưới, sau đó vung tay lên đi trước rồi hạ xuống một nơi trên hòn đảo. Kế đến Tiêu Viêm và Thanh Lân vội vàng đuổi theo.

"Tiêu Viêm thiếu gia, khí tức nơi này thật đáng sợ!" Thanh Lân đang đi bên cạnh chợt thấp giọng nói.

Tiêu Viêm gật nhẹ đầu. Hắn mơ hồ cảm nhận được có không ít khí tức cường hãn, hơn nữa lại vô cùng mịt mờ đang tỏa trên Long đảo này. Xem ra, hẳn đều là cường giả của Thái Cổ Hư Long tộc. Đây cũng là chuyện làm hắn phải tán thán không thôi. Không hổ là tồn tại đứng đầu trong các loại ma thú, khí tức khủng bố như thế chính là lần đầu tiên hắn thấy được trong nhiều năm nay. Nhưng thêm nữa, Tiêu Viêm còn phát hiện và tin rằng trên Long đảo này tất nhiên sẽ còn những khí tức mà hắn cũng không thể nào cảm giác được. Đó mới là tồn tại đáng sợ chân chính!

Hai người một đường đi theo Hắc Kinh hướng về một ngọn núi khổng lồ ở trung tâm hòn đảo mà hạ xuống. Dọc đường, họ cũng gặp qua vài thân ảnh tựa như tuần sát sử. Chẳng qua sau khi nhìn thấy Hắc Kinh, những người này liền dừng bước rồi dùng ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Viêm và Thanh Lân sau đó liền lui ra.

Ba người Tiêu Viêm từ từ hạ xuống đỉnh của ngọn núi khổng lồ. Khi chân họ vừa chạm đất thì một thân ảnh áo bào trắng đã xuất hiện trước mặt họ lặng yên không một tiếng động.

"Hắc Kinh bái kiến Tam trưởng lão!"

Hắc Kinh vừa thấy bạch bào lão giả liền chấp tay chào, sau đó chỉ vào Tiêu Viêm phía sau, nói: *"Đây là bằng hữu của Tử Nghiên - Tiêu Viêm!"*

"Haha... Tình hình cấp bách mới gọi Tiêu Viêm tiểu hữu tới. Xin đừng trách ta lỗ mãng a!" Nghe vậy, bạch bào lão giả liền nhìn Tiêu Viêm mỉm cười rồi nói.

"Đây là Tam trưởng lão – Chúc Ly!"

"Chúc Ly lão khách khí! Tử Nghiên là bằng hữu của ta! Nàng gặp phiền toái đương nhiên ta phải tới rồi!"

Dù lão giả trước mặt vô cùng hiền hòa nhưng Tiêu Viêm cũng không dám chậm trễ. Từ trên người ông ta, hắn cảm nhận được một khí thế không gì sánh nổi, loại uy áp này như ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn của hắn. Nếu không có linh hồn lực vốn đã cường hãn, chỉ e rằng muốn nói chuyện trước mặt ông ta thì cũng không nên lời.

"Trưởng lão Chúc Ly này chí ít cũng là cường giả Đấu Tôn đỉnh phong! Nói không chừng, lại có thể đạt đến cảnh giới như lão sư – Bán Thánh. Thái Cổ Hư Long tộc quả nhiên tàng long ngọa hổ!"

Cảm thụ được uy áp này, khóe mắt Tiêu Viêm không nén được phải giật liên hồi, trong lòng thầm nhủ.

Chúc Ly trưởng lão cười cười, vuốt nhẹ chòm râu trắng như tuyết. Đôi mắt vốn tĩnh lặng đột nhiên nhìn thoáng qua Thanh Lân phía sau Tiêu Viêm,

lập tức chột ngẩn ra rồi nói với vẻ kinh ngạc: *"Đây là... Bích Xà – Tam Hoa Đồng? Còn mùi vị kia... cư nhiên là viên cổ Thiên Xà?"*

Nói đến đây, vẻ kinh hãi trên khuôn mặt của vị Chúc Ly trưởng lão này cũng đã đậm hơn nhiều, nói với vẻ nghi hoặc: *"Không ngờ trên đời này vẫn còn linh hồn viên cổ Thiên Xà tồn tại!"*

Thanh Lâm cẩn thận quan sát Chúc Ly trưởng lão trước mặt rồi khẽ *"dạ"* một tiếng. Nghe nói từ xưa, Viên Cổ Thiên Xà và Thái Cổ Hư Long tộc đã có tranh chấp quyết liệt. Hiện giờ hai người gặp nhau, linh hồn của viên cổ Thiên Xà lại dao động có chút khác thường chẳng qua đã được năng khiếu lực áp chế. Viên cổ Thiên Xà tuy mạnh nhưng đây chính là địa bàn của Thái Cổ Hư Long tộc. Nếu để tên kia chạy tới, e rằng sẽ bị đông đảo cường giả của Cổ Long tộc đập thành thịt nát.

"Khà khà... Cô bé không phải sợ! Viên cổ Thiên Xà tộc đã hầu như không còn tồn tại. Những ân oán thời viên cổ đã sớm thanh toán xong rồi! Chẳng qua, linh hồn Viên Cổ Thiên Xà trời sinh đã hung lệ, rất khó khống chế! Xem ra người đã muốn..." Chúc Ly cười, nói.

Thanh Lâm khẽ gật đầu. Có Bích Xà – Tam Hoa Đồng, nàng cũng không cần lo ngại linh hồn Thiên Xà phản phệ.

"Chúc Ly trưởng lão, không biết cuối cùng Tử Nghiên đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Viêm chần chờ một lúc rồi không nén được, hỏi.

Nhắc tới đây, Chúc Ly cũng trầm mặc. Một lúc sau mới thở dài rồi khẽ lắc đầu, đáp: *"Đều do căn nguyên của Long Hoàng gây họa a!"*

Trong lòng Tiêu Viêm bỗng căng thẳng, lại thâm nhủ... Quả nhiên, lúc đến đây hẳn đã đoán chuyện này có quan hệ với căn nguyên của Long Hoàng tại di tích viên cổ ngày đó, không ngờ lại đúng sự thật. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

"Tử Nghiên chính là huyết mạch Vương tộc của Thái Cổ Hư Long tộc ta. Phụ thân của nàng cũng chính là Vương của Cổ Long tộc ta bị mất tích, cùng lúc đó Tử Nghiên cũng mất tích theo. Thẳng đến những năm gần đây, khi Tử Nghiên tiến vào Trung Châu chúng ta mới cảm ứng được! Lại nói, chuyện này ít nhiều cũng liên quan đến người!"

"Mát tích?"

Nghe được những lời này, Tiêu Viêm cũng nao nao như đang có điều suy nghĩ. Tại Hắc Giác Vực, hẳn không chỉ phát hiện ra Tử Nghiên mà còn thấy được một thi thể của Thiên Yêu Hoàng Tộc. Chẳng lẽ, khối thi thể này có quan hệ với phụ thân tử Nghiên hay sao? Chẳng qua, nếu phụ thân Tử Nghiên có thể trở thành Cổ Long Vương thì thực lực phải vô cùng khủng bố, như vậy còn xảy ra chuyện gì? Ngay cả Tử Nghiên cũng đều vứt bỏ không hề để ý hay sao?

"Long Hoàng Căn Nguyên Quả, chính là do hấp thu huyết mạch Cổ Long lẫn Thiên Hoàng, theo một tỉ lệ cực thấp mới tạo ra kỳ bảo. Loại kỳ quả này có thể cải tạo huyết mạch của Cổ Long và Thiên Hoàng tộc, làm cho người ăn vào có một thân tập hợp sở trường của hai nhà. Cuối cùng sẽ có được huyết mạch vương giả chân chính của ma thú." Khi Tiêu Viêm trầm tư, Chúc Ly trưởng lão lại nói tiếp.

"Sau khi Tử Nghiên mang Long Hoàng Căn Nguyên Quả về, chúng ta đã thương lượng rất lâu mới quyết định cho nàng kế thừa phân lực lượng này. Nàng có huyết mạch Vương tộc chính thống nhất, nên đợi đến khi nàng vào thời kỳ thành thực thì chúng ta liền ủng hộ thành tân vương của Cổ Long tộc. Từ huyết mạch cho đến tuổi tác của nàng đều vô cùng thích hợp a!"

Nói đến đây, Chúc Ly trưởng lão không nhìn được phải nở nụ cười khổ rồi tiếp: *"Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của chúng ta! Năng lượng của Long Hoàng Căn Nguyên Quả quá mạnh mẽ, thân thể của Tử Nghiên hoàn toàn không thể hấp thu nổi. Bởi vậy, đã dẫn đến năng lượng bị thực thể hóa!"*

"Năng lượng thực thể hóa?"

Nghe được từ này, Tiêu Viêm liền sửng sốt rồi ngạc nhiên hỏi: *"Có ý tứ gì?"*

"Ài... Ngươi đi theo ta!"

Chúc Ly trưởng lão rồi xoay người bước vào một tòa thạch điện trên đỉnh núi. Mấy người Tiêu Viêm cũng vội vã theo sau.

Theo sau Chúc Ly đi xuyên qua mấy gian điện, một lúc lâu sau mấy người mới dừng lại ở phía trước một đại môn ở sâu tận bên trong. Tòa đại điện này được dựng nên bởi những tảng đá lớn, ở trung tâm có một tòa tế đàn cao ngút mắt. Hiện tại, trên đỉnh tế đàn có một thân ảnh nhỏ xinh đang phiêu phù trên không trung.

Tiêu Viêm đôi mắt nhìn đến nơi xa xa ấy, cuối cùng ánh mắt chợt dừng hẳn lại trên thân ảnh nhỏ xinh kia, sắc mặt nhất thời đại biến.

Chỉ thấy được trên khắp bộ vị của thân ảnh quen thuộc này đều bị một tầng băng tinh kỳ dị bao phủ. Quan sát một cách cẩn thận, thì cơ hồ không chỉ bên ngoài thậm chí cả bên trong thân thể nàng đều bị loại tinh thể này chiếm cứ triệt để.

Nói cách khác, bây giờ Tử Nghiên đã hóa thành một người tinh thể, không còn chút sinh cơ nào!

-----oOo-----

Chương 1296: Thái Cổ Hư Long tộc phân liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vù..."

Ánh mắt Tiêu Viêm động trên tế đàn, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi ảo não rồi sắc mặt trở nên tương đối khó coi. Lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra Tử Nghiên giờ phút này đã không còn một chút khí tức sinh mạng nào. Nếu không thể cảm nhận được linh hồn quen thuộc dao động khe khẽ thì chỉ e hắn đã nghĩ hiện giờ Tử Nghiên đã bỏ mình.

"Đây chính là năng lượng thực thể hóa!"

Bên cạnh Tiêu Viêm, Chúc Ly trưởng lão cũng thở dài rồi nói: *"Năng lượng của Long Hoàng Căn Nguyên Quả quá mức khủng bố, nó đã trực tiếp ngưng tụ thành tinh thể tràn ngập mỗi nơi mỗi chỗ trong cơ thể Tử Nghiên. Nếu như không thể hấp thu được những năng lượng này, Tử Nghiên sẽ vĩnh viễn biến thành hoạt tử nhân như hiện tại..."*

"Các ngươi cũng quá lỗ mãng!" Dù biết lão giả trước mặt có thực lực cực kỳ khủng bố nhưng Tiêu Viêm không nén nổi mà nói với vẻ giận dữ. Nếu không xử lý tốt việc này chỉ e đúng là họ đã hại chết Tử Nghiên.

Đôi với sự tức giận của Tiêu Viêm, Chúc Ly cũng không phản đối mà chỉ lắc đầu cười khò. Ông ta không nói gì, dáng vẻ dường như đang thật sự hối hận.

--o0o--

"Tiêu Viêm tiểu ca, ngươi không cần trách Tam trưởng lão nữa! Dù là Cổ Long tộc thì cũng chỉ thấy qua Long Hoàng Căn Nguyên Quả vài lần ít ỏi. Vì vậy chúng ta cũng không hiểu về nó hoàn toàn, cho nên mới sinh ra chuyện như vậy." Hắc Kinh một bên khuyên nhủ.

"Trước nay đã có ai hấp thu thành công loại quả này chưa?" Như chợt nhớ tới chuyện gì, Tiêu Viêm đột nhiên hỏi.

"Có! Nhưng chỉ thành công hai lần. Một lần là do Thiên Hoàng tộc có được, bởi vậy Thiên Hoàng tộc đã xuất hiện một cường giả đỉnh cấp. Ở thời kỳ ấy, bọn họ ngay cả Thái Cổ Hư Long tộc cũng bị bọn họ áp chế hoàn toàn. Chẳng qua, may mà mấy trăm năm sau Cổ Long tộc ta rút cuộc cũng chiếm được một quả khác, lúc này thực lực của hai bên mới được cân bằng. Nhưng cuối cùng, trong một lần huyết chiến cả hai vị cường giả có huyết mạch vương giả này lại đồng vu quy tận." Chúc Ly trưởng lão gật gù rồi nói tiếp: "Từ sau lần đó, Thiên Hoàng tộc tất cả đều mai danh ẩn tích. Long Hoàng Căn Nguyên Quả cũng không cách nào xuất hiện thêm lần nữa. Lúc này đây chính là bình sinh lão phu mới chứng kiến lần đầu!"

"Chỉ thành công qua hai lần sao?"

Tiêu Viêm chau mày rồi thở dài. Hắn hiểu được có dây dưa hỏi thêm nữa lúc này cũng hoàn toàn vô dụng, lập tức nói: "Hiện giờ phải làm thế nào mới cứu được Tử Nghiên?"

"Loại năng lượng thực thể hóa do Long Hoàng Căn Nguyên Quả ngưng tụ thành cực kỳ cứng rắn. Dù cho lão phu tự mình động thủ cũng không thể đánh nát nó được! Thêm nữa, nếu đánh nát thì cũng cực kỳ lãng phí!"

"Bây giờ vẫn còn tiếc rẻ những năng lượng này sao?" Tiêu Viêm cau mày

nói.

"Ài... Tiêu Viêm tiểu hữu! Hẳn ngươi không hiểu hiện trạng của Cổ Long tộc. Chúng ta giờ đây rất cần một người có huyết mạch Vương tộc, hơn nữa phải là một vị tộc trưởng có thể trấn áp hết thầy mọi tròng diện!" Chúc Ly cười khò, nói.

"Sao lại thế này? Thái Cổ Hư Long tộc của ngài cường hãn đến thế, như thế nào lại gặp chuyện tình khiến các người phải do dự thế này?" Nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của ông ta, Tiêu Viêm cũng sững sốt rồi hỏi với giọng kinh ngạc.

Nghe vậy, Chúc Ly tần ngần một lúc. Sau hồi lâu mới cắn răng, nói: "Xem như Tiêu Viêm tiểu hữu cũng có quan hệ sâu sắc với bốn tộc thì có nói cho ngươi biết cũng không sao. Cổ Long đảo mà ngươi thấy bây giờ không phải là Cổ Long đảo hoàn chỉnh mà chỉ là một phần tư của hòn đảo hoàn chỉnh!"

"Một phần tư?" Tiêu Viêm ngân người rồi, nhưng phản ứng cực nhanh: "Vậy còn ba phần kia?"

"Không lâu sau khi phụ thân Tử Nghiên mất tích thì Cổ Long đảo đã liền bị phân chia thành bốn bộ phận. Mà cả hòn đảo cũng bị chia làm bốn phiêu đảng riêng rẽ trong hư không." Chúc Ly tiếp: "Nói cách khác, Thái Cổ Hư Long tộc ngươi thấy bây giờ kỳ thật cũng không hoàn chỉnh."

"Hít hà..."

Tiêu Viêm không nén nổi mà phải hít vào một hơi khí lạnh. Chỉ có một phần tư lực lượng cư nhiên đã khủng bố như vậy, thế thì thực lực của Thái Cổ Hư Long tộc này cũng cường hãn quá mức rồi! Khó trách có thể lưu truyền bất diệt từ thời viễn cổ đến nay.

"Cách một khoảng thời gian bốn mảnh Long đảo sẽ gặp nhau trong hư không, mà khi đó tất nhiên sẽ xảy ra giao thủ. Tam đảo chủ còn lại đều muốn thống nhất Thái Cổ Hư Long tộc, nhưng thực lực mỗi bên đều không quá sai biệt. Bởi vậy, dù trải qua nhiều năm nhưng Thái Cổ Hư Long tộc vẫn ở vào trạng thái phân liệt như trước." Chúc Ly thờ dài, nói.

"Ba Long đảo còn lại cũng đều có được huyết mạch Vương tộc Thái Cổ

Hư Long?" Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi. Thái Cổ Hư Long tộc này đặt rất nặng vấn đề huyết mạch. Thái Cổ Hư Long bình thường nếu không có tình huống gì đặc biệt thì rất khó có khả năng trở thành thống lĩnh chân chính.

"Miễn cưỡng xem như vậy! Nhưng huyết mạch của bọn họ đều xa xa không thuần túy bằng Tử Nghiên." Chúc Ly khẽ lắc đầu, nói: "Sở dĩ chúng ta bức thiết muốn Tử Nghiên nhanh chóng hấp thu Long Hoàng Căn Nguyên Quả, kỳ thật là cũng muốn nàng tiến hóa nhanh hơn. Sau đó, khi tứ đảo hợp lại thì vững vàng thống nhất Thái Cổ Hư Long tộc."

"Khó trách..." Nghe đến đây, Tiêu Viêm thâm thoảng giật mình. Trách không được vì sao mấy năm nay Cổ Long tộc lại im lặng như thế. Nguyên lai không phải bọn họ thích như vậy mà bởi nội chiến trong tộc nên căn bản không cách nào phân tâm với những cường địch khác. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Nếu không có duyên cơ này, trong giới ma thú, chúng ta còn dùng cho Thiên Yêu Hoàng Tộc cho đến Cửu U Địa Minh Mãng quật khởi đến bức này?!"

Chúc Ly lại thở dài ảo não, ngữ khí rất bất mãn với hai đại tộc còn lại. Trái lại ông ta cũng không rõ, ở thời xa xưa chỉ có lão tổ tông của hai đại tộc này có thể đối kháng với Cổ Long tộc. Còn hậu duệ chỉ được truyền thừa một ít huyết mạch thì có thể là cái gì?

"Không ngờ Thái Cổ Hư Long tộc cư nhiên còn có bí mật như vậy! Nhưng bọn họ bảo vệ bí mật cũng quá tốt, những thế lực biết được nội chiến của Hư Long tộc e rằng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay." Tiêu Viêm thâm tán thán.

"Việc này, mong Tiêu Viêm tiểu hữu bảo mật! Nếu lộ phong thanh mà nói thì khó có thể ngăn cả các thế lực cường đại có ân oán với Cổ Long tộc ta nhúng tay vào!" Chúc Ly nghiêm mặt nói.

"Xin Chúc Ly trưởng lão yên tâm! Việc này tuyệt đối sẽ không truyền ra!" Tiêu Viêm nghiêm mặt gật đầu, chợt quay nhìn tế đàn, nói: "Nếu Chúc Ly trưởng lão cho gọi ta, hẳn trong tương lai sẽ có thể giúp gì cho Tử Nghiên a! Nếu ta đoán không sai thì hẳn là Di hỏa!"

Tiêu Viêm tự hiểu, lấy năng lực của hắn mà có thể làm cho Thái Cổ Hư

Long tộc coi trọng thì chỉ có hai việc. Thứ nhất là Luyện dược thuật của hần, thứ hai chính là Dị hỏa trong cơ thể hần. Chẳng qua, tuy nói Tiêu Viêm hiện giờ là Bất phẩm Luyện dược tông sư, nhưng những người mạnh hơn hần không phải là không có. Như thế mà luận thì chỉ còn một khả năng là: Dị hỏa.

"Ha ha... Không hổ là hậu nhân của Tiêu Huyền!" Chúc Ly gật đầu cười, nói: *"Long Hoàng Căn Nguyên Quả tạo thành tinh tăng năng lượng cực độ cứng rắn, ngay cả ta cũng không thể nào đánh vỡ. Bởi vậy muốn nó tan ra, hơn nữa khiến cho Tử Nghiên có thể hấp thụ năng lượng này thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh Dị hỏa của ngươi."*

"Chẳng qua phóng mắt nhìn thì những loại Dị hỏa bình thường cũng không có tác dụng gì đối với tinh tăng năng lượng này. Duy chỉ có những loại Dị hỏa bài danh trong mười hạng đầu mới có thể đảm đương. Ngươi thân mang nhiều loại Dị hỏa, hơn nữa còn có thể dung hợp chúng thành một loại khác có uy lực vượt xa, dĩ nhiên có thể so với những loại Dị hỏa xếp hạng 6-7! Dùng nó để đối phó tinh tăng năng lượng này cũng không phải là chuyện không có khả năng."

"Mặc dù lão phu cũng biết những cường giả có Dị hỏa khác ở Trung Châu, nhưng sẵn có năng lực và lại là người đáng tin cậy lại chỉ có mỗi Tiêu Viêm tiểu hữu ngươi. Vì vậy lần này mới để Hắc Kinh hỏa tặc mời ngươi đến."

Nghe vậy, lúc này Tiêu Viêm chợt cảm thấy giật mình rồi chợt lâm vào trầm ngâm. Nếu Chúc Ly chỉ cần Dị hỏa xếp trong mười hạng đầu thì trái lại không có vấn đề gì. Dù sao, chỉ cần Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa là có thể đáp ứng được yêu cầu này, huống chi còn dung hợp thêm ba loại Dị hỏa khác?!

"Việc này có liên quan cực kỳ trọng đại đến truyền thừa của Thái Cổ Hu Long tộc trong tương lai. Thế nên thỉnh Tiêu Viêm tiểu hữu có thể tận lực tương trợ!" Chúc Ly trình trọng chấp tay với Tiêu Viêm, trầm giọng nói. Sau đó Hắc Kinh cũng ôm quyền hành lễ với vẻ mặt nghiêm trang.

"Xin Chúc Ly trưởng lão yên tâm! Chỉ cần bằng một điểm Tử Nghiên là bằng hữu của ta, Tiêu Viêm liền toàn lực tương trợ! Việc này bàn như thế nào, liền nghe trưởng lão phân phó toàn bộ. Có bất kỳ chuyện gì cần thiết chỉ cần nói một tiếng là được!" Tiêu Viêm đáp với vẻ mặt nghiêm túc.

Nghe Tiêu Viêm nói như vậy, vẻ mặt của Chúc Ly trưởng lão cũng tươi hẳn lên nhiều, thở dài nói: "*Tiêu Huyền nếu biết được hậu nhân sau này của Tiêu gia hẳn lại xuất hiện một người ưu tú như vậy, hẳn là có thể mỉm cười nơi chín suối!*"

"Hắc hắc... Ta xem Tiêu Huyền còn không so nổi với hậu bối của hắn ấy chứ! Lúc hắn đã vận dụng huyết mạch lực của Tiêu gia đến cực hạn, Tiêu gia mới có thể đạt tới độ cao năm đó. Nhưng làm thế lại dẫn đến huyết mạch của tộc nhân sau này đều bị phế đi. Mà bây giờ Tiêu Viêm chỉ dựa vào năng lực của mình mà đã đạt đến bước này. Nếu cho hắn đủ thời gian, vượt qua Tiêu Huyền không phải là chuyện không có khả năng!" Hắc Kinh cười nói.

Nghe vậy, Chúc Ly cũng gật đầu cười rồi nhìn Tiêu Viêm, nói: "Ngươi đừng trách Tiêu Huyền làm cho huyết mạch lực của hậu nhân đời sau gần như tiêu hao không còn... Năm xưa, hắn cũng phải bắt đắc dĩ mới đập nổi chìm thuyền. Nếu như hắn đủ năng lực đột phá Đấu Thánh đỉnh thì huyết mạch lực của Tiêu gia liền có thể duy trì một lần nữa, Tiêu gia nhất tộc cũng sẽ trở thành chủng tộc viễn cổ như Cổ tộc. Bất quá thật đáng tiếc, do hắn xem thường sự khó khăn khi đột phá Đấu Thánh nên lúc tới hậu mới rơi vào kết cục vẫn lạc thương tâm như thế!"

Nghe hai người bàn luận, Tiêu Viêm dù vẫn mờ mịt nhưng hắn mơ hồ cảm giác được sự thống khổ và hối hận ở thời khắc tới hậu của vị tổ tiên kia năm xưa.

"Tổ tiên cũng vì hậu nhân của Tiêu gia a!"

Tiêu Viêm khẽ há mồm. Mặc dù chưa bao giờ gặp mặt vị tổ tiên kia, nhưng trong lòng lại chợt sinh ra kính ý với vị tổ tiên Tiêu Huyền kia.

"Ha ha... không nói những chuyện này nữa. Trước tiên ngươi tạm thời nghỉ ngơi một chút, lão phu cũng phải chuẩn bị cho thật tốt! Sau đó chúng ta sẽ lập tức động thủ!" Chúc Ly tỏ vẻ không muốn thảo luận đề tài này thêm, liền cười rồi chuyển lời.

"Vâng...!"

Tiêu Viêm cũng mỉm cười gật đầu, chợt chuyển mắt nhìn thân ảnh nhỏ

xinh đang nằm trên tế đàn. Hắn siết chặt tay, nhẹ giọng thì thầm: "Tử Nghiên yên tâm! Nhất định ta sẽ hết sức cứu muội!"

-----oOo-----

Chương 1297: Động thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai ngày kế tiếp, Tiêu Viêm và Thanh Lân cũng lưu lại trên Cổ Long đảo, mà Chúc Ly trưởng lão cũng đang chuẩn bị những thứ gì đó để luyện hóa năng lượng tinh tầg cho Tử Nghiên. Bất quá tuy bận rộn nhưng ông ta cũng đã phân phó Hắc Kinh chiêu đãi hai người thật tốt. Bởi vậy hai ngày thời gian chờ đợi nhàn nhã cũng trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm ngày thứ ba, rốt cuộc Chúc Ly trưởng lão với nét mặt ngưng trọng cũng xuất hiện trước mặt mấy người Tiêu Viêm. Thấy thế, hắn cũng hiểu được hôm nay hắn là ngày phải bắt đầu động thủ.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, mời theo lão phu đến đây đi!"

Chúc Ly nói với Tiêu Viêm liền xoay người đi trước dẫn đường. Sau đó, mấy người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng theo sát.

Một đường bay theo Chúc Ly bay sâu vào bên trong Long đảo. Ở ven đường, Tiêu Viêm phát hiện không khí trên đảo hôm nay đều trở nên căng thẳng và nghiêm trang hơn rất nhiều. Cứ cách một khoảng, đôi lúc hắn lại cảm nhận được có vài ánh mắt cảnh giác quét qua hư không.

"Mặc dù chúng ta đã thực hiện rất tốt công tác bảo mật, nhưng Tử Nghiên quá mức trọng yếu với Cổ Long tộc nên vì thế không thể xảy ra bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào. Cho nên, phòng ngự hôm nay trên Long đảo đã được đẩy lên bậc cao nhất!" Dọc đường đi, nghe Chúc Ly giải thích thì Tiêu Viêm mới cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi bay thẳng vào sâu trong Long đảo, Tiêu Viêm vì rất nhạy cảm nên phát hiện tựa hồ năng lượng thiên địa ở nơi này đang dần dần trở nên nóng hơn nhiều.

"Nơi này... thậm chí còn có một ngọn núi lửa!"

Cẩn thận cảm ứng một lúc, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Bút tích của Thái Hư Cổ Long tộc này quả nhiên không nhỏ, không nghĩ tới lại còn tạo nên một ngọn núi lửa chân thật trên hòn đảo này.

Phi hành mất suốt mười phần chung, Chúc Ly trưởng lão phía trước mới giảm bớt tốc độ. Theo tầm nhìn của ông ta, Tiêu Viêm cũng dời theo về phía trước. Chỉ thấy nơi đó có một ngọn núi thật lớn, trên đỉnh có bốn cạnh. Một cột khói trắng có nhiệt độ vô cùng khủng khiếp từ bên trong lượn lờ dâng lên.

"Vù..."

Khi Tiêu Viêm và Chúc Ly đến không trung nơi này, một bóng đen chợt lướt tới từ xa, sau đó xuất hiện trước mặt hai người Tiêu Viêm.

"Ngài... Thiết Kiếm tôn giả? Ngài... ngài làm sao lại ở đây?"

Mới đầu, Tiêu Viêm chỉ tùy ý thoáng nhìn thân ảnh này. Nào ngờ vừa nhìn rõ thì ánh mắt hắn hoàn toàn như cứng lại, thất thanh nói bằng giọng có vẻ khó tin.

Bóng người trước mặt vận hắc bào, sau lưng đeo một thanh thiết kiếm. Dung mạo như vậy rõ ràng là Thiết Kiếm tôn giả lúc trước cùng theo nhóm người Tiêu Viêm đi Hồn Điện giải cứu Dược lão. Chẳng qua, tại thời điểm cuối cùng rõ ràng là ông đã đơn thân lưu lại ngăn cản Hắc Bạch thiên tôn. Vốn dĩ Tiêu Viêm nghĩ ông đã lành ít dữ nhiều, nhưng không thể ngờ được lại gặp ông ở nơi này một lần nữa.

"Ha ha..." Nhìn thấy bộ dáng kinh hỉ này của hắn, Chúc Ly trưởng lão cười vang, mà khóe miệng Thiết Kiếm tôn giả cũng giật giật giống như đang muốn nở một nụ cười.

"Vị cường giả thân bí ngày đó... chẳng lẽ là Chúc Ly trưởng lão?" Tiêu Viêm chớp mắt, chợt nhìn Chúc Ly với vẻ kinh ngạc rồi nói.

"Khi Tử Nghiên rời khỏi, ta cũng âm thầm đi theo nàng. Nàng quá mức trọng yếu đối với Thái Cổ Hư Long tộc, nên làm sao ta dám để nàng một mình xông loạn được!" Chúc Ly trưởng lão vuốt râu cười nói: *"Ngày đó ta*

củng chỉ định nàng ổn định khe nứt không gian một chút, ngoài ra cũng không hỗ trợ gì thêm. Về phần Thiết Kiếm, lão phu thật sự thương thức tình tình của hã, cho nên khi các người rời khỏi thì mới cứu hã thoát khỏi tay Hồn Điện!"

"Không nghĩ tới, trong lúc bất tri bất giác, tiểu tử đã nhờ Chúc Ly trưởng lão một phần ân tình!" Tiêu Viêm cười khỏ, nói.

"Việc nhỏ mà thôi!" Chúc Ly tùy ý khoát tay áo, sau đó chuyển mắt nhìn Thiết Kiếm tôn giả, hỏi: *"Đã chuẩn bị tốt chưa?"*

Thiết Kiếm tôn giả khẽ gật đầu.

Thấy thế, Chúc Ly trưởng lão cũng gật đầu, vung tay ra hiệu cho Tiêu Viêm rời thân hình từ từ bay về phía trước rồi cuối cùng huyền phù tại cột khói màu trắng nóng rực trên đỉnh núi. Tiêu Viêm cũng theo sát đến nơi, anh mắt nhìn vào đó lại phát hiện miệng núi lửa kia giờ phút này cư nhiên lại huyền phù một chiếc cự đỉnh toàn thân xanh biếc. Ánh mắt xuyên qua cự đỉnh, chỉ thấy trong đó có một thân hình nhỏ xinh đang yên lặng trôi nổi. Rõ ràng, đó chính là Tử Nghiên!

"Tiêu Viêm tiểu hữu, năng lượng thuộc tính hỏa ở nơi này vô cùng dày đặc. Nếu thi triển Di hỏa nơi đây thì uy lực có thể được tăng lên rất nhiều!" Chúc Ly trưởng lão lại trở tay vào cự đỉnh, sắc mặt có phần căng thẳng, tiếp: *"Chẳng qua, Di hỏa quá mức bá đạo nên vì vậy phải cần lực khống chế vô cùng khủng khiếp! Để sau khi luyện hóa được năng lượng tinh tàng mới không thương tổn đến Tử Nghiên. Điểm này, bằng bốn sự hiện tại của tiểu hữu hã là làm được a?"*

"Vâng!"

Tiêu Viêm gật nhẹ đầu. Hăm sớm đã khống hỏa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Bởi vậy, chuyện này với hã mà nói thì cũng không là khó khăn gì lớn lắm.

Thấy thế, Chúc Ly trưởng lão cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào hướng xung quanh ngọn núi rồi nói: *"Trong khoảng thời gian này, lão phu và rất nhiều cường giả của Cổ Long tộc sẽ tọa trấn nơi đây, tuyệt không để bất cứ chuyện gì có thể quấy nhiễu nhiều người được!"*

Tiêu Viêm đưa mắt theo hướng Chúc Ly đã chỉ. Bằng linh hồn lực hơn người, hẳn đích thực cảm giác được có không ít khí tức mạnh mẽ cực độ đang ẩn giấu trong phạm vi ngọn núi này.

"Mặc khác, luyện hóa Cổ Long Tinh tăng cũng không dễ dàng. Vì nó chính là một quá trình rất tốn thời gian, hơn nữa tiêu hao đấu khí cũng cực kỳ khủng bố!" Nói đến đây, Chúc Ly trưởng lão siết chặt tay, một bình ngọc màu trắng sẫm lập tức xuất hiện bên trong. Ông tay khê vuốt ve rồi nói với Tiêu Viêm: *"Đây chính là năm giọt Cổ Long Tinh Huyết mà lão phu đã luyện hóa được. Chúng không chỉ có tác dụng khôi phục đấu khí trong nháy mắt mà còn có kỳ hiệu rèn gân luyện cốt. Nếu đấu khí của người không thể duy trì liên tục thì hãy phục dụng mỗi ngày một giọt!"*

Thật cẩn thận nhận lấy bình ngọc, cảm thụ năng lượng như biển trong đó truyền ra, dù bằng nhãn lực và kiến thức của Tiêu Viêm cũng không nén được mà trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Đối với sự trân quý của Cổ Long Tinh Huyết, hẳn tự nhiên hiểu được năm giọt máu bị luyện hóa này khi được mang ra ngoài sẽ khiến những cường giả Đấu Tôn tranh nhau đến vỡ đầu. Dù sao, thứ này không chỉ có công hiệu khôi phục đấu khí bị tiêu hao mà còn có hiệu dụng luyện thể. Nếu biết cách sử dụng hiệu quả, thì đích thực thân thể người dùng hẳn có thể so sánh với ma thú.

"Sự tình chuyện này có liên quan trọng đại, ta cũng không tiếp tục tán phét thêm nữa! Cổ Long Tinh Huyết này tuy trân quý nhưng tiểu tử ngươi cứ tạm thời nhận lấy!" Ở thời điểm này, Tiêu Viêm cũng không thể khách khí thêm nữa, lập tức ôm quyền, sau đó hít sâu một hơi rồi hóa thành một đạo lưu quang xuất hiện trên khoảng không trên miệng núi lửa. Sau đó, hắn liền xếp bằng ngòai xuống rồi chậm rãi tiến đến đối diện với cự đỉnh.

Nhìn thấy Tiêu Viêm chuẩn bị động thủ, sắc mặt Chúc Ly trưởng lão cũng dần trở nên trang trọng. Ông ta đứng lên thấp giọng thì thầm: *"Chuyện kế tiếp liền trông vào ngươi a!"*

Ngồi xếp bằng trước cự đỉnh, Tiêu Viêm nhìn thân ảnh nhỏ xinh bằng ánh mắt nghiêm trang. Hắn hít sâu vài hơi, đợi đến khi tâm cảnh hoàn toàn yên lặng thì chợt mở miệng quát khẽ.

"Thiếp!"

Cùng lúc Tiêu Viêm mở miệng, một ngọn lửa màu tím bên trong ẩn ẩn

một sắc trắng sẫm cũng từ trong miệng hắt phun ra. Nó chọt đón gió rồi hóa thành một biển lửa ngập trời, cuộn cuộn không ngừng quán chú vào bên trong cự đỉnh.

Theo sự xuất hiện của Di hỏa, độ nóng của không gian xung quanh cũng trở nên cháy bỏng. Một số đại thụ che trời xung quanh ngọn núi cũng chọt khô héo cành lá...

Ngọn lửa gào thét tiến vào trong cự đỉnh, sau đó dưới sự khống chế hoàn mỹ của Tiêu Viêm đều hội tụ vào một chỗ. Trong sát na ngắn ngủi, nó đã hóa thành hình một cự long bên trong chiếc đỉnh lớn này.

"Grào..."

Hỏa long thành hình liền ngửa mặt lên trời gào lên tức giận dữ. Tiếng rống của nó làm cho chiếc đỉnh khổng lồ cũng phải run lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Luyện!"

Bên ngoài cự đỉnh, thủ ấn của Tiêu Viêm lặng yên biến hóa. Một tiếng quát cũng vang ra từ miệng hắt.

Cùng lúc tiếng quát vừa dứt, hỏa long cự đại nhất thời bay vút ra, sau đó dưới vô vàn ánh mắt khẩn trương đang theo dõi chăm chú đã lướt đến thân thể Tử Nghiên một cách dữ dội. Ngay khi sắp va chạm với nàng, thân hình khổng lồ của nó chọt lượn một vòng hoàn mỹ rồi quán quanh người cô bé. Song song lúc này, nhiệt độ trong cự đỉnh cũng tăng lên đến một trạng thái đáng sợ.

"Vù... Vù... Vù..."

Khi nhiệt độ nơi này đột nhiên tăng vọt, từng thân ảnh như lưu quang khắp các nơi trên Long đảo liền bay vút đến. Sau đó tất cả đều dùng sắc mặt ngưng trọng nhìn lên ngọn núi trên bầu trời. Đây chính là những tộc nhân của Thái Cổ Hư Long tộc. Họ biết được chuyện ngày hôm nay, bởi vậy không một ai dám tạo ra tiếng động quá nhiều Tiêu Viêm đang ngưng thần.

Đối những người vây xem khắp thiên địa, Tiêu Viêm cũng không hề để ý.

Giờ khắc này, tất cả tâm trí của hắn đều hội tụ vào bên trong cự đỉnh, linh hồn lực tại mi tâm cũng phát ra che trời rợp đất chuyên tâm khống chế nhiệt độ của ngọn lửa.

Bên trong cự đỉnh đã được ngọn lửa thiêu đốt hùng hực. Tuy nói có ngọn lửa ngăn cản tầm nhìn, nhưng cảnh tượng nơi đó vẫn được Chúc Ly trưởng lão và những cường giả khác quan sát rõ ràng.

Hỏa long chiếm cứ. Từng cột lửa khổng lồ từ trong miệng nó phun ra liên tục, cuối cùng mới quấn quanh cơ thể Tử Nghiên đang phiêu phù bên trong.

Mà dưới nhiệt độ khủng khiếp ăn mòn, Long Hoàng tinh tầng trên cơ thể Tử Nghiên cũng phát ra từng mũi nhọn ánh sáng tản mát ra sự lãnh lẽo kỳ dị. Lúc tinh tầng lóe lên hào quang thì tựa như có một dao động tràn ngập năng lượng đáng sợ, làm người phải kinh tâm táng đờm.

Dị hỏa không ngừng phụt lên thân thể của Tử Nghiên, nhưng Long Hoàng tinh tầng vẫn không có dấu hiệu hòa tan nửa phần như trước nay. Chẳng qua, đối với tình huống này Tiêu Viêm cũng không có gì bối rối. Nếu thứ này có thể tan ra một cách dễ dàng như vậy thì Chúc Ly trưởng lão cũng không cần thỉnh hắn phải ra tay.

Sắc mặt Tiêu Viêm lãnh đạm, từ từ nhắm mắt lại. Mà trong đôi mắt khép hờ của hắn lại lóe lên những ánh lửa sắc nhọn và kỳ dị.

"Dưới Dị hỏa, vạn vật đều bị thiêu đốt! Vạn vật đã thế, Long Hoàng tinh tầng này cũng giống như thế!"

-----oOo-----

Chương 1298: Luyện hóa Long Hoàng tinh tầng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả thiên địa dường như đều là một phiến không gian khô hạn và nóng cháy, giống như toàn bộ hơi nước nơi này trong chốc lát đều bị bốc hơi toàn bộ. Cả ngọn núi dưới nhiệt độ này cũng trở nên uể oải khiến người khác có cảm giác nó cũng vô lực. Sự xanh biếc bao trùm giờ đây cũng trở

nên âm đạm hơn nhiều.

Nhưng, đối với sự biến hóa của phiên thiên địa này không làm ai quan tâm. Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều như đọng lại ở miệng núi lửa khổng lồ kia.

Dưới đông đảo ánh mắt quan sát chăm chú, một thân ảnh gầy gầy ngồi xếp bằng trước một chiếc đỉnh khổng lồ đang xuất ra vô số thủ ấn biến ảo. Nhiệt độ trong phiên thiên địa này dường như bị khống chế dưới biến hóa của những thủ ấn kia nên độ nóng lúc cao lúc thấp, làm cho người thường khó có thể chịu đựng trong hoàn cảnh nhiệt độ dao động thất thường như vậy.

Chúc Ly trưởng lão phiêu phù trên không trung chấp tay sau lưng, đôi mắt chăm chú nhìn đỉnh núi lớn trước mặt, mà lúc này sắc mặt ông ta cũng căng thẳng khác thường.

"Chúc Ly, ngươi thật sự tin Tiêu Viêm hẳn có thể luyện hóa được Long Hoàng tinh tâng?"

Một thanh âm già nua từ phía sau ông ta vang lên. Chúc Ly khẽ nghiêng đầu thì lại thấy một lão nhân tóc hai màu đen trắng đang đứng đằng sau mình. Vị lão giả này thân mặc kinh trang, có dáng vẻ cầu thả tùy tiện nhưng lại làm người ta không dám đùa cợt, nhìn qua vô cùng nghiêm khắc.

"Hắn có thể đoạt ngôi quán quân Đan hội hẳn phải có thủ đoạn riêng của mình! Tuy hẳn còn trẻ nhưng sau hai ngày tiếp xúc, ta quan sát người này có kinh nghiệm từng trải phong phú, cộng thêm tính cách lại kiên nghị hoàn toàn không giống một người trẻ tuổi!" Chúc Ly trưởng lão chuyển mắt nhìn thân ảnh gầy gầy trên đỉnh núi, đáp.

"Ngươi nên biết Tử Nghiên đại biểu cho chuyện gì trên Đông Long Đảo chúng ta!" Lão nhân kia trầm mặc một hồi lâu rồi nói.

"Kỳ U trưởng lão không nên lo lắng nhiều! Tuy trên đại lục còn nhiều người sở hữu Dịch hỏa xếp trong mười hạng đầu cũng không phải một mình Tiêu Viêm hẳn, nhưng hoàn cảnh của chúng ta vốn không thích hợp mời những gia hỏa kia đến hỗ trợ!" Chúc Ly trưởng lão lắc lắc đầu, lại nói: *"Vả lại, trước khi Tử Nghiên hôn mê đã nói phải thỉnh Tiêu Viêm đến hỗ trợ. Nha đầu kia tuy nhỏ tuổi nhưng cũng không phải người thích lấy sinh*

mạng mình ra làm trò đùa. Nếu nàng nói như thế thì hẳn phải có sự tin tưởng với Tiêu Viêm rất lớn!"

"Hi vọng thôi! Tử Nghiên hiện tại chính là người có huyết mạch vương tộc đầy đủ nhất! Nếu nàng xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, Thái Cổ Hư Long tộc cũng không thể thống nhất hoàn toàn!"

Lão nhân được gọi là "Kỳ U trưởng lão" cũng khẽ gật đầu, nói: *"Huống chi, hiện giờ Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão còn đang bế tử quan! Không ai có thể biết được khi nào họ mới xuất quan. Không có nhị vị kia, thực lực của Đông Long đảo chúng ta trong Tứ đảo cũng chẳng chiếm được ưu thế gì!"*

Chúc Ly trưởng lão thở dài rầu rĩ, nói: *"Hiện tại có muốn những thứ này cũng vô ích! Hay trước tiên hãy hảo hảo chờ chuyện luyện hóa này kết thúc đi thôi. Thêm nữa, phải bảo trì cảnh giác ở mức độ cao nhất! nếu Tam đảo còn lại biết được một ít phong thanh thì rất khó đảm bảo họ không phải cường giả đến tìm hiểu. Tam đảo chủ kia đều là nhân vật dã tâm bừng bừng, tuyệt đối sẽ không cho phép người có huyết mạch vương tộc thực sự xuất hiện! Nếu không, tuy bọn họ sẽ bị áp chế dưới uy áp của huyết mạch vương tộc, nhưng những tộc nhân còn lại sẽ rất khó đi theo sự dẫn dắt của huyết mạch vương tộc một lần nữa thống nhất hoàn toàn."*

"Ừ..."

Kỳ U lặng lẽ gật đầu, chợt nhìn Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng dưới cự đỉnh. Thân hình lão chợt động liên từ từ biến mất. Cùng lúc đó, những khí tức cường hãn mịt mờ xung quanh cũng tiêu theo.

Thấy Kỳ U biến mất, Chúc Ly cũng đưa mắt nhìn sang Tiêu Viêm rồi nhẹ giọng: *"Tiêu Viêm, vận mệnh sau này của Thái Cổ Hư Long tộc phải trông vào ngươi rồi a!"*

Xa xa, ở cự đỉnh tại miệng núi lửa, Tiêu Viêm dường như nghe được tiếng thì thầm của Chúc Ly, lông mày hắn chợt nhướng lên rồi phun ra một hơi khí nóng rùng rục từ trong cổ họng.

"Ngưng!"

Âm thanh nhẹ nhàng vang ra theo hơi thở ấy, thân hình hỏa long trong cự

đỉnh cũng run lên một cách kịch liệt. Chợt mọi người nhìn thấy màu sắc của hỏa long bắt đầu chuyển từ tím – trắng sẫm thành một màu tím mờ rất kỳ dị.

"Grào..."

Thân hình hỏa long chuyển thành màu tím mờ kia cũng rống lên một tiếng nhỏ, nhưng độ nóng bên trong ngọn lửa lại đột nhiên tăng vọt lên rất cao. Loại nhiệt độ thế này, dù cho một số tộc nhân của Thái Cổ Hư Long tộc cũng đều khẽ biến sắc.

"Xèo..."

Ngọn lửa màu tím mờ từ trong miệng hỏa long phun ra liên tục không ngừng, cuối cùng bám lên Long Hoàng tinh tầng trên cơ thể Tử Nghiên. Khi hai bên va chạm nhất thời tạo thành một chuỗi tiếng động xèo xèo vang lên không ngớt. Mà dưới sự va chạm mãnh liệt này, tinh tầng năng lượng vô cùng chắc chắn kia rốt cục cũng lạng yên hóa thành một giọt chất lỏng màu vàng tím dưới ánh mắt vô cùng kinh hãi của mọi người.

"Long Hoàng tinh tầng đã tan ra!"

Giọt chất lỏng màu vàng tím kia tuy rất nhỏ nhưng đã lập tức tạo thành những thanh âm kinh hãi lẫn vui mừng vang lên dưới vô số ánh mắt của những cường giả nhìn đang nhìn chăm chú.

"Phù..."

Lúc này, Chúc Ly trưởng lão cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Đôi tay đang siết chặt trong ống tay áo cũng từ từ thả lỏng. Tuy nói đây chỉ là bước đầu tiên nhưng nó đã chứng minh Dị hỏa của Tiêu Viêm có thể chân chính hòa tan Long Hoàng tinh tầng. Bước đầu thế này đã cực kỳ khả quan, kế tiếp chỉ cần Tiêu Viêm có thể kiên trì tới cùng thì sớm hay muộn sẽ triệt để hòa tan tất cả Long Hoàng tinh tầng kia.

Đương nhiên, Chúc Ly trưởng lão cũng hiểu được muốn hòa tan Long Hoàng tinh tầng một cách triệt để cần phải có thời gian không ngắn. Nhưng com cũng phải ăn từng miếng, mà vật này cũng không phải loại có thể cạy mạnh mà nuốt một lần cho trôi.

Có mở đầu hoàn hảo, điều cần làm kế tiếp chỉ là im lặng chờ đợi Long Hoàng tinh tăng hòa tan hoàn toàn.

Dưới chờ đợi như thế, gần mười ngày đã qua tựa như chớp mắt.

Trong thời gian này Tiêu Viêm cũng chưa từng nghỉ ngơi một khắc. Mặt khác, Đấu khí của hắn đã cạn sạch hai lần. Chẳng qua hai lần ấy hắn cũng chưa hề dùng đến Cổ Long Tinh Huyết mà Chúc Ly trưởng lão đã cho hắn, mà chỉ dựa vào đấu kỹ Phần Quyết vừa tiến vào Thiên giai để mạnh mẽ hấp thu năng lượng trong thiên địa để bù đắp tiêu hao. Tuy nói tốc độ hấp thu cũng không bù nổi tiêu hao nhưng dựa vào một số đan dược có tác dụng khôi phục đấu khí, Tiêu Viêm vẫn còn kiên trì được. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Suốt mười ngày thời gian không dám ngừng vận chuyển đấu khí quá nửa khắc. Loại nghị lực này, dù cho là những tộc nhân của Thái Cổ Hư Long tộc cũng đều không khỏi cảm thấy kính nể vài phần.

Nhưng nếu cứ dùng biện pháp bình thường này thì rõ ràng không có khả năng kiên trì tới cùng. Bởi vậy, đến ngày thứ mười lăm thì Tiêu Viêm rốt cục cũng không chịu nổi tiêu hao kiểu này nữa. Lúc này, hắn mới lấy ra một giọt Cổ Long Tinh Huyết mà Chúc Ly trưởng lão cho từ bên trong nạp giới, rồi nuốt vào một giọt.

"*Ầm!*"

Cổ Long Tinh Huyết nhập thân thể, làn da cả người Tiêu Viêm lập tức phát ra một ánh kim mang rực rỡ. Năng lượng mệnh mông như cuồng phong trong người hắn thổi quét bùng ra. Kinh mạch hắn vốn khô kiệt dường như trong nháy mắt đã được Đấu khí hùng dũng ngập tràn.

Dưới luồng năng lượng như bão táp thổi quét qua, Tiêu Viêm cũng cảm nhận được kinh mạch, cơ bắp thậm chí là xương cốt hắn trong lúc mơ hồ truyền ra một cảm giác tê ngứa và chua xót. Chúng giống như được tẩy rửa qua một lần nên càng thêm vô cùng cứng cõi và đầy sức mạnh.

"Đây là năng lượng ẩn chứa trong Cổ Long Tinh Huyết sao? Quả nhiên thật thần kỳ!"

Cảm nhận biến hóa trong cơ thể, trong lòng Tiêu Viêm không nén được

dấy lên một nỗi kinh ngạc. Loại năng lượng này cơ hồ có thể so sánh với một số ít đan dược cao giai. Thái Cổ Hư Long này quả nhiên không hổ là tồn tại đứng đầu Ma thú giới. Chỉ là tinh huyết lực liền đã có thần hiệu bực này!

"Một khi đã vậy, kế tiếp chúng ta tiếp tục!"

Bàn tay hơi siết chặt, trên khuôn mặt mệt mỏi của Tiêu Viêm cũng hiện lên một nụ cười mỉm, đôi mắt chăm chú nhìn vào trong cự đỉnh. Ở đó, Long Hoàng tinh tầng bao phủ toàn thân Tử Nghiên cơ hồ đã triệt để biến mất nhưng đó cũng không thể kết luận đã thành công triệt để. Bởi bên trong thể nội của nàng vốn bị Long Hoàng tinh tầng chiếm cứ, chỉ có luyện hóa xong tinh tầng này mới đồng thời làm cho Tử Nghiên triệt để thức tỉnh.

Quá trình luyện hóa liên tục trải qua thời gian một tháng. Thời gian như cát chảy, nhanh chóng trôi qua.

Trong một tháng này, tất cả tộc nhân của Cổ Long tộc đều kinh hỉ nhìn thấy Long Hoàng tinh tầng trên người Tử Nghiên ngày càng mỏng dần, thẳng đến lúc cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Theo biến hóa đáng mừng này, trên Cổ Long đảo cũng ngập tràn không khí vui sướng. Cứ dựa theo tốc độ này, những tinh tầng trong thể nội của Tử Nghiên có thể được luyện hóa hoàn toàn. Đến lúc đó, một vị có huyết mạch vương giả mới của giới Ma thú sẽ lại được sinh ra!

Phía trước cự đỉnh.

Một thân ảnh tóc tai rối bù đang ngồi xếp bằng, nếu nhìn xuyên qua mái tóc sẽ thấy được đôi mắt bên trong vẫn đầy tơ máu. Đôi mắt này ngập tràn vẻ mệt mỏi và xen lẫn một cảm giác làm người nhìn thấy phải sợ hãi.

Xung quanh ngọn núi, từng ánh mắt tràn ngập kính ý nhìn chăm chú vào bóng lưng kia. Một tháng thời gian! Sự kiên trì của người nọ làm ai cũng phải rung động. Điều này làm cho tộc nhân Thái Hư Cổ Long tộc vốn kiêu ngạo trời sinh cũng bị nghị lực này chinh phục.

"Người này về sau sẽ có đại thành tựu! Tiêu gia một lần nữa sẽ vinh quang cũng không phải là chuyện không có khả năng!"

"Ôi... Tiêu Huyền! Tiêu gia người thật có phúc a!"

Nhìn bóng người đã trải qua một tháng không ngủ không nghỉ mà vẫn còn không chế Dị hỏa đến mức lô hỏa thuần thanh như vậy, Chúc Ly chậm rãi vượt râu. Một lúc sau, rút cục ông ta mới thở dài rồi thì thầm với âm thanh mang sự hâm mộ cùng cực.

Tiếng than vừa dứt, Chúc Ly trưởng lão vừa muốn mở miệng phân phó mọi người phải giữ yên lặng thì một tiếng gầm như sấm động đột nhiên trào dâng tại một không gian hư vô.

"Hạ Ngao, các người thật to gan! Dám xông vào Đông Long đảo!"

Nghe được tiếng gầm này, sắc mặt Chúc Ly nháy mắt đã trở nên âm trầm rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn ra ngoài không gian hư vô.

"Rút cục đã đến sao?"

-----oOo-----

Chương 1299: Hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hư không đen kịt đột nhiên hiện lên từng đạo lưu quang. Một lúc sau, chúng từ từ dừng lại bên ngoài Cổ Long đảo, hào quang tán đi rồi từng thân ảnh hiện ra với khí tức hùng hồn.

Phần lớn những người này đều mặc giáp màu vàng nhạt, phía trên có hoa văn hình rồng. Trong lúc mơ hồ có thể thấy thân rồng du động tựa như vật sống, bạo phát ra từng luồng long uy cường hãn ngập tràn. Ngoại trừ những người mặc giáp vàng nhạt này, vẫn còn có những bóng người khác. Họ có thân thể vô cùng tráng kiện, làm ánh mắt người nhìn phải choáng ngợp.

"Là người của Tây Long đảo và Nam Long đảo!"

"Hạ Ngao, người cũng dám mang người xông vào Đông Long đảo ta! Thật

sự có bản lĩnh a!"

Không gian trên bầu trời vặn vẹo, từng bóng người lần lượt xuất hiện. Đầu lĩnh của họ rõ ràng là người nói chuyện với Chúc Ly trưởng lão ngày trước – Kỳ U trưởng lão! Giờ này, trên khuôn mặt vốn trông như cột nhà tùy tiện của ông ta lại cực kỳ nghiêm khắc, trong lúc mơ hồ phát ra khí thế không giận mà uy.

"Ha ha... Lão già Kỳ U! Ngươi cũng đừng phát hỏa lên người ta! Ta cũng chỉ là phụng mệnh đến đây muốn thỉnh vị đại nhân có huyết mạch vương tộc đến Tây Long đảo làm khách một chuyến!" Bên ngoài hư không, một đại hán mặc giáp vàng nhạt, lông mày rậm rạp chậm rãi tiến ra hai bước. Nương theo sau bước chân hắn, mảnh không gian hư vô này vậy mà như chột chân động mạnh. Sau đó, hắn mới nhìn Kỳ U bên trong vòng bảo hộ, cười to.

"Chỉ sợ Tây Long vương muốn giam lỏng huyết mạch vương tộc ở Tây Long đảo thì có! Hừ... hắn chỉ là ngoại tịch của huyết mạch vương tộc mà hiện giờ cũng dám tự xưng là Long vương! Nói ra không sợ vỡ miệng!" Kỳ U quát lạnh.

Đại hán được gọi là Hạ Ngao thân nhiên nói: "Hiện giờ Cổ Long tộc đã bị chia làm bốn. Bất kể như thế nào, Tây Long vương đại nhân cũng có huyết mạch vương tộc, so với tất cả những người có huyết mạch bình thường các ngươi càng có lực hiệu triệu mạnh hơn rất nhiều! Lại nói, Đông Long đảo các ngươi mới chân chính không nên tồn tại! Trong Tứ đảo, cũng chỉ có các ngươi چرا từng có được thống lĩnh có huyết mạch vương tộc! Loại tồn tại kiêu này cũng không ai tán thành!"

"Tán thành hay có tiếp nhận hay không cũng còn chưa tới lượt Tam đại Long Vương bình luận! Thái Cổ Hư Long tộc không có bất kỳ Đông – Tây – Nam – Bắc Long Vương gì, mà chỉ có một Long Hoàng đại nhân duy nhất! Còn lại, không ai có thể có tư cách đặt ra tộc quy!" Kỳ U trưởng lão trợn mắt, nói.

"Hắc hắc... Ta cũng lười nói nhảm với lão già ngươi! Lần này, ta phụng mệnh tới đây thì phiền ngươi giao ra vị đại nhân có huyết mạch vương tộc! Nếu không, chuyện này cũng không dễ yên bình như vậy đâu!" Hạ Ngao bĩu môi, nói.

"Chỉ bằng ngươi?"

Sắc mặt Kỳ U lạnh dần. Bàn tay vung nhẹ, tức thì năng lượng mệnh môn đáng sợ liền nhanh chóng ngưng tụ.

"Hắc hắc... Kỳ U! Luận về chiến lược, Đông Long đảo ngươi chính là kém nhất trong tứ đảo! Long giáp quân của Tây Long đảo ta nếu muốn xâm phạm tứ bề thì Đông Long đảo ngươi có thể kiên trì được bao lâu?" Nhìn thấy Kỳ U chuẩn bị động thủ, Hạ Ngao cũng vung tay lên. Sau đó, những thân ảnh mặc giáp vàng nhạt cũng chậm rãi tiến lên phía trước. Uy áp cường hãn tràn ngập của họ tụ vào một chỗ rồi bắn tới Long đảo.

Dưới uy áp tràn ngập, sắc mặt Chúc Ly trưởng lão tại chỗ sâu trong Long đảo cũng từ từ âm trầm. Ông nhìn thoáng qua bóng người đang xếp bằng trước cự đỉnh rồi trầm giọng nói: *"Các ngươi bảo hộ Tiêu Viêm tiên sinh cho tốt! Tuyệt đối không thể để xuất hiện tình huống nào ngoài ý muốn!"*

"Rõ!"

Chúc Ly trưởng lão vừa dứt lời, chung quanh ngọn núi cũng nhất tề truyền ra một số tiếng quát trầm thấp. Thấy thế, Chúc Ly mới chậm rãi gật đầu. Thân hình chợt động liền biến mất một cách quỷ dị. Khi xuất hiện thì đã đứng bên cạnh Kỳ U. Ông ngẩng đầu dùng ánh mắt bình thản nhìn mấy thân ảnh đang phiêu phù trong hư không, cuối cùng mới nhìn thẳng vào một bóng người cao lớn vô song để trần nửa thân trên.

"Tây Long đảo – Long giáp quân! Nam Long đảo – Man Long quân! Tinh nhuệ của hai đảo thế mà được phái đến cả đây! Chẳng qua không biết vị nào suất lĩnh Man Long quân ở đây?"

"Ha ha.. Không hổ là Chúc Ly trưởng lão a! Lão phu nép một bên nhưng vẫn bị ngươi phát hiện ra!"

Khi âm thanh của Chúc ly trưởng lão hạ xuống, mảnh không gian hư vô phía trước cũng chậm rãi vận vẹo. Một lão già mặc áo da đơn giản, màu da toàn thân trắng nhạt chợt đột ngột xuất hiện rồi cười nói với Chúc Ly đang trong vòng bảo hộ của Long đảo.

"Hóa ra là Man Nham trưởng lão!"

Chúc Ly trưởng lão liếc nhìn vị lão nhân này, nói bằng âm thanh thản nhiên không chút gợn sóng.

"Chúc Ly trưởng lão giao người ra thôi! Chúng ta cũng phụng mệnh mà đến! Thái Cổ Hư Long tộc đã biến thành như vậy, muốn thống nhất đã khó càng thêm khó! Tam đại Long vương cũng không cho phép phát sinh sự tình này đâu!" Man Nham trưởng lão kia nhìn Chúc Ly, thở dài một hơi rồi chột trâm giọng nói.

"Giao cái rắm! Thật thấy Đông Long đảo ta dễ bắt nạt sao? Nếu Đại – Nhị trưởng lão không bẻ tử quan, Tam đảo các người sao lại dám đến Đông Long đảo chúng ta kêu ngạo?" Một thân ảnh mạnh mẽ vút lên chân trời một cách dữ dội, không hề e ngại uy áp của các cường giả Tây Long đảo, quát to.

"Hắc Kinh, bộ dạng và tính tình người vẫn thối tha như vậy!" Hạ Ngao liếc mắt nhìn Hắc Kinh, nói.

Lại nhìn qua Man Nham, nói: *"Chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí! Động thủ đi!"*

Nói vừa dứt câu, bộ Long giáp màu ám kim trên thân Hạ Ngao chột phát ra kim quang rực rỡ. Một khí tức ngập trời như cuồng phong thổi quét ra từ trong cơ thể hắn, trong lúc mơ hồ còn mang theo tiếng rùng rợn gầm truyền ra theo luồng kim quang sáng chói.

"Long giáp quân, động thủ! Mang vị đại nhân có huyết mạch vương tộc kia về!"

Hạ Ngao phát mạnh tay. Theo đó, tất cả những bóng người mặc Long giáp liền nhất tề thét lớn rồi bùng phát ra hơi thở mạnh mẽ, sau đó *"Ài... Động thủ đi!"*

Thấy thế, Man Nham trưởng lão kia cũng thở dài, nói.

Nghe được mệnh lệnh của ông ta, mấy người để trần thân trên cũng nhất loạt gạt mạnh đầu, siết chặt nắm đấm rồi vung tay lên. Trong nháy mắt, hai tay họ đều được một lớp vảy rồng màu tím nhạt lóng lánh che phủ, bàn tay hóa thành trảo rồi thân hình nhoáng lên xông ào vào Cổ Long đảo.

"Ngăn bọn họ lại!"

Nhìn những thân ảnh lóe quang mang đang đánh sâu vào Long đảo, sắc mặt Chúc Ly trưởng lão cũng tối sầm lại, trầm giọng quát.

"Vâng!"

Tiếng quát của Chúc Ly trưởng lão vừa dứt, từng đạo nhân ảnh mạnh mẽ cũng lao ra dữ dội từ bên trong Cổ Long đảo. Trong lúc nhất thời đã tạo thành một luồng khí tức cường hãn thổi quét cả phía chân trời. Sau đó, từng âm thanh va chạm nặng nề cùng với tiếng năng lượng nổ mạnh cũng vang lên không ngớt giữa khắp bầu trời.

Hắc Kinh sắc mặt âm trầm đánh một quyền vào một gã đê trần thân trên có song chưởng biến thành long trảo làm hấn học máu. Vừa muốn xông lên lần nữa thì thân ảnh Chúc Ly trưởng lão đã xuất hiện trước mặt hấn.

"Hắc Kinh, ngươi đi bảo hộ Tiêu Viêm! Đừng để hấn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn! Nơi này cứ giao cho chúng ta!" Chúc Ly trưởng lão trầm giọng nói.

Thấy Chúc Ly muốn mình rời khỏi chiến trường, Hắc Kinh dù không cam lòng nhưng đến thời điểm này hấn đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của Tiêu Viêm, nên lập tức chỉ có thể cắn răng gật đầu. Sau đó, thân hình hấn lùi về phía sau nhanh như chớp, chỉ sau vài chớp mắt đã xông vào chỗ sâu trong Cổ Long đảo.

"Chúc Ly, hay để lão phu đến làm đối thủ của ngươi!"

Khi phái Hắc Kinh đi bảo hộ Tiêu Viêm, ánh mắt Chúc Ly trưởng lão cũng ngừng tại một phiến không gian phía trước. Nơi đó Man Nham với màu da xám trắng chậm rãi hiện ra. Giờ phút này, toàn thân người nọ cũng bắt đầu lan tràn long lân màu tím sẫm, đôi tay cũng biến ảo thành long trảo sắc bén. Trong thời gian ngắn này, Man Nham đã biến thành một bán long nhân có đủ long thân lẫn long trảo.

Biến ảo xong, một luồng khí tức hung hãn ngập trời liền chậm chậm tràn ra trong người lão. Ngay cả không gian xung quanh cũng không *"Nhiều năm không gặp, chẳng biết hiện giờ ngươi đã đột phá cảnh giới Đấu Tôn hay chưa?"*

Đôi mắt Man Nham vì biến thân nên cũng phát ra một màu tím nhạt. Lão cười với Chúc Ly rồi hạ thân xuống. Không gian đột nhiên nổi lên từng gợn sóng dao động không ngớt, mà mặt khác thân hình lão như tia chớp đã xuất hiện trước mặt Chúc Ly trưởng lão, long trảo vung lên tạo thành một luồng năng lượng đáng sợ tràn ngập ra trong nháy mắt.

"Đừng! Đừng! Đừng!"

Cả tòa Long đảo lúc nàng cũng bùng lên những tiếng nổ kinh thiên, nơi nơi trên bầu trời đều xuất hiện những cuộc chiến. Không khí vốn bình thản và im lặng lúc này không còn sót lại chút gì.

Sức chiến đấu riêng rẽ của mỗi chiến đội tinh nhuệ do hai đảo phái ra đủ để huyết tẩy bất kỳ thế lực nhất lưu nào ở Trung Châu. Mà nhìn về sự tập kích đột ngột bất ngờ này, mới đầu Đông Long đảo có vẻ trở tay không kịp, nhưng cũng may cường giả trong tộc của họ cũng không thiếu. Chỉ qua một lúc đầu rối loạn, rốt cục họ cũng miễn cưỡng ổn định cục diện rối rắm này.

Khi Long đảo lâm vào đại chiến kịch liệt, thì sâu bên trong nó vẫn duy trì không khí an bình. Trên miệng núi lửa vẫn tràn ngập nhiệt độ kinh khủng như trước. Trong cự đỉnh, thân hình vốn cứng rắn của Tử Nghiên cũng dần dần khôi phục vẻ mềm mại. Trong lúc mơ hồ có thể cảm giác được một năng lượng đáng sợ như đại dương vô tận chảy xuôi bên trong người nàng.

"Xoẹt! Xoẹt! Vù..."

Trên không, Hắc Kinh với vẻ mặt nghiêm trọng nhìn vào trong cự đỉnh. Đột nhiên có một trận gió xé vang đến bên tai làm hắc khế biến sắc. Khi quay đầu lại liền nhìn thấy một khí tức hung hãn dị thường đang lướt đến dữ dội như một tia chớp.

"Ngăn bọn họ lại! Đừng để chúng quấy rầy Tiêu Viêm!" Nhìn thấy gia hỏa đang xông đến, Hắc Kinh vội quát lạnh.

"Nhanh giết!"

Tiếng quát của Hắc Kinh vừa dứt, xung quanh ngọn núi liền xuất hiện những thân ảnh lao vút ra nhanh như chớp giạt, lập tức ngăn cản những

bóng người kia từ rất xa. Khi hai bên tiếp xúc, đại chiến lập tức bắt đầu!

Người tới bị ngăn cản nhưng sắc mặt Hắc Kinh vẫn khó coi như ban đầu. hấn hiểu nếu hai đảo Tây – Nam nhận được tin tức thì cuối cùng Bắc Long đảo tất nhiên sẽ không mặc kệ ngài xem. Lực lượng trong đảo hiện giờ có thể chống lại hai đảo tiến công đã rất khó khăn. Nếu Bắc Mất nhìn thanh niên gầy gầy ngài xếp bằng ngay ngắn trước cự đỉnh, Hắc Kinh siết chặt đôi tay rồi thì thào: *"Tiêu Viêm, nhanh một chút a!"*

-----oOo-----

Chương 1300: Thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ăm! Ăm! Ăm!"

Trên không trung, năng lượng dao động kịch liệt như sấm rền không ngừng khuếch tán bùng ra, vang vọng khắp đất trời Long đảo.

Đối với cục diện hỗn loạn của ngoại giới, Tiêu Viêm vẫn ngồi xếp bằng trước cự đỉnh giống như chưa từng phát hiện. Đôi mắt vẫn đầy tơ máu của hấn gắt gao nhìn chằm chằm vào trong cự đỉnh, bàn tay đã trở nên cứng nhắc vẫn kết động ấn quyết không hề nhiệt độ trong đó. Gần một tháng không ngủ không nghỉ nhưng lại làm một lượng việc kinh khủng đến như vậy đủ để một cường giả cấp Đấu Tôn mệt đến hư thoát. Nhưng, dưới tình huống này Tiêu Viêm vẫn chịu khổ mà cắn răng kiên trì. Mặc dù hậu quả của sự kiên trì này cơ hồ đã làm đầu óc hấn hoàn toàn đặc sệt như hồ dán...

Ánh mắt Hắc Kinh trở nên khẩn trương nhìn Tiêu Viêm đầu bù tóc rối và cũng siết chặt tay lại, vì hấn biết Tiêu Viêm đã đạt tới cực hạn. Trong khoảng thời gian này, thần kinh của Tiêu Viêm vẫn luôn làm việc căng thẳng, căn bản không thả lỏng chút nào. Cứ như thế sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với bản thân hấn.

"Người này đối với bản thân cũng đủ tàn nhẫn a! Nếu sau khi có thể giải quyết hoàn toàn việc này, lão Hắc ta nhất định kết bái huynh đệ với người! Người bảo ta đánh ai, ta liền đánh hấn đến hoa rơi nước chảy!" Hắc Kinh

thấp giọng tự nhủ. Kiệt ngạo như hấn mà giờ đây cũng *"Bang! Bang!"*

Tiếng tự nhủ của Hắc Kinh vừa dứt thì xa xa đã vọng tới một chuỗi âm thanh nổ mạnh. Chợt một khí tức hung hãn lướt đến dữ dội như chớp, thân ảnh còn chưa tới thì một tràng cười to hung hãn đã liên vang lên như sấm rền cuộn cuộn.

"Ha ha... Nguyên lai là ở trong này!"

Theo tiếng cười cuồng ngạo vọng đến càng lúc càng gần thì trong chớp mắt, một bóng người chỉ chớp lóe vài lần đã xuất hiện trên miệng núi lửa, sau đó lượn vòng xuống. Mọi người vừa nhìn đã thấy hóa ra đó là một nam tử giữa hàng lông mày lóe lên ánh sáng kim sắc, trên khuôn mặt toát ra một sự hung lệ nhàn nhạt.

"Long giáp quân – Tứ thống lĩnh, Hạ Sát!"

Nhìn thấy người này, Hắc Kinh cũng chợt sửng sốt. Hấn bỗng chau mày vẫy nhẹ tay. Mười mấy thân ảnh từ trong núi rừng chung quanh nhanh chóng đi ra, sau đó nhìn chăm chú nam tử được gọi là Hạ Sát đầy vẻ cảnh giác.

"Hắc Kinh? Hắc hắc... Không ngờ lại gặp người ở trong này!"

Hạ Sát nhìn Hắc Kinh chần ngang trước mặt. Đôi mắt hấn nheo lại, cũng không nhiều nói nhảm liên vung tay lên. Phía sau liền có đông đảo bóng người đờ đờ sát khí dữ dội lướt ra, mà tiếng hét ẩn chứa long uy cũng vang lên trào dâng như sấm dậy. Thấy thế, Hắc Kinh cũng hơi sầm mặt xuống rồi nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó, hơn mười cường giả Đông Long đảo cũng nhanh chóng lướt ra chặn lại những thân ảnh mặc long giáp ám kim sắc lại.

"Hắc Kinh, ngoan ngoan giao vị đại nhân kia ra đây! Nếu không Đông Long đảo người hôm nay nhất định máu chảy thành sông!"

Hạ Sát cười lớn rồi thân hình chợt lóe đã xuất hiện trước mặt Hắc Kinh khoảng mười trượng. Bốn mắt đối nhau tạo thành hoa lửa bùng nổ, năng lượng kinh khủng cũng lạng lẽ bùng phát ra.

"Muốn cướp người? Phải nhìn Hạ Sát người có tư cách này hay không"

đã...?!"

Sắc mặt Hắc Kinh âm trầm, nắm tay đang siết chặt đột nhiên tung thẳng ra một quyền mạnh mẽ. Không gian tức thời nổ tung tạo thành một khe nứt đen nhánh cấp tốc kéo dài...

"Hừ!"

Nhìn thấy Hắc Kinh ra tay, Hạ Sát đằng kia cũng hừ lạnh, thân hình không hề lùi bước nào cũng liền mạnh mẽ oanh ra hung hăng va chạm với khe nứt không gian đang lướt đến một cách dữ dội.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Kình khí cường hãn như sóng gợn xô ra bốn phía. Thân hình Hạ Sát khê rung lên, bàn chân đạp mạnh vào hư không, cả người liền xuất hiện bên cạnh Hắc Kinh như quỷ mị chợt liền bạo xuất ra thế công như cuồng phong bão tố.

Nhìn thế công khủng khiếp bức này của Hạ Sát, Hắc Kinh cũng chỉ cười lạnh nhưng cũng không nhường một phân mà trực tiếp giao phong chính diện với nó.

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Trên bầu trời, hai thân ảnh chiến đấu với nhau dữ dội. Mỗi một lần va chạm đều tạo kinh phong tràn ngập, làm cho không khí xung quanh vang lên những tiếng nổ trầm thấp.

Nơi an tĩnh duy nhất này cũng vì cuộc chiến của hai người mà trở nên vô cùng hỗn loạn. Nhưng thân ảnh gầy gầy đang ngồi xếp bằng trước cự đỉnh kia lại vẫn chưa có chút động tĩnh nào như trước...

---o0o---

"Âm! Âm!"

Giữa không trung, hai bóng người mạnh mẽ trao đổi qua lại. Năng lượng đáng sợ xé thẳng không gian rách tả tơi, tạo thành một cái khe đen nhánh trống không lớn chừng mười trượng. Mà khi hai người vừa va chạm cũng

liền tách ra rồi mỗi người đều nhanh chóng thối lui.

"Không ngờ người hiện giờ cư nhiên cũng tiến vào cảnh giới Bán Thánh!" Man Nham liên tục lui về phía sau, toàn thân đầy long lân màu tím sẫm lúc này đều trở nên âm đạm đi rất nhiều, đôi mắt nhắm chằm chằm Chúc Ly cách đó không xa, trầm giọng nói.

Chúc Ly mặt không đổi sắc. Thực lực của ông cũng không sai biệt lắm với Man Nham. Nhưng lão ta lại có bí pháp để biến thành trạng thái chiến đấu bán long hóa nên có chút khó giải quyết. Bởi vậy, muốn đánh bại đối phương là chuyện tương đối khó khăn. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Chúc Ly, không cần chống cự tiếp một cách vô vị! Thực lực Đông Long đảo người vốn yếu nhất trong Tứ đảo. Hiện giờ, ba đảo đều đã tới thì vô luận các người chống cự thế nào cũng không nổi! Hay là... giao người ra đây thôi!" Man Nham chậm rãi nói.

"Nếu một số trưởng lão của Đông Long đảo ta không đi vào tu luyện ở không gian hư vô và Đại – Nhị trưởng lão không bẻ tử quan mà nói, dù cho Lan đại Long vương của các người cũng không dám tới đây dễ như vậy!" Chúc Ly cười lạnh, đáp.

"Khà khà... Chúc Ly, người cũng nên biết... Đây không phải là chẳng qua hay nếu gì cả..."

Khi tiếng cười lạnh của Chúc Ly vừa dứt, trong không gian hư vô đột nhiên vọng đến một tràng cười khẽ. Mà khi nghe tràng cười này, hư không...

Dưới ánh mắt dữ dội của Chúc Ly, chỉ thấy không gian hư vô đột nhiên sáng lên từng luồng thanh mang. Chợt luồng sáng này trở nên to lớn, từng bóng người lướt theo đó với khí tức che phủ đất trời rồi cuối cùng xuất hiện trên Long đảo trong từng đợt cuồng phong xé nát không gian.

"Xem ra ta đã tới chậm a! Chẳng qua màn diễn vẫn còn không tệ!"

Trên bầu trời, một lão già mặc áo bào xanh nhìn cảnh hỗn loạn trên Cổ Long đảo không khỏi cười, nói.

"Thanh Yểm!"

Nhìn lão già áo xanh này, trong lòng Chúc Ly như có khối đá lớn chìm sâu xuống. Bút tích của Tam đại Long vương này quả nhiên không nhỏ, cư nhiên lại phải một tên Bán Thánh và hai Đâu Tôn đỉnh đến đây. Xem ra, bọn họ đã quyết định phải đoạt Tử Nghiên cho bằng được a!

Lão già tên Thanh Yểm vừa hiện thân, trước tiên sầm mặt liếc Chúc Ly một lượt rồi cười cười. Sau đó, chuyển hướng vào sâu trong Long đảo nói: *"Man Nham trưởng lão, Chúc Ly liền do ngươi ngăn lại! Còn vị đại nhân có huyết mạch vương tộc kia để lão phu tự mình mang đi!"*

Lời nói buông xuống, thân hình lão ta liền dao động rồi hóa thành một luồng sáng lao vào nơi sâu nhất của Đông Long đảo. Chúc Ly thấy thế lập tức giận đến phát cuồng, nhưng không đợi ông ta đuổi theo thì Man Nham đã bỗng chắn trước người. Lão múa long trảo đánh nát không gian nổ ầm ầm rồi lao tới Chúc Ly dữ tợn.

Bị Man Nham ngăn trở, Chúc Ly vô cùng giận dữ. Đầu khí phô thiên bùng phát ra từ trong cơ thể, sau đó cũng nổ tung hung hăng công kích đối phương.

Mặt khác, nhân lúc Chúc Ly bị Man Nham quán rịt lấy, thân ảnh vị lão già tên Thanh Yểm kia cũng lóe lên vài cái rồi xuất hiện bên cạnh miệng núi lửa.

Đến nơi đây, đầu tiên Thanh Yểm liếc Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trước cự đỉnh một cái, chột ánh mắt lão lóe lên nhìn vào trong đỉnh rồi nhíu chặt mày: *"Đây là vị đại nhân có huyết mạch vương tộc sao? Nguyên lai vẫn chỉ còn ở ấu niên kỳ! Chẳng qua loại uy áp áp chế của huyết mạch như thế này cũng chính là lần đầu ta gặp được a!"*

"Trước tiên cứ mang người đi trước đã! Miễn để cho chậm trễ lại sinh biến!"

Ánh mắt lại lóe lên, Thanh Yểm cũng không ngần ngại dừng lại quá lâu. Thân hình chột động vừa muốn ra tay thì một thân ảnh khác liền thoáng hiện cách đó không xa, đúng là Thiết Kiếm tôn giả. Ông mặt không đổi sắc bàn tay nắm chặt thiết kiếm, ánh mắt nhìn Thanh Yểm chằm chằm. Một khí thế lạng yên hồ hững như coi thường sinh tử bùng ra tràn ngập.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy Thiết Kiếm tôn giả ngăn trở, Thanh Yểm chột cau mày. Lầy thực lực Đấu Tôn đỉnh của lão thì tự nhiên sẽ không để mắt đến Thiết Kiếm tôn giả. Lập tức lão vung tay áo lên, một luồng năng lượng như bão tố liền hiện ra trước mặt rồi lướt đến Thiết Kiếm một cách dữ dội.

"Vù..."

Sắc mặt Thiết Kiếm tôn giả vẫn hờ hững tựa như ông không hề biết chênh lệch rất lớn giữa mình và Thanh Yểm. Thiết kiếm trong tay ông giơ lên cao, chột cứ chát phác không hoa mỹ như vậy mà bỏ xuống.

Một kiếm hạ xuống, thần sắc Thiết Kiếm tôn giả trong nháy mắt chột trở nên vô cùng uể oải giống như đầu khí trong người đã trôi cả theo một kiếm này. Mà lúc đó, một đạo kiếm cương chỉ bé như lòng bàn tay kêu vù một tiếng đã bắn ra dữ dội từ mũi kiếm, cuối cùng oanh kích vào *"Dùng! Dùng!"*

Hai người va chạm làm không gian đầu tiên chột rung lên. Ngay sau đó, một cơn bão năng lượng đáng sợ lập tức bùng phát ra.

"Phụt!"

Kiếm cương đánh mạnh lên cơn lốc, Thiết Kiếm tôn giả thần sắc đã uể oải nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, thân hình như cũng dính đòn nghiêm trọng văng ngược xuống khu rừng rậm bên dưới.

"Không biết sống chết!"

Phất tay đánh bay Thiết Kiếm tôn giả, Thanh Yểm nhếch môi lộ vẻ khinh thường. Thực lực như thế cũng dám hiện thân quả nhiên là muốn chết!

"Tiểu tử, đừng ngọn lửa của ngươi lại!"

Đánh bay Thiết Kiếm tôn giả, Thanh Yểm chậm rãi đi trong hư không rồi bước đến cạnh Tiêu Viêm, nói.

Nhưng Tiêu Viêm đầu bù tóc rối lại vẫn như không nghe thấy âm thanh

của lão. Đôi mắt che kín bởi tơ máu vẫn chăm chú nhìn vào trong cự đỉnh.

"Lại thêm một tên muốn chết!"

Bước chân Thanh Yểm dừng lại cạnh Tiêu Viêm, thấy bộ dạng của hắn thì chột lắc lắc đầu. Bàn tay chậm rãi nâng lên tuôn ra đầu khí dữ dội, rồi sau đó không lưu tình chút nào hung hăng đập mạnh xuống thiên linh cái của Tiêu Viêm.

Trong khoảnh khắc bàn tay Thanh Yểm hung hãn hạ xuống, đôi mắt của thiếu nữ vốn nhắm nghiền bên trong cự đỉnh lúc này đột nhiên mở bừng ra. Một tiếng động như sấm sét ẩn chứa uy áp khôn cùng bỗng giáng mạnh bên tai của Thanh Yểm, làm cho thân thể lão ta trong nháy mắt đã *"Hôm nay tổn thương một cọng lông của hắn, ngươi hãy dùng mệnh mà đền đi!"*

-----oOo-----

Chương 1301: Long Hoàng, Tử Nghiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát lạnh như băng vang vọng bên tai Thanh Yểm. Nó không coi là quá lớn, quá dữ dội nhưng trong chốc lát đã làm cho linh hồn lão ta run rẩy kịch liệt. Bởi trong tiếng quát này ẩn chứa một loại uy áp mà lão không thể kháng cự. Loại uy áp này đến từ linh hồn, đến từ huyết mạch.

"Huyết mạch vương tộc đại thành...!!!"

Trong khoảnh khắc thân thể cứng đờ, sắc mặt Thanh Yểm cũng trở nên tái nhợt, bàn tay đang hạ xuống thiên linh cái của Tiêu Viêm cũng đột nhiên dừng lại. Lão ta không chút chần chừ, mũi chân điểm nhẹ vào hư không rồi thân hình nhoáng cái đã lùi lại.

"Vút!"

Thân ảnh Thanh Yểm chột lui, một sợi tơ ánh sáng màu tử kim trong cự đỉnh kia chột mạnh mẽ phóng ra rồi như xuyên thẳng không gian *"Bang! Bang!"*

Hào quang tử kim nổ tung trên thân thể Thanh Yêm, kinh phong đáng sợ làm lão ta thấy trong cổ ngọt lịm rồi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể văng lên không rồi bay ngược ra ngoài.

Khi Thanh Yêm bị đánh bay thì gã Hạ Sát đang giao thủ với Hắc Kinh cùng với những cường giả khác đều biến sắc kịch liệt. Tất cả đều vội ngẩng đầu chú mục vào cự đỉnh lượn lò hỏa diễm trên đỉnh núi. Nơi đó có một thân ảnh mềm mại như ẩn như hiện dần lộ rõ. Khi thân ảnh ấy hiện lên thì bọn họ đều cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể mơ hồ bỗng sôi trào. Dưới sự khống chế của huyết mạch sôi trào này, bọn họ như không nén được mà muốn quỳ phục xuống bái lạy tại không trung.

"Huyết mạch vương tộc chân chính hoàn toàn thức tỉnh..."

Ánh mắt Hắc kinh như dán vào trong cự đỉnh, trong lòng hưng phấn, thì thào.

Dưới đông đảo ánh mắt soi mói, ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt bên trong cự đỉnh dần dần nhỏ xuống rồi tắt lịm. Một bóng người thon thả xinh đẹp cũng chậm rãi xuất hiện trước mắt bao người.

Nữ tử vừa xuất hiện mặc một thân váy bào màu tử kim, trên đó có Long hoàng vũ động. Cả người nàng lộ ra một khí tức tôn quý không cách nào che dấu. Mặt khác, mái tóc màu tím của nàng như một thác nước đổ thẳng qua thân hình mềm mại dong dỏng rồi quấn chặt lấy chiếc em thon nhỏ, sau đó mới phủ lên kiêu đôn nhô cao mời gọi.

Dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp! Đôi ngươi vốn có màu tím hiện giờ lại chuyển thành sắc tử kim. Nó thần bí mà yêu mị làm ai nhìn vào mắt nàng cũng cảm thấy dường như thiên địa phải thất sắc.

Hiện tại, bộ dáng của Tử Nghiên đã không còn là một tiểu cô nương như trước mà đã triệt để hóa thành một thiếu nữ thành thực khuynh quốc khuynh thành.

Từng ánh mắt thất thần bởi khí tức tôn quý của Tử Nghiên chợt mạnh mẽ tỉnh lại rồi ngừng ở sau lưng nàng. Nơi đó có một đôi cánh màu tử kim dài khoảng một trượng tựa như cánh chim đang nhẹ nhàng vũ động. Mặc khác, khi đôi cánh chấn động lại truyền ra những tiếng nổ mạnh mơ hồ làm hồn phách ai ai cũng phải rúng động.

"Thiên Hoàng chi đực – Cổ Long chi thể!"

Nhìn đôi cánh sắc tử kim sau lưng Tử Nghiên, vẻ kích động trên mặt Hắc Kinh càng lúc càng sâu. Một lát sau, cuối cùng hắn mạnh mẽ quỳ xuống trên không trung, nói bằng âm thanh cung kính tựa sự thành kính phát ra sâu trong lòng. Nguồn truyện:

"Cung nghênh Long Hoàng đại nhân! Cung nghênh Long Hoàng đại nhân!"

Kế sau Hắc Kinh, sắc mặt những cường giả của Đông Long đảo trong nháy mắt cũng trở nên cuồng nhiệt rồi quỳ sát xuống, nhất tề thét lớn.

Trên bầu trời, từ Hạ Sát cho tới Thanh Yểm cùng với những cường giả của Long đảo khi nhìn thấy tràng cảnh này đều khẽ biến sắc mặt. Bọn họ cũng không phải là người của Đông Long đảo, bởi đã phục tùng Tam đại Long vương kia trong một thời gian dài nên tuy nói hiện giờ họ cảm nhận được từ trong linh hồn lẫn huyết mạch truyền đến một uy áp vô thượng nhưng vẫn không hành động giống như nhóm người Hắc Kinh.

"Hạ Sát, Thanh Yểm! Các ngươi thật to gan! Nhìn thấy Long Hoàng cư nhiên không quỳ?!" Hắc Kinh giận dữ quay đầu quát lên phẫn nộ. Với tiếng gầm của Hắc Kinh, Thanh Yểm và Hạ Sát cũng cười khan. Họ đứng phía xa như vậy nhưng dưới sự cái nhìn của đôi đồng tử màu tử kim thì huyết mạch của bọn họ đều bị áp chế một cách triệt để. Họ cảm nhận được loại uy áp này so với Tam đại Long vương còn vượt xa và mạnh hơn rất nhiều.

"Bái kiến Long Hoàng đại nhân! Chẳng qua chúng ta là người dưới trướng Long vương đại nhân... Ngày sau nếu có thời gian lại đến yết kiến Long Hoàng đại nhân vậy!"

Hai người liếc nhau một cái nhưng vẫn kiên trì nói. Mà khi vừa dứt lời, bọn họ cũng không dám làm càn hay dừng lại thêm nữa bèn lui lại phía sau thật nhanh.

"Vô liêm sỉ!"

Thấy bọn người này quay đầu bỏ chạy, Hắc Kinh vô cùng giận dữ. Vừa

muốn đuổi theo thì Tử Nghiên vừa bước ra khỏi cự đỉnh cũng lại khẽ phát tay áo, đôi cánh sau lưng vỗ nhẹ một cái đã xuất hiện như quỷ mị tại chỗ của Tiêu Viêm. Hiện giờ, đôi mắt hắn vẫn đầy tơ máu, đôi tay cứng ngắc nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tử kim vô cùng tôn quý kia thì rốt cục cũng chột cở động khe khẽ.

"Nghỉ ngơi trước đi! Vất vả cho huynh!"

Ngọc thủ nàng điểm nhẹ lên trán của Tiêu Viêm. Một luồng hào quang màu tử kim dày đặc từ trong người Tử Nghiên bùng phát ra rồi theo đầu ngón tay tiến nhập vào cơ thể hắn. Trong nháy mắt, cơ thể Tiêu Viêm như được bao phủ bởi một vàng hào quang màu tử kim, mà đôi mắt đầy tơ máu của hắn rốt cục cũng từ từ nhắm lại.

"Long Hoàng đại nhân, ít nhiều thì trong khoảng thời gian này Tiêu Viêm tiểu ca cũng không ngủ không nghỉ mới có thể hòa tan Long Hoàng tinh tằng trong thể nội của ngài!" Hắc Kinh lướt đến, cung thanh nói.

"Ừ... Ta biết!"

Tử Nghiên khẽ gật đầu. Khi hình thể biến ảo thành như hiện tại thì tựa hồ tính cách của nàng và quá khứ cũng trở nên bất đồng. Khí chất trên người nàng giờ đã nhàn nhạt lạnh như băng, hiển lộ ra một khí tức vô cùng tôn quý như hơi thở của thiên địa. trước kia nữa, mà lại triệt để nhận thức nàng chính là Long Hoàng tâm nhiệm của Thái Hư Cổ Long tộc.

"Chiều có huynh ấy thật tốt! Cho huynh ấy nghỉ ngơi thật tốt! Chuyện của long đảo cứ giao cho ta!" Nàng giao Tiêu Viêm cả người lượn lơ hào quang tử kim cho Hắc Kinh rồi nói.

"Rõ!"

Nghe vậy, Hắc Kinh vội cung kính nâng Tiêu Viêm lên rồi đưa hắn lùi về phía sau.

Theo đám người Hắc Kinh lùi về sau, đôi tròng mắt tử kim của Tử Nghiên cũng chuyển hướng nhìn Cổ Long đảo đang tràn ngập chiến hỏa. Đôi cánh sau lưng nàng khẽ rung lên, thân hình mềm mại như thuần di liền xuất hiện trên không trung cao vợi vợi. Dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống những kẻ đang chiến đấu, hào quang tử kim dày đặc trên thân nàng giống như sóng

gọn không ngừng tràn ngập ra ngoài, rồi chọt như một cơn mưa rào phủ xuống từng góc nhỏ của Long đảo.

"Đây là... Uy áp huyết mạch thật mạnh!"

"Uy áp bức này ngay cả Tam đại Long vương cũng không thể so sánh..."

"Đó... đó đúng là Long Hoàng?!?"

Dưới hào quang tử kim tràn ngập, tất cả các cường giả đang chiến đấu trên Long đảo cũng chọt ngừng lại trong nháy mắt, khuôn mặt của cơ thể cũng dần dần sôi trào lên.

Ánh mắt Man Nham kinh dị hướng lên vàng hào quang tử kim trên bầu trời. Cả long trảo, long thân cho đến long lân của hắn cư nhiên bắt đầu bị thoái hóa nhanh chóng. Một lần nữa, hắn liền đã biến thành hình dạng một lão nhân, ngay cả khí thể chốc lát đã trở nên uế oải hơn rất nhiều.

"Thật sự thành công..."

Chúc Ly trưởng lão kinh ngạc nhìn thân ảnh xinh đẹp trên không trung, khó nén được sự kích động tràn ngập trong mỗi tế bào dâng lên đại não. Đôi chân ông dần dần khuyu xuống rồi quỳ sát đất, lão lệ chảy tràn khuôn mặt già nua.

"Thái Hư Cổ Long tộc rốt cuộc cũng xuất hiện Long Hoàng!"

"Bộp! Bộp!"

Trên bầu trời, mặt đất ngay cả những ngọn núi, từng bóng người bộ dáng thành kính đang cúc cung quỳ sát đất. Thậm chí một số cường giả có thực lực không cao của Tam đảo còn lại cũng tần ngần một lúc rồi rốt cục cũng không có cách nào kháng cự luồng uy áp từ linh hồn đến huyết mạch này mà hai chân dần cong lại rồi lạng lẽ quỳ rạp xuống.

Cổ Long tộc không quỳ trước trời, không quỳ trước đất. Thân chân chính trong lòng bọn họ hi có một Long Hoàng có huyết mạch vương tộc chân chính.

Mặc dù Cổ Long tộc đến hiện tại đã phân liệt nhiều năm, trong lòng rất

nhiều cường giả trong Tam đảo vẫn có uy nghiêm của Tam đại Long vương nhưng giờ khắc này, dưới sự cảm ứng của tín ngưỡng huyết mạch và linh hồn thì họ đã bỏ quên hết thảy.

"Long Hoàng xuất thế thì Tam đại Long vương phải hoảng sợ a..."

Man Nham than nhẹ. Cường hãn đến như lão, dù giờ phút này vẫn chưa quỳ rạp xuống nhưng vẫn phải cúi người trước thân ảnh xinh đẹp trên bầu trời xa xa kia.

"Chuyện hôm nay đã hoàn toàn thất bại! Có Long Hoàng đại nhân tọa trấn Đông Long đảo, còn thêm tinh nhuệ của Tam đảo đã mất sạch sức chiến đấu..." Ánh mắt Man Nham cũng nghiêm trọng như khuôn mặt Hạ Ngao, cả hai liếc nhau một cái. Tộc nhân bình thường của Cổ Long tộc không có khả năng ra tay với long Hoàng đại nhân. Dù có thực lực bực này, ngay cả bọn họ cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo đến như thế!

"Những chỉ huy của Tam đảo, trong vòng mười hơi thở phải dẫn người ra khỏi Đông Long đảo!"

Khi hai người chỉ biết thở dài thì trên bầu trời xa thẳm của Đông Long đảo chạ, rải truyền xuống một thanh âm ẩn chứa uy nghiêm không thể kháng cự.

nhìn Chúc Ly rồi nhẹ giọng nói: *"Sự kiên trì của Đông Long đảo có lẽ đã đúng! Chẳng qua về sau các ngươi phải càng thêm cẩn thận! Tam đại Long vương đều là nhân vật đã tâm bưng bưng nên sẽ không dễ để cho Long Hoàng đại nhân thống nhất Cổ Long tộc!"*

Lời vừa dứt, Man Nham cũng không dám dừng lại quá lâu, liền vung tay lên mang theo một đám đông vội vàng bay vút ra không gian hư vô của Cổ Long đảo. Sau đó, người của hai đảo còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo không dám lưỡng lự một giây nào.

"Sau khi trở về thì nhắn cho Tam đại Long vương: Thái Hư Cổ Long tộc từ xưa đến nay chỉ có một Long Hoàng, không có Long vương! Một tí tí huyết mạch của bọn họ, bốn Hoàng đến lúc sẽ đích thân thu hồi lại!"

Khi tất cả cường giả của tam đảo xông vào hư không, thì thân ảnh xinh

đẹp bao phủ bởi hào quang tử kim rực rỡ lại thản nhiên nói một lần nữa.

Khi lời này vang vào tai mọi người, thân thể Man Nham không nén được phải run lên khe khẽ. Xem ra không lâu nữa, Thái Hư Cổ Long tộc sẽ xuất hiện đại biến động a! Vị Long Hoàng tâm nhiệm này đã bắt đầu nổi giận vì cử chỉ ngang ngược và càn rỡ của Tam đại Long vương rồi!

"Long Hoàng chi nô - Kinh thiên động địa!"

-----oOo-----

Chương 1302: Long Hoàng cổ giáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ý thức mơ mơ hồ hồ phiêu đảng bên trong vầng hào quang màu tử kim. Ở đó, thâm thấu ra vô vàn khí tức lạnh lẽo, sau đó lắng yên dung nhập vào ý thức hải. Sự dung nhập này kéo dài liên tục, rất lâu sau đó thì vầng hào quang tử kim mới bắt đầu trở nên nhạt dần, sự lạnh lẽo ăn mòn tâm trí cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Nương theo vầng sáng tử kim tan mất, trong ý thức mơ mơ hồ hồ cũng tràn ngập ra sự thanh lương sáng khoái. Rốt cục cũng đã tỉnh lại!

Trong một gian phòng rộng mở, ánh nắng khuynh sai chiếu vào xuyên qua cửa sổ rồi rơi xuống nền đất thành những đốm vàng rực lung linh nhảy múa. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Trên giường có một thân ảnh đang nằm yên bất động. Lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của người đó bỗng chớp chớp mấy cái rồi rốt cục Mắt vừa hé mở, bị ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào làm Tiêu Viêm phải nhắm mắt. Ký ức quay cuồng trong não nhất thời như thủy triều vọt tới làm hấn chợt mơ hồ cảm thấy đau đầu.

"Nơi này là...?"

Chống tay lên giường cố nhòm dậy, Tiêu Viêm đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Hấn nhớ hình như mình hấn đang giúp Tử Nghiên luyện hóa Long Hoàng tinh tằng mới phải... Vội lại, Cổ Long đảo cũng tựa hồ như đang bị

công kích?

"Tử Nghiên!"

Nghĩ đến Tử Nghiên, Tiêu Viêm liền trở nên thất kinh. Song chương vừa thì mạnh lên mặt giường muốn bật dậy thì chỉ nghe "rắc" một tiếng, cả thành giường bằng huyền thiết đã bị hắn ngạnh sanh ấn thành bột mịn. Hắn lập tức sững sốt kinh ngạc nhìn hai tay của mình. Giờ khắc này, hắn cư nhiên phát hiện lực lượng của mình tựa hồ đã tăng lên rất nhiều.

"Đây là chuyện gì?"

Tiêu Viêm khẽ cau mày rồi vung tay áo lên. Hắn phát hiện dưới làn da của mình cư nhiên có màu tử kim nhàn nhạt, nhìn rất giống kim loại làm người nhìn có cảm giác cực kỳ rắn chắc.

"Kẽo kẹt..."

Lúc Tiêu Viêm còn đang mờ mịt về biến hóa của cơ thể mình thì cửa phòng đang đóng chặt bỗng được đẩy ra. Hai bóng người bước nhanh vào trong. Nhìn thấy Tiêu Viêm trên giường đã tỉnh lại, gương mặt họ chợt hiện lên sự vui sướng, nói: *"Tiêu Viêm tiểu hữu, xem như ngươi đã tỉnh lại!"*

"Chúc Ly trưởng lão..."

Nhìn thấy lão nhân này bước vào và theo sau là Hắc Kinh, Tiêu Viêm vội vàng đứng dậy ôm quyền hành lễ với hai người, cười chào.

"Ha ha... Tiêu Viêm tiểu hữu đừng khách khí như vậy! Ngươi có đại ân với Thái Hư Cổ Long tộc ta, một lễ này chúng ta không chịu nổi đâu a!" Chúc Ly trưởng lão khất tay áo, đáp.

"Tử Nghiên thành công?"

Nghe được lời này, trong lòng Tiêu Viêm bỗng máy động, vội hỏi dồn.

"Ừ..." Chúc Ly cười tủm tỉm, gật đầu. Dù là ai thì giờ đây cũng nhận ra lão đang rất vui mừng.

"Tử Nghiên đâu rồi?" Ánh mắt Tiêu Viêm mang theo vẻ ngạc nhiên lướt qua hai người, hỏi.

"Năng lượng của Long Hoàng Căn Nguyên Quả trong thể nội của Long Hoàng đại nhân vẫn chưa được hấp thu hoàn toàn. Sau khi lộ diện đánh tan những kẻ xâm phạm hôm đó, ngài liền bế quan một lần nữa. Chỉ sợ không phải trong một thời gian ngắn!" Chúc Ly trưởng lão cười nói.

trong lòng hắn vẫn không bỏ được...

"Trên người ta tựa hồ có chút biến hóa?!" Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên da cánh tay kia, đột nhiên Tiêu Viêm tần ngần rồi nói.

"Khà khà... Tiêu Viêm tiểu hữu cũng đã phát hiện sao?" Chúc Ly trưởng lão cười cười, nói tiếp: *"Đây là do Long Hoàng đại nhân rót một tia Long Hoàng lực của nàng vào thể nội ngươi, hơn nữa còn kích phát hoàn toàn hiệu lực của Cổ Long Tinh Huyết ngày đó ngươi đã phục dụng, từ đó làm cho ngươi được cường hóa trên diện rộng. Độ mạnh mẽ của thân thể ngươi hiện tại có thể so với ma thú đạt đến cấp Đâu Tôn!"*

Trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Khó trách hắn có cảm giác không đúng lắm! Nguyên lai lại trở nên mạnh như vậy...

"Long Hoàng lực cũng không đơn giản như ngươi đang tưởng tượng! Ngươi thử ngưng thần rồi thúc giục lực lượng xa lạ xem thử có chuyện gì phát sinh?" Chúc Ly trưởng lão thần thần bí bí, nói.

"Ách!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm do dự một lúc rồi khẽ gật đầu. Hắn chột nhắm hai mắt lại, ngưng tâm định thần sau đó nhanh chóng tìm đến luồng năng lượng xa lạ ẩn sau da thịt đoạn thúc dục nó...

Sau khi thúc giục luồng năng lượng này, Tiêu Viêm chột thấy toàn thân truyền ra một cảm giác tê ngứa cực kỳ mãnh liệt. Loại cảm giác này hồ có muôn vàn trùng kiến đang đục xương khoét thịt toàn thân hắn. Biến hóa này làm hắn phải giật nảy mình bèn vội vàng mở mắt ra. Hắn khiếp hãi thấy được trên thân thể mình, ngoài ý thức ra thì tất cả các bộ vị cư nhiên đều bao phủ bởi một lớp vảy rồng màu tử kim, chúng như một bộ giáp trùm lên thân hắn, làm cho người khác có cảm giác không thể phá vỡ.

"Đây chính là Long Tích Y! Tất cả các tộc nhân của Thái Cổ Hư Long tộc đều có kỹ năng phòng ngự này, chẳng qua trên người người không phải là Long lân giáp bình thường mà chính là loại có đẳng cấp cao nhất – Long Hoàng cổ giáp..." Chúc Ly trưởng lão nhìn về kính dị của Tiêu Viêm bèn cười rồi giải thích.

"Hắc hắc... Long Hoàng cổ giáp này chính là đồ tốt! Có thêm thứ đồ chơi này lại thêm thực lực bản thân người, dù có đỡ một quyền toàn lực của Cửu thiên tôn Hồn Điện – Ma Vũ thì cùng lắm cũng gây một vết thương nhỏ mà thôi!" Hắc Kinh cũng cười, tiếp lời. Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần hâm mộ. Thân là tộc nhân Thái Cổ Hư Long tộc, đối với tôn tại đẳng cấp này hắn tự nhiên hiểu rất rõ.

Sự khiếp sợ trên mặt Tiêu Viêm cũng dần dần mất đi. Hắn tò mò thử nắm bàn tay lại... Loại cảm giác không thể phá vỡ trong ý thức phát ra ngày càng rõ ràng.

"Quả nhiên là vật tốt!"

Tiêu Viêm hiểu, có được cái gọi là Long Hoàng cổ giáp này thì năng lực phòng ngự của hắn trong nháy mắt sẽ tăng lên đến hai ba bậc. Công kích từ lực tinh Đấu Tôn trở xuống trên cơ bản đã không thể đả thương hắn được mấy may. Thậm chí, dù có trực tiếp ngạnh kháng với Cửu thiên tôn hay các cường giả cùng cấp khác vài lần liên tục cũng sẽ không tạo thành thương thế gì nghiêm trọng.

"Long Hoàng cổ giáp này bình thường sẽ ẩn dưới da của người. Chỉ cần khẽ thúc động sẽ lập tức xuất hiện!" Chúc Ly trưởng lão mỉm cười, nói.

Tiêu Viêm cười, gật đầu. Tâm thần vừa động thì lớp vảy trên da đã tức khắc ẩn vào bên trong, sau đó chỉ thấy hơi lạnh một lần thì cảm giác ấy đã biến mất không còn gì nữa.

Đồ vật này càng lúc càng thêm hài lòng.

"Đúng rồi! Thanh Lân đâu?"

Sau một lúc đùa nghịch Long Hoàng cổ giáp, rốt cục Tiêu Viêm cũng ngừng lại rồi hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Khà khà... trong cơ thể tiểu nha đầu kia có linh hồn của viên cổ Thiên Xà, mà lại là loại hung hãn nhất – Cứu đầu Thiên Xà! Loại ma thú này hung lệ vô thiên, dù hiện tại tiểu nha đầu kia có thể bằng vào Bích Xà Tam Hoa Đồng để khống chế... Nhưng nương theo thời gian, sau khi năng lực Cứu đầu Thiên Xà dần phục hồi tất nhiên sẽ tạo thành phản phệ cho ký chủ rồi khống chế nàng toàn diện..." Chúc Ly mỉm cười, vuốt râu rồi nói.

"Hà?" Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng thoáng biến sắc. Không ngờ được với năng lực của Bích Xà Tam Hoa Đồng cũng không thể hàng phục Cứu Đầu Thiên Xà kia!

"Nếu tiểu nha đầu kia là bằng hữu của ngươi, chuyện khó khăn này tự nhiên chúng ta sẽ bang trợ ngươi! Vốn sau khi ngươi hôn mê không lâu, chúng ta đã cho nàng vào Cổ Long mộ địa tu luyện. Nơi đó chính là địa phương lịch đại Cổ Long tiên bối ngủ yên nên long khí cực đồ dày đặc, đủ áp chế linh hồn Cứu Đầu Thiên Xà! Sau đó sẽ có thể luyện hóa nó rồi hấp thu!" Chúc Ly cười, nói tiếp: "Nhưng ngươi cũng không cần phải lo lắng! Sau khi tiểu nha đầu kia hoàn toàn luyện hóa Cứu đầu Thiên Xà thì thực lực cũng sẽ đột nhiên tăng vọt! Có được Bích Xà Tam Hoa Đồng, nàng có thể dễ dàng hấp thu được linh hồn lực của Cứu đầu Thiên Xà!"

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Thực lực của Thanh Lâm chỉ là nhất tinh Đấu Tôn, sau khi mượn linh hồn lực của Cứu đầu Thiên Xà thì có thể chống được cường giả Đấu Tôn lục tinh. Nếu có thể kiên trì luyện hóa và có thể hấp thu, cứ thế mà luận thì thực lực thật của nàng có khả năng sẽ tăng lên đến cảnh giới ngũ, lục tinh Đấu Tôn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ lắc đầu. Nói như vậy, cô nàng này có thể trong nháy mắt mà tăng lên ít nhất là tứ tinh, so với chuyện hắn hấp thu Di hỏa còn hơn xa... Bích Xà Tam Hoa Đồng quả nhiên không hổ là Thiên hạ đệ nhất kỳ đồng!

"Một khi đã như thế, vậy xin phép được ở Cổ Long đảo thêm một thời gian nữa đi! Nếu có chuyện xảy ra vẫn còn có thể hảo hảo giúp đỡ!" Nếu Thanh Lâm vẫn còn đang tu luyện, vậy hắn cũng không thể rời khỏi một mình bèn trầm ngâm một lúc rồi nói.

"Ha ha... Tự nhiên là hoan nghênh rồi! Trước khi Long Hoàng đại nhân bề quan đã phân phó phải xem Tiêu Viêm tiểu hữu là thượng khách nên ta

không dám chậm trễ chút nào a! Thêm nữa, trải qua việc này, lão phu đã phát ra tin tức kêu gọi những trưởng lão đang tu luyện trong hư không quay về! Những lão gia hỏa này rải qua Thái Cổ Hư Long tộc phân liệt thì không còn màng đến việc gì nữa, liền đã rời đi! Nhiều năm như vậy vẫn chưa thấy trở về a! Chẳng qua, hiện giờ Long Hoàng đại nhân đã tái hiện, bọn họ hẳn sẽ về thôi!" Chúc Ly vuốt râu, nói tiếp: "*Có mấy lão gia hỏa này trở về, chỉ cần Tam đại Long vương không đích thân đi tới thì Đông Long đảo tuyệt đối có thể phòng ngự kiên cố!*"

lặng lẽ nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng đã muốn hành động. Nếu như bọn họ có thể nhất thống một lần nữa, thì thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt. Đến lúc đó, không thể nghi ngờ, họ sẽ một lần nữa trở lại hàng ngũ siêu cấp thế lực.

"Xin hỏi Chúc Ly trưởng lão một việc! Không biết ngoài hư không của Đông Long đảo có chỗ nào tụ tập sấm sét hay không?"

Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hỏi. Thiên Yêu Khôi trong nạp giới của hắn đã bị cường giả của Thiên Minh Tông kia đánh gần như tan nát, không thể dùng để kháng địch được nữa. Nhưng muốn chữa trị Thiên Yêu Khôi thì chỉ có thể dùng Lôi đình lực, còn muốn dùng đan lôi thì chỉ e ít nhất phải đạt đến Thất phẩm thậm chí là Bát phẩm đan dược mới có thể dẫn đến. Như vậy thì quá mức phiền toái.

Đan lôi đã không được thì hắn chỉ có thể quan tâm đến sấm sét trong thiên địa. Nhưng muốn tìm loại sấm sét ngoài tự nhiên này thì cũng rất khó khăn, uy lực lại nhỏ. Hơn nữa, số lượng cũng không đủ nên căn bản không thể nạp đủ năng lượng cho Thiên Yêu Khôi. Bởi vậy hắn mới có chủ ý đi tới những nơi trong không gian hư vô. Nơi này là một phiến thiên địa vô cùng hung hiểm, càng vượt xa Trung Châu. Nhưng bên trong sự hung hiểm này còn ẩn chứa không ít những điều thần kỳ khác nữa!

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Chúc Ly trưởng lão liền ngẩn ra rồi chột lằm vào trầm tư. Một lúc lâu sau lão mới chậm rãi gật gật đầu dưới ánh mắt chăm chú và kính hi của Tiêu Viêm.

"Nơi có sấm sét lôi đình tụ tập, ở phụ cận không gian hư vô của Đông Long đảo, xác thật là có một nơi!"

-----oOo-----

Chương 1303: Hư không Lôi trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Viu!"

Trong không gian hư vô đen kịt đột nhiên có một luồng sáng cực lớn uốn lượn lướt qua như chớp. Ba động kỳ dị tràn ngập từ bên trong nó chống đỡ lực xé rách của không gian hư vô phát ra khắp mọi phía rất nhẹ nhàng.

Khi luồng sáng này đến gần thì mới phát hiện hóa ra nó là một con cự long màu đen. Trên đầu nó có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng. Dáng dấp như vậy rõ ràng là Tiêu Viêm.

"Không hổ danh Thái Hư Cổ Long! Cũng chỉ có bọn họ mới tùy ý bay lượn trong không gian hư vô. Nếu đổi là các cường giả khác từ ma thú cho đến nhân loại, mặc dù có thể bay rất nhanh trong cự ly ngắn nhưng xa xa cũng không thể thông thuận đến như vậy!"

Tiêu Viêm nhìn không gian hư vô cứ bay lui vùn vụt mà không nén được phải than thầm kinh hãi. Trong không gian hư vô tùy thời sẽ xuất Tôn bình thường thành hai mảnh. Nếu không có bản lãnh bảo mệnh đặc thù thì rất ít người dám can đảm hành tẩu trong không gian hư vô này.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, sau đây không lâu nữa hẳn là có thể đến Không gian Lôi trì theo lời Tam trưởng lão!" Khi Tiêu Viêm thâm nhập, cự long màu đen khổng lồ cũng đột nhiên mở miệng nói bằng tiếng người. Nghe âm điệu này hiển nhiên chính là Hắc Kinh.

"Ừm!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong lòng cũng dấy lên một sự mong chờ mơ hồ. Cái gọi là "Hư không Lôi trì" theo lời Tam trưởng lão chính là nơi sấm sét tụ tập. Nghe nói không gian nơi này có chút quái dị, nó tản ra một hấp lực thiên nhiên làm cho không ít loại năng lượng hỗn loạn ngưng tụ vào một chỗ rồi cuối cùng diễn sinh ra sấm sét. Nói đến địa phương này chính là nói đến một mảnh đất hiểm nguy, nếu Tiêu Viêm không cố cưỡng cầu thì Chúc Ly trưởng lão cũng không chủ động nói ra.

Sau khi Hắc Kinh nhắc nhở thì khế vung chiếc đuôi lớn trong không trung. Thân hình to lớn liền giống như tia chớp xẹt đi và trong nháy mắt đã mang theo một dãy sáng rực rỡ rồi tiêu thất tại hư không.

"Ranh giới!"

Cảm thụ được cuồng phong gào thét bên tai, Tiêu Viêm cũng nheo mắt lại. Sau một hồi lâu, hắn lại phát hiện trong không gian hư vô cuối cùng bắt đầu xuất hiện một chiếc hồ bạc rực rỡ ẩn hiện. Trong lúc mơ hồ còn có một luồng năng lượng cuồng bạo dị thường từ xa tràn ngập đến.

"Đã đến rồi sao?"

Cảm thụ được loại năng lượng cuồng bạo có chút quen thuộc này, trong lòng Tiêu Viêm cũng khế máy động liền chậm rãi đứng lên từ đỉnh đầu cự long. Đôi mắt hắn nhìn chăm chú vào chiếc hồ ngân sắc càng lúc càng trở nên gần hơn.

Sau khi tiếp cận, chiếc hồ ngân sắc kia càng ngày càng trở nên lớn dần ra. Tiếng sấm ầm ầm kinh thiên động địa cũng chợt trào dâng dữ dội bên tai Tiêu Viêm.

"Hít hà..."

Đứng trên đỉnh đầu cự long, nhìn thấy cảnh tượng hiện lên trước mặt, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một sự rúng động chưa từng có.

Xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm là một "hồ nước" khổng lồ gần nghìn trượng. Chẳng qua bên trong "hồ nước" này không phải là nước bình thường mà chính là sấm sét màu bạc rực rỡ tràn ngập điện quang đang tùy ý uồn lượn.

Đây chính là một "Lôi trì" chân chính do sấm sét tạo thành.

Ở phía trước Lôi trì đầy ắp tiếng sấm sét vang ầm ầm không ngừng khuếch tán ra ngoài làm tâm thần người khác phải run rẩy, mà người đứng trước cảnh tượng này lại cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

"Lôi đình lực hảo nồng đậm!"

Sau một hồi, rốt cục Tiêu Viêm cũng dần hồi phục tinh thần khỏi sự rúng động trong nội tâm rồi thì thâm. Lôi đình lực ẩn chứa trong Lôi trì này xa xa còn mạnh hơn mấy loại Đan lôi dung hợp với nhau ở Đan hội ngày đó hẳn dẫn phát tới.

"Quả nhiên là hiểm địa! Tiêu Viêm tiểu ca, ngươi xác định muốn tu luyện ở nơi này?"

Đôi mắt Hắc Kinh đang trong hình thái cự long cũng trọn tròn kinh dị nhìn Lôi trì này. Năng lượng ở nơi đây dù có là hẳn cũng cảm thấy run như cây sậy. Trái lại, hẳn cũng không ngờ chỉ cách không gian hư vô của Đông Long đảo không xa cự nhiên còn có một nơi hung hiểm như vậy.

Tiêu Viêm cười, gật đầu. Có Lôi trì này, hẳn tin tưởng có thể chữa trị hoàn toàn thương tích của Thiên Yêu Khô. Thậm chí, còn mười con Địa Yêu Khô cũng có thể đề thăng thực lực rất nhiều trong hoàn cảnh đáng sợ này. Cho dù muốn chúng tăng lên cảnh giới Thiên Yêu Khô cũng không phải là không có khả năng.

Mà nếu quả thật đạt đến bước đó, như vậy trong tay Tiêu Viêm liền có mười một bộ Thiên Yêu Khô. Đây cũng tương đương với mười một cường giả Đấu Tôn. Đội ngũ bực này đã tương đương với cái gọi là "cường hãn".

"Hắc Kinh lão ca, bây giờ ta liền đi vào trước. Có chuyện ta sẽ phát tín hiệu!" Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm đã trở nên khẩn trương, lập tức Nhìn thấy Tiêu Viêm nóng lòng đi vào Lôi trì, Hắc Kinh cũng không biết làm sao bèn chỉ có thể gật đầu, nói: *"Trong khoảng thời gian này ta sẽ cảnh giới bên ngoài Lôi trì thẳng đến khi ngươi tu luyện xong! Nếu ngươi có gặp biến cố gì thì cứ phát tín hiệu theo thỏa thuận, ta sẽ vào trong cứu ngươi ra!"*

"Ha ha... Vậy làm phiền Hắc Kinh lão ca rồi!"

Tiêu Viêm cười cười. Hẳn biết đây chính là do Chúc Ly trưởng lão dặn dò Hắc Kinh, lập tức không nhiều lời thêm nữa liền gật đầu nói. Sau đó, mũi chân điểm nhẹ đầu cự long rồi thân hình như chớp lướt tới một cách dữ dội. Lúc này, Di hỏa trong cơ thể cũng nhanh chóng xuất ra trùm kín mít thân hình hẳn.

"Ăm! Dùng..."

Tại khoảnh khắc Tiêu Viêm vọt vào Lôi trì, sấm sét như từng con rắn bạc cũng lao như chớp đến oanh kích Tiêu Viêm mãnh liệt. Chẳng qua, sau khi những tia sấm sét này vừa tiếp xúc với Dị hỏa trên người hắn thì chỉ bộc phát ra một tiếng nổ nhỏ rồi liền mai một thành vô hình. Tuy nói Lôi đình lực rất cường hãn nhưng đối mặt với Dị hỏa tràn ngập tính hủy diệt thì vẫn còn kém không ít. Đó cũng chính là lý do vì sao Tiêu Viêm tự tin bản thân có tư cách và năng lực một mình xông vào Lôi trì này.

Thấy Tiêu Viêm xông vào Lôi trì mà không xảy ra bất trắc gì, hắc sắc cự long cũng mạnh mẽ bộc phát ra một luồng sáng chói chang rồi nhanh chóng biến thành một bóng người cường tráng. Hắn xếp bằng lại liền ngồi xuống piêu phù trong hư không, đôi mắt chăm chú nhìn vào bên trong Lôi trì...

"Rầm! Rầm! Uỳnh!"

Sấm sét trong hải dương tựa như những con lôi đình ngân xà không ngừng nổ tung chung quanh. Mà dưới sự bảo vệ của Dị hỏa, Tiêu Viêm vẫn an nhiên xâm nhập sâu vào bên trong. Lôi đình có lẽ úy kỵ sức mạnh của Dị hỏa quanh thân hắn cư nhiên cũng không dám tập trung công kích hắn với số lượng lớn.

Thấy Lôi trì không vì sự xâm nhập trái phép của hắn mà bạo động điên cuồng, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời đã buông lỏng hơn nhiều. Dùng tinh thần lực cảm ứng lôi đình lực xung quanh mình, hắn do dự một lúc rồi liền tăng tốc xâm nhập vào chỗ sâu hơn của Lôi trì. Cứ bước thẳng đến ước chừng trăm trượng thì rốt cục hắn cũng dừng bước. Lôi đình lực nơi này đã tương đối đậm đặc, thêm nữa còn làm Tiêu Viêm mơ hồ cảm thấy một loại uy áp như có như không.

"Nếu cứ xâm nhập như vậy, Lôi đình lực sẽ càng kinh khủng hơn nhiều! Nếu đến nơi sâu nhất, chỉ sợ dù có Dị hỏa cũng không có cách nào chống đỡ..."

Thần sắc Tiêu Viêm lộ vẻ ngần ngại. Lôi đình lực đã ngưng tụ nhiều năm trong Hư không Lôi trì này thì uy lực tự nhiên là vô cùng khủng trong khoảnh khắc hắn cũng sẽ bị đánh tan thành tro bụi.

"Liên ở nơi này đi!"

Đã quyết định, Tiêu Viêm cũng không chần chừ nữa mà lập tức ngồi xếp bằng xuống chỗ này. Hắn thoáng trấn tĩnh tâm tình rồi vung tay lên. Thiên Yêu Khôi bị trường lão Thiên Minh tông kia chấn nát cũng lập tức xuất hiện.

Hiện giờ, vàng hào quang ám kim trên thân Thiên Yêu Khôi đã cực kỳ ảm đạm. Khắp toàn thân nó đều là những vết lồi lõm kinh nhân, nhiều phần da thịt đều héo rũ và có xu hướng muốn vỡ ra.

"Bọn người kia xuống tay thật ác độc! Hắc hắc... Món nợ này Thiên Minh tông các ngươi sớm muộn cũng phải trả!" (Móa – đánh nhau mà không cho người ta ác độc?! Thế cứ bảo nó nằm ngửa ra chịu rape miệ cho nhanh! – Dịch).

Tiêu Viêm cười lạnh rồi chột hít sâu một hơi. Hắn vung tay áo lên tạo thành một luồng nhu lực phóng Thiên Yêu Khôi vào trong chỗ Lôi đình lực ngưng tụ cách đó không xa.

"Oành! Oành! Oành!"

Thiên Yêu Khôi vừa mới bay ra, lôi điện đang tràn ngập xung quanh Tiêu Viêm liền giống như bị kẻ nào lôi kéo liền mạnh mẽ chuyển hướng, sau đó oanh kích lên Thiên Yêu Khôi một cách dữ tợn. Chẳng qua, sấm sét tuy nhìn rất cuồng bạo nhưng khi vừa tiếp xúc với thân thể Thiên Yêu Khôi thì giống như muối bỏ biển, trong chốc lát liền tan mất không còn thấy tăm hơi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trong Lôi trì, cuồng lôi vũ động. Lúc này, từng cột sấm sét khổng lồ gần mười trượng thậm chí còn lớn hơn đều điên cuồng mang theo tiếng nổ âm ầm vang trời bắt đầu ùn ùn kéo đến tới gần Thiên Yêu Khôi một cách dữ dội. Mà dưới cơn cuồng nộ đến bậc này, màu ám kim vốn ảm đạm trên thân thể của nó chột bắt đầu trở nên rực rỡ hơn bằng một tốc độ chậm rãi. Những chỗ bị lõm xuống cũng lại một lần nữa bắt đầu nhô ra.

Tốc độ chữa trị như thế này cực kỳ thông thả. Tuy nói Lôi đình lực nơi này rất khổng lồ nhưng luận về uy lực thì chân chính không bằng Ngũ sắc đan lôi. Bởi vậy, tốc độ tự nhiên là phải chậm hơn rất nhiều.

Chẳng qua, tuy nói là thông thả nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy rất hài lòng với lần này. Nếu để hắn luyện đan dẫn Đan lô đến chữa trị cho Thiên Yêu Khôi thì không biết bản thân phải luyện ra bao nhiêu loại đan dược cao giai cho đủ. Loại công việc ngược đãi bản thân này còn không bằng hắn đi luyện hóa Long Hoàng tinh tằng cho Tử Nghiên còn ý nghĩa hơn nhiều.

"Án chiếu theo tốc độ này thì trong vòng nửa tháng hẳn là có thể chữa trị triệt để cho Thiên Yêu Khôi..."

chút rồi lấy mười bộ Địa Yêu Khôi từ nạp giới ra để bên cạnh mình.

"Không biết có thể hoàn toàn cường hóa nhóm Địa Yêu Khôi tăng lên đến cảnh giới Thiên Yêu Khôi ở nơi này hay không?!"

Tiêu Viêm liếm liếm môi, trong tròng mắt đen nhánh bùng lên lửa nóng. Nếu toàn bộ Địa Yêu Khôi có thể tiến hóa thành Thiên Yêu Khôi, hơn nữa cộng thêm một con sẵn có thì có thể tạo thành trận pháp. Cứ như vậy, không biết uy lực sau khi được điệp gia sẽ đạt đến cấp độ nào nữa đây?

Nghĩ đến đây, luồng lửa nóng trong mắt Tiêu Viêm đã rực cháy lên gấp bội lần. Tăng thực lực lên kiểu này quả thật quá mê người!

-----oOo-----

Chương 1304: Tấn cấp Ngũ tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong thế giới màu bạc rực rỡ, sấm sét như cự long rít gào điên cuồng. Tiếng sấm dội âm âm vang vọng tại phiến không gian này không ngớt. Nơi kỳ dị bậc này, e rằng chỉ có thể tồn tại trong không gian hư vô nơi đây mà thôi.

Trong Lô trì màu bạc có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng. Cách đó không xa cũng có mười một con khôi lỗi làm động tác tương tự. Chúng tạo thành một vòng tròn lấy Tiêu Viêm làm trung tâm mà vây quanh hắn. Bên ngoài vòng tròn đó, sấm sét cuồng bạo vẫn điên cuồng rít gào như vô tận.

Từng cột lôi đình thô to tựa những con cự mãng không ngừng đánh mạnh lên mười một con khô lôi, nhưng công kích khủng bố như vậy cũng chưa từng làm thân hình chúng rung lên lần nào. Ngược lại, càng làm cho hào quang trên người chúng phát ra rực rỡ hơn trước.

Sấm sét trong thế giới đơn điệu này tựa như không dao giờ ngừng lại. Dưới hoàn cảnh lúc nào cũng nổ mạnh âm âm như thế này thì thời gian như nước chảy thấm thoát đã qua. Trong chớp mắt, nửa tháng cứ như vậy mà lặng yên trôi mất...

Trong thời gian này, Tiêu Viêm cũng không quá bận tâm mà chỉ quan sát mấy con khô lôi này. Sau khi không thấy tình huống dị thường gì, hắn cũng nhắm mắt đi vào tu luyện. Những tiếng nổ âm âm dữ tợn và đình tai nhức óc cũng bị tâm trí tĩnh lặng của hắn che khuất. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Trong Lôi trì chứa năng lượng cuồng bạo sôi sục. Loại năng lượng này nếu chỉ là Đấu Tôn bình thường tất nhiên sẽ không dám dễ dàng hấp thu, nhưng sự cuồng bạo này so với Dị hỏa đang hỗ trợ Tiêu Viêm thì không thể gây nguy hiểm gì. Dị hỏa đã trải qua Phần Quyết rèn luyện, những năng lượng này dù có cuồng bạo hơn chẳng nữa thì cũng trở nên ngoan ngoãn hóa thành đấu khí chảy xuôi trong kinh mạch hắn.

Chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi Tiêu Viêm ngồi tu luyện trong vòng tròn do đám khô lôi tạo thành, năng lượng hấp thu nạp được cũng làm cho đấu khí trong thể nội tinh tiến hơn nhiều. Hắn mơ hồ cảm nhận được mình thậm chí đã chạm vào bình chướng Ngũ tinh Đấu Tôn trước giờ vẫn chưa xuất hiện.

Lần trước thôn phệ Cốt Linh Lãnh Hỏa đã làm Tiêu Viêm nhảy từ Nhị tinh lên Tứ tinh đỉnh phong. Chẳng qua, khi hắn luyện hóa Long Hoàng tinh tằm cho Tử Nghiên thì đấu khí lại tiêu hao quá độ, sau khi phục hồi thì lại vượt cực hạn cho nên lại nhân họa đắc phúc mà tích lũy thêm được nửa năm. Hơn nữa, khi dùng năm giọt Cổ Long Tinh Huyết và cả một tia Long Hoàng Lực do Tử Nghiên để lại trong cơ thể, nên lúc này Tiêu Viêm chỉ tu luyện được nửa tháng liền có thể cảm giác mình có thể đột phá bình chướng rồi.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại cảm giác. Sự đột phá chân chính vẫn chưa sát theo quá trình tu luyện mà đến. Bởi vì Thiên Yêu Khôi phát

sinh một biến cố khiến hắn phải dừng việc tu luyện lại.

"Đây là...?!?"

Trong Lôi trì rục rở ngân quang, Tiêu Viêm khẽ cau mày nhìn Thiên Yêu Khô. Giờ phút này, toàn thân nó đã tỏa sáng ánh kim chói mắt nhưng độ sáng của vàng hào quang lại còn dày đặc hơn nhiều và cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

Đương nhiên, chuyện làm Tiêu Viêm chú ý không phải là màu sắc hay ánh sáng của Thiên Yêu Khô mà chính là trên ngực nó. Nơi đó, màu da vốn giống da người cư nhiên lại bị lột ra thành một vệt nứt. Nếu nhìn xuyên qua thì có thể mơ hồ thấy được trong đó lóe lên những tia sấm sét ánh bạc.

"Hấp thu Lôi đình lực đã nhiều đến cực hạn sao?"

Dùng tay vuốt nhẹ cái khe trên ngực Thiên Yêu Khô, Tiêu Viêm trầm tư một lúc rồi bắt đầu lắc đầu. Do tài liệu hạn chế nên hôm nay Thiên Yêu Khô đã không còn khả năng tiến hóa thêm nữa. Dựa theo phán đoán của Tiêu Viêm, chỉ e rằng khô lôi này đã đạt đến trình độ cực hạn mà tự bản thân hắn có thể luyện chế.

"Ài... Đáng tiếc!"

Tiêu Viêm lắc đầu với vẻ tiếc nuối. Tài liệu luyện chế Thiên Yêu Khô hiện giờ chỉ là một thân thể Đấu Tông có thực lực ước chừng Thất – Bát tinh mà thôi. Cường giả như vậy đối với Tiêu Viêm lúc trước chính là một độ cao không thể với tới, nhưng hiện giờ hắn chỉ xem như là một mặt hàng bình thường. Chỉ bằng vào tài liệu như vậy mà Thiên Yêu Khô có thể đạt đến thực lực Ngũ tinh Đấu Tông như vậy thì đã là một chuyện bất khả tư nghị.

Trong lòng mang theo tiếc nuối ngập tràn, Tiêu Viêm cũng chỉ đành thu Thiên Yêu Khô đã đạt đến đỉnh điểm vào nạp giới. Sau đó, hắn đưa mắt nhìn mười một bộ Địa Yêu Khô còn lại. Trải qua nửa tháng hấp thu Lôi đình lực, màu bạc sáng bóng trên thân chúng cũng bắt đầu xuất hiện kim quang tím lấm. Từng đã trải qua loại kinh nghiệm này, Tiêu Viêm tự nhiên hiểu được nếu đợi cho những điểm kim quang này bao phủ toàn thân Địa Yêu Khô, thì như vậy chúng có thể chân chính thăng cấp thành Thiên Yêu Khô.

"Khôi lỗi thuật này do vị Đẩu Thánh kia lưu lại. Lấy tâm mắt của cường giả Đẩu Thánh thì tài liệu dùng để luyện chế khôi lỗi phải vượt xa ta rất nhiều! Không biết được cực hạn của loại khôi lỗi ông ta luyện chế sẽ còn đến đâu nữa?!" Tiêu Viêm trầm ngâm một lát.

Tuy lần này còn chưa đạt được như hấn kỳ vọng nhưng khôi lỗi dù sao cũng là vật vô tri. Mặc kệ có dùng tài liệu cường đại thế nào thì chỉ e rằng cũng đến được cảnh giới Đẩu Tôn là cực hạn. Về phần những loại khôi lỗi có thể ngang tầm với Đẩu Thánh thì e rằng không bao giờ có loại tồn tại biến thái như vậy. Nếu không, chỉ bằng điều này thật sự sẽ dọa những tu luyện giả khổ tu một cách tận tâm khổ khổ để đạt cảnh giới kia vỡ nát cả mặt?

"Mặc kệ! Hay cứ chờ đám Địa Yêu Khôi này thăng cấp hết thành Thiên Yêu Khôi rồi tính sau! Nếu có thể sử dụng mười con Thiên Yêu Khôi lập thành trận pháp thì có thể làm chiến lực của chúng tăng lên đến Thất tinh, thậm chí là Bát tinh. Đến lúc đó, dù cho gặp Cửu thiên tôn kia thì cũng có thể dựa vào nhóm khôi lỗi này đánh với hấn một trận!"

Tiêu Viêm khẽ thở dài rồi liếc nhìn mười bộ Địa Yêu Khôi không nhúc nhích xung quanh lần nữa. Sau đó lại xếp bằng ngồi xuống.

Cứ qua một ngày trong thế giới lôi đình này thì kim mang trên thân mười con khôi lỗi cũng càng ngày càng đậm, sau cùng cũng đã chiếm hơn nửa người của chúng. Dựa theo tốc độ này thì trong vòng mười ngày hấn là toàn bộ Địa Yêu Khôi sẽ hoàn toàn thăng cấp thành Thiên Yêu Khôi chân chính!

Lúc kim mang trên thân Địa Yêu Khôi càng thịnh thì Tiêu Viêm vẫn giống như lão tăng nhập định. Hấn ngồi xếp bằng bất động ở trung tâm đám khôi lỗi, sắc mặt nghiêm túc. Từ luồng năng lượng kỳ dị dao động rồi lưu chuyển quanh thân...

"Ồ! Ồ..."

Xung quang Lôi trì lúc này cũng vang ra rất nhiều tiếng vang kỳ quái. Từng luồng năng lượng bàng bạc dị thường tựa như ngưng thành thực chất xoay quanh thân hình Tiêu Viêm, sau đó bùng phát hướng vào cơ thể hấn một cách điên cuồng.

Quay người nhìn về phía những luồng năng lượng cuồng bạo tuôn ra dữ dội, thân hình Tiêu Viêm vẫn bất động như trước. Thân thể hắn tựa như một cái động không đáy, tùy ý để những luồng năng lượng điên cuồng ấy dung nhập.

Sau khi được càng nhiều năng lượng quán thể, trên đỉnh đầu Tiêu Viêm cũng chợt hình thành một cơn lốc xoáy sấm sét khổng lồ khoảng chừng trăm trượng. Nó xoáy với tốc độ khủng khiếp, từng luồng năng lượng bên trong trào ra.

"Rầm! Rầm!"

Cơn lốc sấm sét không biết kéo dài biết bao lâu thì rốt cục cũng dần có dấu hiệu yếu bớt. Mà chung quanh Tiêu Viêm lúc này đã bị lôi đình lượn lờ tàn phá bừa bãi. Khi nhìn thoáng qua, hắn tựa như Lôi thần giáng thế tỏa ra một uy áp làm lòng người sợ hãi.

Cơn lốc xoáy sấm sét ngày càng suy yếu. Đến cuối cùng, rốt cục nó cũng chậm rãi tán đi. Mà cùng lúc đó, Lôi đình đang tràn ngập thân thể Tiêu Viêm cũng bùng nổ thật mạnh rồi chui hết vào da của hắn đoạn biến mất vô tung.

Sau khi cơn lốc và lôi đình hoàn toàn tiêu tán thì đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm rốt cục hơi run lên rồi một lúc sau mới chậm chậm mở ra.

"Ầm!"

Tại khoảnh khắc Tiêu Viêm mở bừng mắt ra, ánh mắt của hắn giống như sấm sét hóa thành thực thể mạnh mẽ phóng ra ầm ầm. Lôi đình như cự long, lôi điện dũng mãnh gầm thét như muốn xé rách không gian. Tất cả gầm lên cuồng nộ rồi xông thẳng vào chỗ sâu trong Lôi trì, cuối cùng cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Vù..."

Lôi đình như cự long bạo xuất! Tiêu Viêm cũng phun ra một hơi khí pha lẫn điện mang từ yết hầu. Giờ phút này, trên khuôn mặt thậm chí là bào phục của hắn cũng có thể thấy được điện quang lưu động một cách mơ hồ.

"Ngũ tinh Đẩu Tôn đây sao?"

Chậm rãi siết chặt tay, cảm thụ được lực lượng đã tăng vọt lên bội phần, khoe miệng Tiêu Viêm không nhìn được mà cong lên thành một nụ cười nhẹ. Không ngờ được, lần này trong Lôi trì hắn lại tấn cấp thành công. Đây quả nhiên là một phúc địa và bảo địa khó có được!

Tấn cấp Ngũ tinh. Hiện giờ, nếu như dốc toàn lực thi triển Thiên Hỏa – Tam Huyền Biến thì thực lực của Tiêu Viêm hẳn có thể đạt tới Thất tinh Đẩu Tôn. Có thực lực bậc này lại thêm Di hỏa và công hiệu của Phần Quyết, dù cho có giao thủ chính diện với Thất tinh Đẩu Tôn thì Tiêu Viêm cũng không cần phải ngại.

"Hiện giờ nếu có thể gặp lại Cửu thiên tôn, nếu liên thủ với đám khôi lỗi thì nói không chừng có thể làm thật được tên kia!"

Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên quang mang hung lệ. Hắn chợt ngừng đầu nhìn mười bộ khôi lỗi xung quanh, lập tức trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ. Chỉ thấy hiện giờ thân thể mười bộ khôi lỗi đã chuyển hóa thành màu vàng sáng rực. Hiển nhiên, chúng nó đã tấn cấp Thiên Yêu Khôi thành công!

"Ha ha... Hôm nay đúng là song hỷ lâm môn! Quả thật là một ngày tốt!"

Thấy được cảnh này, Tiêu Viêm không nén được bèn cười to. Hắn chợt đứng dậy duỗi thẳng người. Vừa muốn thu hồi mười bộ Thiên Yêu Khôi rồi quan sát một phen bồng trong lòng chợt máy động. Hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng vào chỗ sâu trong Lôi trì. Ở đó, bồng nhiên truyền ra dao động năng lượng cực kỳ kịch liệt.

"Hay mình cảm ứng sai lầm rồi?!"

Dò xét một hồi nhưng vẫn không phát hiện được gì, Tiêu Viêm nhướng mày lăm lăm.

Nhưng, khi âm thanh của Tiêu Viêm vừa dứt thì ở chỗ sâu thẳm trong Lôi trì bỗng bạo xuất ra một đạo kinh phong. Nó đi đến nơi nào thì sấm sét kinh khủng trong Lôi trì dường như hóa thành mai một trong khoảnh khắc.

"Kinh phong thật kinh khủng!"

Cảm giác được luồng kinh phong vô hình này, lông tóc toàn thân Tiêu Viêm đều đột nhiên dựng ngược!

"Xèo..."

Khi đến cả da đầu Tiêu Viêm cũng run lên thì hắn thấy từ trong một mảnh đất đã bị luồng kinh phong chôn vùi có một bóng người đang chật vật thoát ra. Mặt khác phía sau y còn có mười mấy cột sấm sét đen nhánh làm tim người băng giá, chúng tựa những con hắc long truy sát theo sau không bỏ.

Lần đầu tiên thấy được những cột sét đen kịt khổng lồ kia thì da thịt toàn thân Tiêu Viêm hắn cũng run lên cảm cấp, liền thu hồi đám Thiên Yêu Khôi nhanh như chớp rồi không chọn lựa thêm lập tức xoay người bỏ chạy.

-----oOo-----

Chương 1305: Lão giả họ Mang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần đầu tiên nhìn thấy mười mấy cột sấm sét đen kịt khủng bố như vậy, linh hồn ở mi tâm của Tiêu Viêm cũng run rẩy kịch liệt. Nó tạo thành một cảm giác nguy hiểm khó có thể hình dung được bao phủ khắp đại não hắn. Lần đầu tiên thấy được nguy cơ khủng khiếp này, Tiêu Viêm không hề chần chừ, liền thu hồi hết khôi lỗi, không nói hai lời rồi phóng người chạy như điên khỏi Lô trì.

Hắn vốn không biết bóng người chật vật đang bị lôi đình cự long đuổi giết kia, mà cũng không muốn tìm hiểu. Tên kia rõ ràng không phải loại đèn đã cạn dầu, mà đám hắc sắc lôi đình kia còn dữ hơn thế nữa. Tiêu Viêm hiểu được, lấy thực lực của mình chỉ cần dính phải một điểm hắc sắc lôi đình đó thì e rằng sẽ bị đánh cho đến nỗi cạn bã cũng không còn.

"Quả nhiên là vui quá hóa buồn! Không ngờ tại Hư không Lô trì còn gặp phải chuyện phiến toái như thế này!"

Tiêu Viêm thi triển tốc độ đến mức tận cùng, từng tàn ảnh liên tục hiện lên sau người hắn. Đường như bóng người phía sau đã phát hiện ra Tiêu Viêm nhưng điều làm cho hắn phải âm thầm kêu khổ chính là tên gia hỏa này sau khi phát hiện ra hắn cũng không chuyển hướng, mà ngược lại còn truy thẳng đến chỗ của mình.

"Mẹ nguoi! Ta vậy mà vẫn chưa có bản lĩnh vô liêm sỉ bằng nguoi a!"

Cảm nhận được uy áp khủng bố đang lướt đến dữ dội phía sau, Tiêu Viêm không nhìn được mà phải chửi thề một câu thô tục. Tên kia rõ ràng muốn tìm người liên thủ giúp hắn ngăn chặn lôi đình và cũng rất rõ ràng y đã coi trọng Tiêu Viêm rồi.

"Bằng hữu phía trước!"

Khi Tiêu Viêm đang cắm đầu chạy như điên thì một tiếng xé gió chọt vang lên sau người. Một thân ảnh uyển chuyển như quỷ mị chọt xuất hiện bên cạnh hắn rồi ngạc nhiên buông một câu: *"Ngũ tinh Đấu Tôn? Nguoi có lộn không vậy? Chút thực lực này mà cũng dám đến Hư không Lôi trì? Nguoi có bệnh hay không?"*

Nghe được mấy câu này, Tiêu Viêm như muốn học máu! Hắn chỉ muốn hảo hảo tu luyện mà thôi. Tên này mang đại phiền toái đến cho hắn còn chưa nói, giờ lại còn chê bai thực lực của mình nữa thì có tức không đây?

Ngân quang lóe lên trên đôi chân, Tiêu Viêm toàn lực lướt về phía trước. Thừa dịp tên này thoáng sơ hở, hắn liếc mắt về thân ảnh đang bên cạnh một cái.

Chủ nhân của bóng người này nhìn qua đã khá lớn tuổi. Tóc tai lão ta đã đầy sợi bạc, một thân quần áo giờ đã rách hơn nửa, hiển nhiên đã bị lôi đình phá nát. Chẳng qua, điều khiến Tiêu Viêm kinh ngạc là dù nhìn lão rất chật vật nhưng vẫn làm người nhìn cảm thấy tràn đầy tinh lực. Khí thế này cũng dường như chứng minh hắc sắc lôi đình hủy thiên diệt địa phía sau vẫn chưa tạo cho lão một thương tổn quá lớn nào.

"Lão giả này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường! Không biết lão gia hỏa này là cao nhân lánh đời phương nào chạy ra đây?!"

Thoáng chốc, trong lòng Tiêu Viêm đã xuất hiện ý niệm này. Đương

nhiên, người dám xông vào chỗ sâu Lôi trì ngay cả hấn cũng chỉ dám đứng dòm thì dùng mông nghĩ cũng biết lão giả này ắt có chỗ bất phạm. Thêm nữa, dù Tiêu Viêm có chạy như điên mà vẫn bị lão đuổi theo một cách thoải mái thì liếc nhìn là biết kể cả tốc độ lẫn thực lực của lão gia hỏa này còn vượt xa mình.

Bất quá, đối với thân phận và lai lịch của "*cao nhân chật vật*" này, Tiêu Viêm hiện thật sự không hứng thú tìm hiểu chút nào. Hấn cảm giác được khoảng cách giữa bản thân và mấy cột hắc sắc lôi đình đen kìn kịt kia mỗi lúc một gần.

"Có lộn không vậy? Tốc độ của mấy thứ quỷ vật này cũng quá nhanh đi! Tiểu tử, lão phu đi trước một bước nha!"

Lão giả tự nhiên phát hiện ra tình huống này, lập tức cất lên một tràng cười quái dị. Không gian trước mặt chợt vặn vẹo một trận, lão giả kia đã liền chui tọt vào trong. Khi xuất hiện trở lại thì lão đã cách đó khoảng một ngàn thước.

"Lão khôn kiếp!"

Nhìn thấy lão giả kia nói chạy liền chạy, Tiêu Viêm cũng trợn mắt há mồm, chợt nổi giận mắng to.

Tức giận thì tức giận, mắng thì cứ mắng nhưng tốc độ của Tiêu Viêm vẫn không vì thế mà chậm lại. Sau lưng hấn vừa rung lên, một đôi cốt dực đã kéo dài ra rồi vỗ mạnh liên tục. Tốc độ của hấn đột nhiên tăng lên dữ dội, chỉ vài chớp mắt liền đã xuất hiện ở một chỗ xa hơn nhiều. Sau đó hấn cũng không quay đầu lại cứ thế cắm đầu điên cuồng chạy trốn.

Một đường thi triển tốc độ đến mức tận cùng, rốt cục Tiêu Viêm đã thoát khỏi mấy cột hắc sắc lôi đình kia nhưng hấn vẫn không dám ngừng lại một giây nào. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy phía trước đã là cuối Lôi trì nên một lần nữa lập tức tăng tốc nhanh hơn và cuối cùng đã dùng tốc độ sấm vang gió giật chạy khỏi địa phương đầy sấm sét âm âm này.

Lao ra khỏi lôi trì, Tiêu Viêm không ngừng thờ dốc trên không trung, trên mặt hấn vẫn còn vẻ kinh khiếp khôn cùng. Khó mà tưởng tượng được kết cục thế thảm ra sao nếu bị đám hắc sắc lôi đình đánh trúng!

"Không ngờ Lô trì này cũng không an toàn như tưởng tượng. Bên trong nơi sâu kia hẳn là có vật gì đó rất đáng sợ! Nếu không cũng chẳng đuổi lão gia hỏa kia nhảy lên nhảy xuống như thế!" Điều tức một hồi, sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần khôi phục liên lâm bảm.

"Ngươi có nói lộn không hử? Bằng vào những thứ kia mà cũng có thể đuổi lão phu nhảy lên nhảy xuống? Nếu không lo lắng khi xuất thủ sẽ dẫn đến Lô trì này bạo động, thì lão phu cũng đã sớm tiêu diệt mấy tia chớp bé như con giun kia rồi!"

Tiêu Viêm vừa dứt lời thì một giọng nói quý dị liên nổ mạnh bên tai làm cho hắn cả kinh. Vội ngẩng đầu lên, hắn lại nhìn thấy lão giả chật vật kia đang phiêu phù trước mặt trợn mắt nhìn mình.

Nhìn thấy lão già này, khoe miệng Tiêu Viêm cũng chột giần giật. Bất quá lo ngại thực lực kinh khủng của đối phương, hắn mới dần lại câu mắng đã lên đến miệng rồi vội vàng chuyển lời, hỏi: "Những thứ kia là gì vậy?"

"Chỉ là một đám quái vật lô đình có chút linh trí mà thôi!" Lão già bĩu môi, đáp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng khẽ cau mày nhưng cũng không quá kinh ngạc. Dị hỏa tồn tại lâu năm thì cũng có linh trí riêng, mà sấm sét ngưng tụ đã vô số năm ở nơi địa phương kỳ dị như thế này nếu có đẻ ra vài loại sinh vật kỳ quái cũng không có gì phải lấy làm lạ.

"Thực lực của lão già này ta cũng không nhìn thấu được chút nào. Chỉ e rằng là người cùng tầng thứ với lão sư hoặc Chúc Ly trưởng lão rồi!"

Ánh mắt lướt qua lão giả hình tượng có chút chật vật nhưng trong lòng lại thu được một kết quả không như mong đợi. Không ngờ trong này cư nhiên lại gặp được một siêu cấp cường giả bậc này. Mà nhân phẩm của lão bất tử luôn miệng "Ngươi có lộn không đó?" này dường như không cao bằng thực lực của y, thiếu chút nữa đã hại hắn chết rồi.

"Hắc hắc... Tiểu tử! Ta xem ngươi dù không có thực lực gì nhưng tốc độ lại rất nhanh! Vốn muốn giúp ngươi một lần nhưng không ngờ ngươi đã tự mình trốn thoát!" Lão già xoa xoa đôi bàn tay, cười híp mắt rồi nói.

"May mắn mà thôi!"

Tiêu Viêm nhếch môi nhưng trong lòng lại ân cần thăm hỏi tổ tông 18 đời của lão gia hỏa này một lượt. Ai mà biết lão ta nói vậy còn nghĩ thì thế nào?

"Tiểu tử, trong nơi sâu của Lô trì còn có thêm những sinh vật cực kỳ quái dị. Chúng nó được lô đình lực sinh ra nên có thể hấp thu. Chính vì vậy khi thôn phệ nó trong khi tu luyện thì chính là vật đại bổ. Ta xem tốc độ của ngươi không tồi, nếu thế thì hai người chúng ta liên thủ vào sâu bên trong chơi đùa một lúc! Thế nào?" Lão già cười, nói.

Nghe được lời này, Tiêu Viêm nhất thời cũng nở nụ cười khô. *"Nhanh vào sâu bên trong?"* Chỉ cần một đạo hắc sắc lô đình cũng có thể tùy tiện đánh hấn chết tươi. Trước đây không biết thì còn tốt, nhưng hiện giờ đã biết thì dù có giết hấn cũng không dám đi vào đó nữa. Bàn thêm nữa, lão già này vừa thấy đã muốn chửi rồi! *"Muốn hợp tác với hấn?"* Tiêu Viêm cũng không muốn tự rước họa vào thân.

"Có lộn không đó? Thanh niên nhân gan dạ sáng suốt hiện tại càng ngày càng ít mà!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm lắc đầu, lão già không khỏi bĩu môi bèn lười nhác nói: *"Chẳng qua, gặp mặt tính là duyên! Lão phu họ Mang nhưng bất quá nghĩ rằng tiểu tử ngươi cũng không biết danh tính của lão phu!"*

"Họ Mang?" Tiêu Viêm nghĩ. Quả thật hấn thực không biết còn có một siêu cấp cường giả như vậy. Xem ra, cường giả chân chính ở Trung Châu quả nhiên là tương đối trầm lặng a!

"Ài... Tiểu bối vô tri a!"

Thấy phong thanh Tiêu Viêm quả nhiên không biết mình, lão già họ Mang bày ra một bộ dạng vô cùng âm ức như muốn khóc đến nơi. Chuyện này cũng làm cho Tiêu Viêm phải dở khóc dở cười. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chm.com.

"Vù!"

Lúc Tiêu Viêm còn chưa biết phải nói gì thì một tiếng xe gió đột nhiên từ xa lướt tới dữ dội. Sau đó, một thanh âm rõ to lập tức đã vang vọng đến:

"Tiêu Viêm tiểu ca, ngươi không sao chứ?"

"Áy chà? Vậy mà lại là Thái Hư Cổ Long nhân!" Nhìn thấy thân ảnh đang lướt tới, lão già họ Mang cũng chột ngẩn ra rồi liếc nhìn Tiêu Viêm với vẻ kinh dị. *"Hắn chỉ là một nhân loại bình thường thì làm sao có quan hệ với Thái Hư Cổ Long tộc cho được?"*

"Quên đi! Một khi đã như vậy lão phu liền đi đây! Tiểu tử ngươi biểu hiện cũng không tệ lắm nhưng chẳng qua còn kém lão phu nhiều lắm! Hào hào cố gắng a!"

Lão già này tựa hồ như không nguyện ý gặp người lạ, vì vậy bèn nhìn Tiêu Viêm phát phát tay. Không đợi hắn đáp lại thì thân hình vừa động, lão ta đã tạo thành một cái khe không gian rồi nhanh chóng biến mất bên trong.

Nhìn thấy lão già kia biến nhanh như vậy, Tiêu Viêm cũng không biết phải làm sao chỉ biết quay lại nhìn Hắc Kinh càng lúc càng đến gần.

"Phù... cuối cùng cũng tìm được ngươi! Hoàn hảo là trong thể nội ngươi có phong ấn của Long Hoàng đại nhân bố trí, nếu không cũng chẳng thể tìm được ngươi dễ như vậy!" Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn bình yên vô sự, Hắc Kinh cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói.

"Trong Lô trì gặp một ít biến cố ngoài ý muốn vì vậy mới trở ra!"

"Tốt! Ta chờ ngoài này đến bây giờ rồi!" Hắc Kinh cũng vui vẻ rồi vội vàng gạt đầu. Chột toàn thân hắn đại phóng hào quang, trong nháy mắt đã biến thành một con hắc sắc cự long khổng lồ. Thân hình Tiêu Viêm thoáng động liền lướt lên người hắn. Một tiếng rùng rợn vừa trào dâng, Hắc Kinh đã hóa thành một quang ảnh nhanh như thiểm điện chớp mắt đã biến mất trong hư không.

Sau khi Tiêu Viêm và Hắc Kinh rời khỏi không lâu, không gian nơi này bỗng nhiên gọn sóng một trận rồi một thân ảnh thương lão chột nhảy ra. Đây đúng là vị lão già họ Mang lúc trước. Giờ phút này, lão đang khẽ cau mày nhìn nơi Tiêu Viêm vừa biến mất giống như đang suy tư chuyện gì.

"Tiêu Viêm? Cái tên này nghe có vẻ quen tai a!"

Trong không gian hư vô, một âm thanh thì thào trầm thấp đang quanh

quần một cách chậm rãi.

-----oOo-----

Chương 1306: Rời khỏi Long đảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một lần nữa trở về Long đảo, Tiêu Viêm phát hiện không khí nơi này thoảng có chút biến hóa. Những khí tức cường đại yên lặng mịt mờ cũng đã xuất hiện nhiều hơn. Sự phát hiện này làm trong lòng Tiêu Viêm thoảng ngưng trọng. Những khí tức hắc chưa bao giờ cảm ứng qua hiện giờ hẳn là mấy vị trưởng lão của Thái Hư Cổ Long tộc vẫn tu luyện trong không gian hư vô. Giờ đây Long Hoàng tái hiện, những vị trưởng lão đã trở mặt chiến đấu với nhau khi Long tộc phân liệt ắt một lần nữa lại trở về.

"Xem ra thực lực Đông Long đảo hẳn bỗng nhiên tăng vọt rồi! Sau này, chỉ cần Tử Nghiên xuất quan thì chỉ sợ đó chính là lúc bắt đầu con đường thống nhất Long tộc!"

Tiêu Viêm trầm nhủ. Đương nhiên hẳn hiểu được con đường này sẽ không dễ dàng. Trong khoảng thời gian qua, hẳn cũng đã nghe những tin tức về Tam đại Long đảo kia từ miệng Hắc Kinh. Lấy thực lực của Đông Long đảo mà chỉ xếp chót Tứ đảo thì đủ hiểu Tam đại Long vương kia là cường giả kinh khủng đến bậc nào.

Tuy nói huyết mạch của tam đại gia hỏa kia không tinh thuần và đầy đủ như Tử Nghiên, nhưng với dã tâm của bọn họ thì dĩ nhiên không dễ dàng dễ dàng tùy ý hoàn thành nhất thống. Nếu chuyện này xảy ra, địa vị cao cao tại thượng của bọn họ sẽ giảm đi nghiêm trọng, mà vả lại trên đầu bọn họ cũng đột nhiên xuất hiện người có thể ra lệnh cho mình. Đối với những Long vương có thói quen phát ra mệnh lệnh tối thượng đã nhiều năm như vậy, hẳn là sẽ khó tiếp nhận vô cùng.

"Ha ha... Tiêu Viêm tiểu hữu! Cuối cùng ngươi đã trở lại! Hư không Lôi trì kia quá mức nguy hiểm nên ta cứ lo rằng người sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn..."

Sau khi Tiêu Viêm và Hắc Kinh mới vào Đông Long đảo thì thân ảnh

Chúc Ly trưởng lão bỗng xuất hiện trước mặt hai người, híp mắt cười nói.

"Đa tạ sự quan tâm của Chúc Ly trưởng lão!"

Tiêu Viêm cũng chấp tay cười với Chúc Ly, chợt nhìn vào hai lão giả bào trắng sau lưng ông ta. Hai người này trước đây Tiêu Viêm chưa từng gặp nhưng từ khí tức tràn ngập ra ngoài cơ thể của họ lại làm hắn hiểu được, chỉ e thực lực của hai vị này chỉ ít đã là Bát tinh Đấu Tôn hoặc còn cao hơn.

"Ha ha... Hai vị này là trưởng lão Cổ long tộc ta! Chẳng qua trước nay vẫn tu luyện ở hư không nên đến giờ mới trở về!" Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Tiêu Viêm, Chúc Ly trưởng lão mới mỉm cười, giới thiệu.

"Bái kiến hai vị trưởng lão!" Tiêu Viêm chấp tay, cười nói. Mà đối với sự khách khí của hắn, hai vị kia cũng cười dài đáp lễ. Theo lời của Chúc Ly trưởng lão cho bọn họ biết, Tiêu Viêm trước mặt và Long Hoàng đại nhân có quan hệ không cạn. Chính vì vậy tự nhiên họ không thể nào chậm trễ.

"Tiêu Viêm thiếu gia!"

Khi Tiêu Viêm và mấy trưởng lão đang nói chuyện với nhau thì một thanh âm vui sướng bỗng từ sau vọng lại. Một thân ảnh chợt thoáng hiện rồi đến trước mặt hắn với vẻ tươi cười.

"Thanh Lâm!" Thấy thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, Tiêu Viêm cũng chợt ngẩn người rồi bỗng vui vẻ nói: *"Xuất quan?"*

"Vâng! Cũng do Long khí trong Long mộ rất nhiều, cộng thêm các vị trưởng lão Cổ long tộc ra tay trấn áp giúp nên muội mới có thể luyện hóa thành công linh hồn Cửu Đầu Thiên Xà!" Thanh Lâm cười xinh, nói.

"Khà khà... linh hồn Cửu Đầu Thiên Xà trong thể nội Thanh Lâm vẫn chưa bị luyện hóa triệt để, nhưng trải qua lần này thì nó sớm hay muộn cũng sẽ bị Thanh Lâm đồng hóa thôi!" Chúc Ly trưởng lão cười, nói.

Tiêu Viêm lại đảo mắt nhìn Thanh Lâm rồi chợt nhíu mày thành một đường. Bởi vì hắn phát hiện khí tức hiện tại của Thanh Lâm so với hắn còn mạnh hơn một chút.

"Lục tinh Đấu Tôn?"

Thanh Lâm gật đầu. Nhìn thấy sắc mặt lúng túng của Tiêu Viêm, nàng không khỏi cười khẽ một tiếng.

"Không cần buồn bực! Bích Xà – Tam Hoa Đồng chính là đệ nhất kỳ đồng trong thiên hạ! Trên toàn đại lục, e rằng chỉ mình nàng có được, thêm nữa còn có linh hồn Cửu Đầu Thiên Xà mà thế gian chỉ một. Nếu trong hai loại trên nếu có một loại kém hơn thì thực lực của Thanh Lâm cũng không có khả năng tăng vọt điên cuồng như vậy! Và lại, cơ hội này cũng đến với nàng chỉ một lần duy nhất!" Chúc Ly trưởng lão vuốt râu, nói.

Tiêu Viêm cũng cười, gật đầu. Tự nhiên hẳn biết muốn tăng thực lực lên như thế thì phải có điều kiện vô cùng hà khắc, nhưng nhìn thấy nha đầu kia một lúc nhảy lên năm cấp một cách nhẹ nhàng như thế thì đôi lại là người nào cũng thấy không yên.

"Lấy thực lực Lục tinh của Thanh Lâm hiện tại và phối hợp với Bích Xà – Tam Hoa Đồng thì có thể chiến đấu một trận với Thất tinh Đấu Tôn. Thêm vào đó, Bích Xà – Tam Hoa Đồng còn có phong ấn của cường giả Xà tộc thì tất nhiên còn mạnh hơn nữa. Nói không chừng, hiện giờ nàng đã có được thực lực phong ấn đạt đến cảnh giới Thất tinh Đấu Tôn của Xà tộc!"

Tiêu Viêm thở dài một tiếng, trong lòng càng thêm hiểu rõ hơn về Bích Xà – Tam Hoa Đồng và cũng khắc sâu thêm nhận thức về nó. Đồng thuật bậc này không hổ là Đại lục Đệ nhất kỳ đồng!

"Chúc Ly trưởng lão, Tử Nghiên vẫn như cũ, chưa từng xuất quan sao?" Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc rồi đổi đề tài.

"Vẫn chưa! Lần này Long Hoàng đại nhân hẳn là cần một thời gian rất lâu! Đến tột cùng khi nào ngài xuất quan, lão phu cũng không rõ lắm!" Chúc Ly nhíu mày, đáp.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, nói: *"Một khi đã như vậy, ta e rằng không thể tiếp tục đợi lâu hơn nữa! Nếu này rời khỏi đã lâu, nếu không quay về thì sẽ làm lão sư lo lắng!"*

Thấy Tiêu Viêm muốn rời khỏi, Chúc Ly cũng không có vẻ ngăn trở. Hiện giờ không khí trên Đông Long đảo tương đối nghiêm trọng, phải tùy thời

phòng ngự những cuộc tấn công khác của Tam đảo còn lại. Nếu Tiêu Viêm cứ đợi ở nơi này thì cũng không thật an toàn. Ông lập tức thoáng trầm ngâm rồi nói: "*Cũng tốt!*"

"Tiêu Viêm tiểu hữu, ngọc giản không gian này ngươi cứ cất kỹ! Nếu sau này có chuyện muốn đến Đông Long đảo ta thì hãy bóp nát nó, lực không gian bên trong sẽ tự hình thành thông đạo không gian truyền tống ngươi đến đây!" Chúc Ly trưởng lão lấy trong nạp giới ra một khối ngọc giản màu bạc tinh mỹ, đưa cho Tiêu Viêm rồi giải thích tác dụng.

Tiêu Viêm cũng không cự tuyệt liềm cầm lấy vật này. Loại ngọc giản không gian này chỉ cường giả có cảnh giới từ Bán Thánh trở lên mới có thể chế tác. Thêm nữa, quá trình chế luyện ra nó còn rất phức tạp.

"Một khi đã như vậy, Tiêu Viêm cũng không lưu lại thêm nữa! Sau này nếu còn có chuyện cần, tất nhiên Tiêu Viêm sẽ dốc toàn lực tương trợ!" Tiêu Viêm chấp tay với Chúc Ly trưởng lão rồi nói.

"Nhất định! Sau khi quay về Tinh Vân Các, ngươi hãy thay mặt lão phu chào hỏi Dược Trần một tiếng!" Chúc Ly cũng mỉm cười, sau đó gật đầu với Hắc Kinh.

Thấy thế, Hắc Kinh liền vung tay lên xé ra một khe nứt không gian rồi cười nói với Tiêu Viêm: "*Tiêu Viêm tiểu ca, xin mời!*"

Tiêu Viêm cũng cười lần nữa rồi ôm quyền hành lễ cáo biệt với mọi người. Sau đó, hắn liền đi vào bên trong khe nứt, mà Thanh Lâm và Hắc Kinh cũng nhanh chóng theo sát. Sau khi ba người tiến vào, khe nứt không gian này mới dần dần biến mất.

Bên trong Lục Âm sơn mạch tùy lúc sẽ ngẫu nhiên truyền ra tiếng thú rống kinh thiên. Mà khi tiếng rống này tản ra thì không trung bỗng nứt thành một cái khe. Bất chợt, ba thân ảnh từ bên trong bước ra. Đó tự nhiên là ba người Tiêu Viêm từ Đông Long đảo trở lại.

"Phù..."

Ra khỏi khe nứt không gian, nhìn thấy từng dãy núi lên tiếp nối nhau trải dài khắp đại địa, Tiêu Viêm tiếp tục nhìn về chân trời xanh thẳm bao la mà không nén được thở dài nhẹ nhõm. So với không gian hư vô chẳng có

điểm cuối thì đại lục xanh tươi tràn đầy sức sống vẫn luôn làm người thu sướng hơn bội phần.

"*Tiêu Viêm tiểu ca, từ đây hướng về phía Bắc mà đi khoảng nửa ngày thì sẽ đến Tinh Vãn Các. Bởi tình thế hiện giờ trong tộc, ta cũng không thể tự mình đưa hai vị về đến Tinh Vãn Các!*" Hắc Kinh quan sát phương hướng chung quanh rồi sau đó mới nói với Tiêu Viêm.

"*Làm phiền Hắc Kinh lão ca!*" Tiêu Viêm mỉm cười ôn quyền đáp lại Hắc Kinh.

"*Đến khi đại sự của Cổ long tộc ổn định, lúc đó ta có thể tùy thời ra ngoài! Nếu còn gặp người của Hồn Điện, ta liền giúp người thu thập bọn họ!*" Hắc Kinh vỗ mạnh ngực, cười nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu. Hắc Kinh trung thô hữu tế (trong thô hào có tinh tế) nên tính cách không tồi, là một người rất đáng kết giao.

"*Tốt lắm, ta cũng không dài dòng! Liền cáo biệt ở đây!*" Hắc Kinh cũng phát tay áo vẫy chào Tiêu Viêm và không nhiều lời thêm nữa bèn xé rách không gian một lần nữa rồi biến mất.

"*Đi thôi!*"

Nhìn thấy Hắc Kinh rời khỏi, Tiêu Viêm cũng mỉm cười rồi chuyển thân đi về phương Bắc. Thân hình hần thoáng động đã bay vút lên bầu trời và Thanh Lân cũng theo sát phía sau.

Chiều theo lộ tuyến Hắc Kinh chỉ dẫn, không đến nửa ngày thì cảnh tượng quen thuộc một lần nữa đã đập vào mắt Tiêu Viêm. Tinh Vãn Các to lớn cũng như ẩn như hiện tại một khoảng xa xa trước mắt hắn.

Trong sảnh nghị sự của Tinh Vãn Các, Dược Lão đang bàn đại sự với Phong tôn giả bỗng nhíu mày rồi cười khê: "*Cuối cùng đã trở lại sao?*"

Tiếng cười của Dược lão vừa dứt liền đã thấy không gian trong đại sảnh dao động một hồi rồi hai thân ảnh dần dần xuất hiện trong cơn sóng không gian ấy.

"*Tiêu Viêm!*"

Phong tôn giả nhìn thanh niên vừa hiện thân bỗng cảm thấy nao nao, chợt khuôn mặt ông hiện lên vẻ kinh hãi. Bởi giờ đây ông nhận thấy khí tức trên người thanh niên này cư nhiên so với mình còn mạnh hơn một bậc!

"Xem ra xuất ngoại lần này có được thu hoạch không nhỏ a!" Ngược lại, Dược lão không cảm thấy có vấn đề gì ngoài ý muốn, mỉm cười nói.

Tiêu Viêm cười cười, tự tiện tìm một cái ghế ngồi xuống rồi sau đó kể lại đại khái các tình huống hắn đã gặp trong thời gian này cho hai người nghe. Khi nghe xong, Dược lão và Phong tôn giả cũng đồng loạt gật đầu.

"Không ngờ người lại còn có giao tình như thế với Thái Hu Cổ Long tộc!"

Dược lão cũng cười, bụng chén trà lên nhấp một ngụm rồi cười dài, nói:
"Chỗ của ta cũng có một tin tốt đấy!"

"A? Là gì a?" Nghe được, Tiêu Viêm liền ngẩn ra, chuyên hướng nhìn Dược lão rồi hỏi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

"Có liên quan đến Tịnh Liên Yêu Hỏa!" Dược lão nháy nháy mắt, nói.

Nghe được câu này, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên một vẻ kinh hi khó có thể che dấu!

-----oOo-----

Chương 1307: Viễn cổ Bát tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phân tàn đồ cuối cùng của Tịnh Liên Yêu Hỏa đã tới tay?"

Trên mặt Tiêu Viêm tràn ngập sự kinh hãi lẫn vui mừng. Tịnh Liên Yêu Hỏa là loại Di hỏa mà hắn vẫn thiết tha mơ ước. Thứ hạng trên Di hỏa bảng đã chứng minh sự cường đại của nó. Lấy thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ, nếu có thể luyện hóa nó thì chỉ chuyện thực lực của hắn lập tức vọt thẳng lên cảnh giới Đâu Tôn đỉnh phong trong nháy mắt cũng không phải không có khả năng.

"Nào có dễ dàng như vậy!"

Dược lão lắc đầu quây quây rồi dội cho Tiêu Viêm một gáo nước lạnh: "Tịnh Liên Yêu Hỏa chính là loại Di hỏa cực độ thần bí mà ngay cả ta cũng chưa bao giờ thấy được! Người có ba phần tàn đồ đã là việc may bằng trời rồi! Tám cuối cùng làm sao để tới tay như vậy!"

"Ách! Lão sư đã nói là có tin tức mà?" Tiêu Viêm sững sốt rồi liền uể oải, mà thanh âm của hắn giống như người kiệt sức.

"Thật sự là không có phần tàn đồ cuối cùng nhưng lại có tin tức liên quan đến nó!" Dược lão vuốt râu, khẽ cười nói.

"Tin tức gì ạ?" Tâm tình đang uể oải của Tiêu Viêm chợt bay đầu mất, liền vội vàng truy vấn.

"Ở Trung Châu, cứ một số năm lại có một Không gian – Giao dịch hội mà những cường giả bình thường không bao giờ biết được! Thậm chí, một số cường giả Đấu Tông nếu không có con đường riêng thì cũng không biết!" Dược lão mỉm cười, nói tiếp: "Bởi tư cách đầu tiên để tham gia Không gian – Giao dịch hội chính là thực lực tối thiểu phải đạt đến Đấu Tông đỉnh. Nói cách khác, người có thể tham gia chỉ là những cường giả chân chính của đại lục!"

"Không gian – Giao dịch hội? Tối thiểu phải là cường giả Đấu Tông đỉnh?" Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi sửng sò, sau đó không nén nổi mà thở ra một hơi. Tư cách tham dự Giao dịch hội này quả thật có điểm kinh khủng. Nhìn khắp các thế lực nhất lưu trên đại lục, hầu hết những cường giả Đấu Tông đỉnh đều bị bọn họ tận lực chiêu mộ nhưng ở cái hội này lại chỉ vừa đạt đến chuẩn tư cách tham gia mà thôi.

Với cái được gọi là Không gian – Giao dịch hội này trước đây Tiêu Viêm hoàn toàn chưa nghe nói lần nào. Nhưng giờ đây hắn lại nghĩ đến nó vì duyên cớ phần lộ tuyến cuối của bản đồ.

"Phần cuối bản đồ của Tịnh Liên Yêu Hỏa sẽ xuất hiện ở Giao dịch hội lần này?" Tiêu Viêm trầm tư một lúc rồi hỏi.

"Ừ... Trong Không gian – Giao dịch hội lần này ta và các bằng hữu đã

hỏi thăm những người có giao tình và vừa lúc thu được tin tức kia. Thêm nữa, chủ nhân của phần tàn đồ này cũng biết nó có liên quan đến Tịnh Liên Yêu Hỏa nhưng do chỉ có một phần nên tính trao đổi lấy vật khác." Dục lão nói.

"Nếu biết được phần tàn đồ kia có liên quan tới vật trên đời hiếm thấy như Tịnh Liên Yêu Hỏa thì như vậy muốn trao đổi phải trả một cái giá không nhỏ?!" Tiêu Viêm trầm ngâm đáp. Trước đây, sở dĩ hắn chiếm được ba phần tàn đồ là do chủ nhân của nó cũng hoàn toàn không biết công hiệu nên hắn mới được tiện nghi như vậy. Nhưng lúc này nó đã bị biết rõ thì tự nhiên sẽ sinh ra vài phiền toái.

"Ừ... Nhưng chẳng qua đó cũng là chuyện không thể giải quyết! Đây chính là tin tức duy nhất liên quan tới Yêu Hỏa mà chúng ta có được. Nếu không nắm bắt thời cơ thì có khả năng sẽ vĩnh viễn không còn cách này để chiếm Tịnh Liên Yêu Hỏa nữa!" Dục lão nói.

"Quên đi vậy! Cần quản hắn là ai! Nếu đã phát hiện thì chúng ta phải cố gắng thu vào tay cho bằng được!" Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi rồi nghiêng răng, nói.

Từ lần đoạt được phần cổ đồ đầu tiên của Tịnh Liên Yêu Hỏa đến nay, Tiêu Viêm rất thèm khát loại Dịch hỏa này. Những năm gần đây, hắn vẫn tận tâm khổ khổ thu thập phần cuối cùng còn thiếu. Mà giờ đây chỉ còn kém một bước nữa là có được vị trí chính xác của loại hỏa diễm này thì làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua. Thêm nữa, nếu có được Tịnh Liên Yêu Hỏa thì Tiêu Viêm mới có thể chân chính chống lại Hồn Điện. Loại mặt hàng như Cửu thiên tôn, hắn hoàn toàn có thể một tát đánh chết!

Dục lão gật đầu rồi chột nói: *"Chẳng qua việc này cũng không nói trước được! Bởi Không gian – Giao dịch hội mười năm một lần, mỗi lần tổ chức đều có kỳ bảo xuất hiện. Thậm chí ngay cả Thiên giai đấu kỹ cũng có thể bắt gặp!"*

"Thiên giai đấu kỹ?" Nghe đến đây, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, mà trọng lượng của Giao dịch hội này cũng tăng lên không ít trong lòng hắn. Thiên giai đấu kỹ là loại chỉ những siêu cấp thế lực mới có, hơn nữa đều là trấn tông chi bảo. Loại vật như thế này ai lại lấy ra để giao dịch? Cũng như Tiêu Viêm lấy được Đại Thiên – Tạo Hóa Chương, nếu như không có cơ duyên xảo hợp chỉ e cũng không thể đến tay.

"Không gian – Giao dịch hội này còn bao lâu nữa mới tổ chức?" Tiêu Viêm sốt ruột, hỏi.

"Còn chưa đến một năm!" Dược lão tính toán thời gian, đáp.

"Còn lâu như vậy sao?" Nghe vậy, Tiêu Viêm càng cau mày. Hiện tại, hắn đang hận không thể lập tức thu được phần cổ đồ cuối cùng. Không quản dùng thủ đoạn khi gió gù, hắn nhất định phải lấy cho bằng được!

"Khà khà... cũng không có biện pháp! Người vội vàng muốn chiếm Dịch hỏa thì trước tiên phải có tin tức về nó đã! Hoặc xem ai có Dịch hỏa thì cứ chạy đến chiếm đoạt là được! Cũng chẳng biết trên đại lục hiện giờ, ngoại trừ Phần Viêm Cốc thì thế lực nào có Dịch hỏa nhiều nhất?" Phong tôn giả cười đùa.

Tiêu Viêm cười khổ. Dịch hỏa, nào có thể dễ tìm vậy a!

"Thế gian này, nếu có Dịch hỏa nhiều nhất chính là Viêm tộc!" Dược lão cười cười, đột nhiên nói.

"Bộ tộc?" Nghe vậy Tiêu Viêm liền sững sốt. Đây là thế lực gì? Sao hắn lại chưa từng nghe qua?

"Nó là một trong Viêm cổ Bát tộc! Có thực lực rất mạnh giữa các thế lực lãnh đời và nằm ngoài sự tưởng tượng của người! Trung Châu cũng không đơn giản như mặt ngoài nó thể hiện. Cái gọi là nhất Điện, nhất Tháp, lưỡng Tông, tam Cốc – Tứ phương các chẳng qua là một cách xưng hô cực kỳ tự sướng. Còn có một số thế lực mà nội tình bên trong còn sâu hơn cả Cổ tộc!" Dược lão thản nhiên nói.

"Viêm cổ Bát tộc?" Một lần nữa nghe được cụm từ này, trong lòng Tiêu Viêm cũng thoáng dao động, chần chờ một chút rồi nói: "Viêm cổ Bát tộc là những chủng tộc nào?"

Dược lão trầm mặc một lúc rồi nhẹ giọng đáp: "Cổ tộc, Hồn tộc... đó cũng thuộc về Viêm cổ Bát tộc! Ngoại trừ hai tộc này vẫn còn năm chủng tộc khác được truyền thừa toàn vẹn cho đến nay, gồm: Viêm tộc – Dược tộc – Thạch tộc và Lôi tộc!"

Nghe được những danh tiếng mà chưa từng biết trong qua khứ, Tiêu Viêm không nén nổi phải hít một hơi khí lạnh. Trên toàn thế giới này, quả nhiên còn có những việc vượt xa dự liệu của hắn. Vốn hắn cho rằng Hồn Điện đã là cực mạnh, nhưng không ngờ bọn họ cũng chỉ là một trong Bát tộc!

"Nhưng dường như chỉ có Thất tộc?" Tiêu Viêm suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên hỏi.

Dược lão nhìn Tiêu Viêm chăm chú rồi mới nói: *"Còn có một chủng tộc viễn cổ nhưng hiện giờ đã gần như phế bỏ! Tiêu tộc, cũng chính là Tiêu gia các ngươi hiện giờ!"*

Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi dài... tựa như muốn phun bỏ tất cả tạp niệm trong lòng hắn. Trước nay hắn chưa hề nghĩ qua, chỉ là Tiêu gia - một thế lực nhị lưu trong một mảnh trời nhỏ của một đế quốc Gia Mã nhỏ nhỏ lại có một lai lịch truyền kỳ đến nỗi bọn họ không thể nào tin được như vậy.

Mặc dù Tiêu Viêm không biết toàn bộ Tiêu tộc năm xưa hùng mạnh đến mức nào, cường hãn đến mức nào nhưng có thể được đặt song song với những tồn tại như Cổ tộc và Hồn tộc thì tự nhiên hắn phải có khí thế kinh thiên. Nhưng giờ đây, một chủng tộc hiển hách đến độ này lại bị đào thải theo tuế nguyệt vô tình.

"Tiêu tộc cũng từng có Đấu Đế! Bởi vậy hậu nhân của họ cũng có huyết mạch Đấu Đế nhưng loại huyết mạch này đến đời của Tiêu Huyền tổ tiên ngươi thì liền bị hắn sử dụng triệt để hầu như không còn!" Dược lão chậm rãi kể lại: *"Huyết mạch Đấu Đế mặc dù cường đại nhưng không phải là vĩnh viễn. Nó chỉ bảo lưu đến thời điểm khô cạn hẳn, mà muốn duy trì và truyền thừa xuống thì chỉ có một cách suy nhất là xuất hiện thêm một Đấu Đế nữa! Như vậy, huyết mạch mới có sức sống và sinh khí mới!"*

"Nhưng đáng tiếc, từ sau vị Đấu Đế kia thì Tiêu tộc không còn xuất hiện thêm cường giả nào nữa... Cao cấp nhất và cũng gần ngươi nhất chính là vị tổ tiên Tiêu Huyền kia. Nhưng cũng như thế, dù ông ta có muốn dốc toàn lực xé rách tâm can để cứu toàn Tiêu tộc mà cuối cùng lại làm cho huyết mạch toàn tộc trở nên suy tàn..."

"Cho đến bây giờ, cái gọi là huyết mạch Đấu Đế của Tiêu tộc cơ hồ như đã triệt để phế đi. Ta ở trên người ngươi nhiều năm như vậy cũng chưa

từng cảm nhận được nửa tia huyết mạch Đấu Đế. Điểm này, có lẽ người nên biết rõ!"

Tiêu Viêm lẳng lặng gật đầu. Qua bao năm tu luyện, cơ hồ hắn chỉ hoàn toàn dựa vào bản thân để đột phá lần ranh sinh tử bao lần. Cái gọi là huyết mạch Đấu Đế dường như không có nửa phần tác dụng. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"Ha ha... người cũng đừng để nó thành gánh nặng tâm lý! Bởi vì, lấy năng lực của người thì cũng chẳng cần cái huyết mạch Đấu Đế kia! Lão sư tin rằng sẽ có một ngày dù sớm hay muộn, một lần nữa người sẽ làm sống lại huyết mạch Đấu Đế như đã phế bỏ của Tiêu gia!" Dược lão vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, nói bằng giọng nhu hòa.

Tiêu viêm mỉm cười. Huyết mạch Đấu Đế thì như thế nào? Lấy thực lực hiện tại của hắn, dù bây giờ có gặp những thanh niên đồng lứa của những chủng tộc viễn cổ có huyết mạch Đấu Đế kia thì cũng chẳng sợ chút nào. Chênh lệch duy nhất giữa đôi bên chính là ai trả giá nhiều hơn thôi. Nhưng ai cũng đều hiểu được, quá trình không trọng yếu mà chính là kết quả!

Sẽ không ai quan tâm người đi trên con đường tu luyện bằng phẳng hay là chông gai. Mọi người chỉ thấy thành tựu cuối cùng của người!

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Viêm hiện giờ, Dược lão cũng vui mừng gật đầu tán thưởng. Trong toàn bộ đệ tử của ông, dù xét về thiên phú hay tính cách thì hắn vẫn là lựa chọn thành công nhất. Tuy năm xưa vẫn còn non nớt nhưng hiện giờ, hắn đã triệt để tẩy đi lớp bụi mờ. Dù sớm hay muộn, có một ngày cả đại lục này sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ tên của hắn.

"Lão sư sao lại có kiến giải sâu sắc với viễn cổ Bát tộc thế? Loại tin tức thế này thì người thường khó mà biết được đó?" Đột nhiên Tiêu Viêm nhìn Dược lão rồi cười hỏi.

"Khà khà... tiểu gia hỏa ranh mãnh kia nghe được phong thanh gì sao?" Dược lão chột ngẩn người, cười nói.

"Lão sư cùng cái Dược tộc kia có quan hệ thế nào?!" Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi tiếp.

Dược lão một tay cầm chén trà, một tay vuốt nhẹ chòm râu. Khuôn mặt

ông lần nữa lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng chẳng qua trong nụ cười lại lộ ra vẻ đau thương và cay đắng tuy rất ít...

"Ta thực sự là tộc nhân Dược tộc! Nhưng lại chính là tộc nhân bị Dược tộc vứt bỏ đi..."

-----oOo-----

Chương 1308: Ngọc thiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bị vứt bỏ?"

Tiêu Viêm nhìn Dược lão với vẻ kinh ngạc. Sau một hồi khá lâu mới nhẹ nhẹ giọng: *"Lấy thiên phú luyện dược của lão sư, tính trên toàn đại lục thì số người cùng cấp với ngài chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thì sao có thể là khí nhân của Dược tộc? Hay vì huyết mạch Đấu Đế?"*

Dược lão mỉm cười. Lúc này mọi cảm xúc trên mặt ông đã trở nên bình thường, nói: *"Thân là loại chủng tộc viễn cổ này, kỳ thật áp lực họ phải nhận còn lớn hơn những địa phương khác. Lấy độ thuần khiết của huyết mạch đến đẳng cấp lần thân phận thì so với ta và người cũng không hơn kém bao nhiêu. Trong người ta chảy xuôi dòng máu của Đấu Đế nhưng rất loãng, còn chưa đáng kể!"*

"Năm đó, bởi vì thất bại khi thi hành một nhiệm vụ hạng nhất nên ta bị Dược tộc trục xuất ra ngoài. Sau khi rời khỏi tộc, ta rất không phục nên dồn toàn bộ tâm trí vào trong thuật luyện dược, sau đó một mình xông xáo khắp Trung Châu. Bôn tẩu gần một trăm năm thì cũng coi như là có thành tựu... Trước đó ta vẫn ôm một hy vọng kỳ lạ, cứ nghĩ trong tộc sẽ triệu ta quay về. Nhưng theo thời gian trôi qua, loại kỳ vọng này cũng dần dần tan mất..."

Dược lão nhẹ giọng nói: *"Địa phương này, chủng tộc này là nơi sinh ra và nuôi dưỡng ta nhưng ta lại không có chút cảm tình nào! Chỉ có duy nhất là song thân nhưng cũng mất đi khi ta còn nhỏ. Sau đó, ta cũng dần dần quên mất nơi đó, thậm chí nhắc cũng chưa từng nhắc qua một lần. Đã từng là tộc nhân của Dược tộc, ta hiểu rõ sự khủng bố của họ mà ngay cả những*

cường giả lánh đời khác, thậm chí là cả Hồn Điện cũng đều chưa từng biết được!"

Tiêu Viêm im lặng. Xem ra trong thâm tâm Dược lão vẫn bài xích Dược tộc kia. Bằng không thì nhiều năm như vậy mà làm sao ông lại không đề cập tới chút nào?!

"Lấy thực lực của lão sư, nếu muốn trở về Dược tộc kia thì hẳn là không ai có thể ngăn trở?" Tiêu Viêm nói.

"Trở về loại địa phương như vậy thì có ý nghĩa gì? Trong những năm nay, ta chỉ biết mình là Dược Trần và còn đan dược cũng không phải là thuốc của Dược tộc! Nếu bọn họ đã vứt bỏ lão phu thì ta sẽ hảo hảo cho bọn họ chống mắt lên xem, có phải là người có huyết mạch Đấu Đế thì mới có thể trở thành cường giả chân chính hay không?!"

Nói đến đây, Dược lão chợt cười, nhìn Tiêu Viêm rồi nói: *"Vội lại, đến lúc đó... Lão phu muốn chứng minh cho bọn họ thấy, đệ tử lão phu thu được còn vượt xa mấy tên con cháu có huyết mạch Đấu Đế được bọn coi là bảo bối kia!"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Trong lòng hẳn càng thêm phần chán ghét cái được gọi là Dược tộc này.

"Bỏ đi! Không nói đến những chuyện này nữa! Trung Châu rất hiếm người biết được Viên cổ Bát tộc, chẳng qua hiện nay người cũng đã có tư cách này. Bởi vậy hiện tại ta mới nói cho người biết!" Dược lão cũng không muốn dây dưa về đề tài này thêm nữa, lập tức khoát tay áo rồi nói.

"Về phần những thế lực có nhiều Dị hỏa nhất trên đại lục thì hẳn là một trong viễn cổ Bát tộc - Viêm Tộc!" Dược lão trầm ngâm một lúc rồi tiếp: *"Theo ta được biết, bên trong Viêm tộc đã có được bốn loại Dị hỏa. Trong đó có hai loại càng mạnh mẽ, được bài danh mười hạng đầu Dị hỏa bảng."*

"Bốn loại Dị hỏa?" Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời cả kinh. Đây là lần đầu hẳn nghe được một thế lực có được nhiều Dị hỏa đến như vậy!

"Ngoài Viêm tộc ra, Dược tộc cũng có hai loại Dị hỏa. Họ am hiểu Luyện dược thuật thời viễn cổ nên số cường giả luyện dược trong tộc nhiều

không đếm xuể. Ngày sau, người hẳn là có cơ hội gặp bọn họ. Đến lúc đó người sẽ hiểu rõ hơn! Đương nhiên, người cũng không cần e ngại vì bằng vào thuật luyện dược hiện giờ của người, dù phóng mắt nhìn toàn bộ lớp trẻ tuổi của Dược tộc thì người có thể thắng được người cũng không nhiều hơn một bàn tay!" Dược lão cười, nói.

"*Một bàn tay...??*" Nghe được những lời này, Tiêu Viêm cũng cau mày. Ở Trung Châu này, nếu không có tình huống gì đặc biệt thì hẳn là hẳn phải đứng đầu trong lớp người trẻ tuổi. Nhưng bản lĩnh bực này thế mà bỏ vào Dược tộc chỉ có thể nằm trong tốp năm? Thứ hạng này làm hẳn không hài lòng cho lắm.

"*Đương nhiên, người cũng đừng tham lam những loại Dịch hỏa kia! Bởi trải qua vô số năm truyền thừa đã bị hai đại chủng tộc lưu lại truyền thừa ẩn ký còn cường hãn hơn Cửu Long - Lôi Phong Cường Hỏa của Phần Viêm Cốc. Mặc dù có chiếm được thì người cũng không có cách nào thôn phệ cắn nuốt được!*" Dược lão cười, nói.

Tiêu Viêm cũng gật đầu cười. Hẳn cũng thừa hiểu Viêm tộc và Dược tộc đến nay đã tồn tại không biết bao nhiêu năm. Nói như vậy cũng đủ hiểu thực lực của bọn họ tuyệt đối không yếu chút nào, nên giờ đây hẳn cũng không có gan để đánh chủ ý trên đầu bọn họ. Dù sao, một Hồn Điện cũng đã khiến hẳn phải sứt đầu mẻ trán, thời điểm này mà đi chọc thêm nhiều cường địch cỡ này chính là một hành động ngu xuẩn.

"*Như vậy cũng chỉ có thể an ổn chờ cái gọi là Không gian – Giao dịch hội bắt đầu thôi!*" Tiêu Viêm nói với vẻ bất đắc dĩ.

Dược lão cười cười, nói: "*Không gian – Giao dịch hội thì hẳn phải chờ. Bất quá, trước đó còn một chuyện mà người phải đích thân đi một chuyến!*"

"*Đi đâu a?*" Tiêu Viêm kinh ngạc, hỏi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"*Cổ tộc – Cổ giới!*" Dược lão nhẹ giọng nói.

Nghe được hai cái tên này, bàn tay Tiêu Viêm không tự chủ được mà run mạnh. Một khuôn mặt tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cùng với khí chất thanh nhã như hoa sen dần dần hiện lên trong tâm trí hẳn. Vô luận thế nào cũng không thể xóa mờ!

"Huân Nhi!"

Hít một hơi thật sâu, trong đôi ngươi đen nhánh của Tiêu Viêm bỗng dâng tràn một ngọn lửa nóng. Cô bé này từ trước đến nay luôn làm hắn phải nóng cháy tâm can...

"Thêm một tháng nữa chính là Lễ thành nhân hai mươi năm một lần của Cổ tộc! Đây chính là đại sự của họ nên những người có tư cách tham gia đều là thanh niên trẻ tuổi ưu tú nhất của Cổ tộc!" Nói đến đây, Dược lão trầm giọng nói: *"Dĩ nhiên... cô bạn gái nhỏ của ngươi cũng trong số đó!"*

"Những thế lực nhận được thiệp mời của Cổ tộc cũng không nhiều. Nếu không phải lần này ta đạt được cảnh giới Bán Thánh thì Tinh Vãn Các cũng không có tư cách này!"

Dược lão lấy ra một tấm ngọc thiệp màu đen từ trong nạp giới. Trên mặt nó có khắc rất nhiều hoa văn huyền ảo, nhìn qua làm người ta có cảm giác vô cùng kỳ diệu: *"Đây chính là thiệp mời! Chỉ khi cầm nó thì mới có thể đi vào Cổ giới. Vốn lần này lão phu muốn tự mình đi nhưng thế cục hiện tại của Tinh Vãn Các ngươi cũng rõ. Tuy gần đây không ít lão gia hỏa có danh khí trên đại lục gia nhập Tinh Vãn Các nhưng chuyện chân chính làm Hồn Điện không dám càn quấy như trước là vì ta có thực lực Bán Thánh!"*

"Bởi vậy dù lần này Cổ tộc gửi thiệp mời nhưng ta cũng không thể tự mình đến được nên cũng chỉ có thể giao cho ngươi!" Dược lão mỉm cười rồi đưa hắc sắc ngọc thiệp cho Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nhìn tấm thiệp với vẻ thèm thuồng, một lát sau rốt cuộc cũng đưa tay đón lấy. Cổ tộc này cùng Tiêu gia là hai đại chủng tộc có quan hệ sâu xa. Giờ đây, cuối cùng cũng phải tiếp xúc chính diện với họ rồi sao?

Tấm ngọc thiệp trong tay tản ra một cảm giác ôn lãnh tràn ngập làm trong lòng Tiêu Viêm cũng khôi phục lại sự thanh tĩnh.

"Có thể được Cổ tộc mời đến thì tất cả đều là những thế lực lớn hoặc là cường giả hàng đầu đại lục. Đó cũng là một loại lịch lãm! Đương nhiên, lấy danh tiếng lẫn thực lực của ngươi hiện giờ cũng đã đủ ngồi ngang hàng với bọn họ!" Dược lão mỉm cười, nói tiếp: *"Như thế nào? Có gan đi*

xem thử một chuyến hay không?"

"Lão sư yên tâm!" Năm ngọc thiếp trên tay, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, nhẹ giọng đáp: *"Đệ tử tuyệt đối không làm mất thể diện của lão sư!"*

"Khà khà... Ta đây cũng không cần phải lo..."

Dược lão cười to rồi vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, nói: "Sau mấy ngày nữa ngươi lập tức khởi hành đi! Mặt khác, ta biết quan hệ của ngươi với Tiêu Huân Nhi nên khi đến Cổ Tộc thì ngươi phải cẩn thận hơn một chút! Cô bé kia là người cực kỳ ưu tú trong Cổ tộc, theo ta được biết thì nàng chính là người có huyết mạch Đấu Đế thuần khiết nhất trong Cổ tộc những năm gần đây. Chuyện này làm khả năng nàng có thể đột phá đến cảnh giới truyền thuyết kia rất cao. Ngươi muốn cùng nàng ở một chỗ thì cũng không phải chuyện dễ dàng đâu!"

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu. Từ rất lâu về trước, hắn đã mơ hồ phát hiện ra địa vị của Huân Nhi trong Cổ tộc, nhưng dung mạo của nàng đã như được điêu tạc vào sâu trong linh hồn của hắn không có cách nào phai nhạt. Thế gian này không có bất kỳ lực lượng nào có thể xóa đi ấn ký bất tử ấy của hắn, dù có cường hãn như Cổ tộc, cũng sẽ như vậy!

"Lần này, ngươi hãy mang theo Thiên Hỏa tôn giả và Tiểu Y Tiên đến Cổ giới." Dược lão nói: *"Trải qua phục dụng đan dược ta giúp hắn luyện chế trong thời gian này, thực lực của Thiên Hỏa tôn giả đã khôi phục cấp độ Lục tinh. Còn Ách Nan Độc Thể của Tiểu Y Tiên cũng được ta giúp nàng ngưng luyện, sau đó mới chỉ cho nàng đi đến một nơi."*

"Địa phương nào ạ?" Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sốt bèn vội hỏi.

"Đó là một ngôi mộ cổ mà người thường không hề biết! Ở đó nàng có thể thu được biện pháp có thể khống chế Ách Nan Độc Thể hoàn toàn. Độc đan phương mà ta lưu lại năm đó cũng có xuất xứ từ nơi kia!" Dược lão vuốt râu cười, nói.

"A...!!" Tiêu Viêm kinh ngạc. Độc đan phương kia cứ nhiên không phải do lão sư lưu lại sao?

"Vậy mà lại có thể sáng chế ra diệu pháp bực này thì là kỳ nhân đến bực nào? Tại sao lại có thể lý giải Ách Nan Độc Thể đến mức độ như vậy?"

Tiêu Viêm nói bằng giọng kinh hãi.

"Chỉ e rằng không có người thứ hai có thể hiểu rõ Ách Nan Độc Thể bằng nàng được! Bởi vì lúc sinh tiền, nàng cũng chính là người sở hữu Ách Nan Độc Thể nhưng lại không có vận may như Tiểu Y Tiên. Biện pháp khống chế và hóa giải cũng tại khi nàng sắp tử vong mới sáng tạo thành!" Dược lão cảm thán.

"Thế... mà... cũng là người mang Ách Nan Độc Thể! Khó trách..."

"Tại địa phương nàng tọa hóa, Tiểu Y Tiên sẽ nhận được biện pháp khống chế Ách Nan Độc Thể hoàn toàn. Đến lúc đó, nàng sẽ trở thành người đầu tiên từ trước đến nay có khả năng khống chế Ách Nan Độc Thể! Mà khi Tiểu Y Tiên quay về liền chính là thời điểm các ngươi bắt đầu đi Cổ giới!"

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, khẽ mím môi rồi bàn tay đang nắm ngọc thiếp đột nhiên siết chặt.

"Huân Nhi, ta đã nói... Lần sau gặp mặt nhất định là tại Cổ tộc! Chờ đợi ta!"

-----oOo-----

Chương 1309: Thái Nhất Hồn Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian tiếp, Tiêu Viêm vẫn ở lại đỉnh núi trong Tinh Vãn Các đợi Tiểu Y Tiên trở về. Trong những ngày chờ đợi thế này, Tiêu Viêm cũng không tu luyện đấu khí mà ngược lại dồn tất cả tinh lực vào việc tu luyện linh hồn lực.

Sự cường đại của linh hồn lực có liên quan mật thiết đến đẳng cấp của Luyện dược sư. Từ lúc linh hồn Tiêu Viêm tiến vào Tiên cảnh đến nay, bởi tập trung toàn lực vào tu luyện đấu khí nên vẫn không chuyên tâm vào mặt này. Dù sao, lấy trình độ Bát phẩm Luyện dược sư của hắn, nhìn khắp những người đồng lứa ở Trung Châu có thể thắng được bản thân thì cũng như *"Phượng mao – Lân giác"*. Nhưng sau cuộc nói chuyện với Dược lão, hắn đã hiểu được chỉ bằng chút thành tựu ấy thì không đủ cho hắn có thể

kiêu ngạo. Luyện dược thuật của hắn bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng xếp trong top năm người trẻ tuổi đứng đầu Dược tộc. Sự thật có phần tàn nhẫn này được nói ra từ chính miệng của Dược lão, không thể nghi ngờ đã tạo cho Tiêu Viêm một áp lực rất lớn.

Tiêu Viêm hiểu được, bởi vì là đệ tử của Dược lão nên sau này hắn thế nào cũng phải tiếp xúc với cái gọi là Dược tộc kia. Mặc kệ thế nào, hắn cũng không thể làm nhục danh tiếng của Dược lão. Hiện tại xem ra thanh danh Bát phẩm Luyện dược sư của hắn vẫn còn chưa đủ dùng.

Muôn thăng cấp của Luyện dược sư thì không thể nghi ngờ phải tăng lên cảnh giới linh hồn lực. Nhưng tứ đại cảnh giới linh hồn, không phải nói muốn tiến là lập tức tiến vào...

"Phàm – Linh – Thiên – Đế!"

Trong tứ đại cảnh giới linh hồn, Tiêu Viêm cũng chỉ tiến vào đến Tiên cảnh. Nhưng hiện giờ, ở Trung Châu người hiểu được cách tu luyện linh hồn đã ít lại càng ít. Những người đã vượt qua Tiên cảnh tiến vào Thiên cảnh mà Tiêu Viêm biết được chỉ e không đếm hết một bàn tay. Ba vị đầu số Đan tháp hắn là có bản lãnh bực này, thêm Dược lão hiện giờ đã bước vào cảnh giới Bán Thánh cũng có thể tính vào trong số đó. Dĩ nhiên, dù như vậy Tiêu Viêm cũng có thể khẳng định bọn họ chỉ là Thiên cảnh mà thôi, còn về phần Đế cảnh cuối cùng lại dị thường thần bí, thì chỉ e rằng trên đại lục này cũng không tồn tại Luyện dược sư có đẳng cấp như thế.

"Trình độ hiện tại của ta hẳn là ở Bát phẩm sơ cấp đỉnh phong!"

Trong một gian phòng an tĩnh, Tiêu Viêm lộ ra vẻ do dự. Những Luyện dược sư có thể luyện chế đan dược có thể dẫn đến Tứ sắc đan lôi đã được tính là Bát phẩm sơ cấp đỉnh phong. Tuy nói Tiêu Viêm tại Đan hội đã dẫn phát ra Ngũ sắc đan lôi nhưng màu sắc của nó cuối cùng cũng không phải cực kỳ thuần túy. Bởi vậy, hắn mới định vị bản thân ở cấp độ Bát phẩm sơ cấp đỉnh phong.

Trong cấp độ Bát phẩm đan dược, cứ dẫn tới thêm một sắc đan lôi thì đẳng cấp lại chênh nhau một trời một vực. Bởi vậy, một Luyện dược tông sư luyện đan dẫn đến Ngũ sắc đan lôi liền được tính là Bát phẩm trung cấp, còn nếu dẫn phát được Bát sắc đan lôi trở lên thì có thể được gọi là Bát phẩm cao cấp Luyện dược sư. Những nhân vật cấp bậc này, dù có nhìn

khắp Đan Tháp cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

"*Linh hồn của ta hẳn cũng đang trong Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng luận về linh hồn lực đã đủ so sánh với Tiên cảnh trung cấp.*" Tiêu Viêm khẽ cau mày. Trong khoảng thời gian này, dù nỗ lực tu luyện linh hồn đến thế nào thì linh hồn lực của hắn vẫn tiến triển một cách thông thả. Xem ra sau này phải dành thêm một chút thời gian mới được! Đấu khí và linh hồn lực đều không thể xem nhẹ bên nào. Dù sao cả hai thứ đối với Tiêu Viêm cũng đều cực kỳ trọng yếu.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm siết chặt tay. Một quyển trục chất liệu cỏ xưa liền xuất hiện ở tay kia. Mặt da của quyển trục đã hiện lên sắc ó vàng, liếc mắt nhìn qua đã biết là đồ vật cỏ xưa.

Tiêu Viêm cẩn thận mở quyển trục ra nhưng bên trong vẫn không hiện ra văn tự gì. Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không kinh ngạc mà đẩy mạnh linh hồn lực ở mi tâm tràn ra sau đó chậm rãi bao bọc quyển trục.

Mà theo linh hồn lực của Tiêu Viêm bao phủ, tâm da cũng lặng lẽ dao động tạo thành những gợn sóng vô hình. Bất chợt, từng luồng tin tức mà mắt thường không thể nhận ra liền theo linh hồn quán chú vào đại não của Tiêu Viêm.

"Thái Nhất Hồn Quyết!"

Tin tức quán chú vào trong não của Tiêu Viêm chợt hóa thành một lượng lớn văn tự huyền ảo lơ lửng sâu trong đầu hắn. Cẩn thận xem kỹ một lượt, đây rõ ràng là một quyển công pháp tu luyện linh hồn.

Đương nhiên quyển công pháp tu hồn này chính là phần thưởng quán quân mà Tiêu Viêm đoạt được ở Đan hội lần trước. Sau khi có được cho đến giờ, Tiêu Viêm vẫn thường nghiên cứu những vẫn chưa chính thức tu luyện. Hiện giờ, khi sắp đi đến Cổ giới, không ai biết bước đường phía trước sẽ gặp chuyện gì nên cuối cùng phải chuẩn bị trước một ít thì vẫn hơn.

Dược lão cũng đã từng đọc qua cái gọi là "*Thái Nhất Hồn Quyết*" này và bình luận phẩm giai của nó cũng không tệ. Mặc kệ như thế nào thứ này coi như là vật từ thời viễn cổ, mà ở giai đoạn ấy công pháp tu luyện linh hồn lực rốt cục cũng huyền ảo hơn nhiều so với hậu đại. Bởi vậy, Tiêu Viêm

cũng không có ý kiến gì với pháp quyết tu luyện linh hồn này. Phương pháp hấn đang tu luyện và Thái Nhất Hồn Quyết này cũng đều có ưu khuyết khác nhau mà thôi.

Tiêu Viêm nhắm nghiền hai mắt, tâm thần dần dần chìm vào trong phương pháp tu luyện linh hồn. Một hồi lâu sau, hấn mới chậm rãi mở mắt ra.

"Thái Nhất Hồn Quyết này quả nhiên có chỗ ảo diệu riêng của nó. Khó trách lại được dùng làm phần thưởng cho quân quân Đan hội! Các khẩu quyết tu luyện lấy được trước giờ so với thật đúng là đơn sơ không tính là gì!"

Phẩm duyệt Thái Nhất Hồn Quyết một cách tử tế, sự hiếu kỳ trong lòng Tiêu Viêm đối với pháp quyết tu luyện linh hồn này cũng dần dần tăng lên đến tột đỉnh. Hấn cũng không phải là tay mơ, có thể nói là đại sư không chế linh hồn lực. Tuy khẩu quyết tu luyện Thái Nhất Hồn Quyết vô cùng tối nghĩa nhưng đối với lý giải của hấn cũng không quá gian nan. Hấn chỉ cần nhắc một phen thì các chỗ mờ mịt cũng trở nên dần sáng tỏ, làm hấn có một cảm giác ngộ đạo giống như vén mây mù nhìn thấy trăng sáng vậy.

Lúc Tiêu Viêm vô cùng vui sướng thì lực lượng linh hồn ở mi tâm cư nhiên bắt đầu tự động chậm rãi xoay tròn. Trong lúc mơ hồ, một cảm giác tê dại bùng ra từ mi tâm rồi khuếch tán ra mãnh liệt. Sau đó, Tiêu Viêm liền nhận thấy bên ngoài mi tâm hấn cư nhiên tản mát ra một hấp lực khác thường, mà từng luồng linh hồn lực trong thiên địa cũng dao động mạnh mẽ rồi rót vào mi tâm của mình.

"Ồ..."

Cảm giác được biến hóa này, Tiêu Viêm cũng khiếp sợ rất nhiều rồi chậm rãi hít vào một hơi thật sâu. Đây chính là biến hóa sau khi có được công pháp đầy đủ sao? Khó trách, Luyện dược sư thời viễn cổ lại cường thịnh đến như vậy. Loại phương pháp tu luyện linh hồn lực viễn cổ này quả nhiên là có chỗ độc đáo riêng của nó.

"Có công pháp tu luyện đầy đủ thì việc tu luyện linh hồn lực sau này mới đi vào quỹ đạo. Nếu có cơ duyên đầy đủ, chỉ cần thời gian không lâu nữa thì linh hồn lực của ta sẽ đạt tới cảnh giới Tiên cảnh trung kỳ. Đến lúc đó, dù có luyện ra đan dược có Ngũ sắc đan lô với ta mà nói thì không phải

chuyện không có khả năng."

Thần sắc Tiêu Viêm tràn ngập nỗi vui mừng. Thái Nhất Hồn Quyết này đã tạo cho hắn sự kinh hỉ vượt xa dự liệu. Đến giờ đây, hắn mới thoáng hối hận vì sao mình lại không tu luyện nó sớm hơn, nếu không cho tới bây giờ chỉ e linh hồn lực của mình đã sớm tiến vào cấp độ Tiên cảnh trung kỳ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đương nhiên, sự hối hận này cũng vền vẹn chột thoáng qua rồi tắt. Mọi sự không thể vẹn toàn! Trong khoảng thời gian này, tuy hắn đã bỏ quên việc tu luyện linh hồn nhưng trên phương diện đấu khí thì lại tương đối khả quan. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hắn bắt đầu từ Đấu Tông đỉnh phong đã tăng một mạch đến Ngũ tinh Đấu Tôn. Tốc độ đến bậc này cũng đủ để bù lại hết thảy những tổn thất.

Khi đã nhớ kỹ tất cả nội dung của Thái Nhất Hồn Quyết trong đầu, Tiêu Viêm mới mỉm cười hài lòng một lần nữa rồi thu quyển trục vào nạp giới. Hắn chậm rãi xếp bằng ngồi xuống rồi lại chú tâm thúc dục bí pháp. Cứ như thế, sau mấy canh giờ thì mới mở mắt ra, thần thanh khí爽.

"Thần hiệu ngoài dự đoán của mọi người!"

Liên tục tán thưởng một phen, Tiêu Viêm chột thoáng trầm ngâm. Bàn tay hắn bỗng siết chặt thì bên trong đã hiện ra một quyển trục khác màu đỏ sậm. Mà theo sự xuất hiện của nó, một luồng năng lượng hỏa hệ dày đặc bắt đầu bùng phát tràn ngập cả gian phòng.

Quyển trục màu đỏ sậm này chính là thứ Tiêu Viêm chiếm đoạt được ở di chỉ Đấu Thánh mấy trước. Chẳng qua sau đó nó cũng bị đóng băng trong nạp giới của Tiêu Viêm. Dù sao, lúc đó ngoài Đại Thiên – Tạo Hóa Chương thì không có vật gì có thể so sánh được và cũng không đáng giá để nhắc tới. Nhưng giờ đây nhớ lại, di vật cuối cùng của Đấu Thánh này dù gì nữa cũng không kém những vật khác bao nhiêu... Trong tay có thêm một thủ đoạn thì tóm lại sẽ giảm đi một chỗ xấu.

"Đại Địa Cương Viêm – đấu kỹ Địa gia cao cấp! Dùng một loại chân động kỳ dị, lấy đấu khí của bản thân truyền xuống đại địa sẽ tạo ra kinh khí cực độ cháy bỏng lưu chuyển. Nó sẽ xuất kỳ bất ý xuất hiện dưới chân của đối thủ, vô thanh vô tức làm cho người táng mạng. Đấu kỹ công kích này có yêu cầu đối với địa hình, khi càng gần địa hình có núi lửa thì uy lực sẽ

được tăng cường trên diện rộng..."

Nhanh chóng thu trọn tin tức của quyền trục vào đầu, Tiêu Viêm cũng chợt cảm thấy hứng thú với nó. Đại Địa Cương Viêm này không giống những đầu kỹ khác, tính chợt thu chợt phát vô thanh vô tức của nó trái lại sẽ khiến người dùng có thể đạt được hiệu quả xuất kỳ bất ý. Cái gọi là "yêu cầu đối với địa hình" thì đối với Tiêu Viêm lại không khó khăn chút nào. Chính bản thân có được bốn loại Dị hỏa, hẳn đích thực là một ngọn núi lửa hình người. Nếu rót Dị hỏa lực vào kinh khí tương lưu thì như vậy uy lực của đầu kỹ càng thêm phần mãnh liệt.

"Không hổ là tàng bảo của cường giả Đấu Thánh! Quả nhiên không hề tầm thường!"

Tiêu Viêm khẽ tán thưởng một câu. Hẳn biết nhiệm vụ của mình trong thời gian sắp tới đã thêm một loại nữa. Đó chính là tu luyện cái gọi là Đại Địa Viêm Cương đến đại thành!

Bảy ngày chờ đợi nhanh chóng đã qua. Trong thời gian này, Tiêu Viêm hoàn toàn đắm chìm trong việc tu luyện Thái Nhất Hồn Quyết cho đến Đại Địa Cương Viêm. Mà khi hẳn tu luyện đến mất ăn mất ngủ thì cũng ngày càng thấu hiểu hai loại công pháp này và cũng khắc sâu hơn rất nhiều.

Đến khi hẳn nhắm mắt khổ tu đến ngày thứ tám thì một luồng khí tức mênh mênh nhưng rất quen thuộc rột cuộc cũng xuất hiện trong cảm giác của Tiêu Viêm. Khí tức này đúng là hơi thở thuộc về riêng Tiểu Y Tiên!

"Vậy mà... mạnh đến mức này sao?"

Cảm nhận được độ mênh mênh của khí tức này, dù lấy định lực của Tiêu Viêm cũng không nén được mà khẽ thở ra một hơi dữ dội.

-----oOo-----

Chương 1310: Chạy tới Đông vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm vội đẩy cửa bước nhanh ra. Hắn vừa liếc mắt đã thấy cuối

khoảng sân u tĩnh trước gian phòng có một bóng hình xinh đẹp trong y phục trắng như tuyết đứng đó. Người nàng toát lên một khí chất tao nhã và đang nở một nụ cười động lòng người.

"Cuối cùng đã trở lại sao?"

Tiêu Viêm dừng bước, nhìn thiếu nữ dưới ánh mặt trời mà không khỏi ngẩn người. Hiện tại, mái tóc trắng như tuyết của Tiểu Y Tiên một lần nữa đã khôi phục màu sắc ban đầu, nó được chia làm ba món đồ xuống khuynh sai như thác nước tùy ý bay lượn trong làn gió nhẹ.

Bộ dáng hiện tại của Tiểu Y Tiên cũng hoàn toàn giống lần đầu Tiêu Viêm gặp nàng ở trấn Thanh Sơn - Gia Mã đế quốc nhưng chỉ ngoại trừ khí chất thành thực động lòng người hiện tại. Ngay cả nụ cười nhu hòa trên mặt cũng không có gì khác biệt.

Bây giờ, nàng mới chân chính là Tiểu Y Tiên!

Cũng chính là Tiểu Y Tiên nhiệt tình dịu dàng chăm sóc bệnh nhân, được vô số dong binh tôn sùng là tiên nữ trong lòng!

"Như thế nào? Không nhận ra sao?"

Tiểu Y Tiên chậm rãi nhẹ bước đến trước mặt Tiêu Viêm. Nhìn dáng vẻ thoát tục của nàng, hẳn không khỏi cười.

"Tóc của muội..." Tiêu Viêm khẽ thì thào, chợt nhìn vào vàng trán nhẫn nhụi sáng bóng của Tiểu Y Tiên. Nơi đó giờ chợt xuất hiện một ấn ký phức tạp màu xám nhạt nhìn qua thì giống như một ký hiệu nào đó.

"Đó là nơi Ách Nan Độc Thể chiếm cứ! Hiện giờ, toàn bộ Ách Nan độc khí đã biến thành ký hiệu này. Vị tiên bối kia không hổ danh là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, cư nhiên lại có thể sáng tạo ra pháp môn cô đọng Ách Nan Độc Thể!" Ngọc thủ Tiểu Y Tiên khẽ sờ sờ ký hiệu nơi trán rồi cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu, ánh mắt khẽ lướt qua Tiểu Y Tiên rồi chợt cười khô, nói: *"Huynh xem khí tức hiện giờ của muội còn mạnh hơn Thiên Hỏa tôn giả?!"*

"Ừm... Hẳn là Thất tinh!" Tiêu Y Tiên cười duyên dáng, đáp.

Ách Nan Độc Thể đã được giải một cách triệt để giống như tảng đá nặng trong lòng nàng đã được ném đi. Hiện giờ, nàng đã khôi phục lại sự vui cười lúc trước khác rất nhiều với sự lạnh lẽo khó gần trong quá khứ.

"*Thất tinh Đấu Tôn!*" Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không nén được thở ra một hơi.

Thất tinh Đấu Tôn!

Nói như vậy Tiêu Y Tiên đã một lúc tăng vọt lên ba tinh liên tiếp. Thực lực thể này, nếu so với Tiêu Viêm dùng Dịch hỏa chỉ có thể một lần mới miễn cưỡng tăng lên hai tinh, thì hẳn cũng không biết phải nói thế nào. Vì sao những thiếu nữ hẳn quen biết đều bất bình thường một cách khác người đến thế chứ?!

"Độc khí trong thân thể muội lúc trước đã giảm đi rất nhiều. Mà tóc muội chuyển thành màu trắng chính là minh chứng tốt nhất! Chẳng qua, sau khi tu luyện công pháp của vị lão tiên bối này lưu lại thì độc khí này lại biến thành thuốc bổ. Nếu không thì muội cũng không cách nào có thực lực thể này!" Tiêu Y Tiên ôn nhu, nói.

Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ gật đầu. Nếu nhóm người Tiêu Y Tiên gặp kỳ ngộ thì đương nhiên hẳn sẽ vô cùng vui mừng. Ở một góc độ nào đó, thực lực bọn họ tăng lên cũng chính là thực lực của hắn tăng lên. Tuy nói loại tốc độ thăng cấp này có vẻ dọa người, nhưng có dọa nhiều nhiều chút nữa cũng không sao cả!

Không đến một năm ngắn ngủi, thực lực mọi người ai nấy đều tăng mạnh, xem như tất cả đều cường hãn. Lấy đội hình hiện tại, dù có gặp lại Cửu thiên tôn của Hồn Điện thì có thể nắm chắc mười phần có thể chém giết đối phương.

Một cường giả nhìn qua chỉ có thực lực Ngũ tinh nhưng lúc bộc phát có thể đạt đến Lục tinh, thậm chí là Thất tinh và lại có sức chiến đấu vô cùng khủng bố không ai sánh được. Thêm vào hai cường giả khác, một người có thực lực Lục tinh, người kia lại là cường giả Thất tinh thân mang Ách Nan Độc Thể... Đội hình này dù Hồn Điện muốn chặn giết, nhưng chỉ cần chúng không xuất động siêu cấp cường giả cảnh giới Bán Thánh thì bọn họ cũng đoán chắc có thể toàn thân trở ra.

"Nếu muội đã trở về như vậy chúng ta cũng nên đi thôi!"

Tinh thần Tiêu Viêm từ trong nỗi kinh hãi vì thực lực tăng mạnh của Tiểu Y Tiên dần dần khôi phục. Hắn duỗi cái lưng đang mỏi, lười nhác nói.

"Vâng!"

Những gì Tiêu Viêm quyết định, Tiểu Y Tiên cũng chưa bao giờ phản đối, cũng luôn mỉm cười. Có thể đứng sau lưng hắn giúp một tay thì nàng đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Ngày thứ hai sau khi Tiểu Y Tiên trở lại Tinh Vãn Các thì đoàn người Tiêu Viêm rốt cục đã tập trung lại một lần nữa. Hắn thoáng chình đốn, một hàng bốn người đã động thân. Ngoại trừ Dược lão và một số người thì cũng không kinh động bất kỳ ai, lặng yên rời khỏi...

Cổ giới tọa lạc ở Đông vực Trung Châu. Cơ hồ đa số những thế lực và những cường giả cũng đều không biết nơi hạ lạc của bọn họ, thậm chí kể cả những thế lực đầu não nơi đây cũng rất xa lạ với vị Thái thượng hoàng của Đông vực này. Cái bọn họ biết được là vị vua ngầm này có thực lực vô cùng khủng bố. Muốn hành tẩu ở Trung Châu, chỉ cần các thế lực này được dính chiêu bài Cổ tộc trên đầu thì nó cũng tương đương với một cái kim bài miễn tử.

Cổ tộc, một chủng tộc cường đại và thần bí được truyền thừa từ thời viễn cổ đến nay. Bọn họ có thiên phú tu luyện làm người thường phải hâm mộ. Con đường tu luyện trong mắt thường nhân vốn vô cùng gian khổ nhưng với bọn họ lại là thiên đạo bằng phẳng. Họ chỉ tu luyện một thời gian ngắn thì đã trở thành cường giả trong mắt người đời, nhanh chóng vượt qua những lớp người cùng lứa. Cuối cùng, chính là đủ loại hào quang bao phủ tạo thành truyền kỳ...

Chính vì sắc thái thần bí của Cổ tộc trong mắt mọi người ở Đông vực, thậm chí cả những người ở các vùng đất xa xôi đều xem Cổ tộc như thần minh. Độ cuồng nhiệt của họ làm cho người khác khó có thể tin được, vì ai cũng biết trên thế gian này không có thần tồn tại...

Đoạn đường từ Tinh Vãn Các đến Đông vực tương đối khá xa. Dù lấy tốc độ của nhóm người Tiêu Viêm, thêm nữa đã xuyên qua không ít Không

Gian Trùng Động thì Tiêu Viêm nghĩ muốn đến Đông vực cũng phải mất thời gian ít nhất là nửa tháng.

Mà đối với tình huống này, nhóm người Tiêu Viêm cũng phải tính toán thời gian cẩn thận. Hiện tại còn chưa đến một tháng nữa là đã đến đại lễ của Cổ tộc, nếu đến trễ thì chỉ e rằng họ không kham nổi việc trọng đại này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Vù..."

Trên bầu trời xanh thẳm, một bóng đen cực lớn dùng tốc độ như điện chớp lướt qua dữ dội. Nó bay đến đâu thì ven đường lại dấy lên một trận gió tanh, toàn thân bùng nổ ra từng luồng sóng khí mà mắt thường có thể thấy được.

"Dựa theo tốc độ hiện giờ của chúng ta hẳn ngày mai có thể đến Đông vực. Chẳng qua, nghe nói lối vào Cổ giới nằm ở một tòa thành tên là Cổ Thánh thành ở trung tâm Đông vực." Trên thân hình khổng lồ của Cửu U Địa Minh Mạng có mấy bóng người ngồi xếp bằng vững vàng. Tiểu Y Tiên quan sát tâm bản đồ trong tay rồi nói với Tiêu Viêm.

"Cổ Thánh thành sao?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn đã nghe qua cái tên này. Tại Đông vực danh tiếng tòa thành này còn vượt xa Đan tháp ở Thánh Đan thành, bởi vì đây chính là lối dẫn vào Cổ giới.

"Cổ Thánh thành là một tòa thành cấm người ngoài đi vào. Ở đó có không ít cường giả trấn thủ. Nếu muốn vào Cổ giới mà không có thiệp mời thì e rằng cả cường giả Đấu Tôn đỉnh phong cũng không thể xông vào!" Tiểu Y Tiên cười nói.

"Chẳng qua đối với chúng ta thì không thành vấn đề! Không ít tòa thành lớn có Không Gian Trùng Động nối thẳng đến Cổ Thánh thành. Đến lúc này, chỉ cần thông qua những không gian này đến đó. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì khoảng năm ngày sau chúng ta sẽ có mặt ở ngoại vi Cổ Thánh thành rồi!"

Tiêu Viêm gật đầu nhìn Thanh Lân rồi hỏi: *"Có tình huống gì không?"*

"Vâng! Trong phạm vi trăm dặm không có dấu hiệu ba động không gian nào. Chúng ta đi một cách đột ngột nên Hồn Điện muốn tùy ý theo dõi"

chúng ta cũng không dễ." Thanh Lâm khẽ gật đầu, ba điểm đen trong tròng mắt nàng đang xoay tròn chậm rãi. Dưới tầm nhìn của nàng, bất kỳ dao động không gian nào trong phương viên trăm dặm đều cũng đều bị phát hiện. Có Thanh Lâm trinh sát, dù Hồn Điện muốn lại xuất kỳ bất ý theo dõi hay ra tay với Tiêu Viêm thì cũng vô cùng khó khăn.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười, nói: *"Một khi đã như vậy lên tăng tốc đi!"*

Lời nói vừa dứt thì chiếc đuôi to lớn của Cửu U Địa Minh Mãng chọt vung lên mạnh mẽ, thân hình khổng lồ dữ dội lướt tới như sao sa, trong chớp mắt đã mất hút ở cuối chân trời.

Một đường thông suốt. Bởi vậy đến sáng sớm ngày thứ hai thì nhóm người Tiêu Viêm đã tiến nhập vào phạm vi Đông vực. Họ cũng không nghỉ ngơi mà tiếp tục bôn hành đến một tòa thành lớn tìm Không Gian Trùng Động đi Cổ Thánh thành. Sau đó, ngựa không ngừng vó đi thẳng một mạch.

Tại Không Gian Trùng Động, nhóm người Tiêu Viêm kinh ngạc khi phát hiện nơi đây cực kỳ náo nhiệt. Trong thông đạo không gian đôi lúc có lưu tinh xẹt qua, thậm chí còn thấy cả những cường giả lãng không bay đi. Ở đây, Tiêu Viêm thấy được cường giả có thực lực thấp nhất cũng có cảnh giới Đấu Tông. Hiển nhiên những người này đều hướng về phía Cổ Thánh thành nhưng không biết đến tột cùng họ thuộc về thế lực nào.

Vì nguyên nhân long ngư hỗn tạp nên nhóm Tiêu Viêm cũng chưa từng nói chuyện với người ngoài. Dưới sự im lặng, họ cứ bôn tẩu một đường trong năm ngày sau đó. Cứ tăng tốc bay nhanh rồi mất hút.

Mà đến ngày thứ năm thì đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở ra nhìn chăm chú vào cuối đoạn thông đạo không gian ngập trong ánh bạc. Năng lượng không gian nơi đó đang dao động vô cùng kịch liệt và xuất hiện một luồng sáng hình cầu như ẩn như hiện.

Nhìn luồng sáng kia Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài một hơi, trong lòng cũng dấy lên một luồng lửa nóng. Mà dáng người lẫn gương mặt động lòng người trong đầu càng ngày càng hiện rõ.

"Huân Nhi, ta tới đây..."

Thiếu niên năm xưa đã từng khiếp sợ chủng tộc thần bí kia đến trợ mắt há mồm... Hiện giờ, rốt cuộc hắn cũng đã chân chính đối diện với nó.

-----oOo-----

Chương 1311: Oan gia ngõ hẹp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một thảo nguyên rộng mênh mông vô tận trải dài một màu xanh biếc ngút ngàn, phóng thích ra sức sống bùng bùng. Tại đây tọa lạc một quảng trường vô cùng nguy nga rộng lớn được lát bằng đá tảng đứng sừng sững. Nó được chống đỡ bởi vô số cột đá khổng lồ có chiều cao ước chừng trăm trượng. Từ xa nhìn lại, nó tựa như một người khổng lồ đứng sừng sững trong thiên địa, làm người ta cảm thấy vô cùng hùng vĩ.

Không gian trên quảng trường này thỉnh thoảng lại vẩn vèo, đôi lúc lại lóe ra ngân quang. Từng thân ảnh đi ra từ bên trong, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống. Giờ khắc này, trong quảng trường cực kỳ khổng lồ kia cũng đầy ắp bóng người. Từng tràng âm thanh cười nói huyên nào ngưng lại một chỗ rồi vang dội cả trời đất.

"Vù..."

Giữa không gian trên bầu trời lúc này chợt vẩn vèo kịch liệt. Mấy bóng người chợt lướt ra từ bên trong rồi vũng vàng hạ xuống bình đài. Họ đưa mắt nhìn xung quanh rồi trên mặt ai cũng đều thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

"Nơi này chính là quảng trường Cổ Thạch theo hướng dẫn trên bản đồ sao? Xem ra chúng ta không nhầm đường!" Nhìn thấy quảng trường đá nguy nga này, Tiểu Y Tiên mỉm cười với Tiêu Viêm bên cạnh rồi nói.

"Ừ!" Tiêu Viêm gật nhẹ đầu, ánh mắt lại lướt quanh bình đài một lần nữa. Lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên nhận ra nơi này phát ra không ít hơi thở tương đối kinh khủng, thậm chí có có vài luồng khí tức làm hắn cũng cảm thấy áp lực.

"Không hổ là Cổ tộc! Có thể được bọn họ mời đến thì đều là cường giả chân chính! Lực hiệu triệu thế này quả nhiên là khủng bố!" Thiên Hỏa tôn

giả đứng bên cạnh cũng chậm rãi gật đầu, kinh ngạc nói.

Tiêu Viêm cũng cười, ánh mắt nhìn về phía Đông. Trong lúc mơ hồ, hắn thấy được cuối chân trời có một tòa thành dáng vóc cực kỳ khổng lồ, liền nói: *"Đó chính là mục tiêu của chúng ta, Cổ Thánh thành ư? Đi thôi!"*

Nói dứt lời, trên mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ khẩn trương. Đối với Cổ giới thần bí này hắn sớm đã tràn ngập tò mò. Thêm nữa, trong Cổ giới còn có mộ phần tổ tiên Tiêu Huyền của hắn. Là hậu nhân của người, bất luận thế nào Tiêu Viêm cũng phải bái tế trước.

Đoàn người cũng không dị nghị gì với những lời của Tiêu Viêm nên lập tức không trì hoãn thêm nữa. Họ chợt động rồi thân ảnh đã phóng vút lên không trung bay thẳng đến tòa thành ở phía xa xa.

Trên không trung cũng có không ít người cùng đường với nhóm Tiêu Viêm. Dựa trên tốc độ phi hành của họ thì đại đa số có thực lực không kém. Chẳng qua hiện tại Tiêu Viêm cũng không gặp được thế lực nào quen biết nên trong lòng liền trở nên nghiêm trang hơn nhiều. Cường giả Trung Châu tàng long ngoại hồ, lúc này mới biết được quả nhiên lời này không giả! Những cường giả này chính là trưởng lão của không ít thế lực nhất lưu, bất hiện sơn – bất lộ thủy, trầm lặng đáng sợ.

Tuy mới mở đầu nhưng đám người Tiêu Viêm cũng không e ngại. Chỉ gần mười phần chung ngắn ngủi, một tòa thành thị lớn liền xuất hiện rõ ràng dưới tầm mắt bọn họ.

Lần đầu trông thấy tòa thành này, nhóm người Tiêu Viêm cũng kinh ngạc không dứt. Bởi vì, nó cũng không tràn ngập khí phách như họ nghĩ mà tòa thành do những tảng nham thạch khổng lồ màu xanh nhạt này thoạt nhìn lại có vẻ mục nát, tựa như nó bị năm tháng ăn mòn... Nhưng bên trong nó lại toát ra một khí tức cổ kính dị thường làm cho người nhìn lập tức liên tưởng đến hương vị thời viễn cổ.

Càng tiếp cận, nhóm Tiêu Viêm mới phát hiện tòa thành này được bảo phủ bên trong một chiếc lồng ánh sáng gần như trong suốt. Tuy nhìn rất yếu ớt nhưng lại phát ra uy áp đè nặng linh hồn của người khác. Uy áp bức này làm sắc mặt không ít người chợt biến, mà những cường giả đã quen thuộc tòa thành này thì sắc mặt càng thêm phần kính sợ.

"Ngôi Cổ Thánh thành này được truyền lại thời viễn cổ, nghe nói là do một vị cường giả Đấu Đế kiến tạo nên. Mà chiếc lồng sáng kia lại ẩn chứa một tia Đấu Đế lực. Có quang tráo này thủ hộ, ngôi Cổ Thánh thành kia được xưng tụng là không gì phá nổi!" Thiên Hỏa tôn giả thấp giọng nói. Xem ra, ông ta đã nghiên cứu tòa thành này rất sâu sắc.

"Đấu Đế lực! Khó trách lại khủng bố như vậy!"

Lúc này Tiêu Viêm mới chợt hiểu. Khó trách, càng tiếp cận tòa thành này hẳn càng cảm giác được uy áp linh hồn càng mạnh mẽ.

"Để tỏ lòng tôn kính với vị Đấu Đế ấy, trong phương viên nghìn trượng xung quanh ngôi thành này ra lệnh cấm phi hành đối với bất kỳ kẻ nào! Chúng ta hạ xuống đi bộ đến thôi! Nếu không uy áp này sẽ càng ngày càng mạnh thêm nữa!" Thiên Hỏa tôn giả cười cười. Sau đó liền tiên phong hạ xuống đất, mà đám người Tiêu Viêm cũng lục tục theo sau. Khi chạm đất, họ cũng không giảm tốc độ mà hóa thành những thân ảnh mơ hồ lao tới tòa thành kia như sấm vang chớp giật.

Đến sát cửa ra vào Cổ Thánh thành, nhóm người Tiêu Viêm cũng từ từ dừng lại. Đây chính là một tòa thành không thể tùy ý xuất nhập! Nếu không có thiệp mời của Cổ tộc thì đây chính là nơi người thường không thể đi vào. Chẳng qua tuy nói thủ tục xuất nhập của tòa thành này khá rườm rà, nhưng vì e ngại thanh danh vang dội của Cổ tộc nên không kẻ nào dám giương oai nơi đây.

Nhóm Tiêu Viêm cũng xếp hàng theo đội ngũ dần đi vào. Sau một hồi lâu, khi đến cửa thành, họ đảo mắt nhìn thì thấy hai bên cửa có gần trăm người mặc giáp trụ màu đen, tay cầm trường thương đứng thẳng tắp. Ánh mắt họ sắc bén và lạnh như băng, không ngừng quét qua bốn phía chung quanh. Từng luồng khí tức cường hãn từ cơ thể họ tràn ngập ra ngoài. Điều này làm ai cũng phải cảm thán: "*Bút tích Cổ tộc đúng là to lớn!*"

Ánh mắt bắt gặp một thân ảnh trong đông đảo binh sĩ giáp trụ đen nhánh ở nơi này, Tiêu Viêm thấy được một bóng người quen thuộc ở cửa thành, lập tức hai mắt hắn híp lại.

"Linh Tuyền..."

Ở cửa thành có một thân ảnh đứng đó thẳng tắp như cán thương. Giáp trụ

của y lóe ra thanh quang nhàn nhạt làm toàn thân hắn bộc lộ một khí tức lãnh liệt. Áo choàng sau lưng tung bay phấp phật làm hắn càng thêm vẻ uy dũng. Thân ảnh quen thuộc đó tự nhiên chính là người đã nhiều lần "qua lại" với Tiêu Viêm, thống lĩnh Hắc Yên Quân – Linh Tuyên! Không ngờ vừa đến Cổ Thánh thành này, Tiêu Viêm đã gặp ngay phải hắn. Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Lúc Tiêu Viêm thấy Linh Tuyên thì ánh mắt lãnh liệt của gã cũng chợt chuyển sang, liền lập tức ngăn người rồi sắc mặt nhanh chóng sầm lại.

"Tiêu Viêm, ai cho phép ngươi đến đây?"

Từ sắc mặt đột nhiên khó coi cho đến tiếng quát lạnh tanh của Linh Tuyên đã thu hút không ít người phải chú ý nên liền đến gần, cuối cùng ánh mắt họ như dán vào người Tiêu Viêm với vẻ kinh ngạc. Đoạt ngôi quán quân Đan hội, danh tước của hắn đã sớm được bàn tán sôi nổi khắp Trung Châu. Hiện giờ, Tiêu Viêm cũng coi như có danh tiếng không nhỏ ở Trung Châu, nhưng xem qua bộ dáng hiện tại của hắn thì hắn là có chút ân oán với vị thống lĩnh trẻ tuổi của Cổ tộc này a!

Nghe tiếng quát lạnh của Linh Tuyên, Tiêu Viêm vẫn thong dong bình tĩnh như trước. Hắn cong ngón tay búng ra, tức thì một ngọc thiếp đã bay ra từ trong nạp giới của mình, mang theo một luồng kinh phong sắc bén, nhanh như chớp đã bắn mạnh tới Linh Tuyên.

"Hừ!"

Thấy thế, sắc mặt Linh Tuyên trầm xuống bèn hừ lạnh một tiếng. Đấu khí chợt lượn lờ trên bàn tay hắn lập tức đã mạnh mẽ bắt lấy ngọc thiếp vào tay một cách chuẩn xác.

"Xèo!"

Nhưng tại thời điểm bàn tay Linh Tuyên nắm lấy ngọc thiếp thì một nhiệt độ kinh khủng bỗng nhiên từ trong nó tràn ngập ra ngoài, thiêu đốt đấu khí trên tay Linh Tuyên đến mức phải hóa thành sương trắng.

Cảm giác đau nhức từ lòng bàn tay truyền đến làm sắc mặt Linh Tuyên trở nên triệt để âm trầm. Chẳng qua gã cũng không phải nhân vật bình thường, thế mà lại có thể cắn răng chịu đựng. Bàn tay vẫn xuống ngọc thiếp lập tức

đã thu thập tin tức bên trong vào đầu mình.

"Hóa ra là Tinh Vẫn Các! Thế lực loại này làm thế nào có được thiếp mời của Cổ tộc ta nhỉ?" Linh Tuyên cười lạnh, nói. Bên trong câu nói của gã ẩn chứa một vẻ khinh thường. Lấy thực lực của Tinh Vẫn Các, quả thật là chưa có đủ tư cách nhận thiếp mời của Cổ tộc.

"Mặt thiếp có chữ đen được viết hết sức rõ ràng! Nếu không biết đọc thì cứ đi hỏi người Cổ tộc các người! Sau đó trả ngọc thiếp lại cho ta!" Tiêu Viêm lạnh nhạt nói.

Ngữ khí này của Tiêu Viêm làm Linh Tuyên tức giận nghiến răng muốn tóa máu, bàn tay đang giữ ngọc càng siết chặt rồi đáp với giọng lạnh lẽo: *"Cứ đến đây lấy là được!"*

"Viu!"

Linh Tuyên vừa dứt lời thì đã thấy hoa mắt một cách mãnh liệt, sau đó mới cảm thấy ngọc thiếp trên tay nháy mắt đã biến mất. Khi hắn định thần lại thì phát hiện ra nó đã rơi thẳng vào tay Tiêu Viêm, không biết xuất hiện trước mặt hắn tự lúc nào.

Một màn này làm sắc mặt Linh Tuyên đã đỏ bừng lên trong nháy mắt. Không ngờ hắn vừa bắn tiếng liền đã bị Tiêu Viêm đoạt ngay lại. Thể diện kiểu này chính là đã mất sạch!

"Vô liêm sỉ!"

Dưới cơn ngượng tột bậc, Linh Tuyên cũng quên mất thân phận hiện tại của mình. Gã gầm lên giận dữ lập tức phát ra chưởng phong sắc bén công kích Tiêu Viêm trước mặt một cách dữ dội.

"Bang! Bang!"

Chưởng phong Linh Tuyên vũ động. Nhưng còn chưa kịp oanh lên người Tiêu Viêm thì mắt gã lại hoa thêm lần nữa. Trước mặt gã lập tức xuất hiện một cước ảnh nện mạnh lên ngực, kinh khí kinh khủng trực tiếp đánh bay gã ra ngoài rồi đập mạnh lên tường thành.

"Phut!"

Từ tường thành rơi xuống, Linh Tuyền cũng học ra một ngum máu tươi và trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi lẫn khó tin. Lúc gặp lại ở Diệp gia, thực lực của gã vẫn cao hơn Tiêu Viêm một tinh. Tuy lúc đó không đấu lại Tiêu Viêm nhưng ít ra gã còn có thể giao thủ chính diện. Giờ đây gã thậm chí còn không thấy Tiêu Viêm xuất thủ thế nào thì đã liền thảm bại. Chênh lệch giữa hai người đã trở thành một khoảng cách vô cùng khủng bố!

Biến hóa cực đoan thế này làm cho loại người trời sinh đã cao ngạo như gã phải hận đến học máu. Đến bây giờ chỉ bao nhiêu năm, mà tiểu tử trong Học viện bị gã xem như con kiến hôi năm ấy đã đứng lên đầu của mình rồi!

Đám người xung quanh thấy Tiêu Viêm một cước đã đá bay cường giả nhất tinh Đấu Tôn thì cũng thoáng trở nên kinh ngạc. Hiển nhiên họ chưa từng dự đoán được, ngoài Luyện dược thuật thì Tiêu Viêm lại có thành tựu trên phương diện đấu khí cao đến như vậy, có tạo nghệ khủng khiếp đến như vậy!

"Linh Tuyền thống lĩnh, xin lỗi! Ta xuống tay có phần hơi nặng nhưng bất quá lần sau phiên người đừng làm tiếp chuyện ngu xuẩn thế này nữa! Phải hiểu, người để ta phải xuống tay thật không nhiều!" Tiêu Viêm phui phui ngọc thiếp trong tay rồi thu vào nạp giới. Sau đó hắn liếc nhìn Linh Tuyền đang kinh hãi, mỉm cười nói.

"Hắc Yên tiểu đội, bắt giam hắn cho ta!" Nhìn nụ cười khinh khỉnh của Tiêu Viêm, trông mắt Linh Tuyền lập tức đỏ ngầu rồi hét lên giận dữ.

"Vèo!"

Nghe tiếng rống giận dữ của gã, gần trăm hắc sắc giáp sĩ Cổ tộc đứng ở cửa thành không chut do dự, liền vung trường thương trong tay lên. Chỉ nghe "vù" một tiếng, tất cả đã chĩa thẳng vào Tiêu Viêm.

Nhìn thấy tràng diện này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng chậm rãi sầm xuống.

-----oOo-----

Chương 1312: Thích!

Nhìn thấy hầu hết chiến sĩ Hắc Yên quân chĩa thẳng trường thương vào Tiêu Viêm, mấy người Tiểu Y Tiên phía sau chợt biến sắc, thân hình chợt động liền bước lên cạnh Tiêu Viêm, đầu khí mệnh mông bắt đầu lặng yên khởi động.

Dưới ánh mắt tóe lửa của song phương, bầu không khí cũng chợt rở nên căng thẳng như giương cung bạt kiếm. Một số người hiếu sự dùng ánh mắt dò xét nhìn đoàn người Tiêu Viêm, hiển nhiên họ cảm thấy kinh ngạc vì những người này lại dám ra tay với tộc nhân Cổ tộc ngay trong Cổ Thánh thành.

"Linh Tuyên, người thân là thống lĩnh Hắc Yên quân mà lại muốn dùng công báo tư thù ư? Ngọc thiếp này chính là do Cổ tộc phát ra, nếu chúng ta giữ nó như vậy chính là khách của Cổ tộc. Mà địa vị của người, chỉ sợ còn không đủ tư cách bắt ta đâu nhỉ?" Tiêu Viêm sầm mặt lại, cười lạnh nói.

Nghe vậy, Linh Tuyên lập tức dừng lại, vừa muốn quát lên thì một tiếng thét lớn từ trên tường thành đã vang lên mạnh mẽ. Chợt một thân ảnh lướt xuống như chớp, nó tựa một tòa thiết tháp hạ thật mạnh xuống trước cửa thành.

"Linh Tuyên, người đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy thân ảnh này, thần sắc Linh Tuyên cũng khẽ biến. Hắn lau vết máu ở khóe miệng rồi nói: *"Không việc gì!"*

"Không việc gì?!" Nghe vậy, thân ảnh kia cũng khẽ nhíu mày liếc nhìn đám người Tiêu Viêm. Mà hiện tại, Tiêu Viêm cũng nhìn thấy rõ diện mạo của người này. Hắn cũng mặc một bộ giáp trụ sáng bóng hào quang tương tự Linh Tuyên nhưng lại mạnh hơn gã không ít. Dựa theo Tiêu Viêm cảm ứng, hẳn thực lực của người này đã đạt đến Tam tinh Đấu Tôn.

"Bái kiến Ngũ thống lĩnh!"

Mấy chiến sĩ Hắc Yên quân đang tạo thành vòng vây thấy nam tử này đều nhất tề cung thanh hô lớn. Một người trong nhóm bước ra, rất nhanh đã kể

lại câu chuyện phát sinh một cách ngắn gọn.

"Ngươi là Tiêu Viêm kia ư?"

Đang nghe đến cái tên Tiêu Viêm này thì nam tử thống lĩnh mặc thanh quang giáp trụ chợt sững người rồi cau mày nhìn Tiêu Viêm. Trong ánh mắt của hắn cư nhiên lại mơ hồ phát ra một địch ý nhàn nhạt.

"Tinh Vẫn Các – Tiêu Viêm!" Thần sắc Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh, chấp tay tự giới thiệu với nam tử được gọi là Ngũ thống lĩnh này.

"Đúng vậy, hắn chính là Tiêu Viêm vẫn được tiểu thư nhắc đến!" Linh Tuyên cười lạnh nhìn Tiêu Viêm chằm chằm, trong mắt gã tràn đầy vẻ ghen ghét và không cam tâm, bèn nói: *"Hiện giờ ngươi còn muốn cho hắn đi vào không?"*

Nghe được câu chuyện của hai người này, Tiêu Viêm dần cau mày. Xem ra trong Cổ tộc, cái tên của hắn hiện giờ đã không ít người biết. Mà nguyên nhân quá nửa e rằng chính bởi Huân Nhi.

Ngũ thống lĩnh trầm tư một lúc rồi nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt phức tạp, sau đó chợt quay lại nhìn Linh Tuyên quát lên với vẻ giận dữ: *"Ngươi còn có đầu óc không? Hắn có ngọc thiếp, đó chính là khách nhân của Cổ tộc ta! Cứ như ngươi vậy chính là muốn người khác cười nhạo Cổ tộc ta không hiểu lẽ nghi hay sao?"*

Bị Ngũ thống lĩnh nổi giận mắng mỏ một trận, sắc mặt Linh Tuyên cũng trở thành lúc trắng lúc xanh. Nhưng do ngại địa vị của đối phương cao hơn mình nên gã cũng không dám nói gì thêm, chỉ có thể hừ lạnh rồi lui ra.

"Tiêu Viêm các hạ, xin mời! Trước tiên, thỉnh các vị đợi mấy ngày nữa! Đến lúc đó tự sẽ có người đón các vị đến Cổ giới!"

Sau khi quát đuổi Linh Tuyên, Ngũ thống lĩnh cũng ôm quyền với Tiêu Viêm rồi trầm giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Mặc dù Ngũ thống lĩnh này tựa hồ phát ra địch ý nhàn nhạt với hắn nhưng xử sự rất công tư phân minh, so với Linh Tuyên kia thì tốt hơn xa. Nhưng có một chuyện khiến Tiêu Viêm nghi hoặc, đây chỉ là lần đầu tiên cả hai gặp nhau thì loại địch ý kia từ đâu mà đến?

"Hay nguyên nhân bởi Huân Nhi?"

Tiêu Viêm thâm cười khỏ. Có câu cửa miệng "*hồng nhan họa thủy*", lời này xác thật không giả! Huống chi, nhan sắc Huân Nhi cũng đúng là họa nước ương dân a... Hẳn chợt có dự cảm hành trình đến Cổ giới lần này chỉ e sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Mang theo nhóm người Tiểu Y Tiên chậm rãi xuôi vào thành thị. Sau khi đi ngang qua Ngũ thống lĩnh thì người này chợt tần ngần một khắc rồi ôm quyền: "*Nếu các hạ không cho là đường đột thì không biết có thể hay không tìm một thời gian thích hợp luận bàn một lần? Ta muốn nhìn một chút xem người thật sự có tư cách phối xứng với tiểu thư hay không?"*

Dù câu nói sau cùng cực kỳ nhỏ như tiếng ruồi bay bé nhưng lại vang vào tai Tiêu Viêm cực kỳ rõ ràng. Nghe được những lời này, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài một tiếng... Quả nhiên!

"Uhm..."

Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật đầu biểu hiện đồng ý vì vẫn chưa tìm được cơ để cự tuyệt. Hẳn rõ ràng địa vị của Huân Nhi trong Cổ tộc, thêm dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nàng mà luận, thì hẳn là hầu hết anh tài tuổi trẻ trong Cổ tộc đều ôm lòng ái mộ nàng. Thế nên bọn họ vô hình trung sẽ xem Tiêu Viêm là tình địch có uy hiếp lớn nhất của mình. Tiêu Viêm cũng hiểu loại luận bàn khiêu chiến kiểu này càng về sau sẽ càng nhiều hơn và cũng cường hãn hơn rất nhiều.

Trong lòng bi ai vì kết cục ngày sau của mình mà cảm thán, Tiêu Viêm liền vung tay lên ra hiệu cho nhóm Tiểu Y Tiên tiếp tục tiến vào tòa thành cổ xưa này dưới vô số ánh mắt tràn ngập tò mò.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm biến mất, trong mắt Linh Tuyên cũng xẹt qua vẻ âm lãnh bèn thấp giọng thì thào tự nhủ: "*Tiêu Viêm... người trốn bên ngoài vẫn còn tốt! Nhưng bản thân muốn rước lấy nhục mà đến Cổ tộc ta, vậy cũng không thể trách người có mắt không trông! Chút thực lực ấy của người, trong lớp trẻ tuổi của tộc ta còn chưa có đủ tư cách giương oai!"*

Tiêu Viêm tự nhiên là không nghe được những lời ác tâm ấy. Đoàn người tiếp tục xuyên qua tường thành liền tiến nhập thành thị tràn ngập khí tức

viễn cổ trong truyền thuyết này. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Hiện giờ là thời điểm Cổ Thánh thành tương đối coi như náo nhiệt, trên đường thường xuyên thấy người qua lại. Mặc dù không có lưu lượng người kinh khủng như những tòa thành khác nhưng phần lớn những người có thể hành tẩu trong tòa thành này đều là cường giả thực lực không kém.

"Chúng ta trước tiên đi tới chỗ nghỉ ngơi Cổ tộc thiết lập trong thành! Ta đã hỏi thăm, muốn đi đại môn không gian thông đến Cổ giới thì ba ngày sau mới mở ra. Trong ba ngày này, chúng ta cũng chỉ có thể lưu lại ở Cổ Thánh thành!" Sau khi nghe tin tức bên ngoài, Tiêu Y Tiên trở lại nói với nhóm người Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nhẹ giọng nói: *"Cổ Thánh thành này ngư long hỗn tạp, với lại mỗi người cũng là nhân vật khó nhai. Đã cảnh giác qua nhiều ngày, hiện giờ cũng nên cẩn thận hơn nữa!"*

Thanh âm vừa dứt, Tiêu Viêm liền chậm rãi đi trước vào trung tâm tòa thành mà đám người Tiêu Y Tiên cũng nhanh chóng theo sau.

Đoàn người cứ đi khoảng mười phần chung thì đã đến trung tâm thành thị. Nơi đây có một trang viên vô cùng rộng lớn sừng sừng đứng giữa đất trời, thoáng nhìn đã thấy lầu các san sát nối tiếp nhau liên miên không ngớt. Ở cửa trang viên này không ngừng có bóng người tấp nập ra vào. Từng khí tức tràn ngập như bùng nổ làm nhóm người Tiêu Viêm cũng phải nhướng mắt.

Dựa vào ngọc thiệp, nhóm người Tiêu Viêm cũng thuận lợi đi vào bên trong. Sau đó dưới sự hướng dẫn của một thị nữ xinh đẹp đã tìm được một sương phòng u tĩnh.

Vào trong sương phòng, bởi vì trải qua một đoạn đường dài bên ngoài không nghỉ nên ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Họ trò chuyện thêm mấy câu rồi ai cũng tìm cho mình một gian phòng yên tĩnh tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục.

Trên một đỉnh núi sương vụ quấn quanh.

Một thân ảnh y trang màu xanh nhạt đang ngồi xếp bằng trong mây mù dày đặc. Dưới ánh mặt trời phản chiếu, nàng như một tiên nữ thoát tục rực

rõ dưới sương vụ lung linh đầy màu sắc, dáng vẻ lộ ra một khí chất kinh người.

"Tiểu thư, Tiêu Viêm thiếu gia đã tới Cổ Thánh thành!"

Khi nữ tử nhắm mắt im lặng thì một thân ảnh thương lão lại bỗng xuất hiện rồi cung thanh thông báo cho nàng.

Lão nhân vừa dứt lời liền nhận thấy không gian xung quanh bỗng bỗng bành như sóng gợn. Khi lão ngẩng đầu lên thì đã thấy nữ tử đã đứng trước mặt mình với vẻ mặt tươi cười. Nhan sắc của nàng làm khung cảnh lung lẫy xung quanh chợt ảm đạm đi không ít. Dung nhan như vậy, ngoại trừ Huân Nhi ra thì có thể là người nào?

"Lăng lão, chàng vẫn khỏe chứ?" Huân Nhi chợt cất giọng êm ái hỏi, phảng phất như có ma lực đặc thù làm cho cả phiến vân vụ đột nhiên cũng dao động.

"Thực lực của Tiêu Viêm thiếu gia hiện giờ không phải cỡ lão đầu tử này có thể nhìn thấu được. Nhưng theo tin tức lão nhận được, Linh Tuyên có thực lực Nhất tinh Đấu Tôn cũng không chịu nổi một chiêu của Tiêu Viêm thiếu gia. Nghĩ như vậy, thực lực của hắn tới thiếu phải là Tứ tinh Đấu Tôn!" Lão nhân khẽ thở dài một tiếng, trong giọng nói không che dấu nỗi sự kinh ngạc. Thời điểm lão phụng mệnh bảo hộ Tiêu Viêm năm đó thì hắn chỉ là một Đấu Giả bé con con. Nhưng hiện giờ chỉ trong mười năm ngắn ngủi, thiếu niên non nớt ngày ấy đã đạt đến một trình độ ngay cả lão cũng nhìn không thấu.

"Ánh mắt của tiểu thư quả nhiên không sai a..."

Nghe được những lời kinh ngạc của Lăng Ảnh, Huân Nhi cũng mỉm cười. Mấy năm nay nàng luôn luôn tiến hành bế quan sâu bên trong, những chuyện của ngoại giới rất ít khi truyền đến tai nàng. Nhưng dù vậy nàng cũng hiểu được hiện giờ Tiêu Viêm ở Trung Châu hẳn là phải có thanh danh rất hiển hách. Bởi vì, từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn tin tưởng năng lực của hắn, dù xưa kia khi hắn còn lạc phách nàng cũng giữ tín tâm như vậy.

"Chẳng qua... trước đây trong tộc, tiểu thư có tuyên bố vài chuyện sợ là sẽ mang cho Tiêu Viêm thiếu gia chút phiền phức a!" Lăng Ảnh ngần ngừ

một lúc rồi nói.

"Ta tin tưởng huynh ấy!"

Huân Nhi cũng cười thân nhiên mà cũng không giải thích thêm nhiều. Tình yêu, thứ này rất huyền diệu! Thời gian không thể làm nó biến mất mà ngược lại còn làm nó càng tỏa ra hương thơm nồng nàn. Mặc dù cả thân phận lẫn thực lực của hai người hiện tại đã có biến hóa cực lớn nhưng cuộc sống êm đềm ở Ô Thản thành nho nhỏ kia vẫn khắc sâu trong tâm trí của họ. Tình cảm ngây ngô non trẻ ấy, hiện giờ rốt cuộc cũng đã trở nên chín muồi.

Nghe vậy, Lăng Ảnh cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Ở thời gian trước, sau khi vị thiên kiêu chi nữ này xuất quan đã liền thương thảo hôn sự tương lai của mình trong hội nghị trưởng lão. Nàng dùng ngữ khí cực kỳ bình tĩnh nói ra làm hầu hết các vị trưởng lão đều biến sắc mặt. Mà những lời này cũng chính là ngọn nguồn làm cho Tiêu Viêm bị những cường giả thiên tài trẻ tuổi lộ ra địch ý khi hắn vừa đến Cổ Thánh thành.

"Bất luận các vị có phản đối hay ủng hộ, ta thích hắn! Thêm nữa, các người không thể cải biến được!"

Chỉ vèn vèn một câu đã làm cho sắc mặt hầu hết trưởng lão Cổ tộc phải xanh mét.

-----oOo-----

Chương 1313: Bát thiên thống lĩnh và Tứ đại đô thống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, khi ánh mặt trời ấm áp rọi xuyên vào cửa sổ, thì Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng tu luyện cũng chợt cảm ứng được rồi chậm rãi mở mắt ra.

Mà ở khoảnh khắc đó, không gian quanh thân hắn cũng gợn lên những cơn sóng kỳ dị. Từng luồng năng lượng không giống như đầu khí lặng yên nhập vào mi tâm của hắn rồi cuối cùng tan vào trong linh hồn.

"Có Thái Nhất Hồn Quyết này thì tu luyện linh hồn cũng tiến triển cực nhanh a!"

Cảm thụ cảm giác sung mãn từ mi tâm truyền đến, trên mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ tán thưởng. Trong thời gian này, chỉ cần rảnh rỗi khắc nào là hắn lập tức tu luyện Thái Nhất Hồn Quyết khắc ấy, mà hiệu quả của nó lại vượt ngoài dự đoán. Linh khí lúc trước rất khó hấp thu mà hiện giờ chỉ cần vận chuyển Thái Nhất Hồn Quyết thì đã tự hút lấy từng luồng trong thiên địa. Pháp môn thần kỳ bậc này thật không hổ là vật viển cổ!

Tiêu Viêm mỉm cười rồi đứng dậy rời khỏi giường. Hắn duỗi thẳng lưng rồi đẩy cửa phòng bước ra ngoài. Khi tìm đến mấy người Tiểu Y Tiên thì một lúc sau cả đoàn người đã rời khỏi sương phòng.

Hiện giờ, tòa trang viên khổng lồ này sớm đã ngập tràn các cường giả đến từ bốn phương tám hướng. Những cường giả này nếu thực lực bản thân không cường hãn thì hẳn sau lưng sẽ có thế lực không kém. Họ ở cùng một chỗ với nhau lập tức tạo thành một bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Đoàn người Tiêu Viêm tùy ý đi dạo trong trang viên thênh thang rồi dừng lại ở một tử lâu khá rộng rãi. Diện tích quán rượu này không nhỏ, ở trung tâm còn có một bình đài bằng đá rất lớn. Lúc này, trên bình đài đang tràn ngập đấu khí, hai thân ảnh đang giao thủ với nhau như thiểm điện. Trong đám đông đang vây xem bốn phía cũng không ngừng vang ra những lời trầm trồ khen ngợi.

Thực lực của hai người trên đài ước chừng là Lục tinh Đấu Tông, đối với ngoại giới cũng được tính là cường giả có danh khí, nhưng với Tiêu Viêm mà nói thì cũng không tạo thành sức hấp dẫn gì. Hắn cùng nhóm người Tiểu Y Tiên chọn một vị trí gần cửa sổ của tử quán, ánh mắt đảo qua một vòng liền phát hiện ra một số người thực lực không kém.

"Nghe được tin tức gì liên quan đến Hắc Yên quân chưa?"

Đợi đến sau khi thị nữ cung kính dâng trà rút lui, Tiêu Viêm tùy ý liếc nhìn trận đấu trên đài, nhẹ giọng hỏi.

Hiện giờ, muốn tiếp xúc với Cổ tộc thì đương nhiên Tiêu Viêm phải thu thập tin tức về họ. Mà cái gọi là Hắc Yên quân nghe đồn là nơi những chiến sĩ cường hãn tập hợp nên có chiến lực vô cùng cực đoan. Vì vậy,

Tiêu Viêm muốn nắm giữ tin tức về họ.

"Vâng!"

Tiêu Y Tiên mỉm cười gật đầu, ánh mắt liếc nhìn Thiên Hỏa tôn giả rồi thấp giọng nói: *"Địa vị Hắc Yên quân trong Cổ tộc không thấp. Bởi vì điều kiện gia nhập tương đối hà khắc và phải trung tâm tuyệt đối với Cổ tộc và thêm nữa khi còn niên thiếu phải đạt được Linh cấp. Nghe nói, khảo hạch hàng năm của Hắc Yên quân nếu kẻ nào không đạt tiêu chuẩn thì lập tức bị loại bỏ. Bởi vậy, nó làm cho chất lượng của Hắc Yên quân tương đối cao."*

Nghe vậy Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật đầu. Cứ xem những hộ vệ mặc giáp đen trấn trụ cửa thành thì biết chiến sĩ Hắc Yên quân đều không phải thứ bỏ đi. Nếu ở thế giới bên ngoài thì họ chính là chiến sĩ có thiên phú ngàn năm khó gặp.

"Thứ bậc trong Hắc Yên quân được phân chia vô cùng sâm nghiêm. Không chỉ có Bát đại Thống lĩnh bao gồm Linh Tuyên lẫn Ngũ thống lĩnh hôm qua chúng ta đã gặp nhưng chẳng qua, vị trí của Linh Tuyên trong nhóm thống lĩnh chỉ đứng ở thứ bảy mà thôi." Thiên Hỏa tôn giả ngồi bên cạnh, nói.

"Linh Tuyên chỉ xếp thứ bảy sao?" Tiêu Viêm chột híp mắt. Thực lực của Linh Tuyên đã là Nhất tinh Đấu Tôn, mà vị Ngũ thống lĩnh kia chính là Tam tinh Đấu Tôn cường giả. Nói như vậy, Đại thống lĩnh Hắc Yên quân chỉ ít phải đạt đến lục tinh hoặc thậm chí còn cao hơn nữa.

"Không hổ là Cổ tộc!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Còn trẻ tuổi mà đạt đến Lục tinh Đấu Tôn thì tuyệt đối có thể gọi là kỳ tài ngút trời rồi. Tuy nói Cổ tộc có huyết mạch Đấu Đế nhưng điều này cũng chưa đủ nói lên thực lực của bọn họ.

"Hiện tại, trong mắt lớp thiên tài trẻ tuổi của Cổ tộc huynh chính là người không được hoan nghênh, thậm chí còn bị liệt vào danh sách tình địch cao nhất! Mọi nghĩ, sau này đến Cổ giới hẳn huynh sẽ hiểu được phiền toái là gì!" Tiêu Y Tiên che miệng cười, nói.

"Trước kia thì không nhiều lắm, nhưng theo tin tức mọi dò hỏi thì hiện tại

hầu như ai cũng biết đến huynh cả! Bởi vì, nguyên nhân chính là Huân Nhi đã thừa nhận quan hệ của hai người ở ngay giữa hội nghị trường lão!" Tiểu Y Tiên cười rồi bồi tiếp câu nữa.

Tiêu Viêm sững người rồi chợt cười khò: *"Lá gan của tiểu ny tử này thật không nhỏ! Chẳng qua có nói thì sao? Việc này trước sau cũng lộ ra thôi, còn về phần mấy thiên tài Cổ tộc kia muốn như thế nào thì ngay từ đầu ta đã biết. Trong Cổ giới này, dĩ nhiên là ta cũng sẽ không quá bình yên rồi!"*

Vói mị lực và nhan sắc khuynh thành của Huân Nhi, chuyện này Tiêu Viêm đã sớm lý giải. Càng là nơi tập hợp nhiều thiên tài, thân mang danh vọng như thế thì những người trẻ tuổi này tất nhiên sẽ không thích nữ tử bình thường. Bởi vậy, không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ mà hơn nữa thiên phú Huân Nhi là loại tột đỉnh. Chuyện này tự nhiên sẽ khiến nàng trở thành mục tiêu truy đuổi của bọn họ.

"Trong Bát đại thống lĩnh này thì hơn một nửa đã xem huynh là tình địch có tính uy hiếp cao nhất! Nếu gặp mặt thì hẳn bọn họ sẽ lấy cớ luận bàn để giao thủ với huynh!" Tiểu Y Tiên mỉm cười, tiếp: *"Đương nhiên, kỳ thật muội thấy những người này chưa phải là uy hiếp lớn nhất của huynh, mà chính là Tứ đại Đô thống!"*

"Tứ đại Đô thống?"

"Cao tầng chân chính của Hắc Yên quân luận trên tổng quát thì được chia từ thấp lên cao là: Bát đại Thống lĩnh – Tứ đại đô thống rồi cuối cùng là người thống lĩnh chân chính – Hắc Yên Vương!" Tiểu Y Tiên lại nói: *"Tứ đại Đô thống này được xưng là thiên tài trong các tuyệt đỉnh thiên tài của Cổ tộc. Tất cả đều là kẻ kinh tài tuyệt thế, tuy độ thuần khiết của huyết mạch Đấu Đế không bắt kịp Huân Nhi nhưng người có thể so với bọn họ ở Cổ tộc cũng chẳng có mấy ai. Ấn chiếu theo tiềm lực của bọn họ thì sau này ắt sẽ trở thành nhân vật trọng yếu của Cổ tộc!"*

Tiêu Viêm im lặng, trong lòng cũng thoáng cảm thấy nghiêm trọng. Lấy niên kỷ hần mà đạt được thành tựu hiện tại, nếu ở Trung Châu có thể được xưng tụng là người đứng đầu. Nhưng hiện giờ trong Cổ tộc, nơi thiên tài tập hợp như thế này thì hẳn mới hiểu được thành tựu của bản thân còn chưa đủ để hần kiêu ngạo.

Nếu Đô thống còn cao hơn bậc Thống lĩnh, cứ luận theo đó thì Đô thống

có thực lực yếu nhất cũng phải cường hãn hơn Đại thống lĩnh nhiều. Chỉ e thực lực của Tứ đại Đô thống không yếu hơn Cửu thiên tôn của Hồn Điện là bao.

"Huyết mạch Đấu Đế thực sự là cường hãn đến như vậy sao?"

Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi và cảm thấy bản thân đã chân chính bị áp lực. Nhìn tốc độ tu luyện của hắn trong cùng thể hệ đã làm người khác cầu còn không được. Song, khi so với những tuyệt đỉnh thiên tài của Cổ tộc thì còn hơi yếu hơn một chút. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chòm com.

"Nhân ngoại hữu nhân – Thiên ngoại hữu thiên! Lời này quả nhiên không giả!"

"Dù mọi người biết bốn vị Đô thống này có danh vọng cực cao trong Cổ tộc, lại ôm thái độ không tốt với huynh nhưng Huân Nhi lại chính là thiên kiêu chi nữ của Cổ tộc. Với viên minh châu có lực hấp dẫn khủng bố như thế thì càng không ai có thể so sánh nổi! Vì vậy huynh phải nên chú ý nhiều hơn!" Tiêu Y Tiên tiếp tục nhắc nhở.

Tiêu Viêm chột híp mắt lại, trong đó lóe lên một tia tàn nhẫn. Quản mấy Đô Thống kia mạnh mẽ bao nhiêu, chuyện giữa hắn và Huân Nhi không ai có thể cản trở. Tuy hiện tại thực lực của hắn chỉ là Ngũ tinh Đấu Tôn, nhưng nếu thực sự động thủ thì kể cả Thất tinh, thậm chí Bát tinh Đấu Tôn hắn cũng hoàn toàn không sợ. Cuối cùng chỉ hy vọng Tứ đại Đô thống này đừng xem hắn là một quả hồng mềm dễ dàng nắm bóp!

"Có được huyết mạch của Đấu Đế thì quá trình tu luyện quả thật thuận buồm xuôi gió! Nhưng tốc độ này chỉ có tác dụng vền vện trước cảnh giới Đấu Thánh mà thôi. Mặc dù Cổ tộc là một chủng tộc mạnh mẽ, cường giả Đấu Tôn không ít nhưng tất cả những người có cảnh giới Đấu Thánh lại chẳng bao nhiêu. E rằng những cường giả Đấu Tôn muốn vượt qua cảnh giới này chỉ có thể chân chính tự dựa vào chính bản thân mình. Ở thời điểm đột phá quan trọng ấy, huyết mạch Đấu Đế trái lại sẽ tạo thành một sự trói buộc. Vì vậy, người không cần phải so sánh thành tựu hiện tại của mình với những người kia. Nói không chừng, sau này khi người đã đạt cảnh giới Đấu Thánh thì bọn họ cũng vẫn còn dậm chân tại cảnh giới Đấu Tôn!" Thiên Hỏa tôn giả duỗi thẳng lưng rồi cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Cường giả Đấu Thánh đã là tồn tại đỉnh phong trong thiên địa. Tuy nói rằng huyết mạch Đấu Đế rất cường hãn nhưng nếu có thể tạo ra nhiều cường giả cảnh giới này thì cũng thật sự quá mức nghịch thiên.

Khi đoàn người Tiêu Viêm rót rượu nói chuyện thì trên lầu cũng có hai luồng ánh mắt lạnh như băng đang tập trung lên người Tiêu Viêm.

"Hắn chính là Tiêu Viêm?" Một nam tử tuần tú mặc áo bào xanh đang chú mục vào Tiêu Viêm. Bàn tay thon dài dị thường của gã đang nhẹ nhàng gõ nhịp lên lan can lầu, thản nhiên hỏi.

"Tam ca, hắn chính là Tiêu Viêm trong miệng tiểu thư! Hiện tại danh tiếng của hắn ở Trung Châu cũng không nhỏ! Giờ đây dù đến Cổ tộc ta thì ngạo khí cũng không giảm đi phần nào!" Một gã khác ngồi bên cạnh liền cười lạnh rồi đáp. Theo thanh âm nhìn lại thì rõ ràng chính là Linh Tuyên hôm qua bị Tiêu Viêm một cước đá bay.

"Đây cũng không phải là Trung Châu!" Thanh y nam tử mỉm cười, trong đó lộ ra lãnh ý nhàn nhạt: *"Mặc dù có lẽ tiểu thư cũng chưa đặt ta vào mắt, nhưng ít ra loại mặt hàng kia vẫn còn chưa đủ tư cách!"*

"Người cũng không cần phải xằng bậy! Dù sao bọn họ cũng là khách!" Một nam tử khác dáng người cường tráng cau mày nói. Đúng là vị Ngũ thống lĩnh đã gặp hôm qua.

"Yên tâm, hết thấy sẽ hợp quy củ!" Thanh y nam tử dùng âm thanh nhẹ nhàng đáp.

"Phong!"

Sau khi tiếng quát này vừa dứt, thì hai bóng người đang giao thủ dưới bình đài cũng đã phân thắng bại, mỗi người đều lùi ra sau. Chợt một thanh âm vang dội vọng đến làm ánh mắt mỗi người đều hướng về một bóng người đang nhảy vọt lên cùng lúc thét lớn.

"Ta, Tam thống lĩnh Hắc Yên quân – Dương Hạo mời quán quân Đan hội Tiêu Viêm lên đài luận bàn!"

Tiêu Viêm cách đó không xa vừa mới đưa chén trà lên liền mạnh mẽ dừng

lại, sắc mặt cũng trở nên âm trầm vô cùng. Tựa như lúc này hắn đã bị người tính toán một lần a!

-----oOo-----

Chương 1314: Tam thống lĩnh - Dương Hạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát to quanh quần trong tử quán làm không khí vốn đang huyền não chợt im bật. Danh tiếng hai người này đều cực kỳ không kém. Một người thân là Tam thống lĩnh Hắc Yên quân, người kia từng là quán quân Đan hội tiếng tăm lừng lẫy, họ đều là người trẻ tuổi kiệt xuất trong lớp đồng niên. Hôm nay, ở nơi này lại có thể may mắn xem được hai người họ luận bàn hay sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt lẫn thần sắc của những kẻ hiếu kỳ quanh đây đều trở nên cực kỳ hứng thú. Bọn họ quay tới quay lui như muốn tìm người được gọi lên thách đấu.

"Sao lại thế này?"

Bởi biến cố bất thành linh nên đoàn người Tiểu Y Tiên cũng giật thót người. Họ chợt thấy sắc mặt âm trầm của Tiêu Viêm nên nháy mắt đã hiểu sự tình bèn nói: *"Không ngờ vừa nói xong thì phiền toái đã tự tìm đến cửa! Chẳng qua loại thủ đoạn này cũng quá mức bỉ ổi!"*

Lấy trí thông minh của họ tự nhiên chỉ nghĩ là biết đối phương vì sợ Tiêu Viêm từ chối nên mới làm kiểu tiền trạm hậu tấu trước mặt công chúng. Đến lúc Tiêu Viêm rút lui hay bại trận thì liền trở thành cái cớ cho bọn người Cổ tộc đả kích, thậm chí còn sẽ liên lụy tới cả Huân Nhi.

"Vù..."

Vẻ âm lệ trên mặt Tiêu Viêm càng nồng, chậm rãi thở ra một hơi rồi buông chén trà trong tay xuống. Hắn nhẹ giọng nói: *"Cũng tốt! Ta thật sự không thích kiểu phiền toái không ngừng như thế này! Nếu đã vào đến Cổ giới thì cứ phóng tay giết gà dọa khỉ một phen xem ra cũng không tồi! Nếu tên này muốn làm hòn đá kê chân đầu tiên thì ta liền thành toàn cho hắn!"*

Nói vừa dứt lời, Tiêu Viêm mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng đến thanh y nam tử trên lầu.

"Ha ha... Ngược lại rất nhạy cảm đây!" Nhìn thấy Tiêu Viêm chú mục thẳng vào mình, thanh y nam tử kia cũng cười nhạt và sắc mặt không sợ hãi chút nào. Thực lực của gã là Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh, tuy nói Tiêu Viêm cũng có cảnh giới Ngũ tinh Đấu Tôn nhưng giao đấu với đối thủ cùng cấp thì thanh y nam tử chưa từng thất bại mấy lần.

"Dương Hạo, người chớ có xằng bậy! Nếu trưởng lão biết..." Ngũ thông lĩnh ngồi cạnh cũng cau mày, nói.

"Luận bàn mà thôi! Cổ tộc ta vốn thượng võ, dùng võ kết bạn không phải là vừa lúc sao?" Dương Hạo lại cười nhạt: *"Yên tâm đi! Ta sẽ không làm hấn quá khó coi đâu, nhưng dĩ nhiên hấn phải biết thức thời!"*

Sau tiếng cuối cùng, thân ảnh gã đã nhẹ nhàng hạ xuống. Không đợi Ngũ thông lĩnh nói tiếp liền nháy mắt xuất hiện trên bình đài. Gã cười dài nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa, nói: *"Tiêu Viêm tiên sinh, nghe đại danh đã lâu! Không biết hôm nay có hân hạnh được tiên sinh chỉ giáo?"*

Rõ ràng!

Trong tòa lầu, mọi ánh mắt lúc này đều mạnh mẽ chuyển đến rồi cuối cùng hội tụ cả vào thân ảnh gầy gầy nơi đó.

"Hấn là quán quân Đan hội – Tiêu Viêm à?"

"Thoạt nhìn trẻ tuổi quá a! Không ngờ chỉ chừng ấy tuổi mà đã đạt cấp bậc Bát phẩm Luyện dược tông sư! Thật làm người ta khó có thể tin được!"

"Nghe nói sư phụ của hấn là Dược Trần – Dược tôn giả năm xưa! Chẳng qua hiện giờ Dược Trần đã đạt cảnh giới Bán Thánh! Thực lực thật đáng sợ!"

"Ánh mắt Dược Trần thật là độc nha! Người đệ tử này so với Hàn Phong năm đó không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần!"

Nghe bốn phía đang bàn luận xôn xao, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình thản

như trước. Hắn quay đầu lại, nhìn thẳng thanh y nam tử đang cười âm nhu rồi chậm rãi đứng dậy: "Nếu Tam thống lĩnh đã cố ý như thế thì tại hạ tự nhiên không thể chối từ!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm thế mà vẫn không tìm có trốn tránh, đôi mày của Dương Hạo cũng cau thành một đường nhưng vẻ tươi cười trên mặt càng lúc càng đậm. Gã đưa tay làm một thủ thế xin mời nhưng ai cũng thấy khi gã cúi đầu thì trong mắt lại xẹt lên một tia hàn ý.

"Cẩn thận một chút!"

Nhóm Tiểu Y Tiên cũng không ngăn trở. Bọn họ rất yên tâm về Tiêu Viêm. Dương Hạo kia tuy có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh, nhưng thực lực như vậy đối với Tiêu Viêm hiện tại thì không có chút uy hiếp trí mạng nào.

"Ừ!"

Tiêu Viêm gật đầu, bước về phía trước một bước. Tức thì, không gian trước mặt hắn chợt vặn vẹo một trận rồi trong nháy mắt tiếp theo thân hình đã xuất hiện trước mặt Dương Hạo cách đó không xa.

"Không hổ là quán quân Đan hội! Phần gan dạ sáng suốt này thật làm người khâm phục!" *Dương Hạo tủm tủm cười nhìn Tiêu Viêm, nói.*

Liếc qua Dương Hạo tuy da cười thịt không cười, nét mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh và nói bằng thanh âm không mang chút cảm xúc nào: "Xin mời!"

"Được!"

Dương Hạo cười lớn, chân bước từng bước mạnh mẽ. Đấu khí trong thể nội gã ùn ùn bùng phát ra uy áp làm sắc mặt không ít người nơi đây phải biến đổi kịch liệt.

"Hôm nay, bốn thống lĩnh liền đích thân xem thử quán quân Đan hội này có chỗ nào khó lường!"

Đấu khí tuôn ra dữ dội, Dương Hạo vẫn cười to. Bàn tay thon dài của gã đột nhiên nắm chặt hình thành kinh phong dữ dội. Gã dẫm mạnh chân xuống đất, thân hình như chớp đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Trảo phong sắc bén của gã tựa như thiên la địa võng hung hăng chộp mạnh tới,

kình khí sắc bén tạo thành từng vết rách không gian đen nhánh.

Đôi mắt với công kích vô cùng của Dương Hạo, Tiêu Viêm chỉ lùi lại một đoạn. Trong vòng ba bước chân di chuyển một cách huyền diệu đã tránh khỏi trảo phong dày đặc của Dương Hạo.

"Hảo tốc độ! Bất quá hãy thử xem Long Xà bộ pháp của ta đây!"

Thấy Tiêu Viêm thế mà lại tránh thoát được công kích của mình, ánh mắt Dương Hạo cũng chợt biến nhưng chợt cười lạnh rồi đập mạnh đến phía trước, thân thể liền như long hành hổ bộ vút tới giữa không trung, mà thân ảnh gã trong lúc mơ hồ còn hiện lên hư ảnh long xà. Cổ tộc vốn không thiếu đấu kỹ cao giai, Dương Hạo thân là Tam thống lĩnh tự nhiên đấu kỹ sở trường của gã cũng không phải mặt hàng bình thường. Chỉ bằng Long Xà bộ pháp này thì tuyệt không kém Tam Thiên Lôi Động của Tiêu Viêm chút nào.

"Thiên Sát – Toái Khí Trảo!"

Thi triển cái gọi là Long Xà bộ pháp, tốc độ của Dương Hạo cũng đột nhiên gia tăng, trảo phong cũng đột nhiên biến đổi. Hung sát khí nơi tay gã cấp tốc ngưng tụ, không gian nơi trảo phong của gã lướt qua đều bị vỡ tan rồi bùng nổ tạo thành những tiếng động chói tai mà sắc bén khuếch tán khắp không trung.

"Cổ tộc quả nhiên là đại tộc! Cao giai đấu kỹ bên ngoài khó gặp đến bậc này cũng được hãn thuận tay là đánh ra!"

Cảm thụ được tốc độ và sức công kích của Dương Hạo đột nhiên trở nên sắc bén, đôi mắt Tiêu Viêm cũng chợt híp lại. Bản thân có nhiều đấu kỹ cao giai như thế, chẳng trách người này không lo gì khi đấu với Ngũ tinh Đấu Tôn cùng cấp. Chẳng qua đối phương cũng đã tính sai! Trước linh hồn lực khổng lồ của Tiêu Viêm thì thân pháp quý mị đến mức nào cũng đều không thể che giấu.

"Phanh! Phanh!"

Tay áo Tiêu Viêm huy động. Mỗi lần đánh ra một quyền đều oanh kích chuẩn xác vào trảo phong sắp đến nơi của Dương Hạo. Trong trảo phong của gã vẫn còn chưa sơ hở, có lúc mạnh lúc yếu. Nhưng loại sơ hở này,

nếu không có khả năng quan sát tinh tế đến hoàn mỹ thì không có cách nào ngăn được. Cũng may, Tiêu Viêm có linh hồn lực vượt xa Dương Hạo nên có thể làm được một cách nhẹ nhàng.

"Bùng! Bùng! Âm!"

Sau một lần va chạm, sắc mặt Dương Hạo đều trở nên ngưng trọng hơn một phần. Sau khi giao thủ mười mấy lần thì vẻ mặt gã đã hoàn toàn trở nên căng thẳng. Dù gã đã thi triển ra hai loại đấu kỹ Địa giai trung cấp nhưng lại chưa hề tổn thương đến Tiêu Viêm chút nào. Thấy bộ dáng thong dong của hắn làm mặt mũi của Dương Hạo trở thành bộ dáng không thể tin được.

"Ta không tin tên tiểu tử nghèo mạt rệp như ngươi lại có nội tình sánh với ta được!"

Sắc mặt Dương Hạo trở nên âm hàn, cước bộ trong nháy mắt đã lui lại. Mà ở thời điểm hắn lùi bước, bàn tay gã lại kết xuất ra những thủ ấn mà Tiêu Viêm vô cùng quen thuộc.

"Đế Ấn Quyết sao?"

Thấy thế, đôi mắt Tiêu Viêm cũng híp lại. Thân hình hắn chợt lóe đã xuất hiện trước mặt Dương Hạo rồi cong ngón tay búng ra một luồng kinh phong bắn như chớp vào cổ tay Dương Hạo. Luồng kinh phong này tuy không mạnh nhưng vừa vặn đánh tan ấn quyết của Dương Hạo khiến khí huyết trong người gã trở nên quay cuồng.

"Tiểu tử này làm sao biết rõ sơ hở của Đế Ấn Quyết đến như vậy?"

Bị Tiêu Viêm tùy tay phá vỡ ấn quyết vừa kết thành, sắc mặt Dương Hạo cũng kịch biến. Nhưng khi hắn còn chưa kịp suy nghĩ thì kinh phong nóng cháy đã trực tiếp ập tới làm hắn phải vội vàng đón đỡ.

"Bùng! Bùng!"

Kinh phong cháy bỏng bùng nổ trên bình đài. Trong sự kinh ngạc, mọi người chợt nhìn thấy dưới một quyền này của Tiêu Viêm, Dương Hạo kia đã chợt lão đảo người rồi lui lại mấy bước liền. Cuộc giao phong này, cư nhiên Dương Hạo kia lại ở thế bị áp chế hoàn toàn.

Trên lầu, sắc mặt Linh Tuyên vốn âm lãnh đã trở nên khó coi. Trong lúc mơ hồ, gã lại cảm thấy vô cùng bất an.

"Dương Hạo cư nhiên lại không phải đối thủ của hắn!" Sắc mặt Ngũ thống lĩnh kia cũng tương đối ngưng trọng quay mắt nhìn vào Dương Hạo dường như đã xuất hết mọi vốn liếng và Tiêu Viêm vẫn thong dong bình tĩnh như cũ mà trong lòng có chút suy sụp. Người mà tiểu thư nhìn trúng quả nhiên không phải là kẻ bỏ đi!

"Vô liêm sỉ!"

Bị Tiêu Viêm một chưởng đánh lui, sắc mặt Dương Hạo cũng hơi đỏ lên vì thẹn. Hiên nhiên gã cũng không rõ nguyên nhân mà thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong của mình sao cả Tiêu Viêm cũng đánh không được. Trái lại, Tiêu Viêm này cho đến bây giờ vẫn chưa vận dụng bất kỳ loại đấu kỹ nào.

"Phúc Địa Ân!"

Sắc mặt Dương Hạo hiện lên vẻ dữ tợn mơ hồ. Gã thi triển Long Xà bộ pháp đến mức tận cùng tạo thành vô số hư ảnh long xà trên bình đài, mà mặt khác ấn quyết trên tay cũng biến hóa nhanh chóng, đấu khí bàng bạc cấp tốc ngưng tụ.

Tiêu Viêm vẫn khoanh tay ngạo nghễ đứng giữa sân, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh mơ hồ đang bay qua bay lại. Một lúc sau, hắn chợt chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ngưng tụ thành công!"

Nhìn thấy vẻ khinh thường của Tiêu Viêm, nét dữ tợn trên mặt Dương Hạo càng dày. Gã đột nhiên biến đổi thủ ấn một lúc rồi trong mắt hiện lên hàn quang sắc lạnh nhưng chưởng ấn trong tay hắn lại trào ra một luồng kinh phong lạnh buốt bao phủ toàn thân Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm.com.

"Bùm! Bùm!"

Trong nháy mắt hàn ý bao phủ, dưới bình đài ngay lòng bàn chân Dương

Hạo chợt nổ tung, trong nháy mắt đột nhiên hình thành một hỏa trụ nham thạch nóng cháy như một con hỏa long giương nanh múa vuốt dữ dội lướt ra. Cuối cùng, hỏa long khủng bố này đã oanh kích thật mạnh vào giữa hai chân của Dương Hạo.

"Phụt!"

Công kích phát ra từ trong đại địa đã nằm ngoài dự liệu của mọi người. Mà nhân vật chính Dương Hạo của chúng ta lại lập tức xì ra một ngụm máu tươi. Mặt khác gã bị lực mãnh liệt của hỏa trụ trực tiếp đánh mạnh vào người nên tiêu sái bay thẳng vào không trung, cuối cùng thông thả nện âm lên một cây cột đá của tòa lâu làm nó nổ tung rồi sụm hẳn xuống như một sợi bún. (Đoạn này êm chế vì văn chương tác giả oải quá, các bác cứ ném đá! – Dịch).

Nhìn cuộc chiến đã kết thúc trong nháy mắt, trong cả tòa lâu nhất thời lặng ngắt như tờ. Từng ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú vào thân ảnh thanh niên cao gầy vẫn đang nhắm mắt chấp tay giữa tràng đầu, mà thậm chí vẫn còn chưa từng di động. Sau một hồi lâu, chợt từng tràng pháo tay đình tai nhức óc chợt dâng trào ngập cả tòa lâu.

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn thản nhiên như chưa từng làm gì cả, nhìn Dương Hạo cả người cháy đen rồi chấp tay mỉm cười: "Tam thống lĩnh, đa tạ!"

"Phụt!"

Mới phiêu diêu nằm xuống đất với một tư thế vô cùng gọi cảm, Dương Hạo nghe được lời êm ái này bèn không nén được phải duyên dáng phun tiếp một ngụm máu nữa. Dù thế nào đi nữa, nhân vật chính Dương Hạo của chúng ta cũng không nghĩ ra nguyên nhân mình bị bại trong tay Tiêu Viêm một cách thê thảm như thế, dù bản thân mình có thực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong.

-----oOo-----

Chương 1315: Viêm tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thế mà thua..."

Trên lầu, Linh Tuyền và vị Ngũ thống lĩnh kia dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thân ảnh của Dương Hạo đang giãy dụa trong đồng đồ nát. Cả hai bất giác liếc mắt nhìn nhau và đều thấy trong mắt đối phương đều hiện rõ một sự kinh hãi khó có thể che dấu.

"Tiểu tử này làm thế nào mà trở nên mạnh đến như vậy?"

Linh Tuyền siết chặt nắm đấm, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tin nổi. Tuy gã biết Tiêu Viêm đã vượt qua mình nhưng không ngờ được Tiêu Viêm có thể đánh bại Dương Hạo có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong một cách dễ dàng như vậy được.

Là người cùng tộc, Linh Tuyền đương nhiên biết rõ thực lực của Dương Hạo. Hơn nữa, người kia còn luyện được không ít đấu kỹ cao giai có uy lực không tầm thường, thậm chí còn luyện đến Phúc Địa Ấn của Đế Ấn Quyết. Phóng mắt nhìn khắp đồng bối trong tộc, Dương Hạo đã xem như hiếm có đối thủ nhưng trong cuộc chiến vừa rồi vậy mà bị Tiêu Viêm ép vào thế hạ phong toàn diện. Nhìn thế công cực kỳ hung mãnh như vậy mà không tạo cho Tiêu Viêm chút thương tổn nào, hiển nhiên thực lực lần chiến lực của Tiêu Viêm đã vượt xa cấp bậc của Dương Hạo.

"Ài... Được tiểu thư coi trọng thì quả thật cũng có một ít đạo lý! Thực lực của hã chỉ sợ không kém đại ca là bao!" Ngũ thống lĩnh khẽ thở dài.

Nghe được lời này, sắc mặt Linh Tuyền càng trở nên nặng nề.

"Khụ..."

Dương Hạo bị chôn trong đồng đá trong tòa lầu cũng đã giãy dụa rồi đi ra ngoài một cách chật vật. Quần áo trên người hã cũng rách bươm đến hơn phân nửa, nửa còn lại nhìn qua cũng đã cháy đen. Lúc này hã đang ho khan kịch liệt, máu tươi không ngừng tràn ra khóe miệng.

Đầu tóc Dương Hạo lúc này rơi tung bù xù như một kẻ điên, còn đôi mắt hã đỏ ngầu như tóe máu nhìn Tiêu Viêm trên đài như muốn ăn tươi nuốt sống. Trận tỉ thí này cơ hồ hã đã thất bại vô cùng thảm hại. Như thế nào bản thân gã cũng không nghĩ được, lấy thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn đỉnh phong của mình cộng thêm vô số đấu kỹ cao giai, cư nhiên lại bại trong

tay Tiêu Viêm một cách dễ dàng như vậy!

"Đồ vô liêm sỉ như thế! Ta không phục!"

Sự phẫn nộ và nhục nhã bành trướng trong lòng. Dưới mắt công chúng mà hắn lại bại một cách chật vật như vậy... Nếu chuyện này truyền về Cổ giới thì không biết bị bao nhiêu người cười nhạo. Lập tức, trong đầu Dương Hạo như có một luồng lửa giận rít gào. Hắn cố nén cơn đau dưới đôi chân, một lần nữa dấn mạnh xuống đất rồi thân ảnh hóa thành một tia chớp bắn mạnh đến Tiêu Viêm trên đài.

Nhìn thấy Dương Hạo lúc này hành động như kẻ mất trí, không ít người quan chiến cũng chột cau mày. Người này quả nhiên không có chút phong độ!

"Bang! Bang!"

Ánh mắt hờ hững nhìn thân ảnh đang bạo lực phi đến, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, cước bộ đột nhiên bước đến phía trước rồi thân ảnh bỗng như quỷ mị xuất hiện trước mặt Dương Hạo. Bả vai chột chân động rồi một luồng kinh phong sắc bén không thể lường được đã cách không bắn tới như chớp giạt rồi oanh kích lên ngực Dương Hạo.

"A... Ặc...!!!"

Một lần nữa bị trúng đòn nghiêm trọng, Dương Hạo lại phải phun ra một ngụm máu tươi rồi thân hình bay ngược về sau như điều đứt dây, chân nát những bộ bàn ghế hai bên thành phần mạt.

"Chậc chậc! Dương Hạo này quả nhiên là một tên ngu xuẩn!"

Lúc Dương Hạo như kẻ điên cứ xông đến Tiêu Viêm đánh một cách điên cuồng thì ở một nơi nào đó trong tòa lầu này có một người lại khẽ cười, nói.

Đây là một nơi khá khuát và yên tĩnh hơn những chỗ khác trong tòa lầu rất nhiều. Hiện giờ, nơi này có một chiếc bàn gồm bốn người, ba nam một nữ. Trên trán mỗi người có một ấn ký mơ hồ hình ngọn lửa như vật thật làm cho người ta có cảm giác nóng cháy.

Mà thanh âm trước đó được phát ra từ một trong bốn người này: nó do một nam tử có gương mặt thô hào nói ra.

"Tiêu Viêm này chính là Ngũ tinh Đấu Tôn nhưng lại có được đấu khí Di hỏa tự nhiên là người thường không thể sánh bằng. Dương Hạo bại trong tay hắn cũng là chuyện bình thường." Đối diện với nam tử vừa nói, một nam tử trung niên có đôi mày thô cũng lãnh đạm tiếp lời.

"Hắn có linh hồn rất mạnh! Dưới cảm giác linh hồn thì thân pháp quý mị gì gì đó cũng không có tác dụng... Dương Hạo kia quá mức tự đại!"

Cuối cùng, một nam tử mặc áo bào trắng chột lại vấn đề. Hắn ta có một nụ cười làm người ta cảm giác như nắng xuân ấm áp.

Vừa nói xong, bạch y nam tử này cũng chuyển hướng nhìn nữ tử mặc y phục đỏ rực bên cạnh. Nàng mang một cái khăn che mặt nhưng dù vậy cũng có thể mơ hồ nhìn thấy dung nhan kiều mị bên trong. Đôi mắt nàng sáng rực, trong suốt và tĩnh lặng như nước hồ thu không có gợn sóng nào. Đối với đề tài ba người kia bàn luận, đến lúc này nàng ta cũng không tham gia một tiếng tựa như hết thấy không gây cho nàng chút hứng thú nào. Nó giống mọi việc xảy ra chỉ là việc bình thường vậy.

"Hỏa Trĩ, nàng không cần phải làm như chúng ta không tồn tại như vậy chứ?" Nhìn bộ dáng nàng như vậy, bạch y nam tử không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ.

"Đúng là ta cảm thấy hứng thú với Di hỏa của hắn!" Nghe được lời của thanh niên, cô gái áo đỏ rớt cục cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiêu Viêm trên đài rồi đáp bằng thanh âm trong trẻo êm tai nhưng vô cùng lạnh giá.

"Khụ..."

Nghe vậy, ba người kia cũng cảm thấy bất đắc dĩ, bèn lảng cái nhìn đầy dục vọng của mình đi chỗ khác. Đột nhiên thiếu nữ áo đỏ lại nói tiếp:
"Xem tuông nào nhiệt hôm nay, dường như người của Cổ tộc không hoan nghênh Tiêu Viêm cho lắm!"

Bên trong tòa lầu, Dương Hạo người đầy máu tươi đang nhìn chằm chằm Tiêu Viêm một cách dữ tợn. Gã ta thở như trâu hộc, sau một hồi lâu vừa muốn điên cuồng lao tới một lần nữa thì một tiếng quát lạnh lẽo đột nhiên

vang vọng khắp tửu quán: "*Dương Hạo!*"

Nghe được tiếng quát lạnh lẽo này, Dương Hạo cư nhiên trở nên thanh tĩnh hơn nhiều, thân hình chân động mạnh rồi đứng yên tại chỗ siết chặt nắm tay.

"Người dám đánh mất hết thể diện của Cổ tộc!"

Lúc thân hình Dương Hạo ngừng lại, một thân ảnh chậm rãi hiện ra ở hư không. Sắc mặt lẫn thanh âm băng lãnh của người này làm trong mắt Dương Hạo thoáng lóe lên một vẻ sợ hãi.

"Nhị ca..."

Hai người Linh Tuyền trên lầu thấy bóng người này cũng chợt ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi rồi thân ảnh chợt lướt xuống bên cạnh người kia, cung thanh nói lớn.

"Hừ!"

Bóng người kia liếc nhìn hai người rồi hừ lạnh một tiếng, chợt chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm đang đứng trên bình đài: "*Tiêu Viêm, người đánh đã sáng khoái chưa?*"

Tiêu Viêm trên cao nhìn xuống thân ảnh này. Chỉ thấy gã ta một thân giáp trụ lóe lên, toàn thân như có một luồng sáng bạc nhạt lưu chuyển và phát ra một khí tức hùng hồn tràn ngập bốn bề, thu hút ánh mắt không ít người.

"Tỉ thí luận bàn mà thôi!"

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nam tử ngân giáp. Nghe xung hô của đám Linh Tuyền hấn hấn là cái gọi là Nhị thống lĩnh rồi! Theo khí tức phát ra thì thực lực người này đã đạt đến Lục tinh Đấu Tôn.

Nghe vậy, ngân giáp nam tử kia cũng cau mày. Thân hình vừa động, hấn đã xuất hiện cạnh Tiêu Viêm trên bãi đá, lãnh đạm nói: "*Hắc Yên quân Nhị thống lĩnh – Lâm Hủ! Nếu người đã thích luận bàn, như vậy cứ để bốn thống lĩnh đến thử một chuyến!"*

"Nếu muốn xa luân chiến thì tựa hồ nơi đây dường như vẫn còn thiếu"

ngươi đấy!" Tiêu Viêm cười, nói.

"Đôi phó ngươi không cần phải xa luân chiến!" Lâm Hủ cười lạnh một tiếng. Hôm nay, Dương Hạo bị Tiêu Viêm đánh cho thảm bại trước công chúng như vậy, nếu hắn không ra mặt thì sợ người khác nói Hắc Yên quân như nhược.

"Như thế nào? Tiêu Viêm ngươi dám tiếp ta không?"

"Nếu Nhị thống lĩnh cố ý thì ta liền thỉnh a!"

Đôi với kiêu áp sát từng bước của Lâm Hủ, đôi mày vừa giãn ra của Tiêu Viêm cũng cau lại. Xem ra, đám gọi là thiên tài của Cổ tộc có khúc mắc với mình không nhỏ. Chuyện này gọi là bệnh nặng cần thuốc mạnh... Một khi đã như vậy thì hắn phải nên tàn nhẫn chút nữa a!

Nhìn không khí trên bình đài một lần nữa đã bật kiếm gương cung, không ít người trong tòa lầu cũng đều phóng mắt đến đây. Tới thời điểm như thế này, ai cũng có thể nhìn ra như mấy thiên tài Cổ tộc này dường như có một khúc mắc mà thường nhân không thể biết được a!

"Lâm Hủ, các ngươi hồ nháo cái gì vậy!"

Nhưng khi mọi người nghĩ đại chiến sắp bùng nổ thì một thanh âm thương lão bỗng vang vọng khắp tòa lầu. Một thân ảnh áo xám bỗng xuất hiện trên bình đài như tia chớp, nổi giận quát lớn với Lâm Hủ.

"Cổ Tôn trưởng lão!"

Nhìn thấy người này đột nhiên xuất hiện, Lâm Hủ cũng sửng người, ôm quyền cung thanh nói.

"Náo loạn! Thân là chủ nhà, các ngươi vậy mà dám làm khó khách nhân Cổ tộc dưới mắt đông người như vậy! Thế này còn thể thống gì nữa! Còn không lui xuống!" Lão nhân được gọi là Cổ Tôn trừng mắt, cả giận quát.

Bị Cổ Tôn giận dữ mắng liền một trận, Lâm Hủ cũng không dám cãi lại. Gã hiểu được khi lão gia hỏa này hiện thân thì thể diện cũng e rằng không thể tìm lại được nữa nên lập tức chỉ có thể gật đầu một cách bất đắc dĩ. Sau đó, gã dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Tiêu Viêm, đôi mày khẽ máy thì một

thanh âm như sợi chỉ đã rớt vào tai người sau.

"Tiêu Viêm, lúc này coi như người may mắn! Nếu thức thòi thì lập tức rời khỏi Cổ tộc! Bằng không, khi vào Cổ giới thì ắt sẽ rước lấy nhục!"

Nghe được mấy lời này, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh như trước, trong con ngươi đen nhánh chợt lóe lên một ánh cười lãnh đạm nhưng sắc lạnh.

Lâm Hủ vừa dứt lời cũng không dừng thêm, thân hình như én lượn đã bay khỏi bình đài. Gã đến ôm lấy Dương Hạo đang bất động bước nhanh ra khỏi tử quán.

Nhìn Lâm Hủ dần khuất dạng, Cổ Tôn quay đầu lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Viêm rời nhẹ giọng: *"Người Tiêu tộc cuối cùng cũng đã trở lại. Thanh niên Cổ tộc thích hành động theo cảm tính. Cũng bởi duyên có phía tiểu thư, hẳn ngày sau người sẽ gặp không ít phiền toái! Hy vọng người đã chuẩn bị đầy đủ!"*

Tiêu Viêm ôm quyền hành lễ với Cổ Tôn nhưng vẫn không đáp lại.

Cổ Tôn nhìn Tiêu Viêm thật sâu lần nữa thì sau đó cũng xoay người bước khỏi quán rượu.

Nhìn thấy tràng long tranh hồ đấu sắp diễn ra vậy mà lại xong một cách qua loa, không ít người dường như vẫn chưa thỏa mãn nhưng cũng không dám phản ứng gì bèn thu hồi ánh mắt, sau đó nhỏ giọng đàm luận với nhau. Trong lúc này, cũng có không ít ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Viêm, nhân vật chính của tràng chiến kịch liệt vừa rồi.

Tiêu Viêm cũng không hề quan tâm đến những ánh mắt này, liền nhảy xuống bình đài. Khi vừa muốn trở về chỗ ngồi thì bỗng nhiên phát hiện dị hỏa trong thể nội chợt dao động mãnh liệt. Ánh mắt hắn chợt theo một cảm ứng rất nhỏ quan sát xung quanh, cuối cùng dừng lại ở một nơi rất u tĩnh trong tử quán. Nơi đó, một nữ tử mang khăn che mặt đang bình tĩnh nhìn hắn chăm chú, ấn ký hình ngọn lửa rất sống động ở mi tâm nàng lúc này chợt lạng yên nở rộ.

"Dị hỏa?"

Nhìn ấn ký của nàng, trong lòng Tiêu Viêm chợt động. Chúng tộc kỳ bí

theo lời kể của Dược lão cũng lặng yên hiện lên trong đầu hắn.

"Nàng kia là người Viêm tộc sao?"

-----oOo-----

Chương 1316: Hồn Nhai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn mắt chạm nhau, trong tròng mắt mỗi người đều chợt lóe lên quang mang nóng rực. Không khí nơi ánh mắt hai người tiếp xúc đều chợt trở nên nóng chảy ra.

"Phốc!"

Bốn mắt đối diện. Một lúc sau, tiêu điểm không gian nơi hai người bỗng nhiên nổ mạnh tạo thành một ngọn lửa, mà dư ba của nó liền trực tiếp đốt hủy một chiếc bàn thành tro tàn.

Khi ngọn lửa bùng mạnh, thân hình Tiêu Viêm cũng khẽ rung lên và khuôn mặt lộ vẻ ngưng trọng. Dị hỏa của nữ tử áo đỏ này e rằng không đơn giản.

"Sao lại thế này?" Đoàn người Tiểu Y Tiên nhanh chóng đến cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt dõi theo cái nhìn của hắn rồi cuối cùng dừng lại trên chiếc bàn kia và thấp giọng hỏi.

"Không có gì..."

Tiêu Viêm lắc đầu rồi liếc nhìn nữ tử áo đỏ. Tuy hắn luôn thèm khát Dị hỏa nhưng cũng không phải hạng dốt nát. Nữ nhân này hết tám chín phần chính là Viêm tộc như lời Dược lão. Dù Tiêu Viêm cảm thấy cực kỳ xa lạ với chủng tộc này nhưng có thể ngang hàng với Cổ - Hồn tộc thì hắn là một thế lực vô cùng khủng bố. Hắn không bao giờ vì Dị hỏa mà đi đắc tội với bọn họ.

"Đi thôi!"

Trong tử quán này có rất nhiều ánh mắt pha tạp nên Tiêu Viêm cũng không muốn dừng quá lâu, bởi vậy liền xoay người bước ra ngoài tòa lâu này. Sau đó, nhóm Tiểu Y Tiên cũng thoáng chần chờ một chút rồi cấp bách theo sau.

"Hỏa Trĩ, thế nào?" Nhìn đám người Tiêu Viêm rời đi, nam tử áo bào trắng cười hỏi.

"Dị hỏa rất mạnh!" Nữ tử áo đỏ tên là Hỏa Trĩ nhẹ giọng đáp, trong đôi mắt như thủy đàm tĩnh mịch cũng gợn lên một con sóng: "Nếu như có cơ hội, ta thật sự muốn giao thủ với hắn một hồi! Để xem Hồng Liên Nghiệp Hỏa xếp thứ bảy Dị hỏa bảng của ta đến tột cùng mạnh hay yếu hơn hắn!"

"Người đúng là cảm thấy hứng thú vậy thôi ư?" Nam tử bào trắng lắc đầu bất đắc dĩ, nói: "Tiêu Viêm này hẳn là người của Tiêu tộc. Không nghĩ tới chủng tộc có huyết mạch gần như phế bỏ thế mà cư nhiên lại xuất hiện nhân vật đến bậc này! Quả nhiên là bất khả tư nghị!"

"Tiêu tộc năm xưa cùng Cổ tộc thân cận nhất, nhưng chẳng qua đó là lúc bọn họ cường thịnh nhất. Sự hữu nghị giữa các tộc vĩnh viễn đều được thành lập dựa trên căn cơ và thực lực không hơn kém nhau. Mấy năm nay, nếu không có một số trưởng lão của Cổ tộc phản đối thì e rằng ngay cả mộ Tiêu Huyền cũng bị bọn họ phá luôn rồi!"

Nam tử có khuôn mặt thô hào hay cười cười, nói: "Mộ cường giả Đấu Thánh đỉnh phong, dù là Cổ tộc cũng không thể kháng cự sức hấp dẫn này nha!"

"Đó chính là một số người thuộc phái cấp tiến mà thôi, cũng không thể một chiêu trấn trụ tất cả mọi người được!" Nam tử bào trắng lắc đầu, duỗi thẳng lưng một cái rồi cười nói: "Điều làm ta cảm thấy hứng thú nhất chính là sự kiện Thiên Mộ hai mươi năm một lần được mở ra! Tuy nói hôm nay nó nằm trong Cổ giới nhưng căn cứ vào ước định năm đó thì người của Bát tộc đều được đi vào. Mà mộ Tiêu Huyền cũng nằm trong đó, nên không biết lần này cuối cùng có kẻ nào đi đến tận cùng hay không...??"

"Ừ... không biết người của các tộc khác đã đến cả hay chưa? Loại đại sự thế này họ hẳn sẽ không chậm chân tụ tập đâu!" Nam tử có đôi mi thô hào cũng gật gật đầu, nói.

"Quản bọn họ làm gì? Nếu không đến chúng ta càng ít đối thủ cạnh tranh!" Nam tử áo trắng bĩu môi rồi sau đó đứng lên rời khỏi tòa lâu. Các người khác cũng lục tục nổi bước theo sau không nhanh không chậm.

--o0o---

"Xem ra tình huống so với chúng ta nghe được còn phiền toái hơn nhiều a! Trong Bát đại thống lĩnh, cơ hồ tất cả đều có địch ý với ngươi! Hôm nay, nhìn Lâm Hủ kia, nếu không có trưởng lão Cổ tộc hiện thân thì e rằng sẽ lập tức ra tay với huynh!" Trên đường về bao sương, Tiểu Y Tiên cau mày thật chặt rồi nói.

"Xảy ra phiền toái là chuyện bình thường! Nếu đến Cổ tộc mà thuận buồm xuôi gió thì thật sự ta mới cảm thấy lạ đó!" Tiêu Viêm cười cười tỏ vẻ không bận tâm đến cái gọi là Bát đại thống lĩnh kia. Lâm Hủ tuy có thực lực Lục tinh Đấu Tôn nhưng đối với hắn mà nói thì không có tính uy hiếp chút nào. Trong Bát đại thống lĩnh này, người làm hắn kiêng kị e chỉ là Đại thống lĩnh chưa từng lộ diện mà thôi.

"Muội không lo Bát đại thống lĩnh này mà chính là Tứ đại đô thống kia. Bọn họ mới đích thực là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Cổ tộc! Dựa theo tiềm lực của bọn họ thì rất có khả năng trở thành Hắc Yên Vương. Huynh phải biết, mỗi đời Hắc Yên Vương đều phải có một yêu cầu thấp nhất, đó chính là phải đạt cảnh giới Bán Thánh!" Tiểu Y Tiên nói với vẻ căng thẳng.

"Bán Thánh sao...?"

Tiêu Viêm thoáng dừng bước, trong đôi ngươi đen nhánh cũng hiện lên sự nghiêm trọng. Nói như vậy thì Tứ đại đô thống kia mới là nhân vật khó giải quyết. Đối nghịch với những kẻ yêu nghiệt đến bậc này đúng là phải chịu áp lực rất lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi! Có muốn tránh cũng vô dụng! Nếu phiền toái đã tới thì ta cứ vượt qua thôi, có làm cách nào thì mọi chuyện cũng như thế. Mặc kệ vì thanh danh của Tinh Vãn các hay Tiêu gia, tóm lại cũng không thể nào tránh né!" Tiêu Viêm nghĩ đến đây bèn lắc đầu. Tứ đại đô thống này đích xác rất khó giải quyết nhưng cũng thể làm cho hắn thấy khó mà lui. Nhân vật nào, cường giả nào mà hắn chưa từng gặp qua chứ?! Nhưng trong cùng thế hệ đúng là không có ai

khiến hấn không đánh mà lùi!

Dù có là thiên tài chân chính của Cổ tộc cũng không thể!

"Ừm..."

Khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, bàn tay vốn giấu trong áo cũng đột nhiên siết chặt. Mà trong khoảnh khắc này, hấn đột nhiên có cảm ứng khác thường nên chột ngắc đầu liền thấy cuối con đường nhỏ trong rừng có ba thân ảnh áo đen đang tùy tiện đứng đó. Một cảm giác nguy hiểm bỗng chốc đã tràn ngập xung quanh.

Lúc Tiêu Viêm phát hiện ra ba người này thì lập tức đầu khí trong thể nội nháy mắt đã vận chuyển.

"Người chính là Tiêu tộc, Tiêu Viêm kia hử?"

Một bóng người dường như là thủ lĩnh của ba kẻ áo đen hơi run rẩy nhưng tức thì phát ra một tiếng cười âm nhu. Nghe thanh âm cũng không có vẻ già nua, hiển nhiên chủ nhân của nó hấn không phải là một lão quái vật.

"Người là người phương nào?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, hỏi.

"Ha ha ha... Ta còn tưởng người phải khắc ghi chúng ta vào trí nhớ chứ!" Nghe vậy, đầu lĩnh đám áo đen cười to, đáp.

Dứt lời, sắc mặt Tiêu Viêm lập biến đổi rồi đảo mắt quan sát ba kẻ kia một lượt. Chột một cảm giác quen thuộc lặng yên dấy lên trong lòng hấn làm đôi mắt hấn bắn ra hàn quang khiếp người: *"Người Hồn Điện?"*

"Cũng tương đối không tệ! Nhưng ta lại muốn nghe hai chữ Hồn tộc hơn!" Kẻ áo đen cười nói nhưng bên trong tiếng cười lộ ra sát ý âm trầm.

Sắc mặt Tiêu Viêm trở nên băng giá, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ba kẻ kia. Đầu khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển. Không nghĩ được ở nơi này cư nhiên còn có thể gặp được người của Hồn Điện.

"Không cần tạo bộ dáng hạnh phúc như thế! Nhiệm vụ bắt người ta cũng không có phần cho nên ta không nghĩ phải nhúng tay vào! Ta đến đây chẳng qua là muốn nhìn thấy Tiêu tộc năm xưa ngăn cản Hồn tộc ta một

cách dữ dội mà đến hiện tại đã trở thành cái bộ dáng tưng quẫn thế nào!"
Tên áo đen lại cười, nói.

"Sửa xong chưa? Còn không mau rút!" Tiểu Y Tiên bật ra một tiếng cười lạnh, biến đấu khí đã vận chuyển trong cơ thể lập tức tụ hội ở nắm tay, sau đó tạo thành một thanh trường tiên. *"Vút"* một tiếng, nó đã xuyên thủng không gian quất thẳng đến kẻ áo đen một cách dữ dội bằng tốc độ như sét đánh.

"Làm càn!"

Thấy Tiểu Y Tiên động thủ, hai kẻ áo đen còn lại cũng quát lạnh, tay áo chúng rung lên. Chỉ thấy một tràng âm thanh *"Đùng! Đoàng"* vang dội rồi hai sợi xích đen kịt như độc xà thiểm lược phóng ra rồi lập tức, chúng đã cùng thanh trường tiên đấu khí va chạm kịch liệt một chỗ.

"Roẹt!"

Kình phong bùng nổ mạnh rồi thổi quét ra làm cây cối xung quanh thoáng chốc đã bị chấn thành phân vụn.

"Ta đến đây không phải muốn xuống tay với ngươi, nhưng chẳng qua theo lệ thường muốn khuyên ngươi một câu: Làm kẻ địch của Hồn tộc ta cũng sẽ không có kết cục gì tốt!" Thấy song phương giao thủ, đầu lĩnh áo đen kia cũng chỉ cười nhạt, hơi ngẩng đầu lên. Dưới bộ bào phục che khắp người giờ đây lộ ra một khuôn mặt gầy gò mà tái nhợt hiện giờ vẫn đang giữ một nụ cười băng giá.

"Yên tâm, sớm hay muộn sẽ có một ngày ngươi sẽ tự mình nuốt những câu vừa sửa vào thôi!" Tiêu Viêm đáp bằng thanh âm bình thản.

"Khắc khắc... Ta cũng hi vọng sẽ có ngày đó! Nhưng ta nghĩ kết cục cuối cùng của ngươi cùng Tiêu Huyền cũng không khác bao nhiêu!" Nam tử hắc y khẽ cười, cùng lúc đó thân hình của hắn cũng trở nên hư ảo. Một lúc sau rốt cục cũng từ từ biến mất một cách quý dị.

"Nhớ thật kỹ tên của ta – Hồn Nhai! Một trong những người năm xưa đánh trọng thương tổ tiên Tiêu Huyền của ngươi, cuối cùng khiến hắn phải đi đòi chính là tổ tiên của ta! Cho nên, người sau này chấm dứt số phận của ngươi có lẽ cũng là chính ta! Đây là số mệnh, ngươi không bao giờ

trốn tránh được! Ha ha ha..."

Cùng lúc ba kẻ áo đen biến mất, một tiếng cười nhạt quái dị cũng chợt truyền tới từ không gian, cuối cùng vang vọng quanh quần trong bầu trời. Thật lâu sau, mới cùng đôi phương chậm rãi tiêu biến.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc. Đợi đến khi tiếng cười kia hoàn toàn biến mất thì mới thu hồi ánh mắt như đóng đinh nơi ba kẻ kia vừa đi khỏi. Sau đó, hắn không nói một lời chỉ nhắm hướng sương phòng đi về, nhưng ai cũng không thấy được bàn tay trong áo đã siết chặt tự lúc nào, trong con ngươi đen nhánh đã phóng ra từng tia sắc nhọn.

"Hồn Nhai đúng không? Một khi đã như vậy thì món nợ của tổ tiên ngươi liền thu lại từ ngươi vậy! Cổ giới vẫn còn mộ phần của tổ tiên Tiêu Huyền, cứ thế thì cho ngươi làm vật bồi táng sống cho người a!"

Nhóm Tiểu Y Tiên chỉ nhìn bóng lưng Tiêu Viêm. Tuy hắn vẫn giữ sự trầm mặc và im lặng nhưng từ cử động của hắn, mọi người đều cảm giác được một sát ý lạnh lẽo tràn ngập ra ngoài. Hiển nhiên, kẻ tên Hồn Nhai kia chính là người khơi dậy sát ý của Tiêu Viêm hiện giờ.

"Tên kia sẽ hối hận!"

-----oOo-----

Chương 1317: Cổ giới mở ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba ngày thời gian trong sự chờ đợi cũng nhanh chóng trôi qua. Trong lúc này, đoàn người Tiêu Viêm cũng không hề ra ngoài lần nào nữa, mà đám người Lâm Hủ cũng chưa từng xuất hiện trước mặt họ - hẳn là do Cổ Tôn trưởng lão kia đã răn dạy sau khi thảm bại trở về. Nhóm Tiêu Viêm cũng hiểu rằng như vậy có thể giải quyết được không ít phiền toái.

Đương nhiên Tiêu Viêm cũng không ngại loại phiền toái kiểu này. Từ sau khi tên Hồn Nhai của Hồn Điện xuất hiện thì mọi suy nghĩ của hắn đã chuyển hết lên người tên kia.

Theo giọng điệu của tên Hồn Nhai kia, Tiêu Viêm đoán được địa vị của y trong Hồn tộc hẳn là không thấp. Dù sao có một vị tổ tiên lợi hại như vậy, thì ở tên này Hồn tộc ắt có bối cảnh không kém, nếu không tùy thân cũng không có hai gã cường giả đạt cấp Thất tinh Đấu Tôn bảo vệ. Cường giả đến bậc này, dù tại Hồn Điện cũng có được chức vụ Thiên tôn, có khả năng chỉ huy những cường giả khác rồi.

Mà theo lời Hồn Nhai thì mê án tổ tiên Tiêu Huyền vẫn lạc cũng được hé lộ phần nào. Tựa hồ như ông đã bị rất đông cường giả vây công, mà tổ tiên Hồn Nhai chính là một trong số đó.

Chuyện này đã quá mức xa xưa, căn bản là không thể khảo chứng. Nhưng nếu người này vẫn khơi lên thù hận thì cứ tính sổ trên người hắn trước. Chuyện này cũng không thể trách tên Hồn Nhai kia được vì Tiêu Viêm cũng không nhìn thấu thực lực của y, nên hẳn là y phải có bản sự đặc thù để che dấu thực lực. Chẳng qua theo Tiêu Viêm đoán thì thực lực của y cũng không yếu, loại giác quan mẫn cảm với nguy hiểm này xuất hiện thì không phải kẻ bình thường có thể tạo ra.

Tuy đúng là người này làm hắn có chút kiêng kỵ nhưng cũng chưa thể hạn chế sát ý trong lòng hắn. Chỉ cần người này chưa vượt qua cảnh giới Đấu Tôn, như vậy Tiêu Viêm lập tức có tư cách làm y phải hối hận!

--o0o--

Sáng ngày thứ ba, khi ánh rạng đông chiếu xuyên tầng mây xuống, toàn Cổ Thánh thành lập tức trở nên náo nhiệt dị thường. Hôm nay là ngày Cổ giới mở ra, mọi người sớm đã ôm lòng hiếu kỳ tràn ngập đối với không gian hư ảo thần bí này. Thần thông khai mở ra không gian như vậy, phóng mắt nhìn khắp thế gian cũng hiếm ai có được.

Lúc trong thành truyền ra những tràng âm thanh náo động cũng chính là lúc đoàn người Tiêu Viêm đang ở cửa hậu hoa viên chuẩn bị xuất phát. Họ hòa theo dòng người lập tức nhanh chóng đi đến trung tâm thành thị.

Ở trung tâm Cổ Thánh thành có một hồ nước vô cùng khổng lồ. Nó trong suốt một cách dị thường nhưng khi nhìn kỹ thì dường như cũng không hề thấy đáy. Độ sâu như vậy làm người biết nhìn hàng cũng cảm thấy sờn tóc gáy.

Giờ phút này, những vị trí gần sát hồ nước đã bị vô số thân ảnh chiếm lấy, thậm chí những kiến trúc xung quanh cũng có không ít bóng người. Vô số ánh mắt cùng hội tụ ở trung tâm hồ nước phẳng như gương, mà trên không trung nơi đó cũng có không ít người cầm thương đứng thẳng tắp. Khí tức cường hãn ngập tràn tứ phía làm không người nào có can đảm mò đến đó để thỏa tính hiếu kỳ.

"Chư vị, Cổ giới lập tức sẽ mở ra. Bên trong Cổ giới đất đai bao la nên cứ vọng động xông loạn thì khó tránh sẽ lạc hướng. Nếu đi nhầm vào một số khe nứt không gian thì chỉ e sẽ gửi luôn mạng lại không gian hư vô! Cho nên... mong sau khi các vị tiến vào đó không được tự ý xông loạn!" Ở trung tâm hồ nước, Cổ Tôn trưởng lão mà đám Tiêu Viêm đã gặp hôm qua đang lẳng không, cao giọng hét lớn.

"Sau khi tiến vào Cổ giới, tự nhiên sẽ có người tiếp đãi chư vị, sau đó sẽ hướng dẫn các vị đến trung tâm Cổ giới! Mặt khác, bên trong Cổ giới còn có hậu đại của Cổ tộc, mong chư vị không nên quấy rầy bọn họ! Nếu không chắc chắn sẽ bị Cổ tộc liệt vào sổ đen! Mọi người có rõ ràng chưa?"

Nghe được những lời của Cổ Tôn, bên ngoài hồ nước cũng chợt vang lên một số thanh âm khách khí.

"Hậu đại Cổ tộc?"

Cách xưng hô này cũng làm cho Tiêu Viêm chợt thấy chột dạ.

"Hậu đại của Cổ tộc chính là những tộc nhân tầng dưới cùng nhưng cũng chính là tầng trọng yếu nhất! Trải qua vô số năm sinh sản, số lượng hậu đại của Cổ tộc đã không còn nhỏ nữa, mà trong thể nội bọn họ cũng đều có được huyết mạch Đấu Đế nhưng lại rất ít nên không được coi trọng lắm. Đương nhiên cũng có một số trường hợp ngoài ý muốn cũng như một số người biến dị mà huyết mạch trở nên mạnh mẽ. Những hậu đại này sau khi được phát hiện thì giá trị bản thân sẽ đột nhiên tăng vọt, trở thành tộc nhân chính thức của Cổ tộc, được hưởng thụ sự tôn sùng vô kể!" Thiên Hỏa tôn giả cười, nói.

"Một dòng máu mới vô hạn... Khó trách Cổ tộc trường cửu bất suy!" Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Có hậu đại số lượng khổng lồ như vậy, chẳng trách thiên tài trẻ tuổi của Cổ tộc ùn ùn xuất hiện không ngừng. Nguyên lai

chính là nhân tuyển thiên tài trong mười vạn, thậm chí là trăm vạn người.

Thiên Hỏa tôn giả cũng cười, gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện thì hồ nước vốn tĩnh lặng đột nhiên nổi lên từng gợn sóng. Mọi người nơi đây chợt cảm giác được một luồng lực không gian vô cùng cực đoan khủng bố đang dao động và dần dần tán ra tràn ngập theo hồ nước này.

"Xoẹt!"

Khi dao động không gian cực đoan khủng bố này đạt đến đỉnh điểm thì một cột sáng như ngọc cực độ chói mắt bỗng nhiên bắn mạnh ra từ giữa hồ, cuối cùng hợp lại với vòng năng lượng bao quanh tòa thành làm một thể.

"Ầm! Đoàng! Đoàng!"

Khi mọi người chú mục vào cảnh tượng tráng lệ này thì không gian phía trên hồ nước đột nhiên truyền ra tiếng sấm vang vọng rung trời. Không gian này chợt rung động mãnh liệt rồi như bị từ từ xé ra trước mặt mọi người. Sau hồi lâu, một đại môn thông đạo không gian đen kịt không biết từ đâu trong hư vô đã xuất hiện dưới vô số ánh mắt quan sát chăm chú.

"Đại môn không gian đi Cổ giới đã mở! Chư vị, mời vào a!"

Nhìn cánh cửa không gian lớn không tả xiết, Cổ Tôn mỉm cười rồi sau đó cất cao giọng nói.

Khi Cổ Tôn vừa dứt lời thì những bóng người xung quanh đột nhiên chớp động bay nhanh tới rồi xuất hiện tại trước cửa không gian. Họ tò mò đánh giá một chút rồi một số người tài cao mật lớn liền xung phong vào trước. Đối với Cổ tộc họ thật sự rất yên tâm và cũng không hề lo lắng chủng tộc này sẽ tạo nên chuyện gì sai trái với khách mời.

Có người mở đầu thì đàn đàn lũ lũ những người phía sau bắt đầu lục tục lao tới không gian đại môn. Nhìn quy mô lẫn số lượng người đi vào nhưng chỉ thấy cánh cửa kia như một cái động không đáy, tùy ý bao người vào trong nó cũng không dao động nửa phần. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Nhìn thấy cảnh cửa không gian chẳng phát sinh ra dị trạng gì, Tiêu Viêm chột cười rồi dẫn đầu đoàn người tiến vào hồ nước. Đôi chân hắn không ngừng đạp sóng tiến lên lao về không gian đại môn và nhóm Tiểu Y Tiên cũng không kém, bám sát theo sau.

Xung quanh cánh cửa không gian có rất nhiều chiến sĩ Hắc Yên quân thực lực mạnh mẽ đang bảo vệ, mà lúc này Tiêu Viêm liếc mắt đã thấy đầu lĩnh của họ chính là Linh Tuyên cùng Nhị thống lĩnh lần Lâm Hủ *"từng qua lại"* ba hôm trước. Về phần Tam thống lĩnh Dương Hạo thật sự hắn là đang nằm bẹp dưỡng thương nên không thấy trong số này. Dù sao lúc đó Tiêu Viêm xuống tay cũng không nhẹ.

Nhìn thấy đoàn người Tiêu Viêm đang đến, đôi mắt Lâm Hủ cũng chột nheo lại rồi thoáng liếc nhìn trưởng lão Cổ Tôn đang rậm rợn tứ bề. Nhất thời, gã bước tới vài bước vừa vịn cản đường nhóm người Tiêu Viêm lại.

Nhưng đối với hành động ngáng đường của gã, Tiêu Viêm vẫn bình thường dường như không biết. Cước bộ của hắn cũng vẫn giữ đúng lộ tuyến bình thường, cuối cùng thân hình hai người cứ như vậy mà chạm nhẹ vào nhau.

"Bịch! Bịch!"

Va chạm trong chốc lát nhưng tạo thành thanh rất nhỏ yên lặng vang ra. Lòng bàn chân hai người đang đạp nước trong giây lát đã tạo thành những gợn sóng kịch liệt. Chẳng qua cả hai đều có khả năng khống chế lực lượng vô cùng hoàn mỹ nên cú đối đầu này tự nhiên không tạo nên động tĩnh gì nổi bật.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, đôi vai cấp tốc rung lên một cách quỷ dị. Một luồng kinh lực phát ra như tia chớp hét tầng này đến tầng khác đều không ngừng oanh kích lên vai Lâm Hủ.

"Hừ!"

Giao thủ thêm lần nữa, sắc mặt Lâm Hủ chột trở nên hơi tái, trong thể nội gã có một luồng kinh khí nóng rực đến đáng sợ không ngừng truyền vào.

Trong nháy mắt hai người dùng vai giao thủ đã khiến cho vai của Lâm Hủ như chết lặng tựa hồ mất cảm giác, làm hắn không tự chủ được phải rên khẽ một tiếng. Ngay cả đôi chân cũng không vững phải lui về sau ba bước rồi cuối cùng, thậm chí cả một chân của gã cũng ngập trong hồ.

Hiển nhiên trong lần giao thủ nhẹ nhàng này thì vị Nhị thống lĩnh Hắc Yên quân này cư nhiên không chiếm được nửa phần tốt đẹp!

Tiêu Viêm bình thản khinh thường liếc nhìn Lâm Hủ sắc mặt đang khó coi. Hắn cũng chẳng nói gì lại một lần nữa bước tới lập tức đi vào cánh cửa không gian hun hút.

"Tiêu Viêm, ngươi không cần kiêu ngạo! Bên trong Cổ giới ắt sẽ có người thu thập ngươi! Chúng ta sẽ ở đây đợi như lét ra tựa một con chó!"

Thái độ khinh thị của Tiêu Viêm làm cho gân xanh trên trán Lâm Hủ chột nổi vòng lên. Tại khoảnh khắc Tiêu Viêm vừa bước vào đại môn không gian, gã ta rút cục cũng cắn răng rồi cúi đầu truyền âm vào tai đối thủ của mình.

"Ngươi quá lo rồi đó, Nhị thống lĩnh! Chẳng qua, trước mắt ngươi nên tự chăm sóc bản thân cho tốt đi a!"

Tiêu Viêm thoáng dừng lại, cũng chỉ nhếch miệng cười nhạt. Sau đó hắn cũng không thèm nấn ná thêm liền bước vào không gian đại môn. Nơi đó chợt dao động dập dềnh một trận thì hắn đã biến mất vô tung.

"Hự!"

Khi thân ảnh Tiêu Viêm biến mất, Lâm Hủ kia một lần nữa phải cất tiếng rên đau đớn. Dưới ánh mắt kinh hãi lẫn khiếp nhược của Linh Tuyền và một số Hắc Yên quân, khóe miệng gã chợt ứa ra một tia máu rồi chảy chậm chậm xuống.

"Khôn kiếp!"

Sắc mặt Lâm Hủ trở nên âm trầm đáng sợ, đấu khí trên cánh tay phải của gã phát ra dững mảnh rồi vọt ra khỏi lòng bàn tay. Chỉ thấy nơi đó có một ngọn lửa màu nâu tím xen lẫn màu trắng sẫm phun ra, cuối cùng phóng thẳng vào hồ nước làm nơi đó bộc phát thành một vùng sương vụ màu

trắng kèm theo tiếng vang xèo xèo.

Ngọn lửa này tự nhiên là vật đã xâm nhập vào thể nội của Lâm Hủ khi giao thủ với Tiêu Viêm lúc nãy. Do gã không muốn tỏ ra yếu nhược trước mặt Tiêu Viêm nên mới cố nén lại, nhưng gã cũng chưa từng đoán được hành động này ngược lại còn làm cho ngọn lửa trong cơ thể càng trở nên khủng bố rồi tạo thành một lực phá hoại gần như tan nát cả phủ tạng của mình.

"Tiêu Viêm, ta vậy mà đã coi thường ngươi! Chẳng qua muốn kêu ngạo nên trong Cổ tộc còn không tới lượt chúng tộc ti tiện như loại của ngươi có thể!"

"Bên trong Cổ giới, nơi nơi đều có người muốn đối phó ngươi! Ta liền chờ tại đây để xem ngươi phải lét ra như con chó!"

"Tiểu thư, không phải loại hèn mọn như ngươi có thể xứng cùng!"

-----oOo-----

Chương 1318: Thiên Mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên phía chân trời xanh thẳm mênh mông vô bờ có những đám mây lơ lửng, ngẫu nhiên theo gió nhẹ bay về bốn phương. Cổ cây nơi đây cũng là một mảnh xanh biếc kéo dài vô tận bồng bềnh như sóng triều trong gió.

"Xoẹt!"

Không gian trên bầu trời bỗng rung động một trận kịch liệt. Một cánh cửa khổng lồ tối đen chợt hiện lên một cách quỷ dị giữa hư vô. Mà sau khi nó xuất hiện không lâu thì từng thân ảnh cũng chậm rãi bước ra từ bên trong, cuối cùng đặt chân vào phiến thiên địa xa lạ này.

"Nơi này là Cổ giới ư? Năng lượng thiên địa vô cùng nồng đậm, so với ngoại giới còn hơn hẳn nhiều lần!"

"Không hổ là không gian do cường giả Đấu Thánh xây dựng! Thân thông

đạt đến bậc này quả nhiên bất khả tư nghị!"

Cùng với sự xuất hiện của những thân ảnh này, từng tiếng hô to kinh ngạc cũng theo đó vang vọng.

Khi mọi người còn kinh hãi tán thán thì đoàn người Tiêu Viêm cũng từ bên trong cánh cửa bước ra. Cảm thụ được năng lượng dày đặc nơi này, khuôn mặt ai cũng thoáng hiện vẻ kinh dị.

"Thiên địa năng lượng thật mạnh! Nếu tu luyện trong này thì sự tiến triển e rằng phải hơn ngoại giới gấp đôi! Cổ tộc không những may mắn có được vô số người có thiên phú mà còn được phúc địa bậc này, sự cường thịnh của họ không phải không có nguyên do!" Tiêu Viêm hít một hơi rồi kinh hãi cảm thán.

"Khai mở không gian kiểu này e rằng đã tự thành thế giới! Tuy diện tích không to lớn như đại lục Đấu Khí nhưng nguyên nhân chính vì vậy mà thiên địa năng lượng tập trung dày đặc hơn nhiều. Tu luyện tại đây ắt sẽ đạt được hiệu quả không thể tin nổi!" Thiên Hỏa tôn giả cũng gật đầu, nói.

"Uỳnh!"

Lúc Tiêu Viêm đang nói chuyện với Thiên Hỏa tôn giả thì ở phía chân trời xa xăm bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ tựa sấm rền. Mọi người chột nhìn thấy một đám mây đen dày nặng bỗng nhiên vọt đến bằng khí thể che trời lấp đất.

"Đó là..."

Tiêu Viêm hí mắt nhìn đám mây đen một cách chăm chú. Lúc lâu sau, đồng tử hắn đột nhiên co rụt lại: *"Phi hành chiến thuyền!"*

Cùng lúc Tiêu Viêm phát hiện ra đám mây đen thì những cường giả có ánh mắt chuẩn độ khác cũng tương tự, lập tức phát ra từng tiếng kinh hô. Nguyên lai, đám mây đen này chính là do mười chiếc phi hành chiến thuyền tạo nên, mây đen tràn ngập xung quanh chúng làm từ xa nhìn lại rất giống như các chiến thuyền điều khiển mây đen tạo nên sấm sét quanh quần. Thanh thế như vậy thật nguy nga đồ sộ!

"Không hổ là Cổ tộc! Thủ bút đến bậc này thì cả Trung Châu cũng không

có thể thực nào so nổi!" Nhìn đám chiến thuyền bay nhanh tới, Tiêu Viêm khẽ thở dài, tán thưởng.

"Âm! Đoàng! Đoàng!"

Mây đen mang theo sấm sét giăng ngập trời mà đến, cuối cùng cũng từ từ dừng lại trên không trung. Một thanh âm thương lão từ chiến thuyền vọng xuống: *"Ha ha... Chư vị khách nhân, thỉnh lên thuyền a!"*

Cung lúc thanh âm buông xuống, chỉ thấy đám mây đen lượn lờ đột nhiên bị chia làm đôi thành một cái khe nổi thẳng từ mặt đất đến chiến thuyền. Thấy thế, sau khi chần chờ một lúc thì một số người cũng động thân phóng vào bên trong những chiến thuyền khổng lồ. Mà đoàn người Tiêu Viêm sau khi chờ đợi đến khi thấy không có dị biến gì cũng tranh thủ theo sau.

Sau khi lướt lên chiến thuyền, đám người Tiêu Viêm mới thấy được sự khổng lồ của thứ đồ chơi này. Những người bên trong hầu như quá bé nhỏ đến mức không đáng kể. Nơi này tùy lúc đều thấy được những chiến sĩ Hắc Yên quân cầm thương trong tay, phòng ngự dị thường nghiêm ngặt.

Khi tất cả đã vào hết bên trong thuyền, thanh âm thương lão lúc trước lại vang lên một lần nữa. Ngay sau đó, thân thuyền chấn động mạnh và Tiêu Viêm cảm nhận được dao động của không gian quanh mình trở nên cực kỳ kịch liệt. Hắn nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng rồi khuôn mặt bỗng nhiên bị một vẻ kinh ngạc chiếm cứ.

"Xuyên qua không gian! Chiến thuyền thật thần kỳ...!!!"

"Ha ha... loại chiến thuyền này được Cổ tộc truyền lưu từ thời viễn cổ đến giờ, tên là Toa Không Chu. Nói về tốc độ, chỉ e rằng cả Đấu Tôn đỉnh phong cũng không theo kịp. Chẳng qua thật đáng tiếc, thứ đồ chơi này hiện giờ quá hiếm thấy!" Khi Tiêu Viêm còn kinh ngạc, một tiếng cười đột nhiên vang lên từ phía sau hắn.

Tiêu Viêm quay lại, lập tức thấy được một nam tử mặc áo bào trắng đang đứng mỉm cười. Trên trán nam tử này có một ấn ký hình ngọn lửa vô cùng sống động đang chậm rãi bùng cháy. Người này chính là kẻ ngồi chung bàn Viêm tộc mà Tiêu Viêm đã thấy qua ở tửu quán mấy hôm trước.

"Đa tạ các hạ đã cho biết!"

Từ nụ cười tươi rất tự nhiên của nam tử áo trắng này, Tiêu Viêm cũng có thể cảm nhận được hẳn cũng không ôm tâm tư gì bất lương nên lập tức cũng cười, ôm quyền đáp.

"Ha ha... khách khí! Tại hạ Hỏa Huyền!" Nam tử bào trắng cười nói.

"Tiêu Viêm!" Tiêu Viêm cũng cười, đáp lại. Nhưng Hỏa Huyền lại khoát tay áo, nói: "Quán quân Đan hội Tiêu Viêm! Ha ha... ta đây tự nhiên đã biết!"

"Hỏa Huyền huynh hẳn là người của Viêm tộc a?" Tiêu Viêm mỉm cười, nói.

Hỏa Huyền đối với chuyện Tiêu Viêm nói toạc ra thân phận của mình cũng không cảm thấy bất ngờ, gật gật đầu cười, đáp: "Lại nói tiếp... Rất lâu trước kia hai tộc chúng ta cũng có giao tình sâu xa! Không biết lần này Tiêu Viêm huynh tới Cổ giới có phải vì nguyên nhân Thiên Mộ mở ra hay không?"

"Thiên Mộ?"

Nghe được từ này, Tiêu Viêm cũng chợt sững sốt đến ngớ người.

Nhìn thấy Tiêu Viêm phản ứng như vậy, Hỏa Huyền cũng chợt giật mình, nói: "Chính là ta sơ sót! Từ sau khi Tiêu Huyền tiên bối ngã xuống thì Viêm tộc cũng chưa từng đến Cổ giới nữa! Thiết nghĩ, một số chuyện đã mai một trong quá trình truyền thừa rồi!"

"Hỏa Huyền huynh có thể giải thích Thiên Mộ này là vật gì không?" Tiêu Viêm cười, hỏi.

"Việc này với người mà nói thì vốn không có gì bí mật. Bởi vậy có nói cho Tiêu Viêm huynh cũng không sao cả!" Hỏa Huyền do dự một lúc, cười tiếp: "Thiên Mộ này được di lưu xuống từ viễn cổ. Trong đó có không ít mộ phần của các cường giả, mà nơi đó cũng có mộ phần của tổ tiên người, Tiêu Huyền chi mộ!"

Trong lòng Tiêu Viêm bỗng thót lên. Không nghĩ tới cái gọi là Thiên Mộ này cứ nhiên lại có quan hệ với tổ tiên mình. Lần này đến Cổ giới, có một

số mục đích mà hẳn phải thực hiện mà viếng mộ tổ tiên chính là một trong số đó. Ở nơi ấy, có lẽ hẳn sẽ thu được một số chuyện gì chẳng...

"Thiên Mộ cực kỳ huyền diệu, trong đó có những ẩn ký năng lượng của đông đảo cường giả viễn cổ. Hơn nữa, trải qua biến thiên cùng năm tháng, chúng đã biến thành bộ dáng của những người đó năm xưa. Chỉ cần đánh bại bọn họ, chính là có thể lập tức chiếm được ẩn ký năng lượng này! Hơn nữa còn có thể hấp thu chúng tăng tiến thực lực." Hòa Huyền cười, tiếp: "Phải biết rằng, đó chính là ẩn ký năng lượng vô cùng bất phàm được lưu lại. Chúng nó tương đương với đan dược cao giai chân chính, hơn nữa còn có thể phục dụng không ngừng nên sẽ giảm bớt sự tiêu phí đan dược cao cấp thế này."

"Đương nhiên, điều tối trọng yếu vẫn là thời gian bên trong Thiên Mộ! Nó thông thả hơn ngoại giới rất nhiều! Tính ra năm ngày trong Thiên Mộ chính là tương đương với một ngày ở ngoại giới!"

"Cái gì???"

Nghe được lời này, dù định lực cỡ Tiêu Viêm cũng không nhịn nổi phải chấn kinh liên tục. Thế gian này cư nhiên lại có nơi thần kỳ đến bậc này? Bên trong năm ngày bằng bên ngoài một ngày, như vậy không phải nói là ở bên trong một tháng thì bên ngoài chỉ trôi qua sáu ngày thôi ư? Mà ở một năm thì bên ngoài chỉ mất có hai tháng? Nói như vậy, nếu ai ở trong đó tu luyện một trăm năm thì khi xuất quan không phải đều biến thành tuyệt thế cường giả cả hay sao? Có thời gian dư thừa thế này, dù có là quả trứng ngọc đều có được thành tựu xa xỉ cả rồi!

"Ha ha... Thiên Mộ tuy vốn thần kỳ nhưng bất quá cũng có hạn chế. Thứ này hai mươi năm mới mở một lần, mà mỗi lần chỉ nhiều nhất là ba năm cũng chính là tương đương với nửa năm ở ngoại giới!" Hoa Huyền cười nói: "Đương nhiên, người có tư cách được vào Thiên Mộ chỉ vắn vắn nằm trong Viễn cổ Bát tộc mà những người khác thì không có tư cách này! Cho nên, luận về khía cạnh này thì Tiêu Viêm huynh cũng có tư cách tiến vào đó!"

"Tiêu tộc đã như vậy, ta cũng có thể tiến vào?" Tiêu Viêm nghe Hòa Huyền nói xong bèn híp mắt lại. Hiện giờ, hẳn đúng là cực độ mong chờ Thiên Mộ này. Bên trong ba năm đã đủ để hẳn làm đủ thứ sự tình bởi vì cái duy nhất hẳn thiếu cho đến bây giờ chính là thời gian. Bạn đang đọc

truyện được lấy tại chẩm com.

"Quy củ đã như vậy, bất luận Tiêu tộc có tung quân thế nào thì cũng đã từng là một trong Bát tộc. Dương nhiên, người cũng hiểu được chuyện này tóm lại là sẽ có phiền toái, nhưng lấy năng lực của Tiêu huynh thì hẳn có thể giải quyết!" Hỏa Huyền phát tay, nói.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, sau đó trịnh trọng ôm quyền hành lễ với Hỏa Huyền: *"Đa tạ Hỏa Huyền huynh báo cho biết!"*

"Ha ha... Chuyện nhỏ! Sau này nếu có thể cùng tiến vào Thiên Mộ thì không thể không hợp tác a! Bởi Viêm tộc ta cũng còn nhiều đối thủ chắt chừa ân oán nên có nhiều bằng hữu thì vẫn tốt hơn nhiều!" Hỏa Huyền mỉm cười, nói. Nếu Tiêu Viêm chỉ là người bình thường thì hẳn cũng không chủ động bắt chuyện, nhưng người kia không chỉ có danh Tiêu tộc mà thực lực cũng tương đối cường hãn. Người như vậy rất đáng giá để kết giao...

Tiêu Viêm cười gật đầu. Hắn tự nhiên hiểu được đạo lý bên trong chuyện này. Hỏa Huyền cũng nhìn trúng thực lực của hắn nên mới chịu nói ra bí mật, nhưng đó cũng là chuyện bình thường. Có đôi lại chính mình, dĩ nhiên hắn cũng không bao giờ nói bí mật kia cho một người bình thường biết được.

"Mặt khác, người cũng nên chú tâm đến người của Hồn tộc lẫn Dược tộc. Tộc đầu tiên ta cũng không nói nhiều vì người và Hồn Điện vốn là tử địch chân chính. Năm đó, nguyên nhân làm Tiêu tộc xuống dốc phần lớn cũng là do họ... Về phần Dược tộc, duyên cớ liền do lão sư Dược Trần của người! Ha ha... lại nói tiếp! Trước kia ta cũng không nghĩ tới Dược Trần tiên bối cư nhiên lại là tộc nhân Dược tộc. Cũng vì chuyện đi Cổ giới này, tộc trưởng chúng ta mới đề cập tới!" Hỏa Huyền cười, nói tiếp.

"Nếu sở liệu của ta không lầm, lần này người Dược tộc phái đến đây hẳn là nhóm được gọi là Nhân Dược Tử - Dược Tinh Cực! Bọn người Dược tộc này chưa từng đặt Luyện dược sư của ngoại giới vào mắt. Hơn nữa, người còn là đệ tử của Dược Trần tiên bối mà Dược tộc xem như khí đồ, lại thêm vào đó người đang được gọi là Luyện dược sư trẻ tuổi mạnh nhất ở Trung Châu. Nếu song phương gặp mặt, lấy tính tình của tên kia ắt tìm cách cho người ném khỏ!"

"Nhân Dược Tử - Dược Tinh Cực! Cái tên gọi thật cổ quái!" Tiêu Viêm nhắc lại cái tên này rồi bình phẩm một tiếng, sau đó lắc lắc đầu. Nghe thấy tên của bọn người kia thật sự làm người chán ghét!

"Tên hắn tuy cổ quái nhưng nghe nói tên kia lại là Luyện dược sư Bát phẩm trung cấp, một thân thực lực hẳn là không dưới người chút nào! Nếu có gặp hắn thì nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn!" Hỏa Huyền nhắc nhở.

Tiêu Viêm gật đầu, mỉm cười. Bát phẩm trung cấp đích xác là một cấp bậc không tệ. Chẳng qua hy vọng hắn cũng không chọc phải đại ca nha! Nói cách khác, cũng phải cho bọn họ nhìn xem, dù có là đệ tử của "khí đồ" mà Dược tộc họ gọi như vậy nhưng còn mạnh hơn đệ tử trung tâm của Dược tộc nhiều!

Khẩu khí của lão sư liền để đệ tử hắn thay lão nhân gia người ra tay a!

-----oOo-----

Chương 1319: Cổ Chân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Hỏa Huyền hàn huyên xong rồi mới cáo từ rời khỏi. Tiêu Viêm nhìn bóng lưng hắn mà lâm vào trầm ngâm. Hỏa Huyền này hướng đến mình hẳn là có ý tốt, tuy cũng vì duyên cớ nhìn trúng thực lực của hắn phần nào nhưng cũng không hẳn hoàn toàn như thế. Dù sao hắn cũng đường đường là người Viêm tộc, hơn nữa Viêm tộc của hắn cũng không đến nông nổi tàn tạ như Tiêu tộc bây giờ.

"Người này có phần không đơn giản a! Ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu thực lực của hắn! Thật không hổ là người của Bát đại tộc thần bí khôn lường!" Thiên Hỏa tôn giả cũng đang tán chuyện với mấy người bên cạnh lúc này mới đến bên cạnh Tiêu Viêm, kinh hãi tán thưởng.

Tiêu Viêm gật đầu. Nếu hắn đoán không lầm thì thực lực Hỏa Huyền đã đạt đến bậc Thất tinh Đẩu Tôn, thậm chí còn mạnh hơn nên nói cách khác, Hỏa Huyền khiến Thiên Hỏa tôn giả có thực lực Lục tinh Đẩu Tôn không thể nhìn thấu. Nhưng kỳ thực, muốn nói đến sự thần bí thì Tiêu Viêm lại cảm thấy thực lực của nữ tử áo đỏ kia lại càng làm cho người khác khó có

thể nhìn thấu. Viễn cổ chủng tộc quả nhiên không phải là mặt hàng tầm thường. Chẳng qua cũng hoàn hảo khi nhìn hành động của Hỏa Huyền thì chỉ ít Viêm tộc đối với hắn cũng có vài phần tương đối hòa thiện.

"Từ nơi này đến Cổ Thánh Sơn Mạch của Cổ giới phải mất nửa ngày. Trong thời gian này chúng ta chỉ có thể tạm nghỉ trên chiến thuyền này thôi!"

Tiêu Viêm cười khẽ, nói. Sau đó hắn dẫn mọi người đến một góc khác trên chiến thuyền. Diện tích chiến thuyền này vô cùng to lớn và được phòng ngự vô cùng nghiêm ngặt. Chỉ đi khoảng vài bước là có thể thấy được khá nhiều chiến sĩ Hắc Yên quân võ trang đầy đủ. Tình huống thế này làm Tiêu Viêm thoáng kinh ngạc. Chỉ có đưa đón thôi mà lại dàn ra trận hình thế này thì cũng quá hoành tráng...

"Xem ra Cổ tộc vẫn không yên lòng với những khách nhân đi vào Cổ giới! Nhưng chẳng qua cũng khó trách, năng lượng ở Cổ giới dày đặc như vậy, nếu tu luyện nơi này thì hiệu quả tốt hơn ngoại giới không biết bao nhiêu lần. Không chừng sẽ có một số người dụng tâm kín đáo sẽ vụng trộm tìm địa phương lưu lại tiềm tu..." Tiêu Viêm nghĩ vậy. Người của Cổ tộc làm việc thật cẩn thận.

Càng lúc càng đi tới, đoàn người Tiêu Viêm dần dần đã tiến đến khu vực phụ cận ở đầu thuyền. Lượng người nên đây tuy ít hơn những nơi khác nhiều nhưng phòng vệ xung quanh cũng vẫn chưa từng giảm bớt.

Đi đến đây, Tiêu Viêm cũng dần mất đi hứng thú tham quan, vừa muốn xoay người đi khỏi thì ánh mắt đột nhiên chợt dừng lại ở đầu thuyền. Nơi đó có một nam tử tóc dài mặc một bộ trường bào đang ngồi xếp bằng, mà trước mặt hắn được bày biện một bàn trà phía trên có hai chiếc chén đựng thanh trà thơm nức.

Tiêu Viêm nheo mắt lại nhìn thân ảnh này chăm chăm, sau đó không nói một lời liền xoay người bỏ đi. Hắn có thể nhận thấy từ thể nội người này tràn ra khí tức tựa như biển rộng, hơn nữa kiểu giả thần giả quỷ của người này hắn cũng không cảm thấy hứng thú.

"Bằng hữu Tiêu tộc, nếu đến đây như vậy mời ngồi a!"

Nhưng khi Tiêu viêm mới xoay người thì một tiếng cười nhạt bỗng vang

bên tai làm cước bộ hẳn phải chậm lại.

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình thản, ánh mắt trao đổi với mấy người Tiểu Y Tiên một lượt nhưng vẫn không đi khỏi đây. Sau đó, hẳn quay lại bước đến nam tử nọ rồi chậm rãi ngồi xuống phía đối diện. Ánh mắt vừa nhìn đã lãnh đạm hỏi: "*Người Cổ tộc?*"

Nam tử tóc dài này có ngoại hình không tuấn tú, thậm chí có thể nói là rất bình thường nhưng lại toát ra một uy thế làm cho người ta phải tin phục.

"Ha ha... Tại hạ Cổ Chân!" Nam tử tóc dài cười lớn, nói.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu. Hắn đảo mắt nhìn quanh thì thấy được ánh mắt những chiến sĩ Hắc Yên quân xung quanh khi nhìn người này thì toát lên một vẻ tôn kính, mà sự tôn kính này thực sự xuất phát từ nội tâm. Dù khi đối diện với bọn họ là Nhị thống lĩnh Lâm Hủ kia cũng chưa từng để lộ qua.

"Đại thống lĩnh Hắc Yên quân?" Tiêu Viêm trầm mặc một lúc rồi nhẹ giọng hỏi.

Nghe được câu này, bàn tay nam tử tóc dài đang cầm chén trà bỗng khựng lại một chút. Trong chén trà bỗng nhiên gợn lên những đợt sóng rồi hẳn nói: "*Không hổ là người của Tiêu tộc!"*

"Người ở đây đặc biệt muốn chờ ta để lấy lại thể diện cho đám người Linh Tuyên?" Tiêu Viêm bất động thanh sắc, hỏi tiếp. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ha ha... mấy tiểu tử kia tính tình táo bạo, định lực không tốt! Có người làm họ biết được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên thì cũng có thể khiến bọn họ thu liễm một chút ngạo khí! Hơn nữa, chuyện lấy thể diện gì đó bọn chúng cũng không dám mời ta ra mặt!" Cổ Chân cười, nói.

Tiêu Viêm chú mục vào Cổ Chân trước mặt. Người này tương đối bình thản, định lực phong phạm vẫn khinh như vậy cũng là thanh niên trẻ tuổi duy nhất Tiêu Viêm gặp qua trong mấy năm nay.

"Người có biết vì sao trên chiến thuyền lại có nhiều chiến sĩ Hắc Yên quân thủ vệ đến như thế không?" Cổ Chân cũng không hề quan tâm Tiêu Viêm

nghĩ gì, đột nhiên hỏi.

"Là lo lắng họ sẽ ở lại Cổ giới ư?" Tiêu Viêm tùy ý đáp.

"Đây chỉ là một nguyên nhân! Bên trong Cổ giới có một số lượng hậu đại khổng lồ. Bọn họ là căn cơ của Cổ tộc, cũng là một tầng tộc nhân trọng yếu nhất... Trong cơ thể của họ cũng chảy xuôi huyết mạch Đấu Đế. Tuy nói là loãng không đáng kể nhưng ngẫu nhiên cũng xuất hiện những trường hợp biến dị. Đến lúc đó, họ sẽ trở thành một dòng máu mới của Cổ tộc... Dĩ nhiên bọn họ có cơ hội tiến hóa như vậy sở dĩ vì duyên cớ trong cơ thể mình có huyết mạch của Đấu Đế..." Cổ Chân nhẹ giọng nói:
"Nhưng loại huyết mạch này rất ít ỏi nên rất dễ dàng bị khuất lấp, mà phương thức để khuất lấp huyết mạch này cũng rất đơn giản, chỉ cần kết hợp với ngoại tộc!"

"Cổ tộc coi trọng huyết mạch Đấu Đế, cho nên chúng ta lo lắng người của ngoại tộc sẽ tìm cách làm nó biến mất! Bởi vậy, chúng ta mới đề phòng chuyện người ngoài ở lại Cổ giới như thế!"

Nói đến đây, Cổ Chân chợt ngừng lại rồi nhìn Tiêu Viêm rồi tiếp: *"Hậu đại tầm thường cũng thế mà thành viên trung tâm cũng vậy. Trong tộc quy của Cổ tộc ta có một quy định rất rõ ràng: Không được thông hôn với ngoại tộc! Người giờ đây hẳn là hiểu ta muốn nói chuyện gì ư?"*

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh như trước, nhẹ giọng đáp: *"Biết! Nhưng đối với ta thì vẫn không có tác dụng gì!"*

"Ta chỉ nói mấy câu đương nhiên không thể làm người chằm dirt hoài bão lẫn kỳ vọng! Nhưng người có thể hiểu được Cổ tộc coi trọng huyết mạch Đấu Đế đến mức nào! Cho nên, để chắc chắn huyết mạch được truyền thừa lâu dài, chuyện người và tiểu thư sẽ rất khó có kết quả!" Cổ Chân chậm rãi đặt chén trà xuống rồi nói tiếp: *"Luận việc phải biết khó mà lui! Nếu không chỉ sợ rằng không ai có kết quả gì tốt! Đây không phải uy hiếp mà chỉ là nhắc nhở! Nếu người thật sự thích tiểu thư thì không nên liên lụy đến nàng. Hiện tại, Tiêu tộc đã hoàn toàn xuống dốc!"*

Tiêu Viêm nhẹ nhàng lồng hai tay vào nhau rồi xoa nhẹ nạp giới. Một lúc sau, hắn chợt cười, nói: *"Huyết mạch Đấu Đế... Thật sự rất lợi hại ư?"*

Nghe vậy, Cổ Chân liền sững sốt, chợt cười: *"Đây còn cần phải nói sao?"*

Hiện tại những chủng tộc viễn cổ đều vẫn rất mạnh! Đó là minh chứng tốt nhất!"

Tiêu Viêm cười cười cũng không đáp lại rồi hỏi tiếp: *"Cần phải đạt được cảnh giới gì mới làm Cổ tộc xem nhẹ huyết mạch?"*

"Đấu Thánh!" Cổ Chân nhướng mày, chậm rãi đáp.

"Ta đây sẽ đạt đến cảnh giới đó..." Tiêu Viêm mỉm cười, nói.

"Đây không phải chuyện đơn giản cứ nói là được! Nhớ kỹ lời ta nói, là Đấu Thánh – chân chính Đấu Thánh mà không phải là Bán Thánh!" Cổ Chân nhíu mày, nói: *"Đấu Tôn đỉnh phong thì Cổ tộc ta chưa bao giờ thiếu, nhưng dù họ làm mọi cách và tiêu hao tâm lực cả đời cũng không thể nào đặt một bước vào cảnh giới ấy! Ta biết thiên phú người không tệ nhưng trong Cổ tộc ta, người có thiên phú mạnh hơn người còn nhiều lắm! Bọn họ đối với việc tấn thăng Đấu Thánh còn chưa có nửa phần tin tưởng, người như thế nào có thể khẳng định người làm được?"*

"Bởi vì các người chính là người Cổ tộc, còn ta không phải... Bởi vì các người phải dựa vào huyết mạch Đấu Đế cường đại, mà ta cũng lại không phải!" Tiêu Viêm cười dài, đáp.

"Về phần ta có thể đạt tới Đấu Thánh hay không thì thời gian sẽ chứng minh hết thảy!"

Nụ cười trên khuôn mặt Cổ Chân dần dần thu liễm lại, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đối diện đang tràn ngập một vẻ mà người ta gọi là tự tin. Một lát sau, hắn rút cục cũng thở dài, nói: *"Nếu người thật sự có lòng tin như vậy thì tự nhiên ta rất vừa lòng! Nếu ngày sau, khi lãnh hội được sự khó khăn ở cảnh giới Đấu Thánh, hi vọng người có thể rời khỏi tiểu thụ! Bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy đối với cả hai người cũng không có chỗ nào tốt!"*

"Đa tạ đã nhắc nhở! Ta có thể đi từ một phế vật Tiêu gia đến ngày hôm nay thì cũng không bao giờ buông bỏ chuyện gì! Dù có đối mặt với cả Hồn tộc ta cũng không sợ chút nào! Cổ tộc, cũng tương tự như thế!"

Nghe tiếng cười vang vọng bên tai, vẻ mặt Cổ Chân cũng trở nên phức tạp. Bốn chữ *"chưa từng buông bỏ"* vô cùng đơn giản, người có thể làm được

cũng không nhiều...

"Bộp! Bộp!"

Khi Cổ Chân cất tiếng than nhẹ trong lòng thì bỗng chiến thuyền đột nhiên rung lên. Không gian xung quanh vốn đang dao động cũng từ từ tiêu tán, mà tốc độ chiến thuyền cũng dần dần giảm xuống. Trong tầm mắt mọi người lúc này chợt hiện lên cảnh non xanh nước biếc trùng trùng điệp điệp phía xa xa.

"Đến Cổ Thánh Sơn Mạch rồi sao?"

Khoảng cách giữa chiến thuyền cùng mảnh thiên địa mây mù lượn lờ càng lúc càng gần, thì quả tim Tiêu Viêm đập càng lúc càng nhanh. Thân hình hắn bất động rồi đột nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt chiếu thẳng vào một ngọn núi xa thẳm vùn vờn quanh. Ở nơi đó... có một bóng dáng mờ ảo màu xanh xinh đẹp tuyệt trần đang đứng như ẩn như hiện. Dù cách nhau khá xa nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm giác được một cảm xúc nhớ mong quen thuộc từ tận cốt tủy.

Từ xa thẳm, bốn mắt đối diện... dần dần như hòa quyện vào nhau!

Cổ Chân chậm rãi đứng dậy nhìn bóng hình xinh đẹp như nữ thần cao quý, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười phức tạp. Nhiều năm như vậy, có thể đề nàng đích thân đến đón thì cũng chỉ có mỗi một nam tử này.

"Tiêu Viêm, nội tình của Cổ tộc còn vượt xa tưởng tượng của ngươi! Nếu ngươi có thể đạt đến cảnh giới Đấu Thánh thì hết thảy đều tốt đẹp, nếu như không thể chỉ sợ sẽ gặp khó khăn vô cùng! Cho nên... hi vọng ngươi có thể làm được những gì ngươi nói... Ánh mắt tiểu thư hắn là không kém!"

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu. Trong cuộc trò chuyện với Cổ Chân, hắn có thể cảm giác được áp lực cực lớn của Huân Nhi bên trong Cổ tộc.

"Ai cũng không thể ngăn ta với Huân Nhi ở cùng một chỗ! Dù có là Cổ tộc, vậy cũng không được!"

Chương 1320: Đánh phủ đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mây đen dày đặc dừng động cuối chân trời, chiến thuyền không lồ cũng đang dừng lại trên không trung của dãy núi mênh mông vô bờ, hấp dẫn vô số ánh mắt đang quan sát chăm chú.

Mọi người bên trên đều tụ tập ở mũi thuyền nhìn xuống những dãy núi hiểm trở chập chùng phía dưới. Họ cảm nhận được từ trong sơn mạch này toát ra vô số khí tức vô cùng cường hãn làm không ít người đều phải thềm tắc lưỡi tán thán. Không hổ là bản doanh Cổ tộc, cường giả nơi này đã đạt đến số lượng vô cùng kinh khủng.

"Ha ha... Các vị khách quý Cổ tộc, xin mời!"

Lại nghe thanh âm thương lão vang lên trên thuyền, rất nhiều người rất khách khí đáp lại một câu, sau đó mới thi triển bộ pháp từ chiến thuyền hạ xuống. Liên sau đó, họ bay vút đến một quần thể kiến trúc tháp thoáng ở trung tâm sơn mạch, bởi nơi đó chính là trụ sở tiếp tân của Cổ tộc.

Tiêu Viêm vẫn chưa động thân vẫn đứng ở mũi thuyền, ánh mắt của hắn tập trung vào đỉnh núi đầy mây phía xa xa. Mà trong đám người Thiên Hỏa tôn giả cũng đang đứng sau hắn, chỉ có đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên cũng dõi theo hắn về nơi đó, bên trong mang một vẻ phức tạp mơ hồ.

Ánh mắt nhìn về nơi xa xăm một lúc lâu thì cuối cùng bóng hình xinh đẹp trên đỉnh núi đầy mây bao phủ cũng động. Nàng ngự trên mây, tà áo vờn bay theo làn gió thổi tựa như vân trung tiên tử và mang theo một cảm giác huyền ảo. Trong ánh mắt quan sát của rất nhiều người, nàng vẫn ung dung bước đến và cuối cùng đã phiêu phù bên ngoài chiến thuyền.

Thấy một thiếu nữ thanh y xinh đẹp tuyệt trần, tất cả ánh mắt trên chiến thuyền đều bắn lên người nàng, trong đó không ai dấu nổi vẻ kinh diễm...

Thiếu nữ vận một thân trang phục màu xanh, ba búi tóc đen dài tùy ý cột ở sau gáy xõa dọc xuống vai rồi vờn quanh chiếc eo nhỏ, cuối cùng che phủ kiêu đồn. Dưới những cơn gió nhẹ đưa đẩy, mái tóc nàng cũng bay tà tà phiêu đảng tạo nên một hình ảnh xuất trần thoát tục. Dung nhan mỹ lệ kia

của nàng cũng khiến cả mảnh đất trời đột nhiên ảm đạm, thêm đôi mắt long long sâu thẳm như sao đêm lấp lánh làm người nhìn khó có thể dời mắt đi nơi khác.

Nhất tiêu khuynh thành – Tái tiêu khuynh quốc!

Nhan sắc tuyệt mỹ như vậy chính là minh chứng hùng hồn nhất cho câu nói kia. Khi lần nữa nhìn thiếu nữ dường như do linh khí đất trời sinh ra, ngay cả những nam nhân tự hào bản thân hoàn mỹ nhất cũng cảm thấy xấu hổ vì không khéo thì mình sẽ làm ô uế nàng mất.

Nhìn dung nhan cơ hồ quen thuộc đến tận linh hồn, gương mặt đang xúc động của Tiêu Viêm cũng dần nở một nụ cười nhu hòa.

"Tiêu Viêm ca ca!"

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, thiếu nữ áo xanh chột nhoẻn miệng cười, thân hình mềm mại chột lóe đã xuất hiện cạnh Tiêu Viêm trên chiến thuyền. Thanh âm dịu dàng như tiên nhạc chột vang lên bên tai Tiêu Viêm.

Cách xưng hô quen thuộc như một cây búa tạ giáng mạnh vào nơi yếu đuối nhất trong lòng Tiêu Viêm, khiến cho hắn hầu như không nén được xúc động muốn ghì chặt Huân Nhi trước mặt vào lòng thật lâu...

"Tiểu tử càng ngày càng đẹp!" Cô nén cảm xúc này xuống, Tiêu Viêm vươn tay ra vuốt nhẹ đầu nàng dưới ánh mắt của vô số chiến sĩ Hắc Yên quân đang si ngốc trợn mắt há mồm, khẽ cười nói.

Sau đó, Cổ Chân nhìn thiếu nữ dung nhan mỹ lệ đang tươi cười vô cùng vui sướng rồi cũng nở một nụ cười cay đắng. Hắn hiểu được nụ cười của nàng chỉ nở rộ cho nam nhân kia và tựa hồ như chỉ khi trước mặt nam nhân ấy, Huân Nhi vốn như nữ thần cao nhã trong lòng mình mới chân chính hiện lộ ra phong tình của một thiếu nữ.

"Nguyên lai tiểu tử này cư nhiên cư đồ nữ thần của Cổ tộc! Khó trách mấy tên kia lại thực sự đối xử với hắn như vậy! Chẳng qua, tiểu tử này cũng quá trâu a!" Nam tử có vẻ mặt khinh khỉnh của Viêm tộc nhìn thấy một màn này cũng không khỏi phản thán phục.

"Cũng không dễ dàng như vậy! Viêm tộc bây giờ cũng không phải là Viêm"

tộc lúc trước!" Nữ tử áo đỏ che mặt cũng thoáng dừng mắt lên người Huân Nhi, chột nhẹ giọng nói.

"Ha ha... cũng chớ nên xem thường Tiêu Viêm! Có thể từ một phế vật vứt đi trong một gia tộc huyết mạch suy bại mà đi tới trình độ ngay cả chúng ta cũng phải ngược nhìn, thì cũng không phải chuyện người thường có thể làm được! Tiêu tộc một lần nữa quật khởi vì hắn cũng là chuyện không phải không có khả năng!" Hỏa Huyền cười cười, thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nghe được Hỏa Huyền cư nhiên thế mà xem trọng Tiêu Viêm đến như vậy, mấy người bên cạnh cũng không nên được phải nhường mà nhưng cũng không đáp lại. Hiển nhiên họ vẫn không tin được lời hắn nói.

"Tiêu Viêm ca ca đi cùng với Huân Nhi nhé?"

Sau khi cùng Tiêu Viêm ôn chuyện, Huân Nhi chột mỉm cười rồi thân hình chột động đã lao vào bên trong sơn mạch. Sau đó, Tiêu Viêm cũng chậm rãi hít vào một hơi. Hắn biết, Huân Nhi lộ diện đến đón mình nhằm mục đích chứng minh cho những người của Cổ tộc thấy quyết tâm của nàng. Nàng là nữ nhi cư nhiên còn dám thế thì tự nhiên Tiêu Viêm sẽ không khiếp đảm.

"Hắc hắc... một khi đã như vậy liền để ta xem thử Cổ tộc này đến tột cùng có chỗ nào khó lường!"

Nhìn dãy núi chạy dài liên miên vô tận hơn nữa còn tản ra khí tức cổ kính, trong lòng Tiêu Viêm cũng dâng tràn một luồng hào khí. Hắn cười lớn rồi vung tay ra hiệu cho đoàn người Tiểu Y Tiên lướt khỏi chiến thuyền, sau đó nhanh chóng đuổi theo Huân Nhi phía trước.

"Ầm!"

Nhưng ngay khoảnh khắc Tiêu Viêm lướt khỏi chiến thuyền thì linh hồn vốn nhạy cảm của hắn đã nhận thấy có khoảng mười ánh mắt cực độ cường hãn bên dưới đảo qua người mình. Uy áp ẩn chứa trong những ánh mắt này cực mạnh khiến không gian quanh thân Tiêu Viêm cũng chột đông cứng lại.

"Hừ!"

Nhìn thấy biến hóa của không gian chung quanh mình, sắc mặt Tiêu Viêm cũng sầm lại. Những tộc nhân Cổ tộc này quả nhiên muốn hung hăng cho hắn một bài học phủ đầu.

"Bang! Bang!"

Một ngọn lửa cực kỳ nóng bỏng đột nhiên nổ mạnh rồi bùng ra phía chân trời. Khói lửa kinh hoàng lấy Tiêu Viêm làm trung tâm âm âm khuếch tán dữ dội. Loại nhiệt độ đáng sợ như thế này đã trực tiếp làm không ít người trên chiến thuyền lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Dị hỏa thật cường hãn!"

Ánh mắt nữ tử áo đỏ Hỏa Trĩ lúc này cũng lộ ra vẻ kỳ dị, chăm chú nhìn thân ảnh trong trung tâm biển lửa kia. Mà ấn ký hình ngọn lửa ở mi tâm nàng cũng càng ngày càng trở nên nóng cháy.

Khói lửa bùng ra bốn phía một cách mãnh liệt làm không gian cầm cố quanh thân Tiêu Viêm cũng nổ nát ra. Tiêu Viêm cước đạp hỏa diễm đứng ở trời cao chú mục nhìn vào một số nơi trong sơn mạch. Chủ nhân những ánh mắt kia thực lực xác thực rất cường hãn nhưng chỉ muốn dựa vào uy áp để áp chế Tiêu Viêm hắn, thật đúng là chuyện người si nói mộng!

"Hà?"

Nhìn thấy Tiêu Viêm chỉ thế đã nhẹ nhàng phá vỡ cầm cố không gian, ở trong sơn mạch cũng phát ra vài tiếng hô kinh dị.

"Làm càn! Máy vị trưởng lão các người còn biết lễ nghi hay không? Vừa gặp mặt đã ra tay đối phó khách nhân của Cổ tộc chính là muốn người khác khinh chúng ta là man di cả sao?"

Khi khói lửa tuôn ra dữ dội, thân hình mềm mại của Huân Nhi phía trước chột lóe đã liền xuất hiện cạnh Tiêu Viêm. Đôi mắt nàng lạnh như băng nhìn trừng trừng xuống dãy núi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng trào dâng khắp tầng không.

"Lời này của tiểu thư nghiêm trọng rồi! Nhiều năm không thấy người Tiêu tộc, giờ đây gặp lại nhất thời hứng khởi muốn ra tay thử một chút mà

thôi!"

Tiếng quát lạnh của Huân Nhi vừa dứt, một thân ảnh thương lão liền chậm rãi hiện lên bầu trời. Người này thân vận áo bào tro, sắc mặt già lão lạnh lùng, ánh mắt của lão nhìn Tiêu Viêm càng chứa vẻ bất thiện không ít.

Tiêu Viêm cũng chú mục vào lão già bào tro vừa hiện thân. Hiển nhiên lão ta chính là một trong những người vừa ra tay đối phó hắn.

"Bát tinh Đấu Tôn sao?"

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua lão già áo tro, trong đó thoáng hiện lên một dao động nhỏ. Xem ra có không ít người Cổ tộc ôm địch ý với mình a! Hành trình đến Cổ tộc lần này quả nhiên không phải là con đường bằng phẳng.

"Cổ Khiêm trưởng lão, hôm nay là thời điểm Cổ tộc ta đón khách. Người cứ làm như vậy thì có phần hơi quá mức! Lui xuống đi, không có lần thứ hai...!"

Sâu trong sơn mạch bỗng truyền ra một thanh âm nhà nhạt vang vọng không trung, cuối cùng như sấm dậy bên tai mỗi người nơi này.

"Rõ!"

Nghe vậy, Cổ Khiêm cũng cung kính chấp tay hướng về sau trong sơn mạch hành lễ, sau đó cúi người thi lễ với Huân Nhi rồi lúc này mới hờ hững liếc Tiêu Viêm một cái. Xong mọi chuyện, lão ta vừa xoay người đã lướt trở về chỗ sâu trong sơn mạch.

"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ?" Nhìn Cổ Khiêm mới rời khỏi, Huân Nhi xoay người qua, nhẹ giọng hỏi.

"Không có việc gì!" Tiêu Viêm cười ung dung, lắc lắc đầu rồi đáp.

"Tiêu Viêm ca ca, giờ đây huynh cũng biết vì sao Huân Nhi muốn kéo dài thời gian không cho huynh đến Cổ tộc rồi chứ?" Huân Nhi khẽ thở dài. Nàng ngược lại chưa từng đoán được những lão gia hỏa cổ hủ này lại không nhìn nổi như thế. Khi Tiêu Viêm vừa đến Tiêu tộc thì đã dẫn mặt thị uy.

Tiêu Viêm cũng cười cười. Tự nhiên hắn biết Huân Nhi không muốn mình đến Cổ tộc bị người chế nhạo, bởi vậy nàng mới ba lần bốn lượt yêu cầu mình phải đề cao thực lực rồi mới đến tìm nàng.

"Đi thôi! Trước khi đến Cổ tộc ta liền hiểu rõ tương lai mình sẽ gặp những chuyện tương tự thế này! Tóm lại cũng không thể để cho muội giúp ta mang gánh nặng này lên lưng nữa! Một mình muội đã vì ta mà chống lại họ nhiều năm như vậy, thì giờ hắn phải đến lượt ta rồi!" Tiêu Viêm mỉm cười, nói. Luận thực lực hiện tại của hắn giờ đã có tư cách nói câu này. Lúc trước, nếu trưởng lão Cổ Khiêm kia muốn động thủ thì Tiêu Viêm có thể khiến lão ta tuyệt đối không có chút ưu đãi nào!

Nghe được những lời ôn nhu của Tiêu Viêm, trong lòng Huân Nhi cũng cảm thấy xao xuyến, chợt thản nhiên cười. Với vị trí của nàng tại Cổ tộc, xác thực đã trì hoãn cho Tiêu Viêm không ít thời gian. Chẳng qua rất may nàng đã kịp kéo dài cho đến khi Tiêu Viêm thật sự trưởng thành. Hiện tại, cả hắn và nàng đều có năng lực gánh đỡ chuyện này rồi!

Ở một nơi hiểm trở trong sơn mạch, có một thân ảnh đang đứng chấp tay mà ánh mắt đang hướng về Tiêu Viêm và Huân Nhi trên bầu trời. Mái tóc có hai màu đen – trắng của hắn đang vũ động trong gió, dưới mái tóc này lộ ra một đôi mắt lạnh như băng tựa tu la địa ngục.

"Tiêu Viêm này, cuối cùng cũng đã đến đây..."

Một tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên rồi thân ảnh một nam tử vận ngân bào đã xuất hiện sau lưng người kia một cách quỷ dị.

"Cổ Yêu, xem ra cảm tình của Huân Nhi với hắn thật là tốt a! Hay là ngươi buông tha chủ ý đánh vào nàng đi!" Nam tử mặc ngân bào nói vọng lên nam tử có mái tóc đen – trắng, rồi cười hắc hắc, nói.

"Hắn không phải tộc nhân Cổ tộc, vì vậy không thể ở cùng một chỗ với Huân Nhi! Đích thân ta sẽ nhắc nhở hắn!" Nam tử có mái tóc đen – trắng nói bằng thanh âm không chút dao động nào, tựa như đang nói về một việc vô cùng bé nhỏ không đáng kể nào đó.

"Nếu như hắn cố ý không ly khai thì sao?" Nam tử mặc áo bạc lại cười hỏi.

Người kia khẽ nhượng mắt, lằm bằm: "*Vậy liền giết!*"

-----oOo-----

Chương 1321: Tu La đô thống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi quất lui Cổ Khiêm trưởng lão kia, Huân Nhi lần nữa đảo mắt một vòng khắp sơn mạch, cuối cùng dừng lại ở một đỉnh núi cao. Từ nơi này, nàng cảm giác được một tia sát ý rất nhạt nhưng lạnh như băng mà lại vô cùng quen thuộc.

"Cổ Yêu, nếu ngươi dám làm xằng làm bậy, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Ngọc thủ nhỏ nhắn khẽ siết lại, trong đôi mắt đẹp của Huân Nhi thoáng hiện vẻ trách cứ.

"Đi thôi, Tiêu Viêm ca ca!" Chậm rãi nén xuống áp lực trong lòng, Huân Nhi nhìn sang Tiêu Viêm thì chợt phát hiện ánh mắt hắn cũng đang tập trung ở địa phương nàng vừa dừng lại.

"Người này rất mạnh!" Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Bằng linh hồn lực xuất chúng, hắn cảm nhận được một luồng khí tức nhàn nhạt vô cùng nguy hiểm theo đỉnh sơn phong bùng phát ngập tràn. Hơn nữa, luồng khí tức này rõ ràng là nhắm vào hắn mà đến.

"Muốn chân chính bài trừ những địch ý của Cổ tộc thì thủ đoạn bình thường không có chút tác dụng nào!"

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn thản nhiên. Tuy nói ở Cổ Thánh thành hắn đã đánh bại những cường giả trẻ tuổi như Linh Tuyên và Lâm Hủ nhưng bản thân hiểu được chỉ những chuyện này xa xa vẫn chưa đủ. Trong mắt những lão gia hỏa của cổ tộc ấy, có đánh thắng đám người Lâm Hủ cũng vẫn chưa đủ tư cách cho bọn họ để mắt đến. Bởi vậy, hiện giờ Tiêu Viêm cần có đối thủ là một cường giả chân chính có danh vọng đứng đầu lớp trẻ Cổ tộc. Thêm nữa, khi giao phong hắn buộc phải thắng, nếu không mấy lão gia hỏa lẫn tộc nhân vốn vẫn bảo trì trung lập cũng có thể ngã theo xu hướng phản đối hắn một cách kịch liệt.

Vì thế, hấn không thể bại!

Về phần đối thủ hấn đang cầu thì cỡ đám người Lâm Hủ rõ ràng còn chưa đủ tư cách. Cổ Chân có danh vọng không thấp ở Hắc Yên quân nhưng vẫn chưa đạt tới cấp độ đứng đầu các thanh niên trẻ tuổi. Mà muốn thỏa mãn loại yêu cầu này thì phóng mắt nhìn toàn Cổ tộc e rằng chỉ có bốn người, chính là Tứ đại đô thống Hắc Yên quân.

Khí tức nguy hiểm lúc trước thì Tiêu Viêm có thể khẳng định nó thuộc về một trong Tứ đại đô thống!

"Đi thôi!" Chậm rãi thu liễm ánh mắt, Tiêu Viêm hướng Huân Nhi cười nói.

"Vâng!"

Huân Nhi khẽ gật đầu, dáng người mềm mại dùng tư thái tao nhã động lòng người tựa hồ điệp xuyên hoa đang bay múa khẽ lướt đi. Mặt khác, đoàn người Tiêu Viêm dưới vô vàn ánh mắt đóng đinh lên người cũng theo sát phía sau.

Ở ngọn núi xanh phương xa, nam tử tóc hai màu hắc – bạch đang đứng nhìn theo hướng đoàn người Tiêu Viêm khuất xa dần, trên mặt gã cũng chột nhếch lên một nụ cười nhạt lạnh giá.

"Ha ha... không hổ là tộc nhân Tiêu tộc! Ánh mắt hấn phóng đến đây lúc trước hấn là người hiểu hấn có ý gì! Vậy mà hấn muốn khiêu chiến người a!"

"Nghe con mới sinh mà cũng muốn khiêu chiến sao?" Cổ Yêu trừng mắt lên, thản nhiên nói: "Ngày mai chính là nghi thức trưởng thành! Dựa theo quy củ thì bản thân ta cũng có thể tìm kiếm đối thủ của mình. Nhìn đảm lượng của hấn như vậy, ta cũng cho hấn một cơ hội! Còn về phần Huân Nhi, ta sẽ giải thích cách làm của mình sau!"

Thanh âm chậm rãi buông xuống, thân hình Cổ Yêu cũng từ từ trở nên hư ảo. Một lúc sau mới hoàn toàn biến mất vô tung.

"Ha ha... thật thú vị a! Lốp trẻ Cổ tộc và Tiêu tộc đã bao năm chưa từng giao thủ? Ta dám cá và cũng trông đợi rằng Tiêu Viêm này có thể mang

đến cho ta một ít kinh hi!"

Nam tử ngân bào cười dài rồi tự nhủ, thân ảnh hắn cũng trở nên dần mơ hồ rồi biến mất. Một lúc sau, ở ngọn thanh phong này chỉ còn tiếng cười dài của hắn quanh quẩn như không tiêu tán.

Theo Huân Nhi hướng dẫn, đoàn người cũng chưa đến nơi tiếp đãi chuyên môn của Cổ tộc mà lại đi đến rồi dừng lại trước một gian lầu trúc sâu trong sơn mạch. Nơi đó, có một bóng người thương lão đang cười dài nhìn xuống đám người Tiêu Viêm.

"Lăng lão?"

Nhìn thân ảnh quen thuộc đứng trước gian lầu trúc, Tiêu Viêm chột ngẩn ra rồi mỉm cười chấp tay hành lễ.

"Khà khà.. không đến mười năm thời gian mà Tiêu Viêm thiếu gia đã đạt đến cảnh giới này, thật làm cho lão phu xấu hổ a!" Lăng Ảnh cười dài, nói. Nhớ năm đó, khi lão phụng mệnh bảo hộ Tiêu Viêm thì hắn vẫn còn là một hài tử không hiểu việc chỉ chăm chăm vào mục tiêu rửa sạch món nhục bị từ hôn. Nhưng hiện giờ, tiểu hài tử non nớt ấy lại đã trở thành một cường giả nổi tiếng khắp Trung Châu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đi thôi, đi vào trước! Nơi đây chính là địa phương ta tĩnh tu nên rất ít người đến! Mà mọi người khác hẳn là Tiêu Viêm ca ca cũng không thích đâu!" Huân Nhi mỉm cười, nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu. Hoàn cảnh nơi này u tĩnh rất hợp với tâm tư của hắn. Trải qua những ngày gần đây với những chuyện xảy ra liên tục như thế, thì hắn đã trở thành đề tài nóng bỏng trong Cổ tộc rồi. Sở dĩ, hắn muốn ở đây một phần cũng vì không muốn người Cổ tộc tranh nhau vây xem như xem xiếc khi.

Đoàn người theo Huân Nhi tiến vào nhà trúc, sau đó phân ngôi thứ ngôi trong phòng khách. Mà Tiêu Viêm cũng nhân cơ hội này giới thiệu song phương một lượt. Khi Huân Nhi và Lăng Ảnh nghe được Thanh Lân diện mạo xuất trần lại có Bích Xà – Tam Hoa Đồng thì nét mặt cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên, cả hai đều đã nghe qua danh tiếng của loại kỳ đồng này.

"*Tiêu Viêm thiếu gia, thời gian cậu đến Cổ tộc còn sớm hơn lão phu dự đoán xa!*" Lăng Ảnh khẽ thở dài. Vốn lão tưởng tối thiểu phải mất hai mươi năm thì Tiêu Viêm mới có cơ hội vào Cổ tộc, nhưng không ngờ chỉ ước chừng mười năm hẵn đã đạt được rồi.

"Chẳng qua, lấy thực lực hiện tại của thiếu gia xác thật đã đủ tư cách đến Cổ tộc. Cậu đến đây mà nói thì áp lực của tiểu thư có thể buông lỏng một ít. Từ năm đó, lúc trong tộc đề nghị mang tất cả mọi người Tiêu gia người về Cổ giới... Về mục đích việc này nói như vậy hẳn cậu cũng đã biết ít nhiều! Nhưng cũng may là có tiểu thư và một số vị trưởng lão khác phản đối nên lúc đó mới bỏ qua ý niệm của những gia hỏa kia!"

"Nhưng đây cũng chỉ là tính toán nhất thời, bởi vì loại đề nghị kiểu này hầu như năm nào cũng có người nhắc đến. Bởi vì cố gắng tranh thủ cho cậu thêm nhiều thời gian nên tiểu thư cũng liền bế quan trong một thời gian rất dài. Cổ tộc coi trọng huyết mạch! Tộc nhân có huyết mạch lực càng thuần khiết và dày đặc thì trọng lượng của câu nói càng lớn. Mấy năm nay tiểu thư không ngừng bế quan khổ tu vì chỉ muốn lời nói của nàng thêm phần trọng yếu, chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn mấy cái nghị quyết xuất thủ với Tiêu gia trong tộc. Quá trình này tuy khó khăn nhưng may mà cuối cùng tiểu thư cũng thành công. Hiện giờ địa vị của nàng trong Cổ tộc, dù một số trưởng lão khi gặp mặt cũng phải hành lễ. Những nghị quyết về Tiêu gia kia cho đến bây giờ cũng bị nàng áp chế..."

Nói đến đây, Lăng Ảnh thở dài một tiếng, nói: "*Lão phu biết chỉ trong mười năm ngắn ngủi mà Tiêu Viêm thiếu gia có thể đạt đến trình độ hiện tại thì tất nhiên khổ lao không ít, nhưng tiểu thư cũng phải trả giá không nhỏ!*"

"*Lăng lão!*" Huân Nhi khẽ gọi một tiếng, sau đó xoay lại lắc đầu với Lăng Ảnh ra ý bảo người sau không nên nói nữa.

Thấy thế, Lăng Ảnh cũng cười cười, nói: "*Ta, lão già này cuối cùng cũng không thể quản được cái miệng mình!*"

Tiêu Viêm mỉm cười, đôi người đen nhánh nhìn dung nhan tinh nhã nghiêng nước nghiêng thành, sau đó vươn tay ra nhẹ nhàng cầm lấy ngọc thủ Huân Nhi rồi nhẹ giọng nói: "*Mấy năm nay vất vả cho muội! Về sau, những sự tình này cứ để ta gánh vác, những áp lực trong tộc của tiểu nny tử người cứ để ta giải quyết!*"

Cảm thụ được sức nóng trên ngọc thủ truyền vào, gương mặt Huân Nhi cũng thoáng hiện lên ánh phốt hồng nhưng trong lòng thoáng chút vui sướng. Mặc kệ nàng trước mặt tộc nhân biểu hiện cường thế ra sao nhưng dù sao nàng vẫn là một thiếu nữ nên trong lòng cũng có một nơi yếu mềm. Nhiều năm cố gắng kiên trì như vậy, có được những lời này thì đã thỏa mãn tất cả những gì mình mong muốn rồi. Vốn nàng có huyết mạch lẫn thiên phú rất cao không ai sánh được nhưng đối với cảm tình lại vô cùng chấp nhất, thậm chí rất quật cường.

Tình cảm thời thơ ấu vẫn còn vùi sâu trong trí nhớ, ủ trong năm tháng trôi qua đã trở thành men rượu say nồng rồi trở nên thanh thuần, làm người mãi chìm đắm trong giấc mộng vu sơn không ngớt.

"Tiêu Viêm ca ca, ngày mai chính là lúc Lễ thành nhân của Cổ tộc bắt đầu! Lễ thành nhân vốn không có quan hệ gì đến khách nhân được mời nhưng bởi vì huynh là người Tiêu tộc và lẫn nguyên nhân do muội nên Lễ thành nhân lần này hẳn sẽ có bóng dáng của huynh!" Huân Nhi cau mày lại rồi nói: *"Dựa theo quy củ, phạm là tộc nhân tham gia Lễ thành nhân thì có thể tùy ý chọn một người để luận bàn tỷ thí. Cơ hội quang minh chính đại như vậy chỉ e rằng rất ít người có thể bỏ qua!"*

"Đương nhiên, lấy thực lực của Tiêu Viêm ca ca hiện giờ dù có nhìn khắp khắp lớp trẻ của Cổ tộc thì người có thể thắng huynh không nhiều lắm! Nhưng có bốn người lại không ở trong số này..."

"Tứ đại Đô thống?" Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"Vâng... thực lực bốn người này đều vào khoảng Bát tinh Đẩu Tôn hoặc đã ngoài và lại được xưng là những người đã tiếp cận vô hạn lần có khả năng trở thành tồn tại Hắc Yên Vương nhất!" Nét mặt Huân Nhi có phần nghiêm nghị rồi nói tiếp: *"Mà trong bốn người này, có khả năng lớn nhất sẽ xuất thủ với huynh chính là người được xưng Tu La đô thống – Cổ Yêu!"*

"Tu La đô thống – Cổ Yêu?" Tiêu Viêm chậm rãi lặp lại cái tên này lần nữa, chợt nói: *"Người vừa rồi hẳn là hẳn?"*

"Vâng!" Huân Nhi gật đầu, trong lòng cũng có vài phần kinh ngạc. Không ngờ Tiêu Viêm quả nhiên đã nhận ra khí tức của Cổ Yêu.

"Cổ Yêu có thiên phú phi phàm và có được huyết mạch Đấu Đé. Tuyệt đại đa số người trong tộc đa số đều hi vọng ta và hắn có thể kết hợp. Mà nửa năm trước hắn cũng tự chủ động đề cập vấn đề này với Trưởng lão viện nhưng lại bị ta cự tuyệt, mà lý do liền là Tiêu Viêm ca ca!" Huân Nhi cười khỏ rồi nói tiếp: "Theo tính tình của hắn, tất nhiên sẽ ra tay một cách đường hoàng! Hắn rất rõ ràng, nếu đánh bại huynh thì những người bảo trì trung lập trong tộc cũng sẽ nghiêng về khuynh hướng của hắn!"

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, chén trà trong tay chọn gọn sóng. Mà hắn đồng dạng cũng rất rõ ràng, chuyện này đối với hắn cũng là một loại kỳ ngộ. Hắn thất bại, tất nhiên Cổ tộc sẽ không còn ai coi trọng mình. Mà tương tự, nếu Cổ Yêu thất bại thì hôn sự giữa Tiêu Viêm hắn và Huân Nhi sẽ không bị mấy tên trưởng lão cổ hủ tiếp tục tìm cách gây khó dễ.

Cho nên, lần giao thủ với Cổ Yêu này chính là ranh giới giữa thiên đường và địa ngục!

Bởi vậy, trận chiến này mình không thể bại!

-----oOo-----

Chương 1322: Mang Thiên Xích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng đêm như nước tràn ngập đại địa, ánh trăng thanh lương từ bầu trời đêm khuynh sái chiếu xuống làm cả dãy núi như chợt khoác lên một chiếc áo bạc lung linh.

Ở trung tâm sơn mạch, từng quần thể đại điện tiếp xúc nhau liên miên dưới ánh trăng nhìn tựa một viễn cổ cự thú. Nó phát ra một khí tức cổ kính, mà lúc này ở ngôi điện kia đang sáng bừng dưới vô số đèn đuốc chiếu sáng. Đây chính là dịp đại hi của Cổ tộc, vì vậy rất nhiều địa phương đã giăng đèn kết hoa vô cùng rực rỡ. Nơi nơi đều tràn ngập trong không khí hân hoan.

Mà thật xa những ngôi đèn cổ kính này có một ngọn núi lại vô cùng yên tĩnh. Nó không có những loại chuyện huyền ảo thế này, làm cho nơi đây

giống như nơi cư ngụ của những lão nhân ẩn sĩ, rất an tường và tĩnh lặng.

Trên đỉnh núi có một dáng người xinh đẹp tao nhã vận y phục như tuyết trắng đang đứng. Đôi mắt đẹp của nàng dõi xuống những ngôi điện đèn đuốc sáng trưng nhưng vẫn giữ yên lặng, không biết đang nghĩ những gì.

"Cô còn chưa nghỉ ngơi?"

Đột nhiên một thanh âm dịu dàng vang lên trên đỉnh núi, rồi một thân ảnh thanh y chậm rãi đi đến. Dưới ánh trăng khuynh sái chiếu vào, nét thanh nhã trên mặt nàng càng trở nên động lòng người.

"Nơi đây chính là Cổ tộc sao? Kỳ thật không khác gì ngoại giới cho lắm!" Thân ảnh áo trắng xinh đẹp quay người lại nhìn Huân Nhi đang chậm rãi tiến đến rồi mỉm cười bình phẩm.

"Ở trong này cần phải chịu đựng áp lực mạnh hơn ngoại giới rất nhiều! Cổ tộc dựa vào huyết mạch cường thịnh nhưng cũng vì nguyên nhân này mà Cổ Thánh sơn mạch mới trở thành thánh địa trong lòng những duệ dân (dân chúng đời sau). Chỉ cách vài năm sẽ có vô số duệ dân mang con em của mình đến đây, hi vọng trong bọn họ sẽ xuất hiện người có huyết mạch biến dị mạnh mẽ! Tuy mỗi lần vẫn có một ít chuyện kinh hi nhưng số người thất vọng còn nhiều hơn. Mấy năm nay, ta phát hiện không ít con em có huyết mạch gần như bị phế bỏ nên không chịu nổi sự đả kích đến thế phải tự tận đương trường!" Đôi mắt đẹp mê ly của Huân Nhi cũng cúi xuống nhìn mảnh trời đất sáng rực, bên trong thanh âm nàng toát ra một cảm giác vô lực đến tận xương tủy.

"Nếu muốn cường thịnh thì tự nhiên phải chấp nhận trả giá đắt thôi!" Tiểu Y Tiên lặng lẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Huân Nhi cũng khẽ thở dài một tiếng. Nàng tự nhiên hiểu được đây cũng chính là cái giá rất đắt mà Cổ tộc phải trả khi muốn đổi lấy sức mạnh đời đời.

"Mấy năm nay, đa tạ ngươi!" Hiện nhiên Huân Nhi cũng không muốn dây dưa đề tài này quá lâu, quay đầu lại nhìn kiêu nhan của Tiểu Y Tiên rồi nói.

"Ngươi nói là Tiêu Viêm sao? Ấy đã trở thành thói quen rồi! Có thể ở

cạnh hẳn hỗ trợ một chút thì ta đã cảm thấy rất tốt rồi!" Đối với thiếu nữ mình đã biết rõ, Tiểu Y Tiên cũng không muốn dẫu gì nhiều, chỉ khẽ cười tiêu sái rồi liếc nhìn Huân Nhi, nói: *"Ngươi cũng đừng tự tác chủ trương nói ra chuyện gì khác! Ta thích loại cảm giác bây giờ, cũng không muốn thay đổi gì cả!"*

"Nhưng vì ngươi không chịu nói ra! Hẳn vẫn cứ đầu heo như vậy!" Huân Nhi cười, nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiểu Y Tiên cũng không nói gì khác, chỉ nhìn nhìn Huân Nhi rồi chợt nói: *"Ta nghĩ, ngươi nên biết một số chuyện khác!"*

"Ngươi muốn ám chỉ chuyện gì?" Huân Nhi khẽ nhướn đôi mắt đẹp rồi hỏi.

Tiểu Y Tiên cũng do dự một lúc nhưng vẫn chưa nói.

"Ngươi muốn ám chỉ Mỹ Đổ Toa hoặc Thái Lâm sao?" Huân Nhi khẽ ngâng đầu. Đôi tròng mắt lấp lánh như sao trời làm cho người khác không thể nắm bắt.

"Quả nhiên ngươi đã biết! Ở trước mặt ngươi có chuyện gì dẫu được không?" Tiểu Y Tiên nhìn nàng khẽ thở dài. Láy năng lực tình báo của Cổ tộc cộng thêm địa vị của Huân Nhi bây giờ, chỉ cần nàng mở miệng thì sẽ có không ít người muốn giao hảo tự mình dâng lên những tin tình báo có liên quan đến trước mặt nàng.

"Vậy thì sao? Hay ta sẽ giận dữ trước mặt huynh ấy rồi bảo huynh ấy cắt đứt với Thái Lâm... ư?" Huân Nhi mím chặt đôi môi nhỏ nhẩn động lòng người thành một vầng trăng khuyết tựa như muốn cười nhưng cuối cùng lại khẽ ra một hơi dài rồi lầm bầm: *"Kỳ thật ta cũng rất đau đầu vì mấy chuyện này. Người khác kỳ vọng ta sẽ vì những chuyện này mà rời bỏ, thậm chí thù hận hẳn. Nhưng chính ta tự biết đây là chuyện không có khả năng! Một khi đã như vậy thì tự rước thêm phiền vào thân để làm gì?"*

Nói đến đây, Huân Nhi lại nhìn Tiểu Y Tiên rồi nói: *"Loại sự tình này ta sẽ chờ hẳn chủ động nói với ta! Đến lúc đó ta mới ra vẻ nhẫn tâm giáo huấn hẳn một trận, làm cho hẳn hiểu được làm một nam nhân hoa tâm thì sẽ không có kết quả gì tốt!"*

Tiểu Y Tiên nhìn Huân Nhi. Đến thời điểm này nét mặt của tiểu ny tử này mới thoáng hiện lên vẻ căm giận. Bộ dáng như vậy tựa như tiểu nữ nhân phần nô vì mới phát hiện ra trượng phu nhà mình đi vụng trộm với con gái nhà khác vậy.

"Tốt lắm! Ta cũng không muốn đàm luận đề tài này với người khác. Ngày mai chính là Lễ thành nhân của Cổ tộc, ngươi hãy nghỉ ngơi cho sớm đi! Hi vọng sau này ngươi vẫn có thể bầu bạn bên cạnh hấn!" Tia phần nô vừa thoáng qua trên mặt Huân Nhi rất nhanh đã tiêu tán, liền cười dài rồi nói.

"Vậy còn ngươi?" Đôi mày đen tinh tế của Tiểu Y Tiên khẽ nhướn lên.

Đôi mày liễu nhỏ dài của Huân Nhi cũng thoáng run nhẹ nhưng vẫn không trả lời. Ngọc thủ nàng vung nhẹ rồi xoay người bước vào gian lầu trúc ở sườn núi.

Nhìn bóng lưng của Huân Nhi, đôi mày đen của Tiểu Y Tiên hơi nhíu lại nhưng vẫn không nói gì thêm, thân hình vừa lướt liền phiêu nhiên đuổi kịp.

---o0o---

Lúc tia nắng đầu tiên từ phía chân trời khuynh sai xuống, thì toàn bộ Cổ Thánh sơn mạch lập tức trở nên nhiệt náo. Trên bầu trời, từng đạo thân ảnh lướt qua và tiếng chiêng trống tràn ngập vẻ hân hoan vui sướng cũng vang dội không dứt trên các dãy núi.

"Kẽo kẹt..."

Cửa phòng đang đóng chặt cũng chậm rãi mở ra, Tiêu Viêm hiện đã thay một bộ trường bào tinh tươm cũng bước ra từ bên trong, ánh mắt đảo một vòng xung quanh khoảng đất trống thì đã phát hiện nhóm người Huân Nhi đã tụ tập đông đủ, lập tức bèn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Tiêu Viêm ca ca, nghỉ ngơi tốt không?" Huân Nhi mỉm cười ngênh đón, ngọc thủ vuốt lại những nếp nhăn trên bào phục của Tiêu Viêm. Bộ dáng quen thuộc như vậy rất giống như cô vợ ngoan bé nhỏ. Mà một màn này nếu để những tộc nhân Cổ tộc khác bắt gặp chỉ e rằng làm đôi mắt của họ phải đỏ bừng vì ghen tị. Trong mấy năm nay, Huân Nhi trong mắt họ vẫn

giống như hình tượng nữ thần xuất trần cao nhã, bọn họ hẳn không bao giờ nghĩ được nữ thần trong lòng mình lại sửa sang quần áo cho một nam nhân. Đó chính là một cảnh tượng làm cõi lòng tan nát a!

Tiêu Viêm gật đầu cười. Cảm thụ được tình cảm ẩn giấu trên ngọc thủ, trong lòng hắn cũng chợt rung động. Hắn cố thu liễm tâm tình, ánh mắt trông về nơi những gian điện xa xa rồi nói: "*Nghi thức thành nhân sẽ sớm cử hành?*"

"Vâng, chúng ta cũng động thân đi!"

Huân Nhi mỉm cười, ngọc thủ khẽ vẫy một cái. Bất chợt một con Độc giác thú trắng như tuyết có hình thể cường tráng vỗ cánh chấn động không gian từ trong rừng bay đến, sau đó dừng lại trước mặt mọi người. Thân hình Huân Nhi khẽ lướt thì đã xuất hiện trên tấm lưng rộng rãi của Độc giác thú. Đám người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng bay vút lên theo. Sau đó, Huân Nhi vỗ nhẹ lưng Độc giác thú một cái thì nó hí lên một tiếng dài, vỗ mạnh đôi cánh tức thì hóa thành một luồng ngân quang nhanh chóng lao về phía xa xa một cách mạnh mẽ.

Tốc độ Độc giác thú cực nhanh, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã đến dãy đại điện san sát kia. Cuối cùng, theo sự hướng dẫn của Huân Nhi bắt đầu dần hạ cánh xuống mảnh đất trung tâm.

Đồng hành với Huân Nhi, không thể nghi ngờ gì đoàn người Tiêu Viêm đã trở thành tiêu điểm cho rất nhiều ánh mắt dồn vào. Bởi thế, khi họ nhảy xuống lưng Độc giác thú thì liền cảm giác được từng ánh mắt kỳ dị phóng mạnh đến.

"Đi thôi!"

Huân Nhi cũng không để ý đến những ánh mắt này, nhẹ giọng nói với đoàn người Tiêu Viêm. Sau đó, nàng bèn nhanh chóng làm tiên phong đưa đoàn người Tiêu Viêm đến một quảng trường khổng lồ trước một tòa điện được khí tức cổ kính vờn quanh.

Xung quanh quảng trường khổng lồ này được bao vây bởi những chiến sĩ Hắc Yên Quân mặc giáp đen đứng thẳng tắp. Ánh mắt họ sắc bén như mắt ưng không ngừng quét qua bốn phía chung quanh. Mà khi bọn họ nhìn thấy Tiêu Viêm thì ánh nhìn sắc bén kia chợt dừng lại một chút nhưng vẫn

không có cử động gì khác.

Quanh quảng trường rộng lớn hiện giờ có không ít bóng người đã ngồi xuống. Huân Nhi bước đến đây vẫn chưa dừng lại mà đi thẳng đến hàng ghế rộng rãi phía trước quảng trường. Sau đó, đám người Tiêu Viêm cũng thoảng do dự rồi cũng cất bước theo sau.

"Choang!"

Khi Huân Nhi chậm rãi đi vào khu vực này thì phía sau bỗng vang lên tiếng trường thương giao kích thật mạnh mẽ. Hóa ra đó chính là do hai gã chiến sĩ mặc kim giáp sử dụng trường thương giao lại ngăn cản toàn bộ đoàn người Tiêu Viêm phía sau.

Nghe được âm thanh chói tai này, gương mặt Huân Nhi tức thời biến sắc. Một luồng lửa giận trong lòng chậm rãi dâng lên.

"Tránh ra!"

Nghe được âm thanh lạnh như băng vang đến bên tai, hai gã chiến sĩ kim giáp đang đứng thẳng cũng ngẩn ra tựa như có chút do dự.

"Tiểu tử, người không cần làm khó bọn họ. Khu vực này chính là địa phương đặc thù, nếu không phải người trong tộc hay quý khách đặc biệt bốn tộc mời đến thì không thể vào trong. Hi vọng có thể lượng thứ!"

Một tiếng cười nhạt vang lên. Tiêu Viêm vẫn bình thản đảo mắt qua liền nhìn thấy một vị lão giả đang đứng chấp tay, khuôn mặt cư nhiên lại giống Cổ Khiêm vài phần. Nhìn những chiến sĩ mặc kim giáp, Tiêu Viêm liền biết nơi này thuộc về một khu vực đặc biệt. Hắn vốn không hứng thú gì với những khu vực thế này nhưng Huân Nhi lại không cho là vậy. Nếu Tiêu Viêm đã đến đây, nàng liền muốn chiêu đãi hắn một cách tốt nhất.

Nơi này tương đối dễ quan sát, hơn nữa lúc này còn có Huân Nhi. Vì thế, xung quanh chợt có rất nhiều ánh mắt dồn đến, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm. Trong mắt không ít người khi nhìn tới lại lộ ra vẻ suy nghĩ.

"Tiểu tử, gia huynh nói không sai! Tuy Tiêu Viêm này là hảo bằng hữu của cô nhưng dù sao cũng chưa đạt đến cảnh giới mà chúng ta phải xem như

khách quý!" Một thanh âm nhàn nhạt khác cũng vọng đến. Đúng là vị Cổ Khiêm trưởng lão đã xuất thủ với Tiêu Viêm ngày hôm qua.

Sắc mặt Huân Nhi lạnh như băng, trong đôi mắt đẹp bỗng chốc như bốc lửa. Lão gia hỏa này đã ba lần bốn lượt muốn ngăn trở, vì thế đã chính thức khơi dậy lửa giận trong lòng nàng.

"Cổ Khiêm, Cổ Hu! Hai người không có mặt mũi các ngươi có lộn hay không vậy? Các ngươi giúp người khác lão phu cũng lười quản tới, mà hiện giờ các ngươi thế nhưng lại trực tiếp leo lên đầu Già Nam học viện ta cơ đấy! Thật sự coi lão phu là bùn nhão hay sao?"

Nhưng đến thời điểm Huân Nhi sắp phát hỏa, một thanh âm mắng chửi mà Tiêu Viêm có chút quen tai lại đột nhiên vang vọng khắp phiến thiên không này, làm cho hắn cũng phải sửng sờ.

"Mang Thiên Xích?"

Lúc Tiêu Viêm còn đang ngẩn tò te ra thì hai người Cổ Khiêm bên kia cũng tương tự. Sắc mặt bọn họ khẽ biến, trong miệng phát ra một âm thanh kinh hãi.

-----oOo-----

Chương 1323: Nghi thức bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không gian trên bầu trời vặn vẹo, sau đó một thân ảnh già nua xuất hiện dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Lúc thân ảnh này hiện ra thì lập tức vung tay phóng ra hai đạo lôi nhận ẩn chứa đầu khí mãnh liệt như biển rộng, bắn thẳng xuống hai người Cổ Khiêm như điên cuồng.

"Ngươi..."

Nhìn lão này nói đánh là đánh, hai người Cổ Khiêm cũng vô cùng thịnh nộ nhưng vẫn không quát nổi ra tiếng mà thân hình lui lại liên tục theo sắc mặt ngày càng khó coi của họ.

"Viu..."

Hai đạo lôi mang giống như sao băng lướt qua bầu trời, nhưng ngay tại lúc sắp nện mạnh vào hai người Cổ Khiêm thì một luồng kinh lực vô hình đột nhiên bùng phát trong không gian, vừa vặn tiếp lấy chúng.

"Tại sao là ngươi?"

Tiêu Viêm thấy thân ảnh thương lão hạ xuống từ bầu trời. Nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc kia, hắn chợt sửng sốt đến ngây người. Bởi lúc này hắn phát hiện ra lão nhân ra tay tương trợ cư nhiên chính là vị "đại gia" luôn miệng "có lộn không đó" mà ngày đó hắn gặp ở Hư không Lôi trì, nên lập tức không nén được phải kinh hô thật lớn.

"Ngươi – cái đầu của ngươi a! Biết lễ phép không? Gọi là viện trưởng!"

Lão nhân họ Mang nghe được tiếng kinh hô của Tiêu Viêm, lại nổi dóa thối râu bay phù phù rồi trách mắng.

"Viện trưởng?" Trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ mịt mờ khó hiểu, một lát sau rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần. Hắn trợn mắt há mồm nhìn lão nhân họ Mang trước mặt: *"Ngươi... Ách... Ngài là Viện trưởng nội viện của học viện Già Nam?"*

"Vô nghĩa! Trừ lão phu gọi là Mang Thiên Xích ra còn có ai dám tự xưng như vậy sao?" Lão già vênh vênh râu, chợt cười hắc hắc đánh giá Tiêu Viêm một lúc. Sau đó vươn tay nhéo nhéo mặt hắn rồi mới cười nói: *"Không tệ, không tệ! Gia hỏa Tô Thiên kia lần này không nổ với ta, cuối cùng cũng dạy ra một tên đệ tử hiếm gặp!"*

Khóe miệng Tiêu Viêm co giật, nhìn lão già đang cười gian trước mặt. Trong lúc nhất thời, hắn không có biện pháp liên tưởng lão già như thổ phỉ này với Viện trưởng nội viện thần bí đỉnh đỉnh đại danh kia là cùng một người.

"Lần trước gặp mặt thế mà lại không nhận ra ngươi! Sau khi trở về suy nghĩ kỹ mất nửa ngày lúc này mới nhớ lại, ngươi chính là tên nhóc Tiêu Viêm mà gia hỏa Tô Thiên kia không ngừng truyền tin cho ta!" Mang Thiên Xích vỗ vỗ vai Tiêu Viêm bằng bộ dạng nghĩa khí can vân: *"Yên tâm, yên tâm! Ngươi đã là đệ tử của Già Nam học viện, hơn nữa là còn là*

đệ tử rất hợp nhãn lão phu! Từ nay về sau có việc, lão phu ắt bảo kê cho người!"

Tiêu Viêm cười khò. Lão gia hỏa này thực sự là không giống vị Viện trưởng thần bí gì gì đó mà ngược lại càng giống một lão thổ phi tử trong ổ cướp xông ra.

"Đa tạ Mang lão tiên sinh!" Huân Nhi bên cạnh cũng khôi phục tinh thần trong cơn kinh ngạc, mỉm cười nói.

"Chuyện nhỏ!" Mang Thiên Xích tùy ý phát phát tay bộ dạng vô cùng trượng nghĩa. Sau đó, lão già dùng ánh mắt quái dị đảo một vòng qua hai người Tiêu Viêm và Huân Nhi rồi cười hắc hắc: *"Ta nói bọn chúng thế nào lại làm khó một hậu sinh vẫn bối như ngươi, nguyên lai là ngươi đã hái mất đóa hoa rực rỡ nhất Cổ tộc a!"*

Nghe được lời này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng lúc xanh lúc trắng, còn Huân Nhi bên cạnh cũng ửng đỏ như ráng chiều.

"Mang lão tiên sinh, nơi này không phải là Lôi tộc!"

Hai người Cổ Khiêm bị hai đạo lôi mang đẩy lùi giờ phút này đã giận dữ ra mặt, bước mạnh tới rồi trầm giọng nói.

Mang Thiên Xích liếc hai lão gia hỏa kia một cái ra vẻ *"ông đếch quan tâm"* rồi nhìn vào không gian hư vô nói: *"Sơn lão quái, ngươi cũng bớt thiên vị hai lão tiểu tử này đi! Lấy thân phận của ngươi mà đi sai sử người làm khó dễ một vẫn bối... Có cần chứng tỏ ngươi "quá độ lượng" thế không hử?"*

"Cổ Khiêm, Cổ Hư cả hai ngươi lui xuống đi a!"

Không gian hư vô bỗng dập dờn một trận rồi một lão giả bào đen tóc trắng chột hiện lên một cách quỷ dị, sau đó từ trên không hạ xuống. Đầu tiên, lão chấp tay thi lễ với Huân Nhi gương mặt đang phát lạnh. Sau đó, lão ta nhìn Mang Thiên Xích với vẻ bất đắc dĩ, hít vào một hơi rồi nói: *"Lão gia hỏa ngươi lần này phải xuất đầu, liền cho ngươi chút thể diện a!"*

Nói xong, vị bạch phát lão giả này bèn vung tay áo rồi tiến đến hàng ghế phía trên cách đó không xa. Từ khi xuất hiện đến giờ, lão ta thủy chung

cũng chưa từng liếc tới Tiêu Viêm một cái.

"Bố lão! Muốn đùa giỡn với lão phu hử?" Nhìn bóng lưng của bạch phát lão giả, Mang Thiên Xích bĩu môi, sau đó nhìn Tiêu Viêm như muốn nói chuyện gì nhưng cuối cùng chỉ vờ vờ vai hấn, nói: "Người - tiểu tử này cũng coi như lớn gan! Biết rõ hầu hết Cổ tộc đều nhằm vào mình mà cứ nhiên còn dám tới nơi này! Bất quá cứ yên tâm, mấy lần Tô Thiên truyền tin cho ta đều nhắc nhở nếu ta có gặp người thì hảo hảo quan tâm người thật tốt! Ở nơi này, lão gia hỏa kia cũng bắt buộc phải bán cho ta một cái mặt mũi. Nhưng người hấn là hiểu được, muốn những lão gia hỏa mắt cao hơn đầu này chân chính nhìn mình bằng cặp mắt khác thì phải dựa vào chính bản thân người!"

"Đa tạ viện trưởng chỉ điểm!" Tiêu Viêm ôm quyền, thành tâm cảm ơn. Từ giọng nói của Mang Thiên Xích, hấn có thể cảm giác được sự quan tâm thân thiết.

"Đi thôi!" Mang Thiên Xích cười cười, sau đó xoay người đi đến một dãy ghế phía trên. Tiêu Viêm do dự một chút rồi mới dẫn mấy người Tiểu Y Tiên sắc mặt có phần bất thiện nhanh chóng đuổi theo. Sau đó, họ đều ngồi xuống những chiếc ghế cạnh Mang Thiên Xích.

"Lão gia hỏa vừa rồi tên là Cổ Sơn, là một trưởng lão lâu đời và lại có thực lực không kém của Cổ tộc! Trong Cổ tộc hấn cũng có một ít lực ảnh hưởng, hơn nữa cũng là một trong những người kiên quyết phản đối chuyện của chúng ta!" Đợi đến khi mọi người an tọa, Huân Nhi cũng thấp giọng nói.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu. Hấn có thể nhận thấy thực lực của Cổ Sơn kia chỉ sợ ít nhất đã đạt cảnh giới Đấu Tôn đỉnh phong. Lượng cường giả trong Cổ tộc quả nhiên đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trong lúc Tiêu Viêm và Huân Nhi đang thấp giọng trò chuyện thì hấn cũng đảo mắt nhìn qua những khu vực đặc thù cho khách quý. Có thể vào đến chỗ này, đại đa số đều là người rất có danh vọng đối với Cổ tộc. Chẳng qua ở trong này, Tiêu Viêm cũng thấy được mấy người Hỏa Huyền đã gặp và nói chuyện với nhau trên chiến thuyền. Khi Tiêu Viêm nhìn tới thì Hỏa Huyền kia cũng mỉm cười gật gật đầu chào hấn.

Cười đáp lại Hỏa Huyền, tầm mắt Tiêu Viêm chuyển hướng đến vị trí một ngôi cao bên trái. Nơi đó có một đám người vây quanh, những người này phần lớn đều là lớp trẻ tuổi của Cổ tộc. Ở trong nhóm này, Tiêu Viêm bắt gặp Cổ Chân – Lâm Hủ lẫn Linh Tuyên cùng mấy thống lĩnh Hắc Yên Quân nữa. Mà giờ khắc này, mấy người kia cũng đang nhìn hắn bằng vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Kiểu nhìn như thế làm Tiêu Viêm phải cau mày, khi muốn dời mắt đi nơi khác thì đồng tử đột nhiên co lại bắn thẳng vào một góc khuất. Nơi đó có một thân ảnh lộ ra sát ý sắc bén đang ngồi xếp bằng. Người này có mái tóc hai màu hắc – bạch, khí tức toàn thân rất băng lãnh giống như huyền băng vạn năm, làm người nào nhìn thấy y cũng cảm giác được một sự nguy hiểm đến nỗi gai ốc.

Tiêu Viêm nhìn bóng dáng như điêu khắc của người này với vẻ ngưng trọng. Hắn có thể cảm giác được một luồng sát ý quen thuộc đang tỏa ra tràn ngập từ người kia. Hơn nữa mục tiêu của luồng sát ý này rõ ràng là chính mình!

"Tu La đô thống – Cổ Yêu!"

Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi dài, bàn tay trong áo dần dần siết chặt. Luồng sát ý này giống hệt như ngày hôm qua hắn cảm giác, hiển nhiên hắn chính là vị Tu La đô thống Cổ Yêu theo lời Huân Nhi, có tính uy hiếp lớn nhất đối với bản thân mình.

Xem mục tiêu luồng sát ý này nhắm đến, hiển nhiên khi hắn vừa vào khu vực này thì nhất cử nhất động của chính mình đã nằm trong cảm giác của Cổ Yêu. Thậm chí ngay cả khi mình theo dõi hắn hiện giờ chỉ sợ rằng đã bị hắn phát hiện.

"Người này đích thực là một đại kinh địch!"

Trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện vẻ căng thẳng. Trong lứa thanh niên Cổ tộc hắn gặp đến bây giờ, người khó giải quyết nhất chỉ e hắn là vị được gọi là Tu La đô thống này!

"Tiêu Viêm ca ca, cẩn thận hắn!"

Khi Tiêu Viêm nhìn chăm chú thân ảnh băng lãnh kia thì Huân Nhi cũng

đã phát hiện. Ngọc thủ nàng nắm chặt, bên trong đôi mắt đẹp cũng xẹt qua lãnh ý rồi nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu.

"Mặt khác, sau khi nghi thức trưởng thành kết thúc không lâu thì cũng là lúc Thiên Mộ mở ra. Vốn dĩ lấy điều kiện của huynh thì có thể tiến vào bên trong, nhưng khẳng định sẽ có những trưởng lão khác giữa đường làm khó dễ..." Huân Nhi cau mày, nói.

"Yên tâm đi! Đến lúc đó lão phu sẽ nói tốt giúp tiểu gia hỏa này! Nói như vậy, mấy lão gia hỏa trong tộc ngươi hẳn là cũng không làm khó hấn quá mức!" Mang Thiên Xích ngồi phía trước xoay lưng lại, nói.

"Nói như vậy thì xin đa tạ Mang lão tiên sinh!" Nghe vậy, Huân Nhi nhát thò cười khẽ rồi cảm tạ.

"Không phải ngươi cố ý muốn nói cho lão phu nghe sao? Tiểu ny tử, còn muốn đùa giỡn trước tâm nhãn của lão phu hử?" Mang Thiên Xích đảo cặp mắt trắng dã, nói.

Huân Nhi mỉm cười và cũng không phản bác. Có lợi thế như vậy mà không bết tận dụng thì cũng thật quá mức lãng phí.

"Bất quá, nếu Tiêu Viêm ngươi nghĩ muốn vào Thiên Mộ thì ắt phải thuận lợi vượt qua một cửa! Hẳn ngươi biết lão phu đang nói cái gì chứ?" Mang Thiên Xích nghiêng đầu liếc nhìn Tiêu Viêm, sau đó quơ quơ tay chỉ vào thân ảnh băng lãnh phía trước rồi thấp giọng nói: *"Chỉ cần ngươi có khả năng kiên trì một trăm hiệp bất bại dưới tay tên kia thì chính là có thể bứt mấy cái mồm thối của mấy tên lão gia hỏa kia rồi! Có tiến vào Thiên Mộ thì cũng dễ dàng hơn rất nhiều!"*

"Trăm hiệp?"

Tiêu Viêm hơi chột dạ cũng không nói gì nhưng bàn tay trong áo bào cũng siết nhẹ. Chuyện này cũng không phải là kết quả hấn cần!

"Boong..."

Khi Tiêu Viêm siết chặt tay thì một tiếng chuông cổ kính bỗng vang vọng

khắp phiến thiên địa. Tiếng chuông dần dần khuếch tán ra bốn phía, cuối cùng quanh quần khắp bên trong những dãy núi non trùng điệp.

"Thời gian bắt đầu rồi! Nghi thức, bắt đầu đi!"

Sau khi tiếng chuông ngân vang quanh quần tan hết, một thanh âm đột nhiên truyền ra từ không gian hư vô. Bên trong thanh âm này ẩn chứa uy áp vô cùng khủng bố làm không ít người ở quảng trường không nén nổi phải hít vào một hơi khí lạnh.

"Đấu Thánh, là Đấu Thánh chân chính!"

Cảm thụ được uy áp đánh sâu vào trong linh hồn, trong mắt Tiêu Viêm cũng lộ ra sự rung động thật mạnh. Đây chính là lần đầu tiên hắn cảm nhận được uy áp của Đấu Thánh chân chính.

-----oOo-----

Chương 1324: Đẳng cấp huyết mạch - Tộc vãn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi thanh âm mênh mông cuộn cuộn vừa dứt, ba vị trưởng lão Cổ tộc y quan nghiêm cẩn sắc mặt nghiêm trang cũng đứng lên tự hàng ghế cách đó không xa, sau đó tiến vào trung tâm quảng trường. Giờ phút này, ở nơi đó có rất nhiều đạo cụ được sắp sẵn. Nghi thức trưởng thành của Cổ tộc cũng tương đối rườm rà bởi vì trong Cổ tộc, phải trải qua Lễ trưởng thành thanh niên thì mới được xem như chính thức trưởng thành. Sau đó, những thanh niên này mới có thể chính thức trở thành đệ tử trung tâm của Cổ tộc. Thậm chí, cái gọi là hôn sự cũng chỉ sau khi trải qua lễ thành nhân này mới có thể tiến hành.

"Cường giả chân chính của Cổ tộc vẫn còn chưa lộ diện ư?"

Tiêu Viêm đảo mắt nhìn những khu vực đặc thù của Cổ tộc, trừ một số trưởng lão ra thì cũng chưa thấy những vị khác có cấp bậc cao hơn xuất hiện. Hiển nhiên, những đại nhân vật này dù trong thời điểm long trọng như vậy cũng không dễ dàng lộ diện. Cũng không biết vị cường giả Đấu Thánh có thanh âm tạo thành uy áp khủng bố vừa rồi lại là vị đại nhân vật

nào của Cổ tộc?

"Chẳng qua tuy nói chưa từng lộ diện nhưng ở chân trời có một số khí tức mịt mờ tồn tại. Xem ra những đại nhân vật này cũng chú ý đến nơi đây nhưng chỉ không hiện thân mà thôi!"

Bằng vào cảm giác linh hồn vô cùng mẫn tuệ, sau khi Tiêu Viêm dò xét đã phát hiện phiến thiên không này đích xác có dao động kỳ dị phát ra, trong lòng bỗng thoáng giật mình.

"Nghĩ thức bắt đầu, Linh Tuyên!"

Đang lúc Tiêu Viêm âm thầm cân nhắc, ba vị trưởng lão Cổ tộc trên quảng trường cũng đã chuẩn bị hết sức đầy đủ, sau đó dựa theo danh sách gọi lên một cái tên đầu tiên cũng làm Tiêu Viêm tỉnh hồn lại.

Nghe tiếng quát của ba vị trưởng lão, Linh Tuyên cũng vội vàng đứng dậy. Thân hình hắn vừa động đã hăng hái lướt vào giữa sân cung kính thi lễ với ba vị trưởng lão. Số lượng người trẻ tuổi trưởng thành trong Cổ tộc tự nhiên không ít, nhưng có thể được tham gia vào nghi thức lớn như thế này thì rất ít ỏi. Không thể nghi ngờ, những người này chính là tài năng trong tài năng của Cổ tộc rồi. Bởi vậy cũng khó trách vì sao khuôn mặt Linh Tuyên giờ đây toát ra một vẻ đặc ý nhàn nhạt.

Giữa sân, một vị trưởng lão sắc mặt nghiêm túc cầm chặt một chiếc tinh bàn lớn gần một trượng đi đến trước mặt Linh Tuyên, mà hắn ta giờ này cũng vội vã bước nhanh đến đưa tay chạm vào tinh bàn rồi nhắm mắt lại.

Cùng lúc Linh Tuyên nhắm mắt lại thì tinh bàn bỗng bộc phát ra một luồng sáng mạnh mẽ. Sáu ngôi sao từ từ hiện lên...

Nhìn thấy sáu ngôi sao này, vị trưởng lão kia cũng gật gật đầu rồi sau đó hét lớn: *"Linh Tuyên, Thất thống lĩnh Hắc Yên quân! Thực lực Nhất tinh Đẩu Tôn, đẳng cấp huyết mạch lục phẩm! Sau khi được Trưởng lão viện thương thảo, quyết định ban cho Kim sắc Tộc văn!"*

"Cư nhiên là Kim sắc Tộc văn! Không hổ là Thất thống lĩnh... .."

Nghe được tiếng quát từ miệng vị trưởng lão kia, đa số tộc nhân Cổ tộc trong quảng trường nhất thời phát ra thanh âm có vẻ vô cùng hâm mộ.

Nghe vậy, trong mắt lẫn sắc mặt Linh Tuyền cũng hiện ra một nỗi vui mừng, hần liền quỳ một gối xuống ngẩng đầu lên. Sau đó, một vị trưởng lão cầm một chiếc hào bút lóe lên kim quang, cánh tay vũ động lập tức tạo thành từng đạo tàn ảnh hình thành một phù văn huyền ảo kỳ dị trên trán Linh Tuyền. Nó cũng bộc phát ra kim quang ẩn chứa dao động năng lượng đặc thù tràn ngập.

"Cấp bậc huyết mạch lực phẩm? Kim sắc Tộc văn? Máy thứ kia là gì vậy?" Tiêu Viêm đối với những thứ này cực kỳ xa lạ, lập tức nhú mày nhìn Huân Nhi dò hỏi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Cấp bậc huyết mạch được chia là mười phẩm. Nhất phẩm là thấp nhất còn thập phẩm là cao nhất! Chẳng qua bình thường mà nói thì huyết mạch đạt ngoài tứ phẩm mới đủ tư cách tham gia Lễ trưởng thành! Linh Tuyền có thể đạt tới lục phẩm đó đã là không tệ rồi." Huân Nhi mỉm cười giải thích: "Về phần Kim sắc Tộc văn chính là do Cổ tộc truyền thừa xuống. Ở trong lúc nguy cấp, nó có tác dụng làm huyết mạch lực trong thể nội của Cổ tộc nhân tạm thời tăng vọt, do đó có thể hóa nguy thành an. Loại Tộc văn này cũng chia làm bốn cấp: Ngân – Kim – Tử kim – Thất thái kim. Dùng màu sắc mà nhận biết thì Tộc văn của Linh Tuyền chính là đệ tam sắc Tộc văn!"

"Tộc văn còn có kỳ hiệu bực này?" Trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện nỗi kinh ngạc, hỏi.

"Vâng! Nghe nói đây chính là do vị Đấu Đế khai tộc sáng tạo ra. Bất quá sau khi có được tộc văn thì phải ôn dưỡng nó trong một tháng thì mới có thể phát huy năng lực!" Huân Nhi cười nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn còn tưởng Lễ trưởng thành của Cổ tộc chẳng qua chỉ là một nghi thức mà thôi, không nghĩ tới cư nhiên lại có thêm ưu đãi bậc này. Thật khó trách vì sao bọn người kia lại coi trọng nó đến như vậy, thì ra còn do nguyên cớ Tộc văn như thế này!

"Huyết mạch của Huân Nhi có thể đạt đến thập phẩm không? Có được đệ nhất sắc Tộc văn không?"

"Lần trước sau khi muội xuất quan cũng chưa hề trắc thí qua, nhưng thập phẩm huyết mạch được xưng là tuyệt phẩm huyết mạch mà ngàn năm qua

Cổ tộc chưa từng xuất hiện. Huân Nhi e rằng không thể đạt cấp độ này... Về phần Thất thái Kim tộc vẫn, trong tộc hiện giờ chỉ còn vẹn vẹn một đạo nhưng vẫn gác xỏ vì đã rất lâu chưa từng có người nào đạt đến yêu cầu này rồi!" Huân Nhi lắc lắc đầu, nói.

"Hắc hắc... dựa theo tính toán cấp bậc huyết mạch của Cổ tộc thì chỉ cần đạt thập phẩm là hẳn có tiềm lực trở thành Đẩu Thánh. Về phần tuyệt phẩm huyết mạch thì có lẽ làm cho nàng đạt tới Đẩu Thánh đỉnh phong a! Đương nhiên, ta đây nghĩ cũng rất khó đấy! Tuyệt phẩm huyết mạch đã rất nhiều rất nhiều năm vẫn chưa xuất hiện qua!" Mang Thiên Xích phía trước cũng quay người xuống góp chuyện, cười hắc hắc.

Tiêu Viêm thầm líu lưỡi. Đây chính là nội tình của Cổ tộc sao, quả nhiên đáng sợ!

"Kế tiếp, Lâm Hủ!"

Lúc Tiêu Viêm và Huân Nhi đang nói chuyện thì một tiếng quát lớn khác chợt vang lên. Lâm Hủ bên kia lập tức đứng lên, tâm tình hưng phấn lướt như điên đến nơi trắc thí, sau đó mới dựa theo Linh Tuyền lại đi đến áp tay vào tinh bàn. Chẳng qua lần này trên tinh bàn cũng chỉ xuất hiện có sáu ngôi sao như trước.

"Lâm Hủ, Tam thống lĩnh Hắc Yên quân – Ngũ tinh Đẩu Tôn! Cấp bậc Lục phẩm huyết mạch! Được Kim sắc Tộc vẫn!"

"Hạ Nhất Chu..."

Kế tiếp Linh Tuyền và Lâm Hủ, sau đó có rất nhiều cường giả trẻ tuổi thực lực không tệ tục lục bước vào quảng trường, nhưng thủy chung không ai có được cấp bậc huyết mạch vượt quá lục phẩm. Mà chuyện này làm Tiêu Viêm hiểu được cấp bậc huyết mạch bên trong Cổ tộc này quả nhiên cực độ khó có thể tăng lên.

"Cổ Chân, Đại thống lĩnh Hắc Yên quân – Thất tinh Đẩu Tôn! Thất phẩm huyết mạch lực! Ban!"

Ngay khi Tiêu Viêm sắp mất kiên nhẫn vì thời gian quá dài nhưng không có gì đột biến thì giữa sân đột nhiên truyền đến một thanh âm quanh quẩn.

"Cổ Chân?"

Nghe được cái tên này, trong lòng Tiêu Viêm cũng thoáng động. Hắn ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Cổ Chân đang quỳ một gối xuống mảnh đất giữa quảng trường, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh đang nhìn ba vị trưởng lão kia nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nhìn thấy ba vị trưởng lão kia bắt đầu bàn luận, mọi người trong quảng trường cũng chột đưa mắt nhìn nhau rồi ánh mắt tất cả đều hội tụ trên người Cổ Chân. Xem ra, người này cùng những kẻ trước kia có chút bất đồng a!

Sau một lúc bàn luận ở giữa tràng, ba vị trưởng lão rốt cục cũng ngừng lại. Mà một vị trưởng lão trong đó nắm chặt tay tức thì một chiếc hào bút có màu tử kim đã xuất hiện trong tay ông ta.

"Cư nhiên là Tử Kim Long Bút!"

Nhìn thấy cây bút tử kim trong tay vị trưởng lão kia, giữa tràng lập tức vang lên trận trận kinh hô.

"Sau khi Trưởng lão viện thương nghị đã quyết định: Cổ Chân chiến công phi phạm, tính cách trầm ổn... Vì vậy ban cho Tử kim Tộc văn!"

Vị trưởng lão kia sắc mặt nghiêm trang, trầm giọng hét lớn. Chợt năng lượng trong lòng bàn tay ông ta bạo dũng thúc dục Tử Kim Long Bút bay nhanh đến trán Cổ Chân rồi lưu lại một ký hiệu Tử kim Tộc văn. Bất quá độ sáng của màu tím nhìn vẫn qua vẫn có vẻ hơi nhạt nhưng điều này cũng chưa từng ngăn cản đông đảo ánh mắt hâm mộ của toàn trường.

"Dựa theo tình trạng của Cổ Chân thì kỳ thực không đạt được cấp bậc Tử kim Tộc văn, nhưng chẳng qua danh vọng của hắn trong Hắc Yên Quân cực cao và có thể bức bách cả đến Tứ đại đô thống, cho nên lần này Trưởng lão viện mới cho ngoại lệ!"

Khi Tiêu Viêm nhìn Cổ Chân giữa trường thì một thanh âm dịu dàng lại vang bên tai hắn, tự nhiên đó là Huân Nhi đang giải thích cho hắn biết.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hắn đã từng tiếp xúc với Cổ Chân nên tự nhiên là biết tính tình của người này cực độ trầm ổn. Ngày sau, nếu có thể đạt được

thành tựu cao hơn ở Cổ tộc thì tất nhiên địa vị sẽ không thấp.

"Cổ tộc này quả nhiên cường giả xuất hiện lớp lớp, không hổ là chủng tộc viễn cổ được truyền thừa vô số năm tháng! Lão mà không suy!"

Giữa quảng trường, Cổ Chân dù ngoài dự đoán đã chiếm được Tử kim Tộc vẫn nhưng khuôn mặt hắn vẫn như cũ không dao động quá mức mãnh liệt. Hắn cung kính thi lễ với ba vị trưởng lão rồi sau đó mới đứng dậy. Thân hình vừa động tức thì hắn đã trở về chỗ ngồi của mình dưới vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Khi ngồi xuống, hắn cũng chột lướn mắt sang nhìn rồi sau đó khẽ gật đầu với Tiêu Viêm.

Đối với hành động đầy thiện cảm của hắn, Tiêu Viêm cũng mỉm cười đáp lễ. Khi vừa muốn nói chuyện thì chột cảm giác mãnh liệt rồi nhận thấy nhiệt độ của phiến thiên địa lúc này bỗng trở nên dần dần lạnh giá.

Dưới sự biến hóa của trời đất, Tiêu Viêm chậm rãi dời mắt đến rồi cuối cùng dừng lại ở thân ảnh lạnh giá kia. Giờ phút này, một trong bốn vị đại Đô thống của Cổ tộc – Tu La đô thống dưới sự chú ý của toàn trường mà đứng lên không một tiếng động. Hắn chỉ khẽ dẫm chân thì đã xuất hiện ở giữa quảng trường.

"Đến hắn sao?"

Cảm thụ hoàn cảnh quanh mình trở nên lặng im và lạnh giá, đôi mắt Tiêu Viêm cũng đột nhiên nheo lại. Với đối thủ đích xác cường hãn của mình, Tiêu Viêm cũng cảm thấy phi thường tò mò. Gia hỏa kia đến tột cùng có thể đạt đến cảnh giới thế nào?

-----oOo-----

Chương 1325: Khiêu chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới sự chú mục của toàn trường, Cổ Yêu ung dung nhẹ nhàng nện từng bước vào giữa tràng, sau đó khom người thi lễ nhưng vẫn không giống đám người Linh Tuyên – Cổ Chân quỳ một gối lúc trước, mà thân hình vẫn đứng thẳng tắp tựa như một thanh trường thương sắc bén tỏa ra hàn

khí bốn bề.

Đối với hành động của hắn, ba vị trưởng lão cũng chẳng lộ ra vẻ gì không hài lòng. Cổ Yêu trong tộc tuy không phải nhân vật lão thành như bọn họ nhưng phải có thanh danh rất vang dội. Hơn nữa, hắn lại có một thân thực lực bất phàm nên không quỳ xuống trước họ cũng là chuyện bình thường nên liếc nhìn rồi vung tay áo bào lên. Ngay lập tức, tinh bàn lớn chừng một trượng đã nhẹ nhàng bay đến trước mặt Cổ Yêu, phát tán ra vô số điểm huỳnh quang sáng rực.

"Đến ngồi, Cổ Yêu!"

Nghe vậy, Cổ Yêu lập tức gật đầu mặt không đổi sắc. Sau đó dưới vô số ánh mắt chăm chú xò tay ra nhẹ nhàng chạm vào tinh bàn.

Khi tay Cổ Yêu tiếp xúc với tinh bàn thì đầu tiên nó vẫn yên lặng. Sau một lúc lâu, tinh bàn chợt rung lên mãnh liệt bạo phát ra một luồng sáng rực rỡ như bảo ngọc. Từng ngôi sao lấp lánh lần lượt hiện lên phía trên tinh bàn...

"Một ngôi, hai ngôi, ba ngôi... Tám ngôi sao!"

Nhìn tinh bàn chậm rãi hiện lên tám ngôi sao rực rỡ, toàn trường nhất thời đều ồ lên, thậm chí còn có một số trưởng lão còn bật lên những câu tán thán hoặc vui sướng gật gù. Hiển nhiên lần trắc thí này làm bọn họ cực kỳ hài lòng.

"Cư nhiên là cấp bậc huyết mạch bát phẩm! Không hổ là một trong Tứ đại Đô thống a!"

"Giống như tiểu thư trắc thí năm đó cũng chẳng qua chỉ là bát tinh thôi a! Không nghĩ đến Cổ Yêu lại nhanh chóng vượt qua tiểu thư đến như vậy!"

"Bất quá đó chỉ là lần trắc thí rất lâu rồi! Ai có thể biết đẳng cấp cấp huyết mạch của tiểu thư giờ đây đã tăng lên đến bậc nào rồi?!"

Giờ khắc này, toàn bộ tộc nhân Cổ tộc hiện đang châu đầu ghé tai nói chuyện khe khẽ nhưng thanh âm vẫn như tầm ăn rào rào vang ra tứ phía.

"Quả nhiên người kia đã đạt đến Bát phẩm huyết mạch lực a!" Huân Nhi

nhìn thân ảnh giữa sân kia cũng than nhẹ một tiếng.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc như trong lòng cũng thoáng chấn động. So với Cổ Yêu này, dù đám người được gọi là thiên tài trẻ tuổi của Cổ tộc như Linh Tuyên – Lâm Hủ căn bản cũng không được tính là gì. Thanh danh của Tu La đô thống này cũng không phải là hư danh.

Ba vị trưởng lão trong quảng trường cũng vì tám ngôi sao mà phải thoáng thất thần. Một lúc lâu sau họ mới hồi phục tinh thần lại, trên khuôn mặt vốn nghiêm túc của họ cũng hiện lên chút ý cười.

"Cổ Yêu, một trong Tứ đại Đô Thống Hắc Yên quân! Bất tinh Đấu Tôn, bất phẩm huyết mạch lực! Ban thưởng Tử kim Tộc văn!"

Tiếng quát hạ xuống, Tử Kim Long Bút trong tay một vị trưởng lão liền bộc phát ra quang mang như ngọc cực độ rực rỡ và chói mắt. Năng lượng dày đặc bỗng nhiên hội tụ vào đầu ngòi bút rồi sau đó ông ta vũ động cánh tay tạo thành một ấn ký nhanh chóng xuất hiện trên trán Cổ Yêu.

"Phù!"

Vẽ nên cái gọi là Tử kim Tộc văn này dường như phải tiêu hao đấu khí cực độ nên khi động tác cuối cùng vừa dứt thì trên trán vị trưởng lão kia cũng thoáng xuất mồ hôi. Ông ta thở dài một hơi rồi dừng bút lại thì ánh sáng như ngọc trên đầu ngòi bút mới dần dần yếu bớt.

Tộc văn này chính là do Cổ Yêu thu hoạch được dựa vào toàn bộ tự thân thực lực của hắn mà không giống như Cổ Chân, phải bằng ngoại lệ mới thu được Tử kim Tộc văn có thể sánh được.

"Tộc văn đã thành! Cổ Yêu, đi xuống đi! Tiếp theo, hoàn thành Tộc văn!"
Vị trưởng lão kia cũng nở nụ cười hiếm hoi rồi sau đó phát tay, nói.

"Chậm đã!"

Nhưng vị trưởng lão kia còn chưa dứt lời thì Cổ Yêu vốn vẫn giữ sắc mặt hờ hững bỗng đột nhiên lên tiếng.

"Hà?" Thấy thế, cả ba vị trưởng lão thoát ngẩn người, chột nhịu mày nói:
"Như thế nào?"

"Đã xong nghi thức thành nhân, ta đã có đủ tư cách tùy ý hướng người khiêu chiến?" Dưới vô vàn ánh mắt chăm chú vào mình, Cổ Chân bèn hỏi bằng thanh âm lãnh đạm.

Khi thanh âm này lọt vào tai, Tiêu Viêm trên ghế nhất thời mạnh mẽ siết chặt nắm tay. Nên tới, rốt cục đã tới!

Nghe được những lời này của Cổ Yêu, sắc mặt không ít người trong quảng trường chợt biến đổi kịch liệt. Đặc biệt là đám người Linh Tuyên và Lâm Hủ rất vui sướng khi thấy người gặp họa nên đều chuyển hướng nhìn vào Tiêu Viêm chòng chọc. Hiển nhiên đối với chuyện này bọn họ đã sớm có dự liệu.

Ba vị trưởng lão do dự một lúc rồi sau đó mới gật đầu, nói: *"Dựa theo quy củ, sau khi vượt qua nghi thức trưởng thành thì người có thể khiêu chiến bất kỳ người nào của bản tộc, nhưng nếu đối phương không phải là người của bản tộc thì phải cần sự đồng ý của họ mới được giao thủ!"*

Cổ Yêu chậm rãi gật đầu sau đó xoay người lại làm ai ai cũng nhìn rõ mái tóc hai màu hắc bạch. Mà giờ khắc này, ánh mắt lạnh thấu xương của hắn lại trực tiếp tập trung ở thân ảnh một thanh niên cao gầy phía xa rồi bình thản nói: *"Người hắn là biết ta muốn hướng đến người mà khiêu chiến! Nếu muốn đàm tiếu phong sinh một cách vui vẻ ở Cổ Tộc như vậy phải xuất ra bản lĩnh chân chính đi! Bằng không, tất cả những người khác đều nhìn người bằng cặp mắt chế nhạo lẫn thương hại..."*

"Hiện tại, ta có thể cho người cơ hội này! Đương nhiên về phần người đủ dũng khí hay không thì đó là chuyện của người! Chẳng qua, ta hy vọng nếu người cự tuyệt thì ngay trong ngày hôm nay chính bản thân mình phải rời khỏi Cổ giới!"

Quy củ của nghi thức thành nhân cho phép Cổ Yêu có thể khiêu chiến bất cứ ai, nhưng theo lời hắn nói này giờ lại làm cho Tiêu Viêm phải chủ động khiêu chiến chính hắn!

Bình thường, khiêu chiến phải tiến hành từ dưới đi lên nhưng theo nhận thức của Cổ Yêu thì người khiêu chiến không phải hắn mà chính là Tiêu Viêm!

"Bốp!"

Lời Cổ Yêu vừa dứt thì mắt mắt toàn trường đều đổ dồn vào thân ảnh gầy gầy ngồi ở hàng ghế phía trước, không ít người lộ ra cái nhìn vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Hắn chính là đệ tử của khi đồ Dược tộc chúng ta sao? Xem ra đã bị người hận rồi a! Chẳng qua Cổ Yêu xuống tay đúng là mau! Vốn ta muốn gặp gỡ tiểu tử này trước để cho hắn hiểu được cái gọi là quán quân Đan hội gì gì đó chẳng qua chỉ là một trò đùa mà thôi, không có nửa phần giá trị để khoe khoang a!" Ở một vị trí khác trong quảng trường có mấy thân ảnh đang dựa vào lan can, trong đó một nam tử trên trán có đồ văn một "dược hồ" nhìn nam tử gầy gầy phía xa, cười nói.

"Yên tâm đi! Chỉ cần hắn có thể sống sót dưới tay Cổ Yêu thì người sẽ còn cơ hội xem Luyện dược sư ngoại giới có khả năng đạt được cái loại tạo nghệ gì?!" Một nữ tử vận trang y vô cùng hờ hang khêu gợi và có dáng người bốc lửa đến cực đoan bĩu môi. Xem đồ văn đặc thù trên trán cô ta thì hẳn cũng là người của Dược tộc.

"Ha ha... Xem ra chuyện này hẳn là hơi khó đây! Người có thể sống sót trong tay gã Cổ Yêu kia cũng không nhiều gì cho lắm!"

"Nga! Người này cả mục tiêu của ta mà cũng dám cướp đoạt! Hy vọng tiểu tử kia có thể chịu đựng một hồi a! Nói cách khác là cũng ít mất mát một chút!" Ở một góc khác, một gã toàn thân vận hắc bào thoáng ngắt đầu lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi nhưng tái nhợt. Rõ ràng đó chính là Hồn Điện – Hồn Nhai đã từng tiếp xúc với Tiêu Viêm ngày trước!

"Quả nhiên là đã có người không nhịn được phải ra tay rồi a!" Trong một khu vực đặc biệt, Hỏa Huyền nhìn thân ảnh có giao tình với mình rồi khẽ thở dài một tiếng, nói.

"Cổ Yêu đã muốn ra cả hai tay, xem ra Tiêu Viêm kia lành ít dữ nhiều a!" Nữ tử áo đỏ che mặt cũng nhẹ giọng nói.

"Người này không biết đợi cho thực lực mạnh hơn thì hãy đến Cổ tộc ư? Ngũ tinh Đấu Tôn ở Trung Châu tuy đã là thiên tài đích xác rất hiếm gặp nhưng thiên tài cấp bậc này trong Cổ giới thì chỗ nào cũng có a!" Nam tử có sắc mặt thô hào bên cạnh cũng gật đầu, nói.

"Hy vọng hấn có thể nhặt lại một cái mạng a!"

"Cổ Yêu, huynh ấy là khách mà ngươi lại yêu cầu như thế thì thật quá đáng!" Huân Nhi siết chặt ngọc thủ. Giờ phút này nàng cũng không nén được mà đứng thẳng dậy, mày liễu dựng ngược rồi trầm giọng quát.

"Quy củ đã định như thế! Bởi vì hấn là khách nên ta mới cho hấn tư cách khiêu chiến chính ta! Phần tư cách này hấn có thể cự tuyệt!" Cổ Yêu nhìn Tiêu Viêm chòng chọc rồi nói tiếp bằng thanh âm nhẹ nhàng: *"Chỉ cần hấn nói một từ 'không' thì trận tỉ thí này có thể bỏ qua!"*

Gương mặt Huân Nhi đã cực độ băng hàn. Làm sao nàng không rõ cho được! Nếu Tiêu Viêm cự tuyệt khiêu chiến thì theo tinh thần thượng võ của Cổ tộc, chỉ sợ lập tức hấn sẽ bị vạn người phỉ nhổ. Sợ mà không chiến đó là hành vi toàn bộ Cổ tộc đều xem như là đại sỉ nhục.

"Tiểu thư, việc của Cổ Yêu cũng không có gì không ổn! Hết thấy đều chỉ cần xem đương sự nguyện ý liền có thể!"

Cổ Sơn trưởng lão với mái tóc bạc trắng tại giờ khắc này cũng lãnh đạm lên tiếng.

Ngọc thủ Huân Nhi càng siết chặt hơn, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác tự trách bản thân. Sớm biết khi Tiêu Viêm vào Cổ tộc phải chịu những lời khó dễ độc địa đến thế này thì nàng đã không đáp ứng yêu cầu đến Cổ giới của hấn rồi!

Trong bầu không khí hơi quái dị ở nơi này, nét cười bất lương trên mặt Mang Thiên Xích cũng thoáng cái đã thu liễm. Lão ta chuyển tay sờ vào nẹp giới của mình rồi quay đầu lại nhìn thanh niên không nói một lời ở phía sau. Loại sự tình thế này thì lão ta cũng bó tay không giúp được chuyện gì cả, hơn nữa lão cũng muốn nhìn thanh niên mà Tô Thiên luôn miệng khen ngợi là học sinh ưu tú nhất các đời của nội viên đến tốt cùng sẽ đối phó thế nào với cục diện tiền thời lưỡng nan đến bực này.

"Tiêu Viêm, ta nói nhanh đi! Chuyện ngày hôm nay không kể nào có thể thể thân cho ngươi! Đánh hay lui ngươi cho ta đáp án nhanh a!" Cổ Yêu nhìn Tiêu Viêm chằm chằm, thanh âm hờ hững nhưng lại như sấm dậy vang vọng khắp cả quảng trường.

"Phù!"

Dưới vô số cái nhìn chăm chú, đôi mắt đang khép hờ của Tiêu Viêm chợt mở bừng ra. Sau đó, hắn chậm rãi đứng dậy mỉm cười rồi nhẹ giọng nói:
"Nếu Cổ Yêu đồ thống người đã cố tình gây sự thì trận tỉ thí này Tiêu Viêm ta đại diện Tiêu tộc, tiếp nhận!"

Trận chiến này, từ khi Tiêu Viêm vừa tiến vào Cổ giới liền hiểu được không thể tránh né. Dù có tránh được cũng không thể tránh! Vậy chiến đi!

Tiến vào phải chiến! Lui tất nhục!

Mà hiện giờ Tiêu Viêm không thể nhục! Phải chiến!

Mặc dù đối thủ của hắn có là vị tuyệt đỉnh thiên tài của Cổ tộc này đi chăng nữa!

-----oOo-----

Chương 1326: Kinh địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm..."

Đôi mày liễu đen tuyền của Tiểu Y Tiên khẽ cau lại, nàng có thể nhận ra được Cổ Yêu khủng bố như thế nào. Tuy vẫn tin tưởng Tiêu Viêm nhưng nàng lại hiểu được Cổ Yêu này tuyệt đối là kẻ địch cường hãn nhất của Tiêu Viêm.

"Có một số việc lười tránh cũng không được!" Tiêu Viêm cười với nàng sau đó quay lại nhìn Huân Nhi bên cạnh đang cắn chặt đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt phủ đầy băng hàn rồi cười nói: *"Không có việc gì! Trận đấu này dù hắn không khơi mào thì ta thế nào cũng phải ra mặt! Cổ tộc thượng võ nên chỉ làm như thế mới bịt mồm một số kẻ khác được!"*

Huân Nhi nhìn thẳng vào tròng mắt của Cổ Yêu thì thấy nó càng trở nên giá lạnh như băng. Vì nàng, trong thời gian Tiêu Viêm ở Cổ tộc đã nhận

không biết bao nhiêu trào phúng. Hiện giờ lại còn lâm vào tràng diện bị người thúc ép phải giao thủ. Đủ loại sự tình thế này, dù có lầy tính tình như nàng cũng không nhịn được lửa giận bốc lên phùng phùng.

"Hắc hắc... lá gan của tiểu tử kia cũng thật không tệ! Tận lực chi trì lâu một chút, có tình huống gì lão phu sẽ xuất thủ tương trợ!" Mang Thiên Xích vuốt râu, cười nói tiếp: *"Ngươi là đệ tử Già Nam học viện chúng ta, cũng coi như là nửa phần đệ tử của lão phu cho nên tuyệt đối lão phu không muốn thấy ngươi bị thiệt thòi trong Cổ giới này đâu!"*

Nhìn bộ dạng hiện tại của lão ta tựa hồ như thấy Tiêu Viêm có thể tiếp chiến với Cổ Yêu mà vui mừng. Thực lực không bằng người cũng không phải sợ, mà điều đáng sợ chính là không có dũng khí cùng người tương chiến. Như vậy thì chẳng phải tự tạo ra chướng ngại rất lớn trong lòng mình trên con đường tu luyện đấu khí hay sao?

"Ha ha... như vậy phải đa tạ viện trưởng rồi!"

Tiêu Viêm cười dài, sau đó cũng không nói nhảm liền điềm mũi chân xuống đất. Thân hình hắn tức thì lướt vào quảng trường rộng lớn rồi đối diện với Cổ Yêu dưới vô số ánh mắt sấm soi của bao người.

Nhìn Tiêu Viêm trước mặt không xa, đôi môi trên khuôn mặt vốn lạnh như băng của Cổ Yêu cũng chợt nhếch lên tạo thành một đường cong, nói: *"Mặc kệ thực lực của ngươi thế nào! Có thể chấp nhận ứng chiến thì đã ngoài dự liệu của ta rồi!"*

Tiêu Viêm liếc nhìn tuyệt đỉnh thiên tài có thanh danh hiển hách của Cổ tộc này. Mái tóc đen trắng của hắn tung bay trong gió làm toán thân hắn lại càng thêm phần quý dị. Khí tức trên người hắn toát ra lạnh lẽo như hàn băng vạn năm làm hắn cũng tựa một tảng băng lạnh giá. Ai chỉ nhìn hắn một lần thì từ tận sâu thẳm trong tâm linh đều sinh ra hàn ý tràn ngập.

"Ngươi đã biết trước là ta muốn tìm ngươi?"

Đôi mày Tiêu Viêm khẽ giật giật rồi chợt nhìn thẳng Cổ Yêu chậm rãi nói: *"Ta đã biết nhưng là... vô dụng!"*

Cổ Yêu khẽ gật đầu như thấy câu trả lời này chẳng có gì ngoài ý muốn, nhẹ giọng nói: *"Một khi đã như vậy, cứ để ta giết ngươi thôi a!"*

Sau khi tiếng cuối của Cổ Yêu vừa dứt, phiến thiên địa xung quanh nơi này bỗng nhiên lạnh lẽo hơn rất nhiều. Mái tóc hai màu hắc bạch của Cổ Yêu không gió mà tự động tung bay, mà thân hình của hắn cũng đã biến mất một cách quỷ dị trong nháy mắt.

Tại khoảnh khắc Cổ Yêu biến mất, vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt của Tiêu Viêm đã bị một sự căng thẳng thay thế hoàn toàn. Đối thủ lần này dường như còn mạnh hơn Cửu thiên tôn của Hồn Điện nên chỉ cần sơ sẩy một ly là sẽ trả giá bằng một kết cục thảm. Tiêu Viêm phi thường rõ ràng nếu hôm nay mình bại trong tay Cổ Yêu, thì như vậy liền triệt để khiến cho không còn kẻ nào trong Cổ tộc ủng hộ quan hệ của mình với Huân Nhi. Bởi vậy, trận này hắn tuyệt đối không thể bại!

"Ta xuất phát từ Gia Mã đế quốc, xông xáo đại lục đã mười năm gặp vô số cường địch! Thời khắc sinh tử đã trải qua vô số không biết bao nhiêu lần nên cái giá phải trả so với loại được gọi là thiên tài như ngươi không biết còn hơn xa! Đấu Đế huyết mạch tuy ta không có nhưng muốn giết ta thì hẳn ngươi phải chuẩn bị trả giá bằng đại lượng máu của chính mình đi!"

Song chương của Tiêu Viêm đột nhiên nắm chặt, không hề giữ lại mà phát ra toàn bộ đấu khí trong cơ thể. Từ da thịt cho đến cốt cách của hắn khi đấu khí tuôn trào cũng vang lên những tiếng nổ bùm bùm nho nhỏ. Đấu khí nóng cháy da mang theo kinh phong sắc bén làm cho mảnh đất trời vốn lạnh như băng cũng nhanh chóng ôn hòa trở lại. Cùng lúc đó, một tiếng quát vang mang theo sự kiên nghị bất khuất cũng phát ra từ miệng Tiêu Viêm.

Những năm xông pha và qua bao gian khó đã tôi luyện tính cách Tiêu Viêm trầm ổn như bàn thạch nên dù đối mặt với khiêu chiến cỡ nào, hắn cũng có thể điều chỉnh trạng thái bản thân đến mức hoàn mỹ nhất. Đây cũng chính là thiên phú được tôi luyện bao năm qua của hắn!

"Bang! Bang!"

Tiếng quát vừa dứt, đấu khí mênh mông đã cấp tốc ngưng tụ trên hữu quyền của Tiêu Viêm, sau đó hắn rung cánh tay lên một cách quỷ dị tạo thành một luồng kinh khí cường hãn dị thường, không hề hoa mỹ mà đột nhiên đánh thẳng vào không gian trước mặt. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Một quyền hung hăng oanh kích vào không gian hư vô, nhưng khi dường như sắp đánh trúng vật gì thì một bàn tay thon dài đột ngột hiện ra từ mảnh không gian này. Sau đó, nó mang theo một luồng kinh khí sắc bén mà lạnh giá vỗ lên hữu quyền của Tiêu Viêm nhanh như chớp giật.

Hai người giao thủ làm không gian xung quanh nhất thời bùng phát ra một luồng kinh phong như sóng cuộn. Trên mặt đất, dưới chân hai người lúc này đột nhiên hiện ra từng chiếc rãnh lan ra bốn phía, công thêm kinh khí quét qua xung quanh trực tiếp chấn những tảng đá thành phần mạt.

Ánh mắt ba vị trưởng lão giữa tràng nhìn thấy cuộc giao phong kịch liệt thế này cũng chợt lóe lên... Thân hình họ chợt động đã bay vút lên không trung, thủ ấn giao nhau và thay đổi liên tục sau đó dùng đấu khí bản thân tạo thành một kết giới ngăn cách tràng đấu này với bên ngoài.

"Hự!"

Giữa tràng, từ trong miệng Tiêu Viêm bỗng phát ra một tiếng kêu khẽ nhưng hắn chợt điềm mũi chân xuống đất đã nhanh chóng lùi về phía sau rồi liếc nhìn hữu quyền của mình một cái. Giờ phút này, trên nắm tay của hắn đã xuất hiện năm vết trảo tràn đầy máu tươi đang chảy ra, trong nháy mắt đã nhuộm bàn tay của hắn thành một huyết thủ.

Hiển nhiên, ở lần giao thủ đầu tiên này Tiêu Viêm đã ném phải thiệt thòi nho nhỏ. Lấy thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn của hắn xác thật không có cách nào chính diện chống đỡ với Cổ Yêu có cấp bậc Bát tinh Đấu Tôn.

"Khai Sơn Ấn!"

Cổ Yêu cười lạnh, ấn quyết trong tay biến đổi liên hình thành một chương ấn cường hãn vô song lướt đến Tiêu Viêm một cách dữ dội.

Đôi diện với công kích sắc bén của Cổ Yêu, trên bàn chân Tiêu Viêm chợt lóe ngân mang rồi thân hình cấp tốc lui lại nhanh chóng tránh đòn.

"Khai Sơn Ấn! Phiên Hải Ấn!"

Một chương thất bại làm nét cười của Cổ Yêu càng thêm lạnh lẽo. Ấn quyết trong tay hắn tạo thành từng luồng tàn ảnh không ngừng bay vút ra

ùn ùn kéo đến trước mặt Tiêu Viêm rồi bùng nổ. Đế Ân Quyết cũng được Cổ Yêu tu luyện đến độ lô hỏa thuần thanh, lại phối hợp với đấu khí hùng hậu của hắn nên khi thi triển ra thì quả thực tựa như hạ bút thành văn, không sai một mảy.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! Đệ nhất biến! Đệ nhị biến! Đệ tam biến!"

Nhìn thấy năng lượng chương ấn kéo đến ùn ùn dữ dội, sắc mặt Tiêu viêm càng thêm phân nghiêm nghị. Tâm niệm vừa động đã thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đến mức tận cùng, mà đấu khí trong thể nội hắn trong khoảnh khắc đã tăng vọt.

"Lục Hợp Du Thân Xích!"

Bàn tay nắm chặt, Huyền Trọng Xích đen bóng đã chợt hiện ra tạo thành xích ảnh trùng điệp. Trong thời gian ngắn ngủi thì phạm vi mười trượng xung quanh Tiêu Viêm đã ngập tràn vô số xích ảnh.

"Oành! Oành! Oành!"

Vô số năng lượng chương ấn hung hãn oanh kích vào lưới xích ảnh phòng ngự làm cho không gian chợt như bị nổ mạnh. Năng lượng xung quanh lập tức dao động kịch liệt rồi như hồng thủy thét gào ùng ùng bùng phát làm cả quảng trường khổng lồ đến như thế cũng bị chấn mạnh mà rung lên bần bật.

Xung quanh quảng trường, mọi người cơ hồ nhìn thấy trận kịch chiến bộc phát một cách cực đoan giữa tràng thì trong mắt ai ai cũng hiện ra vẻ hưng phấn mơ hồ. Rất nhiều người đều muốn biết Tiêu Viêm, người trẻ tuổi nổi bật giữa Trung Châu khi đối diện với Cổ Yêu, tuyệt thế thiên tài trong lớp trẻ Cổ tộc sẽ tạo thành một kết cục như thế nào?

"Ầm! Ầm!"

Ầm thanh nổ mạnh dị thường khủng khiếp vang dội khắp toàn trường bất chợt vang lên. Một thân ảnh chợt bay ngược về giữa không trung sau đó lùi về sau hai bước nặng nề rồi mới chống một tay trụ lại dưới mặt đất.

"Diễm Phân Phệ Lãng Xích!"

Thân hình vừa ổn định, Tiêu Viêm sắc mặt vẫn ngưng trọng như trước nhưng trọng xích trong tay đột nhiên đánh xuống. Một ngọn hỏa diễm khổng lồ ước chừng trăm trượng đột nhiên bạo xuất từ thân xích rồi cuối cùng lướt như tia chớp tới Cổ Yêu ở phía xa một cách dữ dội.

"Chút tài mọn! Đấu kỹ chỉ có uy lực thế này thì được tác dụng gì!"

Đối nhãn với cột hỏa diễm thanh thế tương đối lớn, tiếng cười của Cổ Yêu càng thêm lạnh lẽo. Hắn nắm chặt tay lại, trong thể nội bùng phát ra huyền băng mà trắng sẫm làm cánh tay hắn trong chốc lát đã được phủ lên một lớp huyền băng dày đặc.

"Vỡ!"

Huyền băng thủ của Cổ Yêu đột nhiên vọt ra, dưới ánh mắt quan chiến chăm chú của mọi người trực tiếp đánh mạnh vào cột lửa một cách tàn bạo rồi ngạnh sanh chấn nó vỡ ra từng mảnh.

"Đây chính là, ngươi..."

Một quyền đâm nát cột hỏa diễm, Cổ Yêu vừa quát lên lạnh lẽo thì sắc mặt đột nhiên phát hàn. Hắn ta chỉ thấy bên trong cột lửa bị chấn nát có một đóa sen tam sắc cấp tốc xoay tròn thành một luồng sáng bén nhọn rồi bạo phát đến người mình. Mà trong hỏa liên này hắn lại cảm giác được một khí tức hủy diệt tuy vô cùng nhỏ bé.

"Đi!"

Sắc mặt Tiêu Viêm cũng lạnh như băng rồi biến đổi thủ ấn. Tiếng quát chói tai vừa dứt thì Tam sắc hỏa liên đã dùng tốc độ mắt thường không nhìn rõ đón gió hóa to lên. Sau nháy mắt, một ngọn lửa như cuồng phong mãnh liệt từ trong nó thổi quét ra âm âm!

"Ầm!"

Con cuồng phong hỏa diễm thổi quét qua tạo thành một cái hố rộng cỡ trăm trượng trên mặt đất. Trong nháy mắt nó đã xuất hiện dưới ánh mắt chăm chú của toàn trường, mà ngay cả kết giới đấu khí chung quanh cũng bị chấn đến rung động như sóng cuộn.

"Đấu kỹ thật mạnh, mà tiểu tử này thật là giao hoạt! Cư nhiên lại giấu hàng nóng dưới ngọn lửa kia làm Cổ Yêu khinh thị không đề phòng đã ném quả đặng a! Nhưng thật sự nó đã tạo nên hiệu quả xuất kỳ bất ý..."

Nhìn cơn hỏa diễm trút xuống giữa tràng, không ít cường giả phải âm thầm gật đầu tán thưởng. Kinh nghiệm chiến đấu được mài dũa qua vô số cường địch xác thật đã tạo cho Tiêu Viêm những cơ hội không nhỏ.

Giữa tràng đấu, Tiêu Viêm nhìn cơn bão hỏa diễm đang bùng bùng khuếch tán mà sự căng thẳng nghiêm nghị trên mặt vẫn không giảm nửa phần. Tam sắc hỏa liên tuy mạnh như nếu Cổ Yêu dễ bị thu thập đến như vậy thì còn chưa đủ tư cách trở thành một trong Tứ đại đô thống của Cổ tộc.

"Bùng! Bùng!"

Ý niệm trong lòng vừa hạ xuống thì trong cơn gió bão hỏa diễm liền mạnh mẽ rung lên. Một khí tức băng hàn lạnh lẽo cực độ chợt tràn ngập ra ngoài một cách chậm rãi và cùng lúc đó đấu khí che trời cũng ùn ùn kéo đến rồi bùng phát ra làm cả thiên địa nơi này cũng phải kinh hoàng biến sắc, phần nộ thét gào.

"Ngươi trải qua rất nhiều gian khổ vậy thì thế nào? Thân thể của ta có huyết mạch Đấu Đế, lại tu luyện công pháp mật truyền của Cổ tộc có cấp bậc còn vượt xa ngươi! Cái gia tộc suy bại của ngươi thì lấy cái gì mà có tư cách tranh đấu với ta?"

Khi cả thiên địa phải biến sắc rít gào thì một tiếng quát lạnh thấu xương cũng bùng nổ khắp đất trời rồi tán ra vang vọng làm sắc mặt Tiêu Viêm cũng dần dần trở nên âm trầm.

-----oOo-----

Chương 1327: Cuộc chiến đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm!"

Thời điểm tiếng quát kia vừa dứt, cơn gió bão hỏa diễm đang quét khắp

thiên địa bỗng nhiên chợt ngừng lại. Chợt một tiếng nổ mạnh vang lên rồi nó đã bị đánh vụn thành từng mảnh tạo thành khói lửa cuộn cuộn phát ra ngập tràn che lấp một phía chân trời. Cuối cùng nó đã đánh mạnh vào chiếc lồng ánh sáng kết giới làm cho kết giới này lung lay dữ dội như sắp đổ.

Khói lửa tán ra mù mịt nhưng chỉ cách Tiêu Viêm khoảng mười trượng thì cũng tự dần dần tiêu tán, mà mặt khác hắn cũng nhìn chăm chú vào địa phương con bão hỏa diễm nổ tung. Nơi đó hiện giờ xuất hiện một thân ảnh tràn ngập băng hàn đang chậm bước trên không trung rồi cuối cùng đã hoàn toàn xuất hiện trước mặt chúng nhân đang quan chiến.

Giờ phút này trên người Cổ Yêu đã bao phủ một tầng huyền băng rất dày, bên trên nó còn có hào quang lưu chuyển. Hiên nhiên hắn ta đã dựa vào băng giáp kỳ dị này mới có thể chống đỡ và đánh nát con bão hỏa diễm vừa rồi. Nguồn truyện:

Cổ Yêu cước đạp hư không, trong tay nắm chặt một thành trường thương như được đúc bằng huyền băng. Trên thân của nó lộ ra một luồng kinh phong sắc bén làm nhân tâm khiếp hãi. Hiên nhiên, nó được chế tạo bằng một loại kim chước đặc dị mà thành.

"Hôm nay liền cho ngươi thấy cái gì mới gọi là trẻ tuổi đỉnh phong! Lấy thực lực của ngươi còn chưa đủ tư cách đạt tới mức này!"

"Vạn Thú thương pháp!"

Sắc mặt Cổ Yêu băng lãnh, hàn quang trong mắt bắt đầu khởi động. Bàn chân hắn bắt đầu đạp mạnh vào hư không, thân hình liền tựa tuấn di đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Viêm, băng thương trong tay nhất thời vũ động. Trong lúc mơ hồ, mọi người đều cảm giác được trong thương ảnh có vô số mãnh thú gầm thét tạo thành một ý chí sát phạt kèm theo kinh phong sắc bén công kích không bỏ sót điểm yếu hại nào trên thân thể Tiêu Viêm.

"Sát ý thật sắc bén!"

Nghe thấy tiếng thú rít gào kèm lẫn sát ý cực độ, ánh mắt Tiêu Viêm cũng thoáng trở nên rung động, đầu khí bàng bạc trong cơ thể bùng phát ra. Hắn cấp tốc vũ động trọng xích trong tay mạnh mẽ đón tiếp hầu hết những luồng kinh phong đang quật xuống dữ dội. Nhưng mỗi lần xích thương

tiếp xúc thì mặt đất nơi Tiêu Viêm đứng đều lún sâu xuống cả nửa thước, đất đá xung quanh cũng bắn ra tung tóe và thậm chí bàn chân của Tiêu Viêm cũng lưu lại hai vết chân thật sâu xuống dưới. Bởi vậy, có thể thấy được kinh lực của Cổ Yêu cường hãn đến dường nào.

"Vạn Thú thương pháp! Thú Vương Khiếu!"

Đối mặt với phòng ngự kiên cố như vậy nhưng sắc mặt Cổ Yêu vẫn băng hàn như trước. Ngay sau đó, thương pháp trong tay hắn lập tức biến đổi, vô số thương ảnh nhanh như chớp đã ngưng tụ lại trên thanh Băng tinh trường thương và liền bùng phát ra đầu khí mênh mênh như hồng thủy. Trong chớp mắt nó đã ngưng tụ thành một ảo ảnh hình mãnh thú rồi sau đó trường thương hoa lên một cái đoạn đâm vút ra thành một đường cong cực kỳ quý dị. Nó bay đến bằng tốc độ như thiểm điện nhắm chuẩn xác vào yết hầu của Tiêu Viêm.

Cảm thụ được góc độ xảo quyệt của ảo ảnh mãnh thú, trong mắt Tiêu Viêm cũng chợt lộ ra vẻ ngưng trọng. Linh hồn lực mênh mênh chợt bùng phát ra từ mi tâm, trong nháy mắt đã khám phá ra sự quý dị lẫn sát chiêu ẩn dấu bên trong ảo ảnh mãnh thú. Hắn chợt vung trọng xích lên rồi nhanh chóng bỏ ra một quỹ tích cực kỳ quái dị.

"Choang!"

Cú bổ này hoàn toàn đánh vào một nơi trống không nhưng thời điểm không ít người đều tưởng rằng Tiêu Viêm phán đoán sai lầm thì chỗ không gian trống rỗng kia đột nhiên rung lên rồi hiện ra một luồng thương ảnh lướt tới một cách dữ dội. Vừa đúng lúc, nó cùng trọng xích đang bổ tới hung hăng đánh mạnh vào nhau tạo thành hoa lửa văng khắp mọi nơi.

"Hừ!"

Bí ẩn của công kích cư nhiên lại bị phát hiện làm trong mắt Cổ Yêu cũng thoáng qua một tia kinh ngạc. Hắn chợt hừ lạnh một tiếng bàn tay vỗ mạnh vào trường thương. Tức thì, thanh Băng tinh trường thương chợt xoay tròn như một cơn trốt và trong giây lát nó đã quay với một tốc độ cực cao tạo thành vô số tàn ảnh lẫn tiếng vù vù xé gió.

"Buông tay cho ta!"

Thương ảnh xoay tròn với tốc độ khủng bố rồi nện thật mạnh lên trọng xích, thân thương chột uồn éo một cách quý dị rồi lại dựng lên một lần nữa. Một luồng kinh lực bá đạo chột dũng xuất ra rồi trực tiếp đánh bay trọng xích đang nắm sờ sờ trong tay Tiêu Viêm ra ngoài.

"Chết!"

Trọng xích bị đánh bay thẳng ra ngoài, thân hình Cổ Yêu đột nhiên vọt nhanh tới trước. Hắn điễm một cước lên thân trường thương rồi tựa chim ung bồ đến trực tiếp đánh tới Tiêu Viêm, bàn tay Cổ Yêu xòe cong thành trảo kèm theo kinh phong sắc bén một lần nữa công kích vào ngực Tiêu Viêm.

Tuy đố mặt với thể công mãnh liệt của Cổ Yêu nhưng Tiêu Viêm cũng không nao núng nửa phần. Hắn tùy ý để Cổ Yêu lướt tới và cũng cứ mặc trảo phong sắc bén chụp vào trước ngực.

"Xoạt!"

Trảo phong sắc bén va chạm với thân thể Tiêu Viêm lập tức đã biến y phục trên cơ thể hắn thành bụi phấn.

"Choang! Choang! Choang!"

Y phục rách nát, từng đạo kinh phong nện mạnh lên thân thể trần trụi của Tiêu Viêm, sau đó lại vang lên những tiếng động thanh thúy như sắt đồng va chạm làm cho người nghe phải trợn mắt há mồm. Chỉ có một số người có nhãn lực kinh nhân mới có thể nhìn rõ giờ phút này trên thân thể Tiêu Viêm đã phủ kín một lớp lân giáp màu tử kim, mà chính nó ngăn cản hoàn toàn thể công như vũ bão của Cổ Yêu.

"Đây là... Long lân giáp của Thái Hư Cổ Long tộc?"

Giữa sân không thiếu kẻ đi nhiều hiểu rộng nên chỉ liếc mắt một cái là họ đã nhận ra lai lịch lân giáp của Tiêu Viêm, nên lập tức có không ít người lặng lẽ kinh hô. Hiển nhiên ai cũng không ngờ được phương thức phòng ngự đặc hữu của Thái Hư Cổ Long tộc cư nhiên sẽ xuất hiện trên người Tiêu Viêm đúng vào thời điểm này.

"Chẳng qua dù có là Long lân giáp cũng không có khả năng ngạnh kháng

được công kích của Bát tinh Đẩu Tôn a?"

Xen lẫn sự bất ngờ họ còn lộ ra vẻ nghi hoặc. Long lân giáp tuy có lực phòng ngự rất mạnh nhưng cũng không thể chống đỡ công kích của Bát tinh Đẩu Tôn nên lập tức trong đầu ai ai cũng mờ mịt như bùn nhão. Họ tự nhiên không thể tưởng tượng nổi Long lân giáp mà Tiêu Viêm đang thi triển chính là lân giáp có lực phòng ngự bậc nhất trong Thái Hư Cổ Long tộc – Long Hoàng cổ giáp!

Dựa vào phòng ngự của Long Hoàng cổ giáp, tuy Tiêu Viêm có thể chống đỡ được công kích của Cổ Yêu nhưng kinh lực nhập thể vẫn làm khí huyết của hắn phải sôi trào. Công kích của Bát tinh Đẩu Tôn cho dù có ý vào thân hiệu của Long Hoàng cổ giáp cũng không cách nào có thể hoàn toàn miễn dịch.

Trong họng phát ra một tiếng rên đau đớn, Tiêu Viêm nhìn thân hình Cổ Yêu trên không trung vừa mới công kích một cú thật mạnh. Ở khoảnh khắc hắn ta vừa hết lực cũ, lực mới chưa sinh phải hạ xuống đất thì bàn chân Tiêu Viêm đã hung hăng dẫm mạnh xuống đại địa.

"Đại Địa Cương Viêm!"

Tiếng quát lạnh trong miệng Tiêu Viêm vừa dứt thì mặt đất dưới thân Cổ Yêu lại đột nhiên nhô lên. Ngay sau đó, một cột nham thạch nóng cháy không lồ ước chừng mười trượng giống như núi lửa đột nhiên phun trào, sau đó oanh kích lên thân thể của Cổ Yêu nhanh như chớp.

"Bang! Bang!"

Lực oanh kích cực kỳ mạnh mẽ trực tiếp đánh thẳng vào làm thân hình của Cổ Yêu bay vút lên trời. Mà giờ khắc này, bàn chân Tiêu Viêm không ngừng dẫm mạnh xuống mặt đất làm cả quảng trường giống như chột bị dòi vào trong một quần thể núi lửa. Từng cột nham thạch nóng cháy cả da thịt giống như pháo hoa liên tiếp bạo xuất khiến mọi người nhìn đến trợn mắt há mồm. Cuối cùng, những hỏa trụ này liền hung hăng vọt đến Cổ Yêu đang trên không trung.

"Lực không chế thật tinh diệu! Có thể lấy phương pháp đặc thù áp súc Di hỏa rồi truyền xuống đất, hơn nữa còn lặng yên không một tiếng động phát kích dưới chân Cổ Yêu! Tuy nói thực lực Tiêu Viêm còn không bằng Cổ

Yêu nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại vô cùng phong phú! Nếu như hấn đồng cấp với Cổ Yêu mà nói thì hươu chết vào tay ai thật sự không thể nói trước được!"

Cổ Yêu cứ đón lấy từng cột nham thạch xen lẫn kinh khí nóng cháy trên bầu trời cũng đã xuất hiện vẻ chật vật. Hấn không phải sợ nham thạch nóng chảy này nhưng bên trong nó còn ẩn chứa một loại nhiệt độ vừa lạnh vừa nóng một cách rất quái dị. Hơn nữa, khi kinh lực quái đản kia vừa tiếp xúc với cơ thể của hấn ta thì không ngừng chui vào như thác lỗ làm hấn cảm giác vô cùng phiền toái. Thêm vào đó, Cổ Yêu hấn cũng chưa từng dự đoán, lấy thực lực của hấn mà đến giờ này vẫn chưa thu thập được mà vẫn giằng co với Tiêu Viêm kiều này.

"Đồ khôn kiếp! Cút nhanh cho ta!"

Nhìn thấy những trụ nham thạch cứ từng cái từng cái một bay đến, rốt cuộc Cổ Yêu đã không còn chịu đựng nổi phải quát lớn một tiếng. Song chưởng hấn đánh mạnh một luồng Hàn băng kinh khí xuống phía dưới rồi lấy khí thế như Thái Sơn áp đỉnh mãnh liệt đánh tiếp vào những cột nham thạch khổng lồ bay đến như châu chấu kia làm chúng nó khi tiếp xúc với Hàn băng kinh khí này phải bạo liệt nổ tung bung ra tứ phía.

Nhìn Hàn băng kinh khí như sóng lớn cuộn cuộn mà đến, bàn chân của Tiêu Viêm cũng chột chột động ngân quang rồi hiện lên bầu trời. Phần Quyết trong cơ thể hấn cấp tốc vận chuyển đến cực hạn làm năng lượng cả phiên thiên địa phải gào thét rồi hóa thành một luồng năng lượng như thực chất dữ dội tuôn ra khỏi cơ thể hấn phóng đi mãnh liệt.

"Lại là Thiên giai công pháp?"

Nhìn thấy hành vi hấp thu năng lượng thiên địa vô cùng bá đạo của Tiêu Viêm, đồng tử không ít người đã hơi co rút lại.

"Thật nghĩ rằng chỉ có người mới sở hữu Thiên giai công pháp sao?"

"Cổ Thánh Bảo Giám! Thôn Thiên Nạp Địa!"

Nhìn thấy cách Tiêu Viêm hấp thu năng lượng thiên địa để bổ sung tiêu hao, Cổ Yêu cũng cười lạnh một tiếng rồi biến đổi ấn quyết trong tay. Đột nhiên bầu trời chột xuất hiện một đám mây đen bao phủ, nó quay cuồng

bộc phát ra hấp lực vô cùng cường hãn rồi mạnh mẽ hút vô số năng lượng thiên địa vào bên trong, cuối cùng mới ngưng tụ thành một cột sáng quán chú vào thân thể của Cổ Yêu làm đầu khí hãn phát ra càng ngày càng bùng bực.

"Cu nhiên bức Cổ Yêu phải thi triển Cổ Thánh Bảo Giám!" bên ngoài trảng đầu, đám người Lâm Hủ thấy đám mây đen đang bao phủ thiên địa rớt cuộc cũng biến sắc kịch liệt, trong mắt chứa vẻ không thể tin nổi. Vốn bọn họ cho rằng lần giao thủ này chỉ có một phương dùng thủ đoạn bẻ gãy nghiền nát để giành thắng lợi tuyệt đối, nhưng lại không thể nghĩ ra dù lấy thực lực của Cổ Yêu thì vẫn chưa thể giải quyết Tiêu Viêm một cách thuận lợi được.

"Tiêu Viêm, kế tiếp ta sẽ cho ngươi kiến thức thế nào là Đấu kỹ Thiên giai chân chính của Cổ tộc!"

Mây đen tràn ngập thiên địa, Cổ Yêu thân giữa trời cao dùng ánh mắt kẻ trên cao nhìn Tiêu Viêm như một con sâu cái kiến. Tiếng quát lạnh lẽo vừa rồi của hắn ta cũng quanh quẩn không dứt khắp giữa đất trời.

Nghe được tiếng quát này của Cổ Yêu, sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm phần ngưng trọng. Hắn chợt hít sâu một hơi rồi biến đổi thủ ấn làm Dị hỏa rợp trời trong thể nội ùn ùn kéo ra rồi bùng phát. Cả bốn loại Dị hỏa cấp tốc bùng ra rồi phân hóa lại ngưng tụ vào một chỗ. Trong lúc mơ hồ có thể thấy được nó tạo thành hình dạng một con thú.

"Ngũ Luân – Ly Hỏa Pháp!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Thiên Hỏa tôn giả đang ngồi chỗ của mình cũng chợt thót lại, trong mắt ông không nén được mà trào ra một ngọn lửa nóng. Đấu kỹ này, ông ta dưới một cơ duyên cũng đoạt được vào tay nhưng có lấy thực lực bản thân ở thời kỳ đỉnh phong cũng chưa từng phát ra uy lực chân chính của Ngũ Luân – Ly Hỏa Pháp. Chính do yêu cầu tối thiểu phải có bốn loại Dị hỏa quá mức hà khắc nhưng hiện tại, sự hà khắc này Tiêu Viêm lại có thể thỏa mãn một cách triệt để!

Thiên Hỏa đại trận có thể so sánh được với Thiên giai đấu kỹ. Rớt cuộc trong ngày hôm nay nó đã có thể bộc phát ra hào quang vốn thuộc về mình!

-----oOo-----

Chương 1328: Đại Tịch Diệt Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn loại Di hỏa phiêu phù nơi cuối chân trời, nhiệt độ tăng cao làm cho không khí xung quanh trở nên khô kiệt hẳn lại. Mặc dù những người ở đây không yếu đuối đến nỗi đầu chảy đầy mồ hôi, nhưng dù thế trong ánh mắt không ít người đã xuất hiện sự khiếp sợ. Di hỏa vốn là thứ cực kì trân quý, không ai ngờ trong tay Tiêu Viêm lại nắm giữ đến bốn loại! Điều đó quá mức khủng bố!

"Vẫn Lạc Tâm Viêm?"

Mang Thiên Xích nhìn thấy quanh thân Tiêu Viêm được bao bọc bởi ngọn lửa vô hình thì không kiềm được sự kinh ngạc thốt lên.

Vẫn Lạc Tâm Viêm này do chính tay Mang Thiên Xích nắm đó phong ấn lại nên hiển nhiên vô cùng quen thuộc đối với nó. Chẳng qua lão gia hỏa này lại không thể ngờ rằng Di hỏa được phong ấn ở trong Nội viện, dưới đây Thiên Phần Luyện Khí Tháp lại nằm trong tay Tiêu Viêm.

"Bốn loại Di hỏa, điều này sao có thể? Làm sao bốn loại này có thể cùng tồn tại trong một cơ thể con người chứ? Hẳn thực sự không sợ mấy Di hỏa xung đột với nhau rồi cuối cùng bạo nổ hay sao?"

Lão giả thuộc Viêm Tộc kia trước đó sắc mặt còn nhẹ nhàng thì giờ đây sự kinh ngạc, ngược mắt nhìn bốn loại Di hỏa trên trời, miệng lâm bậm.

"Thanh Liên Địa Tâm Hỏa! Vẫn Lạc Tâm Viêm! Cốt Linh Lãnh Hỏa! Tam Thiên Viêm Diễm Hỏa!" Ánh mắt Hỏa Huyền hoàn toàn ngưng trọng ngược nhìn. Một lát sau hắn hít sâu, trong mắt vẫn còn lưu lại sự khiếp sợ. Thân là người Viêm Tộc, bọn họ cực kỳ mẫn cảm đối với hỏa diễm đặc biệt là Di hỏa nhưng trong trí nhớ của hắn thì qua nhiều năm đám người Viêm Tộc chỉ sở hữu được vẹn vẹn bốn loại Di hỏa mà thôi. Mà hiện tại mỗi mình Tiêu Viêm đã có trong tay chừng đó, trong lòng hắn hiển nhiên không thể không bị chấn động.

"Công pháp của hắc có công hiệu dung hợp các loại Dịch hỏa. Hỏa diễm hắc thi triển ra lúc trước được hình thành khi dung hợp bốn loại Dịch hỏa đó. Thần hiệu cỡ đó thì cho dù là công pháp trấn tộc của Viêm Tộc chúng ta - Hỏa Đế Huyền Diễm, cũng không thể nào sánh bằng!" Đồi mào trên khuôn mặt được che mạng của Hỏa Trĩ khẽ nhú lại, nhẹ giọng trả lời.

"Người này quả nhiên không thể nào nhìn bề ngoài mà đoán biết được!"

"Công pháp kỳ dị như thế cộng với số lượng Dịch hỏa của Tiêu Viêm thật sự làm người khác không khỏi kinh ngạc mà!"

Ở góc khác của quảng trường, một nam tử trên trán đầy nếp nhăn biểu thị sự nghi hoặc đến cùng cực, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm thân hình Tiêu Viêm trên bầu trời, trong mắt không ngừng chớp động ánh sáng tham lam. Đối với một Luyện dược sư mà nói thì Dịch hỏa có sức hấp dẫn vô bì. Thân phận như hắc trong Dược tộc mà còn phải trải qua quá trình cực khổ tranh đấu mới đạt được một loại Dịch hỏa truyền thừa, không thể tưởng tượng được một tên đệ tử của Khí đồ bị Dược Tộc ruồng bỏ lại có thể nắm giữ được bốn loại Dịch hỏa.

Số lượng Dịch hỏa khủng bố như thế, cho dù cộng gộp tất cả các loại hỏa diễm mà Dược tộc nắm giữ thì cũng sợ rằng không thể nào bằng được.

"Trong thể nội hắc có thể ẩn chứa bốn loại Dịch hỏa mà lại không hề dẫn phát tình huống Dịch hỏa phản phệ, vậy ắt hẳn nguyên nhân là do công pháp tu luyện rồi. Nếu có cơ hội giam giữ hắc thì phải buộc hắc giao ra công pháp và Dịch hỏa, vậy thì ta đây sẽ có được công pháp cùng bốn loại Dịch hỏa rồi! Hắc hắc, dùng đầu gối để nghĩ cũng có thể dám chắc rằng chức vị tộc trưởng Dược Tộc làm sao thoát khỏi tay ta được!" Ánh mắt nam tử lóe sáng và ánh nhìn Tiêu Viêm càng lúc càng thêm nóng bỏng.

Bởi vì bốn loại Dịch hỏa đồng thời xuất hiện làm chấn động toàn trường nên tất cả ánh mắt đều dừng lại trên người Tiêu Viêm. Đủ loại suy nghĩ ý tưởng xẹt qua trong đầu từng người: Có âm mưu, có ghen tị, có kinh hỉ và hiển nhiên không thể thiếu ý nghĩ tham lam.

"Không thể ngờ trên người ngươi lại mang bốn loại Dịch hỏa! Bất quá nếu như đó là chỗ dựa của ngươi vậy thì có lẽ trận chiến sẽ kết thúc rất nhanh rồi!"

Ánh mắt Cổ Yêu đảo qua bốn loại Di hỏa, trong mắt không thiếu sự kinh ngạc, chột tiếng cười lạnh vang lên, hai tay chuyển động để lại vô số tàn ảnh, nương theo đó Thủ ấn bắt đầu hình thành. Cuồng phong đang gào thét phía chân trời đột nhiên hoàn toàn ngưng lặng, thậm chí đến cả những đám mây đen lượn lờ trên bầu trời cũng ngừng chuyển động. Một luồng khí tức tịch diệt từ trong thể nội Cổ Yêu tuôn ra tràn ngập cả một vùng.

Cảm thụ được luồng khí tức tịch diệt hết thảy mọi sinh cơ bao trùm cả quảng trường, ai nấy xuất hiện ở chỗ này đều biến sắc. Trong lòng mọi người đều nổi lên cảm giác sa sút về tinh thần và đó cũng chính là tác dụng của luồng khí tức khủng bố này.

"Cổ Yêu thế mà bị bức tới mức phải vận dụng chiêu này sao? Tiêu Viêm có thể đạt tới mức thế này quả thực cực kì đáng kinh ngạc rồi!"

Trên bầu trời, sắc mặt ba lão nhân chủ trì nghi thức Cổ tộc đã trở nên xám xịt hẳn. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu rồi bất ngờ hét lớn một tiếng. Ngay lập tức, đấu khí trong cơ thể tuôn ra không chút cố kỵ bao trùm cả quảng trường. Lòng ánh sáng do Đấu khí tạo thành làm cho mọi người cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Đây là Đại Tịch Diệt Thuật!"

Huân Nhi nhẹ nhàng hít ngậm khí, trong mắt xẹt qua chút ngưng trọng. Không thể ngờ được tên Cổ Yêu này vì muốn thủ thắng mà thi triển ra đấu kỹ bậc này. Đối với Đại Tịch Diệt Thuật này Huân Nhi hết sức quen thuộc, bởi vì nàng cũng từng tu luyện qua loại đấu kỹ kia. Loại khí tức hủy diệt hết mọi sinh cơ vô cùng đáng sợ kia vẫn còn in rất sâu trong trí nhớ của nàng cho đến bây giờ.

"Tiêu Viêm có thể áp bức Cổ Yêu đến mức phải thi triển Thiên Giai đấu kỹ thì xem như đã giành được thắng lợi rồi! Cho dù lúc này hắn lùi lại thì đám người Cổ Tộc không không có lý do để phản đối nữa." Khuôn mặt đang tươi cười của Mang Thiên Xích chột ngưng lại, giọng nói nặng nề vang lên.

"Không có ích lợi thì Tiêu Viêm hắn sẽ không lui đâu!" Tiểu Y Tiên điềm nhiên nói, con ngươi không ngừng chăm chú vào thân ảnh quen thuộc trên bầu trời: "Mặc dù đến cuối cùng phải liều mạng lưỡng bại câu thương, hắn tuyệt đối sẽ không lui nửa bước!"

"Tên tiểu tử này cho đến chết cũng sẽ không cúi đầu, thực sự đủ ngoan độc a! Yên tâm đi, nếu thật sự đến mức đó ta sẽ ra tay!" Mang Thiên Xích khẽ gật đầu, trong mắt hiện ra sự vui mừng. Tiêu Viêm bộc lộ ra hết thảy, cho dù về thực lực hay tính cách cũng đều thỏa mãn được khẩu vị của lão. Lời nói của Tô Thiên quả nhiên không giả chút nào!

"Thiên Giai đấu kỹ sao?"

Đôi mắt Tiêu Viêm khép hờ, chăm chú quan sát bản thân Cổ Yêu đang từ từ biến mất sinh cơ, khuôn mặt ngưng trọng hẳn. Cổ Tộc là siêu cấp thế lực ở Trung Châu lại trải qua vô số năm được truyền thừa. Ở ngoại giới rất khó nhìn thấy được Thiên Giai đấu kỹ nhưng trong tộc bọn họ quả nhiên tồn tại, thêm nữa uy lực sợ rằng không hề thấp. Chỉ cần hẳn hơi chút khinh suất hẳn sẽ phải ôm hận suốt đời nên chính vì thế Tiêu Viêm hiển nhiên phải vận toàn lực ứng phó.

Tiêu Viêm hít sâu ngậm khí, trên tay hắn chợt xuất hiện một quả thể châu đỏ ngẫu. Từ phía chân trời ánh dương chiếu rọi xuống làm nó bộc phát ra một ngọn lửa nóng bỏng. Loại hỏa diễm này tự nhiên là Dương Hỏa mà Tiêu Viêm đoạt được của Diệp gia lúc trước, đến lúc này dùng để đảm đương thay loại hỏa diễm cuối cùng thì cũng không quá gượng ép lắm.

"Ngũ Luân - Ly Hỏa Pháp!"

Tiếp theo loại hỏa diễm cuối cùng xuất hiện, Tiêu Viêm lầm bầm mấy chữ trong miệng rồi liên tục biến đổi thủ ấn. Năm loại hỏa diễm trôi nổi ngay trước mặt hắn bắt đầu chuyển động cấp tốc.

"Lang Linh, ngưng!"

Chỉ một lát sau, tiếng quát chói tai từ miệng Tiêu Viêm phát ra, Dương Hỏa ngay lập tức ngưng tụ thành một con Hỏa Lang Tinh Linh rồi xuất hiện trên bầu trời vô cùng nhanh chóng.

"Chu Linh, ngưng!"

"Sư Linh, ngưng!"

"Hổ Linh, ngưng!"

Một hơi ngưng tụ ra bốn loại hỏa linh, bản thân Tiêu Viêm cũng cảm giác được đầu khí trong cơ thể hao hụt nhanh chóng. Chợt thủ ấn biến đổi rồi một tiếng hét lớn lại vang lên: "*Giao Linh, ngưng!*"

Sau tiếng quát của Tiêu Viêm, loại hỏa diễm cuối cùng của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng nhanh chóng chuyển động, trong chớp mắt đã tạo thành hỏa linh Giao Long với hình thể như tòa sơn phong to lớn xuất hiện trên bầu trời.

"Ngũ Luân - Ly Hỏa Trận!"

Ngũ linh phối hợp làm cho nhiệt độ xung quanh tăng lên đáng sợ làm cả phiến không gian trở nên nóng bỏng hẳn, thậm chí mấy đám mây đen ở phía xa xa giống bị nướng cháy trở nên mỏng manh hư ảo. Ở lân cận quảng trường, cây cối trực tiếp bị thiêu đốt mà bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ khô vàng của chúng. Đến cuối cùng, dưới một tiếng nổ vang lên, tất cả đều bị bạo tạc thành tro tàn.

Năm đầu hỏa linh khổng lồ nơi cuối chân trời kết thành một trận pháp kỳ dị, còn Tiêu Viêm đã ở vào vị trí trận nhãn.

"Vù!"

Cảm nhận được đầu khí trong cơ thể hao hụt nhanh chóng, Tiêu Viêm thở ra một hơi thật sâu. Chợt ánh mắt hắn chuyển đến trên người Cổ Yêu đang ở phía xa, lúc này hắn vẫn nhắm chặt đôi mắt nhưng khí tức tịch diệt kia vẫn không hề đình chỉ mà không ngừng tràn ngập ra từ trong cơ thể. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

"Ngũ Luân - Tái Hỏa Bàn!"

Tiêu Viêm không phải loại quân tử hảo, phải chờ đợi đối phương ngưng tụ lực lượng tới mức đỉnh phong mới ra tay. Cho nên thủ ấn hắn lại biến đổi nhanh chóng, âm thanh chói tai từ miệng phát ra.

Tiếng quát vừa dứt thì từng đầu hỏa linh to lớn lần lượt ngửa mặt lên trời rống lớn, chợt tốc độ xoay tròn tăng lên nhanh chóng. Với tốc độ như thế này, mảng không gian tại vị trí của Tiêu Viêm bị nứt toác ra, từng cái khe đen nhánh trông như những cái miệng rộng đầy dữ tợn không ngừng hiện

ra ở phía cuối chân trời.

"Rầm! Rầm!"

Sau tất cả những cảnh đó, một cái Ngũ Sắc Hỏa Bàn khổng lồ lớn chừng hai trăm trượng hiện ra, không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu Tiêu Viêm rồi phát ra từng đợt âm thanh nổ bạo kinh khủng. Nguồn năng lượng khủng bố này bạo phát ra, cho dù là những trưởng lão Cổ Tộc như Cổ Khiêm - Cổ Hư đều không tránh khỏi bị chấn động.

Thiên Hỏa tôn giả nhìn chăm chú Ngũ Sắc hỏa bàn trôi nổi trên không trung. Nó cơ hồ bao phủ cả nửa vùng trời nên nhất thời tia nhìn nóng bỏng trong mắt lão ngày càng mãnh liệt hơn. Uy lực chân chính của Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp đạt tới mức này thì hiển nhiên thừa sức so sánh với Thiên Giai đấu kỹ.

"Cổ Yêu, đón một chiêu của ta!"

Vạn chúng chăm chú ngược nhìn Tiêu Viêm đang phiêu phù trên bầu trời. Tay phải hắn giơ lên cao, nắm lấy Ngũ Sắc Hỏa Bàn khổng lồ, miệng hét lớn cùng lúc tay phóng Hỏa Bàn ra. Tiếng động kinh thiên vang lên, Hỏa Bàn giống như vụn thạch xé toang bầu trời rồi bắn mạnh tới Cổ Yêu dưới ánh mắt khiếp hãi của chúng nhân.

"Đom đóm mà cũng đòi tranh sáng với đèn cao áp sao?!"

Ngay lúc Ngũ Sắc Hỏa Bàn lao tới với khí thế sấm vang chớp giạt, đôi mắt vẫn đóng chặt của Cổ Yêu chợt mở ra, trong miệng phát ra tiếng cười lạnh lẽo. Ngón tay gã chậm rãi vươn ra chỉ vào hư không ẩn xuống.

"Đại Tịch Diệt Chỉ!"

-----oOo-----

Chương 1329: Kết thúc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo ngón tay của Cổ Yêu dừng lại ở trước mặt, bầu trời xung

quanh gần như hoàn toàn ngưng đọng, luồng khí tức tịch diệt như đang ở bên trong Cửu U tuôn ra từ đầu ngón tay, hết như cơn lốc lớn cuốn qua phiến thiên địa.

"Râm râm!"

Trong chớp mắt, thiên địa đang bị cấm cố chợt vỡ vụn ra. Những đám mây đen dày đen kịt nơi cuối chân trời cũng theo đó chuyển động cấp tốc, mờ hồ như sắp có một vật gì đó rất đáng sợ xé rách nó ra.

"Dị hỏa tuy mạnh nhưng Thiên Giai đấu kỹ của Cổ Tộc ta vẫn mạnh hơn bội phần!"

Cổ Yêu ngẩng đầu, thân người thẳng đứng trong trời đất, ánh mắt lạnh lẽo như trong hàm băng phá vỡ cả phiến không gian, từng đợt âm thanh bạo tạc vang lên xung quanh Hỏa Bàn. Tay phải hất giờ lên cao chỉ lên bầu trời đầy mây đen, sau đột nhiên bàn tay nắm chặt lại.

"Dùng! Dùng!"

Sau hành động của Cổ Yêu, mây đen dày đặc trên bầu trời chợt dừng lại rồi vỡ vụn ra trước ánh mắt kinh hãi của mọi người. Một ngón tay đen nhánh lớn chừng trăm trượng rách mây mà xuất hiện, sau đó nhanh chóng hạ xuống từ trên không. Một chỉ này đè mạnh xuống Ngũ Sắc Hỏa Bàn ở phía dưới.

Ngón tay đen nhánh không lồ này tràn ngập hơi thở tịch diệt vừa kinh khủng, vừa cực đoan, giống như hét thảy sinh cơ vì sự xuất hiện của nó mà đều bị hóa thành bụi phấn. Nương theo ngón tay bay xuống, phiến thiên không dọc đường đi của nó bị nổ vỡ ra, trực tiếp hình thành một vết rách không gian khoảng cách cỡ chừng nghìn trượng.

"Một chỉ thật đáng sợ!"

Ở chung quanh quảng trường, những cường giả có thực lực không kém đến lúc này không thể giữ được bình tĩnh nữa, sắc mặt trắng bệch và hơi thở gấp gáp. Một chỉ kia quả thực khủng bố nằm ngoài tưởng tượng. Nếu như bọn họ là mục tiêu, chỉ sợ rằng trước khi ngón tay không lồ kia hạ xuống thì thân thể đã bị nghiền nát thành huyết vụ rồi.

"Tịch Diệt Chỉ, không còn sinh cơ! Tiêu Viêm nhìn ta làm sao phá nát Địa hỏa đại trận của ngươi!"

Đến lúc này, từ miệng Cổ Yêu không ngừng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, chợt trên mặt thoáng tái nhợt đã thoáng lại thấy vẻ hững hờ. Tiêu Viêm bước Cổ Yêu đến bước này, hiển nhiên đã trực tiếp giáng một bạt tại đầu đỉnh lên người tâm cao khí ngạo như hắn. Có điều cũng may là hết thấy sự việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát, sau một chỉ này thì sợ rằng sẽ chẳng còn lưu lại chút dấu vết gì.

"Tiêu Viêm, chỉ có cái chết của ngươi thì Huân Nhi mới hoàn toàn dứt bỏ được! Chết là vận đôi đường!"

Ánh mắt lạnh lẽo không ngừng chiếu lên trên thân thể trần trụi ở phía xa. Lúc này thân thể Tiêu Viêm đầy những vết thương, làm cho ý đồ trong lòng Tiêu Viêm bùng cháy dữ dội.

"Phá cho ta!"

Trước mặt mọi người, ngón tay đen nhánh to lớn kia bay tới mạnh mẽ, sau đó đụng mạnh vào Ngũ Sắc Hỏa Bản không lồ.

"Ầm ầm!"

Ầm thanh va chạm thật kinh khủng, hết như tiếng vãn thạch đụng mạnh vào nhau. Trong khoảng khắc cả vùng đất như run rẩy mạnh, từng cái khe chừng hơn trượng giống như mạng nhện xuất hiện, không ngừng lan rộng ra. Đến cả loại đá đặc thù kiến tạo quảng trường vốn chắc chắn cũng nhanh chóng bị đánh sụp xuống.

"Đùng!"

Từ chỗ va chạm bùng phát ra nguồn năng lượng dao động tràn ngập hơi thở hủy diệt, đến cuối cùng oanh kích thật mạnh lên lòng năng lượng Đấu khí bao bọc chung quanh, làm chấn động đến những người đứng quan chiến bên ngoài, sóng gió nổi lên không ngừng.

"Hừ!"

Va chạm mạnh mẽ đến nỗi làm cho ba vị trưởng lão Cổ Tộc có chút ăn

không tiêu, giữa cổ họng truyền ra tiếng kêu rên nho nhỏ, chột trên khuôn mặt dần ngưng thần hẳn, đầu khí trong cơ thể không ngừng quán chú vào lòng ánh sáng duy trì nó không bị vỡ tan. Nhưng dư ba do hai loại đầu kỹ đáng sợ đối đầu nhau đầu dễ dàng chống đỡ như vậy, chỉ một thời gian sau thì đầu khí trong cơ thể ba người cạn kiệt đi rất nhanh.

"Không nghĩ tới đã hợp lại mà vẫn bị tình trạng này..."

Trong lòng ba vị trưởng lão không ngừng kêu khổ. Vốn là ai nấy cũng tưởng rằng trận chiến này sẽ không kéo dài lắm, nhưng sự thật lại nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ. Tiêu Viêm không bị thua trong tay Cổ Yêu một cách nhanh chóng, mà ngược lại còn làm hắn phải thi triển ra đầu kỹ sát thủ.

"Cổ Khiêm - Cổ Hư, tiến lên hỗ trợ gấp!"

Giờ phút này, trên khuôn mặt lão giả tóc bạc Cổ Sơn xuất hiện chút ngưng trọng, giọng nói đầy nghiêm túc vang lên.

"Vâng!"

Nghe thấy vậy, hai người Cổ Khiêm và Cổ Hư vội vàng đi tới, thân hình vừa chuyển động đã xuất hiện giữa không trung, đầu khí cuộn cuộn trút vào bên trong lòng sáng, từ đó mới làm giảm tốc độ vỡ vụn, từ từ ổn định trở lại.

"Rắc rắc!"

Trong khi lòng sáng dần ổn định thì trên không trung vang lên âm thanh vỡ vụn rất nhỏ. Vô số người chột thấy lạnh cả người, ai nấy đều ngẩng đầu lên quan sát. Đập vô mắt mọi người là cảnh tượng ngón tay đen nhánh không lồ va chạm vào Ngũ Sắc Hỏa Bàn. Sau tiếng nổ một khe nứt xuất hiện, tình hình thế này thì tựa hồ giữa hai đầu kỹ thì Đại Tịch Diệt Chỉ của Cổ Yêu mạnh hơn một phần.

"Hắc hắc, tiểu tử này, rốt cuộc cũng không chịu nổi rồi sao..."

"Ngũ Sắc Hỏa Bàn của Tiêu Viêm chống cự không nổi rồi!"

Cảnh tượng này làm không ít người phải ca thán không dứt. Bọn họ hiểu

rất rõ rằng đây là màn song phương sống mái với nhau, nếu như ai không thể chống đỡ được thì sẽ bị bại ở chỗ này.

"Sát! Sát! Sát!"

Trước ánh mắt toàn bộ, khe rách trên Ngũ Sắc Hỏa Bàn ngày càng nhiều hơn. Tuy hắc chỉ to lớn kia cũng dần dần trở nên mờ hồ nhưng xem xét tình hình thì rõ ràng thể chống cự của Tiêu Viêm không giữ được nữa.

"Tiêu Viêm, Ngũ Luân Ly Hỏa Bàn không phải đối thủ của Đại Tịch Diệt Chi!"

Lúc này, sắc mặt đám người Tiêu Y Tiên trở nên khó coi vô cùng, không ngừng vận dụng đấu khí trong cơ thể, hiển nhiên để tùy thời có thể ra tay trợ giúp.

Ngọc thủ của Huân Nhi nắm chặt lại, đôi mắt long lanh bắt đầu lóe lên những tia hỏa diễm kim sắc.

Đến lúc này nụ cười luôn duy trì trên khuôn mặt Mang Thiên Xích cũng bị vẻ ngưng trọng chiếm giữ, từ từ đứng dậy. Tiêu Viêm có thể bức Cổ Yêu đánh tới mức thể này đã ra ngoài tầm dự liệu của tất cả mọi người. Nhưng nhìn trên thể cục sợ rằng hẳn phải tiếp tục, nếu dừng lại mạng Tiêu Viêm sẽ mất trong tay Cổ Yêu.

"Đấu khí trong cơ thể thiếu gia Tiêu Viêm đang hao hụt nhanh chóng..."

Ngay lúc Mang Thiên Xích tính toán xuất thủ thì thanh âm của Thanh Lân ở bên cạnh đột nhiên vang lên.

"Ặc! Sao lại như thế?"

Nghe thấy vậy, cả Mang Thiên Xích lẫn đám người Huân Nhi đều ngần ngại cả người, cẩn thận cảm ứng lại. Quả nhiên bọn họ phát hiện ra, hơi thở Tiêu Viêm trở nên hư nhược đi rất nhiều, điều này làm ai nấy rất ngạc nhiên và nghi hoặc. Tiêu Viêm có công pháp Thiên giai, đấu khí trong cơ thể vô cùng đầy đủ. Mặc dù Ngũ Luân - Ly Hỏa Pháp đòi hỏi đấu khí tương đối xa xỉ nhưng sẽ không đến mức làm cho Tiêu Viêm suy yếu đến thể này.

"Phanh!"

Khi đám người Mang Thiên Xích vẫn chìm trong mù mờ, thì trên bầu trời rớt cuộc Ngũ Sắc Hỏa Bàn khổng lồ không thể trụ lại uy lực kinh khủng của Đại Tịch Diệt chỉ. Sau một tiếng nổ thì ngay lập tức bị nổ tung bạo phát ra, ngọn lửa nóng cháy phóng xuất, chớp mắt nung chảy những tảng đá lớn ở phía dưới.

"Tiêu Viêm, chịu chết đi!"

Nhìn thấy Ngũ Sắc Hỏa Bàn kia bị tan vỡ triệt để, nụ cười lạnh lẽo xuất hiện trên khuôn mặt hờ hững của Cổ Yêu. Tuy rằng phải va chạm với Ngũ Luân Ly Hỏa Bàn làm tiêu hao mất một nửa năng lượng, nhưng với những gì còn lại Đại Tịch Diệt chỉ vẫn đủ để diệt sát Tiêu Viêm.

Chớp mắt đã thấy được hắc chỉ to lớn hư ảo áp đảo hoàn toàn Ngũ Luân - Ly Hỏa Bàn, làm cho nó bị phá hủy nhanh chóng, ai nấy đều hiểu rằng lần giao phong này thắng bại đã phân.

"Ra tay!"

Nhìn tràng cảnh trước mắt, rớt cuộc Huân Nhi không kiềm được nữa, hỏa diễm kim sắc trong cơ thể bùng phát ra. Ngay lúc nàng định ra tay thì Mang Thiên Xích ở một bên đã mạnh mẽ ngăn cản lại, giọng nói đầy nghiêm túc: *"Đột một lát!"*

Trong lúc nói chuyện thì ánh mắt Mang Thiên Xích không hề rời khỏi Ngũ Luân - Ly Hỏa Bàn vốn đã thu nhỏ lại còn chừng nửa trượng. Sau khi nó tan vỡ thì sẽ hiện ra bản thể của Tiêu Viêm, nếu Tịch Diệt Chỉ phá hủy hết hỏa bàn thì công kích khủng bố sẽ lập tức đánh lên thân thể Tiêu Viêm.

Tầm mắt Mang Thiên Xích tập trung vào thân ảnh cao gầy sau Ly Hỏa Bàn, mặc dù trên khuôn mặt tái nhợt nhưng không hề có chút kinh hoảng, vền vền giống như loại dã thú tàn nhẫn khát máu.

"Rầm! Rầm!"

Trên bầu trời lúc này, đến cuối cùng Ly Hỏa Bàn cũng bị bạo tạc triệt để, hầu hết những người Cổ Tộc đều thấy nhẹ nhõm, khẽ thở dài.

Nhưng mà ngay lúc bọn họ buông lỏng tinh thần, thì hai mắt Tiêu Viêm lại đột nhiên trợn to, bàn tay thành trảo nắm lấy luồng lửa do Hỏa Bàn bạo tạc ra. Sau đó bàn chân hấn đạp mạnh vào hư không, thân thể đối đầu trực diện với ngón tay đen nhánh khổng lồ kia.

"Cổ Yêu, ngươi cao hứng có phần sớm quá đó!"

Thân hình Tiêu Viêm so với hắc chỉ khổng lồ kia hết như kiến đọ voi. Tiếng cười sang sảng vang lên chấn động không gian. Lúc này ai tinh mắt sẽ phát hiện ra, trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, chẳng biết từ lúc nào đã tồn tại một đóa hỏa liên tinh mỹ lớn cỡ bàn tay, bốn loại hỏa diễm lặng yên xoay tròn một cách đáng sợ.

Cổ hơi thở tràn ngập hủy diệt, từ từ tản mạn ra cả một vùng.

"Ăm!"

Thân hình Tiêu Viêm đùng mạnh vào hắc chỉ khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên. Chợt cả Cổ Yêu và những người ở đây đều trợn mắt há mồm nhìn thấy kỳ tích, hắc chỉ to lớn cường hãn tiếp xúc với hỏa liên thì trong chớp mắt, không ngừng run rẩy. Chợt *"Uỳnh!"*, lập tức xuất hiện quang diễm đen kịt bao trùm cả bầu trời.

Chấn vỡ được hắc chỉ, nhưng áp lực kinh khủng cũng làm hồ khẩu Tiêu Viêm tứa máu, máu tươi chảy xuôi theo lòng bàn tay, trên thân thể cũng xuất hiện nhiều vết máu do bị kinh phong sắc bén cửa qua, từ xa nhìn lại không khác gì huyết nhân.

"Cổ Yêu, muốn mệnh ta sao? Chỉ bằng nhiều đó hả?!"

Tiêu Viêm ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười khàn khàn nhưng lại làm chấn động nhân tâm. Mặt khác, thân hình chuyển động rồi chớp mắt đã hóa thành tia máu. Với khí thế liều mạng không sợ chết thân hình hấn xẹt qua tiên đến cuối chân trời, bốn loại hỏa diễm trong lòng bàn tay toát ra ánh lửa chói mắt vô cùng bay thẳng về phía Cổ Yêu đang ngẩn ngơ cả người, sắc mặt trắng bệch kia.

Trong nháy mắt, vô số người ở đây, kể cả mấy người trưởng lão Cổ Tộc kia đều bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động không ngừng.

Ai cũng biết, kết cục đã nghịch chuyển. Tiêu Viêm...thắng!

-----oOo-----

Chương 1330: Thắng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sưu..."

Trong ánh mắt trầm trở kinh ngạc của mọi người, Tiêu Viêm hóa thành một luồng huyết sắc lưu tinh, bắn thẳng đến Cổ Yêu. Trên bàn tay của hắn, một đóa hoa sen bốn màu đang nở rộ lóe lên quang mang sáng chói, một cỗ lực lượng hủy diệt theo đó mà lan tràn khiến năng lượng trong vùng không gian này đột nhiên xao động dữ dội.

Tốc độ của Tiêu Viêm như sấm chớp, chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Cổ Yêu mười trượng, năng lượng cuồng bạo trong hỏa liên nháy mắt tràn ra, mọi người liền cảm thấy một luồng khí tức chết chóc bao phủ. Cổ Yêu đã mới phóng ra Tịch Diệt Chỉ nên đầu khí trong cơ thể có phần thiếu hụt, hơn nữa hắn đã bị khí thế của Tiêu Viêm làm kinh hãi, nên trong nhất thời hắn không cách nào né tránh, chỉ đành trơ mắt nhìn đạo hỏa mang tuần lệ bắn tới... Trong lòng mắt hắn, hình ảnh hỏa mang kia cứ lớn dần... lớn dần...

Nhìn Tiêu Viêm ra tay không hề có ý nương tay, tất cả người Cổ Tộc đều biến sắc. Tên kia đúng là muốn hạ sát thủ!

"Ai... Tiêu Viêm các hạ, thủ hạ lưu tình!"

Ngay lúc hỏa liên trong tay Tiêu Viêm sắp đánh vào người của Cổ Yêu thì một tiếng thở dài chột vang lên, không gian đang cuồng bạo cũng theo tiếng thở dài này lắng xuống. Hỏa liên trong tay Tiêu Viêm đột nhiên dừng hẳn lại trong không trung không nhích được một li, năng lượng cuồng bạo của nó bây giờ đã ôn thuận lại vô cùng.

Biến hóa phát sinh khiến đồng tử Tiêu Viêm mở lớn, thân thể ra sức giãy dụa hòng lui về nhưng hắn phát hiện thân thể không thể nhúc nhích, trong lòng hắn liền lạnh run. Cổ Tộc quả thật là cường giả như mây!

Tại thời điểm hấn không thể nhúc nhích, một thân ảnh thương lão chậm rãi xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, người tới thân vận một áo bào trắng. Râu, tóc và cả đôi mày cũng đều trắng như cước, đôi tròng mắt tuy hõm sâu nhưng không hề mờ đục, nhìn vào nó tựa như một lỗ đen chứa hấp lực vô tận. Đôi nhãn với đôi mắt kia, Tiêu Viêm không khỏi bị hút vào nên cảm thấy vô cùng thần bí.

"Thông Huyền trưởng lão..."

Khi vị lão giả kia vừa mới hiện thân trên không trung, Cổ Khiêm cùng với những vị trưởng lão Cổ tộc khác liền vội vàng hành lễ, đồng thanh cung kính chào.

Vị được gọi là Thông Huyền trưởng lão kia khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt liền chuyển sang Tiêu Viêm rồi khẽ thở dài một tiếng... Bàn tay gầy guộc vươn ra, nhẹ nhàng tiếp nhận đóa hỏa liên đang đông cứng trên tay Tiêu Viêm, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve thì đóa hỏa liên ẩn chứa vô cùng lực lượng cuồng bạo kia đã lạng lễ vỡ tan không hề phát một chút xú ba động nào.

Sau khi giải quyết đóa Hủy Diệt Hỏa Liên xong, Thông Huyền Trưởng lão vung tay áo lên cởi bỏ vòng giam cầm của Tiêu Viêm. Ngón tay búng ra, một luồng năng lượng nhu hòa phóng ra từ trong tay áo của lão tức thì bao quanh thân thể của Tiêu Viêm. Được năng lượng nhu hòa kia gột rửa, những vết máu trên người Tiêu Viêm nhanh chóng biến mất, nháy mắt tất cả ngoại thương trên người cũng tương tự.

"Đa tạ trưởng lão!"

Nhìn thấy Thông Huyền trưởng lão triển lộ ra một chiêu kia, trong lòng Tiêu Viêm liền nhẹ nhõm hẳn. Hấn cũng không phải là một người không biết thời thế, ngay trong Cổ tộc mà muốn giết chết Cổ Yêu thì khả năng thành công dường như là không thể... Hấn cũng liền mượn cái bậc thang này để đi xuống, liền chấp tay hướng Thông Huyền trưởng lão vái chào.

Thông Huyền trưởng lão gật đầu mỉm cười đáp lại, ánh mắt hấn chậm rãi đảo quanh một vòng trên người của Tiêu Viêm. Một lát sau lão mới cất giọng, khàn khàn nói:

"Không ngờ Tiêu tộc có thể xuất ra được nhân vật như vậy! Tiêu Huyền nếu mà biết được đúng là sẽ rất vui mừng!"

"Cổ Yêu, cuộc tỷ thí này... Ngươi đã thua!"

Nói xong, ánh mắt Thông Huyền trưởng lão chuyển về Cổ Yêu mặt mày tái nhợt ở phía sau đang siết chặt hai tay, thanh âm bình thản vang vọng mỗi góc khắp chiến trường lặng ngắt.

Nghe thế, thân thể Cổ Yêu run rẩy... Hắn phi thường rõ ràng, nếu không phải ở lúc tối hậu được Thông Huyền trưởng lão ra tay cứu giúp thì hiện tại hắn đã là một đồng bụi phấn rơi dưới đất rồi! Nhưng dù vậy, từ trước đến nay hắn vốn dĩ tâm cao khí ngạo nên rất khó tiếp nhận được sự thực tàn khốc như vậy. Hắn như thế nào cũng không thể ngờ được, cuối cùng người thua cuộc là mình. Trong lòng hắn từ trước tới giờ đều chưa từng để tên phé vật Tiêu tộc này ở trong mắt.

"Thắng là thắng, bại là bại! Nếu dũng khí thừa nhận thất bại mà ngươi cũng không có thì ngươi có tư cách gì trở thành Đô thống của Hắc Yên quân? Lấy tư cách gì trở thành Hắc Yên Vương?"

Nhìn thấy bàn tay nắm chặt đến trắng bệch của Cổ Yêu, thanh âm nhàn nhạt của Thông Huyền trưởng lão liền thêm theo vài phần nghiêm khắc.

Cổ Yêu nghiến chặt răng. Một lát sau, hắn hít một hơi dài rồi dùng ánh mắt vô cùng bất cam chuyển sang Tiêu Viêm, thốt: *"Ta thua!"*

Cổ Yêu quả thật đã nhận thua...

Trên bầu trời, khắp quảng trường yên tĩnh vẫn bao phủ. Trong mắt không ít tộc nhân Cổ tộc vẫn còn vẻ không thể tin được. Trong thế hệ trẻ của Cổ tộc, Cổ Yêu tuyệt đối có thể liệt vào top năm, nhưng hiện giờ lại thua trong tay một tên hậu nhân của Tiêu tộc đang suy bại. Hiện thực tàn khốc này làm cho bọn họ hoàn toàn không thể tin được.

Làm sao có thể như thế...?!?

Đám người Lâm Hủ, Linh Tuyền cũng đã há to mồm, không thể thốt ra thành câu, loại kết cục này quả thật đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ.

"Tiêu Viêm không hề là kẻ tầm thường, kinh lịch của hắn đã vượt xa Cổ Yêu! Hắn có thể chiến thắng được không hắn chỉ là dựa vào những chuyện các ngươi thấy. Ngày sau các ngươi cũng không nên tiếp tục chế giễu hắn, nếu không chỉ rước lấy nhục mà thôi!"

Cổ Chân ngửa đầu, mắt nhìn về phía thân ảnh gầy gầy nhưng lộ ra một bóng lưng kiên cường như vách núi ngàn năm trên không trung, chậm rãi thốt.

Nghe thế đám người Lâm Hủ mới bình thường lại, nhưng rốt cuộc cũng không nói được câu nào nữa. Cả Cổ Yêu đều thua trong tay Tiêu Viêm, mà lấy thực lực của bọn hắn đi trêu chọc Tiêu Viêm thì chẳng khác nào đưa mặt cho người ta đâm cả.

Nhìn bộ dáng của bọn họ như thế, Cổ Chân chỉ cười cười. Hắn chợt chuyển hướng nhìn về phía mảnh rừng xa xa kế bên quảng trường, trong ánh mắt lóe lên một quang mang bí ẩn.

"Chắc chắc... ngay cả Tịch Diệt Chi đều đã thi triển ra mà cũng thua, xem ra tên Cổ Yêu này bị đả kích không hề nhỏ... Xem ra chúng ta đã coi thường tên Tiêu Viêm này rồi!"

Theo hướng nhìn của Cổ Chân, trên một cây đại thụ che trời cao vút có ba thân ảnh đang đứng. Một gã vận quần áo màu bạc nhìn về phía thiên không phía trước, cười cười nói.

"Đích xác là rất mạnh! Nếu như hắn có cùng cấp bậc với Cổ Yêu thì xem ra tên kia còn bại nhanh hơn!"

Một gã nam tử lưng hùm vai gấu, thanh âm vang dội ồm ồm như sấm rền đáp. Người này thoạt nhìn có vẻ khờ ngốc nhưng khí tức lại cực kỳ hùng hậu, ôn trọng giống hệt như đại địa.

"Nếu hắn đạt tới Bát tinh Đấu Tôn chỉ sợ hai người các ngươi cũng không hề là đối thủ của hắn đâu".

Thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ một thân ảnh đứng đầu tiên. Thân thể hắn đơn bạc và chỉ vận một bộ thanh sam, khuôn mặt tuấn dật làm người khác cảm giác vô cùng nho nhã. Khí tức của hắn nhìn qua cũng không cường đại như hai người kia, nhưng theo vị trí đứng mà xét thì hẳn rõ ràng là kẻ

cầm đầu trong ba người.

"Còn đại ca thì sao?"

Vị nam tử vận áo màu bạc mắt híp lại, cười hỏi.

"Có lẽ là lưỡng bại câu thương!"

Thanh sam nam tử mỉm cười, cấp cho hai người một đáp án kinh hiểm. Nghe thế ngân y nam tử nhẹ động dung.

"Người này mặc dù nhìn qua bình hòa, nhưng tận trong xương tủy hẳn là một tên vô cùng tàn nhẫn, tính tình này chắc chắn là được gọt dũa qua vô số trận chiến sinh tử!"

Thanh sam nam tử cười cười lại nói tiếp:

"Chuyện của Huân Nhi về sau cũng đừng quản nữa! Tên Tiêu Viêm này đã đạt được những yêu cầu máu chốt, với lại nếu chọc giận nàng ta thì ai cũng đừng mong được đẹp mặt. Dù lần này Cổ Yêu thất bại, nhưng sau này Tiêu Viêm kia cũng không thiếu một ít phiền toái đâu!"

"Sặc, đệ không làm kẻ tiên phong đâu!"

Nghe thế, ngân y nam tử và nam tử trắng kiện đều cười khan đáp.

"Đúng rồi, đại ca... Người không dùng khảo nghiệm đó sao?"

Nam tử áo xanh lắc đầu, nhẹ giọng đáp:

"Đã kiểm trắc từ đầu..."

"Vậy sao? Kết quả ra sao?"

Nghe thế, trên mặt hai nam tử còn lại toát ra thần sắc vô cùng hứng thú, cất giọng hỏi.

"Huyết mạch miễn cưỡng đạt tới cứu phẩm!"

Thanh sam nam tử mỉm cười, quay đầu nhìn lại. Trên trán hẳn có một

điểm nhỏ phát ra ánh sáng bảy màu vô cùng rực rỡ, thậm chí mơ hồ đang lưu chuyển không ngừng trên tộc văn, nhẹ nhẹ hiện ra.

"Là cứu phẩm!"

Nhìn thấy tộc huy trên trán thanh sam nam tử, hai người ngân y nam tử đều nhin không được hít sâu một hơi, khuôn mặt lộ ra vẻ hâm mộ lẫn kính nể vô cùng. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Xem ra cấp bậc huyết mạch của đại ca sắp vượt qua cả Huân Nhi rồi!"

Nghe vậy thanh sam nam tử lắc đầu, ánh mắt nhìn về nơi xa, hồi tưởng lại bóng hình xinh đẹp kia rồi lầm bầm: *"Nào có dễ như vậy! Huyết mạch của Huân Nhi... chính là huyết mạch hoàn mỹ nhất của của Cổ Tộc ta từ xưa đến nay đấy..."*

Nghe được lời này, hai người cũng đều ngân ra. Chợt như phát hiện ra điều gì, trong mắt họ hiện lên vẻ khó tin cực độ.

"Lẽ nào là...? Không thể nào!"

"Nếu tỷ thí đã kết thúc, Tiêu Viêm - Cổ Yêu, các ngươi liền đi xuống đi!"

Trên không trung, Thông Huyền trưởng lão phát phát tay hướng hai người Tiêu Viêm nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu rồi ôm quyền vái chào Thông Huyền trưởng lão. Sau đó, hắn cũng không nhìn lấy Cổ Yêu một cái liền chuyển thân về ghế của mình dưới ánh mắt đờ đờ của mọi người.

Nhìn thấy hai người đã yên vị ở chỗ mình, Thông Huyền trưởng lão đánh ra một trảo xuống mặt đất. Cả quảng trường bị tàn phá tang hoang liền run rẩy từng trận, vô số tảng đá nhanh chóng nhô lên từ đại địa. Tay áo lão vung lên, mấy tảng đá vỡ vụn liền hư không tiêu thất. Một quảng trường đá sạch sẽ bóng loáng liền xuất hiện trong mắt mọi người.

"Nghỉ thức kế tiếp liền do ta chủ trì!"

Làm xong mọi việc, Thông Huyền trưởng lão đột nhiên cất tiếng.

Nghe được những lời này, mấy vị trưởng lão như Cổ Khiêm ngẩn ra nhưng chợt dường như nhận thấy điều gì, trong mắt hiện ra vẻ khiếp sợ vô cùng, khom người thối lui.

Trong lúc những vị trưởng lão đang lục tục rời khỏi quảng trường, Thông Huyền trưởng lão cũng từ không trung hạ xuống, sau đó ánh mắt liền chuyển đến khu vực có một bóng người xinh đẹp đang ngồi, nhẹ giọng nói:

"Huân Nhi, đến con!"

-----oOo-----

Chương 1331: Tuyệt phẩm huyết mạch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo thanh âm của Thông Huyền trưởng lão, ánh mắt toàn trường đều đổ dồn về phía bóng hình xinh đẹp kia. Trong Cổ tộc này, nàng chính là một viên minh châu thật sự.

"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ?"

Nhưng Huân Nhi lại không hề để ý đến sự chú ý của toàn trường. Mỹ mâu ẩn chứa sự lo lắng, nhẹ giọng hỏi Tiêu Viêm vừa mới trở về vị trí.

"Không sao, chỉ tiêu hao quá lớn mà thôi, nghỉ ngơi một lát là ổn." Tiêu Viêm thản nhiên cười, hẳn có thể cảm giác được sự thay đổi trong ánh mắt của tộc nhân Cổ tộc. Hiển nhiên, việc hắn đánh bại Cổ Yêu đã làm cho họ cực kỳ rung động.

Ngọc thủ nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe môi Tiêu Viêm, Huân Nhi cũng không nói gì, chỉ là trong mắt hiện lên chút lửa giận. Tuy lần này Tiêu Viêm thắng, nhưng cũng là thắng hiểm. Nếu không phải ở thời điểm cuối cùng hắn thản nhiên không biết quý không hay ngưng tụ ra Hủy Diệt Hỏa Liên, thì sợ rằng chí ít cũng bị Tịch Diệt Chỉ của Cổ Yêu đánh thành trọng thương.

"Chuyện ngày hôm nay chưa xong đâu! Cổ Yêu, người nên cầu mong lần

sau đùng rơi vào tay ta. Nếu không, chắc chắn sẽ chi người ném thử loại cảm giác này!"

Ngọc thủ Huân Nhi khẽ nắm lại, sau đó mới hơi gật đầu trong ánh mắt đầy tiêu ý của Tiêu Viêm. Thân hình phiêu động, nhẹ nhàng đáp xuống giữa sân như một con hồ điệp bay múa.

Trên sân rộng, Thông Huyền trưởng lão cười khỏ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Huân Nhi, nó: *"Ài, người cũng biết đấy, lấy sự ưu tú và địa vị của người ở Cổ tộc, việc này có phát sinh cũng không quá kỳ quái. Và lại, Tiêu Viêm cũng cần loại khiêu chiến như vậy. Nếu không, hẳn sẽ không thể đạt được sự tán thành từ phía tộc nhân."*

"Ta hi vọng đây sẽ là lần cuối!" Huân Nhi lạnh lùng đáp.

"Yên tâm, hẳn đã dùng thực lực để chứng minh bản thân mình. Ngày sau, chắc sẽ không có thêm kẻ nào đui mù tiếp tục trêu chọc." Thông Huyền trưởng lão gật gật đầu, sau đó vẫy tay một cái, một chiếc tinh bàn lớn chừng một trượng xuất hiện trước mặt lão.

"Huân Nhi, người tới đi."

Huân Nhi chậm rãi tiến lên, ngọc thủ nhẹ nhàng tiếp xúc với tinh bàn, mỹ mâu chọt khẹp hờ lại.

Theo Huân Nhi nhắm mắt lại, trên ngọc thủ nàng lại chậm rãi phát ra chút quang mang. Mà được quang mang này chiếu xuống, trên tinh bàn, từng ngôi, từng ngôi sao cũng lặng lẽ hiện lên.

Lúc này, ánh mắt toàn trường đều ngưng tụ trên tinh bàn. Mỗi một ngôi sao xuất hiện đều sẽ làm cho trái tim không ít người hung hăng rung lên.

"Một viên... Hai viên... Năm viên... Bảy viên... Tám viên..."

Nhìn số sao trên tinh bàn càng lúc càng nhiều, trên sân rộng, nhiều hơi thở cũng vì vậy mà trở nên ồ ồ hơn rất nhiều. Thậm chí, một số người cảm giác nhạy cảm còn nhận thấy mảnh không gian này đang nổi lên những gợn sóng rất nhỏ, trong lúc mơ hồ có từng đạo khí tức mịt mờ mà cường đại truyền ra. Hiển nhiên, đây chính là những cường giả chưa hề lộ diện của Cổ tộc, giờ phút này, bọn họ đã bắt đầu đứng ngồi không yên chút ý

quảng trường.

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, sau khi ngôi sao thứ tám xuất hiện không lâu, lại một trận cuồng quang hội tụ. Một ngôi sao nữa chậm rãi ngưng tụ lại trong từng đợt tiếng hít khí lạnh của mọi người.

"Cửu tinh, cửu phẩm huyết mạch!"

Nhìn chín ngôi sao rực rỡ chói mắt trên tinh bàn, gần như tất cả tộc nhân của Cổ tộc ở đây đều hít một hơi khí lạnh. Thậm chí ngay cả các trưởng lão có thực lực mạnh như Cổ Sơn, Cổ Khiêm đều nắm chặt tay vịn trên chiếc ghế dựa, hai mắt nhìn chăm chăm vào tinh bàn, thần sắc trên mặt cực kỳ hưng phấn cùng kích động.

Cửu phẩm huyết mạch, điều này đã nói lên Cổ tộc lại có một tộc nhân có tiềm lực tiến vào cảnh giới Đấu Thánh!

Tuy nói chỉ có tiềm lực, nhưng nếu cộng thêm thời gian sung túc. Tiềm lực này sẽ chân chính tạo nên một vị Đấu Thánh mới!

Đấu Thánh, giờ đây chính là tượng trưng cho tầng lớp đứng đầu mảnh thiên địa này. Dù là siêu cấp thế lực như Cổ tộc đều cực kỳ coi trọng. Bởi vì so đấu giữa các thế lực như họ, thật ra đều là xem bên nào có nhiều Đấu Thánh hơn.

Ai có nhiều Đấu Thánh hơn, người đó chính là thế lực mạnh nhất!

"Quả nhiên là cửu phẩm huyết mạch. Huyết mạch lực của Huân Nhi thật là cường hãn."

Ở phía xa, trên đại thụ che trời. Nhìn một màn này, nam tử áo bạc cũng không nhìn được mà há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc cùng hâm mộ.

"Vẫn chưa xong đâu, nếu chỉ là cửu phẩm thì mấy lão già kia sẽ không tụ tập hết ở đây."

Thanh sam nam tử thân nhiên nói.

Nghe vậy, trong lòng nam tử áo bạc và nam tử cường tráng kia đều chấn động, hơi liếc nhau một cái, đều thấy được một chút khó tin từ trong mắt

đối phương. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Thanh sam nam tử vừa dứt lời, trong quảng trường, quang mang phóng thích ra từ chín ngôi sao càng lúc càng thêm rực rỡ trong ánh mắt mừng như điên của Thông Huyền trưởng lão.

"Cửu phẩm đỉnh phong rồi!"

Thông Huyền trưởng lão nhìn chăm chăm vào chín ngôi sao rực sáng kia. Giờ phút này, lấy tâm cảnh tĩnh lặng như nước của lão cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, ngọc thủ của Huân Nhi bỗng rung nhẹ lên. Cánh tay còn lại phảng phất như đều trở nên trong suốt. Trong mạch máu, huyết dịch nhanh chóng lưu động, một vài quang điểm màu vàng nương theo mạch máu nhanh chóng hội tụ về phía bàn tay tiếp xúc với tinh bàn.

"Xuy!"

Quang điểm màu vàng càng lúc càng đậm thêm, đến sau cùng, cả cánh tay Huân Nhi đều biến thành như hoàng kim đúc thành. Mà chiếc tinh bàn kia tại thời khắc này cũng trở nên kịch liệt run rẩy. Từng vết rạn nhỏ lặng lẽ xuất hiện, rồi sau đó nhanh chóng lan tràn.

"Huyết mạch lực thật khủng khiếp, thậm chí cả tinh bàn đều không chịu nổi!"

Thấy một màn này, không chỉ là tộc nhân bình thường của Cổ tộc, mà ngay cả những trưởng lão kia cũng đều kinh hãi không thôi. Dựa vào huyết mạch lực chấn vỡ tinh bàn, loại sự tình này, dù là bọn họ cũng chưa từng thấy lần nào a!

"Ong ong!"

Khi vết rạn bắt đầu lan ra, đột nhiên có một mảnh huỳnh quang màu óng ánh màu vàng xuất hiện ở khoảng đen phía sau ngôi sao thứ chín.

Cùng với ánh huỳnh quang óng ánh này xuất hiện, tất cả thanh âm trong mảnh thiên địa này đều trở nên yên tĩnh. Thậm chí ngay cả những khí tức mịt mờ trên bầu trời cũng lặng lẽ dừng lại. Trong lúc mơ hồ, bầu không

khí kinh hỉ bỗng trào dâng trong cả quảng trường.

Ánh huỳnh quang màu vàng óng kia vừa xuất hiện thì đã nhanh chóng khuếch tán. Chỉ ngần ngừ vài cái nháy mắt, nó đã lớn chừng ngón cái. Sau một lúc lâu, một ngôi sao màu vàng lóng lánh, nhưng hơi có phần ảm đạm đã triệt để xuất hiện trong vô số ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Phanh!"

Khi ngôi sao thứ mười xuất hiện, chiếc tinh bàn kia liền trực tiếp bạo liệt. Một cột sáng màu vàng chọt bùng nổ lên bầu trời từ ngọc thủ của Huân Nhi. Uy áp mạnh mẽ trào ra từ trong cột sáng. Dưới loại uy áp này, hầu hết mọi người ở đây đều kinh hãi phát hiện, đầu khí trong cơ thể mình thậm chí đã dừng vận chuyển, thậm chí ngay cả linh hồn cũng nảy lên sự kính sợ không thể cưỡng lại.

Đây là sự kính sợ của hạ vị giả với thượng vị giả!

"Thập tinh! Tuyệt phẩm huyết mạch!"

Tất cả người của Cổ tộc đều trợn mắt há mồm nhìn cột sáng màu vàng trên bầu trời. Huyết mạch của bọn họ giống với Huân Nhi, cho nên uy áp này lại có vẻ càng thêm mãnh liệt. Lập tức liền có phần đông người của Cổ tộc không chịu nổi uy áp mãnh liệt này mà quỳ rạp xuống mặt đất, trên mặt tràn ngập sự cuồng nhiệt.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơn phân nửa người của Cổ tộc xung quanh mấy người Tiêu Viêm đều đã quỳ xuống. Trong đó cũng bao gồm cả mấy người Lâm Hủ, nhưng một số trưởng lão và người có thực lực mạnh như Cổ Yêu vẫn chưa quỳ xuống, dù vậy, cũng hơi khom người, không dám nhìn thẳng vào bóng hình xinh đẹp trong cột sáng màu vàng kia.

"Tuyệt phẩm huyết mạch, Cổ tộc thật là có đại phúc duyên a." Mang Thiên Xích cũng khẽ thở dài một tiếng, trong thanh âm của hắn không che dấu được sự hâm mộ. Hắn là người của Lôi tộc, tự nhiên sẽ cực kỳ rõ ràng cái gọi là tuyệt phẩm huyết mạch này quan trọng với một chủng tộc viễn cổ đến mức nào.

"Ha ha, thấy chưa, các ngươi biết sự đáng sợ của Huân Nhi chưa?"

Trên đại thụ che trời, thanh sam nam tử híp mắt nhìn cột sáng phía xa, cười nói với hai người đã sớm trợn mắt há mồm bên cạnh.

"Tuyệt phẩm!"

Hai người nhìn nhau một cái, đều cảm giác được miệng đầy cay đắng. Dù trong lòng họ đã có một số dự đoán từ trước, nhưng khi những suy đoán này trở thành hiện thực, họ vẫn rất khó có thể tin nổi. Dù sao trong vòng ngàn năm này, Cổ tộc vẫn chưa hề xuất hiện thêm tuyệt phẩm huyết mạch a!

Cột sáng màu vàng chọc thẳng lên trời cao, một lúc lâu sau rốt cục cũng dần dần tiêu tán, cuối cùng hóa thành một đạo kim quang chui lại vào trong thân thể Huân Nhi. Mà lúc này, nòng mới chậm rãi mở mắt ra, cũng không hề kinh ngạc với sự yên tĩnh xung quanh. Hai mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào vẻ mặt cuồng nhiệt của Thông Huyền trưởng lão.

"Quả thực là tuyệt phẩm huyết mạch..."

Dưới cái nhìn chăm chú của Huân Nhi, Thông Huyền trưởng lão hưng phấn thì thầm hai tiếng rồi mới từ từ tỉnh táo lại. Lão cười khan một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng trọng, hai tay từ từ đưa lên rồi bỗng nắm chặt hư không trước mặt. Một chiếc long bút bảy màu chợt xuất hiện trong lòng bàn tay. Chiếc long bút bảy màu này vừa xuất hiện, trên mặt của tất cả tộc nhân Cổ tộc đều hiện lên sự tôn sùng.

Nhìn chiếc long bút này, Mang Thiên Xích thở mạnh một hơi, lẩm bẩm nói.

"Thất Thái Thiên Đế Bút! Thứ Cổ tộc chưa từng vận dụng cả ngàn năm nay, rốt cục lại muốn lấy ra rồi sao..."

-----oOo-----

Chương 1332: Thất thái tộc vãn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt Thông Huyền trưởng lão cung kính cầm thất thái long bút. Trong

lòng lão tràn ngập sự kích động, Thất Thái Thiên Đế Bút mà Cổ tộc chưa từng vận dụng cả ngàn năm nay, rốt cục cũng được khai phong rồi.

"Ngưng thần..."

Nắm chặt Thất Thái Thiên Đế Bút trong tay, Thông Huyền trưởng lão đưa mắt nhìn Huân Nhi. Thấy vậy, nàng cũng hơi gật đầu, hai mắt chột nhắm lại.

Thấy Huân Nhi gật đầu, sắc mặt của Thông Huyền trưởng lão cũng dần trở nên ngưng trọng. Khí tức meeh mông bạo phát ra từ cơ thể, sau đó cánh tay nắm Thất Thái Thiên Đế Bút chột vung mạnh lên, cổ tay chuyển động, từng đạo quỹ tích huyền diệu nhanh chóng thành hình. Mà tùy theo Thất Thái Thiên Đế Bút vũ động thì từng nét, từng nét thất thái tộc văn cũng xuất hiện trên vùng trán trơn bóng của Huân Nhi.

Bảy màu này đều huyền lệ tới mức tận cùng, so với thất thái tộc văn trên trán thanh sam nam tử, không biết nó còn cường thịnh hơn gấp bao nhiêu lần. Tuyệt phẩm và Cửu phẩm, tuy nói chỉ chênh lệch có một phẩm, nhưng sự khác biệt của chúng lại như trời với đất vậy.

Theo từng nét thất thái tộc văn hiện lên, khuôn mặt Thông Huyền trưởng lão càng lúc càng ngưng trọng. Bàn tay nắm Thiên Đế Bút không ngừng run nhẹ, đầu khí trong cơ thể lão cũng trào ra ngoài nhanh như thủy triều.

"Thật đáng sợ, khó trách cả ngàn năm nay không có ai đủ tư cách để sử dụng đến nó. Tốc độ tiêu hao đầu khí này, nếu không có thực lực Đấu Thánh, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị hút khô!"

Cảm thụ được đầu khí trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất. Sắc mặt Thông Huyền trưởng lão cũng hơi trầm xuống, chột lão nhanh chóng ngưng thần, cố gắng khống chế quỹ đạo của bút một cách hoàn mỹ nhất.

"Xuy xuy!"

Thất Thái Thiên Đế Bút không ngừng bay múa ở vị trí cách trán Huân Nhi chừng nửa tấc. Từng vệt sáng bảy màu không ngừng xuất hiện trên trán nàng.

"Hô..."

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, công việc vẽ tộc văn này kéo dài gần mười phút mới kết thúc. Mà khi vẽ xong nét cuối cùng, dù lấy thực lực mạnh mẽ của Thông Huyền trưởng lão thì trên trán cũng vẫn chảy đầy mồ hôi. Dù vậy, tuy nói tiêu hao rất lớn, nhưng trong mắt lão vẫn tràn ngập vẻ hưng phấn.

"Xong rồi..."

Nghe được câu này, hai mắt đang nhắm của Huân Nhi từ từ mở ra. Mà ngay khoảnh khắc này, thất thải tộc văn trên trán nàng cũng bộc phát ra thất thải quang mang cực kỳ mãnh liệt!

"Phốc..."

Khi thất thải quang mang bùng nổ, lại có thêm không ít tộc nhân Cổ tộc thực lực cường đại quỳ xuống vì uy áp đến từ sâu trong linh hồn kia. Sau đó cuồng nhiệt nhìn về phía Huân Nhi đứng giữa sân.

"Ha ha, thất thải tộc văn! Sau ngàn năm, cuối cùng Cổ tộc ta lại xuất hiện thêm lần nữa..."

Khi thất thải quang mang bộc phát, ở phía chân trời xa xa cũng truyền đến một tiếng cười già nua như có như không. Tiếng cười này cực kỳ nhỏ, chỉ vang lên một chút rồi biến mất, nếu không phải người có Nhĩ lực(1) hơn người thì không thể nào cảm ứng được.

"Không ngờ ngay cả vị này đều bị kinh động..."

Lúc giọng nói già nua kia vang lên, Thông Huyền trưởng lão cũng hơi giật mình, sau đó vội khom người thi lễ với một nơi nào đó trên bầu trời.

Thất thải quang mang chỉ kéo dài một lát rồi thu liễm vào tộc văn trên trán Huân Nhi. Thậm chí ngay cả tộc văn cũng hơi dao động một chút rồi biến mất. Loại tộc văn này, bình thường sẽ không hiện lộ ra ngoài, chỉ khi chủ nhân có ý triệu hoán thì nó mới xuất hiện trên trán.

"Đi thôi, không cần xem nữa. Chỉ cần cho Huân Nhi đủ thời gian, nàng sẽ vượt qua bất cứ kẻ nào trong tộc..."

Khi thất thải quang mang tán đi, thanh sam nam tử đứng trên đại thụ che trời kia cũng mỉm cười. Khi hắn vừa định quay đi, ánh mắt lại đột nhiên chuyển đến một chỗ ghé ngồi. Nơi đó, Tiêu Viêm sắc mặt có chút tái nhợt cũng đang nhìn về phía hắn.

"Ha ha, phát hiện ra rồi sao? Cảm giác thật nhạy bén a..."

Thấy ánh mắt của Tiêu Viêm, thanh sam nam tử chợt cười cười, sau đó điểm nhẹ mũi chân lên ngọn cây, thân hình nhẹ nhàng lướt đi, chỉ lập lòe vài cái đã biến mất không thấy bóng dáng. Phía sau hắn, nam tử áo bạc và nam tử cường tráng cũng nhanh chóng theo sát.

"Trong Cổ tộc này quả nhiên là cường giả như mây. Huyết mạch Đấu Đế, quả thực làm cho người ta hâm mộ."

Nhìn thanh sam nam tử thần bí kia rời đi, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Đó hẳn là người của Cổ tộc, nhưng Tiêu Viêm cảm giác được, áp lực tới từ phía hắn còn lớn hơn cả Cổ Yêu.

"Chúng ta đi thôi, các nghi thức tiếp theo cũng chẳng còn gì để xem nữa..." Tiêu Viêm đứng lên từ chỗ ngồi, ôm quyền cáo từ với Mang Thiên Xích, sau đó hơi mỉm cười với Huân Nhi trong sân. Dẫn theo mấy người Tiểu Y Tiên đi ra phía ngoài.

"Tên nhóc này chỉ sợ cũng bị thương không nhẹ. Tuy đã được lão già Thông Huyền chữa khỏi ngoại thương, nhưng Tịch Diệt Chỉ của Cổ Yêu cũng là một Thiên giai đấu kỹ khá bá đạo." Thấy đám người Tiêu Viêm rời đi, Mang Thiên Xích cũng không ngăn trở. Hắn đương nhiên hiểu, lần này tuy Tiêu Viêm thắng Cổ Yêu, nhưng chỉ là thắng hiểm mà thôi.

"Nếu nghi thức đã kết thúc, vậy ta đi trước." Thấy mấy người Tiêu Viêm rời đi, Huân Nhi cũng có chút lo lắng thương thế của hắn. Lập tức không nán lại thêm, nói một tiếng với Thông Huyền trưởng lão, sau đó cũng không đợi lão trả lời, thân thể chợt lóe, đuổi theo Tiêu Viêm trong nhiều ánh mắt soi mói.

Thấy Huân Nhi nói đi là đi, Thông Huyền trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: *"Xem ra xuất hiện tuyệt phẩm huyết mạch cũng không ổn a. Vẫn là Tiêu tộc được lợi, chẳng làm gì cũng rước được một nàng dâu có*

tuyệt phẩm huyết mạch về..."

Trong một góc của quảng trường, một thân ảnh cả người bao phủ trong hắc bào nhìn bóng lưng dang dần đi xa của Huân Nhi, trong mắt mơ hồ chớp động hàn quang.

"Không ngờ Cổ tộc lại xuất hiện tuyệt phẩm huyết mạch. Ngày sau, đây chắc chắn sẽ là đại địch của Hồn tộc ta. Nói không chừng còn có thể gây trở ngại cho kế hoạch nữa, xem ra phải tìm cơ hội loại bỏ người này..."

Trải qua nghi thức gây chấn động như một quả bom này của Huân Nhi, những thứ phía sau đã không thể gây được hứng thú cho mọi người. Bởi vậy, Thông Huyền trưởng lão cũng đã sớm lui ra, giao nhiệm vụ phía sau cho một trưởng lão khác.

Mà ngay lúc này, đoàn người Tiêu Viêm đã về tới căn phòng trong khu rừng trúc. Bầu không khí yên tĩnh nơi đây làm mọi người đều có một giác thả lỏng sau một ngày ồn ào.

Tà dương xế bóng, mặt trời màu đỏ hồng dần lặn xuống phía chân trời, chiếu những tia sáng cuối cùng xuống mảnh đất này...

"Cạch..."

Cánh cửa trúc đóng chặt khẽ mở ra. Tiêu Y Tiên nhẹ nhàng vào phòng, nhìn Tiêu Viêm lúc này cũng đã mở mắt ra, cười hỏi: *"Thế nào rồi?"*

"Không có gì đại ngại, chỉ là tiêu hao quá lớn mà thôi. Về phần kinh khí của Tịch Diệt Chỉ truyền vào cơ thể, cũng đã được Huân Nhi trợ giúp thanh trừ toàn bộ." Tiêu Viêm gật đầu cười. Giờ phút này, sau khi tĩnh dưỡng, sắc mặt của hắn đã tốt hơn rất nhiều.

"Ài, vốn cũng không đến mức thê thảm như vậy, nhưng chênh lệch giữa cấp bậc này càng về sau lại càng khó vượt qua..."

Tiêu Viêm thở dài một tiếng, nói. Theo thực lực tăng lên, việc vượt cấp chiến đấu ngày càng bị hạn chế nhiều hơn. Dù sao sau Ngũ tinh Đấu Tôn, mỗi một tinh đều có chênh lệch rất lớn. Nếu đổi lại một Đấu Tôn bình thường, căn bản là không thể đánh bại được đối thủ cao hơn mình một tinh. Và lại, đối thủ mà Tiêu Viêm gặp lần này còn là một nhân vật hung

hắn có được Thiên giai đầu kỹ, Thiên giai công pháp.

Mà trong một trận quyết đấu như vậy, Tiêu Viêm vẫn có thể giành được thắng lợi, đây cũng là chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tiểu Y Tiên mỉm cười gật đầu, nói: *"Đó là tất nhiên. Nếu ngươi đồng cấp với Cổ Yêu, chỉ sợ tên kia sẽ không có chút lực hoàn thủ nào..."*

"Nàng đi Cổ tộc rồi. Ta nghe nói, hai ngày sau Thiên Mộ sẽ mở ra." Tiểu Y Tiên nói.

"Thiên Mộ..."

Nghe được từ này, tim Tiêu Viêm bỗng đập nhanh hơn. Nguyên nhân hắn đến Cổ giới lần này có một phần là vì mộ phủ của tổ tiên Tiêu Huyền. Mà nghe Hỏa Huyền nói, mộ phủ này nằm trong Thiên Mộ. Nói cách khác, muốn đến mộ của Tiêu Huyền thì đầu tiên phải vào được Thiên Mộ cái đã.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày. Quan hệ của hắn với Cổ tộc cũng không tính là nhiều. Vì vậy, hắn chỉ lo người của Cổ tộc sẽ nhúng tay vào việc này, ngăn cả hắn tiến vào trong đó. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

...

Đại điện Cổ tộc, đèn đuốc sáng trưng. Quanh chiếc bàn dài rộng đặt giữa đại điện, từng thân ảnh già nua lần lượt ngồi vào đó. Không khí có chút nặng nề cùng nghiêm túc.

"Tiếp theo, chúng ta phải bàn bạc về vấn đề Thiên Mộ mở ra. Mọi người đều biết đấy, vị trí tiến vào Thiên Mộ tổng cộng chỉ có mười sáu cái. Viễn cổ bát tộc, mỗi tộc có được hai vị trí, nhưng lần này Linh tộc không có ai tới, nên dựa theo quy định, Cổ tộc chúng ta sẽ có tổng cộng bốn vị trí." Ở một chỗ trên bàn hội nghị, Thông Huyền trưởng lão đưa mắt nhìn tất cả mọi người, thản nhiên nói.

"Không phải mọi lần số người tiến nhập Thiên Mộ của chúng ta là sáu sao? Còn kém hai vị trí." Một vị trưởng lão nhẹ giọng nhắc.

"Vị trí của Tiêu tộc không phải vẫn luôn do Cổ tộc chúng ta sử dụng sao?"

Thêm vào là vừa đủ." Cổ Khiêm liếc mắt nhìn mấy vị trưởng lão bên cạnh, mở miệng nói.

"Nhưng lần này Tiêu tộc có Tiêu Viêm đến. Nếu vẫn tiếp tục như vậy thì cũng hơi..." Một vị trưởng lão chân chờ nói.

"Tiêu tộc suy bại đến mức này, thật ra đã sớm nên loại khỏi danh sách viễn cổ chủng tộc rồi. Ta nghĩ, tên nhóc Tiêu Viêm kia cũng hiểu được điều này." Cổ Sơn trưởng lão một đầu tóc bạc bình thản nói.

Nghe được lời này của lão, không ít trưởng lão đều thâm gật đầu. Mà Thông Huyền trưởng lão lại hơi nhíu mày lại.

"Bành!"

Ngay khi Thông Huyền trưởng lão nhíu mày, đại môn đóng chặt lại "bành" một tiếng bị đánh văng ra. Mấy tên hộ vệ vừa muốn quát lên thì thân thể đã bị một luồng thất thải quang mang chiếu vào, quỳ rạp xuống mặt đất.

"Cổ Sơn trưởng lão, từ lúc Tiêu tộc rời khỏi Trung Châu, Cổ tộc chúng ta đã chiếm vị trí của họ cho đến tận bây giờ. Hiện tại, Tiêu tộc rốt cục đã có người đến, nhưng ngay cả một vị trí người đều không muốn trả lại. Như vậy không phải hơi quá đáng sao?"

Thất thải quang mang dữ dội lướt vào đại điện, đem tất cả trưởng lão đều bao bọc vào trong đó. Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng tùy theo đó mà vang lên.

-----

(1) Nhĩ lực: Khả năng nghe của tai.

-----oOo-----

Chương 1333: Gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi đạo thất thải quang mang kia bao trùm đại điện, sắc mặt của không ít trưởng lão đều biến đổi, thân thể cũng khẽ run lên. Dưới loại uy áp đến từ huyết mạch này, nếu không phải thực lực của họ đủ mạnh thì chỉ sợ đã quỳ rạp xuống như mấy tên hộ vệ kia rồi...

"Huân Nhi!"

Các trưởng lão đều cười khỏ một tiếng, huyết mạch uy áp mức độ này thì ngoài Huân Nhi ra, Cổ tộc còn ai có thể có được?

Dưới nhiều ánh mắt soi mói, một thân ảnh xinh đẹp cũng chậm rãi tiến vào đại điện. Thất thải quang mang không ngừng tràn ngập ra từ mi tâm nàng.

"Ài, Huân Nhi, thu tộc vẫn lại trước đây." Thông Huyền trưởng lão bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng. Liếc mắt nhìn mấy người Cổ Sơn, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Nghe Thông Huyền trưởng lão nói, thất thải quang mang trên mi tâm của Huân Nhi mới từ từ yếu bớt. Đi tới bên cạnh bàn hội nghị, trong mắt nàng ánh lên chút lửa giận. Nàng cũng biết, mấy lão già này chắc chắn sẽ không chấp nhận Tiêu Viêm dễ dàng như vậy. Mặc dù hôm nay hắn đã biểu hiện ra thực lực siêu cường, nhưng có một số người vẫn sẽ không nhìn được mà đưa chân ra ngang đường.

"Huân Nhi, ngươi là người của Cổ tộc! Làm việc gì cũng phải nghĩ cho Cổ tộc nhiều một chút." Cổ Sơn sầm mặt nói.

"Cổ Sơn trưởng lão, tuy ta là người Cổ tộc, nhưng một số việc cũng không thể làm quá đáng như vậy. Về việc vị trí, Cổ tộc vốn đã chiếm thiên đại tiện nghi(1) rồi. Hơn nữa, từ khi Tiêu tộc rời khỏi Trung Châu, vị trí của bọn họ vẫn giao cho Cổ tộc chúng ta giữ, việc này cũng coi như Cổ tộc nợ họ một phần tình. Nhưng khó khăn lắm mới có một người của Tiêu tộc đến đây, ngươi không chỉ không trả vị trí, mà còn muốn hoàn toàn gạch người ta khỏi danh sách. Chuyện như vậy, chỉ cần còn có một chút lương tâm, ta nghĩ sẽ chẳng ai đi làm." Huân Nhi nhìn thẳng vào Cổ Sơn, ngữ khí trở nên cực kỳ sắc sảo, làm cho lão trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể trầm mặc, không phản bác lại nổi.

"Huân Nhi, đây là nơi các trưởng lão bàn bạc công việc. Ngươi xông vào đây đã là vi phạm quy định rồi." Cổ Khiêm nhướn mày, nói.

"Cổ Khiêm trưởng lão, chẳng lẽ người quên quyền lợi của người có thất thải tộc vẫn rồi sao?" Huân Nhi lạnh lùng hỏi lại.

Nghe vậy, Cổ Khiêm ngẩn người. Dựa theo quy định của Cổ tộc, tộc nhân có thất thải tộc vẫn ngay lập tức sẽ có địa vị vượt xa phần lớn trưởng lão. Mà như vậy, tiến vào phòng họp này cũng không có gì trái quy định.

"Dừng đi, không cần cãi nhau nữa..." Thông Huyền trưởng lão khẽ cau mày, rốt cục cũng mở miệng ngăn cản.

Nghe được thanh âm của lão, trong đại điện cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Từng đạo ánh mắt đều hội tụ trên người Thông Huyền trưởng lão.

"Muốn loại Tiêu Viêm ra ngoài đúng là có chút quá đáng. Danh sách tiến vào Thiên Mộ lần này liền tính cả hẳn đi. Cổ tộc của ta sử dụng vị trí của Tiêu tộc nhiều năm như vậy rồi, lần này coi như là trả lại cho họ. Hơn nữa, Tiêu Viêm cũng chỉ có một người, Cổ tộc chúng ta vẫn có năm vị trí, như vậy đã là rất tốt rồi. Chư vị, cũng không nên nghĩ nhiều nữa." Hai tay Thông Huyền trưởng lão đan lại với nhau, thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong đại điện.

Nghe vậy, mấy người Cổ Sơn chỉ có thể cau mày gật đầu. Bọn họ hiểu, người có tuyệt phẩm huyết mạch như Huân Nhi, không đề cập đến thân phận con gái tộc trưởng đương nhiệm của Cổ tộc. Chỉ là thất thải tộc vẫn thôi đã làm cho sức nặng trong lời nói của nàng tăng lên gấp mấy lần. Cho dù những trưởng lão thâm niên như họ cũng không thể khiển trách.

"Nếu không ai có gì dị nghị thì cứ quyết định vậy đi. Hai ngày sau, chính là lúc Thiên Mộ mở cửa. Người cũng nên báo cho Tiêu Viêm chuẩn bị đi." Thông Huyền trưởng lão nói.

"Dạ, quấy rầy chư vị trưởng lão..."

Huân Nhi khẽ gật đầu, hơi khom người thi lễ với những trưởng lão ngồi đây, sau đó xoay người đi ra khỏi đại điện trong những ánh mắt kính sợ của đám hộ vệ.

Nhìn bóng lưng Huân Nhi biến mất, không ít trưởng lão trong đại điện cũng hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không ngờ rằng người luôn không quan

tâm đến công việc trong tộc như Huân Nhi, ở chuyện có liên quan đến Tiêu Viêm này, lại trở nên cường thế đến như vậy.

"Thông Huyền trưởng lão, trong Thiên Mộ còn có mộ phủ của Tiêu Huyền. Người của chúng ta cho tới giờ đều chưa từng vào được." Sau khi Huân Nhi rời đi, Cổ Sơn trầm mặc một hồi, vẫn nhịn không được nói.

Nghe vậy, Thông Huyền trưởng lão không khỏi cau mày.

"Mộ phủ của Tiêu Huyền, các ngươi không nên mơ tưởng đến nữa. Lấy thủ đoạn thông thiên của hắn năm đó, nếu không muốn cho ai tiến vào mộ phủ của mình thì dù tộc trưởng có ra tay đi chăng nữa cũng không có quá năm phần chắc chắn. Cho nên không cần uổng phí tâm tư nữa..." Khi Thông Huyền trưởng lão cau mày, một giọng nói già nua chậm rãi vang lên trong đại điện. Khi nghe được giọng nói này, Cổ Sơn cũng rất thức thời mà ngậm miệng mình lại. Nếu ngay cả vị này đều đã mở miệng, vậy mộ phủ của Tiêu Huyền thật sự không thể động vào rồi.

"Được rồi, giải tán đi..."

"Dạ!"

Nghe vậy, đông đảo trưởng lão đều cung kính đáp, sau đó từ từ đứng dậy, lục tục rời khỏi đại điện.

Thông Huyền trưởng lão vẫn ngồi tại chỗ, nhìn đại điện nhanh chóng trở nên trống vắng, lão khẽ thở dài một tiếng, hỏi: *"Bên tộc trưởng, bọn họ thấy Tiêu Viêm thế nào?"*

Lão vừa dứt lời, không gian trên một chiếc ghế ngồi đột nhiên vặn vẹo. Một thân ảnh già nua mặc áo bào màu xám tro từ từ hiện ra, thân nhiên đáp: *"Tất thành châu báu!"*

"Hử?" Thông Huyền trưởng lão cau mày. Có thể đạt được đánh giá như vậy từ mấy lão già nhân giới cao đến tận trời này, là một điều tuyệt đối không dễ dàng a.

"Vậy Đà Xá Cổ Đế ngọc thì sao? Dựa theo suy đoán của ta, rất có thể thứ này ở trên người Tiêu Viêm. Nếu nó bị Hồn Điện lấy được thì sẽ rất phiền phức." Thông Huyền trưởng lão chần chờ một lát, lại tiếp tục hỏi.

Bàn tay khô gầy của thân ảnh kia nhẹ nhàng vuốt ve lên chiếc ghế, một lát sau mới nói: *"Không cần lo lắng, sẽ có cách giải quyết..."*

"Vậy sao..."

Thông Huyền trưởng lão khẽ gật đầu, lẩm bẩm tự nói.

...

Trên đỉnh Thanh Phong, sương mù nhàn nhạt lượn lờ, làm nơi này phảng phất như chốn tiên cảnh giữa nhân gian.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng đi về phía đỉnh núi, thương thế và tiêu hao trong người hắn đã hoàn toàn khôi phục. Hắn đã trải qua long hoàng lực của Tử Nghiên tẩy lễ, thân thể vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, năng lực hồi phục tự nhiên không phải nói chơi.

"Ừm?"

Chậm rãi nện bước, Tiêu Viêm tùy ý để Phần Quyết tự động vận chuyển hấp thu năng lượng tinh thuần trong thiên địa. Mà khi tâm thần Tiêu Viêm đang đắm chìm trong trạng thái này, cước bộ hắn đột nhiên khựng lại, đôi mắt khép hờ nhanh chóng mở ra, ngưng trọng nhìn về phía cuối sơn đạo. Nơi đó, có một đạo thân ảnh đang đứng chấp tay...

Nhìn bóng lưng kia, trong mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ hoảng sợ. Trong cảm giác của hắn, không hề cảm thấy có bất kỳ một khí tức nào khác ở đây. Phảng phất như người này, thậm chí là cả mảnh không gian nơi hắn đứng đều không hề tồn tại. Nhưng khi dùng mắt thường quan sát thì lại có thể rõ ràng thấy được đây là một người. Loại mâu thuẫn về giác quan này, gây cho hắn cảm giác cực kỳ quỷ dị.

"Vãn bối Tiêu Viêm, đường đột tới đây, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong tiên bối lượng thứ."

Tiêu Viêm chấp tay về phía đạo thân ảnh kia, có chút cung kính nói một tiếng, sau đó chậm rãi lùi về phía sau. Người này gây cho hắn cảm giác quá mức quỷ dị, làm hắn không thể không cẩn thận.

"Không cần, ta ở nơi này là để đợi ngươi..."

Tiêu Viêm mới lùi lại được vài bước, một tiếng cười nhạt đã vang lên bên tai. Chợt hắn chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, khi tỉnh táo thì lại phát hiện mình đã đang đứng trên đỉnh núi rồi. Sương mù lượn lờ, không gian như một tiên cảnh, nhưng lại làm trong lòng Tiêu Viêm nổi lên một cỗ hàn khí. Đây là thủ đoạn gì? Nhiều năm qua, hắn giao tiếp với vô số cường giả, nhưng có thể di chuyển hắn mà lại không gây cho hắn bất cứ cảm giác nào, thì đây là lần đầu tiên.

Nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt Tiêu Viêm chuyển về phía trước. Nơi đó, một đạo thân ảnh đang đứng chấp tay, trên người cũng không có áp lực cường đại gì, nhưng lại làm Tiêu Viêm không dám có chút khinh thường nào. Hắn dám khẳng định, từ lúc mới ra đời tới nay, đây chính là người kinh khủng nhất mà hắn từng gặp!

Nhưng nếu đã không thể tránh thoát, Tiêu Viêm tự nhiên sẽ không tỏ vẻ kinh hãi vô vị, nhanh chóng thu liễm tâm thần. Thực lực của đối phương quá kinh khủng, hắn không hề có một chút lực phản kháng. Và cũng chính bởi vậy, hắn cũng không lo lắng đối phương sẽ làm gì mình. Dù sao đi nữa, với thực lực của người kia, tùy tiện vung tay là có thể giết chết chính mình, làm mấy trò hề vô vị như vậy thì lại có vẻ quá nhàm chán rồi.

"Ha ha, không nghĩ tới, sau khi Đấu Đế huyết mạch khô cạn, Tiêu tộc còn có thể xuất hiện một thanh niên ưu tú như vậy. Điều này làm ta tin tưởng, những hành động năm đó của Tiêu Huyền, cũng có một chút đạo lý của riêng hắn..."

Trong lòng Tiêu Viêm hơi rùng mình. Từ một câu nói ngắn ngủi, hắn đã hiểu ra, vị thần bí nhân này cũng có quen biết với tổ tiên của mình. Nói cách khác, đối phương cũng chính là một lão quái không biết đã sống bao nhiêu năm.

"Không biết tục danh của tiên bối là...?" Tiêu Viêm cung kính nói.

Nghe Tiêu Viêm hỏi vậy, đạo thân ảnh kia chỉ khẽ mỉm cười, sau đó chậm rãi xoay người lại. Người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn sơ qua thì cứ như một trung niên nhân bình thường vậy. Trên người mặc một chiếc áo vải thô mộc mạc, khuôn mặt còn mang theo nụ cười hòa ái làm người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Bộ dáng bình thường như vậy, cùng tướng tượng trong lòng Tiêu Viêm cách xa như sông với biển. Nhưng hắn còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, câu nói tiếp theo của trung niên nhân này đã làm hắn hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm.

"Ta là phụ thân của Huân Nhi..."

"Phụ thân của Huân Nhi?!"

Tiêu Viêm lặng đi, hắn từng nghe Huân Nhi nói phụ thân của nàng chính là tộc trưởng Cổ tộc, và đồng thời cũng là một trong những người đứng đầu của mảnh đại lục này.

Và hiện tại, vị đầu sỏ của Đấu Khí Đại Lục này lại lấy một bộ dạng cực kỳ bình thường, xuất hiện trước mặt hắn!

-----

(1) Thiên đại tiện nghi: Chiếm được lợi thế, ưu thế rất lớn.

9:

-----oOo-----

Chương 1334: Trò chuyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn vẻ trọn mắt há mồm của Tiêu Viêm, trung niên nhân kia bật cười, nói: *"Rất giật mình sao?"*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng từ từ hồi phục tinh thần lại, trộm đánh giá lại nam tử trước mặt này thêm lần nữa, cười khan một tiếng, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải. Đứng trước mặt một nhân vật có thực lực thông thiên như vậy, hắn có cảm giác như bất cứ ý niệm nào trong đầu cũng sẽ bị đối phương phát hiện vậy.

"Ha ha, ta tên là Cổ Nguyên. Mà lúc ngươi sinh ra, ta cũng có mặt ở đó,

chỉ là không ai biết thân phận của ta mà thôi." Trung niên nam tử cười nhạt, nói.

Trên mặt Tiêu Viêm tràn đầy vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên hắn cũng không ngờ rằng khi mình sinh ra, lại đã từng gặp qua vị tộc trưởng Cổ tộc có thực lực thông thiên này.

"Không biết Cổ Nguyên tộc trưởng đợi vẫn bố ở đây là vì việc gì?" Tiêu Viêm chần chờ một lát, sau đó cung kính hỏi.

"Tự nhiên là vì việc của ngươi và Huân Nhi." Cổ Nguyên cười đáp.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm chợt run lên, hai hàng lông mày cũng hơi nhíu lại, nói: *"Cổ Nguyên tộc trưởng cũng không muốn cho ta và Huân Nhi ở bên nhau?"*

"Đó cũng không phải mục đích của ta. Chỉ cần Huân Nhi đồng ý, người làm cha như ta sẽ không ép buộc nó. Và lại, bây giờ nó còn có được tuyệt phẩm huyết mạch, dù ta thân là tộc trưởng, nhưng cũng không thể mạnh ép buộc được." Cổ Nguyên cười cười, nói: *"Tuy ngươi còn có chút chênh lệch với người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Cổ tộc, nhưng coi như vẫn đủ tư cách."*

Nghe được lời này, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, trong mắt hiện lên chút vui mừng. Khoảng thời gian ở trong Cổ Giới này, phần lớn người của Cổ tộc mà hắn thấy đều có chút địch ý với hắn. Nhưng Cổ Nguyên trước mặt, hiển nhiên cũng không nằm trong số ấy."

"Đa tạ Cổ Nguyên tộc trưởng." Tiêu Viêm ôm quyền, vui mừng nói.

"Ngươi đừng mừng vội. Tuy ta không phản đối, nhưng một số trưởng lão và cao tầng trong tộc vẫn có chút khúc mắc với việc này. Dù sao Huân Nhi vẫn là tuyệt phẩm huyết mạch ngàn năm chưa từng xuất hiện của Cổ tộc. Bọn họ đương nhiên sẽ không muốn vì bất cứ lý do gì mà huyết mạch trở nên không hoàn mỹ. Vì vậy, ngươi mới gặp phải một chút trở ngại. Về việc này, ta cũng không thể giúp ngươi được nhiều. Dù sao đi nữa, người làm tộc trưởng như ta vẫn phải suy nghĩ cho lợi ích của cả tộc nhiều hơn." Cổ Nguyên thản nhiên nói.

Tiêu Viêm trầm mặc, khẽ gật đầu.

"Đương nhiên, bỏ đi cái thân phận tộc trưởng này, ta vẫn là cha của Huân Nhi. Chỉ cần nó vui, thì tất nhiên ta cũng sẽ vui." *Cổ Nguyên mỉm cười, nói: "Đối với ngươi, ta cũng không có bao nhiêu thành kiến. Huyết mạch lực của Tiêu tộc ngươi tuy đã khô kiệt, nhưng ngươi lại dùng nỗ lực của mình để đạt được thành tựu không hề kém hơn những người có huyết mạch lực. Điểm này, làm cho người khác không thể không bội phục!"*

"Nhưng ta cũng nói thật. Nếu sớm biết vậy, ta đã không đưa Huân Nhi đến Tiêu gia. Ài, không ngờ rằng cuối cùng vật không lấy được mà còn mất con gái. Vụ đầu tư này, phải nói là lỗ nặng a."

Đối với câu nói này, Tiêu Viêm chỉ có thể cười khan, không dám đáp lại câu nào.

"Ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của các ngươi, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng với ta vài vấn đề."

Nghe được lời này, trong lòng Tiêu Viêm hơi nháy, thận trọng hỏi:
"Không biết là vấn đề gì?"

"Yên tâm, cũng không phải việc khó khăn gì. Ta chỉ hy vọng, sau này ngươi ở bên Huân Nhi, lúc nó còn chưa đạt tới Đấu Thánh thì vẫn phải là ngọc nữ thân." *Cổ Nguyên chần chờ một lát, nói.*

Nghe vậy, khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời trở nên lúng túng. Hắn tuyệt đối không nghĩ rằng việc Cổ Nguyên muốn hắn đáp ứng lại là như vậy. Chẳng lẽ tướng mạo của hắn giống một kẻ háo sắc đến vậy sao? (DG: Giống ếu chịu được)

"Ha ha, người trẻ tuổi sẽ không tránh được có những lúc xúc động, mà hai người các ngươi lại không thường xuyên ở cạnh nhau. Khụ!" *Nói xong câu cuối, Cổ Nguyên cũng nhin không được mà ho khan một tiếng.*

"Chủ yếu là huyết mạch trong cơ thể Huân Nhi vẫn chưa ổn định. Và lại, ngươi cũng không phải người của Cổ tộc. Nếu phát sinh quan hệ nam nữ thì sẽ gây tổn hại đến huyết mạch, nếu phát sinh việc này, chỉ sợ mấy lão già trong tộc sẽ mạnh mẽ ra tay. Bởi vậy, ngươi cũng nên biết hậu quả."

Tiêu Viêm cười khổ gật đầu, vị đại nhân vật này hiện thân trước mặt hắn

Chỉ để dặn dò cái việc có phần hoang đường này sao?

"Đây chỉ là thuận miệng nhắc nhở thôi. Lần này ta hiện thân, vấn đề lớn nhất cũng chính là Đà Xá Cổ Đế ngọc trên người ngươi." *Dừng một chút, sau đó Cổ Nguyên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viêm, chậm rãi nói.*

Nghe được mấy chữ Đà Xá Cổ Đế ngọc, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi. Hắn hiểu rằng Đà Xá Cổ Đế ngọc này xem như là thứ quý giá nhất của Tiêu gia hiện nay. Lý do Hồn Điện bắt đi phụ thân hắn cũng là vì nó, nhưng chuyện về cổ ngọc này lại rất ít người biết.

"Đà Xá Cổ Đế là vị Đâu Đế cuối cùng của Đâu Khí Đại Lục. Từ lúc hắn mất cho tới giờ, chưa từng có ai đặt chân vào cảnh giới tồn tại trong truyền thuyết kia." *Không để ý đến sắc mặt biến ảo của Tiêu Viêm, Cổ Nguyên thản nhiên nói: "Tuương truyền, khi mất, Đà Xá Cổ Đế để lại một tòa di tích. Trong đó có chứa bí mật đột phá cảnh giới Đâu Thánh. Vì di tích chưa một ai phát hiện ra này, rất nhiều năm trước, viễn cổ bát tộc và một vài siêu cấp thế lực ở Trung Châu từng bùng nổ đại chiến, nhưng chỉ thu được chìa khóa của di tích đó, cũng chính là Đà Xá Cổ Đế ngọc trong tay ngươi. Thứ này vốn chia làm ba mảnh, nhưng sau khi trải qua một loạt đại chiến thảm khốc, nó lại bị vỡ thành tám. Vừa vặn do viễn cổ bát tộc đạt được, mà mảnh trong tay ngươi cũng chính là một phần tám."*

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, hắn cũng mơ hồ biết một chút về việc này, nhưng vẫn cho rằng Cổ Đế ngọc chỉ có ba mảnh. Không ngờ rằng thứ này lại có đến những tám mảnh.

"Lý do Hồn Điện giam giữ phụ thân ngươi chắc hẳn là vì Đà Xá Cổ Đế ngọc của Tiêu tộc." *Nhắc tới Hồn Điện, Cổ Nguyên không khỏi nhíu mày, nói: "Hồn tộc vẫn là chủng tộc thần bí quý dị nhất trong bát tộc. Năm đó, Cổ tộc và Tiêu tộc đã từng liên thủ đại chiến với chúng một lần, tất cả đều có tổn thất, nhưng vẫn không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho Hồn tộc. Về sau, khi Tiêu Huyền trở thành tộc trưởng Tiêu tộc, vốn có thể đánh cho chúng một đòn nặng nề, nhưng cuối cùng lại bị chúng ra tay trước, tập trung nhiều cường giả vây giết, làm Tiêu Huyền vẫn lạc, Tiêu tộc mất đi trụ cột..."*

"Mất đi sự trợ giúp của Tiêu tộc, Cổ tộc cũng không thể một mình tuyên chiến với Hồn tộc được. Vì ai cũng hiểu, nếu cứ đấu đá như vậy thì cả hai bên đều sẽ nguyên khí đại thương, tạo cơ hội cho các thế lực khác. Bởi

vậy, cục diện này vẫn cứ kéo dài tới bây giờ..."

"Nhưng theo động thái mấy năm nay của Hồn tộc, bọn chúng chắc lại bắt đầu rục rịch rồi. Đà Xá Cổ Đế ngọc tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu của bọn chúng. Nếu để chúng lấy được toàn bộ Đà Xá Cổ Đế ngọc, thực lực của Hồn tộc sẽ tăng vọt, phá vỡ tình thế cân bằng này." *Sắc mặt Cổ Nguyên có chút ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm, nói: "Giờ người đã biết tầm quan trọng của Đà Xá Cổ Đế ngọc chưa?"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong lòng lại đột nhiên hiện lên một hình ảnh. Nơi đó là thế giới dung nham dưới Già Nam học viện. Ở nơi sâu nhất từng có thứ gì đó làm cho Đà Xá Cổ Đế ngọc của hắn có chút phản ứng.

"Hay là điểm cuối của thế giới đó chính là di tích của cường giả Đấu Đế?"

Tiêu Viêm trầm tư suy nghĩ, hắn có một loại dự cảm, ở điểm cuối của thế giới dung nham kia chắc chắn có một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

"Vậy ý của Cổ Nguyên tộc trưởng là?" *Tiêu Viêm hồi phục tinh thần lại, chậm rãi nói.*

Cổ Nguyên nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, sau một lúc lâu mới bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: "Dựa theo ý của mấy lão già kia, là đem Cổ Đế ngọc trong tay người giao cho Cổ tộc bảo quản. Nhưng ta nghĩ chắc người cũng sẽ không vui lòng giao nó ra."

Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, nói: "Trên Cổ ngọc vẫn còn một chút linh hồn ẩn ký của cha ta. Ta cần dựa vào nó để xác định sự sống chết của người. Vì vậy, nó nhất định phải do ta tự tay bảo quản."

Giờ đây Đà Xá Cổ Đế ngọc là thứ quý giá nhất của Tiêu gia. Và lại, nếu ngày sau thật sự đến thời điểm, dù phải dùng nó để đổi lấy Tiêu Chiến thì Tiêu Viêm cũng sẽ không chút do dự. Đây là lợi thế, nếu có nó trong tay, Hồn tộc sẽ không thật sự giết phụ thân. Nhưng nếu giao nó cho Cổ tộc, biết được không còn cơ hội, không biết Hồn tộc sẽ làm ra việc điên cuồng gì nữa.

Cổ Nguyên đã sớm dự đoán được đáp án này, nên trên mặt cũng không xuất hiện vẻ khác thường gì, chỉ gật đầu bắt đầu dĩ nói: "Ta đã đoán được từ trước rồi..."

"Xin lỗi, Cổ Nguyên tộc trưởng." *Tiêu Viêm* áy náy nói.

"Đề nghị này vốn không phải do ta đề ra, nhưng chỉ sợ mấy lão già kia sẽ không để người mang theo vật quan trọng như vậy mà đi lại trước mắt Hồn tộc đâu."

Cổ Nguyên lắc lắc đầu, chợt vẫy tay nói: "Quên đi, việc này để sau hẵng bàn. Hai ngày nữa là đến lúc Thiên Mộ mở cửa. Chờ người ra ngoài rồi nói."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, một trận tiếng xé gió đột nhiên truyền đến từ phía chân núi. Ánh mắt của hắn cũng theo đó mà nhìn lại, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp đang bay vút đến, đúng là Huân Nhi.

"Ài, quả là nữ đại bất trung lưu(1) a. Nhìn vẻ vội vã của nó kia, chắc đang lo ta làm gì người đây mà." *Thấy vẻ vội vã của Huân Nhi, Cổ Nguyên bắt đầu cười, sau đó nói với Tiêu Viêm: "Hôm nay đừng ở đây đi. Nhớ kỹ điều người đã đáp ứng với ta, ngàn vạn lần không được phạm quy. Mặt khác, cũng phải bảo vệ Cổ ngọc cho tốt..."*

Theo thanh âm cuối cùng hạ xuống, thân hình Cổ Nguyên cũng chậm rãi biến mất khỏi mảnh thiên địa này.

Nhìn thân ảnh Cổ Nguyên biến mất, Tiêu Viêm không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành chứa đầy vẻ lo lắng kia, hắn không khỏi mỉm cười/

"Cô bé này..."

-----

(1) Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không thể giữ được trong nhà. Sẽ lo cho người mình yêu hơn gia đình.

-----oOo-----

Chương 1335: Thiên Mộ mở ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đỉnh núi, một thân ảnh xinh đẹp lướt đi nhanh như chớp. Chỉ vài lần hô hấp đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, trong đôi mắt của nàng lộ vẻ lo lắng.

"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ? Vừa rồi..."

Tiêu Viêm cười lắc đầu, nhìn thần sắc khẩn trương của Huân Nhi, nói:
"Ừm, người vừa rồi chính là phụ thân muội, Cổ tộc tộc trưởng."

"Muội biết." Huân Nhi cau mày lại, trong giọng nói mơ hồ có chút tức giận. Không ngờ rằng, sau khi những trưởng lão kia thay nhau ra mặt, ngay cả cha của nàng cũng không nhận được mà hiện thân.

"Ha ha, ngài ấy cũng không nói gì đến chuyện ngăn cản chúng ta, chỉ bàn bạc vài việc có liên quan đến Tiêu tộc thôi..." Tiêu Viêm cười giải thích cho Cổ Nguyên.

"Thật chứ? Không nói đến chuyện của chúng ta?" Huân Nhi hơi sửng sốt. Hiển nhiên, nàng cũng rất kinh ngạc về việc này.

Tiêu Viêm sờ sờ mũi, đột nhiên ghé sát đến bên tai Huân Nhi thì thầm vài câu. Mà nghe được mấy lời này, khuôn mặt xinh đẹp của Huân Nhi đỏ bừng lên, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng rõ ràng là vẫn thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Cổ Nguyên có địa vị cực cao trong Cổ tộc, nếu ngay cả hắn cũng phản đối, chỉ sợ nàng sẽ ở vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Việc như vậy, là thứ nàng không muốn thấy nhất.

"Về trước đã. Tiêu Viêm ca ca, vị trí tiến vào Thiên Mộ, huynh cũng đã có được. Bây giờ, chỉ cần đợi hai ngày nữa thôi là có thể vào rồi." Huân Nhi kéo tay Tiêu Viêm, ngân nga cười nói.

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ vui mừng. Điều hắn lo lắng, chính là những trưởng lão của Cổ tộc viện ra rất nhiều lý do quấy nhiễu hắn tiến vào Thiên Mộ. Nhưng theo lời này của Huân Nhi, hiển nhiên vấn đề này đã được giải quyết.

"Cám ơn muội, Huân Nhi..."

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Hắn có thể đoán được, trọng việc này tất nhiên có sự hỗ trợ của Huân Nhi, hôm nay nàng vội vàng đi tới Cổ tộc hẳn là vì việc này.

Huân Nhi mỉm cười, vòng eo thon thả khẽ nhúc nhích, hai má mang theo chút ửng đỏ, dựa người vào vai Tiêu Viêm. Mỹ mâu khép hờ, tham lam hô hấp loại khí tức làm nàng cảm thấy ấm áp này.

Nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc trong lòng, Tiêu Viêm đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh kia, đem đầu áp bên cạnh mái tóc đen mềm mại của nàng. Tham lam hít vào hương thơm thoang thoảng kia, những mối mệt mỏi mấy ngày nay, đều như bị đánh tan trong phút chốc.

Trong không gian hư vô trên bầu trời, thân ảnh Cổ Nguyên chậm rãi hiện ra. Nhìn hai người đứng trên đỉnh núi, hắn thở dài một tiếng, sau đó thân hình lại lặng lẽ biến mất một lần nữa.

"Tiêu Huyền, ván cờ này vẫn là người thắng một nước a..."

...

Ở nơi thanh sơn lục thủy này, dường như tất cả phiền não đều bị gạt bỏ. Hai ngày tiếp theo, cũng trôi qua rất nhanh trong hoàn cảnh yên tĩnh này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Hai ngày này, không có thêm bất cứ người của Cổ tộc nào đến quấy rầy mấy người Tiêu Viêm nữa. Mà họ cũng khá thích hoàn cảnh yên tĩnh nơi này, nhưng tiếc là nó lại không thể kéo dài. Đến khi ánh rạng đông của ngày thứ ba chiếu xuống mặt đất, một bầu không khí khác thường tràn ngập cả vùng núi này. Ngay cả mấy người Tiêu Viêm cũng bị bao bọc bên trong...

"Hôm nay là ngày Thiên Mộ mở ra..."

Đứng trước căn phòng làm bằng trúc, Huân Nhi cười nói với Tiêu Viêm bên cạnh.

Tiêu Viêm cười cười, Huân Nhi vẫy tay một cái, Độc Giác thú trắng như tuyết bay ra từ khu rừng. Đoàn người Tiêu Viêm cũng theo đường cũ mà khởi hành.

"Nơi Thiên Mộ mở ra là sâu trong Cổ Thánh sơn mạch. Nơi đó được xem như là cấm địa của Cổ tộc. Bình thường sẽ không cho phép ai tiến vào, chỉ khi Thiên Mộ mở ra thì nó mới được mở theo."

Ngồi trên Độc Giác thú, gió nhẹ thổi bay vài lọn tóc trên trán Huân Nhi, nàng mỉm cười giảng giải với mấy người Tiêu Viêm.

"Trong Thiên Mộ cũng khá nguy hiểm. Nơi đó mai táng vô số cường giả từ thời viễn cổ, mặc dù linh hồn của họ đã sớm biến mất, nhưng vì sự thần kỳ của Thiên Mộ, nên năng lượng khi còn sống của họ biến thành bộ dáng trước kia. Những năng lượng thể này đều có lực công kích rất mạnh, và lại, bọn họ còn có thể sử dụng đấu kỹ khi còn sống. Rất khó đối phó!" Nói đến tình huống bên trong Thiên Mộ, khuôn mặt Huân Nhi cũng thoáng trở nên ngưng trọng, nói: *"Vì vậy, nếu gặp phải năng lượng thể quá cường đại thì nên cố hết sức tránh đi. Nghe nói, một số cường giả có thực lực cực mạnh khi còn sống, năng lượng thể của họ cũng có được trí tuệ nhất định. Bọn họ đã có thể tính là một sinh vật kỳ dị."*

"Từ người chết chuyển hóa thành một sinh vật khác sao..." Tiêu Viêm có chút đăm chiêu, thực lực khi còn sống quá mạnh, lại thêm sự thần kỳ của Thiên Mộ, tất cả dẫn đến việc những thứ kỳ dị như thể phát sinh.

"Thiên Mộ chia làm ba tầng. Năng lượng thể ở tầng thứ nhất phần lớn đều là Tam tinh Đấu Tôn trở xuống, ở trong trạng thái phiêu đảng vô thức, đối phó cũng khá dễ. Tầng thứ hai thì từ Tam tinh trở lên, Bát tinh trở xuống, cũng hơi khó giải quyết một chút. Về phần tầng ba, ít nhất cũng là Đấu Tôn đỉnh phong, thậm chí còn có cả cường giả đạt tới Đấu Thánh lúc còn sống. Bình thường, nếu không có mười phần chắc chắn, rất ít người sẽ xông vào tầng thứ ba, nơi đó quá nguy hiểm." Huân Nhi chậm rãi nói.

"Mộ phủ của tổ tiên ta, Tiêu Huyền, cũng ở tầng thứ ba?" Tiêu Viêm hỏi.

"Nghe nói hình như là ở nơi sâu nhất của tầng ba. Nơi đó, dù là trong Cổ tộc, cũng rất ít người dám tiến vào." Huân Nhi bắt đầu nói.

"Rắc rối đến vậy sao..." Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Nơi sâu nhất của tầng thứ ba... Ài, xem ra đây cũng không phải một việc dễ dàng. Nhưng bất kể thế nào, hẳn đều phải thử một lần.

"Xe đến trước núi, núi tất có đường. Cứ vào Thiên Mộ đã rồi tính."

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, Tiêu Viêm cũng yên tâm hơn không ít. Lại hỏi thêm Huân Nhi vài tin tức có liên quan đến Thiên Mộ.

Khi hai người nói chuyện, Độc Giác thú cũng đã đi tới sâu trong dãy núi. Trên đường, nhóm người Tiêu Viêm cũng gặp một số người cùng mục đích. Đây phần lớn là Lục tộc còn lại và một số cường giả của Cổ tộc. Nhưng dù gặp, cũng không nói chuyện với nhau nhiều, duy chỉ có mấy người của Cổ tộc, sau khi nhìn thấy Huân Nhi thì đều cung kính thi lễ từ xa, rồi nhanh chóng rời đi.

Phi hành kéo dài chừng mười phút, rốt cục Độc Giác thú cũng đáp xuống một vách núi hiểm trở. Giờ phút này, ở đây đã có không ít thân ảnh đang đứng. Tiêu Viêm đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra không ít người quen.

Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên ngưng tụ lại. Nơi hẩn nhìn, ba đạo thân ảnh mặc hắc bào đang phiêu phù trên hư không, khí tức âm lãnh không ngừng tràn ngập ra từ cơ thể.

"Hồn Nhai..."

Thấy ba người này, Tiêu Viêm hơi nheo mắt lại, bàn tay ẩn trong áo từ từ nắm chặt.

"Tiêu Viêm ca ca, cẩn thận người đầu lĩnh của Hồn tộc kia, hẩn tên là Hồn Nhai. Nghe nói, trong thế hệ trẻ của Hồn tộc cũng có danh tiếng không nhỏ, cực kỳ khó chơi. Lần này hẩn là hẩn cũng tiến vào Thiên Mộ, nếu gặp thì nên lưu tâm một chút." Huân Nhi bên cạnh nhẹ giọng nói.

"Ừm, đã từng gặp hẩn rồi..."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẩn đương nhiên biết sự mạnh mẽ của Hồn Nhai. Dựa theo suy đoán, chỉ sợ sẽ không kém hơn Cổ Yêu là bao nhiêu, những thiên tài trong các bộ tộc truyền thừa từ rất lâu này đều có thực tài. Ở một đẳng cấp hoàn toàn khác so với đám thiên tài vô dụng ở bên ngoài kia.

"Lần này, trong bát tộc, người của Linh tộc chưa tới, ở hướng Đông Nam là người của Dược tộc..."

"Hử?" Trong lòng Tiêu Viêm máy động, nhìn theo hướng Huân Nhi chỉ. Ở đó, có vài thân ảnh đang đứng, trên trán họ đều có một đồ án hình hồ lô thuốc.

Khi Tiêu Viêm nhìn về phía đám người kia, vị nam tử đầu lĩnh dường như nhận ra điều gì đó, chuyển mắt sang hướng Tiêu Viêm. Hắn hơi sừng sốt một chút, sau đó trên mặt hiện lên nét lạnh lùng không hữu hảo.

Đối với ánh mắt kia, Tiêu Viêm cũng nheo mắt lại. Xem ra người của Dược tộc này quả nhiên có chút thành kiến với mình a.

"Phía Đông là Lôi tộc, Mang Thiên Xích lão tiên sinh là đầu lĩnh của họ, nhưng có lẽ lão sẽ không vào Thiên Mộ. Những người tiến vào hầu hết đều là thanh niên trẻ tuổi, dù sao Thiên Mộ cũng là một nơi lịch luyện không tệ."

Tiêu Viêm lại rời mắt đi thêm lần nữa, nhìn đám người trên trán có ấn ký hình sấm sét kia, hắn khẽ gật đầu.

"Người Viêm tộc, huynh đã gặp rồi."

"Phía Tây là Thạch tộc, huyết mạch của họ rất cực đoan kinh khủng, đủ để so sánh với một số ma thú đứng đầu."

Tiêu Viêm nhìn sang phía Tây, ở đó có một nhóm người da màu xám trắng, trên trán có ấn ký hình tảng đá.

"Bọn họ chính là những người tiến vào Thiên Mộ lần này. Ngoại trừ Cổ tộc trông giữ Thiên Mộ, các tộc khác chỉ được vẹn vẹn hai vị trí mà thôi." Huân Nhi cười nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì lại đột nhiên cảm thấy được mảnh thiên địa này chợt rung chuyển. Một luồng khí tức cổ xưa chậm rãi phủ xuống từ không gian hư vô. Loại khí tức xa xôi viển vông này làm trong lòng những người ở đây đều nảy lên một chút kính sợ.

"Thiên Mộ muốn mở ra rồi..."

Nhìn bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, Huân Nhi nhẹ giọng nói.

"*Âm!*"

Lời của Huân Nhi vừa dứt, không gian hư vô kia chợt bộc phát ra một tiếng nổ kinh thiên. Một vết rách không gian lớn chừng ngàn trượng trực tiếp vỡ ra từ bầu trời. Mà ở giữa vết rách một vầng sáng màu bạc dần dần hiện lên, cuối cùng hóa thành một cánh cửa không gian khổng lồ. Mà khí tức viển cổ mênh mông kia cũng phát ra từ cánh cửa này.

"*Đây là lối vào Thiên Mộ sao...*"

Nhìn cánh cửa cổ xưa đứng sừng sững giữa thiên địa kia, Tiêu Viêm thì thào tự nói.

-----oOo-----

Chương 1336: Tiến vào Thiên Mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cánh cửa không gian đứng sừng sững trong trời đất, khí tức xa xưa kia phủ xuống, làm linh hồn của tất cả mọi người đều lâm vào rung động.

"*Các vị, quy củ tiến vào Thiên Mộ, chắc các người cũng biết. Mỗi một tộc chỉ có hai vị trí, tuyệt đối không thể nhiều hơn.*" Thân ảnh già nua của Thông Huyền trường lão xuất hiện trên bầu trời, đảo mắt nhìn những thân ảnh kia, thần nhiên nói.

Nghe được lời hấn, tất cả mọi người đều khẽ gật đầu. Quy định tiến vào Thiên Mộ trước nay đã vậy, mỗi tộc hai vị trí, vẫn duy trì đến bây giờ. Dù vậy, chỉ có Cổ tộc canh giữ Thiên Mộ nên được ưu tiên hơn, ví như lúc này, bọn họ có năm vị trí tiến vào Thiên Mộ. Loại ưu đãi này, làm các tộc khác không thể không đỏ mắt.

"*Tiêu Viêm ca ca, nếu đi riêng lẻ thì sẽ bị tùy cơ truyền tống đến những nơi khác nhau. Vì vậy, chúng ta cùng vào đi.*" Huân Nhi quay đầu lại, mỉm cười nói với Tiêu Viêm.

"*Ừm...*" Tiêu Viêm gật gật đầu, hấn rất xa lạ với Thiên Mộ. Có Huân Nhi đồng hành, tất nhiên sẽ giảm được rất nhiều rắc rối không cần thiết.

"Oanh long long!"

Khi Tiêu Viêm gạt đầu, trên bầu trời, cánh cửa cổ xưa bên trong vết rách không gian bỗng bộc phát ra những tiếng nổ âm âm. Hai cánh cửa từ từ tách ra, tạo thành một khe hở. Ánh sáng chói mắt bùng phát ra từ trong đó, chiếu rọi trên mảnh trời đất này.

"Nếu đã phân phối vị trí, vậy thì chuẩn bị tiến vào Thiên Mộ đi. Nhớ kỹ, các người chỉ được ở trong Thiên Mộ ba năm, ba năm sau, Thiên Mộ sẽ tự động đá các người ra..." Nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra kia, Thông Huyền trưởng lão lại trầm giọng nhắc nhở.

"Ba năm, đó chính là nửa năm ở bên ngoài." Tiêu Viêm hơi trầm ngâm một chút. Đây là một cơ hội rất lớn, Thiên Mộ này vốn đã là một nơi lịch lãm tuyệt vời, lại thêm thời gian còn quá dãi như vậy nữa. Nếu tu luyện trong đó ba năm, thực lực của Tiêu Viêm chắc chắn sẽ có một bước tăng vọt rất lớn.

"Ăm!"

Trên bầu trời, cánh cửa càng lúc càng rộng mở, sau cùng, nó đã lớn chừng mười trượng. Khí tức viển vông nồng đậm như sương mù không ngừng cuộn cuộn bay ra từ bên trong.

"Xuy!"

Tùy theo cánh cửa cổ xưa kia mở rộng, trong rừng núi đột nhiên vang lên vài tiếng xé gió. Bốn đạo thân ảnh xẹt qua bầu trời như chớp giật, sau đó lao vào cánh cửa kia trong những ánh mắt soi mói của mọi người.

"Cổ tộc Cổ Chân cũng tiến vào?" Nhìn bốn đạo thân ảnh kia, Tiêu Viêm hơi sững sốt. Người đầu lĩnh kia đúng là nam tử áo xanh có thực lực rất mạnh mà ngày đó Tiêu Viêm đã cảm thấy. Phía sau hắn, còn có một vị nam tử mặc áo bào màu bạc và một nam tử có hình thể rất cường tráng. Đương nhiên, điều làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc nhất chính là đạo thân ảnh phía cuối, đó chính là Cổ Chân.

"Cổ Yêu không tiến vào Thiên Mộ, hắn còn đang bế quan. Vì vậy, các trưởng lão để cho Cổ Chân thay thế hắn." Huân Nhi nhẹ giọng nói: *"Xem*

ra, lần thất bại này, gây cho hắn đả kích rất lớn."

"Nếu ngay cả thất bại như vậy đều không thể thừa nhận, vậy thì hắn sẽ vĩnh viễn dừng bước ở đây..." Tiêu Viêm lắc nhẹ đầu. Khi giao thủ với người khác, hắn chưa bao giờ vì thất bại mà suy sụp. Ngược lại, đối thủ càng mạnh lại càng kích thích quyết tâm chiến thắng của hắn.

Tâm tính như Cổ Yêu, muốn đột phá Đấu Tôn, đạt tới Đấu Thánh là cực kỳ khó khăn. Và lại, nếu so sánh với Cổ Chân, Tiêu Viêm cảm thấy thành tựu của người sau sẽ cao hơn. Tuy thiên phú của Cổ Chân không được như Cổ Yêu, nhưng tính cách của hắn lại đậm bạc trầm ổn nhất trong những thanh niên mà Tiêu Viêm gặp những năm gần đây.

Tính cách trầm ổn, bất động như núi, thường thường sẽ làm cho hắn có một bản năng sinh tồn cực kỳ ngoan cường.

Huân Nhi gật gật đầu, chợt duyên dáng cười nói: *"Chúng ta cũng khởi hành chứ?"*

Tiêu Viêm cũng gật đầu một cái, sau đó xoay người lại nhìn mấy người Tiểu Y Tiên, cười nói: *"Thời gian đi vào Thiên Mộ lần này chắc sẽ tương đối dài, nếu có việc gì, mọi người có thể về Tinh Vãn các trước."*

"Cẩn thận một chút..."

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, dịu dàng nhắc nhở.

Tiêu Viêm cười cười, sau đó liếc nhìn Huân Nhi bên cạnh, thân hình mạnh triển động, hóa thành hai đạo quang ảnh, đồng thời lao về phía cánh cửa cổ xưa kia, sau đó tan biến trong vàng sáng chói mắt. Mà sau hai người Tiêu Viêm, tộc nhân của các tộc còn lại cũng lục tục động thân, hóa thành nhiều đạo lưu quang lướt về phía cánh cửa.

Khi thân ảnh cuối cùng tiến vào, cánh cửa cổ xưa kia cũng kịch liệt dao động một trận. Trong ánh mắt chăm chú của những người ở đây, từ từ mờ đi, rồi cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

...

Sương mù mờ mịt, ngẫu nhiên lại có ánh lửa quỷ dị chợt lóe ở phía xa. Sự

yên tĩnh chết chóc bao phủ cả vùng đất xa lạ này.

"Xuy!"

Trên vùng đất yên tĩnh, không gian đột nhiên vụn vẹo, chợt hai đạo thân ảnh chậm rãi lao ra từ không gian. Khi vừa xuất hiện, đầu khí trên người cả hai đều vận chuyển cùng lúc, ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh.

"Đây chính là Thiên Mộ?"

Khi không phát hiện ra biến cố gì, Tiêu Viêm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt đảo qua bốn phía, hỏi.

"Ừm." Huân Nhi mỉm cười gật đầu. Xem ra tất cả người tiến vào đều bị truyền tống đến các nơi khác nhau. Diện tích của Thiên Mộ này lại cực kỳ rộng lớn, về phần có gặp nhau hay không, ai cũng không đoán trước được.

"Năng lượng cực kỳ nồng đậm, còn mạnh hơn cả Cổ giới nữa." Tiêu Viêm đưa tay bắt lấy khí thể mờ ảo trước mặt. Hắn kinh ngạc phát hiện, trong những khí thể này đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ nồng đậm. Thêm nữa, độ tinh thuần của những năng lượng này đều vượt xa dự liệu của hắn.

Huân Nhi thản nhiên cười, hơi nghiêng đầu sang nhìn Tiêu Viêm, hỏi:
"Tiêu Viêm ca ca, huynh tính đến tầng mấy?"

"Nếu có thể, ta muốn đến mộ phủ của Tiêu Huyền tổ tiên, cũng chính là tầng thứ ba. Nhưng vì ở đó quá nguy hiểm. mà giờ cũng chưa vội lắm, dù sao chúng ta cũng có ba năm." Tiêu Viêm trầm ngâm một chút rồi đáp. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Đối với câu trả lời của Tiêu Viêm, Huân Nhi cũng không quá bất ngờ. Nàng biết tính cách của hắn, nếu đã tới nơi này thì đương nhiên sẽ không dễ bỏ qua mộ phủ của Tiêu Huyền.

"Đi thôi, Thiên Mộ rất lớn, chúng ta đến tầng thứ hai đã. Dựa theo dự kiến của muội, phải mất chừng bốn tháng. Trong Thiên Mộ, vì năng lượng uy áp nên không thể phi hành lâu được. Bởi vậy, phần lớn thời gian chúng ta cũng chỉ có thể chạy đi." Huân Nhi mỉm cười, nhìn Tiêu Viêm nói: "Khi đến lối vào tầng thứ hai, có lẽ Tiêu Viêm ca ca cũng sẽ đạt tới Ngũ tinh Đẩu Tôn đỉnh phong, nếu may mắn, không chừng còn có thể đạt tới Lục

tingh..."

"*Hả? Nhanh vậy sao?*" Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi lại.

Huân Nhi cười khẽ một tiếng, quay đầu nhìn làn sương mù lất phất xung quanh, ngọc thủ chậm rãi đưa lên, sau đó đột nhiên nắm chặt lại.

Theo đó, một mảnh năng lượng nhanh chóng ngưng tụ thành hình. Trong nháy mắt, sương mù xung quanh bàn tay Huân Nhi đều biến mất, một thân thể hư ảo chậm rãi xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm.

"*Đây là... Năng lượng thể?*"

Nhìn thân ảnh hư ảo này, Tiêu Viêm ngẩn ra. Hắn cư nhiên không có một chút cảm giác nào khi thứ này tới gần.

"*Ừm, chúng có thể mượn năng lượng sương mù để ẩn nấp, lặng lẽ tới gần chúng ta và phát động công kích.*" Huân Nhi mỉm cười gật đầu, búng tay một cái, đạo thân ảnh hư ảo kia chợt vặn vẹo rồi nổ tung ra. Một đạo lưu quang lớn chừng ngón cái cũng nhanh chóng lướt về phía Huân Nhi, cuối cùng bị tay kia của nàng bắt lấy.

"*Đây là năng lượng hạch, chứa đựng năng lượng cực kỳ tinh thuần, cũng chính là vật đại bổ mà chúng ta hay nói.*" Huân Nhi xòe tay ra, một tinh thể hình thoi lớn chừng ngón cái xuất hiện. Một chút ánh huỳnh quang lóe lên, kèm theo đó, năng lượng dạng sương mù nồng đậm cũng tràn ngập ra từ bên trong.

"*Bình thường, năng lượng trong Thiên Mộ chia làm chín cấp độ... Cái trong tay muội này, nhiều nhất cũng chỉ là cấp hai mà thôi, không tính là tốt. Những năng lượng hạch cấp độ cao đều ở cuối tầng một và hai tầng tiếp theo. Tiêu Viêm ca ca, huynh thử trước đi, chỉ cần nắm nó trong tay, vận chuyển công pháp hấp thu là được.*" Nói xong, Huân Nhi búng tay, đem năng lượng hạch bắn về phía Tiêu Viêm.

Đưa tay đón lấy năng lượng hạch, Tiêu Viêm có chút tò mò xem xét nó một chút, sau đó dựa theo lời Huân Nhi nói, đem năng lượng hạch cầm trong tay, vận chuyển công pháp.

Mà nương theo Phần Quyết vận chuyển, trong lòng bàn tay Tiêu Viêm

chợt lạnh. Lập tức, hắc kinh ngạc cả giác được, từng luồng năng lượng tinh thuần ôn hòa trào vào cơ thể giống như thủy triều lên. Và lại, thứ làm hắc kinh hỉ nhất chính là những năng lượng này không cần luyện hóa nhiều, chỉ cần đi quanh kinh mạch một vòng, đã từ từ tan vào trong tứ chi, da thịt, cốt cách...

Dưới loại thẩm thấu này, Tiêu Viêm thậm chí còn cảm thấy được lực lượng trong cơ thể mình dần tăng lên.

"Hô, thật thần kỳ, hấp thu còn dễ hơn đan dược nữa. Khó trách ngay cả các siêu cấp thế lực như Cổ tộc, Hồn tộc đều coi trọng việc này đến vậy..."

Khi luồng năng lượng cuối cùng tiến vào cơ thể, Tiêu Viêm xòe tay ra, viên năng lượng hạch kia đã hóa thành bột phấn. Khuôn mặt hắc hiện lên chút kinh ngạc, nếu loại năng lượng hạch này có được không quá khó khăn, thì việc trong bốn tháng hắc tiến vào Lục tinh Đẩu Tôn cũng không phải chuyện không thể!

Thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Huân Nhi cũng mỉm cười, hai tay chắp sau lưng, mũi chân điểm nhẹ xuống mặt đất một cái, thân thể mềm mại tao nhã như hồ điệp, lướt nhanh về phía trước. Tiếng cười thanh thúy đáng yêu cũng nhẹ nhàng truyền ra.

"Đi thôi, Tiêu Viêm ca ca, xem thử trong ba năm này, chúng ta có thể lấy được bao nhiêu năng lượng hạch?"

Tiêu Viêm cười cười, bước chân về phía trước, nhanh chóng đuổi kịp. Hắc cũng rất tò mò, ở trong này ba năm, có thể làm hắc mạnh tới mức nào?

-----oOo-----

Chương 1337: Tu hành buồn tẻ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên mảnh đất mờ mịt sương mù này, ánh huỳnh quang phiêu phù. Cả thế giới như bị bao phủ trong một bầu không khí tĩnh mịch, không hề có một chút sức sống.

"Bành!"

Không khí tĩnh mịch này cũng không kéo dài bao lâu, đột nhiên có vài tiếng xé gió trầm thấp vang lên. Nhìn theo phương hướng mà âm thanh truyền đến, có thể thấy xa xa, hai đạo thân ảnh mơ hồ đang di chuyển.

"Xuy!"

Nhìn gần lại mới phát hiện xung quanh có chừng mười đạo thân ảnh hư ảo, ánh mắt trống rỗng đang trôi nổi. Tuy những năng lượng thể này không có trí tuệ, nhưng bất kể là tốc độ hay lực lượng đều không yếu. Khi xung phong cũng có năng lượng bằng bạc đao động, làm những tảng đá lớn trên mặt đất đều trực tiếp bị chấn nát.

"Hắc, ra tay!"

Nhìn những năng lượng thể đang vây đến, Tiêu Viêm bật cười một tiếng, sau đó quát lớn.

Tiếng quát vừa dứt, thân hình Tiêu Viêm cũng dữ dội lướt về phía trước. Bên cạnh hắn, một bóng hình xinh đẹp cũng lao về hướng khác. Trên ngọc thủ của nàng nở rộ kim quang, nhanh như chớp giạt oanh kích lên những năng lượng thể kia.

"Oanh oanh!"

Tiếng nổ trầm thấp truyền khắp cả khu vực, ngay cả lớp sương mù nồng đậm cũng vì vậy mà trở nên mỏng manh rất nhiều.

Âm thanh trầm thấp này kéo dài một lát rồi đột nhiên ngừng lại. Hai đạo thân ảnh lại xuất hiện bên cạnh nhau lần nữa. Liếc nhau một cái, đều mỉm cười vui vẻ.

"Năm viên." Tiêu Viêm xòe lòng bàn tay ra, năm viên năng lượng hạch lớn chừng ngón cái xuất hiện, phóng thích ra năng lượng nồng đậm.

"Sáu viên." Huân Nhi cũng vươn bàn tay trắng nõn như tuyết ra, bên trong độn dạng là sáu viên năng lượng hạch có kích thước tương tự. Thấy thế, Huân Nhi che miệng cười, dịu dàng nói: *"Tiêu Viêm ca ca, lần này lại là mười thắng..."*

Tiêu Viêm bắt đắ dĩ lắ đầ, mắ dù nhữg năng lượg thể này đầ ở chừg Nhị tinh Đầ Tôn, nhữg hắ cũg chỉ có thể đờg thời đốỉ phó nắ tên đầ là cự hạn, nếu nhữg hơn thì cần thi triển đầ kỹ. Tỷ thí nhữ vậy, quả thậ là không thể thắg nổi Huân Nhi.

"Hắp thu năng lượg hắ trước đầ, muội hộ pháp giúp huynh." Huân Nhi đem tất cả năng lượg hắ đầ đặ vào tay Tiêu Viêm, ôn nhu nói.

Nắ năng lượg hắ trong tay, Tiêu Viêm cũg không cự tuyệt. Hắ biết, việc tăng thực lực của mình bây giờ gắp nhữ lửa sém lông mày, vì vậy, cũg không làm vô vị cự tuyệt. Tiếp nhận lấy năng lượg hắ, nhanh chóng ngòỉ xếp bằng xuống, vận chuyển công pháp. Từng luồng năng lượg nồng đậ không ngừng trào ra từ năng lượg hắ, cuối cùng giống nhữ sương mù bao bọc lấy cả người Tiêu Viêm, theo nhịp hô hắp của hắ mà quán chú vào cơ thể.

Nhìn Tiêu Viêm hắp thu năng lượg, Huân Nhi cũg mỉm cười, nhẹ nhàng ngòỉ xuống bên cạnh hắ, ngọc thủ vuốt lọn tóc đen trên trán. Từ lúc tiến vào Thiên Mộ tới giờ cũg đầ gần hai thắg, trong hai thắg này, bọn họ vẫn hành tẩu trên vùng đấ rộng lớn này. Nhữg năng lượg thể gắp trên đườg đầ sẽ biến thành năng lượg hắ xuất hiện trong tay họ. Vì vậy, thu hoạch trong hay thắg này cũg khá phong phú, nhữg điều làm họ tiếc nuổ là nhữg năng lượg thể gắp được lại không phải quá mạnh. Bởi vậy, năng lượg hắ đặ được nhữg lắ cũg chỉ là hai, ba cấp. Lúc đầ, loại năng lượg hắ này vẫn còn có chút tác dụng, nhữg tùy theo số lượg năng lượg hắ mà Tiêu Viêm hắp thụ ngày càng nhữg, hiệu quả thu được cũg yếu dần đi.

Lúc này, bọn họ mới hiểu, thì ra khi hắp thu quá nhữg năng lượg hắ, sẽ dẫn đến một chút kháng tính. Nhữg dù vậy, nếu so sánh với đan được, kháng tính của năng lượg hắ này lại yếu hơn rất nhữg.

Trong thể giới tĩnh mịch này, lợi ích thu được khi tu luyện quả thậ rất lớn hơn bên ngoài rất nhữg, nhữg cũg đòi hỏi sự nhẫn nại tương ứng. Cũg may là hai người Huân Nhi và Tiêu Viêm có thể nói chuyện với nhau, bởi vậy, tuy quá trình buồn tẻ, nhữg ít nhất vẫn còn một chút sức sống.

"Hô..."

Tiêu Viêm hấp thu năng lượng hạch cũng không kéo dài bao lâu, hai tròng mắt hần từ từ mở ra. Hít sâu một hơi, những luồng năng lượng đang lượn lờ quanh người liền hóa thành một đạo khí thể, cuốn vào trong bụng.

"*Thế nào rồi?*" Thấy Tiêu Viêm đã hấp thu xong, Huân Nhi cũng mỗi một vươn vai một cái. Những đường cong duyên dáng rõ ràng hiện lộ ra, trong giọng nói còn mang theo vẻ biếng nhác mê người.

"*Có một chút tiến bộ, nhưng khoảng cách với Lục tinh vẫn còn không nhỏ. Xem ra chúng ta phải tìm kiếm một vài năng lượng hạch có đẳng cao mới được.*" Tiêu Viêm khẽ nhú mày, nói.

"*Ha ha, chúng ta đã tiếp cận vị trí trung bộ của tầng thứ nhất. Những năng lượng thể gặp được sẽ càng lúc càng mạnh. Thậm chí, nếu may mắn, chúng ta còn có thể gặp được năng lượng thể đã đạt tới Lục tinh Đẩu Tôn trở lên. Năng lượng hạch của chúng rất thích hợp với huynh bây giờ.*" Huân Nhi duyên dáng cười. Nụ cười xinh đẹp kia làm cho cảm giác phiền muộn vừa xuất hiện trong lòng Tiêu Viêm lặng lẽ tiêu tán.

"*Còn cách tầng thứ hai xa không?*"

"*Lộ trình còn khoảng hơn một tháng nữa. Trong Thiên Mộ, tầng thứ nhất này là lớn nhất. Hai tầng tiếp theo lại nhỏ hơn nhiều, nhưng mức nguy hiểm cũng tăng lên theo cấp số nhân.*" Huân Nhi nói.

"*Còn hơn một tháng sao...*" Tiêu Viêm hơi trầm ngâm một chút rồi chột gật đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, cười nói: "*Nếu đã vậy, chúng ta tiếp tục hành trình thôi. Không biết những người tiến vào khác thế nào rồi?*"

"*Những người có thể tiến vào Thiên Mộ hầu hết là tinh anh do các tộc tuyển ra. Bọn họ cũng khá hiểu rõ về Thiên Mộ. Nếu không đi trêu chọc một số thứ quá mạnh, có lẽ sẽ không gặp phải bất trắc gì. Và lại, ở tầng một này, những thứ như thế cũng rất ít thấy.*"

"*Đi thôi.*"

Tiêu Viêm gật gật đầu, vung mạnh tay lên, nhanh chóng bước về một phương hướng, lao vào sâu trong Thiên Mộ. Huân Nhi mỉm cười theo sát phía sau, thế giới này tuy buồn tẻ, nhưng có thể ở bên cạnh hắn, dù có buồn tẻ hơn nữa, nàng vẫn cảm thấy sự sấm áp.

Thiên Mộ mênh mông, quanh năm bị năng lượng sương mù nồng đậm bao phủ. Thêm nữa, dưới loại năng lượng uy áp này, bất kỳ thứ gì bay trên bầu trời đều sẽ phải chịu sức nặng như núi đè trên lưng. Chỉ cần phi hành một lát, sẽ gặp phải tình trạng kiệt sức. Cũng chính bởi vậy, sự rộng lớn của Thiên Mộ lại càng như được khuếch đại ra.

Thế giới Thiên Mộ tuy buồn tẻ tẻ tĩnh mịch, nhưng những người có thể vào đây cũng không phải là hạng tầm thường. Bọn họ đều là những người nổi bật trong thế hệ trẻ của các tộc, trải qua tuyển chọn kỹ càng. Không chỉ có thực lực cường hãn, tâm tính cũng khá trầm ổn. Đối với cảm giác buồn tẻ này, họ cũng rất chán ghét, nhưng nó vẫn nằm trong phạm vi có thể nhẫn nại.

Mà dưới sự buồn tẻ này, khái niệm về thời gian cũng trở nên nhạt đi rất nhiều. Vì vậy, khi hai người Tiêu Viêm trải qua bốn tháng lặn lội, xuyên qua Thiên Mộ rộng lớn này, nhìn thấy bức tường năng lượng phía cuối tầm mắt, họ cũng không nhận được mà hơi sững sờ.

"Đây chính là lối vào tầng hai?"

Nhìn bức tường năng lượng phảng phất như trải dài khắp chân trời kia, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nói.

Trên người hắn bây giờ tràn ngập cảm giác phong trần mệt mỏi. Mái tóc đen đã dài hơn không ít, khuôn mặt cũng gầy đi, nhưng trong đôi mắt đen nhánh kia lúc này lại nhấp nháy tinh quang.

Từ khi tiến vào sâu trong tầng thứ nhất, gần như mỗi ngày, hắn và Huân Nhi đều gặp phải sự tập kích của một số năng lượng thể có thực lực cường hãn. Mà việc này hầu hết đều do Tiêu Viêm ra, bởi vì từ khi thấy Huân Nhi giơ tay nhắc chân đem một năng lượng thể có thực lực Lục tinh Đấu Tôn phá hủy, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ không cho nàng tiếp tục ra tay. Rất hiển nhiên, lấy thực lực của Huân Nhi, tầng thứ nhất này không hề có một chút uy hiếp nào với nàng. Mà không có uy hiếp thì đương nhiên cũng không có hiệu quả tu hành. Mà Tiêu Viêm thì lại khác, bản thân hắn mới chỉ đạt tới Ngũ tinh Đấu Tôn mà thôi. Nếu không thi triển đấu kỹ, vừa vặn có thể giao thủ với những năng lượng thể có thực lực Lục tinh này, đạt được hiệu quả không nhỏ.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Theo số lần giao thủ tăng thêm, Tiêu Viêm cũng dần quen thuộc hơn với những năng lượng thể này. Vì vậy, thời gian giao thủ cũng từ mấy chục hiệp ban đầu giảm xuống mười hiệp, thậm chí, những năng lượng thể Lục tinh nào biểu hiện yếu kém, Tiêu Viêm có thể kết thúc chỉ sau ba hiệp.

"Tiêu Viêm ca ca, bây giờ huynh đã đạt tới Ngũ tinh đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá đến Lục tinh. Mọii đề nghị, sau khi đột phá mới tiến vào tầng thứ hai. Nếu không, đấu khí trong cơ thể huynh sẽ gặp tình trạng quá tải, làm khí tức không ổn định. Hơn nữa, tầng thứ hai nguy hiểm hơn tầng một này rất nhiều, khó đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề gì." Huân Nhi nhìn bức tường năng lượng phía xa, quay đầu lại, mỉm cười nói với Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi chần chừ một chút, rồi gật gật đầu. Trải qua bốn tháng tu luyện ở Thiên Mộ này, lại thêm việc cắn nuốt hàng trăm, hàng ngàn viên năng lượng hạch, thực lực bây giờ của hắn quả thật đã ở vào trạng thái bão hòa, lúc nào cũng có thể đột phá đến Lục tinh. Mà mỗi khi đột phá, khí tức sẽ phập phồng không ổn định, không thích hợp sinh tồn ở nơi thế này.

"Năng lượng mà mỗi cấp bậc Đấu Tôn cần để đột phá quả thực quá khổng lồ. Bốn tháng này, năng lượng mà huynh hấp thu dù là một năm ở bên ngoài cũng không thể đạt được. Lúc này mới vất vả đạt được yêu cầu, không biết Lục tinh đột phá đến Thất tinh thì phải cần đến năng lượng đáng sợ đến mức nào..."

Khẽ thở dài một tiếng trong lòng, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng ngưng thần, nghiêng đầu nhìn Huân Nhi, nói: *"Một khi đã vậy, chỉ có thể nhờ mọii tiếp tục hộ pháp."*

Huân Nhi mỉm cười gật đầu.

Thấy thế, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua xung quanh, thân hình bay vút lên một tảng đá lớn, sau đó nhanh chóng ngồi xếp bằng. Tùy theo Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện, một luồng đấu khí mênh mông cũng trào ra từ cơ thể hắn, bao phủ phạm vi hơn trăm mét.

Thấy Tiêu Viêm bắt đầu nhắm mắt tập trung vào đột phá, mũi chân Huân Nhi cũng điểm nhẹ một cái. Thân thể mềm mại nhảy lên một tảng đá lớn

khác. Nàng hơi nhắm mắt lại, hết thấy động tĩnh trong phạm vi trăm trượng đều hiện rõ trong đầu.

Theo hai người im lặng, mảnh thiên địa này lại trở nên tĩnh mịch thêm một lần nữa.

Loại tĩnh mịch này kéo dài chừng hai giờ, một luồng gió âm lãnh lại đột nhiên lướt tới, phá tan bầu không khí.

Khi luồng gió âm lãnh này xuất hiện, Huân Nhi ngồi trên cự thạch bỗng mở mắt ra. Lạnh lẽo nhìn về phía bắc, thần nhiên nói: "*Nếu đã đến, sao cứ phải trốn tránh như vậy? Người của Hồn tộc, đã kém cõi đến thế rồi sao?*"

"Ha ha, không hổ là tuyệt phẩm huyết mạch của Cổ tộc. Loại cảm giác này, quả nhiên làm cho người ta phải khâm phục."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Huân Nhi vừa dứt, không gian phía xa cũng chột vắn vẹo. Hai đạo thân ảnh mặc hắc bào chậm rãi lững không mà đến, khí tức âm trầm lặng lẽ tràn ngập.

-----oOo-----

Chương 1338: Hồn Nhai, Hồn Lệ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đạo thân ảnh bao phủ hoàn toàn trong hắc bào đập không mà đến, sau đó chậm rãi dừng lại ở vị trí cách Huân Nhi không xa. Người đầu lĩnh khẽ ngẩng đầu, hiện ra một khuôn mặt tái nhợt trẻ tuổi, đây rõ ràng là Hồn tộc Hồn Nhai!

"Hồn Nhai, ngươi thật to gan!"

Huân Nhi lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hồn Nhai, chậm rãi nói.

"Ha ha, có gì không dám đây? Thân phận của ngươi không có nửa phần uy hiếp đối với ta. Thật ra, ta cũng rất muốn biết, nếu người sở hữu tuyệt phẩm huyết mạch như ngươi xuất hiện điều gì bất trắc, Cổ tộc sẽ bạo động như thế nào?" Hồn Nhai cười khẩy, trong giọng nói tràn ngập âm lãnh.

"Chỉ bằng ngươi?" Trong mắt Huân Nhi, kim sắc hỏa diễm chậm rãi cháy lên, bình thần nói.

"Ta biết rằng đối phó với ngươi sẽ có chút khó khăn, nên mục tiêu lần này cũng không phải là ngươi, mà là hắn." Hồn Nhai cười cười, đột nhiên chỉ về phía Tiêu Viêm đang nhắm mắt đột phá, giọng đùa cợt: "Thật ra, từ một tháng trước, ta đã thông qua Hồn Nhân tìm được tung tích của các ngươi, nhưng chưa tìm ra cơ hội động thủ mà thôi. May mắn là nó cuối cùng cũng đã tới..."

Huân Nhi cười lạnh: "Ngươi cứ việc thử!"

"Như ngươi mong muốn..." Hồn Nhai mỉm cười, trên khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ lạnh lùng.

"Hồn Lệ! Cùng động thủ, giết nàng!"

"Được!"

Nghe vậy, người áo đen bên cạnh Hồn Nhai cũng chậm rãi gật đầu, đưa tay kéo đầu bóng trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt chằng chịt vết sẹo. Một đôi mắt hờ hững vô tình nhìn chằm chằm Huân Nhi phía xa, không có một chút dao động vì dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng.

"Chắc Huân Nhi tiểu thư cũng đã nghe nói về Hồn Lệ? Ha ha, mấy năm nay, Cổ tộc và Hồn tộc âm thầm giao thủ, có không ít cường giả Cổ tộc đã táng thân trong tay hắn. Đương nhiên, những vết thương, vết sẹo trên người hắn cũng do những tên kia trao tặng." Hồn Nhai cười dài nhìn Huân Nhi, nói: "Ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng cũng muốn xem thử, ngươi có thể chống đỡ nổi sự liên thủ của hai Bát tinh Đấu Tôn không đây?"

Khuôn mặt Huân Nhi không hề vì lời nói của Hồn Nhai mà xuất hiện nửa phần khác thường. Nàng chậm rãi đứng dậy, kim sắc hỏa diễm lập tức lượn lờ trong hai tròng mắt.

"Bành!"

Khi hai mắt Huân Nhi được bao phủ bởi kim sắc hỏa diễm, tên nam tử tên

là Hồn Lệ kia bỗng đạp mạnh chân xuống đất, thân hình nhanh như chớp giạt lao về phía Huân Nhi. Năm tay tràn ngập hàn khí, không hề có một chút lưu tình nào, đánh thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp của Huân Nhi.

Đôi mắt với thể công hung hãn của Hồn Lệ, khuôn mặt Huân Nhi lạnh xuống, ngọc thủ xuyên thủng hư không, khi năm tay của tên kia vừa đánh đến, liền vỡ mạnh lên.

"Ăm!"

Quyền chưởng va chạm, kinh phong đáng sợ trực tiếp làm cho tảng đá dưới chân hai người nổ bung ra, mà thân hình của Hồn Lệ cũng lạng lẽ lui lại hai bước. Tuy rơi xuống hạ phong, nhưng Hồn Lệ lại không vì vậy mà nóng giận, ngược lại, trên khuôn mặt hắn hiện lên một nụ cười bệnh hoạn. Thân hình chợt lóe, lại tiếp tục điên cuồng lao lên, kinh phong khủng bố làm ngay cả không gian cũng bị bóp méo.

Dưới chân Huân Nhi lạng lẽ di chuyển, tạo nên một tiết tấu kỳ dị, né tránh quyền phong điên cuồng hung hãn của Hồn Lệ. Mặt khác, mỗi lần ngọc thủ nhìn như nhu nhược của nàng đánh trúng thân thể Hồn Lệ, đều sẽ làm cho thân thể của hắn rung mạnh lên.

Cục diện trận chiến, tuy thể công của Hồn Lệ nhìn như cực kỳ hung mãnh, nhưng tất cả tiết tấu rõ ràng đều đang được Huân Nhi điều khiển. Bộ dáng này, giống như một con trâu rừng hung hăng cố gắng húc vào hồ điệp đang bay lượn vậy, nhìn như hung hiểm, nhưng lại chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Một chưởng đẩy lùi Hồn Lệ, Huân Nhi xoay mạnh người, ngọc thủ nắm chặt, kim sắc hỏa điểm hóa thành một chiếc roi lửa quất ra.

Ngay khoảnh khắc chiếc roi lửa quất ra, không gian bỗng vặn vẹo. Một đạo chiếc xích tràn đầy hàn ý âm trầm chui từ hư không ra như độc xà, va mạnh lên roi lửa, bộc phát ra một loạt tiếng động "xuy xuy" chói tai.

"Hắc hắc, không hổ là người sử hữu tuyệt phẩm huyết mạch, cảm giác nhay bén đến như vậy..."

Phía cuối sợi xích, thân hình Hồn Nhai cũng xuất hiện. Cười lạnh một tiếng, hắn há to miệng, một con cự long màu đen nhánh lao ra, mang theo tiếng long ngâm chói tai thê lương, phá vỡ không gian, hung hăng lao về

phía Huân Nhi. Nếu nhìn cẩn thận, sẽ phát hiện ra cự long này tạo thành từ vô số linh hồn thể. Tiếng long ngâm thê lương kia, thực ra chỉ là nhiều tiếng kêu thảm thiết gộp lại với nhau.

"Thủ đoạn thật đê tiện!:"

Nhìn cự long đang dữ dội lướt tới kia, ánh mắt Huân Nhi lạnh lùng. Nàng vừa muốn ra tay, phía sau lại đột nhiên truyền tới một đạo kinh phong cực kỳ hung hãn sắc bén. Không cần quay đầu lại cũng có thể biết, tên Hồn Lệ kia lại đánh đến rồi.

Đôi mắt với thế công của hai cường giả đạt tới Bát tinh Đẩu Tôn, dù là Huân Nhi cũng hơi nhú mày lại. Mũi chân nàng điềm nhẹ xuống mặt đất một cái, thân hình bay vọt lên giữa không trung, thủ ấn biến đổi, kim sắc hỏa điềm nồng đậm đột nhiên bùng phát ra, sau đó hóa thành một bàn tay lửa màu vàng lớn chừng trăm thước, chụp lấy cự long màu đen kia.

"Bành!"

Bàn tay khổng lồ bắt lấy cự long màu đen, sức nóng kinh khủng trực tiếp làm cho những linh hồn kia ngay cả cơ hội kêu thảm thiết đều không có, tất cả đều hóa thành một mảnh hư vô!

"Xuy!"

Chấn vỡ linh hồn hắc long, kinh phong sắc bén sau lưng cũng đã đánh tới, ngọc thủ Huân Nhi nhanh như chớp kết xuất ra một đạo ấn quyết, sau đó đánh về phía sau.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, kinh phong kinh khủng giống bão tố bùng phát giữa bầu trời. Trong phạm vi trăm trượng, lớp sương mù đều vì vậy mà trở nên mỏng hơn rất nhiều. Tâm nhìn mờ ảo cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Hừ!"

Kinh phong thổi quét, trong cổ họng Hồn Lệ phát ra một tiếng kêu rên đau đớn. Cước bộ lão đảo lui về phía sau, khuôn mặt dữ tợn chằng chịt vết sẹo cũng tái đi vài phần.

Nhưng dù Hồn lệ bị đẩy lui, cước bộ của Huân Nhi cũng bị hấn chân lùi lại nửa bước, trên ngọc thủ cũng có cảm giác chết lặng. Một chiêu này của Hồn Lệ, hiển nhiên không phải là tầm thường. Bằng không cũng sẽ không bức nàng phải lui lại như vậy.

"Hồn Nhai, ta thấy hai người các ngươi không muốn sống sót ra khỏi Cổ giới rồi!" *Nắm chặt tay lại, ánh mắt Huân Nhi lạnh như băng nhìn về phía Hồn Nhai, quát lạnh.*

"Hắc hắc, cái này không nhọc Huân Nhi tiểu thư quan tâm..." *Hồn Nhai cười lạnh, ánh mắt đột nhiên chuyển xuống phía dưới. Nơi đó, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng, đấu khí quanh thân hấn dao động càng lúc càng kịch liệt.*

"Trong khoảng thời gian ngắn không thể nào giết chết được Huân Nhi, xem ra chỉ có thể giải quyết Tiêu Viêm trước."

Trải qua vài lần giao thủ, Hồn Nhai cũng hiểu, dù mình và Hồn Lệ liên thủ, mặc dù có thể tương chiến với Huân Nhi, nhưng lại không thể làm nàng trọng thương hay thậm chí là giết chết. Nhưng hiện giờ Tiêu Viêm đang ở trong trạng thái đột phá, nếu để cho hắn thuận lợi hoàn thành, bọn họ sẽ gặp phiền toái khá lớn. Mặc dù Tiêu Viêm chỉ là Lục tinh Đấu Tôn, nhưng xem trận chiến với Cổ Yêu và hắn ngày đó, Hồn Nhai cũng hiểu rằng, lực chiến đấu của Tiêu Viêm vượt xa cấp bậc hiện giờ của hắn.

"Hồn Lệ, ngươi lo phần Tiêu Viêm, ta ngăn cản nàng!"

Nghe tiếng quát của Hồn Nhai, sắc mặt Huân Nhi rốt cục cũng có chút thay đổi. Thân thể mềm mại chợt lóe lên, nhanh chóng lao về chỗ Tiêu Viêm đang ngồi. Nhưng nàng còn chưa đi được bao xa, tiếng xé gió ô ô liên vang lên sau lưng. Huân Nhi hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy phía sau là vô số sợi xích sắc bén màu đen, trút về phía nàng như vũ bão. Mỗi sợi xích này đều của thể dễ dàng xuyên thủng lực phòng ngự của một cường giả Đấu Tôn. Mà hiện giờ tụ tập lại một chỗ nhiều đến vậy, dù là nàng cũng phải cẩn thận ứng phó.

"Hồn Nhai, ngươi dám làm hắn bị thương, Thiên Mộ này chính là chỗ táng thân của ngươi..."

Đối mặt với thế công đột nhiên trở nên hung mãnh của Hồn Nhai, Huân Nhi cũng chỉ có thể xoay người lại chống đỡ. Kim sắc hỏa diễm trào ra, một loạt tiếng động "đình đàng" vang lên, những xiềng xích kia đều bị đánh nát.

"Nữ nhân này thật mạnh, nếu đơn đả độc đấu, ta không phải là đối thủ của nàng."

Nhìn những sợi xích nổ tan chỉ trong nháy kia, sắc mặt Hồn Nhai cũng hơi đổi. Nhưng rất nhanh khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười lạnh, thì ra Hồn Lệ đã nhân cơ hội đó, nhanh chóng bay đến tảng đá nơi Tiêu Viêm đang ngồi tu luyện.

Hành động của Hồn Lệ cũng bị Huân Nhi phát hiện. Lập tức, trong mắt nàng trào lên sát ý lạnh lẽo. Vung tay áo lên, một kim sắc trường mâu ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ đột nhiên thành hình, sau đó hung hăng lao về phía thân thể Hồn Lệ.

Nhưng dường như Hồn Lệ lại không hề để tâm đến đòn công kích mạnh mẽ này của Huân Nhi. Năm tay được bao bọc bởi sương mù lạnh lẽo đánh về phía Tiêu Viêm không một chút do dự. Xem bộ dáng này, dường như hắn muốn liều mạng bị Huân Nhi đánh thành trọng thương cũng phải giết chết được Tiêu Viêm!

Nhìn một màn này, dù là Huân Nhi cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa, khuôn mặt tái nhợt xuống. Trong đôi mắt nàng, trào lên một sự điên cuồng lạnh lẽo thấm vào cốt tủy...

Nhưng ngay khi vẻ điên cuồng trong mắt Huân Nhi xuất hiện. Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng lại đột nhiên mở mắt ra. Trên khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, tay phải nâng lên, nhanh như chớp đánh về phía Hồn Lệ đang gần trong gang tấc.

"Đại Thiên Tạo Hóa Chương!"

Một chương đánh ra, màu đen làm trái tim người ta băng giá nhanh chóng khuếch tán ra từ lòng bàn tay Tiêu Viêm. Vào lúc này, trên khuôn mặt dữ tợn của Hồn Lệ, rốt cục cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

-----oOo-----

Chương 1339: Thăng cấp Lục tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vàng sáng màu đen giống như một cái hố đen thần bí, nhanh chóng lan tràn ra từ trong tay Tiêu Viêm. Chỉ trong nháy mắt, đã hung hăng va chạm với Hồn Lệ đang ở ngay trước mắt.

"Tốc độ phản ứng thật kinh khủng!"

Nhìn hố đen đang không ngừng phóng đại, trong mắt Hồn Lệ cũng hiện lên vẻ khiếp sợ. Lấy thực lực của Tiêu Viêm, mặc dù có tỉnh lại ngay lúc này, nhưng cũng không thể nào chống đỡ được thế công của hắn. Nhưng hắn lại chưa hề nghĩ tới việc chỉ trong chớp mắt, tên kia lại không chút nghĩ ngợi thi triển ra đấu kỹ cường hãn bậc này!

Khi lực lượng của hố đen chạm tới thân thể của Hồn Lệ, trên người hắn liền bộc phát ra hắc vụ đấu khí nồng đậm. Không hề bị ăn mòn luôn như Trích Tinh lão quỷ, rất hiển nhiên, thực lực của Hồn Lệ này vượt xa Trích Tinh lão quỷ kia rất nhiều.

"Hừ!"

Thấy vòng sáng bị ngăn trở, ánh mắt Tiêu Viêm cũng lạnh xuống. Đấu khí trong cơ thể không ngừng ùn ùn bộc phát ra, tất cả đều quán chú vào bên trong.

"Xuy xuy!"

Nương theo đấu khí quán chú, ống tay áo của Hồn Lệ cũng nổ tung. Trên hai tay hắn thấm đẫm máu tươi, những giọt máu này không ngừng chảy xuống mặt đất như mưa rơi.

Cảm nhận được lực phá hoại khủng khiếp từ vòng sáng, sắc mặt Hồn Lệ biến đổi. Hắn có thể cảm thấy năng lượng cuồng bạo bên trong đang càng lúc càng mạnh thêm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, dù là hắn cũng không thể thừa nhận nổi, tất nhiên sẽ phải chịu thương thế cực kỳ nặng nề.

"Hồn Bạo!"

Trong lòng xẹt qua ý niệm này, hai mắt Hồn Lệ cũng hiện lên một chút tàn nhẫn. Vụ khí màu đen nồng đậm như sương mù không ngừng bùng phát ra từ lòng bàn tay hắn. Cuối cùng, trong những tiếng kêu thảm thiết, những đạo linh hồn thể này đều tự bạo. Năng lượng trùng kích kinh khủng phát ra, đem vòng sáng màu đen kia ngăn cản lại. Tá trợ thêm lực đẩy khi tự bạo, thân hình của Hồn Lệ cấp tốc lui về phía sau.

"Không hổ là cao thủ Hồn tộc."

Thấy người này cư nhiên lại có thể ngăn cản Đại Thiên Tạo Hóa chương, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút ngưng trọng, bàn tay phải lại vỗ vào hư không một lần nữa.

"Phanh!"

Theo một chương này của Tiêu Viêm đánh ra, vòng sáng màu đen bị linh hồn tự bạo lại khuếch tán ra thêm lần nữa. Sau đó nhanh như chớp đuổi theo thân hình đang lùi lại của Hồn Lệ. Vòng sáng cũng hung hăng va mạnh lên thân thể hắn.

"Phụt!"

Va chạm hung hãn như vậy làm huyết khí trong cơ thể Hồn Lệ kịch liệt quay cuồng. Ngũ tạng lục phủ đều như bị đánh lệch khỏi vị trí cũ. Một ngụm máu tươi đỏ sẫm phun ra, thân thể bay ngược về phía xa như điều đứt dây.

"Nếu đã ra tay, thì để mạng lại đi."

Giữa không trung, Huân Nhi cũng vì tình cảnh phía dưới mà kinh hãi không thôi. Nhưng thấy Tiêu Viêm không sao, trong lòng nàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mỹ mâu liếc nhìn Hồn Lệ đang bay ngược, sát ý trong lòng đột nhiên đại thịnh. Ngọc thủ rung lên, kim sắc trường mâu nhanh như chớp xuyên thủng hư không, hung hăng lao về phía đầu của Hồn Lệ.

Chiêu này của Huân Nhi cực kỳ tàn nhẫn. Giờ phút này, chính là lúc Hồn Lệ đang kiệt lực, thân thể lại đang ở giữa không trung, căn bản không thể

né tránh. Bởi vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh trường mâu kia hung hăng lao về phía mình.

"Bành!"

Nhưng khi kim sắc trường mâu sắp chọc thủng đầu Hồn Lệ, một luồng kinh phong lại đột nhiên đánh tới, hung hăng va vào thân thể Hồn Lệ. Mà mượn cỗ lực lượng này, thân thể đang lúi lại của Hồn Lệ cũng chệch đi một chút. Nơi vốn phải chịu công kích là đầu cũng chuyển thành bả vai.

"Phốc!"

Kim sắc trường mâu hung hăng xuyên vào bả vai của Hồn Lệ, năng lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong bộc phát. Thân thể Hồn Lệ cũng bị trường mâu kéo theo, cuối cùng hung hăng găm trên mặt đất. Trong vòng trăm trượng nơi trường mâu cắm, mặt đất đều sụp xuống hơn nửa thước. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Kinh phong đáng sợ khuếch tán ra từ nơi mặt đất sụp xuống. Một đạo thân ảnh đen nhánh cũng bỗng hiện ra như quỷ mị. Nhìn Hồn Lệ cả người đầy máu, nơi bả vai có một cái lỗ to bằng cái bát. Trên khuôn mặt Hồn Nhai cũng xuất hiện vẻ âm trầm, tay hóa thành đao, không có lựa chọn chém xuống. Máu tươi văng khắp nơi, triệt để đem cánh tay trái của Hồn Lệ chém đứt. Nơi đó đã bị kim sắc hỏa diễm hoàn toàn ăn mòn, nếu vẫn để lại, cả thân thể đều sẽ từ từ hóa thành tro tàn.

Tính tình của Hồn Lệ cũng thật cứng rắn. Bị Hồn Nhai chặt đứt một cánh tay như vậy, hắn vẫn cắn chặt răng, không hề kêu lên một tiếng.

"Tiêu Viêm, coi như các ngươi ác. Món nợ này sẽ không kết thúc dễ dàng đến vậy đâu."

Một tay nhắc Hồn Lệ đang hấp hối, ánh mắt Hồn Nhai âm tàn nhìn về phía Tiêu Viêm và Huân Nhi, lạnh lẽo nói.

"Còn muốn chạy sao?" Thấy thế, Huân Nhi cười lạnh một tiếng, vừa muốn động thân ngăn cản, một chùm hắc vụ nồng đậm đã bùng phát ra từ cơ thể Hồn Nhai. Vô số linh hồn thể thần sắc dữ tợn liền ùn ùn kéo ra, gương nanh múa vuốt lao về phía Huân Nhi. Mà khi còn cách nàng mười trượng, những linh hồn này lại đột nhiên dừng lại, rồi đồng thời tự bạo...

Vô số linh hồn cùng tự bạo, cỗ khí lẫm đáng sợ kia khuếch tán ra làm Huân Nhi hơi nhú mảy lại. Thân hình lùi lại mấy bước, bàn tay trắng nõn vung lên, kim sắc hỏa diễm quét qua, thiêu cháy tất cả đám hắc vụ kia. Nhưng lúc này, bên trong hắc vụ đã không thấy thân ảnh của Hồn Nhai đâu nữa.

"Chạy thật nhanh..."

Huân Nhi hơi nhú mảy, quay đầu lại, nhìn bức tường năng lượng thông đến tầng thứ hai. Nơi đó, mơ hồ có hai đạo thân ảnh đang xẹt qua. Hiển nhiên, đó chính là hai người Hồn Nhai.

Thu hồi ánh mắt, Huân Nhi vội vàng nhìn về phía Tiêu Viêm. Chỉ thấy sắc mặt hắn hiện giờ hơi tái nhợt, lập tức vội vàng bay đến, nói: *"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ?"*

"Không có gì đại ngại. Vừa đột phá, đấu khí trong cơ thể còn chưa ổn định, lại thi triển Thiên giai đấu kỹ nên bị phản phệ một chút. Điều tức một hồi là sẽ ổn thôi." Tiêu Viêm lắc lắc đầu nói.

"Thiếu chút nữa là bị hai tên khốn kiếp kia ám hại rồi. Nếu lần sau gặp, nhất định phải lấy mạng chúng!" Huân Nhi tức giận nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sát ý trong mắt bắt đầu khởi động. Lần này nếu không phải hắn thức tỉnh lại sớm, vận dụng Thiên giai đấu kỹ. Nếu không, chỉ sợ sẽ bị tên kia đánh lén thành công.

"Về sau phải cẩn thận một chút, bọn chúng cũng không phải hạng tầm thường." Tiêu Viêm trầm nghĩ trong lòng. Khoảng thời gian này, vì không có dấu vết của người khác nên tính cảnh giác của Tiêu Viêm hạ thấp đi rất nhiều. Đến giờ hắn mới hiểu được, Thiên Mộ này cũng không yên bình như trong tưởng tượng.

"Tiêu Viêm ca ca, huynh điều tức một hồi trước đi. Sau khi hồi phục, chúng ta cũng tiến vào tầng thứ hai. Tên Hồn Lệ kia bị đánh thành trọng thương, thực lực của hai người họ tất nhiên sẽ yếu bớt. Nếu gặp được, ta có chắc chắn giết chết được Hồn Nhai!" Huân Nhi lạnh lùng nói. Hiển nhiên, lần này nàng đã nổi giận thật sự.

"Ừm!"

Tiêu Viêm gật gật đầu, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua việc đánh chó lúc nó rơi xuống nước. Mà con chó này còn là lũ tạp mao của Hồn Điện. Như vậy thì càng không thể buông tha.

Vừa dứt lời, hắn lại nhắm mắt lại lần nữa. Tùy theo hô hấp bình ổn lại, vẻ tái nhợt trên khuôn mặt cũng dần dần biến mất.

Thấy Tiêu Viêm lại tiến vào trạng thái tu luyện thêm lần nữa, Huân Nhi cũng đứng dậy. Có vết xe đổ vừa rồi, lần này nàng cũng không rời khỏi phạm vi một thước xung quanh Tiêu Viêm. Khuôn mặt lạnh như băng, đấu khí mênh mênh trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển. Thời điểm như vậy, bất kể kẻ nào tiến vào phạm vi cảm giác của nàng, đều sẽ gặp phải công kích như cuồng phong bão vũ...

Lần tu luyện này của Tiêu Viêm kéo dài chừng một giờ, hắn chậm rãi mở mắt ra. Trong hai con ngươi đen nhánh, đấu khí nhộn nhạo như thực chất. Bàn tay vừa di động, ngay cả không gian đều xuất hiện những vết rách rất nhỏ. Khí tức hiện tại của Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ là cường hãn hơn lúc trước rất nhiều.

"Lục tinh Đấu Tôn.,,"

Cảm nhận được đấu khí mênh mênh như biển rộng trong cơ thể, Tiêu Viêm mỉm cười. Hắn có thể rõ ràng nhận thấy cảm giác thư sướng sau khi cảnh giới tăng lên.

"Bốn tháng tu hành, hiệu quả thật tốt. Nhưng nếu muốn tiếp tục đột phá đến Thất tinh, không biết phải mất bao nhiêu thời gian nữa..."

Tiêu Viêm hiểu được, năng lượng hạch trong Thiên Mộ này tuy là vật đại bổ, nhưng trong cấp bậc Đấu Tôn này, càng về sau lại càng khó tăng lên. Bởi vì năng lượng cần có để đột phá lớn đến mức làm người ta phải thấy kinh hãi. Muốn đạt tới... Rất khó khăn!

"Tiêu Viêm ca ca, chúc mừng..."

Huân Nhi bên cạnh thấy Tiêu Viêm mở mắt, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng chợt mỉm cười nói, lấy cảm giác lực của nàng, tự

nhiên có thể nhận thấy được thực lực của Tiêu Viêm cũng đã tăng lên rất nhiều.

"*Bây giờ mới có Lục tinh, so sánh với Cổ Yêu và Hồn Nhai thì vẫn còn một chút chênh lệch a.*" Tiêu Viêm đứng thẳng dậy. Nghe được tiếng xương cốt trên người kêu răng rắc, hắn không khỏi cười nói.

"*Bọn họ tu luyện trước huynh rất nhiều. Lúc ở tuổi này, bọn họ không thể so sánh được với huynh. Và lại, hai tộc đều có nội tình rất thâm hậu. Sự bồi dưỡng mà họ nhận được, người bình thường không thể so sánh.*" Huân Nhi che miệng cười khẽ, nói: "*Nếu Tiêu Viêm ca ca cũng được bồi dưỡng từ nhỏ như vậy, nói không chừng bây giờ đã đạt tới Đấu Thánh rồi ấy chứ.*"

"*Muốn đạt tới Đấu Thánh, cũng không phải dựa vào những thứ này...*"

Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn bức tường năng lượng phía xa, hắn cười cười, nói: "*Đi thôi! Tiếp theo, chúng ta cũng nên xem thử tầng thứ hai của Thiên Mộ này hung hiểm đến mức nào...*"

Vừa dứt lời, bàn chân Tiêu Viêm đạp mạnh xuống tảng đá. Thân hình trực tiếp lướt về phía bức tường năng lượng kia. Phía sau hắn, Huân Nhi mỉm cười, cũng nhanh chóng đuổi theo.

-----oOo-----

Chương 1340: Truy đuổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dần dần tiếp cận bức tường cực lớn kia, một luồng năng lượng uy áp cường hãn dị thường cũng tràn ngập ra từ trong đó.

"*Năng lượng uy áp thật mạnh. Muốn vượt qua nó, nếu thực lực không đủ, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị ép thành bụi phấn.*" Thân hình Tiêu Viêm dừng lại bên ngoài lớp tường năng lượng. Bàn tay nhẹ nhàng xuyên vào trong đó, cảm thụ được năng lượng uy áp này, hắn kinh ngạc nói.

"*Ừm, bình thường, những người có thực lực từ Ngũ tinh Đấu Tôn trở*

xuống đều không thể tiến vào bên trong." Huân Nhi mỉm cười, nói: "Năng lượng thể tầng thứ hai, dù yếu nhất cũng là Ngũ tinh Đẩu Tôn. Nếu không có thực lực như vậy, dù có vào cũng chỉ là đi chịu chết."

"Chỉ là lối vào tầng thứ hai thôi đã cần thực lực Ngũ tinh Đẩu Tôn. Nếu vậy, chẳng phải tầng thứ ba sẽ cần thực lực ít nhất là Thất tinh, hay thậm chí là Bát tinh?" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, nói.

"Hẳn là không sai biệt lắm..." Huân Nhi che miệng cười khẽ, nói: "Nhưng loại năng lượng uy áp này tuy mạnh, nhưng lấy thực lực của Tiêu Viêm ca ca, chắc sẽ không có gì đại ngại."

"Cứ tới cửa vào tầng ba rồi tính sau vậy..." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nhìn tường năng lượng trước mặt, hắn đưa tay về phía Huân Nhi, cười nói: "Đi thôi, cùng tiến vào."

"Ừm." Huân Nhi ôn nhu gật đầu, sau đó đặt ngọc thủ vào tay Tiêu Viêm, tùy ý cho hắn dẫn nàng đi vào bức tường năng lượng khổng lồ kia.

Khi hai người từ từ bước vào, hai ngọn lửa màu vàng kim và nâu tím cũng dần dần cháy lên. Chông đỡ lại tất cả uy áp đến từ tường năng lượng.

Mảng năng lượng này kéo dài chừng trăm trượng. Hai người Tiêu Viêm đi trong đó gần mười phút mới dần cảm giác được uy áp kia đang từ từ yếu đi.

"Sắp ra ngoài rồi..."

Tiêu Viêm híp mắt lại, nhìn con đường phía trước cũng không còn quá dài. Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, cước bộ bỗng gia tốc, kéo theo Huân Nhi nhanh chóng xuyên qua lớp năng lượng này.

"Hô..."

Xuyên qua tường năng lượng, loại uy áp bao phủ toàn thân này liền biến mất. Tiêu Viêm vừa muốn thả lỏng thì giọng nói có phần dồn dập của Huân Nhi lại vang lên bên tai.

"Cẩn thận!"

Tiếng nói vừa lọt vào tai, trong lòng Tiêu Viêm liền xuất hiện một chút lạnh lẽo. Trên bàn chân, ngân mang chợt chợp động. Một đạo tàn ảnh liền đọng lại ở chỗ cũ.

"Ấm!"

Tàn ảnh vừa hiện lên, vài đạo năng lượng kinh khí sắc bén chợt dữ dội lướt tới. Năng lượng cuồng bạo lập tức xé rách đạo tàn ảnh kia thành phần bụi.

Cách tàn ảnh chừng mười thước, thân hình Tiêu Viêm lại xuất hiện. Khẽ cau mày nhìn xung quanh, chỉ thấy chừng mười đạo năng lượng thể đang phiêu phù bất định. Những ánh mắt trống rỗng đều đang nhìn chăm chăm vào hắn.

"Năng lượng thể! Là mười đạo năng lượng thể có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn."

Nhìn những năng lượng thể có thực lực mạnh mẽ này, Tiêu Viêm nhíu chặt mày. Mười năng lượng thể có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn hội tụ một chỗ, ở tầng một, hắn còn chưa gặp được tình huống này bao giờ. Không nghĩ tới, vừa tiến vào tầng thứ hai, đã bị đội hình như vậy tập kích.

Nơi này còn có mùi máu. Là có người cố ý dẫn chúng tới đây." *Thân hình Huân Nhi chợt lóe lên, xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Nhìn những năng lượng thể xung quanh, nàng nhíu mày nói.*

"Là Hồn Nhai làm." Tiêu Viêm híp mắt lại, có thể làm ra việc như vậy, nhất định chính là hai người Hồn Nhai lúc này bị họ đánh thành trọng thương.

"Có thể cảm nhận được khí tức của hai người đó không?" Ánh mắt Tiêu Viêm tập trung vào mười đạo năng lượng thể xung quanh, miệng hỏi.

"Không được, hai tên này giao hoạt như cáo vậy. Chắc chúng dẫn đám năng lượng thể này tới đây rồi cao chạy xa bay." Huân Nhi lắc lắc đầu, nói: "Đầu tiên cứ xử lý mấy thứ này đã. Nếu không, mùi máu sẽ hấp dẫn đến càng nhiều năng lượng thể."

"Ừ, tốc chiến tốc thắng, để lâu sẽ sinh biến."

Tiêu Viêm ngưng trọng gật đầu. Tầng thứ hai này quả nhiên nguy hiểm hơn nhiều. Mười năng lượng thể có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn này, dù là một Lục tinh Đấu Tôn gặp cũng chỉ có nước cao chạy xa bay. Nhưng may mắn là hắn cùng Huân Nhi liên thủ, giải quyết chúng nó cũng không quá khó khăn..

"Ừm..."

Huân Nhi cũng gật nhẹ đầu, thân thể mềm mại khẽ uốn rồi chột quỹ đi biến mất. Mà ngay lúc nàng biến mất, Tiêu Viêm bên cạnh cũng dậm mạnh xuống đất, dữ dội lướt về một phương hướng khác.

Chiến đấu kéo dài không lâu, chỉ chừng mười phút sau, hai đạo thân ảnh đã hội tụ lại một lần nữa. Nhìn mặt đất hỗn độn xung quanh, họ mỉm cười xòe tay ra. Mười miếng năng lượng hạch nhỏ như trứng chim xuất hiện, năng lượng cực kỳ nồng đậm kết thành lượn lờ xung quanh.

"Phía đông là phương hướng mùi máu biến mất. Hai người Hồn Nhai hẳn là tiến về phía đó, theo muội được biết, phía đông chính là lối vào tầng thứ ba. Chúng ta làm gì bây giờ?" *Huân Nhi nhìn về chân trời phía đông, trong mắt lưu động hàn ý lạnh lẽo.*

"Theo sau chúng, hai người này không thể để lại." *Tiêu Viêm mỉm cười, nhưng nụ cười kia lại có vẻ hết sức lạnh lẽo. Hai tên khốn kiếp, không chỉ ám toán bọn họ, giờ lại gài bẫy mai phục. Những hành động này, dù là một trong số đó thôi, với tính cách của Tiêu Viêm, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.*

"Các người đã muốn chơi, vậy ta sẽ theo đến cùng!"

"Diện tích tầng thứ hai nhỏ hơn tầng thứ nhất rất nhiều. Nếu thuận lợi, chỉ cần không đến nửa tháng, chúng ta có thể đến lối vào tầng ba." *Huân Nhi nhẹ giọng nói.*

"Đi thôi, những năng lượng hạch này, mỗi người một nửa. Chúng ta hấp thu nó trên đường đi vậy."

Tiêu Viêm gật gật đầu, thân hình chột động, hóa thành một cái bóng mờ hồ, dữ dội lao về phía trước. Huân Nhi cũng gật gật đầu, sau đó nhanh chóng đuổi kịp.

Phía trước, một nơi cách hai người Tiêu Viêm rất xa. Hai đạo thân ảnh đang lướt đi như chớp giạt lại đột ngột dừng lại. Quay đầu lại, nhìn phía sau xa xôi.

"Bọn họ đã tiến vào tầng hai. Đám năng lượng thể kia cũng bị xử sạch rồi." Hồn Lệ bây giờ đã biến thành người cụt một tay, trầm giọng nói. Khuôn mặt hắn vẫn tái nhợt như trước, nhưng khí tức đã ổn định hơn một chút. Thiên Mộ này nhiều năng lượng thể, rất thích hợp với việc chữa thương.

"Đến tầng thứ ba đã, không cần để ý tới chúng. Trong khoảng thời gian này phải điều chỉnh tốt thương thể của người. Nếu không, chúng ta không phải đối thủ của hai người đó. Và lại, tính toán thời gian, mấy tên còn lại cũng sắp tới tầng thứ hai. Nếu để cho hai người Tiêu Viêm hội hợp với đám Cổ Thanh Dương, thì lúc đó chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ." Hồn Nhai khẽ nhíu mày, âm trầm lạnh lẽo nói.

"Mà đến tầng thứ ba sớm một chút cũng có lợi cho kế hoạch của chúng ta. Lúc đó, đợi bọn người kia đến đông đủ, ta hốt một mẻ cá lớn. Hắc hắc, ai cũng biết sự hung hiểm của Thiên Mộ, bọn người kia chết hết ở nơi này thì cũng chẳng ai nói gì được." Trên khuôn mặt Hồn Nhai hiện lên vẻ âm độc, nhẹ giọng nói.

"Hắc, được rồi."

Hồn Lệ gật đầu, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. Lần này trộm gà không được mà còn mất gạo, đứt một cánh tay. Món nợ này, với tính cách của hắn thì không thể không báo.

"Đi! Ta cũng muốn xem bọn chúng có đuổi được hay không..."

Hồn Nhai cười lạnh một tiếng. Tay áo vung lên, một luồng hắc vụ bay ra từ trong tay áo, lướt về phía năng lượng sương mù xung quanh. Thân hình hắn nhanh chóng lướt đi, Hồn Lệ cũng theo sát phía sau.

"Phanh! Phanh!"

Khuôn mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, bàn tay đưa lên, một luồng kinh phong nóng cháy quét ra, đem tất cả những linh hồn ẩn trong sương

mù kia đều chấn vỡ.

"Những thứ này thật kinh tởm..."

Nhìn những linh hồn giương nanh múa vuốt nhào đến, Huân Nhi cũng nhú mày lại. Bề ngoài của chúng không khác bao nhiêu so với năng lượng thể. Nhưng được Hồn Lệ khống chế, chúng ẩn trong sương mù, khi bọn họ tới gần sẽ nhào lên tự bạo. Mặc dù uy lực không mạnh, nhưng phiền phức không để đâu cho hết. Loại tập kích tự bạo này, trong một tuần nay, hai người họ đã gặp không dưới trăm lần.

"Thương thể của Hồn Lệ hẳn đã ổn định trở lại." Xử lý xong đạo linh hồn thể cuối cùng, Tiêu Viêm hơi lắc lắc cổ, thân nhiên nói.

Theo tình huống gặp phải trong một tuần này, mặc dù hai người Hồn Nhai bị bọn họ truy đuổi chặt vật. Nhưng theo một số ẩn ký năng lượng ngẫu nhiên gặp trên đường, có thể nhìn ra, thương thể của Hồn Lệ đang nhanh chóng khôi phục.

"Trong khoảng thời gian này, chúng ta thu hoạch được bao nhiêu rồi?"

"Ngũ cấp ba mươi tám viên, Lục cấp hai mươi lăm viên, Thất cấp sáu viên, Bát cấp một viên." Huân Nhi trầm ngâm một chút, nói. Nguồn truyện:

Tuy trong khoảng thời gian này đuổi giết hai người Hồn Nhai, nhưng họ vẫn không quên mục đích chủ yếu là tu luyện. Năng lượng thể gặp trên đường đều sẽ biến thành năng lượng hạch trong tay họ. Thậm chí, ở mấy ngày trước, bọn họ may mắn hấp được một năng lượng thể có thực lực đạt tới Bát tinh Đấu Tôn. Để xử lý thứ này, Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng mất không ít thời gian. Loại năng lượng thể này đã có một chút trí tuệ thuộc về riêng nó. Vì vậy, giải quyết đương nhiên sẽ khó hơn những năng lượng thể bình thường rất nhiều.

"Đáng tiếc, không gặp được năng lượng thể Cửu tinh Đấu Tôn. Lấy thực lực của muội bây giờ, sợ rằng chỉ có năng lượng hạch cấp bậc đó mới có tác dụng." *Tiêu Viêm có chút tiếc hận nói. Những năng lượng hạch này phần lớn đều do hắn hấp thu, Huân Nhi chỉ sử dụng một phần rất ít. Mặc dù hắn biết những năng lượng hạch này không có bao nhiêu hiệu quả với Huân Nhi, nhưng hắn cũng hiểu được, đây đều là Huân Nhi đang cố ý tìm lý do để tặng cho hắn.*

Huân Nhi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Còn khoảng năm ngày nữa chúng ta sẽ đến tầng thứ ba. Mà mộ phủ tổ tiên Tiêu tộc - Tiêu Huyền cũng ở trong đó."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật đầu. Trong lòng không khỏi nảy lên chút chờ đợi. Chẳng biết tại sao, hẳn vẫn có một loại dự cảm, trong mộ phủ của Tiêu Huyền, chắc chắn sẽ có một vài thứ mà vị tổ tiên này để lại cho hậu nhân...

-----oOo-----

Chương 1341: Cứu tinh năng lượng thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đại địa tinh mịch, năng lượng sương mù không ngừng thâm thấu từ dưới mặt đất lên, cuối cùng bao phủ lấy vùng đất không thấy điểm cuối này.

Tại một nơi nào đó trên đại địa, hai đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện. Nhìn lướt qua mặt đất có chút hỗn độn dưới chân, hơi cảm ứng một chút sau đó đều nhíu mày lại.

"Là Bát tinh năng lượng thể. Xem ra là do hai người Hôn Nhai giết chết. Thực lực của Hôn Lệ chắc đã hoàn toàn khôi phục, bằng không sẽ không thể nào giải quyết nhanh như vậy." Tiêu Viêm bực một nắm đất lên, chọt chà xát nó, thản nhiên nói.

"Chừng mười là đủ cho tên kia khôi phục thương thế, nhưng cánh tay cắt kia không thể chữa lành được, sức chiến đấu sẽ yếu đi rất nhiều." Mỹ mâu Huân Nhi mang theo vẻ cảnh giác, đảo qua xung quanh một vòng, nhẹ giọng nói: *"Tính toán thời gian, chúng ta cũng đã sắp tiếp cận địa phận của tầng thứ ba rồi..."*

"Ừ, hai tên này chạy như chó nhà có tang trong mười ngày nay. Huynh cũng muốn xem, bọn chúng có thể chạy tới đâu được nữa." Tiêu Viêm đứng dậy, cười lạnh nói.

Huân Nhi khẽ gật đầu.

"Vùng đất này, tuân suất năng lượng thể cao cấp xuất hiện ngày càng nhiều. Năng lượng thể Bát tinh vốn rất khó thấy được cũng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện. Và lại, ở phía đông bắc, huynh còn mơ hồ cảm thấy một luồng năng lượng uy áp mật mờ." Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về phía đông bắc, nhíu mày nói.

"Phải, năng lượng thể có thể làm cho chúng ta cùng cảm nhận được uy áp. Mọi nghĩ, chỉ sợ đó chính là Cửu tinh năng lượng thể. Tiêu Viêm ca ca, xem ra chúng ta gặp một con cá lớn rồi, có nên động thủ không?" Huân Nhi duyên dáng cười, nàng cũng có một chút cảm giác như vậy, nhưng cường độ thì tất nhiên nhỏ hơn Tiêu Viêm rất nhiều rồi.

Trong người loại năng lượng thể này có chứa Cửu cấp năng lượng hạch. Thứ này có lực hấp dẫn không nhỏ với cả hai người. Dù sao, bọn họ tiến vào Thiên Mộ tuy đã nửa năm, nhưng chưa từng đạt được một viên năng lượng hạch Cửu cấp nào. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Sao lại không động thủ? Cửu cấp năng lượng hạch, ở tầng thứ hai này cũng không phải nói gặp là gặp được." Tiêu Viêm cười, đưa mắt nhìn về phía xa, nói: *"Cứ để hai tên kia chạy đi, kiểu gì cũng sẽ có lúc gặp..."*

"Đi thôi!"

Vừa dứt lời, Tiêu Viêm liền xoay người, nhanh chóng lao về phía năng lượng uy áp phát ra. Phía sau hắn, Huân Nhi cũng theo sát ngay lập tức.

Nơi năng lượng uy áp phát ra cách hai người Tiêu Viêm cũng khá gần. Họ toàn lực phi hành gần hai mươi phút rồi từ từ giảm chậm tốc độ xuống. Lúc đi ngang qua nơi này, năng lượng thể Thất tinh, thậm chí Bát tinh cũng đã xuất hiện. Những năng lượng thể này đều rải rác ở các khu vực xung quanh, giống như đang canh giữ thứ gì đó.

"Cửu tinh năng lượng thể đã có được linh trí nhất định. Chúng nó đã tương đương với thượng vị giả trong giới năng lượng thể, có thể dễ dàng không chế những năng lượng thể khác. Xem ra, khu vực này là lãnh địa của nó." Hai người ẩn nấp sau tảng đá lớn, nhìn những năng lượng thể lơ mờ đang phiêu đảng trong làn sương mù kia, Huân Nhi nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm gật đầu, hỏi: *"Xung quanh có khí tức của người nào khác không?"*

"Không, chỉ có hai chúng ta." Huân Nhi cười đáp.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười nói: *"Một khi đã vậy, chúng ta lặng lẽ tiến hành vào thôi. Phạm vi cảm giác của những năng lượng thể này khá nhỏ. Lấy thực lực của hai chúng ta, muốn tiến vào mà không kinh động chúng cũng không khó lắm."*

"Ừm." Huân Nhi khẽ gật đầu.

Thấy thế, Tiêu Viêm mỉm cười, thân hình rung lên, một đạo tàn ảnh chợt xuất hiện, mà thân hình hắn cũng nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy Tiêu Viêm động thân, không gian bên cạnh Huân Nhi cũng hơi vặn vẹo, thân thể nàng cũng chậm rãi mờ đi.

Hai luồng gió nhẹ lặng lẽ tiến vào trong làn sương mù năng lượng. Dọc đường, những năng lượng thể kia dù cảm giác được dao động rất nhỏ, nhưng tiếc là chỉ số thông minh của chúng lại không cao. Chỉ đứng ngây ngốc tại chỗ một lát, nhìn xung quanh không có gì lạ, lại tiếp tục tiến vào trạng thái du đãng.

Hai luồng gió nhẹ kia nhanh chóng tiến vào sâu trong khu vực này. Ước chừng mười phút sau, rốt cục cũng đến trung tâm khu đất, hóa thành hai đạo thân ảnh hiện ra.

"Tới rồi..."

Thân hình hiện ra, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía trước. Nơi đó là một đồng đá hình thù quái dị, bên trên có một thân ảnh mặc thiết giáp màu đen đang ngồi xếp bằng. Khí tức trầm ổn không ngừng trào ra từ cơ thể hắn, dưới hắc giáp, cặp mắt trống rỗng hờ hững, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhận thấy được năng lượng thể này có khí tức linh động hơn tất cả những năng lượng thể mà hai người Tiêu Viêm đã gặp.

"Cửu tinh năng lượng thể..."

Nhìn thân ảnh tràn ngập khí tức cổ xưa trầm ổn này, trong mắt Tiêu Viêm

cũng xẹt qua chút ngưng trọng. Tuy nói những năng lượng thể này yếu hơn bản thể, nhưng trước mắt cũng không phải hạng tầm thường gì. Huống chi, Cửu tinh năng lượng thể này còn có được một phần linh trí và đấu kỹ khi còn sống.

"Tặc tử phương nào, mau rút ra đây!"

Ngay khi hai người Tiêu Viêm dò xét năng lượng thể này, dưới hắc giáp chợt bộc phát ra cường quang chói mắt. Bàn tay năng lượng thể chợt nắm chặt lại, một chiếc cự phủ(1) đột nhiên xuất hiện rồi nhanh như chớp giạt bỏ về phía hai người Tiêu Viêm.

"Cảm giác thật nhạy bén..."

Thấy tên này phát hiện ra nhanh như vậy, trong mắt hai người Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút kinh ngạc. Thân hình chợt động, tránh thoát khỏi kinh phong khổng lồ kia.

"Bành!"

Hai người né tránh, kinh phong hung hăng bổ xuống tảng đá sau lưng họ. Trong nháy mắt, nó trực tiếp vỡ vụn thành bột phấn. Kinh phong sắc bén còn để lại trên mặt đất một cái khe dài hơn mười trượng.

"Động thủ!"

Giữa không trung, thân hình Tiêu Viêm hiện ra. Quát khê một tiếng, ngân mang chợt lóe, từng đạo tàn ảnh xuất hiện giữa không trung. Trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt thân ảnh mặc hắc giáp kia, thủ ấn biến đổi.

"Khai Sơn Ấn! Phiên Hải Ấn!"

Hai tay Tiêu Viêm kết ấn, ấn pháp hung hãn công kích lên thân ảnh mặc hắc giáp kia.

"Đang! Đang!"

Năng lượng chưởng ấn đánh trúng thân ảnh mặc hắc giáp kia. Lực đạo mạnh mẽ trực tiếp đẩy lùi hẳn lại hai bước.

"Đám ruồi bọ các ngươi cũng dám trêu chọc bản tôn?"

Bị Tiêu Viêm đánh lui ngay khi vừa đối mặt, thân ảnh mặc hắc giáp kia tức giận gầm lên một tiếng. Khai sơn cự phủ trong tay xoay mạnh như cối xay gió, kinh phong đáng sợ hung hăng bổ về phía đầu Tiêu Viêm.

"Đang! Đang! Đang!"

Cự phủ bổ về phía Tiêu Viêm, một thanh kim sắc trường mâu lượn lò hỏa diễm bỗng bay ra từ phía sau lưng hắn, đỡ lấy toàn bộ kinh phong.

"Phanh!"

Khi Huân Nhi ngăn cản hắc giáp thân ảnh lại, Tiêu Viêm cười hắc hắc một tiếng. Bàn tay nắm chặt lại, trọng xích hiện ra, không chút khách khí quật lên ngực hắn. Lực đạo mạnh mẽ trực tiếp làm cho tên kia âm âm bay ra như đạn pháo. Tuy nói nó là Cửu tinh năng lượng thể, nhưng rõ ràng không phải đối thủ của Tiêu Viêm cùng Huân Nhi. Và lại, phần trí tuệ ít ỏi còn sót lại của nó đâu thể so sánh với kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Tiêu Viêm?

"Hông!"

Hắc giáp năng lượng thể phần nộ gầm lên, năng lượng hùng hậu không ngừng trào ra từ cơ thể, đem những tảng đá trong phạm vi mười trượng đều chấn thành phấn vụn. Hắn chợt bước về phía trước một bước, làm mặt đất rung mạnh, sau đó hung hăng liều mạng đánh về phía hai người Tiêu Viêm.

"Tốc chiến tốc thắng!"

Nhìn hắc giáp thân ảnh đang lao tới, Tiêu Viêm quát nhẹ một tiếng, thân hình lướt đi như chớp giạt, cư nhiên lại cứng đối cứng với tên to con kia.

"Phủ Phách Thiên Địa!"

Trong cơ thể hắc giáp thân ảnh, năng lượng mênh mông không ngừng bùng phát ra, chiếc cự phủ trong tay bỗng dựng bành trướng thêm mấy phần. Hắn giơ cự phủ lên cao, chỉ trong phút chốc, không gian xung quanh đều vỡ vụn ra.

"Tiêu Viêm ca ca! Cẩn thận!"

Nhìn một chiêu công kích cường hãn như vậy của hắc giáp thân ảnh, sắc mặt Huân Nhi biến đổi, vội vàng nhắc nhở.

"Chết đi cho bọn tôn!"

Tên kia tức giận rít gào, cự phủ trong tay mang theo một luồng kinh phong làm cho người ta sợ hãi, hung hăng bổ về phía đầu của Tiêu Viêm.

"Đang!"

Đối mặt với thế công kinh khủng của hắc giáp thân ảnh, trọng xích trong tay Tiêu Viêm vội đưa lên đỡ. Nhưng vừa tiếp xúc, trọng xích liền trực tiếp bị đánh bay đi. Mà Tiêu Viêm cũng như bị dính một đòn nghiêm trọng, sắc mặt trắng bệch, thân hình như điều đứt dây bay ngược về phía sau.

"Xuy!"

Khi Tiêu Viêm đỡ lấy đòn công kích hung hãn này của hắc giáp thân ảnh, Huân Nhi cũng xuất hiện phía sau hắn. Kim sắc hỏa điểm trường mâu hung hăng đâm vào lưng tên kia, chỉ trong nháy mắt đã đem cả thân hình to lớn cắn nuốt hoàn toàn.

Thấy một màn này, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm cũng hiện lên một nụ cười. Nhưng ngay lúc đó, mặt đất phía dưới bỗng nổ tung, hai đạo thân ảnh màu đen lướt ra như quỷ mị. Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, kinh phong âm hàn vỡ vào ngực hắn không chút lưu tình.

"Hắc hắc, Tiêu Viêm, lúc truy sát người khác thì nên nhớ kỹ một điều, ngàn vạn lần không được để chuyện khác làm phân tâm. Thân phận giữa thợ săn và con mồi rất dễ thay đổi đấy!"

Một chưởng hung hãn đánh vào ngực Tiêu Viêm. Thân ảnh kia khẽ ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, rõ ràng là hai người Hồn Nhai đang bị Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đuổi giết!

Giờ phút này, vẻ mặt của hắn cực kỳ âm lãnh dữ tợn. Hiển nhiên, loại thời cơ này, bọn họ chờ đợi đã lâu.

Chịu một kích toàn lực của hai người Hồn Nhai, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trắng bệch. Nhưng làm Hồn Nhai có chút sững sờ lại là khuôn mặt Tiêu Viêm thế nhưng lại lặng lẽ nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

"Ta còn tưởng rằng hai người các ngươi định trốn cả đời chứ!"

"Oanh!"

Vừa dứt lời, trong ánh mắt kinh ngạc của Hồn Nhai và Hồn Lệ, thân hình của Tiêu Viêm "oanh" một tiếng, vỡ thành hư vô.

"Trúng kế!"

Thấy thân hình Tiêu Viêm vỡ tan, trong lòng hai người bỗng trầm xuống...

-----oOo-----

Chương 1342: Thiên Yêu Khô màu tím!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Đi mau!"

Ngay khoảnh khắc thân thể Tiêu Viêm hóa thành hư vô, sắc mặt Hồn Nhai liền biến đổi. Hắn quát lớn một tiếng, thân hình nhanh chóng lướt về phía sau. Tuy sắc mặt âm trầm, nhưng Hồn Lệ cũng không hề chậm chân, theo sát ngay sau Hồn Nhai. Hai người bọn họ khổ tâm thiết kế phục kích, không ngờ lại không thu hoạch được chút hiệu quả nào, ngược lại còn rơi vào bẫy của Tiêu Viêm.

"Nếu đã đến, cần gì phải đi vội vàng như vậy?"

Nhưng ngay khi hai người lui lại, mảnh không gian phía sau lại đột nhiên vặn vẹo. Một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện, trên mặt mang theo nụ cười tủm tỉm, ngoài Tiêu Viêm ra thì còn ai vào đây nữa?

"Chạy!"

Thấy Tiêu Viêm ngăn cản, sắc mặt Hồn Nhai trầm xuống. Tay áo vung lên, một sợi xích đen nhánh bay ra như độc xà, mang theo tiếng xé gió ù ù, lao thẳng tới đầu Tiêu Viêm.

Thấy Hồn Nhai công kích, Tiêu Viêm mỉm cười. Bàn chân đạp mạnh xuống, mặt đất đột nhiên nổ tung. Một cột nham thạch khổng lồ mọc từ dưới đất lên, hung hăng va chạm với sợi xích kia.

Khi hai người Hồn Nhai bị Tiêu Viêm ngăn cản, Huân Nhi cũng rất nhanh thu hồi Cửu tinh năng lượng hạch. Thân hình chợt lóe, liền xuất hiện sau lưng chúng, cười lạnh nói: *"Chúng ta rất kỳ quái, Cửu tinh năng lượng hạch vốn khá hiếm hoi. Nếu các người phát hiện thì tất nhiên sẽ không thể bỏ qua. Nhưng vì sao lần này lại hoàn toàn thờ ơ như vậy? Hóa ra tất cả chỉ là cố ý sắp đặt."*

Sắc mặt Hồn Nhai và Hồn Lệ cực kỳ âm trầm, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

"Trón gần một tháng đã đủ mệt chưa?" Tiêu Viêm cười nhạt châm chọc.

"Cũng khá phiền phức, tập kích cũng chỉ để đỡ tốn thêm tí sức thôi. Nếu đã không thành công, vậy cứ thế mà làm thật người đi." Khuôn mặt Hồn Nhai cực kỳ âm trầm, chợt quay đầu lại, nói: *"Ta ngăn cản nàng, Tiêu Viêm giao cho người!"*

"Yên tâm, lần trước là do trở tay không kịp. Bây giờ ta sẽ chặt đứt cả hai tay của hắn!" Hồn Lệ dữ tợn nói. Thực lực của hắn không hề kém Cổ Yêu, lại thêm thủ đoạn quỷ dị của Hồn tộc. Muốn giết chết Tiêu Viêm, cũng không quá khó khăn. Chỉ cần không để cho hắn cơ hội thi triển Thiên giai đấu kỹ hay Hỏa Liên có uy lực kinh khủng kia là được.

"Tốt!" Hồn Nhai khẽ gật đầu, lạnh lẽo nhìn Tiêu Viêm một cái rồi đột nhiên xoay người. Đấu khí màu đen mênh mông bùng phát ra từ cơ thể. Mà thân hình hắn cũng hóa thành một tia chớp, dữ dội lướt về phía Huân Nhi.

"Tiêu Viêm ca ca, cẩn thận! Cho ta một chút thời gian!"

Thấy Hồn Nhai vọt tới, trong mắt Huân Nhi đầy vẻ lạnh lùng. Quát nhẹ một tiếng, kim sắc hỏa diễm đột nhiên bốc lên. Không chút nhượng bộ va

chạm với Hồn Nhai đang lao tới.

Nhìn hai người đã bắt đầu giao thủ, Tiêu Viêm cũng chậm rãi thở ra một hơi. Bình tĩnh nhìn Hồn Lệ trước mặt, tên này cũng là Bát tinh Đấu Tôn, chẳng qua hiện nay hắn đã mất một cánh tay, sức chiến đấu giảm đi nhiều. Mà trái lại, Tiêu Viêm đã mạnh hơn lúc giao thủ với Cổ Yêu rất nhiều. Vì vậy, nếu Hồn Lệ muốn xử lý hắn, chỉ sợ sẽ phải thất vọng rồi.

"Tiêu Viêm, tuy ngươi có thể thắng Cổ Yêu, nhưng không đại biểu có thể thắng ta! Mỗi thù cụt tay này, ta sẽ bắt ngươi trả đủ!"

Vừa dứt lời, vụ khí đen kịt âm hàn đột nhiên bùng phát ra từ cơ thể Hồn Lệ. Từng sợi xích dễ dàng xuyên thủng mọi thứ trước mặt, bắn thẳng về phía Tiêu Viêm.

Đối mặt với những sợi xích màu đen đang ùn ùn kéo tới kia, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc. Mười ngón tay liên tục bùng ra, từng ngọn lửa màu nâu tím xen lẫn chút trắng sữa phun ra từ đầu ngón tay. Hỏa diễm xẹt qua bầu trời như một cơn bão lửa, hung hăng va chạm với những sợi xích kia giữa không trung, sau đó nổ tan tành như pháo hoa đang bắn.

"Nếu chỉ là công kích bậc này, sợ rằng ngươi phải thu lại lời nói của mình rồi." Nhìn những tia lửa tóe ra, Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Khuôn mặt Hồn Lệ cực kỳ âm trầm, không hề để ý tới những lời Tiêu Viêm nói. Hai tay liên tục kết ra những thủ ấn kỳ dị, mà tùy theo những đạo ấn quyết này ngưng tụ, chỉ thấy trên trán hắn đột ngột xuất hiện một cơn lốc xoáy màu đen. Cơn lốc này chậm rãi xoay tròn, một ký hiệu kỳ dị bỗng hiện lên trên mi tâm Hồn Lệ.

"Có thể ép ta thi triển tộc văn để giải quyết, coi như là phúc khí của ngươi!"

Loại ký hiệu quỷ dị này xuất hiện, khí tức của Hồn Lệ cũng đột nhiên tăng vọt, hắc vụ dày đặc lơ lửng quanh người giống như thực chất. Mặt khác, tay áo bên bị cụt của hắn bỗng kịch liệt rung động, một cánh tay màu đen bỗng mọc ra. Nếu nhìn cẩn thận thì sẽ phát hiện được cánh tay kia chứa đầy những khuôn mặt dữ tợn mà thê lương. Cánh tay này, cư nhiên hoàn toàn do linh hồn ngưng tụ lại!

"Hắc hắc! Rất kinh ngạc phải không? Loại tộc văn này, bộ tộc đã suy tàn như Tiêu tộc của ngươi cũng không có tư cách sở hữu." Thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Tiêu Viêm, Hồn Lệ cười lạnh một tiếng. Những người thuộc các bộ tộc truyền lưu xuống từ thời viễn cổ như hắn, bình thường sẽ không tu hành bí pháp tăng phúc như Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Vì sao ư? Bởi vì họ có được tộc văn. Thật ra, đó chính là những bí pháp cường hãn nhất trong thiên địa.

Tuy việc sử dụng loại bí pháp này sẽ dẫn đến tiêu hao không nhỏ, nhưng nó lại không có tác dụng phụ với thân thể. Những việc như bị bí pháp phản phệ, trước nay chưa từng xuất hiện. Mà khi tu luyện những bí pháp kỳ dị này, các loại bí pháp phải tiêu hao máu hay tự mình hại mình khác trong mắt họ đều không đáng một xu. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Tiêu Viêm nhíu mày. Hắn chưa từng dự đoán được loại tộc văn này lại có hiệu quả như thế. Ngày đó, nếu Cổ Yêu cũng sử dụng tộc văn khi giao thủ, chỉ sợ thắng bại thế nào cũng rất khó nói.

"Tốt lắm, Tiêu Viêm, tiếp theo ta sẽ cho ngươi ném thử thế nào mới là tuyệt vọng thực sự!"

Hắc vụ lượn lờ, khuôn mặt đầy sẹo của Hồn Lệ càng thêm dữ tợn. Khí tức của hắn đã đạt tới Bát tinh đỉnh phong, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu đạt tới Cửu tinh. Loại thực lực này, đã vượt qua Tiêu Viêm rất nhiều!

Lời vừa dứt, hắc vụ quanh người Hồn Lệ đột nhiên nổ tung, mà thân hình hắn cũng biến mất một cách quỷ dị.

"Bành!"

Ngay khoảnh khắc Hồn Lệ biến mất, ngọn lửa màu nâu tím trên người Tiêu Viêm bỗng dòn vào nắm tay, hung hăng đánh vào không gian phía sau mình. Khi nắm tay đánh vào không gian, hắc vụ màu đen bỗng trào ra, dễ dàng ngăn trở nó lại.

"Công kích thật yếu ớt!"

Hắc vụ trào ra, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành thân ảnh của Hồn Lệ. Hắn liếc nhìn Tiêu Viêm trước mắt, trong mắt xẹt qua chút khinh thường,

đạm mạc nói.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! Đệ nhất biến! Đệ nhị biến! Đệ tam biến!"

Trong lòng Tiêu Viêm hít sâu một hơi, Thiên Hỏa Tam Huyền biến thi triển đến mức tận cùng. Nhưng lần này, khi đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm tăng vọt, hần lại đột nhiên mơ hồ cảm thấy ở mi tâm truyền đến một cảm giác ngứa ngáy. Nhưng loại cảm giác này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, làm hần cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tưởng đây là ảo giác.

"Phanh!"

Thi triển ra Thiên Hỏa Tam Huyền biến, thân hình Tiêu Viêm khẽ uốn cong lại như cá chạch, nhanh chóng lùi về phía sau.

"Đó là..."

Ở vào thời điểm Tiêu Viêm lui lại, Hồn Lệ kinh ngạc chăm chú nhìn vào mi tâm của Tiêu Viêm. Lúc tên kia thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, dường như hần mơ hồ nhìn thấy nơi đó hiện lên một ký hiệu kỳ dị như ẩn như hiện. Thân là Hồn tộc, hần cũng không xa lạ gì ký hiệu này, bởi vì đây là thứ tượng trưng cho kinh địch năm đó của họ, tộc văn của Tiêu tộc!

"Vừa rồi là tộc văn của Tiêu tộc? Sao có thể như vậy? Huyết mạch lực của Tiêu tộc đã hoàn toàn phế đi, sao còn có được tộc văn cơ chứ? Nhất định là ảo giác!"

Cũng khó trách Hồn Lệ lại thất thố như vậy. Thứ gọi là tộc văn này, chỉ có viễn cổ bát tộc có được, bởi vì nó kích phát dựa vào huyết mạch lực. Mà huyết mạch của Tiêu tộc đã sớm là đồ bỏ đi, đâu có thể sở hữu được tộc văn?

"Mặc xác có nhìn lầm hay không. Tiểu tử này rất nhiều mưu ma chước quỷ, cứ giết hần rồi tính sau! Nha đầu của Cổ tộc kia quá mạnh, Hồn Nhai không kiên trì được quá lâu."

Trong mắt Hồn Lệ lóe lên hung mang, đấu khí mênh mông trong cơ thể triệt để bộc phát, cỗ uy thế kinh khủng kia trực tiếp đánh tan sương mù năng lượng trong phạm vi trăm trượng.

"Tiêu Viêm, nộp mạng đi!"

Đầu khí tuôn ra dữ dội, Hồn Lê giống như một ma thần chiếm giữ bầu trời. Thân hình chợt động, kéo theo một mảnh mây đen lạnh lẽo, lao mạnh về phía Tiêu Viêm.

Nhìn Hồn Lê lại tiếp tục lao tới, Tiêu Viêm cũng chậm rãi hít sâu vào một hơi. Thực lực sau khi sử dụng tộc văn của người này đã mạnh hơn cả Cổ Yêu. Nếu cứng đối cứng với hắn, tất nhiên sẽ là một trận chiến cực kỳ thảm thiết.

"Cũng nên thử uy lực của thứ này..."

Hào quang chợt lóe lên trong mắt của Tiêu Viêm. Một lát sau, ấn quyết trong tay đột nhiên biến đổi!

"Ám!"

Ngay khi thủ ấn của Tiêu Viêm biến hóa, dưới mặt đất đột nhiên nổ tung lên, đất đá văng khắp nơi. Quang mang màu vàng rực rỡ chợt trút xuống, từng đạo thân ảnh như tượng đá được điêu khắc ra xuất hiện. Đây rõ ràng là những Thiên Yêu Khô được Tiêu Viêm cường hóa lên ở hư không lồi trồi.

"Xuy!"

Kim quang tuôn ra dữ dội, cuối cùng đều hội tụ vào đạo thân ảnh đứng đầu. Màu ám kim trên cơ thể nó bỗng dần biến mất, tùy theo đó, biến thành một màu tím kỳ dị. Mà dưới màu tím này, vẫn có thể nhìn thấy kim quang đang lưu chuyển.

Khi kim quang hoàn toàn nội liễm vào cơ thể, Thiên Yêu Khô màu tím đột nhiên mở mắt. Thân hình rung lên, thoáng cái đã xuất hiện giữa không trung, chắn trước mặt Tiêu Viêm. Ánh mắt hờ hững nhìn đám mây đen đang ùn ùn kéo tới. Dưới làn da, kim quang lặng lẽ lưu động.

Hấp thu lực lượng của mười bộ Thiên Yêu Khô, thực lực của khô lồi này đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng!

Chương 1343: Đại Phong Bạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Yêu Khôi đứng sừng sững trước người Tiêu Viêm, dưới lớp da màu tím mơ hồ có kim quang lưu chuyển. Thiên Yên Khôi này tự nhiên chính là con mà Tiêu Viêm tự tay luyện chế ra. Trước khi cường hóa ở Hư Không Lô Trì, nó đã có thực lực chừng Tứ tinh Đấu Tôn, sau khi cường hóa, thực lực đã tăng lên một cái bậc hạng. Theo ước tính của Tiêu Viêm, thực lực của con Thiên Yên Khôi này đã có thể so sánh với Lục tinh Đấu Tôn. Mà thêm vào việc thông qua trận pháp hấp thu lực lượng của mười bộ Thiên Yêu Khôi đạt tới cấp độ Đấu Tôn khác, chỉ trong nháy mắt, thực lực của nó đã hoàn toàn vượt qua Tiêu Viêm.

"Toái Hồn Minh Chưởng!"

Cách đó không xa, đám mây đen đậm đặc xen lẫn hàn khí ùn ùn lướt đến. Một tiếng quát chói tai đột nhiên truyền ra từ bên trong. Ngay sau đó, chưởng ấn màu đen khổng lồ như núi nhỏ đột nhiên lướt ra từ mây đen, sau đó hung hăng chụp về phía Tiêu Viêm. Nơi chưởng ấn đi qua, không gian trực tiếp sụp đổ, tạo thành những vết rách đen ngòm. Những vết rách này không ngừng túa ra từ hư vô như một cái mạng nhện.

Cảm nhận được uy áp khủng bố truyền từ trên cao xuống, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút ngưng trọng. Sau khi được tộc văn cường hóa, thực lực của Hồn Lệ đã vượt xa hẳn. Nếu hai bên thực sự giao thủ, tỉ lệ thắng của Tiêu Viêm chắc chỉ có năm phần, mà năm phần này cũng tương đối hung hiểm.

Dù sao, đối mặt với Bát tinh Đấu Tôn, Tiêu Viêm còn có thể liều mạng đánh một trận. Nhưng Hồn Lệ bây giờ đã mơ hồ đạt tới Cửu tinh, chênh lệch giữa hai bên lại bị nói rộng ra rất nhiều. Khoảng cách này, cho dù sử dụng Thiên giai đấu kỹ thì cũng khó có thể kéo lại được. Dù sao, lấy nội tình thâm hậu của Hồn tộc, trong tay Hồn Lệ chắc rằng cũng có Thiên giai đấu kỹ như Cổ Yêu. Chẳng qua là chưa tới lúc, bọn người kia tuyệt đối sẽ không tùy ý vận dụng mà thôi.

"Vừa đúng lúc, lấy người này tới thử thực lực của Thiên Yêu Khôi..."

Trong đồng tử đen nhánh, chưởng ấn đang cấp tốc phóng đại. Tiêu Viêm thở mạnh một hơi, trong lòng truyền ra mệnh lệnh.

Khi ý niệm trong lòng Tiêu Viêm vừa chuyển động, Thiên Yêu Khôi đang đứng như một bức tượng trước mặt hắn cũng chậm rãi bước lên một bước. Trong đôi mắt trống rỗng hờ hững có kim quang lưu chuyển, bàn chân đạp mạnh xuống hư không, hóa thành một cái bóng màu tím bay thẳng đến chân trời. Sau đó dùng phương pháp làm người ta cực kỳ rung động, trực tiếp cứng đối cứng va chạm với chưởng ấn không lồ kia.

"Bành!"

Hai bên va chạm, kính phong kính khủng quét qua. Tiếng nổ kính thiên động địa, chỉ sợ trong phạm vi trăm dặm đều có thể nghe rõ.

"Rắc!"

Trên chưởng ấn không lồ kia cứ nhiên bắt đầu xuất hiện những khe nứt nhỏ. Tùy theo khe nứt lan tràn, rốt cục năng lượng chưởng ấn kia cũng "rắc" một tiếng, vỡ tung ra thành nhiều mảnh.

"Đặng, đặng!"

Thiên Yêu Khôi hung hăng va chạm với chưởng ấn, kính lực mạnh mẽ cũng chấn lui nó mười bước. Mỗi một bước bước ra đều để lại một dấu chân màu đen trên bầu trời. Mà khi bước chân cuối cùng hạ xuống, thân hình nó lại dữ dội lao về phía trước như cung rời tên. Lúc này đây, nó trực tiếp lao vào trong đám mây đen nồng đậm kia.

"Hử?"

Thiên Yêu Khôi lao vào trong hắc vụ, Hồn Lệ cũng kính hãi bật thốt lên một tiếng, nhưng thanh âm của hắn lại chợt im bật lại. Vì quyền phong đáng sợ mang theo tiếng xé gió ù ù không ngừng truyền ra từ trong đám mây đen kia.

"Phanh phanh!"

Từng đạo kính phong cực kỳ cường hãn không ngừng bạo phát ra từ trong

đám mây đen. Vô số tiếng kêu thê lương của linh hồn cũng vang lên, mà dưới loại giao thủ kịch liệt như thế này, hắc vụ cũng dần trở nên loãng đi.

Hai mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào bên trong mây đen. Nơi đó, kim quang rực rỡ không ngừng bùng nổ, dù hắc vụ cũng không cách nào che dấu triệt để. Trải qua rất nhiều lần cường hóa, Thiên Yêu Khôi bây giờ đã chân chính đại thành. Thực lực bậc này, cho dù phải đối mặt với Cửu tinh Đấu Tôn thì cũng có thể đánh một trận!

Khi trong mây đen bùng nổ đại chiến, ánh mắt Tiêu Viêm cũng thừa dịp đảo qua một trận chiến khác. Nơi đó, Huân Nhi và Hồn Nhai đang chiến đấu. Nhưng theo tình huống bị áp chế hoàn toàn của Hồn Nhai, xem ra Tiêu Viêm đã lo lắng suông rồi. Chỉ cần cho Huân Nhi đủ thời gian, cho dù giết chết Hồn Nhai ở đây cũng không phải chuyện không thể.

"Thực lực của Huân Nhi chỉ sợ đã đạt đến Cửu tinh Đấu Tôn. Hồn Nhai nhiều nhất cũng là Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong mà thôi. Hai người đều thuộc viễn cổ chủng tộc. Công pháp và đấu kỹ tu luyện hẳn sẽ không hơn kém nhau bao nhiêu."

"Hắc, hai tên này đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Hồn tộc, nếu có thể làm thịt chúng ở đây, không biết Hồn tộc sẽ đau lòng đến mức nào?" Trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua chút cười lạnh. Hắc và Huân Nhi đuổi giết hai tên này đã gần một tháng rồi. Trong lúc đó, nhiều lần giao thủ gián tiếp cũng có thắng có thua. Nhưng hai tên này gian xảo như cáo vậy, thủy chung không chịu chính diện giao chiến với họ. Hiện giờ có được cơ hội, đương nhiên là không thể dễ dàng bỏ qua như vậy rồi.

"Oanh!"

Khi trong lòng Tiêu Viêm suy nghĩ, trong mây đen đột nhiên vang lên một tiếng nổ cực kỳ lớn. Kinh khí kinh khủng không ngừng thổi quét ra từ bên trong, trực tiếp xé rách đám mây đen cực kỳ âm hàn này. Kim quang và hắc khí bùng nổ, cuối cùng vỡ bung thành vô số tia lửa.

"Phanh!"

Mây đen nổ tung, hai đạo thân ảnh cũng bay ra từ trong đó, cuối cùng đạp bước trong hư không, lui lại gần trăm thước mới từ từ ổn định lại thân hình.

Nhìn hai đạo thân ảnh này, hai mắt Tiêu Viêm híp lại. Giờ phút này, trên người Thiên Yêu Khôi mơ hồ có vô số chưởng ấn, xem ra khi chiến đấu đã đón đỡ không ít đòn công kích của Hồn Lệ. May mà bây giờ thực lực của nó đã khác xa trước kia, nếu không chắc đã bị đánh nát thành nhiều mảnh rồi.

Tuy Thiên Yêu Khôi bị thương, nhưng tình trạng của Hồn Lệ lại rõ ràng chật vật hơn nhiều. Tóc tai bù xù, quần áo trên người bị đánh tan hơn nửa, nơi khoe miệng còn mơ hồ có một tia máu. Có thể thấy, lần này Hồn Lệ đã rơi xuống hạ phong. Ở Hồn tộc, hẳn dùng phương thức chiến đấu cực kỳ liều mạng để chiếm được hung danh. Dù vậy, dùng phương pháp này với một số cường giả, có lẽ thực sự sẽ lấy được hiệu quả không nhỏ, nhưng đối mặt với một Thiên Yêu Khôi không hề có cảm xúc, cảm giác, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của Tiêu Viêm như vậy, lại không có một chút hiệu quả này. Mỗi người đánh đối phương một chưởng, một bên là khô lồi, một bên là người bằng xương bằng thịt, chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi đã biết là bên nào chịu thiệt rồi. Nguồn truyện:

"Vô sỉ! Sao tên này còn sở hữu khô lồi mạnh như vậy?"

Hồn Lệ không ngừng thở hồng hộc như trâu, ánh mắt kinh sợ nhìn Thiên Yêu Khôi phía xa. Hắn chưa từng nghĩ tới việc Tiêu Viêm còn có được thứ này. Trải qua lần giao thủ trước, hắn nhận ra dù mình có thi triển tộc văn, không sợ con khô lồi này. Nhưng nó lại giống như một cái mai rùa, tùy ý cho hắn đánh thế nào cũng chỉ thờ ơ không để ý, mà Hồn Lệ lại không thể không quan tâm đến những đòn công kích của nó. Thành ra, loại chiến đấu này gây cho hắn một cảm giác cực kỳ bức bối.

Tiêu Viêm phía xa tùm tùm cười, vặn mình một cái, búng nhẹ ngón tay. Thiên Yêu Khôi lại ngay lập tức lao lên thêm lần nữa, hung hãn nhắm về phía Hồn Lệ. Thanh thế như vậy, làm sắc mặt Hồn Lệ tái xanh lại.

...

"Thật đen đui, vừa đến đã gặp đại phong bạo(1) của Thiên Mộ!"

"Chạy mau, nếu bị phong bạo cuốn vào, cho dù là Đấu Tôn đỉnh phong cũng sẽ toi mạng!"

Mà khi hai người Tiêu Viêm đang chiếm được thượng phong. Ở một nơi cách họ khá xa, vài đạo thân ảnh lại lao đi nhanh như chớp giạt. Mà chân trời phía sau họ, những xoáy năng lượng không ngừng gào thét cuốn đến, tạo thành chuỗi phản ứng dây chuyền cực kỳ đáng sợ. Một cơn bão năng lượng nhanh chóng được hình thành.

"Xuy!"

Trên bầu trời, chương ấn tràn ngập kim sắc hỏa diễm của Huân Nhi hung hăng đánh lên lồng ngực Hồn Nhai. Kinh phong kinh khủng trực tiếp làm hấn phun máu, cước bộ lão đảo lùi về phía sau vài chục bước. Khi Huân Nhi vừa muốn truy kích, khuôn mặt lại đột nhiên đại biến, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía cuối chân trời. Nơi đó, một đường dài màu đen đang nhanh chóng lan tràn đến.

"Đây là... Thiên Mộ đại phong bạo!"

Nhìn năng lượng phong bạo khủng bố đang tràn đến, đồng tử Huân Nhi co rút lại. Lập tức đình chỉ thân hình, quay đầu hô lớn với Tiêu Viêm: *"Tiêu Viêm ca ca! Đi mau!"*

Nghe được tiếng hô của Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng hơi ngẩn ra. Rồi như cảm ứng được điều gì, hấn đưa mắt nhìn về phía chân trời, lập tức cũng khẽ hít một hơi khí lạnh. Không chút chần chừ triệu hồi Thiên Yêu Khôi lại, lao đến bên cạnh Huân Nhi. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người Hồn Nhai, nhanh như chớp bay về phía lối vào của tầng thứ ba.

"Đó là... Năng lượng phong bão?"

Lau đi vết mắt trên khóe môi, Hồn Nhai quay đầu lại, khóe miệng nhất thời run lên. Cũng bất chấp hai tên sát tinh đang ở phía trước, trao đổi ánh mắt với Hồn Lệ một cái, cả hai đều xoay người chạy như điên như chó nhà có tang. Giao thủ với hai người kia, còn có một chút đường sống. Nhưng nếu bị cuốn vào phong bạo, vậy thì chết chắc rồi!

Khi hai người Hồn Nhai bắt đầu chật vật chạy trốn, chân trời phía sau họ, từng bóng đen mơ hồ thoáng hiện. Trong lúc nhất thời, vùng đất yên tĩnh không hề có sức sống này lại xuất hiện một không khí náo nhiệt cực kỳ cổ quái. Chẳng qua, đám người này đều đang túa mồ hôi lạnh chạy như điên mà thôi.

-----
(1) Đại Phong bạo: Con bão lớn.

-----oOo-----

Chương 1344: Tụ tập

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mảnh đất vốn rộng lớn tĩnh mịch này hiện giờ lại bị những tiếng ầm ầm to lớn bao phủ. Năng lượng phong bạo(1) cuộn cuộn mà đến, nơi nó đi qua, thậm chí ngay cả không gian đều sụp đổ, tạo thành những mảng đen nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Đó là gì?" Tiêu Viêm theo sát sau Huân Nhi. Cảm nhận được uy áp kinh khủng truyền đến từ phía xa, sắc mặt có chút ngưng trọng nói.

"Năng lượng phong bạo của Thiên Mộ. Đây là một loại thiên tai tự nhiên, uy lực cực kỳ kinh khủng. Dù là cường giả Đấu Tôn đỉnh phong, nếu bị cuốn vào trong đó đều sẽ hữu tử vô sinh. Trước kia, cường giả của các tộc tiến vào Thiên Mộ, một số người không may đều gặp phải loại năng lượng phong bạo này, hơn nữa còn bị cuốn vào." Huân Nhi nhẹ giọng nói:
"Không ngờ lần này chúng ta lại gặp phải nó. Bình thường, phải vài năm mới xảy ra năng lượng phong bạo một lần."

"Cứ chạy trước đã. Phạm vi lần này của phong bạo rất lớn. Chỉ sợ toàn bộ tầng thứ hai đều sẽ bị ảnh hưởng. Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng tiến vào tầng thứ ba."

Huân Nhi trầm giọng nói.

"Ừm..."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Xoay người lại, nhìn hai đạo thân ảnh cũng đang chật vật lao đi phía sau, đây hiển nhiên là Hồn Nhai và Hồn Lệ. Nhưng giờ phút này Tiêu Viêm cũng không có tâm tư tiếp tục để ý đến chúng.

"Hả? Còn có những người khác?"

Khi nhìn về phía sau, Tiêu Viêm đột nhiên phát hiện từng đạo bóng đen đang nhanh như chớp lao về phía này. Mấy người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều sửng sốt.

"Ha ha, không ngờ Tiêu Viêm huynh đệ đi nhanh như vậy, đã sớm tới nơi này rồi."

Hai đạo thân ảnh kia là một nam một nữ, đúng là Hỏa Huyền và vị hồng y nữ tử đeo mạng che mặt của Viêm tộc. Nhìn thấy Tiêu Viêm, trong mắt Hỏa Huyền không khỏi hiện lên sự vui vẻ, cười to nói.

Nghe được thanh âm này, Tiêu Viêm cũng mỉm cười. Chắp tay với hai người từ phía xa, nói: *"Hỏa Huyền huynh cũng không chậm a."*

Hỏa Huyền cười cười, cùng hồng y nữ tử kia tăng tốc, đuổi kịp hai người Tiêu Viêm. Khi ánh mắt hắt đảo qua Tiêu Viêm, cũng hơi ngây người: *"Tiêu Viêm huynh đột phá?"*

"Ha ha, may mắn mà thôi." Tiêu Viêm cười đáp.

Thấy Tiêu Viêm không phủ nhận, Hỏa Huyền và hồng y nữ tử kia liếc nhau một cái, đều nhìn ra sự kinh dị trong mắt đối phương. Mới vào Thiên Mộ gần nửa năm, không ngờ Tiêu Viêm đã có sự đột phá. Tốc độ như vậy, phải nói là tương đối kinh khủng.

"Hình như hai người của Hồn tộc cũng ở phía sau?" Hỏa Huyền liếc về phía sau, cười hỏi.

"Truy sát bọn chúng một tháng, vừa có cơ hội thì lại bị năng lượng phong bạo này phá hỏng chuyện tốt." Tiêu Viêm khẽ cười, đáp.

Nghe vậy, Hỏa Huyền không hỏi nhướn mày, trong lòng có chút chấn động. Hẳn đương nhiên biết một câu nhẹ nhàng này của Tiêu Viêm đại biểu cho cái gì. Hồn Nhai và Hồn Lệ đều là Bất tinh Đấu Tôn, thực lực rất mạnh. Hai người liên thủ, dù gặp Cửu tinh Đấu Tôn thì cũng đủ sức đánh một trận. Nhưng không ngờ lại bị Huân Nhi và Tiêu Viêm đuổi giết cả một tháng.

"Năng lượng phong bạo này quét qua cả tầng thứ hai. Xem ra, muốn tránh thoát nó thì chỉ có cách tiến vào tầng ba thôi. Hiện giờ, khoảng cách của chúng ta với tầng thứ ba cũng không quá xa, chắc có thể đến đó trước khi phong bạo đuổi kịp." Hòa Huyền mỉm cười dò hỏi: "Trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể giúp đỡ nhau một chút. Không biết ý của Tiêu Viêm huynh thế nào?"

"Không thành vấn đề!" Tiêu Viêm cũng mỉm cười đáp. Ý muốn giao hảo của Hòa Huyền, tự nhiên hắn sẽ không cự tuyệt. Đặc biệt là ở nơi này, thêm một người bạn, tỷ lệ sinh tồn sẽ lớn hơn rất nhiều.

Hai người nói xong thì đều nhìn nhau cười, mà Huân Nhi và vị hồng y nữ tử kia cũng không xen vào cuộc trò chuyện của hai người kia. Ngẫu nhiên ánh mắt chạm nhau một cái, cũng chỉ khẽ gật đầu rồi lập tức dời mắt đi nơi khác.

Thương lượng xong, bốn người cũng đi gần nhau hơn một chút. Ánh mắt cảnh giác đảo qua bốn phía, sau đó thân hình nhanh như chớp lao về phía trước.

"Không ngờ hai người của Viêm tộc lại đồng hành với Tiêu Viêm..."

Phía sau, khi nhìn thấy nhóm người Tiêu Viêm và Hòa Huyền hội họp, sắc mặt Hồn Nhai không khỏi lạnh xuống. Hiện giờ, lực chiến đấu của họ đã kém hai người Tiêu Viêm, nếu lại nhiều thêm một sự trợ giúp nữa, bọn họ toi mạng là cái chắc.

"Hừ! Cho các ngươi đặc ý thêm một lát. Đợi đến tầng thứ ba, ta sẽ cho các ngươi một kẻ đều chạy không thoát."

Vẻ âm độc xẹt qua mắt Hồn Nhai, tốc độ cũng chợt tăng thêm. Cùng Hồn Lệ hóa thành hai đạo bóng đen mơ hồ, bay về phía lối vào tầng ba.

Trạng thái liều mạng chạy trốn này kéo dài chừng nửa ngày. Trong nửa ngày này, tốc độ của đám người Tiêu Viêm vẫn luôn ở vào trạng thái cực hạn. Bởi vậy, lượng đấu khí mà họ tiêu hao cũng đạt đến một mức kinh khủng. Nhưng cũng may, nửa năm nay trong tay họ cũng có không ít năng lượng hạch dự trữ. Bởi vậy, trong lúc nhất thời cũng không cần lo đến việc đấu khí cạn kiệt.

Nhưng tuy có thể bổ sung lượng đầu khí tiêu hao, nhưng sự căng thẳng về tinh thần lại làm cho nhóm người Tiêu Viêm khá ẻo oải. Năng lượng phong bạo theo sát phía sau kia giống như lưỡi hái thần chết, làm cho bọn họ không dám chậm trễ chút nào.

"Tiêu Viêm ca ca, sắp tới lối vào tầng ba rồi."

Khi đang toàn lực chạy trốn, Huân Nhi đột nhiên nhìn về phía xa, mở miệng nói.

Nghe được lời này của nàng, Tiêu Viêm và hai người Hỏa Huyền đều mừng rỡ. Care thận cảm ứng một chút, quả nhiên đều nhận thấy được có năng lượng uy áp mơ hồ truyền đến từ phía xa. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chòm com.

"Tăng tốc độ!"

Thấy được lối vào, Tiêu Viêm cười to một tiếng. Bàn tay vung lên, tốc độ đột ngột tăng thêm, tựa như sao băng xẹt qua bầu trời. Chỉ qua vài cái chớp mắt, đã biến mất không thấy tăm hơi.

Khi mấy người Tiêu Viêm phát hiện ra lối vào tầng ba, Hồn Nhai cũng như cảm ứng được gì đó. Tinh thần lập tức phấn chấn, liều mạng tăng hết tốc độ lao về phía trước.

Xa xa, một bức tường năng lượng cực lớn phủ kín từ trên bầu trời xuống mặt đất, tựa như thiên tường(2) đứng sừng sững trong thiên địa.

Giờ phút này, trước bức tường năng lượng đó, bốn đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng. Một lát sau, một người trong số đó ngẩng đầu, nhìn về phía xa thản nhiên nói: *"Bọn họ đều đã đến. Theo tới còn có năng lượng phong bạo."*

"Quả nhiên!"

Nghe vậy, nam tử áo bạc và nam tử cường tráng đều thở phào một hơi, chột người trước bĩu môi hỏi: *"Cổ Chân, sao ngươi còn bình tĩnh vậy được? Đây chính là năng lượng phong bạo a! Nếu bị cuốn vào, tất cả chúng ta đều không thể sống sót."*

"Ha ha! Cũng không phải là ta bình tĩnh, mà có gấp gáp cũng vô dụng. Vội lại, nơi này còn có Thanh Dương đô thống. Tình huống xấu nhất có lẽ sẽ không xảy ra." Cổ Chân mỉm cười, nói.

"Người tên này..." Nghe được lời này của hắn, nam tử áo xanh cũng nhin không được mà mở mắt, nhìn về phía xa xa, cười nói: "Bức tường năng lượng ở đây đã thực chất hóa. Chỉ có cách mạnh mẽ đánh ra một con đường. Nhưng việc này chỉ bốn chúng ta thôi thì không làm được. Bởi vậy, dù đến đây đâu tiên, nhưng vẫn phải chờ những người khác nữa..."

"Chắc người lo lắng tiêu hao quá lớn, không thể ứng phó ở tầng ba mà thôi..." Cổ Chân lắc đầu cười nói.

Nam tử áo xanh cười cười, cũng không phản bác. Thân hình chậm rãi đứng dậy, đưa mắt nhìn chân trời phía xa, nói: "Huân Nhi tới rồi..."

"Xuy!"

Lời hắn vừa dứt, không lâu sau, mấy đạo thân ảnh đã xuất hiện phía chân trời. Chỉ trong vài cái chớp mắt đã đến gần bức tường năng lượng. Nhìn bốn người đang ngồi xếp bằng phía dưới, tất cả đều sửng sốt.

"Cổ Thanh Dương? Tốc độ của mấy người này thật nhanh a." Nhìn bốn người kia, Hỏa Huyền kinh ngạc nhẹ giọng nói.

"Thanh Dương đại ca, sao còn không tiến vào? Năng lượng phong bạo sắp đến rồi." Huân Nhi cũng từ từ đáp xuống đất từ giữa không trung, cau mày hỏi.

"Tường năng lượng đã thực chất hóa, phải phá vỡ được nó. Ta đang chờ bọn họ." Cổ Thanh Dương cười, nhìn lướt qua người Tiêu Viêm, trong mắt xẹt qua chút kỳ dị, rồi chợt quay sang Huân Nhi, hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là dây dưa một tháng với hai tên của Hôn tộc thôi." Huân Nhi lắc đầu, đáp.

"Hai tên đó dám ra tay với người?"

Nghe vậy, nam tử áo xanh nhướn mày, Cổ Chân cũng hơi ngắc đầu, trong mắt hiện lên chút lãnh ý. Nhưng cuối cùng người mở miệng lại là

nam tử áo bạc.

"Bọn chúng cũng không làm được gì." Huân Nhi mỉm cười. Quay đầu lại, chỉ thấy từng đạo lưu quang thoáng hiện, hóa thành những đạo thân ảnh đáp xuống khu đất này. Đây đúng là những người tiến vào Thiên Mộ ngày đó, chỉ có điều hiện giờ họ nhìn khá chật vật mà thôi. Về phần hai người Hồn Nhai thì càng đứng ở vị trí sau cùng. Hiển nhiên là lo sợ đám người Tiêu Viêm sẽ ra tay.

"Bây giờ không phải lúc động thủ với chúng. Không có thời gian!" Thấy biểu tình của nam tử áo xanh, Tiêu Viêm nhẹ giọng nhắc.

Nam tử áo xanh cũng không phản bác. Hắn đương nhiên hiểu được việc cấp bách bây giờ là đánh vỡ tường năng lượng, sau đó tiến vào tầng thứ ba.

"Các vị, tình huống bây giờ ra sao, chắc các vị cũng hiểu. Nhưng con đường đi thông tầng thứ ba này đã thực chất hóa, phải mạnh mẽ đánh vỡ mới có thể tiến vào. Nhưng việc như vậy cũng không phải một người có khả năng làm được. Vì vậy, nếu các vị còn lo lắng cho mạng sống của mình, thì mời liên thủ phá vỡ nó. Phong bạo mà đến, tất cả chúng ta sẽ xong đời." Nam tử áo xanh bước lên một bước, đảo mắt nhìn xung quanh, thản nhiên nói.

Nghe được lời của hắn, sắc mặt mọi người đều biến đổi. Sau một hồi trầm ngâm, tất cả đều chậm rãi gật đầu. Có thể tiến vào Thiên Mộ, tất cả đều không phải hạng tầm thường, bọn họ đương nhiên hiểu được con đường phía trước chỉ có một, đó chính là tầng thứ ba. Vì không vào, chỉ có một kết quả, đó là chết chắc!

-----
(1) Năng lượng phong bạo: Bão năng lượng.

(2) Thiên tường: Tường trời.

-----oOo-----

Chương 1345: Viễn Cổ Phệ Trùng

Thấy mọi người đều gật đầu, Cổ Thanh Dương mỉm cười. Nhìn năng lượng phong bạo phía xa đang cuộn cuộn trào đến, nói: *"Nếu không ai phản đối thì chúng ta bắt đầu thôi. Vì đề nghị này do ta đưa ra, nên sẽ do chúng ta bắt đầu trước, những người phía sau thay phiên nhau lên. Đương nhiên, nếu có người muốn hờ hững cho qua, lòng mang dã tâm thì cũng đừng trách ta không khách khí..."*

Nói đến đây, ánh mắt hấn đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Hồn Nhai và Hồn Lệ. Nụ cười trên mặt nhiều thêm một phần lạnh lẽo.

"Thanh Dương đã thông cử yên tâm, bây giờ tất cả mọi người đều ngồi trên một chiếc thuyền. Nếu có ai muốn làm chìm nó, những người còn lại tất nhiên sẽ không bỏ qua cho chúng." Người nói là một nam tử trên trán có ký hiệu hình tia sét. Hiển nhiên, hấn chính là người của Lô tộc.

"Ha ha, đa tạ!" Cổ Thanh Dương cười, sau đó quay đầu nói với ba người Cổ Chân: *"Chúng ta động thủ trước. Tiêu Viêm, Huân Nhi, các ngươi lên cuối cùng."*

Thấy mục quang của Cổ Thanh Dương chuyển tới mình cuối cùng, Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu. Hấn hiểu được, Cổ Thanh Dương muốn bọn họ đi cuối cùng, đề phòng hai người Cổ Nhai.

"Được rồi, bắt đầu thôi!"

Nam tử áo bạc kia cười một tiếng, sau đó cùng ba người còn lại chậm rãi đến gần tường năng lượng. Đấu khí trong cơ thể trào ra như đại hồng thủy, cuối cùng hóa thành một mũi khoan khổng lồ, hung hăng oanh kích vào bức tường do năng lượng ngưng kết lại kia.

"Bành!"

Bốn người liên thủ, lực công kích tự nhiên là cực kỳ kinh khủng. Dù tường năng lượng cực kỳ cứng rắn, nhưng chịu sự oanh kích như vậy cũng nứt ra từng cái khe lớn, rồi vỡ ra, tạo thành một cái cửa động nhỏ cao chừng ba, bốn trượng.

"Phanh phanh phanh!"

Thấy công kích có hiệu quả, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bốn người Cổ Thanh Dương lại chột nâng tay lên lần nữa, đầu khí như những lưỡi dao sắc bén, không ngừng hung hăng cắm vào trong tinh bích(1). Mảnh vỡ năng lượng không ngừng nứt vỡ bay ra.

Giờ phút này, bốn người giống như những cái máy đục đá. Đầu khí mênh mông không ngừng bạo phát, cái động kia cũng càng lúc càng sâu.

"Hô..."

Chỉ chừng mười phút sau, trên mặt bốn người Cổ Thanh Dương lấm tấm mồ hôi, động đã được đào sâu hơn mười trượng. Phía sau họ, mọi người nói đuôi nhau tiến vào, tò mò nhìn lớp năng lượng xung quanh.

Tường năng lượng này rộng chừng trăm trượng. Vì vậy, dù đoàn người có đào không ngừng nghỉ đi chẳng nữa thì cũng cần nhiều giờ. Khối lượng công việc như vậy, nếu chỉ dựa vào một hay hai người, chỉ sợ làm hơn một tuần cũng không thể hoàn thành.

"Thanh Dương đô thống, đổi cho bọn ta đi."

Thấy bốn người Cổ Thanh Dương dừng lại, hai gã nam tử Lô tộc cười nói. Bọn họ đương nhiên biết, lấy thực lực của bốn người kia thì vẫn có thể kiên trì thêm một thời gian, nhưng rõ ràng là bọn họ muốn giữ lại một chút khí lực, không thể vắt hết sức ở đây được. Dù sao, quan hệ giữa viễn cổ bát tộc cũng không thân mật như bề ngoài. Dù phối hợp với nhau đi chẳng nữa thì vẫn sẽ giữ một chút đề phòng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ha ha, vậy thì làm phiền Lô Lạc huynh đệ rồi." Cổ Thanh Dương cười cười, sau đó bốn người liền nhanh chóng lui lại, nhường cho hai nam tử Lô tộc bước về phía trước. Lô quang rực rỡ ngưng tụ trên nắm tay, sau một tiếng quát khê liền cùng trào ra. Nhất thời, trong thông đạo lại vang lên những tiếng nổ âm âm.

"Năng lượng phong bạo càng lúc càng gần rồi..."

Ngay lúc mọi người men theo thông đạo dần dần tiến vào, Tiêu Viêm ở phía cuối bỗng quay đầu nhìn về phía cửa vào của thông đạo. Năng lượng uy áp truyền đến từ phía người càng lúc càng mạnh, thậm chí còn lơ mơ nghe được những tiếng gió rít ù ù cực kỳ chói tai.

"Chắc năng lượng phong bạo không thể vào được đến đây đâu." Thấy ánh mắt của Tiêu Viêm, Huân Nhi cười an ủi.

"Lối vào tầng thứ ba này vẫn luôn thực chất hóa như vậy sao?" Tiêu Viêm gật đầu cười, đột nhiên đưa tay chạm vào lớp năng lượng ngưng kết này. Những thứ đẹp đẽ này đều do ngưng tụ từ năng lượng cực kỳ kinh khủng, hơn nữa trải qua sự áp súc khó tin, cuối cùng mới trở thành một tường năng lượng thực chất lớn đến vậy được.

"Ừm, từ lúc Bát tộc chúng ta lần đầu đến đây, tường năng lượng này đã thực chất hóa. Mặc dù trải qua vô số năm tháng thay đổi, năng lượng ở đây vẫn không hề có dấu hiệu hòa tan." Huân Nhi gật nhẹ đầu, nói.

Trong miệng Tiêu Viêm chặc chặc than thở một tiếng. Thiên Mộ này quả nhiên thật thần kỳ.

Khi hai người Tiêu Viêm nói chuyện, thông đạo cũng càng ngày càng dài. Nhưng Lô tộc chỉ có hai người, nên tiến trình đương nhiên sẽ chậm hơn bốn người Cổ Thanh Dương rồi. Bởi vậy, khi bọn hắn đổi người thì chỉ có thể mở ra không đến năm trượng. Nhưng may là phía sau vẫn còn có không ít người, từng đợt từng đợt thay phiên nhau tiến lên, làm cho thông đạo càng lúc càng sâu.

"Ăm!"

Quá trình vác cuốc đào đường này kéo dài thêm chừng mười phút thì phía sau đột nhiên vọng tới một tiếng nổ kinh thiên. Mọi người đều cảm thấy được, giống như ngay cả tường năng lượng này đều cũng rung mạnh lên.

"Năng lượng phong bạo cuốn đến đây rồi..."

Động tĩnh như vậy, làm cho không khí trong thông đạo đều trầm tịch xuống, trên mặt ai cũng xuất hiện vẻ ngưng trọng. Không ngờ tường năng lượng lớn như vậy mà còn bị năng lượng phong bạo làm cho rung chuyển. Nếu bây giờ mà họ còn ở ngoài, sợ rằng sẽ hóa thành bột phấn chỉ trong

nháy mắt.

"Mọi người, tăng tốc độ!" Cổ Thanh Dương nhíu mày, sau đó mở miệng nói. Bây giờ mặc dù tránh được năng lượng phong bạo, nhưng hoàn cảnh lại quá áp lực. Xung quanh đều là những lớp năng lượng đẹp đẽ, nhưng tuy đẹp đẽ, hấn vẫn mơ hồ cảm thấy không quá thoải mái.

Nghe được thanh âm của hấn, mọi người đều khẽ gật đầu. Hai người Hỏa Huyền đang đi trước mở đường cũng tăng thêm tần suất công kích.

Trong quá trình tuần hoàn này, Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng ra tay hai lần. Phá vỡ lớp năng lượng này cũng không khó như Tiêu Viêm tưởng. Mặc dù chúng rất cứng rắn, nhưng đối với người sở hữu mấy loại Dịch Hỏa như Tiêu Viêm mà nói, thì lại chẳng tốn bao nhiêu sức.

Hồn Nhai cùng Hồn Lệ dưới sự giám thị của hai người Tiêu Viêm cũng bắt buộc phải tiến lên làm việc. Nhưng theo thời gian duy trì đến xem, rõ ràng là chúng chỉ làm qua loa cho xong. Dù vậy, vào thời điểm này cũng chẳng còn thời gian mà so đo nữa. Có không vừa mắt đến thế nào đi chăng nữa, Tiêu Viêm vẫn phải cố nhịn đến lúc rời khỏi thông đạo rồi tính.

Mà trong khoảng thời gian này, ánh mắt Tiêu Viêm cũng chú ý thêm hai người của Dược tộc. Đó là một nam tử mặc trường bào có nhiều hoa văn kỳ dị và một nữ tử thân hình hỏa bạo gợi cảm. Từ khí tức, có thể nhận ra hai người đều là Thất tinh Đấu Tôn, sức chiến đấu cũng kém hơn Hồn Nhai và Hồn Lệ. Mà ngẫu nhiên, ánh mắt của hai người này nhìn về phía Tiêu Viêm cũng không quá hữu hảo. Nhưng với điều này, Tiêu Viêm cũng chẳng thèm để tâm, những thiên tài của các chủng tộc viễn cổ này đều có cảm giác ưu việt của riêng mình. Đặc biệt là khi đối mặt với những nhân loại bình thường, sự ưu việt này càng được thể hiện rõ ràng hơn.

"Hà?"

Tiếng động âm âm không ngừng vang vọng trong thông đạo, Tiêu Viêm cũng hơi nhắm mắt lại. Mà ngay khoảnh khắc đó, một tiếng động cực kỳ nhỏ bỗng truyền vào tai hấn, làm hấn giật mình mở mắt ra. Nhìn về phía tinh bích bên trái, đưa tay sờ lên, phát hiện trên bề mặt của tinh bích này cư nhiên thẩm thấu ra một chất lỏng năng lượng.

"Đây là..."

Tiêu Viêm hơi giật mình, ánh mắt đảo qua tinh bích hai bên, thân thể khựng lại một lúc lâu. Sau đó, trong ánh mắt nghi hoặc của Huân Nhi, cong tay búng ra, hai luồng năng lượng mảnh như sợi tơ bay ra từ đầu ngón tay, chui vào tinh bích.

Hành động kỳ quái như vậy của Tiêu Viêm cũng hấp dẫn sự chú ý của những người khác. Thậm chí ngay cả hai người đang mở đường ở đầu cũng ngừng lại, vẻ mặt kinh ngạc.

"*Tiêu Viêm?*" Cổ Thanh Dương khẽ nhíu mày, gọi một tiếng.

Nhưng đối với tiếng gọi này của hắn, Tiêu Viêm lại như không hề nghe thấy. Chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mọi người, huyết sắc trên mặt giảm đi rất nhiều, khô khốc nói: "*Tinh bích đang tự chữa trị...*"

Lời này vừa ra, không khí trong thông đạo nhất thời trở nên tĩnh mịch.

Sắc mặt của Cổ Thanh Dương cũng trở nên khó coi, học theo cách của Tiêu Viêm, phát tay bắn ra hai sợi năng lượng để cảm ứng. Quả nhiên nhận thấy được, một áp lực năng lượng rất nhỏ đang truyền về từ sợi tơ.

"*Mẹ kiếp, đây là chỗ quái quỷ gì vậy!*"

Thấy sắc mặt của Cổ Thanh Dương, tất cả mọi người đều lạnh gáy. Có người còn nhin không được mà chửi mắng ra tiếng.

Sắc mặt của Cổ Chân cũng cực kỳ ngưng trọng. Bước nhanh đến bên cạnh tinh bích, chột tràm giọng nói: "*Bên trong tinh bích dường như có thứ gì đó.*"

"*Ầm!*"

Vừa dứt lời, hắn cũng đánh mạnh lên tinh bích một chưởng. Chỉ thấy nơi đó nứt ra một khe hở, có thể mơ hồ thấy được bên trong đang có một chất lỏng gì đó màu trắng không ngừng động đậy rồi thẩm thấu ra, sau đó bao trùm trên bề mặt tinh thể phía ngoài, dần dần tạo nên một tầng năng lượng thực chất cực kỳ mỏng.

"*Là mấy thứ này phân bố năng lượng chữa trị tinh bích.*"

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập từ đầu tới chân. Chậm rãi xoay người, ánh mắt đảo qua xung quanh. Nếu nói như vậy, không phải tất cả bức tường năng lượng đứng sừng sững trong thiên địa này đều do những con tiểu trùng(2) này tạo nên sao? Mà dựa theo thể tích của chúng, muốn tạo nên tường năng lượng khổng lồ như vậy thì số lượng sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Bọn họ... cư nhiên xông vào một ổ côn trùng vô cùng khổng lồ!

Khi Tiêu Viêm đang lạnh người vì những điều này, ánh mắt của Cổ Thanh Dương cũng đọng lại trên những con tiểu trùng màu trắng kia. Sắc mặt từ từ tái đi...

"Viễn cổ phệ trùng..."

-----

(1) Tinh bích: năng lượng thực chất hóa, kết thành tinh thể. Bích ở đây là tường, bức tường.

(2) Tiểu trùng: Con bọ nhỏ.

-----oOo-----

Chương 1346: Đòi thù lao

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Viễn Cổ Phệ Trùng?"

Nghe được lời nói của Cổ Thanh Dương, Tiêu Viêm cũng hơi ngẩn người.

"Đây là một loại sinh vật tồn tại từ thời viễn cổ, tuy thể tích rất nhỏ nhưng số lượng thì có thể nói là vô cùng vô tận. Viễn Cổ Phệ Trùng, tên như ý nghĩa. Chúng có thể cắn nuốt tất cả mọi thứ, sau đó không ngừng phân bố ra năng lượng tinh thuần. Vốn loại trùng này đã sớm tuyệt tích, không ngờ rằng lại có thể thấy được ở đây." Huân Nhi nhẹ giọng giải thích.

"Bức tường năng lượng này hẳn là do Viễn Cổ Phệ Trùng tạo nên. Thật không ngờ rằng chúng ta lại xông vào một ổ côn trùng như vậy. Nếu chúng nó toàn bộ thức tỉnh thì mấy người chúng ta ngay cả căn bã cũng không còn thừa lại." Sắc mặt Cổ Thanh Dương cũng cực kỳ ngưng trọng. Hiên nhiên, việc gặp phải Viễn Cổ Phệ Trùng ở đây cũng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Sợ rằng không chỉ có tường năng lượng này, có khi cả nguồn năng lượng không nhỏ bên trong Thiên Mộ cũng là do chúng nó tạo nên." Cổ Chân ngồi xồm xuống, gõ gõ mặt đất rồi chậm rãi nói.

"Cổ Thanh Dương, ngươi muốn hại chết tất cả chúng ta sao?" Hồn Nhai cười lạnh nói.

"Ta dẫn các ngươi vào đây, ít nhất cũng có thể sống đến tận bây giờ. Nếu không tiến vào, các ngươi đã sớm toi mạng trong năng lượng phong bạo rồi." Cổ Thanh Dương thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó chuyển về phía mọi người, trầm giọng nói: "Bây giờ không phải lúc nói mấy điều này. Tinh bích ở hai bên đang từ từ khép lại, chúng ta phải mau chóng đánh xuyên thông đạo, nếu không..."

Nghe vậy, tất cả mọi người đều khẽ gật đầu, bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn. Ở ngoài cũng chết, ở trong này cũng chết, cách duy nhất để tìm được đường sống chính là đánh xuyên thông đạo này!

"Từ giờ trở đi, các vị không cần giữ lực nữa. Dương nhiên, nếu muốn chết, ta cũng sẽ không ngăn cản." Cổ Thanh Dương trầm giọng nói, chột vung tay lên: "Động thủ thôi!"

"Được!"

Thấy thế, mọi người gật đầu lần nữa, chột nhanh chóng bước lên, đầu khí bùng phát ra không một chút giữ lại. Nhất thời, tiếng nổ âm âm trong thông đạo cũng trở nên kịch liệt hơn rất nhiều.

"Oanh oanh!"

Dưới sự càn quét mạnh mẽ như vậy của đám người, tốc độ tiến về phía trước cũng đột nhiên gia tăng. Vụn năng lượng không ngừng rơi trên mặt đất, tạo thành một tầng vụn dày.

Đang lúc mọi người ra sức tăng tốc độ khai phá, tinh bích hai bên như bị kích thích. Cuối cùng, thậm chí có thể dễ dàng nhận ra bằng mắt thường là tinh bích hai bên đang từ từ sinh sôi, khép lại.

"Càng lúc càng có nhiều Viễn Cổ Phệ Trùng hội tụ lại đây..."

Sắc mặt Cổ Chân cực kỳ ngưng trọng. Hiện giờ không ngừng có chất lỏng năng lượng thẩm thấu ra từ tinh bích, sau đó ngưng kết thành thực chất. Cứ theo đà này, chỉ sợ không đợi tới lúc bọn họ đánh thông được tường năng lượng, tinh bích hai bên đã khép lại, chôn sống tất cả mọi người rồi.

"Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn rồi." Nhìn một màn này, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói.

"Không có cách nào khác, không đi thì cũng chỉ có đường chết." Cổ Thanh Dương cau mày, hắn cũng đang rất đau đầu. Không ngờ bọn họ lại xui xẻo đến vậy, vừa đến đã gặp phải những thứ khó giải quyết này.

Tiêu Viêm cũng nhíu mày lại, cảnh giác nhìn hai bên. Có thể mơ hồ thấy được phía sau tinh bích đang lúc nhúc vô vàn con côn trùng. Số lượng như vậy thật sự làm cho người ta cảm thấy lạnh gáy.

"Phải ngăn cản tốc độ khép lại của tinh bích!"

Nghe vậy, Cổ Thanh Dương lắc đầu: *"Không được, bất kỳ công kích dạng nào cũng sẽ bị chúng cắn nuốt. Công kích lung tung chỉ làm cho tốc độ phân bố năng lượng nhanh hơn mà thôi."* Vừa dứt lời, hắn vung tay lên, một đạo đấu khí mạnh mẽ hung hăng oanh kích trên tinh bích. Quả nhiên, chỉ thấy đấu khí vừa chạm đến tinh bích thì đã biến mất không thấy tăm hơi. Tại nơi đấu khí tiếp xúc, từng luồng chất lỏng năng lượng trào ra với tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn một màn này, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua chút kinh hãi. Những côn trùng này nhìn qua cũng không nổi bật, không ngờ khi hội tụ với nhau lại có năng lực kỳ dị đến vậy.

"Những con Phệ Trùng này trốn trong tinh bích, công kích không có hiệu quả. Bây giờ chúng đang ở hai bên, nếu một lúc nữa, chúng hội tụ đến trước mặt thì sao?" Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi ớn

lạnh. Nói như vậy, chẳng phải bọn họ hoàn toàn bị phong kín ở đây?

Thấy khuôn mặt tái mét của Tiêu Viêm, Cổ Thanh Dương nao nao, chột như nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhanh chóng nhìn về tinh bích phía trước. Lúc này, có thể lờ mờ thấy được bên trong đang có những vật thể rất nhỏ dần hội tụ lại với nhau.

"Bành!"

Một nắm tay ẩn chứa kinh phong hùng hồn oanh kích lên tinh bích, nhưng lúc này đây, mảnh năng lượng văng ra cũng không còn xuất hiện. Nơi nắm tay đánh vào, chỉ vền vện xuất hiện một vết lõm chừng nửa thước. Mà vết lõm này vừa xuất hiện, từng luồng chất lỏng năng lượng đã thẩm thấu từ bên trong ra, đem nó chữa trị.

"Đám Viễn Cổ Phệ Trùng kia chạy tới phía trước rồi!"

Thấy dị biến như vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. Trong mắt một số thậm chí đã xuất hiện vẻ kinh hoàng. Đây thực sự là một cái tuyệt lộ!

"Phanh phanh!"

Vài người không tin tưởng, tiếp tục hung hăng oanh kích thêm hai lần, nhưng kết quả đạt được cũng không khá hơn bao nhiêu.

"Làm gì bây giờ?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều hội tụ về hướng Cổ Thanh Dương. Khi thấy hắn cũng đang nhíu chặt mày, trong lòng họ không khỏi đều trầm xuống. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Hắc, Cổ Thanh Dương. Thủ đoạn của ngươi hay thật đấy." Sắc mặt Hồn Nhai vốn đã tái nhợt, giờ lại càng trắng thêm, âm trầm nói.

"Để ta thử xem." Tiêu Viêm khẽ cau mày, bước về phía trước hai bước.

"Vô dụng thôi..." Cổ Thanh Dương thở dài một tiếng. Tốc độ cắn nuốt của Viễn Cổ Phệ Trùng quá kinh khủng. Với năng lực của những người ở đây, căn bản không có cách nào chân chính giải quyết tuyệt cảnh trước mắt này.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới hấn. Bàn tay nắm chặt lại, nhưng không thì triển đấu khí mà là phun ra một ngọn lửa màu nâu tím lẫn thêm chút trắng sữa. Dị Hỏa vừa xuất hiện, nhiệt độ trong thông đạo lập tức trở nên cao hơn rất nhiều.

"Đi!"

Tiêu Viêm búng tay, Dị Hỏa bay vụt ra, cuối cùng nhẹ nhàng tiếp xúc với bề mặt tinh bích.

"Xèo xèo!"

Hai thứ vừa tiếp xúc, một tiếng động chói tai đột nhiên truyền ra từ tinh bích. Mọi người kinh ngạc nhận thấy, nơi ngọn lửa tiếp xúc, một cửa động sâu hơn hai thước chợt xuất hiện. Nhiệt độ nóng rực, chỉ trong nháy mắt đã làm vô số Viên Cổ Phệ Trùng tan chảy.

"Xem ra vẫn chưa tới tuyệt lộ. Đám Viên Cổ Phệ Trùng này không thể cản nuốt Dị Hỏa!"

Thấy Dị Hỏa có tác dụng, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm. Cười nói với mọi người.

Khuôn mặt mọi người đều như trút được gánh nặng. May mắn, cuối cùng vẫn tìm được một tia hi vọng.

"Tiêu Viêm, mau tiếp tục khai thông thông đạo."

Trong mắt Hồn Nhai cũng xẹt qua vẻ vui mừng, dồn dập thúc giục.

Tiêu Viêm không hề để ý tới Hồn Nhai, chuyển mắt sang vị hồng y nữ tử của Viêm tộc và hai người của Dược tộc, nói: *"Các vị, việc mở đường thì ta sẽ nhận, nhưng hi vọng các vị có thể thi triển Dị Hỏa làm chậm tốc độ chữa trị của tinh bích hai bên. Ta nghĩ, đối với các vị mà nói, việc này cũng không khó lắm."*

"Vị nữ tử của Viêm tộc kia tên là Hỏa Trĩ, sở hữu Nghiệp Hỏa Hồng Liên xếp hạng thứ tám trên Dị Hỏa bảng. Còn nam tử của Dược tộc kia là Dược Tinh Cực, trong tộc, hấn được xưng là Nhân Dược Tử, trình độ

luyện được rất cao." Bên cạnh Tiêu Viêm, Huân nhi dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nhắc nhở.

"Nghịch Hỏa Hồng Liên?" Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi giật mình. Loại Dịch Hỏa xếp hạng cao như vậy, hắn còn chưa từng thấy qua.

Nghe vậy, Hỏa Trĩ gật đầu không chút do dự. Mà Dược Tinh Cực lại hơi nhíu mày lại, nhưng nghĩ đến tình hình lúc này, cũng đành phải gật đầu.

"Mặt khác..."

Nhìn hai người gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười, chậm rãi nói: *"Mọi người cũng biết, đã thông tường năng lượng này là cả một khối lượng công việc lớn đến thế nào. Mà sử dụng Dịch Hỏa cũng tiêu hao khá nhiều đấu khí, tất nhiên sẽ không thể kéo dài quá lâu được. Vì vậy, ngoại trừ hai người Hỏa Trĩ, ta cần năng lượng hạch trong tay những người khác."*

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ra, nhóm Cổ Thanh Dương không nói gì thêm, trực tiếp gật đầu. Những người còn lại sau khi chần chờ một lúc thì cũng không lên tiếng phản đối.

Bọn họ biết, lời của Tiêu Viêm cũng không giả. Một đám người liên thủ mà vẫn còn cảm thấy mỗi mọt, huống chi hầu như tất cả công việc tiếp theo đều phải do hắn thực hiện.

"Lời này của Tiêu Viêm huynh đệ cũng có lý. Đây là năng lượng hạch mà chúng ta thu thập trong khoảng thời gian này." Hai người của Lô tộc hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra một chiếc túi vải, bên trong truyền ra dao động năng lượng cực kỳ nồng đậm. Theo sức nặng, ước chừng bên trong có đến không dưới trăm mảnh.

Thấy hai người của Lô tộc mở đầu, những người còn lại đều lục tục lấy ra vài chiếc túi chứa đầy năng lượng hạch, sau đó giao cho Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm mỉm cười, cất kỹ tất cả những chiếc túi này, sau đó đưa mắt nhìn về phía hai người Hồn Nhai đứng phía sau, thân nhiên nói: *"Còn hai vị?"*

"Tiêu Viêm, ngươi thu nhiều năng lượng hạch như vậy còn chưa đủ sao?"

Thấy không trốn được, khuôn mặt Hồn Nhai lạnh lùng, trầm giọng nói.

"Dù có đủ hay không, ta vẫn muốn đòi thù lao của các người." Tiêu Viêm hí mắt cười. Muốn cho hắn làm không công cho hai tên này? Hừ, chuyện cười!

Thấy vậy, Huân Nhi một bên bật cười ra tiếng. Xem ra, hôm nay Tiêu Viêm quyết tâm vật hai tên này một khoản ra trò.

"Đương nhiên, nếu hai người các người không muốn, ta cũng chẳng ép làm gì. Nhưng mời xoay người, đi về phía sau đi."

Thấy Tiêu Viêm làm ra thủ thế mời, Hồn Nhai và Hồn Lệ đều biến sắc. Nhưng bây giờ bên Tiêu Viêm người đông thế mạnh, nếu động thủ, chắc chắn người chịu thiệt sẽ là họ. Hai người liếc nhau, chỉ có thể cắn răng không cam lòng lấy ra một cái túi, ném mạnh về phía Tiêu Viêm.

"Câm, mau ra tay!"

Thấy vẻ tức giận của hai tên này, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm càng đậm.

-----oOo-----

Chương 1347: Mở đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thu năng lượng hạch vào nạp giới, nụ cười trên mặt Tiêu Viêm cũng dần dần biến mất, ánh mắt đong trên tinh bích trước mặt. Giờ phút này, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy bên trong tinh bích đang có vô số tiểu trùng động đậy. Từng luồng chất lỏng năng lượng không ngừng thẩm thấu ra phía ngoài, sau đó thực chất hóa bám trên bề mặt của tinh bích.

"Hai vị, hai bên trái phải, xin nhờ các người." Tiêu Viêm quay đầu lại, trịnh trọng nói với Hỏa Trĩ và Dược Tinh Cực.

Đối với lời nói của hắn, Hỏa Trĩ khẽ gật đầu, còn Dược Tinh Cực thì chỉ liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, tuy nhiên lại không hề có biểu cảm gì. Hiển nhiên trong hắn có chút khó chịu với sự chỉ đạo của Tiêu Viêm.

"Xuy!"

Dược Tinh Cực thu hồi ánh mắt, thủ ấn chốt kết lại, một ngọn lửa màu đen nhạt chậm rãi xuất hiện trên lòng bàn tay hắc. Khi ngọn lửa phập phùng cháy, mơ hồ có một luồng tin tức kỳ dị gì đó truyền ra. Mà khi vào tai người khác, sẽ làm họ cảm thấy phiền hà khó chịu, giống như loại dị thanh này có thể ảnh hưởng đến cảm giác của người khác vậy.

"Đây là..."

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào ngọn lửa màu đen nhạt trong tay Dược Tinh Cực. Dù sao đi nữa, Dị Hỏa cũng quá ít ỏi, mặc dù là người của viễn cổ chủng tộc như họ đi chăng nữa, cũng không thể nói thấy được là có thể thấy được.

"Cửu U Phong Viêm, xếp thứ mười trên Dị Hỏa bảng." Thấy ánh mắt kỳ dị của mọi người, khóe môi Dược Tinh Cực cũng hơi cong lên, cười nhạt nói.

"Cửu U Phong Viêm..."

Ánh mắt của Tiêu Viêm cũng ghim chặt lên ngọn lửa màu đen này. Thân là luyện dược sư, đương nhiên hắn đã từng nghe nói về danh tiếng của thứ này. Cách thức thành hình của Dị Hỏa đều làm cho người ta khó tin, ví như Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa của hắn hình thành trong hư không vậy. Mà Cửu U Phong Viêm này sinh ra ở nơi khắc nghiệt nhất của vùng đất cực âm trong thâm uyên vô tận. Ở nơi đó, gió lạnh luôn càn quét không ngừng nghỉ, dù là cường giả Đấu Tôn cũng không dám xâm nhập.

Muốn lấy được Cửu U Phong Viêm này, không cứ may mắn là được, mà còn đòi hỏi thực lực cực kỳ mạnh mẽ. Dựa theo phán đoán của Tiêu Viêm, để lấy được loại Dị Hỏa này, công sức mà Dược tộc bỏ ra chắc chắn không phải là nhỏ.

"Phốc!"

Khi ánh mắt của mọi người hội tụ trên Cửu U Phong Viêm, một tiếng động rất nhỏ chợt vang lên. Tinh bích trong thông đạo chợt ánh lên màu hồng, tất cả ánh mắt nhìn về nơi ánh sáng phát ra, chỉ thấy trên ngọc thủ của Hỏa Trĩ đang thiêu đốt một ngọn lửa màu hồng thắm cực kỳ xinh đẹp. Mà khi

cháy, phía trên ngọn lửa còn tạo thành hình dạng giống như một đóa hồng liên(1).

Ngọn lửa này vừa xuất hiện, Cửu U Phong Viêm trong tay Dược Tinh Cực nhất thời ảm đạm hẳn đi, thậm chí ngay cả tiếng ù ù kỳ dị kia cũng yếu đi không ít. Thấy Dị Hỏa của mình có biểu hiện như vậy, khóe môi của Dược Tinh Cực hơi giật giật, nhưng dù có khó chịu đi chăng nữa thì cũng không làm được gì. Trên Dị Hỏa bảng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên hơn Cửu U Phong Viêm của hắn hai vị trí. Đương nhiên giữa chúng sẽ phải có một chút chênh lệch.

"Chắc chắc... Nói vậy, đây chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Viêm Tộc sao?" Nhìn Dị Hỏa trong tay Hỏa Trĩ, Cổ Thanh Dương cười hỏi.

"Ừ." Hỏa Trĩ khẽ gật đầu, nhưng mỹ mâu lại chuyển về phía Tiêu Viêm. Trong mắt, có chút ý vị kỳ dị.

Thấy ánh mắt có phần khiêu khích này của Hỏa trĩ, Tiêu Viêm không khỏi bật cười. Nữ nhân này ngày thường yên lặng trầm tĩnh, không ngờ ở việc liên quan đến Dị Hỏa này lại có vẻ đã tính mười phần như vậy.

Khẽ thở ra một hơi, bàn tay Tiêu Viêm cũng nắm chặt lại, từng ngọn lửa có này sắc khác nhau không ngừng trào ra từ đầu ngón tay, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, hóa thành một ngọn lửa màu nâu tím lẫn theo chút trắng sữa. Ngọn lửa thành hình, một con hỏa long uốn lượn bay ra từ bên trong, có thể mơ hồ nghe được tiếng long ngâm chấn động nhân tâm quanh quần bên tai.

"Hóng!"

Ngay khoảnh khắc Dị Hỏa xuất hiện trong tay Tiêu Viêm, mấy đóa hồng liên trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Hỏa Trĩ liền kịch liệt dậy sóng, trở nên mờ ảo hơn. Mà Cửu U Phong Viêm trong tay Dược Tinh Cực cũng chịu số phận tương tự, nó vốn đã bị Nghiệp Hỏa Hồng Liên áp chế, giờ lại càng thêm ảm đạm.

"Mặc dù Dị Hỏa của ngươi xếp hạng không cao, nhưng trải qua dung hợp, lại có thể so sánh với sáu loại Dị Hỏa đứng đầu. Dù vậy, việc điên cuồng như dung hợp Dị Hỏa này, từ xưa đến nay, chỉ sợ ngươi chính là người đầu tiên." Mỹ mâu của Hỏa Trĩ xuất hiện chút dao động, dưới tầm mạng

che mặt, một giọng nói êm tai truyền ra.

Đối với lời này, Tiêu Viêm cũng từ chối cho ý kiến. Dung hợp Dị Hỏa, mặc dù nhìn như điên cuồng, nhưng cũng không phải là không thể. Về phần nói hấn là người đầu tiên dung hợp Dị Hỏa, lời này chỉ sợ sẽ không đúng. Ít nhất, vị tiên bối có thể sáng tạo ra Phần Quyết kia, chắc chắn cũng đã từng dung hợp Dị Hỏa.

"Tốt lắm, thời gian cấp bách, chúng ta động thủ đi."

Tiêu Viêm cũng không có thời gian ngồi thảo luận việc dung hợp Dị Hỏa. Thấy hai người đều đã đem Dị Hỏa của mình triệu hồi ra, hấn bước về phía trước vài bước, đứng trước tinh bích, trầm giọng nói: *"Tất cả theo sát ta, đừng ai tụt về phía sau!"*

Vừa dứt lời, Dị Hỏa trong tay Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt. Trong một tiếng động đình tai nhức óc, một con hỏa long màu nâu tím trực tiếp phóng ra từ trong ngọn lửa, hung hăng đánh lên lớp năng lượng tinh thể dày đặc kia. Chỉ trong nháy mắt, tinh bích đã nổ bung ra thành một cái động khẩu to lớn.

"Đi nào!"

Phần đuôi của hỏa long cuốn lên cánh tay của Tiêu Viêm. Hấn hét lớn, cước bộ hung hăng dẫm trên mặt đất, thân hình vọt mạnh về phía trước. Đằng sau, mấy người Cổ Thanh Dương cũng nhanh chóng theo sát.

"Năng lực khống chế hỏa diễm thật mạnh..."

Thấy Tiêu Viêm ngưng tụ hỏa long phá vỡ tinh bích, trong mỹ mâu của Hỏa Trĩ xẹt qua chút kinh ngạc. Nàng cũng nhanh chóng đuổi kịp, cùng lúc đó, ngọn lửa màu hồng đậm quét ra từ bàn tay, bao trùm lên vùng tinh bích bên trái. Nhiệt độ kinh khủng lập tức làm cho tốc độ chữa trị của tinh bích giảm đi.

Phía bên kia, Dược Tinh Cực cũng bắt đầu làm việc. Mặc dù hấn chướng mắt Tiêu Viêm chỉ huy, nhưng hiện giờ vẫn là cái mạng nhỏ quan trọng hơn. Hấn có gây sự với ai đi nữa thì cũng sẽ không gây sự với cái mạng của mình, bởi vậy, lúc ra tay thì cũng khá có trách nhiệm, hết phận hết sự.

Trong tinh bích, hỏa long gầm thét, dưới nhiệt độ kinh khủng này, tuy còn cách một đoạn khoảng cách nhưng Viễn Cổ Phệ Trùng trong tinh bích đã đều bị nung chảy. Nhưng dù như vậy, đám tiêu trùng này vẫn ùn ùn kéo tới như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nguồn năng lượng phân bố đột nhiên tăng mạnh cũng gây cho Tiêu Viêm trở ngại không nhỏ.

"Phanh phanh phanh!"

Bên trong tinh bích, âm thanh dữ dội không ngừng vang lên. Tốc độ của đoàn người cũng nhanh hơn rất nhiều.

"Tốc độ tiêu hao này thật quá kinh khủng..."

Thân hình nhanh chóng lướt về phía trước, Tiêu Viêm cảm thụ đầu khí đang trào ra ngoài như nước lũ, khuôn mặt cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều. Bàn tay nắm chặt, một cái túi xuất hiện, mà hắn cũng không lấy năng lượng hạch bên trong ra, trực tiếp vận chuyển công pháp hấp thu luôn cả túi. Sau đó lại tiếp tục quán chú lên hỏa long đang ra sức mở đường phía trước.

"Còn xa lắm không?" Thấy Tiêu Viêm hấp thu năng lượng hạch như cá voi hút nước này, sắc mặt mấy người Cổ Thanh Dương phía sau cũng ngưng trọng hẳn lên. Bọn họ hiểu được, tinh bích ở nơi này cực kỳ cứng rắn, lại thêm Viễn Cổ Phệ Trùng chữa trị, dù Tiêu Viêm có Dị Hỏa đi chăng nữa thì cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng.

"Chắc còn khoảng nửa giờ là có thể vượt qua tường năng lượng." Nam tử áo bạc hơi trầm ngâm một chút, nói.

Cổ Thanh Dương khẽ gật đầu, bây giờ chỉ có thể hi vọng Tiêu Viêm kiên trì được đến lúc ấy. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyenFULL](http://www.TruyenFULL.com)

Một đường tiến lên, tiếng âm âm vang vọng không dứt, nhưng bầu không khí lại tương đối căng thẳng. Mỗi lần bọn họ thấy Tiêu Viêm hấp thu một túi rồi lại một túi năng lượng, trong lòng họ lại kịch liệt run lên, tốc độ tiêu hao này thật sự quá kinh khủng.

"Ầm!"

Hỏa Long gầm thét, đánh mạnh lên tinh bích, các mảnh vỡ năng lượng bắn

ra bốn phía. Nhưng lúc này, cước bộ của Tiêu Viêm lại chậm lại, trầm giọng nói: "*Hết năng lượng hạch rồi...*"

Thấy hắn nói vậy, khóe môi không ít người đều giật giật. Cổ Thanh Dương trầm ngâm một chút, nhanh chóng lấy ra một viên năng lượng hạch rực rỡ, đưa cho Tiêu Viêm.

"Đây là Cửu tinh năng lượng hạch, chúng ta chỉ có một viên..."

"Chưa đủ!"

Tiêu Viêm không chút do dự nhận lấy, nhưng vẫn lắc đầu một cái. Bọn họ tiến lên một thước, đấu khí trong người hắn sẽ tiêu hao gần một phần mười. Một viên Cửu tinh năng lượng hạch mặc dù chứa rất nhiều, nhưng không đủ để duy trì đến lúc bọn họ đi ra khỏi tầng năng lượng.

"Ta cũng có một viên." Hỏa Huyền hơi ngấp ngừng, sau đó cũng lấy ra một viên Cửu tinh năng lượng hạch.

"Ta cần thêm ba viên!" Tiêu Viêm thở mạnh một hơi, nói.

Nghe được lời này, mọi người đều trầm mặc. Dù sao Cửu tinh năng lượng hạch đối với bọn họ mà nói, cũng là một vật tương đối quý giá.

"Ài, nếu chết ở đây, có nhiều năng lượng hạch hơn nữa cũng vô dụng." Nam tử của Lôi tộc thở dài một tiếng, búng tay ra, một viên năng lượng hạch bay về phía Tiêu viêm.

"Vậy thì làm phiền Tiêu Viêm huynh đệ." Hai đại hán Thạch tộc liếc nhau một cái, cũng nhanh chóng đưa cho Tiêu Viêm một viên năng lượng hạch.

Sau khi hai người Thạch tộc đưa năng lượng hạch ra, ánh mắt mọi người đều chuyển đến hai người Hồn Nhai đi phía sau. Thấy ánh mắt của bọn họ, khóe mắt Hồn Nhai hơi giật giật. Giờ phút này, hắn cũng biết nói nhảm đã không có tác dụng gì nữa, chỉ có thể cắn răng lấy một viên năng lượng hạch ra, cực kỳ không cam lòng ném về phía Tiêu Viêm. Để có được viên năng lượng hạch này, hắn và Hồn Lệ đã khổ cực khá lâu, không nghĩ tới giờ đây lại phải giao cho tên khốn mà họ không vừa mắt này.

Thu năm viên năng lượng hạch vào tay, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một

hoi. Một quyền đánh mạnh về phía trước, ngọn lửa trên người hỏa long đột nhiên đại thịnh, hóa thành một bóng lửa xuyên thủng cả một tầng tinh bích. Mà phía sau nó, đám người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Tất cả đều như liều mạng lao về phía trước, gần nửa giờ sau, hỏa mang trên thân thể hỏa long mới dần dần ảm đạm xuống.

"Sắp ra ngoài rồi..."

Nhìn thân thể hỏa long càng lúc càng ảm đạm, Tiêu Viêm quát khê một tiếng. Ngẩng đầu nhìn tinh bích trong suốt như phi thủy trước mặt, nơi đó đang tràn ngập Viễn Cổ Phệ Trùng bu lại. Chỉ cần xông qua nơi này, hẳn có thể chân chính tiến vào tầng ba Thiên Mộ.

"Hà? Đó là?"

Khi hỏa long sắp hung hăng va chạm với tinh bích phía trước, ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên ngừng trên phía trung tâm của tinh bích. Nơi đó, có thể mơ hồ nhìn thấy một vật thể màu hồng lớn bằng nắm tay. Từ xa trông lại, giống như một chiếc kén côn trùng kỳ dị vậy!

-----
(1) Hồng liên: Đóa sen màu hồng.

-----oOo-----

Chương 1348: Tầng thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua thứ nhìn như kén côn trùng đó rồi nhanh chóng thu hồi. Bây giờ, hẳn đã không còn nhiều thời gian để phung phí.

"Tinh bích ở đây vô cùng cứng rắn, ngay cả màu sắc cũng đậm hơn lúc trước rất nhiều..."

Trong mắt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự, sau đó chột hít sâu một hơi, bước về phía trước một bước. Thân hình trực tiếp hội tụ với hỏa long, tay phải đánh

ra, tiếng gió rít ù ù chói tai vang vọng cả thông đạo.

"Bành!"

Tay phải của Tiêu Viêm và hỏa long nhanh chóng hợp lại, sau đó đột nhiên đánh ra, hung hăng nện trên lớp tinh bích nhìn như phi thúy kia. Nhất thời, một tiếng nổ trầm thấp đột nhiên vang vọng, kính khí mênh mông lấy nắm tay của Tiêu Viêm làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, làm cho cả thông đạo đều rung chuyển.

"Cạch..."

Ngay lúc mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm về phía trước, tinh bích đột nhiên vỡ ra một vết nứt, sau đó nhanh chóng mở rộng. Cuối cùng, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, ầm ầm nổ tung.

Khi tinh bích nổ tung, bàn tay Tiêu Viêm chộp mạnh về phía trước. Một vật mát lạnh như ngọc gì đó rơi vào tay. Lúc này, Tiêu Viêm cũng không có nhiều thời gian xem xét thêm, trực tiếp cất nó vào nạp giới.

"Đi!"

Đánh vỡ lớp tinh bích cuối cùng, bàn chân Tiêu Viêm đạp mạnh xuống đất, thân hình dẫn đầu lao về phía trước. Phía sau hắn, đám người Cổ Thanh Dương đã sớm chuẩn bị tốt, theo sát Tiêu Viêm như bóng với hình, vọt ra khỏi tầng năng lượng.

Tốc độ của Tiêu Viêm cực kỳ nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã ra khỏi thông đạo. Mà đạp vào mắt hắn, chính là một mảnh đất màu xám mờ mịt không thấy điểm cuối

Nơi này cũng không có quá nhiều sương mù năng lượng, nhưng khi đặt chân lên nó, mấy người Tiêu Viêm lại cảm giác được từng luồng năng lượng tinh thuần đang không ngừng thẩm thấu vào cơ thể họ từ dưới chân. Phát hiện này làm cho tất cả mọi người đều sửng sờ, rồi trên mặt nhanh chóng hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Tầng thứ ba Thiên Mộ, quả nhiên hơn xa hai tầng trước. Nhiều năng lượng tự động quán chú vào thân thể như vậy, dù không thu thập năng lượng hạch đi chăng nữa, họ vẫn có thể đạt được hiệu quả tu luyện không đến nỗi tệ.

"Đây chính là ranh giới của tầng ba."

Sắc mặt mọi người đều cực kỳ vui vẻ, loại cảm giác sống sót sau kiếp nạn này làm trong lòng họ đều thâm thở phào một hơi.

"Ong, ong..."

Mà khi đoàn người đang thở phào nhẹ nhõm, tường năng lượng như nổi lên bầu trời với mặt đất kia lại đột nhiên truyền đến những tiếng động ong ong. Một màn này, làm cho bọn họ kinh hãi không khỏi, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau.

"Ong ong!"

Ngay khi họ lùi về phía sau, trong thông đạo đột nhiên trào ra từng cơn sóng màu trắng. Mang theo những tiếng động ong ong khổng lồ, dữ dội cuốn về phía đám người Tiêu Viêm.

"Viễn Cổ Phệ Trùng, chúng nó đuổi ra ngoài!"

Thấy một màn này, sắc mặt mấy người Cổ Thanh Dương đều thay đổi, thân hình vội lui về phía sau.

"Ong ong!"

Cơn sóng màu trắng ùn ùn trào ra, nhưng ngay khi đi ra khỏi phạm vi của tinh bích, thân thể chúng lại đột nhiên ngừng lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, *"phốc"* một tiếng, hóa thành bột phấn tiêu tán trong không khí.

"Phốc phốc phốc!"

Một phút tiếp theo, không ngừng có Viễn Cổ Phệ Trùng hung hãn liêu chết lao ra từ thông đạo. Nhưng khi chúng nó rời khỏi phạm vi một trượng của tường năng lượng thì dường như bị loại lực lượng kỳ dị gì đó bài xích, lặng lẽ bạo liệt thành bột phấn màu trắng. Sau cùng, loại bột phấn này chất thành một đống cao đến vài thước trước lối vào thông đạo.

"Đám Viễn Cổ Phệ Trùng này đang làm gì?" Mọi người ngạc nhiên nhìn những việc phát sinh trước mắt. Rõ ràng bọn chúng biết ra ngoài sẽ chết,

nhưng vẫn không ngừng lao ra. Nhất thời, mọi người đều hơi nhú mày lại.

"Chẳng lẽ không muốn cho chúng ta chạy thoát sao?" Một người cười khò nói.

"Nhưng cũng không cần liều mạng như vậy chứ? Đây hoàn toàn là tạt sát, hơn nữa còn là tạt sát vô tác dụng." Cổ Thanh Dương lắc lắc đầu, cau mày nói.

Khi mọi người trầm tư nghi hoặc, trong lòng Tiêu Viêm lại khẽ động, ngón tay kín đáo vuốt lên nắp giới. Chẳng lẽ việc này có liên quan với thứ hắc vừa lấy được trong tinh bích?

"Ong ong!"

Hành vi tạt sát này của Viễn Cổ Phệ Trùng kéo dài gần mười phút đồng hồ. Bột phấn màu trắng đã trải đầy cả mặt đất phía trước tinh bích. Nhưng may là tình trạng này cũng không tiếp tục kéo dài, sau khi vô số Viễn Cổ Phệ Trùng hóa thành bột phấn, tốc độ lao ra của chúng rốt cuộc cũng chậm lại rồi hoàn toàn biến mất. Hiển nhiên, hành động tạt sát vô tác dụng này làm cho chúng nó lựa chọn bỏ cuộc.

"Đi thôi..."

Thấy đám Viễn Cổ Phệ Trùng này đã lùi về trong tường năng lượng, Cổ Thanh Dương lắc đầu, mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hồi phục tinh thần, đột nhiên quay đầu nhìn xung quanh, hắc không khỏi nhú mày lại. Bởi vì hắc phát hiện, khi mọi người kinh ngạc về hành động tạt sát điên cuồng của Viễn Cổ Phệ Trùng, hai tên Hồn Nhai và Hồn Lệ đã sớm cao chạy xa bay.

"Hai tên đáng chết này thật giảo hoạt."

Huân nhi cũng nhận ra điều này, mày liễu nhú lại, tức giận nói.

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh đệ, lần này phải cảm ơn người nhiều rồi. Giờ đã tới tầng ba, hai người chúng ta cũng không ở lại lâu nữa. Tìm chỗ nào đó thích hợp yên ổn tu luyện, đợi thời hạn ba năm kết thúc." Hỏa Huyền ôm quyền với Tiêu Viêm, cười nói.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, cũng ôm quyền nói: "*Vậy chúc Hỏa Huyền huynh thuận buồm xuôi gió.*"

"*Cáo từ, ba năm sau gặp lại.*" Hỏa Huyền cười cười, sau đó dẫn theo Hỏa Trĩ bay vụt về phía xa.

Sau Hỏa Huyền, bốn người của Thạch tộc và Lôi tộc cũng lần lượt cáo từ rời đi. Về phần Dược Tinh Cực kia chỉ vền vẹn liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, cũng không nói lời nào khách khí, phẩy tay một cái, dẫn theo vị nữ tử xinh đẹp của Dược tộc xoay người rời đi.

Mấy phút ngắn ngủi, nơi này đã chẳng còn mấy ai. Chỉ có nhóm người Tiêu Viêm vẫn đứng tại đây.

"*Tiêu Viêm, các ngươi muốn đi đâu?*" Nhìn hai người Tiêu Viêm, Cổ Thanh Dương trầm ngâm hỏi.

"*Chúng ta muốn đi đâu, Thanh Dương đại ca còn không biết sao?*" Huân Nhi mỉm cười, hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Cổ Thanh Dương bắt đầu dĩ lắc đầu. Nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: "*Quả nhiên là ngươi muốn đi mộ phủ của Tiêu Huyền. Nơi đó ở sâu trong tầng ba này, rất dễ gặp phải năng lượng thể đạt tới Bát tinh, Cửu tinh. Nếu gặp một hai cái thì còn tốt, nhưng nếu là một đám, chỉ sợ sẽ cực kỳ nguy hiểm. Và lại, ở chỗ đó, nói không chừng còn có năng lượng thể đạt cảnh giới Đấu Thánh. Nếu đụng phải, chắc chắn sẽ là hữu tử vô sinh...*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nói: "*Ta biết.*"

Thấy Tiêu Viêm vẫn không có ý định từ bỏ, Cổ Thanh Dương cũng chẳng biết nói gì hơn. Hơi ngập ngừng một chút, nghiêng đầu nhìn từ nam tử áo bạc cho đến Cổ Chân ba người, nói: "*Các ngươi có tính toán gì không? Cũng tùy tiện tìm một chỗ tu luyện cho hết ba năm sao?*"

"*Ngươi nghĩ có thể sao? Khi đi vào Thiên Mộ, ta đã bị Thông Huyền trưởng lão giao cho nhiệm vụ bảo vệ Huân Nhi. Ta nghĩ, người nhận được nhiệm vụ không chỉ có mình ta.*" Cổ Chân ngẩng đầu cười nói. Nguồn truyện:

"Ta cũng vậy." Nam tử áo bạc nhún vai, sau đó cười nói với Tiêu Viêm:
"Vẫn chưa giới thiệu, Cổ Hoa, Nhị đô thống của Hắc Yên quân. Trước kia ta vẫn không hiểu vì sao Huân Nhi lại cố chấp như vậy, xem ra bây giờ đã có một phần đáp án rồi..."

"Ta cũng nhận được." Nam tử hình thể cường tráng nhìn qua có chút hiền lành kia cũng cười cười: *"Cổ Hình, Tam đô thống của Hắc Yên quân. Việc vừa rồi, phải cảm ơn người."*

Tiêu Viêm cười ôm quỳên. Ba người Cổ Thanh Dương này cũng không có địch ý quá lớn với hắn. Đặc biệt là vừa trải qua việc kia, họ cũng trở nên hòa hợp hơn rất nhiều. Vì vậy, đối với ba người, Tiêu Viêm cũng biểu hiện khá nhiệt tình.

"Xem ra đều là như vậy." Cổ Thanh Dương nhún vai, cười nói: *"Một khi đã vậy thì cùng đi thôi. Máy người chúng ta liên thủ, chỉ cần không gặp phải năng lượng thể cấp bậc Đấu Thánh, cỡ lẽ sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Nhưng cuối cùng có thể tiến vào mộ phủ của Tiêu Huyền hay không thì phải dựa vào chính người. Cổ tộc ta cũng đã từng có cường giả đến đó, nhưng*

Tiêu Viêm mỉm cười gật gật đầu, nói: "Trực giác nói cho ta biết, ta sẽ có một chút thu hoạch."

"Hy vọng là như vậy."

Cổ Thanh Dương cũng không để ý, ngẩng đầu nhìn mảnh đất màu nâu xám này, sau đó thở mạnh một hơi, cười nói: "Nếu đã vậy, chúng ta cũng đi thôi. Ta cũng muốn xem thử xem Thiên Mộ tầng ba rốt cục hung hiểm tới mức nào!"

"Ừm, đi thôi!"

Tiêu Viêm cũng cười cười, sau đó trao đổi ánh mắt với Huân Nhi một chút. Mũi chân điểm nhẹ xuống mặt đất, thân hình hóa thành hai tia chớp tiên phong tiến về phía trước. Phía sau, bốn người Cổ Thanh Dương cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Tại một nơi cách nhóm người Tiêu Viêm khá xa, hai đạo thân ảnh chậm

rãi xuất hiện, rõ ràng là hai người Hôn Nhai, Hôn Lệ đã sớm chạy thoát.

"Bốn người Cổ Thanh Dương đã đồng hành với Tiêu Viêm." Nghiêng đầu nhìn về phía sau, Hôn Lệ mở miệng nói.

"Đi cùng nhau cũng tốt, đến lúc đó sẽ bớt đi một chút rắc rối." Hôn Nhai thản nhiên gạt đầu, trong mắt xẹt qua chút âm độc.

"Tiêu Viêm, lần sau gặp, chính là lúc ta lấy mạng các ngươi. Cứ đợi đây cho ta!"

-----oOo-----

Chương 1349: Bán Thánh năng lượng thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên mảnh đất màu nâu xám này, sương mù nhàn nhạt chậm rãi phiêu phù theo gió. Thế giới mờ lung gây cho người khác một cảm giác hết sức thần bí. Dưới sự tĩnh mịch hoang vu này, ngay cả thời gian đều như mất đi khái niệm.

Ở một nơi trên vùng đất, vài đạo thân ảnh đang ngồi vây quanh đống lửa. Ánh lửa chiếu rõ khuôn mặt họ, rõ ràng là nhóm người của Tiêu Viêm. Chỉ có điều, so với trước kia, bây giờ nhìn họ càng thêm phần thâm thúy và nội liễm.

"Nếu ta đoán không nhầm, bây giờ chúng ta ở sâu trong tầng thứ ba. Nếu ngày mai còn tiếp tục khởi hành thì phải cẩn thận một chút. Đây mới chính là nơi nguy hiểm nhất ở Thiên Mộ này." Cổ Thanh Dương ngẩng đầu, nhìn phía xa xa u ám, mỉm cười nói.

"Ba tháng này chúng ta không gặp được bất cứ ai. Xem ra, bọn họ đều chọn cho mình một nơi an toàn để tu luyện." Huân Nhi nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gạt đầu, từ lúc tiến vào tầng ba tới giờ đã được ba tháng. Trong ba tháng này, bọn họ trực tiếp tiến vào khu vực sâu trong Thiên Mộ. Nhưng do ven đường có một số năng lượng thể mạnh mẽ ngăn cản nên hành trình cũng khá gian nan. May mắn là dưới sự liên thủ của

mấy người, cuối cùng cũng thành công tiến vào nơi đây.

"Ài, Thiên Mộ này quả không đơn giản như trong tưởng tượng. Lần trước suýt chút nữa đã mất cái mạng nhỏ này rồi." Cổ Hoa tiện tay đem cành cây bên cạnh ném vào đồng lửa, bất đắc dĩ nói. Trên khuôn mặt hắn có một vết thương, đây là dấu vết để lại sau khi nhóm người gặp phải một đám năng lượng thể có thực lực bình quân đạt tới Bát tinh. Trận chiến kia thảm thiết người sức tưởng tượng của mọi người. May là tuy có thương thế, nhưng cũng không đến mức trí mạng gây thương vong.

"Ở đó sẽ gặp nhiều rắc rối hơn rất nhiều. Bởi vậy, tất cả đều phải chuẩn bị tâm lý trước." Cổ Chân thân nhiên cười nói.

"Nếu không, lộ trình tiếp theo cứ để ta đi một mình cũng được." Tiêu Viêm hơi chần chừ một chút rồi nói. Đoạn đường này, dù sáu người bọn họ liên thủ đều cảm thấy tương đối gian nan. Khó có thể tưởng tượng được nếu tiến sâu hơn nữa thì sẽ gặp phải rắc rối cỡ nào. Qua thời gian đồng hành này, Tiêu Viêm cũng coi như có một chút hảo cảm với bốn người Cổ Thanh Dương. Bởi vậy, hắn cũng không muốn vì việc riêng của mình mà ảnh hưởng đến tất cả bọn họ.

"Lời này ngươi phải nói với Huân Nhi." Cổ Thanh Dương cười chêu chọc. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đã đi tới tận đây rồi, huynh cũng đừng nói mấy lời như vậy. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì." Mỹ mâu của Huân Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, ôn nhu nói.

"Hy vọng là vậy..."

Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười khổ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía xa xa. Điểm cuối ở đó, chính là mục đích của hắn! Thậm chí, trong một chốc này, hắn còn lơ mơ cảm thấy được tốc độ lưu động của huyết mạch trong cơ thể cũng nhanh hơn không ít.

...

"Phía tây bắc có dấu vết của bốn năng lượng thể. Ba cái có thực lực chừng Bát tinh Đấu Tôn, một cái là Cửu tinh Đấu Tôn." Sau tảng đá, đôi mắt khép hờ của Tiêu Viêm từ từ mở ra, nhẹ giọng nói với đoàn người bên

cạnh.

Bây giờ bọn họ đã tiến vào sâu trong Thiên Mộ. Đến nơi này, dù lấy thực lực của sáu người cũng không thể không cẩn thận từng chút một. Mặc dù gặp năng lượng thể có thể đối phó nhưng vẫn phải cân nhắc kỹ xem có động thủ hay không. Dù sao, năng lượng thể ở nơi này quá mạnh mẽ, không ai biết được một khi chiến đấu có đưa tới càng nhiều năng lượng thể mạnh mẽ khác hay không. Đến lúc đó, nếu bị bọn chúng vây quanh, cái giá phải trả sẽ không chỉ nhẹ nhàng là mấy vết thương.

"Cổ Hoa và Cổ Chân đã đi ra ngoài dò xét. Ấng chừng thời gian, chắc cũng sắp trở về rồi." Cổ Thanh Dương gật gật đầu, nói.

"Xuy!"

Hắn vừa dứt lời, hai bóng đen đã tà tà lướt trên mặt đất, mượn một số tảng đá hay cây cối che lấp, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh đám người Tiêu Viêm. Đúng là Cổ Hoa và Cổ Chân đi ra ngoài dò đường.

"Phía nam và phía tây có không ít dấu vết hoạt động của năng lượng thể. Thêm nữa, chúng ta còn cảm giác được vài luồng uy áp rất mạnh. Hai hướng này, tuyệt không thể đi."

"Vậy cũng chỉ có thể tiến về phía tây bắc..." Tiêu Viêm cau mày nói.

"Phía tây bắc cũng có một đạo uy áp rất mạnh. Nó thậm chí đã vượt qua Cửu tinh, nhưng vẫn còn một khoảng cách với cảnh giới Đấu Thánh." Lúc này, Huân Nhi đột nhiên lại nhẹ giọng nói.

Nghe nàng nói, mấy người Tiêu Viêm đều trầm mặc. Mạnh hơn Cửu tinh Đấu Tôn, mà lại yếu hơn Đấu Thánh... Xem ra, năng lượng thể kia hẳn là ở cảnh giới Bán Thánh. Dù vậy, đây vẫn là một khối xương cứng cực kỳ khó nhai a.

Nhưng bọn họ cũng hiểu, xung quanh những năng lượng thể đạt tới Bán Thánh này thường sẽ có rất nhiều năng lượng thể khác thủ hộ. Lần này, gặp phải một Bán Thánh mà xung quanh chỉ có bốn năng lượng thể, đã xem như rất hiếm rồi.

"Làm gì bây giờ? Hiện giờ, cả ba phương hướng đều rất khó đi. Nhưng

tương đối mà nói, phía tây bắc rõ ràng dễ hơn một chút. Nơi đó ít năng lượng thể nhất, dù giao thủ cũng không quá lo sẽ dẫn tới những năng lượng thể khác. Mà hai phía còn lại, nếu xảy ra chiến đấu, chỉ sợ chúng ta sẽ lọt vào vòng vây..." Cổ Hoa nói.

Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự, trao đổi ánh mắt với Cổ Thanh Dương một cái, sau đó nhìn về phía tây bắc. Tính như vậy, xem ra chỉ có thể đi con đường này.

"Đi thôi, cố gắng cẩn thận một chút, không làm kinh động đến năng lượng thể Bán Thánh kia. Mặc dù năng lượng hạch cấp bậc này rất hấp dẫn, nhưng cũng không thể vì vậy mà đi tong cái mạng nhỏ này được." Cổ Thanh Dương khẽ thở dài.

"Đúng vậy."

Tiêu Viêm cũng chậm rãi gật đầu, sau đó thân hình chợt động, hóa thành một cái bóng mờ hồ cẩn thận tiến về phía sâu trong Thiên Mộ. Đằng sau hắn, mấy người Cổ Thanh Dương cũng nhanh chóng theo kịp. Bộ dáng cẩn thận như vậy, thoạt nhìn cũng có chút hài hước.

Đoàn người lặng lẽ tiến vào trong sương mù năng lượng khoảng hơn trăm trượng, sau đó cước bộ bỗng chậm lại. Cách đó không xa, bốn đạo năng lượng thể đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn. Trong đó, một đạo thân ảnh có vẻ mạnh mẽ hơn hẳn, chắc đó chính là năng lượng thể đạt tới Cửu tinh Đấu Tôn kia.

Tiêu Viêm hí mắt lại, nhìn một vòng bốn đạo năng lượng thể này, sau đó lặng lẽ ra hiệu với mấy người Cổ Thanh Dương. Trải qua mấy tháng liên thủ, sự phối hợp giữa họ đã có được một chút ăn ý.

Thấy thủ thế của Tiêu Viêm, đoàn người đều khẽ gật đầu, thân hình đều chậm rãi phân tán ra xung quanh.

"Đông thủ!"

Thấy tất cả mọi người đã sẵn sàng, Tiêu Viêm vung mạnh tay lên. Cùng lúc đó, thân hình hắn cũng đột nhiên vọt ra, dường như chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt một đạo Bát tinh năng lượng thể. Năm tay chứa đầy ngọn lửa màu nâu tím trực tiếp xuyên thủng thân thể, đem nó đánh thành

hư vô.

"Phốc!"

Ngay khi Tiêu Viêm dùng khí thể như sấm sét đánh chết đạo năng lượng thể này, hai đạo năng lượng thể Bát tinh khác cũng nổ tung lên ngay sau đó. Những năng lượng thể này tuy được xưng là Bát tinh, nhưng thực lực chân chính lại không đạt đến mức độ này. Nếu không, bọn họ đâu thể giải quyết dễ dàng như vậy được.

"Hông!"

Khi ba năng lượng thể kia bị đánh chết, Cửu tinh năng lượng thể cũng lập tức cảm ứng được. Hai mắt mở bừng ra, một tiếng gầm tức giận cũng truyền ra từ trong miệng nó. Nhưng lúc này, bốn đạo thân ảnh đã xuất hiện xung quanh người nó, đầu khi mênh mông cấp tốc vận chuyển, sau đó hung hăng oanh kích lên người Cửu tinh năng lượng thể này.

"Xuy!"

Đôi mắt với công kích của bốn người Cổ Thanh Dương, tiếng gầm của Cửu tinh năng lượng thể vừa mới ra khỏi miệng thì đã im bật lại. Thân thể nó cũng *"phốc"* một tiếng, hóa thành hư vô. Một viên năng lượng hạch rơi xuống, cuối cùng bị Huân Nhi nhanh chóng bắt lấy.

Thấy tập kích thành công, mấy người cũng nhìn nhau cười, sau đó nhanh chóng lao về phía xa.

Sau khi đánh chết bốn năng lượng thể này, lộ trình tiếp theo cũng khá suôn sẻ, nhưng nó cũng không kéo dài quá lâu. Sắc mặt đoàn người từ từ ngưng trọng lên, vì họ bắt đầu cảm giác được một luồng uy áp chậm rãi truyền đến từ cách đó không xa.

"Bán Thánh!"

Cảm nhận được loại uy áp này, mấy người Tiêu Viêm nhíu mày lại, tốc độ cũng chậm đi không ít. Bọn họ biết, nếu ngay cả cửa này cũng không vượt nổi thì đừng nên mơ tưởng gì tới mộ phủ của Tiêu Huyền...

"Tất cả mọi người cẩn thận một chút..."

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, lại tiến về phía trước thêm một đoạn nữa, sau đó thân hình nhanh chóng ẩn sau một tảng đá lớn, híp mắt nhìn về phía trước.

Nơi tầm mắt Tiêu Viêm có thể nhìn được bị một mảnh sương mù năng lượng che khuất. Nhưng lớp sương mù này cũng không đậm, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm nó dần dần tiêu tán đi. Theo đó, một tòa núi đá cao chừng trăm trượng đột nhiên xuất hiện trong mắt đám người Tiêu Viêm.

Khi ngọn núi xuất hiện, ánh mắt của mấy người đều ghim chặt lên đỉnh núi. Nơi đó, có một chiếc ghế đá khổng lồ, phía trên nó, một đạo thân ảnh ngạo nghễ mà ngồi, thanh đại đao quý dị màu đỏ sậm đặt trước người. Một luồng khí tức nồng đậm huyết tinh chậm rãi tràn ngập ra từ đại đao, lượn lờ trên đỉnh núi như một lớp sương mù vậy.

"Khí tức thật bá đạo..."

Cảm thụ được khí tức bá đạo truyền ra từ thân ảnh kia, sắc mặt đoàn người càng thêm phân ngưng trọng. Đây chính là năng lượng thể đạt tới Bán Thánh sao? Quả nhiên là cực kỳ cường hãn a.

Đúng lúc này, đạo thân ảnh ngồi trên đỉnh núi kia lại đột nhiên đứng dậy, mùi vị huyết tinh xung quanh càng trở nên nồng nặc.

"Bị phát hiện rồi. Không cần trốn nữa, mọi người tự cẩn thận..."

Thấy vậy, Tiêu Viêm thở mạnh một hơi. Trong lòng không hề có sự sợ hãi, ngược lại, càng thêm phân điên cuồng nóng bỏng. Giao thủ với cường giả Bán Thánh, đây chính là lần đầu tiên trong đời hắn!

-----oOo-----

Chương 1350: Huyết Đao Thánh giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thân ảnh đang từ từ đứng lên trên đỉnh núi, mấy người Cổ Thanh Dương cũng khẽ gật đầu, từ từ bước ra từ phía sau tảng đá...

"Xem ra trận chiến lần này sẽ rất thảm thiết a." Cổ Hoa cười khổ nói. Giao thủ với cường giả Bán Thánh, trong mắt bọn họ chính là một hành động khá điên cuồng. Tuy nói cường giả Bán Thánh này chỉ là một năng lượng thể, nhưng hắn vẫn có được chiến đấu ý thức và đấu kỹ khi còn sống. Mặc dù bọn họ người đông thể mạnh, nhưng cuối cùng hươu chết về tay ai vẫn chưa biết được.

"Rắc, rắc." Năm tay của Cổ Hình nắm chặt lại, những tiếng răng rắc không ngừng truyền ra. Giờ phút này, trên khuôn mặt có phần hiện lạnh của hắn cũng đầy vẻ ngưng trọng. Một luồng đấu khí mênh mông trầm ổn trào ra từ cơ thể.

"Tất cả cẩn thận một chút, đối thủ lần này rất mạnh." Cổ Thanh Dương khẽ thở dài.

"Kẻ xông vào, từ lúc bước chân đến đây, các ngươi nên biết kết quả của chính mình..."

Trên ngọn núi, đạo thân ảnh kia cư cao lâm hạ(1) nhìn xuống đám người Tiêu Viêm phía dưới. Thanh âm tuy cũng không lớn, nhưng lại như sấm rền vang vọng bên tai bọn họ.

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày nhìn thân ảnh cầm đại đao trong tay kia. Người này mặc một bộ áo bào màu đỏ sậm, trên khuôn mặt lạnh lùng còn có mấy vết sẹo cắt ngang qua. Trong lúc mơ hồ, có một luồng sát khí cực kỳ mạnh mẽ phát tán ra, những sát khí này hội tụ lại với nhau giống như một con sư tử cực kỳ khát máu, làm người ta không rét mà run.

Với lại, điều làm cho mấy người Tiêu Viêm càng thêm trầm mặc chính là đôi mắt của đạo thân ảnh kia. Nó không hề vô hồn trống rỗng như những năng lượng thể khác. Hiển nhiên, hắn có được trí tuệ không hề thấp.

Một Bán Thánh không có trí tuệ đương nhiên sẽ dễ giải quyết hơn một Bán Thánh già dặn, kinh nghiệm chiến đấu đầy mình.

"Oanh!"

Đạo thân ảnh kia đập mạnh một phát xuống núi đá phía dưới, kinh khí đáng sợ chọt trào ra. Mấy người chỉ thấy những cái khe nứt lớn chừng một trượng không ngừng lan tràn xuống từ đỉnh núi. Trong phút chốc, tòa núi

đá này đã trở nên lung lay sắp đổ.

Từng tảng đá lớn không ngừng lăn xuống từ trên núi. Đạo thân ảnh kia như quỷ mị xuất hiện ở không trung cách nhóm người Tiêu Viêm không xa. Tay phải nắm lấy quỹ đầu đại đao, ánh mắt lạnh lùng đảo qua bọn họ, khóe môi cũng hơi nhếch lên, gây cho người ta một cảm giác kẻ trước mặt này đang cực kỳ khát máu.

"Đã nhiều năm rồi không được ném máu, đều nhanh quên mùi vị của nó thế nào rồi..." Đạo thân ảnh kia lắc lắc cổ, sau đó lẩm bẩm tự nói: "Trước khi động thủ cũng nên tự giới thiệu mình một chút chứ nhỉ? Ồ, tên của ta, hình như đã lâu lắm không nhắc đến rồi. Trước kia, dù cảm nhận được không ít khí tức của nhân loại tiến đến đây, nhưng sau khi phát hiện sự tồn tại của ta, bọn họ đều lui tránh. Bởi vậy, đây chính là lần đầu tiên ta gặp được nhân loại ở Thiên Mộ này. Tên của ta, hình như gọi là Huyết Đao Thánh giả? Các ngươi đã từng nghe nói chưa?"

Thấy tên kia quăng ánh mắt nghi ngờ về phía mình, khóe miệng mấy người Tiêu Viêm không khỏi giật giật. Ngươi đều đã chết từ mấy trăm, mấy ngàn năm trước, như thế thì bố ai mà biết được ngươi tên là gì cơ chứ?

"Ài, quả nhiên là không ai nhớ rõ, loại cảm giác này thật khó chịu a... Chắc, xem ra vẫn nên giải quyết các ngươi trước, huyết đao của ta dường như đã không nhận được rồi..." Thấy thế, tên năng lượng thể tự xưng là Huyết Đao Thánh giả kia thất vọng lắc đầu, sau đó chân tay hần nhẹ nhàng rung lên.

"Cẩn... Thận...!!"

Ngay khi chân tay Huyết Đao Thánh giả hơi rung lên, sắc mặt Tiêu Viêm cũng đột nhiên biến đổi. Phát tay áo một cái, kinh phong dữ dội bay ra, hung hăng vỗ lên thân thể Cổ Chân. Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đánh bay hắn ra xa.

"Xuy!"

Ngay khi Cổ Chân bay đi, vị trí mà hắn đứng lúc trước đột nhiên lóe lên huyết quang, trực tiếp đem mặt đất phía dưới xé rách thành một khe nứt thật sâu.

"Hử?"

Thấy một kích này cư nhiên lại thất bại, trong không gian hư vô đột nhiên truyền ra thanh âm kinh ngạc. Tiêu Viêm chợt cảm giác được có một ánh mắt ghim chặt lên mình, làm lông tóc trên người hắn không khỏi dựng đứng cả lên.

"Tốc độ của người này quá khủng khiếp. Đây là chênh lệch giữa Bán Thánh và Đấu Tôn sao?"

Trên trán Tiêu Viêm chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, cước bộ nhanh chóng lui về phía sau, hội hợp cùng với mấy người Huân Nhi, Cổ Thanh Dương. Nếu không phải trong gần một năm ở Thiên Mộ này, linh hồn lực của hắn có tăng trưởng rất lớn, chỉ sợ đã không thể phát hiện ra công kích của Huyết Dao Thánh giả.

"Người này, quả nhiên khó đối phó." Cổ Chân cũng nhanh chóng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, cau có nói: *"Cái tên này, không nhẹ nhàng hơn một chút được sao?"*

"Vậy thì người cứ chờ bị chém thành hai nửa đi." Tiêu Viêm cũng không quay đầu lại nói, sau đó nhìn Cổ Thanh Dương và Huân Nhi. Nơi này, nếu chỉ nói đến cảnh giới thì hai người này hẳn là mạnh nhất. Cứu tinh Đấu Tôn, đủ để bọn họ ngạo thị rất nhiều cường giả. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Động thủ chứ?"

"Ừm..."

Cổ Thanh Dương và Huân Nhi đều khẽ gật đầu. Sau đó liếc nhìn nhau một cái, thân hình dữ dội phóng ra gần như cùng lúc. Thủ ấn trong tay cũng cấp tốc biến ảo.

"Phúc Địa Ấn!"

Hai đạo năng lượng quang ấn rực rỡ nhanh chóng thành hình trong tay hai người, sau đó hung hăng đánh về phía Huyết Dao Thánh giả.

"Chỉ có vậy thôi à?"

Thấy hai năng lượng quang âm đánh tới, Huyết Dao Thánh giả khinh khỉnh cười, quỹ đầu đao trong tay chém vào hư không hai nhát. Ngay lập tức, hai đao đao mang khổng lồ bay ra, xé rách hoàn toàn quang âm. Đao khí còn sót lại trực tiếp bay về phía Huân Nhi và Cổ Thanh Dương, nhưng đều bị hai người nhanh chân tránh thoát.

"Bành!"

Ngay khi Huyết Dao Thánh giả đánh lui hai người Huân Nhi, mặt đất dưới chân hắn bỗng vỡ bung ra, một cột nham thạch nóng chảy mang theo lực đạo kinh khủng bỗng chui từ dưới đất lên.

"Hừ!"

Đối với cột nham thạch nóng cháy này, Huyết Dao Thánh giả chỉ hừ lạnh một tiếng, bàn chân bỗng hung hăng đạp mạnh xuống. Chỉ thấy cột nham thạch khổng lồ như vậy lại bị hắn mạnh mẽ dẫm nát. Những mảnh vụn bay tán loạn ra khắp nơi, đem mấy tảng đá lớn ở gần đó đều hòa tan.

"Diễm Thân Phệ Lãng Xích!"

Phía sau Huyết Dao Thánh giả, một đạo thân ảnh bỗng xuất hiện. Huyền Trọng Xích không chút khách khí âm âm bổ xuống.

"Đang!"

Đối với thế công hung hãn phía sau, quỹ đầu đao trong tay Huyết Dao Thánh giả nhanh chóng vẽ ra một đóa đao hoa màu máu. Sau đó, đóa đao hoa này nhanh chóng xoay tròn, không chỉ dễ dàng đánh văng trọng xích mà vẫn còn dư lực bay về phía Tiêu Viêm.

"Đinh!"

Trọng Xích đánh mạnh lên đóa đao hoa kia, lực đạo mạnh mẽ ẩn chứa bên trong đem Tiêu Viêm chấn lui vài chục bước mới đứng vững lại được.

"Chó má Thánh giả! Ngươi còn chưa phải Đẩu Thánh thật sự, mặt dày vừa thôi chứ?"

Đẩy lui Tiêu Viêm, Huyết Dao Thánh giả còn chưa kịp đuổi giết thì ba người Cổ Hoa, Cổ Hình, Cổ Chân đã theo sát mà đến. Điều tự thi triển ra đấu kỹ có uy lực không tầm thường, hung hăng công kích Huyết Dao Thánh giả.

"Đám kiến yếu ớt như các ngươi mà cũng dám khiêu khích uy nghiêm của Thánh giả?"

Đối mặt với sự vây công của ba người Cổ Hoa, Huyết Dao Thánh giả cười lạnh một tiếng. Tay trái nắm chặt, sau đó đột nhiên đánh ra. Chỉ trong chớp mắt, ba đạo huyết quang đã ngưng tụ thành ba con huyết sắc mãnh hổ, gầm thét lao đến va chạm với ba người.

"Phốc!"

Ăn một quyền này của Huyết Dao Thánh giả, ba người trực tiếp phun máu, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau. Mà khi lùi lại, ba người cũng vội vàng lấy ra một viên năng lượng hạch rồi nhanh chóng hấp thu.

"Đồng loạt ra tay!"

Cổ Thanh Dương quát khẽ một tiếng, thân hình chọt lao về phía trước. Ngay sau đó, mấy người Huân Nhi, Cổ Chân cũng theo sát mà lên. Lúc này, đấu khí trong cơ thể họ đã vận chuyển hết mức có thể, kinh phong gào thét, đem mặt đất gọt đi hơn một thước sâu.

Đón nhận nhiều công kích cùng một lúc như vậy cũng làm cho Huyết Dao Thánh giả có chút trở tay không kịp. Nhưng ngay sau đó, hắn đã nhanh chóng ổn định. Thanh quý đầu đao trong tay không ngừng bay múa, không chỉ đem toàn bộ công kích của mấy người Cổ Thanh Dương hoàn toàn ngăn lại, mà ngẫu nhiên còn chém ra một đạo đao mang lẳng lẹ, làm cho mấy người luống cuống chống đỡ. Bán Thánh cường giả, quả nhiên không giống bình thường...

"Huyết Dao Loạn Phong Trảm!"

Đối mặt với thế công như vũ bão của mấy người Cổ Thanh Dương, sau một lúc đầu còn trở tay không kịp, Huyết Dao Thánh giả lại lần nữa triển khai phản kích sắc bén. Bàn chân đạp mạnh lên mặt đất, thân hình đột ngột

xoay tròn, giống như một con ốc màu đỏ đang gào thét cuốn về phía trước. Giờ phút này, không gian xung quanh cũng vỡ nát thành vô số hố đen thâm thúy.

"Phanh phanh!"

Dao khí sắc bén không ngừng bắn ra như sấm sét từ trong ốc xoáy, trực tiếp đem mấy người Cổ Thanh Dương chấn lui ra ngoài, thân thể va mạnh lên những tảng đá xung quanh. Chỉ trong chớp mắt, dưới sự tác động của cỗ kinh lực kinh khủng kia, những tảng đá này đều đã vỡ vụn thành bột phấn.

"Đến lượt ngươi!"

Đẩy lui mấy người Cổ Thanh Dương, ánh mắt Huyết Dao Thánh giả chuyển hướng về phía Tiêu Viêm vẫn đang đứng một bên tìm cơ hội hạ sát thủ. Hắn cười lạnh một tiếng, lao mạnh về phía Tiêu Viêm.

Tốc độ của Huyết Dao Thánh giả cực kỳ nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt thôi đã xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm. Sắc mặt Tiêu Viêm lúc này cũng khẽ biến đổi, trong lòng đột nhiên quát khẽ.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! Đệ Nhất Biến! Đệ Nhị Biến! Đệ Tam Biến!"

Nương theo tiếng quát trong lòng, đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm cũng bỗng nhiên trở nên cuồng bạo. Đúng lúc này, cảm giác ngứa ngáy ở mi tâm lại xuất hiện thêm lần nữa. Nhưng vào lúc này, hắn cũng không thể để ý quá nhiều, Đại Thiên Tạo Hóa Chương đã nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

"Xuy!"

Quý đầu đại đao phá toái hư không chém về phía Tiêu Viêm, nhưng vào đúng thời khắc này, nó lại đình trệ ngay trên đầu Tiêu Viêm. Huyết Dao Thánh giả nhìn chăm chăm vào mi tâm của người trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình này, trong mắt hắn trào lên vẻ sợ hãi khó có thể che dấu.

"Tộc vẫn Tiêu tộc? Ngươi là người của Tiêu tộc?"

(1) Cư cao lâm hạ: Nhìn xuống dưới từ trên cao. Dùng để diễn tả vẻ cao

ngạo, kiêu căng.

-----oOo-----

Chương 1351: Hai tên Đấu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi là người của Tiêu tộc?"

Quý đầu đại đao nồng nặc mùi huyết tinh đột nhiên dừng lại ở vị trí cách đầu Tiêu Viêm nửa thước, ánh mắt Huyết Đao Thánh giả kinh ngạc nhìn chăm chăm vào mi tâm Tiêu Viêm. Trong giọng nói của hắn, cư nhiên còn mang theo một chút sợ hãi.

Đại Thiên Tạo Hóa Chương đang cấp tốc ngưng tụ trong tay Tiêu Viêm cũng dừng lại một chút vì hành động quái dị này của Huyết Đao Thánh giả. Hắn khẽ nhíu mày, mũi chân điểm nhẹ xuống đất một cái, thân hình nhanh chóng lùi lại, hỏi: *"Sao ngươi biết được?"*

Hai mắt Huyết Đao Thánh giả nhìn chăm chăm vào mi tâm Tiêu Viêm. Lúc trước, nơi đó hiện lên một ký hiệu tộc văn như ẩn như hiện. Tuy giờ nó đã biến mất, nhưng Huyết Đao Thánh giả tuyệt đối không xa lạ gì dấu hiệu này, bởi dường như nó gợi nhớ lại cho hắn một cơn ác mộng trong trí nhớ xa xôi.

"Ngươi của Tiêu tộc, không phải đã chết hết rồi sao?"

Huyết Đao Thánh giả khẽ lẩm bẩm trong miệng. Khi nói, hắn không tự chủ được nhìn về phía sâu trong Thiên Mộ, trong mắt xẹt qua vẻ cực kỳ e ngại.

"Sao lại như vậy?" Mấy người Cổ Thanh Dương, Huân Nhi xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Thấy Huyết Đao Thánh giả đột nhiên dừng tay như vậy, họ đều nghi hoặc hỏi.

"Không rõ lắm..." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nhưng sự cảnh giác trong lòng vẫn không giảm bớt. Cường giả Bán Thánh thực sự quá mạnh, bọn họ người đông thế mạnh mà chiến đấu vẫn gian nan như vậy. Nếu không cần

thận, tất cả mọi người để mạng lại đây cũng không phải chuyện không thể.

Nghe vậy, mấy người Cổ Thanh Dương cũng hơi nhú mày. Tuy hiện giờ Huyết Dao Thánh giả này chỉ là năng lượng thể, nhưng hẳn vẫn có được trí tuệ hay thậm chí là cả trí nhớ khi còn sống. Có thứ gì lại khiến hắn kiêng kị đến như vậy?

"Tiểu tử này là người của Tiêu tộc, lấy bản lãnh thông thiên của người kia, chắc chắn đã cảm ứng được ngay khi hắn đặt chân vào nơi đây. Nếu ta giết hắn, chỉ sợ sẽ rất khó thoát khỏi cơn thịnh nộ..." Huyết Dao Thánh giả trầm ngâm suy nghĩ. Sau một lúc, mùi vị huyết tinh đầy vẻ bá đạo trên cơ thể cũng dần dần thu liễm lại. Bàn tay chợt rung lên, thanh quý đầu đại đao kia đã biến mất. Hắn nhìn mấy người Tiêu Viêm, có chút không cam lòng nói: *"Đi thôi, lần này coi như các ngươi may mắn!"*

Thấy thế, mấy người Tiêu Viêm đều sửng sốt, cả đám đưa mắt nhìn nhau, không ai hiểu vì sao người này lại đột nhiên đổi ý như vậy.

"Tiếp tục đi về hướng tây, đây là nơi tiếp giáp giữa lãnh địa của nhiều cường giả. Các ngươi đi về hướng đó, hẳn có thể tránh được sự ngăn trở của họ, hơn nữa còn tới được nơi các ngươi muốn." Thấy vẻ sững sờ của mấy người, Huyết Dao Thánh giả có chút không kiên nhẫn nói.

"Đa tạ tiền bối!"

Tiêu Viêm thậm trao đổi ánh mắt với mấy người Cổ Thanh Dương một cái, sau đó vội vàng cung kính ôm quyền nói. Đoàn người từ từ lùi về phía sau, đầu khí trong cơ thể vẫn ở trong trạng thái có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Mà khi họ lùi lại hơn trăm thước, vẫn thấy Huyết Dao Thánh giả không có động tĩnh gì thì mới thở phào nhẹ nhõm. Cả đám nhanh chóng xoay người bay đi.

Nhìn nhóm người Tiêu Viêm đang nhanh chóng rời đi, Huyết Dao Thánh giả hơi bĩu môi. Đưa mắt nhìn về phía sâu trong Thiên Mộ, khẽ lẩm bẩm tự nói: *"Hừ, lần này coi như ngươi mắc nợ ta. Lần sau đi ra, cũng nên tha cho ta chứ?"*

...

"Tên kia thật khó hiểu, vừa rồi còn sát khí đầy mặt, chỉ quay qua quay lại

đã biến thành người tốt..."

Sương mù năng lượng tràn ngập cả vùng đất, mấy đạo thân ảnh nhanh chóng xuyên qua. Cổ Hoa nhìn thoáng qua phía sau, cau mày nói.

"Hình như hẳn nhận ra ta là người của Tiêu tộc." Tiêu Viêm cảnh giác chú ý xung quanh, thuận miệng đáp.

"Mỗi lần khí tức của ngươi tăng vọt, trên trán sẽ xuất hiện tộc văn của Tiêu tộc. Hẳn cũng có thể coi là một cường giả đứng đầu, sao có thể không nhận ra được." Cổ Thanh Dương cười nói.

"Cái gì?" Nghe vậy, thân hình Tiêu Viêm khựng lại, kinh ngạc quay đầu hỏi: *"Ta có tộc văn gì?"*

"Ngươi không biết sao?" Thấy Tiêu Viêm có vẻ còn mờ mịt hơn cả bọn hắn, mấy người Cổ Thanh Dương cũng nghi hoặc nói: *"Nhưng hình như thời gian tộc văn của ngươi xuất hiện rất ngắn. Mà trên lý thuyết, ngươi không thể nào có được tộc văn, tộc văn phải dựa vào huyết mạch lực để kích phát. Nhưng huyết mạch lực của Tiêu tộc gần như đã tiêu hao hoàn toàn."*

Tiêu Viêm nhíu mày, sao hắn có thể không hiểu rõ tình trạng của mình được? Trên trán của hắn chỉ có một ấn ký hình ngọn lửa, mà sau khi thành công hấp thu Cốt Linh Lãnh Hỏa, ấn ký này cũng đã từ từ nhạt đi. Về phần cái gọi là tộc văn, trước kia chưa từng xuất hiện lần nào.

"Khi khí tức của ta tăng vọt là đang thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, nhưng việc này có liên quan gì đến tộc văn của Tiêu tộc?" Từng câu hỏi xuất hiện trong đầu Tiêu Viêm, mà hắn lại không có chút đáp án nào, làm cho hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

"Nhưng rõ ràng thứ Huyết Dao Thánh giả e ngại không phải là tộc văn, thứ này không có chút tác dụng nào." Ý niệm trong đầu Tiêu Viêm chuyển động: *"Nói như vậy, điều khiến hắn buông tha chúng ta rất có thể sẽ liên quan đến tộc văn của Tiêu tộc."*

Nhưng trong Thiên Mộ này, thứ có liên quan đến tộc văn Tiêu tộc, hơn nữa còn làm cho cường giả Bán Thánh như Huyết Dao Thánh giả kinh sợ, rốt cục là gì?

"Là Tiêu Huyền!"

Một bên, Huân Nhi đột nhiên nhẹ giọng nói. Lời này vừa ra, Tiêu Viêm còn tốt, nhưng mấy người Cổ Thanh Dương đều cảm thấy như có một luồng khí lạnh chạy xuyên suốt từ đầu tới chân. Tiêu Huyền đã vẫn lạc nhiều năm, sao có thể làm cho Huyết Dao Thánh giả e ngại đến vậy?

"Thiên Mộ rất kỳ lạ, nếu ngay cả Bán Thánh như Huyết Dao Thánh giả cũng có thể tồn tại theo một phương thức khác, hơn nữa còn có được trí tuệ như lúc còn sống. Vậy thì một người đã từng đạt đến Đấu Thánh đỉnh phong như Tiêu Huyền tiên bối sao lại không thể đây?" Huân Nhi chậm rãi nói.

Mấy người Cổ Thanh Dương yên lặng không nói, ánh mắt đều chuyển về phía Tiêu Viêm. Mặc dù sắc mặt của hắn đang rất bình tĩnh, nhưng bọn họ vẫn có thể nhận ra nội tâm đang kịch liệt dậy sóng của Tiêu Viêm.

"Đi thôi, đợi khi đến đó, những bí ẩn này đều sẽ được cởi bỏ."

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói một câu, tốc độ lại đột nhiên gia tăng, hóa thành một bóng đen mờ hồ lao vào trong sương mù năng lượng. Phía sau hắn, mấy người Huân Nhi liếc nhìn nhau, rồi cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Lộ trình tiếp theo, đoàn người Tiêu Viêm hoàn toàn đi theo phương hướng mà Huyết Dao Thánh giả chỉ. Mà trên đoạn đường này, năng lượng thể mà họ cảm ứng được lại càng lúc càng mạnh, thậm chí còn có một số còn hơn cả Huyết Dao Thánh giả. Nhưng may mắn là họ đi trong phần ranh giới giữa lãnh địa của những năng lượng thể này, nên trên đường cũng không gặp bất cứ sự cản trở nào.

"Bây giờ chúng ta đã chân chính tiến vào khu vực sâu nhất của Thiên Mộ."

Trong một khu rừng đầy loạn thạch, mấy người Tiêu Viêm mượn địa hình che dấu, cũng thoáng nghỉ ngơi hồi phục một lát. Nhìn về phía xa, Cổ Thanh Dương trầm ngâm nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Không hổ là nơi nguy hiểm nhất Thiên Mộ. Những năng lượng thể xung

quanh đây thật quá kinh khủng, thậm chí cả Cửu tinh năng lượng thể cũng biến thành hộ vệ." Cổ Hoa cười khò nói. Thân ở một nơi rất nhiều cường giả thế này, bọn họ mới cảm thấy mình nhỏ yếu đến mức nào. Trong thế hệ trẻ của Cổ giới, bọn họ là những người nổi bật, phần đông những người trẻ tuổi khác đều phải ngưỡng vọng. Nhưng ở đây lại nhỏ yếu như mấy con kiến vậy, ngay cả nói chuyện cũng phải cẩn thận.

Đối với lời nói của hắn, những người khác cũng chỉ có thể cười gượng. Đây vốn dĩ không phải nơi bọn họ nên đến, đi được tới đây đã nằm ngoài dự đoán của mọi người rồi.

"Dựa theo tốc độ của chúng ta, có lẽ không lâu nữa sẽ tới mộ phủ của Tiêu Huyền rồi." Nhìn Tiêu Viêm, Huân Nhi nhẹ giọng nói.

"Lộ trình cũng khá thuận lợi. Huyết Dao Thánh giả kia coi như đã giúp chúng ta một đại ân. Nhưng nơi này quá hung hiểm, vẫn sớm động thân thì tốt hơn." Tiêu Viêm nhẹ gạt đầu, chột thúc giục mọi người.

"Ừm!"

Đối với điều này, những người còn lại cũng rất đồng ý, vội vàng đứng dậy.

Mà khi bọn họ đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng xé gió rất nhỏ. Hai đạo hắc sắc thân ảnh chậm rãi đáp trên một tảng đá lớn, cư cao lâm hạ nhìn xuống mọi người. Trong mắt hiện lên vẻ đùa cợt như mèo đang nhìn chuột vậy.

"Tiêu Viêm, tốc độ của các ngươi cũng quá chậm rồi..."

Nghe được tiếng cười lạnh này, sắc mặt mấy người Tiêu Viêm đột nhiên biến đổi. Ngẩng mạnh đầu, nhìn hai đạo thân ảnh phía xa, sắc mặt đều hơi trầm xuống.

"Hòn Nhai, Hòn Lệ!"

"Hắc, ta cứ tưởng là ai. Thì ra là hai tên suốt ngày chỉ biết trốn chui trốn nhủi như chó nhà có tang. Thế nào? Bây giờ có gan xuất hiện rồi sao?" Thấy hai người, Cổ Hoa châm chọc không chút khách khí.

Khi Cổ Hoa nói, sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, ngẫm ra hiệu bảo hắn dừng

lại. Hai người Hồn Nhai luôn trốn tránh họ, lấy thực lực của chúng, làm sao có gan quang minh chính đại xuất hiện trước mặt họ như vậy? Mọi việc khác thường tất có biến. Nếu bọn chúng dám lộ diện, chỉ sợ đã có chỗ để dựa dẫm.

"Yên tâm! Lần này, kẻ biến thành chó nhất định sẽ là các ngươi!"

Bị Cổ Hoa châm chọc, Hồn Nhai vẫn quý dị cười. Thân hình của hắn và Hồn Lệ bỗng lùi về phía sau. Mà ngay khoảnh khắc đó, hai lão giả áo xám diện mục âm trầm lại như quỷ mị xuất hiện tại nơi hai người vừa đứng.

"Đấu Thánh?"

Khi hai lão giả này xuất hiện, một cảm giác nguy hiểm không thể diễn tả bằng lời bỗng xuất hiện trong lòng mấy người Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 1352: Hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy mấy người Tiêu Viêm biến sắc, vẻ âm lãnh trong mắt Hồn Nhai càng sâu, quý dị cười, nói: *"Có cảm thấy thế sự biến đổi rất nhanh không? Quan hệ giữa thợ săn và con mồi bắt đầu đảo ngược rồi chứ nhỉ?"*

Mấy người Tiêu Viêm cũng chẳng để ý đến sự trào phúng của hắn. Ánh mắt bọn họ gắt gao tập trung vào hai lão giả áo xám đứng trước Hồn Nhai. Tuy nhìn hai người này không khác gì người thường, thậm chí thần thái trong mắt cũng che kín một loại đăm đăm vô tình. Nhưng bọn họ nhận ra, hai lão giả này cũng là năng lượng thể...

"Hai tên khôn kiếp kia tìm ở đâu về năng lượng thể Đấu Thánh? Cường giả như vậy sao có thể trợ giúp chúng?" Cổ Hoa cau mày, thấp giọng mắng.

Cổ Chân nhìn chằm chằm hai lão giả kia, một lát sau mới lắc đầu, nói: *"Bởi vì hai lão già này đều là người của Hồn tộc. Tuy đã chết, nhưng vì Thiên Mộ nên giữ lại được linh trí khi còn sống. Xem ra, hai tên kia đã*

chuẩn bị việc này từ đầu rồi..."

Cổ Thanh Dương chậm rãi gạt đầu, trầm ngâm nói: *"Lát nữa, tất cả mọi người chia ra các hướng chạy trốn. Hai tên Đấu Thánh, mặc dù chỉ là năng lượng thể, nhưng chúng ta vẫn hoàn toàn không phải đối thủ. Nếu liều mạng, chúng ta không có chút phần thắng nào."*

Nghe vậy, mọi người đều trầm mặc. Không ngờ rằng bao nhiêu cửa ải khó khăn họ đều vượt qua được, cuối cùng lại bị hai tên khốn kiếp này khiến cho chật vật như vậy.

"Tiêu tộc... Còn chưa bị diệt sạch hoàn toàn sao?"

Đang lúc mọi người trầm mặc, ánh mắt của vị lão giả áo xám kia lại dừng trên người Tiêu Viêm, thản nhiên nói.

"Hồn Điều tiên bối, Tiêu tộc bây giờ đã không còn tồn tại, nhưng người kia lại dựa vào chính bản thân đạt tới cảnh giới bây giờ. Vì vậy, lần này nhất định phải trừ khử hẳn. Nếu không, rất có thể Tiêu tộc sẽ tiếp tục lửa cháy tro tàn." Hồn Nhai cung kính nói.

"Không dựa vào huyết mạch lực sao..." Nghe vậy, trong mắt lão giả Hồn Điều kia cũng xẹt qua chút kinh ngạc, chợt gạt đầu nói: *"Một khi đã vậy, quả thật nên trừ khử."*

"Tốt lắm, không cần nói nhiều nữa, động thủ giết chúng rồi đi thôi. Ở đây quá gần nơi đó, để chậm sẽ sinh biến." Vị lão giả áo xám còn lại hơi nhíu mày, trầm giọng nói.

Nghe hẳn nói, trong mắt Hồn Điều cũng xuất hiện vẻ dao động, sai đó chợt gạt đầu, bàn chân chậm rãi bước lên. Mà theo một bước này của lão, cả mảnh không gian nơi đây đều kịch liệt chấn động, từng gợn sóng không gian không ngừng lan tràn ra từ dưới chân lão.

"Chạy!"

Thấy Hồn Điều bắt đầu có hành động, Cổ Thanh Dương cũng quát nhẹ một tiếng, thân hình chợt tiên phong lao mạnh về bên trái, Cùng lúc đó, mấy người còn lại cũng nhanh chóng phân tán về các hướng khác nhau.

"Tỏa!"(1)

Thấy mấy người Tiêu Viêm phân tán ra các hướng mà chạy, lão giả áo xám từ đầu tới cuối vẫn chưa xuất thủ kia bỗng cười lạnh một tiếng, nâng tay lên rồi nắm chặt lại. Theo hành động này của lão, tất cả âm thanh trong phạm vi trăm trượng đều ngưng đọng lại, giống như thời gian ngừng trôi vậy.

Trong không gian ngưng đọng này, thân hình mấy người Tiêu Viêm đều khựng lại như tượng đá, trong mắt đều hiện lên vẻ sợ hãi. Đây chính là sự lợi hại của Đấu Thánh chân chính sao? Tùy tay điều khiển tất cả không gian lẫn thời gian trong một phạm vi lớn như vậy.

Nhìn đám người Tiêu Viêm dễ dàng bị khóa lại, Hồn Nhai cười lạnh một tiếng. Nếu có thể giết chết tất cả mấy tên này, thế hệ trẻ Cổ tộc sẽ xuất hiện một khoảng trống cực lớn. Mất đi những luồng "máu mới" quý giá này, dù là thế lực cổ xưa hùng mạnh như Cổ tộc cũng sẽ chịu đả kích không nhỏ.

"Phốc!"

Khi Hồn Nhai đang vì vậy mà đắc ý, trong không gian ngưng đọng kia đột nhiên bùng lên một ngọn lửa màu vàng cực kỳ nóng bỏng. Ngọn lửa này như phượng hoàng đục hỏa trùng sinh, chỉ trong chốc lát đã bạo phát ra năng lượng làm mảnh không gian này rung động kịch liệt.

"Bành!"

Giữa khe hở không gian mà ngọn lửa vàng tạo nên, ngọn lửa màu nâu tím cũng đột nhiên bùng phát. Nhiệt độ kinh khủng tỏa ra, tiếp tục trùng kích thêm lần nữa, làm cho mảnh không gian này càng trở nên lung lay muốn đổ.

Mà lúc này, đấu khí trong cơ thể mấy người Cổ Thanh Dương cũng đột nhiên vận chuyển, hợp lực thoát khỏi giam cầm. Nhưng lần này bọn họ cũng không tiếp tục phân tán mà lại hội tụ với nhau. Sắc mặt ai nấy đều cực kỳ ngưng trọng, trải qua lần giao thủ này, bọn họ hiểu, phân tán chạy trốn không hề có tác dụng với hai vị cường giả Đấu Thánh này. Ngược lại còn làm cho sức phản kháng của họ càng yếu bớt.

"Hử?"

Thấy mấy người Tiêu Viêm có thể dựa vào thực lực của mình để thoát khỏi không gian ngưng đọng, trong mắt hai lão giả áo xám cũng xẹt qua vẻ kinh ngạc.

"Cũng có chút bản lĩnh đấy, nhưng chỉ vậy thôi vẫn chưa đủ đâu!"

Hồn Diệu cười lạnh một tiếng, hắc vân cuộn cuộn bùng phát ra từ miệng hắn. Trong những tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, chúng hội tụ thành một cơn cự mãnh lớn chừng ngàn trượng. Cự mãnh quấy đuôi một cái, đám người Tiêu Viêm chỉ nghe thấy hàng loạt tiếng động âm âm truyền đến từ không gian. Sau đó, cả mảng không gian nơi đây đều vỡ vụn ra dưới sự vùng vẫy của cơn mãnh.

Uy thế kinh khủng như vậy, làm cho sắc mặt mấy người Tiêu Viêm đều trở nên khó coi hơn rất nhiều. Cường giả Đấu Thánh thật đáng sợ, mà đây mới chỉ là năng lượng thể. Nếu thực sự là Đấu Thánh thì liệu sẽ còn kinh khủng đến mức nào?

"Cùng lên!"

Nhìn hắc mãnh gào thét lao tới, trong lòng Cổ Thanh Dương nảy lên một cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Công kích của Đấu Thánh, lấy thực lực của mấy người bọn họ, căn bản là không thể chống đỡ. Chênh lệch giữa Thánh và Tôn lớn đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nghe tiếng quát của Cổ Thanh Dương, mọi người đều gật mạnh đầu. Ngay cả khi đối phó với Huyết Dao Thánh giả, bọn họ cũng không cảm thấy nguy hiểm như tử thần triệu hoán thể này. Nếu không toàn lực liên thủ, chỉ sợ hôm nay tất cả sẽ phơi xác tại đây.

"Hô..."

Tiêu Viêm thở mạnh một hơi, trong nháy mắt, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đã được thi triển ra. Tất cả năng lượng trong cơ thể đều ngưng tụ vào cánh tay phải. Đối mặt với cường giả bậc này, không có thời gian để bọn họ làm nóng người, phải toàn lực ứng phó thì may ra mới có đường sống.

Khi Tiêu Viêm toàn lực thi triển, bên cạnh hắn, đấu khí trong cơ thể mấy

người Cổ Thanh Dương cũng điên cuồng vận chuyển. Uy áp mạnh mẽ cuốn quanh mấy người như gió xoáy, đem những tảng đá lớn xung quanh đều chấn vỡ.

"Đại Thiên Tạo Hóa Chương!"

Vàng sáng màu đen nhanh chóng thành hình trong tay Tiêu Viêm. Sắc mặt hắn cực kỳ ngưng trọng, vỗ mạnh một chương vào hư không phía trước.

"Xuy!"

Một chương đánh vào hư không, vàng sáng màu đen nhanh chóng xoay tròn rồi khuếch tán ra xung quanh.

"Tịch Diệt Chi!"

Khi Tiêu Viêm thi triển Thiên giai đấu kỹ, mấy người Huân Nhi, Cổ Thanh Dương cũng thi triển ra Thiên giai đấu kỹ mà Cổ Yêu đã từng thi triển ngày đó... Tịch Diệt Chi!

Ngón tay không lồ chui ra từ không gian sau lưng mấy người, sau đó cùng vòng sáng màu đen hung hăng va chạm với Cự Mãng không lồ đang phóng tới.

"Bành!"

Hai bên va chạm, một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên bùng phát trong mảnh trời đất này, bão năng lượng cực kỳ đáng sợ trào ra từ điểm tiếp xúc.

Bão năng lượng quét qua bầu trời, một bóng đen to lớn lại đột nhiên chui ra từ trong đó, hung hăng công kích đám người Tiêu Viêm. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đây là phần đuôi của Cự Mãng, tuy hiện giờ nó đã chằng chịt vết thương, nhưng hiển nhiên vẫn chưa bị mấy người Tiêu Viêm phá hủy.

Đuôi rắn mang theo phong áp(2) kinh khủng, hung hăng quật về phía mấy người Tiêu Viêm. Những tiếng âm bạo(3) sinh ra làm mặt đất vỡ thành rất nhiều hố to.

Cảm nhận được lực lượng đáng sợ trên đuôi rắn, sắc mặt mấy người Tiêu Viêm đều tái nhợt. Không ngờ nhiều người đồng loạt ra tay thi triển Thiên giai đấu kỹ như vậy mà vẫn không ngăn nổi nó.

"Liều mạng với mày!"

Cổ Hoa cắn răng quát. Mặt đất đều vì những tiếng âm bạo kịch liệt kia mà kịch liệt rung chuyển. Thời điểm này, dù có trốn cũng không kịp nữa rồi.

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, Di Hỏa cấp tốc xoay chuyển trong lòng bàn tay. Hắn biết, bây giờ ngoài thi triển Hỏa Liên ra thì đã không còn cách nào nữa...

"Xuy!"

Mà ngay khi mấy người Tiêu Viêm chuẩn bị hoàn toàn liều mạng, không gian phía xa bỗng dao động. Một đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện, tay áo vung lên, một luồng nhu kinh cuốn lấy bọn họ, sau đó nhanh như chớp bay về phía sâu trong Thiên Mộ.

"Huyết Đao Thánh giả?"

Cứu binh đột nhiên xuất hiện làm mấy người Tiêu Viêm sửng sốt, sau khi nhìn rõ người xuất thủ, trên mặt họ đều xuất hiện vẻ khó tin. Chẳng ai ngờ rằng, vào giờ phút nguy khắc này Huyết Đao Thánh giả lại ra tay giúp đỡ bọn họ.

"Móa, mấy tên khốn kiếp này chui từ đâu ra vậy. Nếu giết mấy đũa nhóc này ở đây, nhất định Thiên Mộ sẽ phải nhuộm máu thêm lần nữa." Huyết Đao Thánh giả cũng không để ý tới mấy người Tiêu Viêm. Thân hình hắn cấp tốc lui lại, sắc mặt âm trầm chửi loạn lên. Nguồn truyện:

"Hừ, chỉ một tên Bán Thánh nhỏ nhoi cũng dám ra oai trước mặt hai người chúng ta? Chán sống rồi phải không?" Biến cố đột nhiên xuất hiện cũng làm cho hai người Hồn Điều hơi kinh hãi. Khi phục hồi tinh thần lại, hai người giận quá hóa cười, nhất tề gầm lên một tiếng: *"Tỏa!"*

Theo tiếng quát này, thân hình đang dữ dội lướt đi của Huyết Đao Thánh giả bỗng đọng lại. Lúc này, trên khuôn mặt hắn cũng xuất hiện vẻ giật mình kinh hãi. Uy lực của hai tên cường giả Đấu Thánh liên thủ vượt xa

dự liệu của hắn.

"Chút bổn sự này mà cũng dám xen vào việc của người khác sao?"

Hai người Hồn Điêu cười lạnh một tiếng, bàn chân đạp vào hư không, trực tiếp xuất hiện trước mặt Huyết Dao Thánh giả. Tay hơi gập lại, hung hăng đánh ra một quyền. Nếu trúng một quyền này, tất nhiên Huyết Dao Thánh giả sẽ vỡ vụn thành hư vô.

"Xuy!"

Nhưng ngay khi nắm tay Hồn Điêu chỉ còn cách Huyết Dao Thánh giả nửa thước, không gian quanh người lão đột nhiên ngưng đọng!

"Là ai?"

Nắm tay đọng lại, hai người Hồn Điêu biến sắc, phần nộ quát.

"Xem ra trong Thiên Mộ này vẫn còn sót lại người của Hồn tộc a..."

Tiếng gầm phần nộ của hai người Hồn Điêu vừa dứt, một giọng nói tràn ngập mùi vị cổ xưa chậm rãi vang vọng trong mảnh không gian này. Mà khi giọng nói này vang lên, không gian nơi hai người Hồn Điêu bị giam cầm đột nhiên vỡ vụn.

"Tiêu Huyền!?"

Nghe được giọng nói này, trong mắt hai người Hồn Điêu tràn ngập vẻ kinh hãi.

-----
(1) Tỏa: Khóa, giam cầm.

(2) Phong áp: sức ép của gió.

(3) Âm bạo: Tiếng nổ của không khí. Ở đây là chiếc đuôi rắn quật quá nhanh và mạnh nên sinh ra tiếng nổ.

-----oOo-----

Chương 1353: Tiêu Huyền!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Huyền?!"

Nghe tiếng kinh hô của hai người Hồn Điêu, thân thể Tiêu Viêm bỗng rung mạnh. Huyết mạch trong cơ thể hắn đột nhiên trào lên một luồng dao động kỳ dị. Loại dao động này tạo cho hắn cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Trong những ánh mắt chăm chú, hư không trước mặt nhóm người Tiêu Viêm bỗng vặn vẹo, một thân ảnh mặc thanh sam(1) lặng lẽ xuất hiện. Hắn xuất hiện không gây ra bất cứ thiên địa dị tượng nào, nhưng tất cả những người ở đây dường như đều mơ hồ cảm thấy, cả mảnh thiên địa này đều không chịu nổi một quyền một cước của hắn.

"Mùi vị huyết mạch của Hồn tộc thật làm cho người ta cảm thấy kinh tởm..."

Thân ảnh này xuất hiện, ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt không phải rất tuấn đạt, nhưng lại gây cho người ta một cảm giác rất đặc biệt. Mái tóc bay múa, hai con ngươi đen nhánh như hố đen, thâm thúy mà tràn ngập khôn ngoan, lộ ra một loại mị lực làm cho người ta say mê.

"Tiêu Huyền!"

Hai người Hồn Điêu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt họ cực kỳ quen thuộc kia, trong mắt xẹt qua vẻ sợ hãi. Tuy bọn họ có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng nam tử trước mắt này lại là người đã từng đứng trên cái đỉnh cao nhất của mảnh đại lục này. Dõi mắt khắp thế gian, người ngồi ngang hàng được với hắn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Hồn Điêu tiên bối..." Hồn Nhai cũng hơi run rẩy nhìn người đột nhiên xuất hiện này. Mặc dù hắn cũng không nhận ra đây là ai, nhưng lại có thể mơ hồ cảm thấy mùi vị của tử vong đã cận kề.

"Tuy thực lực của Tiêu Huyền rất cường đại, nhưng hắn cũng phải chịu sự áp chế của Thiên Mộ, không thể tùy thời rời khỏi mộ phủ được mà là mười

năm một lần. Hiện giờ vẫn chưa kết thúc chu kỳ mười năm đó, vậy hẳn chưa thể hiện thân được." Hít sâu một hơi, đè xuống sự sợ hãi trong lòng, Hồn Điêu thấp giọng nói.

"Nói cách khác, người trước mặt này không phải Tiêu Huyền thật sự?" Ánh mắt lão giả còn lại chột lóe lên, nói.

"Có lẽ đây chỉ là một bản sao mà thôi." Hồn Điêu lạnh lùng nói, lá gan không tự chủ được mà lớn hơn rất nhiều. Tuy Tiêu Huyền cường đại, nhưng cũng không đến mức chỉ dựa vào một bản sao phân thân đã dọa lùi được họ.

"Nhân lực cũng khá đầy..." Thanh sam nam tử mỉm cười, nhìn hai người Hồn Điêu trước mặt, nhẹ giọng nói: *"Nhưng các người đã quá đề cao mình rồi. Hai tên Nhất tinh Đấu Thánh, ngay cả tư cách nói chuyện trước mặt ta cũng không đủ."*

Dứt lời, Thanh Sam nam tử chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng nắm chặt về phía hai người Hồn Điêu.

"Toái!"(2)

Theo âm tiết này phát ra từ trong miệng thanh sam nam tử, mấy người Tiêu Viêm chỉ có thể khiếp sợ mở trừng mắt nhìn cảnh tượng diễn ra trước mặt. Không gian trong phạm vi ngàn trượng đều sụp đổ, một bàn tay đen nhánh đột nhiên thành hình, sau đó tùy ý vỗ về phía hai người Hồn Điêu.

"Bành bành bành!"

Bàn tay lớn hơn ngàn trượng kia nhẹ nhàng vỗ một cái, cả mảnh đại địa này đều kịch liệt rung động như gặp phải địa chấn. Những khe nứt khổng lồ không ngừng lan tràn, kéo dài ra tận phía xa..."

"Tên sát tinh này, sao lại ra rồi..."

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của một số năng lượng thể cường đại ở nơi khác. Nhưng khi bọn họ cảm nhận được cỗ khí tức quen thuộc kia, sắc mặt đều có chút biến hóa. Hơi chần chừ một chút, sau đó tất cả đều đem khí tức của mình thu liễm lại, thân hình hóa thành hư ảo, sau đó chui xuống mặt đất.

"Sao có thể..."

Hai người Hồn Điêu có chút ngốc trệ nhìn không gian đang sụp đổ kia. Một chương đáng sợ như vậy, dù là bọn họ cũng không thể thừa nhận. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

"Trón!"

Thấy bàn tay khổng lồ đang nhanh chóng lướt đến, rốt cục hai người Hồn Điêu cũng nghĩ thấy mùi vị tử vong làm cho bọn họ cả người phát lạnh. Sắc mặt cả hai đều trắng bệch, cũng không để ý đến điều gì nữa, mỗi người phân biệt chớp lấy Hồn Nhai và Hồn Lệ, xoay người liều mạng chạy trốn.

"Oanh!"

Nhưng tốc độ của họ lại không thể giúp họ chạy thoát. Dưới sức ép của bàn tay đen nhánh kia, dường như ngay cả không gian đều bị nghiền nát. Bởi vậy, hai người mới chạy được trăm trượng, bàn tay khổng lồ kia đã âm âm vỗ tới.

"Bành!"

Bàn tay vẫn chưa thật sự oanh kích lên thân thể hai người, mà khi còn cách gần trăm trượng, cỗ kính phong kinh khủng kia đã xuyên thủng không gian, quật vào thân thể hai người Hồn Điêu. Mà đối mặt với kính phong khủng bố này, thân thể hai người rung mạnh lên, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã "phốc" một tiếng hóa thành hư vô...

Nhưng khi nổ tung, hai người vẫn cố gắng dùng hết sức hung hăng ném Hồn Nhai và Hồn Lệ về ra ngoài, cuối cùng bay về phía xa xa.

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn hai người Hồn Nhai bị ném bay đi, cũng không ra tay ngăn lại. Bất tỉnh Đâu Tôn, trong mắt hấn, thật sự ngay cả một con kiến cũng không bằng...

"Ầm ầm!"

Bàn tay khổng lồ đánh nát hai người Hồn Điêu, sau đó vỗ mạnh xuống

mặt đất. Nhất thời, đại địa run rẩy, bụi đất tràn ngập ra xung quanh. Một lúc lâu sau, khi bụi đất tản đi, đập vào ánh mắt đang nhìn chăm chú của mấy người Tiêu Viêm, là một cái vực sâu lớn hơn ngàn trượng nhìn không thấy đáy...

"Tê..."

Nhìn vực sâu không thấy đáy kia, mấy người Tiêu Viêm lại hít sâu một hơi khí lạnh. Lực phá hoại kinh khủng bậc này, thật sự là quá đáng sợ.

"Tên sát tinh này xuống tay vẫn ác độc như vậy..."

Nhìn thanh sam nam tử một chưởng đánh cho hai tên Đấu Thánh nát thành hư vô, Huyết Dao Thánh giả nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt. Hắn cảm thấy hôm nay mình thật may mắn vì đã không xuất thủ với mấy người Tiêu Viêm.

Trên bầu trời, sau khi tiện tay giải quyết hai người Hồn Điêu, thanh sam nam tử xoay người, ánh mắt đảo qua mấy người Cổ Thanh Dương, rồi cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm.

Bị thanh sam nam tử nhìn chăm chăm như vậy, giờ phút này, tốc độ huyết mạch lưu chuyển trong người Tiêu Viêm dường như nhanh hơn rất nhiều. Cổ nén sự kích động trong lòng, hắn cũng ngẩng đầu, hai đôi mắt màu đen đối thị với nhau...

Cục diện như vậy kéo dài một lúc lâu, trên khuôn mặt thanh sam nam tử rốt cục hiện lên nụ cười. Nụ cười này cũng không sâu, nhưng lại cho Tiêu Viêm cảm giác huyết mạch tương liên cực kỳ thân thiết.

"Tiêu tộc, cuối cùng cũng có người đến... Không uổng công ta chờ đợi nhiều năm như vậy."

Thanh sam nam tử lẳng không bước tới, chậm rãi dừng ở trước mặt Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói. Trong giọng nói có một chút vui mừng, một chút giải thoát.

"Bất hiếu tử tôn Tiêu Viêm, bá kiến tổ tiên!"

Nghe được lời này của thanh sam nam tử, Tiêu Viêm rốt cục cũng không

nhìn được sự kích động trong lòng. Hai gối khuyu xuống, làm một cái đại lễ long trọng nhất của Tiêu gia.

"Ha ha, Tiêu Viêm... Tên rất hay..."

Thanh sam nam tử mỉm cười, nhẹ nhàng đỡ dậy, bàn tay vô vô đầu Tiêu Viêm, nói: "Từ lúc ngươi tiến vào Thiên Mộ, ta đã cảm ứng được. Biểu hiện trên đoạn đường này, phải nói là rất tốt."

Tiêu Viêm vui mừng gật đầu. Hắn biết vị tổ tiên này năm đó là một nhân vật phong vân cỡ nào. Có thể được một lời đánh giá "rất tốt" của hắn, chỉ sợ trước giờ cũng không có mấy ai.

"Văn bối Cổ Thanh Dương, ra mắt Tiêu Huyền tiên bối."

Mấy người Cổ Thanh Dương, Huân Nhi bên cạnh cũng cung kính làm ra một đại lễ. Trong lòng họ rất rõ ràng, người trước mặt này, cho dù là tộc trưởng Cổ tộc ở đây thì cũng phải khách khí đối đãi.

"Người của Cổ tộc sao..."

Tiêu Huyền cười cười, nhìn thoáng qua mấy người Cổ Thanh Dương, nói: "Cổ tộc các ngươi cũng không tuân thủ hoàn toàn ước định mà chúng ta lập ra năm đó a..."

Nghe vậy, mấy người Cổ Thanh Dương nhất thời đổ mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích: "Tiêu Huyền tiên bối, đây chỉ là một bộ phận nhỏ trong tộc mà thôi. Từ trước tới giờ, tộc trưởng luôn tuân thủ ước định."

Tiêu Huyền không đồng ý mà cũng không phủ nhận, ánh mắt chuyển về hướng Huân Nhi, nói: "Huyết mạch của ngươi rất giống Cổ Nguyên..."

"Cổ Nguyên là cha văn bối." Huân Nhi cung kính nói, mỹ mâu có chút không yên nhìn Tiêu Huyền. Người này cũng có thể coi là trưởng bối của Tiêu Viêm, hơn nữa còn có tiếng nói tuyệt đối trong Tiêu tộc. Nàng không muốn ngay lần đầu gặp đã làm đối phương có cái nhìn không tốt về mình, mặc dù Tiêu Huyền bây giờ cũng không phải người sống thật sự.

"Thì ra là con gái của tên kia, khó trách lại có được huyết mạch..." Tiêu Huyền gật gật đầu, ánh mắt đột nhiên lại lướt qua Huân

Nhi và Tiêu Viêm, nở một nụ cười đầy thâm ý, nói: "Nhưng hình như vẫn là Tiêu tộc chúng ta chiếm được tiện nghi..."

Giống như nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Tiêu Huyền, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Huân Nhi nhất thời nổi lên hai đóa mây đỏ.

"Người về trước đi. Sau này, người có thể yên lòng tồn tại trong Thiên Mộ." Quay sang Huyết Dao Thánh giả, Tiêu Huyền thản nhiên nói.

"Đa tạ Tiêu Huyền tiên bối..."

Nghe vậy, Huyết Dao Thánh giả đại hỉ, vội vàng chấp tay. Trong Thiên Mộ này có vô số năng lượng thể, mà không ít trong số đó có thực lực mạnh hơn cả hắn. Nhưng có một câu nói này của Tiêu Huyền, những năng lượng thể cường đại khác trong Thiên Mộ cũng không có ai dám tiếp tục đụng tới hắn.

Dứt lời, hắn cũng rất thức thời không ở lại lâu. Hơi ôm quyền với mấy người Tiêu Viêm, sau đó hóa thành một đạo lưu quang lao về phía xa.

"Đến mộ phủ trước đi, vì Thiên Mộ hạn chế, ta không thể rời khỏi mộ phủ. Thứ các người đang nhìn thấy chỉ là một hình ảnh ta mô phỏng ra mà thôi." Thấy Huyết Dao Thánh giả rời đi, Tiêu Huyền nói.

Nghe được lời này, mấy người Cổ Thanh Dương đều chấn động trong lòng. Một hình ảnh mô phỏng mà có thể giơ tay nhấc chân giết chết hai tên Nhất tinh Đấu Thánh năng lượng thể. Nếu là bản thể thực sự tới thì sẽ còn đáng sợ tới mức nào?

"Ta nghĩ, người cũng có không ít nghi hoặc cần giải đáp? Để chờ ngày này tới, ta đã đợi rất lâu rồi." Nhìn về phía Tiêu Viêm, Tiêu Huyền mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng nảy lên chút kích động. Ngày này, hắn cũng đã chờ rất lâu!

-----

(1) Thanh sam: Áo xanh.

(2) Toái: nát, vỡ vụn.

-----oOo-----

Chương 1354: Truyền thừa huyết mạch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy người Tiêu Viêm theo sau Tiêu Huyền, tiếp tục tiến vào sâu trong Thiên Mộ. Sau một lúc, bọn họ rốt cục cũng từ từ dừng lại. Bốn phía xung quanh tối đen như mực, ánh sáng cực kỳ mờ mịt, gây cảm giác như đang đứng trong không gian hư vô, làm cho người ta kinh hãi không thôi.

"Đây là nơi sâu nhất trong Thiên Mộ..."

Tiêu Huyền cười nhạt nói, chợt chỉ về một tấm bia đá cổ xưa. Tấm bia đá này đứng sừng sững giữa khu vực màu đen này, cô độc mà tịch mịch, giống như một thứ đã vĩnh cửu trường tồn vậy.

"Đây chính là mộ phủ của ta..."

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn theo hướng Tiêu Huyền chỉ, dù đã trải qua vô số năm tháng, nhưng tấm bia đá này vẫn thẫm thấu ra một khí tức khó có thể hình dung được. Tuy không mãnh liệt, nhưng lại gây cho người ta cảm giác như ngay cả linh hồn cũng đang run rẩy.

"Bốn người các người ở lại đây tu luyện đi, đây là nơi năng lượng nồng đậm nhất trong Thiên Mộ, những năng lượng thể khác cũng không dám tiến tới. Bởi vậy, không cần lo lắng vấn đề an toàn. Xoay người nhìn bốn người Cổ Thanh Dương, Tiêu Huyền thản nhiên nói.

Nghe vậy, bốn người Cổ Thanh Dương đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể cười khò một tiếng. Trước mặt vị cường giả đã từng đứng ở đỉnh phong này, bọn họ chỉ có thể triệt để phục tùng.

"Tiêu Viêm, ngươi và cô bé Cổ tộc kia đi theo ta." Tùy ý sắp xếp cho bốn người Cổ Thanh Dương, Tiêu Huyền đưa mắt nhìn về phía Tiêu Viêm và Huân Nhi, sau đó chấp tay sau lưng, chậm rãi bước vào tấm bia đá kia. Khi thân thể hấn chạm vào tấm bia đá thì cũng nhanh chóng nhạt đi, rồi

cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Thấy vậy, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, đưa tay về phía Huân Nhi, cười nói: "Đi thôi!"

"Ừm..." Nhìn nụ cười của Tiêu Viêm, sự khẩn trương trong lòng Huân Nhi cũng biến mất. Vươn ngọc thủ mềm mại đặt lên tay Tiêu Viêm, tùy ý hấn nắm tay nàng, chậm rãi bước vào tấm bia đá kia.

"Tiêu Viêm, chiếu cô Huân Nhi cho tốt."

Nhìn hai người tiến về phía bia đá, Cổ Thanh Dương ôm quyền trầm giọng nói. Bọn họ biết, thời gian tiến vào mộ phủ lần này chắc chắn sẽ không ngắn.

"Các ngươi cũng bảo trọng." Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, đưa tay khẽ chạm vào bia đá. Nhất thời, một cảm giác huyết mạch tương liên khuếch tán ra từ tấm bia, đem hai người bao bọc vào đó. Cuối cùng, đợi đến khi quang mang tán đi, thân hình hai người cũng hoàn toàn biến mất.

Thấy hai người Tiêu Viêm biến mất, mấy người Cổ Thanh Dương cũng chỉ có thể cười khỏ nhìn nhau, than nhẹ một tiếng.

"Quên đi, lấy thực lực của Tiêu Huyền tiền bối, chắc cũng sẽ không làm điều gì bất lợi cho Huân Nhi. Chúng ta cứ ở đây chờ họ ra ngoài đi."

Cổ Thanh Dương lắc lắc đầu, sau đó tùy ý tìm một bệ đá bằng phẳng khoanh chân ngồi xuống, từ từ tiến vào trạng thái tu luyện. Thấy hẳn như vậy, ba người Cổ Chân cũng chỉ có thể tự tìm nơi ngồi xuống, bắt đầu tiến hành tu luyện...

Quang mang từ từ tiêu tán, hai người cũng chậm rãi mở mắt ra. Khi nhìn rõ thứ xuất hiện trước mặt là một ngôi đền cổ xưa, họ đều có chút thất thần. Không ngờ rằng, trong tấm bia giản dị như vậy lại cất chứa một nơi kỳ dị như vậy, không hổ là mộ phủ của cường giả Đấu Thánh.

Ở trung tâm đại điện phía trước, Tiêu Huyền đang đứng chấp tay. Trước mặt hắn là một chiếc hồ trong veo, nhiều đóa hoa sen trôi nổi, phát ra hương thơm thoang thoang.

"Có thể nói cho ta nghe tình huống hiện tại của Tiêu tộc không?" Nghe được tiếng bước chân phía sau, Tiêu Huyền thở dài một tiếng, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chân chừ một chút, sau đó vẫn thành thật nói: "Tiêu tộc đã không còn tồn tại, chỉ có một Tiêu gia suy tàn."

Dứt lời, hắn suy tư một chút, rồi đem đủ loại biến cố mà Tiêu gia gặp phải mấy năm nay kể lại một lần.

Đợi cho Tiêu Viêm nói xong chữ cuối cùng, Tiêu Huyền chậm rãi gật đầu. Trên khuôn mặt hắn cũng không có quá nhiều cảm xúc khác.

"Tiêu tộc suy tàn như vậy, ta đã sớm dự đoán được. Nhưng ít ra vẫn còn có hương hỏa sót lại, chưa tới mức tuyệt vọng nhất..." Giọng nói của Tiêu Huyền nhu hòa như có một ma lực kỳ dị, làm cho Tiêu Viêm đang vì nhớ lại mấy chuyện này mà sầu não tỉnh táo lại.

"Người không muốn hỏi gì sao?" Tiêu Huyền nhìn Tiêu Viêm, cười hỏi.

"Tổ tiên bây giờ có còn thực sự tồn tại không?" Tiêu Viêm chân chừ một chút, cẩn thận hỏi. Nếu Tiêu Huyền thực sự có thể tồn tại dưới một hình thức khác, việc chấn hưng Tiêu tộc chắc chắn sẽ có hi vọng. Có cường giả bậc này tọa trấn, chỉ sợ dù là Hồn tộc cũng phải suy nghĩ nên tự bảo vệ mình thế nào.

Tiêu Huyền nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viêm, một lát sau mới chậm rãi lắc đầu, nói: "Thứ người nhìn thấy bây giờ chỉ vền vện là linh hồn. Năm đó, khi vẫn lạc, ta cố ý dẫn dò người đưa ta vào trong Thiên Mộ, sau đó mới có thể hóa thành bộ dạng như bây giờ. Mà điều này cũng chỉ giới hạn được trong Thiên Mộ mà thôi, rời khỏi đây, ta sẽ hóa thành hư vô ngay tức thì..."

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua chút thất vọng, cười khổ nói: "Tiêu gia bây giờ quá suy tàn. Mất đi huyết mạch lực, chúng ta không thể chống lại các viên cổ chủng tộc khác. Giống như ta, cũng chỉ là trường hợp đặc biệt trong các trường hợp đặc biệt mà thôi."

"Năm đó, khi Tiêu tộc vẫn còn tồn tại thì ta đã cảm ứng được huyết mạch Đấu Đế của Tiêu tộc đã sắp khô kiệt. Người nên biết, nếu lúc đó huyết mạch lực đột ngột khô kiệt, chỉ sợ Tiêu tộc sẽ lập tức bị một số đối thủ hủy"

diệt." *Tiêu Huyền ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua hồi ức: "Mà cách duy nhất để bổ sung huyết mạch Đâu Đế chính là xuất hiện một Đâu Đế mới. Mà điều này lại quá khó khăn... Nhưng ta năm đó lại tâm cao khí ngạo, cũng không cho rằng cánh cửa Đâu Đế sẽ làm khó được mình. Rồi sau đó, sau khi thương nghị với đông đảo trưởng lão trong gia tộc, chúng ta quyết định được ăn cả, ngã về không một lần..."*

"Chúng ta thi triển bí pháp, đem phần lớn huyết mạch lực trong toàn tộc chuyển vào trong cơ thể ta. Ta hiểu, đó là niềm hi vọng của toàn bộ tộc nhân..." *Tiêu Huyền hít sâu một hơi, trên khuôn mặt rớt cục xuất hiện một chút thống khổ... Hắn đã phụ sự kỳ vọng của tất cả tộc nhân Tiêu tộc.*

"Cuối cùng, ta vẫn thất bại. Hơn nữa, sau khi đột phá thất bại, gặp phải Hồn tộc đánh lén, trọng thương vẫn lạc..."

Nghe được tiếng thở dài tự trách của Tiêu Huyền, Tiêu Viêm trầm mặc. Một lát sau mới nhẹ giọng nói: "Đó là cách cuối cùng. Nếu cứ để huyết mạch lực khô kiệt, Tiêu tộc vẫn không thoát khỏi viễn cảnh cùng đường diệt tộc. Sẽ không có ai trách cứ ngài."

"Nhưng nếu huyết mạch lực đã khô kiệt thì tại sao ta lại có tộc vẫn?" *Tiêu Viêm đột nhiên sờ lên mi tâm, nghi ngờ hỏi.*

"Bởi vì tộc vẫn của Tiêu tộc không dựa vào sự ban tặng của ai, mà là bản thân tự tu luyện ra."

Tiêu Huyền cười cười, nói: "Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, ta có thể cảm ứng được nó trên thân thể ngươi. Bởi vì, nó chính là thứ ta tự tay sáng tạo ra. Không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào mà ngươi lại có được. Ta nhớ lúc trước đã tặng nó cho Phần Viêm Cốc, hai chữ duyên phận quả nhiên là không thể nói trước được."

Nghe được lời này, khuôn mặt Tiêu Viêm đầy vẻ kinh ngạc. Một lát sau, hắn chợt nhớ tới cái tên nhìn thấy khi tiếp nhận truyền thừa Thiên Hỏa Tam Huyền Biến ở Phần Viêm cốc.

"Tiêu Huyền? Thì ra Tiêu Huyền nói đến ở đó chính là tổ tiên Tiêu gia! Điều này... Thật làm cho người ta khó có thể tin..."

"Đương nhiên, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến mà ngươi tu luyện vẫn còn

thiếu bộ cuối cùng. Cũng chính là vì bước cuối cùng kia, mới làm cho tộc văn của người chưa thể hoàn toàn xuất hiện." *Tiêu Huyền khẽ cười, nói.*

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời nổi lên chút kích động, ánh mắt chờ mong nhìn về phía Tiêu Huyền.

"Ha ha, yên tâm đi. Ta chờ đợi nhiều năm như vậy, chỉ vì đem những thứ này truyền lại cho hậu nhân, và cũng chính là người. Bộ cuối cùng của Thiên Hỏa Tam Huyền biến, tự nhiên cũng sẽ nằm trong số đó." *Thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Tiêu Huyền lắc đầu cười.*

"Nhưng dù có tu luyện ra tộc văn, không có huyết mạch lực ủng hộ thì cũng rất khó phát huy nó tới mức cao nhất." *Tiêu Viêm trầm ngâm nói.*

"Nếu đã được xưng là tộc văn, vậy đương nhiên nó phải có huyết mạch lực làm ngọn nguồn." *Tiêu Huyền khẽ gật đầu, nhìn ánh mắt của Tiêu Viêm, hần cười khẽ một tiếng, bước chân vào trong hồ nước kia. Khi tới giữa hồ, bàn tay đưa lên, mặt nước chậm rãi xoay tròn. Mà theo hành động này, từng đạo huyết sắc quang mang cũng chậm rãi truyền ra từ cơ thể Tiêu Huyền, cuối cùng truyền từ bàn chân xuống hồ nước.*

Tùy theo từng đạo huyết sắc quang mang kỳ dị kia dung nhập vào, làn nước trong veo dưới đáy hồ cũng dần đỏ lên. Thoạt nhìn như một huyết trì vậy, mà cùng lúc đó, sắc mặt Tiêu Huyền cũng dần trở nên tái nhợt, khuôn mặt thì già nua đi.

Thấy một màn này, Tiêu Viêm biến sắc, vừa muốn mở miệng nói, Tiêu Huyền trong hồ lại chậm rãi lắc đầu với hắn, mỉm cười nói: "Năm đó ta dùng toàn lực bảo lưu lại một ít huyết mạch của Đấu Đế. Hơn nữa, còn dùng rất nhiều thủ đoạn để phong ấn nó lại, đủ để tạo nên một tộc nhân có huyết mạch lực..."

"Bây giờ ta chỉ là một đạo tàn hồn, không thể làm gì khác ngoài việc phiêu đảng trong cái Thiên Mộ nhỏ bé này. Dù muốn chân hưng Tiêu tộc thì cũng lực bất tòng tâm... Nhưng xem ra ông trời vẫn không quên Tiêu tộc. Ta tin rằng, người sẽ làm tốt hơn ta rất nhiều!"

Nhìn Tiêu Huyền ngày càng già đi, trong lòng Tiêu Viêm cũng đau xót. Hắn có thể cảm nhận được, vị tổ tiên đã từng sở hữu thiên phú kinh tài tuyệt diễm này, đã vì cả Tiêu tộc mà gánh nặng trên lưng áp lực khổng lồ

đến mức nào.

"Bên trong huyết mạch lực này có ẩn chứa một phần năng lượng khi còn sống của ta. Hậu nhân của ta... Hi vọng người có thể hoàn thành điều mà ta đã từng hứa với tất cả tộc nhân của Tiêu tộc!"

-----oO-----

Chương 1355: Hoán huyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi huyết sắc quang mang nhập vào, nước hồ trong suốt cũng càng lúc càng đỏ. Sau cùng, mùi máu tanh nồng tràn ngập ra từ đó, một lực lượng vô cùng kinh khủng mà lại đầy kỳ dị chậm rãi khuếch tán ra xung quanh.

Tiêu Viêm đứng cạnh hồ, loại lực lượng kỳ dị này không hề gây cho hắn chút cảm giác khó chịu nào. Ngược lại, huyết mạch trong cơ thể lại bắt đầu nhanh chóng lưu động. Trong lúc mơ hồ, hắn như nghe thấy được một âm thanh cực kỳ khát vọng.

"Đây là huyết mạch lực của Tiêu tộc..."

Bàn tay Tiêu Viêm hơi nắm lại, loại lực lượng này vốn đã hoàn toàn rời bỏ Tiêu tộc, nhưng không ngờ rằng ngay lúc này đây, hắn lại có thể cảm ứng được nó.

"Tiêu Viêm! Tiến vào huyết trì, nhận truyền thừa lượng huyết mạch lực cuối cùng của Tiêu tộc!"

Trên huyết trì, chỉ trong chớp mắt, Tiêu Huyền đã hóa thành một ông lão già nua. Ngay cả giọng nói của hắn cũng trở nên khàn khàn khó nghe, nhưng có thể nhận ra được, trong giọng nói này còn ẩn chứa một loại hy vọng. Tiêu tộc vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, người hậu bối trước mặt này, tuy xét theo thành tựu hiện tại thì còn kém hắn năm đó. Nhưng không biết tại sao, Tiêu Huyền cảm thấy cửa ải mà hắn không thể vượt qua năm đó, có lẽ sẽ do người hậu bối này sẽ thay hắn hoàn thành!

Nhìn dáng vẻ già yếu của Tiêu Huyền, Tiêu Viêm hít sâu một hơi. Hắn

biết, bây giờ không phải lúc xử trí theo tình cảm, Tiêu Huyền đã đợi rất lâu, sử dụng loại thủ đoạn đem bản thân làm thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý này, tất cả chỉ vì muốn đem phần huyết mạch cuối cùng của Tiêu tộc chuyển cho hắn. Việc cần làm bây giờ không phải cự tuyệt, mà là tiếp nhận, hơn nữa còn là cố hết sức mà tiếp nhận. Vì giờ đây, hắn là niềm hy vọng duy nhất của chủng tộc đã suy tàn này.

"Tiêu Viêm ca ca, cẩn thận..."

Nghe được tiếng nhắc nhở của Huân Nhi, Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sau đó dứt khoát bước xuống nước, rồi đi tới trung tâm của huyết trì.

Ngay khoảnh khắc Tiêu Viêm đi vào, huyết trì liền kịch liệt dao động. Từng đạo năng lượng mãnh như tư nhện giống như những chiếc châm nhỏ, không ngừng hung hăng đâm vào thân thể Tiêu Viêm. Sau đó thông qua các lỗ chân lông mà vọt vào trong cơ thể.

"Hộc..."

Đau đớn đột ngột làm cho sắc mặt Tiêu Viêm trắng bệch, không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

"Lúc bắt đầu sẽ hơi đau một chút. Huyết mạch lực sẽ rửa sạch máu bình thường trong cơ thể ngươi, sau đó mới quán chú vào. Đây là bước đầu tiên của việc truyền thừa, hoá giải huyết(1)." Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt hẳn đi, Tiêu Huyền bên cạnh lên tiếng nói.

"Ừm."

Tiêu Viêm gật gù đầu, cắn răng nhịn xuống cơn đau như muốn xé rách thân thể. Thêm nữa, dưới loại đau nhức này, hắn còn có thể cảm thấy huyết mạch trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất. Một cảm giác suy yếu vô lực nhanh chóng lan tràn ra từ cơ thể, làm hai mí mắt của hắn nhắm không được mà hơi sụp xuống.

"Không được để ngất! Nếu không thanh trừ sạch máu cũ trong cơ thể, huyết mạch lực sẽ không thể phát huy đến mức tối đa. Huyết mạch lực của Tiêu tộc giờ đã hoàn toàn biến mất, vì vậy không thể dùng các phương pháp ôn hòa để kích phát như các tộc khác được. Chỉ có thể dùng đến phương pháp mãnh liệt nhất." Thấy Tiêu Viêm nhắm mắt, Tiêu Huyền vội

vàng quất lớn.

Nghe tiếng quát của Tiêu Huyền, Tiêu Viêm đột nhiên rùng mình một cái, vội vàng ngưng thần lại, chịu đựng sự suy yếu kèm theo những cơn đau đến tận xương tủy.

Bên cạnh huyết trì, thấy Tiêu Viêm phải chịu khổ sở như vậy, Huân Nhi khẽ nắm chặt tay lại, trong lòng có chút đau đớn.

"Ài, thời kỳ phi thường, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn phi thường." Tiêu Huyền thở dài một hơi, sau đó ngồi xếp bằng xuống bên cạnh huyết trì. Thời gian của việc hoán huyết này cũng không ngắn. Nói cách khác, thời gian Tiêu Viêm phải chịu sự dày vò này sẽ khá dài.

Trong đại điện yên ắng, mười ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt. Trong mười ngày này, thân thể Tiêu Viêm vẫn ngâm trong huyết trì, mà qua một thời gian dài thanh trừ huyết mạch, Tiêu Viêm bây giờ đã chỉ còn lại da bọc xương, sắc mặt tái nhợt đến mức đáng sợ. Nếu không phải hãn vẫn còn hô hấp, chỉ sợ sẽ không có ai nghĩ đây là một người sống.

Bên cạnh huyết trì, thấy biến hóa trong mười ngày này của Tiêu Viêm, lòng Huân Nhi đau như dao cắt. Cảm giác trơ mắt nhìn người mình yêu biến thành bộ dạng như vậy, đôi lại là ai cũng sẽ không dễ chịu.

Nhưng đối với những biến hóa này của Tiêu Viêm, Tiêu Huyền lại khá trấn tĩnh. Tuy trong lòng hãn vẫn có chút lo lắng, hoán huyết cũng có một số nguy hiểm nhất định. Ví dụ như vào thời điểm suy yếu nhất, người hoán huyết kia tâm trí không ổn định, nuốt xuống một hơi cuối cùng. Khi đó sẽ chân chính biến từ người còn sống sờ sờ thành một cái xác.

"Đông!"

Mà trong tâm tình chờ đợi phức tạp của hai người, ước chừng mười hai ngày sau, huyết trì bình lặng kia rốt cục cũng truyền ra một tiếng vang rất nhỏ. Từng bọt máu hiện lên trong hồ, cuối cùng vỡ bung ra, cùng lúc đó, một lốc xoáy màu đỏ hình thành, mà trung tâm của nó chính là Tiêu Viêm đã không khác gì một bộ xương khô kia.

"Hoán huyết thành công rồi. Tiếp theo chỉ cần quán chú huyết mạch lực vào nữa thôi. Lúc đó, Tiêu Viêm sẽ có được huyết mạch lực cuối cùng của"

Tiêu tộc."

Thấy biến hóa như vậy, Tiêu Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Hai tay nhanh như chớp kết thành ấn quyết, một đạo huyết sắc quang mang chiếu vào trong huyết trì.

"Ừc ừc..."

Nương theo đạo huyết sắc quang mang này chiếu vào, trong huyết trì bỗng sôi lên sùng sục, bọt nước không ngừng nổi lên. Mà cùng lúc đó, một huyết sắc chất lỏng kỳ dị cũng tách ra khỏi nước, cuốn lấy thân thể Tiêu Viêm, sau đó không ngừng quán chú vào thân thể qua các lỗ chân lông.

Theo đạo huyết sắc chất lỏng đầy kỳ dị này tiến vào cơ thể, khuôn mặt vốn cực kỳ tái nhợt của Tiêu Viêm dần trở nên hồng hào, da tay khô quắt cũng bắt đầu đàn hồi trở lại.

Thấy tình hình bắt đầu có những chuyển biến tốt đẹp, Huân Nhi cũng thở phào một hơi, nhẹ giọng nói: *"Tiêu Huyền tiên bối, trong huyết trì này vẫn còn một phần năng lượng mà năm đó ngài phong ấn lại sao? Nếu Tiêu Viêm ca ca hấp thu toàn bộ những năng lượng này, thực lực của hắn sẽ đột nhiên tăng vọt?"*

"Phải." Tiêu Huyền gật gù đầu, liếc mắt nhìn Huân Nhi một cái, cười nói: *"Ta biết điều ngươi đang nghĩ. Việc dựa vào ngoại lực để tăng cường thực lực này, nếu không chế không tốt thì sẽ rất dễ trở thành chướng ngại vật khi đột phá Đấu Thánh. Nhưng Tiêu Viêm hắn cũng hiểu rõ điều này, nó sẽ làm ra lựa chọn khôn ngoan nhất, tin nó đi."*

Huân Nhi yên lặng gật đầu, trong lòng nàng quả thật có chút bận tâm. Lực lượng mà Tiêu Huyền để lại chắc chắn sẽ cực kỳ khổng lồ, làm cho Tiêu Viêm tăng thẳng đến Đấu Tôn đỉnh phong cũng không phải điều không thể. Nhưng nếu thực sự làm vậy, tỷ lệ tiến vào Đấu Thánh sau này của Tiêu Viêm chắc chắn sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Nếu xét theo lâu dài, đây là một việc rất không khôn ngoan, nhưng nàng cũng không quá lo lắng, vì nàng hiểu rất rõ sự khôn ngoan của Tiêu Viêm. Hắn luôn cực kỳ cẩn thận với những lực lượng đến từ bên ngoài này, nhìn từ việc hắn là luyện dược sư mà cũng rất ít khi sử dụng những loại đan dược giúp thực lực tăng vọt là biết. Bởi vậy, việc lần này, tin rằng hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn trong lòng rồi.

"Tiếp theo phải chờ quá trình hoán huyết hoàn thành, lần này chỉ sợ sẽ tương đối dài..."

Tiêu Huyền khẽ nói, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại. Huân Nhi bên cạnh cũng hơi gật đầu, lại nhìn vào trong huyết trì thêm lúc nữa, thấy không có gì dị biến, nàng mới yên lòng tiến vào trạng thái tu luyện.

...

Trong đại điện cổ xưa, tất cả hoàn toàn yên tĩnh, duy chỉ có tiếng nước trong huyết trì không ngừng sôi lên ùng ục. Mà dưới loại yên tĩnh này, thời gian một tháng cũng nhanh chóng trôi qua.

"Ừc..."

Trong huyết trì, bọt nước không ngừng nổi lên. Hiện giờ, da tay Tiêu Viêm đã khôi phục lại bộ dạng trước kia, nhìn qua tràn ngập sức sống. Bên ngoài thân thể hắc, có thể mơ hồ thấy vô số đạo tơ máu không ngừng trào lên rồi quán chú vào bên trong. Mà theo loại quán chú này, khí tức của Tiêu Viêm cũng ngày càng tăng lên.

"Ầm!"

Sự yên tĩnh đã kéo dài không biết bao lâu lại đột nhiên bị một tiếng nổ trầm thấp phá vỡ. Huyết trì ngưng tụ lại rồi bắn tung ra bốn phía. Một luồng quang mang màu tử kim quý dị phóng ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm, đem toàn bộ những tia máu kia ngăn cản lại.

Biến cố đột ngột xuất hiện cũng làm cho Huân Nhi và Tiêu Huyền bên cạnh huyết trì mở bừng hai mắt. Nhìn một màn này, hai người đều ngẩn ngơ.

"Đây là cái gì?"

Huân Nhi kinh ngạc nhìn quang mang màu tử kim kia. Trong lúc mơ hồ, nàng cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng cao quý kỳ dị. Loại khí tức này, nàng chưa bao giờ từng cảm giác được.

Tiêu Huyền cũng nhíu mày quang mang tử kim kia, trong mắt hắc hiện lên

vẻ suy tư. Sau một lúc lâu, bàn tay bỗng vỗ mạnh một cái, thanh âm mang theo vẻ kinh ngạc cực độ truyền ra từ trong miệng hắn.

"Long Hoàng huyết mạch lực? Thứ chỉ có trong truyền thuyết này tại sao lại xuất hiện trên người Tiêu Viêm?"

-----

(1) Hoán huyết: Thay máu, đổi máu.

-----oOo-----

Chương 1356: Dung hợp huyết mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Long Hoàng huyết mạch lực?"

Nghe được tiếng hô kinh ngạc của Tiêu Huyền, Huân Nhi cũng khẽ giật mình, chợt có chút nghi ngờ hỏi: *"Đó là thứ gì?"*

Số lần xuất hiện của Long Hoàng trên Đấu Khí Đại Lục cũng không nhiều lắm. Bởi vậy, mặc dù Huân Nhi là người Cổ tộc, nhưng vẫn cảm thấy cái tên này cực kỳ xa lạ.

Trong mắt Tiêu Huyền cũng lộ ra vẻ kinh dị, chính hắn cũng có chút khó tưởng tượng được vì sao trong cơ thể Tiêu Viêm lại có cả thứ này. Phải biết rằng, loài vật kỳ dị như Long Hoàng(1) này cho dù là hắn cũng chưa từng thấy qua.

"Long Hoàng, sinh vật thần bí có được huyết mạch của cả Thái Hư Cổ Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng. Đây mới chân chính là bậc chi tôn trong giới ma thú, nhưng số lần nó xuất hiện lại cực kỳ ít ỏi. Ngay cả ta đều chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy..." Tiêu Huyền chậm rãi nói.

"Có được huyết mạch của cả Thái Hư Cổ Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng?" Huân Nhi nhíu chặt hai hàng lông mày kẻ đen. Nàng biết bản thể của Tử Nghiên là Thái Hư Cổ Long, nhưng lại chưa từng nghe nói qua việc Tiêu Viêm có quan hệ gì đó với Viễn Cổ Thiên Hoàng, loài ma thú dường như

đã biến mất từ thời viễn cổ này. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ta cũng không biết Tiêu Viêm lấy Long Hoàng huyết mạch lực này ở đâu..." Tiêu Huyền cũng có chút bất đắc dĩ, nói: "Nhưng xem tình huống hiện tại, hình như huyết trì không thể gột rửa cái gọi là Long Hoàng huyết mạch lực này được. Nương theo việc càng lúc càng có nhiều Tiêu tộc huyết mạch lực tràn vào cơ thể Tiêu Viêm, Long Hoàng huyết mạch lực trong người nó cảm nhận được áp lực, nên mới bùng nổ ra để chống trả..."

"Như vậy có làm ảnh hưởng đến Tiêu Viêm ca ca không?" Huân Nhi nhíu mày, lo lắng hỏi.

"Nếu không thể tiêu trừ sự chống cự của Long Hoàng huyết mạch lực thì Tiêu tộc huyết mạch lực sẽ không thể dung nhập vào cơ thể Tiêu Viêm. Cứ để chúng đấu nhau như vậy, Tiêu Viêm sẽ trọng thương mất..." Tiêu Huyền cũng nhíu mày lại, có chút đau đầu. Long Hoàng huyết mạch lực này cũng là thứ cực kỳ cường hãn, đủ để so sánh với huyết mạch chân chính của Đấu Đế. Tuy số lượng của thứ này trong cơ thể Tiêu Viêm không phải là rất nhiều, nhưng không thể vì thế mà coi thường được.

"Vậy phải làm gì bây giờ?" Huân Nhi vội vàng nói.

Tiêu Huyền trầm ngâm một chút, ánh mắt lại chuyển về hướng Huân Nhi, nói: "Cô bé, chịu giúp ta hay nói đúng hơn là giúp Tiêu Viêm một chuyện không?"

"Có việc gì cần, Tiêu Huyền tiên bối cứ việc nói." Sóng mắt Huân Nhi hơi lưu chuyển, cũng không chần chừ gì nhiều.

"Ta muốn một ít huyết mạch lực của Cổ tộc!" Tiêu Huyền chăm chú nhìn Huân Nhi, trong mắt thậm chí còn xuất hiện vẻ điên cuồng, nói: "Ta biết huyết mạch lực của hai tộc tất nhiên khó có thể dung hợp, điều này ta đã tự tay thí nghiệm qua. Nhưng chính bởi thế, nên ta mới hiểu vì sao mình lại thất bại, vì hai loại huyết mạch lực cường hãn rất khó điều hòa. Nhưng bây giờ lại khác, độ cường hãn của Long Hoàng huyết mạch lực này không hề kém huyết mạch lực của Đấu Đế. Dùng nó làm thứ để điều hòa, có lẽ có thể triệt để dung hợp huyết mạch lực của hai tộc Cổ, Tiêu. Hơn nữa, cuối cùng còn giải quyết luôn chút rắc rối mà Long Hoàng huyết mạch lực

mang đến nữa..."

"Dung hợp huyết mạch lực..."

Nghe được lời này của Tiêu Huyền, dù lấy định lực của Huân Nhi cũng không khỏi biến sắc. Huyết mạch lực này, đều là thứ cao quý và cơ mật nhất trong chủng tộc của bọn họ, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết. Và lại, cùng là huyết mạch của Đấu Đế, ngay từ đầu cả hai đã đứng ở trạng thái đối lập rồi, căn bản là không thể nào tiến hành dung hợp. Nếu cứ mạnh mẽ làm vậy, hậu quả khi thất bại sẽ tương đối nghiêm trọng.

"Ta biết ý tưởng này rất điên rồ, nhưng từ năm đó ta đã có tính toán như vậy, bởi ta cho rằng tuy Đấu Đế huyết mạch có thể làm cho hậu duệ của Đấu Đế có được thiên phú vượt xa thường nhân. Nhưng khi kế thừa loại huyết mạch này, tất nhiên sẽ có phần nào đó thiếu sót hoặc mất đi. Sau khi trải qua nhiều năm tháng, cường giả đạt đến Đấu Đế của những chủng tộc viễn cổ này sẽ càng lúc càng ít đi, càng lúc càng gian nan." Như biết được suy nghĩ trong lòng Huân Nhi, Tiêu Huyền lắc đầu nói.

"Năm đó ta đã từng thí nghiệm thử, nhưng cuối cùng lại thất bại. Từ đó về sau cũng không hề nhắc tới việc này nữa. Nhưng hiện giờ... Có lẽ sẽ là một cơ hội."

Nhìn khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Tiêu Huyền, lại nhìn Tiêu Viêm trong huyết trì. Huân Nhi chần chờ một lát, sau đó than nhẹ một tiếng, hỏi: *"Tiêu Huyền tiên bối, người có chắc chắn không?"*

"Tám phần!" Tiêu Huyền trầm giọng đáp.

Nghe vậy, Huân Nhi lại chần chừ thêm một lát, rồi khẽ cắn răng, gật mạnh đầu: *"Một khi đã vậy, cứ làm theo lời tiên bối đi!"*

"Ta thay mặt Tiêu Viêm và toàn bộ Tiêu tộc, cảm ơn người trước!" Tiêu Huyền thần sắc nghiêm túc ôm quyền với Huân Nhi, trầm giọng nói.

Đối với đại lễ này của Tiêu Huyền, Huân Nhi chỉ có thể cười khò. Nếu không phải vì Tiêu Viêm, tất nhiên nàng sẽ không đáp ứng yêu cầu có phần điên rồ này của Tiêu Huyền. Trong lòng nàng hiểu được, Tiêu Viêm có không ít đối thủ rất mạnh về cả thực lực lẫn thế lực. Muốn trở thành người thắng trong những ván cờ này, hẳn cũng phải có được thực lực

cường hãn tương ứng. Nếu thứ gọi là dung hợp huyết mạch này thành công, không thể nghi ngờ nó sẽ trải một con đường bằng phẳng hơn rất nhiều cho Tiêu Viêm.

Nhẹ nhàng hít một hơi, ngọc thủ Huân Nhi nhanh chóng kết thành một ấn quyết kỳ dị. Chợt đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cổ tay trắng nõn như ngọc. Một vết cắt hiện ra, từng giọt máu tươi chậm rãi chảy xuống từ ngọc thủ, cuối cùng rơi hết vào trong huyết trì.

Nương theo từng giọt máu rơi vào, sự dao động trong huyết trì chậm rãi yếu đi rồi dừng hẳn lại. Một mảnh đất trống lớn chừng nửa trượng bị tách bung ra. Mà trong khu vực trống kia, những giọt máu chảy từ ngọc thủ của Huân Nhi xuống vẫn chưa khuếch tán ra xung quanh, mà không ngừng hội tụ lại với nhau, cuối cùng hóa thành một huyết cầu lớn chừng quả đấm, trôi nổi bên trong huyết trì.

"Tiêu Huyền tiên bối, đây là lượng huyết mạch lực nhiều nhất mà ta có thể điều động. Nếu tiếp tục sẽ gây ảnh hưởng đến cấp bậc huyết mạch lực của chính ta. Mà việc này nếu để trong tộc phát hiện, tất nhiên họ sẽ liên tưởng đến Tiêu Viêm ca ca. Đến lúc đó sẽ đẩy hẳn vào tình huống cực kỳ nguy hiểm." Từng giọt máu chảy xuống từ cánh tay của Huân Nhi, sau đó ngón tay nàng nhanh chóng lau qua vết cắt, máu tươi nhất thời ngừng chảy. Lúc này, nàng mới ngẩng khuôn mặt có chút tái nhợt lên, nhẹ giọng nói với Tiêu Huyền.

"Đã đủ rồi, đa tạ!"

Tiêu Huyền lại ôm quyền với Huân Nhi thêm lần nữa. Hắn đã từng là tộc trưởng Tiêu tộc, tự nhiên cũng hiểu được hành động này của Huân Nhi mạo hiểm đến mức nào. Lượng huyết mạch lực này nhìn như không nhiều, nhưng nếu Huân Nhi muốn bổ sung lại nó thì ít nhất cũng cần đến hai năm tu luyện. Phần ân tình này, không thể nói là không sâu.

Huân Nhi khẽ lắc đầu, mỹ mâu dừng trên Tiêu Viêm trong huyết trì, nở một nụ cười đầy ôn nhu, cũng không nói gì đáp lại.

"Ngươi nghỉ ngơi trước đi, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta. Yên tâm, ta sẽ giao lại cho ngươi một "Tiêu Viêm ca ca" còn đầy đủ hơn trước..."

Tiêu Huyền vuốt vuốt chòm râu trắng, cười nói. Sau đó ánh mắt chuyển về

phía huyết trì, hai tay nhanh như chớp kết thành từng đạo ấn quyết, đồng thời quát khẽ một tiếng: "*Ngung!*"

Theo tiếng quát khẽ của Tiêu Huyền, huyết trì nhất thời xoay tròn, tiếng ù ù chói tai không ngừng vang lên, nhưng không có một chút nước nào tràn ra từ hồ. Mà Tiêu Viêm cũng chính là trung tâm của cơn lốc xoáy này, chỉ có điều lạ là thân thể của hắn lại như một tượng đá, không chút chuyển động.

Nương theo huyết trì xoay tròn càng lúc càng kịch liệt, quang mang màu tử kim trên thân thể Tiêu Viêm dần trở nên ảm đạm, tựa như bị một thứ gì đó áp chế vậy...

"Xuy!"

Khi quang mang màu tử kim dần ảm đạm, trong huyết trì đang nhanh chóng xoay tròn kia, một quả huyết cầu lớn chừng nắm đấm lại đột nhiên bắn ra, cuối cùng nhanh như chớp phá vỡ lớp quang mang tử kim yếu ớt, sau đó va mạnh lên ngực Tiêu Viêm. Mà ngay khoảnh khắc đó, huyết cầu lại lấy một tốc độ cực nhanh mà tan vào trong thân thể Tiêu Viêm.

Ngay khoảnh khắc huyết cầu dung nhập vào ngực Tiêu Viêm, thân thể hắn đột nhiên kịch liệt run rẩy. Từng tia máu thật nhỏ không ngừng bắn ra từ dưới lớp da, chỉ trong nháy mắt đã nhuộm hắn thành một huyết nhân.

Thấy Tiêu Viêm có biến hóa như vậy, khuôn mặt Huân Nhi lập tức trắng bệch. Nhưng Tiêu Huyền bên cạnh lại hít sâu một hơi, thủ ấn biến đổi thêm lần nữa. Huyết trì xoay tròn hội tụ thành nhiều đạo cột máu, không ngừng va vào thân thể Tiêu Viêm. Mà mỗi lần va chạm, những cột máu này lại quý dị xâm nhập vào bên trong thân thể Tiêu Viêm...

Theo càng lúc càng nhiều cột máu quán chú, trong thân thể Tiêu Viêm, hai cỗ huyết mạch lực khác nhau lại đang bắt đầu ăn mòn nhau như đang chém giết vậy. Bộ dạng này, giống như không giết chết đối phương thì sẽ thè không bỏ qua.

"Hóng!"

Khi hai cỗ huyết mạch lực của Đấu Đế ăn mòn lẫn nhau, trong góc nào đó của thân thể Tiêu Viêm, Long Hoàng huyết mạch lực cũng bùng phát ra

dưới sự dẫn động của Tiêu Huyền. Trong lúc mơ hồ, có những tiếng Long ngâm Hoàng khiêu chấn động nhân tâm không ngừng vang lên.

Cỗ Long Hoàng huyết mạch lực này lấy thân phận người thứ ba vọt vào trận chiến của hai huyết mạch Đâu Đê. Ba loại huyết mạch lực hội tụ lại một chỗ, lại thêm sự không chế hoàn mỹ của Tiêu Huyền, cư nhiên làm cho sự ăn mòn kia từ từ yếu bớt.

Dưới sự không chế hoàn mỹ của Tiêu Huyền, ba loại huyết mạch lực hình thành một vòng tròn gồm ba loại máu. Mà nương theo cái vòng này không ngừng xoay chuyển, ba loại huyết mạch cư nhiên lại có xu hướng dung hợp với nhau...

Loại xu hướng này cực kỳ chậm chạp, kéo dài ước chừng gần một tháng mới dần có chút chuyển biến. Mà đến khi tròn một tháng, vòng tròn đột nhiên ngừng lại, một luồng máu màu tử hồng vô cùng kỳ dị chậm rãi chảy ra từ trong đó...

Loại máu này, là một huyết mạch lực hoàn toàn mới. Một loại lực lượng kỳ dị dung hợp huyết mạch của hai vị Đâu Đê và Long Hoàng!

-----

(1) Từ Hoàng ở đây là Viễn Cổ Thiên Hoàng.

-----oOo-----

Chương 1357: Một năm rưỡi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một luồng máu màu hồng tím chậm rãi chảy ra từ vòng tròn, sau đó chợt ngưng tụ lại thành một tinh thể hình thoi lớn chừng ngón tay cái. Miếng tinh thể này nhanh chóng vọt lên, hóa thành một đạo hào quang màu hồng tím, hung hăng bắn vào trong tim Tiêu Viêm.

Khi miếng tinh thể hình thoi kia bắn vào tim Tiêu Viêm, thân thể hắn nhất thời rung mạnh lên. Nhưng cũng may là miếng tinh thể nhìn như thực chất kia lại kỳ dị dung nhập vào tim hắn, cuối cùng dừng ở vị trí trung tâm.

Quang mang màu tử hồng không ngừng phóng thích ra bên ngoài, làm cho trái tim đập càng thêm phần mạnh mẽ hữu lực.

"Oanh!"

Khoảnh khắc tinh thể bắn vào trái tim, bên ngoài huyết trì cũng âm âm nổ mạnh, huyết vụ tung tóe khắp nơi, tràn ngập hơn nửa tòa đại điện.

Huân Nhi ngồi xếp bằng bên cạnh huyết trì, những huyết vụ kia khi còn cách người nàng nửa trượng đều sẽ tự động tan thành mây khói. Nhưng ánh mắt của nàng cũng không vì tất cả những điều này mà di động, vẫn nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm đang nhắm chặt hai mắt trong huyết trì. Vì khăn trang trong lòng, ngọc thủ bất giác nắm chặt lại.

"Hô..."

Tiêu Huyền bên cạnh cũng thở ra một hơi. Trong mắt hắn hiện lên sự vui sướng điên cuồng, vỗ mạnh hai tay một cái, kích động lắm bầm nói:

"Thành công, thật sự thành công..."

"Tiêu Huyền tiên bối..."

Thấy bộ dáng này của Tiêu Huyền, Huân Nhi vội vàng kêu lên.

Nghe được tiếng gọi của Huân Nhi, Tiêu Huyền cũng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, cười cười nói với nàng: *"Thành công! Ba loại huyết mạch đã thuận lợi dung hợp với nhau!"*

Nghe được Tiêu Huyền xác nhận, vẻ căng thẳng trên mặt Huân Nhi dần biến mất, thay vào đó là nụ cười xinh đẹp động lòng người, tảng đá treo trong lòng cũng triệt để bỏ xuống. Một tháng này, xảy ra quá nhiều biến số, dù lấy định lực của nàng đi chăng nữa cũng cảm thấy cực kỳ kinh tâm động phách. Những biến số này, dù chỉ xuất hiện một chút sai lầm, kết quả cuối cùng tất nhiên sẽ làm cho người ta không thể tiếp nhận.

Tiêu Huyền lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Huân Nhi lo lắng, chẳng lẽ trong lòng hắn lại không? Tiêu Viêm là hi vọng duy nhất để chấn hưng Tiêu tộc, Tiêu Huyền hiểu điều này hơn bất cứ ai. Nếu Tiêu Viêm xảy ra điều gì không may, chỉ sợ hắn sẽ chân chính trở thành tội nhân của cả Tiêu tộc.

"Huyết mạch đã dung hợp thành công, nhưng vì huyết mạch của Cổ tộc và Long Hoàng cũng không nhiều, nên loại huyết mạch lực mới này cũng không thể quán thông cả người Tiêu Viêm, chỉ có thể đặt nó trong tim hắn, từ từ bồi dưỡng. Đợi đến lúc loại huyết mạch này đủ nhiều để lưu thông cả người hắn thì sẽ chân chính đại thành. Đến lúc đó, có thể đột phá Đấu Thánh, tiến vào cảnh giới Đấu Đế cả ngàn năm nay chưa có ai đạt tới hay không thì còn phải xem tạo hóa của Tiêu Viêm nữa." Nhìn vào huyết trì, Tiêu Huyền chậm rãi nói.

Huân Nhi khẽ gật đầu, huyết mạch lực mới này dù ít, nhưng cũng có công hiệu như một mầm mống. Bây giờ mầm mống đã được gieo, thứ phải làm chính là chờ đợi nó đâm chồi nảy lộc, dần phát triển thành một cây đại thụ che trời. Đến lúc đó, cả Đấu Khí Đại Lục này đều sẽ phải run rẩy vì hắn.

"Tiếp theo phải chờ hắn tiếp nhận nguồn năng lượng mà năm đó ta để lại. Thời gian chỉ sợ sẽ không ngắn, ngươi cứ ở đây tĩnh tâm tu luyện đi. Đây là nơi năng lượng nồng nặc nhất trong Thiên Mộ, tu luyện ở đây có thể đạt được hiệu quả không tồi..."

Nhìn thoáng qua những luồng năng lượng nồng đậm như thực chất sâu trong huyết trì đang không ngừng quán chú vào thân thể Tiêu Viêm, hắn rõ ràng, bây giờ Tiêu Viêm đang bắt đầu hấp thu nguồn năng lượng do hắn lưu lại.

"Ừm."

Huân Nhi gật nhẹ đầu, mỹ mâu nhìn chăm chăm Tiêu Viêm trong huyết trì, sau khi thấy không có gì không phù hợp, nàng mới yên lòng nhắm mắt lại, tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Thấy Huân Nhi tiến vào trạng thái tu luyện, Tiêu Huyền hơi mỉm cười. Nhìn Tiêu Viêm trong huyết trì, hắn lẩm bẩm nói: "Tên nhóc này cũng thật có mị lực a."

Thân là tộc trưởng Tiêu tộc, Tiêu Huyền rất hiểu về người có tuyệt phẩm huyết mạch của các chủng tộc viễn cổ. Nhưng theo tuổi phát triển, tâm trí của những người này sẽ dần trở nên hoàn mỹ, dưới sự hoàn mỹ này, rất ít khi sẽ có cảm giác đặc biệt với người khác giới. Bởi vậy, đối với việc Huân Nhi quan tâm Tiêu Viêm đến như vậy, trong lòng hắn cũng có chút khó tin.

Nhưng hắn cũng không biết, tình cảm giữa họ đã được thành lập từ lúc cả hai còn rất bé...

Khi triệt để giải quyết vấn đề huyết mạch trong thân thể Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cũng không tiếp tục làm gì. Bởi vì tất cả những việc tiếp theo đều là của Tiêu Viêm, nếu hắn lại tiếp tục hỗ trợ thì đó sẽ chân chính là dục tốc bất đạt. Như vậy có khi lại chữa lợn lành thành lợn què cũng nên.

Đúng như lời Tiêu Huyền nói, thời gian Tiêu Viêm hấp thu năng lượng do hắn lưu lại sẽ không ngắn. Mà do mất nhiều tinh huyết trong khoảng thời gian này, Huân Nhi cũng tiến nhập vào trạng thái tu luyện, nên cả tòa đại điện lại trở nên yên ắng thêm lần nữa. Bao nhiêu năm nay, Tiêu Huyền đã quen với bầu không khí này, nên hắn cũng không cảm thấy có bao nhiêu tịch mịch. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Mà dưới hoàn cảnh tĩnh mịch này, thời gian như thoi đưa, một năm lặng lẽ trôi qua...

Trong một năm này, hầu hết thời gian của Huân Nhi đều ở trong trạng thái tu luyện. Năng lượng ở đây là nồng đậm nhất trong Thiên Mộ, bởi vậy, thu hoạch trong một năm này của nàng cũng không hề nhỏ. Không chỉ khôi phục hơn nửa phần huyết mạch lực hao tổn, mà thậm chí cả khí tức cũng có chút tăng cường. Đương nhiên, đến cảnh giới như nàng, thực lực tăng lên đã rất chậm, nhưng ở trong mộ phủ này, tốc độ đã được đẩy lên không ít rồi.

Mỗi khi ngẫu nhiên thức tỉnh, Huân Nhi đều sẽ chú ý đến Tiêu Viêm trong huyết trì. Một năm này, Tiêu Viêm vẫn không hề có dấu hiệu nào là sẽ thức tỉnh. Nguồn năng lượng nồng đậm đến cực điểm kia giống như vô cùng vô tận, liên tục quán chú vào trong thân thể hắn. Nhưng dù năng lượng quán chú vào cực kỳ khủng bố, khí tức của Tiêu Viêm lại vẫn không có gì thay đổi. Đối với điều này, Huân Nhi cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì nàng biết, đợi đến khi luồng năng lượng cuối cùng quán chú vào cơ thể Tiêu Viêm thì mới là lúc hắn chân chính bạo phát!

Về phần Tiêu Huyền, trong một năm này, hắn cũng một bước không rời thủ hộ bên cạnh huyết trì. Nhìn huyết trì đang dần trở nên trong suốt, nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng đậm, dù sao đây cũng là tài sản duy nhất hắn có thể tặng cho Tiêu Viêm.

Trong vòng tuần hoàn thức tỉnh rồi lại tiếp tục tu luyện của Huân Nhi, thời gian lại tiếp tục trôi qua. Nhưng nhìn vào huyết trì đang dần trở nên trong suốt là có thể biết được, Tiêu Viêm đã sắp hấp thu xong nguồn năng lượng khổng lồ trong huyết trì rồi.

Huyết trì càng ngày càng trong suốt, thẳng đến lúc Tiêu Viêm tiến vào huyết trì được một năm rưỡi, luồng huyết sắc cuối cùng trong huyết trì cũng triệt để biến mất. Giờ phút này, nước trong hồ lại khô phục lại về trong trẻo thanh u như lúc hẵn mới tới.

Khi luồng năng lượng cuối cùng trong huyết trì quán chú vào thân thể Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cùng Huân Nhi tựa như đều có sự phát hiện. Cả hai mở mắt cùng lúc, nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm đang nhắm chặt hai mắt trong hồ nước.

Dưới cái nhìn chăm chú của hai người, Tiêu Viêm vẫn không có động tĩnh gì, ngay cả nhịp thở cũng vững vàng như trước. Nhưng Tiêu Huyền và Huân Nhi đều không phải người thường, họ tự nhiên có thể cảm thấy luồng năng lượng vô cùng khủng bố sắp phun trào ra như núi lửa trong cơ thể Tiêu Viêm.

"Oanh!"

Sự yên tĩnh này kéo dài chừng nửa giờ thì mặt nước không chút gợn sóng lại đột nhiên nổ vang như bị thủy lôi oanh kích. Cột nước khổng lồ trào ra phía ngoài, sau đó văng tung tóe ra xung quanh.

Đối với những tia nước trút xuống như bão vũ này, Tiêu Huyền và Huân Nhi lại chẳng hề để ý, ánh mắt vẫn gắt gao tập trung trên người Tiêu Viêm.

"Khí tức của hẵn bắt đầu tăng vọt..."

Đột nhiên, thần sắc Tiêu Huyền khẽ biến, mở miệng nói.

"Oanh!"

Tiêu Huyền vừa dứt lời, một luồng khí tức mênh mông đột nhiên bùng phát ra từ cơ thể Tiêu Viêm, sau đó lấy một tốc độ kinh khủng, bắt đầu

nhanh chóng bành trưởng.

"Lục tinh đỉnh phong... Thất tinh, Thất tinh đỉnh phong... Bát tinh..."

Cảm nhận được khí tức đang điên cuồng trào dâng của Tiêu Viêm, sắc mặt Tiêu Huyền và Huân Nhi càng lúc càng trở nên ngưng trọng.

"Cửu tinh..."

Vễn vẹn không đến mười phút, khí tức của Tiêu Viêm đã tăng từ Lục tinh đến Cửu tinh, mà xem ra vẫn còn có xu thế tiếp tục tăng trưởng.

"Sắp đến Cửu tinh đỉnh phong..."

Lại qua hai phút, trên mặt Huân Nhi đã xuất hiện vẻ lo lắng. Nếu khí tức của Tiêu Viêm cứ dừng lại ở đây, cơ hội tiến vào Đấu Thánh sau này sẽ vô cùng nhỏ bé.

Tiêu Huyền có vẻ trấn định hơn, nhưng cũng hơi nhú mào, biểu hiện ra sự không bình tĩnh trong lòng hẳn.

Trong ánh mắt khẩn trương của Tiêu Huyền và Huân Nhi, khí tức của Tiêu Viêm rốt cục đã lên tới cảnh giới Đấu Tôn đỉnh phong...

"Tiêu Viêm ca ca, nếu cứ như vậy, ngươi sẽ vĩnh viễn dừng chân tại Đấu Tôn a..." *Trong mắt Huân Nhi lộ vẻ lo lắng, ngọc thủ cũng bất giác nắm chặt lại.*

Sắc mặt Tiêu Huyền bây giờ cũng cực kỳ ngưng trọng. Nếu Tiêu Viêm không thể chống lại sự mê hoặc của lực lượng này, thành tựu của hắn hơn phân nửa sẽ vĩnh viễn dừng lại tại đây. Những người chỉ vì cái lợi trước mắt mà quên đi bản tâm, thành tựu về sau chắc chắn sẽ không cao được đến đâu...

"Tiêu Viêm, ngươi chính là hi vọng cuối cùng của Tiêu tộc. Ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng a..."

-----oOo-----

Chương 1358: Bát tinh Đẩu Tôn đỉnh phong!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài huyết trì, hai người Tiêu Huyền cùng Huân Nhi nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Trong mắt lộ vẻ ngưng trọng và khẩn trương.

"Tiêu Viêm, ngàn vạn lần không được đánh mất lý trí a..."

Tiêu Huyền nắm chặt tay, trong miệng không ngừng thấp giọng lẩm bẩm.

"Bành!"

Khi Tiêu Huyền không ngừng thì ào, trong cơ thể Tiêu Viêm bỗng truyền ra một tiếng động trầm đục kỳ dị. Hai người chợt nhận thấy, sắc mặt Tiêu Viêm bỗng trở nên cực kỳ tím hồng, mà lúc này, khí tức vừa tăng vọt của hắn lại bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

"Hô..."

Cảm nhận được khí tức đang yếu đi của Tiêu Viêm, hai người Tiêu Huyền cùng Huân Nhi đều thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Cuối cùng Tiêu Viêm vẫn giữ được sự bình tĩnh trước sức hút hấp dẫn của cỗ năng lượng mênh mông này.

Khí tức của Tiêu Viêm không ngừng yếu bớt, chỉ ngẩn ngủi mấy phút đã giảm từ Cửu tinh đỉnh phong xuống khoảng Lục tinh. Nhưng Lục tinh này lại hoàn toàn không phải cảnh giới Lục tinh trước kia của Tiêu Viêm có thể so sánh, tuy cùng là một cảnh giới, nhưng lại có sự khác biệt cực lớn về chất lượng.

"Người này, áp súc cũng thật độc, nhưng nó vẫn sẽ tiếp tục bắn ngược a."

Tiêu Huyền hơi chép miệng, hắn cũng không ngờ rằng Tiêu Viêm lại có thể trực tiếp ép khí tức của mình từ Cửu tinh đỉnh phong trở lại Lục tinh.

Trong lòng Tiêu Huyền vừa xẹt qua ý niệm này, khí tức bị áp chế xuống Lục tinh của Tiêu Viêm lại bắt đầu quay ngược, nhưng tốc độ rõ ràng đã bị Tiêu Viêm khống chế thành chậm hơn rất nhiều.

Lục tinh đỉnh phong, Thất tinh, Thất tinh đỉnh phong... Cửu tinh. Khí tức chậm rãi tăng lên, cuối cùng lại dừng ở cảnh giới Cửu tinh, nhưng cũng không tiếp tục tăng lên thành Cửu tinh đỉnh phong như trước nữa.

Mà khi khí tức của Tiêu Viêm đạt tới Cửu tinh, sắc mặt hắn lại biến ảo một trận. Khí tức vừa kéo Cửu tinh lại bị mạnh mẽ áp súc xuống, nhưng lần này, chỉ xuống tới Thất tinh đỉnh phong là đã dừng lại.

"Năng lượng quá nồng đậm, vẫn sẽ có một chút biến động, nhưng đây cũng là lần cuối cùng." Cảm nhận khí tức không ngừng lên xuống của Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cũng khẽ gật đầu. Theo tình hình hiện tại, tất cả biến cố đều nằm trong sự khống chế của Tiêu Viêm, điều này làm cho hắn yên tâm hơn rất nhiều. Những biểu hiện lúc này của Tiêu Viêm làm cho hắn cực kỳ hài lòng.

Huân Nhi bên cạnh cũng mỉm cười gật đầu, năng lượng mà Tiêu Viêm hấp thu quá khổng lồ. Nhưng cũng chính vì vậy nên sẽ dẫn đến việc đấu khí trong cơ thể hắn bị phù phiếm, pha tạp. Phải trải qua nhiều lần ngưng tụ áp súc, mới có thể khôi phục lại sự ngưng thực như trước kia được.

"Ừ ừ..."

Bọt khí không ngừng bốc lên trên mặt hồ. Sau khi đình trệ, khí tức của Tiêu Viêm lại bắt đầu có xu thế tăng thêm, trong năm phút ngắn ngủi, đã lại đột phá Thất tinh, đạt tới cảnh giới Bát tinh. Đến cuối cùng, rốt cục triệt để dừng lại ở Bát tinh đỉnh phong.

"Bát tinh đỉnh phong!"

Cảm nhận được khí tức đã ổn định lại của Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cùng Huân Nhi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tăng thêm Nhị tinh, hoàn hảo, mức độ này nằm trong sự khống chế của Tiêu Viêm, đây là kết quả thích hợp nhất với hắn bây giờ.

Khi khí tức của Tiêu Viêm hoàn toàn ổn định lại, đôi mắt đã nhắm một năm rưỡi của hắn rốt cục cũng hơi rung rung, sau đó đột nhiên mở ra trong những cái nhìn chăm chú của Tiêu Huyền và Huân Nhi.

"Xuy!"

Hai mắt mở ra, hai đạo tinh quang màu tím hồng nhỏ như sợi tơ bắn ra từ trong con ngươi của Tiêu Viêm, trực tiếp làm một cột đá cao chọc trời trong đại điện vỡ thành bụi phấn.

Một lát sau, tinh quang mới từ từ thu liễm, nhưng trong hai con ngươi vốn đen nhánh của Tiêu Viêm lại mơ hồ hiện lên màu tím hồng, gây cho người nhìn một cảm giác có chút yêu dị.

"Hô..."

Một hơi khí nóng chậm rãi phun ra từ yết hầu Tiêu Viêm. Cảm nhận luồng đầu khí mênh mông bất tận trong cơ thể, một cảm giác vô cùng vui sướng mọc lên trong lòng hắn. Lập tức, một tiếng gầm lẫn theo long ngâm, phượng khiếu đột nhiên vang vọng cả tòa đại điện.

"Hống!"

Tiếng gầm như sấm quanh quẩn trong đại điện, thậm chí làm cho cả vùng không gian này đều trở nên rung rung chấn động.

"Ha ha, thống khoái!"

Một lát sau, tiếng vọng mới từ từ tán đi, Tiêu Viêm cười to một tiếng, bàn tay vỗ mạnh lên mặt nước, thân thể nhanh chóng bay ra phía ngoài, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh huyết trì. Một đạo khí tức cường hãn khủng bố như gió bão ùn ùn tràn ra từ cơ thể hắn.

"Chúc mừng Tiêu Viêm ca ca!"

Thấy Tiêu Viêm thuận lợi xuất quan, Huân Nhi cũng cười duyên, nói.

Tiêu Viêm mỉm cười vắn mình một cái, tùy ý chộp vào hư không trước mặt, mảnh không gian nơi này trực tiếp bị hắn xé rách. Cảm nhận được lực lượng mênh mông trong cơ thể, Tiêu Viêm tin rằng, dù bây giờ có phải đối mặt với Cổ Yêu, kể cả không thi triển bất cứ đấu kỹ gì, hắn cũng có thể kết thúc trận chiến trong vòng hai mươi hiệp.

Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong! Trên cảnh giới, hắn đã chân chính đuổi kịp, thậm chí là vượt qua những thiên tài trẻ tuổi của các chủng tộc viễn cổ!

"Đa tạ tổ tiên!"

Ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên chuyển về phía Tiêu Huyền, thấy bộ dạng già nua của lão(*), hắn phát tay một cái, hai gối khuỵu xuống, trầm giọng nói.

(*) Tiêu Huyền bây giờ đã biến thành một ông lão, nên ta đổi cách xưng hô là lão cho hợp.

Không đề cập tới bồi phận, chỉ riêng việc Tiêu Huyền biến thành bộ dạng như vậy, lại cô độc chờ đợi bao nhiêu năm tháng ở Thiên Mộ này, tất cả chỉ vì muốn truyền thừa xuống một tia huyết mạch cuối cùng của Tiêu tộc thôi là đã xứng đáng với cái quý lạ này của Tiêu Viêm rồi!

Tiêu Huyền vui vẻ cười, trong mắt tràn đầy nhu hòa, nâng Tiêu Viêm dậy, nói: *"Cuối cùng Tiêu tộc cũng đã có hi vọng chấn hưng, không uổng công ta chờ đợi bấy nhiêu năm. Mà ngươi nên cảm ơn cô bạn gái của mình thì đúng hơn, nếu không có sự trợ giúp của nàng, ta cũng không thể giúp ngươi dung hợp ba loại huyết mạch lực được."*

Tiêu Viêm hơi ngẩn ngơ, quay đầu lại nhìn Huân Nhi, nàng chỉ cười lắc đầu. Ý của nàng, tự nhiên Tiêu Viêm cũng hiểu được, nàng không muốn hai người phải khách sáo với nhau như vậy. Trong lòng lập tức hiện lên chút âm áp, được nữ như vậy, còn gì đòi hỏi?

"Tiêu Viêm, bây giờ trong tim ngươi đã được gieo xuống mầm mống của huyết mạch, ngươi phải bảo vệ nó cho tốt, ngàn vạn lần không được để xuất hiện bất cứ sai lầm gì. Nó sẽ là máu chốt quyết định ngươi có đạt chân vào Đế cảnh được hay không." Tiêu Huyền ngưng trọng nói: "Nếu ngươi có thể đạt tới Đế cảnh, huyết mạch vốn đã bỏ đi của tộc nhân Tiêu tộc sẽ lấy lại được sinh cơ, vả lại, chắc chắn sẽ mạnh hơn huyết mạch lực cũ rất nhiều!"

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, đưa tay áp lên ngực trái. Trong lúc mơ hồ, hắn có thể cảm ứng được từng nhịp đập mạnh mẽ hữu lực bên trong. Mỗi lần trái tim nháy lên, đầu khí trong cơ thể hắn lại như xuất hiện từng đợt dao động.

"Mặt khác, ngươi phải cẩn thận Hồn tộc. Chúng tộc này có rất nhiều điều thần bí cùng quý dị. Mặc dù là thời kỳ Tiêu tộc còn cường thịnh thì cũng

chỉ duy trì bình hành với bọn chúng mà thôi. Viễn cổ bát tộc, Tiêu tộc từng có một thời kỳ phát triển thịnh vượng rực rỡ nhất. Khi đó, trong bát tộc, Tiêu tộc đứng đầu, Cổ tộc đứng thứ hai, nhưng Hồn tộc vẫn là quý đệ nhất..."

"Dựa theo suy đoán của ta, thực lực của Hồn tộc thậm chí còn mạnh hơn Cổ tộc một chút." Sắc mặt của Tiêu Huyền cực kỳ ngưng trọng. Năm đó, khi Tiêu tộc đại chiến với Hồn tộc, cũng mượn không ít sự trợ giúp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể chiếm được bao nhiêu ưu thế. Từ điểm này là có thể nhìn ra sự cường đại cả Hồn tộc, huống chi, thời gian truyền thừa của Hồn tộc còn cực kỳ lâu dài, nhưng vẫn chưa xuất hiện tình huống huyết mạch lực khô kiệt. Đây là điều vẫn canh cánh trong lòng Tiêu Huyền, hắn đã từng cố gắng tìm hiểu, nhưng vẫn chưa hề có được đáp án chân chính.

Nghe được lời này của Tiêu Huyền, sắc mặt Huân Nhi và Tiêu Viêm đều có chút biến hóa. Thực lực của Hồn tộc ra sao, Huân Nhi cực kỳ rõ ràng. Mấy năm nay, hai tộc cũng đã thâm giao thủ, nhưng cơ bản vẫn là Cổ tộc thắng nhiều thua ít. Bởi vậy, khi nghe Tiêu Huyền nói về việc Hồn tộc có thể còn mạnh hơn cả Cổ tộc, trong lòng nàng nhất thời có chút khó tin.

"Cổ tộc là chủng tộc ổn định nhất trong bát tộc, nhưng Hồn tộc lại quá mức thần bí. Trên thế giới này, người chân chính biết rõ về bọn chúng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay." *Tiêu Huyền thở dài một tiếng, nhìn Tiêu Viêm đang nhíu chặt mày, phát phát tay nói:* "Dù sao trước khi đạt tới Đâu Thánh, người cũng nên cố gắng cẩn thận một chút. Trong tay người có Đà Xá Cổ Đế ngọc, chắc chắn Hồn tộc sẽ tìm tới người."

Tiêu Viêm gật gật đầu, trong lòng hắn cũng hiểu rõ điều này. Việc giữa hắn và Hồn tộc, bất kể là do ân oán trước kia của hai tộc hay lý do cá nhân, bọn người kia đều sẽ không dễ buông tha hắn. Nhưng đây cũng không phải lý do để hắn lùi bước, chỉ cần chưa đến đường cùng, chưa đến bước cuối cùng kia, hắn sẽ tuyệt đối không chịu thua. Dù đối thủ có là Hồn tộc cực kỳ thần bí trong viễn cổ bát tộc đi chăng nữa!

"Các người đi vào Thiên Mộ đã được hai năm rồi, chỉ còn gần một năm nữa là sẽ bị truyền tống ra ngoài. Trong một năm này, tu luyện nhiều một chút, thích ứng cỡ lực lượng mới tăng vọt này..." *Tiêu Huyền vỗ vỗ lên vai Tiêu Viêm, sau đó trên tay chợt xuất hiện một quyển trục có đồ án của rất nhiều loại hỏa diễm.*

"Đây là bản đầy đủ của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, bên trong có bước cuối cùng mà ta đã nói với ngươi. Chỉ cần ngươi tu luyện nó là có thể có được tột vãn, phối hợp với huyết mạch lực kia, hai thứ sẽ phát huy ra uy lực ở mức cao nhất."

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Viêm ghim chặt lên chiếc quyền trạc này, trong mắt xuất hiện vẻ nóng rực. Đây chính là bản đầy đủ của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến a, rốt cục cũng có được nó rồi.

-----oOo-----

Chương 1359: Kích hoạt tột vãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếp nhận quyền trạc Thiên Hỏa Tam Huyền Biến từ trong tay Tiêu Huyền, Tiêu Viêm hơi chân chờ một chút, đột nhiên nói: "*Tổ tiên, nếu Thiên Hỏa Tam Huyền biến này do ngài sáng chế, vậy năm đó chắc ngài cũng sở hữu Dị Hỏa?*"

Nghe vậy, Tiêu Huyền cũng gật đầu cười, thờ dãi: "*Phải, năm đó ta cũng có được ba loại Dị Hỏa, nhưng đáng tiếc là trong trận chiến cuối cùng kia, cả ba loại Dị Hỏa đều đã bị ta hoàn toàn dẫn bạo...*"

Nghe được lời này, khóe mắt Tiêu Viêm hơi giật giật, không che dấu được sự hoảng sợ trong lòng. Lấy thực lực năm đó của Tiêu Huyền mà còn bị buộc dẫn bạo cả ba loại Dị Hỏa, chỉ vậy thôi đã có thể tưởng tượng ra cục diện lúc đó hung hiểm đến chừng nào. Nhưng điều làm cho Tiêu Viêm hơi nghi hoặc lại là Tiêu Huyền cũng không có công pháp như Phần Quyết, tại sao lại có thể không chế được ba loại Dị Hỏa?

"Ha ha, công pháp mà ngươi tu luyện đúng là rất mạnh, mặc dù nó không phải công pháp cao cấp nhất mà ta từng thấy, nhưng không gian để phát triển lại khá kinh khủng. Dựa vào căn cốt Dị Hỏa để có được lực lượng, nói nôm na thì nó giống như việc nhảy trên lưỡi dao vậy. Công pháp bực này, tuy nguy hiểm, nhưng cũng vô cùng bá đạo." Như biết suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cười nói: "Năm đó, ta hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân để không chế ba loại Dị Hỏa, nhưng không hề căn cốt

hay luyện hóa chúng. Những người đạt đến mức độ đó, dù là Dịch Hỏa đi chăng nữa, họ cũng có thể mạnh mẽ trấn áp.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Khó trách, thì ra là Tiêu Huyền sử dụng phương pháp trực tiếp nhất để khống chế ba loại Dịch Hỏa. Lấy thực lực năm đó của lão, muốn áp chế ba loại Dịch Hỏa thì cũng không phải là việc không thể.

"Có thể nói, công pháp mà người tu luyện là thích hợp nhất với Thiên Hỏa Tam Huyền Biến. Trải qua quá trình căn cốt luyện hóa, những loại Dịch Hỏa trong tay người đã có thể sử dụng một cách lô hỏa thuần thanh, không hề có nửa điểm kháng cự. Điểm này, dù là ta năm đó cũng không thể làm nổi." Tiêu Huyền cười cười, nói: "Nếu giờ đã có bản đầy đủ của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, người nên xem kỹ nó một chút, cố gắng tu luyện ra tộc văn trước khi rời khỏi Thiên Mộ."

Tiêu Viêm gật gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, xoay người nói chuyện một chút với Huân Nhi rồi trực tiếp ngồi xếp bằng xuống mặt đất. Dem quyển trực đặt lên trán, thu toàn bộ lượng tin tức bên trong vào đầu. Quá trình hấp thu này kéo dài khá lâu, khi Tiêu Viêm mở mắt ra, trên khuôn mặt cũng xuất hiện vẻ trầm tư.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến! Đệ Nhất biến! Đệ Nhị Biến! Đệ Tam Biến!"

Đột nhiên, hai tay Tiêu Viêm kết thành thủ ấn. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Thiên Hỏa Tam Huyền Biến đã hoàn toàn mở ra, mà cùng lúc đó, khí tức trên người Tiêu Viêm cũng đột ngột tăng mạnh. Đầu khí nóng rực mà cuồng bạo nhanh chóng vận chuyển, từng luồng khí nóng chậm rãi thấm thấu ra, cuối cùng xâm nhập vào trong từng mạch máu. Mà nương theo việc này, tốc độ lưu động máu trong người đột nhiên tăng thêm rất nhiều. Bằng vào linh hồn lực vô cùng xuất sắc, Tiêu Viêm có thể nhận thấy được, dường như đang có một loại lực lượng kỳ dị đang nhanh chóng xuyên qua các mạch máu, mà mục tiêu của chúng, chính là vị trí mi tâm của hắn!

Khi loại lực lượng kỳ dị này lưu chuyển trong cơ thể, thì ở bên ngoài, trên mi tâm của Tiêu Viêm cũng lóe lên chút quang hoa. Trong lúc mơ hồ, một nét hoa văn nhìn rất tự nhiên chậm rãi xuất hiện, mà sau nét hoa văn này, dường như còn có những nét khác đang tiếp tục hiện ra...

Khi loại hoa văn kỳ dị này xuất hiện đến nét thứ ba, trong cơ thể Tiêu Viêm lại truyền ra một tiếng động rất nhỏ. Những hoa văn kỳ dị vừa mới

hiện lên kia đều từ từ biến mất.

Khi hoa văn biến mất, hai mắt Tiêu Viêm cũng mở bừng ra. Hấn nhú mày, trong mắt có chút nghi hoặc, hiển nhiên là không rõ tại sao mình lại thất bại...

"Tộc văn của Tiêu tộc chia làm chín nét, vừa rồi ngươi mới chỉ vẽ ra được ba nét mà thôi." *Tiêu Huyền bên cạnh thản nhiên nói: "Bước cuối cùng của Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chính là vẽ ra tộc văn. Mặc dù tộc văn vẫn ở trong cơ thể ngươi, nhưng muốn vẽ được nó ra thì cần một lượng đầu khí rất khổng lồ và lực khống chế tinh diệu. Mà thực lực của ngươi vừa mới tăng mạnh, hiển nhiên chưa thể tùy tâm khống chế như lúc trước..."*

"Chỉ là ba nét mà đã tiêu hao kinh khủng đến như vậy... Đến lúc chiến đấu thì còn ai dám mở tộc văn đây?" *Tiêu Viêm cười khổ nói.*

"Chỉ cần ngươi kích hoạt được tộc văn thì tất nhiên sau này sẽ không cần tiêu hao nhiều đầu khí để vẽ nó ra như vậy nữa, chỉ cần suy nghĩ trong lòng là được. Cái này gọi là vạn sự khởi đầu nan, mà kích hoạt tộc văn cũng chính là bước khó nhất." *Tiêu Huyền cười cười, chọt xua tay nói: "Tốt lắm. Tiếp tục đi, lần đầu có thể vẽ ra ba nét đã là thành tích không tệ rồi. Tĩnh tâm ngưng thần, cố gắng khống chế mỗi đạo đầu khí một cách hoàn mỹ nhất, lúc đó sẽ vẽ ra được cả chín nét của tộc văn."*

Đối với sự thúc giục của Tiêu Huyền, Tiêu Viêm chỉ có thể gật gật đầu, bắt đắ dĩ nhìn về phía Huân Nhi. Nàng che miệng cười khẽ, làm ra biểu tình lực bất tòng tâm cực kỳ đáng yêu như muốn nói "muội cũng bó tay" vậy.

"Hô..."

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm nhanh chóng thu liễm tâm tình. Hơi nghỉ ngơi khôi phục một chút, sau đó tiếp tục tu luyện tộc văn.

"Thiên Hỏa Tam Huyền Biến!"

Mức độ khó khăn của việc này nằm ngoài dự đoán của Tiêu Viêm. Vốn hấn cho rằng đây chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ rằng lại khó giải quyết đến như vậy. Vài nét vẽ này nhìn như đơn giản, nhưng yêu cầu về lực khống chế đầu khí lại vô cùng hà khắc. Tới thời điểm này,

Tiêu Viêm mới hiểu được, so với những chủng tộc viễn cổ được trường bồi ban cho tộc văn như Cổ tộc... Tiêu tộc bọn họ bị kích đến mức nào. Nhưng cũng may nơi đây là Thiên Mộ, thời gian cũng khá sung túc. Mặc dù tiến triển khá chậm, nhưng tóm lại là vẫn sẽ có ngày đại công cáo thành.

Mà trong quá trình vẽ tộc văn gian khổ này của Tiêu Viêm, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua. Tu luyện như vậy mặc dù buồn tẻ, nhưng có Huân Nhi làm bạn, cũng không đến nỗi quá tịch mịch. Có lúc Tiêu Viêm cũng nghĩ tới bốn người Cổ Thanh Dương bên ngoài bia đá, nhưng dưới sự trông giữ nghiêm lệ của Tiêu Huyền, hẳn không có chút cơ hội nào để mà lười biếng.

Tu luyện khô khan buồn tẻ như vậy, thoáng cái đã trôi qua nửa năm.

Trong đại điện cổ xưa, một thân ảnh cao gầy đang ngồi xếp bằng. Hai mắt hắn nhắm nghiền, khí tức mê mông tràn ngập xung quanh. Giờ phút này, trên mi tâm hắn, từng nét hoa văn kỳ dị màu tím hồng đang chậm rãi hiện lên như có một chiếc bút vô hình nào đó đang vẽ. Khi nét hoa văn thứ tám hoàn mỹ hiện lên, tộc văn kỳ dị đã đại khái thành hình.

Bên cạnh Tiêu Viêm, thấy trên mi tâm hắn xuất hiện tám nét tộc văn, Tiêu Huyền cũng chậm rãi gật đầu. Có thể vẽ ra tám nét tộc văn trong vòng nửa năm, nhìn khắp Tiêu tộc năm đó cũng đã được xem là người nổi bật rồi. Và lại, sau khi tăng vọt thực lực thì Tiêu Viêm mới bắt đầu tiến hành kích hoạt tộc văn, cho nên độ khó đã tăng thêm không ít. Ngay khi Tiêu Huyền gật đầu, trên mi tâm Tiêu Viêm, một nét hoa văn nhỏ màu tím hồng chậm rãi hiện lên.

Thấy một màn này, tiêu Huyền nhất thời sửng sốt, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc: "Tên nhóc này, muốn dựa thế vẽ luôn nét thứ chín sao?"

Trong lúc Tiêu Huyền kinh ngạc, nét hoa văn vừa hiện lên trên mi tâm Tiêu Viêm cũng lấy một tốc độ khá chậm nhưng rất chắc chắn từ từ hiện ra. Trong cả quá trình không hề có một chút đình trệ nào, gây cho người nhìn một cảm giác lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi.

"Tên nhóc này, đúng là biết gây sự bất ngờ cho người khác a..."

Nét hoa văn cuối cùng kia rốt cục cũng chậm rãi thành hình, mà khi đoạn

cuối cùng của hoa văn hiện ra, một tộc văn huyền ảo màu tím hồng nhạt thời sáng lên trên mi tâm Tiêu Viêm.

"Ông!"

Ngay lúc tộc văn thành hình, tốc độ lưu động máu trong người Tiêu Viêm đột nhiên gia tăng. Một tiếng động kỳ dị xuyên qua các mạch máu, thân thể mà truyền ra phía ngoài.

"Thành công rồi..."

Nghe được tiếng huyết mạch cộng minh này, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ vui sướng.

Tộc văn thành hình, hai tròng mắt đóng chặt của Tiêu Viêm đột nhiên mở bừng ra, quang mang màu tử hồng đại thịnh. Một lát sau, hào quang dần biến mất, mà tộc văn trên mi tâm cũng chậm rãi ẩn xuống dưới làn da.

"Cuối cùng đã thành công kích hoạt rồi..." Tiêu Viêm thở ra một hơi dài, mặc dù tộc văn đã biến mất, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được bên dưới mi tâm mình đang có một lực lượng kỳ dị bay lơ lửng. Có được tộc văn, sau này hắn cũng không cần phải mất thời gian thi triển Thiên Hỏa Tam Huyền Biến nữa, chỉ cần suy nghĩ trong lòng, tộc văn sẽ biến thành bí pháp hoàn mỹ nhất!

Đứng dậy, Tiêu Viêm vặn mình một cái, nghe được những tiếng "răng rắc" vui tai kia, hắn cũng hơi mỉm cười. Tu luyện hơn nửa năm nay, không chỉ thành công kích hoạt tộc văn, mà còn làm cho hắn tiếp tục có thể không chế đấu khí trong cơ thể một cách lô hỏa thuần thanh như trước. Hắn bây giờ mới có thể chân chính xưng là Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong!

"Tính toán một chút, cũng sắp hết ba năm rồi..."

Cảm nhận được sự chênh lệch cực lớn trước và sau khi tiến vào Thiên Mộ, Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn ra phía ngoài đại điện cổ xưa. Có lẽ, cũng đã đến lúc nên trở về...

Chương 1360: Lần lịch luyện cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Chừng năm ngày nữa là sẽ tròn ba năm. Hành trình trong Thiên Mộ lần này của chúng ta sẽ kết thúc." Thấy vẻ do dự trên mặt Tiêu Viêm, Huân Nhi mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không kìm lòng được mà khẽ thở dài một tiếng, không ngờ chỉ trong nháy mắt thôi mà ba năm đã trôi qua. Tuy bên ngoài chỉ mới nửa năm mà thôi, nhưng bọn họ đã thật sự vượt qua ba năm khổ tu a...

Nhưng may mắn là tuy khổ tu buồn tẻ, hiệu quả đạt được phải nói là vô cùng tốt. Năm đó, khi tiến vào Thiên Mộ, Tiêu Viêm mới chỉ bước chân vào Lục tinh Đấu Tôn, nhưng giờ đây hắn đã là một Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong hàng thật giá thật. Lại thêm nhiều thủ đoạn và tộc văn, cho dù phải đối mặt với Cửu tinh Đấu Tôn đi chăng nữa, hắn cũng có sức đánh một trận. Ba năm này đã làm cho Tiêu Viêm có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Ha ha, cũng sắp đến lúc rời khỏi đây rồi, thời gian trôi qua thật nhanh a."

Tiêu Huyền một bên cũng cười nói, trong giọng nói có chút cô đơn cùng tịch mịch. Thiên Mộ giúp lão có thể lấy một phương thức khác để tồn tại đến tận bây giờ, những cũng gây cho lão sự cô độc vô cùng vô tận. Trong thế giới không chút sức sống này, bọn họ giống như những tù phạm, vĩnh viễn bị giam cầm tại đây.

"Tổ tiên, chẳng lẽ sau này ngài vẫn tồn tại như vậy sao?" Trầm mặc một hồi, Tiêu Viêm mở miệng nói.

Tiêu Huyền khẽ thở dài một tiếng, gật gật đầu, nói: *"Đây chính là cái giá của việc được tồn tại bằng một phương thức khác. Ta không thể rời khỏi Thiên Mộ, chỉ cần bước ra thì sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt. Bởi vậy, đành phải vĩnh viễn tồn tại trong cái thế giới này, chịu đựng sự cô độc..."*

Nghe được sự bi thương trong lời nói của Tiêu Huyền, Tiêu Viêm cũng

cực kỳ khó chịu. Bọn họ mới chỉ ở đây có ba năm mà đã cảm thấy rất buồn chán rồi, mà Tiêu Huyền thì sao? Thời gian lâu ở đây còn lâu hơn bọn họ gấp trăm ngàn lần...

"Không có cách nào có thể làm ngài triệt để sống lại sao?" Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"Ha ha, ta biết ngươi là luyện dược sư, một số đan dược cao giai đúng là có thể khôi phục sự sống cho người sắp chết. Nhưng giờ ta chỉ là linh hồn, một linh hồn đã chết rất lâu rồi, thậm chí linh hồn này còn không toàn vẹn nữa." Tiêu Huyền cười cười, cực kỳ phóng khoáng vỗ vỗ lên vai Tiêu Viêm, nói: "Nhóc, nếu cảm khổ sở trong lòng, hãy dùng hết toàn lực để đột phá đến Đệ cảnh đi. Đến cảnh giới đó, có lẽ sẽ nghĩ ra được cách giúp ta giải thoát, còn bây giờ nghĩ nhiều cũng chỉ phí công vô ích mà thôi..."

"Ta chịu đựng cô độc ở đây cũng không phải vì sống lại, mà là vì có thể truyền thừa huyết mạch lực của Tiêu tộc xuống cho con cháu. Ta không muốn huyết mạch lực của Tiêu tộc sẽ vì ta mà mãi mãi chôn vùi trong cái Thiên Mộ ngọt ngào này..."

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc trong lòng xuống. Hắn biết những lời Tiêu Huyền nói cũng không giả. Dù có cách giúp Tiêu Huyền giải thoát đi chăng nữa thì hắn bây giờ cũng không có năng lực như vậy...

"Xin người yên tâm! Chắc chắn ta sẽ quay lại Thiên Mộ này. Lần tới, khi gặp lại, người mà ngài thấy sẽ là một Đấu Thánh!" Tiêu Viêm trầm giọng nói. Mặc dù rất khó đạt tới cảnh giới Đấu Thánh, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng sẽ toàn lực ứng phó!

Nhìn vẻ trịnh trọng trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Tiêu Huyền vui vẻ cười. Bàn tay lão chợt vung lên, nấp giới trên tay Tiêu Viêm chợt rung nhẹ, một đốm sáng từ từ bay ra, cuối cùng trôi nổi phía trước mặt Tiêu Huyền. Bàn đang đọc truyện được copy tại

"Đây là..."

Thấy một màn này, Tiêu Viêm hơi ngẩn ngơ. Chỉ thấy trong đốm sáng kia lơ lửng một chiếc kén ngọc lớn chừng nắm tay, bên trong không ngừng tỏa ra khí tức vô cùng kỳ dị.

"Đây là Trùng Hậu của Viễn Cổ Phệ Trùng. Mà con Trùng Hậu này đã đạt tới cảnh giới tương đương với Bán Thánh của nhân loại, chẳng qua bây giờ nó đang ở trong trạng thái hôn mê, bằng không các ngươi cũng sẽ không dễ xuyên qua được tường năng lượng kia đến vậy..." Tiêu Huyền mỉm cười nói.

"Trùng Hậu cảnh giới Bán Thánh?"

Nghe được lời này, khoe môi Tiêu Viêm hơi run lên, ngay cả bàn tay đều có chút tê dại. Quả nhiên là người không biết thì sẽ không sợ. Nếu biết trước thứ này kinh khủng đến như vậy, có đánh chết hấn cũng ko dám sờ đến nó.

"Khó trách vì sao đám Viễn Cổ Phệ Trùng kia lại điên cuồng đến vậy khi chúng ta ra ngoài. Thì ra Tiêu Viêm ca ca đã cướp đi Trùng Hậu." Tò mò đánh giá chiếc ngọc kén kia một chút, Huân Nhi cười nói.

"Nếu để người đem thứ này ra ngoài, đợi khi Trùng Hậu thức tỉnh, nó sẽ lặng lẽ tiến vào thân thể người, sau đó âm thầm cắn nuốt tất cả đấu khí. Nếu không có cường giả Đấu Thánh ra tay thì không ai có thể phát hiện ra nó đang trốn trong cơ thể người cả..." Tiêu Huyền cười nói.

Nghe vậy, trên trán Tiêu Viêm nhất thời túa mồ hôi lạnh. Năm xưa, hấn đã từng trải qua cảm giác đấu khí biến mất một lần rồi. Tuy thực lực bây giờ đã khác xa lúc trước, nhưng hấn cũng không muốn ném trải thứ cảm giác này thêm lần nào nữa.

"May là tổ tiên nhìn ra, nếu không thật sự sẽ bị con Trùng Hậu này hại chết lúc nào không biết nữa." Tiêu Viêm có chút kinh sợ nói.

"Ha ha, tuy con Trùng Hậu này khá phiền phức, nhưng lại là tài liệu tuyệt hảo để chế tạo Viễn Cổ Trùng Hoàng Y..." Tiêu Huyền mỉm cười, thấy ánh mắt có chút nghi hoặc của hai người Tiêu Viêm, lão giải thích: *"Thật ra Viễn Cổ Trùng Hoàng Y là một loại đấu kỹ phòng ngự đặc biệt, nhưng sau khi luyện chế, nó có thể hóa thành hình dạng khô giáp để bao trùm trên thân thể. Ở vào thời viễn cổ, thứ này rất được ưa chuộng, dựa theo suy đoán của ta, nếu dùng thứ này để luyện chế Viễn Cổ Trùng Hoàng Y, chắc sẽ có thể đón nhận công kích của cường giả Bán Thánh mà không bị hủy..."*

"A..."

Nghe được thứ nhìn cũng không bắt mắt này cư nhiên có thể đỡ được công kích của cường giả Bán Thánh, hai mắt Tiêu Viêm không khỏi sáng lên. Bản thân hắn đã có Long Hoàng cổ giáp, nếu lại thêm cái gọi là Viễn Cổ Trùng Hoàng Y này, dù có bị cường giả Đâu Thánh đánh một chưởng, chắc cũng có thể nhặt về một cái mạng chứ?

"Yên tâm đi, việc luyện chế này cứ để cho ta. Trước khi rời khỏi Thiên Mộ, ta sẽ giao Viễn Cổ Trùng Hoàng Y cho ngươi." Tiêu Huyền cười nhắc nhở: *"Còn ngươi bây giờ nên đi làm một chuyện khác..."*

"Chuyện gì vậy?"

Tiêu Viêm ngẩn ra, hỏi.

"Tự nhiên là xử lý hai tên Hôn tộc kia rồi, bị chúng chơi một vố như vậy, ngươi sẽ không quên mất đấy chứ? Người của Tiêu tộc ta cũng không độ lượng đến vậy a." Tiêu Huyền cười nhạt nói.

"Là Hôn Nhai và Hôn Lệ sao..." Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi nheo mắt lại, nói: *"Sao có thể quên chúng được, chỉ là hiện giờ ta cũng không biết chúng ở đâu thôi..."*

Thực lực của Tiêu Viêm đã tăng vọt, nếu tiếp tục đối mặt với hai người Hôn Nhai, dù không triệu hồi ra Thiên Yêu Khôi, hắn cũng có thể dễ dàng xử đẹp cả hai tên đó. Thiên Mộ này vốn là một nơi nguy hiểm trùng trùng, dù bọn chúng có chết ở đây thì cũng chẳng ai biết, giết người diệt khẩu ở đây là quá hợp lý.

"Chỉ cần chúng còn ở trong Thiên Mộ thì sẽ không trốn khỏi cảm ứng của ta được." Tiêu Huyền cười nhạt, vẫy nhẹ tay một cái, không gian trước mặt lão liền hơi vặn vẹo, một khe nứt đen ngòm từ từ lan ra.

"Đi vào từ đây sẽ xuất hiện ở nơi cách bọn chúng khoảng trăm dặm. Chuyện tiếp theo liền giao cho các ngươi, ta cũng chẳng để tâm đến lũ nhãi nhép đó. Có vấn đề gì không?"

Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, nơi khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh. Hắn cũng không tiếp tục nhiều lời, sải chân bước thẳng vào vết rách không gian

kia. Phía sau hắn, Huân Nhi cũng theo sát mà vào.

Thấy thân ảnh hai người biến mất, Tiêu Huyền mỉm cười, đây coi như là lần rèn luyện cuối cùng trong Thiên Mộ của Tiêu Viêm đi.

...

Trên đại địa mênh mông vô bờ, sương mù năng lượng nhàn nhạt phiêu phù khắp nơi, ngẫu nhiên lại có năng lượng thể đi ngang qua, lặng lẽ không tiếng động như những bóng ma.

Trong rừng, một đạo thân ảnh mặc giáp trụ màu bạc lẳng không mà ngồi, khí tức cường đại không ngừng trào ra từ cơ thể, biểu hiện ra việc năng lượng thể này ít nhất cũng đạt tới Cửu tinh. Giờ phút này, ánh mắt hắn không ngừng cảnh giác đảo đi đảo lại xung quanh, mặc dù phía dưới không hề có một bóng người, nhưng dựa vào trực giác nhiều năm, hắn cảm nhận được một chút nguy cơ đang quanh quẩn nơi đây.

Sau khi quan sát thật lâu mà không phát hiện điều gì lạ thường, đạo Cửu tinh năng lượng thể này cũng hơi thả lỏng. Nhưng ngay lúc này, không gian xung quanh hắn lại đột nhiên động lại, hai đạo xiềng xích đen nhánh chọt xuyên thủng hư không, mang theo những tiếng vang loạt xoạt, trực tiếp xuyên qua người năng lượng thể này rồi xé rách hắn. Sau đó, trong không gian hư vô đột nhiên hiện ra một cái tay bắt lấy viên Cửu tinh năng lượng hạch kia.

"Tuy những năng lượng thể này có nguồn năng lượng không lồ, nhưng sức chiến đấu lại yếu đến đáng thương..."

Đạo thân ảnh kia tùy ý thu năng lượng hạch vào nạp giới, khẽ ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi tái nhợt, rõ ràng là Hồn Nhai ngày đó!

"Sâu trong Thiên Mộ có không ít năng lượng thể, nhưng bọn chúng quá mức kinh khủng, chúng ta vẫn tránh xa một chút thì tốt hơn." Một đạo thân ảnh khác cũng theo đó mà xuất hiện, trên khuôn mặt chằng chịt vết sẹo, đây tự nhiên chính là Hồn Lệ.

"Hừ, không ngờ trong Thiên Mộ này lại có cường giả của Tiêu tộc. Tên khốn Tiêu Viêm kia cũng thật may mắn." Ánh mắt Hồn Nhai cực kỳ âm hàn, lạnh giọng nói: *"Sắp đến lúc rời khỏi Thiên Mộ rồi. Nhớ kỹ, khi ra*

ngoài thì lập tức dùng không gian ngọc giản truyền tống đi. Bằng không, khi sự tình truyền ra, chắc chắn người của Cổ tộc sẽ không để yên cho chúng ta. Về phần Tiêu Viêm... Hừ, đợi sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn người đi Tinh Vãn các, huyết tẩy toàn bộ bọn chúng."

Hồn Lệ chậm rãi gật đầu, trong mắt hắn cũng tràn đầy sát khí lạnh lẽo. Từ lúc tiến vào Thiên Mộ, hai người họ đã ăn nhiều đau khổ trong tay Tiêu Viêm, điều này sao có thể bảo họ nhịn xuống cho được?

"Ta nghĩ cũng không cần đợi lần sau đâu, giải quyết luôn bây giờ đi, không phải như vậy càng nhanh gọn sao? Hai vị thấy ta nói có đúng không?"

Nhưng ngay lúc Hồn Lệ gật đầu, mảnh không gian nơi đây đột nhiên xuất hiện từng đợt dao động kỳ dị. Một tiếng cười khẽ chậm rãi vang lên, hai đạo thân ảnh bước ra từ hư không trong ánh mắt âm trầm của hai người Hồn Nhai.

-----oOo-----

Chương 1361: Chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm?"

Nhìn hai đạo thân ảnh chậm rãi bước ra từ hư không, sắc mặt hai người Hồn Nhai cùng Hồn Lệ đều trầm xuống, lạnh lùng nói.

Thân hình Tiêu Viêm và Huân Nhi trôi nổi giữa không trung, ánh mắt mang theo chút đùa cợt khi nhìn về phía hai người bên dưới, nói: *"Hai năm không gặp, xem ra các ngươi vẫn rất khỏe a?"*

Sắc mặt Hồn Nhai cực kỳ âm trầm, ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh. Một lát sau, khi không phát hiện ra vị cường giả thần bí ngày đó, trong lòng hắn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười lạnh nói: *"Tiêu Viêm, đừng quá kiêu ngạo. Mặc dù trong Thiên Mộ này, chúng ta không làm gì được ngươi, nhưng đợi lúc ra ngoài, dù sớm hay muộn, ta cũng sẽ cho ngươi biến thành một con chó nhà có tang."*

"Nếu đã vậy, cứ cho hai người các ngươi chôn xác vĩnh viễn tại đây là tốt nhất. Ta nghĩ, lấy thực lực của các ngươi, dù có chết ở đây thì chắc cũng sẽ trở thành năng lượng thể chùng Bát tinh chứ nhỉ?" Tiêu Viêm mỉm cười, nhưng lời hắn nói ra lại làm cho hai người Hồn Nhai lạnh gáy. Bát tinh năng lượng thể, ở tầng thứ ba này cơ bản là thuộc về tầng lớp thấp nhất. Nếu hai người bị biến thành như vậy, thậm chí còn không thống khoái bằng chết quách đi cho xong.

"Ngươi đánh giá bản thân mình quá cao rồi đấy!"

Hồn Nhai híp mắt lại, lạnh lẽo nói. Trải qua lần giao thủ trước, hai người bọn họ cũng hiểu được việc mình không thể làm gì nổi Tiêu Viêm cùng Huân Nhi. Nhưng tương tự, nếu bọn họ muốn thoát thân, hai người Tiêu Viêm cũng chẳng đủ thực lực để mà cản lại.

"Thật sao..."

Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Tên phế vật của một chủng tộc đã suy tàn như ngươi có tư cách gì mà đứng đây cuồng vọng? Nếu không ý vào thực lực của nữ nhân kia, không biết cái mạng nhỏ của ngươi đã mất bao nhiêu lần rồi." Hồn Lê quát lạnh châm chọc, sát ý trong mắt cực kỳ nồng đậm. Nếu không phải kiêng kị Huân Nhi, hắn đã sớm ra tay đánh nát tên đáng chết trước mặt này rồi.

"Không nên vọng động, nếu bọn chúng dám xuất hiện thì tự nhiên sẽ có chút chắc chắn, cứ rút lui đi." Hồn Nhai lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Mặc dù đối phương chỉ xuất hiện hai người, nhưng trong lòng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy sự bất an. Lập tức giữ lấy Hồn Lê, trầm giọng nói.

Nghe Hồn Nhai nói vậy, Hồn Lê chần chờ một chút, sau đó chỉ có thể không cam lòng gật gật đầu, lạnh lùng nói: "Tiêu Viêm, cứ nhớ cho kỹ đấy. Lần gặp tiếp theo, cũng chính là lúc chúng ta huyết tẩy Tinh Vãn các!"

Vừa dứt lời, thân hình hai người Hồn Nhai cùng Hồn Lê lập tức lùì mạnh về phía sau. Hai người Tiêu Viêm vốn đã sớm chú ý việc bọn chúng sẽ chạy trốn, đầu khí trong cơ thể cũng nhanh chóng vận chuyển.

"Có thể rời khỏi đây hay không, cũng không phải quyền quyết định của

các người." Thấy hai người Hồn Nhai chột lui lại, Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Giao cho huynh!"*

Khi âm tiết cuối cùng phát ra khỏi miệng, thân hình Tiêu Viêm đã biến mất tại chỗ như quỷ mị.

Thấy Tiêu Viêm biến mất, trên khuôn mặt Huân Nhi cũng hiện lên một nụ cười xinh đẹp duyên dáng.

Tiêu Viêm bây giờ đã đạt đến Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong. So với hai người Hồn Nhai, cảnh giới này chỉ có hơn chứ không kém. Bởi vậy, Tiêu Viêm đã có thể dễ dàng xử lý cả hai tên này.

"Hừ, muốn chết!"

Khi thân hình Tiêu Viêm biến mất, hai người Hồn Nhai đều phát hiện ra. Hung mang trong mắt Hồn Lệ chột lóe lên, thân hình đột nhiên dừng lại, hắc vụ bùng phát trên nắm tay, sau đó hung hăng công kích về mảnh hư không trước người.

Khi nắm tay Hồn Lệ đánh về phía đó, một đạo thân ảnh có chút hư ảo cũng từ từ hiện ra. Cánh tay thon dài đưa lên, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phủ đầy hắc vụ của Hồn Lệ.

Khi quyền chưởng giao nhau, hỏa diễm kinh khủng trào ra từ lòng bàn tay Tiêu Viêm. Những tiếng "xuy xuy" không ngừng vang lên, đốt cháy toàn bộ hắc vụ trên nắm tay của Hồn Lệ.

"Hai năm nay người chỉ có chút tiến bộ như vậy sao? Thật làm cho người ta thất vọng..."

Bàn tay Tiêu Viêm cứng rắn như sắt thép, dù cho Hồn Lệ có giãy dụa thế nào cũng không chút lay động. Nhìn khuôn mặt của tên kia, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, cánh tay hơi rung lên, bàn tay quỷ dị vòng qua nắm đấm của Hồn Lệ, nhanh như chớp giạt oanh kích trên ngực hắn. Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, đấu khí chột bùng phát ra như núi lửa phun trào. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Bành!"

Kình khí hung hãn đánh thẳng lên lồng ngực Hồn Lệ. Mà ăn một đòn nghiêm trọng này, sắc mặt Hồn Lệ trắng bệch xuống, mồm phun máu tươi. Thân thể hãn bay ngược ra xa như điều đứt dây, kéo lê trên mặt đất hơn trăm thước mới từ từ dừng lại.

"Bát tinh Đấu Tôn?"

Nhìn Hồn Lệ đang giãy dựa muốn bò dậy từ trong rãnh đất, trên mặt Hồn Nhai cũng đột nhiên hiện lên vẻ kinh hãi, hai mắt mở lớn, khó tin nhìn về phía Tiêu Viêm. Vừa xong, khí tức bộc phát ra từ trên người Tiêu Viêm đã đạt tới cảnh giới Bát tinh, vả lại, cường độ của khí tức này thậm chí đã mạnh hơn cả hãn!

"Sao có thể?"

Khóe môi Hồn Nhai hơi giật giật, gằn như là gào thét lên trong lòng. Hai năm gần ngủi, bọn họ không tăng nổi đến Nhất tinh, mà Tiêu Viêm lại trực tiếp nhảy từ Lục tinh Đấu Tôn lên Bát tinh Đấu Tôn. Chênh lệch giữa hai bên cao đến như vậy, làm cho Hồn Nhai thật sự có chút không thể tiếp nhận.

"Đến lượt ngươi!"

Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giải quyết Hồn Lệ, Tiêu Viêm nhìn về phía Hồn Nhai, cười nhạt nói.

Thấy ánh mắt Tiêu Viêm trông lại, hai tay Hồn Nhai nhanh chóng kết xuất thành từng đạo ấn quyết. Mà theo đó, trên vùng trán hãn, một đạo tộc văn kỳ dị cũng nhanh chóng xuất hiện.

"Tuy không biết vì sao thực lực của ngươi lại tăng vọt như vậy, nhưng muốn giữ chân ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Tộc văn hiện lên, khí tức của Hồn Nhai tăng mạnh, áo bào không gió mà bay, những tiếng kêu gào thảm thiết của nhiều linh hồn không ngừng truyền ra từ cơ thể hãn. Tuy thực lực của Tiêu Viêm tăng mạnh, nhưng vẫn chưa đủ để làm cho Hồn Nhai sợ hãi. Lúc trước, Hồn Lệ chịu thiệt do khinh suất, ngay cả tộc văn cũng chưa gọi ra, đã phải chịu công kích trí mạng đến như vậy. Nếu không, Tiêu Viêm cũng chẳng thể xử lý Hồn Lệ nhanh đến vậy. Vì thế, hãn tin tưởng, chỉ cần hãn cẩn thận một chút, Tiêu

Viêm muốn giữ chân hắn cũng không phải việc đơn giản.

Tuy triệu hồi tộc vẫn ra, nhưng Hồn Nhai cũng không có ý định khổ chiến. Một bên vẫn còn có Huân Nhi mạnh hơn hắn đang như hồ rình mồi, nếu nàng ra tay, hắn biết mình sẽ chết chắc. Vì vậy, Hồn Nhai lập tức xoay người, thừa dịp đấu khí trong cơ thể tăng vọt, hóa thành một đạo lưu quang lướt mạnh về phía xa.

"Hồn Lệ, yên tâm, thù này ta sẽ giúp ngươi đòi lại gấp trăm ngàn lần!"
Thân hình vọt mạnh đi, Hồn Nhai cắn răng nói.

Nhưng khi mấy lời này của Hồn Nhai vừa được thốt ra, thân hình đang lướt đi của hắn chợt khựng lại, ánh mắt âm độc nhìn về phía trước. Nơi đó, một đạo thân ảnh sau lưng có cốt đực màu trong suốt đang lẳng không mà đứng, vẻ mặt hài hước trêu chọc, rõ ràng chính là Tiêu Viêm.

Thấy Tiêu Viêm thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Hồn Nhai cũng trầm xuống. Nhưng hắn không chần chừ quá lâu, bàn chân đạp mạnh vào hư không, đấu khí trong cơ thể hoàn toàn bùng phát, mang theo một cỗ uy áp năng lượng cực kỳ kinh khủng, dữ dội lướt về phía Tiêu Viêm.

Thấy vẻ liều mạng này của Hồn Nhai, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng không có biến hóa gì quá lớn. Thân hình không chỉ không lùi, mà còn bước nhanh về phía trước, ánh mắt bình thản nhìn cỗ năng lượng đang nhanh chóng phóng đại kia.

"Tiêu Viêm, chịu chết đi!"

Thấy Tiêu Viêm không tránh không né, trong lòng Hồn Nhai cũng có chút vui mừng. Hắn đã thi triển ra tộc vẫn, cho dù là cường giả Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong cũng không dám đối mặt trực diện. Hành vi như vậy của Tiêu Viêm, không thể nghi ngờ là đang tự tìm đường chết!

"Xuy!"

Tốc độ của Hồn Nhai cực kỳ nhanh, dường như chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, cuồng phong ép tới, đem áo bào của Tiêu Viêm thổi bay phần phật. Mà hữu chưởng hắn cũng nhanh chóng nắm thành quyền, đấu khí mênh mông trong cơ thể đều hội tụ trên nắm tay, một

quyền hung hăng đánh ra!

"Phanh!"

Theo một quyền này của Hồn Nhai đánh ra, không gian trước mặt đột nhiên vỡ vụn. Một vết rách không gian đen nhánh lớn chừng nửa trượng chọt lan tràn về phía Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, đây chính là kết cục của thói kiêu ngạo đấy. Nếu có kiếp sau, nên nhớ tới điều này trước khi giao thủ với người khác!"

Nắm tay ẩn chứa kinh phong kinh khủng đánh mạnh về phía Tiêu Viêm. Dưới khoảng cách này, dù tốc độ của Tiêu Viêm có nhanh đến thế nào thì cũng không thể tránh né. Bởi vậy, trên mặt Hồn Nhai hiện lên một nụ cười lạnh lạnh.

Nhìn nụ cười lạnh trên mặt Hồn Nhai, rốt cục ánh mắt đậm mạc của Tiêu Viêm cũng xuất hiện chút dao động. Khóe môi hơi cong lên, trên mi tâm hần, quang mang màu tím hồng bỗng lóe sáng. Cuối cùng, một đạo tộc văn kỳ dị chậm rãi xuất hiện.

"Tộc văn Tiêu tộc?"

Ngay khoảnh khắc tộc văn hiện lên, trong lòng Hồn Nhai chấn động, một cảm giác bất an bỗng trỗi dậy.

"Kết thúc rồi..."

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo gằn trong gang tấc kia, Tiêu Viêm mỉm cười, hữu quyền nắm lại, đầu khí trong cơ thể đột nhiên trào ra ngoài như nước lũ.

"Oanh!"

Hai quyền chạm nhau, tiếng nổ kinh thiên động địa như sấm giữa trời đêm đột nhiên vang lên trong mảnh thiên địa này. Trên mặt đất, từng vết nứt lớn chừng một trượng nhanh chóng lan tràn ra như mạng nhện...

"Xuy!"

Trong sóng năng lượng ngập trời, một bóng đen đột nhiên bay ngược ra,

va mạnh xuống mặt đất, những tảng đá lớn phía dưới trực tiếp nổ tung thành bụi phấn.

"Phut!"

Trong đám đất đá, một ngụm máu tươi có chứa cả những mảnh nội tạng phun ra từ trong miệng Hồn Nhai. Cảm nhận sinh cơ đang mau chóng biến mất, trong mắt hắn rớt cục cũng hiện lên vẻ sợ hãi cùng hối hận.

Trên bầu trời, đạo thân ảnh cao gầy kia chậm rãi hiện lên, thản nhiên nhìn Hồn Nhai đang giãy dụa phía dưới, sau đó hơi lắc lắc đầu, đi về phía đạo thân ảnh xinh đẹp đang đứng chờ phía xa.

"Yên tâm, về sau sẽ có rất nhiều người của Hồn tộc đoàn tụ cùng các ngươi..."

Khi hai mắt của Hồn Nhai dần bị bóng tối bao phủ, một câu nói đậm mực cũng nhẹ nhàng truyền vào tai hắn...

-----oOo-----

Chương 1362: Rời khỏi Thiên Mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại điện yên tĩnh, không gian đột nhiên vắng vẻ, hai đạo thân ảnh một nam một nữ chậm rãi hiện ra, cuối cùng đáp xuống đại điện. Đây đúng là Tiêu Viêm và Huân Nhi đã giết chết hai người Hồn Nhai.

Tất cả quá trình của lần giao phong này đều rất chớp nhoáng. Hai lần ra tay, Tiêu Viêm đều dùng toàn lực, lấy thủ đoạn mạnh mẽ như sấm sét giải quyết Hồn Lệ, sau đó giết chết Hồn Nhai.

Hai người Hồn Nhai đều là Bát tinh Đấu Tôn, nếu liên thủ lại, dù là một Cửu tinh Đấu Tôn bình cũng rất khó có thể làm gì được cả hai. Nhưng lần này, chúng lại chịu thiệt vì trở tay không kịp, bị Tiêu Viêm nhanh như chớp giết chết một người. Nếu không, đề đến khi cả hai hoàn toàn liều mạng thì trận chiến cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Mà sau khi giết chết hai người Hồn Nhai, Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng ở bên ngoài thêm vài ngày, sau đó mới quay trở lại tòa đại điện cổ xưa này.

"Quay lại rồi sao..."

Khi hai người Tiêu Viêm vừa xuất hiện trong đại điện, thân ảnh của Tiêu Huyền bỗng hiện lên trước mặt họ, lão thần nhiên cười, cũng không hỏi kết quả của việc kia. Khẽ nắm tay lại, một vật màu đen chợt xuất hiện, sau đó tiện tay ném cho Tiêu Viêm.

"Cầm đi, đây là Viên Cổ Trùng Hoàng Y. Thứ này có thể thu vào cơ thể, hơn nữa tùy thời biến ảo thành quần áo bình thường. Tuy nó liên tục cần đấu khí để duy trì, nhưng có thể phòng bị được tất cả những đòn tập kích bất ngờ..."

Tiêu Viêm tò mò đưa tay đón lấy vật màu đen kia. Vừa cầm vào, một cảm giác mềm mại như lụa bỗng truyền đến, làm hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái.

"Nhỏ một giọt máu lên đó là có thể thu vào trong người." Tiêu Huyền cười nhắc nhở.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng tích một giọt máu lên vật màu đen này theo lời Tiêu Huyền. Máu vừa được nhỏ vào, vật màu đen nhất thời uốn éo, sau đó dung nhập vào lòng bàn tay Tiêu Viêm như một luồng chất lỏng.

Nương theo vật kia dung nhập, Tiêu Viêm nhất thời cảm giác được một luồng năng lượng kỳ dị bám dưới da tay mình như mạng nhện, sau đó bắt đầu trải rộng ra tất cả các ngõ ngách trên cơ thể. Trong lòng lập tức máy động, ánh sáng màu đen nhạt chợt trào ra từ dưới da, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một bộ quần áo màu đen không quá nổi bật.

Đây là Viên Cổ Trùng Hoàng Y sao? Quả nhiên thần kỳ!"

Đưa tay vuốt ve bộ áo đen trên người. Tuy chất vải nhìn như mềm mại, nhưng lại mang đến cho Tiêu Viêm một cảm giác cực kỳ vững chắc. Hắn lập tức buột miệng khen.

"Ha ha, ở thời viễn cổ, Viên Cổ Trùng Hoàng Y này gần như là một vật không thể thiếu của các cường giả. Đặc biệt là Trùng Hoàng Y luyện chế

từ Trùng Hậu, giá trị của nó thậm chí còn không gì Thiên giai đấu kỹ, đã vậy lại rất hiếm gặp nữa. Dù sao, thứ cường hãn như Trùng Hậu này không phải nói bắt là bắt được." *Tiêu Huyền vuốt râu cười.*

Tiêu Viêm gật gật đầu, tuy Viễn Cổ Trùng Hoàng Y này phải liên tục tiêu hao đấu khí, nhưng mức độ tiêu hao này lại chẳng thấm vào đâu với người có chuẩn Thiên giai công pháp như Tiêu Viêm. Bởi vậy, Trùng Hoàng Y này có thể luôn tồn tại trên người hắn, như thế không chỉ ngăn cản được những tình huống bị đánh lén, mà còn giảm thiểu được vô số phiền phức.

"Tính thời gian, hôm nay hẳn là ngày các ngươi phải rời khỏi Thiên Mộ..."

Nhìn Tiêu Viêm đang không ngừng vuốt ve Trùng Hoàng Y, Tiêu Huyền mỉm cười. Trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên nói.

Nghe được lời này, ánh mắt Tiêu Viêm cũng rời khỏi Trùng Hoàng Y, khẽ gật đầu.

Tiêu Huyền khẽ thở dài một tiếng, nhưng lại không nói gì. Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong đại điện có chút nặng nề.

"Ài, cuối cùng vẫn phải rời khỏi thôi. Bây giờ ngươi đã là hy vọng duy nhất của Tiêu tộc..." *Thật lâu sau, Tiêu Huyền lắc đầu cười, vỗ vỗ lên vai Tiêu Viêm, nói: "Nhóc, ta sẽ chờ ngươi tiếp tục tiến vào Thiên Mộ. Đến lúc đó, cũng đừng làm ta thất vọng a..."*

"Tổ tiên, xin người yên tâm! Nếu chưa đạt tới Đấu Thánh, Tiêu Viêm không có mặt mũi nào đến gặp ngài!" *Tiêu Viêm trầm giọng nói.*

Trên mặt Tiêu Huyền tràn đầy vẻ vui mừng, chậm rãi gật đầu.

Ở bên cạnh nhìn hai người nói chuyện, một lát sau, Huân Nhi đột nhiên nhẹ giọng nhắc: "Tiêu Viêm ca ca, đã tới lúc rồi..."

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, nghe Huân Nhi nói vậy thì đều ngừng lại. Tiêu Viêm hơi trầm mặc, sau đó ôm quyền, cúi người thật sâu với Tiêu Huyền.

"Ài... Nhóc, tương lai của Tiêu tộc, nhờ vào ngươi cả đây." *Tiêu Huyền*

mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm gật mạnh đầu, vừa muốn nói chuyện thì lại đột nhiên cảm thấy không gian quanh mình chợt dậy sóng. Một lực hút không thể kháng cự bỗng truyền ra, phảng phất như muốn mạnh mẽ nuốt chửng hẳn vào không gian vậy.

"Tổ tiên, bảo trọng! Nhất định Tiêu Viêm sẽ tìm ra cách giúp ngài thoát khỏi đây!"

Cảm nhận được lực hút này, Tiêu Viêm cũng biết, kỳ hạn ba năm đã tới, Thiên Mộ đã muốn đá tất cả bọn họ ra ngoài rồi.

Tiêu Viêm vừa dứt lời, không gian quanh người hắn đột nhiên vỡ ra một lỗ hổng lớn, lập tức nuốt chửng lấy cả hai người Tiêu Viêm. Nhìn về nơi họ biến mất, Tiêu Huyền vui vẻ cười, sau đó khẽ thờ dài một tiếng, lẩm bẩm nói: "Liệt tổ liệt tông Tiêu tộc, nhất định các ngài phải phù hộ cho tên nhóc này a. Tiêu tộc hủy diệt hay chấn hưng, đều phải xem ở hắn..."

Trong rừng núi xanh um, nhiều đạo thân ảnh lơ lửng giữa bầu trời, chăm chú nhìn vào mảnh không gian đang vận vẹo.

"Thông Huyền trưởng lão, hôm nay hẳn là ngày cuối của kỳ hạn ba năm?" Trên bầu trời, một người quay sang hỏi vị lão giả áo xám bên cạnh.

"Phải!" Thông Huyền trưởng lão gật đầu, ánh mắt nhìn về phía mảnh không gian kia cũng thoáng có chút khẩn trương. Lão biết rất rõ sự hung hiểm trong Thiên Mộ, nếu mấy người trẻ tuổi của Cổ tộc xảy ra chuyện gì, đây tất nhiên sẽ là một tổn thất rất lớn đối với họ.

"Không biết người có tiến triển lớn nhất trong lần này sẽ là ai." Một vị trưởng lão Cổ tộc vuốt râu cười.

"Cái này thì phải xem tạo hóa của chính họ..."

"Xuy!"

Khi mấy người này nói chuyện với nhau, mảnh không gian nơi này đột nhiên vỡ ra một khe hở màu đen, mấy đạo thân ảnh nhanh chóng vọt ra từ trong đó.

"Là người của Lô tộc, xem ra bọn họ không có tổn thất gì." *Thấy hai đạo thân ảnh xuất hiện đầu tiên này, mấy người kia cũng chậm rãi gật đầu. Nhìn khí tức của họ, rõ ràng là mạnh hơn không ít so với lúc chưa tiến vào Thiên Mộ, xem ra cũng có thu hoạch không nhỏ.*

"Người của Dược tộc cũng ra rồi, còn có Viêm tộc..."

Sau hai người của Lô tộc, sáu người khác cũng lao ra từ trong không gian. Khí tức của những người này đều khác biệt hẳn so với nửa năm trước. Đặc biệt là một người của Thạch tộc, càng trực tiếp đột phá Thất tinh, tiến vào Bát tinh Đẩu Tôn, điều này làm cho không ít người đều có chút hâm mộ.

"Xuy!"

Trong những ánh mắt soi mói, một vết rách không gian đột nhiên hiện ra, hai đạo thân ảnh từ từ xuất hiện, sau đó trực tiếp rơi về phía mặt đất. Thấy thế, các trưởng lão Cổ tộc vội vàng phát ra một luồng nhu kinh đỡ lấy. Đến giờ phút này, bọn họ mới phát hiện ra hai đạo thân ảnh này đã hoàn toàn mất đi sự sống.

"Là Hồn Nhai và Hồn Lệ của Hồn tộc. Không ngờ cả hai đều táng thân trong Thiên Mộ..."

Thấy một màn này, không ít người đều biến sắc. Thông Huyền trưởng lão cau mày, trầm giọng nói.

Nhìn hai cỗ thi thể trôi nổi trên bầu trời, không ít người của Cổ tộc đều có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Cổ tộc và Hồn tộc vốn không hợp nhau, giờ đây lại thấy hai tên xui xẻo này táng thân trong Thiên Mộ, trong lòng họ đều cảm thấy cực kỳ khoái trí.

Mấy người đã từng vào Thiên Mộ kia cũng kinh ngạc nhìn thi thể của hai người Hồn Nhai, sau đó chợt như hiểu ra điều gì. Mặc dù Thiên Mộ rất hung hiểm, nhưng bọn họ cũng biết chỗ nào nên đi, chỗ nào không nên đi. Vậy tại sao hai người Hồn Nhai lại bỏ mạng trong đó được cơ chứ?

"Chỉ sợ việc này không đơn giản như vậy..." *Hỏa Huyền thấp giọng lầm bầm.*

"Ý người là?" Hai hàng liểu mi của Hỏa Trĩ hơi nhíu lại, nói.

"Từ lúc tiến vào Thiên Mộ, hai người này đã muốn động thủ với Tiêu Viêm. Mà trước khi chúng ta tụ tập, bọn họ lại đã giao thủ với hai người Tiêu Viêm rồi..." Hỏa Huyền nhẹ giọng nói.

"Người cho rằng Tiêu Viêm giết hai người họ? Dù là Cửu tinh Đấu Tôn cũng chưa chắc đã làm được điều này. Lấy thực lực của Tiêu Viêm, chỉ sợ..." Hỏa Trĩ nói.

"Ai biết được. Hai tên này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, chết đi cho đỡ chật đất." Hỏa Huyền nhún vai, trong lòng chợt động, đưa mắt nhìn về mảnh không gian phía sau. Nơi đó, không gian bỗng rách ra thành một khe hở, bốn đạo thân ảnh chậm rãi đi ra. Mọi người đảo mắt nhìn, nhất thời đều thở phào một hơi, bốn người này rõ ràng là nhóm Cổ Thanh Dương.

Đi ra từ vết rách không gian, nhìn cảnh vật xanh tươi xung quanh, gặp lại những con người tràn đầy sức sống, bốn người Cổ Thanh Dương không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Ba năm khổ tu này thật quá mức khó chịu...

"Hà? Đó là Hồn Nhai và Hồn Lệ?"

Ánh mắt bốn người Cổ Thanh Dương đột nhiên nhìn về phía hai đạo thân ảnh đang lơ lửng trên bầu trời. Tất cả đều lập tức sững sốt, kinh ngạc nói.

"Đã chết..."

Cổ Thanh Dương khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói.

"Ai ác như vậy? Cư nhiên có thể giải quyết hai tên âm độc này?" Cổ Hoa kinh hãi nói.

Bốn người trợn tròn mắt, sau đó đưa mắt nhìn nhau. Một lúc sau, tất cả không hện mà cùng thấp giọng nói: "Tiêu Viêm!"

"Ngày đó, Tiêu Huyền tiên bối cũng không ra tay. Lấy tính cách của hắn, tất nhiên sẽ chẳng thềm ra tay với thứ tôm tép như Hồn Nhai. Mà hai tên này cũng rất giao hoạt, chắc chắn sẽ không đi trêu chọc những năng lượng

thể không đối phó được. Nói như vậy thì chỉ còn báo thù mà thôi, mà trong Thiên Mộ, có thực lực giết chết bọn chúng, cũng chỉ có bốn người chúng ta đồng thời ra tay, nhưng hiển nhiên là chúng ta không có cơ hội này. Nếu tính như vậy..." *Cổ Chân lâm bầm nói*: "Thì chỉ còn có Tiêu Viêm và Huân Nhi..."

"Hai tên đó liên thủ với nhau, đủ để chiến đấu với cường giả Cửu tinh. Tuy Huân Nhi rất mạnh, nhưng nếu bọn chúng muốn trốn thì cũng không phải việc khó..." *Cổ Thanh Dương nhú mày nói*.

Khi bọn họ đang nghi hoặc nhìn nhau, không gian phía trước lại đột nhiên dao động, hai đạo thân ảnh một nam một nữ chậm rãi bước ra từ hư không dưới sự chú ý của tất cả những người ở đây.

"Đó là... Tiêu Viêm? Khí tức thật mạnh! Khó trách..."

Khi hai đạo thân ảnh này xuất hiện, đồng tử(1) của mấy người Cổ Thanh Dương đột nhiên co rụt lại, lâm bầm nói.

-----

(1) Đồng tử: con ngươi.

-----oOo-----

Chương 1363: Hồn Lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới vô số ánh mắt của những người nơi đây, hai thân ảnh một nam một nữ chậm rãi bước ra từ hư không, sau đó lẳng không đứng trên bầu trời. Gió nhẹ thổi qua, áo bào tóc đen bay bay, phảng phất như một đôi thần tiên hiệp lữ vậy...

"Huân Nhi..."

Nhìn cô gái áo xanh kia xuất hiện, mấy người Thông Huyền đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Giờ đây, Huân Nhi là người quan trọng nhất Cổ tộc. Nếu nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì sẽ là một tổn thất không thể bù

đáp đối với Cổ tộc.

"Đó là Tiêu Viêm sao? Cổ khí tức này..."

Ánh mắt của Thông Huyền trưởng lão hơi dừng lại một chút, sau đó đột nhiên chuyển sang thanh niên mặc trường bào màu đen bên cạnh. Trong lòng chợt xuất hiện một chút kinh hãi, lấy nhãn lực của lão, tự nhiên có thể nhìn ra khí tức của Tiêu Viêm bây giờ đã đạt đến Bát tinh Đấu Tôn. So với nửa năm trước, không biết đã mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

"Tăng đến tận Tam tinh... Tốc độ thật là khủng khiếp!"

Một vài trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, trên mặt ai cũng chứa đầy vẻ rung động. Mặc dù thời gian trong Thiên Mộ dài hơn bên ngoài, nhưng chỉ trong ba năm mà tăng đến tận Tam tinh, đây cũng là một việc rất khó tin. Ít nhất, trong tất cả các ứng cử viên tiến vào Thiên Mộ từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy một người có được tiến triển kinh khủng đến vậy.

"Chẳng lẽ là vì mộ phủ của Tiêu Huyền?" Thông Huyền trưởng lão khẽ cau mày, lão là người biết nhiều hiểu rộng. Bởi vậy, sau một hồi trầm ngâm thì đã nhớ tới mộ phủ của Tiêu Huyền trong Thiên Mộ.

Trong nhiều ánh mắt soi mói, Tiêu Viêm và Huân Nhi trên bầu trời đưa mắt nhìn quanh một vòng, sau đó hít sâu vài hơi bầu không khí thanh tân nơi đây. Ở trong Thiên Mộ và tòa đại điện cổ xưa ngọt ngào kia quá lâu, phải nói không khí bên ngoài này là quá tuyệt vời đối với họ.

"Không ngờ ngay cả thi thể của hai người Hồn Nhai cũng bị truyền tống ra."

Ánh mắt Tiêu Viêm đột nhiên dừng trên hai cỗ thi thể đang trôi nổi trên bầu trời, hơi nhíu mày lẩm bẫm.

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh, không ngờ chỉ mới không gặp hai năm thôi mà thực lực của ngươi đã đột phá đến đây rồi." Khi Tiêu Viêm đang lẩm bẫm, Hỏa Huyền dẫn theo Hỏa Trĩ đi đến gần, cười tủm tỉm chấp tay chúc mừng.

"Tiến triển của Hỏa Huyền huynh cũng không chậm a." Tiêu Viêm mỉm

cười đáp lễ, hẳn có thể nhìn ra thực lực của Hỏa Huyền cũng đã sắp đạt tới Bát tinh Đẩu Tôn đỉnh phong.

"Đâu thể so được với người a." Hỏa Huyền cười khỏ một tiếng. Hai năm trước, Tiêu Viêm mới chỉ là Lục tinh Đẩu Tôn, mà hắn đã là Bát tinh Đẩu Tôn rồi. Nhưng bây giờ, tên kia lại trực tiếp nhảy vọt lên Bát tinh Đẩu Tôn đỉnh phong, mà hắn mới chỉ từ sơ kỳ gần đạt tới đỉnh phong. Mà nếu nói thẳng ra, thậm chí còn yếu hơn Tiêu Viêm một tầng nữa.

Tiêu Viêm cười cười, hẳn hiểu rằng, nếu không nhận được truyền thừa của Tiêu Huyền, thực lực của hắn cũng không thể đột nhiên tăng mạnh như vậy được.

"Chúc mừng!"

Khi Tiêu Viêm trò chuyện với Hỏa Huyền, bốn người Cổ Thanh Dương cũng đi tới, tất đều cười nói chúc mừng với người trước. Tiêu Viêm cũng mỉm cười đáp lại.

"Hai tên này cũng thật đen đui..." Liếc mắt nhìn hai cỗ thi thể lạnh như băng đang trôi nổi trên bầu trời kia, Cổ Thanh Dương đột nhiên thấp giọng nói.

Nghe vậy, khóe mắt Tiêu Viêm hơi giật giật, chột kín đáo nói: *"Xem như báo ứng..."*

Thấy Tiêu Viêm phản ứng như vậy, Cổ Thanh Dương đã có thể chắc chắn cái chết của hai người Hồn Nhai có liên quan đến hắn. Lại thêm thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ đã tăng mạnh, nếu liên thủ với Huân Nhi, việc chặn giết hai người Hồn Nhai cũng không phải không thể.

"Chỉ sợ việc này sẽ có chút phiền phức, Hồn tộc cũng có người ở đây chờ Hồn Nhai và Hồn Lệ." Cổ Thanh Dương thấp giọng nói.

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng máy động, vừa muốn nói gì đó thì lại đưa mắt nhìn về phía xa. Nơi đó, hai đạo hắc vụ đang nhanh chóng vọt đến như hắc long, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện bên cạnh hai cỗ thi thể lạnh như băng đang trôi nổi trên bầu trời.

"Hồn Nhai! Hồn Lệ!"

Hai đạo hắc vụ chột khựng lại, hóa thành hai lão giả thân mặc hắc bào, bọn họ trợn mắt há mồm nhìn vào thi thể của Hồn Nhai và Hồn Lệ. Điều này thật giống như sét đánh ngang tai, bọn họ sao có thể nghĩ đến việc cả hai người tiến vào Thiên Mộ của Hồn tộc lại đều táng thân trong đó được cơ chứ?

Thấy mắt của hai người này dần đỏ ngầu lên, đám người xung quanh vội vàng tránh xa ra, lo sợ hai lão già này đột ngột nổi điên.

"Hô..."

Hai lão giả mắt đỏ ngầu, hơi thở thì hồng hộc như trâu, một lát sau, họ đột nhiên liếc nhau một cái, sau đó trực tiếp nhìn về phía Tiêu Viêm. Trước khi Hồn Nhai và Hồn Lệ tiến vào Thiên Mộ, bọn họ đã biết việc hai người này muốn giết chết Tiêu Viêm trong đó, nhưng Tiêu Viêm bây giờ vẫn còn khỏe mạnh, còn hai người kia thì đã trở thành hai cỗ thi thể. Suy luận từ những điều này, họ không khỏi lập tức liên tưởng ngay đến Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm!"

Hai người hung hăng nhìn về phía Tiêu Viêm, một lúc lâu sau, một người rút cục cũng không nén được sự giận dữ trong lòng mà quát lớn lên, giọng nói tràn ngập sát ý. Nghe vậy, Tiêu Viêm bình tĩnh đưa mắt nhìn lại, thản nhiên nói: "Có gì chỉ giáo?"

"Giết người đên mạng!"

Sắc mặt lão giả áo đen này cực kỳ âm trầm, khi âm tiết cuối cùng vừa dứt, tay áo lão cũng vung lên. Một đạo xiềng xích màu đen trực tiếp xuyên thủng hư không, hung hăng bắn về phía Tiêu Viêm.

Đối mặt với công kích đột ngột của lão giả này, Tiêu Viêm mặt không đổi sắc bước lên một bước, bàn tay tràn đầy hỏa diễm trực tiếp nắm lấy sợi xích kia, một đường lửa màu nâu tím bỗng chạy dọc theo thân xích, phản công về phía lão giả.

"Hừ!"

Thấy Tiêu Viêm ra tay phản kích, lão giả này hừ lạnh một tiếng, cánh tay

chợt gồng lên, hắc vụ âm hàn màu đen rít gào như hắc long, cuốn dọc theo thân xích mà lên, cuối cùng hung hăng va chạm với dải lửa màu nâu tím kia.

"Phanh!"

Khoảnh khắc khi hỏa diễm và hắc vụ tiếp xúc, kinh khí cường hãn trực tiếp chấn vỡ sợi xích, một luồng kinh phong chợt trào ra từ nơi tiếp xúc. Bả vai Tiêu Viêm rung lên, hóa giải lực lượng của cỗ kinh phong, mà lão giả áo đen kia lại lão đảo lùi về sau một bước. Hiển nhiên, trong lần giao phong này, lão là người rơi xuống hạ phong.

"Lão già này, làm người thì cũng đừng nên mặt dày như vậy chứ?"

Tùy tiện vứt bỏ đoạn xích trong tay, Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn chằm chằm lão giả áo đen, cười lạnh nói.

Lão giả cố gắng ổn định thân hình, sắc mặt cực kỳ khó coi. Thực lực của lão cũng ở chừng Bát tinh Đâu Tôn, nhưng không ngờ lại không chiếm được chút ưu thế nào khi đối mặt với Tiêu Viêm.

"Hồn Lâm, đây là Cổ giới, đừng càn rỡ như lúc còn ở Hồn giới của các ngươi!"

Thông Huyền trưởng lão cũng hơi nhíu mày, trầm giọng nói.

"Hừ! Thông Huyền, người của Hồn tộc ta chết ở đây, các ngươi cũng không tránh khỏi liên quan đâu!" Lão giả tên Hồn Lâm kia tức giận nói.

"Tiêu Viêm, ta thấy ngươi nên ngoan ngoãn theo chúng ta về Hồn tộc, nếu ngươi không phải hung thủ sát hại hai người Hồn Nhai, tất nhiên chúng ta sẽ không làm khó ngươi." Lão giả còn lại cũng mở miệng quát lạnh.

"Thật hoang đường!" Nghe vậy, Tiêu Viêm phì cười một tiếng. Hai lão già này cũng thật ngu ngốc, ngay cả lời như vậy cũng nói ra được.

"Hai vị, Thiên Mộ vốn là nơi nguy hiểm trùng trùng, không ai dám cam đoan có thể an toàn ra khỏi đó. Nếu các ngươi không có bằng chứng xác đáng chứng minh Tiêu Viêm ca ca là hung thủ thì cũng đừng có xuất thủ lung tung. Dù sao nơi này cũng là Cổ giới của Cổ tộc chúng ta." Mỹ mâu

của Huân Nhi nhìn về phía hai người Hồn Lâm, thản nhiên nói: *"Mặt khác, việc này cũng không dùng ở đây được. Trong Thiên Mộ, hai người Hồn Nhai đã từng âm thầm ra tay ám hại mấy người chúng ta. Việc này, có lẽ còn cần một lời giải thích của hai vị."*

Nghe được lời này của Huân Nhi, tất cả ánh mắt ở đây đều đổ dồn về phía hai người Hồn Lâm. Vì ở đây hầu hết là người của Cổ tộc, nên những ánh mắt này đều mơ hồ có chút địch ý. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hồn Lâm, những lời Huân Nhi nói đều là sự thật sao?" Sắc mặt Thông Huyền trưởng lão dần lạnh xuống, đưa mắt nhìn hai người Hồn Lâm, trầm giọng quát. Huân Nhi là người sở hữu tuyệt phẩm huyết mạch, có thể nói bây giờ nàng là người quan trọng nhất Cổ tộc. Nếu hai người Hồn Nhai dám ra tay với nàng, dù có hậu quả gì đi chăng nữa, chắc chắn lão cũng sẽ cho hai người bọn chúng một bài học khó quên.

Thấy Huân Nhi hỏi ngược lại, sắc mặt hai người Hồn Lâm chợt biến đổi. Bọn họ cũng không ngờ rằng Hồn Nhai và Hồn Lệ lại lớn mật đến vậy, cư nhiên dám ra tay với mấy người Huân Nhi trong Thiên Mộ. Nhưng ở thời điểm này, tất nhiên bọn họ cũng không thể thừa nhận, lập tức quát lạnh: *"Hừ, cường từ đoạt lý, các người cố tình muốn tạo hiềm khích sao? Dù gì nơi này cũng là Cổ giới, hai người chúng ta không làm gì được, nhưng tên nhãi Tiêu Viêm kia, người nhớ kỹ cho lão phu, mối thù của hai người Hồn Nhai, Hồn tộc ta chắc chắn sẽ trả đủ."*

Sắc mặt Tiêu Viêm cực kỳ bình tĩnh, thản nhiên nói: *"Lời của hai vị, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng."*

Thấy Tiêu Viêm như vậy, ánh mắt hai người Hồn Lâm càng thêm phần âm lãnh. Nhưng bọn họ cũng hiểu được, không kể đến mấy người Cổ tộc ở đây, chỉ riêng Tiêu Viêm bây giờ thôi bọn họ đã không làm gì nổi rồi. Chỉ có thể vung tay nhạt xác hai người Hồn Nhai lên, hóa thành hai bóng đen lướt về phía lối vào Cổ giới.

Nhìn hai đạo thân ảnh dần đi xa, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua chút lãnh mang, chợt đảo mắt qua xung quanh, lại phát hiện mấy người Tiểu Y Tiên đều đã không còn ở đây. Phát hiện này làm Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày, hẳn rất hiểu, nếu không có việc gì đặc biệt, mấy người Tiểu Y Tiên chắc chắn sẽ cử một người ở lại chờ hắn đi ra...

"Hay Tinh Vãn các đã xảy ra chuyện gì?"

-----oOo-----

Chương 1364: Thú nhận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy bóng dáng hai người Hồn Lâm đã đi xa, thân hình Thông Huyền trưởng lão chợt động, xuất hiện trước mặt Huân Nhi, nói: "*Huân Nhi, không sao chứ?*"

Huân Nhi khẽ lắc đầu, Tiêu Viêm bên cạnh hơi chần chờ một chút, chấp tay nói: "*Thông Huyền trưởng lão, không biết mấy người Tiểu Y Tiên đâu rồi?*"

"*Sau khi các ngươi tiến vào Thiên Mộ chừng ba tháng thì bọn họ đã rời đi, có lẽ là quay lại Tinh Vãn các. Nhưng lại không nói rõ đã xảy ra việc gì, chỉ nhắc cho ngươi là sau khi ra khỏi Thiên Mộ thì quay về Tinh Vãn các ngay.*" Thông Huyền trưởng lão trầm ngâm một chút, nói.

Nghe được lời này, Tiêu Viêm cũng hơi nhíu mày lại, sau đó liền gật đầu, nhìn sang Huân Nhi, nói: "*Sợ rằng đã có chuyện gì đó xảy ra, chắc huynh không ở lại Cổ tộc quá lâu được. Mọii có muốn đi cùng huynh không?*"

Nghe vậy, Huân Nhi hơi trầm ngâm, khi nàng vừa muốn gật đầu, Thông Huyền trưởng lão vội vàng lên tiếng ngăn cản: "*Huân nhi, gần đây trong tộc có đại sự. Sau khi bàn bạc, trưởng lão viện đã quyết định, ngươi không thể rời khỏi Cổ giới.*"

"*Sao lại như vậy?*" Huân Nhi nhíu đôi lông mày kẻ đen lại, hỏi.

Thông Huyền trưởng lão hơi chần chờ một chút, nhìn thoáng qua Tiêu Viêm, vừa muốn nói gì, Huân Nhi lại đột nhiên cắt ngang: "*Thông Huyền trưởng lão, có việc gì thì ngài cứ nói đi. Ở đây không có người ngoài!*"

Thấy Huân Nhi nói vậy, Thông Huyền trưởng lão chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, nhẹ giọng nói: "*Linh giới đột nhiên đóng cửa rồi...*"

"Linh giới? Đóng cửa?" Tiêu Viêm và Huân Nhi đều ngẩn người, sắc mặt người sau chợt biến đổi.

"Là Linh tộc?" Thấy sắc mặt biến hóa của Huân Nhi, Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, cũng hiểu được, Linh giới này chỉ sợ chính là không gian của Linh tộc – một trong viên cổ bát tộc.

"Tại sao Linh giới lại đóng cửa đột ngột đến vậy? Khó trách lần Thiên Mộ mở ra này lại không có người của họ..." Huân Nhi nhíu mày, nói.

"Điều này thì không rõ lắm, chúng ta đã phái cường giả điều tra, nhưng không thu được chút manh mối nào cả. Mạnh không gian trước kia của Linh giới cũng hoàn toàn biến mất, ngay cả các trưởng lão đến thăm dò cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ. Giống như Linh giới đã hoàn toàn biến mất vậy." Thông Huyền trưởng lão cau mày nói. Hiển nhiên, việc quý dị như vậy cũng làm lão rất khó hiểu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Phong tỏa không gian, ẩn tàng hoàn toàn. Nếu không gặp việc cực kỳ lớn liên quan đến tồn vong của tộc, chắc chắn họ sẽ không làm như vậy. Hay Linh tộc gặp phải rắc rối gì đó mà ngay cả họ cũng không thể giải quyết?" Huân Nhi nhẹ giọng lẩm bẩm nói.

"Cái này thì không rõ ràng lắm, tuy những năm gần đây Linh tộc có dấu hiệu suy tàn, lại rất ít giao tiếp với chúng ta, nhưng dù sao thì nội tình của họ vẫn cực kỳ hùng hậu. Muốn ép họ đến bước phải tự phong bế không gian như vậy, dù là Cổ tộc chúng ta cũng không làm nổi." Trên mặt Thông Huyền trưởng lão có chút lo lắng, nói: "Về việc này, mấy người tộc trưởng đang toàn lực điều tra. Nếu Linh tộc xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng phải đề phòng nhiều hơn. Vì vậy, trong khoảng thời gian này, người không thể rời khỏi Cổ giới..."

Huân Nhi hơi mím môi, nét mặt cũng có phần ngưng trọng. Đây là lần đầu tiên nàng nghe về việc một bộ tộc cũng nằm trong viên cổ bát tộc lại dùng đến không gian phong tỏa, tự ẩn tàng chính mình. Việc nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người này, làm trong lòng nàng có cảm giác nặng trĩu như bị một tảng đá lớn đè lên vậy.

"Huân Nhi, nếu bây giờ không đúng lúc, vậy muội cứ lại Cổ giới đi, đây mới là nơi an toàn nhất." Tiêu Viêm cau mày trầm ngâm một hồi, sau đó

ngưng trọng nói. Hấn cũng không biết gì nhiều về Linh tộc kia, nhưng nếu đã nằm trong viễn cổ bát tộc, thực lực của họ chắc chắn không thể coi thường được. Đã như vậy mà còn gặp phải tai nạn không thể giải quyết, điều này không khỏi khiến cho người khác có chút kinh hãi.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, Thông Huyền trưởng lão cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau khi chần chờ một chút, Huân Nhi cũng khẽ gật đầu, một đôi mắt mờ nhìn chăm chú vào khuôn mặt Tiêu Viêm, nói: *"Nếu vậy, Tiêu Viêm ca ca nhất định phải cẩn thận một chút. Thù hận của huynh và Hồn tộc đã càng lúc càng sâu rồi. Không biết được lúc nào bọn họ sẽ phải ra cường giả chân chính."*

"Yên tâm đi." Tiêu Viêm cười cười, nói.

"Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu cứ ở Cổ giới nghỉ thêm một đêm nữa, đợi đến ngày mai, Cổ tộc chúng ta sẽ đưa tất cả mọi người ra ngoài." Thông Huyền cười nói.

Đối với sự sắp xếp này của Thông Huyền, Tiêu Viêm cũng không có gì dị nghị. Dù hấn muốn ra ngoài thì cũng phải chờ Cổ tộc mở ra không gian đại môn nữa.

...

Ánh trăng như nước chiếu xuống từ bầu trời, bao phủ cả vùng núi xanh um tươi mát này.

Trong phòng trúc u tĩnh, Tiêu Viêm đứng chấp tay nhìn trăng sáng trên trời, thoáng có chút ngẩn ngơ rầu rĩ. Mặc dù bên ngoài chỉ mới có nửa năm, nhưng hấn và Huân Nhi đã bên nhau ba năm trong Thiên Mộ rồi. Trong ba năm này, hấn đã quen có nàng bên cạnh, mà đến ngày mai lại phải xa nhau lần nữa, không biết lần sau gặp sẽ là khi nào...

"Tiêu Viêm ca ca!"

Khi Tiêu Viêm than thở, một giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng bỗng vang lên phía sau. Hai bàn tay đang để phía sau của hấn bỗng bị một đôi ngọc thủ mềm mại cầm lấy. Tiêu Viêm xoay người lại, nhìn khuôn mặt làm cho vàng trắng ngoài trời cũng phải ảm đạm thất sắc, nụ cười ôn nhu xinh đẹp làm trong lòng hấn như có một dòng nước ấm chảy qua.

"Huân Nhi... Có chuyện này cần phải nói với muội..."

Nhìn nụ cười đầy ôn nhu kia, đột nhiên Tiêu Viêm hơi chân chừ một chút, sau đó nói.

Nghe được lời này của hắn, hai khóe mi Huân Nhi hơi rung lên, cả khuôn mặt đều vùi vào ngực hắn, nhẹ giọng nói: *"Là chuyện của Thái Lâm sao?"*

Khi nói ra những lời này, Huân Nhi có thể cảm thấy rõ ràng thân thể Tiêu Viêm bỗng cứng ngắc lại. Ngắc đầu, không hề bất ngờ khi thấy khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc của Tiêu Viêm.

"Muội biết việc này sao?" Nhìn nụ cười mang theo chút giảo hoạt của Huân Nhi, Tiêu Viêm kinh ngạc hỏi.

"Phải biết được tin tức về huynh thì muội mới an lòng được. Và lại, lấy thân phận ở Cổ tộc của muội, sẽ có rất nhiều người chủ động đưa tin tức có liên quan tới huynh đến chỗ của muội. Trong đó bao gồm cả Thái Lâm..." Huân Nhi thấp giọng lầm bầm.

"Việc này..."

Nghe được tiếng lầm bầm gần như tự nói kia của Huân Nhi, trong lòng Tiêu Viêm nảy lên chút lo lắng. Hắn muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ có hai chữ bật được ra khỏi miệng, tài ăn nói ngày thường đều biến đi đâu mất. Hắn biết, cô gái đang nằm trong ngực hắn này, bất kể là trong Cổ tộc hay bên ngoài, đều là một nữ thần mà vô số người hướng đến, có thể ôm nàng vào lòng thôi đã là một việc cực kỳ xa xỉ rồi. Đã có nàng rồi mà còn muốn bắt cả hai tay, hưởng tề nhân chi phúc thì chỉ sợ sẽ có không ít người cảm thấy tức giận bất bình.

Nhìn bộ dạng thất thố ngốc nghếch của Tiêu Viêm, Huân Nhi lại chậm rãi lắc đầu, thì thào nói: *"Lúc trước, muội cũng có chút tức giận, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn cứ nghĩ đến huynh. Mà đã vậy thì tất nhiên phải nhìn việc kia xuống... Nhưng việc này cũng không thể quá lợi cho huynh được..."*

Nói xong, Huân Nhi bỗng mở miệng hung hăng cắn lên bả vai Tiêu Viêm. Lúc này, nàng không hề có chút nhẹ nhàng nào, nghiêng răng cắn mạnh

xuống. Đến nỗi ngay cả khoe miệng Tiêu Viêm đều cũng giật giật vài cái, nhưng vẫn đứng yên không dám nhúc nhích. Vì sợ đầu khí trong cơ thể bản ngược, tạo thành thương tổn cho Huân Nhi, thậm chí hẳn còn phải tận lực áp chế đầu khí xuống.

"Xem huynh sau này còn dám phong lưu như vậy không!"

Một lát sau, Huân Nhi mới thả ra, ngẩng đầu, làm ra một bộ dáng đánh đá hung ác, nhưng dưới ánh trăng chiếu rọi xuống lại có vẻ cực kỳ xinh đẹp đáng yêu.

Nhìn vẻ tinh nghịch trẻ con của nàng, trong lòng Tiêu Viêm chợt nảy lên chút nóng bỏng. Cúi mạnh xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của Huân Nhi, hung hăng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

"Ô ô..."

Bị Tiêu Viêm tập kích bất ngờ như vậy, thân thể Huân Nhi nhất thời cứng ngắc lại. Một đám mây hồng chợt xuất hiện trên mặt, sau đó lan đến cả hai vành tai nhỏ xinh.

Sau một lúc bất ngờ, Huân Nhi nhẹ nhàng vùng vẫy, nhưng lại bị hai cánh tay Tiêu Viêm ôm chặt lấy vòng em thon thả. Bởi vậy, sau một lúc giây dựa phí công, nàng đành phải để cho Tiêu Viêm tùy ý làm bậy. (DG: Không chống cự được thì nhắm mắt hưởng thụ đây mà, lol)

Dưới ánh trăng, hai đạo thân ảnh dính sát lấy nhau, tựa như muốn hòa tan vào cùng một chỗ vậy. Tình ý dạt dào, ngay cả mặt trăng cũng xấu hổ, lặng lẽ núp vào sau những đám mây.

Khi ánh trăng dần mờ đi, đôi tình nhân đang quấn quýt mới từ từ buông nhau ra. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vô cùng mê người của Huân Nhi, dưới bụng Tiêu Viêm bỗng cháy lên chút tà hỏa. Hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, hai bàn tay đang khóa chặt chiếc eo thon thả bỗng di động, nhẹ nhàng lướt qua những đường cong quyến rũ động lòng người kia. Nhưng ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị có những bước tiến tiếp theo, một tiếng ho nhẹ bỗng vang lên trong mảnh rừng trúc yên tĩnh này.

Tiếng ho tuy rất nhẹ nhàng, nhưng với hai người Tiêu Viêm cùng Huân Nhi, nó lại như một tiếng sấm trời khuya vậy. Hai người giật mình tách ra,

đưa mắt nhìn về phía tiếng động truyền tới. Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc quần áo rất bình thường đang đứng cách đó không xa. Nhìn khuôn mặt kia, đây rõ ràng chính là tộc trưởng Cổ tộc, đồng thời cũng là phụ thân của Huân Nhi, Cổ Nguyên.

Khi nhìn thấy Cổ Nguyên, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng của Huân Nhi lại càng đỏ thêm. Ngọc thủ hung hăng véo một cái lên hông Tiêu Viêm, sau đó xoay người trốn vọt vào trong phòng.

Thấy Huân Nhi trốn chạy, Tiêu Viêm đành cười khỏ một tiếng. Lấy hết can đảm, có chút xấu hổ nhìn về phía Cổ Nguyên.

-----oOo-----

Chương 1365: Rời khỏi Cổ giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong rừng trúc, nhìn về xấu hổ trên mặt Tiêu Viêm, sau đó lại nhìn về phía căn phòng trúc u tĩnh, Cổ Nguyên chỉ có thể thở dài một tiếng. Dù thân là cha Huân Nhi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng thân cận với một nam tử như vậy.

"*Chắc ngươi đã gặp Tiêu Huyền rồi?*" Bước dưới ánh trăng, Cổ Nguyên chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm, thản nhiên nói.

Tiêu Viêm hơi nao nao, ngập ngừng nói: "*Dạ, đã gặp rồi.*"

"*Ta cảm ứng được huyết mạch lực trong cơ thể ngươi. Nói vậy, chắc nó chính là phân cuối cùng của Tiêu tộc.*" Cổ Nguyên chắc lưỡi, thở dài nói: "*Cũng thật khổ cho Tiêu Huyền, vì bảo tồn một mầm móng cuối cùng cho Tiêu tộc, tự nguyện biến bản thân thành bộ dạng như vậy.*"

Tiêu Viêm yên lặng, hắn tự nhiên hiểu được rằng Thiên Mộ này thật ra là một nhà giam khổng lồ. Mà những năng lượng thể như Tiêu Huyền chính là tù phạm bên trong. Mặc dù họ có thể tồn tại theo một phương thức khác, nhưng lại phải chịu đựng giày vò từ sự cô độc vô tận.

"*Cổ Nguyên tiên bối, không có cách nào để giải thoát sao?*" Giọng Tiêu

Viêm có chút trầm thấp hỏi.

"Ít nhất, ngay cả ta cũng không có năng lực này. Nghe nói Thiên Mộ là thứ do một vị Đấu Đế sáng tạo ra từ rất lâu trước. Muốn phá vỡ quy tắc của nó, giúp cho Tiêu Huyền giải thoát thì có lẽ ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới này..." Cổ Nguyên nhẹ lắc đầu. Khi nhắc tới hai chữ Đấu Đế, Tiêu Viêm có thể rõ ràng cảm thấy được sắc mặt hắn khá phức tạp. Cảnh giới này, đối với những chủng tộc viễn cổ như bọn hắn mà nói, chính là một tảng đá luôn đè nặng lên linh hồn, gần như điều khiển tất cả tộc nhân vì nó mà cố gắng cả đời.

"Đấu Đế..." Tiêu Viêm cười khổ, cảnh giới gần như chỉ có trong truyền thuyết này thật sự quá xa xôi. Dù là tộc trưởng Cổ tộc, một trong những người mạnh nhất của Đấu Khí Đại Lục này, khi nói ra hai chữ Đấu Đế thì trong lòng cũng tràn đầy vẻ kính sợ.

"Trên thế giới này, thật sự có Đấu Đế tồn tại sao?"

Nghe được vấn đề này của Tiêu Viêm, Cổ Nguyên trầm mặc, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: *"Điều này thì đâu có ai biết được, đến cảnh giới đó, họ như những vị thần vậy, phủ thị xuống cả mảnh đại lục này. Sợ rằng bất cứ kẻ nào trong mắt bọn họ đều nhỏ bé như những con kiến..."*

"Bọn họ?"

Hai mắt Tiêu Viêm hơi híp lại, hắn không hiểu *"bọn họ"* trong lời của Cổ Nguyên rốt cục là có ý gì. *"Bọn họ"* này thật sự tồn tại hay chỉ là hư ảo?

Khi Tiêu Viêm đang trầm ngâm, Cổ Nguyên bỗng vung tay lên, nói: *"Ngày mai người sẽ lên đường rời đi, phải tự cẩn thận một chút. Lấy thực lực bây giờ của người, các trưởng lão của Cổ tộc sẽ không làm khó như trước nữa. Vì việc của Linh tộc, trong khoảng thời gian này Huân Nhi sẽ không thể rời khỏi Cổ giới..."*

Tiêu Viêm gật gật đầu, nói: *"Cổ Nguyên tiên bối, ngài đoán biến cố lần này của Linh giới là do ai đó làm hay thiên tai?"*

Đối với vấn đề này của Tiêu Viêm, Cổ Nguyên hơi nhíu mày, nói: *"Chúng ta cũng không rõ về việc này lắm, nhưng ta nghĩ việc họ gặp chắc chắn là một rắc rối cực kỳ lớn. Về phần do người làm, tỷ lệ có lẽ là rất nhỏ. Dù*

sao thực lực của Linh tộc cũng đủ để đứng trong hàng ngũ những thế lực lớn nhất đại lục. Muốn ép họ đến bước này, dù là Cổ tộc cũng rất khó làm được."

"Vậy nếu là do Hồn tộc thì sao?" Tiêu Viêm chậm rãi hỏi. Ở Thiên Mộ, Tiêu Huyền từng nói Hồn tộc vô cùng thần bí, dù Tiêu tộc và Cổ tộc từng đối địch với chúng nhiều năm, nhưng cũng không dám nói mình hiểu rõ về chủng tộc quý dị này.

Nghe vậy, Cổ Nguyên chột ngẩn ra, sau đó lắc lắc đầu, nói: *"Chắc không phải như vậy đâu, nếu muốn ép Linh tộc tới nước này, chắc chắn Hồn tộc sẽ phải hưng sư động chúng. Mà nếu như vậy, Cổ tộc chúng ta không thể không thu được tin tức. Mà dù Hồn tộc có thực lực này, bọn họ cũng sẽ không dại gì mà rước thêm một kinh địch như Linh tộc. Tuy những năm gần đây Linh tộc có phần suy tàn, nhưng cũng không phải dạng dễ đối phó..."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, sự nghi ngờ trong lòng lại càng nhiều thêm. Nếu không phải Hồn tộc, vậy rốt cục là thế lực nào đã ép Linh tộc tới mức này? Hay thật sự là do một kiếp nạn đến từ thiên nhiên nào đó?

"Tốt lắm, việc này cũng không liên quan nhiều đến ngươi. Sau này điều tra kỹ càng hơn thì tất nhiên sẽ có manh mối." Cổ Nguyên phát phát tay, đưa mắt nhìn căn phòng trúc u tĩnh kia, có chút bất đắc dĩ nói: *"Mặt khác, ngươi đừng nên quên việc đã đáp ứng với ta. Huyết mạch của Huân Nhi rất quan trọng đối với Cổ tộc. Nếu xảy ra chuyện gì, dù ta không động thủ, mấy lão già kia cũng sẽ nổi giận."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút xấu hổ, chỉ đành cười khan gật đầu.

"Tốt lắm, cũng muộn rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi, sáng sớm mai còn phải lên đường." Thấy vậy, Cổ Nguyên mới khẽ gật đầu, thân hình dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhìn vị trí mà Cổ Nguyên biến mất, Tiêu Viêm bất đắc dĩ thở dài một hơi, hơi liếm liếm môi, có chút cảm giác chưa quá thỏa mãn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Hôm sau, khi ánh rạng đông đầu tiên vừa chiếu xuống mảnh không gian rộng lớn vô tận này, cả dãy núi yên tĩnh lại bắt đầu trở nên náo nhiệt. Trên

bầu trời, từng đạo thân ảnh mang theo những tiếng xé gió không ngừng vọt lên. Tiêu Viêm và Huân Nhi đi ra từ phòng trúc, sau đó bay về phía rặng núi phía trước. Mà khi hai người tới nơi, giữa không trung đã có mấy chiếc chiến thuyền đang nhẹ nhàng phiêu phù giữa không trung. Xung quanh chiến thuyền có mây đen cuộn cuộn, thanh thế cực kỳ kinh người.

Xuất hiện giữa không trung, ánh mắt Tiêu Viêm quét qua bốn phía, thấy được không ít những thân ảnh quen thuộc, Linh Tuyền, Lâm Hủ... Tất cả những người trẻ tuổi nổi bật của Cổ tộc đều ở đây. Nhưng bây giờ, ánh mắt của tất cả những người này khi nhìn về phía Tiêu Viêm lại rõ ràng có thêm một chút né tránh cùng sợ hãi. Thực lực của Tiêu Viêm bây giờ đã tăng vọt đến Bất tinh Đâu Tôn đỉnh phong, điều này làm họ hiểu được giờ đây mình đã không hề có tư cách kiêu ngạo trước mặt người kia. Dù sao, lúc Tiêu Viêm mới chỉ có Ngũ tinh Đâu Tôn mà đã có thể đánh bại Cổ Yêu, huống chi là bây giờ?

Trong Cổ tộc này, những người trẻ tuổi có thể đánh một trận với Tiêu Viêm bây giờ cũng chỉ có Huân Nhi và mấy người Cổ Thanh Dương.

Khi Tiêu Viêm quan sát xung quanh thì bỗng nhận thấy một luồng ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình, hắn lập tức nhìn sang. Chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó không xa, một đạo thân ảnh đón gió mà đứng, mái tóc màu trắng đen đã biểu hiện ra thân phận của hắn. Đây rõ ràng là Cổ Yêu đã thua trong tay Tiêu Viêm nửa năm trước.

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, nhưng cũng không có bao nhiêu địch ý. Thậm chí Cổ Yêu còn chậm rãi gật đầu coi như chào hỏi với Tiêu Viêm.

Đối với hành động bày tỏ thiện ý này của Cổ Yêu, Tiêu Viêm cũng hơi ngẩn người, sau đó chợt mỉm cười gật đầu. Xem bộ dáng này, Cổ Yêu đã bước ra khỏi bóng ma của thất bại lần trước. Người trẻ tuổi có thiên phú như hắn tất nhiên sẽ được Cổ tộc chú trọng tài bồi, nếu có thể giao hảo một chút thì cũng đỡ đi chút rắc rối không cần thiết. Đối với Tiêu Viêm mà nói, việc này cũng không hề có hại.

Thêm nữa, mặc dù Cổ Yêu có tình cảm với Huân Nhi, nhưng coi như hắn cũng là một người cầm được thì buông được. Tính cách như vậy, xem như là quang minh chính đại.

"Ô ô~~"

Theo càng lúc càng nhiều người tới, trong chiến thuyền cũng truyền ra tiếng kèn hiệu ô ô. Hiển nhiên là báo hiệu cho mọi người chuẩn bị bắt đầu rời khỏi Cổ giới.

"*Tiêu Viêm!*"

Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị nói vài lời cáo biệt với Huân Nhi, một đạo thân ảnh đột nhiên đập không mà tới. Tiêu Viêm đưa mắt nhìn, lại phát hiện người này chính là Dược Tinh Cực của Dược tộc, hấn hơi nhíu mày lại, thân nhiên nói: "*Có việc gì sao?*"

Tiêu Viêm cũng không ưa tên Dược Tinh Cực này lắm, vì vậy cũng không khách khí với hắn như những người khác.

Đối với thái độ bình thản này của Tiêu Viêm, Dược Tinh Cực hơi bĩu môi, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng lại ngại thực lực bây giờ của Tiêu Viêm nên cũng không nói điều gì châm chọc trào phúng. Hắn khẽ búng tay, một chiếc lệnh bài làm từ phi thúy bay về phía Tiêu Viêm.

"Đây là thiệp mời tộc điền của Dược tộc, đừng nhíu mày vội. Sự phụ người sẽ nhận nó, hấn hiểu tộc điền của Dược tộc đại biểu cho điều gì. Bất kể hấn có oán hận gì với Dược tộc, nhưng tin ta đi, hấn sẽ đến!"

Tiếp nhận chiếc lệnh bài làm từ phi thúy này, Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Dược Tinh Cực trong chốc lát, cũng không trả lại nó, mà đem nó thu vào nạp giới, sau đó hơi chấp tay, nói: "*Đa tạ.*"

"Lần này không thể tỷ thí luyện dược thuật với ngươi, hi vọng sau này còn có cơ hội." Dược Tinh Cực cũng hơi chấp tay, sau đó không nói gì thêm, thân hình chợt động, bay vụt lên một chiếc chiến thuyền.

Thấy Dược Tinh Cực rời đi, Tiêu Viêm cũng hơi trầm tư. Bất kể tộc điền của Dược tộc này là gì, cứ đưa nó cho lão sư đã rời tính sau. Về phần đi hay không sẽ do lão sư quyết định.

"Huân Nhi, đến lúc rồi, ta cũng nên đi." Quay đầu sang, nhìn Huân Nhi bên cạnh, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"Bảo trọng!" Huân Nhi mỉm cười, ôn nhu nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, cũng không quá mù mẫn, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, bay vọt lên một chiếc chiến thuyền, sau đó biến mất trong cái nhìn chăm chú của bóng hình xinh đẹp kia.

Nhìn bóng lưng Tiêu Viêm biến mất, Huân Nhi buồn bã thở dài một tiếng.

"Ô ô!"

Nương theo càng lúc càng nhiều người bay lên chiến thuyền, tiếng kèn hiệu lại chọt vang lên thêm lần nữa. Mây đen cuốn lên, chiến thuyền hơi rung rung rồi hóa thành một bóng đen vọt mạnh về phía trước, mang theo thanh thế kinh người, tiến thẳng đến cửa vào Cổ giới trong những ánh mắt chăm chú của nhiều người.

-----oOo-----

Chương 1366: Tinh Vẫn các thay da đổi thịt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở giữa Cổ Thánh thành, sóng gợn lăn tăn trong hồ nước trong vắt, ánh mặt trời chiếu xuống từ xa xa, phản xạ lên những cột sáng chói mắt.

"Xuy..."

Đột nhiên, mặt hồ vốn bình lặng lại nổi lên dao động kịch liệt, một cái khe không gian cực lớn chọt xấu hiện giữa không trung. Mà sau khi khe không gian xuất hiện, nhiều đạo thân ảnh cũng nhanh chóng lao ra từ đó, cuối cùng đáp xuống mặt đất. Trong lúc nhất thời, tòa thành vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt.

Tiêu Viêm lướt ra khỏi khe không gian, thân hình xuất hiện trên đỉnh một tòa kiến trúc, quét mắt nhìn bốn phía, cũng không đợi mấy người của Cổ tộc tiến lên tiếp đón. Thân hình chọt động, nhanh chóng bay về phía ngoài Cổ Thánh thành. Đối với hành động này của hắn, các cường giả của Cổ tộc đều làm như không nhìn thấy, không một ai ra tay ngăn cản, để mặc cho hắn lướt về phía cửa thành, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Thuận lợi rời khỏi Cổ Thánh thành, Tiêu Viêm phiêu phù giữa không trung, nhìn thăm cỏ xanh biếc trải dài đến hết tầm mắt, trong lòng hắn bất giác thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù Cổ giới rất rộng lớn, hơn nữa năng lượng bên trong cũng nồng đậm hơn thế giới bên ngoài rất nhiều, nhưng không biết vì sao, Tiêu Viêm vẫn cảm thấy Trung Châu này tự do thoải mái hơn rất nhiều.

"Tiếp theo, nên về thẳng Tinh Vãn các thôi..."

Tiêu Viêm cũng không nán lại đây quá lâu, lấy bản đồ ra phân biệt phương hướng một chút, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang phóng thẳng về phía bắc, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Trong hành trình tiếp theo, Tiêu Viêm cũng không dừng chân nhiều trên đường, dùng tốc độ cao nhất cộng thêm nhảy cóc bằng không gian trùng động. Chỉ dùng gần năm ngày, hắn đã tiếp cận phạm vi thế lực của Tinh Vãn các.

Sau khi tiến vào phạm vi thế lực của Tinh Vãn các, Tiêu Viêm cảm thấy có nhiều khí tức cường hãn hơn trước kia rất nhiều. Trong một số thành thị quan trọng, thậm chí còn có cả hai, ba vị Đấu Tôn tọa trấn. Điều này, dù nhìn khắp cả Trung Châu thì cũng là một bút tích không nhỏ... Nhưng Tiêu Viêm cũng hiểu, có danh tiếng của Dược lão, muốn thu hút nhiều cường giả cũng không phải việc khó.

Trên đoạn đường này, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút yên tâm là không có bất cứ cục diện hỗn loạn nào xuất hiện. Tuy nói phòng ngự đã được thắt chặt hơn rất nhiều, nhưng cũng không có loại áp lực gấp gáp như gặp phải đại chiến.

Tiêu Viêm cũng không nán lại ở những thành thị này, trực tiếp tiến về phía Tinh Vãn các. Bởi vậy, chỉ nửa ngày ngắn ngủi, Tiêu Viêm đã đến mảnh không gian của Tinh Vãn các.

...

Bên trong Tinh giới, không khí cực kỳ hài hòa. Dù diện tích nơi này không thể so sánh được với những không gian như Cổ giới, nhưng cũng xấp xỉ một tòa thành thị, dù có chứa mười vạn người thì vẫn không thành vấn đề.

Trên những quảng trường rộng lớn, đông đảo đệ tử của Tinh Vẫn các đang thao luyện chính tề. Những tiếng hét lớn hòa vào làm một, vang vọng như sấm rền trong mảnh không gian này.

Tinh giới bây giờ khác với trước kia rất nhiều, dường như đã thay da đổi thịt hoàn toàn. Những dãy núi hiểm trở đã được khai phá, nhiều tòa kiến trúc mới mọc lên. Từng dòng người đi lại tấp nập, có vẻ vô cùng náo nhiệt. Và lại, trong những dãy núi không lồ phía trung tâm Tinh giới, nhiều đạo khí tức cường hãn tràn ngập ra ngoài, bao phủ mỗi góc của Tinh giới. Đến bây giờ, Tinh giới mới chân chính có được một loại cảm giác như tường đồng vách sắt...

"Xuy..."

Trong Tinh giới vốn yên bình, một đạo lưu quang mang theo thanh thế kinh người bỗng bay vọt đến từ xa, trực tiếp xông về phía ngọn chủ phong(1) của Tinh giới.

"Kẻ nào dám xông loạn vào Tinh giới?"

Khi đạo lưu quang này xuất hiện, trong Tinh giới chợt vang lên vài tiếng gầm mạnh mẽ. Những tiếng xoẹt xoẹt liên tục vang lên, từng đạo thân ảnh già nua xuất hiện ở phía chân trời, sau đó đồng thanh quát lên một tiếng:
"Ngưng!"

Theo tiếng gầm của mười mấy lão giả này, mảnh không gian trên không trung nhanh chóng ngưng đọng lại. Nhưng khi họ chắc chắn là đạo thân ảnh kia sẽ dừng lại thì lại ngạc nhiên nhìn hấn vọt qua, tốc độ không chỉ không giảm mà còn có phần tăng thêm, trực tiếp phá vỡ không gian ngưng kết kia trong nhiều ánh mắt soi mói. Sau đó chợt xuất hiện phía sau những trưởng lão này như một bóng ma.

"Ha ha, nửa năm không về, không ngờ Tinh giới đã phòng ngự sâm nghiêm đến như vậy..."

Dưới nhiều ánh mắt soi mói, đạo lưu quang kia cũng dừng lại. Một người trẻ tuổi tóc đen áo đen hiện ra, nhẹ giọng cười nói.

"Ngươi là...?"

Mấy vị lão giả vừa ra tay ngăn cản ngưng trọng nhìn thoáng qua Tiêu Viêm, một màn vừa rồi đã khiến họ không dám có chút khinh thường nào với thanh niên trẻ tuổi này. Và lại, từ trên người hắn, bọn họ cảm nhận được một cỗ uy áp như ẩn như hiện. Trong Tinh Vãn các, chỉ có vài người mới gây được cho họ loại uy áp này.

Động tĩnh trên bầu trời cũng thu hút sự chú ý của những đệ tử Tinh Vãn các đang thao luyện dưới quảng trường, bọn họ đều kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Viêm, trong miệng sách sách xung kỳ. Hiên nhiên, đây là lần đầu tiên họ thấy hơn mười vị khách khanh trưởng lão đồng loạt ra tay mà vẫn không chiếm được thế thượng phong.

Nhìn vẻ nghi hoặc trên mặt mấy lão giả này, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Mới nửa năm không về thôi mà đã chẳng ai nhận ra hắn rồi...

"Thiếu các chủ!"

Khi Tiêu Viêm đang không biết làm gì, vài đạo thân ảnh già nua chợt bay ra từ chủ phong. Khi thấy Tiêu Viêm, họ đều ngẩn người, sau đó mừng rỡ kêu lên.

Nghe được tiếng hô kinh hỉ này, mười mấy vị khách khanh trưởng lão và vô số đệ tử của Tinh Vãn các đều sửng sốt, có chút khó tin nhìn về phía Tiêu Viêm. Thanh danh của Tiêu Viêm trong Tinh Vãn các không hề thấp, nhưng thời gian họ ở Tinh Vãn các vẫn chưa lâu, bởi vậy đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

"Thì ra đó chính là thiếu các chủ của Tinh Vãn các chúng ta..."

"Hi hi, thiếu các chủ thật đẹp trai..."

"Đừng có hoa si nữa, nhân vật như thiếu các chủ sao có thể để ý đến chúng ta..."

"Nghe nói thiếu các chủ chính là quán quân Đan hội, tự thân cũng là cường giả Đấu Tôn. Lúc đầu, do mến mộ thanh danh của hắn nên ta mới đến Tinh Vãn các. Không nghĩ tới hôm nay lại được nhìn thấy nhân vật truyền kỳ này..."

...

Khi phía dưới vang lên những tiếng bàn tán xôn xao, một lão giả nhìn như đầu lĩnh chột bước ra từ trong đám khách khanh trưởng lão, cung kính nghênh đón Tiêu Viêm. Tuy tuổi của lão đã khá lớn, nhưng trên thế giới này thực lực vi tôn, bất kể là thành tựu ở phương diện nào, Tiêu Viêm đều vượt xa bọn họ, bởi vậy thái độ cung kính khi nói chuyện là cực kỳ bình thường, nếu không thì sẽ có chút vô lễ.

"Trưởng lão khách khí rồi..."

Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó nhìn lướt qua mảnh không gian này, trong mắt hiện lên vẻ than thở. Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, Tinh Vãn các đã có sự biến hóa như long trời lở đất. Nhiều cường giả trấn thủ ở đây như vậy, dù là Hồn Điện cũng không thể xâm phạm dễ dàng. Theo những luồng khí tức hần cảm nhận được ở mặt ngoài, thực lực bây giờ của Tinh Vãn các đã không hề kém các thế lực như Thiên Minh tông, Hoa tông.

"Ha ha, cuối cùng đã trở về rồi sao..."

Khi Tiêu Viêm đang quan sát Tinh giới, không gian phía sau hắn bỗng dao động, một thân ảnh già nua chậm rãi xuất hiện, rõ ràng là Dược lão.

"Lão sư!"

Thấy Dược lão, Tiêu Viêm vội vàng cúi người thi lễ, cung kính nói. Nguồn truyện:

"Điện kiến các chủ!"

Khi Dược lão xuất hiện, đám khách khanh trưởng lão bên cạnh vội càng cung thanh nói. Ngày thường, Dược lão cũng không xuất hiện nhiều, bởi vậy, trong mắt những khách khanh trưởng lão này, Dược lão cũng khá thần bí. Không ngờ khi vị thiếu các chủ này trở về, hắn lại động thân xuất hiện tới đón.

"Mời đi Cổ tộc một chuyến thôi mà nhìn đã vẫn vẻ dài dòng như vậy rồi..."

Dược lão cười lắc đầu, hơi phất tay với mấy tên khách khanh trưởng lão kia, sau đó đưa mắt nhìn Tiêu Viêm, vẻ hài lòng hiện rõ trên mặt lão.

"Không tệ, không tệ, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã nhảy vọt từ Ngũ tinh Đấu Tôn lên Bát tinh Đấu Tôn, xem ra chuyến đi này thu hoạch không nhỏ a."

Nghe lão nói vậy, trong mắt những khách khanh trưởng lão bên cạnh đều hiện lên vẻ kinh hãi. Không hổ là thiếu các chủ, tốc độ tăng lên này thật quá kinh khủng.

Tiêu Viêm cười cười, lấy nhãn lực của Dược lão, tự nhiên có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra thực lực của hắn.

"Đi thôi, xuống dưới đã, ta chờ con trở về từ lâu rồi..." Dược lão mỉm cười nói.

"Dạ." Tiêu Viêm gật gật đầu, đảo mắt nhìn quanh một vòng, hắn chợt nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: *"Lão sư, mấy người Tiểu Y Tiên còn chưa về sao?"*

"Đã về rồi, nhưng sau đó lại đi..." Dược lão đáp.

"Đi rồi? Đi đâu?" Tiêu Viêm ngẩn ra, hỏi tiếp.

"Đây cũng chính là nguyên nhân mà ta chờ con trở về. Sau khi người tiến vào Thiên Mộ không lâu, chúng ta nhận được một vài tin tình báo. Sau đó ta nhắn cho mấy người Tiểu Y Tiên nhanh chóng trở về, rồi tiến thẳng đến đế quốc Ô Thần..."

"Đế quốc Ô Thần?"

Cái tên quen thuộc này làm Tiêu Viêm chợt ngẩn người, chỉ nháy mắt sau, khuôn mặt hắn đã lập tức kịch biến.

"Viêm Minh đã xảy ra chuyện?!"

-----

(1) Chủ phong: Ngọn núi nằm ở giữa, thường là ngọn núi lớn nhất trong dãy núi.

-----oOo-----

Chương 1367: Tây bắc đại lục rung chuyển!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy sắc mặt của Tiêu Viêm đột nhiên biến đổi, Dược lão chậm rãi gật đầu, nói: *"Phải nói là cả mảnh đại lục phía tây bắc đều đã xảy ra chuyện."*

"Sao lại như vậy?"

Tiêu Viêm cau mày, phía tây bắc cũng không có nhiều cường giả như Trung Châu. Ở nơi đó, mặc dù có nhiều tông phái và đế quốc, nhưng từ trước tới giờ vẫn ở trong cục diện phân tranh loạn lạc. Tuy có một số thế lực khá lớn muốn thống nhất nó, nhưng vẫn không thể làm nổi việc này. Và lại, những thế lực gọi là khá lớn này nếu đặt ở Trung châu thì cũng chỉ được xếp vào hàng nhất lưu, tuyệt đối không mạnh hơn những thế lực như Tứ phương các. Vì vậy, đối với nơi đó, các thế lực và cường giả của Trung Châu đều không quá để tâm.

Vốn khu vực tây bắc này cũng không có hỗn loạn gì lớn. Nhưng một năm trước, một tông phái tên là Sư Minh tông đột nhiên lại chinh phạt bốn phía. Nơi cường giả của họ đi qua, không thế lực nào có thể ngăn cản. Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, đã có hơn một nửa diện tích của tây bắc đại lục rơi vào tay Sư Minh tông." *Dược lão chậm rãi đáp xuống một đỉnh núi, nhẹ giọng nói.*

"Sư Minh tông? Thực lực của chúng rất mạnh sao?" Tiêu Viêm cau mày hỏi. Tuy nói tây bắc đại lục không ngoạ hổ tàng long được như Trung Châu, nhưng dù sao nó cũng rất rộng lớn. Trong đó tự nhiên sẽ có không ít cường giả đạt tới cảnh giới Đấu Tôn. Bằng vào thực lực của một tông mà chiếm được nửa diện tích của tây bắc đại lục, điều này không khỏi có phần quá khó tin.

"Tuy Sư Minh tông có thể xếp vào mười thế lực mạnh nhất của tây bắc đại lục, nhưng cũng chưa đến mức bá đạo không ai địch nổi như vậy. Thực lực của họ dường như đột nhiên tăng vọt lên vậy, ngoài ra còn xuất hiện không ít cường giả thần bí có thực lực cường hãn..." Dược lão thản nhiên nói.

"Hồn Điện?" *Tiêu Viêm* khẽ cau mày, thấy sắc mặt ngưng trọng của *Dược* lão, hấn bật thốt.

"Phải!" *Dược* lão gật gật đầu, nói: "Theo tình báo truyền về, trong *Sư Minh* tông kia xuất hiện nhiều cường giả của Hồn Điện..."

"Hồn Điện bọn chúng hết việc hay sao mà lại chạy đến tây bắc đại lục gây chiến sự?"

"Là để thu thập linh hồn. Các thế lực ở Trung Châu rất phức tạp, dù là Hồn Điện cũng không dám khai chiến bừa bãi. Nhưng tây bắc đại lục lại khác, lấy thực lực của Hồn Điện, bọn chúng có thể điều khiển cho trận chiến nghiêng hẳn về một bên. Sau khi xong việc, chúng chỉ cần ra mặt là có thể thu thập được vô số linh hồn thể..." *Dược* lão cau mày nói.

"Sao bọn chúng lại phải vội vàng dùng đến thủ đoạn này để thu thập linh hồn thể? Từ trước đến giờ Hồn Điện chỉ âm thầm thu thập, chưa từng gây ra động tĩnh lớn như vậy." *Tiêu Viêm* có chút nghi ngờ nói.

"Hồn Điện thu thập linh hồn thể, tất nhiên có âm mưu của bọn chúng. Nhưng âm mưu này là gì thì ta cũng không rõ lắm. Lúc trước, sau khi bắt ta, bọn chúng chỉ muốn ta gia nhập, nhìn trúng luyện dược thuật của ta. Những việc ta có thể làm chỉ đơn giản là luyện chế đan dược. Nhưng lấy thực lực thông thiên của vị điện chủ Hồn Điện kia, chỉ sợ ít nhất cũng phải cần đến Cửu phẩm đan dược mới giúp ích được cho hắn. Mà loại đan dược này đâu có dễ luyện chế như vậy." *Dược* lão khẽ thở dài một tiếng.

Nghe được tiếng than nhẹ của *Dược* lão, trong lòng *Tiêu Viêm* như đè nặng một tảng đá. Cho dù không biết Hồn Điện muốn làm gì, nhưng có thể khẳng định rằng bọn chúng đang tiến hành một thiên đại âm mưu. Nếu không, ai rảnh mà đi thu thập nhiều năng lượng thể như vậy. Mà gần nhất tốc độ của chúng đã đẩy nhanh hơn rất nhiều, chẳng lẽ sắp không nhìn nổi rồi sao?

"Hồn tộc, rốt cục bọn chúng muốn làm gì đây?"

"Tây bắc đại lục đại loạn, *Sư Minh* tông vẫn tiếp tục khuếch trương địa bàn. Nơi chúng đến, kẻ nào không theo thì kết cục chính là đồ tông diệt quốc. Việc này khiến cho tốc độ thu thập linh hồn của Hồn Điện nhanh hơn rất nhiều. Chật không đủ, bọn chúng dùng số lượng để bù vào." *Dược*

lão nhìn thoáng qua Tiêu Viêm, nói: "Về phần Viêm Minh, sau khi con rời khỏi đó vài năm, mấy người Mỹ Đồ Toa đã phát triển nó thành một thế lực cường đại đủ xếp hạng vào ba vị trí đầu. Nếu bình thường, Sư Minh tông hoàn toàn không phải đối thủ của Viêm Minh, nhưng đáng tiếc, sau lưng chúng lại có thêm cả Hồn Điện nữa... Có cường giả của Hồn Điện giúp đỡ, Viêm Minh chỉ có nước rơi xuống hạ phong."

"Mấy tháng trước, phạm vi thế lực của Viêm Minh bắt đầu thu hẹp lại trên diện rộng, dần tập trung về hướng Gia Mã đế quốc. Mà chúng ta cũng nhận được tin tình báo từ lúc đó, sau khi mấy người Tiểu Y Tiên biết được, liền lập tức quay về Gia Mã đế quốc. Thanh Lâm cũng đi theo, bởi vì kết cục của Thiên Xà Phủ không được tốt cho lắm..."

Sắc mặt Tiêu Viêm cực kỳ âm trầm. Đám Hồn Điện chết tiệt này, quả nhiên là không chịu ngồi yên dù chỉ một giây.

"Lúc mấy người Tiểu Y Tiên đi, ta cũng phái một số cường giả của Tinh Vãn các theo. Nhưng ta nghĩ, chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ."

Tiêu Viêm gật đầu, nắm chặt tay lại, nói: "Xem ra, con bắt buộc phải về Viêm Minh một chuyến."

Trong Viêm Minh có Mỹ Đồ Toa, đại ca, nhị ca và tất cả tộc nhân của Tiêu gia hẳn. Bởi vậy, lúc Viêm Minh gặp phải nguy cơ như vậy, chắc hẳn phải quay về!

Dược lão cũng không quá bất ngờ vì lời nói của Tiêu Viêm. Lão khẽ gật đầu, nói: "Ừ, lần này đi, ta sẽ phái một số trưởng lão có thực lực Ngũ tinh Đấu Tôn trở lên đi theo con. Và lại, tin tức họ biết được cũng nhiều hơn con, trên đường đi sẽ nói chi tiết hơn về thế cục của tây bắc đại lục. Về phần Tinh Vãn các, cứ để ta đích thân tọa trấn, tránh việc trúng kế diệu hồ ly sơn của Hồn Điện."

Tiêu Viêm chân chờ một lát, sau đó cũng gật gật đầu.

"Về việc Tinh Liên Yêu Hỏa thì cứ tạm thời gác lại đã, dù sao cũng cần một thời gian nữa không gian giao dịch hội mới bắt đầu. Trước đó, chúng ta phải giải quyết xong rắc rối của Viêm Minh đã." Dược lão cười cười, nói: "Hôm nay chưa cần đi vội, Trung Châu và tây bắc đại lục cách nhau quá xa. Nếu phi hành về thì cũng cần ít nhất hai tháng, vì vậy nên phải xây

dựng không gian trùng động đã..."

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra. Chỉ cần đạt đến Đâu Tôn là có thể tạo ra không gian trùng động. Nhưng muốn tạo một cái giữa hai nơi xa như Trung Châu và tây bắc đại lục thì không phải việc một Đâu Tôn bình thường có thể làm được. Nhưng may mắn, Dược lão bây giờ đã là cường giả đạt tới cảnh giới Bán Thánh. Nếu muốn tạo thành chắc cũng không quá khó khăn.

"Lần trước, ta sử dụng không gian trùng động tạm thời để đưa mấy người Tiểu Y Tiên đi. Mà từ lúc đó, ta cũng đang củng cố nó, nếu thành công, sau này nó có thể trở thành còn đường nối liền Tinh Vãn các và tây bắc đại lục. Chờ lúc con tiếp quản Tinh Vãn các, có thể làm cho Tinh Vãn các và Viêm Minh hoàn toàn liên hợp." Dược lão cười nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu thật sự có thể xây dựng một con đường nối liền tây bắc đại lục với Tinh Vãn các thì sẽ vô cùng tiện lợi, đỡ cho hắn rất nhiều thời gian đi lại.

"Hôm nay cứ nghỉ ngơi đi. Chắc mấy ngày này con cũng mệt mỏi rồi." Dược lão mỉm cười nói.

Tiêu Viêm cũng không cự tuyệt, gật nhẹ đầu một cái. Sau đó chợt như nhớ ra điều gì, lấy chiếc lệnh bài làm từ ngọc phỉ thúy ra, đưa về phía Dược lão: "Đây là thiệp mời dự Dược Điền của Dược tộc. Bọn họ nhờ con chuyển nó cho người."

Nghe tới hai chữ Dược Điền, bàn tay Dược lão hơi run lên. Mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt của Tiêu Viêm.

Hai mắt Dược lão chăm chú nhìn vào chiếc lệnh bài kia, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, bàn tay có chút run rẩy tiếp nhận nó, cuối cùng thu vào nạp giới. Lão nhẹ giọng nói: "Ừ, việc này để sau đã. Cứ phải xây dựng không gian trùng động trước rồi tính."

"Dạ." Tiêu Viêm gật nhẹ đầu. Dù nhìn Dược lão không có gì khác lạ, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy sự không bình tĩnh trong lòng lão.

Xem ra, lão sư sẽ không cự tuyệt cái gọi là Dược Điền này, đúng như lời Dược Tinh Cực đã nói. Nhưng không biết rốt cục Dược Điền này là gì mà

lại khiến trong lòng lão sư có sự dao động như vậy.

Thấy ánh mắt của Tiêu Viêm, Dược lão nhếch môi cười, cũng không giải thích về cái gọi là Dược Điện này. Đưa tay vỗ nhẹ lên vai Tiêu Viêm, cười nói: "Đi đi, nghỉ ngơi trước đã. Nửa năm này chắc con cũng mệt mỏi rồi, đúng ra phải có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi..."

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nhiều năm rèn luyện đã khiến hắn quá quen với việc bôn ba tứ phía này rồi. Muốn đạt được thứ gì, cũng cần phải đổ lượng mồ hôi tương ứng.

Nhưng Tiêu Viêm cũng có chút vui mừng, hắn bây giờ đã khác trước kia rất nhiều. Không còn phải dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Dược lão để đạt được mục đích như trước kia nữa. Hiện giờ, hắn đã chân chính trở thành một cường giả có thể đơn độc đảm đương một phía. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chờ lúc ta xây dựng xong không gian trùng động là con có thể đi tây bắc đại lục rồi. Ha ha, mà con rời khỏi đó cũng nhiều năm rồi, cũng nên quay về một chuyến."

Trong ngữ khí của Dược lão có chút cảm khái. Năm đó, khi Tiêu Viêm rời khỏi Gia Mã đế quốc lần đầu, hắn mới chỉ là một thiếu niên non nớt. Nhưng giờ đây, thiếu niên năm nào đã trở thành một nhân vật phong vân của mảnh đại lục này.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, trong lòng cũng có chút hướng tới. Bất tri bất giác, hắn đã rời khỏi Gia Mã đế quốc rất nhiều năm rồi. Không biết đại ca nhị ca bây giờ thế nào? Đặc biệt là Mỹ Đỗ Toa nữa. Nếu những lời nàng nói là thật, đứa trẻ ít nhất cũng đã bốn, năm tuổi rồi. Ta cũng đã làm cha...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi nảy lên một cảm xúc đặc biệt. Giống như ở giây phút này, tâm tính của hắn lại càng thêm phần thành thực.

-----oOo-----

Chương 1368: Thu đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi trở lại Tinh Vãn các, những ngày tiếp theo của Tiêu Viêm trở nên thanh nhàn hơn rất nhiều. Cả ngày ở trong Tinh giới, ngẫu nhiên có dịp thì hiện thân chỉ điểm cho các đệ tử Tinh Vãn các một chút. Lấy thực lực và danh vọng của hắn bây giờ, đừng nói những đệ tử bình thường này, cho dù là một số khách khanh trưởng lão thì cũng có thể chỉ điểm.

Mà trong sự thanh nhàn này, ba ngày từ từ trôi qua. Không gian trùng động mà Dược lão xây dựng cũng đã dần hoàn thiện...

"Hây~!"

Trên một quảng trường trong Tinh giới, đông đảo đệ tử của Tinh Vãn các đều tập trung ở đây, tiến hành thao luyện hàng ngày. Nhưng hiện giờ hầu hết ánh mắt trên quảng trường đều tập trung về một phía. Nơi đó, một thanh niên thân mặc hắc sam đang mỉm cười chỉ điểm những thiếu sót khi thi triển đấu kỹ của những đệ tử xung quanh. Vẻ vui cười thông dong trên mặt mơ hồ có chút phong phạm của một tông sư, làm cho không ít đệ tử Tinh Vãn các xung quanh đều cực kỳ hâm mộ từ tận đáy lòng.

Ở một góc của sân thao luyện, có một nhóm thiếu nữ mặc quần áo bó sát người đang tụ tập một chỗ, hì hì ha ha đùa giỡn với nhau. Tiếng cười lạnh lạnh như chuông gió không ngừng truyền ra, làm trong lòng một số nam đệ tử xung quanh không khỏi rung động, trộm đưa mắt nhìn về phía này.

Ở giữa nhóm thiếu nữ này, một cô gái áo hồng xinh đẹp mỉm cười mà đứng. Vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, không thể nghi ngờ, nàng chính là người hấp dẫn ánh mắt nhất ở đây. Nhưng lúc này, thiếu nữ áo hồng lại đang nhìn chăm chăm về phía thanh niên mặc hắc sam phía xa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hi hi, U Tuyên tiểu sư tỷ, rốt cục ngươi cũng động tâm rồi?"

Thấy thiếu nữ nhìn chăm chăm về phía Tiêu Viêm, một thiếu nữ bên cạnh đột nhiên cười duyên trêu chọc.

"Nói linh tinh gì vậy..." Nghe thế, thiếu nữ tên U Tuyên kia đỏ mặt, sẵn giọng nói.

"Hắc hắc, U Tuyên tiểu sư tỷ, ngươi là người có thiên phú ưu tú nhất trong thế hệ trẻ này. Trong lần khảo nghiệm lần trước, thậm chí còn kinh động đến cả Các chủ đại nhân. Cho dù thân phận của Thiếu các chủ rất cao, nhưng ngươi cũng không cần tự ti a." Một thiếu nữ che miệng cười nói.

"Nói bừa, chút thiên phú ấy của ta đâu đáng gì trong mắt Thiếu các chủ..." U Tuyên lắc lắc đầu, nhưng trong mắt nàng lại hiện lên một chút vui mừng. Thiếu nữ, cuối cùng cũng sẽ hoài xuân. Trước kia, những thiên tài trẻ tuổi tự cho mình là siêu phàm mà nàng từng gặp, nếu đem ra so sánh với vị Thiếu các chủ cực kỳ hòa đồng này thì chắc chẳng cần nghĩ cũng đã có kết quả.

"Nếu không tiểu sư tỷ đến đó nhờ Thiếu các chủ chỉ điểm một chút? Tiếp xúc nhiều mới có cơ hội nha, nếu không sẽ rất khó khăn đó." Một thiếu nữ giựt dây.

Nghe vậy, U Tuyên hơi chân chờ một chút, thấp giọng nói: "Không thích hợp lắm, nếu quá nhiều Thiếu các chủ thì sao..."

"Không có gì đâu, tiểu sư tỷ là đối tượng cần trọng điểm bồi dưỡng của Tinh Vãn các chúng ta. Để Tinh Vãn các lớn mạnh, chắc chắn Thiếu các chủ sẽ không ngại phiền toái..."

"Cái này... Cái này, đừng đẩy a, ta tự đi còn không được sao..."

Trên sân thao luyện, nhìn cô gái đang đỏ bừng mặt này, Tiêu Viêm mỉm cười, nói: "Ngươi là U Tuyên? Ta từng nghe lão sư đề cập đến ngươi."

Lúc nói, Tiêu Viêm cũng đưa mắt đánh giá thiếu nữ trước mặt này. Tuy nhìn nàng còn hơi ngây ngô, nhưng không thể nghi ngờ đã có được tiềm chất trở thành đại mỹ nhân. Sau khi trưởng thành, chắc chắn sẽ là một tiểu yêu tinh nóng bỏng làm vô số nam nhân chết mê chết mệt. Đương nhiên, thứ Tiêu Viêm coi trọng chính là thiên phú tu luyện cực kỳ xuất sắc của nàng, chứ không phải dung mạo.

Một cô gái còn chưa đầy mười bảy tuổi, nhưng đã đặt chân vào cảnh giới Đấu Vương!

Lấy thành tựu và độ tuổi của nàng, cho dù nhìn khắp Trung Châu thì cũng là cực kỳ xuất sắc. Nếu cho nàng đầy đủ thời gian phát triển, thành tựu

chắc chắn sẽ rất đáng sợ.

"Khó trách lão sư lại nhắc nhở riêng như vậy. Nếu không phải lão nhân gia đã quyết định không thu thêm bất cứ đệ tử nào, chỉ sợ cô nhóc U Tuyên này sẽ trở thành tiểu sư muội của mình." Tiêu Viêm hơi chớp mắt, rốt cục cũng hiểu được chuyện có liên quan đến U Tuyên mà Dược lão nói với hắn mấy ngày trước.

Thấy Tiêu Viêm cứ nhiên lại biết tên mình, U Tuyên lập tức gật mạnh đầu, vẻ hung phấn che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Thiếu các chủ, có thể quấy rầy ngài chỉ điểm cho ta một lát được không?" Tuy đỏ mặt nhưng U Tuyên vẫn cố lấy hết dũng khí nói ra câu này.

"Diễn luyện một lần đi." Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Phù..."

Thấy Tiêu Viêm nhu hòa như vậy, tim U Tuyên đập thành thịch, tranh thủ thi triển ra một bộ chương pháp Địa giai đấu kỹ mà mình mới tu tập thành công.

Tiêu Viêm đứng chấp tay một bên, nhìn U Tuyên thi triển bộ chương pháp Địa giai đấu kỹ này lưu loát như mây trôi nước chảy, hắn cũng nhìn không được mà gật gật đầu, chột lên tiếng chỉ ra một số sai sót không lớn. Mà điều làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc lại là bất cứ chỗ nào được hắn nhắc nhở, U Tuyên đều có thể lập tức sửa chữa. Tốc độ tiếp thu này làm cho hắn không thể không lắc đầu than thở, quả nhiên là thiên tư thông tuệ. Nếu chú ý bồi dưỡng thêm, sau này trở thành một trong những cường giả đứng đầu Trung Châu cũng không phải việc không thể.

Đánh xong một bộ chương pháp, trên trán U Tuyên cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng trong mắt nàng lại chứa đầy vẻ vui mừng, khước mắt liếc trộm Tiêu Viêm một cái, có chút bất an nói: *"Thiếu các chủ, U Tuyên đánh có tốt không?"*

"Ừ... Rất tốt!"

Tiêu Viêm mỉm cười, nhìn khuôn mặt đầy vẻ sung sướng của U Tuyên,

hắn chân chờ một chút, cuối cùng nói: *"Ừm, có một chuyện này, không biết người có muốn hay không?"*

"Chuyện gì vậy?" Nghe thế, U Tuyên vội vàng nói.

Tiêu Viêm đưa tay sờ sờ cằm, đánh giá U Tuyên một vòng từ đầu đến chân, lúc sau mới nói: *"Làm đệ tử của ta..."*

Nói ra lời này, trong lòng Tiêu Viêm mọc lên một cảm giác không tên, không ngờ cũng có ngày hắn nói như vậy. Dù vậy, đây cũng không phải ý của hắn, Dược lão coi trọng thiên phú của U Tuyên, nhưng lại không muốn thu thêm đệ tử. Vì vậy, lão giao nhiệm vụ này cho Tiêu Viêm. Lão là sư phụ của Tiêu Viêm, nếu Tiêu Viêm thu đệ tử, tự nhiên lão cũng có nghĩa vụ dạy bảo.

"A?"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, U Tuyên nhất thời sửng sốt, sau đó hơi cúi đầu xuống không nói lời nào.

Thấy U Tuyên phản ứng như vậy, Tiêu Viêm có chút lúng túng. Không ngờ nói lời này lần đầu trong đời, đối phương lại có phản ứng như vậy...

"Thiếu các chủ, làm đệ tử ký danh thôi có được không?" U Tuyên nhú mày, trầm ngâm một lát, rốt cục mở miệng nói.

"Khu!"

Lời này của U Tuyên trực tiếp làm cho Tiêu Viêm kịch liệt ho khan một tiếng. Cuộc đời cũng quá bi hài rồi, lấy thân phận bây giờ của hắn, nếu thật sự muốn thu đệ tử, không biết sẽ có bao nhiêu người tranh đến sứt đầu mẻ trán, không ngờ thiếu nữ trước mặt này lại có điều kiện như vậy.

"Cũng được, tùy người." Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao người dạy cũng không phải là hắn, là ký danh hay chính thức đều được.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của U Tuyên hiện lên nụ cười vui sướng. Đệ tử ký danh, đến lúc nàng trưởng thành và trở nên cường đại, cái danh phận này cũng không có bao nhiêu trói buộc về luân lý đạo đức.

Đối với suy nghĩ của đệ tử ký danh vừa nhận này, tất nhiên Tiêu Viêm không biết. Nếu hắn thực sự biết được, chỉ sợ sẽ có ý định trực xuất sư môn ngay lập tức. Mới nhỏ tuổi như vậy mà đã suy nghĩ mấy thứ này...

"Ông!"

Khi Tiêu Viêm đang bắt đầu dĩ lạc đầu, không gian trong Tinh giới đột nhiên dậy sóng kịch liệt. Một luồng thanh âm dao động như có như không tràn ra từ hậu sơn của Tinh giới. Cảm ứng được cỗ dao động này, Tiêu Viêm chợt ngẩn ra, sau đó trong mắt xuất hiện vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"*Đã xây dựng xong không gian trùng động rồi sao...*"

"*U Tuyên, ta đi hậu sơn một chuyến. Thời gian tới sẽ không ở lại đây, ngươi cứ tìm sư tổ, lão nhân gia sẽ dạy bảo ngươi.*" Tiêu Viêm quay đầu lại cười nói với U Tuyên.

"*Vâng, Thiếu các chủ.*" Thấy Tiêu Viêm nói sẽ rời đi một khoảng thời gian, khuôn mặt nhỏ nhắn của U Tuyên nhất thời có chút buồn bã, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

"*Bây giờ không nên gọi ta như vậy.*" Thấy vẻ buồn bã trên mặt U Tuyên, Tiêu Viêm không khỏi cười trêu chọc.

"*Vâng... Lão sư...*"

Thấy vẻ trêu chọc trên mặt Tiêu Viêm, U Tuyên đỏ bừng mặt, chỉ có thể gọi nhỏ một tiếng.

Thấy thế, Tiêu Viêm mới vừa lòng cười. Xoa xoa đầu U Tuyên, nói: "*Có lên, hi vọng lần sau ta trở về, ngươi đã tiến vào Đấu Hoàng.*"

Dứt lời, hắn cũng không nán lại quá lâu, thân hình chợt động, hóa thành một đạo lưu quang bay vút về phía hậu sơn trong những ánh mắt kính sợ của mọi người.

Nhìn thân ảnh dần đi xa của Tiêu Viêm, lúc này U Tuyên mới xụ mặt xuống, có chút mếu máo nói: "*Toi rồi, vậy mà lại trở thành đệ tử của Thiếu các chủ. Như vậy không phải cơ hội sau này sẽ thấp đi rất nhiều sao. Mình không thể bỏ cuộc vì cái danh phận ký danh đệ tử này được,*

nhất định phải kiên trì đến cùng."

Nói đến đây, U Tuyên vung vung nắm tay, sau đó chộp về bóng lưng đã đi xa của Tiêu Viêm, phảng phất như muốn chộp hẳn vào tay mình vậy.

"Lão sư... Cũng có thể bồi dưỡng." (Buu hãn a, chắc chắn)

-----oOo-----

Chương 1369: Lôi kéo nhân thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm tới hậu sơn Tinh giới, một cái động đen nhánh lớn chừng mười trượng đang từ từ xuất hiện trên đỉnh một ngọn núi. Một cỗ không gian chi lực cuồng bạo không ngừng trào ra từ bên trong, sau đó khuếch tán vào trong không khí...

"Lão sư, thành công rồi?"

Thân hình Tiêu Viêm chợt lóe lên, xuất hiện ở một chỗ cách trùng động không xa lắm. Nhìn đạo thân ảnh già nua trước mặt, hắn vui vẻ nói.

"Ừ." Dược lão mỉm cười gật đầu, rồi lão chợt xoay người lại, nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: *"Con gặp tiểu cô nương kia chưa?"*

Tiêu Viêm tự nhiên biết tiểu cô nương mà Dược lão ám chỉ chính là U Tuyên, hắn lập tức cười khở gật đầu, nói: *"Đã gặp rồi, thiên phú rất khá. Nếu được bồi dưỡng cẩn thận, thành tựu chắc chắn sẽ không tầm thường."*

"Đã nhận làm đệ tử chưa?" Dược lão cười khẽ nói. Lấy con mắt tinh tế của lão, người được lão nhìn trúng vô cùng ít ỏi. Riêng điều này thôi đã chứng minh thiên phú của U Tuyên cao đến mức nào rồi.

Tiêu Viêm gật đầu thêm lần nữa, kể tóm tắt lại những chuyện lúc nãy. Khi nghe đến đoạn U Tuyên chỉ chịu làm đệ tử ký danh, Dược lão cũng không nhin được mà bật cười một tiếng. Lão chợt lắc lắc đầu, nói: *"Ký danh thì ký danh vậy, dù sao con cũng không cần quan tâm đến việc này..."*

"Dạ, vậy bao giờ thì con có thể xuất phát?" Tiêu Viêm gật gật đầu, trầm ngâm nói.

"Chắc phải chờ thêm mấy ngày, không gian trùng động vừa được tạo ra, bên trong vẫn chưa ổn định cho lắm. Và lại, ta nghĩ vẫn nên tìm thêm một số nhân thủ khác nữa. Chắc chắn bên Sư Minh tông sẽ có không ít cường giả của Hồn Điện, vì vậy chúng ta phải chuẩn bị thật chu đáo." Dược lão nói.

"Nhân thủ khác?" Tiêu Viêm nhíu mày. Ít nhất cũng phải là cường giả đạt tới Đấu Tôn thì mới phát huy được tác dụng trong trận chiến này. Nhưng Tinh Vân các có thể phái ra hơn mười vị khách khanh trưởng lão là đã tốt rồi, tìm những người khác ở đâu đây?

"Ha ha, xem ra con đã quên mất hiệu triệu lực của luyện dược sư rồi. Ta đã cho người phát tán tin tức mời gọi cường giả giúp đỡ, điều kiện là ít nhất cũng phải đạt tới Đấu Tôn. Mà thù lao là mỗi người ba viên Bát phẩm đan dược, nhưng đan lôi mấy màu thì còn phải xem xét từ thực lực cho đến công hiến của họ." Dược lão giảo hoạt cười nói: "Ta tin sẽ có không ít người tới. Đến lúc đó con dẫn bọn họ đi tây bắc đại lục, đánh tan Sư Minh tông!"

Tiêu Viêm gật gật đầu, chột bắt đắc dĩ nói: "Nhưng như vậy có phải quá nhiều không? Mỗi người ba viên Bát phẩm đan dược, nếu hai ba mươi người đến thì cũng không phải một con số nhỏ a."

"Yên tâm, chỉ cần là đan dược dưới Cửu phẩm thì không thành vấn đề." Dược lão tùy ý cười, lấy thực lực bây giờ của lão, xác xuất luyện chế thành công Bát phẩm đan dược là khá cao. Bởi vậy, tuy số lượng khá nhiều nhưng cũng không phải không lấy ra được.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gật gật đầu. Hắn biết, nếu một mình hắn đi tây bắc đại lục, dù có thể một mình ngăn con sóng dữ đi chẳng nữa thì cũng sẽ rất khó khăn. Nếu có thêm nhiều sự trợ giúp, không thể nghi ngờ là sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

"Nếu đã vậy thì cứ chờ thêm mấy ngày nữa xem."

...

Không gian trùng động đã được xây dựng xong, mà trong mấy ngày tiếp theo, Tinh giới cũng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều. Nguyên nhân rất đơn giản, chính bởi vì thông báo mà Dược lão ban bố. Năm đó khi còn ở Trung Châu, lão đã có được hiệu triệu lực khá lớn, bây giờ lại tiến vào cảnh giới Bán Thánh, đương nhiên sẽ hơn trước kia rất nhiều. Bởi vậy, khi thông báo này vừa lan truyền, cả Trung Châu đều hơi chấn động. Ba viên Bát phẩm đan dược, dù đối với cường giả Đấu Tôn thì cũng có được sức hút không hề yếu.

Một số cường giả có tông môn vì sợ sẽ gây liên lụy nên cũng không dám tùy ý tiếp nhận lời mời trợ giúp. Nhưng Trung Châu ngoại hồ tàng long, đương nhiên sẽ không thiếu các tán tu có thực lực cường đại. Bọn họ độc lai độc vãng, không bị ai ước thúc cho nên cực kỳ tự do. Vì vậy, sau khi nhận được lời mời cũng không do dự quá lâu liền trực tiếp đi đến Tinh Vãn các.

Mà đối với hiệu quả đạt được từ việc này, Tiêu Viêm cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Một phần là vì hiệu triệu lực kinh khủng của Dược lão, một phần là hẳn nhận ra đã tự coi thường chính mình. Ở Trung Châu bây giờ, hẳn cũng không phải một tên vô danh mà chẳng ai biết tới nữa. Bát phẩm luyện dược tông sư, với thân phận này, dù hẳn đi đâu thì cũng sẽ có người khách khách khí tiếp đãi. Chẳng qua từ lúc đi vào Trung Châu, các thế lực mà Tiêu Viêm tiếp xúc đều không phải hạng tầm thường. Bởi vậy hẳn mới không cảm thấy thân phận tông sư này mang đến bao nhiêu chỗ tốt cho mình mà thôi.

Bởi vì lời mời kia, không khí trong Tinh Vãn các náo nhiệt chừng ba ngày. Mà trong ba ngày này, Dược lão cũng tự mình chọn ra hai mươi vị cường giả trong số những người đến. Hai mươi người này đều có thực lực từ Tam tinh Đấu Tôn trở lên. Trong đó, ba người mạnh nhất thậm chí đã đạt tới Bát tinh Đấu Tôn, chỉ yếu hơn Tiêu Viêm một chút mà thôi.

Ba ngày sau, trên hậu sơn Tinh giới. Mấy chục đạo thân ảnh lẳng không mà đứng. Từng luồng khí tức mênh mông tràn ra xung quanh, cuối cùng bao phủ lên vùng trời này. Dưới cỗ uy áp khủng bố như vậy, giống như cả trời đất đều trở nên run rẩy vậy.

"Các vị, chắc hẳn mọi người đã biết mục đích chuyến này của chúng ta. Sau khi đến tây bắc đại lục, ta hi vọng mọi người có thể nghe sự chỉ huy của ta." Đứng trước phần lớn thân ảnh, Tiêu Viêm cười thản nhiên, nói.

"Thiếu các chủ cứ yên tâm, một thế lực ở vùng man di mà thôi, không tính là gì."

Đôi với lời nói của Tiêu Viêm, hai mươi cường giả được mời đến đều gật đầu cười. Mặc dù Tiêu Viêm nhỏ tuổi hơn bọn họ, nhưng khí tức hùng hồn phát ra từ người hắn đã làm cho họ biết, thực lực của thanh niên đứng trước mặt này cao hơn họ rất nhiều. Vì vậy, với cái gọi là chỉ huy này cũng không có kháng cự quá lớn. Huống chi, họ cũng biết thân phận của thanh niên trước mặt này.

"Thiếu các chủ không cần quá lo lắng, chúng ta nhận được lời mời của Dược Các chủ, tất nhiên sẽ không nửa đường đổi ý. Dù sao cũng chỉ mới nhận một nửa thù lao mà thôi." Đứng phía trước mọi người, một lão giả mặt đỏ cười sang sảng nói.

"Vậy làm phiền Hồ lão tiên sinh rồi..."

Tiêu Viêm chấp tay với lão già mặt đỏ này. Lão là người có thực lực mạnh nhất trong hai mươi cường giả được mời đến, thực lực đã đạt đến Bát tinh Đấu Tôn. Mà thứ càng đáng nhắc tới hơn là hai cường giả Bát tinh Đấu Tôn khác cũng đều là em sinh ba của vị lão giả mặt đỏ này. Từ lúc sinh ra, cả ba người đã tu luyện cùng một chỗ với nhau, tới tận bây giờ cả ba đều chưa cưới vợ sinh con. Vì vậy, sự ăn ý giữa họ cực kỳ cao, ba người liên thủ lại đủ để đối chiến với cường giả Cửu tinh Đấu Tôn. Nguồn truyện:

Dứt lời, Tiêu Viêm nhìn về phía Dược lão, nói: *"Vậy con lên đường đây."*

"Ừ, những tên kia chỉ được mời đến, không cần quá tin tưởng họ. Về phần mấy vị khách khanh trưởng lão thì con có thể tin cậy họ. Mà họ cũng nắm được tình báo về các thế lực ở tây bắc đại lục nhiều hơn con." Dược lão gật gật đầu, chợt chỉ về phía mười lão giả mặc áo bào của Tinh Vãn các, thấp giọng nói.

Nhìn những khách khanh trưởng lão này, trong lòng Tiêu Viêm cũng thâm than. Chuyến này gần như Dược lão đã phái một nửa lực lượng của Tinh Vãn các theo hắn rồi. Nhưng nơi này có một cường giả Bán Thánh như lão tọa trấn, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì. Cộng thêm mười vị khách khanh trưởng lão của Tinh Vãn các này, đoàn người của họ đã có tổng cộng hơn ba người người, mà những người này đều là cường giả cảnh giới Đấu Tôn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Viêm liền có một cảm giác khác thường. Đội hình như vậy dù nhìn khắp Trung Châu thì cũng đã là cực kỳ cường hãn. Dù muốn tiêu diệt một thế lực lớn như Băng Hà cốc thì chỉ sợ cũng sẽ không khó khăn. Dưới sự cản quét của đội hình này, dù Sur Minh tông có Hồn Điện là chỗ dựa thì cũng sẽ chẳng chiếm được bao nhiêu thượng phong. Lúc này đây, mấy người Tiêu Viêm đã hoàn toàn đặt xuống tiền vốn.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong hết, Dược lão cũng mỉm cười chậm rãi bước ra, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên. Nương theo hành động này của Dược lão, không gian trùng động kia đột nhiên dậy sóng kịch liệt. Một cỗ dao động không gian vô cùng cuồng bạo khuếch tán ra từ bên trong, thậm chí còn mơ hồ nghe được những âm thanh âm âm như tiếng sấm truyền ra, sau đó vang vọng trong mảnh thiên địa này.

Khi dao động truyền ra, không gian trùng động cũng chậm rãi xoay tròn. Từng luồng lực hút nhẹ nhàng chậm rãi truyền ra từ bên trong.

"Tiêu Viêm, đây là quyền trục của trùng động, nó vẫn chưa xác định tọa độ của đầu kia. Khi con tới nơi, tìm một chỗ an toàn rồi xé nó ra là sẽ tạo thành thông đạo, hơn nữa nó đã được luyện chế để có thể tồn tại vĩnh viễn." Dược lão búng tay, một quyền trục màu đen bay về phía Tiêu Viêm, bên trong truyền ra không gian chi lực vô cùng kinh khủng.

Tiêu Viêm cẩn thận tiếp nhận quyền trục, thu nó vào trong nạp giới, sau đó đưa mắt nhìn không gian trùng động đang xoay tròn phía trước mặt kia. Hắn hít sâu một hơi, vung mạnh tay lên.

"Đi thôi!"

Vừa dứt lời, thân hình Tiêu Viêm tiên phong vọt lên, hóa thành một bóng đen trực tiếp lướt vào không gian trùng động đen ngòm kia...

"Gia Mã đế quốc, đại ca, nhị ca, Thái Lâm, ta về rồi đây!"

Khi thân hình sắp lướt vào trùng động, bàn tay ản trong tay áo của Tiêu Viêm chậm rãi nắm chặt lại.

Chương 1370: Ải Huyền Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bình nguyên vô tận, từng trận bão cát không ngừng càn quét thổi qua. Mặt trời đã chệch xuống cuối chân trời, ánh tà dương le lói phủ thêm cho mảnh đất này một lớp áo mỏng màu hồng nhạt, trong lúc mơ hồ dường như còn có huyết quang yêu dị lóe lên...

"Cảnh!"

Trên bình nguyên, không có dấu chân con người, chỉ có tiếng gió rít ù ù không ngừng nghỉ. Lúc này, không gian hư vô đột nhiên dậy sóng kịch liệt. Một hố không gian đen ngòm không lồ chậm rãi xuất hiện...

Hố đen vừa xuất hiện, bên trong chợt truyền ra từng đợt dao động như sóng gợn. Nhiều đạo thân ảnh chợt lảng không bước ra từ trong đó, cuối cùng dừng lại trên mảnh bình nguyên này.

Đoàn người này khoảng hai ba mươi người, mà thoạt nhìn cũng không quá thu hút. Nhưng nếu ai đó có cảm giác nhạy cảm đến gần đây, chắc chắn sẽ kinh hãi phát hiện ra uy áp khủng bố tràn ra từ bọn họ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Đây chính là tây bắc đại lục?" Đáp xuống mặt đất, một vị lão giả mặt đỏ kinh ngạc nhìn lướt qua xung quanh, sau đó quay đầu nhìn về phía một thanh niên mặc áo đen đứng trong đám người. Nhìn khuôn mặt quen thuộc của hắn, đây rõ ràng là đoàn người của Tiêu Viêm vừa thông qua không gian trùng động, đi từ Tinh Vân các đến tây bắc đại lục.

Đối với ánh mắt của Hồ lão đại, Tiêu Viêm khẽ lắc đầu. Tây bắc đại lục cũng rất rộng lớn, khu vực hắn biết chỉ là những đế quốc gần với Gia Mã đế quốc mà thôi. Tự nhiên sẽ không biết đây là nơi nào.

"Thiếu các chủ, nơi này hẳn là phía bắc của tây bắc đại lục. Vì chưa có tọa độ chính xác, không gian trùng động mà Các chủ thiết lập chỉ có thể truyền tống chúng ta đến một nơi bất kỳ trên tây bắc đại lục mà thôi."

Bên cạnh Tiêu Viêm, một lão giả áo trắng quét mắt nhìn bốn phía, sau đó

lấy bản đồ ra từ nẹp giới. Giờ phút này, trên bản đồ có hơn phân nửa khu vực bị một cái đầu sư tử dữ tợn chiếm lĩnh, mà nửa còn lại thì chỉ ghi một chữ "Viêm". Nói vậy, đây hẳn là phạm vi thế lực mà Viêm Minh và Sư Minh tông chiếm cứ.

"Theo tình báo mà chúng ta lấy được, khu vực phía bắc này đã rơi vào tay Sư Minh tông. Nói cách khác, chúng ta bị truyền tống tới phạm vi thế lực của Sư Minh tông. Nhưng điều này cũng không đáng lo ngại, ở phía bắc này không có nhiều cường giả của Sư Minh tông. Lực lượng chính của chúng hầu hết đều tập trung ở nơi giao chiến với Viêm Minh." Lão giả áo trắng trầm ngâm nói.

"Chỉ cần chúng ta đi về phía tây bắc, vượt qua một số cửa ải là sẽ đến được địa bàn của Viêm Minh..."

Nhìn địa đồ, Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Đoàn người bọn họ có hơn ba mươi vị Đấu Tôn, chỉ cần không gặp phải chủ lực của Hồn Điện và Sư Minh tông thì đã quá đủ để san bằng tất cả cản trở. Bởi vậy, muốn tới Viêm Minh cũng không phải việc gì quá khó khăn.

"Nếu vậy thì nên khởi hành thôi, tiện đường thu thập thêm một số tin tức về tình hình bây giờ của tây bắc đại lục. Các vị cố gắng thu liễm khí tức, nghe theo sắp xếp của ta, không nên xông loạn."

Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn về phía tây bắc, sau đó vung tay lên, mũi chân điểm nhẹ xuống mặt đất, thân hình hóa thành một đạo lưu quang lướt nhanh về phía trước. Sau lưng hắn, nhiều tiếng xé gió vang lên, từng đạo thân ảnh cũng theo sát phía sau.

Đoàn người thẳng tiến về phía tây bắc. Giờ đây, mảnh địa vực này đã nằm trong phạm vi khống chế của Sư Minh tông. Bởi vậy, trên đường đi, họ cũng gặp phải quân đội và cường giả của Sư Minh tông trú đóng ở một số nơi. Nhưng cái gọi là cường giả này nhiều lắm cũng chỉ là Đấu Tôn, trong mắt Tiêu Viêm, họ chẳng hề có chút uy hiếp nào cả. Bởi vậy, cả hành trình không hề gặp chút cản trở nào, ngược lại còn moi được khá nhiều thông tin về tây bắc đại lục từ miệng của đám "cường giả" của Sư Minh tông này.

Mà những tin tức lấy được này như một tảng đá đè nặng trong lòng Tiêu Viêm, vì thế cục đã nghiêm trọng hơn dự đoán của hắn rất nhiều. Địa bàn

mà Viêm Minh dốc sức mở mang trong những năm gần đây đã co rút lại gần một phần ba. Và lại, tốc độ rút lui còn không ngừng tăng nhanh, từ đó có thể thấy được Hồn Điện đã phái ra lực lượng mạnh cỡ nào cho hành động lần này.

Mà trong những tin tình báo này, Tiêu Viêm cũng biết được phần lớn cường giả của Viêm Minh hiện đang tập trung tại ải Huyền Hoàng trên khe suối Huyền Hoàng. Nơi đó là cứ điểm quan trọng nhất ngoài đại bản doanh ở Gia Mã đế quốc của Viêm Minh. Nếu nó bị đánh chiếm, tuyến phòng ngự trong vòng ngàn dặm cũng sẽ tự động tan tác theo. Hậu quả của việc này chính là Viêm Minh bị đẩy về Gia Mã đế quốc, tất cả những cố gắng trong mấy năm nay đều sẽ đổ xuống sông xuống biển!

Bởi vậy, cường giả của Viêm Minh và một số tông phái khác hợp lực với Viêm Minh chống cự Sư Minh tông đều đang tập trung ở ải Huyền Hoàng. Sư Minh tông có chỗ dựa là Hồn Điện, chúng đã đủ thực lực để quét ngang hầu hết các thế lực ở tây bắc đại lục này rồi, chưa kể đến nhiều cường giả bị chúng ép buộc dụ dỗ nữa. Bởi vậy, ở tây bắc đại lục này không có thế lực nào có thể chân chính kháng cự được với chúng, dù là Viêm Minh cũng đang ở thế hạ phong.

Ải Huyền Hoàng chính là nơi hai bên giao tranh, mà đương nhiên Sư Minh tông sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Theo lời của một vị cường giả gia nhập vào Sư Minh tông, cường giả và quân đội tinh nhuệ của chúng đã tập trung hết đến khe suối Huyền Hoàng. Xem bộ dáng này, rõ ràng là muốn dùng biện pháp mạnh để cướp lấy ải Huyền Hoàng, tiến gần hơn một bước đến việc chiếm lĩnh cả tây bắc đại lục.

Lấy được những tin tức không tốt này cũng làm cho Tiêu Viêm không thể không tăng tốc độ. Hắn phải đến ải Huyền Hoàng trước khi Sư Minh tông chiếm được nơi đó. Nếu không, tổn thất lúc đó của Viêm Minh sẽ vô cùng lớn...

Khe suối Huyền Hoàng nằm ở nơi giao tiếp của hai dãy núi. Vì địa hình, nơi này là một căn cứ dễ thủ khó công do thiên nhiên tạo thành. Phía trên bầu trời của khe suối có những cơn gió cực kỳ âm hàn, dù là cường giả Đấu Hoàng cũng không dám để nó dính đến người. Dãy núi hai bên của cửa ải như được bỏ ra từ một chiếc búa khổng lồ, bên vách cực kỳ trơn nhẵn, mà hai dãy núi lại rất hùng vĩ, nên dù là một số cường giả Đấu Hoàng cũng không thể trực tiếp vọt qua được.

Mà ải Huyền Hoàng lại đứng sừng sững ở giữa khe suối. Trong phạm vi ngàn dặm, chỉ có nơi này mới có thể đi qua. Thậm chí ngay cả một số đế quốc nhỏ ở gần đây cũng phải dựa vào nó để giữ liên hệ. Có được địa thế được trời ưu ái như vậy, tầm quan trọng của ải Huyền Hoàng không cần nói cũng biết. Năm đó, để cướp lấy nơi này, không biết Viêm Minh đã phải trả giá đắt đến thế nào.

Bên ngoài ải Huyền Hoàng là một thảo nguyên trải dài không thấy điểm cuối. Đứng trên phía cao có thể quan sát được hết tất cả động tĩnh trên thảo nguyên. Nhưng hiện giờ, mảnh thảo nguyên này lại bị hắc vụ mù mịt bao phủ. Dưới hắc vụ còn có thể mơ hồ nghe được những tiếng chém giết đinh tai nhức óc. Một luồng sát khí ngập trời tràn ra từ đó, làm sắc mặt những người đứng trong ải Huyền Hoàng đều vô cùng ngưng trọng.

Một tòa kiến trúc đứng sừng sững ở giữa cửa ải, bên trong nó có một đại điện rộng lớn. Giờ phút này, không ít người đang ngồi trong đại điện, nhưng không ai mở miệng nói gì. Bầu không khí nặng nề áp lực bao phủ cả tòa đại điện.

Trên chủ vị của đại điện, một thân ảnh lả lướt nóng bỏng lười nhác dựa vào lưng ghế, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp mơ hồ có vẻ mệt mỏi, nhưng đôi đầy mị lực vẫn ẩn chứa sự kiêu ngạo và uy nghiêm của thượng vị giả. Phần ngạo khí này, dù năm tháng trôi qua cũng không thể làm nó nhạt đi. Mà trong Viêm Minh, trừ Mỹ Đồ Toa nữ vương ra thì còn ai có được loại ngạo khí như thế nữa?

Thời gian trôi qua không để lại bất cứ dấu vết nào lên nàng. Ngược lại, nó còn làm cho vẻ đẹp mặn mà kia càng thêm nồng đậm.

"Các vị, đại quân của Sư Minh tông đã tiếp cận. Hôm nay vẫn chỉ tấn công kiểu thăm dò, nhưng có lẽ không quá ba ngày nữa, chúng sẽ chính thức động thủ..."

Trong đại điện trầm mặc, Thái lân đảo mắt qua toàn trường, từng khuôn mặt quen thuộc nhất thời xuất hiện.

Băng Hoàng Hải Ba Đông, Đan Vương Cổ Hà, Pháp Mã... So với năm đó, họ đã có phần già đi, nhưng khí tức lại cường đại hơn rất nhiều. Hiển nhiên, trong mấy năm này, thực lực của họ đã tinh tiến rất nhiều.

Nghe được lời này của nàng, tất cả mọi người đều trầm mặc. Thấy vậy, một nam tử ngồi trên xe lăn khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: *"Thế lực của Sư Minh tông quá mạnh. Số lượng cường giả đạt tới cảnh giới Đấu Tôn hơn xa chúng ta. Nếu giao chiến trực diện, chắc chắn chúng ta sẽ không địch nổi."*

Nói đến đây, Tiêu Đỉnh cười khở một tiếng. Trước thực lực tuyệt đối, cho dù mưu kế có tinh minh đến đâu, chu toàn đến đâu thì cũng sẽ mất đi tác dụng. Mấy năm nay, Viêm Minh đã gặp rất nhiều khó khăn, nhưng đây là lần làm cho hắn cảm thấy vô lực nhất...

"Nếu thật sự không còn cách nào khác thì liều mạng đi. Tiến không được, lùi cũng chẳng xong, cứ thế này không bằng giải quyết một lần cho xong!"

Bên cạnh Tiêu Đỉnh, một nam tử có khuôn mặt đầy hung lệ lạnh lùng nói. Nhìn dung mạo quen thuộc này, rõ ràng là nhị ca của Tiêu Viêm, Tiêu Lệ!

Nghe Tiêu Lệ nói vậy, trong lòng tất cả mọi người đều nặng trĩu. Thật sự đã nghiêm trọng tới mức đó sao?

"Chưa cần phải như vậy..."

Tiêu Đỉnh đột nhiên lắc đầu, phá tan không khí trầm mặc ngọt ngào. Hắn ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thản nhiên, nhẹ giọng nói: *"Theo lời của mấy người Tiểu Y Tiên, trong khoảng thời gian này Tam đệ sẽ quay về Viêm Minh..."*

Xoạt!

Lời này vừa ra, tất cả ánh mắt trong đại điện đều đổ dồn về phía Tiêu Đỉnh, ngay cả Thái Lâm trên chủ vị cũng không ngoại lệ.

Tam đệ của Tiêu Đỉnh, một số cường giả gia nhập vào Viêm Minh muện có thể chưa tận mắt nhìn thấy người này, nhưng đều đã nghe nói đến. Bởi vì, thanh niên tên Tiêu Viêm kia mới thật sự là người sáng lập ra Viêm Minh này!

Năm đó, người thanh niên này đã sáng lập ra không ít kỳ tích. Bởi vậy, tuy Viêm Minh vẫn do Thái Lâm cầm quyền, nhưng trong lòng rất nhiều

người, Tiêu Viêm mới là lãnh tụ tinh thần thật sự!

Nhìn đại điện thoáng chốc đã trở nên sôi trào, Tiêu Đỉnh mỉm cười, trao đổi ánh mắt với Tiêu Lệ bên cạnh một cái. Trong mắt cả hai đều có sự kiêu ngạo không thể che dấu. Phần kiêu ngạo này đến từ huynh đệ ruột thịt của họ, đến từ thanh niên tên là Tiêu Viêm đó!

"*Tam đệ, đệ rời đi lâu như vậy rồi, cũng nên đến lúc quay lại a.*" Nhìn lên bầu trời đêm ngoài đại điện, Tiêu Đỉnh khẽ lẩm bẩm trong lòng.

-----oOo-----

Chương 1371: Tiêu Tiêu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời mênh mông xanh thẳm, đột nhiên truyền đến những âm thanh xé gió, liền theo đó là mấy chục bóng đen trong chớp mắt xuất hiện trên đỉnh của ngọn Thanh Phong.

"Thiếu các chủ, phía trước chính là phạm vi thế lực của Viêm Minh. Theo tốc độ hiện tại của chúng ta thì đến chạng vạng mới có thể tới được ải Huyền Hoàng."

Đang dừng chân trên ngọn núi, một lão giả mặc áo bào trắng đưa ánh mắt quét nhìn bốn phía, rồi sau đó cung kính nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua đám người đi cùng, trong lòng không khỏi mỉm cười. Với số lượng nhân thủ như thế này, có lẽ tại Trung Châu cũng không được liệt vào hàng ngũ cực độ cường hãn. Nhưng ở đại lục Tây Bắc này, dường như chỉ cần một cái dặm chân của bọn hắn cũng khiến cho cả đại lục run rẩy, kinh sợ.

"Căn cứ vào tin tình báo mới nhất thì Sư Minh Tông bên kia, tính cả Hồn Điện cùng với một ít cường giả thông qua lợi ích mà dụ dỗ, đạt tới cấp bậc Đẩu Tôn ước chừng ba mươi người. Ngược lại, Viêm Minh bên này chỉ có mười người mà thôi. Nếu so số lượng cường giả của hai bên, thật là cách nhau một trời một vực."

Lão giả mặc áo bào trắng dừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Có hơn ba mươi vị Đấu Tôn à?"

Mười ngón tay Tiêu Viêm nhẹ đan vào với nhau, trên mặt lộ vẻ do dự. Thực lực của cường giả ở đại lục Tây Bắc có lẽ kém hơn so với Trung Châu, tuy vậy cũng không thể xem thường bởi dù sao nơi này cũng là một đại lục vô cùng rộng lớn. Chỉ cần Hồn Điện sử dụng một ít thủ đoạn, chắc chắn sẽ có không ít cường giả tìm đến trợ trận. Vì vậy chuyện Sư Minh Tông có nhiều cường giả trợ trận như thế, đối với Tiêu Viêm cũng không phải là điều bất ngờ gì. Năm đó, lúc hắn rời khỏi Viêm Minh thì thực lực của người mạnh nhất Viêm Minh là Thái Lâm đã ở vào khoảng Ngũ tinh Đấu Tông, trải qua mấy năm tu luyện thì giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Đấu Tôn rồi.

Bởi vì Thái Lâm có được Thất Thái Thôn Thiên Mãng huyết mạch, lại thêm bản thân thiên phú trời sinh, cho nên tu luyện đạt tới cảnh giới Đấu Tôn cũng không phải là chuyện gì to tát.

Tuy nhiên, dù Thái Lâm có cường thịnh như thế nào thì cũng chỉ vèn vèn có một người. Việc Viêm Minh có được mười vị Đấu Tôn cường giả đã vượt ra ngoài dự kiến của Tiêu Viêm. Thực lực bậc này đã được xem là nhất lưu thế lực ở Trung Châu rồi. Qua đó có thể thấy, trong mấy năm qua, Viêm Minh phát triển vô cùng mạnh mẽ. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Sư Minh Tông có bao nhiêu người đạt tới cảnh giới Lục tinh Đấu Tôn cường giả trở lên?"

Tiêu Viêm im lặng một hồi mới lên tiếng hỏi. Đạt đến cấp bậc Đấu Tôn, mỗi một tinh chênh lệch là một khoảng cách rất lớn về thực lực. Giống như Tiêu Viêm bây giờ, cho dù có phải đối chiến với mười Nhất tinh Đấu Tôn cường giả thì hắn cũng chẳng hề e ngại.

"Từ Lục tinh Đấu Tôn cường giả trở lên, Sư Minh Tông có tám người. Mà trong tám người này, có bốn người đã đạt đến cấp độ Bát tinh Đấu Tôn. Tuy nhiên, về phía Hồn Điện có cường giả mạnh hơn âm thầm ra tay hay không, chúng ta cũng không có tin tức chính xác."

Lão giả mặc áo bào trắng trầm ngâm nói.

"Uhm, làm phiền Hạ trưởng lão." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

"Thiếu các chủ khách khí rồi!"

"Đi thôi, tốc độ phải nhanh hơn nữa, tranh thủ đến ải Huyền Hoàng vào lúc chạng vạng."

Tiêu Viêm khẽ thở dài rồi vung tay hiệu, mũi chân nhẹ điểm lên mặt đất. Không gian trước mặt hần thoáng trở nên dập dờn, còn thân ảnh hần thì biến mất vô ảnh vô tung khiến ai chứng kiến cũng không khỏi kinh ngạc.

Mọi người đều hướng về phía trước mà vọt đi.

*****

Âm, âm!

Mây đen vần vũ, bao phủ hầu như toàn bộ Huyền Hoàng, trong phạm vi trăm dặm, sấm sét cứ gầm gừ không dứt. Phía bên ngoài Huyền Hoàng, lúc này sương mù bao phủ dày đặc, trong màn sương đó ẩn tàng vô số thân ảnh.

Phía trên cao mấy trăm dặm của ải Huyền Hoàng, vô số nhân thủ của Viêm Minh sắc mặt âm trầm nhìn vào biển người kia. Những năm gần đây khi Viêm Minh bành trướng lực lượng, mặc dù cũng gặp không ít địch nhân nhưng chưa bao giờ gặp tình cảnh như hiện tại, bị ép tới mức không thể nào phản kháng. Những người ở đây đều không khỏi thở dài, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vị trí trung tâm tường thành, ở nơi đó đang hiện diện một thân ảnh vô cùng xinh đẹp. Người này thân mặc khôi giáp màu đỏ, thoạt nhìn vô cùng nghiêm nghị nhưng vẫn không thể che lấp những đường cong mê hoặc, say động lòng người. Trên khuôn mặt kiêu diễm không hề có một chút biểu hiện nào của sự mềm yếu, dù nàng đang phải đối diện với áp lực trầm trọng như thế.

Những năm gần đây, nữ nhân xinh đẹp đến mức gần như là yêu dị này đã dẫn dắt Viêm Minh xông pha vượt quá phạm vi Gia Mã đế quốc. Cuối cùng trở thành thế lực cường hãn bậc nhất ở đại lục Tây Bắc. Từ đó mới giúp cho Gia Mã đế quốc, vốn là một đế quốc nhỏ bé có một chỗ đứng trên đại lục Tây Bắc. Đối với Viêm Minh, địa vị của nàng là vô cùng quan

trọng và không thể nào thay thế được. Đứng trên phương diện nào đó mà nói, mặc dù Tiêu Viêm thân là người sáng lập ra Viêm Minh, thì cũng không cách nào đạt tới.

"Rốt cục đã bắt đầu tiến công rồi sao?"

Đôi mắt Thái Lâm nheo lại nhìn đám hắc vụ phía xa xa, bàn tay ngọc nhẹ nhàng đưa lên hông, nắm chặt thanh kiếm màu đỏ. Trên gương mặt nàng lộ ra vẻ quyết tâm sát phạt lạnh như băng.

"Thái Lâm, nếu như đến lúc đó chống chọi không được, người liền dẫn tiểu Tiêu Tiêu rời đi!"

Tiêu Đình ngồi trên xe lăn, ánh mắt nhìn xa xăm về nơi hắc vụ tràn ngập, nhẹ giọng nói.

"Uhm, đây chính là đứa nhỏ của tam đệ, Tuyệt đối không được để xảy ra nửa điểm lỗi lầm!"

Tiêu Lệ với nét mặt âm lãnh cũng trầm giọng nói.

Nghe hai người nói, Thái Lâm khẽ lắc đầu. Nàng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, nơi đó có một cô bé mặc áo trắng. Cô bé này ước chừng bốn - năm tuổi, bộ dáng như hoa, như ngọc thập phần đáng yêu. Tại mi tâm cô bé có một đạo xà văn bảy màu, đôi mắt to và đen gọi cho người ta cảm giác yêu thích, không nở rời mắt. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt đó sẽ khiến cho người ta trầm mê, rất khó để khôi phục lại tinh thần.

Tuổi cô bé còn nhỏ mà đã có được hấp lực quý dị đến mức này, thì đến lúc chân chính trở thành thiếu nữ, chắc chắn sẽ còn làm cho người ta thất điên bát đảo.

Thái Lâm nhìn cô bé, không giấu nổi vẻ sùng ái trong đôi ánh mắt lạnh như băng tuyết của mình. Nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm cô bé vào trong lòng ngực. Dường như cô bé cũng biết bầu không khí nơi đây có chút gì đó không bình thường, cho nên không hề khóc lóc hay sợ hãi. Bàn tay nhỏ bé ôm lấy gáy ngọc thon dài của Thái Lâm, dùng âm thanh giòn tan nói:

"Mẹ không cần phải sợ, cậu nói rằng cha con sẽ trở lại..."

Nghe vậy, khóe môi Thái Lâm khẽ mấp máy, im lặng ôm lấy cô bé. Một lúc sau nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn sang Tiểu Y Tiên rồi nhẹ nhàng hỏi:

"Hắn thật sự sẽ trở về sao?"

"Huynh ấy đi vào Thiên mộ, nếu tính không nhầm thì phải tốn thời gian nửa năm. Hiện giờ hắn là đã rời khỏi Cổ Giới. Nếu như huynh ấy đã đến Tinh Vãn các, Dược lão tất nhiên sẽ nói cho Tiêu Viêm biết sự việc xảy ra nơi này. Theo tính tình của Tiêu Viêm thì huynh ấy sẽ toàn lực chạy đến đây..."

Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu và trả lời.

Đôi mắt của Thái Lâm khẽ chớp chớp nhẹ. Nàng cũng không tiếp tục nói chuyện mà âu yếm ôm chặt cô bé trước ngực. Một lúc sau mới nói với Tiểu Y Tiên:

"Nếu chẳng may ai Huyền Hoàng bị công phá, ngươi hãy mang theo đứa con này của Tiêu Viêm rời đi. Nếu để xảy ra chuyện gì với Tiêu Tiêu, mặc kệ Tiêu Viêm có ra sao, cho dù ta chết đi thì ta cũng vĩnh viễn không tha thứ cho ngươi!"

Tiểu Y Tiên hơi ngần người, nhìn khóe môi đỏ mọng đang nhếch lên của Thái Lâm, cuối cùng chỉ có thể yên lặng gật đầu. Tính cách của Thái Lâm vốn rất kiêu ngạo, nàng ta tuyệt đối nói được sẽ làm được.

"Thái Lâm! Máy năm qua, vì phải liên kết với Tiêu gia mà ngươi cũng vất vả nhiều rồi. Nếu lần này có thể thuận lợi vượt qua, ta nhất định bắt Tiêu Viêm chính thức cưới ngươi làm vợ!"

Tiêu Đỉnh đang ở bên cạnh, thấy thế khẽ thở dài rồi trầm giọng nói.

Mấy năm nay, Thái Lâm vì Tiêu gia mà đã làm rất nhiều chuyện, hắn và mọi người đều thấy rõ. Lúc trước Tiêu Viêm sáng lập Viêm Minh, đã vô tình trực tiếp đem gánh nặng này đặt lên vai của Thái Lâm. Mặc dù ai cũng hiểu Tiêu Viêm vì cứu phụ thân nên phải rời đi nhưng Thái Lâm dẫu sao cũng là phận nữ nhi. Vậy mà nàng không chỉ hạ sinh cho Tiêu gia một cô bé vô cùng đáng yêu, mà còn giúp Tiêu Viêm đem Viêm Minh xây dựng được như bây giờ. Quả thật nàng đã gánh vác trên vai trách nhiệm quá

nặng nề.

"Hức, đại ca nói chính xác. Lần này tiểu tử kia nếu trở về, phải đem chuyện này tức tức làm ngay!"

Tiêu Lệ cũng gật đầu đồng tình. Hắn cùng với Tiêu Đỉnh luôn luôn cho rằng Tiêu Viêm là tối trọng yếu, nhưng vào lúc này lại cảm thấy nên thiên vị người em dâu này một chút.

"Trước tiên phải giải quyết phiền phức trước mắt này đã..."

Thải Lâm buông Tiêu Tiêu ra, trong đầu thoáng hiện lên một thân ảnh trẻ tuổi, thân mặc hắc sam. Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thần sắc vô cùng phức tạp. Xà Nhân Tộc mỗi khi bổ nhiệm nữ vương, nếu là gái đồng trinh thì càng tốt, còn nếu đã yêu người nào thì suốt đời phải trung trinh không được thay đổi. Mặc dù tâm tư luyến ái đã không còn, khiến cho lòng nàng theo đó cũng chết đi, nhưng nàng là Xà Nhân Tộc huyết mạch truyền thừa, nên Thải Lâm hiểu được cả đời này nàng sẽ vĩnh viễn không thể quên được người kia. Mặc dù đã nhiều năm rồi, nhưng hình ảnh ấy chẳng những không phai mờ đi mà ngày càng khắc sâu vào tâm khảm của nàng.

Àm, âm!

Thải Lâm một lần nữa đứng dậy, hướng về phía hắc vụ nơi xa, mà nơi đó lúc này chợt vang lên những tiếng trống đình tai nhức óc. Từng bóng người từ trong hắc vụ phóng ra rồi lơ lửng ở cuối chân trời, khí thế cường hãn tuôn ra bao trùm cả thiên địa.

Trên bầu trời chợt xuất hiện một trung niên cường tráng, vai vác một thanh đại đao màu vàng. Ánh mắt hắn trông giống như lửa nóng, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng hình vô cùng kiêu diễm trên tường thành. Hắn cười to, tiếng cười ẩn chứa sự bá đạo vang vọng cả đất trời.

"Ha ha, Mỹ Đồ Toa, ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Đầu hàng Sư Minh Tông ta hay để Sư Minh Tông ta đồ sát Viêm Minh đến chó gà cũng tận diệt?"

-----oOo-----

Chương 1372: Đại chiến!

Vừa nghe thấy tiếng cười bá đạo kia vang vọng khắp trời đất, đôi mắt hẹp dài của Thái Lâm liền lóe lên những luồng sắc lạnh. Nàng bước tới trước vài bước, ngẩng đầu nhìn những thân ảnh trên bầu trời phía xa xa, thanh âm bình thản cất lên, không vì cục diện trước mắt mà có nửa điềm dao động nào.

Đã chương quản Viêm Minh nhiều năm trời, cũng vốn là Nữ vương của Xà Nhân Tộc, đối với cục diện xấu trước mắt nàng vẫn không hề mảy may tỏ ra sợ hãi.

"Viêm Minh chỉ có chiến sĩ tử trận, không có thứ chết nhất đầu hàng!"

Trung niên nam tử đứng ngạo nghễ giữa trời, trong tay cầm một thanh đại đao kim sắc bùng sáng quang mang. Sau khi nghe được những lời của Thái Lâm, hắn không hề nói một tiếng nào mà chỉ cười to hai tiếng, ánh mắt trở nên cháy bỏng cuồng nhiệt. Nữ nhân tính tình cương liệt như thế, đúng là rất phù hợp với khẩu vị của hắn. Ở khắp vùng Tây Bắc này ai mà không biết đến cái tên của người đẹp băng giá Viêm Minh Thái Lâm chứ? Nếu có thể ở trong trận đại chiến này mà bắt được nàng làm tù binh, hơn nữa còn thu nàng làm thị thiếp thì... hắc hắc... Nếu được như thế, dù có phải gây chiến khắp nơi thì hắn cũng không coi vào đâu. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Trên thế giới này, có loại phụ nữ mà chỉ cần một nụ cười hoặc một cái cau mày của họ là đã có thể dẫn phát chiến tranh. Hiển nhiên, Thái Lâm chính là người nằm trong số đó.

"Mỹ Đỗ Toa! Người nên nhớ rằng Viêm Minh các ngươi chỉ có thể dựa vào địa thế hiểm yếu để chống lại chúng ta mà thôi. Thực lực của các ngươi căn bản không thể so sánh với chúng ta, chỉ cần các ngươi chịu quy thuận Sư Minh Tông của chúng ta, đồng thời đem toàn bộ người của Tiêu gia giao ra đây, ta lấy danh nghĩa Tông chủ của Sư Minh Tông cam đoan với người, tuyệt không đả thương một người nào của Viêm Minh." Nam tử tóc vàng cười nhạt nói.

"Khởi trận!"

Đáp lại tiếng cười của hắn, Thái Lâm chỉ khẽ liếc mắt, sau đó là một tiếng quát nhẹ lạnh như băng phát ra từ miệng của nàng.

"Vâng!"

Nghe được hiệu lệnh của Thái Lâm, những tiếng hét trầm thấp liên miên vang lên hưởng ứng. Không trung bên ngoài ải chợt rung động mãnh liệt, một cái lồng bằng năng lượng cực lớn chậm rãi xuất hiện, đem toàn bộ ải Huyền Hoàng bao bọc lại, hình thành hai trận doanh đối lập với nhau.

"Cung thủ chuẩn bị!"

Thái Lâm lại quát lạnh ra lệnh! Từng tiếng kéo cung kéo kệt vang lên liên hồi, một loạt nỏ xa (xe bắn cung) cao chừng bảy tám trượng lồ nhố xuất hiện. Mỗi nỏ xa được vài người hợp lực, kéo căng dây cung ra hết cỡ. Trên rãnh nỏ xa là một mũi tên thép dài gần hai trượng ánh lên sắc lạnh. Loại tên thép này chính là do Viêm Minh sử dụng tài liệu đặc thù mà luyện chế, giờ đây lại được vài Đấu Linh chiến sĩ hiệp lực sử dụng, uy lực của nó mạnh đến nỗi dù là Đấu Hoàng cường giả cũng có thể bị bắn thủng cả thân thể, ghim chặt trên mặt đất.

Thấy lời chiêu hàng của mình không có một câu hồi đáp, hơn nữa còn được đối phương tặng thêm quà khuyến mãi như thế, nam tử tóc vàng cũng không khỏi nhíu mày.

"Su Thiên, không cần nhiều lời. Nếu người thích con đàn bà kia thì cứ phá tan cái cứ điểm này, bắt chúng giam lại là xong. Nếu người vì tư tình cá nhân mà để bọn người Tiêu gia chạy hết, lúc đó người gánh không nổi trách nhiệm đâu!"

Trong lúc nam tử tóc vàng đang nhíu mày thì một tiếng nói âm lãnh vang lên phía sau hắn.

Nghe được thanh âm đó, nam tử tên Su Thiên sắc mặt hơi đổi, thoáng quay đầu lại phía sau. Ở nơi đó, một vị lão giả đang đứng yên trong không trung, vô số linh hồn thể đang không ngừng bay xung quanh hắn, lâu lâu lại có một vài tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cho tim người khác không khỏi tê cóng. Gương mặt âm lệ của lão giả cũng vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ lại thì rõ ràng hắn chính là người đã từng xuất lĩnh cường giả của Hồn Điện tấn công Tinh Vẫn Các – Hồn Điện Cửu Thiên Tôn.

"Cửu Thiên Tôn ngài đã đa tâm rồi, Viêm Minh hiện giờ chẳng khác nào cá nằm trong chậu. Lực lượng bé như hạt vừng của bọn chúng không đáng để ngài nhắc tới, đám người Tiêu gia kia chạy trốn thế nào được?"

Sư Thiên cười cười, đáp lời.

"Nếu như xảy ra chuyện không may, hậu quả ngươi hiểu rồi đấy!"

Cửu Thiên Tôn liếc nhìn Sư Thiên, có chút không kiên nhẫn đáp. Tên gia hỏa ở cái địa phương man di này, thực lực chỉ mới là Lục Tinh Đẩu Tôn mà đã dám tự đại coi mình là cha thiên hạ. Nếu ném hắn vào Trung Châu, chút thực lực ấy cũng chỉ ở tầng lớp thường thường bậc trung mà thôi.

Sư Thiên cất tiếng cười khan, hắn hiểu Cửu Thiên Tôn đã không còn kiên nhẫn nữa rồi, lập tức không nói nhằm thêm nữa, liền ngừng đầu quan sát cái lồng phòng ngự dày đặc đang bao phủ bên ngoài ải. Một lát sau, hắn mới giơ cao bàn tay lên và hét lớn:

"Mỹ Đồ Toa, ta đã cho ngươi cơ hội cuối cùng nhưng ngươi lại bỏ qua! Toàn quân nghe lệnh, tấn công!"

"Giết sạch bọn chúng... Giết...!"

Nương theo tiếng hét của Sư Thiên, đại quân đông đảo từ bên ngoài ải trong nháy mắt gầm lên rung trời chuyển đất, rồi như một cơn thủy triều cuộn cuộn không thấy điểm cuối, mang theo sát khí ngập trời liều chết tấn công vào ải.

Cảm thụ được sát khí bốc lên tới chín tầng trời, những thủ binh ở trong ải sắc mặt không khỏi đanh thêm vài phần, bất giác siết chặt vũ khí trên tay.

"Xoẹt... xoẹt... vút...!"

Khi đạo quân như thủy triều kéo đến gần ải thì một loạt tiếng tên xé gió thi nhau gầm rú vang lên. Những mũi tên khổng lồ như một đám mây đen phóng ra, bao trùm lấy đại quân của Sư Minh Tông. Trong nháy mắt, khắp thiên địa liền vang lên từng tiếng kêu gào thê thảm.

Trên tường thành, Thái Lân lạnh lẽo nhìn vô số binh lính bị ghim chặt trên

mặt đất, đôi mắt phượng không chút nào dao động. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, nơi đó có gần trăm người đang lửng không, hai cánh đấu khí nhẹ nhàng vũ động cho thấy họ chính là Đấu Hoàng cường giả. Tiểu đội Đấu Hoàng đó mới chính là nhân tố khiến cho người ta kiêng kị nhất.

"Tấn công, phá vỡ cái năng lượng tráo kia đi!"

Sư Thiên nhìn thoáng qua phạm vi trăm trượng gần cứ điểm, khắp nơi đều là những binh sĩ tử trận. Trên khuôn mặt hắn không hề có nửa điểm đau lòng nào, đám quân lính mà tu vi chưa đạt tới Đấu Vương kia bất quá chỉ là pháo hôi mà thôi, đội quân tinh nhuệ chân chính có thể lay động Viêm Minh chính là những cường giả đang lửng không ở trên.

Ngay lúc bàn tay của Sư Thiên vung xuống, các cường giả trên bầu trời bắt đầu xếp thành hình bán nguyệt, từ từ tiếp cận cứ điểm. Sau một tiếng hét lớn ra lệnh, từng luồng đấu khí ùn ùn phá không phóng tới, va chạm và nổ tung trên bề mặt lòng năng lượng.

"Ầm... ầm.. ầm...!"

Vô số đấu khí bạo tạc lên chiếc lòng năng lượng, làm nó xáo động liên hồi.

"Cung nổ thủ, chuyển mục tiêu! Những cường giả từ Đấu Vương trở lên, nhanh chóng phản kích và gia cố lòng năng lượng!"

Thấy Sư Minh Tông công kích như triều dâng, Thái Lâm liền ban bố mệnh lệnh liên hồi. Những năm gần đây, nàng đối với loại chiến tranh như thế này đã coi như cơm bữa.

"Vút ...vút... vút...!"

Mệnh lệnh Thái Lâm vừa ban ra, những mũi tên đặc chế đột nhiên di dời mục tiêu, rừng mũi tên rậm rạp như mây đen nhất loạt bắn lên trên không trung, mang theo tiếng xé gió vun vút phá không lao tới, hướng về đám cường giả của Sư Minh Tông đang ở trên bầu trời công kích liên hồi.

"Á....!!!"

Dưới sự công kích bao trùm, tuy các cường giả kia thân thủ không hề kém

cỏi, thế nhưng vẫn có không ít người bị bắn thủng thân thể. Từng cường giả như điều đứt dây, nấc nghẹn rơi lả tả xuống mặt đất liên hồi. Sự tổn thất nặng nề như thế đã kích giận cường giả Sư Minh Tông, từng luồng đầu khí lại tiếp tục gào thét phóng tới, oanh kích lấy mạng đổi mạng.

"Rầm...rầm..rầm...!"

Năng lượng tráo bị vô vàn công kích nện vào liên tục liền trở nên chao đảo không ngừng, những gợn sóng trên vách năng lượng tráo mỗi lúc càng kịch liệt hơn, nhưng do có năng lượng tráo phòng ngự nên tổn thất của Viêm Minh so với bên Sư Minh Tông kia đúng là chênh lệch vô cùng lớn.

"Tiêu hao cứ như thế này thì chẳng mấy chốc là sạch sẽ...!"

Trên bầu trời, Sư Thiên nhìn thấy năng lượng tráo đang chao đảo không ngừng bên kia, liền không khỏi nở ra một nụ lạnh lẽo. Tay hắn nhanh chóng làm ra một thủ thế vô cùng kỳ dị, Sư Minh Tông sở dĩ có thể quét ngang khắp hơn một nửa vùng Tây Bắc này không phải là dựa vào đám Đấu Hoàng cường giả kia, mà là nhờ vào sự góp công của Đấu Tông, thậm chí là Đấu Tôn cường giả.

Sau thủ thế quái dị của Sư Thiên, vùng hắc vụ phía sau lưng hắn nhanh chóng hé mở, gần trăm thân ảnh đột nhiên trống rỗng xuất hiện. Dẫn đầu toán người đó là khoảng hai - ba mươi người với khí tức mênh mông như biển rộng, thiên địa dường như vì sự xuất hiện của bọn họ mà run rẩy không ngớt.

Đám người Thái Lâm không khỏi biến sắc khi thấy những người này, bởi họ mới chính là nhân tố quyết định thắng lợi của cuộc chiến.

"Ầm... ầm...!"

Trăm thân ảnh lừng khờ không hư bộ, chậm rãi đi về phía trước. Những mũi tên thép cực lớn từ phía Viêm Minh nhanh chóng phóng vút ra cản đường, nhưng khi chúng chỉ còn chừng trăm trượng là tới đích thì đều đồng loạt nổ tung tóe.

"Bùng... bùng... bùng...!"

Đến gần cứ điếm chừng trăm trượng thì trăm đạo thân ảnh kia rốt cuộc

cũng dừng bước. Họ nhất tề quát lớn, từng luồng đầu khí mênh mông rộng lớn bùng phát ra bốn phía từ trên cơ thể của bọn họ, cuối cùng hội tụ lại trên bầu trời, ngưng tụ thành một cự thú khổng lồ bằng năng lượng cao gần nghìn trọng.

Cự thú sau khi thành hình liền thổi ra hai luồng sương trắng lớn chừng mười trọng, sao đó mới mạnh mẽ bước đi trên không trung. Dưới vô số ánh mắt kinh hãi tột độ của mọi người, cự thú cứ như vậy mà điên cuồng xông thẳng về phía năng lượng tráo bên ngoài ải. Tuy rằng vẫn phải nhận vô số công kích lên người nhưng dường như điều đó không thể ngăn cản được nó.

Cự thú vượt qua phía chân trời, dưới ánh mắt kinh hãi và sắc mặt tái nhợt của vô số người bên Viêm Minh, điên cuồng tông mạnh vào năng lượng tráo.

"*Ầm...!*"

Sau cú va chạm, không gian dường như lâm vào sự tĩnh lặng vĩnh hằng. Một lúc sau, khắp ải Huyền Hoàng chợt trở nên chấn động kịch liệt, vô số gợn sóng năng lượng cuộn cuộn từ chỗ va chạm nhanh chóng khuếch tán ra. Dưới ánh mắt khủng hoảng của mọi người, lòng năng lượng chỉ vang lên một tiếng sấm trầm đục, rồi bạo liệt tan tành.

Vào lúc năng lượng tráo nổ tung, ngọc thủ của Thái Lâm liền nắm chặt lại, âm thanh nằng vẫn lạnh như băng, nhẹ nhàng vang lên bên tai của mọi người trên tường thành.

"Các vị, đại quân Tây Bắc mặc dù lớn mạnh, nhưng chúng ta đã không còn đường lui, bởi sau lưng của chúng ta chính là biên giới của đế quốc. Nếu trong lòng các vị còn có chút tâm huyết, thì hãy nhanh chóng cầm vũ khí lên, huyết chiến tới cùng!"

"*A... a... a...!*"

"Huyết chiến tới cùng! Huyết chiến tới cùng!"

Âm thanh lạnh như băng của Thái Lâm lại làm ánh mắt của đám binh sĩ Viêm Minh trở nên ngầu đỏ. Một mối kích động xen lẫn run sợ từ sâu trong đáy lòng họ nhanh chóng trào ra, cuối cùng nổ tung, hóa thành từng

tiếng rống giận vang lên liên hồi.

-----oOo-----

Chương 1373: Thảm thiết!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn lòng năng lượng trên bầu trời bị phá, Sư Thiên nở một nụ cười dữ tợn, vung mạnh tay quát lớn.

Hưởng ứng tiếng quát của Sư Thiên, tất cả các cường giả Đấu Vương và Đấu Hoàng lúc trước bị lòng năng lượng ngăn cản đều đồng loạt rống giận, cuối cùng bộc phát như bạo vũ, phóng thẳng về phía tường thành.

"Sát...!"

Nhìn rừng người tràn đầy sát khí đang lao đến, Thái Lâm bất giác đưa tay nắm chặt lấy trường kiếm bên hông, đấu khí từ trong cơ thể nàng bùng phát mạnh mẽ. Thái Lâm tung ra một nhát kiếm tạo nên một đạo kiếm khí khổng lồ gần trăm trượng, chém hơn mười vị cường giả Đấu Hoàng thành hai đoạn. Đồng thời, nàng cũng lạnh lùng quát lên:

"Hỗn chiến!"

Nghe thấy tiếng quát của Thái Lâm, từng bóng người lao vọt lên trên, không ngần ngại lao thẳng vào đối đầu với cường giả Sư Minh Tông. Ngay lập tức, âm thanh chém giết hỗn loạn cùng mùi máu tanh lan tràn khắp cả vùng.

"Tiểu Y Tiên, Tiêu Tiêu trông cậy cả vào ngươi! Bảo hộ nó cho tốt nhé!"

Thái Lâm chứng kiến cuộc chiến đấu giáp lá cà càng lúc càng thảm thiết kia, không nhịn được khẽ nói với Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên thoáng thờ dãi, gật đầu.

"Mẹ...!"

Tuy Tiêu Tiêu còn nhỏ nhưng dường như cũng cảm nhận được bầu không khí khác thường, vội vàng ôm lấy cánh tay thon dài của Thái Lâm, rung rung nước mắt nhìn nàng.

"Con ngoan, đừng sợ, chờ mẫu thân một lát!"

Thái Lâm xoa nhẹ đầu Tiêu Tiêu, gương mặt xinh đẹp động lòng người hiện lên nét tươi cười sủng ái, sau đó chuyển Tiêu Tiêu cho Tiểu Y Tiên.

Thái Lâm tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải cắn răng, xoay người bay vút lên không trung. Đấu khí mênh mông từ trên người nàng bùng phát, ngay lập tức đánh cho mấy tên Đấu Vương nhanh nhẩu lao đến trước thành bọt máu.

"Su Thiên, có giỏi thì ra đây chiến với bốn vương!"

Thái Lâm ngạo nghễ đứng trong hư không, hai tròng mắt lạnh băng nhìn thẳng về Su Thiên, quát lạnh.

"Ha ha, lời của mỹ nhân sao có thể làm trái được chứ!"

Su Thiên cười lớn, Kim sắc đại đao trong tay hoa lên, bàn chân chột đập nhẹ trong hư không vài cái, chớp mắt đã hiện ra trước mặt Thái Lâm. Hắn dùng ánh mắt nóng bỏng như muốn xuyên thấu vào trong lớp giáp đỏ rực bó sát người Thái Lâm, trước dáng người đầy đặn vô cùng tinh tế của nàng, hắn không nhìn nổi mà nảy sinh dục vọng trong lòng.

"Tên tiểu tạp mao Tiêu Viêm thật là đáng giận, vu vật hiếm thấy như thế này lại rơi vào tay hắn, nhưng đợi đến khi ta thành công thì nàng cũng sẽ thuộc về ta thôi!"

Nhìn thấy Su Thiên chịu nghênh chiến, Thái Lâm cũng không nhiều lời. Đấu khí trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, trường kiếm nhanh như thiểm điện thoát khỏi vỏ, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Su Thiên, kiếm khí sắc bén vạch ra những đường cong không tưởng, dữ dội như gió bão chém tới tất cả các vị trí yếu hại trên thân thể Su Thiên.

Tuy Su Thiên thản nhiên nhìn thế công của Thái Lâm nhưng trong lòng cũng vô cùng cảnh giác. Thực lực của Thái Lâm không hề yếu hơn hắn, lại thêm mấy năm nay nàng còn trải qua vô vàn trận chiến, kinh nghiệm nhất

định hơn nhiều so với hắn, bởi vậy trong lòng hắn không thể khinh thường. Sư Thiên quay tít kim sắc đại đao trong tay như bánh xe gió, chống đỡ tất cả kiếm khí của Thái Lâm.

Không chỉ riêng Thái Lâm và Sư Thiên kịch liệt chiến đấu, mà bán kính trăm trượng xung quanh ả cũng đang tràn ngập hỗn loạn. Tất cả cường giả Viêm Minh cũng đã ra tay, trận chiến giáp lá cà đó vẫn đang diễn ra mãnh liệt và thảm thiết.

Song phương giao thủ, thường xuyên có những cao thủ thoáng sơ hở, bị đối thủ nắm bắt được tiên cơ mà giết hại. Đến cả cường giả Đâu Tông cũng không thể đảo bảo an toàn bản thân, không cẩn thận sẽ lập tức bị mười mấy người phe đối thủ vây quanh, hậu quả tất yếu là sẽ bị trọng thương, thậm chí có kẻ vận khí không tốt còn bị giết chết.

Bên ngoài vòng chiến, Cửu Thiên Tôn phiêu phù tại chân trời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn trận chiến vẫn đang diễn ra không ngừng nghỉ, nhếch môi cười lạnh. Trong tầm quan sát của hắn, tất cả linh hồn con người chết trận vào khoảnh khắc rơi xuống đất đều bị một lực lượng quý dị hút lấy, kể cả các linh hồn yếu ớt hắn cũng không tha.

"Chiến hay lắm, chém giết ác liệt vào, chết càng nhiều càng tốt!"

Cửu Thiên Tôn thấp giọng cười lạnh, những người này chết càng nhiều thì càng tốt đối với Hồn Điện. Sau một hồi đại chiến, bọn họ có thể thu thập ngàn vạn linh hồn thể, tràng diện này sáng khoái gấp vô vàn lần so với bình thường.

"Phanh...!"

Tiểu Y Tiên vẫn ôm Tiêu Tiêu đứng trên tường thành, sắc mặt lạnh lùng phát ra một đạo độc khí, đem một gã Đâu Tông của Sư Minh Tông vừa lao đến đánh cho ói máu đen rơi xuống. Sau đó nàng lại ôm chặt Tiêu Tiêu vào lòng, không để cô bé nhìn thấy cảnh máu me đó rồi mới quay sang nhìn tứ phía.

Tiểu Y Tiên lòng đầy lo lắng, mặc dù Viêm Minh có lợi thế về địa hình nhưng dù gì thì số lượng hay chất lượng cường giả đều thua kém Sư Minh Tông. Tuy rằng có thể thoáng ngăn trở một ít thời gian nhưng cũng không được bao lâu. Hiện tại, đã có không ít cường giả đối phương phá tan được

trận tuyến phòng ngự, tiến lên tường thành rồi. Nếu không có các cường giả Viêm Minh liều chết ngăn trở thì sợ rằng tình trạng còn tồi tệ hơn nữa.

"Tiểu Y Tiên tử tử, tử mang Tiêu Tiêu rời đi mau, nơi này không trụ được lâu nữa rồi."

Một tiếng quát nhẹ nhắc nhở bỗng vang lên từ bên cạnh. Tiểu Y Tiên khẽ nhìn sang, hóa ra đó là Thanh Lân. Lúc này nàng đã triệu hồi ra tất cả cường giả mà mình không chế, cũng chính nhờ năng lực kỳ dị đó của Thanh Lân mà khu vực này mới chắc chắn hơn những chỗ khác nhiều.

"Ha ha, còn muốn chạy sao? Dễ dàng như vậy ư?"

Thanh âm của Thanh Lân vừa dứt thì đột nhiên có một vài bóng người quý mị lướt đến, trôi nổi trong không trung, cười lạnh lẽo nói.

"Đấu Tôn cường giả ..."

Nhìn thấy những bóng người này, chân mày Tiểu Y Tiên khẽ nhíu lại. Sư Minh Tông bắt đầu sử dụng đến những cường giả này sao?

"Hừ, vài tên Tam tinh Đấu Tôn trở xuống cũng có tư cách phát ngôn ở đây sao?"

Thanh Lân cười lạnh, thân hình chợt động rồi dữ dội lao lên. Đồng thời, những cường giả bị nàng không chế cũng lướt tới, vây giết mấy tên Đấu Tôn kia.

"Tiểu Y Tiên, đi mau!"

Khi Thanh Lân ngăn trở mấy tên kia, Thiên Hỏa Tôn Giả cũng xuất hiện bên cạnh Tiểu Y Tiên, trầm giọng nói. Đồng thời, ánh mắt lão vẫn gắt gao nhìn sang bên cạnh, nơi các cường giả Đấu Tôn của Sư Minh Tông bắt đầu động thủ. Với những cường giả này, phòng tuyến của Viêm Minh không có chút tác dụng nào cả.

Không đợi Tiểu Y Tiên đáp lời, Thiên Hỏa Tôn Giả đã vung tay lên ra hiệu, lập tức có mấy cường giả xuất hiện trên tường thành. Bọn họ đều là những Đấu Tôn cường giả của Viêm Minh, tuy rằng ít hơn hẳn đối phương nhưng với cục diện hiện tại, bọn họ không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Động thủ!"

Thiên Hỏa Tôn Giả quát lớn, bàn chân điểm nhẹ xuống đất, lao ra đầu tiên dẫn đầu đoàn người, những cường giả Đấu Tôn khác cũng bám sát theo sau.

"Hắc hắc, linh hồn lực của đứa trẻ này thật cường đại, tuổi nhỏ thế này đã có linh hồn lực mạnh mẽ như vậy, lão phu cũng mới được chứng kiến lần đầu...!"

Nhìn cục diện trước mắt, Tiểu Y Tiên không giấu nổi sự lo lắng trong ánh mắt, bèn ôm chặt Tiêu Tiêu trong lồng ngực, thân hình nhanh chóng lui về phía sau. Nàng mới lui về được gần trăm trượng thì một tầng hắc vụ nồng đậm đã dữ dội lướt tới trước mặt. Một lão giả bịt mặt từ trong hắc vụ bay ra, cất tiếng cười quái dị. Tỏa liên trong tay hắn mang theo kinh phong dữ dội, hiểm độc nhắm thẳng vào Tiên Tiêu nơi trước ngực Tiểu Y Tiên.

"Vô liêm sỉ!"

Nhìn thấy lão giả dám ra tay với một đứa bé, Tiểu Y Tiên liền giận tím mặt, bàn tay ngọc nhẹ nhàng phát lên, phóng ra một tầng độc khí đón chặn tỏa liên của lão giả, đồng thời mũi chân điểm nhẹ, nhanh chóng lui về phía sau.

"Chạy đi đâu?"

Tiểu Y Tiên vừa lui ra sau thì lại có một bóng đen khác mang theo kinh phong mãnh liệt ập tới, chưởng phong sắc bén và hung hãn đánh về phía nàng. Cùng lúc đó, lão giả bịt mặt kia lại hiện ra lần nữa, hai người một trước một sau toàn lực vây công Tiểu Y Tiên.

"Thình... Bup!"

"Tiêu Lệ, bắt lấy!"

Phải đối mặt với hai gã Lục tinh Đấu Tôn, Tiểu Y Tiên cũng thoáng biến sắc. Nàng liếc mắt thấy Tiêu Lệ cách đó không xa, ngọc thủ liền phát ra một đạo kinh phong nhu hòa, ném Tiêu Tiêu về phía sau, đồng thời đầu khí kịch độc cũng ùn ùn bộc phát ra khắp các hướng, cứng rắn đón đỡ

công kích của hai gã Đấu Tôn.

Tiêu Lệ đã sớm chú ý tới Tiểu Y Tiên, thấy Tiêu Tiêu bay về phía mình liền ngay lập tức chuyển mình đón lấy. Nhưng đúng lúc Tiêu Lệ đưa ta ra bắt thì chợt có một bóng người gầy gò và quỷ mị lại nhanh hơn một bước cướp đoạt, hơn nữa còn vung chưởng võ mạnh vào ngực Tiêu Lệ. Lực đạo mạnh mẽ đó đã làm Tiêu Lệ thổ huyết, thân hình bay ngược ra sau.

"Chó chết!"

Bị đánh lén, lại thấy thân ảnh đó sắp bắt được Tiêu Tiêu, Tiêu Lệ liền điên cuồng đến đỏ ngầu mắt.

"Ha ha..."

Thấy thế, lão già gầy gò kia liền cất tiếng cười quái dị, sau đó xoay người tóm lấy Tiêu Tiêu.

Ở phía xa, tuy Thái Lâm đang chiến đấu kịch liệt với Sư Thiên nhưng vẫn có thể nhìn thấy cảnh này, lập tức kinh hoàng tới mức hoa dung thất sắc.

"Mỹ Đồ Toa, đầu hàng nhanh đi, nếu không đừng trách lão phu ác độc!"

Dưới cái nhìn kinh hãi của mọi người, lão già gầy gò dùng một tay tóm lấy Tiêu Tiêu, sau đó quay sang nhìn Thái Lâm một cách dữ tợn, nhưng ngay khi hắn vừa hạ xuống thì trong lòng lại bất chợt dâng lên một cảm giác lạnh buốt. Lão vừa muốn phóng người lên cao thì ngờ đâu một bàn tay quỷ mị không chút dấu hiệu nào đã đặt lên yết hầu của hắn, mạnh mẽ xiết lại. Chỉ nghe một tràng tiếng răng rắc vang lên, lão già kia đã bị vụn gãy cổ.

Trong lúc hấp hối, rốt cuộc lão già cũng thoáng nhìn thấy gương mặt đậm mạc của một thanh niên trẻ tuổi áo đen xa lạ, không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau mình.

Thanh niên áo đen vừa xuất hiện đột ngột đó tùy tiện ném xác lão già sang một bên, sau đó duỗi tay, ôm tiểu cô nương đáng yêu đang nhìn mình chăm chú vào trong lồng ngực, khuôn mặt giãn dị khẽ cười hiền từ. Hắn mỉm cười nhìn về phía xa, nơi Thái Lâm đang đứng chết lạng, thanh âm êm ái nhẹ nhàng truyền đến tai nàng.

"*Thật có lỗi, ta trở về hơi trễ...*"

-----oOo-----

Chương 1374: Một chương duy nhất!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Tiêu Viêm?*"

"*Tam đệ?*"

"*Minh chủ?*"

Người thanh niên áo đen đột nhiên xuất hiện trên tường thành đã làm không ít người xung quanh hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng rồi chỉ một lát sau thì vẻ mặt đó lại được thay thế bằng sự vui mừng như điên, từng thanh âm không giống nhau trào dâng mãnh liệt. Mặc dù đã nhiều năm không gặp và người thanh niên này có vẻ thành thực hơn, nhưng gương mặt quen thuộc đó đã in sâu vào trong trí nhớ của mọi người, khiến cho tất cả đều nhận ra người thanh niên đó là ai.

Đối với những tiếng kinh hô vui mừng đó, Tiêu Viêm cũng liền vội vàng mỉm cười đáp lễ. Bất quá, khi hắn đang định nói chuyện thì hai hàng lông mày lại đột nhiên nhíu chặt, rồi ngay lập tức thân hình giống như quỷ mị xuất hiện ở một hướng khác, xuất ra chưởng phong sắc bén công kích vào một thân ảnh đang định đánh lén phía sau.

"*Cẩn thận!*"

Đột ngột xuất hiện kẻ tập kích làm cho không ít người giật mình, vội vàng hô lớn.

"*Uỳnh!*"

Tiếng la vừa mới dứt thì một đạo thanh âm trầm thấp khác lại lập tức vang lên. Dưới vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy thân ảnh đột ngột đánh lén kia vốn là một cường giả Đấu Tôn của Sư Minh Tông trực tiếp bị đánh bay ngược trở về. Trong miệng của hắn lúc này đang không ngừng chảy ra

máu tươi, kèm theo đó là sự kinh hãi hiện rõ trong đôi mắt. Hắn thực sự không biết được Tiêu Viêm đã ra tay vào lúc nào?

Sau khi cực kì nhẹ nhàng giải quyết một gã Đấu Tôn cường giả, Tiêu Viêm liền quay về chỗ cũ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hắn thoáng ngẩng đầu quan sát cục diện bốn hướng, thấy bên phía Viêm Minh đang tỏ ra yếu thế liền khẽ vung tay lên:

"Động thủ đi!"

"Ăm... Ăm!"

Theo sau cái vung tay của Tiêu Viêm, trên bầu trời phía xa xa lập tức có từng đạo năng lượng bùng ra kịch liệt, truyền đến những âm thanh xé gió. Rồi sau đó, mọi người liền nhìn thấy có mấy chục thân ảnh bất ngờ xuất hiện giữa hư không, tốc độ nhanh như sao băng. Chỉ trong chớp mắt, những thân ảnh đó đã phóng đến bên tường thành.

"Cường giả Đấu Tôn!"

Mấy chục thân ảnh vừa mới xuất hiện đã khiến cho đám cường giả của Viêm Minh và Sư Minh Tông như hít phải một hơi khí lạnh, bởi vì họ có thể cảm nhận được những người mới đến này toàn bộ đều là cường giả cảnh giới Đấu Tôn.

"Đội hình thật là khủng bố!"

Đám người Tiêu Đình và Hải Ba Đông cũng đều trợn mắt, há mồm khi nhìn những bóng người đang trôi nổi giữa không trung kia. Chỗ đó ít nhất cũng phải tới ba mươi người, như vậy nói theo một cách khác là ba mươi vị cường giả Đấu Tôn. Đội hình khủng bố đến bậc này đã đủ để quét ngang các thế lực trên khắp Tây Bắc đại lục.

"Tiểu tử kia đã vài năm không gặp, cũng không biết thực lực đã ở trình độ thế nào rồi?"

Từng ánh mắt lại đổ dồn về phía người thanh niên mặc hắc sam đang ôm Tiêu Tiêu. Trong lòng mọi người lúc này đều rất kinh ngạc, rồi sau đó lại chuyển sang vui mừng vì cuối cùng họ đã cảm giác được bản thân có thể trải qua lần đại nạn này. Tuy biết rõ thực lực của Sư Minh Tông rất mạnh,

nhưng chẳng biết tại sao ngay từ lúc người thanh niên kia xuất hiện thì mọi người đều cảm thấy an toàn.

"Ha ha, các vị hãy động thủ đi! Thử xem cường giả Đấu Tôn của Tây Bắc Đại Lục này có trình độ như thế nào!"

Hồ lão đại ngửa mặt cười to, rồi dẫn đầu lướt tới đám cường giả Sư Minh Tông đứng cách đó không xa, những khách khanh trưởng lão khác của Tinh Vân Các cũng đồng thời bạo xuất ra Đấu Khí của bản thân, gây ra chấn động toàn trường.

Đôi với cục diện đột nhiên chuyển biến này, Tiêu Viêm cũng chỉ cười nhạt rồi thu hồi ánh mắt, nhìn tiểu cô nương đang nằm trong lòng ngực của mình, cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

"Tên con là gì?"

"Con tên Tiêu Tiêu..."

Tiểu cô nương vừa nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm vừa nhút nhát trả lời. Mặc dù dung mạo của người đàn ông trước mặt khiến nó cảm thấy rất xa lạ, nhưng tận sâu trong huyết mạch lại có cảm giác máu mủ tình thâm quen thuộc, nên Tiêu Tiêu đối với Tiêu Viêm không hề có nửa điểm phòng bị.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Tiêu Tiêu, trong lòng Tiêu Viêm cũng trào dâng lên một tình cảm khác thường. Hắn liền mỉm cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Tiêu Tiêu, rồi hỏi:

"Thế con có biết ta là ai không?"

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn Tiêu Viêm một lúc lâu, rồi mới dùng thanh âm rất nhỏ trả lời:

"Người là phụ thân của con sao?"

Hai chữ phụ thân truyền vào tai Tiêu Viêm khiến cho hắn run rẩy mãnh liệt. Thứ tình cảm khác lạ trong lòng liền giống như thủy triều, dũng mãnh tiến ra. Trên khuôn mặt của hắn chậm rãi nở rộ một tia sáng ấm áp:

"Nữ nhi ngoan!"

"Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng đã trở về!"

Đột nhiên, một thanh âm tràn ngập sự vui mừng vang lên. Tiêu Viêm liền quay đầu lại thì nhìn thấy một nam tử đang đẩy xe lăn tiến tới gần. Trong lòng hắn lập tức kích động, cười nói:

"Đại ca, nhị ca... lâu rồi không gặp..."

"Thằng nhóc này...!"

Khuôn mặt của Tiêu Lệ hàng ngày vốn luôn có chút âm lãnh, thế nhưng vào giờ phút này lại tràn ngập vẻ vui sướng, hắn liền hung hăng lao tới ôm lấy Tiêu Viêm, rồi dùng hết sức vỗ lên bả vai người em.

"Có khỏe không?"

Tiêu Đỉnh nhìn vào khuôn mặt Tiêu Viêm cười hỏi. Mặc dù lúc nào hắn cũng tỏ ra bình tĩnh, nhưng hiện tại trong lòng hắn cũng không nhịn được sự kích động.

"Vâng..."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Trong mấy năm qua, tất cả mọi người đều có chút ít biến hóa, bất quá điều duy nhất không thay đổi là tình nghĩa huynh đệ này.

"Trở về là tốt rồi, vẫn không tính là muộn lắm..."

Tiêu Đỉnh trong nhất thời không tìm được lời nào khác để nói với Tiêu Viêm, nên cũng chỉ vền vện vài từ ngắn gọn rồi cười trừ.

"Ha ha, Minh chủ đại nhân, ngươi phải tay bỏ đi như vậy thật xứng đáng với chức vụ à nha!"

Tại thời điểm Tiêu Viêm đang nói chuyện cùng hai người Tiêu Đỉnh thì lại có thêm vài thân ảnh nữa đi đến. Từng tiếng cười quen thuộc làm cho Tiêu Viêm cảm thấy nao nao, khi hắn ngẩng đầu lên thì thấy được những gương mặt cũ đang lần lượt đứng trước mặt hắn: Băng Hoàng Hải Ba Đông, Pháp Mã... còn có cả vị luyện dược sư đệ nhất của Gia Mã Đế Quốc năm đó là

Đan Vương Cổ Hà.

"Tiêu Tiêu!"

Khi Tiêu Viêm vừa chào hỏi xong với đám người Hải Ba Đông thì một bóng hình màu đỏ xinh đẹp rất cục cựa cũng đã xuất hiện, nhanh chóng ôm lấy Tiêu Tiêu từ trong lòng Tiêu Viêm. Sau đó, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn tới nhìn lui trên thân thể của Tiêu Tiêu như sợ nó xảy ra chuyện gì bất trắc.

Ngay lập tức, Tiêu Viêm liền bị hút tầm mắt vào bóng hình đang khoác trên người bộ khôi giáp màu đỏ, khiến toàn thân hiện lên vẻ tinh tế đầy đặn của nữ nhân này. Trong mắt hắn hiện lên một vẻ nhu hòa, nhẹ giọng nói:

"Thải Lân..."

Nghe được thanh âm của Tiêu Viêm, thân thể mềm mại của Thải Lân thoáng chốc hơi cứng đờ, đôi mắt đẹp phức tạp nhìn chăm chú Tiêu Viêm, hai tay nàng lúc này lại không tự chủ được mà sờ sờ lên người Tiêu Tiêu trong vô thức:

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không quay trở lại..."

Bên trong lời nói của Thải Lân có chút ít tức giận, nhưng cũng mơ hồ ẩn chứa một sự tủi hờn. Mấy năm gần đây, nàng tuy là một người phụ nữ nhưng không chỉ chăm sóc con nhỏ, mà còn dốc không biết bao nhiêu tâm sức giúp Viêm Minh phát triển. Mà toàn bộ gánh nặng đó, cũng đều là do nam nhân trước mắt này trao cả cho nàng.

"Tam đệ, em dâu mấy năm nay đã quá vất vả rồi, nên đệ đừng có phụ bạc nàng, nếu không ta và đại ca ngươi sẽ là người đầu tiên hỏi tội ngươi đấy."

Nhìn thấy dáng dấp của Thải Lân như vậy, Tiêu Lệ liền tiến tới vỗ vỗ lên bả vai Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

"Đúng vậy a, mấy năm nay toàn bộ gánh nặng đều một mình Thải Lân gánh vác đó."

Đám người Hải Ba Đông ở một bên cũng gật đầu phụ họa.

Tiêu Viêm im lặng nhìn Thái Lâm đang hơi hơi nhếch đôi môi đỏ mọng, trong lòng hẳn dâng trào một cảm giác hồi lỗi. Hắn liền tiến lên hai bước, vươn hai cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại của Thái Lâm, rồi cũng không cần để ý đến sự giãy giụa của nàng mà đem nàng kéo vào trong lòng ngực, nhẹ giọng nói:

"Thực xin lỗi, đã để nàng chịu khổ cực rồi!"

Thanh âm dịu dàng của Tiêu Viêm vang lên bên tai khiến cho Thái Lâm dù kiên cường đến mấy thì cũng không tránh khỏi được cảm giác sống mũi có chút cay cay. Cho dù nàng ở trong mắt người khác có mạnh mẽ đến cỡ nào thì nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, cũng sở hữu những đức tính mà phụ nữ thường có, mặc dù đức tính đó nàng đã rời xa nhiều năm. Nói tóm lại là, mọi oán niệm chất chứa trong lòng nàng bấy lâu chỉ qua hai câu nói nhẹ nhàng của Tiêu Viêm đã lặng yên tan thành mây khói.

"Đừng tưởng rằng như vậy mà ta liền có thể bỏ qua cho người!"

Mặc dù oán hận trong lòng tiêu tán, nhưng tính cách quật cường của Thái Lâm thì vẫn như trước. Nàng khẽ cắn chặt hàm răng trắng ngà mà nói với Tiêu Viêm, rồi chọt hai bên má của Thái Lâm có chút ửng hồng, nàng nhanh chóng thoát ra khỏi cánh tay của Tiêu Viêm.

Mấy năm nay, trong mắt của mọi người ở Viêm Minh, nàng là một nữ nhân cực độ cường thế, bởi vậy nàng không muốn để người khác trông thấy hình dáng không khác gì một tiểu cô nương lúc hiện tại.

"Chuyện kế tiếp hãy giao cho ta."

Tiêu Viêm mỉm cười, sau đó khẽ véo nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu, nói:

"Con gái ngoan, ở đây với mẫu thân của con nhé..."

"Vâng, phụ thân cố lên."

Tiêu Tiêu gật gật đầu, giọng nói giòn tan.

"Cẩn thận một chút, cường giả Đấu Tôn bên phía đối phương không phải là ít đâu!"

Thải Lân hơi có chút lo lắng, dậm dò.

Tiêu Viêm cười cười, rồi sau đó bước lên hư không, chậm rãi đi ra ngoài tường thành, ánh mắt liếc về phía một đại hán cao lớn đứng cách đó không xa đang âm thầm quan sát hắn.

"Người chính là Tiêu Viêm, mình chủ Viêm Minh?"

Ánh mắt của Sư Thiên gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm. Vừa nãy khi Tiêu Viêm ôm Thải Lân hắn cũng nhìn thấy, lúc ấy trong lòng hắn chợt nảy sinh một sự đố kỵ mãnh liệt. Mặc dù hiện tại vẫn còn chưa công phá được ải Huyền Hoàng, nhưng Thải Lân chính là nguồn cơn tương tư của hắn, không ai có quyền được ôm ấp nàng ngoài hắn!

Đối với câu hỏi của Sư Thiên, Tiêu Viêm vẫn tảng lờ coi như không nghe thấy, khiến Sư Thiên nhất thời trở nên giận dữ. Kim sắc đại đao trong tay liền hung hăng bổ xuống một đạo đao mang mạnh mẽ trải dài gần trăm trượng, đánh về phía Tiêu Viêm.

"Cẩn thận, hắn là Tông chủ Sư Minh Tông, cường giả Lục tinh Đấu Tôn đấy!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm không để Sư Thiên vào mắt, đám người Thải Lân trên tường thành vội vàng lên tiếng cảnh báo.

Lời cảnh báo vừa dứt thì luồng kim sắc đao mang kia đã bổ trúng vào Tiêu Viêm. Tuy nhiên, đao công kích cường hãn đó lại không hề làm tổn thương được Tiêu Viêm, thậm chí thân thể của hắn còn chưa từng lùi về phía sau nửa bước.

"Làm sao có thể?"

Nhìn thấy một màn này, không chỉ có riêng Sư Thiên mà đến cả đám người Thải Lân cũng bị làm cho kinh ngạc. Đòn tấn công vừa rồi của Sư Thiên thì cho dù là cường giả Thất tinh Đấu Tôn cũng không dám trực tiếp đón đỡ mà không hề có phòng bị gì cả.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng phui phui ống tay áo, bàn tay khẽ vung lên hướng về phía Sư Thiên ở phía xa.

Một chưởng đánh lên thân thể của Sư Thiên khiến cho tầng đầu khí phòng ngự của hắn chẳng khác nào một tờ giấy mỏng, bị phá hủy trong nháy mắt. Sau đó, cỗ kinh phong nóng bỏng đáng sợ đó còn tiếp tục trút xuống toàn thân Sư Thiên. Lập tức, Sư Thiên liền phun ra một ngụm máu tươi, quần áo trên người hóa thành tro tàn trong phút chốc, mà thân thể của Sư Thiên lại biến thành một quả cầu lửa bay ngược ra đằng sau, rồi rơi mạnh xuống đất. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn thấy tông chủ Sư Minh Tông ngay cả một chưởng của Tiêu Viêm cũng không chống đỡ được thì bất luận là cường giả của Viêm Minh hay Sư Minh Tông cũng đều không nhìn được mà hít một hơi lạnh.

"Cửu Thiên Tôn, ngươi mau lăn ra ra đây cho ta!"

Sau khi giải quyết Sư Thiên, Tiêu Viêm bèn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về đám hắc vụ đang tràn ngập phía xa xa, rồi hét lên một tiếng tựa như sấm sét, vang vọng cả vùng trời.

-----oOo-----

Chương 1375: Xưa đâu bằng nay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát lạnh của Tiêu Viêm khiến cả vùng trời rung chuyển, mà khối hắc vụ tràn ngập bầu trời ở phía xa cũng xuất hiện dao động.

Bất chợt, khối hắc vụ khuếch tán rộng ra, rồi từ trong đó có một đạo thân ảnh màu xanh chậm rãi đập phá hư không bước ra, chỉ trong vài cái chớp mắt đã xuất hiện ở vị trí cách Tiêu Viêm chừng trăm trượng.

"Ta lại tưởng ai, hóa ra là con chó hoang nhà ngươi! Không ngờ ngươi cũng đủ can đảm xuất hiện ở chỗ này. Nếu đã vậy thì ta cũng tiện tay bắt giữ ngươi mang về Hồn Điện."

Cửu Thiên Tôn giương đôi mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, gằn giọng nói.

"Sợ rằng ngươi không bắt được gà mà còn đi mất năm thóc thôi!" Tiêu

Viêm mỉm cười trả lời

Trước khi đi vào Thiên Mộ, nếu gặp phải Cửu Thiên Tôn thì Tiêu Viêm còn có chút phiến toái. Nhưng hiện tại, thực lực của hai người đều đã ngang nhau, nếu như giao thủ thì Tiêu Viêm nắm chắc mười phần có thể làm cho Cửu Thiên Tôn kia phải phơi thây ở nơi này. Hai bên có cùng cấp độ thì quả thật hẳn chưa hề ngán tên nào cả.

"Khẩu khí lớn nhỉ! Thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, tưởng thực lực tăng lên một chút là có thể kiêu ngạo sao? Chỉ e rằng hôm nay ngươi không thể rời khỏi nơi này thôi!"

Cửu Thiên Tôn gằn giọng quát nhưng vẫn chưa ra tay ngay lập tức, bởi lão cũng không phải tên ngốc. Lúc trước, một chương của Tiêu Viêm đã làm trọng thương Sư Thiên, cho nên xem xét đến tình huống hiện tại thì thực lực của Tiêu Viêm rõ ràng đã có bước tiến rất xa. Vì vậy với tâm tư cẩn mật nên hiển nhiên lão phải đề phòng những biến cố nhỏ nhất.

"Vù...!"

Sau tiếng rống lớn của Cửu Thiên Tôn thì màn hắc vụ sau lưng chợt xuất hiện dao động, lập tức có ba thân ảnh hiện ra đứng bên cạnh lão. Đôi mắt của họ lạnh lùng quét ngang qua Tiêu Viêm, miệng cười khẩy nói:

"Hóa ra là tên tiểu tử này! Nghe nói thiệt hại của Hồn Điện chúng tui trước tới nay đều là do một tay hắn làm ra à?"

"Cùng hợp tác bắt giữ hắn thôi! Nếu có thể tóm được hắn mang về thì chúng ta lập được công lớn rồi đấy. Ha ha!"

Ở phía trên tường thành, đám người Thái Lâm khi nhìn thấy bốn người này đột nhiên xuất hiện thì ai nấy đều biến sắc mặt, hiển nhiên họ đều nhận ra đám người mới tới là ai. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Khuôn mặt Tiêu Viêm âm trầm, nhìn lướt qua ba lão giả áo đen. Rõ ràng bọn chúng đều là cường giả của Hồn Điện, thực lực đạt mức Bát tinh Đấu Tôn khá cường hãn, xem ra đây chính là bốn vị cường giả được nhắc đến trong tin tức tình báo.

"Ha ha, đám Hồn Điện các ngươi rất vui vẻ khi làm mấy chuyện này nhỉ?"

Ngay sau lời của ba lão già áo đen của Hồn Điện thì một tiếng cười sảng khoái vang lên sau lưng Tiêu Viêm, rồi sau đó có ba bóng người khác nhanh chóng xuất hiện sau lưng hắn, chính là Hồ thị tam lão.

Hiện tại, sau khi Tiêu Viêm mang một đội hình khủng bố đến tiếp ứng thì tình hình bên phía Viêm Minh trên cơ bản đã hoàn toàn vững chắc, mấy cường giả của Sư Minh Tông ở trên tường thành cũng đã bị đẩy lùi, thêm vào đó khi họ nhìn thấy bên Viêm Minh đột nhiên xuất hiện ra mấy chục cường giả Đấu tôn thì nhuệ khí lúc ban đầu đã nguội lạnh đi rất nhiều, nhất thời không ai dám tiếp tục xung phong liều chết nữa, chính vì thế mà Hồ thị tam lão hoàn toàn rảnh tay, quay sang trợ giúp cho Tiêu Viêm. Ba người bọn họ ở Trung Châu cũng có được chút danh tiếng, đối với Hồn Điện cũng không quá sợ hãi, nên khi nói chuyện cũng không thêm khách khí.

"Hồ thị tam lão? Không ngờ ba lão bắt tử các người cũng xuất hiện ở đây! Xem ra các người quả thực đã sống quá lâu nên đầu óc bị hôn mê hết rồi đây mà..."

Nhìn thấy Hồ thị tam lão, sắc mặt Cửu Thiên Tôn trở nên âm trầm hẳn. Theo như ý tứ trong giọng nói của lão thì hiển nhiên là lão cũng đã nghe qua danh tiếng ba người này.

"Người khác sợ Hồn Điện các người, còn bọn ta có cái sợ gì mà phải sợ. Trời đất này rộng lớn như thế, không lẽ Hồn Điện các người tưởng rằng có thể một tay che trời hay sao?"

Hồ lão đại bĩu môi, đối với lời uy hiếp của Cửu Thiên Tôn, hắn không thêm để tâm.

"Thiếu các chủ, thằng già lảm chuyện này giao cho người, còn ba người kia hãy để cho bọn ta! Như thế có được không?"

Nghe thấy lời nói của Hồ lão đại, Tiêu Viêm mỉm cười gật gật đầu. Thực lực ba người bọn họ đều là Bát tinh Đấu Tôn, cho nên đối phó với ba cường giả ngang cấp có lẽ không vấn đề gì.

"Ha ha ha, đã như vậy thì thử nhìn xem trong chúng ta ai là người giải quyết đối thủ trước nhà."

Hồ lão đại cười lớn, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng bạo phát, rồi thân hình như một tia chớp lao về phía một lão giả áo đen, lão nhị và lão tam ở đằng sau cũng gần như không cần hẹn mà hướng tới hai gã áo đen còn lại.

"Hừ, các ngươi đã tự mang thân tới tận cửa thì bọn ông tiếp nhận thôi!"

Nhìn thấy thế công mãnh liệt của Hồ thị tam lão, ba lão giả áo đen chỉ mỉm cười đầy âm lãnh, rồi tỏa ra hắc vụ lạnh lẽo từ trong cơ thể đối chọi gay gắt với đầu khí của đối thủ. Ngay lập tức, trên bầu trời xuất hiện những nguồn năng lượng va chạm với nhau một cách kịch liệt, sau đó chúng nhanh chóng khuếch tán dữ dội ra xung quanh.

Tràng cảnh giao thủ giữa sáu người khiến Cửu Thiên Tôn hơi nhíu mày, lão chưa từng dự đoán được việc Tiêu Viêm lại có thể đem theo nhiều cường giả ở Trung Châu đến đây như vậy.

"Nhiệm vụ lần này của chúng ta là bắt giữ tất cả những người còn lại của Tiêu gia, nhưng xem ra trước tiên phải thu thập được tên gia hỏa này đã..."

Trong mắt Cửu Thiên Tôn chợt lóe lên một tia quang mang lạnh lẽo, rồi nhanh chóng nắm chặt hai bàn tay lại, tập trung hàn khí âm lãnh trong thiên địa ngưng tụ thành một tầng chướng khí màu đen nhánh bao bọc lấy bàn tay. Sau đó, chân lão khẽ đạp nhẹ một cái, lập tức cả thân hình liền giống như quỷ mị, biến mất trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Nhanh vãi lừ....!"

Nhìn thấy thân ảnh Cửu Thiên Tôn hoàn toàn biến mất, đám cường giả Viêm Minh trên tường thành đều biến sắc mặt.

"Tốc độ cỡ này chưa ăn thua!"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm chỉ khẽ lắc lắc đầu, rồi xuất ra một quyền nhanh như chớp giật, đối chọi chính diện với chưởng phong âm hàn của Cửu Thiên Tôn.

"Uỳnh...Uỳnh!"

Song chưởng giao nhau, hai luồng đấu khí luân phiên va chạm vào nhau một cách mạnh mẽ khiến cho không gian xung quanh trở nên vụn vẹo.

"Bát tinh Đấu Tôn?"

Sau khi va chạm qua đi, thân ảnh Cửu Thiên Tôn đã xuất hiện trở lại, lúc này trên khuôn mặt của lão đang tràn đầy sự kinh hãi. Vừa rồi, lão đã bị Tiêu Viêm dùng một chưởng trực tiếp đẩy lui mấy chục bước về phía sau, đồng thời hai luồng đấu khí cũng theo đó mà xâm thực vào cánh tay khiến hắn phải kêu lên một tiếng đau đớn. Cũng qua lần giao thủ đó hắn mới phát hiện ra thực lực của Tiêu Viêm đã ở mức Bát tinh Đấu Tôn.

Cửu Thiên Tôn nhớ rõ ràng rằng, nửa năm trước gặp mặt thì Tiêu Viêm mới chỉ là Ngũ tinh Đấu Tôn, mặc dù vừa nãy cũng cảm nhận được khí tức của Tiêu Viêm đã tăng lên không ít nhưng lão hoàn toàn không thể ngờ được hắn lại có thể tiến triển với tốc độ chóng mặt như vậy.

Trên tường thành, mọi người bên phía Viêm Minh đều vô cùng phấn khởi, hò hét sung sướng khi nhìn thấy Tiêu Viêm chiếm thế thượng phong trước Cửu thiên tôn. Không ai có thể che dấu được sự rung động trong lòng, có thể đẩy lui được cường giả Bát tinh Đấu Tôn, vậy thì chắc chắn thực lực của Tiêu Viêm bây giờ ít nhất cũng phải ngang ngửa với Cửu Thiên Tôn rồi.

"Ai! năm đó trước khi rời đi thì tiểu tử này chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Đấu Hoàng, vậy mà trong vài năm ngắn ngủi, thực lực của hắn đã tăng đến bậc này. Quả thật không thể nào phục được!"

Đám người Hải Ba Đông ngẩn ngơ nhìn nhau một lúc, cuối cùng chỉ đành thở dài.

Mấy năm nay, cũng chỉ nhờ vào nguồn đan dược do Viêm Minh cung cấp mới khiến cho bọn họ đủ lực đột phá lên Đấu Tông, vốn cho rằng tốc độ này đã là rất nhanh rồi, nhưng khi so sánh với Tiêu Viêm thì giống như một cọng lông trên thân chín con trâu.

"Hơn nửa năm không thấy, không ngờ thực lực của người vẫn giậm chân tại chỗ như thế này!"

Khác hẳn với Cửu Thiên Tôn vẫn còn đang kinh hãi, Tiêu Viêm lúc này

đang bình thản lắc lắc đầu cảm khái. Nhớ lại năm đó, đối phương có thực lực Bát tinh Đẩu Tôn, còn hắn thì chỉ vừa mới đạt Ngũ tinh Đẩu Tôn mà đã có thể chiến đấu một trận kịch liệt. Hiện tại thực lực của hắn so với Cửu Thiên Tôn kia còn nhỉnh hơn, cho nên lão không còn mang lại chút uy hiếp gì đối với hắn nữa.

"Tiểu tử, ngươi cũng đừng vội đắc ý!"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, sắc mặt Cửu Thiên Tôn liền trở nên tím tái vì giận dữ, hai tay của lão trong chớp mắt đã kết xuất thành một đạo ấn quyết. Lão hô lên một tiếng trầm thấp, rồi thôi động hàn khí trong thiên địa nhanh chóng ngưng tụ lại, hợp thành một cự chưởng khổng lồ cỡ trăm trượng đánh về phía Tiêu Viêm với khí thế vô cùng hung mãnh.

Đảo mắt nhìn công kích của Cửu Thiên Tôn, chân Tiêu Viêm chỉ khẽ vận lực né qua một bên với một dáng vẻ ung dung bình thản khiến đòn công kích đó đánh hụt vào khoảng không.

Sau đó, trước vô số ánh mắt chăm chú của mọi người, thân ảnh Tiêu Viêm chậm rãi bước trên hư không, tiến tới gần Cửu thiên tôn. Mặc dù Cửu Thiên Tôn có toàn lực ngăn trở nhưng cũng không thể cản được bước chân của hắn. Nhìn thấy cảnh này thì cho dù là kẻ ngốc cũng đều hiểu rằng thực lực Tiêu Viêm đã hơn xa đối thủ của hắn rồi.

"Rầm...Rầm!"

Ngọn lửa màu nâu tím xuất hiện trong lòng bàn tay của Tiêu Viêm lần lượt chụp lấy từng đạo năng lượng chưởng ấn được đánh ra bởi Cửu Thiên Tôn, rồi mạnh mẽ bóp nát chúng thành từng mảnh nhỏ.

Cuối cùng thì cước bộ của Tiêu Viêm cũng ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt ảm đạm của Cửu Thiên tôn đang đứng cách đó không xa. Đều là Bát tinh Đẩu Tôn nhưng sức chiến đấu của Tiêu Viêm đã hơn lão vài bậc, thêm vào đó hắn còn có Viễn Cổ Trùng Hoàng Y và Long Hoàng Cổ Giáp nên công kích từ Cửu Thiên Tôn không gây ra chút khó khăn gì cho hắn. Chiến đấu như thế này ngay từ đầu đã không cùng đẳng cấp, không gì có thể cản trở chiến thắng của Tiêu Viêm được.

"Bát tinh Đẩu Tôn đỉnh phong! Thật là yêu nghiệt mà...! Kẻ địch như thế này thì ta không đủ khả năng chống đỡ rồi!"

Nhìn những đòn công kích của bản thân liên tiếp bị chặn lại, mà bản thân Tiêu Viêm vẫn bình an vô sự thì Cửu Thiên Tôn cũng phải cay đắng thừa nhận rằng, với thực lực của lão bây giờ đã không phải là đối thủ của Tiêu Viêm nữa, cho nên lão đành cắn răng đưa ra quyết định, cả thân hình liền nhanh chóng lui về phía sau.

"Nếu đã tới đây thì sao lại bỏ đi như thế?!"

Tiêu Viêm chỉ khẽ mỉm cười khi nhìn ra ý đồ chạy trốn của Cửu thiên tôn, thân hình của hắn liền chậm rãi biến mất, rồi xuất hiện ngay sau lưng của Cửu Thiên Tôn một cách quỷ dị. Ngay sau đó, Tiêu Viêm khẽ vung tay vào hư không, lập tức một lỗ hồng màu đen mang theo khí tức hủy diệt lan ra xung quanh một cách mạnh mẽ, khiến cho sắc mặt của Cửu Thiên Tôn trắng bệch hẳn.

Với thực lực của Tiêu Viêm lúc này mà thi triển Thiên Giai đấu kỹ Đại Thiên Tạo Hóa Chuồng thì vỡ mồm con chó xồm rồi. Đây khác nào lưỡi hái tử thần kề ngay cổ của Cửu Thiên Tôn?

Ngay khi toàn thân đang bị khí tức tử vong bao phủ thì Cửu Thiên Tôn đột nhiên cúi đầu, nhìn xuống mặt đất hét lớn:

"Tứ ca, mau cứu ta!"

-----oOo-----

Chương 1376: Tứ Thiên Tôn, Huyết Hà!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng hét chói tai của Cửu thiên tôn, trong lòng Tiêu Viêm chột hơi nao nao, mắt khẽ híp lại quan sát mặt đất nhuộm đỏ máu tươi ở phía dưới. Tình hình này quả nhiên còn có cường giả Hồn Điện ẩn núp ở một bên chưa ra tay.

"Thôi mặc kệ ... Dù có trợ giúp hay không thì trước hết cứ giết tên này đã rồi tính!"

Hai mắt Tiêu Viêm nhấp nháy liên tục, sau đó lóe lên hung mang. Một chưởng chọt tiến nhanh về phía trước, vòng sáng đen kịt kia đột nhiên tăng vọt tốc độ khuếch tán.

Cảm giác được phía sau có nguồn năng lượng khổng lồ đang áp sát, Cửu thiên tôn sợ đến mức hồn phi phách tán, đầu khí trong cơ thể bộc phát, sau đó đánh mạnh về phía sau. Nhưng dù lão có phản kích thế nào, vòng sáng đen kịt kia vẫn không ngừng khuếch tán ra, chẳng có chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại.

"Tứ ca!"

Không có cách nào trốn thoát được nên khuôn mặt Cửu thiên tôn xám xịt, thanh âm thô lương lại vang lên một lần nữa.

"Xuy xuy!"

Ngay lúc tiếng thét của Cửu thiên tôn vừa vang lên thì ở phía dưới mặt đất đột nhiên chấn động mãnh liệt, chỉ thấy cả mảng đất bị vỡ tung tóe ra. Một vết nứt chừng trăm trượng nhanh chóng lan rộng, trong nháy mắt đã hình thành cái khe lớn chừng trăm trượng, sâu không thấy đáy trước mjiwmgx ánh mắt khiếp sợ của mọi người. Nương theo sự xuất hiện của nó, một mùi huyết tinh nồng nặc làm ai nấy đều buồn nôn ùn ùn bùng phát ra từ bên trong, tiếp theo còn mơ hồ vang lên những tiếng kêu rên thảm thiết. Khe sâu xuất hiện cũng làm cho Tiêu Viêm trên không trung cả kinh, không thể tưởng tượng được dưới mặt đất còn che dấu một thứ nguy hiểm như thế này, xem ra đám người Hồn Điện đến đây đều đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu. Có điều mặc dù kinh hãi trong chốc lát nhưng tốc độ ra tay của Tiêu Viêm vẫn không giảm lại, cự chưởng to lớn đánh mạnh về phía trước, vòng sáng đen kịt nhanh như chớp chạm vào cánh tay trái của Cửu thiên tôn.

"A!"

Cánh tay trái bị vòng sáng đen kịt hút vào bên trong, miệng Cửu thiên tôn phát ra tiếng rên thảm thiết. Một lực hút không thể chống cự bùng phát ra, lập tức xé nát cánh tay đó thành một đống huyết nhục nhìn mà ghê người. Nếu như hắn không kịp liệ mạng vận chuyển đầu khí chống lại lực hút này thì ngay trong khoảnh khắc đó đã bị biến thành bụi phấn luôn rồi. Có điều dù như thế thì lực hút khổng lồ vẫn nhanh chóng xâm nhập vào bên

trong cánh tay, làm cho cơ bắp mạch máu, thậm chí là xương cốt đều bị nổ tung, biến dạng.

"Hừ!"

Quần lấy Cửu thiên tôn thành công, tiếp đó Tiêu Viêm quát lớn, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, lực hút trong vòng sáng chợt tăng mạnh, kéo toàn bộ cơ thể Cửu thiên tôn vào bên trong.

"Răng rắc!"

Nắm bắt được ý đồ của Tiêu Viêm, trong lòng Cửu thiên tôn vô cùng kinh hãi, ngay lập tức cắn răng vung tay thành đao, trực tiếp chặt đứt cánh tay mình một cách vô cùng dứt khoát.

"Muốn chạy trốn sao?"

Thấy Cửu thiên tôn quyết đoán đến như thế, Tiêu Viêm cũng sửng người, nhưng rồi trong lòng lại nảy lên tiếng cười lạnh. Lại một vòng sáng đen kịt được tạo ra, chỉ vài cái chớp mắt đã lướt đến gần Cửu thiên tôn, lực hút kinh khủng làm thân thể lão bị trì trệ rất nhiều. Đến lúc này lão mới cảm nhận được mức độ khủng bố của Đại Thiên Tạo Hóa chương, năm đó thực lực Tiêu Viêm chỉ mới Đấu tôn Tứ tinh thì còn đủ sức chống đỡ lại, nhưng hiện giờ thực lực hai người đã thu hẹp đi rất nhiều nên lão không còn khả năng ngăn chặn Đại Thiên Tạo Hóa chương nữa.

"Xuy xuy!"

Lúc trong mắt Cửu thiên tôn đã xuất hiện sự tuyệt vọng, đột nhiên vực sâu thật lớn dưới mặt đất lại bắt đầu có phản ứng. Một âm thanh xé gió vang lên, cột máu lớn chừng trăm trượng bạo phát ra giữa không trung ngưng tụ từ từ thành huyết sắc cự long. Tiếp đó, một tiếng gầm vang lên làm chấn động trời đất, mang theo khí thế mạnh mẽ đến nỗi ai nấy đều run sợ, lao mạnh về phía Tiêu Viêm.

Cảm nhận được kinh lực dao động bên dưới, sắc mặt Tiêu Viêm chợt thay đổi, nhưng điều nằm ngoài dự đoán của mọi người hẳn không hề xoay lưng chống đỡ mà lại nhìn chằm chằm khuôn mặt xen lẫn cả sợ hãi lẫn vui mừng của Cửu thiên tôn. Bàn tay lại nắm chặt lần nữa, vòng sáng đen kịt lao ra nhanh như chớp, rốt cuộc cũng hoàn toàn chụp lấy cả thân hình Cửu

thiên tôn vào bên trong.

"A!"

Thân thể bị hút hoàn toàn vào trong vòng sáng đen kịt kia, khuôn mặt Cửu thiên tôn tràn ngập sự sợ hãi, miệng vang lên tiếng thét vô cùng thảm thiết. Hắn thật sự chưa từng nghĩ đến việc Tiêu Viêm sẽ không thèm để ý đến đòn công kích huyết long đáng sợ kia mà liều mạng giết chết mình.

"Phanh!"

Trong lúc vòng sáng đen kịt cắn nuốt thân thể Cửu thiên tôn thì huyết long kia đã xuất hiện ngay bên cạnh, chỉ chớp mắt đã đập mạnh lên thân thể Tiêu Viêm. Ngay lập tức, tia máu nồng đậm ở trên trời như muốn nổ tung, y hệt như một mặt trời đầy máu đang bạo phát ánh sáng ra. Trên tường thành, sắc mặt đám người Thái Lâm biến đổi, các nàng không thể nào tin Tiêu Viêm lại lựa chọn hứng chịu một kích mạnh mẽ kia. Trước đó, bên trong huyết long kia ẩn chứa nguồn năng lượng rất đáng sợ, đủ khả năng trong chớp mắt đánh chết một gã cường giả Đấu tôn lục tinh.

Tường thành được bao phủ bởi một bầu không khí im lặng chết chóc. Trên mặt một số người còn mơ hồ giữ lại vẻ kinh hãi lúc trước, nhưng giờ phút này vẻ kinh hãi đó lại bị thay thế bằng sự sợ hãi.

"Hình như người của Hồn Điện đều thích trốn chui trốn nhủi như đám chuột nhắt ấy nhỉ?"

Không khí yên tĩnh kéo dài chừng mười mấy giây, khi trong lòng những người ở đây càng lúc càng trở nên nặng nề, một giọng nói lại đột nhiên vang lên trên bầu trời. "Sưu" một tiếng, gần như tất cả ánh mắt đều tập trung về phía đó, một đạo thân ảnh đang chậm rãi bước ra từ hư không. Khi đạo thân ảnh này xuất hiện, trên ải Huyền Hoàng chợt bộc phát lên những tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Nghe những tiếng hoan hô xung quanh, mấy người Thái Lâm lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Hiển nhiên bọn họ cũng bị biến cố lúc trước dọa không nhẹ.

"Hử?"

Thấy Tiêu Viêm thừa nhận đòn công kích này xong mà vẫn bình yên vô sự, dưới khe nứt cũng truyền ra một giọng nói kinh ngạc. Sau đó, nhiều tiếng động ùng ục như nước sôi đột nhiên vọng lên từ phía dưới. Trong ánh mắt soi mói của vô số người, tiếng động kia càng lúc càng lớn, sau cùng, một màu đỏ chói mắt đột nhiên xuất hiện. Đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ, những thứ trào lên từ khe sâu này rõ ràng là một biển máu đặc sệt!

Biển máu đặc sệt không ngừng trào lên, đến khi ngang bằng mép vực mới chậm rãi dừng lại. Một đạo thân ảnh cả người đầm đìa máu chậm rãi xuất hiện, lão ngược đôi mắt đỏ lừ lên, đăm đăm nhìn Tiêu Viêm trên bầu trời, giọng nói khàn khàn vang vọng trong mảnh thiên địa này: *"Không hổ là người có thể làm cho điện chủ coi trọng, ngươi thật sự có tư cách để mà kiêu ngạo..."*

Tiêu Viêm nhìn về phía thân ảnh này, chỉ thấy hần mặc một bộ trường bào màu máu, rồi cả mái tóc, lông mày cũng màu đỏ hồng. Một luồng khí tức huyết tinh tanh tươi làm người khác lạnh người tràn ngập mà ra.

Nhìn thân ảnh màu máu xuất hiện bất thành linh này, không ít cường giả của Sư Minh tông cũng sửng sốt. Hiển nhiên ngay cả họ cũng không biết trong trận doanh của mình còn có cường giả thần bí bậc này.

"Người này thật khủng khiếp..."

Mà khi nhìn thấy đạo thân ảnh này, trong lòng một số cường giả Viêm Minh bỗng trầm xuống. Mặc dù không thể cảm giác chính xác được thực lực của người này, nhưng chỉ sợ đây mới chính là cường giả mạnh nhất trong trận doanh của đối phương.

"Huyết Hà tôn giả?"

Thấy một màn này, Hồ thị tam lão đang giao thủ với cường giả Hồn Điện bỗng dừng tay lại. Ánh mắt ba người đều ngưng trọng nhìn về phía đạo thân ảnh kia, trầm giọng nói.

"Huyết Hà tôn giả?" Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại.

"Thiếu Các chủ, cẩn thận một chút, người này là cường giả cực kỳ nổi danh ở Trung Châu. Hóa Huyết đại pháp của hắn cực kỳ quý dị, năm đó

không biết có bao nhiêu cường giả vong mạng vì nó. Nhưng sau đó lão đột nhiên mai danh ẩn tích, hóa ra là đã đầu nhập vào Hồn Điện." Hồ thị lão đại ngưng trọng nói.

"Ha ha, cái tên này là của rất lâu trước đây rồi. Bây giờ các ngươi có thể gọi ta là Tứ thiên tôn hoặc Huyết Hà thiên tôn." Nghe được lời nói của Hồ thị lão đại, thân ảnh đang đập trên huyết vụ kia hơi ngẩng đầu, khàn khàn cười nói.

"Tứ thiên tôn..."

Hai mắt Tiêu Viêm hơi híp lại. Hồn Điện quả thật là ngọa hổ tàng long, thực lực của người trước mắt này hẳn ở vào khoảng Cửu tinh Đẩu Tôn đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới Bán Thánh một bước nữa thôi. Hồn Điện phải đến cường giả bậc này, nếu hẳn mà không về kịp, kết cục của Viêm Minh không cần nói cũng biết.

"Xem ra ngươi rất thành thạo, ngay cả việc cứu đồng bạn cũng chẳng thêm để tâm."

Tiêu Viêm cười nhạt, tùy tay phẩy một cái. Một thân thể bị xé rách có chút biến dạng bay về phía Tứ thiên tôn. Đây rõ ràng chính là Cửu thiên tôn vừa bị Đại Thiên Tạo Hóa chương đánh trúng.

"Tên phế vật đã thất bại vài lần này dù có cứu cũng vô dụng..."

Tứ thiên tôn thân nhiên nhìn thi thể kia một cái, một đạo huyết tiễn(1) trực tiếp bay ra, đem cỗ thi thể kia đánh nát thành một bãi máu thịt bầy nhầy. Trong giọng nói không hề có một chút cảm tình nào.

"Đối với đám Hồn Điện các ngươi mà nói, tình cảm quả nhiên là quá dư thừa." Thấy một màn này, khóe miệng Tiêu Viêm hơi nhếch lên một nụ cười châm chọc.

"Ha ha, đó vốn là thứ đáng vứt đi." Đối với lời nói của Tiêu Viêm, Tứ thiên tôn chỉ lắc đầu cười, khẽ thở dài một tiếng: *"Vốn không muốn ra tay, nhưng tên kia quá vô dụng, vậy mà lại bỏ mạng trong tay ngươi. Một khi đã vậy thì để cho lão phu, những người có huyết mạch của Tiêu tộc ở đây, lão phu phải mang về cho đủ."*

Tứ thiên tôn vừa dứt lời, biển máu dưới khe vực kia chợt phun mạnh lên từng cột máu to lớn. Huyết vụ tràn ngập, một luồng khí tức âm trầm lạnh lẽo chậm rãi bùng phát ra từ cơ thể Tứ thiên tôn.

-----
(1) Huyết tiễn: tên máu.

-----oOo-----

Chương 1377: Phệ Huyết Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí tức vừa âm lãnh vừa quỷ dị trào ra từ trong cơ thể Tứ thiên tôn Huyết Hà giống như gió bão quét ngang cả một vùng. Phàm là chỗ nào có khí tức dao động, bất luận nhân sĩ Viêm Minh hay Sư Minh Tông thì máu huyết trong cơ thể đều sôi trào lên. Chợt một tràng tiếng nổ "*Uỳnh uỳnh*" giòn dã vang lên, vô số thân thể người bị nổ tung thành một đồng huyết tương, cả vùng đất nhuộm đầm máu thịt vô cùng ghê rợn.

Lần này Tứ thiên tôn không hề phân biệt địch ta, hiển nhiên điều này khiến cho song phương vô cùng hoang mang. Một số người đứng gần vực sâu vội vàng lui về phía sau. Trong chớp mắt, cả khu vực này hoàn toàn chìm trong im lặng.

"Vô liêm sỉ, người đang làm gì thế hả? Người quên ước định giữa chúng ta rồi hay sao?"

Ở cách đó không xa, Sư Thiên tạm hít thở bình thường trở lại. Bị Tiêu Viêm đánh cho một chưởng làm bị thương không hề nhẹ. Chợt hắn nhìn thấy cảnh Tứ thiên tôn tàn sát đội quân Sư Minh Tông như thế thì không kiềm được lửa giận nữa, rống lớn lên một tiếng.

Tứ thiên tôn phiêu phù trên biển máu, ánh mắt đăm đăm nhìn thoáng qua Sư Thiên, kẻ vừa lớn giọng với mình, sau đó bàn tay giơ lên chậm rãi chỉ về phía hắn rồi đột nhiên nắm chặt lại.

"Xuy!"

Nương theo sau bàn tay nắm chặt của Tứ thiên tôn, tiếng thét phẫn nộ của Sư Thiên bỗng cất bật, thân thể chột nổ tung như đạn pháo, máu tươi văng tung tóe khắp nơi...

Nhìn thấy người này ngang ngược đến mức cả tông chủ Sư Minh Tông cũng tùy tay giết hại, đám cường giả của Sư Minh Tông biến sắc, mặc dù giận dữ đến cực điểm nhưng không ai dám gào rống tiếng nào nữa, ngay cả Sư Thiên còn không ngăn cản được một chưởng tiện tay của Tứ thiên tôn, huống hồ là bọn họ? Thêm vào đó, trận doanh Sư Minh Tông có không ít cường giả khác vì bị cưỡng bức lợi dụ mà đến, hiển nhiên không hoàn toàn thật lòng với Sư Minh Tông, cho nên không có chuyện bọn chúng chủ động xuất đầu trợ giúp.

"Mau thu hẹp vòng tuyến quân của Viêm Minh, người kia hỉ nộ vô thường, quân đội bình thường xông lên chỉ còn đường chết mà thôi..." Đôi lông mày đen huyền của Thái Lâm cau lại, giọng nói có chút trầm trọng.

"Ừm!" Nghe vậy, Tiêu Lệ và Tiêu Đỉnh ở bên cạnh đều gật gật đầu, tiếp đó nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh để cho quân đội đang đóng ở ngoài mau chóng lui vào bên trong căn cứ.

"Giờ đành trông cậy vào Tiêu Viêm có thể ngăn chặn được kẻ điên kia, nếu không thì ả Huyền Hoàng tránh không khỏi cảnh tượng máu chảy thành sông." Khuôn mặt Hải Ba Động ngưng trọng, nói.

"Ừm!" Với ý kiến của Hải Ba Động, Thái Lâm cũng chỉ biết gật gật đầu. Thực lực của tên Tứ thiên tôn kia rõ ràng cường hãn đến khủng bố, nhóm người ở đây không có ai đủ sức chống lại lão, cho nên mọi hy vọng đều phải ký thác trên người Tiêu Viêm.

Trên bầu trời, lông mày Tiêu Viêm khẽ cau lại, nhìn chăm chăm Tứ thiên tôn không chút kiềm chế phóng tay giết người, trong mắt hiện lên vẻ do dự: *"Người này được xưng là Huyết Hà thiên tôn, thêm vào đó chắc phải nắm giữ cái gọi là Hóa Huyết đại pháp, như vậy thì mới đủ điều kiện để điều khiển máu huyết trong cơ thể con người."*

Không phải Tiêu Viêm chưa gặp qua cường giả có thể khống chế máu huyết trong thân thể, nhưng không một ai đạt tới mức kinh khủng như Tứ thiên tôn cả. Chỉ giờ tay nhắc chân thôi đã làm cho một gã Đẩu Tôn Lục

ting lập tức nổ tan xác. Tuy nói rằng trong người tên Su Thiên kia đang mang trọng thương, nhưng một phần cũng do thủ đoạn quỷ dị của lão già này gây ra.

"Loạt xoạt!"

Lúc Tiêu Viêm còn miên man suy nghĩ thì trong huyết hải đột nhiên nổi lên từng đợt dao động. Chợt Tứ thiên tôn đạp nhẹ chân lướt lên trên không, cuối cùng xuất hiện ở vị trí cách Tiêu Viêm không xa. Mái tóc dài đậm màu máu phiêu lãng trong gió, mùi vị huyết tinh tanh nồng bao trùm cả khoảng không.

"Bất tinh đỉnh phong, xem ra thực lực ngươi cũng khá đấy."

Tứ thiên tôn liếc nhìn Tiêu Viêm, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười bí hiểm. Tay lão chợt động, hướng về phía Tiêu Viêm rồi hung hăng nắm chặt lại, sau đó nguyên khoảng không gian trước mặt nhất thời bị bóp méo vô cùng kịch liệt.

Khuôn mặt Tiêu Viêm âm trầm nhìn chằm chằm cử động của Tứ thiên tôn. Chỉ trong chớp mắt, tâm tư hắn đã chuyển động, đấu khí cuộn cuộn trào ra từ trong cơ thể, hóa thành ngọn lửa bốc cháy lên hùng hục, bao vây hoàn toàn thân thể vào bên trong.

"Đấu khí không thể phòng ngự được Hóa Huyết đại pháp của ta đâu."

Nhìn phản ứng của Tiêu Viêm, giọng nói khàn khàn của Tứ thiên tôn vang lên, pha trong đó có chút giễu cợt.

Lời của lão vừa dứt thì gần như ngay lập tức Tiêu Viêm cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình không thể không chế được nữa, nó sôi trào bốc lên, gần như muốn phá rách mạch máu mà tràn ra ngoài.

Nhận thấy biến hóa trong cơ thể, Tiêu Viêm biến sắc. Công pháp mà lão gọi là Hóa Huyết đại pháp này quả nhiên có chút đặc thù. Ngay lúc Tiêu Viêm muốn trấn áp máu huyết trong cơ thể mình thì lại phát hiện ra tâm tạng cũng đột nhiên nhảy dựng lên. Hắn nhận ra một điều thú vị, đó là một luồng lực lượng kỳ dị tràn ra từ trái tim, sau đó chảy xuôi theo các mạch máu. Khi nó dung nhập vào huyết mạch thì chỉ trong chớp mắt, cảm giác sôi sùng sục kia liền lặng lẽ biến mất.

"Đây là huyết mạch dung hợp được trong Thiên Mộ?"

Biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế làm Tiêu Viêm ngẩn ngơ cả người, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc. Không ngờ được rằng huyết mạch tân sinh lại cường hãn đến như vậy, Hóa Huyết đại pháp của Tứ thiên tôn hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

"Xem ra Hóa Huyết đại pháp mà ngươi nói cũng không lợi hại như lời rêu rao của ngươi..."

Cảm nhận được máu huyết trong cơ thể đã ổn định trở lại, Tiêu Viêm ngẩng đầu, miệng cười khẩy nhìn Tứ thiên tôn, trong mắt đầy ý chế giễu.

"Sao có thể như thế?"

Thấy Tiêu Viêm không hề hấn gì, Tứ thiên tôn ngẩn ra, đôi lông mày lão chột cau lại. Hóa Huyết đại pháp của lão là Thiên Giai đấu kỹ, cho dù một số cường giả Đấu Thánh cũng bị nó quấy nhiễu dẫn tới phân tâm. Nhưng tại sao tên Tiêu Viêm này dính chiêu lại không có nửa điểm tác dụng?

Tiêu Viêm mỉm cười, hai tay nhanh chóng kết xuất từng đạo ấn quyết kỳ dị. Mà nương theo đó, một cái tộc văn kỳ dị cũng từ từ hiện lên trên mi tâm hắn.

"Tộc văn Tiêu tộc? Ngươi đã kích hoạt được huyết mạch Tiêu tộc?"

Nhìn thấy tộc văn trên mi tâm Tiêu Viêm, Tứ thiên tôn hoàn toàn bị chấn động. Huyết mạch Tiêu tộc sớm đã biến mất từ rất lâu, đây là chuyện mà ai ai cũng biết, nhưng điều kỳ dị là tộc văn đó lại xuất hiện thêm một lần nữa trên người Tiêu Viêm!

Giờ đây, trong lòng Tứ thiên tôn tràn ngập nghi vấn, nhưng lại không có được câu trả lời thỏa đáng. Mà nương theo sự xuất hiện của tộc văn, khí tức phát ra từ Tiêu Viêm cũng tăng vọt lên, chỉ trong chớp mắt đã không hề thua kém gì Tứ thiên tôn. Vào giờ khắc này, công hiệu tăng phúc của tộc văn đã thể hiện ra một cách hoàn mỹ.

Cảm thụ được đấu khí tràn ngập cơ thể, Tiêu Viêm không kiềm được mà hít một hơi khí lạnh đầy sảng khoái. Chột hấn ngẩng đầu mỉm cười với Tứ thiên tôn đang chau mày, bàn chân khẽ đạp nhẹ, chỉ trong chớp mắt thân

ánh đã hoàn toàn biến mất.

"Cho dù Hóa Huyết đại pháp không có tác dụng với ngươi, nhưng ta có thể cảm giác được máu trong cơ thể ngươi lưu chuyển để xác định phương vị, cho nên nếu như ngươi dùng tốc độ để áp đảo ta thì hoàn toàn vô ích thôi."

Thấy bóng hình Tiêu Viêm biến mất, khoe miệng Tứ thiên tôn nhếch lên, chột lui về sau ba bước, từng luồng đầu khí đỏ tươi bùng phát ra từ cơ thể lão, sau đó hội tụ trên bàn tay, tạo thành một sợi xích to lớn, đánh mạnh vào mảng không gian ngay bên phải lão: *"Đi ra cho ta!"*

Quyền phong đậm mùi tanh tươi phóng tới, mảng không gian nơi này nhất thời trở nên vụn vụn. Rồi cũng từ đó, một thân ảnh xuất hiện, đó chính là Tiêu Viêm.

Mặc dù bị phát giác phương vị nhưng Tiêu Viêm không hề có ý tứ tránh né, ngược lại còn lao nhanh về phía trước, bất chấp Tứ thiên tôn công kích lên lồng ngực. Quyền phong nóng cháy cũng đột ngột xuất hiện từ phía khác, lây khí thế sét đánh không kịp bưng tai đập mạnh lên lồng ngực Tứ thiên tôn. Đấu pháp như thế này không hề hàm chứa chút kỹ xảo nào, hoàn toàn là công kích kiểu cứng đối cứng.

"Uỳnh uỳnh!"

Nắm tay hai người đều hung hăng đập mạnh lên thân thể đối phương. Nhưng tình hình hai bên lại khác, Tiêu Viêm nhận một quyền của Tứ thiên tôn thì bả vai chỉ khẽ run, đến cả mặt mũi cũng không hề thay đổi. Trái lại, Tứ thiên tôn thì lão đảo lui về sau, giữa cổ họng truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Hiển nhiên, quyền phong vô cùng nóng bỏng của Tiêu Viêm rất mạnh mẽ, làm hấn hơi có chút ăn không tiêu.

"Cứ đối quyền như vậy thì hình như ngươi không chống cự nổi." Tiêu Viêm mỉm cười, phỉ phỉ quần áo, nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Tứ thiên tôn âm trầm hẳn đi, ánh mắt nhìn chằm chằm bộ quần áo trên thân thể Tiêu Viêm. Trải qua lần giao thủ này, lão nhận rõ ra một điều, hầu hết công kích lúc trước của lão đều bị bộ quần áo quý dị này hấp thu gần hết. Nhưng ở đây có điều làm lão không thể nào hiểu nổi, cho dù bộ y phục này có thể hấp thu đại bộ phận công kích thì với lực lượng còn

lại chẳng lẽ không thể nào gây tổn thương dù chỉ một chút cho Tiêu Viêm hay sao?

Có được hiệu quả như thế này chính là nhờ Long Hoàng cô giáp ẩn trên da của Tiêu Viêm. Có điều bí mật cỡ này thì cho dù là Tứ thiên tôn nghĩ đến vỡ đầu cũng không đoán ra nổi. Không chỉ quần áo hấn quý dị mà thậm chí cả da tay cũng vô cùng biến thái.

Ánh mắt Tứ thiên tôn đầy oán độc nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm. Hấn có thể miễn dịch hoàn toàn công kích của lão, nhưng còn lão thì sao? Không thể nào bất chấp công kích của đối phương, chiến đấu kiểu này thật sự làm người ta vô cùng ghen uất.

Có điều Tứ thiên tôn cũng không phải nhân vật tầm thường. Lão biết rõ công kích trước đó sở dĩ không gây được thương tổn gì, không có nguyên nhân nào khác ngoài chuyện không đủ lực lượng. Đã nắm được lý do thì chỉ cần tăng lực lượng mạnh mẽ hơn, triệt để tiêu diệt luôn Tiêu Viêm.

"Hóa Huyết đại pháp, Đại Phệ Huyết thuật!"

Sắc mặt Tứ thiên tôn trở nên dữ tợn hẳn, tiếng gầm lạnh lẽo giống hệt như sét đánh vang vọng khắp không gian. Nương theo đó, phàm là những cường giả có thực lực thấp hơn Đấu Tôn thì thân thể đều nổ tung trong nháy mắt, hóa thành huyết tương không ngừng quán chú vào trong thân thể Tứ thiên tôn. Cùng lúc đó, dưới vực sâu, biển máu đang tràn ngập chợt sôi trào, hóa thành vô số cơn sóng máu, điên cuồng đổ vào thân thể lão.

Trải qua một hồi cắn nuốt máu huyết kinh khủng của Tứ thiên tôn, khí tức vốn đang tĩnh lặng của lão chợt xuất hiện dao động rất nhỏ, sau đó thân thể từ từ bành trướng lên.

"Tiêu Viêm, đừng đánh đồng bốn tôn với tên phế vật Ma Vũ kia. Hôm nay, những người có huyết mạch Tiêu gia, và cả huyết mạch lực người kích hoạt được kia, bốn tôn đều sẽ một lượt bắt hết."

Biển máu tràn ngập vực sâu, phía chân trời cũng phải biến sắc theo, âm thanh âm trầm lạnh lẽo như trong hầm băng. Ngay tại vị trí lão đứng, từng luồng uy áp kinh khủng chợt bộc phát ra, bao trùm toàn bộ không gian.

Chương 1378: Cứu chuyển thành Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực Tứ thiên tôn tăng vọt trong chớp mắt làm vẻ mặt Tiêu Viêm trở nên nghiêm trọng hơn. Người này có thể tạo nên hung danh hiển hách ở Trung Châu như vậy, quả nhiên có bản lĩnh làm vốn liếng. Khí tức bây giờ của lão đã vượt mức của cường giả Đấu Tôn đỉnh phong bình thường... Đương nhiên không thể nói Tứ thiên tôn đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh, bởi vì chuyện đó căn bản là không thể nào. Tuy Đấu Tôn đỉnh phong và Bán Thánh chỉ cách nhau vền vền có một bước, nhưng để vượt qua thì không phải điều đơn giản. Mức chênh lệch giữa hai cảnh giới khủng bố đến nỗi không phải ai cũng có thể tưởng tượng ra được. Cường giả có thực lực mạnh mẽ như Dược lão cũng phải dừng chân ở Đấu Tôn đỉnh phong rất nhiều năm, vừa rồi nhờ quá trình luyện chế lại thân thể mới có thể đột phá lên tầng cao mới. Để đạt tới Bán Thánh, cho dù thiên phú khủng bố tới đâu nữa thì cũng không phải chuyện đơn giản... Một bước ngắn ngủn đó làm cho vô số thiên tài phải ôm hận, cho đến lúc chết đi vẫn tiếc nuối vô cùng.

Mà sở dĩ có lý do như vậy là vì một bước ngắn ngủi đó lại ẩn chứa một loại tu luyện độc đáo, chỉ có cường giả tiếp cận với cảnh giới này mới có thể cảm ứng được nó.

Ở Trung Châu, một số cường giả đứng đầu gọi loại tu luyện độc đáo này là Cứu chuyển thành Thánh!

Cái gọi là Cứu chuyển này được dùng để diễn tả mức độ chênh lệch giữa Đấu Tôn đỉnh phong và Bán Thánh. Dù sao chênh lệch giữa hai bậc này là quá lớn, phải sử dụng thêm những mức phân chia nhỏ hơn để dễ hình dung. Thật ra "*Cứu chuyển*" cũng không quá phức tạp, nói một cách đơn giản nó chính là chín lần cô đọng áp súc lại, với một vị cường giả Đấu Tôn đỉnh phong thì khi đầu khí trong cơ thể đã đến mức bão hòa, không thể gia tăng thêm nữa thì quá trình Cứu chuyển mới bắt đầu. Lúc đó, họ phải cô đọng và áp súc đầu khí trong cơ thể mình để có chỗ chứa đựng đầu khí mới sinh ra, đến khi nó đầy ngập thì lại tiếp tục cô đọng và áp súc.

Cứ liên tiếp lặp đi lặp lại chín lần như thế thì sẽ đạt đại tới viên mãn!

Mà đầu khí trong cơ thể sau khi bị áp súc sẽ dẫn đến thay đổi về chất, dần dần vượt qua được bức tường cao vọt vọt kia, chân chính tiến vào Thánh giai!

Cho nên một số cường giả đạt tới Đấu Tôn đỉnh phong đều gọi bước tu luyện được ấn dấu này là Cửu Chuyển!

Mà sau cửu chuyển, sẽ là Thánh giai!

Cửu chuyển này tuy nói ra thấy đơn giản, nhưng khi tu luyện thật sự thì lại như muốn cái mạng già của người ta. Ngâm nghĩ kỹ lại thì trong cơ thể một cường giả Đấu Tôn đỉnh phong cất chứa nhiều đầu khí thể nào, muốn áp súc từng đó, hơn nữa lặp đi lặp lại chín lần, nhu cầu như vậy chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung mà thôi.

Lúc trước tuy rằng Tứ thiên tôn là Đấu Tôn đỉnh phong nhưng cũng chỉ vừa đặt chân vào mốc cửu chuyển, thậm chí nếu so sánh với Tiêu Viêm sau khi thi triển tộc văn thì còn yếu hơn một chút. Nhưng đến hiện tại, sau khi hấp thu năng lượng bên trong biển máu này. Lão trực tiếp thăng tới mức tam chuyển, đương nhiên vẫn còn cách Bán Thánh một chặng đường rất xa, mà thực tế chỉ cần Tứ thiên tôn chưa đạt tới mức đó thì Tiêu Viêm vẫn có cơ hội giành phần thắng!

Kèm với khí tức tăng vọt, hai mắt Tứ thiên tôn càng ngày càng đỏ hơn. Tuy nói Hóa Huyết thuật này có thể hấp thu năng lượng trong máu tươi nhưng di chứng để lại tương đối lớn, sau khi thi triển thì trong vòng một tháng, thân thể lão sẽ lâm vào tình trạng yếu ớt như sắp chết. Trạng thái như thế, cho dù gặp một tên Đấu Vương thôi thì cái mạng lão cũng phải coi chừng rồi. Vì vậy, nếu không ở vào tình huống bất khả kháng, Tứ thiên tôn sẽ không thi triển loại bí thuật hại người hại mình như thế. Dưới tình huống nguy cấp như hiện tại, nếu cứ để mọi việc tiếp tục thì sợ rằng không chỉ nhiệm vụ thất bại mà còn thua trong tay Tiêu Viêm, cho nên lão không còn đủ khả năng nhẫn nại được nữa.

"Hóng!"

Hai mắt lão đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười âm lãnh, rồi phát ra một tiếng gầm nhẹ từ cổ họng.

"Xuy xuy!"

Sau tiếng gầm đó, từng luồng sương màu máu tràn ra từ trong cơ thể lão, cuối cùng tụ lại thành huyết vân bao phủ cả bầu trời, mùi máu tanh nồng làm ai nấy cũng phải khiếp sợ. Chăm chú quan sát cảnh tượng này, hai hàng lông mày Tiêu Viêm nhíu lại, hẳn có thể cảm nhận bên trong huyết vân ẩn chứa nguồn năng lượng vô cùng khủng bố. Ngay sau đó, hắn không dám chậm trễ chút nào, bàn tay đưa ra trước mặt, bốn loại dị hỏa lập tức xuất hiện. Nương theo đó, không khí xung quanh trở nên nóng hơn rất nhiều, trực tiếp làm tiêu tán đi mùi máu tanh nồng. Sau khi phóng xuất bốn loại dị hỏa, Tiêu Viêm lại hít sâu, thủ ấn thay đổi, phun ra thêm một ngọn lửa màu xám. Mặc dù nó không mạnh bằng bốn loại dị hỏa nhưng cũng ẩn chứa cảm giác vô cùng cường hãn. Đây đúng là dị hỏa do Tiêu Viêm tu luyện mà sinh ra, Hóa Sinh Hỏa.

"Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp!"

Một tiếng quát nhẹ phát ra từ miệng Tiêu Viêm, lập tức năm ngọn lửa trước mặt đột nhiên bùng lên, có thể nghe rõ tiếng gầm gừ như của thú gào bên trong, sau đó hóa thành năm đầu hỏa linh khổng lồ hơn trăm trượng, xoay quanh trên đỉnh đầu Tiêu Viêm.

"Ngưng!"

Hỏa linh vừa thành hình, Tiêu Viêm lại quát lạnh thêm một tiếng. Năm đầu hỏa linh khổng lồ tạo thành một trận hình kỳ dị rồi chợt xoay tròn. Cuối cùng, trong tiếng xé gió ô ô, hình thành nên ngũ sắc hỏa luân to lớn hơn trăm trượng. Nó không ngừng chuyển động, cơn lốc nóng rực đến đáng sợ không ngừng thổi bùng ra, ngay cả biển máu ở bên ngoài cũng bị kích thích trào sóng.

"Hừ!"

"Huyết Nhiên Thiên Ma chưởng!"

Thấy vậy, Tứ thiên tôn phía xa không khỏi hừ lạnh, phụt ra một dòng máu từ trong miệng, trực tiếp bắn lên huyết vân trên bầu trời. Đồng thời, sắc mặt lão cũng trở nên ảm đạm hơn, còn huyết vân thì không ngừng bạo liệt rồi đột nhiên vỡ vụn ra. Một chưởng ấn huyết sắc khổng lồ bao trùm cả nghìn trượng, trực tiếp bay ra từ trong huyết vân, đánh mạnh về phía Tiêu

Viêm trước ánh mắt kinh hãi của vô số người có mặt tại đây.

Khi huyết chương đáng sợ kia vẫn còn ở nghìn trượng trên bầu trời thì cũng đã in lên mặt đất một cái bóng khổng lồ.

"Tiêu Viêm, xem bốn tôn bóp nát ngươi này!"

"Mạnh miệng!"

Nghe được tiếng quát của Tứ thiên tôn, ánh mắt Tiêu Viêm cũng trở nên lạnh lùng. Thủ ấn thay đổi, trong miệng phát ra tiếng nói khê: *"Ngũ Luân Ly Hỏa Bàn!"*

"Ô ô!"

Sau tiếng quát của Tiêu Viêm, Ngũ Sắc Hỏa Luân trên không trung liền bạo phát, chỉ trong chớp mắt đã xé nát cả hư không, đụng mạnh vào huyết chương khổng lồ kia.

"Ầm!"

Huyết sắc âm hàn va chạm với ngọn lửa nóng bỏng, cả bầu trời đều như muốn vỡ thành từng mảnh. Năng lượng đáng sợ cuộn cuộn bạo phát, từng cơn từng cơn sóng quét ngang bầu trời trong ánh mắt kinh sợ của mọi người. Giờ phút này, ngay cả những đám mây trời đều bị áp lực chấn nát. Nhìn chằm chằm vào cơn lốc năng lượng khủng bố nơi cuối chân trời, hai mắt Tứ thiên tôn híp lại, vừa muốn lui về sau một chút thì một tiếng cười lạnh lẽo truyền đến từ sau lưng. Lão vội quay đầu lại, thứ đập vào mắt là khuôn mặt trẻ tuổi và một nụ cười lạnh như băng.

"Tiêu Viêm?!"

Thấy Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện phía sau, dù lấy sự trấn định của Tứ thiên tôn thì hai mắt cũng không nhịn được mà co rút lại. Lão hoàn toàn không cảm giác được từ lúc nào có người xuất hiện phía sau mình!

"Đại Thiên Tạo Hóa chương!"

Đối với sự khiếp sợ của Tứ thiên tôn, trên khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện nụ cười quỷ dị, tay phải không chút do dự đánh ra, một cái khe đen kịt

xuất hiện nhanh như chớp.

"Huyết Ma Cà Sa!"

Đôi với đòn công kích hung ác nhanh như chớp giạt của Tiêu Viêm, trong lòng Tứ thiên tôn xuất hiện sự sợ hãi, có điều hẳn không là loại người tầm thường, máu huyết lập tức chảy từ trong lỗ chân lông ra, nhanh chóng tạo thành một tầng phòng ngự thật dày.

"Uỳnh uỳnh!"

Một chưởng như bôn lôi của Tiêu Viêm đánh mạnh lên thân thể Tứ thiên tôn, kinh phong khủng bố trực tiếp làm nổ tung lớp máu phòng ngự trên thân thể lão thành từng khúc một.

"Phụt!"

Mặc dù đã được Huyết Ma Cà Sa ngăn trở nhưng kinh phong còn sót lại vẫn đủ làm Tứ thiên tôn phải phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thân hình lão cũng nương theo cỗ lực này bay ngược về sau.

"Còn muốn chạy sao?"

Thân hình Tứ thiên tôn vừa bay ngược ra thì vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt Tiêu Viêm càng đậm thêm. Thật vất vả mới tranh thủ được lúc đầu khí trong cơ thể kẻ này không hồi phục lại kịp sau khi thi triển Huyết Sát Thiên Ma chưởng để đánh lén, sao có thể để lão yên ổn rời đi như vậy.

Đôi cánh xanh hồng sau lưng khẽ rung lên, thân hình Tiêu Viêm chớp động, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tứ thiên tôn, bàn tay nắm thành trảo, bốn luồng hỏa diễm bùng phát ra, một đóa hỏa liên tinh mỹ lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Tiêu Viêm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Kết thúc rồi!"

Nhìn khuôn mặt đầy sự hoảng sợ của Tứ thiên tôn, khóe miệng Tiêu Viêm nhếch lên, dữ tợn quát.

Trông thấy khuôn mặt dữ tợn của Tiêu Viêm, trong lòng Tứ thiên tôn chợt

lạnh lẽo như trong hầm băng. Ba lần Tiêu Viêm thi triển đấu kỹ đều đạt mức Thiên giai, mà khi chúng phối hợp hoàn mỹ với nhau thì đến ngay cả lão cũng không đủ khả năng để phản kháng!

"Khó trách Hồn Điện có nhiều cường giả như thế mà đều thất bại trong tay tiểu tử này!"

Trong lúc Tứ thiên tôn hối hận vì nhiệm vụ tưởng như đơn giản này lại hung hiểm đến vậy thì hỏa liên trong tay Tiêu Viêm đã hình thành, sau đó bay vụt ra, hung hăng đánh mạnh lên trên người lão.

"Ầm!"

Vào khoảnh khắc hỏa liên bay ra, một cơn bão lửa chợt bùng phát như núi lửa phun trào trong ánh mắt kinh sợ của vô số người...

-----oOo-----

Chương 1379: Kết thúc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở cuối chân trời, hỏa diễm phong bạo đáng sợ thổi quét qua, nhiệt độ kinh khủng trực tiếp làm bốc hơi tất cả hơi nước trong trời đất, không khí trở nên khô nóng vô cùng. Một số người có thực lực hơi yếu thì lập tức cảm giác máu huyết trong cơ thể đều sôi lên sùng sục vì nóng.

"Bành!"

Bỗng có tiếng động trầm đục truyền ra từ hỏa diễm phong bạo. Một đạo thân ảnh bị hỏa diễm bao phủ chợt rơi xuống từ bầu trời như đạn pháo, tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai mọi người. Nhìn kỹ lại thì thanh âm này, bóng hình này rõ ràng là của vị cường giả uy phong lẫm lẫm Hồn Điện Tứ thiên tôn, nhưng vào giờ phút này thì vị đại nhân đó lại không khác gì một con heo nướng.

"Ầm!"

Trước tầm mắt soi mói của bao nhiêu người, Tứ thiên tôn trực tiếp đâm

thăng vào trong huyết hải. Nhiệt độ nóng lên bất thường chợt tràn ra từ trong đó, làm cho biển máu sôi sục như muốn trào lên, sau đó nhanh chóng bốc hơi bằng tốc độ có thể nhận thấy bằng mắt thường, chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, cả biển máu đã tan thành hư vô.

Luồng âm thanh xé gió rạch ngang bầu trời, thân ảnh như quỷ mị của Tiêu Viêm xuất hiện ngay tại vực sâu kia, ánh mắt bình thản liếc nhìn xuống dưới. Trước đó, hắn liên tục xuất ra ba đòn, tuyệt đối đủ để làm Tứ thiên tôn thương nặng, còn nếu vận khí không tốt nữa thì chuyện chết ngay tại chỗ cũng không phải điều không thể. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc!"

Trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên hung mang. Bàn tay hắn nắm chặt lại, một cột lửa màu trắng sữa chợt bạo phát, phóng mạnh vào trong vực sâu, oanh kích mạnh mẽ lên nơi có khí tức còn sót lại.

"Xuy!"

Vùng đất bên dưới vực vốn tương đối ẩm ướt, nhưng trong nháy mắt đã bị thiêu đốt đến mức gần như hóa thành nham thạch cứng rắn, hơi nóng từ trong đó không ngừng phả ra ngoài.

"Phốc phốc!"

Cột lửa biến mất, thân hình mà ngay cả da cũng biến mất của Tứ thiên tôn xuất hiện, cả người lão đầm đìa máu, cố gắng trợn tròn đôi mắt, trông suy yếu vô cùng. Ngón tay chợt di động, một quyển ngọc giản liền xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó hắn dùng toàn lực bóp nát nó.

"Xuy!"

Sau khi ngọc giản vỡ ra thì một cái không gian hắc động chợt xuất hiện bên cạnh Tứ thiên tôn. Một luồng hấp lực tuôn ra hút thân thể lão vào trong.

"Sưu sưu!"

Ngay lúc thân hình Tứ thiên tôn biến mất thì một luồng quang mang nhanh

như chớp xuất hiện ngay tại vị trí lúc trước của lão, nhìn chăm chăm không gian vẫn còn vụn vẹo kia, lông mày không khỏi nhíu lại, lầm bầm nói: *"Để lão trốn thoát mất rồi..."*

Tiêu Viêm không ngờ rằng Tứ thiên tôn lại ngoan cường đến như thế, chịu đủ loại công kích mạnh mẽ của hắn mà vẫn còn sót lại chút hơi tàn. Có điều dù không thể hoàn toàn giết chết Tứ thiên tôn nhưng Tiêu Viêm không hề quá tiếc nuối. Lần này lão đã bị trọng thương, dù được chữa trị tốt thì cũng sẽ để lại di chứng, về sau lão khó có thể tiến thêm được nữa. Còn Tiêu Viêm thì khác, hắn chỉ cần thêm một khoảng thời gian tu luyện nữa là hoàn toàn đủ sức một tay bóp chết lão. Đến khi đó thì chuyện này chỉ đơn giản như giơ tay nhắc chân mà thôi.

"Phù!"

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm chợt xuất hiện vẻ tái nhợt. Liên tiếp nghênh chiến hai gã Thiên Tôn của Hồn Điện, hơn nữa còn mấy lần thi triển Thiên Giai đấu kỹ. Tiêu hao như vậy, dù hắn có chuẩn Thiên Giai công pháp Phần Quyết nhưng vẫn cảm thấy ăn không tiêu. Nếu như không kết thúc sớm thì sợ rằng hắn sẽ không thể cầm cự được nữa.

"Nguy cơ lần này của Viêm Minh coi như được giải quyết rồi..."

Cột dục xanh hồng sau lưng Tiêu Viêm khẽ rung lên, nhanh chóng lướt ra khỏi vực sâu. Khi xuất hiện trên không trung, ánh mắt hắn đảo qua mấy chỗ vẫn còn cường giả Sư Minh Tông và Hồn Điện đang giao thủ. Một tiếng hừ lạnh chợt phát ra từ trong miệng, mười ngón tay liên tục bùng ra làm xuất hiện mười cột lửa nóng rực, sau đó bay về phía mấy cường giả đối phương với tốc độ như chớp giật.

"Phanh, phanh!"

Sau tiếng vang trầm thấp là những tiếng kêu rên thảm thiết. Mấy tên cường giả Hồn Điện bị một chiêu tiện tay của Tiêu Viêm đánh cho học máu phải thoái lui, dị hỏa đáng sợ bám quanh thân thể bọn hắn như đĩa đói người thấy hơi máu vậy. Cho dù bọn họ có thi triển đấu khí chống đỡ thì cũng đều vô ích, vì lẽ đó không ít cường giả giống như bị lửa đốt đít vọt giờ lên vai chạy trốn.

Khi nhìn thấy cảnh này, số cường giả còn lại của Hồn Điện cũng hiểu đại

thế đã mất, nên không ai dám lưu lại chỗ này lâu hơn nữa nữa, tất cả đều bỏ chạy thực mạng.

"Tiêu minh chủ, thủ hạ lưu tình, chúng ta cũng chỉ bị ép buộc thôi!"

Những cường giả bị Hồn Điện dùng uy bức lợi dụ đều trở nên kinh hoảng, thực sự bọn họ không thể ngờ rằng Tiêu Viêm lại mạnh mẽ đến như vậy. Một mình xử gọn hai vị cường giả có thực lực cực kì khủng bố của Hồn Điện, cho nên lúc này không ai dám có ý định phản kháng cả.

Ánh mắt điềm nhiên của Tiêu Viêm quét qua mấy tên a dua trước mặt, cũng không ra tay đuổi tận giết tuyệt. Những người này mặc dù nhìn chán ghét nhưng dù sao vẫn có chút danh khí ở Tây Bắc đại lục. Nếu như giết hết toàn bộ thì sẽ dẫn đến nhiều phiền toái cho quá trình phát triển của Viêm Minh, đồng thời hẳn cũng không muốn mời chào đám người nhu nhược này, cho dù bây giờ bọn họ có đầu hàng thì đến sau này gặp cường địch hiển nhiên sẽ lại phản bội lần nữa. Nhất thời hẳn trở nên trầm ngâm hẳn, giọng nói thản nhiên vang lên: *"Muốn đi cũng được, chỉ cần một mạng đổi một mạng. Lấy mạng người của Sư Minh Tông đổi mạng của các người."*

Nghe thấy lời nói của Tiêu Viêm, nhất thời mấy cường giả Sư Minh Tông biến sắc, ngược lại đó thì mấy cường giả thuộc về các thế lực khác hơi chần chừ một chút, sau đó trong mắt ai ai cũng lộ ra hung quang, xoay người nhào tới mấy tên cường giả lúc trước mình vẫn còn liên thủ mà ra tay không chút do dự, nhất thời một màn đại chiến hỗn loạn chợt bạo phát. Chẳng qua có điểm khác ở đây là nhóm người Viêm Minh lại trở thành quần chúng ngồi xem trò hay.

"Bọn người này cũng thật vô sỉ..."

Nhìn những trận giao thủ hung ác như lang sói, Tiêu Đình phía dưới cũng mỉm cười. Nước cờ này của Tiêu Viêm không thể nói là không độc, trên tay bọn người kia đều sẽ nhiễm máu vài nhân mạng của Sư Minh tông, đương nhiên hai bên sẽ vì vậy mà trở mặt, về sau rất khó có thể tiếp tục hình thành liên minh. Đương nhiên, trận thua ở đây sẽ làm thế lực của Sư Minh tông đại giảm. Mà trong khoảng thời gian chinh chiến cả Tây Bắc đại lục này chúng đã đắc tội không ít thế lực, giờ đã không có Hồn Điện che chở, kết cục của Sư Minh tông sẽ khá là thảm. Giờ đây chỉ sợ sẽ đến thời đại mà Viêm Minh độc bá cả Tây Bắc đại lục.

Cuộc hỗn chiến trên bầu trời kéo dài hơn mười phút, cường giả Sư Minh tông tử thương thảm trọng, điều này dẫn đến quân đội phía dưới của chúng cũng chịu tổn thất rất lớn. Trong tình thế không người chỉ huy, cả đại quân tán loạn như chim bay thú tán, chạt vật dẫm đạp lên nhau mà bỏ chạy.

Liếc mắt nhìn bầu trời một cái, Tiêu Viêm đã hiểu được rằng lần này Sư Minh tông xong đời rồi. Ngày sau, trên Tây Bắc đại lục sẽ không có tông phái này tồn tại nữa.

"Hô..."

Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Viêm xoay người quay lại tường thành. Mà thấy hán trở về, trong căn cứ nhất thời vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

"Viêm Minh không ngã! Minh chủ bách tuế!"

Thân hình chậm rãi đáp xuống tường thành, nghe được tiếng hoan hô làm cả tòa căn cứ cũng phải rung động này, Tiêu Viêm cũng nở nụ cười.

"Lại để người làm anh hùng một lần nữa..."

Thải Lân liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, đạm mạc nói. Nhưng nụ cười khuynh thành trên khóe môi đã bán đứng nàng. Vì Viêm Minh, nàng đã trút xuống không biết bao nhiêu tâm huyết, tự nhiên sẽ không muốn chứng kiến cảnh nó bị hủy diệt.

Đối với người ngoài lạnh trong nóng như Thải Lân, Tiêu Viêm chỉ biết lắc đầu cười. Nhiều năm qua đi rồi mà nàng vẫn vậy.

"Ha ha, Thiếu Các chủ thật làm cho người khác bất ngờ, thậm chí có thể xử lý cả Huyết Hà tôn giả. Năm đó, danh tiếng của lão quái này thậm chí còn không kém sư phụ của ngươi, chỉ có điều đó là hung danh mà thôi." Hồ thị tam lão cũng đón lên, cười to nói với Tiêu Viêm. Giờ đây, ánh mắt khi nhìn về phía Tiêu Viêm của họ đã mơ hồ có sự kính nể. Cường giả vị tôn, thực lực mà Tiêu Viêm thể hiện ra lúc trước đã đủ để làm họ kính nể.

"Ha ha, đa tạ chư vị. Đợi đến lúc trở về, phần thù lao còn lại chắc chắn sẽ đưa đủ." Tiêu Viêm mỉm cười đáp.

"Không có gì, lấy thanh danh của Dược Trần, chẳng lẽ còn sợ hấn chơi xấu sao." Nghe vậy, một vài cường giả Đấu Tôn được mời đến vội vàng nói.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng mỉm cười. Mà lúc này, Tiêu Đỉnh bên cạnh đã bắt đầu triệu tập quân đội ra ngoài thanh lý chiến trường. Trên tường thành cũng là cả một quang cảnh bận rộn.

"Phụ thân oai phong!"

Khi tâm thần Tiêu Viêm đang thả lỏng, một giọng nói thanh thúy làm trong lòng hấn run lên bỗng truyền tới. Khóe môi bất giác nhếch lên một nụ cười sáng lạn, quay đầu nhìn tiểu Tiêu Tiêu trong lòng Thái Lâm đang vẫy vẫy tay với hấn, trong lòng chợt dấy lên một cảm xúc kỳ lạ. Không ngờ rằng hấn đã làm cha...

"Nếu cha biết được, tất nhiên cũng sẽ rất vui mừng. Cha, người yên tâm đi, nhất định con sẽ nhanh chóng cười người ra. Đến lúc đó, một nhà chúng ta sẽ tiếp tục được đoàn tụ..."

Thầm thở dài một tiếng, Tiêu Viêm chợt bước nhanh về phía trước, ôm tiểu Tiêu Tiêu từ trong lòng Thái Lâm ra, hôn mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé một cái. Nhìn vẻ phát khổ của cô bé, hấn không khỏi phá lên cười.

"Tê!"

Khi Tiêu Viêm cười to, mi tâm của tiểu Tiêu Tiêu chợt sáng ngời. Một đạo thất thái quang mang chợt phóng ra, cuốn lên bả vai cô bé, sau đó hoan khoái thè lưỡi về phía Tiêu Viêm.

"Đây là... Thất Thái Thôn Thiên Mãng?"

Nhìn đoàn quang mang này, đầu tiên Tiêu Viêm ngẩn ra, sau đó kinh ngạc nói.

"Ừm, Thất Thái Thôn Thiên Mãng cũng không bị ta chiếm cứ hoàn toàn. Linh hồn của nó mượn thân thể của Tiêu Tiêu để trọng sinh thêm lại một lần nữa. Để báo đáp, Tiêu Tiêu có thể mượn dùng lực lượng của nó. Nói cách khác, từ lúc vừa ra đời, Tiêu Tiêu đã có thực lực của một Đấu Tông."

Thải Lân nhẹ giọng nói.

"Hà?"

Nghe vậy, hai hàng lông mày của Tiêu Viêm lại nhướng lên. Thất Thái Thôn Thiên mãng chính là tồn tại cao cấp nhất trong ma thú loại rắn. Vào thời viễn cổ, một số Thất Thái Thôn Thiên mãng cường đại thậm chí có thể khiêu chiến với Viễn Cổ Thiên Xà. Ma thú loại rắn có huyết mạch bậc này, dù là Bích Xà Tam Hoa đồng của Thanh Lân cũng không thể khống chế nổi. Thất Thái Thôn Thiên mãng thời kỳ đỉnh phong có thể so sánh với cường giả Thánh giai. Nói cách khác, thực lực sau này của Tiêu Tiêu có thể điệp gia với Thất Thái Thôn Thiên mãng. Một người một rắn liên thủ, uy lực khỏi phải nói cũng biết.

"Tuy tiềm lực của Thất Thái Thôn Thiên mãng là vô hạn, nhưng dù sao đó cũng là ngoại lực. Nữ nhi của ta không thể chỉ dựa vào lực lượng của người khác được..."

Tiêu Viêm mỉm cười, trong mắt xuất hiện một chút nóng bỏng: *"Thế chất bây giờ của Tiêu Tiêu đang ở vào thời kỳ tốt nhất. Mặc dù dự tốc bất đạt, nhưng lại có thể tạo cho nó một điều kiện tu luyện hoàn mỹ nhất..."*

Tiêu Tiêu, tất nhiên con sẽ hoàn mỹ, bởi vì con là con gái ta!

-----oOo-----

Chương 1380: Khôi u ác tính!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Viêm, gương mặt vốn lãnh diễm của Thải Lân trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Vị trí của Tiêu Tiêu trong tâm nàng còn quan trọng hơn cả tính mạng, mà nàng cũng rất để ý đến việc liệu Tiêu Viêm có đối tốt với Tiêu Tiêu không.

"Điều kiện bây giờ của Tiêu Tiêu là vô cùng tốt, lúc trước ngươi mang về "Thiên Hồn Huyết Cốt Đan" làm thế chất của nó lúc chưa sinh ra đã gần như hoàn hảo." Thải Lân mỉm cười nói, nhắc tới chuyện này nàng không khỏi liếc nhìn Tiêu Viêm. Nhớ lại năm đó, nàng từng hạ quyết tâm, nếu

Tiêu Viêm đủ can đảm quên đi lời hứa mang đan dược đến thì về sau sẽ kiên quyết không bao giờ lui tới với hắn nữa. Tính tình nàng vốn quật cường, quyết định chuyện gì rồi sẽ không bao giờ thay đổi, nếu Tiêu Viêm thất tín với nàng thì tuyệt đối sẽ không bao giờ thỏa hiệp. Đến lúc đó, cùng lắm mang theo Xà Nhân Tộc di chuyển một lần nữa mà thôi.

Có điều may mà Tiêu Viêm vẫn luôn canh cánh chuyện đưa đan dược về, nên trước khi rời khỏi Hắc Giác Vực thì đã giao cho Tiêu Lệ mang về cho nàng.

"Tuy Thiên Hồn Huyết Cốt Đan cũng không tệ, nhưng như vậy còn chưa đủ." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, lấy tầm mắt hắn hiện tại thì nó không còn vừa mắt nữa, loại đan dược này vẫn có tác dụng tốt với việc trúc cơ, nhưng vẫn còn kém xa yêu cầu của hắn.

"Xà Nhân tộc các người hẳn là chưa từng gặp qua Luyện Dược Tông Sư chân chính, nếu có thì cũng chỉ là loại bí pháp tam đẳng mà thôi. Thiên Hồn Huyết Cốt đan nhiều lắm chỉ là Thất phẩm đan dược cấp thấp, có tác dụng cho Trúc Cơ nhưng vẫn còn cách rất xa cấp độ hoàn mỹ." Tiêu Viêm nhìn dòng người bận rộn trên tường thành, mỉm cười nói.

"Ừm! Mặc dù Thiên Hồn Huyết Cốt đan không tồi, nhưng mạnh hơn nó lại có không ít, ví như Huyền Bò Trúc Cơ đan, loại này chính là đan dược Thất phẩm đỉnh cấp, rất thích hợp cho Tiêu Tiêu. Nhưng để luyện chế loại đan dược này, dù ta ra tay thì xác suất cũng chỉ đạt bốn phần mà thôi, nếu muốn thành công thì chỉ sợ phải đích thân mình chủ ra tay..." Đột nhiên ở bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía giọng nói phát ra, không khỏi mỉm cười chấp tay chào người nọ, nói: *"Cổ Hà đại sư, lâu rồi không gặp..."*

Người vừa lên tiếng là Cổ Hà, Đan vương một thời của đế quốc Gia Mã, hiện giờ là Đường Chủ Đan đường Viêm Minh. Lúc này đứng phía sau hắn còn có vài vị lão giả mặc áo bào Luyện Dược Sư, ai nấy đều có chút lạ lẫm với Tiêu Viêm. Ngẫm nghĩ lại cũng là chuyện hiển nhiên thôi, hắn rời đi ngay lúc Viêm Minh vừa đi vào ổn định. Trông thấy ánh mắt của mấy người đó, Tiêu Viêm chỉ hơi nhướn mày, mặc dù những người này nhìn về phía mình cũng có cung kính, nhưng phần nhiều lại là một loại ý vị khác.

"Minh Chủ, một lần ngươi rời đi là biệt mấy năm a, đúng thật quá tiêu sái mà."

Cổ Tay chấp tay kính lễ Tiêu Viêm, miệng cười nhạt nói. Đối với người trước mặt, trong lòng hắn vẫn có chút rối rắm. Năm đó, chuyện đoạt hôn ở Vân Lam Tông làm hắn mất hết mặt mũi, có điều hắn đã thoát khỏi khúc mắc này nên không còn oán hận sâu sắc nữa. Về sau lại thất bại trong cuộc so đấu Đan dược với Tiêu Viêm, tuy rằng đáp ứng gia nhập Viêm Minh nhưng lần thất bại đó vẫn làm hắn có chút canh cánh trong lòng. Mấy năm nay Cổ Hà không ngừng khổ tu thuật luyện dược, hiện giờ hắn đã đạt đến trình độ Luyện Dược Sư thất phẩm cao cấp, nhìn khắp Tây Bắc đại lục, người vượt qua hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Thực lực tăng lên, lẽ tự nhiên là muốn lấy lại danh dự cho bản thân, nhưng vì Tiêu Viêm mất tích nhiều năm nên hắn không có biện pháp nào hoàn thành việc này. Hiện tại đã tìm được Tiêu Viêm rồi nên ý nghĩ trong lòng hắn lại bộc lộ ra mà không hề che dấu, đương nhiên điều này không phải là ý xấu gì, chẳng qua vì từ trước đến nay hắn vẫn tự hào với thiên phú luyện đan của mình, nên không cách nào thừa nhận thất bại. Thua trong tay một người nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều làm hắn không tài nào chấp nhận nổi.

"Cổ Hà đại sư là một trong số những Luyện Dược Sư giỏi nhất trên Tây Bắc đại lục hiện tại. Đan đường dưới tay hắn quản lý và phát triển đã có bước tiến rất rõ rệt, sở dĩ Viêm Minh có được bộ mặt như ngày hôm nay là nhờ phần không nhỏ của hắn và những người đứng sau, họ là trưởng lão Đan đường. Bọn họ đều là Luyện Dược Sư lục phẩm, trụ cột của Đan đường." Thái Lâm ở bên cạnh lên tiếng. Lúc nói chuyện, đôi mắt đẹp của nàng hơi lóe lên.

Hai mắt Tiêu Viêm híp lại, vừa muốn nói chuyện thì bên tai vang lên tiếng nói thầm thì của Thái Lâm: "Trong Viêm Minh, Đan đường chiếm vị trí quá mức trọng yếu. Với lại mấy năm gần đây, sở dĩ Viêm Minh có thể phát triển thần tốc như vậy đều nhờ vào Đan đường, điều này đã dẫn đến một số Luyện Dược Sư cao tầng trở nên kiêu ngạo, thậm chí một số người còn có ý nghĩ nếu không có Đan đường thì không có Viêm Minh. Vì Đan đường hơi mang tính đặc thù, ta lại không phải là Luyện Dược sư, vậy nên mấy năm nay trong lòng đám người ở Đan đường, uy vọng thậm chí còn không bằng được Cổ Hà..."

Mười ngón tay trong áo bào nhẹ nhàng đan vào nhau, Tiêu Viêm mỉm cười

điềm nhiên. Thực quyền quá lớn lại quá quan trọng, phía trên không có ai quản chế, từ đó tất sẽ dẫn đến cục diện như hiện nay. Sự tình này xảy ra không quá kỳ quái, trong mắt người bình thường thì Luyện Dược sư có vị trí ưu việt, thêm vào đó là tầm quan trọng của Đan đường đối với Viêm Minh trong những năm gần đây, cho nên những người trong đó cảm thấy bản thân mình cao quý hơn người khác. Thậm chí bọn họ còn chẳng thèm cung kính với một số cao tăng trong Viêm Minh nữa.

Tầng cao nhất của Viêm Minh chính là Thái Lâm, Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ. Bọn họ không có ai là Luyện Dược sư, hiển nhiên không có cách nào làm cho đám người Đan đường tin phục, mà Cổ Hà tuy chính trực nhưng lại không có bản lĩnh quản lý thuộc hạ, cuối cùng đã bồi đắp nên tính kiêu ngạo của Đan đường.

Xem ra nội bộ của Viêm Minh cũng không hoàn toàn là một khối thống nhất như trong tưởng tượng, loại kiêu ngạo thế này không thể nào để mặc cho nó sinh sôi được, nếu không ngày sau sẽ là khối u ác tính của Viêm Minh. Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Cổ Hà rồi lướt qua mấy tên trưởng lão Đan đường ở phía sau, chợt cười cười nói: *"Mặc dù Huyền Bô Trúc Cơ đan không tệ nhưng đó không phải lựa chọn tốt nhất, không biết Cổ Hà đại sư có nghe qua loại đan dược mang tên Nhất Thủy đan không?"*

Ba chữ Nhất Thủy đan vang bên tai, từ Cổ Hà cho đến mấy vị trưởng lão Đan đường kia đều biết sắc, chợt hấn kinh ngạc thốt lên: *"Bát phẩm đan dược Nhất Thủy đan?"*

"Minh Chủ đã có thể luyện chế Bát phẩm đan dược rồi?"

Cổ Hà nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt đầy ngạc nhiên, mặt khác mấy trưởng lão Đan đường đứng phía sau nhìn Tiêu Viêm có vài phần khiếp sợ và hoài nghi. Cổ Hà có thể luyện chế được đan dược Thất phẩm cao cấp thì đã được xưng tụng là một trong những Luyện Dược sư cao nhất Tây Bắc đại lục rồi, và bọn họ cũng lấy Cổ Hà làm thủ lĩnh. Tuy rằng đã từng nghe qua vài sự tích về Tiêu Viêm nhưng trong lòng từng người vẫn cho rằng, hiện tại Cổ Hà mới là cường giả luyện đan đệ nhất trong Viêm Minh.

"Bát phẩm đan dược lấy màu sắc của Đan lô để phân biệt, Nhất Thủy đan sẽ dẫn đến Đan lô ngũ sắc. Cổ Hà đại sư, ngày mai ngươi triệu tập tất cả Luyện Dược sư của Đan đường lại, ta sẽ luyện đan trước mặt mọi người. Bất luận là kẻ nào cũng phải trình diện, nếu ai vắng mặt sẽ bị trục xuất"

khỏi Viêm Minh ngay lập tức!"

"Năm đó, lúc rời đi, ta đã cho Đan đường những quyền lợi và lợi ích lớn hơn các phân đường khác rất nhiều, nhưng hiện giờ Luyện Dược sư Thất phẩm lại không hề thay đổi, vẫn chỉ có năm người. Hiệu suất như thế này ta không thể làm ta hài lòng được." Tiêu Viêm nhìn thẳng vào mắt Cổ Hà, trầm giọng nói.

Nghe được thanh âm đột nhiên nghiêm nghị của Tiêu Viêm, trong lòng Cổ Hà bỗng chấn động. Hắn là người thông minh nên chỉ cần suy nghĩ sâu hơn một chút là thấu hiểu, chỉ sợ lần này Tiêu Viêm sẽ muốn chinh đón Đan đường. Mấy năm nay, hắn cũng biết Đan đường có những ẩn tật nhưng vẫn không hề sâu sát quản lý. Cho dù trước kia thực lực Thái Lâm mạnh mẽ, nhưng vì nàng không biết Luyện Dược thuật nên không thể giành được uy vọng tại Đan đường, nhưng với Tiêu Viêm thì lại hoàn toàn khác. Năm đó, khả năng luyện dược của hắn đã vượt mặt Cổ Hà, hiện tại nếu Cổ Hà đạt tới cấp bậc Luyện Dược sư thất phẩm thì việc Tiêu Viêm đạt đến mức Tông Sư bát phẩm là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Các vị trưởng lão Đan đường ở bên cạnh trở mắt nhìn nhau, ai nấy cũng cảm giác được có chút không ổn. Trong mấy năm nay, cho dù là Thái Lâm cũng không nói chuyện như thế với Cổ Hà, nhưng vị Minh Chủ trước mặt này vừa trở về này lại trực tiếp ra tay với Đan đường – bộ phận quan trọng nhất của Viêm Minh...

"Rõ thưa Minh Chủ! Một khi như vậy ta đây xin phép về trước để triệu tập mọi người trong Đan đường, chờ ngày mai sẽ đến trước khi mặt trời lên..."

Trong lòng Cổ Hà không biết làm sao, chỉ đành thở dài khe khẽ. Nhưng hắn vẫn đáp lại, sau đó chấp tay kính lễ, đợi Tiêu Viêm gật đầu xong thì dẫn mấy vị trưởng lão Đan đường rời khỏi đường trường. Hắn hiểu rằng, một khi tin tức này truyền ra thì chắc chắn Đan đường sẽ dậy sóng một phen.

Nhìn bóng lưng đoàn người Cổ Hà dần biến mất, hai mắt Tiêu Viêm từ từ híp lại.

"Như vậy có ổn không? Mạnh tay thế này thì chỉ sợ sẽ làm cho mấy tên Luyện Dược sư kiêu ngạo thành tính kia sinh lòng bất mãn a." Thái Lâm có chút bận lòng nói. Nàng rất hiểu đám người ở Đan đường bây giờ, ngay cả

lúc bình thường phái người tới Đan đường lấy đan dược cũng bị làm khó dễ không ít, cho nên bao nhiêu đó đã đủ để nhìn ra thói xấu của Đan đường.

"Bất mãn? Hừ, mấy tên Luyện Dược sư tầm thường mà thôi. Nàng quá xem trọng đám Luyện Dược sư cấp bậc như thế này rồi, nếu đặt ở Trung Châu thì sợ rằng việc kiếm ăn cũng đủ khó khăn, nói chi đến kiếm cang ngạo mạn." Tiêu Viêm thản nhiên trả lời. Hiện giờ đang xây dựng không gian trùng động ở giữa Tinh Văn Các và Viêm Minh, về sau hẳn có thể qua lại hai chỗ một cách nhanh chóng, nên có thể mời trực tiếp Luyện Dược sư từ Trung Châu tới. Lấy danh khí luyện dược của hắn và Dược Lão ở Trung Châu, đừng nói hạng tầm thường như thế kia, cho dù là đại sư luyện dược thất phẩm cũng sẽ chen chúc nhau xin đến. Thêm vào đó, tố chất của bọn họ còn tốt hơn đám kia không biết bao nhiêu lần.

"Vừa lúc đang tính luyện chế đan dược cho Tiêu Tiêu, ngày mai sẽ khai lò luyện đan tại Đan đường. Lấy việc này để chấn nhiếp bọn họ, chỉnh đốn lại một lần."

Tiêu Viêm vỗ nhẹ lên tiểu Tiêu Tiêu đang nằm trong lòng ngực, trầm giọng nói. Ngày hôm nay hắn thực sự thấy tức giận, không thể nào ngờ đặc quyền năm đó giao cho Đan đường lại tạo thành một khối u ác tính cho Viêm Minh như vậy.

Nhìn thoáng qua khuôn mặt âm trầm của Tiêu Viêm, Thái Lâm gật gật đầu. Mấy năm nay nàng bị đám Đan đường chọc giận không biết bao nhiêu lần, nhưng vị nghi cho đại cục nên vẫn âm thầm chịu đựng. Hiện tại Tiêu Viêm đã trở về, lấy phong cách hành động của hắn thì không thể nào chấp nhận chuyện ngang ngược như thế tiếp diễn.

"Đan đường vẫn còn một số ít trưởng lão chưa từng xuất hiện, những tên đó mới đáng đau đầu nhất, trong đó có hai tên Luyện Dược sư Thất phẩm. Sau khi gia nhập, bọn chúng kiêu ngạo vô cùng, mà theo tin tình báo của ta, hình như bọn chúng còn từng buôn lậu đan dược của Đan đường, nhưng vì không có chứng cứ nên ta mới không động thủ..." Thái Lâm nhẹ giọng nói.

"Ừm!"

Từ mũi Tiêu Viêm phát ra tiếng thở nhẹ, hai mắt đen nhánh chợt xuất hiện

sự lạnh lẽo.

-----oOo-----

Chương 1381: Luyện đan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoài Gia Mã đế quốc ra, ải Huyền Hoàng là cứ điểm quan trọng nhất của Viêm Minh. Vậy nên thành viên của Đan Đường cũng tập trung ở đây rất đông, thêm vào đó do đại chiến bùng nổ nên trên cơ bản tám phần nhân lực Đan đường đều ở phía trong nội đường của căn cứ.

Việc Cổ Hà mang theo quyết định của Tiêu Viêm trở về Đan đường đã gây ra một hồi rung chuyển không hề nhỏ tí nào. Mấy năm nay Đan đường phát triển quá mức thuận lợi, lại thêm tầm quan trọng của Luyện Dược sư làm cho bọn họ kiêu ngạo thành tính. Lúc bình thường, dù đó là Thái Lâm cũng chưa từng nói lời nghiêm khắc như thế, tuy Tiêu Viêm là Minh Chủ Viêm Minh nhưng dù sao đã rời đi quá lâu, nên đối với một số Luyện Dược sư gia nhập muộn thì hoàn toàn chỉ biết hẩn qua lời nói của người khác. Bởi vậy, sự kính sợ với Tiêu Viêm hiển nhiên không thể nào so được với đám người của các phân đường khác trong Viêm Minh.

Phân đường Đan đường tọa lạc ở hướng Tây Bắc của ải Huyền Hoàng, toàn bộ khu vực ở đây đều thuộc về Đan đường, đái ngộ thể này là cao nhất trong số tất cả các đường của Viêm Minh.

Giờ phút này, trong đại sảnh của phân đường này đang vang lên những tiếng tranh cãi.

"Hừ, ta nói Minh Chủ thật đúng uy phong quá mà, vừa mới về đã muốn nhúng tay vào chuyện của Đan đường chúng ta. Mấy năm nay nếu không có chúng ta duy trì thì Viêm Minh sẽ có ngày hôm nay sao?" Trong đại sảnh, một lão giả áo xám sắc mặt đầy buồn bực gằn giọng nói. Nơi ngực của hắn có một chiếc huy chương Luyện Dược sư, phía trên đỉnh có bảy gạch màu vàng ản hiện, chứng tỏ người này là Luyện Dược sư Thất phẩm.

"Liễu Xương đại sư nói quá đúng!"

Rõ ràng lão giả áo xám này có thanh danh không kém ở Đan đường, vì vậy khi lão vừa mở miệng thì có thêm không ít Luyện Dược sư luôn miệng phụ họa.

Cổ Hà ngồi trên vị trí chủ trì của đại sảnh, lông mày khẽ cau lại nhưng vẫn chưa mở miệng. Thiên phú luyện đan của hắn không hề kém nhưng đối với quản lý thì quả thực không am hiểu lắm. Bên cạnh Cổ Hà vẫn còn một lão giả tóc bạc trắng ngồi ngay ngắn, là hội trưởng Công hội Luyện Dược sư năm đó, Pháp Mã, nhưng vào lúc này lão cũng không hề xen vào cuộc khẩu chiến trong đại sảnh, từ từ nhắm đôi mắt lại, giống như không nghe thấy.

"Cổ Đường chủ, người cần nói rõ với Minh Chủ về việc này, vị trí của Đan đường khác hẳn các nơi khác. Mấy năm nay, ngay cả Phó Minh chủ đại nhân cũng chưa từng nhúng tay vào chuyện của Đan đường, mà vì đáp lại tâm thịnh tình đó nên chúng ta đã làm cho Đan đường trở thành trụ cột của Viêm Minh. Lần này Minh Chủ một mình ngăn con sóng dữ, quả thật chúng ta rất cảm kích nhưng nếu vì thế nhúng tay vào chuyện nội bộ Đan đường thì chỉ sợ sẽ làm mọi chuyện sẽ rối loạn lên thôi." Bên chiếc ghế bên cạnh, một lão giả tóc dài sắc mặt hơi tái nhợt chậm rãi mở miệng.

Nghe vậy, Cổ Hà chau mày nhìn thoáng qua Pháp Mã ngồi bên cạnh, nhưng lão vẫn nhắm mắt không để ý tới, nên hiện tại Cổ Hà chỉ có thể nói: *"Minh Chủ cũng là Luyện Dược sư, mà Luyện Dược thuật lại hơn xa ta, điều này chứng tỏ hẳn không phải người ngoại đạo."*

"Cổ Đường chủ, không thể nói vậy được, hằng năm Minh Chủ vẫn ở bên ngoài. Đan đường bây giờ xưa đâu bằng nay, nhiều việc trong đó vô cùng phức tạp, chẳng lẽ Minh Chủ lại rõ ràng mọi chuyện hơn chúng ta?" Lão giả được xưng là Liễu Xương thân nhiên trả lời, nói xong lại khẽ cười mỉm bồi thêm: "Với lại, luyện chế đan dược Bát phẩm cũng không phải chuyện nói là làm được, việc thế này hẳn các vị hiểu rõ nhất. Thực lực Minh Chủ quả thực không thấp, nhưng không thể chứng minh hiện tại hẳn có thể luyện chế được Bát phẩm đan dược. Chúng ta đều là Luyện Dược sư thất phẩm cao cấp, hiển nhiên đều biết rõ thăng cấp Luyện Dược sư Bát phẩm khó khăn đến cỡ nào. Hiện giờ Minh Chủ còn trẻ như thế, tỷ lệ đột phá chắc cũng không quá cao..."

"Minh Chủ có thể luyện chế được Bát phẩm đan dược hay không vốn không phải chuyện chúng ta quản được. Dù sao thì ngày mai tất cả các"

ngươi đều phải đến đúng lúc, chỉ cần không có tật giật mình thì Minh Chủ sẽ không làm gì hết. Tốt lắm, giải tán đi." Cỗ Hà nhướn mày, có vẻ không kiên nhẫn trầm giọng nói.

Nghe Cỗ Hà nói như vậy, cả Liễu Xương và lão giả kia đều cau mày nhưng không nói thêm điều gì nữa. Tại Đan đường, dù sao danh vọng của Cỗ Hà cũng cao hơn hai người, nên bọn họ liền chấp tay bái lễ rồi từng người một rời đi.

Sau khi tất cả đã rời khỏi, đại sảnh trở nên trống trải hẫng. Cỗ Hà ra hiệu cho những người khác lùi đi, sau đó nghiêng đầu nhìn sang Pháp Mã, cười khỏ nói: "*Pháp Mã lão ca, ngươi thấy việc này thế nào?"*

"Mấy năm nay không khí trong Đan đường thế nào hửn ngươi cũng biết rõ. Ngươi không quá am hiểu về mặt quản lý nên mới dẫn đến việc hai người Liễu Xương kia dần trở nên lẩn át trong Đan đường." Đến lúc này Pháp Mã mới chậm rãi mở mắt ra, tay cầm chén trà, giọng nói đều đều vang lên: "*Lão phu đề nghị ngươi không cần phải bận tâm nhiều đến cái này. Hửn ngươi có thể hiểu được thủ đoạn của Minh Chủ, lúc cần ra tay tàn nhẫn, hửn sẽ không hề do dự. Mặc dù Đan đường có vai trò quan trọng nhưng lại không hề có áp lực với Minh Chủ, chuyện giải tán cũng không phải không thể xảy ra. Còn nữa, với tầm nhìn và thực lực Minh Chủ ngày hôm nay thì gần như không cần để cái Đan đường nho nhỏ này trong mắt nữa."*

Lòng Cỗ Hà chợt thất lại. Hửn biết Pháp Mã là lão hồ ly đã thành tinh, từ lúc khí thế hai người Liễu Xương bắt đầu lẩn át chủ sự tới nay, Pháp Mã càng có thêm khuynh hướng thoái ẩn, bình thường vẫn thờ ơ không quản. Có điều không có ai trong Đan đường dám coi thường tầm ảnh hưởng của lão. Dù sao đại đa số thành viên của Đan đường đều là người của Luyện Dược Sư Công Hội năm đó, bọn họ ít nhiều vẫn có sự tôn kính với Pháp Mã, hầu hết những người thế hệ trước của Đan đường đều thuộc hệ phái của Pháp Mã.

"Hiện tại, Đan đường nhất định phải thay máu. Với tính tình của Minh Chủ, hửn sẽ không để yên cho sự tình phát triển theo hướng này. May là tuy ngươi không am hiểu quản lý, nhưng chưa từng tham gia vào việc nào, chứ nếu không thì chỉ sợ ngươi sẽ khó thoát khỏi phần trách nhiệm này." Pháp Mã lại chậm rãi nói tiếp: "*Tốt nhất bây giờ nên im lặng chờ đợi, đến ngày mai sẽ có không ít người gặp xui xẻo..."*

Đối với sự tình lần này, Cổ Hà chỉ đành gật gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười đắng ngắt.

Hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên của sớm bình minh chiếu rọi lên ai Huyền Hoàng thì bên trong Đan Đường đã huyên náo vô cùng. Không ít Luyện Dược sư nhận được mệnh lệnh đã sớm thức dậy, sau đó nhanh chóng tập trung ngay quảng trường luyện đan của Đan đường. Lúc này, ở nơi đó, cao tầng trong Đan đường như Cổ Hà, đám người Pháp Mã đã có mặt ở đó từ lúc nào.

Nhìn thấy trên khoảng sân rộng tập trung chừng hơn trăm Luyện Dược sư, Cổ Hà không khỏi cau mày, hẳn không tìm thấy hai người Liễu Xương và Ô Trấn trong đám đông này.

"Ài, hai người này thật hồ nháo quá mà..."

Thấy cảnh này, sắc mặt Cổ Hà không giữ được vẻ tự nhiên nữa, quả nhiên hai lão già này tác oai tác quái thành tật rồi, ý bản thân là Luyện Dược sư thất phẩm mà nghĩ rằng không ai dám trị bọn họ.

Ngay lúc Cổ Hà đang không ngừng âm thầm chửi mắng thì tâm thần chợt động, ngẩng đầu lên không trung thì chỉ thấy có mấy bóng người đang đập không tiến đến. Cuối cùng, trong những ánh mắt soi mói, bóng dáng người được mong đợi nhất cũng hiện ra trên quảng trường, đầu lĩnh của bọn họ, Tiêu Viêm.

"Bái kiến Minh Chủ!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm hiện thân, đám người Cổ Hà vội vàng kính lễ, mấy tên Luyện Dược sư còn lại cũng vội vàng phụ họa theo.

Ánh mắt của Tiêu Viêm chậm rãi quét qua đám người, sau đó khẽ gật gật đầu. So với lúc mới bắt đầu thì quy mô bây giờ của Đan đường đã được khuếch trương thêm rất nhiều, nên cũng khó trách nảy sinh những phiền toái như thế.

Thân hình hắn chợt di động, xuất hiện ngay trên một thềm đá cao ngất của quảng trường, giọng nói thản nhiên: *"Hôm nay khai đỉnh luyện chế đan dược Bát phẩm, các vị tận lực quan sát, ngày sau sẽ có rất nhiều lợi ích*

cho mọi người..."

Nghe những lời này, trong lòng không ít người bị chấn động sâu sắc. Mặc dù trước đó đã nghe ngóng được không ít tin tức, nhưng khi chính tai nghe thấy Tiêu Viêm nói ra thì mọi người đều sửng sốt. Đan dược phẩm chất như thế, cho dù đôi mắt cả Tây Bắc đại lục thì số người có thể luyện chế được cũng chỉ như phượng mao lân giác.

Tiếng nói vừa dứt thì Tiêu Viêm cũng ngồi xếp bằng xuống thêm đá, bàn tay vung lên, dược đỉnh phiêu phù trước mặt. Một gốc dược liệu tràn ngập năng lượng cường đại chợt xuất hiện rồi bay lượn xung quanh người hắn.

"Ha ha ha, tới chậm một bước, thiếu tí nữa là không được nhìn thấy Minh Chủ luyện đan rồi!"

Ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị động thủ thì một tràng cười đột ngột vang lên, hai thân ảnh dẫn theo mấy chục người phía sau bước nhanh tới khoảng sân rộng. Một lão giả áo xám xuất hiện, nhìn Tiêu Viêm chấp tay kính lễ, sau đó miệng cười khẩy nói to.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chằm chằm đoàn người này, chậm rãi đảo qua đảo lại, một nụ cười khó hiểu chợt xuất hiện trên môi.

"Nếu đã đến thì xuống dưới ngòi đi..."

Nghe thanh âm bình thản không chút gợn sóng của Tiêu Viêm, khóe mắt cả Liễu Xương và Ô Trần đều nhảy dựng lên. Bọn họ cảm giác được vị Minh Chủ thoát nhìn còn rất trẻ này không hề dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm giác được ánh mắt đối phương lộ vẻ bất an, nhưng nếu nghĩ kỹ lại dù bị chèn ép thì với đẳng cấp Luyện Dược sư Thất phẩm của bọn họ, nhìn khắp Tây Bắc đại lục thì cũng là cầm cờ đi trước. Ngay cả một thế lực như Viêm Minh đi chăng nữa, mắt bọn họ sẽ là chuyện cực kỳ đau lòng.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn đám người kia một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, ngón tay khẽ búng ra. Ngọn lửa màu nâu tím gào thét vọt vào bên trong dược đỉnh, sau đó tay áo hắn vung lên, gần mấy trăm loại dược liệu liền hiện ra trong tiếng kinh hô của tất cả mọi người. Các loại dược liệu không

ngừng bay vào trong đước đỉnh, sau đó bị hỏa diễm luyện hóa ngay tức khắc. Toàn bộ quá trình luyện chế này sinh động lưu loát như mây trôi nước chảy, không hề đình chỉ một chút nào.

Lần lượt từng gốc từng gốc cây đước liệu đước luyện hóa trong hỏa diễm, một luồng lực lượng linh hồn mênh mông mạnh mẽ, lấy Tiêu Viêm làm trung tâm mà từ từ khuếch tán ra. Phạm là những Luyện Đước sư cảm nhận đước mức độ uy áp linh hồn đến bực này thì đều há hốc sững sốt, sự kính sợ bao trùm cả khuôn mặt, đôi mắt của bọn họ.

Liễu Xương và Ô Trần cũng cảm ứng đước điều này. Ngay lập tức, thân thể cả hai không ngừng run rẩy, trong mắt không thể giấu đước sự sợ hãi. Uy áp linh hồn đến cỡ này, tuyệt đối chỉ có Luyện Đước Sư Bát phẩm mới phóng thích ra đước. Nói cách khác, điều này đã chứng tỏ Tiêu Viêm thật sự đạt đến cảnh giới Bát phẩm Tông Sư.

"Uy áp linh hồn thật khủng khiếp!"

Cổ Hà thở dài, miệng lẩm bầm.

Pháp Mã ở bên cạnh thì lại mỉm cười, chột ánh mắt như vô tình liếc sáng hai người Liễu Xương đang trợn mắt há mồm, trên khuôn mặt già nua của lão xuất hiện nụ cười lạnh lẽo. Những ngày tháng ngang ngược, càn rỡ của hai tên già này ở Đan đường cũng đến lúc kết thúc rồi.

-----oOo-----

Chương 1382: Nghiêm trị!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiệt độ nóng rực không ngừng tràn ra từ đước đỉnh màu hồng đậm kia, làm cho không khí cả vùng xung quanh trở nên khô nóng hẳn.

Quá trình luyện chế đan đước Bát phẩm cực kỳ rườm rà. Mấy trăm loại đước liệu kia, đối với một Luyện Đước sư bình thường mà nói, chỉ việc khổng chế cho chúng lơ lửng thôi đã đủ làm họ luống cuống tay chân rồi. Đương nhiên, với lực lượng linh hồn mênh mông như biển cả của Tiêu Viêm, những việc này hoàn toàn không có một chút cản trở nào.

Từng giọt dược liệu mà đại đa số những Luyện Dược sư ở đây còn chưa từng nghe nói đến liên tục bay vào trong dược đỉnh. Hỏa diễm trong đó tùy ý quét qua, dược lực tinh thuần bên trong dược liệu đã được tinh luyện ra một cách hoàn mỹ, sau đó trôi nổi trong dược đỉnh. Trong lúc nhất thời, dược đỉnh trào ra từng luồng năng lượng tinh thuần đến kinh người.

Nhất Thủy đan này có thể dẫn tới Ngũ Sắc đan lõi, cấp bậc như thế cũng không quá khó khăn đối với Tiêu Viêm bây giờ. Những năm gần đây, lực lượng linh hồn hắn đã mạnh hơn lúc ở Đan hội không biết bao nhiêu lần. Chính vì thế, mặc dù luyện chế Nhất Thủy Đan có chút rườm rà phức tạp, nhưng vào trong tay Tiêu Viêm thì lại sinh động như nước chảy mây trôi.

Luyện chế đan dược, đặc biệt là đan dược Bát phẩm thế này thì thời gian tiêu tốn cũng không hề ngắn. Mặc dù Tiêu Viêm có dị hỏa tương trợ, nhưng đợi đến lúc có thể tinh luyện hết dược liệu thì nửa ngày đã trôi qua. Trên quảng trường, cả đám Luyện Dược sư đều chìm đắm trong quá trình luyện đan sinh động như lưu thủy hành vân của Tiêu Viêm, không hề cảm nhận được thời gian đã trôi qua bao lâu. Đồng thời, trong ánh mắt của họ đầy vẻ ngưỡng mộ, kính sợ. Những hành động của Tiêu Viêm đối với bọn họ mà nói hết như thần thánh vậy. Trong quá khứ, bọn họ từng gặp qua nhiều vị Luyện Dược đại sư, nhưng vẫn chưa thấy được ai đạt đến mức kinh khủng như Tiêu Viêm cả.

Dưới bầu không khí yên tĩnh này, thời gian ba ngày cứ lặng lẽ trôi qua. Trong khoảng thời gian đó, những Luyện Dược sư bị quá trình luyện đan của Tiêu Viêm hấp dẫn đến ngày càng nhiều. Một số ít trong đó vốn không phải thuộc Đan đường nhưng vẫn lưu lại trong ải Huyền Hoàng, nghe tin liền chạy tới. Đến sau cùng, cả quảng trường của Đan đường đều bị vây chặt như nêm cối, trên trời dưới đất đầy ắp người với người.

Mà về sau, khi động tĩnh càng ngày càng lớn, cuối cùng cũng làm kinh động đến những cường giả không phải Luyện Dược sư. Bởi vì sự uy hiếp từ Sư Minh tông nên có không ít cường giả đang ở đây, họ đều đầu phục vào Viêm Minh. Trong những người này, một số ít rời đi sau khi Sư Minh Tông bị đánh bại, nhưng số người còn ở lại cũng khá nhiều. Hiện giờ, toàn bộ căn cứ đều bị quá trình luyện đan thu hút về đây.

Khi người đến quan sát càng lúc càng nhiều, Thái Lân đành phải vận dụng cường giả Viêm Minh đi ổn định trật tự, lúc này nhất quyết không thể để

quá trình luyện chế của Tiêu Viêm gặp bất kỳ sự quấy nhiễu nào.

Tình huống vô số người chăm chú theo dõi như thế kéo dài thêm ba ngày nữa.

Oanh!

Khi Tiêu Viêm đắm chìm trong quá trình luyện chế đan dược đó được tám ngày. Đột nhiên nhiều tiếng sấm trầm thấp vang lên trên bầu trời không gợn chút mây. Không ít cường giả nhạy cảm có thể cảm nhận được, năng lượng thiên địa khu vực này trở nên dữ dội như muốn bộc phát...

Khi mọi người bắt đầu náo loạn vì tình huống trước mắt, bầu trời chợt bị che phủ bởi mây đen dày đặc. Trong lúc mơ hồ, có từng tia sét như ngân xà chớp giạt bay múa, xuyên qua cả không gian.

Nhìn bầu trời quang đặng đột nhiên dày đặc mây đen, bên trong căn cứ Huyền Hoàng náo loạn hẳn lên. Không ít cường giả sắc mặt xám xịt, bọn họ có thể cảm giác được bên trong đám lôi vân kia ẩn chứa nguồn năng lượng phong bạo mạnh đến nhường nào, nếu nó bỏ xuống căn cứ thì gần như cả khu vực này sẽ bị oanh tạc đến mức nát vụn hơn nữa.

Trong lúc ả Huyền Hoàng lâm vào cảnh náo loạn, Tiêu Viêm vốn vẫn nhắm mắt ngồi trên thềm đá mấy ngày nay chợt chậm rãi mở mắt ra. Ngay khoảnh khắc đó, lôi vân phía cuối chân trời ủa về nhanh chóng như bị thứ gì đó lôi kéo. Lôi vân sôi trào, sau đó dần trở nên huyễn lệ, trải qua chừng hai phút ngắn ngủi, lôi vân đen kịt đã xoay chuyển, hóa thành lôi vân ngũ sắc hoa mỹ trước ánh mắt rung động của mọi người.

"Đây là Ngũ sắc Đan lôi rực rỡ trong truyền thuyết sao?"

Nhìn lên Ngũ sắc lôi vân bao phủ cả bầu trời, trên khuôn mặt tất cả những Luyện Dược sư ở đây đều hiện lên sự sùng kính và cuồng nhiệt. Có rất nhiều Luyện Dược sư dùng hết cả đời mình vẫn không có cách nào thu hút được loại đan lôi này đến.

"Đích xác là Ngũ Sắc Đan Lôi!"

Cả Cổ Hà và Pháp Mã đều ngược nhìn bầu trời, ai nấy khẽ thở dài. Nhìn thân ảnh cao gầy của Cổ Hà, ai tinh ý sẽ thấy thấp thoáng bộ dạng thất bại,

khó trách Vân Vận luôn chung tình với hắn, thiên phú cỡ này thì Cổ Hà tự nhận không cách nào đạt tới.

"*Ầm!*"

Lôi vân chợt sôi trào, những tiếng sấm sét âm âm đột ngột vang lên. Một luồng ngũ sắc đan lôi khổng lồ lớn chừng trăm trượng bất chợt nổ về phía Tiêu Viêm.

Cảm giác được nguồn năng lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong Đan lôi, cho dù là đám người Thái Lâm cũng không nhìn được mà phải biến sắc.

Tiêu Viêm chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngũ sắc đan lôi đang đánh đến như một con cự long xé rách bầu trời. Hắn liền cong ngón tay búng ra, một thân ảnh màu vàng nhạt xuất hiện, lao lên đụng mạnh vào luồng Đan lôi kinh khủng kia.

"*Phốc!*"

Hai bên va chạm với nhau, Đan lôi nhìn vô cùng hung mãnh kia lại biến mất trong nháy mắt mà không để lại bất cứ tăm tích nào, làm cho mọi người ở đây ai nấy sửng sờ. Tất cả ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh màu vàng nhạt kia, lại bất ngờ phát hiện một khuôn mặt vô cảm, ánh mắt trống rỗng, đây đúng là Thiên Yêu Khô của Tiêu Viêm.

"*Ầm ầm!*"

Bị Thiên Yêu Khô thôn phệ mất đạo Đan lôi, Lôi Vân trên bầu trời bỗng như phát nổ, điên cuồng trút xuống thêm một đạo ngũ sắc lôi trụ(*), có điều nó vẫn không thể vượt qua được sự ngăn chặn của Thiên Yêu Khô.

Cảnh đan lôi điên cuồng tàn bạo như thế kéo dài gần mười phút. Màu sắc nó nhạt dần, mà lôi vân đáng sợ kia cũng từ từ tiêu tán trong ánh mắt hồi hộp của mọi người.

"Uy lực của Đan lôi do Bát phẩm đan dược dẫn phát quả nhiên thật đáng sợ, cỡ này thì cho dù là cường giả Đấu tôn cũng nuốt không trôi..."

Thấy đan lôi kia từ từ tiêu tán, không ít người ở đây âm thầm líu lưỡi, đan dược cấp bậc thế này, quả thật không phải dành cho người bình thường

luyện chế.

Thấy Đan lô đã biến mất, Tiêu Viêm vẫy nhẹ tay thu Thiên Yêu Khôi về lại trong nạp giới. Hắn cong ngón tay rồi búng ra, nắp đỉnh tự động bật lên, một luồng ánh sáng đỏ rực phóng ra ngoài nhanh như chớp, vừa muốn bỏ chạy đi thật xa thì đã bị bàn tay Tiêu Viêm chộp lấy, kinh phong vô hình trói chặt lấy nó, cuối cùng hắn bỏ vào trong bình ngọc, thu vào nạp giới.

"Minh Chủ uy vũ!"

Nhìn thấy quá trình luyện đan của Tiêu Viêm đã thành công, nhất thời xung quanh vang lên tiếng hoan hô đình tai nhức óc. Sắc mặt phân đông Luyện Dược sư đều đỏ lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn thân ảnh trước mắt. Đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy Luyện Dược sư cấp bậc này, loại Đan Lô kinh khủng đến thế này...

Đối diện với tiếng hoan hô như muốn bài sơn đảo hải kia, Tiêu Viêm chỉ khẽ mỉm cười, nâng cánh tay lên, ánh mắt bình tĩnh đảo qua từng khuôn mặt đám người Luyện Dược sư của Đan đường, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt run run của hai người Liễu Xương và Ô Trấn. Mà sắc mặt của họ lúc này rất mất tự nhiên, không dám đối diện với Tiêu Viêm.

"Lần này tập trung người của Đan đường đến đây, luyện đan chỉ là ý thứ nhất..."

Nghe được giọng nói thản nhiên của Tiêu Viêm, toàn trường lặng ngắt như tờ, một số người bắt đầu đứng ngòai không yên, tựa hồ đều dự cảm được chuyện gì sắp sửa phát sinh.

"Đan đường và Viêm Minh là một, và cũng không hề phân chia cao thấp với các phân đường khác. Nhưng mấy năm gần đây,, một số người nảy sinh tự cao kiêu ngạo, xem Viêm Minh như không khí, tư lợi cho bản thân, dẫn đến nội bộ bất hòa, đây rõ ràng là tội rất to lớn!" Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh xuống, trầm giọng quát lớn, tiếng quát quanh quẩn không dứt bên tai mọi người..

"Ở chỗ này của ta có một bảng danh sách mô tả đầy đủ tên, tội!" Bàn tay Tiêu Viêm chợt nắm chặt lại, một quyền trực xuất hiện, sau đó hắn ném về phía Thái Lân, trầm giọng nói: *"Độc!"*

Nghe được giọng nói uy nghiêm của Tiêu Viêm, trong lòng không ít người ở đây đều phát lạnh, nơm nớp lo sợ.

–Thải Lâm đón lấy quyển trục, đôi mắt lạnh lùng quét qua những cái tên trong đó, đây đều là những kẻ kiêu ngạo ương ngạnh, có người thậm chí còn gây ra những mối họa không nhỏ. Vì cố kỵ tâm quan trọng của Đan Đường nên trước kia Thải Lâm đành phải nhắm mắt cho qua. Nhưng lần này Tiêu Viêm đã trở về, nàng không cần phải để ý đến những điều như vậy nữa.

"Tổ một Đan đường, Hồ Cố, không nghe theo mệnh lệnh, ngạo mạn kiêu căng, từng vì việc tư làm chậm trễ việc vận chuyển đan dược, dẫn đến chuyện mấy trăm huynh đệ Viêm Minh tử nạn!"

"Tổ hai Đan đường, Hạ Viêm Minh, âm thầm tham ô dược liệu của Viêm Minh. Bị người khác tố cáo, không những không nhận tội mà lại đả thương người kia!"

"Tổ một Đan đường..."

Từng cái tên một dược đọc ra từ miệng Thải Lâm, sắc mặt một số Luyện Dược sư của Đan đường đều trở nên trắng bệch.

"Đan đường trưởng lão Liễu Xương, Ô Trấn, kẻ công kiêu ngạo, không phục tùng mệnh lệnh, gặp chiến thoái lui, âm thầm buôn bán đan dược Viêm Minh, tư lợi cho bản thân!"

Ngay lúc lời nói cuối cùng của Thải Lâm vang vọng khắp quảng trường, phía dưới không khỏi ồ lên kinh ngạc. Sắc mặt Liễu Xương và Ô Trấn trắng bệch, không thể ngờ rằng Tiêu Viêm lại dám ra tay với hai người họ.

Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tất cả những việc này đều xử lý theo quy định của Viêm Minh, không ai được miễn tội!" Giọng nói điềm nhiên của Tiêu Viêm vang lên.

"Minh Chủ!"

Cả Liễu Xương và Ô Trấn đều bật đứng dậy, phần nộ quát to: *"Hai người chúng ta là Luyện Dược sư Thất phẩm cao cấp. Đan đường phát triển đến*

hôm nay, công lao chúng ta cao đến ngất trời, hôm nay người muốn qua cầu rút ván hay sao?"

"Công không đủ bù tội! Cơ chế quản lý của Viêm Minh không hề lỏng lẻo, bất luận kẻ nào vi phạm cũng phải bị nghiêm trị!" Tiêu Viêm quát lạnh. Nếu cứ tùy ý để Đan đường phát triển như thế thì sớm hay muộn cũng sẽ thành nội loạn cho Viêm Minh. Vì vậy, những lúc cần phải hạ thủ tàn nhẫn, Tiêu Viêm nhất định sẽ không chùn tay.

"Vô liêm sỉ, ai mà thêm cái chức trưởng lão Đan đường này chứ, lão phu không làm nữa!"

Sắc mặt Liễu Xương và Ô Trấn hoàn toàn trắng bệch, một lát sau mới phát ra tiếng cười lạnh lẽo, phát tay áo quát to: *"Có ai nguyện đi theo hai người bọn ta?!"*

Nghe được lời này của lão, đám Luyện Dược sư đang đứng trên quảng trường đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có một số thân tín và những người bị nêu tên lúc trước đều vội vàng đi ra, vì bọn họ biết nếu lưu lại sẽ chỉ gặp xui xẻo mà thôi.

Thấy biểu hiện của đám người này, cả Liễu Xương và Ô Trấn đều không nhìn được mà phát ra giọng cười đắc ý, nhìn Tiêu Viêm khinh khỉnh nói: *"Minh chủ đại nhân, nơi này không giữ thì tất sẽ có nơi khác, cáo từ!"*

Nhìn đám người Liễu Xương định xoay người rời đi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm chợt xuất hiện một nụ cười, chậm chậm hỏi: *"Thải Lân, kẻ phản bội Viêm Minh phải xử trí ra sao?"*

Khóe môi Thải Lân nhếch lên một đường cong lạnh lẽo, thân nhiên đáp: *"Giết không tha!"*

Nghe được lời tuyên bố của Thải Lân, đám người Liễu Xương vừa định rời đi kia chợt cứng đờ cả người.

(*) Lôi trụ: cột sét.

:yy86: Một phút dành cho tự kỷ: Bơ Vơ Đích A Lừ:yy86:

-----oOo-----

Chương 1383: Giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được giọng nói lạnh như băng của Thái Lâm, cước bộ của mấy người Liễu Xương chợt cứng ngắc. Một lát sau, Liễu Xương và Ô Trấn xoay mạnh người lại, tức giận nói: "*Thế nào? Chẳng lẽ Viêm Minh dám giết sạch chúng ta trước mặt nhiều người như vậy sao?*"

Tiêu Viêm chấp hai tay sau lưng, ánh mắt đậm mạc quét qua đám người Liễu Xương, giọng nói bình thản vang vọng bên tai mỗi người: "*Viêm Minh có quy định của riêng nó, chứ không phải là một tổ chức lỏng lẻo! Nếu vì việc này mà có người muốn rời khỏi Viêm Minh thì cứ tự nhiên. Nhưng đã gây tội mà còn muốn ngang nhiên rời đi thì người quá không coi Viêm Minh ra gì rồi.*"

"Mấy năm nay, hai người các ngươi ngang ngược càn rỡ, làm loạn Đan đường của ta, làm nhân tâm trong nội bộ Viêm Minh bất ổn, đây chính là tội lớn. Nếu chỉ nói vài câu là xong thì chẳng lẽ sau này người có tội trong Viêm Minh cứ ngang nhiên rời đi như vậy sao? Nếu vậy Viêm Minh đâu cần thiết phải tồn tại nữa?"

Sắc mặt Tiêu Viêm lạnh như băng, sát ý trong lòng càng nồng đậm hơn rất nhiều. Hai tên già này hoàn toàn là sâu mọt, nếu hôm nay cứ tùy ý để chúng rời đi như vậy, những quy định của Viêm Minh đều sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Đã như vậy thì sau này sao có thể phục chúng?

Nghe được tiếng quát lạnh lùng của Tiêu Viêm, đám Luyện Dược sư của Đan đường đang có mặt trên quảng trường đều cúi thấp đầu xuống. Mấy năm nay, bọn họ dần nảy sinh sự kiêu ngạo vì vị trí đặc biệt của Đan đường trong Viêm Minh. Bây giờ nghe tiếng quát này của Tiêu Viêm, trong lòng tất cả đều đổ mồ hôi lạnh.

Da mặt Liễu Xương và Ô Trấn hơi run lên, cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của những thành viên Viêm Minh đứng xung quanh, trong lòng cả hai cũng có phần hoảng loạn. Sự tình phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ. Vốn cả hai còn cho rằng, với thân phận Luyện Dược sư Thất phẩm

cao cấp của mình, dù đi đến nơi nào cũng sẽ được tôn làm thượng khách mà tiếp đãi. Không ngờ rằng tên Tiêu Viêm này lại không khách khí như thế.

"Vậy rốt cuộc là người muốn gì?" Liễu Xương cắn răng, gằn giọng hỏi.

"Không phải ta muốn thế nào, mà là quy định thế nào, ta liền làm như vậy!" Tiêu Viêm vẫn thản nhiên đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Xương và Ô Trấn đại biến. Dựa theo quy định của Viêm Minh, những tội mà hai bọn họ phạm phải chắc phải chết vài ba lần mới triệt tiêu nỗi.

"Bắt lấy chúng!"

Khuôn mặt Thái Lâm lạnh như băng, lạnh giọng quát.

"Rõ!"

Nghe được tiếng quát của Thái Lâm, những cường giả của Viêm Minh đang âm thầm đợi lệnh kia chợt vọt mạnh về phía đám người Liễu Xương. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

"Khốn kiếp, nghĩ bọn ông sợ tên nhãi vất mũi chưa sạch như mày chắc?"

Thấy thế, trong lòng Liễu Xương và Ô Trấn đều hoảng loạn. Gầm mạnh lên một tiếng, đầu khí bùng phát ra từ cơ thể, cường ngạnh đánh văng vài tên cường giả Viêm Minh vừa lao tới bên cạnh ra. Thân hình chợt động, hóa thành hai đạo lưu quang chạy trốn về phía xa.

"Còn muốn chạy?"

Tiêu Viêm khẽ liếc mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh. Bàn tay đưa về phía hai người rồi chợt nắm chặt, mảnh không gian phía đó liền động lại trong nháy mắt, mà thân hình của hai lão già kia cũng bị giam ở bên trong. Tiêu Viêm tiện tay phẩy một cái như đuổi ruồi, thân thể hai người liền hung hăng tạt mạnh xuống mặt đất.

"Phốc!"

Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp làm cho hai người Liễu Xương phun ra một búng máu, sắc mặt thì trắng bệch. Còn không đợi hai người tức giận mắng ra tiếng, một cây trường thương lóe lên hàn quang đã chĩa thẳng vào đầu.

"Minh chủ đại nhân, bỏ qua cho hai chúng ta! Nhất định sau này chúng ta sẽ tận lực cống hiến cho Viêm Minh!" Đấu khí trong cơ thể bị một chưởng của Tiêu Viêm đánh cho xơ xác. Giờ phút này, rốt cuộc hai người Liễu Xương mới cảm thấy sợ hãi, vội vàng hô lớn.

"Viêm Minh thiết quy, sẽ không bởi thay đổi vì bất cứ ai!" Tiêu Viêm đạm mạc liếc mắt nhìn hai người này một cái. Tay áo vung lên, một đám cường giả như lang như hổ của Viêm Minh lập tức ủa đến, trực tiếp lôi hai người vào sâu trong Đan đường. Về phần những kẻ phạm tội lúc trước định đi theo hai người họ cũng đã bị bắt sạch rồi kéo vào Đan đường. Trong lúc nhất thời, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong quảng trường.

Tiếng kêu dần nhỏ đi, nhưng bầu không khí yên tĩnh vẫn bao trùm cả mảnh sân rộng. Áo bào của tất cả Luyện Dược sư Đan đường đều đã bị mồ hôi thấm ướt, không một ai có đủ can đảm để lên tiếng cả.

"Cổ Hà!"

Nghe được tiếng gọi của Tiêu Viêm, trong lòng Cổ Hà cũng khẽ run, vội cung kính đáp.

"Ngươi thân là Đường chủ của Đan đường. Đan đường xảy ra chuyện như vậy, ngươi cũng không thể trốn được trách nhiệm. Từ hôm nay trở đi, giáng chức từ Đường chủ xuống Phó Đường chủ. Tăng Pháp Mã đại sư từ Trưởng Lão lên Đường chủ mới!" Nghe được thanh âm nhàn nhạt của Tiêu Viêm, Cổ Hà và Pháp Mã đều cung kính đáp. Tiêu Viêm bây giờ đã không giống năm đó. Bây giờ hẳn đã có đủ thực lực để xử trí bất cứ kẻ nào.

"Có phạt thì ắt có thưởng. Mấy năm nay, quả thực Đan đường phát triển cũng rất nhanh. Đây là một cuốn pháp quyết tu luyện linh hồn thời viễn cổ, có thể giúp Luyện Dược sư đột phát đến Bát phẩm. Tất cả Luyện Dược sư đạt đến Thất phẩm của Đan đường, sau khi có một lượng cống hiến nhất định thì đều có quyền tham khảo. Về phần những người cấp bậc thấp hơn, sau khi có đủ cống hiến với Viêm Minh thì cũng sẽ được xem một phần. Thứ này có thể giúp cấp bậc Luyện dược của các vị tăng nhanh hơn, mong

các vị khổ tu chăm chỉ!"

Dứt lời, Tiêu Viêm khẽ búng tay ra, một chiếc quyền trục liền bay về phía Cổ Hà và Pháp Mã trong ánh mắt kinh ngạc của hai người.

"Đây là... Pháp quyết tu luyện linh hồn thời viễn cổ?"

Nơi này có không ít Luyện Dược sư, hơn nữa còn có một bộ phận không phải Luyện Dược sư của Viêm Minh. Nhưng khi nghe được những điều Tiêu Viêm nói, trên khuôn mặt tất cả đều hiện lên vẻ khó tin. Bọn họ là người hiểu rõ nhất lực lượng linh hồn quan trọng đến thế nào với Luyện Dược sư, nhưng lại chưa từng nghe nói linh hồn cũng có thể tu luyện. Dù vậy, bọn họ cũng biết, lấy thân phận của Tiêu Viêm, hẳn sẽ không nói những điều vô căn cứ trước mặt nhiều người như vậy. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả đều trở nên nóng rực.

"Không ngờ gia nhập Đan đường lại có chuyện tốt như vậy, xem ra phải tìm cơ hội gia nhập rồi."

Tất cả đám Luyện Dược sư ở đây đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hai người Cổ Hà, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ. Tuy quy định của Viêm Minh rất nghiêm ngặt, nhưng nếu vào đó có thể đề cao năng lực thì hẳn nhìn một chút cũng chẳng sao. Và lại, đám người Liễu Xương lúc trước hoàn toàn là gieo gió gặt bão. Với tội danh của bọn chúng, đổi lại một tông phái hay thế lực khác thì sớm đã bị lãng tử xử tử từ lâu rồi, đâu còn thời gian cho chúng diễu võ giương oai nữa.

Pháp Mã và Cổ Hà nắm chặt lấy quyền trục, bọn họ đã từng nghe nói linh hồn cũng có thể tu luyện, nhưng loại pháp quyết này sớm đã thất truyền, không ngờ được rằng Tiêu Viêm lại có được nó. Thêm một điều nữa, hẳn dĩ nhiên còn dùng làm phần thưởng cho hai người.

Trong lòng hai người rất vui mừng, nhưng họ lại không hề biết đây cũng chỉ là một phần của pháp quyết mà thôi. Nhưng với bọn họ bây giờ mà nói, nó đã có lợi ích khá lớn rồi. Ngày sau, đợi đến lúc họ thật sự làm ra nhiều công hiến cho Viêm Minh, tất nhiên Tiêu Viêm sẽ giao nốt phần còn lại ra.

Nhìn không khí được hâm nóng trong chốc lát trên quảng trường, Thái Lâm cũng thầm thở phào một hơi. Nàng có chút bận tâm về việc nghiêm trị đám Liễu Xương như vậy sẽ dẫn đến việc những người khác vì sợ hãi mà rời

khỏi Viêm Minh. Nhưng không ngờ rằng Tiêu Viêm còn có một chiêu này, vừa đánh vừa xoa, đem những tên ngày thường đặt hai mắt lên đầu này trị đến mức phải cung cung kính kính. Thậm chí cả nhân vật cỡ như Cổ Hà cũng phải cảm kích từ tận đáy lòng.

"Người này... Mấy năm nay đã trưởng thành hơn trước kia rất nhiều rồi." Thái Lâm quay đầu lại, nhìn thoáng qua khuôn mặt của Tiêu Viêm, thấp giọng tự nhủ trong lòng.

Trong lòng Thái Lâm rất hiểu, trải qua chuyện giết gà dọa khỉ này, chắc chắn về sau Đan đường sẽ có những bước chuyển biến tốt đẹp hơn. Chỉ khi Đan đường không còn là một khối ung nhọt như trước kia thì Viêm Minh mới có thể tiếp tục phát triển, sau đó chân chính xưng bá cả đại lục Tây Bắc!

Sau khi xử lý xong việc của Đan đường, Tiêu Viêm cũng nghỉ ngơi hai ngày ở ả Huyền Hoàng. Luyện chế đan dược Bát phẩm, tóm lại vẫn sẽ có chút mệt mỏi.

"Nhất Thủy đan này thực sự thích hợp với Tiêu Tiêu sao?" Trong căn phòng thoang thoang hương thơm, nhìn viên đan dược mà Tiêu Viêm luyện chế mấy ngày trước, Thái Lâm có chút bận tâm nói. Nếu đã là đan dược Bát phẩm, chắc chắn dược lực của nó sẽ không yếu. Mà tuy thể chất của Tiêu Tiêu đã khá mạnh, nhưng nàng vẫn có phần không yên tâm.

"Yên tâm đi, tuy Nhất Thủy đan là đan dược Bát phẩm nhưng dược lực của nó lại rất ôn hòa, vô cùng thích hợp với Tiêu Tiêu bây giờ. Dược lực của nó vẫn sẽ tồn tại trong cơ thể Tiêu Tiêu, sau này khi con bé lớn lên, dược lực sẽ dần dần cải tạo cả thân thể, làm cho nó trở nên hoàn mỹ!" Tiêu Viêm mỉm cười, mặc dù không thể nói ăn Nhất Thủy đan sẽ trở nên hoàn mỹ, nhưng Tiêu Tiêu đã có một trụ cột rất tốt từ trước rồi. Mà những điều hần làm chỉ là củng cố cho nó vững vàng hơn mà thôi.

Nghe Tiêu Viêm cam đoan như vậy, Thái Lâm chỉ đành gật đầu nhìn Tiêu Viêm nhét viên đan dược vào miệng Tiêu Tiêu. Đan dược vừa vào miệng thì đã hóa thành một đạo quang mang nhu hòa trượt vào thân thể cô bé, sau đó chậm rãi dừng ở phía bụng, hào quang từ từ phát tán ra. Mà lúc này Tiêu Tiêu cũng ngáp một cái, trên mặt xuất hiện vẻ mệt mỏi, hai mắt chậm rãi đóng lại.

"Đây là biểu hiện của dược lực đã phát tán sơ bộ, đợi lúc nó tĩnh lại là xong." Tiêu Viêm cười nói.

Nghe vậy, Thái Lâm cũng khẽ gật đầu, cúi người xuống vuốt ve cơ thể Tiêu Tiêu. Trên khuôn mặt lãnh diễm hiện lên nụ cười tràn đầy mẫu ái. Thấy vậy, Tiêu Viêm một bên hơi thất thần, nhẹ giọng nói: "*Đại ca nói chúng ta hãy tổ chức một hôn lễ đơn giản của Tiêu gia, coi như chính thức cưới nàng về. Nàng thấy thế nào?*"

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, thân thể Thái Lâm khẽ run lên.

Thấy thân thể nàng cứng ngắc lại, Tiêu Viêm từ từ bước đến, lại nhìn thấy khuôn mặt vốn lãnh diễm kia vào giờ phút này lại trở nên đỏ bừng như say rượu, càng ngắm càng cảm thấy xinh đẹp động lòng người hơn.

Nhìn người ngọc gần ngay trước mắt, trong lòng Tiêu Viêm cũng nóng lên, vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại như không xưa kia. Hắn mỉm cười, chột cúi đầu hôn xuống trong ánh mắt có hơi động tình của Thái Lâm. Nhất thời, trong căn phòng âm áp chột dạt dào xuân ý.

-----oOo-----

Chương 1384: Phân phó trước khi đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giải quyết xong phiền toái ở Su Minh tông và Đan đường, những ngày kế tiếp Tiêu Viêm không có việc gì làm. Viêm Minh tuy lớn nhưng nhờ có đám người Thái Lâm, Tiêu Đình quản lý những năm này đã tương đối hoàn thiện. Sau trận đại chiến, bọn họ sẽ từ từ an bài thỏa đáng, căn bản không cần Tiêu Viêm nhúng tay vào. Bản thân Tiêu Viêm hiển nhiên mừng rỡ vì được thanh nhàn, thường xuyên dẫn Tiêu Tiêu đi chơi, hưởng thụ cảm giác làm phụ thân.

Trong đoạn thời gian này, Tiêu Viêm cũng lợi dụng thời gian rảnh sử dụng quyền trục không gian trùng động mà Dược Lão đưa cho. Huyền Hoàng quan ải cách Gia Mã Đế Quốc không xa, hơn nữa nơi này là cứ điểm hết sức trọng yếu, vì vậy không gian trùng động nói thông Tinh Vẫn Các với nơi này. Sau này chỉ cần bên nào có phiền toái, song phương sẽ có thể cứu

viện nhau rất nhanh.

Mà không gian trùng đồng thành lập không thể nghi ngờ đã giúp cho thực lực Viêm Minh Âm Địa gia tăng rất lớn. Nhờ có Tinh Vẫn Các ở phía sau ủng hộ, phía Tây Bắc đại lục đã không còn thế lực nào có thể sánh ngang Viêm Minh, xưng bá Tây Bắc đại lục chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Viêm cũng xem qua một ít tình báo về Viêm Minh phát triển trong từng giai đoạn. Trong đó làm cho hắn kinh ngạc nhất là Nhị ca Tiêu Lệ đã xây dựng Tiêu Môn ở Hắc Giác vực, mấy năm trước dung nhập vào Viêm Minh, coi như là một cứ điểm của Viêm Minh. Nhờ có Viêm Minh và lực lượng Bàn Môn mà Tiêu Viêm tạo ra khi còn ở trong nội viện. Những năm này Tiêu Môn phát triển tương đối nhanh, trong lúc mơ hồ đã trở thành tồn tại độc bá một vùng Hắc Giác vực.

Nhiều năm gầy dựng thế lực, ngày sau chỉ cần đợi đến thời cơ chín muồi, Viêm Minh, Tiêu Môn và Tinh Vẫn Các sẽ tập trung lại, suy nghĩ đơn giản là có thể tương đương được cỡ lực lượng này mạnh đến mức nào. Đây sẽ là một thế lực cường hãn ở Đấu Khí đại lục, tiềm lực như vậy quả nhiên là không thể đo lường nổi.

Sâu trong Viêm Minh, trong một đình viện u tĩnh, ba huynh đệ Tiêu Viêm tụ tập ở chỗ này, phía trước cách đó không xa là Thái Lâm đang chơi đùa với Tiêu Tiêu. Cô bé cứ cười khanh khách chạy nhảy trong đình viện, làm cho nơi này tràn đầy sinh cơ trong sáng, Tiêu Viêm đã nhiều năm chưa từng hưởng thụ qua cuộc sống an tường thế này.

Nhìn Thái Lâm chơi đùa với Tiêu Tiêu, Tiêu Viêm không nhìn được nở nụ cười vui sướng. Chỉ cần ở trước mặt Tiêu Tiêu, vị phó minh chủ của Viêm Minh sẽ lộ ra nét tràn đầy tình thương của mẹ, bộ dạng này làm cho người xem tâm thần dao động.

Trong mấy ngày này, Tiêu Viêm và Thái Lâm tiến hành hôn lễ đơn giản ở Tiêu gia, dưới sự chủ trì của Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ. Hôn lễ diễn ra không long trọng lắm, chỉ có Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ làm đại diện, trên đời có câu huynh trưởng như cha, có Tiêu Đỉnh Tiêu Lệ ở chỗ này xem như đầy đủ nghi thức rồi.

Cho dù như thế nào, những năm này Thái Lâm làm việc cho Tiêu gia và Viêm Minh đủ khiến cho Tiêu Viêm vô cùng áy náy, hiển nhiên hắn phải

cấp cho nàng một danh phận rõ ràng.

Trong đình viện, Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ nghe Tiêu Viêm kể lại thời gian đi lịch lãm không khỏi sinh ra cảm giác kinh tâm động phách. Bọn họ dĩ nhiên biết Viêm Minh tồn tại và phát triển không hề dễ dàng, nhưng Tiêu Viêm cũng đồng dạng lần lượt đột phá qua từng giai đoạn đau khổ tột cùng.

Nghĩ đến đây trong lòng hai người khẽ thở dài, nhìn người thanh niên cứng cỏi ở trước mặt gánh vác gánh nặng của toàn gia tộc, một mình hấn đảm nhiệm hết tất cả mọi việc. Nếu như đổi thành một người khác, chỉ sợ đã sớm bị đè sập rồi, vì gia tộc, vì phụ thân, có thể nói là Tiêu Viêm đã liều cả mạng để tăng cường thực lực.

"Tam đệ, những năm này cực khổ rồi. "

Nghe thấy đại ca Tiêu Đỉnh bất chợt nói một câu như thế, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, sau đó mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Làm tốt mới có thể giúp cho một nhà chúng ta đoàn tụ, khổ cực nhỏ nhỏ tính là gì chứ? Đại ca, Nhị ca vì bảo toàn ta, ngay cả mạng mình cũng có thể giao ra, nếu như ta không làm được thì quả thật thiếu mất nhân tính rồi. "*

Ba huynh đệ liếc mắt nhìn nhau rồi cùng cười cười sáng khoái, hết thảy những chuyện này chính là vì máu mủ tình thâm chảy trong huyết mạch, không cần phải nhiều lời làm gì.

Thải Lân đứng ở xa nhìn thấy ba huynh đệ nói chuyện vui vẻ như thế, trên mặt cũng nở nụ cười gian xảo, ai dà, may mà năm đó mình khôn, nắm lấy anh Viêm sớm, bằng không thì... cảm giác của người nhà làm cho nội tâm nàng thoải mái, những năm này khổ cực xem như đáng giá.

"Không nghĩ tới Tiêu gia chúng ta vẫn còn bối cảnh cỡ này "

Trong đình viện, nghe Tiêu Viêm kể về chuyện tình Tiêu tộc, hai người Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ đồng thời lộ vẻ kinh hãi. Hiển nhiên là không ngờ tới Tiêu gia vốn chỉ có một chút danh tiếng ở Ô Thần Thành lại là Tiêu tộc, một trong viễn cổ bát tộc từng nổi tiếng khắp Đâu Khí đại lục.

"Nhưng chúng ta đã không còn huyết mạch lực của Tiêu tộc, một tia cuối cùng đã bị tổ tiên Tiêu Huyền truyền thừa cho ta. " Tiêu Viêm khẽ thở dài

não ruột, thân thể nằm dài trên ghế, nói: *"Tiêu gia sở dĩ bị thế lực Hồn Điện theo dõi là vì Tiêu gia có xuất xứ từ Tiêu tộc."*

"Nếu đúng như lời người nói, huyết mạch lực Tiêu gia đã hoàn toàn khô kiệt, vậy thì tại sao lần này Hồn Điện còn chú ý? Căn cứ tình báo ta nhận được, cường giả Hồn Điện có lẽ là muốn chiếm lấy huyết mạch lực của Tiêu gia chúng ta?" Tiêu Đình cau mày, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm nhấp nhàng gõ gõ ngón tay trên thành ghế, trầm ngâm suy nghĩ mà trong lòng cũng rất nghi ngờ, đám người Hồn Điện kia đến tột cùng là muốn thứ gì? Bây giờ trong cơ thể những thành viên Tiêu gia đã không còn nữa điểm huyết mạch lực. Cho dù bọn họ bắt đi thì có tác dụng gì chứ? Chẳng lẽ chỉ dùng làm con tin đòi hãn giao Đà Xá Cổ Đế Ngọc? Nhưng nếu muốn làm như thế, chỉ cần một mình phụ thân đã đủ lắm rồi, bắt giữ những người khác ngược lại quá dư thừa.

"Không biết đám người Hồn Điện đang giở trò quỷ gì nữa." Tiêu Viêm lắc đầu nhưng trong lòng bắt đầu cảnh giác, Hồn Điện làm những chuyện không có liên hệ gì với nhau, nếu bọn họ cảm thấy hứng thú đối với Tiêu gia tộc nhân, tất nhiên là có mục đích nào đó.

"Yên tâm, hôm nay Tiêu gia đang từ từ phát triển rất tốt, hơn nữa chúng ta đã phân tán ở trong Viêm Minh. Hồn Điện tuyệt đối không thể bắt giữ toàn bộ bọn họ, đợi sau này thế lực chúng ta đủ cường đại sẽ triệu tập tộc nhân về một chỗ." Nhìn thấy Tiêu Viêm nhíu mày trầm tư, Tiêu Đình mỉm cười nói.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng gật đầu, đại ca trước giờ an bài rất cẩn thận, trải qua sự tình năm đó, hãn nhiên không để lặp lại chuyện này.

"Nhị ca, ta có một quyển bí pháp, người dựa theo đó tu luyện. Lựa ra một vài tộc nhân ưu tú rồi truyền thụ xuống." Tiêu Viêm vừa nói vừa lấy Thiên Hỏa Tam Huyền Biến ra đưa cho Tiêu Lệ. Thiên Hỏa Tam Huyền Biến là tiên tổ Tiêu Huyền sáng tạo ra, có thể dùng phương thức đặc thù giúp tộc nhân tu luyện ra tộc văn. Tuy nói những tộc nhân khác đã không còn huyết mạch lực, không có cách nào phát huy uy lực Thiên Hỏa Tam Huyền Biến lên trình độ lớn nhất, nhưng bất kể nói thế nào cũng có thể gia tăng thực lực lên không ít.

Về phần hỏa diễm dùng để tu luyện Thiên Hỏa Tam Huyền Biến, bọn họ

tự nhiên không cần Di Hỏa, chỉ cần tìm kiếm Thú Hỏa thích hợp là được rồi.

Đối với những thứ Tiêu Viêm đưa ra, Tiêu Lệ nhận lấy không hề khách khí. Bởi vì hắn biết trên người Tiêu Viêm không bao giờ có đồ nát, nếu hắn nói hữu dụng, vậy thì thứ này tất nhiên là hàng cực xịn, không cần phải tốn công hoài nghi làm gì.

"Hôm nay tình hình Viêm Minh đã tương đối ổn thỏa, nhữn chuyện còn lại ta không cần quan tâm nữa. Vì thế hai ngày sau, ta sẽ trở về Trung Châu." Nhìn thấy Tiêu Lệ cất quyền trục đi, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

"Nhanh như vậy?" Nghe vậy, Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ đều có cảm giác không đành lòng.

(Vcl, mới xuất ra một món đã đòi đi? Ko có cửa đâu ...)

"Ha hả, hôm nay Viêm Minh và Tinh Vãn Các đã có không gian trùng động nối thông nhau, ngày sau không cần tốn thời gian đi qua lại nữa. Nếu các ngươi có thời gian cũng có thể qua đó chơi. Ta sẽ dẫn dò bên phía Tinh Vãn Các trước." Tiêu Viêm mỉm cười nói, tính toán thời gian thì đại hội giao đã gần tới. Hắn phải đi qua đó thật sớm, dù sao Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức trọng yếu đối với hắn. Nếu thu được vào tay, nói không chừng sẽ có thể đột phá cảnh giới Đâu Tôn, đối mặt với thế lực kinh khủng như Hồn Điện, chỉ có đạt đến cấp bậc Đâu Thánh mới đủ tư cách đối kháng. Nếu không, Tiêu Viêm căn bản không dám trực tiếp đi cứu phụ thân.

"Cuối ngày sẽ đi?" Thái Lâm nghe thấy liền kéo Tiêu Tiêu đi qua, ngạc nhiên hỏi lại.

"Ừ, lần này nàng cũng theo ta đi tới Tinh Vãn Các gặp lão sư." Tiêu Viêm cười nói, hắn xem Dược Lão như cha, hôm nay Thái Lâm đã là thê tử của hắn, tự nhiên phải đi qua đó thăm hỏi cho đủ lễ.

"Lão tiên sinh năm đó?" Đôi mắt đẹp lại đẹp như con tép của Thái Lâm hơi chuyển, năm đó là vì kiêng kỵ vị lão sư của Tiêu Viêm, nàng thân là nữ vương Xà Nhân tộc mới không trực tiếp làm thọt Tiêu Viêm mà thôi.

Tiêu Viêm gật đầu, ngồi xôm người xuống võ võ đầu Tiêu Tiêu, nhẹ giọng

nói: *"Ta dẫn Tiêu Tiêu tới Tinh Vẫn Các, nơi đó là địa phương an toàn nhất. Hơn nữa còn có thể để cho lão sư dạy dỗ nó, hiện tại nó đã có thể tu luyện rồi. "*

Nghe vậy, ánh mắt Thái Lâm hiện lên cảm giác không đành lòng nhưng vẫn gật đầu. Nàng biết Tiêu Viêm đang suy nghĩ cho Tiêu Tiêu.

Phân phó mọi chuyện xong xuôi, Tiêu Viêm mỉm cười thoải mái, ngẩng đầu nhìn về phía không gian trùng động.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, hơn mười năm rồi, cuối cùng đã tới lúc ca cường bức người, khà khà!"

-----oOo-----

Chương 1385: Trở về Tinh Vẫn Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không gian trùng động nối thông với Tinh Vẫn Các được bố trí ở sâu trong Viêm Minh và phòng ngự vô cùng sâm nghiêm. Tiêu Viêm không tính công khai nơi này với nhiều người, tuy nói thu phí sử dụng không gian trùng cực kỳ phong phú, nhưng trải qua quá trình suy nghĩ kỹ lưỡng tính toán chi li từng chút một thật sự cẩn thận, hẳn cảm thấy nên ẩn giấu thì tốt hơn, tránh cho dẫn tới phiền toái không cần thiết. Dù sao trong toàn bộ Tây Bắc đại lục chỉ có mỗi cái không gian trùng động này đi thẳng tới Trung Châu, lỡ may tiếng gió truyền ra ngoài sẽ khiến cho không ít người ngắm nghía thèm thường như thấy đờn bà ở trường chạy ngoài đường lòng.

Trong một đại điện không lồ có một cái không gian trùng động đang chậm rãi xoay tròn lơ lửng giữa không trung, một cô không gian dao động mạnh mẽ kinh người lan tràn ra bốn phía.

"Đây là không gian trùng động?"

Ánh mắt đám người Thái Lâm hơi ngạc nhiên nhìn tới không gian trùng động, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy không gian trùng động, ở Tây Bắc đại lục này xem như là thứ cực kỳ hiếm thấy.

Tiêu Viêm gật đầu cười, bên cạnh hắn là Tiểu Y Tiên, Thiên Hỏa tôn giả, Thanh Lân. Về phần mấy cường giả được mời đến giải quyết vấn đề phiền toái với Sư Minh tông, không lâu sau đã quay trở về Trung Châu rồi.

"Đại ca, Nhị ca, chúng ta đi đây, ngày sau nếu có chuyện gì thì trực tiếp phái người tới Tinh Vân Các. Nơi đó sẽ có người tiếp đón các người."
Tiêu Viêm quay đầu nhìn sang hai người Tiêu Đỉnh, Tiêu Lệ.

Hai người đồng thời gật đầu, nói: *"Ừ, bảo trọng."*

Tiêu Viêm mỉm cười, không nói mấy chuyện vô vị quá nhiều, chấp tay chào mọi người chung quanh, sau đó dẫn đầu bước vào không gian trùng động, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. Kế sau Tiêu Viêm là Tiêu Tiêu và Thái Lân, còn Tiểu Y Tiên đi vào cuối cùng.

Nhìn đám người Tiêu Viêm biến mất trong không gian trùng động, Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ buồn bã thở dài, hồi lâu sau mới dẫn những người còn lại rời đi.

Bên trong Tinh Vân Các.

"Đây là nữ nhi của ngươi?"

Dược Lão nhìn tới cô bé đang ôm bắp đùi Tiêu Viêm, gương cặp mắt to đen nhìn mình, trên khuôn mặt già nua lộ vẻ rất ngạc nhiên.

Nhìn thấy bộ dáng Dược Lão như vậy, Tiêu Viêm không nhịn được gật đầu cười thành tiếng, hắn biết Dược Lão đã bị Hồn Điện trước khi thành thân với Thái Lân. Cho nên không biết chuyện này, lập tức tường thuật lại mọi chuyện một lần.

"Ồ, không nghĩ tới, đúng là không nghĩ tới."

Nghe xong Tiêu Viêm nói, dù là Dược Lão định lực vô cùng cao cường cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi, ánh mắt lướt qua Thái Lân cười nói: *"Năm đó thế tử ngươi hận ngươi muốn chết. Nếu không có lão phu ở đó, chỉ sợ ngươi đã sớm biến thành vong hồn dưới tay nàng."*

Nghe Dược Lão nói thế, gương mặt Thái Lân nhất thời ửng hồng, nàng

năm đó thua thiệt dưới tay Dược Lão không ít lần. Không ngờ tới lão già trước kia chỉ mạnh hơn nàng một chút, bây giờ lại nằm trong nhóm cường giả đỉnh phong.

"*Tiêu Tiêu, mau qua chào sư công.*" Thái Lâm vỗ nhẹ đầu Tiêu Tiêu, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Tiêu chớp chớp cặp mắt đen láy, bộ dáng chần chờ nhìn sang Tiêu Viêm. Sau khi thấy hắn mỉm cười gật đầu mới tiến lên khom người nói: "*Sư công.*"

"*Ái!*"

Nghe thấy Tiêu Tiêu chào mình, trên khuôn mặt già nua của Dược Lão cũng hiện vẻ vui mừng từ nội tâm, hắn không có con cái, đã sớm xem Tiêu Viêm là con của mình rồi. Nữ nhi của Tiêu Viêm hiển nhiên là cháu gái của hắn, lấy tuổi tác của hắn, cho dù thực lực mạnh mẽ như thế nào, tóm lại trong lòng luôn có tình cảm yêu thích trẻ con.

Dược Lão mỉm cười hiền hòa, đưa tay sờ mó Tiêu Tiêu vài vòng. Sau đó bàn tay gầy guộc chọt ngắt khuôn mặt bụ bẫm của Tiêu Tiêu một cái, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nói: "*Lực lượng linh hồn rất cường hãn, nó cũng là hỏa thuộc tính, trong cơ thể còn có một tia mộc khí, hoàn toàn có thể trở thành Luyện dược sư.*"

Nghe thấy Dược Lão kinh ngạc nói như thế, Tiêu Viêm chỉ mỉm cười gật đầu, hắn đã sớm nhận ra thể chất Tiêu Tiêu cực kỳ thích hợp trở thành Luyện dược sư. Điều kiện hiện tại của nữ nhi hắn sợ rằng còn tốt hơn hắn năm xưa rất nhiều, nếu như bồi dưỡng tốt, ngày sau chắc chắn phát triển mạnh mẽ không lường nổi.

"*Linh hồn lực của nó mạnh lắm, còn mạnh hơn người năm xưa nữa. Hơn nữa thể chất của nó cũng rất tốt. Nếu như bồi dưỡng cho tốt, thành tựu ngày sau sợ rằng sẽ cao hơn người đó.*" Trong mắt Dược Lão hiện lên một tia nóng bỏng, Tiêu Viêm từng thấy ánh mắt này khi Dược Lão gặp hắn lần đầu tiên.

Nghe Dược Lão đánh giá như thế, Tiêu Viêm chỉ cười cười không nói nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ.

"Đính cháu rồi, bị lừa rồi nha con, hà hà, xem ra ta đỡ mất công dạy dỗ con nhỏ này rồi, cứ để lão già ra sức là được!"

Mặc dù thể chất thiên phú là cần thiết, nhưng thành tựu ngày sau còn phải dựa vào nghị lực và đạo sư khai tâm lúc ban đầu. Hắn có thể đi tới ngày hôm nay không phải chỉ dựa vào thiên phú, mà là lần lượt trải qua vô số lần sinh tử mới đột phá được.

Cường giả chân chính không phải nhờ thiên phú, nghị lực mới là điểm trọng yếu.

Bàn tay Dược Lão không ngừng sờ sờ, vỗ vỗ, vuốt vuốt khắp người Tiêu Tiêu, làm cho Tiêu Tiêu ngứa ngáy khó chịu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cong lên lầm bầm gì đó, mọi người thấy vậy thì vô cùng buồn cười.

"Tiêu Tiêu Tiêu sau này để ta bồi dưỡng hả?"

Sờ mó hồi lâu, Dược Lão rốt cục ngẩng đầu lên trực tiếp nói với Tiêu Viêm. Cho dù là người có định lực cao thâm như hắn, nhưng đôi mắt với khả năng thiên phú gần như hoàn mỹ của Tiêu Tiêu, rốt cuộc không nhìn được nữa.

(Ta bảo đảm ko bồi dưỡng thành lolita cũng đạt đẳng cấp đồng nhan cự nữ, nhà ngươi yên tâm đi.)

Nhìn thấy bộ dạng Dược Lão hấp tấp như vậy, Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu, hắn mang Tiêu Tiêu mang đến Tinh Vân Các chính là vì chuyện này. Đẳng cấp luyện dược thuật của Dược Lão thuộc hàng ngũ cao nhất đương thời rồi, có thể được lão tự mình bồi dưỡng Tiêu Tiêu hiển nhiên là tốt nhất.

Hơn nữa, trong lòng Tiêu Viêm cũng hiểu, thiên phú của Tiêu Tiêu dĩ nhiên khiến người ta tâm động, nhưng không nhất định làm cho Dược Lão dễ như vậy. Nguyên nhân chính hắn là vì Dược Lão đã xem Tiêu Tiêu thành tôn nữ (cháu gái) của mình, muốn giúp cho nàng phát triển hoàn mỹ. Về điểm này làm cho trong lòng Tiêu Viêm âm thầm cảm động.

"Đứa nhỏ này đã đi theo các ngươi xuyên qua trùng động mấy ngày, trước hết để nó nghỉ ngơi thật tốt rồi tính sau." Dược Lão hiền hòa vỗ vỗ đầu Tiêu Tiêu. Sau đó phân phó người đàn xếp phòng ở cho mẹ con Thái Lâm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Vậy thì hai người ở lại trò chuyện nhé!"

Thải Lân cũng là người tâm tư thông thấu, biết rằng hai thầy trò nhất định có chuyện cần nói, lập tức nhẹ giọng nói với Tiêu Viêm. Sau đó mang theo Tiêu Tiêu nhảy híp hóp đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai mẹ con Thải Lân biến mất sau cánh cửa phòng, Dược Lão chậm rãi thu hồi ánh mắt, cười nói: *"Tiểu tử, lần này sinh được một nữ nhi tốt. Nhưng người lại có thể thu Mỹ Đỗ Toa vào tay, thật sự là nằm ngoài dự liệu của ta."*

Tiêu Viêm nhún nhún vai bất đắc dĩ, quan hệ giữa hắn và Thải Lân đúng là quá mức phức tạp, dù là ai cũng khó lòng tưởng tượng nổi. Người năm đó đuổi giết Tiêu Viêm mấy năm, Mỹ Đỗ Toa nữ vương đại danh鼎鼎 cuối cùng trở thành thê tử của hắn.

"Các người lần này tới đây hẳn là đã xong chuyện bên kia, ta có nghe nói qua. Có thể phái ra hai vị Thiên Tôn đủ để chứng minh Hồn Điện không hề có ý định đùa giỡn, thế nhưng lần này bọn họ tổn thất không nhỏ. Cứu Thiên Tôn bị người hãm chết ngay tại chỗ, thậm chí ngay cả Tứ Thiên Tôn cũng bị đập dập gần như thoát lực mới thành công chạy thoát." Dược Lão cười nói.

"Về phần Hồn Điện đến tốt cùng muốn làm gì, nói thật ra chính bản thân ta cũng không rõ ràng lắm. Chúng tộc này xưa nay quý dị khó lường, bọn họ sưu tập linh hồn tất nhiên là có âm mưu nào đó. Hơn nữa từ hành động gia tăng sưu tập linh hồn trong quãng thời gian gần đây, có lẽ âm mưu này đang ở tiến trình hoàn thành. Căn cứ theo tình báo có được, tựa hồ những địa phương đang bộc phát chiến tranh ở Trung Châu đại lục và cả nơi này ẽ không hề thiếu bóng dáng Hồn Điện." Dược Lão trầm giọng nói.

"Hả? Những địa phương khác cũng đã bộc phát chiến tranh?" Tiêu Viêm nghe vậy liền biến sắc, trong lòng cảm thấy bất an, đám người Hồn Điện đến tốt cùng muốn làm gì đây?

"Ừ." Sắc mặt Dược Lão cũng ngưng trọng, một lát sau thở dài một tiếng, dời sang đề tài khác: "Còn khoảng nửa tháng là bắt đầu đại hội giao dịch hội rồi, trong khoảng thời gian này chúng ta nên chuẩn bị kỹ lưỡng một

chút. Những người có thể tham gia đại hội giao dịch đó đều là cường giả đứng đầu hoặc thế lực cực mạnh. Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức hấp dẫn, nếu chúng ta biết được tin tức về nó, những thế lực kia hẳn là cũng biết. Vì thế muốn thu một mảnh tàn đồ cuối cùng vào tay, chúng ta tất nhiên phải đổ máu không ít.

Tiêu Viêm gật đầu xác nhận, Tịnh Liên Yêu Hỏa được xếp hạng thứ ba ở trên Dị Hỏa bảng, bài danh này đủ để nói rõ sự cường đại của nó. Lực hấp dẫn không cần phải hoài nghi, mặc dù chỉ là một mảnh tàn đồ, nhưng giá trị của nó cũng rất kinh khủng, muốn thu nó vào tay từ một đám cường giả nhiều như rừng kia đúng là không dễ dàng gì.

"Mặc kệ như thế nào, Tịnh Liên Yêu Hỏa phải lấy cho bằng được, bốn mảnh tàn đồ đã có ba mảnh nằm trong tay người, một phần cuối cùng này phải có bằng bất cứ giá nào." Dược Lão cắn chặt hàm răng nói, xếp hạng tiền tam trên Dị Hỏa bảng đều là Dị Hỏa có uy lực hủy thiên diệt địa, ba loại Dị Hỏa này là tồn tại vô cùng hiếm hoi ở trong thiên địa. Hàng vạn năm chưa chắc thấy được một lần, thậm chí nghe nói ba loại Dị Hỏa này có uy lực quá mức cường đại, cho nên ông trời cũng không dám sinh đẻ quá nhiều. Trừ phi một loại Dị Hỏa triệt để biến mất, sau vài ngàn năm mới cho ra đời một loại Dị Hỏa khác.

-----oOo-----

Chương 1386: Đại hội giao dịch xuyên không gian

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kể từ khi trở lại Tinh Vãn Các, Tiêu Viêm và Dược Lão đồng thời bế quan. Trong khoảng thời gian hai người bế quan, trên bầu trời Tinh Vãn Các thỉnh thoảng sẽ có đủ loại thiên địa dị tượng xuất hiện làm cho không ít đệ tử Tinh Vãn Các kinh ngạc. Thế nhưng thiên địa dị tượng cũng không phá hư cái gì, những loại Đan Lô vừa thành hình liền bị mấy đạo Lô Vân nhanh chóng hút vào. Thiên địa dị tượng kéo dài chừng gần nửa tháng mới từ từ giảm bớt.

Sau nửa tháng, phía sau núi Tinh Vãn Các, ở ngoài Thạch Tháp.

Dược Lão và Tiêu Viêm chậm rãi đi ra, sắc mặt hai người đều lộ vẻ mỏi

mệt, bốn mắt nhìn nhau rồi cùng cười khở một tiếng, bọn họ không còn khí lực nói nhảm. Cả hai tự mình trở về nghỉ ngơi chừng ba ngày, đợi đến giữa trưa ngày thứ ba, Tiêu Viêm và Dược Lão mới gặp nhau lần nữa, trải qua thời gian ba ngày nghỉ ngơi và hồi phục, hai người khí sắc cũng là hoàn toàn hồi phục xong.

"Đi thôi."

Dược Lão cười cười nói với Tiêu Viêm, tính toán thời gian thì đại hội giao dịch cũng sắp bắt đầu rồi, bọn họ lên đường là vừa.

Tiêu Viêm gật đầu, bên cạnh hắn bây giờ chỉ có Thái Lâm và Tiểu Y Tiên đi theo. Dù sao Tinh Vãn Các vẫn là đại bản doanh của bọn họ, lần này Dược Lão cũng đi nên cần lưu lại vài người đề phòng.

"Ta đã an bài thỏa đáng chuyện của Tinh Vãn Các, nếu như phát sinh vấn đề gì ta sẽ lập tức trở về. Dược Lão đứng ở trên ngọn núi nhìn xuống dưới, cười cười nói. Không hề dừng lại chút nào, bàn chân chạm rãi bước vào hư không rời khỏi Tinh Giới."

"Chúng ta cũng đi thôi. "

Nhìn thấy Dược Lão động thân, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn về phía Thái Lâm, hai người khẽ gật đầu rồi ba người đồng thời thi triển thân pháp nhanh chóng bám đuôi.

Đại hội giao dịch là một lần triển lãm hàng hóa khá xa lạ với Trung Châu đại lục, đôi mắt khắp đại lục chỉ có những vị cường giả đứng đầu mới có thể biết chút ít tin tức về nó.

Cái gọi là đại hội giao dịch xuyên không gian lúc mới bắt đầu không có người nào làm chủ phương, chỉ cần có khả năng và biết quy củ là được rồi. Vì vậy đại hội giao dịch loại này từ từ phát triển rồi cuộc xuất hiện chủ sự thích hợp, nhưng chủ sự ở đây không phải là một cường giả hoặc là tông phái, mà là do ba tông phái danh tiếng vang dội liên thủ để duy trì trật tự, theo thứ tự là Địa Hành tông, Không Huyền môn cùng với Giám Bảo sơn.

Bàn về danh tiếng thì ba tông phái này không kịp sánh kịp Tứ Phương Các. Nhưng nếu bàn về thực lực, cho dù là Phần Viêm cốc hoặc Thiên

Minh tông cũng không dám khinh thường. Trung Châu là nơi tàng long ngọa hổ, cái gọi là một điện "một tháp hai tông ba cốc tứ phương các" chính là thế lực đại biểu toàn bộ Trung Châu. Ngay cả một ít tông phái lánh đời đôi khi cũng có lực lượng mạnh mẽ không thua gì bọn họ. Chẳng qua là vì phong cách tông phái hoạt động theo hướng khác nhau, nên đệ tử bọn họ ít khi ra ngoài lịch lãm mà thôi.

Ba tông phái này trong mắt cường giả Trung Châu rất đáng tin tưởng, bởi vì trải qua vô số lần giao dịch, bọn họ đã được các cường giả cùng nhau bỏ phiếu quyết định cho làm chủ sự. Vì vậy không xuất hiện chuyện tình gì ngoài ý muốn.

Đại hội giao dịch những năm này do ba tông liên hiệp làm chủ, càng ngày càng phát triển lớn mạnh, vì thế một ít cường giả lánh đời cũng sẽ xuất hiện ở đây để giao dịch đủ loại bảo vật hiếm có. Nơi này có thể xem như địa phương tổ chức đại hội giao dịch lớn nhất Đấu Khí đại lục rồi.

Cho dù là thiên giai đấu kỹ cũng không tính là hiếm thấy ở nơi này. Dĩ nhiên nếu muốn thu vào tay thì phải xuất ra thứ người bán cần có, không nên nghĩ tới việc tranh đoạt ở nơi này. Nếu làm như vậy, không chỉ bị ba đại tông môn liên thủ vây công, mà còn làm cho những cường giả khác chán ghét. Bởi vì tất cả những người tham gia đại hội giao dịch đều phải hạ lời thề, bất kỳ người nào dám cả gan quấy rối đại hội giao dịch chắc chắn sẽ bị cả đám hợp lại tiền dâm hậu sát, vớt xác trôi sông.

Cường giả chân chính tuyệt đối thủ tín, lời thề đối với bọn họ còn quan trọng hơn mạng sống. Vì vậy những năm gần đây, mặc dù cũng có phát sinh chuyện như vậy, nhưng mấy tên cả gan xuất thủ cướp đoạt không bao giờ có kết quả tốt. Chính là vì như thế mới làm cho đại hội giao dịch này phát triển lớn mạnh cực nhanh, hấp dẫn cường giả đến càng ngày càng nhiều.

Địa điểm cử hành không gian đại hội giao dịch là một sa mạc hoang vu nằm ở phía Nam Trung Châu lãnh thổ, nơi này bình luôn có bão cát càn quét bừa bãi nên không có người ở. Hơn nữa một nơi hoang tàn thế này không có thế lực nào nguyện ý ở lại, vì vậy thường nhân không thể nào ngờ tới, địa phương mà ngay cả dã thú cũng chán chả buồn ia lại là nơi diễn ra đại hội giao dịch lớn nhất đại lục.

Bên ngoài sa mạc, trên bầu trời trong xanh đột nhiên có âm thanh xé gió

vang lên, bốn thân ảnh mơ hồ hiện ra ở phía chân trời, một lát sau đã xuất hiện ở rìa sa mạc.

"Chính là chỗ này? " *Tiêu Viêm nhìn bãi cát vàng ở trước mặt, kinh ngạc nói.*

"Ừ. " *Dược Lão gật đầu xác nhận, ánh mắt chậm rãi quét qua bốn phía, nói: "Nơi này mặc dù nhìn qua là một địa phương hoang vu, nhưng nếu người cẩn thận cảm ứng sẽ có thể nhận ra nơi này có không ít khí tức cường hãn."*

Nghe thấy Dược Lão nói thế, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, trong lòng chợt động phát tán linh hồn lực ra ngoài, chợt, khuôn mặt hắn nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ mới đảo qua một vòng, hắn đã phát hiện trong sa mạc này có không dưới trăm khí tức kỳ lạ. Những khí tức kém cỏi nhất cũng ở cấp bậc Đấu Tôn ba sao, mạnh nhất trong đó có khí tức dao động cực kỳ đặc biệt. Tiêu Viêm từng cảm nhận được loại khí tức này trên người Dược Lão, chỉ có Đấu Thánh cường giả mới có khí tức kỳ lạ như thế.

Mặc dù đạo khí tức kia dao động rất nhỏ rất nhẹ, nhưng điều này nói rõ chủ nhân khí tức đó ít nhất cũng phải đạt đến Bát Chuyển Đấu Tôn đỉnh phong, nếu không thì không thể nào có được dao động kỳ lạ này.

"Không hổ là đại hội giao dịch lớn nhất Trung Châu, có thể hấp dẫn nhiều cường giả như thế." *Tiêu Viêm nhỏ giọng ca thán, lúc này hắn chỉ cảm ứng được khí tức, trong lòng hắn rõ ràng nơi này tất nhiên còn có rất nhiều người mà hắn không thể cảm ứng được. Những người đó hẳn là có liên quan đến chữ "Thánh".*

"Ha hả, đây chỉ là một phần nhỏ, sau khi tiến vào địa phương diễn ra đại hội, người sẽ phát hiện lời mình nói bây giờ còn hơi sớm."

Dược Lão chòm râu cười cười, nói: "Chờ tiến vào khu vực đó, người nên thu liễm tinh thần một chút. Ở trong đó cường giả nhiều như mây, một vài tông phái bí ẩn mặc dù danh tiếng không vang dội, nhưng tông môn bọn họ nói không chừng còn có lão yêu quái Đấu Thánh tồn tại, cho nên không nên trêu chọc phiền toái nếu không cần thiết. "

Nhìn thấy bộ dáng Dược Lão nghiêm túc như vậy, Tiêu Viêm khẽ gật đầu đáp ứng, hôm nay mặc dù Tinh Vẫn Các đã phát triển rất mạnh, nhưng

phần lớn còn y vào thân phận Luyện dược sư của Dược Lão. Nếu không, Tinh Vãn Các chỉ có thể so sánh với tông phái như Phong Lô Các mà thôi, thế lực như vậy dẫu mắt khắp Trung Châu ném đại cái lưới cũng bắt được một đồng.

"Dĩ nhiên, nếu như có người chủ động gây sự, chúng ta hiển nhiên không thể làm quả hồng mềm được." Dược Lão cười nhạt nói, cấp bậc bán thánh có lẽ không phải là vô địch, nhưng hắn còn có một thân phận khác. Đó là hôm nay Luyện dược sư đệ nhất Trung Châu, nếu dùng đến danh tiếng này, cho dù là Đẩu Thánh chân chính nhìn thấy hắn cũng phải nể mặt ba phần.

"Đi thôi."

Vừa dứt lời, Dược Lão liền vung tay lên, thân hình giãy đành đạch trên hư không lướt vào sâu trong sa mạc. Dọc đường đi nhìn thấy cát vàng tạo thành gió lốc gào thét khắp nơi, nhưng vừa lại gần hắn sẽ tự động tan biến. Ba người Tiêu Viêm theo sát phía sau hiển nhiên được hưởng dư uy, bão cát khủng bố trong mắt thường nhân đôi với bọn họ có thể trực tiếp bỏ qua. Vì vậy không tới hai mươi phút, bốn người Tiêu Viêm đã tiến vào trung tâm sa mạc, cuối cùng Dược Lão dẫn đầu bước lên một tòa núi cát. Sau khi mấy người đi lên trên đó, ánh mắt quét ra bốn phía, khuôn mặt lại cả kinh lần nữa.

Bọn họ thấy được vùng trung tâm sa mạc, trên đỉnh núi cát có một cái lỗ đen không gian rộng chừng chừng trăm trượng, nó đang chậm rãi xoay tròn, một cỗ hấp lực từ trong đó lan tràn ra ngoài. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Giờ phút này, bốn phía núi cát thỉnh thoảng có mấy khí tức mạnh mẽ hạ xuống, cuối cùng đâm đầu lao vào không gian trùng động rồi biến mất tung tích.

"Đây là cửa vào đại hội giao dịch, có thể tự mình thành lập một không gian riêng, quả thật là hoành tráng!"

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm nhẹ nhàng ngáp ngáp mấy cái để hồi phục tâm tình. lảm bảm cảm ràm.

Chương 1387: Bát Thái Nguyên Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy trên khuôn mặt ba người Tiêu Viêm có vẻ kinh hãi, Dược Lão cũng cười thành tiếng, chợt phát tay nói: "*Vào thôi.*"

Nghe vậy, ba người Tiêu Viêm đồng thời gật đầu, tất cả cùng lướt lên trên đỉnh núi cát, thoáng cái đã xuất hiện ở trước không gian trùng động. Lúc bốn người đi tới nơi này, bốn phía thỉnh thoảng có một ít nhân ảnh nhìn vào đoàn người Tiêu Viêm một lát, cuối cùng để ý Thái Lâm và Tiểu Y Tiên. Thế nhưng những người có thể đến nơi đây đều không phải là hạng ngu xuẩn, lợi hại trong đó ai nấy đều rõ ràng. Vì vậy hoàn toàn không có người có ý rước lấy phiền toái.

Dược Lão chưa từng để ý tới những ánh mắt này, hai chân đạp lạch bạch trên hư không trực tiếp tiến vào không gian trùng động, theo sát phía sau là ba người Tiêu Viêm. Bọn họ rõ ràng cảm giác được lực lượng kỳ lạ nào đó thoáng lướt qua thân thể mình, loại lực lượng này không có ác ý, ngược lại giống như là dò xét hơn.

Tiến vào lỗ đen không gian, mấy người Tiêu Viêm thấy mình hoa mắt một cái, ngay sau đó đã có ánh sáng cùng với tiếng động huyền ảo ủa đến, trông mắt bọn họ khẽ híp lại. Thế giới trước mặt chợt biến ảo thành một cái trần nhỏ, mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì thấy một mảnh không gian đủ loại màu sắc, trong lúc mơ hồ còn có không gian cuồn cuộn từ trong đó truyền ra.

"Đây là thị trấn không gian, đại hội giao dịch sẽ cử hành ở nơi này. Không gian mênh mông bát ngát ở đây dùng để làm địa điểm giao dịch tương đối thích hợp." Dược Lão trợn mắt nhìn ngắm từng bày người đẹp đi trên trên phố, đưa tay lau hàng dãi trên mép cười cười khoái trá.

ba người Tiêu Viêm gật đầu, có thể đặc biệt mở một chỗ không gian tới làm giao dịch địa điểm, đây số lượng đã là tương đối không nhỏ rồi, tuy nói đây không gian không lớn, nhưng lại không phải là bình thường người là được mở.

"Trước tiên cứ tùy ý đi xem một chút, nơi này cơ hồ không có gì thứ phẩm, toàn bộ đều là hàng tốt hiếm có." Dược Lão cười cười, sau đó nhắc chân đi về phía một con đường lớn. Sau đó đám người Tiêu Viêm cũng tò mò đi theo, ánh mắt không ngừng ngó quanh bốn phía.

Hai bên đường phố bày đầy thạch đài bằng đá xanh, trên đó là một đồng quyền trục trôi nổi lơ lửng, có khi là ngọc ngà, châu báu, lọ bình, roi da, nến sáp, chổi lông thỏ, thắt lưng gai nhọn hoặc ...v...v, thậm chí vũ khí, ma hạch cũng không thiếu. Tất cả mọi thứ đều lấp lánh quang mang nhàn nhạt biểu hiện ra phẩm chất bất phàm. Ngồi phía sau thạch đài là chủ nhân các món hàng.

"Địa Ma Thối, đấu kỹ Địa giai cao cấp."

"Thái Huyền Quyết, Địa giai công pháp cao cấp."

"Hóa Hình Đan, thất phẩm đan dược cao cấp."

"Vạn năm Huyết Linh sâm."

Tròng mắt Tiêu Viêm không ngừng xoay vòng vòng, vật phẩm rực rỡ muôn màu nhanh chóng đập vào trong mắt tạo thành lực xung kích cực lớn. Cho dù là lấy định lực cường hãn như Tiêu Viêm cũng phải dâng trào lửa nóng, Thái Lâm và Tiểu Y Tiên liên tục nhíu mày tìm cách hãm chủ đoạt hàng.

"Địa Tâm Linh Tương, đây là thứ dùng để luyện chế đan dược có thể dẫn phát Lực Sắc Đan Lô." Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua những loại dược liệu tản ra luồng năng lượng mạnh kinh người, trong lòng âm thầm hít sâu vào một hơi lạnh, không nghĩ tới nơi đây lại có nhiều dược liệu cao cấp như thế này.

Đường phố không dài, chỉ khoảng vài trăm thước mà thôi, khi Tiêu Viêm phát hiện đã đi tới điểm cuối mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. Hắn sợ hãi than thầm trong lòng, chỉ riêng một con này đã có mười mấy loại làm cho hắn động tâm. Tuy động thì có động, nhưng mấy thứ đó không có bao nhiêu tác dụng đối với hắn, vì vậy Tiêu Viêm hỏi thăm đơn giản vài câu rồi bỏ qua dự định trao đổi, mấy tên cáo già này toàn ra giá cao hơn giá trị thật sự của món hàng.

Tiêu Viêm tiếc nuối thở dài một hơi, vừa định lôi kéo Thái Lâm tiến vào sâu hơn chợt phát hiện nàng đột nhiên ngừng lại. Hấn ngẩn ra, chuyên tâm mắt tới địa phương nàng đang nhìn ngó, thì ra là một cục đá tỏa ra ánh sáng bảy màu, cục đá to to chùng năm đám của đũa nhỏ, ngoài mặt có đường vân bảy màu cực kỳ rõ ràng, trong lúc mơ hồ tỏa ra năng lượng tương đối đặc thù.

"Thất Thái Nguyên Thạch?"

Tiêu Viêm mỉm cười nói, lúc nhận ra vật này đồng thời liền hiểu ra, Thất Thái Nguyên Thạch là một loại linh thạch biến dị đặc thù, có quan hệ không nhỏ với Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Nghe nói chỉ khi nào Thất Thái Thôn Thiên Mãng vẫn lạc mới có thể xuất hiện Thất Thái Nguyên Thạch. Thất Thái Nguyên Thạch hàm chứa năng lượng cực kỳ đặc biệt có tác dụng rất lớn với Thất Thái Thôn Thiên Mãng, khó trách Thái Lâm dừng lại nhìn nó mãi không tha.

Tiêu Viêm chậm rãi tiến lên, phía sau thạch đài là một gã lão giả mặt mũi khô gầy đang mệt mỏi vô lực ngả lưng tựa vào bức tường. Không thềm lên tiếng chào hỏi đám người Tiêu Viêm một câu nào.

"Lão tiên sinh này, Thất Thái Nguyên Thạch đổi lại thế nào?" Tiêu Viêm cũng không để ý, cười nhạt hỏi.

Nghe thấy Tiêu Viêm hỏi lúc này, lão giả khô gầy mới mở miệng nói:
"Hai quả bát phẩm đan dược Tam Sắc Đan Lôi trở lên."

"Tựa hồ hơi mắc thì phải?" Tiêu Viêm đưa tay vuốt ve bề mặt Thất Thái Nguyên Thạch, mặc dù đang cần thứ này nhưng không đến trình độ bắt buộc phải có. Chủ yếu là vật này giá trị có hạn, chỉ hữu dụng đối với Thất Thái Thôn Thiên Mãng, những người còn lại dù có chiếm được cũng vô dụng mà thôi. Vì vậy giá trị của nó không tương xứng với hai quả bát phẩm đan dược Tam Sắc Đan Lôi.

Dược Lão im lặng đứng một bên không có ý định xen vào, chỉ cười híp mắt nhìn Tiêu Viêm cò kè mặc cả với lão giả khô gầy.

"Mắc thì đừng đổi." Lão giả khô gầy bán hàng xem như có cá tính, đảo cặp mắt trắng dã giọng nói lập tức thay đổi, chỉ nói đơn giản một câu liền đuổi Tiêu Viêm đi.

Tiêu Viêm nghe thế cũng trợn mắt kinh ngạc, nhưng còn chưa tới trình độ phát tác. Những năm này lịch lãm đã rèn luyện tính kiên nhẫn đủ vững chắc rồi, vì vậy hắn đang âm thầm suy nghĩ trong lòng nên làm thế nào.

Trong lúc Tiêu Viêm có dự định tiếp tục trả giá với đối phương, Thái Lâm đột nhiên kéo bàn tay Tiêu Viêm, nhẹ nhàng viết lên lòng bàn tay Tiêu Viêm một chữ: "*Mua.*"

Đối với cử động của Thái Lâm, Tiêu Viêm ngẩn người ra, hắn hiểu được Thái Lâm không phải là nữ nhân ngọc. Hơn nữa, mặc dù Thất Thái Nguyên Thạch quý trọng, nhưng không phải là thứ không thể bỏ qua được. Thế mà nàng vẫn kiên trì như cũ, lại còn lặng lẽ ra ám hiệu cho mình, vậy thì thứ này hẳn là có chỗ khác thường.

Mặc dù đã được Thái Lâm ra hiệu, nhưng Tiêu Viêm không có lập tức thay đổi ý định, vẫn đứng đó chơi đùa trả giá với lão giả khô gầy thêm một lát. Đợi đến khi lão không nhìn được nữa mới ném một bình ngọc qua, đồng thời lập tức đưa tay cầm lấy Thất Thái Nguyên Thạch, xoay người kéo Thái Lâm rời đi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm trong lúc bất chợt hành động quá lưu loát, lão giả khô gầy sừng sờ hồi lâu, cầm bình ngọc ở trước mặt lên kiểm tra xong trợn mắt kinh ngạc. Một lát sau mới nhíu mày nhìn bóng lưng đám người Tiêu Viêm đã đi xa, chẳng biết tại sao trong lòng lão lại có cảm giác hình như có gì đó không đúng.

"Mụ nội nó, chẳng lẽ lần này lão phu định sai hàng? Thế nhưng đó rõ ràng là Thất Thái Nguyên Thạch mà, vì sao tiểu tử kia...?" Lão giả khô gầy nghi ngờ tự lẩm bẩm, nhưng chuyện hắn nghi ngờ hiển nhiên không có ai giải đáp cho hắn. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm cầm lấy Thất Thái Nguyên Thạch rồi cùng mọi người nhanh chóng biến mất ở cuối con đường. Sau khi chuyển qua một góc phố, Tiêu Viêm mới dừng bước lại đưa Thất Thái Nguyên Thạch cho Thái Lâm, nói: "*Thứ này có vấn đề?*"

Dược Lão và Tiểu Y Tiên, cũng kinh ngạc nhìn Thái Lâm, cẩn thận nhìn thoáng qua khối Thất Thái Nguyên Thạch này nhưng không nhận ra chỗ nào khác thường.

"Ừ."

Thải Lân nhận lấy Thất Thái Nguyên Thạch, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên nụ cười ngậy thơ khả ái thuần khiết vô tà, nói: "Thường nhân chỉ biết Thất Thái Thôn Thiên Mãng vẫn lạc sẽ cho ra đời Thất Thái Nguyên Thạch, nhưng lại không biết nếu như có hơn trăm đầu Thất Thái Thôn Thiên Mãng đồng thời toi mạng. Lúc đó sẽ cho ra đời Bát Thái, thậm chí là Cửu Thái Nguyên Thạch, chỉ có điều trên trăm đầu Thất Thái Thôn Thiên Mãng cùng nhau đi châu Diêm Vương là chuyện hầu như không thể nào xảy ra. Vì vậy thường nhân chỉ biết Thất Thái Nguyên Thạch, nhưng không có ai biết ở trên Thất Thái còn có Bát Thái và Cửu Thái Nguyên Thạch."

"Thất Thái Thôn Thiên Mãng đỉnh phong cũng không gọi bằng cái tên cũ, sau khi đạt đến đẳng cấp đó, nó sẽ được gọi là Cửu Thái Thôn Thiên Mãng. Ở bên trong Thôn Thiên Mãng tộc quần chỉ có Thôn Thiên Mãng Tổ huyết mạch dày đặc nhất mới đạt tới cảnh giới này. Đây là trí nhớ truyền thừa chảy xuôi trong huyết mạch các đời Thôn Thiên Mãng, còn thường nhân, cho dù là các người cũng không thể biết."

Nghe Thải Lân nói như thế, không chỉ có Tiêu Viêm, coi như là Dược Lão cũng phải kinh ngạc, hiển nhiên là chưa từng nghe nói qua điều bí ẩn này.

"Khó trách chỉ có mỗi mình mày nhận ra." Tiêu Viêm cười khở lắc đầu, nói: *"Khối nguyên thạch này đến tột cùng là tám hay chín màu?"*

Thải Lân nhỏ một giọt máu tươi lên trên nguyên thạch, chỉ thấy tảng đá bóng loáng chợt tỏa ra ánh sáng bảy màu, lại sau đó lại có thêm một đường vân màu sắc rực rỡ từ từ hiện ra.

"Muốn nhận biết nguyên thạch đến tột cùng là mấy màu, phải sử dụng máu Thất Thái Thôn Thiên Mãng kiểm tra."

"Bát Thái Nguyên Thạch."

Tiêu Viêm nghe thế lấy làm tiếc nuối, nếu đây là Cửu Thái Nguyên Thạch, lần này Thải Lân có thể kiếm lời lớn rồi. Dĩ nhiên hẳn cũng biết đây là lòng tham không đáy, cục đá tám màu đã là cực kỳ hiếm thấy rồi, nếu như có thể lợi dụng tốt, thực lực Thải Lân sẽ gia tăng không ít. Dù chỉ hơn

nhau có một màu, nhưng hai cục đá này ẩn chứa năng lượng khác nhau như trời với vực.

"Khà khà, nếu như lão nhân kia biết được chuyện này, sợ rằng lão sẽ trực tiếp phun máu bỏ mạng ngay tại đường trường." Dược Lão cười cười nói, không ngờ vừa mới tới đại hội giao dịch đã có được khởi đầu tốt đẹp như vậy.

"Đi thôi, ta mang các ngươi đi nhìn bảo bối chân chính, thứ chúng ta đang cần đều nằm ở đó."

Dược Lão vung tay ra hiệu, ngã người xuống đất nhẹ nhàng trườn người lướt quá từng dãy phố. Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên vội vã đuổi theo, Thái Lâm vừa đi vừa thu Bát Thái Nguyên Thạch vào trong nạp giới. Nhưng trong một thoáng, lúc nàng thu Bát Thái Nguyên Thạch vào trong nạp giới, phía dưới luồng sáng thứ tám kia lặng lẽ xuất hiện một đường vân cực kỳ mỏng.

-----oOo-----

Chương 1388: Cổ điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thị trấn không gian cũng không lớn, chỉ có mấy khu phố lần lượt thay đổi qua lại, nhưng người trong trấn nhỏ lại không ít. Hơn nữa, tất cả mọi người đều là nhân vật mạnh mẽ, ba người Tiêu Viêm đi theo Dược Lão xuyên qua mấy khu phố, dọc đường không hề dừng lại ở bất kỳ gian hàng nào. Một đường chạy thẳng tới mục tiêu, cuối cùng bọn họ dừng bước ở cuối ngã tư đường.

Nơi này rõ ràng là điểm cuối của thị trấn không gian, chung quanh vắng vẻ hơn khu trung tâm trấn nhiều, không còn tiếng động huyền ảo như trước. Ở chỗ này có một tòa lâu các cổ xưa đứng sừng sững. Mùi vị tang thương cổ kính tràn ngập không gian làm cho người không dám khinh thường.

Ở ngoài lâu các cổ xưa này đang có hai lão giả áo bào màu xám tro. Hai người đứng thẳng không nhúc nhích nhưng đầu khí dao động rất hùng hồn, khí tức đó tràn ngập không gian khiến cho mọi người lập tức nghiêm túc

lại. Chỉ là hai người gác cổng đã là Đẩu Tôn chín sao, cấp bậc cường giả này cho dù đặt ở Thiên Minh tông và Tinh Văn Các cũng đủ để trở thành khách khanh rồi.

Bởi vậy có thể thấy được đại hội giao dịch này có quy cách cao đến mức nào.

"Tòa bảo các này không phải là người nào cũng có thể đi vào. Phải có thiệp mời của ba đại tông môn mới được. Mà muốn nhận được phần thiệp mời này không phải dễ dàng như trong tưởng tượng." Dược Lão mỉm cười nói.

Nếu không phải là cường giả và thế lực đáng để ba đại tông môn chủ trì đại hội giao dịch tin cậy, tuyệt đối không thể nào được gửi thiệp mời. Hắn năm đó coi như là cố nhân của nơi này, muốn có thiệp mời tự nhiên là không khó. Ba người Tiêu Viêm gật đầu, nơi này đúng là không phải là địa phương người bình thường có thể lui tới.

Dược Lão vừa dứt lời trực tiếp cất bước đi về phía đại môn. Cong ngón tay búng ra, một đạo hồng quang lướt đi bay về phía hai lão giả kia. Sau đó hai lão giả bắt lấy cảm trong tay mới hiện ra là một tấm thiệp màu hồng.

"Mời!"

Hai lão giả nhìn vào tấm thiệp mặt mày chợt dao động. Tròng mắt đục ngầu nhìn tới đám người Dược Lão rất kỳ lạ, sau đó hơi khom người vung tay lên, bốn đạo hắc quang bay về phía bốn người Tiêu Viêm, lơ lửng trước mặt bọn họ. Rõ ràng là một cái áo choàng đen thùi lùì, nhìn là biết đã cất giữ trong kho hàng trăm năm.

"Những người tiến vào bên trong phần lớn đều che dấu thân phận. Thứ này là ba đại tông môn đặc chế có thể phòng ngự người khác dò xét." Dược Lão cười nói rồi khoác áo choàng lên trên người. Ba người Tiêu Viêm thấy thế liền bắt chước mặc vào, che đậy thân thể kín mít.

"Đi thôi." Dược Lão cười cười, sau đó dẫn đầu đi vào trong lầu các. Ba người Tiêu Viêm vội vã bám theo.

Vừa đi vào trong lầu các cổ xưa này, ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua chung quanh một vòng, không gian trong này khá u ám, vừa nhìn thì không có

nửa điểm khác thường, cảm giác hết như tiến vào khu vực đấu giá lúc trước mà thôi.

"Bốn vị, xin mời đi theo ta." Một thằng già áo xám từ sau cánh gà bước nhanh tới, thấp giọng nói với bốn người. Sau đó bước vào phía trong lầu các. Dược Lão không nói gì, quen việc dễ làm, cứ im lặng đi theo tên già kia là được. Còn ba người Tiêu Viêm tự nhiên cũng là nhanh chóng đuổi theo.

Đoàn người đi dọc hành lang bên trong lầu các ước chừng mấy phút thời gian. Rốt cục ngừng lại trước một cánh cửa màu xanh, tên già kia nhìn về phía Dược Lão chấp tay thi lễ, sau đó lặng lẽ bò ngược thối lui.

"Nơi này mục tiêu của chúng ta."

Dược Lão nhẹ giọng nói một câu, sau đó trực tiếp mở cánh cửa đồng xanh ra. Dược Lão không nhanh không chậm tiến vào trong.

Ba người Tiêu Viêm cũng đi theo vào trong phòng chột ánh mắt chói lòa một mảnh. Hồi lâu sau ánh sáng tan mất, một gian cổ điện lớn như quảng trường thi đấu xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Bên trong cổ điện có không ít ghế đá, giờ phút này đã có không ít người ngồi. Thế nhưng, những người này cũng giống như đoàn người Tiêu Viêm, tất cả đều có áo choàng đen che kín toàn thân, không ai biết thân phận của đối phương.

Đoàn người Tiêu Viêm tiến vào dẫn tới một vài ánh mắt nhìn sang, nhưng ngay sau nhanh chóng dời đi. Nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm giác được có người len lén nhìn bọn họ tựa hồ là muốn tìm kiếm sơ hở để phát hiện thân phận thực sự của bọn họ. Nguồn truyện:

Dược Lão mặc kệ tất cả, trực tiếp chọn một vị trí tương đối vắng vẻ. Sau đó chậm rãi ngồi xuống, đồng thời vung tay áo bào lên, không gian bốn phía lập tức cong cong queo queo.

"Nơi này cường giả đông đảo, phải cẩn thận một chút. Nếu không, chúng ta nói chuyện rất dễ bị bọn họ phát hiện." Dược Lão thản nhiên nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trợn mắt nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện được điều gì.

Hiển nhiên những người khác cũng tương đối cảnh giác.

"Trước tiên an tĩnh chờ đợi, không qua bao lâu, đại hội giao dịch sẽ chính thức bắt đầu." Dược Lão nhẹ giọng nói, sau đó mọi người cùng nhau ngồi an tĩnh. Nhưng Tiêu Viêm có thể cảm giác được, giờ phút này Dược Lão quét mắt nhìn khắp toàn trường, hình như là muốn nhận ra lai lịch đám người kia vậy.

Điều tra trình độ này, Tiêu Viêm tự nhiên là không giúp đỡ được gì, lấy thực lực tám sao đỉnh phong của hắn, nếu đặt ở bên ngoài xem như là cực kỳ cường hãn. Nhưng ở chỗ này, sợ rằng phải đếm lùi theo từng số, vì vậy hắn không cần phải làm chuyện dư thừa, tránh cho đến lúc bị đối phương phát hiện ngược lại rước lấy phiền toái không cần thiết.

Trong khi Dược Lão dò xét, ba người Tiêu Viêm trầm mặc an tĩnh, thời gian gần hai canh giờ đã lặng lẽ trôi qua. Trong thời gian này còn có không ít người lục đục tiến vào, tới cuối cùng số lượng nơi này đã hơn trăm người.

"Hô."

Khi Tiêu Viêm đợi chờ nhàm chán, Dược Lão ở một bên đột nhiên thở ra một hơi, hắn lúc này mới quay đầu lại thấp giọng nói: *"Phát hiện cái gì không?"*

"Ha hả, có chút thu hoạch, tựa hồ có một vài người quen" Dược Lão mỉm cười đáp, nhưng không nói tí mả là người quen loại gì, Tiêu Viêm đành phải nhếch môi khinh thường, mờ ám cái gì chứ?

"Đông ~!"

Ngay lúc này cỗ điện an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông thanh thúy, từ trong đại điện có một lão giả râu tóc bạc trắng, da dẻ nhăn nheo chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy lão giả tóc trắng đột nhiên xuất hiện, Tiêu Viêm khẽ cau mày, hắn cảm giác là lão giả này thoạt nhìn nửa chết nửa sống này có thực lực tương đối kinh khủng, chỉ có Đấu Thánh cường giả mới có khí tức dao động kỳ lạ, như ẩn như hiện quanh thân thể này.

"Cửu Chuyển Đấu Tôn đỉnh phong."

Tiêu Viêm lẩm bẩm, lão giả tóc trắng này sợ rằng chỉ còn nửa bước là bước chân vào Bán thánh. Nếu như hắn áp súc đấu khí trong cơ thể thêm một lần nữa sinh ra chất biến, mới có hy vọng tấn chức lên Bán thánh.

"Đây là chủ sự Bảo Giám sơn, Bảo Sơn lão nhân, bình sinh nắm trong tay vô số bảo bối, nhãn lực cực kỳ sắc bén. Năm đó ta lần đầu tiên nhìn thấy thì hắn đã là cường giả nổi tiếng khắp Trung Châu. Ngày hôm nay, hắn đã đạt đến Cửu Chuyển Đấu Tôn đỉnh phong, cách giai đoạn Bán thánh đã gần lắm rồi." Dược Lão vừa cười khà khà vừa thôi lỗ tai ba người Tiêu Viêm.

"Cửu Chuyển Đấu Tôn đỉnh phong. "

Nghe thế, Thái Lâm và Tiểu Y Tiên cũng lộ vẻ ngưng trọng, đặc biệt là người trước, trong lòng nàng chấn động rất lớn. Đây không hề là Trung Châu cao cấp nhất ở Đấu Khí Đại Lục, cấp bậc cường giả này nếu đặt ở Tây Bắc đại lục tất nhiên là cường giả đỉnh phong, oai chấn một phương. Thế mà ở chỗ này còn phải hiện thân chủ trì đại hội giao dịch, mặc dù đây không phải là đại hội giao dịch bình thường.

"Ha ha, lại một lần không gian đại hội giao dịch nữa diễn ra, các vị, lâu quá không gặp, mà càng gặp càng chán nha!" Bảo Sơn lão nhân quét mắt quanh đại điện, thanh âm già nua vang lên bên tai mỗi người. Nhưng đối với lời chào hỏi khiếm nhã này, không có một người nào đáp lại, không khí im lặng đến kỳ lạ.

Bảo Sơn lão nhân cũng không thèm để ý chuyện này, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế. Lão phát tay áo bào một cái, không gian chung quanh hắn từ từ vặn vẹo hình thành một cái lồng vô hình bao bọc Bảo Sơn lão nhân vào trong.

"Quy củ như trước, mọi người chớ để ý." Làm xong mấy động tác này, Bảo Sơn lão nhân cười cười giải thích. Sau đó ho khan một tiếng rồi nói: *"Người tới xem như đủ rồi, không cần nói nhảm nhiều làm gì, chúng ta liền bắt đầu đại hội thôi."*

Bảo Sơn lão nhân phun ra một câu này, cơ hồ mọi ánh mắt bên trong đại điện đều hội tụ ở trên người lão, trong lúc mơ hồ còn có không ít ánh mắt

nóng bỏng thèm thường nhìn xuống dưới của hắn. Ai cũng biết, những thứ có thể giao dịch ở chỗ này không thể nào là vật tầm thường.

-----oOo-----

Chương 1389: Mảnh tàn đồ cuối cùng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sau đây chúng ta bắt đầu đấu giá món vật phẩm thứ nhất của đại hội giao dịch không gian lần này..."

Trong khoảng không gian vắn vẹo, bàn tay Bảo Sơn lão nhân chọt vung qua không gian phía trước mặt một cái. Một đôi cánh đen trắng liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, dường như bên trong đôi cánh cổ xưa ấy đang mơ hồ truyền ra những tiếng sấm nổ mạnh mẽ.

"Yêu Hoàng Dực?"

Tiêu Viêm nhất thời trở nên sững sờ khi nhìn thấy đôi cánh có chút quen thuộc đó, đồng thời sắc mặt của hắn cũng biểu lộ ra một sự khó hiểu. Hắn vẫn nghe nói Thiên Yêu Hoàng Tộc hết sức coi trọng thi thể của tộc nhân. Nếu bọn họ phát hiện được kẻ nào dám chiếm dụng thì chắc chắn sẽ huy động toàn tộc vây giết. Bởi vậy, hắn vẫn luôn tưởng rằng chỉ mỗi mình hắn mới có Yêu Hoàng Dực. Nhưng thật không ngờ, món vật phẩm thứ nhất của đại hội giao dịch không gian lại là thứ này.

"Hắc! Xem ra Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng gặp phải ám thủ(*) của không ít người a." Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm, đồng thời trong nội tâm hắn có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Mà điều này cũng khó trách, bởi vì trên thân Thiên Yêu Hoàng toàn là bảo vật quý giá, cho nên có người muốn "thịt" bọn họ thì cũng không có gì là kì quái. Nhưng Tiêu Viêm cũng thừa hiểu việc mang Yêu Hoàng Dực ra đấu giá thì e rằng chỉ có mỗi cái đại hội giao dịch không gian này là dám làm.

"Yêu Hoàng Dực, cánh của Thiên Yêu Hoàng Tộc. Các vị đang có mặt tại đây chắc cũng đã biết, để có được nó là một việc khó khăn cỡ nào! Nếu đem nó luyện chế thành đấu kỹ phi hành thì chắc chắn trong số những cường giả đồng cấp sẽ không một ai có thể đuổi kịp ngươi. Đây quả thật là

một vật chuyên dùng để thoát thân mỗi khi gặp nguy hiểm!" Bảo Sơn lão nhân vừa cười vừa nói, không hề sợ đắ tội với Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Muốn là chủ nhân của Yêu Hoàng Dược thì phải đổi bằng một viên Bát phẩm đan dược đã trải qua Tứ sắc Đan lô tẩy luyện. Qua đánh giá, Yêu Hoàng Dược rất đáng với cái giá này. Bởi vậy, nếu các vị có hứng thú thì hãy ra giá đi."

Bảo Sơn lão nhân vừa dứt lời, cả đại điện liền rơi vào trạng thái im lặng. Hai tay Tiêu Viêm khoanh trước ngực, ngồi tựa lưng vào ghế hăng hái quan sát mọi người xung quanh. Hắn đang sở hữu Yêu Hoàng Dược nên rất hiểu được ưu điểm của thứ đồ chơi này. Cũng nhờ vào nó mà nhiều lần hắn đã chạy thoát khỏi tay những cường giả có thực lực mạnh hơn. Nhưng chính vì bản thân đã có Yêu Hoàng Dược cho nên hắn đương nhiên sẽ không còn hứng thú với Yêu Hoàng Dược đang được đấu giá này nữa.

Đại điện được bao trùm bởi một bầu không khí yên tĩnh, không có ai lên tiếng. Mà đối với việc này thì Bảo Sơn lão nhân cũng không tỏ ra sốt ruột, khuôn mặt vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười như cũ.

Tình trạng im lặng này kéo dài được khoảng năm phút thì rốt cuộc có một giọng nói khàn khàn vang lên: *"Ta mua..."*

Ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn về nơi phát ra thanh âm đó thì chỉ thấy một thân hình được bao bọc trong áo choàng đang thuận tay lấy ra một bình ngọc, rồi ném nó về phía Bảo Sơn lão nhân.

Bảo Sơn lão nhân tiếp lấy bình ngọc, mở nắp nhìn thoáng qua bên trong. Sau đó ánh mắt lão quét qua bốn phía, cười nói: *"Còn có ai ra giá cao hơn vị này không?"*

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có một ai lên tiếng, mà điều này cũng không nằm ngoài dự tính của Bảo Sơn lão nhân. Thực ra vị khách đang ra giá này chỉ có thực lực ước chừng Lục tinh Đấu Tôn mà đã có thể lấy một viên đan dược Bát phẩm Tứ sắc Đan lô ra trao đổi thì đã là không tồi rồi. Nếu muốn hét giá cao hơn thì chắc sẽ không có người cạnh tranh, dù sao thì món vật phẩm này cũng không đáng giá cho lắm.

Thấy không có người nào lên tiếng, Bảo Sơn lão nhân mới cười cười, búng ngón tay một cái, Yêu Hoàng Dược liền trực tiếp bay về phía vị khách ra giá

đầu tiên kia. Mà người kia cũng nhanh chóng tiếp nhận rồi cất vào trong nạp giới.

Giao dịch này rất là đơn giản, hai bên đồng thời trao đổi ra giá, nhưng vật lấy ra thường có giá trị tương đối cao.

"Nơi này hoàn toàn không giống với những đấu giá hội bình thường. Nếu phải lấy ra một vật có giá trị lớn hơn để trao đổi mà không phải do có nguyên nhân gì đặc biệt thì mọi người đều lựa chọn buông tha. Dù sao thì đại đa số những người ở đây cũng không phải là hạng người coi tiền như rác..." Dược Lão nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm cũng gật gật đầu, ở nơi này chắc chắn có cả tá người có thể đưa ra được cái giá vượt qua mức một viên đan dược Bát phẩm Tứ sắc Đan lô, thế nhưng lúc trước cũng chỉ có một người ra giá. Mặc dù Yêu Hoàng Dược không có sức hấp dẫn, hoặc không đủ nguyên do khiến họ móc ra hầu bao, nhưng qua đó cũng cho thấy được sự bình tĩnh của bọn họ.

"Ha ha, món vật phẩm thứ hai được đem ra đấu giá của ngày hôm nay là..." Sau khi đã hoàn thành lần giao dịch đầu tiên, Bảo Sơn lão nhân liền cười. Trước mặt lão nhân thoáng hiện ra một một quyền trục màu vàng nhạt.

"Kim Cương Lưu Ly Thể, Sơ cấp Thiên Giai đấu kỹ. Đấu kỹ này là do Lưu Ly Thánh Giả sáng tạo ra cách đây cả ngàn năm, nếu tu luyện tới đỉnh phong thì thân thể sẽ giống như kim cương, bất hủ bất diệt, một quyền xuất ra khiến cho trời rung, một cước dẫm xuống làm cho đất chuyển. Có thể nói đây là một loại đấu kỹ cường hãn, công thủ toàn diện."

Ánh mắt của Tiêu Viêm hiện lên sự kinh ngạc khi nghe thấy những lời giới thiệu này của Bảo Sơn lão nhân. Kim Cương Lưu Ly Thể này có chút khó tu luyện, nhưng nó là Thiên Giai đấu kỹ thì chắc hẳn uy lực cũng sẽ tương đối kinh khủng.

"Muốn sở hữu đấu kỹ này thì phải đổi bằng một quyền Sơ cấp Thiên Giai công pháp hệ thủy. Dĩ nhiên là cũng có thể dùng đan dược có giá trị tương xứng để trao đổi." Bảo Sơn lão nhân cười híp mắt, nói.

Lúc này, trong đại điện đã có thêm không ít người cảm thấy hứng thú đối với quyền đấu kỹ này, bởi vậy khi Bảo Sơn lão nhân vừa dứt lời thì không

lâu sau liền có người ném ra một quyền trục màu xanh nhạt về phía lão.

Bảo Sơn lão nhân tiếp nhận quyền trục rồi mở ra nhìn, sau đó lão liền ngẩng đầu, nhìn lướt qua bốn phía. Mà lần này không cần lão phải mở miệng hỏi thì đã có thêm hai người bắn ra hai quyền trục tới trước mặt lão. Cứ như vậy, chỉ vùn vẹn chưa tới hai phút, trong tay của Bảo Sơn lão nhân đã xuất hiện thêm bốn quyền trục nữa. Điều đó chứng tỏ là đã có bốn người đồng thời động tâm với đấu kỹ Kim Cương Lưu Ly Thể này.

Nhìn thấy những quyền trục trong tay Bảo Sơn lão nhân, nội tâm của Tiêu Viêm cũng không nhịn được phải thầm thở dài cảm thán một tiếng. Chỉ một lúc mà đã có thể kiếm được bốn quyền Sơ cấp Thiên Giai công pháp. Những thứ này ở bên ngoài cực kỳ hiếm nhưng ở đây lại có thể dễ dàng tìm thấy. Quả nhiên khi đạt đến một cấp độ nhất định thì mới có thể tiếp xúc được với nhiều thứ đồ vật hay ho. Nghĩ tới lúc trước hẳn phải liều sống liều chết mới đạt được một quyền Sơ cấp Thiên Giai đấu kỹ, vậy mà bây giờ lại nhìn thấy một lúc bốn quyền, thật là quá khác nhau.

Lúc này Bảo Sơn Lão Nhân mới lấy bốn quyền trục mở ra xem xét kỹ một hồi, sau đó lão liền chậm rãi nhắm mắt lại, rồi chỉ khoảng một phút sau lại mở mắt ra, ngón tay búng ra liên tục, đem ba quyền trục bắn ngược trở về. Lão vừa cười vừa nói: *"Sau khi chọn lựa thì ta đã tìm ra được chủ nhân của đấu kỹ. Giao dịch lần này đã có kết quả."*

Nói xong lão liền vung tay áo ném quyền đấu kỹ màu vàng nhạt về phía sau đại diện. Cuối cùng quyền đấu kỹ dừng ở trong tay của một vị khách áo đen, và người đó cũng thu nó vào trong nạp giới ngay lập tức.

"Hừ...!"

Ba người kia đều hừ khẽ một tiếng khi thấy công pháp mà bản thân mình đưa ra lại không được lựa chọn. Hiên nhiên là bọn họ đều thoáng có chút khó chịu vì điều đó. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Mà đối với những thanh âm này, Bảo Sơn lão nhân vẫn làm như không nghe không thấy, tiếp tục bắt đầu những phiên giao dịch kế tiếp của đại hội. Càng về sau những vật phẩm được đưa ra đấu giá càng đa dạng, từ đấu kỹ đến công pháp, từ đan dược đến lô đỉnh, từ vũ khí cho đến các loại thiên tài địa bảo... Chỉ cần đem một thứ trong số đó ra bên ngoài thì cũng đã đủ để gây oanh động không nhỏ, thế nhưng ở trong này dường như lại

là một việc hết sức bình thường.

Chỉ có điều, mặc dù những vật phẩm này đều là loại hiếm thấy nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa tham gia đấu giá. Ngoại trừ lúc giữa chừng hắn dùng hai viên đan dược Bát phẩm Ngũ sắc Đan lôi để đổi lấy một quyển Thiên U Độc Điển dành cho Tiểu Y Tiên ra thì hắn chưa từng đấu giá bất cứ vật gì khác. Thứ nhất là bởi vì đòi hỏi hà khắc của đối phương, thứ hai là trong lòng hắn cũng cảm thấy chúng chưa thật sự quá cần thiết cho mình.

Cái gọi là Thiên U Độc Điển kia chính là do Thiên U Độc Thánh sáng tạo ra cách đây vài ngàn năm. Cả cuộc đời vị cường giả Đấu Thánh này rất đam mê với việc dùng độc, bởi vậy nên quyển sách mà hắn lưu lại toàn là các phương pháp luyện chế kỳ độc, trong đó cũng có không ít chất kịch độc cho dù là cường giả Đấu Tôn đỉnh phải cũng sẽ có kết cục khá thảm. Chỉ có điều, uy lực của thứ này tuy không thấp nhưng đối với phương diện độc dược phải có nghiên cứu thật sâu, bởi vậy chẳng có bao nhiêu người muốn. Nếu không thì Tiêu Viêm cũng không thể thu vào tay một cách dễ dàng như vậy.

Tuy rằng Tiêu Viêm không tham gia nhiều vào việc đấu giá những đồ vật này, thế nhưng đủ loại kỳ vật được đưa ra trong đại hội cũng đã làm cho hắn được đại khai nhãn giới một lần. Lúc này, hắn mới hiểu được vì sao mà phần đông các cường giả đứng đầu đều đổ xô đến đại hội giao dịch không gian này. Quả thật, mỗi một vật phẩm nào đó được đưa ra cũng đều là loại hiếm thấy trên đời, mà nương theo sau đó sẽ lại là một vật phẩm hiếm thấy khác được dùng để trao đổi, hoàn thành giao dịch một cách thuận lợi. Bầu không khí bên trong đại điện cũng vì thế mà được hâm nóng lên rất nhiều, có không ít ánh mắt ẩn đằng sau lớp áo choàng lóe lên những tia cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm một cách chặt chẽ vào Bảo Sơn lão nhân ở giữa đại điện. Nhưng điều khiến cho Tiêu Viêm thoáng có chút nhíu mày là mảnh tàn đồ có liên quan tới Tịnh Liên Yêu Hỏa lại chưa xuất hiện.

"Mọi người chú ý, hiện tại chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá món vật phẩm thứ hai trong đợt đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay..."

Sau khi hoàn thành xong một vụ giao dịch thì Bảo Sơn lão nhân liền ngừng đầu, khuôn mặt ánh lên hồng quang đầy thỏa mãn, rồi vừa cười vừa nhìn cả đại điện. Bàn tay lão nắm chặt lại, trên tay lập tức xuất hiện một mảnh giấy làm từ da có màu vàng hoen ố.

Khoảng khắc tấm da cổ xưa đó xuất hiện thì nội tâm của Tiêu Viêm đã có chút không kiên nhẫn. Hắn ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào mảnh tàn đồ cổ xưa, đồng thời tiếng hô hấp sau lớp áo choàng cũng trở nên gấp gáp hơn. Mảnh tàn đồ này hẳn đương nhiên vô cùng quen thuộc, bởi vì nó chính là mà thứ hắn đã tìm kiếm hơn mười năm...

"Ha ha, cái này chỉ vẻn vẻn là một mảnh tàn đồ, bên trên cũng không có bất cứ năng lượng đặc biệt nào. Thế nhưng trải qua nghiên cứu của chúng ta, cuối cùng cũng đã đưa ra được kết luận là mảnh tàn đồ này có liên quan với Tịnh Liên Yêu Hỏa trong truyền thuyết." Bảo Sơn lão nhân nâng miếng da cổ xưa trong tay lên. Mà sau khi lão vừa nói dứt chữ cuối cùng thì ánh mắt tất cả mọi người trong đại điện đều hội tụ vào mảnh tàn đồ đó.

Tịnh Liên Yêu Hỏa xếp thứ ba trên Dịch Hỏa Bảng. Loại dịch hỏa này gần như chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, mà ngay cả nhân vật tầm cỡ như Dược Lão cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy. Với lại, đối với uy lực của ba loại dịch hỏa đứng đầu thì mọi người đang có mặt ở đây đều rất rõ ràng.

Đó chân chính là một loại lực lượng hủy thiên diệt địa không nằm trong sự khống chế của nhân loại. Nếu ai có thể sở hữu, hơn nữa điều khiển được loại Dịch Hỏa này thì chỉ sợ người đó sẽ ít tìm thấy đối thủ trên cả Đấu Khí Đại Lục này, bởi vì nó đại biểu cho một loại lực lượng hủy diệt đến cực hạn!

(*) Âm thủ: Thủ đoạn mờ ám.

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1390: Tình báo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bonus #50 Event "Đòi" Đấu Phá

Nhìn đại diện im lặng như tờ, Bảo Sơn lão nhân cười thâm. Vì lão biết rõ sự hấp dẫn của Tịnh Liên Yêu Hỏa nên mới đem mảnh tàn đồ có liên quan đến nó giữ lại cho đến tận bây giờ mới lấy ra.

Trong đại diện, từng đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào mảnh tàn đồ kia. Những người ngồi đây đều không phải là hạng tầm thường, nhưng đối với bọn họ mà nói thì Tịnh Liên Yêu Hỏa vẫn là một thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa có ai thực sự nhìn thấy. Tất nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng đến sự khao khát của mọi người đối với nó. Tóm lại, càng là vật cường đại thì mặc kệ nó có bao nhiêu nguy hiểm, nó vẫn sẽ dẫn đến vô số ánh mắt tham lam.

Tuy mảnh tàn đồ này không thật sự là Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng nếu sở hữu nó thì sẽ có được một chút manh mối liên quan đến Yêu Hỏa kia. Nếu có thể dựa vào tàn đồ để tìm ra, hơn nữa may mắn đem nó thu phục thì lợi ích đạt được sẽ vô cùng lớn.

"Ha ha, muốn là chủ nhân của mảnh tàn đồ này thì phải dùng một ít đan dược để trao đổi. Đương nhiên, phẩm chất đan dược ít nhất phải là Lục sắc Đan lô, còn về số lượng như thế nào thì phải xem vào mọi người rồi." Bảo Sơn lão nhân mỉm cười, ánh mắt chột quét qua toàn trường, nói: *"Đấu giá bắt đầu, xin mời chú vị!"*

Trong đại diện, rõ ràng số người có hứng thú với mảnh tàn đồ này không hề ít, lập tức có một đạo thanh âm già nua vang lên: *"Ba viên đan dược Bát phẩm Lục sắc đan lô!"*

"Bốn viên!"

"Năm viên!"

Trong đại diện, chỉ ngắn ngủi chừng hai phút, từng tiếng hô đấu giá vang lên làm hâm nóng cả bầu không khí, mà những cái giá này đều làm cho Bảo Sơn lão nhân cười tít mắt. Tất cả mọi người đều hiểu, giá trị mảnh tàn đồ này không bằng con số được đưa ra, nhưng nếu thật sự có thể dựa vào nó để tìm được Tịnh Liên Yêu Hỏa mà nói thì mọi tổn thất này đều không đáng nhắc đến.

Thấy nhiều người có hứng thú với mảnh tàn đồ như vậy, Tiêu Viêm hơi

nhúu mày, nhẹ giọng hỏi: "*Chúng ta nên làm gì bây giờ?*"

Dược lão khẽ lắc đầu: "*Cứ chờ chút đã, không nên nóng vội.*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng đành phải gật gật đầu, cố gắng áp chế tâm tình lại. Nhưng nghe giá cả đang không ngừng tăng lên, chân mày hắn nhíu chặt. Hắn đã xem nhẹ sự hấp dẫn của Tịnh Liên Yêu Hỏa đối với những người này, mặc dù chỉ là một mảnh tàn đồ thôi nhưng cũng đã làm cho bọn họ điên cuồng đến vậy rồi.

Giá cả của cuộc đấu giá cấp tốc tăng lên trong những tiếng quát không ai nhường ai, chỉ chưa đầy mười phút, giá cả đã là ba viên đan dược Bát phẩm Thất sắc Đan lõi. Với cái giá này, cho dù là Tiêu Viêm thì sắc mặt cũng thoáng có chút khó coi. Mặc dù hắn có thể luyện chế đan dược dẫn tới Thất sắc Đan lõi, nhưng trong quá trình cũng có chút khó khăn.

Nhưng cũng may, giá cả hiện giờ đã vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của rất nhiều người, bởi vậy số người ra giá càng ngày càng ít. Nhưng ai cũng hiểu những người còn lại này mới chân chính là tài đại khí thô(1).

"Năm viên đan dược Bát phẩm Thất sắc Đan lõi"

Ngay sau khi người trước báo giá xong, một tiếng quát lạnh có phần nóng nảy đột ngột vang lên.

Với mức giá tương đối cao này, cả đại điện lập tức yên tĩnh, từng đạo ánh mắt quét đến nơi giọng nói truyền ra, nhưng những gì họ thấy chỉ là một thân ảnh được bao bọc trong hắc bào.

"Tám viên."

Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên.

Nghe được giọng nói này, trong lòng Tiêu Viêm thâm nhẹ nhõm, khẽ ra một hơi, cuối cùng Dược lão đã bắt đầu ra tay. Cũng không biết, đến tột cùng có thể thu được mảnh tàn đồ này không. Dù sao, người ở nơi này cũng không phải hạng vô dụng.

"Hừ!" Thấy Dược lão lên tiếng tranh đoạt, người ra giá lúc trước hừ lạnh một tiếng. Chần chờ một lúc, lại cắn răng hô: "*Một viên đan dược Bát*

phẩm Bát sắc Đan lô!"

Tiếng hô vừa dứt, trong đại điện chợt ồn ào, hiển nhiên là có chút ngoài dự đoán, vì một mảnh tàn đồ thôi mà người kia đã lấy ra cả đan dược Bát sắc Đan lô..

"Ba viên... "

Vẫn là giọng nói điềm nhiên như trước nhưng lại trấn áp tất cả các tiếng động khác trong đại điện. Nghe thấy lời này của Dược lão, người nọ cũng chỉ có thể không cam lòng mà buông tha.

Nhìn thấy tên kia không lên tiếng nữa, Tiêu Viêm mới ở thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn nói chuyện thì bên tai lại vang lên giọng của Dược lão:
"Đừng cao hứng quá sớm."

"Năm viên."

Nghe được thanh âm tràn ngập mùi vị lạnh lùng này, khuôn mặt Tiêu Viêm hơi đanh lại, đưa mắt nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ thấy một đạo thân ảnh có phần gầy gò ngồi tĩnh tọa trên ghế. Dường như người nọ cũng cảm ứng được ánh mắt của Tiêu Viêm nên chợt quay đầu lại, dưới áo choàng, mục quang âm lệ phóng ra như một mũi tên nhọn làm cho không gian xung quanh đều khẽ vụn vụn, đồng thời có một luồng áp lực khác thường bao phủ quanh người Tiêu Viêm.

"Hừ!"

Dược lão hừ lạnh một tiếng, tùy ý vung tay áo lên, chỉ trong chớp mắt đã phá vỡ cỗ uy áp vô hình đang bao phủ Tiêu Viêm.

"Thực lực của người này thật mạnh ..."

Trong quá trình giao thủ của Dược lão và vị thần bí nhân này thì Tiêu Viêm cũng khôi phục lại tinh thần, trong lòng âm thầm cảnh giác.

"Cẩn thận một chút, người này cũng đã bước một chân vào cảnh giới Bán Thánh." Dược lão nhẹ giọng nhắc nhở, trong giọng nói có phần ngưng trọng.

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm nhất thời biến đổi. Không gian giao dịch hội này quả là ngoạn hô tàng long.

"Tám viên."

Dược lão quát lạnh, nhưng giờ phút này lão cũng đã hơi nhíu mày, hiển nhiên đầu giá đến mức độ này có chút ngoài dự đoán của lão.

"Ha ha, vị bằng hữu kia ra giá tám viên đan dược Bát phẩm Bát sắc Đan lô, còn có người nào trả giá cao hơn không?" Bảo Sơn lão nhân cười híp mắt nói.

Lời lão làm cả đại diện lâm vào yên tĩnh, từng đạo mục quang như có như không đều ném về phía người thân bí nọ.

Đối với những ánh mắt đó, người thân bí kia chỉ cười lạnh, rồi chợt mở miệng nói: *"Một viên đan dược Bát phẩm Cửu sắc Đan lô, nếu ngươi có thể trả được giá cao hơn, mảnh tàn đồ kia sẽ thuộc về ngươi!"*

"Người này điên thật rồi..."

Nghe thấy người thân bí nọ cư nhiên đem ra cả đan dược Cửu sắc Đan lô, mọi người ở đây đều hít một hơi khí lạnh, trong lòng âm thầm lắc đầu.

Sắc mặt Tiêu Viêm lúc này cũng triệt để âm trầm. Trong tay hắn cũng có Đan dược Cửu sắc Đan lô, đó chính là con Đan thú trong di tích Đấu Thánh lần trước. Nhưng nếu dùng Đan thú này để trao đổi thì tổn thất lại quá lớn, dù sao Đan thú rất mất công nuôi nấng, ngày sau nói không chừng có thể tấn thăng lên Cửu phẩm đan dược. Khi đó giá trị của nó sẽ tăng vọt gấp mấy trăm lần, chỉ sợ cả cường giả Đấu Thánh cũng vì thế mà động tâm. Thế nên dù gì đi chăng nữa đều không thể lấy ra.

Ngón tay Dược lão gõ nhẹ lên thành ghế, mặc dù có áo choàng che lấp nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm nhận được lão đang nhíu chặt mày. Lập tức hắn kéo ống tay áo của lão, chậm rãi lắc đầu. Giờ không phải thời điểm xúc động, mặc dù không thể có được mảnh tàn đồ này một cách quang minh chính đại, nhưng bọn họ cũng có thể dùng đến thủ đoạn khác.

Thấy động tác của Tiêu Viêm, nắm tay Dược lão cũng buông lỏng ra, hơi gật đầu, giọng lão truyền vào tai Tiêu Viêm: *"Hội đấu giá này động tĩnh"*

quá lớn, nhưng ta cũng đã đoán được thân phận của tên kia, năm đó lão cũng đã từng là đối thủ của ta, đúng lúc có thể giải quyết một chút ân oán cũ."

Lấy tính tình Dược lão thì tất nhiên sẽ không trơ mắt nhìn mảnh tàn đồ cuối cùng này tuột khỏi tay. Nhưng cũng đúng như suy nghĩ của Tiêu Viêm, nếu không thể có nó một cách quang minh chính đại thì chỉ có thể sử dụng những thủ đoạn khác. Với lại, đây cũng chẳng phải lần đầu lão và Tiêu Viêm làm cái việc này. Trước đây, lúc còn ở Hắc Giáp Vực thì họ cũng nhờ đó mà thu được một mảnh tàn đồ. Xem ra lúc này phải diễn lại kịch cũ rồi.

"Hắc hắc..."

Lão giả áo đen thấp giọng cười một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển về phía Bảo Sơn lão nhân ở trung tâm đại điện, bàn tay vung lên, một con thỏ nhỏ có bộ lông màu tuyết trắng xuất hiện, đứng trong lòng bàn tay lão. Con vật nhỏ vừa xuất hiện, một mùi thơm cực nồng lập tức bung ra tràn ngập xung quanh, làm cho trong mắt không ít người thoáng có chút phiếm hồng. Đan dược Cửu sắc Đan lôi, dù là cường giả Bán Thánh đều dễ dàng động tâm, càng không nói đến đám cường giả Đấu Tôn như họ.

Bàn tay vuốt ve con thỏ nhỏ kia, lão giả áo đen cũng có vài phần tiếc nuối. Nhưng nghĩ đến Tịnh Liên Yêu Hỏa, lão liền khẽ cắn răng, một luồng hào quang bốc lên từ lòng bàn tay, đem con vật nhỏ bao bọc lại rồi nhanh như chớp bay về phía Bảo Sơn lão nhân

Khi nó xẹt qua đại điện, trong lòng không ít người đều có xúc động muốn chộp vào tay. Nhưng sau một phen áp chế tâm trạng, không một ai đánh mất lí trí mà ra tay cướp đoạt.

Bảo Sơn lão nhân vung tay tiếp nhận đoàn hào quang, sau đó tỉ mỉ kiểm tra con vật nhỏ màu trắng, sau khi cảm thụ được trong cơ thể của nó có chứa một cỗ năng lượng tinh thuần kinh khủng mới gật gật đầu, trong mắt có một chút kinh ngạc. Hiên nhiên lão cũng không ngờ rằng sẽ có người thật sự chấp nhận lấy loại đan dược cấp bậc như vậy ra để trao đổi.

"Vị bằng hữu kia, giao dịch đã thành, mảnh tàn đồ này thuộc về ngươi."

Cẩn thận cất con thỏ nhỏ đi, Bảo Sơn lão nhân vung tay lên, mảnh tàn đồ

hóa thành một luồng hào quang hướng bay về phía lão giả áo đen. Lão kia cười đắc ý, sau đó chộp nó vào tay.

Thời điểm mảnh tàn đồ rơi vào tay lão giả áo đen thì Tiêu Viêm cũng nắm chặt tay lại, hàn ý lóe lên trong mắt. Đối với Tịnh Liên Yêu Hỏa, hắn thề nhất định phải có được. Bởi vậy không thể bỏ qua mảnh tàn đồ này được, cho dù lão giả này đã bước một chân vào cảnh giới Bán Thánh đi chăng nữa.

"Ha ha, món đồ giao dịch của cuối cùng của không gian giao dịch hội ngày hôm nay không phải là vật phẩm, mà là một tin tình báo. Tuy không lâu sau tin tức này có thể sẽ lan tràn cả Trung Châu, nhưng chắc chúng ta là người biết được tin này đầu tiên..."

Sau khi hoàn thành xong giao dịch, Bảo Sơn lão nhân cười cười, ánh mắt nhìn toàn trường nói: *"... Yên tâm là tin tình báo này sẽ không thu bất kì một khoản phí nào, nhưng bởi vì nó có chút oanh động, nên ta mới thông báo vào lúc cuối thế này..."*

Nghe thấy lời của Bảo Sơn lão nhân, những người đang có mặt tại đây đều nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn lão: *"Đây là tin tình báo gì mà có thể làm cho Bảo Sơn lão nhân coi trọng như thế?"*

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Bảo Sơn lão nhân chỉ mỉm cười. Chợt lão chậm rãi cất lời vang vọng khắp cả tòa đại điện, trong giọng nói có phần khác thường.

"Bồ Đề cổ thụ, một thứ trong truyền thuyết có thể giúp người ta lập địa thành Thánh, qua một vạn năm, cuối cùng nó đã lại xuất hiện..."

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1391: Cổ Vực Mãng Hoang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bonus #100 Event "Đòi" Đấu Phá

"Bồ Đề cổ thụ?"

Lời nói của Bảo Sơn lão nhân giống như một quả bom oanh động, làm cho cả đại điện ồ lên, thậm chí một số cường giả còn đứng bật dậy vì không kiềm chế được sự khiếp sợ trong lòng. Bồ Đề cổ thụ, nếu đại lục Đấu Khí có một bảng xếp hạng các thiên tài địa bảo thì chắc chắn nó sẽ nằm trong nhóm ba bảo vật đứng đầu!

Bồ Đề cổ thụ, trong một số sách cổ, nó được xưng là Trí Tuệ Luân Hồi thụ, một ngàn năm luân hồi một lần, đến khi luân hồi một trăm lần thì mới được xem là trưởng thành. Quãng thời gian dài như vậy đủ để xóa nhòa bất cứ thứ gì, nhưng Bồ Đề thụ lại cùng tồn tại với thời gian, có thể nói nó là một trong những vật cổ xưa nhất của đại lục. Có người nói, cứ một ngàn năm Bồ Đề thụ lại xuất hiện một lần, mỗi một lần xuất hiện lại làm cho đại lục chấn động một phen, trong lịch sử, thậm chí có cả việc cường giả Đấu Thánh vẫn lạc vì tranh đoạt thứ này.

Trong sách cổ cũng có ghi chép lại, dường như trên thế giới này chỉ có một cây Bồ Đề cổ thụ, mà nó cũng có trí tuệ của chính mình. Sau mỗi lần xuất hiện, nó lại ẩn sâu vào trong lòng đất, cho dù là ai cũng không tìm được. Cứ thế, phải đợi đến lần luân hồi tiếp theo nó mới lại xuất hiện thêm một lần nữa trên thế gian.

Bồ Đề cổ thụ, lập địa thành thánh!

Câu nói này cũng không phải là vô căn cứ, trong Bồ Đề cổ thụ có Bồ Đề chi tâm, người lấy được nó sẽ tâm hóa bồ đề, thành Thánh chỉ dễ như cái nhấc tay. Trước kia cũng từng có cường giả gặp được đại cơ duyên, sau khi nuốt được Bồ Đề Tâm, vị cường giả vốn có thiên phú không xuất chúng và thực lực chỉ vền vện Nhị tinh Đấu Tôn này dùng một tốc độ kinh khủng, chỉ không đến năm năm đã đột phá chướng ngại giữa hai cấp độ, trực tiếp đạt đến Thánh giai, làm cả đại lục chấn động!

Công dụng thần diệu như vậy đủ để làm cho mọi người đều điên cuồng, nếu ai có được Bồ Đề Tâm thì xem như hẳn đã tiến vào Đấu Thánh, có được giấy thông hành tiến vào tầng lớp đỉnh cao của thế giới này.

Hơn nữa, ngoài Bồ Đề Tâm ra, còn có Bồ Đề Tử, có công hiệu làm tăng tỷ

lệ thành công khi đột phá vào Đấu Thánh. Tuy nói một Bồ Đề Tâm kinh khủng như vậy, nhưng đối với một số Đấu Tôn đỉnh phong mà nói, nó lại có một sức hấp dẫn rất khó kháng cự, dù sao đột phá vào Bán Thánh thật sự quá khó khăn và nguy hiểm. Có không ít cường giả Đấu Tôn đỉnh phong dù cố gắng cả đời cũng không thể đạt tới. Mà lúc đó, chỉ cần một quả Bồ Đề Tử thôi cũng đã đủ làm cho bọn họ điên cuồng.

Tổng hợp tất cả những điều này lại thì lực hấp dẫn của Bồ Đề thụ đối với các cường giả đỉnh cao gần như đã đạt đến mức điên cuồng. Có thể tưởng tượng được, nếu tin tức này truyền ra sẽ khiến cho Trung châu rối loạn đến thế nào.

"Hô..."

Trong lúc Tiêu Viêm còn chìm trong khiếp sợ thì Dược lão bên cạnh cũng thở mạnh một hơi, có thể nhận ra trong âm thanh của lão ẩn chứa một chút kinh hãi. Đối với cái tin tức này, cho dù lấy tâm cảnh của lão thì cũng khó mà không dao động được.

"Không ngờ lại là Bồ Đề cổ thụ a..."

Thở dài nặng nhọc một hơi, Dược lão lầm bầm nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ngón tay sờ sờ lên nẹp giới, bản thân hẳn cũng có một quả Bồ Đề Tử, mà Bồ Đề Tử này có thể cảm ứng được Bồ Đề cổ thụ, nhưng vì sao hẳn lại không có chút phát hiện nào? Chẳng lẽ là vì khoảng cách quá xa?

Trung tâm đại điện, thấy mọi người trong đại điện đều bị tin tức này làm kinh hãi đến mức hít khí lạnh, Bảo Sơn lão nhân chỉ cười cười. Bồ Đề cổ thụ này cũng làm cho lão cực kỳ động tâm, nếu không phải nơi mà nó xuất thế quá mức hung hiểm thì lão đã dẫn người đi tầm bảo lâu rồi.

"Bảo Sơn lão nhân, không biết địa điểm Bồ Đề cổ thụ xuất thế là ở đâu?"

Không khí kinh sợ duy trì một lát trong đại điện, cuối cùng cũng có người lên tiếng hỏi.

Mà theo câu hỏi của người này, ánh mắt của toàn trường lại dồn lên người Bảo Sơn lão nhân thêm lần nữa. Xem tình hình này, nếu lão không chịu

nói thì chắc chắn sẽ có người ở đây không nhìn được mà ra tay, dưới sự mê hoặc của Bồ Đề cổ thụ, lý trí của bọn họ đã trở thành một thứ gì đó thật yếu đuối.

"Ha ha, các vị yên tâm, nếu lão phu đã nói ra thì đương nhiên sẽ không giấu diếm." Bảo Sơn lão nhân cũng biết được suy nghĩ trong lòng của đám người kia, tất nhiên sẽ không đem chuyện này ra đùa giỡn, lập tức cười nói: *"Địa điểm Bồ Đề cổ thụ xuất thế thì chắc mọi người cũng không xa lạ lắm, nơi đó là vùng biên cảnh đông bắc Trung châu, Cổ vực Mãng Hoang."*

"Cổ vực Mãng Hoang?"

Nghe được lời này, trong đại điện lập tức vang lên nhiều tiếng kinh hô, trong mắt những cường giả đứng bật dậy lúc trước đều xuất hiện vẻ do dự rồi ngồi xuống.

"Không ngờ lại ở trong hung địa bậc này...."

Xung quanh vùng lông mày của Tiêu Viêm hơi nhíu lại, hẳn tự nhiên đã từng nghe nói về hung danh của Cổ vực Mãng Hoang này rồi. Nơi này gần như là địa phương cổ xưa nhất trên đại lục, mà cùng với đó, nó cũng là cấm địa đối với nhân loại. Trong đó, thời tiết khắc nghiệt, khí độc tràn ngập, mãnh thú lại đông đảo, mà những mãnh thú này, đa số đều di truyền từ thời viễn cổ đến nay. Trong đó có một số ít thậm chí còn không hề thua kém bất kỳ tộc đàn nào ở bên ngoài trừ Thái Hư Cổ Long. Nói cách khác, cho dù là người của Thiên Yêu hoàng tộc có tiến vào thì cũng là lãnh ít dữ nhiều, và lại chúng thị huyết đến cuồng bạo, tuy trí tuệ không cao, nhưng thực lực lại cực kỳ đáng sợ, ngay cả cường giả Đấu Tôn đỉnh phong tiến vào cũng không dám nói là có thể thuận lợi còn sống đi ra. Đây là sự thật đã được chứng minh trong vô số năm tháng, bởi vì đã từng có không ít cường giả muốn tiến vào trong đó tầm bảo, nhưng cuối cùng đều biệt vô âm tín, trong đó không thiếu những cường giả danh tiếng đứng đầu Trung châu.

Mà khi càng lúc càng nhiều cường giả mất tích trong Cổ vực Mãng Hoang thì hung danh của nó cũng lên như điều gặp gió. Về sau gần như không còn ai dám bén mảng vào trong đó nữa, lại thêm nguyên nhân về khoảng cách nên cái hung địa này cứ dần dần phai nhạt đi trong ký ức của mọi người.

Nhưng không ai có thể ngờ rằng, nơi Bồ Đề cổ thụ xuất thế lại ở trong đó, trong Cổ vực Mãng Hoang.

"Thảo nào lão khom này lại chịu nôn ra tin tức động trời như vậy, với thực lực của Bảo Sơn lão nhân và hai đại tông môn thì tiến vào trong Cổ vực Mãng Hoang chính là đi tìm chết. Bọn họ muốn hấp dẫn thật nhiều người tiến vào, lúc đó sẽ tranh thủ đục nước béo cò." Dược lão chậm rãi nói, lão cũng biết rõ mức độ nguy hiểm của Cổ vực Mãng Hoang, vừa nghĩ đã hiểu được vì sao Bảo Sơn lão nhân lại có thể hào phóng đến mức lấy tin tức này ra để chia sẻ.

"Ha ha, mỗi một lần Bồ Đề cổ thụ xuất thế đều sẽ dẫn động thiên địa dị tượng. Trong vòng một tháng, mọi người sẽ từ từ cảm ứng được, đến lúc đó sẽ biết lão phu có nói dối hay không." Bảo Sơn lão nhân cười híp mắt nói: *"Tin tức đã nói cho mọi người, đại hội giao dịch đến đây cũng thuận lợi kết thúc, đa tạ các vị đã ủng hộ."*

Trong đại điện, bầu không khí yên tĩnh kéo dài một lúc, sau đó lục tục có người đứng dậy rời khỏi.

"Chúng ta đi thôi, Bồ Đề cổ thụ đúng là kỳ vật, chúng ta cũng phải đi xem một lần." Nhìn thấy đại hội giao dịch đã kết thúc, Dược lão nhẹ giọng nói. Đây là một cơ hội tuyệt hảo, nếu có thể lấy được Bồ Đề Tâm, như vậy con đường tiến vào Đâu Thánh của Tiêu Viêm sẽ rất thông thoáng, Tinh Vẫn các sẽ xuất hiện một cường giả Đâu Thánh. Đến lúc đó, khi giao thủ cùng Hồn điện cũng sẽ có thêm mấy phần chắc chắn.

"Nhưng đầu tiên cứ phải lấy được tám cổ đồ kia đã." Dược lão cười nhạt một tiếng, hơi nghiêng đầu nhìn. Hắc y nhân mua được cổ đồ cũng đã xoay người rời đi, nhìn bóng lưng của hắn, trên khuôn mặt già nua của Dược lão xẹt qua một nụ cười lạnh.

"Đi thôi."

Dược lão cũng đứng dậy, sau đó xoay người bước về phía bên ngoài đại điện, ở phía sau, ba người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng đuổi theo. Bọn họ biết, chỉ sợ tiếp theo sẽ có một hồi chiến đấu kịch liệt.

Giao dịch hội kết thúc, đầu tiên Dược lão mất tích một thời gian, sau đó

nhanh chóng quay lại, trực tiếp dẫn theo ba người Tiêu Viêm ra khỏi mảnh không gian này rồi bay vút về hướng tây bắc, sau khi xuyên qua sa mạc thì mới dừng lại ở một ngọn núi có địa hình hiểm trở.

"Đây là nơi bọn họ phải đi qua, với tính cách của ba lão quý kia, dù trong người đang mang trọng bảo, chúng cũng sẽ không đi đường vòng." Ánh mắt Dược lão nhìn về phía chân trời, nói thản nhiên.

"Lão sư, những người kia có lai lịch thế nào?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, chột hỏi.

"Là một tông phái dâm tà cổ quái, tên là Nhục Dục tông, tông phái này bồi dưỡng nhục đỉnh để đề thăng thực lực của mình, mà cái gọi là nhục đỉnh này chính là chọn ra nữ đồng có thiên tư ưu tú rồi cho các nàng tu luyện công pháp. Sau khi các nàng khổ tu hơn mười năm thì dùng phương pháp giao hợp đặc biệt của Nhục Dục tông để hấp thu đầu khí trong cơ thể các nàng. Nhưng loại công pháp này quá mức bá đạo, nữ tử sau khi bị hấp thu hết đầu khí sẽ già yếu mà chết trong vòng mười ngày.

"Nhục Dục tông, thật ra có không dưới một ngàn đệ tử, nhưng toàn bộ đều là nữ, nhưng các nàng đều là nhục đỉnh để cho ba lão quý kia hấp thu sử dụng..."

"Đúng là một tông môn vô sỉ." Nghe Dược lão nói, trên mặt Thái Lâm cùng Tiểu Y Tiên đều hiện lên vẻ băng lãnh.

"Đúng là rất vô sỉ, cho nên đã bị đuổi thẳng ra khỏi Trung châu, không ngờ lại đi đến đây..." Dược lão gật đầu, nói: "Năm đó ta giao thủ với ba người bọn chúng, đánh trọng thương một tên, nhưng cũng bị hai tên còn lại đả thương, không thể lấy tính mạng của tên kia, không ngờ tới sau nhiều năm lại gặp lại...."

"Ba lão quý này, lúc trước dâm tà ở Trung châu, thành danh còn sớm hơn Huyết Hà thiên tôn mà con gặp lần trước. Ba người bây giờ, lão đại Thiên Hạo tử đã đạt đến Cửu chuyên Đẩu Tôn đỉnh phong, chỉ nửa bước nữa là đạt đến cấp bậc Bán Thánh, lão nhị Địa Hạo tử hẳn là khoảng Bát chuyên, lão tam Nhân Hạo tử, sợ là cũng khoảng Lục chuyên. Ba người này liên thủ, đủ để phân cao thấp với cường giả Bán Thánh."

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Quả nhiên ba

lão quỷ này không phải là loại đèn dầu sắp cạn. Thực lực bực này, nhìn khắp cả Trung châu cũng tuyệt đối là cường giả đứng đầu, thảo nào có thể xuất ra đan dược như Cửu sắc Đan lô.

Mà ngay lúc Tiêu Viêm đang muốn tiếp tục hỏi, Dược lão đột nhiên ngáng đầu, nhìn về phía chân trời phía xa, nhàn nhạt nói: "Đến rồi..."

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1392: Hạt Ma tam quý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bonus #150 Event "Đòi" Đấu Phá

Nghe Dược lão nói, trong lòng ba người Tiêu Viêm khẽ động, ánh mắt nhìn về phía trước, nơi đó mơ hồ có những tiếng sấm nổ truyền đến. Khoảng chừng mười giây sau đó, ba bóng đen đột nhiên xuất hiện ở phía xa rồi nhanh chóng lướt tới!

Tốc độ của ba bóng đen kia cực kỳ kinh khủng, chỉ lóe lên một cái đã vượt qua hơn trăm trượng. Khi ba người sắp tiến vào phạm vi ngọn núi chỗ Dược lão đứng thì dường như cùng cảm ứng được điều gì đó, thân hình lập tức dừng lại, ba ánh mắt âm lãnh độc ác đồng thời đảo qua, cuối cùng dừng lại trên đoàn người đang đứng trên núi.

"Dược Trần? Không ngờ lại là ngươi!"

Khi nhìn thấy Dược lão, đầu tiên ba người đều khẽ sững sốt, sau đó thì thốt lên kinh hãi.

Trong khi cả ba còn đang kinh ngạc, ánh mắt Tiêu Viêm cũng ngằm đánh giá đối phương. Tên đi đầu có dáng người khá gầy, vẻ mặt âm lệ, xem ra người cạnh tranh trong giao dịch hội chính là hắn. Ở đằng sau, có một lão giả và một nam tử thoạt nhìn còn khá trẻ, tuy nam tử kia nhìn khá trẻ tuổi, nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra tuổi của hắn cũng chẳng hề kém gì hai lão

già kia.

Trong ba người, ngoại trừ nam tử trẻ tuổi kia nhìn còn tốt một chút, hai tên còn lại đều làm cho người ta có cảm giác âm lãnh, cùng với đó, trong cơ thể còn mơ hồ tràn ra khí tức rất kinh khủng.

"*Hạt Ma tam quý, đúng là đã lâu không gặp a.*" Dược lão chấp hai tay sau lưng, cười nói.

"*Ngươi chính là người cạnh tranh với lão phu?*" Ánh mắt âm độc của lão giả đầu lĩnh nhìn chằm chằm vào Dược lão, đột nhiên hỏi.

Thấy Thiên Hạt tử đã khôi phục lại tinh thần, Dược lão cười cười, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa: "*Giao cổ đồ ra đây.*"

"*Khắc khắc, thực là không nghĩ tới, Dược tôn giả Dược Trần vang danh đại lục lại đi làm chuyện chặn đường đoạt bảo này.*" Nghe vậy, Thiên Hạt tử cười quái dị xoáy đều.

Dược lão cười nhạt, chẳng hề để tâm, nói: "*Nếu là người khác thì ta còn phải suy nghĩ, nhưng lại gặp phải ba người các ngươi, bởi vậy trong lòng ta không có một điểm vướng bận nào cả, người khác là người, nhưng các ngươi à...*"

"*Hừ, Dược Trần, đừng tưởng ngươi tiến vào Bán Thánh thì ba người bọn ta sẽ sợ ngươi, năm đó có thể đánh cho ngươi thụ thương bỏ chạy thì bây giờ cũng có thể!*" Về mặt Địa Hạt tử cực kỳ nanh ác, âm trầm nói.

"*Vậy cứ thử xem, nhân tiện cũng chém đứt ân oán năm đó luôn.*"

Dược lão cười một tiếng, bàn chân đạp xuống đất một cái, thân hình chợt xuất hiện trước mặt ba người kia giống như quỷ mị, đầu khí mênh mêng trào ra từ trong cơ thể. Ngay lúc đó, bầu trời cũng đột nhiên trở nên u ám, cuồng phong gào thét, làm trong hư không vang lên những tiếng vù vù.

Thấy Dược lão dẫn động ra thanh thế như vậy, sắc mặt ba người Thiên Hạt tử cũng khẽ biến, đặc biệt là Thiên Hạt tử. Tuy chỉ cách Bán Thánh có nửa bước, nhưng hắn cũng hiểu được rằng nửa bước đó chênh lệch đến mức nào. Nếu hôm nay muốn thoát thân, chỉ sợ sẽ phải trải qua một cuộc ác chiến.

"Oanh!"

Dược lão cũng không để cho bọn chúng quá nhiều thời gian, bàn tay nắm lại, mây đen trời chợt quay cuồng, một bàn tay hỏa diễm khổng lồ chùng ngàn trượng đột nhiên hình thành, sau đó vồ thẳng về phía ba người Thiên Hạt tử.

"Cùng ra tay!"

Thấy Dược lão nói đánh là đánh, trong mắt ba người Thiên Hạt tử cũng lóe lên vẻ ngoan độc, găm lên giận dữ, đấu khí trong cơ thể tràn ra cùng lúc, sau đó hóa thành ba cột đấu khí khổng lồ chùng mấy trăm trượng, hung hăng đánh tới bàn tay hỏa diễm khổng lồ kia.

"Phốc!"

Sau khi hai bên va chạm, kinh phong kinh khủng phô thiên cái địa tràn ra, ngọn núi cao đến ngàn trượng kia bị dư âm năng lượng trực tiếp chấn nứt.

"Hừ!"

Kinh phong kinh khủng quét qua, ba người Thiên Hạt tử cũng lão đảo lui lại hai bước, trong họng truyền ra một tiếng rên nhỏ, hiển nhiên trong lúc vội vàng liên thủ đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

"Thực lực của lão già này cư nhiên lại kinh khủng đến vậy?"

Ba người liên thủ mà lại chẳng chiếm được chút ưu thế nào, sắc mặt ba người Thiên Hạt tử khê biến, hàn mang trong mắt chợt lóe lên, đột nhiên chuyển hướng nhìn ba người Tiêu Viêm trên ngọn núi xa xa, âm lãnh nói: *"Lão tam, ba người kia đi cùng lão già này, đem bọn họ bắt lại. Nhớ kỹ, phải còn sống!"*

Nếu muốn giảng co với Dược lão, chắc chắn ba người sẽ phải lâm vào khổ chiến, bởi vậy không bằng bắt Tiêu Viêm ba người lại làm con tin, như vậy mới dễ thoát thân.

"Ừm!"

Nghe vậy, Nhân Hạt tử liếc mắt nhìn về phía xa, một nụ cười âm thầm xuất hiện trên mặt, gật đầu đáp: "*Cho ta vài phút là xong.*"

Vừa dứt lời, bàn chân hần đạp vào hư không, trực tiếp lướt về phía ba người Tiêu Viêm đang đứng. Thấy vậy, Dược lão liền nhíu mày lại, vừa định ra tay ngăn cản thì hai người Thiên Hạt tử cùng Địa Hạt tử đã đề thăng đầu khí trong cơ thể đến mức cau nhất, sau đó những đòn tấn công xảo diệu phô thiên cái địa không ngừng đánh về phía lão.

"Muốn chết!"

Thấy thế, ánh mắt của Dược lão trở lên lạnh lùng, ba người Thiên Hạt tử liên thủ lại mới chống đỡ được với lão, bây giờ lại chủ động tách ra một người, quả thật là tự tìm đường chết! Về phần Tiêu Viêm bên kia, lão cũng không quá lo lắng. Tuy thực lực của Nhân Hạt tử là Đẩu Tôn Lục chuyển đỉnh phong, nhưng muốn bắt được ba người Tiêu Viêm trong một thời gian ngắn là chuyện không có khả năng. Nguồn truyện:

Sát ý trong lòng bắt đầu khởi động, không gian quanh thân thể Dược lão nhanh chóng vận vẹo, sau đó giao thủ cùng hai người Thiên Hạt tử. Lập tức, sóng năng lượng đáng sợ lại tràn ngập trên bầu trời thêm lần nữa.

Khi Thiên Hạt tử đang cuốn lấy Dược lão thì Nhân Hạt tử đã xuất hiện tại vị trí cách ba người Tiêu Viêm không xa. Hần vừa hiện thân, ánh mắt nóng cháy lập tức đọng lại trên thân hình lung linh yêu kiều của Thái Lâm và Tiểu Y Tiên.

"Ha ha, không nghĩ tới lại có thể gặp được hai mỹ nhân cực phẩm như vậy, đây mới là thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này!"

Hai mắt Nhân hạt tử ghim chặt lên cơ thể hai người Thái Lâm. Hai nàng không chỉ có dung mạo xuất chúng mà cả khí chất cũng vượt xa nhục đỉnh trong Nhục Dục tông. Mà hần vốn cực kỳ yêu thích mỹ nhân, thậm chí có thể bỏ qua tất cả, cho nên khi vừa thấy được hai nàng, ý nghĩ âm tà trong đầu đã mọc lên một cách điên cuồng.

Cảm nhận được ánh mắt âm tà không hề che dấu của Nhân Hạt tử, khuôn mặt xinh đẹp của Thái Lâm và Tiểu Y Tiên đều trở nên lạnh lùng, đầu khí lập tức ngưng tụ trong lòng bàn tay.

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi đi chết đi, mỹ nhân thì lưu lại."

Nhân Hạt tử liềm liềm môi, cách không đánh ra một quyền về phía Tiêu Viêm, những tiếng âm bạo không ngừng vang lên trên bầu trời.

"Phốc!"

Tiêu Viêm mặt không biểu cảm, bàn chân đột nhiên đạp mạnh xuống đất, khoảng đất trước mặt bỗng nứt toác ra, kèm theo đó là một khối nham thạch nóng chảy khổng lồ lớn hơn mười trượng mọc ra, hung hăng va chạm với quyền phong. Trong những tiếng nổ trầm thấp, nham thạch nóng chảy vỡ bung ra, rơi từ trên trời xuống, làm cho đỉnh núi xuất hiện từng cụm từng cụm hỏa diễm.

Ngăn đòn công kích của Nhân Hạt tử xong, Tiêu Viêm nhân cơ hội liếc mắt nhìn trận chiến của Dược lão ở phía xa, lúc này hai người Thiên Hạt tử đã bị áp chế toàn diện, xem tình huống này, chỉ sợ sẽ không kéo dài được bao lâu.

"Hô..."

Trong lòng thở nhẹ một hơi, hai tay Tiêu Viêm chợt ngưng kết thành một thủ ấn phức tạp, mà ở mi tâm hắn, tộc văn lại xuất hiện một lần nữa, theo đó khí tức của Tiêu Viêm cũng đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt tăng lên từ Bát tinh đỉnh phong đã đạt đến Cửu tinh Tam chuyển.

Nhân Hạt tử chính là cường giả Lục chuyển đỉnh phong, so với Huyết Hà tôn giả thì còn mạnh hơn rất nhiều. Bởi vậy, Tiêu Viêm vẫn phải thận trọng một chút, dù sao, đây cũng là lần giao thủ với Đấu Tôn mạnh nhất mà hắn gặp.

"Tiểu tử ngươi cũng có chút môn đạo đấy, nhưng lão phu rất không quen nhìn người khác ngồi hưởng tề nhân chi phúc(*). Yên tâm, đợi sau khi ngươi chết, lão phu sẽ chăm sóc tốt cho hai mỹ nhân này."

Cảm thụ được khí tức của Tiêu Viêm tăng vọt, Nhân Hạt tử cười lên quái dị, nói.

"Oanh!"

Nghe được được ngôn ngữ tục tĩu từ miệng của Nhân Hạt tử, gương mặt của Thái Lâm trở lên lạnh như băng, thân thể mềm mại nhảy lên không trung, mây đen cuồn cuộn, trong nháy mắt đã biến đổi thành một cơn cự mãng dài khoảng nghìn trượng, thân thể không lồ ẩn hiện trong lớp mây đen, tựa như một con đặng long vậy.

"Hừ, hóa ra bản thể của mỹ nhân này lại là Thất Thái Thôn Thiên Mãng vốn đã biến mất từ lâu, ha ha, lão phu thích!"

Thấy Thái Lâm biến thành Thất Thái Thôn Thiên Mãng, Nhân Hạt tử khẽ sửng sốt, sau đó cười to nói.

"Xuy!"

Khi Nhân Hạt tử đang cười to, trong mây đen kia, một đạo ánh sáng nhiều màu bỗng đánh xuống như sấm sét. Lúc Thái Lâm biến thân, khí tức cũng tăng vọt lên không ít, đủ để so sánh với cường giả Đấu Tôn Bát tinh đỉnh phong, nhưng đối với lực công kích như vậy, Nhân Hạt tử chỉ tùy tiện vung tay áo lên thôi thì đã hóa giải nó hoàn toàn.

"Ách Nan Độc Thể. Khai(**)!"

Khuôn mặt của Tiểu Y Tiên cũng trở nên lạnh lùng, bàn tay biến ảo, mái tóc dài vốn màu đen đột nhiên chuyển hóa thành màu trắng bạc, một cổ đấu khí màu hồng có ẩn chứa kịch độc nhanh như chớp đánh về phía Nhân Hạt tử.

"Hà? Mỹ Nhân này lại là Ách Nan Độc Thể? Ha ha, đều là cực phẩm a."

Cảm nhận được kịch độc trong đấu khí, Nhân Hạt tử cười to lần nữa, nhưng không có vẻ quá thoải mái như lần trước nữa. Thân hình nhanh chóng lùi lại, tránh khỏi kịch độc thất luyện. Độc tính của Ách Nan Độc Thể quá mức mãnh liệt, cho dù là hấn mà bị nhiễm phải thì cũng có chút phiền phức.

"Hai mỹ nhân này cũng thật là "cay", một người là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, một người là Ách Nan Độc Thể, hai người liên thủ lại thì những Đấu Tôn đỉnh phong bình thường cũng không phải đối thủ. Nhưng mà, hắc hắc, đáng tiếc là lại gặp phải lão phu." Nhân Hạt tử cười quái dị, vẻ đậm tà trên khuôn mặt càng đậm hơn, nhưng lúc hấn chuẩn bị động thủ thì sắc

mặt bỗng biến đổi kịch liệt. Một cỗ dao động năng lượng kinh khủng làm hấn cũng phải khiếp sợ chột trào ra.

Cảm giác được cỗ năng lượng này đủ để hủy diệt hấn, trong mắt Nhân Hạt tử hiện lên vẻ kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên áo đen. Trước mặt hấn là năm cỗ hỏa diễm đang lơ lửng, trong đó, ngoại trừ loại hỏa diễm ở ngoài cùng ra thì bốn loại còn lại đều làm cho sắc mặt hấn kịch biến.

"Bốn loại dị hỏa?"

Tiêu Viêm không chút biểu tình nhìn sắc mặt đang kịch biến của Nhân Hạt tử, khóe miệng nhấc lên một nụ cười nhạt. Đây là lần đầu tiên hấn thêm *"Hóa Sinh Hỏa"* vào đòn này sau khi luyện hóa Cốt Linh Lãnh Hỏa.

Bốn loại dị hỏa, một loại giả dị hỏa!

Phật Nộ Hỏa Liên năm màu chưa bao giờ thi triển!

(*) Tề nhân chi phúc: Cụm *"tề nhân"* nghĩa là *"đủ người"*. Ý của cụm này là cái phúc của người đàn ông khi vẫn được nhiều phụ nữ yêu và chấp nhận dù hấn có nhiều vợ, nhiều người phụ nữ khác.

(**) Khai: Mở, mở ra.

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ☞ Mời các

-----oOo-----

Chương 1393: Phật Nộ Hỏa Liên bốn màu rươi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu tử này quá quý dị, chỉ với thực lực Bát tinh Đấu Tôn lại có thể dẫn phát ra năng lượng kinh khủng như vậy.

Sắc mặt của Nhân Hạt tử âm tình bất định nhìn luồng hỏa diễm đang cháy hừng hực trên tay Tiêu Viêm, trong lòng hắn dấy lên một trận kinh đào hải lãng, nhưng lập tức, sự kinh hãi kia đã biến thành âm độc, đánh mạnh ra một quyền. Dưới một quyền này của hắn, khoảng hư không trước mặt trực tiếp nứt toác ra một cái khe màu đen dài hơn mười trượng, mà cái khe không gian kia giống một con độc xà phóng như thiểm điện về phía Tiêu Viêm.

"Oanh!"

Cái khe không gian kia xẹt ngang qua chân trời như ánh chớp, nhưng khi còn cách Tiêu Viêm vài chục trượng thì một đạo sấm sét nhiều màu chọt đánh xuống từ bầu trời, hung hăng bổ vào cái khe không gian kia, làm cho nó phải dừng lại rồi nổ tung.

Công kích bị cản lại, ánh mắt của Nhân Hạt tử cũng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Thất Thái Thôn Thiên mãng trên bầu trời, cười quái dị nói: *"Mỹ nhân, ngươi đã muốn xuất thủ, vậy lão phu thu thập bọn người trước."*

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Nhân Hạt tử chọt lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Thất Thái Thôn Thiên mãng trên bầu trời. Hắn đánh mạnh ra một quyền, quyền phong tạo ra từng trận âm thanh trầm thấp, gào thét phóng về phía Thái Lâm.

"Xuy!"

Đôi mắt với công kích của Nhân Hạt tử, cái đuôi không lồ dài khoảng trăm trượng của Thái Lâm vung lên, lực lượng đáng sợ đó làm cho không gian vỡ ra, sau đó hung hăng va chạm với quyền phong cường hãn kia. Ngay tức khắc, kinh khí đáng sợ như một cơn lốc tràn ra từ bầu trời, Thất Thái Thôn Thiên mãng do Thái Lâm biến thành cư nhiên lại bị chấn cho lùi lại đến mấy trăm trượng.

"Hắc Hắc, mỹ nhân, nàng không phải là đối thủ của lão phu!"

Một quyền đánh lui Thái Lâm, Nhân Hạt tử cười đậm đặng, vừa muốn xoay người thì bên tai lại truyền đến một tiếng động xé gió sắc bén, đầu khí có ẩn chứa kịch độc thất luyện cực kỳ âm độc cùng lúc đâm về phía những nơi hiểm yếu trên người một cách xảo quyết.

Cảm ứng được công kích bất ngờ như vậy, Nhân Hạt tử hơi nhú mày lại, bàn chân đạp vào hư không, không gian phía sau bỗng vặn vẹo tạo thành một bức tường thực chất như kim loại, tùy ý để đầu khí thất luyện đánh vào, phát ra những âm thanh leng keng thanh thúy.

"Hai mỹ nhân, hà tất phải liều mạng vì tiểu tử này? Theo lão phu, đảm bảo cho các người hưởng thụ lạc thú thế gian." Nhân Hạt tử the thé nói, nhưng tiếng nói còn chưa dứt thì lại nhìn thấy Tiêu Viêm cách đó không xa đã dung hợp năm loại hỏa diễm vào với nhau, khuôn mặt hắn không tìm được mà run nhẹ lên.

"Tên điên này, không ngờ lại dung hợp dị hỏa với nhau..."

Ánh mắt Nhân Hạt tử biến ảo một trận, tuy không biết vì sao tên tiểu tử trước mặt này lại làm một chuyện điên cuồng như vậy. Nhưng trực giác nói cho hắn biết, nếu cứ để cho tên nhãi đó tiếp tục như vậy, sợ rằng hôm nay hắn thực sự sẽ ngã xuống tại đây. Thân hình lập tức chuyển động, không hề quan tâm đến Thái Lâm và Tiểu Y Tiên nữa, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, cẩn thận!"

Nhìn thấy hành động của Nhân Hạt tử, Tiểu Y Tiên vội vàng nhắc nhở đồng thời thi triển thân hình đuổi theo.

Nghe được tiếng xé gió truyền đến từ phía trước, Tiêu Viêm ngẩng đầu, vẻ mặt âm trầm nhìn Nhân Hạt tử. Hắn cười lạnh một tiếng, cốt dực màu thanh hồng nhanh chóng dài ra từ sau lưng, ngân mang chợt lóe, thân hình trực tiếp xuất hiện cách đó hơn trăm trượng, làm cho công kích của Nhân Hạt tử đánh vào không khí.

"Tốc độ nhanh thật."

Thấy Tiêu Viêm dễ dàng tránh được như vậy, trong lòng Nhân Hạt tử cũng cả kinh, nhưng không chờ hắn tiếp tục truy kích Tiêu Viêm thì phía sau đã có hai đạo công kích cực kỳ cường hãn bất ngờ ập tới, chính là Thái Lâm cùng Tiểu Y Tiên.

Đối mặt với hai người liên thủ, Nhân Hạt tử cũng không dám tùy tiện để bọn họ đánh trúng. Hắn lập tức xoay người lại, đầu khí trào ra từ trong cơ

thể, sau đó hung hăng va chạm với hai đạo công kích kia.

"Phốc!"

Ba người giao thủ kịch liệt, tiếng va chạm âm âm như sấm sét vùn vủ trên bầu trời. Kinh khí đáng sợ lan ra như thủy triều, không gian xung quanh chấn động mãnh liệt, thậm chí có cảm giác như bị bóp méo đi.

"Hừ!"

Sau khi đối đầu trực diện một đòn với Nhân Hạt tử, trong miệng của Thái Lân và Tiểu Y Tiên cùng kêu lên một tiếng, thân hình bị chấn liên tục lui về phía sau. Tuy thể chất của hai nàng khác người, nhưng về thực lực thì vẫn kém xa Nhân Hạt tử. Cho dù có liên thủ cũng khó có khả năng chiến thắng.

Dù không có khả năng chiến thắng nhưng hai người vẫn kiên trì như trước, không để ý đến thương thế do phản chấn mà cơ thể phải chịu. Vừa ổn định thân hình đã lại cùng nhau thi triển thế công như lôi đình, một lần nữa đánh về phía Nhân Hạt tử. Trong lúc nhất thời, cũng làm cho hắn có chút luống cuống tay chân.

Khi trận chiến ở đây đang diễn ra kịch liệt thì ở một trận chiến khác, sắc mặt của Thiên Hạt tử và Địa Hạt tử đã có chút tái đi. Hai người bọn họ liên thủ hoàn toàn không phải là đối thủ của Dược lão, nếu không phải do cả hai phối hợp ăn ý thì phòng ngự đã sớm bị phá vỡ, nhưng dù như vậy thì cũng khó mà kiên trì thêm được bao lâu nữa.

"Tam đệ, ngươi đang làm gì vậy? Lúc này rồi mà ngươi còn thương hoa tiếc ngọc cái rắm gì nữa, muốn chết phải không hả..."

Lần thứ hai bị Dược lão đánh bay đi, khuôn mặt hai người Thiên Hạt tử càng thêm trắng xanh, đưa mắt liếc nhìn phía xa, không khỏi phần nộ quát. Bọn họ thật sự không ngờ tới, với thực lực của Nhân Hạt tử cư nhiên lại lại bị hai nữ nhân chỉ có thực lực không quá Bất tinh Đấu Tôn cầm chân.

Hai người Thiên Hạt tử vừa gầm lên một tiếng thì đột nhiên cảm thấy áp lực tăng mạnh, một bàn tay khổng lồ khoảng chừng mấy trăm trượng trực tiếp giáng xuống từ trên bầu trời, hung hăng oanh kích lên thân thể hai người. Dù có đầu khí phòng hộ, nhưng kinh lực đáng sợ vẫn đánh cho hai

người phun máu bay về phía xa.

"Nguy rồi, hai người lão đại không chống đỡ được nữa..."

Thấy hai người Thiên Hạt tử thổ huyết, trong lòng Nhân Hạt tử trầm xuống: *"Nếu không bắt được tiểu tử kia thì cứ tóm một trong hai mỹ nhân này làm con tin đã, nếu không hôm nay toi thật rồi."*

Ý nghĩ này chợt xẹt qua trong đầu, Nhân Hạt tử hoàn toàn vứt bỏ ý định muốn bắt Tiêu Viêm, trở tay đánh ra một quyền phá tan đạo sấm sét màu sắc rực rỡ đang phóng tới, sau đó bàn tay nắm về phía Tiểu Y Tiên, không gian quanh thân nàng chợt ngưng kết lại chỉ trong nháy mắt. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Bành!"

Cảm thụ được không gian xung quanh đóng băng lại, sắc mặt của Tiểu Y Tiên khế biến, đầu khí trong cơ thể ùn ùn trào ra làm không gian đã bị ngưng kết xung quanh không ngừng rung động, nhưng trước sau vẫn không thể phá vỡ được.

"Khắc khắc, mỹ nhân, lần này lão phu bắt ngươi trước!"

Khi Tiểu Y Tiên còn cố gắng phá vỡ không gian ngưng kết thì thân hình Nhân Hạt tử chợt lóe lên rồi xuất hiện trước mặt nàng. Hắn cười tà nhìn Tiểu Y Tiên, bàn tay vươn ra định chụp lấy nàng.

Trên bầu trời, thấy tên kia dĩ nhiên lại bỏ qua Tiêu Viêm mà trực tiếp bắt lấy Tiểu Y Tiên, trong lòng Thái Lâm cũng trầm xuống, vội vàng điều động sấm sét trong đám mây oanh kích về phía Nhân Hạt tử. Nhưng đối mặt với công kích của nàng, Nhân Hạt tử chỉ nắm tay lại, không gian xung quanh trở nên vụn vẹo, chấn vỡ hoàn toàn tất cả công kích của nàng.

"Mỹ Nhân, nàng là của ta rồi!"

Chấn vỡ hết sấm sét xong, Nhân Hạt tử cười quái dị một tiếng, ánh mắt nóng rực nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Y Tiên, bàn tay còn định chụp lên vai nàng.

"Hình như ngươi vui vẻ quá sớm rồi..."

Nhưng ngay lúc bàn tay Nhân Hạt tử chuẩn bị chạm vào vai của Tiểu Y Tiên thì một tiếng cười nhạt đột nhiên vang lên từ phía sau. Nghe được giọng nói này, sắc mặt của Nhân Hạt tử liền biến đổi, nhanh chóng quay đầu, đồng tử chợt co rút lại. Chỉ thấy một đạo ngũ sắc hỏa liên to bằng cái chậu rửa mặt đang cắt ngang không gian bay về phía hắn.

Đóa hỏa liên kia có năm loại màu sắc, hỏa diễm không ngừng nhảy nhót xung quanh nó, một loại lực lượng hủy diệt đáng sợ lã lẽo tràn ra. Dưới loại lực lượng hủy diệt này, dù là Nhân Hạt tử cũng cảm thấy tay chân run rẩy. Lực lượng bực này, quả thực đã đủ để so sánh với một số đấu kỹ Thiên giai Trung cấp.

"Hậu Thổ Chung!"

Tuy tay chân run rẩy nhưng Nhân Hạt tử vẫn chưa mất đi lý trí, thủ ấn vội vàng biến đổi, đấu khí điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể. Một cái chuông lớn giống như thực chất hiện ra, đem thân hình của hắn bao bọc vào trong đó.

"Xuy!"

Lúc Nhân Hạt tử thi triển đấu kỹ phòng ngự thì một cái đuôi rắn chợt phóng xuống từ bầu trời, nhanh chóng cuốn lấy Tiểu Y Tiên rồi rút đi.

"Tìm mỹ nhân..... xuống dưới đó mà tìm đi!"

Sắc mặt Tiêu Viêm âm hàn nhìn vào cái chuông lớn kia, thấy ánh mắt có chút kinh hoàng của Nhân Hạt tử, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt. Cốt dục phía sau rung lên, thân hình chợt lui lại như thiểm điện. Cùng lúc đó, ấn quyết trong tay cũng nhanh chóng biến hóa.

"Bạo!"

Theo âm thanh từ trong miệng Tiêu Viêm, Ngũ sắc Hỏa Liên bay tới sát cạnh cái chuông lớn rồi lặng yên ngừng lại, sau đó chợt nổ tung ra trong ánh mắt kinh hãi của Nhân Hạt tử.

"Oanh!"

Trong khoảnh khắc này, cả trời đất đều trở nên run rẩy. Trong chu vi nghìn trượng, tất cả mọi thứ đều bị chấn thành bụi phấn. Trong lúc nhất thời, cả một mảnh núi non trực tiếp hóa thành sa mạc, cát bay đá vỡ, khói bụi tràn ngập khắp thiên địa,

Ngũ sắc Hỏa Liên. Không, chỉ có thể nói là Phật Nộ Hỏa Liên bốn màu rưỡi, nhưng uy lực của nó cư nhiên lại kinh khủng đến như vậy.

Dưới sự bạo tạc đáng sợ như vậy, đứng nói là Nhân Hạt tử, dù là cường giả có thực lực như Thiên Hạt tử đi nữa thì sợ rằng cũng sẽ thi cốt vô tồn chỉ trong nháy mắt!

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1394: Chiếm được cổ đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bão cát mù mịt quay cuồng trên bầu trời nơi này, cỏ cây xanh um tan biến chỉ trong nháy mắt. Tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn trượng đều bị san bằng thành một bình nguyên đầy bụi, thậm chí không tìm thấy nổi dù chỉ một tảng đá lớn.

Trên bầu trời phía xa, Thôn Thiên mãng khổng lồ khẽ biến động, nhanh chóng hóa thành một bóng hình xinh đẹp. Nàng vung tay lên, một cỗ cuồng phong chợt quét qua, áp chế tất cả bão cát xung quanh khu vực này.

Mà khi bão cát yếu đi, một đạo thân ảnh mặc hắc bào chợt xuất hiện trong tầm mắt của Thái Lâm và Tiểu Y Tiên. Thấy Tiêu Viêm không sao, hai người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Hô..."

Tiêu Viêm lau đi mồ hôi trên trán. Đây là lần đầu hắn ngưng tụ Phật Nộ Hỏa Liên từ năm loại hỏa diễm. Tuy uy lực nằm ngoài dự đoán của hắn nhưng mức độ tiêu hao cũng khá kinh khủng. Dù lấy thực lực hiện giờ của

hắn, sau khi thi triển Hỏa Liên thì cơ thể vẫn cảm thấy có phần mỏi mệt.

Thở mạnh ra một hơi, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về chỗ Nhân Hạt tử đứng lúc nãy. Nơi đó bây giờ đã chẳng còn gì, không có một chút dấu hiệu nào của người sống, nhưng quanh quần đó vẫn còn khí tức của Nhân Hạt tử. Giống như thân thể hắn đã biến mất hoàn toàn trong mảnh thiên địa này vậy, ngay cả tro cũng chẳng thừa lại...

Một chiêu tuyệt sát hoàn toàn một vị cường giả Đấu Tôn Lục chuyên!

Đây cũng chính là uy lực khi dung hợp bốn loại dị hỏa và một loại giả dị hỏa!

Có thể tưởng tượng ra, đến khi Tiêu Viêm có thể chân chính dung hợp năm loại dị hỏa thì uy lực sẽ khủng khiếp đến mức nào. Lúc đó chỉ sợ dù có là cường giả Bán Thánh cũng sẽ bị một chiêu này đánh thành hư vô chứ chẳng chơi.

"Không sao chứ?"

Thân hình hai người Thái Lâm và Tiểu Y Tiên nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Thấy sắc mặt có phần tái nhợt của hắn liền vội vàng lên tiếng hỏi.

"Không sao!"

Tiêu Viêm ăn một viên đan dược, lắc lắc đầu đáp. Mỗi khi dung hợp thêm một loại hỏa diễm vào Phật Nộ Hỏa Liên thì mức độ tiêu hao cũng sẽ tăng theo cấp số nhân. Bởi vậy, dù hôm nay thực lực của hắn đã tăng mạnh, nhưng khi thi triển Hỏa Liên như vậy thì vẫn cảm thấy có phần quá sức.

Bên phía Tiêu Viêm gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên ba người Dược Lão ở phía xa cũng cảm nhận được. Cỗ lực lượng hủy diệt kinh khủng kia, cho dù là Dược Lão cũng không khỏi cảm thấy có chút run sợ. Lực lượng sinh ra khi dị hỏa dung hợp với nhau thật quá kinh khủng. Nhưng trên thế giới này, người có thể dung hợp những loại dị hỏa vốn rất bài xích nhau này một cách hoàn mỹ như vậy chắc cũng chỉ có mình Tiêu Viêm.

"Lão Tam!?"

Hai người Thiên Hạt tử cũng trợn mắt há hốc mồm vì biến cố này. Nhìn bình nguyên không lồ phía dưới, cả hai không khỏi rùng mình ớn lạnh một cái, ánh mắt có phần hoảng sợ nhìn về phía thanh niên áo đen phía xa. Dù là bọn họ cũng không thể tạo thành lực phá hoại đáng sợ đến vậy, nhưng tên tiểu tử chỉ mới Bát tinh Đấu Tôn này cư nhiên lại làm được?

"*Tiểu tử này thật quý dị!*" Địa Hạt tử nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói.

"*Lão Tam đâu?*" Khóe miệng Thiên Hạt tử hơi co quắp lại, lão cố gắng hồi phục tinh thần lại rồi vội đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Nhưng sau đó lại kính hãi phát hiện, ngay cả khí tức của Nhân Hạt tử lão cũng không cảm giác nổi.

"*Giống như đã bị tên tiểu tử kia đánh đến thi cốt vô tồn...*" Trong giọng nói của Địa Hạt tử chứa đầy vẻ khó tin. Lão không thể ngờ rằng với thực lực đã đạt đến Đấu Tôn Lục chuyển đỉnh phong như Nhân Hạt tử mà lại rơi vào kết cục như vậy trong tay tiểu tử kia.

Nghe vậy, trong mắt Thiên Hạt tử cũng hiện lên vẻ kính hãi. Một chiêu đánh cho Nhân Hạt tử thi cốt vô tồn, điều này cho dù là lão cũng không làm nổi, vậy mà tên nhãi đó...

"*Chạy mau!*"

Rốt cuộc trong lòng Thiên Hạt tử cũng trào lên sự sợ hãi, lão nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt cực kỳ kiêng kỵ. Nếu bây giờ tên kia tiếp tục nặn ra cái thứ quý quái đó nữa thì lão cũng không chắc mình có thể sống sót mà chạy ra ngoài hay không. Trong lòng đã chẳng còn khí thế để mà tiếp tục chiến đấu, chợt lão quát khẽ lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

Nghe được lời này của Thiên Hạt tử, Địa Hạt tử cũng gật gật đầu đồng ý. Lúc này mà tiếp tục ở lại thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

"*Đi nổi không?*"

Nhưng hai người còn chưa kịp chạy, một tiếng cười lạnh lại đột ngột vang lên. Một bàn tay hỏa diễm như thực chất chợt thành hình trên bầu trời, sau đó nhanh như chớp xuyên qua không gian, chớp về phía hai người Thiên Hạt tử.

"Dược Trần, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Thấy Dược lão lại tiếp tục công tới, Thiên Hạt tử quát lên the thé một cách oán độc. Lão và Địa Hạt tử vội xoay người lại, từng đạo đầu khí ùn ùn trào ra từ lòng bàn tay, hung hăng va chạm với bàn tay lửa kia.

"Hai người các ngươi chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!"

Dược lão cười lạnh, xuống tay lại càng mạnh thêm. Lão vung tay một cái, bàn tay lửa kia liền chấn vỡ tất cả đầu kỹ, cuối cùng hung hăng vỗ lên thân thể hai người Thiên Hạt tử.

"Phốc!"

Ăn một đòn nặng nề như vậy, cả hai bay ngược về phía sau như đạn pháo, cuối cùng rơi mạnh xuống đất, kéo lê tạo thành hai cánh rãnh đất khổng lồ dài mấy trăm trượng.

"Phụt!"

Nằm trong rãnh đất, sắc mặt hai người Thiên Hạt tử trắng bệch, máu trào ra khóe môi, lúc này quần áo trên thân thể đều đã bị chấn vỡ. Cả hai dùng ánh mắt oán độc nhìn mấy người Dược lão trên bầu trời, nhưng cũng không ngu gì mà tiếp tục xông lên. Thân hình chợt động, mang theo trọng thương trong người mà chia thành hai phương hướng để chạy trốn.

Thấy hai người tách ra, Dược lão bước về phía trước một bước, thân hình trực tiếp xuất hiện trước mặt Địa Hạt tử như dịch chuyển tức thời. Bàn tay chộp mạnh, lập tức phong tỏa toàn bộ không gian quanh người Địa Hạt tử.

"Dù có chết ông đây cũng phải kéo mày theo cùng!"

Thấy thân thể đã không thể động đậy, trong mắt Địa Hạt tử vẫn lên tia máu, dữ tợn nhìn về phía Dược lão. Đầu khí trong cơ thể bỗng trở nên hỗn loạn, lão già này vậy mà lại muốn tự bạo!

Dược lão lạnh lùng nhìn hành động của Địa Hạt tử, đánh ra một chưởng như chớp giật lên lòng ngực đối phương. Kinh khí hủy diệt tràn vào người Địa Hạt tử như thủy triều lên, chỉ trong nháy mắt đã phá hủy hoàn toàn tất

cả sự sống trong người lão!

Vào lúc này, đấu khí hỗn loạn trong cơ thể cũng nhanh chóng tiêu tán. Sinh cơ trong mắt Địa Hạt tử nhanh chóng biến mất, cuối cùng cả người mềm oặt xuống, mất đi ý thức. Lão quỷ đã từng lấy dâm tà mà nổi danh cả Trung Châu này rốt cuộc cũng vẫn lạc như vậy...

Một chưởng đánh chết Địa Hạt tử, Dược lão lấy nạp giới trên ngón tay tên kia rồi ném về phía Tiêu Viêm. Ánh mắt lạnh lùng chuyển về phía Thiên Hạt tử chạy trốn. Lão quay đầu, quát nhẹ với ba người Tiêu Viêm: *"Kiểm tra xem có cổ đồ trong đó không, ta đuổi theo tên kia!"*

Vừa dứt lời, thân hình Dược lão đã trực tiếp biến mất tại chỗ, nhanh như chớp đuổi về phía Thiên Hạt tử chạy trốn.

Nhìn thân ảnh Dược lão đã biến mất, Tiêu Viêm vươn tay bắt lấy chiếc nạp giới kia. Bàn tay còn lại mở ra, lại là một chiếc nạp giới khác, chiếc này hiển nhiên là của Nhân Hạt tử rồi.

Địa Hạt tử và Nhân Hạt tử đều đã ngóm, ấn ký linh hồn trong nạp giới của chúng tự nhiên là không chịu nổi một kích. Tiêu Viêm tùy ý phá hủy chúng, sau đó dùng linh hồn lực quét qua một vòng. Nhất thời, hai hàng lông mày của hắn hơi nhíu lại.

"Không thấy à?" Thấy vẻ mặt như vậy của Tiêu Viêm, Thái Lâm vội hỏi.

"Ừm, có lẽ nó ở trên người Thiên Hạt tử. Dù sao lão ta mới là lão đại." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, một quyền trục màu vàng chợt xuất hiện trên tay hắn.

"Đây là?" Thấy quyền trục có chút quen mắt này, Thái Lâm và Tiểu Y Tiên đều ngần ngại.

"Đây là 'Kim Cương Lưu Ly thể' vừa được đấu giá trong đại hội. Không ngờ nó lại bị Địa Hạt tử đứt túi, hắc, đúng là tiện nghi cho chúng ta." Cầm quyền trục trong tay, Tiêu Viêm bật cười nói. *"Kim Cương Lưu Ly thể"* này cũng là đấu kỹ Thiên giai, lúc đó hắn cũng đã từng động tâm, nhưng cuối cùng lại không đấu giá, lúc sau vẫn còn có chút tiếc hận, nhưng không ngờ rằng nó lại tự tìm đến cửa như vậy.

"Chúng ta chẳng tốn một xu mà xem ra lời cũng chẳng ít." Tiểu Y Tiên che miệng cười khẽ.

"Ba tên già này dùng phụ nữ làm nhục đỉnh để tu luyện, có kết cục như vậy cũng chết chưa hết tội." Thái Lâm thân nhiên nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, cả đời ba tên này làm vô số việc ác, không biết đã tao đập bao nhiêu thiếu nữ vô tội rồi. Gặp kết cục như bây giờ cũng coi như báo ứng.

"Không biết bên sư phụ có ổn không..." Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về phía Dược lão biến mất, có chút lo lắng nói.

"Yên tâm đi, với thực lực của Dược lão thì Thiên Hạt tử chẳng làm được xài nổi chiêu trò gì đâu." Tiểu Y Tiên nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Tiêu Viêm gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì không trung lại truyền đến từng trận tiếng xé gió. Một đạo thân ảnh quen thuộc lướt đến như chớp giật, chỉ trong vài cái chớp mắt đã xuất hiện trước mặt ba người Tiêu Viêm. Hiển nhiên đây chính là Dược lão vừa truy đuổi Thiên Hạt tử.

"Ha ha, lần này thật thống khoái..."

Vừa hiện thân, Dược lão đã không kìm nổi sự sáng khoái trong lòng mà cười to một tiếng. Lão và Hạt Ma tam quỷ sớm đã có thù cũ, bây giờ giải quyết coi như cũng bớt đi một tâm sự trong lòng.

"Sư phụ?" Tiêu Viêm cười cười, chột mở miệng nói.

"Đây!"

Thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, tự nhiên Dược lão cũng biết hắn đang nghĩ gì. Lão bật cười duỗi tay ra, một mảnh tàn đồ cổ xưa chột xuất hiện trên lòng bàn tay.

Thấy vậy, Tiêu Viêm liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, bàn tay có chút run rẩy tiếp nhận mảnh tàn đồ cổ xưa này. Để thu thập đủ những mảnh tàn đồ này, hắn đã mất mười mấy năm trời. Cuối cùng thì ông trời cũng không phụ người có lòng.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, dù thế nào nơi cũng sẽ là của ta!"

Nhìn mảnh tàn đồ cổ xưa trên tay, hai mắt Tiêu Viêm hiện lên vẻ nóng rực, lâm bẫm nói.

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1395: Cổ đồ chi mê!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn vẻ vui mừng trên khuôn mặt Tiêu Viêm, Dược lão cũng mỉm cười. Lão là người biết rõ nhất Tiêu Viêm đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để tìm được những tấm tàn đồ này.

"Đi trước đã, động tĩnh ở nơi này quá lớn, chỉ sợ không lâu sau sẽ hấp dẫn sự chú ý của một số cường giả. Dù không sợ, nhưng nếu để kẻ khác biết trong tay chúng ta có cổ đồ đầy đủ thì sẽ khó tránh khỏi một số rắc rối không cần thiết." Dược lão đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi mở miệng nói.

"Dạ!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng gật gật đầu, cố gắng đè nén sự bồn chồn trong lòng xuống. Hẳn biết, nếu tin tức này được truyền ra ngoài thì sẽ không chỉ là một chút rắc rối đâu. Một mảnh tàn đồ thì thôi, nhưng nếu là cổ đồ đầy đủ thì sức hấp dẫn sẽ tăng lên gấp vô số lần. Bởi vì ai cũng biết, có được tấm cổ đồ này thì sẽ biết được tin tức về Tịnh Liên Yêu Hỏa. Vì Yêu Hỏa này, cho dù thực lực của Tinh Vãn các có mạnh hơn nữa thì cũng sẽ gặp rắc rối rất lớn.

"Đi thôi!"

Thấy vậy, Dược lão cũng không dừng lại quá lâu, vung nhẹ tay lên, sau đó thân hình chợt lướt mạnh về phía xa, chỉ vài cái chớp mắt đã biến mất ở

phía chân trời. Mà phía sau lão, ba người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng theo kịp.

Khi đoàn người Tiêu Viêm rời đi, nơi này cũng dần trở nên yên tĩnh. Bầu không khí này cũng không kéo dài lâu bao lâu, chừng mười phút sau, mười mấy đạo thân ảnh mang theo những tiếng xé gió ù ù thoáng hiện ở phía xa rồi dừng lại giữa không trung. Trong mắt tất cả đều hiện lên vẻ khiếp sợ nhìn mảnh sơn mạch bị san thành bình địa phía dưới.

"Lực phá hoại thật khủng khiếp, không biết là ai vừa giao thủ ở đây mà lại có thể san bằng cả một mảnh sơn mạch như vậy..."

Từng giọng nói mang theo vẻ kinh nghi bất định vang lên giữa không trung. Một lát sau, rốt cuộc cũng có người tinh mắt nhìn thấy một xác chết trên mặt đất, lập tức có người lao vụt xuống kiểm tra. Ngay sau đó, những tiếng kêu kinh hãi liên vọng đi xa xa.

"Cư nhiên lại là Địa Hạt tử trong Hạt Ma tam quý? Thực lực của lão quý này là Đấu Tôn đỉnh phong a, ai có thể giết chết lão như vậy?"

"Trước giờ Hạt Ma tam quý đều như hình với bóng, nếu Địa Hạt tử đã chết ở đây thì chỉ sợ hai người kia cũng không khá hơn được bao nhiêu..."

"Ba tên này làm ác vô số, bị vậy cũng coi như đáng đời. Nhưng rốt cuộc là cao nhân phương nào đã ra tay? Ba bọn chúng liên thủ lại dù có gặp cường giả Bán Thánh thì cũng đủ sức đánh một trận ấy chứ..."

Khi mấy người này đang kinh hãi vì thi thể của Địa Hạt tử này đoàn người Tiêu Viêm đã sớm cao chạy xa bay...

Ở một đỉnh núi cách trận đại chiến lúc nãy chừng ngàn dặm, vài tiếng xé gió đột ngột vang lên, bốn đạo thân ảnh chợt xuất hiện rồi đáp xuống núi, đây rõ ràng là đoàn người Tiêu Viêm.

"Đến nơi này thì hẳn sẽ không có ai lần theo được nữa rồi. Khí tức trên đường cũng đã bị ta xóa sạch, dù là cường giả Đấu Thánh cũng khó lòng phát hiện." Đáp xuống đất, Dược lão cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Tiêu Viêm gật gật đầu cười, thu hoạch lần này thật quá phong phú. Tuy ba

lão quỷ này làm ác vô số nhưng những trân bảo chúng cất giấu cũng không ít, lần này thật đúng là tiện nghi cho bọn họ.

"Thử xem tấm cổ đồ kia xem, ta cũng rất tò mò khi gộp đủ lại nó sẽ như thế nào?" Dược lão vung tay phong tỏa tất cả không gian quanh đó, dù tiếp theo có xảy ra biến cố gì thì cũng có thể xử lý kịp thời.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng gật gật đầu, ngón tay vuốt nhẹ lên nẹp giới, từng tấm tàn đồ từ từ bay ra rồi trôi nổi trước mặt hắn.

Nhìn những tấm tàn đồ sồn gáy rách mép này, trong mắt Tiêu Viêm lại xuất hiện vẻ kích động một lần nữa. Hắn hơi sốt ruột xoa xoa hai tay, sau đó mới lần theo những dấu vết rồi cẩn thận ghép từng mảnh lại với nhau.

Tốc độ ghép của Tiêu Viêm rất chậm, nhưng theo thời gian trôi qua, một tấm cổ đồ đầy đủ cũng dần xuất hiện trong mắt mọi người.

Khi tấm tàn đồ cuối cùng được xếp vào vị trí, trong lòng Tiêu Viêm thầm thở mạnh ra một hơi. Nhưng khi hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào tấm cổ đồ một cách nóng rực thì lại hơi sững người một chút. Bên trên tấm cổ đồ đầy đủ này đúng là có vẽ những văn lộ ký hiệu, nhưng lại khá bình thường và cũng không có mục tiêu xác thực hay lộ tuyến gì cả. Nhìn qua đúng như một bức tranh sơn thủy bình thường vậy.

"Thế này là..."

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn những văn lộ trên cổ đồ, trong lòng có chút trầm xuống. Chẳng lẽ cổ đồ hắn mà hắn bỏ biết bao tâm huyết để tìm kiếm những năm qua lại là một thứ không hề có giá trị?

"Đừng gấp, tấm cổ đồ này đúng là đã tồn tại rất rất lâu rồi, nó không thể nào là một thứ được cố ý tạo ra để trêu ngươi người ta được. Bên trong tất sẽ có ảo diệu..." Dược lão lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, trầm ngâm nói.

"Hộc..." Tiêu Viêm thở một hơi thật dài, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại. Ánh mắt chậm rãi quét qua tấm cổ đồ, cố gắng tìm ra một chỗ nào đó khác thường. Nhưng dù nhìn tới nhìn lui thì ngoài một đóa hỏa liên cực kỳ yêu dị ra thì không còn bất cứ chỗ nào khả nghi nữa.

"Nhỏ một giọt máu vào đó xem." Dược lão trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi chân chừ một lát rồi gật nhẹ đầu. Hắn cắt nhẹ qua ngón giữa, một giọt máu tươi rơi xuống góc trên của cổ đồ rồi chảy vào giữa. Nhưng chờ một lát sau vẫn không có gì khác thường, ngoại trừ việc trên tấm cổ đồ kia nhiều thêm một vết máu.

Thấy vậy, Dược lão cũng thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu rồi yên lặng không nói.

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn tấm cổ đồ, trong mắt cũng xuất hiện sự thất vọng khó có thể che dấu. Thái Lâm bên cạnh cũng lắc lắc đầu, nhưng không tiện mở miệng nói điều gì. Nàng biết Tiêu Viêm đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết vì Tịnh Liên Yêu Hỏa kia. Bây giờ vất vả lắm mới thu thập được đủ cổ đồ mà lại không có một chút tác dụng nào. Hiển nhiên điều này là một đả kích không nhỏ đối với hắn.

Sự yên tĩnh bao trùm lên mọi người làm cho bầu không khí nơi đây trở nên nặng nề áp lực. Niềm vui đại thắng lúc nãy đã hoàn toàn bị dập tắt.

Bầu không khí yên tĩnh này kéo dài một lúc lâu, rốt cuộc Tiêu Viêm chậm rãi thở mạnh một hơi, nhìn thoáng qua tấm cổ đồ trước mặt, khẽ lắc đầu:
"Nếu đã vô dụng, vậy giữ mà lại có tác dụng gì?"

Vừa dứt lời, một luồng dị hỏa chọt trào ra từ tay Tiêu Viêm, trực tiếp bao phủ cả tấm cổ đồ vào trong.

Hành động đột ngột này của Tiêu Viêm cũng làm cho Dược lão cả kinh, lão vừa muốn ngăn cản thì bỗng khựng lại, nói: *"Sao tấm cổ đồ lại không cháy?"*

Nghe vậy, ánh mắt ba người Tiêu Viêm cũng vội nhìn về phía đồng lửa. Quả nhiên đúng là như vậy, cho dù dị hỏa của Tiêu Viêm có đốt thế nào thì tấm cổ đồ cũ kỹ kia vẫn không chút tổn hại, càng đừng nói là có dấu hiệu hóa thành tro.

"Tăng thêm cường độ!"

Hai mắt Dược lão nhìn chằm chằm vào tấm cổ đồ vẫn bình yên vô sự trong

dị hỏa kia, độtn gột nói. Dị hỏa của Tiêu Viêm được dung hợp từ bốn loại dị hỏa khác nhau, uy lực đủ để đốt núi nung biển, nhưng bây giờ lại không đốt nổi một tấm da cũ nát, vậy thì trong đó tất sẽ có vấn đề!

Nghe vậy, Tiêu Viêm giật mình, sau đó vội thúc giục dị hỏa.

"Lách tách..."

Ngọn lửa thiêu đốt hùng hực, sức nóng làm cả không gian nơi đây cũng trở nên vặn vẹo. Nhưng cho dù Tiêu Viêm có tăng cường độ của ngọn lửa lên bao nhiêu thì tấm cổ đồ kia vẫn không hề có dấu hiệu biến thành tro. Dù vậy, khi ngọn lửa càng lúc càng mạnh, các văn lộ trên cổ đồ bắt đầu sáng dần lên, giống như muốn rách ra vậy.

Nhìn một màn này, trong mắt mấy người Dược lão đều xuất hiện vẻ kinh hãi. Không đợi bọn họ thúc dục, Tiêu Viêm đã tiếp tục tăng thêm cường độ, đề thăng dị hỏa trong cơ thể mình đến mức tận cùng!

Nương theo đó, văn lộ trên cổ đồ cũng càng lúc càng sáng. Đến lúc này, tấm cổ đồ đột ngột rung lên, sau đó những văn lộ chợt tách ra khỏi bề mặt cổ đồ mà bay vọt lên cao, cuối cùng hóa thành một đoạn văn tự cổ xưa trôi nổi giữa không trung trước mặt mọi người.

Song nguyệt đồng hiện.

Cửu tinh nhất thể.

Thiên địa triều tịch.

Yêu hỏa hàng thế.

Dược lão chậm chậm đọc lên những văn tự cổ xưa này, trên mặt cũng xuất hiện vẻ khiếp sợ.

"Vậy là có ý gì?" Tiêu Viêm nhíu mày nhìn những văn tự trước mắt. Hắn không hiểu ý nghĩa trong đó lắm.

Dược lão thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: *"Song nguyệt đồng hiện, cửu tinh liên thể" là một kỳ cảnh do thiên địa tạo nên. Nhưng kỳ cảnh này chỉ ngàn năm mới xuất hiện một lần. "Thiên địa triều tịch" có lẽ là thứ do kỳ cảnh*

này dẫn phát ra. Con nên hiểu, khi thiên địa triệu tịch xuất hiện thì có lẽ Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng sẽ hàng thế..."

Tiêu Viêm ngân người, lập tức nói: *"Ngàn năm mới có một lần? Vậy chẳng phải là hoàn toàn không có cơ hội sao?"*

"Nếu tính thời gian thì lần thiên địa triệu tịch trước là chín trăm chín bảy năm trước. Nói cách khác, chúng ta còn ba năm!" Dược lão lắc lắc đầu, thẳm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: *"Vậy cũng tốt, Tịnh Liên Yêu Hỏa quá cường đại. Đừng nói con, cho dù là ta cũng không thể hàng phục được nó. Nếu cứ cường hành thì chỉ sợ sẽ bị nó phản phệ. Ba năm này, coi như cho con có một khoảng thời gian đầy đủ để tăng thêm thực lực."*

"Trong ba năm này, con phải đạt tới cảnh giới Đẩu Thánh, nếu không cho dù Yêu Hỏa hàng thế thì cũng chỉ có nước đứng nhìn mà thôi..."

"Ài, vất vả nhiều năm như vậy mà chỉ lấy được cái tin tức này..." Tiêu Viêm cười khổ một tiếng. Dựa theo những điều viết trên này, đến lúc Yêu Hỏa hàng thế thì sợ rằng ai cũng sẽ có cơ hội để hàng phục nó, vậy còn cần tâm cổ đồ này làm gì?

Dược lão xoa xoa tay, nếu nghĩ như vậy thì đúng là có một chút oan uổng thật.

"Ài..."

Tiêu Viêm thở dài chán nản một hơi, nhìn thoáng qua tấm cổ đồ vẫn không chút sứt mẻ đang nằm trong hỏa diễm kia. Bàn tay vươn ra định thu nó về, nhưng ngay khoảnh khắc tay hắn chạm vào cổ đồ, đóa yêu liên trên cổ đồ lại chợt động đậy như một vật sống, đột ngột hóa thành điện mang chui thẳng vào giữa mi tâm của Tiêu Viêm.

Biến cố đột nhiên này cũng làm cho Dược lão bên cạnh sắc mặt đại biến!

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ๑ Mời các

Chương 1396: Tịnh Liên Yêu Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biến cố này xảy ra quá đột ngột, dù Dược lão đứng rất gần Tiêu Viêm nhưng vẫn không kịp trở tay. Bởi vậy, sau khi đạo quang mang kỳ lạ kia lướt vào mi tâm Tiêu Viêm thì lão mới phát hiện ra, sắc mặt cũng trở nên kịch kiến.

Khuôn mặt hai người Thái Lâm và Tiểu Y Tiên có phần tái nhợt đi vì kinh sợ. Tấm cổ đồ này quá quý dị, không ai biết được thứ này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Mà Tiêu Viêm – nhân vật chính của biến cố này cũng sững người khi đạo quang mang kỳ lạ kia tiến vào mi tâm. Hắn chợt giật nảy mình, điên cuồng điều khiển linh hồn lực quét qua mi tâm. Mà theo điều này, hắn rất nhanh phát hiện ra bên trong mi tâm mình có một đốm sáng lớn chừng nắm tay đang yên lặng lơ lửng...

Tiêu Viêm có thể khẳng định đốm sáng này tuyệt đối không phải của hắn. Thêm nữa, trước kia hắn cũng chưa từng thấy thứ này tồn tại. Hiển nhiên nó chính là dị vật bắn vào mi tâm Tiêu Viêm từ cổ đồ.

Linh hồn của Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào đốm sáng màu trắng này. Nó vẫn chỉ nằm yên ở đó, không hề có dấu hiệu nào là sẽ tiếp tục hoạt động. Nhưng chính cái loại yên lặng này lại làm cho Tiêu Viêm lạnh người, những thứ không biết luôn luôn đáng sợ, đặc biệt là khi nó còn nằm trong đầu của mình.

"Khôn kiếp!"

Tiêu Viêm hung hăng nguyên rửa một phen trong lòng rồi chợt hít sâu, cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, sau đó mới điều khiển lực lượng linh hồn chậm rãi tới gần đốm sáng kia.

Đối với sự tiếp cận của Tiêu Viêm, đốm sáng này vẫn không có chút phản ứng nào, mà lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm cũng càng lúc càng tiếp cận, sau đó lặng lẽ ngưng tụ lại để có thể tùy lúc cho thứ quý dị này một đòn công kích trí mạng.

Khi Tiêu Viêm sắp dùng lực lượng linh hồn bao bọc nó lại thì một đạo bạch mang chọt bắn mạnh ra từ trong đóm sáng, lao thẳng về phía linh hồn của Tiêu Viêm như một tia chớp.

Thấy biến cố như vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng kinh hãi nhưng không hề bối rối chút nào, nhanh chóng điều động tất cả lực lượng linh hồn hình thành nên một lớp phòng ngự cực kỳ cường hãn. Nhưng điều làm cho Tiêu Viêm khiếp sợ lại là đạo bạch mang đó lại lướt qua lớp phòng ngự kia như không hề gặp phải vậy, sau đó trực tiếp bắn vào linh hồn trong ánh mắt kinh hãi của Tiêu Viêm.

Khoảnh khắc bạch mang tiến vào linh hồn, thân thể Tiêu Viêm cũng đột nhiên cứng ngắc lại, trên mặt xuất hiện vẻ nhăn nhó như rất thống khổ vậy.

Thấy vậy, trong lòng Dược lão trầm xuống, này giờ lão vẫn luôn chú ý đến trạng thái của Tiêu Viêm. Bàn tay vội đặt lên đầu hắn, lực lượng linh hồn chuẩn bị tiến vào cơ thể Tiêu Viêm.

"Hộc..."

Nhưng ngay khi Dược lão chuẩn bị vận dụng lực lượng linh hồn tiến vào cơ thể Tiêu Viêm thì hắn bỗng mở bừng mắt ra, trong miệng không ngừng thở hổn hển.

"Chuyện gì vậy?" Thấy Tiêu Viêm mở mắt ra, Dược lão vội dừng động tác trong tay lại, lên tiếng hỏi.

"Không rõ!"

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, sau đó chỉ vào mi tâm nói: "*Nó ở trong này, nhưng dù con có cố gắng thế nào thì vẫn không thể làm nó di động dù chỉ một chút, mà nó về nó cũng không có hành động nào tiếp theo...*"

"*Lần đầu gặp mặt của chúng ta lúc con bao nhiêu tuổi?*" Dược lão nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, đột ngột hỏi. Nguồn truyện:

"*Hả? Là năm mười lăm tuổi.*" Tiêu Viêm sững sốt, có chút kinh ngạc nhìn Dược lão, hiển nhiên hắn không hiểu được ý của lão.

Nghe vậy, Dược lão mới thở phào một hơi, cười khỏ nói: *"Ta sợ con bị nó cưỡng chiếm thân thể, một số cường giả viễn cổ dù chết đi nhưng vẫn linh hồn họ vẫn còn tồn tại. Hơn nữa, nếu thực lực đủ cường đại thì thậm chí còn có thể trực tiếp cắn nuốt linh hồn của người khác, chiếm cứ lấy bộ thân thể kia..."*

Tiêu Viêm há hốc miệng, cũng chỉ có thể cười khỏ lắc lắc đầu.

"Vậy rốt cuộc nó là thứ gì?" Sắc mặt Dược lão có phần ngưng trọng, hỏi.

Tiêu Viêm sờ sờ lên mi tâm, một lát sau mới đáp: *"Con cũng không biết, nhưng khi tiếp xúc với nó thì lại nhận được một chút tin tức, bên trong chỉ có bốn chữ..."*

"Chữ gì?" Dược lão truy vấn.

"Tịnh Liên Yêu Thánh!" Tiêu Viêm nói từng chữ.

"Tịnh Liên Yêu Thánh?" Dược lão hơi ngần người, sau đó lập tức trầm tư suy nghĩ. Một mình ngồi xuống tảng đá bên cạnh, dường như có chút ấn tượng nào đó với cái tên này.

Thấy lão như vậy, Tiêu Viêm và nhị nữ liếc nhau một cái, cũng không ai lên tiếng hỏi, tất cả đều yên lặng chờ đợi.

Chừng mười phút sau, Dược lão mới chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chú về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: *"Nếu ta không đoán sai thì vị Tịnh Liên Yêu Thánh này chính là một cường giả cực mạnh của vạn năm trước. Mà hắn, cũng đã từng là chủ nhân của Tịnh Liên Yêu Hỏa!"*

"Chủ nhân của Tịnh Liên Yêu Hỏa?" Ba người Tiêu Viêm cả kinh, không ngờ Tịnh Liên Yêu Thánh lại cường hãn đến vậy, cư nhiên có thể trở thành chủ nhân của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Khó trách hắn sẽ có danh hiệu như vậy.

"Vạn năm trước, vị Tịnh Liên Yêu Thánh này cũng là một nhân vật có thanh danh cực lớn. Ta từng đọc được trên một số sách cổ, nghe nói ở thời đại đó, người này được xưng là cường giả tiếp cận với Đấu Đế nhất..."
Dược lão chậm rãi nói.

"Cường giả tiếp cận với Đấu Đế nhất?" Hai nắm tay Tiêu Viêm không tự

chủ nắm chặt lại. Không nghĩ đến Tịnh Liên Yêu Thánh lại đạt được danh hiệu như vậy, thật không đơn giản chút nào.

"Vậy vật trong mi tâm con là thứ do Tịnh Liên Yêu Thánh để lại?" Tiêu Viêm hỏi.

"Chắc hẳn cả tám cổ đồ này cũng là do hắn để lại." Dược lão khẽ gật đầu, nhìn về mặt có chút nghi ngờ của Tiêu Viêm, cười khổ nói: *"Ta cũng không rõ cuối cùng đã xảy ra việc gì, nhưng theo những ghi chép trên sách cổ thì tuy vị Tịnh Liên Yêu Thánh này có chút tà dị nhưng cũng khá quan minh lỗi lạc. Có lẽ sẽ không làm ra thủ đoạn quá vô sỉ gì đó đâu, thứ trong mi tâm con chắc sẽ không tạo thành thương tổn nào quá lớn."*

Tiêu Viêm nhin không được mà trừng lớn mắt, câu trả lời này không phải quá gượng ép đó chứ. Nhưng nghĩ lại thì bây giờ cũng chẳng còn đáp án nào khác, chỉ có thể cầu mong cái thứ quái quỷ này sẽ không đem lại cho hắn rắc rối gì lớn.

"Thứ này giấu bên trong cổ đồ, ta nghĩ có lẽ nó sẽ có liên quan gì đó đến Tịnh Liên Yêu Hỏa. Ha ha, nói không chừng đây chính là ích lợi của việc thu thập đủ cổ đồ ấy chứ." Dược lão cười nói, giờ lão chỉ có thể an ủi Tiêu Viêm được như vậy.

Tiêu Viêm bắt đầu dĩ lắc đầu, việc đến nước này thì có buồn bực thế nào cũng vô dụng. Giờ hắn chỉ mong mọi việc sẽ đúng như lời Dược lão nói, đây là lợi ích của việc thu thập đủ cổ đồ. Nhưng điều duy nhất làm Tiêu Viêm yên lòng là hắn vẫn chưa cảm thấy sự uy hiếp hay nguy hiểm nào từ đốm sáng kia.

Khi linh hồn cường đại đến cảnh giới như hắn thì dù gặp nguy hiểm mức nào cũng sẽ có một chút cảm ứng. Nhưng hiện giờ đốm sáng thần bí kia vẫn chưa gây ra cảm giác nguy hiểm gì cho Tiêu Viêm.

"Thứ này, đầu tiên cứ quan sát nó đã..."

Dược lão vỗ nhẹ lên bả vai Tiêu Viêm, sắc mặt thoáng có chút nghiêm túc nói: *"Thứ con nên suy nghĩ bây giờ là làm sao tăng thực lực của mình lên Đấu Thánh trong ba năm này!"*

"Uy lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa không cần nói cũng biết. Nói thật, cho dù"

là ta, nếu gặp phải Tịnh Liên Yêu Hỏa thì cũng chỉ có một kết cục, đó là trở thành hỏa nô của nó..."

Khóe môi Tiêu Viêm hơi giật giật. Hỏa nô! Đương nhiên hẳn hiểu, bị hỏa diễm nô lệ, bị dị hỏa khống chế thần trí. Nhưng chỉ có một số dị hỏa cực kỳ cường hãn mới có năng lực như vậy. Thậm chí, ngay cả Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không có bản lãnh này. Theo suy đoán của Tiêu Viêm, chỉ sợ ba loại dị hỏa đứng đầu mới có thể làm được việc này.

"Lúc trước ta còn lo lắng nếu tìm thấy Tịnh Liên Yêu Hỏa thì sẽ làm gì với nó, nhưng may mắn, thời gian dài hơn rất nhiều so với dự đoán của ta." Dược lão cười cười, chợt nói: "Giờ con là Bát tinh Đấu Tôn đỉnh phong, khoảng cách với Đấu Thánh vẫn còn xa đến vạn dặm. Mặc dù tốc độ tu luyện của con không chậm, nhưng đạt đến Đấu Thánh trong vòng ba năm vẫn là một chuyện vô cùng khó."

"Nếu không đạt đến Đấu Thánh, cho dù Tịnh Liên Yêu Hỏa có hàng thế thì ta cũng sẽ không cho con đi. Bởi vì như vậy cơ bản là đi chịu chết!"

Tiêu Viêm cười khỏ, hẳn cũng không ngờ Dược lão lại e ngại Tịnh Liên Yêu Hỏa đến như vậy.

"Vậy những gì phải làm bây giờ là giúp Tiêu Viêm đạt tới Đấu Thánh trong vòng ba năm?" Thái Lâm mở miệng hỏi.

"Phải!" Dược lão gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Đây vốn là một việc rất khó thực hiện, nhưng rất may mắn, cơ duyên của tên nhóc con phải nói là rất tốt."*

Tiêu Viêm ngẩn ngơ, chợt phục hồi lại tinh thần, nói: *"Su phụ đang nói đến Bồ Đề cổ thụ?"*

"Đúng vậy." Dược lão gật gật đầu, cười nói: "Nếu con có được Bồ Đề Tâm thì sẽ có cơ hội đạt tới Đấu Thánh trong ba năm. Nếu không, đó gần như là một chuyện không thể nào xảy ra..."

"Bồ Đề Tâm..."

Tiêu Viêm liếm liếm môi, cười khỏ nói: *"Nhưng như vậy cũng không dễ a. Nơi Bồ Đề cổ thụ xuất hiện là cổ vực Mãng Hoang. Đó lại là cấm địa của*

nhân loại, vả lại tìm ra Bồ Đề cổ thụ trong đó cũng không phải một việc đơn giản..."

"Nếu đơn giản thì nó còn đến lượt chúng ta sao?" Dược lão cười mắng một tiếng, nói: "Trong tay con có một miếng Bồ Đề Tử, dù độ tinh khiết của nó không cao nhưng vẫn có thể giúp con có một chút cảm ứng với Bồ Đề cổ thụ, đây chính là ưu thế của con. Vả lại, nếu con thật sự muốn hàng phục Tịnh Liên Yêu Hỏa thì đây là cách duy nhất. Vì vậy, phải đoạt bằng được lấy Bồ Đề Tâm!"

Tiêu Viêm thở dài một hơi, chỉ có thể gật gật đầu. Xem ra lần này thật sự phải đến cổ vực Mãng Hoang một chuyến. Nếu không, dựa theo tốc độ tu luyện bình thường thì chắc chắn Tiêu Viêm không thể đạt tới cảnh giới Đâu Thánh trong vòng ba năm.

"Đi thôi, về Tinh Vãn các trước đã. Nếu tình báo là thật, chắc chắn trong khoảng thời gian này Trung Châu sẽ dậy sóng vì Bồ Đề cổ thụ. Đến lúc đó mới là lúc cổ vực Mãng Hoang mới thật sự náo nhiệt!" Dược lão đứng dậy, thản nhiên nói:

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1397: Tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng đã có quyết định, mấy người Tiêu Viêm cũng không tiếp tục ở lại đây lâu, tất cả động thân trực tiếp quay về Tinh Vãn các. Mà sau khi quay về, cả đoàn cũng nghỉ ngơi hồi phục hai ngày. Trong hai ngày này, tin tình báo có liên quan đến Bồ Đề cổ thụ liên quét ngang qua Trung Châu bằng một tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ bốn chữ Bồ Đề cổ thụ vô cùng đơn giản này thôi đã làm cả Trung Châu dậy lên một trận động đất. Cho dù là một số lão quái lánh đời không xuất hiện cũng bị quả bom này oanh tạc cho phải lộ mặt ra.

Tuy nói cổ vực Mãng Hoang khá nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cũng chỉ tồn tại khi nó không đủ sức hấp dẫn mà thôi. Mà sức hấp dẫn của Bồ Đề cổ thụ thì phải nói là không ai có thể ngăn cản. Bởi vậy, cái gọi là cấm địa của nhân loại này đã chẳng còn chút uy hiếp nào. Đấu Thánh - tầng lớp đại biểu cho đỉnh cao của mảnh đại lục này, để đạt đến nó, vô số cường giả đã dùng cả đời mình để cố gắng. Chỉ cần có bất cứ thứ gì có thể tăng xác suất thành công giúp họ đạt tới cảnh giới này thì họ đều sẽ liều lĩnh lao đến.

Dù như thiêu thân lao đầu vào lửa, bọn họ cũng sẽ không chút chần chừ!

Hiển nhiên, việc Bồ Đề cổ thụ xuất thế lần này đã hoàn toàn khuấy động phong vân tại Trung Châu!

Mà khi các thế lực ở Trung Châu rục rịch vì tin tức này thì Tiêu Viêm lại không ra ngoài mà tìm một mật thất để bế quan sau hai ngày nghỉ ngơi hồi phục.

Sau khi nghe Dược lão nói, trong lòng Tiêu Viêm cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều về vấn đề Tịnh Liên Yêu Hỏa. Hẳn hiểu, Dược lão sẽ không lừa hắn, vả lại kiến thức và lịch duyệt của lão không phải một tên nhóc như hắn có thể so sánh. Nếu Dược lão đã nói không đạt tới Đấu Thánh thì tuyệt đối không cho phép hắn dính đến Tịnh Liên Yêu Hỏa, vậy hắn cũng chỉ có thể cố nhịn sự sốt ruột trong lòng lại, đem mục tiêu chuyển dời đến Bồ Đề cổ thụ sắp xuất hiện kia.

Muốn đạt tới Đấu Thánh trong vòng ba năm thì chắc chắn phải nhờ đến lực lượng của Bồ Đề Tâm. Nếu không, đây là một việc hoàn toàn không có khả năng!

Điểm này, chỉ cần nhớ tới những ngày tháng tu luyện trong Thiên Mộ là đủ biết. Năng lượng trong đó nồng đậm hơn bên ngoài gấp mấy lần, nhưng nếu Tiêu Viêm không nhận được sự truyền thừa từ Tiêu Huyền thì chắc bây giờ cũng chẳng đạt được đến cảnh giới này. Cảnh giới Đấu Tôn càng về sau lại càng khó tu luyện, bây giờ hắn mới là Bát tinh đỉnh phong, phía sau vẫn còn Cửu tinh, Cửu tinh đỉnh phong. Mà tới đây vẫn chưa hết, còn phải trải qua Cửu chuyển rồi mới đạt tới Bán Thánh. Ba năm, Đấu Thánh, nếu cứ tu luyện bình thường thì chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhiều bước như vậy, nếu là người bình thường thì dù tu luyện ba mươi năm cũng chưa chắc đã hoàn thành, huống chi là ba năm?

Mặc dù Tiêu Viêm có thiên phú cực cao, lại thêm đan dược giúp đỡ nhưng cũng không thể đem thời gian rút ngắn lại mười lần, thậm chí là nhiều hơn!

Bởi vậy, hắn phải nắm thật chặt lấy cơ hội này. Tiến vào cổ vực Mãng Hoang, hơn nữa còn phải đoạt được Bò Đè Tâm.

Chỉ vậy thì hắn mới có thể đạt tới Đâu Thánh trong vòng ba năm. Nếu không, đợi đến ba năm sau, khi Tịnh Liên Yêu Hỏa hàng thế thì hắn chỉ có thể trở thành một kẻ đứng nhìn mà thôi, trơ mắt nhìn dị hỏa bậc này rơi vào tay người khác.

Chuyện như vậy đương nhiên Tiêu Viêm sẽ không thể chịu đựng nổi. Bởi vậy, Bò Đè Tâm, hắn tất phải đoạt được!

Mà chuyện Bò Đè cổ thụ xuất thế cũng đã khiến cho phần đông các thế lực lớn nhỏ ở Trung Châu chú ý. Muốn thuận lợi đoạt được Bò Đè Tâm từ trong tay những người này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Và lại, trong chuyện này cũng sẽ không thiếu những lão quái cùng thời với Thiên Hạc tử hay thậm chí còn hơn cả lão. Bởi vậy, trước lúc đó, Tiêu Viêm phải cố hết sức để tăng thực lực của mình lên!

Mà cách tăng lên thực lực nhanh nhất chính là tu luyện đấu kỹ cao giai. Mà lần này Tiêu Viêm bé quan đúng là để tu luyện cuốn "*Kim Cương Lưu Ly Thế*" vừa lấy được kia.

Thứ này cũng là đấu kỹ Thiên giai, tất nhiên uy lực của nó sẽ không tầm thường. Nếu có thể tu luyện được nó thì hành trình đến cổ vực Mãng Hoang lần này sẽ có nhiều cơ hội hơn một chút.

...

Trong tĩnh thất yên lặng, hương trầm lượn lờ, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên giường đá. Bàn tay hắn nắm chặt lại, một quyển trục màu vàng nhạt chợt xuất hiện, bên sườn nó còn có vài ký tự cổ xưa.

"*Kim Cương Lưu Ly Thế!*"

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tiêu Viêm áp quyển trục lên trán, đấu kỹ này

không rắc rối như Đại Thiên Tạo Hóa chương của hắn, cứ trực tiếp dùng lực lượng linh hồn để học là được. Lần trước rắc rối như vậy tất cả đều do vị cường giả Đấu Thánh kia cố ý làm vậy mà thôi.

Quyển trục chạm vào mi tâm, trong lòng Tiêu Viêm chột máy động. Kim quang bùng nổ trên quyển trục, một luồng tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu Tiêu Viêm như thủy triều.

"Kim Cương Lưu Ly Thể, đấu kỹ Thiên giai sơ cấp, biến thân thể thành kim cương lưu ly, không gì phá nổi. Khi luyện đến đại thành, hóa thân thành kim cương lưu ly, cửu trượng cửu xích là cực hạn. Kim quang diệu thể, quyền có thể băng thiên, cước có thể liệt địa!"

Nhìn những chữ lớn màu vàng đang quanh quẩn trong đầu, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được sự bá đạo cứng rắn của đấu kỹ này. Đây hoàn toàn là một loại đấu kỹ lấy đấu khí để cường hóa, nhưng sau khi nghiên cứu phương pháp tu luyện của đấu kỹ này, hắn cũng không khỏi than thở một tiếng. Không hổ là đấu kỹ do cường giả Đấu Thánh sáng tạo ra, đúng là rất cường hãn.

Ánh mắt của Tiêu Viêm bây giờ đã hơn trước rất nhiều, mà đấu kỹ hắn tu luyện cũng có vài loại là Thiên giai, bởi vậy quá trình tu luyện cũng khá thuận buồm xuôi gió. Cái này gọi là nhất pháp thông, vạn pháp minh(*), tuy cách tu luyện của những đấu kỹ này khác nhau, nhưng tóm lại vẫn có chút đồng quy. Nếu nắm giữ được điểm này, trừ bỏ một số loại đặc biệt ra thì tu luyện những đấu kỹ bình thường cũng không khó.

Muốn tu luyện Kim Cương Lưu Ly thể này thì phải dùng một phương pháp đặc biệt dung nhập đấu khí vào xương cốt, máu thịt, da dẻ. Loại dung nhập này cũng có yêu cầu khá hà khắc, nhưng may mắn là thân thể Tiêu Viêm đã trải qua sự chuy luyện của nhiều thiên tài địa bảo, mặc dù không dám nói là rất cường hãn, nhưng ít nhất vẫn có thể đảm bảo điều kiện tu luyện cần thiết của Kim Cương Lưu Ly Thể.

"Hô..."

Thở dài một hơi từ trong miệng, Tiêu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, dựa theo phương pháp ghi trên quyển trục mà bắt đầu thử tu luyện thứ gọi là Kim Cương Lưu Ly Thể này!

"Rắc, rắc!"

Không lâu sau khi Tiêu Viêm nhắm mắt lại, thân thể hắn đột nhiên bắn ra vài đạo kim quang. Mà khi kim quang bùng nổ, thân thể Tiêu Viêm cũng phình lớn lên theo. Trong lúc mơ hồ có thể nghe được những tiếng xương cốt vận vẹo vang vọng trong phòng.

Khi kim quang càng lúc càng đậm, quá trình phình to này cũng diễn ra nhanh hơn rất nhiều. Chỉ ngắn ngủi không đến nửa phút, chiều cao của Tiêu Viêm gần như đã tăng lên gấp đôi, nhìn qua như một người khổng lồ vậy. Thêm nữa, làn da vốn trắng nõn giờ đã chuyển dần sang màu ám kim. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Khi thể tích đã tăng gấp đôi thì thân thể Tiêu Viêm cũng không tiếp tục lớn thêm nữa. Kim quang chợt nhạt đi, thân thể hắn cũng nhanh chóng rút lại, chỉ trong chớp mắt đã trở lại bộ dáng như cũ.

"Phut!"

Thân thể vừa mới trở về hình dáng cũ thì Tiêu Viêm đã mở bừng hai mắt, một ngụm máu đỏ sẫm phun mạnh ra khỏi miệng, nhuộm đỏ cả mặt đất phía dưới.

Phun ra một ngụm máu, khoe miệng Tiêu Viêm hơi run run, sắc mặt tương đối khó nhìn. Quyển trục chết tiệt này, vậy mà không nói trước rằng khi tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể thì thân thể sẽ phải chịu sự đau đớn kinh khủng đến vậy. Thử tưởng tượng, khi thân thể một người đột nhiên bành trướng lên gấp mấy lần thì hắn sẽ có cảm giác ra sao? Da dễ bị xé nát, cơ bắp nứt vỡ, xương cốt bị chấn nát...

"Khó trách nó lại yêu cầu về thân thể một cách hà khắc như vậy. Nếu đổi lại một người có thể chất hơi yếu một chút thì chỉ sợ ngay lần đầu tu luyện sẽ trực tiếp bạo thể mà chết..." Tiêu Viêm không biết nói gì hơn, chợt thảm than một tiếng. Cho dù đau đớn thế nào thì cuối cùng vẫn phải tu luyện. Muốn thu được lực lượng cường đại mà không trả giá một chút thì đó cơ bản là chuyện không thể nào xảy ra.

Chỉ cần nhẫn nhịn được trước sự đau đớn này, lấy thể chất của Tiêu Viêm thì vấn đề thích ứng việc biến thân này chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đến lúc đó, uy lực của Kim Cương Lưu Ly Thể mới chân chính được biểu hiện

ra. Mà giờ đây, việc hấn cần làm là không ngừng bành trướng thân thể mình, để cho da thịt, xương cốt từ từ thích ứng với loại đau đớn này.

"Ài, tu luyện đấu kỹ này đúng là một loại tra tấn..."

Trong lòng thâm kêu la một tiếng, Tiêu Viêm lại nhắm mắt một lần nữa. Kim quang bùng nổ, thân thể hấn lại phình to ra, sau đó thu nhỏ lại... Mà theo đó, từng ngụm máu tươi cũng không ngừng phun ra từ trong miệng Tiêu Viêm. Nhưng may mắn là theo thời gian trôi qua, số lần hấn phun máu cũng càng ngày càng ít...

...

Trong thời gian Tiêu Viêm bế quan, nửa tháng liền trôi qua như nước chảy...

Trong nửa tháng này, cả Trung Châu đã lâm vào một mảnh xao động. Vô số thế lực đã phái người đến gần cổ vực Mãng Hoang để thám thính, nhưng đội ngũ chính thức thì vẫn chưa xuất phát. Bởi vì bọn họ đang đợi, đợi khoảnh khắc tình báo được xác thật...

Một khi Bồ Đề cổ thụ chân chính xuất thế, chắc chắn nó sẽ đưa tới thiên địa dị tượng. Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ Trung Châu đều sẽ cảm ứng được. Mà khi chân chính cảm nhận được loại dị tượng này thì mới là lúc các thế lực đã sớm rục rịch kia bắt đầu tràn về cổ vực Mãng Hoang.

Mà dưới loại chờ đợi này, thời gian năm ngày lại tiếp tục trôi qua...

Khi ánh nắng đầu tiên của ngày thứ sáu chiếu xuống đại lục, bầu trời phía đông bắc Trung Châu đột nhiên hiện lên một luồng thanh khí cực kỳ đặc biệt. Luồng khí này cuộn trào như sóng biển, đột ngột thổi quét ra xung quanh từ bầu trời nơi này, cuối cùng khuếch tán đi rất xa...

Phàm là người hít vào loại thanh khí này đều hiện lên một đoạn hình ảnh trong đầu...

Đó là một cây đại thụ che trời rất cổ xưa, mà một luồng khí tức trí tuệ cũng tràn ra từ trên thân cổ thụ.

Mà đó cũng chính là Bồ Đề cổ thụ trong truyền thuyết!

Vào thời khắc này, rớt cuộc cả Trung Châu cũng sôi trào lên!

(*) Nhất pháp thông, vạn pháp minh: Khi thấu hiểu được một pháp thì cũng có thể nắm được vạn pháp còn lại

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ♡ Mời các

-----oOo-----

Chương 1398: Mãng Hoang trấn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sâu trong Tinh Vãn các có một một mảnh tinh thất yên tĩnh. Những tinh thất này đều được làm vì các trưởng lão khách khanh, mà cũng chỉ có trưởng lão mới có tư cách tu luyện ở đây, đây là nơi có năng lượng nồng đậm nhất trong Tinh Vãn các.

Ngày thường, có không ít trưởng lão đều tụ họp ở đây trao đổi một chút tâm đắc với nhau để tu luyện. Mà hiện giờ tự nhiên cũng không ngoại lệ, từng đạo thân ảnh già nua đứng trên khoảng đất trống ngoài các tinh thất mà trò chuyện bàn tán.

"Bành!"

Bầu không khí tường hòa này chưa kéo dài bao lâu thì đã bị một tiếng nổ lớn phá vỡ. Từng đạo ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn về phía tiếng nổ phát ra. Chỉ thấy một tòa tinh thất gần đó đột nhiên vỡ tung, có thể lờ mờ thấy được nhiều đạo kim quang lóe ra từ bên trong.

"Đây là..."

Nhìn một màn này, không ít trưởng lão ở đây đều sửng sốt.

"Ầm!"

Lại một tiếng nổ khác vang lên. Tĩnh thất vững chắc trực tiếp vỡ bung ra, sau đó một cự nhân cao gần tám trượng cả người như hoàng kim liền đứng dậy bước ra ngoài, mỗi bước đều làm cho mặt đất rung mạnh lên. Cự nhân ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, sóng âm đáng sợ trực tiếp khuếch tán đến mỗi ngõ ngách trong Tinh giới. Mấy trưởng lão đứng gần thậm chí còn bị đẩy lui lại vài chục bước mới ổn định được thân thể.

"Đó là gì?"

Cảm nhận được uy thế đáng sợ của cự nhân, tất cả các vị trưởng lão ở đây đều biến sắc. Bọn họ cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trên người tên kia. Giống như hấn chỉ cần đánh một quyền về phía này thôi thì tất cả bọn họ sẽ biến thành thịt nát vậy.

Loại cảm giác này làm khóe mắt của không ít trưởng lão đều hơi giật giật. Thực lực kém nhất trong bọn họ cũng là Đẩu Tôn, mạnh thì có vài người đạt đến Bát tinh thậm chí Cửu tinh. Nhưng dù là mấy người đó đi chăng nữa, khi đối mặt với cự nhân này thì vẫn có một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là cường giả, sau khi khiếp sợ qua đi liền bắt đầu nhanh chóng tản ra, hình thành một vòng vây bao bọc cự nhân này vào giữa. Chỉ cần tên kia có bất kỳ hành động gì, bọn họ sẽ ra tay cùng lúc để giết chết hấn.

"Ha ha, đây chính là Kim Cương Lưu Ly thể sao? Quả nhiên là có chỗ độc đáo."

Khi mấy người đang ngưng thần đề phòng thì vài thân ảnh chợt xuất hiện từ phía xa, cuối cùng dừng trên không trung của khu vực này. Đây đúng là mấy người Dược lão, Thái Lâm, Tiểu Y Tiên... nghe được động tĩnh mà đến.

Thấy Dược lão xuất hiện, những trưởng lão kia liền vội khom người thi lễ. Một người không nhận được, hỏi: "Các chủ, đây là?"

"Ha ha, là Tiêu Viêm!" Dược lão mỉm cười đáp.

Nghe vậy, tất cả trưởng lão đều cả kinh đưa mắt nhìn cự nhân màu vàng

kia. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi cự nhân này lại là do Tiêu Viêm biến thành.

"Ha ha..."

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cự nhân kia cười to một tiếng. Kim quang chợt bùng lên, thân thể khổng lồ của hắn cũng nhanh chóng co lại. Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, một người khổng lồ to lớn đã biến trở lại thân hình cao gầy kia.

"Khụ..."

Trở về hình dạng ban đầu, tuy lần này Tiêu Viêm cũng không phun máu như trước nữa nhưng vẫn phải ho mạnh vài tiếng, đây hiển nhiên là do sự đau đớn sinh ra khi biến thân.

"Đáng tiếc, mới chỉ tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể này đến chừng bảy trọng, khoảng cách với chín trọng chín xích vẫn còn khá xa." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, thoáng có chút tiếc hận.

"Vậy mà còn chưa thỏa mãn nữa, nếu không phải từ nhỏ thân thể con đã được nhiều loại thiên tài địa bảo rèn luyện thì dù có cho thêm nữa năm con cũng không đạt được đến cảnh giới này đâu." Dược lão cười mắng.

Tiêu Viêm cũng cười cười, hắn biết tốc độ tiến triển này của mình đã xem như rất tốt rồi, vì cường độ thân thể không đủ nên chỉ có thể tu luyện đến chừng bảy trọng. Nếu hắn tìm thêm được một số loại thiên tài địa bảo có công năng rèn luyện khác, nói không chừng có thể một bước vọt đến cảnh giới chín trọng chín xích. Khi đó, Tiêu Viêm tin rằng sau khi hắn biến thân, cho dù gặp một Đấu Tôn đỉnh phong bình thường thì cũng có thể đánh nát đối phương.

"Trải qua thời gian tu luyện này, khí tức của ta đã có phần tăng cường. Tuy cô vực Mãng Hoang rất hung hiểm nhưng cũng có nhiều loại thiên tài địa bảo mà bên ngoài khó gặp. Nếu có đầy đủ cơ duyên, nói không chừng còn có thể đạt tới Cửu tinh Đấu Tôn và tu luyện thành công Kim Cương Lưu Ly Thể trước khi tìm được Bồ Đề cổ thụ..." Tiêu Viêm trầm ngâm nói. Giờ đây, hắn không lúc nào không nghĩ đến việc tăng thêm thực lực của mình.

"Tình báo đã được xác nhận, Bồ Đề cố thụ xuất thế là sự thật." Dược lão liếc nhìn Tiêu Viêm một cái, chậm rãi nói.

"A?" Nghe vậy, tim Tiêu Viêm không khỏi đập nhanh hơn, chột gật nhẹ đầu. Một khi đã là như vậy, các thế lực khác hẳn là đã xuất động.

"Bây giờ con nên dẫn người đến cổ vực Mãng Hoang trước. Con có ngọc giản không gian mà ta cho, nếu gặp phải rắc rối không thể giải quyết thì hãy bóp nát nó, ta sẽ đến đó ngay lập tức." Dược lão nói: "Sức hấp dẫn của Bồ Đề cố thụ quá lớn, chỉ sợ cả những chủng tộc viễn cổ kia cũng sẽ ra tay. Bởi vậy, nếu muốn lấy được Bồ Đề Tâm thì sẽ gặp khó khăn không nhỏ..."

Tiêu Viêm gật gật đầu, lần này hẳn đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, bởi vậy cũng không quá bất ngờ.

"Tình Vẫn các cần ta tọa trấn, vì vậy nên lộ trình tiếp theo phải dựa vào chính con. Nếu tiến vào sâu trong cổ vực thì nên dùng đến nó. Dù gì đi nữa, ở nơi đó, với thực lực của con thì vẫn khá nguy hiểm." Dược lão vỗ vỗ lên bả vai Tiêu Viêm, khẽ thở dài: "Hành trình lần này vô cùng quan trọng với con. Bởi vậy, hãy cố gắng lên..."

"Khi nào thì đi?" Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi.

"Càng nhanh càng tốt! Con bé quan hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này đã có không ít thế lực tiến vào cổ vực Mãng Hoang..." Dược lão nói.

"Tiêu Viêm gật nhẹ đầu, sau đó chậm rãi nói: "Vậy bây giờ luôn đi..."

Cách làm việc của Tiêu Viêm vốn luôn giống như cuồng phong bão táp, trong lòng đã có quyết định liền lập tức khởi hành, tiến về phía đông bắc của Trung Châu. Lần này hẳn cũng chỉ dẫn theo bốn người, Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Thanh Lâm và một vị trưởng lão đạt đến Đâu Tôn đỉnh phong. Về phần Thiên Hỏa tôn giả thì lại đang bế quan, bởi vậy cũng chỉ có thể loại ra.

Trong bốn người, sức chiến đấu của Tiểu Y Tiên và Thái Lâm đã đạt tới khoảng Bát tinh Đâu Tôn. Nếu liên thủ lại thì cũng đủ để đánh một trận với cường giả Đâu Tôn đỉnh phong. Về phần Thanh Lâm, có Bích Xà Tam

Hoa Đồng, chiến lực của nàng cũng thuộc dạng có thể bùng nổ rất lớn. Còn nữa, nàng có năng lực khống chế kỳ dị với ma thú loại rắn, điều này rất quan trọng với hành trình đến cổ vực Mãng Hoang lần này.

Đội ngũ này, mặc dù nhân số cũng không nhiều, nhưng mỗi người trong đó đều khá mạnh. Tất cả liên thủ lại, chỉ cần không gặp phải đối thủ quá đáng sợ thì chắc mọi việc sẽ suôn sẻ...

Cổ vực Mãng Hoang nằm ở ngoài rìa phía đông bắc của Trung Châu, khoảng cách với Tinh Vãn các là tương đối xa. Bởi vậy, nhóm người Tiêu Viêm đều thi triển tốc độ đến cực hạn, trên đường còn xuyên qua vài không gian trùng động, nhưng khi họ đến biên giới phía đông bắc Trung Châu thì cũng đã là sáu ngày sau đó...

Mà trong khoảng thời gian này, mấy người Tiêu Viêm cũng gặp được vô số người tiến về cùng hướng với họ. Mục tiêu của những người này đều là cổ vực Mãng Hoang. Phát hiện này làm cho Tiêu Viêm có chút than thở, không ngờ sức hấp dẫn của Bồ Đề cổ thụ lại đáng sợ đến như vậy, trực tiếp làm cho những người này quên đi sự kinh khủng của cổ vực Mãng Hoang. Nơi đó vốn được xưng là cấm địa của nhân loại mà...

Mãng Hoang trấn, đây là tòa thành trấn gần với cổ vực Mãng Hoang nhất. Bình thường, nơi này vốn không có bao nhiêu người, lại thêm hung danh của cổ vực Mãng Hoang nên cũng chẳng có mấy ai lui tới, vì vậy nên nơi này gần như vắng vẻ quanh năm. Nhưng giờ lại khác, Bồ Đề cổ thụ xuất thế dẫn tới vô số người muốn tầm bảo. Tòa thành trấn vắng vẻ này lập tức trở nên cực kỳ đông người, những tiếng huyên náo đình tai nhức óc truyền ra, ngay cả cách đó vài dặm cũng có thể lờ mờ nghe thấy.

Trạm dừng chân đầu tiên của nhóm người Tiêu Viêm cũng chính là nơi này. Bọn họ đến sau, tóm lại cũng nên biết một chút tin tức có liên quan đến cổ vực Mãng Hoang mới được. Nếu không, cứ liều mạng xông vào như mấy tên mù đường thì chắc chắn sẽ rơi vào kết cục lạnh ít dữ nhiều.

Bởi vậy, sau khi đến Mãng Hoang trấn, đầu tiên Tiêu Viêm tìm một nơi nghỉ chân rồi ra ngoài tìm kiếm tin tức. Ước chừng hai giờ sau hắn mới quay lại hội họp với mấy người Thái Lâm. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Thế nào rồi?"

Thấy sắc mặt Tiêu Viêm khi quay lại, Thái Lâm nhin không được hỏi.

"Ài!" Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng, hai ngón tay xoa xoa huyết thái dương, nói: "Căn cứ theo tin tức hỏi được, nhóm người đầu tiên tiến vào cổ vực Mãng Hoang dường như đã chết hết, trong đó còn có một số cường giả Đấu Tôn..."

Nghe được lời này, mấy người Thái Lâm cũng biến sắc. Chết hết? Cổ vực Mãng Hoang này thật sự nguy hiểm đến mức đó sao?

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?" Đôi lông mày kẻ đen của Tiểu Y Tiên cau lại, hỏi.

"Ngày mai, một số cường giả ở đây sẽ cùng nhau tiến vào, chúng ta cũng sẽ theo sau bọn họ. Nếu cổ vực Mãng Hoang này được xưng là cấm địa của nhân loại thì tất nhiên nó sẽ chẳng phải nơi an lành gì. Theo sau những người đó, quan sát tình hình thêm một chút đã!" Ngón tay Tiêu Viêm gõ nhẹ lên mặt bàn, nhất định cổ vực Mãng Hoang này có chỗ cổ quái của nó. Muốn chân chính tiến sâu vào thì phải luôn luôn bảo trì sự bình tĩnh, bất cứ sơ sẩy nào cũng có thể dẫn tới sự hủy diệt của cả đội ngũ!

Cái giá này, hẳn không trả nổi. Bởi vậy, tất cả đều phải thật cẩn thận!

Trong trường hợp BLH sập quá lâu, mọi người vào đây cập nhật chương mới các đầu truyện nhé: Bàn Long Thư Quán ☺ Mời các

-----oOo-----

Chương 1399: Tiến vào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sau, bên ngoài Mãng Hoang trấn tụ tập cả đông người, những âm thanh ồn ào huyên náo hóa thành một cơn sóng vô hình khuếch tán ra xung quanh.

Nhóm người Tiêu Viêm đứng phía sau, nhìn đám người phải lên đến mấy ngàn này, nhất thời cũng không khỏi chắt lưỡi lắc đầu. Đây là lần đầu tiên

họ thấy cường giả tập hợp với quy mô lớn như vậy.

Cách đoàn người khổng lồ này không xa là một khu rừng rậm rạp tràn ngập khí tức cổ xưa. Những cây đại thụ khổng lồ cao chừng trăm trượng đứng sừng sững như những người khổng lồ, tán cây che khuất cả bầu trời, ngay cả ánh nắng cũng rất khó chiếu vào. Đảo mắt nhìn lại, bên trong chỉ có một màu đen rợn người, thỉnh thoảng lại có tiếng thú rống hung lệ truyền ra làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

"Đám người kia đều bị Bồ Đề cổ thụ dụ dỗ đến mức mất đi lý trí rồi." Tiêu Viêm lắc đầu, cổ vực Mãng Hoang được xưng là cấm địa của nhân loại. Cho dù là cường giả Đấu Tôn tiến vào đều sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nhưng hiện giờ nơi này lại có rất nhiều người chỉ là Đấu Tông hay thậm chí Đấu Hoàng. Với thực lực như vậy, sợ rằng chỉ cần gặp một rắc rối bất ngờ nào đó thôi cũng đã đủ để họ trở thành phân bón cho mấy cái cây đại thụ này rồi.

"Nhưng cổ vực Mãng Hoang này cũng thật đáng sợ..." Tiêu Y Tiên nhẹ giọng nói. Đứng dưới những cây đại thụ cao tới vài trăm trượng này, tất cả mọi người đều sinh ra cảm giác mình thật nhỏ bé. Đây là sự nhỏ bé giữa năm tháng vô tận, dù sao nơi này cũng được xưng là vùng đất cổ xưa nhất trên đại lục.

Tiêu Viêm gật gật đầu, thu hồi ánh mắt lại. Nơi này thật sự quá đông người, hẳn cũng không thể tìm ra được khuôn mặt nào quen thuộc từ trong đó. Mà lúc này, đoàn người khổng lồ cũng bắt đầu rục rịch, xem ra bọn người kia đã muốn xông vào rồi.

"Âm âm!"

Mấy ngàn người cùng di chuyển, cả mặt đất đều khẽ rung chuyển. Trong từng tiếng hô lớn, vô số thân ảnh nhanh chóng xẹt qua, vội vàng tiến vào khu rừng cổ xưa này. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Nhìn đám người này gây ra động tĩnh kinh khủng như vậy, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà lắc lắc đầu, chột nhẹ giọng nói: "*Chờ lúc bọn họ tiến vào một nửa rồi chúng ta mới bắt đầu. Nếu đã muốn làm tiên phong thì cứ để bọn họ...*"

Nghe vậy, ba người Tiêu Y Tiên cũng mỉm cười, sau đó gật gật đầu.

Mấy người ngồi ở một nơi khá yên tĩnh, chừng nửa giờ sau Tiêu Viêm mới đứng dậy, nhìn khu rừng rậm có phần trở nên rối loạn kia, bấy giờ hắn mới vung tay lên nói: *"Đi thôi, tất cả mọi người cẩn thận một chút!"*

Vừa dứt lời, mũi chân Tiêu Viêm điểm nhẹ xuống đất, thân hình hóa thành một đạo bóng đen nhanh như chớp lao về phía rừng rậm. Phía sau hắn, mấy người Tiểu Y Tiên cũng nhanh chóng bắt kịp.

"Xuy!"

Khoảnh khắc thân hình vừa vọt vào rừng rậm, vệt sáng xung quanh cũng đột nhiên trở nên mờ đi. Mùi lá cây từ bốn phương tám hướng không ngừng xộc thẳng vào mũi.

Tiến vào rừng rậm, thân hình Tiêu Viêm hơi ngừng lại một chút. Hắn đưa mắt nhìn thoáng qua những đám người đang túm năm tụm ba gần đó, cũng không có ý định ngừng lại nói chuyện với bọn họ. Mũi chân điểm nhẹ lên thân cây, thân hình tiếp tục lao đi nhanh chóng.

Tốc độ của mấy người Tiêu Viêm cũng không chậm, chỉ không đến mười phút đã tiến sâu vào được hơn mười dặm. Mà trên đoạn đường này cũng không có biến cố đặc biệt gì, mặc dù ngẫu nhiên cũng sẽ có một, hai con mãnh thú khí thể hung ác nhưng đều bị những tên kia ủa lên chém thành thịt nát.

Tuy một đường thuận lợi nhưng hai hàng lông mày của Tiêu Viêm lại từ từ nhíu lại. Cổ vực Mãng Hoang được xưng là cấm địa của nhân loại, tất nhiên nó sẽ không bình tĩnh như vậy. Tuy nơi này chỉ là rìa ngoài, nhưng cũng sẽ không thuận lợi như vậy...

Nghĩ tới những điều này, trong lòng Tiêu Viêm cũng tăng thêm một chút cảnh giác, giảm chậm tốc độ lại, chỉ bám theo sau đám thân ảnh phía trước. Có những người đó đi trước đỡ đạn, cho dù xảy ra biến cố gì thì bọn họ cũng có đủ thời gian để phản ứng.

Mà mấy người Thái Lâm cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, bởi vậy tất cả đều trở nên cảnh giác hơn.

Dưới sự cảnh giác này của nhóm người, bọn họ cũng càng lúc càng tiến

sâu vào bên trong cổ vực Mãng Hoang.

"Xuy!"

Trong rừng rậm u ám, vài đạo thân ảnh chợt lướt qua rồi dừng lại trên một cành cây đại thụ.

"Xung quanh có khói độc bốc lên." Mỹ mầu của Tiểu Y Tiên đảo qua bốn phía, nàng là người nhạy cảm với độc nhất, bởi vậy khi không khí xuất hiện khí độc thì nàng đã lập tức phát hiện ra.

Nghe vậy, mấy người Tiêu Viêm cũng hơi kinh hãi. Trong cổ vực Mãng Hoang, khí độc là một thứ vô cùng phiền phức. Nếu hít phải quá nhiều thì dù là cường giả Đấu Tôn cũng có nguy cơ tử vong.

"Mọi người ăn mấy viên Tị Độc đan này vào, nó có tác dụng kháng cự đối với độc khí này." Tiểu Y Tiên mỉm cười đưa cho ba người Tiêu Viêm vài viên đan dược màu đỏ. Nói đến luyện đan thì quả thực nàng không thể so sánh với Tiêu Viêm, nhưng nếu nói đến sự hiểu biết về độc dược và độc khí thì có mười Tiêu Viêm cũng chẳng đuổi kịp nàng.

Tiêu Viêm nhún nhún vai cầm lấy đan dược nuốt vào miệng, khi hắn vừa muốn nói điều gì đó thì đột nhiên phía trước lại truyền đến nhiều tiếng kêu gào vô cùng thảm thiết.

"Xem ra là trúng độc rồi." Tiêu Viêm lắc đầu nhè nhẹ. Độc khí ở nơi này khá kịch liệt, nếu không có thực lực thì chỉ cần hít vào một hơi thôi đã đủ mất mạng rồi, đám người kia coi như là tự làm tự chịu.

"Đi thôi!" Thấy tất cả mọi người đã ăn Tị Độc đan, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, sau đó tiếp tục tăng tốc độ thêm lần nữa. Về phần mấy tên xui xẻo kia, hắn cũng chẳng có lòng tốt mà đi cứu. Nếu bọn họ đã không khống chế được lòng tham của mình mà đến đây thì nên nhận lấy kết cục này.

Nương theo tốc độ tăng thêm, khói độc xung quanh càng lúc càng đậm, mà tiếng kêu cũng trở nên thảm thiết hơn rất nhiều. Sau cùng, còn có vài cỗ dao động đấu khí vô cùng cuồng bạo truyền đến. Chắc hẳn là một số cường giả trúng độc bị hoàn cảnh nơi này làm cho mất đi lý trí.

"Ăm!"

Khi mấy người Tiêu Viêm nhíu mày xuyên qua làn khói độc thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến một luồng dao động đầu khí cực kỳ kịch liệt. Cảm nhận được cỗ dao động này, Tiêu Viêm nhướng mày lên, thả chậm tốc độ lại, thân hình đáp xuống dưới đất. Trên khu đất trống trước mặt là một thi thể đã biến thành màu đen, trên khuôn mặt thi thể này vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi cùng hối hận.

"Cường giả Đấu Tôn!" Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng. Tên xui xẻo này là một Đấu Tôn hàng thật giá thật, không ngờ rằng ngay cả cường giả bậc này cũng không chịu nổi khí độc nơi đây.

"Sợ rằng khí độc ở nơi này có phần cổ quái, cường giả Đấu Tôn có thể thi triển đầu khí bao bọc khắp thân thể, độc khí bình thường căn bản không thể làm gì được bọn họ." Khuôn mặt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự, lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên cũng hơi ngần ngại, sau đó chợt gật nhẹ đầu, ngọc thủ bắt lấy luồng độc khí trước mặt trực tiếp hút vào. Một lát sau, thân thể nàng bỗng run mạnh lên, sắc mặt cũng tương đối khó coi.

"Thế nào rồi?" Thấy Tiểu Y Tiên như vậy, Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

Tiểu Y Tiên thở nhẹ ra một hơi, nói khẽ: *"Đúng là có cổ quái. Đây cũng không phải khí độc, mà là độc trùng(*)..."*

"Độc trùng?" Tiêu Viêm ngần ra, hai mắt chăm chú nhìn vào khói độc trước mắt, nhưng vẫn không hề phát hiện ra một chút dấu vết nào có liên quan đến độc trùng.

"Độc trùng này vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức cả mắt thường cũng không nhìn rõ. Chúng trôi nổi trong rừng rậm, thứ những người đó hít vào là hàng trăm triệu những con độc trùng như vậy. Sợ rằng trong cơ thể các người cũng đã có mấy thứ này. Còn cơ thể ta vốn đã ẩn chứa kịch độc, chúng vừa tiến vào đã bị độc khí của ta độc chết."

"Hô..."

Nghe được lời này, mấy người Tiêu Viêm đều nhin không được mà hít sâu một hơi, cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Ngay lúc đó, Tiêu Viêm cũng phản ứng cực nhanh. Dị hỏa trong cơ thể đột ngột vận chuyển, thổi quét qua mỗi góc trog thân thể. Mà sức nóng này cũng trực tiếp thẩm thấu vào trong huyết mạch.

"Xèo xèo!"

Lúc Tiêu Viêm vận chuyển dị hỏa, một âm thanh khiến người ta lạnh gáy đột nhiên truyền ra từ cơ thể hắn.

"Những thứ chết tiệt này..."

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm búng ngón tay ra, từng luồng tro màu đen phun ra từ đầu ngón tay. Đây đúng là những độc trùng tiến vào thân thể hắn, giờ đã biến hết thành tro.

Khu trừ độc trùng trong cơ thể, dị hỏa chợt bao phủ lấy lòng bàn tay Tiêu Viêm, sau đó hắn trực tiếp vỗ lên thân thể Thái Lâm, Thanh Lâm và vị trưởng lão tên là Thanh Thành kia. Nhiệt độ nóng rực thẩm thấu vào người họ qua da dẻ, rồi một tràng những tiếng "xèo xèo" khiến người khác lạnh gáy kia cũng truyền ra từ thân thể họ.

"Đừng cách ta quá năm trượng, đầu khí hộ thể không có tác dụng với loại độc trùng này..."

Tiêu Viêm cảnh giác đưa mắt nhìn quanh, há mồm phun ra một luồng dị hỏa màu nâu tím có chút nhọt nhạt. Ngọn lửa trôi nổi trên đỉnh đầu hắn, nhiệt độ kinh khủng tràn ngập ra xung quanh, vừa vắn bao phủ xung quanh mọi người trong vòng năm trượng.

Mà dưới nhiệt độ nóng rực như vậy, làn khói độc kia liên tiếp lui về phía sau như bị chấn kinh, sau đó không dám tiếp cận đến khoảng năm trượng xung quanh nhóm người Tiêu Viêm nữa.

"Chỉ bằng làn khí độc này thôi đã có thể ngăn cản ít nhất là tám phần số người tiến vào rồi. Cổ vực Mãng Hoang này quả thật danh bất hư truyền..." Khu trừ đi khí độc xung quanh, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu Tiểu Y Tiên không sớm phát hiện ra thì độc trùng tiến vào cơ thể họ sẽ càng lúc càng nhiều. Mà đến khi chúng đạt tới một mức độ kinh khủng thì chí ít cũng sẽ làm bọn họ tử thương thảm trọng.

"Hắc, nhưng chỉ thế này thôi thì còn không ngăn nổi chúng ta!"

Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, hai mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào phía sâu trong cổ vực. Nói như vậy, chắc chắn bây giờ đã có một số cường giả thành công tiến vào, bởi vậy bọn họ cũng phải tăng thêm tốc độ.

Bồ Đề Tâm, lần này chắc chắn phải giành được nó!

(*): trùng: côn trùng, sâu bọ.

-----oOo-----

Chương 1400: Xâm nhập!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí độc tràn ngập trong rừng rậm, thỉnh thoảng có những tiếng kêu la thảm thiết truyền đến làm cho khu vực này nằm trong một bầu không khí cực kì âm trầm.

"Xuy!"

Đột nhiên, trong vòng khí độc nồng đậm mơ hồ có ánh lửa hiện lên, mà kì dị nhất là tại thời điểm ánh lửa xuất hiện thì những độc trùng xung quanh như gặp phải một sự kinh sợ mà tự động lùi bước, rồi dần dần tách ra hai bên tạo thành một lộ tuyến.

"Xem ra những độc trùng này rất e ngại dị hỏa." Tiểu Y Tiên nhìn con đường phía trước, mỉm cười nói.

"Độc trùng phần lớn là vật âm hàn, còn dị hỏa chính là vật chí dương chí cương nên tất nhiên bọn chúng sẽ rất kiêng kỵ." Tiêu Viêm cười cười, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau. Đội ngũ mấy nghìn người lúc mới vào, chắc chỉ có không đến một phần mười vượt qua được lớp khói độc này.

"Cổ vực Mãng Hoang quả thật là danh bất hư truyền..." Tiêu Viêm khẽ thở dài trong lòng một lần nữa. Đây mới chỉ là rìa ngoài, nếu tiếp tục tiến

vào sâu bên trong thì không biết sẽ gặp bao nhiêu phiền toái nữa.

Thải Lân đưa mắt nhìn bốn phía đánh giá một hồi, tầm nhìn đã tốt hơn lúc trước rất nhiều, nói: *"Khí độc đang từ từ loãng dần, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi khu vực này thôi."*

"Ừ, lập tức tăng tốc độ, bị cầm chân tại đây làm mất quá nhiều thời gian. Chỉ sợ các thế lực lớn ở Trung Châu đều đã tiến nhập vào khu giữa của cổ vực rồi." Tiêu Viêm gật đầu, mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình như tên rời cung toàn lực bạo phát tiến về phía trước, mấy đạo thân ảnh phía sau cũng bám theo nhanh như chớp.

Phán đoán của Thải Lân không hề sai, sau khi người cuối cùng đã rời khỏi, độc khí xung quanh đã càng ngày càng loãng, rồi cuối cùng biến mất triệt để.

Ra khỏi vùng khí độc, thân hình Tiêu Viêm bay vút lên trên một tảng đá lớn, ánh mắt quét về phía trước thì chỉ thấy một khe sâu không lồ chừng trăm trượng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Cái khe này cực kỳ sâu, độc khí lượn lờ khiến người khác không thấy được đáy. Mà ở phía sau nó lại là những dãy núi liên miên vô tận, từng dãy đều cao cả vạn trượng giống như những con Cự Long đang nằm cuộn mình, tỏa ra khí tức mênh mông tràn ngập phiêu đảng trong mảnh thiên địa này.

Nơi đó mới chân chính là cổ vực Mãng Hoang.

"Hô...!"

Nhìn dãy núi ở phía xa kia, Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, ánh mắt có chút ngưng trọng. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được tại phía sâu trong sơn mạch của mảnh đất nhìn không thấy điểm cuối này ẩn chứa nhiều đạo khí tức cực kì hung hãn, mà cho dù là hắn thì cũng cảm thấy một chút nguy hiểm.

"Hung thú ở nơi đây cách ly với thế giới bên ngoài, vẫn được truyền thừa từ thời viễn cổ đến giờ. Tuy rằng chúng quá thô bạo nên trí tuệ thấp hơn so với ma thú đồng cấp, nhưng sức bạo phát của chúng chỉ có hơn chứ không kém." Bên cạnh Tiêu Viêm, trưởng lão Thanh Thành của Tinh Vẫn các thờ dài cảm thán.

Tiêu Viêm gật đầu, khẽ vung tay, lập tức có một viên châu màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay. Đây chính là Bồ Đề Tử do Bồ Đề Hóa Thể Tiên lúc trước ngưng tụ lại mà thành. Cổ vực Mãng Hoang này cực kỳ rộng lớn nên muốn tìm ra vị trí của Bồ Đề cổ thụ không phải là điều dễ dàng, vả lại xung quanh đây hung thú nhiều vô số, nếu như lỡ mãng xông vào thì cho dù đội hình bọn hắn có cường đại đến mấy chỉ sợ cũng lạnh ít dữ nhiều.

Tiêu Viêm khép hờ đôi mắt, tỉ mỉ cảm ứng động tĩnh của Bồ Đề Tử đang nắm trong tay. Cứ như vậy, mãi một lúc sau hắn mới chậm rãi mở mắt ra rồi nhìn về phía tây bắc sơn mạch, nhẹ giọng nói: "*Có lẽ nơi này cách Bồ Đề Cổ Thụ quá xa nên không thể cảm nhận được chính xác địa điểm của nó, nhưng theo một ít tin tức trong Bồ Đề Tử thì đại khái nó ở hướng này.*"

"Đi thôi!"

Cất kỹ Bồ Đề Tử, Tiêu Viêm cũng không dừng lại đây quá lâu. Mũi chân điểm nhẹ lên tảng đá, cả thân hình bay vút lên như đại bàng, sau đó đập trên hư không nhanh chóng bay về một bên của khe sâu. Phía sau hắn, mấy người Thái Lâm, Tiểu Y Tiên nhanh chóng bám sát.

Nhìn khoảng cách mấy trăm trượng dường như rất rộng lớn, nhưng với tốc độ của đám người Tiêu Viêm thì chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở đầu bên kia. Nhưng khi bọn hắn vừa đặt chân vào mảnh trời này, bên dưới mặt đất đột nhiên vang lên vài tiếng thú rống mạnh mẽ. Vài đạo bóng đen mang theo một mùi tanh nồng đậm khiến cho người khác buồn nôn bất chợt xuất hiện giữa không trung, nhanh như chớp đánh về phía Tiêu Viêm.

"Cẩn thận!"

Tập kích quá đột ngột làm mấy người Thái Lâm hơi kinh hãi, vội vàng lên tiếng cảnh báo.

"Bang... Bang..."

Cước bộ của Tiêu Viêm có chút dừng lại nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, hắn khẽ vung tay áo phát ra một cỗ kinh phong kinh khủng đánh mạnh lên mấy đạo bóng đen kia. Trong một trận tiếng gầm gừ đau đớn, vài con hung thú cả người màu đen, hai mắt đỏ ngầu liền rơi từ bầu trời xuống.

"Xem ra mảnh địa vực này có không ít hung thú, chúng ta cũng không thể bay qua bằng không sẽ khiến cho một số cường giả xông vào đây chú ý, ngoài ra còn có thể gặp phải nhiều phiền toái từ những lũ hung thú khác."
Thải Lân nhíu mày, nói.

"Ừm!"

Tiêu Viêm gật đầu, hung thú nơi này chưa phải là mạnh mẽ lắm, nhưng nếu càng xâm nhập vào sâu bên trong thì tất nhiên sẽ càng khó đối phó. Bởi vậy hắn cũng không phản đối, lập tức ra hiệu cho mọi người đáp thân hình xuống mặt đất.

"Vụt!"

Thời điểm đoàn người Tiêu Viêm đáp xuống mặt đất thì phía sau đột nhiên truyền đến nhiều tiếng xé gió, vài đạo thân ảnh theo đó mà xuất hiện giữa không trung, ánh mắt cảnh giác nhìn về mấy người Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn mấy đạo thân ảnh kia. Đám người mới tới này hiển nhiên đều là cường giả cảnh giới Đấu Tôn, nhưng điều làm cho hắn có chút ngạc nhiên là những người này đều có thể xông qua mảnh độc trùng ở phía ngoài.

"Đi!"

Tiêu Viêm cũng không để ý nhiều đến đám người mới tới này và hắn cũng không có ý định bắt chuyện làm bạn đồng hành. Những người tới nơi này đều có mục tiêu là Bò Đè cổ thụ, mặc dù có hợp tác nhưng cũng không có khả năng chân chính liên thủ với nhau. Mà cái loại cảm giác trong đội ngũ mà luôn ngờ vực lẫn nhau thì Tiêu Viêm không hề muốn có. Hắn lập tức điểm nhẹ mũi chân lên mặt đất, cả thân hình liền nhẹ nhàng phóng về phía trước, mà mấy người Thải Lân cũng nhanh chóng bám sát.

Về phần mấy đạo thân ảnh vừa mới đến kia, khi họ nhìn thấy động thái của Tiêu Viêm liền hơi nhíu mày nhưng cũng không dám có hành động nào khác. Bọn họ có thể cảm nhận được thực lực của đám người Tiêu Viêm còn cường đại hơn mình nhiều. Mà động thái của Tiêu Viêm cũng đã biểu hiện việc không muốn dây dưa với bọn họ. Một khi đã như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể thay đổi phương hướng, sau đó tiếp tục lên đường.

"Gràoooo...!"

Trong khu rừng đầy vẻ cổ xưa, những tiếng rống thô bạo không ngừng vang vọng trên bầu trời.

"Ăm!"

Một đạo đầu khí hung hãn nhỏ như sợi tơ đột nhiên phóng mạnh ra từ trong rừng rậm, sau đó hung hăng oanh kích lên một con hung thú có hình thể to lớn. Bên trong đạo đầu khí nhỏ như sợi tơ này có ẩn chứa kịch độc, chỉ trong nháy mắt đã cắt đứt sinh cơ của hung thú. Chỉ thấy tiếng gầm của nó còn chưa phát ra khỏi cổ họng thì cả thân hình khổng lồ đột nhiên khựng lại rồi đổ rạp xuống làm rung chuyển mặt đất.

Khi con hung thú kia ngã xuống đất thì ngay lập tức có mấy đạo thân ảnh chậm rãi nối đuôi nhau xuất hiện từ trong cây cối rậm rạp xung quanh, đây chính là đoàn người Tiêu Viêm.

"Hoàn hảo, sức kháng cự với độc của hung thú nơi đây cũng không mạnh đến mức không thể đối phó." Tiêu Y Tiên nhìn thân thể của con ma thú đang dần biến thành màu đen kìa, nhẹ giọng nói.

"Trước tiên nghỉ ngơi một chút đã, đợi Thanh Thành trưởng lão đi dò đường về rồi tính." Ánh mắt Tiêu Viêm liếc nhìn về phương xa. Suốt cả đoạn đường đi đến đây, mặc dù bọn hắn cố ý tránh được một số hung thú, nhưng cũng không thể tránh hết được những màn chiến đấu như vừa rồi.

"Sự hấp dẫn của Bò Đê Cổ Thụ quả thật quá mạnh mẽ, kể cả mấy chủng tộc viên cổ đều không thể bỏ qua, huống chi còn có mấy thế lực nhất lưu cũng tham gia vào nữa. Nhưng trên đường chúng ta lại không gặp bất kì một đội ngũ nào của các thế lực đó." Tiêu Y Tiên ngồi trên một tảng đá, nói: *"Dựa vào thực lực và tốc độ của bọn họ, chỉ sợ tiến độ sẽ nhanh hơn chúng ta không ít."*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu nhưng cũng không tỏ ra quá khẩn trương. Bò Đê cổ thụ là bảo bối cỡ nào cơ chứ? Nếu như dễ dàng lấy được thì quả thật là bồi nhọ lên danh tiếng của nó. Mặc dù lần này các thế lực tham gia tranh đoạt không ít, tuy nhiên muốn tìm ra Bò Đê cổ thụ thì cũng không phải việc có thể làm được trong thời gian ngắn.

"Vù...vù...!"

Trong lúc Tiêu Viêm đang trầm ngâm trong lòng thì đột nhiên có tiếng xé gió truyền đến từ phía trước. Một đạo thân ảnh già nua nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt đám người Tiêu Viêm, chính là Thanh Thành trưởng lão đã quay trở lại.

"Thanh Thành trưởng lão, tình hình thế nào?" Tiêu Viêm ngẩng đầu hỏi.

"Không có chỗ nào quá nguy hiểm, nhưng ta bắt gặp một đội ngũ nên đã âm thầm theo sau dò xét. Theo như quan sát thì hẳn là người của Thiên Minh Tông." Thanh Thành trưởng lão nói.

"Thiên Minh Tông?" Tiêu Viêm nhíu mày, không ngờ thế lực nhất lưu họ gặp đầu tiên sau khi tiến vào trong cổ vực lại là người của Thiên Minh Tông. Dĩ nhiên, Tiêu Viêm cực kì chán ghét đám người Thiên Minh Tông, hẳn vốn có mâu thuẫn không nhỏ với bọn chúng. Nếu bây giờ mà chạm mặt nhau, chỉ sợ sẽ không tránh khỏi một chút xung đột.

"Trong lúc ta đang dò xét thì nghe được một đoạn nói chuyện của bọn họ."

"Hử?" Tiêu Viêm nhướng mày, ánh mắt lại nhìn về phía Thanh Thành trưởng lão.

"Ở phía trước cách bọn họ không xa hình như có đội ngũ của một thế lực khác, bọn họ đang định âm thầm động thủ giải quyết đám người đó." Thanh Thành trưởng lão cười nói.

"Không cần phải xen vào, cứ để bọn chúng chó cắn chó, chúng ta tiếp tục làm việc của mình." Tiêu Viêm lắc đầu, đám người này quả thật không chịu ngồi yên. Trong thời điểm này mà vẫn nghĩ đến chuyện hại người, nhưng khi vừa định đứng lên hẳn lại đột nhiên hỏi: "Thế lực phía trước bọn chúng là người phương nào?"

"Hình như là người của Hoa tông." Thanh Thành trưởng lão trầm ngâm nói.

"Hoa tông?"

Tiêu Viêm đứng lên, ánh mắt từ từ trở nên âm trầm. Người của Hoa Tông

cũng đã tới, không biết Vân Vận có trong đó hay không. Nếu đã thấy ở đây thì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Đám khôn kiếp này..."

"Thiếu các chủ, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?" Nhìn sắc mặt Tiêu Viêm đột nhiên trầm xuống, Thanh Thành trưởng lão chần chờ một lúc rồi mở miệng nói.

"Động thủ, làm thịt đám người Thiên Minh tông..."

Tiêu Viêm chậm rãi đứng lên, giọng nói thản nhiên mang theo vài phần sát ý. Vốn dĩ chuyện Thiên Minh tông dám ám hại hắn lúc trước còn chưa tính sổ, hiện tại lại bắt gặp trong tình hình này thì nói thế nào đi nữa cũng không thể buông tha chúng một cách dễ dàng!

-----oOo-----

Chương 1401: Gặp lại Vân Vận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, bên trong dãy núi tràn ngập khí tức cổ xưa đang có vài đạo thân ảnh lướt qua không trung nhanh như chớp. Chỉ có điều, dáng vẻ của họ dường như lại rất chật vật.

"Sư phụ, những tên kia vẫn bám theo chúng ta!"

Một thân ảnh yêu kiều đạp nhẹ lên cành cây, thân hình lướt mạnh về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua phía sau, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng. Nàng quay đầu lại, để lộ một gương mặt xinh đẹp quen thuộc. Đây rõ ràng là Nạp Lan Yên Nhiên.

Mà người có thể khiến cho Nạp Lan Yên Nhiên gọi là sư phụ thì chắc chắn không còn ai khác ngoài Vân Vận. Di chuyển tầm mắt nhìn sang bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên thì chỉ thấy một nữ tử mặc quần áo màu trắng. Trong lúc lướt đi, làn váy khẽ lay động theo chiều gió, để lộ ra một khí chất ung dung cao quý. Khuôn mặt tuyệt sắc của nàng làm cho vùng núi rừng âm đạm này trở nên rực rỡ hẳn lên.

Dung mạo như vậy thì ngoài Vân Vận, người đã trở thành tông chủ của Hoa Tông ra thì còn có thể là ai vào đây nữa?

"Mấy tên khốn Thiên Minh Tông này lại dám thừa dịp chúng ta không để ý mà ra tay đánh lén, làm hại Thanh Hoa trưởng lão chết thảm trong tay đám hung thú. Lần này trở về, chúng ta nhất định phải huy động toàn bộ lực lượng của tông môn quyết một trận tử chiến với Thiên Minh Tông!" Phía sau Vân Vận có một bà lão sắc mặt trắng bệch, trên khóe miệng vẫn còn vương lại vài vệt máu, hiển nhiên là vừa mới trải qua một hồi đại chiến.

"Nhất định không thể bỏ qua cho đám súc sinh đó!" Nghe thấy thế, mấy vị trưởng lão còn lại của Hoa Tông cũng tức giận lên tiếng ủng hộ.

"Các vị trưởng lão! Bây giờ không phải lúc thích hợp để nói về việc đó. Thiên Minh Tông vẫn đuổi sát phía sau rõ ràng là muốn giết chết tất cả chúng ta. Nếu đại nạn lần này không thể tránh thoát thì còn nghĩ gì đến việc quyết một trận tử chiến với chúng?" Vân Vận lắc đầu nói. Hiện tại, nàng cũng đã thích ứng với việc làm tông chủ Hoa Tông, cho nên khi nói chuyện cũng có khí độ hơn rất nhiều. Mặt khác, nhờ sự trợ giúp của Tiêu Viêm mà nàng đã luyện hóa được hết lượng đấu khí của Tương Hoa bà bà truyền thừa lại cho mình, qua đó khiến cho thực lực của nàng đạt đến mức Bất tinh Đấu Tôn. Bởi vậy, đối với lời của nàng thì những vị trưởng lão kia cũng không dám phản bác lại, chỉ có thể thở dài gật gật đầu.

Thấy mấy vị trưởng lão Hoa Tông đã giữ được bình tĩnh, lúc này Vân Vận mới quay đầu lại, nhưng hàng lông mày kẻ đen cũng hơi hơi nhíu chặt lại. Mấy vị thái thượng trưởng lão của Hoa Tông đều đã bé tử quan để tu luyện, chính vì thế mà trong số những người tới nơi này chỉ có một vị trưởng lão đạt đến Cửu tinh Đấu Tôn. Thế nhưng vừa nãy vị trưởng lão này cũng đã ngã xuống dưới sự hợp công của Thiên Minh Tông và lũ hung thú. Mà điều này trực tiếp làm cho thực lực đội ngũ của Hoa Tông giảm mạnh, và do đó mới bị Thiên Minh Tông đuổi giết chặt vật như vậy.

"Sự phụ! Bên phía Thiên Minh Tông kia có hai cường giả Cửu tinh Đấu Tôn. Với tốc độ của bọn họ thì chỉ sợ rất nhanh sẽ đuổi kịp chúng ta." Nạp Lan Yên Nhiên nhìn Vân Vận, nhẹ giọng nói.

Vân Vận khẽ gật đầu rồi lấy tay vỗ vỗ lên vai Nạp Lan Yên Nhiên, nói:

"Đến lúc đó ta sẽ bảo hộ cho con rời khỏi đây. Con không cần quan tâm nhiều đến vấn đề này, giữ được mạng sống là việc quan trọng nhất!"

"Sư phụ! Còn người thì sao?" Nghe thấy thế, Nạp Lan Yên Nhiên không khỏi la lên thất thanh.

"Bản thân ta là tông chủ Hoa Tông, cho nên dù có thế nào thì ta vẫn phải ra mặt." Vân Vận khẽ lắc đầu. Bất chợt, sắc mặt nàng biến đổi, mà thân hình cũng đột nhiên khựng lại. Ngay sau đó, chỉ thấy Vân Vận nhấc một tay bắt lấy Nạp Lan Yên Nhiên rồi cả thân hình nhanh chóng lùi khỏi chỗ đang đứng.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc Vân Vận vừa lùi lại thì đột nhiên phía trước có một luồng kinh phong sắc bén phóng mạnh đến, trực tiếp oanh kích lên chỗ hai người vừa đứng, làm cho cả một khoảng đất rộng lớn bị đánh nát thành bụi phấn.

"Ha ha, Vân Vận tông chủ... Các ngươi không chạy thoát được đâu, việc gì cứ phải ngoan cố chống cự như thế? Vả lại, có thể lọt vào mắt xanh của phó tông chủ thì đó chính là phúc khí của ngươi. Đến lúc đó, việc hai thầy trò các ngươi cùng hạ một chông cũng sẽ trở thành một đoạn giai thoại a." Thời điểm đạo kinh phong kia đánh tới thì một tràng cười quái dị cũng đồng thời vang lên khiến cho sắc mặt của Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên đều biến đổi, nhìn vô cùng khó coi.

"Đồ vô sỉ!" Nạp Lan Yên Nhiên cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, phần nộ quát.

"Lão phu thích cách gọi như thế đấy!" Trên nhánh cây phía trước thoáng xuất hiện một lão giả mặc hắc y. Thân hình của lão giả này tuy rất cao nhưng cũng rất gầy, trông giống như một cây gậy trúc. Lão cười quái dị nhìn về phía Nạp Lan Yên Nhiên.

"Xoẹt, xoẹt!"

Lúc lão giả này hiện thân ngăn trở thì ở đằng sau nhóm người Vân Vận cũng bất chợt vang lên những tiếng xé gió dồn dập. Ngay lập tức có khoảng mười đạo thân ảnh nhanh chóng đập không mà đến, cuối cùng đáp xuống tại mảnh đất trống phía sau đám người Vân Vận.

"Ha ha, Vân Vận tông chủ, bốn tọa đã nói rồi mà, các người trốn không thoát đâu."

Đầu lĩnh của đám người này là một nam tử trung niên da dẻ nhợt nhạt, mặc một bộ cẩm bào màu tím nhìn qua đã biết là rất quý giá. Hắn mỉm cười, nhìn về phía Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên đứng cách đó không xa, đầu lưỡi không nhìn được mà liếm liếm lên môi. Hai sư đồ này đều là cực phẩm hiếm thấy, nếu có thể đê cả hai xuống mà hưởng thụ thì quả thật là một điều tuyệt vời. Hơn nữa, điều đặc biệt là vị sư phụ còn là tông chủ Hoa Tông.

"Liễu Thương, người muốn làm cho Hoa Tông cùng Thiên Minh Tông xảy ra đại chiến sao?" Vân Vận cắn răng, quát lạnh.

"Quả thật là ta đã quên mất vấn đề này, bên trong Hoa Tông vẫn còn mấy lão bất tử đang bế quan cũng rất khó giải quyết. Ha ha... Nhưng ông đây đáng sợ. Chỉ cần giết sạch những người đang có mặt ở đây rồi sau này ta đem hai người các người nhốt tại Thiên Minh Tông thì đến bố chúng nó cũng không biết được." Nam nhân trung niên được gọi là Liễu Thương cười híp mắt, nói.

"Ha ha, phó tông chủ... Chúng ta hãy nhanh chóng ra tay đi thôi, tránh cho việc để chậm sinh biến. Cổ vực Mãng Hoang này rất nhiều hung thú, hơn nữa còn có không ít người thuộc những thế lực khác đang ở quanh đây. Nếu như bị phát hiện thì sẽ khó tránh khỏi việc tin tức bị phát tán." Nam tử cầm chiếc quạt màu tím đứng sau lưng Liễu Thương cười nói. Nhìn kỹ diện mạo của hắn thì hóa ra lại là Yêu Hoa Tà Quân, kẻ đã chặn giết Tiêu Viêm lúc trước. Không ngờ tên này phúc lớn mạng lớn như vậy, trúng một quyền của Hắc Kinh mà vẫn còn sống.

"Đúng, Yêu Hoa nói đúng! Nếu phó tông chủ đã muốn ra tay thì không nên kéo dài quá lâu." Ngay sau khi Yêu Hoa Tà Quân vừa dứt lời thì một lão giả có khuôn mặt nham hiểm cũng lên tiếng phụ họa.

Nghe vậy, Liễu Thương liền lạnh nhạt gật đầu rồi vung tay lên, thản nhiên nói: "Vậy thì ra tay đi! Ngoại trừ Vân Vận và đệ tử của nàng. Còn lại... Giết!"

"Rõ!"

Nghe thấy mệnh lệnh của Liễu Thương, đám cường giả của Thiên Minh Tông đều răm rắp nghe lệnh. Thân hình chớp động trực tiếp bao vây xung quanh đám người Hoa Tông, sau đó chậm rãi bạo phát ra từng luồng đầu khí bàng bạc.

"Yên Nhiên! Đợi sau khi ta đột phá được một kẽ hở thì con hãy chớp lấy thời cơ mà lập tức chạy đi!" Nhìn thấy tràng cảnh này, Vân Vận khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói.

"Su phụ!" Nạp Lan Yên Nhiên cắn chặt đôi môi đỏ mọng, bàn tay nắm chặt trường kiếm, rồi hít sâu một hơi, nói: *"Nếu người bị rơi vào tay bọn họ, Yên Nhiên có sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, còn không bằng chết quách đi cho xong..."*

"Haiz! Đứa nhỏ này..."

Vân Vận cũng bó tay khi nhìn thấy sự quật cường của Nạp Lan Yên Nhiên. Nàng biết đứa trẻ này đã quyết tâm đồng sinh cộng tử cùng với mình. Cho nên, nếu lần này thất bại thì chắc chắn cả hai thầy trò sẽ bị bắt giữ.

"Lên!"

Thời điểm Vân Vận đang trầm than trong lòng thì một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên vang lên. Nghe thấy thế, đám cường giả Thiên Minh Tông vốn đang nóng lòng muốn nhào lên liền cười một tiếng quái dị rồi đồng loạt phóng nhanh như chớp về phía đội hình của đám người Hoa Tông, đầu khí cường đồng loạt bạo phát.

"Ầm, ầm!"

Đối mặt với thế công của cường giả Thiên Minh tông, sắc mặt mấy vị trưởng lão Hoa Tông cũng trở nên tái mét, nhanh chóng thúc giục đầu khí nghênh đón. Chỉ có điều trên người họ đều có thương thế, cộng thêm cả việc phải chạy trốn chết trong mấy ngày liên tiếp nên tất nhiên trạng thái sẽ kém hơn rất nhiều so với đám người của Thiên Minh Tông. Bởi vậy, khi vừa giao thủ thì tất cả đều đã rơi vào thế hạ phong.

"Phanh!"

Vân Vận vung tay lên, đầu khí mênh mông trực tiếp đánh cho một gã cường giả Thiên Minh Tông phải học máu bại lui. Thế nhưng ngay sau đó lại có thêm hai gã cường giả khác xông lên công kích khiến cho nàng không thể không đón đỡ. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hắc hắc, Vân Vận tông chủ, xem ra ngươi vẫn phải lọt vào tay chúng ta thôi. Yên tâm đi, đến lúc đó bọn ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt."
Yêu Hoa Tà Quân vội vàng né tránh một chiêu công kích của Vân Vận, nhưng miệng thì vẫn lạnh giọng cười nói.

Vân Vận vẫn tỏ ra lạnh lùng, đề cao đầu khí lên đến cực hạn, chưởng phong gào thét bao phủ xung quanh cơ thể. Bởi vậy, trong lúc nhất thời, mặc dù là bốn gã cường giả Thiên Minh Tông liên thủ với nhau nhưng cũng không thể công phá được tuyến phòng ngự của nàng.

"Phanh!"

Mà ngay tại thời điểm Vân Vận đang cố hết sức chống đỡ thì một thanh âm trầm muồn đột nhiên vang lên, kèm theo đó là một thân ảnh xinh đẹp đang bay ngược về phía nàng.

"Yên Nhiên!"

Nhìn thấy thân ảnh đó, sắc mặt của Vân Vận lập tức biến đổi. Ngọc thủ nàng gập lại, một luồng kinh phong bắn mạnh ra đỡ lấy thân thể Nạp Lan Yên Nhiên.

"Ha ha, cùng người khác giao thủ mà lại phân tâm là không được đâu nha."

Ngay khi Vân Vận vừa xuất thủ cứu Nạp Lan Yên Nhiên thì đột nhiên có hai thân ảnh quỷ dị thoáng hiện ở phía sau lưng nàng, cả hai trực tiếp vung chưởng đánh lên vai nàng không chút lưu tình.

"Phụt!"

Đòn công kích bất ngờ làm cho Vân Vận phun ra một ngụm máu tươi, mà thân hình nàng cũng liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng đụng mạnh vào một tảng đá lớn. Trong cổ họng của nàng liền phát ra một tiếng rên đau đớn.

"Vân Vân tông chủ! Chờ sau này, khi ngươi đã được phó tông chủ của bọn ta dạy dỗ đàng hoàng thì ta sẽ cho thằng tiểu tình nhân kia đến gặp ngươi một chút." Yêu Hoa Tà Quân cười tà chậm rãi đi về phía Vân Vân. Chiếc quạt trong tay hắn điểm mạnh lên bụng nàng cực kỳ ngoạn độc.

Nhìn thấy Yêu Hoa Tà Quân đánh tới, Vân Vân liền cắn chặt răng định thúc dục đầu khí đón đỡ. Thế nhưng nàng còn chưa kịp hành động thì trên bầu trời lại vang lên một tiếng sấm lớn. Kim quang rực rỡ đột nhiên bộc phát ra từ cuối chân trời.

Một thân ảnh màu vàng xuất hiện trước mặt mọi người, nắm tay không lồ của thân ảnh đó mạnh mẽ huy động rồi nhanh như chớp đánh lên thân thể của Yêu Hoa Tà Quân. Kinh lực kinh khủng bộc phát ra, trong một tiếng động trầm đục, thân thể Yêu Hoa Tà Quân đã trực tiếp bị đánh thành thịt nát!

Thấy Yêu Hoa Tà Quân đột nhiên bị đánh thành thịt nát, sắc mặt của một số cường giả Thiên Minh Tông đang đứng xung quanh liền trở nên kinh hoàng, vội vàng thối lui về phía sau.

"Đám chó Thiên Minh Tông các ngươi vẫn thích đi cắn người khác như vậy!"

Sau khi xuất ra một quyền đánh chết Yêu Hoa Tà Quân, thân ảnh màu vàng cao chừng mấy trượng kia liền chậm rãi lên tiếng.

Mà nghe thấy giọng nói trầm thấp của thân ảnh đó, sắc mặt của Liễu Thương cũng dần trở nên âm trầm.

-----oOo-----

Chương 1402: Chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Không biết các hạ là cao nhân phương nào? Đây là chuyện giữa Thiên Minh tông ta và Hoa tông, chẳng lẽ các hạ vẫn nhất nhất muốn nhúng tay vào hay sao?" Liễu Thương dùng ánh mắt âm trầm nhìn cự nhân màu vàng

đang đứng sừng sững trước mặt Vân Vận rồi gằn giọng hỏi.

Lúc nói chuyện, Liễu Thương âm thầm vận chuyên đầu khí trong cơ thể, tên này vừa nhìn đã biết là lai giả bất thiện, không thể không đề phòng.

Đôi với lời nói của Liễu Thương, thân ảnh màu vàng cao chừng bảy trượng kia chỉ cười lạnh, căn bản không thèm nghe lấy nửa câu, mà một cước cũng hung hăng đá vào thi thể của Yêu Hoa Tà Quân. Lực lượng kinh khủng trực tiếp biến tên kia thành một quả bóng, hung hăng bay về phía Liễu Thương.

"Muốn chết!"

Thấy Tiêu Viêm đột nhiên hành động như vậy, sắc mặt Liễu Thương cũng trầm xuống. Bàn tay hấn khẽ chộp về phía trước, tức thì thi thể của Yêu Hoa Tà Quân đã biến thành từng mảng máu huyết văng tung tóe ra tứ phía.

"Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc người là ai mà dám xen vào chuyện của Thiên Minh Tông ta."

Bàn chân Liễu Thương khẽ dậm lên mặt đất, thân hình hấn lóe lên vô cùng quỷ dị, chỉ nháy mắt đã ở phía trên đỉnh đầu của cự nhân kia, hấn nắm chặt nắm đấm, hét lớn: *"Đại Minh Long Quyển!"*

"Hống!"

Theo tiếng hét của Liễu Thương, đầu khí từ trong cơ thể hấn cũng tuôn ra mãnh liệt rồi ngưng tụ thành một con Hắc Long cực lớn. Hắc Long trông giống y như thật, thanh thế cực kỳ kinh người, nó gầm lên một tiếng rồi mang theo kinh phong khủng bố lao thẳng đến cự nhân màu vàng.

Đôi với công kích vô cùng hung hãn của Liễu Thương, cự nhân kia chỉ chậm rãi ngẩng đầu để lộ ra một đôi mắt màu vàng vô cùng lạnh lùng, sau đó nắm chặt nắm đấm đánh ra một quyền không hề nhượng bộ.

Một quyền đánh ra, không gian trước mặt liền vỡ vụn, biến thành những vết nứt không gian đen ngòm.

"Âm!"

Nắm đấm lóng lánh kim quang va chạm với Hắc Long. Vào khoảnh khắc hai bên va chạm, lực lượng đáng sợ liền trào ra như một cơn đại hồng thủy. Chỉ nghe thấy một tiếng gào thét thê thảm, Hắc Long kia đã bị trực tiếp đánh tan. Hơn nữa, kinh phong còn sót lại đã xuyên qua không gian mà đánh về phía Liễu Thương.

"Đặng đặng!"

Cảm nhận được lực lượng vô cùng đáng sợ kia, thân hình Liễu Thương liền nhanh chóng thối lui hòng tránh né. Tuy vậy, cỗ lực kia lại vô cùng bá đạo, dù còn chưa đánh tới nhưng sức ép từ không khí đã va mạnh lên thân thể của Liễu Thương.

"Phanh, phanh!"

Khí bạo trực tiếp chặn bay Liễu Thương về phía sau, cuối cùng nặng nề va vào một tảng đá khổng lồ chừng hơn mười trượng. Mặc dù chỉ là chút kinh lực còn sót lại nhưng cũng làm cho tảng đá khổng lồ này chằng chịt vết nứt, chưa hết, tiếp theo đó là một âm thanh trầm thấp, tảng đá đã trực tiếp hóa thành bột mịn.

"Hít..."

Thấy Liễu Thương không tiếp nổi một quyền của cự nhân kia, trong mắt cường giả Thiên Minh Tông đang đứng xung quanh đều hiện lên vẻ kinh hãi. Bọn họ rất hiểu thực lực của Liễu Thương, hẳn có thể ngồi lên vị trí phó tông chủ của Thiên Minh Tông, mặc dù trong quá trình có phần mờ ám nhưng hoàn toàn có đủ thực lực của một Đấu Tôn đỉnh phong, mà trong đám người Thiên Minh tông ở đây thì thực lực của Liễu Thương đã là mạnh nhất rồi. Vậy mà có năm mơ bọn hắn cũng không dám nghĩ đến, Liễu Thương với thực lực đã đạt tới Đấu Tôn đỉnh phong lại thất bại trước cự nhân màu vàng kia chỉ trong một chiêu!

"Rốt cuộc thì người này là thân thánh phương nào mà lại kinh khủng như thế?"

Ánh mắt của đám cường giả Thiên Minh tông hơi lóe lên. Có thể đánh bại Liễu Thương chỉ trong một quyền đã cho thấy thực lực của người này ít nhất cũng đã đạt tới cấp độ Nhị chuyển, thậm chí là Tam chuyển Đấu Tôn đỉnh phong...

"Khôn nạn! Khâu trưởng lão cùng tất cả mọi người đồng loạt xuất thủ theo bốn tông!"

Lúc này Liễu Thương đã chật vật bò ra khỏi đám bột đá, hấn lau vết máu nơi khoe miệng rồi tức giận gầm lớn.

Nghe thấy hấn rít gào như thế, lão già mặc áo đen, thân hình cao gầy như cây trúc cũng khẽ biến sắc. Lão âm lãnh gạt đầu, nơi này bọn họ có nhiều người như vậy, nếu đồng loạt xuất thủ thì cho dù thực lực của người kia có đạt tới cấp độ Tam chuyên Đấu Tôn đỉnh phong thì cũng không thể nào chiếm được thế thượng phong.

"Hống!"

Trong tiếng quát mắng của Liễu Thương, những cường giả còn lại của Thiên Minh Tông cũng chỉ còn nước đề nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống rồi vận chuyển đấu khí trong người, sau đó tất cả đồng thời thi triển các loại đấu kỹ đánh về phía cự nhân.

Gần mười tên Đấu Tôn đồng loạt ra tay, uy lực cũng tương đối khủng bố, ngay cả mảnh không gian này cũng vì vậy mà trở nên run rẩy.

"Cẩn thận!"

Nhìn thấy đám người Liễu Thương đồng loạt xuất thủ, sắc mặt Vân Vân khẽ biến, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Hừ!"

Đôi mắt thế công của đám người Liễu Thương, cự nhân kia chỉ hừ lạnh một tiếng. Thân hình không lùi mà tiến tới, mặt đất dưới chân không ngừng run rẩy. Kim quang sáng chói không ngừng mạnh mẽ tuôn ra từ trong cơ thể, nhìn từ xa trông giống như một pho tượng Phật được đúc bằng kim cương vậy.

"Phá!"

Không hề thi triển bất kỳ đấu kỹ gì, từng bộ phận trên thân thể của cự nhân màu vàng đều ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng. Một quyền đánh ra,

không gian lập tức vỡ vụn tạo thành những khe nứt đen kịt không ngừng tủa ra như mạng nhện.

"*Ầm!*"

Một quyền đánh ra, tất cả đầu kỹ đều bạo liệt chỉ trong nháy mắt. Kinh phong đáng sợ xuyên thấu không gian, cuối cùng trút xuống người đả cường giả của Thiên Minh Tông kia.

"*Phốc phốc! Phốc phốc!*"

Lực lượng đáng sợ như thế, ngoại trừ Liễu Thương cùng với lão giả áo đen kia, những người còn lại toàn bộ đều phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược gần trăm trượng về phía sau như đạn pháo rồi đập mạnh lên mặt đất.

Chứng kiến những cường giả Thiên Minh Tông đồng loạt bị đánh văng về sau, trên mặt Liễu Thương tràn ngập vẻ kinh hãi. Nhiều người liên thủ như vậy mà không tạo nổi một chút thương tổn cho tên quái vật màu vàng kia?

"*Người rút cuộc là ai? Từ từ đã, chuyện gì cũng có thể thương lượng!*"

Thấy người kia đang lạnh lùng nhìn mình, trong lòng Liễu Thương bỗng ớn lạnh, vội vàng nói.

"*Ầm!*"

Không để ý đến lời nói của Liễu Thương, cự nhân màu vàng rảo bước tiến về phía trước, bóng của hắn che phủ cả một khoảng đất lớn, nhìn giống như tử thần hàng lâm vậy.

"*Chạy!*"

Cảm nhận được sát ý mà cự nhân màu vàng dành cho mình, Liễu Thương cũng hiểu đôi phương sẽ không buông tha cho hắn, cho nên hắn quyết định vô cùng nhanh, bàn chân đập mạnh lên mặt đất, thân hình lướt đi nhanh như chớp.

"*Khốn kiếp, đợi lúc bốn tông điều tra ra lai lịch của ngươi thì sẽ cho ngươi có muốn sống không được, muốn chết không xong!*" Lúc đang điên

cuồng trốn chạy, trong mắt Liễu Thương chợt lóe lên một tia dữ tợn. Từ khi trở thành phó tông chủ Thiên Minh Tông đến nay, hắn đi tới đâu cũng được người khác nhìn với ánh mắt kính sợ, chưa từng phải chật vật chạy trốn như chó nhà có tang như thế này.

Trong lúc những ý nghĩ oán độc không ngừng lóe lên trong đầu Liễu Thương thì ánh sáng trên bầu trời bỗng nhiên trở nên âm đạm, kim quang sáng chói lập lòe làm da đầu hắn phát tê. Hắn chột ngắc đầu lên, chỉ thấy cự nhân kia đã ở sau lưng hắn không biết từ lúc nào.

"Tốc độ của hắn sao có thể nhanh đến như vậy?"

Trông thấy cự nhân màu vàng đã ở ngay sau mình, Liễu Thương có chút không tin đó là sự thật. Nhưng hắn chỉ vừa mới nghĩ đến đó, ngay cả tiếng hét cũng chưa kịp tuôn ra thì một quyền mang theo lực lượng vô cùng kinh khủng của Cự Nhân màu vàng đã đánh mạnh vào lưng hắn.

"Phốc!"

Đầu khí phòng ngự trên thân thể Liễu Thương lúc này gần như không có chút tác dụng nào. Lực lượng đáng sợ kia trút xuống cơ thể hắn như thủy triều, chỉ trong nháy mắt đã đem lực phủ ngũ tạng cũng như xương cốt của Liễu Thương chấn thành bụi phấn!

"Phut!"

Liễu Thương phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn nội tạng bị nghiền nát. Mặc dù trên mặt vẫn còn tồn tại vẻ dữ tợn và oán độc, nhưng trong mắt hắn đã không còn sự sống. Đến chết hắn vẫn không nghĩ ra, chẳng qua hắn chỉ truy đuổi đám người Vân Vận mà thôi, tại sao cự nhân thần bí này vừa hiện thân đã tiến hành đồ sát bọn hắn?

Chỉ một quyền đã phá hủy sự sống của Liễu Thương, cự nhân màu vàng kia đáp xuống đất trong ánh mắt khiếp sợ của Vân Vận cùng với các trưởng lão Hoa tông, sau đó hai đồng tử màu vàng nhìn về chân trời phía Bắc, hướng mà lão già áo đen kia chạy trốn.

Lúc ánh mắt của cự nhân nhìn về phía chân trời, nơi đó đột nhiên vang lên một loạt tiếng gió rít. Một bóng người màu đen văng mạnh đến, cuối cùng rơi phịch xuống mặt đất. Đây chính là tên trưởng lão Thiên Minh Tông

vừa trốn chạy.

Tiếp đó, lại có thêm vài thân ảnh bay đến rồi đáp xuống mảnh đất trống này.

"Người... Người là Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương? "

Vân Vân nhìn đám người vừa mới xuất hiện, ánh mắt bỗng cứng lại khi thấy một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng cũng không kém phần lạnh lùng kia, trên mặt nàng hiện lên vẻ khiếp sợ và khó tin. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Vân Vân, tông chủ Vân Lam Tông? "

Trông thấy Vân Vân, Thái Lâm khẽ chau mày, đôi mắt xinh đẹp của nàng chợt chuyển hướng về phía Cự Nhân kia. Nàng khẽ hừ một tiếng, chẳng trách người này vừa nghe nói Hoa Tông gặp chuyện thì đã vội vàng chạy tới, ra là vì Vân Vân ở đây.

Nhìn cử chỉ của Thái Lâm, Vân Vân chợt thấy nao nao trong lòng, rồi như nghĩ ra điều gì đó, nàng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cự nhân màu vàng rồi lầm bầm: *"Tiêu Viêm?"*

Nghe Vân Vân thì thảo như vậy, thân thể Nạp Lan Yên Nhiên cũng có chút chấn động rồi cực kỳ kinh ngạc ngẩng đầu. Hiển nhiên nàng có chút không tin người một mình tiêu diệt cả đội ngũ của Thiên Minh tông này lại là Tiêu Viêm..

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, kim quang tỏa ra từ người cự nhân, thân thể hắn cũng đột ngột thu nhỏ lại, chỉ vài giây ngắn ngủi đã biến thành một thân ảnh cao gầy.

"Ha ha, mọi người không sao chứ?"

Thân ảnh cao gầy quay người lại, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong ánh mắt kinh ngạc của Vân Vân và Nạp Lan Yên Nhiên.

-----oOo-----

Chương 1403: Viễn cổ Thiên Ma mãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Vân Vận cũng hơi ngẩn người một chút, một lúc lâu sau mới hồi thần lại, cười khỏ nói: *"Quả nhiên là người..."*

Tiêu Viêm cười cười lấy một chiếc bình ngọc ra từ nạp giới rồi đưa nó cho Vân Vận. Nàng cũng hiểu được ý hẩn, lấy ra một viên đan dược ăn vào miệng, sau đó đưa bình ngọc cho Nạp Lan Yên Nhiên để nàng phân phát đan dược cho những trưởng lão kia.

"Sao các người lại ở đây?" Sau khi ăn viên đan dược, sắc mặt Vân Vận đã tốt hơn rất nhiều. Mỹ mâu của nàng khẽ lướt qua Tiêu Viêm và Thái Lâm rồi nhanh chóng dời đi, làm như tùy ý hỏi một tiếng.

"Vừa lúc tiến vào cổ vực Mãng Hoang này, gặp phải đám người Thiên Minh tông rồi từ đó mà lần ra các người..." Tiêu Viêm cười đáp.

"À..."

Vân Vận gật nhẹ đầu, nàng hơi do dự một chút rồi đưa mắt nhìn Thái Lâm, nói: *"Không ngờ có thể gặp người ở đây..."*

Năm đó, lúc còn ở đế quốc Gia Mã thì Cổ Hà từng nhờ sự trợ giúp của Vân Vận đi sa mạc Tháp Qua Nhĩ cướp Thanh Liên Địa Tâm hỏa trong tay Thái Lâm. Mà sau đó Thái Lâm cũng vì Tiêu Viêm mà xuất hiện ở Vân Lam sơn. Nói tóm lại, hai người gặp nhau cũng không phải chuyện vui vẻ gì, bởi vì giữa cả hai ít nhiều gì cũng có một chút ân oán. Nhưng cả hai đều không ngờ rằng lần chạm mặt tiếp theo của họ lại là ở nơi này. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Ừm..."

Thái Lâm lạnh nhạt gật đầu, tính cách nàng vốn khá lãnh đạm nên cũng không nói thêm điều gì, cũng không có ý định tiếp tục trò chuyện với Vân Vận. Thấy nàng như vậy, người vốn có chút cao ngạo như Vân Vận tự nhiên sẽ không chủ động bắt chuyện, bởi vậy nên cả hai đều trầm mặc lại.

Thấy bầu không khí giữa hai người, trong lòng Tiêu Viêm cũng có một

chút xấu hổ, đưa ánh mắt cầu cứu về phía Tiểu Y Tiên, nhưng nàng chỉ trừng mắt hắt một cái rồi quay đầu sang hướng khác. Không ngờ Tiểu Y Tiên ngày thường dịu dàng vào giờ phút này cũng bỏ rơi hẳn.

"Thiếu các chủ, đa tạ ngài xuất thủ tương trợ!"

Lúc này, mấy vị trưởng lão Hoa tông cũng đi đến cảm tạ Tiêu Viêm.

"Ha ha, trưởng lão khách khí rồi. Tinh Vân các và Hoa tông vốn đã giao hảo, vả lại ta và Vân Vận tông chủ cũng là cố hữu, xuất thủ tương trợ là điều đương nhiên." Tiêu Viêm cười cười, trầm ngâm một chút, hỏi:
"Không biết các trưởng lão đã tiến vào cổ vực này bao lâu rồi?"

"Cũng gần năm ngày rồi, nhưng chúng ta không có lộ tuyến xác thực, bởi vậy tốc độ vẫn rất chậm, trên đường còn gặp phải một số hung thú thực lực rất cường hãn, cuối cùng lại bị người của Thiên Minh tông ám hại làm Thanh Hoa trưởng lão vẫn lạc, haizz..." Người trưởng lão này có chút đau thương nói.

Tiêu Viêm cười khỏ lắc đầu, nói: *"Vậy trưởng lão có biết đội ngũ của các thế lực khác bây giờ thế nào rồi không?"*

"Chắc bọn họ đã tiếp cận khu giữa của cổ vực rồi, nơi đó là một vùng đất truyền lưu từ thời viễn cổ. Đám hung thú sẽ không đến gần đó, nó coi như là một nơi an toàn trong cổ vực Mãng Hoang." Vân Vận bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói: *"Nhưng nơi đó cách đây khá xa, chắc còn khoảng hai ngày lộ trình nữa."*

"Vậy sao..."

Trong mắt Tiêu Viêm xuất hiện vẻ do dự. Muốn lấy được Bò Đề Tâm thì không thể chỉ dựa vào thực lực của họ được. Tất cả kỳ bảo đều sẽ có dị thú thủ hộ, huống chi Bò Đề cổ thụ này lại là kỳ bảo số một số hai trong thiên hạ. Dị thú thủ hộ nó chắc chắn sẽ vô cùng kinh khủng. Bởi vậy, hẳn phải lợi dụng thực lực của các thế lực khác rồi cuối cùng đục nước béo cò. Nếu không thì gần như không có một chút cơ hội nào cả.

Nhưng nếu những thế lực này có thể xông qua tầng tầng trở ngại để đến được trung tâm của cổ vực thì thực lực chắc chắn sẽ rất mạnh. Nói không chừng trong đó còn có một số kẻ địch của Tiêu Viêm, ví như Hồn Điện

chẳng hạn.

Tiêu Viêm híp mắt lại, chột nhẹ giọng nói: *"VẬY TIẾP THEO CHÚNG TA CÙNG ĐI CHỨ? HAI BÊN GỘP LẠI THÌ VẪN TỐT HƠN LÀ HÀNH ĐỘNG MỘT MÌNH, MÀ NHƯ VẬY CŨNG DỄ TRỢ GIÚP NHAU HƠN."* Bất kể những thế lực ở đó mạnh đến mức nào, tóm lại hẳn vẫn phải đến đó. Bằng không, nếu chỉ dựa vào thực lực của họ thì thật sự không có một chút cơ hội nào cả.

"Ừm!"

Nghe vậy, Vân Vận hơi chần chờ một chút. Nàng còn chưa thích ứng cái bầu không khí ngột ngạt này, nhưng sau khi nhìn thương thế trên người bên mình thì cũng chỉ có thể gật gật đầu. Qua mấy ngày nay, các nàng đã biết mức độ nguy hiểm của cổ vực Mãng Hoang này. Nếu chỉ dựa vào thực lực của các nàng, chỉ sợ việc đến được trung tâm cổ vực kia thôi đã là cả một vấn đề rồi.

"Chúng ta đi về phía đông trước đã. Phía tây tuy gần hơn một chút nhưng con đường chính của nó bị một con viên cổ Thiên Ma mãng có thực lực tương đương với Ngũ chuyển Đẩu Tôn đỉnh phong chiếm cứ. Nếu chúng ta đi qua thì tất nhiên sẽ làm kinh động nó." Vân Vận nói.

"Viên cổ Thiên Ma mãng?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng hơi ngẩn ngơ một chút. Đây chính là một ma thú biến dị loại rắn cực kỳ hiếm thấy. Bàn về độ hung hãn, so với Cửu U Địa Minh mãng thì nó chỉ có hơn chứ không kém. Nhưng thứ này thật sự quá ít, ở bên ngoài sớm đã tuyệt chủng, không ngờ rằng vẫn còn tồn tại đến nay. Dù vậy, điều làm Tiêu Viêm sửng người không phải vì độ hi hữu của Thiên Ma mãng mà là hẳn đột nhiên nhớ tới máu của Thiên Ma mãng có tác dụng tẩy kinh phạt tủy. Mà hẳn bây giờ lại đang rất cần loại thiên tài địa bảo như vậy để tăng thêm cường độ của thân thể. Bởi vì chỉ có vậy hẳn mới tu luyện được Kim Cương Lưu Ly thể tới cảnh giới chín trọng chín xích.

Hiện giờ đang ở trong cổ vực, tiếp theo còn phải chạm mặt với những thế lực cường hãn kia. Nếu không có đủ thực lực thì chắc chắn lúc ấy sẽ rất khó đón.

Vả lại, Tiêu Viêm từng đọc trên sách cổ rằng Thiên Ma mãng có thói quen

là tạo huyết trì. Vì huyết trì là nơi hậu đại của chúng sinh trưởng nên Thiên Ma mãng thường bỏ ra vài trăm năm không ngừng tìm kiếm thiên tài địa bảo để bỏ vào trong đó. Mà cuối cùng, những năng lượng này đều sẽ được máu trong huyết trì hấp thu rồi qua đó dung nhập vào thân thể của hậu đại chúng.

"Các ngươi có tận mắt nhìn thấy con Thiên Ma mãng đó không?" Hai mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên, hỏi.

"Có, lúc đây còn từng giao thủ, chỉ thiếu chút nữa thôi là không đi được rồi." Vân Vận ngưng trọng nói.

"Vậy à..." Tiêu Viêm thì thào tự nói, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn Vân Vận, nói: *"Ta định đi hướng đó, Thiên Ma mãng có tác dụng lớn với ta..."*

"Cái gì?" Thấy Tiêu Viêm lại muốn chủ động đi tìm con Thiên Ma mãng vô cùng hung tàn kia, mấy người Vân Vận đều sửng sốt.

"Ta có dự định của mình, không phải hành động thiếu suy nghĩ." Tiêu Viêm cười cười, nói: *"Yên tâm đi, con Thiên Ma mãng kia tuy mạnh nhưng chưa chắc đã có thể làm gì được chúng ta..."*

Thấy Tiêu Viêm đã kiên trì như vậy, Vân Vận cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nàng hơi trầm ngâm một chút rồi thở dài nói: *"Nếu ngươi đã quyết định thì cùng đi vậy. Dù sao bên chúng ta nhiều thương vong như vậy, nếu tách ra thì sẽ càng nguy hiểm hơn. Vừa lúc chúng ta lại biết lộ tuyến, có thể giúp ngươi nhanh chóng tìm ra Thiên Ma mãng."*

"Vậy thì làm phiền nàng vậy." Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

"Thật hối hận khi nói cho ngươi biết chuyện này..."

Vân Vận cười khỏ lắc lắc đầu, vốn nàng chỉ muốn nhắc nhở Tiêu Viêm một chút, nhưng kết quả lại đem hấn hút luôn về bên kia.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút đã, nửa giờ sau chúng ta sẽ tiếp tục lên đường." Tiêu Viêm cười cười vung tay lên nói với mọi người.

Nghe vậy, mọi người đều gật gật đầu rồi ngồi xếp bằng xuống. Tiêu Viêm

cũng ngồi xuống một tảng đá lớn gần đó, hai mắt khép hờ tiến vào trạng thái nghỉ ngơi...

Nửa giờ nghỉ ngơi nhanh chóng trôi qua, Tiêu Viêm mở mắt, khi thấy khí sắc của mấy người Hoa tông đã tốt hơn nhiều mới gật đầu đứng dậy. Khi vừa muốn nói chuyện thì trong lòng lại như có cảm ứng, đưa mắt nhìn về chân trời phía sau. Một lát sau, hắn vung mạnh tay lên, gấp gáp nói: "*Tất cả mau ẩn giấu khí tức, có người đến...*"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, mọi người đều cả kinh rồi lùi vào trong rừng rậm, đem khí tức và hô hấp đều áp chế đến mức thấp nhất.

"Xoẹt, xoẹt!"

Sau khi mấy người Tiêu Viêm lui vào trong rừng không lâu, trên bầu trời đột nhiên vang lên nhiều tiếng gió rít, từng đạo thân ảnh chợt xẹt qua giữa không trung.

"Những người này thật to gan, không sợ đưa tới hung thú vậy công sao?"
Thấy những người này ngang nhiên bay qua như vậy, Tiểu Y Tiên cũng hơi nhíu mày nói khẽ.

Tiêu Viêm cau mày nhìn chằm chằm mấy đạo thân ảnh kia. Bằng vào nhãn lực hơn người, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng đầu lĩnh của nhóm người này là một nữ tử thân mặc y phục rực rỡ. Mà nữ tử này lại gây cho Tiêu Viêm một cảm giác quen thuộc.

"Là Phượng Thanh Nhi của Thiên Yêu Hoàng tộc!"

Ý niệm này lướt qua trong lòng, Tiêu Viêm chợt nhớ tới một điều, sau đó trong mắt xuất hiện vẻ khiếp sợ. Hắn còn nhớ lúc gặp Phượng Thanh Nhi ở di tích Đấu Thánh thì nàng mới chỉ có thực lực Đấu Tông. Mà Phượng Thanh Nhi bây giờ cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác, khí tức của nàng đã mơ hồ vượt qua cường giả Đấu Tôn đỉnh phong bình thường.

Cảm giác khác biệt này không phải đến từ bên ngoài, mà là từ linh hồn!

Với huyết mạch Yêu Hoàng mà hắn có, Phượng Thanh Nhi trước kia căn bản không thể gây cho hắn chút uy áp nào đáng kể, nhưng lần này hắn lại cảm giác được điều đó từ nàng. Hắn cũng từng cảm nhận được loại uy áp

này từ trên người Tử Nghiên.

"Là uy áp của Viễn Cổ Thiên Hoàng..."

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên. Một lát sau, hắn hít sâu một hơi khí lạnh. Viễn Cổ Thiên Hoàng sớm đã biến mất trên thế gian, vậy tại sao loại uy áp này lại xuất hiện trên người Phượng Thanh Nhi?

"Chắc chắn nữ nhân này đã gặp được đại cơ duyên nào đó khiến cho thực lực tăng vọt. Xem ra ta cũng phải nhanh chóng đến chỗ Thiên Ma mãng kia. Phải mượn huyết trì của nó tu luyện Kim Cương Lưu Ly thể đến đỉnh phong và đột phá vào cảnh giới Cửu tinh Đấu Tôn..."

Tiêu Viêm nắm chặt tay lại. Thực lực của kẻ địch tăng vọt, điều này cũng gây cho hắn một cảm giác áp bách!

-----oOo-----

Chương 1404: Vây giết Thiên Ma mãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một dãy núi không lồ cực kỳ hiểm trở trông giống như một con Thông Thiên cự mãng đứng sừng sững cạnh đường đi chính. Từ bên trong dãy núi không ngừng bốc lên từng luồng khí đen, bao phủ cả bầu trời trong vòng hơn trăm mét quanh đó. Ở trong phạm vi này, không có bất kỳ mảnh thú nào dám đặt chân tới. Bởi vì nơi đây là lãnh địa của viễn cổ Thiên Ma mãng.

Viễn cổ Thiên Ma mãng là một loại mãnh thú biến dị cực kỳ hiếm thấy. Nếu bàn về bồi phận thì huyết mạch của nó khá gần với một số lão tổ từ thời viễn cổ của Xà tộc. Nhưng bởi vì sát tính quá nhiều mà trí tuệ của chúng kém xa so với bộ tộc Cửu U Địa Minh mãng. Cũng vì thế mà bộ tộc Cửu U Địa Minh mãng luôn có chút coi thường chúng. Dù sao, thực lực có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa mà bản thân không có trí tuệ thì cũng chỉ là một loại máy móc giết chóc hơi mạnh mẽ hơn một chút mà thôi.

Máu của Viễn cổ Thiên Ma mãng có công hiệu tẩy rửa cùng rèn luyện thân thể cực kỳ thần kỳ. Đương nhiên, thân thể hiện giờ của Tiêu Viêm đã được

đủ các loại thiên tài địa bảo rèn luyện, trở nên cực kỳ mạnh mẽ, rất khó có thể tăng lên được nữa. Những bảo vật bình thường cũng không còn có tác dụng quá lớn với thân thể Tiêu Viêm nữa. Cho dù là máu của Thiên Ma mãng cũng không có khả năng giúp thân thể của hắn tăng lên quá nhiều. Trong lòng Tiêu Viêm cũng hiểu rõ điều này. Nhưng mà thứ Tiêu Viêm nhìn trúng cũng không phải máu của Viễn cổ Thiên Ma mãng mà là Thiên Ma huyết trì, thứ mà Thiên Ma mãng tốn hao mấy trăm năm mới tích lũy được.

Trải qua mấy trăm năm, thậm chí là thời gian lâu dài hơn nữa, viễn cổ Thiên Ma mãng sẽ dùng trăm phương nghìn kế tìm kiếm đủ loại thiên tài địa bảo có năng lượng tinh thuần để thả vào trong Thiên Ma huyết trì. Lâu dần, năng lượng ngưng tụ ở trong huyết trì sẽ đạt tới trình độ cực kỳ đáng sợ. Người bình thường nếu tiến vào trong đó e rằng sẽ bị loại năng lượng khủng bố này trực tiếp phá nát thân thể. Mà loại năng lượng nồng đậm đó cũng chỉ có đời sau của viễn cổ Thiên Ma mãng mới có thể tiếp nhận được

Đương nhiên, không bao giờ có chuyện gì là tuyệt đối cả. Người khác không thừa nhận được nhưng không có nghĩa là Tiêu Viêm không thừa nhận được. Thân thể của hắn trải qua muôn vàn rèn luyện cùng cường hóa, độ mạnh mẽ cũng không kém hơn nhiều loại ma thú. Bởi vậy, đối với hắn, Thiên Ma huyết trì sẽ là thuốc bổ cực kỳ hoàn mỹ. Nói không chừng, nhờ vào đó mà hắn có thể tu luyện Kim Cương Lưu Ly thân tới bậc cao nhất, đồng thời cũng có thể dựa vào đó mà đột phá tới Chín tinh Đấu tôn. Đến lúc đó, thực lực của Tiêu Viêm sẽ tăng vọt, có nhiều chỗ tốt hơn trong việc đi lại ở nơi nguy cơ trùng điệp như Mãng Hoang cổ vực này.

"Viễn cổ Thiên Ma mãng ở tại nơi này..."

Tại một chỗ cách dãy không lồ toàn khối đen bao bọc kia không xa, Vân Vận đang nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm nóng rực, gật đầu, cũng không nhiều lời mà chỉ trầm giọng nói: *"Chúng ta đi! Chuẩn bị ra tay!"*

Vừa nói hết câu, thân hình Tiêu Viêm lập tức hóa thành bóng đen, nhanh chóng lướt về phía dãy núi màu đen kia. Ở phía sau, nhóm người Thái Lâm, Thanh Lâm, Tiểu Y Tiên cũng tăng tốc đuổi kịp. Nhóm người của Hoa tông chân chò một lát rồi cũng theo chân Vân Vận đuổi theo.

Đoàn người Tiêu Viêm áp chế khí tức đến mức thấp nhất, nhanh chóng tiến vào dãy núi được bao phủ bởi tầng tầng khói đen kìa. Ngay khi nhóm người vừa đặt chân vào vùng khói đen thì từ bên trong dãy núi to lớn kia đột nhiên truyền ra tiếng rần kêu cực kỳ chói tai. Ngay sau đó, cả ngọn núi như run rẩy, chỉ nghe tiếng xé gió ô ô vang lên, một cái đuôi rắn khổng lồ màu đen dài chừng trăm trượng từ trong núi đột ngột xuất hiện, mang theo lực lượng kinh khủng hung hăng đập về phía đoàn người của Tiêu Viêm.

"Hừ!"

Không ngờ cảm giác của Viễn cô Thiên Ma mẫn lại nhạy cảm như vậy, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng bước lên trước hai bước, từ trong cơ thể cũng đột nhiên phát ra kim quang rực rỡ chói lóa. Chỉ trong chớp mắt, thân hình cao gầy của hắn đột ngột tăng vọt tới bảy trượng, giống như một người khổng lồ nhỏ tràn ngập ánh vàng chói mắt.

Tiêu Viêm thi triển Kim Cương Lưu Ly thể, bàn tay to lớn giống như bằng hoàng kim kia nắm lại, hai nắm đấm trực tiếp đánh mạnh về phía đuôi rắn màu đen cực lớn kia. Nguồn truyện:

"Ầm!"

Hai bên va chạm vào nhau, kinh phong đáng sợ bay loạn, trong chốc lát bùng nổ khắp nơi. Nhưng cũng may là những người ở đây đều không phải kẻ tầm thường nên cũng không tạo thành thương tổn gì.

Kinh phong mạnh mẽ bắn ra, Kim sắc cự nhân* do Tiêu Viêm biến thành cũng bị chấn lui về sau hai bước. Nhưng cái đuôi rắn khổng lồ màu đen kia cũng bị đẩy ngược về. Ngay cả vảy rắn trên đó cũng bị phá vỡ không ít. Sau khi thi triển Kim Cương Lưu Ly thể, thân thể Tiêu Viêm đã trở nên mạnh mẽ tới mức đáng sợ.

"Grào!"

Phải chịu thiệt thòi như vậy, ở trong núi kia nhất thời vang lên tiếng rống giận kinh thiên động địa. Trong tiếng gào thét tràn ngập thô bạo. Bất chợt, cả ngọn núi ầm ầm run rẩy, cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng "Oành" cực lớn. Một con Cự蟒 màu đen dài đến vài trăm trượng mạnh mẽ lao ra!"

Con Cự蟒 màu đen này có thể tích cực kỳ khổng lồ, cả người phủ kín

vảy đen. Phía trên vảy còn trùm phủ một tầng sương mù màu đen nồng đậm. Đầu của Cự mãng trông cũng rất đáng sợ, bởi vì nó không giống với đầu rắn bình thường mà trông có vẻ giống như một cái mặt người thật lớn đầy dữ tợn, khiến cho người ta có cảm giác dựng cả lông tóc. Thảo mà mà nó lại được gọi là Thiên Ma mãng.

Con viễn cổ Thiên Ma mãng này vừa hiện thân thì mây đen trên bầu trời cũng tụ tập lại. Trong sấm chớp, năng lượng màu đen đáng sợ đang ngưng tụ dần, uy thế cực kỳ mạnh mẽ.

Hai con mắt không lồ to gần một trượng kia như hai cái đèn lồng màu đỏ cực lớn treo lơ lửng trên bầu trời tràn ngập thô bạo cùng sát ý đang nhìn chăm chăm vào nhóm người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Cự mãng to lớn che kín một vùng trời kia, lại cảm thụ được khí tức mạnh mẽ của nó, sắc mặt mọi người không khỏi thay đổi. Viễn cổ Thiên Ma mãng quả nhiên không phải loại tầm thường.

"Ra tay!"

Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào Thiên Ma mãng, trầm giọng quát. Thực lực của con Cự mãng này ít nhất cũng đạt tới Đâu tôn ngũ chuyển đỉnh phong. Nếu không thi triển Phật Hộ Liên thì phải dựa vào mọi người cùng ra tay mới được.

"Được!"

Nghe Tiêu Viêm quát lớn, Thái Lâm gật đầu. Thân thể mềm mại bay vọt lên, ở trong tầng mây quay cuồng, hóa thành Thất Thái Thân Thiên mãng. Thân hình không kém hơn chút nào so với Thiên Ma mãng. Một cỗ uy áp vô hình chậm chậm tràn ra khiến cho hung uy của Thiên Ma mãng bị kiềm chế. Dù sao, nếu bàn về độ tinh thuần của huyết mạch thì Thiên Ma mãng còn lâu mới bằng nổi Thân Thiên Mãng. Ở thời viễn cổ, Thân Thiên mãng có thể khiên chiến với cả viễn cổ Thiên Xà.

Nhưng dù sao Thiên Ma mãng cũng là loài hung ác, cực kỳ thô bạo. Bởi vậy, cho dù cảm nhận được một ít uy áp nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới sát ý của nó. Trong mắt nó, đừng nói là Thân Thiên mãng, mà coi như viễn cổ Thiên Xà đến đây, nó cũng dám đỏ mắt lao lên cắn vài phát.

"Ám!"

Trên bầu trời, mây mù quay cuồng. Thái Lâm hóa thành Thôn Thiên mãng trực tiếp làm ra từng đạo sâm sét bảy màu cực lớn, liên tục đánh mạnh về phía Thiên Ma mãng.

"Phốc!"

Đối mặt với công kích của Thái Lâm, Thiên Ma mãng mở rộng cái miệng dữ tợn. Từng cột sáng màu đen tràn ngập vị tanh hôi bắn ra, chặn đứng những tia sâm sét bảy màu kia. Tuy nói huyết mạch của Thiên Ma mãng không bằng Thôn Thiên mãng nhưng dù sao thực lực của nó vẫn hơn xa Thái Lâm. Bởi vậy, khi giao thủ nó hoàn toàn ở thế thượng phong.

"Rầm!"

Ngay khi Thiên Ma mãng phát động công kích thì Kim sắc cự nhân do Tiêu Viêm biến thành cũng hóa thành một đạo ánh sáng vàng nhanh chóng đánh mạnh về phía Thiên Ma mãng. Năm tay khổng lồ hung hăng đâm ra, làm cho cả không khí cũng nổ tung, cuối cùng hóa thành khí kinh phong bạo, mạnh mẽ đập thẳng vào thân thể của Thiên Ma mãng.

"Gào!"

Một quyền cực mạnh không hề lưu tình của Tiêu Viêm trực tiếp đánh tan nát một mảng khối đen của Thiên Ma mãng. Thậm chí ngay cả lớp vảy đen trên thân thể cũng bị đánh nát thành từng mảnh.

Khi Tiêu Viêm ra tay thì đám người Thanh Thành trưởng lão, Vân Vận cùng Tiểu Y Tiên cũng đồng thời phát động công kích. Đấu khí đáng sợ rít gào trên không trung, âm âm kéo tới, cuối cùng đều đánh mạnh vào thân thể của Thiên Ma mãng. Đấu khí mạnh mẽ nổ tung ra, cho dù là Thiên Ma mãng cũng cảm thấy khó chống đỡ.

"Phốc!"

Nhưng mà Thiên Ma mãng cũng rất hung hãn. Cặp mắt đỏ như máu kia không thèm để ý đến đấu khí nổ mạnh tại phần bụng của nó mà lại vung cái đuôi không lồ lên, nhanh như chớp đánh thẳng về phía Tiêu Viêm,

người tạo thành tổn thương nhiều nhất đối với nó.

"Keng!"

Đuôi rắn khổng lồ đập vào thân thể của Tiêu Viêm trực tiếp phát ra âm thanh như kim loại đập vào nhau, tia lửa bắn tung tóe!

"Hừ!"

Gặp phải đòn nghiêm trọng này, Tiêu Viêm khẽ kêu lên, cố chịu đựng lực đạo đáng sợ kia. Hai tay đưa ra ôm chặt lấy cái đuôi của Thiên Ma mãng. Một ngọn lửa màu nâu tím từ trong cơ thể bất chợt bùng lên mạnh mẽ, nhanh chóng quấn quanh thân thể của Thiên Ma mãng, đốt cháy hết đám sương mù đen dày đặc đang bao quanh Thiên Ma mãng.

"Tê, tê!"

Nhiệt độ khủng bố đột nhiên xuất hiện khiến cho Thiên Ma mãng trở lên điên cuồng. Thân thể to lớn không ngừng giãy dụa. Mấy ngọn núi lớn ở xung quanh bị đập tới trực tiếp nổ tung thành đá vụn.

"Thứ này thật khó đối phó!" Thấy Thiên Ma mãng ương ngạnh như vậy, trong lòng mọi người không khỏi lo lắng một phen. Nếu như không có Thái Lâm ở trên không trung và Tiêu Viêm ở đây áp chế thì những người còn lại e rằng chẳng có mấy ai có thể chống đỡ được một cái đập đuôi của nó.

Tiêu Viêm giữ chặt lấy Thiên Ma mãng, nắm tay không ngừng đâm mạnh lên đuôi nó. Lực đạo mạnh mẽ cộng thêm ngọn lửa nóng cháy trực tiếp đánh cho đuôi của Thiên Ma mãng tuôn máu ào ào. Tuy như thế làm cho Thiên Ma mãng đau đến kịch liệt nhưng đồng thời cũng khơi dậy hung tính của nó, sức phản kháng càng thêm mạnh mẽ.

"Tiêu Viêm thiếu gia, để cho ánh mắt của nó nhìn về phía ta."

Ngay khi Tiêu Viêm dần dần cảm giác không thể giữ chặt được Thiên Ma mãng giãy dụa thì một giọng nói truyền vào trong tai hắn, làm cho hắn phẫn chấn lại. Đó là giọng Thanh Lâm!

"Gào!"

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, đầu khí trong người tụ tập hết vào hai tay. Lực lượng đáng sợ mạnh mẽ trào ra, không ngờ lại có thể di chuyển được thân thể Thiên Ma mãng, làm cho nó quay ngoặt sang một bên.

Đôi mắt với Tiêu Viêm liên tục đánh kéo, Thiên Ma mãng lên cơn tức giận. Khi nó đang chuẩn bị cuồng bạo hoàn toàn thì một đôi mắt yêu dị màu xanh biếc lớn chừng nửa trượng đột nhiên xuất hiện trước mắt nó. Trong đó, ba đóa hoa màu xanh biếc đang xoay tròn nhanh dần. Một loại cảm giác tê dại từ tận sâu trong linh hồn xuất hiện làm cho thân thể căng thẳng của Thiên Ma mãng nhất thời từ từ nhu hòa xuống. Sát ý và sự hung bạo trong đôi mắt đỏ như máu cũng nhanh chóng yếu đi...

-----oOo-----

Chương 1405: Thiên Ma huyết trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt yêu dị màu xanh biếc ước chừng nửa trượng hiện lên trong hai mắt của Thiên Ma Mãng khổng lồ. Ba đóa hoa xanh biếc tức tốc xoay tròn, tỏa ra từng luồng ma lực kì dị làm cho sát khí cùng sự thô bạo trong mắt Thiên Ma Mãng dần dần giảm xuống.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cũng trở nên nhẹ nhõm, Bích Xà Tam Hoa Đồng của Thanh Lân quả thật là có lực khống chế rất mạnh đối với một vài ma thú xà hệ. Chỉ có điều hẳn vẫn chưa thực sự yên tâm lắm. Với thực lực của hắn bây giờ chưa chắc có thể khống chế viễn cổ Thiên Ma Mãng. Dù sao, thực lực của con hung thú này cũng đã đạt tới Ngũ Chuyển Đẩu Tôn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Tê."

Song, ngay khi Tiêu Viêm đang mãi suy nghĩ thì thân thể to lớn của Thiên Ma Mãng đột nhiên run lên, rồi phun từng luồng hắc vụ kinh khủng tràn ngập ra xung quanh, mà sát ý vốn đang giảm bớt trong ánh mắt đã được thay thế bằng vẻ giãy dụa. Xem ra nó đã nhận ra ý đồ của Thanh Lân cho nên mới lập tức điên cuồng phản kháng.

Mãnh thú đã tu luyện tới mức này cho dù trí tuệ thấp thì cũng không có khả năng bị thu thập một cách dễ dàng.

"Sức sinh này quả nhiên khó đối phó."

Nhìn thấy viên cổ Thiên Ma Mãng vẫn có thể dùng lực lượng của chính bản thân để chống lại Bích Xà Tam Hoa Đồng, Tiêu Viêm trong lòng cả kinh, mạnh mẽ tung ra một quyền. Một mảng lớn dị hỏa bùng phát, quán lên thân thể của viên cổ Thiên Ma Mãng làm cho mấy luồng hắc vụ kia nhanh chóng bốc hơi.

"Ngăn nó lại!" Tiêu Viêm vừa xuất thủ vừa quát khê.

Nghe được tiếng quát của Tiêu Viêm trên bầu trời, Thái Lâm liền biến thành Thất Thái Thôn Thiên Mãng rồi đột ngột đứng lên, bạo phát ra một cỗ uy áp vô hình trút hết lên người viên cổ Thiên Ma Mãng. Áp chế từ sâu trong linh hồn lập tức làm cho hắc vụ trên thân thể của Thiên Ma Mãng nhanh chóng trở về cơ thể.

Cùng lúc đó, đám người Tiểu Y Tiên, Vân Vân cho đến Thanh Thành trưởng lão cũng phát ra từng sợi tơ đầu khí khổng lồ giống như dây thừng trói lấy viên cổ Thiên Ma Mãng.

Có nhiều người áp chế như vậy, cho nên mặc dù thực lực viên cổ Thiên Ma Mãng có cường hãn đến mấy thì trong nhất thời cũng không giãy dụa được, trong miệng không ngừng truyền ra tiếng gầm dữ tợn, làm cho cả ngọn núi chấn động một hồi.

"Thanh Lâm... mau lên!"

Cảm nhận được viên cổ Thiên Ma Mãng đang điên cuồng giãy dụa, Tiêu Viêm gấp rút quát.

"Vâng."

Thanh Lâm khê gật đầu rồi hít sâu một hơi, hai tay nhanh chóng kết lại như một đóa hoa sen nở rộ, đồng thời thủ ấn kết thành một ấn kết khác, mơ hồ truyền ra một tiếng gầm nhẹ cực kỳ trầm thấp.

Tại thời điểm tiếng gào mãnh liệt hàm chứa một loại viên cổ uy áp vang

lên, thì không gian phía sau Thanh Lân liền trở nên vụn vẹo, trực tiếp hình thành hư ảnh của một loài rắn khổng lồ cỡ chừng nghìn trượng. Hư ảnh này tỏa ra khí tức cực kỳ cổ xưa, đồng thời nó còn có chín cái đầu rắn giống nhau. Đây chính là thứ lúc trước Tiêu Viêm đã chứng kiến: Cửu Đầu Thiên Xà.

Khoảnh khắc hư ảnh của Cửu Đầu Thiên Xà xuất hiện, thân thể to lớn của viên cổ Thiên Ma Mãng đang điên cuồng giãy dụa kia cũng phải run lên. Trong ánh mắt của nó toát ra vẻ hồi hộp, nhìn về phía lão tổ đang tỏa ra uy áp của hai loại huyết mạch viên cổ xà tộc. Thế nên, mặc dù nó là Thiên Ma Mãng dị thường hung ác và tàn bạo nhưng vẫn có cảm giác run rẩy.

"Bích Xà Tam Hoa Động... Mở!"

Triệu hồi ra hư ảnh của Cửu Đầu Thiên Xà dựa trên linh hồn đã triệt để ngăn chặn Thiên Ma Mãng. Ba đóa hoa màu xanh biếc trong hai con ngươi của Thanh Lân đột nhiên run lên, rồi chậm rãi nở rộ. Tại điểm tiếp xúc của ba đóa hoa hình thành một con ngươi yêu dị màu xanh biếc, khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy trái tim như bị đóng băng, giống như vừa thức tỉnh, đang từ từ mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, không gian trước mặt Thanh Lân nhất thời bùng ra, thân thể khổng lồ của viên cổ Thiên Ma Mãng cũng đột ngột ngừng lại trong nháy mắt.

"Lui xa một chút."

Tinh thần của Tiêu Viêm cũng trở nên hoảng hốt khi nhìn chăm chú vào con ngươi yêu dị đó. Hắn lập tức giật mình, vội vàng buông Thiên Ma Mãng ra, thân hình mau chóng thối lui, rồi lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Thấy Tiêu Viêm như vậy thì những người còn lại cũng hiểu rõ, yêu nhân kia của Thanh Lân dường như không phân biệt địch ta. Cho nên bọn họ cũng lập tức tản ra, không dám đứng gần Thanh Lân nữa.

"Bích Xà Tam Hoa Động của Thanh Lân quả thật đáng sợ. Nếu ta là người của Xà Tộc thì e rằng ta cũng sẽ giống như Ma Mãng đó."

Tiêu Viêm vừa tránh ra xa, vừa nhủ thầm trong lòng.

Thanh Lân hiện giờ đã có được một ít lực lượng đủ để điều khiển Cửu Đầu Thiên Xà. Nếu sau này nàng có thể hoàn toàn triệu hoán ra Cửu Đầu Thiên Xà thì chỉ sợ sẽ rất khủng bố a. Vì dù sao thực lực của Viễn Cổ Thiên Xà cũng đã có thể so sánh được với Thái Hư Cổ Long và Viễn Cổ Thiên Hoàng cơ mà.

Đồng tử yêu dị chậm rãi xoay tròn, rồi đột nhiên bạo xuất ra một tia sáng màu xanh biếc chiếu lên trên thân thể đang cứng đờ của Thiên Ma Mãng. Nhất thời, ở trên đầu Thiên Ma Mãng liền xuất hiện một đóa hoa màu xanh biếc.

Thời điểm đóa hoa màu xanh biếc xuất hiện, sự tàn bạo cùng thô bạo trong con mắt lớn của Viễn Cổ Thiên Ma Mãng nhanh chóng biến mất, và thay vào đó là một sự ôn thuận.

"Thành công rồi sao?"

Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên một tia vui mừng khi nhìn thấy viễn cổ Thiên Ma Mãng đứng im không nhúc nhích ở trên bầu trời. Nếu như Thanh Lân có thể hoàn toàn khống chế được con hung thú này thì chắc chắn lực lượng của bọn họ sẽ được tăng lên rất nhiều. Sức chiến đấu của Ngũ Chuyển Đấu Tôn đỉnh phong cho dù là đặt ở chỗ vực Mãng Hoang thì cũng tuyệt đối là một loại tồn tại mạnh mẽ.

"Vù!"

Khi đóa hoa thành hình, Thanh Lân bèn chậm rãi nhắm hai mắt lại, hư ảnh Cửu Đầu Thiên Xà phía sau lưng liền chậm rãi tiêu tán, mà loại uy áp cổ xưa đang tràn ngập trong thiên địa cũng dần dần nhạt đi.

"Xuy."

Trên bầu trời, Thất Thái Thôn Thiên Mãng không lồ đã biến hóa lại thành một bóng hình xinh đẹp, rồi nhẹ nhàng lướt xuống, ánh mắt kì dị nhìn thoáng qua Thanh Lân. Lúc trước người này gọi ra Cửu Đầu Thiên Xà khiến cho ngay cả nàng cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Loại tồn tại biến thái này e rằng chỉ có Cửu Thái Thôn Thiên Mãng ở trong truyền thuyết mới có thể chống lại được nó.

"Không chế được rồi?"

Thân thể của Tiêu Viêm tuôn ra kim quang dữ dội, nhanh chóng biến trở về nguyên hình, sau đó xuất hiện bên cạnh Thanh Lân.

"Vâng! May mà lúc trước nó đã tiêu hao không ít lực lượng, cộng thêm cả Thái Lân tỷ tỷ dùng linh hồn áp chế. Nếu không thì chúng ta khó có thể hàng phục được nó một cách dễ dàng như vậy." Thanh Lân cười nói.

"Vậy thì tốt rồi, mau đi tìm Thiên Ma Huyết Trì."

Tiêu Viêm thở dài nhẹ nhõm, sau đó liền di chuyển ánh mắt chứa đầy sự cuồng nhiệt nhìn về phía tòa nhà tràn ngập hắc vụ trên ngọn núi kia. Hắn lập tức động thân, lao nhanh tới ngọn núi đó. Mà đám người Thái lân, Tiêu Y Tiên cũng nhanh chóng bám sát theo sau.

Ngọn sơn phong khổng lồ này tuy cực kì hiểm trở, thế nhưng trong đó cũng không có ma thú nào cư ngụ. Hiển nhiên tất cả đều đã bị viễn cô Thiên Ma Mãng đuổi ra ngoài. Mà như vậy lại càng giảm bớt phiền toái cho đám người Tiêu Viêm. Đoàn người dựa theo năng lượng dao động từ sâu trong ngọn núi truyền ra, rất nhanh liền tìm được sào huyệt của Thiên Ma Mãng.

Sào huyệt của Thiên Ma Mãng ở trung tâm của ngọn núi, bên trong âm lãnh ẩm ướt, xương trắng rải khắp nơi, trong đó còn có một vài bộ xương của con người. Cũng không biết tên xui xẻo nào đã trở thành mồi của Thiên Ma Mãng.

Đoàn người Tiêu Viêm băng qua núi xương thì ai nấy cũng đều khẽ nhíu mày, sau đó tiếp tục đi đến tận cuối sơn động rồi mới ngừng lại.

Cuối sơn động là một đồng loạn thạch màu đỏ tươi, còn ngay cạnh đó là một cái ao tràn ngập huyết dịch lớn chừng mười trượng. Thỉnh thoảng trong huyết trì còn nổi lên một số bọt máu rồi vỡ bung, năng lượng vô cùng nồng đậm tràn ra từ trong đó.

Phía trên bề mặt của huyết trì còn có một vài bộ xương thú đang trôi nổi bồng bềnh. Xem ra Thiên Ma Mãng tàn bạo kia hẳn bắt được con mồi nào thì đều ném vào đó.

"Đây chính là Thiên Ma Huyết Trì?"

Nhìn huyết Trì khiến cho người ta thấy tê dại này, Tiêu Y Tiên không nhịn được sự tò mò, bèn mở miệng hỏi.

"Ừ! Đúng là nó rồi!"

Tiêu viêm khẽ gật đầu, hẳn có thể cảm ứng được, trong huyết trì này có một nguồn năng lượng cực kì nồng đậm. Xem ra viễn cổ Thiên Ma Mãng thật sự đã hao hết tâm tư để tạo ra huyết trì này, thế nhưng rốt cuộc lại để cho hắn chiếm được tiện nghi.

"Chúng ta sẽ ở lại chỗ này từ hai đến ba ngày. Trong khoảng thời gian này, Thanh Lâm hãy để viễn cổ Thiên Ma Mãng tiếp tục trấn thủ nơi đây. Mặc dù nơi này quả thật có một sự mê hoặc cực lớn với rất nhiều cường giả, nhưng nếu không có việc gì thì bọn họ cũng sẽ không dám tới trêu chọc một con hung thú như vậy." Tiêu Viêm nhìn Thanh Lâm nói.

"Vâng." Nghe vậy Thanh Lâm liền gật đầu.

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thái Lâm nhìn thoáng qua huyết trì, rồi nhíu mày hỏi.

"Ha ha! Nàng yên tâm đi! Mặc dù năng lượng ở nơi này rất cuồng bạo thế nhưng ta vẫn có thể chịu được." Tiêu Viêm mỉm cười, lắc lắc đầu nói.

"Một khi đã như thế....ngươi hãy cẩn thận một chút. Nếu như có biến cố thì lập tức phát ra tín hiệu..."

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Thái Lâm cũng chỉ dặn dò một tiếng rồi mang theo mọi người chậm rãi lui ra ngoài.

Nhìn mọi người dần dần rời khỏi, Tiêu Viêm cười cười, sau đó mới xoay người, sắc mặt có chút ngưng trọng bước tới huyết trì. So với trong tưởng tượng của hắn thì năng lượng ở nơi này cuồng bạo và nồng đậm hơn rất nhiều. Cũng không biết Ma Mãng đã bỏ cái gì vào bên trong ao?

"Thân thể ta mạnh mẽ, thêm nữa còn có Long Hoàng Cổ Giáp bên trong cơ thể. Ta không tin là Thiên Ma Huyết Trì này sẽ làm gì được ta."

Tiêu Viêm đứng cạnh Huyết Trì trầm ngâm một lát, rồi bất chợt cười lạnh

một tiếng. Sau đó hắn không hề do dự mà nhảy vào trong huyết trì.

"Ừng ục...!"

Thiên Ma Huyết Trì vốn dĩ đang yên lặng liền lập tức sôi trào, vô số bong bóng máu không ngừng bốc lên, từng nguồn năng lượng bên trong huyết trì gào thét lên điên cuồng. Trong mơ hồ có một âm thanh trầm thấp, kì dị như sấm chớp lặng yên vang lên, rồi khuếch tán ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 1406: Cứu tinh Đấu Tôn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đau, đau đến tận sâu trong xương tủy.

Đây là cảm giác duy nhất của Tiêu Viêm khi nhảy vào Thiên Ma Huyết Trì. Trong huyết Trì tràn ngập năng lượng cuồng bạo, tại khoảnh khắc Tiêu viêm đi vào, những năng lượng này giống như nhận được sự dẫn động, hóa thành vô số độc xà ùn ùn kéo đến va chạm vào thân thể Tiêu Viêm.

Những năng lượng này không biết đã được thiên Ma mẫn bỏ vào những gì mà lại có được lực ăn mòn rất mạnh, da tay Tiêu Viêm vừa tiếp xúc liền phát ra một trận khói trắng, từ đó dẫn tới đau nhức toàn thân.

"Tư!"

Dưới sự đau nhức này, Tiêu Viêm hít sâu một hơi rồi biến đổi thủ ấn, dị hỏa bùng phát ra từ trong cơ thể, hóa thành một cái lồng lửa bao bọc hắn vào bên trong.

"Ngay cả bản thể của ngươi còn có thể giải quyết, ta cũng chẳng tin mình lại không làm gì được Thiên Ma huyết trì của ngươi!"

"Xuy xuy!"

Dị hỏa vừa xuất hiện, năng lượng cuồng bạo đang tuôn ra dữ dội kia nhất

thời bộc phát ra nhiều tiếng vang nhỏ. Những năng lượng an mòn đó trực tiếp bị Di hỏa làm cho bốc hơi, số năng lượng còn sót lại thông qua sự rèn luyện của di hỏa mới từ từ trở nên ôn thuận, hóa thành từng đợt năng lượng tinh thuần di thường dung nhập vào trong thân thể Tiêu Viêm.

"Hô..."

Cảm thụ được những năng lượng đó trở nên ôn thuận hơn, Tiêu Viêm mới thở dài nhẹ nhõm. Di hỏa chỉ luyện hóa tính ăn mòn có hại với hắn trong những năng lượng đó, còn lại những năng lượng hữu ích đối với Tiêu Viêm thì sau khi trải qua rèn luyện đều tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Sau khi những luồng năng lượng tinh thuần không ngừng tràn vào trong cơ thể, Tiêu Viêm có thể cảm thấy rõ ràng những năng lượng này đang tự do lưu chuyển tại da tay, cơ bắp cho đến cốt cách của hắn. Mỗi một lần những năng lượng này biến mất thì Tiêu Viêm đều cảm thấy được sự bền bỉ của cơ thể đang chậm rãi tăng lên từng chút một.

"Đây quả thật là một nơi tu luyện hoàn mỹ!"

Nhận thấy được sự biến hóa rất nhỏ của thân thể, Tiêu Viêm không nhịn sự vui mừng trong lòng. Dựa theo tiến độ này, hắn có thể mượn năng lượng nơi này đem Kim Cương Lưu Ly tu luyện tới đỉnh phong, hơn nữa còn có thể trực tiếp đột phá Bát tinh tiến tới cấp độ Cửu tinh Đấu Tôn.

Qua mấy trăm năm thu thập thiên tài địa bảo của Thiên Ma mãng, năng lượng trong huyết trì đương nhiên là tương đối khủng bố. Dù vậy, điều này cũng chỉ là đối với Tiêu Viêm mà nói thôi, tuy năng lượng trong huyết trì nhiều, nhưng nó lại cực kỳ loang lổ pha tạp. Bản thân Thiên Ma mãng vốn là một loài vật hung tàn, trí tuệ không cao. Mặc dù hậu đại của nó hấp thu năng lượng ở nơi này thì cũng chỉ làm cho nó gia tăng tốc độ tiến hóa mà thôi. Nhưng nếu đối người hấp thu thành nhân loại, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị những năng lượng tạp nham này phá hủy cơ thể. Đến lúc đó, thực lực có thăng tiến hay không thì không biết, nhưng còn công lực bản thân nhiều năm vất vả tu luyện đều sẽ mất hết.

Nhưng hoàn hảo, loại năng lượng tạp nham này lại không phải vấn đề gì quá lớn với di hỏa của Tiêu Viêm. Dưới độ nóng kinh khủng của di hỏa, bất kỳ tạp chất nào đều sẽ bị đốt thành hư vô chỉ trong tích tắc.

Trong huyết trì, càng ngày càng nhiều năng lượng tiến nhập vào trong cơ thể của Tiêu Viêm, hai chân hẫng co lại, trôi nổi trong huyết trì, lẳng lẳng nhắm mắt chờ đợi khoảnh khắc đột phá.

Tiêu Viêm cứ lẳng lẳng tu luyện như vậy, chỉ nháy mắt hai ngày đã qua.

Trong hai ngày này, đám người Thái Lâm, Tiểu Y Tiên cho tới Vân Vân cũng vẫn ở bên trong ngọn núi Thiên Ma mãng này, bởi vì chung quanh nơi này không có hung thú nào khác nên xem như khá an toàn. Mà viễn cổ Thiên Ma mãng bị Thanh Lâm khống chế cũng được phóng thích ra, cứ như vậy mà nghênh ngang chiếm cứ cả ngọn núi. Hai ngày qua, cả ngày hắc vụ đều cuộn cuộn phóng ra, có không ít cường giả tới đây nhưng vừa thấy tên to xác này thì đều kinh hãi chọn đường khác mà đi. Ai cũng biết những hung thú này khi liều mạng sẽ cực kỳ hung tàn, huống chi con rắn này lại có thực lực của Đâu Tôn đỉnh phong. Nếu thật sự phải đánh nhau với nó thì tất sẽ có thương vong, mà những người tới đây đều vì Bồ Đề cổ thụ, nếu không có việc gì thì họ sẽ chẳng ngu mà đối đầu với hung thú.

Dưới hung uy của Thiên Ma mãng, trong vòng hai ngày này, mọi người đều bình an vô sự, tất cả đều im lặng cùng đợi Tiêu Viêm thuận lợi xuất quan.

Ở sâu trong sơn động, máu trong huyết trì đã giảm đi một nửa. Mặt khác, màu đỏ tươi cũng giảm bớt rất nhiều, hiển nhiên hai ngày này Tiêu Viêm đã hấp thu rất nhiều năng lượng trong đó.

Ở trung tâm của huyết trì, một thân ảnh lộ ra nửa người trên ngồi xếp bằng trong đó. Hiện giờ, da tay của Tiêu Viêm đã hồng nhuận hơn hai ngày trước rất nhiều, dưới lớp da còn mơ hồ lưu chuyển vô số huyết dịch. Giờ phút này, Tiêu Viêm vẫn nhắm mắt như trước, thân thể giống như bức tượng điêu khắc, nhưng mà ai nhìn vào cũng có thể cảm nhận được hiện giờ trong cơ thể Tiêu Viêm đang có một luồng năng lượng cực kỳ cường đại. Cổ năng lượng này giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào đang tìm kiếm cánh cửa để đột phá.

Trong khi chờ đợi cơ hội để đột phá, máu trong Thiên Ma huyết trì càng ngày càng ít, tới ngày thứ ba thì máu trong huyết trì đã trở nên khô kiệt. Theo đó, trong Thiên Ma huyết trì cũng lộ ra vô số hài cốt, ngoại trừ hài cốt ra thì còn có rất nhiều đồ vật kì quái, một mùi vị huyết tinh tanh tươi khuếch tán ra từ bên trong đó. Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên đống hài cốt

như một bức tượng điêu khắc. Dưới da tay hắn, từng đạo huyết sắc quang hoa lặn lẽ lưu chuyển, ước chừng hai giờ, đột nhiên một cỗ dao động vô hình mạnh mẽ phát ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm.

"Bành!"

Khi dao động vô hình đó bùng phát, hài cốt trong Huyết Trì bị chấn thành cát bụi trong nháy mắt. Dao động khuếch tán ra xung quanh, cuối cùng đụng mạnh vào vách núi, cả sơn động đều theo đó mà rung chuyển. Nương theo dao động đó truyền ra, khí tức của Tiêu Viêm tăng vọt chỉ trong chốc lát, giống như một ngọn núi lửa đang phun trào mạnh mẽ sau nhiều năm ngủ đông vậy.

"Phanh!"

Trong nháy mắt, khí tức tăng vọt như thiểm điện. Một âm thanh trầm thấp vang lên, đầu khí trong người hắn không ngừng tăng vọt, mái tóc bay loạn, áo bào phồng lên rồi bay phần phật. Lấy vị trí Tiêu Viêm ngồi xếp bằng làm trung tâm, dao động nhanh chóng lan ra, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ cả huyết trì.

"Kim Cương Lưu Ly thể!"

Tiêu Viêm quát lên một tiếng, kim quang trong cơ thể đột nhiên đại thịnh. Dưới ánh sáng của kim quang, thân thể Tiêu Viêm bỗng tăng vọt lên, một trượng, hai trượng, ba trượng, năm trượng, bảy trượng, tám trượng. Thân thể Tiêu Viêm lớn lên rất nhanh, nháy mắt đã đạt tới tám trượng nhưng dường như vẫn còn chưa dừng lại.

"Ông! Ông!"

Khi thân thể Tiêu Viêm bành trướng đến tám trượng chín thước thì giống như gặp phải bình cảnh nào đó, thân thể thậm chí còn có dấu hiệu nhỏ đi. Mà lúc này Tiêu Viêm vẫn không cam lòng dừng lại, khuôn mặt hơi đỏ lên, gầm lớn một tiếng.

"Phanh!"

Theo tiếng quát của Tiêu Viêm, thân thể vốn dĩ đã ngừng bành trướng bỗng phình to ra thêm một vòng nữa, đạt tới chín trượng.

Trong sơn động, cả người Tiêu Viêm giống như một cự nhân làm bằng hoàng kim. Hai chân đạp, một luồng khí tức bá đạo bùng phát ra từ cơ thể, cuối cùng hai chân của cự nhân hơi cong, đột nhiên đạp mạnh xuống mặt đất.

"Rầm! Rầm!"

Hung hăng đạp một phát, trực tiếp làm cho mặt đất lõm xuống hơn 10 thước. Mà Tiêu Viêm biến thành hoàng kim cự nhân lại bay vọt lên như đạn pháo, trực tiếp va mạnh lên đỉnh của sơn động. Lực lượng đáng sợ mạnh mẽ phá vỡ ra một con đường, thân hình Tiêu Viêm như một chiếc máy đục, trực tiếp lao từ thân núi lên đỉnh núi.

Tốc độ của Tiêu viêm rất nhanh, chỉ không tới nửa phút, ngọn núi đã bị hấn đục ra một cái thông đạo lớn. Cuối cùng, thân hình đột nhiên bay vút lên phá tan đỉnh núi, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Hông!"

Thân thể mang theo kim quang chói mắt dừng lại trên bầu trời, Tiêu Viêm há miệng phát ra một tiếng gầm rung chuyển trời đất. Âm thanh khuếch tán ra từ trên không trung, từ lúc Tiêu viêm bay ra từ trong ngọn núi thì mấy người Thái Lâm cũng đã phát hiện, bởi vậy họ cũng bay lên không trung, cuối cùng nhìn thấy một bóng người to lớn mang theo kim quang phóng lên bầu trời.

"Khí tức mạnh hơn rất nhiều, đã đột phát Cửu Tinh Đấu Tôn thành công rồi sao?" Cảm thụ được khí tức cường đại mà Tiêu Viêm phát ra, Thái Lâm nhẹ giọng lầm bầm nói.

"Ha ha, tốc độ tu luyện của Thiếu các chủ quả nhiên làm cho người ta không thể không kinh ngạc." Thanh Thành trưởng lão cũng khẽ thở dài, để đạt tới thực lực này, gần như đã tiêu hao tất cả thời gian của hắn, mà Tiêu viêm ở tuổi này đã đạt tới. Với lại, lão vô cùng rõ ràng, nếu muốn đánh nhau thì có mấy lão cũng chẳng đánh lại Tiêu Viêm.

Đám trưởng lão của Hoa Tông cũng cảm thán gật đầu, lúc các nàng gặp Tiêu Viêm thì hắn mới chỉ là Nhị Tinh Đấu Tôn mà thôi. Vậy mà không

đến nửa năm, người này đã đạt tới Cửu Tinh Đẩu Tôn, tốc độ như vậy khiến cho người khác có chút xấu hổ.

Một bên, Nạp Lan Yên Nhiên lặng lẽ nhìn chăm chăm thân ảnh đầy vẻ bá đạo trên bầu trời kia, trong mắt hiện lên chút ảm đạm cùng tự giễu. Người này năm đó bị nàng xem như phế vật, là nam tử nàng cố ý từ hôn, vậy mà hiện giờ đã bỏ xa nàng lại phía sau. Khiến cho nàng bi ai cùng vô lực chính là chẳng biết từ lúc nào mà nàng đã có một chút tình cảm với người vốn nên là nam nhân của mình này. Mặc dù nàng hiểu được đây chỉ là tình cảm từ phía nàng, có lẽ đây là báo ứng của năm đó, trong nội tâm nàng nghĩ như vậy.

-----oOo-----

Chương 1407: Cổ vực thai!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, tiếng kêu như sấm, cuối cùng hóa thành sóng âm, khuếch tán rất xa, theo đó tiếng kêu dần dần nhỏ đi, thân ảnh màu vàng trên không trung cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục bộ dáng cũ, thân hình chột động, cười lớn, hóa thành một đạo ánh sáng lướt về phía mọi người.

"Thiếu Các chủ, chúc mừng."

Nhìn Tiêu Viêm cười lớn đi tới, Thanh Thành trưởng lão cũng cười nói.
Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"May mắn đã đột phá."

Tiêu Viêm cười nói, xoay thân mình, cơ thể tràn đầy sức sống, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với ba ngày trước, Bát Tinh đỉnh cùng Cửu Tinh, nhìn như chỉ cách một bước, nhưng hai cấp độ lại chênh lệch cực lớn, dựa theo Tiêu Viêm xem xét, thực lực của hắn bây giờ, nếu đồng thời thi triển Kim cương Lưu Ly Thể cùng lực lượng của Tộc Văn, hắn có thể trực tiếp đạt tới trình độ có thể cùng Tứ Chuyển thậm chí là Ngũ Chuyển Đẩu Tôn đỉnh so sánh, nếu thêm cả Đại Thiên Tạo Hóa Chương cùng những đấu kỹ mạnh mẽ, liền có thể cùng với Lục Chuyển Đẩu Tôn đỉnh cường giả đánh một trận.

"Mấy ngày qua không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tiêu Viêm thuận miệng hỏi một tiếng, nhìn thấy mọi người lắc đầu, liền cười cười, ánh mắt chuyển hướng tới phía sâu trong Mãng Hoang Cổ Vực, đôi mắt híp lại: *"Chúng ta đã chậm trễ mấy ngày rồi, xem ra cần tăng tốc tới Cổ Vực Thai, bằng không nếu muộn quá e rằng không tốt."*

"Án." Thái Lâm mấy người cũng khẽ gật đầu. Trong vòng ba ngày này, có chừng mười ba người đi qua nơi này, xem hướng của bọn hắn, rõ ràng cũng đi về phía Cổ Vực Thai, hiện giờ ở đó, chỉ sợ sớm đã có cường giả tập hợp.

"Đi thôi, việc này không nên chậm trễ, tốt nhất là xuất phát ngay thôi." Tiêu Viêm cũng hiểu được thời gian vô cùng cấp bách, lập tức vung tay lên nói.

"Cứ xem đám kia như tọa kỵ cũng được chứ nhỉ? Thực lực của viên cổ Thiên Ma Mãng tại Mãng Hoang này coi như là cao, nếu trên đường gặp mãnh thú khác cũng có thể dựa vào hung uy của nó mà nhanh chóng vượt qua, đỡ phải phiền toái." Thanh Lâm chỉ vào Đại Thiên Ma Mãng trên không trung cười nói.

"Ha ha, được thế thì tốt." Tiêu Viêm ngẩn ra, chợt gật đầu cười, thân hình chợt động, tiên phong đi trước đứng trên thân thể khổng lồ của Thiên Ma Mãng, sau đó mấy người Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Vân Vận cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Dưới sự khống chế của Thanh Lâm, Thiên Ma Mãng vẫn dĩ bạo ngược lúc này cực kỳ ôn thuận, không phản đối gì khi mấy người Tiêu Viêm đứng trên lưng, đợi tới lúc Thanh Lâm huýt sáo, hắc vụ nồng đậm từ trong cơ thể Thiên Ma Mãng tuôn ra dữ dội, nhanh chóng hình thành một đám mây đen bao quanh thân thể Thiên Ma Mãng, nhanh như chớp bay về phía sâu trong Mãng Hoang Cổ Vực.

Vị trí của mấy người Tiêu Viêm cách Cổ Vực tương đối xa, nếu như bình thường đi đường phải mất ít nhất ba ngày, may mà lúc này có Thiên Ma Mãng đưa đi, giảm bớt không ít thời gian, mãnh thú này tại Mãng Hoang Cổ Vực cũng có một ít danh tiếng, mãnh thú bình thường cảm ứng được cũng không dám hiện thân ngăn trở, về phần mãnh thú có thực lực có thể

so sánh với Thiên Ma Mãng, mấy người Tiêu Viêm sẽ chủ động đi vòng qua, cho dù có thể cảm ứng được nhưng cũng vì kiêng kỵ Thiên Ma Mãng nên không cố ý đuổi theo, cứ như vậy tốc độ mấy người Tiêu Viêm rõ ràng nhanh không ít.

Trên đường đi, đám người Tiêu Viêm cũng gặp không ít các thế lực khác, nhưng đại đa số Tiêu Viêm chưa từng thấy qua, chắc là những thế lực thường ngày có chút trầm lắng, những tông môn thế lực ngày thường bất hiện sơn, bất lộ thủy, nhưng bên trong lại không hề yếu. Như một môn phái bình thường nọ, Tiêu Viêm dừng nói là thấy qua, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng cũng là có ba vị Đấu Tôn điên phong cường giả, một người trong đó, càng hay là bước một chân vào Bán Thánh đứng đầu cường giả, với thực lực này, cho dù là bỏ vào trong Thiên Minh Tông, cái loại thế lực thanh danh vang dội này, cũng đủ để đánh đồng cùng mấy tên trưởng lão, thậm chí là Thái thượng trưởng lão.

Bất quá những thế lực này mặc dù không yếu, nhưng Tiêu Viêm cũng không có ý định dừng lại kết giao, hiện giờ tất cả mọi người đều vì một mục tiêu mà tới, nếu không có quan hệ đặc thù, đến cuối cùng đều sẽ vì mục đích mà ra tay, cái loại giao tình này, trước sự dụ hoặc của Bò Đê cổ thụ, căn bản là đá phát liền rách thôi.

Bởi vậy, trên đường đi mặc dù có không ít thế lực nhìn thấy mấy người Tiêu Viêm cười tóa kỳ cực độ phong cách, muốn tới bắt chuyện lấy lòng nhưng Tiêu viêm cũng không cho bọn họ cơ hội gì, trực tiếp bảo Thanh Lân tăng tốc, làm cho mấy tên kia hít bụi hết.

Trên đường đi không chút trở ngại, đoàn người Tiêu Viêm tiêu hao gần hai ngày, từ từ tiếp cận phạm vi của Cổ Vực Thai.

Nghe nói từ xa xưa, tại Cổ Vực Thai đã từng là một cổ chiến trường, rất nhiều cường giả có thực lực cực mạnh đã bỏ mạng ở đây, cũng vì vậy mà nơi này có một loại uy áp kì dị, mà cũng chính loại uy áp này mới khiến cho nơi này trở thành nơi duy nhất bên trong Mãng Hoang Cổ Vực không có một mãnh thú nào dám đặt chân tới.

Mặt khác, Cổ Vực Thai ở sâu trong Mãng hoang Cổ Vực, là chỗ giao tiếp giữa các nơi trong Cổ Vực, từ nơi này có thể trực tiếp đi vào sâu trong Cổ Vực, bởi vậy, phần đông các thế lực không hèn mà cùng chọn nơi đây làm điểm dừng chân thứ nhất bên trong Mãng Hoang Cổ Vực.

Mấy người Tiêu Viêm tiếp cận phạm vi Cỗ Vực Thai gần mười dặm thì lập tức thu hồi Thiên Ma Mãng. Thứ này thể tích to lớn, cũng hấp dẫn ánh mắt của kẻ khác, để không rước lấy phiền toái, tự nhiên là nên thu hồi.

Sau khi tiếp cận Cỗ Vực Thai, đám người Tiêu Viêm bay tiếp khoảng mười phút nữa, một quang trường khổng lồ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Nhìn quang trường hoang dã rộng lớn đột nhiên xuất hiện, đám người Tiêu Viêm đều sửng sốt, tới khi bọn họ thấy người người đều ở đó mới giật mình, nói vậy nơi này chính là Cỗ Vực Thai rồi.

"Mọi người nên cẩn thận."

Nhìn thấy nhiều người như vậy hội tụ ở một chỗ, Tiêu viêm cũng thở dài nhẹ nhõm, Mãng Hoang Cỗ Vực này, khắp nơi đều là mãnh thú, đi vào lâu như vậy, sau đây nhìn thấy thật nhiều người, thật đúng là làm cho người ta thoáng có chút an lòng, bất quá Tiêu Viêm cũng không tin tưởng loại cảm giác này nên nhẹ giọng nói.

"Án." Đối với sự nhắc nhở của Tiêu Viêm, tất cả mọi người đều khẽ gật đầu.

Khoảng cách hơn nghìn thước cũng chỉ là trong chớp mắt thôi, đoàn người của Tiêu Viêm tới gần quang trường khổng lồ này mới chậm rãi dừng lại. Bọn họ xuất hiện cũng dẫn tới sự chú ý của một số thể lực, nhưng cũng nhanh chóng dời đi chỗ khác. Trong khoảng thời gian này, lâu lâu sẽ có một ít thể lực đến đây, chuyện này cũng không có gì lạ.

"Mấy người kia nồng nặc mùi máu tươi."

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua mấy người đứng đằng kia, họ phân tán thành một vòng nhỏ, mỗi người đều có một đặc điểm giống nhau là trên người họ đều có mùi máu tươi, tuy nhiên không phải của nhân loại mà là của mãnh thú.

"Chẳng lẽ mấy người họ tổ đội liệp sát mãnh thú sao?" Tiêu Viêm nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn không mở miệng hỏi, trực tiếp mang theo người của mình chậm rãi đi vào quang trường.

Dựa theo tình huống bình thường, Cổ Tộc hẳn là sẽ không bỏ qua cơ hội này, Bồ Đề Tâm cho tới Bồ Đề Tử đối với người trẻ tuổi muốn đạt tới Đâu Tôn đỉnh đều có công dụng rất lớn, nói không chừng có thể vì vậy mà xuất hiện tân Đâu Thánh cường giả. Mà Tiêu Viêm tự nhiên cũng không phải muốn tìm tìm Cổ Tộc, hẳn muốn tìm là Huân Nhi, coi địa vị của nàng ở Cổ Tộc, lần tranh đoạt Bồ Đề cổ thụ này tất nhiên sẽ đưa nàng tới đây.

Trên đường đi vào khoảng đất rộng, dung nhan thanh lệ của Thái Lâm, Vân Vận, Tiểu Y Tiên chúng nữ đưa tới không ít ánh mắt khác thường. Những đội ngũ có thể tới đây phần lớn đều có thực lực không yếu, hơn nữa tam giáo cửu lưu, loại người gì cũng có. Nếu không phải còn duy trì vài phần lí trí chỉ sợ đã sớm có người không nhìn được mà sáp tới gần. Nhưng dù vậy, một số ánh mắt càn rỡ vẫn làm cho đám người Thái Lâm cảm thấy khó chịu.

Trên đường đi vào, Tiêu Viêm vẫn chưa thấy người quen, điều này làm hắn có chút kinh ngạc. Và lại, càng đến gần khoảng đất trống hắn phát hiện ra một vấn đề, dường như đội ngũ nơi ở đây, càng tới gần trung ương quảng trường thực lực càng mạnh, bên ngoài những tên kia, chính là một đám thực lực yếu nhất, không biết sự sắp xếp này đến tột cùng là vì sao, có sắp đặt hay là vô ý mà thành?

Tiêu Viêm khẽ cau mày nhưng cước bộ vẫn không giảm, dưới ánh mắt của đông đảo "*người xem*", từ từ đi vào vị trí trung tâm.

Tới nơi rồi Tiêu Viêm mới phát hiện có một bãi đá hình vuông không lồ chừng mấy trăm trượng, cao hai thước. Mà trên bãi đá cũng có vài đám người, bất quá số lượng ít hơn dưới bãi đá rất nhiều. Có điều những người trên đó đều có một điểm chung là khí tức của họ cực kỳ cường hãn. Tiêu Viêm cũng không cảm thấy ngạc nhiên với tình huống này, cũng không nghĩ nhiều, ánh mắt đảo qua, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười, cuối cùng tại đây hắn cũng nhìn thấy một số thân ảnh quen thuộc, đặc biệt là một cô gái áo xanh tuyệt sắc đang ngồi nhắm mắt khoanh chân, ánh mắt hắn toát ra vẻ nhu hòa. Khi Tiêu Viêm tới gần bãi đá thì một cô gái khác thân mặc quần áo rực rỡ, toàn thân tràn ngập khí chất cao quý ở một bãi đã khác như có cảm ứng, mở hai mắt ra, đôi mắt phượng quét xuống dưới, sau đó ánh mắt dừng trên thân ảnh gầy gò kia, lập tức gương mặt hiện lên lãnh ý và hận ý. Nếu lần trước không có Tiêu Viêm, Thiên Yêu Hoàng Tộc bọn họ đã đoạt được căn nguyên quả của Long Hoàng rồi..

"Đi thôi, gặp người quen rồi." Tiêu Viêm quay đầu lại, nói với mọi người một tiếng, sau đó trực tiếp bước lên bãi đá, bước vào vòng tròn của Cổ Tộc.

Nhưng mà ngay khi Tiêu Viêm bước lên bãi đá, đột nhiên cảm giác được một ánh mắt lạnh như băng hướng về bản thân mình, cùng lúc đó, một thanh âm nhàn nhạt lạnh như băng chậm rãi vang lên từ phía trên bệ đá.

"Đây không phải nơi mà ngươi có thể đi lên, rút ra ngoài."

Nghe được thanh âm lạnh như băng này, cước bộ Tiêu Viêm cũng dừng lại, quay đầu lại, ánh mắt nhìn về nơi phát ra thanh âm, khước miệng chọt nhếch lên.

"Phượng Thanh Nhi."

-----oOo-----

Chương 1408: Ra oai phủ đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát lạnh như băng vang lên từ phía trên bãi đá hấp dẫn một số ánh mắt. Khi những ánh mắt này lướt qua bãi đá thấy Tiêu Viêm và Phượng Thanh Nhi, một số người ánh mắt trở nên vui sướng khi người gặp họa.

"Tiêu Viêm ca ca." Ở phía bãi đá mà nhóm người Cổ Tộc chiếm giữ, cũng vì thanh âm của Phượng Thanh Nhi mà dời tầm mắt tới đây, thiếu nữ áo xanh đang nhắm mắt dưỡng thần lúc này hai mắt chọt mở, mắt phượng nhìn về phía thanh niên gầy gò đang bước trên bãi đá kia, nhất thời ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ.

"Ha ha, giống như Tiêu Viêm đang gặp phiền toái à? Không ngờ hẳn còn có quan hệ với người của Thiên Yêu Hoàng Tộc." Một nam tử thân mặc áo bào màu bạc cười híp mắt nói, người này cũng không xa lạ gì, đúng là Cổ Hoa - một trong Tứ đại Đô Thống của Cổ Tộc đã từng cùng mấy người Tiêu Viêm đi vào Thiên Mộ tu luyện.

Nghe thấy vậy, Huân Nhi hơi nhíu mày, con mắt sang chuyển hướng tới nữ tử thân mặc y phục rực rỡ đứng bên kia. Nhẹ giọng nói: "*Thiên Yêu Hoàng Tộc này cũng hơi quá đáng đi.*"

"Khoan ra tay đã, Tiêu Viêm có thể giải quyết." Cổ Thanh Dương nhàn nhạt cười nói, lấy cảm giác của hắn đương nhiên có thể nhận thấy được hiện giờ Tiêu Viêm đã đạt tới thực lực Cửu Tinh Đẩu Tôn. Tuy rằng khí tức của Phượng Thanh Nhi có chút cổ quái, bất quá lúc trước Tiêu Viêm mới có Ngũ Tinh Đẩu Tôn đã có thể đánh bại Bát Tinh Đỉnh - Cổ Yêu chứ huống chi hiện tại.

Huân Nhi khẽ gật đầu, con mắt sang đột nhiên chuyển hướng ra phía sau Tiêu Viêm, cuối cùng dừng lại trên người Thái Lâm, trong mắt hiện lên chút ít dao động.

Mọi người ở bãi đá đang thảo luận vấn đề cũng vì thế mà trở nên yên tĩnh rất nhiều, từng đạo ánh mắt đều hướng về phía Tiêu Viêm.

"Nhàm chán nữ nhân, không cần để ý tới nàng."

Có điều dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm lại mỉm cười, ngay cả đầu cũng lười quay lại nhìn qua Phượng Thanh Nhi, chỉ nghiêng đầu về phía mấy người phía sau tùy ý nói một câu, sau đó tiếp tục bước vào thạch thai.

Nghe được câu nói của Tiêu Viêm, gương mặt Phượng Thanh Nhi trở nên xanh mét, hai tròng mắt trở nên băng lãnh dị thường, ngọc thủ vung lên, một sợi tơ màu sắc rực rỡ giống như tia chớp, xé rách không gian, hung hăng công kích Tiêu Viêm.

"Xích!"

Quay mắt về phía Phượng Thanh Nhi đột nhiên công kích, cước bộ Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại, tay trái nhanh như chớp đem sợi tơ rực rỡ kia bắt lấy, cùng lúc, hỏa diễm khủng bố nhanh chóng hiện lên, hóa thành một đoạn hỏa tuyến hùng hực, dọc theo sợi tơ lướt nhanh về phía Phượng Thanh Nhi.

"Hừ."

Thấy vậy, ánh mắt Phượng Thanh Nhi trở nên băng lãnh, bất quá nàng cũng biết Di hỏa của Tiêu Viêm lợi hại tới mức nào, ngón tay ngọc vẽ một cái, sợi tơ kia đứt làm đôi, theo đó một luồng hơi thở tang thương mạnh mẽ từ trong cơ thể nàng bùng phát, trong lúc mơ hồ như có tiếng phượng hót chấn thiên kinh địa vang vọng bốn phương.

"Cảm giác này quả thực là Viễn cổ Thiên Hoàng."

Cảm thụ được khí tức của Phượng Thanh Nhi, Tiêu Viêm trong lòng ngược lại chột động, cỗ khí tức này cùng với Viễn cổ Thiên Hoàng mà ngày đó Tiêu Viêm thấy trong Viễn Cổ Sâm Lâm tại Đâu Thánh di tích đã chết từ lâu có chút giống nhau, mặc dù không rõ nguyên do nhưng Tiêu Viêm có thể khẳng định, thực lực của Phượng Thanh Nhi có thể tăng tới mức này tất nhiên có quan hệ với Viễn cổ Thiên Hoàng đã chết kia.

"Tiêu Viêm, hôm nay hãy lấy cái mạng của ngươi đền bồi thường những thống khổ mà ta phải chịu đựng đi."

Phượng Thanh Nhi mặt lạnh như băng, oán hận nhìn Tiêu Viêm. Nếu ngày đó, không phải mấy người Tiêu Viêm cướp đi Long Hoàng căn nguyên quả, làm các nàng khi trở về đều bị trách phạt. Bất quá cũng may bọn họ mang hài cốt Thiên Hoàng từ Viễn Cổ Sâm Lâm về, vẫn còn lưu lại một ít tinh huyết của Thiên Hoàng, bất quá tinh huyết này cũng tương đối yếu, ẩn tàng sâu bên trong, nếu phá vỡ hài cốt thì tinh huyết trong đó cũng sẽ tiêu tán hết. Bởi vậy, để lấy được tinh huyết Thiên Hoàng thuần chánh nhất, Thiên Yêu Hoàng Tộc cường giả lựa chọn ẩn tàng trong cốt cách của Thiên Hoàng tinh huyết, trực tiếp tiêm vào trong thân thể tộc nhân. Có điều làm như vậy, quá trình sẽ vô cùng thống khổ, trong Thiên Yêu Hoàng Tộc tổng cộng có mười tộc nhân trẻ tuổi tiến hành quá trình đó, nhưng cuối cùng chỉ có hai người thành công, một trong số đó là Phượng Thanh Nhi.

Mà tám người thất bại kia trực tiếp lên đường tới Hoàng tuyền.

"Hừ."

Nhìn thấy Phượng Thanh Nhi nói động thủ liền động thủ, ánh mắt của Thái Lâm mấy người trở nên băng lãnh, đầu khí trong cơ thể tuôn ra dữ dội, lạnh lẽo nhìn người trước mặt, đầu khí ngưng tụ trong lòng bàn tay.

"Ngươi là Tiêu Viêm? Nếu muốn đánh, ngươi liền đơn đả độc đấu đi, những người còn lại không cần xuất thủ, nếu không mà nói, các ngươi sẽ phải thua thiệt." Ngay khi mấy người Thái Lâm tuôn trào đấu khí ra, phía sau Phương Thanh Nhi truyền tới một thanh âm lãnh đạm, là một nam tử thân mặc áo bào trắng, kì dị nhất chính là, hai mắt của nam tử này lại hiện lên đủ loại màu sắc, nhìn qua cực kì quý dị.

Khi nam tử kia nói chuyện, hơn mười cường giả Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào mấy người Tiêu Viêm, hiển nhiên nếu một lời không hợp sẽ đồng thời cùng nhau động thủ.

"Người thua thiệt, có lẽ là các ngươi."

Nhưng mà nam tử kia vừa nói xong, một thanh âm bình thản đột nhiên theo phương khác truyền tới, làm cho mọi người nao nao, ánh mắt chuyển dời.

"Ha ha, đơn đả độc đấu, thật cũng không cần phải nhúng tay vào, chỉ là ta không quen nhìn thấy cảnh lấy nhiều khi ít mà thôi." Cổ Thanh Dương âm thầm cười, sau đó ánh mắt chuyển tới Tiêu Viêm, khẽ gật đầu.

Đối với hảo ý của Cổ Thanh Dương, Tiêu Viêm cũng là cười đáp lại, nhưng ánh mắt lại nhìn nữ tử áo xanh trong mấy người của Cổ Tộc, Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không phải thế lực bình thường, mặc dù là Cổ Tộc cũng có thế lực nhưng cũng không dễ dàng cùng bọn họ va chạm, mà hiện giờ bọn họ chịu ra tay, hơn phân nửa là do Huân Nhi.

Đối với ánh mắt của Tiêu Viêm, nữ tử áo xanh kia cũng thản nhiên cười nhìn hắn, giống như một đóa phù dung nở rộ, nụ cười tuyệt mỹ của nàng làm cho không ít cường giả xung quanh phải siêu lòng.

"Ha ha, như vậy cũng tốt, một khi đã như thế, liền tùy theo ngươi đi." Nam tử kia nhìn chằm chằm Cổ Thanh Dương, hắn chưa từng nghĩ tới Tiêu Viêm còn có quan hệ với Cổ tộc, bất quá tâm cơ hắn cũng rất sâu, lập tức cười cười, quay đầu lại, thản nhiên nói với Phương Thanh Nhi.

Nghe được lời này của nam tử, Phương Thanh Nhi gật đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Tiêu Viêm, quát lạnh: *"Tiêu Viêm ngươi có dám không?"*

Tiêu Viêm cười cười, lấy tay ngăn mấy người phía sau lại, những người ở đây phần lớn đều không quen, ánh mắt bọn họ nhìn Tiêu Viêm giống như vui sướng khi người gặp họa. Hắn tới đây là vì Bồ Đề cổ thụ, có điều nơi này rỗng rần lẫn lộn, cường giả vô số, hắn muốn làm người khác kinh sợ một chút nên hiện tại không thể lui lại được.

"Tùy ý người đi."

Tiêu Viêm chậm rãi đi tới, khuôn mặt vẫn giữ vẻ tươi cười như trước, nhưng trong hai mắt lại tỏa ra hàn khí lạnh như băng. Mặc dù không biết tại sao thực lực của Phượng Thanh Nhi lại tăng nhanh như vậy nhưng dù sao trước kia cũng thua hắn xa lắm, mặc dù hiện tại thực lực đại tăng, nhưng cũng chỉ gần tới Tam Chuyển Đấu Tôn điên phong, đối với Cửu Tinh Đấu Tôn mà nói thật đúng là không thể chiến thắng, nhưng với Tiêu Viêm lại thật sự không tính là cái gì.

"Hừ."

Nhìn thấy Tiêu Viêm quả nhiên bước tới, trên gương mặt Phượng Thanh Nhi hiện lên chút cười lạnh, chân ngọc đạp mạnh xuống đất, tơ lụa nhiều màu sắc bao phủ rợp trời, giống như đao phong sắc bén, mang theo kinh phong sắc bén, phủ đầy phạm vi mười trượng xung quanh Tiêu Viêm, làm cho hắn không còn chỗ tránh.

"Quả nhiên vẫn chiêu cũ, lực lượng tăng vọt nhưng không cách nào không chế, cũng giống như một tên ăn mày ôm một đồng tiền thôi."

Thấy đám lụa nhiều màu chung quanh, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu, bàn chân đạp một cái, theo đó, hỏa diễm nồng đậm bùng phát từ trong cơ thể, bọc chung quanh hắn, phàm là những dải tơ lọt vào phạm vi hỏa diễm, nhiều lắm là vào thêm được nửa trượng sẽ hóa thành tro tàn.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Tiêu Viêm từng bước tiến về phía Phượng Thanh Nhi, bộ dáng lững thững, trông có vẻ thật thoải mái.

So với Tiêu Viêm thì khuôn mặt Phượng Thanh Nhi trở nên xanh mét, không ngờ sau khi thực lực của nàng tăng vọt, vẫn không có chút uy hiếp nào đối với Tiêu Viêm, điều này làm cho một kẻ cao ngạo như nàng sao có thể chịu đựng được.

"Thiên Hoàng Ảnh."

Một tiếng quát ẩn chứa sự tức giận từ trong miệng Phượng Thanh Nhi truyền ra, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng bùng phát, cuối cùng ở cuối chân trời hình thành nên hư ảnh khổng lồ mấy trăm trượng của Thiên Hoàng, một cỗ uy áp cỗ lan ra bốn phía.

"Lệ."

Hư ảnh khổng lồ của Thiên Hoàng ngửa mặt lên trời, một tiếng phượng kêu thanh thúy vang lên, hai cánh chọt rung, mang theo một luồng uy thế đáng sợ bạo bắn về phía Tiêu Viêm, thanh thế mạnh mẽ làm không ít cường giả biến sắc.

Quay mặt về phía hư ảnh khổng lồ của Thiên Hoàng, Tiêu Viêm dừng bước, ngẩng đầu nhìn Yêu Hoàng đang dần phóng đại trong mắt mình, trong lòng đã xác định thực lực Phượng Thanh Nhi tăng vọt chắc chắn có liên quan đến di hài Thiên Hoàng trong Viên Cổ Sâm Lâm.

"Tiêu Viêm, chịu chết đi."

Nhìn hư ảnh Thiên Hoàng cách Tiêu Viêm không tới trăm trượng, hận ý trên gương mặt Phượng Thanh Nhi càng sâu, tiếng quát lạnh như băng vang vọng khắp quảng trường, lúc này mọi người nghĩ chắc là không tránh được rồi...

"Vẫn chỉ là chút tài mọn như trước." Đối với tiếng quát của Phượng Thanh Nhi, Tiêu Viêm chỉ mỉm cười, cũng không có tránh né, chỉ là chậm rãi lắc đầu. Cùng lúc đó, hai tròng mắt đen nhánh, kim quang mãnh hiện.

-----oOo-----

Chương 1409: Hai nàng gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Câu nói kia cùng tiếng cười khẽ của Tiêu Viêm vừa dứt, kim quang rực rỡ giống như ánh mặt trời bỗng nhiên bùng nổ phía trên quảng trường.

Dưới ánh sáng chói mắt này, tuyệt đại đa số mọi người vội vàng híp mắt lại, khi kim quang kia bùng nổ, không thể thấy được bất cứ nhân ảnh nào, kim quang đã tràn ngập toàn bộ trùng mắt.

Bất quá, tuy nói là không cách nào thấy được nhưng những người ở đây cũng không phải người bình thường, vẫn có thể cảm ứng được hư ảnh khổng lồ của Thiên Hoàng trên bầu trời kia, mang theo lực lượng cực mạnh hung hăng đánh về chỗ Tiêu Viêm đang đứng.

"Oanh!"

Trong khoảnh khắc va chạm đó, toàn bộ quảng trường đều rung lên, một luồng năng lượng mạnh mẽ lướt sát mặt đất, hình thành vòng tròn rồi đột nhiên khuếch tán ra xung quanh, một số cường giả ở gần đó liền bị chấn lui ra sau vài bước.

Năng lượng cuồng bạo bừa bãi tản ra chung quanh, mọi người mạnh mẽ mở hai mắt ra, nhưng tro bụi cản trở tầm nhìn của mọi người, không cách nào nhìn thấy tình huống bên trong.

"Tiểu tử này thật cuồng vọng."

Một số người xem nhìn thấy một màn này, khẽ lắc đầu, đối với một gã Đấu Tôn điên phong cường giả toàn lực nhất kích mà còn dám thác đại, thật là muốn chết mà.

"Hừ."

Phượng Thanh Nhi nhìn địa phương tràn ngập tro bụi kia, thân thể căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, chớp mũi truyền ra tiếng hừ nhẹ, từ khi gặp Tiêu Viêm tới nay, đây là lần đầu tiên nàng làm cho người này nếm thử một chút loại tư vị thể này.

"Thình thịch."

Nhưng mà, tiếng hừ lạnh của Phong Thanh Nhi vừa dứt thì ở nơi tràn ngập sương khói kia, mặt đất đột nhiên rung lên, chợt một đạo kim quang với tốc độ khủng khiếp lướt ra, đạo kim quang này lúc đầu cực kỳ khổng lồ, nhưng chớp mắt liền hóa thành một thân ảnh gầy gò, cuối cùng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, như quỷ mị hư vô xuất hiện trước mặt

PHong Thanh Nhi.

"Người làm sao có thể?"

Nhìn Tiêu Viêm đứng trước mặt, ngay cả quần áo đều không có tổn hại chút nào, khuôn mặt Phong Thanh Nhi trở nên kinh hãi. Không đợi nàng phát động công kích lần nữa, một bàn tay dần trở nên to lớn trong mắt nàng.

"Ba!"

Tiếng vỗ tay thanh thúy đột nhiên vang lên trên bệ đá, chợt mọi người nhìn thấy thân hình Phong Thanh Nhi bay ngược ra, cuối cùng cắm mặt xuống đất, bắt ngược ra hơn trăm thước mới chậm rãi dừng lại, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp giờ phút này in hằn lên một dấu tay đỏ chói, một tia máu ở khoe miệng. Trên gương mặt vẫn lộ vẻ không thể tin được.

Hóa ra nàng bị Tiêu Viêm tát một cái tới mức khí huyết công tâm, hôn mê bất tỉnh.

"Mặc kệ lực lượng của người là từ đâu tới nhưng thủy chung cũng không phải thuộc về mình, bần môn tà đạo mà thôi." Anh mắt lạnh lùng nhìn thân ảnh ở phía xa kia, thanh âm Tiêu Viêm bình tĩnh phát ra. Lực lượng, thủy chung chỉ có thể tự do bản thân tu luyện mà thành, mặc dù lúc trước Tiêu Viêm được Tiêu Huyền truyền thừa, nhưng hắn cũng không có điên cuồng tăng lên thực lực của chính mình mà liều mạng áp chế. Nhưng Phong Thanh Nhi ngược lại, nàng liều mạng tăng lên. Loại tà đạo này đến cuối cùng vĩnh viễn cũng không đạt được thực lực chân chính.

"Tê."

Nhìn thấy Tiêu Viêm tát một cái trực tiếp khiến Phong Thanh Nhi bay ra ngoài, mấy cường giả đứng xem phía kia đều hít một hơi lạnh, người này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

"Đủ cường hãn, mỹ nhân xinh đẹp như vậy, đôi lại là lão tử, đúng là không ra tay được."

"Hắc hắc, ta chỉ thích hai người vụng trộm 'đánh nhau'..."

Nghe được một số tiếng cười quái dị, Tiêu Viêm tùy ý lắc lắc tay, trên khuôn mặt không chút thay đổi. Lúc trước công kích của Phượng Thanh Nhi nói trắng ra là muốn tính mạng của hắn, đối với loại người này, Tiêu Viêm sẽ không coi nàng là nữ nhân, mà là địch nhân.

Đối mặt với địch nhân Tiêu Viêm chưa bao giờ nhân từ mà nương tay, cho dù nàng có xinh đẹp như thế nào.

"Vô liêm sỉ."

Đám người Thiên Yêu Hoàng Tộc, nam tử kia cũng bởi vì một màn này mà ngạc nhiên, đợi tới khi phục hồi tinh thần lại thì những người trước đã trở nên giận dữ, đứng dậy liền muốn động thủ.

"Dừng tay, tài nghệ của Thanh Nhi không bằng người ta, mau mang nàng về." Khi mấy người kia muốn động tay, nam tử kia đột nhiên mở miệng, đôi mắt màu sắc rực rỡ nhìn về phía Tiêu Viêm, chậm rãi nói: *"Thực lực không tệ."*

"Lần sau nếu muốn thử, bản thân nên động thủ đi, đừng để nữ nhân ra mặt như vậy, có điểm chả ra gì đâu." Tiêu Viêm liếc mắt nhìn nam tử kia nói.

"Ha ha, lĩnh giáo, lần sau ta sẽ đích thân động thủ." Nam tử làm như không thèm để ý, cười cười nói, nhưng trong mắt lại hiện lên chút nguy hiểm.

"Tùy thời phụng bồi." Trên khuôn mặt Tiêu viêm lại hiện lên vẻ tươi cười, sau đó cũng không để ý tới hắn, xoay người mang theo mấy người Thái Lâm bước về phía Cổ Tộc.

Khi Tiêu Viêm quay người, khuôn mặt tươi cười của nam tử kia chậm rãi thu liễm, ngọc bội đang cầm trong tay cũng lặng yên hóa thành bột phấn, từ lòng bàn tay chảy xuống.

"Hắc hắc, đủ ngoan độc, ta là lần đầu thấy người đánh nữ nhân." Nhìn mấy người Tiêu Viêm đang tới, một người mặc áo bào màu bạc của Cổ Tộc giơ ngón tay cái hướng về phía Tiêu viêm cười nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Đối với lời nói của Cổ Hoa, Tiêu Viêm cũng không biết nói gì, hướng về

phía mấy người Cổ Thanh Dương đứng phía sau chấp tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía Huân Nhi ở trung tâm.

"Tiêu Viêm ca ca, lần này ngược lại tới chậm hơn nhiều a." Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Viêm đang nhìn mình, Huân Nhi khẽ cười, đang nói chuyện thì đôi mắt đẹp đột nhiên nhìn về phía sau Tiêu Viêm, nói: *"Vị này hẳn là Thái Lâm tỷ tỷ a? Thường nghe Tiêu Viêm ca ca nhắc tới tỷ tỷ."*

Nghe được lời nói của Huân Nhi, Thái Lâm nao nao, đối với vị muội muội này từ lúc nàng ở Gia Mã Đế Quốc đã có nghe Tiêu Đình nói qua, là thanh mai trúc mã của Tiêu Viêm, nếu như không phải có sự kiện kia, thì cơ hồ nhất định là nàng sẽ trở thành thê tử của Tiêu Viêm. Và lại nàng cũng hiểu được, ở trong lòng Tiêu Viêm, Huân Nhi chiếm một vị trí rất lớn, theo phương diện nào đó mà nói, nàng giống như người thứ ba.

Loại vị trí này làm cho Thái Lâm có chút không được tự nhiên, nhưng theo lẽ phép nàng vẫn khẽ gật đầu một cái.

Nghe hai nàng nói chuyện, trong lòng Tiêu Viêm trong lòng cũng có chút xấu hổ, nhưng không nói gì, chỉ có thể ho một tiếng, dẫn mọi người ở bên cạnh ngồi xuống.

Mấy người phía sau Tiêu Viêm phần lớn đều là nữ nhân, ngoại trừ mấy vị trưởng lão của Hoa Tông. Mỗi người đều có dung nhan ngạo nhân. Bởi vậy tới lúc này, mấy người Cổ Thanh Dương mới phát hiện, không khí nơi này có chút cổ quái. Hơn nữa lúc trước nghe lời nói của Huân Nhi, ánh mắt liền chuyển hướng nhìn Thái Lâm, bọn họ đều biết tất cả tình báo có liên quan tới Tiêu Viêm bởi vậy liền hiểu rõ Thái Lâm là ai, lập tức mỗi người đều mang sắc mặt cổ quái. Tiêu Viêm này, thật đúng là muốn hai tay hai bắt cá sao?

Nghĩ tới đây, mặc dù bọn họ cùng Tiêu Viêm có chút giao tình nhưng trong đầu nhin không được có chút vướng mắc. Ở Cổ Tộc, Huân Nhi có địa vị gì, là nữ thần trong lòng vô số tộc nhân ưu tú, hiện giờ Tiêu Viêm thuận lợi lấy được tâm của Huân Nhi còn không nói, bây giờ còn nghĩ tới hưởng tề nhân chi mỹ, việc này không phải thái quá sao?

Bất quá, dù trong lòng họ nghĩ vậy nhưng bọn họ vẫn tự nhiên sẽ không ngu đến mức nói chuyện này, nếu Huân Nhi không vì vậy mà làm khó dễ, bọn họ mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng không nói gì.

Đang lúc mọi người xấu hổ, thì Huân Nhi lại bình tĩnh, dịu dàng hữu lễ tới chào hỏi mọi người phía sau Tiêu Viêm, trong khi đang cùng Nạp Lan Yên Nhiên bốn mắt nhìn nhau thì hơi dừng lại một chút, hai người lần trước gặp mặt là thời điểm năm đó Nạp Lan Yên Nhiên tới Tiêu Gia từ hôn, khi đó Nạp Lan Yên Nhiên được chiều chuộng mà kiêu ngạo, chẳng qua hiện nay, sau mấy năm đã không còn kiêu ngạo như trước.

Đối với ánh mắt của Huân Nhi, trên gương mặt Nạp Lan Yên Nhiên mặc dù không có gì nhưng trong lòng lại thở dài, bởi vì nàng đang nhớ lại năm đó sau khi nàng thuận lợi giải quyết vấn đề hôn ước, đang muốn ly khai thì Huân Nhi ngồi bên cửa sổ nói với nàng một câu.

"Tiểu tử Nạp Lan Gia, hi vọng về sau người sẽ không bởi vì hành động hôm nay mà cảm thấy hối hận."

Câu nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng, mặc dù đã hơn mười năm, nhưng Nạp Lan Yên Nhiên vẫn nhớ rõ, hơn nữa, cái làm nàng càng buồn hơn là hơn mười năm sau, những lời này đã hoàn toàn được chứng thực.

Nàng quả thực là hối hận, nhưng đã quá trễ rồi.

"Tiêu Viêm ca ca, lần này tới Mãng Hoang Cổ Vực là vì Bò Đê cổ thụ?"
Giới thiệu xong một vòng, ánh mắt Huân Nhi sáng ngời, chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm nói.

"Ừm."

Nhìn thấy Huân Nhi không tức giận, Tiêu Viêm cũng vội vàng gật đầu. Đối với việc này, trong lòng hắn có chút áy náy, rồi Huân Nhi không để ý càng làm hắn cảm thấy có lỗi, hắn hiểu được Huân Nhi không muốn xuất hiện cảnh tranh cãi âm ỉ làm hắn khó xử.

"Từ nơi này, tiếp tục đi vào trong là có thể đi vào khu vực sâu trong Mãng Hoang cổ vực, mà Bò Đê cổ thụ là ở nơi đó." Ngón tay mảnh khảnh của Huân Nhi chỉ về phía bắc của Cổ Vực thai, nhẹ giọng nói: *"Bất quá muốn tới nơi có Bò Đê cổ thụ là rất khó. Vì cách nơi này ngoài trăm dặm, liền có đại quân mãnh thú tọa trấn, bọn họ ở khắp nơi sâu phía trong kia, chúng ta mà muốn đi vào, nhất định phải vượt qua hải dương đầy mãnh thú kia."*

"Mấy ngày nay, người của chúng ta đều ở nơi này, đều đã thử qua, nhưng cuối cùng đều bị ngăn cản mà trở về, đại quân mãnh thú không chỉ có số lượng đáng sợ, trong đó cũng không thiếu cường giả vô cùng mạnh, cực kỳ khó đối phó." Huân Nhi hơi ngửa mặt lên, mặt trời từ trên chiếu xuống, mũi ngọc nhô lên làm cho gương mặt xinh đẹp của nàng càng trở nên xinh đẹp hơn, lộ ra da thịt sáng bóng giống như ngọc thạch nhu hòa, hoàn hảo vô cùng. Nàng cùng với Thái Lâm, Yên Nhiên mỗi người một vẻ, hoàn toàn bất đồng.

"Khó trách những người ở đây trên người đều có mùi huyết tinh nồng đậm, hóa ra là xông vào đại quân mãnh thú kia." Tiêu Viêm lúc này hơi giật mình, lẩm bẫm nói.

"Ừ, cho nên hiện tại mấy người chúng ta ở đây đều cần liên thủ với nhau, nếu không mà nói, ai cũng không qua được." Ngọc thủ của Huân Nhi gạt mấy sợi tóc đen phiêu tán trên trán, trong đôi mắt đẹp lại có chút ngưng trọng, nói: "Tạm thời việc liên minh là do người kia nói ra, mà người này Tiêu Viêm ca ca phải cẩn thận một chút, bởi vì hắn là người của Hồn Điện, lại còn là một trong hai người trẻ tuổi có khả năng nhất trở thành tộc trưởng kế nhiệm của Hồn Tộc."

Nghe vậy trong lòng Tiêu Viêm nhất thời vừa động, ánh mắt nhìn theo theo tầm mắt của Huân Nhi.

-----oOo-----

Chương 1410: Hồn Ngọc, thú triều!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi mà ánh mắt Tiêu Viêm nhìn đến, một gã nam tử mặc hắc y đang mỉm cười cùng với mấy vị cường giả không biết là thuộc thế lực phương nào. Gã nam tử này có mái tóc đen thật dài tùy ý tung bay ở phía sau, thoạt nhìn đầy vẻ tiêu sái. Khuôn mặt trắng như bạch ngọc làm người ta có cảm giác cực kỳ ôn nhu, thân thiết. Người như thế, thoạt nhìn sẽ để lại cho người ta đầy hảo cảm. Nhưng đối với người của Hồn Điện thì Tiêu Viêm lại cảm giác được sự nguy hiểm âm trầm trong đó.

Gã hắc y nam tử này, lúc trước tại Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng không làm

khó dễ nên Tiêu Viêm vẫn không để ý đến hắn lắm. Nhưng hiện tại đã biết được thân phận thật sự của hắn, trong lòng Tiêu Viêm chợt đề cao cảnh giác lên rất nhiều. Dù sao hắn cũng tiếp xúc với không ít người của Hôn Tộc, biết chủng tộc này này quý dị khó lường, không ai vô dụng cả. Người kia, thoạt nhìn rất dễ ở chung, có điều loại hiền lành này ngược lại mới có vẻ càng thêm nguy hiểm.

Có câu nói rất hay: *"chó cắn người là chó không sửa."* Gã nam tử trước mặt cũng không khác là mấy.

Với lại, theo lời Huân Nhi lúc trước thì người này có khả năng rất cao sẽ trở thành người kế nhiệm tộc trưởng tiếp theo. Mạnh như Hôn Nhai cũng không được đánh giá cao như thế. Chỉ bằng những lời này cũng đủ để biết người này không đơn giản như vẻ bên ngoài.

Khi Tiêu Viêm đang dò xét hắc y nam tử, chợt hắn như cũng có cảm ứng được ai đó đang chăm chú nhìn mình. Hắn quay đầu nhìn sang thì bắt gặp Tiêu Viêm, khuôn mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên sau đó cũng nặn ra một nụ cười.

Đối với tên gia hỏa đang mỉm cười như tràn đầy thiện ý nhìn mình, đôi mắt Tiêu Viêm hơi nheo lại, nhẹ giọng nói: *"Người này rất nguy hiểm."*

"Người này tên là Hôn Ngọc, tên nghe như nữ nhân nhưng quả thật là một kẻ hùng. Căn cứ những tin tức mà ta có được, trong Hôn tộc cạnh tranh cực kỳ tàn khốc. Những kẻ thất bại thường có kết cục rất thảm. Có điều từ lúc sinh ra đến nay, hắn chưa một lần thất thủ. Những đối thủ cạnh tranh với hắn đều lần lượt ngã xuống dưới chân hắn. Mặt khác, hắn cũng mang trong người tuyệt phẩm huyết mạch." trong lời nói Huân Nhi có không ít phần thận trọng. Xem ra tên Hôn Ngọc này đích thật rất khó đối phó.

"Tuyệt phẩm huyết mạch sao..."

Mí mắt Tiêu Viêm hơi hơi giật lên, khó trách chưa từng thất bại, có được loại thể huyết mạch này bậc này, cũng đủ để chứng tỏ tiềm lực của hắn. Chỉ cần là người thông minh một chút, không đi làm những cái chuyện ngu xuẩn thì tất nhiên tiền đồ vô lượng.

"Gã Hôn Ngọc này bất đồng với những tộc nhân khác của Hôn Tộc, mở

miệng liền là chém chém giết giết đoạt linh hồn người. Người này, nhìn hiền lành nhưng trong tâm lại tương đối âm tàn." Cổ Thanh Dương cũng chột nói, trong giọng nói có vẻ tương đối kiêng kị.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, trong lòng đã âm thầm xem Hồn Ngọc là nhân vật nguy hiểm. Người như thế, nếu như có cơ họa Tiêu Viêm nhất định phải diệt hấn. Hai người lập trường bất đồng nhất định có một ngày sẽ là địch nhân. Một khi đã như vậy phải *"tiên hạ thủ vi cường hậu hạ thủ tao ương"*. Tiêu Viêm rất rõ đạo lý này.

"Lần này thật không ngờ tới, vừa bắt đầu đại sự đã gặp ngay thú triều?" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn về bốn phía. Hiện giờ trên quảng trường ít nhất cũng có hơn một ngàn người hội tụ. Hơn nữa khí tức của mỗi người đều không kém, hiển nhiên đều có thực lực cả. Đội hình bực này đủ để dùng hai chữ đáng sợ để hình dung.

"Đội nơi này sắp xếp liên minh xong thì sẽ xuất phát xông vào thú triều. Nếu không sẽ không có bất kỳ thế lực nào có thể đơn độc vượt qua được.....Thú triều số lượng quá mức kinh khủng" Huân Nhi gật đầu nói: "Đến lúc đó chúng ta cứ tập trung ở một chỗ. Nhân lực nhiều thêm một người thì an toàn thêm một chút".

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng là nhẹ nhàng gật đầu. Vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một thanh âm nhẹ trên quảng trường vang lên. Nhìn về nơi thanh âm phát ra, dĩ nhiên là của gã hắc y nam tử Hồn Ngọc.

"Các vị! Tình thế hôm nay mọi người đều rất rõ ràng. Mục tiêu của chúng ta đều là chỗ sâu nhất trong Mãng Hoang cổ vực - Bồ Đề cổ thụ. Về phần sau khi đến được nơi đó, chúng ta sẽ tùy vào thủ đoạn của mỗi người mà tranh đoạt. Nhưng mà nơi đó đối với hiện tại mà nói, có chút quá xa xôi bởi vì bây giờ chúng ta, không có bất kỳ một thế lực nào có thể đơn độc xông qua thú triều kia."

Đứng trên bệ đá, thanh âm trong trẻo của Hồn Ngọc cùng khí độ của hấn làm cho người ta tin phục. Nếu không đề cập tới thân phận cùng tâm kế của hấn, người ta không thể không nói, Hồn Ngọc này, thật sự là rất tốt.

"Chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất. Đó là toàn bộ mọi người phải cùng nhau chung sức, tạo thành một đội ngũ liên minh thật sự. Khối đoàn kết sẽ như một mũi tên, cắm chặt vào bên trong thú triều. Dựa vào lực lượng của

tất cả chúng ta, mới có thể xé tan phòng tuyến của thú triều. Nếu không làm được như thế.... thì Bồ Đề cố thụ chỉ là vô vọng mà thôi. "

"Liên minh của chúng ta sẽ không phân chia cao thấp. Bởi vậy sẽ không xuất hiện việc ai ra mệnh lệnh cho ai nên mọi người cứ việc yên tâm. Trong lúc này, không có bất kỳ lợi dụng gì, chỉ có hợp tác. Đương nhiên, nếu cảm thấy được không thể tin tưởng, có thể ở lại chỗ này, tại hạ cũng sẽ không cưỡng cầu. Bất quá, nếu như thế chỉ sợ chư vị sẽ tay không mà về rồi. "

Nghe được những lời Hồn Ngọc nói, chung quanh cũng nhất thời trở nên yên tĩnh. Một lát sau, trong số ngàn người có không ít người gật đầu đồng ý. Mặc kệ như thế nào, Hồn Ngọc cũng nói rất đúng, ở đây không có bất kỳ một thế lực nào có thể một mình thông qua thú triều được. Một khi đã như vậy, muốn vào sâu bên trong cũng chỉ có một cách là cùng nhau liên thủ xông vào.

"Hồn Ngọc huynh nói không sai. Lần này Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ hợp lực cùng mọi người xông vào thú triều." Trong khi một số người đã bắt đầu động tâm thì bên Thiên Yêu Hoàng tộc, một gã nam tử da màu cổ đồng thân nhiên nói.

"Ha hả, vậy liền đa tạ Cửu Phượng huynh" Nghe vậy, Hồn Ngọc cũng mỉm cười, đối với gã nam tử da màu cổ đồng ở phía xa chấp tay đáp lễ.

"Nói không sai, ở đây thì chẳng đoạt được gì cả, còn không bằng cùng nhau thử xông vào một lần."

Lời của gã Cửu Phượng kia rõ ràng tác động đến không ít người. Lập tức có thêm không ít người đồng ý, cứ như vậy mà khuếch tán ra. Càng ngày càng nhiều người bắt đầu gật đầu đồng ý.

"Tên kia hình như cũng không phải hạng vớ vẩn a." Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua Cửu Phượng, nói.

"Ha hả, tên hắn là Cửu Phượng, tại giới ma thú danh tiếng cũng không nhỏ. Cũng là người được xác định kế nhiệm tiếp theo Thiên Yêu Hoàng tộc trưởng. Đôi mắt màu đồng của hắn là do luyện công pháp gây ra. Hắn tu luyện đại đa số đấu kỹ đều tập trung ở hai mắt. Tương đối hiếm thấy, cũng khá khó đối phó." Cổ Thanh Dương liếc mắt nhìn Cửu Phượng, cười

nói.

Tiêu Viêm lúc này mới khẽ gật đầu, khó trách tại Thiên Yêu Hoàng tộc có được địa vị như vậy. Nguyên lai đã được xác định tiếp nhiệm tộc trưởng tương lai. Quả nhiên cũng không phải hạng vô dụng.

"Nếu mọi người không có ý kiến thì chúng ta động thân thôi. Bây giờ là giữa trưa, cũng chính là lúc mãnh thú thiếu cảnh giác nhất." Nhìn thấy hầu hết mọi người đều là đồng ý liên thủ xông vào thú triều. Hồn Ngọc cũng mỉm cười, trên khuôn mặt như ngọc cũng thoáng hiện lên nét cười đắc ý.

"Chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi " Huân Nhi nhẹ giọng nói: "Đội lúc xông vào thú triều nên cẩn thận một tí. Tuy nói là liên thủ cùng nhau xông qua thú triều nhưng những người có thể qua được cũng không tới một phần. Hồn Ngọc cùng Cửu Phương kỳ thật cũng rất rõ ràng điểm ấy, bọn họ bắt quả chỉ muốn mượn lực của những người nơi này để xâm nhập thú triều mà thôi. Đến lúc đó, bọn họ có thể bằng vào lực lượng mạnh mẽ thừa cơ vượt qua. Còn những người còn lại phần lớn sẽ trở thành thức ăn của mãnh thú mà thôi. Những người này vẫn còn quá coi thường Mãng Hoang cổ vực. "

"Nhiều cường giả như vậy cũng không xông qua được?" Nghe được những lời này, Tiêu Viêm trong lòng cũng khẽ động. Nơi này có ít nhất trên trăm vị Đấu Tôn cường giả, Đấu Tông cường giả nhiều như mây, đội hình mạnh mẽ như thế, cư nhiên vẫn không cách nào đột phá hoàn toàn thú triều? Thú triều kia đến tột cùng khủng bố đến bậc nào?

Trong lòng Tiêu Viêm cũng cảm thấy khiếp sợ. Trên quảng trường mọi người đã bắt đầu hành động. Từng đạo thân ảnh lướt lên trời cao, chẳng mấy chốc đoàn người giống như một tảng mây lớn trôi nổi ở giữa không trung.

"Đi thôi."

Nhìn thấy đại bộ phận mọi người đều đã bắt đầu động thân, Tiêu Viêm cũng không chần chừ. Gật đầu với mọi người, sau đó thân hình cũng là chậm rãi bay lên không trung. Những người còn lại cũng nhanh chóng đuổi kịp. Chẳng mấy chốc đã hình thành một cái vòng nhỏ tụ họp cùng đám cường giả kia. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Các vị, động thân thôi."

Trên bầu trời, ánh mắt Hồn Ngọc nhìn thoáng qua đám người Tiêu Viêm, sau đó lại nhìn về phía dưới. Trên quảng trường, bóng người đã cực kì thưa thớt. Cũng không có ý cùng bọn họ nói thêm gì nữa. Một tiếng cười to, thân hình liên tiên phong bay vút về chân trời phía Bắc. Ngay sau đó liền có rất nhiều đội ngũ, cũng mang theo tiếng xé gió âm âm phóng theo.

Đoàn người Tiêu Viêm cũng trà trộn trong đám cường giả này. Bọn họ cũng không tiến gần về phía trước. Bởi vì khi mới bắt đầu, lực lượng tiêu hao nhanh nhất chính là vị trí tiên phong đó.

Đám người giống như phi điều, trên bầu trời như tia chớp bay vút qua. Lộ trình trăm dặm không cần mười phút đã đến. Mà khi mọi người bay qua một ngọn núi xanh um cực lớn thì một mảnh bình nguyên hắc ám nhìn không thấy điểm cuối liền xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua đám người. Nhìn về phía bình nguyên hắc ám. Ngay lập tức, trong miệng liền hít một hơi khí lạnh...

Chỉ thấy, trên bình nguyên kéo dài tương như vô tận kia tràn ngập mây đen. Trên mặt đất thì tràn ngập từng đầu, từng đầu mảnh thú hình thể khổng lồ, rậm rạp giống như một biển thú đầy màu sắc, kéo dài đến tận phía cuối chân trời. Ở nơi đây đã bắt đầu tràn ngập tiếng rít gào thô bạo, rống giận. Giống như lôi đình, tại phiên thiên địa này, vang dội không thôi.

"Đây là Mãng Hoang cổ vực thú triều sao? Quả nhiên là đáng sợ."

Thở ra một ngụm khí lạnh, Tiêu Viêm nhin không được lắm bảm nói. Chẳng trách Huân Nhi thận trọng như vậy. Hóa ra nếu cùng thú triều vô tận kia so sánh thì bọn họ căn bản chỉ là muối bỏ biển mà thôi...

Tiêu Viêm ánh mắt nhìn về thú triều, sau đó ngẩng nhìn về xa xa tận cùng của bình nguyên hắc ám.

"Sau thú triều, là Bò Đê cổ thụ sao..."

-----oOo-----

Chương 1411: Trùng kích thú triều!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Các vị, phía trước chính là thú triều, bây giờ đúng là thời khắc tốt nhất để xông qua. Nếu việc liên minh đã do tại hạ đề ra thì việc tiên phong tạm thời sẽ do người của ta đảm nhiệm. Dù vậy, đợi đến đến lúc bọn họ kiệt lực thì vẫn cần người khác tiến lên thay thế."

Khi Tiêu Viêm đang thầm khiếp sợ vì thú triều kia thì giọng nói của Hồn Ngọc lại vang lên lần nữa. Mà nghe được những lời này của hắn, không ít người đều âm thầm thở phào một hơi.

"Tên này thật sự có lòng tốt như vậy sao?"

Đối với những lời nói này của Hồn Ngọc, Tiêu Viêm chỉ lắc đầu cười khẩy. Hắn quá hiểu đám Hồn Điện này rồi, ở nơi này mà có chuyện công bằng vô tư như vậy ư? Quả thực chính là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

"Các vị, chuẩn bị hành động thôi!"

Trên khuôn mặt Hồn Ngọc vẫn giữ nguyên nụ cười âm áp như trước. Ánh mắt chậm rãi đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại chỗ mấy người Tiêu Viêm, Huân Nhi một chút, sau đó đột nhiên xoay người, thân hình lướt về phía trước. Phía sau, hơn mười bóng người thân mặc hắc bào theo sát tiến lên, tiếp theo sau đó là phần đông cường giả. Bọn họ bám sát theo đám người trước mặt, đầu khí trong cơ thể chậm rãi vận chuyển.

Nhóm người Tiêu Viêm cũng chậm rãi tiến lên nhưng không quá tiếp cận phía trước mà dừng lại ở vị trí trung tâm. Nơi này chính là nơi nhận áp lực nhỏ nhất.

Trên bầu trời, đội ngũ hình thành một trận hình giống như mũi tên, mà ở phía trước nhất là Hồn Ngọc cùng một đám người mặc hắc y. Đội ngũ này, nếu là thật sự bộc phát thì chắc chắn sẽ cực kì khủng bố.

"Đi!"

Nhìn thấy trận thế đã thành hình, Hồn Ngọc ở phía trước lúc này mới vung

tay lên. Thân hình triển động xông lên dẫn đầu, mang theo tiếng gió rít chói tai bay thẳng về phía thú triều bất tận kia. Mà theo động tác của hắn, đám người phía sau cũng bám sát phía sau, những tiếng gió rít ù ù vang vọng cả mảnh trời nơi đây. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Grào!"

Đội hình lớn như vậy nên khi còn cách nghìn trượng thì đã bị không ít hung thú phát hiện. Lập tức những tiếng rít gào giận dữ chọt vang lên như sấm sét, kéo theo đó là càng nhiều tiếng gầm của những hung thú khác..

"Sát!"

Khoảng cách nghìn trượng chỉ trong nháy mắt đã qua. Một tiếng thét dài vang lên, đầu khí kinh khủng bùng phát ra từ cơ thể của Hồn Ngọc. Hung thú trong vòng trăm trượng, đều bị khí kinh kinh khủng chấn thành thịt nát. Mà cùng lúc đó, đội ngũ khổng lồ cũng mạnh mẽ xông vào thú triều.

"Râm, râm!"

Khoảnh khắc đội ngũ va chạm với thú triều, lực trùng kích kinh khủng chọt bạo phát ra. Từng luồng đầu khí cường hãn trào ra xung quanh, hung thú trong vòng trăm trượng như bị một cỗ cự lực vô hình đánh phải, phát ra những tiếng gào kinh thiên động địa rồi rơi rụng xuống mặt đất..

Nhóm người Tiêu Viêm len lỏi giữa đội ngũ, thỉnh thoảng cũng phát ra công kích vào đám hung thú nhưng ánh mắt vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh. Những hung thú ở bên ngoài thú triều thực lực cũng không quá cường đại nên bọn họ mới có thể giết chết dễ dàng như vậy. Nhưng khi xâm nhập vào sâu bên trong thú triều chắc chắn sẽ xuất hiện không ít hung thú cường đại hơn ngăn trở.

Đúng như những gì nhóm người Tiêu Viêm suy nghĩ. Khi đoàn người tiến vào sâu bên trong thú triều khoảng nghìn trượng thì áp lực xung quanh đã tăng lên rất rõ ràng. Không ít hung thú có thực lực cường hãn bắt đầu điên cuồng xông tới vì bị mùi máu kích thích, điều này khiến cho sắc mặt của không ít người đều trở nên ngưng trọng hơn hẳn.

"Bành!"

Huân Nhi tùy ý vung tay phát ra vài đạo công kích đánh bay hung thú đến từ hai bên. Trên khuôn mặt nàng cũng thoáng hiện vẻ ngưng trọng, nói:
"Hiện giờ đã xuất hiện hung thú có thực lực Đấu Tông. Nếu tiếp tục xông vào chỉ sợ sẽ xuất hiện cả Đấu Tôn nữa. Mà đến lúc đó nếu cận chiến thì mọi người nên cẩn thận nhiều hơn. Không nên để chúng cầm chân, một khi lạc vào bên trong thú triều thì kết quả không cần nói cũng biết!"

Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu, bây giờ bọn họ dường như đã bắt đầu từ từ xâm nhập vào trung tâm của thú triều. Đến khi đó thì chung quanh, thậm chí trên bầu trời đều sẽ có vô số hung thú. Lúc đó, bọn họ cũng không còn đường mà lui lại nữa, chỉ còn cách tiếp tục tiến lên phía trước, cho đến khi vượt qua được thú triều thì mới dừng lại được.

Nhìn qua khe hở, Tiêu Viêm cũng thấy được giờ phút này đám người Hồn Ngọc dường như đang ra sức công kích đám hung thú phía trước. Từng mảng hung thú âm âm ngã xuống, mà đội ngũ cũng càng lúc càng tiến sâu vào trong thú triều. Lúc này, tựa hồ rất nhiều người đều đều tin tưởng là Hồn Ngọc đang làm hết phận sự cho đội ngũ này. Bất quá, trong đám người đó tự nhiên sẽ không có Tiêu Viêm.

Đội ngũ nhanh chóng tiến về phía trước. Họ đi tới đâu thì máu và thi thể của hung thú rơi xuống tới đó. Nhưng những thứ này hoàn toàn không làm cho thú triều kinh sợ mà ngược lại càng lúc càng điên cuồng, liệ mạng lao tới đám người hơn.

Tốc độ trùng kích này kéo dài thêm được khoảng hai ngàn trượng rồi từ từ chậm lại. Giờ đây một số hung thú thực lực cường hãn đã có thể vượt tới phía trước đội ngũ giao thủ với các cường giả. Mặc dù những hung thú này rất nhanh sẽ bị phân đông cường giả liên thủ diệt sát nhưng cục diện đã rõ ràng trở nên gian nan.

Nếu giờ phút này mà đứng trên trời cao để quan sát mảnh bình nguyên này thì có thể thấy rõ ràng ở bốn cửa phía đội ngũ càng ngày càng có vô số hung thú kéo đến đông như kiến gió.

"Ăm!"

Cục diện càng lúc càng khó khăn. Thậm chí có lúc một đám cường giả hợp lực cùng nhau công kích một hung thú nhưng cũng phải rất khó khăn mới có thể diệt được nó.

Khi đám người Hồn Ngọc ở phía trước giao chiến gần người với hung thú thì toàn bộ những người ở đây đều cảm nhận rõ ràng được tốc độ trùng kích đã ngưng trệ. Mà lúc này, hung thú từ bốn phương tám hướng cũng nhanh chóng ồ ạt lao đến như điên cuồng. Sau đó, trận chiến tàn khốc cũng chính thức bùng nổ.

"Phanh!"

Đủ loại hung thú hai mắt đỏ ngầu điên cuồng lao về phía đội ngũ. Mặc dù hầu hết đều bị cường giả liên thủ đánh chết, nhưng cũng có một số hung thú vô cùng cường hãn xông vào được bên trong. Vậy nên rốt cục đội ngũ đã bắt đầu xuất hiện nhiều thương vong. Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng.

"Đi mau!"

Đối mặt với áp lực cực lớn như vậy, hầu như trên mặt mọi người đều đã có chút tái nhợt, vội vàng thôi động toàn bộ đội ngũ phía trước đẩy mạnh tiến công. Mà lúc này đây, ánh mắt Tiêu Viêm lại quét về phía trước một lần nữa, hần chột phát hiện Hồn Ngọc cùng mấy tên cường giả Hồn Điện chẳng biết đã biến mất từ lúc nào. Giờ phút này, những người ở phía trước không ngừng bị những người ở phía sau xô đẩy vào thú triều. Mà những người này không lùi lại được nên chỉ có thể vọt tới trước mà thôi. Nhìn đàn đàn lũ lũ hung thú mạnh mẽ trước mặt, bọn họ cũng chỉ có thể căng răng liềm mạng công kích. Nhưng sau khi bọn họ chém giết được một vài hung thú thì sẽ bị thú triều liên tục bắt tận làm hao tổn đến sức cùng lực kiệt. Cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện ra đã không còn đường lui. Tại trung tâm thú triều, trong mắt rất nhiều người đã xuất hiện sự điên cuồng, liềm mạng xông lên phía trước, bởi vì bọn họ biết đã không còn có cơ hội để lui về phía sau nữa.

Mà khi những cường giả phía trước ngã xuống thì những người phía sau lại tiếp tục bị đẩy lên. Cứ như thế, cục diện điên cuồng này tiếp tục diễn ra một cách tuần hoàn.

Sau một lúc điên cuồng, đến lúc này đã không cần ai thôi động. Những người ở đây đều đã ý thức được rằng nếu muốn sống thì chỉ có thể liềm mạng vọt về phía trước. Vì chỉ có vượt qua được thú triều thì họ mới có thể sống. Bởi vậy, có không ít cường giả đã bị đẩy về phía trước, trở thành

vật hi sinh.

Vì điều này nên càng tiến sâu vào bên trong thì nhân số lại ngày càng ít đi đến mức thê thảm. Không ít người đã mất đi lý trí, mà như vậy càng khiến cho đội ngũ rối loạn mất đi không chế. Chỉ còn đám người Tiêu Viêm cùng một vài người tinh táo vẫn cố gắng duy trì tốc độ, kìm hãm không cho bản thân bị cuốn vào cái vòng tuần hoàn này.

Nhìn tốc độ co rút của đội ngũ, trên mặt mấy người Tiêu Viêm cũng chứa đầy vẻ ngưng trọng. Mặc dù cũng có một số cường giả đạt tới Lục tinh thậm chí Thất tinh Đấu Tôn nhưng dưới tình thế liên tục bị vây giết cũng đã từ từ kiệt sức. Cuối cùng không chống cự lại được sự công kích của hung thú mà trở thành thức ăn cho chúng.

Tiêu Viêm đảo mắt qua đội ngũ đã thu nhỏ đi chừng mười lần này, cuối cùng cũng đã phát hiện thân ảnh đám người Hồn Ngọc ở phía sau đội ngũ. Lúc này, trên khuôn mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười âm áp. Chẳng qua ở xung quanh lại là vô số máu tươi và thi thể nhuộm đẫm, bởi vậy nụ cười này lại có vẻ vô cùng âm trầm.

Khi Tiêu Viêm đang nhìn về phía Hồn Ngọc thì thanh âm nhỏ nhẹ của Huân Nhi truyền đến tai hắn.

Khẽ gật đầu, Tiêu Viêm cũng là chậm rãi thở ra một hơi, quay đầu nhìn thi thể người cho đến hung thú phía sau. Những người này dùng hết thực lực của mình, kết quả lại là đi may áo cưới cho người khác. Tất cả bọn họ đều bị Hồn Ngọc lợi dụng.

"Phanh!"

Phía đầu đội ngũ, một đầu hung thú cả người ngăm đen như hắc thiết đột nhiên xuất hiện. Năm tay khổng lồ của nó phát ra lực đạo mạnh mẽ, hung hăng đánh về vài đạo nhân ảnh trên đầu. Những người này đã cạn kiệt đấu khí nên khi lực đạo mạnh mẽ kia chạm phải thì có hơn một nửa đã hóa thành thịt vụn.

"Vụt!"

Khi đám người kia bị cơn hung thú thực lực vô cùng cường hãn này chặn lại. Đám người Hồn Ngọc đạp mạnh chân xuống mặt đất, thân hình nhanh

như chớp phóng ra khỏi đám người rồi lách qua cự thú.

"Cùng lên!"

Nhìn thấy Hồn Ngọc rút cục cũng vứt bỏ mọi người tự mình tự rời đi, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, thân hình tiên phong dữ dội lướt ra. Ở phía sau, Huân Nhi cùng mọi người cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Lúc đám người Tiêu Viêm động thân thì trong đội ngũ cũng có mấy đạo nhân ảnh đồng thời bay ra. Hiển nhiên bọn người kia cũng đã sớm nhìn ra âm mưu Hồn Ngọc. Chẳng qua bọn họ cũng muốn muốn lợi dụng những người khác để đến được nơi này thôi.

Sau khi những người này bỏ chạy thì bên trong đội hình còn lại khoảng hơn trăm người. Nhưng trong chốc lát, hung thú xung quanh bỗng tăng vọt, triệt để đánh tan đội hình liên hợp này. Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trên bầu trời.

-----oOo-----

Chương 1412: Đột phá!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vut!"

Đám người Tiêu Viêm dữ dội lướt qua không trung. Khi bọn hắn chạy được mấy trăm trượng thì đã gặp đám người Hồn Ngọc. Từ đầu đến cuối bọn chúng cũng không tiêu hao bao nhiêu đấu khí, lại thêm thực lực của mỗi tên cũng không kém. Lúc những người kia bị hung thú tiêu diệt thì bọn họ đã sớm lùi về sau khôi phục nên trạng thái đương nhiên là cực kỳ tốt.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua đám người Hồn Ngọc rồi quay đầu nhìn về phía sau. Cách không xa phía sau bọn họ là đám người Thiên Yêu Hoàng tộc do gã tên là Cửu Phượng kia cầm đầu. Phía sau hắn, phần đông cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc đang gắt gao hộ vệ. Trong những người này, Tiêu Viêm cũng thấy được Phượng Thanh Nhi. Lúc này nàng cũng đã tỉnh lại, mặc dù dấu tay đỏ tươi vẫn còn in trên má nhưng ít ra cũng giữ được

mạng.

Khi Tiêu Viêm đang dò xét thì bất chợt Phượng Thanh Nhi cũng nhìn về phía hắn. Bốn mắt nhìn nhau, hàm răng trắng ngà của Phượng Thanh Nhi hung hăng cắn chặt lại. Nhưng lúc này đây nàng đã thu liễm hơn rất nhiều, không dám biểu lộ hận ý lên mặt một cách trắng trợn như trước nữa. Xem ra một cái tát lúc nãy của Tiêu Viêm đã làm nàng tỉnh ra rất nhiều.

Đối với Phượng Thanh Nhi, Tiêu Viêm lại không mấy lưu tâm nữa. Mặc dù thực lực nàng không kém nhưng thành tựu sau này tất sẽ có hạn, cũng chẳng phải mầm họa gì lớn.

Phía sau đám người Thiên Yêu Hoàng Tộc lại tiếp tục có vài ba tốp người theo kịp. Bọn người này thực lực cũng không tầm thường, hơn nữa nhìn bộ dáng còn khá chỉnh tề như vậy rõ ràng là khá hiểu biết về thú triều. Bởi vậy nên cũng không bị hao tổn bao nhiêu đấu khí.

"Hiện giờ vẫn còn đang ở bên trong thú triều, không chừng phía trước còn có hung thú mạnh mẽ hơn nữa." Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn phía cuối bình nguyên hắc ám. Dường như thú triều ở đây đã thưa thớt hơn rất nhiều, có lẽ đây đã là điểm cuối rồi. Nhưng nói không chừng nơi này còn có một số hung thú thực lực mạnh mẽ rất khó đối phó. Đoạn đường vừa rồi, số hung thú họ thấy tuy không ít nhưng còn chưa có con nào mạnh hơn Ngũ tinh Đấu Tôn.

"Grào!"

Khi Tiêu Viêm đang trầm tư suy nghĩ thì nhiều tiếng rống thô bạo lại vang vọng ở xung quanh một lần nữa. Hắn chợt cảm giác được một sự áp lực lên bao trùm lên không gian nơi đây.

"Đám người phía sau đã bị giải quyết hết rồi sao?"

Tiêu Viêm trầm mặc. Ở trong đó, ít nhất vẫn còn có hơn mười cường giả Đấu Tôn, nhưng với số lượng kinh khủng của thú triều thì cho dù bọn họ có đông hơn gấp hai hay ba lần thì cũng giống như châu chấu đá xe mà thôi. Bị giết hết lúc nào hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian, nhưng điều làm cho Tiêu Viêm cảm thấy lo lắng chính là tại sao lại nhanh như vậy?

"Các vị, đều cẩn thận một chút, bảo trì trận hình lúc trước. Thanh Dương

huynh, ta và ngươi cùng nhau tiên phong mở đường! " Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Tiêu Viêm thở mạnh ra một hơi, thân hình vọt lên trên đầu đội ngũ. Cục diện bây giờ, một khi những hung thú kia truy đuổi tới từ phía sau thì sẽ khiến áp lực của họ lớn hơn rất nhiều. Bởi vậy, phải tăng thêm tốc độ trùng kích.

"Được!"

Cổ Thanh Dương cũng hiểu được tình cảnh hiện tại. Hắn gật gật đầu rồi triển động thân hình xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm. Những người còn lại thì xếp thành trận hình tam giác, người có thực lực yếu nhất được sắp xếp vào giữa, những người còn lại luân phiên chiến đấu bên ngoài. Cứ như vậy thì mới có thể bảo hộ được tất cả mọi người.

"Thú triều đến rồi, mọi người cẩn thận!"

Những cặp mắt đỏ ngầu và hơi thở ồ ồ bắt đầu xuất hiện ở xung quanh. Tiêu Viêm quát lạnh một tiếng, tốc độ đột nhiên bạo tăng. Một đôi cánh hỏa diễm mọc ra từ sau lưng, dị hỏa cũng bùng phát từ cơ thể. Trong tiếng long ngâm, một con hỏa long khổng lồ dài chừng trăm trượng vẫy vùng trong hư không. Long vĩ của nó vung mạnh, trực tiếp đánh nát mấy trăm con hung thú đang lao tới.

"Phiên Hải Ấn!"

Cổ Thanh Dương cũng phát động công kích nhanh như chớp. Hơn trăm đạo chưởng ấn lạng lẽ xuất hiện, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ hung thú gần đó.

Cùng lúc đó, ở phía sau, đám người Huân Nhi, Thái Lâm, Vân Vận, Tiểu Y Tiên cũng là không hện mà cùng ra tay. Đấu khí mêh mông tràn ngập không gian, hung hăng tiêu diệt hung thú trong phạm vi trăm trượng.

Lúc ra tay thì tốc độ của nhóm người cũng không hề giảm đi chút nào. Trong chớp mắt đã tiến thêm được vài trăm trượng. Thực lực bọn họ đều khá mạnh, chỉ cần không gặp những hung thú quá mức cường đại ngăn trở thì sẽ có thể thông qua thuận lợi, chỉ có điều sẽ tiêu hao khá lớn mà thôi.

Nhưng loại tiêu hao này lại chẳng gây bao nhiêu khó khăn cho Tiêu Viêm, hẳn còn một mớ đan dược khôi phục đấu khí nên không phải quá lo lắng về việc này.

"Những tên kia cũng nhanh chân thật."

Vừa duy trì tốc độ, ánh mắt Tiêu Viêm vẫn cảnh giác nhìn về phía đám người Hồn Ngọc. Vào thời điểm này, đám người kia rốt cuộc cũng xuất ra thực lực chân chính. Trong vòng trăm trượng không có bất kỳ một con hung thú nào có thể tới gần. Đấu khí đáng sợ tựa như thủy triều tràn ngập cả một vùng, diệt sát tất cả hung thú có ý đồ đến gần.

"Có còn xa lắm không?"

Tiêu Viêm điều khiển hỏa long trên đầu dọn dẹp hung thú phía trước, trong miệng chọt trầm giọng hỏi. Mặc dù bọn họ có thể kiên trì khá lâu nữa nhưng cứ tiêu hao đấu khí như vậy cũng không phải là cách hay.

"Chúng ta đã tiến vào rất sâu rồi, dựa theo tốc độ này thì trong nửa giờ thì có thể vượt qua được thú triều. Đương nhiên, đó là nếu không gặp những hung thú quá cường hãn. Nơi này ngay cả bọn muội cũng chưa từng đến nên chỉ có thể dựa vào một ít tin tức trong tộc mà phỏng đoán thôi." Huân Nhi nói nhanh.

"Nửa canh giờ!"

Nghe được vẫn còn lâu như vậy mới có thể vượt qua được thú triều, Tiêu Viêm cũng hơi trầm tư. Thú triều quả nhiên không phải tầm thường, người bình thường rất khó vượt qua. Nếu như lúc trước không phải đội ngũ kia dùng cách liều mạng đó để trùng kích thì bọn họ cũng rất khó có thể xông qua thú triều.

"Mau tăng tốc độ, đừng để cho thú triều vây hãm."

Tiêu Viêm quát nhẹ một tiếng, cường độ công kích và tốc độ đều tăng thêm rất nhiều.

Mọi người cũng khá ăn ý, khi Tiêu Viêm gia tốc thì đều nhanh chóng đuổi kịp, sau đó không ngừng bạo phát những công kích mạnh mẽ dọn dẹp hung thú xung quanh.

Đoàn người bọn họ tuy nhân số ít ỏi, nếu đặt giữa thú triều thì có khi còn nhỏ hơn cả kiến nữa. Nhưng mỗi người trong nhóm đều có thực lực mạnh mẽ, thêm nữa bọn họ lại hợp tác thật sự, không ngờ vực lẫn nhau như đám người kia nên tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cả liên minh kia một chút.

Bên trong thú triều khổng lồ, mấy nhóm người đều giống như một đám kiến đang đi ngược gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi bay. Nhưng bọn họ thủy chung vẫn chống chọi được, hơn nữa tốc độ di chuyển lại không hề chậm, tất cả đều nhanh chóng tiến về điểm cuối của thú triều..

"Bành!"

Tiêu Viêm xuất chưởng đánh nát đầu một hung thú lao tới trước mặt hắn, sau đó lấy tốc độ như thiểm điện đẩy lui một đầu hung thú bên trái Cổ Thanh Dương, Huân Nhi phía sau nhanh chóng ra tay giết chết nó.

"Đa tạ!"

Một chưởng đẩy lui vài con hung thú ở phía trước. Cổ Thanh Dương cũng không quay đầu lại, trong miệng rất nhanh nói một câu cảm ơn. Lúc này, trên trán của hắn đã lấm tấm không ít mồ hôi. Tiêu hao đấu khí trong thời gian dài như thế cũng là một gánh nặng khá lớn. Thêm nữa, càng tiến vào sâu bên trong, thực lực của hung thú xung quanh lại càng mạnh. Tới hiện tại, mặc dù là đám người Tiêu Viêm, Cổ Thanh Dương cùng ra tay cũng phải công kích nhiều lần mới có thể giết chết một hung thú. Như vậy khiến cho tốc độ của mọi người chậm đi rất nhiều.

"Tiếp tục như thế này thì dù có đan dược trợ giúp cũng không thể chống đỡ được lâu nữa." Tiêu Viêm cũng thở mạnh một hơi, trầm trọng nói.

"Không thấy đám người Hồn Ngọc đâu nữa." Ánh mắt Huân Nhi đảo qua phía trước, đột nhiên nói.

"Bọn chúng đã vượt qua rồi?" Cổ Thanh Dương cả kinh, nói.

"Hử?" nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện lên một chút kinh ngạc. Chợt trên khuôn mặt hiện lên một chút vui sướng: *"Cuối cùng cũng đã đến cuối thú triều rồi!"*

"Mau lên! Mọi người cùng tăng tốc!"

Tiêu Viêm vung tay lên, tinh thần cũng trở nên phấn chấn hơn rất nhiều. Vốn lúc này công kích đã chậm lại giờ càng trở nên hung hãn. Vài đạo chưởng ấn tràn ngập hỏa diễm bắn mạnh ra. Một vài đầu yêu thú thể hình khổng lồ, thực lực cơ hồ đã đạt tới Cửu tinh Đâu Tôn nhưng cũng không dám đối chọi với Di Hỏa, vội vàng bỏ chạy. Nhân cơ hội đó, thân hình Tiêu Viêm chợt xẹt qua. Phía sau hắn, mấy người Huân Nhi cũng nhanh chóng theo kịp.

Mắt thấy sắp thoát khỏi thú triều, đám người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng gia tăng tốc độ. Đấu khí trong cơ thể bộc phát triệt để. Những hung thú xung quanh đều bị đánh văng.

"Phanh!"

Đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm lại ngưng tụ thành một hỏa long như lúc này, sau đó trực tiếp oanh kích lên người một hung thú có thân hình khổng lồ cao chừng trăm trượng. Lực đạo mạnh mẽ làm cho thân thể nó nhiều thêm một cái lỗ máu, thân thể âm âm đổ xuống. Đám người Tiêu Viêm cũng thừa cơ hội này mà phóng ra ngoài.

Thân hình lướt đi, bàn chân chợt đạp xuống đất, đấu khí trong cơ thể Tiêu Viêm liền vận chuyển theo phản xạ tự nhiên. Nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là lúc này đây, xung quanh cư nhiên đã không còn hung thú nào đánh tới nữa. Vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, chợt phát hiện xung quanh đã không còn bóng dáng hung thú nào. Quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy cách đó chừng mười trượng có vô số hung thú đang hung hăng nhìn bọn hắn mà điên cuồng gầm thét. Nhưng cũng không biết tại sao chúng nó lại không dám tiến đến.

"Ra ngoài rồi sao?"

Nhìn đám hung thú rống giận nhưng vẫn không dám lao đến. Bọn người Tiêu Viêm cũng cảm thấy sững sờ nhưng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc mọi người xả hơi thì mục quang của Tiêu Viêm lại nhìn về phía xa. Ở tận sâu bên trong ước chừng mấy ngàn trượng, một góc cổ thụ cực kỳ khổng lồ đang đứng cô độc sừng sững trên mảnh bình nguyên hắc ám này. Một luồng thanh khí tỏa ra từ trên cổ thụ, cũng có khi thì biến ảo

thành đủ loại hình dạng, có vẻ cực kỳ thần kỳ khó đoán.

"Đây là Bồ Đề cổ thụ trong truyền thuyết sao..."

Nhìn cây cổ thụ tràn đầy khí tức cổ xưa này từ phía xa, trái tim của Tiêu Viêm cũng đập mạnh hẳn lên...

-----oOo-----

Chương 1413: Năm vị Bán Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bồ Đề cổ thụ?!"

Lúc Tiêu Viêm còn ngây người nhìn về phía gốc cổ thụ khổng lồ thần bí kia thì mấy người Huân Nhi cũng phát hiện ra. Những tiếng kinh hô không ngừng truyền ra từ miệng họ. Cho dù là người của chủng tộc viễn cổ như họ thì cũng mới nhìn thấy thứ chỉ có trong truyền thuyết này từ sách cổ mà thôi.

"Thật lớn..."

Tiểu Y Tiên thì thậm chí nói nhỏ. Mặc dù bọn họ còn cách Bồ Đề cổ thụ rất xa nhưng vẫn có thể cảm giác được nó lớn đến mức nào. Những tán cây khổng lồ tỏa ra bốn hướng kéo theo bóng râm tràn ngập cả đất trời. Giống như một viễn cổ thánh vật đứng sừng sững trong thiên địa thách thức sự tàn khốc của thời gian, mang theo dáng vẻ tang thương cùng thần dị vô cùng.

"Chỉ sợ đám người Hôn tộc đã đến đó rồi, chúng ta mau đi thôi. "

Tiêu Viêm nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình. Bàn tay vung lên, nhắm hướng cổ thụ mà lao đến. Đám người Huân Nhi phía sau cũng bắt chước việc nghỉ ngơi hồi phục đấu khí, vội vàng thi triển thân hình bắt kịp.

Đám người Tiêu Viêm vừa đi khỏi thì ở trong thú triều lại truyền ra những tiếng gầm rống tức giận. Một đám người nữa cũng chật vật thoát ra khỏi thú triều.

"Đó là Bồ Đề cổ thụ?"

Vừa rơi xuống đất, thân hình còn chưa ổn định thì những người này đã nhanh chóng phát giác được sự tồn tại của gốc cổ thụ. Trong mắt vài người đã xuất hiện tia máu. Lại nhìn thấy đám người Tiêu Viêm đang lao về phía đó thì bọn họ càng không thể kìm nén được nữa. Mặc dù bình tĩnh như Cửu Phượng cũng bất chấp đấu khí tiêu hao, trầm giọng nói: *"Đuổi kịp bọn chúng."*

"Rõ!"

Nghe vậy, đám cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc đều cắn răng gật đầu, vội vàng đuổi theo nhóm người Tiêu Viêm.

"Vù, vù!"

Nghe được những âm thanh xé gió truyền đến từ phía sau, trong lòng Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, tốc độ không hề giảm đi. Ngẩng đầu nhìn về phía Bồ Đề cổ thụ không lồ, ở đó như ẩn hiện một luồng uy áp nhàn nhạt khiến trong lòng hắn cũng xuất hiện một chút kính sợ. Đối với thân vật tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng này, bất luận kẻ nào cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Tốc độ của nhóm người Tiêu Viêm rất nhanh, mấy ngàn trượng chẳng mấy chốc đã đến. Khi đám người Tiêu Viêm đến gần Bồ Đề cổ thụ thì một đám nhân ảnh cũng xuất hiện trong tầm mắt.

"Hồn Ngọc?"

Thấy đám người phía trước, Tiêu Viêm cũng hơi sửng sốt. Tại sao bọn người kia đã đến trước mà vẫn ở chỗ này chờ bọn họ?

"Mọi người cẩn thận..."

Tiêu Viêm thấp giọng nói, tốc độ cũng từ từ chậm lại. Sau đó, thân ảnh dừng ở một chỗ cách không xa đám người Hồn Ngọc. Tiêu Viêm đảo mắt nhìn xung quanh rồi không tìm được lại nhìn về Bồ Đề cổ thụ.

Đứng gần quan sát Bồ Đề cổ thụ, quang cảnh này gây cho người ta một

cảm giác vô cùng rung động. Một gốc cây khổng lồ, thân cây to lớn mấy ngàn trượng rất giống như cột chống trời. Trên thân Bồ Đề dày đặc khí tức cổ xưa, những tán cây cực kỳ khổng lồ mang theo bóng râm bao phủ cả một vùng bình nguyên rộng lớn. Từng luồng thanh khí(*) cực kỳ nồng đậm trào ra từ bên trong Bồ Đề cổ thụ. Những thanh khí này tràn ngập trên bầu trời, đôi lúc lại biến ảo thành những cảnh tượng vô cùng thần kỳ.

Trên bầu trời, từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu xuống thân cây. Trong lúc mơ hồ, từng luồng sinh mệnh lực cường đại tràn ngập ra xung quanh làm cho mấy người Tiêu Viêm vô cùng rung động.

Đứng trước quang cảnh thần bí bậc này nhưng trong lòng Tiêu Viêm lại cảm thấy có chút bất an.

Loại bất an này đến từ linh hồn càng lúc càng cường đại của hắn. Cho dù bất cứ nguy hiểm gì thì Tiêu Viêm đều có thể mơ hồ phát hiện. Chẳng qua cảm giác bất an lúc này lại rất mờ mịt, nếu không cảm ứng cẩn thận thì cũng không thể phát hiện ra.

"Bồ Đề cổ thụ đủ để nằm trong ba loại thiên tài địa bảo đứng đầu trên đại lục Đấu Khí. Nếu nói nó không có bất kì nguy hiểm nào thì chỉ sợ sẽ là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Thêm nữa, nếu như gốc cây cổ thụ này thật sự tồn tại vô số năm tháng thì nó cũng đã sớm có được linh trí rồi..." Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ trầm tư. Nếu như Bồ Đề cổ thụ này đã có thể sinh ra linh trí hơn nữa tu luyện đấu khí thì chắc chắn một sinh vật kinh khủng sẽ xuất hiện trên đại lục. Như vậy bọn họ và tất cả những người tới đây chỉ sợ còn chưa đủ làm thức ăn cho nó.

"Vut!"

Lúc đám người Tiêu Viêm còn đang trầm ngâm thì nhiều tiếng xé gió chọt truyền đến. Cuối cùng đám cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc cùng những cường giả khác cũng đã đuổi tới. Đám người này nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Viêm và Hồn Ngọc một chút rồi mới đáp xuống đất.

"Các vị, đã vất vả đến được nơi này, tại sao lại còn ngừng lại?" Cửu Phượng chậm rãi tiến lên, cười nhạt nói.

Tiêu Viêm liếc nhìn Cửu Phượng, cũng không đáp lời. Hồn Ngọc phía trước lại xoay người lại, hai hàng lông mày đang nhíu lại cũng giãn ra,

cười nói: *"Ha ha, cuối cùng chư vị đã đến rồi. Nếu mọi người cùng có mục tiêu là Bồ Đề cổ thụ thì tất nhiên là phải cùng tiến vào rồi."*

Nghe vậy, tất cả mọi người đều cười nhẹ. Đã có thể đến được nơi đây thì những người này đều không phải hạng tầm thường. Cũng chẳng ai để tâm đến mấy lời đường mật của Hồn Ngọc.

Người này mặt ngoài có vẻ hiền hòa, quân tử nhưng bên trong lại là cực kỳ âm độc. Những người tin tưởng hẳn, tất cả đều nằm lại trong bụng hung thú cả rồi.

Đối với biểu hiện của mọi người, Hồn Ngọc cũng không để ý đến, khuôn mặt vẫn lộ vẻ có tươi cười như trước. Ngón tay chọt chỉ về phía Bồ Đề cổ thụ, nói: *"Đây chính là mục tiêu của chúng ta. Tuy chúng ta đã vượt qua được thú triều nhưng đây mới chính là khó khăn lớn nhất."*

"Hả?" nghe được những lời này, trong lòng mọi người cũng khẽ động, ánh mắt dừng trên người Hồn Ngọc.

"Trong Hồn Tộc chúng ta có một quyển cổ thư ghi chép lại rằng năm đó một vị tổ tiên của tộc chúng ta cũng đã đến được đây, cũng từng thấy Bồ Đề cổ thụ này. Nhưng đến khi những người trong tộc ta nhận được truyền tin, vội vội vàng vàng đến cứu viện thì hẳn cùng với Bồ Đề cổ thụ đều đã biến mất." Hồn Ngọc mỉm cười nói: *"Mặc dù ta không biết rốt cuộc vị tổ tiên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng gần như có thể khẳng định hẳn đã vẫn lạc rồi. Mà chỉ sợ là vẫn lạc trong tay Bồ Đề cổ thụ này..."*

"Mặt khác, thực lực của vị tổ tiên đó của ta đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh..."

"Bán Thánh?"

Sắc mặt đám người Tiêu Viêm đều trở nên khó coi. Ngay cả cường giả bậc này cũng bị Bồ Đề cổ thụ làm cho biến mất một cách khó hiểu như vậy?

"Nếu nói đến thứ nguy hiểm nhất thì chính là nó!" Hồn Ngọc chậm rãi nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Thì ra người chờ ở chỗ này là vì không dám xông vào một mình?" Cổ Thanh Dương âm trầm liếc nhìn Hồn Ngọc.

Hồn Ngọc cười cười, cũng không phủ nhận điều đó. Thân hình chột lóe, đi chậm chậm về phía Bò Đề cổ thụ.

"Nếu như mọi người đã đến đông đủ. Như vậy có thể đi xem thử xem Bò Đề cổ thụ này đến tột cùng quý dị đến bực nào."

Về phần những người khác, nếu đã đến đây thì dĩ nhiên là vì không cưỡng lại sự hấp dẫn của Bò Đề cổ thụ, nên Hồn Ngọc cũng không cần quá lo lắng bọn họ sẽ bỏ cuộc.

"Cẩn thận một chút..."

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn lướt qua Hồn Ngọc và Bò Đề cổ thụ phía trước, nhẹ giọng nói một câu, sau đó cũng tiến tới. Mặc kệ những lời này của Hồn Ngọc là thật hay giả, bọn họ đã đến tận đây rồi, không đời nào bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy.

Tất cả mọi người đều nhẹ gật đầu, sau đó cùng đi theo sau Tiêu Viêm, đầu khí trong cơ thể âm thầm vận chuyển.

Phía sau mấy người Tiêu Viêm, Cửu Phượng cùng đám người khác chần chờ một chút sau đó cũng tiến lên. Ý nghĩ của bọn hắn cũng giống như Tiêu Viêm. Vất vả như vậy mới đến được đây, nếu như bây giờ buông bỏ thì quả thật rất không cam lòng.

Trên thảo nguyên, ba đội nhân mã đều cách nhau một khoảng không xa. Chậm rãi đi về phía cây cổ thụ che trời kia.

"Tiêu Viêm thiếu gia, Bò Đề cổ thụ này có chút gì đó không đúng. Những linh khí này thoát nhìn thì sinh cơ bừng bừng nhưng bên trong lại ẩn dấu một chút khí nâu âm hàn. Mà lớp khí nâu này lại mang theo rất nhiều cảm xúc trái chiều của nhân loại." Khi đến gần cổ thụ, khuôn mặt Thanh lân chột trở nên ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời dừng lại, hai mắt hơi híp, hắn đương nhiên không thể cảm ứng được những thứ này, nhưng Thanh Lân lại có Bích Xà Tam Hoa Đồng, tự nhiên nhãn lực sẽ có một chút quý dị. Bởi vậy, đối với lời nói của nàng, hắn cũng không hề nghi ngờ. Với lại, càng đến gần Bò Đề cổ thụ thì cái cảm giác bất an khi nãy càng trở nên rõ ràng hơn.

Khi trong lòng Tiêu Viêm đề cao cảnh giác thì đám người Hồn Ngọc phía trước lại đột ngột dừng lại. Nơi này cách Bồ Đề cổ thụ đã tương đối gần, ở bên dưới bóng râm của cổ thụ, đám người Tiêu Viêm cảm nhận được khí tức cực kì âm lãnh, giống như có thứ gì đó đang chậm rãi giam cầm bọn họ lại.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào Bồ Đề cổ thụ khổng lồ. Ở phía sau thân cây chừng trăm trượng, có một chùm hào quang vô cùng rực rỡ, mà chùm hào quang này giống như chùm năng lượng khổng lồ có hình trái tim. Trong lúc mơ hồ, nó còn phát ra những tiếng đập mạnh mẽ.

"Bồ Đề Tâm!"

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào vàng hào quang thật lớn trên thân cây, tâm tình trở nên kích động mạnh mẽ.

Ba chữ *"Bồ Đề Tâm"* vừa truyền ra thì trên tán cây rậm rạp của Bồ Đề cổ thụ vang lên những tiếng sột xoạt. Sau đó một chùm sáng chợt rơi xuống từ tán cây rậm rạp. Khi chùm sáng tiếp xúc với mặt đất thì năm đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra, trên mặt mang vẻ vô cảm bước chầm chầm về phía trước.

Mà nương theo xuất hiện của năm đạo nhân ảnh này thì cả mảnh không gian nhất thời trở nên rung động kịch liệt. Từng luồng uy áp đáng sợ tràn ra bên ngoài.

Cảm nhận được uy áp bậc này, sắc mặt những người ở đây trở nên cực kì khó coi. Bởi vì họ nhận ra rằng, cả năm người này đều là cường giả Bán Thánh.

(*) Thanh khí: Khí màu xanh lục.

-----oOo-----

Chương 1414: Tiêu diệt khô lồi Bán Thánh

Nhìn năm đạo nhân ảnh đứng chắn phía trước Bồ Đề cổ thụ, mọi người đều cảm thấy da đầu tê rần. Bọn họ không thể tưởng tượng được bên trong Bồ Đề cổ thụ này còn ẩn dấu năm vị bán thánh cường giả.

"Năm vị bán thánh cường giả, nhưng lại không có sinh khí."

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, trong lòng thâm kinh hãi. Ánh mắt đột nhiên đảo qua năm đạo thân ảnh, giật nảy mình, nói.

"Cũng không có linh hồn tồn tại. Bọn họ chỉ là khô lồi." Huân Nhi nhẹ giọng nói, nét ngưng trọng đã hiện trên gương mặt.

Những khô lồi này đều là những cường giả bán thánh hóa thành. Dùng cái rắm suy nghĩ cũng biết là do gốc Bồ Đề này làm. Bất quá, nghĩ đến đây mọi người đều cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng. Biến bán thánh cường giả thành khô lồi, năng lực đáng sợ như thế này liệu có ai trên Đại Lục này làm được?

Chỉ cần đạt tới cấp bậc bán thánh, cũng chính là tại phiên thiên địa này gần như là loại tồn tại trên đỉnh cao. Mặc dù là đặt ở chủng tộc viên cổ như Cổ Tộc, Hồn Tộc cũng vĩnh viễn là lớp đỉnh cao cường giả trong tộc. Nhưng mà hiện giờ, cường giả cấp bậc này cũng trở thành Khô lồi bị Bồ Đề cổ thụ khống chế. Cảnh này làm cho người ở đây phát lạnh.

Hồn Ngọc cũng vì một màn này mà sắc mặt càng trở nên khó coi. Ánh mắt của hắn quét qua năm đạo nhân ảnh, cuối cùng dừng ở một đạo nhân ảnh có thân hình gầy gầy, thân mặc hắc bào. Lập tức trong mắt hiện lên tia kinh hãi, vào giờ khắc này hắn đã kinh hãi đến tột độ, nói: *"Đây không phải là vị bán thánh tổ tiên mà sách cổ trong tộc ghi lại đã mất tích cùng Bồ Đề cổ thụ sao?"*

Nghe được những lời kinh hãi của Hồn Ngọc, những người còn lại cũng nhin không được mà run lên. Ánh mắt nhìn phía đạo nhân ảnh mặc hắc bào kia. Giờ phút này vẻ mặt hắn vẫn vô hồn, ánh mắt trông rỗng không có bất kỳ dao động nào. Da tay đều đã bắt đầu nứt nẻ. Cũng không vì thanh âm của Hồn Ngọc mà có động tĩnh gì.

"Làm sao bây giờ?"

Cổ Thanh Dương vẻ mặt cực kì ngưng trọng. Đây là năm tên bán thánh cường giả cũng không phải năm tên Đấu Tôn. Đội hình này chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung. Ở đây mặc dù bọn họ nhiều người nhưng kẻ cả liên thủ cũng rất khó là đối thủ.

Tiêu Viêm cũng nhíu chặt mày, liếc nhìn về nơi đang tỏa ra hà quang rực rỡ trên thân cây Bồ Đề cổ thụ, nơi đó chính là Bồ Đề Tâm. Đã gần ngay trước mắt, nếu bây giờ buông bỏ thì quả thật rất không cam lòng.

"Tất cả chúng ta cùng liên thủ mới có thể cùng đám khô lôi bán thánh này liều mạng." Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn một lượt đội hình bên cạnh mình rồi âm trầm nói. Huân Nhi cùng Cổ Thanh Dương đều là Đấu Tôn cường giả đỉnh phong. Trong đó Huân Nhi đã đạt tới bát chuyển, còn Cổ Thanh Dương cũng đã là lục chuyển Đấu Tôn cửu tinh. Lại thêm hẳn có lực chiến đấu đủ để địch lại lục chuyển, thậm chí là thất chuyển cũng có thể. Ngoài ra còn có đám người Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Vân Vận, Thanh Thành, Cổ Hoa, Cổ Hình. Nếu tất cả liều mạng cũng đủ để ngạnh đấu với một cường giả Bán Thánh. Nhưng mà cường giả Bán Thánh ở nơi này lại không phải chỉ có một người mà có tới năm vị a!

"Các vị, hiện tại nếu muốn buông bỏ thì vẫn còn kịp? Xem bộ dáng những khô lôi bán thánh này, tựa hồ nếu chúng ta không tiến tới thì những khô lôi này cũng sẽ không xuất thủ. Nói cách khác, nếu hiện tại các vị muốn rút lui thì vẫn cơ hội." Tiêu Viêm trầm ngâm một lát, đột nhiên quay đầu lại thản nhiên nói với tất cả mọi người.

Nghe được những lời Tiêu Viêm nói, mọi người ở đây đều hơi cau mày. Cuối cùng đều cùng nhau lắc đầu.

"Nếu như không ai muốn rút lui như vậy chỉ còn oách liều mạng mà thôi. Chúng ta ở nơi này, còn lại bảy đội ngũ. Chúng tôi bên này sẽ ngăn chặn một cái khô lôi bán thánh. Còn lại bốn cái kia, sẽ tùy theo các ngươi phân phối, các vị thấy như thế nào? "

Hiện tại ở nơi đây, ngoại trừ đội ngũ của Tiêu Viêm

thì vẫn còn đám người Hồn Tộc, Thiên Yêu Hoàng tộc. Còn bốn đội ngũ khác Tiêu Viêm cũng không chú ý lắm. Cũng là một ít thế lực nổi danh

khác ở Trung Châu. Những người này mặc dù so ra kém hơn đội hình Tiêu Viêm, Hồn Ngọc nhưng cũng không nên quá khinh thường bọn họ. Trong từng đội ngũ, cũng có ít nhất hai gã Đấu Tôn đỉnh phong cường giả tọa trấn.

"Chúng ta có thể ngăn một cái." Hồn Ngọc liếc nhìn Tiêu Viêm một cái rồi nói. Cũng không nói thêm cái gì vì chính hắn cũng hiểu được, nếu như lúc này có người lựa chọn thối lui. Thì những người còn tuyệt đối không có cách nào chống lại năm cái khôi lỗi cấp độ bán thánh này.

"Giao một cái cho chúng ta." Cửu Phương chân chờ một chút rồi cũng quyết định. Những thứ này mặc dù khủng bố, nhưng dù sao cũng chỉ là khôi lỗi. So ra vẫn kém bán thánh chân chính rất nhiều. Bọn họ nhiều người như vậy liên thủ cũng có thể cùng với nó liều mạng một trận.

"Hai cái còn lại giao cho các vị, có vấn đề gì không?" Tiêu Viêm ánh mắt nhìn về những người còn lại. Những người này nếu chỉ một đội ngũ thì có lẽ không thể chống lại 1 cái khôi lỗi, nhưng bất quá nếu hai đội cùng liên thủ thì cũng có thể cùng một cái khôi lỗi bán thánh đánh nhau một trận.

"Ừ." Bốn đội ngũ nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Bò Đè Tâm. Cuối cùng dùng sức gật đầu. Sức dụ hoặc của Bò Đè Tâm quá lớn, bằng bất cứ giá nào họ cũng muốn có được nó.

"Nếu đã không có vấn đề gì thì chúng ta cũng mau chóng động thủ thôi! "

Tiêu Viêm từ từ thở ra một hơi, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, đây là lần đầu tiên hắn cùng bán thánh cường giả giao chiến. Tuy chúng chỉ là khôi lỗi, sức chiến đấu khẳng định không thể nào so sánh cùng bán thánh cường giả chân chính, nhưng bất kể như thế nào cũng là một cái *"Thánh"* giai cường giả. Phàm những thứ cùng chữ *"Thánh"* này quan hệ đều có thể nói là vô cùng cường đại.

Sau khi đã quyết định xong, Tiêu Viêm cũng chậm rãi bước tới trước ba bước, đầu khí trong cơ thể cũng mau chóng vận chuyển mạnh mẽ.

"Ầm! "

Lúc Tiêu Viêm vừa dừng lại, năm thân ảnh khôi lỗi ánh mắt vô hồn vốn bất động bỗng nhiên tiến về phía hắn. Một trong năm đạo nhân ảnh bước

một bước về phía trước. Một bước này nhìn cứng ngắc đến kì quặc nhưng kì thực lại ẩn chứa một thứ gì đó cực kỳ quý dị. Chỉ là một bước chân nhưng lại vượt qua giới hạn trói buộc của không gian. Thoáng một cái đã đi ngàn trượng xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Vẫn không nói lời nào, một chưởng mạnh mẽ trực tiếp phá nát không gian, như thiểm điện chụp xuống đầu hắn.

Nhìn công kích hung hãn của khôi lỗi bán thánh, bàn chân Tiêu Viêm đập mạnh xuống đất, một trụ nham thạch nóng cháy khổng lồ từ mặt đất nhanh chóng phóng ra, đập mạnh trên thân thể khôi lỗi. Công kích này đủ để làm cho một gã cửu tinh Đấu Tôn phải trọng thương nhưng lúc này cũng chỉ làm cho thân thể khôi lỗi thoáng run rẩy. Chưởng lực hung hãn vẫn hướng đầu Tiêu Viêm chụp xuống.

"Phanh phanh phanh "

Lúc công kích của khôi lỗi sắp trúng vào đầu Tiêu Viêm thì ở phía sau, mười mấy đạo công kích mạnh mẽ mang theo đấu khí cực kì hùng hậu đánh mạnh trên thân thể nó. Nhiều công kích mạnh mẽ như vậy cho dù đạt tới cửu chuyển Đấu Tôn đỉnh phong cũng không dám cường ngạnh chống đỡ. Bất quá khôi lỗi này cũng không phải là cửu chuyển Đấu Tôn đỉnh phong cấp độ mà lại là Bán Thánh khôi lỗi. Có điều tuy có thể đón đỡ công kích liên hoàn mạnh mẽ nhưng chưởng lực kia cũng đã tiêu tán mất.

"Động thủ!"

Khi đám người Tiêu Viêm động thủ cùng khôi lỗi bán thánh xuất thủ thì Hồn Ngọc cũng không dám chậm trễ, quát lạnh một tiếng rồi cùng đám cường giả nhanh chóng lướt tới, trực tiếp vây đánh vị tiền bối Hồn tộc đã hóa thành khôi lỗi kia.

Tiền bối, hôm nay để chúng ta giải trừ nỗi thống khổ của ngươi đi."

Hồn Ngọc nhìn khôi lỗi Hồn tộc, nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó phi thân tới, ở phía sau hắn, mười cường giả Hồn Điện cũng nhanh chóng lao lên, đấu khí bàng bạc nhanh chóng cuốn lấy khôi lỗi bán thánh Hồn tộc.

Chậm hơn đám người Hồn Ngọc, Tiêu Viêm một chút nhưng đám người Cửu Phượng cùng bốn phương đội ngũ cũng lao lên, sau đó phân biệt đối phó với những khôi lỗi còn lại. Trong nhất thời, trên mảng bình nguyên

này, từng luồng đầu khí kinh khủng tràn ngập không gian, giống như cuồng phong không ngừng thét gào giận dữ.

Nhân số tuy đông nhưng lại không có ai chân chính là bán thánh cường giả. Bởi vậy không hề nghi ngờ gì, trận chiến này là một hồi chiến đấu cực kỳ thảm thiết!

"Âm! "

Giữa không trung, Cổ Hoa, Cổ Hình đồng thời phát ra song chưởng, đầu khí ùn ùn phát ra đập mạnh sau lưng khôi lỗi. Bất quá, công kích nhìn như hung hãn vô cùng nhưng khi tiếp xúc với thân thể khôi lỗi thì lại như đá chìm đáy biển. Khôi lỗi mạnh chấn, một luồng lực đạo đáng sợ từ hai tay tuôn ào ra.

"Phụt! "

Lực lượng mạnh mẽ ập tới hủy đi phòng ngự của Cổ Hoa Cổ Hình, lập tức thổ huyết tại chỗ, thân hình bay ngược về phía sau. Cũng may là được vài vị trưởng lão Hoa Tông nhanh tay đỡ lấy. Hai bên đã đối chiến chừng hai mươi phút, bên phía Tiêu Viêm, mấy trưởng lão chỉ hơi bị kinh phong lan đến liền đánh mất sức chiến đấu, cũng may đám chủ lực như Tiêu Viêm, Cổ Thanh Dương, Huân Nhi lại có thực lực mạnh mẽ hơn người nên mới chế trụ được khối bán thánh khôi lỗi này.

"Đánh vào đầu của nó!"

Tiêu Viêm quát. Khôi lỗi vốn không có sinh cơ, ngoại trừ đập nát đầu của nó thì cũng không cách nào ngăn chúng nó lại.

"Kim Cương Lưu Ly thân!"

"Bát Cực Băng "

Tiếng quát vừa dứt, kim quang từ trong cơ thể Tiêu Viêm tuôn ra dữ dội, thân thể cũng nhanh chóng bành trướng. Quyền đầu tựa như hoàng kim thừa dịp khôi lỗi bị Cổ Thanh Dương ở phía trước hấp dẫn nhanh như chớp đánh vào đầu nó!

"Phanh!"

Một quyền này ẩn chứa lực đạo kinh khủng của Tiêu Viêm, mạnh mẽ giáng vào đầu khô lồi trực tiếp tạo ra vài khe nứt nhưng cũng chẳng phún ra chút máu nào. Hiên nhiên qua vô số năm tháng, cơ thể khô lồi lúc này đã sớm khô cạn, chỉ còn là thân khô. Một quyền trúng nơi yếu hại, khô lồi đột nhiên xoay người, cánh tay như chớp giạt đập vào bả vai Tiêu Viêm.

"Lui lại!"

Bị Khô lồi đánh trúng, thân thể không lồ của Tiêu Viêm bị đẩy lui vài chục bước, trên bả vai đã lõm xuống một lỗ lớn, bất quá may mà đã thi triển Kim Cương Lưu Ly Thân nên thân thể đã cực kỳ cứng rắn lại thêm Trùng Hoàng Y cùng Long Hoàng cổ giáp nên lúc này mới không bị một chương chân học máu.

"Tiếp tục công kích đầu của nó! Giải quyết nó!"

Bị đẩy lui, Tiêu Viêm lại trầm giọng quát. Lúc này trên đầu khô lồi đã bắt đầu xuất hiện nhiều khe nứt. Mặc dù đây là bán thánh khô lồi nhưng vẫn không thể nào so được với chân chính bán thánh cường giả. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Đại Tịch Diệt Chi."

Huân Nhi cùng Cổ Thanh Dương đồng thời ra tay, sắc mặt hai người cực kỳ ngưng trọng. Thủ ấn biến ảo cực nhanh, hai chỉ này mang theo năng lượng cực lớn cùng một luồng tuyệt diệt khí tức, phá không đánh xuống. Nhanh như chớp đập mạnh vào đầu khô lồi.

"Đại Tịch Diệt Chi."

Tiếp theo, Cổ Hoa Cổ Hình tuy sắc mặt đã trắng bệch nhưng cũng thi triển ra uy lực rất mạnh của Thiên Giai đấu kỹ. Hai chỉ màu sắc hơi ảm đảm cũng hiện lên trên ngón tay.

"Àm!"

Trên bầu trời, Thái Lan cũng nhanh chóng hội tụ một đạo lôi trụ màu sắc rực rỡ hướng phía đầu khô lồi đánh tới.

Mọi người cơ hồ phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, ra tay chớp nhoáng. Từng đạo công kích khủng bố như cùng một lúc đánh vào đầu khôỉ lồi bán thánh. Công kích mãnh liệt như thế cùng tập trung vào đầu khôỉ lồi, thân thể nó run lên một hồi. Trên đầu vốn là bị Tiêu Viêm công kích mãnh liệt tạo ra vài khe nứt. Bỗng nhiên "phịch" một tiếng, cái đầu đã nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

-----oOo-----

Chương 1415: Tiến vào cổ thụ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phanh!"

Bị trúng nhiều công kích mãnh mẽ như vậy, cái đầu của khôỉ lồi Bán Thánh vốn đã bị đánh nứt kia liền nổ tung, thịt xương trắng bệch rơi vãi khắp nơi.

" Rắc rắc!"

Khi đầu của khôỉ lồi vỡ vụn thì cánh tay vừa đưa lên lập tức dừng lại. Một dao động kì dị lan ra từ chỗ cổ đã không còn đầu kia, cuối cùng hóa thành hư vô rồi từ từ biến mất. Mà nương theo những điều này, thân thể khôỉ lồi liền biến chất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cuối cùng hóa thành bột phấn rơi lả tả xuống mặt đất.

"Phù..."

Kim quang chợt lóe lên, thân hình Tiêu Viêm cũng nhanh chóng thu nhỏ lại. Lau mồ hôi lạnh trên trán rồi liếc mắt nhìn thế cục xung quanh mình. Trừ hần và Huân Nhi ra, những người khác đều đã bị thương. Mạnh như Cổ Thanh Dương cũng bị nội thương vì ăn một chưởng của khôỉ lồi. Nhưng cũng may là có đầu khí mạnh mẽ phòng hộ nên thương thế cũng không nghiêm trọng lắm.

"Thứ này thật khó nhìn..."

Tiêu Viêm cong ngón tay búng nhẹ, từng viên đan dược bay ra từ nạp giới

rồi trôi nổi trước mặt mọi người.

"Mọi người mau chóng điều tức đi, ta sẽ hộ pháp." Tiêu Viêm trầm giọng nói. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Đối với lời nói của Tiêu Viêm mọi người cũng không ai phản đối. Bọn họ đều nhanh chóng nuốt đan dược vào rồi khoan chân ngồi xuống điều tức thương thế trong cơ thể. Ở một nơi tràn ngập nguy hiểm thế này thì phải luôn giữ cho đầu khí trong cơ thể ở trạng thái tốt nhất mới có thể bảo đảm cho cái mạng nhỏ của mình được.

"Tiêu Viêm ca ca, chúng ta không cần ra tay sao?" Huân Nhi tiến đến bên cạnh Tiêu Viêm, mỹ mâu nhìn về phía những trận chiến khác, nhẹ giọng nói.

Tình hình những chỗ khác cũng không mấy khả quan. Đám người Hồn Ngọc đã có một cường giả Hồn Điện bị khôi lỗi đánh nát tim chết ngay tại chỗ. Nhưng thực lực của họ cũng không hề kém, liên thủ chặt chẽ gắt gao ngăn chặn khôi lỗi Bán Thánh này. Xem tình hình như vậy thì trước sau gì bọn họ cũng sẽ giành được phần thắng. Còn bên đám người Thiên Yêu Hoàng tộc cũng đã xuất hiện thương vong, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được, bọn họ cũng đã bắt đầu chiếm được thế thượng phong.

Nhưng so sánh với bọn họ thì hai vòng chiến kia lại có vẻ vô cùng thảm thiết. Mặc dù thực lực của bốn đội ngũ này không thấp nhưng lại không phối hợp ăn ý được với nhau. Bởi vậy đã có mấy vị cường giả Đấu Tôn táng thân trong tay khôi lỗi.

"Không cần, chúng ta cứ tự lo cho mình đi đã." Hai mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên, chợt lắc lắc đầu nói. Bây giờ cũng không phải là lúc làm việc thiện. Nói cho cùng thì bọn người kia đều là đối thủ cạnh tranh, có khi giải quyết khôi lỗi xong thì họ sẽ âm thầm xuống tay ám hại người vừa rồi mình còn liên thủ. Bởi vậy, không xen vào việc của người khác là tốt nhất. Còn nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn dẫn đến khôi lỗi kia thất khống mà công kích lung tung thì cũng không đến nỗi khó giải quyết. Trải qua trận chiến vừa rồi, Tiêu Viêm cũng đã rút ra một chút kinh nghiệm với cái gọi là khôi lỗi Bán Thánh này. Mặc dù những thứ này được xưng là Bán Thánh, nhưng sức chiến đấu lại kém cường giả Bán Thánh chân chính quá xa. Nếu không phải như vậy, đám người Tiêu Viêm cũng không thể đem nó chém

giết mà không xuất hiện thương vong được.

Huân Nhi gật gật đầu, nàng cũng hiểu được đạo lý này. Hiện tại ra tay giúp đỡ bọn họ, nói không chừng về sau sẽ bị bọn họ âm thầm xuống tay ám hại. Nên hiện tại cũng không phải lúc để mở lòng từ bi.

"Nơi đó là Bồ Đề Tâm trong truyền thuyết sao?" Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Bồ Đề cổ thụ. Ở một nơi trên thân cây cách mặt đất chừng trăm trượng, từng luồng hào quang chói mắt tỏa ra xung quanh, thậm chí ra một luồng khí tức của sự sống vô cùng mãnh liệt.

"Bồ Đề cổ thụ này còn cổ quái hơn so với dự đoán của ta. Khi còn sống, tất nhiên những khô lồi này đều là cường giả Bán Thánh chân chính. Nhưng cuối cùng bọn họ đều biến thành khô lồi... Từ đó có thể nói lên một điều, ngay cả bọn họ cũng không đối phó được Bồ Đề cổ thụ này." Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào những luồng ánh sáng kia, các ý niệm không ngừng xẹt qua não. Những khô lồi này cũng không phải là thứ đáng lo ngại, mà đau đầu nhất vẫn là chính Bồ Đề cổ thụ. Bởi vì không ai biết, thứ này rốt cuộc có thủ đoạn quỷ dị gì hay không.

"Xem ra lần này phải thật cẩn thận, nếu không bảo bối không lấy được mà còn đi tong cả cái mạng nhỏ này luôn..."

"Phanh!"

Khi Tiêu Viêm đang trầm tư suy nghĩ thì một tiếng động trầm thấp đột ngột vang lên từ cách đó không xa. Khi hắn quay đầu lại thì đã thấy Hồn Ngọc mặt không đổi sắc đánh nát đầu vị tổ tiên kia của hắn.

Đánh xong một quyền này, Hồn Ngọc cũng hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, khuôn mặt vốn vô cảm nhanh chóng nở một nụ cười âm áp. Điều này khiến cho Tiêu Viêm cười lạnh không thôi, thậm chí cảm thán tên khốn này thật có năng khiếu đóng phim.

Sau khi giải quyết khô lồi, đám người Hồn Ngọc cũng nhanh chóng ngồi xuống điều tức khôi phục đấu khí. Hiển nhiên lần đại chiến này cũng đã làm họ tiêu hao rất nhiều.

Sau đám người Hồn Ngọc chừng mười phút, vòng chiến bên Thiên Yêu Hoàng tộc cũng kết thúc. Có ba vị cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc

táng thân ở đây.

"Thứ khôn kiếp này!"

Sắc mặt Cửu Phượng vô cùng âm trầm, hung hăng đá bay thi thể của khôỉ lồi. Để giải quyết thứ này, bọn họ đã mất đi mấy vị trưởng lão có thực lực cường hãn. Cái giá này đúng thật là không hề nhỏ chút nào.

Hít sâu một hơi đè nén sự tức giận trong lòng, Cửu Phượng cũng tỉnh táo trở lại. Sau đó hấn vung tay lên, dẫn đầu đám người ngồi xếp bằng xuống đất, nuốt một viên thuốc vào bụng rồi nhanh chóng khôi phục đầu khí.

Lúc này đã có ba đội ngũ giải quyết xong khôỉ lồi, nhưng tuyệt không có ai có ý định giúp hai vòng chiến còn lại. Hiển nhiên không ai trong họ xem những người còn lại là minh hữu chân chính cả.

"A!"

Lúc mọi người đang đứng ngoài quan sát thì có một cường giả Đâu Tôn bị khôỉ lồi xé toang thành hai nửa, máu tươi tuôn ra như suối, bắn lên thân thể khôỉ lồi. Gần mười lăm cường giả còn lại cũng đã đánh đến đỏ mắt điên cuồng, từng đạo kinh phong hùng hồn đánh lên đầu khôỉ lồi Bán Thánh kia gần như cùng một lúc.

"Phanh!"

Đôi mắt với số lượng công kích nhiều như vậy, thân thể khôỉ lồi khẽ run lên một chút rồi đại não trực tiếp nổ mạnh làm cho những cường giả gần đó khí huyết đảo lộn miệng phun máu tươi.

Để giải quyết khôỉ lồi Bán Thánh này, bọn họ phải trả giá bằng vô số máu tươi..

Vài phút sau, vòng chiến cuối cùng kia rốt cuộc cũng kết thúc. Sau khi trả giá bằng năm sinh mạng và phương pháp một mạng đổi một quyền kia, khôỉ lồi Bán Thánh cuối cùng đã nằm xuống.

Sau khi khôỉ lồi nổ tung thì đám người này hầu hết đều nằm bẹp dưới mặt đất, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Khi khôi lồi cuối cùng hóa thành bột phấn, nhóm người Tiêu Viêm liền chậm rãi mở mắt ra. Có sự trợ giúp của đan dược, bọn họ cũng đã khôi phục được khá nhiều.

Thấy mọi người đã khôi phục xong, ánh mắt Tiêu Viêm cũng chuyển hướng về phía Bồ Đề cổ thụ, một lát sau liền mở miệng nói: *"Tiếp theo nhất định sẽ còn nguy hiểm hơn thén ày gấp mấy lần, vậy nên ta đề nghị nếu thực lực của ai còn chưa đạt tới Lục tinh Đấu Tôn thì tốt nhất hãy ở lại đây, không nên đi tiếp nữa."*

Nghe vậy, mọi người chần chờ một chút rồi ai nấy đều gật đầu đồng ý. Hiện giờ đến cả khôi lồi Bán Thánh cũng đã xuất hiện nên không ai có thể dám chắc tiếp theo sẽ còn gì nguy hiểm hơn không. Nếu thực lực không mạnh thì có miễn cưỡng đi tiếp cũng chỉ chịu chết mà thôi.

"Tông chủ, chúng ta sẽ ở đây cùng Yên Nhiên, ngài hãy tiến vào cùng Thiếu các chủ đi." Vài vị trưởng Hoa tông nhìn nhau, nói. Tuy Bồ Đề cổ thụ là bảo địa nhưng các nàng cũng hiểu mình không có cái phúc đó. Nhưng vẫn muốn cho Hoa tông ít nhiều có chút thu hoạch gì đó từ nơi này. Hiện giờ ở đây thực lực của Vân Vận cũng được xem là mạnh mẽ, mà nàng lại có chút quan hệ với Tiêu Viêm. Nếu thật sự gặp được đại cơ duyên thì chắc chắn cũng sẽ có được vô số lợi ích.

"Vậy các ngươi phải cẩn thận một chút." Vân Vận chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu. Nàng vốn không ôm ý niệm đoạt bảo, chỉ là nàng cũng cảm giác được Bồ Đề cổ thụ này thật không đơn giản chút nào. Nếu chỉ có đám người Tiêu Viêm tiến vào thì nàng cũng không quá yên tâm, mặc dù nàng cũng biết thực lực của Tiêu Viêm còn mạnh hơn nàng rất nhiều.

Tiêu Viêm gật gật đầu rồi đưa mắt nhìn thân cây to lớn của Bồ Đề cổ thụ. Bồ Đề Tâm chân chính tất nhiên sẽ nằm ở trong đó!

"Đi thôi!"

Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, lúc này ngay cả lỗ chân lông trên người cũng mở rộng ra. Hắn khẽ phát phát tay, sau đó dẫn đầu mọi người đứng dậy chậm rãi đi về phía Bồ Đề cổ thụ. Phía sau, đám người Huân Nhi cũng nhanh chóng đuổi kịp, mặt mũi ai nấy đều tràn đầy cảnh giác và ngưng trọng.

"Chúng ta cũng đi thôi..."

Thấy mấy người Tiêu Viêm muốn nhân cơ hội tiến vào đầu tiên, Hồn Ngọc và Cửu Phượng đều không kiềm nổi nữa, bất chấp việc thương thế còn chưa khôi phục hoàn toàn, cả hai liền dẫn người tiến về phía Bò Đề cổ thụ.

Tại phía xa, những đội ngũ khác nhìn thấy một màn này cũng cắn răng cố gắng đứng dậy. Để đi đến nơi đây, bọn họ đã trả cái giá lớn như vậy, dù gì cũng không thể tay không ra về được.

Dưới sự hấp dẫn của Bò Đề cổ thụ, tất cả mọi người đều bước nhanh hơn. Nhưng khi tiếp cận Bò Đề cổ thụ thì trong lòng họ đều khẩn trương đến cực độ. Ai cũng không biết được Bò Đề cổ thụ này còn có thủ đoạn gì khác nữa, mà cũng chính vì vậy mới làm người ta cảm thấy sợ hãi.

"Sạt, sạt!"

Tiếng bước chân rất nhỏ chậm rãi vang lên, mọi người cũng đã từ từ đến gần Bò Đề cổ thụ. Đứng ở chỗ này, bọn họ ngửa đầu nhìn lên mới có thể cảm nhận được cây cổ thụ này lớn đến chừng nào.

"Vụt!"

Khi mọi người đến gần gốc của Bò Đề cổ thụ thì trên thân cây cao đến trăm trượng kia đột nhiên bộc phát ra quang hoa rực rỡ. Quang hoa hóa thành một cột sáng trực tiếp bao trùm lên tất cả mọi người.

Biến cố đột ngột này làm cho tất cả những người ở đây vô cùng hoảng hốt. Vừa muốn thi triển Đấu khí lại hoảng sợ phát hiện đấu khí trong cơ thể lúc này đều đã biến đâu mất hết.

"Vù!"

Khi bọn hắn còn đang kinh hãi thì cột sáng kia lại đột ngột thu nhỏ lại. "Vù" một tiếng rồi rút vào trong thân cây. Mà theo nó biến mất, tất cả những người đến gần thân cây vừa rồi đều như bốc hơi, không còn thấy một chút tăm tích nào cả.

Nhìn đoàn người biến mất một cách quỷ dị, sắc mặt Nạp Lan Yên Nhiên

phía xa liền trở nên tái nhợt.

-----oOo-----

Chương 1416: Ảo cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quang mang trắng xóa tràn ngập tầm nhìn, Tiêu Viêm mờ mịt đứng ở trong mảnh thế giới bị màu trắng bao phủ này, chung quang không có một thân ảnh nào khác, với lại chẳng biết tại sao, trí nhớ của hắn tựa hồ trong lúc này có chút hỗn loạn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Viêm nhíu mày thì thào tự nói. Một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu, ở cách hắn không xa, có một vầng sáng. Hắn chân chờ một chút rồi bước từng bước đến gần vầng sáng, sau đó bước vào.

Khoảnh khắc bước vào vầng sáng đó, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt thôi nhưng Tiêu Viêm lại cảm giác như mấy chục, mấy trăm năm đã trôi qua vậy. Mà trong này, đầu óc đang có chút mờ mịt của hắn lại đột nhiên chấn động, một mảnh thảo nguyên xanh thắm thay thế cho thế giới trắng xóa kia, xuất hiện trong ánh mắt của hắn.

"Nơi này là... Cổ vực Mãng Hoang?"

Nhìn thấy trước mắt là một mảnh thảo nguyên khổng lồ, Tiêu Viêm mờ mịt lắm bậm nói. Trong trí nhớ hỗn loạn, nơi này khiến cho hắn có cảm giác quen thuộc.

Thân thể đứng giữa không trung, mục quang đảo qua khắp bốn phía, vẫn chỉ thấy có một mảnh bình nguyên trống rỗng. Cả thiên địa đều hiện ra một khí tức đầy cô tịch. Nơi này dường như chỉ có một mình hắn tồn tại...

"Grào!"

Ngay lúc Tiêu Viêm đang quan sát thì trong thiên địa đột ngột vang lên một tiếng rống kinh thiên động địa. Thú triều đỏ như máu chợt cuốn tới từ

cuối chân trời, qua vài cái chớp mắt đã xuất hiện trong phạm vi trăm trượng. Mùi tanh của máu xộc thẳng vào mũi Tiêu Viêm..

Nhìn hung thú ùn ùn kéo đến, Tiêu Viêm nhướng mày, bàn tay chợt nhấc lên, một luồng năng lượng đáng sợ không cách nào hình dung tràn ra từ lòng bàn tay hắn. Nương theo cỗ năng lượng hủy diệt này phát ra, phạm là hung thú tiến nhập vào trong phạm vi trăm trượng, bất kể thực lực đạt tới cấp độ nào, toàn bộ đều hóa thành tro tàn trong chốc lát. Tiêu Viêm có chút thất thần nhìn thú triều biến mất một mảng lớn kia, chợt kinh ngạc nhìn bàn tay của mình. Loại lực lượng này, cường đại đến mức không thể hình dung. Giống như chỉ cần hắn muốn thì cả mảnh thiên địa này cũng sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt.

"Đây là... Lực lượng của Đấu Thánh?"

Tiêu Viêm thì thào tự nói, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên. Lực lượng này, hắn đã theo đuổi nó nhiều năm như vậy, bây giờ rốt cục đã đạt được sao?

"Grào!"

Khi Tiêu Viêm đang chìm đắm trong cảm giác nhấc tay nhấc chân liền có thể hủy diệt thiên địa thì lại có thêm nhiều tiếng gầm thô bạo vang lên. Vô số hung thú trùng to đôi mắt màu đỏ, không ngừng liều mạng lao đến.

"Hắc hắc..."

Đôi mắt với thú triều khổng lồ, Tiêu Viêm lại cười quái dị một tiếng, hai tay ấn mạnh xuống mặt đất một cái. Nương theo một chương này, thảo nguyên kia nhất thời lồm xồm một cái thủ ấn lớn chừng vạn trượng. Một lực lượng đáng sợ xuyên qua mặt đất theo hình vòng tròn rồi thổi bùng ra xung quanh. Khi chạm vào vòng tròn này, tất cả hung thú dường như ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã biến thành bột phấn. Khắp trên thảo nguyên, vô số hung thú nhiều không đếm hết lặng lẽ hóa thành hư vô. Loại lực lượng này.... Khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Nhìn chương ấn khổng lồ vạn trượng trên mặt đất kia, một loại cảm xúc khác thường mọc lên trong lòng Tiêu Viêm, làm cho hắn nhìn không được phải ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười như sấm, âm âm vang vọng trong trời đất. Rốt cuộc thì hắn cũng đã có được loại lực lượng này rồi...

Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hồn Điện, Hồn Tộc! Ta muốn giết hết lũ các ngươi!"

Nụ cười từ từ biến mất, trong lòng Tiêu Viêm đột nhiên xuất hiện một cỗ sát ý vô cùng mãnh liệt. Mà khi ý nghĩ này xuất hiện thì không gian sau lưng hắn đột nhiên vặn vẹo, một đám người có chút chật vật bị ném ra từ trong đó.

"Hồn Ngọc?"

Nhìn đám người đi ra từ không gian, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra. Sau khi nhận ra nam tử đầu lĩnh, trong mắt lập tức xẹt qua một chút hồng mang, bàn tay hung hăng chộp về phía đám người này.

"Chạy mau!"

Thấy cử động của Tiêu Viêm, sắc mặt Hồn Ngọc cũng biến đổi, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Nhưng thân hình vừa chuyển động thì đã phát hiện mảnh không gian này, đã bị phong tỏa hoàn toàn. Không đợi đấu khí trong cơ thể hắn chuyển động, không gian kia đã băng liệt thành từng mảnh nhỏ. "*phịch*" một tiếng, biến thành một mảng không gian trống rỗng đen ngòm, mà Hồn Ngọc cùng với tất cả tộc nhân Hồn tộc khác đều đã biến thành huyết vụ bay trong không khí...

"Loại lực lượng này cũng đủ cho ta báo thù..."

Tùy tay gạt đi chỗ huyết vụ kia, trên khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên một nụ cười lạnh, xoay người bước qua hư không, rời khỏi cổ vực Mãng Hoang. Dọc đường, bất kỳ hung thú nào xuất hiện trong vòng nghìn trượng đều bị uy áp tràn ngập thiên địa này ép thành thịt nát.

Trên bầu trời xanh thẳm, một luồng ánh sáng chợt lướt qua. Mà nơi đạo ánh sáng này đi qua, từng tiếng nổ trầm thấp vang lên liên tục, máu chảy thành sông... Tốc độ của nó cực kỳ nhanh, ngắn ngủi mười phút đã xuyên qua cổ vực Mãng Hoang, xuất hiện tại khu vực ngoại vi. Mà đoạn đường này máu chảy thành sông cũng làm cho màu đỏ trong mắt Tiêu Viêm càng lúc càng đậm. Nhưng dường như Tiêu Viêm lại không phát hiện ra tình huống này, nụ cười trên mặt càng lúc càng trở nên quỷ dị.

"Vút!"

Phía trên ngọn núi duy nhất bên cạnh cô vực Mãng Hoang, lưu quang thoảng hiện, thân ảnh Tiêu Viêm chợt đáp xuống. Giờ phút này, gần như hai mắt hắn đã tràn ngập màu đỏ, một loại sát ý nồng đậm làm cho khuôn mặt Tiêu Viêm đều trở nên vặn vẹo, hắn đưa mắt nhìn một tòa thành trấn nơi xa, đó là Mãng Hoang trấn. Nhìn tòa thành thị này, khuôn mặt đang vặn vẹo của Tiêu Viêm lại trở nên mờ mịt một lần nữa. Trong lúc mơ hồ, hắn cảm giác thấy có chút gì đó không đúng. Nhưng một số ký ức hỗn loạn cứ quay mòng mòng trong đầu, làm cho hắn không thể nhớ hết ra được.

"Ông!"

Ngỡ ngàng một lúc, Tiêu Viêm lại một lần nữa nhắc chân tăng tốc độ, bay vút về phía xa xa. Nhưng ngay khi nhắc chân lên, trong nạp giới đột nhiên truyền ra một thanh âm rất nhỏ. Một luồng khí tức lạnh lẽo trào ra từ bên trong nạp giới, cuối cùng từ cánh tay chui vào trong đầu Tiêu Viêm.

Nương theo cỗ khí tức lạnh lẽo tiến vào, thân thể Tiêu Viêm nhất thời run lên. Trí nhớ hỗn loạn trong đầu chợt trở nên rõ ràng, màu đỏ trong mắt Tiêu Viêm biến mất bằng một tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Khi màu đỏ biến mất hoàn toàn, sắc mặt Tiêu Viêm cũng triệt để âm trầm xuống, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn mảnh hư không trước mặt, nói:
"Không hổ là Bồ Đề cổ thụ, loại ảo cảnh chân thật như vậy mà cũng có thể chế tạo ra, khiến cho con người ta không thể nào phát hiện..."

"Ở trong này, lực lượng của ta mặc dù cường đại, cũng là thứ ta theo đuổi suốt đời. Nhưng đáng tiếc, đó cuối cùng vẫn chỉ là giả dối."

Bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng nâng lên, sau đó mở ra, một hạt châu xanh biếc im lặng nằm trong đó, đúng là hạt Bồ Đề Tử hắn có được trước kia. Lúc trước, nếu không có thứ này hỗ trợ đuổi những ảo cảnh trong đầu thì chỉ sợ hắn vẫn đang đắm chìm trong đó. Giờ đây, rốt cuộc hắn đã hiểu được vì sao lại có mấy khôi lỗi Bán Thánh Khôi Lỗi kia rồi. Chắc chắn những người đó đều đắm chìm trong ảo cảnh mà Bồ Đề cổ thụ tạo ra rồi đánh mất linh hồn, biến thành cái xác di động...

Lúc Tiêu Viêm dơ hạt Bồ Đề Tử trong tay lên, mảnh thiên địa này bị bóp méo kịch liệt, cuối cùng nứt toác ra như một tấm gương bị vỡ.

Mà khi mảnh thiên địa này vỡ vụn thì tinh thần Tiêu Viêm cũng hoảng hốt một trận, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại thì chợt phát hiện mình đã thâm nhập vào một mảnh không gian xanh biếc. Bên trong mảnh không gian này, một gốc cây cổ thụ ước chừng hơn mười trượng đang đứng sừng sững. Cả thân cây màu xanh biếc giống như làm bằng phi thủy loại tốt nhất, phóng thích ra một loại sinh mệnh lực vô cùng nồng đậm.

Cây này, nếu so với Bồ đề cổ thụ nghìn trượng ở bên ngoài thì giống nhau như đúc. Chẳng qua là rút nhỏ đi vô số lần mà thôi!

Ánh mắt Tiêu Viêm âm trầm nhìn cây Bồ Đề cổ thụ trước mắt. Lúc trước, thứ đem hắn vây khốn trong ảo cảnh nhất định là nó.

Bị Tiêu Viêm nhìn chằm chằm, cả thân thể Bồ đề cổ thụ xanh biếc đột nhiên run lên nhè nhẹ. Một đốm sáng bay ra từ thân cây, cuối cùng trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm. Đốm sáng này biến ảo, bên trong truyền ra đủ loại hình ảnh, Tiêu Viêm đảo mắt nhìn qua, sắc mặt nhất thời kịch biến. Bên trong đúng là những người tiến vào Bồ Đề cổ thụ vừa rồi. Hiển nhiên, lúc này bọn họ đều đang bị vây khốn trong ảo cảnh.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Tiêu Viêm phần nộ quát, dị hỏa nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cơ thể. Bồ Đề cổ thụ này quá mức quý dị, ảo cảnh nó tạo ra cực kỳ chân thật, làm cho người ta không cách nào phân biệt thật giả. Điều này có thể nhìn ra từ mấy khối lõi Bán Thánh kia. Hiển nhiên bọn họ cũng không phải là người đầu tiên trúng chiêu.

Đôi mắt với tiếng quát của Tiêu Viêm, Bồ Đề cổ thụ kia tiếp tục lay động. Một đốm sáng khác hiện lên, trong đốm sáng này có một cây Bồ Đề cổ thụ cao tới vạn trượng, chẳng qua ánh mắt Tiêu Viêm lại không ngưng tụ trên cây cổ thụ này mà là phía trước nó. Ở nơi đó, phía giữa không trung, một đạo thân ảnh mặc hắc y lẳng không mà đứng. Khí tức giống như bậc chí tôn của thiên địa tản ra từ cơ thể người này. Dưới loại khí tức này, mặc dù là Bồ Đề cổ thụ cao vạn trượng đều có vẻ vô cùng nhỏ bé...

"Đấu... Đấu Đế!?"

Trong mắt Tiêu Viêm tràn ngập vẻ kinh hãi, gắt gao nhìn chằm chằm vào đạo thân ảnh mặc hắc y kia. Dù chỉ là một hình ảnh, nhưng loại khí tức này

lại làm cho linh hồn hắn có cảm giác run rẩy. Trong thiên địa, người có thể đem đến cho người ta cảm giác này, ngoại trừ cường giả Đấu Đế chỉ tồn tại trong truyền thuyết ra thì còn có ai có thể làm được?

-----oOo-----

Chương 1417: Cảm xúc trái chiều của Đấu Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong luồng sáng, thân ảnh màu đen kia đứng đứng sừng sững trước Bò Đè cổ thụ. Đột nhiên, thân ảnh này bắt đầu công kích, mà trong nháy mắt đó thì Bò Đè cổ thụ cũng phát ra từng luồng năng lượng mạnh mẽ. Dưới sự giao phong đáng sợ này, mảnh thiên địa ấy gần như sụp đổ. Tiêu Viêm kinh hãi quan sát trận chiến, hắn không thể tin nổi cây cổ thụ này đã từng giao thủ với cường giả Đấu Đế. Trong chớp mắt, hình ảnh nhanh chóng trôi qua. Đến cuối cùng, thân ảnh màu đen kia đột nhiên bị một đạo kinh phong mang theo lực lượng hủy diệt vạn vật bất ngờ đánh trúng, khiến cho thân thể hắn và cả mảnh thiên địa đó đều tan thành hư vô...

"Hit!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim Tiêu Viêm như thắt lại. Hiển nhiên một kích cuối cùng này là của một vị Đấu Đế có thực lực không thua gì Đấu Đế áo đen kia. Dưới sự liên thủ của Bò Đè cổ thụ và một vị Đấu Đế thần bí khác, Đấu Đế áo đen đã bị đánh thành hư vô.

"Hai vị Đấu Đế..."

Khóe mắt Tiêu Viêm giật mạnh. Hôm nay hắn đã thấy được những cường giả chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Mặc dù chỉ là hai cái bóng, thế nhưng hơi thở chí tôn này vẫn làm cho linh hồn hắn trở nên run rẩy.

Bên trong luồng sáng, sau khi Đấu Đế áo đen vẫn lạc thì hình ảnh cũng không dừng lại. Từ trong hư vô đột nhiên xuất hiện một tia khí lưu màu đen, nó nhanh chóng xông vào thân cây cổ thụ. Tiếp đó, cổ thụ lúc trước tràn ngập thanh khí thì giờ đây lại mơ hồ có thêm một cỗ khí tức âm lãnh tà ác. Tiêu Viêm ngẩn ra rồi chợt nghĩ tới điều gì đó. Sau khi luồng khí đen này xâm nhập Bò Đè cổ thụ thì cho hắn một cảm giác rất giống với lúc

nhìn thấy cây cỏ thụ này lần đầu trong cổ vực Mãng Hoang.

"Phốc!"

Đôm sáng chậm rãi tiêu thất sau đó ngưng tụ lại thành một khí lãng vô hình nhanh như chớp tiến vào đầu Tiêu Viêm. Một luồng thông tin kì dị bỗng khuếch tán trong não.

Tiêu Viêm nhắm hai mắt lại từ từ tiêu hóa luồng thông tin kì dị này. Một hồi lâu sau, hãn mới chậm rãi mở hai mắt ra. Lúc này, trong mắt hãn hiện ra một tia minh ngộ, hãn đã hiểu được rất nhiều thứ từ trong luồng thông tin ấy.

Cây Bồ Đề cỏ thụ trước mặt không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng. Nhưng mà có một khẳng định là nó đã tồn tại từ thời viễn cổ. Điều khiến Tiêu Viêm kinh ngạc nhất chính là qua bao nhiêu năm như vậy mà nó lại không xuất hiện linh trí đầy đủ. Chẳng lẽ là do sống quá lâu làm linh trí của nó không được vẹn toàn. Mặc kệ là nguyên nhân gì thì Bồ Đề cỏ thụ cũng có một ít kiến thức linh vật cơ bản như tự bảo vệ hoặc phản kích trong trường hợp bị công kích. Hình ảnh mà Tiêu Viêm thấy là một vị cường giả Đấu Đế đang bị trọng thương muốn mạnh mẽ cướp Thụ Linh(*) của Bồ Đề cỏ thụ để trị thương. Nhưng cuối cùng lại bị kẻ địch của hãn liên thủ với cỏ thụ chém giết. Đương nhiên, cái giá phải trả để giết vị Đấu Đế cũng vô cùng lớn. Thân cây vốn cao vạn trượng giờ đây chỉ còn mấy nghìn trượng mà thôi.

Mặc dù bề ngoài Bồ Đề cỏ thụ phải trả giá đắt nhưng sự thật là sau khi cường giả Đấu Đế vẫn lạc thì đã hội tụ những cảm xúc tà ác xâm nhập vào bên trong cỏ thụ. Trải qua vô số năm tháng, cảm xúc ấy ăn mòn thấm sâu vào linh trí của Bồ Đề cỏ thụ, khiến nó sinh ra linh trí theo thiên hướng âm lãnh. Mà những ảo cảnh này chính là do những thiên hướng tà ác đó tác quái ngưng tụ mà thành. Vô số năm rồi, không biết đã có bao nhiêu cường giả đánh mất bản thân tại ảo cảnh này. Nếu không phải lần này do Bồ Đề Tử trong tay Tiêu Viêm phát ra khí tức quen thuộc gọi lại trí nhớ từ sâu trong linh trí của nó thì giờ đây chưa chắc Tiêu Viêm đã đối diện được với nó. Nói một cách đơn giản thì Bồ Đề cỏ thụ có hai phần linh trí, một thuộc về nó, một còn lại là cảm xúc tà ác mà Đấu Đế áo đen để lại.

"Ngươi muốn ra giúp người khu trừ linh trí tà ác kia sao?" Tiêu Viêm nhìn cây cỏ thụ xanh biếc trước mặt, trầm giọng nói.

"Rì rào!"

Đôi với câu hỏi của Tiêu Viêm, cây cổ thụ nhất thời lay động giống như đang gật đầu đồng ý.

Thấy vậy, Tiêu Viêm cười khỏ nói:

"Ngươi quá xem trọng ta rồi. Thứ mà cường giả Đấu Đế để lại, sao ta có thể giải quyết chứ..."

Lời này của Tiêu Viêm cũng là thật lòng. Với thực lực hiện giờ của hắn thì có thể làm gì được những cảm xúc tà ác của cường giả Đấu Đế chứ? Nếu sơ sẩy một chút còn có thể làm cho những cảm xúc tà ác ấy truyền sang hắn. Lúc ấy, hắn chắc chắn phải chết!

"Rì rào..."

Tiêu Viêm vừa nói xong thì một luồng sáng bắn ra từ trong cổ thụ. Bên trong ánh sáng xuất hiện một ngọn lửa và một hạt Bồ Đề Tử. Ngọn lửa luyện hóa Bồ Đề Tử rồi một luồng thanh khí xuất hiện, cuối cùng tiến vào trong thân cây cổ thụ. Mà nương theo sự tiến vào của luồng thanh khí này, sự âm lãnh trên Bồ Đề cổ thụ nhất thời nhạt đi một chút.

"Dùng Bồ Đề Tử để trừ những cảm xúc đó sao?" Tiêu Viêm ngẩn ra, hồ nghi nhìn Bồ Đề Tử trong tay, hỏi:

"Chỉ một viên Bồ Đề Tử không tinh khiết này là có thể giúp ngươi?"

"Rì rào..."

Cổ thụ phát ra những thanh âm rì rào. Từng chùm ánh sáng màu bay ra từ thân thể nó rồi trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm. Hào quang yếu dần, Tiêu Viêm há hốc mồm nhìn những điểm sáng này. Chúng dĩ nhiên chính là Bồ Đề Tử, mà những hạt này tinh thuần hơn hạt trong tay mình không biết bao nhiêu lần.

"Một, hai, ba... Hai mươi bốn hạt!"

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua những đốm sáng trước mặt, khóe miệng

không nhìn được mà hơi giật giật. Mặc dù Bồ Đề Tử không khùng bó bằng Bồ Đề Tâm, nhưng xác xuất để bước vào Đâu Thánh cũng rất cao. Đừng nói là những bồ đề tử phẩm chất cao này, mà chỉ cần hạt trong tay hấn thôi cũng đủ để vô số cường giả điên cuồng tranh đoạt.

Ở bên ngoài, Bồ Đề Tử rất quý hiếm, nhưng ở đây trong nháy mắt đã xuất hiện hơn hai mươi hạt. Giờ khắc này, Tiêu Viêm đang có loại xung động muốn ôm hết rồi bỏ chạy.

Chỉ là lý trí nói cho hấn biết, tuy nói Bồ Đề tử này không có linh trí, nhưng chỉ cần một hành động bản năng nho nhỏ của nó thôi cũng đủ khiến Tiêu Viêm chết cả trăm lần rồi. Cũng may nó không đủ linh trí chứ không thì trên đại lục Đâu Khí này số cường giả có thể chống lại nó có lẽ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Dùng bồ đề tử để trừ cảm xúc tà ác không phải chơi sang quá chứ?"
Mặc dù Bồ Đề Tử không phải của hấn, nhưng cứ nghĩ tới việc dùng dị hỏa luyện hóa nó Tiêu Viêm lại cảm thấy đau lòng.

"Rì rào..."

Ngay khi Tiêu Viêm còn đang đau lòng thì cây cỏ thụ lại lay động như muốn thúc giục hấn. BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN ĐƯỢC COPY TẠI

Thấy vậy, Tiêu Viêm cười khở một tiếng, bàn tay hấn mở ra, một luồng dị hỏa lượn lơ phía trên. Tiêu Viêm thuận tay cầm một hạt Bồ Đề Tử lên bỏ vào ngọn lửa.

Bên trong Bồ Đề Tử ẩn chứa năng lượng rất mạnh mẽ. Mặc dù có dị hỏa trợ giúp, thế nhưng muốn luyện hóa chúng cũng không phải một việc dễ dàng.

Ước chừng một canh giờ sau, hạt bồ đề tử mới được luyện hóa thành một chất lỏng trong suốt. Lại thêm nửa canh giờ nữa, chỗ chất lỏng này từ từ bốc hơi biến thành một luồng thanh khí. Chúng bay ra từ trong ngọn lửa rồi chui vào trong thân cây cỏ thụ. Lúc này, cây cỏ thụ chợt run rẩy rồi một tia hắc khí lặng yên thoát ra rồi biến thành hư vô.

"Phù!"

Thấy vậy, Tiêu Viêm thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất. Mức độ khó khăn khi luyện hóa Bồ Đề Tử hơn xa hẳn dự kiến. Mặc dù lấy năng lực hiện tại của hắn cũng không thể luyện hóa liên tục.

"Không được! Phải nghỉ một chút đã!"

Tiêu Viêm lau mồ hôi khoát tay áo nói với Bồ Đề thụ.

"Rì rào..."

Nhìn thấy Tiêu Viêm đình công, Bồ Đề thụ nhất thời lắc lư, chợt một đạo lực sắc quang mang từ trong thân cây phóng ra hình thành một cái bồ đoàn. Sau đó, cây cỏ thụ vươn một nhánh cây nhắc Tiêu Viêm đặt lên phía trên bồ đoàn.

"Phanh!"

Vừa đặt mông xuống bồ đoàn cỏ xưa kia, thân thể Tiêu Viêm chợt rung lên. Từng luồng năng lượng tinh thuần đáng sợ như thủy triều ùn ùn tiên vào thân thể hắn. Chỉ trong nháy mắt, ngay cả những lỗ chân lông trên người Tiêu Viêm đều như muốn nổ tung, một luồng thanh khí chậm rãi bay ra từ thiên linh cái của hắn.

(*) Thụ Linh: Linh hồn, linh trí của Bồ Đề cỏ thụ.

-----oOo-----

Chương 1418: Bồ Đề tam bảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bùm bùm!"

Năng lượng tinh thuần như thủy triều không ngừng tràn vào cơ thể Tiêu Viêm, làm cho trong cơ thể hắn truyền ra từng âm thanh răng rắc, mà dưới loại quán chú điên cuồng này, trong nháy mắt Tiêu Viêm cảm giác như đầu khi tiêu hao đã hồi phục hoàn toàn, hơn nữa, đầu khí ẩn chứa trong cơ

thể tựa hồ còn nồng đậm hơn một ít...

"Bồ Đề cổ thụ thật khủng khiếp!"

Nhận thấy những biến hóa trong cơ thể, trong lòng Tiêu Viêm không nhịn được hít một hơi lạnh, năng lượng bên trong Bồ Đề cổ thụ này cực độ tinh thuần, căn bản là không cần bất kì sự luyện hóa nào, nói cách khác, gốc Bồ Đề cổ thụ này là một nguồn suối đầu khí vĩnh viễn sẽ không khô kiệt, chỉ cần có nó như vậy liền không còn phải lo lắng vấn đề thiếu đầu khí nữa.

Dương nhiên đây cũng không phải là việc đáng sợ nhất mà Bồ Đề cổ thụ dường như còn cất giấu một loại công hiệu khuếch trương, cũng giống như đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm được *"tăng lượng"* vậy, số lượng đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm là cố định, nhưng Bồ Đề cổ thụ lại có thể làm nó tăng lên một ít. Tức là nếu xem thân thể như một cái lọ đựng đầu khí, khi nó trợ giúp người ta khôi phục đầu khí thì cũng âm thầm làm tổng số lượng đầu khí có thể chứa tăng theo...

Loại năng lực này quả thật vô cùng cường hãn, thử nghĩ xem, nếu cái lọ này không ngừng được mở rộng, thì mấy cái gọi là bình cảnh, thậm chí cái lạch trời đột phá đến Đấu Thánh cũng từ từ biến mất.

"Ào ào..."

Trong khi Tiêu Viêm cảm thấy khiếp sợ vì đầu khí bàng bạc trong cơ thể thì Bồ Đề cổ thụ lại lay động, phát ra tiếng xào xạc, tựa như thúc dục Tiêu Viêm tiếp tục luyện chế Bồ Đề Tử vậy.

"Hắc hắc, làm cu li cũng rất có giá trị đấy chứ."

Tiêu Viêm trong lòng âm thầm than một tiếng, cũng không chậm trễ, lại lần nữa ngưng xuất Dịch Hỏa, lại lấy một quả Bồ Đề tử ném vào, đã phát hiện ưu đãi lớn như thế này, hắn tự nhiên là sẽ không lại tiếp tục keo kiệt đầu khí của mình, dù sao đến lúc đầu khí tiêu hao sạch, Bồ Đề cổ thụ sẽ bổ sung lại cho hắn, ngoài ra còn bổ sung thêm không ít chỗ tốt khác a...

Có những chỗ tốt bực này mê người, cái gọi là luyện chế mệt mỏi tự nhiên là chuyện nhỏ không đáng để ý tới, Tiêu Viêm lúc này cả người tràn đầy nhiệt tình, hưng phấn.

Lòng bàn tay chuyển động, hỏa diễm hùng hực điên cuồng phóng thích ra độ nóng kinh khủng, cũng trong lúc đó đầu khí trong cơ thể Tiêu Viêm cũng biến mất với tốc độ kinh người, có Bò Đề cố thụ hỗ trợ đầu khí, hẳn hoàn toàn không cần kiêng nể gì mà tiêu xài.

"Xuy..."

Điên cuồng luyện hóa như vậy, khoản một giờ sau, một quả Bò Đề tử lại một lần hóa thành luồng thanh khí, cuối cùng chui vào trong thân cây xanh biếc. Cùng lúc đó, một tia hắc khí cũng tiêu tán.

"Áo ào!"

Cảm thụ được hắc khí dần dần tiêu tán Bò Đề cố thụ cũng truyền ra một tia cảm xúc hưng phấn dao động, lay động nhánh cây, một cỗ mệnh môn tinh thuần năng lượng tiếp tục tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Viêm, nháy mắt lại một lần nữa làm cho Tiêu Viêm từ mệt mỏi trở nên tỉnh táo hẳn lên.

"Tiếp tục!"

Cảm thấy đầu khí trong cơ thể lại một lần nữa tràn đầy rồi mạnh mẽ hơn một chút, Tiêu Viêm không nhịn được cười lớn một tiếng, không đợi Bò Đề cố thụ thúc giục, lại lần nữa lấy ra một quả Bò Đề tử, mã bất đình đề(ngựa không dừng vó) tiếp tục luyện hóa!

Không gian tràn ngập một màu xanh biếc, bưng bưng sinh cơ, ở trong này cũng không có khái niệm thời gian chính xác, theo thời gian trôi qua, Tiêu Viêm chỉ nhớ hẳn đã được Bò Đề cố thụ hồi phục hai mươi tám lần đầu khí, đống Bò Đề tử đầu tiên cũng bị hắn luyện hóa hầu như hoàn toàn, nhưng chừng đó vẫn chưa đủ trừ đi hoàn toàn hắc khí trong Bò Đề cố thụ. Bởi vậy, khi lại thấy từ trong Bò Đề cố thụ bay ra mấy chục quả Bò Đề tử thì Tiêu Viêm đã tương đối bình tĩnh rồi. Luyện hóa nhiều khóa Bò Đề tử như vậy, dù nó là thứ trân quý đến mức có thể làm người ta phát cuồng cũng không làm lay động được Tiêu Viêm nữa.

Dùng hai chữ đơn giản mà nói là "*chết lặng*".

Bất quá luyện hóa nhiều Bò Đề tử như vậy, Tiêu Viêm cũng thu hoạch không ít, đầu khí trong cơ thể được mở rộng, mạnh hơn trước kia vài lần...

Loại luyện hóa này luôn liên tục diễn ra, Tiêu Viêm cũng không chủ động đề cập đến việc nghỉ ngơi, việc luyện hóa đối với hắn đã trở thành quán tính, lấy ra một quả luyện hóa, sau đó nhìn luồng thanh khí tiến vào trong cơ thể Bồ Đề cổ thụ, sau đó tiếp tục lấy ra Bồ Đề tử, cứ như thế tuần hoàn lặp lại, một khắc cũng không ngừng.

Loại tuần hoàn này không biết kéo dài bao lâu, đến khi Tiêu Viêm lại xòe bàn tay ra, định bắt lấy một quả Bồ Đề tử, lại chụp vào không khí, lúc này mới phát hiện Bồ Đề tử trước mặt đều đã bị hắn luyện hóa xong hết.

Chụp vào hư không, Tiêu Viêm lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng về phía sau Bồ Đề cổ thụ, lại vừa vặn thấy một tia hắc khí chậm rãi từ trong cơ thể của cây thâm thấu mà ra, cuối cùng từ từ hóa thành hư vô, tiêu tán giữa thiên địa....,

"Ông ông "

Nương theo tia hắc khí này tiêu tán, toàn thân giống như thúy ngọc của Bồ đề cổ thụ đột nhiên truyền ra tiếng vang ong ong, chợt màu xanh "bùng nổ", từng đạo ánh sáng màu xanh lá chói mắt từ trong cơ thể Bồ Đề cổ thụ bạo xuất ra, cuối cùng tràn ngập cả mảnh không gian, làm cho sinh cơ vốn đã nồng đậm, lại càng đậm đặc hơn rất nhiều.

"Đã thanh tẩy hoàn toàn sao?"

Tiêu Viêm nhìn Bồ Đề cổ thụ, lúc này nó càng "xanh" hơn trước kia, hơn nữa cái loại âm lãnh nhẹ nhàng cũng yên lặng tiêu tán, Bồ Đề cổ thụ hiện tại mang đến cho người ta cảm giác an lành, thần thánh và trí tuệ.

"Ào ào."

Một cành của cổ thụ chậm rãi kéo dài ra, cuối cùng giống như bàn tay của nhân loại, vuốt ve Tiêu Viêm, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được cảm xúc vui sướng từ cây truyền đến.

"Thanh tẩy là tốt rồi a..."

Tiêu Viêm cười cười, cũng vỗ vỗ nhánh cây của Bồ đề cổ thụ, sau đó một luồng mỗi một từ sâu trong linh hồn đột nhiên dâng lên, làm cho cặp mắt

hắn từ từ nhú xuống, sau đó ý thức cũng chậm rãi buông lỏng, trong khoảng thời gian này luyện hóa Bồ Đề tử, hắn thật sự tiêu hao quá lớn, tuy nói đầu khí tiêu hao có Bồ Đề cổ thụ khôi phục nhưng cái loại mệt mỏi từ sâu trong linh hồn lại là không cách nào khôi phục, đợi đến lúc Tiêu Viêm bình tĩnh lại mới đột ngột xuất hiện, trực tiếp khiến Tiêu Viêm lâm vào trạng thái ngủ say.

"Ong ong!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm lâm vào ngủ say, bên trong Bồ Đề cổ thụ cũng truyền ra một loạt tiếng động quỷ dị, chợt một trận quang mang xanh biếc bộc phát ra, giống như vô số xúc tua, kéo Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên bô đoàn, tựa lưng vào thân cây. Trong khoảnh khắc chạm vào nhau, trên thân cây nổi lên từng đợt gợn sóng dao động, mà Tiêu Viêm cũng chậm rãi dung nhập vào, cuối cùng ngồi xếp bằng trên thân cây như một bức tượng điêu khắc...

Không lâu sau khi Tiêu Viêm bị kéo vào trong thân Bồ Đề cổ thụ, cành cây của nó lại rung động thêm một lần nữa. Từng luồng dao động kỳ dị tràn ngập mà ra, không gian nơi đây chợt vỡ thành nhiều lỗ hổng. Mà từ trong đó, từng đạo thân ảnh bị phun ra, rõ ràng đó chính là đám người cùng Tiêu Viêm đi vào Bồ Đề cổ thụ, mấy người Huân Nhi cũng trong số đó.

Đột nhiên xuất hiện tại mảnh không gian kỳ dị này, sắc mặt những người ở đây đều có biến hóa. Trên mặt không ít người đều chứa đựng vẻ kinh hãi, hiển nhiên là hiểu ra những thứ lúc nãy họ trải qua đều là ảo giác.

"Bồ Đề cổ thụ thật đáng sợ..." Cường giả như đám người Huân Nhi, Hồn Ngọc lúc này cũng không thể giữ nổi bình tĩnh. Hồi tưởng lại ảo cảnh lúc trước, tất cả đều nhìn không được mà đổ mồ hôi lạnh. Nếu không phải có biến cố phát sinh, chỉ sợ bọn họ sẽ phải ở lại bên trong ảo cảnh suốt đời rồi.

Mọi người từ từ lấy lại tinh thần, lúc này mới chậm rãi thu liễm sự kinh hãi trong lòng, bắt đầu dò xét mảnh không gian kì dị bưng bưng sinh cơ này.

"Bồ Đề cổ thụ?"

Mảnh không gian này, cũng không lớn, bởi vậy nên tất cả ánh mắt đều rất

nhanh hội tụ ở cái vật đứng sừng sững giữa không gian này. Trong lúc nhất thời, rất nhiều tiếng kinh hô phát ra từ trong miệng mọi người. Trải qua ảo cảnh lúc trước, bọn họ đã vô cùng sợ hãi Bồ Đề cổ thụ. Chết trong ảo cảnh còn thê thảm và đáng buồn hơn bình thường rất nhiều.

"Tiêu Viêm ca ca?"

Ánh mắt của Huân Nhi cũng dừng trên Bồ Đề cổ thụ, nhưng ngay sau đó, nàng liền bắt gặp được đạo thân ảnh mà nàng vô cùng quen thuộc kia trên thân cây, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Tiêu Viêm!"

Khi sắc mặt Huân Nhi biến đổi thì những người còn lại cũng thấy được một màn này, thần sắc bọn họ đều biến hóa khác nhau.

"Huân Nhi, không nên vọng động! Đây có lẽ là đại cơ duyên của hấn." Cô Thanh Dương một tay bắt lấy Huân Nhi, trầm giọng nói.

Nghe được lời nói của Cô Thanh Dương, lúc này Huân Nhi mới thanh tỉnh tảo lại. Nàng nhớ đến một số ghi chép có liên quan đến Bồ Đề cổ thụ, một lát sau mới chậm rãi gật đầu.

Căn cứ theo một số sách cổ ghi lại, Bồ Đề cổ thụ có tam bảo, một là Bồ Đề Tâm, hai là Bồ Đề Tử, ba là tham ngộ dưới cây Bồ Đề.

Hai thứ đầu đều không khó giải thích, đều là những thứ mà Bồ Đề thụ tích súc, nhưng loại thứ ba này lại có vẻ hư vô mờ mịt một chút...

Bồ Đề cổ thụ được xưng trí tuệ luân hồi thụ, trong truyền thuyết, nó có thể làm cho người ta luân hồi muôn đời. Mà những người trải qua sự lịch luyện này đều sẽ có tiềm lực bước vào Đấu Đế... Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Mặc dù đây chỉ là truyền thuyết nhưng vẫn có vô số cường giả vì thứ hư vô mờ mịt này mà điên cuồng.

Đơn giản là vì đó là cảnh giới chí tôn chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Chương 1419: Thức tỉnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian tràn ngập sự sống này, ánh mắt nóng bỏng pha chút ghen tị của mọi người đều nhìn về phía Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng bên trong cỗ thụ. Những người có thể tiến đến nơi này tất nhiên đều đã nghe nói về Bồ Đề tam bảo. Mặc dù không có chứng cứ cụ thể về việc ngộ đạo dưới gốc cây Bồ Đề này, nhưng dù sao nó cũng có khả năng mang đến tiềm lực, đủ để khiến cho tất cả mọi người phải phát cuồng.

"Tại sao tên tiểu tử này lại có thể chiếm được tiên cơ như vậy nhỉ?"

Cửu Phượng sắc mặt âm trầm, với tính cách của hắn thì giờ phút này cũng không nhìn được ghen tị. Một chỗ tốt như vậy cho ai thì cho chứ không thể cho tên tiểu tử mà hắn không vừa mắt này được.

Mà lúc này, nụ cười lộ vẻ âm áp trên khuôn mặt Hồn Ngọc cũng phai nhạt đi rất nhiều. đồng thời không ngừng chà xát ngón tay. Điều này chứng tỏ trong lòng hắn bây giờ đã không còn giữ được bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Vào thời điểm có thể đạt được tiềm lực to lớn thì bất cứ kẻ nào cũng không thể ngồi yên.

"Nếu sớm biết như thế này thì ta đã sử dụng ngọc giản không gian để gọi cường giả trong tộc đến đây!"

Giờ phút này trong lòng Hồn Ngọc cũng có chút hối hận, nếu không phải cố kị cường giả Cổ tộc có thể nhúng tay vào thì tại thời điểm đột phá thú triều hắn đã sớm bóp nát ngọc giản không gian để gọi cao thủ trong tộc tới giết chết Tiêu Viêm rồi. Chẳng qua cường giả Cổ Tộc đang đứng về phía Tiêu Viêm cho nên hắn cũng ko dám lỗ mãng, bởi hắn thừa biết đám người của Cổ Tộc này cũng có ngọc giản triệu hồi những cường giả ở trong tộc tới nơi này. Đến lúc đó mà xảy ra tranh chấp thì sẽ thành tiện nghi cho những người khác.

Hiện tại, sự hối hận của Hồn Ngọc đã quá muộn màng. Không gian này rõ ràng là một thế giới tự hình thành, mọi dao động cũng là không có cách nào khuếch tán ra, thế nên hắn không thể nào tiếp tục đưa cường giả trong

tộc tới đây. Nguồn truyện:

Hồn Ngọc ánh mắt hơi lóe lên, rồi đột nhiên nhìn về phía Cửu Phương. Hai người liếc mắt nhìn nhau và đều thấy được lãnh ý từ trong mắt đối phương. Bất chợt cả hai không để cho người nào phát giác, khẽ gạt đầu với nhau.

"Phanh! "

Sau cái gạt đầu đó thì đột nhiên Hồn Ngọc và Cửu Phương di chuyển thân hình, trực tiếp hóa thành hai đạo hắc tuyến, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện dưới Bò Đề cổ thụ. Sau đó cả hai cùng vận chuyển đấu khí toàn thân, rồi mạnh mẽ xuất ra một chưởng về phía Tiêu Viêm. Nhìn hành động của bọn hắn thì hiển nhiên là muốn cường ngạnh kéo Tiêu Viêm ra khỏi trạng thái ngộ đạo.

"Hồn Ngọc... Các ngươi dám!"

Khi thân hình hai người Hồn Ngọc lao lên thì đám người Huân Nhi cũng đã phát hiện được điều đó. Lập tức sắc mặt của Huân Nhi liền biến đổi, nhanh chóng xuất ra hai đạo chưởng ẩn do kim sắc hỏa diễm ngưng tụ mà thành, đánh về phía Hồn Ngọc và Cửu Phương.

Nhưng đối với công kích của Huân Nhi thì hai người Hồn Ngọc không cần hện mà cùng lựa chọn việc không thèm để ý đến. Bàn tay của cả hai bạo phát ra đấu khí khủng bố, mạnh mẽ đập vào Bò Đề cổ thụ

"Ầm...Ầm...!"

Một tiếng động trầm đục rất nhỏ lập tức vang lên. Thế nhưng, Hồn Ngọc và Cửu Phương chưa kịp nở nụ cười đắc ý thì hai người đột nhiên cảm giác thấy trên thân Bò Đề cổ thụ, tại nơi mà thủ chưởng của cả hai vừa công kích đang bùng phát ra một luồng kinh lực cực kì đáng sợ.

"Phụt "

Thời điểm kinh lực đáng sợ như vậy bắn ngược, trong mắt Hồn Ngọc và Cửu Phương nhất thời xuất hiện vẻ kinh hãi, còn không kịp tránh lui thì đã bị cỗ kinh lực đáng sợ kia tràn vào cơ thể, tất cả đấu khí phòng ngự đều bị phá hủy chỉ trong tích tắc, lập tức hai người liền bay ngược lại như điều

đứt dây, phun ra một ngụm máu tươi, vẽ ra một đường đỏ giữa không trung.

Nhìn thấy Hồn Ngọc cho đến Cửu Phượng cơ hồ trong nháy mắt hoàn toàn tan tác, mọi người ở đây đều trở nên sững sờ, chột có chút khiếp sợ nhìn về phía Bồ Đề cổ thụ, thứ này, quả nhiên không phải hạng vô dụng...

"Ôi...!"

Đôi mắt xinh đẹp của Huân Nho chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm bên dưới Bồ Đề cổ thụ, thấy hắn vẫn chưa bị tỉnh lại, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi rồi lạnh lùng nhìn về phía Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng, kim sắc hỏa diễm bập bùng trong mắt...

Nhìn thấy bộ dáng Huân Nhi như vậy, cường giả bên Hồn Tộc cùng Thiên Yêu Hoàng tộc trong lòng cũng cả kinh, vội vàng tụ tập tại phía sau Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng, xem bộ dáng này, nếu không hợp, sẽ đánh một trận.

"Huân Nhi! Không nên vọng động!"

Cổ Thanh Dương ngăn Huân Nhi lại, ánh mắt nhìn về đám người Hồn Ngọc không chút hảo cảm. Hiện giờ ở nơi này, Hồn Tộc và Thiên Yêu Hoàng tộc rõ ràng là đã bắt tay nhau. Nếu thật sự phải huyết chiến thì chưa biết được ai thắng ai thua, nhưng điều quan trọng nhất là việc đó sẽ gây ra những chấn động lớn khiến cho Tiêu Viêm thức tỉnh. Vậy thì cái được sẽ không bù nổi cái mất.

Đôi với lo lắng của Cổ Thanh Dương, Huân Nhi đương nhiên là rất rõ ràng. Bởi vậy nàng khẽ gật đầu, chậm rãi thu hồi ánh mắt lạnh như băng kia, rồi quay đầu lại, tiếp tục quan sát Tiêu Viêm.

"Phi!"

Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng, đem bọt máu trong miệng nhổ ra ngoài, rồi nhìn về phía Tiêu Viêm thì chỉ thấy hắn vẫn đang ngồi yên trong Bồ Đề cổ thụ. Sắc mặt của cả hai liền trở nên âm trầm, không ngờ đến như vậy mà cũng không thể khiến tên kia giật mình tỉnh lại.

"Xem ra Bồ Đề cổ thụ đang bảo hộ cho hấn! Tiểu tử này đúng là có vận chó mà!"

Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng hiểu rõ, cổ lực lượng phản kích lúc trước, tuyệt đối là do Bồ Đề cổ thụ phát ra, nếu không mà nói, lấy lực lượng Tiêu Viêm một người, căn bản không cách nào địch nổi hai người liên thủ, nhưng biết thì biết, bọn họ cũng không có biện pháp, trải qua lúc trước giao phong, bọn họ đã hiểu được, chớ nói hai người bọn họ, xem như tất cả ở đây mọi người cộng lại, cũng không thể lay động một cành lá của Bồ Đề cổ thụ

Đôi mắt với sự bảo hộ của Bồ Đề cổ thụ, dù cho lòng đố kỵ của bọn họ càng bùng lên thì cũng chỉ có thể ở đây đứng nhìn....

Nương theo sự an tĩnh lại của Hồn Ngọc cùng Cửu phượng, bầu không khí nơi này cũng trở nên nặng nề, hai phe đều nhìn đối phương không vừa mắt, về phần vài vị cường giả không thuộc về tam phương trận doanh, cũng không dám tùy ý chen chân vào loại tranh đấu này, một đám người liền đứng ở rất xa, tìm kiếm phương pháp rời khỏi nơi này

"Bồ Đề cổ thụ này tựa hồ đối với Tiêu Viêm rất có hảo cảm, không biết lúc trước xảy ra chuyện gì, dựa theo tình huống bình thường, Tiêu Viêm cũng nên trím vào bên trong ảo cảnh mới phải." Cổ Thanh Dương liếc nhìn Hồn Ngọc đám người, sau đó quay đầu lại, nói với Huân Nhi.

"Án" Huân Nhi khẽ gật đầu, nói: *"Nơi này tựa hồ không cách nào đi ra ngoài, ta lúc trước thử qua, hiện tại không cách nào xé rách nửa điểm không gian liệt phùng, chỉ sợ chỉ có thể đợi Tiêu Viêm ca ca tỉnh lại."*

Cổ Thanh Dương gật gật đầu, hấn cũng đã thử qua, nơi này không gian cực kỳ chắc chắn, cho dù hấn có sử dụng toàn lực, cũng không có khả năng làm không gian dao động nửa điểm, huống chi xé rách...

"Hiện tại chỉ có thể đợi, may mà ở đây sinh mệnh lực lượng cực kỳ nồng đậm, chờ đợi một chút thời gian, cũng không thành vấn đề gì." Thái Lâm vào lúc này cũng mở miệng nói, muốn nàng vứt bỏ Tiêu Viêm mà đi đó là chuyện không thể nào

"Chẳng qua thời gian này, tổn nhất là cảnh giác đám gia hỏa kia một chút"

"An."

Mọi người nghe vậy, cũng chậm rãi gật gật đầu,

đám Hồn Ngọc kia hiển nhiên là tà tâm bất tử, ngay cả cái gọi là dưới cây bồ đề ngộ đạo luân hồi, có thể kích phát tiềm lực đạt tới Đâu Đế cũng chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, mà bọn người kia, hiển nhiên cũng không cam lòng nhìn Tiêu Viêm đạt được điều đó, dù sao, bọn họ đều hiểu được, lấy lập trường của song phương, nếu như Tiêu Viêm thật sự có thể đạt được một bước đó, đối với bọn hắn mà nói, không thể nghi ngờ sẽ là tai họa ngập đầu.

Trong không gian kì lạ này, khái niệm thời gian trở nên cực kỳ mơ hồ, bởi vì không cách nào phá vỡ mảnh không gian này, thêm nữa trong thâm tâm tất cả mọi người đều bị ám ảnh bởi ảo cảnh chân thực mà bồ đề cô thụ tạo ra, bởi vậy cũng không có người nào dám ngông cuồng trong mảnh không gian này, nơi này mặc dù cực kì buồn bã, nhưng ít ra còn là thật, mà thân ở ảo cảnh thì người căn bản ngay cả thật hay giả đều không cách nào phân biệt, cái loại cảm giác này, thật sự làm cho người ta cực kì sợ hãi.

Mà nương theo sau thời gian tại mảnh không gian này trôi qua, mọi người cũng là từ từ đi vào trạng thái tu luyện, nơi này tràn ngập năng lượng sinh cơ, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều xem như thuốc bổ, với loại năng lượng này, dùng để chữa thương, thậm chí còn có thể tẩy trừ một số nguy cơ ẩn dấu trong cơ thể, bởi vậy, trong khoảng thời gian chờ đợi buồn tẻ, mọi người cũng lục tục đi vào trạng thái tu luyện, một khoảng thời gian sau, ai cũng có một chút thu hoạch riêng

Đương nhiên, trong khi tu luyện thì đám người Huân Nhi tự nhiên đều phân ra một số người giám thị đám người Hồn Ngọc, để phòng ngừa bọn chúng tiếp tục làm ra các cử động điên cuồng gì đó, chẳng qua may mà qua lần trước động thủ, bọn họ cũng là hiểu được dù điên cuồng mức nào cũng vô dụng, bởi vậy trong khoảng thời gian này, ngược lại không có vụng trộm xuất thủ nữa

Mà dưới tình huống tu luyện buồn tẻ này, ước chừng một tháng, liền chậm rãi qua đi,

Trong một tháng, Bồ Đề cô thụ không có bất cứ động tĩnh gì, mà Tiêu

Viêm đang ngồi xếp bằng, cũng giống như là hồ phách bên trong con muỗi, không hề nhúc nhích, thậm chí ngay cả là hơi thở của hắn, trong cảm giác của mọi người đều biến mất, có đôi khi, cho dù là đám người Huân Nhi, trong lòng đều hơi hơi có chút kinh hoảng, nhưng may mà các nàng vẫn còn duy trì lý trí, cũng không vì điểm này mà làm ra cử động gì.

Chẳng qua các nàng vẫn có thể duy trì lý trí, còn lại một số người, cùng với thời gian trôi qua, lại từ từ trở nên bất an cùng hấp tấp, dù sao không có ai muốn bị vây trong không gian này cả đời, nói như vậy, cùng tù phạm có gì khác nhau?

Mà khi loại hấp tấp này, qua tiếp bảy ngày sau, cuối cùng có người rốt cục không nhịn được, mà những người này đang chuẩn bị cùng Bồ Đề cổ thụ được ăn cả ngã về không thì bỗng người xếp bằng bên dưới Bồ đề cổ thụ rốt cục khẽ run lên, chột ánh mắt đã nhắm chặt hai tháng, dưới từng ánh mắt soi mói kinh ngạc chậm chậm mở ra....

-----oOo-----

Chương 1420: Luân hồi trăm kiếp, Cứu chuyển đỉnh phong!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tiêu Viêm mở mắt ra, mảnh không gian tràn ngập khí tức sinh mệnh này đột nhiên xuất hiện một chút dao động kỳ dị...

Mọi người đều nhìn vào đôi mắt đen thẫm thẫm bên trong gốc cây cổ thụ. Trong giây lát, tất cả mọi người dường như cảm giác được sự từng trải, nhìn thấu vạn vật trên thế gian. Loại tang thương này, xâm nhập linh hồn của con người, không cách nào giả bộ.

"Tiêu Viêm ca ca..."

Thấy Tiêu Viêm mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp của Huân Nhi tràn ngập kinh ngạc cùng vui mừng.

"Ánh mắt của tên này quá dọa người rồi!" Ngược lại với Huân Nhi, đám người Hồn Ngọc liếc nhìn nhau, trong lòng có cảm giác khác hẳn. Trong

cảm nhận của bọn hắn, ánh mắt Tiêu Viêm đang nhìn chăm chú vào bản thân mình. Bọn hắn cảm thấy ngay cả linh hồn mình cũng bộc lộ ra trước mặt Tiêu Viêm vậy. Loại cảm giác này làm cho bọn hắn cực kỳ không thoải mái.

Cả mảnh không gian đều im lặng, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào Tiêu Viêm đang ở bên trong Bồ đề cổ thụ. Trước kia, chỉ trong sách cổ bọn họ mới thấy được chuyện về người có thể tu luyện dưới cây bồ đề. Bởi vậy, bọn họ hoàn toàn không biết được sau khi tu luyện xong thì sẽ có thay đổi gì.

Ở bên trong Bồ đề cổ thụ, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, sắc mặt Tiêu Viêm có chút mờ mịt. Ánh mắt chậm rãi nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở đám người Huân Nhi. Đôi mắt tràn ngập tang thương cùng hỗn loạn kia cuối cùng cũng xuất hiện một chút linh động quen thuộc.

"Huân... Huân... Nhi "

Tiêu Viêm chậm rãi mở miệng. Lát sau, từ bên trong Bồ Đề cổ thụ, một thanh âm có chút khàn khàn thậm chí còn có chút già nua, xa xưa khẽ truyền ra. Tất cả những người nghe tới giọng nói này đều không thể nhận được mà biến sắc. Giọng nói này không hề giống với giọng của Tiêu Viêm lúc trước.

Chẳng qua, sau khi thanh âm kia vang lên thì sự tang thương ẩn sâu trong mắt Tiêu Viêm cũng từ từ thu lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Loại tang thương này biến mất cực kỳ như chưa từng tồn tại, giống như nó đã hoàn toàn ẩn sâu vào tận trong linh hồn Tiêu Viêm, làm cho người ta không thể tìm ra được nữa.

"Vù..."

Cùng với sự biến mất của loại tang thương kia, Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, thở ra một hơi màu xanh biếc. Dưới cái nhìn của mọi người, Tiêu Viêm từ trong Bồ Đề cổ thụ đứng dậy rồi chậm rãi bước ra ngoài...

Khi thân thể Tiêu Viêm chạm vào Bồ Đề cổ thụ thì bên ngoài Bồ Đề cổ thụ bỗng nổi lên từng đợt dao động, mà thân thể Tiêu Viêm thì giống như chất lỏng, chậm rãi từ bên trong Bồ đề cổ thụ đi ra.

"Cuối cùng cũng đã trở về."

Ra khỏi Bồ Đề cổ thụ, Tiêu Viêm mạnh mẽ vươn vai. Tiếng cười nói trong trẻo khiến đám người Huân Nhi thở dài nhẹ nhõm. Thật may, đây là giọng nói trước kia của Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm ca ca, không sao chứ? "

Huân Nhi nhanh chóng bước tới, ánh mắt không ngừng nhìn khắp người Tiêu Viêm.

"Không sao!"

Tiêu Viêm lắc lắc đầu, không nhận được mà đưa tay vuốt mái tóc đen mềm mại của Huân Nhi, trong mắt hiện lên một chút cảm khái. Ở trong mắt người ngoài, dường như hắc chỉ ở trong Bồ đề cổ thụ có một tháng mà thôi. Nhưng bản thân Tiêu Viêm thì biết rất rõ, linh hồn của mình ở bên trong Bồ Đề cổ thụ đã trải qua trăm lần luân hồi. Nếu như tâm trí không kiên định, chỉ sợ hắc đã sớm bị lạc ở trong vòng luân hồi kia. Nhưng may sao hắc vẫn kiên định với bản tâm của mình, một đường đi tới cuối cùng, mới có thể trở về.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, hắc đã trải qua nhiều lần sống chết phức tạp. Trong đó có đủ loại mà nguy hiểm không kém việc giao phong với cường giả Đấu Thánh chân chính...

Đôi mắt với Tiêu Viêm, Huân Nhi không hề tránh đi. Mặc dù nàng không biết Tiêu Viêm đã trải qua chuyện gì, nhưng nàng có thể khẳng định được rằng một tháng tu luyện này của Tiêu Viêm không hề thoải mái như những gì bọn họ nhìn thấy. Chẳng qua, Tiêu viêm không nói thì đương nhiên nàng cũng không hỏi.

"Cảm ơn."

Tiêu Viêm quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Bồ Đề cổ thụ phía sau, chấp tay cười nói. Nguồn truyện:

"Xào xạc..."

Bồ Đề cổ thụ cả tháng qua không có một chút động tĩnh nào sau khi nghe lời cảm ơn của Tiêu Viêm bỗng đột nhiên lay động, phát ra tiếng xào xạc. Mọi người nhìn xem không khỏi tặc lưỡi kêu kỳ lạ. Hóa ra thứ này đúng thật là có linh trí, chỉ là hình như không thêm phản ứng với đám người bọn họ mà thôi.

"Khí tức của người dường như có chút nhìn không thấu? Hay là đã đột phá đến Bán Thánh rồi?" Cổ Thanh Dương tiến lại gần, thấp giọng hỏi. Trong giọng nói của hắn có chút không tin nổi, bởi vì hắn phát hiện hắn lại không thể cảm ứng được khí tức của Tiêu Viêm. Cho dù là một số cường giả Bán Thánh ở trong tộc cũng không để cho hắn có cảm giác như thế.

"Đâu có dễ dàng như vậy..."

Tiêu Viêm lắc đầu đáp. Hắn cũng không lừa gạt Cổ Thanh Dương. Hiện giờ, thật sự là hắn chưa đột phá tới Bán thánh, chẳng qua chỉ ở cấp độ Cửu chuyển Đấu tôn đỉnh phong mà thôi. Đương nhiên, một tháng tu luyện bằng người khác tu luyện cả chục năm, tốc độ cỡ này đủ để làm cho người khác cảm thấy kinh hãi rồi. Nhưng Tiêu Viêm tự biết rất rõ rằng, trong mắt người khác thì chỉ có một tháng ngắn ngủi, nhưng trong cảm giác của hắn thì như trải qua cả trăm năm rồi.

Dùng thời gian trăm năm không ngừng rèn luyện, ngưng luyện Đấu khí mới khiến cho đấu khí trong cơ thể hoàn thành chín chuyển, thật sự đạt đến Đấu Tôn đỉnh phong.

Loại tốc độ này, không thể nói là điếm nhanh, ngược lại còn tính là hơi chậm. Nhưng từ trước đến nay, Tiêu Viêm đều rất cẩn thận với loại lực lượng đột ngột có được như thế này. Mặc dù là năng lượng đạt được khi trải qua rèn luyện của Luân hồi cũng bị hắn áp chế, không dám để cho thực lực tăng vọt quá nhiều. Mục tiêu trong lòng hắn rất lớn. Tiêu Viêm không muốn vì một chút lợi nhỏ trước mắt, mà vứt bỏ tương lai.

Thấy Tiêu Viêm lắc đầu, Cổ Thanh Dương hơi sững sờ, nhưng cũng chỉ cười bất đắc dĩ. Giờ đây, càng lúc hắn càng nhìn không thấu Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt rồi đột nhiên chuyển hướng sang đám người Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng cách đó không xa. Mà thấy ánh mắt của hắn nhìn sang, cả 2 đám người không hẹn mà cùng nhau vận chuyển đấu khí trong cơ thể, ánh mắt lạnh lùng mà cẩn thận nhìn chằm chằm Tiêu Viêm.

Một khi Tiêu Viêm có nửa điểm dị động, đám người bọn hắn sẽ lập tức động thủ.

Nhìn thấy hai người phản ứng như vậy, khóe miệng Tiêu Viêm lại hiện lên một nụ cười châm chọc. Trước khi tiến vào Bồ Đề cổ thụ, nếu gặp hai người này thì trong lòng hắn tất nhiên sẽ rất kiêng kỵ. Nhưng hiện giờ sự kiêng kỵ đó đã biến mất hoàn toàn, bởi vì bây giờ hắn tự tin có thể dễ dàng đùa bỡn hai người họ trong lòng bàn tay. Đây là một loại trực giác đến từ lực lượng mệnh mông trong cơ thể hắn.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm, nắm tay trong tay áo của Hồn Ngọc cùng Cửu Phượng đều nhìn không được mà nắm chặt lại. Đặc biệt là Hồn Ngọc, nụ cười ám áp trên khuôn mặt kia đã biến mất, trong mắt tràn ngập vẻ âm lãnh. Trên người Tiêu Viêm bây giờ, hắn cảm nhận được mùi vị nguy hiểm chân chính. Loại cảm giác nguy hiểm này như ẩn như hiện, trong những người cùng thế hệ, ngoại trừ tên điên trong Hồn tộc kia, Tiêu Viêm chính là người thứ hai cho hắn cảm giác này.

"Tiểu tử này, sau khi ra khỏi Bồ Đề cổ thụ thì dường như đã thay đổi hoàn toàn."

Sắc mặt Cửu Phượng vô cùng âm trầm, nếu như sớm biết rằng Tiêu Viêm sẽ có loại đại cơ duyên này thì ngay tại lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã trực tiếp ra tay diệt sát rồi. Nếu vậy thì giờ đây đâu có việc gì nữa.

Nhưng hắn lại không biết, nếu không phải lần này Tiêu Viêm trợ giúp Bồ Đề cổ thụ thanh trừ hết đi cảm xúc trái chiều của cường giả Đâu Đé thì chắc bọn họ vẫn đang bị nhốt ở bên trong ảo cảnh, ngày sau sẽ trở thành những thứ giống mấy bộ khôi lỗi Bán Thánh kia mà thôi.

"Ông ... ông ..."

Khi trong lòng mọi người đang kinh hãi về sự thay đổi của Tiêu Viêm thì trong Bồ Đề cổ thụ đột nhiên phát ra một mảnh quang hoa xanh biếc. Trong lúc mơ hồ, phẳng phất có thứ gì đó sắp bị phun ra.

Nhìn thấy cử động của Bồ Đề cổ thụ, bọn người Hồn Ngọc đều vội vàng lui về phía sau. Sự đáng sợ của thứ này đã in sâu vào trong lòng bọn họ. Đã có bài học vừa rồi, đương nhiên bọn họ không dám chậm trễ.

Mà khi bọn hấn lui ra phía sau thì bên trong Bồ Đề cổ thụ đột nhiên truyền ra từng tiếng động trầm đục rất nhỏ. Chợt từng điểm sáng màu xanh biếc bay ra, cuối cùng trôi nổi trong không trung như thiên nữ tán hoa...

"Bồ Đề Tử!"

Nhìn thấy những điểm sáng này, mọi người đều ngẩn ngơ rồi bật thốt ra.

"Cư nhiên tất cả đều là Bồ Đề tử!"

Đám người Hồn Ngọc cũng rung động nhìn mấy cái điểm sáng xanh biếc kia. Họ không thể tưởng tượng được vật vô cùng hiếm hoi ở bên ngoài ở bên ngoài này.

"Cướp!"

Khiếp sợ qua đi, phần lớn mọi người đều đỏ mắt, từng đạo đầu khí hùng hậu chợt bùng phát ra, sau đó điên cuồng lao về phía những đốm sáng màu xanh kia.

Hắc..."

Thấy đám người Hồn Ngọc đỏ mắt cướp đoạt, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng. Bàn tay vẫy nhẹ một cái, vài điểm sáng màu xanh như nhận được triệu hồi, "vụt" một tiếng tránh thoát bàn tay của những người kia, chỉ vài cái chớp mắt đã bay vào trong tay Tiêu Viêm.

"Đa tạ Bồ Đề huynh ban tặng..."

Bắt lấy số Bồ Đề Tử, Tiêu Viêm nghiêng đầu cười to một tiếng với Bồ Đề cổ thụ, sau đó cong ngón tay búng ra, vài hạt Bồ Đề Tử liền trôi nổi ở trước mặt đám người Huân Nhi, Thái Lâm, Cổ Thanh Dương...

"Tiêu huynh, đa tạ!"

Mấy người Cổ Thanh Dương, Cổ Hình nhìn chăm chăm vào Bồ Đề Tử trước mặt, cũng không khách khí nhiều, vươn tay bắt lấy rồi quay qua ôm quyền cảm tạ Tiêu Viêm.

"Ha ha, việc nhỏ..."

Tiêu Viêm cười lắc lắc đầu, nhìn ánh mắt đỏ ngầu của đám người xa xa, tiếp tục bắn ra vài hạt Bồ Đề Tử, trôi nổi ở trước mặt mấy vị cường giả trung lập.

Hành động bất thành linh của Tiêu Viêm làm cho mấy vị cường giả kia ngẩn ra, chợt vội vàng bắt lấy Bồ Đề Tử, trong mắt xuất hiện vẻ cảm kích rồi nhanh chóng lui lại. Bọn họ hiểu được, đây là Tiêu Viêm không muốn bọn họ tham gia chuyện tiếp theo...

Đám người Hồn Ngọc và Cửu Phượng lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Viêm đang phân phát Bồ Đề tử, hồng mang chợt lóe lên trong mắt.

"Khốn kiếp, ngươi muốn chết!"

Nương theo hồng mang trong mắt càng lúc càng đậm, rốt cuộc Cửu Phượng cũng không nhịn được sự giận dữ trong lòng. Tiếng thét phẫn nộ tràn ngập sát ý vang vọng trong mảnh không gian này.

-----oOo-----

Chương 1421: Áp chế tuyệt đối!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe tiếng thét tràn ngập sát ý của Cửu Phượng, Tiêu Viêm cũng chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo giống như hung thú khóa chặt lấy tên kia.

Nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của Tiêu Viêm, Cửu Phượng chợt cảm thấy ớn lạnh, lúc này mới khôi phục lại một chút bình tĩnh, nhưng sắc mặt âm hàn vẫn không hề có ý nhượng bộ nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, điềm nhiên nói: "*Chúng ta và ngươi cùng xông vào Bồ Đề thụ, vượt qua nhiều cửa ải như vậy, nhưng hiện giờ ngươi lại muốn lấy hết Bồ Đề Tử, như vậy có còn đạo lý hay không?*"

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt bật cười, hài hước nói: "*Đạo lý sao? Chỉ sợ đây không phải suy nghĩ của ngươi? Chẳng phải nắm đấm ai to thì người ấy được hay sao?*"

Tiêu Viêm cũng hiểu được, nếu không phải lực lượng bên hấn đủ để Cửu Phương phải kiêng kị thì chỉ sợ hấn đã mạnh mẽ cướp đoạt. Phân rõ phải trái? Đó chỉ là câu cửa miệng của kẻ yếu mà thôi. Khóe mắt Cửu Phương co quắp vài cái, sát ý trong lòng bùng phát, nhưng cũng may hấn vẫn giữ được vài phần tỉnh táo, không động thủ ngay mà quay sang nhìn Hồn Ngọc, giọng âm trầm nói: "*Chắc Hồn Ngọc huynh cũng không vui về khi thấy bọn người kia ẵm hết Bồ Đề Tử đi, khiến cho tất cả cố gắng của chúng ta biến thành bọt nước hết chứ?*"

Sắc mặt Hồn Ngọc rất bình tĩnh, cũng không trả lời, nhưng vẻ âm trầm trong mắt đã nói lên sự không cam lòng của hấn. Cho dù tâm kế của hấn có sâu mấy đi chăng nữa thì lúc này cũng không thể kiềm chế được lửa giận và sát ý trong lòng.

"Tiêu Viêm, giao tám hạt Bồ Đề Tử cho Hồn tộc ta và Thiên Yêu Hoàng tộc, việc này coi như xong." Sau một lúc trầm mặc, cuối cùng Hồn ngọc cũng cất tiếng âm trầm nói.

Tiêu Viêm mỉm cười xòe bàn tay ra, bên trong vẫn còn mười một hạt Bồ Đề tử. Nếu giao tám hạt theo lời đối phương thì hấn cũng chỉ còn lại ba hạt, việc này Tiêu Viêm không thể làm được. Vả lại, Bồ Đề tử có khả năng nâng cao xác suất tiến vào cảnh giới Đấu Thánh, thậm chí còn có thể dùng để luyện chế thành Bồ Đề đan, loại đan dược Bát phẩm Cửu sắc đan lõi này đủ khiến cho tất cả các cường giả Đấu Tôn đỉnh phong phải điên cuồng. Nếu lúc này đưa Bồ Đề tử cho bọn người kia, không chừng sau này lại xuất hiện thêm một cường giả Đấu Thánh, như vậy chẳng phải Tiêu Viêm đã tự tạo thêm kình địch cho mình hay sao?

Chuyện ngu xuẩn như thế, Tiêu Viêm không thể nào làm được. Bởi vậy, hấn liền lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "*Ta từ chối!*"

Tiêu Viêm vừa nói xong, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, không khí áp bức bao trùm mọi người. Ai cũng biết, chuyện ngày hôm nay đã không thể thương lượng nổi nữa. Sắc mặt Hồn Ngọc cực kỳ âm hàn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, một lúc sau mới chậm rãi gật gật đầu nói: "*Nếu vậy thì cứ làm thật người đã...*"

"Âm!"

Nương theo âm tiết cuối cùng của Hồn Ngọc, đấu khí của các cường giả

của Hồn tộc và Thiên Yêu Hoàng Tộc dường như không hẹn mà cùng bạo phát, thân hình chọt lóe lên bao vây lấy nhóm người Tiêu Viêm.

Thấy đám người Hồn Tộc cùng Thiên Yêu Hoàng Tộc cùng động thủ, sắc mặt của mấy người Huân Nhi liền trở nên lạnh như băng. Tiến lên phía trước một bước, đầu khí trong cơ thể cũng cấp tốc vận chuyển.

"Hồn Ngọc, ngươi thật sự muốn khơi dậy đại chiến giữa Cổ Tộc và Hồn Tộc sao?" Cổ Thanh Dương quát lạnh.

"Hắc, đại chiến? Từ trước tới giờ, Hồn Tộc ta chưa hề ngăn ngại Cổ Tộc các ngươi. Để cho các ngươi bình yên như vậy cũng chỉ là cho các ngươi thêm thời gian mà thôi, ngươi nghĩ Hồn Tộc chúng ta không dám động thủ với các ngươi hay sao chứ?" Nghe vậy, trên mặt Hồn Ngọc lại xuất hiện nụ cười, rồi ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: "Gần đây danh tiếng của ngươi trong Hồn Tộc ta cũng không nhỏ. Khi Tứ Thiên Tôn thất thủ quay về, ta đã nói nếu muốn động thủ thì nên động thủ sớm một chút. Nhưng mấy lão già kia lại không quá để ý, vậy nên ngươi mới có thể sống đến bây giờ, nhưng ta nghĩ bây giờ cũng có thể kết thúc rồi."

Vừa nói xong, đầu khí đen tuyền đã ùn ùn bộc phát từ cơ thể Hồn Ngọc, từng luồng dao động âm lãnh không ngừng tràn ra.

Cảm thụ được đầu khí mạnh mẽ của Hồn Ngọc, trên mặt đám người Huân Nhi cũng hiện lên vẻ ngưng trọng. Trong Hồn Tộc, thực lực của Hồn Ngọc chắc chắn có thể xếp vào ba vị trí đầu tiên của lớp trẻ. Nhân vật thế này cũng rất khó giải quyết.

"Tiêu Viêm giao cho ta, Cửu Phượng huynh cùng ngừng người khác lo đám còn lại."

Nghe những lời của Hồn Ngọc, Cửu Phượng cũng gật gật đầu, nói: "Thật ra ta cũng muốn chơi đùa với tên tiểu tử này một chút, nhưng nếu Hồn Ngọc huynh đã mở ời thì giao hẳn cho ngươi vậy."

"Động thủ! "

"Ầm!"

Cửu Phượng quát lạnh một tiếng, trong mắt đám người đang vây quanh

nhóm Huân Nhi đều xuất hiện sát ý, đầu khí chột bùng phát tấn công về phía trước.

Đôi mắt với sự vây công của Hôn Tộc và Thiên Yêu Hoàng Tộc, đám người Huân Nhi cũng hừ hạnh một tiếng, vung tay lên hóa giải những luồng đầu khí kia. Tuy nhân số của họ không đông bằng đối phương nhưng thực lực lại nhỉnh hơn một chút.

"Tiêu Viêm ca ca, Hôn Ngọc giao cho ta đi?"

Chấn vỡ luồng đầu khí kia, Huân Nhi liếc nhìn Tiêu Viêm, nói.

"Không cần..."

Tiêu Viêm mỉm cười, nếu là lúc trước khi đi vào Bồ Đề Cổ Thụ mà nói thì hẳn phải sử dụng hỏa liên mới có thể thủ thắng được Hôn Ngọc. Nhưng hiện giờ, cho dù là cảnh giới hay chiến lực thì Tiêu Viêm đều áp chế Hôn Ngọc, tên kia lấy cái gì mà đấu với hắn?

"Vậy huynh cần thận một chút!" Nghe vậy, Huân Nhi cũng khẽ gật đầu một cái.

Tiêu Viêm cười cười, chậm rãi bước về phía trước, mà đám người đang bao vây cũng tránh ra một con đường, đợi khi Tiêu Viêm đi qua mới vây đám người Huân Nhi lại lần nữa.

"Đà Xá Cổ Đế Ngọc ở trong tay người?" Nhìn Tiêu Viêm, hai mắt Hôn Ngọc chớp động hắc mang.

"Muốn nó? Vậy tới lấy đi!" Tiêu Viêm cười nói.

Hai mắt Hôn Ngọc híp lại, khuôn mặt trắng như ngọc đột nhiên xuất hiện hàn ý. Nhìn bộ dáng thong dong của Tiêu Viêm, sát ý trong lòng hắn càng thêm dữ dội.

"Miệng lưỡi lợi hại lắm." Hôn Ngọc cười lạnh.

Nhìn Hôn Ngọc, Tiêu Viêm cười cười, nói: *"Đừng có giở loại thủ đoạn này trước mặt ta, vô dụng thôi."*

Vừa dứt lời, Tiêu Viêm đánh mạnh một quyền vào hư không, kinh phong nóng rực thành hình trên nắm tay. Nhất thời, mảnh không gian này đột nhiên nổi lên trận trận dao động vô cùng kịch liệt. Sau đó, một đạo nhân ảnh chật vật bay ngược trở lại, rõ ràng là Hồn Ngọc.

Bị một quyền của Tiêu Viêm đẩy lui, khuôn mặt Hồn Ngọc trở nên ngưng trọng. Nhìn thoáng qua đạo tàn ảnh đang dần phai nhạt kia, hắn không ngờ Tiêu Viêm lại mẫn cảm như vậy.

Tiêu Viêm nhìn Hồn ngọc một cái, lại nhìn trận hỗn chiến ở cách đó không xa, hơi lắc lắc đầu, cũng không trì hoãn thêm nữa. Cước bộ tiến lên phía trước một bước, một luồng khí tức mênh mông bỗng xuất hiện rồi lập tức bạo phát.

Cỗ khí tức này vừa xuất hiện thì đã thổi quét cả mảnh không gian chỉ trong nháy mắt, những cường giả thực lực hơi kém đều cảm nhận được một loại áp lực mơ hồ.

"Cửu tinh Đấu Tôn đỉnh phong!"

Ở phía xa, khi cảm nhận được khí tức mạnh mẽ này thì sắc mặt những cường giả trung lập cũng biến đổi. Ánh mắt hiện lên nét kinh hãi nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Bọn họ có thể khẳng định, thực lực lúc trước của Tiêu Viêm chắc chắn không mạnh như vậy. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Khuôn mặt Hồn Ngọc lúc này cũng run lên, sắc mặt trở nên cực kì khó coi. Hiện giờ, hắn đã hiểu được tại sao Tiêu Viêm không hề e ngại hắn.

"Đấu Tôn đỉnh phong thì sao chứ? Chẳng lẽ ta sợ ngươi sao?"

Hít sâu một hơi, Hồn Ngọc áp chế nỗi khiếp sợ trong lòng. Thủ ấn chợt biến đổi, một dấu tộc văn chậm rãi xuất hiện. Mà theo đó, khí tức của Hồn Ngọc liền tăng vọt lên không hề thua kém Tiêu Viêm.

"Bát chuyển sao, nhưng như thế vẫn chưa đủ."

Cảm nhận được khí tức của Hồn Ngọc, Tiêu Viêm mỉm cười lắc lắc đầu.

"Có đủ hay không, giao thủ mới biết được"

Hồn Ngọc cười lạnh, thủ ấn liên tiếp biến ảo, tạo nên từng đạo ấn quyết phức tạp. Đấu khí trong cơ thể nhanh chóng ngưng tụ thành một chưởng ấn đen tuyền làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Tại trung tâm chưởng ấn, tiếng kêu khóc thảm thiết không ngừng truyền ra, thậm chí còn có cả những gương mặt dữ tợn xuất hiện.

"Diệt Hồn Chưởng!"

Khi những tiếng kêu gào trong chưởng ấn càng lúc càng kịch liệt, Hồn Ngọc gầm lên một tiếng. Chưởng ấn màu đen đánh về phía Tiêu Viêm như sấm sét.

Mặc dù chưởng ấn không lớn nhưng ẩn chứa lượng đấu khí âm lãnh vô cùng khổng lồ. Hiển nhiên, Hồn Ngọc cũng hiểu được, trước thực lực tăng vọt của Tiêu Viêm, nếu không xuất toàn lực thì chỉ có một kết cục là bại vong mà thôi.

"Ta nói rồi, vậy còn không đủ..."

Nhưng đối mặt với chưởng ấn cường hãn này của Hồn Ngọc, Tiêu Viêm vẫn chậm rãi lắc đầu rồi bước lên hai bước, trực tiếp xuất hiện phía trước chưởng ấn trong những ánh mắt khiếp sợ. Trên tay phải của hắn, hỏa diễm nóng bỏng đột ngột trào ra, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên chưởng ấn màu đen kia.

"Rắc!"

Hai bên va chạm, mọi người đều kinh hãi nhận thấy chưởng ấn màu đen kia bị một chiêu tiện tay của Tiêu Viêm phá hủy chỉ trong tích tắc. Loại lực lượng này là sự áp chế tuyệt đối giữa cảnh hai cảnh giới khác nhau!

-----oOo-----

Chương 1422: Không gian băng liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phanh!"

Chưởng ấn màu đen dần vỡ vụn rồi hóa thành hư vô trong ánh mắt chăm chú của mọi người..

"Sao có thể?"

Nhìn Tiêu Viêm tùy tiện vung chưởng cũng có thể phá Diệt Hồn Chưởng của mình, trong lòng Hồn Ngọc cũng cảm thấy khiếp sợ, ánh mắt có phần khó tin nhìn về phía Tiêu Viêm. Uy lực của Diệt Hồn Chưởng thế nào hẳn là người rõ nhất. Cường giả Đấu Tôn đỉnh phong bình thường cũng không thể trực tiếp đón đỡ nó, bởi vì trong chưởng ấn còn ẩn chứa lực lượng ăn mòn linh hồn cực âm hàn. Nhưng hẳn chẳng thể ngờ rằng chưởng ấn lại không chịu nổi một kích của Tiêu Viêm.

"Người của Hồn tộc chỉ có chút thủ đoạn đó thôi sao?"

Thân hình Tiêu Viêm lẳng không mà đứng, cư cao lâm hạ nhìn xuống Hồn Ngọc bên dưới, cười nói.

"Tiêu Viêm, đừng quá kiêu ngạo!"

Hồn Ngọc lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, vô cùng không cam lòng. Hẳn biết, nếu Tiêu Viêm không tu luyện dưới Bồ Đề cổ thụ một tháng thì sao có thể là đối thủ của hắn, nhưng bất kể thế nào thì đó cũng là sự thật rồi.

"Ha ha!"

Nghe tiếng quát của Hồn Ngọc, Tiêu Viêm cười lớn. Bàn tay phát ra, hỏa diễm lập tức ngưng tụ thành một cự chưởng lớn chừng trăm trượng chụp về phía Hồn Ngọc như sấm sét.

Thấy Tiêu Viêm động thủ, Hồn Ngọc cũng cắn chặt răng không cam lòng. Hắc vụ trào ra dữ dội, hóa thành từng con hung thú dữ tợn màu đen đen điên cuồng gào rống rồi lao về phía cự chưởng.

"Bang bang!"

Đối mặt với đàn hung thú màu đen, cự chưởng kia chỉ trực tiếp vỡ xuống. Những nơi cự chưởng đi qua, trên người tất cả hung thú đều bốc lên khói

trắng rồi tan biến dưới sức nóng kinh khủng.

"Ngoan cố!"

Thấy thế, Tiêu Viêm cười nhạt vung tay lên. Cự chưởng đột nhiên lóe lên, khi xuất hiện thì đã ở trên đỉnh đầu Hồn Ngọc rồi hung hăng vỗ xuống.

"Ầm!"

Cự chưởng vỗ mạnh lên thân thể không kịp tránh né của Hồn Ngọc. Đầu khí màu đen tràn ngập quanh người hắn bị đánh cho hoàn toàn xơ xác.

"Phụt!"

Đầu khí trong cơ thể Hồn Ngọc chưa kịp hình thành phòng ngự thì đã bị lực lượng nóng rực kia xé rách. Từng luồng kinh phong tiến vào thân thể Hồn Ngọc như một đàn rắn độc. Sắc mặt hắn trắng bệch, không kịp tìm được mà phun ra một ngụm máu, thân thể cũng bay ngược về phía sau, cuối cùng va mạnh lên không gian hư vô.

"Hítzz..."

Thấy Tiêu Viêm chỉ dùng một chưởng đã đánh trọng thương Hồn Ngọc, đám cường giả trung lập đứng phía xa đều hít một hơi khí lạnh. Trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn là lúc trước không nổi lòng tham mà nhúng tay vào, nếu không chỉ sợ kết quả sẽ còn thảm hơn cả Hồn Ngọc..

Một chưởng đánh bay Hồn Ngọc, Tiêu Viêm quay đầu nhìn cuộc chiến hỗn loạn cách đó không xa. Hắn cười lạnh một tiếng, nắm tay lại cách không đánh ra vài quyền về phía đó. Một luồng kinh phong đáng sợ trực tiếp xuyên qua hư không, đánh mạnh lên những tên cường giả của Hồn Tộc và Thiên Yêu Hoàng tộc. Lực đạo mạnh mẽ trực tiếp khiến chúng học máu bay ngược về phía sau.

Biến cố bất thành linh này làm cho đám người Cửu Phượng cả kinh, vội vàng nhìn về phía Tiêu Viêm, sau đó liền phát hiện hoàn cảnh dờ dẫm dờ chết của Hồn Ngọc, sắc mặt lập tức kịch biến.

"Hồn Ngọc mà lại bị hắn xử lý nhanh như vậy sao?" Cửu Phượng thầm kinh hãi, dù là hắn cũng không thể thắng Hồn Ngọc trong thời gian ngắn

ngủ như vậy. Nhưng lúc này còn chưa đến mười phút, tên kia đã biến thành một con chó chết trong tay Tiêu Viêm.

"Nhận thua hay muốn đích thân ta ra tay?"

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Cửu Phượng, giọng nói thản nhiên làm cho sắc mặt hắn trở nên vô cùng âm trầm, nhưng cuối cùng cũng không nói ra nửa câu. Hồn Ngọc còn thua thảm như vậy thì tất nhiên hắn cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

"Thế cục hôm nay đã ngã ngũ, xem ra chỉ có mấy vị thái thượng trưởng lão trong tộc mới có thể xử lý hắn." Ánh mắt Cửu Phượng hơi lóe lên, cuối cùng cũng nén lửa giận cùng sát ý trong lòng xuống. Nếu còn chống cự thì chỉ sợ hắn sẽ có kết cục giống với Hồn Ngọc.

Một lời ngăn chặn tất cả mọi người trong mảnh không gian này, Tiêu Viêm lại liếc mắt nhìn về phía Hồn Ngọc đang giãy dụa bò dậy. Trong lòng đã nổi lên sát ý, cục diện giữa hắn và Hồn tộc vốn đã là không chết không ngừng. Mà Hồn Ngọc lại là nhân tài kiệt xuất trong lớp trẻ của chúng, nếu giết chết hắn thì sẽ là một tổn thất rất lớn cho Hồn tộc... Đã vậy, cũng không thể bỏ qua cho đám người kia rồi.

"Ong ong!"

Khi Tiêu Viêm vừa có ý định làm thịt đám người này tại đây thì không gian trong Bồ Đề cổ thụ lại phát ra những tiếng ong ong đinh tai nhức óc, mà mảnh không gian này cũng truyền ra từng đợt dao động.

"Không gian sắp băng liệt sao..."

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, chột khẽ nhíu mày lại. Bồ Đề cổ thụ cũng không tồn tại vĩnh viễn ở thế gian, sau khi phun Bồ Đề Tử ra thì nó sẽ lại chui xuống mặt đất một lần nữa. Đợi cho đến khi ngưng tụ đủ năng lượng thì mới tiếp tục xuất hiện. Nhưng khi đó không biết sẽ là năm nào tháng nào.

Không gian dị biến cũng làm cho mọi người có chút bối rối, những người trong cuộc hỗn chiến kia nhanh chóng tản ra. Cường giả Hồn Tộc vội nâng Hồn Ngọc dậy, sao đó đứng một chỗ với đám người Thiên Yêu Hoàng Tộc. Ánh mắt cảnh giác nhìn Tiêu Viêm và không gian xung quanh.

"Hồn Ngọc huynh, không sao chứ?" Cửu Phượng nhìn thoáng qua Hồn Ngọc, thấp giọng hỏi.

Hồn Ngọc lau đi vết máu ở khóe miệng, khẽ lắc đầu, ánh mắt âm tàn nhìn chăm chăm Tiêu Viêm. Một lát sau, môi hắn đột nhiên mấp máy, thân thể Cửu Phượng bên cạnh chợt cứng đờ, sau đó cắn răng gật nhẹ đầu.

"Ong ong ong!"

Khi những người ở đây đều tự lui lại thì sự dao động của không gian cũng càng lúc càng kịch liệt. Cuối cùng, một cái khe nứt hiện ra từ trong không gian, ánh sáng chói mắt cũng theo đó mà bùng phát.

"Xoẹt, xoẹt!"

Sau khe nứt đầu tiên này, càng lúc càng có nhiều cái khe khác xuất hiện. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, không gian vốn rất vững chắc liền trở nên vỡ nát. Rốt cuộc, trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, không gian cuối cùng cũng băng liệt hoàn toàn.

Tận sâu trong cổ vực Mãng Hoang.

Gốc Bồ Đề cổ thụ đứng sừng sững cô tịch giữa thiên địa. Lấy nó làm trung tâm, thanh khí không ngừng tản mát ra bốn phương tám hướng xung quanh, tráng lệ vô cùng.

Cách Bồ Đề cổ thụ không xa có vài đạo nhân ảnh đang ngồi xếp bằng, đây đúng là nhóm người Nạp Lan Yên Nhiên, xung quanh vẫn còn một số cường giả cùng xông vào thú triều ngày đó. Hiện giờ thương thế của bọn họ đã khỏi hẳn, nhưng cũng không cam tâm rời đi nên vẫn ở lại đây.

"Xào xào..."

Trên thảo nguyên im lặng chợt vang lên một loạt tiếng động. Bồ Đề cổ thụ đã gần một tháng không có động tĩnh gì lại bỗng bật phát ra một trận quang hoa chói mắt. Sau đó, chỉ thấy từng đạo thân ảnh chật vật thoát ra từ bên trong, cuối cùng đáp xuống mặt đất xung quanh.

"Sự phụ!?"

Một màn này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó lại mừng như điên. Đám người Nạp Lan Yên Nhiên vội vàng đứng dậy, ánh mắt kính hi nhìn về một thân ảnh phía xa.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi đó..."

Đám người Cổ Thanh Dương hít sâu không khí trong lành trên thảo nguyên, bỗng sinh ra một loại khoái cảm khi sống sót sau tai kiếp. Người ở ngoài sao có thể biết được chỉ trong một tháng qua, bọn họ đã trải qua không biết bao nhiêu hung hiểm. Những ảo cảnh đáng sợ đó, cho dù sau này bọn họ cũng không thể quên.

Tiêu Viêm cũng khẽ thở ra một hơi, một tháng này, đương nhiên hắn là người biến hóa nhiều nhất. Trong mắt người ngoài là một tháng, nhưng với hắn thì như đã trải qua muôn kiếp luân hồi. Kiểu tu luyện này tuy không làm thực lực của hắn tăng vọt lên một cảnh giới đáng sợ, nhưng vô hình chung đã để lại một vài thứ đủ để ảnh hưởng đến tương lai của Tiêu Viêm.

"Ong ong!"

Sau khi người cuối cùng bị ném ra khỏi không gian kia thì Bồ Đề cổ thụ bỗng rung chuyển kịch liệt. Chợt một quang mang xanh biếc khuếch tán ra từ thân cây. Dưới loại hào quang này, mặt đất như biến thành chất lỏng, mà Bồ Đề cổ thụ cũng chậm rãi chìm xuống..

Nhìn Bồ Đề cổ thụ chui vào lòng đất, không ít cường giả đều biến sắc, cực kỳ không cam lòng. Bồ Đề cổ thụ biến mất, cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng không thể tìm ra. Nói cách khác, nếu muốn gặp được Bồ Đề cổ thụ thêm lần nữa thì phải chờ cho đến lần xuất hiện tiếp theo của nó. Mà khi đó, có lẽ đã là cả ngàn năm sau mất rồi.

"Ài....Đáng tiếc là chưa thể thấy được Bồ Đề Tâm..."

Nhìn Bồ Đề cổ thụ dần biến mất, Cổ Thanh Dương khẽ thở dài nói, trong giọng có chút nuối tiếc.

Ở một bên, khi Tiêu Viêm nghe được những lời này lại thì lại khẽ mỉm cười. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên ngực trái, vị trí của trái tim. Tại đó, một vật thể trong suốt nhìn như thúy ngọc màu xanh biếc đang lơ lửng. Đó

chính là Bồ Đề Tâm trong truyền thuyết. Chẳng qua bây giờ Tiêu Viêm còn chưa luyện hóa nó mà thôi. Đợi đến khi luyện hóa xong, Tiêu Viêm có thể chân chính đạt tới Thánh giai rồi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Bồ đề huynh, đa tạ! Hy vọng sau này còn có thể gặp lại..."

Nhìn Bồ Đề cổ thụ càng lúc càng chìm sâu xuống lòng đất, Tiêu Viêm thấp giọng lầm bầm nói. Trong lòng hắn cũng có chút tiếc nuối, Bồ Đề cổ thụ không thật sự có linh trí của riêng mình, nếu không trên đại lục sẽ xuất hiện thêm một tuyệt thế cường giả. Nếu có thể kết giao thì sẽ là một trợ lực vô cùng lớn.

"Âm!"

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, rốt cuộc Bồ Đề cổ thụ cũng chìm hẳn xuống lòng đất. Nương theo tia sáng màu xanh cuối cùng biến mất, mảnh thảo nguyên này lại trở nên trống rỗng thêm một lần nữa.

Thấy Bồ Đề cổ thụ đã biến mất hoàn toàn, trong lòng Tiêu Viêm khẽ thở dài. Vừa muốn nói chuyện, sắc mặt hắn bỗng biến đổi. Chỉ thấy mảnh không gian này chợt trở nên vụn vẹo rồi phong tỏa họ lại như một nhà giam vô hình vậy.

-----oOo-----

Chương 1423: Cốt U Thánh Giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả không gian vụn vẹo một cách kịch liệt, rồi lập tức bị phong tỏa. Bất cứ một chân động nào cũng không thể lọt được ra ngoài.

Tiêu Viêm sắc mặt âm hàn, quay đầu nhìn về phía Cửu Phượng thì chỉ thấy sau lưng hắn hiện lên một hư ảnh Thiên Hoàng khổng lồ đang uốn lượn, bao phủ cả bầu trời. Mà lực lượng làm cho phiến không gian bị phong tỏa cũng từ hư ảnh đó phát ra.

"Xem ra tộc trưởng kế tiếp của Thiên Yêu Hoàng Tộc nên tìm người khác

để thay thế rồi...."

Thấy ánh mắt âm trầm của Tiêu Viêm đang nhìn về phía mình, Cửu Phượng trong lòng chợt run lên, quát khê:

"Hồn Ngọc! Còn không mau ra tay?"

Nghe tiếng quát của Cửu Phượng, khuôn mặt Hồn Ngọc liền trở nên uy nghiêm một cách đáng sợ. Hắn khê cười lạnh, rồi mạnh mẽ bóp vỡ quyển trục đang nắm chặt trong tay. Quyển trục lập tức vỡ nát, đồng thời một cỗ sóng khí mãnh liệt cũng theo đó mà khuếch tán ra. Cỗ sóng khí nhanh chóng hướng về phía Cửu Phượng và tiến nhập vào thân thể hắn.

"Ngưng!"

Sau khi hấp thụ cỗ sóng khí, Cửu Phượng liền lấy tay vẽ một đường lên hư không. Ngay lập tức, một khe hở liền xuất hiện, dần dần lan tràn, tạo thành một thông đạo không gian. Bên trong thông đạo mơ hồ truyền ra một khí tức mạnh mẽ giống như giông bão thổi quét khắp bầu trời.

Cảm nhận được khí tức phô thiên cái địa đó, mọi người đều biến sắc mặt, thất thanh hô lớn:

"Cường giả Bán Thánh!"

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, hóa ra là đám người kia vẫn chưa từ bỏ ý định. Hiện tại bọn chúng đang gọi thêm cường giả trong tộc đến nơi này.

"Không thể để cho bọn chúng thực hiện điều đó được!"

Hàn quang chớp động trong mắt, Tiêu Viêm liền vung tay ngưng tụ hỏa diễm thành một mãnh thú dữ tợn, nhanh như chớp lao tới thông đạo không gian. Nguồn truyện:

"Phùng! "

Hỏa thú chợt lóe lên, rồi xuất hiện phía trước thông đạo. Chỉ có điều, hỏa thú chưa kịp bạo phát thì một bàn tay trắng bệch như khô lâu từ trong thông đạo phóng ra, tóm chặt lấy nó. Hắc vụ từ cốt trảo tuôn ra dữ dội, dần dần ăn mòn hỏa thú thành hư vô.

"Khục...Khục! Hồn Ngọc, không ngờ ngay cả ngươi cũng không giải quyết được tên tiểu tử Tiêu tộc kia!"

Phía sau cột trảo truyền ra một âm thanh già nua kèm theo những tiếng ho khan. Sau đó, từ trong thông đạo có một lão giả mặc áo xám trắng chậm rãi bước ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người

Đây là một lão giả lưng hơi gù, trên tay cầm một cây gậy đầu lâu, hai con ngươi hõm sâu vào trong hốc mắt ánh lên quang mang màu xanh khiến cho người khác nhìn vào đều có cảm giác âm trầm quỷ dị.

"Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn...nếu không thì ta cũng đâu cần phải sử dụng quyền trục không gian làm gì!"

Hồn Ngọc cau mày, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Viêm, nói:

"Hắn ở trong Bò Đê cố thụ tu luyện một tháng, thực lực tăng tiến một cách dữ dội lên Cửu Tinh đỉnh phong. Đồng thời trong tay hắn lại có không ít Bò Đê Tử. Thế nên chỉ có Cốt U trưởng lão ra tay thì mới lưu giữ được hắn!"

"Ồ?"

Nghe vậy, vị Cốt U lão giả kia cũng có chút ngạc nhiên, ánh mắt lóe lên quang mang, nhìn về phía Tiêu Viêm. Trên khuôn mặt khô cằn của lão lộ ra một nụ cười cổ quái:

"Không thể tưởng tượng được, tiểu tử này lại có cơ duyên như vậy!"

Dưới cái nhìn chăm chú của Cốt U lão giả, Tiêu Viêm cũng nhú nhú mày, rồi khẽ thở dài một hơi. Rốt cuộc thì hôm nay vẫn phải chân chính đấu với cường giả Bán Thánh một trận à?

"Những tên hồn đăn này lại có thể gọi cường giả trong tộc đến!" Cổ Hoa nhìn thấy một màn này liền kinh sợ mà hô lên.

Cổ Thanh Dương sắc mặt âm trầm, bàn tay nắm chặt lại, một quyền trục liền hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Sau đó, hắn bèn nhanh chóng bóp nát quyền trục. Bất quá, việc khiến cho mọi người kinh ngạc chính là quyền

trục không gian tuy bị bóp nát nhưng thông đạo lại không xuất hiện.

"Vô ích...! Không gian nơi này đã bị phong tỏa bởi hư ảnh Thiên Hoàng do Cửu Phương triệu hoán. Không được hấn cho phép thì bất kỳ dao động nào cũng đều không thể truyền ra ngoài được." Huân Nhi chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói.

"Hóa ra là còn có một ít tiểu bối của Cổ Tộc!" Cốt U lão giả di chuyển tầm mắt, nhìn sang phía đám người Huân Nhi, rồi lập tức cười, nói.

"Cốt U trưởng lão, không nên cùng bọn hấn dây dưa, chậm trễ e rằng sẽ sinh biến. Trước tiên bắt lấy Tiêu Viêm trước đã, việc còn lại nói sau đi!" Hồn Ngọc trầm giọng nói.

"Bộ xương già này của ta đi lại đã quá vất vả rồi, cho nên ngươi cũng đừng thúc giục ta như thế chứ!" Đối với lời Hồn Ngọc thúc giục, Cốt U không khỏi lắc lắc đầu.

Bất quá, tuy nói như lời như vậy nhưng lão vẫn lôi cây gậy của mình ra, rồi thân hình liền hóa thành những hư ảo, chậm rãi bước trên hư không, hướng về phía Tiêu Viêm đang đứng cách đó không xa. Khuôn mặt giống như khô lâu của lão lộ ra vẻ dữ tợn, vừa cười vừa nói với Tiêu Viêm:

"Không ngờ huyết mạch lực của Tiêu tộc khô kiệt đã lâu mà vẫn còn có thể xuất hiện trên người tên tiểu tử nhà ngươi, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc! Mà thời gian gần đây có không ít cường giả Hồn tộc táng thân ở trong tay ngươi. Cho nên hiện giờ thanh danh của ngươi ở trong Hồn tộc bọn ta cũng rất vang dội đấy!"

Tiêu Viêm sắc mặt không chút thay đổi, hấn có thể cảm nhận được một áp lực cực lớn từ trên người Cốt U. Hấn hiện tại tuy là Cửu chuyển Đấu Tôn đỉnh phong nhưng dù sao không phải chân chính Đấu Thánh. Cho nên, nếu mà so với cường giả Bán Thánh như Cốt U, thì đích thực chênh lệch vẫn rất lớn.

"Lão phu tên là Cốt U, đương nhiên ngươi cũng có thể gọi ta là Nhị Thiên Tôn. Trước kia, cái tên này cũng tương đối quen thuộc, thế nhưng từ khi lão phu bước vào cảnh giới Bán Thánh thì vẫn thích được người khác gọi là Cốt U Thánh Giả hơn!" Cốt U thanh âm khàn khàn, nói.

"Nhị Thiên Tôn?"

Tiêu Viêm mí mắt giật giật, hóa ra lão gia hỏa này lại là Nhị Thiên Tôn của Hồn Điện. Mấy người được gọi là Thiên Tôn quả thật là thực lực rất mạnh. Mà cũng không biết Đại Thiên Tôn còn ở cấp độ nào nữa? Có lẽ thực sự là cường giả Đâu Thánh? Nếu như vậy thì nên gọi hắn là Đại Thiên Thánh mới thích hợp.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy có chút áp lực, thực lực Hồn Tộc quả nhiên là cường hãn khó lường. Nếu muốn chống lại bọn họ mà không có thực lực Đâu Thánh để tự bảo vệ mình thì chỉ sợ sẽ gặp không ít khó khăn.

"Xong chuyện này thì khi trở về ta sẽ lập tức luyện hóa Bồ Đề Tâm. Chỉ cần tiến vào cảnh Bán Thánh thì ngày sau cũng không cần quá e ngại Hồn Điện nữa." Tiêu Viêm nắm chặt tay lại.

Từ xưa đến nay, bởi vì Hồn Điện khinh thường mà hắn luôn luôn nắm bắt hết thảy mọi cơ hội để tăng thực lực bản thân, mà điều này cũng khiến cho Hồn Điện phải phải ra cường giả càng ngày càng mạnh hơn. Hiện giờ, hắn cũng nên chủ động một chút rồi.

"Tốt lắm, giới thiệu đã xong, đã lâu rồi cũng không nói chuyện dài dòng như vậy! Tiêu tộc tiểu bối, kế tiếp ngươi tự mình theo ta về Hồn tộc, hay là muốn ta phải động thủ?" Cốt U ho khan một tiếng, ánh mắt lóe lên quang mang, nhìn Tiêu Viêm, nói.

Sắc mặt của Tiêu Viêm lạnh như băng, toàn thân khẽ rung lên, sau lưng bung ra một cốt dực màu xanh hồng. Nhìn thấy cốt dực, từng ánh mắt của đám tộc nhân Yêu Hoàng tộc đều run lên. Bọn họ có thể cảm nhận được một loại mùi vị quen thuộc ở trên bầu trời kia.

"Huân Nhi, muội có thể ngăn cản hắn một lúc không?" Tiêu Viêm quay đầu lại, trầm giọng nói với Huân Nhi.

"Được!"

Huân Nhi khẽ gạt đầu, thân thể mềm mại vừa động liền xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm, thất thải tộc văn cũng nhanh chóng hiện lên, đồng thời khí tức của nàng cũng đột nhiên tăng vọt, kim sắc hỏa diễm tràn ngập trong

mắt.

"Cẩn thận!"

Tiêu Viêm nhẹ giọng nhắc nhở sau đó thân hình chợt lui lại, hai tay vung lên, xuất ra năm loại hỏa diễm. Xem ra Tiêu Viêm cũng hiểu được, muốn chân chính đánh bại Cốt U Thánh giả thì phải thi triển ra thủ đoạn mạnh mẽ nhất.

"Muốn dung hợp Di Hỏa sao?"

Nhìn thấy động tác của Tiêu Viêm, khuôn mặt khô cằn của Cốt U cũng run lên. Đối với việc Di Hỏa dung hợp, lão ở Hồn Tộc cũng đã sớm nghe qua. Thứ này chính là nguyên nhân khiến cho một số cường giả Hồn Tộc phải hứng chịu thất bại.

"Lão phu quả thật rất là hiếu kỳ! Liệu uy lực của Di Hỏa dung hợp này của người có đáng sợ như đồn đãi hay không?"

Chỉ có điều, Cốt U thánh giả cũng là kẻ tài cao gan lớn, thực lực bán thánh làm cho lão có đầy đủ tiền vốn để ngạo thị trước những người ở đây. Dưới sự chênh lệch về cảnh giới thì cho dù là Thiên Giai đấu kỹ cũng không cách nào nghịch chuyển càn khôn được. Nhưng điều mà Cốt U lão nhân không thể ngờ tới là những cường giả Hồn Tộc trước đây đối chiến cùng Tiêu Viêm cũng đều có cùng suy nghĩ như vậy.

"Tiểu nữ Cổ Tộc kia lại sở hữu tuyệt phẩm huyết mạch được xưng hoàn mỹ nhất của Cổ Tộc đó sao?"

Ánh mắt Cốt U nhìn Huân Nhi cách đó không xa, trên khuôn mặt khô cằn lộ ra một chút tươi cười, nói:

"Tiềm lực quả thật là đáng sợ... Nhưng hiện tại người vẫn chưa phải là đối thủ của lão phu!" Cốt U vừa nói xong, thân hình liền biến mất tại chỗ một cách quỷ dị.

Nhìn thấy một màn này, Huân Nhi khẽ biến sắc mặt, thân thể mềm mại cũng nhanh chóng thối lui. Sau đó, nàng liền đánh ra một chưởng tràn ngập kim sắc hỏa diễm, mang theo hơi nóng đáng sợ, hung hăng công kích vào một khoảng không gian gần đó.

Một chưởng vừa hạ xuống làm cho không gian trực tiếp bị vặn vẹo, mà thân ảnh già nua của Cốt U Thánh giả cũng bị buộc phải xuất hiện.

"Hắc! Cảm giác không tệ...! Không hổ là tộc nhân có tiềm lực mạnh nhất của Cổ Tộc!"

Bị Huân Nhi đoán bắt được, Cốt U Thánh giả liền cười một tiếng quái dị. Lập tức, cánh tay của lão cấp tốc xoay tròn giống như độc xà, rồi nhanh như chớp va chạm mạnh mẽ với song chưởng của Huân Nhi.

"Phanh!"

Kình phong đáng sợ mang theo hơi nóng mãnh liệt bùng nổ. Sau đó chỉ thấy ở cuối chân trời kia, Cốt U Thánh Giả thân thể không có chút sứt mẻ gì, mà Huân Nhi lại kêu lên một tiếng, loạng choạng lui về phía sau mấy bước.

Một bước cuối cùng hạ xuống, Huân Nhi bèn nhanh chóng ổn định thân hình, ngọc thủ xếp chồng lên nhau giống như là liên hoa nở rộ, xuất ra một ấn quyết phức tạp. Cùng với sự biến ảo của ấn quyết, kim sắc hỏa diễm của Huân Nhi cũng trở nên rực rỡ giống như bánh xe mặt trời, ùn ùn bạo phát ra xung quanh. Khi kim sắc hỏa diễm xuất hiện thì toàn bộ không gian liền bị thiêu đốt mãnh liệt.

Nhìn Huân Nhi thi triển tuyệt kỹ, trên khuôn mặt của Cốt U cũng xẹt qua một chút kỳ dị, thanh âm chậm rãi vang lên.

"Kim Đế Phần Thiên viêm, Cổ Tộc truyền thừa chi hỏa, bài danh đệ tứ trong Dịch Hỏa bảng! Không ngờ tiểu nữ oa này lại có thể hàng phục được nó!"

-----oOo-----

Chương 1424: Kim Đế Phần Thiên Viêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim sắc hỏa diễm cháy phập phùng ở phía chân trời. Vào giờ khắc này, cả

vùng trời nơi đây giống như bị thiêu đốt.

Trên dị hỏa bảng, Kim Đé Phần Thiên Viêm cũng xếp thứ tư, gần bằng Tịnh Liên Yêu Hỏa. Tuy nói dị hỏa này kém Tịnh Liên Yêu Hỏa về mặt thần bí, nhưng từ xa xưa thì nó đã có được uy danh cực kỳ hiển hách. Với lại, loại dị hỏa này chính là truyền thừa chi hỏa của Cổ tộc, lúc trước đã có đem nó hàng phục. Bởi vậy, khi Cốt U Thánh giả nhận ra loại hỏa diễm này thì cũng không nhin được mà chấn động trong lòng.

"Đúng là Kim Đé Phần Thiên Viêm sao...?"

Ở bầu trời phía xa, cảm nhận được dao động kịch liệt của hỏa diễm, trong lòng Tiêu Viêm cũng máy động. Hắn đã sớm đoán ra điều này, chẳng qua Huân Nhi rất ít vận dụng Kim Đé Phần Thiên Viêm trước mặt hắn, bởi vậy hắn cũng không thể khẳng định được.

"Không hổ là Cổ Tộc, cư nhiên còn bí mật truyền thừa lại dị hỏa bậc này!"

Trong lòng Tiêu Viêm có chút hâm mộ thở dài một tiếng. Kim Đé Phần Thiên Viêm có thể xếp hạng cao như vậy trên dị hỏa bảng đã đủ chứng minh uy lực của nó. Nếu bàn đến độ hung hãn, cho dù Tiêu Viêm dung hợp bốn loại dị hỏa tạo thành dị hỏa mới thì cũng không nhất định có thể so được với Kim Đé Phần Thiên Viêm. Dù sao, trên dị hỏa bảng, dị hỏa xếp hạng càng cao thì uy lực lại càng khủng bố. Tỷ như ba loại dị hỏa đứng đầu, chúng đều có được lực lượng hủy thiên diệt địa. Từ thời xa xưa, cũng đã có không ít tai kiếp vì dị hỏa bùng nổ.

Khi các ý niệm chuyển động trong đầu, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng tĩnh tâm lại. Bốn loại dị hỏa nhanh chóng hợp vào một chỗ, từng luồng dao động cuồng bạo hủy diệt lặng yên tràn ngập ra xung quanh.

"Nghe nói Kim Đé Phần Thiên Viêm có thể thiêu đốt cả đấu khí, hung danh hiển hách, hôm nay lão phu cũng muốn nhìn một lần, xem thử nó có giống những lời đồn đại hay không." Cốt U lẳng không mà đứng, đôi mắt màu xanh u ám nhìn chằm chằm Huân Nhi phía xa, khàn giọng nói.

Mà khi âm tiết cuối cùng phát ra từ miệng lão, cây gậy khô lâu trong tay chợt tuôn ra từng luồng hắc vụ. Chỉ trong nháy mắt, hắc vụ đã tràn ngập cả một vùng trời. Trong những hắc vụ này tràn ngập năng lượng âm hàn đến cực điểm. Dù là sự nóng rát trong không khí cũng dần dần tiêu tán.

Cốt U không chế hắc vụ ngưng tụ thành một khô lâu đen tuyền lớn gần nghìn trượng, đứng sừng sững trên bầu trời. Trông từ xa thật giống như khô lâu của Tà Thân, hắc vụ quanh thân nó bốc lên cuộn cuộn. Một luồng uy áp âm hàn từ trào ra từ trong khô lâu làm cho mọi người đều run lên, linh hồn như bị ngâm trong hồ băng, vô cùng lạnh lẽo.

"Hắc Ám Khô Lâu Vương! Vừa ra tay đã gọi ra thứ này, xem ra Cốt U trưởng lão cũng khá kiêng kị cái gọi là Kim Đế Phần Thiên Viêm này..."

Nhìn khô lâu đứng sừng sững trên bầu trời, Hồn Ngọc có chút đăm chiêu. Đây cũng là một đấu kỹ Thiên giai sơ cấp tương đối hiếm lạ. Sau khi tu luyện xong có thể sử dụng đấu khí của mình và năng lượng trong thiên địa ngưng tụ thành hình thể của Khô Lâu Vương. Thân thể của nó cứng rắn như kim cương, thủy hỏa bất xâm, toàn thân lại ẩn chứa năng lượng cực kỳ âm hàn. Nếu bị xâm nhập, thân thể của cường giả bình thường sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn nhưng linh hồn sẽ bị ăn mòn một cách cực kỳ nhanh chóng, bởi vậy nên thứ này có phần tương đối âm tàn.

Lấy thực lực Bán Thánh của Cốt U, nếu toàn lực thi triển đấu kỹ này triệu hoán ra Hắc Ám Khô Lâu Vương thì uy lực chắc chắn sẽ cường hãn đến mức đáng sợ. Mặc dù gặp các cường giả Bán Thánh khác, nhưng khi đối chiến cùng lão sẽ phải cực kỳ cẩn thận. Như vậy có thể thấy được Hắc Ám Khô Lâu Vương Vương khó đối phó thế nào.

"Đi!"

Sau khi triệu hoán ra Hắc Ám Khô Lâu Vương, Cốt U chậm rãi nhấc cốt trượng chĩa về phía Huân Nhi. Tức thì hai đồng tử vốn trống rỗng của khô lâu đột nhiên bộc phát hai luồng quang mang màu xanh sẫm. Chỉ thấy bàn chân khổng lồ của nó bước lên thì đã đột ngột xuất hiện trước mặt Huân Nhi. Cự chương tràn ngập hắc vụ xé rách không gian hung hăng chụp xuống đầu Huân Nhi.

Nhìn thế công mạnh mẽ của khô lâu, Huân Nhi cũng không dám chậm trễ, thân hình nhanh chóng lui về phía sau. Cùng lúc đó, một xoáy lửa màu vàng lớn chừng vài chục trượng đột ngột bùng phát ra từ cơ thể, cuối cùng trực tiếp va chạm với cốt chương của Khô Lâu. Nguồn truyện:

"Xuy xuy!"

Hai bên tiếp xúc, nhất thời bộc phát ra những âm thanh bén nhọn chói tai. Cực hàn cùng cực nhiệt giao chiến, bộc phát ra từng đợt sương trắng xen lẫn mùi hôi thối của hắc vụ.

"Vỡ!"

Bàn tay khô gầy của Cốt U nắm chặt về phía xa, cốt chưởng khổng lồ của Khô Lôu cũng nhanh chóng nắm lại, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn tan vang lên, xoáy lửa kia liền trực tiếp bị bóp nát.

Nhìn thấy công kích của mình dễ dàng bị phá vỡ, lông mày của Huân Nhi cũng khẽ nhíu lại. Quả nhiên cường giả Bán Thánh thật mạnh, mặc dù có Kim Đế Phần Thiên Viêm trợ trợ nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể tự bảo vệ được mình. Nhưng Huân Nhi cũng không cần đánh bại Cốt U, chỉ cần cầm chân hắn là được.

"Kim Đế Phần Thiên trận!"

Thân hình Huân Nhi nhanh chóng xoay chuyển, ngọc thủ cũng cấp tốc biến ảo kết thành từng đạo án quyết kỳ dị. Sau một tiếng quát lạnh, kim sắc hỏa diễm đang lượn lơ phía chân trời đột nhiên bắt đầu di chuyển theo quỹ đạo kỳ dị.

Chợt mười mấy cột lửa màu vàng phóng xuống từ trên trời rồi đan vào nhau. Màn lửa kéo dài vô tận, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, giống như một hỏa trận hình trụ ôm trọn cả thiên địa, giam cầm Hắc Ám Khô Lôu Vương vào trong đó.

"Phanh!"

Cốt chưởng của Hắc Ám Khô Lôu Vương tỏa ra hắc vụ âm hàn, hung hăng vỡ vào màn lửa phía trên. Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hỏa trận cũng vì thế mà run lên từng hồi.

"Luyện!"

Huân Nhi sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng biến đổi thủ ấn làm cho hỏa trận bạo phát ra vô số đạo hỏa diễm kim sắc cuồng bạo. Đầu tiên là từ màn lửa ở phía trên, rồi từ phía dưới, và cuối cùng là từ bốn phương tám hướng

chiếu rọi vào thân thể của Khô Lâu.

Hỏa trụ càng lúc càng chói mắt, đồng thời tỏa ra sức nóng vô cùng khủng bố, trực tiếp thiêu đốt Hắc Âm Khô Lâu Vương ở bên trong.

"Hỏa trận thật là khủng khiếp!"

Nhìn đại trận tràn ngập kim sắc hỏa diễm, mọi người ở đây đều phải biến sắc mặt. Mặc dù đứng cách khá xa nhưng giờ phút này bọn họ vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của hỏa trận kinh khủng tới cỡ nào. Cho dù là một gã cường giả Cửu tinh Đấu Tôn đỉnh phong mà cho vào trong hỏa trận đó thì e rằng cũng không cách nào chống đỡ quá một khắc thời gian. Dù sao Kim Đế Phần Thiên Viêm cũng được xưng tụng là một loại dị hỏa đáng sợ, có thể thiêu đốt được cả đấu khí.

"Gào!"

Lúc này, hỏa trận tràn ngập kim sắc hỏa diễm vẫn đang điên cuồng thiêu đốt, mà hắc vụ trên thân thể Hắc Âm Khô Lâu Vương cũng đã nhanh chóng tiêu tán, thậm chí một vài chỗ trên cơ thể còn có dấu hiệu bị hư hóa. Mặc kệ Cốt U thực lực mạnh mẽ bao nhiêu nhưng cũng không thể khinh thường sự đáng sợ của Kim Đế Phần Thiên Viêm.

"Không hổ là Kim Đế Phần Thiên Viêm...!"

Nhìn một màn này, Cốt U cũng khẽ nhíu mày. Nếu Huân Nhi không có Kim Đế Phần Thiên Viêm thì cho dù là nàng có thi triển bất kỳ loại đấu kỹ nào thì cũng không thể bức bách Hắc Âm Khô Lâu Vương đến bực này được.

"Dị hỏa tuy rất mạnh nhưng với thực lực của ngươi thì cũng không có cách nào phát huy hoàn toàn được uy lực của nó! Nghe nói trong truyền thuyết, chủ nhân đầu tiên của Kim Đế Phần Thiên Viêm đã từng thi triển loại dị hỏa này trực tiếp đem không gian do một vị cường giả Đấu Thánh sáng tạo nên đốt thành hư vô."

Hai mắt Cốt U lóe lên một tia quang mang màu xanh, hai tay nhanh chóng kết xuất thành một đạo thủ ấn quý dị, đồng thời miệng liền lầm nhảm đọc ra một tràng chú ngữ cổ quái.

"Gào!"

Ngay lập tức thân thể to lớn của Hắc Âm Khô Lô Vương đang bị vây trong hỏa trận đột nhiên run lên, từng luồng hắc vụ từ trong cơ thể ùn ùn bạo phát ra ngoài, kèm theo đó là những tiếng kêu thảm thiết vang khắp cả vùng trời. Nếu nhìn kỹ thì mới phát hiện, hóa ra luồng hắc vụ đó là do vô số linh hồn hội tụ lại mà thành.

"Phanh...phanh...phanh!"

Vô số linh hồn tuôn ra dữ dội, nhằm vào màn lửa mà lao tới, rồi ngay lập tức chúng sẽ mạnh mẽ tự bạo khi vừa tiếp xúc với kim sắc hỏa diễm. Dưới uy lực của những vụ nổ đó, hỏa trận cũng đã bị tan đi một ít.

Mà đúng thời điểm đó thì thân thể của Hắc Âm Khô Lô Vương đột nhiên thu nhỏ lại, từ nghìn trượng khổng lồ thành chỉ còn mười trượng. Chỉ có điều, tuy thể tích tuy nhỏ đi nhưng thân thể Khô Lô lại càng thêm hắc ám, đồng thời có một nguồn năng lượng âm hàn đáng sợ từ trong cơ thể của nó đang chậm rãi bạo phát ra xung quanh.

"Hắc hắc! Hãy xem lão phu xé rách hỏa trận của ngươi như thế nào!"

Khô Lô chậm rãi ngẩng đầu, miệng phát ra tiếng cười cổ quái, rõ ràng là thanh âm của Cốt U. Lão gia hỏa này lại là có thể đem linh hồn của chính mình hợp thể với Khô Lô ư?

Nghe được lời này, sắc mặt của Huân Nhi khẽ biến, ánh mắt chuyên hướng vị trí của Cốt U thì chỉ thấy một thân ảnh già nua vẫn đứng ở đó nhưng lại không nhúc nhích, hai mắt cũng trở nên trống rỗng, vô thần. Hiển nhiên đó chỉ còn là một cái xác không hồn.

Mặt khác, Hắc Âm Khô Lô Vương vừa nói xong thì thân hình chợt lóe, trực tiếp xuất hiện bên cạnh hỏa trận, cốt chưởng tỏa ra hắc quang nồng đậm, nhẹ nhàng vẽ một đường lên trên màn lửa, tạo thành một khe hở mà không hề có lấy nửa điểm trở ngại nào.

"Phanh! "

Nương theo khe hở đó, toàn bộ hỏa trận liền co cụm lại, rồi nổ tung trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Tiểu nữ oa! Nếu như ngươi là cường giả Bán Thánh thì thắng bại hôm nay rất khó nói trước. Nhưng đáng tiếc....!" Hắc Âm Khô Lâu Vương nhìn chăm chăm vào Huân Nhi, âm trầm nói.

Nghe vậy, Huân Nhi khóe môi khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói:

"Ta không phải là muốn cùng ngươi phân thắng bại. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi!"

Vừa dứt lời, thân thể mềm mại của Huân Nhi liền nhanh chóng thối lui, về đứng sau lưng Tiêu Viêm. Mà giờ phút này, trong lòng bàn tay của Tiêu Viêm là một đóa hỏa liên tinh mỹ tựa như một tác phẩm nghệ thuật đang chậm rãi xoay tròn, kèm theo đó là một cỗ khí tức hủy diệt cũng lặng lẽ bạo phát, làm cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo một cách kịch liệt.

Nhìn đóa hỏa liên trong tay Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn của Hắc Âm Khô Lâu Vương chậm rãi truyền ra:

"Đây là dị hỏa sau khi dung hợp sao? Cho ngươi thời gian lâu như vậy thì mong rằng ngươi sẽ không làm cho lão phu phải thất vọng!"

-----oOo-----

Chương 1425: Đồi chiến Bán Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Yên tâm, sẽ không khiến cho ngươi phải thất vọng đâu...!"

Đôi với sự mỉa mai của Cốt U, Tiêu Viêm cũng chỉ mỉm cười lạnh lùng, bàn tay hơi nâng lên làm đóa hỏa liên tinh mỹ từ từ xoay tròn.

"Huân Nhi! Nàng lui lại một chút...!"

Tiêu Viêm quay đầu về phía sau nhắc nhở Huân Nhi. Sức bạo phát của Hủy Diệt Hỏa Liên quá mức khủng bố, ngay cả chính bản thân hắn cũng không có cách khống chế.

"Vâng! Tiêu Viêm ca ca.... cẩn thận!" Huân Nhi khẽ gật đầu.

Với tầm hiểu biết của nàng thì đương nhiên là đã cảm nhận được sự khủng bố của đóa hỏa liên trong tay Tiêu Viêm, bởi vậy nàng cũng không quá lo lắng, thân hình chợt lóe, nhanh chóng lui về phía sau.

"Chúng ta cũng lùi ra xa hơn một chút! "

Nhìn thấy Huân Nhi lướt đến, Cổ Thanh Dương sắc mặt ngưng trọng, phát phát tay, ra hiệu cho mọi người lui lại phía sau.

"Tiêu Viêm, đây có lẽ là lần đầu tiên ngươi cùng cường giả Bán Thánh giao thủ? Một khi đã như vậy, lão phu sẽ cho ngươi thấy cảnh giới Đấu Tôn và Đấu Thánh có sự chênh lệch lớn đến mức không có cách nào bù đắp là như thế nào!" Hắc Âm Khô Lôu trong mắt ánh lên quang mang, thanh âm khàn khàn chậm rãi truyền ra.

Tiêu Viêm cười nhạt, cong ngón tay búng Hủy Diệt Hỏa Liên về phía trước. Hủy Diệt Hỏa Liên cấp tốc xoay tròn, sau một lúc, đột nhiên hóa thành một luồng hỏa mang từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm phóng đi dữ dội. Hỏa liên lướt đi một cách vô thanh vô tức, hễ nó băng qua nơi nào thì nơi ấy đều lẳng lặng sụp đổ, đồng thời còn vạch ra một vết nứt khổng lồ màu đen ở trên hư không.

Thanh thế của Hủy Diệt Hỏa Liên cũng không quá mức kinh tâm động phách, thế nhưng trong mắt những cường giả chân chính thì hỏa liên xinh đẹp kia lại không khác gì liêm đao của tử thần, khiến cho bọn họ cảm nhận được một loại khí tức tử vong dày đặc.

"Vù...!"

Tận sâu trong hốc mắt, hai luồng quang mang màu xanh nhìn chằm chằm vào đóa hỏa liên đang phóng đến, đồng thời miệng mạnh mẽ phun ra một ngụm hắc khí.

"Vạn Hồn Cốt Giáp!"

Nương theo thanh âm khàn khàn của Khô Lôu là từng luồng hắc vụ dày đặc từ trong cơ thể ùn ùn bạo phát ra. Lập tức, những tiếng kêu gào thảm

thiết vang vọng khắp cả chân trời, rõ ràng hắc vụ kia là do vô số linh hồn thể ngưng tụ thành.

Những linh hồn thể vừa xuất hiện liền bám chặt lên thân thể Khô Lôu, tuôn ra hắc quang quang dữ dội, hình thành một bộ cốt giáp màu đen bao bọc lấy Khô Lôu. Trên bề mặt của cốt giáp là những mảng cốt nhỏ in vô số khuôn mặt dữ tợn. Đứng từ xa nhìn lại, những khuôn mặt đó mơ hồ hội tụ thành một khuôn mặt khổng lồ ẩn chứa sự thống khổ tột cùng, khiến người nào thấy cũng phải sờn tóc gáy.

"Tiêu Viêm! Hôm nay lão phu muốn xem hỏa liên mà mấy tên vô dụng thói phong là rất lợi hại của ngươi liệu có phá được Vạn Hồn Cốt Giáp của ta hay ko?"

Ngưng tụ cốt giáp thành công, Khô Lôu liền mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về đóa hỏa liên tinh mỹ đang xé rách chân trời lao đến, giọng nói già nua vang vọng khắp bốn phía.

"Vù...!"

Thanh âm khàn khàn của Cốt U Thánh Giả vừa dứt thì hỏa liên đã dữ dội lướt tới, rồi va chạm mạnh mẽ với cốt giáp dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

"Ầm!"

Vào thời điểm va chạm xảy ra, cả không gian liền lâm vào trạng thái tĩnh lặng, dường như ngay cả tiếng gió thổi cũng đã tiêu thất. Chỉ có điều sự yên tĩnh này chỉ kéo dài trong phút chốc, rồi bất chợt trên bầu trời vang lên một tiếng nổ mạnh mẽ, làm cho thiên địa trở nên run rẩy...

Từ nơi phát ra tiếng nổ xuất hiện một cơn bão lửa khổng lồ cỡ nghìn trượng, thổi quét ra xung quanh. Ngay lập tức, một khoảng không gian rộng lớn liền bị chấn cho vỡ vụn, biến thành một mảng hư vô hắc ám. Kinh phong đáng sợ còn trút xuống mặt đất, hình thành một trận bão cát đánh sập những ngọn núi lớn. Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mặt đất trong phạm vi ngàn trượng đang bị quét bay đi bằng một tốc độ có thể quan sát bằng mắt thường. Những khe nứt khổng lồ không ngừng lan tràn ra từ sâu trong lòng đất.

Nhìn phong bạo hủy diệt đang thổi quét ở cuối chân trời kia, sắc mặt của mọi người liền trở nên tái nhợt, mà sắc mặt của đám người Hồn Ngọc, Cửu Phượng lại càng dị thường khó coi. Bọn họ không thể nào tin được với thực lực Cửu chuyển Đẩu Tôn đỉnh phong của Tiêu Viêm lại có thể thi triển ra công kích có uy lực kinh khủng như vậy. Sức bạo tạc của hỏa liên này cho dù là đấu kỹ Thiên giai trung cấp thì cũng không thể nào đạt được.

"Phịch!"

Lực lượng hủy diệt của phong bạo hỏa diễm tràn ngập khắp nơi làm cho hư ảnh Thiên Hoàng cũng bị ảnh hưởng không ít. Thân thể to lớn của hư ảnh run rẩy một cách kịch liệt, rồi đột ngột nổ tung, tan biến vào hư vô dưới ánh mắt kinh hãi của Cửu Phượng

"Phụt!"

Hư ảnh Thiên Hoàng bị chấn nát thì Cửu Phượng cũng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời sắc mặt liền trở nên trắng bệch, hiển nhiên là do bản thân phải chịu ảnh hưởng mãnh liệt.

"Ầm!"

Giờ phút này, phía chân trời, phong bạo hỏa diễm đang thổi quét điên cuồng. Bất kì sinh vật nào ở trong phạm vi khếch tán của hỏa liên đều gặp phải hủy diệt chí mạng. Mà những cường giả ở xung quanh thì sợ đến vỡ mật, vội vàng trốn chạy, không dám bén mảng đến gần phạm vi đó.

Xa xa, Tiêu Viêm đứng sừng sững ở trên bầu trời, nhìn phong bạo hỏa diễm cực kỳ hoa mỹ kia, nhưng sắc mặt vẫn chưa dám thả lỏng. Đây là lần đầu tiên hắn cùng cường giả Bán Thánh giao thủ, tuy rằng uy lực của Hủy Diệt Hỏa Liên cực kỳ cường đại nhưng hắn cũng hiểu được chỗ đáng sợ của cường giả Bán Thánh. Đây gần như là những lão yêu quái. Cho dù là đặt họ ở trong chủng tộc viễn cổ như Hồn Tộc, Cổ Tộc thì vẫn là một sự tồn tại cường hãn. Nếu như họ dễ dàng bị đánh bại như thế thì cũng không tránh khỏi quá mức coi thường cái gọi là cường giả Thánh giai rồi...

Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Viêm cùng những người khác, phong bạo hỏa diễm rốt cục đã từ từ yếu bớt đi. Mà nương theo sau sự yếu bớt của phong bạo, những mảnh không gian đã bị phá hư đến vỡ nát kia cũng bắt đầu phục hồi như cũ một cách chậm rãi...

Ánh mắt Tiêu Viêm gắt gao nhìn về phía trung tâm của phong bạo hỏa diễm thì chỉ thấy thân ảnh Hắc Ám Khô Lô không lồ đang dần dần hiện ra dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Vậy mà vẫn chịu đựng được!"

Nhìn thấy Hắc Ám Khô Lô đứng sừng sững trên bầu trời như chưa có chuyện gì xảy ra, ánh mắt của đám cường giả Hồn Tộc nhất thời lộ vẻ mừng rỡ như điên, trái ngược với tâm trạng âm trầm của những người khác. Công kích hung hãn như thế mà không gây ra một chút thương thế nào? Chẳng nhẽ cường giả Bán Thánh thật sự cường hãn đến nhường này ư?

Sắc mặt Tiêu Viêm liền trở nên căng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khô Lô không lồ kia. Hắn thật sự không tin, lấy uy lực của Hủy Diệt Hỏa Liên mà lại không thể gây ra được nửa điểm thương tổn đối với Cốt U!

"Răng rắc!"

Nhưng bất chợt, cơ thể Hắc Ám Khô Lô đột nhiên truyền ra một tiếng răng rắc rất nhỏ, rồi ngay sau đó một khối cốt giáp liền vỡ vụn dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Rắc rắc! "

Liên tiếp sau đó, càng lúc càng có nhiều cốt giáp nhẹ nhàng rớt xuống giống như bông tuyết, đồng thời thân thể to lớn của Khô Lô nhanh chóng xuất hiện từng vết nứt. Và cuối cùng, bộ cốt giáp không lồ liền nổ tung một tiếng, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ bay đi tứ tán. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Nhìn một màn này, đám cường giả Hồn Tộc đang mừng rỡ như điên liền trở nên chết lặng.

Cốt giáp vỡ tan để lộ ra thân hình của Khô Lô. Giờ phút này thân thể cứng như thép của Hắc Ám Khô Lô cũng giăng đầy những vết rạn nứt. Một cơn gió nhẹ thổi qua phía chân trời, "vù" một tiếng, u quang xanh biếc trong hốc mắt của Khô Lô liền âm đạm dần, rồi chậm rãi tiêu tán...

"Phốc!"

Thời điểm hai luồng u quang vừa biến mất thì Hắc Âm Khô Lô cũng lập tức tan thành mây khói dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Phụt! "

Khi Khô Lô vỡ nát thì bản thể của Cốt U ở phía xa xa kia vốn đang bất động đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời hai mắt liền xuất hiện lại u quang màu xanh. Chỉ có điều khuôn mặt của lão lúc này đã trở nên trắng bệch, trông rất khó coi.

Khẽ lau đi vết máu ở khóe miệng, Cốt U chậm rãi ngẩng đầu, điềm nhiên nói: *"Được lắm! Chẳng trách tại sao mà những tên kia đều lần lượt phải hứng chịu thất bại. Tiêu Viêm, người quả thật rất có bản lĩnh! Bất quá....mặc dù ngươi có thể khiến cho lão phu bị trọng thương, nhưng lão phu vẫn dư sức lấy cái mạng nhỏ ngươi!"*

"Xuy! "

Tiếng quát lạnh của Cốt U vừa dứt, một đạo kim quang giống như lôi điện làm người khác trở tay không kịp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt lão. Đạo kim quang xuất ra một quyền ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh khủng, hung hăng công kích lên đầu Cốt U.

"Hừ! "

Công kích đột ngột làm cho Cốt U cũng có chút thất thần, nhưng trong nháy mắt lão liền khôi phục được tinh thần, mạnh mẽ áp chế thương thế bên trong cơ thể, bàn tay khô héo nhanh chóng vung lên, đối chọi với quyền đầu của đạo kim quang.

"Đang!"

Một âm thanh chói tai giống như kim thiết vang khắp bầu trời. Sau đó chỉ thấy thân ảnh kim quang không lồ chạt vật thối lui vài chục bước, đồng thời trên nắm tay đã xuất hiện một chưởng ấn sâu chừng nửa tấc. Mặc dù Cốt U đã bị trọng thương nhưng lực phản kích của cường giả Bán Thánh vẫn cực kì khủng bố.

"Muốn giết lão phu? Ngươi còn non lắm!"

Tuy Cốt U cũng bị đẩy lui vài bước nhưng ngay lập tức lão đã ổn định được thân hình, ánh mắt âm hàn nhìn đạo thân ảnh kim quang phía trước. Lấy nhãn lực của lão đương nhiên có thể nhận ra đó là một loại đấu kỹ mà Tiêu Viêm thi triển.

"Hoả Liên mà ngươi tự hào đã thi triển ra rồi. Kế tiếp ngươi hãy ngoan ngoãn đi cùng lão phu thôi!" Cốt U sắc mặt lộ ra nét dữ tợn. Từ trước đến nay lão không thể không ngờ tới việc bản thân sẽ bị một gã hậu bối đánh trọng thương đến mức này. Lão hiểu được tình hình lúc này quả thật có chút khó nắm bắt. Vừa rồi, nếu linh hồn không thoát ra kịp thời thì chỉ sợ hôm nay lão sẽ bị hoả liên kinh khủng kia đánh cho thân hồn câu diệt.

Vừa dứt lời, Cốt U liền xuất ra một trảo mãnh liệt về phía Tiêu Viêm. Một bàn tay khổng lồ màu đen liền xuất hiện, chụp xuống thân ảnh kim quang do Tiêu Viêm biến thành.

"Xuy!"

Nhưng đúng lúc cốt trảo của Cốt U đang chụp tới thì không gian bên cạnh Tiêu Viêm lại đột nhiên dao động kịch liệt. Ngay sau đó một thông đạo không gian nhanh chóng xuất hiện, đồng thời từ trong đó có một thân ảnh già nua quen thuộc chậm rãi đi ra, cất giọng nói nhàn nhạt:

"Cốt U, với vai vế của ngươi mà lại ra tay với một văn bối? Ngươi không cảm thấy xấu hổ sao? "

-----oOo-----

Chương 1426: Bức lui Cốt U!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Lão sư! Sao người lại tới đây?"

Tiêu Viêm ngẩn người trước sự xuất hiện đột ngột của Dược Lão, thanh âm mạnh mẽ lộ ra một chút kinh ngạc bởi vì hắn chưa hề bóp nát quyền trục không gian mà Dược Lão đưa cho.

"Ngươi đến Cổ Vực đã lâu, ta thấy không yên tâm cho nên mới bớt chút thời gian đi tới đây. Không ngờ vừa vặn gặp được ngươi ở chỗ này!"

Dược Lão huyền phù trên không trung, ánh mắt lướt qua Tiêu Viêm. Ngay lập tức, lão liền có chút vui mừng, nói:

"Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, thực lực của ngươi lại có thể tăng lên nhiều như vậy quả thật đã nằm ngoài dự đoán của ta!"

Xa xa, đám người Huân Nhi liền thở phào nhẹ nhõm khi thấy Dược Lão đột nhiên xuất hiện.

"Cốt U! Ngươi dù sao cũng là một lão tiên bối có thanh danh vô cùng lớn tại Trung Châu, nhưng không ngờ hôm nay ngươi lại không biết xấu hổ như thế?" Ánh mắt Dược Lão chuyển dời về phía Cốt U, rồi chậm rãi nói.

"Hừ. Trong mắt Hồn Tộc bọn ta không có hai chữ xấu hổ. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ thì chúng ta sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Mà ngược lại, ngươi nói những lời này với lão phu chính là một chuyện nực cười." Cốt U âm trầm cười lạnh.

Nghe vậy, Dược Lão cười nhạt, nói:

"Khi dễ hậu bối thì có bản lĩnh gì? Có giỏi thì đánh với ta đây này!"

Da mặt Cốt U khẽ run lên. Hắn với Dược Lão đều là cường giả Bán Thánh, nếu ở trạng thái đỉnh cao thì chuyện thắng thua sẽ rất khó nói. Thế nhưng, với tình trạng hiện tại của hắn mà giao thủ với Dược Lão thì tỉ lệ thắng sẽ không vượt quá ba thành.

"Dược Trần, ngươi chớ nên kiêu ngạo trước mặt lão phu. Cường giả Hồn Tộc bọn ta không phải là thứ mà Tinh Vẫn Các của ngươi có thể sánh được. Nếu lão phu gọi thêm một vị tiên bối ở trong tộc đến nơi này thì liệu ngươi có dám ho he nữa không?" Mặc dù biết bản thân mình vào giờ phút này đánh không lại nhưng Cốt U cũng không tỏ ra yếu thế, lập tức cười lạnh, nói.

"Cốt U! Cổ Tộc ta cũng không ngán bọn ngươi!"

Cốt U vừa mới dứt lời, đám người Huân Nhi đã bay vút tới, đứng phía sau Dược Trần, đồng thời nàng nhanh chóng bóp nát quyển trục không gian đang nắm trong tay. Một luồng sóng khí khuếch tán ra, tạo thành một thông đạo không gian. Ngay sau đó, từ trong thông đạo có một thân ảnh già nua chậm rãi bước ra dưới vẻ mặt khó coi của đám người Cốt U.

"Ha ha! Không nghĩ nơi đây lại có thể náo nhiệt như vậy!"

Nương theo đạo nhân ảnh kia xuất hiện là một tiếng cười nhạt nghe có chút quen tai vang lên.

"Thông Huyền trưởng lão?"

Nhìn thấy thân ảnh đó, Tiêu Viêm liền cảm thấy nao nao trong lòng. Lão giả này chính là Thông Huyền trưởng lão mà lúc trước ở trong Cổ Giới hắn đã từng thấy qua.

Thông Huyền trưởng lão tươi cười, hướng về phía Tiêu Viêm. Bất chợt, ánh mắt của lão liền lộ ra một sự kinh ngạc khi nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt này. Mãi một lúc sau, Thông Huyền mới quay về phía Dược Lão, cười nói:

"Vị này phải chăng là Dược Tôn Giả danh chấn Trung Châu năm đó? Ha ha... Hiện giờ phải gọi là Dược Thánh Giả mới đúng chứ."

Dược Lão cũng chấp tay, vẻ mặt tươi cười, nói vài câu khách khí với Thông Huyền trưởng lão.

Cổ Thanh Dương sau khi thấy Thông Huyền trưởng lão cùng đám người Tiêu Viêm chào hỏi nhau xong thì hắn mới bắt đầu kể vắn tắt lại sự tình đã xảy ra.

Nghe Cổ Thanh Dương nói xong, Thông Huyền trưởng lão khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Cốt U bằng một ánh mắt bất thiện.

Đứng trước ánh mắt của hai vị cường giả Bán Thánh, Cốt U cũng có chút không được tự nhiên. Nếu chỉ có mỗi Tinh Văn Các thì hắn có thể ỷ vào sức mạnh của Hồn Tộc mà không chút sợ hãi, nhưng khi đối mặt với Cổ Tộc thì hắn vẫn phải kiêng kị vài phần. Đây cũng là một chủng tộc viễn cổ có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Đám người Hồn Ngọc bay tới phía sau Cốt U, sắc mặt có chút khó coi nhìn đội hình của đối phương. Cục diện hiện giờ khiến cho bọn chúng không còn một chút ưu thế nào.

"Cốt U trưởng lão, có cần gọi thêm cường giả trong tộc đến đây không?"
Hồn Ngọc thấp giọng, nói.

Hai mắt Cốt U lóe lên quang mang, cất giọng hỏi:

"Người có thấy Bồ Đề Tâm không?"

"Ặc!"

Hồn Ngọc liền ngăn người, chần chờ một chút rồi lắc đầu:

"Không có!"

Nghe thấy vậy, Cốt U khẽ nhíu mày, thở dài một hơi, nói:

"Vậy chúng ta rút lui thôi! Cổ Tộc đang có mặt ở đây, nếu chúng ta triệu hoán thêm cường giả trong tộc thì bọn chúng tất nhiên cũng sẽ làm như vậy, đồng thời còn khiến chúng ta bại lộ ra một chút thực lực. Việc đó đối với chúng ta cũng không phải là hay ho gì."

Thấy Cốt U tính toán buông tha, Hồn Ngọc liền có chút không cam lòng. Chỉ có điều, hãn vẫn hiểu được tình thế hiện tại. Cốt U bị hỏa liên kinh khủng của Tiêu Viêm đánh cho trọng thương, chỉ riêng việc muốn đối phó với một gã cường giả Bán Thánh đã là rất khó khăn rồi, huống chi đối phương còn có đến hai người. Tuy rằng Thiên Yêu Hoàng tộc chắc chắn cũng có mấy lão quái đạt tới cảnh giới Bán Thánh, nhưng với tính tình của mấy lão tạp mao đó thì nhất định sẽ không dám kết thù chuốc oán với Cổ Tộc. Vì vậy muốn đám người Cửu Phượng gọi thêm cường giả tới trợ trận là hoàn toàn không có khả năng.

"Thông Huyền, người chớ có to mồm. Chờ thương thế của lão phu khỏi hẳn, người thích thế nào lão phu cũng chiêu!" Cốt U âm lãnh nhìn Thông Huyền trưởng lão, lạnh lùng nói.

Đối với những lời này, Thông Huyền trưởng lão cũng chỉ cười nhạt, không

thèm để ở trong lòng. Lão đã nhận thấy đám người Cốt U đang có ý rút lui, cho nên lão cũng không muốn được đăng chân lên đằng đầu. Dù sao bọn họ cũng không có khả năng lưu giữ được đám người đó bởi vì cường giả Bán Thánh một khi đã liều chết thì vô cùng đáng sợ. Hơn nữa, trên người bọn chúng cũng có quyền trọc không gian, nếu rơi vào thế giằng co thì cường giả của hai bên bắt buộc phải đứng ra.

"Cường giả của bọn ta còn chưa ra tay đâu! Nhất định Tinh Vãn Các sẽ bị Hồn Điện san bằng một cách triệt để. Hãy tranh thủ hưởng thụ quãng thời gian quý giá cuối cùng này đi!" Cốt U âm lãnh nhìn Tiêu Viêm và Dược Lão, nói.

"Điều này không cần người quan tâm! Tinh Vãn Các bọn ta là một khối xương cứng, nếu Hồn Điện muốn đến gặm, chúng ta nhất định sẽ làm cho các người gãy vài cái răng." Dược Lão cười nhạt, nói.

Bọn họ và Hồn Điện đã sớm ở vào thế không chết không thôi, nói lắm cũng không có tác dụng gì. Mà một khi đã như vậy thì cần gì phải giữ thể diện cho bọn chúng cơ chứ?

"Hi vọng đến lúc Hồn Điện bọn ta dẫn binh tới thì người vẫn mạnh miệng được như vậy!"

Cốt U cười lạnh, sau đó không nói thêm gì, ánh mắt âm tàn liếc qua Tiêu Viêm một cái, rồi đột ngột xoay người, bay ra khỏi cổ vực Man Hoang. Đám người Hồn Ngọc tuy không cam lòng nhưng vẫn nhanh chóng bám theo phía sau.

Thấy mấy người Hồn Ngọc đầy chán nản mà rời đi, đám người của Thiên Yêu Hoàng tộc cũng không dám ở lại lâu, lập tức vội vã bám theo. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nhìn thấy trong nháy mắt đối phương đã bỏ chạy hết, Tiêu Viêm liền có chút tiếc nuối, thở dài nói:

"Đáng tiếc... Lần này ngoại trừ đánh Cốt U trọng thương thì cũng không gây ra tổn thất gì lớn cho Hồn Điện!"

Dược Lão cười cười, nói:

"Bọn chúng cùng nhau rời khỏi đây cho nên chúng ta cũng không có biện pháp nào khác. Dù sao thực lực của Hồn Tộc cũng vô cùng mạnh mẽ. Nếu hai bên giao chiến, người chịu thiệt vẫn là chúng ta."

"Được Trần lão huynh nói rất đúng! Hồn Tộc quý dị khó lường, rất khó đối phó. Cho dù là Cổ Tộc chúng ta cũng không dám bức ép bọn họ đến mức chó cùng dứt giậu. Có thể dọa cho bọn hắn phải bỏ chạy đã là kết quả khá tốt rồi."

Thông Huyền trưởng lão ở bên cạnh cũng cười cười. Rồi bất chợt, lão liền nhìn mọi người, trầm ngâm nói:

"Bất quá, sự tình về Bồ Đề Cổ Thụ đã kết thúc, chúng ta cũng nên nhanh chóng quay về Cổ Giới. Máy lão gia hỏa kia khó khăn lắm mới để Huân Nhi đi ra ngoài, nếu còn trì hoãn quá lâu thì khó tránh khỏi việc phải nghe bọn họ lái nhải không ngừng."

Nghe vậy, trong mắt Huân Nhi lộ ra vẻ không muốn rời đi, nhưng nàng cũng hiểu nếu bản thân chưa đạt tới cảnh giới Đâu Thánh thì mấy lão gia trong tộc sẽ không an tâm để cho nàng ở bên ngoài quá lâu. Lập tức, nàng nhìn về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói:

"Tiêu Viêm ca ca....Huynh hãy cẩn thận một chút! Hồn Tộc là đám người có thù tất báo. Lần này huynh đã khiến bọn chúng phải chịu thua thiệt lớn như vậy, cho nên bọn chúng chắc chắn sẽ không để yên. Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ phái người tới đối phó với Tinh Vãn Các!"

"Ừm!"

Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu. Hắn cũng hiểu, tuy thực lực Tinh Vãn Các không ngừng được tăng cao nhưng vẫn còn kém rất xa so với siêu cấp thế lực như Hồn Tộc. Nếu đại quân của bọn chúng mà đánh tới thì đó quả là một việc đau đầu.

"Xem ra lần này trở về cần lập tức bế quan, luyện hóa Bồ Đề Tâm để thực lực của bản thân đạt được cảnh giới Bán Thánh. Nếu không, đến khi Hồn Tộc xâm phạm thì e rằng Tinh Vãn Các sẽ gặp nguy hiểm!"

"Ha ha... Yên tâm! Cổ Tộc bọn ta vẫn luôn luôn giám sát nhất cử nhất động của Hồn Tộc. Nếu bọn chúng có bất kỳ động thái gì lớn, chắc chắn

bọn ta cũng sẽ biết. Và lại, nếu bọn chúng muốn đánh bại được Tinh Văn Các thì ít nhất phải phải ra hai gã cường giả Bán Thánh. Mà đội hình như vậy đã rất nhiều năm Hồn Tộc chưa hề sử dụng. Thế nên các người cũng không cần phải lo lắng quá nhiều." Thông Huyền trưởng lão cười, nói.

"Bất quá, nếu như quả thật là có việc đó thì Cổ Tộc cũng sẽ không đứng ngoài cuộc. Ngoài ra, Tiêu Viêm hiện đang nắm giữ Đà Xá Cổ Đé Ngọc ở trong người, cho nên bọn ta không thể trơ mắt đứng nhìn nó rơi vào tay Hồn Tộc được!"

Thông Huyền trưởng lão khoát tay, nói:

"Thôi... Đã không còn sớm nữa, chúng ta từ biệt tại đây, ngày sau gặp lại!"

Vừa dứt lời, Thông Huyền liền chấp tay chào Dược Lão, sau đó cũng không đợi mọi người nhiều lời, tay áo vung lên, tỏa ra một cỗ không gian chi lực bao quanh đám người Huân Nhi, rồi nhanh chóng biến mất ở trên bầu trời.

Nhìn thân ảnh Huân Nhi biến mất, Tiêu Viêm liền cảm thấy buồn bã, khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía ngoại vi cổ vực Man Hoang, nhẹ giọng nói:

"Đi thôi, chúng ta cũng cần phải trở về!"

-----oOo-----

Chương 1427: Bế quan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi kết thúc việc Bò Đề cổ thụ, đoàn người Tiêu Viêm cũng không ở lại nơi quý quái này lâu, trực tiếp rời đi. Trải qua mấy ngày bôn ba, cuối cùng cũng đã trở về Tinh Văn các.

Lần hành trình đến cổ vực Mãng Hoang này, không nghi ngờ gì Tiêu Viêm là người thu hoạch lớn nhất. Hắn không chỉ được ngồi dưới Bò Đề thụ để lĩnh ngộ, lại còn thần không biết quỷ không hay giấu Bò Đề Tâm vào trong

cơ thể. Đương nhiên, cũng không thể quên trong tay hắn còn có mười một hạt Bồ Đề tử vô cùng tinh thuần.

Không nói tới hai điều trước, chỉ riêng mười một hạt Bồ Đề Tử này thôi đã vô cùng quý giá rồi. Loại vật này, dù đưa ra một hạt cũng đủ để khiến phần đông cường giả Đâu Tôn đỉnh phong phải đỏ mắt. Không tính những tác dụng khác, chỉ riêng nó có thể tăng tỷ lệ bước vào Bán Thánh cũng đã khiến mấy tuyệt đỉnh cường giả kia điên cuồng.

Thu hoạch chuyên này rất lớn, nhưng điều làm Tiêu Viêm thoải mái nhất là không để cho đám người Hồn Ngọc kia chiếm đc chút thu hoạch nào. Chỉ nghĩ tới việc đám người kia thiên tâm vạn khổ mới tới được chỗ vực, nhưng cuối cùng không chiếm được dù một cọng lông cũng đã khiến Tiêu Viêm cười ngoác miệng.

Tinh Vẫn các.

Sau khi trở về, đoàn người Tiêu Viêm nghỉ ngơi một tuần mới thoát khỏi cảm giác mệt mỏi uể oải. Hành trình lần này không hề thoải mái, nếu không phải Tiêu Viêm mang theo một hạt Bồ Đề Tử trong nạp giới mới khiến bọn họ tỉnh lại từ ảo cảnh thì e rằng cả đám bọn họ sẽ vĩnh viễn bị lạc trong đó, cuối cùng biến thành những thứ giống mấy Khôi Lỗi Bán Thánh kia.

Mặc dù chuyện đã trôi qua, nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy lạnh người khi nghĩ tới, ảo cảnh đó thật sự quá đáng sợ.

Trở lại Tinh Vẫn các, Tiêu Viêm cũng không luyện hóa Bồ Đề Tâm ngay. Hắn biết việc này vô cùng quan trọng, vì vậy phải cố gắng thực hiện một cách hoàn hảo nhất, tuyệt đối không để xảy ra sai lầm.

Suy nghĩ như vậy, trong suốt một tháng sau, Tiêu Viêm cố gắng điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất. Cùng lúc đó, hắn và Dược Lão dùng toàn bộ khả năng chuẩn bị đan dược cùng thiên địa linh bảo có thể tăng lên xác suất cho dù chỉ một chút. Ai cũng hiểu được, nếu Tiêu Viêm có thể thành công bước vào Bán Thánh, vậy thực lực Tinh Vẫn các sẽ tăng mạnh trong chớp mắt. Hai vị cường giả Bán Thánh, cho dù là tông phái lánh đời có địa vị cực cao như Thiên Minh Tông cũng chưa chắc đã có.

Khi Tiêu Viêm đang điều chỉnh trạng thái, Dược Lão từng đi ra ngoài nửa

tháng, khi về thì về mặt mệt mỏi, đưa cho Tiêu Viêm một cái hộp ngọc.

Khi nhận lấy hộp ngọc, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc. Đến tận khi hắn cẩn thận mở hộp ra thì phát hiện một vật thể hình dáng như một con sóc con đang nằm trong đó, một luồng đan hương nồng đậm lan tỏa, ngửi một hơi đã khiến người ta có cảm giác vui vẻ sáng khoái.

"Đây là... Bò Đề đan?"

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào chú sóc con kia, một lúc sau mới ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi. Từ trong cơ thể nó, hắn cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

"Phải!"

Dược Lão mỉm cười gật đầu, vẻ tươi cười che đi sự mệt mỏi trên khuôn mặt già nua của lão, có chút tiếc hận nói: *"Đáng tiếc, Bò Đề đan này chỉ đưa tới Bát sắc Đan Lô. Nếu không thì dược lực của nó còn có thể mạnh hơn nữa. Nhưng trong cơ thể con đã có Bò Đề Tâm, giờ lại thêm Bò Đề đan, hẳn là có thể đột phá Bán Thánh thành công!"*

Nhìn khuôn mặt già nua của Dược Lão, Tiêu Viêm có chút xúc động. Hóa ra Dược Lão biến mất nửa tháng nay là tìm chỗ luyện chế Bò Đề đan cho hắn. Đan dược cấp bậc này, tỷ lệ thành công của hắn còn quá thấp. Mà hắn cũng hiểu, lấy luyện dược thuật của Dược Lão, luyện chế Bò Đề đan có thể đưa tới Cửu sắc Đan Lô, nhưng hiện giờ là do thiếu công hiệu của hỏa diễm. Nếu trong tay còn Cốt Linh Lãnh Hỏa, Dược Lão sẽ có thể dễ dàng đưa tới Cửu Sắc Đan Lô.

Vì người đệ tử này, Dược Lão đã lặng lẽ hy sinh rất rất nhiều...

"Sự phụ, cảm ơn người..."

Tiêu Viêm nắm chặt hộp ngọc, hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói.

"Ha ha, thầy trò chúng ta mà cần cảm ơn sao?" Dược Lão cười cười, lắc đầu nói: *"Con cứ yên tâm bế quan, việc của Tinh Vãn các cùng Viêm Minh cứ giao cho ta, ta sẽ không để điều gì xảy ra đâu. Việc quan trọng nhất là con phải nhanh chóng đột phá tới Bán Thánh. Nếu không, ba năm sau, khi Tinh Liên Yêu Hỏa xuất thế thì con lại không đủ khả năng để hàng phục*

nó. Di hỏa bậc này quả thật quá đáng sợ..."

Tiêu Viêm lặng im gật đầu, đây đúng là một lần cá vượt vũ môn của hắn. Nhảy qua thì sẽ hóa rồng, bước vào tầng lớp cường giả đỉnh phong trên đại lục, không vượt qua được thì mãi sẽ chỉ đứng trong danh sách nhất lưu. Với thực lực như vậy mà muốn đối kháng với Hồn Tộc thì căn bản là si tâm vọng tưởng.

Với lại, hắn tìm Tịnh Liên Yêu Hỏa đã mười năm, muốn hắn bỏ cuộc là chuyện không thể. Có thể đối kháng Hồn Tộc hay không, tác dụng của Tịnh Liên Yêu Hỏa là vô cùng trọng yếu. Bằng bất cứ giá nào, hắn phải đoạt bằng được Tịnh Liên Yêu Hỏa!

"Yên tâm bé quan, chuyện tăng lên thực lực của Thái Lâm, Tiểu Y Tiên cho tới Thanh Lâm cứ giao cho ta. Các nàng đều không phải nữ tử bình thường, chỉ cần có cơ hội thích hợp, thực lực sẽ tăng lên cực nhanh. Khi con phá quan, chắc chắn các nàng sẽ không trở thành gánh nặng cho con đâu."

Dược Lão vỗ vai Tiêu Viêm, nhìn về phía sau. Ở đó chúng nữ đều có mặt, chẳng qua chưa từng lên tiếng quấy rầy hai thầy trò bọn họ nói chuyện.

"Dạ..."

Tiêu Viêm gật đầu nhẹ, chần chờ một chút rồi lấy ra một bình ngọc từ nạp giới, ở ngoài có bao phủ một lớp hỏa diễm mỏng, có thể cảm thấy trong đó mơ hồ tồn tại một linh hồn suy yếu.

"Lão sư, đây là linh hồn Hàn Phong... Dù sao cũng nên để hắn cho người xử trí!" Tiêu Viêm đưa bình ngọc cho Dược Lão, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Dược Lão hơi ngẩn ngơ, ánh mắt phức tạp nhìn bình ngọc kia, trong mắt có chút bi thương. Dù sao đi nữa, lão cũng từng coi Hàn Phong như con ruột, tự tay nuôi lớn một cô nhi bị người khác vứt bỏ, lại dạy cho Hàn Phong một thân bản lĩnh. Cuối cùng, hắn lại bị chính Hàn Phong hãm hại, khiến cho lão nhân từng bị chủng tộc vứt bỏ này chịu tổn thương rất lớn, việc này còn đau đớn hơn gấp vạn lần so với mất đi thân thể.

Bàn tay gầy guộc run rẩy nhận lấy bình ngọc, Dược Lão không nói gì, chỉ

lặng im gật đầu.

Nhìn khuôn mặt già nua có chút ảm đạm kia, Tiêu Viêm càng cảm thấy đau xót. Hắn phát áo bào, quỳ xuống, đập đầu mạnh hai cái, trầm giọng nói: *"Sư phụ có ơn dạy bảo với con, ngài vừa là thầy lại vừa như cha. Mỗi nhục năm xưa ngài phải chịu, sau này con nhất định sẽ đòi cho đủ."*

Nhìn hành động của Tiêu Viêm, Dược lão ngẩn người rồi vội vàng vươn tay đỡ. Nhưng lão chưa kịp nâng Tiêu Viêm dậy thì Thái Lâm cũng đã ôm Tiêu Tiêu quỳ xuống bên cạnh Tiêu Viêm. Hiện giờ nàng là thê tử của Tiêu Viêm, Tiêu Viêm coi Dược Lão như cha thì tất nhiên nàng cũng giống như vậy. Mặc dù tính tình nàng lạnh lùng quật cường nhưng giờ nàng cũng hiểu, tất cả đều phải nghe theo phu quân.

"Ài, tên nhóc này..."

Dược lão bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng hai mắt lại ươn ướt, khuôn mặt cũng bớt đi vẻ bi thương. Lão biết trời không tuyệt đường của mình, ông trời đã để lão mù một lần, nhưng cũng không bị lún thứ hai. Vì người đệ tử này, lão có thể hi sinh cả tính mạng của bản thân.

"Sư công..."

Đôi mắt đen nhánh như bảo thạch của Tiêu Tiêu mở lớn nhìn Dược lão, giọng nói trong trẻo khiến tất cả đều cảm thấy vui vẻ.

"Tiêu Tiêu ngoan lắm!"

Nghe vậy, Dược Lão cũng không nhịn được cười, ôm lấy Tiêu Tiêu đang ở trong lòng ngực Thái Lâm, sau đó nhìn hai người Tiêu Viêm, cười nói:

"Đừng dậy đi, lão đầu ta chỉ nhất thời suy nghĩ linh tinh mà thôi. Hai con cũng không còn nhỏ, chẳng lẽ còn sợ ta nghĩ quản tự sát hay sao?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng cười theo, đứng dậy, sau đó nâng Thái Lâm lên, tay cầm hộp ngọc nghiêng đầu nhìn về mặt thất, nói:

"Thời gian không còn nhiều, ta cũng nên đi vào. Lần bế quan này cũng không rõ sẽ tốn bao nhiêu thời gian, nhưng khẳng định là không ngắn. Thời gian đó tất cả các nàng phải nghe theo sự phân phó của sư phụ."

"Ừm..."

Nghe vậy, đám người Thái Lâm cũng khẽ gật đầu.

"*Sư phụ, bảo trọng!*"

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, ôm quyền với Dược Lão rồi xoay người không chút do dự. Cầm hộp ngọc trong tay, từ từ đi về phía cửa đá dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

"*Àm!*"

Sau khi Tiêu Viêm đi vào, cửa đá khổng lồ chậm rãi hạ xuống, cuối cùng giáng mạnh xuống mặt đất, tạo thành một mảng khí bụi.

Nhìn cửa đá khổng lồ, tất cả mọi người đều trầm mặc. Bọn họ có dự cảm, lần bế quan này của Tiêu Viêm chỉ sợ sẽ không ngắn.

"*Đi thôi, chúng ta chờ hẵn thuận lợi đột phá tới Bán Thánh!*"

Dược lão khẽ thở dài, vung tay, ôm Tiêu Viêm chậm rãi rời đi. Sau đó, đám người Thái Lâm cũng cẩn thận bước theo sau.

Nhưng cũng không ai ngờ tới, thời gian không ngắn này lại kéo dài tới khoảng hai năm...

-----oOo-----

Chương 1428: Linh tộc chi biến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai năm, cũng không phải một khoảng thời gian ngắn, nhưng không ai ngờ rằng lần bế quan này của Tiêu Viêm lại lâu đến như vậy...

Dựa theo dự đoán của mấy người Dược Lão, Tiêu Viêm có Bồ Đề Tâm và Bồ Đề Đan tương trợ, đột phá đến Bán Thánh cũng không phải chuyện gì quá khó. Nói vậy nhưng lời đồn luyện hóa Bồ Đề Tâm là có thể lập địa

thành thánh đích xác có chút khuếch đại. Dù sao đi nữa, bất cứ nguồn năng lượng tinh thuần khổng lồ nào cũng phải cho người ta thời gian để hấp thu.

Thế nhưng nếu nhìn điều này theo một khía cạnh khác thì nó đã chứng minh được điểm mạnh của Bồ Đề Tâm, mặc dù cũng không phải cái gọi là lập địa thành thánh. Vốn dĩ Tiêu Viêm đã đạt tới cảnh giới Cửu chuyển đỉnh phong, cùng lắm cũng chỉ cần không đến một năm là có thể thuận lợi phá quan mà ra.

Nhưng sự thật lại không giống như mọi người dự liệu. Trong lúc chờ đợi, thời gian chậm rãi trôi qua, xuân đi thu đến, trước cửa đá nơi Tiêu Viêm bế quan đều đã bị cỏ dại xanh um bao phủ, trên cửa đá cũng giăng đầy dây leo.

Trong một năm qua, nơi này đã trở thành cấm địa của Tinh Vãn Các. Bình thường, ngoài một số người ra, thậm chí ngay cả một số khách khanh trưởng lão cũng bị cấm không được vào.

Một năm qua đi, mọi người cũng đành phải kiềm chế sự nôn nóng ở trong lòng lại, dù sao loại chuyện này dù có lo lắng cũng chỉ là vô ích. Dù vậy, ít nhất Dược Lão vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức như có như không sâu trong vách núi dày vài trăm trượng kia. Tuy khí tức này yếu ớt nhưng lại không hề suy yếu, lại giống như đang tiến vào một loại trạng thái lột xác. Điều này khiến cho mọi người yên tâm hơn rất nhiều...

Vẫn có thể cảm nhận được khí tức của Tiêu Viêm, không nghi ngờ là làm cho mọi người bớt lo lắng đi rất nhiều. Mà thời điểm này lại không thể đi quấy nhiễu hắn, bởi vậy mọi người chỉ có thể làm một chuyện khiến người ta bất đắc dĩ nhất, đó chính là im lặng chờ đợi.

...

Mà trong thời gian Tiêu Viêm bế quan, Trung Châu cũng coi như có chút thay đổi. Sự trả đũa của Hồn Điện không đến sớm như dự kiến, bởi vậy Tinh Vãn Các cũng nắm chắc thời gian mà phát triển càng thêm lớn mạnh dưới sự điều khiển của Dược lão và Phong tôn giả.

Có không ít cường giả đều mộ danh mà đến, đặc biệt là khi bên trong Tinh Vãn Các truyền ra tin tức Dược lão có thể luyện chế Bồ Đề đan thì ngay cả một số cường giả Đấu Tôn đỉnh phong cũng không nhịn nổi hấp dẫn mà

trở thành trưởng lão khách khanh của Tinh Vẫn Các.

Đối với bọn họ, sức hấp dẫn của Bồ Đề Đan quả thật là quá lớn, đủ để làm cho bọn họ bán ra một chút thời gian tự do

Dương nhiên, đối với những người mộ danh mà đến này, đương nhiên Dược Lão sẽ không vừa thấy mặt đã thưởng Bồ Đề Đan cho họ, mà những cường giả đó cũng hiểu được rằng thế giới này không có chuyện ngon ăn như vậy, thế nên ngày thường cũng tìm hết các biện pháp cống hiến cho Tinh Vẫn Các để lấy được sự tin tưởng của Dược Lão. Bọn họ đều chờ mong có được một viên Bồ Đề đan, đột phá đến cảnh giới mà họ tha thiết mơ ước

Mà dưới loại tuần hoàn này, thực lực Tinh Vẫn Các đột nhiên tăng mạnh cũng là điều dễ hiểu. Thậm chí còn mơ hồ trở thành một thế lực ngang tầm với những tông phái mạnh mẽ truyền thừa lâu đời bậc nhất Trung Châu như Thiên Minh tông.

Nhưng đối với thực lực và danh vọng tăng vọt của Tinh Vẫn các, Thiên Minh tông đã bắt đầu có chút đứng ngồi không yên, chúng vốn có ân oán không nhỏ với Tinh Vẫn các và Tiêu Viêm. Lúc đầu, khi phạm vi thế lực của Tinh Vẫn các không lớn, hai bên cũng chẳng có bao nhiêu xung đột. Nhưng khi Tinh Vẫn các càng lúc càng mở rộng thì phạm vi thế lực đã dần tương giao với Thiên Minh tông. Cứ như vậy, việc bùng phát xung đột chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Một bên là thế lực lâu đời, một vị thì là thế lực mới nổi, hai bên xung đột cũng tương đối kịch liệt.

Trải qua một thời gian giao phong, hai bên có thắng có thua, bên này cũng không thể làm gì được bên kia. Dù vậy, cục diện này cũng chẳng kéo dài bao lâu liền bị phá vỡ, bởi vì Thiên Minh Tông tuyên bố kết thành liên minh với Băng Hà Cốc, Phong Lôi Các cùng với một số tông phái có chút danh tiếng khác, lấy tên là "*Minh Hà minh*". Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Loại kết minh này làm cho thanh thế của Thiên Minh tông tăng mạnh, nhiều cường giả hội tụ, đánh cho Tinh Vẫn Các một trận trở tay không kịp, phạm vi thế lực cũng rút nhỏ đi không ít. Nhưng đối với cục diện này, mấy người Dược Lão cũng không hề bối rối. Tinh Vẫn Các phát triển quá

nhanh, phạm vi thế lực mặc dù rộng lớn nhưng dù sao cũng có chút phù phiếm không ổn. Lần đại chiến này cũng vừa lúc đỉnh đốn, một tên béo đầy ung nhọt trên người không phải thứ Dược lão muốn..

Bởi vậy, đối mặt với tình trạng phạm vi thế lực Tinh Vẫn Các co rút lại, mấy người Dược lão cũng không tỏ chức đại phản công mà vẫn tiếp tục tránh lui. Mà nương theo sự tránh lui này, phòng tuyến cũng dần co lại, dẫn đến lực phòng thủ của các thành thị phía sau càng lúc càng mạnh. Lại thêm việc không ít trưởng lão khách khanh của Tinh Vẫn Các xây dựng không gian trùng động trong những thành thị đó, trực tiếp tạo thành một mạng lưới liên kết những thành thị đó với nhau..

Cứ như vậy, gặp nạn cũng có thể nhanh chóng trợ giúp tiếp ứng lẫn nhau, điều này làm cho phạm vi thế lực của Tinh Vẫn Các được củng cố vững chắc. Về phần Minh Hà minh, những đợt tiến công tiếp theo cũng không thu được hiệu quả rõ rệt nào mà còn tổn thất không nhỏ.

Cục diện giằng co này kéo dài mấy tháng, rốt cuộc Minh Hà minh cũng không thể không bỏ cuộc, từ từ rút về. Dù sao hiệu quả lập uy cũng đã đạt được, bọn họ cũng không muốn liều mạng huyết chiến với Tinh Vẫn các. Vì ai cũng hiểu được, nếu thực sự đánh thì hươu chết về tay ai cũng chưa biết được.

Mà sau khi cuộc đại chiến này hạ màn, thanh danh Tinh Vẫn Các lại càng thêm vang dội. Có thể lấy lực lượng bản thân chống lại được liên minh do những thế lực như Thiên Minh tông, Băng Hà cốc... tạo nên, loại việc này cũng tương đối hiếm thấy ở Trung Châu. Về phần Minh Hà minh thì lại tương đối buồn bực, tuy nói là cướp được chút địa bàn nhưng dường như cuối cùng lại giống tuyên truyền miễn phí cho Tinh Vẫn các một lần vậy.

Theo cuộc đại chiến này tạm thời lắng xuống, Trung Châu cũng bình lặng một khoảng thời gian. Nhưng loại bình lặng này chưa kéo dài bao lâu thì đã bị một tin tức không biết từ đâu truyền tới làm dậy sóng.

Nhân vật chính của tin tức này là một trong viễn cổ bát tộc: Linh tộc. Từ lúc Tiêu Viêm ra khỏi Thiên Mộ đã biết được tin tức không gian của Linh tộc đột ngột phong bế, nhưng khi đó tin tức này vẫn chỉ được truyền lưu bên trong các thế lực lớn. Và lại, cũng không biết nguyên do vì sao mà tin tức cũng không lan truyền ra ngoài.

Nhưng trước đó không lâu lại có thêm cường giả phát hiện, không gian của Linh tộc lại mở ra lần nữa. Mà khi những cường giả đó tiến vào dò xét thì lại phát hiện Linh giới đã trống rỗng, không có một bóng người, thậm chí ngay cả tộc nhân bình thường của Linh tộc cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn không gian trống rỗng không có bất cứ một bóng người này, mấy cường giả kia đều sững người, chột cảm thấy lạnh từ đầu đến chân. Chuyện này quả thật quá mức quỷ dị, nhân khẩu trong Linh giới ít nhất cũng có hơn trăm vạn, nhưng hiện giờ lại như bốc hơi hoàn toàn khỏi thế gian vậy.

Khi việc này truyền đến tai những tộc còn lại, lập tức đưa đến một trận động đất không lồ. Bọn họ đều nhanh chóng phái cường giả đến Linh giới thăm dò. Nhưng bất kể bọn họ tìm kiếm thế nào đi chăng nữa thì cũng không phát hiện được nửa cái bóng của tộc nhân Linh tộc. Giống như cả Linh tộc đều đã biến mất trong khoảng thời gian phong bế kia vậy.

Linh tộc dù sao cũng là một trong viễn cổ bát tộc, tuy nói mấy năm nay dần có xu hướng suy tàn nhưng dù sao thì lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo. Linh tộc dù có suy tàn nhưng cũng có thể chen chân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực ở Trung Châu. Nhìn khắp mảnh đất này, cũng chỉ có thế lực như Cổ tộc mới có thể thần không biết quỷ không hay xóa sạch một chủng tộc như vậy.

Đương nhiên, loại trừ khả năng bị đồ tộc ra thì vẫn có người đoán rằng có thể Linh tộc đã di chuyển đến một không gian tự sáng tạo ra khác. Nhưng việc đại di chuyển này rõ ràng không thể giấu được tất cả cường giả đỉnh phong tại Trung Châu. Ngay cả bọn họ đều không cảm thấy bất cứ động tĩnh gì thì sao Linh tộc có thể lặng lẽ đưa đi hơn trăm vạn người như vậy?

Mặc kệ thế nào, sự kiện Linh tộc biến mất đã nhắc lên một hồi sóng gió vô cùng lớn, thế lực khắp nơi đều đang suy đoán nguyên nhân gây ra.

Mà khi bên ngoài suy đoán lung tung thì trong các chủng tộc viễn cổ lại xuất hiện một sự phân cách không lồ. Các chủng tộc viễn cổ này cũng hiểu khá rõ về nhau, bọn họ cũng chẳng phải minh hữu gì, chỉ có thể nói khi địch khi bạn. Dù sao khi cường đại thì những chủng tộc này đều đã tấn công đối phương, bởi vậy nên tồn tại ân oán là điều tất yếu.

Ngoại nhân mù mờ về chuyện này nhưng bọn họ lại có suy đoán của riêng mình. Trước đây thật lâu, viễn cổ bát tộc cũng đã từng bùng nổ đại chiến, nguyên nhân gây ra cuộc chiến này chính là Đà Xá Cổ Đế Ngọc!

Thứ mà vị Đâu Đế cuối cùng kia để lại, nghe nói nơi đó có bí mật về việc đạt tới Đâu Đế. Năm đó, vì bí mật này mà viễn cổ bát tộc đã ra tay, cuối cùng chia Đà Xá Cổ Đế Ngọc đầy đủ thành tám mảnh. Nói cách khác, nếu như muốn đến được nơi Đà Xá Cổ Đế để lại thì phải tập hợp đầy đủ tám miếng cổ ngọc, mà các tộc đều coi cổ ngọc quan trọng hơn cả mạng sống thì có lý nào lại vô duyên vô cớ giao ra?

Bởi vậy, có người đoán rằng nguyên nhân mà Linh tộc biến mất có lẽ là do một trong bát tộc gây ra, mục đích đương nhiên là vì có được thêm một mảnh Đà Xá Cổ Đế Ngọc!

Nhưng sau khi suy đoán đến đây lại nổi lên một nghi ngờ khác. Mặc dù Linh tộc suy tàn nhưng nội tình vẫn còn rất thâm hậu, muốn thần không biết quỷ không hay đồ sát cả tộc thì chỉ có hai trong sáu tộc còn lại miễn cưỡng làm được việc này.

Đó chính là Cổ tộc và Hồn tộc!

-----oOo-----

Chương 1429: Chiến thư!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ mặt bên ngoài nhìn vào thì hiện giờ Cổ tộc được coi như tộc mạnh nhất trong bát tộc viễn cổ. Không có bất kỳ người nào có nghi ngờ gì về thực lực của bọn họ.

Còn nếu muốn nói tới Hồn tộc thì e rằng là đây là tộc được truyền thừa lâu đời nhất trong bát tộc. Tại thời viễn cổ xa xưa nhất thì chủng tộc này đã tồn tại. Từ xưa tới nay, chủng tộc này vốn thần bí quý dị. Đối với vấn đề thực lực của bọn họ có mạnh mẽ hay không thì e rằng ngay cả những chủng tộc khác cũng không dám nhận là mình biết rõ hết. Trong những lần đại chiến trước kia, Hồn tộc cũng không biểu hiện ra việc mình mạnh mẽ nhất, nhưng nếu có người cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra. Từ

trước tới giờ, cho dù ở vào hoàn cảnh nào thì Hồn Tộc cũng chưa từng rơi vào thế hạ phong.

Không thắng không bại. Nếu theo một phương diện khác mà nói thì đó là một điều cực kỳ đáng sợ. Bởi vậy, khi đối mặt với chủng tộc viễn cổ thần bí kia thì cho dù là Cổ tộc cũng phải duy trì sự kiêng kỵ.

Hai chủng tộc viễn cổ này gần như đại biểu cho tầng lớp thế lực mạnh mẽ nhất trên Đâu Khí đại lục hiện nay. Bởi vậy, ngoài hai thế lực này ra thì e rằng không còn bất kỳ thế lực nào có thể giết sạch toàn bộ Linh tộc mà thần không biết quỷ không hay như thế.

Cũng vì thế mà trong biến cố lần này của Linh tộc thì thế lực có khả năng lớn nhất chính là Hồn tộc cùng Cổ tộc. Tuy rằng bốn tộc còn lại không có chứng cứ tuyệt đối để vạch trần ra ai là hung thủ. Nhưng sau khi trải qua chuyện của Linh tộc, bọn họ sẽ bảo trì cảnh giác lớn nhất với hai tộc này. Nếu như đối phương thật sự hướng về phía Đà Xá Cổ Đế Ngọc thì nhất định sẽ không dừng tay lại. Mà có bốn phần Cổ Ngọc còn lại trong tay, bọn họ sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ.

Đối với loại nghi ngờ vô căn cứ này, Cổ tộc có vẻ tương đối buồn bực. Nhưng bọn hắn cũng biết rõ được tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Sau chuyện này, nếu như có bất kỳ hành động nào thì đều có thể đưa tới một ít suy đoán sai lệch. Bởi vậy, bọn họ chỉ có thể duy trì sự im lặng. Mà cùng lúc đó, Hồn tộc cũng thực hiện tác phong trước sau như một của bọn hắn, không nghe không thấy không để ý, làm gì thì cứ làm. Dù sao Hồn tộc cũng không cần minh hữu, những người khác nghĩ sao thì nghĩ, bọn họ đều mặc kệ.

Cũng vì thế, dưới sự im lặng của cả hai bên thì biến cố của Linh tộc cũng dần dần bị đè xuống. Lục tộc cũng không vì chuyện này mà xảy ra đại chiến. Theo thời gian trôi qua, chuyện này giống như bị những người ở đây lãng quên. Nhưng cũng chỉ có đám người bọn họ mới biết được quan hệ của các tộc viễn cổ lại một lần nữa xảy ra vết nứt, vừa hợp tác với nhau nhưng lại cảnh giác đề phòng lẫn nhau.

Chuyện Linh tộc cũng đưa tới xao động không nhỏ ở Trung Châu. Nhưng mà mấy chủng tộc viễn cổ kia bình thường đều rất điệu thấp, ít khi xuất hiện cho nên sự xao động cũng chỉ này kéo dài ước chừng nửa năm rồi cũng từ từ biến mất. Ở Trung Châu mỗi ngày đều xảy ra nhiều chuyện đặc

sắc, các loại đề tài cũng nhiều không đếm xuể. Mặc dù là chuyện lớn như việc Linh tộc biến mất cũng không thể kéo dài lâu hơn được nữa.

Mà theo sự lên xuống của đủ các loại chuyện đặc sắc ở Trung Châu, xuân đi thu đến cũng đã gần hai năm kể từ ngày Tiêu Viêm bế quan. Nguồn truyện:

Trong hai năm qua, ở trong sơn cốc nơi Tiêu Viêm bế quan vẫn không hề truyền ra một chút động tĩnh nào. Gió mạnh thổi qua mang theo bụi phủ gần như che lấp cả cánh cửa đá khổng lồ kia. Hai năm trôi qua, những đệ tử mới gia nhập Tinh Vân các năm nào đã dần dần trở thành đệ tử cũ. Những đệ tử mới lại một lần nữa ào ào gia nhập Tinh Vân các, không ngừng vì thế lực mới phát triển này cung cấp sức sống mới.

Trải qua gần hai năm, Tiêu Viêm vẫn bế quan trong sự im lặng, không hề có động tĩnh gì. Trong lòng của một ít trưởng lão khách khanh bắt đầu có chút bi quan. Ở trong núi sâu kia quá yên tĩnh rồi. Đột phá tới Bán thánh là chuyện kinh thiên động địa, chắc chắn sẽ đưa tới thiên địa dị tượng. Nhưng mà kể từ khi Tiêu Viêm bắt đầu bế quan, bầu trời nơi này chưa hề có chút khác thường nào.

Với ánh mắt đầy kinh nghiệm của mình, Dược Lão đương nhiên phát hiện được một ít suy nghĩ của các trưởng lão này. Nhưng Dược Lão cũng không nói gì. Dược Lão vẫn luôn luôn đặt niềm tin nhiều nhất vào Tiêu Viêm. Năm đó bản thân bị Hồn điện bắt được, Tiêu Viêm chỉ có thể dựa vào chính mình mà từng bước từng bước đi tới Trung Châu, hơn nữa còn cứu mình ra khỏi tay của Hồn điện. Tiêu Viêm không có dựa vào bất cứ thứ gì. Điều duy nhất Tiêu Viêm dựa vào chính là lực lượng của chính bản thân mình.

Từ đó trở đi, Dược Lão liền hiểu rõ, chú chim ưng nhỏ vẫn được hấn che chở dưới cánh năm xưa giờ đã có thể thật sự bay lượn trên chín tầng trời rồi.

Khởi đại lục không ngừng diễn ra những câu chuyện đặc sắc, những kỳ tích rực rỡ này cuối cùng cũng sẽ trở thành sân khấu của hấn. Ngay từ đầu Dược Lão vẫn luôn tin tưởng như vậy.

Đứng trên một ngọn đồi nhỏ, Dược Lão nhìn chăm chú vào cánh cửa đá khổng lồ phủ kín rêu xanh ở cách đó không xa, thật lâu sau mới thở dài,

khẽ nói: *"Ai dà! Tiểu tử kia, ngươi bé quan thế này đúng là giày vò người khác mà."*

"Dược Lão!"

Ngay khi Dược Lão than nhẹ thì một đạo ánh sáng từ phía xa lướt tới, xuất hiện phía sau Dược Lão. Bóng người thướt tha xinh đẹp kia chính là Thái Lâm. Trong hai năm qua, nàng dành phần lớn thời gian ở lại Tinh Vãn các, mà Dược Lão cũng nghĩ mọi biện pháp từ luyện chế các loại đan dược cho đến phát động Tinh Vãn các tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo có tác dụng với nàng. Cũng bởi vậy mà trong thời gian hai năm, Thái Lâm từ Năm tinh Đấu Tôn đã tăng lên tới Đấu tôn đỉnh phong.

Loại tiến bộ này coi như là rất nhanh. Bản thể của Thái Lâm là Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Mức độ mạnh mẽ của thân thể nàng so với Tiêu Viêm chỉ hơn chứ không kém. Chỉ cần có đầy đủ năng lượng thì thực lực của nàng cũng sẽ nhanh chóng tăng cao. Ở thời viễn cổ, Thất Thái Thôn Thiên Mãng là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ. So với Tiêu Viêm tốn công tốn sức khổ tu thì nàng chiếm ưu thế nhiều hơn về điều kiện tiên thiên.

"Có chuyện gì?"

Thấy Thái Lâm đi tới, Dược Lão quay đầu lại. Khi thấy khuôn mặt có chút ngưng trọng của Thái Lâm liền kinh ngạc mà cất tiếng hỏi.

Đôi mắt đẹp của Thái Lâm nhìn lướt qua cánh cửa đá, con ngươi hơi âm ảm. Sau đó, nàng mới từ trong nạp giới lấy ra một tấm thiệp đỏ như máu và nói: *"Minh Hà minh đưa tới!"*

"Đây là cái gì?" Dược Lão nhíu mày, nhận lấy, mở thiệp ra. Ba chữ thật to màu đỏ sậm đột nhiên đập vào mắt.

"Thư tuyên chiến?"

Thấy thế, Dược Lão khẽ cười lạnh, ánh mắt tiếp tục nhìn xuống dưới.

"Nửa tháng sau, cường giả của Minh Hà minh chúng ta sẽ cùng tới Tinh Vãn các. Đến lúc đó đánh một trận phân cao thấp. Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc!"

"Lại dám chủ động tới Tinh Vãn các của chúng ta? Giọng điệu thật cuồng ngạo. Xem ra Thiên Minh lão yêu kia không nhịn được nữa, muốn ra tay rồi." Dược Lão khẽ híp mắt lại, cười lạnh nói.

"Minh Hà minh im lặng hơn một năm nay rồi. Lần này đột nhiên dám phát chiến thư, lại còn chủ động tới Tinh Vãn các của chúng ta. Xem ra bọn chúng có một ít năm chắc nên mới dám như thế. Không thể không đề phòng!" Thái Lâm cũng trầm ngâm rồi nói.

Dược Lão khẽ gật đầu đồng ý. Hơn một năm trước, sau khi người của Tinh Vãn các đánh một trận với Minh Hà minh xong thì Minh Hà minh không còn có hành động lớn nào nhằm vào Tinh Vãn các nữa. Đám người kia không phải không muốn mà là không dám bức Tinh Vãn các quá chặt. Dù sao thực lực của Bán thánh của mình vẫn còn ở đây. Muốn phá hủy được Tinh Vãn các vậy thì người đầu tiên cần phải xử lý phải là Dược Trần.

Nhưng muốn xử lý một vị Bán thánh, còn là Cao cấp Bán thánh thì Minh Hà minh phải xuất ra hai vị Cao cấp Bán thánh trở lên mới có thể đánh chết được!

Nhưng cho dù lấy thực lực của Thiên Minh Tông thì cũng thể nào cùng một lúc xuất ra hai vị Cao cấp Bán thánh được. Trong tông bọn hắn cũng chỉ có một vị Thái thượng trưởng lão đạt đến Cao cấp Bán thánh. Nhưng mà vị Bán Thánh này nhiều năm qua chưa từng lộ mặt. Mà ngoại trừ vị này ra thì Minh Hà minh không còn Bán Thánh nào khác. Tuy nói rằng trong Liên minh có không ít tông phái nhưng những tông môn này đều kém xa so với Thiên Minh Tông, đương nhiên là không có cường giả cấp Bán thánh. Về phần Băng Hà cốc, hiển nhiên là bọn hắn cũng không có...

Bởi vậy, bằng vào một vị Thái thượng trưởng lão của Thiên Minh Tông thì cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Dược Lão mà thôi. Còn muốn đánh chết Dược Lão thì đó là chuyện không tưởng.

Cũng chính vì lý do này mà mấy năm nay, tuy Minh Hà minh rất muốn tiêu diệt Tinh Vãn các nhưng lại chỉ có thể chế tạo một ít tranh chấp nhỏ, chiếm một chút tiện nghi. Nhưng những lợi ích lớn hơn nữa thì bọn hắn lại không thể chen chân vào được.

Nhưng lúc này, bọn hắn lại dám chủ động đưa ra chiến thư, hơn nữa còn trực tiếp chỉ định địa điểm là tổng bộ của Tinh Vãn các. Nếu nói tình

huống này không có vấn đề thì cũng chẳng ai tin.

"Mệnh lệnh xuống dưới, triệu tập toàn bộ những trưởng lão đang phân tán ở bên ngoài mà không có nhiệm vụ trọng yếu trở về. Đồng thời mệnh lệnh cho những trưởng lão đang trấn thủ các thành trì quan trọng mấy ngày nay phải chú ý nghiêm chỉnh, đề phòng Minh Hà minh đánh lén." Bàn tay gầy guộc của Dược Lão khẽ vuốt ve tâm thiếp mời trong tay, trầm giọng nói: "Mặt khác, phải ra thám tử tìm hiểu tin tức nội bộ của Minh Hà minh. Chúng ta cần phải biết được vì sao đám người kia đột nhiên lại to gan như thế."

"Vâng!"

Thải Lâm khẽ gật đầu. Khi nhận được chiến thiếp thì nàng đã đưa ra một số mệnh lệnh rồi. Trải qua hai năm biểu hiện, hiện giờ ở Tinh Vãn các, Thải Lâm cũng có danh vọng khá lớn. Ai cũng biết thân phận của nàng, mà Tiêu Viêm lại là người mà Dược Lão chỉ định làm Các chủ đời tiếp theo của Tinh Vãn các. Nói cách khác, Thải Lâm có thể được tính là nửa Các chủ phu nhân rồi. Mệnh lệnh nàng đưa ra, cho dù là một ít trưởng lão cũng phải nghe theo. Hơn nữa, trải qua hai năm chiến tranh, chinh phạt cũng đủ làm cho người khác biết được, nàng cũng không phải là bình hoa trang trí! Sự sát phạt quyết đoán của nàng, mặc dù là nam nhân cũng không bằng được!

"Trong khoảng thời gian này, bên trong Tinh giới cũng cần tăng cường cảnh giới tới mức cao nhất." Dược Lão cười lạnh nói: "Ta muốn xem xem Thiên Minh lão yêu muốn làm trò quỷ gì."

Thải Lâm tiếp tục gật đầu, ánh mắt không nhìn được mà nhìn về phía cánh cửa đá đóng chặt ở cách đó không xa. *"Hắn vẫn không có động tĩnh gì sao?"*

Dược Lão hơi ngẩn người, rồi khẽ gật đầu. Nhìn đôi mắt có chút âm đạm của Thải Lâm, Dược Lão khẽ cười nói: *"Đừng lo lắng nhiều. Tên tiểu tử kia sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Theo suy đoán của ta thì có lẽ không bao lâu nữa hắn có thể thuận lợi xuất quan."*

Thải Lâm cười khỏ. Trong gần hai năm nay, nàng đã nghe những lời này không biết bao nhiêu lần rồi.

"Đi thôi! Chúng ta có không ít chuyện cần chuẩn bị. Lần này Minh Hà mình tới cũng không phải chuyện tốt đẹp gì." Dục Lão phát phát tay, sau đó quay người chậm rãi rời đi.

Ánh mắt Thái Lâm chăm chú nhìn về phía cửa đá. Một lát sau, nàng khẽ thở dài một tiếng, xoay người, đuổi kịp Dục Lão.

Nhưng mà không ai phát hiện ra, không lâu sau khi hai người quay đi, rời khỏi đó thì cánh cửa đá to lớn phủ kín rêu xanh kia bỗng nhiên run rẩy. Một vết nứt rất nhỏ lặng yên xuất hiện trên cửa đá.

-----oOo-----

Chương 1430: Đại chiến gõ cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay, sự canh gác đề phòng ở Tinh Vãn các có thể nói là nghiêm mật nhất trong mấy năm qua. Bởi vì ngày hôm nay chính là thời gian quyết chiến mà Minh Hà minh ghi trên chiến thiệp.

Mặc dù không biết rõ tại sao lần này Minh Hà minh lại khua chiêng gióng trống tiến đến như thế. Nhưng cho dù thế nào thì Tinh Vãn các cũng không thể tỏ ra yếu thế trước mặt bao người như vậy. Lần này, chuyện cường giả của Minh Hà minh tập trung tới Tinh Vãn các đã sớm bị bọn hắn tuyên truyền khắp nơi. Bởi vậy, từ hai ba ngày trước đã có không ít người ùn ùn kéo đến Tinh Vãn các. Mọi người đều biết, những tranh chấp trong hai năm gần đây đã khiến cho Minh Hà minh cùng Tinh Vãn các hoàn toàn đối lập nhau. Cả hai bên đều áp chế lâu như vậy, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện chuyện này, chắc chắn sẽ bộc phát một hồi trò hay phấn khích đáng xem. Loại chuyện đặc sắc như thế này đương nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Đối với những người nghe tiếng đồn, mang tâm lý đến xem cuộc vui này, Tinh Vãn các cũng không áp dụng biện pháp đuổi đi mà còn cho bọn họ một khu vực ở lại. Nhưng đồng thời Tinh Vãn các cũng phái cường giả trong Các tiến hành canh gác giới nghiêm ở đây. Bất kỳ kẻ nào có hành động khác thường đều bị coi là kẻ địch, chém giết tại chỗ.

Trong sự chờ đợi của hầu hết những người đó, ngày ghi trên chiến thiệp cuối cùng cũng tới.

Bên ngoài Chủ các của Tinh Vãn các có một ngọn núi cao chọc trời. Đường lên núi cực kỳ cheo leo, hiểm trở. Người bình thường khó có thể trèo lên được. Mà đỉnh ngọn núi lại giống như bị một thanh búa khổng lồ chém ngang, biến thành một quảng trường đá rộng lớn, bằng phẳng. Nơi này chính là nơi tiếp khách của Tinh Vãn các.

Hiện giờ, trên quảng trường rộng lớn này có rất nhiều người đang đứng. Từng đạo khí tức mạnh mẽ tuôn ra, chậm chậm tràn ngập cả vùng trời nơi này. Bất kỳ kẻ nào cũng có thể thấy được, Tinh Vãn các bây giờ thật sự biến thành đầm rồng hang hổ. Tiếp theo chỉ cần chờ đợi cường giả của Minh Hà minh tới nữa mà thôi.

Ở vị trí trung tâm của quảng trường, Dục Lão chấp tay sau lưng, ánh mắt bình tĩnh. Phía sau ông là Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Thanh Lâm cùng một số khách khanh trưởng lão của Tinh Vãn các. Đội hình cỡ này đủ để khiến những người vây xem xung quanh phải kinh ngạc.

"Chúng ta không tìm hiểu được nhiều tin tức liên quan đến hành động lần này của Minh Hà minh. Nghe nói, ngay cả một số trưởng lão của Minh Hà minh cũng không biết rõ lắm vì sao bọn hắn lại có hành động như thế." Nhìn thoáng qua phía cửa vào của Tinh Giới, Thái Lâm đột nhiên nói.

"Ừ!"

Dục Lão khẽ gật đầu. Thời gian quá ngắn ngủi, khẩn trương, muốn đạt được loại tình báo cơ mật như vậy đúng là rất khó khăn."

"Tinh Giới đã tiến nhập vào trạng thái đề phòng cao nhất. Một số đệ tử thực lực yếu kém đã được chuyển đi. Phần lớn các trưởng lão được triệu tập đã trở về." Thái Lâm nhẹ giọng nói: "Tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ người của Minh Hà minh tới."

Dục Lão lại gật đầu, đang muốn nói chuyện thì ánh mắt bỗng dừng lại, nhìn về phía cửa vào của Tinh Giới, thản nhiên nói: "Bọn hắn đến rồi..."

Nghe Dục Lão nói vậy, những người ở đây đều có chút căng thẳng, ánh mắt đều tập trung về phía cửa vào của Tinh Giới. Không gian nơi đó từ từ

vỡ ra một khe hở lớn. Trong chốc lát, một luồng khí tức âm lãnh ngập trời giống như một con mãnh thú tà ác mãnh liệt xông tới không gian này. Giọng nói mang theo cười nhạt có chút âm u lạnh lẽo như tiếng sấm vang vọng khắp không gian.

"Dược Trần, đã nhiều năm không gặp, trông ngươi vẫn như cũ nhỉ!"

Theo sau giọng nói vang vọng này, từ vết nứt không gian kia xuất hiện một loạt bóng người theo nhau đi ra. Mấy đạo ánh sáng lóe lên, trong vài tích tắc những người này đã xuất hiện giữa không trung của quảng trường.

Khi đám người kia bắt đầu tiến vào Tinh Giới thì các Trưởng lão cũng lặng yên vận chuyển đấu khí bên trong cơ thể, trong ánh mắt tràn ngập cảnh giác.

Dược Lão chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào vị trí dẫn đầu của đám người. Ở đó, một bóng người mặc áo bào màu tro đang đứng lơ lửng giữa không trung. Người này có mái tóc dài màu xám, khuôn mặt không có một nếp nhăn nào, ngược lại còn cực kỳ trắng nõn. Nếu như đôi mắt màu lam của hắn không lộ ra một cỗ khí tức già nua tang thương thì e rằng không ai tin người này đã sống mấy trăm năm rồi.

Bóng người mặc áo bào tro kia nhìn qua thì có vẻ rất bình thường. Thậm chí ngay cả khí tức trong cơ thể cũng giống như một người bình thường. Nhìn hết một lượt cũng không có điểm gì nổi bật. Nhưng mà ai cũng hiểu được, người này có thể đứng ở vị trí kia thì đương nhiên không phải kẻ tầm thường.

"Thiên Minh lão yêu... Không ngờ ngươi còn chưa chết."

Dược Lão nhìn chăm chăm vào kẻ mặc áo bào tro kia, thản nhiên cười rồi nói.

"Ha ha, loại người bị đánh đến mức chỉ còn lại linh hồn như ngươi còn có thể sống lại thì sao lão phu có thể dễ dàng chết thế được?" Nghe vậy, người kia cũng cười cười, thản nhiên đáp trả.

Dược Lão nhướng mày, không thêm để ý đến Thiên Minh lão yêu mà đưa mắt nhìn đám người ở phía sau. Lần này, Minh Hà minh coi như dốc toàn bộ lực lượng. Ở đây có gần trăm người, trong đó có một nửa cường giả có

thực lực Đẩu Tôn. Đội hình như vậy lại có thêm Cao cấp Bán thánh như Thiên Minh lão yêu cũng coi như đáng sợ rồi.

Nhưng mà, đội hình kia tuy rằng cực kỳ mạnh mẽ nhưng nếu chỉ bằng vào những người này mà muốn tiêu diệt Tinh Vãn các thì rõ ràng là không đủ. Trải qua mấy năm phát triển, số lượng cường giả của Tinh Vãn các cũng không kém hơn Minh Hà minh là mấy. Hơn nữa, dù Thiên Minh lão yêu có thực lực Cao cấp Bán thánh nhưng mà Dược Lão cũng ở cấp bậc này.

"Mấy năm nay, Tinh Vãn các cùng Minh Hà minh càng ngày càng như nước với lửa, không thể ở chung. Đã đến mức này rồi, lão phu cuối cùng cũng phải ra mặt. Dược Trần, nghĩ tới trước kia chúng ta từng quen biết, chỉ cần Tinh Vãn các các người rời xa phạm vi thế lực của Minh Hà minh một nghìn dặm, hơn nữa đồng ý sau này không tranh chấp với Minh Hà minh nữa thì hôm nay Minh Hà minh chúng ta sẽ rút lui." *Thanh âm lạnh nhạt của Thiên Minh lão yêu từ giữa không trung truyền xuống khiến cho không ít trưởng lão của Tinh Vãn các có chút biến sắc.*

"Người đừng có nằm mơ!" *Giọng nói lạnh như băng của Thái Lâm vang lên. Rút lui khỏi đây ngàn dặm? Như vậy, chẳng phải phạm vi thế lực của Tinh Vãn các co rút lại chỉ còn gần một nửa hay sao? Lại còn đồng ý không được có bất kỳ tranh chấp nào với Minh Hà minh? Đây chẳng phải là trực tiếp chịu thua rồi? Nếu đáp ứng như vậy thì sau này Tinh Vãn các làm sao có thể đứng vững ở Trung Châu được nữa.*

"Đám người kia rõ ràng đang khiêu khích chúng ta." Tiêu Y Tiên khẽ nhún mày, mở miệng nói. Minh Hà minh cũng biết rõ, bọn họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng loại yêu cầu như thế này.

Ánh mắt của Dược Lão vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Thiên Minh lão yêu. Trên mặt người kia cũng lộ ra vẻ cười lạnh, chăm chú nhìn lại Dược Trần, không hề tránh đi.

Những cường giả khác đang vây xem ở trên đỉnh núi cũng không dám phát ra tiếng động gì. Nhìn tình hình này, xem ra Minh Hà minh muốn trắng trợn khai chiến với Tinh Vãn các.

"Dược Trần, thế nào đây? Đã nghĩ kỹ chưa?" *Một lát sau, Thiên Minh lão yêu giương mắt lên và nói.*

Nghe thế, Dược Lão cười cười đáp lại: "Ngươi cho rằng với thực lực của Minh Hà minh thì có tư cách nói những lời này sao?"

"Vậy là không đồng ý chứ gì?" Vẻ cười lạnh trên khuôn mặt ngưng lại, Thiên Minh lão yêu chậm rãi nói.

Dược Lão gật đầu cười, cùng lúc đó vung một tay lên.

"Àm âm!"

Theo bàn tay của Dược Lão vung lên, xung quanh đỉnh núi đột nhiên bộc phát từng đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ. Từng cỗ từng cỗ đầu khí cột sáng xông thẳng lên không trung, đan xen ngang dọc, cuối cùng phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như một cái đại trận bao vây lấy đám người Thiên Minh lão yêu đang lơ lửng giữa không trung.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho đám người đứng xem trên đỉnh núi đều có chút kinh hãi. Xem ra Tinh Văn các đã sớm có chuẩn bị rồi. Trò hay ngày hôm nay đã bắt đầu mở màn.

"Dược Trần, xem ra ngươi thật sự chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ rồi!"

Thiên Minh lão yêu nhìn màn sáng Đầu khí trên không trung bao vây xung quanh đám người mình, trên khuôn mặt từ từ hiện lên nụ cười lạnh. Ánh mắt hắn nhìn sang phía Dược Trần và nói: "Lấy thực lực của Minh Hà minh chúng ta đứng thật là khó có thể huy diệt Tinh Văn các của các ngươi. Nhưng nếu không nắm chắc tuyệt đối thì ngươi cho rằng lão phu lại đại đột chui đầu vào lưới hay sao?"

Nghe thế, nhóm người Dược Lão liền nhú mày.

"Hai vị, mời xuất hiện đi!"

Thấy thế, Thiên Minh lão yêu cười quái dị một tiếng, sau đó quát to.

"Xuy!"

Trong sự chú ý của tất cả mọi người, khi lời nói của Thiên Minh lão yêu vừa chấm dứt thì không gian ở cạnh đó đột nhiên động đậy. Một vết nứt không gian trực tiếp bị xé rách mà bung ra. Từ trong khe không gian đó,

hai cỗ khí tức âm lạnh ngập trời giống như thủy triều nhanh chóng tràn ra.

Cảm ứng được hai cỗ khí tức không xa lạ gì kia, sắc mặt Dược Lão từ từ trở lên u ám, trầm trọng. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào vết nứt không gian kia, âm trầm nói: "Hôn Điện, quả nhiên là do các người nhúng tay vào!"

"Hắc hắc! Dược Trần, lão phu đã sớm nói qua rồi. Tinh Vẫn các của người sớm muộn gì cũng sẽ bị đập thành phế tích. Nhưng mà người cũng tự thấy may mắn vì đã chậm hơn hai năm. Sương mù đen từ trong khe không gian cuộn cuộn trào ra. Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, hai bóng người chậm rãi hiện ra. Cùng lúc đó, tiếng cười cùng giọng nói âm u lạnh lẽo cũng vang lên.

"Cốt U!"

Nghe tiếng cười quái dị này, trong mắt Dược Lão hiện lên một tia âm trầm lạnh lẽo khiếp người.

Trên bầu trời, sương mù đen di chuyển, cuối cùng tản ra, để lộ hai bóng người. Lão già đứng đầu trông giống như một bộ xương chính là Cốt U, Nhị thiên tôn của Hôn Điện, kẻ đã từng xuất hiện ở cổ vực Mãng Hoang. Mà ở phía sau còn một người nữa. Khí tức người này không mạnh mẽ bằng Cốt U nhưng cũng có được thực lực Bán thánh. Chẳng qua chỉ là một vị Sơ cấp Bán thánh mà thôi.

Hai gã Bán thánh! Cộng thêm cả Thiên Minh lão yêu thì là ba người!

Đội hình như vậy ngay lập tức khiến không ít người phải choáng váng. Sắc mặt một số trưởng lão của Tinh Vẫn các mơ hồ trở nên trắng bệch.

"Dược Trần, hiện giờ người có cần suy nghĩ lại về điều kiện của ta hay không?" Thiên Minh lão yêu nở nụ cười quỷ dị, âm trầm nói.

Sắc mặt Dược Lão trầm xuống, bàn tay từ từ nắm chặt.

"Dược lão, nhận thua cũng vô dụng! Lấy thủ đoạn của Hôn Điện và Minh Hà minh thì chúng sẽ không để cho chúng ta tiếp tục tồn tại." Khuôn mặt Thái Lan lạnh như băng, trong mắt hiện lên tia sáng đến lạnh người. "Hiện giờ, ngoài việc tử chiến ra chúng ta đã không còn đường lui nào khác."

Cường giả của Tinh Vẫn các ở xung quanh cũng đang nhìn Dục Lão, đợi quyết định của ông.

"Phù!"

Một lúc sau, Dục Lão khẽ thở ra, hơi gật đầu. Đạo lý này ông cũng hiểu rõ!

"*Một khi đã như vậy... Vậy thì... Liều mạng với bọn hần!*" Nói đến đây, khuôn mặt Dục Lão cũng hiện lên vẻ dữ tợn.

-----oOo-----

Chương 1431: Tinh giới đại chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Minh Lão Yêu vẫn chú ý nhìn vào vẻ mặt của Dục Lão. Sau khi thấy trên mặt Dục Lão hiện lên vẻ kiên quyết thì lão liền hiểu rõ, hôm nay Tinh Vẫn Các tuyệt đối không có ý đầu hàng. Lão chợt nở nụ cười lạnh lạnh, thốt lên: "*Xem ra hôm nay Tinh Vẫn Các không tránh khỏi cảnh máu đổ thành sông...*"

"*Cũng tốt! Hôm nay cường giả tập trung khá đông, có thể thu thập một ít linh hồn mang về rồi..*"

Cốt U nở nụ cười quái dị rồi nói. Trong giọng nói của hắn dường như không hề xem Tinh Vẫn Các ra gì. Vì bên bọn chúng có hai vị Bán Thánh cao cấp, một vị chuẩn Bán Thánh. Với thực lực như vậy là bọn hắn thừa sức xóa tên Tinh Vẫn Các khỏi Trung Châu rồi.

Sắc mặt Dục Lão âm trầm, ngẩng đầu nhìn đám người Cốt U trên không trung rồi nói: "*Cốt U và Thiên Minh Lão Yêu giao cho ta đối phó! Về phân tên Bán Thánh sơ cấp kia thì ba người Thái Lâm, Thanh Lâm và Tiểu Y Tiên các ngươi thay nhau ngăn chặn hắn!*"

Bán Thánh cũng được phân thành các cấp sơ, trung và cao cấp. Giữa các cấp độ kia cũng có sự chênh lệch không hề nhỏ chút nào. Cái tên cường giả Sơ cấp Bán thánh của Hồn Điện kia có lẽ mới đột phá lên Bán Thánh

không lâu, còn chưa thể nắm giữ hoàn toàn lực lượng của mình. Lấy thực lực của nhóm người Thái Lâm liên thủ lại, tuy không thể đánh bại hẳn nhưng quân lấy hấn, kéo dài thời gian thì không thành vấn đề.

"Nhưng, Dược Lão..."

Thấy Dược Lão muốn lấy một đầu hai, sắc mặt đám người Thái Lâm đều hơi đổi. Tuy nói rằng Dược Lão đạt đến Bán Thánh nhưng Cốt U và Thiên Minh Lão Yêu đều ngang cấp hấn. Đối mặt với hai người liên thủ, e rằng Dược Lão sẽ hoàn toàn ở thế hạ phong.

Dược Lão xua tay, hấn đương nhiên biết những hung hiểm trong đó nhưng ở cục diện này đã không còn cách nào khác được nữa. Trận chiến của cường giả Bán Thánh sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ cục diện. Nếu tùy ý lấy hai cường giả của Tinh Vãn Các ra chiến đấu với hai tên Bán Thánh của Hồn Điện thì đây sẽ là tràng giết hại nghiêng về một bên. Làm như vậy chỉ khiến cho chiến ý của Tinh Vãn Các tan tành mây khói mà thôi. Bất luận ra sao cũng phải ngăn chặn hai tên Bán Thánh cường giả của đối phương mới được.

"Cứ quyết định như thế đi! Các ngươi nên cẩn thận một chút!"

Nói xong, Dược Lão không nói thêm gì nữa, thân hình chợt động, trong phút chốc đã xuất hiện ngay trước mặt Cốt U và Thiên Minh Lão Yêu. Đầu khí trong cơ thể ào ào tuôn ra, hướng thẳng về phía hai người kia.

"Hắc hắc, Dược Trần ơi, ngươi thật sự quá cuồng vọng rồi! Dám đơn độc một mình đấu với hai người bọn ta ư?"

Thấy Dược Lão tập trung đầu khí về phía mình, Thiên Minh Lão Yêu cùng Cốt U đồng thời cười quái dị và nói.

Đối mặt với tiếng cười đầy sự châm chọc của hai kẻ kia, Dược Lão hoàn toàn không thèm để ý, sắc mặt trầm xuống, đầu khí tỏa ra quanh cơ thể mang theo uy áp vô cùng khủng bố, khiến cho không gian xung quanh không ngừng vặn vẹo, tán loạn.

"Động thủ! Kẻ nào đầu hàng thì tha, tên nào ngoan cố cứ việc giết!"

Cảm thụ được uy áp của Dược Lão, Thiên Minh Lão Yêu cười lạnh. Hấn

bước lên một bước rồi quát lên, trong tiếng nói tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

"Vâng..."

Nghe Thiên Minh Lão Yêu ra lệnh, trong mắt đám cường giả của Minh Hà Minh ở phía sau lộ rõ sát ý, từng đạo đấu khí mạnh mẽ đồng loạt bộc phát. Cùng lúc đó, cường giả của Tinh Vẫn Các cũng vận chuyển Đấu khí, sắc mặt trầm trầm nhìn kẻ địch bên phía Minh Hà Minh.

"Giết..."

Hai bên chỉ nhìn nhau trong chốc lát, bất chợt có tiếng hét lên, đông đảo cường giả của Minh Hà Minh hóa thành một luồng quang sắc, nhanh chóng lao xuống quảng trường phía dưới. Mà bên phía Tinh Vẫn Các cũng không cam lòng yếu thế, bay vọt lên xông thẳng về phía đám người của Minh Hà Minh ở giữa không trung. Chỉ trong nháy mắt, những tiếng nổ kinh thiên động địa thi nhau vang lên, đại chiến nhanh chóng bùng phát bên trong Tinh Giới.

Thấy đại chiến nổ ra, đám người đến nhìn xem ở xung quanh cũng vội vàng tránh ra xa, chỉ sợ liên lụy tới mình.

"Hắc hắc, này Cốt U lão huynh, chúng ta cùng lên thu thập lão già Được Trần này thôi!"

Đại chiến vừa bùng nổ, Thiên Minh lão yêu cười to rồi nói với Cốt U.

"Được!"

Nghe vậy, Cốt U liền gật đầu đáp ứng. Hai năm trước, hắn đã toan tính sẽ san bằng Tinh Vẫn Các, nhưng vì một số kế hoạch mà phải bỏ lỡ. Nhưng giờ hiện tại mọi chuyện cũng đã ổn định, đúng lúc này lại có cơ hội, thế là hắn liền thông báo về tộc, rồi lập tức mang Tam Thiên Tôn, kẻ mới đột phá Bán thánh không lâu kia. Hai người bọn hắn trực tiếp tìm tới Thiên Minh Lão Yêu, đồng ý giúp Minh Hà Minh diệt trừ Tinh Vẫn Các.

Mà khi đó, đám người của Minh Hà Minh cũng đã đấu đá với Tinh Vẫn Các hai năm nay, vừa nghe đến một siêu cấp thế lực như Hồn Điện có ý tương trợ bọn hắn, đương nhiên là mừng rỡ vô cùng, ngay lập tức chỉnh đốn nhân mã, vì thế mới có chuyện xảy ra ngày hôm nay.

"Ha ha ha, đã mấy năm đã chưa ra tay rồi, xương cốt cũng rỉ sét hết cả. Nhưng mà có một tên Bán Thánh làm lễ vật mừng lão phu xuất quan, kể ra cũng đáng."

Thiên Minh Lão Yêu phát ra một tràng cười quái dị, chân đạp mạnh trên không, đầu khí mạnh mẽ lan ra, thân hình lão chợt động, xuất hiện ngay trước mặt Dược Lão. Bàn tay trắng bệch cong lên như vuốt ưng, xuyên thủng hư không, chụp thẳng về phía cổ họng của Dược Lão.

"Hừ!!"

Thấy Thiên Minh Lão Yêu vừa mới xuất thủ đã thi triển đòn tàn độc như thế, Dược Lão liền hừ lạnh một tiếng, cũng không phòng thủ mà ngược lại còn xuất ra một quyền mang kinh lực vô song, đánh thẳng về phía Thiên Minh Lão Yêu, nhìn như là muốn lấy mạng đổi mạng vậy.

"Hắc hắc, mạng lão tử quý hơn cái mạng già của ngươi nhiều..."

Thấy thế, mặt của Thiên Minh Lão Yêu hơi biến sắc, cười lạnh nói một câu. Hiện giờ bên hắn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, đương nhiên hắn sẽ không làm chuyện liều mạng rồi. Ngay lập tức, hắn liền thu tay lại, thân hình lui về sau nhanh như chớp, tránh đi một quyền sét đánh của Dược Lão.

Một quyền thất bại, Dược Lão đang muốn truy kích thì liền bị một mảnh hắc vụ mang theo vô vàn tiếng kêu thảm thiết đánh tới. Từ trong màn sương mù đó, một sợi dây xích đen thùi bắn ra, không gian xung quanh nó bị phá rách thành vô vàn khe hở nhỏ.

"Vù!"

Sắc mặt Dược Lão chợt tối lại, bàn tay vung lên, phiến không gian trước mặt dường như nhanh chóng đông đặc lại, đẩy lui sợi xích sắt màu đen ấy về sau. Cùng lúc đó, thân hình Dược Lão chuyển động, phóng vào trong hắc vụ đồng thời đánh ra một chương thạch phá thiên kinh.

"Oanh..."

Những tiếng nổ trầm đục theo một chương của Dược Lão vang lên, thân

hình Cốt U cũng bị bắn ngược ra khỏi làn hắc vụ kia.

Mặc dù ba người đều là cao thủ cấp Bán thánh, nhưng Dược Lão có một lợi thế mà những Bán thánh bình thường khác không thể có, đó chính là lực lượng linh hồn vượt xa bọn chúng. Trong cuộc chiến đồng cấp, lực lượng linh hồn mang đến vô vàn ưu thế, giúp Dược Lão chiếm được thế thượng phong.

"Cùng lên đi!"

Nhìn thấy Cốt U bị Dược Lão đánh bay, trong mắt của Thiên Minh Lão Yêu không khỏi có chút kinh hãi, liền trầm giọng quát lên.

"Dược!"

Sắc mặt Cốt U đầy vẻ âm trầm, gật đầu đáp. Hai người liền đồng thời bạo xuất, vô vàn đầu khí quét tới giống như một cơn rồng đang rống giận, âm âm phóng về phía Dược Lão. Cả một vùng không gian rộng lớn bị thế công như cuồng phong bạo vũ của bọn chúng làm cho sụp đổ.

Trong lúc Dược Lão đang cuốn lấy hai người Cốt U và Thiên Minh Lão Yêu thì Tam Thiên Tôn của Hồn Điện đảo mắt nhìn quanh, lao về phía chiến trường đang hỗn loạn ở phía dưới. Ngay khi hắn định ra tay một đạo Lôi Điện bảy màu mạnh mẽ bổ xuống đầu hắn.

"Hừ!"

Công kích xuất hiện quá đột ngột làm tên Tam Thiên Tôn phát lạnh, tay áo liền vung lên, đánh vỡ ngay luồng lôi kinh đánh tới. Hắn nhìn về phía xuất hiện công kích thì thấy một con Thất Thái Cự Mãng dài chừng nghìn trượng đang ở bay lượn trên không trung, một loại uy áp kì dị lạnh yên tràn tới.

"Thất Thái Thôn Thiên Mãng?"

Nhìn thấy cự mãng, trong mắt Tam Thiên Tôn hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa muốn ra tay thì lại có một sợi tơ xám rộng chừng một trượng phóng đến, thế công vô cùng dữ dội. Bên trong sợi tơ ẩn chứa mùi vị của kịch độc, hắn liền nhướn mày, bàn tay nắm chặt lại, nhanh chóng đông cứng không gian, đánh tan luồng đầu khí bên trong sợi tơ.

"Phân phật..."

Vừa mới chân vỡ luồng tơ đầu khí kịch độc kia, thì một tiếng động kỳ lạ từ phía trước mặt hần truyền tới. Tam Thiên Tôn nhìn sang, ánh mắt liền dừng trên người một nữ tử đang mặc bộ quần áo màu xanh biếc nhẹ nhàng đứng trước mặt. Sau lưng nàng như ẩn như hiện hư ảnh của một con rắn chín đầu khổng lồ.

"Viễn Cổ Thiên Xà?"

Nhìn thấy hư ảnh con rắn to lớn kia, khuôn mặt Tam Thiên Tôn có chút bàng hoàng. Sắc mặt hần bắt đầu ngưng trọng lại. Thực lực của ba nữ nhân này mặc dù chỉ là Đấu Tôn đỉnh, nhưng một người là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, một kẻ thì mang đầu khí kịch độc vô cùng nguy hiểm, còn một người thì có được cả Viễn Cổ Thiên Xà. Cho dù là hần thì cũng cảm thấy vô cùng áp lực khi đối mặt với một tổ hợp như thế. Dù sao, hần cũng chỉ mới đột phá lên Bán thánh mà thôi, còn chưa có nhiều kinh nghiệm lắm.

Ánh mắt của tên Tam Thiên Tôn lóe lên rồi nhanh chóng tĩnh táo lại. Mặc kệ là hần mới đột phá Bán thánh nhưng dù sao cũng là một cường giả Bán Thánh thật sự. Cho dù đám nữ nhân này có được bản lãnh dị thường đi nữa thì cũng không thể chống lại được mình.

"Hôm nay, Tinh Vãn Các chắc chắn sẽ diệt vong."

Tam Thiên Tôn cười lạnh nói. Vừa nói xong, thân hình hần chuyển động, như một bóng ma trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt của Thanh Lân. Trên tay hần đầu khí vô cùng khủng bố ngưng tụ thành một quả đấm đen đánh tới Thanh Lân.

Động tác nhanh như chớp của tên Tam Thiên Tôn khiến cho họ trở tay không kịp, Thanh Lân cũng cả kinh, trong mắt lóe sáng, một bóng người liền xuất hiện trước mặt nàng.

"Oanh..."

Tam Thiên Tôn phát ra một chương, liền đem tên Đấu Tôn cường giả chắn trước mặt Thanh Lân đánh thành thịt vụn.

"Hóa ra là Bích Xà Tam Hoa Đông trong truyền thuyết có thể không chế linh hồn của Viên Cổ Thiên Xà!"

Tên Tam Thiên Tôn kia kiến thức bất phàm, chỉ liếc mắt một cái là có thể nói ra bí mật của Thanh Lân. Vào lúc hấn sắp công kích lần thứ hai, thì trên bầu trời một đạo Thất Thái Lôì Đình lại giáng xuống. Cùng lúc đó, mái tóc đen tuyền của Tiểu Y Tiên liền chuyển sang trắng bạc, nàng nhanh chóng lao tới, xuất ra những đòn cực kỳ hung hiểm nhắm thẳng vào Tam Thiên Tôn.

Thấy mình bị vây công, Tam Thiên Tôn phát ra một tiếng cười lạnh, đầu khí trong cơ thể bạo phát như núi lửa phun trào, theo ánh mắt rợn người của hấn mà bùng nổ ra.

Trong khi đại chiến bên trong Tinh Giới nổ ra vô cùng ác liệt thì ở phía sau ngọn núi vẫn là một mảnh yên lặng. Một cánh cửa đá không lồ vẫn đứng lặng yên ở đó.

"Răng rắc.."

Sự im lặng ở đó kéo dài một lúc lâu sau thì từ bốn phía núi của cửa đá, đột nhiên nứt ra vô số kẽ hở, mặc dù rất nhỏ nhưng cũng rất sâu, giống như là từ hàng trăm trượng bên trong lòng núi đang lan ra vậy.

Những kẽ hở này xuất hiện như báo trước có thứ gì ở sâu bên trong núi đang dần dần tỉnh lại.

-----oOo-----

Chương 1432: Phá quan, Đấu Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phanh!"

Xa phía chân trời, bóng dáng ba người đan vào nhau như những tia chớp, lần lượt chạm vào rồi tách ra, đầu khí mênh mông tạo thành từng gợn sóng hình tròn khuếch tán ra xung quanh. Từng vòng, từng vòng lan ra hàng

ngàn trượng, trong phạm vi đó không có bất kì cường giả nào dám bước chân vào, sự đáng sợ của nó thậm chí có thể trực tiếp bóp nát một cường giả Đấu Tôn.

"Phanh!"

Bóng người lần lượt giao thủ, ba thân ảnh liên tục lùi lại bước, ngay cả không gian cũng sụp đổ tạo thành một cái hố đen ngòm. Nguồn truyện:

"Khắc khắc, Dược Trần, linh hồn của ngươi có lực lượng cường đại thì sao? Chẳng lẽ ngươi nghĩ mình có thể lấy một đánh hai à?" Ôn định thân hình, Thiên Minh lão yêu kiềm chế khí huyết đang sôi trào trong cơ thể, cười lạnh nói với Dược Lão đứng cách đó không xa.

Một bên, Cốt U cũng cười lạnh, bàn tay không kìm nổi mà run lên nhẹ. Trong lòng cũng thoáng có một chút chấn động, hẳn hiểu được, hôm nay nếu chỉ có một mình hắn thì có lẽ đã không phải đối thủ của Dược Lão, lực lượng linh hồn của đối phương mạnh hơn hẳn rất nhiều.

"Nghe nói tại thời kì viễn cổ, lực chiến đấu của Luyện Dược Sư cũng tương đối mạnh, chắc hẳn nguyên nhân của việc này là do lực lượng linh hồn. Phạm – Linh – Thiên – Đế, bốn loại đẳng cấp phân chia linh hồn lực, chỉ sợ Dược Trần đã bước vào cấp Thiên. Với trình độ như vậy, sợ rằng tìm khắp Trung Châu cũng không có bao nhiêu người có thể so sánh với hắn." Ánh mắt Cốt U hơi lóe lên, sát ý trong lòng cũng càng lúc càng nồng đậm. Hôm nay, phải giải quyết lão già này bằng mọi giá. Nếu không, mai sau không chừng hắn sẽ là một mối họa lớn.

"Thiên Minh lão yêu, không để cho hắn có cơ hội thờ đóc, giết hắn đi! Hắn không kiên trì được bao lâu nữa đâu."

Cốt U ánh mắt âm lãnh, quát lạnh

"Ừm!"

Nghe vậy, Thiên Minh lão yêu cũng gật đầu, cười quái dị, nói: *"Hắc hắc, chỉ cần nghĩ đến việc có một Bán Thánh cao cấp như ngươi chết trên tay lão phu, trong lòng lão phu thật sự rất kích thích đấy, ha ha!"*

Tiếng cười vừa dứt, thủ ấn trong tay Thiên Minh lão yêu chợt thay đổi, đầu

khí màu xám ùn ùn tuôn ra từ cơ thể, cuối cùng ngưng tụ thành một hư ảnh không lồ chừng trăm trượng. Tuy không có khuôn mặt thực sự nhưng đạo hư ảnh này lại phát ra một khí tức vô cùng đáng sợ..

Thiên Minh lão yêu phẩy mạnh tay, hư ảnh không lồ sau lưng hắn cũng theo đó mà động. Bàn tay không lồ mang theo kinh phong đáng sợ hung hăng chụp về phía Dược lão.

Cảm nhận được năng lượng đáng sợ trên bàn tay của hư ảnh, Dược lão cũng không dám chậm trễ, đầu khí trong cơ thể nhanh chóng trào ra rồi hóa thành một bàn tay lửa không lồ hơn trăm trượng, đánh mạnh về phía hư ảnh kia.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, tiếng nổ như sấm rền vang vọng trên bầu trời. Bão năng lượng kinh khủng thổi quét ra từ nơi tiếp xúc, trực tiếp san bằng một ngọn núi gần đó.

Bão năng lượng khuếch tán ra xung quanh, ngay cả Thiên Minh lão yêu cũng bị tác động. Cước bộ liên tiếp lui lại phía sau, ngay cả hơi thở đều bị kìm hãm, khuôn mặt vốn đã trắng giờ lại càng trắng hơn.

Dù vậy, tuy Thiên Minh lão nhân chặt vật nhưng tự nhiên Dược lão cũng sẽ không dễ chịu. Khí huyết trong cơ thể quay cuồng, khi lão vất vả áp chế xuống thì một bóng đen lại lao đến, cuồng phong sắc bén âm hàn tuôn ra dữ dội, làm lão không thể không tiếp tục chống đỡ.

"Phanh!"

Tiếp tục cứng đối cứng với Cốt U một lần nữa, cho dù thực lực cường hãn như Dược lão cũng không nhịn nổi nữa, máu chọt trào lên miệng, nhưng cuối cùng lại bị lão cắn răng nuốt lại. Ba người ở cùng một cảnh giới, hai tên kia lại chơi chiến thuật tiêu hao, rõ ràng Dược lão không phải là đối thủ.

"Hự!"

Khi Dược lão đang cố gắng áp chế thương thế trên người, phía xa trên quảng trường đột nhiên vang lên một tiếng kêu đau đớn. Lão vội quay đầu

nhìn lại, chỉ thấy lúc này Thái Lâm đã biến thành Thất Thái Thôn Thiên mãng, bị Tam Thiên Tôn một chiêu đánh bay. Kinh lực đáng sợ của cường giả Bán Thánh trực tiếp đánh nát lớp vảy cứng rắn trên người Thất Thái Thôn Thiên mãng, máu tươi tủa ra như mưa, nhuộm đỏ cả một vùng trời.

"Thái Lâm!"

Thấy Thái Lâm bị Tam Thiên Tôn đả thương, Tiểu Y Tiên cũng biến sắc, cực kỳ tức giận nhìn về phía Tam Thiên Tôn. Thân thể nàng chợt động, lướt nhanh về phía lão, một viên châu màu nâu xám to bằng nắm đấm xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

"Ách Nan độc kình!"

Hàn mang chớp động trong mắt Tiểu Y Tiên, một chất lỏng màu nâu xám chỉ lớn bằng ngón tay đột nhiên bay ra từ độc đan. Chất lỏng vừa xuất hiện, mảnh không gian kia liền bốc lên một trận khói trắng, bắn mạnh về phía Tam Thiên Tôn.

"Phốc!"

Với tốc độ của Tiểu Y Tiên thì tất nhiên không thể trốn được cảm giác của Tam Thiên Tôn. Khi chất lỏng màu nâu xám kia bắn ra, trước mặt Tiểu Y Tiên đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Tam Thiên Tôn xoay người phát tay áo lên thân thể mềm mại của Tiểu Y Tiên. Nhìn tay áo có vẻ yếu ớt nhưng thực ra lại cứng rắn như kim cương, trực tiếp đánh cho Tiểu Y Tiên hộc máu bay về phía sau.

"Xuy xuy!"

Dù vậy, tuy người bị đánh bay nhưng đạo chất lỏng màu nâu xám kia đều bắn hết lên tay áo của Tam Thiên Tôn. Ông tay áo lập tức hóa thành tro tàn, nọc độc như đĩa đói thấm vào tay Tam Thiên Tôn làm cho phần da thịt nơi đó trực tiếp bị ăn mòn.

Thấy loại độc này hung mãnh như vậy, thậm chí ngay cả đấu khí đều không thể chống chọi, sắc mặt Tam Thiên Tôn lập tức biến đổi, nhưng lão cũng là kiêu người tàn nhẫn, bàn tay vung lên trực tiếp gọt đi đoạn thịt bị kịch độc dính phải, lộ ra cả xương tay trắng hếu.

"Có thể khiến cho bản tôn phải chủ động cắt thịt, ngươi cũng khá bản lĩnh đấy. Nhưng điều này phải dùng mạng của ngươi để đền bù!"

Nhìn xuống sự đau đớn trên cánh tay, Tam Thiên Tôn tàn nhẫn nhìn về phía Tiểu Y Tiên đang bay ngược lại. Thân hình lão chợt động định đuổi đến, nhưng một thân ảnh xinh đẹp màu xanh lại nhanh chóng lướt đến, đầu khí bùng phát ra ngăn cản lão lại.

"Châu châu đá xe!"

Thấy Thanh Lâm ngăn cản, Tam Thiên Tôn cười lạnh một tiếng. Ba người liên thủ hẳn còn không sợ, huống chi chỉ có một mình Thanh Lâm? Tuy Bích Xà Tam Hoa đồng cường hẳn nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối thì nó chỉ là mấy thứ bàng môn tả đạo mà thôi!

"Phanh!"

Đối mặt với thế công hung hãn của Tam Thiên Tôn, Thanh Lâm cắn răng kiên trì. Nhưng rất hiển nhiên, nàng đã hoàn toàn ở thế hạ phong, nếu không phải có Bích Xà Tam Hoa đồng tương trợ thì chắc nàng đã sớm trọng thương rồi. Nhưng dù như vậy, chuyện bị thua cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lúc này, gần như cả Tinh Giới đều lâm vào chiến đấu kịch liệt, nhưng hiển nhiên vòng chiến quan trọng nhất vẫn ở hai chỗ Dược lão và Tam Thiên Tôn. Ai cũng hiểu, nếu để cho những cường giả Bán Thánh này ra tay thì sẽ là những đả kích mang tính hủy diệt. Và lại, xem cục diện giữa hai bên, rõ ràng Dược lão và mấy người Thái Lâm đều đã rơi xuống hạ phong...

"Ha ha, Dược Trần, đến giờ mà ngươi vẫn muốn chống trả sao?"

Trên bầu trời, Cốt U và Thiên Minh lão yêu từng bước ép sát. Khuôn mặt Dược lão rõ ràng đã lộ vẻ mệt mỏi, công thủ đã không bằng lúc đầu. Hiển nhiên, đối mặt với xa luân chiến của hai người, Dược lão đã bắt đầu rơi xuống hạ phong.

"Phanh!"

Ngay khi Dược lão ngưng thần ứng đối thì không gian phía xa chợt vang lên một tiếng động nặng nề. Lúc này, rốt cuộc Thanh Lâm đã không chống

đỡ nổi sự tiến công của Tam Thiên Tôn, bị lão ta bắt lấy sơ hở đánh bay về phía xa. Thậm chí ngay cả hư ảnh của Thiên Xà sau lưng nàng cũng gần như bị đánh tan.

"Hắc hắc, phân thân lúc chiến đấu là một hành động không hề khôn ngoan chút nào!"

Một màn này làm trong lòng Dược lão chột lạnh, động tác cũng chậm đi một nhịp. Một đạo thân ảnh chột xuất hiện phía sau một cách quỷ dị, hung hăng đánh lên lưng lão.

"Phụt!"

"Người của Tinh Vãn các! Dược Trần đã thua, nếu các người còn muốn chống trả thì lão phu cũng chẳng ngại huyết tẩy nơi này!"

Đánh ngã Dược lão, Thiên Minh lão yêu lẳng không đứng trên bầu trời, ánh mắt âm trầm đảo qua bốn phía, giọng nói tràn ngập sát ý vang vọng bên tai tất cả những người có mặt tại đây.

Nghe được tiếng quát lạnh của Thiên Minh lão yêu, tất cả mọi người trong Tinh Giới đều bị kiềm hãm. Sắc mặt hầu hết cường giả của Tinh Vãn các đều trở nên u ám và tuyệt vọng...

Nhìn một màn này, những cường giả đến xem cuộc chiến đều trở nên ưu tư. Xem ra hôm nay Tinh Vãn các phong quang nhất thời sẽ bị hủy diệt trong tay Minh Hà minh và Hồn Điện rồi...

Thấy Tinh Giới đã yêu lạng đi rất nhiều, Thiên Minh lão yêu cũng cười đắc ý một tiếng. Sau đó, lão vung tay lên nhìn Dược lão đang giãy dụa đứng dậy dưới đất, quát lạnh: *"Dược Trần, hãy nhớ kết cục hôm nay đều do người gieo gió gặt bão, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"*

Dược lão lau đi vết máu trên khóe miệng, dữ tợn nhìn về phía Thiên Minh lão yêu, một chút điên cuồng chột lóe lên trong mắt.

"Giết hẳn đi, miễn cho để lâu sinh biến!"

"Ừm!" Cốt U cũng gật gật đầu.

"*Ầm!*"

"*Gì vậy?*" Một tiếng nổ bất ngờ làm cho Thiên Minh lão yêu và Cốt U đều biến sắc, nói.

"*Bành!*"

Một biển lửa nhanh chóng lao đến, giọng nói lạnh lùng quen thuộc cũng đột nhiên vang vọng trong mảnh không gian này.

"*Hôm nay, bên trong Tinh Giới này, bất cứ kẻ nào không phải người của Tinh Vãn các, giết!*"

Khi tiếng quát lạnh này vang lên, một luồng uy áp phô thiên cái địa nhanh chóng bao phủ cả mảnh không gian này.

Cảm nhận được cỗ uy áp này, thân thể Thiên Minh lão yêu và Cốt U đều cứng ngắc lại. Trên mặt hai người hiện lên vẻ sợ hãi, tiếng kêu khó tin vang vọng phía chân trời.

"*Đấu Thánh!? Sao có thể!?*"

-----oOo-----

Chương 1433: Phạt Nộ Luân Hồi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, biển lửa từ sâu bên trong Tinh giới ào ào tràn ra, cuối cùng hội tụ trên không trung của mảnh chiến trường này. Biển lửa bốc lên, từ từ tách thành một con đường lửa. Từ trong đó, một bóng người mặc quần áo màu đen, chân đạp sóng lửa, chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

"*Tiêu Viêm?*"

"*Thiếu các chủ? Thiếu các chủ xuất quan rồi!*"

Nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, bên trong Tinh giới nhất thời vang lên hàng loạt tiếng gọi khác nhau. Người của Tinh Vẫn các thì vô cùng mừng rỡ, còn đám người của Minh Hà minh lại cảm thấy kinh hãi.

"Tại sao có thể như thế được? Hai năm trước tên tiểu tử này mới gần đạt tới Đấu Tôn đỉnh phong mà thôi, tại sao bây giờ lại đột phá tới Đấu Thánh rồi! Lại còn là Đấu Thánh thật sự nữa chứ?" Cốt U không thể tin được nhìn bóng người trẻ tuổi bước ra từ biển lửa kia. Tiếng nói có chút điên cuồng vang vọng trong không trung. Điều này làm cho hắn choáng váng, kinh hãi, thật sự rất đáng sợ rồi!

"Hắn chính là Tiêu Viêm? Không phải đám người kia nói hắn không đáng lo hay sao? Vậy đây là chuyện gì?" Ở bên cạnh, khuôn mặt của Thiên Minh lão yêu trở lên co quắp, găm nhẹ nói.

"Là Bò Đê tâm! Tiểu tử này chiếm được Bò đê tâm."

Ánh mắt Cốt U điên cuồng lóe sáng. Một lát sau dường như nghĩ tới điều gì, nghiền răng nghiền lợi nói: *"Khó trách! Thảo nào hai năm gần đây tiểu tử này hoàn toàn mai danh ẩn tích, hóa ra là đang bé quan đánh sâu vào Đấu Thánh!"*

Chiến đấu ở trong Tinh giới lúc này tạm ngừng nghỉ, từng đạo ánh mắt cuồng nhiệt hoặc sợ hãi nhìn chằm chằm vào bóng người đi từ trong biển lửa ra. Dưới loại uy áp đáng sợ này, cho dù là cường giả Đấu Tôn cũng cảm thấy tâm thần run rẩy. Loại uy áp này còn mạnh hơn gấp mấy lần uy áp của cường giả Bán thánh như đám người Cốt U!

Biển lửa tràn ngập khắp nơi, dưới vô số ánh mắt kinh hãi nhìn vào, thân hình Tiêu Viêm lơ lửng trên không trung. Nhìn mảnh tinh giới bị chiến hỏa tràn ngập này, trong con ngươi của Tiêu Viêm dần nổi lên sát ý điên cuồng.

"Vù!"

Trên không trung, thân ảnh Tiêu Viêm biến mất, đến khi xuất hiện thì đã ở dưới sân rộng. Thân hình Tiêu Viêm hạ xuống hố sâu, đến bên cạnh Dược Lão người đầy máu tươi. Nhìn bộ dạng thê thảm của Dược Lão, hai mắt Tiêu Viêm lại trở lên cực kỳ bình tĩnh. Chỉ có người quen thuộc mới biết được, ở trạng thái này Tiêu Viêm là đáng sợ nhất.

"Khu, khu... Ha ha, tiểu tử này, ngươi cuối cùng cũng xuất quan! Chậm thêm một chút nữa chắc ngươi thật sự phải nhặt xác cho bộ xương này rồi!" Nhìn đến Tiêu Viêm xuất hiện ở bên cạnh, trong mắt Dược Lão bùng lên sự vui mừng vô tận, phun ra mấy ngụm máu tươi mà vẫn cười to rồi nói.

"Lão sư, xin lỗi ngài! Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta đi!"

Tiêu Viêm im lặng, rồi nhẹ nhàng nói một câu. Sau đó ôm Dược Lão bị trọng thương, bay khỏi hố sâu, đặt Dược Lão lên thêm đá. Ánh mắt đảo qua, vài vị trưởng lão của Tinh Vân các liên vội vàng bước đến, chăm sóc cho Dược Lão.

"Thải Lân các nàng cũng bị thương." Dược Lão lau vết máu ở miệng đi rồi nói.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu, bàn tay khẽ vung lên trong không trung, ba bóng người xinh đẹp liền bay vút đến, cuối cùng nhẹ nhàng hạ xuống thêm đá bên cạnh Tiêu Viêm.

Nhìn ba người Thải Lân, Tiểu Y Tiên, Thanh Lân đều có vết máu trên khóe miệng. Nhất là Thải Lân, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp giờ trở nên tái nhợt, máu tươi nồng đậm bao phủ, ngay cả quần áo cũng bị dính sệch sệch.

Tiêu Viêm lấy một bộ áo bào đen lớn từ trong nạp giới ra, che trên người Thải Lân, rồi lại lấy ra một lọ đan dược đưa cho Tiểu Y Tiên vẫn còn tỉnh táo. Tiểu Y Tiên nhận lấy rồi nhẹ giọng nói: *"Là do Tam Thiên Tôn của Hồn Điện làm. Tên kia là một gã Sơ cấp Bán thánh."*

"Ừ!"

Tiêu Viêm nhìn Tiểu Y Tiên, khẽ mỉm cười. Nhưng mà trong nụ cười kia lại lộ ra vẻ dữ tợn cùng âm trầm.

"Cẩn thận!"

Khi Tiêu Viêm quay người đi thì Thải Lân mở miệng nói hai chữ cực kỳ suy yếu. Hiện giờ nàng không nhìn thấu được thực lực của Tiêu Viêm,

nhưng dù sao đối phương cũng có ba tên Bán Thánh. Lúc này, Dục Lão đã bị trọng thương, không thể nào tham chiến được nữa. Tuy nói thực lực của Tiêu Viêm tăng vọt những muốn thắng lợi cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Nghỉ ngơi cho tốt đi! Không cần quan tâm đến những chuyện khác."

Tiêu Viêm mỉm cười nói, sau đó nhìn về phía mấy trưởng lão của Tinh Vãn các ở xung quanh. Trong đó có không ít gương mặt xa lạ, hẳn là khi hắn bế quan rồi mới gia nhập Tinh Vãn các. Mà đối mặt với Tiêu Viêm, những trưởng lão ngày thường có chút cao ngạo này đều vội vã cúi đầu cung kính. Khí tức đáng sợ từ trong cơ thể Tiêu Viêm mơ hồ tràn ra khiến cho tất cả bọn họ phải run rẩy.

"Chăm sóc để ý bọn họ cho tốt. Tiếp theo các ngươi không cần ra tay nữa..."

"Vâng thưa Thiếu các chủ!"

Nghe thế, phần lớn cường giả của Tinh Vãn các đều cất giọng đáp.

Sau khi Tiêu Viêm phân phó xong mới từ từ ngẩng đầu nhìn lên không trung. Ở trên đó, Cốt U, Thiên Minh lão yêu cùng Tam Thiên Tôn của Hồn điện đều tụ tập lại cùng một chỗ, ánh mắt ngưng trọng đầy cảnh giác nhìn về phía hắn.

Thấy ánh mắt bình tĩnh của Tiêu Viêm nhìn lại đây, khuôn mặt ba người đều có chút cứng ngắc. Bọn hắn không ngờ được rằng cục diện lại đột nhiên thay đổi như thế. Bằng vào cảm giác của mình, bọn hắn đương nhiên nhận ra được thực lực hiện giờ của Tiêu Viêm.

Một tinh Đấu thánh

Không phải là Bán thánh, mà là Đấu thánh thật sự!

Bán Thánh cùng Đấu Thánh, chỉ đơn giản là chênh lệch một chữ thôi nhưng lại là hai cấp độ hoàn toàn khác biệt. Tuy nói rằng Bán Thánh cường giả cũng có thể tự xưng là Đấu Thánh, bọn họ cũng có thực lực vượt xa cường giả Đấu Tôn đỉnh phong. Nhưng chính xác mà nói thì bọn họ chỉ có thể được tính là *"Ngụy thánh"*. Chỉ có chân chính đạt tới cấp độ Một tinh thì

mới được gọi là Đấu thánh chân chính!

Bán thành chia là sơ, trung, cao cấp. Nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng muốn vượt qua lại cực kỳ khó khăn. Giống như Cốt U kia đã tiến vào Bán thánh mấy chục năm rồi. Nhưng mà đến tận bây giờ hắn mới chỉ đạt tới Cao cấp Bán thánh. Mà Thiên Minh lão yêu còn ở cấp độ này lâu hơn nữa nhưng cũng chưa đạt tới Một tinh Đấu thánh. Từ đây là có thể thấy được sự chênh lệch to lớn giữa Một tinh Đấu thánh và Cao cấp Bán thánh rồi.

Bởi vậy, khi ba người bọn hắn nhìn thấy Tiêu Viêm chỉ dùng thời gian hai năm ngắn ngủi đã trực tiếp đột phá Đấu Tôn, hơn nữa còn bỏ qua cấp độ Bán thánh mà trở thành Một tinh Đấu thánh thì bọn hắn có định lực lớn đến đâu cũng không nhìn được kinh hãi trong lòng.

"Phong cảnh ở Tinh giới cũng không tồi. Được chôn cất ở đây cũng là một phần mộ tốt."

Tiêu Viêm nhìn ba người kia, thân hình khẽ động liền xuất hiện trước mặt bọn hắn.

"Tiêu Viêm, ngươi đừng có kiêu ngạo. Một tinh Đấu thánh thì sao chứ? Có tin bây giờ ta gọi người trong tộc đến xử lý ngươi không?" Sắc mặt Cốt U trở nên âm trầm lạnh lẽo, mở miệng quát bảo. Trên mặt thì có vẻ cứng rắn như vậy nhưng trong lòng Cốt U lại đang phát run. Ở Hồn Điện, cường giả Đấu Thánh đều là tầng lớp cao nhất. Mấy lão già kia bình thường đều không thấy bóng người đâu, Trừ khi tộc trưởng tự mình gọi tới, nếu không bọn họ căn bản không nghe lời bất cứ kẻ nào. Đương nhiên, càng không phải Cốt U hắn có thể gọi tới là tới được

Nghe thấy vậy, Tiêu Viêm giống như suy nghĩ gì đó, khẽ gật đầu rồi vung tay lên. Một luồng đao động đáng sợ tràn ra, trong nháy mắt mảnh không gian ở nơi này liền bị bóp méo. Cứ như vậy, bất kỳ đao động không gian nào cũng không thể truyền ra ngoài. Đám người kia có muốn sử dụng quyền trục không gian để chạy trốn thì cũng không được nữa rồi.

Thấy những lời nói của mình ngược lại còn làm cho Tiêu Viêm phong tỏa không gian lại, sắc mặt Cốt U trở nên đen tối, xúc động đến suýt nữa muốn tự sát chính mình. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chòm com.

"Còn nhìn gì nữa chứ? Các ngươi tưởng rằng bây giờ hắn có thể dễ dàng

buông tha cho chúng ta hay sao? Tuy hẳn là Một tinh Đấu thánh nhưng dù sao căn cơ cũng chưa vững. Ba người chúng ta liên thủ lại, hẳn cũng không làm gì được chúng ta." Cốt U cố nén loại xúc động này, nhìn Thiên Minh Lão yêu ở bên cạnh đang trợn mắt nhìn, không khỏi mắng to.

Bị Cốt U khiển trách một hồi, trong lòng Thiên Minh lão yêu cũng vô cùng nóng giận. Nếu như không phải Cốt U mở miệng cam đoan rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, hẳn cũng sẽ không ra quyết định tấn công Tinh Văn các. Kết quả thì cái gọi là tốt đẹp lại biến thành cục diện này. Nếu như tính tình hẳn không âm trầm thì hẳn đã sớm không nhịn được mà chửi ầm lên rồi.

Mặc dù trong lòng nóng giận vô cùng nhưng Thiên Minh lão yêu cũng hiểu được hoàn cảnh bây giờ. Ba người liên thủ thì may ra còn có đường sống, chứ nếu tách ra thì chắc chắn phải chết.

"Liên thủ!"

Thiên Minh lão yêu đáp ứng, cũng không nói thêm gì nữa, bàn chân đạp hư không, đầu khí ngập trời tuôn ra dữ dội. Chỉ lát sau, đầu khí đã ngưng tụ thành hư ảnh khổng lồ cao đến nghìn trượng ở phía sau hẳn. Cốt U cùng Tam Thiên Tôn kia cũng vận chuyển đầu khí đến cực điểm. Nhất thời, cả mảnh không gian này nổi lên cuồng phong, mây đen hội tụ, giống như bão lớn chuẩn bị kéo về.

Tiêu Viêm thần nhiên đứng nhìn ba người kia thi triển thủ đoạn, đôi mắt đen thăm thẳm giống như nước trong giếng sâu, không hề dao động. Nhưng mà ở tận sâu bên trong đôi mắt kia lại chậm rãi xuất hiện một tia hàn ý khiến lòng người ớn lạnh.

"Thiên Minh Huyết Chưởng!"

"Vạn Hồn Thiên Tỏa!"

Khí tức của ba người bên phía Cốt U điên cuồng tăng vọt lên, đến cuối cùng đều đỏ mặt gầm lên một tiếng. Ba đạo kinh phong sắc bén ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt chấn vỡ không gian quanh đó, giống như ba con rồng đang giận dữ, điên cuồng rít gào lao về phía Tiêu Viêm.

Đôi mắt bình tĩnh nhìn công kích đáng sợ ẩn chứa toàn bộ lực lượng của

ba người kia, Tiêu Viêm chậm rãi giơ bàn tay lên. Trong con ngươi hiện lên thần thái kỳ dị.

"Ở thời điểm đột phá tới Đâu Thánh, ta có chút linh ngộ. Hôm nay, liền lấy ba người các ngươi để tế chiêu!"

Theo sau âm thanh bình tĩnh lạnh nhạt của Tiêu Viêm, từ trong bàn tay mạnh mẽ tuôn trào ra bốn loại Hỏa diễm. Trong phút chốc, bốn loại hỏa diễm nhanh chóng xoay tròn, biến thành một vòng tròn bốn màu kì dị to đến trăm trượng. Vòng tròn chậm rãi xoay chuyển, bên trong hiện ra màu đen u ám. Loại hắc ám này còn đen hơn, thuần túy hơn cả hắc động trong không gian...

Trong đó ẩn chứa một loại mùi vị của Luân Hồi!

Vòng tròn hình thành trong bàn tay của Tiêu Viêm, sau đó nhẹ nhàng bay ra, đánh về phía của Cốt U

"Chiêu này tên là Phạt Nộ Luân Hồi!"

-----oOo-----

Chương 1434: Đại sát tứ phương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong ánh mắt chăm chú của vô số người, một ngọn lửa thật lớn tràn ngập mùi vị luân hồi va mạnh vào luồng năng lượng kinh khủng của ba người Cốt U!

"Xuy!"

Hai bên va chạm, uy thế đáng sợ như thiên thạch đụng nhau. Nhưng điều làm cho người ta bất ngờ lại là tiếng nổ mạnh trong tưởng tượng cũng không xuất hiện. Khi tiếp xúc với ngọn lửa kia, ba đạo năng lượng khổng lồ liền nhanh chóng tan rã như băng gặp lửa vậy.

Dưới xoáy lửa này, dường như ngay cả không gian đều có dấu hiệu băng liệt...

"Rắc, rắc!"

Chỉ ngần ngừ vài giây, luồng năng lượng khổng lồ kia đã lặng lẽ hóa thành hư vô, biến mất trong mảnh thiên địa này. Mà xoáy lửa kia vẫn trôi nổi trên phía chân trời, chậm rãi chuyển động...

"Đây là đấu kỹ gì?"

Nhìn công kích của mình thậm chí còn không lay động nổi xoáy lửa kia, sắc mặt ba người Cốt U lại lần nữa trở nên khó tin. Ba người liên thủ, mặc dù không thắng nổi thực lực Nhất tinh Đấu Thánh của Tiêu Viêm nhưng cũng không đến mức thua thảm như vậy. Xoáy lửa quỷ dị kia thật quá mức đáng sợ!

"Dùng dị hỏa để sáng tạo ra đấu kỹ, tiểu tử này thật biết làm cho người ta kinh ngạc..."

Nhìn xoáy lửa đang huyền phù trên bầu trời, khuôn mặt Dược lão cũng xẹt qua vẻ chấn động. Từ màu đen của xoáy lửa kia, lão cảm nhận được một mùi vị vô cùng đáng sợ. Nếu người bị cuốn vào trong đó, chỉ sợ ngay cả linh hồn cũng sẽ tan thành hư vô. Từ phương diện nào đó mà nói, đây mới thực sự là hủy diệt!

"Tên này quá mạnh, đi!"

Khóe mắt Cốt U hơi giật giật liếc về phía Tiêu Viêm đang chấp tay sau lưng lạnh lùng nhìn họ. Trải qua lần giao thủ này, bọn họ đã hiểu mình hoàn toàn không phải đối thủ của Tiêu Viêm!

Vừa dứt lời, Cốt U đã nhanh chóng xoay người hóa thành một đạo lưu quang bay ra phía ngoài Tinh Giới. Mà phía sau hắn, Thiên Minh lão yêu và Tam Thiên Tôn Hồn Điện đều vội vàng đuổi theo.

Thấy ba tên này đều chạy trốn, đám cường giả Minh Hà minh đều sợ đến mức hồn phi phách tán, tất cả vội vàng quay đầu chạy ra ngoài Tinh Giới như một đàn chó hoang.

"Chuyển!"

Tiêu Viêm đăm đăm nhìn những bóng người đang chạy trốn kia, chậm rãi phun ra một từ.

Theo lời này phát ra, xoáy lửa không lồ trên trời chợt phun ra một cột sáng màu đen, lặng lẽ xuyên qua không gian giam cầm đám người Cốt U vào bên trong.

"A!"

Trong phạm vi bao quát của cột sáng, có không ít cường giả Minh Hà minh đen đui bị cuốn vào bên trong. Bọn họ đều kinh hãi phát hiện thân thể mình đang nhanh chóng phân giải dưới loại ánh sáng này. Một số cường giả vội vàng thi triển đấu khí, nhưng khi đấu khí xuất hiện thì sự sợ hãi trong mắt họ lại càng thêm nồng đậm. Bởi vì họ phát hiện khi đấu khí tiếp xúc với cột sáng kia thì cũng từ từ hóa thành hư vô. Nhất thời, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là gì?"

Thân thể ba người Cốt U được bao kín bởi đấu khí, ánh mắt kinh sợ nhìn ánh sáng màu đen xung quanh. Đấu khí trong cơ thể họ hùng hồn nên vẫn có thể miễn cưỡng chống cự. Nhưng dựa theo tốc độ phân giải đấu khí này, chuyện bọn họ có kết cục giống những người khác chỉ là vấn đề thời gian.

"Mau rời khỏi cột sáng này!"

Thiên Minh lão yêu thấp giọng quát, trong giọng nói có chút sợ hãi. Đột phá đến Bán Thánh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nghĩ thấy mùi vị của tử vong.

Lời này không cần hắn nhắc nhở. Khi nhận thấy đấu khí đang bị cột sáng này nhanh chóng phân giải thì sắc mặt Cốt U và Tam Thiên Tôn đều đã kịch biến. Hai người thi triển tốc độ lên đến cực hạn, định lao ra khỏi cột sáng.

"Đi được sao?"

Thấy cử động của ba người, Tiêu Viêm lắc đầu nhè nhẹ. Bàn tay nắm chặt về phía ba người, khoảng không gian nơi đó liền lập tức ngưng đọng,

giống như một cái nhà giam vô cùng kiên cố, tất cả đám đông đều bị trói buộc trong cột sáng kia. Trước kia, Tiêu Viêm thường xuyên bị cường giả có cảnh giới cao hơn hắn sử dụng chiêu này. Hiện giờ, thực lực tăng vọt lên Nhất tinh Đấu Thánh, rốt cuộc hắn đã có thể hưởng thụ cái cảm giác thoải mái khi gơ tay nhấc chân là cả không gian ngưng đọng này.

"Phanh!"

Đám người Cốt U điên cuồng công kích không gian ngưng kết kia, nhưng thực lực của họ lại chênh lệch quá xa với Tiêu Viêm, muốn phá tan không gian này là điều không thể. Lại thêm xung quanh họ còn có ánh sáng màu đen kia không ngừng phân giải đấu khí trong cơ thể, từ đó dẫn tới công kích của họ càng lúc càng yếu...

Khắp Tinh Giới, nhìn thấy cảnh đám cường giả Minh Hà minh điên cuồng giãy dụa trong vô vọng này, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh gáy vì thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Viêm. Nhưng điều làm bọn họ cảm thấy may mắn là ít ra mình vẫn đứng ở bên Tiêu Viêm.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra từ cột sáng, chỉ không đến một phút, trừ ba người Cốt U ra thì tất cả những người còn lại đều đã bị phân giải thành hư vô, ngay cả linh hồn cũng hoàn toàn biến mất trước loại ánh sáng màu đen này.

"Tiêu Viêm, tha cho ta, sau này Thiên Minh tông sẽ là thế lực phụ thuộc của Tinh Vãn các!"

Điên cuồng công kích cũng không có hiệu quả, lại cảm giác được đấu khí trong cơ thể càng lúc càng suy yếu, rốt cuộc Thiên Minh lão yêu cũng cảm thấy sợ hãi, vội vàng ngửa mặt hét to.

"Không cần thiết, Thiên Minh tông không cần tiếp tục tồn tại..."

Khuôn mặt Tiêu Viêm vẫn lãnh đạm như cũ, hắn chậm rãi lắc đầu nói: *"Ta đã nói rồi, Tinh Giới là một nơi chôn xác không tòi."*

"Tiểu tạp chủng, lão phu liều mạng với mày!"

Thấy đầu hàng cũng vô dụng, hai mắt Thiên Minh lão yêu đỏ vằn lên. Chỉ thấy vô số cột máu đột ngột phun ra từ các lỗ chân lông của hắn, thân thể cũng nhanh chóng phình to ra.

"Tên điên này!"

Thấy vậy, sắc mặt Cốt U nhất thời biến đổi, vội vàng lui lại phía sau cùng Tam Thiên Tôn.

"Ám!"

Trong những ánh mắt khiếp sợ, thân thể Thiên Minh lão yêu nhanh chóng bành trướng. Chỉ chốc lát sau đã nổ tung ra như một thùng thuốc nổ, bão năng lượng kinh khủng nhất thời thổi bùng ra, đem không gian ngưng kết kia phá thành mảnh nhỏ. Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn luồng năng lượng khổng lồ đang khuếch tán kia, thủ ấn chợt biến đổi, xoáy lửa lại bộc phát ra một lực hút kinh khủng trực tiếp nuốt trọn tất cả bão năng lượng kia.

"Tật!"

Khi bão năng lượng biến mất, một đạo quang hoa cực kỳ mờ mịt lặng lẽ bắn ra. Nhưng nó cũng không bay về phía ngoài Tinh Giới mà lại âm thầm lướt về phía một đệ tử Tinh Vãn các.

"Loại thủ đoạn này vô dụng với ta."

Nhưng khi đạo quang hoa này sắp xông vào thân thể vị đệ tử Tinh Vãn các kia thì không gian xung quanh bỗng đọng lại, một giọng nói lạnh lùng truyền xuống.

Khi giọng nói lạnh lùng này vang lên thì một cột sáng lớn chừng nắm tay đột nhiên tách ra từ xoáy lửa. Lúc chạm vào đạo quang hoa mờ mịt kia, nó lập tức phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng vô cùng thảm thiết. Cuối cùng, tiếng kêu từ từ biến mất trước mặt vị đệ tử Tinh Vãn các đang đỏ mồ hôi lạnh kia. Mọi người đều hiểu được, một vị Bán Thánh cao cấp đã vẫn lạc...

"Xuy!"

Khi đạo quang mang kia tiêu tán, hai đạo thân ảnh chợt lao ra ngoài cột

sáng như chớp giạt. Đây rõ ràng là hai người Cốt U nương theo lực đẩy của Thiên Minh lão yêu tặc bạo mà bay ra ngoài.

"Đứng lại cho ta!"

Thấy vậy, ánh mắt Tiêu Viêm phát lạnh, thân hình xuất hiện trước mặt hai người như ma quỷ. Hai tay nhẹ nhàng đánh ra.

Nhưng hai chưởng nhìn như không có chút lực lượng này lại làm cho Cốt U và Tam Thiên Tôn vô cùng kinh hãi. Bởi vì họ phát hiện ra rằng khi chưởng phong lướt đến thì thân thể họ đã không thể nào nhúc nhích.

Nhìn bàn tay đang nhanh chóng đánh đến, trong mắt Cốt U cũng xẹt qua một chút dữ tợn. Đột nhiên hắn kéo mạnh Tam Thiên Tôn bên cạnh, đẩy tên này về phía trước rồi thân hình mượn lực lùi nhanh về phía sau.

Chưởng phong của Tiêu Viêm nhẹ nhàng đánh lên thân thể Tam Thiên Tôn. Ngay tại khoảnh khắc tiếp xúc, thân thể tên kia liền đỏ đậm lên, một sức nóng kinh khủng chọt trào ra từ trong người làm hắn điên cuồng gào thét. Nhưng tiếng gào vừa truyền ra thì ngọn lửa đã trào ra từ thất khiếu. Dưới sức nóng kinh khủng như vậy, thân thể Tam Thiên Tôn nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Thấy một chưởng của Tiêu Viêm kinh khủng như vậy, Cốt U cảm thấy lạnh từ đầu đến chân. Lúc này, hắn cảm thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Viêm còn đáng sợ hơn cả ác ma.

"Nuôi hổ gây họa! Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước ta đã trực tiếp thanh trừ tên nhãi này rồi."

Trong lòng Cốt U vô cùng hối hận. Từ nhiều năm trước hắn đã có cơ hội bắt Tiêu Viêm, nhưng lúc đó hắn coi thường thực lực của đối phương quá yếu nên đẩy cho người khác. Hắn đâu ngờ rằng lần đưa đẩy này lại đẩy luôn cả cái mạng của mình.

"Đi cùng hắn đi!"

Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn Cốt U, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt tên kia, sau đó đánh ra một chưởng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Đối mặt với bàn tay thon dài của Tiêu Viêm, cả người Cốt U đều cảm thấy lạnh lẽo như lọt vào hầm băng.

"Xuy!"

Chưởng phong của Tiêu Viêm cực kỳ mạnh mẽ, nhưng khi bàn tay hấn sắp đánh lên thân thể Cốt U thì không gian bên cạnh đột ngột chấn động. Một cánh tay khô héo như chỉ có da bọc xương nhanh chóng thò ra từ không gian.

"Đấu Thánh của Hồn tộc? Rốt cuộc cũng hiện thân rồi sao?"

Khi cánh tay đen ngòm kia xuất hiện, đồng tử của Tiêu Viêm chợt co rút lại!

-----oOo-----

Chương 1435: Đấu Thánh Hồn tộc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cánh tay đen sì thò ra từ trong không gian hư vô bắt đầu mò mẫm xung quanh. Cánh tay đó nhìn khô quắt giống như chỉ còn da bọc xương vậy. Trên làn da của nó mơ hồ có thể nhìn thấy một số hoa văn hắc khí quý dị. Cánh tay này vừa xuất hiện thì dường như làm cho ánh sáng trở nên âm ảm u ám. Một luồng hấp lực quý dị chậm rãi tràn ra, hấp dẫn linh hồn con người.

Sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng. Ý niệm trong đầu vừa chuyển, hỏa diễm trôi nổi giữa không trung cách đó không xa bỗng nhanh chóng lao tới, cuối cùng quàng lửa bao bọc lên nắm tay. Sau đó hấn đánh một quyền thật mạnh vào chỗ cánh tay màu đen vừa xuất hiện.

"Phanh! "

Hỏa diễm màu đen va chạm với cánh tay đen thui, hàng loạt tia sáng màu đen dày đặc bùng nổ, vây kín lấy bàn tay đó.

"Xuy...!!!"

Đôi mắt với tia sáng màu đen, chủ nhân cánh tay này rõ ràng bắt đầu cẩn thận hơn. Hoa văn trên cánh tay nhanh chóng nhấp nháy rồi bạo xuất giống như rắn độc vừa mới tỉnh dậy, nó va chạm với tia sáng màu đen. Sau đó chúng tự nhiên biến mất không một tiếng động.

Cánh tay màu đen đột nhiên mạnh mẽ xông về phía trước đẩy lùi hỏa diễm. Không gian hư vô nhanh chóng khuếch tán, hấp lực tuôn ra mãnh liệt, hút Cốt U vào bên trong.

"Còn muốn chạy? "

Thấy thế, ánh mắt Tiêu Viêm lạnh dần. Mặc dù không hiểu vì sao vị Đấu Thánh của Hồn Điện này không chịu hiện thân, nhưng hắn cũng không muốn kẻ này cứu Cốt U. Tiêu Viêm vội tiến lên trước, ngón tay nhanh như chớp diễm mấy cái lên thân thể Cốt U. Làn da ở những chỗ đó liền nổi ra. Đấu khí hùng hồn chậm chậm xoay quanh cơ thể Cốt U cũng không hề có chút ảnh hưởng nào đối với loại kinh phong nóng cháy do Tiêu Viêm tạo ra..

"A! "

Trên người bị Tiêu Viêm đâm vài lỗ máu, Cốt U rú lên thảm thiết, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

"Ở tại chỗ này!"

Đối với tiếng kêu thảm thiết, thê lương của Cốt U, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, sau đó ngón tay vung mạnh giống như bôn lôi diễm vào trán hắn. Nếu như trúng phải đòn, lực đạo kinh khủng này chắc chắn sẽ làm cho đầu của Cốt U vỡ nát giống như dưa hấu bị rơi xuống đất.

"Hừ! Tiểu bối! Dám được nước lân tới hả? "

Dưới sát chiêu của Tiêu Viêm, bên trong không gian hư vô truyền ra tiếng quát lạnh đầy già nua. Cánh tay đang nắm lấy bả vai Cốt U liền dùng lực, vội vã kéo hắn vào bên trong. Cùng lúc đó, vị Đấu Thánh thần bí kia tiếp tục xuất ra một cánh tay đen sì khô quắt khác va chạm thật mạnh với một chỉ của Tiêu Viêm.

"Oành! Oành! Oành!"

Từ chỗ va chạm tràn ra một luồng năng lượng phong bạo đáng sợ. Chỉ trong giây lát, hơn một trăm trượng không gian hư vô ở xung quanh trực tiếp bị sụp đổ.

" Bịch... bịch!!!"

Tiêu Viêm lui lại vài bước, ổn định thân hình, ánh mắt hắc lạnh như băng nhìn cánh tay đen thui kia lúc này đã trở thành màu đỏ tím, có lẽ là do dị hỏa gây nên.

"Tiểu bối. Đừng vội đắc ý! Không ngờ ngươi đã mạnh đến thế này, Hồn Tộc ta đúng là thất sách. Nhưng chớ có tưởng rằng đạt tới Đấu Thánh là giỏi, muốn cứu phụ thân Tiêu Chiến của ngươi thì tới Hồn Giới đi. Lão phu chờ ngươi!!!"

Hắc khí lượn lờ trên cánh tay đen thui đó một hồi rồi nhanh chóng lùi vào bên trong không gian hư vô, cùng lúc đó một thanh âm già nua âm lãnh truyền ra.

"Yên tâm! Ta sớm muộn gì cũng sẽ tới! "

Tiêu Viêm nhìn không gian hư vô còn chưa khép lại cười lạnh lùng. Hắc không lỗ mãng mà xông vào trong đó, bởi hắc cũng biết đôi điều về thực lực của Hồn Tộc. Mặc dù hiện tại đạt tới Đấu Thánh, nhưng không có nghĩa là hắc đã vô địch không cần kiêng nể ai. Năm đó tổ tiên Tiêu Huyền với thực lực Đấu Thánh đỉnh phong còn bị Hồn Tộc quần ấu mà ngã xuống, huống chi một tiểu tử Nhất tinh Đấu Thánh như hắc. Đương nhiên, cho dù thua người cũng không thua trận! Cho dù trong lòng Tiêu Viêm có chút kiêng kỵ nhưng ngoài miệng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

"Cuồng vọng tự đại! Nếu không phải một vài hạn chế thì hôm nay lão phu đã hiện thân chém giết ngươi để sau này đỡ phiền toái rồi!"

Nghe Tiêu Viêm cười lạnh, người trong không gian hư vô giận dữ quát lạnh một tiếng. Sau đó hắc không tiếp tục kéo dài nữa, một luồng hắc khí từ bên trong khe nứt không gian tuôn ra, trong chớp mắt cái khe tự động thu nhỏ lại rồi biến mất.

"Tiêu Viêm. Cho dù ngươi giãy dụa như thế nào thì cuối cùng ngươi vẫn sẽ trở thành tù nhân của Hồn Tộc ta mà thôi. Tổ tiên của ngươi cũng thế, mà ngươi, cũng không thể trốn thoát! "

Sau khi không gian hư vô biến mất, một thanh âm lạnh lẽo âm u như có như không xuyên qua không gian truyền vào tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng nhìn không gian hư vô biến mất. Ánh mắt hắn lóe lên những tia sáng, cường giả của Hồn Tộc quả nhiên quỷ dị khó lường, không gian Tinh Giới sớm đã được hắn phong tỏa, vậy mà vẫn bị Hồn Tộc phá vỡ xông vào cứu Cốt U đi.

"Người vừa rồi ít nhất cũng là Đấu Thánh đỉnh phong, không biết có phải là Đại Thiên Tôn hay không?"

Tiêu Viêm thâm nhủ, hiện giờ hắn chỉ là Nhất Tinh Đấu Thánh sơ kỳ, so với kẻ kia còn yếu lắm. Nhưng mượn sự trợ giúp của Di Hỏa mà, nếu thật sự đánh nhau thì Tiêu Viêm cũng không sợ hắn.

"Hiện giờ ta đã đột phá tới Đấu Thánh, Hồn tộc sẽ không coi thường ta như trước. Nếu bọn họ muốn dùng thủ đoạn gì cũng phải phải cường giả chân chính tới."

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, trong lòng tự nhủ phải cẩn thận hơn. Hắn có dự cảm lần sau khi đụng độ Hồn tộc sẽ là một trận ác chiến.

"Phù...!!!"

Khẽ thở dài gác lại suy nghĩ vẫn vơ, Tiêu Viêm xoay người lại nhìn về phía các đệ tử và trưởng lão của Tinh Vãn Các. Giờ phút này, bọn họ vẫn còn bị khí thế chiến đấu vừa rồi chấn nhiếp đến ngây người.

"Các vị trưởng lão, mọi người nhanh chóng thu dọn tàn cục, những người bị thương nhanh chóng chữa trị đi. Còn các đệ tử khác vẫn tiếp tục thao luyện như cũ."

Tiêu Viêm từ trên cao nhìn xuống toàn bộ Tinh giới, thanh âm bình thản truyền vào tai mỗi người.

"Vâng!!!"

Nghe vậy tất cả mọi người đồng thanh đáp. Không nghi ngờ gì nữa, danh vọng của Tiêu Viêm ở Tinh Vân Các bây giờ giống như mặt trời giữa trưa. Thực lực Đấu Thánh đủ để khiến bất kỳ kẻ nào vui lòng phục tùng.

Nhìn dòng người bắt đầu di chuyển, thân hình Tiêu Viêm di chuyển, xuất hiện trên một khoảng sân rộng. Lúc này, sắc mặt đám người Dược Lão và Thái Lâm đã tốt hơn rất nhiều. Hẳn là do đan dược đã có tác dụng tốt.

"Lão sư, Thái Lâm, không sao chứ?"

Tiêu Viêm bước nhanh về phía trước hỏi.

"Ha hả. Không có gì đáng ngại!"

Dược Lão cười to khoát tay áo, ánh mắt lão vui mừng nhìn Tiêu Viêm, trên khuôn mặt không thể che dấu được sự mừng rỡ.

"Lúc này, người cuối cùng cũng đã vượt xa vi sư rồi!"

Dược Lão cảm thán nhẹ giọng nói. Lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Viêm, hẳn còn đang mang cái tên phế vật làm gia tộc nhục nhã. Thế mà mới qua nhiều năm sau, thiếu niên năm đó đã dùng nghị lực khiến cho người khác chần động, từng bước từng bước đi tới đỉnh cao. Những áp lực và khổ sở mà hẳn phải thừa nhận có lẽ... chỉ có chính lão là rõ ràng nhất.

Năm tháng đi qua, chim ưng con cuối cùng đã bay lượn ở chín tầng trời. Hẳn của ngày hôm nay, rốt cuộc đã gia nhập vào tầng lớp cao nhất của Đấu Khí đại lục!

Cự phách một phương, Luyện Đan tông sư... Thiếu niên bị mang danh phế vật năm đó đã từng bước giành lấy vinh quang, khiến cho những kẻ mệnh danh là thiên tài cũng phải cúi đầu xấu hổ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Người vừa xuất thủ hẳn là Đấu Thánh của Hồn Điện?"

Dược Lão ngẩng đầu lên hỏi.

"Vâng! Hẳn rất mạnh, chỉ là hình như hẳn còn cố kỵ điều gì đó cho nên không dám hiện thân!"

Tiêu Viêm gật đầu rồi chân chừ đáp.

Đối với điều này, Dược lão cảm thấy hơi khó hiểu. Nếu vị Đấu Thánh Hồn tộc đó hiện thân ra tay thì chắc chắn Tiêu Viêm sẽ phải khổ chiến. Nhưng làm cho mọi người kinh ngạc là người đó không chịu xuất hiện, bỏ mặc mọi công kích của Tiêu Viêm, chỉ một mực đi cứu Cốt U.

"Chắc hẳn kẻ này phải chịu điều hạn chế gì đó!"

Nghĩ tới nghĩ lui, Dược lão cũng chỉ có thể nói như vậy.

Tiêu Viêm gật đầu, cũng không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng nói:

"Chúng ta về trong các trước đã. Sau đó rồi hãy nói đến chuyện xảy ra trong hai năm nay!"

"Được!"

Dược Lão gật gật đầu, được Tiêu Viêm đỡ dậy, sau đó đoàn người nhanh chóng đi về phía Chủ các trong Tinh Giới.

Trong một tòa đại điện của Tinh Vẫn các, Dược lão và đám người Tiêu Viêm cùng ngồi xuống bàn, im lặng nghe Tiểu Y Tiên kể lại mọi chuyện trong hai năm vừa qua. Nghe tới sự kiện Minh Hà minh do Thiên Minh tông cùng một vài môn phái có thể lực liên hợp mà thành, khuôn mặt Tiêu Viêm xẹt qua một tia hàn ý.

"Hôm nay Thiên Minh lão yêu vẫn lạc trong tay của ngươi, hơn nữa còn có đại bộ phận cường giả Minh Hà minh cũng chết rồi. Bọn họ đã không còn đáng ngại nữa. Chỉ là có cừu không báo thì chúng ta có vẻ quá mềm yếu rồi! Sau khi thu thập tàn cục ở Tinh Giới xong, ta sẽ tự mình dẫn người đi diệt tận gốc chúng. Máy tông phái gia nhập Minh Hà minh, một kẻ cũng không được buông tha!"

Trong mắt Dược Lão lóe ra hàn quang. Lúc này, nếu như không phải là Tiêu Viêm xuất quan đúng lúc thì chỉ sợ Tinh Vẫn các đã bị hủy trong tay Minh Hà minh.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, một lát sau hắn chậm rãi nói:

"Hiện, giờ Minh Hà minh coi như là chuyện nhỏ. Lấy thực lực của Tinh Vãn các chúng ta hiện nay vẫn không thể đối kháng được với Hồn tộc. Xem ra chúng ta cũng nên học một ít thủ đoạn của Thiên Minh Tông, liên hợp một đại liên minh chân chính thôi! "

-----oOo-----

Chương 1436: Bí mật của các tông phái

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Liên minh?"

Nghे vậy, mấy người Dược lão liền ngăn người ra rồi chột đảm chiêu như nghĩ tới điều gì đó.

"Không nói tới Hồn tộc, chỉ thực lực của đám Hồn Điện thôi cũng đủ để cho Tinh Vãn Các phải nhìn lên. Tinh Vãn Các chúng ta cùng bọn chúng như nước với lửa, không thể chung đụng, nên chuyện sau này phải sống mái với nhau chắc chắn sẽ xảy ra!" Tiêu Viêm khẽ gật đầu rồi nhẹ giọng nói: *"Nhìn lại thực lực của Tinh Vãn Các chúng ta, nếu chuyện đó thực sự xảy đến thì tỷ lệ thua sẽ vô cùng lớn, cho nên chúng ta phải tìm kiếm đồng minh..."*

"E rằng việc này sẽ rất khó. Thế lực của Hồn Điện quá mạnh mẽ, ngoại trừ chúng ta ra thì còn ai dám đối đầu với bọn chúng?" Thái Lâm khẽ nhíu mày, hỏi.

"Chính bởi vì Hồn Điện quá mạnh cho nên chúng ta mới có cơ hội!" Tiêu Viêm cười cười, đáp: *"Vi thu thập linh hồn, bọn chúng đã làm không ít việc nhân thần công phẫn, ví như Đan Tháp hận thấu xương bọn chúng. Nếu không phải có chút kiêng kỵ thực lực của Hồn Điện thì họ đã sớm triệu tập nhân thủ mà đánh một trận rồi."*

Việc Hồn Điện thích làm nhất chính là thu thập những linh hồn cường đại,

mà người có linh hồn cường đại thì hầu hết đều là luyện dược sư. Trong những năm gần đây, không biết đã có bao nhiêu luyện dược sư tại Trung Châu bị Hồn Điện âm thầm hạ thủ. Mà những chuyện này đương nhiên không thể thoát được mạng lưới tình báo của Đan Tháp, có điều họ vẫn đang nhẫn nhịn mà thôi.

"Thực lực của Đan Tháp đích thật không kém bao nhiêu, nhưng tam cự đầu (ba người nắm đầu) của Đan Tháp chẳng qua cũng chỉ có Đấu Tôn đỉnh phong? Nếu với thực lực đó thì đối với Hồn Điện mà nói cũng không phải là một sự uy hiếp lớn lao gì." Tiểu Y Tiên lên tiếng, có vẻ e dè.

"Đây cũng chỉ là lực lượng mặt ngoài mà thôi, nếu như vậy thì Đan Tháp đâu thể trở thành thánh địa trong lòng Luyện Dược Sư được? Rồi lại còn xếp ngang với Hồn Điện nữa chứ?" Dược lão đột nhiên lắc đầu, chậm rãi nói. Đối với Đan Tháp, đương nhiên lão là người hiểu nó hơn hết.

"Hơn nữa, trong hai năm Tiêu Viêm bế quan, lão già Huyền Không Tử cuối cùng đã đột phá đến Bán Thánh. Mặc dù chỉ là Bán Thánh sơ cấp nhưng cũng coi như tiềm lực tăng mạnh rồi..."

"A? Huyền Không Tử tiền bối đã đột phá đến Bán Thánh rồi sao?" Nghe Dược lão nói vậy, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên nói: *"Hình như con từng nghe Huyền Không Tử tiền bối nhắc tới việc ba cự đầu bọn họ đã từng giao thủ với Điện Chủ Hồn Điện?"*

Nếu là lúc trước, khi hắn còn chưa hiểu rõ Hồn Điện thì có lẽ sẽ tin, nhưng hiện tại thì hắn lại có chút hoài nghi. Trong Hồn Điện, chỉ là Nhị Thiên Tôn thôi cũng đã có thực lực Bán Thánh cao cấp, vậy Điện Chủ thần bí khó lường kia tất nhiên sẽ cao tay hơn cả Cốt U rồi. Với thực lực như vậy thì ba người Huyền Không Tử sao có thể là đối thủ của hắn được?

"Ha ha, đây đúng là sự thật, có điều người họ đối đầu không phải bản thể chân chính của Điện Chủ Hồn Điện mà là linh hồn của hắn nhập vào thân thể của một vị cường giả Hồn Điện mà thôi. Dù là như vậy, ba người họ cũng đã thất bại nặng nề, cho nên con đừng nhắc tới trước mặt bọn họ, tránh cho bọn họ khó xử." Nhắc đến chuyện này, Dược lão bật cười nói.

Tiếng cười vừa dứt thì Dược lão đưa mắt nhìn về phía mấy người Tiểu Y Tiên, rồi nói tiếp: *"Người bình thường chỉ biết tới Đan Tháp, nhưng không biết rằng bên trong Đan Tháp còn có một cái Tiểu Đan Tháp."*

"*Tiểu Đan Tháp?*"

Nghe những lời đó, không riêng gì đám người Tiêu Y Tiên ngỡ ngác không hiểu, mà ngay cả Tiêu Viêm cũng hết sức kinh ngạc, hiển nhiên đây là lần đầu tiên họ nghe cái tên "*Tiểu Đan Tháp*".

"*Người có thể tiến vào Tiểu Đan Tháp này không được bao nhiêu, Tiêu Viêm trước kia chắc có thể miễn cưỡng đạt được tư cách đó.*" Dược lão cười cười, nói tiếp: "*Bởi vì muốn tiến vào Tiểu Đan tháp thì phải đạt được một yêu cầu, đó chính là phải luyện chế được Bát phẩm đan dược, Thất Sắc Đan Lô và đồng thời, linh hồn phải đạt tới linh cảnh.*"

"*Đòi hỏi Thất Sắc Đan Lô và linh hồn đạt tới linh cảnh, đúng là quá khắt khe mà...*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Lúc trước khi hắn đột phá đến Đâu Thánh, luyện chế đan dược Thất Sắc Đan Lô đúng là khá miễn cưỡng. Cho nên mới nói, với trình độ trước đó của hắn thì chưa hẳn đã đủ tư cách tiến vào Tiểu Đan Tháp.

"*Người trong Tiểu Đan Tháp này mới thật sự là lực lượng chân chính của Đan Tháp, và cũng bởi vì có sự hiện hữu của họ mà Hồn Điện mới chưa dám làm gì quá đáng đối với Đan Tháp. Ở trong đó có một số lão yêu quái, tất cả đều ở vai vế cực cao, cho dù là ta gặp cũng phải cúi người hành lễ.*" Dược lão cười nhạt, nói.

"*Mặt khác, trước đây ta cũng đã từng ở trong Tiểu Đan Tháp, nhưng vì không quen với bầu không khí trong đó nên đã rời khỏi. Quy định của Tiểu Đan Tháp cũng không quá nghiêm ngặt, ra thì dễ nhưng vào thì khó...*"

Tiêu Viêm thầm tặc lưỡi, Đan Tháp quả nhiên không hề đơn giản như bề ngoài của nó, vì thế lực có thể sánh ngang với Hồn Điện thì cũng không phải hạng xoàng xĩnh gì.

"*Nhưng việc liên minh mà con nói quả thật là có thể thực hiện được. Mối quan hệ giữa Đan Tháp với Hồn Điện có thể nói là tồi tệ, vì người bên trong Tiểu Đan Tháp rất có ác cảm với bọn chúng.*"

"*A?*" Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng có chút vui mừng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Năm đó, khi Tiểu Đan Tháp phát triển vô cùng rực rỡ, tháp chủ thời bấy giờ đã từng đích thân nhận một người đệ tử. Chỉ trong bốn mươi năm ngắn ngủi, người đệ tử này đã vượt mặt rất nhiều lão nhân có tư cách và kinh nghiệm sâu xa hơn hẳn gấp nhiều lần. Nhưng sau đó, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, thân phận thật sự của hắn đã bại lộ và không ai ngờ rằng hắn chính là người do Hồn Tộc phái tới. Sau khi sự việc bại lộ, tháp chủ vẫn niệm tình thầy trò mà tha cho hắn, nhưng tên ác nghiệt táng tận lương tâm kia đã âm thầm liên hợp với cường giả Hồn tộc ra tay ám sát tháp chủ." Dược lão khẽ thở dài, xúc động kể lại.

Nghe kể vậy, Tiêu Viêm cũng không khỏi cười khổ thương cảm cho vị tháp chủ kia, số phận của hắn còn thê thảm hơn Dược lão rất nhiều.

"Năm đó, cũng bởi vì chuyện này mà giữa Đan Tháp và Hồn Điện đã xảy ra một trận đại chiến, nhưng cuối cùng lại bị tổn thất thảm trọng cho nên phải để nén lại sự hận thù trong lòng. Sự thù hận này không những không phai nhạt theo thời gian mà ngày càng sâu đậm hơn..." Dược lão nhẹ giọng nói tiếp: *"Cho nên mới nói, việc chúng ta muốn liên minh với bọn họ để đối phó Hồn Điện cũng không phải là không được."*

Tiêu Viêm gật đầu hiểu ra, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng. Nếu như thật sự có thể lôi kéo Đan Tháp tạo thành liên minh thì thực lực của bọn họ sẽ tăng vọt lên rất nhiều, không chừng có thể gia nhập vào hàng ngũ sáu thế lực siêu cấp trên đại lục. Sau này, cho dù Hồn tộc muốn động thủ thì ắt sẽ phải dè chừng mà suy nghĩ lại.

"Đừng có vui mừng quá sớm. Mặc dù Tiểu Đan Tháp oán hận Hồn Điện, nhưng muốn những lão già ngoan cố này đồng ý liên minh cũng không đơn giản đâu." Nhìn thấy bộ dáng mừng rỡ của Tiêu Viêm, Dược lão liền dội một gáo nước lạnh.

"Cho dù có được hay không, nói tóm lại là vẫn phải thử." Tiêu Viêm cười cười đáp. Dù tỷ lệ thành công không cao nhưng nhất định phải thử, nếu không, bằng vào Tinh Vãn Các thì không thể nào chống trả Hồn Điện được.

"Ừm, chờ xử lý xong mọi việc trong Tinh Vãn Các, ta sẽ đi cùng con đến Đan Tháp một chuyến." Dược lão vuốt nhẹ chòm râu, trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười, giao tình của Dược lão với Đan Thập tốt hơn hẳn rất nhiều, có lão nhân gia ra mặt thì việc cũng sẽ dễ dàng hơn.

"Ngoại trừ Đan Thập ra, có lẽ chúng ta vẫn nên mượn sức Hoa Tông cùng Phần Viêm Cốc. Bọn họ có danh vọng rất cao tại Trung Châu, nếu có thể cùng gia nhập liên minh thì tất nhiên sẽ kéo theo những tông phái đã từng bị Hồn Điện hãm hại gia nhập vào. Nếu những lực lượng này hội tụ lại một chỗ thì cũng là một điều đáng sợ." Thái Lâm suy tính. Nàng đã từng trải qua việc chinh hợp Viêm Minh, tự nhiên rất hiểu rõ những kiểu liên minh như vậy sẽ mang đến một lực lượng vô cùng cường đại.

"Ở trong Hoa Tông có hai vị thái trưởng lão đã nhiều năm chưa từng lộ diện. Cả hai đều có thực lực Bán Thánh, cho dù là đệ tử Hoa Tông bình thường cũng không hề biết đến sự hiện hữu của bọn họ." Dược lão thần nhiên cười nói: *"Hai bà già này đã từng nợ ta một món nợ ân tình, lại thêm quan hệ của người với Vân Vận, muốn Hoa Tông gia nhập liên minh cũng không khó."*

"Ồ?"

Nghe nói đến trong Hoa Tông còn có hai vị cường giả cảnh giới Bán Thánh ẩn tàng, Tiêu Viêm cũng thật không ngờ tới. Lúc trước hẳn có đến Hoa Tông nhưng lại không có cảm nhận được sự hiện hữu của hai người đó.

"Ha ha, có thể đặt chân và truyền thừa tại Trung Châu lâu như vậy thì làm sao lại không có một chút nội tình chứ? Cũng như Thiên Minh lão yêu của Thiên Minh Tông vậy." Dược lão cười cười, năm đó lão giao du rất rộng rãi, vì vậy đối với việc các tông phái có cao thủ ẩn tàng này, lão rõ ràng như lòng bàn tay.

"Về phần Phần Viêm Cốc cũng không đơn giản như bề ngoài của nó. Con chỉ cần nhớ là người sáng lập Phần Viêm Cốc cũng cường hãn không thua kém gì tổ tiên con đâu. Theo ta được biết, bên trong Phần Viêm Cốc cũng có một vị lão tổ tồn tại, thực lực đạt tới Bán Thánh cao cấp, còn bây giờ đã đạt tới Đẩu thánh chân chính hay chưa cái đó ta cũng không rõ lắm, nhưng vào năm đó, thanh danh của hắn hiển hách vô cùng."

Khóe miệng Tiêu Viêm hơi giật giật, lúc này hẳn mới hiểu được trước kia mình đã đánh giá quá thấp các tông phái lâu đời ở Trung Châu. Có thể

phát triển và truyền thừa đến mức này thì đâu có ai là kẻ đơn giản?

"Vị cường giả ở Phần Viêm Cốc kia tính tình có chút quái dị, đã nhiều năm không màng đến thế sự. Nhưng muốn hắn đáp ứng gia nhập liên minh không phải là không có cách." Dược lão khẽ mỉm cười, nói: "Lão nhân này lúc trẻ đã từng bị thương nặng để lại di chứng, nếu như có thể giải quyết vấn đề này thì với tính tình của hắn tất nhiên sẽ đồng ý việc Phần Viêm Cốc gia nhập liên minh."

Nghe vậy, Tiêu Viêm chậm rãi gạt đầu, trong mắt hiện lên vẻ nóng rực. Lúc này, thực lực của những thế lực có thể gia nhập liên minh đều vượt xa dự liệu của hắn. Nếu như cuối cùng có thể gom họ vào thành một đại liên minh mà nói, sau này nhất định sẽ trở thành một thế lực siêu cấp tại Trung Châu.

"Việc liên minh phải hoàn thành trước khi Tinh Liên Yêu Hỏa xuất thế!"

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên, chắc chắn Hồn tộc sẽ không bỏ qua một kỳ hỏa như Tinh Liên Yêu Hỏa này. Đến lúc đó, nếu như không có vốn liếng thật sự thì lấy gì mà đi tranh giành với bọn chúng? Chỉ dựa vào một mình hắn thì rõ ràng không có nắm chắc, vì dù hồ có mạnh đến đâu cũng không thể một mình đấu lại đám sói. Đương nhiên Tiêu Viêm sẽ không dẫm lên vết xe đổ mà Tiêu Huyền mắc phải, cho nên phải nhanh chóng giải quyết chuyện liên minh này!

-----oOo-----

Chương 1437: Giết gà dọa khỉ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuộc chiến Tinh giới nương theo việc Tiêu Viêm xuất quan liền hạ màn một cách oanh liệt. Đại chiến lần này đã làm cho danh vọng của Tiêu Viêm và Tinh Vẫn Các lên đến đỉnh điểm ở Trung Châu.

Lấy sức một người đánh với ba vị cường giả Bán Thánh, làm hai chết một trọng thương, hơn nữa còn kinh động đến một vị cường giả Đẩu Thánh của Hồn Tộc phải tự mình xuất thủ thì vị cường giả Bán Thánh bị trọng thương kia mới chạy thoát được. Chiến tích như thế đủ để cho bất kỳ người nào

cũng phải rung động.

Trong con mắt của rất nhiều người, cường giả Bán Thánh đã là cấp bậc trong truyền thuyết. Nhưng hôm nay, những cường giả có cấp bậc cao đến mức không thể chạm tới kia đã bị Tiêu Viêm trực tiếp chém giết tới hai người. Điều này không khỏi làm cho mọi người phải lâm vào rung động.

Từ nay về sau, trên mảnh đất Trung Châu cũng sẽ không còn một ai dám tùy tiện khinh thường cái thế lực mới phát triển này nữa.

Mà so với sự đại thắng của Tinh Vẫn Các thì bên phía Minh Hà Minh lại vô cùng ảm đạm. Vị cường giả Bán Thánh duy nhất của Thiên Minh Tông cũng đã chết trong tay Tiêu Viêm, hơn nữa còn rất nhiều cường giả đi theo cũng đều đã táng thân ở trong Tinh Giới. Do đó, tất cả mọi người đều hiểu, từ nay về sau cuộc sống của Minh Hà Minh sẽ cực kỳ khó khăn. Sau khi đã mất đi loại cường giả đỉnh phong như Thiên Minh Lão Yêu thì với thực lực của bọn chúng đã không còn cách nào để chống lại Tinh Vẫn Các được nữa rồi.

Dưới loại khủng hoảng này, không ít tông phái lúc trước gia nhập Minh Hà Minh cũng đều trở nên hoảng sợ, vội vã thoát lý khỏi liên minh, muốn phủi sạch quan hệ cùng bọn chúng. Bởi vậy, việc Minh Hà Minh bị diệt cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng ngay khi kết quả của Tinh Giới đại chiến đang được truyền đi xôn xao trên khắp Trung Châu, thì Tinh Vẫn Các ngược lại vẫn rất yên bình. Mấy ngày nay, họ chỉ chú tâm vào việc thu dọn tàn cuộc. Tuy sự xâm phạm ô ạt của Minh Hà Minh cũng khiến cho Tinh Vẫn Các bị tổn thất không nhỏ, thế nhưng nếu đem so với thiệt hại của đối phương thì quả thật là không có chút ý nghĩa nào.

Sự yên bình kéo dài được ba ngày, sau đó bất chấp việc đang có vô số ánh mắt chú ý, Tinh Vẫn Các liền triển khai hành động trả thù.

Đối diện với việc Tiêu Viêm cùng với Dược Lão, hai vị cường giả Đẩu Thánh suất lĩnh Tinh Vẫn Các phản công thì bên phía Minh Hà Minh cơ hồ đã tan tác triệt để, thậm chí còn không có nổi một sự phản kháng nào hữu hiệu. Minh Hà Minh, hay cũng chính là tổng bộ của Thiên Minh Tông liền trực tiếp bị Tinh Vẫn Các chiếm cứ. Mà nương theo việc tông chủ của Thiên Minh Tông bị Tiêu Viêm một chưởng đánh chết thì ai nấy cũng đều

hiểu rằng Thiên Minh Tông một thời vang danh tại Trung Châu đã hoàn toàn biến mất rồi.

Dưới sự phản công của Tinh Vẫn Các, Minh Hà Minh không thể kiên trì nổi một ngày, bên trong liên minh liền lâm vào tình trạng gà bay chó sủa, tứ tán khắp nơi.

Trước đây, những tiểu tông phái không ngừng đầu nhập, lấy tên tuổi của Minh Hà Minh để đi huênh hoang khắp nơi, thì nay liền quay ngoắt lại, phủi sạch quan hệ. Khi bọn chúng nhìn thấy đệ tử của Minh Hà Minh thì không những không giúp đỡ mà còn dộc sức nhổ cỏ tận gốc, muốn dùng hành động đây để chứng minh bọn chúng có cừ hận với Minh Hà Minh.

Đối với chút tiểu xảo đó, Tinh Vẫn Các cũng không thèm để ý tới. Sau khi công phá tổng bộ của Minh Hà Minh thì đại quân liền tản ra, hướng về một số tông phái tương đối mạnh trong Minh Hà Minh, ví dụ như Băng Hà Cốc và Phong Lô Các. Đây là những tông phái trước kia đã xuất lực khá lớn khi Minh Hà Minh tiến đánh Tinh Vẫn Các, thế nên đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua cho đám vây cánh này của Thiên Minh Tông.

Lúc này đây, Tiêu Viêm và Dược lão chính là muốn dùng những tông phái đó để giết gà dọa khỉ.

Phong Lô Các!

Tiêu Viêm huyền phù ở trên bầu trời, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía ngọn núi hỗn loạn đang chìm trong biển lửa kia. Hắn suất lĩnh một đạo quân của Tinh Vẫn Các tiến một mạch về phía bắc, đồng thời trên đường đi còn tiêu diệt rất nhiều vây cánh của Minh Hà Minh. Vào thời điểm này hắn cũng không còn cảm giác thương xót gì nữa, bởi vì hắn hiểu, nếu như ngày đó hắn mà không kịp thời xuất quan thì với thủ đoạn của Thiên Minh Tông và Hồn Điện chắc chắn sẽ khiến cho Tinh Vẫn Các lâm vào tình cảnh còn tệ thảm hơn những người này gấp trăm ngàn lần.

Hiện tại không phải lúc có thể nhân từ. Trên mảnh đất người ăn thịt người như Trung Châu này thì chỉ có sự cứng rắn cùng với lực lượng mạnh mẽ mới có thể mãi mãi trường tồn.

"Tiêu Viêm! Phong Lô Các bọn ta có mối quan hệ mật thiết với Thiên Yêu Hoàng tộc, nếu người dám hủy Phong Lô Các thì Thiên Yêu Hoàng tộc

chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người đâu..."

Giữa không trung, Lôi Tôn Giả bị một vị cường giả Đâu Tôn của Tinh Vãn Các đánh cho học máu mồm, ánh mắt lão tràn đầy oán độc nhìn về phía Tiêu Viêm, rồi giận dữ hét lên.

"Thiên Yêu Hoàng Tộc à? ...Án oán giữa ta và bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ được giải quyết!" Tiêu Viêm đậm mặt nhìn về phía Lôi Tôn Giả.

Năm đó, khi lần đầu tiên hấn tiến vào Phong Lôi sơn mạch thì ở trong mắt hấn, lão già này chính là một đỉnh cao không thể chạm tới, một vị cường giả Đâu Tôn chỉ cần tiện tay là có thể bóp chết hấn. Nhưng mà hiện tại, vị trí của song phương không biết từ lúc nào đã hoàn toàn thay đổi.

"Tinh Vãn Các chúng ta có hai mươi tám vị cường giả chết trong tay người. Nếu lúc trước người đã có can đảm để giết bọn họ thì người nên hiểu rằng, sớm muộn gì người cũng sẽ có ngày hôm nay chứ?" Tiêu Viêm hơi cúi đầu, chậm rãi xuất ra một chương nhằm về phía Lôi Tôn Giả.

Nhìn thấy động tác của Tiêu Viêm, sắc mặt Lôi Tôn Giả ngay lập tức trở nên hoảng hốt. Trong chớp mắt, hấn liền thi triển Tam Thiên Lôi Động đến mức tận cùng, biến thành một đạo tàn ảnh ở trên bầu trời.

"Tam Thiên Lôi Động...?"

Nhìn đạo tàn ảnh đó, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt một tiếng, bàn tay đang giữ nguyên liền nhẹ nhàng nắm xuống.

"Phanh...!"

Nương theo bàn tay hấn nắm xuống thì phiến không gian này lập tức bị sụp đổ một cách triệt để. Xa xa, đạo tàn ảnh của Lôi Tôn giả đột nhiên khựng lại, huyết nhục văng ra tung tóe. Bản thân lão ngay cả một tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra thì đã bị đánh thành cục thịt nát.

Chậm rãi thu tay về, Tiêu Viêm cũng không thèm liếc nhìn đồng huyết nhục đó, ánh mắt liền quét về phía cách đó không xa, một vị trưởng lão của Tinh Vãn Các đang nhanh chóng phóng đến, cung kính nói:

"Thiếu các chủ, việc nghe ngóng Hàn gia do người phân phó đã có tin tức."

Bọn họ mấy năm nay không biết vì sao mà thường xuyên bị Phong Lô Các chèn ép, phạm vi thế lực bị thu hẹp lại chín phần, biến thành một gia tộc nhũ lưu ở Thiên Bắc Thành. Gặp được bọn họ trong tình cảnh thế lương như thế đã là một sự may mắn!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm chợt im lặng, nội tâm cảm thấy nao nao, trong mắt ánh lên một chút áy náy. Hắn có thể suy đoán được, Hàn gia sở dĩ bị Phong Lô Các chèn ép là bởi vì bọn họ có quan hệ với mình. Trong mấy năm nay hắn bận rộn tu luyện, thành ra hắn lại quên mất những điều phiền toái có thể đến với họ.

"Đã phải người đi đến đó chưa?"

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, hắn thực sự không phải là người vô ân bạc nghĩa. Năm đó, khi mới đến Trung Châu, nếu như không phải hắn được Hàn Tuyết cứu giúp thì có lẽ hắn đã táng thân ở trong sa mạc rồi. Tuy rằng sau này hắn đã giúp Hàn gia tiêu diệt một Hồng gia đầy uy phong tại Thiên Bắc Thành, nhưng cũng vì hắn mà những năm này Hàn gia đã bị Phong Lô Các chèn ép, từ một gia tộc nhất lưu biến thành bộ dáng thế thảm như ngày hôm nay.

"Ba người Càn trưởng lão đã đến đó rồi!" Vị trưởng lão của Tinh Vãn Các vẫn trả lời một cách cung kính.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về chân trời phía bắc, hai tay chấp sau lưng, từ từ lâm vào trạng thái trầm mặc. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

Thiên Bắc Thành, Hàn gia!

"Phanh!"

Đám người Hàn gia kinh ngạc, nhìn về phía ba vị lão giả mới xuất hiện. Ba vị này ai nấy cũng đều có khí tức vô cùng khủng bố, tay áo chỉ tùy ý vung lên mà đã đánh cho mấy tên cường giả chuyên đến gây chuyện với Hàn gia phải hộc máu mồm, thân hình bay ngược ra phía sau, nằm sõng soài trên mặt đất, không rõ sống chết.

"Tại hạ Hàn Trì, gia chủ Hàn gia. Không biết ba vị tiền bối đại giá quang lâm!" Một nam tử trung niên tóc mai trắng bệch nhẹ nhàng tiến lên, cung

kính nói.

Đứng cạnh hai bên nam tử là hai nữ tử dáng người thon thả. Vị nữ tử đứng bên trái có mái tóc dài màu bạch kim, thân thể có chút hấp dẫn, khuôn mặt hơi lạnh lùng. Mà vị bên phải thì trẻ hơn một chút, dung nhan thanh lệ toát ra khí chất không hề tầm thường. Hai người này chính là Hàn Nguyệt và Hàn Tuyết, người quen đầu tiên mà Tiêu Viêm gặp được khi đến Trung Châu.

"Ha ha, Hàn gia chủ không cần khách khí. ba người lão phu chính là người của Tinh Vãn Các! Lần này bọn ta phụng mệnh thiếu các chủ đến mời Hàn gia hợp tác, không biết Hàn gia chủ có hứng thú làm cho Hàn gia trở thành một Phong Lô Các thế hệ mới tại bắc vực này không?" Một vị lão giả tóc hoa râm mỉm cười, nói.

"Tinh Vãn Các...?"

Nghe vậy, tất cả mọi người của Hàn gia đều trở nên sững sờ.

"Là...!" Sau lưng Hàn Trì, thân thể mềm mại của Hàn Tuyết khẽ run lên, miệng lẩm bẫm.

"Là...Tiêu Viêm?" Hàn Tuyết cuối cùng đã phục hồi lại tinh thần, khẽ nói.

Hiện nay, cái tên này thật sự đã quá mức vang dội ở Trung Châu.

"Ngày sau, tại bắc vực không còn Phong Lô Các nữa! Nếu Hàn gia có hứng thú lên thay thế, ba người lão phu sẽ dốc sức tương trợ...!" Vị trưởng lão của Tinh Vãn Các kia vẫn cười cười mà nói.

Nghe được đến đó, Hàn Trì vốn đang ngẩn người, thân thể lập tức run rẩy một cách kịch liệt, vẻ kích động và cuồng hỉ tràn ngập trên khuôn mặt. Ngày hôm nay, Tinh Vãn Các giống như mặt trời ban trưa, nếu như Hàn gia bọn hắn có thể bám vào cây đại thụ này thì cho dù là Phong Lô Các lúc trước bọn họ cũng không thêm để vào mắt, huống chi là những gia tộc khác?

"Ha ha, Hàn gia chủ xin hãy yên tâm, việc này là do chính miệng thiếu các chủ phân phó. Tuy nhiên không biết...?" Thấy Hàn Trì lộ ra bộ dáng kích động như vậy, vị trưởng lão kia vừa cười vừa nói.

"*Hắn không đến đây sao?*" Hàn Tuyết khẽ cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, đôi mắt sáng nhìn về phía vị trưởng lão kia, khẽ hỏi.

Nghe thấy thế, vị trưởng lão của Tinh Vẫn Các hơi chân chừ một chút rồi lắc đầu. Với ánh mắt tinh đời của lão thì đương nhiên là đã nhận ra vị nữ tử này tựa hồ có chút tình ý với thiếu các chủ, thế nhưng lão cũng không rõ là đơn phương hay song phương đều có ý. Bởi vậy, lão cũng không dám tỏ ra lãnh đạm, nhanh chóng lấy ra hai cái bình ngọc ở trong giới chỉ, đưa cho hai người Hàn Tuyết và Hàn Nguyệt, rồi nói:

"Đây là thiếu các chủ dặn dò lão phu đưa cho hai vị tiểu thư. Thiếu các chủ nói: Cảm tạ ơn cứu mạng năm đó của Hàn Tuyết tiểu thư...!"

Nhìn chằm chằm vào bình ngọc, đôi mắt vốn sáng ngời của Hàn Tuyết liền hơi chút ảm đạm. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, lấy tay tiếp nhận bình ngọc, không nói câu gì, im lặng lui về phía sau. Hàn Nguyệt ở một bên thấy thế, liền khẽ thở dài một hơi, rồi tiến lên ôm lấy vòng eo mềm mại của Hàn Tuyết. Nàng biết vị muội muội này của mình vẫn luôn có tình ý với Tiêu Viêm, nhưng hiện tại người kia lại quá mức chói lọi....

Hàn Nguyệt hơi cúi đầu, nhìn đôi môi đỏ mọng đang khẽ mím của Hàn Tuyết. Từ trên gương mặt của muội muội, nàng liền thấy được vẻ quật cường, hiển nhiên, đã chạm tới vấn đề đó thì nữ hài tử cố chấp này tuy vẫn không muốn buông tha, nhưng cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nam nhân kiệt xuất như Tiêu Viêm cũng không phải loại nữ nhân như các nàng có thể hàng phục được!

Chặng đường cuối cùng...

-----oOo-----

Chương 1438: Tìm kiếm minh hữu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự trả thù của Tinh Vẫn Các kéo dài gần mười ngày, trong mười ngày này, ít nhất có hai mươi tông phái bị đại quân của Tinh Vẫn Các tiêu diệt. Đối mặt với một vị cường giả cảnh giới Bán Thánh, một vị Nhất tinh Đầu

Thánh sơ kỳ, những tông phái kia cơ bản không có bao nhiêu sức phản kháng.

Mà sự bùng nổ lần này của Tinh Vẫn Các cũng khiến không ít thế lực phải kinh sợ. Trước kia, Tinh Vẫn Các vẫn chỉ phát triển ở một khu vực, không thể hiện ra sức mạnh của mình, do đó khiến một vài thế lực có phần coi thường Tinh Vẫn Các. Nhưng hoạt động lần này của Tinh Vẫn Các lại khiến cho bọn họ hiểu được, Tinh Vẫn Các kia không phải là một con cừu ngoan ngoãn hiền lành, nếu bị chọc giận thì nó sẽ trở thành một mãnh hổ quay ra cắn người.

Sau mười ngày, các đại đội của Tinh Vẫn Các cũng bắt đầu rút lui, dù sao họ cũng không muốn tàn sát tới mức máu chảy thành sông. Giết chóc là điều cần thiết để tạo nên thiết huyết uy nghiêm của Tinh Vẫn Các, nhưng cũng không thể làm quá mức, đối với vấn đề này, Tiêu Viêm cùng Dược Lão tương đối nắm chắc.

Dưới sự trả thù điên cuồng của Tinh Vẫn Các, những ngày này, Hồn Điện lại tương đối bình tĩnh, không hề phái bất kỳ cường giả nào viện trợ cho Minh Hà minh, nhưng mấy người Tiêu Viêm cũng không vì vậy mà buông lỏng. Xưa nay Hồn Điện vốn vô cùng quý dị, lần này không động thủ hiển nhiên là muốn tập hợp lực lượng, chờ đợi thời cơ giáng cho Tinh Vẫn Các một đòn chí mạng.

Đối mặt với nguy cơ này, đương nhiên mấy người Tiêu Viêm sẽ không coi thường, mặc dù giờ đây hẳn đã thực sự trở thành Đấu Thánh, nhưng đối diện với thế lực đáng sợ như Hồn Điện, Hồn Tộc thì vẫn phải cẩn thận.

Muốn thực sự đối kháng với Hồn Điện, việc liên minh cần phải nhanh chóng giải quyết. Vì vậy, khi rút quân về, hai phong thư cũng được hai vị cường giả của Tinh Vẫn Các chuyển đến Phần Viêm Cốc và Hoa Tông bằng tốc độ nhanh nhất. Mặc dù hai thế lực này không khủng bố như Đan Tháp, nhưng cũng là một trong những thế lực hiếm hoi ở Trung Châu có thể giúp sức cho họ.

Còn lại mấy tông phái nhỏ khác, giờ phút này cũng không cần vội, đợi tới khi ba thế lực lớn đáp ứng gia nhập liên minh thì tất nhiên họ sẽ tranh nhau tới. Tới lúc đó, chỉ cần kiểm soát chặt chẽ, một siêu cấp liên minh có thể so sánh với Hồn Điện lập tức sẽ được hình thành.

Nhìn hai đạo thân ảnh đang nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời, Tiêu Viêm chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, hai tay chấp sau lưng. Bây giờ chuyện mà bọn họ có thể làm chỉ là yên lặng chờ tin tức truyền về, nếu ngay cả Hoa Tông và Phần Viêm Cốc mà cũng không thuyết phục nổi thì con đường liên minh sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

...

Hoa Tông, trong một đại điện thoang thoảng hương thơm.

Mặc dù đại điện khá rộng nhưng lại tương đối trống trải, duy chỉ có mấy người yên lặng ngồi trong đó. Mà trong mấy người này đương nhiên là có Vân Vận, chỉ có điều người thân là tông chủ Hoa Tông như nàng lại không ngồi ở chủ vị, bởi vì nơi đó đang có hai người đang ngồi.

Hai thân ảnh này mặc quần áo vàng nhạt, nhìn cũng không già lắm, thậm chí da dẻ nhìn còn khá mịn màng, mặc dù có chút nếp nhăn nơi khóe mắt, nhưng nhìn qua lại khiến cho hai người có chút đặc biệt. Dưới hai người là các trưởng lão của Hoa Tông, nhưng giờ phút này các nàng lại đang rất cung kính với hai người thoạt nhìn còn trẻ hơn mình rất nhiều này.

"Đại trưởng lão, người thấy việc này thế nào?"

Sự trầm mặc kéo dài một lúc, một vị nữ tử ngồi trên đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Đại trưởng lão, thân nhiên nói. Lúc này, một quyền trục đang được đặt ngay ngắn trước mặt nàng, trên quyền trục có huy chương đặc thù của Tinh Vân Các.

Đối với câu hỏi của nữ tử kia, Đại trưởng lão chần chờ một chút, cung kính nói: *"Bẩm thái thượng trưởng lão, Tinh Vân Các hiện nay không như lúc xưa, chỉ sợ ngay cả Hoa Tông chúng ta cũng không thể so sánh được. Nhưng giữa họ và Hồn Điện vẫn có sự chênh lệch rất lớn, giờ đây Hồn Điện cùng Tinh Vân Các thủy hỏa bất dung, nếu chúng ta đồng ý liên minh, như vậy sẽ đứng ở thế đối lập với Hồn Điện, đó cũng là một chuyện rất nguy hiểm."*

Nghe vậy, vị nữ tử kia cũng khẽ gật đầu nói: *"Ta cũng không ngờ rằng tên Dược Trần kia không những không chết mà còn đạt tới Bán Thánh cao cấp. Còn tên đệ tử hãn thu nhận cũng thật kinh khủng, cư nhiên còn vượt mặt hãn đạt tới Đẩu Thánh trước, thực lực này đúng là mạnh hơn Hoa*

Tông rất nhiều. Về phần Hồn Điện, năm đó hai người chúng ta đã từng giao thủ với chúng, đúng là rất khó giải quyết."

"Thái thượng trưởng lão, tuy liên minh có phần nguy hiểm nhưng cũng có không ít lợi ích cho Hoa Tông. Sự phát triển của Hoa Tông đã đình trệ nhiều năm, gần đây lại thường xuyên bị Thiên Minh Tông ức hiếp, nếu có thể kết thành liên minh thì chắc chắn danh vọng của Hoa Tông sẽ đạt đến một tầng cao mới." Vân Vận trầm mặc một lát, rót cuộc nhẹ nhàng mở miệng nói. Mặc kệ là chuyện gì, nàng nhất định sẽ vì Tiêu Viêm mà thuyết phục mọi người.

"Thiên Minh Tông thật đúng là một con ruồi phiền phức, lúc trước ta và đại tỷ vẫn chỉ là Bán Thánh trung cấp, dù liên thủ cũng chỉ có thể đấu ngang tay với Thiên Minh lão yêu, hiện giờ đại tỷ đã thuận lợi đạt đến Bán Thánh cao cấp, vốn muốn tìm lão quỷ đấy lấy lại danh dự, không ngờ hấn lại bị Tiêu Viêm giết!" Nữ tử áo vàng mỉm cười, đưa mắt nhìn Vân Vận, khóe môi có chút ý vị khó hiểu: "Vân Vận, nghe nói ngươi và Tiêu Viêm có quen biết? Nếu có thể kéo một nhân vật cỡ này vào Hoa Tông thì phải nói là quá tuyệt đấy."

Nghe vậy, Vân Vận lắc đầu không biết làm sao, vị thái thượng trưởng lão này mặc dù tuổi đã cao nhưng hình như còn có sở thích trêu đùa người khác thì phải.

"Chuyện này để cho đại tỷ quyết định đi." Nữ tử áo vàng vươn vai cười cười, không có ý kiến gì khác, đem tất cả mọi việc đổ lên đầu nữ tử yên lặng từ đầu tới cuối bên cạnh.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn về phía nữ tử với sắc mặt lạnh lùng kia, bàn tay Vân Vận cũng lặng lẽ nắm chặt lại. Mặc dù nàng là tông chủ Hoa Tông nhưng loại đại sự thế này vẫn phải có sự đồng ý của thái thượng trưởng lão mới được. Nàng biết tình cảnh hiện giờ của Tinh Văn Các, vì vậy nàng cũng chỉ có thể làm hết sức để Hoa Tông có thể chân chính đứng cùng chiến tuyến với Tinh Văn Các. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, lông mi của nữ tử này hơi giật giật, bỗng nhiên một âm thanh ngắn gọn, bình thản truyền ra từ trong miệng: *"Liên minh, đối phó Hồn Điện!"*

"Phù!"

Nghe được lời nói ngắn gọn của nàng, trong lòng Vân Vận như trút được gánh nặng. Các trưởng lão còn lại hơi chân chờ một chút rồi cũng gật gật đầu đồng ý.

"Muội biết tỷ sẽ lựa chọn như vậy mà. Lúc trước, vì lão già kia mà tỷ dám chống đối cả sư phụ. Nhưng tỷ cũng biết là hắn không hề để ý tới việc này..." Nữ tử áo vàng cũng cười khô một tiếng, nhìn nữ tử lạnh lùng vẫn không có chút phản ứng nào kia, đành phải khoát tay áo nói: *"Nếu đại tỷ đã quyết định như vậy thì cứ thế trả lời cho người của Tinh Vân Các đi."*

"Dạ!" Nghe vậy, một vị trưởng lão cung kính đáp.

...

Phần Viêm Cốc.

"Liên minh? Đối phó Hôn Điện? Mặc dù đám người đó người không ra người, quý không ra quý khiến cho người ta ghê tởm, nhưng tự dưng không có việc gì lại đi kiếm chuyện với chúng? Mặc kệ, để cho bọn chúng tự đi mà đánh!"

Sâu trong một rừng trúc u tĩnh ở Phần Viêm Cốc, một lão giả với mái tóc màu hỏa hồng ném quyển trục đang cầm trên tay lên bàn, không kiên nhẫn nói.

Nhìn thấy phản ứng của lão như vậy, Đường Chấn và Đường Hỏa Nhi đứng trước bàn đá đều cười khở không biết làm sao. Lão già này sống nhiều năm như vậy mà tính tình vẫn thật nóng nảy.

"Khụ khụ!"

Phát tiết lửa giận một hồi, lão già kia kịch liệt ho khan vài tiếng, sắc mặt càng đỏ hơn. Thấy vậy, Đường Hỏa Nhi bên cạnh vội vàng đi tới vỗ nhẹ lên lưng lão.

"Vẫn là Hỏa Nhi tốt." Được Đường Hỏa Nhi vỗ lưng, sắc mặt của lão già kia cũng khá hơn một chút, liếc mắt nhìn quyển trục để trên bàn, đột nhiên nói: *"Tên Tiêu Viêm kia là Nhất Tinh Đấu Thánh? Tuổi không lớn chứ?"*

Nếu như bộ dạng cũng tạm được nữa thì để hẳn cưới Hỏa Nhi đi, lão phu sẽ đồng ý chuyện liên minh."

"Phanh!"

Ban đầu Đường Hỏa Nhi còn giúp lão giả tóc hồng đấm lưng, nhưng nghe được lời này thì khuôn mặt nhất thời đỏ ửng, ngọc thủ hung hăng vỗ lên lưng lão giả, nổi giận nói: *"Lão già, lại nói lung tung rồi, cẩn thận về sau không ai chăm sóc cho lão trước lúc lâm chung đó!"*

"Khu, Hỏa Nhi, không được nói linh tinh!" Đường Chân ho một tiếng, nói.

"Có thể ở tuổi này đạt được thành tựu như vậy, tên nhóc Tiêu Viêm này quả thật rất ưu tú. Mà hẳn lại có thể khiến hai người các ngươi nói đỡ, vậy hiển nhiên các ngươi cũng có thiện cảm với hắn. Người có thể làm vừa lòng hai ngươi rất ít đấy..." Về mặt lão giả vô cùng cổ quái, cười nói.

Hỏa Nhi trừng mắt nhìn lão, lười chẳng muốn tiếp tục đề ý tới lão nữa, xoay người ngồi sang một bên.

"Lão tổ, bọn họ nói, nếu như người đồng ý việc liên minh, bọn họ có thể giải quyết mầm họa trong cơ thể người." Đường Chân bất đắc dĩ lắc đầu nói.

"Chà..."

Nghe vậy, lão giả tóc hồng cau mày, uể oải ngồi trên ghê đá, tiện tay cầm lấy một quả trái cây đặt trên bàn, cắn một miếng, hỏi: *"Vậy nếu không đáp ứng thì sao?"*

"Nếu không đáp ứng, Tiêu Viêm nói hẳn vẫn sẽ ra tay giúp lão nhân gia ngài." Đường Chân mỉm cười nói.

"Nguu!"

Miệng đang cắn trái cây của lão giả chợt cứng lại, mặt không chút thay đổi đem nó vứt bỏ, trầm mặc một hồi, thản nhiên nói: *"Tiểu tử này cũng khá đấy, không có câu sau kia thì chuyện liên minh này không có cửa đâu."*

"Vậy ý của lão tổ là?" Đường Chân cười hỏi.

"Liên minh!"

Lão giả chậm rãi đứng lên, đột nhiên mệt mỏi duỗi lưng, một cỗ khí tức khủng bố chậm rãi tràn ra từ cơ thể, khuấy động cả một vùng không gian.

"Đã nhiều năm không lộ diện rồi, không biết trên đại lục này có còn ai nhớ tới danh tiếng của Hỏa Vân lão tổ ta không?"

-----oOo-----

Chương 1439: Lại tới Đan tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hoa Tông và Phần Viêm Cốc đều đã đồng ý liên minh sao?"

Trong đại điện của Tinh Vân Các, nghe được hồi báo của hai vị trưởng lão, Tiêu Viêm đứng bật dậy, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

"Ha ha! Hoa Tông và Phần Viêm Cốc đều đã cho chúng ta câu trả lời chắc chắn, chỉ đợi Các chủ cùng Thiếu chủ quyết định khi nào thì công bố tin tức này mà thôi." Một vị trưởng lão đưa tin cười nói.

Nghe được lời này của hắn, từ Tiêu Viêm cho đến mấy người Thái Lâm bên cạnh đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Vạn sự khởi đầu nan, có khởi đầu tốt như vậy, chuyện sau này chắc sẽ suôn sẻ hơn nữa. Ở Trung Châu, Hoa Tông và Phần Viêm Cốc đều có được danh tiếng không nhỏ, sự gia nhập của bọn họ đương nhiên sẽ khiến cho thanh thế của liên minh tăng mạnh, thậm chí vượt qua cả Minh Hà minh lúc trước.

"Việc này cũng làm ta thật bất ngờ."

Dược Lão vuốt ve chòm râu, cười nói: *"Dù sao Hồn Điện cũng không phải một thế lực bình thường, muốn đối kháng với chúng thì cũng cần có một dũng khí không nhỏ."*

"Vậy khi nào có thể gặp mặt, bàn bạc chuyện liên minh với hai tông phái kia?" Thái Lâm hỏi.

"Việc này không vội, cho dù đã giải quyết chuyện của Hoa Tông và Phần Viêm Cốc nhưng chỉ vậy thôi vẫn còn chưa đủ. Muốn chống lại Hồn Điện, phải kéo bằng được Đan Tháp vào, nếu không sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn." Dược Lão chậm rãi lắc đầu, nói.

Tiêu Viên khẽ gật đầu, sự vui vẻ trong lòng dần biến mất, hẳn đương nhiên hiểu được, trong ba thế lực lớn này, quan trọng nhất vẫn là Đan Tháp. Tại Trung Châu, thế lực này có sức lôi kéo vô cùng khổng lồ, nếu bọn họ có thể gia nhập liên minh, không thể nghi ngờ rằng thanh thế của liên minh sẽ lên tới đỉnh điểm. Tới lúc đó, cho dù chạm mặt chính diện thì cũng sẽ không kém hơn Hồn Điện. Nhưng hẳn cũng hiểu, muốn thuận lợi kéo Đan Tháp gia nhập liên minh cũng không phải là chuyện đơn giản.

Đan Tháp xưa nay vẫn duy trì ở vị trí trung lập, từ khi sáng lập tới giờ, chưa bao giờ tham gia bất cứ phe phái nào, mặc dù bọn họ đối hận Hồn Điện đến thấu xương, nhưng hiển nhiên, muốn thuyết phục bọn họ gia nhập liên minh xác suất thành công sẽ không cao.

"Nếu vậy trước tiên chúng ta cứ gửi thử một công văn xem?" Tiểu Y Tiên đề nghị.

Dược Lão lắc đầu nói: *"Chuyện này không thể khinh suất được, muốn thuyết phục bọn họ gia nhập liên minh thì ta và Tiêu Viêm phải tự mình đi tới Đan Tháp một chuyến, nếu như phái người khác đi, kết quả nhất định sẽ không được."*

"Phải đấy."

Tiêu Viêm đồng ý gật đầu, Đan Tháp không thể giống như Hoa Tông và Phần Viêm Cốc được. Muốn thúc đẩy liên minh, tất nhiên bọn họ phải tự thân xuất mã.

"Như vậy cũng tốt, Tinh Vẫn Các ta sẽ lo liệu, trong khoảng thời gian này mọi việc cũng đã tạm ổn, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, hai người tính khi nào thì xuất phát?" Thái Lâm khẽ gật đầu, cũng có ý như vậy, quyết định của Đan Tháp đối với liên minh có tác dụng cực kỳ quan trọng, vì vậy phải thật cẩn trọng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Việc này không nên chậm trễ, hôm nay xuất phát luôn đi."

Tiêu Viêm cùng Dược lão liếc nhau một cái, chợt đồng thời nói, việc này phải mau chóng thu xếp.

Đã có quyết định, Tiêu Viêm cùng Dược lão tự nhiên sẽ không tiếp tục kéo dài thời gian nữa, hai người hơi chuẩn bị một chút rồi trực tiếp động thân tiến về phía Đan Vực. Vì Tinh Vẫn Các vừa mới ổn định lại nên cũng chỉ có hai người đi, về phần mấy người Thái Lâm cùng Tiểu Y Tiên đều ở lại trấn thủ Tinh Vẫn Các.

Hiện giờ, Tiêu Viêm và Dược Lão đã có thể xưng là cường giả Đấu Thánh, tốc độ di chuyển đương nhiên không thể tính theo lẽ thường được, dọc theo đường đi trực tiếp là xé toạc không gian. Dưới tốc độ kinh khủng như vậy, chỉ không tới nửa ngày đã đi tới Thánh Đan Thành của Đan Vực.

Lại tiến vào Thánh Đan Thành, Tiêu Viêm có chút cảm khái với nơi này, đây là nơi lần đầu tiên hắn nổi danh tại Trung Châu. Ở Đan Hội, lấy thực lực của bản thân ngăn cơn sóng dữ, đánh bại cường giả của Hồn Điện khiến cho vị trí quán quân của Đan Hội không rơi vào tay chúng. Có thể nói, Đan Tháp vẫn còn nợ Tiêu Viêm một món nhân tình, dù sao nếu lần đó vị trí quán quân bị Hồn Điện đoạt đi, danh dự của Đan Tháp sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Tiến vào Thánh Đan Thành, hai người Tiêu Viêm cũng không dừng lại mà trực tiếp tiến vào trong Đan Tháp.

Trên tầng chót của Đan Tháp, trong đại sảnh, Tiêu Viêm và Dược Lão ngồi trong đó, một vị trưởng lão của Đan Tháp nhanh chóng đi báo tin cho ba cự đầu.

"Ba người này, bây giờ cũng tai to mặt lớn ra phết đấy." Dược Lão bung chén trà bên cạnh lên nhấp môi một ngụm, cười hắc hắc nói. Trên đường đi, lão và Tiêu Viêm cũng có chút mệt nhọc, nhưng cũng may hai người không phải cường giả bình thường nên mới có thể chịu đựng nổi.

Tiêu Viêm cười cười, hắn biết quan hệ giữa Dược lão và ba cự đầu khá tốt nên cũng không nói gì.

Trong đại sảnh, sự yên tĩnh chỉ mới kéo dài một lúc thì đã bị một loạt tiếng bước chân dồn dập phá vỡ, chợt cửa lớn đang đóng chặt bỗng mở bung ra,

một tiếng cười to theo đó truyền vào.

"Ha ha, thật đúng là khách quý a, Dược Lão đâu, không ngờ thật sự có một ngày lại được nhìn thấy người."

Khi cửa lớn được mở ra, Huyền Không Tử thân mặc bào phục màu trắng nhạt cười lớn bước nhanh vào. Ở phía sau lão, Thiên Lô Tử và Huyền Y cũng theo sát tiến vào, ánh mắt hai người đều có chút kích động nhìn Dược Lão đang uống trà trong đại sảnh.

"Đã lâu không gặp, ha ha!" Dược lão đặt chén trà trong tay xuống, mỉm cười nhìn ba người.

Ba người Huyền Không Tử nhanh chóng tiến vào đại sảnh, đi tới trước mặt Dược Lão, nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, một lát sau lại than nhẹ, Huyền Không Tử vỗ thật mạnh lên vai Dược Lão, nói: *"Thật là không ngờ, khi còn sống vẫn có thể gặp lại lão già người."*

Nhìn thấy bộ dáng ba người như vậy, nụ cười trên khuôn mặt Dược Lão càng đậm hơn, vỗ vỗ bả vai của Huyền Không Tử rồi đưa mắt nhìn sang phía Huyền Y, cười nói: *"Nhiều năm không gặp, không ngờ người vẫn xinh đẹp như vậy, không giống như mấy lão già chúng ta."*

Nghe vậy, Huyền Y hơi đỏ mặt, hai tròng mắt long lanh nước, dáng vẻ giống một tiểu cô nương như vậy khiến Tiêu Viêm đứng ngoài nhìn cũng phải âm thầm lú lười. Xem ra cự đầu nữ duy nhất của Đan Tháp này cũng có tình ý với Dược lão a. Điểm này, cho dù là hắn cũng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Bốn người gặp mặt, trò chuyện một trận với nhau, khiến cho Tiêu Viêm không thể nói xen vào, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ở một bên làm nền.

"Ha ha, Dược Lão đâu, người thu được một đệ tử thật giỏi, tuổi còn nhỏ lại đã đạt tới cảnh giới Đâu Thánh. Quan trọng là rất trọng tình trọng nghĩa, nếu như lúc đầu người thực sự xảy ra chuyện, lão phu còn định cướp lấy nó đấy." Thoải mái hàn huyên một trận, rốt cuộc mấy người cũng chú ý đến Tiêu Viêm đứng bên cạnh, Huyền Không Tử cười nói.

"Huyền Không Tử tiên bối chớ có giễu cợt vẫn bối a." Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi cười khổ nói.

"Hắc hắc, tiếng tiên bói này lão phu cũng không đảm đương nổi a, đạt giả vi sư, cho dù là tu luyện đấu khí hay là luyện dược thuật, chỉ sợ lão phu đều thua kém người đấy."

Huyền Không Tử cười nói, lão cũng mới chỉ may mắn tiến vào Bán Thánh được một năm. Đứng trước mặt Tiêu Viêm, lão mơ hồ cảm thấy như đang đối mặt với biển cả rộng lớn, khiến hắn không cách nào nhìn thấu được Tiêu Viêm.

"Được rồi, được rồi, Dược lão đầu, lần này ngươi tới Đan Tháp chắc là có việc gì quan trọng đúng không?" Huyền Không tử cười cười, vừa nói vừa chuyển hướng nhìn về phía Dược Lão.

"Ừm."

Thấy hắn nói đến chính sự, khuôn mặt tươi cười của Dược Lão cũng thu liễm đi một chút, hơi trầm mặc rồi mới đem chuyện liên minh kể lại một lượt.

"Chuyện liên minh này có chút phiền phức a, ngươi cũng hiểu rõ sự ngoan cố của mấy lão già kia mà." Nghe xong lời của Dược Lão, ba người Huyền Không Tử đều nhíu mày lại, nói.

"Ta cũng biết rằng sẽ rất khó khăn, nhưng vẫn phải thử một lần đã. Hồn Điện quá mạnh, bằng vào thế lực của chúng ta thì không thể chống lại được chúng, nếu không liên thủ lại, cuối cùng chỉ sợ sẽ không thể thoát khỏi ma trảo của Hồn Điện. Ta đã từng bị Hồn Điện bắt giữ, bởi vậy cũng biết được phía sau việc thu thập linh hồn kia là cả một âm mưu rất lớn." Dược lão ngưng trọng nói.

Huyền Không Tử khẽ gật đầu, hắn cũng có thể đoán được Hồn Điện sẽ không vô duyên vô cớ bắt nhiều linh hồn như vậy, nhưng nếu chỉ có thế thì vẫn không thể nào khiến cho mấy lão già kia phá vỡ quy định để liên minh với người khác.

"Nếu như có lão tổ ở đây thì chuyện này sẽ dễ dàng hơn nhiều, một câu của lão nhân gia sẽ có thể quyết định đáp án cuối cùng." Huyền Y cau mày nói.

"Lão già kia lại mất tích?" Dược Lão ngẩn ra, hỏi.

Nghe vậy, ba người Huyền Không Tử đều cười khỏ gật đầu, nói: "Mất tích đã lâu, đã nhiều năm không có tin tức rồi. Nếu không phải linh hồn ngọc giản vẫn nguyên vẹn thì chúng ta đều cho rằng ngài ấy đã gặp chuyện bất trắc gì đó."

"Lão tổ? Đó là ai?"

Nghe được cuộc nói chuyện của ba người, Tiêu Viêm một bên lại không nhìn được sự tò mò trong lòng, hỏi. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hề nghe Dược Lão đề cập tới việc trong Đan tháp còn tồn tại một vị lão tổ.

"Vị lão tổ này có thể nói là một trong những người sáng lập ra Đan Tháp, cũng là lão nhân có tư cách cao nhất Đan Tháp, lời nói của hắn có thể chi phối bất kỳ quyết định nào của Đan Tháp. Việc liên minh lần này, nếu như hắn gật đầu thì sẽ không có bất cứ vấn đề nào nữa, nhưng nếu hắn lắc đầu, vậy chuyện này sẽ không có bất kỳ hy vọng gì." Huyền Không Tử chân chờ một chút, nói.

"Nhưng vị lão tổ này lại thích ngao du nhân gian, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Nhiều năm như vậy, cho dù là ba người bọn ta cũng chỉ gặp được hắn một lần mà thôi, mà chuyện lão tổ thích làm nhất là tìm kiếm những phụ nữ đang mang thai, đương nhiên mục tiêu của hắn không phải là bản thân những phụ nữ có thai đó mà là các thai nhi trong bụng kia. Nói chuẩn xác thì là vì một số chuyện ngoài ý muốn mà dẫn tới việc thai nhi chưa ra khỏi cơ thể mà người mẹ đã mất đi sinh mệnh."

"Mấy ngày sau khi tìm được thai nhi, hắn dùng một loại phương pháp đặc biệt tiến vào trong cơ thể người mẹ, cuối cùng trở thành một đứa trẻ bình thường, sinh ra, lớn lên, hơn nữa lấy một thân phận khác sống cả đời, cho tới khi thân thể kia hoàn toàn tử vong thì hắn mới rời đi. Như lời lão nhân gia mà nói thì đó chính là thể nghiệm nhân sinh."

Nhìn khuôn mặt cười khỏ của Huyền Không Tử, Tiêu Viêm trực tiếp tròn mắt há hốc mồm, cười khan nói: "Vị lão tổ này thật là một người độc đáo a."

"Mặt khác, lão tổ không phải người." Huyền Không Tử chậm rãi lắc đầu, nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, nhẹ nhàng nói: "Bản thể của hắn... là một

viên đan dược!"

-----oOo-----

Chương 1440: Tiểu Đan Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Không phải người?"

Tiêu Viêm liền nghĩ thông suốt, khoe miệng co quắp, một lát sau mới giảm thấp thanh âm vừa rồi xuống, cúi đầu nói: *"Là Đé phẩm đan dược trong truyền thuyết?"*

Mọi loại đan dược chỉ cần trải qua cửu sắc đan lôi, liền có được linh trí, nhưng những đan dược như vậy phần lớn đều hóa thành hình linh thú, tuy nói là có linh trí nhưng không cách nào có thể chân chính so sánh với nhân loại. Nhưng mà có một số cửu phẩm đan dược trong truyền thuyết có thể hóa thành hình người, thậm chí còn có thể tu luyện. Nhưng những loại đan dược này, mặt dù là Tiêu Viêm cũng chỉ có thể gặp qua ở sách cổ mà thôi.

"Đé phẩm đan dược, cho dù là ở viễn cổ cũng là tồn tại cực kỳ hiếm thấy, hiện tại làm sao có thể có người luyện chế ra được."

Huyền Không Tử thấy bộ dáng khiếp sợ của Tiêu Viêm nhưng không trách hấn. Lúc trước, lần đầu tiên khi hắn nghe nói bản thể của lão tổ cũng bị rung động rất lâu mới có thể khôi phục lại tinh thần.

"Tương truyền, tiên bối luyện chế ra lão tổ cũng là một trong những người sáng lập ra Đan Tháp. Nhưng vị tiên bối kia đã mất từ lâu. Trong một năm trước khi vị tiên bối đó mất, người đã hao hết tất cả tinh lực, luyện chế một lần đan dược. Trong lần luyện chế đan dược đó, khi đan luyện thành thì vị tiên bối này cũng hao hết tâm lực, âm đàm ngã xuống. Nhưng mà trong giây lát khi ngã xuống đó thì một tia thần trí của người bằng phương thức kì dị đã nhập vào trong cửu phẩm đan dược, do đó làm cho Cửu phẩm Huyền đan xuất hiện dị biến."

"Sau đó, viên đan dược này hóa thành hình người, nhưng không rời khỏi Đan Tháp mà lưu lại làm người thủ hộ của Đan Tháp. Theo phương diện

nào đó mà nói, vị lão tổ này là một phân thân đặc biệt của vị tiên bối kia. Chẳng qua là phân thân này tương đối phức tạp mà thôi."

Huyền Không Tử cười cười nói: *"Theo thời gian dần trôi, lão tổ cũng nhiều lần cứu vớt Đan Tháp khỏi sự hủy diệt. Sau cùng, địa vị của lão tổ tại Đan Tháp là không ai sánh bằng. Nhưng lão tổ cũng không có hứng thú gì đối với mấy chuyện này. Sau khi Đan Tháp yên ổn, lão tổ liền mất tích, không có bất kỳ người nào có thể tìm được người."*

Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh, không ngờ vị lão tổ Đan Tháp cư nhiên ly kỳ như vậy. Biến dị Cửu Phẩm Huyền Đan.

Đối với cấp bậc của Cửu Phẩm đan dược, Tiêu Viêm rất rõ ràng. Cửu Phẩm phân làm ba cấp: Cửu Phẩm Bảo Đan, Cửu Phẩm Huyền Đan, Cửu Phẩm Kim Đan. Hiện giờ trên đời có thể xuất hiện Cửu phẩm đan dược phần lớn đều là cấp độ Bảo Đan. Cấp độ Huyền Đan cơ hồ là không thể tìm ra, về phần Kim Đan thì e rằng chỉ xuất hiện ở thời viễn cổ.

Mà Cửu Phẩm Kim Đan chính là Đế Đan trong truyền thuyết.

Loại đan dược này, trên đại lục hiện giờ hẳn là không có người nào có thể có bản lĩnh luyện chế ra.

Vị tiên bối kia có thể luyện chế Cửu Phẩm Huyền Đan, hơn nữa thúc đẩy nó biến dị thì thực lực của vị tiên bối kia ít nhất cũng là Ngũ tinh thậm chí Lục tinh Đấu Thánh. Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi có chút rung động vì thực lực mà Đan Tháp từng có.

"Quên đi, chuyện của lão tổ không nói tới nữa. Lão nhân gia ông ấy mất tích nhiều năm, không biết khi nào sẽ xuất hiện. Có lẽ hiện giờ người đang biến thành trẻ con, thực hiện cái gọi là thể nghiệm sinh mệnh." Huyền Không Tử khoát tay áo, trong giọng nói ẩn ẩn có chút khôi hài phải làm sao đối với vị lão tổ trong truyền thuyết này. Lần trước hắn thấy lão nhân gia thì ông biến thành một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Hiện tại cũng không biết ông ấy đã biến thành bộ dáng gì rồi.

"Vậy còn chuyện liên minh?" Sự khiếp sợ trong lòng Tiêu Viêm cũng từ từ thu liễm, nói.

"Lão tổ không ở đây, chuyện đại sự của Đan Tháp đều do các trưởng lão"

trong Đại trưởng lão viện ở Tiểu Đan Tháp bỏ phiếu quyết định." Huyền Không Tử nói.

"Phải qua Đại trưởng lão viện sao? Thật là có chút phiền phức! Máy lão già ở nơi đó phần lớn đều cổ hủ. Muốn làm cho bọn họ bỏ phiếu tán thành liên minh thì rất khó!" Dược Lão nhíu mày nói.

"Đại trưởng lão viện có mười phiếu. Ba chúng ta là Đan Tháp tam cự đầu cũng là nằm trong đó. Nhưng dù vậy, chúng ta cũng chỉ có ba phiếu." Huyền Y có chút bất đắc dĩ nói: "Với lại, quyền lực của bảy lão gia hỏa còn lại lớn hơn chúng ta nhiều lắm. Lời của chúng ta đối với bọn hắn thật sự là không có trọng lượng cho lắm."

"Chỉ có ba phiếu vậy thì không đủ." Dược Lão lắc đầu nói: "Đại trưởng lão viện tuy nói là tương đối dân chủ, hoàn toàn dựa vào số phiếu để đồng ý hay phản đối, nhưng mấy lão gia hỏa này cực kỳ cổ hủ, đối với chuyện liên minh này, hơn phân nửa đều là ý kiến phản đối. Mà trong đại trưởng lão viện chỉ cần có một phiếu chênh lệch, kết quả cuối cùng liền là như vậy, không cách nào thay đổi."

"Cũng không phải hoàn toàn không có cách. Trong bảy vị trưởng lão, có hai vị có hận thù rất lớn với Hồn Điện. Nếu như có thể thuyết phục được hai người bọn họ thì số phiếu của chúng ta, sẽ đạt tới năm phiếu, ngang bằng với năm người khác." Huyền Không Tử trầm ngâm một hồi nói.

"A, việc này có thể được sao?"

Nghe vậy, ánh mắt Dược Lão sáng lên. Nếu như là năm phiếu với năm phiếu, vậy thì có hy vọng không nhỏ.

"Ta cũng không dám nắm chắc, nhưng ít ra cũng nên thử một lần. Nếu không người cùng Tiêu Viêm hãy theo chúng ta tới Tiểu Đan Tháp một chuyến? Chuyện này nếu đưa ra, hiển nhiên sẽ khiến những lão gia hỏa kia có chút chấn động." Huyền Không Tử cười nói.

"Án, cũng được, đã nhiều năm rồi ta chưa quay lại nơi đó." Dược Lão chần chờ một chút, gật gật đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, cười cười nói: "Trong Tiểu Đan Tháp gần như hội tụ hầu hết những Luyện Dược tông sư đã từng có thanh danh rất lớn ở Trung Châu. Hôm nay người sẽ được đại khai nhãn giới."

"Ha ha, với bản lãnh hiện tại của Tiêu viêm, chỉ sợ là phải khiến cho mấy lão gia hỏa kia đại khai nhãn giới mới đúng." Huyền Y cười nói.

Huyền Không Tử cười đứng dậy, đi tới cuối đại sảnh, bàn tay đặt lên vách tường bóng loáng như ngọc. Một luồng ba động từ trong lòng bàn tay tràn ra, mọi người đều nhìn thấy, vách tường kia nhanh chóng chuyển động, trong nháy mắt liền biến thành một cái không gian thông đạo. Bọn đang đọc truyện được copy tại

"Không gian tự sáng tạo? Tiểu Đan Tháp này quả nhiên tồn tại trong không gian riêng." Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tiêu Viêm thâm nhủ.

"Đi thôi."

Mở ra không gian thông đạo, Huyền Không Tử cười cười, sau đó dẫn đầu bước vào, đám người Tiêu Viêm thấy vậy cũng đuổi theo. Sau khi người cuối cùng tiến vào thông đạo, lối đi kia từ từ tiêu tán, cuối cùng hóa thành vách tường cứng rắn đứng sừng sững ở đó như cũ.

Đi qua truyền tống trận của không gian thông đạo kia vùn vụt không tới một phút, vệt sáng trước mặt Tiêu Viêm đột nhiên đậm hơn. Đợi tới khi hần mở mắt ra thì liền thấy mình đang ở trên đỉnh của một tòa tháp rất lớn cao tới vạn trượng, phóng tầm mắt ra xa, mây mù lượn lờ, làm mọi thứ trở nên mờ ảo.

"Mùi vị dược liệu nồng đậm quá."

Cái mũi Tiêu Viêm giật giật, ánh mắt quét ra bốn phía, lại kinh ngạc phát hiện, cả ngọn núi này đều là vô số dược viên. Rất nhiều loại dược liệu mà bên ngoài hiếm thấy thì ở trong này lại sinh trưởng thành từng mảnh.

"Đây chính là một địa phương khác của Đan giới." Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Những dược liệu này cũng như mệnh căn của mấy lão gia hỏa kia."

Huyền Không Tử cười cười, sau đó nhắc chân bước vào trong đỉnh núi. Nhóm người Tiêu Viêm phía sau nhanh chóng đuổi kịp. Dọc đường đi, hai bên giống như một biển dược liệu, có thể nhìn thấy một số thân ảnh già nua ở giữa. Những lão giả này nhìn qua trông có vẻ giống như dược nông

đang gieo trồng dược liệu, nhưng Tiêu Viêm có thể cảm nhận được một loại dao động linh hồn cực kỳ cường hãn từ trên người bọn họ. Hiển nhiên, những lão giả nhìn như dược nông này có trình độ linh hồn lực lượng không hề thấp.

Một người xa lạ như Tiêu Viêm xuất hiện lại không có người nào chú ý tới. Ngược lại, Dược Lão xuất hiện lại khiến không ít người kinh ngạc. Dọc đường đi, một số lão giả không ngừng tiến tới cùng Dược Lão chào hỏi, rõ ràng trước kia cùng Dược Lão có quen biết.

Đi một mạch qua mấy cái sơn đạo, cuối cùng đoàn người dừng lại ở đỉnh núi, ba người Huyền Không Tử đầu tiên an bài cho Dược Lão cùng Tiêu Viêm nghỉ ngơi ở một nhà đá đơn sơ, sạch sẽ. Sau đó liền vội vàng rời đi để thông báo chuyện liên minh kia.

Đối với việc này, Tiêu Viêm cùng Dược Lão đều hiểu không thể vội vàng, lập tức hai người liền ngồi xếp bằng trong phòng nghỉ ngơi, khoảng chừng mấy giờ sau, ba người Huyền Không Tử mới chậm rãi trở về.

"Có hai tin tức, một tốt, một xấu."

Đi vào trong phòng, Huyền Không Tử cười khỏ, nhìn hai người Tiêu Viêm, nói: *"Tin tức tốt là chúng ta có thể có được năm phiếu tán thành liên minh."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm cùng Dược Lão tinh thần đều phấn chấn, năm phiếu mặc dù không thể dành được thắng lợi, nhưng cũng đại biểu cho việc có hy vọng.

"Tin tức xấu là, ba ngày tới là thời điểm Đại trưởng lão viện có thêm một trưởng lão mới, cũng sẽ có được quyền bỏ phiếu. Mà cũng thật xui xẻo đi! Lần này người có cơ hội tiến vào Đại trưởng lão viện lại là một lão gia hỏa cực kỳ cổ hủ. Lão gia hỏa này người cũng biết." Nói tới câu cuối, ánh mắt Huyền Không Tử nhìn về phía Dược Lão.

Dược Lão khẽ nhíu mày, nói: *"Hậu lão quái?"*

"Ân, chính là lão gia hỏa từ trước tới nay nhìn người không vừa mắt đó." Huyền Không Tử bắt đầu dĩ nói: *"Bất luận là tính tình cổ hủ hay là phương diện khác, nếu như hắn trở thành tân trưởng lão, tuyệt đối hắn sẽ*

chọn phiếu chống. Đan hội năm đó, người đem mặt mũi hấn giẫm đạp như vậy, lão gia hỏa này đã khó chịu nhiều năm nay rồi."

"Nếu như lúc đầu người không ly khai Tiểu Đan Tháp, người đã sớm trở thành trưởng lão của Đại trưởng lão viện, hiện tại cũng không cần vì chuyện này mà nhức đầu." Huyền Y liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

Đối với lời này, Dược Lão chỉ có thể cười khổ.

"Làm sao bây giờ? Nếu như lão già kia thật sự phản đối, vậy thì chuyện liên minh kia, căn bản không thể diễn ra." Thiên Lô Tử trầm giọng nói.

Nghe vậy, Huyền Không Tử cũng Dược Lão đều trở nên trầm mặc.

"Thật sự cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần làm cho Hậu lão quái không thể trở thành tân trưởng lão là được." Huyền Y nói.

"Nói thì dễ lắm, nhưng hiện giờ trong Đan Tháp, ai có thể cùng Hậu lão quái tranh chấp? Dược lão đâu có thể, nhưng lúc trước hấn chủ động rời khỏi Tiểu Đan Tháp. Dựa theo quy củ nơi đây, hấn không có tư cách tranh chấp." Huyền Không Tử lắc lắc đầu, nói.

Huyền Y chậm rãi vén sợi tóc trên trán, cười một cách cổ quái, ánh mắt lại nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Dược Lão đâu không có tư cách, nhưng Tiêu Viêm có a! Hấn là quán quân của Đan hội, đồng thời còn là người kế nhiệm Đan Tháp cự đầu, với thân phận này hấn đã có đủ tư cách. Chẳng qua là hấn có thể đánh bại Hậu lão quái hay không? Dù sao năm đó, lão già kia thiếu chút nữa đã cướp được danh hiệu quán quân Đan hội của Dược Trần."

-----oOo-----

Chương 1441: Tranh cử trưởng lão!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm?"

Nghe được lời này của Huyền Y, mấy người Huyền Không Tử cũng nao nao, hơi trầm ngâm một chút rồi chợt gật đầu nói: *"Tuy nói bói phận của Hậu lão quái vượt xa Tiêu Viêm, nhưng với thực lực của lão bây giờ, cũng chỉ có mình Tiêu Viêm là có thể tranh giành vị trí này với hắn."*

Dược lão cũng gật đầu cười nói: *"Cũng tốt, để Tiêu Viêm đấu với lão già kia một trận, cho lão quái đó biết, không chỉ mình Dược Trần ta có thể thắng hắn, hiện giờ ngay cả đệ tử ta bồi dưỡng ra cũng có thể đánh bại hắn."*

"Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ Hậu lão quái phen này không còn tý mặt mũi nào rồi." Thiên Lô Tử cười to nói.

Nghe được bốn người nói chuyện một hồi liền xác định cho mình xuất trường, Tiêu Viêm không nói được gì. Nhưng hắn cũng hiểu rõ sự tình lần này liên quan tới việc thành hay bại của liên minh, vì vậy cũng không lên tiếng phản đối. Mặc dù so về bói phận hắn không bằng mấy lão quái kia nhưng với luyện dược thuật hiện tại của hắn, hắn cũng không sợ chút nào.

"Vậy Hậu lão quái kia có thể luyện chế mấy sắc Đan lôi đan dược?" Tiêu Viêm hơi trầm ngâm hỏi, đôi mắt với loại đôi thủ này đương nhiên là phải tìm hiểu kỹ.

"Nhiều năm nay không thấy lão quái xuất thủ toàn lực. Lần trước khi thấy hắn toàn lực luyện đan là hai mươi năm trước, khi đó hắn luyện chế thành công bát sắc Đan lôi, hiện giờ chắc hắn có thể luyện tới cửu sắc Đan lôi rồi." Huyền Không Tử nghĩ nghĩ rồi nói.

"Cửu sắc Đan lôi sao?"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, quả không hổ là người lúc trước có thể cùng tranh đoạt chức vô địch Đan hội với Dược lão. Nhìn khắp Trung Châu, Luyện Dược Thuật cỡ này cũng có thể xếp vào hàng đứng đầu.

"Lão già kia mấy năm nay tiến bộ rất nhanh! Nói như vậy, Tiêu Viêm muốn thắng hắn phải luyện chế ra Cửu phẩm đan dược?" Dược lão hơi nhíu mày. Cửu phẩm đan dược, cho dù loại thấp nhất là Cửu phẩm bảo đan thì ngay cả bản thân ông luyện chế cũng còn có chút phiền phức. Tuy rằng Tiêu Viêm có thực lực mạnh, nhưng luyện chế đan dược lại cần phải có kinh nghiệm tích lũy. Lão quái kia nghiên cứu luyện dược thuật nhiều năm

như vậy, kinh nghiệm chắc chắn hơn Tiêu Viêm.

"*Án.*" Huyền Không Tử ba người đều gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm nói: "*Có nắm chắc hay không?*"

"*Cửu phẩm đan dược sao?*" Ngón tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng ma sát, chợt nhẹ giọng nói: "*Có thể thử xem.*"

Tuy rằng từ trước tới nay Tiêu Viêm không luyện chế phẩm cấp đan dược cao như thế, nhưng dù sao thực lực của hắn hiện giờ tăng mạnh, mặt khác linh hồn lực lượng của hắn trong hai năm này đã tăng mạnh. Hiện tại, cảnh giới linh hồn của hắn đã chính thức bước vào Thiên cảnh, cũng không yếu hơn so với những người ở thế hệ trước như Dược lão.

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, ba người Huyền Không Tử thở phào nhẹ nhõm, chợt nói: "*Cứ quyết định như vậy đi! Về việc làm thế nào để cho Tiêu Viêm có thể tham gia tỷ thí, chúng ta sẽ an bài. Lấy tư cách vô địch đan hội của hắn, chắc hắn không có vấn đề gì quá lớn.*"

"*Dược.*" Dược lão cùng Tiêu Viêm gật gật đầu.

"*Ha ha, ba ngày tới các ngươi ở lại đây đi, hoàn cảnh nơi này rất thích hợp cho Luyện Dược Sư cư ngụ.*" Huyền Không Tử cười một tiếng rồi đứng dậy, sau đó mang theo hai người Huyền Y nhanh chóng rời đi. Bọn họ còn cần đi an bài việc Tiêu Viêm tham gia cuộc tuyển chọn trưởng lão, dù sao một người ngoài tự xưng tiến vào đúng là có chút phiền toái.

Ba ngày tiếp theo, Tiêu Viêm cùng Dược lão liền ở tạm trong núi của Đan Tháp. Trong vòng ba ngày này, có không ít Luyện Dược Sư tới đây. Đương nhiên, nguyên nhân là vì Dược lão. Các này ở đây phần lớn đều có quen biết với Dược lão, hiện giờ nhiều năm không thấy, đương nhiên là muốn tới thăm.

Đối với một vài Luyện Dược Sư thế hệ trước từng cực kỳ vang danh ở Trung Châu, Dược lão cũng cố ý khiến cho bọn họ nhận thức Tiêu Viêm, mấy lão gia hỏa này trước kia ở Trung Châu quen biết rộng lớn, có thể làm quen là rất tốt.

Mà đối với tâm tư của Dược lão, Tiêu Viêm cũng rõ, vì vậy khi cũng mấy lão tiên bối gặp mặt thì tương đối khách khí cùng cung kính, như vậy

khiến cho những lão gia hỏa kia rất vừa lòng. Với lại khi bọn họ biết được luyện dược thuật của Tiêu Viêm có thể sánh ngang với Dược lão thì đối đãi với hắn nhiệt tình hơn rất nhiều. Mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần có thực lực là có thể dễ dàng nhận được sự tán thành.

Dưới hoàn cảnh náo nhiệt này, ba ngày thời gian thoáng một cái liền trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ tư, ngọn núi Đan tháp bình thường vẫn thanh tĩnh lại trở nên náo nhiệt vô cùng. Trong tiểu Đan tháp, ngày thường vốn ồn ào lắm. Người thì tập trung thảo luận luyện dược thuật, người thì tự quản lý dược viên của mình. Những ngày bình thường đó cực kỳ thích hợp với mấy lão nhân chán ghét sự phân tranh ở đại lục.

Trên đỉnh của núi Đan Tháp có một quảng trường rộng do tự nhiên hình thành. Bốn phía quảng trường, mây mù tràn ngập, tầng mây dày như bông, khiến cho người ta có cảm giác muốn tiến tới.

Tại quảng trường này hàng ngày có rất ít người lui tới nhưng hiện lại có thêm không ít người. Trong đó đại đa số đều là những người tóc trắng xóa, trông có vẻ cao tuổi. Những người ở đây, tùy tiện xuất hiện ở Trung Châu là có thể khiến không ít thế lực lớn phải truy đuổi. Một tông phái nếu như có thể có một vị Luyện Dược Sư với cấp bậc như vậy thì là điều vô cùng tốt.

Cùng với sự xuất hiện dần dần của các bóng người trên quảng trường, Dược Lão cùng Tiêu Viêm dưới sự dẫn dắt của ba người Huyền Không Tử đi lên quảng trường. Khi Dược lão vừa lộ mặt, nhất thời xung quanh có không ít người tiến tới, chào hỏi. Nhìn thế là có thể thấy được Dược Lão ở trong Tiểu Đan Tháp có quan hệ với mọi người rất tốt.

"Dược Trần, lão già ngươi quả nhiên còn chưa có chết."

Khi Dược Lão đang cười cười cùng các lão hữu chào hỏi thì một giọng nói có chút không hài hòa đột nhiên truyền tới. Đám người tách ra thành một con đường, một vị lão giả mặc áo bào xám dáng người hơi nhỏ chậm rãi tiến vào.

"Ha ha, Hậu lão quái, ngươi vẫn còn sống thì ta sao có thể đi trước ngươi một bước được?" Dược lão mỉm cười, nhìn lão giả áo xám kia nói.

"Người này là Hậu lão quái kia sao?" Nghe Dục lão xưng hô, Tiêu Viêm trong lòng hơi động, ánh mắt nhìn về phía lão giả áo bào xám kia, hình thể của người này cùng với thanh âm của lão có chút xứng đôi. Một khuôn mặt già nua nhìn qua tương đối bảo thủ, cứng nhắc trông giống như khuôn mặt của một người chết.

"Năm đó ngươi tự động rời khỏi Tiểu Đan Tháp, lão phu còn tưởng rằng ngươi có cốt khí, cả đời sẽ không trở lại." Lão giả áo bào xám thản nhiên nói, trong thanh âm có chút châm chọc. Hắn cùng với Dục lão xưa nay vốn không hợp nhau, vẫn luôn tìm mọi cách để đánh bại Dục Lão, nhưng không lần nào thực hiện được, cứ như vậy điều đó trở thành cái gai trong lòng lão. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Dục lão cười cười, làm bộ dạng ta đây là người hiền lành, không thêm cái cọ với hắn.

"Nghe nói ngươi muốn đến tranh cử trưởng lão? Cũng tốt! Nhiều năm như vậy không thấy ngươi, để lão phu xem xem, luyện dược thuật của ngươi có tiến bộ hay không." Thấy Dục lão không để ý tới hắn, lão giả mặc áo bào xám nhíu mày, nói tiếp.

Nghe vậy, Dục lão nhin không được mà bật cười, lắc đầu nói: "*Lần này cũng không phải là ta muốn tranh cử. Nếu ngươi muốn tỷ thí với ta thì trước hết hãy đánh bại đệ tử của ta đi đã. Vừa vặn hôm nay hắn cũng tham gia tuyển chọn.*"

"Đệ tử của ngươi?" Nghe được lời này, lão giả áo xám ánh mắt cũng nhìn về phía Tiêu Viêm ở bên cạnh, thấy hắn còn trẻ tuổi, sắc mặt nhất thời trầm xuống, cười lạnh nói: "*Tiểu oa nhi này cũng có quy cách tham gia tranh cử sao? Dục Trần, đi cửa sau cũng không phải là phong cách của ngươi a? Nơi này là Tiểu Đan Tháp, chứ không phải Trung Châu.*"

Một số lão giả xung quanh không rõ chuyện gì ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm, hiển nhiên không biết vì sao hắn có thể tham gia tranh cử.

"Hậu lão quái, Tiêu Viêm là quán quân của Đan Hội lần này, sao lại không có tư cách?" Huyền Không Tử liếc mắt nhìn Hậu lão quái, nói.

"Quán quân Đan Hội?" Nghe vậy, sắc mặt Hậu lão quái có chút biến hóa,

năm đó hẳn ở Đan hội bị Dục Trần cướp mất chức quán quân trong gang tấc, việc này vẫn là sự sỉ nhục trong lòng hắn, không ngờ hiện tại, ngay cả đệ tử mà Dục Trần dạy dỗ cũng có được vị trí này.

"Xem ra chất lượng của Đan hội lần này quá kém rồi." Hậu lão quái phần nộ nói.

"Người sai rồi, Đan hội lần này, Tiêu Viêm luyện chế ngũ sắc Đan lô, mới có thể thắng, so với các người năm đó còn tranh giành kịch liệt hơn rất nhiều." Huyền Y thản nhiên nói.

"Ngũ sắc Đan lô?"

Nghe được lời này, những lão giả chung quanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, luyện chế đan dược cấp bậc này đối với bọn họ hiện tại có lẽ không khó, nhưng năm đó bọn họ tham gia Đan hội, có thể luyện chế ra đan dược có đan lô đã là tương đối khó. Khi đó, Ngũ sắc Đan lô đối với đám người bọn hắn là tương đối xa vời.

Nghe nói thế, sắc mặt Hậu lão quái càng thêm âm trầm. Mấy chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận, lập tức vung tay áo lên, hừ lạnh nói: *"Ở đây, Ngũ sắc đan lô cũng không được tính là gì. Nếu người không ra tay thì vị trí trưởng lão kia liền do lão đại ta đảm nhiệm. Bất quá tiểu oa nhi này đã là đệ tử của người thì lão phu sẽ thay người chỉ dạy hắn."*

"Ha ha, đồ đệ kém cỏi của ta không thức thời, nếu Hậu lão quái người có tâm ý này, ta liền cảm tạ người trước." Dục Lão cười nói.

"Dục Trần, lão phu biết được lần này các người tới đây là vì chuyện gì. Đợi lão phu lấy được vị trí trưởng lão, nhất định sẽ khiến các người mất công sức mà chẳng được gì."

Hậu lão quái làm sao lại không nghe ra được ý cười nhạo trong lời nói của Dục lão, hừ lạnh một tiếng, cũng không dừng lại quá lâu, vung tay áo lên, ùng ùng nổi giận, xoay người rời đi.

Dục lão hí hai mắt nhìn bóng lưng Hậu lão quái đi xa, nhẹ giọng nói: *"Xem ra lần này phải làm cho mộng đẹp trở thành trưởng lão của lão quái này trở thành mây khói rồi!"*

Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

"Sự phụ cứ yên tâm!"

-----oOo-----

Chương 1442: Đại trưởng lão của Tiểu Đan Tháp!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo ánh mặt trời âm áp rực rỡ, mây mù chậm rãi tản ra, chiếu rọi một vùng đất trên đỉnh núi, một tiếng chuông cổ lão du dương cất lên, chậm rãi từ trào dâng trong không gian.

Thời điểm tiếng chuông vang lên, không gian nơi đỉnh núi đột nhiên hơi vặn vẹo, bảy thân ảnh già nua không hề báo trước liền xuất hiện ở một thềm đá trên quảng trường. Khi nhìn thấy bảy vị lão giả này, không ít người trên sân rộng đều khom lưng cúi người thi lễ, đồng thanh nói:
"Tham kiến bảy vị trưởng lão."

Ở trong Tiểu Đan Tháp, trưởng lão viện được coi là cơ quan cao nhất, những trưởng lão này tự nhiên là có được địa vị cực cao. Với lại bọn họ phần lớn đều là được lựa chọn từ trong Đan Tháp, thuộc loại người đức cao vọng trọng, vì vậy đối với lời nói của bọn họ, những người bên trong Tiểu Đan Tháp rất tin tưởng.

Tiêu Viêm lẫn trong đám người, ánh mắt nhìn về bảy lão giả kia, tầm mắt chậm rãi đảo qua, cuối cùng dừng lại ở bốn người. Trong bảy người, khí tức của bốn người này vô cùng mạnh, đặc biệt là một vị lão giả với sắc mặt lạnh lùng mặc quần áo bằng vải bố đứng ở giữa càng làm cho Tiêu Viêm chú ý.

"Hai vị trung cấp bán thánh, một vị cao cấp bán thánh, còn có một vị hẳn là Nhị tinh Đấu Thánh sơ kỳ, Đan Tháp có được thực lực này khó trách có thể so sánh với Hồn Điện."

Ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại trên người vị lão giả mặc bố y kia, trong lòng thở dài một tiếng. Những thế lực này có thể ở Trung Châu truyền thừa lâu như vậy, thì nội tình trong đó tương đối đáng sợ. Thực lực không đạt được

một cấp độ nhất định, căn bản không cách nào biết được sự tồn tại đó.

"Vị bố y lão giả kia là Đại trưởng lão của Tiểu Đan Tháp. Ngoại trừ lão tổ thì hẳn hiện giờ là người có quyền quyết định cao nhất ở Tiểu Đan Tháp. Ngay cả ta khi thấy hẳn đều phải hành lễ của một văn bối." Dược lão bên cạnh Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm âm thầm tặc lưỡi. Ngay cả Dược lão khi thấy đều phải hành lễ của một văn bối cũng đủ thấy bối phận của vị Đại trưởng lão này như thế nào. Thật đúng là khủng bố a.

Tiêu Viêm ở giữa sân chăm chú nhìn vị bố y lão giả kia. Vị đó tựa hồ cũng có phát hiện, đôi mắt thâm thúy như tinh không liếc nhìn về phía Tiêu Viêm. Trong mắt xẹt qua một chút rung động, hiển nhiên là đã phát hiện ra thực lực chân chính của Tiêu Viêm.

"Linh hồn uy áp thật mạnh!"

Khi ánh mắt của vị Đại trưởng lão kia nhìn tới, Tiêu Viêm hơi nhíu mày. Hẳn có thể cảm giác được không gian bốn phía có một lực lượng áp lực vô hình. Loại áp lực này người khác không thể cảm nhận được, chỉ có hẳn là đương sự mới có thể cảm nhận rõ ràng. Nhưng may là hiện giờ hẳn đã không giống như xưa, áp lực linh hồn của Đại trưởng lão mặc dù khiến hẳn có chút áp lực, nhưng không cách nào tạo ra thương tổn gì cho hẳn, sắc mặt lập tức trở lại bình thường, không có chút thay đổi nào.

Nhìn thấy Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, phía dưới cằm của Đại trưởng lão vô ý khẽ giật giật, sau đó dời ánh mắt, thanh âm già nua mà bình thản vang lên trong tai từng người ở dưới sân: *"Hôm nay xem ra là một ngày náo nhiệt hiếm gặp ở Tiểu Đan Tháp! Cuộc tuyển chọn trưởng lão cũng không phải lần đầu tổ chức. Quy củ trong đó, lão nhân ta cũng không nói thêm nữa. Dược liệu khắp núi này, tùy ý sử dụng. Cuối cùng ai luyện chế ra được đan dược có phẩm cấp tốt nhất, tự nhiên là người thắng."*

"Các vị nếu như không còn nghi vấn gì, mấy người tham gia chọn lựa tư cách, liền mời ra sân a." Đại trưởng lão tuy rằng tuổi cao, nhưng làm việc lại tương đối mạnh mẽ, dứt khoát, không nói lời thừa thãi, ngón tay chỉ vào phía trước quảng trường, thản nhiên nói.

"Đạ."

Nghe được lời này của Đại trưởng lão, giữa sân vang lên thanh âm cung kính. Từng bóng người từ trong đó đi ra, cuối cùng một khu vực trống trải riêng trên sân rộng.

"VẬY ta cũng đi ra ngoài a." Nhìn thấy những người này chuyển động, Tiêu Viêm cười nói.

"Ừm, cố lên! Đừng hủy hoại danh tiếng của sư phụ ngươi." Huyền Y cười nói.

Tiêu Viêm gật gật đầu, sau đó liền đi ra, dưới ánh mắt chăm chú cùng kinh ngạc của những người xung quanh, cũng là tìm một khu vực trống.

Tiêu Viêm bước ra khỏi hàng, đưa tới không ít ánh mắt tò mò. Những người ở đây phần lớn đều thường ở trong nhà, bởi vậy cũng không rõ lắm vì sao lần chọn lựa này đột nhiên lại có một người trẻ tuổi như vậy tham gia.

"Vị hậu sinh này tên là Tiêu Viêm, là đệ tử của Dược Trần, đồng thời cũng là quán quân của Đan hội. Dựa theo quy củ hẳn có đủ tư cách tham gia lần chọn lựa trưởng lão lần này." Ánh mắt Đại trưởng lão quét một vòng khắp sân, thản nhiên nói.

"Thì ra là vậy."

"Không thể ngờ được lão già Dược Trần kia lại thu nhận đệ tử."

"Bất quá lần chọn lựa trưởng lão này cũng không phải chuyện chơi đùa. Hay là Dược Trần có ý muốn cho hẳn tham gia để lấy kinh nghiệm?"

Thanh âm của Đại trưởng lão vừa phát ra, quảng trường liền trở nên xôn xao. Quán quân của Đan hội, cái danh hiệu này tuy rằng có trọng lượng không nhỏ, nhưng dựa vào cái này mà muốn cùng các lão tiền bối tranh giành ngôi vị trưởng lão, vẫn là có chút quá sức đi. Bởi vậy mọi người đều cho rằng lần này là Dược Trần có ý để cho Tiêu Viêm tham gia lấy kinh nghiệm mà thôi.

Đối với suy nghĩ của bọn họ, Tiêu Viêm đương nhiên không thêm để ý, từ từ nhắm hai mắt dưỡng thần.

Khi từng đạo thân ảnh lần lượt xuất hiện ở quảng trường trông trải kia, những người còn lại chậm rãi lui ra phía sau, Đại trưởng lão mới lần nữa mở miệng: "*Chư vị nếu như đã chuẩn bị xong, như vậy liền bắt đầu đi.*"

Nghe Đại trưởng lão nói vậy, bầu không khí trên quảng trường nhất thời trở nên căng thẳng, những người ở đây sắc mặt đều dần trở nên ngưng trọng.

"Phanh!"

Trong bầu không khí cấp bách đó, đột nhiên vang lên một tiếng động kim thiết thanh thúy. Ngay sau đó thanh âm liên tiếp vang lên, từng cái dục đỉnh khí thể bắt phàm được mọi người lấy trong nạp giới ra, sau đó đặt ở trước mặt.

"Khai hỏa."

Dục đỉnh rơi xuống đất, tiếng quát cũng phóng ra. Nhất thời, từng loại hỏa diễm với đủ các loại màu sắc có chút nội liễm, bắt đầu bốc lên bên trong mấy cái dục đỉnh kia. Chỉ trong giây lát, nhiệt độ ở quảng trường đã nhanh chóng tăng cao.

Nhìn rất nhiều dục đỉnh xung quanh kia, sắc mặt Tiêu Viêm cũng chậm rãi ngưng trọng. Nhưng hắn không lấy ra dục đỉnh, mà chậm rãi vươn hai tay, sau đó nắm chặt lại. Một ngọn lửa màu nâu tím mang theo chút trắng đục bốc lên.

"Ầm."

Ngọn hỏa diễm vừa mới hiện lên, liền mạnh mẽ bành trướng, trong nháy mắt, liền giống như một đám hỏa vân, lượn lờ trên đầu Tiêu Viêm. Sau đó hỏa vân nhanh chóng ngưng tụ thành một dục đỉnh màu nâu tím dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Đây là ... Dị hỏa?"

"Tên tiểu bối này có khả năng khống hỏa rất mạnh. Bất quá sử dụng hỏa diễm làm đỉnh, hắn không sợ trong thời gian luyện đan không khống chế được sao?"

Chiêu thức đó của Tiêu Viêm lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, từng thanh âm trầm thấp cũng là vang lên ngay sau đó.

Hỏa diễm được đỉnh chậm rãi lơ lửng trước mặt Tiêu Viêm, hình dáng chân thực đến cực độ, làm cho không ít Luyện Dược Tông Sư sắc mặt trở nên ngưng trọng. Có thể khống chế dị hỏa thuần thực như vậy, cần lực khống chế cùng linh hồn lực lượng rất mạnh a?

Hậu lão quái đứng cách đó không xa, ánh mắt cũng bị động tĩnh bên này hấp dẫn, khẽ nhíu mày, chột cười lạnh một tiếng. Chỉ giỏi khoe khoang! Hậu bối đúng là hậu bối.

Hỏa diễm được đỉnh đã thành hình xoay vòng ở trước mặt, Tiêu Viêm bắm tay gầy nhẹ, bên trong được đỉnh, một ngọn hỏa diễm sinh ra. "*phù!*" một tiếng, liền hóa thành một con hỏa long lượn vòng vòng quanh được đỉnh.

Sau khi ngưng tụ thành được đỉnh, Tiêu Viêm không bắt đầu luyện đan, ngược lại hai mắt chậm rãi nhắm nghiền lại.

Nhìn thấy hẳn hành động kì lạ như vậy, mọi người xung quanh kinh ngạc, nhưng với những gì Tiêu Viêm đã thể hiện vừa rồi, bọn họ không một ai dám coi thường vị hậu bối thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi này nữa.

"*Không biết lần này Tiêu Viêm muốn luyện chế loại đan dược gì?*" Huyền Không Tử nhìn Tiêu Viêm, trầm ngâm nói.

"*Những gì ta biết thì cơ bản Tiêu Viêm cũng đã biết hết. Trước kia không luyện chế được Cửu phẩm đan dược nên cũng chỉ lưu lại cho Tiêu Viêm hai loại mà thôi.*" Dược Lão nhẹ giọng nói, loại cấp độ này, tính trọng yếu của dược phương càng quan trọng. Nếu như không có được dược phương của Cửu phẩm đan dược mà muốn luyện chế thì đúng là nằm mơ. Nhưng mà sự quý hiếm của Cửu phẩm dược phương cũng không kém hơn Thiên giai công pháp đấu kĩ. Ngay cả Dược Lão thu thập nhiều năm như vậy cũng chỉ có hai cuốn cửu phẩm dược phương, mà cũng chỉ là Cửu phẩm bảo đan cấp thấp nhất.

Khi thanh âm của Dược Lão vừa hạ xuống thì Tiêu Viêm ở trong sân đột nhiên mở mắt, hai ngón tay kẹp chặt, một hạt châu màu xanh biếc liền xuất hiện trong hai ngón tay. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Bồ Đề Tử? Hắn muốn luyện chế Bồ Đề Đan?"

Nhìn thấy hạt châu màu xanh biếc kia, mấy người Dược Lão kiến thức rộng rãi liền nhìn thấu mục đích của Tiêu Viêm.

"Bồ Đề Đan cao nhất cũng chỉ là Cửu sắc Đan Lô, nếu muốn thắng Hậu lão quái mà nói, e là có chút khó khăn." Thấy thế, Huyền Y nhíu mày nói, bằng vào Bồ Đề Đan muốn chiếm phần thắng chỉ sợ có chút khó khăn.

Huyền Không Tử cùng Thiên Lô Tử cũng nhíu mày. Từ Dược Lão, bọn họ cũng biết Tiêu Viêm hiện giờ là Nhất tinh Đấu Thánh cường giả. Mặc dù Tiêu Viêm không nói ra cảnh giới của linh hồn nhưng nhất định là đạt tới Thiên cảnh. Năng lực như thế là có đủ tư cách để luyện Chế cửu phẩm đan dược. Nhưng bọn họ không hiểu là vì sao Tiêu Viêm lại muốn luyện chế Bồ Đề Đan.

"Hắn có quyết định riêng của mình." Dược Lão chần chờ một chút rồi nói. Ông tin tưởng tuyệt đối vào Tiêu Viêm, cũng không cho rằng ngay lúc này Tiêu Viêm lại khinh thường đối thủ.

Sau khi lấy ra Bồ Đề Tử, Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về phía mấy người Dược Lão, thấy bọn họ hơi hơi nhăn mày lại thì chỉ cười thản nhiên. Người khác cho rằng kinh nghiệm luyện dược thuật của hắn kém xa so với tiền bối như Hậu lão quái. Dựa theo lẽ thường mà nói, kinh nghiệm của hắn chắc chắn sẽ kém hơn những lão gia hỏa đã tu luyện mấy trăm năm, nhưng đáng tiếc, hắn từng dưới cây Bồ Đề trải qua muôn đời luân hồi, khiến cho hắn hiểu được rất nhiều điều.

Mà kinh nghiệm về Luyện Dược Thuật cũng là một trong số đó.

-----oOo-----

Chương 1443: Cái đây thì chưa chắc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hừ!"

Lấy ra Bồ Đề Tử, bàn tay Tiêu Viêm ở trước huơ một cái, từng gốc từng gốc dược liệu liên tục từ trong nạp giới bay ra, nháy mắt liền trải rộng rậm rạp trên đỉnh đầu, nhìn sơ qua e rằng cũng không ít hơn một nghìn loại, số lượng nhiều như thế làm cho mấy Luyện Dược Sư xung quanh nhìn vào đều thoáng tặc lưỡi.

Tiêu Viêm không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, ngón tay điểm nhẹ trên không, nhất thời trong đó có dược liệu kia phân ra rất nhiều dược liệu, sau đó nhanh chóng rơi vào trong dược đỉnh, bị con Hỏa Long trong đỉnh cắn nuốt.

Trên bầu trời, rất nhiều dược liệu, dưới sự khống chế của Tiêu Viêm như là theo một đường, liên tục không ngừng chui vào trong dược đỉnh. Ngắn ngủi mấy phút sau, một năng lượng khổng lồ dao động tràn ra từ trong dược đỉnh, làm cho không gian chung quanh đặc mùi thuốc.

"Nhiều dược liệu như vậy, đã vượt qua số lượng để luyện chế Bồ Đề Đan, chẳng lẽ hẳn không luyện chế Bồ Đề Đan? Nhưng vì sao đại đa số dược liệu lại giống với dược phương luyện chế Bồ Đề Đan?" Huyền Không Tử chau mày, lâm bẫm nói.

Đối với vấn đề này của hắn, ba người Dược Lão cũng chậm rãi lắc đầu, bọn họ cũng không rõ Tiêu Viêm tới cuối cùng là muốn làm gì.

"Hiện tại chỉ có thể đợi kết quả cuối cùng." Mấy người than nhẹ một tiếng, áp chế nghi hoặc ở trong lòng, tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn vào sân tỷ thí.

Tuy rằng Tiêu Viêm luyện đan với động tác dẫn phát không nhỏ sự chú ý nhưng vẫn chưa khiến cho những người ở đây chăm chăm nhìn hắn. Nơi này là Tiểu Đan Tháp, là nơi hội tụ những Luyện Dược Sư có danh tiếng cực kì vang dội ở Trung Châu lúc trước, nhân giới của bọn họ cực cao, với lại những Luyện Dược Sư trên sân thi đấu cùng Tiêu Viêm kia toàn bộ đều không phải hạng vô dụng. Mỗi người luyện chế đều kèm theo tiếng sấm nổ mạnh, thanh thế không kém, loại tỷ thí này nếu là ở Trung Châu không biết sẽ làm cho bao nhiêu Luyện Dược Sư trẻ tuổi phải si mê.

Tại nơi luyện đan kia, ngoại trừ Tiêu Viêm, chỗ hấp dẫn mọi người nhất không ngoài vị trí của Hâu lão quái, mặc kệ lão quái này bình thường không thân thiện, nhưng bản lĩnh luyện dược của hắn lại không thể nghi

ngờ, người có thể thiếu chút nữa cướp đi vị trí quán quân Đan hội của Dược Lão, điều này đủ để nói về thiên phú luyện dược thuật của hắn, với lại bây giờ Hầu lão quái cũng không còn là người trẻ tuổi của năm đó, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, luyện dược thuật của hắn dĩ nhiên đã tang mạnh, mặc dù là ở trong Tiểu Đan Tháp, nhưng người có thể thắng hắn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nguồn truyện:

Lại nói, lần này tranh cử chức vị trưởng lão, Hầu lão quái là người có phần thắng lớn nhất.

Giờ phút này, Hầu lão quái đang hết sức chăm chú nhìn vào dược đỉnh, xung quanh hắn, vài vòng dược liệu như nước lũ không ngừng xoay tròn, cách một chút thời gian sẽ có một gốc dược liệu với năng lượng nồng đậm nhảy vào bên trong dược đỉnh, sau đó nhanh chóng tinh luyện, từng bước từng bước đều được thực hiện vô cùng thuần thực, từng cái giờ tay, nhắc chân đều lộ ra phong phạm của một tông sư.

Trên bệ đá, bảy vị trưởng lão chậm rãi đảo ánh mắt về phía giữa sân, cuối cùng khẽ gật đầu.

"Xem ra lần này, Hầu Khánh có được tỷ lệ thắng lợi rất lớn." Một gã trưởng lão nhìn thanh thể của Hầu lão quái như vậy, không khỏi mỉm cười nói, mà nghe thấy lời này của hắn, mấy vị trưởng lão xung quanh cũng gật đầu, luyện dược thuật của Hầu lão quái so với bọn họ không kém nhiều lắm.

Vị đại trưởng lão thân mặc áo đen ngồi giữa bọn họ, lại không nói lời nào, hai tay cầm tay áo, ánh mắt bình thản lại chuyển hướng nhìn về phía Tiêu Viêm, trong những năm này, những người có thể khiến cho hắn nhìn không thấu rất rất ít, nhưng mà người trẻ tuổi tên Tiêu Viêm kia, không biết tại sao lại khiến cho hắn xuất hiện cảm giác này.

Loại cảm giác này khiến cho hắn có chút dự cảm, lần chọn lựa này, chỉ sợ sẽ có một con hắc mã *"hắc đến độ không thể nào hắc được nữa"* sinh ra...

Luyện chế đan dược, đặc biệt là luyện chế cao giai đan dược cần phải có thời gian, bình thường cũng sẽ không quá ngắn, tỷ như cấp bậc luyện dược sư như Tiêu Viêm bọn họ, mỗi lần luyện đan liền là mười ngày nửa tháng là chuyện bình thường, mà đối với điểm này, các luyện dược sư xung quanh cũng đều rõ ràng, bởi vậy không hề biểu lộ ra sự mất kiên nhẫn,

ngược lại xem thật say sưa. Cái gọi là người thường xem náo nhiệt, trong nghề mới thấy môn đạo chính là đây. Những lần tỷ thí luyện đan như vậy, tuy người khác có lẽ có chút không kiên nhẫn, nhưng với bọn hắn lại có vẻ vô cùng phấn khích.

Theo thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã quá năm ngày, trong năm ngày này có không ít được đỉnh truyền ra năng lượng hỗn loạn, cuối cùng dẫn phát năng lượng bạo động, làm cho rất nhiều tinh hoa dược liệu bị hủy hoại trong nháy mắt. Bất quá không có bất cứ ai tỏ vẻ uể oải với thất bại này, luyện đan phải trải qua thất bại, đây là điều vô cùng bình thường với người ở đây, không có bất cứ ai dám cam đoan hẳn có xác suất luyện đan thành công 100% được, kể cả Tiêu Viêm bởi trong năm ngày này hắn thất bại rất nhiều, ước chừng hủy mất ba đỉnh dược liệu.

Nguyên nhân thất bại rất nhiều, bất quá cũng may đã trải qua ba lượt thất bại, tốc độ luyện chế của Tiêu Viêm ngược lại ngày càng thuận buồm xuôi gió, hiển nhiên tiếp thu được không ít kinh nghiệm trong thất bại.

Bất quá cũng đã qua năm ngày nên thời gian sau đó, quá trình luyện chế của mọi người bắt đầu đi vào quỹ đạo, số lần thất bại cũng dần giảm bớt. Cũng vì vậy mà lại năm ngày nữa trôi qua, trong một vài dược đỉnh đã dần dần có bóng dáng của đan dược thành hình, hơn nữa dao động trong thiên địa cũng ngày càng kịch liệt...

Theo thời gian trôi qua, không khí trên quảng trường ngày càng ngưng đọng, tất cả mọi người đều có thể dự cảm đến có lẽ thời gian phấn khích nhất đã không xa rồi.

"Oanh!"

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mây đen, lôi đình như một con ngân xà xuyên qua từ trong tầng mây, một lát sau, trên tầng mây dần dần xuất hiện từng tầng màu sắc, mãi đến khi bảy loại màu sắc xuất hiện mới từ từ dừng lại.

Thất sắc đan lôi!

Nếu đặt ở Trung Châu nhất định sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt rung động, nhưng mà ở đây, nhìn thất sắc đan lôi kia, không ít người lắc lắc đầu. Loại trình độ này rõ ràng không thể đạt được chiến thắng cuối cùng bởi trong ba

ngày này, bọn họ đã thấy năm lần thất sắc đan lô rồi.

"*Lại là thất sắc đan lô a!*" Huyền Không Tử nhìn đan lô trên trời, cười nói.

"*Xem ra Lâm lão đầu có chút buồn bực a.*" Dược Lão cười nhìn thoáng qua vị lão giả đưa tới thất sắc đan lô, lúc này vị lão giả này chính đang bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, hiển nhiên cũng không hài lòng với thành tích của mình.

Huyền Y cũng cười dài gật gật đầu, chợt ánh mắt chuyển hướng về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "*Bây giờ giữa sân đường như cũng chỉ có mình tiểu tử này khí định thần nhàn a.*"

Nghe vậy Dược Lão cũng chỉ có thể cười khỏ gật gật đầu, những người khác đã sắp đưa tới đan tô, chậm hơn thì cũng đã có bóng dáng định hình đan dược, nhưng trong dược đỉnh của người kia lại không có nửa điểm phản ứng, hơn nữa khuôn mặt Tiêu Viêm cũng không có chút biến hóa gì, nhìn qua không biết là bình tĩnh hay thất vọng tràn trề nữa.

"*Hậu lão quái hửn là có thể ngưng đan trong vòng ba ngày, nếu ta nhìn không lầm thì lần này hửn luyện chế Viêm Ma Thanh Huyền Đan, nếu luyện chế thành công chắc chắn sẽ đưa tới cửu sắc đan lô.*" Huyền Không Tử nói.

"*Ừ, dược thuật của lão gia hỏa này trong mấy năm nay cũng tăng lên không ít a.*" Dược Lão khẽ gật đầu nói.

"*Nếu Tiêu Viêm muốn thắng hửn thì phải luyện chế cửu phẩm đan dược, nhưng Bồ Đề Đan dù tăng lên tới đâu cũng không thể đột phá đến cửu phẩm dược.*" Huyền Y nói, tuy nói Tiêu Viêm ở trên Đan Hội từng dùng ngoại vật mạnh mẽ tăng lên phẩm chất đan dược, nhưng bây giờ không được, dù sao cửu phẩm và bát phẩm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"*Hửn hửn có suy nghĩ của mình a.*"

Dược Lão chần chờ một chút cũng chỉ có thể nói như vậy, bất quá tới bây giờ trong lòng hửn cũng có chút khẩn trương, lần luyện chế này, những dược liệu Tiêu Viêm sử dụng không phải thuộc một trong hai cuốn cửu phẩm dược phương, nói cách khác, nếu không phải Tiêu Viêm có cửu phẩm dược phương khác thì... tiểu tử này đang làm bậy.

Ba ngày thời gian trôi qua trong nháy mắt, hiện tại trên quảng trường chỉ vãn vãn còn lại mấy người đang luyện chế, số còn lại phần lớn đều đã thành công đưa tới đan lôi và lui xuống rồi.

Mà ánh mắt mọi người tuyệt đại đa số đều hội tụ trên hai người, Hậu lão quái và Tiêu Viêm. Đan dược của người trước tất cả đều có thể nhìn ra, nếu thật sự thành công sẽ đưa tới cửu sắc đan lôi, đây là cực mạnh đan lôi xuất hiện ở trên sân. Còn người sau lại làm mọi người cảm thấy quái dị, bởi vì trong dược đỉnh của hắn không định hình đan dược gì cả, chỉ có con Hỏa Long kia không ngừng xoay động, có điều trong con Hỏa Long này cũng không cảm giác được đan dược dao động gì cả.

"Oanh!"

Khi mọi người đang mờ mịt đầy đầu thì trong thiên địa truyền đến một tiếng nổ mạnh, một cỗ năng lượng dao động mạnh mẽ khuếch tán, chọt trên bầu trời, tia chớp dần ngưng tụ...

"Hậu lão quái luyện chế thành công sao?"

Nhìn thấy một màn này, nhất thời có người kinh hô ra tiếng.

Dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, Hậu lão quái hăng hái đứng dậy, trên khuôn mặt như người chết kia cũng lộ ra vẻ tươi cười khó coi, chọt, hắn cười nhạt liếc mắt về phía Tiêu Viêm, hai tay bắt chéo phía sau, nhìn lôi vân trên không, lôi vân trên đây trải qua một lúc sau cũng không có gì bất ngờ, xuất hiện chín màu.

"Quả nhiên là cửu sắc đan lôi!"

Thấy thế mọi người cũng nhin không được sợ hãi than.

"Ha ha, Dược Trần, xem ra lần này là lão phu thắng!"

Hậu lão quái nhìn lôi vân kia, một lát sau quay đầu, nhìn Dược Lão trong đám người, cười lạnh nói.

Nghe lời hắn nói, mà Dược Lão không khỏi nhú lại, vừa muốn nói chuyện, một tiếng cười nhạt từ từ vang lên.

"Cái đấy thì chưa chắc."

Nghe lời này, sắc mặt Hậu lão quái trầm xuống, ánh mắt nhìn theo thanh âm truyền lại, hẩn nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn đang nhắm mắt lại từ từ mở hai tròng mắt ra...

-----oOo-----

Chương 1444: Hắc Ma Lôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, những ánh mắt xung quanh cũng kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Viêm. Hiển nhiên, họ cũng không ngờ rằng Tiêu Viêm sẽ nói ra những lời này.

"Tiểu bối, khu vực này không tốt cho người đâu." Hậu lão quái cười lạnh nhìn Tiêu Viêm. Khi nói chuyện, ánh mắt lão lại quét về phía hỏa đỉnh trước mặt Tiêu Viêm một lần nữa, nhưng vẫn không cảm giác được bất cứ dao động nào của đan dược, trong mắt lập tức xẹt qua vẻ trào phúng.

Đối với nụ cười lạnh của Hậu lão quái, Tiêu Viêm chỉ mỉm cười rồi đứng lên dưới nhiều ánh mắt chăm chú.

"Ông!"

Nương theo thân hình Tiêu Viêm chậm rãi đứng lên, hỏa đỉnh trước mặt hẩn đột nhiên truyền ra một tiếng động nhỏ.

"Đây là..."

Thấy một màn này, trên mặt không ít người đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Trong hỏa đỉnh có một chút dao động của đan dược..." Trên thềm đá, giọng nói khàn khàn mà bình thản mà vị Đại trưởng lão kia chợt vang lên.

Nghe vậy, trong mắt sáu vị trưởng lão còn lại cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Lấy bản lãnh của bọn họ mà vẫn không có chút cảm ứng nào, nhưng đối với lời nói của Đại trưởng lão thì họ lại vô cùng tin tưởng. Sau đó, từng ánh mắt kỳ dị đều ném về phía Tiêu Viêm.

"Giả thân giả quý!"

Hậu lão quái cũng hơi kinh hãi vì một màn này, sau đó lập tức cau mày nói.

Đối với lời nói của lão, Tiêu Viêm lại vẫn tỏ ra mắt điếc tai ngơ. Bàn tay chậm rãi nâng lên rồi nắm chặt về phía hỏa đỉnh.

"Hóng!"

Khi lòng bàn tay Tiêu Viêm vừa nắm lại thì hỏa long đang xoay quanh hỏa đỉnh kia chợt phát ra một tiếng long ngâm mạnh mẽ. Sau đó, thân thể nó liền nhanh chóng bành trướng dưới ánh mắt soi mói của mọi người.

"Phanh!"

Theo sự bành trướng của hỏa long, hỏa đỉnh kia cũng không chịu nổi mà nổ bùng một tiếng. Khói lửa nóng cháy ùn ùn tràn ra, chỉ trong nháy mắt đã làm cho nhiệt độ nơi này tăng vọt. Một số Luyện Dược sư đứng gần đều biến sắc vội vàng lùi lại phía sau.

"Hóng!"

Phá vỡ hỏa đỉnh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi thì thể tích của hỏa long đã bành trướng lên đến mấy trăm trượng, xoay quanh trên bầu trời. Một cỗ uy thế kinh khủng phô thiên cái địa tràn ra, ngay cả Cửu sắc Đan lô trên rìi cũng xuất hiện dấu hiệu co rút lại.

"Tiểu bối, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Thấy Cửu sắc Đan lô tự nhiên lại xuất hiện dấu hiệu co rút lại, trong lòng Hậu lão quái cũng trầm xuống, chợt quát lên một tiếng.

"Câm miệng!"

Sắc mặt Tiêu Viêm cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt đột ngột quét về phía Hậu

lão quái. Một tiếng quát mang theo uy áp rất mạnh vang lên bên tai lão. Loại uy áp này trực tiếp làm cho khí huyết trong người Hậu lão quái sôi trào, vội vàng lui lại vào bước. Nếu không kể đến Luyện Dược thuật thì Tiêu Viêm chỉ cần tiện tay đánh ra một chương là đã đủ cho lão đi đời nhà ma rồi.

"Ngươi!"

Bị Tiêu Viêm quát lùi, Hậu lão quái cũng kinh sợ không thôi. Đến giờ lão mới phát hiện ra thực lực của Tiêu Viêm lại hơn xa lão.

Sau khi chân nhiếp Hậu lão quái, Tiêu Viêm cũng không được nước lán tới, dù sao nơi này cũng là Tiểu Đan Tháp. Những trưởng lão kia cũng sẽ không vừa lòng nếu mình ra tay với Hậu lão quái. Tiêu Viêm lập tức tập trung lại, nhìn hỏa long khổng lồ trên bầu trời kia, thủ ấn trong tay nhanh chóng biến ảo tạo thành từng đạo tàn ảnh.

"Hỏa long ngưng đan!"

Nương theo thủ ấn không ngừng biến đổi, hỏa long trên bầu trời cũng liên tục phát ra những tiếng gầm kinh thiên động địa. Mà cùng lúc đó, một loại dao động năng lượng kinh người đột ngột phát ra từ cơ thể hỏa long. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đây là... Dao động của đan dược?"

Cảm nhận được loại dao động này, trên mặt không ít Luyện Dược sư đều xuất hiện vẻ khiếp sợ. Trước đó vài ngày, không ai trong bọn họ cảm thấy được bất cứ dao động nào từ hỏa đỉnh của Tiêu Viêm.

"Lấy hỏa ngưng vật, đan ấn trong vật, vậy mà lại là phương pháp ngưng vật tìm đan. Dược lão đầu, ta nghĩ ngay cả ngươi cũng không có được loại bản lĩnh này đúng không? Tên nhóc Tiêu Viêm này luyện thế nào vậy?"

Cảm nhận được dao động phát ra từ trên cơ thể hỏa long, Huyền Không Tử khiếp sợ hỏi.

"Cái này..." Dược lão há miệng thờ đốc, chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu. Phương pháp ngưng vật ấn đan này đòi hỏi vô cùng hà khắc với năng lực khổng lồ và linh hồn lực. Cho dù là lão cũng không dám sử dụng phương pháp này khi luyện đan. Nhưng lão cũng không ngờ rằng Tiêu Viêm lại vô

sự tự thông, lĩnh ngộ được nó.

Khi mấy người Huyền Không Tử kinh ngạc vì một màn này thì cũng có những Luyện Dược Tông Sư khác phát hiện ra thủ pháp mà Tiêu Viêm dùng để luyện đan. Những người này lập tức kinh hô ra tiếng, vì họ hiểu một điều, số lượng người có bản lãnh luyện đan như vậy ở đây tuyệt đối không vượt quá năm.

"Người đệ tử này của Dược Trần thật khó lường..."

Trên thềm đá, mấy vị trưởng lão liếc nhìn nhau một cái, đều nhẹ giọng thở dài.

"Ấm!"

Khi dao động truyền ra từ hỏa long càng lúc càng mạnh, rớt cuộc trên bầu trời cũng vang lên một tiếng sầm rền to lớn. Mọi người chợt cảm thấy được mảnh thiên địa này trở nên tối sầm lại, vô số mây đen nhanh chóng ùa đến từ bốn phương tám hướng.

Lúc này đây, mây ngưng tụ đến đã không đơn thuần là màu xám nữa mà lại là một màu đen cực kỳ thâm thúy. Khí đen tràn ngập bầu trời, bên trong thỉnh thoảng lại có những tia chớp lóe lên. Khi mắt người tiếp xúc với màu đen thâm thúy kia, giống như ngay cả linh hồn đều sẽ trở nên run rẩy.

Khi mây đen tràn ngập bầu trời thì Cửu sắc Lôi Vân của Hậu lão quái nhanh chóng co rút lại như gặp phải một thứ gì đó rất đáng sợ.

"Đây là Lôi Vân gì? Sao có thể làm cho Cửu sắc Lôi Vân e sợ như vậy?"

Nhìn một màn này, đồng tử của không ít người đều co rút lại, một ý niệm kinh hãi chợt xuất hiện trong đầu.

Trên thế gian này, đan dược đưa tới Đan lôi mạnh hơn Cửu sắc Đan lôi của Bát phẩm đan dược thì chỉ có một đáp án đó là Cửu phẩm trong truyền thuyết...

"Tên Tiêu Viêm này cư nhiên lại luyện chế Cửu phẩm đan dược?"

Vào thời điểm này, cho dù là những Luyện Dược Tông Sư kinh nghiệm

cực kỳ phong phú cũng trở nên vô cùng phấn khích.

"Hắc Ma Lô, đã rất nhiều năm rồi mới có thể tiếp tục nhìn thấy nó..."

Lúc này, vị Đại trưởng lão kia cũng ngẩng đầu nhìn đám mây đen quỷ dị trên bầu trời, lâm bẫm nói.

Trên quảng trường, ánh mắt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng nhìn mây đen không ngừng biến ảo kia. Hắn cảm nhận được một lực lượng hủy diệt cực kỳ kinh khủng từ trong đó. So với Cửu sắc Đan lô, loại lực lượng này không biết cường hãn hơn gấp bao nhiêu lần...

Xa xa trên bầu trời, mây đen không ngừng biến ảo. Cả mảnh thiên địa này đều trở nên yên tĩnh, không hề có bất kỳ tiếng sấm nào vang lên. Nhưng chính cái sự yên tĩnh này mới làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nương theo những lớp mây đen không ngừng biến ảo, chừng mười phút sau, đột nhiên giữa đám mây chầm rãi vỡ ra một cái khe hình tròn. Bên trong cái khe này vẫn là một màu đen như mực, giống như hố đen có thể cắn nuốt tất cả vậy.

Nhưng khi cái khe hình tròn này xuất hiện thì lông tơ trên người Tiêu Viêm liền dựng đứng hết lên. Khí tức mênh mông rót cuộc cũng bộc phát ra mà không hề giữ lại.

"Ầm!"

Khi khí tức Tiêu Viêm tăng vọt thì một tiếng động kỳ lạ chợt truyền ra từ cái khe kia. Một tia sét màu đen lớn chừng cánh tay bắn mạnh ra từ trong đó rồi lạng lẽ lướt về phía hỏa long.

Nhìn tia sét cũng không quá lớn nhưng đám Luyện Dược Tông Sư xung quanh lại hoảng sợ lùi lại phía sau tránh như tránh tà vậy.

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào tia sét mà ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút nguy hiểm kia. Ngón tay cong lại rồi búng ra, năm đạo thân ảnh chợt xuất hiện, sau đó lướt đến chỗ hỏa long. Đây rõ ràng là những Thiên Yêu Khô có thể hấp thụ Đan lô.

"Phanh!"

Tia sét kia chợt lóe lên rồi xuất hiện phía trên đỉnh đầu Thiên Yêu Khô, sau đó trực tiếp đánh lên thân thể nó. Nhưng giờ đây, Thiên Yêu Khô vốn chưa bao giờ thất bại trước Đan lôi này lại bị tia sét kia đánh cho nổ tung.

"Phanh phanh phanh phanh!"

Sau khi Thiên Yêu Khô đầu tiên bị hủy diệt, bốn con đằng sau cũng không tạo được chút ngăn trở nào, chỉ cần dính phải tia sét màu đen kia thì thân thể cực kỳ cứng rắn sẽ nổ tung thành bột phấn chỉ trong chớp mắt. Đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm chứng kiến tình cảnh như vậy.

Liên tục tổn thất năm Thiên Yêu Khô, sắc mặt Tiêu Viêm càng trở nên ngưng trọng. Hắn cũng không tiếp tục lấy ra Thiên Yêu Khô nữa, với thực lực của bọn nó thì hiển nhiên không thể hấp thu lực lượng hủy diệt trong tia sét màu đen kia được. Vào thời điểm như thế này, hắn phải tự mình xuất thủ.

"Phù..."

Thở nhẹ một hơi, Tiêu Viêm bước về phía trước, thân hình trực tiếp xuất hiện phía trên hỏa long. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tia sét màu đen đang dữ dội lướt tới.

Nhìn tia sét càng lúc càng gần, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi nắm lại. Mà nương theo hành động này của hắn, năng lượng trong mảnh thiên địa này như nhận được sự hấp dẫn nào đó mà ùn ùn kéo đến hội tụ vào nắm tay. Cường giả Đấu Thánh có thể điều khiển tất cả năng lượng trong một vùng đất. Đến cấp độ này, cho dù cơ thể không còn đấu khí thì bọn họ vẫn có thể thi triển ra những đòn công kích hủy thiên diệt địa. Mà đây cũng chính là điểm đáng sợ nhất của Đấu Thánh!

"Phá cho ta!"

Năng lượng kinh khủng hội tụ trên nắm tay của Tiêu Viêm, sau đó hắn hung hăng đánh một quyền vào cột sét kia trong ánh mắt khiếp sợ của vô số người.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, bão năng lượng hủy diệt lấy điểm tiếp xúc làm trung tâm mà trào ra xung quanh. Không gian ở mảnh thiên địa này chợt vỡ vụn ra thành từng mảnh như những tấm kính bị đập nát vậy.

Cách đó không xa, Cửu sắc Đan lô trên đầu Hậu lão quái cũng trực tiếp bị cơn bão này cuốn phăng đi, biến thành một mảnh hư vô.

Mà nhìn bầu trời trở nên trống rỗng kia, vẻ mặt Hậu lão quái cũng trở nên cực kỳ đặc sắc.

-----oOo-----

Chương 1445: Cứu phẩm bảo đan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm âm!"

Bão năng lượng đáng sợ điên cuồng vùn vủ trên bầu trời. Không gian trong phạm vi ngàn trượng đều vỡ vụn thành một màu đen sậm. Nó đã hoàn toàn sụp đổ dưới sự va chạm kinh khủng bậc này.

Nhìn không gian đen nhánh trên bầu trời, sắc mặt đại đa số những người ở đây đều có phần biến hóa. Mặc dù bọn họ sống nhiều năm như vậy nhưng cũng rất ít được thấy những tràng cảnh giống thế này. Ai cũng hiểu, nếu bị bão năng lượng này cuốn vào thì chắc chỉ duy trì được vài giây là sẽ vỡ nát trong đó.

"Tiêu Viêm lại dám đối kháng với Hắc Ma Lô..."

Trên thềm đá, nhìn một màn này, mấy vị trưởng lão đều không khỏi kinh ngạc lắm lắm nói.

"Thực lực của Tiêu Viêm là Nhất tinh Đấu Thánh sơ kỳ, muốn ứng phó một đạo Hắc Ma lô cũng không phải việc gì khó." Đại trưởng lão liếc nhìn bầu trời một cái, thần nhiên nói: "Số lượng của loại Hắc Ma lô này tuy không bằng Bát phẩm Đan lô nhưng uy lực lại vô cùng kinh khủng. Một kích vừa rồi, cho dù là cường giả Bán Thánh cũng không dám tùy ý đón đỡ."

"Nhất tinh Đấu Thánh?"

Nghe vậy, sáu vị trưởng lão bên cạnh đều chấn động. Mặc dù bọn họ đã lò mò đoán trước được điều này nhưng khi nghe Đại trưởng lão xác nhận thì vẫn cảm thấy rung động không thôi. Bọn họ tu luyện nhiều năm như vậy mà khó khăn lắm mới đạt đến cảnh giới Bán Thánh. Vậy mà Tiêu Viêm với chừng ấy tuổi mà đã vượt qua bọn họ, điều này không thể không làm cho người khác nể phục.

"Xem ra lần tuyển chọn này Tiêu Viêm sẽ giành được thắng lợi rồi..." Một vị trưởng lão khẽ thở dài: *"Nếu như vậy, chỉ sợ họ sẽ chiếm ưu thế trong việc liên minh kia..."*

"Tuy liên minh có vi phạm quy định của Đan Tháp nhưng khi cần thiết thì phải làm việc cần thiết! Hồn Điện thế lớn, sau nó vẫn còn một Hồn tộc nữa. Nếu muốn sinh tồn, tìm kiếm minh hữu cho Đan Tháp cũng là một phương pháp không tồi." Đại trưởng lão trầm mặc một chút, nói.

"Tháp quy, tháp quy, có tháp thì mới có quy. Nếu tháp mất thì còn nói gì đến quy nữa?"

Nghe được lời nói của Đại trưởng lão, những trưởng lão còn lại liếc nhìn nhau một cái rồi chỉ có thể chậm rãi gật đầu.

Trên bầu trời, bão năng lượng kéo dài chừng mười phút rồi mới từ từ tiêu tán. Mà theo gió bão tán đi, mảnh không gian sụp đổ này cũng chậm rãi tự chữa trị. Ánh nắng ấm áp của mặt trời lại chiếu xuống đỉnh núi này thêm một lần nữa.

Nương theo gió bão tán đi, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía bầu trời. Chỉ thấy nơi đó, một đạo thân ảnh trẻ tuổi lẳng không mà đứng. Bão năng lượng kinh khủng lúc trước cứ nhiên lại không thương tổn được hắn chút nào.

Trên bầu trời, cảm ứng được gió bão tán đi, thân thể Tiêu Viêm cũng từ từ thả lỏng. Một cảm giác chết lặng truyền đến từ nắm tay, uy lực của Hắc Ma lôi cũng có phần nằm ngoài dự kiến của hắn. Sau lần tiếp xúc vừa rồi, Tiêu Viêm hiểu, nếu không phải thực lực của hắn đạt đến Đấu Thánh thì kết cục của hắn sẽ chẳng tốt hơn năm Thiên Yêu Khôi kia là bao nhiêu.

"Đây là Đan lôi mà Cửu phẩm bảo đan dẫn đến sao? Quả nhiên lợi hại!"

Trong lòng Tiêu Viêm thầm than thở một tiếng. Dù vậy, tuy Hắc Ma lôi này uy lực kinh người nhưng số lượng lại không nhiều lắm. Bởi vậy, sau khi tia sét màu đen kia đánh xuống thì mây đen dày đặc trên bầu trời cũng từ từ tiêu tán.

"Hống!"

Khoảnh khắc mây đen tiêu tán, hỏa long đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng. Thân thể khổng lồ của nó chợt bộc phát ra ánh sáng chói mắt, một luồng dao động năng lượng kinh người trào ra từ cơ thể nó.

"Phanh!"

Nương theo dao động càng lúc càng cuồng bạo, hỏa long kia gầm gừ một tiếng. Thân thể khổng lồ bất ngờ vỡ vụn ra trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người.

Khi thân thể hỏa long vỡ vụn, một luồng ánh sáng chợt lướt ra từ thân thể nó, cuối cùng ẩn nấp trong hỏa diễm rồi nhanh chóng chạy trốn về phía chân trời.

"Chạy đi đâu!"

Nhưng khi đạo lưu quang này vừa lướt ra thì Tiêu Viêm lại cười lớn một tiếng. Thân hình chợt lóe liền xuất hiện phía trước đạo lưu quang kia như quỷ mị. Bàn tay trực tiếp chộp lấy nó.

"Hống!"

Đối với bàn tay đang chộp đến của Tiêu Viêm, đạo lưu quang kia nhanh chóng bành trướng, hóa thành một cự thú hình thể cực kỳ dữ tợn. Móng vuốt khổng lồ mang theo tiếng gió rít chói tai vỗ mạnh về phía Tiêu Viêm.

"Phanh!"

Quyền chưởng giao phong, cự thú kia nhất thời gầm rú thảm thiết một tiếng rồi bay ngược về phía sau.

Nhìn cự thú bị đánh ngược về phía sau kia, Tiêu Viêm mỉm cười rồi lại tiếp tục đuổi theo.

Thấy Tiêu Viêm tiếp tục đuổi theo, cự thú kia lại bộc phát ra hào quang mãnh liệt một lần nữa, mà thân thể nó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đạo thân ảnh. Hào quang tán đi, Tiêu Viêm nhất thời sững sốt, bởi vì ở nơi đó lại có một "*Tiêu Viêm*" khác đang đứng.

"Thú vị, đây là Cửu phẩm bảo đan sao? Cự nhiên có thể biến thành nhân hình."

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm cũng không nhin được mà cười lắc đầu. Nếu tùy ý để cho Cửu phẩm bảo đan chạy trốn thì nói không chừng nó sẽ biến thành nhiều thứ kỳ kỳ quái quái hơn nữa. Đương nhiên, khả năng lớn nhất vẫn là bị một cường giả nào đó cảm ứng được sự khác lạ nên trực tiếp động thủ nuốt nó vào bụng. Dù Cửu phẩm bảo đan có linh trí nhưng thực lực chân chính lại không thể so được với những cường giả như Tiêu Viêm.

"Hóng!"

Rõ ràng Cửu phẩm bảo đan hóa thành hình dáng của Tiêu Viêm này không hiểu ngôn ngữ của nhân loại nên chỉ có thể không ngừng gầm thét với Tiêu Viêm.

Biến cố trên bầu trời này cũng đưa tới không ít ánh mắt kỳ dị. Mặc dù là những Luyện Dược Tông sư này cũng rất khó thấy được Cửu phẩm bảo đan nên khi thấy nó hóa thành nhân hình thì đều cảm thấy mới lạ.

"Ha ha, vậy mà tiểu tử này lại luyện chế thành công, nhưng không biết rốt cuộc nó là loại đan dược gì. Nếu không có dược phương thì không thể luyện chế Cửu phẩm đan dược được." Huyền Không Tử cười nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Dược lão lắc lắc đầu, ngay cả lão cũng không biết đan dược mà Tiêu Viêm luyện chế này. Điều duy nhất lão cảm nhận được là trong nó có mùi vị của Bò Đê đan. Nhưng hiển nhiên, đan dược này còn mạnh hơn Bò Đê đan đến vài lần.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm cũng không dây dưa quá lâu với Cửu phẩm bảo đan kia. Hắn tìm một cơ hội rồi vươn tay chộp lấy, lập tức đem nó phong tỏa lại, sau đó bay vọt lên đưa ngón tay điểm lên trán nó. Bị công kích như vậy, thân thể Cửu phẩm bảo đan kia cũng nhanh chóng run rẩy rồi thu nhỏ lại, hóa thành một viên đan dược màu xanh biếc lớn chừng long nhãn.

Đan dược trôi nổi trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, từng tầng vụ khí tràn ngập từ trong đó rồi tán ra xung quanh, nhìn có vẻ vô cùng thần kỳ.

Sau khi giữ lấy đan dược, Tiêu Viêm chậm rãi hạ xuống từ bầu trời. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt trắng xanh của Hậu lão quái. Giờ phút này, trong tay lão cũng đang cầm một viên đan dược màu đỏ hồng. Nhưng nếu so sánh với Tiêu Viêm, viên đan dược này lập tức đã rơi xuống hạ phong.

"Hai vị, xin báo ra tác dụng của đan dược mình luyện chế."

Thấy Tiêu Viêm hạ xuống, một vị trưởng lão cười nói.

"Viêm Ma Thanh Huyền đan, Bát phẩm đan dược Cửu sắc Đan lôi. Nếu người nào tu luyện đấu khí hệ hỏa thì sẽ có tỷ lệ nhất định thúc đẩy đấu khí biến dị, từ đó tăng thêm sức chiến đấu." Hậu lão quái vuốt ve đan dược trong tay, giọng nói không khỏi có chút kiêu ngạo. Bất kể là thắng hay thua, việc luyện chế ra Viêm Ma Thanh Huyền đan này đã chứng minh bản lĩnh của lão. Không phải ai cũng có thể luyện chế ra đan dược thúc đẩy việc biến dị của đấu khí.

"Tiêu Viêm, ngươi thì sao?"

Tiêu Viêm nhẹ nhàng cầm viên đan dược màu xanh biếc kia, mỉm cười nói: *"Bồ Đề Đại Hoàn đan, Cửu phẩm bảo đan. Công hiệu của nó tương tự với Bồ Đề đan, chẳng qua nếu so sánh giữa hai thứ thì nó có thể đề cao gấp đôi xác suất so với Bồ Đề đan..."*

"Gấp đôi? Sao có thể?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức vang lên từng trận kinh hô.

"Hà?"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, ngay cả vị Đại trưởng lão kia cũng phải động

dung. Ai ai cũng biết, đột phá từ Đẩu Tôn lên Bán Thánh là một trong những cửa ải khó khăn nhất. Vô số cường giả đều bị ngăn tại bức tường này cho đến tận lúc chết. Chính vì vậy nên một viên Bồ Đề đan thôi đã đủ làm cho vô số cường giả Đẩu Tôn đỉnh phong phải điên cuồng.

Bồ Đề đan vốn có thể tăng khoảng hơn hai thành xác suất thành công, mà gấp đôi lên nữa chính là gần năm thành. Điều này cũng tương đương với việc chỉ một viên Bồ Đề Đại Hoàn đan này thôi đã có thể giúp một Đẩu Tôn đỉnh phong tăng thêm năm thành xác suất thành công khi đột phá lên Bán Thánh!

Nếu tin này truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu cường giả Đẩu Tôn đỉnh phong đổ mắt lao đến Tinh Vãn các quỳ gối xin luyện đan nữa.

Có thể xem như Bồ Đề Đại Hoàn đan này là bản cường hóa của Bồ Đề đan. Đây là dược phương mà Tiêu Viêm lĩnh ngộ ra khi ngồi dưới Bồ Đề cổ thụ trải qua muôn kiếp luân hồi. Loại đan dược này cũng chỉ có người sở hữu dị hỏa và trải qua Bồ Đề Tâm cường hóa như Tiêu Viêm mới có thể luyện chế ra. Những người còn lại thì dù có biết dược phương cũng chẳng thể làm cho công hiệu của Bồ Đề đan tăng nhiều đến vậy.

Nhưng điều duy nhất làm Tiêu Viêm tiếc nuối lại là dược liệu chủ chốt của Bồ Đề Đại Hoàn đan là Bồ Đề Tử. Mà thứ này lại cực kỳ hiếm hoi, cho dù là Tiêu Viêm thì cũng chỉ có không đến mười hạt mà thôi.

"Tiêu Viêm, ngươi nên hiểu, nếu thời điểm này mà nói những lời vô căn cứ thì sẽ bị hủy tư cách đấy." Một vị trưởng lão chân chờ một chút rồi mở miệng nhắc nhở.

"Trưởng lão yên tâm, nếu có giả dối thì Tiêu Viêm sẽ gánh vác." Tiêu Viêm cười nói.

Thấy vậy, mấy vị trưởng lão liếc nhìn nhau một cái rồi chậm rãi gật đầu.

"Nếu đã như vậy..." Vị Đại trưởng lão kia nhìn Tiêu Viêm một cái, rốt cuộc cũng chậm rãi nói.

"Phẩm chất của Bồ Đề Đại Hoàn đan vượt xa Viêm Ma Thanh Huyền đan, vì vậy nên người thắng cuối cùng của lần tuyển chọn này là Tiêu Viêm!"

-----oOo-----

Chương 1446: Liên minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Đại trưởng lão tuyên bố xong, khuôn mặt của Hậu lão quái liền biến sắc, lúc xanh lúc trắng. Bao nhiêu năm qua hắn cùng Dược lão tranh đấu, hắn vốn cho rằng hiện giờ hắn đã có thể thắng được rồi. Nhưng hiện thực tàn khốc lại nói cho hắn biết rằng, hiện giờ, tại phương diện luyện dược, ngay cả một người đệ tử do Dược lão dạy ra cũng có thể thắng được hắn.

"Ha ha, Dược lão đầu chúc mừng ngươi". Huyền Không Tử quay sang phía Dược lão cười nói.

"Lão gia hỏa này dạy dỗ được một đệ tử giỏi. E rằng Tiêu Viêm hắn đã giỏi hơn thầy rồi!"

Nghe xung quanh vang lên những lời chúc mừng, khuôn mặt Dược lão càng thêm tươi cười. Ngày hôm nay, so với việc hắn tự mình ra tay đánh chiến thắng thì Tiêu Viêm biểu hiện còn làm cho hắn có mặt mũi hơn. Đến tuổi như bọn hắn bây giờ, lòng tranh cường hiếu thắng giảm đi rất nhiều, ngược lại càng có hứng thú trong việc bồi dưỡng đệ tử, truyền hết một thân bản lĩnh của mình cho đệ tử.

Người làm lão sư như hắn, khi nhìn thấy đệ tử của mình lấy được thành tựu cao như vậy đương nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

"Hừ!"

Nhìn thấy bộ dạng cười tủm tỉm của Dược lão, Hậu lão quái càng thêm bực mình, cắn giận phát ống tay áo, xoay người rời đi.

Trên đài đá, Đại trưởng lão nhìn Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua cũng nhàn nhạt cười. Mặc dù so với hắn, Tiêu Viêm nhỏ tuổi hơn rất nhiều, nhưng ở Trung Châu này, tuổi tác không quan trọng, cái quan trọng nhất là chính là thực lực. Mà với Tiêu Viêm, không kể là đấu khí hay Luyện dược thuật đều đủ để hắn đối xử một cách ngang hàng.

"Tiêu Viêm, từ nay trở đi ngươi sẽ là trưởng lão của Tiểu Đan Tháp. Ngươi và Dược Trần đi theo lão phu, ta có lời muốn nói, chúng ta cũng nên bàn bạc một số chuyện."

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm có chút vui mừng, vội vàng gật đầu. Lần này đi tới Tiểu Đan Tháp chính là vì việc Liên minh. Nếu như không vì một phiếu quyết định kia thì hẳn cũng chẳng có hứng thú tở thí với mấy lão già này.

Đại trưởng lão nói xong liền quay người đi xuống đài, mấy vị trưởng lão khác cũng đi theo.

"Đi thôi."

Dược lão cùng ba người Huyền Không Tử vui mừng đi đến bên cạnh Tiêu Viêm, nhìn bóng lưng của Đại trưởng lão cùng mấy người kia, cười nói: *"Chuyện tiếp theo cũng đơn giản hơn nhiều. Việc Liên minh có hy vọng rồi."*

Trong phòng nghị sự của Tiểu Đan Tháp, mười mấy vị trưởng lão bao gồm cả ba người Huyền Không Tử chia nhau ngồi xuống. Cả Tiêu Viêm cùng Dược lão cũng tìm một chỗ ngồi xuống rồi đưa mắt nhìn về phía Đại trưởng lão ngồi trên thủ vị.

"Từ xưa đến nay, Đan Tháp luôn ở vị trí trung lập, không nghiêng về bất kỳ thế lực nào. Điều này có thể coi là một trong những quy củ của Đan Tháp." Giọng nói bình thản của Đại Trưởng lão chậm rãi vang lên trong phòng nghị sự. *"Có không ít trưởng lão đều đưa ra ý kiến phản đối về việc Liên minh lần này. Dù sao, tuy nói rằng Đan Tháp và Hồn Điện có kết thù kết oán sâu đậm, nhưng nếu liên minh thì sẽ phá hỏng quy củ của Đan Tháp."*

"Đại Trưởng lão nói như thế cũng không phải. Mấy năm nay Hồn Điện bắt vô số linh hồn Luyện dược sư. Mặc dù bọn họ làm điều đó tương đối bí ẩn những vẫn có không ít tin tức lan truyền ra ngoài. Đan Tháp là thánh địa trong lòng của các Luyện dược sư, vốn có nghĩa vụ bảo vệ bọn họ, nhưng nhiều năm như vậy vẫn đứng nhìn Hồn Điện tùy ý làm bậy. Đan Tháp cũng không có bất kỳ hành động phản kích mạnh mẽ nào. Cứ tiếp tục như thế khó tránh khỏi việc một số Luyện dược sư nảy sinh lòng bất mãn, dẫn tới việc danh vọng của Đan Tháp sẽ bị tổn hao lớn. Khi đó, cái tên Thánh

Địa chỉ còn là hữu danh vô thực." Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, trầm giọng nói.

"Một khi Đan Tháp mất đi vị trí Thánh Địa trong lòng các Luyện dược sư, thử hỏi khi đó, Đan Tháp có khác những thế lực bình thường khác không?"

Những lời này của Tiêu Viêm không hề khách khí, không để lại chút mặt mũi nào cho mọi người mà ngược lại, còn nói thẳng ra tình cảnh hiện giờ của Đan Tháp. Hắn muốn dùng cục diện khá nghiêm trọng để đánh nát những quy tắc cổ hủ của những trưởng lão bảo thủ này.

Nhưng cũng phải nói, những lời này quả thật có không ít hiệu quả. Mặc dù một số trưởng lão nhăn trán cau mày, sắc mặt không tốt nhưng cũng để cho bọn họ hiểu được tính chất nghiêm trọng của việc này. Mấy năm gần đây, tốc độ thu thập linh hồn của Hồn Điện càng lúc càng nhanh. Thậm chí, có đôi lúc bọn hắn còn không thèm che giấu hành vi của mình.

Cứ tiếp tục như vậy sẽ làm cho không ít Luyện dược sư bàng hoàng, lo lắng. Nhưng đối mặt với chuyện này, Đan Tháp lại không đưa ra bất kỳ hành động nào. Mới bắt đầu, những Luyện Dược sư này có lẽ sẽ nhẫn nại, nhưng nếu trải qua thời gian này, bọn họ cũng sẽ thấy ngượng lạnh. Mà khi bọn họ phát hiện ra Thánh Địa Đan Tháp cũng không thể che chở cho bọn họ thì còn ai sẽ để ý tới Đan Tháp? Còn ai sẽ nghĩ đó là Thánh địa không thể xâm phạm?

Trên thủ vị, Đại Trưởng lão cũng vì những lời này của Tiêu Viêm mà lâm vào trầm mặc. Một lúc sau mới khẽ thở dài một hơi rồi nói: *"Dược Trần, đệ tử này của ngươi không chỉ có trình độ Đấu khí và Luyện Dược rất cao mà ngay cả lời nói cũng sắc bén như vậy a."*

"Ha ha, người trẻ tuổi tính tình cuồng ngạo. Nếu có chỗ nào đắc tội mong Đại Trưởng lão thứ lỗi." Dược lão vuốt râu, cười nói. Bộ dạng như vậy trông có vẻ có chút đắc ý.

"Cuồng ngạo cũng phải có bản lĩnh mới được." Đại Trưởng lão lắc đầu, chăm chú nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Hiện giờ ngươi cũng được coi là Trưởng lão của Tiểu Đan Tháp. Nói như vậy thì số phiếu ủng hộ việc Liên minh sẽ chiếm phần hơn. Tuy ta là Đại Trưởng lão nhưng cũng phải nghiêm khắc tuân thủ những quy củ này. Bởi vậy, lúc này các ngươi đã thành công."*

"Cảm ơn Đại Trưởng lão!"

Nghe thế, dù Tiêu Viêm có định lực hơn người thì trên mặt cũng xuất hiện vẻ vui sướng khó có thể đè nén, chấp tay nói.

Đan Tháp chính là một bước quan trọng nhất trong việc thành lập Liên minh. Nếu như không có sự gia nhập của Đan Tháp thì dù cho Liên minh có thành công thì thanh thế cũng yếu đi một nửa. Bởi vậy, để thúc đẩy việc Liên minh này mà Tiêu Viêm cùng Dược lão đã hao tổn không ít tâm huyết. Nhưng mà may sao tất cả trả giá đó đều có hồi báo.

"Hồn Điện thật sự là công địch của tất cả Luyện Dược sư. Nhưng mà vì e ngại thực lực của bọn hắn mà chúng ta vẫn không thể quyết định huyết chiến với chúng. Bởi vì làm như vậy thì tổn thất sẽ rất lớn." Đại trưởng lão khẽ thở dài.

"Nhưng việc tạm nhân nhượng, ủy khuất cầu toàn này rõ ràng chỉ làm cho Hồn Điện ngày càng càn rỡ. Lúc này đây, nhân tiện mượn việc Liên Minh mà kinh sợ Hồn Điện. Nếu bọn họ còn dám ngang ngược không biết thu liễm vậy thì Đan tháp chúng ta chỉ có thể giống như trước kia, tử chiến đến cùng với bọn hắn!"

"Đại trưởng lão yên tâm. Nếu thật sự đến lúc đó thì chắc chắn không để một mình Đan Tháp ra tay." Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe thế, trên khuôn mặt già nua của Đại trưởng lão cũng hiện lên chút tươi cười, chậm rãi gật đầu và hỏi: *"Chuyện Liên minh bao giờ bắt đầu?"*

"Ba ngày sau, mời Đại trưởng lão đến Tinh Vãn các. Đến lúc đó, Tinh Vãn các, Phần Viêm cốc, Hoa tông, Đan Tháp sẽ chính thức thành lập Liên Minh." Tiêu Viêm đáp lại.

"Sao? Ngay cả Hoa tông, Phần Viêm cốc cũng đáp ứng gia nhập Liên minh sao? Ha ha, xem ra lần này hành động của các người cũng không nhỏ a." Nghe những lời này, các vị trưởng lão cũng có hơi chút thay đổi. Bọn họ có thể cảm giác được, nếu như lần này Liên minh thành công thì trong tương lai, Liên minh này sẽ trở nên khổng lồ đến mức nào. Khi đó, chỉ sợ là Hồn Điện cũng không dám tùy ý coi thường.

"Được rồi! Ba ngày sau chính ta sẽ tới Tinh Vãn các hoàn thành nghi thức"

Liên Minh."

Nhìn khuôn mặt đầy tươi cười của Tiêu Viêm, Đại trưởng lão cũng cười. Đột nhiên, hắn dường như cảm giác được, không hiểu tại sao nhiệt huyết đã lạnh bao nhiêu năm trong cơ thể lại đột nhiên có chút ấm lên. Hồn điện, không biết lần này có thể chấm dứt hoàn toàn ân oán năm xưa hay không?

Giải quyết xong vấn đề của Tiểu Đan Tháp, Tiêu Viêm và Dược lão ở lại thêm một ngày, sau đó liền cáo từ, một đường không ngừng nghỉ chạy thẳng về Tinh Vãn các. Đối với việc Liên Minh, Tinh Vãn các chính là chủ nhà, đương nhiên cần phải chuẩn bị rất nhiều.

Trong khi toàn bộ Tinh Vãn các lo lắng chuẩn bị cho việc Liên minh thì thời gian hai ngày cũng trôi qua trong nháy mắt.

Sau hai ngày thời gian thì toàn bộ Tinh Vãn các đã ở trong trạng thái phòng vệ nghiêm mật. Nghìn dặm xung quanh Tinh giới có vô số cơ sở ngầm, chỉ cần có bất kì việc gì, dù là cọng cỏ lay động cũng đều lọt vào mắt của mật thám Tinh Vãn các.

Trên đỉnh Tinh Vãn các, mây mù uồn lượn. Từ Dược Lão, Tiêu Viêm cho tới nhóm người Thái Lâm cũng đã tới từ sớm. Trong ngày hôm nay, cửa lớn của Tinh Giới hoàn toàn mở rộng chỉ vì đón khách. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Thời gian từng phút trôi qua, ánh mắt trời cũng dần lên tới đỉnh.

"Vù"

Không gian yên tĩnh bỗng vang tên tiếng xé gió, Tiêu Viêm và Dược lão là người đầu tiên phát hiện ra, đưa mắt nhìn về phía cửa chính của Tinh Giới. Ở nơi đó có một đoàn ánh sáng đang bay nhanh tới, chỉ trong chốc lát đã xuất hiện ở không trung phía trên đỉnh núi. Ánh sáng tản đi, lộ ra một đoàn người hình dáng thướt tha. Người của Hoa tông đã tới rồi!

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Vân Vận, dừng lại một chút sau đó mới chuyển đến phía trước. Ở nơi đó có hai nữ tử đang đứng, quanh thân mơ hồ bùng lên hai cỗ khí tức mạnh mẽ.

"Một vị Trung cấp Bán thánh, một vị Cao cấp Bán thánh. Thực lực mà"

Hoa tông che giấu đúng là không kém a."

"Ha ha, Thanh Tiên tử, Hoa Tiên tử, đã nhiều năm không gặp." Nhìn thấy hai vị nữ tử này, Dược Lão liền cười lớn, cất cao giọng nói.

Nhóm người trên bầu trời từ từ hạ xuống, cuối cùng dừng lại cách đám người Tiêu Viêm một khoảng không xa. Đứng đầu là một vị phu nhân xinh đẹp mặc cung trang màu xanh biếc, ánh mắt phức tạp nhìn Dược lão, nhẹ giọng nói: *"Đã nhiều năm không thấy! Người lại biến thành bộ dạng lão đầu già nua thế này rồi."*

Nghe thế, Dược lão không khỏi có chút xấu hổ.

Nhìn thấy ánh mắt phức tạp của vị phu nhân xinh đẹp kia, Tiêu Viêm có chút nao nao. Hắn không hề thấy xa lạ với ánh mắt này. Mỗi lần Huyền Y nhìn Dược lão cũng đều giống như vậy.

"Xem ra năm đó Lão sư cũng là người phong lưu phóng khoáng, khắp nơi đều có nợ tình a."

"Nơi này là Tinh Vân các sao? Cũng có khí thế của Đại tông phái, còn tốt hơn so với tưởng tượng của lão phu."

Ngay khi Tiêu Viêm đang cười thầm trong lòng, ở bên trong Tinh giới đột nhiên truyền tới một luồng gió xoáy nóng rực. Một chùm ánh sáng đỏ sậm xuất hiện trên đỉnh núi. Ánh sáng tan đi, cũng lại lộ ra một nhóm người. Mái tóc màu đỏ của lão giả cầm đầu dưới ánh mặt trời trở nên đặc biệt thu hút. Mặt khác, khi người này xuất hiện thì đồng thời một loại khí tức nóng rực khủng bố khiến cho Tiêu Viêm cũng hơi chấn động giống như con sóng động trời trào ra.

"Hỏa Vân lão tổ, Lão quái nhà ngươi đúng là vẫn còn sống."

Nhìn lão giả tóc kia, Dược Lão khẽ mỉm cười.

-----oOo-----

Chương 1447: Thiên Phủ liên minh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nói vậy vị này chắc là Hỏa Vân lão tổ của Phân Viêm Cốc, thực lực đúng là rất mạnh."

Nhìn vị lão giả tóc đỏ kia, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng có chút ngưng trọng. Ở trong cảm ứng của hắn thì thực lực của vị lão giả này không ngờ đã đạt tới cấp độ Nhất tinh Đấu thánh. Và lại, so với hắn thì còn cao hơn một chút.

Nhất tinh Đấu thánh Trung kỳ.

Phân Viêm Cốc có được một Đấu Thánh thật sự vậy mà nhiều năm như nay vẫn đứng trong hàng ngũ Tam cốc. Dựa theo thực lực mà bọn họ có được thì rõ ràng là bọn họ có thể ngang hàng với Thiên Minh Tông, Hoa Tông. Có điều, bọn họ chưa từng hiện lộ ra mà thôi.

"Dược lão đầu, không thể tưởng tượng được nha, lão gia hỏa ngươi đúng là chưa chết!" Phía trên bầu trời, Hỏa Vân lão tổ cười lớn một tiếng, mang theo Đường Trấn cùng Đường Hỏa Nhi chậm rãi hạ xuống. Khi nhìn thấy Dược lão thì lớn tiếng nói.

"Lão gia hỏa ngươi thật sự đạt tới Đấu Thánh a!" Dược lão cũng cười nói. Xem bộ dáng thì rõ ràng là có quen biết với Hỏa Vân lão tổ.

"Ài, để đột phá đến Đấu Thánh thì Lão tổ ta thiếu chút nữa cũng không còn cái mạng này. So sánh với tên tiểu tử phía sau ngươi thì Lão tổ ta là người bạc mệnh a." Hỏa Vân lão tổ bĩu môi, ánh mắt lại chuyển về phía Tiêu Viêm.

"Vãn bối Tiêu Viêm ra mắt Hỏa Vân lão tổ, Đường cốc chủ." Tiêu Viêm cười cười, chấp tay nói.

"Ngươi chính là Tiêu Viêm? Đúng thật là tuấn tú lịch sự, có vẻ thích hợp với Hỏa Nhi nhà chúng ta." Hỏa Vân lão tổ nhìn Tiêu Viêm từ trên xuống dưới, có chút thỏa mãn gật đầu nói.

"Ông..."

Ở phía sau lưng, Đường Hỏa Nhi nghe thấy Hỏa Vân lão tổ trước mặt mọi

người lại nói chuyện như vậy, sắc mặt nhất thời ửng đỏ. Nhưng ngại ở bên ngoài nên phải để cho lão gia hỏa này mặt mũi, cho nên chỉ có thể cắn chặt răng, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm bóng lưng của Hỏa Vân lão tổ.

Tiêu Viêm cũng bị những lời này của Hỏa Vân lão tổ làm cho xấu hổ, chỉ có thể cười khò lắc đầu, không nói thêm câu nào.

"Người của Đan tháp cũng tới rồi..."

Khi Tiêu Viêm bị những lời của Hỏa Vân lão tổ làm cho không biết phải làm sao thì trong lòng chợt nháy động, ánh mắt chuyển về phía cửa lớn của Tinh Giới. Không gian ở nơi đó hơi chấn động, mấy bóng người đột nhiên xuất hiện trên đỉnh núi, chính là Đại trưởng lão cùng ba người Huyền Không Tử.

"Di? Lâm lão quái, lão bắt từ nhà ngươi cũng tới?" Nhìn thấy Đại trưởng lão của Đan Tháp hiện thân, trên khuôn mặt của Hỏa Vân lão tổ nhất thời hiện lên chút kinh ngạc, quay qua hỏi.

"Như thế nào? Hỏa Vân lão quái, chẳng lẽ chỉ cho phép mình ngươi tới?" Nghe thế, Đại Trưởng lão cười thản nhiên đáp lại.

"Ha ha, nếu tất cả mọi người đã tới đông đủ, vậy mời các vị ngồi xuống trao đổi về việc Liên minh." Thấy mọi người đông đủ, Dược Lão cười nói, sau đó xoay người bay vào Chủ các của Tinh Vãn các. Những người khác cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Trong Chủ các, ở một tòa đại điện, mọi người chia nhau ngồi xuống, chuyện trò một hồi, sau một lúc mới từ từ đi vào chuyện chính.

"Dược các vị nể mặt, hôm nay tự mình đến Tinh Vãn các của ta. Về phần chuyện ngày hôm nay thì mọi người cũng đã sớm biết." Ánh mắt Dược lão nhìn quanh đại điện, chậm rãi nói: "Việc làm mấy năm nay của Hồn Điện, mọi người đều biết rõ. Đan Tháp tôn thất nghiêm trọng nhất. Không ít Luyện Dược sư đều chết trong tay Hồn Điện. Còn Thiên Minh Tông, nhiều năm trước đã dùng đủ các loại thủ đoạn xâm lấn Hoa Tông, mà ở sau lưng chúng cũng có bóng dáng của Hồn Điện. Về phần Hỏa Vân lão tổ, năm xưa cũng từng trở mặt với Hồn Điện, nhưng cuối cùng vì kiêng kỵ thực lực của Hồn Điện mà mới phải nhẫn nại."

Dược Lão đương nhiên biết rõ ân oán giữa ba thế lực cùng Hồn điện, trong đó có một ít thù cũ mà ngày cả Tiêu Viêm cũng chưa từng nghe qua.

"Một thời gian trước, Thiên Minh Tông cùng vài thế lực khác đã tạo thành Minh Hà minh, muốn hủy diệt Tinh Vân Các chúng ta, trong đó cũng có bóng dáng của Hồn Điện. Thêm vào đó, bản thân ta cùng Tiêu Viêm với Hồn Điện là nước lửa không thể giao hòa. Cho nên có thể nói, Liên minh lần này của chúng ta có chung địch nhân."

Nghe những lời này của Dược lão, tất cả mọi người trong đại điện đều gật đầu, đồng ý với lời của Dược Lão. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Liên minh cũng được, nhưng ta muốn biết rằng. Liên minh xong có xảy ra chuyện nhúng tay vào nội bộ của các tông môn hay không?" Hỏa Vân lão tổ đưa nghịch hai quả cầu lửa được ngưng tụ trên tay, chậm rãi hỏi.

"Trong Liên minh không chia cao thấp, các bên đều ngang hàng, đương nhiên là không có quyền nhúng tay vào việc tông môn của đối phương." Dược Lão nghiêm túc nói.

Nghe thế, sắc mặt của mọi người cũng hơi thả lỏng. Khi Liên minh thì điều khiến người ta lo lắng nhất chính là xuất hiện loại chuyện này. Đến khi đó, không chỉ Liên minh không thành mà còn sinh ra khúc mắc với nhau.

"Lần này Liên minh không có tính hạn chế quá khắc nghiệt, chỉ là muốn để cho mấy phương thế lực của chúng ta có thể trở thành đồng minh công thủ. Một phương gặp nạn thì khắp nơi trợ giúp. Chúng ta đều biết rõ rằng nếu chỉ nói về lực lượng thì bất kỳ thế lực nào trong số chúng ta cũng không thể chống lại Hồn Điện. Vì thế chúng ta phải liên minh." Nhìn mọi người như thế, Tiêu Viêm cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng bọn họ, liền lập tức nói ra.

"Liên minh như vậy có thể được." Đại trưởng lão của Đan Tháp chậm rãi gật đầu nói.

"Nhưng mà nếu Liên minh, vậy chắc chắn sẽ có Minh chủ. Nếu không có thì không cách nào thống nhất ý kiến được. Mà vị trí Minh chủ đó để ai làm?" Vị mỹ phụ mặc cung trang màu xanh biếc của Hoa Tông được gọi

là Thanh Tiên tử cũng bình thản nói.

Nghe những lời này, trong đại điện cũng yên tĩnh lại. Vấn đề này có chút mâu thuẫn nhưng rất quan trọng.

"Bởi vì Liên minh là do chúng ta đề ra, nếu lúc này lại tiếp tục chủ động nói đến việc lựa chọn người làm Minh chủ thì khó tránh khỏi khiến người khác suy nghĩ. Bởi vậy vị trí này để cho ba phương các người tự đề cử. Chỉ cần thích hợp thì chúng ta cũng sẽ đáp ứng." Dược Lão im lặng suy nghĩ rồi mở miệng nói.

Thấy Dược Lão vừa mở miệng là bỏ qua việc này, ba phương còn lại cũng nao nao, thoáng có chút ngại ngại. Đặc biệt là vị Thanh Tiên tử kia, trên gương mặt cũng xuất hiện vẻ xin lỗi. Nàng cũng không phải muốn để cho Dược Lão nói rút lui tránh khỏi như thế.

"Ha ha, các vị không cần suy nghĩ nhiều. Trong Liên minh ngoài một vị Minh chủ ra thì ba phương thế lực còn lại mỗi phương có thể có một vị Phó Minh chủ. Nếu ý kiến của ba vị Phó minh chủ này thống nhất với nhau thì cho dù là quyết định của Minh chủ cũng có thể thay đổi. Bởi vậy các vị không cần lo lắng việc Minh chủ sẽ mạnh mẽ đưa ra mệnh lệnh gì." Tiêu Viêm mỉm cười nói.

"Vị trí Minh chủ tất nhiên phải cần một vị thực lực mạnh mẽ đồng thời có danh vọng có thể để kẻ dưới tin phục. Ta không thích hợp với vị trí này. Mặt khác, Hỏa Vân lão tổ tuy có thực lực mạnh nhưng tính tình có chút táo bạo, khó tránh khỏi việc hành động theo cảm tính, cũng không hợp với vị trí Minh chủ." Thanh Tiên tử chân chờ một chút rồi chậm rãi nói.

Nghe nàng nói thế, Hỏa Vân lão tổ nhất thời trợn mắt nhưng cũng không phản bác lại. Việc hắn không thích nhất chính là quản lý. Nếu không thì hắn cũng đã không sớm đem việc quản lý Phần Viêm Cốc giao lại cho người khác.

"Bởi vậy có thể nói, hiện giờ có hai người thích hợp nhất là Lâm lão tiên sinh của Tiểu Đan Tháp và Dược Trân. Hai người bọn họ đều có thực lực mạnh mẽ đồng thời ở Trung Châu cũng có danh vọng và sức kêu gọi rất cao. Do đó, vị trí Minh chủ nên lựa chọn một người trong số hai vị này." Thanh Tiên tử lại tiếp tục nói.

Nghe vậy, Đại trưởng lão của Tiểu Đan Tháp liền ngăn người, rồi chột lắc đầu cười, khẽ thở dài nói: *"Lão phu đã lớn tuổi, nhiệt huyết đã không còn. Nếu Liên minh chỉ để cố thủ một chỗ thì ta làm cũng không sao. Nhưng Liên minh này cần phải có sức sống. Lão già ta mà được tuyển làm Minh chủ thì sớm hay muộn cũng làm cho tử khí trầm lắng. Vị trí Minh chủ này hãy để cho Dược Trần làm đi."*

Ánh mắt Thanh Tiên từ chuyển về phía Dược Trần, cười nói: *"Một khi đã như vậy thì người cũng không từ chối được rồi."*

Thấy vậy, Dược Lão cười khỏ một tiếng, có chút ngập ngừng, nhưng cũng không từ chối giả dối mà nói: *"Nếu đã nhận được sự tin cậy của các vị thì ta liền tạm thời trông coi vị trí Minh chủ này. Đợi sau này có người thích hợp thì ta sẽ giao lại."*

Thấy vị trí Minh chủ cuối cùng vẫn vào tay Dược Lão, Tiêu Viêm mỉm cười, nhẹ giọng nói: *"Nếu đã tuyển ra Minh chủ vậy nên quyết định tên của Liên minh. Một Liên minh nói chung là cần một cái tên thì mới để cho mọi người cảm thấy được sự tập hợp. Mọi người cảm thấy Liên minh này nên gọi là gì thì thích hợp đây?"*

"Muốn đặt tên đương nhiên phải hoành tráng, khí phách, nếu đặt cái tên kém cỏi sẽ khiến người khác chế cười." Dương như Hỏa Vân lão tổ rất có hứng thú với việc đặt tên, hăng hái nói: *"Hay gọi là Hạo Nhiên Chính Khí điện."*

Nghe thế, khóe miệng Tiêu Viêm nhất thời giật giật. Cái tên này...

"Khụ khụ! Đối thủ của chúng ta là Hồn Điện. Nếu bọn hắn đã lấy hồn làm điện thì chúng ta liền đề bọn hắn một đầu, lấy trời cao làm phủ, hay gọi là Thương Khung Phủ đi!" Đại Trưởng lão ho khan một tiếng, trầm ngâm một chút rồi nói.

"Lấy hồn làm điện, trời cao làm phủ. Thương Khung Phủ nghe cũng được." Tiêu Viêm cười nói: *"Nhưng mà thương khung là thiên, lấy từ đơn giản, Liên minh của chúng ta liền gọi là Thiên Phủ đi. Mọi người thấy thế nào?"*

"Thiên Phủ, lấy thiên làm phủ, đủ khí phách." Hỏa Vân lão tổ vuốt râu, cảm thấy cái tên này có vẻ hay hơn cái tên Hạo Nhiên Chính Khí điện của

hắn.

"Được! Như thế cũng được!" Đại Trưởng lão cũng gật đầu cười nói.

Thấy tất cả mọi người đều đồng ý, Dược Lão cũng cười nói: *"Nếu mọi người đã không có ý kiến khác vậy thì Liên minh của chúng ta liền gọi là Thiên Phủ, lấy trời làm phủ, còn khí phách hơn nhiều so với Hồn Điện..."*

"Liên minh đã thành. Tiếp đó, chúng ta hãy vì Thiên Phủ mà chúc mừng."

Tiêu Viêm nói với mọi người rồi giơ chén rượu lên. Nhưng chưa kịp nói tiếp thì sắc mặt đã trở nên âm trầm. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về một góc của đại điện. Không gian ở nơi đó bỗng từ từ trở nên vụn vụn, sương mù màu đen nồng đậm từ đó toát ra. Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh nhạt không chút cảm xúc nào vang lên trong đại điện.

"Thiên Phủ? Khí phách thì đúng là khí phách đấy! Nhưng bản Điện chủ rất muốn biết, các ngươi liệu còn có thể có mạng mà hưởng thụ hay không đây?"

-----oOo-----

Chương 1448: Phó Điện Chủ Hồn Điện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Bản điện?”

Nghe được giọng nói hờ hững truyền ra từ không gian vụn vụn kia, đồng tử Tiêu Viêm chợt co rụt lại. Người tới rõ ràng là của Hồn Điện, mà hắn lại tự xưng là “bản điện”, chẳng lẽ đây chính là vị điện chủ cực kỳ thần bí của Hồn Điện sao?

Hắc vụ không ngừng thâm thấu ra từ trong không gian, cuối cùng ngưng tụ lại thành một đạo thân ảnh mờ ảo được bao bọc trong hắc vụ.

“Điện chủ Hồn Điện?”

Ánh mắt của Đại trưởng lão Tiểu Đan Tháp bắn thẳng đến bóng người ẩn

trong hắc vụ kia. Thân thể già nua hơi nhích về phía trước, khiến cho không gian xung quanh đều vì vậy mà trở nên rung chuyển..

“Gọi ta là Phó điện chủ thì đúng hơn đây...”

Đám hắc vụ kia hơi dao động, một tiếng cười nhạt truyền ra từ bên trong.

“Xem ra tên Phó điện chủ người cũng chẳng có gan nhỉ, nếu dám xông vào Tinh Vãn Các ta thì sao không dùng bản thể, cho một cái hư ảnh đến, chẳng lẽ người sợ sao?” Khóe miệng Tiêu Viêm hơi nhếch lên một nụ cười lạnh, nói.

Lấy ánh mắt của hắn, tự nhiên có thể liếc mắt là nhận ra bóng người trong hắc vụ này chỉ là một hư ảnh, không phải bản thể chân chính.

“Nhiều năm như vậy, người là người đầu tiên dám nói bản điện không có gan đây...” Nghe vậy, trong hắc vụ truyền ra một tràng cười cổ quái: “Nhưng thành tựu hiện giờ của người cũng làm ta rất bất ngờ. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước đã huyết tẩy cả Tiêu gia rồi.”

“Lời này, Hồn Điện các người đã nói rất nhiều lần.” Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh xuống, chậm rãi nói: “Nhưng với thân phận Phó điện chủ Hồn Điện như người, nếu đến đây chỉ để làm nhảm mấy câu như vậy thì cái hư ảnh này đã không cần thiết phải tồn tại rồi.”

Vừa nói, bàn tay Tiêu Viêm cũng chậm rãi nâng lên, hướng về phía đạo hư ảnh kia, không gian xung quanh hư ảnh lập tức dậy sóng kịch liệt.

“Mục đích đến lần này của bản điện tự nhiên là vì Đà Xá Cổ Đé Ngọc trong tay người.” Bóng người trong hắc vụ cười nhạt. Chợt, hắc vụ trước mặt hắn bắt đầu xoáy mạnh thành một tấm kính màu đen, bên trong tấm kính hiện lên một chuỗi hình ảnh. Ở đó là một lao ngục âm lãnh vô cùng lớn. Trong ngục, những chiếc xích màu đen đan vào nhau chi chít như mạng nhện. Mà ở giữa, có một đạo thân ảnh nhìn rất tiêu tụy đang ngồi xếp bằng, xiềng xích quấn chặt lấy tứ chi hắn như những con độc xà.

Nhìn đạo thân ảnh kia, sắc mặt Tiêu Viêm chợt trở nên dữ tợn, thân thể đột ngột đứng bật dậy, khí tức kinh khủng ùn ùn bùng phát từ trong cơ thể. Đường như chỉ trong nháy mắt, chiếc bàn bên cạnh đã hóa thành bụi phấn, sát ý ngập trời làm cho nhiệt độ trong đại điện trở nên lạnh như băng.

“Phụ thân!!”

Bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, móng tay đâm cả vào thịt, thân thể run lên nhẹ nhẹ. Hắn vô cùng quen thuộc đạo thân ảnh tiêu tụy kia, bởi vì đó chính là phụ thân của hắn, Tiêu Chiến!

Mặc dù nhiều năm không gặp mặt nhưng Tiêu Viêm vẫn lập tức cảm nhận được cảm giác huyết mạch đồng nguyên vô cùng quen thuộc trên đạo thân ảnh kia.

“Giao Đà Xá Cỗ Đế Ngọc cho bản điện, nếu không, chỉ cần một ý niệm của ta truyền về thì ngày này sang năm chính là ngày giỗ của cha ngươi!” Bóng người trong hắc vụ lại chẳng hề để tâm đến sát ý của Tiêu Viêm, quát lạnh.

“Rắc!”

Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm đến đáng sợ, trong nắm tay phát ra những tiếng rắc rắc. Giờ phút này, hắn giống như một con dã thú sắp đánh mất lý trí. Sát ý điên cuồng không ngừng bành trướng trong đầu, găm gù quát hắn lập tức đem kẻ trước mặt băm thây vạn đoạn!

“Tiêu Viêm, bình tĩnh!”

Khi sát ý trong đầu Tiêu Viêm không ngừng tuôn ra thì một chiếc ngọc thủ trắng mịn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay hắn, tiếng quát khê mang theo lo âu truyền vào trong tai.

Nghe được tiếng quát này, trong lòng Tiêu Viêm cũng hơi chấn động, lúc này mới khôi phục lại một chút lý trí. Hắn vội hít sâu vài hơi, áp chế sát ý trong lòng, khuôn mặt dữ tợn cũng chậm rãi khôi phục vẻ bình thường.

“Mau giao Đà Xá Cỗ Đế Ngọc ra!”

Thấy Tiêu Viêm bình tĩnh lại, hắc vụ xung quanh bóng người kia cũng hơi dao động, chợt quát lạnh một tiếng.

“Giao cỗ ngọc cho các ngươi, chỉ sợ cha ta sẽ chết nhanh hơn nữa!” Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh lùng đến đáng sợ, hắn nhìn chằm chằm bóng người

kia, nói: “Loại thủ đoạn này vô dụng với ta thôi. Nếu muốn Đà Xá Cổ Đế Ngọc thì đưa cha ta đến trước mặt ta rồi nói chuyện tiếp. Nếu không, cho dù các ngươi có uy hiếp thì cũng chẳng có tác dụng. Cổ Ngọc có thể cảm ứng được sinh tử của cha ta, nếu có một ngày nó mất đi cảm ứng thì ta sẽ giao nó cho Cổ tộc. Đến lúc đó, các ngươi vĩnh viễn đừng mong chiếm được!”

“Vì Cổ Ngọc mà ngươi không quan tâm đến tính mạng của phụ thân mình sao?” Nghe được lời này của Tiêu Viêm, bóng người kia cũng cười lạnh một tiếng.

Tiêu Viêm cười nhạt, khuôn mặt khôi phục vẻ thong dong như lúc trước. Hắn không biết vì sao Hồn Điện lại cấp bách muốn lấy được Cổ Ngọc như vậy, nhưng dù thế nào đi nữa, Cổ Ngọc chính là bùa hộ mệnh của phụ thân. Nếu Cổ Ngọc còn thì Hồn Điện sẽ không dám thật sự lấy đi tính mạng của Tiêu Chiến. Cho nên mới nói, nếu không đưa Tiêu Chiến an toàn đến trước mặt hắn thì tuyệt đối không thể giao Cổ Ngọc ra.

Bởi vì khi giao, với thủ đoạn của Hồn Điện thì chắc chắn chúng sẽ lấy đi tính mạng của Tiêu Chiến!

“Hắc hắc, thật là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, quả nhiên giống lời Đại Thiên Tôn nói, những thủ đoạn này đều không có hiệu quả với ngươi...” Nhìn bộ dạng của Tiêu Viêm, bóng người trong hắc vụ cũng hiểu rằng mưu kế của mình không thu được bao nhiêu tác dụng.

Vẻ mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, nói: “Nếu bản thể không dám hiện thân thì giờ ngươi có thể rút!”

“Tiêu Viêm! Đừng có bày ra cái vẻ kiêu ngạo đó trước mặt bản điện! Các ngươi nghĩ mình thành lập cái gọi là ‘Thiên Phủ liên minh’ kia thì có thể đối chọi với Hồn Điện chúng ta sao? Khắc khắc, cứ chờ xem, đến lúc biết được thực lực thật sự của Hồn tộc chúng ta thì các ngươi sẽ tự mất hết hi vọng mà thôi.” Bóng người kia cười quái dị nói: “Còn có lũ người Đan tháp kia nữa. Vốn Hồn Điện ta còn chữa cho các ngươi chút thể diện, chẳng qua lần này chính các ngươi đã vứt bỏ nó, vậy tiếp theo cũng đừng trách Hồn Điện ta ra tay ác độc. Vừa đúng lúc, chúng ta đã để ý đến đám Luyện Dược Sư kia lâu rồi.”

“Về phần Hoa tông, Phần Viêm cốc. Cái vũng nước đục này, ta khuyên

các người vẫn không dính vào thì hơn, nếu không đợi đến lúc tông hủy nhân vong thì đã muộn rồi...”

“Muôn nuốt Đan tháp chúng ta thì cũng phải xem răng của Hồn Điện người có đủ cứng hay không!” Đại trưởng lão cười lạnh nói.

Ánh mắt Thanh tiên tử và Hỏa Vân lão tổ cũng hơi híp lại, nhưng cuối cùng chỉ thờ ơ, không đáp lại nửa câu kia.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn bóng người được hắc vụ bao phủ kia, cũng lười chẳng muốn tiếp tục đòi co với hắn, bàn tay chậm rãi nắm lại, nói: “Trở về nói cho đám cậu tạp chủng Hồn Điện và Hồn tộc kia, ngày sau ta sẽ giết từng tên, từng tên một!”

Khoảnh khắc bàn tay Tiêu Viêm nắm lại, không gian xung quanh bóng người kia nhất thời sụp đổ. Lực lượng đáng sợ trực tiếp đánh nát cả không gian. Cùng lúc đó, bóng người kia cũng hóa thành hư vô chỉ trong nháy mắt.

“Khắc khắc, tiểu tử thật cuồng vọng, người là cái quái gì vậy? Mạnh như Tiêu Huyền năm đó còn vẫn lạc trong tay Hồn tộc chúng ta huống chi là một tên Nhất tinh Đấu Thánh? Quả thật là không biết tự lượng sức, ha ha! Vậy bản điện sẽ chờ đến ngày đó, chỉ cần người dám tìm tới tận cửa thì bản điện sẽ đích thân rat ay xử lý người!”

Khi bóng người trong hắc vụ kia biến mất, một tràng cười quái dị đầy âm lãnh cũng vang vọng trong đại điện, thật lâu không tiêu tan.

“Xem ra việc liên minh lần này của chúng ta đã sớm bị Hồn Điện thám thính rõ ràng, nếu không chúng sẽ không hiện thân ngay lúc này nhằm mục đích chán nhiếp các thế lực khác, quấy nhiễu sự phát triển của liên minh.” Nhìn đại điện đã yên tĩnh lại, Dược lão chậm rãi nói.

“Xem ra việc liên minh này cũng làm cho Hồn Điện rất kiêng kị, nếu không với tính tình của chúng sẽ không làm ra chuyện như vậy.” Tiêu Viêm thản nhiên nói: “Về phần tên tự gọi là Phó điện chủ vừa rồi, mọi người có ai đã từng nghe nói chưa?”

“Vẫn chưa từng nghe nói, trong Hồn tộc cường giả như mây, chắc hẳn tên Phó điện chủ này là cường giả mới đi ra từ Hồn tộc.” Hỏa Vân lão tổ nhíu

nhúu mày, chợt cười lạnh nói: “Dù vậy, thực lực của kẻ này nhiều lắm cũng chỉ là Tam tinh Đẩu Thánh. Nếu không, xuất hiện hôm nay sẽ không phải hư ảnh mà là bản thể thực sự. Chính là vì hắn không có nắm chắc đánh bại những người nơi đây nên mới dấu đầu lộ đuôi...”

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hiển nhiên tên Phó điện chủ vừa rồi cũng kiêng kỵ lực lượng ở đây của bọn họ.

“Các vị, việc liên minh cơ bản đã được hoàn thiện, không biết còn ai có nghi vấn gì không?” Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua mọi người, nói: “Liên minh này, Hồn Điện chính là đại địch. Sau khi tuyên bố ra ngoài, chắc chắn Hồn Điện sẽ không để yên, lúc đó chính là thời điểm chúng ta liên thủ đối địch!”

Đại trưởng lão Đan tháp, Hỏa Vân lão tổ, Thanh tiên tử liếc nhau một cái, cuối cùng đều chậm rãi lắc đầu. Bọn họ cũng không phải nhân vật tầm thường, tự nhiên sẽ không vì vài câu dọa nạt của tên Phó điện chủ kia mà thay đổi chủ ý.

“Nếu đã vậy, đợi đến khi chúng ta tuyên bố việc này thì xin các vị tự mình ra tay xây dựng không gian trùng động. Đến lúc đó, nếu gặp phải công kích thì cũng có thể nhanh chóng trợ giúp!” Tiêu Viêm trầm giọng nói.

“Ừm!”

Nghe vậy, mọi người cũng gật gật đầu. Liên minh đã được hình thành, nhưng tất nhiên Hồn Điện sẽ đáp trả việc này. Chỉ sợ khoảng thời gian tiếp theo sẽ không quá bình tĩnh.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức trở về xây dựng trùng động!”

Nhìn mấy người Hỏa Vân lão tổ dứt khoát đứng dậy rời đi, Tiêu Viêm cũng gật đầu cười, cùng Dược lão đứng dậy tiễn đoàn người ra khỏi đại điện. Nhìn thân ảnh của đoàn người nhanh chóng biến mất, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm nhận được một khí tức như sắp có gió bão cuốn tới.

Trung châu yên tĩnh nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại bắt đầu trở nên náo nhiệt!

-----oOo-----

Chương 1449: Cứu U Hoàng Tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Việc Tinh Văn Các, Đan Tháp, Hoa Tông, Phần Viêm Cốc, bốn thế lực lớn liên minh với nhau tạo thành Thiên Phủ liên minh đã truyền khắp Trung Châu, việc này không nghi ngờ gì chính là một chấn động vô cùng lớn.

Bốn thế lực này đều có thanh danh cực kỳ vang dội ở Trung Châu, tùy tiện lấy ra một cái tên cũng có thể trở thành cự đầu của một phương. Thậm chí, thế lực như Đan Tháp đã không thể dùng từ cự đầu một phương để hình dung. Đan Tháp luôn có lực hiệu triệu đáng sợ. Mặc dù mấy năm nay vẫn im lặng, nhưng chỉ cần không phải ngu ngốc thì ai cũng có thể cảm giác được lực lượng ẩn giấu sau đó.

Nay bốn siêu cấp thế lực cùng nhau liên minh, thanh thế so với Minh Hà minh lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu đem ra so sánh với Thiên Phủ thì Minh Hà minh chẳng khác nào hạng tôm tép, tùy tiện dùng một ngón tay cũng có thể đè bẹp.

Ai cũng hiếu kỳ, bốn thế lực lớn này kết thành liên minh thì thực lực sẽ bành trướng như thế nào. Cho dù so sánh với Hồn Điện cực kỳ cường đại kia thì cũng chẳng có chút nào kiêng kị!

Một thế lực mới nổi có thể đối đầu với siêu cấp thế lực Hồn Điện, lại xuất hiện tại Trung Châu!

Mà theo đó, toàn bộ Trung Châu vì tin này mà không ít tông phái thế lực mới ồ ạt xuất hiện, họ cũng đã động tâm. Hiện tại có thể cùng Thiên Phủ đối địch cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thanh thế của Thiên Phủ liên minh có thể dùng hai chữ sợ hãi để hình dung. Nếu được họ che chở, bất luận là đối với tông phái nào cũng có thể nói là sự ưu đãi khổng lồ.

Bởi vậy, ba ngày sau, Tinh Văn Các trở nên cực kỳ náo nhiệt. Không ít tông chủ các thế lực lớn nhỏ từ xa vạn dặm tìm đến để đầu nhập vào liên minh.

Mà đối với việc này, Tiêu Viêm và Dược lão vẫn chưa tiếp thu. Liên minh của họ chống lại Hồn Điện nên cũng cực kỳ xem trọng thực lực, nhưng hơn phân nữa các thế lực tại đây đều là bọn thừa gió bẻ măng. Lúc này Liên minh hùng hậu thì họ theo, chỉ sợ khi thất thế thì họ cũng sẽ phản bội. Bởi vậy, loại thế lực này cũng không cần tiếp nhận.

Bất quá những việc này cũng không làm Tiêu Viêm quan tâm lắm. Bởi vì do công việc bận rộn như thế làm cho Dược lão vô cùng lo lắng, cuối cùng đành gọi Phong Tôn giả đang ở ngoài về xử lý.

Những năm gần đây, Dược lão cùng Phong Tôn giả một người xử lý việc nội bộ của Tinh Vân Các, một người lo việc ngoại giao đã làm cho Tinh Vân Các phong sanh thủy khởi. Phong Tôn giả mặc dù danh vọng cũng như thực lực đều kém Dược lão, nhưng về mặt quản lý thì vượt trội hơn Dược lão rất nhiều. Bởi vậy, Dược lão vội vàng phái những trưởng lão khác tiếp nhận nhiệm vụ của hắn, khiến cho hắn cũng vội vàng vàng trở về Tinh Vân Các để giải quyết những chuyện phiền phức này.

Năng lực quản lý của Phong Tôn giả hiển nhiên không phải nghi ngờ, vừa trở lại Tinh Vân Các không bao lâu đã bắt tay vào xử lý các chuyện lớn nhỏ, các mặt khác cũng xử lý ổn thỏa. Hiệu quả như vậy khiến cho Tiêu Viêm cùng Dược lão tự thấy có chút xấu hổ.

Mà theo thời gian trôi qua, với sự nghiêm khắc lựa chọn, một số thế lực cuối cùng cũng thành công gia nhập Liên minh. Bởi vậy làm cho thế lực của Liên minh ngày càng được tăng cường, hơn nữa còn được Đan Tháp hỗ trợ, nên cũng không cần nghi ngờ tiềm lực khủng bố của Liên minh.

Trong thời gian này, các không gian trùng động liên kết bốn thế lực trụ cột trong Liên minh cũng đã hoàn thành, như thế cũng có thể lấy tốc độ nhanh nhất viện trợ nhau, đây mới chân chính gọi là đồng minh!

Không bận rộn như Liên minh, ngược lại Hồn Điện lại chẳng có động tĩnh gì, điều này làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút kinh ngạc. Giống như Liên minh không gây cho bọn chúng chút uy hiếp nào vậy.

Nhưng mặc kệ Hồn Điện có phản ứng như thế nào, sau khi trải qua trao đổi, đám người Tiêu Viêm đã thành lập một nhóm tình báo. Mà nhiệm vụ chủ yếu của nhóm tình báo này là nắm những tin tức có liên quan đến các

phân điểm của Hồn Điện tại Trung Châu, thậm chí cả vị trí của Chủ Điện cũng phải điều tra rõ ràng. Cái đó gọi là:”Biết người biết ta”. Hồn Điện là địch nhân lớn nhất của bọn họ, khi thời cơ đến cũng có thể dễ dàng chuyển từ bị động sang chủ động.

Không thể phủ nhận là sau khi liên minh, bốn đại thế lực áp dụng việc hợp tác ở mọi phương diện làm cho hiệu quả hoạt động vô cùng tốt. Sau nửa tháng ngắn ngủi, nhóm tình báo đã phát hiện thêm hai tòa phân điện của Hồn Điện, tuy là trong khi dò xét cũng có hao tổn nhân lực, nhưng hiệu quả như thế là đã cực kỳ lớn.

Đối với những phân điện này, Tiêu Viêm muốn ngay lập tức đem đi huyết tẩy, bất quá sau khi tỉnh táo lại hẳn cũng kiềm chế được cảm xúc. Tuy nói lúc này Liên minh đang phát triển mạnh mẽ nhưng một khi chiến đấu sống chết cùng Hồn Điện cũng không phải cá chết lưới rách thì cũng không khác bao nhiêu. Mà đó lại không phải kết cục mà Tiêu Viêm muốn nhìn thấy. Bởi vì phía sau Hồn điện vẫn còn một thứ đáng sợ hơn:Hồn Tộc!

Liên minh hiển nhiên là vũ khí để đối phó Hồn Điện, nhưng đồng thời cũng là lực lượng phòng ngự đối với thực lực cường đại của Hồn Tộc. Bất cứ khi nào cũng phải có lực lượng hùng hậu nếu không cũng sẽ giống như kết cục của tổ tiên Tiêu Huyền.

Hiện giờ Liên minh vừa mới bắt đầu, đợi đến khi hết thảy mọi chuyện đều ổn định, lấy lực hiệu triệu của Đan Tháp cũng có thể hiệu triệu được cả cường giả Bán Thánh lánh đời, thậm chí còn có thể hấp dẫn đến vài lão quái vật Đâu Thánh! Nếu có thể câu dẫn được họ thì đây mới đúng là tuyệt đỉnh ưu đãi.

Cho nên cũng không thể vì thực lực tăng mạnh của Liên minh mà kiêu ngạo. Để đối phó Hồn Điện thậm chí Hồn Tộc thì chỉ có bốn chữ:”Hậu tích bạc phát” mới có thể thành công.

Lặng lẽ tích lũy thực lực chờ đợi thời điểm cuối cùng!

Đương nhiên, trong lúc dò xét Hồn Điện, để phòng ngừa Hồn Điện lại bắt giữ linh hồn của các Luyện dược sư, Liên minh cũng lựa chọn một ít cường giả thực lực mạnh, tạo thành một số tiểu đội. Những tiểu đội này sẽ luân phiên đi tuần tra trong khu vực, một khi phát hiện tín hiệu nguy cấp, sẽ cấp tốc tới giải cứu.

Phương pháp bảo hộ này làm cho những Luyện dược sư của Đan Tháp cảm thấy vui mừng không ít. Một ít Luyện dược sư căn bản còn giữ vị trí trung lập thì nay cũng gia nhập Liên minh để nhận đủ loại ưu đãi cùng che chở.

Tiềm lực của Liên minh phát ra khí thế ngất trời trong một tháng rồi cũng từ từ trở nên yên lặng.

Tại một nơi u tĩnh trong Tinh Vẫn Các: Tiêu Viêm, Dược Lão, Thái Lâm cùng đám người Tiểu Y Tiên cũng đang tụ họp. Trong khoảng thời gian này bọn họ đều rất bận rộn, không dễ dàng gì thoải mái.

“Hồn Điện vẫn không có động tĩnh gì,

nếu ta đoán không lầm thì bọn chúng hẳn đang chờ chín tháng sau Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế!”

Dược lão bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói.

“Tin tức Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế sao bọn hắn biết được?”. Tiêu Viêm nhướn mày, tin tức này chính là hắn phải tìm kiếm mười mấy năm thu thập tàn đồ mới biết được, tại sao đám người kia cũng biết?

“Hồn Tộc biết nhiều thứ hơn xa những gì người có thể tưởng tượng được”. Dược lão cười nhạt, nói: “Yêu hỏa hàng lâm cũng không phải là lần đầu tiên, bọn họ tồn tại lâu như thế tất nhiên sẽ có ghi chép lại.”

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng không biết nói gì, bàn tay không tự chủ mà sờ sờ lên trán. Nếu như ở trong trí nhớ của thứ ánh sáng khác thường kia không có gì có tác dụng thì chẳng phải hắn đi tìm mấy tấm bản đồ này nhiều năm như vậy đều là vô ích sao?

“Chỉ còn chín tháng nữa là Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế, người cũng nên chuẩn bị cho chu đáo. Lần này Hồn Điện thậm chí Hồn Tộc sẽ phái cường giả chân chính để cướp đoạt. Vì thế chúng ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực”. Dược lão nói.

“Cảnh giới Đấu Thánh, mỗi một tinh tăng lên đều rất khó khăn. Nếu cho ta thời gian ba tháng, ta chỉ có thể đạt được Đấu Thánh nhất tinh Trung kỳ.

Như vậy chỉ sợ chín tháng tới có luyện đến chết cũng không thể nào nâng thực lực lên nhất tinh đỉnh phong được.” Tiêu Viêm bất đắc dĩ nói.

“Ta cũng không nói người mà là nói Thái Lâm. Nàng thân là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, chỉ cần có đầy đủ năng lượng liền có thể nhanh chóng đạt cấp độ Bán Thánh. Thêm nữa thể chất Thôn Thiên Mãng cường hãn, nếu chiến đấu cũng có thể chân chính cùng nhất tinh Đấu Thánh đánh nhau một trận. Nếu nàng có thể tiến vào Bán Thánh thì cũng là một trợ thủ lớn của người.” Dược lão cười nói.” Mà cô bạn gái nhỏ của người ở Cổ Tộc. Nghe nói sau khi rời Mãng Hoang trở về liền bế quan. Lần này khi xuất quan, lấy năng lực tuyệt phẩm huyết mạch trong truyền thuyết của nàng, chỉ sợ Cổ Tộc sẽ có thêm một vị Đấu Thánh mới. Đến lúc đó nàng cũng là một đại trợ thủ của người rồi!”

Nghe được những lời này của Dược lão, Tiêu Viêm chỉ biết cười khỏ. Thái Lâm cùng Huân Nhi đều là thiên phú dị bẩm. Một người là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, đem ra so với Thái Hư Cổ Long còn có phần hiếm lạ hơn. Người còn lại cũng là tuyệt phẩm huyết mạch trong truyền thuyết, khi tu luyện cũng có thể nói là:“Bỏ ít được nhiều”. Nếu so sánh với các nàng, Tiêu Viêm quả thật có chút quá bình thường rồi! Nhưng trên thế giới này vốn mọi thứ đều có không ít bất công, nếu quả thật cứ cố chấp như thế thì Tiêu Viêm cũng chẳng có thành tựu như bây giờ.

“Thất Thái Thôn Thiên Mãng có thể nói là chỉ cần có năng lượng thì có thể tấn cấp, nhưng loại năng lượng này phải vô cùng khủng bố. Nếu chúng ta lần này tìm kiếm năng lượng cho nàng thì thật sự phải tìm một bảo địa đáng sợ a!” Tiêu Viêm khẽ thở dài.

“Nếu là bảo địa thì quả thật có một nơi, đối với Thái Lâm mà nói cũng khá phù hợp cho nàng tu luyện. Với lại nàng mang trong người thứ cực kỳ hiếm thấy là “Cửu Thái nguyên thạch”. Nếu cơ duyên tốt thì không chừng sẽ có được bảy thành cơ hội trở thành Cửu Thái Thôn Thiên Mãng, tồn tại có thể nói là sánh ngang với Thiên Xà vương.” Dược lão hai mắt híp lại, mỉm cười nói.

“ Nơi nào?” Ánh mắt của Tiêu Viêm cùng Thái Lâm đều chăm chú nhìn Dược lão.

“ Cửu U Địa Minh Mãng tộc - Cửu U Hoàng Tuyền”

Dược lão cười cười, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: "Nếu ngươi muốn thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa thì phải đi Cửu U Hoàng Tuyền một chuyến."

-----oOo-----

Chương 1450: Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe những lời này của Dược lão, Tiêu Viêm cũng có chút nao nao xen lẫn ngạc nhiên.

"Ngươi chẳng lẽ thật tưởng rằng chỉ bằng cảnh giới Đấu Thánh liền có thể lập tức thu phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa hay sao?" Dược lão ánh mắt có chút cổ quái nhìn Tiêu Viêm, cười nhạt nói.

"Chẳng lẽ còn không đủ?" Tiêu Viêm khước miệng giật giật nói. Với cấp độ hiện tại của hắn, nếu cần nuốt những dị hỏa bài danh cấp thấp thì thực lực không còn tăng lên quá lớn. Mà bây giờ Dược lão còn cho là thực lực như thế vẫn không đủ, cái này có phải là quá dọa người không.

"Ai, Dị Hỏa đứng thứ ba trong Dị Hỏa bảng a! Trong thiên địa, dựa vào điểm này cũng đủ để nói là thần vật của thiên địa, sao có thể dễ dàng thu phục chứ?" Dược Lão lắc đầu, khẽ thở dài nói: "Lúc ngươi bế quan, ta cũng nghiên cứu không ít cổ thư, mà tin tức về Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng biết được một ít. Yêu hỏa ngàn năm xuất thế cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mà đến bây giờ vẫn không ai có thể thu phục nó. Vậy ngươi cũng có thể đoán được sự việc này khó khăn như thế nào rồi!"

Tiêu Viêm sắc mặt hơi đổi, chột khe gật đầu. Yêu Hỏa xuất thế tất nhiên sẽ có nhiều cường giả đến thu phục, nhưng mà nó xuất thế đã nhiều lần như vậy lại không có ai có thể thu phục được. Điểm này đủ để chứng minh sự khủng bố của nó!

Nếu những cường giả lúc trước đều thất thủ, thì với thực lực Nhất tinh Đấu Thánh sơ kì của Tiêu Viêm cũng khó có thể mà hàng phục được nó.

"Cho nên nếu muốn thu phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa thì người phải

chuẩn bị thật đầy đủ.” Sắc mặt Dược lão có phần nghiêm trọng nói. Hiện giờ thực lực Tiêu Viêm đã đạt tới Đẩu Thánh, nếu đem Dịch Hỏa bình thường cho hắn cắn nuốt thì cũng không có hiệu quả quá lớn. Cho nên muốn một lần nữa tăng mạnh thực lực thì chỉ có những Dịch Hỏa bài danh ở ba vị trí đầu bảng kia mà thôi.

“Vậy ở Cửu U Hoàng Tuyền ta cần phải làm gì?” Tiêu Viêm nói.

“Ân” Dược lão chậm rãi gạt đầu, bàn tay nắm chặt, một quyển trục màu đỏ mang hơi thở cổ xưa xuất hiện trong tay. Khi quyển trục vừa xuất hiện thì một luồng khí âm hàn cũng chậm rãi xuất hiện rồi tràn ngập xung quanh quyển trục, phẳng phất còn có thể thấy được hơi nước xung quanh, thật là thần kì.

“Đây là ta khổ tâm bỏ ra đại giới mới lấy được phương thuốc Cửu phẩm đan dược, tên là Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan. Khi luyện chế thành công, tại lúc ngưng tụ phục Yêu Hỏa thành công sẽ giúp ngưng tụ yêu hỏa vào trong cơ thể. Nội đan này ẩn chứa lực lượng âm hàn sẽ làm suy yếu đi uy năng của Yêu Hỏa, do đó gia tăng xác suất thành công của ngưng tụ.” Dược lão vừa nói vừa vuốt ve quyển trục. Để có được nó lão phải bỏ ra lượng đại giới khổng lồ, mới từ một vị Luyện dược tông sư khác mà đổi được.

“Bất quá để luyện chế ra Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan thì cần có một loại dược liệu chính là Hoàng Tuyền huyết tinh. Mà thứ đó chỉ có tại đáy của Cửu U Hoàng Tuyền mới có. Vậy trong vòng chín tháng này, ngưng tụ phải đi Cửu U Hoàng Tuyền một chuyến. Đem Hoàng Tuyền huyết tinh thu vào tay, sau đó luyện chế thành Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan. Chỉ có như vậy mới có khả năng ngưng tụ được Tịnh Liên Yêu Hỏa.”

Tiêu Viêm nhìn cuốn trục đỏ đậm, một lát sau chậm rãi gạt đầu. Tịnh Liên Yêu Hỏa đối với hắn thật sự quá trọng yếu, phải có được bằng mọi giá. Hắn hiểu được nếu lần này thật sự thất bại thì cũng không thể nào chờ tới hai ngàn năm sau Yêu Hỏa xuất hiện lần nữa. “Thật là, cũng nhiều năm rồi không có vì cắn nuốt dịch hỏa mà chuẩn bị tài liệu a.”

Tiếp nhận quyển trục, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài. Việc chuẩn bị tài liệu để cắn nuốt dịch hỏa là chuyện từ rất lâu trước đó, khi hắn lần đầu tiên cắn nuốt Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cho đến Vẫn Lạc Tâm Viêm. Từ sau lần đó, hắn gặp dịch hỏa là trực tiếp cắn nuốt cũng không cần chuẩn bị thứ gì. Không ngờ hôm nay lại trở lại làm những việc này.

“Không có biện pháp, Tịnh Liên Yêu Hỏa không phải là loại Di Hỏa bình thường có thể so sánh. Nhớ lại năm đó Tịnh Liên Yêu Thánh là nhân vật phong vân bậc nào? Nghe nói cuối cùng vẫn bị Yêu Hỏa phản phệ mà ngã xuống.” Dược lão nói.

“Hà?” Nghe vậy, Tiêu Viêm trong lòng đại chấn, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng. Tịnh Liên Yêu Thánh ít nhất cũng là Cửu tinh Đẩu Thánh, cường giả bậc này mà cuối cùng cũng vẫn lạc trong tay Tịnh Liên Yêu Hỏa, còn Tiêu Viêm hẳn chỉ là Nhất tinh Đẩu Thánh a, thật sự là có chút nuột không trôi a.

“Xem ra Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan nhất định phải chuẩn bị rồi...”

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, chợt nói: “Cửu Âm Hoàng Tuyền là do Cửu U Địa Minh Mãng chưởng quản sao?”

”Ân, Cửu Âm Hoàng Tuyền ở tận sâu trong lòng đất, nơi đó cũng chính là địa bàn của Cửu U Địa Minh Mãng. Bọn chúng cũng coi nơi ấy là thánh địa. Nếu muốn tấn cấp Cửu U Địa Minh Mãng thì trước tiên phải ngâm mình bên trong đó, việc này có thể làm cho việc tấn cấp dễ dàng hơn rất nhiều. Vì Cửu Âm Hoàng Tuyền quá mức âm hàn nên đối với thiên hướng thích sự âm hàn của loài rắn mà nói thì quả thật có một không hai. Nhưng cũng chính vì thế, cho nên dù là ta cũng không dám xâm nhập.” Dược Lão ngưng trọng nói.

“Nhưng may mà người có bốn loại dị hỏa hộ thể, chắc cũng đủ kiên trì xuống đáy, nơi đó mới có thể lấy được Hoàng Tuyền huyết tinh. Còn nữa, nơi đó đối với Thái Lâm mà nói cũng là một thánh địa. Thất Thái Thôn Thiên Mãng chính là một loại thần chủng, mà Cửu Thái Thôn Thiên Mãng thì càng mạnh hơn, có đủ sức để chống lại Viễn Cổ Xà Vương. Nếu nàng có thể ở bên trong Hoàng Tuyền tiến hóa thành công thì chắc chắn thực lực sẽ tăng lên mạnh mẽ.”

Dược lão cười nói: “Nếu thành công tiến hóa thành Cửu Thái Thôn Thiên Mãng, đến lúc đó, khi tiến hóa thành xà thể, có thể một lần cắn nuốt cả một dãy núi, thậm chí cả thiên không cũng không thành vấn đề a!”

Tiêu Viêm gật gật đầu. Thất Thái Thôn Thiên Mãng vốn là rất thưa thớt, Cửu Thái Thôn Thiên Mãng càng là vô cùng hiếm lạ, cho dù là tại viễn cổ,

số lần xuất hiện đều có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hắn tự nhiên không nghi ngờ thực lực của Thái Lâm sau khi biến hóa.

"Nếu Cửu U Hoàng Tuyên do Cửu U Địa Minh Mãng chưởng quản, thì một khi chúng ta xâm nhập, bọn họ tự nhiên sẽ ngăn trở." Tiêu Viêm trầm ngâm nói. Cửu U Địa Minh Mãng dù sao cũng ma thú đứng thứ ba trong tam đại ma tộc, thực lực không thể khinh thường được. Hơn nữa trong đó tất nhiên là sẽ có cường giả chân chính tọa trấn. Lần này hành động, chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.

"Lấy thực lực hôm nay của ngươi, thì cho dù là Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng không có bao nhiêu người có thể đánh bại ngươi, về phần những lão yêu quái ẩn cư cũng sẽ không dễ dàng lộ diện. Tuy nhiên nếu tình thế khẩn cấp, ngươi liền trực tiếp bóp nát Không gian ngọc giản. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ thường xuyên cùng Hỏa Vân lão tổ bọn họ ở cùng một chỗ, nếu nhận được tín hiệu sẽ tới ngay lập tức. Với thực lực của Thiên Phủ Liên minh bây giờ cũng không cần quá e ngại bọn chúng." Dược Lão cười nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm cũng mỉm cười. Nếu chỉ có một mình Tinh Vãn Các xác thật không thể nào so sánh với Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Nhưng giờ đây, Liên minh đã thành, cũng không nhất thiết quá kiên kị như vậy.

"Một khi như vậy, thời gian cấp bách, ngày mai chúng ta lập tức hành động." Tiêu Viêm cũng biết hiện giờ thời gian khá căng thẳng. khoảng cách tới ngày Tinh Liên Yêu Hỏa xuất thế ngày càng gần, hắn phải tranh thủ trước khi Yêu Hỏa xuất thế luyện chế thành công Cửu Âm Hoàng Tuyên Đan. Bằng không đến lúc đó mà thu phục Yêu Hỏa thất bại thì ngay cả hồi hận cũng không được nữa.

"Ân, yên tâm đi. Chuyện Liên minh chúng ta sẽ xử lý tốt."

Dược lão cũng cười cười, gật đầu nói.

Hôm sau, khi trời vừa hừng sáng, Tiêu Viêm đã mang theo Thái lâm, Tiểu Y Tiên, Thanh Lâm cùng rời Tinh Vãn Các, hướng thú vực tiến đến.

Bởi vì không phải là lần đầu đi tới thú vực, Tiêu Viêm đối với đường đi tự nhiên rất quen thuộc. Hơn nữa hiện giờ thực lực đại trưởng nên tốc độ cũng nhanh hơn vô số lần, lúc trước cần đến mấy ngày lộ trình thì giờ chỉ

mất nửa ngày đã đến nơi.

Đã tới thú vực, đám người Tiêu Viêm cũng không dừng lại, trực tiếp chạy tới địa bàn của Cửu U Địa Minh Mãng tộc.

Đại bản doanh của Cửu U Địa Minh Mãng tộc nằm tận sâu bên trong lòng đất. Tuy nhiên trên bề mặt cũng có rất đông những chi nhánh. Nói về số lượng thì đây là một trong tam đại chủng tộc có số lượng khủng bố nhất. Nhưng số lượng khủng bố cũng dẫn đến huyết mạch không tinh thuần. Dựa theo Cửu U Địa Minh Mãng tộc trưởng lão mà phỏng chừng chỉ sợ sau trăm năm nữa Cửu U Địa Minh Mãng tộc nhân có viễn cổ huyết mạch hầu như là không còn. Đến lúc đó Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng sẽ suy bại, so với những loại ma thú tầm thường cũng không có khác biệt lắm.

Vì chuyện này mà trong Cửu U Địa Minh Mãng tộc đã có tranh cãi bất đồng rất lớn, nhưng không có sự bổ sung của huyết mạch viễn cổ, cộng với cái tốc độ sinh sản hiện nay của họ thì ngày đó sớm muộn cũng sẽ tới thôi.

Cửu U Địa Uyên là một địa đạo đi vào thế giới trong lòng đất, cũng thuộc địa bàn của Cửu U Địa Minh Mãng chiếm cứ, nên phòng vệ cũng rất nghiêm. Bất quá loại phòng vệ này cũng chỉ đối với người bình thường mà nói thôi, lấy thực lực Tiêu Viêm hôm nay, thì ngay cả thân ảnh chỉ sợ cũng không thể bị phát hiện được.

Tại một ngọn núi cách vực sâu không xa, thân hình của bọn người Tiêu Viêm bỗng hiện ra. Tiêu Viêm liếc mắt nhìn vào hệ thống phòng ngự một cái rồi lắc lắc đầu. Vừa muốn thi triển không gian chi lực mang đám người bọn họ vào sâu bên trong thì tại vị trí khác lại truyền đến tiếng động xé gió. Chợt trên không hiện ra mấy đạo thân ảnh, chớp vài cái đã xuất hiện phía xa bên kia.

"Những người này... Hình như là tộc nhân của Thái Hư Cổ Long tộc?"

Tiêu Viêm ánh mắt nhìn mấy đạo thân ảnh kia, trên khuôn mặt cũng xẹt qua một chút kinh ngạc. Trong cơ thể hắn cũng có tồn tại một tia Long hoàng huyết mạch, tự nhiên là đối với huyết mạch Thái Hư Cổ Long tộc có đặc thù cảm ứng. Nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là, cư nhiên lại ở chỗ này lại gặp Thái Hư Cổ Long tộc nhân.

"Chẳng lẽ là tộc nhân do Tử Nghiên phái ra? Nhưng nếu nàng đã xuất quan thì chẳng phải nên đi giải quyết chuyện của các Long Vương mới đúng? Vốn Thái Hư Cô Long tộc không qua lại với Cửu U Địa Minh Mãng tộc, sao hôm nay lại phái tộc nhân đến nơi này?" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, chợt tâm thần vừa động, những luồng dao động xung quanh thân hắn khẽ khuếch tán ra, cuối cùng nhanh chóng tràn ra mọi góc ngách. Mà không lâu sau, những âm thanh đứt quãng xuyên thấu không gian truyền đến tai Tiêu Viêm.

"Long Vương... phái đến..."

-----oOo-----

Chương 1451: Tình thế của Cổ Long tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Long Vương sao?"

Sắc mặt Tiêu Viêm chợt biến, dĩ nhiên hắn đã biết hiện tại bộ tộc Thái Hư Cổ Long bị chia thành bốn thế lực, ngoài Tử Nghiên đang ở Đông Long đảo ra, tam đại Long đảo còn lại chịu sự chiếm giữ của tam đại Long Vương mà danh xưng Long Vương chính là dùng để xưng hô ba vị đảo chủ thân thông quảng đại này.

"Không phải là người Tử Nghiên phái tới mà là người của tam đại Long đảo."

Tiêu Viêm nhíu mày, từ sau khi rời khỏi Đông Long đảo, hắn chưa nhận thêm bất cứ tin tức nào liên quan tới bộ tộc Thái Hư Cổ Long bởi bọn họ ẩn trong không gian hư vô, cho dù có bùng nổ chiến tranh ác liệt như thế nào cũng không gây chấn động gì đến Trung Châu, chính vì thế không có một ai ngoài bọn họ biết đến tình trạng nội loạn bên trong bộ tộc.

"Không biết những người này là do vị Long Vương nào phái ra, bọn họ từ không gian hư vô đi đến Cửu U Địa Minh Mãng tộc nhất định là có âm mưu không nhỏ." Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe, nhiều năm như vậy chắc Tử Nghiên cũng đã thuận lợi xuất quan, đoán chắc sau khi nàng xuất quan sẽ giải quyết nội loạn trong bộ tộc Cổ Long. Tuy nhiên, muốn thống nhất

được Cổ Long tộc nhất định phải giải quyết ba vị Long Vương, mặc dù Tiêu Viêm không rõ ràng lắm thực lực của ba kẻ này, nhưng từ tình hình Đông Long đảo có thể nhận ra họ nhất định là cường giả Đấu Thánh chân chính, tuy nhiên đạt đến Đấu Thánh mấy tinh thì hẳn không rõ lắm.

“Xem ra ta lại phải vào không gian hư vô dò xét một phen, tuy Long Hoàng huyết mạch sẽ khiến thực lực của Tử Nghiên sau khi xuất quan tăng mạnh nhưng ba vị Long Vương cũng không phải hạng vô dụng, ta phải đi giúp nàng.” Tiêu Viêm nhủ thầm. Hơn nữa, nếu bộ tộc Thái Hư Cổ Long thống nhất thành công thì sẽ trở thành thế lực vô cùng cường đại, với giao tình của hắn và Tử Nghiên, nhất định có thể kéo bộ tộc Thái Hư Cổ Long vào Liên minh, lúc đó thì đừng nói là Hồn Điện, cho dù là Hồn Tộc cũng không thể tiếp tục khinh thường bọn họ.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn mấy bóng người, có một số người vừa đến nói chuyện với bọn họ, sau đó liền mở ra thông đạo để họ thuận lợi đi vào trong.

“Xưa nay bộ tộc Thái Hư Cổ Long vẫn khinh thường các chủng tộc ma thú khác mà, không biết vị Long Vương kia phái người đến đây để...”

Tiêu Viêm khẽ cau mày, vung tay áo lên, một luồng không gian chi lực phóng ra tràn ngập bao phủ kín đám người Thái Lâm, sau đó không gian chợt chấn động mãnh liệt, mọi người lập tức biến mất không dấu vết.

Tại sâu bên trong, có mấy đạo nhân ảnh lướt đi rất nhanh, thực lực những kẻ này cũng không kém, dù không thi triển Đấu Khí bọn họ vẫn bay vút đi không ngừng nghỉ.

“Tàn Thống lĩnh, liệu lần này chúng ta có thể nhận được câu trả lời thuyết phục từ Cửu U Địa Minh Mãng tộc hay không? Nếu bọn họ đồng ý giúp, chúng ta có thể đánh bại triệt để Đông Long đảo, trở thành người chiến thắng cuối cùng.” Đây là lời nói của một tên nam tử với một gã đại hán cách đó không xa.

Hiển nhiên thực lực của người này không kém, mặc dù hiện tại những ba động xung quanh vô cùng lớn nhưng lời nói của hắn vẫn thuận lợi truyền vào tai gã đại hán.

“Vì sự thành công này, Bắc Long đảo chúng ta đã chấp nhận giao ra máu

huyết của viển cổ thiên xà từng lưu lại trên đảo cùng với đủ loại ưu đãi khác, bọn họ làm sao có thể cự tuyệt chứ!” Đại hán phía trước nói, chỉ thấy hắn có gương mặt hình chữ quốc, lông mi thô, vô hình lộ ra chút uy áp, hiển nhiên bản thân người này ngày thường cũng là kẻ có địa vị cao quý.

“Nhưng trên Đông Long đảo có Long Hoàng chân chính, chúng ta...” Một gã nam tử chân chừ nói. Ở Thái Hư Cổ Long bộ tộc, huyết mạch vương tộc luôn sinh ra uy áp đối với chiến sĩ bình thường, chỉ cần nghĩ đến đối thủ của bọn họ là người có huyết mạch Vương tộc chân chính, những chiến sĩ bình thường đã cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, cũng đâu ai biết chắc là thật hay giả chứ, trong khi Long Vương đại nhân lại đúng là Vương tộc chân chính, chúng ta chỉ cần nghe mệnh lệnh của người thôi.” Đại hán kia nhíu mày, trầm giọng nói.

“Vâng.”

Nghe thế, tên vừa nói chỉ biết khúm núm đáp lời.

“Hừ.” Gã đại hán gọi là Tàn Thống lĩnh kia hừ lạnh, đang muốn tăng tốc thì chợt thấy cách đó không xa có mấy đạo thân ảnh đang trôi nổi trong không gian, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Cẩn thận! Những người này không phải tộc nhân Cửu U Địa Minh Mãng đâu!”

Đại hán kia quả là một kẻ cẩn thận, vừa thấy có điều lạ liền lên tiếng cảnh báo, đồng thời vận hết cơ bắp toàn thân lên, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Người ở phía trước tránh hết ra cho ta!”

Gã Tàn Thống lĩnh bất chợt quát lạnh.

“Các ngươi đừng đi, ta còn có việc muốn hỏi.” Trước tiếng quát lạnh của hắn, bóng người mảnh khảnh ở giữa chậm rãi ngừng đầu, người này chính là Tiêu Viêm. Giờ phút này, chỉ cần hắn ra tay liền có thể thuận lợi tóm gọn đám người Tàn Thống lĩnh.

“Động thủ!”

Nhìn thấy cử động của Tiêu Viêm, sắc mặt Tần Thống lĩnh nhất thời lạnh lẽo, Đấu khí bàng bạc trong cơ thể bùng phát mạnh mẽ, nhưng vào lúc tưởng như Đấu khí sẽ bùng phát ra mãnh liệt thì họ mới run rẩy nhận ra không gian quanh mình đã triệt để đông cứng, mà bọn họ lại không khác gì khôỉ lồi bị người ta điều khiển, không có chút năng lực phản kháng, chỉ biết hạ xuống từ từ, đứng trước mặt thân ảnh mảnh khảnh kia.

“Ngươi là kẻ nào? Có biết bọn ta là thuộc Thái Hư Cổ Long tộc không?”

Việc Tiêu Viêm chỉ tùy tiện vẫy tay đã có thể chế trụ bọn họ làm cho Tần Thống lĩnh thật sự sợ hãi, dẫu sao hắn cũng là một vị Ngũ tinh Đấu Tôn vậy mà trước mắt người kia hắn cũng không thể phản kháng chút nào. Quá đáng sợ rồi!

“Các ngươi là người của Bắc Long đảo, Nam Long đảo hay Tây Long đảo?”

Tiêu Viêm thản nhiên hỏi Tần Thống lĩnh.

Nghe điều này, Tần Thống lĩnh thật sự run rẩy, việc bộ tộc Thái Hư Cổ Long phân liệt thành bốn đảo cũng chỉ có bộ tộc bọn họ biết, tại sao nhân loại mới xuất hiện này có thể biết được chứ?

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì cả!” Tuy rằng trong lòng hắn khiếp sợ nhưng Tần Thống lĩnh không có chút biểu hiện ra ngoài mà lại trả lời hết sức bình tĩnh.

Mặt Tiêu Viêm không hề thay đổi, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua người Tần Thống lĩnh, bất chợt có một tiếng phập vang lên, thân thể hắn liền xuất hiện một lỗ thủng, máu tươi ngay lập tức phun ra thành dòng.

“Ngươi....!”

Gặp công kích như vậy làm toàn thân Tần Thống lĩnh run rẩy, tròn tròn mắt lên nhìn.

“Phập, phập, phập!”

Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh, mặc kệ hấn cường ngạnh như thế nào, ngón tay vẫn vẩy liên tục, liền sau đó là từng lỗ thủng liên tiếp xuất hiện trên người Tàn thống lĩnh làm cho cả người hấn giờ đã bị nhuộm thành một màu đỏ, nhìn bộ dạng đó, những người còn lại cũng phải nổi cả da gà lên. Thân thể bộ tộc Thái Hư Cổ Long vốn cường hãn, vậy mà đối với người trẻ tuổi này lại mỏng manh không khác gì đậu hũ, ngón tay hấn chỉ vào đâu ở đó liền xuất hiện một lỗ thủng.

“Dựa theo tốc độ này, năm phút nữa máu trong cơ thể ngươi sẽ khô kiệt, ngươi có biết một tên Thái Hư Cổ Long bị khô kiệt máu sẽ như thế nào không?” Tiêu Viêm lãnh đạm hỏi.

Nghe thế, Tàn Thống lĩnh chột rùng mình, lực lượng của Thái Hư Cổ Long cũng đến từ huyết mạch như mọi viễn cổ ma thú khác, nếu bị khô hết máu bọn họ sẽ không chịu nổi một đòn, mặc dù sau này có thể sẽ khôi phục nhưng lực lượng sẽ suy yếu dần dần, đây là chuyện bất kì một tên Cổ Long chiến sĩ nào cũng không thể chịu đựng được.

“Chúng ta là người của Bắc Long đảo, rốt cuộc thì ngươi là ai? Bắc Long đảo chưa từng chọc vào ngươi cũng như những cường giả khác!” Tàn Thống lĩnh hít sâu, rốt cuộc cũng mở miệng.

“Tình thế hiện tại ở Cổ Long tộc như nào rồi?” Tiêu Viêm chậm rãi nói.

“Hiện tại Cổ Long tộc đã xảy ra chiến loạn, ba vị Long Vương liên thủ đối phó với Đông Long đảo, tuy nhiên hai bên vẫn đang giằng co, bởi vì Đông Long đảo bất ngờ xuất hiện một vị tân Long Hoàng, đồng thời triệu hồi được một ít trưởng lão đang tu luyện trong hư không về nên thực lực đã tăng mạnh.” Tàn Thống lĩnh có chút chần chừ, nhưng trước thủ đoạn của Tiêu Viêm, cuối cùng vẫn phải trả lời thành thật.

“Thật sự đã bắt đầu rồi sao?” Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, hấn chột thở dài, sợ rằng lúc này Tử Nghiên cũng đang rất chật vật.

“Các ngươi tới Cửu U Địa Minh Mãng tộc làm gì?” Tiêu Viêm tiếp tục hỏi.

“Cùng Cửu U Địa Minh Mãng kết đồng minh, đối phó Đông Long đảo.” Tàn Thống lĩnh cắn răng nói.

“Sự kiêu ngạo của bộ tộc Thái Hư Cổ Long đều bị các người vứt đi cả, nội loạn xảy ra còn muốn cầu sự giúp đỡ của ngoại tộc!” Tiêu Viêm biến sắc quát.

“Đây là quyết định của ba vị Long Vương, chúng ta không thể thay đổi, hơn nữa tin tức này đã gửi tới Cửu U Địa Minh Mãng tộc, chúng ta chỉ đến xác nhận lại. Dù người có giữ chúng ta lại cũng vô ích thôi, không lâu nữa liền sẽ có người khác đến.”

“Ngoại trừ Cửu U Địa Minh Mãng tộc, ba vị Long Vương còn muốn mời thế lực nào nữa không?” Đột nhiên Tiêu Viêm trầm giọng quát.

Nghe thấy thế, nhất thời thân thể Tần Thống lĩnh cứng đờ.

“Nói!” Thấy vậy, ngón tay Tiêu Viêm khẽ động, trầm giọng quát.

“Mời... mời được Thiên Yêu Hoàng tộc, bọn họ đã đáp ứng sẽ ra tay trợ giúp, nhưng ba vị Long vương cũng phải đáp ứng là giao tân nhậm Long Hoàng cho bọn họ xử trí.” Tần Thống lĩnh cảm nhận sát ý tràn ngập trong lời nói của Tiêu Viêm nên sợ hãi phun ra sạch.

“Vô liêm sỉ!”

Lời nói dừng lại, sắc mặt Tiêu Viêm lạnh lẽo, hẳn thật không ngờ ba vị Long Vương lại vô sỉ như thế, bọn họ không chỉ phá hư tộc quy ngàn đời cầu kết với ngoại tộc gây nội loạn mà còn đồng ý giao Long Hoàng cho đối thủ truyền kiếp của bọn họ, Thiên Yêu Hoàng tộc!

“Ba tên khốn kiếp này!”

Ánh mắt Tiêu Viêm liền trở nên âm trầm, bởi hẳn hiểu rõ rằng nếu Thiên Yêu Hoàng tộc cùng Cửu U Địa Minh Mãng tộc đều là đồng minh của tam đại Long đảo thì Đông Long đảo của Tử Nghiên sẽ gặp phải nguy cơ trí mạng.

-----oOo-----

Chương 1452: Địa mạch Minh Xà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trông thấy bộ dạng giận dữ của Tiêu Viêm, thân thể vị Tàn thống lĩnh kia run lên bần bật, vội vàng ngậm miệng lại.

“Xem ra tình huống của Tử Nghiên cũng không sáng sủa lắm!” Ánh mắt Thái Lâm lướt qua một lượt, đôi lông mày đen nhánh nhíu lại, khẽ hỏi: “Chúng ta có cần tiến vào không gian hư vô trợ giúp bọn họ một tay không?”

Hai mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên, một lát sau mới lắc lắc đầu đáp: “Bây giờ không vội, chỉ cần cường giả Thiên Yêu hoàng tộc và Cửu U Địa Minh Mãng tộc không tiến vào trong đó thì Tử Nghiên vẫn có thể kiên trì được, chuyện cần làm lúc này là kéo chân đám người kia lại càng lâu càng tốt.”

Nghe vậy, Thái Lâm gật đầu nhẹ nhàng, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng đã định ra được kế hoạch, Tiêu Viêm lại moi được thêm một chút tình báo từ trong miệng Tàn thống lĩnh kia, mãi đến lúc gã không nói thêm được gì nữa mới chịu bỏ qua.

“Hiện tại ngươi có thể thả bọn ta ra sao? Ngươi cũng biết ta đã nói hết tất cả cho ngươi rồi!” Giọng nói Tàn thống lĩnh đầy vẻ mệt mỏi, tinh huyết trong cơ thể hẳn đã chảy khô hơn nửa, cứ tiếp tục như thế thì sợ rằng hẳn không duy trì nổi nữa.

Tiêu Viêm lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn, ngón tay búng ra, nháy mắt đã phong ấn đầu khí trong cơ thể mấy người. Tiếp đó, tay áo vung lên, lập tức ném bọn họ vào trong vực sâu tối tăm. Bên trong đó có vô số thông đạo, cho dù là bọn rắn độc của bộ tộc Cửu U Địa Minh Mãng cũng không thể nào tra rõ đích đến của từng lối đi. Phong ấn bọn người kia vào đó, sống hay chết liền xem vận khí của bản thân thôi.

“Đi nào, đến Cửu U Hoàng Tuyền trước đã!”

Giải quyết xong đám người kia, Tiêu Viêm không chút chậm trễ giơ tay lên, tiên phong phóng vọt xuống sâu trong lòng đất, theo sát hắn là ba người Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Thanh Lâm.

Địa hình thế giới trong lòng đất vô cùng phức tạp, cũng may lần này đám

người Tiêu Viêm đã sớm chuẩn bị chu toàn, đương nhiên là có được bản đồ chi tiết, cho nên chỉ chưa đến một canh giờ bọn họ đã tới nơi. Tiếp đó, trên đường đi bọn họ còn xuyên qua bộ lạc Xà nhân, mất thêm chừng nửa ngày thì cuối cùng cũng đặt chân đến đại bản doanh của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, địa mạch Minh Xà.

Địa mạch Minh Xà chính là tổng bộ của tộc Cửu U Địa Minh Mãng, đồng thời là thánh địa trong suy nghĩ phần đông bộ lạc Xà nhân. Một nơi linh thiêng như thế thì hiển nhiên phòng ngự sẽ cực kỳ sâm nghiêm, thậm chí đến cả xà nhân bình thường cũng không thể tiến vào.

“Không hổ là một trong ba đại tộc của ma thú, trong sơn mạch này quả thật là cường giả như mây.”

Trên một ngọn núi bên ngoài địa mạch Minh Xà, đoàn người Tiêu Viêm xuất hiện, ánh mắt liếc nhìn dãy núi ở phía xa, miệng lẩm bẩm.

“Không ngờ lại có thể nhìn thấy bộ lạc Xà nhân ở đây, với quy mô như thế này thì còn cường đại hơn rất nhiều lần so với bộ lạc của chúng ta.” Thái Lâm có phần kinh ngạc khi quan sát bộ lạc Xà nhân đông đúc trên bình nguyên, nói: “Ta từng nhìn qua gia phả lưu lại trong tộc, chỉ bộ lạc chúng ta đã di chuyển đến sa mạc Tháp Qua Nhĩ từ rất lâu rồi, nhưng không chắc rằng có phải di chuyển từ Thú Vực này ra ngoài hay không.”

Tiêu Viêm cười cười, ánh mắt chăm chú quan sát phía sâu bên trong địa mạch, nói: “Cửu U Hoàng Tuyền nằm sâu trong địa mạch này, có điều trong đó che dấu không ít cường giả, thậm chí còn tồn tại cả cường giả cấp bậc Bán Thánh, chỉ cần kinh động một chút cũng sẽ dẫn đến phiền phức, cho nên mọi người cần phải tận lực thu liễm khí tức bản thân.”

“Ừm...”

Nghe vậy, mấy người Thái Lâm gật gật đầu. Thực lực của Cửu U Địa Minh Mãng tộc không hề kém cỏi, giờ lại xâm nhập vào đại bản doanh của đối phương nữa, cho nên nếu như bị phát hiện thì cho dù Tiêu Viêm có thực lực Đấu Thánh thì cũng không quá thoải mái.

“Phản phật!”

Tay áo Tiêu Viêm vung lên, không gian xung quanh liền nhanh chóng trở

nên vận vẹo. Chợt thân thể mọi người được bao bọc chặt chẽ, không gian rung động, toàn bộ đều biến mất một cách quỷ dị.

Hiện giờ Tiêu Viêm đã tiến nhập vào tầng lớp cao nhất của mảnh thiên địa này, không gian chi lực được vận dụng một cách lô hỏa thuần thanh, thậm chí đủ cho hắn có thể hành tẩu bên trong không gian hư vô. Tuy lúc này phải mang theo ba người nhưng tiêu hao cũng không lớn. Vì vậy một đường tiến thẳng đến thâm uyên bên trong địa mạch Minh Xà, trên đường không hề bị ai phát hiện.

Có điều càng đi sâu vào trong địa mạch Minh Xà, Tiêu Viêm càng cảm nhận rõ ràng khí tức của cường giả trở nên mạnh hơn rất nhiều. Trong đó ngẫu nhiên có một hai lần đụng chạm, thậm chí có cả linh hồn cảm giác đảo qua nơi hắn ẩn dấu, nhưng may mắn bao nhiêu đó vẫn chưa đủ làm đám người Tiêu Viêm bị bại lộ.

Nhờ vào bản lãnh thông thiên, dọc đường đi Tiêu Viêm tránh thoát phần đông cảm ứng của đám cường giả chỉ trong gang tấc, cuối cùng tiến vào được thâm uyên bên trong địa mạch Minh Xà mà không hề gây ra động tĩnh gì.

Nơi sâu thẳm bên trong địa mạch Minh Xà có một vực sâu rất lớn tối hun hút, rộng chừng trăm trượng không nhìn thấy đáy. Từ nơi đó, hàn khí âm lãnh tràn ra mạnh mẽ như cương phong. Bình thường thì chỉ cần đứng ở nơi này thôi thì máu huyết trong cơ thể hay thậm chí là đầu khí cũng gần như bị đông cứng lại.

Dưới đáy vực sâu này che dấu thánh trì của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, Cửu U Hoàng Tuyền, đó cũng là mục tiêu lần này của đám người Tiêu Viêm.

Bên cạnh vực sâu không hề có thứ gì phòng vệ, vì một lẽ đơn giản, những đợt gió âm hàn không ngừng thổi quét kia chính là người bảo vệ tốt nhất. Cho dù là cường giả Đấu Tông cũng không dám tùy tiện xâm nhập.

“Xuy xuy!”

Từng trận gió âm hàn không ngừng thổi lên, bất chợt không gian nơi này bỗng trở nên vận vẹo, vài đạo thân ảnh hiện ra, chính là đám người Tiêu Viêm.

Vừa hiện thân ra thì Tiêu Viêm đã liếc mắt nhìn vực sâu tối tăm kia, miệng khẽ mỉm cười, tay áo lại vung lên, không gian chi lực nồng đậm bao bọc lấy mọi người, mạnh mẽ kháng cự lại cuồng phong âm hàn, lướt nhanh xuống dưới đáy vực sâu.

Quả nhiên khe vực này sâu vô cùng, với tốc độ của Tiêu Viêm mà phải mất gần mười phút mới thấy được đáy. Khi đặt chân đến đó thì thứ xuất hiện trong tầm mắt là một hồ nước cực kì khổng lồ. Tiếp đó, từng đợt khí âm hàn đủ làm đông cứng cả thân người bắt đầu tràn ra ào ạt từ cái hồ quái dị kia.

Nước trong chiếc hồ kia có màu vàng sẫm, nhưng nếu nhìn kĩ lại sẽ thấy có những tia máu tươi xen lẫn bên trong. Hai màu vàng đỏ trộn lẫn với nhau hợp thành từng luồng khí không ngừng thẩm thấu ra ngoài, cuối cùng gào thét phóng vút lên bầu trời.

“Đây chính là Cửu U Hoàng Tuyền trong truyền thuyết?”

Nhìn thấy hồ nước màu vàng kia, trong lòng Tiêu Viêm khẽ thở phào nhẹ nhõm, từ từ tiến đến gần. Khi hắn tiếp cận Cửu U Hoàng Tuyền, có thể cảm giác được xuất hiện luồng khí âm hàn đáng sợ không ngừng nhập vào trong cơ thể.

“Nơi này vô cùng âm hàn, cho dù là tộc nhân Cửu U Địa Minh Mãng đi chẳng nữa thì cũng không thể chịu đựng trong thời gian dài được. Vì vậy, ngoại trừ những tình huống đặc biệt thì bình thường không có ai xuất hiện nơi đây, như thế cho chúng ta đủ thời gian để hành động.” Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói. Nàng đứng cách hồ nước rất xa, dù thế vẫn cảm giác cực kì khó chịu với những luồng khí âm hàn không ngừng quấy nhiễu.

Tiêu Viêm gật gật đầu, rút cuộc dừng lại bên cạnh Cửu U Hoàng Tuyền. Hắn ngồi xổm xuống, bàn tay chạm vào mặt nước thì ngay lập tức vang lên những tiếng xèo xèo, băng tinh màu vàng đậm nhanh chóng lan tỏa dọc theo cánh tay.

“Quả nhiên lợi hại, khó trách ngay cả sư phụ cũng cảm thán người không thể xâm nhập xuống dưới đáy Hoàng Tuyền.”

Cảm nhận được mức độ kinh khủng từ âm hàn lực trong nước của Cửu U

Hoàng Tuyền, Tiêu Viêm thoáng có chút kinh hãi, nhanh chóng vận chuyển Dịch Hỏa trong cơ thể chống cự, đến cuối cùng thậm chí ra ngoài, hòa tan dần mấy tầng băng kia.

“Thải Lân, ta sẽ tiến xuống đáy Hoàng Tuyền trước để thu thập Hoàng Tuyền huyết tinh, đến khi ta thành công thì nàng hãy đi xuống, ta giúp nàng hộ pháp.” Tiêu Viêm lắc lắc bàn tay, quay đầu lại nói với Thải Lân. Trong mấy người ở nơi này có hắn và Thải Lân mới đủ khả năng tiếp cận xuống đáy Hoàng Tuyền. Tiêu Viêm là do có thực lực cộng với Dịch Hỏa, còn Thải Lân thì hiển nhiên do thể chất.

“Ừm, chú ý cẩn thận một chút, nếu quả thật không thể thì đừng cố ép.” Thải Lân khẽ gật đầu, trong giọng nói có phần ngưng trọng. Âm hàn lực trong Cửu U Hoàng Tuyền quá mức khủng bố, thật khó tưởng tượng nổi trên thế gian lại có nơi lạnh lẽo đến thế. Lúc trước nghe những lời Dược lão nói nơi này có thể làm nàng thăng cấp lên Cửu Thải Thôn Thiên Mãng, nàng vẫn có chút hoài nghi, nhưng đến giờ thì Thải Lân tin rằng khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

Tiêu Viêm gật đầu. Hiện giờ hắn là cường giả Đấu Thánh hàng thật giá thật, thêm vào đó có bốn loại Dịch Hỏa hộ thân, bao nhiêu đó làm hắn tin tưởng mình đủ sức để chống đỡ lại âm hàn lực của Cửu U Hoàng Tuyền.

“Sau khi ta đi vào thì mọi người hãy ẩn nấp đi để tránh bị phát hiện.” Tiêu Viêm quay lại nói với hai người Tiểu Y Tiên đang đứng sau lưng. Sau đó hắn nhanh chóng hành động, Dịch Hỏa nồng đậm nhanh chóng tràn ra bao bọc toàn bộ cơ thể. Luồng khí cực nóng tiếp xúc với cực hàn, tức thì những làn khói trắng liền bốc lên che phủ xung quanh.

“Phù phù!”

Triệu hồi ra Dịch Hỏa, khuôn mặt đang căng thẳng của Tiêu Viêm liền giãn ra, thân hình chuyển động tiến thẳng xuống Cửu U Hoàng Tuyền, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Xuy xuy!”

Theo động tác của Tiêu Viêm, từng luồng khói trắng bốc lên từ mặt hồ, bọt nước không ngừng xuất hiện, hiển nhiên đây là do Dịch Hỏa gây ra.

Cánh tay ngọc ngà của Thái Lâm khẽ vẫy đánh tan hết mấy cột khói trắng, đợi đến một lúc sau không thấy chúng xuất hiện nữa thì nàng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang hai người Tiểu Y Tiên, nói: “Chúng ta đi kiểm chỗ ẩn nấp trước đã, chờ Tiêu Viêm đi ra rồi tính sau.”

“Ừm..!”

Nghe nàng nói vậy, cả Tiểu Y Tiên và Thanh Lâm đều gật đầu, thân hình hai người nhanh chóng lướt đi, tiến vào vùng đất tối tăm xung quanh, đồng thời cũng thu liễm khí tức của bản thân lại.

Nhìn thấy hai người hành động gọn gàng, Thái Lâm cũng cấp tốc thôi lui vào trong bóng tối, chớp mắt cả vùng đất Cửu U Hoàng Tuyền lại trở nên yên tĩnh tịch mịch. Lâu lâu lại ngẫu nhiên nghe được mấy tiếng xé gió trên bầu trời, nhưng may mà không có bất kì ai đi vào trong kiểm tra...

-----oOo-----

Chương 1453: Người bị giam cầm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Xuy!”

Trong hồ nước đục ngầu, một đạo thân ảnh xẹt qua nhanh như điện. Hỏa diễm lượn lờ xung quanh thân thể người này, mỗi lần tiếp xúc với mặt nước đều sẽ bộc phát ra những tiếng xèo xèo.

“Không hổ là Cửu U Hoàng Tuyền, âm hàn lực thật kinh khủng...”

Thân hình Tiêu Viêm nhanh chóng lướt xuống đáy Hoàng Tuyền, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng. Dường như âm hàn lực ẩn chứa trong Cửu U Hoàng Tuyền có thể đóng băng cả đấu khí, dù có dị hỏa ngăn cản nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy tay chân có chút chết lạng. Đấu khí vốn cuộn cuộn vận chuyển trong người cũng xuất hiện dấu hiệu trì trệ.

“Xem ra phải tăng tốc độ, nơi này không thể ở lâu!”

Thi triển dị hỏa kháng cự âm hàn lực cũng tiêu hao khá nhiều đấu khí. Tuy

hiện giờ Tiêu Viêm đã tiến vào Đấu Thánh, có thể điều khiển năng lượng trong một phạm vi lớn, nhưng âm hàn lực trong Cửu U Hoàng Tuyền này lại vô cùng cường thịnh, điều này khiến cho Tiêu Viêm không thể khống chế và hấp thu nó.

Ý nghĩ này chợt xẹt qua, thân hình Tiêu Viêm chớp động, tốc độ lại tăng vọt thêm lần nữa. Một vệt nước thật sâu xuất hiện quanh người hắn, đợi đến khi thân thể đã lướt qua thì nước trong hồ mới tràn tới bao phủ lại.

Dị hỏa điên cuồng phóng thích, càng lúc Tiêu Viêm càng xâm nhập vào sâu dưới Cửu U Hoàng Tuyền. Mà theo hắn xâm nhập, âm hàn lực cũng tăng vọt thêm vài lần. Cuối cùng, cho dù là Tiêu Viêm cũng không thể không toàn lực ứng phó, vận chuyển đấu khí đánh tan khí lạnh thâm thấu vào cơ thể.

“Không biết cái Cửu U Hoàng Tuyền này sâu đến mức nào nữa, nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc ta cũng chỉ có thể quay lại...”

Nhìn phía trước vẫn tối đen, không hề có dấu hiệu thấy đáy, Tiêu Viêm hơi nhíu mày lại. Hắn cũng phải bảo đảm có đủ đấu khí để trở về. Âm hàn lực ở sâu trong Cửu U Hoàng Tuyền này như có đặc tính ăn mòn đấu khí, nếu không phải có dị hỏa ngăn cách thì Tiêu Viêm muốn đến được đây cũng khá khó khăn.

“Ừc, ừc!”

Khi Tiêu Viêm đang cảm thấy khó giải quyết vì Cửu U Hoàng Tuyền này quá khó chịu thì một tiếng động kỳ lạ đột ngột truyền vào trong tai. Lập tức, hắn cảm nhận được vùng nước phía sau bỗng trào đến.

“Phanh!”

Khi vùng nước đột ngột gia tốc thì một quyền của Tiêu Viêm cũng đánh mạnh về phía sau. Lực lượng đáng sợ xuyên qua dòng nước một cách kỳ dị, hung hăng đánh nát vụn một đạo bóng đen.

“Không ngờ trong Cửu U Hoàng Tuyền này lại có sinh vật sống...”

Nhìn sinh vật bị đánh thành huyết tương kia, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua vẻ kinh ngạc. Nơi này, cho dù là Cửu U Địa Minh Mạng cũng

không thể chịu đựng được lâu chứ đừng nói đến sinh sống.

“Tê, tê!”

Một quyền đánh nát bóng đen kia, Tiêu Viêm còn chưa kịp lặn xuống sâu hơn thì đã cảm nhận được vùng nước này đang trở nên dao động. Đột ngột, trong tầm nhìn của hắn, một đám sương đen lớn đang nhanh chóng tràn đến.

Sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, đây cũng không phải sương mà là vô số quái xà cả người che kín lân phiến màu đen tạo thành. Mà những tiếng “tê tê” chói tai kia cũng là do loại quái xà này phát ra.

“Xuy xuy!”

Khi những quái xà này còn cách Tiêu Viêm một khoảng khá xa thì bỗng dữ tợn há miệng. Nhất thời, vô số đạo thủy tiễn màu đen liền được phóng ra. Những thủy tiễn này khi gặp nước liền tự động phân liệt, điều này làm cho tốc độ của chúng càng nhanh hơn. Nhiều tiếng ô ô đinh tai nhức óc vang lên, chấn động cho cả vùng nước này phát ra những tiếng nổ trầm thấp.

“Năng lượng thật âm hàn...”

Nhìn những đạo thủy tiễn đen ngòm kia, hai hàng lông mày của Tiêu Viêm nhíu chặt lại. Âm hàn lực trong thủy tiễn này và Cửu U Hoàng Tuyền hoàn toàn giống nhau, mà giờ còn ngưng tụ lại một chỗ tạo thành lực sát thương mạnh hơn.

“Một nơi cỏ quái, tóm lại vẫn phải phát sinh một số thứ cỏ quái mới đúng...”

Khi nghĩ tới điều này, Tiêu Viêm lại chợt nhớ đến thế giới dung nham bên dưới Già Nam học viện. Ở nơi đó cũng tồn tại một loại sinh vật kỳ dị mà bên ngoài không hề biết đến. Thêm nữa, số lượng của loại sinh vật kia cũng cực kỳ kinh khủng...

“Không thể dây dưa với những thứ quái quỷ này, nếu không sẽ tiêu hao quá nhiều đấu khí.”

Thân hình Tiêu Viêm chợt động, tốc độ đột ngột tăng mạnh, hóa thành một tia chớp xé rách dòng nước phóng vọt xuống phía đáy Cửu U Hoàng Tuyền. Mà thấy hắn trốn tránh, những quái xà kia cũng nhanh chóng chuyển hướng, ùn ùn kéo đến truy kích.

“Xuy!”

Tốc độ của Tiêu Viêm tăng đến mức tối đa, mặc dù đang ở trong nước nhưng trên đường vẫn tạo thành một chuỗi tàn ảnh. Mà những tàn ảnh này vừa xuất hiện thì đã bị vô số thủy tiễn truy kích phía sau xuyên thủng.

“Thật là những thứ phiền toái!”

Thấy cho dù mình có gia tốc thế nào thì đám quái xà kia vẫn bám theo như đĩa đói, sắc mặt Tiêu Viêm cũng phát lạnh, quét mắt nhìn về phía sau một cái. Bàn tay hắn bỗng nắm chặt lại, một đốm lửa lớn chợt xuất hiện trên lòng bàn tay, sau đó ném mạnh về phía sau. Chỉ trong nháy mắt, đốm lửa chợt căng phồng lên thành một quả cầu lửa tràn ngập ra xung quanh.

“Chít chít!”

Ngọn lửa khuếch tán thành một biển lửa, mặc dù là âm hàn lực ở đây cũng không thể dập tắt được nó. Mà những quái xà bên kia không thu lực lại kịp, liên tiếp va chạm với biển lửa. Sức nóng khủng khiếp lập tức đốt chúng thành tro bụi chỉ trong nháy mắt.

“Chít chít!”

Đối mặt với biển lửa, những quái xà kia cũng xuất hiện sự sợ hãi. Sau khi chết một số lượng khá lớn thì rút cuộc cũng dừng lại, không dám tiến lên nữa, chỉ có thể đứng từ xa phun thủy tiễn dập tắt dần dần biển lửa.

Mà khi đám quái xà này nỗ lực dập tắt biển lửa thì thân hình Tiêu Viêm cũng chuyển động, nhanh chóng lướt xuống phía dưới.

“Cửu U Hoàng Tuyền này quả nhiên không phải một nơi bình thường. Mặc dù thực lực của quái xà cũng không mạnh, nhưng thủy tiễn âm hàn kia lại vô cùng hung ác. Nếu bị số lượng nhiều như vậy đánh trúng thì dù là cường giả Bán Thánh cũng sẽ không dễ chịu...”

Thoát khỏi đám khó nhằn kia, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ánh mắt hơi quét xuống, vậy mà lại phát hiện bên dưới xuất hiện một chút hào quang. Tinh thần hắn lập tức đại chấn, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng xuất hiện ở nơi có ánh hào quang kia.

“Nơi này chính là đáy của Cửu U Hoàng Tuyền sao?”

Xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm là một mảnh cát đá cực kỳ khổng lồ. Vô số những hòn đá vụn lớn chừng nắm đấm trải rộng trên bề mặt. Bên trong những hòn đá này phát ra hào quang óng ánh, cũng chính bởi vậy mới làm cho nơi này tương đối sáng sủa.

“Đây là đáy của Cửu U Hoàng Tuyền, bên dưới hẳn có một lòng đất sâu hơn nữa. Nếu xâm nhập nơi đó, cho dù là ta cũng sẽ biến thành khối băng...” Tiêu Viêm nhìn lướt qua rồi thả chậm tốc độ, bắt đầu tìm kiếm cái gọi là Hoàng Tuyền Huyết Tinh kia. Nhưng làm hắn kinh ngạc là cho dù đã nhìn qua tất cả mọi chỗ nhưng lại không hề phát hiện nửa khối Hoàng Tuyền Huyết Tinh.

“Nơi này căn bản không có Hoàng Tuyền Huyết Tinh, hay tất cả đã bị Cửu U Địa Minh Mãng tộc lấy đi hết?”

Tìm kiếm một lúc lâu vẫn không có kết quả, sắc mặt Tiêu Viêm có chút khó coi. Hẳn hao tâm tổn huyết mới tới được nơi này, chẳng lẽ lại phải tay không mà về sao?

“A...cứu...ta...”

Ngay khi Tiêu Viêm nhíu mày, một tiếng rên rất nhỏ xuyên qua mặt nước, truyền vào trong tai hắn.

“Ai!?”

Nghe được thanh âm rất nhỏ này, vẻ mặt Tiêu Viêm chợt biến đổi, đầu khí trong cơ thể bùng phát mà ra, ánh mắt cẩn thận đảo qua xung quanh. Nơi này cư nhiên còn có người khác? Vì sao hắn không hề phát hiện ra?

Nhưng khi Tiêu Viêm tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng thì thanh âm này lại biến mất hoàn toàn, giống như những gì hắn nghe thấy vừa rồi chỉ

là ảo giác vậy.

“Hay là nghe lầm?”

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, nhưng trong lòng hắn lại hiểu được, tới cảnh giới như hắn thì cơ bản đã không thể xuất hiện cái việc nghe lầm này được. Lập tức, hắn chậm rãi cúi đầu đáp xuống phía dưới, chân chờ một lát rồi vung tay trao mạnh.

“Xoạt xoạt!”

Theo một trao này của Tiêu Viêm, bề mặt cát đá kia nhất thời bị bóc ra một cái trao ấn. Mà khi cát đá lay động, một cái xích sắt khổng lồ lớn chừng trăm trượng xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Viêm.

Nhìn thấy chiếc xích sắt khổng lồ này, Tiêu Viêm hơi híp mắt lại. Hắn cách không chớp lấy, chiếc xích sắt kia bị kéo ra ngoài. Mà nương theo điều này, bề mặt cát đá xung kia cũng đột ngột chấn động, lại thêm ba chiếc xích sắt khác chồi lên từ trong nước bùn. Mà những chiếc xích này đều nối đến mấy tòa núi khổng lồ xung quanh, kéo thêm nữa cũng không thể di động thêm được.

Ánh mắt của Tiêu Viêm cũng không để ý đến sợi xích bị khóa ở đâu. Hắn chỉ nhìn chăm chăm vào phía giữa của bốn sợi xích, ở nơi đó còn một chỗ nước bùn đen đặc.

Nhìn chỗ nước bùn kia, Tiêu Viêm vung tay lên đánh tan chúng. Mà khi nước bùn tán đi, thứ ở bên trong rốt cuộc cũng hiện ra, rõ ràng đó là một người!

Một người nhìn khô héo như bộ xương khô!

“Khí tức của người này thật mạnh, ít nhất cũng là Tam tinh Đấu Thánh trở lên. Một cường giả như vậy sao lại bị giam ở đây?” Nhìn đạo thân ảnh gầy trơ xương kia, trong mắt Tiêu Viêm xẹt qua một chút khiếp sợ, lầm bầm nói.

“Cứu ta, cứu ta. Nếu cứu ta, ta để cho cả Cửu U Địa Minh Mãng tộc phụng người làm chủ!”

Khi Tiêu Viêm nhìn đạo thân ảnh này thì hốc mắt hãm sâu của hắn đột nhiên mở ra. Ánh mắt có chút điên cuồng nhìn Tiêu Viêm, tiếng rít gào khàn khàn vang vọng dưới đáy Hoàng Tuyền, tựa như quỷ khiếu, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

-----oOo-----

Chương 1454: Yêu Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm cau mày nhìn bóng người gầy gò đang không ngừng giãy dụa khỏi xiềng xích trói buộc kia, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Người là ai? Vì sao lại bị giam cầm ở đây?”

“Hộc...”

Một phen giãy dụa kia dường như đã tiêu hao gần hết sức lực. Bóng người gầy gò chỉ còn da bọc xương kia ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập. Tiêu Viêm có thể cảm nhận từ từ trong bốn cái dây xích cực lớn kia đang không ngừng truyền ra năng lượng cực kỳ âm hàn, tiêu hao dần dần khí trong cơ thể hắn, khiến cho hắn luôn luôn ở vào trạng thái cực kỳ suy yếu. Nhưng đồng thời cũng không tổn hại tính mạng của hắn, hắn vĩnh viễn chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong trạng thái tiêu hao này mà thôi.

“Kẻ giam cầm người kia thật độc ác. Làm như vậy còn ngoan độc hơn là giết chết hắn.” Trong lòng Tiêu Viêm có chút kinh ngạc, không ngờ ở dưới đáy Cửu U Hoàng Tuyền còn có thể gặp được loại chuyện kỳ quái như vậy.

“Ta là Yêu Minh, tộc trưởng của Cửu U Địa Minh mãng tộc.” Nghe Tiêu Viêm hỏi, bóng người gầy trơ xương kia thở dốc một lát, cuối cùng cũng mở miệng đáp lại. Giọng nói của hắn khàn đặc, nghe giống như cát đá cọ xát vào kính, vô cùng chói tai.

“Cứu! Cứu ta. Chỉ cần người cứu ta ra khỏi đây, người muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng người.” Kẻ tự xưng là Yêu Minh kia dùng ánh mắt gần như cầu xin nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, nói.

“Tộc trưởng Cửu U Địa Minh mãng tộc?” Tiêu Viêm nhướn mày, cũng không hề hành động gì, chỉ thản nhiên nói: “Theo ta được biết thì tộc trưởng của Cửu U Địa Minh Mãng tộc hiện giờ là Yêu Khiếu Thiên mới đúng?”

“Tên khốn khiếp, tên tạp chủng đó! Chính hắn đã sử dụng độc kế cướp lấy vị trí của ta. Hơn nữa còn phong ấn ta dưới đáy Cửu U Hoàng Tuyền này. Aaaa! Tên súc sinh đó hại ta phải chịu đựng nỗi khổ bị âm hàn lực hành hạ. Cuộc đời này nếu may mắn thấy lại ánh mặt trời, Yêu Minh ta nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết!” Vừa nghe thấy ba chữ Yêu Khiếu Thiên, trong giây lát, mắt Yêu Minh đã vằn đỏ, ánh mắt tràn ngập oán hận. Tiếng gầm rú điên cuồng vang vọng khắp đáy Cửu U Hoàng Tuyền.

Tiêu Viêm nghe thế liền âm thầm chặc lưỡi. Không ngờ người kia lại bị phong ấn ở nơi này mấy trăm năm rồi, kết cục như thế cũng thật đáng buồn. Âm hàn lực của Cửu U Hoàng tuyền này khi xâm nhập vào cơ thể sẽ gây đau đớn như bị dao cứa. Loại đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Mà người này lại phải chịu đựng nỗi khổ này mấy trăm năm. Cho dù là Tiêu Viêm cũng không khỏi lắc đầu thương tiếc.

“Có thể nói chuyện giữa người với Yêu Khiếu Thiên kia không?” Tiêu Viêm khẽ hỏi.

“Ta là anh trai của Yêu Khiếu Thiên.” Yêu Minh chân chờ một chút, cuối cùng khàn khàn nói: “Ta mới đúng là tộc trưởng chính thức được mọi người đề cử của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, phần lớn trưởng lão trong tộc đều ủng hộ ta. Bởi vậy nên Yêu Khiếu Thiên kia tuyệt đối không thể trở thành tộc trưởng được. Trong lòng hắn cũng biết rõ điều này nên ngày thường đối với ta rất cung kính nhưng âm thầm lại dùng độc kế. Đầu tiên thì dùng độc hại ta, khiến cho thực lực của ta giảm xuống, sau đó thì ra tay đánh bại ta, hơn nữa còn phong ấn ta dưới đáy Cửu U Hoàng Tuyền này.”

“Tại sao hắn không trực tiếp giết ngươi? Như vậy có phải bớt phiền phức hơn không?” Tiêu Viêm hỏi.

“Bởi vì hắn muốn để ta ngay cả chết cũng không được chết dễ dàng... Ha ha, đưa em này đối xử với người anh trai như ta thật là tốt!” Nói đến cuối cùng, Yêu Minh không nhịn được mà cười lên. Trong tiếng cười khàn

ngập bi thương cùng phần nô.

Tiêu Viêm im lặng không nói gì. Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ vì bảo vệ hắn mà có thể vứt bỏ tính mạng của mình. Bởi vậy hắn không thể nào tưởng tượng được tại sao anh em ruột lại có thể oán hận nhau nhiều như vậy, sâu đậm như vậy.

“Người muốn ta cứu người ra ngoài? Người nên biết rằng hiện giờ Yêu Khiếu Thiên là tộc trưởng của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, đương nhiên có thể điều động không ít trưởng lão. Đến lúc đó người xuất hiện, e rằng kết cục cũng chẳng khá hơn chút nào.” Tiêu Viêm lại nói.

“Ta có Cửu U Minh trượng! Đây chính là tín vật của tộc trưởng Cửu U Địa Minh Mãng. Có được Minh trượng mới có thể thật sự là tộc trưởng. Chỉ cần ta có thể thoát thân, hơn nữa giải quyết xong Yêu Khiếu Thiên thì ta chính là tộc trưởng mới. Những trưởng lão còn lại cũng không dám ra tay với ta.” Yêu Minh vội vàng nói.

“Hiện giờ thực lực của người là gì? Yêu Khiếu Thiên kia có thực lực như thế nào?” Tiêu Viêm khẽ híp mắt lại và hỏi.

“Trước khi bị phong ấn ta chỉ là Trung cấp Bán thánh. Nhưng trải qua mấy trăm năm rèn luyện của Hoàng Tuyền lực, mặc dù làm cho ta chịu vô số khổ sở nhưng cũng khiến cho thực lực của ta tăng lên rất nhiều. Hiện giờ đã đạt tới Nhị tinh Đấu thánh. Chỉ cần ta có thể thoát ra được, đấu khí trong cơ thể cũng sẽ nhanh chóng khôi phục, hơn nữa còn đạt tới trạng thái mạnh nhất.” Yêu Minh nói tiếp: “Mà Yêu Khiếu Thiên kia, năm đó khi ta đạt tới Bán thánh thì hắn chỉ là Đấu Tôn đỉnh phong. Với thiên phú của hắn, qua nhiều năm như vậy thì chắc cũng đạt tới Nhất tinh Đấu Thánh. Nhưng mà hắn có một vị thân tín, đó chính là Đại trưởng lão của Cửu U Địa Minh mãng tộc. Dựa theo suy đoán của ta, kẻ này chắc cũng có thực lực Nhất tinh Đấu thánh đỉnh phong. Năm đó chính lão cầu này trợ giúp Yêu Khiếu Thiên đánh ta trọng thương, hơn nữa còn phong ấn ta ở đây.”

“Hai tên Nhất tinh Đấu thánh?”

Nghe thế, Tiêu Viêm cảm thấy có chút kinh ngạc. Cửu U Minh Mãng tộc này quả nhiên có nội tình thâm hậu. Chỉ mới nói không cũng đã có hai vị cường giả Đấu Thánh chân chính. Nếu tính cả Yêu Minh ở đây nữa thì là ba người. Thực lực như vậy thật không hổ danh là một trong ba bộ tộc lớn

của giới ma thú.

Nhưng mà làm cho hắn ngoài ý muốn chính là hắn không cảm ứng được Yêu Minh mạnh mẽ như thế. Nguyên nhân chắc hẳn là do ma thú có điểm khác biệt với loài người.

“Trở ngại lớn nhất của ta chính là hai kẻ này. Nếu diệt trừ được bọn họ thì Cửu U Địa Minh Mãng tộc sẽ do ta nắm giữ. Tiểu hữu là ân nhân cứu mạng của ta, Yêu Minh tuy không phải người tốt nhưng luôn nói lời giữ lời. Sau này khi ta nắm giữ Cửu U Địa Minh Mãng tộc, nếu tiểu hữu có bất kỳ yêu cầu gì, ta nhất định sẽ giúp đỡ.” Ánh mắt Yêu Minh sáng rực nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trầm giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ nắm chặt tay lại, cũng chưa mở miệng nói chuyện, chỉ có ánh mắt là khẽ sáng lên. Từ khi nghe được tin tức tam đại Long đảo chuẩn bị tìm kiếm trợ giúp bên ngoài để đối kháng với Tử Nghiên thì hắn đã bắt đầu suy nghĩ biện pháp làm sao để phá hủy sự liên thủ của bọn họ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa nghĩ ra được cách nào tốt cả. Dù sao Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng không phải mấy thế lực như Thiên Minh tông. Bọn họ có thực lực rất mạnh, nếu đem hết tất cả cường giả trong Liên minh tới thì may ra còn có thể đánh một trận, chỉ bằng vào một mình Tiêu Viêm thì cực kỳ khó khăn.

Còn về Yêu Khiếu Thiên, Tiêu Viêm cũng được nghe qua danh tiếng của người này. Người này làm việc không từ thủ đoạn, lãnh khốc vô tình, cực kỳ háms lợi. Dựa vào tính cách của hắn, chỉ cần có đủ ích lợi chắc chắn hắn sẽ đáp ứng yêu cầu của Bắc Long đảo cùng mấy đảo kia đến đối phó với Đông Long đảo của Tử Nghiên. Đến lúc đó, cho dù Tử Nghiên có thể chất Long Hoàng cực kỳ hiếm thấy đi nữa thì e rằng cũng không ứng phó nổi với mấy phương liên thủ như vậy.

Nếu như Yêu Minh này thật sự có thể điều khiển được Cửu U Địa Minh Mãng tộc thì chắc chắn sẽ làm cho âm mưu của tam đại Long đảo kia tan vỡ. Mất đi viện trợ lớn thế này sẽ là đả kích không nhỏ với bọn hắn.

“Ta không tin được người!”

Trong đầu thoáng suy nghĩ một lát, cuối cùng Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn Yêu Minh, chậm rãi lắc đầu nói. Hắn biết quá ít về Yêu Minh nên không thể xác định rõ tính cách của người này. Một khi thật sự cứu hắn ra

ngoài, nhờ đâu hẳn lại là kẻ vong ân phụ nghĩa, không cảm ơn thì thôi, có khi còn cắn lại một phát. Đến lúc đó thì thật sự uất ức rồi.

Nghe Tiêu Viêm nói thế, Yêu Minh há miệng thở dốc nhưng cũng không nói được câu nào. Hắn thật sự không có cách nào khiến cho một người mới gặp lần đầu như Tiêu Viêm hoàn toàn tin tưởng hắn.

“Nhưng mà muốn ta cứu ngươi cũng không phải là không được. Thậm chí sau khi cứu ngươi ra, ta còn có thể giúp ngươi đoạt lại vị trí tộc trưởng. Nhưng có một điều kiện nhất định là...” Ánh mắt Tiêu Viêm sáng lên, nhìn chằm chằm vào Yêu Minh và nói tiếp: “Ngươi phải tự động buông ra linh hồn, để cho ta bố trí một cái Hồn Ấn ở linh hồn của ngươi. Nếu ngươi lừa dối ta, ta sẽ cho phát nổ Hồn Ấn. Đến lúc đó, coi như ngươi là cường giả Đấu Thánh cũng sẽ bị trọng thương. Từ đó về sau thực lực không thể tăng lên được nữa.”

Nghe thế, sắc mặt Yêu Minh có chút thay đổi. Làm như thế chẳng khác nào giao mạng của mình vào tay người khác cả.

“Chỉ có như vậy ta mới có thể tin tưởng ngươi được. Nếu như ngươi không chịu vậy thì ta sẽ lập tức quay người rời khỏi đây. Nói thật ra, ta cũng không muốn dính líu vào chuyện phiền phức này.” Tiêu Viêm trầm giọng nói tiếp.

Yêu Minh cắn chặt răng, ánh mắt không ngừng thay đổi. Tính cách của hắn vốn không bao giờ cam chịu bị người khác kiềm chế, nhưng nghĩ tới nỗi khổ mà bản thân phải chịu mấy trăm năm nay, oán hận trong lòng liền tăng vọt, lập tức cắn răng một cái, gầm nhẹ quát: “Được! Làm theo lời ngươi nói! Ta đã không nhận được oán hận trong lòng, muốn băm xác tên khốn kia làm vụn mảnh.”

“Được!”

Không ngờ Yêu Minh lại đồng ý luôn như vậy, trong lòng Tiêu Viêm cũng thấy vui mừng, vội nói.

“Phù!”

Yêu Minh hít sâu một hơi, giữa mi tâm đột nhiên lóe sáng, linh hồn lực lượng vô hình trào ra, cuối cùng ngưng tụ thành một con rắn lớn màu đen

ở trước mặt.

Thấy Yêu Minh chủ động triệu hồi linh hồn ra, Tiêu Viêm cũng cười, khẽ vận dụng tinh thần. Một luồng linh hồn nóng cháy đột ngột hiện ra, nhanh chóng xâm nhập vào trán của con rắn lớn màu đen kia. Khi linh hồn ấn ký vừa mới tiến vào thì thân hình con rắn lớn kia run rẩy kịch liệt, sau đó tản đi hình rắn, chui ngược trở về mi tâm của Yêu Minh.

Khi linh hồn được thu vào trong mi tâm của Yêu Minh thì Tiêu Viêm cũng cảm ứng được linh hồn dao động của hắn. Hiện giờ, chỉ cần Tiêu Viêm khẽ động ý niệm trong đầu thì linh hồn ấn ký có chứa Di hỏa kia sẽ nổ mạnh chỉ trong chớp mắt, khiến cho linh hồn Yêu Minh tan vỡ.

“Đúng rồi, ta tới Cửu U Hoàng Tuyền này để tìm kiếm Hoàng Tuyền huyết tinh. Ngươi có biết vật đấy ở chỗ nào không?” Giải quyết xong chuyện phiền toái này, Tiêu Viêm cười hỏi.

“Cho dù ở tại Cửu U Hoàng Tuyền thì Hoàng Tuyền huyết tinh cũng rất hiếm thấy. Bình thường mà nói, phải gần một nghìn năm mới có thể ngưng tụ ra một khối cỡ bàn tay. Vài trăm năm nay, mấy thứ đó đều bị ta cắn nuốt hết rồi!” Nghe Tiêu Viêm hỏi thế, Yêu Minh chần chờ một chút rồi đột nhiên há miệng, một vầng sáng đỏ như máu bay ra, cuối cùng trôi lơ lửng ở trước mặt Tiêu Viêm. Đó là một khối tinh thể đỏ như máu to cỡ một nắm tay. Bên trong tinh thể giống như có máu đang chảy, nhìn qua hết sức quý dị.

“Đây chính là Hoàng Tuyền huyết tinh sao...”

Nhìn khối tinh thể màu máu quý dị này, Tiêu Viêm khẽ lẩm bẩm.

-----oOo-----

Chương 1455: Yêu Khiếu Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm đưa tay đón lấy huyết sắc tinh thể ở trước mặt. Vừa chạm tay vào nó, một cỗ năng lượng âm hàn cực kỳ kinh khủng tràn ra, trong nháy mắt đã đóng băng cánh tay của Tiêu Viêm.

“Đúng thật là Hoàng Tuyền huyết tinh, năng lượng âm hàn này quả thực đáng sợ.”

Thấy như thế, Tiêu Viêm vui mừng nói. Cánh tay khẽ chấn động, tảng băng trên tay liền vỡ vụn. Hắn cất Huyết tinh vào rồi nhìn sang phía Yêu Minh, hỏi: “Phải làm thế nào mới có thể cứu người ra? Hủy bốn cái xích sắt này sao?”

“Không cần! Trói buộc ta không phải là những xích sắt này, mà là Hoàng tuyền âm thạch ở đầu dây xích. Bên trong đó không ngừng trào ra năng lượng âm hàn làm tiêu hao hết đầu khí trong cơ thể của ta, khiến cho ta luôn luôn ở trong trạng thái cực kỳ suy yếu. Ở chỗ nối của xích sắt và mạch núi này có giấu một cơ quan tinh xảo. Người chỉ cần đánh nát nó là được. Mặc dù xích sắt này được chế tạo từ tài liệu đặc thù nhưng cũng không thể giữ được ta.” Nghe thế, Yêu Minh lắc lắc đầu, nói.

“Vậy sao?”

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, thân thể di chuyển tới đầu kia của xích sắt, quả nhiên là nhìn thấy xích sắt được cắm thật sâu vào bên trong một sơn thạch nhỏ màu đen. Sơn thạch này không lớn, chỉ cao hơn mười trượng nhưng trong đó ẩn chứa năng lượng âm hàn cực lớn. Ngay cả Tiêu Viêm có Địa hỏa hộ thể mà cũng không nhìn được phải rùng mình một cái.

“Đây chính là Hoàng Tuyền âm thạch sao?”

Nhìn nhánh sơn thạch màu đen này, Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, đầu khí mênh mông chợt bùng phát, hung hăng đánh mạnh vào phía dưới.

“Rầm”

Một vòng sóng nước cực lớn theo năm đấm của Tiêu Viêm hạ xuống mà bùng ra. Nhưng thạch sơn màu đen này chỉ rung lên một chút rồi thôi. Một quyền đủ để đánh trọng thương một cường giả Bán thánh của Tiêu Viêm không ngờ còn không thể lưu lại chút dấu vết nào.

“Hoàng Tuyền âm thạch trải qua năng lượng âm hàn tôi luyện vô số năm, đã cứng rắn đến mức không thể phá vỡ. Cho dù ta khôi phục thực lực rồi cũng khó có thể làm được điều đó.” Thấy Tiêu Viêm hành động như thế,

Yêu Minh liền khàn khàn bảo.

Tiêu Viêm nhíu mày, bàn tay đột nhiên nắm lấy một đoạn xích sắt. Ngay lập tức, trên xích sắt liền phát ra từng đợt sương trắng, nhanh chóng bao phủ cả bàn tay Tiêu Viêm. Bên trong xích sắt này giống như một khoảng không rộng lớn mà ở đó tràn ngập năng lượng âm hàn. Đến giờ thì Tiêu Viêm đã hiểu được tại sao Yêu Minh lại bị nhốt ở nơi này mấy trăm năm...

Thấy Tiêu Viêm thử một hồi lâu mà không có kết quả, trên khuôn mặt khô héo của Yêu Minh xuất hiện chút thất vọng.

“Mấy thứ trong Cửu U Hoàng Tuyền này đúng là không tầm thường a.” Tiêu Viêm lắc đầu, cũng không tiếp tục làm chuyện vô dụng nữa. Hai ngón tay cong lại, một luồng Di hỏa được áp súc đến tận cùng giống như cây châm kéo dài ra, nhẹ nhàng cắm vào chỗ nối giữa xích sắt và sơn thạch. Một lúc lâu sau, cuối cùng Tiêu Viêm cũng cảm giác chạm tới một vật hình tròn cực kỳ cứng rắn. Lập tức ngón tay Tiêu Viêm dùng lực mạnh, cây châm bằng Di hỏa liền đâm vào trong viên cầu cứng rắn kia.

“Răng rắc!”

Ngay khi cây châm đâm vào trong viên cầu thì Tiêu Viêm cảm nhận được một luồng ba động kỳ dị từ bên trong sơn thạch truyền ra. Bất chợt, sợi xích sắt khổng lồ kia đột nhiên đứt gãy bung ra.

“Thành công rồi sao?”

Yêu Minh vốn đang có chút thất vọng bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm tràn ngập vẻ mừng rỡ

Ngay khi Tiêu Viêm đang phá vỡ phong ấn cho Yêu Minh thì trong một tòa cung điện rộng lớn ở Minh Xà địa mạch cũng đang vô cùng náo nhiệt. Phần lớn thủ lĩnh của các bộ lạc Xà nhân đều tụ tập ở đây, tiếng trò chuyện cười nói vang vọng khắp đại điện.

Ngồi trên vương tọa của đại điện là một hắc y nam tử. Người này có chút anh tuấn nhưng giữa trán lại lộ ra vẻ lạnh lùng âm u không thể che giấu được. Hai mắt hắt khép hờ, thỉnh thoảng mở ra, lập lòe ánh sáng giống như một con rắn độc trong chốc lát có thể cướp đi sinh mệnh của người

khác, khiến cho người ta thấy ớn lạnh ở trong lòng.

Ở bên cạnh nam tử, hai nữ tử dáng người xinh đẹp đang cẩn thận vuốt ve thân thể hắn. Mà bàn tay của hắn cũng không ngừng di động trên thân thể của hai nữ tử kia, khiến cho ánh mắt họ thêm vài phần mê ly, nhìn qua cực kỳ quyến rũ.

“Hả?”

Đột nhiên, hai mắt đang khép hờ của hắc y nam tử bỗng mở ra. Trong mắt có chút khiếp sợ: “Phong ấn vỡ rồi?”

“Tộc trưởng, làm sao vậy?” Ở phía dưới nam tử, một lão già mang trên vai một con rắn độc màu tím hồng khẽ nhú mày hỏi.

“Phong ấn trấn áp Yêu Minh đột nhiên tan vỡ rồi!” Sắc mặt của hắc y nam tử trở nên u ám, cũng bất ngờ đứng dậy. Đồng thời, một thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai lão già kia.

“Cái gì? Làm sao có thể như thế được?” Nghe thế, sắc mặt lão già liền thay đổi, nhưng hắn cũng vội vàng thu liễm cảm xúc, khẽ liếc nhìn những trưởng lão và thủ lĩnh các bộ lạc ở trong đại điện. Sau đó thấp giọng truyền âm lại: “Người mau qua đó đi! Nếu để cho Yêu Minh kia trốn thoát thì chúng ta sẽ xong đời! Ta ổn định ở đây xong sẽ nhanh chóng tới giúp người...”

“Yên tâm! Ta sẽ không cho hắn có cơ hội xoay người đâu!”

Hắc y nam tử cười u ám nham hiểm, thân hình khẽ động, biến mất khỏi vương tọa.

“Ha ha, có trưởng lão đến bẩm báo công việc, tộc trưởng đi gặp rồi. Mọi người cứ tiếp tục đi! Nhìn thấy hắc y nam tử biến mất, lão già kia cũng đứng dậy nói.

“Keng!”

Tiêu Viêm phá hủy nốt phong ấn của sợi xích sắt cuối cùng, sau đó thu châm lại. Tay khẽ vung lên, một luồng nhu kinh đỡ lấy Yêu Minh đang lao đảo sắp ngã. “Người vừa mới thoát ra, đầu khí trong cơ thể gần như khô

kiệt. Bây giờ, bất kỳ một cường giả Đấu Tông nào cũng có thể đánh chết người.”

“Ha ha, thật không ngờ Yêu Minh ta còn có thể chịu đựng được đến ngày này. Tiểu bằng hữu, không biết tên cậu là gì?” Mặc dù thân thể Yêu Minh cực kỳ suy yếu nhưng lúc này hắn thật sự rất hưng phấn. Ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, cười to và hỏi.

“Tiêu Viêm.”

“Tiêu Viêm tiểu hữu, cả đời Yêu Minh sẽ không quên đại ân cứu mạng lần này. Chỉ cần ta có thể báo thù xong, ngày sau nếu cậu có việc cần nhờ, cho dù dốc hết toàn bộ lực lượng của bộ Cửu U Địa Minh Mãng tộc, ta cũng sẽ giúp cậu!”

Nghe thế, Tiêu Viêm liền mỉm cười. Hắn có thể cảm nhận được sự cảm kích vô cùng trong lời nói của Yêu Minh. Mặc dù phần cảm kích này là do oán hận của hắn đối với Yêu Khiếu Thiên tạo thành. Nhưng bất kể thế nào thì người này không giống loại vong ân phụ nghĩa. Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm liền thở phào nhẹ nhõm, ngón tay bắn ra, một lọ đan dược bay về phía Yêu Minh. “Trước tiên dùng đan dược khôi phục một ít đấu khí đi! Nơi này cũng không thể ở lâu, nên nhanh chóng rời khỏi Cửu U Hoàng Tuyền. Đợi đến sau khi người khôi phục được thực lực rồi hãy đi tìm Yêu Khiếu Thiên.”

“Ừ! Tiêu Viêm tiểu hữu nói đúng!” Yêu Minh gật đầu, cũng không khách khí, trực tiếp nuốt cả lọ đan dược vào bụng. Hắn biết với trạng thái bây giờ của hắn, căn bản không phải là đối thủ của Yêu Khiếu Thiên.

“Đi!”

Thấy Yêu Minh đã hoàn toàn thoát khỏi xích sắt, Tiêu Viêm vung tay lên, mang theo Yêu Minh, nhanh chóng phóng lên trên mặt nước.

Bởi vì ở dưới Cửu U Hoàng Tuyền một thời gian khá dài mà đấu khí trong cơ thể của Tiêu Viêm cũng tiêu hao không nhỏ. Để đề phòng vạn nhất, khi từ trong Hoàng Tuyền lao ra ngoài, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng lấy ra mấy viên thuốc nhét vào trong miệng...

Trên đường trở ra cũng gặp phải vô số quái xà, nhưng cũng may đường

như Yêu Minh biết cách khống chế bọn chúng. Sau khi hấn phát ra mấy tiếng kêu cổ quái thì đám quái xà kia lập tức tránh xa. Cứ như vậy giúp Tiêu Viêm tránh được phiền phức phải tranh đấu với đám quái xà.

Đã không có trở ngại gì, tốc độ của hai người tăng lên không ít. Chỉ không đến mười lăm phút, Tiêu Viêm đã thấy được một ít ánh sáng ở phía xa. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, tay áo vung lên, tốc độ lại đột nhiên tăng thêm...

“Chúng ta sắp ra ngoài rồi.”

Cách mặt hồ càng gần, Tiêu Viêm càng thêm tươi cười. Bất chợt, thân thể bỗng chấn động, giữ lấy Yêu Minh, phá vỡ mặt nước lao lên trên.

“Oanh!”

Tiêu Viêm vừa mới ổn định thân thể thì từ không trung vang lên âm thanh trầm đục. Một bóng người xinh xắn từ trên bầu trời bay ngược xuống. Tiếng xé gió bén nhọn không ngừng vang lên.

“Thải Lân!”

Thấy bóng hình xinh đẹp kia, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, nhanh chóng vung tay lên. Một luồng nhu kinh bùng phát ra, tiếp lấy nàng. Sau đó, bàn tay khẽ đổi, đưa Thải Lân sang một bên.

“Cuối cùng người cũng đi ra rồi!” Dừng lại bên cạnh Tiêu Viêm, Thải Lân nhẹ nhõm thở phào, lấy tay lau đi vết máu trên miệng.

Thấy vết máu ở khóe miệng Thải Lân, ánh mắt Tiêu Viêm trở lên lạnh lẽo, cũng không cất lời hỏi gì mà từ từ ngẩng đầu nhìn lên. Ở giữa không trung, một bóng người mặc đồ đen đang đứng lơ lửng. Giờ phút này, người kia cũng cúi đầu xuống, ánh mắt cực kỳ âm độc nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm.

“Vừa rồi, kẻ kia đột ngột xuất hiện, trực tiếp đánh tới ba chúng ta. Thanh Lân và Tiểu Y Tiên đều bị hấn đả thương...” Thải Lân cắn răng nói.

Tiêu Viêm đưa mắt nhìn Thanh Lân cùng Tiểu Y Tiên ở cách Hoàng Tuyền không xa. Khí tức cả hai đều hỗn loạn, rõ ràng là bị thương không nhẹ. Thấy vậy, ánh mắt của Tiêu Viêm càng trở lên lạnh như băng.

Trên không trung, hắc y nam tử dùng ánh mắt âm trầm nhìn Tiêu Viêm rồi nhìn sang Yêu Minh gầy gò ở bên cạnh. Trên khuôn mặt hiện lên nụ cười âm độc.

“Tên nhãi khốn kiếp kia, ngươi dám phá hỏng việc lớn của bản vương. Bất kể ngươi có lai lịch như thế nào thì hôm nay bản vương cũng sẽ làm cho ngươi bỏ xác tại Hoàng Tuyền này. Còn về phần ba vị mỹ nhân này, bản vương sẽ nhận thay cho ngươi. Đây chính là cái giá phải trả cho sự lỗ mãng của ngươi.”

-----oOo-----

Chương 1456: Hành hung

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Yêu Khiếu Thiên, tên cậu tạp chủng này, hôm nay ta phải băm thây ngươi vạn đoạn rồi ném vào Vạn Xà Quật!"

Nhìn thân ảnh mặc hắc y trên bầu trời, hai mắt Yêu Minh vẫn đỏ. Hấn trừng mắt oán độc nhìn nam tử đó, tiếng gầm giận dữ vang vọng cả dãy núi.

"Hắc hắc. Đại ca tốt của ta, không ngờ ngươi vẫn còn sống, nhưng ngươi bây giờ cũng chẳng đỡ nổi một chiêu của ta đâu. Yên tâm, lần này ta sẽ không tiếp tục cho ngươi có bất kỳ cơ hội nào để giãy dụa nữa." Nghe được tiếng kêu gào của Yêu Minh, hắc y nam tử trên bầu trời cười lạnh nói.

Nghe được cuộc đối thoại của hai huynh đệ này, Tiêu Viêm cũng không cảm thấy thấy bất ngờ. Thực lực Yêu Khiếu Thiên hẳn là Nhất tinh Đấu Thánh trung kỳ, so với hắn còn mạnh hơn một bậc, có thể trở thành tộc trưởng Cửu U Địa Minh Mãng tộc, hiển nhiên không ai dám nghi ngờ thực lực của hắn.

"Tiểu tử, bất kể ngươi trà trộn vào địa mạch Minh Xà bằng cách nào, nhưng thế giới dưới đất này là lãnh vực của Cửu U Địa Minh Mãng tộc của chúng ta, ngươi còn thiếu chút nữa phá hỏng đại sự của ta, hôm nay bản

vương sẽ đem người cùng tên phé nhân kia ném vào trong Vạn Xà Quật."

Yêu Khiếu Thiên nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Nếu như không phải trong phong ấn có một tia linh hồn ấn ký của hắn, chỉ sợ hôm nay Yêu Minh sẽ bị người khác lén cứu đi, mà đợi đến khi Yêu Minh khôi phục thực lực, tất nhiên sẽ cướp đoạt lại vị trí tộc trưởng, khi đó sẽ vô cùng rắc rối.

"Người mau khôi phục lại đầu khí trước đi. Tên kia cứ giao cho ta."

Đối với ánh mắt âm trầm của Yêu Khiếu Thiên, thần thái Tiêu Viêm vẫn bình thản không có chút kích động hay hoảng sợ. Tay áo vung lên, một luồng nhu kinh lập tức đưa Yêu Minh đến bên bờ, thản nhiên nói.

"Cẩn thận một chút, hắn chỉ là một Nhất tinh Đấu Thánh trung kỳ, nhưng lại tu luyện tuyệt học của Cửu U Địa Minh Mãng tộc chúng ta, rất lợi hại." Yêu Minh lên tiếng nhắc nhở. Việc cấp bách mà hắn phải làm hiện tại chính là mau chóng khôi phục đầu khí. Tuy nói Yêu Khiếu Thiên cố kỵ sự xuất hiện của hắn nên không dám làm lớn sự việc, nhưng qua những năm này, tất nhiên hắn sẽ có lòng tin vào thực lực của mình. Các trưởng lão khác có lẽ vì thân phận của hắn mà không dám ra tay, còn những thân tín tất nhiên sẽ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Yêu Khiếu Thiên.

"Ừm..."

Tiêu Viêm gật gật đầu, lấy ra hai bình ngọc rồi đưa cho Yêu Minh và Thái Lân. Ngay sau đó, bàn chân hắn đạp một bước lên mặt hồ, một vòng gợn sóng dập dìu nổi lên. Thân hình hắn tức khắc xuất hiện trước mặt Yêu Khiếu Thiên, bình tĩnh nói: "Đây là lần đầu tiên ta giao thủ với cường giả cùng cấp từ khi tiến vào Đấu Thánh...."

"Yên tâm, Cửu U Hoàng Tuyền là vùng đất rất tốt. Người vẫn lạc tại đây cũng coi như là phúc khí của người." Yêu Khiếu Thiên cười quái dị, nói: "Có thể ở độ tuổi này tu luyện đến Đấu Thánh, xem ra thiên phú của người cũng không tồi, nhưng người ngàn vạn lần không nên có quan hệ gì với tên phé vật kia. Chính vì thế mà hôm nay, bất kì ai cũng không cứu được người! "

Tiêu Viêm chỉ mỉm cười không nói.

"Bản vương cũng không muốn biết tên ngươi, hôm nay ngươi liền an tâm nằm xuống đi!"

Khuôn mặt cười cợt của Yêu Khiếu Thiên chậm rãi thu liễm. Ánh mắt lạnh lùng như độc xà nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, thân thể chấn động mạnh. Một luồng khí tức âm lãnh đột nhiên bùng phát ra từ trong cơ thể, chỉ trong nháy mắt đã làm thiên địa rung chuyển kịch liệt, sóng gió nổi lên, hàng nghìn tia chớp ùn ùn kéo đến tụ hội thành một cự chưởng khổng lồ trên bầu trời. Bên trong cự chưởng ẩn chứa âm hàn lực vô cùng cực đoan.

"Chết! "

Một chữ phun ra, cự chưởng ầm ầm hạ xuống. Lực đạo đáng sợ trong nháy mắt ép nát không gian xung quanh Tiêu Viêm.

"Xem ra ngươi đánh giá cao chính bản thân mình rồi." Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn chưởng ấn ẩn chứa năng lượng khổng lồ đang ép xuống, mỉm cười vung tay lên. Một ngọn lửa lập tức bùng phát ra, chớp mắt, ngọn lửa đã ùn ùn bộc phát thành biển lửa, quấn chặt lấy bàn tay khổng lồ kia. Nhiệt độ đáng sợ làm cho không khí bị bóp méo tạo thành một màn sương trắng nồng đậm.

"Dị hỏa?"

Nhìn thấy cự chưởng bị biển lửa bao vây làm cho bốc hơi, Yêu Khiếu Thiên cũng hơi nhíu mày. Chợt hừ lạnh một tiếng, hai tay nhanh như chớp kết xuất thủ ấn cực kỳ phức tạp, mà theo thủ ấn được kết thành, năng lượng trong mảnh thiên địa này lại hội tụ lại thêm lần nữa.

"Hoàng Tuyền chỉ!"

Năng lượng khổng lồ dần hội tụ, dưới sự điều khiển của Yêu Khiếu Thiên nhanh chóng ngưng tụ thành một ngón tay màu vàng dài mấy trăm trượng. Bề mặt ngón tay cực kỳ thô ráp nhưng tràn ngập lực lượng hủy diệt, từ xa nhìn lại giống như một cây cột đá chống trời, đứng kiêu ngạo trong thiên địa.

"Nhất Chỉ Hoàng Tuyền. Đoạn sinh tử!"

Yêu Khiếu Thiên cười lạnh nhìn xuống Tiêu Viêm phía dưới, ngón tay vận

lực. Nhất thời, Hoàng Tuyền chỉ khổng lồ trên bầu trời âm âm đổ xuống. Cả không gian lúc này tưởng như sụp đổ, mặt đất rung chuyển dữ dội tạo ra vô số khe nứt sâu và dài, đồng thời nham thạch từ dưới khe trào lên mạnh mẽ, giống như đang xảy ra một cơn địa chấn.

"Thiên Giai đấu kỹ sao..."

Nhìn uy thế của Hoàng Tuyền chỉ, Tiêu Viêm cũng cảm thấy một chút kinh ngạc, cường giả Đấu Thánh thi triển Thiên Giai đấu kỹ, gần như có thể hủy diệt một tòa thành trì một cách dễ dàng.

"Khẩu khí cuồng vọng, nhưng ngươi còn chưa có bản sự này." Tiêu Viêm tiến lên một bước, trên tay phải nhanh chóng hội tụ đấu khí. Một tia hắc mang lập tức bùng ra rồi nhanh chóng hóa thành một vầng sáng màu đen dài chừng trăm trượng. Đây là lần đầu tiên sau khi trở thành Đấu Thánh, Tiêu Viêm mới lại thi triển Đại Thiên Tạo Hóa chương, uy lực cùng thanh thế dĩ nhiên là mạnh gấp trăm lần.

"Ô ô!"

Quầng sáng màu đen thành hình, bộc phát ra lực hút vô cùng khủng bố, chu vi của lực hút lan ra ngày càng rộng. Nham thạch khổng lồ không ngừng bị hút vào trong, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

"Đại Thiên Tạo Hóa chương. Thu cho ta!"

Tiêu Viêm ngẩng đầu, ngón tay búng ra. Quầng sáng khổng lồ nhanh chóng xuất hiện tại chỗ Hoàng Tuyền chỉ đang ấn xuống rồi điên cuồng xoay tròn.

"Rắc rắc!"

Hoàng Tuyền chỉ đâm mạnh lên quầng sáng. Năng lượng trùng kích vô cùng đáng sợ quét qua thiên địa như một cơn bão khổng lồ.

"Âm âm!"

Quầng sáng màu đen điên cuồng xoay tròn, quyết tâm thôn phệ ngón tay khổng lồ kia, mà Hoàng Tuyền chỉ càng lúc càng dần sâu vào trong đó, từng trượng từng trượng một. Cuối cùng dưới ánh mắt hoảng sợ của Yêu Khiếu

Thiên đã bị quang sáng cắn nuốt hoàn toàn.

"Hảo tiêu tử, xem ra ta vẫn coi thường ngươi rồi!"

Nhìn thấy Hoàng Tuyền chỉ bị phá, khuôn mặt Yêu Khiếu Thiên cũng hiện lên một chút ngưng trọng. Thân hình nhoáng lên một cái, hàn khí trong cơ thể bùng phát ra. Mà thân thể hắn cũng nhanh chóng biến hóa, chỉ trong nháy mắt liền hóa thành một hắc sắc Cự Xà lớn chừng nghìn trượng, khí thế độc ác tràn ngập bầu trời. Hình ảnh hắn bây giờ giống như một tên ác thần của địa ngục.

"Phong ấn kỹ năng, Hoàng Tuyền đại ấn!"

Hóa thành bản thể, Yêu Khiếu Thiên ngửa mặt lên trời rống giận. Mà khi hắn đang rống, bên dưới Cửu U Hoàng Tuyền đột nhiên trào ra âm hàn lực vô cùng khủng bố. Âm hàn lực này được Yêu Khiếu Thiên khống chế, lại phối hợp với đấu khí của bản thân, chỉ trong nháy mắt liền hình thành một cự ấn màu đen, trông xa như một ngọn núi khổng lồ. Phía trên cự ấn hiện vô số ma văn quỷ dị.

"Tiêu Viêm, cẩn thận! Đây là đấu kỹ trấn tộc của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, chính là một thiên giai trung cấp đấu kỹ, nếu không phá giải được chắc chắn sẽ bị phong ấn trong Cửu U Hoàng Tuyền, Năm đó ta đã bị một chiêu này ám toán nên mới nếm đau khổ cả mấy trăm năm!"

Cự ấn vừa hiện ra, Yêu Minh lập tức lên tiếng cảnh báo.

"Tiêu tử, vẫn lạc cho bản vương!"

Nhìn thấy cự ấn thành hình, Yêu Khiếu Thiên cười lớn một tiếng. Đuôi rắn khổng lồ màu đen vung lên va vào cự ấn làm nó chuyển hướng ngay về phía Tiêu Viêm. Lực lượng âm hàn không cách nào hình dung tỏa ra dày đặc làm cho người ta cảm thấy không gian như đang chảy ra, cô đặc lại quanh người.

"Trấn áp!"

Cự ấn rung lên, bất ngờ xuyên phá không gian, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Viêm. Hung hăng hạ xuống chèn ép Tiêu Viêm vào bên trong Cửu U Hoàng Tuyền!

"Rầm rầm!"

Hắc sắc cự ấn rơi xuống mặt hồ, vô số cột nước không lồ bắn lên. Một vòng gợn sóng mang theo năng lượng vô tận khuếch tán ra xung quanh. Bất cứ vật thể nào bị sóng nước đi qua đều lập tức tiêu biến. Khoảng không gian rộng lớn trong nháy mắt trở thành bình địa.

"Ha ha!" Nhìn thấy cảnh này, Yêu Khiếu Thiên liền cười ha ha. Một chiêu này có âm hàn lực của Cửu U Hoàng Tuyền trợ giúp, cho dù là cường giả Nhất tinh Đấu Thánh trung kỳ nếu bị đánh trúng, đấu khí trong cơ thể cũng sẽ bị phong ấn ngay lập tức, huống chi Tiêu Viêm còn kém hẳn một cấp.

"Không xong!"

Thấy thế, trong lòng Yêu Minh liền trầm xuống.

"Phanh!"

Nhưng tiếng cười của Yêu Khiếu Thiên còn chưa dứt, cự ấn đang trấn áp trên Cửu U Hoàng Tuyền đột nhiên rung động kịch liệt. Ngay sau đó, một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, cự ấn liền trực tiếp bị bắn ngược ra!

"Cái gì?" Thấy thế, Yêu Khiếu Thiên nhất thời cả kinh.

"Muôn trấn áp ta. Ngươi còn chưa đủ tư cách!"

"Bành!"

Tiếng cười lạnh phát ra mang theo khí thế kinh lôi bạt lỵ, Cửu U Hoàng Tuyền như muốn nổ tung, một đạo kim quang rực rỡ như ánh sáng mặt trời ào ạt tỏa ra bốn phía. Trong phút chốc, kim quang hội tụ thành hình bàn tay xuất hiện trên đỉnh đầu Yêu Khiếu Thiên, một đóa hoả liên tứ sắc từ từ xoay tròn, sau đó mạnh mẽ chụp xuống, hung hăng bỏ xuống đầu Cự Xà.

"Ầm!"

Hoả liên vừa tiếp xúc với đỉnh đầu Cự Xà liền bộc phát ra một cỗ kinh khí hủy diệt. Lực lượng đáng sợ trong đó trực tiếp đánh thẳng vào thân thể Yêu Khiếu Thiên. Nhất thời, thân thể to lớn của hắn như ăn phải vô số sấm

sét, không ngừng vang lên những tiếng âm âm. Trên thân thể, một đám lỗ máu nóng rục liên tiếp vỡ ra.

"Bành!"

Yêu Khiếu Thiên bay ngược ra phía sau. Cuối cùng va phải một ngọn núi, trực tiếp chấn nát đỉnh núi.

"Xuy!"

Kim quang lóe ra, kim sắc nhân ảnh không lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng giẫm đạp lên thân thể Yêu Khiếu Thiên, quyền kinh mang theo dị hỏa lực nện mạnh vào thân thể Cự Xà, làm cho tên kia không ngừng phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Đồ khốn nạn, lại dám đến Cửu U Địa Minh Mãng tộc phá hoại. Minh xà vệ, bắt lấy gã này cho lão phu!"

Ngay khi Tiêu Viêm đang chuẩn bị kết liễu Yêu Khiếu Thiên thì trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận kinh thiên động địa. Bất chợt, bên trong dãy núi truyền ra vô số tiếng xé gió. Từng luồng khí tức cường hãn nhanh chóng bộc phát ra. Hiển nhiên, khi Tiêu Viêm cùng Yêu Khiếu Thiên chiến đấu đã làm kinh động đến toàn bộ Cửu U Địa Minh Mãng tộc.

-----oOo-----

Chương 1457: Cửu U Minh Trượng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy tiếng rống giận vang động tự phía chân trời, nắm tay của Tiêu Viêm mới chậm rãi thu hồi, nhưng hai chân vẫn như trước hung hăng dẫm chặt trên thân thể đối thủ. Bàn chân tràn ngập Dị Hỏa lực đặt chính xác nơi thất thốn của Yêu Khiếu Thiên. Đó chính là tử huyết của Xà Tộc, nếu một khi bị đánh trúng thì cho dù hãn có là Đẩu Thánh cường giả cũng sẽ không chịu đựng nổi.

Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn chăm chú trên không trung, chỉ thấy giờ

phút này đang có vô số những cường giả Địa Minh Mãng tộc đang đứng che kín cả một vùng trời, ai nấy đều dùng ánh mắt phần nộ nhìn chằm chằm vào hắn. Dù sao thì Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng là một trong tam đại bộ tộc của ma thú giới, hiện giờ bị người lên vào thánh địa còn chưa nói, đã thế còn đem tộc trưởng của bọn họ hành hạ như thế, bảo sao bọn họ chịu đựng cho nổi.

"Tiểu tử, người rút cuộc là ai mà dám đến Cửu U Địa Minh Mãng tộc giương oai?"

Trên bầu trời, một lão giả quần trên vai một con độc xà đỏ sậm không lồ vừa dùng ánh mắt hung hăng nhìn Tiêu Viêm, vừa quát lạnh nói.

Mặt khác hắn vẫn lưu ý đến con cự xà đen thui nằm quần quai dưới chân Tiêu Viêm mà thoáng thất tim lại. Hắn không ngờ với thực của Yêu Khiếu Thiên mà lại bị một tên gia hỏa không rõ lai lịch áp chế thành bộ dáng như vậy.

"Mặc kệ hắn là ai, hôm nay đều phải lưu lại đây, bằng không Cửu U Địa Minh Mãng tộc chúng ta sao có thể sống yên trong giới ma thú!" Một lão giả tóc xám đứng bên cạnh tức giận nói.

"Minh Xà Vệ nghe lệnh, bắt người này cho ta!" Lão giả tóc xám phần nộ quát.

"Tuân lệnh!"

Nghe thấy lão giả gầm lên, từ trên bầu trời liền nhất loạt vang lên những tiếng hô ứng chinh tề, vô số tiếng xé gió vang lên, từng bóng thân ảnh mặc giáp rần liên tiếp xuất hiện từ những ngọn núi xung quanh xé gió tuôn ra, cuối cùng gắt gao bao vây quanh Tiêu Viêm.

"Cửu U Địa Minh Mãng tộc quả nhiên không tầm thường. Mỗi một người đều có khí tức cường đại, hành động phối hợp ăn ý."

Tiêu Viêm đảo mắt qua hơn trăm vị Minh Xà vệ xung quanh, trong lòng thoáng kinh ngạc. Loại đội ngũ tinh nhuệ như thế này cho dù là Thiên Phủ liên minh cũng không thể có được.

"Phanh!"

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang kinh ngạc thì đột nhiên trong cơ thể Yêu Khiếu Thiên dưới chân Tiêu Viêm dường như có thứ gì đó chọt nổ tung, giúp hắn mạnh mẽ thoát khỏi trói buộc của Tiêu Viêm, chạt vật bay lên không trung, hai mắt đỏ ngầu máu nhìn Tiêu Viêm, rít gào nói: "Tất cả trưởng lão nghe lệnh, bày Vạn Xà đại trận, giết người kia cho ta."

Nghe được thanh âm rít gào của Yêu Khiếu Thiên, phần lớn đám trưởng lão trên không trung đều gầm lên hưởng ứng. Nhất thời từng đạo âm thanh xé gió vang lên, những cường giả thực lực ngang cấp trưởng lão liền nhanh chóng phân tán rộng ra, tạo thành một cái đại trận kỳ dị bao vây Tiêu Viêm vào giữa.

Nhìn thấy những trưởng lão này động thủ, Tiêu Viêm cũng phải thoáng chau mày. Giới đến mấy cũng khó thắng nổi biển người, hơn nữa nơi này là đại bản doanh của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, chỉ bằng vào mình Tiêu Viêm mà muốn trụ vững thì cũng quá mức khó khăn. Dù sao thì Yêu Khiếu Thiên và lão giả khoác con độc xà đỏ sậm trên vai kia đều là cường giả Đấu Thánh hàng thật giá thật.

"Các thủ lĩnh bộ lạc, các người trở về trước đi, chuyện nơi đây hãy để cho bản vương tự mình giải quyết!"

Từ trung tâm trận pháp, Yêu Khiếu Thiên đột nhiên chuyển ánh mắt sắc bén sang những thủ lĩnh bộ lạc cách đó không xa mà trầm giọng nói.

Nghe vậy, những thủ lĩnh bộ lạc kia thoáng chần chờ một chút nhưng lại không dám cãi lệnh tộc trưởng, liền chậm rãi gạt đầu đồng ý.

"Hắc hắc, Yêu Khiếu Thiên, người đem những thủ lĩnh bộ lạc này đuổi đi là muốn ém nhẹm việc giải quyết với ta đúng không?"

Yêu Khiếu Thiên vừa dứt lời thì một tiếng cười lạnh đột nhiên vang lên, rồi bất chợt một thân ảnh dữ dội lướt đến, xuất hiện trong không trung trước mắt mọi người.

Bóng người vừa xuất hiện tự nhiên là Yêu Minh được Tiêu Viêm cứu ra từ cõi chết trở về, bất quá giờ phút này thân thể hắn đã không còn khô héo như trước mà ngược lại còn trở nên cao lớn hùng tráng hơn xưa. Đôi mắt chớp động trên gương mặt ngăm đen tràn ngập sát khí âm lãnh.

Chúng kiến gương mặt Yêu Khiếu Thiên và Yêu Minh có nét hao hao giống nhau, tất cả Cửu U Địa Minh Mãng tộc nhân có mặt ở đây đều lâm vào sững sờ. Một lát sau mới có một vị trưởng lão dùng âm thanh hoài nghi kêu lên: “Yêu Minh tộc trưởng? Làm sao có thể? Không phải ngài tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma mà đã vẫn lạc sao? ”

"Yêu Minh tộc trưởng?"

"Hình như là đại ca của Thiên Khiếu tộc trưởng, là tiền nhiệm tộc trưởng, bất quá nghe Thiên Khiếu tộc trưởng nói do bất cẩn lúc luyện công mà tẩu hỏa nhập ma chết đi đã mấy trăm năm thời gian rồi. Hiện giờ như thế nào tái xuất hiện? "

Nghe được phần đông tiếng bàn luận xôn xao vang vọng phía chân trời, Yêu Khiếu Thiên khuôn mặt nhất thời thoảng run rẩy, cùng lão giả khoác con rắn đỏ sậm trên vai đưa mắt liếc nhìn nhau, rồi mạnh mẽ quát lạnh nói: "Đều bình tâm cho ta, không nên bị người kia lừa gạt. Người này tất nhiên là đồng đảng của tên kia, cố ý giả bộ thành bộ dáng đại ca của ta, muốn làm cho tộc chúng ta xáo xáo. Tất cả trưởng lão, còn không vận chuyển đại trận, giết chết chúng đi!"

Nghe vậy, những trưởng lão kia cũng là ngẩn ra, những thuộc hạ dưới tay lại càng thêm chân chờ.

"Ha ha, Yêu Khiếu Thiên, ngươi mới như vậy mà đã vội vã muốn giết người diệt khẩu sao?" Yêu Minh ngửa mặt lên trời cười to, sau đó tầm mắt chuyển sang hướng mấy vị trưởng lão: "Hàm trưởng lão, Minh trưởng lão, Liễu trưởng lão, năm đó các ngươi chính là người thân cận nhất của ta, hay là các ngươi ngay cả ta cũng nhận không ra sao?"

Nghe tiếng Yêu Minh cười to, ba vị kia khẽ lay động mái tóc bạc, gương mặt tái nhợt vì kích động nhìn lướt qua trên người Yêu Minh rồi nói: "Thật sự là Yêu Minh tộc trưởng, khí tức của ông ấy, ba người chúng ta chính là vô cùng quen thuộc."

"Minh Thường, ba người các ngươi chớ có làm nhiều loạn tộc tâm, hiện giờ tộc trưởng Cửu U Địa Minh Mãng tộc chính là Yêu Khiếu Thiên. Các ngươi làm như vậy làm có phải là muốn phải phản bội tộc đúng không?" Lão giả khoác con rắn đỏ trên vai dùng ánh mắt âm sâm nhìn ba người,

quát lạnh nói.

"Đại trưởng lão, đây thật sự là Yêu Minh tộc trưởng a, trong này chắc có điều chi hiểu lầm?" Ba vị trưởng lão vội vàng nói.

"Không có gì hiểu lầm cả, năm đó ta đúng là bị hảo huynh đệ của mình và Đại trưởng lão liên kết hạ độc thủ, hơn nữa còn phong ấn ta tại dưới đáy Cửu U Hoàng Tuyền. Nếu như không có người cứu thoát thì chỉ sợ một đời ta phải phải bị phong ấn ở bên trong Cửu U Hoàng Tuyền rồi. Bọn họ hôm nay thấy ta thoát khỏi, tự nhiên là phải giết người diệt khẩu..." Yêu Minh cười nhạt nói.

"Cái gì? "

Lời này của Yêu Minh không khác gì sấm giữa trời quang, nổ ầm ầm bên tai những người ở đây, nhất thời ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Yêu Khiếu Thiên và Đại trưởng lão.

"Đại trưởng lão, lời này của Yêu Minh tộc trưởng là sự thật?" Ngay lập tức, liền có thêm một ít trưởng lão gầm lên.

"Người này là giả mạo, lời hắn nói các ngươi cũng tin sao?" Đại trưởng lão âm u nói, mặt khác lại bất chợt vung tay áo lên, điềm nhiên quát: "Một khi đã như vậy, ta đây liền tự mình ra tay, đem tên này giam giữ lại, bắt hắn nói ra sự thật, cấp mọi người một cái công đạo! "

Đại trưởng lão vừa dứt lời thì thân hình liền đột nhiên biến mất, khi xuất hiện đã tới trước mặt Yêu Minh, đôi bàn tay khô héo lúc này đã trở nên đen nhánh vô cùng, mang theo một mùi hôi thối kịch liệt, tuôn ra tràn ngập khắp nơi.

"Khô Diệp đại độc chương! "

"Đại trưởng lão, tốc độ giết người diệt khẩu của ngươi cũng nhanh quá đó!"

Chương phong của Đại trưởng lão mới vừa xuất hiện thì một một tiếng cười to liền vang lên bên cạnh hắn. Bất chợt một bóng người mang theo kim quang khổng lồ mạnh mẽ chắn ở giữa hắn vào Yêu Minh. Kim quang bạo phát, hung hãn đối kháng cùng chương phong của Đại trưởng lão.

"Đang! "

Hai người va chạm với nhau, nhất thời tạo thành một cơn lốc năng lượng bùng quét ra bốn phía, chấn nát cả một góc núi không lồ dưới chân.

Sau khi ngạnh kháng một chương, Đại trưởng lão loạng choạng lùi về sau hai bước, ánh mắt âm trầm nhìn vàng kim quang đang chắn trước mặt Yêu Minh, trên khuôn mặt lộ ra nét dữ tợn: "Tiểu tử, ngươi đang muốn chết!"

"Hừ, Đại trưởng lão, xem ra ngươi càng lúc càng nóng vội rồi..."

Yêu Minh bước lên từng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đại trưởng lão, miệng lạnh lùng nói. Bất chợt, một đạo quang mang đen nhánh to chừng nửa trượng bỗng nhiên xuất hiện trên tay hắn, cuối cùng biến ảo thành một thanh quyền trượng quý dị có hình dạng như hai con độc xà quấn quanh. Trên đỉnh quyền trượng là hai cái đầu rắn dữ tợn đang tranh đoạt viên châu màu đen tỏa ra hàn quang nhàn nhạt.

"Các vị trưởng lão, còn nhận biết vật này không?"

"Cửu U minh trượng? Là Cửu U minh trượng đã biến mất mấy trăm năm."

"Đây chính tín vật biểu tượng cho tộc trưởng a."

Nhìn thấy quyền trượng màu đen kia, tất cả trưởng lão trên bầu trời sắc mặt đều biến đổi, ánh mắt trở nên cuồng nhiệt nóng bỏng. Trên thanh quyền trượng kia, bọn họ có thể cảm nhận được một luồng uy áp huyết mạch mạnh mẽ. Tương truyền bên trong xà châu của Cửu U quyền trượng ẩn chứa huyết mạch tinh thuần nhất của Cửu U Vương tộc, nếu hiện giờ Cửu U Địa Minh Mãng tộc có thể có được huyết mạch này, không thể nghi ngờ là sẽ kéo giãn tốc độ pha loãng huyết mạch.

"Trách sao ta tìm kiếm tất cả địa phương đều tìm không thấy Cửu U minh trượng, nguyên lai là bị tên hỗn đản này nuốt vào bụng." Yêu Khiếu Thiên sắc mặt cực độ âm trầm nhìn Yêu Minh, nắm tay xiết chặt.

"Các vị trưởng lão, bất cứ chuyện gì cũng không thể chỉ nghe lời nói từ một phía. Mấy năm nay, Cửu U Địa Minh Mãng tộc dưới sự dẫn dắt của Thiên Khiếu tộc trưởng đạt được thành tích như thế nào thì trong lòng của

các người đều hiểu rõ. Mặc dù Yêu Minh là tiền nhiệm tộc trưởng, nhưng dù sao cũng chỉ là tiền nhiệm mà thôi, nếu hắn đồng ý giao ra Cửu U minh trượng thì chắc chắn sau này Cửu U Địa Minh Mãng tộc sẽ không để hắn thiệt thòi." Đại trưởng lão hung hăng liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, sau đó mở miệng quát.

"Đúng vậy a, Yêu Minh tộc trưởng, người liền đem Cửu U minh trượng giao cho Thiên Khiếu tộc trưởng đi..." Một ít vị trưởng lão lúc này cũng mở miệng nói, bọn họ đều là thuộc loại thân tín của Yêu Khiếu Thiên, đến thời điểm như thế này tự nhiên là hiểu được nên đứng về bên nào.

Nghe vậy, Yêu Minh chỉ cười cười lạnh lùng không nói.

"Lời của Đại trưởng lão sai rồi, ai nắm giữ Cửu U minh trượng sẽ trở thành tộc trưởng của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, đây là thiết quy của lịch đại tộc chúng ta. Lúc trước để cho Yêu Khiếu Thiên lên làm tộc trưởng cũng chỉ là ngộ biến từng quyền, hơn nữa các người cũng đều đã đáp ứng một khi Yêu Minh tộc trưởng xuất hiện, liền đem vị trí tộc trưởng trả lại cho hắn." Ba vị trưởng lão lúc trước được Yêu Minh chỉ đích danh liếc nhau một cái, rồi đột nhiên đồng thời mở miệng nói. Bọn họ cũng không phải là hạng vô dụng, tự nhiên có thể đoán được một ít chân tướng sự tình.

"Ba vị trưởng lão nói không sai..."

Bên trong nhóm những trưởng lão, hiển nhiên có không ít người theo phái của Yêu Minh, bởi vậy lập tức có một ít tiếng phụ họa vang lên.

"Đồ khôn kiếp, chết cho ta."

Nghe được những lời này, từ Yêu Khiếu Thiên cho đến Đại trưởng lão sắc mặt đều trở nên âm lãnh, kín đáo đưa mắt liếc nhau, rồi hai người bắt chợt cùng lúc hung hãn lướt tới, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm, kinh phong đáng sợ âm âm quét tới, hung hăng đánh về phía Tiêu Viêm. Xem ra bọn họ là muốn lấy thủ đoạn lôi đình mà giải quyết xong Tiêu Viêm và Yêu Minh. Chỉ có như vậy mới có thể lại lần nữa ổn định cục diện.

Hai gã Đấu Thánh đồng thời ra tay, thanh thế quả nhiên là uy chấn thiên địa!

-----oOo-----

Chương 1458: Đại thế đã mất!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Yêu Khiếu Thiên và Đại trưởng lão đồng thời ra tay, nội tâm Tiêu Viêm cũng hơi có chút ngưng trọng. Hai người này, một người là Nhất tinh Đấu Thánh trung kì, còn một người là Nhất tinh Đấu Thánh hậu kì, liên thủ với nhau, sức mạnh sẽ cực kì khủng khiếp. Nếu như mà hắn dám có chút khinh thường thì chắc chắn sẽ dẫn tới nguy cơ bị mất mạng.

“Hai vị cũng thật là gấp gáp đây, tâm tư như vậy thì hiện tại chỉ sợ bất cứ ai cũng đều biết các ngươi muốn làm gì rồi!”

Tiêu Viêm gồng mình một cái, dốc toàn lực thi triển Kim Cương Lưu Ly Thể. Thân hình vốn rất cao lớn của hắn nhanh chóng bành trướng, trực tiếp đạt tới cửu trọng cửu xích. Kim quang rực rỡ lưu chuyển bên ngoài thân thể, cuối cùng chậm rãi biến thành màu ám kim. Mặt ngoài lớp da hơi rung lên, mơ hồ như có tiếng sấm truyền ra từ bên trong.

“Tộc văn...Hiện!”

Mặc dù đã thi triển Kim Cương Lưu Ly Thể đến mức đỉnh phong, nhưng Tiêu Viêm vẫn chưa hài lòng. Thủ ấn vừa động, giữa trán liền xuất hiện một tộc văn huyền ảo. Mà ngay sau khi tộc văn hiện lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của hai người Yêu Khiếu Thiên, khí tức của Tiêu Viêm cũng lập tức tăng lên một cách điên cuồng, nhanh chóng đạt tới Nhất tinh Đấu Thánh hậu kì. Trình độ đó nếu so với Đại trưởng lão thì thậm chí còn mạnh hơn một bậc.

“Người này đã thi triển bí pháp gì? Có thể làm thực lực tăng vọt lên hai cấp độ như thế này thì cho dù là một số bí pháp Thiên Giai cũng đều không có cách nào làm được a.”

Hiện tại, nội tâm của hai người đang vô cùng hỗn loạn. Giữa các cấp bậc của cảnh giới Đấu Thánh tuy chỉ là một cấp độ nhỏ nhỏ nhưng cũng có chênh lệch rất lớn, vậy mà trong nháy mắt, Tiêu Viêm lại có thể từ sơ kỳ nhảy lên hậu kỳ. Bí pháp cường hãn bậc này quả thật là cực kì hiếm thấy.

“Ha ha, hôm nay hãy để cho ta xem thử xem, hai vị Đấu Thánh liên thủ thì đến tột cùng là có được bao nhiêu uy lực!”

Cảm thụ được loại lực lượng mênh mông, có thể điều khiển được cả thiên địa trong lòng bàn tay, Tiêu Viêm liền ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng. Tiếng cười như sấm, ầm ầm vang vọng khắp cả một vùng trời, một số người có thực lực yếu khi nghe thấy tiếng cười đó thì khí huyết trong cơ thể liền trở nên nhộn nhạo, bước chân liền tiếp lui về phía sau. Mà đó là Tiêu Viêm vẫn chưa thềm xuống tay với bọn họ đây. Nếu như trong lòng hắn tồn tại sát ý thì quả thật hắn chỉ cần cười to một tiếng là chắc chắn sẽ có một số cường giả cảnh giới Đấu Tông bị chấn đứt kinh mạch mà chết.

Uy thế bậc này phải là cường giả Đấu Thánh mới có được!

Một tiếng cười khiến cho lòng người vỡ vụn.

“Cuồng vọng!”

Đại trưởng lão giận dữ bật cười một tiếng. Hai tay của lão đều biến thành màu đen, tỏa ra một mùi vị tanh hôi nồng nặc xộc thẳng vào mũi mọi người. Nếu như dính phải chất kịch độc như vậy thì cho dù là cường giả Bán Thánh cũng sẽ gặp một kết cục cực kì thê thảm.

“Àm...Àm!”

Thấy Đại trưởng lão và Yêu Khiếu Thiên cùng nhau liên thủ công kích, Tiêu Viêm không hề nao núng. Hắn lập tức huy động song chưởng hình thành một cỗ kinh phong, rồi lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất, hung hãn nhất, đối chọi với cả hai người. Song quyền địch tứ thủ, mỗi một lần tiếp xúc là cả không gian như muốn vỡ vụn, đồng thời dư âm của khí kinh phát ra sau khi va chạm cũng đã làm cho những ngọn núi trong phạm vi trăm dặm đều bị sụp đổ, mặt đất thậm chí còn lần lượt xuất hiện những hố to cả nghìn trượng. Lực phá hoại khi cường giả Đấu Thánh giao thủ không ngờ lại kinh khủng đến vậy.

Nhìn thấy tràng cảnh chiến đấu vô cùng cực đoan đang diễn ra ở trên bầu trời, mấy vị trưởng lão của Cửu U Địa Minh Mãng tộc cùng các tộc nhân liền vội vàng thoái lui.

“Rốt cuộc có nên ra tay hay không? Xem tình huống này thì dường như cự nhân màu vàng kia cực kì cường hãn, ngay cả Đại trưởng lão và Thiên Khiếu tộc trưởng liên thủ mà cũng không thể chiếm được ưu thế.”

“Không nên gấp, người nọ hình như muốn trợ giúp Yêu Minh tộc trưởng. Mấy năm nay, Yêu Khiếu Thiên lại trở nên rất độc đoán, với lại hấn quá có chấp, cho nên căn bản hấn còn kém xa so với Yêu Minh tộc trưởng. Nếu có thể làm cho Yêu Minh tộc trưởng trở lại vị trí thì đối với chúng ta mà nói... có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Nhưng mấy năm nay Yêu Khiếu Thiên cũng bồi dưỡng ra không ít thân tín! Người nhìn xem...những tên kia đang chuẩn bị ra tay đánh lén với Yêu Minh tộc trưởng kia!”

“Hừ! Để ta ngăn bọn họ lại!”

Một đám trưởng lão cao tuổi tụ họp lại một chỗ, khẽ thì thầm bàn luận với nhau một cách xôn xao. Đột nhiên, ánh mắt của bọn họ đồng loạt chuyển hướng về nhóm người nhìn còn khá trẻ tuổi ở phía xa. Ngay lập tức, từng cỗ đầu khí trong cơ thể của mọi người liền bạo phát ra dữ dội, rồi chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền hò hét nhau xông lên ngăn trở đám người đang định rục rịch giờ trò kia.

“Minh trưởng lão... Các người muốn làm gì? Tộc trưởng gặp nạn, các người không nghĩ cách đi cứu viện thì cũng không sao. Ấy thế mà các người lại còn dám đến ngăn trở chúng ta! Rốt cuộc các người có ý gì đây?”

“Hừ, chỉ là một đám tiểu bối mà cũng dám hô to gọi nhỏ trước mặt lão phu! Để ta bắt thằng ranh con này!”

“Hoàng Tuyền Chi!”

“U Quỷ Độc Sát Trảo!”

Đầu ngón tay của Yêu Khiếu Thiên phát ra một nguồn năng lượng âm hàn cực lớn, từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía Tiêu Viêm. Cùng lúc đó, Đại trưởng lão cũng nhanh chóng dẫn tới, chất lỏng màu đen hầu hết đã được ngưng tụ vào thủ trảo. Mỗi khi chất lỏng nhỏ xuống thì ngay cả không gian cũng đều bị ăn mòn, rồi hóa thành hư vô.

“Đại Thiên Tạo Hóa Chương!”

“Đế Ân Quyết.... Ngũ ấn hợp nhất!”

Nhìn công kích điên cuồng của hai người, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên ngưng trọng, tay phải xoay tròn, tạo ra một lỗ hồng màu đen trên đỉnh đầu, còn tay trái nhanh như chớp kết xuất từng đạo ấn quyết. Năm đạo thủ ấn chứa đầy năng lượng nhanh chóng dung hợp lại làm một, biến thành một thủ ấn nhiều tầng.

Đế Ân Quyết, ngũ ấn hợp nhất. Đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm dung hợp ngũ ấn lại thành một, nhưng xem ra uy lực của nó không kém Đại Thiên Tạo Hóa Chương một chút nào.

“Rầm...Rầm!”

Tay phải là Đại Thiên Tạo Hóa Chương, tay trái là ngũ ấn hợp nhất đồng thời được đánh ra, trực tiếp va chạm cùng một chỗ với nguồn năng lượng cực lớn từ đầu ngón tay của Yêu Khiếu Thiên và quỹ đảo của Đại trưởng lão.

Cả ba giao thủ trong chốc lát khiến cả thiên địa lâm vào trạng thái tĩnh lặng. Bất chợt, một cơn bão năng lượng đột nhiên hình thành, rồi ùn ùn kéo đến làm cho không gian trong vòng nghìn trượng triệt để tan vỡ, mà các ngọn núi cũng bị nổ tung thành bụi phân tử trong nháy mắt.

“Thình thịch...!”

Trên bầu trời, tuy Tiêu Viêm chật vật lui lại mấy bước nhưng Yêu Khiếu Thiên và Đại trưởng lão cũng đồng dạng bị đẩy lui. Lúc này, khí huyết trong cơ thể hai người đều trở nên nhộn nhạo, đồng thời ánh mắt có chút khiếp sợ nhìn về Tiêu Viêm. Bọn họ thật sự là có chút không thể tin, người này chỉ bằng thực lực Nhất tinh Đẩu Thánh sơ kì nhưng lại có thể chống đỡ được sự liên thủ của hai người bọn họ mà không bị rơi vào thế hạ phong một chút nào.

“Chết tiệt! Rốt cuộc tên Yêu Minh kia tìm được kẻ trợ giúp mạnh như vậy ở đâu ra?”

Sắc mặt Yêu Khiếu Thiên cực kì âm trầm, nội tâm mơ hồ có chút bất an.

Thực lực cường hãn của Tiêu Viêm làm bọn họ cảm thấy có chút khó nan giải, chỉ sợ sự tình ngày hôm nay không thể dễ dàng giải quyết như trong tưởng tượng.

“Minh trưởng lão, cái đám khốn nạn các người lại dám ra tay với người trong tộc?”

Yêu Khiếu Thiên chợt nhìn thấy đám thuộc hạ thân tín đều bị nhóm người Minh trưởng lão ngăn trở, bởi vậy trong lúc nhất thời liền giận đến tím mặt.

“Thiên Khiếu tộc trưởng, việc này còn chưa từng điều tra rõ ràng, cho nên bọn ta không thể dễ dàng để bọn chúng bắt Yêu Minh tộc trưởng được.” Minh trưởng lão quát lớn.

“Vô liêm sỉ!”

Yêu Khiếu Thiên tức giận đến nổi toàn thân phát run. Hắn chưa từng dự đoán được, cái lão gia hỏa này lại có thể đối đáp bài bản như vậy. Không chỉ không giúp đỡ, mà ngược lại còn trở thành chướng ngại vật đối với hắn.

“Đại trưởng lão! Làm sao bây giờ?” Yêu Khiếu Thiên di chuyển ánh mắt nhìn về phía Đại trưởng lão, âm trầm hỏi.

“Ban đầu ta cũng đã nói là phải giết sạch toàn bộ những lão gia hỏa kia đi, nhưng người hét lần này tới lần khác lại muốn lưu giữ bọn chúng. Hiện tại, rốt cuộc đúng là nuôi hổ gây họa mà!” Đại trưởng lão nổi giận, nói. Nhưng lão cũng chợt hiểu được, giờ phút này những lời nói đó là hoàn toàn dư thừa, nên lập tức nghiêng răng, nói: “Ta sẽ ngăn tiểu tử này lại, còn người hãy tìm cơ hội ra tay với Yêu Minh. Chỉ cần giết được hắn thì mấy lão gia hỏa này cũng không dám làm gì nữa.”

Nghe vậy, Yêu Khiếu Thiên vừa muốn gật đầu thì đột nhiên có một tiếng cười mang ngữ điệu trào phúng vang lên.

“Không phải mất công tìm làm gì! Cơ hội đó tới rồi đây.”

Sau đó chỉ thấy Yêu Minh xuất hiện ở đằng sau Tiêu Viêm, áo bào bay phát phới, ánh mắt giống như một mũi kiếm sắc bén nhìn về phía Yêu

Khiếu Thiên và Đại trưởng lão. Giờ phút này hắn lại không hề trốn tránh, bước từng bước, chậm rãi đi ra. Mà theo từng bước chân của hắn là một cỗ khí tức khủng bố, cường hãn hơn rất nhiều so với bất kì người nào đang có mặt ở đây, đang ùn ùn bạo phát ra.

“Nhị tinh Đấu Thánh?”

Cảm giác được cỗ khí tức cực kì cường hãn đó, sắc mặt của Yêu Khiếu Thiên lẫn Đại trưởng lão đều trở nên tái nhợt. Bọn họ chưa từng dự đoán được, Yêu Minh bị chèn ép nhiều năm như vậy nhưng thực lực không những không thụt lùi mà lại còn tăng lên mạnh mẽ, từ cảnh giới Bán Thánh năm đó trực tiếp đề thăng lên Nhị tinh Đấu Thánh!”

“Quả không hổ là Yêu Minh tộc trưởng, thiên phú như thế mà so với Yêu Khiếu Thiên thì không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần!” Ánh mắt đám người Minh trưởng lão lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Bọn họ thân là ma thú cho nên tốc độ tu luyện có lẽ sẽ kém hơn nhân loại, nhưng bù lại bọn họ đã có tuổi thọ cao. Tại thú giới, nếu hao phí mấy trăm năm mà có thể từ Bán Thánh đạt tới Nhị Tinh Đấu Thánh thì tốc độ cũng là tương đương không kém.

“Tiêu Viêm huynh đệ! Đại ân lần này, Yêu Minh luôn ghi nhớ trong lòng. Giải quyết được đám hỗn tạp này xong, thì ngày sau, cho dù là Cửu U Địa Minh Mãng tộc thì ta cũng sẽ nguyện ý cùng chung chiến tuyến với ngươi.”

Yêu Minh nhìn về phía Tiêu Viêm, rồi đột nhiên cúi người thi lễ với hắn, trong giọng nói tràn ngập cảm kích. Nếu không phải Tiêu Viêm cứu hắn từ Cửu U Hoàng Tuyền, nếu không phải Tiêu Viêm cho hắn đan dược, nếu không phải Tiêu Viêm giúp hắn ngăn cản lâu như vậy thì kết cục hôm nay của hắn hiển nhiên sẽ là ôm hận mà chết!

“Thực lực khôi phục lại được mấy thành rồi?” Tiêu Viêm cười, nói.

“Mới được sáu thành! Nhưng để thu thập Yêu Khiếu Thiên thì thừa sức.” Yêu Minh cười lớn, nói

“Đại trưởng lão kia để cho ta đối phó, còn chuyện giữa hai người các ngươi nên giữ yên lặng một chút!” Tiêu Viêm cười nhạt, nói.

“Được!”

Yêu Minh gật gật đầu, không nói nhiều lời, trực tiếp xoay người, rồi chậm rãi bước từng bước về phía Yêu Khiếu Thiên, ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm vào sắc mặt đang trở nên tái nhợt của đối phương.

“Hảo huynh đệ của ta... Hôm nay, ta sẽ trả lại cho ngươi nỗi khổ đau mà ta đã trải qua trong mấy trăm năm qua.” Chỉ trong chớp mắt, Yêu Minh đã xuất hiện trước mặt Yêu Khiếu Thiên, đồng thời khuôn mặt hắn dần dần trở nên dữ tợn.

Thời điểm Yêu Minh ra tay thì Tiêu Viêm cũng khẽ động thân hình xuất hiện trước mặt vị Đại trưởng lão kia, rồi mỉm cười nhìn về phía đối phương. Mà đối với nụ cười này của hắn thì toàn thân Đại trưởng lão lại dần dần trở nên lạnh lẽo. Lão đã hiểu được, đại thế hôm nay đã mất...

-----oOo-----

Chương 1459: Hoàng Tuyên Yêu Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Phanh!”

Trên bầu trời, một quyền của Tiêu Viêm va chạm với chuông phong đầy hắc khí tanh hôi của Đại trưởng lão kia. Ngọn lửa nóng rực chọt bùng lên, những độc khí kia đều lập tức bốc hơi. Lực lượng mạnh mẽ cũng đẩy lui Đại trưởng lão vài bước về phía sau. Khí huyết trong cơ thể thậm chí còn có chút sôi trào. Dị hỏa chi lực của Tiêu Viêm làm cho lão không dễ chịu chút nào.

“Đại trưởng lão, ta thấy ngươi nên thúc thủ chịu trời đi, ngươi không phải đối thủ của ta. Chỉ khoảng chục chiêu nữa thôi Yêu Khiếu Thiên kia sẽ thua trong tay Yêu Minh. Đến lúc đó, nếu hắn ra tay thì kết cục của ngươi sẽ chẳng khá khẩm được đâu.” Tiêu Viêm biến thành cự nhân màu vàng rực cao lâm hạ nhìn xuống Đại trưởng lão cách đó không xa, cười nói.

Nghe vậy, da mặt Đại trưởng lão hơi run lên, khóe mắt nhanh chóng nhìn lướt qua trận chiến của Yêu Khiếu Thiên, trong lòng cũng trầm xuống. Giờ

phút này, tên kia đã bị Yêu Minh áp chế hoàn toàn, gần như không có sức hoàn thủ. Xem bộ dáng chật vật của hắn, hiển nhiên sẽ không cầm cự được bao lâu nữa.

“Khôn kiếp, cố gắng nhiều năm như vậy mà lại đổ sông đổ bể!”

Trong lòng Đại trưởng lão tràn ngập phần nộ và không cam lòng. Vốn lão cho rằng bọn họ đã hoàn toàn khống chế được Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Nhưng sự thật tàn khốc lại cho họ biết là sự khống chế này tất cả chỉ là hư ảo. Một khi gặp được nguy cơ, cái gọi là khống chế này sẽ biến thành một trò cười.

“Huynh đệ tốt của ta, nhiều năm như vậy mà ngươi chỉ có chút tiến triển này, cũng quá làm ta thất vọng rồi!”

Khi những ý nghĩ tức giận đang quanh quẩn trong lòng Đại trưởng lão thì một tiếng cười lạnh chợt truyền đến từ cách đó không xa, sau đó là tiếng nổ kinh thiên động địa và kêu gào thảm thiết của Yêu Khiếu Thiên.

“Thua rồi?”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này, trong lòng Đại trưởng lão chợt nhảy dựng, vội vã quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy giờ phút này Yêu Khiếu Thiên đã nằm trên một đỉnh núi như chó chết. Mà ngọn núi vốn cao đến ngàn trượng kia cũng sập xuống hơn nửa. Những trận chiến giữa Đấu Thánh với nhau thường rất thảm liệt, họ chỉ cần giơ tay nhắc chân thôi thì cả một ngọn núi khổng lồ đã hóa thành tro bụi.

“Bành!”

Yêu Minh hung hăng dẫm lên thân thể Yêu Khiếu Thiên. Kinh phong đáng sợ lấy chân hắn làm trung tâm mà bùng nổ ra, trực tiếp chấn nát một số tảng đá lớn ở bên cạnh thành bụi phấn. Mà Yêu Khiếu Thiên cũng phun ra một ngụm máu tươi, bên trong còn kèm theo vài mảnh nội tạng nhỏ.

Nhìn một màn này, mí mắt của không ít tộc nhân Cửu U Địa Minh Mãng tộc đều giật giật. Cuộc chiến lúc này của hai người này thật quá hung ác.

Tuy Yêu Khiếu Thiên chật vật như vậy nhưng Yêu Minh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, cả người đầy máu, vết thương chồng chất làm cho khuôn

mặt hấn có vẻ cực kỳ dữ tợn. Lúc giao thủ với Yêu Khiếu Thiên, Yêu Minh đã nói rõ lên cái gì mới gọi là liều mạng. Nếu không, muốn đánh bại một Nhất tinh Đẩu Thánh trong thời gian ngắn như vậy gần như là một điều không thể.

“Xem ra mối hận với Yêu Khiếu Thiên này của Yêu Minh rất sâu đậm, chiêu nào chiêu ấy cũng thật ngoan độc.” Nhìn hai người Yêu Minh và Yêu Khiếu Thiên thảm thiết như vậy, Tiêu Viêm cũng có chút lú lẫm, đây mới thật sự là liều mạng.

“Đại ca, đại ca, tha cho ta. Năm đó là do ta bị Đại trưởng lão dụ dỗ nên mới trượt chân vào những việc súc sinh như vậy!”

Bị Yêu Minh đâm lên vùng tim, khuôn mặt vốn âm tàn của Yêu Khiếu Thiên cũng xuất hiện vẻ sợ hãi, kêu lên the thé.

“Bây giờ ngươi đã biết ta là đại ca của ngươi sao? Mấy trăm năm khổ sở của ta đều là do ngươi ban tặng đấy!” Giọng nói của Yêu Minh vô cùng lạnh lẽo, hấn chậm rãi ngồi xổm xuống xoa xoa đầu Yêu Khiếu Thiên, khuôn mặt đầy máu bỗng xuất hiện một chút nhu hòa ngăn ngui: “Năm đó, ta thật sự xem ngươi như anh em ruột. Nếu ngươi không phản bội ta, vị trí tộc trưởng sớm hay muộn cũng sẽ là của ngươi...”

“Từ nhỏ tới lớn, thứ gì tốt cũng đều do ngươi hưởng thụ trước. Vậy nên muốn ta chết, ngươi cũng đừng mong thoải mái!”

Cảm nhận được bàn tay đang vuốt ve của Yêu Minh, cả người của Yêu Khiếu Thiên liền trở nên run rẩy. Hấn có thể cảm thấy sát ý trong lòng của người kia, vậy nên trong mắt cũng xuất hiện vẻ dữ tợn. Nhưng ngay khi đầu khí trong cơ thể sắp nghịch chuyển bạo thể thì ánh mắt Yêu Minh lại trở nên âm hàn. Bàn tay sắc bén như đao hung hăng bổ lên đầu Yêu Khiếu Thiên. Tại khoảnh khắc này, máu tươi lẫn lộn với não tương đều tủa ra bên ngoài.

“Phanh!”

Bàn tay cắm vào đầu Yêu Khiếu Thiên, sắc mặt Yêu Minh không chút thay đổi. Hấn chậm rãi thu tay về, lòng bàn tay nhiều thêm một viên châu lớn chừng nắm đấm, mặt ngoài vô cùng bóng loáng, trong lúc mơ hồ còn có khí đen lưu chuyển, hội tụ thành một khuôn mặt đang gào rống chói tai,

rõ ràng là dung mạo của Yêu Khiếu Thiên.

Tất cả tộc nhân của Cửu U Địa Minh Mãng tộc đều nhìn lên đỉnh núi này. Bọn họ có thể cảm thấy được khí tức và dao động huyết mạch đều đã biến mất trên thế gian này một cách triệt để.

Lúc này, mấy người đang giằng co với vài trưởng lão thế hệ trước cũng tái mặt, thân thể lập tức run rẩy không dám tiếp tục có chút dị động nào nữa.

Nắm chặt viên châu màu đen kia, trong mắt Yêu Minh cũng xẹt qua một chút đau thương. Báo được đại thù, trong lòng hẳn giờ đây cũng chẳng có bao nhiêu khoái ý, thủ túc tương tàn này vốn là một việc bi thảm nhất trên cõi đời này...

“Ừc!”

Trên bầu trời, Đại trưởng lão kia cũng nuốt nước bọt một cách khó khăn. Lão không ngờ rằng Yêu Minh lại tàn nhẫn như vậy, không hề để lại một chút đường sống cho Yêu Khiếu Thiên, thậm chí cả ma hạch cũng bị moi ra. Hiển nhiên là Yêu Minh không muốn để cho Yêu Khiếu Thiên bất cứ cơ hội nào để xoay sở.

Nhìn Yêu Minh đứng bên cạnh thi thể Yêu Khiếu Thiên, Tiêu Viêm cũng không mở miệng quấy rầy. Hắn cũng có huynh đệ, vậy nên hẳn hiểu nếu muốn hắn ra tay với Tiêu Đỉnh hay Tiêu Lệ thì trong lòng sẽ đau khổ đến mức nào. Tuy nói là Yêu Khiếu Thiên phụ Yêu Minh trước nhưng dù sao trong người họ cũng cùng chảy chung một dòng máu.

“Đại trưởng lão, tiếp theo là đến phiên ngươi...”

Yêu Minh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, vung tay thu lấy thi thể Yêu Khiếu Thiên rồi nhìn về phía Đại trưởng lão một cách dữ tợn, lạnh giọng nói.

Thấy ánh mắt dữ tợn kia của Yêu Minh, thân thể Đại trưởng lão cũng hơi run lên. Lão hiểu, nếu rơi vào tay tên kia thì chắc chắn kết cục của hắn sẽ thảm hơn Yêu Khiếu Thiên vô số lần.

“Ma Xà Thiên Báo!”

Ánh mắt Đại trưởng lão nhanh chóng lướt qua Tiêu Viêm và Yêu Minh rồi đột ngột cắn chặt răng lại, hai tay nhanh chóng kết thành một thủ ấn quỷ dị. Thân thể lão chợt bành trướng lên, da dẻ cấp tốc ngọ nguậy như có thứ gì đó muốn phá thể mà ra.

Nhìn một màn này, Tiêu Viêm hơi nhíu mi, cước bộ có chút bất an lùi về phía sau.

“Lại dám tự bạo!”

Yêu Minh cũng bị sự quyết đoán của Đại trưởng lão làm cho kinh hãi, thân hình nhanh chóng lui lại.

“Àm!”

Khi thân hình Tiêu Viêm và Yêu Minh vừa lui lại thì rốt cuộc thân thể phồng to lên như quả cầu của Đại trưởng lão cũng vỡ bung ra trong một tiếng nổ kinh thiên động địa. Chỉ trong nháy mắt, tất cả núi non trong vòng ngàn trượng xung quanh đều bị năng lượng trùng kích vô cùng đáng sợ kia san thành bình địa.

“Xuy xuy!”

Lúc năng lượng trùng kích kia bộc phát, vô số hắc xà được tạo thành từ năng lượng ùn ùn bay ra bốn phương tám hướng. Khi vừa tiếp xúc với mặt đất thì những hắc xà này đều nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

“Không phải tự bạo, lão già này thật giáo hoạt, cư nhiên lại trực tiếp vứt bỏ thân thể mình, đem ma hạch giấu trong một phân thân...”

Nhìn một màn này, trong mắt Tiêu Viêm cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc. Lão già này quyết định cũng thật dứt khoát. Mất đi thân thể thì tất nhiên thực lực sẽ giảm xuống rất nhiều. Muốn khôi phục lại đỉnh phong thì không biết sẽ là ngày nào tháng nào.

“Hừ, coi như con chó già này may mắn...”

Năng lượng trùng kích từ từ tiêu tán, thân hình Yêu Minh chợt lóe lên rồi xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, hẩn nhìn về phía đám đông tộc nhân của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, quát: “Hạ lệnh điều tra trong phạm vi vạn

dặm, nhất định phải tìm ra lão quỷ đó!”

“Dạ!”

Nghe vậy, một số trưởng lão vội cung kính đáp. Yêu Minh vốn đã có uy danh không nhỏ ở Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Tuy hấn mất tích mấy trăm năm nhưng hung uy khi chém giết Yêu Khiếu Thiên đã đủ làm tất cả tộc nhân đều kính sợ hấn.

“Chúc mừng Yêu Minh tộc trưởng trở về ngai vị, chúng ta tất sẽ thề chết đi theo!”

Một số trưởng lão tâm tư nhanh nhẹn đều vội tiến lên cung kính nói với Yêu Minh.

“Làm phiền các vị trưởng lão rồi, vậy chuyện trong tộc sẽ giao cho các vị, người không nên giữ thì cũng nên loại trừ...” Yêu Minh thản nhiên nói, nếu hấn muốn tiếp nhận lại ngai vị thì tất nhiên phải loại bỏ đám tay chân của Yêu Khiếu Thiên, nếu không sớm hay muộn đó cũng sẽ là một mối họa.

“Dạ!”

Nghe vậy, những trưởng lão kia đều cung kính đáp.

Nhìn Yêu Minh xử lý việc trong tộc đâu vào đấy, Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu. Tuy người này bị phong ấn nhiều năm nhưng khí phách vẫn còn, nếu sau này phát triển thích đáng thì cũng sẽ trở thành một bậc kiêu hùng.

“Vụt!”

Khi Tiêu Viêm giải trừ Kim Cương Lưu Ly Thể thì mấy người Thái Lâm cũng bay ra từ vực sâu, cuối cùng huyền phù bên cạnh hấn. Trận chiến lúc nãy các nàng không thể nhúng tay vào nổi, vậy nên cũng không hề hiện thân.

“Tiêu Viêm huynh đệ, lần này ít nhiều cũng nhờ sự trợ giúp của ngươi!” Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Yêu Minh cũng xoay người chấp tay nói với Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cười cười xua tay.

“Tiêu Viêm huynh đệ, đại ân lần này không gì có thể báo đáp nổi, nhưng dù thế nào ta cũng thể nói suông như vậy được. Ha ha, đừng từ chối vội, chắc ngươi sẽ có hứng thú với việc mà ta nói” Yêu Minh trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cười nói.

“Hả?” Tiêu Viêm hơi nhướn mày lên.

“Không biết Tiêu Viêm huynh đệ đã từng nghe đến cái tên Hoàng Tuyền Yêu Thánh chưa?” Yêu Minh cười nói.

“Hoàng Tuyền Yêu Thánh?”

Tiêu Viêm ngẩn ra, rớt cuộc cũng động dung: “Đó chính là vị Hoàng Tuyền Đại Thánh đã bước một bước vào cảnh giới Đấu Đệ?”

-----oOo-----

Chương 1460: Hoàng Tuyền Thiên Nộ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hoàng Tuyền Yêu Thánh!"

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào Yêu Minh, một lúc sau, hắn đột nhiên cười, nói: *"Làm sao vậy? Chẳng lẽ Hoàng Tuyền yêu thánh trong truyền thuyết lại có có quan hệ với tộc Cửu U Địa Minh Mãng hay sao?"*

"Ha ha, Hoàng Tuyền yêu thánh đương nhiên không phải người tộc ta nhưng có quan hệ sâu xa với tộc ta. Năm đó, vị tuyệt thế cường giả này ngã xuống, truyền thừa lưu lại trải qua năm tháng đã tiêu tán hầu như không còn."

Yêu Minh cười cười, chột thấp giọng nói: *"Trong tộc ta, có một tấm bia đá Hoàng Tuyền, chính là được lưu lại từ thời viễn cổ. Trên tấm bia có ghi chép sử học cả đời của Hoàng Tuyền yêu thánh, thậm chí nghe nói ẩn sâu trong tấm bia đá kia là tinh huyết của hắn."*

"*Tinh huyết?*" Mí mắt Tiêu Viêm giật giật. Hoàng Tuyền yêu thánh đã bước một chân vào cấp Đấu Đế, thực lực đạt tới trình độ công đoạt tạo hóa. Mà cường giả cấp độ này thì huyết mạch trong cơ thể đã bắt đầu biến dị. Chỉ cần hấn đi một bước còn lại, vậy hậu nhân khác cũng sẽ hưởng thụ truyền thừa huyết mạch lực, trăm đời nhận được che chở. Từ đó về sau, một chủng tộc viễn cổ sẽ được ra đời.

Đương nhiên, Hoàng Tuyền yêu thánh cho tới khi chết cũng không đạt tới bước cuối cùng thành Đế. Bởi vậy con cháu hấn cũng không nhận được phúc khí kia. Tuy hậu nhân của hấn không nhận được huyết mạch lực buồng xuống, nhưng tinh huyết của Hoàng Tuyền yêu thánh đối với cường giả Đấu Thánh mà nói thì có lực hấp dẫn cực lớn. Nếu có thể lấy được nó, thực lực sẽ tăng lên không ít.

"*Nếu trong bia đá Hoàng Tuyền cất dấu bí mật lớn như thế, vậy sao tộc người còn chưa từng có người lấy được?*" Lực hấp dẫn của tinh huyết Hoàng Tuyền yêu thánh khiến trong lòng Tiêu Viêm cũng chợt nóng lên, nhưng ngay lập tức hấn đã khôi phục lại bình tĩnh, nói.

"*Ha ha... Tiêu Viêm huynh đệ đúng là cẩn thận. Bia đá Hoàng Tuyền là trấn tộc chi bảo của tộc Cửu U Địa Minh Mãng ta. Trên tấm bia đá đều khắc ba loại đấu kỹ. Hoàng Tuyền chỉ và Hoàng Tuyền chương là đấu kỹ Thiên giai cấp thấp, cái còn lại chính là Thiên giai trung cấp, uy lực vô song. Nhưng chỉ có tộc trưởng cùng với một số trưởng lão mới có quyền tu luyện.*" Yêu Minh cười nói.

"*Hoàng Tuyền chỉ, Hoàng Tuyền chương, vậy còn loại cuối cùng?*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, cũng không biểu hiện bất kỳ sự thèm muốn nào ra mặt. Đấu kỹ Thiên giai trung cấp dù có uy lực không nhỏ nhưng lực hấp dẫn đối với hấn cũng không lớn. Dù sao Đấu kỹ Thiên giai trong tay hấn cũng chẳng ít.

"*Hoàng Tuyền Thiên Nộ...*" Yêu Minh mỉm cười, đáp.

"*Hoàng Tuyền Thiên Nộ?*" Tiêu Viêm chợt ngẩng đầu: "*Hoàng Tuyền chỉ, đoạn sinh tử. Hoàng Tuyền Nộ, toái nhân hồn? Đấu kỹ thành danh của Hoàng Tuyền yêu thánh năm đó, Hoàng Tuyền Thiên Nộ?*"

Trong tâm Tiêu Viêm bây giờ cũng thoáng chấn động. Hoàng Tuyền Thiên Nộ là một loại đấu kỹ Thiên giai cao cấp âm ba. Trong sách cổ ghi lại,

Hoàng Tuyền Thiên Nộ cho dù là Đấu Thánh đỉnh phong khi nghe thấy cũng phải biến sắc. Đỉnh cấp cường giả chết trong tay Hoàng Tuyền yêu thánh, mười người có ít nhất chín người là bị Hoàng Tuyền Thiên Nộ chấn vỡ linh hồn mà chết.

Đấu kỹ Thiên giai cao cấp!

Đấu kỹ như vậy Tiêu Viêm mới gặp lần đầu. Theo suy đoán của hắn, chỉ sợ uy lực của Phật Nộ Luân Hồi hắn lĩnh ngộ ra cũng không bằng Hoàng Tuyền Thiên Nộ. Về phần Phật Nộ Hỏa Liên, nếu như hắn thành công thôn phệ Tịnh Liên Yêu Hỏa thì uy lực cũng sẽ không yếu hơn Hoàng Tuyền Thiên Nộ.

Bàn về lực phá hoại thực sự, Hoàng Tuyền Thiên Nộ có lẽ cũng không kém Phật Nộ Hỏa Liên là bao, nhưng Hoàng Tuyền Thiên Nộ lại là một thứ lợi khí giết người. Cho dù là cường giả cùng cấp, khi nóng giận có chút sơ sẩy, linh hồn sẽ chịu tổn thương nghiêm trọng. Cần biết linh hồn chính là căn bản của con người. Nếu linh hồn bị thương, sẽ tạo thành di chứng nghiêm trọng hơn thân thể tổn thương gấp nhiều lần.

Lại nói, nếu như Tiêu Viêm tu luyện thành công Hoàng Tuyền Thiên Nộ, cho dù gặp phải cường giả Tam tinh Đấu Thánh, nếu đối phương không phản ứng kịp tất sẽ chịu thiệt thòi lớn!

"Ha ha, đúng là kỹ năng thành danh của Hoàng Tuyền yêu thánh, Hoàng Tuyền Thiên Nộ." Yêu Minh ngược lại rất kinh ngạc, cười nói.

"Theo lời người nói, Yêu Thiên Khiếu kia hoặc Đại trưởng lão hắn là tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ? Nếu lúc trước bọn họ thi triển ra, ta sẽ không ngăn cản nổi bọn họ." Tiêu Viêm nói. Nếu như hai người Yêu Thiên Khiếu tu luyện thành công Hoàng Tuyền Thiên Nộ, cục diện vừa rồi cũng sẽ khác. Đấu kỹ Thiên giai cao cấp, cho dù ở thời viễn cổ cũng là thứ khá hiếm thấy, huống chi là bây giờ.

"Nào có dễ dàng như vậy. Nhiều năm như vậy, tộc ta chưa có ai có thể tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ. Vì đấu kỹ kia ẩn dấu sâu trong tám bia đá, chúng ta căn bản không thể có được phương pháp tu luyện. Hơn nữa vì lo lắng tinh huyết Yêu thánh trong đó bị tổn hại, cũng chưa từng có ai dám mạnh tay phá vỡ..." Yêu Minh cười cười, nói.

"Những lời này của Yêu Minh huynh có ý gì? Ngay cả lịch đại cường giả Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng không cách nào lấy được phương pháp tu luyện, huống chi là chúng ta." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Ha ha, người khác không làm được nhưng Tiêu Viêm huynh đệ thì lại khác." Yêu Minh cười nói.

"Hà?" Tiêu Viêm nhú mày, mười ngón tay đan vào nhau, cười cười, nói: "Dị hỏa?" Thứ duy nhất trên người hắn không giống người thường hình như chỉ có Dị hỏa.

"Dị hỏa tuy mạnh, nhưng không có quan hệ gì với bia đá Hoàng Tuyền. Chúng ta cần là người có linh hồn lực cực kỳ mạnh mẽ. Trong bia đá có linh hồn Hoàng Tuyền yêu thánh còn sót lại thủ hộ. Mà phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền yêu thánh chính là ấn dấu trong đám linh hồn còn sót lại kia." Yêu Minh cười nói: "Chúng ta là ma thú, không chú trọng linh hồn lực lượng. Mặc dù thực lực như ta, linh hồn lực chỉ sợ cũng chỉ tương đương một tên Luyện Dược Sư thất phẩm. Vậy nên không có biện pháp khắc chế đám linh hồn còn sót lại kia."

"Trải qua dò xét mấy năm nay, chúng ta đã phát hiện linh hồn ít nhất cần đạt tới Thiên cảnh mới có thể xâm nhập thành công vào bia đá. Nhưng cảnh giới linh hồn này, chỉ có một vài Luyện dược Đại tông sư của nhân loại mới có thể đạt tới. Trong tộc trước kia cũng từng có ý định mời một vị Đại tông sư, nhưng sau vì lo lắng bị lộ ra bia đá Hoàng Tuyền sẽ dẫn tới vô số phiền phức nên đành thôi. Dù sao ấn dấu trong bia đá Hoàng Tuyền cũng chính là tinh huyết Yêu thánh. Nếu như truyền ra ngoài, cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng sẽ động tâm. Cho nên một số tộc nhân trong tộc ta cũng chỉ biết bia đá Hoàng Tuyền tồn tại, nhưng cũng không biết trong đó ấn dấu gì."

Tiêu Viêm mỉm cười, nói: "Người tin tưởng ta như vậy? Người đem tất cả bí mật quan trọng như vậy nói cho ta?"

"Tiêu Viêm huynh đệ, người đừng suy đoán lung tung. Ta nói bí mật này cho người biết, một là muốn báo đáp người, Yêu Minh ta không phải người chịu ơn không báo đáp. Thứ hai, ta muốn mượn năng lực của người mở ra bia đá. Như vậy thực lực của ta sẽ tăng nên, cũng sẽ triệt để nắm giữ Cửu U Địa Minh Mãng tộc trong tay." Yêu Minh hiểu rõ suy nghĩ

trong lòng Tiêu Viêm, trịnh trọng giải thích.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Yêu Minh. Yêu Minh cũng không chút né tránh, đối mặt với Tiêu Viêm.

Một hồi lâu sau, Tiêu Viêm chuyển ánh mắt, trầm ngâm: *"Đã như vậy thì để ta thử một lần. Ta muốn xem liệu có thể đối phó tàn hồn trong bia đá hay không?"*

"Ha ha. Đã như vậy trước tiên Yêu Minh xin đa tạ Tiêu Viêm huynh đệ đã trợ giúp."

Nghe vậy, Yêu Minh vui sướng, cười nói.

"Bất quá việc này cũng không vội. Hôm nay Tiêu Viêm huynh đệ đã trải qua một trận đại chiến. Ngươi cứ nghỉ ngơi một đêm đã, ta cũng cần xem xét công việc trong tộc. Sáng sớm mai, ta sẽ đem bọn ngươi đi tới bia đá Hoàng Tuyền."

"Ừm, vậy cũng tốt!"

Tộc Cửu U Địa Minh Mãng gặp đại biến. Đêm nay tất không thể thiếu chuyện đổ máu. Nhưng đám người Tiêu Viêm cũng không quan tâm tới những điều này. Dù sao đâu cũng là việc nội bộ của bọn hắn, nhúng tay vào sẽ không hay.

Cả đêm hỗn loạn, rốt cuộc đến tảng sáng cũng bắt đầu yên tĩnh. Khi ánh bình minh bắt đầu chiếu sáng thì Yêu Minh cũng xuất hiện trước phòng đám người Tiêu Viêm, sau đó cả đoàn người đi về phía sau núi.

Trên đường đi cả đoàn người không chút dừng lại. Chỉ mười phút ngắn ngủi đã tới một tòa tế đàn cổ xưa.

Tế đàn này cực kỳ to lớn, hoàn toàn tạo bởi một tảng đá xanh. Đứng trên đỉnh tế đàn cũng đủ để bao quát một vài ngọn núi.

Đoàn người Tiêu Viêm từ từ dừng ở trên đỉnh tế đàn. Trong vị trí trung tâm, có một tòa bia đá vàng nhạt lớn khoảng trăm trượng, tịch liêu đứng sừng sững ở nơi này. Một luồng khí tức cổ xưa từ đó lan tỏa ra bốn phía, giống như hàng cổ vĩnh tồn.

"Đây là bia đá Hoàng Tuyền trong truyền thuyết sao?"

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn, trên bia đá khắc vô số kí hiệu kỳ dị, mơ hồ có ánh sáng kỳ quái lóe ra. Trên tấm bia khắc một ngón tay khổng lồ cùng một chữong ấn sâu đến nửa trượng. Một chút tin tức kỳ dị từ trong đó khuếch tán ra. Hẳn đó là phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền chỉ và Hoàng Tuyền chữong.

Yêu Minh trịnh trọng đứng trước bia đá, cúi đầu thi lễ, sau đó mới chậm rãi lui lại đằng sau, nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Đây là bia đá Hoàng Tuyền của tộc ta. Mà Hoàng Tuyền Thiên Nộ và tinh huyết Yêu thánh cũng ẩn giấu ở bên trong. Về phần có lấy được hay không, vậy cần phải dựa vào Tiêu Viêm huynh đệ."*

Tiêu Viêm lặng im gật đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn tấm bia đá này. Hẳn cảm nhận được một uy áp linh hồn mạnh mẽ đến cực đoan từ trên đó tỏa ra.

"Chỉ là một mảnh tàn hồn đã mạnh mẽ như vậy. Không biết Hoàng Tuyền yêu thánh còn mạnh mẽ tới mức nào."

-----oOo-----

Chương 1461: Linh hồn tranh đấu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Năm đó ta cũng đã thử qua một lần, muốn lấy được phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ và tinh huyết Yêu thánh ở trong tấm bia đá. Nhưng lúc lực lượng linh hồn của ta vừa mới xâm nhập vào tấm bia đá đó thì liền bị chấn cho đến hộc máu thảm bại, phải nghỉ ngơi trên dưới nửa năm mới khôi phục lại được."

Yêu Minh nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Viêm cũng không kềm chế được liền khẽ thở một tiếng dài, ánh mắt sợ sệt dè chừng nhìn tấm bia đá, nói: *"Mặc dù thực lực của ta bây giờ hùng mạnh hơn xưa rất nhiều, nhưng ta vẫn có cảm giác là nếu như ta lại thử một lần nữa thì kết quả cũng chẳng khả quan hơn bao nhiêu."*

"Đúng là trong tấm bia đá kia ẩn chứa một luồng linh hồn lực vô cùng cường đại. Vả lại, ta còn lờ mờ cảm thấy một uy áp kỳ dị nữa. Nếu đoán không sai, vị Hoàng Tuyền Yêu Thánh kia đã tu luyện linh hồn đến một mức độ vô cùng kinh khủng..." Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thấp giọng nói.

"Người có thể bước một chân vào cảnh giới Đấu Đế thì đâu phải nhân vật đơn giản gì..." Yêu Minh cười khỏ một tiếng, chợt nói: "Vậy tính sao đây? Tiêu Viêm huynh đệ có nắm chắc không?"

"Cũng không chắc, nhưng ta vẫn muốn thử một lần."

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm tấm bia đá kia, lại hơi lắc đầu một chút, nói. Mặc dù chênh lệch giữa hắn và Hoàng Tuyền Yêu Thánh như trời với đất, nhưng dù sao đây chỉ là một đạo tàn hồn của ông ta. Nếu thật sự phải đánh thì thắng thua cũng khó đoán.

"Nếu đã vậy thì nhờ cả vào Tiêu Viêm huynh đệ..." Nghe vậy, Yêu Minh cũng hơi vui mừng, nói: "Nếu phát hiện có chỗ nào không ổn thì hãy nhanh chóng lùi ra."

"Ừm!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, thân hình chợt động, xuất hiện trên một tảng đá phía trước bia đá. Hắn từ từ ngồi xếp bằng xuống, linh hồn lực trong mi tâm cũng bắt đầu trở nên nhộn nhạo.

"Trong khoảng thời gian này đừng để ai đến quấy rầy ta..."

Tiêu Viêm nhẹ giọng nói một câu, thoáng chốc thân thể khẽ run lên. Một thân ảnh có phần hư ảo bắt đầu chui ra từ mi tâm, cuối cùng trôi nổi phía trước tấm bia đá.

Thấy linh hồn Tiêu Viêm cứ nhiên lại ngưng tụ thành hình dáng của bản thể, Yêu Minh cũng thầm khen một tiếng. Thứ linh hồn này quá mờ mịt hư vô, giờ là thời đại mà đấu khí hoành hành đại lục nên rất ít cường giả muốn tốn thời gian vào tu luyện linh hồn. Dù sao tuy nói thứ này là căn bản của con người, nhưng nếu không có phương pháp tu luyện đặc biệt thì rất khó thu được hiệu quả nào lớn khi giao thủ với người khác. Mà việc tu luyện này cũng phải trả giá bằng tinh lực và thời gian, kết quả thì lại không

tỉ lệ thuận với khổ lao. Thành ra phần lớn linh hồn của các cường giả hiện nay cũng chỉ được tính là tiêu chuẩn bình thường. Người có thể ngưng tụ linh hồn thành một hình thể như thật cũng chẳng có bao nhiêu.

Linh hồn thể của Tiêu Viêm lơ lửng trước tấm bia đá, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào nó. Đến tận một lúc lâu sau hắn mới bước về phía trước một bước, thân thể có chút hư ảo trực tiếp lao về phía bia đá trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Xèo!"

Mà lúc linh hồn thể chạm vào tấm bia đá, trên bề mặt nó lại gợn lên từng đợt dao động như mặt nước. Mà linh hồn của Tiêu Viêm giống như bị nó cản nướ, biến mất trước tấm bia đá một cách quý dị. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ầm! Ầm!"

Trên bầu trời, sấm sét vần vũ như nộ long rít gào. Những tiếng nổ âm âm vang vọng, thậm chí còn khiến cho mảnh không gian này trở nên kịch liệt run rẩy.

"Nơi này là không gian ẩn tàng ở bên trong tấm bia đá kia sao ..."

Thân thể Tiêu Viêm lơ lửng trôi trên không trung, quan sát mảnh không gian kỳ dị này, trong mắt thoáng chút kinh ngạc, rồi sau đó nhìn về phía xa xa nơi cuối mảnh không gian ...

"Có thể tạo ra không gian ở trong một tấm bia đá, Hoàng Tuyền yêu thánh quả thật là danh bất hư truyền!"

Khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm chân đạp hư không, chậm rãi tiến sâu vào trong không gian. Mà nương theo những bước di chuyển đó, sấm sét trên trời như bị một thứ gì đó hấp dẫn, ùn ùn đánh mạnh về phía hắn. Nhưng đối với điều này, Tiêu Viêm lại mặt không đổi sắc vẫn tiến về phía trước. Những tia sét kia khi tiến vào phạm vi mười trượng quanh người hắn thì lại bị một cỗ lực lượng lạng lẽ đánh tan, nhìn giống như hắn đang đứng trong một vòng bảo hộ vô hình vậy.

"Ầm!"

Khi Tiêu Viêm càng lúc càng vào sâu, những tia sét kia dường như biết mình không thể làm gì được người kia nên cũng từ từ thu liễm lại. Mà khi tia sét cuối cùng biến mất trong mảnh thiên địa này thì trên đầu Tiêu Viêm lại chợt xuất hiện một đám mây màu vàng đậm. Ngay sau đó, một luồng kinh phong vô cùng cường hãn đột nhiên xé rách bầu trời bỏ về phía hắn.

"Hoàng Tuyền Chi ..."

Cước bộ Tiêu Viêm có chút dừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn ngón tay thật lớn xuyên qua tầng mây kia, trong mắt khẽ gợn lên một dao động. Nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, một luồng linh hồn lực mệnh mông nhất thời bùng phát, hóa thành một ngón tay khổng lồ va mạnh vào Hoàng Tuyền Chi kia.

"Phanh!"

Hai bên va chạm, không gian lập tức trở nên dao động, nhưng cũng không có tiếng nổ lớn nào cả. Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, cả hai đều văng ngược ra rồi biến mất cùng lúc.

"Ầm!"

Hoàng Tuyền Chi vừa văng ngược về, sau đó mặt đất ngay dưới chân Tiêu Viêm đột nhiên nổ tung ra. Đột nhiên, một bàn tay màu vàng khổng lồ tức thì lướt đến nhanh như chớp, luôn ở phía dưới Tiêu Viêm rồi nắm chặt lại, bóp chặt thân thể Tiêu Viêm ở bên trong.

"Vỡ!"

Ầm tiết bình tĩnh chậm rãi vọng ra từ bàn tay khổng lồ. Một luồng xoáy lốc linh hồn vô cùng cường hãn chợt tràn ra, trực tiếp đánh nát bàn tay kia nổ tung thành phần.

"Hoàng Tuyền yêu thánh, hãy hiện thân đi, những thủ đoạn này của người không cần được ta đâu."

Lúc cự chưởng màu vàng nổ tung thì thân ảnh Tiêu Viêm lại xuất hiện trong mảnh thiên địa này. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, giọng nói thản nhiên giống như một tiếng sấm truyền khắp phiến không gian này.

"Âm! Âm!"

Lời nói của Tiêu Viêm vừa truyền ra thì một ngọn núi bỗng mọc ra từ dưới đất. Trên đỉnh núi có một vương tọa không lồ. Lúc này, một thân ảnh mặc áo bào màu vàng đang ngồi ngay ngắn trên đó, khí tức chậm rãi tỏa ra từ thân thể hắn khiến cho cả trời đất đều phải run rẩy.

"Tiểu tử, nơi này không phải là chỗ ngươi nên tới, mau rời khỏi đi!"

Giọng nói lãnh đạm ẩn chứa uy áp đến từ linh hồn chậm rãi truyền vào tai Tiêu Viêm, khiến cho thân thể hắn phun ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Đôi mắt Tiêu Viêm chú mục vào bóng người trên vương tọa kia, một hồi sau mới nhếch miệng mỉm cười, nói: *"Mặc dù người từng là cường giả tột đỉnh trong thiên địa, nhưng hiện tại chỉ là một tàn hồn cổ hủ cố chấp lưu lạc trên thế gian mà thôi."*

"Vắt mũi chưa sạch mà dám ngông cuồng trước mặt bản tọa!"

Những lời thốt ra từ miệng Tiêu Viêm khiến người ngồi trên vương tọa mở bừng mắt, rồi một đạo linh hồn dao động mãnh liệt như sấm chớp bỗng lướt tới dữ dội. Nó giống như một mũi kiếm, cứ vậy mà hung hăng đâm thẳng về phía Tiêu Viêm.

"Đom đóm mà đòi so với ánh trăng!"

Thấy vậy, Tiêu Viêm vẫn mỉm cười, thân hình không những không lùi mà còn tiến tới. Linh hồn lực mệnh môn tràn ngập tỏa ra, đón đỡ đòn công kích linh hồn của Hoàng Tuyền yêu thánh.

"Đem phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ cùng với yêu thánh tinh huyết giao cho ta thì ta lập tức sẽ rút lui."

"Muốn lấy Hoàng Tuyền Thiên Nộ cùng tinh huyết thì trước hết phải đánh bại được bản tọa đã, sau đó hắn nói!"

Hoàng Tuyền yêu thánh đột nhiên đứng dậy, sự di chuyển đó khiến những ngọn núi trong thiên địa ở chung quanh mình nổ bùng ra văng tung tóe khắp nơi: *"Linh hồn của Thiên Cảnh Hậu Kỳ à, đã lâu lắm rồi bản tọa mới gặp được một con người mạnh đến như vậy. Nhưng đáng tiếc, người cách*

Thiên Cảnh đại viên mãn còn quá xa, trong khi đó linh hồn bốn tọa đã siêu việt đến Thiên Cảnh đại viên mãn và đạt đến Đé cảnh! Người làm sao tranh đấu lại bốn tọa?!"

"Đé cảnh?"

Nghe tới hai chữ này, Tiêu Viêm nhất thời giật nảy mình, trong mắt thoáng hiện vẻ rung động. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói có một người có đủ lực lượng linh hồn thật sự để tu luyện đến cấp độ Đé cảnh kia. Nhìn khắp đại lục Đấu Khí hiện nay, chỉ sợ không có người nào có thể đạt đến cảnh giới này. Hoàng Tuyền yêu thánh quả thật là danh bất hư truyền.

"Nếu thật sự là Hoàng Tuyền Yêu Thánh thì ta còn không dám tranh đấu, nhưng người chỉ là một tàn hồn của hắn mà thôi..."

Tiêu Viêm chậm rãi hít sâu một hơi, bước chân về phía trước một bước. Lúc này, thân thể hắn đột ngột bành trướng lên cao đến mấy trăm trượng. Giống như một người khổng lồ giáng xuống thế gian. Mắt nhìn Hoàng Tuyền Yêu Thánh phía dưới, cự chưởng nắm chặt, hung hăng đánh về phía người kia.

"Càn rỡ!"

Hoàng Tuyền Yêu Thánh đột nhiên ngẩng đầu gầm lên một tiếng. Song chưởng giáng mạnh xuống mặt đất, lập tức cả đại địa trở nên run rẩy kịch liệt, vô số bàn tay khổng lồ phá đất trời lên, hung hăng oanh kích lên thân thể khổng lồ của Tiêu Viêm như cuồng phong vũ bão.

"Diệt!"

Thế công mạnh mẽ làm cho linh hồn thể của Tiêu Viêm dao động kịch liệt. Hắn không dám chậm trễ chút nào, há miệng phun ra một luồng linh hồn lực nóng cháy, hung hăng quét xuống mặt đất. Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, vô số bàn tay kia đều bị đánh nát tả tơi, thậm chí cả mặt đất đang rung chuyển kia cũng bị áp chế xuống.

"Trong linh hồn người còn ẩn chứa dị hỏa lực?"

Vừa tiếp xúc, sắc mặt Hoàng Tuyền Yêu Thánh nhất thời biến đổi. Hai tay hắn nhanh chóng kết thành một thủ ấn kỳ dị rồi đưa lên miệng. Nhất thời,

một luồng dao động vô cùng đáng sợ chọt tảo ra. Dưới loại dao động này, chỉ trong chớp mắt cả mảnh không gian đều đã trời long đất lở, nhìn giống như ngày tận thế vậy.

"Hoàng Tuyên Thiên Nộ..."

Cảm ứng được loại dao động mà ngay cả chính mình cũng cảm thấy sợ hết hồn này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng. Linh hồn tranh đấu nguy hiểm hơn đấu khí rất nhiều, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ lập tức dẫn đến linh hồn vỡ vụn, mà tính mạng cũng sẽ hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

Lần này, khi tàn hồn Hoàng Tuyên yêu thánh thi triển làm cho Tiêu Viêm cảm nhận được một sự nguy hiểm ở trong đó.

Truyện thuyết Hoàng Tuyên Thiên Nộ khiến cho nhiều cường giả Đấu Thánh tiếng tăm lẫy lừng nghe thấy phải biến sắc cũng không phải lời bịa đặt vô căn cứ!

-----oOo-----

Chương 1462: Tinh huyết Yêu Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, trong không gian kia cũng dao động kịch liệt. Mà dưới loại dao động này, chỉ thấy xung quanh luồng tàn hồn của Hoàng Tuyên Yêu Thánh kia đột nhiên nổi lên từng tia gợn sóng kỳ dị, mơ hồ hình thành một thân ảnh vô hình cao chừng ngàn trượng. Nếu quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện cái bóng này giống hệt như bản thể của nó. Nhưng đứng trước đạo thân ảnh này, Tiêu Viêm lại có cảm giác khủng bố như mình đang phải đối mặt với cả trời đất vậy.

Loại cảm giác này làm cho Tiêu Viêm hiểu thế nào mới gọi là không chịu nổi một kích!

"Đây là chân thân của Hoàng Tuyên Yêu Thánh..."

Tiêu Viêm hít một hơi khí lạnh, hấn không ngờ rằng luồng tàn hồn này lại

có thể thi triển ra sóng âm ngưng tụ thành chân thân của Hoàng Tuyền Yêu Thánh.

Chân thân vô hình chậm rãi cúi đầu xuống, ánh mắt hờ hững khóa chặt lấy Tiêu Viêm phía xa, sau đó mở miệng ra. Một loạt âm tiết vô cùng cổ xưa đột nhiên vang lên như lôi long đánh xuyên qua không gian.

"Mâu!"

Một chữ bật ra từ miệng, thân thể vô hình của chân thân Yêu Thánh nhất thời vỡ vụn, nhưng thứ vỡ vụn cùng nó còn có cả mảnh không gian này. Thậm chí Tiêu Viêm có thể nhìn thấy bằng mắt thường không gian nơi đây đang sụp đổ khi luồng sóng âm hủy diệt đó đi qua.

Đây là lần đầu Tiêu Viêm nhìn thấy công kích có tốc độ như vậy, hẳn không có bất cứ cơ hội nào để hình thành phòng ngự!

"Phanh phanh phanh!"

Sóng âm hủy diệt đến quá nhanh làm cho Tiêu Viêm hoàn toàn không kịp trở tay.

Dưới sóng âm này, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô. Một màu đen bao trùm lên cả mảnh không gian này, chỉ có duy nhất một ngọn núi đứng sừng sững cô độc trong hư không tối tăm này. Trên ngọn núi, Hoàng Tuyền Yêu Thánh cũng đặt mộng ngồi lại vương tọa, thân thể vốn hư ảo lại càng thêm phần trong suốt. Hiển nhiên, đòn công kích vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều lực lượng của hắn.

Ngẩng đầu nhìn không gian hư vô trước mặt, Hoàng Tuyền Yêu Thánh chậm rãi nói: *"Chết dưới Hoàng Tuyền Thiên Nộ coi như là phúc của ngươi."*

"Không hổ là đấu kỹ thành danh của Hoàng Tuyền Yêu Thánh, dù là tàn hồn thi triển ra cũng có được uy lực như vậy. Thật khó tưởng tượng nếu là bản thể của Hoàng Tuyền Yêu Thánh thi triển thì sẽ kinh khủng đến bậc nào..."

Khi Hoàng Tuyền Yêu Thánh vừa dứt lời thì một ánh lửa đột nhiên xuất hiện trong không gian. Ánh lửa chọt phừng lên, lại hóa thành một thân ảnh

hư ảo thêm lần nữa, đây rõ ràng là Tiêu Viêm vừa bị Hoàng Tuyền Thiên Nộ phá hủy.

Hỏa diễm tràn ngập xung quanh thân thể Tiêu Viêm, hắn đập không thoải mái đi đến trước ngọn núi, mỉm cười nhìn tàn hồn của Hoàng Tuyền Yêu Thánh, nói.

"Dị hỏa... Khó trách ngươi có thể còn sống..."

Nhìn ngọn lửa cháy quanh người Tiêu Viêm, tàn hồn cũng có chút kinh ngạc, nói: *"Nhưng dù có dị hỏa hộ thể thì chắc giờ linh hồn của ngươi cũng bị thương không nhẹ chứ?"*

"Đúng vậy, phải tĩnh dưỡng khoảng mười ngày mới có thể khôi phục."

Tiêu Viêm cười cười đáp, cũng không phủ nhận điều này. Trong lòng hắn đã bị uy lực của Hoàng Tuyền Thiên Nộ làm cho kinh sợ. Hôm nay, nếu không phải hắn có dị hỏa hộ thể thì chắc chắn sẽ bị thương rất nặng dưới Hoàng Tuyền Thiên Nộ. Vả lại, điều làm cho hắn kinh ngạc hơn nữa là tốc độ của nó. Dưới loại tốc độ này, bất cứ loại phòng ngự nào đều không kịp hình thành.

"Từ đó đến nay, ngươi là người đầu tiên có thể chống đỡ được Hoàng Tuyền Thiên Nộ..." Luồng tàn hồn của Hoàng Tuyền Yêu Thánh kia nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm. Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười hiếm hoi. Thân thể hắn chậm rãi dựa vào vương tọa, trong giọng nói có phần buồn bã: *"Ngày này, rốt cuộc cũng phải tới..."*

"Tiền bối, thứ ta muốn chỉ là phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ và tinh huyết Yêu Thánh, không hề có ý nghĩ nào khác." Tiêu Viêm cười nói.

"Ngươi chống đỡ được Hoàng Tuyền Thiên Nộ, vậy nên tất nhiên ta sẽ cho ngươi thứ ngươi muốn." Hoàng Tuyền Yêu Thánh cũng chẳng để tâm, hắn búng ngón tay, một luồng dao động linh hồn nhanh chóng bay ra ngoài, cuối cùng trôi nổi trước mặt Tiêu Viêm.

Cảm nhận được cỗ dao động kia, Tiêu Viêm hơi ngập ngừng rồi thàn cẩn thận chộp nó vào trong tay. Thứ đó vào tay thì bỗng hóa thành một luồng tin tức nhanh chóng tiến vào trong đầu Tiêu Viêm. Nhất thời, trong não hắn liền xuất hiện một phương pháp tu luyện vô cùng đầy đủ. Những chữ

viết đầy vẻ cổ xưa này đã làm trong lòng Tiêu Viêm xuất hiện chút vui mừng.

Hắn từ từ nhắm mắt cảm nhận những tin tức kia, một lát sau mới mở bừng mắt, vẻ vui mừng trên khuôn mặt càng thêm nồng đậm. Trong cỗ tin tức kia không chỉ có phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ mà còn có cả của Hoàng Tuyền chỉ và Hoàng Tuyền chương.

"Đa tạ Hoàng Tuyền tiên bối!"

Áp chế sự vui mừng trong lòng, Tiêu Viêm vội vàng chấp tay về phía Hoàng Tuyền Yêu Thánh, nói.

"Sứ mệnh của ta là chờ đợi người có thể đánh bại ta và truyền thừa sở học của mình xuống. Lực lượng linh hồn của ngươi đã đạt đến điều kiện tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ." Hoàng Tuyền Yêu Thánh mỉm cười rồi chột xòe tay ra. Theo hành động này của hắn, trên thân thể đột ngột xuất hiện những tia nhỏ màu vàng nhạt. Những tia nhỏ này đều hội tụ về phía lòng tay, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một chất lỏng màu vàng.

Khi chất lỏng màu vàng này vừa xuất hiện thì Tiêu Viêm liền cảm thấy huyết mạch lực trong tim mình chột đập mạnh lên.

"Đây chính là huyết tinh của Hoàng Tuyền Yêu Thánh sao?" Hai mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào chất lỏng màu vàng kia. Hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ dị từ trong đó.

Khó trách đạo tàn hồn này có thể triệu hoán được chân thân yêu thánh, thì ra tinh huyết được giấu trong cơ thể hắn." *Nhìn thoáng qua luồng tàn hồn kia của Hoàng Tuyền Yêu Thánh, trong lòng Tiêu Viêm có chút nghĩ ngợi.*

"Ài, bốn tọa tu luyện cả đời, linh hồn cũng tiến vào Đệ cảnh trong truyền thuyết kia, nhưng một bước cuối cùng này lại vẫn không thể nào bước ra..." Hoàng Tuyền Yêu Thánh nhẹ nhàng vuốt ve chất lỏng màu vàng trên tay, trong giọng nói của hắn hàm chứa sự tiếc nuối và không cam lòng.

"Tiền bối công tham tạo hóa, chỉ là gặp phải biến cố lớn, nếu không tất nhiên sẽ có thể bước vào cảnh giới Đấu Đế." Tiêu Viêm nói, lúc này hắn cũng chẳng keo kiệt mấy lời nịnh nọt.

"Cảnh giới Đâu Đế đâu dễ dàng như vậy... Chỉ sợ từ giờ trở đi, trong thiên địa sẽ không xuất hiện nữa..." *Hoàng Tuyền Yêu Thánh lắc lắc đầu, đột nhiên nói.*

"Vì sao!?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm liền cả kinh, vội vàng nói. Từ sau thời kỳ viễn cổ, cường giả Đâu Đế càng ngày càng ít đi, cho đến bây giờ thì gần như đã chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Ngoại trừ vị Đà Xá Cổ Đế kia, dường như trên đại lục chưa từng xuất hiện thêm cường giả nào đạt đến cảnh giới này. Mà chuyện này vẫn luôn là một bí ẩn không có lời giải đáp trong lòng vô số người.

Nghe được vấn đề của Tiêu Viêm, Hoàng Tuyền Yêu Thánh cũng khẽ nhíu mày như đang nhớ tới điều gì đó. Một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu nhìn vào hư không vô tận, giọng nói trầm thấp vang lên: "Dường như trong thiên địa bây giờ đã thiếu đi một điều gì đó..."

"Thiếu điều gì?"

Khuôn mặt Tiêu Viêm hơi run lên, hắn không hiểu nổi điều mà Hoàng Tuyền Yêu Thánh vừa nói. Tuy lời này nói vô cùng đơn giản nhưng lại như một cái mê cung vô tận, làm cho người khác không thể nào nắm bắt.

"Bồn tọa cũng không rõ lắm, bây giờ ta chỉ là một tàn hồn, mất đi rất nhiều trí nhớ trước kia. Và lại, thời gian ta tồn tại cũng đã quá lâu rồi..." *Hoàng Tuyền Yêu Thánh chậm rãi lắc đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ tang thương bi tráng. Nhìn một chút chất lỏng màu vàng trong lòng bàn tay, hắn thở dài rồi vung tay lên, chất lỏng màu vàng kia liền bay về phía Tiêu Viêm.*

"Có thể đến được đây chính là duyên phận, có thể chống đỡ Hoàng Tuyền Thiên Nộ chính là năng lực. Hoàng Tuyền tuyệt kỹ không phải thứ dành cho kẻ tầm thường. Ngươi, không tầm thường..."

Giọt máu màu vàng rơi vào lòng bàn tay Tiêu Viêm, năng lượng mệnh mônng ào ạt làm cho máu trong người hắn đều nóng thêm rất nhiều.

"Đa tạ Hoàng Tuyền tiên bối!"

Cẩn thận cắt tinh huyết trên tay đi, Tiêu Viêm lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh

núi này. Nhưng hấn lại chợt phát hiện ra chiếc vương tọa kia đang nứt vỡ thành vô số cái khe nhỏ, mà thân thể Hoàng Tuyên Yêu Thánh ngồi trên nó cũng càng lúc càng hư ảo...

"Sứ mệnh đã hoàn thành, hi vọng tuyệt kỹ của bốn tọa sẽ lại một lần nữa đánh ra uy danh của nó trên khắp đại lục..."

"Tiền bối, hãy yên nghỉ!"

Tiêu Viêm trịnh trọng khom người thi lễ với Hoàng Tuyên Yêu Thánh. Xem ra đạo tàn hồn này có thể duy trì lâu như vậy đều dựa vào tinh huyết yêu thánh. Bây giờ tinh huyết ly thể, vì vậy nên tàn hồn rốt cuộc cũng trở thành đèn cạn dầu, biến mất hoàn toàn trong thiên địa...

"Ha ha..."

Hoàng Tuyên Yêu Thánh gật đầu cười khẽ, mà thân thể hấn rốt cuộc cũng triệt để biến mất. Tại khoảnh khắc này, ngọn núi, vương tọa đều âm âm sụp đổ, tan biến thành hư vô...

Nhìn không gian trở nên tối tăm và trống trải trước mắt, Tiêu Viêm cũng thở dài một tiếng, thân hình chợt lóe lên rồi chậm rãi biến mất. Khi hấn biến mất, rốt cuộc cả không gian cũng lặng lẽ sụp đổ, không để lại bất cứ tầm tích nào trên thế gian...

-----oOo-----

Chương 1463: Tìm kiếm trợ giúp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên tế đàn, Thái Lâm nhìn đám người đang ngồi gần trụ đá liền đi lại chỗ thân thể Tiêu Viêm đang ngồi mà đôi mày hơi cau lại. Tấm bia đá này nhìn qua tưởng bình thường nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong làm cho đám cường giả lẫn Yêu Minh không dám coi thường. Xưa nay nàng đối với Tiêu Viêm luôn có lòng tin nhưng giờ phút này trong lòng không tránh được chút đa tâm.

"Yêu Minh tộc trưởng, trước đây những cường giả trong tộc các người đi

vào đó mất nhiều thời gian như vậy sao?" Chờ đợi hồi lâu Thái Lâm nhin không được hỏi

Nghe nàng nói Yêu Minh tần ngần chốc lát, lắc lắc đầu nói: "*Trước đây cường giả tộc ta đi vào thì cơ bản không thể chịu đựng đến quá nửa giờ. Chẳng qua, linh hồn Tiêu Viêm huynh đệ cường đại dị thường nên hẳn là có chút ngoài ý muốn.*"

Đối với lời này của Yêu Minh, Thái Lâm càng nhú mày nhưng cũng chỉ có thể đè nén sự lo lắng trong lòng xuống và bình tĩnh đợi hẳn đi ra mà thôi.

Chờ một chốc mà nháy mắt thời gian trôi qua đã qua nửa canh giờ. Khi đám người Thái Lâm không thể chờ được nữa thì tấm bia đá đột nhiên bộc phát một luồng quanh mang mãnh liệt, trong luồng sáng đó có một đạo linh hồn bay ra, cuối cùng tiến nhập vào thân thể người đang ngồi xếp bằng gần tấm thạch bia trong ánh mắt kinh hãi của Thái Lâm.

"*Lạnh!*"

Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng liền mở hai mắt ra, trong tích tắc sắc mặt đã tái nhợt, trong tiếng ho khan kịch liệt lộ ra vẻ suy nhược. Thương thế khi ngạnh tiếp luồng Hoàng Tuyền Thiên Nộ lúc này đã bộc phát ra.

"*Tiêu Viêm, huynh không sao chứ?*"

Thấy sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt Thái Lâm tam nữ vội vàng hỏi

"*Không sao, tàn hồn Hoàng Tuyền Yêu Thánh quả nhiên khủng bố dị thường!*", Tiêu Viêm chậm rãi khoát tay áo, khẽ thở dài.

"*Tiêu Viêm huynh đệ, ngay cả ngươi cũng không làm gì được tàn hồn đó?*" nghe vậy Yêu Minh biến sắc hỏi

"*May mắn thắng hiểm, bất quá tàn hồn trong thạch bia suy yếu lắm rồi.*" Tiêu Viêm nói không hề che giấu.

"*Phanh!*"

Tiêu Viêm mới dứt lời thì trên thạch bia truyền ra tiếng động, mọi người nhìn lại thấy chỗ dấu chương lưu trên đó truyền ra một tia ba động kì dị

"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"

Nhìn thấy thế, Yêu Minh chột ngẩn ra rồi chột mừng như điên, vội vàng ngồi xuống nhanh chóng phát ra linh hồn lực. Nhưng ngay lúc linh hồn lực của hắn tỏa đến thạch bia chưa kịp thu được tin tức gì thì một luồng linh hồn cực kỳ cường hãn khác lại hung hăng đánh vào linh hồn của hắn.

"Phụt!"

Linh hồn tổn thương làm cho Yêu Minh phun máu, thân thể bị đánh bay, cuối cùng rớt xuống cầu thang phía xa. Một lúc sau, hắn mới lê thân thể uest oải, mặt mũi xanh mét tới chỗ nhóm người Tiêu Viêm đang nhìn bản thân bằng ánh mắt kỳ quái.

"Linh hồn thật khủng khiếp! Xem ra ta không đạt đủ điều kiện tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ rồi."

Đối với mấy ánh mắt cổ quái nhìn mình, Yêu Minh đành cười khổ một tiếng, lau vết máu trên miệng rồi thở dài đầy tiếc hận.

"Hoàng Tuyền thạch bia có chút cổ quái, tàn hồn Yêu thánh đã gần tan biến mà lại có uy năng như vậy, quả thật bản lĩnh năm xưa không ai bằng!" Tiêu Viêm lấy ra một viên Linh hồn đan từ trong nạp giới nhét vào miệng rồi nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Bất quá ngươi không cần gấp. Phương pháp tu luyện Hoàng Tuyền Thiên Nộ đã khắc sâu vào thạch bia, khi nào ngươi đạt yêu cầu thì có thể đủ tu luyện thôi."

"Ta hiện giờ đã là Nhị tinh Đấu Thánh hậu kỳ. Tới trình độ này mà muốn tăng lên rất khó khăn, muốn đạt tới yêu cầu đó cũng không biết phải đợi đến tháng năm nào. Xem ra... Ta cùng Hoàng Tuyền Thiên Nộ vô duyên rồi." Yêu Minh thở dài một hơi nghĩ là đã hết hi vọng, bất chợt đảo mắt nhìn Tiêu Viêm xoa xoa tay cười khan nói: *"Tiêu Viêm huynh đệ, ngươi đã đánh bại tàn hồn trong thạch bia, vậy tinh huyết Yêu thánh ngươi đã đoạt được rồi phải không?"*

"Yên tâm, thạch bia đó là tộc vật của Cửu U Địa Minh Mãng ngươi, ta không phải người tham lam đâu." Tiêu Viêm cười nhạt nói.

"Tiêu Viêm huynh đệ nói vậy sao được, dù gì người liễu mạng mới đoạt được, có thể được chia chút ít nước canh là ta thỏa mãn rồi." Yêu Minh nói với vẻ xấu hổ.

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay nắm lại. Một luồng kim sắc tanh mùi máu xuất hiện. Năng lượng mênh mông làm cho cả thiên địa phải biến sắc.

"Yêu Minh tộc trưởng ai có mặt đều có phần. Thái Lâm ba người ta chia ba phần có ai dị nghị không?" Tiêu Viêm cười nói. Hiện giờ các nàng đã là Cửu tinh Đấu Tôn, mặc dù có thiên phú dị bẩm nhưng muốn đột phá thật khó khăn. Đạt tới Bán thánh là chuyện không dễ dàng gì, nếu các nàng có được tinh huyết của Hoàng Tuyền - người đã bước một chân vào Đấu Đế - thì sẽ giảm đi vô số thời gian tu luyện. Cơ duyên cỡ này từ trước tới giờ Tiêu Viêm chưa bao giờ có được, cho dù là Dược lão cũng không có.

"Khà khà, tùy vào ý của Tiêu Viêm huynh đệ." Yêu Minh khẳng khái nói. Hẳn hiểu được nếu không có Tiêu Viêm thì ngay cả cặn canh hắn cũng không có mà uống.

Tiêu Viêm mỉm cười, gảy nhẹ ngón tay, luồng tinh huyết nhất thời hóa thành bốn đạo kim mang hướng Yêu Minh, Thái Lâm tam nữ bay tới làm trong lòng bọn họ chợt cảm thấy khẩn trương. Vật này nếu truyền ra ngoài, dù là cường giả Đấu Thánh cũng phải điên cuồng chạy đến cướp đoạt.

Phân ra xong, tinh huyết trong tay Tiêu Viêm chỉ còn một giọt cỡ ngón tay cái mà thôi, nhưng năng lượng chứa trong đó cực kỳ khủng bố.

Nhìn giọt kim huyết này Tiêu Viêm cười cười. Trừ một giọt này trong nạp giới của hắn còn thêm một giọt tinh huyết nữa, đó là hắn chuẩn bị cho Dược Lão. Hiện giờ Dược Lão đã là Bán thánh, chỉ cần đủ năng lượng, bước vào Nhất tinh Đấu Thánh cũng không quá khó khăn. Mà giọt tinh huyết này chính là cơ hội tốt nhất.

Thu hoạch lần này vượt xa dự liệu của hắn.

"Ha ha, có giọt tinh huyết này, ta thêm phần nắm chắc trong vòng ba năm sẽ đánh sâu vào Tam tinh Đấu Thánh."

Yêu Minh cất kỹ tinh huyết vào người, vui mừng nói.

Nghe vậy Tiêu Viêm cười cười, chần chờ một chút tự nhiên nói: *"Yêu Minh tộc trưởng, lần này đến Cửu U Địa Minh Mãng tộc thật ra là có chuyện muốn nhờ."*

"Hà? Tiêu Viêm huynh đệ có việc cứ nói. Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, lại giúp ta có được tinh huyết Yêu thánh. Chớ nói một chuyện, xem như ngươi muốn làm tộc trưởng tộc Cửu U Địa Minh Mãng ta cũng đáp ứng tức thì." Yêu Minh khoát tay cười to, nói.

"Ha ha, chuyện làm tộc trưởng quên đi!" Tiêu Viêm cười cười, chột sắc mặt nghiêm trọng hẳn. Sau đó đem chuyện tình Thái Hư Cổ Long nhất tộc giản lược nói ra một phen.

"Thái Hư Cổ Long tộc nội chiến? Chuyện này ta biết sớm hay muộn sẽ xảy ra mà thôi..." Nghe Tiêu Viêm nói, Yêu Minh mặc dù có phần kinh ngạc nhưng không mấy giật mình, nói: *"Nếu Tam Long Đảo báo thù, lấy tính tình Yêu Thiên Khiếu nhất định sẽ cho Cửu U Địa Minh Mãng tộc trợ giúp bọn họ. Chẳng qua, hiện giờ tộc trưởng đã đổi nên không biết ra sao. Việc này Tiêu Viêm huynh đệ cứ yên tâm, ta cam đoan với ngươi: Cửu U Địa Minh Mãng tộc sẽ không trợ giúp Tam Long Đảo."*

Yêu Minh vỗ vỗ ngực, nhiệt tình hứa hẹn. Yêu Thiên Khiếu tuy hám lợi, nhưng hẳn vẫn nhìn xa trông rộng. Trận chiến này, nếu như Tam Long Đảo thắng thì còn tốt, mà nếu như thua thì theo tính tình Thái Hư Cổ Long tộc tất nhiên sẽ liên lụy đến Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Tuy nói đều cùng là một trong tam đại bộ tộc nhưng trong lòng Yêu Minh trong lòng hiểu được, Cửu U Địa Minh Mãng căn bản không phải là đối thủ của Thái Hư Cổ Long.

Hiện giờ Thái Hư Cổ Long tộc đang rơi vào thế giằng co, nhưng Đông Long đảo lại có được Long hoàng huyết mạch trong truyền thuyết. Tồn tại dạng này dù ai cũng không thể nào đoán được thành tựu cả đời của nàng.

Bởi vậy, Yêu Minh cũng không chần chờ chút nào mà đáp ứng ngay thỉnh cầu của Tiêu Viêm. Có lẽ Yêu Thiên Khiếu cho rằng, cuối cùng Tam Long Đảo sẽ giành thắng lợi nhưng ông ta cũng không cho là thế...

"Chẳng qua, xem như Cửu U Địa Minh Mãng tộc không nhúng tay vào nhưng Thiên Yêu Hoàng tộc nhất định sẽ xuất động cường giả trợ giúp"

Tam Long Đảo. "Yêu Minh nhìn Tiêu Viêm, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hẳn có thể giải quyết được vấn đề phía Cửu U Địa Minh Mãng tộc hoàn toàn là do vận khí tốt mà thôi. Về phần Thiên Yêu Hoàng tộc, căn bản hẳn không thể tin được mình có thể dễ dàng làm bọn họ khoanh tay đứng nhìn.

"Nếu như bọn họ cố ý nhúng tay vào, thì cũng đành áp dụng một vài thủ đoạn mà thôi." Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Hẳn cùng với Tử Nghiên quan hệ vô cùng sâu sắc cho nên tuyệt đối không thể nào trơ mắt nhìn nàng thất bại trong tay Tam Long Đảo.

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh đệ định chuẩn bị như thế nào?" Nghe vậy, khuôn mặt Yêu Minh hơi co giật, cười nói.

"Nếu bọn họ phải ra cường giả hỗ trợ, ta đây cũng chỉ có thể chặn giết trên đường mà thôi." Tiêu Viêm mỉm cười, nhìn về Yêu Minh, nói: *"Bất quá chuyện này chỉ sợ sẽ phải cần Yêu Minh tộc trưởng hỗ trợ, không biết ý của Yêu huynh như thế nào?"*

Yêu Minh lộ vẻ vể vể do dự. Ông ta biết, nếu như đáp ứng việc này thì chính là phải đối đầu cùng Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Việc này có thể giải quyết. Ta dùng tính mạng đảm bảo: về sau Thái Hư Cổ Long tộc cùng Cửu U Địa Minh Mãng tộc mãi mãi là minh hữu. Đến lúc đó, Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ xóa tên trong tam đại bộ tộc!" Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Nghe được lời này, Yêu Minh có chút động dung. Sự cường đại của Thái Hư Cổ Long tộc là không chút nghi ngờ, mặc dù hiện giờ bọn họ nội chiến nhưng tùy tiện bốc ra một phe thế lực nào đó đều không thua toàn tộc của hẳn. Nếu như ngày sau thật sự thống nhất, thực lực có thể càng thêm khủng bố. Có thể cùng tên gia hỏa này trở thành minh hữu, địa vị Cửu U Địa Minh Mãng tộc trong ma thú giới sẽ trở nên không thể lay chuyển.

Trầm mặc một lát, Yêu Minh rút cục ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu Viêm trầm giọng nói: *"Nếu như Tiêu Viêm huynh đệ cam đoan, Yêu Minh ta sẽ lớn gan chơi cùng các ngươi một lần."*

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện ý cười cười nhẹ.

-----oOo-----

Chương 1464: Hấp thu tinh huyết Yêu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Yêu Minh tộc trưởng yên tâm, nếu không thể bảo đảm ta cũng không dám mạnh miệng như thế." Tiêu Viêm cười nói. Hiện giờ tình hình Đông Long đảo rất bất lợi, lúc này bọn họ sẽ phải hiểu rõ: diệt vong hoặc mất mặt. Phải chọn một trong hai.

"Trong khoảng thời gian này, ta sẽ phải cường giả giám thị nhất cử nhất động của Thiên Yêu Hoàng tộc. Chỉ cần bọn họ xuất động cường giả ta lập tức thông tri cho Tiêu Viêm huynh đệ."

Yêu Minh nói như chém đinh chặt sắt, dĩ nhiên đã có quyết định trong lòng nên không hề chần chừ, liền trầm giọng nói.

"Làm phiên tộc trưởng rồi! Trong thời gian này chúng ta sẽ ở lại Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Mặt khác ta muốn mượn Cửu U Hoàng Tuyền một chút." Tiêu Viêm nói đến chỗ này thì mắt liếc Thái Lâm. Dĩ nhiên là hắn muốn mượn Cửu U Hoàng Tuyền lực để Thái Lâm hoàn thành việc rèn luyện thân thể của nàng..

"Ha ha, việc nhỏ mà thôi. Bất quá Cửu U Hoàng Tuyền lực dị thường âm hàn, Tiêu Viêm huynh đệ cần phải cẩn thận hơn đó." Yêu Minh cười cười, nhắc nhở một câu.

"Ừm!"

"Nếu chuyện thạch bia đã được giải quyết, chúng ta phải về tộc trước. Việc đối phó Thiên Yêu Hoàng tộc, cần phải cẩn hạo hạo chuẩn bị một phen." Yêu Minh vung tay lên, thân hình chợt động liền bay đi. Sau đó Tiêu Viêm cùng tam nữ liền nhanh chóng đuổi theo.

Trở lại Cửu U Địa Minh Mãng tộc Yêu Minh gấp rút chuẩn bị. Hiện giờ, ông ta mới nhậm chức tộc trưởng mà thôi. Những việc đại sự như thế này muốn làm ngay thì cũng không mấy dễ dàng nhưng chẳng qua lấy tính tình của bản thân thì ông ta có thể giải quyết một cách tốt đẹp.

Yêu Minh vì đối phó với Thiên Yêu Hoàng tộc mà gấp rút chuẩn bị thì đám người Tiêu Viêm lúc này lại đang nghỉ ngơi và hồi phục hết một ngày. Đến ngày thứ hai, đoàn người bọn họ mới xuất hiện ở Cửu U Hoàng Tuyền.

"Cửu U Hoàng Tuyền ẩn chứa âm hàn lực rất nặng, đối với người bình thường mà nói thì nhiều đó cũng đủ mất mạng rồi. Nhưng Thất Thái Thôn Thiên Mãng vốn cần âm hàn chi khí vô cùng mạnh nên chỉ có các người, mới có thể không kiêng nể gì mà hấp thu âm hàn lực trong đó." Nhìn Cửu U Hoàng Tuyền tràn đầy hàn khí, Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn Thái Lâm, cười nói.

"Bên trong Cửu U Hoàng Tuyền âm hàn lực cường đại hơn bình thường, cho dù là cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng không dám xâm nhập. Bất quá đối với ta mà nói đó cũng không phải là vấn đề gì lớn." Thái Lâm cười nhạt, trong lời nói còn có chút kiêu ngạo. Thân là Thất Thái Thôn Thiên Mãng độc nhất trên thế giới này, nàng có tư cách ngạo thị tất cả ma thú loài rắn.

Tiêu Viêm cười cười, bàn tay nắm chặt một cái thì trong lòng bàn tay đã xuất hiện một bình ngọc. Trong bình đan vân lượn lờ, truyền ra một luồng năng lượng khổng lồ.

"Đây là Bồ Đề Đại Hoàn đan - cứu phẩm bảo đan, có thể tăng xác suất trùng kích vào Bán thánh. Vào thời khắc máu chót, nàng dùng nó có lẽ đem lại hiệu quả không nhỏ a!" Tiêu Viêm đưa bình ngọc cho Thái Lâm rồi nói.

Thái Lâm khẽ gật đầu, nàng cũng không cự tuyệt, khẽ vươn ngọc thủ tiếp nhận chiếc bình mát lạnh từ tay Tiêu Viêm...

"Lần tu luyện này cũng không chắc thuận buồm xuôi gió, với lại cần thời gian không ngắn mới có thể xuất quan. Nếu phải rời đi, ta sẽ dặn Yêu Minh phái người bảo vệ nàng."

Thái Lâm vuốt bình ngọc trong tay. Nàng biết không bao lâu sau đám người Tiêu Viêm sẽ tiến hành chặn giết cường giả Thiên Yêu Hoàng Tộc. Vì vậy nàng không nói gì, sóng mắt khẽ chuyển chột nhẹ nhàng áp chặt đôi môi đỏ mọng của mình lên miệng Tiêu Viêm.

Chợt cảm nhận được đôi môi mềm mại kia Tiêu Viêm thoáng chút thất thần, đôi tay không tự chủ được mà vòng qua chiếc eo thon thả của nàng. Thái Lâm có một sức hấp dẫn nhẹ nhàng nhưng đầy quyến rũ, mị hoặc chúng sinh.

Lúc Tiêu Viêm đang thất thần thì than hình mềm mại trong ngực khẽ ngả đầu, một thanh âm rất nhỏ truyền vào tai Tiêu Viêm.

"Nhớ cẩn thận, mạng của ngươi là của bốn vương!"

Nghe được câu nói từng khắc sâu vào linh hồn, Tiêu Viêm sững sờ nhìn nàng. Thái Lâm thấy thể bĩu môi trợn má nhìn như có vẻ hung dữ nhưng ngược lại càng tôn thêm vẻ quật cường và lãnh ngạo.

Nàng dựa vào Tiêu Viêm chỉ trong chốc lát, vẻ ôn nhu dịu dàng đã biến mất thay vào đó là sự lạnh lùng của một vị nữ vương tâm ngoan thủ lạt đã từng làm kinh sợ Gia Mã đế quốc, đồng thời khắc sâu vào lòng Tiêu Viêm, Mỹ Đồ Toa nữ vương.

"Nàng..."

Nhìn gương mặt đã thay đổi Tiêu Viêm ngạc nhiên định thốt ra thì nàng đã vội thoát khỏi hấn hóa thành Thất Thái Thiên Mãng. Quạt đuôi một cái liền hóa thành lưu quang tiến vào Cửu U Hoàng Tuyền, thân hình không lồ làm bốc lên từng đợt sóng lớn đến kinh người.

"Thích tỏ vẻ a!"

Thái Lâm đi vào Cửu U Hoàng Tuyền làm mặt nước dậy sóng, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được toàn bộ Cửu U Hoàng Tuyền lúc này đang bị kinh động không yên.

Đứng ở cạnh Cửu U Hoàng Tuyền, Tiêu Viêm sững sốt một lúc liền cười khò. Cẩn cẩn môi, chợt ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía mặt hồ. Từ lúc sinh Tiểu Tiêu Tiêu, tính tình Thái Lâm dịu dàng đi rất nhiều, đối với bất kỳ yêu cầu nào của Tiêu Viêm nàng luôn nghe theo mà không thắc mắc. Tới hôm nay hấn mới hiểu được, kỳ thật sâu trong nội tâm Thái Lâm nét lãnh ngạo chúng nhân của Mỹ Đồ Toa nữ vương vẫn còn đó. Chẳng qua, vì hấn và Tiểu Tiêu Tiêu ràng buộc nên nàng mới trở thành hiền thê

lượng mẫu như bây giờ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"So với kiểu hiền thế lương mẫu, ta càng thích người có cá tính hơn."

Tiêu Viêm nhìn hồ nước thở dài một hơi. Thân hình chợt động bay lên một tảng đá lớn rồi ngồi xuống. Trước khi xuất động chặn cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc phải đề thăng thực lực bản thân lên mới là vương đạo.

"Hoàng Tuyên chỉ, Hoàng Tuyên chương, Hoàng Tuyên Thiên Nộ tam đại tuyệt kỹ của Hoàng Tuyên yêu thánh tàn hồn cũng đã bị nhốt vào linh hồn của ta. Trong đó vẫn còn lĩnh ngộ bản thân của Yêu thánh đối với tam tuyệt kỹ này. Loại truyền thừa thế này còn hơn xa đấu kỹ trên thạch bia mà Yêu Minh tu luyện." Tiêu Viêm khép hờ đôi mắt, nhưng ý niệm trong lòng nhanh chóng lóe lên. Hiện giờ Tiêu Viêm tuy mới thu được tam đại đấu kỹ, nhưng nếu hắn và Yêu Minh cùng thi triển Hoàng Tuyên chỉ hoặc Hoàng Tuyên chương thì Tiêu Viêm có lòng tin tuyệt đối sẽ đánh ra uy lực hơn người kia gấp mấy lần. Lĩnh ngộ một đời của Yêu thánh không phải là bỏ không, mặc kệ người khác lĩnh ngộ ra sao nhưng không bao giờ bằng nếu so với bản thân người sáng tạo ra nó!

"Nếu lần này có thể hấp thu hết tinh huyết ẩn chứa lực lượng của Hoàng Tuyên yêu thánh không chừng thực lực tăng lên không ít đây!"

Tâm thần vừa động, một giọt máu kim sắc liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Giọt tinh huyết này vừa xuất hiện, năng lượng thiên địa xung quanh liền kịch liệt dao động. Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng, năng lượng thiên địa trong phương viên trăm trượng xung quanh, lấy hắn làm trung tâm không ngừng dao động.

"Không hổ là Yêu thánh tinh huyết, bá đạo thật!"

Cảm giác được chuyện này, Tiêu Viêm cũng là nhin không được phải nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy năng lượng bá đạo như thế, năng lượng trong khắp trời đất đều bị hút sạch sành sanh.

"Luyện hóa nó trước cái đã!"

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua nhưng thấy Cửu U Hoàng Tuyên không có dị biến gì, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Hắn chợt há mồm phun ra một đạo hỏa diễm bao bọc toàn bộ giọt kim sắc huyết lại. Mặc dù tinh huyết này

không khó hấp thụ nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Kim sắc huyết bị dị hỏa luyện hóa cả ba canh giờ mà không có nửa điêm dao động, tình trạng thế này dường như nó không coi nhiệt độ kinh khủng của dị hỏa là thứ quái gì.

Luyện hóa kéo dài chừng bốn canh giờ, Tiêu Viêm rót cuộc cũng mở mắt, hé miệng hút ngọn lửa bao bọc giọt tinh huyết kia bay vào trong miệng.

"A!"

Giọt tinh huyết vừa chui vào cơ thể thì y bào trên người Tiêu Viêm nháy mắt đã nổ tung thành bụi phấn. Một cỗ năng lượng đáng sợ từ cơ thể tràn ra, hóa thành phong nhận chém lên sơn thạch thành từng vệt nứt lan rộng.

Đối với tình huống bây giờ, Tiêu Viêm cũng không có thời gian để quan tâm. Lúc tinh huyết nhập thể, nó đã trực tiếp hóa thành một luồng năng lượng cuồng bạo chạy loạn trong cơ thể một cách điên cuồng. Tình cảnh này chính là do năng lượng quá đầy tạo thành.

Năng lượng cuồng bạo y như Tiêu Viêm đã dự kiến. Năng lượng này đủ để một gã Ngũ tinh Đấu Tôn bạo thể mà chết.

Bất quá, may mà bây giờ Tiêu Viêm sớm đã vượt xa cấp bậc đó. Biến cố trong cơ thể dù làm hấn trở tay không kịp nhưng chẳng qua rất nhanh đã ổn định lại. Sau đó, hấn thu liễm tâm thần rồi từ từ thu năng lượng vào trong cơ thể. Dưới sự khống chế hoàn mỹ của hấn, từng luồng năng lượng cuồng bạo như ngựa đứt dây cương bắt đầu nằm trong tầm khống chế của hấn. Sau đó dưới sự tinh lọc của dị hỏa, từng luồng năng lượng tinh thuần được cơ thể Tiêu Viêm hấp thụ vào từng tế bào.

"Vù..."

Trên núi đá, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng bỗng nhiên thở ra một hơi, năng lượng trong đó bộc phát ra như là cuồng long xuất động, sau đó mới chậm rãi tan biến.

-----oOo-----

Chương 1465: Thiên Yêu Tam Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Mỗi lần hẳn tu luyện đều cần rất nhiều thời gian."

Trong đình viện, Tiểu Y Tiên nhìn Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng ở một khối nham thạch trên vách núi mà khẽ than nhẹ.

Từ lúc Tiêu Viêm tiến vào trạng thái tu luyện đến nay đã nửa tháng, mà trong thời gian đó hẳn chưa thức tỉnh lần nào. Xung quanh hẳn, năng lượng tinh thuần khủng bố như mây mù bao quanh hẳn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Tiểu Y Tiên hai nàng đương nhiên biết được Tiêu Viêm đang ở trong giai đoạn tu luyện máu chốt nên mặc dù ngoài miệng thì nói thế nhưng thật sự cũng không quá nhiều hẳn.

"Thải Lân tỷ tỷ cũng không có động tĩnh." Thanh Lân nhìn xuống đáy sâu của Cửu U Hoàng Tuyền và nói. Mấy ngày trước, trên bề mặt Cửu U Hoàng Tuyền cũng đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng như trước, mà Thải Lân ở trong đó lại không có chút động tĩnh gì.

"Thải Lân không việc gì đâu, nàng ấy vốn là Thất Thải Thôn Thiên Mãng, ở trong Cửu U Hoàng Tuyền như cá gặp nước rồi còn gì!" Tiểu Y Tiên mỉm cười nói. Nàng có thể cảm nhận được năng lượng âm hàn tích tụ qua vô số năm trong Cửu U Hoàng Tuyền đang liên tục hội tụ về chỗ sâu nhất, có lẽ là đang bị Thải Lân hấp thu vào trong cơ thể.

"Xem ra chỉ có thể tiếp tục chờ! Nghe tộc trưởng Yêu Minh tộc nói, Thiên Yêu Hoàng tộc bên kia đã bắt đầu có động tĩnh." Thanh Lân nói.

"Tiêu Viêm chắc cũng sắp xong rồi." Tiểu Y Tiên khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp lại một lần nữa nhìn người đang được sương mù bao phủ kia. Lúc này, khí tức của hẳn đang từ từ thu liễm, có lẽ sắp thành công rồi.

Thanh Lân gật đầu rồi ngồi xuống lẳng lặng chờ đợi Tiêu Viêm tu luyện công. Ngàn trượng quanh nơi này đã bị Yêu Minh hạ lệnh phong tỏa, trừ các nàng ra thì không có một ai dám tới đây quấy rầy.

Lại thêm hai ngày nữa lẳng lẳng trôi qua trong sự đợi chờ.

Tới sáng ngày thứ ba, khi ánh nắng dần bao phủ đại địa, từ trong mây mù bao quanh Tiêu Viêm bỗng truyền ra dao động kịch liệt. Năng lượng trong thiên địa giống như bị thứ gì đó lôi kéo, hội tụ lại trên đỉnh đầu Tiêu Viêm rồi tạo thành một cơn lốc năng lượng phóng thẳng đến thiên linh cái của hắn.

Biến cố này làm cho Tiêu Y Tiên và Thanh Lân đang tập trung tu luyện đều bừng tỉnh, cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía hiện tượng kỳ lạ kia.

"Xem ra sắp tu luyện xong rồi."

Tiểu Y Tiên vừa dứt lời thì Tiêu Viêm đột nhiên mở mắt. Từ trong đôi mắt hắn bỗng bắn ra hai đạo năng lượng, trực tiếp xuyên thủng vách núi ở phía trước, tạo thành hai cái lỗ rất sâu. Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu lên, há miệng hút một hơi!

"Ấm"

Theo lực hút của hắn, cơn bão năng lượng khổng lồ mấy trăm trượng kia trực tiếp bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

"Răng...rắc..."

Năng lượng tiến vào cơ thể Tiêu Viêm càng nhiều thì dao động năng lượng toát ra càng lớn, khiến cho những vách núi cứng rắn xung quanh đó xuất hiện vô số vết nứt rộng, đá lớn rơi ào ào xuống khe núi.

"Vèo"

Động tĩnh ở khe sâu lớn như vậy làm cho không ít cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc chú ý. Bọn họ tò mò muốn đến xem nhưng e ngại mệnh lệnh từ Yêu Minh nên chỉ dám đứng nhìn từ chỗ cách khe sâu này khoảng nghìn trượng.

Mấy đạo lưu quang từ đằng xa bay tới rồi dừng lại ở khe sâu. Những người này chính là mấy vị trưởng lão lâu đời nhất của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Giờ phút này, đám người bọn họ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm đang cắn nuốt năng lượng thiên địa.

"Khí tức thật mạnh! Tiêu Viêm tiên sinh sắp đạt tới Nhị tinh Đấu Thánh rồi hay sao?" Một gã trưởng lão kêu lên thất thanh.

Nghe vậy, Yêu Minh khẽ lắc đầu và nói: "Tuy Yêu Thánh tinh huyết rất cường đại, nhưng cấp bậc Đấu Thánh đâu thể tăng lên dễ dàng như vậy! Có thể đạt đến Nhất tinh hậu kỳ đã là kỳ tích lắm rồi." Bản thân hắn đã là cường giả Đấu Thánh Nhị tinh hậu kỳ nên hắn hiểu được muốn tăng lên ở cấp độ này khó khăn đến mức nào.

"Nhưng mà có thể tăng từ sơ kỳ lên hậu kỳ đã nằm ngoài dự đoán của ta rồi." Yêu Minh cảm thán một câu. Nếu như hắn có được tất cả Yêu Thánh tinh huyết thì bản thân hắn có thể nhanh chóng tăng lên tới Tam tinh Đấu Thánh. Còn nếu chỉ có một giọt thì hắn nắm chắc bản thân có thể đột phá trong vòng ba năm tới.

"Phanh!"

Trong lúc mấy vị trưởng lão nói chuyện thì cơn bão năng lượng trên bầu trời đã bị Tiêu Viêm nuốt hết vào trong cơ thể. Khi một tia năng lượng cuối biến mất thì thiên địa cũng yên ắng trở lại.

"Vù..."

Một hơi thở mang theo năng lượng nồng đậm từ cổ họng Tiêu Viêm phun ra, ngay sau đó ngưng tụ thành dạng lỏng, rơi xuống một tảng đá ở phía dưới. Không ngờ tảng đá đó dần dần trở nên trong suốt như Phỉ Thúy.

"Ha ha, chúc mừng Tiêu Viêm huynh đệ tiến vào hậu kỳ, cũng sắp đột phá tới Nhị tinh Đấu Thánh!" Nhìn thấy Tiêu Viêm thu công, Yêu Minh trên bầu trời nhanh chóng hạ xuống rồi ôm quyền cười to.

Nghe Yêu Minh nói, Tiêu Viêm khách khí cười đáp lại, trong lòng cũng có chút vui mừng. Thật không thể ngờ được, một giọt Yêu Thánh tinh huyết lại giúp hắn suýt nữa tiến vào Nhị tinh. Nếu như hắn có thể độc chiếm Yêu Thánh tinh huyết kia thì việc vượt qua Yêu Minh cũng không phải không có khả năng. Bởi vì hắn có Dị hỏa nên có thể hấp thu tối đa năng lượng trong Yêu Thánh tinh huyết.

Quần áo của Tiêu Viêm đã bị chấn nát từ lâu. Lúc đi ra khỏi khu vực mây

mù thì năng lượng trong cơ thể Tiêu Viêm đã tự động biến ảo thành hình y phục. Khi đạt tới cấp độ này, chỉ cần trong lòng suy nghĩ là đấu khí có thể biến ảo thành mọi vật.

"Xem ra Thái Lâm vẫn chưa tu luyện xong..."

Tiêu Viêm cúi xuống nhìn Cửu U Hoàng Tuyền. Hắn đương nhiên có thể cảm nhận được năng lượng âm hàn vô tận bên trong Cửu U Hoàng Tuyền đang cuộn cuộn lao về một thứ không lồ ở sâu bên trong. Mà thứ không lồ đó chính là Thất Thái Thân Thiên Mãng do Thái Lâm biến thành.

"Yêu Minh tộc trưởng, Có tin tức của Thiên Yêu Hoàng tộc phải không?"
Tiêu Viêm cười nói với Yêu Minh.

"Ừm!" Nghe vậy, nét cười trên mặt Yêu Minh hơi thu liễm. Hắn chậm rãi gật đầu rồi trầm giọng nói: *"Theo ta biết thì nhiều ngày trước, Thiên Yêu Hoàng tộc đã phái cường giả đến hư vô không gian để hỗ trợ tam đại Long đảo".*

"Quả nhiên vẫn muốn nhúng tay vào." Tiêu Viêm cười nhẹ. Hắn cũng không thấy bất ngờ vì chuyện này. Đám người của Thiên Yêu Hoàng tộc có dã tâm rất lớn, để lấy được Long Hoàng huyết mạch bọn chúng sẽ dùng mọi thủ đoạn. Mà vì giành được thắng lợi, tam đại Long đảo ngay cả chuyện dẫn sói vào nhà cũng có thể làm ra được.

"Thiên Yêu hoàng tộc phái ra nhiều cường giả không?"

"Phần lớn là cường giả cấp độ Đấu Tôn. Đương nhiên đáng để chúng ta chú ý cũng chỉ có ba người. Bọn hắn đều là thái thượng trưởng lão của Thiên Yêu Hoàng tộc, ở trong giới ma thú có hung danh vang dội." Yêu Minh ngưng trọng nói.

"Vậy sao? Là ba người nào? Thực lực ra sao?" Tiêu Viêm cau mày hỏi.

"Ba vị đó được xưng là Thiên Yêu tam hoàng, gồm Phượng Hoàng, Côn Hoàng, Ưng Hoàng." Yêu Minh nói: *"Trong đó Phượng Hoàng là Nhị tinh Đấu Thánh trung kỳ, Côn Hoàng là Nhất tinh Đấu Thánh hậu kỳ, Ưng Hoàng là Nhất tinh Đấu Thánh trung kỳ."*

"Ba gã Đấu Thánh?"

Sắc mặt Tiêu Viêm có chút thay đổi. Không ngờ Thiên Yêu Hoàng tộc một lúc lại phải ra đến ba gã Đấu Thánh. Từ đó có thể thấy được thực lực của Thiên Yêu Hoàng tộc mạnh như thế nào. Những năm gần đây, bọn chúng âm thầm tích súc được lực lượng không nhỏ. Trong ba tộc đàn lớn nhất của giới ma thú, ngoại trừ Thái Hư Cổ Long bộ tộc ra thì Thiên Yêu Hoàng Tộc hoàn toàn xứng đáng với hai chữ Vương giả!

"Ba tên này thực lực rất mạnh. Bọn chúng liên thủ lại thì có thể đánh ngang tay với Tam tinh Đấu thánh hậu kỳ. Nếu như bọn chúng ra tay giúp tam đại Long đảo thì Đông Long đảo gặp nguy hiểm rồi." Yêu Minh nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu. Bằng bất cứ giá nào cũng không thể để cho Thiên Yêu Hoàng tộc nhúng tay vào chuyện này. Nếu không, e rằng Tử Nghiên và Đông Long đảo không thể chống lại ba đảo kia được.

"Khi nào bọn hã sẽ động thủ?"

Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, giọng nói càng thêm trầm thấp. Đội hình ba vị Đấu Thánh tuy mạnh nhưng chưa đến mức làm cho Tiêu Viêm sợ hãi không dám đánh.

Nghe Tiêu Viêm nói thế, khóe mắt Yêu Minh khẽ giật giật. Hã cảm thấy rung động vì lá gan của Tiêu Viêm, đối mặt với ba tên Đấu Thánh mà còn muốn ra tay.

"Hã là sau ba ngày, bọn hã sẽ xông vào Hư vô không gian."

Tiêu Viêm gật đầu, nhìn Yêu Minh một lúc rồi cười nói: *"Yêu Minh tộc trưởng dám ra tay với Thiên Yêu Hoàng tộc không?"*

Yêu Minh im lặng suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Trong lúc này đây, hã nhất định phải chọn một bên giữa Thiên Yêu Hoàng tộc và Đông Long đảo. Yêu Khiếu Thiên chọn tam đại Long đảo, mà hã lại chọn Đông Long đảo.

"Nếu đã vậy thì ngày mai chúng ta sẽ đến hư vô không gian trước, ba ngày sau chặn giết Thiên Yêu Hoàng tộc!"

Nhìn Yêu Minh đáp ứng, trên khuôn mặt Tiêu Viêm xuất hiện nụ cười

nhọt nhạt... Trong giọng nói lại tràn ngập ý sát phạt.

10c còn lại cho buổi tối nhé:nguoidoi:

-----oOo-----

Chương 1466: Phục kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm đứng chấp tay sau lưng, chăm chú nhìn vào Cửu U Hoàng Tuyền. Hôm nay bọn họ sẽ đi tới hư vô không gian để chặn đánh viện binh đến từ Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Tiêu Viêm, đến lúc phải đi rồi." Tiểu Y Tiên bay tới, dừng lại cách Tiêu Viêm không xa, cất tiếng gọi.

"Ừ!" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, tay áo lại vung lên. Một luồng năng lượng không gian khổng lồ chậm chậm lan ra, hóa thành kết giới bao trùm lấy Cửu U Hoàng Tuyền. Đây là màn chắn cảm ứng do hắn tạo nên, không chỉ có thể bảo vệ cho Cửu U Hoàng Tuyền mà còn làm cho hắn cảm nhận được nếu như có bất kỳ động tĩnh gì.

"Thải Lân, nàng yên tâm tu luyện đi. Nơi này là đại bản doanh Cửu U Địa Minh Mãng tộc, Yêu Minh đã phân phó biến nơi đây thành cấm địa, lại phái cường giả canh phòng. Như vậy nàng sẽ không bị quấy nhiễu gì đâu! Sau khi nàng xuất quan thì hãy trở về Tinh Vãn Các nhé!" Tiêu Viêm mở miệng nói, một tia âm thanh được đầu khí bao bọc bay xuống Cửu U Hoàng Tuyền. Sau đó, hắn không chần chờ gì nữa, quay người bay đi.

"Xoạt...xoạt..."

Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên đi xa không được bao lâu thì bên trong Cửu U Hoàng Tuyền truyền ra tiếng vẫy nước xoạt xoạt. Ở sâu dưới đáy nước, thân ảnh khổng lồ kia xao động một chút, đôi mắt bảy màu to lớn chậm rãi mở ra, nhìn về phía Tiêu Viêm vừa bay đi. Một lát sau, nàng cúi đầu nhìn về nơi sâu nhất của Cửu U Hoàng Tuyền, quang mang đặc thù của mắt rắn lóe lên. Khi vừa tiến vào đây, nàng cảm giác được một loại kêu gọi rất yếu ớt. Trải qua hơn nửa tháng tu luyện, cuối cùng nàng cũng xác định rõ loại

kêu gọi này được truyền ra từ chỗ sâu nhất trong Cửu U Hoàng Tuyền.

Nơi sâu nhất đó còn sâu hơn cả chỗ phong ấn Yêu Minh. Mà ở nơi đó, cho dù Tiêu Viêm có Di Hỏa thủ hộ cũng không dám đặt chân đến.

"Mặc dù cảm giác được bảo hộ cũng không tệ nhưng ta càng thích việc bản thân mạnh hơn người. Tuy bây giờ điều này rất khó thực hiện, nhưng ta sẽ làm hết sức."

Đôi mắt chậm rãi nhắm lại, Thái Lâm vung đuôi rắn, thân thể không lộ vệt vẩy lướt nhanh về phía sâu nhất kia.

"Tiêu Viêm huynh đệ, Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ trực tiếp xé rách không gian liệt phùng để tiến vào hư vô không gian. Chúng ta nên đi vào trước rồi cảm ứng không gian dao động, chắc chắn sẽ phát hiện đường đi của bọn chúng." Trước đại điện, Yêu Minh cười nói.

"Ừ!" Tiêu Viêm gật đầu.

"Lần này ngoài bản thân ta tự mình đi cùng còn có thêm sáu vị trưởng lão. Tuy nhân số kém hơn Thiên Yêu Hoàng tộc nhưng chỉ cần đánh bại được Thiên Yêu tam hoàng là có thể đánh tan được bọn hắn." Yêu Minh chỉ về phía sáu vị trưởng lão đứng sau và nói.

Tiêu Viêm quay lại đánh giá sáu người này. Cũng chỉ có một lão giả cả đầu tóc bạc đạt tới Trung cấp Bán Thánh là có thể lọt vào mắt hắn. Những người khác chỉ đạt tới Cửu tinh Đấu Tôn. Đội hình này rõ ràng thua xa Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Tiêu Viêm huynh đệ đừng thấy lạ! Nếu như Yêu Khiếu Thiên và Đại trưởng lão không phản bội thì tộc Cửu U Địa Minh Mãng ta cũng không khó khăn đến thế này!" Yêu Minh thở dài giải thích. Nếu như có hai người kia chịu an phận phò tá hắn Cửu U Địa Minh Mãng tộc đã mạnh hơn rồi, cũng không bị Thiên Yêu Hoàng tộc bỏ xa như vậy.

"Ha ha, Yêu Minh tộc trưởng đừng nói thế! Các vị đồng ý giúp đỡ là tốt lắm rồi." Tiêu Viêm cười cười, lắc đầu đáp lại rồi nhìn thoáng qua Tiểu Y Tiên và Thanh Lâm ở bên cạnh. Trải qua mấy năm tu luyện, tuy hai nàng vẫn còn khá xa mới đạt tới Bán Thánh nhưng nếu liên thủ lại thì gần như vô địch ở cấp độ Đấu Tôn. Thậm chí có thể miễn cưỡng chống đỡ được

cường giả Bán Thánh, cho nên cũng là trợ lực không nhỏ.

"Đến lúc rồi, chúng ta đi thôi."

Yêu Minh cười, bàn tay vung lên, một mảnh không gian liệt phùng đen nhánh xuất hiện. Sau đó hai tay hất vung lên lần nữa, khe nứt không gian này liền xuất hiện trước mắt mọi người.

"Đi thôi!"

Nhìn thấy khe nứt không gian trước mặt, Tiêu Viêm không có chút chần chờ nào bước vào trong đó. Tiêu Y Tiên và Thanh Lân cũng theo sát đằng sau.

"Các vị trưởng lão, trong khoảng thời gian này xin giao tộc Cửu U Địa Minh Mạng giao cho mọi người." Yêu Minh quay đầu lại nói với mấy vị trưởng lão quanh đó.

"Tuân mệnh!" Nghe vậy, mấy vị trưởng lão kia vội vàng đáp lời.

"Chúng ta đi thôi!" Thấy thế, Yêu Minh mới gạt đầu, phát tay áo tiến vào trong khe nứt không gian, sáu vị trưởng lão cũng bước đi theo phía sau.

Sau khi người cuối cùng tiến vào, vết nứt không gian mới từ từ khép lại, cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

Hư vô không gian vẫn yên tĩnh như trước. Cả không gian đen tối, đôi lúc bất chợt bộc phát ra từng đợt không gian dao động cực kỳ mãnh liệt làm xuất hiện vô vàn vết nứt rộng lớn giống như những cái miệng đầy răng nanh dữ tợn.

"Ầm!"

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một khe hở. Từng bóng người đi qua, cuối cùng tụ tập lại bên trong không gian hư vô đen nhánh này.

"Nơi này cách địa điểm đi vào của Thiên Yêu Hoàng tộc có xa lắm không?" Tiêu Viêm đợi Yêu Minh đi ra rồi hỏi.

"Ha ha, yên tâm đi! Thám tử của ta ở trong Thiên Yêu Hoàng tộc có mang theo không gian ẩn kỹ mà ta sắp đặt. Bởi vậy, ta có thể cảm nhận được vị trí không gian của Thiên Yêu Hoàng tộc. Nếu bọn họ đều từ trong tộc đi tới, tất nhiên sẽ xuất hiện ở cùng một chỗ." Yêu Minh cười đáp, sau đó nhắm mắt cảm ứng một hồi. Một lúc sau, hắn mở mắt, nhìn về hướng Bắc và nói: *"Đi thôi!"*

Tiếng nói vừa dứt, Yêu Minh liền trực tiếp đạp hư không, nhanh chóng bay lướt đi dẫn đường. Máy luồng không gian loạn lưu cuồng bạo ở trong phạm vi mười trượng quanh thân hắn trực tiếp hóa thành hư không. Đạt tới cấp độ Đấu Thánh rồi thì loại không gian loạn lưu khủng bố trong hư vô này đã chẳng còn chút uy hiếp nào với hắn.

"Đi!"

Tiêu Viêm vung tay lên mang theo mọi người nhanh chóng đuổi kịp Yêu Minh.

"Nơi này cách chỗ không gian của Thiên Yêu Hoàng tộc không xa, nếu bọn chúng xé rách không gian tiến vào, chắc chắn chúng ta sẽ cảm ứng được." Bay chừng nửa giờ, cuối cùng Yêu Minh cũng dừng lại, chỉ về một chỗ hắc ám ở phía xa và nói.

Tiêu Viêm nhìn quanh một vòng rồi khẽ gật đầu nói: *"Nơi này có khá nhiều không gian loạn lưu, vừa vặn có thể để chúng ta ẩn thân."*

"Ha ha, nếu đã thế thì chúng ta liền ở đây ôm cây đợi thỏ vậy." Yêu Minh cười to.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu rồi khoanh chân ngồi xuống. Thanh Lân và Tiểu Y Tiên ở bên cạnh cũng vậy. Bây giờ bọn họ chỉ cần ngồi chờ mà thôi. Chờ cho con cá lớn Thiên Yêu Hoàng tộc kia chui vào tấm lưới đã giăng sẵn!

Trong hư vô không gian, mọi thứ đều tối đen u ám, khái niệm về thời gian rất mơ hồ. Chính vì hoàn cảnh đặc thù đó mà hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh. Không lâu sau đó, ở một khu vực cách nhóm người Tiêu Viêm không quá xa, không gian đột nhiên dao động, xuất hiện khe nứt lớn. Từng bóng người mang theo khí tức mạnh mẽ từ trong đó bước ra, tụ tập trong mảnh không gian hư vô tối đen này.

Khi người cuối cùng bước ra thì khe không gian cũng từ từ khép lại.

Ở đây có hơn hai mươi người, mà ở vị trí đứng đầu có ba người. Những người còn lại đều nhìn họ với ánh mắt tràn ngập sự kính sợ.

"Hành động lần này rất quan trọng, liên quan đến việc tộc ta có thể thắng được Thái Hư Cổ Long tộc hay không. Bởi vậy, các ngươi đừng có làm sai chuyện gì. Nếu không thì chuẩn bị mang đầu về tộc mà tạ tội đi!" Nữ nhân mặc quần áo màu đỏ đứng giữa ba người quát lạnh, giọng nói cực kỳ uy nghiêm, lạnh nhạt.

Vị nữ tử này nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi nhưng khí tức lại mạnh mẽ kinh khủng. Đôi lông mày hơi mỏng khẽ nhướng lên, sát khí lộ ra, khiến cho hai lão già ở bên cạnh cũng phải lén lút dịch xa ra một chút.

"Xin nghe theo lệnh của thái thượng trưởng lão!"

Nghe người này quát lạnh như vậy, cả một đám người của Thiên Yêu Hoàng tộc bình thường cũng được coi là nhân vật oai phong, có tấm tiếng lại không dám nói gì, chỉ vội vàng đáp ứng. Trong số những người này còn có hai gương mặt quen thuộc. Một là Phượng Thanh Nhi, người từng có nhiều ân oán với Tiêu Viêm. Một người khác chính là kẻ đã giao thủ với Tiêu Viêm ở Mãng Hoang cổ vực, đồng thời cũng được gọi là tộc trưởng đời tiếp theo của Thiên Yêu Hoàng – Cửu Phượng!

Thân phận hai người này ở trong tộc không hề thấp nhưng đứng trước sát khí của nữ nhân kia, cả hai đều hết sức cung kính chứ không dám phác bác bất cứ điều gì.

"Hừ, Thái Hư Cổ Long! Không ngờ các ngươi cũng có ngày này. Sau khi các ngươi nội chiến xong thì sẽ là lúc cả tộc ta quật khởi. Đến lúc đó ta muốn cả tộc các ngươi hoàn toàn biến mất."

Hồng y nữ nhân cười âm lãnh, rồi bất chợt vung tay áo lên. Gió nổi lên, mang theo thân hình nàng hóa thành một đoàn ánh sáng như sao rơi bay vút về phía xa. Ở đằng sau, đám cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc vội vàng chạy đuổi theo!

Khi nữ tử áo hồng vừa bay đi thì Tiêu Viêm đang khoanh chân ngồi bỗng

mở mắt ra. Cùng lúc đó, Yêu Minh ngồi ở đối diện cũng vậy. Hai người nhìn nhau nhau, trên khuôn mặt cùng xuất hiện vẻ tươi cười nhàn nhạt.

"Chuẩn bị, người của Thiên Yêu Hoàng tộc sắp tới rồi!"

-----oOo-----

Chương 1467: Độc đấu nhị Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hư vô không gian yên tĩnh không có một tiếng động, không gian loạn lưu xuất hiện liên tục, ẩn chứa những nguy hiểm chết người.

"Vèo!"

Trong sự tĩnh lặng đó đột nhiên vang lên tiếng xé gió. Một loạt những vệt sáng từ trong bóng tối ở phía xa bay tới. Tốc độ nhanh tới mức tạo thành kinh phong cuồng bạo. Ngay cả không gian loạn lưu cũng bị phá tan.

"Đại tỷ, lúc này, tam đại Long Đảo toàn lực tấn công Đông Long đảo lại có thêm sự giúp đỡ chúng ta, chắc hẳn có thể đánh tan Đông Long đảo." Một gã mặc hắc y đứng bên cạnh vị Hồng y nữ nhân đầu lĩnh chậm rãi nói. Giọng nói của hắn khàn khàn, miệng chỉ hơi mở ra khép vào một chút mà lại xuất hiện một loại lực hút đáng sợ. Người này tự xưng là Côn Hoàng, có không ít đối thủ của hắn sau khi bị bắt liền bị hắn nuốt sống. Hung danh của hắn cực kỳ vang dội trong giới ma thú, không ít cường giả khắp nơi khi nghe đến tên hắn đều sợ mất mật.

"Không cần vội vàng như vậy, cứ đợi cho bọn chúng đánh với nhau, chết càng nhiều càng tốt." Nữ tử áo hồng suy tính, lạnh nhạt trả lời.

"Hắc hắc, không ngờ tam đại Long đảo lại tìm đến chúng ta để nhờ giúp đỡ. Đúng là làm cho người ta bất ngờ mà!" Lão giả còn lại cười quái dị và nói, đây chính là Ưng Hoàng.

"Đội giải quyết xong Đông Long đảo, lấy được Long Hoàng huyết mạch rồi thì tam đại Long đảo sớm muộn gì cũng bị tộc ta diệt trừ mà thôi." Hồng y nữ nhân cười mỉm, tay áo vung lên, đang muốn tăng tốc thêm nữa

thì trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy hiểm. Nàng chưa kịp phản ứng gì thì từ trong đám không gian loạn lưu phía trước đã bộc phát ra một tia đầu khí mỏng như sợi tơ những cực kỳ sắc bén. Trong nháy mắt đã bắn về phía đám người Thiên Yêu Hoàng tộc. Ngay lập tức, những tiếng kêu thảm vang lên không dứt.

"Bọn chuột nhắt phương nào dám đánh lên Thiên Yêu Hoàng tộc, muốn chết!"

Nữ tử thủ lĩnh nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhìn thấy tộc nhân thương vong thê thảm liền nổi giận, ngọc thủ giơ lên đánh một chưởng về phía không gian loạn lưu. Không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, chỉ nghe thấy một tiếng "Oành!", cả không gian loạn lưu cuồng bạo kia liền bị đánh tan nát.

"Ha ha, nếu nhát gan thì sao dám chặn đường giết người Thiên Yêu Hoàng tộc đây?"

Không gian loạn lưu vừa nổ tung thì xung quanh đầy bỗng vang lên tiếng cười lớn. Một bóng người từ đó bay ra, dừng lại trước mặt đám người Thiên Yêu Hoàng tộc. Hai tay người đó vung lên, hơi thở áp chế liền chậm chậm lan ra. *"Thiên Yêu tam hoàng, mấy trăm năm không gặp rồi. Các ngươi vẫn như thế nhỉ!"*

"Ngươi là?" Phượng Hoàng nhìn Yêu Minh đứng phía trước, ánh mắt đầy sát khí. Nàng cau mày rồi đột nhiên cười lạnh: *"Yêu Minh, ngươi còn chưa chết ư?"*

"Sao lại là lão quái đó? Không phải hắn bị tẩu hỏa nhập ma, vẫn lạc rồi hay sao?" Nghe Phượng Hoàng nói thế, Côn Hoàng và Ứng Hoàng cũng sờ kêu lên.

"Hắc hắc, ba tên lão yêu các ngươi còn chưa chết thì bốn vương sao có thể dễ dàng vẫn lạc được." Yêu Minh cười to nói.

"Người sống hay chết thì mặc xác ngươi. Nhưng xem ra lá gan của ngươi càng ngày càng lớn! Có vẻ mấy năm gần đây tộc các ngươi cũng rảnh rồi quá nhỉ! Hay là các ngươi nghĩ rằng mình có thể so sánh được với Thiên Yêu Hoàng tộc chúng ta nên đến đây giương oai chướng?" Phượng Hoàng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Yêu Minh, giọng nói có vẻ âm trầm, giận dữ.

"Ha ha, Thiên Yêu Hoàng tộc thật là uy phong nhĩ."

Lại một tiếng cười thản nhiên đột nhiên vang lên từ phía sau của Yêu Minh. Không gian khẽ dao động, một bóng người chậm rãi hiện ra.

"Ngươi là ai?" sắc mặt Phượng Hoàng hơi thay đổi nhìn người vừa xuất hiện. Nàng có thể cảm giác được người này là một cường giả đạt tới Nhất tinh Đấu thánh hậu kỳ.

"Tiêu Viêm?"

Phượng Hoàng vừa mới lên tiếng hỏi thì Phượng Thanh Nhi và Cửu Phượng ở phía sau đã thốt lên đầy kinh hãi. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm cơm.

"Tiêu Viêm? Ngươi chính là tên đầu sỏ lúc trước phá hỏng việc chiếm Long Hoàng Căn Nguyên quả của Thiên Yêu Hoàng tộc bọn ta?" Nghe hai người kia thốt lên, Phượng Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tiêu Viêm.

"Xem ra thanh danh của ta ở Thiên Yêu Hoàng tộc cũng không tồi đấy!" Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Cửu Phượng và Phượng Thanh Nhi. Ánh mắt hấn quét qua làm hai người kia run rẩy. Hai năm trôi qua, thực lực của Phượng Thanh Nhi vẫn đậm chân tại chỗ, hiển nhiên là vì quá trình hoán cốt tăng thực lực mang lại di chứng. Cả đời này nàng khó có thể tăng thực lực lên được nữa, chứ đừng nói đến việc tiến vào Bán Thánh. Còn Cửu Phượng thì đã đạt đến Cửu chuyển Đấu Tôn đỉnh, khoảng cách đến Bán Thánh cũng chỉ còn một bước mà thôi. Vị tộc trưởng tương lai của Thiên Yêu Hoàng tộc này có thiên phú không kém.

"Hô..."

Phượng Hoàng hít sâu một hơi sau đó chậm rãi thở ra, ánh mắt vẫn âm trầm nhìn Tiêu Viêm và đám người Yêu Minh. Nhìn một đám người đứng đó, nàng tự hiểu rằng bọn hấn đến đây không có ý tốt.

"Yêu Minh, lần này ngươi muốn hai tộc khai chiến toàn diện sao?" Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi.

"Không còn cách nào khác! Ta nhận được lời mời nhưng không phải của

tam đại Long đảo mà là Đông Long đảo của cầu viện." Yêu Minh giang tay cười nói. Hắn không phải kẻ tầm thường, làm sao có thể bị Phụng Hoàng hù dọa đây? Hung danh của Phụng Hoàng chẳng có chút uy hiếp nào với hắn.

"Ba vị, nếu các người dẫn người quay về thì chúng ta sẽ không động thủ." Tiêu Viêm híp mắt cười nói.

"Người là cái thứ gì mà cũng dám mở miệng nói chúng ta nên trở về? Người cho rằng chúng ta quay về thì Đông Long đảo liền bình yên vô sự hay sao? Tam đại Long đảo đang vây quanh Đông Long đảo, chờ các người tới nơi thì có khi chỉ còn thấy một mảnh phế tích mà thôi." Ứng Hoàng lạnh lùng nói.

Nghe vậy, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt, không ngờ tam đại Long đảo vội vàng như vậy, hiện tại đã bắt đầu động thủ rồi sao.....

"Bây giờ lập tức rút khỏi hư vô không gian, bằng không một người cũng đừng hòng thoát."

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, cũng không muốn nói nhảm với Thiên Yêu Hoàng tộc nữa. Hắn ngẩng đầu lên, bình thản nói.

Phụng Thanh Nhi và Cửu Phụng nghe được lời này của Tiêu Viêm đều trợn mắt lên nhìn. Hai năm không thấy, Tiêu Viêm càng ngày càng khoa trương a. Phải biết rằng lần này bọn họ đi còn có cả ba vị thái thượng trưởng lão, mà ba vị này đều là cường giả Đấu Thánh chân chính.

"Tiểu bối, thời điểm lão tử tung hoành Đấu Khí đại lục thì mẹ ngươi vẫn còn chưa sinh ra đâu!" Ứng Hoàng nghe Tiêu Viêm nói thế liền không khách khí hét lên, ánh mắt đầy hung ác, đấu khí cuộn cuộn trong cơ thể bạo phát ra.

"Giết!"

Hai mắt Phụng Hoàng dần lạnh, sát ý dâng lên, ngôn từ lạnh lẽo từ trong miệng phun ra. Tuy nàng cảm ứng được lực lượng của Yêu Minh cao hơn nàng nhưng dù sao phía nàng cũng có ba vị Đấu Thánh mà đối phương chỉ có hai. Bên nàng còn chiếm ưu thế thì làm sao có thể lui bước dễ dàng cho được.

"Ha ha, được! Bốn vương cũng muốn thử xem qua nhiều năm như vậy Thiên Yêu tam hoàng có tiến bộ được chút nào không." Yêu Minh ngửa mặt lên trời cười to, thân hình mạnh mẽ lướt tới.

"Ta sẽ đối phó với hắn. Côn Hoàng, người đối phó tên tiểu tử kia. Ứng Hoàng, người dẫn những người khác chém giết đám người còn lại." Phượng Hoàng cười lạnh một tiếng, thân hình cũng nhanh chóng lướt tới, không chút do dự đánh về phía Yêu Minh. Trong nháy mắt, từng luồng năng lượng khổng lồ khiến người khác run rẩy bùng nổ, lan truyền ra xung quanh.

"Một người không ngăn nổi ta đâu, hay là hai người các ngươi cùng tới đi."

Tiêu Viêm cười to, thân hình trực tiếp xuất hiện trước người Côn Hoàng. Kim quang trong cơ thể tuôn ra dữ dội, thân thể cũng trở nên to lớn. Năm đám không chút lưu tình mang theo kinh phong hủy diệt đánh thẳng về phía Côn Hoàng.

"Thôn phê thiên địa!"

Đối với thế công mãnh liệt của Tiêu Viêm, sắc mặt Côn Hoàng liền biến đổi. Hắn há miệng, hắc khí tuôn ra dữ dội rồi hóa thành một cái miệng dữ tợn khổng lồ chùng trảm trượng, giống như muốn cắn nuốt nắm tay của Tiêu Viêm vào.

"Tham ăn quá, cẩn thận kéo nghẹn!"

Thấy thế, Tiêu Viêm cười lạnh, lòng bàn tay khẽ lật, cái miệng từ hắc khí tạo thành kia liền nổ tung. Tất cả kinh phong còn sót lại lao xuống thân thể Côn Hoàng.

"Hự!"

Bị Tiêu Viêm đánh trúng, Côn Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, lùi lại hơn trăm trượng mới ổn định được. Hắn khiếp sợ nhìn Tiêu Viêm, cùng là Nhất tinh Đấu Thánh hậu kỳ mà sao sức chiến đấu của đối thủ lại cường hãn như vậy chứ?

"Nhị ca!"

Ứng Hoàng đang muốn xuất thủ với đám người Tiểu Y Tiên thì nhìn thấy Côn Hoàng bị Tiêu Viêm dùng một quyền đánh bay liên kinh hải. Hắn hơi ngập ngừng một chút rồi lập tức bay đến bên cạnh Côn Hoàng, cảnh giác nhìn Tiêu Viêm rồi trầm giọng nói: *"Tên tiểu tử này có chút cổ quái, hay là chúng ta liên thủ giải quyết nhanh chóng rồi xử lý đám còn lại cũng chưa muộn!"*

Nghe vậy, Côn Hoàng chần chờ một chút rồi cũng gật đầu. Mới vừa rồi giao thủ qua hắn đã biết chỉ mình hắn thì không thể nào chống lại Tiêu Viêm được. Điều này làm hắn cảm thấy ủy khuất nặng nề.

Phượng Thanh Nhi và Cửu Phượng ở đằng xa thấy được cảnh này, khuôn mặt tức thì trắng bệch ra, dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía thân ảnh tràn ngập kim quang kia.

Cùng là Đấu Thánh nhưng lại mạnh hơn Côn Hoàng, làm sao có thể được cơ chứ!? Làm sao người kia có thể tiến bộ kinh khủng như vậy chỉ trong vòng hai năm?

Khi bọn hắn liều mạng muốn đuổi kịp và vượt qua Tiêu Viêm thì không ngờ lại phát hiện rằng bản thân còn không chạm nổi vào bóng lưng của người ta. Điều này là đả kích rất lớn đối với hai người vốn kiêu ngạo không coi ai ra gì này.

"Lệ!"

Hai tiếng phượng minh chột vang vọng lên trong hư không, thân thể Côn Hoàng và Ứng Hoàng đột nhiên bành trướng rồi chuyển sang trạng thái nửa người nửa thú. Từng luồng năng lượng cuồng bạo dao động như giông bão từ thân thể hai người lan ra xung quanh. Không gian loạn lưu trong vòng vạn trượng quanh đó bị chấn vỡ!

"Ha ha, Song Thánh thì sao? Hôm nay để ta lĩnh giáo hai người các ngươi một phen. Xem xem hai Đấu Thánh liên thủ thì làm gì được ta?"

Tiêu Viêm ngửa mặt cười to, tiếng cười như sấm rền, chân kim sắc cự nhân đập vào hư không mang theo khí phách tuyệt luân!

-----oOo-----

Chương 1468: Áp chế tuyệt đối!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiểu bối muốn chết?"

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, khuôn mặt Ứng Hoàng co rúm vì giận dữ, cười lên đầy hung ác. Hai người bọn hắn tung hoành Đấu Khí đại lục nhiều năm, hung danh vang xa. Không ngờ bây giờ gặp phải một tên tiểu bối muốn cười lên đầu bọn hắn. Tính tình kiêu ngạo như bọn hắn làm sao có thể chịu được.

"Nhị ca, ra tay giết hắn đi!"

Ứng Hoàng khẽ vẩy song chưởng, một đôi ưng trảo đen nhánh xuất hiện, móng vuốt dài chừng nửa trượng như một lưỡi kiếm sắc bén cong cong, âm thầm ngưng tụ lực lượng đáng sợ.

Côn Hoàng ở bên cạnh cũng khẽ gạt đầu rời khỏi động hắc khí quanh thân tạo thành một lớp xoáy quỷ dị. Đây cũng là tuyệt kỹ độc môn của hắn: "Thôn Phệ Chi Qua" (Lớp xoáy cắn nuốt). Khi có nó hộ thể thì hắn sẽ không bị thương tổn gì, có thể xưng là phòng ngự tuyệt đối.

"Đại Liệt Yêu Trảo!"

Ứng Hoàng lao tới, sau lưng bung ra cánh chim khổng lồ dài mấy chục trượng. Trong chớp mắt đã xuất hiện phía trên Tiêu Viêm. Nhanh như chớp, ưng trảo đen sì kia đã hung hăng chụp xuống đầu của Tiêu Viêm, kinh phong sắc bén trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh.

"Côn Hoàng Huyết Vị."

Ngay lúc Ứng Hoàng ra tay thì Côn Hoàng cũng thi triển đấu kỹ hung hãn. Hắc khí từ trong thân thể tuôn ra rồi nhanh chóng tạo thành một hình thể cổ quái màu đen ở phía dưới Tiêu Viêm. Nhìn nó giống một cái miệng khổng lồ đang há ra, điên cuồng cắn nuốt như muốn ăn tươi nuốt sống Tiêu Viêm vậy.

Hai người vừa ra tay đã phối hợp cực kỳ ăn ý, kẻ trên người dưới phong tỏa hết tất cả những đường lui của Tiêu Viêm, cộng thêm sát chiêu làm cho Tiêu Viêm không có nửa điểm cơ hội thoát ra. Hung danh và hung tính của hai người đã bộc lộ triệt để.

Ánh mắt Tiêu Viêm khẽ lướt nhìn hai bên, đối mặt với sự công kích của hai Đấu Thánh mà không có chút bối rối nào. Ngón tay hất giờ ra đón đỡ lấy trào phong từ trên bầu trời chụp xuống.

"Hoàng Tuyên Chỉ!"

Một chỉ xuất ra làm cho năng lượng trong không gian chột trở nên cuồng bạo. Một bàn tay khổng lồ màu vàng đậm xuất hiện ngang trời, âm âm xé rách không gian, mang theo thanh thế đáng sợ đánh về phía trào phong.

"Đại Thiên Tạo Hóa Chưởng!"

Tiêu Viêm xuất ra một chỉ rồi lập tức dùng tay phải đánh một chưởng xuống phía dưới. Vòng sáng màu đen nhanh chóng lan rộng, cuối cùng đánh mạnh vào trong cái miệng khổng lồ dữ tợn kia.

"Ầm!"

Dưới phản kích sắc bén của Tiêu Viêm, trào phong và đám hắc khí bị đánh tan, đồng thời Song Hoàng là người phát động công kích cũng bị liên lụy, khí huyết trong cơ thể dâng trào.

"Tiểu tử này tu luyện toàn Thiên giai Đấu kỹ, đã thế còn có thể thi triển thuần thực!"

Phản kích của Tiêu Viêm làm cho Côn Hoàng và Ứng Hoàng tái mặt. Hai người nhìn sang phía Phượng Hoàng đánh với Yêu Minh, thấy nàng ta cũng đang trong thế hạ phong, trong lòng không khỏi cảm thấy nặng nề.

"Minh trưởng lão, người mang những người còn lại giải quyết hết đám người Thiên Yêu Hoàng tộc đi!"

Tiêu Viêm đẩy lùi Côn Hoàng và Ứng Hoàng rồi quay sang nói với vị trưởng lão có thực lực Trung cấp Bán Thánh của Cửu U Địa Minh Mãng

tộc.

"Được!"

Nghe vậy, vị Minh trưởng lão kia không dám chậm trễ đáp lại. Lúc này khi thấy uy thế của Tiêu Viêm, hắn đã run rẩy tận tâm can. Tuy nói hắn là cường giả Bán Thánh nhưng hắn hiểu được, nếu Tiêu Viêm muốn đối phó với hắn thì căn bản hắn không sống nổi qua năm hiệp.

"Mọi người đi theo ta. Hôm nay phải làm cho bọn Thiên Yêu Hoàng tộc này biết Cứu U Địa Minh Mãng tộc ta lợi hại như thế nào!"

Minh trưởng lão hét lớn một tiếng rồi trực tiếp dẫn đầu xông về đám cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc. Bây giờ, đội hình của Thiên Yêu Hoàng tộc không có ai đạt tới cấp bậc Bán Thánh, mạnh nhất chỉ là Cứu Phượng với tu vi Đấu Tôn đỉnh phong mà thôi. Mà chênh lệch giữa Đấu Tôn với Bán Thánh vốn không nhỏ làm cho Minh trưởng lão như hổ lạc bầy dê, tùy ý chém giết. Tộc nhân của Thiên Yêu Hoàng tộc tuy đông nhưng dù sao cũng không thể chống lại cường giả Bán Thánh nên dần dần có biểu hiện tan rã.

"Hồn trưởng! Ngươi dám!"

Mới được có một lúc ngắn ngủi mà Thiên Yêu Hoàng tộc đã xuất hiện thương vong, Côn Hoàng và Ứng Hoàng giận đến tím mặt. Hai người định lao tới ứng cứu thì bị một bóng người xuất hiện ngay trước mặt cản lại.

"Cút về đây!"

Tiêu Viêm sắc mặt lạnh băng nhìn hai người, đấu khí trong cơ thể nhanh chóng tụ lại trong lòng bàn tay, từng đợt dao động đáng sợ nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

"Hoàng Tuyền Chương!"

Đấu khí giống như cơn hồng thủy trong nháy mắt tràn ra. Khuôn mặt Tiêu Viêm đầy lạnh lùng, tay phải đánh mạnh về phía hai người kia. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm chằm.

Theo chương ấn của Tiêu Viêm đánh ra, hư vô không gian như bùng sáng

lên. Một bàn tay khổng lồ mang theo thanh thể như muốn hủy diệt tất cả đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Côn Hoàng và Ứng Hoàng, sau đó âm âm hạ xuống. Xung quanh nó, không gian vỡ nát tạo ra những tiếng nổ âm âm liên tiếp.

Chưởng ấn khổng lồ như thái sơn áp đỉnh đè xuống ấn chứa lực lượng hủy diệt áp súc lại làm cho Côn Hoàng và Ứng Hoàng ngưng trọng nhìn lên.

"Lệ!"

Tiếng phượng minh vang vọng hư không, cơ thể Côn Hoàng và Ứng Hoàng càng bành trướng, hoàn toàn biến thành hai đầu Thiên Yêu Hoàng to chừng nghìn trượng. Cánh chim khổng lồ rung lên, từ trong miệng bắn ra hai cột sáng to lớn đánh về phía chưởng ấn.

"Uỳnh!"

Va chạm giống như thiên thạch đâm vào nhau tạo thành từng làn sóng chấn động lan tỏa ra xung quanh.

"Nằm xuống cho ta!"

Nhìn hai tên kia liên thủ có thể chống được Hoàng Tuyền Chưởng Ấn, ánh mắt Tiêu Viêm càng thêm lạnh. Tộc văn ở mi tâm nhanh chóng xuất hiện, khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt, chỉ trong chớp mắt từ Nhất tinh hậu kỳ đã đột phá đến Nhị tinh Đầu Thánh!

"Không ổn, sức mạnh của tên tiểu tử kia đột nhiên tăng lên."

Ứng Hoàng cùng Côn Hoàng phát hiện ra sự biến đổi của Tiêu Viêm nhưng chưa kịp chạy trốn thì chưởng ấn khổng lồ kia đã đánh tới. Hai cột sáng chừng trăm trượng kia liền nổ tung.

"Chết đi!"

Sát khí trong mắt Tiêu Viêm càng thêm nồng đậm, Hoàng Tuyền Chưởng Ấn âm âm đánh xuống thân thể hai người kia. Chỉ trong chốc lát, ngọn lửa kinh khủng cũng từ trong đó phóng ra.

"Thế!"

Gặp phải công kích kinh khủng như vậy, hai đầu Thiên Yêu Hoàng da tróc thịt bong, máu tươi chảy ra như suối, đồng thời những tiếng nổ nhỏ vang lên không ngừng trong cơ thể. Một chương này đã trực tiếp biến chúng thành bán phế nhân, da thịt bầy nhầy, thậm chí có chỗ còn lộ cả xương cốt ra ngoài!

"Hai vị thái thượng trưởng lão lại thua trong tay Tiêu Viêm!"

Cùng lúc hai người Côn Hoàng thảm bại thì những người còn lại cũng đã phát hiện tình huống, đặc biệt là sắc mặt Cửu Phượng và Phượng Thanh Nhi trở nên trắng bệch, ánh mắt ngây dại. Bọn họ không tưởng tượng được Tiêu Viêm đã mạnh mẽ đến mức độ này rồi!!!

"Phong ấn cho ta!"

Tiêu Viêm cước đạp hư không, thân hình quỷ mị xuất hiện ở trên đỉnh đầu đối phương, thủ ấn nhanh chóng đánh ra tạo thành hai cột sáng kỳ dị chiếu vào đầu chúng. Thân thể thân thể của hai Thiên Yêu Hoàng đột nhiên thu nhỏ, biến lại thành hình người. Có điều trên trán chúng có thêm một ký hiệu kỳ dị. Đây là một loại phong ấn thuật nhưng chỉ có thể thi triển thành công khi đối phương không còn lực chống cự.

Phong ấn thành công, Tiêu Viêm không thèm nhìn hai người Côn Hoàng nữa mà nhìn về đám cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc. Khi bị hấn nhìn tới thì đám người chột rùng mình một cái. Ngay cả hai vị thái thượng trưởng lão ra tay còn không đánh lại thì bọn họ tính là cái gì đây?

"Chạy!!!"

Đám người quay ra nhìn nhau rồi nhanh chóng bỏ chạy tứ tán bốn phương tám hướng.

"Còn muốn chạy?"

Thấy thế, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, giơ bàn tay lên nắm chặt lại, cả khoảng không gian hư vô liền trở thành một nhà giam vô hình. Ngón tay hấn co lại, chỉ thấy nhà giam nhất thời thu nhỏ, đám người Thiên Yêu Hoàng tộc bị vây lại trong không gian chừng mười trượng. Cho dù bọn chúng giãy dụa như thế nào cũng không thể thoát ra.

Mấy cường giả Cửu U Địa Minh Mãng tộc thấy cảnh đó liền khẽ lau mồ hôi lạnh, cả vị Minh trưởng lão kia cũng không ngoại lệ. Thực lực của Tiêu Viêm vừa thể hiện ra đã cho bọn họ biết cái gì gọi là áp chế tuyệt đối.

Phong ấn hai Đấu Thánh, tóm gọn đám người Thiên Yêu Hoàng tộc xong, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Liên tục thi triển Thiên giai đấu kỹ này giờ cũng làm hắn tiêu hao hết toàn lực. Một mình đánh với hai Đấu Thánh thì mức độ tiêu hao quả thật rất lớn. Nếu đối phương có thêm một người nữa thì chắc chắn hắn sẽ bị tiêu hao hết đấu khí, lúc đó chỉ có thể đưa tay chịu trời mà thôi

Giải quyết xong mọi chuyện, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trận chiến kịch liệt của Phượng Hoàng và Yêu Minh, sau đó quát to một tiếng: "*Phượng Hoàng, Côn Hoàng và Ưng Hoàng đều bị ta phong ấn rồi. Nếu người còn dám tiếp tục động thủ thì cứ mỗi mười lần hít thở, ta sẽ giết một người!*"

"Cái gì???"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, Phượng Hoàng và Yêu Minh vốn đang chiến đấu khó mà dứt ra cũng phải ngưng người, vội vàng quay đầu ra nhìn thì thấy hai người Côn Hoàng đang nằm trong tay Tiêu Viêm, cả người máu tươi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, cũng không biết là chết hay sống.

"Làm sao có thể?"

Thấy cảnh này, cho dù Phượng Hoàng có định lực cao cỡ nào cũng không nhịn được mà đầu choáng mắt hoa, không tin nổi vào mắt mình.

-----oOo-----

Chương 1469: Uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ha ha! Hay lắm! Tiêu Viêm huynh đệ quả nhiên khí phách. Lấy một địch hai mà vẫn có thể nhanh chóng thu thập hai lão quái này. Nếu như tin tức này mà truyền về Thú Vực chắc chắn sẽ gây một loạt chấn động a!"

Yêu Minh hồi phục tinh thần trước, hấn liền cười to nói. Trong lòng hấn ngày càng đánh giá cao Tiêu Viêm. Mặc dù hấn có thực lực Nhị tinh Đấu Thánh hậu kỳ nhưng cũng không dám mạnh mẽ rằng có thể chiến thắng Tiêu Viêm. Hơn nữa tiếp xúc càng lâu thì Yêu Minh lại càng phát hiện bản thân Tiêu Viêm thâm tàng bất lộ. Một trong những lý do lớn nhất để Yêu Minh nhanh chóng lựa chọn trợ giúp Đông Long đảo chính là vì thực lực Tiêu Viêm quá cường hấn!

Tuy hiện giờ Tiêu Viêm chỉ biểu hiện tu vi là Nhất tinh Đấu Thánh hậu kỳ, nhưng bằng ấy tuổi đã đạt tới Đấu Thánh, ngay cả người tu luyện vô số năm như Yêu Minh cũng chưa từng gặp được ai như vậy. Với thiên phú nghịch thiên như thế, ai mà biết được sau này hấn có thể đạt tới mức độ nào?

Đạt tới loại cảnh giới như Yêu Minh thì việc kết bạn không chỉ đơn giản nhìn hiện tại mà còn cần nhìn xa hơn tiềm lực của đối phương. Trong đánh giá của Yêu Minh thì tiềm lực của Tiêu Viêm rất đáng sợ, nếu không hấn cũng không dám sau khi tiếp nhận đại vị đã làm ra đại động tác thế này.

Ai nấy đều biết, Thiên Yêu Hoàng tộc là một trong tam đại bộ tộc sánh ngang với Cửu U Địa Minh Mãng tộc, là một thế lực không dễ đối phó. Mấy năm nay, bởi vì tộc Thái Hư Cổ Long ảm sâu, cho nên Thiên Yêu Hoàng tộc gần như trở thành bá chủ chân chính của Thú Vực. So với họ, Cửu U Địa Minh Mãng tộc còn yếu hơn một bậc.

"Tiêu Viêm, nếu ngươi dám giết chúng ta, Thiên Yêu Hoàng tộc với ngươi tuyệt đối không chết không ngừng!!!"

Phượng Hoàng cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Viêm, trầm giọng quát.

"Ta sớm đã có ân oán với Thiên Yêu Hoàng tộc. Nếu thật sự e sợ lời nói của các người thì sao còn dám hiện thân?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười to trả lời. Sau đó hấn liền thu vẻ tươi cười lại, lạnh giọng nói:

"Hiện tại ta không có hứng nói nhảm với ngươi nữa. Đừng nên nghi ngờ thủ đoạn của ta! Nếu ngươi thực sự cứng đầu cứng cổ thì ta cũng không

ngại tàn nhẫn ra tay giết vài tên Thiên Yêu Hoàng tộc các người đâu."

Nhận thấy hàn ý trong mắt Tiêu Viêm, những lời đang muốn nói ra liền bị Phượng Hoàng nuốt ngược lại vào bụng. Mặc dù đối với thiếu niên này hiểu biết không sâu, nhưng nàng có thể cảm nhận được sát khí lạnh lẽo trong lời nói của hắn.

"Người...cuối cùng người muốn làm thế nào?"

Phượng Hoàng không biết phải làm thế nào, phần nộ quát lên. Mỗi một vị Đấu Thánh đều là tài sản vô giá của tộc. Ngay cả siêu cấp thế lực như Thiên Yêu Hoàng tộc nếu mất đi một vị cũng đau như cắt thịt lấy máu ấy chứ! Nếu trong cơn nóng giận, Tiêu Viêm làm thịt hai tên Ung Hoàng, Côn Hoàng thì Thiên Yêu Hoàng tộc thật sự tức hộc máu.

"Ta chẳng muốn thế nào cả! Ta chỉ không muốn Thiên Yêu Hoàng tộc nhúng tay vào chuyện của Thái Hư Cổ Long bộ tộc mà thôi."

Tiêu Viêm cười nhạt nói.

"Hừ! Cho dù chúng ta không nhúng tay vào thì Đông Long đảo cũng không thể nào chống lại tam đại Long đảo. Người tưởng rằng chỉ bằng vào cái tên Long Hoàng chưa trưởng thành của Đông Long đảo mà có thể chống đỡ được hay sao?"

Phượng Hoàng hừ lạnh nói.

"Đó không phải là chuyện của người!"

Tiêu Viêm nhìn về phía Phượng Hoàng, thản nhiên nói: *"Hiện tại người có hai con đường, hoặc là ta sẽ liên thủ với Yêu Minh tộc trưởng bắt giữ người sau đó làm thịt cả ba người các người. Hoặc là để người rời đi, truyền tin tức về cho Thiên Yêu Hoàng tộc, bảo rằng đừng nên xen vào chuyện của người khác nữa!"*

"Chỉ sợ người không có bản lĩnh này. Côn Hoàng cùng Ung Hoàng chẳng qua là khinh địch mà thôi. Đầu tiên là bị người làm cho thương nặng, sau đó lợi dụng lúc họ chưa lấy lại tinh thần thì phong ấn. Cho dù đánh không lại người và Yêu Minh, ta cũng sẽ tự bạo, để xem ai sợ ai!!!"

Nghe Tiêu Viêm nói, mào liễu của Phượng Hoàng nhất thời dựng lên. Chỉ là nàng cũng không phải là kẻ tầm thường, liền cười lạnh nói.

"Không hổ là đại tỷ của Thiên yêu tam hoàng!!!"

Tiêu Viêm cười lớn, bàn tay chậm rãi đặt lên thiên linh cái của Ưng Hoàng cùng Côn Hoàng, hắc thần nhiên nói:

"Một khi đã như vậy thì hãy quyết định nhanh nhanh lên, để ta xem thử ngươi tự bạo nhanh hay là ta bóp nát ma hạch của bọn hắc nhanh hơn."

Nghe vậy, sắc mặt Phượng Hoàng thay đổi, cắn răng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Nhưng Tiêu Viêm vẫn cứ bình thản, bàn tay hắc chậm rãi dùng sức.

"Được! Ta đáp ứng ngươi! Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ không nhúng tay vào chuyện của bộ tộc Thái Hư Cổ Long nữa. Thả bọn họ ra, chúng ta sẽ rời đi!"

Suy nghĩ một lát, Phượng Hoàng cuối cùng cũng phải hạ mình, nàng cắn răng nói.

"Ha ha! Rất quyết đoán! Chỉ là người khác có thể thả, nhưng tuyệt không thể thả Cửu Phượng và hai vị này được."

Tiêu Viêm mỉm cười, bàn tay nâng lên, lẳng không tóm lấy Cửu Phượng đem đến bên cạnh. Sau đó nhanh chóng ra tay phong ấn đầu khí của Cửu Phượng lại.

"Xem ra lần giao dịch này, ngươi cũng không có thành ý."

Giọng nói của Phượng Hoàng lạnh như băng.

"Ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Trả lại người để các người về Thiên Yêu Hoàng tộc chinh đốn lại, sau đó tiếp tục phái thêm cường giả đến hay sao? Ba người này chính là con tin! Nếu như Thiên Yêu Hoàng tộc các ngươi cố tình tham dự vào chuyện này nữa thì chuẩn bị nhật xác chúng đi. Còn nếu các ngươi thật sự giữ lời thì đợi khi nội loạn của Thái Hư Cổ Long chấm dứt, ta sẽ thả chúng đi. Thiên Yêu Hoàng tộc cũng không phải thế lực bình thường, ta biết nếu giết chúng sẽ gặp phải cảnh không chết không ngừng. Chỉ cần các ngươi không lật lọng, tự nhiên ta sẽ giữ đúng lời

hứa."

"Về phân tin hay không là chuyện của các ngươi. Ngươi phải hiểu rằng hiện tại, ta không phải là thương lượng, mà là đang uy hiếp ngươi! "

Tiêu Viêm một mặt nắm lấy thiên linh cái hai người Ứng Hoàng, bàn tay hắn siết lại, từng tiếng cọt két của xương cốt ma sát vào nhau vang lên, mặt khác không khoan nhượng nhìn thẳng vào cặp mắt âm trầm của Phượng Hoàng.

"Hiện tại, việc ngươi nên làm là lập tức trở về Thiên Yêu Hoàng tộc để cho tộc trưởng và hai vị thái thượng trưởng lão của các ngươi cân nhắc xem tương lai có nên tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Thái Hư Cổ Long nữa không"

Cả người Phượng Hoàng run rẩy khi nghe ngữ khí cực đoan không chút khách khí nào của Tiêu Viêm. Với danh tiếng của nàng trong Thiên Yêu Hoàng tộc, thậm chí là toàn bộ Trung Châu, nào ai có can đảm dám nói chuyện như thế với nàng? Nhưng mặc dù rất tức giận thì nàng vẫn hiểu được, quyền chủ động lúc này nằm trong tay Tiêu Viêm. Thậm chí cho dù trở mặt thì nàng cũng không phải là đối thủ của bọn hắn. Mà nếu nàng tự bạo thì cũng chỉ có thể chết trong tay bọn họ."

Cả không gian hoàn toàn rơi vào yên tĩnh như bị những lời này của Tiêu Viêm làm cho kinh sợ.

"Đưa người cho ta, ta sẽ truyền lời của ngươi lại cho nội tộc."

Phượng Hoàng hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm nói

Tay áo Tiêu Viêm vung lên, không gian phong tỏa liền tán đi, đồng thời một luồng kinh phong đẩy những cường giả của Thiên Yêu Hoàng tộc về phía Phượng Hoàng. Nhưng Cửu Phượng và hai người Côn Hoàng thì vẫn bị hắn nắm trong tay.

"Phượng Hoàng trưởng lão!!!"

Một trưởng lão Thiên Yêu Hoàng tộc xấu hổ đứng bên cạnh Phượng Hoàng lên tiếng. Bọn họ có chết cũng không thể ngờ rằng hôm nay lại bị biến thành con tin.

"Câm môm! Một đám phé vật!!!"

Phượng Hoàng giờ phút này rõ ràng là lửa giận đầy đầu, quát to một tiếng làm cho đám trưởng lão mặt trắng mặt xanh không dám hó hé nửa lời.

"Tiêu Viêm! Ngươi to gan lắm! Chuyện này Thiên Yêu Hoàng tộc ta sẽ nhớ kỹ. Nếu như bọn họ có xây xát gì thì tộc ta với ngươi nhất định không chết không ngừng!"

Ánh mắt âm lãnh của Phượng Hoàng nhìn Tiêu Viêm, lạnh lùng nói. Trong lòng nàng lúc này tràn ngập ủy khuất, thật vất vả mới được dẫn đầu một đám người rời khỏi tộc, không ngờ vừa mới vào không gian hư vô này không lâu đã gặp phải tên sát tinh Tiêu Viêm. Không những hao binh tổn tướng mà còn bị hấn bắt mất ba người. Lần này trở về, không biết những người kia sẽ nhìn nàng như thế nào đây.

"Ha hả! Phượng Hoàng trưởng lão yên tâm. Chỉ cần Thiên Yêu Hoàng tộc không lật lọng thì ta cũng sẽ bảo vệ ba người này bình an."

Tiêu Viêm mỉm cười, nhưng sau đó lại lại đổi giọng:

"Đồng thời ta cũng sẽ chú ý động tĩnh của Thiên Yêu Hoàng tộc các ngươi. Một khi có gì không ổn thì ta sẽ đưa một cái đầu người sang đó."

Khóe miệng Phượng Hoàng giật giật, lửa giận trong mắt bùng lên nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được. Bàn tay nàng vung mạnh về phía hư không trước mặt, một khe hở không gian theo đó xuất hiện. Thân hình nàng nhanh chóng tiến vào khe nứt, đám cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc kia cũng ba chân bốn cẳng vội vàng nhảy vào. Họ sợ Tiêu Viêm đổi ý mà lưu họ lại.

Ngay khi cường giả cuối cùng của Thiên Yêu Hoàng tộc biến mất thì khe nứt không gian cũng lập tức liền lại. Yêu Minh trừng mắt nhìn một hồi lâu, sau đó nhin không được mà cười ha hả.

"Tiêu Viêm huynh đệ, Yêu Minh ta thật sự phục ngươi rồi. Lần này Thiên Yêu Hoàng tộc ăn phải quả đắng, thật muốn biết khi tin tức này truyền về Thú Vực sẽ có biết bao nhiêu kẻ cười trộm đây?"

Yêu Minh giơ ngón cái lên cười nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, quăng ba người trong tay cho mấy vị trưởng lão Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Đám người này liền vội vàng bắt lấy.

"Đấu Thánh cường giả cũng không phải là tùy tiện tiện là có thể có được. Nếu mà mất đi hai lão quý này thì Thiên Yêu Hoàng tộc sẽ gặp phải đả kích vô cùng to lớn. Tổn thất này họ không thừa nhận nổi."

Tiêu Viêm mỉm cười nói. Trên đại lục này, gần như không có bất kỳ thế lực nào có thể trả cái giá bằng Hai vị Đấu Thánh được. Ví dụ như Thiên Phủ liên minh, nếu như tổn thất Tiểu Đan tháp Đại trưởng lão hoặc là Hỏa Vân lão tổ thì giống như bị chặt đứt tay chân vậy.

"Kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?" Yêu Minh cười nói. Nguồn truyện:

"Đi Đông Long đảo."

Tiêu Viêm khẽ thở ra một hơi, nụ cười trên mặt nhất thời thu lại. Mắt hắn nhìn về phía xa xăm trong hư không. Mới vừa rồi nghe Phương Hoàng nói, e rằng lúc này Đông Long đảo đã bị tam đại Long đảo vây công. Còn Tử Nghiên có lẽ cũng đang gặp nguy hiểm.

"Nắm chặt thời gian. Đi thôi!!!"

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Viêm khẽ cau mày, không chân chờ quá lâu nữa, tay vung lên, thân hình liền bắt đầu di chuyển. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lướt vào sâu trong hư không hung bạo. Phía sau hắn, đám người Yêu Minh, Tiểu Y Tiên, Thanh Lân cũng bám sát không rời.

"Tử Nghiên! Nàng ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì a...."

-----oOo-----

Chương 1470: Gặp trên đường đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian hư vô, một đám ánh sáng đột nhiên lướt qua, lấy tốc độ

nhanh như chớp lóe lên, trong chớp mắt đã xuất hiện ở nơi tận cùng không gian hắc ám, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

"Tiêu Viêm huynh đệ! Dựa theo tốc độ của chúng ta, chỉ cần mười mấy phút là có thể tới khu vực Đông Long đảo!" Tại điểm đầu của luồng sáng, Yêu Minh đưa ánh mắt nhìn về phía xa, chợt nghiêng đầu nói với Tiêu Viêm ở bên cạnh.

"Án, lại tiếp tục tăng tốc đi!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía sâu trong không gian hắc ám. Trong tay áo, bàn tay cũng chậm rãi nắm chặt, tay áo chợt vẫy nhẹ, tốc độ lại lần nữa tăng vọt. Thấy vậy, đám người Yêu Minh cũng chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

"Đợi chút! Có luồng khí tức quen thuộc!"

Cứ lao đi như vậy, vài phút sau, thân hình Tiêu Viêm bỗng mạnh mẽ dừng lại, nhú mày nhìn về phía bên trái sâu trong hư vô không gian.

"Phanh!"

Bên trong hắc ám hư vô, đột nhiên truyền ra tiếng năng lượng nổ kịch liệt, chợt một đạo thân ảnh hộc máu bay vọt ra rơi vào trong đám người, sắc mặt trắng bệch. Ánh mắt hấn tức giận nhìn xung quanh, giờ phút này ở khắp nơi lơ lửng chừng mười đạo thân ảnh, mỗi người hơi thở đều vô cùng cường hãn, hiển nhiên đều có thực lực rất mạnh. Đặc biệt là hai vị lão giả đầu lĩnh, hơi thở trông có vẻ bình thường nhưng mơ hồ tràn ngập uy áp kinh khủng. Rõ ràng đây chính là hai vị cường giả đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh cao cấp!

"Tam đại Long đảo! Lá gan của các người cũng quá lớn đi, cư nhiên dám xuống tay với Long Hoàng đệ hạ!"

Trong vòng vây của mười đạo thân ảnh, cũng có đến bảy tám người, bắt quá trong đó đa số mọi người đều ở trong trạng thái bị thương. Mà trong những người này, cư nhiên cũng có hai gương mặt quen thuộc. Nhìn kĩ lại, đó rõ ràng là người lúc đã từng trợ giúp Tiêu Viêm mấy lần - Hắc Kinh cùng với người lúc trước hấn đã gặp qua – Chúc Ly trưởng lão. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Mà trong nhóm người này, cũng chỉ bọn họ nhìn qua là còn tương đối ổn. Có điều sắc mặt hai người lại dị thường âm trầm. Bọn họ vốn đi ra ngoài tuần tra, không nghĩ đến vừa trở về đã nhận được tin tức Tam đại Long đảo tấn công Đông Long đảo. Nhưng khi họ vô cùng lo lắng định trở về thì lại bị một chi đội của Tam đại Long đảo đang phong tỏa Đông Long Đảo ngăn cản lại. Đại chiến vì thế mà lập tức bạo phát! Kết quả thì không cần nói cũng biết, bên đối phương có hai tên Bán Thánh cao cấp, liền dễ dàng đánh tan bọn họ. Thậm chí còn đuổi giết tới tận đây, rõ ràng có ý định nhổ cỏ tận gốc!

"Hắc hắc, Chúc Ly, ba vị Long Vương đại nhân mới là chân chính Vương giả! Các người từ chỗ nào tìm về một thứ đồ giả mà cũng đòi thống nhất Thái Hư Cổ Long, không khỏi quá mức ngây thơ đi!" Một lão giả thân mặc chiến giáp, ánh mắt chằm chọc liếc nhìn Chúc Ly, cười lạnh.

"Rốt cục là thật hay là giả, các người chính là rõ ràng hơn so với chúng ta! Xem ra dưới sự thống trị của Tam đại Long Vương, các người đã quên mất tộc quy rồi!" Chúc Ly sắc mặt âm trầm nói.

Nghe vậy, lão giả thân mặc chiến giáp khẽ cau mày, sắc mặt thoáng có chút ngưng nghịu. Trong bộ tộc Thái Hư Cổ Long bọn họ, Vương tộc đối với tộc nhân bình thường có quyền lực thống trị cao nhất. Điều này xuất phát từ huyết mạch uy áp, làm cho tộc nhân bình thường cơ bản không dám phản kháng Vương tộc. Hai người bọn họ trong Tam đại Long Đảo cũng có thân phận không thấp, đương nhiên biết rõ vị Long Hoàng trẻ tuổi kia của Đông Long đảo là có được Vương tộc huyết mạch cực kỳ tinh thuần. Nhưng dù sao bọn họ cũng bị Tam đại Long Vương thống trị nhiều năm, quan niệm cũng có chút thay đổi. Mặc dù không dám ra tay trực tiếp với Long Hoàng trẻ tuổi này, nhưng đối với người khác lại chẳng có gì phải kiêng kị.

"Thiên Huyền, không cần nhiều lời cùng lão gia hỏa này! Nhanh chóng giải quyết bọn họ, thời khắc Đông Long đảo phản kích cũng sắp đến, chúng ta phải mau mau trở về!" Bên cạnh lão giả thân mặc chiến giáp, một lão giả mặt đỏ có chút không kiên nhẫn phát phát tay quát.

"Hai lão vương bát đản! Muốn diệt Đông Long đảo chúng ta? Tam đại Long đảo các người còn chưa có trình độ đó! Sau này khi Long Hoàng đại nhân cường đại lên, Tam đại Long đảo của các người cứ ở đó mà chờ chết"

đi!" Hắc Kinh nổi giận mắng.

"Hắc, vậy cũng phải xem các ngươi có thời gian để làm điều đó hay không đã." Lão giả mặt đỏ hắc hắc cười lạnh một tiếng, chợt ánh mắt phát lạnh, một chưởng từ xa đánh vào Hắc Kinh. Kinh phong kinh khủng trực tiếp xé rách hư không, nhanh như chớp đánh lên người hắn.

"Phốc... xuy..."

Hắc Kinh hiện giờ mặc dù đã đạt đến cảnh giới Bát tinh Đấu Tôn đỉnh, nhưng sao có thể so sánh cùng một gã cao cấp Bán Thánh? Lập tức hắn bị đánh trúng, một ngụm máu tươi theo đó phun ra, thân thể bị đẩy lùi va vào các tộc nhân ở phía sau khiến họ cũng bị ngã lãn.

"Đồ không biết sống chết, cũng dám ở trước mặt bản trưởng lão hô to gọi nhỏ?" Một chưởng đánh cho Hắc Kinh hộc máu bay ngược, lão giả mặt đỏ khinh thường cười lạnh.

"Con mẹ nó, lão vương bát đản!"

Trúng đòn nghiêm trọng, ánh mắt Hắc Kinh lập tức đỏ lên, thân thể cũng bành trướng lên gấp đôi.

"Giết toàn bộ, một tên cũng không để lại!" Thấy thế, lão giả mặt đỏ cười lạnh lắc đầu, bàn tay vung lên nói.

"Ngươi dám..." Chúc Ly trưởng lão nổi giận, đầu khí trong cơ thể bùng nổ, một quyền đánh ra, mệnh môn đầu khí hội tụ thành một con cự long khổng lồ dài tầm trăm trượng, điên cuồng công kích lão giả mặt đỏ kia.

"Gào!"

Nhìn thấy Chúc Ly công kích, lão giả thân mặc chiến giáp cũng thân thể cũng bành trướng, lập tức biến thành trạng thái Bán long để chiến đấu. Chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời rống một tiếng, một tiếng rống ngâm vang lên, sau đó liền giống như một viên đạn bắn tới, một quyền hung hăng đánh vào cự long năng lượng, biến nó thành hư vô.

"Chúc Ly, thực lực của ngươi vốn không khác biệt so với ta. Bây giờ trong người ngươi lại có thương tích, làm sao có thể đấu lại lão phu đây hả?"

Tên trưởng lão hóa thành bộ dáng Bán long đạp một cước vào hư không, thân hình liền quỷ dị xuất hiện phía trên Chúc Ly trưởng lão. Móng rồng không lồ cực kì sắc bén mang theo kinh phong hung hăng đánh xuống.

"Phanh!"

Nhìn thấy công kích cực kì hung mãnh của đối phương, Chúc Ly trưởng lão cũng cắn răng một cái, một bộ giáp trụ hình rồng xuất hiện trên thân thể, sau đó giống như một con rồng đang giận dữ va chạm trực tiếp với trưởng lão kia.

"Bang!"

Khi Chúc Ly trưởng lão cùng Bán long trưởng lão đang kịch liệt giao thủ thì lão giả mặt đỏ lại cười lạnh, vung tay áo lên. Mỗi một lần tay áo lão vung lên, đều sẽ có một chiến sĩ Đông Long đảo hộc máu lui lại, giáp trụ trên thân thể cũng bị nổ mạnh, cuối cùng bị chiến sĩ của Tam đại Long đảo đồng loạt tiến lên bắt lại.

"Lão tử liều mạng với ngươi!!!"

Nhìn thấy tộc nhân bị bắt, trong mắt Hắc Kinh nhất thời bộc phát ra bùng bùng lửa giận, một quyền điên cuồng đánh bay hai thân ảnh vừa đến gần hắn, bàn chân đạp mạnh vào hư không, thân hình như chớp bay về phía lão giả mặt đỏ.

"Lực lượng như con kiến cũng dám ở trước mặt lão phu kêu gào?" Thấy thế, lão giả kia cười lạnh lắc đầu, quyền đầu nắm chặt, một đám Long lân lập tức hiện ra. Chợt một quyền vung lên, xung quanh thanh âm trầm thấp không ngừng vang lên, sau đó va chạm cùng Hắc Kinh vừa bùng nổ lao đến.

"Bang!"

Cứng rắn đối chọi như vậy cũng khiến cho thân thể hồng kiếm lão giả run lên, cước bộ cũng lui về phía sau nửa bước. Nhưng Hắc Kinh càng thăm hơn, gân xanh lộ ra ngoài cánh tay, lại phụt một tiếng, phun ra từng vòi máu tươi. Trong mơ hồ, vẫn có tiếng xương gãy liên tiếp vang lên. Chỉ thấy cánh tay hắn mềm nhũn hạ xuống, thân thể đã trực tiếp bị đánh bay xa

gần ngàn thước mới chậm rãi dừng lại.

Hắc Kinh cả người đầy máu tươi trôi nổi trong hư vô không gian, lực lượng của hắn đều bị hồng kiếm lão giả một quyền đánh tan. Nếu không phải vì thân thể cực kì cường hãn, một quyền kia chỉ sợ có thể làm cho hắn nổ tan xác mà chết.

"Thực sự phải chết sao...?"

Ánh mắt Hắc Kinh chậm rãi tan rã, mơ hồ. Giờ phút này, hắn đã bị hồng kiếm lão giả đánh cho trọng thương. Mặc dù hắn cực kì không cam lòng, nhưng cũng hiểu được sự chênh lệch giữa hắn và đối phương là cực kì lớn.

"Yên tâm, sau khi ngươi chết, ta sẽ quăng ngươi vào trong Long Mộ, coi như cho ngươi một nơi yên nghỉ."

Không gian trước người Hắc Kinh hơi dao động, hồng kiếm lão giả lại xuất hiện lần nữa. Ánh mắt lão lạnh lùng nhìn thoáng qua Hắc Kinh, sau đó chậm rãi khom người xuống, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên thiên linh cái của hắn, trong đôi mắt đục ngầu, hàn quang bắt đầu lưu chuyển.

"Hỏa Chiến, nếu ngươi dám giết hắn, Long Hoàng bệ hạ sẽ không buông tha ngươi đâu!"

Xa xa, Chúc Ly trưởng lão đang bị bám trụ gắt gao cũng nhìn thấy cảnh đó, lập tức cả người đều lạnh băng, ánh mắt huyết hồng giận dữ hét lên.

"Hắc, Long Hoàng bệ hạ? Đây cũng phải xem nàng có sống sót sau khi bị Tam đại Long Vương liên thủ tấn công hay không đã!" Nghe vậy, hồng kiếm lão giả chậm chọc lắc đầu, cúi người nhìn Hắc Kinh toàn thân cơ bắp đều run rẩy, muốn ngưng tụ lực lượng lần nữa công kích lão, có chút thương hại nói: *"Đúng là một hán tử tính cách cương nghị. Nhưng thật đáng tiếc, ngươi đã ở sai trận doanh rồi!"*

Lời vừa nói xong, lão cũng có chút không kiên nhẫn lắc đầu, bàn tay để trên thiên linh cái của Hắc Kinh chậm rãi dùng sức.

"Thắng lợi lần này chắc chắn thuộc về Tam đại Long đảo! Nhưng ngươi cứ yên tâm, sẽ không có ít người đi theo ngươi. Ít nhất ngươi cũng sẽ không cảm thấy cô đơn."

Trên khuôn mặt hồng kiêu lão giả hiện lên một nụ cười tàn khốc, bàn tay bén nhọn dễ dàng tạo ra năm lỗ máu trên thiên linh cái Hắc Kinh. Nhưng khi lão chuẩn bị đem ý thức hấn bóp nát, bỗng nhiên cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo cũng đã không một tiếng động đặt lên thiên linh cái của lão. Cùng lúc đó, một thanh âm nhẹ nhàng truyền vào trong tai lão, làm cho thân thể lão giống như tượng đá, hoàn toàn cứng ngắt.

"Người nói, người bóp nát đầu hấn nhanh hơn, hay là ta nhanh hơn?"

Hắc Kinh nguyên bản đang nhắm mắt chờ chết cũng nghe được ngữ điệu nhẹ nhàng này, lập tức hai mắt mở ra, một thân ảnh cao gầy liền đập vào mắt hấn.

"Tiêu... Tiêu Viêm?"

-----oOo-----

Chương 1471: Giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Hắc Kinh cực kì kinh ngạc nhìn thân ảnh cao gầy xuất hiện bên cạnh, đặc biệt là khi thấy người kia bàn tay nhẹ nhàng áp sát thiên linh cái của hồng kiêu lão giả, mí mắt chớp giật kịch liệt...

"Các hạ là ai? Ta chính là Hỏa Chiến trưởng lão của Bắc Long đảo."

Cả người hồng kiêu lão giả kia cũng hoàn toàn lặng xuống, không dám nhúc nhích chút nào. Lão có thể cảm giác được bàn tay đặt trên thiên linh cái lão ẩn chứa lực lượng đáng sợ cỡ nào. Lão biết chỉ cần bàn tay này đánh ra một chưởng nhẹ nhàng cũng đủ để khiến đầu óc lão trở thành một đồng huyết nhục trong chớp mắt.

"Rốt cục là ngu quỷ xà thần từ chỗ nào chui ra? Tại sao ta không thể cảm giác được sự dao động khi hấn đến gần?"

"Buông tay người ra!" Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc nhìn hấn, nói.

Nghe thế, sắc mặt lão hơi đỏ, con mắt cũng đảo mấy vòng, nói:

"Ta đếm đến ba, chúng ta cùng nhau thả, thế nào?"

"Tiêu Viêm, giết hắn đi! Hắn là cường giả Bán Thánh của Bắc Long đảo, địa vị cao hơn so với ta. Một mạng đổi một mạng, đáng giá!" Sắc mặt Hắc Kinh tím tái lại, thấp giọng quát.

Hồng kiểm lão giả ánh mắt phát lạnh, thậm chí có ý tưởng nhịn không được mà muốn một phát bóp chết Hắc Kinh. Nhưng nghĩ đến người thần bí chưa từng nhìn thấy mặt bên cạnh, lão chỉ có thể kiềm chế sát ý, trầm giọng nói:

"Các hạ nghĩ sao?"

"Được thôi..." Tiêu Viêm cười nói.

"Tốt! Một... Hai... Ba!" Hồng kiểm lão giả vui mừng, ba chữ nhanh chóng từ trong miệng tuôn ra. Mà khi con số cuối cùng vừa hết, lão cảm giác được bàn tay lạnh lẽo trên thiên linh cái đã rời khỏi, lập tức vội buông Hắc Kinh ra, thân hình nhanh như chớp bay ngược ra sau.

"Vị bằng hữu này không biết là cao nhân phương nào? Đây chính là chuyện của Thái Hư Cô Long bộ tộc chúng ta, mong rằng bằng hữu không nhúng tay vào. Tam đại Long Vương của Long Đảo chúng ta đang ở một chỗ cách nơi này không xa. Nếu như xuất hiện động tĩnh lớn đưa các ngài đến, các hạ thoát thân sẽ rất khó khăn."

Hồng kiểm lão giả trong lúc bay ngược ra đã thấy rõ ràng người ra tay lúc trước. Nhưng khi thấy người kia tuổi trẻ như vậy, không khỏi ngẩn ra, chột trầm giọng nói.

Đối với tiếng quát của lão, Tiêu Viêm làm bộ như không nghe thấy, cúi người nâng Hắc Kinh dậy, lấy ra một viên thuốc bỏ vào trong miệng hắn, cười nói:

"Có sao không?"

"Còn chưa chết!" Hắc Kinh cười khổ lắc lắc đầu, cực kì tiếc hận liếc nhìn hồng kiểm lão giả: *"Người nên trực tiếp giết lão a! Tên kia chính là Bán*

Thánh cường giả hang thật giá thật, giết lão giống như cắt đi một miếng thịt của Bắc Long đảo vậy. Cơ hội như vậy không phải cứ muốn là có thể gặp!"

Trong lời nói của Hắc Kinh thật sự có pha thêm chút tiếc nuối. Trong mắt hắn, dùng mạng của hắn đổi lấy mạng của một vị Bán Thánh cường giả, quả thực là một vụ làm ăn có lời. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hỏa Chiến, sao lại thế này?"

Biên cô bên này cũng bị Bán long trưởng lão đang giao thủ cùng Chúc Ly trưởng lão phát hiện, lập tức nường mảy quát lớn. Mà trong lúc nói chuyện, hắn vẫn ra tay tàn nhẫn như cũ, Long trảo huy vũ, móng vuốt sắc bén khiến cho Chúc Ly trưởng lão cũng có chút chật vật. Chúc Ly hắn vốn đã bị thương, vì thế không có cách nào đánh lại đối phương.

"Có chút vấn đề." Lão giả mặt đỏ được gọi là Hỏa Chiến ánh mắt chăm chú nhìn vào Tiêu Viêm. Từ trên người này, lão cảm giác được một loại uy áp như có như không, bởi vậy lão cũng không dám coi thường, trầm giọng nói.

"Phanh!"

Nghe vậy, Bán long trưởng lão nường mảy, một chương mạnh mẽ bỏ vào Chúc Ly trưởng lão, khiến hắn phải lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía bên này, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Viêm. Đôi mắt híp lại, âm thanh lạnh lùng nói: *"Vị bằng hữu kia, trong hư vô không gian này mà dám nhúng tay vào việc riêng của Thái Hư Cổ Long bộ tộc chúng ta, không phải là một hành động sáng suốt đâu."*

"Tiêu Viêm?"

Thừa lúc này, Chúc Ly trưởng lão thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn về thân ảnh bên cạnh Hắc Kinh, cũng cực kì bất ngờ. Chợt như nghĩ đến cái gì, sắc mặt hắn thoáng có chút biến hóa, thân hình vừa động đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, nói: *"Tại sao ngươi lại tới đây? Chuyện ở đây không phải ngươi có thể nhúng tay vào."* Người mang Hắc Kinh đi mau, ta sẽ yểm trợ cho các ngươi!"

"Muốn chạy sao? Đâu có dễ dàng như vậy! Vị bằng hữu kia, đây chính là

cơ hội cuối cùng của ngươi rồi." Mặt đỏ lão giả ánh mắt chậm chậm hiện lên bất thiện, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm chậm rãi nói.

"Thực lực Trung cấp Bán Thánh cũng dám ở trước mặt ta kêu gào sao?"

Tiêu Viêm nhíu mày, bàn chân bước về phía trước một bước, thân hình trong nháy mắt liền biến mất.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt lão giả nhất thời đại biến, thân hình hóa thành một đạo lưu quang vội vàng lui lại. Nhưng khi thân hình vừa động, một bàn tay lớn từ trong không gian xuyên thấu qua, lập tức dừng trên thiên linh cái của hắn. Cùng lúc đó, âm thanh lạnh như băng truyền ra từ trong không gian.

"Chỉ cần cử động, chết!"

Ánh mắt lão giả mặt đỏ hoảng sợ nhìn thân ảnh chậm rãi xuất hiện từ trong hư không. Một lát sau, thanh âm khàn khàn từ trong miệng truyền ra: "Ngươi... Ngươi là cường giả Đấu Thánh?"

Không chỉ có hồng kiếm lão giả bị chiêu thức của Tiêu Viêm hù dọa đến sắc mặt đại ra, mà ngay cả Hắc Kinh cùng với Chúc Ly trưởng lão cũng trợn mắt há mồm nhìn một màn này, rõ ràng có chút thần thờ. Lúc trước khi Tiêu Viêm rời khỏi Đông Long đảo, thực lực hắn cũng chỉ là Ngũ tinh Đấu Tôn. Kết quả lúc này mới có mấy năm không gặp, liền từ Ngũ tinh Đấu Tôn trở thành Đấu Thánh rồi sao?

"Này... Mẹ nó, hắn còn muốn cho người khác sống hay không???"

Ánh mắt Hắc Kinh đại ra, lẩm bẩm nói. Tu luyện nhiều năm như vậy, hắn cùng lắm mới leo đến cảnh giới Bát tinh Đấu Tôn đỉnh, cách Bán Thánh vẫn còn rất xa. Nhưng bây giờ đem so với Tiêu Viêm, kẻ lúc trước còn yếu hơn hắn rất nhiều, không ngờ đã tiến vào cấp độ này...

Một tay đặt tại thiên linh cái của lão giả mặt đỏ, Tiêu Viêm liếc mắt nhìn khuôn mặt màu đỏ đã dần dần chuyển thành trắng, ngón tay điểm nhẹ một chỗ khác trên trán lão. Mà khi ngón tay hắn vừa điểm tới, trên trán lão liền xuất hiện một lỗ máu, hơi thở lập tức trở nên uể oải. Chợt bàn tay Tiêu Viêm di chuyển một chút, một ký hiệu liền xuất hiện ở nơi khác trên trán, trực tiếp phong ấn lại.

Làm xong rồi, Tiêu Viêm mới mang theo lão chột lóe rồi biến mất như khi này, xuất hiện bên cạnh Hắc Kinh, đem người này đưa cho hắn, cười nói: "Bắt lấy lão, không cần dùng mạng của người đi đòi nữa."

Hắc Kinh chờ đợi tiếp nhận hồng kiếm lão giả không biết còn sống hay đã chết. Trong mắt hắn, Bán Thánh cường giả chính là cao không thể chạm tới, ở trong tay Tiêu Viêm lại yếu ớt vô cùng. Ngắn ngủi mấy phút, lão gia hỏa lúc trước còn diều võ dương oai đã không khác gì một con chó chết...

Một bên Chúc Ly trưởng lão cũng lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng. Nhìn thời kì toàn thịnh của hắn, muốn chiến thắng Hỏa Chiến cùng phải trải qua một phen khổ chiến. Nhưng trong tay Tiêu Viêm liền... "Người kia rốt cục là tu luyện như thế nào? Cứ nhiên trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã đến tình trạng này? Không hổ là bằng hữu của Long Hoàng bệ hạ, quả nhiên là không giống người thường!"

"Rút lui!"

Xa xa, Bán long trưởng lão cũng đồng dạng bị một màn kia làm cho sợ ngây người. Một lát sau, lão liền phục hồi tinh thần lại, một dòng khí lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông lên đỉnh đầu, hét to một tiếng liền đưa ra quyết định. Đối phương có thể dễ dàng bắt Hỏa Chiến, rõ ràng là Đẩu Thánh cường giả chân chính, loại cường giả này căn bản không phải là thứ những người như bọn họ có thể đối phó. Ở lại cũng chỉ có kết cục như Hỏa Chiến mà thôi.

Khi Bán long trưởng lão vừa quát xong thì thân hình dần đầu lui lại, vài cái chớp mắt đã xuất hiện ở cuối không gian hắc ám. Hắn phải mau chóng báo cáo chuyện ở nơi này với cấp trên. Đến lúc đó đương nhiên sẽ có cường giả trong đảo đến giải quyết những người kia.

"Tiêu Viêm, đừng cho bọn họ chạy thoát để tránh đả thảo kinh xà!" Nhìn thấy vậy, Chúc Ly trưởng lão cả kinh, vội vàng nói. Hắn chưa từng nghĩ rằng lão gia hỏa này nói chạy liền bỏ chạy.

Tiêu Viêm gật đầu cười, nhưng vẫn chưa vội động thân, ánh mắt nhìn về phương hướng chạy trốn của đám người kia. Khoảng hai phút sau, đột nhiên có quang sáng thấp thoáng lóe lên, từng đạo thân ảnh từ nơi này bay ra, cuối cùng hiện hình trước mặt mọi người. Rõ ràng chính là đoàn người

Yêu Minh! Mà lúc này trong tay bọn họ đều có người. Vị Bán long trưởng lão vừa chạy trốn kia cũng nằm trong đó.

"Ha ha, lão già này cũng thật là quá giáo hoạt đi! Chẳng qua thực lực chỉ ở Trung cấp Bán Thánh, có thể gây sóng gió cỡ nào chứ?" *Yêu Minh đem Bán long trưởng lão bị đánh đến nửa tỉnh nửa mê ném về phía Tiêu Viêm, cười nói.*

Tiêu Viêm tiếp nhận vị trưởng lão này, cũng đem lão phong ấn lại, sau đó lại đưa cho Hắc Kinh, đoạn nhìn về phía Chúc Ly, cười nói: "Đây chính là tộc trưởng của Cửu U Địa Minh Mãng tộc - Yêu Minh!"

"Cửu U Địa Minh Mãng tộc?" *Nghe vậy, sắc mặt Chúc Ly hơi biến, ánh mắt cảnh giác nhìn Yêu Minh: "Nghe nói tam đại Long đảo từng phái người đến muốn cùng hợp tác với bọn họ để đối phó với Đông Long đảo chúng ta."*

"Ha ha... Vị trưởng lão này đừng lo lắng quá. Đồng ý hợp tác cùng tam đại Long đảo là gã thân huynh đệ kia của ta. Nhưng hiện tại hắn đã bị ta đoạt đi thân phận tộc trưởng, lúc này ta chính là tiếp nhận lời mời của Tiêu Viêm huynh đệ. Nếu Đông Long đảo không chê, Cửu U Địa Minh Mãng tộc của ta có thể giúp chút việc." *Yêu Minh cười nói*

"Vậy sao..."

Nghe thế, Chúc Ly trưởng lão cũng ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, thấy hắn mỉm cười gật đầu. Trong mắt của hắn lúc này mới xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên, bây giờ Đông Long đảo cần nhất chính là quân viện trợ a!

"Hiện giờ tình hình Đông Long đảo như thế nào?" *Tiêu Viêm hỏi.*

Chúc Ly trưởng lão khẽ thở dài một hơi, lắc lắc đầu, thanh âm trầm thấp nói: "Rất không ổn! Tam đại Long đảo lúc này thật sự là muốn làm đến nơi đến chốn, quyết định muốn gạt bỏ Long Hoàng bệ hạ khi ngài vẫn chưa cường đại. Hiện giờ Đông Long đảo hỗn loạn vô cùng, Long Hoàng bệ hạ cũng đang bị Tam đại Long Vương liên thủ vây khốn..."

Khuôn mặt Tiêu Viêm lập tức trở nên nghiêm trọng, tình hình Đông Long đảo so với trong tưởng tượng của hắn còn tệ hơn.

"Đi, đến Đông Long Đảo trước rồi nói."

Chậm rãi thở dài, bàn tay trong tay áo hắt chốt nắm chặt lại. Mặc kệ Tam đại Long Vương mạnh mẽ cỡ nào, hắn cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước tình cảnh của Tử Nghiên...

-----oOo-----

Chương 1472: Gặp lại Tử Nghiên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian hư vô hắc ám, ngay cả ánh sáng cũng dần dần mất đi, thế giới này luôn tràn ngập tẻ nhạt cùng cô tịch, đồng thời cũng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm. Đôi lúc chỉ cần khiến cho không gian lưu động lộn xộn, cũng đủ để nghiền nát một gã Đâu Tôn cường giả!

Bởi vậy, bình thường ngoại trừ Thái Hư Cổ Long bộ tộc tinh thông không gian chi lực, rất ít nhân loại cùng cường giả chủng tộc khác đi đến không gian hư vô này. Đương nhiên, nơi này đối với người khác mà nói có lẽ là cho cũng không thêm, nhưng đối với bộ tộc Thái Hư Cổ Long lại có không ít tác dụng. Nơi này tràn ngập không gian loạn lưu, không chỉ có thể rèn luyện sự điều khiển của họ đối với không gian chi lực, còn có thể mượn lực lượng khủng bố của không gian loạn lưu để tu luyện thân thể.

Bên trong hư vô, đột nhiên có nhiều vàng sáng hiện ra. Đưa mắt nhìn về nơi phát ra vàng sáng, chỉ thấy một hòn đảo cực kì khổng lồ, không ngờ hòn đảo này lại có thể trôi nổi trong không trung!

"Rầm... Rầm...!"

Trên hòn đảo khổng lồ không ngừng truyền ra tiếng nổ năng lượng kịch liệt. Năng lượng cực kì cuồng bạo không ngừng trùng kích, lấy hòn đảo làm trung tâm, từng luồng năng lượng như gió bão ùn ùn quét ngang, khiến cho mọi vật trong vòng bán kính vạn trượng xung quanh hòn đảo đều bị phá hủy.

Bốn phía hòn đảo, có không ít bóng người nghiêm chỉnh mà đứng, ánh

mắt sắc bén dò xét xung quanh. Chỉ cần có người bước ra khỏi hòn đảo, sẽ bị những đợt công kích như mưa bão hung hăng đánh xuống. Chi đội này hình thành một cái thiên la địa võng không có kẽ hở, đem hòn đảo vây kín lại.

Ở một nơi nào đó trên không của hòn đảo, một đội ngũ ước chừng hai mươi người đang đứng xoay quanh, ánh mắt liên tục dao động. Tại giữa nhóm người này, một gã tráng hán sắc mặt lạnh lung đang ngồi xếp bằng. Người này hơi thở không tệ, so với Hắc Kinh còn mạnh hơn một bậc, rõ ràng là một cường giả đã đạt đến cảnh giới Cửu tinh Đẩu Tôn đỉnh.

"Vut!"

Đại hán ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới hòn đảo. Đột nhiên, một bên lỗ tai hơi động, ánh mắt chuyển về phía xa hư vô không gian, thân thể mạnh mẽ đứng lên, trầm giọng quát:

"Chú ý, có người tới gần!"

Vừa nói xong từ cuối cùng, một đoàn lưu quang đột nhiên từ một nơi sâu trong hắc ám không gian hiện ra, lóe lên một cái liên xuất hiện ở nơi cách đám người kia không xa.

"Hắc Kinh? Là người của Đông Long đảo! Tấn công! »

Ánh mắt đại hán trở nên sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn ra bên trong đoàn lưu quang có Hắc Kinh, lập tức trầm mặt quát lạnh.

« Vâng! »

Nghe thấy tiếng quát của hắn, phần đông bóng người cũng chỉnh tề thét lên đáp lại. Từng cột sáng năng lượng mang theo thanh thế không nhỏ bạo xuất, một lúc sau liền tiếp phóng ra. Coi bộ cũng rất phô trương a!

"Choang!"

Nhưng mà khi một vài cột sáng tiếp cận đoàn lưu quang kia thì một thanh âm nhàn nhạt cũng từ không trung truyền ra. Chợt mọi người liền hoảng sợ nhìn thấy từng đạo cột sáng kia trực tiếp nổ mạnh bùng ra. Ngay sau đó, một luồng lực lượng đáng sợ không thể chống đỡ từ bên trong hư

không bùng phát, hung hăng oanh kích trên thân thể bọn họ.

"Phụt!"

Công kích như vậy đối với một vài chiến sĩ của Tam đại Long đảo, không thể nghi ngờ là mang tính hủy diệt. Lập tức từng đạo thân thể đang đứng yên chột nỏ tung biến thành bụi phấn. Ngoại trừ vị tráng hán đã đạt đến Cửu tinh Đẩu Tôn đỉnh, tất cả những người còn lại đều rơi xuống phía dưới Long đảo.

"Hỗn đản! Rốt cục các ngươi là ai?"

Ánh mắt đại hán kinh hãi nhìn vòng vây trong chớp mắt bị phá hủy, chột gầm nhẹ nói.

Lưu quang chậm rãi tán đi ở cách đó không xa, chỉ thấy Tiêu Viêm bước ra, ánh mắt không dừng lại trên người đại hán mà trực tiếp quét về Long đảo phía dưới. Giờ phút này Đông Long đảo đã vỡ nát! Một số nơi còn đang bùng nổ chiến đấu thảm thiết. Năng lượng cuồng bạo khiến cho vùng không gian này trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

Trên Long đảo mặc dù nơi nơi hỗn loạn, nhưng Tiêu Viêm liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra, phòng tuyến của Đông Long đảo đã từ bên ngoài thu hẹp lại ở nơi trọng yếu nhất – Long Điện. Nơi đó cũng chính là trung tâm của Đông Long đảo. Nói cách khác, ngoại trừ những nơi phụ cận trong phạm vi Long Điện, toàn bộ Đông Long đảo cơ bản đều bị Tam đại Long đảo chiếm cứ. Tình huống như vậy quả nhiên là cực kì khó khăn.

"Tử Nghiên đâu?"

Ánh mắt đảo qua xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện thân ảnh Tử Nghiên. Tiêu Viêm có chút nhíu mày, vừa muốn hỏi thì bên trong hư vô không gian liền truyền tới một đạo năng lượng cực kì khủng bố dao động kịch liệt.

Cảm ứng nguồn năng lượng dao động này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về hướng đó, chỉ thấy trong hư không xa xôi, một khe hở rực rỡ sáng chói đang lơ lửng. Bên trong khe hở kia mơ hồ có thể nhìn thấy vài đạo thân ảnh đang di chuyển nhanh như chớp. Mà mỗi lần giao thủ của bọn họ, một trận bão năng lượng đáng sợ

liền ùn ùn thổi quét ra xung quanh. Nếu không phải là còn cách Đông Long đảo một đoạn, thì chỉ cần một chút năng lượng dư thừa kia cũng đủ để phá hủy hoàn toàn Đông Long đảo!

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào một người bên trong đó, hỏa diễm trong mắt chậm rãi tràn ra, làm cho tầm mắt lập tức xuyên qua khe hở, nhìn thấy hết tình hình bên trong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một bóng dáng có chút quen thuộc, mái tóc dài màu tím tản ra mịn hoặc nhàn nhạt. Mùi vị quen thuộc đó, ngoại trừ Tử Nghiên ra còn có thể là ai đây? Chẳng qua bây giờ nàng cũng không còn là một tiểu cô nương nữa, mà đã hoàn toàn trở thành một đại mỹ nhân.

Dáng người cao gầy được bao bọc bởi một bộ chiến giáp màu vàng nhạt. Chiến giáp cũng không thô kệch mà dán sát vào thân hình mềm mại lung linh làm nổi bật từng đường cong gợi cảm. Bên trong vẻ hấp dẫn nhàn nhạt lại cất giấu một chút mãnh liệt. Tiêu cô nương năm đó, giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người!

Nhìn gương mặt tinh xảo bởi vì liễu mi hơi dựng thẳng mà thêm vào chút sát ý lãnh khốc. Mặc dù vẫn còn là thiếu nữ, nhưng từ liễu mi tinh tế đã có thể nhìn thấy mơ hồ khí chất của thượng vị giả. Thân là Long Hoàng đệ hạ của Thái Hư Cổ Long, đợi đến khi thực sự trưởng thành thì phong phạm vương giả mới chân chính khiến cho người ta sợ hãi.

Đối diện với Tử Nghiên là ba thân ảnh. Ba người nhìn qua đều có bộ dáng trung niên, nhưng từng động tác lại hiển lộ khí phách cùng bản sắc kiêu hùng.

"Đó chính là Tam đại Long Vương sao...?"

Ánh mắt Tiêu Viêm tập trung vào ba bóng người, dần dần cảm thấy có chút ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được, ba người này bất kì ai cũng có thực lực mạnh mẽ hơn Yêu Minh. Nói cách khác, ba tên này ít nhất thực lực đều là Tam tinh Đấu Thánh!

Bên trong khe hở Tử Nghiên cầm trên tay một cây trường thương màu vàng nhạt, so với người nàng còn thô dài hơn. Trường thương vũ động phát xạ kim quang chói mắt, trong một khoảng thời gian làm cho ba vị Long Vương liên hợp cũng không chiếm được thế thượng phong. Thực lực

khủng bố của Long Hoàng được triệt để bày ra! Xem ra thể chất Long Hoàng cũng khiến cho thực lực nàng tăng lên rất nhiều. So sánh với Tiêu Viêm, nàng có thể nói là một bước lên trời, nhưng bước chân này còn vững vàng hơn so với Tiêu Viêm a!

Long Hoàng có được huyết mạch của Thái Hư Cổ Long cùng Thiên Hoàng, trong giới ma thú chính là vương giả chân chính. Một vị Long Hoàng chân chính đạt tới đỉnh phong thì cho dù có đối mặt với Đấu Đế trong truyền thuyết cũng có thể thản nhiên không sợ hãi.

Bất quá đó là sau này! Bây giờ Tử Nghiên trở thành Long Hoàng thời gian cũng chưa lâu. Mặc dù nói mấy năm nay thực lực có tăng vọt, nhưng đối diện với Tam đại Long Vương kinh nghiệm vô cùng phong phú, nàng vẫn có vẻ lực bất tòng tâm như trước. Cứng rắn chống cự như vậy, rõ ràng là không thể chống đỡ bao lâu nữa.

"Gào!"

Khi Tiêu Viêm đang thất thân vì cuộc chiến ở xa thì vị đại hán lúc trước đã phát ra một tiếng rống ngâm cuồng bạo. Nguồn truyện:

"Muốn chết!"

Bị tiếng rống ngâm làm cho bưng tỉnh, ánh mắt Tiêu Viêm phát lạnh, một chưởng đánh ra, thân hình đại hán lập tức vỡ nát thành một đám huyết vụ.

"Tên kia đã truyền tin, có không ít cường giả của Tam đại Long đảo sẽ chạy tới đây." *Chúc Ly trưởng lão trầm giọng nói.*

"Đến Long Điện trước!" *Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe, quả nhiên nhìn thấy không ít bóng người đang lướt về phía bên này. Lập tức không chút chần chừ, thân hình vừa động, liền dẫn đầu mọi người nhanh chóng lướt về phía Long Điện. Đám người Yêu Minh cũng vội vàng đuổi theo.*

"Ngăn bọn họ lại!"

Khi nhóm người Tiêu Viêm động thân thì trong Long đảo cũng truyền ra từng tiếng thét lớn. Phía trước có không ít nhân mã chặn đường đi của nhóm Tiêu Viêm lại.

"Hừ!"

Đối với những tên này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, trong cơ thể đấu khí vận chuyển đến cực điểm, miệng hắn đột nhiên há to phun ra một biển lửa. Nhiệt độ biển lửa nóng đến kinh khủng khiến cho một vài cường giả Bán Thánh sắc mặt đều biến hóa. Lấy thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, thi triển Di Hỏa từ thủ đoạn cho tới uy lực đều mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với quá khứ. Phun một cái liền tạo ra một biển lửa mênh mông. Nếu là trước kia, đem đấu khí trong cơ thể hắn ép đến khô cũng khó có thể làm được như vậy.

Nhờ có biển lửa ngăn trở, bàn tay Tiêu Viêm khẽ vẫy, một kết giới lửa liền bao vây lấy mọi người. Sau đó bọn hắn nhanh chóng lao qua biển lửa, vài cái chớp mắt đã xuất hiện phía trên Long Điện.

"Hỗn đản ở đâu đến, dám xen vào chuyện của Tam đảo chúng ta?"

Khi Tiêu Viêm vừa xuất hiện bên trên Long Điện thì một thanh âm như sấm nổ bên tai vang lên. Một gã đại hán thân thể to lớn như một con đười ươi khổng lồ xuất hiện, sắc mặt dữ tợn, một quyền giận dữ âm âm đánh về phía Tiêu Viêm, lực lượng bao hàm trong đó thật đáng sợ. Ngay cả phương viên trong vòng bán kính trăm trượng trong nháy mắt đều bị bạo liệt!

"Cẩn thận Tiêu Viêm, hắn là Đại Thống lĩnh Huyền Ma của Tây Long đảo, thực lực Nhị tinh Đấu Thánh!" Nhìn thấy đại hán mặt đen kia, sắc mặt Chúc Ly chợt biến, vội vàng kêu lên.

Tay áo Tiêu Viêm vung lên, một luồng nhu lực đưa đám đông vào trong Long Điện phía dưới, đoạn xoay người, thân thể đột nhiên bành trước, trong nháy mắt liền biến thành một người khổng lồ màu vàng không hề thua kém đối phương. Sau đó dưới cái nhìn kinh hãi của đám đông, trực tiếp một quyền cương ngạnh đối chọi cùng Huyền Ma.

"Cút cho ta!"

Giao thủ trong chốc lát, tiếng gầm rú phẫn nộ như thiên lôi của Tiêu Viêm chợt vang lên, năng lượng trong chốc lát bùng nổ lan tỏa về phía cuối chân trời!

-----oOo-----

Chương 1473: Đại chiến bùng nổ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Uỳnh!"

Trên bầu trời, hai thân ảnh cường tráng như ma thần đột nhiên húc vào nhau, phát ra tiếng nổ lớn như tiếng sắt thép va chạm, mang theo một luồng kinh phong bão táp đáng sợ rồi thổi quét khắp bầu trời trong vòng bán kính trăm trượng. Cường giả song phương đang đứng xem cuộc chiến cũng trực tiếp bị gió lốc mạnh mẽ đánh bay, khí huyết trong cơ thể bốc lên.

Kinh phong dữ dội tràn ngập. Thân hình Tiêu Viêm đã biến thành kim quang cự nhân cũng phải run lên, lui về sau vài bước. Đối diện, vị đại hán Huyền Ma kia cũng lui về mấy bước giống như vậy. Mỗi một bước hạ xuống, không gian nơi đó sẽ lún xuống thành một lỗ đen sâu thẳm.

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên là có chút bản lĩnh!

Cư nhiên trong tình huống chống chọi trực tiếp như vậy mà không chiếm được chút lợi thế nào, trên mặt Huyền Ma cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa, cười lạnh nói.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt qua trên người Huyền Ma, mày hơi nhíu. Thực lực Tam đại long đảo xác thực cực kì không tồi, thủ hạ dưới trướng mà vẫn có cường giả bậc này. Lúc trước chống chọi, nếu không có Kim Cương Lưu Ly Thể phụ trợ cùng với sự rèn luyện qua rất nhiều thiên tài địa bảo cộng thêm Long Hoàng tinh huyết tạo nên sự mạnh mẽ, Tiêu Viêm đúng là không có khả năng chiếm được thượng phong từ lần va chạm trên.

"Tiểu tử! Người đến tốt cùng là ai? Hãy xưng tên ra! Chuyện của Thái Hư Cổ Long tộc chúng ta không phải là người bình thường có gan mà nhúng tay vào!" Huyền Ma nhìn Tiêu Viêm quát lạnh.

Tiêu Viêm vậy mà lại không hề để ý đến mấy câu quát hỏi của hắn, ánh

mắt đột nhiên quét về phía Tây Bắc xa xa. Ở đó, hai đạo thân ảnh lướt đến nhanh như chớp. Chỉ chớp lóe vài lần đã xuất hiện bên cạnh Huyền Ma. Cùng lúc đó, tiếng quát lạnh như băng cũng nhanh chóng vọng ra.

"Huyền Ma, việc gì phải nói nhảm cùng hửn? Mau động thủ bắt lấy hửn! Ba vị Long Vương đại nhân nói phải giành thắng lợi thật nhanh chóng. Trong lúc này, tuyệt đối không thể để xảy ra một chút sai sót nào!"

Hai người xuất hiện bên cạnh Huyền Ma là lão già mặc áo bào hai màu xanh - vàng. Hai người này nhìn qua cực kì già nua, nhưng trong mắt lại có hàn ý đang bắt đầu chớp động. Hiển nhiên không phải là loại người lương thiện gì!

Tiêu Viêm nghiêm mặt nhìn hai lão già mới đến, mí mắt không nhin được mà giật kịch liệt. Trong cảm giác của hửn, thực lực hai người này còn mạnh hơn Huyền Ma một bậc. Rõ ràng chính là hai cường giả Đấu Thánh Nhị tinh trung kỳ!

"Hừ! Tam đại Long Đảo các người đang khinh Đông Long Đảo của chúng ta không có ai sao?" Khi hai lão già xuất hiện không lâu, trong Long Điện đột nhiên truyền ra một tiếng gầm. Chợt Tiêu Viêm cảm giác được không gian bên cạnh dao động. Hai vị lão nhân tóc trắng xóa có ánh mắt sắc bén dị thường hiện ra.

"Tiêu Viêm, đây là Đại trưởng lão cùng Nhị trưởng lão của Đông Long Đảo chúng ta!"

Phía sau hai vị lão già tóc bạc, Chúc Ly cũng theo sát mà đến, nói với Tiêu Viêm.

"Bái kiến hai vị trưởng lão!" Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, chấp tay hướng về phía hai vị lão nhân, cười nói.

"Tiêu Viêm tiểu hữu không cần khách khí. Ngươi là bằng hữu của bệ hạ, đương nhiên cũng khách quý của Đông Long Đảo chúng ta! Lần này được ngươi nhanh chóng giúp đỡ, phần ân tình này Đông Long Đảo chúng ta ghi nhớ trong lòng!" Vị lão già trong tay cầm một thanh quả trượng hình rồng liếc nhìn Tiêu Viêm, trên mặt chậm rãi nở một nụ cười, thanh âm cũng có chút khách khí.

"Kẻ mặc áo bào xanh là Đại trưởng lão của Tây Long Đảo, tên Sát Mộc! Là cường giả Đấu Thánh Nhị tinh trung kì. Lão già mặc hoàng bào là Đại trưởng lão của Nam Long Đảo, tên Liệt Sơn, thực lực không khác mấy so với Sát Mộc!" Chúc Ly ở bên cạnh Tiêu Viêm thấp giọng nói: *"Hai người này cộng thêm Huyền Ma có thể coi như là thống lĩnh tối cao của Tam đại Long Đảo ngoại trừ Tam đại Long Vương. Chiến sự tại Đông Long Đảo này cũng do ba người bọn họ cầm đầu!"*

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, trong lòng cũng rung động không ngớt. Ba Nhị tinh Đấu Thánh! Đội hình cỡ này không phải là thế lực bình thường có thể mang ra! Không hổ là bộ tộc cường đại nhất trong giới ma thú. Nhưng đó vẫn là tình huống sau khi phân liệt! Nếu như thống nhất lại, chỉ sợ so với những siêu cấp thế lực như Hồn Tộc, Cổ Tộc, cũng chẳng hề thua kém!

"Thanh Sơn lão gia hỏa, sự tình đã đến nước này mà các người còn muốn chống lại hay sao? Các người cũng biết nếu cứ tiếp tục chống cự như vậy, chỉ còn nước tiêu hao toàn bộ lực lượng của Đông Long Đảo mà thôi!" Đại trưởng lão Tây Long Đảo thân mặc áo bào xanh nhìn về phía lão già cầm long quả trượng, cười lạnh.

"Đối với những tộc nhân phản nghịch quên mất tộc quy, dù Đông Long Đảo chúng ta mất mạng đến người cuối cùng cũng sẽ không để các người được sống an ổn!" Đại trưởng lão Đông Long Đảo được gọi là Thanh Sơn nhưng mày, thản nhiên nói.

"Chờ ba vị Long Vương đại nhân dọn dẹp xong Long Hoàng bệ hạ của các người, xem các người có còn mạnh miệng như vậy nữa không!" Đại trưởng lão Tây Long Đảo, Sát Mộc cười cười, chợt nói: *"Tính toán thời gian, viện quân mà Thiên Yêu Hoàng tộc phái tới cũng sắp đến rồi! Đến khi đó, lão phu thật muốn nhìn xem các người còn ngoan cố chống cự như thế nào!"*

"Đồ vô sỉ! Thái Hư Cổ Long và Thiên Yêu Hoàng tộc vốn chính là địch! Các người thậm chí ngay cả mối đại thù này cũng có thể quên! Các người không xứng làm tộc nhân của Thái Hư Cổ Long bộ tộc! Năm xưa, lão Long Hoàng bệ hạ đã cố gắng bồi dưỡng các người, lương tâm của các người đúng là đã bị chó ăn sạch rồi!" Nhị trưởng lão Đông Long Đảo nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi mắng to.

Nghe Nhị trưởng lão nhắc đến lão Long Hoàng bệ hạ, sắc mặt ba người Huyền Ma đều trở nên ngưng ngưng, một lát sau mới nói: *"Lão Long*

Hoàng bệ hạ mất tích đã mấy ngàn năm, hiện giờ có lẽ đã không còn tại thế gian. Còn về phần Thiên Yêu Hoàng tộc, đợi đến khi hoàn toàn thống nhất chúng ta sẽ giải quyết bọn họ! Cổ Long bộ tộc phân liệt đã lâu lắm rồi, phải mau chóng nhất thống. Mà các người chính là những trở ngại lớn nhất trên con đường thống nhất!"

"Vớ vẩn! Long Hoàng bệ hạ mới chân chính là huyết mạch Vương tộc! Tam đại Long Vương chẳng qua chỉ là chi thứ, cũng dám tự xưng thống nhất Cổ Long bộ tộc? Năm xưa bọn họ chia rẽ Cổ Long bộ tộc, đều là vì tư lợi của bản thân!" Đại trưởng lão Thanh Mộc khiển trách quát mắng.

Tiêu Viêm ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng cũng đã loáng thoáng hiểu được. Tộc nhân của Cổ Long bộ tộc này hẳn là đều muốn thống nhất. Nhưng do quan niệm bất đồng nên đã dẫn đến bùng nổ đại chiến.

"Tộc nhân Thiên Yêu Hoàng tộc, các người không cần chờ nữa! Trên đường tới đây vừa vặn gặp phải, ta đã kêu bọn họ quay trở về rồi!"

Quan niệm khác nhau giữa Cổ Long bộ tộc, Tiêu Viêm cũng không muốn giải thích. Điều hắn rõ ràng duy nhất là giữa hắn và Tử Nghiên có giao tình rất sâu, mà đối với Tam đại Long Vương lại không có một chút hảo cảm nào. Giữa hai phe này, đương nhiên hắn sẽ chọn phe trước. Bàn tay vung lên, một thân ảnh đã bị hắn nắm trong tay, đúng là Man Hoàng của Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Cái gì?"

Nghe được lời này của Tiêu Viêm, song phương tất cả mọi người đều giật mình, vội vàng dời ánh mắt. Quả nhiên nhìn thấy Man Hoàng đang ở trong trạng thái bị phong ấn,

"Tên khốn nạn! Dám phá hư đại sự của Tam đại Long Đảo chúng ta!" Huyền Ma kinh sợ nhìn Tiêu Viêm, phẫn nộ quát: *"Hai vị, cần gì phải nói nhảm nữa, mau động thủ san bằng Long Điện này!"*

"Được!" Nghe vậy, hai vị Đại trưởng lão của Tây Nam nhị đảo cũng chậm rãi gạt đầu, trong miệng phát ra một tiếng rùng rợn. Chợt cách đó không xa, gần trăm đạo lưu quang thoáng hiện mà đến, cuối cùng trôi nổi trên không của Long Điện. Đầu lĩnh đám người này ước chừng 10 tên, mỗi tên

đều có khí tức khủng bố, cư nhiên đều đạt đến cấp Bán thánh. Những người còn lại, cũng phần lớn đều ở cấp độ trên Ngũ tinh Đấu Tôn.

"Grào!"

Nhìn thấy cường giả Tam đại Long Đảo đều tê tụ, phía dưới Long Điện cũng truyền ra từng tiếng rỗng ngâm. Chợt chỉ nghe từng tiếng xé gió vang lên, đông đảo bóng người cũng xuất hiện phía sau Tiêu Viêm, hung hăng nhìn đám người ở phía xa, đấu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Từ khi cường giả song phương đều xuất động, không khí của vùng trời đất này nhất thời trở nên trầm xuống, khí thế sắc bén.

"Oành!"

Khi song phương gắt gao trùng mắt nhau, trong hư không xa xôi mạnh mẽ truyền ra tiếng nổ vang của một đạo năng lượng khổng lồ. Mà tiếng nổ bất thành linh cũng đã nhất mắt đánh vỡ cục diện nơi này, từng luồng khí tức cường hãn phóng xuất.

"Giết!!!"

Sau khi tiếng quát trầm thấp dữ dội kia vang lên, cường giả song phương đều giống như mảnh hổ xuống núi lướt ra dữ dội. Trong khoảng khắc, khoảng không này liền trở nên hỗn loạn. Một cuộc đại hỗn chiến kịch liệt bùng nổ!

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Chiến đấu nảy lửa làm cho người khác hoa cả mắt. Cường giả Tam đại Long Đảo mặc dù có số lượng nhiều hơn, nhưng muốn nhanh chóng cắn nuốt hết chiến lực của Đông Long Đảo cũng không phải chuyện đơn giản. Bởi vậy sau khi chiến đấu bùng nổ, hai bên đã lập tức lâm vào tình trạng giằng co.

"Rầm! Rầm!"

Một chưởng của Tiêu Viêm đánh vào một vị cường giả thực lực đã đạt đến Đấu Tôn đỉnh phong, làm cho hắc học máu văng ra xa, thân hình chợt động đã xuất hiện tại một nơi khác, một tay chụp lấy cánh tay hắn ta. Sau

đó lại ở trong ánh mắt kinh hãi của nhiều người, trực tiếp lấy ra một vũ khí khác, hung hăng công kích một cường giả Bán thánh khác đang mạnh tay đánh tới. Lực đạo đáng sợ làm cho cánh tay của cường giả Đẩu Tôn đỉnh này bị nổ mạnh bung ra, đồng thời khiến cho cường giả Bán Thánh kia học máu bay ngược ra xa. Nguồn truyện:

Đánh bay tên cường giả Bán thánh, Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía không gian hư vô xa xôi. Cuộc chiến trong đó mới là trọng yếu nhất. Kết cục ở đó sẽ quyết định chiến tranh của Cổ Long bộ tộc, ai mới là người thắng cuối cùng?

Nhưng tình thế trong vòng chiến kia lại khiến lòng Tiêu Viêm trầm xuống. Hiện giờ Tử Nghiên đã lộ ra vẻ mệt mỏi. Dưới sự liên thủ của Tam đại Long Vương, nàng đã liên tiếp bại lui. Tình huống này cũng bị cường giả tam đảo phát hiện, bởi vậy cũng đem hết toàn lực ra đánh nhau với cường giả Đông Long Đảo hòng kéo dài thời gian, không làm cho bọn họ có thời gian tương trợ Tử Nghiên.

"Hai vị trưởng lão, Yêu Minh tộc trưởng sẽ hiệp trợ hai người các người đối phó với ba người Huyền Ma, ta phải đi giúp đỡ Tử Nghiên!"

Nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm, ba người Huyền Ma nhất thời cả kinh. Nhưng bọn hắn chưa kịp đuổi theo, Yêu Minh cùng Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão Đông Long Đảo đã nhanh chóng lướt tới, ngăn cản bọn họ.

Ngăn trở trong chốc lát, xương cốt Tiêu Viêm rung lên và phát ra tiếng nổ mạnh như sấm. Mà thân hình cũng đã nhanh như chớp lướt ra khỏi Đông Long Đảo, phóng nhanh về phía cuộc chiến trong hư không.

"Tam đại Long Vương, ta thật muốn nhìn xem các người có thể khùng bỏ đến mức nào!"

-----oOo-----

Chương 1474: Tam đại Long Vương!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Oành!"

Trường thương màu vàng nhạt giống như một con rồng giận dữ rít gào, vẽ nên một đường cong rực rỡ trong không gian hư vô, cuối cùng hung hăng đánh lên cánh tay đã hóa thành vuốt rồng của một gã trung niên nam tử đầu đội vương miện. Lực đạo đáng sợ làm lớp vảy trên vuốt rồng đều bị rách tả tơi.

Khi thanh trường thương trên tay bóng hình yếu điệu xinh đẹp rời khỏi, một bóng người khác giống như quý mị bỗng lướt đến gần, chưởng phong sắc bén cùng cực không chút lưu tình đánh về phía người trước mặt.

"Hừ!"

Quay mắt nhìn về phía người đánh lén, chủ nhân của bóng hình xinh đẹp kia hơi nhíu lại đôi mắt đẹp, từ trong mũi ngọc truyền ra một tiếng hừ lạnh. Cánh tay tợ ngó sen đột nhiên rung lên, trường thương liền giống như xiềng xích, trong nháy mắt gấp khúc thành một độ cong kinh tâm động phách trong không gian, tạo thành một nửa vòng cung rồi sau đó đâm mạnh lên luồng chưởng phong sắc bén đó. Lực đạo mạnh mẽ trong nháy mắt bộc phát, hai người đều bị chấn đến phải lùi về phía sau vài bước để ổn định thân hình.

"Ha ha! Không hổ là thể chất Long Hoàng, lực lượng lại có thể mạnh mẽ đến như vậy!"

Tập kích bất ngờ như vậy, nhưng cũng không thể làm được gì, nam tử kia không khỏi tán thưởng một tiếng, cười nói: *"Tử Nghiên chất nữ, người cần gì phải tiếp tục ngoan cố chống đối? Mặc dù người có được thể chất Long Hoàng vạn năm khó gặp, nhưng cũng chưa phải là thành thực. Muốn dùng lực lượng bản thân để ngăn chặn ba người chúng ta, không khỏi có chút quá mức dị tưởng!"*

"Tây Long Vương, chó giả vờ giả vịt ở trước mặt bốn hoàng! Năm xưa các người thừa dịp Phụ hoàng ta mất tích, làm cho Thái Hư Cổ Long bộ tộc bị chia cắt, từ đó khiến cho Cổ Long bộ tộc lưu lạc đến mức này. Nói các người là tội nhân bộ tộc cũng không đủ!" Tử Nghiên cười lạnh lẽo, hai tròng mắt màu tím nhạt tràn ngập hàn ý. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hắc hắc, ba người chúng ta cũng đều mang huyết mạch Vương tộc, xưng

Vương là chuyện đương nhiên, đâu đến lượt một tên tiểu bối như ngươi lên mặt ý kiến!" Một trung niên nam tử sắc mặt âm trầm dùng âm thanh lạnh lùng nói.

"Tử Nghiên chất nữ! Nội đấu của Cổ Long bộ tộc đã tổn thất quá mức thảm trọng, tại sao ngươi không thể nhượng bộ một bước, để khỏi phải rơi vào cảnh phân tranh này?" Trong ba người này, có một nam tử thân mặc long bào, trên mặt cuối cùng cũng mang vẻ tươi cười khiến người ta như cây ngọc đón gió, có vẻ cực kì hiền lành. Nhưng chỉ có những người quen thuộc mới biết, Bắc Long Vương kì thật chính là nhân vật đáng sợ nhất trong Tam đại Long Vương. Người này không chỉ quý kế đa đoan, mà còn làm việc không từ thủ đoạn. Đề nghị liên hợp cùng Thiên Yêu Hoàng Tộc lần này, chính là do hắn ta đưa ra đầu tiên.

Tử Nghiên chán ghét liếc nhìn Bắc Long Vương. Người này lúc nào cũng là nhân vật thủ đoạn mềm dẻo mà chuyên đâm sau lưng người khác. Năm xưa, khi chia rẽ bộ tộc Cổ Long, hai đại Long Vương cũng đều do hắn dụ dỗ nên cuối cùng khiến cho Thái Hư Cổ Long bộ tộc nguyên khí đại thương.

"Các ngươi cũng xứng là huyết mạch Cổ Long Vương tộc sao? Cổ Long bộ tộc nếu thật sự bị các ngươi nắm trong tay, chỉ sợ lúc đó đúng là xong rồi!" Tử Nghiên liếc mi dựng thẳng ản hiện sát khí, quát lạnh.

Nghe vậy, Bắc Long Vương cũng chỉ cười, nhẹ giọng nói: *"Nếu Tử Nghiên chất nữ ngu xuẩn như vậy, bốn vương cũng chỉ có thể cứng rắn bắt lấy ngươi. Về sau ngươi nhìn thấy Cổ Long bộ tộc chúng ta thịnh vượng thì mới hiểu được, điều hiện tại bốn vương làm đều là chính xác!"*

"Hai vị, động thủ thôi! Không cần kéo dài nữa, chậm sẽ sinh biến!"

Nghe thấy lời Bắc Long Vương, Tây Long Vương cùng Nam Long Vương đều chần chờ một chút, sau đó đều hăng hái gật đầu.

"Thật đúng là cứ tưởng dựa vào người đông thế mạnh thì bốn hoàng sẽ sợ các ngươi sao?"

Nhìn thấy ba người lại chuẩn bị liên thủ tiến công, khuôn mặt Tử Nghiên cũng hoàn toàn âm trầm. Thân hình chợt động, nhẹ nhàng lui về phía sau. Một đôi hoàng dục không lồ dài chừng năm trượng nhanh chóng bung ra.

Hoàng dực hơi vẫ, một luồng lực lượng đáng sợ liền nhộn nhạo xuất hiện.

"Động thủ!"

Một màn này làm cho Bắc Long Vương khẽ nhíu mày, quát lạnh một tiếng, thân hình dẫn đầu dữ dội lướt đi. Ở phía sau, Tây Long Vương cùng Nam Long Vương theo sát mà đến.

"Hoàng Tuyên Chi! Hoàng Tuyên Chương!"

Thân hình ba người vừa động, một thanh âm lớn thét lên, đột nhiên vang lên trong hư vô không gian. Chợt một ngón tay rời đến bàn tay khổng lồ lần lượt xuất hiện, như trên trời giáng xuống, hung hăng công kích về phía ba người.

"Trộm cướp phương nào cũng dám nhúng tay vào việc của Cổ Long bộ tộc!"

Công kích đột ngột xuất hiện làm cho ba người Bắc Long Vương cả kinh. Ba người phát tay áo lên, kinh khí đáng sợ mạnh mẽ khuếch tán, trực tiếp đánh vỡ Hoàng Tuyên Chi lẫn Hoàng Tuyên Chương.

Làm vỡ nát ngón tay cùng bàn tay, ánh mắt lạnh băng của ba người nhất thời dờ đi, cuối cùng dừng lại trên một thân ảnh cao gầy trôi nổi cách đó không xa, một đôi thanh hồng cốt dực khẽ rung lên.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không?" Nhìn thấy người vừa xuất thủ, ánh mắt Nam Long Vương nhất thời phát lạnh, quát lên.

"Tiêu Viêm?" Tử Nghiên đang phe phẩy hoàng dực khổng lồ, cũng bị viện trợ bất thành linh làm cho sững sốt, mỹ mâu dờ đi, trong mắt hiện lên một chút mừng rỡ. Nhưng ngay sau đó, vui sướng liền biến thành lo lắng, lớn tiếng nói:

"Tiêu Viêm, huynh ở chỗ này làm gì? Huynh không phải là đối thủ của bọn họ, mau rời khỏi đi!"

Lấy thực lực của Tử Nghiên hiện tại, đương nhiên nhìn một phát là thấu thực lực Tiêu Viêm. Nhất tinh Đấu Thánh hậu kì! Mặc dù tốc độ tiến triển này đã khiến cho người ta tương đối sợ hãi, nhưng đối thủ lần này của

nàng lại là Tam đại Long Vương tiếng tăm lừng lẫy của bộ tộc Thái Hư Cổ Long.

"*Cần mất bao lâu thời gian?*" Tiêu Viêm lại không hề để ý đến tiếng quát của Tử Nghiên, chỉ trầm giọng hỏi. Hắn có thể thấy được Tử Nghiên chuẩn bị thi triển một đại sát chiêu nào đó, nhưng hiển nhiên không phải trong ngắn ngủi thời gian có thể tung ra.

Nghe vậy, Tử Nghiên ngẩn ra, chột khẽ cắn môi, truyền âm nói: "*Mười phút!*"

"*Giao cho ta!*" Tiêu Viêm nhô một bãi nước bọt, nhẹ giọng nói.

"*Huynh...*" Chân mày Tử Nghiên cau lại, nhìn bóng lưng hơi gầy. Tam đại Long Vương đều là cường giả đỉnh cao trên đại lục, trong đó Tây Long Vương và Nam Long Vương đều đạt đến cấp độ Đấu Thánh Tam tinh hậu kì. Còn Bắc Long Vương lại càng mạnh hơn, đã mơ hồ bước một chân vào Tứ tinh Đấu Thánh. Ba người liên thủ, cho dù là thực lực Đấu Thánh Tứ tinh sơ kì như nàng cũng không thể chống đỡ, huống chi hiện tại Tiêu Viêm chỉ là Đấu Thánh Nhất tinh hậu kì!

"*Khoác loác!*" Tây Long Vương hừ lạnh một tiếng. Một cường giả Nhất tinh hậu kì Đấu Thánh, trong mắt người khác có lẽ là rất mạnh, nhưng trước mặt ba người bọn họ lại không thể tạo ra chút sóng gió nào.

Tiêu Viêm mặt không đổi sắc, cũng không để ý đối phương châm chọc cười lạnh, hai tay nhanh chóng chụm lại, sau đó thay đổi thành rất nhiều thủ ấn phức tạp. Mà cùng lúc đó, linh hồn lực lượng trong mi tâm cũng đã bắt đầu muốn động.

"*Không cần dây dưa cùng hắn, cả ba đồng loạt ra tay!*" Bắc Long Vương mày rậm hơi nhíu, hắn vốn cẩn thận nên không muốn xảy ra bất kì nguy hiểm nào. Mặc dù đối phương chỉ là một Nhất tinh Đấu Thánh nhưng hắn vẫn cố ý ba người toàn lực ra tay như trước, sau đó lại đối phó với Tử Nghiên.

Nghe được lời này, Tây Long Vương cùng Nam Long Vương bĩu môi, rõ ràng khinh thường tính tỉ mỉ cẩn thận của Bắc Long Vương. Nhưng giờ phút này cũng không dám nói thêm cái gì để tránh xảy ra tranh chấp. Lập tức thân hình ba người đồng thời dữ dội lướt tới, sát chiêu sắc bén trực tiếp

bắn mạnh về phía Tiêu Viêm.

"Vù... Vù..."

Thủ ấn Tiêu Viêm biến ảo nhanh như thiểm điện. Giữa lòng mây, linh hồn lực lượng đột nhiên bùng phát hóa thành một hư ảnh khổng lồ lớn ít nhất cũng hơn trăm trượng, vây kín mít thân thể. Mà hư ảnh kia trong thủ ấn khác mà mạnh mẽ mở to mồm. Nhất thời, một luồng dao động đáng sợ kì dị từ trong miệng ào ra như gió bão.

"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"

"Gràoooooooo ...!"

Tiêu Viêm phi thường rõ ràng sự chênh lệch giữa hắn và Tam Đại Long Vương. Nếu như cứng đối cứng, hắn căn bản không có khả năng kiên trì được năm phút trong tay ba người. Bởi vậy, vừa ra tay hắn liền thi triển ra Thiên giai cao cấp đầu kĩ duy nhất hắn đã tu luyện thành công – Hoàng Tuyền Thiên Nộ!

Từ sau khi âm tiết kì dị truyền ra từ miệng hư ảnh khổng lồ, vùng thiên địa này giống như đều yên tĩnh trong chốc lát. Ngay lập tức, sắc mặt Tam đại Long Vương đều thay đổi. Giờ khắc này, bọn họ đã nhận ra sự đáng sợ của sóng âm kia!

"Linh hồn trùng kích! Cảnh thận!"

Sắc mặt Bắc Long Vương trở nên sầm xuống. Hắn không hề nghĩ đến Tiêu Viêm lại biết dùng linh hồn trùng kích! Thái Hư Cổ Long mặc dù vô cùng cường hãn, nhưng dù sao cũng chỉ là ma thú. Mà linh hồn lực lại là yếu điểm trí mạng của cường giả loài ma thú! Nhưng cũng may mắn, cường giả biết được công kích linh hồn trên đại lục giờ đây đã không nhiều lắm. Nhưng điều đó cũng không thể kết luận là không có, ví dụ như Tiêu Viêm lúc này...

"Ông... Ông...!"

Giờ khắc này, hư vô không gian đều run rẩy.

"Liên thủ!" Bị sóng âm kì quái truyền vào tai, Bắc Long Vương liền cảm

giác được trong đầu trở nên mê muội liền thét lớn một tiếng, ba người lại tụ cùng một chỗ. Nhưng không chờ cho bọn hắc vận chuyên đầu khí triệt để, sóng âm đáng sợ vừa đánh vào người lại đến nữa!

Tốc độ công kích đã từng khiến Tiêu Viêm giảm được biết bao phiền toái, lúc này đây lại một lần nữa khiến cho ba người Bắc Long Vương không kịp trở tay.

Tốc độ khủng khiếp cỡ này, bọn họ ai cũng không có nhiều thời gian phòng ngự!

"Đùng đùng!"

Linh hồn trùng kích, tới nhanh mà đi còn nhanh hơn. Thân thể ba người Bắc Long Vương cũng trong khoảnh khắc bị sóng âm xuyên qua, truyền ra một tiếng động trầm đục.

"Phut!"

Ba người cứng ngắc trong chốc lát, sắc mặt Tây Long Vương lẫn Nam Long Vương đều nháy mắt đã tái nhợt, cùng phun ra một ngụm máu tươi, trong đầu không ngừng truyền ra những cảm giác đau nhức như bị dao cứa, khiến cho bọn họ có xúc động muốn xé rách.

"Tiểu tạp toái! Ta muốn xé nát ngươi ra!" Bắc Long Vương đỡ hơn, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch vài phần. Ánh mắt của hắc cực kì dữ tợn nhìn Tiêu Viêm cách đó không xa, bên trong tràn ngập sát ý bạo ngược.

Nhìn ánh mắt oán độc dữ tợn của ba người, trên khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Viêm cũng lộ ra nụ cười lạnh. Thủ ấn hơi đổi, miệng mở ra, một thanh âm rất nhỏ chậm rãi truyền ra.

"Phát...!"

Khi thanh âm vừa truyền ra, trong chốc lát đồng tử Bắc Long Vương đột nhiên co rụt lại, phảng phất như phát hiện ra điều gì đó, mạnh quay đầu lại, lập tức nhìn thấy ở nơi phía sau bọn hắc vài thước, một Tiêu Viêm khác chậm rãi hiện lên.

Lúc này, trong tay *"Tiêu Viêm kia"* hiện ra một đóa hỏa liên ngũ sắc chậm

rãi xoay tròn.

Khi bọn hắn quay đầu, "*Tiêu Viêm kia*" cũng chậm rãi ngẩng đầu, nở một nụ cười quỷ dị với bọn họ. Ngũ sắc hỏa liên đẹp đẽ tinh xảo vô cùng ở trong tay hắn giống như một loại pháo hoa cực kì tráng lệ, nổ mạnh bùng ra...

-----oOo-----

Chương 1475: Liều mạng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Ầm!*"

Chỉ trong chốc lát, hỏa diễm phong bạo khổng lồ đã bốc lên, cao đến nghìn trượng, càn quét khắp hư không. Mặc dù cách rất xa, thế nhưng độ nóng đáng sợ của hỏa diễm vẫn khiến cho những người ở trên Đông Long đảo cảm nhận được. Một số người tu vi hơi kém còn cảm thấy kinh hãi khi máu trong cơ thể họ dường như muốn sôi trào...

"Hỏa diễm phong bạo thật là khủng khiếp!"

Trước phong bạo kinh thiên động địa như thế này, chiến trường Đông Long đảo đang rất hỗn loạn dần trở nên yên tĩnh. Từng ánh mắt mang theo sự sợ hãi nhìn chăm chăm vào hỏa diễm phong bạo. Dưới lực lượng hủy diệt này, cho dù là sắc mặt của cường giả như Huyền Ma cũng trở nên ngưng trọng.

"Hình như là tên tiểu tử kia phát động công kích..."

Đột nhiên, Tây Long Đảo Đại trưởng lão biến sắc, khiếp sợ thốt lên.

"*Cái gì? "*

Nghe vậy, Huyền Ma trợn trừng mắt. Hắn không thể tin nổi công kích khủng bố tới mức ngay cả hắn nếu bị cuốn vào ắt cũng lạnh ít dữ nhiều này lại do một tiểu tử Nhất tinh Đẩu Thánh hậu kỳ thi triển ra hay sao?

"Thực lực của bằng hữu Long Hoàng bệ hạ đúng là không tầm thường. Có hẳn giúp đỡ, Long Hoàng bệ hạ có thể nhẹ nhõm hơn một chút!"

Trong mắt đám trưởng lão Đông Long đảo hiện lên vẻ mừng rỡ. Suốt một đoạn thời gian vừa rồi gặp toàn chuyện xấu, đây coi như là một tin tốt khiến lòng người phấn chấn đi.

Bên trong hư vô, thân hình Tiêu Viêm nhanh chóng lui về phía sau, lấy đan dược từ trong một cái bình ngọc ra bỏ hết vào miệng. Liên tiếp thi triển Hoàng Tuyên Thiên Nộ cùng với Ngũ Sắc Hỏa Liên khiến hắn tiêu hao tương đối lớn. Hơn nữa tại thời khắc cuối cùng, hắn còn ngưng tụ Tam Thiên Lô huyền thân thừa dịp linh hồn của tam đại Long Vương chưa thích ứng được xung quanh thì lặng lẽ xuất hiện phía sau, đồng thời dẫn bạo Phạt Nộ Hỏa Liên thổi quét tam đại Long Vương tiến vào bên trong khu vực phá hoại khủng bố nhất của Hỏa Liên.

Một chiêu này cho dù là Đấu Thánh Tam tinh nếu không kịp đề phòng cũng phải bị trọng thương. Không ai có thể hiểu rõ uy lực của Hoàng Tuyên Thiên Nộ cùng với Phạt Nộ Hỏa Liên hơn Tiêu Viêm, một cái chuyên về công kích linh hồn, cái còn lại mang lực lượng hủy diệt khủng bố. Hai chiêu này nếu như hợp nhất thì uy lực kinh người.

Phong bạo giống như một loại thiên tai từ trong không gian hư vô, nó điên cuồng phóng thích tất cả nhiệt lượng đáng sợ cùng với sóng xung kích hủy diệt khiến cho ngay cả Tiêu Viêm cũng không dám lại gần.

"Uy lực của Hoàng Tuyên Thiên Nộ cùng Phạt Nộ Hỏa Liên tuy rằng rất mạnh, nhưng Thái Hư Cổ Long cũng không kém. Hơn nữa, ba người này thực lực siêu phàm, e rằng khó có thể đánh chết được bọn hắn."

Thân hình Tiêu Viêm vừa lui về phía sau vừa suy nghĩ, ánh mắt hắn lóe lên từng đạo quang mang.

"Rống! "

Tiêu Viêm vừa mới nghĩ đến điều này thì Hỏa diễm phong bạo to lớn ở phía xa kia bỗng rung lên mạnh mẽ. Nó bắt đầu xoay chậm lại, từ trong đó truyền ra những tiếng long khiếu mang theo sát ý nồng đậm.

"Đúng là không chết!"

Nghe những tiếng long khiếu kia, trong lòng Tiêu Viêm bỗng cảm thấy nặng nề. Muốn một kích đánh chết ba tên Đấu Thánh Tam tinh quả là suy nghĩ viên vông.

"Oành! "

Tiếng long khiếu vừa vang lên không lâu thì một chiếc long trảo khổng lồ xé tan phong bạo. Ba con cự long cao cả nghìn trượng theo đó chui ra. Cặp mắt rồng to đùng đỏ vằn như máu của chúng nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm với vẻ căm thù.

Ba con cự long này chính là bản thể của tam đại Long Vương. Chỉ là lúc này trông bọn họ rất chật vật, máu tươi từ trên người chảy ra như suối. Một ít long lân bị nứt toát hơn phân nửa, trên người dày đặc các vết thương lớn nhỏ, có vài chỗ còn thấy cả xương trắng. Hiển nhiên, để có thể sống sót dưới uy lực của Hoàng Tuyền Thiên Nộ cùng với Phạt Nộ Hỏa Liên thì bọn họ phải trả cái giá vô cùng lớn.

"Tiểu tạp chủng! Bốn vương sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!"

Ba tên cự long chiếm cứ cả không gian, Long uy nồng đậm tản ra. Vào lúc này thiên địa dường như đang run rẩy, thanh âm oán độc giống như tiếng sấm nổ vang vọng cả phiến hư không.

Đứng trước ba tên cự long, Tiêu Viêm chỉ giống như một con kiến nhỏ. Da mặt hần khẽ giật giật, cốt dực sau lưng rung lên, thân hình tiếp tục lui về phía sau. Hiện giờ ba tên này nổi điên rồi, nếu đánh nhau với chúng thì lành ít dữ nhiều!

"Ầm ầm!"

Tiêu Viêm thân hình mới vừa lui lại thì tam đại Long Vương há cái miệng toàn những cái răng nanh bén nhọn phun ra ba cột sáng khổng lồ cao mấy trăm trượng, bên trong ẩn chứa lực phá hoại vô cùng lớn. Nếu bị đánh trúng, e rằng Tiêu Viêm sẽ hóa thành tro bụi.

"Phạt Nộ Luân Hồi!"

Ba cột sáng to lớn kia trực tiếp phong tỏa mọi con đường né tránh của Tiêu

Viêm. Lúc này sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng. Bốn loại dị hỏa từ trong miệng bay ra sau đó cấp tốc bành trướng, hóa thành một vòng lửa khổng lồ ước chừng trăm trượng. Một loại lực lượng kỳ dị chậm rãi lan tràn. Đây chính là một loại đấu kỹ khác mà Tiêu Viêm lĩnh ngộ được trong khi tấn chức Đấu Thánh. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Vòng lửa to lớn vừa mới hình thành thì ba cột sáng kia đã đồng thời đánh tới.

"Oành!!!"

Trong giây phút này, cả phiến thiên địa dường như yên tĩnh một cách quỷ dị. Từ trong vòng lửa phát ra một cỗ lực lượng kỳ dị. Và ngay sau đó, một cột sáng bắn ngược trở về.

"Phốc!"

Tuy rằng đã đẩy lùi được một cột sáng, thế nhưng chấn động từ vòng lửa vẫn khiến Tiêu Viêm phun ra một ngụm máu tươi.

"Ầm ầm!"

Hai cột sáng theo sát phía sau va chạm với cột sáng bị đẩy lùi, cuối cùng đều bị bắn ngược trở lại. Thế nhưng khi cột sáng cuối cùng bị đẩy lùi thì vòng lửa cũng nổ tung. Tiêu Viêm tiếp tục phun ra một ngụm máu, hấn cấp tốc lùi về phía sau mấy ngàn trượng.

"Rầm rầm! "

Trong ánh mắt kinh ngạc của tam đại long vương, ba cột sáng bị bắn ngược trở về oanh kích lên thân thể khổng lồ của họ. Lập tức thương thế đã thâm của bọn hấn giờ lại càng tồi tệ hơn.

"Giết hấn!!!"

Thanh âm điên cuồng rít gào trong không gian hư vô, cho dù là kẻ âm trầm nhất là Bắc Long vương lúc này cũng nổi giận. Tam đại Long vương cùng nhau liên thủ không những không thể giải quyết Tiêu Viêm mà còn khiến bọn họ chật vật thế này. Việc này mà truyền ra ngoài thì bọn hấn làm gì còn mặt mũi gặp ai nữa!!!

"Muốn giết ta sao? E rằng các ngươi cũng phải trả một cái giá không kém!!!"

Tiêu Viêm mạnh mẽ ổn định lại thân thể. Hắn lau sạch vết máu ở khóe miệng, khuôn mặt trở nên tái nhợt, trong đôi mắt hiện lên một tia điên cuồng. Tam đại long vương muốn đẩy hắn vào chỗ chết sao?

Tiêu Viêm há miệng phun ra một ngụm máu, hai tay biến ảo tạo ra một hư ảnh thủ ấn thật lớn bao phủ lấy thân thể.

"Grào!!!!"

Hư ảnh hiện lên, trong đầu Tiêu Viêm xuất hiện cảm giác mê muội. Hắn cắn chặt răng, lần thứ hai hắn lại thúc dục linh hồn lực thi triển Hoàng Tuyền Thiên Nộ!

Linh hồn trùng kích đáng sợ lại xuất hiện, sau đó tràn về phía tam đại Long Vương. Trong giây lát, ánh mắt đỏ vằn của tam đại Long Vương đều trở nên ảm đạm. Liên tiếp hai lần linh hồn trùng kích khiến bọn họ phải chịu thương tổn không nhẹ.

"Chết đi!!!"

Bắc Long Vương dẫn đầu chống cự lại linh hồn công kích. Thân hình to lớn khẽ rung lên, trong chớp mắt hóa thành một bóng người rồi nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Sắc mặt lão trở nên dữ tợn, đánh ra một chưởng cực mạnh về phía lồng ngực của Tiêu Viêm.

"Phốc!!!"

Tiêu Viêm phun ra một ngụm máu lớn, nhìn về mặt oán độc của tam đại long vương mà cất tiếng cười điên cuồng. Bàn tay hắn lay động, một đóa Tứ Sắc Hỏa Liên hiện lên. Sau đó giáng thật mạnh vào người Bắc Long Vương.

"Bạo!"

"Ăm!"

Hỏa liên lại tiếp tục bùng nổ đánh bay Bắc long vương ra ngoài ngàn trượng. Từ miệng lão liên tục học máu. Lão không thể ngờ rằng bản thân mình đã độc, Tiêu Viêm lại càng ác hơn, trực tiếp ăn miếng trả miếng.

Dùng chút sức lực cuối cùng thi triển hỏa liên đánh bay Bắc Long Vương. Lúc này, bên trong Tiêu Viêm đã bị một chương vừa rồi đánh nát. Nếu không phải thân thể của hắn cường hãn thì e rằng một chương kia của Bắc Long Vương đã khiến hắn tan xác.

Trong lúc Tiêu Viêm đang thở dốc thì hai luồng sáng mang theo sát khí kinh thiên phóng tới. Nam Long Vương cùng Tây Long Vương cuối cùng cũng ra tay. Lúc này, ánh mắt bọn hắn trở nên đỏ rực. Đường đường là tam đại long vương thế mà lại bị một tên tiểu bối đánh cho thê thảm thế này. Chỉ cần nghĩ đến là hai người lại cảm thấy tức sôi cả máu...

"Đồ con hoang! Chết đi cho bốn vương! "

Sắc mặt dữ tợn Nam Long Vương, cánh tay lão hóa thành một cái long trảo khổng lồ, vỗ thật mạnh vào đầu Tiêu Viêm. Nếu trúng một chương này, e rằng đầu hắn sẽ nát như một quả dưa.

Nhìn long trảo càng lúc càng phóng đại lên trong mắt, thân hình Tiêu Viêm run rẩy kịch liệt. Dưới uy hiếp của tử vong, trái tim ở bên ngực trái của hắn đột nhiên nhảy lên, huyết mạch kỳ dị ẩn sâu trong tâm tạng lạng lẽ chảy xuôi, nhanh chóng hợp với mạch máu trong cơ thể hắn...

"Phanh, phanh, phanh! "

Mà khi huyết mạch này bắt đầu dung nhập vào cơ thể thì Tiêu Viêm cảm giác được lực lượng vốn đã tiêu hao gần hết trong nháy mắt được bổ sung đầy đủ trở lại, hơn nữa còn sung mãn hơn trước rất nhiều.

"Đây là...???"

Biến cố này làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra, nhưng trong tích tắc đã lấy lại tinh thần. Ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị tránh né thì bỗng nhìn thấy một luồng sáng màu vàng sáng chói xoẹt qua.

"Xuy! "

Ánh mắt Tiêu Viêm trở nên khiếp sợ bởi lúc này hắn nhìn thấy cánh tay Nam Long Vương bị cắt đứt tới tận gốc, mà chỗ cắt lại rất trơn nhẵn.

Từ trong kinh ngạc tỉnh lại, Tiêu Viêm quay đầu ra nhìn. Trong hư không, một thân ảnh xinh đẹp màu tím chậm rãi bước đến. Trong tay nàng là một thanh trường kiếm màu vàng giống như làm từ nước, chậm chậm chuyển động. Lực lượng hủy diệt không một tiếng động bắt đầu lan tràn. Đồng thời, một giọng nói mang theo uy áp kỳ dị ẩn chứa sự băng lãnh truyền tới.

"Người dám động đến hắn, bốn hoàng sẽ tổng người vào Long ngục vĩnh viễn không được siêu sinh!!!"

-----oOo-----

Chương 1476: Đồ Long Kiếm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đầu tóc tím thon dài đương nhiên là Tử Nghiên. Nhưng giờ phút này trên thân thể nàng lại tràn ngập một loại uy áp đáng sợ khiến cho Tiêu Viêm hết hồn. Loại uy áp này, tựa hồ như đến từ thanh trường kiếm màu vàng trong tay nàng.

Nam Long Vương cũng ngờ ngác nhìn cánh tay trống rỗng của mình. Sau khi bắp tay hóa thành rỗng, lực phòng ngự của cơ thể đã đạt đến một trình độ kinh khủng trong thời gian ngắn. Cho dù cứng đối cứng cùng một gã cường giả Ngũ tinh Đấu Thánh, cánh tay kia cũng sẽ không bị chặt đứt một cách dễ dàng như vậy. Nhưng mà...

- Đồ Long Kiếm? Là Đồ Long Kiếm?! Người lại có thể triệu hồi ra Đồ Long Kiếm?!

Tình trạng ngờ ngẩn kéo dài một lát thì liền bị sự đau nhức từ cánh tay làm bừng tỉnh. Nam Long Vương ngẩng mạnh đầu, nhìn Tử Nghiên đạp bước hư không mà đến, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở thanh trường kiếm được cấu tạo từ chất lỏng màu vàng trong tay nàng.

Một bên, trong lòng Tây Long Vương cũng chấn động mãnh liệt. Hai mắt vốn đỏ ngầu cũng xuất hiện vẻ kinh hãi muốn chết. Cả người hắn run rẩy

nhìn trường kiếm trong tay Tử Nghiê. Trên khuôn mặt, rớt cục hiện lên vẻ sợ hãi.

Đồ Long Kiếm, thứ này cũng không phải là một loại vũ khí, mà là một loại đấu kỹ chí cường của Thái Hư Cổ Long bộ tộc. Loại đấu kỹ này, chỉ có người sở hữu huyết mạch Vương tộc Cổ Long tinh thuần nhất mới có thể thi triển ra. Thậm chí, cho dù là Tam đại Long Vương bọn họ cũng không thể thi triển. Nhưng bọn họ không thể ngờ rằng Tử Nghiê lại có thể làm được điều đó. Phải biết rằng, các đời Long Hoàng trước đây thực lực phải đạt tới Lục tinh Đấu Thánh mới có thể miễn cưỡng triệu hồi Đồ Long Kiếm. Mà bây giờ Tử Nghiê chỉ có thực lực Tứ tinh Đấu Thánh sơ kì mà thôi!

Đồ Long Kiếm, tên như ý nghĩa, chuyên môn dùng để Đồ Long. Đây là một loại thủ đoạn chuyên thuộc về Long Hoàng. Trừ phi Cổ Long có thực lực vượt xa Đồ Long Kiếm, nếu không, khi đối mặt với nó thì bất kì Cổ Long nào cũng đều yếu ớt như đậu hũ.

- Đồ Long Kiếm...

Trên Đông Long Đảo, giờ khắc này tất cả mọi người đều ngừng lại thân mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện ra sợ hãi nhìn bóng hình xinh đẹp đập trên hư không. Cho dù là Huyền Ma hay các cường giả khác đều không nhìn được mà run rẩy thân thể. Đó là sợ hãi đến từ sâu trong huyết mạch! Đồ Long Kiếm là thứ mà tất cả Thái Hư Cổ Long đều cực kì e ngại...

- Long Hoàng bệ hạ cư nhiên triệu hoán ra Đồ Long Kiếm!

Tất cả trưởng lão của Đông Long Đảo cũng run rẩy ngược nhìn hư không, kích động đến mức nước mắt đầy mặt. Long Hoàng có thể triệu hồi ra Đồ Long Kiếm mới là Long Hoàng chân chính! Từ nay về sau, Tử Nghiê đã có đủ quyền uy để thống trị Cổ Long bộ tộc!

- Đồ Long Kiếm đã xuất thế! Ai mới là Long Hoàng thực sự, nếu các người còn cứ khăng khăng một mực, cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục trước mặt Đồ Long Kiếm! – Đại trưởng lão Đông Long Đảo trôi nổi giữa không trung, cảm long trượng lớn tiếng rống lên.

Nghe được tiếng hô của lão, một số chiến sĩ trong tam đảo sắc mặt đều

thay đổi. Thậm chí ngay cả ba người Huyền Ma cũng không dám nói nhiều nữa câu. Uy áp của Đồ Long Kiếm từ trong hư vô không gian khuếch tán đến tận đây, làm cho bọn họ có cảm giác như bị đè nặng trên lưng. Cái thứ khủng bố chém rông như chém gà kia giống như đã đặt ở trên cổ bọn họ.

"Bàng bàng!"

Sự yên tĩnh bao phủ Đông Long Đảo. Một lát sau rốt cuộc cũng có chiến sĩ tam đảo không thể chịu đựng được loại uy áp xuất phát từ huyết mạch này, quỳ xuống hướng về phía hư không xa xa kia.

Mà theo người đầu tiên quỳ xuống, sau đó không lâu, càng ngày càng nhiều Cổ Long đã làm ra lựa chọn, quyết định thần phục.

Nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt Huyền Ma cùng một số cao tầng có thực lực mạnh mẽ của tam đảo cũng từ từ tái nhợt. Bọn họ biết, hôm nay đại thế thực sự đã mất. Sau này Đông Long Đảo sẽ vượt qua Tam đại Long Đảo rất xa!

- Đi mau!

Khi thế cục trên Đông Long Đảo đã đại biến thì bên trong hư vô, Tây Long Vương cũng mạnh mẽ áp xuống cảm giác sợ hãi trong lòng, gằm lên giận dữ, thân hình trong nháy mắt lui lại. Mà Nam Long Vương ở một bên cũng bất chấp cánh tay bị cắt đứt, vẻ mặt kinh hãi vội vàng lui về phía sau.

- Loại phản nghịch này! Đồ Long Kiếm, chém!

Hai tròng mắt màu tím của Tử Nghiên lạnh lùng nhìn hai người đang lui lại kia, giọng nói lạnh thấu xương truyền ra. Chợt, Đồ Long Kiếm trong tay chậm rãi giơ lên, vung về phía Tây Long Vương.

Một kiếm vung xuống, phảng phất như có một cơn sóng kỳ dị đang trào ra từ trong mũi kiếm.

Khi một kiếm kia vừa vung xuống, Tây Long Vương cũng đã phát hiện ra. Lập tức trong mắt càng thêm sợ hãi, một tiếng gằm nhẹ truyền ra từ trong miệng. Nhất thời, đầu, thân thể, cánh tay, nửa người trên của hắn đều xuất hiện từng lớp vảy rông. Vảy rông hiện ra ánh sáng kì dị, giống như không thể phá vỡ.

Nhưng mà lớp phòng ngự nhìn như cực kì mạnh mẽ này chỉ sau một lát đã trực tiếp tan rã. Từ trong Đồ Long Kiếm xuất hiện năng lượng kỳ dị, xuyên qua hư không, nhẹ nhàng xẹt qua thân thể.

"Xuy!"

Dao động xẹt qua, sắc mặt Tây Long Vương liền trở nên trắng bệch, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra. Hắn kinh hãi cúi đầu, lại nhìn thấy một vết thương vô cùng lớn chệch từ bả vai xuống, kéo dài đến bên kia hông. Ở đó che kín vảy rồng cứng rắn, nhưng lại vỡ ra hai nửa giống như đậu hũ, nơi bị vỡ cực kì bóng loáng. Phía sau vảy rồng, máu tươi chảy ra ào ào như suối, mơ hồ còn có thể nhìn thấy nội tạng bên trong cơ thể.

Một kiếm làm Tây Long Vương trọng thương! Uy lực của Đồ Long Kiếm đối với Thái Hư Cổ Long mà nói, quả thực là cực kì khủng bố!

- Aaaaaaaaaa!!!

Chỉ trong chớp mắt sau, một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa truyền ra từ trong miệng Tây Long Vương. Đau nhức sâu tận xương tủy, làm cho thân thể hắn run rẩy kịch liệt, thần trí bắt đầu trở nên mê muội.

Cách đó không xa, bên cạnh Tây Long Vương, Nam Long Vương nhìn thấy cảnh này thì tay chân không khỏi lạnh như băng. Hắn hung hăng nuốt một ngụm nước bọt. Trong lúc này, không hề có suy nghĩ cứu người. Hiện tại ý niệm duy nhất của hắn là mau chóng rời khỏi nơi này. Uy áp của Đồ Long Kiếm thực sự khiến cho hắn muốn điên mất.

"Ừc..."

Tiêu Viêm cũng nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng tràn đầy rung động. Đối với lực phòng ngự khủng bố của ba tên này, hắn đã tự kiểm nghiệm qua. Ngay cả Hủy Diệt Hỏa Liên mạnh nhất của hắn cũng chỉ có thể khiến bọn họ bị thương. Nhưng Tử Nghiên chỉ cần một kiếm nhẹ nhàng vung xuống, thiếu chút nữa liền lấy mạng của Tây Long Vương!

- Chạy mau!

Nam Long Vương gào lên một tiếng, thân thể cấp tốc lui lại. Tây Long

Vương cũng biết lưu lại chỉ còn đường chết, một tay che lại miệng vết thương dữ tợn, cấp tốc vận chuyển đẩu khí trong cơ thể, điên cuồng lui lại.

Bên cạnh Tiêu Viêm, Tử Nghiên chậm rãi đi qua. Ánh mắt của nàng lạnh lùng nhìn hai người muốn chạy trốn, Đồ Long Kiếm trong tay lại giờ lên lần nữa, chợt khẽ vạch xuống. Nguồn truyện:

Khi một kiếm này vừa vạch xuống, Tiêu Viêm chợt nhìn thấy trong mái tóc dài màu tím của Tử Nghiên, đột nhiên có một số sợi biến thành màu xám trắng...

"Đồ Long Kiếm này đang tiêu hao sinh mệnh lực của Tử Nghiên!" Nhìn thấy vậy, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời chấn động.

- Người muốn đuổi tận giết tuyệt, bản vương liền mạng với người!

Nhìn thấy Tử Nghiên lại vạch xuống một kiếm, trong lòng Tây Long Vương cùng Nam Long Vương đồng thời xuất hiện một mùi vị tử vong đang tới gần. Bọn hắn bây giờ đều đã trọng thương, một kiếm vung xuống, đương nhiên là dữ nhiều lành ít. Kinh nghiệm lúc trước cũng làm cho bọn họ biết, dưới Đồ Long Kiếm, bọn họ không thể trốn thoát. Hai người lập tức cũng bị bức đến điên cuồng, một ngụm máu đậm kim sắc đột nhiên phun ra.

- Long Hoàng Chung!

Kim sắc huyết dịch trước mặt hai người mau chóng tan ra, sau đó hóa thành một chiếc chuông lớn màu hoàng kim có chân vạc cao đến vài chục trượng, bao bọc lại thân thể hai người Tây Long Vương.

"Coong!"

Kim sắc đại chung vừa thành hình, cơn sóng dao động kì dị đã lướt đến như thiểm điện, cuối cùng mạnh mẽ oanh kích lên trên kim sắc đại chung.

"Phanh!"

Thanh âm lớn truyền ra, kim sắc đại chung đột nhiên dao động kịch liệt tạo thành từng gợn sóng xoay tròn, trong ánh mắt kinh hãi của hai người Tây Long Vương, muốn nổ tung ra.

"Xuy!"

Kim sắc đại chung nổ mạnh. Dao động còn sót lại đã ảnh hưởng đến hai người Tây Long Vương. Lập tức một chiếc chân của mỗi người đã văng ra xa. Ngấn ngủi mấy phút, nhị đại Long Vương đã biến thành Long Vương tàn tật...

- Nghịch đồ cũng muốn thi triển Long Hoàng lực? – Nhìn thảm trạng của hai người, trên gương mặt Tử Nghiên cũng hiện lên một nụ cười lạnh. Đồ Long Kiếm trong tay không chút lưu tình lại vạch xuống lần nữa.

"Phụt!"

Một kiếm này cũng không thuận lợi vạch xuống. Khi vừa mới giơ lên một nửa, thân thể mềm mại của Tử Nghiên liền run lên, một ngụm máu vàng nhạt phun ra, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Cho dù một kiếm kia không hoàn toàn vung xuống, nhưng vẫn có một luồng dao động truyền ra như trước, nhanh chóng lướt về phía hai người Nam Long Vương. Mà ở trong trạng thái trọng thương, hai người cũng chỉ có thể kinh hãi cảm nhận cỗ dao động càng lúc càng gần.

"Vụt!"

Nhưng khi hai người vừa bị cỗ dao động kia chạm đến thì một thân ảnh nhanh như chớp lướt đến, đúng là Bắc Long Vương từ nãy giờ chưa hiện thân. Mỗi tay hấn nắm lấy bả vai một người, trực tiếp phun ra một ngụm máu, tốc độ tăng vọt, lóe lên vài cái đã biến mất trong không gian hư vô.

- A!!!

Sau khi thân ảnh kia biến mất không lâu, từ phương hướng chạy trốn lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương, rõ ràng là không tránh được luồng dao động kỳ dị kia đuổi giết.

- Tam đại Long Vương đã chiến bại...

Nhìn thấy ba thân ảnh chật vật chạy trốn, trên Đông Long Đảo, thân thể Huyền Ma bỗng lạnh xuống. Chợt thân hình đột ngột phóng lên, cùng một

vài trường lão tam đảo chia ra bốn phương tám hướng mà chạy trốn. Nếu tiếp tục lưu lại thì rõ ràng là muốn chết!

- Thật là một thanh kiếm khủng khiếp...

Tiêu Viêm nhìn thân ảnh ba người Bắc Long Vương biến mất, chợt ánh mắt chuyển về thanh kiếm giống như chất lỏng trong tay Tử Nghiên, trong lòng khẽ hút một hơi khí lạnh.

-----oOo-----

Chương 1477: Đại chiến kết thúc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phut!"

Ba người Bắc Long Vương chạy trốn, thân thể Tử Nghiên cũng không vì vậy có động tĩnh gì, đôi mắt màu tím hiện lên vẻ lạnh lùng nhìn chăm chăm về hướng ba người biến mất. Một lát sau, thanh kiếm màu vàng như được tạo thành từ chất lỏng trong tay chậm rãi dao động rồi chợt biến mất không thấy, mà khi Đồ Long kiếm biến mất thì Tử Nghiên bỗng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của nàng từ từ ngã về đằng sau rồi rơi xuống.

Thấy vậy, Tiêu Viêm cả kinh, vội vàng tiến lên đưa tay giữ lấy Tử Nghiên, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng không khỏi có chút đau lòng. Xem ra tiêu hao khi thi triển Đồ Long kiếm đối với Tử Nghiên là quá lớn, với lại, loại tiêu hao này dường như cũng không phải chỉ là Đấu khí.

"Ta không sao..."

Tử Nghiên nằm trong lòng Tiêu Viêm, đôi mắt màu tím nhìn hắn, trên gương mặt hiện lên một nụ cười gượng gạo.

Nghe vậy, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, cứ ôm Tử Nghiên như vậy mà ngồi xuống giữa hư không. Tình huống trong cơ thể hắn cũng rất xấu, nếu không có lực lượng huyết mạch từ trong trái tim truyền ra chữa trị kinh mạch bị hư hao thì chỉ sợ hiện tại hắn cũng giống phế nhân không thể động đậy. Nhưng dù vậy, bây giờ Tiêu Viêm, cũng là cung căng hết cỡ,

lúc trước một mình đấu tam đại Long Vương khiến hắn bị thương rất nặng.

"Này, ăn đi. Đây chính là đan dược nàng thích ăn nhất." Tiêu Viêm lấy ra một cái bình ngọc từ trong nạp giới, sau đó đổ ra mấy viên đan dược, đưa cho Tử Nghiên, cười nói.

"Vẫn còn coi ta là tiểu cô nương sao?" Nghe câu trêu chọc này của Tiêu Viêm, Tử Nghiên không nhịn được lườm hắn một cái, cũng không khách khí nhận lấy đan dược, đem chúng bỏ vào trong miệng. Bây giờ nàng ăn đan dược cũng tao nhã hơn rất nhiều, không giống như lúc còn là tiểu cô nương trước kia, ăn như hổ như sói.

"Long Hoàng bệ hạ!"

Ở phía dưới, đám người Đại trưởng lão Đông Long đảo, nhanh chóng bay vút đến, sau đó dừng lại trước người Tử Nghiên không xa, thanh âm cung kính nói. Bọn họ cũng có chút thức thời, chỉ liếc mắt qua hai người một cái liền vội vàng cúi đầu.

"Đại trưởng lão, Đông Long đảo đã bình an vô sự chưa?"

Thấy những trưởng lão này, khuôn mặt tái nhợt của Tử Nghiên hơi đỏ lên, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giãy dụa trong lòng ngực Tiêu Viêm rồi từ từ đứng dậy, bên trong giọng nói suy yếu lại xuất hiện chút uy áp.

"Bẩm bệ hạ, Long đảo đã không còn trở ngại, người của tam đại Long đảo đã trốn đi, nhưng vẫn còn không ít tộc nhân Cổ Long tộc lựa chọn ở lại Đông Long đảo." Đại trưởng lão cung kính nói, những người trong lời nói của hắn chính là mấy tên tộc nhân của ba đảo vừa mới quý xuống dưới kia.

"Ừ, cứ tạm thời nhận bọn họ, quan sát cẩn thận một chút, đề phòng có thám tử lẫn vào trong đó." Tử Nghiên khẽ gật đầu nói.

"Vâng, vậy còn tam đại Long Vương?" Đại trưởng lão gật gật đầu, chột chần chờ nói. Tam đại Long Vương không chết, chính là chướng ngại lớn nhất để Cổ Long tộc thống nhất tam đại Long đảo.

"Tây Long Vương cùng Nam Long Vương bị ta chặt đứt tay chân, tương lai mặc dù khôi phục lại, thực lực cũng sẽ giảm nhiều, bằng vào một mình Bắc Long Vương, khó thành đại sự. Đợi khi Đông Long đảo nghỉ ngơi lấy

lại sức, lập tức phản công tam đảo, hoàn thành đại nghiệp thống nhất."

Đôi mắt màu tím của Tử Nghiên xẹt qua chút sắc bén, thân nhiên nói. Có lẽ do thân có thể chất Long Hoàng, hiện tại khi nàng nói chuyện, tự có một loại uy áp bộc lộ ra. Dưới uy áp cỡ này thì dù là Tiêu Viêm bên cạnh cũng âm thầm lú lười, khó tưởng tượng được, tiểu nha đầu vô cùng tham ăn kia sau khi trưởng thành lại hung hãn như vậy.

"Đạ!"

Nghe vậy, đám người Đại trưởng lão hơi thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói. Bọn họ cũng không dám ở lại chỗ này quá lâu, sau khi cúi người thi lễ liền bay trở về Đông Long đảo, Tử Nghiên vừa mới thi triển Đồ Long kiếm, làm cho trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi.

Nhìn thấy đám người Đại trưởng lão đã đi xa, lúc này Tử Nghiên mới quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm có chút cổ quái, lập tức ngăn ra, nói: *"Sao vậy?"*

"Ài, Long Hoàng bệ hạ, uy danh của ngài thật lớn đấy." Tiêu Viêm lắc đầu, thở dài một tiếng. So với Tử Nghiên bây giờ, hắn vẫn thích tiểu cô nương hoạt bát, ngây thơ suốt ngày đòi ăn bên cạnh hắn trước kia hơn.

"Ta cũng không ra vẻ trước mặt ngươi, tại sao ngươi lại cảm thấy như vậy?" Tử Nghiên liếc mắt nhìn Tiêu Viêm một cái, đột nhiên dịch đến gần người Tiêu Viêm, trên gương mặt tinh xảo hiện lên một chút cười xấu xa, nói: *"Không phải ngươi rất thích như vậy sao? Trước kia ta thấy ánh mắt ngươi thường chú ý trên người Thái Lâm tỷ a."*

"Khụ khụ, linh tinh!" Nghe vậy, mặt Tiêu Viêm đỏ lên, liếc mắt nhìn Tử Nghiên một cái, ngữ khí như vậy cũng có chút giống như tiểu nha đầu trước kia.

"Hắc hắc!" Tử Nghiên che miệng cười khẽ, chợt thu nụ cười lại, nhìn Tiêu Viêm, nói: *"Đạ tạ, lần này nếu không phải ngươi giúp ngăn cản lâu như vậy, hơn nữa đánh thương tam đại Long Vương thì cho dù ta có sử dụng Đồ Long kiếm cũng không thể tạo thành uy hiếp như vậy."*

"Cảm ơn thì khỏi đi, vì chuyện của nàng, trong khoảng thời gian này ta

cũng chịu không ít hành hạ." Tiêu Viêm hơi trừng mắt, để giải quyết rắc rối cho Tử Nghiên, hắn hao tổn tâm cơ mới mượn được sức Cửu U Địa Minh Mãng tộc, còn nửa đường chặn giết cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc, lấy con tin uy hiếp mới để cho những tên kia rút trở về. Sau khi chạy tới đây, lại cùng tam đại Long Vương huyết chiến một hồi, liều đến kinh mạch đứt đoạn, nếu như không phải thân thể mạnh mẽ mà nói, chỉ sợ lần này hắn đã chết.

Dĩ nhiên, với tính tình của Tiêu Viêm sẽ không nói thẳng những điều này ra, lập tức phát phát tay, bay về Đông Long đảo. Nhưng không ngờ được thân hình vừa động, kinh mạch trong cơ thể liền truyền ra từng đợt đau nhức, lập tức khuôn mặt trở nên méo mó, nhẹ nhàng hít một hơi lạnh.

"Đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn cứ thích cậy mạnh, trong khoảng thời gian này ngươi ở lại Đông Long đảo dưỡng thương cho tốt đi..."

Khi Tiêu Viêm hít khí lạnh thì một làn gió thơm truyền vào trong mũi, chợt hắn cảm giác cánh tay của mình được nâng lên, sau đó tiếp xúc với một mảnh êm ái mềm mại. Quay đầu sang, chỉ thấy Tử Nghiên đỡ lấy nửa người hắn, thân hình chợt động, bay vụt về hướng Long đảo. Khi bay, mái tóc tím bay phát phới, vượt nhẹ lên mặt Tiêu Viêm, làm hắn vô cùng thoải mái.

Đại chiến Đông Long đảo, dưới sự uy hiếp khủng bố của Đồ Long kiếm, rốt cục lấy kết quả Đông Long đảo đại thắng mà kết thúc. Sau trận chiến này, thực lực Đông Long đảo không thể nghi ngờ sẽ tăng vọt lên, vượt xa tam đại Long đảo. Mà trái lại, tam đại Long đảo ắt tất nhiên sẽ xuất hiện suy giảm, Đồ Long kiếm, là dấu hiệu của Long Hoàng, quá khứ có không ít chiến sĩ tam đảo cũng không tin thân phận Tử Nghiên, nhưng trải qua việc này, sự hoài nghi này lập tức tan thành mây khói. Dưới sự kêu gọi của Long Hoàng chính thức, cái loại uy áp đến từ huyết mạch này, sẽ khiến tộc nhân tam đại Long đảo làm ra quyết định cuối cùng.

Từ nay về sau, tam đại Long đảo sẽ không còn thời cơ tiến công Đông Long đảo nữa. Bọn họ sẽ chuyển từ chủ động sang bị động, chỉ có thể vô lực ngồi nhìn Đông Long đảo ngưng tụ lực lượng, thẳng đến lúc diệt trừ tam đảo, hoàn thành thống nhất Cổ Long bộ tộc.

Đương nhiên, một bước đó vẫn còn cần thời gian không ngắn.

Sau khi tam đại Long Vương thất bại, Đông Long đảo cũng tương đối tất bật, có khá nhiều công việc sau trận chiến, đặc biệt là lần này Đông Long đảo còn có thêm không ít cư dân mới.

Mà khi toàn bộ Đông Long đảo đang bận rộn thì Tiêu Viêm lại tìm một mật thất trực tiếp tuyên bố bế quan. Lần này thương thế của hắn thực sự quá nặng, thậm chí suýt chút nữa đi tong cái mạng. Bởi vậy, hắn phải chữa trị tốt trạng huống trong cơ thể, tránh cho xuất hiện di chứng làm trở ngại đến việc tiên tiến thực lực. Nếu không mà nói, tổn thất này thật sự sẽ làm cho người ta khó có thể tiếp nhận rồi.

Trong mật thất tĩnh lặng, mùi trầm hương thoang thoảng tỏa ra, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên bệ đá làm bằng hàn ngọc, hai mắt nhắm nghiền, năng lượng nồng đậm sền sệt lưu động quanh hắn, theo từng đợt hô hấp chậm rãi mà tràn vào trong cơ thể. Nguồn truyện:

Từ khi Tiêu Viêm đi vào trong mật thất, tính đến bây giờ đã là hơn mười ngày. Trong mười ngày này, thương thế nghiêm trọng trong cơ thể hắn cũng đã dần dần khỏi hẳn, nhưng nương theo sau khi thương thế chuyển biến tốt đẹp, Tiêu Viêm cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, thân thể hắn như hóa thành đá, từ sau khi đi vào, vẫn duy trì tư thế như vậy, không chút dịch chuyển.

Nhưng không ai biết rằng, bề ngoài Tiêu Viêm tĩnh lặng như mặt nước thì trong cơ thể lại không bình hòa như trong tưởng tượng.

"Thịch thịch!"

Trong cơ thể Tiêu Viêm, trái tim chậm rãi nhúc nhích, nương theo mỗi một nhịp tim đập, đều có một tia huyết dịch màu tím hồng hiện ra, chậm rãi chảy xuôi ra từ trái tim, cuối cùng dừng mảnh khuếch tán ra hướng bốn phương tám hướng. Tia máu màu tím hồng này giống như có nhiệt độ kinh khủng đến cực đoan, những kinh mạch, cơ bắp bị nó đi qua đều đột ngột sôi trào lên, nhưng loại sôi trào này cũng không mang đến cho Tiêu Viêm cảm giác đau nhức, ngược lại còn mơ hồ có loại cảm giác kỳ dị như được trọng sinh.

Về phần tại sao lại xuất hiện loại tình huống này, Tiêu Viêm cũng không rõ ràng lắm. Hắn chỉ biết là, sau khi bế quan không lâu, huyết mạch lực tân sinh mà lúc trước Tiêu Huyền giúp hắn dung hợp vẫn ẩn giấu sâu trong

trái tim, lúc này lại tự động chảy ra, tia huyết mạch lực này mặc dù có chút mỏng manh, nhưng có được hiệu quả cực kỳ thần kỳ. Thương thế nghiêm trọng trong cơ thể Tiêu Viêm có thể khỏi hẳn trong thời gian chưa đầy mười ngày, đại bộ phận hiệu quả đều là tia máu màu tím hồng này tạo ra

Mặc dù cũng không hiểu được vì sao tia máu màu tím hồng này lại chảy ra, nhưng Tiêu Viêm cũng không cố ý khống chế nó, mà là để theo tự nhiên. Đương nhiên, làm cho Tiêu Viêm có thể yên tâm mặc kệ nó thì triển, tất nhiên cũng bởi vì hẳn có thể cảm giác được, mỗi một lần tia máu tím hồng rửa qua thì dường như thực lực bản thân cũng có sự tăng trưởng rất nhỏ.

Loại cảm giác này giống như luồng máu đang không ngừng gột rửa cùng rèn luyện thân thể hẳn!

Không thể nghi ngờ, đây là một việc tuyệt hảo, bởi vậy Tiêu Viêm cũng không có cố ý ngăn trở, ngược lại nương theo thời gian trôi qua, hẳn cũng từ từ đi vào một loại trạng thái ngủ say, mà khi hẳn lâm vào ngủ say thì trái tim vẫn chậm rãi đập theo tiết tấu, một tia máu tím hồng lại chảy xuôi ra, không biết một mỗi rửa sạch kinh mạch và huyết nhục của Tiêu Viêm.

Đương nhiên, theo quá trình gột rửa này, khí tức của Tiêu Viêm cũng chậm rãi tăng lên.

-----oOo-----

Chương 1478: Nhị tinh Đẩu Thánh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tĩnh thất yên lặng, khái niệm thời gian trở nên cực kỳ mơ hồ, hương trầm thoang thoảng bốc lên mùi vị khiến cho người ta sáng khoái, mà thời gian cũng chậm rãi trôi qua dưới sự nhàn nhã này...

Ba tháng!

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng bế quan kéo dài chừng ba tháng. Thời gian này, chỉ sợ ngay cả bản thân hẳn cũng không ngờ tới, nhưng dưới trạng thái ngủ say, hẳn cũng đã quên thời gian, giống như đang đắm chìm trong cảm giác

gột rửa tuyệt vời.

Trong tỉnh thất, Tiêu Viêm an tĩnh ngồi xếp bằng trên giường Hàn Ngọc, hiện giờ da tay của hắn đã xuất hiện màu tím nhạt. Trong lúc mơ hồ, giống như có thể nhìn thấy ở dưới da tay có một luồng màu tím hồng đang lưu động. Lúc màu tím hồng lưu động, tràn ngập một loại dao động cực kỳ mạnh mẽ.

Sóng ánh sáng lặn tắt, bất quá bây giờ sóng ánh sáng này lại nhộn nhạo trên thân thể Tiêu Viêm, từng lớp hào quang màu tím hồng khuếch tán ra từ trái tim hắn rồi lan tràn đến từng bộ phận thân thể.

Thời gian tia sáng này lưu động, kéo dài ba tháng!

Ba tháng gột rửa, trực tiếp khiến cho da tay vốn màu trắng của Tiêu Viêm nhuộm thành tím hồng. Thậm chí, ngay cả một đầu tóc đen, trong lúc mơ hồ cũng lấp lánh chút tím hồng, nhìn qua hơi có vẻ yêu dị.

Dương nhiên, biến hóa cũng không phải chỉ có bề ngoài của Tiêu Viêm. Trong ba tháng này, khí tức của hắn cũng đạt đến Nhất tinh Đấu Thánh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cách có một đường là có thể đột phá đến Nhị tinh Đấu Thánh!

Huyết mạch luyện thể, hiển nhiên mang cho Tiêu Viêm rất nhiều chỗ tốt.

Khi khí tức Tiêu Viêm đạt tới Nhất tinh hậu kỳ đỉnh phong thì hắn vẫn không có tỉnh lại từ trạng thái ngủ say. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Thời gian chậm rãi trôi qua, chín một ngày... chín ba ngày... chín bảy ngày... chín chín ngày...

Ngày thứ một trăm!

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, mà đến ngày thứ một trăm kia, trong tỉnh thất im lặng đột nhiên xuất hiện những âm thanh ào ào kỳ dị. Âm thanh này giống như tiếng nước chảy, mà hướng tầm mắt về phía âm thanh truyền đến thì chính là phát ra từ trong cơ thể Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên giường Hàn Ngọc!

Tại khi tiếng ào ào truyền ra thì không gian xung quanh cơ thể Tiêu Viêm, đột ngột xuất hiện dao động dữ dội. Từng luồng năng lượng giống như thực chất ngưng tụ tạo thành lốc xoáy xoáy quanh thân thể hắn, phát ra tiếng rít vù vù.

Tốc độ lốc xoáy xoáy tròn càng lúc càng nhanh, sau cùng, càng ngày càng nhiều năng lượng tràn vào tĩnh thất, bị hút vào trong lốc xoáy, mà thể tích lốc xoáy cũng nhanh chóng bành trướng.

"Bành!"

Tĩnh thất vốn vô cùng cứng rắn vào lúc này trực tiếp bị lốc xoáy ngày càng không lồ kia xé rách, ánh sáng chói mắt từ ngoài đổ xuống, chiếu rọi bên trong.

"Sao vậy? "

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Đông Long đảo đột nhiên xuất hiện lốc xoáy năng lượng, lập tức bị nhiều cường giả phát hiện. Sau đó từng đạo thân ảnh lướt đi, lóe lên vài cái liền xuất hiện ở bên ngoài tĩnh thất của Tiêu Viêm, chột ánh mắt kinh ngạc nhìn lốc xoáy năng lượng đang điên cuồng xoáy tròn.

"Không cần bối rối, mọi người giữ nguyên vị trí!"

Khi mọi người đang kinh ngạc, một giọng nói bình thản truyền ra từ trong Long điện. Chợt mấy đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, đúng là mấy người Tử Nghiên và Tiểu Y Tiên.

Nhìn thấy Tử Nghiên hiện thân, mấy tộc nhân Thái Hư Cổ Long tộc liền vội vàng khom người hành lễ rồi chậm rãi lùi lại một chút.

"Ta đang thắc mắc vì sao chữa thương lại cần thời gian lâu như vậy, hóa ra là sắp đột phá..." Tử Nghiên huyền phù trên bầu trời, từ trên cao nhìn xuống thân ảnh Tiêu Viêm ở trong gió lốc, cười nói.

Ở bên cạnh, Tiểu Y Tiên cùng Thanh Lan cũng nhẹ nhàng thả lỏng. Ba tháng nay, trong lòng các nàng lo lắng muốn chết, nếu như không phải Tử Nghiên đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì thì các nàng đã không nhịn

được mà xông vào tinh thất. Dù sao, lần này Tiêu Viêm bị thương quá nặng, ai cũng lo hắn gặp điều bất trắc ngoài ý muốn gì đó. Rất may là điều xấu nhất các nàng lo sợ cũng không xuất hiện. Ngược lại, Tiêu Viêm còn nhân họa đắc phúc, mượn huyết mạch lực trong cơ thể, trực tiếp đánh sâu vào Nhị tinh Đấu Thánh!

"Tiêu Viêm huynh đệ quả nhiên là người phi thường, mới mấy tháng trước chỉ là Nhất tinh Đấu Thánh sơ kỳ, hiện tại liền có cơ hội đột phá đến Nhị tinh..." Ở một bên, Yêu Minh cũng tán thưởng từ đáy lòng nói. Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng hắn cũng trở về Cửu U Địa Minh Mãng tộc, nhưng đa phần thời gian là ở trên Đông Long đảo. Thật vất vả mới tìm được cơ hội giao hảo với Thái Hư Cổ Long, tự nhiên hắn sẽ nắm chặt cơ hội, đặc biệt là hiện giờ Đông Long đảo đang có xu thế nhất thống Thái Hư Cổ Long tộc.

Trên bầu trời, khi mọi người đang vì biến hóa của Tiêu Viêm mà bàn tán sôi nổi thì trong lúc xoáy năng lượng do thiên địa quán chú vào cũng ngày càng kinh khủng. Cuối cùng, lúc xoáy kia thậm chí trở nên sền sệt, trong mơ hồ, từng giọt chất lỏng năng lượng lơ lửng xung quanh lúc xoáy, nương theo lúc xoáy xoay tròn mà từ từ tràn ra một luồng dao động kinh khủng khiến cho mọi người biến sắc.

Theo càng ngày càng nhiều năng lượng ngưng tụ thành chất lỏng, lúc xoáy cũng từ từ biến thành nước xoáy...

Mấy phút ngắn ngủn, đạo năng lượng cuối cùng cũng bị ngưng tụ thành một giọt chất lỏng năng lượng, hội tụ vào trong vùng nước xoáy khổng lồ.

"Ấm!"

Khi lúc xoáy hoàn toàn hóa thành xoáy nước năng lượng, toàn bộ vùng nước xoáy chợt hung hăng run rẩy một lần. Chợt, Tiêu Viêm giống như lâm vào ngủ say trăm ngày lại đột ngột mở mắt, hai đạo hào quang màu tím hồng kinh người bắn ra từ trong mắt hắn!

Hai đạo hào quang tím hồng này dữ dội bắn về phía chân trời, dưới quang mang của nó, không ít tộc nhân Cổ Long tộc đều cảm giác được một loại uy áp kỳ dị, loại uy áp này cũng phát ra từ huyết mạch cùng loại.

"Đây là... Uy áp của Long Hoàng huyết mạch? Làm sao lại xuất hiện trên"

thân thể hẳn?"

Khi nhiều tộc nhân Cổ Long tộc đang sừng sốt thì trên gương mặt Tử Nghiên cũng thoáng qua một chút kinh ngạc, trong tia sáng kia, nàng cảm giác được một hương vị thân quen.

"Là Long hoàng huyết mạch lực, hơn nữa trong đó còn trộn lẫn một số lực lượng khác..."

Bọn họ tự nhiên sẽ không biết, cỗ huyết mạch lực này chính là Tiêu tộc huyết mạch, Cổ Tộc huyết mạch cùng Long hoàng huyết mạch dung hợp mà thành. Trong đó tự nhiên sẽ có một ít mùi vị của Long hoàng.

Trên Đông Long đảo vang lên từng tiếng kinh hô thì miệng Tiêu Viêm bỗng há mạnh ra, chột mọi người liền nhìn thấy, nước xoáy năng lượng cực lớn hóa thành một cột nước, trực tiếp bị Tiêu Viêm một ngụm hút vào trong cơ thể!

"Ấm!"

Thời điểm luồng năng lượng cuối cùng bị hút vào trong cơ thể Tiêu Viêm thì chiếc gương Hàn Ngọc mà hắn đang ngồi liền trực tiếp nổ tung thành bột phấn, một luồng khí tức dị thường kinh khủng chậm rãi tràn ra từ trong cơ thể, bao phủ cả mảnh thiên địa này.

"Thành công!"

Cảm thụ được cỗ khí tức kinh khủng kia, đám người Tử Nghiên cũng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng.

"Phù..."

Tiêu Viêm ngẩng đầu, chậm rãi phun ra một ngụm khí đặc sệt, cỗ khí tức này ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một giọt chất lỏng, rơi vào trong đám bột phấn Hàn Ngọc. Nhất thời, hào quang lóe lên, bột phấn hàn ngọc lại lần nữa ngưng tụ thành một bệ đá, với lại, dường như vẫn còn có dao động năng lượng vô cùng kinh người truyền ra từ đó.

Thở ra một hơi dài, lúc này Tiêu Viêm mới đứng dậy, bàn tay hơi nắm, một luồng lực lượng vô cùng cường hãn nhanh như chớp khuếch tán ra từ

mỗi tế bào trong cơ thể.

"Thật mạnh..."

Tiêu Viêm thoáng cảm thụ trạng thái hiện giờ của cơ thể, trong mắt lập tức xẹt qua vẻ vui mừng. Trải qua ba tháng huyết mạch luyện thể, hiện tại cường độ thân thể hẳn chỉ sợ đã không thua kém Thái Hư Cổ Long chút nào.

"Lần này quả là nhân họa đắc phúc..."

Bàn tay Tiêu Viêm chạm nhẹ vào lồng ngực, lần này nếu không phải trải qua một hồi sinh tử đại chiến, chỉ sợ huyết mạch lực trong trái tim sẽ không phát huy tác dụng, mà hẳn cũng sẽ không đột phá đến Nhị tinh Đấu Thánh nhanh như vậy. Về phần hẳn, đồng dạng sẽ không được cường hóa tới mức này, với lại, bây giờ Tiêu Viêm có thể nhận thấy được, cho dù là hẳn rời khỏi trạng thái kia, bên trong trái tim vẫn có một tia máu tím hồng chảy ra, liên tục không ngừng gột rửa hẳn. Tuy nói hiệu quả chênh lệch rất lớn, nhưng thẳng tại lâu dài, không có lúc nào ngừng rèn luyện, nếu tích lũy lại thì cũng tương đối kinh khủng.

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh đệ, chúc mừng! Trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn lại tiếp tục có đột phá, tốc độ tu luyện như vậy, thật đúng là làm cho ta xấu hổ." Khi Tiêu Viêm vui mừng vì biến hóa của bản thân thì trên bầu trời cũng truyền đến một tiếng cười sang sảng, đám người Yêu Minh từ trên trời đáp xuống, dừng cách Tiêu Viêm không xa.

Tiêu Viêm hướng về phía Yêu Minh chấp tay, sau đó đưa mắt nhìn phía Tử Nghiên, thấy sắc mặt nàng đã khôi phục về bình thường, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra Tử Nghiên đã khôi phục khỏi trạng thái suy yếu.

"Lần này ta đã bế quan bao lâu?"

"Hơn ba tháng, vừa tròn trăm ngày." Tiểu Y Tiên mỉm cười, đáp.

"Trăm ngày sao..." Nghe vậy, trong mắt Tiêu Viêm cũng hiện lên một chút kinh ngạc, chợt đột nhiên hỏi: *"Trong liên minh có tin tức gì truyền đến không?"*

"Ừ, mấy ngày hôm trước cũng có tin tức truyền tới. Là Dược Lão, lão hẳn người nhanh chóng trở về Tinh Vân các." Gương mặt Tiêu Y Tiên cũng hiện lên một chút ngưng trọng, nhìn về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "Tịnh Liên yêu hỏa sắp xuất thế, Hồn Điện cũng bắt đầu có hành động, xem ra bọn chúng sẽ ra tay với Tịnh Liên yêu hỏa..."

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu, tính thời gian thì đã sắp tới lúc Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế. Về phần Hồn Điện, hẳn cũng sớm biết đám người kia chắc chắn sẽ không chịu yên ổn, thiên địa thần vật như Tịnh Liên Yêu Hỏa, bọn họ tất sẽ phải cường giả đến cướp đoạt.

"Một khi đã vậy, hôm nay liền xuất phát trở về Tinh Vân các, chuyện yêu hỏa cũng cần phải thương lượng kỹ càng..."

Giọng nói của Tiêu Viêm có chút trầm thấp. Vì Tịnh Liên Yêu Hỏa, hẳn bỏ ra tinh lực rất lớn, đây sẽ là thủ đoạn mạnh mẽ để hẳn đối phó với Hồn Điện, Hồn Tộc. Vì vậy, mặc kệ như thế nào, hẳn phải đoạt bằng được!

-----oOo-----

Chương 1479: Động tĩnh của Hồn Điện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Các người phải quay lại Trung Châu? Sẵn dịp này ta cũng muốn đi cùng các người một chuyến xem sao!" – Tử Nghiên đứng ở một bên, nghe thấy đám người Tiêu Viêm nói chuyện, liền cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nao nao, nói:

"Người cũng đi? Đông Long Đảo vừa mới trải qua đại chiến, nếu lúc này người mà rời đi thì e rằng không được hay cho lắm!"

Hắn đương nhiên biết, Tử Nghiên muốn giúp đỡ hắn đoạt lấy Tịnh Liên Yêu Hỏa, nếu có được một vị cường giả Tứ tinh Đấu Thánh tương trợ thì chắc chắn tỷ lệ thành công sẽ cao hơn không ít. Nhưng hiện giờ Đông Long Đảo...

"Không có việc gì! Tam đại Long Vương đều bị thương rất nặng, Tây Long

Vương và Nam Long Vương đã trở nên tàn phế, không thể khôi phục lại được lực lượng trong một sớm một chiều. Chuyện của Đông Long Đảo... các trưởng lão sẽ giải quyết!" Tử Nghiên nháy mắt với Tiêu Viêm, cười nói: *"Lần này ngươi đã rất vất vả để tới giúp đỡ ta, cho nên ta cũng phải báo đáp một chút chứ?"*

Thấy Tử Nghiên cương quyết, Tiêu Viêm chần chờ một chút rồi cũng gật đầu. Cướp đoạt Tịnh Liên Yêu Hỏa, tất nhiên Hồn Điện sẽ nhúng tay vào, hơn nữa bọn chúng cũng không dám xem nhẹ hẳn nữa, vì thế cường giả được phái ra chắc chắn không phải loại kém cỏi. Nếu có Tử Nghiên cùng với các cường giả khác đi cùng thì ít nhất sẽ có thêm được sự bảo vệ.

"Khi nào thì đi?" Thấy Tiêu Viêm đồng ý, trong mắt Tử Nghiên lóe lên sự hưng phấn, giọng nói trở nên khẩn trương.

Tiêu Viêm có chút cổ quái liếc nàng một cái. Cô nàng này chẳng lẽ đã chán ở Đông Long đảo, muốn nhân cơ hội này để đi ra ngoài hóng mát một chút sao?

"Nếu việc ở đây đã xong xuôi, vậy chúng ta hãy khởi hành ngay bây giờ đi... Ngoài ra, Yêu Minh tộc trưởng, lần này nếu ngươi trở về Cửu U Địa Minh Mãng tộc thì xin hãy hỗ trợ Thái Lâm nhiều hơn một chút. Về phần đám người Thiên Yêu Hoàng tộc đang bị giữ làm con tin kia, trước hết hãy thả Cửu Phượng ra đã, tránh cho bọn họ chó cùng rứt giậu. Còn hai người Côn Hoàng thì cứ để lại ở Đông Long đảo, hai gã Đấu Thánh đủ để khiến bọn họ bó tay bó chân, hơn nữa tam đại Long đảo cũng đã tan tác, cho dù là Thiên Yêu Hoàng tộc cũng không dám tùy ý ra tay viện trợ nữa đâu!"

Tiêu Viêm quay đầu lại, vừa cười vừa nói với Yêu Minh. Mặc dù thực lực Yêu Minh không yếu, nhưng dù sao hẳn cũng vừa mới lấy lại được vị trí tộc trưởng, hơn nữa còn đắc tội với Thiên Yêu Hoàng tộc, cho nên không thể li khai quá lâu. Bởi vậy Tiêu Viêm cũng không mời hẳn giúp đỡ.

"Được!" Yêu Minh gật đầu, rồi chấp tay với Tiêu Viêm: *"Một khi đã vậy, ta xin chúc Tiêu Viêm huynh đệ thuận buồm xuôi gió!"*

Tiêu Viêm cười cười, không nói thêm gì nữa. Hẳn khế vung tay áo, khoảng không gian ở bên cạnh liền bị xé rách thành một thông đạo, sau đó hắn bèn dẫn đầu, chậm rãi đi vào trong đó. Mọi người cũng nhanh chóng bám theo. Về phần Tử Nghiên, sau khi vội vàng phân phó một số công

việc, cũng nhanh chóng xông vào trong thông đạo không gian trước ánh mắt bất đắc dĩ của Đại trưởng lão.

Trên bầu trời xanh thẳm, những đám mây trôi lơ lửng một cách uể oải, ánh nắng ấm áp từ trên cao chiếu xuống, làm cho vạn vật đều tràn ngập trong một hương vị lười biếng.

"Xuy!"

Bầu trời yên tĩnh đột nhiên gợn lên từng đợt sóng, không gian dần dần nứt ra thành một cái khe, từng bóng người chậm rãi đi ra từ trong đó.

"Rốt cục cũng rời khỏi cái Long đảo chết tiệt kia! Thật không hiểu nổi, tại sao lúc trước những người này lại di chuyển đến cái nơi quái đản đó?"

Vừa chui ra khỏi không gian thông đạo, Tử Nghiên hít thật sâu một hơi khí trong lành, vươn vai uốn ngực, trên gương mặt tinh xảo có chút ngậy ngát.

Nhìn Tử Nghiên vừa mới rời khỏi Long đảo, lập tức từ một Long Hoàng bệ hạ thập phần uy nghiêm đã biến chuyển tâm tính thành một tiểu cô nương, Tiêu Viêm cùng đám người Tiểu Y Tiên nhìn nhau một cái, rồi cũng đành lắc đầu đầy bất đắc dĩ. Xem ra, mặc dù đã trở thành Long Hoàng nhưng tính cách của nha đầu kia đã ăn sâu vào trong xương tủy rồi.

"Đi thôi! Nơi này đã ở trong phạm vi thế lực của liên minh, hẳn là chúng ta sẽ rất nhanh về đến Tinh Vân Các thôi!" Ánh mắt Tiêu Viêm quét ra xung quanh, sau khi phân biệt phương hướng liền vung tay lên, dẫn đầu đoàn người bay vút về phía Tinh Vân Các. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Lấy tốc độ hiện giờ của đám người Tiêu Viêm, đương nhiên là có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung. Chỉ vài phút ngắn ngủi mà bọn họ đã bay qua rất nhiều thành thị. Thế nhưng, điều khiến Tiêu Viêm khó chịu là có không ít thành thị bị đổ nát, dường như vừa mới trải qua một cuộc đại chiến.

"Xem ra trong khoảng thời gian vừa rồi, liên minh cũng không hề yên bình!"

Sau khi quan sát tình hình thực tế trên cả đoạn đường, nội tâm của Tiêu Viêm liền hiện lên một ý niệm như vậy. Hắn đột ngột tăng tốc độ, lóe lên

một cái đã biến mất ở chân trời.

Tinh Văn Các - trong một tòa đại điện của chủ các, nhóm người Dược Lão, Hỏa Vân lão tổ, Đan Tháp đại trưởng lão đều đã tề tụ, hơn thế nữa, sắc mặt bọn họ thoảng có chút âm trầm, hiển nhiên tâm tình cũng không được tốt lắm.

"Trong khoảng thời gian này, ba trăm tòa thành thị trọng yếu dưới trướng liên minh, có một nửa đã bị công kích. Mặc dù bề ngoài của những đợt tấn công này đều bắt nguồn từ một số thế lực còn sót lại, nhưng trong đó lại có cả cường giả Hồn Điện xen lẫn vào!" Ánh mắt Dược Lão quét qua đại điện, chậm rãi nói, mơ hồ có một chút giận dữ: *"Bên phía Đan Tháp cũng truyền tới tin tức, thời gian gần đây, bị tập kích ngày càng nhiều. Không ít Luyện Dược Sư sau khi gặp phải tập kích cũng bật vô âm tín. Là ai gây ra thì chắc hẳn trong lòng mọi người đều rõ ràng!"*

"Đám người Hồn Điện kia càng lúc càng bạo ngược!" Hai hàng lông mày giống như ngọn lửa lập tức dựng ngược lên, Hỏa Vân lão tổ hung hăng nói.

Đan Tháp Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm, khẽ gật đầu. Bình tĩnh như lão cũng bị mấy thủ đoạn ti tiện của Hồn Điện khơi dậy lửa giận.

"Nhưng cũng may, liên minh đã sớm xây dựng được đội hộ vệ tuần tra, cho nên lúc này mới miễn trừ được một số phiền phức. Chẳng qua hiện nay, ở bên ngoài ai cũng biết Hồn Điện khiến cho Thiên Phủ liên minh của chúng ta mệt mỏi, lâm vào hỗn loạn. Một số thế lực vốn định gia nhập liên minh cũng bị kinh sợ bởi thủ đoạn của Hồn Điện mà trở nên do dự. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thanh danh của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng không tốt!" Dược Lão nói.

"Ngươi có chủ ý gì không?" Đan Tháp Đại trưởng lão chậm rãi hỏi.

"Gây ông đập lưng ông! Bọn chúng công kích các thành thị của chúng ta, chúng ta cũng đi công kích lại phân điện của bọn họ!" Trong mắt Dược Lão ánh lên một chút hàn quang, trầm giọng nói.

"Hả?" Nghe vậy, nhóm người Đan Tháp Đại trưởng lão và Hỏa Vân lão tổ cũng hơi kinh hãi. Mặc dù bây giờ thế lực của Thiên Phủ liên minh không kém, nhưng vẫn có một chút chênh lệch so với Hồn Điện. Thế mà trong

tình hình này Dược Lão vẫn còn nghĩ đến việc chủ động xuất kích, tấn công phân điện của Hồn Điện. Điều này quả thật là chưa từng xuất hiện ở Trung Châu trong nhiều năm qua! Dù sao, đây cũng là chuyện sò đuôi lão hổ, với hung danh của Hồn Điện thì người khác muốn trốn bọn chúng còn không kịp, liệu có ai dám đến địa bàn của bọn chúng để tự chui đầu vào lưới?

"Mặc dù thế lực của Hồn Điện rất mạnh, nhưng đa số cường giả đều tập trung ở tổng bộ, cho nên tuyến phòng ngự của phân điện cũng không khủng bố như mọi người nghĩ đâu! Chỉ cần chúng ta tập trung thì không sợ không thể làm gì được bọn chúng!" Dược Lão âm trầm cười, nói. Hiện tại, quả thật là Thiên Phủ liên minh vẫn kém hơn một chút so với Hồn Điện, nhưng chênh lệch này cũng không nhiều. Dù phía sau Hồn Điện còn có Hồn Tộc, thế nhưng bộ tộc này cũng bị những viên cổ chủng tộc khác giám thị. Vì thế, họ không cần lo lắng Hồn Tộc sẽ khua chiêng gióng trống đến tiêu diệt Thiên Phủ liên minh. Trong tay Tiêu Viêm có Đà Xá Cổ Đé Ngọc, mà Cổ Tộc tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Cổ Ngọc rơi vào tay Hồn Tộc. Nếu Hồn Tộc dám động thủ, Cổ Tộc đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Ha ha! Lão sư nói không sai! Có qua có lại mới toại lòng nhau... Hồn Điện quá mức kiêu ngạo, hiện tại, cũng nên áp chế lại bọn chúng mới phải!"

Trong lúc mọi người đang trầm ngâm, một tiếng cười trong trẻo đột nhiên vang lên trong đại điện. Chợt một làn gió nhẹ thổi qua, mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện trong đại điện, hiển nhiên chính là nhóm người Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm...!"

Nhìn thấy thân ảnh vừa hiện thân kia, mọi người đều ngẩn ra, rồi sau đó ai nấy liền lộ vẻ vui mừng xen lẫn sợ hãi.

"Tên tiểu tử nhà ngươi rút cuộc cũng đã trở về! A? Khí tức của ngươi? – Hỏa Vân lão tổ vừa cười mắng một tiếng, đang định đứng lên thì đột nhiên lại phát hiện ra điều gì đó. Sắc mặt của lão hơi đổi, nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, kinh ngạc nói.

"Nhị tinh Đấu Thánh!"

Ánh mắt của Đan Tháp đại trưởng lão cũng dừng ở trên người Tiêu Viêm, một lát sau mới thở dài, cười khò:

"Nửa năm ngắn ngủi, ngươi lại trực tiếp từ Nhất tinh Đấu Thánh sơ kì đề thăng lên Nhị tinh. Tốc độ này, rõ ràng là muốn làm cho lão phu xấu hổ không còn mặt mũi gặp người khác a...!"

Dược Lão cũng rất kinh ngạc, hiển nhiên cũng không thể ngờ rằng, Tiêu Viêm mới đi ra ngoài nửa năm mà thực lực lại tăng tiến như vậy, chẳng qua, lão cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần, vuốt ve chòm râu tỏ ý mừng rỡ. Ánh mắt lão thoáng chuyển, bất chợt dừng hẳn ở trên người Tử Nghiên đang đứng bên cạnh Tiêu Viêm. Mặc dù lão chỉ là một cường giả Bán Thánh cao cấp, nhưng linh hồn lực lượng lại phi thường cường đại, cho nên đương nhiên cảm nhận được sự đáng sợ của Tử Nghiên.

"Vị này là...?" Dược Lão đứng dậy, trịnh trọng chấp tay với Tử Nghiên, rồi khiêm nhường hỏi.

Khi Dược Lão đang đối đãi đầy khách khí với Tử Nghiên, Hỏa Vân lão tổ và Đan Tháp Đại trưởng lão cũng nhận ra đây chính là nhân vật kinh khủng nhất, trong mắt hơi ánh lên sự hoảng sợ. Tiêu Viêm sao vừa mới đi ra ngoài một chuyến mà lại có thể mang về một cường giả mạnh mẽ như vậy?

Thấy Dược Lão khách sáo như vậy, Tử Nghiên không khỏi có chút lúng túng. Trước kia, nàng cũng đã gặp qua Dược Lão, nhưng lúc đó nàng vẫn mang hình dáng của một tiểu cô nương.

"Lão sư, nàng chính là Tử Nghiên, hỏi trước người đã gặp nàng rồi!" *Tiêu Viêm mỉm cười: "Chỉ có điều, hiện tại, nàng chính là Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc, chuyến này tới đây để giúp ta cướp đoạt Tịnh Liên Yêu Hỏa!"*

"Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc?"

Nghe được lời này, nội tâm của Hỏa Vân lão tổ và Đan Tháp Đại trưởng lão liền nhảy dựng lên, nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt chứa đầy sự khó tin. Hiển nhiên là bọn họ không tưởng tượng được, hẳn lại có thể kết bạn với một tồn tại đáng sợ như vậy.

-----oOo-----

Chương 1480: Bắc Đẩu Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân vật cỡ Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc trong mắt người đời đều cực kì thần bí. Đương nhiên, đừng nói là Long Hoàng mà ngay cả tộc nhân bình thường của bộ tộc này đối với người đời cũng đã rất thần bí, có thể coi là truyền thuyết. Dù sao thì tộc Thái Hư Cổ Long cũng cực kỳ ít xuất hiện ở Trung Châu.

Trong tâm trí không ít người thì họ giống như những chủng tộc viễn cổ thần bí mà cường đại khác, trong đó Long Hoàng thì lại càng sánh ngang với tộc trưởng Cổ Tộc, Hồn Tộc. Cường giả cỡ này thì cho dù mạnh như Hỏa Vân lão tổ, đại trưởng lão Đan Tháp đều chưa từng thấy được bản thể của họ. Do đó khi bọn họ nghe được Tử Nghiên cư nhiên là Cổ Long Long Hoàng trong truyền thuyết thì không che dấu được nỗi khiếp sợ hiện lên trên mặt.

"Ha ha, không ngờ Tử Nghiên tiểu thư lại có thân phận bực này, trước kia lão phu thật là có mắt như mù." Dược Lão cũng ngẩn người vì lời nói của Tiêu Viêm, sau một lát mới hồi phục được tinh thần, trịnh trọng ôm quyền hành lễ rồi cười nói với Tử Nghiên.

Dược Dược Lão đối xử khách khí như vậy, Tử Nghiên trái lại có chút không được tự nhiên. Nàng biết Tiêu Viêm coi ông như cha cho nên tự nhiên không dám lấy thân phận Long Hoàng ra khoe mẽ trước mặt ông để làm gì.

"Lão sư, không cần khách khí quá! Người cứ đối xử với nàng như tiểu cô nương trước kia là xong." Tiêu Viêm cũng biết suy nghĩ trong lòng Tử Nghiên nên cười nói với Dược Lão: *"Nếu trước đây lão sư đã đề nghị thì hẳn cuối cùng đã chọn xong một tòa phân điện để ra tay rồi ư?"*

Nhắc tới chính sự, sắc mặt Dược Lão cũng nghiêm nghị lại, gật gật đầu nói: *"Trong khoảng thời gian này chúng ta tập trung dò xét Hồn Điện, cũng nhận được rất nhiều tình báo. Hồn Điện ở Trung Châu có không ít phân điện, trong đó có hai mươi bốn tòa thuộc loại trọng yếu, chúng gọi là*

Địa Sát Điện, tòa phân điện giam giữ ta lần trước cũng là một trong những Địa Sát Điện."

"*Địa Sát Điện*" Tiêu Viêm khẽ gật đầu, điều này hẳn chưa từng nghe bao giờ.

"*Mà trên Địa Sát Điện còn có Bắc Đẩu Điện, đây mới là nơi trọng yếu nhất của Hồn điện.*" Dược Lão chậm rãi nói: "*Bắc Đẩu Điện phân ra làm Thiên Địa Nhân tam điện. Thiên điện chính là tổng bộ, nó ở nơi nào thì hiện giờ chúng ta chưa biết. Còn mục tiêu ra tay của chúng ta lần này chính là Nhân điện trong Bắc Đẩu Điện."*

"*Nhân Điện*" Tiêu Viêm thì thầm một tiếng rồi hỏi: "*Thực lực của Nhân Điện như thế nào?*"

"*Địa Điện là nơi Phó điện chủ Hồn Điện quản hạt, mà Nhân Điện chính là chỗ của Đại Thiên Tôn, Nhị Thiên Tôn quản lí. Đương nhiên cũng không loại trừ Hồn Điện gia tăng phòng ngự.*" Dược Lão trả lời.

"*Lúc trước Tam Thiên Tôn chết trong tay ta, Nhị Thiên Tôn Cốt U thánh giả cũng chỉ có thực lực Bán Thánh cao cấp. Còn vị Đại Thiên Tôn kia, nếu giờ đây chạm trán thì con cũng không sợ hãi chút nào! Xem ra điện này cũng dễ thu thập thôi.*" Tiêu Viêm cười nhẹ, trong giọng cười mang lẫn sự lạnh căm. Mối thù của hắn đối với Hồn Điện sâu tận xương tủy. Những năm gần đây, nhiều lần chúng dồn hắn vào chỗ chết, suýt nữa thì phải chịu cảnh làm thức ăn cho chim. Có lẽ cũng nên đòi lại chút công đạo của những lần đó rồi.

"*Chuyện phá hủy Nhân Điện lần này giao cho con đi! Liên minh còn cần cường giả bảo vệ để tránh Hồn Điện cũng làm chuyện giống như chúng ta, cho nên hiện thời vẫn còn hi vọng Hỏa Vân tiền bối tọa trấn nơi này.*" Tiêu Viêm chuyển hướng nhìn về phía Hỏa Vân lão tổ và Đan Tháp đại trưởng lão, nói.

"*Ta đi cùng con! Nhân Điện cũng có nhiều bí ẩn, cho dù là có bản đồ thì cũng rất khó tìm thấy.*" Dược Lão nói với giọng thoảng ngập ngừng.

"*Cũng được!*" nghe vậy, Tiêu Viêm hơi tàn ngần nhưng cũng gật đầu. Hiện giờ, bên cạnh có Tử Nghiên – cường giả Tứ tinh Đẩu Thánh, nên cường giả có thể uy hiếp họ ở Trung Châu này cũng không còn quá nhiều.

Chỉ sợ chính điện chủ Hồn Điện cũng khó có thể đánh bại nàng và lấy đi tính mạng của những người ở đây.

"Một khi đã như vậy thì các người cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi một hai ngày hồi phục xong xuôi lại rồi hẵng xuất phát đánh Nhân Điện."

Dược Lão vuốt râu, hung quang trong mắt lóe ra. Đã nhiều năm rồi, ông cùng với Tiêu Viêm đều trốn đông chạy tây trong sự đuổi giết của Hồn Điện, cuối cùng cũng hết khổ. Nếu không "báo đáp" gấp trăm ngàn lần mối thù này thì sao có thể bằng lòng cho được?

"Phụ thân!"

Tiêu Viêm nhìn vào hư không, nhìn thấy Tiểu Tiêu Tiêu đang vui vẻ chạy đến thì trên khuôn mặt cũng nở nụ cười ấm áp, hắc vôi vàng tiến đến ôm thân người bé bỏng vào lòng ngực, một cảm giác ấm áp chậm rãi tràn ra trong lòng.

"Phụ thân, mẫu thân đâu?" Tiểu Tiêu Tiêu mở đôi mắt to tròn đen nhánh nhìn phía sau Tiêu Viêm đảo đảo tìm kiếm bóng dáng ai đó.

"Ha ha, mẫu thân còn đang tu luyện. Đợi nàng tu luyện xong sẽ về thăm Tiểu Tiêu Tiêu." Tiêu Viêm cười híp mắt đáp. Khi ôm Tiểu Tiêu Tiêu, trong miệng hắn đột nhiên phát ra âm thanh kinh ngạc. Hắn phát hiện trong năng lượng màu bạc vốn chạy lung tung bát nháo cơ thể cô bé đang dần dần an tĩnh lại, hơn nữa theo sự biến chuyển của tâm thần của con bé của nàng mà dần dần biến hóa.

"Thiên phú tu luyện của Tiểu Tiêu rất mạnh, hơn nữa năm ngón ngui mà con bé đã điều khiển được nguồn năng lượng trong cơ thể. Bây giờ đã là một cường giả Đấu Tông hàng thật giá thật rồi đấy." Dược Lão ở bên cạnh mỉm cười, nói.

"Đấu Tông..."

Tiêu Viêm vuốt tóc Tiểu Tiêu Tiêu lại nhìn không được cười khổ một tiếng. Năm đó, khi mình đạt đến Đấu Tông không biết phải trả giá bằng bao nhiêu gian khổ, bây giờ Tiểu Tiêu căn bản chẳng phải làm gì cũng đạt được cấp độ này. Hồi tưởng lại thực sự làm người ta muốn bật khóc đây mà.

"Thêm nữa, con bé cũng rất nhạy cảm và hứng thú với Luyện dược thuật. Ta tính đợi lúc nó lớn hơn chút nữa sẽ truyền thụ Phần Quyết cho nó, sau đó tìm cho nàng một loại Dịch Hỏa chậm rãi thuần phục." Dược Lão nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt tràn đầy từ ái rồi cười nói.

"Người quá nuông chiều nó rồi." Tiêu Viêm không biết làm sao, hắn mặc kệ Tiêu Tiêu trong lòng ngực đang tò mò nhìn Tử Nghiên rồi trợn mắt to mắt nhỏ. Hắn lắc tay lấy ra một bình ngọc, bên trong bình có một giọt chất lỏng kim sắc lờ lững, mơ hồ phát ra dao động cực đoan kinh khủng. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"Đây là?" Thấy giọt máu trong bình ngọc, sắc mặt Dược Lão hơi đổi. Ông có thể cảm thụ được năng lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong nó.

"Tinh huyết của một vị đã nửa bước vào cảnh giới Đấu Đế để lại." Tiêu Viêm cười rồi ném cho Dược Lão: *"Nếu như lão sư dùng thì có thể nhanh chóng đột phá đến Nhất tinh Đấu Thánh."*

Dược Lão cẩn thận tiếp lấy bình ngọc, lộn qua lộn lại ngắm nhìn hồi lâu, hiển nhiên ông đang do dự. Thứ này quá mức trân quý, không chỉ với ông mà đối với Tiêu Viêm cũng mang đến chỗ tốt không nhỏ.

"Con đã dùng qua một lần, hiện tại nếu dùng thêm thì hiệu quả không lớn. Lão sư hãy dùng rồi tranh thủ mấy ngày này luyện hóa nó, khi luyện hóa xong chúng ta sẽ đi Nhân Điện, huyết tẩy nơi này khỏi Trung Châu!" Tiêu Viêm mỉm cười, không đợi Dược Lão nói thêm gì đã xoay người kéo Tử Nghiên và Tiêu Tiêu đi ra sân.

Dược Lão nhìn bóng lưng Tiêu Viêm, một lát sau ông mới cười khổ một tiếng. Nắm bình ngọc trong tay mà trong lòng cực kỳ âm áp.

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Viêm vẫn ở trong Tinh Vẫn Các. Lúc rảnh rỗi thì hắn truyền một ít đấu kỹ cho Tiêu Tiêu, rồi khi phát hiện thiên phú kinh người của con bé làm hắn kinh ngạc không thôi, mà cũng là lần đầu tiên hắn biết sợ trên đời. Chỉ e rằng đây mới chính là thiên tài thực sự. Cái gọi là *"Thiếu niên thiên tài"* năm đó ở Ô Thản Thàn nếu so sánh thì phải gọi Tiêu Tiêu hiện thời là sư phụ.

Năm ngày trôi qua, Tiêu Viêm coi như hưởng thụ tư vị của người cha, cảm

giác này đột nhiên làm cho hắn cảm giác được bản tâm dần dần thành thực một cách chân chính. Hiện tại, hắn không thể tiếp tục làm những hành động theo cảm tính như hồi thiếu niên non nớt nữa mà đã biết suy nghĩ kỹ càng.

Đến ngày thứ sáu, Dược Lão cũng đã xuất quan. Nhìn khí thế mênh mông vô bờ mà ông phát ra, Tiêu Viêm biết được ông đã đột phá thành công tới cảnh giới Nhất tinh Đấu Thánh.

Đối với đột phá của Dược Lão, Tiêu Viêm không cảm thấy ngoài ý muốn. Dược Lão nguyên đã tích trữ vốn liếng rất lâu ngày, thêm tác dụng của tinh huyết Yêu Thánh thì việc thăng cấp là điều tất nhiên.

Một ngày sau khi Dược Lão đột phá, đám người Tiêu Viêm liền lặng yên biến mất khỏi Tinh Vẫn Các, chỉ một ít người thuộc cao tầng mới biết được hành động đầu tiên của Thiên Phủ Liên Minh nhằm vào Hồn Điện rốt cuộc đã triển khai...

Táng Thi sơn mạch, là nơi giao nhau giữa Trung Châu và địa vực Tây Nam, bởi vì địa hình nên dẫn đến âm khí rất nặng, mà bên trong đó lại có pha lẫn thi khí đậm đặc. Đó là bởi vì phương viên mấy ngàn dặm ở đây đều được người dân xung quanh dùng làm nghĩa địa mai táng thi thể, cho nên Táng Thi sơn mạch cũng là một sơn lĩnh quý dị được tạo bởi những mộ phần. Tình hình chung thì nó là một nơi tịch mịch ít người lai vãng, không ai vui vẻ lui tới một nơi quỷ khí dày đặc như thế này làm gì.

"Vèo!"

Bầu trời yên tĩnh bỗng có vài tiếng xé gió vang lên, lưu quang chớp tắt. Ở chỗ sâu nhất của dãy núi bỗng có mấy thân ảnh chậm rãi hiện ra. Họ đều nhìn vào chỗ sâu nhất của dãy núi, nơi đó cây cối um tùm thuần một màu xám, không gian nơi đó trong lúc mơ hồ vẫn nhìn ra chút ít vụn vẹo.

"Bắc Đấu Nhân Điện nằm ở chỗ sâu nhất của Táng Thi sơn mạch. Tuy nhiên có bố trí không gian bình chương nên một khi đi vào sẽ bị phát hiện." Dược Lão vừa nói vừa chỉ.

Tiêu Viêm khẽ gạt đầu rồi liếc về phía Tử Nghiên. Nàng cười rồi vẫy nhẹ tay áo, phiến không gian đang tĩnh lặng bỗng nổi lên dao động rồi biến thành một lồng giam thật lớn bao vây kín mít cả phiến địa vực này vào.

"Tiến vào, không lưu lại người sống!"

Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu, trên khuôn mặt hiện sát khí lạnh giá. Hồn Điện, sau mười mấy năm mới trả thù, có tính là muộn quá không?

-----oOo-----

Chương 1481: Huyết tẩy Nhân Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong không gian hơi vẩn vọ đó là một vùng đất khổng lồ đen kịt, bên trên ngẫu nhiên xuất hiện một vài điểm màu trắng sẫm, rõ ràng là những bộ hài cốt gãy vỡ. Khung cảnh hiện rõ khí tức quỷ dị và âm lạnh.

Ở trung tâm vùng đất khổng lồ ấy có một tòa điện phủ cực lớn màu đen đứng lặng yên sừng sững như một con mãnh thú viễn cổ đang phủ phục. Từng luồng gió mang mùi vị đáng sợ đang chậm rãi tràn ngập khắp phiến không gian bị phong tỏa này.

Bên trong đại điện màu đen có vô số xiềng xích thô to đen kịt kéo dài ra rồi cắm sâu vào lòng đất. Mà phía trên những sợi xích cũng có một luồng khói đen lượn lờ xoay quanh, thỉnh thoảng lại hội tụ lại thành hình người. Thỉnh thoảng phía trên sợi xích lóe ra một tia sáng bóng rồi cuối cùng bắn vào trong sương mù làm cho đám khói đen càng thêm chân thật...

Cả khu vực chìm trong vẻ im lặng khác thường, một bầu không khí quỷ dị bao trùm làm cho người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng.

"Loạt xoạt..."

Sự yên tĩnh không biết kéo dài bao lâu thì đột nhiên có mười mấy luồng khói đen phía trên những sợi xích co rút lại rồi hóa thành mười mấy bóng người sắc mặt lạnh lùng. Những người này liếc nhau một lượt, thân hình chột động rồi tụ lại một chỗ.

"Đi thôi, chúng ta nên đi ra chấp hành nhiệm vụ rồi! Hy vọng lần này có thể mang về đây đủ linh hồn." Một người nhìn như đầu lĩnh của đám

người, nói với giọng khàn khàn.

"Hắc hắc, hồi trước Liễu lão quái đánh lên mấy tòa thành thị Thiên Phủ, không những mang về đầy đủ linh hồn mà còn được Thiên Tôn đại nhân trọng thưởng. Hay là bây giờ chúng ta cũng đi huyết tẩy vài thành thị Thiên Phủ nhỉ!" Một người trong đó cười nói âm trầm.

"Ừ, nhớ kỹ! Lúc đó không cần giữ lại người sống." Vị đầu lĩnh nói rồi cười lạnh lẽo. Hắn chậm rãi gạt đầu rồi vung tay lên, hơn mười nhân ảnh liền hóa thành luồng khói đen dữ dội lướt khỏi mảnh không gian này nhanh như chớp.

"Rầm!"

Nhưng mà ở nơi bọn họ sắp xông ra thì không gian xung quanh thân họ đột nhiên đọng lại rồi sụp đổ. Mười đạo nhân ảnh ngay cả la lên cũng không được một tiếng rồi liền bị lực ép của không gian sụp đổ biến thành hư vô.

"Xèo!"

Ngay tại chỗ đám người kia đã mai một, một lỗ hổng cực lớn chậm chậm mở ra, có mấy bóng người từ đó bay ra rồi dẫm mạnh lên mảnh đất hắc ám bên dưới.

"Ô!"

Khi đám người Tiêu Viêm vừa đi vào không gian đó thì một tiếng kêu thê lương truyền từ trong cung điện truyền ra, bên trên những chiếc xích cũng phát ra những ánh mắt thâm trầm nhìn vào họ.

"Dám xông vào Hồn Điện của ta, muốn chết!"

Từng tiếng quát chói tai âm u trầm trầm vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của không gian này. Rất nhiều bóng người xuất hiện ở phía trên những sợi xích. Chúng không đợi bất kỳ lời phân phó nào liền trực tiếp hóa thành tia chớp đen mang theo kinh phong mãnh liệt đánh tới đám người Tiêu Viêm một cách dữ dội.

"Một đám vật hi sinh, đùa vui một chút cũng được."

Thấy thế, Tiêu Viêm cười mỉm rồi phun ra một biển lửa. Mấy luồng khói đen kia hề cứ bay tới phạm vi mười trượng gần biển lửa thì trong vòng ba nhịp thở đều lập tức hóa thành hư không. Thậm chí những đám có thực lực yếu kém còn không kịp há miệng kêu một tiếng liền biến mất.

Biển lửa tràn ngập làm đám bóng đen đang lao tới phải giật mình dừng lại. Bây giờ bọn chúng mới hiểu đám người này không phải nông cuồng tiến vào tìm chết mà đến đây với sự chuẩn bị kỹ càng!

"Đám khốn nạn, dám dương oai ở Hồn Điện. Chán sống rồi sao? Các Thiên Tôn, bắt chúng lại cho ta!" Trong cung điện lớn truyền ra một tiếng gầm lớn có vẻ quen tai rồi bỗng có mười mấy bóng người lao từ nội điện ra như chớp, sau đó trôi nổi ở chân trời nhìn về đám người Tiêu Viêm đằng sau biển lửa.

"Ha ha, chỉ là một đám thực lực Đấu Tôn cũng dám đem ra. Cốt U lão quỷ, hay là ngươi tự thân xuất mã đi!" Tiêu Viêm cười to như sấm trực tiếp vang khắp cả tòa đại điện. Trong tiếng cười to, hắn bước lên một bước xuyên thẳng qua biển lửa không lộ mấy trăm trượng, đứng giữa không trung, bàn tay làm ra thế như nắm lấy đám Hồn Điện Thiên Tôn. Không gian trong nháy mắt co lại như có một bàn tay bóp lấy.

"Rầm!"

Theo một chương này của Tiêu Viêm, hơn mười thân thể Thiên Tôn của Hồn Điện nổ tung trong nháy mắt thành từng cơn mưa máu chậm chậm chảy xuống, thậm chí linh hồn của chúng cũng bị áp lực không gian đè ép đến vỡ nát.

Lấy thực lực Nhị tinh Đấu Thánh hiện thời của Tiêu Viêm, mấy mặt hàng cỡ Đấu Tôn thì chẳng có năng lực ngăn trở chút nào.

"Hà? Hải Tâm Diễm?"

Sau một chương đó, Tiêu Viêm kinh dị thốt lên một tiếng vì hắn phát hiện trong không gian sụp đổ đó còn có một thân ảnh còn tồn tại, hơn nữa trên thân thể người này xuất hiện một ngọn lửa màu xanh thăm lượn lờ. Hắn vừa nhìn đã biết lai lịch của ngọn lửa này.

"*Ngươi là Mộ Cốt lão nhân?*" Trên mặt Tiêu Viêm hiện lên một vẻ trào phúng rồi vung tay lên. Bóng người kia bị một trảo vô hình đánh lên làm tan biến màn hỏa diễm màu xanh lộ ra hình dáng quen thuộc, chính là người từng ba lần bốn lượt gây phiền toái cho Tiêu Viêm, hơn nữa còn muốn cướp lấy quán quân Đan hội, Mộ Cốt lão nhân!

"*Tiêu Viêm?*"

Tiêu Viêm lòng thầm kinh ngạc, còn Mộ Cốt lão nhân lại kinh hãi đến tái mặt. Từ lúc tranh đoạt Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thất bại, hắn bị phái làm việc linh tinh trong điện, thường thì đi thu thập linh hồn ở Trung Châu. Mặc dù thỉnh thoảng hắn vẫn nghe tin tức ngẫu nhiên về Tiêu Viêm nhưng lại nghĩ rằng người ta phóng đại mà thôi, vẫn chưa bao giờ tìm hiểu sự thật. Nhưng bây giờ hắn mới hiểu được cái gọi là phóng đại hiện giờ không ngờ đã đạt tới trình độ kinh khủng như vậy rồi...

"*Đấu Thánh!!! Ngươi đã tiến vào Đấu Thánh rồi sao?!?*" Mộ Cốt lão nhân nhìn khuôn mặt trẻ tuổi trước mắt mà cảm thấy thanh âm của mình đang mà run rẩy. Chỉ mấy năm ngắn ngủi mà thôi, cộng thêm tình trạng luôn bị đuổi giết trốn Đông lui Tây, thế mà tên tiểu bối kia đã mạnh đến mức độ này rồi.

"*Ha ha, nhiều năm không gặp nha, ta thấy rất là tiếc nuối! Dù sao Hải Tâm Diễm cũng là dị hỏa, lưu lại cho hạng người như ngươi thì cũng chỉ phí phạm của trời. Bây giờ đã gặp thì nên giao nó ra đây!*" Tiêu Viêm cười nói không chút khách khí, bàn tay trực tiếp đặt trên đầu Mộ Cốt lão nhân, một lực hút kỳ lạ từ trong lòng bàn tay bùng phát mạnh mẽ rút Hải Tâm Diễm từ trong cơ thể Mộ Cốt lão nhân ra.

"*Tiêu Viêm, ngươi dám xông vào Hồn Điện của ta là đã xông vào u minh địa ngục, muốn chết!*"

Ngay lúc Tiêu Viêm muốn hút Hải Tâm Diễm ra thì từ trong tòa cự điện truyền ra một tiếng rống cực lớn. Một bóng đen chọt lao ra điên cuồng, thì ra là một sợi xích khổng lồ đen nhánh chừng trăm trượng giống như một con hắc độc long xuyên thủng hư không dữ dội lướt tới Tiêu Viêm.

"*Chỉ là thực lực Bán Thánh mà cũng dám bêu xấu! Cốt U lão quỷ, ngươi quá đề cao bản thân rồi!*" Thấy sợi xích đó, Tiêu Viêm khẽ lắc đầu rồi cong ngón tay ra. Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, sợi xích khổng lồ như

trúng đòn nghiêm trọng bị đánh bật ngược lại rồi va mạnh vào cự điện gây nên tiếng âm âm.

"Đi ra!"

Một chỉ đánh văng công kích của Cốt U thánh giả, bàn tay kia Tiêu Viêm co lại thành trảo, một đoàn hỏa diễm màu xanh thẫm không ngừng sinh sôi nhảy múa rồi bị rút ra từ trong cơ thể Mộ Cốt lão nhân, liền đó hấn cũng khụy xuống, hơi thở đứt quãng. Hiển nhiên đã bị đả kích trí mạng.

"Tiêu Viêm, lão phu liều mạng với ngươi!"

Hải Tâm Diễm bị cướp đoạt, ánh mắt của Mộ Cốt lão nhân cũng đỏ lên, thân thể phình lớn ra, hiển nhiên lão muốn tự bạo.

"Ngươi bây giờ ở trước tư cách tự bạo cũng không có!" Tiêu Viêm lạnh lùng liếc lão quỷ, tay áo tùy tiện phát lên, một luồng kinh phong đáng sợ đánh mạnh lên thân thể Mộ Cốt lão nhân, sức mạnh kinh hồn trong chốc lát đã biến thân thể của y thành luồng sương máu. Hồn Điện tôn giả từng đuổi giết Tiêu Viêm chặt vật, bây giờ ngay cả tư cách muốn tự bạo trước mặt Tiêu Viêm cũng bị cướp mất, quả là thay đổi nghiêng trời lệch đất...

Chấn vỡ thân thể lẫn linh hồn của Mộ Cốt lão nhân xong, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua rồi đưa Hải Tâm Diễm lên miệng nuốt tặc một cái. Lấy thực lực của hắn bây giờ thì một Di Hỏa nhỏ nhoi không làm tăng thực lực lên bao nhiêu nhưng khi thi triển Phạt Nộ Hỏa Liên thì vẫn cần đến di hỏa Mặc dù Hóa Sinh Hỏa cũng không kém là bao nhưng sau khi có được Hải Tâm Diễm thì Tiêu Viêm mới có thể thi triển Ngũ Sắc Hủy Diệt Hỏa Liên một cách chân chính.

"Tiêu Viêm, hôm nay nơi đây sẽ là chỗ chôn thây cho ngươi!"

Sau khi Tiêu Viêm nuốt Hải Tâm Diễm thì thân ảnh Cốt U thánh giả đã hiện ra trên không trung, âm trầm quát lên. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Thật có lỗi, hôm nay ta đã tính là huyết tẩy nơi đây rồi!" Tiêu Viêm ngẩng đầu nhẹ giọng cười với Cốt U thánh giả, Tử Nghiên đã nhiều loạn không gian ở khu vực này. Xem như bọn người kia có ngọc giản gọi về cường giả Hồn Tộc cũng không có bất cứ hiệu quả nào.

"Chỉ bằng mấy tên tiểu bối này sao?" Nghe vậy Cốt U thánh giả giận quá hóa cười. Nhiều năm như vậy trôi đi, bây giờ Tiêu Viêm đã dám nói huyết tẩy Hồn Điện của hắn rồi đây.

"Đương nhiên, ta biết rằng nơi đây không tới lượt ngươi làm chủ." Tiêu Viêm không quan tâm đến ánh mắt của hắn mà nhìn thẳng về cung điện màu đen kia, thản nhiên nói: "Cái vị gọi là Đại Thiên Tôn kia đừng trốn trốn tránh tránh làm gì, Tiêu Viêm ta quyết định huyết tẩy rồi đây!"

"Hừ, khẩu khí thật lớn, ngươi cho rằng đạt đến cấp độ Đấu Thánh là có thể muốn gì làm nấy à? Hồn Tộc ta muốn trừ khử ngươi chỉ là một cái phát tay mà thôi."

Âm thanh rầm rỏi của Tiêu Viêm vừa dứt thì sâu trong cung điện vang lên một tiếng hừ lạnh băng, chợt một đám khói đen dày đặc bùng phát ra, bên trong đám khói đen đó là một thân hình gầy giống như một bộ xương khô hiện ra, thân ảnh thương lão cũng mang theo khí tức âm trầm lạnh lẽo cổ xưa chậm chậm bước ra!

-----oOo-----

Chương 1482: Đại Thiên Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khói đen dần tán đi, một thân ảnh như bộ xương di động chậm chậm xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Viêm. Đó là một lão già mặc đồ đen, khuôn mặt gầy đét, hai mắt sâu, trong hốc mắt lại có hai luồng Quỷ Hỏa nhấp nháy.

"Hồn Điện Đại Thiên Tôn trong truyền thuyết, ngươi cuối cùng cũng lộ mặt chuột ra rồi."

Tiêu Viêm nhìn người đó rồi mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Thân ảnh già cõi đó chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt khô héo trong ánh sáng le lói chiếu xuống trông có chút đáng sợ, Quỷ Hỏa trong mắt hắn hơi nhấp lên, giọng nói khàn khàn làm người khác dựng tóc gáy: "Tiêu Viêm, không ngờ ngươi có gan đánh đến đây, vốn trong tộc ta quyết định để cho

ngươi sống lâu thêm chút nữa nhưng ngươi đã tự tìm đến cửa thì lão phu cũng đành thành toàn cho ngươi."

"Ai thu thập ai thì còn chưa biết!" Tiêu Viêm cười, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lão giả khô héo kia. Lúc trước hắn đánh Cốt U thánh giả thì lão quỷ này âm thầm cứu đi, nếu như lúc đó hắn lộ diện thì quả thật Tiêu Viêm không thể dễ dàng chiến thắng hắn, nhưng hiện tại thì đã khác xưa rồi.

Lấy nhãn lực của Tiêu Viêm bây giờ đương nhiên có thể nhìn ra được thực lực Đại Thiên Tôn, hai tinh Đấu Thánh trung kỳ, so với thực lực của hắn sau khi tiến bộ vẫn mạnh hơn một bậc. Nhưng chênh lệch này đối với Tiêu Viêm thì không khó san bằng.

"Đại ca, cần gì nói nhảm với tiểu bối này, giết hắn đi, sau đó thu lấy linh hồn hắn. Hắc hắc, linh hồn của một vị cường giả bán thánh đủ ngang với một phân điện thu thập linh hồn trong gần một trăm năm." Hung quang trong mắt Cốt U thánh giả lóe ra. Ngày đó bị Tiêu Viêm hành hạ, hắn vẫn canh cánh trong lòng chưa thể xóa nhòa, nhưng do thực lực của đối phương nên vẫn không dám tiến đánh lấy lại danh dự. Hiện tại Tiêu Viêm dám xông vào Hồn Điện, còn nói rằng đến bắt hắn trả giá. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Ha ha. Cốt U lão quỷ, ngươi mới là người nói nhảm nhiều đó, ngươi có gan thử chiêu với ta không?" Khi Cốt U thánh giả vừa nói xong thì không gian trước mặt vặn vẹo, thân ảnh Dược Lão chậm rãi xuất hiện, lão cười cười nhìn về phía trước, kèm theo ánh mắt không có chút tốt đẹp.

"Dược Trần!" nhìn thấy người trước mặt, sắc mặt Cốt U trở nên trầm trọng hẳn, vừa muốn chêm chọc một câu thì đột nhiên cảm giác được uy áp của người kia nên sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Ngươi cũng đã đột phá đến Đấu Thánh rồi sao?"

Nhìn Cốt U run rẩy trước mặt, Dược Lão mỉm cười nói: *"May mắn mà thôi, lần trước ngươi ám toán ta nên bây giờ ta cũng nên đáp trả chứ nhỉ!"*

"Hừ, đừng tưởng rằng là Đấu Thánh thì lão phu sợ ngươi, ta cũng chỉ cách Đấu Thánh một đường chỉ mà thôi!" Cốt U hừ lạnh một tiếng, trên mặt cũng không có nhiều vẻ sợ hãi. Nơi này là sân nhà của bọn họ nên lực chiến đấu được tăng phúc không nhỏ. Hắn lập tức úp hai chưởng xuống,

hắc khí từ trong thân thể phun ra. Lúc này, những sợi xích khổng lồ xung quanh đại điện cũng rung động mạnh hơn, từng luồng hắc khí bùng phát rồi dần hội tụ lại.

"Dược Trần, hôm nay lão phu muốn nhìn xem ngươi lấy cái gì để đòi nợ. Lần trước Hồn Điện có thể bắt ngươi thì tất nhiên lúc này vẫn có thể giam giữ được ngươi thêm một lần nữa."

Hắc khí tuôn trào dữ dội rồi hội tụ lại thành một thân ảnh như Ma Thần giáng thế, ngửa mặt lên trời rít gào, uy phong vô thượng. Ngay sau đó ở bên trong hắc khí có vô số sợi xích đen mang theo những tiếng thét thê lương vô cùng chói tai phóng tới Dược Lão. Khí thể đó, âm thanh đó làm cho lòng người sợ hãi.

Thấy thế, Dược Lão cười nhẹ, không lùi mà chỉ vận chuyển đầu khí thành những tia chớp trực tiếp va chạm với đám xích đen kia.

Khi Dược Lão và Cốt U giao chiến thì Tiêu Viêm và Đại Thiên Tôn cũng không nhiều lời nữa, ánh mắt hắc đảo qua đám cường giả Hồn Điện rồi quay qua nói với Tiểu Y Tiên và Thanh Lân ở cách đó không xa: *"Còn lại mấy tên kia thì giao cho các ngươi nhé!"*

Cung điện nơi này tuy phòng vệ sâm nghiêm, cấp bậc Thiên Tôn không ít. Vốn dĩ hiện giờ thực lực Tiểu Y Tiên và Thanh Lân thì vẫn đủ sức đánh với cường giả Bán Thánh một trận, tự nhiên sẽ không sợ đối phương nhiều người. Thêm nữa, Thanh Lân với Bích Xà Tam Hoa Đồng thì ít ai có thể chiếm được thượng phong khi đánh với nàng.

"Hừ!"

Thấy thế, Đại Thiên Tôn nghiêm mặt lại, bàn tay trong tay áo kết xuất đạo ấn quyết.

"Xuy xuy!"

Ấn quyết vừa thành thì nhất thời không gian quanh thân Tiêu Viêm cứ từng đợt bùng bùng dập dờn. Tiếp đó có nhiều bạch ảnh hiện ra, không gian xung quanh có vô số bạch cốt bén nhọn phóng đi nhanh như chớp giạt.

"Trò đùa!"

Đối mặt với đám xương cốt này, Tiêu Viêm chỉ cười rồi vẫy nhẹ tay áo, ngọn lửa mạnh mẽ bộc phát ra với nhiệt độ kinh khủng, dường như trong nháy mắt đã hòa tan hết thấy đám xương cốt.

"Cốt Hoàng Liệt Thiên!"

Gai xương vừa mới tan đi thì giọng nói lạnh lẽo của Đại Thiên Tôn vang lên, tiếp đó không gian trên đỉnh đầu Tiêu Viêm vặn vẹo, một thanh cốt đao khổng lồ hiện ra vô cùng quý dị, phá vỡ hư không đánh tới Tiêu Viêm,

"Vèo!"

Nương theo sau cốt đao quý dị, một luồng ba động năng lượng dị thường khuyếch tán ra lao tới Tiêu Viêm nhanh như chớp.

"Đây là ...linh hồn công kích."

Cảm thụ được ba động lạ thường kia, Tiêu Viêm hơi kinh hãi, không ngờ Đại Thiên Tôn lại có thể hiểu được công kích linh hồn. Đáng tiếc một điều là chiến đấu linh hồn thì Tiêu Viêm chưa bao giờ sợ ai.

"Vỡ!"

Tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, sắc mặt hấn vẫn bình tĩnh, đánh ra một quyền. Quyền này không chút hoa lệ xinh đẹp, cũng không có một tia đấu khí ba động mà chỉ đơn thuần phát ra lực lượng linh hồn.

"Ầm!"

Quyền phong vô hình từ lòng bàn tay Tiêu Viêm bung ra giao với ba động lạ thường phía sau cốt đao.

Khi thấy Tiêu Viêm dễ dàng đánh nát công kích linh hồn của mình, Đại Thiên Tôn phóng mình lên bầu trời, ngay cạnh thanh cốt đao khổng lồ trăm trượng kia. Đồng thời hắc vụ tuôn trào tạo thành một bàn tay khổng lồ trực tiếp nắm lấy chuôi đao, hấn quát mạnh một tiếng rồi cầm đao chém đến đỉnh đầu Tiêu Viêm, phong mang sắc bén đáng sợ.

"Cốt đao có chút cổ quái, có thể đả thương linh hồn."

Nhìn thanh cốt đao nhanh chóng bành trướng trong tầm mắt, Tiêu Viêm khẽ nhân hai tay vào hư không, mặt đất phía dưới nhanh chóng nhô ra, gần trăm cột nham tương nóng chảy ùn ùn đẩy lên rồi va chạm mạnh mẽ vào thanh cốt đao đó.

"Hừ!"

Thế công bị ngăn cản, Đại Thiên Tôn gằn giọng, khẽ vòng thanh cốt đao một cái làm đám cột nham thạch không ngừng sinh sôi kia nổ tung, thậm chí năng lượng hỏa diễm bá đạo ở trong lòng đất cũng bị áp chế xuống.

"Tiêu Viêm! Cốt đao của lão phu chính là xương đầu của hơn vạn con người luyện nên, trong đó không biết có bao nhiêu linh hồn dùng để tế đao rồi! Chỉ cần bị đao phong nhập thể thì chắc chắn sẽ phải chịu đau đớn vạn hồn thôn phệ."

"Bàng môn tà đạo!"

Tiêu Viêm cười lạnh, hắn có dị hỏa hộ thể nên đao khí không thể nào gây tổn thương cho linh hồn của hắn. Đao tay một cái, năm loại dị hỏa xuất hiện trước mặt, đồng thời trong đó có Hải Tâm Diễm, đây chính là dị hỏa chân chính.

"Người tự tin vào thanh đao rách kia như vậy thì ta sẽ xé phá nát nó cho người xem!"

Tiêu Viêm biến đổi thủ ấn, đồng thời năm đóa dị hỏa bành trướng rồi hóa thành sói, báo, thường luồng,... chính là năm loại hỏa linh khổng lồ trôi nổi ở trên không trung hợp thành một đại trận hỏa diễm.

Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp có ngũ linh bên trong, lại có bốn loại Dị Hỏa nên uy lực của nó đủ so sánh với Thiên Giai đấu kỹ, mà bây giờ hắn lại sử dụng đến năm loại dị hỏa, uy lực của Ngũ Luân Ly Hỏa Pháp được thi triển đến cực hạn.

"Ô ô!"

Năm loại hỏa linh nhanh chóng dung hợp thành một bánh xe đường kính

hơn trăm trọng cấp tốc xoay tròn, ngay cả không gian xung quanh cũng giống như sụp đổ, hư không đen ngòm như miệng một con quái thú đang há ra đón mồi.

"Hừ! Cường vọng!"

Đại Thiên Tôn cười lạnh lẽo, hắc khí trong cơ thể tuôn trào càng nhanh rồi hóa thành một luồng linh hồn kêu gào thê lương nhanh chóng nhập vào trong cốt đao, tiếp đó màu trắng bên ngoài cốt đao dần xuất hiện một tia đỏ sẫm giống như vết máu chưa khô.

"Hồn Diệt Trảm!"

Khi vết máu kia xuất hiện, Đại Thiên Tôn ngưng trọng giọng cao thanh đao rồi chém xuống Hỏa Luân trên bầu trời.

"Phá cho ta!"

Khuôn mặt Đại Thiên Tôn ửng đỏ thể hiện sự tức giận. Những nơi cốt đao đi qua thì không gian lần lượt sụp đổ tạo thành một khe rãnh hơn nghìn trọng xuống tới mặt đất.

"Chuyển!"

Cảm nhận được một đao hung hãn của Đại Thiên Tôn, Tiêu Viêm thay đổi thủ ấn, Hỏa Luân đột ngột chuyển hướng rồi xoay tròn điên cuồng giống như con cá đang lượn lờ trên bầu trời. Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, nó lao tới nhanh như chớp giật, mạnh mẽ đụng vào cốt đao khổng lồ, không một chút khoan nhượng.

"Đùng!"

Trong chớp mắt sự va chạm phát ra tiếng nổ kinh thiên tràn ngập không gian, bão năng lượng điên cuồng thổi quét ra xung quanh. Đại điện đen tuyền không chịu nổi chấn động mà sụp xuống.

-----oOo-----

Chương 1483: Đánh ngã

"Đang!"

Năng lượng dao động kinh khủng điên cuồng thổi quét ra xung quanh, ngay cả màn chắn bao phủ phiến không gian này cũng xuất hiện gợn sóng dập dờn. Mơ hồ, những khe nứt nhàn nhạt bắt đầu lan tràn ra....

"Phanh!"

Trên bầu trời, nơi bão năng lượng tiếp xúc, xoáy lửa khổng lồ bị bắn ngược về. Cuối cùng, khi xoay tròn thì năng lượng càng lúc càng mỏng đi rồi hoàn toàn tiêu tán. Còn thanh cốt đao cũng bị bật ngược lại rồi va chạm lên ngọn núi duy nhất đằng sau, lực lượng phản chấn mạnh đến nỗi ngay lập tức biến ngọn núi thành một mảnh phế tích, thanh cốt đao cũng âm thầm nằm trong đồng đá vụn.

Hiển nhiên trong lần giao kích này không ai chiếm được ưu thế quá lớn, đều bị tổn thương.

"Thanh cốt đao này quả nhiên có chỗ khác thường..."

Đại trận hỏa diễm trên đỉnh đầu Tiêu Viêm dần tiêu tán rồi hóa thành năm ngọn lửa, nhập trở lại thân thể hắn, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía thanh cốt đao bên kia. Trong tích tắc tiếp xúc vừa rồi, hắn có thể cảm giác được trong thanh cốt đao lặng lẽ truyền ra một loại dao động kỳ dị có tổn thương cực lớn đối với linh hồn. Nếu như hắn không có dị hỏa bảo vệ thì chắc chắn sẽ chịu thiệt không nhỏ.

"Không hổ là người mà Hồn Điện chúng ta bắt hụt mấy lần, quả thực có chút bản lĩnh." Trên bầu trời, Đại Thiên Tôn nhìn Tiêu Viêm bằng ánh mắt ngưng trọng hơn trước. *"Chỉ ngần ngừ không đến một năm mà người đã đột phá đến Nhị tinh Đấu Thánh. Tốc độ như vậy thì ngay cả lão phu cũng không thể không tán thưởng. Nhân tài như người nếu đồng ý gia nhập Hồn Điện thì tất nhiên địa vị sẽ không kém gì ta!"*

Nghe Đại Thiên Tôn nói mà trên môi Tiêu Viêm bỗng nở một nụ cười cổ quái. Cục diện giữa hắn với Hồn Điện là không chết không dừng mà lão già này lại còn nghĩ muốn lôi kéo hắn sao?

Thần sắc cổ quái của Tiêu Viêm không lọt khỏi mắt của Đại Thiên Tôn và cũng khiến trong lòng hắn có chút tức giận, cười lạnh nói: *"Không biết điều, đợi ngày sau ngươi sẽ hiểu thực lực của Hồn Tộc chúng ta mạnh đến thế nào. Cờ như ngươi cũng chỉ là con kiến mà thôi, Hồn Tộc muốn giải quyết ngươi cũng dễ như trở bàn tay!"*

"Thật sao?"

Tiêu Viêm cũng chẳng phản bác, khước miệng nhếch lên nói: *"Nhưng trước đó thì cứ giải quyết ngươi đã nhĩ?"*

"Chỉ bằng ngươi?" Trong miệng Đại Thiên Tôn phát ra một tiếng cười quái dị rồi hướng tay về phía đồng phế tích khê nắm chặt lại, thanh cốt đao liền bay vút lên trôi nổi trước mặt hắn. Thân hình chợt động, hắn trực tiếp đứng lên thân đao, chợt thanh đao hiện lên từng đợt dao động, thân thể Đại Thiên Tôn chậm chậm dung nhập vào trong cốt đao.

"Nhân đao hợp nhất..."

Nhìn thấy cảnh đó, Tiêu Viêm cũng không nhịn được mà nhíu mày lại.

"Tiêu Viêm, lão phu khổ tu mấy trăm năm mới có thể làm cho thân thể dung hợp được với Cốt Hoàng đao. Hôm nay là lần đầu tiên thi triển, coi như mượn ngươi té đao đi!" Cốt Hoàng đao huyền phù trên không, thân đao hiện ra khuôn mặt Đại Thiên Tôn, hắn cười quái dị nhìn Tiêu Viêm, thân đao màu trắng bệch dần hiện lên vô số tơ máu tinh mịn giống như mạch máu của thân thể con người vậy.

"Vút!"

Tiếng nói của Đại Thiên Tôn vừa dứt thì Cốt Hoàng đao liền chấn động biến mất không thấy tăm tích.

"Tốc độ thật nhanh!"

Khi Cốt Hoàng đao biến mất thì trong lòng Tiêu Viêm nổi lên một chút ngưng trọng, thân hình chợt lui lại như phản xạ tự nhiên. Mà trong tích tắc khi hắn lùi lại, không gian trước mặt đột ngột rung động, một lưỡi đao xuất hiện rồi chém mạnh xuống. Khoảng cách của lưỡi đao với đầu Tiêu Viêm

cũng chỉ có nửa thước!

"Hắc, phản ứng không đến nỗi chậm!" Một đao thất bại nhưng một tràng cười quái dị vẫn truyền ra từ trong Cốt Hoàng đao. Thân đao chấn động một cái rồi biến hóa ra vô số đao ảnh vây khốn lấy Tiêu Viêm, lưỡi đao sắc bén nhắm nhe vào những nơi yếu hại trên người hắn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Lục Hợp Du Thân Xích!"

Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn Cốt Hoàng đao đang từng bước ép tới. Hắn nắm chặt hai tay, Huyền Trọng Xích lâu rồi chưa từng sử dụng cũng được lấy ra. Thân xích chấn động tạo ra muôn trùng xích ảnh đan thành lưới phòng ngự vây kín thân thể.

"Đình đình đang đang!"

Vô số đao ảnh sắc bén như bão vũ trút xuống lồng xích ảnh tạo thành một đám hoa lửa, mỗi lần xích ảnh và đao ảnh va chạm đều tạo nên những khe nứt không gian đen ngòm.

"Xuy xuy xuy xuy!"

Đối mặt với phòng ngự như một chiếc mai rùa của Tiêu Viêm, tần suất công kích của Cốt Hoàng đao lại điên cuồng tăng vọt. Tốc độ cực đoan đến đáng sợ làm cho sắc mặt Tiêu Viêm càng thêm ngưng trọng. Chỉ bằng một chiêu thức này đã đủ để tên Đại Thiên Tôn này có tư cách giao thủ với Nhị tinh Đấu Thánh hậu kỳ, thậm chí ngay cả Yêu Minh muốn thắng lão ta cũng khó. Cái thứ gọi là nhân đao hợp nhất này quả nhiên tương đối quý dị.

"Phanh!"

Tiêu Viêm ngưng tụ tâm thần xây dựng phòng ngự, nhưng đột nhiên trong lòng hắn lại nổi lên cảm giác nguy cơ.

"Bành..."

Ngay lúc ý thức Tiêu Viêm phân tâm thì lưới xích ảnh bị rách ra một lỗ hổng, một đạo hàn quang sắc bén chém thẳng lên bờ vai của Tiêu Viêm,

ngay khi tiếp xúc thì áo bào bên ngoài thân thể hấn sáng lên ngăn trở đao quang kia một chút nhưng lập tức liền bị đao mang xé rách, Cốt Hoàng đao chém lên vai Tiêu Viêm không chút khách khí.

"Đang!"

Lúc đao mang chém trúng, hoa lửa bùng lên nhưng không có máu chảy. Trong mơ hồ, có vài mảnh vảy vụn bắn ra. Hiển nhiên là Tiêu Viêm triệu hoán ra Long Hoàng Cổ Giáp trong lúc nguy cấp.

"Đinh!"

Trọng xích trong tay Tiêu Viêm vung lên đánh mạnh lên thân Cốt Hoàng đao chấn nó bay đi. Hấn nghiêng đầu nhìn vết đao nhàn nhạt trên vai mà sắc mặt âm trầm. Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên hấn thi triển Lục Hợp Du Thân Xích mà bị công phá, bởi vậy có thể thấy được tốc độ công kích của Đại Thiên Tôn kinh khủng đến mức nào khi nhân đao hợp nhất!

"Thân thể cứng thật!" Cốt Hoàng đao lại một lần nữa hiện ra khuôn mặt của Đại Thiên Tôn, hấn cười quái dị nhìn Tiêu Viêm rồi nói: *"Tốc độ công kích của ngươi quá chậm, căn bản không theo kịp ta khi nhân đao hợp nhất..."*

Sắc mặt Tiêu Viêm không chút thay đổi, hấn khẽ gật đầu, cũng không phủ nhận trình độ cường hãn của đối thủ. Tuy nhiên bằng vào chiêu thức ấy mà hấn có thể khiêu chiến vượt cấp với cường giả Nhị tinh Đấu Thánh hậu kỳ thì cũng đủ để kiêu ngạo rồi!

"Phù!"

Tiêu Viêm thở ra một hơi dài, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, hai tay chập lại rồi nhanh chóng biến ảo thành những thủ ấn rườm rà phức tạp. Mà theo thủ ấn biến hóa thì linh hồn lực lượng ở mi tâm hấn cũng phá thể mà ra, hóa thành một hư ảnh to lớn bao phủ bên ngoài thân thể.

"Ngươi nhanh, ta còn nhanh hơn!"

Thủ ấn dần dừng lại, khóe môi Tiêu Viêm cũng nhếch lên một nụ cười lạnh: *"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"*

"Động!"

Theo tiếng quát của Tiêu Viêm, hư ảnh không lồ kia cũng chậm rãi há to miệng, một cỗ linh hồn trùng kích vô cùng kinh khủng chọt trào ra như gió bão.

"Phanh!"

Âm ba kinh khủng trùng kích thẳng vào linh hồn khếch tán ra xung quanh. Bảy mươi phần trăm cường giả Hồn Điện ở trong mảnh không gian này chọt cứng ngắc toàn thân rồi *"bành"* một tiếng, cả thân thể và linh hồn đều hóa thành hư vô dưới loại trùng kích này...

"Đang!"

Sóng linh hồn trùng kích cường hãn đó cũng bị Đại Thiên Tôn phát hiện nhưng hắn còn chưa kịp thi triển phòng ngự thì lực lượng đó đã tác động lên thân đao.

Cốt đao không lồ bị đánh bay ngược lại. Cùng lúc đó, một thân ảnh già nua văng mạnh ra từ thân đao rồi phun một ngụm máu tươi trên không trung. Đại Thiên Tôn kia vậy mà bị Tiêu Viêm trực tiếp đánh bay từ trong Cốt Hoàng đao ra ngoài.

"Hoàng Tuyên Chi!"

Thấy Đại Thiên Tôn bị đánh bay ra khỏi Cốt Hoàng đao, ngón tay Tiêu Viêm liền điểm mạnh. Một ngón tay cực lớn được tạo thành từ năng lượng liền xuất hiện rồi hung hăng điểm lên thân thể Đại Thiên Tôn Năng lượng đáng sợ đó khiến cho thân thể hắn nổ bung, một cánh tay hóa thành huyết vụ....

"Hoàng Tuyên Chương!"

Một kích bất ngờ thay đổi cục diện, Tiêu Viêm cũng không hạ thủ lưu tình mà một lần nữa đánh chương mang năng lượng chương ấn cực lớn vỗ vào thân thể Đại Thiên Tôn. Thân hình Đại Thiên Tôn như viên đạn pháo từ không trung cắm thẳng xuống mặt đất, dư chấn đáng sợ khoét trên mặt đất một cái hố sâu chừng vài trăm trượng.

Ba chiêu, ba tuyệt kỹ của Hoàng Tuyền Yêu Thánh. Hoàng Tuyền Thiên Nộ đả thương linh hồn, Hoàng Tuyền Chỉ và Hoàng Tuyền Chưởng tiêu diệt thân thể. Tam đại tuyệt kỹ được Tiêu Viêm thi triển thành thực đem đến uy lực đáng sợ làm cho người ta không thể hình dung.

Tiêu Viêm trôi nổi trên bầu trời, chậm rãi thở ra một hơi. Ánh mắt bình tĩnh nhìn hỏ sâu, nơi đó vẫn còn chút khí tức của Đại Thiên Tôn còn mơ hồ sót lại. Hiển nhiên Đại Thiên Tôn vẫn còn sống.

"Chết đi!"

Ánh mắt Tiêu Viêm lạnh xuống, bàn tay hướng xuống hỏ sâu khổng lồ kia. Khi hắn vừa muốn nắm tay lại thì trong cung điện truyền ra một luồng dao động năng lượng cực độ cường hãn. Bỗng không gian phía trước Tiêu Viêm vặn vẹo, một thân ảnh chậm rãi xuất hiện. Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường hãn dị thường bỗng quét qua không gian phong bế này...

"Tiêu Viêm, gan lớn thật!"

Khi nghe được giọng nói trầm thấp đó, Tiêu Viêm cười nhẹ. Hắn nhìn thân ảnh quý mị hư vô trước mắt mà không có chút ngạc nhiên nào, chỉ bình thản nói: *"Phó điện chủ Hồn Điện, trốn lâu như vậy cuối cùng cũng chời mặt ra rồi sao?"*

-----oOo-----

Chương 1484: Huyết tủy!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân ảnh vừa xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, toàn thân được bao phủ ở trong sương mù, hai đạo quang mang âm trầm ánh lên trong đôi mắt làm người khác sợ hãi. Người thần bí này chính là người mà lúc trước Thiên Phủ liên minh đang gây dựng thì muốn ra tay cản trở, Phó điện chủ Hồn Điện.

"Tiêu Viêm, ngươi đang ép Hồn điện bọn ta cho ngươi nhật xác Tiêu Chiến đấy."

Khói đen từ từ dao động, để lộ ra một khuôn mặt tái nhợt. Gương mặt đó nhìn qua thì cũng không già lắm, ngược lại còn giống như thiếu niên, nhưng ngữ khí nói chuyện lại âm trầm dị thường, làm cho người nghe biết được số tuổi thật sự không như biểu hiện bên ngoài.

"Ta cũng đã nói, đưa phụ thân ta ra làm bình phong chính là sai lầm của các ngươi mà. Ta sẽ giao Đà Xá Cổ Đé Ngọc cho Cổ tộc!" Tiêu Viêm cười nhạt, không chút e ngại.

Đối với đám người Hồn điện này, chỉ cần người thoáng lộ ra một chút nhược điểm của bản thân thì lập tức bọn chúng sẽ nắm lấy, từ nay về sau sẽ bị khống chế. Mặc dù trong lòng hắn vẫn lo lắng cho an nguy của Tiêu Chiến, nhưng hắn làm mọi chuyện như vậy thì cũng không để ý nghĩ đó biểu lộ ra bên ngoài, nếu không người chịu thiệt cuối cùng sẽ chính là hắn và phụ thân mà thôi.

"Không cần, có lẽ ngươi không có cơ hội đó đâu. Hiện tại, ta sẽ đích thân mang ngươi về Hồn tộc để cha con ngươi đoàn tụ." Phó điện chủ Hồn điện cười lạnh: *"Vốn trong tộc còn muốn để ngươi sống thêm một thời gian nữa, nhưng xem ra ngươi không biết quý trọng cơ hội đó!"*

Tiêu Viêm từ chối cho ý kiến, cũng lười tiếp tục nói nhảm với tên Phó điện chủ này, tay áo vung lên, một đoàn lửa bắn về phía cái hố sâu kia. Hiển nhiên là hắn tính giải quyết Đại thiên tôn ở bên dưới trước.

Khi thấy Tiêu Viêm dám hạ sát thủ trước mặt mình, ánh mắt Phó điện chủ Hồn Điện liền trở lên lạnh lẽo, cong ngón tay bắn ra một luồng hắc khí cuộn cuộn, hóa thành một con hắc long cắn nuốt đoàn lửa đó, đồng thời cánh tay kia liền chộp tới Tiêu Viêm. Hắc vụ từ năm ngón tay ùn ùn bạo phát, hóa thành năm sợi xích khổng lồ, dữ dội lao về phía Tiêu Viêm.

"Đừng tưởng rằng đột phá tới Nhị tinh Đấu Thánh là có thể kiêu ngạo. Trong mắt bốn tọa, ngươi không đáng một xu!"

Khuôn mặt Phó điện chủ lộ ra vẻ dữ tợn. Thực lực của hắn đã đạt tới Tam tinh Đấu thánh hậu kỳ, so sánh với Long Vương của tam đại Long đảo thì cũng chỉ yếu hơn so với Bắc Long Vương một chút mà thôi. Với cấp bậc đó, đủ để hắn hoàn toàn đè chết Tiêu Viêm.

Nhưng, đối diện với thể công sắc bén của Phó điện chủ, Tiêu Viêm vẫn

bình tĩnh như cũ. Hấn cũng không có ý đón đỡ, mà thay vào đó lại tiếp tục xuất ra một trảo đánh về phía hổ sâu ở bên dưới. Một ngọn hỏa diễm hóa thành một bàn tay không lồ, nhanh chóng lao xuống cái hổ.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm không thèm đếm xỉa đến đòn công kích của mình, ánh mắt Phó điện chủ càng thêm âm trầm, lạnh lạnh cười. Xiềng xích màu đen liền vờn xung quanh Tiêu Viêm, rồi đột nhiên co rút lại rất nhanh.

"Đang đang!"

Khi đám xích sắp quấn chặt lấy thân hình Tiêu Viêm thì không gian đột nhiên chấn động kịch liệt, một cơn bão cực kỳ cuồng bạo bùng nổ, lực xé rách đáng sợ trực tiếp đánh gãy hết tất cả xiềng xích.

"Là ai?"

Quá trình xảy ra bất ngờ đã làm cho Phó điện chủ cả kinh, hấn liếc mắt nhìn xung quanh rồi quát lớn.

"Trong mắt bốn hoàng, ngươi cũng đáng nhắc tới!"

Tiếng quát của Phó điện chủ vừa dứt thì một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng chậm rãi vang lên. Bất chợt, Phó điện chủ liền phát hiện ra một bóng hình xinh đẹp, có chút nghịch ngợm, lặng lẽ xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm tự lúc nào. Hấn có thể cảm nhận được một loại uy áp bàng bạc đang tỏa ra từ bóng hình đó.

"Ngươi là ai? Đây là việc của Hồn Điện, người ngoài không nên nhúng tay vào, kéo lại dẫn lửa thiêu thân!" Phó điện chủ ngưng trọng nhìn vị thiếu nữ có mái tóc màu tím đang đứng trước mặt này, rồi trầm giọng nói.

"Hồn Điện giỏi lắm sao?"

Nghe vậy, Tử Nghiên bĩu môi, chẳng thèm để ý tới. Lúc toàn thịnh, dù là Hồn Tộc thì Thái Hư Cổ Long tộc còn chẳng sợ, huống chi chỉ là một cái thể lực cấp dưới như Hồn điện.

"Tiêu Viêm nói hôm nay sẽ huyết tẩy nơi này!" Ánh mắt xinh đẹp của Tử

Nghiên dạo qua dạo lại trên người Phó điện chủ, rồi khẽ mỉm cười, nói:
"Ngươi cứ trốn ở trong đó không phải tốt hơn sao? Tự nhiên ra ngoài này tìm lấy cái chết làm gì?"

"Cuồng vọng! Muốn giết bốn tọa thì cũng phải xem ngươi có bốn sự đó không!" Sắc mặt Phó điện chủ cực kì khó coi. Những năm gần đây, lần đầu tiên hắn nghe những lời uy hiếp trắng trợn, chứa đầy sự khinh nhờn như thế. Mặc dù hắn có thể cảm giác được Tử Nghiên là một cường giả Tứ tinh Đẩu Thánh, nhưng nếu thực sự phải giao thủ thì hắn cũng không tin rằng mình không có đường sống.

Tiêu Viêm liếc nhìn Phó điện chủ một cái rồi cũng không để ý đến hắn, tay khẽ co lại. Đại thiên tôn đang nằm ở dưới hố sâu lập tức bị nhấc ra. Giờ phút này, lão đã mất đi một cánh tay, thương tích đầy mình, ngay cả linh hồn cũng bị Hoàng Tuyền Thiên Nộ đả thương nặng nề, ánh mắt có chút rệu rã. Cả linh hồn và thân thể đều phải nhận những vết thương trí mạng.

Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn Đại thiên tôn không còn lực phản kháng, bị ngọn hỏa diễm hình bàn tay kéo ra khỏi hố. Nhưng, khi khoảng cách giữa hắn và Đại thiên tôn chỉ còn khoảng mười trượng, thì bất chợt, khuôn mặt già nua của Đại thiên tôn hiện lên vẻ dữ tợn, thân thể bành trướng ra trong nháy mắt.

"Phanh!"

Chỉ có điều, thân thể của lão vừa mới bành trướng được một nửa thì Tiêu Viêm đã nắm chặt tay lại, hỏa diễm hình bàn tay cũng theo đó mà khép lại với một lực đạo đáng sợ, trực tiếp bóp vỡ Đại thiên tôn.

"Vụt!"

Thân thể của Đại thiên tôn vừa mới nổ tung thì một đạo hắc mang đột nhiên bạo xuất, bay về phía Phó điện chủ.

"Còn muốn chạy?" Nhìn thấy linh hồn Đại thiên tôn muốn chạy trốn, Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng. Loại cường giả như thế này chỉ cần linh hồn bất diệt thì có thể trọng sinh, đến lúc đó sẽ là tai họa lớn. Tất nhiên Tiêu Viêm không thể để chuyện đó xảy ra, lập tức búng ngón tay, hỏa diễm hình bàn tay nhanh chóng biến hóa thành một tấm lưới lửa, nhốt linh hồn Đại thiên tôn lại.

"*Ngươi dám!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm ngăn trở, sắc mặt Phó điện chủ liền trầm xuống, bàn tay vừa nhấc, hắc khí từ trong tay áo ùn ùn kéo ra, che khuất cả bầu trời, tràn ngập cả thiên địa, rồi nhanh chóng kéo về phía Tiêu Viêm.

"Trước mặt bốn hoàng cũng không có chỗ để ngươi ra oai!"

Thời điểm Phó điện chủ vừa ra tay thì Tử Nghiên cũng cười lạnh một tiếng, bàn tay nhanh như chớp kết thành một đạo ấn quyết, trong cơ thể bạo phát ra quang mang màu ám kim, hóa thành một con hoàng kim cự long khổng lồ. Miệng rộng hơi mở giống như một cái máy hút nước, chỉ trong mấy lần hô hấp liền nuốt sạch hắc vụ vừa phóng tới.

"Thái Hư Cổ Long Hoàng?" Nhìn thấy Tử Nghiên xuất ra hoàng kim cự long, Phó điện chủ kinh hãi, la lên thất thanh.

"Trở lại cho ta!"

Khi Tử Nghiên ngăn cản Phó điện chủ thì lưới lửa của Tiêu Viêm cũng đã bắt được linh hồn của Đại thiên tôn. Lưới lửa tạo thành một cái lồng, tỏa ra sức nóng khủng bố làm cho linh hồn ở bên trong kêu la thảm thiết, rồi nhanh chóng bay ngược lại, rơi vào trong tay Tiêu Viêm.

Đoàn hắc vụ bị bao phủ bởi lồng lửa hội tụ thành khuôn mặt của Đại thiên tôn, lộ ra vẻ oán độc và dữ tợn vô cùng.

Tiêu Viêm cũng không thêm để ý đến sự thù hận của Đại thiên tôn, huy động lồng lửa co rút lại, hóa thành một bình ngọc lửa, sau đó bố trí một đạo linh hồn phong ấn lên miệng bình, rồi trực tiếp ném vào trong nạp giới. Lão gia hỏa này vốn là Đại thiên tôn của Hồn điện, chắc chắn những điều bí mật lão sẽ biết không ít, nói không chừng có thể khai thác được một ít thông tin về chuyện thu thập linh hồn của Hồn điện.

"Không ngờ nay cả Thái Hư Cổ Long mà ngươi cũng có thể mời được!"

Trơ mắt nhìn Đại thiên tôn bị Tiêu Viêm phong ấn, Phó điện chủ giận quá hóa cười. Cường giả Tứ tinh Đấu Thánh cho dù là ở trong Hồn tộc thì cũng là nhân vật nổi trội, hẳn chưa từng dự đoán được, Tiêu Viêm lại có thể mời được cường giả mạnh như thế đến viện trợ.

"Chỉ có điều, Hồn điện bọn ta không phải là nơi mà bọn tiểu bối các ngươi nói huyết tẩy là huyết tẩy được!"

Phó Điện chủ Hồn điện chợt thối lui mạnh mẽ, cùng lúc đó một cái ngọc giản màu bạc xuất hiện trong tay. Hắn bóp mạnh ngọc giản, lập tức tạo thành những gợn sóng không gian dao động rồi khuếch tán ra. Thế nhưng, điều khiến hắn kinh ngạc chính là sau khi ngọc giản bị bóp nát, thông đạo không gian cũng không xuất hiện. Thay vào đó, mấy luồng năng lượng không gian sau khi ra khỏi ngọc giản liền từ từ tiêu tán.

"Khu vực này đã bị ta sử dụng bí pháp để che lấp, bất kỳ dao động không gian nào cũng không thể truyền ra. Bởi vậy, cho dù ngươi có sử dụng ngọc giản không gian thì cũng không có cách nào gọi được viện quân đến đây đâu!" Tử Nghiên cười híp cả mắt khi nhìn thấy vẻ mặt nhó của Phó điện chủ.

Khuôn mặt của Phó điện chủ hơi run lên, nội tâm triệt để chấn động. Đám người Tiêu Viêm đến đây quả nhiên là đã có chuẩn bị kỹ càng.

"Hồn điện truy sát hai sư đồ bọn ta nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đến lúc trả lại rồi. Ngươi yên tâm, Thiên Địa Nhân tam điện, ta sẽ tiêu diệt từng cái một!" Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn Phó điện chủ, nói.

"Tiêu Viêm! Mấy năm nay, Hồn điện bọn ta chỉ có sai lầm duy nhất chính là không sớm bóp chết ngươi, khiến cho ngươi mọc đủ lông đủ cánh. Chỉ có điều, ngươi cũng đừng đắc ý quá sớm! Tuy rằng Hồn tộc bọn ta e ngại quy định giữa các chủng tộc viễn cổ, không thể tùy tiện ra tay... Nhưng ngươi cứ chờ đi, chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi thì những quy định đó không thể làm khó bọn ta được nữa đâu. Sức mạnh của Hồn tộc đã vượt xa khỏi tưởng tượng của các ngươi rồi!"

Phó điện chủ hít sâu một hơi, nhìn khoảng không gian bị phong bế ở trước mặt. Toàn bộ tòa cung điện màu đen thậm chí đã bị sụp đổ hơn phân nửa, đám cường giả Nhân Điện sau khi chiến đấu chỉ còn lại một nửa. Lúc này đây, Nhân điện đã phải hứng chịu thiệt hại vô cùng nặng nề.

"Mà khi đó chính là thời điểm hoàn toàn diệt vong của Tiêu gia và Thiên Phủ liên minh các ngươi đấy!"

Phó điện chủ lạnh lạnh cười, đồng thời thân thể đột nhiên nổ mạnh, tỏa ra

hắc vụ tràn ngập phá vỡ cấm chế, tạo thành một thông đạo không gian. Sau đó, hắn liền di động thân hình, nhanh chóng bay vào trong thông đạo, rồi biến mất không thấy gì nữa. Người này lại có thể vứt bỏ tất cả cường giả của Nhân điện.

-----oOo-----

Chương 1485: Linh hồn quang đoàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phó điện chủ Hồn Điện chưa đánh đã chạy đúng là có chút ngoài dự liệu của Tiêu Viêm, bởi vậy bọn họ không kịp ra tay ngăn cản nên để tên kia xé rách không gian chạy thoát.

"Tên này chạy thật nhanh mà!" Tiêu Viêm nhìn về hướng Phó điện chủ Hồn Điện chạy trốn, đôi mày nhíu lại rồi chợt giãn ra. Phó điện chủ Hồn Điện cũng không phải dạng gà vịt gì, thực lực Tam tinh Đấu Thánh hậu kỳ. Nếu không phải hôm nay có Tử Nghiên đi cùng, tất sẽ có một trận đại chiến cực độ thảm liệt. Dù có đánh đến trời long đất lở, Tiêu Viêm cũng không nắm chắc giết chết được y, dù sao thực lực của tên Phó điện chủ này cũng hơn xa Đại Thiên Tôn.

"Mặc dù đánh bại y không khó nhưng nếu hắn liều mạng chạy trốn, muội cũng không thể ngăn cản." Tử Nghiên cũng hơi bất đắc dĩ. Nếu tam tinh Đấu thánh hậu kì muốn chạy, nàng cũng không có biện pháp ngăn cản. Với lại tên này vô cùng cẩn thận, chưa từng giao thủ thì đã trốn mất, cho nên Tử Nghiên càng không có biện pháp.

"Quên đi, chạy rồi thì thôi, sớm muộn gì Hồn Điện cũng đoán ra việc ở đây là do chúng ta làm. Liên minh và Hồn Điện sớm đã ở thế bất lưỡng lập... Thời gian trước Liên minh bị Hồn Điện công kích như vũ bão, việc này coi như là để tránh ngoại nhân bảo chúng ta là đồ rùa đen, chỉ biết rút cổ chịu đòn của chúng." Tiêu Viêm gật gật đầu, vuốt ve nẹp giới cười nhạt. Có thể bắt được Đại Thiên Tôn, hơn nữa còn lấy được Hải Tâm Diễm, thu hoạch như vậy đã vô cùng phong phú. Lại còn phá hủy thêm một tòa phân điện vô cùng trọng yếu của Hồn Điện, tổn thất lớn như vậy, dù là Hồn Điện cũng không dễ dàng tiếp nhận.

"Đám người còn lại, người tiện tay xử lí đi, không để lọt tên nào!" Tiêu Viêm liếc mắt nhìn mấy tên cường giả Hồn Điện bị Tiểu Y Tiên và Thanh Lân đuổi giết đang chạy tứ tán, sau đó lại liếc mắt về phía Dược Lão. Lúc này, Cốt U Thánh giả đang rơi vào thế hạ phong, hơi thở mệt mỏi. Cho dù hắn đã liều mạng chống cự nhưng dù sao hắn chỉ là Bán Thánh nên căn bản không có biện pháp chống lại Dược Lão, thân là Đẩu Thánh. Ông muốn giải quyết y cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Để mắt một chút tới Cốt U Lão quỷ, đừng để hắn chạy thoát!"

"Vâng!" Tử Nghiên khẽ động thân hình, lao về hướng đám người Hồn Điện. Lập tức giống như hổ vào bầy dê, gió thổi mây tan. Chỉ trong chốc lát, mấy tên cường giả Hồn Điện kia lập tức về chầu ông bà.

Đối với cục diện gần như đồ sát này, Tiêu Viêm cũng chẳng chút để tâm. Hắn cúi đầu nhìn tòa phân điện khổng lồ ở dưới. Tay nắm chặt, Huyền Trọng Xích liền xuất hiện rồi bỏ xuống tòa cự điện một cách tàn bạo. Một con rồng lửa dài trăm trượng lập tức bắn ra, chém tòa cự điện ở dưới làm đôi, lộ rõ vô số những sợi xích đen kịt bên trong, ở đầu mỗi sợi xích xuất đều hiện vô số linh hồn quang đoàn.

Nhìn hàng ngàn vạn linh hồn thể kia, Tiêu Viêm cũng không nhìn được nhú mày. Mấy tên Hồn Tộc chó chết này đúng là chỉ coi linh hồn là chất dinh dưỡng mà.

Tiêu Viêm phẩy nhẹ tay tạo thành một đoàn kinh phong như bão tố quét qua. Tất cả xiềng xích lập tức nổ tung. Những linh hồn quang đoàn chậm rãi mở mắt, yếu ớt nhìn xung quanh, cuối cùng lại dao động kịch liệt lộ ra vẻ vui như điên. Mặc dù bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn cảm thấy được mùi vị tự do. Không biết đã bao nhiêu năm họ bị giam giữ ở đây, thậm chí muốn chết đi cũng là hy vọng xa vời với.

"Đều đi thôi, đừng để cho Hồn Điện bắt được."

Nhìn đám linh hồn đang mừng như điên, nước mắt nước mũi tùm lum, Tiêu Viêm thở dài một tiếng, nói.

Trên bầu trời chỉ chít vô số linh hồn, tất cả đều hướng về phía Tiêu Viêm quỳ xuống hành đại lễ, sau đó gào thét điên cuồng lao ra khỏi không gian bình thường, bay vút vào bầu trời tự do.

Nhìn đám linh hồn đang chạy trốn điên cuồng, Tiêu Viêm lắc đầu. Vừa định xoay người, chợt giật mình nhìn xuống tòa phế tích ở dưới. Ở sâu trong kia, hắc mớ hồ cảm giác được một sự dao động kì quái, có phần không rõ. Tiêu Viêm chậm rãi hạ xuống, tay áo phẩy nhẹ, kinh phong đáng sợ đánh bay những cột đá to đến mấy trăm trượng kia ra ngoài.

Dưới sự đào bới nhanh chóng của Tiêu Viêm, một cái hố to nháy mắt đã xuất hiện. Ở sâu trong đó, một luồng ánh sáng ước chừng nửa trượng đang lơ lửng. Đoàn ánh sáng trong suốt, bên ngoài bị vô số xiềng xích đen nhánh buộc chặt lấy, mà những sợi xích này lại còn có liên hệ với đám linh hồn vừa chạy trốn. Luồng ánh sáng này hẳn là đã rút ra được thứ gì đó từ những linh hồn kia.

"Đây là..."

Tiêu Viêm nhíu mày, nhìn chằm chằm vào đoàn ánh sáng. Hắn cảm giác bên trong ẩn chứa dao động linh hồn cực kỳ đáng sợ, cực kỳ tinh thuần, không hề có chút tạp chất.

"Đây là linh hồn bản nguyên." Sau lưng Tiêu Viêm vang tới thanh âm của Dược lão. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Dược lão đang hạ xuống chậm chậm. Sở dĩ Dược lão có thể nhanh chóng kết thúc trận chiến như vậy là nhờ có Tử Nghiên gia nhập, Cốt U lão quỷ lập tức bị giải quyết.

"Linh hồn bản nguyên." Tiêu Viêm thăm thì, hiển nhiên hắn hiểu được đó là thứ gì. Linh hồn là căn bản của sinh vật. Thiên địa vạn vật đều có linh hồn, mà ẩn sâu trong linh hồn lại dựng dựng thành một tia linh hồn bản nguyên. Đó chính là căn bản của linh hồn, có thể nói đó là một loại năng lượng kỳ dị tinh khiết nhất trong thiên địa.

"Nhiều linh hồn bản nguyên nhiều như vậy, ít nhất đã được ngưng tụ từ cả trăm vạn linh hồn!" Thần sắc Dược lão trở nên phức tạp, nói: *"Linh hồn quang đoàn này hẳn là thu hoạch bao năm nay của Nhân Điện. Tên Phó Điện chủ kia chạy thực mạng, ngay cả thứ trọng yếu nhất cũng không kịp mang đi."*

"Trăm vạn linh hồn..." Tiêu Viêm thở dài một hơi. Thủ đoạn của đám Hồn Điện này quả thực độc ác! Để tạo nên linh hồn bản nguyên này, không ngờ lại trực tiếp hủy hàng trăm vạn linh hồn. Mà đây chỉ là một mình Nhân

Điện, ở Trung Châu, còn không ít các phân điện khác. Những chỗ đó đều có những thứ quý quái như này.

"Hồn Điện quả nhiên là tai họa của toàn đại lục!"

"Quả đúng là tai họa mà!" Trên khuôn mặt Dược lão không che dấu được sự căm ghét. Vì đạt được mục đích, Hồn Điện không từ mọi thủ đoạn. Thủ đoạn tàn nhẫn dị thường này cũng không khác gì ăn thịt uống máu người sống. Không! So với nó còn tàn nhẫn hơn xa.

"Không biết Hồn Điện cần nhiều linh hồn bản nguyên như vậy để làm gì?" Tiêu Viêm cau mày, hỏi. Hắn có thể cảm giác được Hồn Điện đang có một âm mưu rất lớn.

"Hấp thu linh hồn bản nguyên có thể tăng lên lực lượng linh hồn. Nếu có số lượng lớn linh hồn bản nguyên, hơn nữa có cơ duyên xảo hợp, vậy thì linh hồn có thể tiến vào Đế cảnh trong truyền thuyết." Dược Lão chậm rãi nói.

"Lão sư nói là Hồn Điện? không, Hồn Tộc có người muốn tu luyện linh hồn tới Đế cảnh, vì vậy mới bắt linh hồn, rút ra linh hồn bản nguyên?" Tiêu Viêm cả kinh hỏi dồn.

"Hắn là như vậy, nhưng vẫn không dám khẳng định. Ta từng bị Hồn Điện bắt được, bọn chúng muốn hàng phục ta, giống như là muốn ta điều chế cho chúng thứ thuốc gì đó. Tuy nhiên ta đã không đáp ứng chính vì không biết thứ chúng muốn điều chế đến tột cùng là thứ quý quái gì. Nhưng theo suy đoán của ta, hắn là có liên quan tới linh hồn bản nguyên này." Dược Lão vuốt râu, cau mày nói.

Tiêu Viêm cũng cau mày. Tất cả các dấu hiệu đều chứng tỏ Hồn Điện đang âm thầm chuẩn bị làm gì đó. Mà thu thập linh hồn, tinh luyện linh hồn bản nguyên cũng chỉ là bước đầu.

"Rốt cục là bọn chúng muốn làm gì?"

Tiêu Viêm từng gặp qua Hoàng Tuyền yêu thánh. Linh hồn vị đỉnh cấp cường giả này cũng đã đạt tới Đế cảnh nhưng đó cũng chỉ là tàn hồn. Cho dù có đạt tới Đế cảnh cũng không thể trở thành Đấu Đế chân chính. Có lẽ giống như trong lời nói của lão Yêu thánh, trên thế gian này thiếu hụt thứ

gì đó. Đó sẽ là chìa khóa mở ra tất cả bí ẩn.

"Hay là, thứ thiếu hụt trong lời Hoàng Tuyên yêu thánh chính là linh hồn bản nguyên?" Tiêu Viêm mờ mịt lắc đầu, thờ dài. Nghĩ đi nghĩ lại đều không thông, đành nói: "Vật này xử lí như thế nào?" Thứ hấn nói hiển nhiên chính là linh hồn bản nguyên này. Thứ này là Nhân Điện vất vả thu thập mới thành, giá trị không thể đo lường. Nếu nó xuất hiện, khẳng định sẽ làm vô số Luyện dược sư điên cuồng.

"Đây là thứ tạo thành từ giết chóc, vốn là không nên tồn tại trong thế gian. Nhưng nếu đã có thì tự nhiên không thể vứt bỏ, con hấp thu nó đi. Cảnh giới linh hồn của con hiện tại là Thiên cảnh hậu kỳ, cách Thiên cảnh đại viên mãn còn khá xa. Nếu có thể luyện hóa linh hồn bản nguyên này, hẳn có thể lập tức đạt tới đại viên mãn. Điều này đối với việc tranh đoạt Tịnh Liên yêu hỏa của con sẽ tạo thành chỗ tốt cực lớn." Dược Lão hơi tàn ngần rồi nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng ngần người, trầm ngâm. Hấn cũng phải người câu nệ tiểu tiết. Nhìn thoáng qua linh hồn quang đoàn, hấn vung tay, lập tức mấy sợi xiềng xích vỡ nát. Bàn tay Tiêu Viêm chậm chậm vuốt ve linh hồn quang đoàn, nhẹ giọng nói: "Mối hận của các người, ta sẽ báo!"

Vừa nói xong, đột nhiên linh hồn quang đoàn phóng ra những tia sáng dịu nhẹ, phảng phất truyền ra rất nhiều tin tức mơ hồ trong đó.

Tiêu Viêm lặng yên đón nhận những tin tức này. Linh hồn quang đoàn do vô số linh hồn bản nguyên ngưng tụ mà thành, nhưng trong đó không hề có bất kỳ linh trí nào còn tồn tại, có chăng chỉ là một chút cảm xúc oán hận, không cam tâm... được lưu lại trước khi tử vong. Muốn triệt để luyện hóa chúng thật sự có chút khó khăn, nhưng nếu hấp thu linh tinh tất sẽ ảnh hưởng cực lớn tới tâm trí. Nhưng câu nói vừa rồi của Tiêu Viêm lại làm cho những cảm xúc tiêu cực này lặng yên biến mất. Đây cũng xem như là trí tuệ của họ. Dù chết, họ cũng muốn dùng tia lực lượng cuối cùng khiến người hại mình không được yên ổn. Tuy nhìn vừa rồi có vẻ rất dễ dàng nhưng người của Hồn Điện tuyệt đối không nói ra những lời giống như hấn.

Chương 1486: Hấp thu linh hồn bản nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thiên địa linh vật, người có duyên sẽ được. Xem ra, con và căn nguyên linh hồn này rất hợp nhau đó!"

Chỉ bằng một câu nói liền hóa giải được cảm xúc tiêu cực trong đoàn ánh sáng linh hồn, điều này khiến Dược Lão không nén nổi phải mỉm cười rồi nói.

"Đám người Hồn Điện quả thật tạo ác vô số!" Tiêu Viêm khẽ than, vung nhẹ tay áo thu đoàn ánh sáng linh hồn này vào nạp giới rồi nhìn xung quanh. Trong Nhân Điện lúc này, ngoài Phó điện chủ may mắn đào thoát, số còn lại đều đã là xác không hồn. Tuy không ít cường giả Hồn Điện đều là linh hồn thể, vừa chết liền tiêu tan ngay lập tức nhưng cũng có rất nhiều người thường. Chính vì vậy, lúc này xác chết ngổn ngang khắp nơi, không khí bốc lên mùi máu tanh nồng nặc.

Nhìn tràng diện trước mặt, ánh mắt Tiêu Viêm cũng nao nao nhưng ngay tức khắc đã ổn định trở lại. Tuy rất hạn chế chuyện giết chóc nhưng với đám người *"trợ Trụ vi ngược"* này thì hẳn vẫn không nhân từ nương tay chút nào. Dù sao mỗi kẻ trong bọn người này cũng đã từng giết đi rất nhiều tính mạng vô tội, đến cả Tiêu gia của hắn cũng suýt chút nữa bị bọn người Hồn Điện kia diệt tuyệt.

"Đi!"

Thật sự Tiêu Viêm cũng không muốn nán lại nơi ngập tràn xác chết này thêm giây nào. Sau khi cất kỹ đoàn ánh sáng linh hồn, hắn xoay người lao ra ngoài dãy núi. Đám người Dược Lão chỉ kiểm tra xung quanh một lần nữa rồi cũng đồng loạt rời đi.

Sau khi đám người Tiêu Viêm rời khỏi nơi này chừng mười phút, không gian ở một ngọn núi cách đó không xa chợt thoáng dao động, sau đó một bóng đen xuất hiện. Kẻ này xông thẳng vào trong phế tích, nhìn thấy một mảnh hoang tàn đẫm máu, sắc mặt y không khỏi âm trầm, tràn ngập phần nộ lẫn hồi hận.

"Chúng ta vất vả mãi trăm năm mới thu thập được ngàn này linh hồn, vậy"

mà lại bị bọn chúng mang đi. Chuyện này mà truyền về tộc thì cho dù là ta, chắc chắn cũng sẽ bị trừng phạt."

Bóng đen kia chính là Phó Điện chủ Hồn Điện vừa trốn thoát lúc nãy. Chúng kiến Hồn Điện trông rỗng, sắc mặt y cũng đã trắng bệch. Nhân Điện cũng là một phân điện trọng yếu của Hồn Điện nên linh hồn giam giữ trong đó cũng khá mạnh, hiển nhiên căn nguyên linh hồn bị thu thập cũng không thể nào yếu được. Vậy mà đến giờ, căn nguyên linh hồn cũng bị Tiêu Viêm đoạt mất còn những linh hồn bị giam cầm kia cũng chạy hết chẳng còn một móng. Sự tổn thất thảm trọng như thế này dù là Hồn Điện thì cũng không thể chịu đựng nổi.

"Bên người tiểu tử kia có cường giả Thái Hư Cổ Long tộc bảo vệ, với thực lực của một mình ta chắc chắn không phải đối thủ của nàng. Hiện giờ ngoại trừ Điện Chủ ra, không một người nào của Hồn Điện có thể chiến thắng được." Tên Phó Điện chủ Hồn Điện chỉ biết ngao ngán lắc đầu. Tiêu Viêm nắm đó trong mắt Hồn Điện chỉ bé tí ti, không khác gì con kiến hôi nhưng nay thì sao? Mới hơn mười năm ngắn ngủi, con kiến đó đã phát triển đến trình độ khiến cả Hồn Điện cũng phải bó tay hết cách. Giờ đứng đây nhớ lại, bọn chúng cũng chẳng biết làm gì khác ngoài việc hối hận. Chỉ cần ngày trước bọn chúng cẩn thận một chút thôi thì hiện tại đã không gặp phải đại địch như vậy. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Trong hai tháng nữa Tịnh Liên Yêu Hỏa sẽ lại hàng thế, nhất định Điện chủ sẽ ra tay. Nếu như tộc ta có được Tịnh Liên Yêu Hỏa, kế hoạch sẽ tiến triển thêm một bước lớn, điều này có thể sẽ bù lại việc Nhân Điện bị hủy." Phó Điện chủ Hồn Điện nghiêng răng. Không gian quanh thân chợt bỗng bành, ngay sau đó thân hình y dần dần tiêu tán.

"Lần tranh đoạt trước thất bại đã khiến kế hoạch của Hồn tộc bị trì hoãn, lần này chúng ta nhất định phải giành được nó. Chỉ cần đoạt được Yêu Hỏa, chắc chắn mọi người sẽ không để ý đến cái gọi là Tộc ước, đến lúc đó cường giả trong tộc sẽ ra tay, Tiêu Viêm cũng chỉ có kết cục chờ chết!"

"Hừ, Tiêu Viêm! Ngươi cứ chờ đấy! Hồn Tộc ta có thù tất báo! Ngươi hủy Phân điện của chúng ta, chúng ta sẽ hủy Thiên Phủ liên minh của ngươi!"

Thân ảnh của Phó điện chủ Hồn điện dần tiêu tán nhưng những lời nguyên rủa oán độc kia lại vẫn cứ văng vẳng trong không gian, mãi không tiêu tan.

Tuy rằng không ai chủ động công khai tin tức Nhân Điện bị hủy nhưng loại tin tức chấn động như thế thì không thể nào giấu được. Bởi vậy, chỉ sau một tuần, tin tức chấn động này đã lan tràn tạo nên một cơn địa chấn làm rung chuyển Trung Châu.

Thực lực của Hồn Điện đã được mọi thế lực khắp Trung Châu biết rõ. Đây là một thế lực vô cùng lớn, ngạo nghễ khắp Trung Châu. Cho dù là Đan Thập, tuy đã nhiều lần tranh đấu nhưng vẫn chỉ có thể cam bại hạ phong. Bởi thế, tuy rằng có nhiều thế lực đã từng bị bọn họ hãm hại nhưng lại không dám trả thù, mà chỉ có thể chôn sâu cừ hận trong lòng. Giờ nghe được tin tức chấn động như vậy, nhiều người cũng thấy hả lòng hả dạ, đồng thời Thiên Phủ liên minh cũng được muôn người chú ý.

Lúc trước có rất nhiều người cảm thấy không tin tưởng liên minh nhỏ bé này. Dù sao uy thế của Hồn Điện quá mạnh mẽ, thời gian gần đây lại thường xuyên đánh phá Liên minh nên Điều này lại càng khẳng định nhận xét *"liên minh này rất bất bình"'*. Nhưng hiện giờ, Liên minh đã dùng thực tế chứng tỏ một điều: *"Thiên Phủ không hề e ngại Hồn Điện!"*

Phá hủy Nhân điện, một trong Thiên Cương tam điện, chuyện Đan Thập cũng chưa từng thành công, chính là minh chứng hùng hồn nhất về thực lực của Thiên Phủ liên minh. Không thể nghi ngờ, Thiên Phủ liên minh đã làm cho mọi người hiểu được một cách triệt để: họ hoàn toàn có đủ vốn liếng chống lại Hồn Điện!

Cũng bởi tin tức Nhân Điện bị hủy mà từ Trung Châu cho đến liên minh đều tràn ngập trong một bầu không khí cuồng nhiệt. Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Tiêu Viêm bèn tính toán luyện hóa căn nguyên linh hồn vừa thu được. Hiện tại, cảnh giới linh hồn của hắn đang dừng lại ở Thiên cảnh hậu kỳ, đã mạnh hơn Dược lão một bậc rồi. Nhưng phía trên vẫn còn một cấp bậc phải đột phá, chính là Thiên cảnh đại viên mãn.

Chỉ có đạt tới cấp độ đại viên mãn thì mới có cơ hội đạt đến Đế cảnh trong truyền thuyết.

Cho dù ở thời viễn cổ thì cũng rất ít người có khả năng tu luyện linh hồn đến Đế cảnh. Người có thể tu luyện thành công đều là nhân vật độc bá thời kỳ đó, cũng tỷ như những người đẳng cấp cỡ Hoàng Tuyền yêu thánh mới có thể mà thôi.

Tuy linh hồn bước vào Đệ cảnh và không có nghĩa sẽ trở thành Đấu Đệ nhưng không thể nghi ngờ, khi đạt đến cửu tinh Đấu Thánh đỉnh phong, linh hồn cường đại sẽ làm thực lực của họ đạt đến mức tận cùng. Nếu được thúc đẩy thêm một chút thì có thể sẽ giống như Hoàng Tuyền yêu thánh, được mệnh danh Bán Đệ.

Đương nhiên, muốn đề thăng cảnh giới linh hồn thì sẽ gặp khó khăn dị thường. Trên khắp đại lục, số người đạt đến Thiên cảnh đại viên mãn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vị lão tổ thần bí thích du hí của Đan Tháp có thể tính là một người. Mấy vị tộc trưởng của Cổ tộc, Hồn tộc cũng có thể nằm trong số đó, nhưng cho dù thế số lượng cũng thật sự quá ít ỏi.

Bên trong Tinh giới, trên đỉnh một ngọn núi mây mù vờn quanh, Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, trước mặt hắn có một đoàn ánh sáng lớn tầm nửa trượng đang trôi nổi, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, tinh thuần mà sáng bóng. Nó không ngừng khuếch tán ra xung quanh, chiếu rọi khắp nơi, xuyên qua từng kẽ lá, khiến cho đám cỏ thêm phần xanh mướt.

Tiêu Viêm dõi mắt nhìn chăm chú đoàn ánh sáng linh hồn này. Hắn khẽ thở ra, xòe tay rồi chạm vào đoàn ánh sáng. Nhờ quá trình tiếp xúc này, Tiêu Viêm có thể cảm nhận được căn nguyên linh hồn mệnh môn bên trong nó. Cảm giác này khiến linh hồn bên trong mi tâm hắn cảm thấy vô cùng âm áp.

"Phụt!"

Miệng Tiêu Viêm khẽ mở rồi phun ra ngọn lửa lam nhạt. Tiêu Viêm đã luyện hóa thành công Hải Tâm Diễm, nhưng đúng như hắn dự đoán thì hiệu quả cũng không cao, thậm chí hắn còn chưa thể đạt tới Nhị tinh Đấu Thánh trung kỳ. Phần Quyết cũng có chút tăng lên từ chuẩn Thiên giai công pháp giờ đã biến thành công pháp Thiên giai cấp thấp. Sự tăng trưởng này thực sự không quá rõ rệt!

Đối với tình huống này, Tiêu Viêm cũng không hề buồn bực vì dù sao hắn cũng đã sớm chuẩn bị tâm lí. Hiện tại, hắn là cường giả Đấu Thánh và cũng không còn là đứa nhóc ngày xưa. Đến cấp độ này rồi, hắn cũng không còn để mắt đến những Dịch hỏa bình thường như thế này nữa.

Ngọn lửa hiện lên, trôi nổi bên dưới đoàn ánh sáng linh hồn. Nó bỗng nhiên bốc cháy hừng hực rồi bao kín đoàn ánh sáng linh hồn kia. Tuy rằng

căn nguyên linh hồn cũng tương đối tinh thuần nhưng dù sao cũng là đồ của Hồn Điện, cần thận một ít vẫn hơn.

Sức nóng thấm thấu vào trong, đoàn linh hồn kia cũng dần sôi trào, mơ hồ có một luồng khí đen cực nhạt từ đó bay ra rồi tiêu thất trong hư không.

Nhìn thấy luồng khí đen này, trán Tiêu Viêm khẽ nhăn lại. Từ trong đó, hẳn có thể cảm nhận được một luồng ý niệm hơi yếu, hiển nhiên là do cường giả Hồn Điện rót vào. Nếu cứ hấp thu mà không tinh lọc chắc chắn sẽ tạo thành tai họa ngầm không nhỏ.

"Đám người Hồn Điện quả nhiên âm tàn độc ác!"

Tay áo Tiêu Viêm vung lên, ngọn lửa rực cháy một lần nữa luyện hóa sạch sẽ khí đen bên trong đoàn linh hồn. Khí đen càng được luyện hóa tinh lọc, đoàn ánh sáng linh hồn này lại càng trong suốt giống như ảo ảnh vậy.

Cứ thế, sau nửa giờ luyện hóa, Tiêu Viêm mới chậm rãi dập tắt ngọn lửa. Hắn nhìn đoàn ánh sáng linh hồn trong suốt như thủy tinh trước mắt rồi khẽ thở dài nhẹ nhõm. Tiêu Viêm xuất động thủ ấn, linh hồn lực bên trong mi tâm chợt bùng phát rồi hóa thành một người có bộ dáng giống hệt bản thân ngồi xếp bằng phía trước đoàn ánh sáng linh hồn. Miệng hắn khẽ héch, lập tức có một luồng hấp lực trào ra.

Luồng hấp lực này xuất hiện khiến đoàn ánh sáng linh hồn cũng khẽ run rẩy. Một luồng linh hồn lực căn nguyên vô cùng tinh thuần lan tràn ra, cuối cùng quán quanh linh hồn Tiêu Viêm rồi ngay sau đó dần dần dung nhập vào cơ thể hắn qua miệng mũi và cả vô số lỗ chân lông.

Căn nguyên linh hồn tiến vào càng nhiều, linh hồn Tiêu Viêm cũng dần xuất hiện một tầng ánh sáng kỳ dị trong suốt như thủy tinh.

-----oOo-----

Chương 1487: Thiên cảnh đại viên mãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tách! Tách!"

Quang đoàn linh hồn dao động chậm rãi tạo ra từng tiếng thanh thúy như bong bóng nước bị vỡ rồi hóa thành từng luồng linh hồn lực tinh thuần dị thường, liên tục rót vào trong linh hồn Tiêu Viêm.

Dưới sự quán chú này, linh hồn Tiêu Viêm đã thành hình làm vẻ mặt hắn có phần mơ hồ say mê. Được căn nguyên linh hồn bao bọc, hắn cảm giác linh hồn của mình như được ngâm trong một vầng hào quang ấm áp, tựa như thai nhi trong bụng mẹ vậy.

Thoạt nhìn lại, tầng tầng linh hồn kỳ dị nhàn nhạt yên lặng bao phủ lên linh hồn Tiêu Viêm. Khi mơ hồ quan sát, nó giống như bóng người thật, rất ư thần kỳ.

Vầng hào quang linh hồn ẩn chứa sức mạnh căn nguyên linh hồn cực kỳ khủng bố. Căn nguyên lực này do Nhân Điện rút ra hơn trăm vạn linh hồn thể mới ngưng tụ được, ẩn chứa căn nguyên mệnh mệnh, cho dù là Tiêu Viêm cũng cảm giác mình rất nhỏ bé.

"Roẹt roẹt!!!"

Tiêu Viêm càng hút nhiều căn nguyên, linh hồn hắn lại càng tăng lên mạnh mẽ. Từng gợn sóng vô hình lấy Tiêu Viêm làm trung tâm khuếch tán ra. Dao động vô hình này làm cho phương viên nghìn trượng xung quanh ngọn núi trở nên yên tĩnh. Trong chốc lát, hết thảy sinh linh núi rừng đều cảm thấy được uy áp từ sâu trong linh hồn. Dưới uy áp này, dù là ma thú hung hãn nhất cũng phải nơm nớp lo sợ, quỳ rạp xuống mặt đất, không dám phát ra một tiếng gầm nào.

"Viu~!"

Lần tu luyện này, Tiêu Viêm đã gây nên động tĩnh không nhỏ. Dao động kia tuy vô hình nhưng lại phát ra uy áp không thể kháng cự. Sau khi dao động khuếch tán không lâu thì cường giả Tinh Vãn Các đã phát hiện ra. Từng thân ảnh vội vàng thoáng hiện đến, nhưng khi bọn họ vừa tới đỉnh núi nghìn trượng nọ thì ai nấy đều cảm nhận được ý thức bản thân bị mê muội một cách mãnh liệt, thân hình không ổn định, hơn nữa có dấu hiệu muốn rơi xuống. Ngay lập tức, trong lòng đa số cường giả đều dấy lên một sự kinh hãi, vội vàng chuyển thân về phía sau, đợi đến khi rời khỏi ngọn núi hơn ngàn trượng kia mới cảm giác khá hơn. Tất cả đều dùng ánh mắt

kinh nghi bất định nhìn về ngọn núi đầy mây mù ở phía xa kia.

"Linh hồn lực của người này thật sự ngày càng kinh khủng!"

Trên bầu trời, đám người Dược lão cũng hiện thân, ánh mắt dõi về ngọn núi xa, trong mắt có vài phần nghiêm trang vì họ cũng không cách nào chống đỡ uy áp linh hồn như thế này. Tiêu Viêm giờ đây, bất luận là đấu khí hay linh hồn đều đã vượt xa Dược lão. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

"Từ nhỏ đến giờ, ngoại trừ Lão tổ, hơn ngàn năm qua ta chưa từng thấy trong Đan Tháp có người nào đạt tới cấp độ linh hồn Thiên Cảnh đại viên mãn. Dược Trần, lần này người thu được một đệ tử quá giỏi nha! Thành tựu của Tiêu Viêm đủ để tất cả thanh niên, thậm chí cả mấy lão quái vật của Dược tộc đều thấy xấu hổ."

Trong Đan tháp, Đại trưởng lão dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía ngọn núi, khẽ thở dài. Linh hồn cảnh giới của lão dừng lại ở cảnh giới Thiên Cảnh hậu kỳ hơn trăm năm, nhưng vẫn không thể chạm đến mức đại viên mãn. Điều này đã chứng minh: muốn tăng lên cảnh giới linh hồn thật sự khó khăn!

Dược lão mỉm cười, trong mắt cũng không thể che giấu được sự vui mừng. Tiêu Viêm có thể đi đến bước này, thật sự cũng vượt xa dự liệu của ông. Người có thiên phú cao hơn Tiêu Viêm chẳng phải là không, nhưng mà tiểu tử Tiêu Viêm này cực kỳ kiên định, bước đến một bước như hiện tại đã làm cho những người thiên phú kinh diễm kia phải ngược nhìn. Tất cả mọi chuyện, tuy dựa vào cơ duyên nhưng đa phần đều dựa vào đại nghị lực của hắn cộng thêm rất nhiều lần tôi luyện sinh tử...

"Dược tộc, đợi khi có thời gian phải mang Tiêu Viêm đến xem qua mới được. Đối với tộc này, lòng ta không có kỉ niệm, nhưng việc khắc tên cha mẹ lên Tộc Bi (bia tưởng niệm những người trong tộc) là chuyện ta đã hứa với hai người." Dược lão chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía Tây có chút mộng lung, sâu trong đó chứa đựng tình cảm mà ngày thường hiếm thấy. Cuộc đời của ông cũng rất bấp bênh, may mắn là lúc tuyệt vọng nhất, ông trời đã cho ông một tia sáng hi vọng. Đã rất lâu, ở sau ngọn núi tại Ô Thản Thành – Tiêu gia, ông đem cả cuộc đời mình của mình đặt cược lần cuối, đặt trên người tên nhóc non nớt kia...

"Không biết lần này Tiêu Viêm cần tu luyện bao lâu? Tịnh Liên Yêu Hỏa hàng thế cũng sắp đến rồi. Theo một ít tình báo gửi về, Hồn Điện cũng đã âm thầm rục rịch, hiển nhiên muốn chiếm lấy nó." Lời của Phong Tôn Giả vang lên sau lưng.

"Yên tâm, hắn sẽ thức tỉnh đúng lúc! Còn bây giờ nên yên lặng chờ hắn đột phá. Mặt khác, truyền lệnh xuống, cấm kẻ nào đi vào chỗ Tiêu Viêm tu luyện trong phạm vi một ngàn trượng." Dược lão mỉm cười, cũng không có tiếp tục ở lại chỗ này mà chậm chậm trở về Chủ các.

"Ừ!"

Thời gian tu luyện cứ qua đi từng ngày, nhưng dao động linh hồn tràn ra từ ngọn núi chưa từng biến mất, mà lại dần dần trở nên mạnh hơn. Một tháng sau, cơ hồ toàn bộ Tinh Giới đều bị dao động này tác động. Vì vậy, ngoại trừ một số thì toàn bộ những người khác đều đau khổ buông bỏ luôn chuyện phi hành, chỉ có thể vác uy áp linh hồn lên vai mà thất thủ trên mặt đất.

Đám người Dược lão không biết xử lý chuyện này ra làm sao! Hiện tại, ngay cả bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ luồng linh hồn uy áp này, nên tự nhiên là không có khí lực giúp đỡ người khác. Đối với đệ tử Tinh Vẫn Các mà nói, loại áp chế này coi như là một loại tôi luyện. Cái gọi là *"Đi vạn dặm đường hơn mười năm đọc sách"*, đi lui đi tới cũng coi như là một cách tu luyện đấu khí...

Cao tầng của Tinh Vẫn Các ôm suy nghĩ này, toàn bộ đệ tử Tinh Vẫn Các đều phải *"hưởng thụ"* loại linh hồn uy áp này hơn một tháng. Chẳng qua, tuy nói áp lực linh hồn làm không ít người khó chịu nhưng khi bọn hắn đã thích ứng, lại đột nhiên cảm thấy linh hồn lực mơ hồ có phần tăng trưởng. Điều này làm cho không ít đệ tử mừng rỡ. Bọn họ không phải là Luyện dược sư, con đường tăng lên linh hồn lực lượng tự nhiên rất hiếm gặp. Hiện tại, có thể tiến bộ dưới loại tôi luyện đặc thù này, tự nhiên là vui mừng. Linh hồn lực cường đại hơn, đối với việc tu luyện đấu khí sẽ sinh ra hiệu quả không nhỏ ...

Ném được món ngon thì tự nhiên không ai tiếp tục kêu khổ nữa. Một ít đệ tử có thiên phú càng trực tiếp coi việc này như là một cơ hội loại lịch lãm. Ngày thường, họ không hề rời xa Tinh Giới mà ngược lại còn bước gần hơn về ngọn núi Tiêu Viêm đang tu luyện. Dưới sự tự động tìm áp lực mà

ngược đãi bản thân, linh hồn lực của các đệ tử Tinh Vẫn Các đột nhiên tăng mạnh. Dù sao, áp lực linh hồn Thiên Cảnh đại viên mãn tạo thành thì rất ít người có thể hưởng thụ hoàn toàn. Còn nữa, lúc Tiêu Viêm tu luyện, linh hồn căn nguyên dưới sự khống chế của hắn cũng thất thoát một ít, phiêu đảng trong Tinh Giới. Nếu có đệ tử Tinh Vẫn Các nào may mắn hấp thu rồi dung hợp, thì đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là tựa như uống được thần đan trời ban.

Khi nhóm đệ tử đầu tiên hưởng thụ thành quả, rốt cục càng ngày lại có càng nhiều đệ tử phản ứng kịp thời. Trong lúc cùng một thời gian, toàn bộ Tinh Giới lại sôi trào lần nữa. Ngàn vạn đệ tử Tinh Vẫn Các từng bước tiến vào ngọn núi Tiêu Viêm đang tu luyện mà cảm giác giống như bước đi trong đầm lầy vậy. Đối với bọn họ, đây là một kiểu tiêu hao lực lượng khổng lồ.

Đương nhiên, loại tiêu hao này mang đến mệt mỏi nhưng cũng làm cho không ít đệ tử tăng lên tốc độ tu luyện...

Tiếng lành đồn xa, sau cùng thậm chí một ít trưởng lão Tinh Vẫn Các đều nhin không được gia nhập loại lịch lãm đặc thù này...

Tinh Giới biến thành bộ dáng như vậy, cho dù là đám người Dược lão cũng há hốc mồm kinh ngạc lẫn dở khóc dở cười. Không ngờ lần tu luyện này của Tiêu Viêm lại gây xôn xao lớn đến như vậy. Bất quá như thế cũng tốt, loại kinh nghiệm này đối với đệ tử Tinh Vẫn Các mà nói, quả thật là một loại lịch lãm cực kỳ khó được. Cảm nhận được linh hồn cấp Thiên Cảnh đại viên mãn, về sau con đường tu luyện của bọn họ sẽ giảm đi được một ít lỗi rẽ không cần thiết...

Không khí cổ quái như vậy tại Tinh Giới kéo dài suốt hơn năm mươi ngày. Sau đó nương theo sự giảm dần của uy áp linh hồn tiêu tán đi mất.

Khi linh hồn uy áp tràn ngập Tinh Giới yếu bớt thì sắc mặt đám người Dược lão lại trở nên nghiêm nghị hẳn. Bọn họ có thể cảm nhận được tại sâu trong ngọn núi kia có một dao động vô hình mệnh mông như trời đất đang lặng yên ngưng tụ...

"Tiêu Viêm sắp thức tỉnh!"

Đám người Dược lão biết rằng lần tu luyện này của Tiêu Viêm sắp chuẩn

bị kết thúc.

Hai ngày trôi qua, đám người Dược lão vẫn đang chờ đợi...

Trên đỉnh núi, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng, trước mặt là một thân thể đang bị vàng hào quang như thủy tinh mềm mại kỳ dị bao bọc, gương mặt của thân ảnh này giống Tiêu Viêm như đúc.

Tại đây, vàng sáng căn nguyên linh hồn tựa thủy tinh khổng lồ vốn lớn chừng nửa trượng, hiện giờ chỉ còn khoảng nửa cái đầu đang phiêu tán ra từng luồng căn nguyên linh hồn lực tinh thuần ...

"Ô!"

Nhân ảnh thủy tinh như được điêu khắc, không chút sứt mẻ. Một hồi lâu, Tiêu Viêm mở miệng bùng phát ra một luồng hấp lực, vàng sáng linh hồn to bằng nửa đầu người nhất thời lướt tới tột hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong miệng "*Tiêu Viêm thủy tinh*".

"Âm~!"

Lúc chùm sáng linh hồn tiến vào trong miệng "*Tiêu Viêm thủy tinh*" thì thân hình Tiêu Viêm đột nhiên chấn động phát ra quang mang chói mắt. Một luồng dao động vô hình như thức tỉnh cả đất trời bùng ra từ thể nội rồi ùn ùn thổi quét xung quanh!

Giờ khắc này, trên bầu trời mây đen dày đặc, sấm sét giăng đầy!!!

-----oOo-----

Chương 1488: Điện chủ Hồn Điện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm...Âm..."

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, ánh chớp toát ra như vô số con rắn màu bạc, những tiếng sấm rền vang vọng cả không gian. Cùng lúc đó, một cỗ khí thể mênh mông như thiên địa đang vô hình dao động, lấy đỉnh của

ngọn núi trước mặt làm trung tâm, lặng yên quét ra bốn phía như gió bão.

"Dao động linh hồn thật khủng khiếp!!"

Tại chủ các của Tinh Vân Các, sắc mặt nhóm người Dược Lão đều ngưng trọng nhìn lên dị tượng do mệnh môg lực lượng linh hồn tạo thành. Trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ rung động vô cùng, lực lượng linh hồn của cảnh giới Thiên cảnh đại viên mãn cư nhiên lại cường hãn đến như thế.

"Tiêu Viêm bây giờ chỉ bằng vào linh hồn lực thôi đã có thể chống đỡ một tên Nhị tinh Đẩu Thánh rồi!"

Đại Trưởng Lão của Tiêu Đan Tháp chậm chậm nói.

Tử Nghiên đứng một bên cũng đang kinh ngạc vô cùng. Thái Hư Cổ Long nhất tộc tuy cường hãn vô cùng, nhưng về mặt linh hồn lực thì đúng là yếu thế. Bởi vậy, mặc dù năng mạnh đến như thế nhưng dưới dao động linh hồn mạnh mẽ kia cũng vẫn cảm thấy rung động không thôi.

"Theo truyền thuyết, nếu có thể tiến vào "Đế cảnh" thì linh hồn sẽ đạt đến bất tử bất diệt. Đến cả khi bị người khác đánh tan hồn phách nhưng nếu còn sót lại những phần tử của linh hồn thì vẫn có thể ngưng tụ lại, trọng sinh thêm một lần. Tuy Thiên cảnh đại viên mãn này còn kém cảnh giới Đế cảnh kia rất nhiều nhưng uy lực của nó vẫn mạnh hơn Thiên cảnh hậu kỳ rất nhiều!"

Dược lão nói với một sắc mặt hết sức ngưng trọng.

"Một khi linh hồn đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh đại viên mãn thì không còn sự khác biệt với bản thể nữa. Một khi liên thủ với bản thể, linh hồn được phân hóa ra cùng nhau kháng địch, sự ăn ý đó không gì có thể so sánh. Uy lực không chỉ là tăng gấp bội thôi đâu..."

Đại trưởng lão Đan Tháp cười cười nói. Trong nét cười ấy còn ẩn chứa một chút sự hâm mộ. Trước khi linh hồn đạt đến cảnh giới Thiên cảnh đại viên mãn, linh hồn vẫn là vô cùng yếu ớt. Bình thường cũng không thể triệu hoán ra chiến đấu.

Dù sao một khi linh hồn bị thương thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, chỉ khi nào linh hồn đạt đến cảnh giới Đại viên mãn thì nó sẽ tồn tại ở

dạng thật thể, có được lực lượng của riêng nó, không hề thua kém bản thể chút nào. Lực phòng ngự mạnh mẽ của nó càng làm cho đối phương phải lú lủi, liên thủ với bản thể, uy lực sẽ tăng lên vô cùng.

Thiên cảnh đại viên mãn mặc dù vẫn chỉ nằm trong phạm trù của Thiên cảnh nhưng nếu so sánh với cảnh giới Hậu kỳ thì đúng là cách biệt đến một trời một vực.

Ở một trình độ nhất định, linh hồn lực đạt đến cảnh giới Đại viên mãn thì mình sẽ có thêm một đồng đội chiến đấu vô cùng ăn ý. Vả lại, thực lực của người đồng đội này được quyết định bởi chính thực lực của bản thân. Nói cách khác là có thêm một đấu kỹ phân thân như Tam Thiên Lô Huyền Thân. Nhưng nói cho cùng thì xét về sự cô đọng của phân thân hay là các mặt khác như uy lực chiến đấu,... thì phân thân của Tam Thiên Lô Huyền Thân vẫn không thể nào đạt đến trình độ ngưng thực như linh hồn phân thân của cảnh giới Đại viên mãn được.

Linh hồn vô hình, chỉ như một luồng hơi nước, dưới làn mây đen dày đặc nhẹ nhàng lan tỏa. Khắp Tinh giới., từng gốc cây ngọn cỏ đều được chiết xạ vào trong đại não của Tiêu Viêm. Trong khoảnh khắc đó, hắn có thể cảm nhận được bất cứ một dao động cảm xúc nhỏ nhất của bất cứ ai, thậm chí là cả dao động bên trong, hắn có thể biết được người ấy đang suy nghĩ gì trong lòng...

Đây là một loại điều khiển kỳ dị. Nhìn rõ lòng người, thủ đoạn đáng sợ như thế mà Tiêu Viêm cư nhiên lại làm được khi mới chỉ ở cảnh giới Thiên cảnh Đại viên mãn.

"Đây chính là Thiên Cảnh Đại viên mãn sao?"

Trong lòng Tiêu Viêm vang lên những tiếng thì thào liên hồi. Hắn có thể cảm nhận được sự khác biệt của bản thân so với lúc trước. Nếu ví linh hồn lúc trước của hắn là một thiếu niên đang phát triển thì linh hồn hắn hiện tại chính là một vị tráng niên thân kinh bách chiến với lợi khí trong tay.

"Xì...xì..."

Dưới sự điều khiển của Tiêu Viêm, dao động linh hồn vô hình khuếch tán ra như thủy triều, chỉ trong chớp mắt đã tràn ngập khắp Tinh Giới. Lấy một tốc độ nhanh như điện chớp lan ra, không tới một phút, mọi sự vật

khắp một ngàn dặm xung quanh Tinh Vãn Các đều được phản chiếu vào trong đại não của Tiêu Viêm. Không những thế, tốc độ dao động của nó vẫn chưa hề chậm đi, ngược lại còn tiếp tục tăng cao.

Những dao động vô hình này đảo qua khắp mọi người, ngoài một số kẻ có linh hồn tương đối nhạy cảm có thể cảm giác hơi lạnh người ra thì dù là những cường giả đạt đến Đâu Tôn đỉnh phong cũng không hề hay biết rằng nhất cử nhất động của mình đều bị người khác quan sát.

Dao động linh hồn của Tiêu Viêm khuếch tán ra tới ngoài vạn dặm, trên đường cũng gặp một số linh hồn không kém, thậm chí ở một số ngọn núi sâu không dấu chân người hẳn còn ngẫu nhiên cảm giác được có một vài linh hồn đang nhìn mình, hiển nhiên là phát hiện ra dao động linh hồn của hắn.

Trung Châu này quả thật là chốn ngọa hổ tàng long.

Dao động linh hồn của Tiêu Viêm vẫn lan ra hết sức nhanh chóng, khi Tiêu Viêm đang chuẩn bị thu hồi lại thì một cảm giác khô nóng mãnh liệt rất khác thường bỗng truyền vào linh hồn của hắn, lập tức tâm thần liền động, linh hồn lao đến nơi khô nóng kia nhanh như chớp.

Tốc độ khuếch tán linh hồn tăng mạnh, chỉ mấy lần hô hấp đã tiến đến chỗ khô nóng kia. Nơi này là một vùng núi non trùng điệp, nhưng ở trên không trung lại truyền đến một cảm giác vạn vật quái dị. Mơ hồ có một luồng ánh sáng trắng thẩm thấu ra từ bên trong. Khi Tiêu Viêm đem linh hồn mình tiếp xúc với luồng quang mang màu trắng sữa kia thì một cảm giác bỏng rát đột nhiên truyền đến từ sâu trong linh hồn.

"Đây là...."

Cảm giác bỏng rát xuất hiện đột ngột khiến Tiêu Viêm ngẩn ngơ chốc lát. Trong linh hồn hắn đã dung hợp năm loại dị hỏa, những dị hỏa bình thường hoàn toàn không thể làm hắn cảm thấy nóng được chứ đừng nói đến bỏng rát như thế.

"Phanh phanh!"

Trong lúc Tiêu Viêm còn đang khiếp sợ thì đốm sáng trong đầu mà hắn có được từ cổ đồ Tịnh Liên Yêu Hỏa đột nhiên chấn động kịch liệt. Trong

lòng Tiêu Viêm chợt như hiểu ra điều gì đó, vô cùng chấn kinh nhìn về nơi không gian vụn vẹo kia, trong đầu như đang có tiếng thì thầm.

"Đây chính là nơi Tịnh Liên Yêu Hỏa hàng thế!"

Chỉ có Tịnh Liên Yêu Hỏa mới có thể làm cho đóm sáng không hề động dậy từ trước tới nay trong đầu Tiêu Viêm xảy ra biến hóa đến như vậy.

Chỉ có Tịnh Liên Yêu Hỏa mới có thể làm cho Tiêu Viêm cảm thấy nóng rát như vậy khi đã có năm loại dị hỏa hộ thân.

"Ăm..."

Khi trong lòng Tiêu Viêm đang dậy sóng thì đột nhiên vùng không gian này chợt xao động. Một cỗ dao động linh hồn vô cùng mênh mông bùng phát từ trong không gian, đâm ầm một nhát cực mạnh vào linh hồn đang dao động của Tiêu Viêm.

Va chạm linh hồn vô cùng kinh khủng như thế khiến cho hắn không kịp trở tay. Vô vàn tiếng ông ông không ngừng vang vọng trong đầu, thậm chí đầu óc còn mê muội đi một chút.

"Ai!?"

Tiêu Viêm phản ứng lại rất nhanh, chỉ nháy mắt sau khi bị công kích đã lấy lại tinh thần. Linh hồn vội vàng thu về, đồng thời tiếng gầm cũng theo đó cũng truyền ra. Luồng công kích kia có thể làm cho hắn bị thương, hiển nhiên linh hồn lực của đối phương không hề yếu hơn hắn bao nhiêu cả.

"Ngươi là tên tiểu bối của Tiêu tộc, Tiêu Viêm phải không?"

Khi nghe được cái giọng nói bình thản truyền ra từ hư không, Tiêu Viêm cũng đã hơi kinh hãi trong lòng, đồng thời linh hồn cũng phát ra dao động đáp lời: *"Các hạ là ai? Vì sao lại công kích ta?"*

"Xem ra căn nguyên linh hồn mà Nhân Điện thu thập được đã bị ngươi cắn nuốt, nếu không thì ngươi không thể đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh Đại viên mãn này được. Thật không hổ là người có thể khiến cho Hồn Điện ta thất bại mấy lần. Cũng có mấy phần giống tác phong của tên Tiêu Huyền kia..."

Thần bí nhân kia vẫn chưa trả lời câu hỏi của Tiêu Viêm, giọng nói bình tĩnh không buồn không vui chậm rãi truyền vào đầu Tiêu Viêm.

"Ngươi là Điện chủ Hồn Điện!?"

Linh hồn Tiêu Viêm truyền ra những dao động kịch liệt đáp lời. Trong Hồn Điện, người có thể tu luyện đến cảnh giới này thì ngoài vị Điện chủ Hồn vẫn chưa từng lộ diện kia thì còn có người nào khác nữa?

"Vốn ta định đợi sau khi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế rồi mới giải quyết một thế, thế nhưng ngươi lại dám nhìn trộm nơi yêu hỏa xuất thế này. Nếu vậy ngươi hãy theo bản Điện chủ ta về Hồn Điện đi thôi. Bản nguyên linh hồn của Hồn Điện ta không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể hưởng dụng được đâu..."

Khi giọng nói kia tắt ngấm thì Tiêu Viêm cảm thấy cả vùng thiên địa nơi đây giống như đã bị cầm cố chỉ trong nháy mắt, thậm chí linh hồn của hắn đều xuất hiện trì trệ

"Linh hồn lực của ngươi rất mạnh, nhưng đáng tiếc, bản thể lại quá yếu..."

Hư không xuất hiện trận trận dao động, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay hắc ám lớn chừng trăm trượng, hướng về phía linh hồn Tiêu Viêm chộp tới.

"Hồn Diệt Sinh, lấy bối phận của ngươi mà lại ra tay với một đứa tiểu bối, ngươi thật là quá rồi..."

Khi bàn tay khổng lồ kia đang chộp tới Tiêu Viêm thì một giọng nói già nua vang lên, một bàn tay khổng lồ cũng thành hình trên không, hai tay chộp vào nhau tạo thành một cơn bão linh hồn lập tức phá tan giam cầm của phiên thiên địa này.

"Lão quỷ, đúng là ngươi đang dòm ngó đến Tịnh Liên Yêu Hỏa này!"

Bị ngăn cản, trong hư không bỗng truyền ra tiếng quát của Điện chủ Hồn Điện.

"Ta chỉ không muốn nó rơi vào tay Hồn Điện các ngươi mà thôi..."

Âm thanh già nua kia lại chậm rãi vang lên.

"Ngươi rời khỏi nơi này đi..."

Vào lúc giam cầm của vùng thiên địa này vỡ tan thì trong lòng Tiêu Viêm cũng vang lên thanh âm già nua kia. Chợt hắn liền cảm giác được linh hồn của mình bị gõ mạnh một cái. Nhanh như điện chớp, chỉ trong vài hơi thở linh hồn của hắn đã bị đẩy lại trong đầu, lập tức toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Khi linh hồn Tiêu Viêm trở về với bản thể, trên một bình nguyên cách Tinh Vân Các chừng mấy vạn dặm, một đầu Thanh Ngưu đang chậm chậm gặm cỏ, trên lưng nó có một mục đồng chừng mười tuổi đang ngồi. Mục đồng chậm rãi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía Tây Bắc xa xôi, hai mắt trong suốt tràn ngập vẻ tang thương như nhìn tỏ cả thế gian.

"Yêu hỏa xuất thế, không thể tránh được một phen tranh đoạt kinh thiên rôi..."

Tiếng thở dài non nớt của mục đồng vang lên, tay vung cây roi, giục Thanh Ngưu chậm chậm đi xa dần.

-----oOo-----

Chương 1489: Yêu hỏa hàng thế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đỉnh núi, người Tiêu Viêm ướt đẫm mồ hôi, hai mắt mở lớn, khuôn mặt đầy vẻ ngưng trọng. Hắn không ngờ sẽ gặp phải tên Điện chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi kia của Hồn Điện khi dùng linh hồn ngao du thiên địa. Nếu như không có vị cường giả thần bí đó giúp đỡ, hắn muốn thoát thân tất có chút khó khăn. Tuy nói khi va chạm linh hồn, Tiêu Viêm cũng không kém Điện chủ Hồn Điện bao nhiêu. Nhưng đúng như lời tên đó nói, thực lực của Tiêu Viêm kém hắn quá xa.

"E rằng thực lực của Điện chủ Hồn Điện còn mạnh hơn cả Tử Nghiên."

Tiêu Viêm chậm rãi thở một hơi, áp lực trái tim đang đập liên hồi. Vừa rồi thật quá nguy hiểm, không hổ là Điện chủ Hồn Điện, chỉ riêng linh hồn đã khiến cho Tiêu Viêm không thể đối phó.

"Nhưng không biết vị cường giả thần bí kia là cao nhân phương nào. Ta cũng không quen biết cường giả như vậy, tại sao hắn lại ra tay giúp ta?"

Tiêu Viêm khẽ nhú mày. Trải qua lần ngao du bằng linh hồn này, hắn có thể cảm nhận Trung Châu ngọa hổ tàng long. Với linh hồn Thiên cảnh đại viên mãn của hắn, khi lý thể còn suýt gặp bất trắc.

"Vị cường giả kia đã ra tay giúp đỡ thì chắc hẳn hắn không phải địch nhân. Nếu có thể điều tra ra thân phận của hắn, có lẽ sẽ có thêm một trợ lực lớn."

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên. Vị cường giả kia cũng không e ngại Điện chủ Hồn Điện, lại thêm khi hai người so đấu, hắn chưa từng rơi xuống hạ phong. Thậm chí, trong tiếng quát của Điện chủ Hồn Điện còn có chút kiêng kị đối với hắn.

Trên đại lục này, người có thể khiến cho Điện chủ Hồn Điện kiêng kị cũng không nhiều.

Nhú mày trầm tư hồi lâu mà vẫn không có kết quả, Tiêu Viêm chỉ đành lắc đầu. Bỗng hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tây Bắc. Trong tròng mắt đen nháy bỗng cháy lên một ngọn lửa nóng rực.

Lần ngao du linh hồn này, thu hoạch của hắn không nhỏ. Hắn không chỉ gặp được Điện chủ Hồn Điện, hơn nữa còn phát hiện nơi yêu hỏa hàng thế. Địa điểm không gian vụn vặt kia hẳn là nơi phong ấn Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Chẳng qua, thấy Điện chủ Hồn Điện cùng vị cường giả thần bí kia đều xuất hiện ở đó, hẳn là các cường giả đỉnh phong đã sớm phát hiện, bởi vậy nên vẫn canh giữ xung quanh. Mà lần gặp gỡ Điện chủ Hồn Điện này là chính mình tự chui đầu vào lưới.

"Không gian nơi đó sắp tan vỡ, hiển nhiên là Tịnh Liên Yêu Hỏa đang phá phong ấn. Chắc hẳn chỉ trong vòng mấy ngày nữa là nó sẽ hàng thế."

Hai bàn tay Tiêu Viêm xoa nhẹ, lần này chạm trán Điện chủ Hồn Điện khiến hắn hiểu được thực lực cường hãn của đối phương. Với thực lực của Tiêu Viêm bây giờ nếu đánh với hắn chỉ sợ sẽ không có chút phần thắng nào. Vì vậy, dù gì đi nữa Tiêu Viêm cũng phải chiếm được Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Với thực lực của hắn hiện tại, chỉ có cắn nuốt Tịnh Liên Yêu Hỏa mới có thể đột nhiên tăng mạnh. Đến khi đó, hắn cũng không cần e ngại khi đối mặt với Điện chủ Hồn Điện.

Thêm nữa, đứng sau Hồn Điện là Hồn Tộc vô cùng đáng sợ. Nếu ngay cả Hồn Điện hắn cũng không làm gì được thì sao có thể đấu với Hồn Tộc? Phải biết rằng đây là một thế lực vô cùng mạnh, cho dù là tổ tiên Tiêu Huyền cuối cùng cũng phải âm thầm ngã xuống.

"Nhất định phải đoạt được Tịnh Liên Yêu Hỏa!"

Tiêu Viêm nắm chặt tay, sau đó chợt sờ sờ lên trán. Trong đầu hắn, đốm sáng kỳ dị có được từ cổ đồ kia lại đã yên lặng khi linh hồn hắn trở về bản thể. Thậm chí, cho dù với cảnh giới linh hồn Thiên cảnh Đại viên mãn hiện giờ của Tiêu Viêm cũng vẫn không thể xâm nhập vào trong đốm sáng này.

"Hình như thứ này có phản ứng rất mạnh với Tịnh Liên Yêu Hỏa, hẳn đây là thứ Tịnh Liên Yêu Thánh lưu lại, chẳng qua không biết nó có tác dụng gì."

Tiêu Viêm cau mày, hắn phí bao công sức mới thu thập toàn bộ tàn đồ, lại chỉ thu được một đại bí mật chả ra vào đâu, nếu quang đoàn này không có tác dụng gì mà nói, vậy hẳn Tiêu Viêm sẽ chửi ba đời tổ tông Tịnh Liên yêu thánh.

"Phù..."

Ngón tay day day trán, Tiêu Viêm thu hồi suy nghĩ, đứng dậy, trong lòng vừa động, linh hồn lực lượng ở mi tâm bộc phát ra, ngưng tụ thành một bóng người giống như thực chất.

Đạo thân ảnh được do linh hồn tạo nên này giống hệt Tiêu Viêm. Khuôn mặt cũng vô cùng linh động, không hề có một chút cứng nhắc nào. Từ xa

nhìn hai người giống như một cặp huynh đệ song sinh.

"Tiêu Viêm!"

Tiêu Viêm cười thân thiện với *"Tiêu Viêm"* trước mặt, duỗi tay ra.

"Chiều có nhiều hơn." Linh hồn *"Tiêu Viêm"* kia cũng cười, nắm lấy tay Tiêu Viêm. Dáng vẻ của hắn khi cười cũng lộ ra vẻ quý dị.

"A, có đến tận hai Tiêu Viêm..."

Trên không trung, không gian có chút dao động, một đám nhân ảnh hiện ra. Khi thấy hai cái Tiêu Viêm đứng cùng một chỗ bắt tay thì đều ngẩn người ra. Chợt Tử Nghiên kinh ngạc nói, mặt đầy tò mò lướt xuống túm lấy hai người không ngừng nhìn đi nhìn lại.

"Linh hồn phân thân giống hết bản thể. Thiên cảnh đại viên mãn quả nhiên danh bất hư truyền!"

Đại trưởng lão Tiểu Đan tháp từ từ hạ xuống, nhìn phân thân Tiêu Viêm tràn đầy linh khí cũng phải tán thưởng không thôi.

"Lại thêm thực lực không kém bản thể, khi phối hợp có thể nói là hoàn mỹ vô song. Hai người hỗ trợ lẫn nhau, uy lực tuyệt đối kinh người." Dược Lão vuốt râu, cười híp mắt, nói.

Tiêu Viêm cười cười, vung tay, đạo phân thân linh hồn kia lập tức tán đi, hóa thành linh hồn lực tiến vào mi tâm.

"Ha ha, cuối cùng ngươi cũng tu luyện xong. Theo tính toán, Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng đã sắp xuất thế. Về phần địa điểm, chúng ta vẫn chưa rõ ràng lắm. Nhưng khi thời điểm đó tới, tất sẽ kinh thiên động địa." Phong Tôn Giả cười nói.

"Địa điểm yêu hỏa hàng thế ta đã biết." Tiêu Viêm mỉm cười, nhìn về mặt kinh ngạc của Phong Tôn Giả, có chút ngậm ngừ nói: *"Phát hiện ra khi ta dùng linh hồn giao du. Mặt khác, ta cũng đã tiếp xúc với Điện chủ Hồn Điện."*

Nghe vậy, mọi người đều hơi biến sắc, ánh mắt đổ dồn về phía Tiêu Viêm.

Điện chủ Hồn Điện là nhân vật vô cùng thần bí, thực lực của hắn thông thiên triệt địa, mạnh mẽ vô cùng.

"Đầu đuôi ra sao?" Sắc mặt Dược Lão ngưng trọng, hỏi.

Tiêu Viêm lắc lắc tay, đem truyện lúc trước nói qua một lượt.

"Quả nhiên Hồn Điện cũng có ý định với Tịnh Liên Yêu Hỏa, sớm đã canh giữ ở đó." Dược Lão nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi nói: "Về phần vị cường giả thần bí kia, ta cũng không đoán ra lai lịch của hắn. Nhưng nếu hắn đã ra tay tương trợ thì hắn cũng không phải kẻ địch."

Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Về phần Điện chủ Hồn Điện thì con không cần quá quan tâm. Khi Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế tất sẽ kinh thiên động địa, đến lúc đó các Viễn Cổ chủng tộc đều sẽ nhúng tay vào, Cổ Tộc cũng không ngoại lệ. Đến lúc đó sẽ có những cường giả khác đối phó với Điện chủ Hồn Điện, chúng ta ở xung quanh tìm cơ hội thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa là được."

Bàn tay Dược Lão nắm chặt, một cái bình ngọc xuất hiện. Trong bình ngọc, đan vân lượn lờ, một viên đan dược đỏ sậm trôi nổi phía trên đan vân. Từng luồng khí tức lạnh lẽo dị thường tỏa ra từ đó khiến phạm vi mười trượng xung quanh không ngừng có vụn băng rơi xuống.

"Đây là Cửu Âm Hoàng Tuyền đan. Trong hai tháng con tu luyện, ta cùng Đại trưởng lão liên thủ với nhau mới có thể luyện chế thành công. Bắt lấy!"

Tiêu Viêm tiếp nhận bình ngọc, một luồng khí lạnh lan tỏa toàn thân. Hắn thở một hơi thật dài, hơi thở vừa phun ra lập tức hóa thành cột băng rơi xuống dưới.

"Quả nhiên là Cửu Âm Hoàng Tuyền đan, đã làm phiên sư phụ và Đại trưởng lão rồi." Tiêu Viêm có chút vui mừng. Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan thuộc cấp độ cửu phẩm bảo đan, cho dù hai người liên thủ cũng không dễ dàng luyện chế.

Dược Lão cười cười, chợt nói: "Mọi việc đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta chỉ cần chờ yêu hỏa hàng thế. Về phần có đoạt được hay không, cố hết"

sức là được, còn phải phụ thuộc vào ý trời. Dù sao đã nhiều lần yêu hỏa xuất thế nhưng cũng chưa ai hàng phục được nó."

Tiêu Viêm lặng im gật đầu. Hắn đương nhiên biết hàng phục yêu hỏa khó khăn thế nào, nhưng bất kể ra sao hắn cũng phải dốc sức thử một lần.

Trong những ngày tiếp theo, Tiêu Viêm đã tu luyện linh hồn đến Thiên cảnh Đại viên mãn nên cũng nhàn rỗi hơn rất nhiều. Mà liên minh cũng âm thầm phái ra thám tử đến điều tra khu vực Tiêu Viêm phát hiện.

Đương nhiên cũng không chỉ có Thiên Phủ liên minh hành động, một vài thế lực, tông phái cổ xưa tại Trung Châu bình thường hiếm khi lộ diện cũng đã bắt đầu chú ý đến khu vực kia.

Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất thế, dẫn động vô số thế lực tranh đoạt ngoài sáng lẫn trong tối.

Mảnh núi rừng hoang vu ngày xưa giờ lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

Loại ám lưu cuộn trào này kéo dài chừng ba bốn ngày....

Tinh Vãn các. Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trên đỉnh một góc đại thụ che trời, đột nhiên hai mắt mở lớn, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Tại phía đó, hai vầng trăng tròn một trên một dưới lặng yên xuất hiện trên bầu trời.

Cùng lúc đó, chín ngôi sao rực rỡ cũng chậm rãi chuyển động, tạo thành một đường thẳng tắp trong sự kinh ngạc của mọi người.

Song nguyệt đồng hiện, cửu tinh nhất thể, thiên địa triều tịch, yêu hỏa hàng thế!

Rốt cục Tịnh Liên Yêu Hỏa đã phủ xuống thế gian này thêm một lần nữa!

-----oOo-----

Chương 1490: Tứ phương vân động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay hơi bận! Mai cố gắng bù cho các lão nhá!:wow:

Trên bầu trời, chín ngôi sao sáng rực tạo thành một đường thẳng tắp, một luồng năng lượng dao động mãnh liệt xuất hiện, sương mù tràn ngập trong không khí, mơ hồ còn có tiếng sóng triều vọng ra.

"Thiên địa triều tịch, quả nhiên giống với lời tiên tri trong cổ đồ."

Ở trên thân cây, Tiêu Viêm từ từ đứng lên, ngẩng đầu nhìn sương mù tràn ngập trong thiên địa, thì thào nói.

"Viu~!"

Thời điểm Tiêu Viêm thềm nhủ, có mấy đạo lưu quang từ trong Tinh Giới chọt bay nhanh tới. Chúng chỉ lóe vài lần đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, là nhóm người Dược lão!

"Yêu hỏa sắp hàng thế..." Khi hạ xuống bên người Tiêu Viêm, sắc mặt Dược lão nghiêm lại rồi nói.

Tiêu Viêm gật đầu. E rằng ngày mai sẽ có vô số cường giả tụ tập ở vị trí Tinh Liên yêu hỏa hàng thế. Mặc dù nhiều người biết bản thân không đủ thực lực thu phục nó, nhưng ai cũng mang tâm lý cầu may. Nếu có thể luyện hóa Tinh Liên yêu hỏa, thực lực nhất định sẽ nhảy vọt. Đến lúc đó, cho dù đánh với người có thực lực cao hơn mình cũng có thể chiến thắng. Dù hoặc như vậy không thể nói là không lớn!

"Khi nào chúng ta hành động?" Dược lão hỏi.

Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng có chút ngập ngừng, vừa định nói bỗng hắt biến sắc, ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía Tây Bắc. Không gian tối đen nơi đó bỗng tỏa ra hào quang chói mắt, ẩn chứa trong đó là nhiệt độ kinh khủng theo gợn sóng khuếch tán mãnh liệt ra xung quanh, ảnh hưởng tới phạm vi cực lớn. Dù ở xa như Tinh Vẫn Các nhưng ai nấy đều cảm thấy cảm giác khô nóng cực độ dấy lên tự đáy lòng.

"Tinh Liên yêu hỏa đã xuất thế." Dược lão cũng cảm nhận được thiên địa dị tượng, hít một ngụm lương khí. Ông không ngờ Yêu hỏa sớm phá vỡ phong ấn như vậy.

"Rầm! Rầm!"

Tiêu Viêm đưa tay day day trán. Thời khắc này, quang đoàn kỳ dị trong đại não hắn lại dao động kịch liệt. Hắn đang đọc truyện được lấy tại châm côm.

"Phù..."

Thở dài một hơi, trong lòng Tiêu Viêm khẽ động, từ từ áp chế vầng sáng kỳ dị này. Với thực lực linh hồn Thiên cảnh Đại viên mãn của hắn, tuy không thể xâm nhập vào trong, nhưng muốn áp chế thì vẫn không thành vấn đề.

"Lập tức hành động! Mặc kệ thế nào, trước tiên cứ tới đó xem tình hình rồi tính sau..."

Sau khi áp chế quang đoàn, ánh mắt Tiêu Viêm lóe sáng rồi trầm giọng nói. Yêu hỏa xuất thế sớm hơn so với tính toán của hắn, vậy hẳn giờ cường giả khắp nơi cũng đã bắt đầu hành động. Bọn họ chẳng mấy chốc cũng sẽ tới nơi, vì vậy phải đi đến để sớm nắm rõ tình thế.

Dược Lão ngẩn ra, không nói thêm gì. Bỗng có tiếng thét dài vang lên, không gian Tinh Giới bị mở ra, từng đạo thân ảnh xuất hiện, vội vàng bay vút đến, cuối cùng lơ lửng trên không trung. Một người đó chính là Tiểu Đan tháp Đại trưởng lão, Hỏa Vân lão tổ, Hoa Tông - Thanh Hoa nhị tiên...

"Sự việc vô cùng hệ trọng, hai ngày trước ta đã mời họ tới!" Dược lão cười cười, nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hiện giờ thêm một người là thêm phần thực lực, xác suất thành công cướp đoạt cũng sẽ lớn hơn một phần.

"Các vị, việc này nguy hiểm rất lớn! Nếu gặp kẻ địch nguy hiểm, trước hết hãy tản ra mà trốn, hết thấy phải theo phương châm bảo tồn thực lực làm trọng." Tiêu Viêm trầm giọng nói. Cường giả ở đây đều là lực lượng tinh nhuệ của Liên minh, nếu tổn thất quá lớn sẽ khiến nguyên khí Liên minh tổn thương rất nặng. Cướp đoạt Tinh Liên yêu hỏa tuy quan trọng nhưng không đáng tạo thành hi sinh vô ích.

"Rõ!"

Nghe vậy, mấy đạo nhân ảnh trên bầu trời nhất tề đáp lại. Thực lực cùng danh vọng của Tiêu Viêm trong Liên minh không thấp hơn Dược lão chút nào. Lời nói của hắn đương nhiên không ai dám trái.

"Đi!"

Tiêu Viêm không nói thêm gì, vung tay hóa thành một đạo lưu quang, bay nhanh như chớp tới vị trí Yêu hỏa hàng thế. Phía sau cũng có rất nhiều đội ngũ vụt qua bầu trời, bám sát hắn.

Khi Tinh Vãn Các điều động thành viên thì tại Trung Châu, tại các đại phái đã có từng nhóm nhân ảnh bay vút lên, xé gió lướt đi ào ào. Từng nhóm lớn xẹt qua không trung, mục tiêu của tất cả bọn họ đều giống nhau: hướng về phía Tây Bắc Trung Châu.

Trong một đêm ngắn ngủi, toàn bộ Trung Châu đều biến động.

"Vèo~!"

Trên bầu trời đột nhiên vang lên từng tiếng xé gió điếc tai. Từng nhóm người đang nhanh chóng bay tới từ xa xa phía chân trời.

"Chúng ta nhanh chóng đi tới phạm vi ngàn dặm xung quanh điểm Yêu hỏa hàng thế..." Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa. Ánh sáng chói mắt giống như mặt trời chói chang không ngừng tỏa ra. Càng tiếp cận gần nơi đó, nhiệt độ phát ra càng kinh khủng. Người tham gia, mặc dù ai nấy đều có thực lực không kém, nhưng vẫn có không ít người phải toát mồ hôi đầm đìa.

"Không hổ là Tịnh Liên yêu hỏa! Chỉ là dư nhiệt cũng đã đủ khiến kẻ có thực lực xấp xỉ lục tinh Đấu Tôn khó lòng chống cự!"

Tiêu Viêm đảo mắt nhìn mấy người xung quanh. Cường giả lục tinh Đấu Tôn ở trên đại lục cũng là cường giả nhất lưu. Nhưng ở đây cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ dư nhiệt mà Tịnh Liên yêu hỏa tỏa ra. Từ đó có thể biết Tịnh Liên yêu hỏa kia khủng bố tới mức nào.

"Tiêu Viêm, trên đường đi chúng ta đã gặp không dưới mười ba đội ngũ."

Hiển nhiên mục tiêu của bọn họ cũng là Tịnh Liên yêu hỏa. Xem ra một trận tranh đoạt đẫm máu là không tránh khỏi." Tử Nghiên đảo mắt nhìn bốn phía, bỗng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Trên đường đi quả thật nhóm mình đã gặp không ít đội ngũ khác, nhưng hắn vẫn chưa hề quan tâm đến bọn họ. Mấy tên kia tuy thực lực không kém, nhưng muốn tranh đoạt Tịnh Liên yêu hỏa thì còn kém xa.

"Không biết liệu ta có thể chống đỡ được người của Hồn Điện cùng người của Viễn cổ chủng tộc khác hay không?" Tiêu Viêm nhìn về phía xa xăm, ý niệm xẹt qua trong lòng. Hắn vung tay rồi trầm giọng: "Tăng tốc!"

Ngàn dặm đối với cường giả như Tiêu Viêm chỉ cần mấy phút. Tuy giờ có thêm những người khác nhưng cũng chỉ khoảng hai mươi phút sau, đám người Tiêu Viêm cũng đã tới nơi. Dãy núi xanh tươi xưa kia giờ đã không còn, hiện tại đã trở thành một vùng sa mạc trắng xóa. Nhiệt độ kinh khủng bốc lên từ trên mặt đất sa mạc khiến cho không gian mấy ngàn dặm như trở nên vặn vẹo.

"Thật kinh khủng! Một dãy núi khổng lồ như vậy không ngờ bị Tịnh Liên yêu hỏa đốt thành sa mạc..."

Nhìn sa mạc trải dài trước mắt, Dược lão hít vào một hơi khí lạnh, vẻ mặt khiếp sợ.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Hỏa diễm trong cơ thể tràn ra, bao bọc lấy những thành viên trong Liên minh, lúc này cảm giác bỏng rát mới giảm xuống. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đằng xa, không gian nơi đó đã vỡ tung ra tạo thành quang hoa màu trắng ngà đổ xuống theo không gian. Trong cơn mưa quang hoa đó ẩn chứa nhiệt độ mà ngay cả linh hồn con người cũng không cách nào chịu nổi.

"Không gian phong ấn Tịnh Liên yêu hỏa đã sắp bị phá tan, nhưng Yêu hỏa vẫn chưa thoát ra, quang hoa ở đây mới chỉ là chút dư nhiệt của nó mà thôi." Thấy vậy, Tiêu Viêm khẽ nói.

"Dư nhiệt..."

Nghe những lời này, dù là Tử Nghiên cũng phải thoáng biến sắc. Chỉ là

chút dư nhiệt mà có thể đốt cháy dãy núi trở thành sa mạc, nếu tiến vào trong vùng không gian kia, vậy sẽ còn kinh khủng đến mức nào?

"Xoẹt xoẹt..."

Không lâu sau khi đám Tiêu Viêm tiến vào đây, bốn phương tám hướng cũng xuất hiện nhiều tiếng xé gió. Từng đạo thân ảnh dừng lại ở xa xa phiến không gian kia, ánh mắt rung động nhìn mảnh sa mạc trắng ngà này. Bọn họ cũng biết vốn nơi này trước đó vẫn còn là một dãy núi trùng trùng điệp điệp tràn ngập sức sống.

"Xem tình hình này, muốn lấy được Tịnh Liên yêu hỏa cần phải tiến vào trong không gian kia." Dược lão nhìn chăm chú vào phiến không gian kia hồi lâu, nói.

"Không phải vội! Trong không gian kia hiển nhiên là hung hiểm vạn phần. Chúng ta còn chưa đủ sức để làm chuột bạch." Tiêu Viêm lắc lắc đầu. Ngay cả hắn cũng cảm nhận được trong kia ẩn chứa một cỗ nguy cơ. Bọn họ tùy tiện đi vào, chỉ sợ số người ra được chỉ đếm trên đầu ngón tay...

Dược lão gật đầu. Thân là Luyện dược sư, ông cũng cảm nhận được nguy hiểm trong đó.

"Hả!?"

Khi đám Tiêu Viêm đang lặng yên chờ đợi thì không gian đột nhiên chấn động khe khẽ, từ bên trong tỏa ra khói đen dày đặc ùn ùn. Một luồng khí tức đáng sợ làm ai cũng phải biến sắc đang lặng lẽ tràn ngập trong không khí. Nó lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong vùng trời đất nơi này.

Mọi người đổi mắt nhìn chăm chú vào vị trí khói đen xuất hiện. Một lát sau, khói đen dần tản đi, mấy đạo thân ảnh dần xuất hiện trong mắt mọi người.

"Đó là... Điện chủ Hồn Điện?"

Nhìn những bóng đen tỏa ra khí đáng sợ ngập tràn kia, đồng tử của đám người Dược lão đột nhiên co rút lại, tức khắc đầu khí trong cơ thể họ đã vận chuyển nhanh chóng không một tiếng động.

-----oOo-----

Chương 1491: Bát Hoang Phá Diệt Diễm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba đạo thân ảnh chậm chậm xuất hiện trong sương mù. Người đứng giữa một thân hắc bào, mặt mũi thoạt nhìn qua chẳng khác gì một người bình thường, hai tay có phần thô ráp thò ra khỏi áo bào. Nhưng một người nhìn qua có vẻ bình thường như vậy lại khiến cho hầu hết các cường giả ở đây phải ngừng hô hấp, ánh mắt đến vẻ mặt đều nặng nề lẫn kiêng kỵ.

Điện chủ Hồn điện!

Chỉ bốn chữ vô cùng đơn giản này lại có uy danh hiem người sánh nổi ở Trung Châu. Mặc dù uy danh này là do vô số máu tanh tạo thành, nhưng ngoại trừ Thiên Phủ liên minh mới trỗi dậy thì không có bất kỳ thế lực nào dám trắng trợn khiêu khích bọn chúng. Tuy rằng nguyên nhân sâu xa cũng chính bởi được Hồn tộc chống lưng, nhưng Hồn điện của bọn chúng cũng có lực uy hiếp vô cùng khủng khiếp.

Ở thời đại rất xa về trước, vị Điện chủ Hồn điện này từng một đêm huyết tẩy mười tông phái. Đêm đó, máu chảy thành sông, thân chất thành núi. Năm cường giả có thực lực Đấu Thánh nhị tinh đỉnh phong đều ngã xuống trong tay y.

Chỉ một đêm đó đã tạo thành hung danh của y, cũng khiến Hồn điện trở thành một trong những bá chủ tại Trung Châu. Cho dù là Đan tháp cũng không dám dễ dàng ra mặt đối kháng với bọn chúng!

Giờ phút này, nhân vật có hung danh kinh sợ toàn Trung Châu này đang lặng im trôi nổi trong không trung, ánh mắt không hề dao động như lão tăng khổ tọa. Vì vậy, đối với ánh mắt kính sợ hay cừ hận của người khác cũng không khiến y phải chuyển tầm mắt nhìn tới dù chỉ một lần.

" Điện chủ Hồn điện... "

Tiêu Viêm khẽ nheo mắt lại, chăm chú nhìn thân ảnh kia. Trong cơ thể người kia mơ hồ truyền ra một luồng dao động linh hồn mạnh mẽ hiem

thấy, giống hệt như những linh hồn khủng khiếp mà mấy ngày trước Tiêu Viêm từng gặp.

Khi Tiêu Viêm nhìn chăm chú vào mình thì tên kia cũng lập tức phát hiện. Y từ từ quay đầu, dùng ánh mắt không chút bận tâm nhìn Tiêu Viêm, sau đó đánh giá cao thấp của hắn một phen rồi hờ hững nói: *"Tiêu tộc suy tàn không ngờ còn xuất hiện tộc nhân có thiên phú đến mức như vậy. Chuyện này Hồn điện ta đã quá thất trách!"*

"Điện chủ, tên tiểu tử này vô cùng giao hoạt. Tuy nói chúng ta chưa quá mức coi trọng nhưng mỗi cường giả được bản Điện phái đi đều có thực lực giết chết hắn. Mà lần nào hắn cũng đều có thể biến nguy thành an, hơn nữa thực lực còn tăng vọt." Một nhân ảnh đứng sau Điện chủ Hồn điện ngẩng đầu, cung kính nói. Nửa khuôn mặt hắn lộ ra, kẻ này chính là Phó điện chủ Hồn điện.

"Thêm một thời gian nữa, chỉ sợ hắn sẽ là Tiêu Huyền thứ hai." Đối với câu nói của Phó Điện chủ, Điện chủ Hồn điện vẫn không để ý tới, thanh âm vẫn bình thản. Giọng nói của y luôn giữ một âm điệu cố định, làm người nghe cảm thấy quái lạ và quỷ dị...

Thấy Điện chủ đánh giá Tiêu Viêm cao như thế, Phó điện chủ ngạc nhiên há hốc mồm, nhìn về bóng người im lặng nãy giờ kia rồi cười khan nói: *"Tiểu tử kia dù mạnh như thế nào cũng không thể nào so sánh được với thiếu tộc trưởng, cho dù hắn có là Tiêu Huyền tiếp theo. Mà Tiêu Huyền thì sao, kết cục cuối cùng của hắn cũng không tốt đẹp gì."*

"A..." Điện chủ Hồn điện cười mũi một tiếng khó hiểu, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: *"Rất khó!"*

"Hắn thân mang năm loại Di hỏa: Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Vãn Lạc Tâm Viêm, Hải Tâm Diễm, Cốt Linh Lãnh Hỏa, Tam Thiên Viêm Diễm Hỏa. Di hỏa vô cùng cuồng bạo, tuy khi chúng gặp nhau tất sẽ phản phệ nhưng hắn vẫn có thể an toàn, hẳn là nhờ công pháp." Tại thời điểm Điện chủ đánh giá, người kia chậm rãi ngẩng đầu lên, nói. Hào quang chiếu trên khuôn mặt hắn làm lộ ra một nam tử khá trẻ, nhìn khoảng ba mươi tuổi. Nhìn còn khá trẻ nhưng vẻ mặt hắn lại không vui không buồn và không chút cảm xúc, khiến người khác cảm thấy có vẻ cứng nhắc. Nhưng có một thứ khiến mọi người phải chú ý: chính là đôi mắt của hắn.

Đôi mắt hấn màu đen, đen thuần túy. Mắt hấn không có tròng mắt, chỉ toàn một màu đen nhánh như mực. Nhìn từ xa, chúng phảng phất như hai viên ngọc đen bị cưỡng ép gắn vào hốc mắt vậy. Ai bị nhìn đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Hấn khẽ xoay người, nhìn chăm chú vào Tiêu Viêm đằng xa, thanh âm chậm rãi, nhẹ nhàng mà lạnh lùng: *"Theo ta được biết, năm đó Dược Trần ở trong di tích viễn cổ đoạt được một quyển công pháp kỳ dị có khả năng dung hợp Dịch hỏa. Nếu ta đoán không sai thì hấn là hấn nhờ vào tu luyện công pháp này mới có thể tăng thực lực nhanh như vậy. Đương nhiên không thể xem nhẹ năng lực của bản thân hấn. Đối lại là người khác, kể cả ta tu luyện công pháp kia cũng không nhất định tốt hơn hấn."*

Chỉ bằng vào quan sát từ xa, hấn không chỉ có thể nhìn ra Dịch hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm, hơn nữa còn suy đoán ra lai lịch cùng đặc tính của công pháp. Bản lãnh cỡ này quả khiến người ta phải khiếp sợ toát mồ hôi đầm đìa.

"Hấn là một đối thủ rất khó đối phó nhưng ta vẫn có thể giết chết hấn!"
Nam tử hắc bào chậm rãi nói.

"Ha ha... Đó là đương nhiên! Thiếu tộc trưởng tuy chỉ gần đạt tới nhị tinh Đấu thánh hậu kỳ nhưng cho dù là ta cũng không thể thắng. Ngài muốn giết tên Tiêu Viêm mới Đấu Thánh nhị tinh sơ kỳ kia hiển nhiên dễ như trở bàn tay. Xem ra, vị trí Tộc trưởng tương lai không rơi vào tay Thiếu tộc trưởng thì còn vào tay ai!?" Phó điện chủ Hồn điện cười híp mắt, nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Nghe vậy, khoe miệng nam tử hắc bào khẽ nhếch lên, nhìn Hồn điện Điện chủ rồi nói: *"Nói như vậy, nhưng cũng phải xem ý tứ của Điện chủ mới phải."*

"Thiếu tộc trưởng đã đa tâm rồi! Thực lực của Tộc trưởng thông thiên triệt địa, quản lý Hồn tộc hơn một ngàn năm nay mà chưa từng lộ vẻ mệt mỏi. Nói tới điều này còn quá sớm!" Điện chủ Hồn điện mỉm cười, lắc đầu nói.

Nam tử hắc bào khẽ nhíu mày, cũng không nói thêm gì về chủ đề kiêng kỵ này. Gã dờ mắt khỏi người Tiêu Viêm, chuyển hướng nhìn sang không gian tan vỡ kia rồi nói: *"Khi nào động thủ?"*

"Đợi khi Tịnh Liên yêu hỏa phá hư phong ấn, nó sẽ hao tổn không ít năng lượng. Khi nó phá không mà ra thì chúng ta lập tức ra tay." Điện chủ xoa hai bàn tay thô ráp vào nhau rồi nói.

Nam tử hắc bào khẽ gật đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn Tiêu Viêm đằng xa, sau đó nhắm mắt lại.

"Đó là Điện chủ Hồn điện sao? Quả nhiên là đáng sợ." Đám người Hỏa Vân lão tổ cũng thu hồi ánh mắt, khuôn mặt đầy ngưng trọng.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu. Đến giờ hắn mới tận mắt trông thấy Điện chủ Hồn điện, mới cảm thấy sự khủng bố của y. Hắn đảo mắt nhìn cường giả xung quanh. Hắn biết, cho dù là hắn cũng không có phần thắng nào.

"Y là một kẻ địch đáng sợ, cần cẩn thận một chút!" Tử Nghiên bên cạnh cũng mất đi vẻ tươi cười. Nàng bước nửa bước, vừa vặn đứng chắn trước nửa người Tiêu Viêm. Ở đây, người có thể ngăn cản Điện chủ Hồn điện chỉ có nàng. Mà nàng cũng hiểu được, cho dù là nàng có đấu với tên Điện chủ kia thì hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của y. Kết quả tốt nhất, cũng e rằng nàng chỉ có khả năng bảo vệ được bản thân mình an toàn lui ra mà thôi.

"Yên tâm, trước khi Tịnh Liên yêu hỏa xuất thế, bọn họ sẽ không động thủ." Tiêu Viêm lắc đầu, cười nói.

"Ha ha... Quả nhiên Tiêu Viêm huynh đệ cũng tới nơi náo nhiệt này." Khi Tiêu Viêm đang trấn an mọi người thì cách đó không xa truyền đến một tiếng cười sang sảng. Chợt một tiếng xé gió truyền tới, mấy đạo nhân ảnh nhanh như chớp xuất hiện ở gần đó.

Tiêu Viêm nhìn về phía đó, trong mắt có chút kinh ngạc rồi nhanh chóng chuyển thành vui vẻ, cười nói: *"Hóa ra là Hỏa Huyền huynh đệ. Đã lâu không gặp!"*

Ba thân ảnh xuất hiện, xé gió mà lướt rớt. Cảm đầu là một nam tử tuấn dật áo trắng có gương mặt quen thuộc, chính là người Viêm tộc mà Tiêu Viêm quen tại Cổ giới, Hỏa Huyền. Ở cạnh hắn vẫn như cũ là nữ tử áo đỏ đeo khăn che mặt, chẳng qua hiện giờ lại có thêm một lão nhân áo tím.

"Tiêu Viêm huynh đệ quả không phải kẻ tầm thường. Mới mấy năm không gặp mà đã đạt tới Đẩu Thánh." Hỏa Huyền chấp tay chào Tiêu Viêm, chợt nói với vẻ đầy tán thưởng. Hiên nhiên, gã đã phát hiện ra thực lực hiện thời của Tiêu Viêm.

"Ha ha... Không phải Hỏa Huyền huynh đệ cũng đã đạt tới Bán Thánh cao cấp sao!" Tiêu Viêm mỉm cười, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Thực lực tên Hỏa Huyền này tăng lên cũng quá nhanh, nếu không phải mình sử dụng Bồ Đề Tâm thì sợ rằng đã bị hấn bỏ lại đằng sau.

"A... Trong cơ thể của ngươi có dao động cực lớn?" Tiêu Viêm chân động mạnh, đánh giá kỹ Hỏa Huyền trước mặt, chợt ồ lên một tiếng rồi mỉm cười nói: "Ngươi luyện hóa Dị hỏa?"

"Nhờ trưởng lão trong tộc trợ giúp, may mắn hàng phục được Bát Hoang Phá Diệt Diễm, bằng không thực lực cũng không thể nhảy vọt đến một bước như thế này." Hỏa Huyền cười cười, nói không che dấu.

"Bát Hoang Phá Diệt Diễm đứng thứ sáu trên Dị hỏa bảng?" Bàn tay Tiêu Viêm hơi run rẩy. Hắn chỉ biết Viêm tộc có bốn loại Dị hỏa, trong đó có hai loại ở trong mười loại đứng đầu Dị hỏa bảng. Nhưng hắn cũng không biết, ngoại trừ Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì thứ còn lại chính là Bát Hoang Phá Diệt Diễm.

"Không hổ là chủng tộc viễn cổ, cư nhiên có cất dấu nhiều thứ tốt vậy..."

Tiêu Viêm cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Hắn chạy khắp nơi trên đại lục nhưng Dị hỏa có thứ hạng cao nhất mà hắn thu được cũng chỉ đứng thứ chín: Tam Thiên Viêm Diễm Hỏa. Không ngờ tên Hỏa Huyền này chỉ trở về một chuyến liền thu hoạch được một Dị hỏa bài danh cao như vậy.

"Tiêu Viêm huynh đệ, đây chính là trưởng lão Hỏa Diệu của Viêm tộc ta. Ngài cũng có được Dị hỏa, nhưng chỉ bài danh thứ mười sáu: Hỏa Vân Thủy Viêm." Hỏa Huyền chỉ vào lão giả đứng bên cạnh, cười nói.

"Lại là một loại Dị hỏa..."

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khỏ, nói. Ba người này liền mang ba loại Dị hỏa của Viêm Tộc, hơn nữa trong cơ thể hắn có năm loại, chẳng phải là chỉ riêng nơi này đã có tám loại Dị hỏa hay sao!

"Hi hi... Tiêu Viêm ca ca, không phải chỉ có tám loại nha!"

Một tiếng nói trong trẻo vang lên như nói ra suy nghĩ của Tiêu Viêm, chọt vọng vào tai hắn.

"Huân Nhi? "

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, nhất thời Tiêu Viêm lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

-----oOo-----

Chương 1492: Gặp lại Huân Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên mặt Tiêu Viêm đầy vẻ kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn về nơi đang nổi lên từng đợt ba động, thấy ngay vài bóng người từ từ xuất hiện. Đặc biệt là người đi đầu, thân mặc thanh y, kiêu nhan như hoa, trên gương mặt thanh lệ tuyệt mỹ lộ ra nụ cười dịu dàng, mái tóc mềm mại như thác nước được một sợi dây màu xanh nhạt buộc lại một cách tùy ý. Dáng người nàg thon thả, gió nhẹ phát phơ, tóc đen phiêu động, phảng phất như tiên tử hạ phàm. (vãi cả tả- dịch.)

Phong thái xuất trần như vậy, ngoại trừ Huân Nhi đã lâu không gặp mặt thì còn có thể là ai nữa.

Bên cạnh Huân Nhi có hai người đi theo. Một vị cũng khá là quen mặt, Cổ Thanh Dương, ở trong cổ tộc là nhân vật thiên tài, thiên phú cùng huyết mạch đều chỉ kém Huân Nhi. Còn vị kia thì khá xa lạ, lão giả đầu tóc bạc phơ mặc một thân lam bào, luôn treo nụ cười âm áp trên môi, làm mọi người cảm giác sự hiền lành. Nhưng nếu có nhãn lực không kém thì có mơ hồ nhận ra được, trong nụ cười ẩn chứa sự sắc bén. (nguyên văn là lãng lệ.)

Ba người Huân nhi đột nhiên xuất hiện, lập tức thu hút không ít ánh mắt xung quanh. Từng đạo ánh mắt quét qua ba người, sau đó lại cuối đầu thì thầm với nhau. Những ai xuất hiện ở chỗ này thì hoặc là có thể lực hoặc là

nhân vật không tầm thường, hiển nhiên ai cũng biết dù Cổ Tộc nhìn như trầm lặng, nhưng trước sau vẫn đủ xưng bá thế lực siêu cấp.

" *Quả nhiên người của Cổ Tộc cũng tới.....* " Ba người Huân Nhi xuất hiện làm cho Phó điện chủ Hồn Điện phải nhíu mày, thấp giọng nói.

"*Tịnh Liên Yêu Hỏa là dị hỏa không tầm thường, dù là Hồn tộc ta cũng muốn có nó, Cổ Tộc đương nhiên cũng vậy.*" Ánh mắt Hồn Điện điện chủ đảo qua ba người, sau đó dừng lại trên thân hình lam bào lão giả kia, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, rồi nhàn nhạt nói: "*Không nghĩ tới lần này cổ tộc lại phái Cổ Nam Hải đi.*"

"*Cổ Nam Hải tuy mạnh, nhưng lấy thực lực của điện chủ, ngăn trở hắn cũng không khó.*" Vị thiếu tộc trưởng Hồn tộc thân mặc hắc y, hơi ngẩng đầu lên, nói: "*Chúng tộc viễn cổ như chúng ta đã có ước định, thực lực ngũ tinh đấu thánh trở lên không thể tùy ý xuất thủ, mà điện chủ vừa vặn đang bị vây ở cái giới hạn này, trong đồng cấp khó ai có thể thắng được.*"

"*Những người khác tuy rằng vẫn chưa xuất hiện, nhưng tất nhiên cũng đang nhìn chăm chăm đến nơi này a.*" Hồn Điện Điện chủ nhàn nhạt nói, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về vào không gian hư vô, phảng phất như ở địa phương trống trải kia đang có ai đó chiếm giữ.

"*Tiêu Viêm ca ca, người rút cục đã trở thành Đấu Thánh rồi.*"

Thiếu nữ thanh nhã đứng trước mặt Tiêu Viêm, gương mặt xuất hiện nụ cười ấm áp. Nhìn thấy nụ cười mỹ lệ kia, Cổ Thanh Dương và lam bào lão giả ở bên cạnh không nén được phải lắc đầu, ở Cổ Tộc khó thấy được cảnh Huân Nhi vui vẻ như vậy.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, trong lòng Tiêu Viêm trở nên dịu dàng. Sự thương nhớ tích tụ bấy lâu nay như phá vỡ được xiềng xích trào ra như thủy triều, không hề cố kỵ ánh nhìn của mọi người, vươn tay ra nắm lấy ngọc thủ thon dài của Huân Nhi, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng.

Hiện tại hắn đã trưởng thành, bất luận là thực lực hay tuổi tác, so sánh với Huân Nhi là tuyệt phẩm huyết mạch ngàn năm khó gặp, Tiêu Viêm cũng hoàn toàn xứng đôi với nàng. Tuy hiện tại thực lực của nàng không hề yếu hơn so với hắn, nhưng một nhị tinh đấu thánh còn trẻ tuổi như vậy, đừng

nói viển vông chung tộc như Cổ tộc mà bất kì ai cũng không dám khinh thường. Nói chung giờ Tiêu Viêm muốn đến Cổ Tộc cầu hôn Huân Nhi là chuyện thường ngày nơi phố huyện.

Trong vòng tay nóng ấm của Tiêu Viêm, gương mặt tuyệt mỹ của Huân Nhi hiện lên nét nhu hòa, nhẹ nhàng tựa vào vai Tiêu Viêm, tham lam hít lấy hương vị xa cách đã lâu. Từ lần ly biệt trước đến nay cũng đã hơn ba năm rồi. Bởi vì nàng là người mang tuyệt phẩm huyết mạch của Cổ tộc nên trước khi đạt đến đấu thánh thì không thể tùy ý ly khai Cổ tộc. Vì để huyết mạch có thể tiếp tục kéo dài nên nàng đành đè nén nội tâm đau khổ và dằn vặt, dốc toàn lực tu luyện lên Đấu Thánh để nắm giữ tự do của bản thân

"Tiêu Viêm ca ca, mọi người rất nhớ ca."

Huân Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt của Tiêu Viêm, miệng nở nụ cười thỏa mãn. Tiếng nỉ non, nhẹ nhàng truyền vào trong tai Tiêu Viêm: *"Sau này, Huân Nhi đã được tự do, sẽ luôn bên cạnh ca."* (chém đái)

Vì Cổ tộc, từ nhỏ nàng đã lớn lên tại Tiêu gia, vì Cổ tộc, nàng đã sớm chia cách với Tiêu Viêm, vì Cổ tộc, một lần gặp mặt cùng Tiêu Viêm, đều ngắn ngủi và gấp gáp, ngót nghét đã xa cách ba năm. Nhưng đến hiện tại những ngày tháng như vậy cuối cùng cũng đã kết thúc, từ nay về sau nàng có thể tự do quyết định thời gian của mình, không còn bị Cổ tộc nhất nhất quản chế nữa.

Nghe được như thế, Tiêu Viêm hơi ngẩn ra rồi gật đầu cười cười.

"Ta nói, hai người các ngươi thật sự đem người khác biến thành không khí hết rồi hả?" Trong lúc Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đang thấp giọng thì thầm thì một âm thanh bất đắc dĩ vang lên.

Nghe thấy lời nói của Dược Trần, gương mặt Huân Nhi cũng hơi ửng đỏ, sau đó nhanh chóng hồi phục lại như bình thường, nhẹ nhàng thoát ra vòng ôm ấm áp của Tiêu Viêm, tiếp đó đôi mắt đẹp nhìn sang Dược lão ở phía sau Tiêu Viêm, cung kính thi lễ: *"Vị này chắc là Dược Trần lão tiên bối ạ?"*

"Ha ha! Tiểu nữ oa, chúng ta đã sớm nhận thức nhau, chỉ bất quá vẫn chưa từng chính diện gặp nhau mà thôi." Dược lão cười cười nói. Từ rất

lâu về trước, Huân Nhi đã phát hiện hắc ẩn giấu trên người của Tiêu Viêm. Vì khi đó bởi không rõ hắc đối với Tiêu Viêm có ý đồ gì nên đã âm thầm cảnh báo, bất quá nếu nói chính thức gặp mặt thì đây chính là lần đầu.

"Dược Trần tiên bối, chuyện lúc trước, mong lão nhân gia sẽ không để trong lòng."

Huân Nhi cũng có chút áy náy. Nàng lúc đó hoài nghi Dược lão có ý đồ không tốt với Tiêu Viêm nên không hề khách khí. Nhưng sau này nàng biết rõ, không nhờ Dược lão tương trợ cho Tiêu Viêm thì con đường của hắc sợ rằng còn gặp ghênh hơn vô số lần.

"Ha ha, việc nhỏ mà thôi. Ta là lão sư của Tiêu Viêm, đối với tri kỉ của đồ đệ, nếu lòng khoan dung cũng không có thì thật sự quá mất mặt rồi." Dược lão vỗ về chòm râu, cười to nói, lại nhìn thấy nét e thẹn trên gương mặt của Huân Nhi, trong lòng lão cũng có chút hả hê. Hắc đương nhiên biết thân phận của Huân Nhi trong Cổ tộc, có thể có một đồ tức phụ* bực này, nói ra cũng là một chuyện đủ hãnh diện.

* Đồ tức phụ: là vợ của đồ đệ

Tiêu Viêm cười cười, sau đó giới thiệu Tử Nghiên ở bên cạnh. Nàng cùng Huân Nhi đã sớm gặp nhau, nhưng đó là lúc ở trong Già Nam học viện. Sau khi Huân Nhi rời đi, hai nàng vì các loại nguyên nhân mà rất ít khi gặp nhau, hôm nay là lần thứ hai gặp mặt, nhưng lại có chút cảm giác thế sự khôn lường*. Dù sao thì một người năm đó còn là thiếu nữ đang học tập trong học viện, một người chỉ là một tiểu cô nương suốt ngày chỉ biết chơi đùa, nhưng hiện tại ai nấy cũng là cường giả có thực lực đỉnh của đại lục. (*nguyên văn là cảnh còn người mất nhưng thấy không hợp nên chém)

"Tiêu Viêm ca ca, vị này chính là trưởng lão Cổ Nam Hải trong Cổ tộc, lần này cùng muội đi điều tra Tịnh Liên Yêu Hỏa." Huân Nhi thản nhiên cười khẽ, chỉ vào vị lam bào lão giả phía sau, nói với Tiêu Viêm.

"Cổ tộc cũng có hứng thú với Tịnh Liên Yêu Hỏa?" Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn vị lam bào lão giả, trong lòng thấy hơi rùng mình. Hắc cảm giác lão giả này tuy ít bí ẩn hơn Điện chủ Hồn Điện, nhưng vẫn mạnh hơn Tử Nghiên nhiều. Quả nhiên những chủng tộc viễn cổ này nội tình thật hùng hậu.

"Thật ra cũng không có phải có hứng thú với Tịnh Liên Yêu Hỏa. Trong thiên hạ, sợ rằng là không có mấy người có thể hàng phục được nó, bọn ta chỉ ngăn chặn nó không rơi vào trong tay của Hồn Điện thôi." Lam bào lão giả cười cười, nói chuyện không hề cựa gìa lên mặt, trong ngữ khí, giống như đang nói chuyện với cùng thể hệ, không một chút lên lớp tự cao nào.

"Trong quá khứ Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng từng xuất thế, nhưng cuối cùng không ai hàng phục được, không gian phong ấn ở đây là do Tịnh Liên Yêu Thánh thiết trí, cực kỳ kì diệu. Mặc dù dị hỏa có thể phá hư trong một thời gian ngắn, nhưng một lúc sau thì phong ấn sẽ tự động hấp thu năng lượng thiên địa để chữa trị, tiếp tục triển khai phong ấn." Huân Nhi mỉm cười nói: "Hồn tộc vẫn luôn thèm muốn loại dị hỏa này, mỗi lần đều có chuẩn bị kĩ càng, lần này không biết bọn họ sẽ tính toán như thế nào?"

"Bọn họ tựa hồ không định động thủ?" Tiêu Viêm liếc liếc mắt nhìn ba người hồn điện, nói.

"Bọn họ đang đợi, chờ Tịnh Liên Yêu Hỏa phá hư phong ấn bị tiêu hao năng lượng." Đôi mắt lung linh của Huân Nhi nhìn nam tử có đôi mắt màu đen trong ba người Hồn Điện, nhẹ giọng nói: "Tiêu Viêm ca ca nên cẩn thận với người này, hắn là Hồn Phong, người trong hồn tộc, được xưng là người điên. Tên này thiên phú cực kỳ kinh người, cũng là Hồn tộc tuyệt phẩm huyết mạch, còn hơn cả người kiến tạo ra hồn ngọc, không biết mạnh mẽ ra sao. Dựa theo tình báo chúng ta đoạt được, nếu không có gì ngoài ý muốn, hắn hẳn là người kế nhiệm Hồn tộc tộc trưởng tiếp theo."

"Mặt khác, người này cũng am hiểu vượt cấp chiến đấu, từ lúc hắn tu luyện tới nay, rất ít khi giao chiến với người thấp hơn, thêm vào đó hắn xuất thủ tàn nhẫn vô tình, dù là luận bàn trong tộc, một khi đã ra tay thì đều để lại thương vong, lâu ngày không còn ai dám khiêu chiến với hắn nữa. Thậm chí một ít trưởng lão trong Hồn tộc cũng khá kiêng kỵ, lần này nếu giao thủ với hắn, ca nhất định phải thật cẩn thận."

Vùng quanh lông mày Tiêu Viêm hơi khẽ động, ánh mắt liếc tới chỗ nam tử tên gọi là Hồn Phong, chột chậm rãi gật đầu. Dù sao cũng là Hồn tộc tộc trưởng đời tiếp theo, tên tuổi như vậy thật sự làm mọi người kinh sợ, hông biết nếu thực sự xảy ra giao tranh thì mèo nào cắn mỉu nào?

-----oOo-----

Chương 1493: Dược Vạn Quy!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hiện tại, Tiêu Viêm ca ca cũng đã tiến vào Nhị tinh Đẩu Thánh, nhưng chiến lực của bản thân lại vượt xa cấp bậc này, so với Hồn Phong kia không chênh lệch bao nhiêu. Nếu thực sự phải giao thủ thì còn chưa biết hươu chết về tay ai!" Huân Nhi thản nhiên cười, nói.

Tiêu Viêm cười cười, trong lòng không hề có một chút khinh thường nào. Người của Hồn tộc vốn không lương thiện gì, mà Hồn Phong này có thể trở nên nổi bật trong đó, thậm chí được gọi là tộc trưởng Hồn tộc đời tiếp theo. Chuyện này đủ nói lên sự kinh khủng của hắn. Tiêu Viêm cũng biết rõ, người này sẽ là một đại địch rất khó giải quyết!

"Vì sao các chủng tộc viễn cổ các ngươi chỉ có vài người như vậy?"

Sau khi Tiêu Viêm thu liễm tâm thần thì đột nhiên hỏi. Hắn phát hiện, dường như dù là người do Hồn tộc, Cổ tộc hoặc Viêm tộc phái tới nơi này đều chỉ có hai ba người mà thôi.

"Hàng phục Tịnh Liên yêu hỏa không phải chỉ dựa vào số đông. Chờ đến khi tiến vào trong không gian thì những người này tốt nhất không nên theo vào. Nếu không thì tổn thất sẽ làm ngươi khó mà chịu nổi."

Cổ Thanh Dương nhìn thoáng qua Tiêu Viêm rồi nhìn tinh nhuệ của Thiên Phủ liên minh ở phía sau. Dù số lượng không ít và thanh thế cũng không kém nhưng hắn vẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ặc...!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm và đám người Dược lão liền ngăn ra.

"Vùng không gian kia bị Tịnh Liên yêu hỏa thiêu đốt, trải qua mấy ngàn năm đã trở thành nơi cực kỳ nguy hiểm. Khi tiến vào trong đó, dù có là cường giả Bán Thánh cũng phải vất vả lắm mới bảo vệ được tính mệnh của mình." Lam bào lão nhân Cổ Nam Hải cười nói.

"Đa tạ đã nhắc nhở!"

Tiêu Viêm âm thầm tặc lưỡi, thầm cảm thấy may mắn. Kinh nghiệm của bọn mình không thể so sánh với những chủng tộc viễn cổ kia. Nếu lần này không có gia tộc của Huân Nhi nhắc nhở thì e rằng đám người bọn hắn sẽ chịu tử thương thảm trọng thật sự.

"Trong các chủng tộc viễn cổ chúng ta đã có quy định: cường giả có thực lực vượt trên Ngũ tinh Đấu Thánh không được tùy ý xuất thủ. Cho nên, khi phái người đi thì cũng không vượt quá giới hạn Ngũ tinh." Huân Nhi nhẹ giọng giải thích.

"Thảo nào!"

Tiêu Viêm lúc này mới bừng tỉnh. Hắn cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao Hồn điện bị hắn hủy đi một tòa phân điện trọng yếu, nhưng Hồn tộc vẫn không phái cường giả đến đây đối phó với hắn, hóa ra là vì nguyên nhân này. Hiện tại, cường giả của Hồn điện có thể làm cho Tiêu Viêm kiêng kỵ cũng chỉ có mỗi tên điện chủ kia. Chỉ có điều, hắn cũng đang bận rộn về việc hàng phục Tịnh Liên yêu hỏa, tất nhiên sẽ không rảnh để đến thu thập mình. Bởi vậy, mặc dù vừa rồi Hồn điện đã chịu một thiệt thòi lớn, nhưng vẫn phải cố mà nén giận.

"Uy lực của Tịnh Liên yêu hỏa rất cường đại, bất cứ ai hàng phục được nó thì chắc chắn kẻ đó sẽ có được trợ lực rất lớn. Thế nhưng, nếu chỉ dựa vào thực lực Ngũ tinh Đấu Thánh... e rằng việc hàng phục có chút khó khăn. Chẳng trách tại sao mấy nghìn năm nay chưa có ai chiếm được Tịnh Liên yêu hỏa!"

Ánh mắt Tiêu Viêm hơi lóe lên, loại điều kiện hạn chế giữa các chủng tộc viễn cổ này cũng không được hay cho lắm. Bởi vì Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mạnh mẽ nên dường như bọn họ sẵn sàng tạo ra tình huống người tranh ta đoạt như vậy, dù chính mình không thể chiếm được, cũng tuyệt đối không để lọt vào tay người khác.

"Ha ha, Hỏa Diệu trưởng lão, không ngờ Viêm tộc lại phái người đến đây."

Khi Tiêu Viêm còn đang mải mê suy nghĩ thì ánh mắt của Cổ Nam Hải đột nhiên chuyển hướng đến chỗ ba người Hỏa Huyền vẫn giữ yên lặng từ lúc

xuất hiện đến giờ, vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, vị tử bào lão giả kia hơi nhíu mày, rồi nhàn nhạt đáp lời: "*Tộc trưởng đã căn dặn, tốt nhất là vẫn tiếp tục để Tịnh Liên yêu hóa là vật vô chủ, như vậy ai cũng cảm thấy tốt!*"

Tuy vị Hỏa Diệu trưởng lão này nói rất bình thản, nhưng không biết vì sao, Tiêu Viêm lại nghe ra được một chút manh mối.

Nghe được lời này, Cổ Nam Hải cũng lắc đầu cười khò, nói: "*Hỏa Diệu trưởng lão, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng Linh tộc biến mất là do Cổ tộc bọn ta làm?*"

Hỏa Diệu trưởng lão có chút trầm mặc, Hỏa Huyền và hồng y nữ tử đứng bên cạnh khẽ liếc mắt với nhau, nhưng cuối cùng cũng không có mở miệng xen vào.

"Việc này không thể kiểm chứng, nhưng Cổ tộc và Hồn tộc là hiểm nghi lớn nhất, giữ vững cảnh giác là việc phải làm. Viêm tộc bọn ta cũng không muốn lâm vào kết cục của Linh tộc!" Hỏa Diệu trưởng lão trầm ngâm trong chốc lát, rồi chậm rãi nói. Sau khi dứt lời, lão cũng khoát tay, xoay người rời đi, Hỏa Huyền thấy thế cũng đành bất đắc dĩ chấp tay với Tiêu Viêm, rồi nhanh chóng chạy theo.

"Haizz....!" Nhìn thấy Hỏa Diệu bỏ đi, Cổ Nam Hải cũng thở dài một hơi, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

"Xem ra chuyện Linh tộc biến mất đã khiến các chủng tộc viễn cổ trở nên xa cách không ít!"

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tiêu Viêm cũng có một chút suy nghĩ. Hồn tộc và Cổ tộc, nếu có một tộc là hung thủ thì đương nhiên hẳn sẽ khẳng định là do Hồn tộc gây nên, thế nhưng Linh tộc biến mất một cách vô thanh vô tức, căn bản là không có chút manh mối nào. Cho dù có đông đảo cường giả mạnh mẽ như Cổ tộc, cũng khó mà làm gọn gàng đến nỗi không có dấu vết. Chỉ có điều, cũng không thể gạt bọn họ ra khỏi diện tình nghi. Dù sao, có năng lực tiêu diệt được toàn bộ Linh tộc một cách yên lặng không một tiếng động như vậy thì chỉ có Cổ tộc và Hồn tộc là miễn cưỡng làm được.

"Chuyện này hơn phân nửa là do Hồn tộc gây nên, mục đích chính là làm cho mấy viên cổ chủng tộc chia rẽ, không có cách nào liên thủ lại với nhau!" Đôi mắt đẹp của Huân Nhi liếc về phía ba người điện chủ Hồn điện, nhẹ giọng nói.

"Không có chứng cứ, sẽ không ai tin chúng ta..." Cổ Nam Hải lắc đầu, bắt đầu dĩ khoát tay áo, cũng không tiếp tục dây dưa về chuyện này, ánh mắt đảo một vòng chung quanh, nói: "Tịnh Liên yêu hỏa xuất thế, Lôi tộc, Dược tộc, Thạch tộc tất nhiên sẽ không vắng mặt, có thể bọn họ cũng sắp đến đây...!"

"Dược tộc?"

Nghe thế, ánh mắt Tiêu Viêm khẽ động, nhìn về phía Dược lão, quả nhiên là thấy trong mắt của sư tôn xẹt qua vẻ phức tạp.

"Hiện tại, bình tĩnh chờ đợi đến thời điểm tốt nhất để tiến nhập không gian, sau đó thử xem có hàng phục được Tịnh Liên yêu hỏa hay không!" Cổ Nam Hải thở dài một tiếng, hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên, ánh mắt tập trung về khoảng trời đang vặn vẹo ở phía xa.

Nhiệt độ cao kinh khủng, những vết rạn nứt không ngừng khuếch tán trong không gian, ánh sáng màu trắng sữa xuất hiện càng lúc càng nhiều. Ngay sau đó, sa mạc ở phía dưới cũng trở nên đặc sền sệt, những hạt cát lại có thể từ từ hòa tan.

Trong lúc phiến sa mạc đang dần dần biến thành biển nham thạch nóng chảy thì xung quanh liền vang lên những tiếng xé gió dồn dập, cùng với đó là càng ngày càng nhiều cường giả bị dị tượng ở nơi đây hấp dẫn mà đến. Bởi vậy, chỉ trong thời gian nửa giờ, trên bầu trời đã xuất hiện đông đảo các thân ảnh, chỉ có điều, trong những người này, phần lớn đều đứng ở cách rất xa nơi không gian bị thiêu đốt. Chỉ có một số cường giả chân chính mới dám tiếp cận ở phạm vi nghìn trượng giống như đám người Tiêu Viêm.

Mà trong thời gian chờ đợi như vậy, Lôi tộc và Thạch tộc trong viễn cổ bát tộc cũng lục tục kéo đến. Thế nhưng, khi bọn họ nhìn thấy đám người Huân Nhi và điện chủ Hồn điện thì lại không tiến tới chào hỏi, chỉ hơi chân chờ một chút rồi lui lại, giữ khoảng cách với cả hai bên. Xem ra chuyện Linh tộc biến mất đã làm cho bọn họ có sự kiêng kỵ và đề phòng

nhiều hơn với Cổ tộc cùng Hồn tộc.

Đối với phản ứng của bọn họ, đám người Huân Nhi cũng chỉ khẽ lắc đầu. Bọn họ không có bất kì một căn cứ chính xác nào để có thể chứng minh chuyện Linh tộc biến mất là do Hồn tộc gây nên. Vì vậy bọn họ cũng không biết phải làm sao đối với loại hoài nghi từ trên trời rơi xuống này.

Theo thời gian trôi qua, ngay sau khi Lôi tộc và Thạch tộc tới nơi này được chừng nửa giờ, rôt cuộc phía chân trời tiếp tục truyền đến những tiếng xé gió, kèm theo đó còn có cả mùi thuốc bắc phảng phất trong không gian.

"Người của Dược tộc?"

Người thấy mùi vị đặc biệt đó, ánh mắt của Tiêu Viêm liền trở nên ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận thấy Dược lão ở bên cạnh đã căng thẳng hơn rất nhiều.

"Vù!"

Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Viêm, phía không gian xa xa khẽ dao động một hồi, rồi bất chợt có ba thân ảnh lướt đến nhanh như thiểm điện, lóe lên một cái liền xuất hiện trên bầu trời trước ánh mắt của mọi người.

Ba người mới tới hoàn toàn xa lạ, một nam một nữ và một lão giả. Nam tử khoác cẩm bào hoa lệ, sắc mặt tuấn mỹ toát ra khí tức âm nhu, đôi môi mỏng lộ vẻ lãnh đạm, cay nghiệt. Nữ tử ở bên cạnh có mái tóc dài màu xanh thắm, gương mặt tinh xảo nhưng vẻ mặt lại rất lạnh lùng, mang hơi hướng của một băng sơn mỹ nhân. Về phần vị lão giả sau cùng, thân mặc một bộ bào phục của luyện dược sư, hai tay đan vào nhau giấu dưới ống tay áo, hai mắt híp lại, thỉnh thoảng ánh lên tinh mang sắc bén.

"Nam tử kia tên là Dược Thiên, là kiệt xuất nhất trong lớp người trẻ tuổi của Dược tộc, linh hồn lực lượng đã tới Thiên cảnh hậu kỳ, hơn nữa hắn đã từng nuốt một viên đan dược thiếu chút nữa là trở thành Cửu phẩm Huyền đan trong Bảo Khố đan, thực lực bản thân đã là Nhất tinh Đấu Thánh trung kỳ, được cho là người nổi bật nhất trong Dược tộc. Có người nói, hắn đã từng luyện chế thành công một viên Cửu phẩm đan dược trong Bảo Khố đan." Đứng cạnh Tiêu Viêm, Huân Nhi nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Đa số chủng tộc viễn cổ đều có tài nguyên vô tận, cho dù là một cái đầu heo thì bọn họ cũng có thể tạo thành cường giả, huống chi là những người này lại thuộc loại kinh tài tuyệt diệu, thiên phú hơn người. Cho nên bọn họ đạt được những thành tựu cực kỳ kinh khủng như thế cũng là điều dễ hiểu.

"Cô gái kia là muội muội của hần, Dược Linh, tuy thực lực của bản thân mới chỉ là Bán Thánh sơ cấp, nhưng linh hồn của nàng cũng không giống người bình thường. Trong Dược tộc, nàng được coi là người có khả năng cao nhất tu luyện được linh hồn tới Đế cảnh."

"Còn vị lão giả kia là một trưởng lão dày dặn kinh nghiệm, tên là...."

Huân Nhi còn chưa nói xong, thanh âm khàn khàn của Dược lão liền nối tiếp: *"Dược Vạn Quy, quản lý hình phạt trong Dược tộc, quyền cao chức trọng, dễ dàng quyết định sinh tử của tộc nhân."*

Tiêu Viêm nao nao, nhìn về phía Dược lão. Lúc này, thân thể của lão có chút run rẩy, mắt nhìn chăm chăm vào vị lão giả tên Dược Vạn Quy kia.

"Lão sư?"

Tiêu Viêm khẽ gọi một tiếng, bàn tay cũng nắm lấy cánh tay của Dược lão. Hiện tại, hần cảm nhận được nội tâm của Dược lão không được tốt lắm.

"Ta không sao!" Dược lão chậm rãi thở dài một hơi, lắc đầu

"Lão sư có ân oán với Dược Vạn Quy?" Tiêu Viêm nhẹ giọng hỏi.

Bàn tay Dược lão nắm chặt thành quyền, trầm mặc trong chốc lát, rồi sau đó dùng giọng khàn khàn nói: *"Đương nhiên! Hồi đó, hần bắt phân thi phi, chỉ bằng một câu nói liền trục xuất ta ra khỏi tộc..."*

Nghe vậy, Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, vỗ nhẹ nhẹ cánh tay của Dược lão, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra sát khí đáng sợ.

"Không có việc gì! Đệ tử đảm bảo với lão sư, mạng của người này...Ta sẽ lấy!"

Chương 1494: Không biết tốt xấu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Tiêu Viêm ca ca, tên Dược Vạn Quy này có tu vi Tứ tinh Đẩu Thánh sơ kỳ, thực lực rất mạnh, muốn đối phó cũng không dễ đâu.*" Nghe Tiêu Viêm nói, Huân Nhi bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng.

"*Ta tự có chừng mực.*" Tiêu Viêm mỉm cười, Tứ Tinh Đẩu Thánh sơ kỳ, đúng là bây giờ hẳn không dễ ứng phó, nhưng chỉ cần có được rồi luyện hóa thành công Tịnh Liên Yêu Hỏa. Đến lúc đó muốn giết Dược Vạn Quy sẽ dễ như trở bàn tay mà thôi.

Thấy Tiêu Viêm tự tin như vậy, Huân Nhi cũng không nhiều lời nữa. Nàng biết con người Tiêu Viêm xưa nay rất tinh táo, hẳn không bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc.

Trên bầu trời, sự xuất hiện của ba người Dược Vạn Quy đương nhiên thu hút đến không ít ánh mắt. Dược tộc là một chủng tộc viễn cổ tương đối kỳ dị, bảy tám phần mười tộc nhân của họ đều là Luyện Dược Sư. Hơn nữa, thiên phú luyện dược của họ cũng không kém, vì thế luyện đan đối với họ có thể coi là một nghề "*truyền thống*". Nếu không phải là chủng tộc này rất ít khi lộ diện ở Trung Châu thì thanh danh của Đan Tháp đã bị đả kích không nhỏ.

Bởi dù sao đi nữa, nếu muốn so sánh về bất kỳ mặt nào thì truyền thừa lâu đời của Dược tộc so với tính bán công khai của Đan Tháp đều có sự chênh lệch không nhỏ.

Chỉ là Dược tộc có một quy củ nghiêm khắc, đó là chỉ có người của bản tộc bọn họ mới được học luyện đan, nếu ngoại nhân dám học lỏm sẽ rước phải họa sát thân. Đây cũng chính là điều ngăn cản Dược tộc phát triển, nhưng chuyện này cũng không có cách nào khác bởi tóm lại trong lòng chủng tộc viễn cổ ít nhiều vẫn một có phần ngạo khí với người bình thường.

Ba người Dược Vạn Quy lơ lửng giữa không trung, ánh mắt họ đảo khắp xung quanh rồi chợt dừng lại trên người Điện chủ Hồn điện, hơi nhíu nhíu

mày. Trong viễn cổ bát tộc, Hồn tộc là một tồn tại thần bí quý dị. Các tộc còn lại đều rất kiêng kỵ họ, bởi thật ra thì Hồn tộc mới là chủng tộc có truyền thừa lâu đời nhất trong bát tộc.

"Người của Cổ tộc cũng tới sao?"

Rời mắt khỏi ba người Hồn Điện, Dược Vạn Quy nhìn về phía nhóm người Huân Nhi, rồi rút cuộc ánh mắt cũng va chạm với Dược lão đang nhìn hẩn chăm chăm.

"Dược Trân! Thật không ngờ kẻ bỏ đi như ngươi cũng đã đạt tới Đấu Thánh, thật làm cho lão phu bất ngờ đấy." Đối mắt với Dược lão, Dược Vạn Quy hơi ngẩn ngơ, chợt cười nhạt nói.

"Nhờ hồng phúc của ngươi, cái mạng già này vẫn có thể giữ được!" Ánh mắt Dược Lão trở nên âm trầm lạnh lẽo.

Đối mắt với ánh mắt ấy, Dược Vạn Quy cười bình thản. Nhất tinh Đấu Thánh tuy mạnh, nhưng ở trước mặt hắn cũng chẳng là cái gì cả.

"Hắn chính là Dược Trân? Kẻ từng được cho cơ hội trở lại tộc nhưng ngu xuẩn cự tuyệt sao?" Nghe Dược Vạn Quy nói, lông mày vị nam tử tuấn mỹ hơi nhíu lại, ánh mắt quét về phía Dược lão. Khóe môi hơi cong lên, tạo ra một cử động khinh khỉnh. Chuyện Dược lão cự tuyệt trở về đã từng truyền ra khắp Dược tộc, khi tới tai hắn thì hắn còn cười lạnh tên này thật không biết tốt xấu. Giờ phút này gặp được đương nhiên không thể không trào phúng một phen.

"Ha ha! Đi một vòng bên ngoài nên có chút thanh danh, cuối cùng lại tưởng rằng mình bản lĩnh cao cường nên tâm khí cao ngạo."

Dược Vạn Quy mỉm cười, thanh âm cũng không nhanh không chậm, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác đáng ghét.

Một số cường giả xung quanh cảm thấy không khí bên này có vẻ không hòa hợp lắm, từng ánh mắt lướt qua rồi thu lại mà không nói lời nào. Dược tộc là một chủng tộc viễn cổ cho nên đám cường giả bình thường không dám trêu chọc. Bởi vậy, vừa lúc bây giờ chưa phải thời điểm tốt nhất để tiến vào không gian, không người người đều ôm tâm tình đứng ngoài xem kịch.

Nghe thấy lời vừa nói của hai người, thân thể Dược lão mơ hồ có vẻ run rẩy. Thường ngày tính tình của lão rất bình thản, nhưng nào có ai biết chuyện bị trục xuất khỏi tộc trước kia chính là cái gai ẩn sâu trong lòng lão. Mỗi khi bị kích thích thì cái gì tu dưỡng nhiều năm cũng mất sạch, đặc biệt là kẻ đầu sỏ hại lão năm đó phải rời đi đang đứng trước mặt lão.

"Tu luyện nhiều năm mà linh hồn vẫn chưa đạt tới Thiên cảnh hậu kỳ, thiên phú bình thường như vậy, nếu hấn đã không muốn trở về tộc thì cũng không cần để ý tới hấn nữa." Nhìn sắc mặt tái mét của Dược lão, Dược Thiên nhún vai, cũng cảm thấy nhàm chán nên sau khi nói xong câu này thì không thèm mở miệng nữa.

Dược Vạn Quy cười cười, sau đó khẽ gật đầu. Nguồn truyện:

"Tu luyện nhiều năm như vậy mà cảnh giới linh hồn vẫn dừng lại ở Thiên cảnh hậu kỳ, cái danh hiệu thanh niên đệ nhất nhân của Dược tộc cũng quá tầm thường!" Tiêu Viêm nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Dược Lão, chột hấn quay phắt lại nhìn Dược Thiên, tươi cười nói.

Nghe thấy câu chen ngang đột ngột này, Dược Thiên và Dược Vạn Quy ngẩn ra. Ánh mắt họ cùng nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Ngươi là ai mà có tư cách khoa tay múa chân ở trước mặt ta?" Dược Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, ánh mắt hấn lạnh lại.

"Tiêu Viêm. Đệ tử Dược Trần!" Tiêu Viêm mỉm cười, chấp tay nói.

"Sao? Vậy ngươi chính là Tiêu Viêm, quán quân đan hội của Đan Tháp à?" Nghe vậy, khuôn mặt hấn khẽ nhúc nhích, ánh mắt dò xét Tiêu Viêm một hồi rồi thản nhiên nói: *"Cái gọi là đan hội đó chỉ là một đám phàm phu nhậy nhót mà thôi. Dùng ánh mắt của Dược tộc mà nói thì đại hội bậc này chỉ cần dùng ba chữ để hình dung: Quá tầm thường!"*

"Xét về địa vị trong Dược tộc thì ngay cả Dược Trần cũng không có tư cách nói chuyện với ta như vậy, ngươi thật may mắn bởi Dược Trần không tính là người của Dược tộc. Đương nhiên, nếu ngươi đã không nhận được mà mở miệng thì tất nhiên cũng phải trả một cái giá!"

Khi âm tiết cuối cùng vừa phát ra thì khuôn mặt tuấn mỹ của Dược Thiên

lạnh lại, trong nháy mắt bàn chân hắn đạp về phía trước một bước. Một luồng linh hồn lực bàng bạc mênh mông bùng phát, giống như sóng lớn vạn trượng mang theo uy thế kinh khủng điên cuồng càn quét về phía Tiêu Viêm.

"Hôm nay ta sẽ thay Dược Trần dạy dỗ đệ tử hẳn một chút."

Nhìn cơn sóng linh hồn cuộn cuộn ập tới, Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu. Nụ cười trên mặt thu liễm lại, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người chung quanh, hắn giơ bàn tay lên trước mặt, nhẹ nhàng nắm lại.

"Rắc!"

Cái nắm tay này không hề có chút dao động đầu khí nào, nhưng sóng linh hồn mênh mông kia lại trực tiếp bị bóp nát trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Nhất tinh Đấu Thánh, linh hồn Thiên Cảnh hậu kỳ mà cũng dám thay mặt sư phụ dạy dỗ ta. Đúng là không biết sống chết!"

Một chương này dễ dàng bóp nát sóng linh hồn có thanh thế kinh người kia, khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên một nụ cười lạnh, bước tới một bước, tay hắn nắm lại thành quyền đánh về phía Dược Thiên khi tên này còn đang đầy mặt kinh hãi.

"Bành!"

Cùng lúc một quyền của Tiêu Viêm phát ra thì một đạo quyền ấn linh hồn khổng lồ đột nhiên xuất hiện, phía trên nó còn dày đặc một loại tinh tàng kì dị giống như thực chất.

Quyền thế của Tiêu Viêm vừa ra thì một luồng uy áp linh hồn cực kỳ mạnh mẽ lấy đó làm trung tâm bùng phát dữ dội.

"Thiên Cảnh Đại Viên Mãn!"

Cảm thụ được uy áp linh hồn này, cả phiến thiên không nhất thời khiếp sợ không còn một tiếng động. Từng ánh mắt rung động nhìn thân ảnh hơi gầy trên trời, hiển nhiên họ không thể tin được với từng ấy tuổi mà đã có thể đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh Đại Viên Mãn.

"Làm sao có thể như vậy?"

Vào lúc này sắc mặt ba người Dược Vạn Quy kịch biến. Thiên cảnh đại viên mãn...Cho dù là Dược Vạn Quy cũng chưa thể đạt tới. Còn Tiêu Viêm thì sao? Mới ngàn này tuổi sao có thể làm được việc này?

Tốc độ của quyền ấn cực nhanh, chỉ vừa hình thành đã áp sát Dược Thiên tầm một trượng. Uy áp linh hồn kinh khủng ập tới, nếu trúng một quyền này thì linh hồn của Dược Thiên sẽ bị thương không nhẹ.

"Tiểu bối! Ngươi dám!"

Nhìn thấy Dược Thiên căn bản không thể nào tránh né công kích của Tiêu Viêm, sắc mặt Dược Vạn Quy trầm xuống. Hắn kéo Dược Thiên lại, ném về phía sau, cùng lúc đó đầu khí trong cơ thể bùng phát va chạm thật mạnh với quyền ấn.

"Ầm!"

Dược Vạn Quy lui về phía sau một bước, có thể ngạnh kháng được linh hồn quyền ấn, thực lực của Tứ Tinh Đấu Thánh quả thật không thể xem thường.

"Vạn Quy trưởng lão, liên thủ giết tiểu tử này!"

Sắc mặt Dược Thiên lúc trắng lúc xanh, hắn không thể ngờ rằng mình lại không đỡ nổi một chiêu của Tiêu Viêm. Đặc biệt trước sự chú mục của bao nhiêu người, những ánh mắt kỳ dị ấy giống như dao găm hung hăng đâm vào người khiến hai mắt hắn đỏ sậm lên, phần nộ quát.

"Xuy!"

Nhưng khi tiếng hét của Dược Thiên vừa hạ xuống thì không gian trước mặt hắn bỗng nhiên dao động, linh hồn lực vô hình nhanh chóng ngưng tụ. Trong chớp mắt, một thân ảnh quý mị xuất hiện với dung mạo giống hệt Tiêu Viêm!

"Linh hồn phân thân!?"

Nhìn thấy linh hồn phân thân quý dị này, đồng tử Dược Thiên co lại. Đấu khí trong cơ thể tự động bùng phát như phản xạ có điều kiện. Lúc này cho dù là Dược Vạn Quy cũng không thể cứu được hắn.

Nhưng ngay khi đấu khí trong cơ thể Dược Thiên bùng phát thì linh hồn phân thân trước mặt hắn lại cười lạnh vung tay ra tát một cái thật vang trong ánh mắt quái dị của những người có mặt nơi đây.

"Một tên phế vật mà cũng dám kêu gào trước mặt sư phụ ta. Cái tát này coi như là giáo huấn nho nhỏ cho ngươi!"

-----oOo-----

Chương 1495: Không gian vỡ vụn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốp!

Trên bầu trời, thân thể Dược Thiên cứng ngắc, đôi mắt tràn tràn ngập nét khó tin. Lúc này, khuôn mặt hắn hiện lên một dấu tay đỏ chói, cực kỳ thu hút ánh mắt mọi người. Mà trên khóe miệng cũng đã chảy xuống một vệt máu.

Cả bầu trời lúc này bỗng im lặng một cách lạ thường, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn một màn này rồi chuyển hướng qua Tiêu Viêm đang cười nhạt. Trong lòng mọi người thậm cảm thấy lạnh gáy, chủng tộc viễn cổ coi trọng nhất là thể diện. Tiêu Viêm dám hung hăng tát vào mặt Dược Thiên trước mặt nhiều người như vậy, có thể nói, cái này còn ác độc hơn cả giết đối thủ.

"Ngươi...ngươi dám đánh ta!"

Sự tĩnh lặng kéo dài trong chốc lát thì rốt cuộc Dược Thiên cũng phục hồi tinh thần, ánh mắt đỏ ngầu, gằm lên nhìn chằm chằm linh hồn phân thân trước mặt. Một ngọn lửa giống như dung nham chọt bùng phát từ trong cơ thể hắn, tạo nên tiếng nổ kinh thiên động địa, ngưng tụ lại thành một con cự quy (rùa lớn). Miệng con cự quy này có vô số răng nanh sắc nhọn như đao, phía sau lại có một chiếc đuôi lửa cháy hừng hực.

"Quy Linh Địa hỏa, xếp thứ mười ba trên dị hỏa bảng, không ngờ nó lại lọt vào tay ngươi."

Nhìn hỏa diễm cự quy không lồ hiện ra trên đỉnh đầu Dược Thiên, linh hồn phân thân của Tiêu Viêm hiện lên nét kinh ngạc. Trong Dược tộc, quả nhiên có tồn tại dị hỏa.

"Chết đi cho ta!"

Hỏa Linh thành hình, sắc mặt Dược Thiên càng lúc càng dữ tợn. Hắn gầm lên giận dữ, Hỏa linh không lồ kia bắt đầu di chuyển tứ chi của mình, chiếc đuôi lửa sắc nhọn phía sau không chút khách khí quét mạnh về phía Tiêu Viêm, những tiếng xé gió ù ù chói tai nhất thời vang lên.

"Chút tài mọn!"

Thấy thế, linh hồn phân thân của Tiêu Viêm lại cười lạnh, thân hình nhoáng cái đã tạo nên một con Hỏa Long dài nghìn trượng trên bầu trời, đuôi rồng tùy ý vung lên khiến ngọn lửa trên người hỏa linh âm ỉm hẳn, cả người nó phát ra tiếng nổ mạnh, bắn ngược trở về thân thể Dược Thiên.

"Phụt!"

Hỏa Linh bị đánh tan, sắc mặt Dược Thiên tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Quy Linh địa hỏa chỉ vẹn vẹn xếp thứ mười ba trên Dị hỏa bảng, trong khi đó Tiêu Viêm sau khi dung hợp năm loại dị hỏa, đã có thể tương xứng với sáu loại dị hỏa đứng đầu rồi. Thêm vào lực lượng linh hồn Tiêu Viêm vốn vượt xa Dược Thiên, cho nên đánh bại đối phương là việc dễ dàng.

"Khốn kiếp!"

Tiêu Viêm giao thủ với Dược Thiên chỉ diễn ra trong nháy mắt, Dược Vạn Quy lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Dược Thiên bị thương nặng, sắc mặt hiện lên vẻ giận dữ. Thân hình lướt đi một cái đã xuất hiện trước mặt linh hồn phân thân, giơ tay chộp ra một trảo, không gian trước mặt một trảo này bỗng sụp đổ!

"Xuy!"

Đối mặt với đòn công kích của Dược Vạn Quy, Tiêu Viêm không trực tiếp cứng đối cứng mà thân thể bỗng nổ tung, phân tán thành nhiều luồng linh hồn lực sau đó tụ hợp về trong cơ thể bản tôn Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, ngươi muốn chết!"

Một chương thất bại, Dược Vạn Quy đột ngột ngừng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về Tiêu Viêm nơi xa. Thân hình chợt lóe, một lần nữa xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, đánh ra một quyền.

"Hừ, lão quỷ, thật nhiều chuyện, chẳng lẽ ngươi cho rằng ở đây ngươi lớn nhất chắc?"

Nhìn thấy Dược Vạn Quy lại một lần nữa tấn công, khuôn mặt Tử Nghiên trầm xuống, bước ra chặn trước mặt Tiêu Viêm. Ngọc thủ nàng nắm chặt lại rồi đâm ra một quyền. Một con cự long màu vàng rực rỡ bỗng xuất hiện từ nắm đấm đó, va chạm mạnh liệt với đòn tấn công của Dược Vạn Quy.

Bành!

Hai vị Tứ tinh Đấu thánh giao thủ, tự nhiên là cực kỳ khủng bố. Nơi hai nắm đấm va chạm, không gian trực tiếp sụp đổ, trong phạm vi trăm dặm đều biến thành hư không đen nhánh.

Kình khí va chạm khiến cho thân thể Dược Vạn Quy trực tiếp bị chấn bay, phải liên tục lui lại vài chục bước mới đứng vững. Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Tử Nghiên, sắc mặt âm trầm nói: *"Thái Hư Cổ Long?"*

Cước bộ Tử Nghiên cũng lui về sau hai, ba bước nhưng lập tức đã ổn định lại. Bàn về cứng đối cứng thì trong các cao thủ đồng cấp, nàng không cần phải sợ ai. Thái Hư Cổ Long vốn vô cùng cường hãn, hơn nữa nàng còn có thể chất cường hãn của Long Hoàng. Tuy cấp bậc của nàng chỉ bằng Dược Vạn Quy, nhưng nếu Tử Nghiên thật sự muốn thu thập hắn thì cũng không phải là không thể.

"Lão già chết tiệt kia, được đằng chân còn muốn lán đằng đầu à."

Tử Nghiên khẽ phì phì bàn tay, cười lạnh nói.

"Ngươi..."

Nghe vậy, Dược Vạn Quy như muốn nghẹt thở, khuôn mặt xanh mét. Vừa muốn găm lên nhưng lại bị Dược Linh, người vốn không nói một lời kể từ lúc bắt đầu giữ chặt lại, hướng về hắn khẽ lắc đầu.

"Vạn Quy Trưởng lão, chỉ là tranh chấp giữa hậu bối mà thôi. Với bối phận của ngươi mà nhúng tay vào chuyện này thì có chút mất mặt đó."

Lúc này Huân Nhi cũng mỉm cười, đột nhiên mở miệng nói: *"Ta nghĩ mọi người đều nhường một bước đi, mục đích chính của tất cả chắc không phải là đến đây để tranh đấu, lãng phí khí lực chứ?"*

"Như thế nào? Cổ Tộc cũng muốn giúp hắn sao?" Nhìn thấy Huân Nhi tự nhiên lại bước ra nói chuyện, cơ mặt Dược Vạn Quy hơi co lại, cất tiếng lạnh lùng hỏi.

"Dược Vạn Quy, tiểu thư nhà ta chỉ lấy việc nói việc thôi. Nhà ngươi đừng nên không biết phải trái..." Một lão giả mặc lam bào phía sau Huân Nhi hơi nhướng mày, thản nhiên nói.

"Hừ!"

Nhìn thấy lão giả kia, Dược Vạn Quy đành phải oán hận vung tay cho qua chuyện. Hắn dĩ nhiên nhận ra Cổ Nam Hải, so sánh thực lực với hắn thì chỉ có hơn chứ không kém. Nếu bọn họ thật sự trợ giúp Tiêu Viêm, lại thêm vào Tử Nghiên bên cạnh. Ba người này gộp lại thì bên họ thua thiệt ngay. Cho nên, lúc này hắn chỉ đành phẫn nộ hừ lạnh một tiếng rồi đưa mắt nhìn Tiêu Viêm và Dược lão, cười lạnh nói: *"Hai người các ngươi đừng quá đắc ý. Dược tộc ta tuy vốn trầm lặng, nhưng muốn đề đầu cười cổ chúng ta thì cũng phải có chút bản lĩnh, còn không, e rằng kết cục sẽ chẳng tốt đẹp đâu."*

Tiêu Viêm chỉ cười cười, không nói gì.

"Dược Vạn Quy, Dược tộc do ngươi cầm quyền là nỗi bất hạnh của cả tộc. Ngày sau, nhất định ta sẽ đi tới Dược tộc. Ta vốn chẳng còn quyền uy gì về Dược Tộc cả, nhưng ta nhất định sẽ khắc tên phụ mẫu ta lên tấm bia dòng họ!" Hai mắt Dược lão nhìn chằm chằm vào Dược Vạn Quy, chậm rãi nói.

"Tám bia dòng họ không ghi tên những kẻ tâm thường. Đừng nói cha mẹ của phé vật như ngươi, cho dù là ngươi cũng chưa có tư cách lưu danh trên nó đâu. Tốt nhất ngươi đừng si tâm vọng tưởng." Nghe vậy, Dược Vạn Quy cười châm chọc, nói.

"Lão thất phu, ngươi thật tưởng rằng hôm nay ta không hạ được ngươi à?" Sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm, thanh âm tràn ngập sát khí hung hãn. Hắn vốn coi Dược Lão như cha, sao có thể chịu được cảnh Dược Lão bị vũ nhục. Mà hôm nay, lão quỷ Dược Vạn Quy này lại luôn miệng chửi bới.

Dường như cảm nhận được sát ý của Tiêu Viêm, hai mắt của Tử Nghiên bên cạnh cũng lóe ra quang mang, nhìn chăm chăm về phía Dược Vạn Quy. Chỉ cần hắn nói thêm điều gì xúc phạm thì nàng sẽ lập tức ra tay.

"Ngươi..."

Nghe được tiếng mắng lão thất phu của Tiêu Viêm, sắc mặt Dược Vạn Quy xanh mét. Vừa muốn mở miệng ra mắng thì lại gặp đôi mắt lóe ra hung quang của Tử Nghiên, tiếng nói chưa ra cổ họng đã bị nghẹn lại. Cục diện hôm nay, bất tri bất giác bọn họ đã rơi xuống thế hạ phong. Hắn dĩ nhiên có thể cầm cự với Tử Nghiên, nhưng lúc này Tiêu Viêm đã thể hiện ra thực lực quá mức khủng bố. Nếu hắn muốn giết Dược Thiên và Dược Linh, có lẽ sẽ không gặp khó khăn gì lớn. Hai người này đều là trụ cột trong tộc, nếu xảy ra vấn đề gì, hắn sẽ là người đầu tiên bị trừng phạt.

Nguồn truyện:

Có sự cố kỵ đó, Dược Vạn Quy chỉ đành nuốt cục tức vào bụng. Ánh mắt âm sâm quét qua Tiêu Viêm cùng Dược Lão rồi phát phát tay áo, mang hai người Dược Thiên, Dược Linh thối lui ra xa.

Nhìn thấy Dược Vạn Quy rút cuộc lựa chọn chật vật lùi lại mọi người chung quanh khẽ ồ một tiếng. Ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn đoàn người Tiêu Viêm, hiển nhiên kết quả này không ai lường trước được, đến cả chủng tộc viễn cổ như Dược tộc cũng chịu thiệt trong tay họ.

Sau khi ba người Dược Vạn Quy lui ra sau thì thân thể của Dược Lão cũng hơi buông lỏng, sắc mặt khôi phục bình thường. Lão khẽ vỗ vỗ vai Tiêu Viêm, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thờ dài một tiếng. Năm đó, hắn luôn bảo hộ Tiêu Viêm, không muốn để hắn chịu thương tổn nào.

Nhưng hiện giờ, vị trí giữa hai người bất giác đã bị hoán đổi. Nghĩ đến đây, thâm tâm lão bất giác hơi phức tạp.

"*Sư phụ, sau khi thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa, con sẽ theo người đi đến Dược tộc!*" Tiêu Viêm nhỏ giọng nói. Hắn lo lắng, sợ Dược Lão một thân một mình đi tới Dược Tộc.

"*Ừm!*"

Dược Lão chần chờ một lát rồi chợt gật đầu cười, nụ cười vui mừng xen lẫn nét hiền từ.

Trò khôi hài lần này đã kết thúc theo sự rút lui của ba người Dược Vạn Quy. Đoàn người Tiêu Viêm đã thể hiện ra thực lực sâu không lường được khiến cho không ít cường giả và một vài thế lực để mắt tới. Đặc biệt là Tử Nghiên, tộc Thái Hư Cổ Long cường hãn không kém gì siêu cấp thế lực như Cổ tộc, Hồn tộc.

Xong màn kịch này, mọi người lại bắt đầu chú ý về nơi không gian bị sụp đổ kia. Nơi đó, quang mang trắng ngà đã gần giống như chất lỏng, rơi không ngớt xuống sa mạc, biến bên dưới thành một biển nham thạch nóng chảy, vô số khí nóng, bọt khí thoát ra.

Rầm rầm!

Cứ thế chờ đợi, ước chừng ba giờ sau, không gian sụp đổ kia đã khuếch tán đến hơn mười mấy trượng. Thịnh thoảng, đã có thể nghe thấy một vài tiếng động kỳ dị phát ra từ bên trong.

Vùng không gian kia vẫn tiếp tục lan rộng, cho đến khi đạt phạm vi gần trăm trượng mới ngừng lại. Qua đó, một khe hở màu trắng ngà đã thành hình tại chỗ không gian tan vỡ kia.

Lúc khe hở đó xuất hiện, tất cả cường giả nơi này đều đồng loạt mở mắt ra. Bọn họ có thể cảm nhận được nhiệt độ nơi đây đã tăng gấp trăm lần chỉ trong chớp mắt!

Huân Nhi cũng mở đôi mắt mê người của mình ra, nhìn về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: "*Đã đến lúc động thủ rồi...*"

Câu nói kia của nàng tựa như sở hữu một loại ma lực. Lời vừa dứt thì không gian chung quanh đã vang lên vô số tiếng rít gào. Vô số luồng khí tức, thân ảnh cường hãn lao vút tới khe hở trắng ngà kia.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Viêm cũng đột nhiên đứng dậy, đôi mắt tỏa ra quang mang nóng rực!

Tịnh Liên Yêu Hỏa, rốt cục ta đã đợi được đến ngày này rồi!

-----oOo-----

Chương 1496: Không gian yêu hỏa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm ca ca, nếu những người này không đạt tới thực lực Bán Thánh thì bảo họ rời đi đi. Muốn hàng phục Tịnh Liên Yêu Hỏa không phải cứ dựa vào số đông là được."

Nhìn thấy vô số bóng người chen chúc lướt vào không gian kia, Huân Nhi quay đầu lại nói với Tiêu Viêm.

"Ừm!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, tuy ở đây đều là những cường giả nhất lưu trong liên minh, nhưng hiện giờ bên ngoài không gian, không ít người trong số họ đã mồ hôi đầm đìa. Thậm chí có người phải vận đấu khí để chống lại sức nóng, nếu cứ lỗ mãng đi vào, chỉ sợ số người còn sống trở ra sẽ không vượt quá mười.

"Các ngươi trở về liên minh trước đi, nhớ gia tăng phòng thủ." Dược Lão quay đầu lại, trầm giọng quát.

"Rõ!"

Nghe vậy, rất nhiều cường giả trong liên minh như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đáp rồi nhanh chóng thoái lui. Tuy hơi tiếc khi không thể tiến vào không gian kia tìm yêu hỏa. Nhưng so với việc đi tìm chết thì nó lại không đáng chút nào. Với thực lực của bọn họ, dĩ nhiên

biết rõ cơ hội sống sót của mình là bao nhiêu nếu xâm nhập vào chỗ đầm rỗng hang hổ đó.

"Ha ha, Tiêu Viêm huynh đệ, chúng ta đi trước vậy!"

Cách đó không xa, Hỏa Huyền chấp tay chào Tiêu Viêm, sau đó dưới sự chỉ huy của Hỏa Diệu trưởng lão, thân hình lóe lên bay thẳng vào không gian màu trắng ngà kia, biến mất không thấy tăm tích.

"Chúng ta cũng đi thôi!" Nhìn thấy cường giả thuộc các chủng tộc viễn cổ đều cướp cơ hội tiến vào khe không gian, bàn tay Tiêu Viêm hơi nắm chặt lại, có chút gấp gáp nói.

"Tiêu Viêm ca ca, theo truyền thuyết thì Tịnh Liên Yêu Hỏa có thể lấy những cảm xúc của nhân loại làm vật dẫn, từ đó tạo nên yêu hỏa trong cơ thể họ. Cho dù là linh hồn, cũng sẽ bị yêu hỏa đốt thành hư vô. Cho nên sau khi tiến vào phiến không gian đó, mặc kệ huynh nhìn thấy điều gì, phải tận lực duy trì tâm tình bình tĩnh, không vui mừng cũng không đau buồn. Bất kỳ hi nộ ai oán đều phải tận lực không chế, nếu không, cảm xúc ấy sẽ làm môi tạo nên yêu hỏa thù đốt bản thân!" Huân Nhì gật đầu, chột trịnh trọng nhắc.

"Hả?"

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm cùng đám người Dược Lão hơi thay đổi. Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức thần bí, ngay cả đối với những Luyện Dược Sư như bọn họ cũng không hiểu rõ về nó. Cho nên ai cũng không ngờ rằng Tịnh Liên Yêu Hỏa này cư nhiên có thể lấy cảm xúc nhân loại làm môi dẫn. Thủ đoạn quỷ dị như vậy, quả không hổ danh yêu hỏa. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Ừm, tất cả mọi người đều tự cẩn thận, đi thôi."

Tiêu Viêm chậm rãi thở dài, không nói nhiều lời, tay áo vung lên, thân hình chớp động hóa thành một tia sáng bay nhanh như chớp vào trong khe không gian. Đám người Huân Nhi cũng theo sát phía sau.

Lúc thân thể tiến vào khe không gian, cả người Tiêu Viêm hơi căng thẳng. Chỉ thoáng chốc họ đã xuyên qua, Tiêu Viêm nhận thấy không gian xung quanh mình bỗng phát sinh biến hóa.

"Nhiệt độ thật khủng khiếp..."

Ấn tượng đầu tiên của Tiêu Viêm về không gian này là nóng như lò lửa. Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo qua xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một không gian tràn ngập hỏa diễm màu trắng ngà. Cả không gian đều tràn ngập loại hỏa diễm này. Thậm chí hỏa diễm khiến cho hắn - người đã cắn nuốt năm loại dị hỏa cũng cảm thấy khô nóng. Nhiệt độ đó bắt nguồn từ hỏa diễm màu trắng ngà kia.

Trong lòng Tiêu Viêm máy động, dị hỏa trong cơ thể cũng chậm chậm trào ra, bao bọc cả người hắn. Lúc này, nhiệt độ nóng nực như muốn đun sôi cả máu trong cơ thể kia mới dần giảm đi.

"Nơi này là không gian phong ấn Tịnh Liên Yêu Hỏa? Nhóm người Huân Nhi đâu?"

Tiêu Viêm nhíu mày nhìn không gian trống rỗng xung quanh. Hắn vào cùng lúc với nhóm người Huân Nhi, nhưng sao tại đây chỉ thấy có mình hắn?

Tiêu Viêm nhíu chặt mày, thân thể trôi nổi giữa không trung, cũng không dám chanch vào những ngọn lửa màu trắng ngà này. Hỏa diễm đó tuy không phải là bản thể của Tịnh Liên Yêu Hỏa nhưng vẫn không thể khinh thường được. Huống chi, chỗ này khắp nơi đều rất quý dị, tuy nhìn có vẻ yên bình nhưng lại ẩn giấu sát khí. Cẩn thận một chút cũng không thừa.

"Rời khỏi đây rồi tính sau."

Ánh mắt Tiêu Viêm đảo qua, mũi chân điểm một cái trên hư không, thân hình liền bay vút đi. Nơi này làm cho hắn có chút bất an, huống chi ưu tiên trước nhất là phải tìm những người khác đã.

Thân hình Tiêu Viêm lướt qua biển lửa, bốn phía đều tràn ngập nhiệt độ kinh khủng. Tuy hắn có dị hỏa hộ thân nhưng vẫn cảm thấy da tay nóng rát. Trong không gian này, ngay cả không khí cũng bị bốc hơi, chung quanh hiện lên nét hoang tàn không cách nào miêu tả được.

"Xuy."

Tiêu Viêm đã bay về trước gần mười phút nhưng càng phi hành, sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi. Trên quãng đường dài chừng mười phút này, hắn vẫn chưa hề thấy điểm cuối của biển lửa, cũng như không hề thấy bất kỳ bóng người nào. Cứ như biển lửa này kéo dài vô tận vậy.

"Mảnh không gian này rộng cuộc rộng bao nhiêu đây? Hay lúc chúng ta tiến vào, đã bị truyền tống riêng rẽ đi các nơi rồi? Nhưng sao lúc xâm nhập, ta vẫn không cảm giác được dấu hiệu truyền tống."

Tiêu Viêm chau mày, khuôn mặt hiện lên nét suy tư khó hiểu.

"Phía trước có tiếng động!"

Vào lúc Tiêu Viêm trầm ngâm thì không xa phía trước, đột nhiên vang lên một tiếng động rất nhỏ. Lòng hắn hơi vui mừng, thân hình chợt động đã bay tới, nhưng hắn vừa bay được một khoảng đã khẩn cấp dừng lại. Lúc này, phía trước hắn một khoảng có ba bóng đen đang im lặng lơ lửng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào hắn.

"Điện chủ Hồn Điện?"

Ba bóng đen kia rõ ràng là nhóm người của Hồn Điện. Không ngờ bọn họ lại xuất hiện trong này, hơn nữa, nhìn bộ dáng cứ như đặc biệt đợi hắn tại đây vậy!

"Tại sao các người lại ở đây?"

Nhìn chằm chằm cả ba người, Tiêu Viêm trầm giọng nói. Lúc nói chuyện thì đầu khí trong người cũng đã âm thầm vận chuyển.

"Không có gì, đến để cho người xem một số thứ thôi!"

Điện chủ Hồn Điện mỉm cười, lòng bàn tay bỗng hiện ra từng luồng khói đen. Làn khói này khẽ xoay tròn rồi hóa thành một nam tử hơi mờ ảo. Nhìn bóng dáng ấy, Tiêu Viêm như bị sét đánh, lồm bồm nói: *"Phụ thân?!"*

Tiêu Chiến!

Thứ bị Điện chủ Hồn Điện kéo ra kia rõ ràng là Tiêu Chiến, nhưng chỉ là

một linh hồn thể!

"Viêm Nhi!"

Nghe được tiếng Tiêu Viêm thì thào, thân ảnh Tiêu Chiến run lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về người thanh niên gầy gò trước mặt.

"Tiêu Viêm, đối địch với Hồn Tộc ta thì chỉ một kết cục duy nhất, đó là nhà tan cửa nát!"

Khuôn mặt điện chủ Hồn Điện hiện lên vẻ cười lạnh, chột bàn tay chậm rãi đưa lên đỉnh đầu Tiêu Chiến, chậm rãi nói:

"Nếu bây giờ đã bắt được ngươi thì hẳn cũng không cần phải tồn tại nữa..."

"Dừng tay!"

Nhìn thấy động tác của Điện chủ Hồn Điện, ánh mắt Tiêu Viêm thoáng đỏ lên.

Nghe tiếng hô của Tiêu Viêm, Điện chủ Hồn Điện lại cười lạnh, bàn tay nắm chặt lại. Linh hồn Tiêu Chiến bỗng nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng tỏa ra xung quanh, cuối cùng tan biến trong hư không.

Tiêu Viêm ngờ ngác nhìn những điểm sáng ấy tan biến, thân thể run rẩy mãnh liệt, một luồng sát ý kinh khủng điên cuồng bộc phát từ sâu trong đáy lòng hắn!

Dường như cảm nhận được sát ý điên cuồng của Tiêu Viêm, khuôn mặt của điện chủ Hồn Điện hiện lên nụ cười quỷ dị.

"Phốc!"

Hai mắt Tiêu Viêm đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển nhìn chằm chằm Điện chủ Hồn Điện trước mặt. Hắn bước mạnh lên một bước, nhưng vào khoảng khắc hắn dậm chân xuống thì thân thể đã cứng lại, vô số hỏa điểm màu trắng ngà đột nhiên trào ra từ lỗ chân lông trên người Tiêu Viêm, điên cuồng thiêu đốt hắn.

"Yêu hỏa?"

Cảm nhận được cơn đau đột ngột truyền ra từ cơ thể, Tiêu Viêm cũng khôi phục lại một ít lý trí. Hắn cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện nhóm người Điện chủ Hồn Điện trước mặt đã biến mất.

"Không xong, trúng kế rồi. Tất cả nơi này đều là ảo cảnh nhằm kích phát cảm xúc của con người!"

Một màn này làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra rồi nhanh chóng khôi phục tinh thần, rốt cuộc cũng đã hiểu ra chỗ kỳ quái trong việc này!

"Yêu hỏa tuy mạnh, nhưng không có ai khống chế, muốn đốt ta không dễ dàng vậy đâu!"

Tiêu Viêm cắn răng, thủ ấn nhanh chóng biến ảo, vận chuyển dị hỏa mới được dung hợp điên cuồng cuốn đến mọi chỗ trong thân thể. Hai loại dị hỏa bắt đầu giằng co trên thân thể Tiêu Viêm, sau một lát thì hỏa diễm màu trắng ngà rốt cuộc cũng bị dẹp tan, sau đó được Tiêu Viêm ép ra ngoài thông qua lỗ chân lông.

Cho đến khi toàn bộ hỏa diễm màu trắng ngà rời khỏi thân thể hắn thì Tiêu Viêm mới đổ mồ hôi lạnh, hơi thở lỏng thân thể. Cũng may là hắn có tính đề kháng với hỏa khá cao, nếu không, lần bắt cần này cũng có thể làm cho kinh mạch trong người hắn hóa thành bột phấn.

"Không hổ là yêu hỏa, ảo cảnh nó chế tạo ra không hề kém với Bồ Đề cổ thụ."

Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh, vận chuyển dị hỏa tập trung về đôi mắt. Khi mắt hắn được dị hỏa bao phủ thì cả phiến không gian này cũng biến đổi, biển lửa vô tận đã biến mất. Thay vào đó là một làn sương trắng ngà có phạm vi chừng mười trượng. Trong sương mù này, có hơn mười người đang chuyên tâm bay đi bay lại. Thậm chí, một vài người đã bị hỏa diễm màu trắng ngà bao phủ, cuối cùng, hóa thành tro tàn trong tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhanh chóng đảo qua làn sương trắng ngà này, sau đó liền hiểu, những ảo cảnh kia hẳn bắt nguồn từ làn sương này.

"*Sư phụ?!*"

Ánh mắt Tiêu Viêm quét qua, bỗng cảm thấy hoảng sợ tột cùng. Trước mặt hắn không xa, có một thân ảnh đang lơ lửng, rõ ràng chính là Dược Lão. Nhưng giờ phút này, khuôn mặt lão hiện lên vẻ thống khổ, bên ngoài thân thể đã mơ hồ xuất hiện hỏa diễm màu trắng ngà. Rõ ràng đó chính là dấu hiệu bắt đầu sự thiêu đốt của yêu hỏa!

-----oOo-----

Chương 1497: Xông quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy hỏa diễm trắng sữa bốc cháy quanh thân Dược lão mà trong lòng Tiêu Viêm lại càng thêm hoảng sợ. Hắn hiểu rằng Yêu hỏa đang thiêu đốt trong cơ thể kia khó đuổi đi đến cỡ nào. Nếu không phải trong cơ thể của hắn có năm loại dị hỏa bảo hộ thì lúc bị Yêu hỏa thiêu đốt hắn cũng đã trọng thương. Tuy Dược lão là cường giả Đấu thánh nhưng hiện tại không có dị hỏa tương trợ, nên nếu bị Yêu hỏa nhân cơ hội này xâm nhập vào cơ thể thì tất nhiên sẽ bị trọng thương.

"*Uôm! "*

Lúc trong lòng Tiêu Viêm còn đang kinh hãi thì thân hình hắn giống như là phản xạ có điều kiện, lóe lên một lần đã xuất hiện bên cạnh Dược lão. Hắn mạnh mẽ ấn một chưởng vào sau lưng ông, tiếp đó một tiếng quát vang lên.

Tiêu Viêm đã dung nhập cả linh hồn dao động xen lẫn sóng âm vào trong tiếng quát này để tạo thành tiếng quát. Nó vang vào tai Dược lão rồi sau đó mạnh mẽ đánh vào linh hồn của ông. Trong nháy mắt, sắc mặt Dược lão lập tức trở nên trắng bệch ra, hai mắt đang nhắm chặt cũng mở ra tức thì.

"*Phù... phù...*"

Dược lão mở hai mắt ra nhìn thoáng qua Tiêu Viêm đang ở bên cạnh, miệng không ngừng thở hổn hển. Một lát sau ông vừa lau mồ hôi lạnh trên trán vừa nói: "*Tĩnh Liên Yêu Hỏa thật là khủng khiếp! Như vậy mà lại biết*

bày ra huyền tượng để dẫn phát dao động cảm xúc của con người, khiến cho bản thân tự dẫn lửa thiêu thân. Nếu lúc trước không phải là con thức tỉnh ta, thì chỉ sợ rằng hiện tại ta đã thê thảm rồi!"

Tiêu Viêm cười khở, chột ánh mắt đảo qua chung quanh rồi nói: *"Sương mù ở nơi đây có phần cổ quái, hay là trước tiên chúng ta cứ ly khai nơi đây đã?!"*

"Nhóm người Hỏa Vân lão tổ đâu rồi?" Dược lão nhíu nhíu mày, có chút lo lắng. Không gian Yêu hỏa này thực sự quá mức quỷ dị, khắp nơi đều có những nguy hiểm trí mạng, cho dù là cường giả Đấu thánh có tiến vào thì cũng không dễ dàng đối phó.

"Lúc trước con đã xem qua tình hình chung quanh, không thấy bóng dáng của đám người Huân Nhi ở khu vực này." Tiêu Viêm lắc lắc đầu, hơi chút trầm ngâm rồi nói: *"Bọn họ hơn phân nửa đều đi cùng Huân Nhi và Tử Nghiên nên có khả năng xuất hiện ở một chỗ khác. Hơn nữa thực lực của những người kia đều rất mạnh nên muốn thoát ly khỏi ảo cảnh là vấn đề không khó."*

"Ừm..." Dược lão khẽ gật đầu. Ở địa phương quỷ quái như thế này thì coi như có lòng muốn cứu trợ thì cũng không có biện pháp nào cả. Điều may mắn nhất là, bên mình cũng không cho toàn bộ đội ngũ tiến vào nơi đây, chứ nếu không thì có khi đã chết gần hết rồi.

"Đi thôi lão sư!"

Tiêu Viêm vẫy vẫy tay rồi liếc mắt nhìn về phía mấy tên gia hỏa vẫn còn lâm vào trong ảo cảnh, sau đó lao vút ra ngoài đám sương mù. Hắn không phải là anh hùng thích đi cứu giúp người khác, nguyên một đám này đến đây đều vì Tịnh Liên Yêu Hỏa, đều là đối thủ cạnh tranh của hắn, vì thế không việc gì phải từ bi để dẫn đến phiền toái cho bản thân.

Hai người Tiêu Viêm và Dược lão sau khi thoát ly ảo cảnh thì cũng không dừng lại, phi hành được mấy phút ngắn ngủi đã chạy thoát ra khỏi phạm vi sương mù bao phủ.

Khi đi ra khỏi chỗ đó thì thân thể của hai người Tiêu Viêm đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cả hai nghiêng đầu nhìn về phía không gian có sương mù quỷ dị màu trắng đục mà không khỏi thở dài một tiếng.

"Tiêu Viêm ca ca!"

Ngay khi hai người định di chuyển thì phía trước truyền đến tiếng gọi trong trẻo. Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy có một cái bình đài không lồ đang trôi nổi trên không trung, mà ở sâu bên trong đó có một cái cửa cự đại màu trắng. Hiện tại, đám người Huân Nhi đang túm tụm lại trên bình đài này, ánh mắt bọn họ hiện rõ sự mừng rỡ khi thấy hai người Tiêu Viêm bình yên từ bên trong sương mù đi ra. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Khi vừa mới nhìn thấy đám người Huân Nhi và Tử Nghiên thì Tiêu Viêm nhanh chóng hạ xuống dưới. Sau đó, hắn liếc nhìn về phía Dược lão rồi đôi mắt phún ra hỏa diễm, qua một khoảng thời gian vẫn không xảy ra chút thay đổi nào.

"Đây không phải là ảo cảnh."

Thấy thế, Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, cười cười mà nói: *"Mọi người không sao chứ?"*

"Không sao!" Đám người Huân Nhi cũng nhanh chóng nghênh tiếp hai người, lắc đầu cười cười, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi mà than: *"Thật sự không nghĩ tới là Tịnh Liên Yêu Hỏa lại có thể phóng thích ra Mộng Yểm Thiên Vụ, xem ra trong ngàn năm nay thực lực của nó lại tinh tiến thêm rất nhiều đây..."*

"Mộng Yểm Thiên Vụ?" Tiêu Viêm khẽ giật mình rồi hỏi.

"Đúng vậy! Vùng vụ khí có thể làm con người mãi mãi chìm đắm trong ảo cảnh chính là độc môn tuyệt kỹ của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nghe nói Tịnh Liên Yêu Thánh thi triển ra chiêu này có thể bao trùm cả một tòa thành, khiến cho tất cả mọi người trong tòa thành đó bị chìm vào trong ảo cảnh mà lầm tưởng rằng bản thân đã sống được mấy trăm năm. Rồi sau đó khi sương mù tan đi thì bọn họ mới giật mình phát hiện ra rằng kinh nghiệm thực giả trong mấy trăm năm nhân sinh ấy chỉ là một giấc mộng ảo mà thôi."

Cổ Nam Hải cười nhạt một tiếng, sau đó thở dài mà nói tiếp: *"Nghe nói ở ngàn năm trước, Tịnh Liên Yêu Hỏa còn chưa thể thi triển được chiêu này."*

Vậy mà không nghĩ đến, hiện tại nó lại có thể làm được. Xem ra chuyến này thật sự là rất hung hiểm, rất hung hiểm đây!"

"Tịnh Liên Yêu Thánh?" Khi Tiêu Viêm nghe được cái tên này thì lập tức nhớ đến quang sáng thần bí bên trong não hải của hắn. Đây chính là bút tích của Tịnh Liên Yêu Thánh, nhưng chẳng qua điều làm cho hắn vẫn cảm thấy kì quái là: trước kia thì yêu hỏa phản ứng với quang sáng rất là kịch liệt mà tại sao khi tiến vào trong này thì mọi thứ lại trở nên yên tĩnh lạ thường?

"Những người khác đâu rồi?" Tiêu Viêm đảo mắt lướt qua mọi người rồi sau đó lại nhìn về bốn phía xung quanh, nhưng mà hắn phát hiện ra rằng ngoại trừ đám người bên ngoài ra thì trên bình đài này lại không thấy bóng dáng bất kì kẻ nào khác nữa.

"Vùng không gian này chính là thiên hạ của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Ngay khi chúng ta vào trong thì trên cơ bản coi như là chúng ta đã rơi vào trong lòng bàn tay của nó. Cho nên người nào được truyền tống đến đâu thì đều là do nó quyết định." Nghe được câu hỏi của Tiêu Viêm, Huân Nhi nhẹ nhàng đáp lại.

"Nó hẳn là cố ý cho chúng ta ở cùng một chỗ. Không gian nơi đây cực kỳ quỷ dị! Lúc trước ta đã cố gắng dùng sức để phá tan sự trói buộc nhưng mà cũng không làm gì được, ngược lại còn bị phản phệ. Nơi này giống như một nhà lao cực kỳ chắc chắn, muốn mạnh mẽ xé rách nó là điều không thể!" Cổ Nam Hải lắc lắc đầu, ánh mắt dõi về phía đại môn đang đóng chặt rồi nói tiếp: *"Dựa theo những kinh nghiệm trước đây của các tiền bối trong tộc thì trước đó cũng đã xuất hiện tình cảnh như thế này. Nếu chúng ta men theo con đường phía sau cánh cửa này, ắt sẽ gặp được Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nhưng mà nếu đi theo con đường đó thì sẽ phải vượt qua nguy hiểm trùng trùng điệp điệp thì mới đến được đích."*

"Nơi đây do Tịnh Liên Yêu Hỏa bố trí, nếu mạnh mẽ xông qua thì e rằng rất rất khó!" Tiêu Viêm cau mày rồi nói.

"Nơi đây chính là địa bàn của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Cho dù chúng ta muốn nhìn thấy được bản thể thì phải tuân theo quy củ do nó đặt ra." Cổ Nam Hải cười nhạt, vừa muốn nói thêm điều gì đó thì đột nhiên không gian chung quanh dao động kịch liệt hẳn, nhiệt độ xung quang chợt tăng cao đột biến.

"*Cẩn thận!*" Tràn cảnh trước mắt này khiến cho lông mày của Cổ Nam Hải cũng phải nhíu lại, trầm giọng.

Đương nhiên, cho dù không có lão nhắc nhở thì hiện tại đám người Tiêu Viêm cũng đã cẩn thận đề phòng, quét mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này, vùng không gian ngày càng vặn vẹo trở nên quỷ dị quá mức, khiến cho mọi người phải cực kỳ cẩn trọng để ứng phó với nó.

"*Uỳnh uỳnh!*"

Cùng lúc này, không gian càng ngày càng trở nên bất ổn rồi sau đó không ít khe hở bỗng nhiên sinh ra. Đến khi chúng vỡ hẳn thì từng cột lửa màu nhũ bạch như sóng to gió lớn đột nhiên xuất hiện. Nhưng điều đó cũng chưa phải là tất cả! Ngay sau đó, từng bóng từng bóng nhân ảnh hỏa diễm giống như thủy triều phóng ra từ bên trong các khe hở, lập tức trên khoảng không bao la của phiến không gian này đã bị những nhân ảnh đó nêch chậ kín.

Những nhân ảnh này đều có hỏa diễm quán quanh thân thể, trong tay của chúng nắm chặt hỏa diễm trường mâu. Tất cả đều giống như khôilỗi vậy, đôi mắt đều không mang chút cảm xúc nào nhìn chòng chọc vào đám người Tiêu Viêm.

Khi nhìn thấy rất nhiều những hỏa diễm nhân ảnh này, ánh mắt của Tiêu Viêm đầy sợ kinh ngạc. Hẳn phát hiện ra rằng bọn chúng không những có hình thể mà khí tức của từng cá nhân cũng không yếu chút nào.

"*Cẩn thận! Đây chính là những cường giả đã bị Tịnh Liên Yêu Hỏa luyện hóa trở thành hỏa nô nên chúng tương tự như là một loại khôilỗi vậy.*" Khi nhìn thấy những hỏa diễm nhân ảnh này thì ngay lập tức Cổ Nam Hải trầm giọng quát lên.

"*Grào!!!*"

Ngay khi âm thanh của Cổ Nam Hải vừa dứt thì ngàn vạn hỏa nhân kia chợt rống lên điên cuồng, đồng thời bọn chúng đều xuất thủ. Tất cả đều phóng đến đám người Tiêu Viêm, thanh thế như che trời lấp đất.

Khi Tiêu Viêm nhìn thấy thanh thế hung mãnh của đám khôilỗi, lông mày

hắn không khỏi phải nhíu nhíu lại. Hắn vung tay lên, lập tức phát tán ra một luồng khí kinh khủng bố, trong chốc lát đã đánh nát gần trăm hỏa diễm nhân ảnh thành tương. Ngay khi Tiêu Viêm phát động công kích thì đám người Huân Nhi cũng đã phát ra công kích của bản thân, mọi người ở đây ai cũng đều là cường giả Đấu thánh khi xuất thủ lập tức tạo nên thanh thế nghiêng trời lệch đất.

Từng hỏa diễm nhân ảnh nhanh chóng bị đánh thành hư vô. Nhưng cho dù đám người Tiêu Viêm có công kích mạnh mẽ đến thế nào đi nữa thì đám Hỏa nô kia cũng liên tục tuôn ra giống như bất tận, giết mãi cũng không hết.

"Nếu cứ đánh tiếp như thế này thì cũng chỉ vô dụng, đành phải đi vào trong kia thôi!" Cổ Nam Hải trầm giọng quát.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, trầm ngâm một lát rồi cũng khẽ gật đầu mà nói: *"Đi!"*

Lời nói của Tiêu Viêm vừa dứt thì ngay lập tức hắn dẫm mạnh lên mặt đất, rồi thân hình lao đi một cách dữ dội. Những Hỏa nô chặn đường hắn lao ra trong phạm vi mười trượng đều bị nổ tung hết. Cả đám lấy thế như chẻ tre xông ra khỏi hỏa diễm quần nhân, đến cuối cùng thì mỗi người đều bộc phát sức lực tung chưởng lên đại môn.

"Ám!"

Đại môn bị nhiều đòn tấn công cùng lúc nên vỡ vụn ra, Hỏa nô vô cùng vô tận phía sau cũng ngừng truy sát, cứ lơ lửng trôi nổi trên không trung.

"Đi thôi! Dựa theo những gì tiên bối trong tộc nói thì phải đến được điểm cuối của Yêu hỏa đại điện, chỗ đó mới là vị trí bản thể của Yêu hỏa." Cổ Nam Hải quát.

Sau khi Cổ Nam Hải quát lên thì đám người Dược lão cũng không di chuyển ngay mà ném ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khẽ chau mày thoáng nhìn về phía đám hỏa nô vô cùng vô tận ở phía sau, rồi lại quay lại nhìn vào đại môn. Hắn hơi trầm mặc một lúc, sau đó mới gật đầu nói: *"Đi thôi!"*

Khi nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu thì Cổ Nam Hải cũng khẽ gật đầu đáp lại. Sau đó thân hình vừa động đã dẫn đầu lướt vào đại môn rồi đám người Huân Nhi cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã di chuyển thì lông mày của Tiêu Viêm cũng hơi cau lại. Lượng Hỏa nô nơi đây vô cùng vô tận, nên nếu muốn phá vỡ cục diện này thì cũng chỉ có thể tiếp tục đi xuống dưới mà thôi...

Nhưng mà chẳng hiểu tại sao trong lòng của hắn cứ cảm thấy có chút bất an. Vùng không gian yêu hỏa này thật sự là quý dị hết sức!

-----oOo-----

Chương 1498: Huyết sắc cự phủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa diễm nhũ bạch tràn ngập ánh mắt mọi người trong đại điện khổng lồ. Trên quảng trường rộng ước chừng mấy ngàn trượng của nó có vô vàn hỏa diễm nhân ảnh đang đứng yên lặng. Trong phiến không gian này, bọn chúng không hề tạo nên một tiếng động nào nhưng lại tỏa ra khí thế vô cùng đáng sợ. Luồng khí thế kia dường như giống như dung hợp lại một chỗ tạo thành một con rồng lửa xoay quanh đỉnh đầu những nhân ảnh này. Tất cả đều hiện ra sát khí vô biên!

Khi đám người Tiêu Viêm nhìn thấy trận chiến ở trong một góc của đại điện thì cả đám không nén nổi phải chau mày. Đây cũng không phải lần đầu tiên họ nhìn thấy cảnh này, nhưng sau khi vào đại môn kia thì họ đã xông qua ba cái đại điện giống như thế này. Vấn đề khác nhau duy nhất là đi vào càng sâu thì thực lực của đám Hỏa nô càng mạnh!

Ví dụ như đám Hỏa nô mà họ đang gặp trước mặt, dựa theo cảm ứng của đám người Tiêu Viêm thì mỗi tên đều có được thực lực Đấu tôn.

Trong mắt của đám người này, tuy một tên Đấu tôn chả có gì đáng kể nhưng khi số lượng của chúng lên đến một vạn, thì cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng cảm thấy bị tra tấn tinh thần đó! Mà đặc biệt hơn nữa là: bọn Hỏa nô này có thể phối hợp liên thủ với nhau một cách hoàn mỹ, tạo ra uy lực khiến cho người ta phải sợ hãi.

"Cổ trưởng lão, nếu cứ tiếp tục xông tới thì đến lúc nào mới vượt qua đây?" Tiêu Viêm khẽ cau mày, không nhịn được mà nói. Dù ai trong số họ đều có thực lực không kém nhưng cứ tiếp tục xông qua những cái điện như không có điểm cuối kiểu này, đầu khí trong cơ thể cũng sẽ khô kiệt không sớm thì muộn thôi. Mà trong cái không gian chết tiệt này, năng lượng thiên địa nơi nào cũng đều có dấu vết của yêu hỏa, vì thế nên mọi người cũng không dám tùy tiện hấp thu. Nếu không có sự bổ sung thì dù là cường giả Đấu Thánh cũng không thể chịu đựng mãi được.

"Vấn đề này cũng không có cách nào giải quyết! Không gian Yêu hỏa này được Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế hơn ngàn năm nên chuyện nó biến nơi này thành đầm rồng hang hổ là điều không thể tránh khỏi. Nếu không như vậy thì nó cũng không thể tồn tại đến tận bây giờ mà đã bị người khác bắt đi rồi." Cổ Nam Hải lắc đầu xong nói.

Nghe câu trả lời này, đôi mày Tiêu Viêm càng nhăn tít lại nhưng hắn cũng không thể làm được gì hơn. Cái không gian yêu hỏa này quá mức quỷ dị, địa phương nào họ vừa xông qua là đã biến mất một cách quỷ dị. Tình huống này giống như là có một bàn tay vô hình đang không ngừng khống chế và dẫn dắt cuộc chơi, khiến cho họ không thể không tiến lên phía trước.

"Lúc trước tiên bối trong tộc các vị cũng đã xông qua những cái quan khẩu này rồi sao?"

"Ừm..."

"Ngàn năm trước Tịnh Liên Yêu Hỏa đã mạnh đến như tình trạng hiện tại rồi sao?" Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe rồi hỏi tiếp.

"À... Ngàn năm trước tuy không bắt được Tịnh Liên Yêu Hỏa nhưng đã khiến nó trọng thương. Mà qua thời gian ngàn năm này thì có lẽ thương thế của nó đã hoàn toàn bình phục, thậm chí sức mạnh còn tiến bộ hơn nhiều. Nếu quan sát Mộng Yếm Thiên Vụ thì hiện tại Tịnh Liên Yêu Hỏa rất, rất mạnh!" Cổ Nam Hải tần ngần một chút rồi nói.

"Vậy sao?" Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên vòm trời trên đại điện, đôi mắt hắn lại lóe sáng rồi nói: "Xem ra Tịnh Liên Yêu Hỏa này muốn biến chúng ta thành con rối để đùa nghịch đây..."

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm thì cả đám đều nhú nhú mày lại. Bị một ngọn lửa quái gở trên đũa quả thật làm cho người ta không có cách nào có thể chấp nhận được.

"Đi tiếp thôi!"

Tiêu Viêm hơi chút trầm ngâm, một lúc sau mới khẽ vung tay lên mà nói với ngữ điệu đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có.

Câu này đã khiến cho cả đám đều giật mình, rồi sau đó cùng nhau gật đầu. Thân hình họ khẽ động, cả nhóm cùng xuất thủ một lúc, lấy khí thế không gì cản nổi trong nháy mắt đã hủy diệt đội quân Hỏa nô trong đại điện. Sau đó, cả đám người hóa thành một dải ánh sáng, chỉ lập lòe mấy lượt đã đến điểm tận cùng trong đại điện rồi lại một lần nữa ngang nhiên phá cửa mà vào.

Trong thời gian kế tiếp, đám người Tiêu Viêm đều lặp đi lặp lại những hành động buồn tẻ mà đơn điệu như cũ, nếu có khác thì chỉ khác biệt về thực lực của Hỏa nô của các đại điện mà thôi. Đám Hỏa nô đó càng lúc càng mạnh, thậm chí có một lần giao chiến cùng đại quân hỏa nô thì Hỏa Vân lão tổ cũng đã chịu một vài vết thương. Tuy tình hình những người khác có khá hơn đôi chút nhưng sắc mặt cả đám cũng đã trở nên ngưng trọng hẳn. Một đường xông phá này chả khác gì bọn họ phải giao chiến với mấy cường giả Đấu Thánh cả, sự tiêu hao quả là không nhỏ tí nào.

"Ấm!"

Cửa vào của đại điện lại bị Tiêu Viêm không chút biểu cảm nào đánh nát ra. Sau khi đá vụn văng khắp nơi thì lại là một đại điện khác xuất hiện trong tầm mắt của họ. Điều này làm cho cả đám cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cái thứ đại điện không có điểm dừng này bao giờ mới có thể chấm dứt đây?!?

"Ồ?"

Tiêu Viêm khẽ đảo mắt qua một vòng trong đại điện, nhưng ngay lập tức hấn kinh dị mà ồ lên một tiếng. Bởi vì, trong đại điện này cũng không còn tràn ngập những tên Hỏa nô như trước đó!

"Xông quan kết thúc rồi sao?" Ngay lập tức Huân Nhi cũng đã phát hiện ra tình huống mà hỏi một cách kinh ngạc.

"Không phải!" Cổ Nam Hải chậm rãi lắc đầu, ánh mắt lão đăm đăm tập trung vào trung tâm của đại điện. Nơi đó có một thân ảnh gầy gò đang đứng thẳng tắp, trên thân thể hắn cũng không có hỏa diễm quán quanh. Hai mắt hắn nhắm chặt lại, cùng với đó là một khí tức cường hãn tựa như Thái Sơn áp đỉnh phóng ra trên người.

"Tứ tinh Đấu Thánh!"

Cảm nhận được thực lực của đối phương, thân hình Cổ Nam Hải lẫn Tử Nghiên đều khẽ chấn động, vẻ mặt của hai người cũng trở nên nghiêm trọng vô cùng. Tuy hai người đều là cường giả tứ tinh Đấu Thánh nhưng nếu so với thân ảnh gầy gò kia thì đối phương lại mạnh hơn họ một bậc.

"Chẳng lẽ đây cũng là hỏa nô sao?" Giọng điệu của Tiêu Viêm có chút điên cuồng. Không lẽ Tịnh Liên Yêu Hỏa lại khủng bố đến tình trạng như thế sao? Nó lại có thể biến cường giả tứ tinh Đấu Thánh thành Hỏa nô?

"Miễn cưỡng xem là Hỏa nô, nhưng dù sao hắn vẫn còn chút linh trí của bản thân. Nếu so với những tên hỏa nô bị Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế hoàn toàn thì hắn vẫn có quyền tự chủ." Sắc mặt của Cổ Nam Hải tràn đầy vẻ ngưng trọng mà nói: "Xem ra đây hắn là của ai cuối cùng rồi. Nếu vượt qua thì chúng ta sẽ có thể đến được chỗ Tịnh Liên Yêu Hỏa!"

"Điều này chỉ sợ không dễ dàng chút nào..." Tiêu Viêm cau mày rồi nói. Cho dù với đội hình của bọn họ, muốn đánh bại một vị cường giả tứ tinh Đấu Thánh thì cũng không dễ một chút nào cả.

"Nếu đã đi đến đây rồi thì chúng ta cũng đã không còn đường lùi nữa!" Tử Nghiên giang tay về phía Tiêu Viêm sau đó đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía Cổ Nam Hải mà nói có phần lười biếng: "Hai chúng ta cùng động thủ để nhanh chóng giải quyết vấn đề này thôi! Chuyện ở nơi này ta đã chán lắm rồi!"

"Ừ!" Cổ Nam Hải không hề cự tuyệt. Tự thân ông ta cũng hiểu được rằng: nếu chỉ một trong hai người bọn họ đối đầu với nam tử gầy gò kia thì thật sự rất khó khăn.

"Chú ý động tĩnh bốn phía xung quanh!" Thủ chương Tiêu Viêm khẽ vung lên rồi nói. Ngay sau đó, đám người kia lặng yên không một tiếng động mà lướt vào đại điện, đến cuối cùng tất cả đều phân tán ra bao vây thân ảnh gầy gò kia lại. Cùng lúc này, Tử Nghiên và Cổ Nam Hải cũng đồng thời tiến đến trước mặt người kia.

Đang lúc bước chân mọi người rơi trên đại điện thì bóng người đang nhắm chặt kia cũng chậm rãi mở mắt ra. Hiện giờ, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người là một đôi đồng tử đen kịt với vẻ hờ hững vô tình. Tuy nhiên, nếu so sánh với mấy tên Hỏa nô lúc trước thì rõ ràng là nó vẫn linh động hơn mấy phần, nhưng dù sao đi nữa thì đôi mắt đó cũng thật sự quá giá lạnh và vô cảm.

Đôi mắt vô cảm ấy cứ nhìn chăm chăm hai người Tử Nghiên và Cổ Nam Hải ở trước mặt. Song phương cứ thế nhìn nhau nhưng cũng không nói một lời nào. Chẳng qua, không khí giương cung bạt kiếm đang dần dần muốn bùng nổ.

Khi đến gần, đám người Tiêu Viêm mới nhìn thấy rõ ràng: thân ảnh gầy gò kia chỉ mặc một bộ quần áo hết sức bình thường không có gì đặc biệt, mà khuôn mặt hấn lại cứng nhắc vô cùng. Đôi mắt hấn lạnh lẽo đến mức người ta có thể liên tưởng nó với huyền băng vạn năm.

"Uỳnh!"

Trong đại điện đang vô cùng yên tĩnh thì bỗng nhiên mặt đất âm âm rung động. Lúc này, thân ảnh gầy gò đang trôi nổi hư không chợt nhẹ nhàng nắm chặt lấy một thanh huyết hồng cự phủ cực kỳ khoa trương mà quái dị. Nó có kích cỡ khổng lồ chừng mấy trăm trượng, nhưng bỗng dưng xuất hiện không tiếng động bên cạnh tên kia. Điều này làm họ cảm thấy có phần bối rối nhưng những ai nơi này đều hiểu rất rõ rằng bên trong thân ảnh gầy gò đó ẩn chứa một lực lượng đáng sợ đến nhường nào.

"Người này thật quá mạnh mẽ!"

Sắc mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ ngưng trọng vô cùng. Hấn không sao tưởng tượng nổi vì sao loại cường giả như thế này lại bị Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế.

Khi Cổ Nam Hải nhìn về phía huyết sắc cự phủ thì lông mày hấn khẽ nhíu

lại, dường như hắn đang nghĩ về một điều gì đó.

Ngay sau khi huyết sắc cự phủ xuất hiện thì song phương cũng không có nói nhằm điều gì, sáu ánh mắt nhìn vào nhau sau đó cuồng phong bốc lên. Ba người cùng lấy một khí thế cường hoành mà đối chiến với nhau, chỉ trong chốc lát đã tạo ra ba động kinh thiên làm cho đám người Tiêu Viêm đang gần đó phải cấp tốc lui về phía sau.

"Choang choang!"

Trên đại điện rộng lớn, ba đạo thân ảnh đang lấy một tốc bộ khủng bố khiến người khác hoa mắt mà lao vào nhau đánh đấm. Cùng với đó là những đóa hoa lửa do ba người này đối chiến tạo thành bắn tung tóe ra khắp nơi. Cho dù là đại điện này rất cứng rắn thì hiện tại cũng đã bị nổ vụn thành từng khúc một rồi nhanh chóng lan tràn ra thành những vết nứt.

Bên kia, đám người Tiêu Viêm cũng đã lùi đi rất xa. Ba cường giả tứ tinh Đấu Thánh giao thủ cũng là chuyện mà bọn hắn không dễ nhúng tay vào. Hơn nữa, những dư âm ảnh hưởng do ba người giao chiến tạo ra cũng khiến cho bọn họ cảm thấy rét lạnh. Bọn đang đọc truyện được copy tại

Bên trong đại điện, đối mặt với hai người Tử Nghiên và Cổ Nam Hải liên thủ thì thân ảnh gầy gò đang nắm huyết sắc cự phủ kia cũng không chịu yếu thế chút nào. Hắn múa liên tục cự phủ trong tay tạo nên từng đợt gió xoáy. Chỉ trong chốc lát một mùi máu tanh tươi đã lan ra khắp đại điện, khiến cho mọi người cảm thấy lạnh lẽo hẳn lên.

Chẳng qua, tuy rằng hắn có thực lực mạnh mẽ nhưng dù sao Tử Nghiên cùng Cổ Nam Hải cũng không phải là đèn đã cạn dầu. Cho nên theo thời gian, bị hai người liên thủ đối phó đã khiến hắn dần dần rơi vào thế hạ phong.

Cho dù là rơi vào thế hạ phong nhưng thỉnh thoảng hắn đang chống đỡ thế công của hai người, đôi lúc còn bất ngờ chuyển sang phản kích khiến cho hai người chật vật vô cùng. Có thể chắc chắn một điều rằng: nếu một trong hai người đơn đả độc đấu với hắn thì quyết không phải là đối thủ của tên gia hỏa thần bí này.

"Choang! "

Ba bóng mờ tại trung tâm của đại điện bỗng nhiên cùng va chạm vào nhau làm khuếch tán ra một loại sóng âm ngưng thực như sóng nước đáng sợ vô cùng. Ngay sau đó, huyết phủ nhân ảnh kia cũng bị bắn ngược lại ra phía sau, bước chân hắn nặng nề đâm thẳng xuống mặt đất tạo nên hơn mười cái hố sâu.

"Grào...!!!"

Huyết phủ nhân ảnh bị mạnh mẽ đẩy lui đã khiến cho cặp mắt vốn vô cảm của hắn bỗng hiện lên vẻ nóng bỏng điên cuồng. Sau đó, hắn gầm lên một tiếng vang vọng cả đại điện. Chỉ một thoáng sau khi hắn gầm lên thì ở trên mi tâm của hắn đột nhiên lóe lên ánh sáng mãnh liệt, bên trong đó bỗng nhiên chậm rãi xuất hiện một cái phù văn. Mà khi phù văn này xuất hiện thì khí tức của hắn cũng đột nhiên tăng vọt lên.

Nhưng ngay khi ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn thấy cái phù văn kì dị này thì cả người hắn giống như bị sét đánh, khuôn mặt đờ đẫn hẳn đi.

"Đây... đây chẳng phải là... tộc văn của Tiêu tộc sao?"

Đúng vậy! Phù văn kì dị xuất hiện trên trán của huyết phủ nhân ảnh kia chính là tộc văn mà chỉ Tiêu tộc mới có!

Tên này, hắn ... hắn làm sao lại có được tộc văn của Tiêu tộc???

-----oOo-----

Chương 1499: Hư ảo và chân thực!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm ngờ ngác nhìn tộc văn trên trán của thân ảnh gầy gò kia, nội tâm quay cuồng giống như sóng to gió lớn. Loại tộc văn của Tiêu tộc này dựa theo lẽ thường mà nói thì hiện tại chỉ có mỗi mình hắn là có, nhưng tại sao bây giờ nó lại xuất hiện trên người của vị cường giả thần bí kia??

"Tộc văn của Tiêu Tộc?"

Đám người Huân Nhi cũng đã phát hiện ra tình huống này, ngay lập tức cả

đám đều kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Viêm. Dù sao đám người Huân Nhi cũng đã nhìn thấy Tiêu Viêm thi triển tộc văn của Tiêu tộc, cho nên bọn họ cũng đã có ấn tượng tương đối sâu sắc về dấu hiệu này.

"Chẳng nhẽ đây lại là một vị tiên bối nào đó của Tiêu tộc?" Huân Nhi suy đoán.

Nghe vậy, nội tâm của Tiêu Viêm liền chấn động, Tịnh Liên Yêu Hỏa này không biết đã tồn tại bao nhiêu lâu rồi, nếu ngược dòng mà truy cứu thì chỉ sợ nó xuất hiện cũng không muộn hơn so với Tiêu tộc. Nếu như trong khoảng thời gian đó nó bắt được một vị cường giả của Tiêu tộc đang ở bên ngoài thì cũng không phải là chuyện không thể.

Vừa nghĩ đến điều này, nội tâm của Tiêu Viêm không khỏi nổi lên một chút vui mừng, nhưng cũng chỉ trong chốc lát thì ngay lập tức cảm xúc của hắn lại trầm xuống, bởi vì hiện tại... vị nam tử gầy gò kia có lẽ đã là hỏa nô của Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Bành!"

Trong lúc nội tâm của Tiêu Viêm còn đang xoay chuyển giữa các ý niệm thì ở giữa trận đấu, khí tức của nam tử gầy gò kia đã trở nên tăng vọt, rồi bất chợt hất bỏ ra một phủ. Lập tức, một cỗ kinh phong đáng sợ xé rách không gian trong nháy mắt, trực tiếp đánh lên phía trên năng lượng tráo của hai người Tử Nghiên và Cổ Nam Hải.

"Rầm... rầm!"

Đôi diện với loại công kích có lực lượng đáng sợ đủ để bỏ đôi thiên địa này, năng lượng tráo giống như đậu hũ, bị cắt nát trong nháy mắt. Mà Tử Nghiên và Cổ Nam Hải ở bên trong năng lượng tráo thì giống như gặp phải trọng kích, sắc mặt của cả hai liền tái nhợt hẳn đi, chật vật thối lui về phía sau, mỗi một bước hạ xuống đều để lại những dấu chân sâu tận nửa tấc.

"Hóng!"

Một phủ mạnh mẽ đánh lui Tử Nghiên và Cổ Nam Hải nhưng nam tử gầy gò kia vẫn chưa buông tay. Thân hình hắn khẽ động, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hai người. Huyết sắc cự phủ cực kì khổng lồ *"Xùy"* lên một tiếng

xé rách hư không, mang theo một cỗ lực lượng hủy diệt nhằm ngay vào đầu hai người Tử Nghiên mà đánh xuống.

Đúng vào thời điểm cự phủ kia đánh xuống thì đứng cách đó không xa Tiêu Viêm chớp mắt liên tục, rồi bất chợt cắn răng một cái, thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt hai người Tử Nghiên, cùng với đó là một đạo tộc văn cũng nhanh chóng xuất hiện ở giữa mi tâm của hắn!

"Ông!"

Dưới cái nhìn của Tiêu Viêm, huyết sắc phủ đang nhanh chóng phóng to dần, nhưng ngay khi cách đỉnh đầu của Tiêu Viêm nửa thước thì huyết sắc phủ đầu lại đột nhiên ngừng lại, mà sắc mặt vô cùng lạnh lùng trông giống như cương thi của vị thần bí nhân kia vào giờ khắc này cũng lặng lẽ hiện lên một chút dao động.

Nhìn về phía huyết sắc cự phủ đang lơ lửng trên đỉnh đầu, nội tâm của Tiêu Viêm giống như trút được một gánh nặng mà thở dài một hơi, cùng với đó là hỏa liên ở trong lòng bàn tay cũng lặng lẽ tán đi. Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt có chút mờ mịt và suy tư của vị nam tử gầy gò kia, hai tay ôm quyền, nói:

"Không biết quý tính đại danh của vị tiên bối này là gì? Tại hạ là Tiêu Viêm, tộc nhân của Tiêu tộc!"

"Tiêu Tộc...?"

Nghe được hai từ đó, đôi mắt vốn hờ hững của vị nam tử gầy gò bỗng nhiên nổi lên từng đợt dao động, rồi nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Theo thời gian trôi qua, hắn dần dần cảm giác được một loại liên hệ kì dị ở trong lòng, cái mùi vị quen thuộc đó chính là đến từ huyết mạch.

"Ngươi... ngươi là người của Tiêu Tộc?" Nam tử gầy gò khẽ nhếch miệng, một thanh âm khàn khàn theo đó truyền ra.

Tiêu Viêm vội vàng gật đầu. Nhìn tình huống này mà nói thì vị thần bí nhân này thật sự là có quan hệ với Tiêu tộc.

"Ta là ai?"

Nhưng cảm giác mừng rỡ của Tiêu Viêm vừa mới xuất hiện thì ngay sau đó đã bị đánh gãy bởi lời nói lạnh như băng của nam tử gầy gò. Tinh thần của vị tiên bối này dường như rất là hoảng hốt.

"Người là Tiêu Thần... Huyết Phủ Tiêu Thần!" Một giọng nói đột nhiên từ phía sau truyền đến, trong thanh âm tràn ngập vẻ khiếp sợ.

"Tiêu Thần?" Tiêu Viêm quay đầu, nhìn về phía Cổ Nam Hải đang có sắc mặt khó tin.

"Tiêu Thần...?" Khi nghe thấy cái tên này, vị nam tử kia cũng nhíu mày suy nghĩ, tự lẩm bẫm một mình.

"Cô trưởng lão, người biết vị tiên bối này?" Huân Nhi cũng nhanh chóng tiến đến, kinh ngạc hỏi. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Không biết, nhưng đối với huyết sắc phủ đầu này thì ta đã từng đọc được ở trong cổ tịch. Tiêu tộc năm đó từng sản sinh ra tuyệt thế thiên tài, vũ khí thành danh là một thanh huyết phủ không lồ, và người này được gọi là Tiêu Thần!" Cổ Nam Hải nhìn chăm chăm vào vị nam tử gầy gò kia, nói:

"Tiêu Thần có thiên phú kinh người, hắn cũng được coi như là đường đệ của Tiêu Huyền, chỉ có điều, hắn là người không thích chịu sự trói buộc, hỉ nô vô thường. Lúc hắn thành danh thì đã có không biết bao nhiêu cường giả chết dưới phủ đầu của hắn, nhưng mà về sau hắn lại vô cớ mất tích. Khi đó, Tiêu tộc dù có tìm kiếm như thế nào thì cũng không tìm thấy bóng dáng của hắn, vậy mà không ngờ, hắn lại xuất hiện tại nơi này!"

"Đúng rồi, ngay sau khi hắn mất tích không lâu thì tin tức về Tịnh Liên Yêu Hỏa liền xuất hiện!" Cổ Nam Hải đột nhiên trở nên kinh hãi, nói.

"Đường đệ của Tiêu Huyền tổ tiên..."

Tiêu Viêm nhíu mày. Nói như vậy thì vị này cũng coi như là một vị lão tổ tông của Tiêu tộc rồi.

"Thế nhưng, bởi vì hắn ở chỗ này nên cũng coi như là đã tránh thoát được một hồi đại kiếp nạn của Tiêu tộc, cũng không biết nên nói đó là họa hay phúc nữa!" Cổ Nam Hải đi đến bên cạnh Tiêu Viêm, thở dài.

Tiêu Viêm im lặng, nhìn về phía vị cường giả được nghi ngờ là lão tổ Tiêu Thần của Tiêu tộc. Giờ phút này, vẻ mặt của người đó đang có chút giãy dụa, bộ dáng giống như đang phải chống cự một cái gì đấy.

"Hắn đang chống đỡ sự khống chế của Tịnh Liên Yêu Hỏa!" Nhìn thấy một màn này, Cổ Nam Hải liền cảm thấy cả kinh, thấp giọng nói.

Trong sân, Tiêu Thần đang lôi kéo cự phủ, thân thể run rẩy không ngừng, ngọn hỏa diễm màu nhũ bạch cũng dần dần thoát ra từ các lỗ chân lông ở trên thân thể của hắn.

Thấy thế, sắc mặt của Tiêu Viêm khẽ biến, hiển nhiên là Tịnh Liên Yêu Hỏa đang thi triển thủ đoạn làm cho Tiêu Thần lại lần nữa chịu sự khống chế của nó. Nhưng vào thời điểm này, Tiêu Viêm cũng không biết làm gì để giúp đỡ, dù sao thì đạo yêu hỏa kia cũng bắt nguồn từ trong cơ thể của Tiêu Thần.

Đúng lúc Tiêu Viêm cảm thấy vô kế khả thi thì bàn tay của hắn vô tình vượt lên trán, cùng với đó quang đoàn ở trong đầu liền truyền ra một cỗ dao động nhẹ nhẹ.

Quang đoàn đột nhiên tạo nên động tĩnh khiến cho Tiêu Viêm khẽ giật mình, rồi lập tức yên lặng, cảm ứng dao động rất nhỏ kia. Một lát sau, ánh mắt của hắn đột nhiên lóe lên.

"Tiêu Viêm ca ca!"

Huân Nhi đứng ở một bên nhìn thấy Tiêu Viêm đứng im một lúc, sau đó đột nhiên bước về phía Tiêu Thần thì nàng không khỏi cả kinh mà vội vàng la lên.

Đối với âm thanh kinh sợ của nàng, Tiêu Viêm cũng chỉ khoát khoát tay, rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiêu Thần, sau đó đột ngột vỗ một cái lên vai của hắn. Khi bàn tay của Tiêu Viêm vừa chạm vào thì thân thể đang run rẩy Tiêu Thần liền ngừng lại một cách kì dị, cùng với đó ngọn hỏa diễm màu nhũ bạch đang thoát ra từ thân thể của Tiêu Thần cũng từ từ tiêu tán.

"Mẹ kiếp!"

Tiêu Thần chửi thề mấy câu, một lát sau mới ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút phức tạp khi nhìn tộc văn trên trán Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn, hỏi: "*Hiện tại Tiêu tộc như thế nào rồi?*"

Tiêu Viêm trầm mặc, rồi khẽ nói: "*Tiêu Tộc đã không còn tồn tại...!*" Sau đó hắn liền đem tình hình của Tiêu gia giản lược lại một lần.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Thần cũng không mở miệng, thế nhưng bàn tay của hắn nắm chặt lại, đến nỗi chảy cả máu. Sau một hồi, hắn mới run rẩy hỏi: "*Ngay cả Tiêu Huyền đại ca cũng đã chết rồi sao...!*"

Nhìn bàn tay nắm chặt thành nắm đấm và khuôn mặt buồn rười rượi của Tiêu Thần, Tiêu Viêm cũng khẽ thở dài một tiếng. Hắn biết người kia đang cảm thấy vô cùng hối hận, nhưng cho dù gã luôn luôn ở lại trong Tiêu tộc thì kết quả lúc đó cũng sẽ không thay đổi được... bởi vì Hồn tộc quá mạnh mẽ.

"Nơi này là không gian yêu hỏa, Tiêu Thần tổ tiên, phiền người dẫn chúng ta đi đến chỗ bản thể của yêu hỏa!" Tiêu Viêm khẽ nói.

"Các ngươi không phải là đối thủ của Tịnh Liên Yêu Hỏa đâu!" Tiêu Thần lắc đầu.

"Ở lại chỗ này thì cũng không có đường sống!" Tiêu Viêm có chút mỉm cười, trong ánh mắt lóe lên quang mang lấp lánh.

"Đi theo ta!"

Tiêu Thần ngẩng đầu lên, cùng Tiêu Viêm nhìn nhau một lát, rốt cục chậm rãi đứng dậy, sau đó xoay người, đối với chỗ cửa điện cuối cùng bước đi.

"Đi!"

Tiêu Viêm cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng phát phát tay, sau đó liền đuổi theo người trước. Ở phía sau, Cổ Nam Hải há to miệng nhưng cũng không phản bác, chỉ có thể đi theo

"Cót... ketz!"

Sau lưng Tiêu Thần, một đoàn người yên lặng nhìn hắn chậm rãi mở một

cánh cực lớn, mà phía sau cánh cửa đó là một cái cầu thang. Nhìn về điểm cuối cùng của cái cầu thang, mọi người có thể mơ hồ thấy được một cái tế đàn khổng lồ làm bằng đá.

Nhìn tế đàn, Tiêu Viêm liền cười nhạt một tiếng, tiên phong bước lên thang đá, sau đó bước từng bước, đi về phía tận cùng của cầu thang. Ở phía sau, đám người Tiêu Thần, Huân Nhi hơi có chút chần chờ nhưng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đám người giữ im lặng, leo lên thang đá được chừng mười phút đồng hồ, rốt cuộc đã tiếp cận được tế đàn. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên tế đàn thì chỉ thấy trên đó có một cái vương tọa khổng lồ đang đứng sừng sững. Phía trên vương tọa, một đạo thân ảnh mặc áo bào trắng an tĩnh ngồi xếp bằng, từng ngọn hỏa diễm màu nhũ bạch xoay quanh thân thể, không ngừng biến ảo ra các loại hình ảnh.

Tuy thân ảnh này cũng chỉ ngồi yên lặng, không hề khuếch tán ra nửa điểm khí tức nào cả, thế nhưng, trong ánh mắt của đám người Tiêu Viêm thì thân ảnh đó lại cực kỳ quỷ dị.

Ngay trước khi mọi người bước chân lên tế đàn, thân ảnh kia rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười khiến cho người khác phải kinh diễm.

"Đánh bại được ta thì các ngươi có thể nhận được bốn nguyên yêu hỏa, nếu không... các ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này mà trở thành hỏa nô của ta!" Thanh âm của thân ảnh tuy rất nhẹ nhàng và nhu hòa nhưng khi nó vang lên thì dường như lại khiến cho cả phiến không gian phải run rẩy.

Đám người Cổ Nam Hải đều trở nên ngưng trọng, đồng thời nội tâm liền cảm thấy thất bại. Chỉ mới đứng trước mặt người này thôi mà bọn hắn đã có cảm giác không thể địch nổi rồi!

"Hô...!"

Sự yên tĩnh giăng co trong chốc lát, rốt cuộc Tiêu Viêm thở dài một hơi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ mệt mỏi, thanh âm trầm thấp cũng chậm rãi vang lên.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, xem ra truyền thừa của Tịnh Liên Yêu Thánh cũng đã

bị người lấy được rồi, nếu không thì người cũng có không cách nào tu luyện Mộng Yểm Thiên Vụ tới loại cảnh giới này. Không thể không thừa nhận, ảo cảnh mà người tạo ra còn thật hơn rất nhiều so với của Bồ Đề Cổ Thụ. Chỉ có điều, cho dù có thật như thế nào đi chăng nữa thì ảo cảnh vẫn chỉ là ảo cảnh mà thôi"

Thanh âm trầm thấp của Tiêu Viêm cứ vang vọng xung quanh tế đàn, mà nụ cười ở trên khuôn mặt nhu hòa của nam tử tuần mỹ kia cũng từ từ đọng lại.

-----oOo-----

Chương 1500: Phá vỡ ảo cảnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dáng vẻ tươi cười ở trên khuôn mặt nam tử tuần mỹ cũng từ từ tiêu tán, thay vào đó là một vẻ băng hàn quý dị, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm. Mặc dù hắn không đáp lời nhưng không gian xung quanh lại giống như là sóng biển, run rẩy một cách kịch liệt.

"Ảo cảnh?"

Đứng một bên, đám người Huân Nhi khi nghe thấy lời này của Tiêu Viêm cũng đều cả kinh, rồi chợt như hiểu ra được vấn đề gì đó: *"Huynh nói chúng ta vẫn còn đang bị vây ở trong ảo cảnh?"*

"Ta là thật đó!" Tử Nghiên vội vàng nói. Nàng cảm giác được mình tuyệt đối là thật, không có một chút hư ảo nào cả!

"Chúng ta đều là thật!" Ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào vị nam tử tuần mỹ kia, rồi khẽ nói: *"Nhưng hiện tại, chúng ta thật sự là đã lâm vào ảo cảnh, đây là điểm đáng sợ nhất của Mộng Yểm Thiên Vụ! Nếu cứ mãi đi theo những gì mà Tịnh Liên Yêu Hỏa sắp đặt thì chúng ta càng lún sâu, đến cuối cùng sẽ triệt để biến thành hỏa nô của nó. Cho dù chúng ta ở chỗ này đại chiến, giết chết được nó nhưng cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi, bởi vì chúng ta vẫn còn đang ở bên trong huyền cảnh...!"*

"Vậy ý của người là, những gì chúng ta trông thấy như hỏa nô hay là Tiêu

Thần cũng đều là hư ảo hết sao?" Cô Nam Hải nhíu mày, rồi đột nhiên quay sang nhìn Tiêu Thần đang đứng im lặng, nói.

"Trong hư có thực, trong thực có hư, đây mới là chỗ đáng sợ của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Tiêu Thần tổ tiên thực sự không phải là hư ảo, người cũng là thật đấy...!" Tiêu Viêm lắc đầu, nhìn về phía Tiêu Thần, khẽ nói: *"Chỉ có điều, hơn phân nửa thần trí của người cũng đã bị Tịnh Liên Yêu Hỏa không chế!"*

Đám người Huân Nhi hai mặt nhìn nhau, sau đó ánh mắt cẩn thận lướt qua bốn phía xung quanh. Nhưng bất luận bọn hắn có dò xét như thế nào, cũng đều không thể phát giác ra nửa điểm dao động của ảo cảnh.

"Năm đó, vị Tịnh Liên Yêu Thánh kia được xưng cường giả tiếp cận gần nhất với cấp bậc Đấu Đế, nhưng rốt cuộc hắn vẫn vị Tịnh Liên Yêu Hỏa cản trở mà chết, và sau đó Tịnh Liên Yêu Hỏa đã chiếm được truyền thừa của của hắn, mà Mộng Yểm Thiên Vụ lại là tuyệt kỹ thành danh của Tịnh Liên Yêu Thánh. Năm xưa, vị Yêu Thánh này thi triển chiêu đó thì có thể khiến cho trăm vạn người đang sống trong một tòa thành lâm vào ảo cảnh sinh hoạt mấy trăm năm, sự thần kỳ của loại ảo cảnh này cũng không phải là người bình thường có thể nghĩ đến được!"

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, trong thanh âm cũng có chút kinh ngạc. Loại ảo cảnh này chỉ nghĩ đến nó thôi cũng đã khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ, Tịnh Liên Yêu Thánh quả thật không hổ với hai chữ "*Yêu Thánh*".

"Trước kia, Tịnh Liên Yêu Hỏa không có loại bản lĩnh này!" Cô Nam Hải trầm giọng nói. Mấy lần trước, khi yêu hỏa xuất thế thì không ai gặp phải loại tình huống khó giải quyết này.

"Thời gian ngàn năm có thể làm thay đổi rất nhiều thứ, và nó cũng có thể khiến cho Tịnh Liên Yêu Hỏa dần dần học được tất cả thủ đoạn của Tịnh Liên Yêu Thánh. Từ phương diện nào đó mà nói, hắn cũng có thể gọi là một Tịnh Liên Yêu Thánh khác!" Ánh mắt của Tiêu Viêm vẫn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đang càng ngày càng băng lãnh vị nam tử tuấn mỹ, khẽ nói.

"Tại sao người lại hiểu rõ về Mộng Yểm Thiên Vụ như vậy?" Vị nam tử ngồi trên vương tọa kia rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, trong thanh

âm có chút lạnh lẽo.

Tiêu Viêm cười một tiếng, bàn tay chỉ vào trán, không trả lời vấn đề của nam tử kia. Hắn có thể đột nhiên bừng tỉnh, đồng thời còn phát giác ra được sự quý dị của nơi này tất nhiên là do quang đoàn ở trong đầu đã chỉ thị cho hắn, nếu không phải như thế thì chắc chắn hôm nay bọn hắn sẽ bị hao binh tổn tướng ở chỗ này. Trước khi được quang đoàn nhắc nhở, có lẽ hắn sẽ không bao giờ nghĩ tới việc: sau khi thoát ly khỏi Mộng Yểm Thiên Vụ, bọn hắn lại đang lâm vào trong một ảo cảnh khác.

"Xem ra, trong khoảng thời gian ngàn năm, người đã đã bỏ ra rất nhiều công sức để tạo nên cái ảo cảnh này. Nếu không có gì ngoài ý muốn mà nói... lần này người sẽ đạt được toàn thắng, bởi theo ta nghĩ, chỉ sợ không có một ai có thể phát hiện ra mảnh khóa của nơi này!"

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, nội tâm thầm thở phào vì may mắn. Ảo cảnh mà Tịnh Liên Yêu Hỏa dùng thời gian ngàn năm để kiến tạo há lại dễ dàng phá vỡ như vậy được sao? Nếu như không phải là do hắn lấy được quang đoàn kì dị ở trong tâm cổ đồ của Tịnh Liên Yêu Thánh, lần này tiến vào không gian yêu hỏa chỉ sợ là toàn quân sẽ bị diệt. Cho dù là những cường giả của Hồn Điện cũng sẽ không ngoại lệ.

"Thật sự là đáng tiếc...!"

Ánh mắt lạnh lùng vô tình của nam tử tuấn mỹ nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, từng ngọn hỏa diễm màu nhũ bạch sắc từ bên trong thân thể chậm rãi phóng xuất ra. Ngay lập tức, một loại nhiệt độ tựa như muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ, dần dần bao phủ mảnh không gian này.

Nhìn thấy thanh thế to lớn của nam tử tuấn mỹ, sắc mặt của đám người Huân Nhi khẽ biến đổi, vội vàng tùm tùm lại một chỗ, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác. *"Nếu đây chỉ là ảo cảnh thì phải làm thế nào mới có thể phá giải? Tên gia hỏa này cho chúng ta cảm giác cực kỳ chân thực a...!"* Được lão thấp giọng nói. Hiện tại lão cũng dần tin tưởng lời nói của Tiêu Viêm là cả đám đã lâm vào ảo cảnh, nhưng những đạo hỏa diễm đang quanh quẩn bên thân nam tử tuấn mỹ kia cũng khiến bọn họ hiểu rằng, nếu ở trong này mà bị giết chết thì ở ngoài hiện thực sẽ tương tự.

"Cho dù có giống thực đến mấy thì ảo cảnh cũng vẫn là ảo cảnh mà thôi. Chỉ cần nội tâm của mọi người có ý niệm là hẳn rất mạnh, rất khó đánh

bại thì hắn sẽ vĩnh viễn bất bại. Ở chỗ này, thực lực của hắn đều do ý niệm ở trong nội tâm của chúng ta quyết định." Tiêu Viêm âm trầm nói.

"Đâm đầu vào chỗ chết!"

Khi Tiêu Viêm vừa dứt lời thì khuôn mặt của nam tử tuấn mỹ rớt cuộc cũng đã biến sắc. Hắn gầm lên một tiếng, rồi khẽ động thân hình, xuất hiện ở phía trên đầu đám người Tiêu Viêm, thủ chương nắm chặt lại, hỏa diễm màu nhũ bạch hóa thành một chuỗi hỏa diễm trường thương khổng lồ. Sau đó cánh tay của hắn vung lên, trường thương liền xé rách không gian, mang theo hương vị của sự hủy diệt, hung hăng công kích về phía đám người Tiêu Viêm.

Đứng trước cỗ lực lượng hủy diệt bức này, sắc mặt của mọi người liền có chút trắng bệch.

"Mọi người đừng thi triển đấu khí phòng ngự, nội tâm hãy nghĩ hắn là một con chó không thể gây hại, nếu không thì tất cả sẽ chết đấy!" Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm bèn vội vàng quát to lên một tiếng.

Tiếng quát to vang lên như tiếng sấm làm cho nội tâm của mọi người đều cảm thấy run rẩy, rồi bất chấp sự so sánh của Tiêu Viêm khiến cho mình phải buồn cười mà vội vàng áp chế sợ hãi, sau đó cố gắng đem đấu khí thu lại. Vào thời điểm hiện tại, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Tiêu Viêm mà thôi.

"Phanh!"

Hỏa diễm trường thương khổng lồ từ trên trời giáng xuống, xen lẫn cả lực lượng hủy diệt, hung hăng đánh trúng thân thể mọi người. Nhưng ngay khi bọn họ cho rằng bản thân sẽ phải bị thương rất nặng thì đạo hỏa diễm trường thương kia lại đột nhiên biến mất.

"Đậu xanh rau má...!"

Trên bầu trời, khuôn mặt của nam tử tuấn mỹ đã hiện lên vẻ tức giận, thân thể của hắn so với lúc trước quả thật là đã xuất hiện một chút hư ảo. Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ được rằng Tiêu Viêm lại có thể nhanh chóng tìm ra cách làm suy yếu lực lượng của hắn như vậy.

"Mộng Yểm huyền cảnh, phá...!"

Khuôn mặt Tiêu Viêm hiện lên vẻ ngưng trọng, song chỉ điểm một cái, đầu ngón tay bắn ra một cỗ tinh huyết. Tinh huyết dưới sự huy động tạo thành một đạo huyết phù quý dị. Nguồn truyện:

"Phá Yểm Chi Phù? Tại sao ngươi lại biết?"

Ngay khi nhìn thấy huyết phù, sắc mặt của nam tử tuấn mỹ liền trở nên âm trầm.

"Tách...!"

Tiêu Viêm cũng không để ý đến nam tử, ngón tay hắn điểm một cái khiến cho huyết phù quý dị kia nổ tung, văng ra khắp nơi trên hư không. Lập tức, mảnh không gian này dao động kịch liệt, cuối cùng liền *"phịch"* một tiếng rồi bạo tạc trước ánh mắt vui mừng của đám người Tiêu Viêm.

Thời điểm mảnh không gian bị nổ tung thì trong một sát na kia, đám người Tiêu Viêm đều đột nhiên cảm giác được ở sâu trong não hải truyền đến một hồi mê muội, làm cho mọi người phải vội vàng mở mắt ra.

Ngay khi hai mắt mở ra, quang cảnh đầu tiên đập vào mắt bọn họ là một biển nham thạch nóng chảy, bên trong nham thạch thỉnh thoảng có những đoàn hỏa diễm màu nhũ bạch thoát ra. Mà những phiến nham thạch màu nhũ bạch lại tràn ngập ở khắp không gian, khiến cho người ta có cảm giác nơi này chỉ toàn là nham thạch.

Phía trên của biển nham thạch này có một vài núi đá cực kỳ khổng lồ đang lơ lửng, mà đám người Tiêu Viêm chính là đang ở chỗ sâu bên trên những núi đá này, đồng thời ở phía sau, cách bọn họ một khoảng không xa là một cái khe hở màu bạc khổng lồ đang chậm rãi xoay tròn...

"Chúng ta thoát khỏi ảo cảnh rồi sao?" Nhìn thấy mảnh địa vực đầy lạ lẫm, đám người Huân Nhi không khỏi thở phào một hơi.

"Nơi này chắc không phải là ảo cảnh nữa chứ?" Dược lão nhìn bốn phía chung quanh, có chút kinh hãi nói. Chuyện xảy ra lúc trước khiến cho mọi người có chút sợ hãi đến mức bị ám ảnh rồi. Ai cũng không hi vọng, mọi vật vả khổ cực và cố gắng lâu như vậy đều là vô dụng cả đầu.

"*Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng không có loại bốn sự này!*" Tiêu Viêm cười cười, nội tâm như trút được một gánh nặng mà thở dài một hơi. Thoát ly cái không gian ảo cảnh chết tiệt kia làm cho linh hồn và thể xác của hắn trở nên nhẹ nhàng, thư thái hơn rất nhiều. Mộng Yểm Thiên Vụ không hổ là tuyệt kỹ thành danh của Tịnh Liên Yêu Thánh, thật sự là quá kinh khủng rồi."

"A....A...A!"

Ngay khi Tiêu Viêm vừa thở phào nhẹ nhõm thì Tiêu Thần đứng ở bên cạnh bỗng nhiên lại gầm lên một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ giãy dụa. Ngay sau đó, từ trong miệng hắn truyền ra âm thanh khàn khàn, dồn dập: "Tịnh Liên Yêu Hỏa lại đang không chế ta!"

Thấy thế, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng biến đổi. Tuy rằng Tiêu Thần được xem như là một dạng hóa nô của Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn dựa vào thực lực cao siêu của bản thân nên mới có thể chống cự lại sự không chế của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nếu như nghĩ ra được biện pháp giải trừ hoàn toàn sự không chế của Tịnh Liên Yêu Hỏa thì Tiêu Thần hẳn sẽ là một trợ lực to lớn. Hiện tại, điều Tiêu Viêm thiếu thốn nhất chính là loại cường giả đỉnh cao như vậy.

Nhưng dù sao, muốn là một chuyện, còn làm được hay không lại là một chuyện khác. Sự đáng sợ của Tịnh Liên Yêu Hỏa, bản thân Tiêu Viêm cũng đã lãnh hội qua, muốn xóa bỏ được sự không chế của nó đối với Tiêu Thần quả thực là không dễ một chút nào.

Đúng vào lúc Tiêu Viêm cảm thấy vô kế khả thi thì quang đoàn kỳ dị ở trong đầu lại truyền ra một tia dao động rất nhỏ.

"Đây là...?"

Nhận thấy tia dao động đó, Tiêu Viêm hơi cảm thấy bất ngờ. Hắn mới thoáng cảm ứng một chút thì ngay lập tức trên khuôn mặt liền hiện lên thần sắc vui mừng. Lập tức, hắn điểm ngón tay của mình lên trán của Tiêu Thần, nhanh chóng phóng xuất lực lượng linh hồn, nhanh như chớp phác thảo trên trán của Tiêu Thần một đạo chú văn vô hình. Và ngay sau khi chú văn hình thành, vẻ giãy dụa trên mặt của Tiêu Thần cũng từ từ giảm bớt.

"Cái này có thể tạm thời ngăn cản sự không chế của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nếu muốn xóa bỏ hoàn toàn thì trước tiên cần phải giải quyết được Tịnh Liên Yêu Hỏa!" *Nhìn thấy Tiêu Thần từ từ khôi phục lại như bình thường, Tiêu Viêm cũng rút ngón tay về, khẽ nói.*

"Viu... Viu...!"

Tiêu Viêm vừa mới dứt lời, trên những núi đá đang phiêu phù xung quang đột nhiên có từng đạo thân ảnh phóng ra. Bọn họ đều lơ lửng trên bầu trời, không ngừng hít thở dồn dập, sắc mặt đầy sự sợ hãi.

"Xem ra việc người phá vỡ ảo cảnh đã tạo thành phản ứng dây chuyền, khiến cho những người kia cùng nhau thoát ra được ảo cảnh...!" *Nhìn thấy những người đó, Dược lão khẽ nói.*

"Thoát ra cũng tốt! Dù sao chúng ta cũng không có cách nào chế phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa mà!" Tiêu Viêm hơi mỉm cười, ánh mắt hướng về biển nham thạch ở cách đó không xa.

Bên đó, nham thạch nóng chảy đang chậm rãi nhô lên, tạo thành một cột nham thạch khổng lồ, kích cỡ khoảng trăm trượng, nhìn cứ như kiểu có một cây cột khổng lồ từ dưới biển dâng lên vậy. Đến cuối cùng, khi nó dâng lên đến độ cao song song với mọi người thì mới từ từ dừng lại, kèm theo đó là một thân ảnh nam tử tuấn mỹ mặc áo bào màu trắng xuất hiện trước sự chú ý của tất cả mọi người.

Nhìn thấy đạo thân ảnh chân thực này, sắc mặt của đám người Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng vô cùng. Đây mới đích thực là bản thể của Tịnh Liên Yêu Hỏa!

-----oOo-----

Chương 1501: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn nam tử đột ngột xuất hiện trên trụ dung nham nóng bỏng, cả phiến không gian lập tức trở nên im ắng một cách kỳ lạ. từng ánh mắt rực cháy

tham lam nhìn chăm chặp vào người y. Với nhãn lực của những người này, tự nhiên liếc mắt cũng có thể nhìn ra bản thể của nam tử trước mặt chính là Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, không ngờ ngàn năm qua ngươi lại tu luyện Âm Ảnh Thiên Vụ của Tịnh Liên Yêu Thánh tới trình độ này, đúng là phải khiến cho người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa!"

Đứng trên đỉnh một ngọn núi đá, Điện chủ Hồn điện toàn thân ẩn trong tấm áo choàng đen ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc Tịnh Liên Yêu Hỏa. Lúc trước lão cũng từng bị nhốt vào trong ảo cảnh, nếu không phải tại thời khắc tối hậu, ảo cảnh đột nhiên tự động giải trừ thì ngay cả bản thân lão cũng không phát hiện mình đang trầm mê trong đó.

"Yêu hỏa này càng ngày càng quý dị. Bây giờ có nói gì đi nữa cũng không thể để cho nó tiêu dao tự tại được. Nếu nó chạy thoát, nhất định sinh linh Trung Châu sẽ lâm vào cảnh đồ thán mất!"

Ánh mắt của Dược Vạn Quy - trưởng lão Dược tộc như có lửa nhìn trừng trừng vào Tịnh Liên Yêu Hỏa, lòng tham không ngừng trào dâng trong tâm tưởng. Lão tu luyện đến ngày hôm nay cũng chưa từng nghe nói tới loại Dịch hỏa nào có thể tạo nên ảo cảnh kỳ dị tới mức ngay cả lão cũng không phát hiện ra. Kinh nghiệm lúc trước đã cho lão biết, Tịnh Liên Yêu Hỏa phi thường lợi hại, thế nhưng cũng chính vì vậy mà lòng tham mới càng lúc càng dâng trào như sóng biển.

Nghe mấy lời của Dược Vạn Quy, không ít kẻ xung quanh đều liên tục gật đầu, sắc mặt có phần kinh hãi nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa. Lực lượng mà nó phô bày quả thật quá đáng sợ. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL)

Trên trụ dung nham nóng chảy, nam tử áo trắng đưa mắt không chút tình cảm liếc qua đám người Điện chủ Hồn Điện. Rồi cũng với cái nhìn vô cảm đó, nó hướng thẳng vào Tiêu Viêm vẫn đang im lặng đứng yên. Một lát sau, thanh âm lạnh lẽo như băng chậm rãi truyền tới: *"Vi sao ngươi có thể phá được Ảo Cảnh Âm Ảnh của ta?"*

"Mèo mù vớ cá rán thôi..." Tiêu Viêm phẩy tay, hẳn tự nhiên không có khả năng nói ra sự thật. Không gian yêu hỏa này quá tà dị, Tịnh Liên Yêu Hỏa khẳng định sẽ là một món đồ phỏng tay mà lúc này hẳn không có gì

nắm chắc là sẽ thuận phục được. Mà ngoại trừ đoàn ánh sáng kỳ dị trong đầu, điều còn lại là hy vọng duy nhất. Hẳn tất nhiên sẽ không để lộ ra.

"Tiêu tử kia có thể phá vỡ được ảo cảnh sao?"

Trên không, mấy bóng người nghe được Tịnh Liên Yêu Hỏa nói thế, đều hướng ánh mắt kinh dị nhìn về phía Tiêu Viêm. Hiển nhiên ai nấy đều nghĩ không ra, một kẻ chỉ với thực lực nhị tinh Đấu Thánh lại có thể là người đầu tiên phá tan được ảo cảnh ngàn năm của Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Tiêu Viêm huynh đệ quả thật có bản lĩnh! Ha ah, xem ra cả đám người chúng ta ở đây đều thiếu nợ mình người rồi!" Hỏa Huyền cách đó không xa lúc này cũng xen vào cười nói.

Nghe được tiếng cười của gã, Điện chủ Hồn Điện cùng với đám người Dược tộc bĩu môi. Bọn họ dĩ nhiên sẽ không thừa nhận Tiêu Viêm có ý định tốt, với họ chuyện này chẳng qua hẳn cũng chỉ vì cái mạng của chính mình mà thôi.

Nam tử áo trắng lạnh lùng đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, nó tất nhiên không tin tưởng lý do mà hắn đưa ra. Nếu chỉ dựa vào vận khí tốt mà đánh vỡ được ảo cảnh thì Âm Ảnh Thiên Vụ mà y tu luyện ngàn năm chẳng khác nào một trò cười?

"Quên đi! Đợi lúc người trở thành Hỏa nô, tự nhiên sẽ nói cho ta biết! Còn đám người các người có thể thoát khỏi tay ngoài dự liệu của ta, nhưng kết cục cũng sẽ chẳng thể thay đổi gì mấy..." Nam tử áo trắng khẽ phát tay, một luồng chấn động vô hình lập tức khuếch tán. Khe hở sáng trắng trên bầu trời nhất thời từ từ tiêu tan.

Nhìn cảnh tượng đó, ai nấy đều chấn kinh. Tịnh Liên Yêu Hỏa không ngờ đã dấu đi không gian thông đạo, xem bộ dáng y rõ ràng đã muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Yêu Hỏa Luyện Thiên!"

Thông đạo không gian vừa bị xóa thì ngay sau đó, một ngọn lửa trắng sáng hùng hực phun trào từ bên trong thân thể của nam tử áo trắng, thoáng chốc nó đã mở rộng ra rồi bao trùm khắp không gian, nhốt đám người Tiêu Viêm vào trong.

Bốn cái màn lửa bốc cao ngất trời phủ từ bầu trời xuống tận biển dung nham. Nếu đứng từ xa quan sát, không khác gì một tù lao nổi liền thiên địa tứ phương.

Đám người Tiêu Viêm tụ vào một chỗ, nghiêm trọng nhìn xung quanh. Bọn họ có thể cảm giác được ngay tại lúc lao ngục thành hình, sức nóng trong không khí cũng gia tăng đáng kể. Nhiệt độ cao đến mức ngay cả Tiêu Viêm cũng phải biến sắc.

"Nó muốn luyện hóa toàn bộ chúng ta!" Dược lão nghiêm trọng nói tiếp: *"Thực lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa cực kỳ kinh khủng. Hiện tại chỉ sợ đã đạt đến ngưỡng ngũ tinh Đấu Thánh rồi. Đã vậy còn thêm vào năng lực kỳ dị của Dị Hỏa, cho dù có đối mặt với lực tinh Đấu Thánh cũng đủ sức đánh một trận. Những người tại đây đã chẳng còn ai có lực lượng vượt qua y được nữa."*

Tiêu Thần một mực im lặng chưa từng mở miệng đột ngột chậm rãi cất lời. Lão là người hiểu rõ Tịnh Liên Yêu Hỏa hơn ai hết, tự nhiên sẽ biết được thực lực của hiện tại.

"Ngũ tinh đỉnh phong?"

Nghe vậy, mọi người ai nấy đều biến sắc. Với Đấu Thánh mà nói, mỗi cấp bậc là một chênh lệch cực lớn. Đặc biệt bản thể của đối phương lại là Tịnh Liên Yêu Hỏa bài danh thứ ba trong Dị Hỏa Bảng, khi đối phó nhất định sẽ khó chịu vô cùng.

"Bùm! Bùm!"

Ngay khi mọi người lòng còn thềm e ngại thì ở phía sau cách đó không xa đột nhiên vang lên những tiếng nổ trầm thấp. Đám người Tiêu Viêm vội vã quay đầu lại, lập tức trông thấy một bóng người đột nhiên nổ tung thành đám sương máu, rồi ngay sau đó dưới sức nóng kinh khủng, đám sương máu cũng nhanh chóng bốc hơi.

Loại bạo thể tử vong một cách đột ngột như thế này đã khiến không ít kẻ kinh hoàng. Bởi bọn họ nào đã thấy bất kỳ công kích gì được đưa ra đâu? Những người kia vì sao...

Nhưng bọn họ càng hoảng loạn, thì càng có thêm nhiều bóng người đột nhiên nổ tung, những tiếng nổ trầm thấp liên tục vang lên khiến da đầu phải tê dại. Thủ đoạn sát nhân như thế quả thật xứng danh vô tung vô tích!

"Cẩn thận, Tịnh Liên Yêu Hỏa quá quý dị, có thể lấy nhân tính làm vật dẫn, dẫn hỏa thiêu thân! Nếu không muốn chết, lập tức không được suy nghĩ bậy bạ!"

Khi hoảng loạn càng lúc càng dâng cao thì rốt cuộc một kẻ xem ra có kiến thức rộng rãi vội vàng hét lên.

Nghe tiếng hét nọ, những người còn lại vội vàng áp chế tâm tình đang chấn động trong lòng, tận sức duy trì sự bình tĩnh. Những vụ nổ bất chợt theo đó mới từ từ ít dần.

"Những kẻ này đến tư cách làm Hỏa nô cho ta cũng không có!" Nam tử áo trắng lạnh nhạt nhướng mày. Thanh âm băng lãnh mà quái khí: *"Dưới Đấu Thánh... Nổ cho ta..!"*

Bùm... Bùm... Bùm... Bùm...!

Âm thanh của nam tử kia vừa dứt, khắp thiên không nháy mắt lâm vào hỗn loạn. Hết tám phần Đấu tôn nơi đây, thân thể đều đột ngột nổ tung đầy quý dị tựa như trong thân thể bọn họ, sớm đã được gài thuốc nổ vậy!

"Gia hỏa kia xuống tay độc ác quá..."

Nhìn bầu trời trong tích tắc bỗng mất đi hơn một nửa thân ảnh, bọn Tiêu Viêm đều cảm giác chân mình như đang run lên. May sao bọn họ không dẫn đám người trong Liên minh Thiên Phủ đến, nếu không thì e rằng cũng phải mất mạng nửa phần dưới một câu nói của nam tử áo trắng kia.

"Ừm! Những kẻ còn lại... đã có tư cách trở thành Hỏa nô rồi!" Nhìn lên không trung vẫn còn khá nhiều bóng người lay động, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử áo trắng lúc này mới thoáng hiện nét cười. Y vung tay, dưới biển nham thạch nóng cháy vụt mọc lên mười trụ nham thạch rực lửa bùng bùng. Từ nơi đó vỡ toang ra mười bóng người, giáp trụ toàn thân hừng hực bốc lên một ngọn lửa sáng trắng, đứng xung quanh nam tử áo trắng.

"Không ngờ... Đây là cường giả Đấu Thánh!" Nhìn mười ánh mắt trống rỗng vô hồn, Tiêu Viêm tức thời hít một hơi khí lạnh. Mười bóng người này hiển nhiên đều là Hỏa nô, nhưng khiến hắn khiếp sợ là vì tất cả bọn họ đều là Đấu Thánh, trong đó không ngờ có cả một Hỏa nô đạt đến trình độ Đấu Thánh Tam tinh Hậu kỳ!

Đôi mắt với *"kiệt tác"* của Tịnh Liên Yêu Hỏa, tất cả những người có mặt trong phiến không gian này đều ngây người ra. Ngay cả Điện chủ Hồn Điện cũng phải từ từ nhíu mày nhăn trán.

"Mỗi một lần ta xé tan phong ấn, lại có những tên tự cho mình là cao nhân xông đến! Vui thay, cuối cùng đều trở thành Hỏa nô trung thành của ta!" Nam tử áo trắng mỉm cười nhìn mọi người rồi nhẹ nhàng nói tiếp: *"Lúc này, bộ sưu tập của ta, đã định trước sẽ càng thêm phong phú..!"*

Suyt!

Điện chủ Hồn Điện chăm chú nhìn đám người này. Một kẻ sắp đạt tới lục tinh Đấu Thánh, mười người khác lần lượt từ nhất tinh tới tam tinh Đấu Thánh. Trận hình như vậy, dù là Hồn Điện cũng không thể uy hiếp được.

"Các vị, mặc kệ chúng ta xưa nay có ân oán gì, lúc này đây nếu muốn sống đều phải cùng xông lên mà đánh tan Tịnh Liên Yêu Hỏa! Chúng ta phải hợp sức lại!" Điện chủ Hồn Điện đưa mắt nhìn tới bọn người Tiêu Viêm đầu tiên. Tử Nghiên và Cổ Nam Hải đều là những nhân vật có thực lực đỉnh cấp, nếu bọn họ không chịu liên thủ, e rằng chuyện nơi đây sẽ trở nên phiền toái hơn rất nhiều.

Nghe Điện chủ Hồn Điện nói xong, trong mắt không ít cường giả liên tục lóe lên những tia sáng. Hồn Điện hung danh cực thịnh, ai cũng không nghĩ đến lúc bọn họ lại muốn tất cả cùng liên thủ!

Nhìn ai nấy vẫn một mực im lặng, Điện chủ Hồn Điện cũng không vội vã, lão thần nhiên: *"Thời gian cấp bách, không còn nhiều việc cho quý vị lo lắng suy nghĩ đâu! Đương nhiên, nếu ai có lòng tin đơn thân độc mã đánh bại được Tịnh Liên Yêu Hỏa, bản điện chủ bảo chứng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào..!"*

"Tuy rằng Hồn Điện tiếng xấu lan xa, nhưng lão già người nói cũng có chút đạo lý! Tịnh Liên Yêu Hỏa xem ra không có ý định để cho chúng ta

yên ổn rời đi!" Hỏa Diệu trưởng lão của Viêm tộc chân chừ một chút rồi cuộc cũng là người thứ nhất mở miệng, tình thế bây giờ, bắt lão phải làm như vậy!

Thấy Viêm tộc đã gật đầu đồng ý, các trưởng lão của Dược tộc, Lôi tộc cùng Thạch tộc sau một thoáng thoáng trầm ngâm cũng đã gật đầu.

"Chúng ta phải làm sao đây?" Nhìn thấy ánh mắt của Điện chủ Hồn Điện như cũ vẫn nhìn về phía này, Huân Nhi mới thấp giọng hỏi. Hợp tác cùng Hồn Điện, cũng không khác gì bảo hổ tự lột da!

Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của Điện chủ Hồn Điện một lúc rồi mỉm cười: *"Cứ như lời Điện chủ đi! Chúng ta liên thủ giải quyết Tịnh Liên Yêu Hỏa!"*

Những kẻ đáp ứng chuyện liên thủ ở nơi đây có ai mà không ôm ấp tâm tư đối với Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nhưng mặc kệ thế nào, hiện tại việc cấp bách nhất vẫn là đánh bại Tịnh Liên Yêu Hỏa trước tiên. Bởi vì chỉ có đánh bại nó, bọn họ mới có đường sống và đồng thời mới có cơ hội cướp đoạt bản nguyên yêu hỏa!

Lần hợp tác này, tự nhiên ai nấy đều lòng ôm quý kẻ!

-----oOo-----

Chương 1502: Thất Thánh đấu Hỏa yêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Tiêu Viêm đáp ứng một cách sáng khoái như vậy, Điện chủ Hồn Điện cũng nao nao. Lão quan sát hắn thật kỹ rồi bất chợt cười nhạt: *"Quả nhiên là hào khí can vân! Đã như vậy, những vị bằng hữu là Tứ tinh Đấu Thánh hãy cùng ta xuất thủ giải quyết Tịnh Liên Yêu Hỏa, còn đám Hỏa nô thì xin để cho những người khác ra tay."*

"Đám Hỏa nô đó cứ giao cho chúng ta..." Tiêu Viêm mỉm cười quay đầu đi, hắn nhìn về phía Tử Nghiên và Cổ Nam Hải thấp giọng: *"Khi liên thủ đối phó với Tịnh Liên Yêu Hỏa nhớ cẩn thận một chút, đừng vội dốc toàn lực, đề phòng kẻ khác ám toán!"*

Tử Nghiên và Cổ Nam Hải đồng thời gật đầu, bọn họ đâu phải nhân vật tầm thường, tự nhiên sẽ biết tình thế nặng nhẹ. Cùng liên thủ kháng địch với bọn người của Hồn Điện, chỉ cần không cẩn thận đề phòng, sợ rằng ngay lập tức sẽ bị chúng hãm hại, đến lúc đó e là đến chút xương tàn cũng sẽ không còn sót lại.

"Tiêu Viêm, ta không thể tham gia vây công Tịnh Liên Yêu Hỏa được. Một khi tới gần nó phong ấn của con sẽ mất đi hiệu quả mà bản thân ta cũng sẽ bị nó triệt để khống chế." Tiêu Thần khàn giọng nói.

"Tổ tiên, người không cần phải ra tay đâu, mọi việc đều được con lưu ý trong lòng cả rồi." Tiêu Viêm mỉm cười, hắn vẫn cực kỳ lo lắng về bọn người Hồn Điện. Tuy Điện chủ Hồn Điện đã tham gia chiến đấu, nhưng Phó điện chủ và Hồn Phong vẫn mang lại cho hắn một cảm giác nguy hiểm ngập tràn, thời khắc nào hắn cũng phải để ý đến hai tên này.

Nghe Tiêu Viêm nói xong, Tiêu Thần cũng yên lặng gật đầu, lão vốn không phải là kẻ nhiều lời. Lúc trước, khi bị Tịnh Liên Yêu Hỏa bắt được, lão đã không thể kèm chế mà một mạch trầm mê vào trong ảo cảnh của nó. Nếu không phải được Tiêu Viêm giải cứu, e rằng trước sau gì lão cũng sẽ bị Tịnh Liên Yêu Hỏa ăn mòn thần trí, cuối cùng trở thành một kẻ trong đám Hỏa nô bị Tịnh Liên Yêu Hỏa khống chế mà thôi.

Một ngàn năm mê man trong ảo cảnh đã khiến cho tâm tính hỉ nộ vô thường của Tiêu Thần trở nên trầm lắng cô tịch rất nhiều. Mà cảm xúc này càng trở nên mạnh mẽ hơn khi nghe Tiêu Viêm kể lại đời sau suy tàn của gia tộc họ Tiêu. Dù sao, lão cũng không phải là người của thời đại này!

Và vì lúc tộc họ cần đến lão nhất, lão lại không thể giúp được một chút sức lực nào...

"Phiền tổ tiên vậy..." Tiêu Viêm chấp tay thi lễ Tiêu Thần. Thực lực vô cùng cường hãn của lão là điều không cần phải hoài nghi, bởi ngay cả Tử Nghiên và Cổ Nam Hải có hợp sức lại cũng không chiếm ưu thế nổi. Nếu nói về thực lực, có lẽ ở đây chỉ còn Tịnh Liên Yêu Hỏa cực mạnh kia là so được mà hơn nữa, khí tức trên người lão vô cùng cổ quái. Nếu không có ý thi triển Đấu khí, chỉ sợ ngay cả Điện chủ Hồn Điện cũng chẳng thể ngờ rằng, người đàn ông có vẻ mặt cứng đờ ấy lại có một thân tu vi vô cùng đáng sợ.

Cứ như thế kẻ hết sức lạ mặt đối với mọi người kia nghiễm nhiên trở thành một tâm khiên không nhỏ, bảo vệ cho bọn Tiêu Viêm.

"Con là tộc nhân duy nhất mang huyết mạch đặc biệt của họ Tiêu ở đây hôm nay. Cứ yên tâm, ta sẽ dốc toàn lực để bảo vệ con."

Tiêu Thần chậm rãi lắc đầu, đưa mắt nhìn lên khuôn mặt trẻ trung của Tiêu Viêm. Quan sát hậu bối chảy cùng dòng máu với mình kia, trên khuôn mặt tro cứng của lão lần đầu tiên xuất hiện một nét gì đó khá giống với nụ cười: *"Thiên phú của con như vậy, quả thật hơn ta rất nhiều. Họ Tiêu có một người như con, đã có hi vọng chân hưng rồi. Trước kia ta từng làm quá nhiều việc lỗ mãng, khiến cho người trong tộc vì ta mà gặp biết bao phiền toái. Hôm nay trời già cho ta cơ hội này, ta thề đem tất cả mà cống hiến cho Tiêu tộc. Dù mất đi cái mạng này cũng không hối tiếc!"*

Tiêu Viêm lặng lẽ không nói, lần thứ hai cung kính chấp tay bái Tiêu Thần. Ngay sau đó ánh mắt hấn sáng lóe rồi đảo lên phía không trung. Nơi đây cường giả Tứ tinh Đấu Thánh có tổng cộng tám người, trừ Tiêu Thần không thể tham chiến ra thì sẽ có bảy người liên thủ đối phó với Tịnh Liên Yêu Hỏa. Trận thế như vậy quả thật đã khá mạnh mẽ, dù là đối mặt với Tịnh Liên Yêu Hỏa thực lực vô cùng kinh khủng cũng chưa hẳn đã không có phần thắng.

Khi Tiêu Viêm còn đang âm thầm tính toán thắng thua thì Điện chủ Hồn Điện đã dẫn bước lên hư không, thân hình lay động vài lần liền xuất hiện cách Tịnh Liên Yêu Hỏa chừng trăm trượng. Những cường giả còn lại cũng triển khai trận thế, hình thành một vòng tròn bao lấy Tịnh Liên Yêu Hỏa vào trong.

Bảy Tứ tinh Đấu Thánh!

Riêng thanh thế thôi cũng đủ xứng với bốn chữ kinh thế hãi tục! Bảy người này liên thủ quả thật tạo nên uy lực khiến cho thiên địa biến sắc!

Những kẻ xung quanh nhìn trận thế trên bầu trời mà sắc mặt vô cùng trầm trọng. Ai nấy đều liếc nhìn nhau rồi không hẹn mà đồng loạt lui xa về phía sau. Đại chiến kinh thiên động địa thế này, bọn họ còn không đủ trình độ tham gia. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Khi mọi người đang nhanh chóng lùi lại, Tịnh Liên Yêu Hỏa đang đứng thẳng trên biển nham thạch nóng bỏng chột mỉm cười. Khuôn mặt anh tuấn chậm rãi xuất hiện nét yêu dị: *"Thật sự là cảnh tượng khiến người ta phải nhưng nhớ mà..."*

"Hỏa Yêu Kích!" Tịnh Liên Yêu Hỏa xòe bàn tay hướng về phía biển nham thạch nóng chảy rồi nắm chặt lại, chỉ thấy dung nham kịch liệt sôi trào rồi bốc thẳng lên cao. Một thanh trường kích to lớn rực lửa trắng hùng hực từ trong đó bắn thẳng ra, chột lóe lên đã xuất hiện trong tay Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Ta bị phong ấn đã mấy ngàn năm rồi. Hôm nay nếu ai cản ta đều phải... chết!" Chử cuối cùng được gằn giọng cực lớn vừa thốt ra từ miệng của Tịnh Liên Yêu Hỏa thì nó cũng ngẩng đầu há mồm phun mạnh. Một luồng yêu hỏa sáng rực khổng lồ chừng mấy trăm trượng đột nhiên trào ra, không khí nóng bỏng cực độ đến nỗi cả đám người Điện chủ Hồn Điện cũng phải biến sắc.

"Cùng xông lên...!!!" Ánh mắt Điện chủ Hồn Điện hơi lóe sáng, hắc khí phô thiên cái địa từ trong cơ thể ùn ùn tuôn ra ngoài, rồi tụ lại như một đám mây đen cuộn cuộn xông vào luồng lửa. Nhưng vừa tiếp xúc thì đám mây nọ đã lập tức tán loạn, còn luồng lửa nọ chột bùng nổ tạo thành bảy cột lửa thật lớn nhắm thẳng vào bảy người còn lại bắn đến.

Nhìn thấy uy thế kinh người của Tịnh Liên Yêu Hỏa, dù là đám Tử Nghiên cũng không dám chậm trễ chút nào, vội vàng vận khởi Đẩu khí trong cơ thể, từng đạo Đẩu kỹ uy lực kinh hồn phá không mà ra.

"Ầm, ầm, ầm..!"

Trên không, từng trụ lửa bùng nổ tạo thành những bông hoa rực cháy vô cùng xinh đẹp, nhưng dưới vẻ đẹp huyền lệ đó, lại ẩn chứa lực lượng hủy diệt vô cùng bá đạo.

Hoa lửa nổ tung, bảy bóng người liên tục thối lui. Dực Vạn Quy của Dực tộc cùng với một vị trưởng lão của Thạch tộc áo quần cháy sém, nhìn vô cùng chật vật. Bộ dạng này, hiển nhiên dù là bảy người liên thủ vẫn không chiếm được chút ưu thế nào so với Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Đại Bi Thủ..!!!"

Một chiêu thừa thắng xông lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tịnh Liên Yêu Hỏa lộ ra nụ cười băng lãnh. Thân thể nó trôi nổi giữa không trung, tay phải đột nhiên hướng xuống biển nham thạch nóng chảy bên dưới chộp mạnh. Chỉ thấy mặt biển nham thạch nổ tung, một bàn tay dung nham khổng lồ chùng ngàn trượng phá biển mà ra, mang theo sức nóng kinh người. Nó nhoáng lên một cái đã xuất hiện tại khoảng không trên đầu bọn Tử Nghiên, sau đó hung hãn vỡ xuống.

"Bùm!"

Bàn tay dung nham tuy to lớn vô bì nhưng tốc độ lại hết sức kinh khủng, vừa vỡ xuống đã không để cho bất cứ ai kịp phản kích mà chụp lấy cả bảy như chụp lấy một con ruồi rồi đâm thẳng xuống biển nham thạch đang sôi trào bên dưới.

"Chỉ là lũ kiến hôi nhãi nhép!"

Đám người Tiêu Viêm nhìn cảnh tượng đó mà kinh hồn bạt vía. Bảy kẻ kia ai nấy đều có thực lực Tứ tinh Đấu Thánh, hợp sức rồi mà vẫn phải chặt vật vô cùng trước Tịnh Liên Yêu Hỏa như vậy. Tuy Hỏa yêu chiếm lấy chút địa lợi, nhưng công kích áp đảo dường này, cũng quá là hung mãnh tàn độc.

"Bùm! Bùm..!"

Biển nham thạch lại một lần nữa nổ văng tung tóe, mấy bóng người chặt vật lao ra lơ lửng trên không trung, sắc mặt người nào người nấy trắng xanh. Tại Trung Châu, bọn họ là những cường giả đứng đầu mà tự khi nào đã bị đánh thành cái bộ dáng như vậy?

"Các vị, nếu còn ẩn giấu thực lực, e rằng sẽ không còn cơ hội ra tay nữa đâu!" Điện chủ Hồn Điện sầm mặt quát lạnh. Đám người này nếu còn ẩn tàng tâm tư, chỉ sợ sẽ đến lúc bắt đầu tổn hao nhân mạng.

Nghe được lời của lão, sáu người xung quanh khẽ nhíu mày. Vừa rồi hai lần liên tục bị Tịnh Liên Yêu Hỏa mạnh mẽ công kích, đã khiến trong cơ thể bọn họ xuất hiện thương thế. Mà dư kinh của Yêu Hỏa này cũng đặc biệt kỳ lạ, âm thầm cắn nuốt lực lượng của bọn họ, nhất thời vẫn không cách trục xuất được.

"Chỉ có thể đánh bại Tịnh Liên Yêu Hỏa mới xong..." Trong lòng chúng nhân đều hiện lên ý nghĩ như vậy, vẻ mặt ai nấy đồng thời ngưng trọng. Cả bảy người lơ lửng bao vây xung quanh Tịnh Liên Yêu Hỏa, khí tức cấp tốc dâng trào.

"Gràoooo..."

Thân thể mềm mại của Tử Nghiên lay động, tiếng rỗng ngâm vang vọng khắp không gian. Bản thể Long Hoàng dài ngàn trượng trực tiếp được nàng biến ảo ra, cánh phượng thật lớn cũng khe khẽ chấn động. Khoảng không gian xung quanh đó chợt xuất hiện từng cơn lốc xoáy nóng rực, uy áp kỳ dị cũng bắt đầu phủ xuống.

"Đây là... con rồng cổ xưa hư ảo này là gì?" Điện chủ Hồn Điện ngẩn người nhìn bản thể mà Tử Nghiên biến ảo ra, ánh mắt lập lòe, nhưng chỉ trong chốc lát đã đề mỗi nghi hoặc trong lòng xuống, thủ ấn nhanh chóng thay đổi. Một cỗ Đấu khí rung trời chuyển đất từ trong cơ thể lão tuôn ra, lúc này có vẻ như lão đã bắt đầu dùng đến lực lượng chân thật rồi.

Khi Tử Nghiên và Điện chủ Hồn Điện bạo phát thì năm người còn lại cũng nghiêng răng xuất lực. Bọn họ thật không dám ẩn tàng bảo lưu cái gì nữa, trong cơ thể Đấu khí điên cuồng vận chuyển. Tức thời thiên địa ngập tràn mây đen, cuồng phong thét gào sấm giăng chớp giật. Thậm chí biển nham thạch nóng chảy bên dưới cũng sôi trào giận dữ, dấy lên những con sóng lửa cao hàng trăm trượng, khí nóng ngùn ngụt ngất trời.

Bảy Đấu Thánh Tứ Tinh rốt cuộc cũng đã phô bày lực lượng cực mạnh của mình!

Cảm thụ khí tức của địch nhân bất chợt dâng trào, Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng khẽ nhưng mi rồi cười nhạt: "Giờ mới thú vị chứ! Có ý tứ, có ý tứ..!!"

"Hỏa nô, giết bọn kia đi, có những thứ Hỏa nô này cũng đủ rồi..." Ánh mắt của Tịnh Liên Yêu Hỏa chợt trở nên thâm thúy. Y nhìn bọn Tiêu Viêm đang đứng ở đằng xa, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nét cười lạnh lạnh, âm thanh nhạt nhẽo tùy ý chậm rãi vang lên.

"Grừmmmm..."

Vừa nghe Tịnh Liên Yêu Hỏa nói xong, mười Hỏa nô Đấu Thánh vẫn một mực im lặng không nhúc nhích trên bầu trời lúc này bỗng mở bừng đôi mắt. Trong đồng tử trống rỗng chợt lóe lên hai luồng lửa yêu dị sáng trắng. Chỉ thấy bọn chúng khẽ lay động thân hình đã không chút do dự mà hung hãn lao thẳng đến chỗ bọn Tiêu Viêm.

Trong khoảnh khắc, cả mảnh đất trời tràn ngập gió cuốn mây cuồng.

-----oOo-----

Chương 1503: Không chế ngược lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lui mau..!

Nhìn đám Hỏa nô Đấu Thánh đang lao vút đến, trên khuôn mặt của Tiêu Viêm thoáng xuất hiện chút ngưng trọng. Hắn quát nhẹ một tiếng, đồng thời lập tức dẫn mọi người lui về phía sau. Tuy Đấu Thánh bên phía hắn cũng không ít nhưng tình thế hiện giờ không phải là lúc đại đột đương đầu cùng đám Hỏa nô không biết đau không biết biết mệt này.

Nhìn thấy Tiêu Viêm lui về phía sau, mấy người Huân Nhi cũng vội vã đuổi theo. Họ không tiến lại gần đám đông mà tự mình chiếm một chỗ trống trải.

- Hừ, vài tên Hỏa nô mà cũng dám vọng ngôn thu thập bản điện sao?

Phó điện chủ Hồn điện cười nhạt, không tỏ ra chút vội vã hoảng hốt nào. Lấy thực lực Tam tinh Đấu Thánh của y cũng đủ để ngạo thị trong đám Hỏa nô kia rồi. Bởi vậy, dù có tới mười Hỏa nô đang hung hăng lao đến, y vẫn không thềm tỏ ra lo lắng hay ngại ngần gì cả.

- Cần gì Phó điện chủ ngài chủ động ra tay chứ, nếu đám Hỏa nô kia dám đến đây thì hãy hay, còn không thì cứ đứng xem cuộc vui nào...

Hồn Phong thản nhiên nói.

- Hắc hắc! Vậy cũng tốt!

Nghe vậy, Phó điện chủ cũng cười lên đầy quái dị rồi đưa ánh mắt không chút hảo ý nhìn sang chỗ bọn Tiêu Viêm, trong mắt tinh quang lấp lánh, không hiểu là y đang nghĩ đến điều gì!

Đối mặt với thế công của Hỏa nô, những cường giả còn lại cũng vội vã tập trung về một chỗ, mắt chăm chú nhìn vào mười bóng người rực lửa đang lao tới gần.

Vút vút..!

Mười bóng người rực lửa trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người. Chúng đưa ánh mắt trống rỗng chậm rãi nhìn quanh rồi đột ngột lướt mạnh ra, từng Hỏa nô lao đến những mục tiêu mà chúng đã lựa chọn.

- Cần thận!

Nhìn cảnh tượng này, Tiêu Viêm khẽ quát một tiếng. Có thể vì nơi hắn đứng tập trung nhiều người nhất nên có ba Hỏa nô đang ào ào lao tới. Tuy vậy, trong lòng hắn cũng thầm thở phào vì ba Hỏa nô này mạnh nhất cũng chỉ là Đấu Thánh Nhị tinh Hậu kỳ. Đối phó với kẻ địch như vậy, cũng không tính là quá khó khăn.

- Tên Đấu Thánh Nhị tinh Hậu kỳ kia giao cho ta!

Tiêu Viêm xòe mười ngón tay ra.

- Vậy Đấu Thánh Nhị tinh Sơ kỳ kia để cho muội.

Huân Nhi thản nhiên cười.

- Chắc, tên cuối cùng hẳn là của lão phu rồi!

Đại trưởng lão của tiểu Đan tháp cười cười. Hỏa nô còn lại là Đấu Thánh Nhất tinh Hậu kỳ, với thực lực của lão, thắng không khó!

- Những vị còn lại, xin chú ý dùm động tĩnh của kẻ khác!

Phân công nhiệm vụ xong, Tiêu Viêm trầm giọng quát lớn, thân hình khẽ

động đã trực tiếp chặn trước mặt Hỏa nô Nhị tinh Hậu kỳ kia. Biền Đẩu khí trong cơ thể vận chuyển, Huyền Trọng Xích vừa xuất hiện trong tay lập tức giương cao lên rồi mạnh mẽ giáng thẳng xuống đầu Hỏa nô.

Choang!

Đôi mắt với nhát chém hung hãn của Tiêu Viêm, ngoài thân của Hỏa nô liền lập lòe một tầng Hỏa Diễm Sa Y trắng sáng, sau đó y vung tay trực tiếp đón đỡ Trọng Xích của Tiêu Viêm. Nơi Trọng Xích và cánh tay va chạm, hoa lửa bắn văng tung tóe.

- Hôngggg!

Mạnh mẽ tiếp được một đòn của Tiêu Viêm xong, ngọn lửa trắng sáng trên thân của Hỏa nô chợt như có linh tính mà bùng lên cực nhanh, hóa thành một cái miệng to lớn dữ tợn, nhắm thẳng Tiêu Viêm cắn tới.

- Tịnh Liên Yêu Hỏa quả là quý dị!

Đôi với Tịnh Liên Yêu Hỏa, Tiêu Viêm luôn vô cùng kiêng kỵ, tự nhiên không dám để cho ngọn lửa ma quái này chạm vào thân thể. Hắn lập tức chuyển mình luồn ra sau lưng Hỏa nô, song chưởng vung lên, một vàng sáng đen tuyền từ lòng bàn tay nhanh như chớp bùng ra:

- Đại Thiên Tạo Hóa Chưởng!

Hai quang sáng đen tuyền từ hai lòng bàn tay Tiêu Viêm nhanh chóng hiện lên. Với thực lực của hắn bây giờ thì hoàn toàn có thể sử dụng cánh tay còn lại để thi triển Đại Thiên Tạo Hóa Chưởng. Bởi lúc này, lực lượng của hắn nói không chừng đã có phần nhỉnh hơn cả người đã sáng tạo ra bộ chưởng pháp này rồi!

Bùm! Bùm!

Quang sáng bùng lên mạnh mẽ, hung hăng đâm vào thân thể của Hỏa nô, lực đạo của nó quả thật vô cùng mạnh mẽ, đã khiến cho ngọn lửa trên người Hỏa nô phải ảm đạm đi một ít. Bất quá, loại thương tổn như vậy đối với loại Hỏa nô vô tri vô giác thì hiển nhiên không thể ngăn cản bọn chúng công kích. Lập tức, Tiêu Viêm đã phải đối mặt với một đợt phản công vô cùng hung mãnh, nhìn thì giống như Hỏa nô tiện tay đánh ra, nhưng nhất

thời cũng khiến cho hắn phải luống cuống tay chân. Tuy vậy, chỉ trong chốc lát Tiêu Viêm đã ổn định tâm thần rồi từ từ chiếm lại thể thượng phong. Mỗi một chiêu hắn đánh ra đều làm cho ngọn lửa trên thân Hỏa nô bị chấn tan đi một phần. Hiển nhiên nếu có thể làm cho ngọn lửa này tắt hẳn thì lực lượng của Hỏa nô cũng sẽ suy giảm cực lớn.

Tại lúc Tiêu Viêm đại triển thần uy đánh cho Hỏa nô Đấu Thánh Nhị tinh Hậu kỳ liên tục bại lui thì cũng là lúc Huân Nhi và Đại trưởng lão đạt được lợi thế không nhỏ. Vốn thực lực hai người đều mạnh hơn hẳn Hỏa nô đang đối địch, lại sở hữu thân pháp linh hoạt cùng Đấu kỹ cường hãn, tuy phần nào cố kỵ ngọn lửa trên người Hỏa nô khiến tay chân đôi chỗ bị bó buộc, nhưng không vì thế mà họ không chiếm được thượng phong.

Bầu trời phía trên biển nham thạch nóng bỏng đâu đâu cũng có những trận chiến kịch liệt. Đương nhiên rực lửa nhất vẫn là chiến trường khổng lồ rộng hàng vạn trượng kia, ở nơi đó, bảy Đấu Thánh Tứ tinh đang quyết chiến cùng Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Dưới sự hợp lực độc sức của bảy Đấu Thánh này, hiển nhiên Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng phải lâm vào tình trạng khốn quẫn. Mặc kệ lực lượng của nó cường hãn thế nào thì đôi phương vẫn đông người hơn, mà mỗi một người trong đó đều là kẻ thân kinh bách chiến, trải nghiệm tầng tầng, tuy đây là lần đầu bọn họ phối hợp nhưng vẫn khiến nó không thể nào lơ lửng mà buộc phải thận trọng đối chiến.

Nơi chiến trường giữa vạn trượng thiên không này, không có bất luận kẻ nào dám đặt chân tiến vào một bước. Đơn giản là chỉ một trận gió đang thét gào bên trong cũng là do lớp lớp năng lượng cực đoan hỗn loạn như bão táp đang quấn chặt vào nhau không thể tách rời. Bất kỳ ai tiến vào, nhất định sẽ đụng phải công kích trí mạng.

Ngoài trận đại chiến đó ra là những chiến cuộc nhỏ hơn, mà tiêu biểu là trận chiến giữa đám người Tiêu Viêm cùng Hỏa nô.

Mười Hỏa nô Đấu Thánh thì đã bay về phía Tiêu Viêm ba, bảy Hỏa nô còn lại cũng đang kịch liệt chiến đấu cùng những cường giả khác. Cường giả tiến nhập vào không gian yêu hỏa lần này có không ít, nếu tính số lượng đã đủ vượt xa mười Hỏa nô, nhưng bàn về chất lượng thì lại kém hơn khá nhiều.

Trong quá trình chiến đấu với Hỏa nô, mọi người mới phát hiện ra rằng mười Hỏa nô này có tới hai là Đấu Thánh Tam tinh, một trong hai đã bị Phó điện chủ Hồn Điện cầm chân, kẻ còn lại thì không ai có thể ngăn chặn. Bởi phàm là Tứ tinh Đấu Thánh đều gia nhập vào trận chiến với Tịnh Liên Yêu Hỏa, kẻ mạnh nhất hiện tại chính là Phó điện chủ. Cho nên Hỏa nô Đấu Thánh Tam tinh kia như sói dữ giữa đàn dê, tung hoành vô ngại, phàm những ai gặp phải nó thì đều bị đánh lui. Đến cuối cùng, phải có ba người thực lực miễn cưỡng đạt đến Đấu Thánh Nhị tinh hợp sức, mới có thể chận vật vây khốn nó lại.

Đương nhiên trên không trung lúc này vẫn có những Đấu Tôn may mắn còn sống. Tuy mấy kẻ này đều dẫm chân ở cảnh giới Đấu Tôn đỉnh phong đã lâu, nhưng chiến đấu cấp bậc Đấu Thánh như lần này thì bọn họ ngay cả dính cũng không dám dính vào. Người nào người nấy liều mạng chạy thật xa, lòng ân hận khi phát hiện ra rằng, lần xâm nhập không gian yêu hỏa này của mình là quyết định ngu xuẩn đến mức nào.

-...Hoàng Tuyền Chương!

Trên bầu trời, một chưởng ấn bằng năng lượng cực lớn đột ngột hình thành, mang theo lực lượng hùng hậu như biển cả đánh thẳng vào thân thể Hỏa nô. Lực đạo vô cùng đáng sợ đó đã trực tiếp dập tắt đi ngọn lửa yêu dị cuối cùng trên người nó.

Ngọn lửa cuối cùng vừa tắt, Hỏa nô đang hung hãn chém chém giết giết đột nhiên chậm chạp hẳn đi, uy lực của mỗi lần xuất thủ cũng giảm xuống rất nhiều.

- Xem ra những ngọn lửa này chính là ngọn nguồn lực lượng của bọn họ...

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm trầm suy nghĩ như vậy. Có lẽ đám Hỏa nô cũng không hoàn mỹ như hắn từng tưởng.

- Không biết nếu dựa theo những văn chú linh hồn mà đoàn ánh sáng lúc trước truyền đạt, ta có thể giành được quyền khống chế tạm thời đám Hỏa nô này không...?

Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên, nhanh chóng quét ra bốn phía, trong lòng trầm nghĩ, nếu như hắn có thể khống chế những Hỏa nô này thì không phải lực lượng sẽ tăng vọt trong nháy mắt sao?

Nghĩ đến liền làm, Tiêu Viêm bèn lựa thời cơ mà chuyển thân xuất hiện trước người Hỏa nô. Hắn vung tay lên, không gian xung quanh lập tức ngưng đọng, làm cho Hỏa nô thực lực vốn đại giảm bị chế trụ hoàn toàn, đồng thời ngón tay không ngừng tạo nên những chấn động kỳ dị, vẽ lên trên trán của Hỏa nô những ký hiệu lạ lùng.

- Đi...

Ký hiệu vừa thành, trong tiếng quát khê của Tiêu Viêm khắc sâu vào trán của Hỏa nô rồi nhanh chóng hòa lẫn với da thịt, xâm nhập vào trong trí não. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Àm..!

Theo ký hiệu linh hồn tiến sâu vào trí não của Hỏa nô, Tiêu Viêm lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng nóng cháy từ trong đầu nó truyền đến, đồng thời hắn có thể "*nhìn*" thấy sâu trong óc của Hỏa nô có một viên Hỏa châu trắng sáng đang xoay tròn. Lửa mà hạt châu tỏa ra ẩn chứa một năng lượng cực đoan vô cùng khủng khiếp.

Dấu ấn linh hồn vừa xâm nhập vào trí não của Hỏa nô liền xoay quanh hạt Hỏa châu trắng sáng nọ, rồi bất chợt phóng ra một tấm màn chắn với những rung động kỳ dị, không ngờ lại muốn cách ly Hỏa châu.

Một thoáng khi Hỏa châu bị cách ly, trong lòng Tiêu Viêm chợt có thêm một đạo cảm ứng. Hắn khê động tâm, lập tức Hỏa nô trước mặt lặng lẽ hạ tay xuống, rồi như một kẻ hầu trung thành nhất, an tĩnh đứng bên cạnh Tiêu Viêm.

- Không ngờ ta thật sự có thể không chế được...

Nhìn cảnh tượng này, trên khuôn mặt Tiêu Viêm nhất thời hiện lên một vẻ vui mừng điên cuồng.

Nếu như hắn có thể không chế toàn bộ mười Hỏa nô này, vậy lực lượng dưới trướng hắn không phải đại tăng sao? Đến lúc đó, coi như có muốn diệt Hồn Điện cũng không phải là chuyện không thể rồi!

Chương 1504: Thiên La Phong Ma Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa nô Đấu Thánh không chút cử động đứng cạnh Tiêu Viêm, nét mặt như vô hồn, chỉ có năng lượng khủng bố mơ hồ dao động mới làm cho người ta cảm thấy sự cường hãn của nó.

"Những phù văn này chỉ có thể tạm thời khống chế Hỏa nô, nếu để cho phân thân của Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất hiện trở lại thì y sẽ dùng Hỏa châu phá vỡ nó, giành lại quyền khống chế Hỏa nô."

Tiêu Viêm chăm chú nhìn Hỏa nô đứng bên cạnh, trong mắt hào quang chợt lóe. Muốn hoàn toàn khống chế Hỏa nô thì phải giải quyết Hỏa châu đang tồn tại bên trong người nó, bởi vì đó cũng chính là con đường duy nhất mà Tịnh Liên Yêu Hỏa dùng để khống chế Hỏa nô.

"May mà hiện tại Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng không thể phân thân được..."

Giải quyết triệt để Hỏa châu hiển nhiên không phải là việc mà Tiêu Viêm có thể làm trong một sớm một chiều. Chính vì vậy hắn cũng không tốn thời gian dây dưa nữa mà đưa mắt nhìn về những nơi khác. Lúc này hai Hỏa nô đối địch với Huân Nhi và Đại trưởng lão vẫn đang bị áp chế, liên tục bại lui. Bạch sắc hỏa diễm trên người Hỏa nô cũng càng lúc càng âm ảm, xem bộ dạng này, hai bên phân thắng bại chỉ là chuyện sớm muộn. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Thấy bên Huân Nhi không có vấn đề gì, Tiêu Viêm cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi. Hắn vừa định dời mắt đi chỗ khác thì cách đó không xa chợt truyền đến một đạo năng lượng chấn động vô cùng khủng bố. Dưới cơn chấn động đó, Di hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm cũng có chút run lên.

Biến hóa của Di hỏa trong cơ thể đã làm cho Tiêu Viêm khẽ nhíu mày. Hắn đưa mắt nhìn về nơi phát ra chấn động năng lượng liền thấy Hỏa Huyền đang lơ lửng trên không, sau lưng y xuất hiện một đôi hỏa đực khổng lồ dài chừng trăm trượng. Theo mỗi lần y vỗ cánh, cuồng phong hỏa diễm bùng ra tràn ngập khắp đất trời, mang theo khí thế bá đạo tuyệt luân.

"Đó là Bát Hoang Phá Diệt Diễm sao?"

Nhìn hắc diễm nhàn nhạt xuất hiện sau lưng Hỏa Huyền, trong mắt Tiêu Viêm cũng nhìn không xẹt qua một tia hâm mộ. Bát Hoang Phá Diệt Diễm là một loại lửa vô cùng bá đạo, trên Di Hỏa Bảng chính là bài danh thứ sáu. Riêng vị trí đó cũng đã đủ nói lên sức mạnh của nó chứ chưa cần phải bàn luận gì thêm.

Hỏa Huyền có Bát Hoang Phá Diệt Diễm trợ giúp, nên dù thực lực không bằng đối thủ của mình, y vẫn đánh cho Hỏa nô Đấu Thánh Nhất tinh Hậu kỳ kia không kịp trở tay. Nếu không phải trên thân có một lớp Hỏa sa y ngăn cản Di hỏa ăn mòn thì chỉ sợ Hỏa nô nọ đã sớm thất thủ rồi.

"Sinh ra trong một đại gia tộc đúng là một chuyện hạnh phúc a! Ít ra về mặt tài nguyên thì người bình thường đã xa xa không thể sánh bằng."

Tiêu Viêm khẽ thở dài. Thật lòng mà nói, đối với loại Di hỏa như Bát Hoang Phá Diệt Diễm này, ngay cả Tiêu Viêm hẳn cũng phải thềm nhỏ dãi. Hắn lặn lội bốn ba khắp đại lục để truy tìm Di hỏa, nhưng cuối cùng loại Di hỏa cao cấp nhất mà hắn có thể sở hữu bất quá chỉ đứng thứ chín - Tam Thiên Viêm Diễm Hỏa. Nếu đem so với Bát Hoang Phá Diệt Diễm kia thì thua kém quá nhiều.

Bùm!

Khi Tiêu Viêm còn đang rầu lòng than thở thì ở một hướng khác đột nhiên vang lên một tiếng nổ trầm đục. Hắn vừa nhìn sang thì lập tức đồng tử trong mắt liền co rụt lại

"Hồn Phong?"

Đó là chỗ mà Hồn Phong và Hỏa nô Đấu Thánh Nhị tinh Hậu kỳ đang chiến đấu. Hai người này thực lực tuy tương đương nhau nhưng giao thủ không hề có chút gì giằng co mà nhanh gọn dị thường. Tiêu Viêm chỉ thấy Hồn Phong bay quanh rồi nhẹ nhàng tung một chưởng lên thân thể Hỏa nô. Liên sau đó, Yêu hỏa trên người Hỏa nô không ngờ hóa thành một luồng lửa rồi chui tọt vào trong tay của Hồn Phong, bộ dạng giống như bị Hồn Phong cứ thế mà hút sạch đi vậy.

"Y cũng dám thôn phệ Yêu hỏa sao?"

Nhìn thấy cảnh tượng đó, dù là Tiêu Viêm thì cũng phải biến sắc. Tuy nói những Yêu hỏa này không mang theo ý thức của bản thể Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng nó vẫn hàm ẩn một lực lượng hủy diệt kinh hồn, kể cả là hắn cũng không dám hấp thụ ngọn lửa này một cách thờ ơ như thế được. Không ngờ Hồn Phong lại có thể làm ra chuyện này.

Lấy tính tình của y, dĩ nhiên sẽ không có khả năng hành sự lỗ mãng, nói vậy phải nắm chắc lắm thì Hồn Phong mới dám hút lấy đám yêu hỏa này. Nhưng loại bản lĩnh như thế, dù là Tiêu Viêm đang tu luyện Phần Quyết cũng bị chấn động không thôi.

Sau khi nuốt sạch Yêu hỏa trên thân thể Hỏa nô, Hồn Phong khẽ đưa lưỡi liếm liếm môi, bộ dáng cứ như vẫn chưa đủ cho lắm. Rồi tựa hồ cảm giác được Tiêu Viêm đang quan sát mình, y mới quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mặt hắn. Thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Viêm, trên khóe môi của Hồn Phong không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

"Người kia... quả nhiên có chút quỷ dị..."

Tiêu Viêm dần khôi phục bình tĩnh, trong lòng càng lúc càng cảnh giác đề phòng Hồn Phong. Trong lớp người trẻ tuổi ở đây, Hồn Phong là kẻ mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm nhiều nhất.

"Grittt..!"

Khi Tiêu Viêm đang âm thầm đề cao cảnh giác, thì bên trong trận đại chiến đột nhiên bùng ra những chấn động năng lượng cực kỳ khủng bố. Bất chợt một tiếng rít gió bén nhọn chói tai lạnh lạnh vang lên. Tiếng rít hiển nhiên là của Tịnh Liên Yêu Hỏa, bất quá, trong thanh âm đã ẩn chứa sự phẫn nộ của một kẻ thụ thương. Xem ra, đối mặt với sự vây công của bảy vị Tứ tinh Đấu Thánh, dù có vô cùng mạnh mẽ thì Yêu hỏa cũng đã ăn phải quả đắng rồi.

Tóm lại, với chiến thuật biến người thì phần lớn sẽ chiếm được thế thượng phong. Mà biến người này còn do đám cường giả Tứ tinh Đấu Thánh hợp lực, quả thật có chút bá đạo.

"Rầm!"

Tiêu Viêm nhìn về phía trận đại chiến, định mở miệng nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên biến đổi. Hắn lập tức dời mắt sang một Hỏa nô ở cách đó không xa, liền thấy hai mắt y bất chợt phụt ra một luồng sáng kinh hồn, một loại năng lượng cuồng bạo dị thường nhanh như chớp lan tràn ra bên ngoài.

"Lui mau... Nó muốn tự bạo!"

Thấy một màn này, sắc mặt Tiêu Viêm chợt trầm xuống, vội vã quay về phía đám người Huân Nhi quát lớn.

Nghe Tiêu Viêm la lên, đám người Dược lão cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Cường giả Đấu Thánh tự bạo không phải là một chuyện đơn giản. Uy lực cỡ đó, quả thật có khả năng hủy thiên diệt địa.

"Ầm!"

Khi đám người Tiêu Viêm, Dược lão vội vã tháo lui thì thân thể tên Hỏa nô nọ bỗng phình to lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể trông thấy được. Rồi sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, y liền nổ tung...

Không cách nào có thể hình dung sự đáng sợ của cơn bão năng lượng kia. Chỉ thấy trên bầu trời, cơn bão năng lượng lấy một tốc độ kinh người quét mạnh ra xung quanh, biến nham thạch nóng chảy bên dưới cách đó mấy nghìn trượng cũng nứt toác thành một cái khe khổng lồ dài hàng vạn trượng sâu không thấy đáy. Dòng chảy dung nham cuộn cuộn liên tục đổ xuống vực sâu đó.

"Hự... hự... phụt..."

Những kẻ xui xẻo không kịp tránh cơn bão năng lượng quét qua thân thể lập tức hộc máu, da thịt lẫn lộn, kinh mạch trong thân thể cũng đứt rời từng khúc.

Hỏa nô tự bạo, dường như trừ trận đại chiến ra thì việc này đã khiến cho không ít người đang tham gia những trận chiến nhỏ xung quanh vội vã tháo lui. Thế nhưng ngoài tên Hỏa nô thứ nhất tự bạo và kẻ đã bị Tiêu Viêm khống chế ra, đám Hỏa nô còn lại hai mắt đều sáng rực hào quang, khuôn mặt không chút cảm giác, không ngừng lao theo truy kích đối thủ.

Thấy đám Hỏa nô tự nhiên hung hãn thí mạng lao đến, dù là Phó điện chủ Hồn Điện cũng phải biến sắc mà cấp tốc thoái lui. Đối mặt với cường giả Đấu Thánh tự bạo thì ngay cả y cũng phải lùi một bước tạm lánh lấy phong mang.

"Âm! Âm! Âm..."

Tuy nói bọn Tiêu Viêm nhờ phản ứng cùng tốc độ nhanh mà tránh được một kiếp, có điều không phải ai cũng may mắn như vậy. Có những tên Hỏa nô, trước khi gần chết còn cố tình lao sát vào đám cường giả rồi mới tự bạo trước ánh mắt kinh hoàng của bọn họ. Năng lượng hủy diệt liên tục bùng lên, lập tức đem những người này chấn thành hư vô.

Chỉ vài âm thanh kinh thiên động địa vang lên, số người tiến vào không gian Yêu hỏa ngay lập tức đã giảm đi hơn nửa. Vài kẻ may mắn còn sót lại đưa ánh mắt như si như dại nhìn xuống những cái hố khổng lồ hàng vạn trượng sâu toang hoác bên dưới biển dung nham. Bọn họ không một ai có thể nghĩ tới, đám Hỏa nô này lại còn có một chiêu tự bạo này...

Chín Hỏa nô, sáu tên tự bạo thành công, còn ba tên trong đó chưa kịp nổ đã bị ngay chính năng lượng khủng khiếp của sáu kẻ đi trước đánh cho tan thành tro bụi.

Bầu trời vạn dặm không một bóng mây. Đám người Tiêu Viêm đưa đôi mắt có chút dại ra nhìn về khoảng không vắng tanh. Nhất thời không khí chột trở nên lạnh ngắt, việc đám Hỏa nô tự bạo quả thật đã dẫn bọn họ đi một vòng ngang trước Quỷ Môn Quan.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa kia quả thật quá tàn nhẫn đi, Hỏa nô Đấu Thánh mà nói tự nổ liền nổ. Thủ bút bậc này, dù là Hồn tộc hay Cổ tộc đều chẳng thể sánh bằng." Tiêu Viêm thở dài một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Đám người Huân Nhi một bên cũng gật đầu ra vẻ tán thành. Cường giả Đấu Thánh ai nấy đều là bảo bối, làm gì có kẻ nào điên cuồng tới mức đem bọn họ ra làm pháo hôi?

"Các vị, mau dốc sức giúp ta, đây chính là thời cơ phong ấn Yêu hỏa tốt nhất..."

Trong khi đám người Tiêu Viêm còn đang vỗ ngực than thầm may mắn, thì nơi chiến trường trung tâm, một tiếng quát vang trời truyền ra. Chỉ thấy Điện chủ Hồn Điện tóc tai bù xù phóng vọt lên cao, bàn tay chọt vỗ vào hư không, một hắc ám đại trận khổng lồ liền xuất hiện trên bầu trời. Trung tâm của đại trận này đang tập trung vào Tịnh Liên Yêu Hỏa bên dưới.

"Không ngờ lại là Thiên La Phong Ma trận..!"

Nhìn hắc ám đại trận trên bầu trời, Huân Nhi nhất thời kinh ngạc hô lớn. Cứ xem sắc mặt của nàng, hiển nhiên đây là một đại trận có danh tiếng không nhỏ.

"Được..!"

Đối với hắc ám đại trận này hiển nhiên đám người Cổ Nam Hải cũng có chút nhận thức. Nhưng bây giờ nguy cơ rình rập trước mắt, bọn họ cũng không thềm quản gì nữa, chỉ suy nghĩ thật nhanh rồi hung hãn rống lên đáp ứng. Lập tức sáu đạo năng lượng bàng bạc hùng hậu như đại hải từ khắp các nơi ùn ùn xông lên, chạy thẳng vào trong đại trận.

"Vút!"

Được những dòng năng lượng mệnh mông kia giúp đỡ, Điện chủ Hồn Điện khuôn mặt có chút nhợt nhạt, hai tay vội vàng biến đổi thủ ấn. Đại trận chọt rung lên, một luồng sáng cực lớn chứa đầy những văn tự huyền ảo đen tuyền từ trung tâm đại trận lao vút ra, nhanh như chớp phóng xuống thân thể Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Thiên La luyện hỏa, hóa thành bản nguyên..!"

Điện chủ Hồn Điện lơ lửng trong không trung, trên khuôn mặt ẩn hiện nét cuồng nhiệt, ánh mắt không dấu nổi sự tham lam nhìn xuống Tịnh Liên Yêu Hỏa sắp bị luồng sáng bắn trúng. Lần này Yêu hỏa kia có chạy đằng trời...

-----oOo-----

Chương 1505: Tranh đoạt căn nguyên yêu hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vút..."

Luồng sáng màu đen khổng lồ từ trung tâm đại trận phóng mạnh xuống với tốc độ nhanh đến kinh người. Chỉ thấy luồng sáng lóe lên một cái đã nổi liền trời và đất, thậm chí còn khiến cho biển dung nham sôi sục bên dưới phải thủng một lỗ to đến hàng trăm trượng.

"Graooooooooo..!"

Tịnh Liên Yêu Hỏa bị luồng sáng màu đen bắn trúng, lập tức cảm thấy từ trong đó bùng ra một lực lượng mang tính phân giải cực kỳ quỷ dị. Dưới lực lượng này, ngọn lửa bên ngoài thân thể y từng chút từng chút một ảm đạm dần. Ngay sau đó là một tiếng rít gào thảm thiết vang vọng khắp thiên địa...

"Âm! Âm! Âm...!"

Đối mặt với lực lượng quái dị bên trong luồng sáng đen, dù là Tịnh Liên Yêu Hỏa thì trong lòng cũng ngập tràn cảm giác nguy hiểm. Ngay tức khắc thân thể y bỗng phình lên cực nhanh, trực tiếp hóa thành một ngọn lửa cao hàng nghìn trượng. Nhất thời nhiệt độ trong không khí tăng lên vùn vụt, biển dung nham bên dưới cũng cuồn cuộn trào, từng lưỡi lửa chứa đầy dung nham bắn thẳng lên trời, vô số tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên, tựa như đã đến ngày tận thế...

Dưới sự vùng vẫy điên cuồng của Tịnh Liên Yêu Hỏa, luồng sáng màu đen nổi lên từng trận chấn động liên hồi, thậm chí ảm ước những tiếng rạn vỡ khi bị uốn ép quá mức.

"Các vị, mau đem lực lượng truyền vào trong đại trận, nếu không, để nó phá tan phong ấn thì toàn bộ chúng ta sẽ bị giết sạch." Nhìn thấy một màn này, Điện chủ Hồn Điện sắc mặt nhất thời biến đổi, gào lớn.

Mặt khác hai tay hắn không ngừng biến đổi thủ ấn, không ngừng điều động đầu khí trong cơ thể rồi điên cuồng truyền vào đại trận. Nhìn thấy lão như thế, những kẻ còn lại đang chần chờ cũng nghiêng răng nghiêng lợi dồn hết đầu khí trong người truyền sang đại trận.

Được một nguồn Đẩu khí mênh mông tương trợ kịp thời, đại trận ngay lập tức mở rộng. Luồng sáng màu đen càng lúc càng trở nên thâm thúy, lực lượng quái dị ẩn chứa bên trong càng lúc càng khủng bố.

"Graooo... Muốn phong ấn ta sao... Các người đang nghĩ gì vậy?"

Nhận thấy lực lượng xung quanh càng ngày càng kinh khủng, từ ngọn lửa cực lớn kia đột nhiên truyền ra những tiếng rít gào. Rồi bất chợt, bên trong luồng sáng màu đen, ngọn lửa đột nhiên bùng nổ, một làn sóng năng lượng tràn ngập tính hủy diệt ùn ùn lan ra cực nhanh, đâm thẳng vào luồng sáng.

"Phut... phut...!"

Tịnh Liên Yêu Hỏa đột ngột phản kích điên cuồng đã khiến cho đám người bọn Điện chủ phải hộc máu, mặt mày tái nhợt, thần thái ai nấy đều vô cùng rã rời uể oải. Trận quyết chiến với Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức kịch liệt, dù có mạnh mẽ như bọn họ cũng không thể cứ thế duy trì mãi được.

"Chư vị, liều mạng thôi với nó đi!"

Điện chủ Hồn Điện lau đi vệt máu nơi khóe miệng, trên khuôn mặt vốn hờ hững lãnh đạm cũng đã hiện lên vẻ dữ tợn. Lão cắn mạnh đầu lưỡi rồi phun một ngụm máu về phía luồng sáng màu đen.

"Phut!"

Nhìn thấy Điện chủ Hồn Điện cư nhiên là kẻ đầu tiên tự tổn thương tinh huyết, những người còn lại khẽ động dung, nhưng cuối cùng cũng hung hăng nghiêng mạnh đầu lưỡi, đồng loạt phun những ngụm máu bàng bạc năng lượng vào trong luồng sáng.

"Xuy xuy xuy "

Dưới sự liều mạng của bầy người, luồng sáng kia càng lúc càng rực rỡ. Bất chợt mọi người bỗng nhìn thấy thân thể khổng lồ của Tịnh Liên Yêu Hỏa đột nhiên thu nhỏ lại một cách nhanh chóng, tuy y liên tục rống lên giận dữ nhưng vẫn không cách nào ngăn chặn được chuyện đã rồi.

"Thiên La Phong Ma trận... Phong..!"

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Điện chủ Hồn Điện trong lòng đại hỉ, thủ ấn cấp tốc biến ảo, cuối cùng quát lên một tiếng chói tai.

Tiếng quát vừa dứt, luồng sáng màu đen lập tức thu lại, trong nháy mắt cô đọng lại thành một viên tinh thể màu đen lóng lánh hình trụ dài hơn một trượng. Bên trong trụ tinh thể đó ẩn chứa một ngọn lửa sáng trắng hừng hực, nhiệt độ nóng bỏng cực đoan yên lặng tràn ra.

"Thành công rồi!"

Nhìn một màn này, ai nấy trong lòng đều vô cùng mừng rỡ. Trải qua sự liên thủ chiến đấu cực kỳ kịch liệt của bảy vị Đẩu Thánh, đến tận lúc này mới có thể thừa cơ mà phong ấn được Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Tiêu Viêm mắt nhìn chằm chằm vào trụ tinh thể, mãi một lúc sau mới trấn định lại được, hẩn kín đáo liếc qua phía Điện chủ Hồn Điện. Hiện tại hẩn và đám người Tử Nghiên toàn thân thương tích, khí tức suy kiệt. Hiên nhiên trải qua trận chiến vừa rồi, bọn họ tổn hao không ít sức lực.

Tịnh Liên Yêu Hỏa bị phong ấn, khoảng không liền có được chút bình yên tạm thời...

"Ha ha, lần hợp tác này quả nhiên sướng khoái! Tịnh Liên Yêu Hỏa rốt cuộc cũng bị phong ấn, miễn cho Trung Châu phải chịu cảnh sinh linh đồ đốn! Xin đa tạ..."

Điện chủ Hồn Điện điều tức một lúc rồi bắt chợt cười lớn, nhìn về phía đám người Tử Nghiên chấp tay nói. Nhìn thấy lão như thế, tâm tư luôn căng thẳng của những người khác cũng thoáng có chút buông lỏng. Nhưng ngay khi bọn họ vừa thở phào thì trên khuôn mặt lão lại lóe lên một nụ cười tà dị, lão vung tay chộp mạnh về phía tinh thể màu đen đồng thời thân hình như một tia chớp lao đi.

"Ha ha, hôm nay thật đa tạ các vị. Hồn tộc ta xin nhớ kỹ ân tình này!"

"Vô si..."

"Quả nhiên không phải kẻ tốt lành gì..."

Một màn này khiến cho ai nấy đều cả kinh, vội vàng trấn định tinh thần. Nhất thời giữa không trung những giọng quát mắng độc địa liên tục vang lên.

"Hừ! Muốn cướp đi Yêu hỏa sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?"

Khi tinh trụ màu đen chỉ còn cách Điện chủ Hồn Điện vài chục trượng thì rột cuộc một tiếng quát lạnh vang lên trên bầu trời, không gian như bị uốn cong từng đợt. Đứng ra tinh trụ đen đó đã vọt tới chỗ Điện chủ Hồn Điện thì bất ngờ nó lại chuyển hướng bay về phía bên trái lão.

"Ngươi..."

Nhìn thấy bản nguyên Yêu hỏa sắp tới tay lại bay đi mất, Điện chủ Hồn Điện tức giận gầm lên, phóng cặp mắt âm độc nhìn về phía Tử Nghiên, người vừa xuất thủ. Mặc dù lúc này đang ở tình trạng không tốt mấy, nhưng nói về năng lực điều khiển không gian thì ở đây không ai tinh thông hơn nàng. Vừa rồi nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất bẻ cong không gian, đánh văng tinh trụ màu đen kia đi mất.

Bất quá giận thì giận chứ Điện chủ Hồn Điện vẫn không xuất thủ với Tử Nghiên mà vội vàng quay đầu về phía Hồn Phong và Phó điện chủ mà quát lớn.

"Còn không mau cướp đoạt Yêu hỏa!"

"Mau động thủ..."

Biến cố vô cùng đột nhiên nhưng cũng không ngoài dự liệu của Tiêu Viêm. Ngay từ đầu hắn đã biết, sau thời gian liên thủ ngắn ngủi kia, tổ hợp cao thủ không có gì là đồng tâm hiệp lực này nhất định sẽ phân tán. Lần liên thủ vừa rồi, cũng chỉ vì sức dụ hoặc của Tịnh Liên Yêu Hỏa quá lớn, không ai có thể cưỡng lại mà thôi.

Bởi vậy, khi Điện chủ Hồn Điện vừa quát lớn thì sau lưng Tiêu Viêm lập tức xuất hiện một đôi cánh, hai cánh phẩy mạnh vài cái đã vọt đến trước tinh thể màu đen, vươn tay ra định chụp lấy.

"Ngươi muốn chết sao...?"

Ngay lúc hấn gần như chạm tới bản nguyên Yêu hỏa thì một âm thanh lạnh lẽo cực độ đã vang lên trên đỉnh đầu. Chính là Phó điện chủ Hồn Điện, kẻ vẫn đang hăm he như hổ rình mồi này giờ.

Nhận thấy kinh phong trên đầu quét tới, Tiêu Viêm khẽ rung mình. Nhưng ngay lập tức bàn tay vốn đang từ thế chụp lập tức biến thành vỗ mạnh, đẩy bản luồng sáng màu đen về phía đám Huân Nhi, đồng thời một ngón tay điểm nhanh lên trời.

"Hoàng Tuyên Chi..!"

Một đạo chỉ lực bằng năng lượng cực lớn nhanh chóng thành hình, dùng cứng đối cứng với Phó điện chủ. Kinh phong tức khắc bùng nổ, đẩy hai người đồng thời lùi lại.

"Là bản nguyên của Hỏa yêu..! Mau cướp lấy!"

Lúc này, hầu như ai nấy đều bắt đầu có phản ứng, vô số đạo ánh mắt rực cháy nhìn về phía tinh thể màu đen đang không ngừng bay qua lượn lại trên bầu trời. Trong tinh trụ đen tuyền đó có phong ấn bản nguyên Yêu hỏa, ai có thể lấy được nó, không nghi ngờ gì nữa, thực lực sẽ tăng vọt trong nháy mắt.

"Vút... Vút..!"

Từng đạo ánh mắt nóng bỏng chăm chăm nhìn vào luồng sáng màu đen. Trong tích tắc, trên bầu trời phát ra dày đặc những âm thanh xé gió, hầu hết những cường giả may mắn còn sống đều đã lao về phía tinh trụ màu đen.

"Ha ha, bản nguyên Yêu hỏa là của ta rồi...."

Một vị Cao cấp Bán Thánh vừa chụp được tinh trụ, điên cuồng cười vang lên. Nhưng tiếng cười còn chưa kịp dứt thì đã có hơn chục đạo quyền phong sắc bén không chút khách khí lao đến, hung hãn đập vào thân thể y. Lập tức, nửa thân trên của y liền biến thành một đám máu thịt bầy nhầy, tiếng kêu gào thảm thiết vang khắp đất trời rồi tắt lịm.

Nhìn cục diện càng lúc càng hỗn loạn, Tiêu Viêm cũng có chút nhíu mày. Hấn vung tay áo phóng ra hai cái bình ngọc cho Tử Nghiên và Cổ Nam

Hải

"Nhanh, mau khôi phục thương thế...!"

Tiêu Viêm nhìn hai người quát vội. Hiện tại những Đấu Thánh Tứ tinh đa phần đều đang suy nhược nên chưa một ai xuất thủ. Nếu bất kỳ kẻ nào trong đó có thể ra tay trước, thì khả năng đoạt được bản nguyên Yêu hỏa chính là rất cao, điều này không cần nghi ngờ.

Nhận lấy đan dược, Tử Nghiên và Cổ Nam Hải cũng không nhiều lời vô ích mà lập tức phục dụng, sau đó tận lực khôi phục đấu khí. Đương nhiên họ cũng không thể thiếu cảnh giác với tình cảnh xung quanh, miễn cho có kẻ thừa nước đục thả câu!

Tiêu Viêm quay đầu nhìn khoảng không hỗn loạn phía trước, mắt chợt lóe tinh quang. Đôi cánh sau lưng lần thứ hai vỡ mạnh. Tốc độ của hắn vốn đã hơn xa đám Đấu Thánh bình thường, nên chỉ chớp nhoáng vài lần đã lần vào trong đám đông. Nhưng ngay khi hắn vừa ra tay thì Phó điện chủ Hồn Điện cũng động thân, hiển nhiên lần này y đã được lệnh phải trực tiếp theo chặt Tiêu Viêm.

"Cản hắn lại..."

Nhìn thấy Phó điện chủ lại xuất thủ, Tiêu Viêm hừ lạnh rồi tâm thần khẽ động. Hỏa nô tạm thời bị hắn hàng phục lúc trước lập tức điên cuồng liều mạng vọt tới, xung quanh Hỏa nô, đám người Huân Nhi, Cổ Thanh Dương, Dược lão cũng đồng loạt xuất thủ. Trong lúc nhất thời cũng có thể trực tiếp chặn đứng được cao thủ Đấu Thánh Tam tinh Hậu kỳ như Phó điện chủ Hồn Điện.

"Vút vút...!"

Khi Phó điện chủ đã bị ngăn cản, Tiêu Viêm thừa cơ lao tới, hắn chỉ khẽ lay động hai cánh đã xuất hiện cạnh tinh trụ màu đen, vung tay ôm lấy. Nhưng khi hắn định dùng lực kéo đi thì bất chợt phát hiện, tinh trụ nọ vậy mà không chút suy chuyển, lập tức nhả thần lạnh hắn, quay phát lại.

Chỉ thấy đầu bên kia của tinh trụ màu đen có một người trẻ tuổi mặc áo bào màu đen đang giương cặp mắt hờ hững mà âm trầm nhìn hắn.

"Hồn Phong?"

Nhìn thấy người này, vẻ mặt Tiêu Viêm trong thoáng chốc trở nên lạnh như băng.

"Từ xưa đến nay, vẫn chưa có ai cướp được đồ vật nằm trong tay ta!" Hồn Phong nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, lạnh lẽo cười.

Nghe vậy, khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên, lập tức vung chưởng đánh tới

"Đã vậy, từ hôm nay liền có..."

-----oO-----

Chương 1506: Trận chiến kinh thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một chưởng đánh tới, hỏa diễm trong lòng bàn tay Tiêu Viêm nhất thời bùng ra, không chút khách khí mà vỗ thẳng vào mặt Hồn Phong.

"Dựa vào người sao..?"

Trên khuôn mặt Hồn Phong vẫn đọng lại nụ cười lạnh lẽo, y nhìn Dị hỏa ngùn ngụt trong lòng bàn tay Tiêu Viêm, vẻ khinh bỉ trên khóe môi càng lúc càng đậm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Sớm nghe nói người dung hợp được vài loại Dị hỏa. Bất quá, đối với người khác có lẽ người rất mạnh, nhưng trong mắt ta, thì thật chẳng đáng một xu..."

Vừa cười nhạt Hồn Phong vừa xoay tít bàn tay, hữu chưởng mạnh mẽ đánh tới. Y không thèm né tránh hay úy kỵ gì, mà trực tiếp lấy cứng đối cứng cùng song chưởng của Tiêu Viêm.

"Âm!"

Song chưởng va chạm, năng lượng hùng hậu nhất thời bùng ra, đẩy lùi một

số Bán Thánh đang đứng gần đây ra xa, không gian xung quanh như bị bóp méo.

"Dung hợp Di hỏa không phải là thứ khiến người tự kiêu tự mãn lắm hay sao? Đã thế hôm nay ta liền cho người kiến thức một chút, cái gì là không đỡ nổi một đòn!"

Hồn Phong âm lãnh cười dài. Đôi đồng tử màu đen trong mắt y đột nhiên lóe lên màu tím sẫm, từ lòng bàn tay, một cỗ lực đạo kỳ dị mang tính thôn phệ ùn ùn phát ra. Dưới sức hút kỳ dị đó, Tiêu Viêm nhất thời phát hiện, Di hỏa trên tay hắn không ngờ đang bị Hồn Phong hút vào trong thân thể. Hơn nữa, ngay khi Di hỏa của hắn tiến vào cơ thể của Hồn Phong thì hắn cũng đồng thời mất đi cảm ứng với nó.

"Tên khốn này, quả nhiên cổ quái..."

Tình huống vừa rồi thật sự đã khiến Tiêu Viêm thoáng rung mình. Hắn vung tay lên, quyết đoán thu quyền lại, đồng thời chân phải đá mạnh vào trụ sáng màu đen làm nó bay vọt lên trời. Về mặt hắn nhất thời cũng trở nên trầm trọng, trong cơ thể đấu khí như sóng biển gầm thét trào dâng, từng đạo đấu khí mạnh mẽ không chút khách khí chụp về phía Hồn Phong. Tuy Hồn Phong chỉ là Đấu Thánh Nhị tinh Hậu kỳ, nhưng trong mắt Tiêu Viêm, người này so với Phó điện chủ Hồn Điện càng thêm nguy hiểm.

"Diễm Phân Phệ Lăng Xích..!"

"Đế Ấn Quyết..! Tứ ấn dung hợp..!"

"Âm! Âm....!"

"Liệt Phong Khiếu Hồ chưởng..!"

"Hắc Cực Băng Kinh...!"

Đôi mắt với hàng loạt đòn công kích sắc bén của Tiêu Viêm, Hồn Phong vẫn cứ bình tĩnh, càng không chút nào tỏ ra bị lép vế bức lui. Trái lại, đấu khí trong cơ thể y dường như đang được huy động đến cùng cực. Từng đạo đấu khí cao cấp được thi triển bằng một tốc độ kinh người. Trong phút chốc, trên bầu trời năng lượng cuồng bạo đã ngập tràn khắp bốn phương tám hướng. Chiến đấu kinh thiên như vậy, đã khiến không ít kẻ đang âm

thầm quan sát cũng phải há mồm tròn mắt!

Giữa thiên không, biển lửa tím sẫm cuộn trào mãnh liệt, sóng lửa lan xa đến tận chân trời. Những cường giả xung quanh, tại thời điểm biển lửa bùng ra vội vàng chạy thoát ra xa, riêng Tiêu Viêm và Hồn Phong vẫn kịch liệt dây dưa cùng một chỗ. Kẻ trước dựa vào Địa hỏa càng đánh càng mạnh mẽ, người sau thì lý lợm ứng chiến, tựa hồ biển lửa khủng bố kia chẳng thể gây cho y mảy may trở ngại.

"Tiêu Viêm này đúng là có vài phần bản lĩnh, không ngờ có thể đáng ngang tay với Hồn Phong."

Điện chủ Hồn Điện khẽ nhíu mày nhìn trận chiến kịch liệt kia. Hồn Phong tuy chỉ là Nhị tinh Đấu Thánh Hậu kỳ nhưng sức chiến đấu không thua gì Tam tinh. Hơn nữa, đấu kỹ sở học đều là tinh hoa hàng đầu của Hồn tộc, chiến lược nhờ đó mà đề thăng không ít. Chỉ là hẳn không ngờ Tiêu Viêm chỉ dựa vào thực lực của Đấu Thánh Nhị tinh Sơ kỳ mà vẫn có thể chống đỡ đến giờ.

"Hãy tranh thủ cho ta một ít thời gian... khi ta một lần nữa ra tay, nhất định..."

Ánh mắt của Điện chủ Hồn Điện lập lòe tinh quang, cuối cùng lại nhìn lên biển lửa ngập trời. Nơi đó, trụ sáng màu đen đang hờ hững nổi trôi, tán xạ ra hào quang màu đen, ẩn chứa một sức hút có thể khiến người ta mê muội và điên cuồng.

"Hôm nay, nhất định Hồn tộc ta phải đoạt được Tịnh Liên Yêu Hỏa..."
Điện chủ Hồn Điện siết chặt nắm tay, trong lòng thấp giọng quát.

"Hoàng Tuyên Chi."

"Hoàng Tuyên Chương."

Trên trời cao, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, thân hình lóe lên trực tiếp hiện ra trên đầu Hồn Phong, một chương một chỉ đồng thời xuất ra. Nhất thời một bàn bàn tay và chỉ phong cực lớn bằng năng lượng ngưng tụ giữa không trung rồi âm âm lao về phía Hồn Phong.

"Vô dụng thôi."

Đối mặt với thế công hung hãn của Tiêu Viêm, Hồn Phong chỉ cười nhạt rồi lắc đầu, ngón tay chọt điểm nhẹ vào hư không. Vòn vện hai tia sáng màu đen to chừng ngón tay cái đột nhiên từ đầu ngón tay y phóng vụt ra, va chạm với Hoàng Tuyền song kỹ. Chốc lát va chạm đó, không hề tạo ra năng lượng bạo tạc như tưởng tượng, mà hai tia sáng nhìn thì rất yếu ớt kia không ngờ lại có thể làm cho song kỹ của Tiêu Viêm hao mòn dần đi.

"Lại cần nuốt sao?"

Nhìn cảnh tượng đó, nhãn thần Tiêu Viêm chột lạnh. Trải qua lần giao thủ này, hẳn càng lúc càng có thêm hiểu biết về Hồn Phong. Tựa hồ trong thân thể của người này ẩn chứa một thứ gì đó vô cùng quý dị, đến nỗi cả Dịch hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm nếu vô ý cũng sẽ bị hấp thu ngay tức khắc.

"Thủ đoạn của ngươi nếu chỉ có chừng này, vậy thì cuộc chiến đấu cũng nên kết thúc đi thôi!"

Hồn Phong chậm rãi ngẩng đầu, đồng tử màu đen trong mắt y một lần nữa phát ra những luồng sáng tím sẫm, ngoài ra ngay mi tâm cũng dần hiện lên những ký hiệu kỳ lạ. Khi tộc văn của Hồn tộc hiện lên đầy đủ thì chỉ trong khoảnh khắc, thực lực của Hồn Phong đã tăng vọt đến ngưỡng của Tam tinh Đấu Thánh.

Nhìn thấy Hồn Phong triệu hồi tộc văn, tâm niệm của Tiêu Viêm cũng khẽ động. Trên mi tâm của hắn tộc văn cũng hiện lên, đồng thời lực lượng tại Linh Hồn Hải cũng lặng yên khởi động, một bóng người mơ hồ chậm rãi ngưng tụ bên cạnh hắn!

"Linh hồn phân thân?"

Thấy đạo linh hồn phân thân vừa xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt Hồn Phong cũng có chút nhú lại. Bởi y có thể cảm nhận được thực lực của phân thân kia không hề kém hơn Tiêu Viêm. Đồng thời, bản thân y cũng thừa nhận, nếu xét về lực lượng của linh hồn, y quả thật không bằng đối phương.

Với lực lượng của linh hồn Thiên cảnh Đại viên mãn của hắn, nơi đây trừ Điện chủ Hồn Điện lúc cực thịnh ra có thể so sánh, còn lại thật sự không một ai có tư cách tranh phong với Tiêu Viêm. Dầu có là thiên tài trọng

điểm của Hồn tộc thì cũng vậy thôi...

"Ngũ Luân Li Hỏa pháp."

Phân thân linh hồn vừa xuất hiện, Tiêu Viêm cũng lao vút lên cao, tầng tầng Di hỏa từ trong cơ thể hắt tràn ra ngoài, hóa thành một ngọn lửa cực lớn trên không, nhanh chóng hình thành Ngũ Luân Li Hỏa đại trận.

Khi bản thể Tiêu Viêm bày ra đại trận, thì cùng lúc đó, phân thân linh hồn của hắn cũng nghiêm mật, hai tay nhanh như chớp không ngừng biến ảo tạo ra từng đạo thủ ấn. Thân thể theo đó cũng vụt lớn lên hàng trăm trọng, thậm chí ngoài thân còn xuất hiện cả hư ảnh khổng lồ gần nghìn trọng.

"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"

Hơn nữa đây lại là Thiên Nộ Hoàng Tuyền do phân thân thi triển. Uy lực mà nó tạo ra, phỏng phát còn cường hãn hơn rất nhiều so với bản thể của Tiêu Viêm.

Khắp thiên không là biển lửa ngập trời. Năm ngọn lửa với năm màu sắc khác nhau chậm rãi xoay tròn trên cao, mà trong đó năng lượng hùng hậu cũng điên cuồng ngưng tụ.

Đối mặt với thế công của Tiêu Viêm, dẫu là Hồn Phong cũng phải biến sắc. Ngoài thân thể y đầu khí màu tím đen ào ạt tuôn ra, mơ hồ bên trong yên lặng hực lên một ngọn lửa kỳ lạ.

Các cường giả khác như cảm nhận được nơi đây sắp diễn ra một trận đại chiến, ai nấy đều vội vã lui ra, tránh phải gặp cảnh họa vô đơn chí.

"Ngũ Luân Li Hỏa Bàn!"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm với vẻ mặt lạnh lùng chỉ ngón tay về phía Hồn Phong. Từ đỉnh đầu hắn, hỏa bàn khổng lồ đột nhiên rít lên, từng tác không gian xung quanh tan nứt rạn vỡ, thậm chí biển nham thạch nóng chảy bên dưới như bị một lưỡi dao sắc bén cắt qua, tạo thành một cái khe khổng lồ dài hàng nghìn trọng.

"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"

Ngay khi quang lửa khổng lồ kia hạ xuống thì hư ảnh phía sau linh hồn phân thân của Tiêu Viêm cũng đột nhiên há miệng. Một đạo công kích linh hồn kinh thiên động địa trong nháy mắt lao vụt ra.

"Vù..."

"Thôn Thiên Kính."

Đối mặt với thế công kinh khủng này, vẻ mặt Hồn Phong càng lúc càng nghiêm trọng. Y há miệng phun ra một cột sáng màu tím đen, nhất thời cột sáng này xoay tròn hóa thành một chiếc gương. Phía trước mặt gương từng tia sáng tím sẫm như lôi điện ngoằn ngoèo lan tràn, phàm là lửa thường hay Di hỏa, một khi đụng phải quang sáng tím đen nọ đều lập tức hóa thành một mảnh hư vô.

Thế công của cả hai đều rung trời chuyển đất, dưới ánh mắt rung động của chúng nhân âm âm lao vào nhau. Không có năng lượng bùng nổ diễm lệ, cũng không có âm thanh chấn động đất trời, mà vền vẹn chỉ có giằng co cùng cắn nuốt.

Ngũ sắc Hỏa bàn vừa tiếp xúc với quang sáng tím đen thì lập tức hỏa diễm xung quanh ảm đạm hẳn đi, bất quá quang sáng tím đen nọ cũng chấn động vô cùng kịch liệt, bắt đầu từ một điểm rồi dần lan thành những đợt sóng năng lượng yên lặng tràn ngập khắp quang sáng.

Mà sau khi Hỏa bàn cùng quang sáng va chạm, đòn linh hồn trùng kích cũng trong nháy mắt đánh tới, không ngừng hung hăng đập lên quang sáng.

"Hự!"

Đối mặt với thế công kinh khủng như vậy, thân thể Hồn Phong cũng khẽ chấn động, trong yết hầu truyền ra một tiếng rên nhẹ. Hiển nhiên y không ngờ rằng, công kích của Tiêu Viêm lại mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng của mình như thế. Năng lượng trùng kích cuồng bạo như vậy, dù Thôn Thiên Kính có khả năng thôn phệ cực mạnh cũng không cách nào phát huy ra được.

"Phá cho ta!"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn Thôn Thiên Kính đang liên tục lay động, hẳn liên chuyển thân, không ngờ lại dung hợp với phân thân linh hồn của mình. Hư ảnh khổng lồ gần như sắp tiêu tán lại lần nữa há mồm mà phun ra một đạo sóng linh hồn kinh thiên động địa.

"Vù!"

Linh hồn trùng kích chỉ trong chớp mắt đã đánh tới. Sắc mặt của Hồn Phong vào lúc này trở nên khó coi vô cùng. Y điễm chân vào hư không, cực nhanh lùi lại, đồng thời Thôn Thiên Kính trước mặt cũng phình lớn lên rồi bạo liệt.

"Ha ha... Đa tạ.."

Đẩy lui Hồn Phong, Tiêu Viêm ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, rồi bất chợt động thân, một lần nữa xuất hiện cạnh cột sáng màu đen. Hắn lập tức vung tay chụp tới đem nó nắm trong tay.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, ngươi là của ta!"

-----oOo-----

Chương 1507: Tiêu Thần ra tay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên bầu trời, dưới nhiều ánh mắt đang chăm chú quan sát, Tiêu Viêm trực tiếp vung tay chụp lấy luồng sáng màu đen. Khoảnh khắc khi bàn tay hắn chạm vào luồng sáng, Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng từ bên trong không ngờ truyền ra nhịp tim đập rất mơ hồ. Cảm giác tại nơi đó như có một sinh vật đang tồn tại vậy.

"Chẳng dè Tịnh Liên Yêu Hỏa này đã tu luyện tới tình trạng như vậy, quả thật chẳng khác gì con người."

Cảm giác được bên trong luồng sáng đang phong ấn Tịnh Liên Yêu Hỏa lại truyền ra nhịp tim đập, trong lòng Tiêu Viêm thoáng lấy làm lạ, vừa muốn nhanh chóng lui ra thì không gian xung quanh hắn trong tích tắc đã

như ba đào cuộn trào kịch liệt. Một thân ảnh phá không mà ra, đại thủ võ mạnh xuống dưới, trực tiếp phong tỏa đường lui của Tiêu Viêm.

"Tĩnh Liên Yêu Hỏa không phải là vật người có thể động đến!"

Đột nhiên nghe thấy tiếng quát lạnh vang lên bên tai, Tiêu Viêm thoáng rung mình: *"Điện chủ Hồn Điện? Lão khốn này khôi phục cũng thật nhanh đó chứ."*

Trong lòng chợt rung động, Tiêu Viêm lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy Điện chủ Hồn Điện như một con chim ưng khổng lồ bay vút đến, trên bàn tay to lớn đầu khí đen tuyền lặng yên ngưng tụ, nhắm thẳng Tiêu Viêm mà hung hăng chộp xuống. Xem bộ dáng này, hiển nhiên lão đã tung đòn sát thủ.

Tốc độ của Điện chủ Hồn Điện nhanh như chớp giạt, lại thêm không gian xung quanh bị ngưng đọng đã khiến Tiêu Viêm vô pháp tránh né.

"Yêu Hỏa thì không có, trái lại Hỏa liên đang sẵn đây, ta tặng cho lão vậy!"

Đối mặt với nguy cơ nhưng Tiêu Viêm vẫn không chút hoảng loạn, tu luyện nhiều năm như vậy rồi, có tình huống nào hắn còn chưa gặp qua, tự nhiên không bởi vì sự xuất hiện của Điện chủ Hồn Điện mà khiến cho tinh thần rối loạn. Hắn cực nhanh lui về sau vài bước, đồng thời nơi bàn tay đột ngột bùng lên những rung động ẩn chứa một lực lượng hủy diệt hùng hồn khiến tay áo Tiêu Viêm nát thành bụi phấn, một đóa hỏa liên năm màu đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ngũ sắc hỏa liên chân chính do năm loại Dị Hỏa dung hợp tạo thành – Hủy Diệt Hỏa Liên!

Đối mặt với nhân vật hùng mạnh như Điện chủ Hồn Điện, Tiêu Viêm không dám khinh thường chút nào, vừa xuất thủ đã dùng tới tuyệt chiêu mạnh nhất. Có điều tiếc là hiện tại thực lực hắn tăng trưởng quá đột ngột, nói cách khác là nhất thời hắn không thể dung hợp năm loại Dị Hỏa một cách hoàn hảo.

Hỏa liên thành hình, Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn bóng người đang càng lúc càng lớn dần trong mắt. Khoảnh khắc đó không ngờ tâm tưởng hắn lại lãnh

tĩnh dị thường. Tốc độ nhanh như chớp của Điện chủ Hồn Điện dưới sự quan sát tập trung của Tiêu Viêm cũng rõ ràng hẳn lên.

"Tặng cho lão này!"

Điện chủ Hồn Điện nhanh đến đáng sợ, thân ảnh lóe lên vài cái đã lập tức xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, và cũng ngay lúc đó, thân thể căng cứng giống như thân cung đang kéo cong hết mức của Tiêu Viêm trong tích tắc được buông thả, đóa Hủy Diệt Hỏa Liên trong tay trực tiếp đập thẳng vào mặt Điện chủ Hồn Điện.

"Nổ cho ta!"

Trong khoảnh khắc đóa sen lửa được tung ra, ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe lên một tia ngoan độc. Không ngờ hẳn chẳng cần lui lại mà trực tiếp dẫn nổ đóa sen lửa hủy diệt kia. Tốc độ Điện chủ Hồn Điện quá nhanh, nếu để lão có thời gian, không chừng lão có thể sẽ tránh khỏi được phạm vi mà đóa sen lửa phát ra uy lực lớn nhất.

"Tên điên này..."

Động thái liều mạng của Tiêu Viêm đã khiến Điện chủ Hồn Điện tức giận mắng lớn. Thân thể lão ngay tại thời khắc đó thoáng sựng lại rồi đột ngột giật lùi ra sau, nhưng khi lão sắp sửa nhảy lui thì đóa sen lửa đã âm âm nổ tung...

"Ầm...."

Một tiếng nổ cực lớn vang rền khắp trời khiến tai mọi người như ù đi không còn nghe thấy gì. Tiếng nổ mạnh mẽ tới mức mãi đến khi nó lan tận chân trời mà thiên địa vẫn như chìm vào trong một sự tĩnh mịch kỳ lạ. Trên bầu trời, một cơn lốc lửa khổng lồ cao mấy nghìn trượng bùng ra, một đầu cắm xuống khiến đất đá hóa thành biển nham thạch nóng chảy hừng hực, một đầu vươn thẳng thông lên trời cao, cuộn cuộn xoay tròn. Không gian phẳng phất như không chịu nổi phải vặn vẹo mà truyền ra những âm thanh như muốn rạn nứt tan vỡ....

Từng ánh mắt hoảng sợ nhìn cảnh tượng trên, dưới cơn bão lửa đầy bá đạo kia, bọn họ quả thật nhỏ bé như loài kiến hôi vậy.

"Tên chết tiệt kia..."

Hồn Phong ngưng trọng nhìn bão lửa, công kích khủng khiếp như vậy, dù là y dùng toàn lực cũng chưa chắc đã có thể đón đỡ.

"Điện chủ sẽ không sao chứ?" Phó điện chủ Hồn Điện đột ngột xuất hiện, trầm giọng hỏi.

"Uy lực của Di Hỏa dung hợp dĩ nhiên không yếu, nhưng thực lực của tên Tiêu Viêm kia còn thấp kém lắm. Muốn giết Điện chủ ư, nghĩ dễ dàng vậy sao?" Hồn Phong thần nhiên nói: *"Chuẩn bị đi, nếu có cơ hội, lập tức ra tay đoạt lấy Tịnh Liên Yêu Hỏa!"*

Phó điện chủ Hồn Điện gật đầu, mắt chăm chăm nhìn lên không trung.

Con lốc lửa cực lớn quay cuồng tàn phá khắp bốn phương tám hướng trên trời cao gần mười phút mới chậm rãi tan đi. Khi bão lửa tan dần, bên dưới biển nam thạch nóng chảy cũng xuất hiện một cái vực không đáy rộng chừng vạn trượng. Từ xa nhìn lại, tựa hồ như miệng của Ác ma đang há ra toang hoác, thâm sâu không thể dò.

"Xẹt..."

Theo bão lửa tiêu tan, khoảng không cách đó không xa cũng thoáng rung động, hai bóng người đồng thời xuất hiện. Một trong đó là Tiêu Viêm với sắc mặt nhợt nhạt, mà người kia, dĩ nhiên là Tử Nghiên.

"Người thật quá điên đi mà, nếu hãm thân trong đó, người cũng sẽ bị Hỏa Liên hủy diệt đó!" Trên vầng trán Tử Nghiên ẩn ước quang sáng màu tím, nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, giận dữ nói.

Tiêu Viêm cười cười không nói, nhìn lại chỗ bão lửa vừa tiêu tan, nơi ấy, một bóng người đạp trên hư không chậm chậm bước ra.

"Quả nhiên là không chết được..."

Thấy thế, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, thoáng hiện nỗi thất vọng.

"Không hổ là kẻ có thể khiến cho người Hồn Điện ta thất bại nhiều lần. Đích thật đã có thể khiến lão phu nhìn người với con mắt khác xưa."

Bóng người chậm rãi đi tới trong mây khói đó chính là Điện chủ Hồn Điện. Lão vẫn sống sót ngay bên trong Hủy Diệt Hỏa Liên nhưng sắc mặt cũng có phần nhợt nhạt, đồng thời bên khóe miệng rịn ra một dòng máu nhỏ. Hiên nhiên, việc ngang ngạnh chống chọi trực tiếp với hỏa liên cũng không lấy làm thoải mái gì!

"Vụt vụt..."

Nhìn thấy Điện chủ Hồn Điện còn sống, sắc mặt đám Huân Nhi cũng khẽ biến, lập tức động thân bay vụt tới vây xung quanh Tiêu Viêm, rồi cảnh giác nhìn chăm chú vào Điện chủ Hồn Điện.

"Lúc trước hai người liên thủ, có phải là để thăm dò thực lực của ta hay không? Nếu quả thực là vậy, lúc bấy giờ ta có thể sẽ khiến hai vị phải giật mình tí chút đấy."

Điện chủ Hồn Điện lãnh đạm liếc nhìn đám Huân Nhi, sau đó dừng lại trên người Tử Nghiên và Cổ Nam Hải, cười to một cách quái dị rồi vung tay biến ảo một cái thủ ấn. Khi thủ ấn kết thành, khí tức của Điện chủ Hồn Điện dưới ánh mắt khiếp hãi của mọi người đột nhiên tăng vọt. Chỉ trong mười hơi thở ngắn ngủi đã trực tiếp xung phá cảnh giới Tứ tinh Hậu kỳ, mơ hồ vươn tới cảnh giới Đấu Thánh Ngũ tinh Sơ kỳ.

"Ngũ tinh Đấu Thánh!"

Cảm thụ khí tức của Điện chủ Hồn Điện trong nháy mắt trở nên vô cùng mạnh mẽ, vẻ mặt đám người Tiêu Viêm trở nên hết sức khó coi. Điện chủ Hồn Điện này không ngờ lại ẩn tàng thực lực đến tận bây giờ.

"Lão đã là Ngũ tinh Đấu Thánh mà vẫn dám ra tay sao? Xem ra lão không coi ước định của các chủng tộc Viễn cổ là cái gì rồi!"

Cổ Nam Hải trầm giọng nói. Nếu Điện chủ Hồn Điện vốn vẹn chỉ là Tứ tinh Hậu kỳ, y và Tử Nghiên liên thủ thì chẳng cần phải sợ. Nhưng nếu quả thật lão là Ngũ tinh Đấu Thánh, với thực lực hai người bọn họ, đơn giản là không có chút hi vọng chiến thắng.

"Ha ha, lão phu chỉ may mắn đạp một chân vào lĩnh vực của Ngũ tinh Đấu Thánh mà thôi, như thế mà nói, không chân chính được xem là Ngũ tinh"

Đấu Thánh, cho nên cũng không tính là phá vỡ ước định!"

Điện chủ Hồn Điện cười nhạt, rồi không nhiều lời vô ích, chân đạp hư không tiến thẳng lại chỗ đám người Tiêu Viêm: "*Giao bốn nguyên Yêu hỏa ra đây!"*

"Năm mơ..."

Nhãn thần Tử Nghiên trở nên lạnh lẽo hẳn, nàng khoa chân bước tới, ánh sáng vàng rực bùng lên rồi ngưng tụ thành một con Kim long cực lớn, gương nanh múa vuốt nhắm thẳng Điện chủ Hồn Điện vọt tới.

"Vỡ cho ta..."

Nhưng đối mặt với công kích của Tử Nghiên, Điện chủ Hồn Điện chỉ khẽ lắc đầu, lão bám tay điểm vào hư không, chỉ thấy con Kim long còn cách xa mười trượng kia đột nhiên vỡ tung ra thành từng mảnh vụn.

"Hư..."

Kim long tan vỡ, khiến Tử Nghiên có cùng liên hệ phải kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục lui nhanh về phía sau.

Nhìn thấy Tử Nghiên tiếp một chiêu đã bị thương, mọi người không khỏi biến sắc. Chênh lệch giữa Ngũ tinh Đấu Thánh và Tứ tinh Hậu kỳ Đấu Thánh quả thật quá lớn. Nếu là lúc trước, Điện chủ Hồn Điện nhất định không có khả năng khẽ vung tay là đã đánh bại Tử Nghiên dễ dàng như vậy.

"Ta và Tử Nghiên vừa rồi hao lực quá nhiều, mà lão gia hỏa kia không hiểu sao tựa hồ có thể khôi phục rất nhanh. Bây giờ dù ta và Tử Nghiên có liên thủ sợ rằng cũng không thể địch lại lão." Cổ Nam Hải thấp giọng nói.

"Thái Hư Cổ Long tuy mạnh mẽ đấy, nhưng muốn vượt giai khiêu chiến e rằng quá khó. Mau đem bốn nguyên Yêu hỏa giao ra, bốn Điện chủ sẽ nỗ công liên thủ lúc trước mà tha cho hai người bình yên rời đi!"

Điện chủ Hồn Điện chấp tay sau lưng, Hồn Phong và Phó điện chủ cũng đã xuất hiện bên cạnh, âm trầm nhìn chăm chặp vào đám người Tiêu Viêm.

Ánh mắt Tiêu Viêm chột lóe sáng, cánh tay đang nắm giữ luồng sáng màu đen đã nổi gân xanh. Thực lực của Điện chủ Hồn Điện quá ư mạnh mẽ, mạnh đến nỗi hắn dùng đến Hủy Diệt Hỏa Liên rồi mà cũng vô pháp khiến lão trọng thương. Nhưng nếu bắt hắn phải buông tha bốn nguyên Yêu hỏa thì cũng là chuyện không thể rồi.

"Sớm nghe người giao hoạt như hồ ly! Được, đã vậy hôm nay bốn Điện chủ nhất định sẽ không cho người có cơ hội đào tẩu đâu!"

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, Điện chủ Hồn Điện khẽ cười nhạt. Lão dẫm mạnh vào hư không, thân ảnh như ma mị xuyên qua mấy người rồi trực tiếp xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, sau đó vung chưởng chộp xuống thiên linh cái của hắn.

"Tiểu bối, mau chịu chết..."

Chiêu thức nọ của Điện chủ Hồn Điện hầu như đã được thi triển đến mức cực điểm. Người bình thường chỉ thấy không gian rung lên một trận thì bàn tay của lão đã cách thiên linh cái Tiêu Viêm không đến một tấc.

"Hậu bối thì đã sao? Há để mi nói chết là chết..?"

Đương khi Điện chủ Hồn Điện gần chộp được Tiêu Viêm thì đột ngột một bàn tay thon gầy xuất hiện ngay trên đỉnh đầu hắn, hất bắn tay của lão ra, đồng thời một thanh âm khàn khàn chậm rãi vang lên.

-----oOo-----

Chương 1508: Hồn Ma lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn dĩ đánh ra một chương này hắn đã nắm chắc phần thắng, nhưng biến cố lại xảy ra một lần nữa khiến Điện chủ Hồn Điện biến sắc. Ánh mắt hắn liền trở nên âm trầm nhìn thẳng về bóng người ăn mặc bình thường đang lặng lẽ đứng sau lưng Tiêu Viêm. Nhìn thoáng qua người này trông rất bình thường nhưng bản thân lại mang khí tức quý dị khó lường, làm cho người nhìn vào không thể thăm dò được bản lãnh thực chất.

"*Ngươi là người phương nào?*" Điện chủ Hồn Điện ánh mắt âm u, quát hỏi. Tuy nói địa vị của hắn trong Hồn Tộc không thấp, nhưng thời của Tiêu Huyền đã qua lâu lắm rồi cho nên hắn đương nhiên không thể nào nhận ra người ở trước mặt chính là Huyết Thủ Tiêu Thần danh tiếng lừng vang trong Tiêu Tộc của năm đó.

"Tiêu Thần lão tổ."

Tiêu Viêm nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, khi thấy Tiêu Thần rút cuộc đã ra tay thì hắn liền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc thoát khỏi ảo cảnh cho đến nay, vị tiền bối của Tiêu tộc này chưa hề ra tay một lần nào, dù là Tiêu Viêm có chiến đấu ác liệt như thế nhưng hắn cũng chỉ núp ở một bên theo dõi. Có điều sự ẩn tàng của hắn lại rất có ích đối với Tiêu Viêm, vì khi thật sự gặp phải nguy hiểm, hắn nhất định sẽ ra tay hỗ trợ.

Tiêu Thần phát phát tay áo. Tính tình hắn vốn quái gở trăm muện cho nên lúc này hắn không muốn nói thêm điều gì mà chỉ nhắc chân chậm rãi tiêu sái đi đến trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt vẫn ngó chừng Điện chủ Hồn Điện đang ở đối diện, thanh âm khàn khàn hỏi: "*Hắn cũng là người Hồn tộc sao?*"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

"Vậy thì nên giết chết ..."

Nghe được thanh âm trầm thấp của Phong Thần kia, Tiêu Viêm trong lòng cũng cảm thấy hơi sợ hãi, đưa mắt liếc sang Tiêu Thần. Cho tới bây giờ hắn mới phát hiện ra là thủy chung hắn vẫn không có thấy rõ thực lực đích thực của vị lão tổ này. Khi ở ảo cảnh, Tiêu Thần tuy rằng có thể đánh bại Tử Nghiên cùng trưởng lão Cố Nam Hải, nhưng nhìn thì có chút miễn cưỡng mới thắng được. Theo sự suy đoán của Tiêu Viêm, hắn hẳn là bị vây khốn trong tầng Tứ tinh Đấu Thánh Hậu kỳ, mặc dù xem ra thì còn mạnh hơn một chút, nhưng nếu nói đặt tới Ngũ tinh Đấu Thánh Sơ kỳ thì quá nghịch thiên đi. Tuy nhiên, khi Tiêu Thần thốt lên một câu này thì Tiêu Viêm cảm giác được sự suy đoán của hắn hình như không đúng....
Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Sau một thời gian dài mấy ngàn năm bị nhốt trong huyễn cảnh, cho dù không thể tu luyện bình thường nhưng nói đến việc nước chảy đá mòn, thì

lâu năm tích lũy từng giọt một ắt sẽ có ngày thành tựu, vẫn như cũ có thể khiến người khác cảm thấy hoảng sợ. Xem ra, Tiêu Thần lão tổ này dám nói như vậy thì bản thân tất nhiên phải có một chút bản lĩnh gì đó.

"Ngươi là người của Tiêu tộc?"

Điện chủ Hồn Điện nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Thần, đến một lát sau hắn mới đột nhiên sực nhớ lại câu nói lúc nãy của Tiêu Thần, lập tức nhíu mày rồi cất tiếng dò hỏi, nghe giọng hắn có vẻ không tin tưởng lắm: *"Làm sao có thể chứ? Tiêu tộc sớm đã tiêu tàn đổ nát thì làm sao có thể còn có cường giả Đấu Thánh tồn tại?"*

Nhìn bộ dáng của Tiêu Thần, hiển nhiên hắn không phải như Tiêu Viêm chỉ mới tu luyện trong mấy chục năm ngắn ngủi. Nếu là đã như vậy thì hắn tồn tại đã rất lâu rồi. Nhưng tại sao Hồn Tộc lại không có một chút tình báo gì liên quan đến hắn?

Đối với sự khiếp sợ của Điện chủ Hồn Điện, trên khuôn mặt của Tiêu Thần không hề tỏ vẻ gì là dao động, chân hắn vẫn đạp hư không từng bước từng bước mà tiến tới. Theo sau mỗi một bước của hắn chính là những đợt đầu khí ba đào mãnh liệt, giống như những cơn sóng cuộn cuộn không ngừng, càng lúc càng dâng cao, càng lúc càng cường hãn hơn.

Tứ tinh Trung kỳ ..., tứ tinh Hậu kỳ ..., Ngũ tinh Trung kỳ ...

Đám người Tiêu Viêm mặt lộ vẻ kinh hãi chăm chú nhìn theo bóng dáng Tiêu Thần. Khí tức của hắn chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi cư nhiên đã đột phá Tứ tinh mà đạt tới cảnh giới của Ngũ tinh Đấu Thánh Trung kỳ.

Thực lực này so với Điện chủ Hồn Điện thì còn mạnh hơn đến một bậc.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Cảm nhận được khí tức khủng bố của Tiêu Thần, Điện chủ Hồn Điện liền biến sắc, lớn tiếng quát hỏi. Hồn Phong và Phó điện chủ Hồn Điện đang đứng ở phía sau liền bước tới, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Thần, họ đã bị biến cố trước mắt làm cho kinh loạn.

"Khó trách Tiêu Thần lão tổ có thể kiên trì ở trong huyệt cảnh của Tịnh Liên Yêu Hỏa nhiều năm như vậy, thì ra là thực lực của hắn đã tăng

trường đến mức độ này." Trong mắt Tiêu Viêm lóe lên vẻ mừng rỡ, thì thào lầm bầm một mình.

"Nhiều lời!"

Đôi mắt với tiếng quát của Điện chủ Hồn Điện, đôi lông mày Tiêu Thần liền nhíu lại còn bàn tay thì nắm chặt vào hư không. Ngay lúc đó, một mảng huyết ảnh thật lớn ngưng tụ ở trong lòng bàn tay hắn rồi hình thành một thanh huyết phủ thật lớn. Khi bàn tay Tiêu Thần vừa chuyển thì huyết phủ trong chớp mắt xé rách không gian tạo nên những tiếng động vang dội, nhắm vào Điện chủ Hồn Điện ba người mà đập xuống.

"Mau lui lại!"

Thấy Tiêu Thần xuất thủ, Điện chủ Hồn Điện biến sắc, nhanh chóng vung tay áo lên mang hai người Hồn Phong đẩy lui về phía sau. Miệng hắn chợt phun mạnh một cái, tức thì một viên quang cầu màu đen lớn chừng nửa trượng từ trong miệng bay ra mang theo những tiếng kêu thảm thiết thê lương, giống như bên trong có chứa đựng vô số linh hồn đang cắn nuốt lẫn nhau.

"Xuy!"

Ở trên không trung, huyết ảnh chợt lóe, mọi người chỉ nhìn thấy trên quang cầu màu đen bay ra từ miệng Điện chủ Hồn Điện xuất hiện một phủ ảnh thật lớn. Ngay sau đó, họ thoáng nghe được một đạo âm thanh rất nhỏ vang lên trong chớp nhoáng, rồi tận mắt thấy được trên quang cầu màu đen nhánh đó có một đường máu nhỏ li ti như sợi chỉ đang lan tràn chi chít rồi vỡ vụn thành hai nửa sau một tiếng nổ.

"Xi xì!" Sau khi nổ tung ra, quang cầu màu đen chưa kịp phát huy ra lực lượng kia liền đã bị huyết phủ chém đứt. Trong miệng Điện chủ Hồn Điện lập tức học ra một ngụm máu tươi, thần sắc tái nhợt uể oải, vội vàng lui về phía sau. Công kích của Tiêu Thần ác liệt làm cho người khác khó tin nổi, những nơi mà huyết phủ đi qua, trời đất đều như nứt vỡ. Cổ khí thế bá đạo đó khiến cho những người ở đây đều hơi run rẩy.

"Phá Thiên tam phủ!"

Một phủ dễ dàng bổ nát công kích của Điện chủ Hồn Điện, Tiêu Thần vẫn

không chút dừng tay, cứ vậy mà bước tới hai bước bỏ huyết phủ trong tay xuống ba cái!

Tam phủ cơ hồ như nôi thành một mảnh. Với người bình thường mà nói thì khi họ dùng mắt thường để nhìn thì chỉ có thể thấy được một đạo hồng ảnh xẹt ngang qua bầu trời. Nhưng với những cường giả ở cấp bậc của Điện chủ Hồn Điện thì hẳn lại có thể nhìn thấy rõ ràng ba đường huyết tuyến đỏ sẫm dữ dội từ trong không gian lướt qua với một tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt, chúng đã đến ngay trước mặt hắn.

Ba đạo huyết tuyến* nhìn như nhỏ bé yếu ớt nhưng Điện chủ Hồn Điện lại cảm thấy từ đó một cảm giác nguy hiểm đến tột cùng.

*huyết tuyến: đường máu, tia máu.

"Hồn Táng Thuật!"

Đối mặt với nguy cơ lớn này, thân thể của Điện chủ Hồn Điện nhất thời chấn động, linh hồn theo đó mà thoát ra từ mi tâm rồi bất chợt, song chưởng của linh hồn quỷ dị nổ tung ra.

"Ô ô!"

Khi song chưởng của linh hồn nổ tung thì hắc vụ bỗng ùn ùn kéo đến che lấp cả bầu trời. Từ trong đám sương mù này phát ra vô số những tiếng rên siết thê lương của những linh hồn, giống như một loại âm thanh thần bí đang điên cuồng chui sâu vào trong não bộ của con người.

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Ba đạo huyết tuyến xé rách làn hắc vụ, nhưng khi xuyên qua thì trên huyết tuyến cũng nhanh chóng xuất hiện những đọt chấn động. Chỉ ngắn ngủi không đến vài giây, đạo huyết tuyến thứ nhất đã bị đánh tan, thậm chí ngay cả đạo thứ hai cũng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu yếu đi.

"Vỡ!"

Khi hắc vụ bao phủ khắp nơi, đột nhiên có một thanh âm khàn khàn trầm thấp chậm rãi vang lên. Chỉ trong giây lát, đám mây đen mù mịt liền bạo liệt ra rồi một huyết tuyến nhanh như chớp bắn vào một nơi trong hắc vụ.

"Phut!"

Huyết tuyến vừa mới bắn vào khu vực kia thì một tiếng phun máu liền truyền ra. Mây đen giăng đầy trời trở nên cứng đờ rồi nhanh chóng rút đi bằng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sau khi mây đen rút đi thì tầm nhìn của mọi người cũng khôi phục lại, khi vội vàng xem xét tình thế thì chợt thấy Điện chủ Hồn Điện máu me đầy người đang đứng run rẩy. Từ bả vai xuống tới bụng để lộ ra một vết thương lớn trông rất khủng khiếp, thậm chí mơ hồ có thể thấy được nội tạng của hắn, chứng tỏ một kích khí này đã khiến cho Điện chủ Hồn Điện bị thương rất nặng.

Tiêu Thần với sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn Điện chủ Hồn Điện, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc không ngờ người sau lại có thể sống sót vì trước đó, không biết có bao nhiêu cường giả đã ngã gục dưới một chiêu này của hắn...

Điện chủ Hồn Điện lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Thần, vội vàng lấy ra từ trong nạp giới vài chiếc bình ngọc rồi sau đó đổ thuốc lên vết thương của mình. Trong lúc vết thương xèo xèo bốc khói trắng, hai tay của hắn bỗng nhiên kết xuất một đạo ấn kết, từ đó chợt tuôn ra ánh sáng màu đen giống như một cái lao tù, bao bọc lấy hắn và Tiêu Thần ở bên trong.

"Ma lão, đã xem lâu như vậy thì giờ cũng nên ra tay đi." Trong lúc kết xuất lao tù thì Điện chủ Hồn Điện đột nhiên phần nộ quát lớn.

Nghe được những lời này của Điện chủ Hồn Điện, sắc mặt của đám người Tiêu Viêm đang đứng ở bên ngoài liền đột nhiên biến đổi. Không lẽ Hồn Tộc còn có cường giả ẩn nấp ở nơi đây sao?

"Ài, Hồn Diệt Sinh, người thật làm cho lão phu quá thất vọng rồi ..."

Khi đám người Tiêu Viêm quét mắt nhìn quanh thì từ mảng hư không kia phát ra một tiếng thở dài.

Tiêu Viêm chợt quay đầu lại nhìn chằm chằm một đám người đang đứng ở cách đó không xa. Một vị lão nhân áo xám với thực lực ở mức Bán thánh cao cấp lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, chậm rãi bước đến. Mà khi đi, khuôn mặt lão cũng xuất hiện một chút biến hóa. Một đôi lông mày dài rũ xuống, nhìn

vô cùng quý dị.

Vị lão giả này Tiêu Viêm cũng đã nhìn thấy một lần trong lúc hỗn chiến, nhưng lúc đó người này bị Hỏa Nô đuổi giết phải chạy trốn khắp nơi nên hắn cũng không mấy để ý. Hắn thật không ngờ rằng vị lão giả bình thường đến không thể bình thường hơn nữa như vậy lại thâm tàng bất lộ.

"Hồn Ma lão nhân, là ngươi? Hồn Tộc ngươi thật muốn phá ước định phải không?"

Nhìn thấy vị hắc mi* lão nhân này, sắc mặt của Cổ Nam Hải cùng với vị trưởng lão Viêm tục chủng tộc khác trở nên khó coi, còn trong mắt thì mờ hồ có vẻ úy kỵ.

*hắc mi: Lông mày đen.

"Kỳ thật, so với căn nguyên của yêu hỏa thì cái hiệp ước đó chẳng là gì cả."

Vị hắc mi lão giả được xưng là Hồn ma lão nhân này mỉm cười, ánh mắt của hắn quét ngang đám người Tiêu Viêm nhưng vẫn không lập tức ra tay, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi chuyển tầm nhìn sang hướng khác, đám chiêu nhìn vào khoảng không cách đó không xa, nói: *"Lão yêu quái của Tiểu Đan Tháp, nếu lão phu đã hiện thân rồi thì ngươi còn ẩn nấp làm gì?"*

-----oOo-----

Chương 1509: Thanh Ngu Mục Đồng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy lời nói của Hồn Ma lão nhân, mọi người ở đây đều chấn động mạnh, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn mảnh hư không kia. Vẫn còn cường giả khác đang ẩn nấp, vậy mà bọn họ lại không biết.

"Lão yêu quái Tiểu Đan Tháp?"

Ánh mắt Tiêu Viêm cũng nhìn về phía đó, nội tâm chấn động. Theo như lời Hồn Ma lão nhân, người kia chính là vị lão tổ thần bí của Tiểu Đan

Tháp? Nghĩ vậy, hắn không khỏi có chút vui mừng. Bất kể thế nào, hiện tại Tiêu Đan Tháp đã bị hắn lôi kéo cùng đứng lên một chiếc thuyền, vị lão tổ thần bí này xuất hiện thì hắn là sẽ không có địch ý đối với bọn hắn.

"Haiz! Ta đã biết Hôn tộc nhất định sẽ không làm theo quy củ mà!"

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, không gian yên tĩnh một lát rồi từ từ nổi lên sóng gió, một thanh âm tang thương vang lên khiến không gian dao động càng thêm kịch liệt. Chợt một đầu Thanh Ngu đập trên hư không, miệng phát ra tiếng gầm rống trầm thấp, xuất hiện trong không trung.

"Ặc!"

Tất cả đều lặng im, nhìn về phía Thanh Ngu, chính xác hơn là nhìn người đang ngồi trên lưng nó. Nhưng sau khi thấy rõ, bọn hắn lại bàng hoàng sửng sốt, bởi vì đó không phải một lão già như trong tưởng tượng của bọn hắn. Trên lưng trâu là một đồng tử chừng mười tuổi, thân hình nhỏ nhắn, mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt non nớt.

Từng ánh mắt kinh ngạc nhìn đồng tử trên lưng Thanh Ngu, không gian trở nên lặng ngắt như tờ. Hiển nhiên, không ai ngờ rằng một giọng nói già nua như vậy lại được truyền ra từ miệng của một tên đồng tử.

"Đại trưởng lão nói vị lão tổ này thích trò chơi nhân sinh, không ngừng tá thể trọng sinh. Bây giờ được thấy, quả nhiên là thật!" Sau phen kinh ngạc, Tiêu Viêm bỗng giật mình nhớ ra cái gì đó.

"Lão yêu quái, ngươi vẫn hay thích giả thân giả quỷ như vậy...!" Hôn Ma lão nhân nhìn Thanh Ngu Mục Đồng, lạnh lùng cười, ánh mắt vốn dĩ luôn hiện vẻ không hề bận tâm đã có chút kiêng kị.

"Nếu Hôn tộc làm việc theo quy củ, ta cũng đỡ phải hiện thân...!"

Thanh Ngu Mục Đồng lười biếng chỉnh lại thắt lưng, chợt mỉm cười, ánh mắt trong suốt một cách dị thường nhìn Hôn Ma lão nhân, nói: *"Quy củ lúc trước đã được ước định kĩ, giờ Hôn tộc lại phái ngươi ra ngoài, như thế không biết là có ý gì?"*

"Hồn tộc bọn ta nhất định phải lấy được Bản Nguyên Yêu Hỏa. Lão yêu quái, tốt nhất ngươi đừng có nhiều chuyện. Tộc trưởng đối với ngươi cực kỳ có hứng thú. Trải qua nhiều năm như vậy, bây giờ hẳn là ngươi đã sớm đạt tới ngưỡng Huyền đan Cửu phẩm đỉnh phong. Nếu ngươi tiến thêm một bước thành Cửu phẩm Kim đan trong truyền thuyết thì... khặc khặc... chỉ sợ tộc trưởng cũng không nhìn được mà ra tay với ngươi!" Hồn Ma lão nhân cười quái dị, nói.

Nghe vậy, Thanh Ngưu Mục Đồng ảm đảm cười, nói: "*Hắn thêm muốn ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng dù ta tự mình dâng lên tới miệng, hẳn dám ăn sao?*"

"*Hừ, đừng có cậy già mà lên mặt, chờ tộc trưởng xuất quan, ngươi sẽ biết kết cục khi đối nghịch với Hồn tộc là như thế nào!*" Hồn Ma lão nhân ánh mắt lạnh lẽo, nói.

"Phanh!"

Hồn Ma lão nhân vừa mới dứt lời, quang sáng màu đen cách đó không xa đột nhiên bạo liệt, một đạo thân ảnh theo đó bắn ngược ra, miệng phun ra vài ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ổn định thân hình. Đó chính là người vừa rồi thi triển quần sáng để vây khốn Tiêu Thần: điện chủ Hồn điện.

"*Hồn Diệt Sinh, ngươi đã bôi nhọ thanh danh điện chủ Hồn Điện rồi!*" Thấy Điện chủ Hồn điện chật vật như thế, Hồn Ma lão nhân nhíu mày, nói.

"*Lão quý, đừng có mạnh mẽ, hẳn là ngươi còn hiểu rõ tên kia hơn ta!*" Điện chủ Hồn điện lau vệt máu ở khóe miệng, tức giận quát. Lúc hắn thấy Tiêu Thần lấy ra Huyết Phủ khổng lồ thì hắn đã đoán được thân phận của đối phương. Trong Tiêu tộc, người có thể sử dụng vũ khí quái dị một cách sắc bén như thế, ngoài tuyệt thế thiên tài năm đó của Tiêu tộc: Huyết Phủ Tiêu Thần thì còn có thể là ai?

Chẳng qua, hắn không ngờ rằng, kẻ này vốn mất tích đã lâu nhưng bây giờ lại xuất hiện ở đây.

"*Huyết Phủ Tiêu Thần, không ngờ ngươi vẫn còn sống, âu cũng là vận may của ngươi. Nếu ngươi ở lại Tiêu tộc thì kết cục cũng sẽ như Tiêu Huyền mà thôi!*" Hồn Ma lão nhân ngẩng đầu nhìn Tiêu Thần vác Huyết

Phủ đang chậm rãi bước tới, ánh mắt tỏa ra sát khí, lạnh lùng nói.

Tiêu Thần đứng lại, nhìn Hồn Ma lão nhân, nhíu mày suy nghĩ. Hắn cảm thấy khí tức trên người đối phương còn mạnh hơn cả điện chủ Hồn Điện. Khí tức bực này cho dù là hắn cũng không dễ dàng thắng được.

"Ha ha, Tiêu tộc đúng là con rét trăm chân, chết vẫn đứng vững mà. Tiêu Thần, ngươi còn sống đến hiện tại, đúng là việc đáng mừng a." Thanh Ngu Mục Đồng mỉm cười. Bối phận của lão cực cao, cho dù là loại quái vật sống mấy ngàn năm như Tiêu Thần cũng chỉ ngang hàng với lão mà thôi.

"Ngươi là... vị đó của Đan Tháp?"

Tiêu Thần cũng nhìn Thanh Ngu Mục Đồng, tuy rằng hình dáng người này đã thay đổi rất nhiều, nhưng khí tức độc đáo như vậy hắn vẫn cực kỳ quen thuộc, hơn nữa cả thiên địa cũng chỉ có một người có được khí tức như thế.

Thanh Ngu Mục Đồng cười cười, trên khuôn mặt non nớt hiện vẻ ngây ngô. Nhưng liệu có mấy ai biết được, ẩn sau vẻ mặt đó là một tâm tình đã nhìn thấu vạn sự tang thương trên thế gian.

"Lão tổ!"

Đúng lúc đó, Đại trưởng lão Tiểu Đan Tháp cũng khôi phục lại tinh thần, lập tức quỳ rạp người xuống, lệ tuôn đầy mặt. Đối với người thủ hộ Đan Tháp này, cho dù là hắn thì cũng chỉ có duyên gặp được vài lần. Cho nên, hiện giờ nhìn thấy, tất nhiên là vô cùng kích động.

"Ha ha, ngươi là Tiểu Mạc? Không nghĩ tới hôm nay ngươi cũng đã trở thành Đẩu Thánh!" Thanh Ngu Mục Đồng chợt vung bàn tay nhỏ bé đỡ Đại trưởng lão đứng dậy, sau đó hắn nói tiếp: *"Hiện tại không phải là thời điểm để ôn chuyện cũ. Tiêu Viêm, đưa Bản Nguyên Yêu Hỏa cho ta!"*

Nghe được lời này của Thanh Ngu Mục Đồng, Tiêu Viêm cả kinh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười hiền hòa kia. Tuy bộ dáng này xuất hiện ở trên mặt của một tên đồng tử nên có vẻ là rất quái dị, nhưng chẳng biết vì sao lại có gì đó làm cho người khác cảm thấy tin phục.

"Lão gia hỏa này lại biến thành hình dạng tiểu hài tử. Đúng là kỳ lạ mà!"
Tử Nghiên thì thầm bên tai Tiêu Viêm.

"Đây không phải là việc mà năm xưa người thích làm nhất sao?" Tiêu Viêm cười khỏ, chợt cắn răng một cái, tay áo bào vung lên, trực tiếp đem vật cầm trong tay ném sang chỗ Thanh Ngu Mực Đồng.

"Hừ!"

Ngay khi Tiêu Viêm đem cột sáng màu đen kia ném ra, ánh mắt Hồn Ma lão nhân liền trở nên lạnh lẽo, lập tức hừ lạnh một tiếng giống như sấm rền. Âm thanh đó ẩn chứa một cỗ linh hồn lực mạnh mẽ vang lên bên tai mọi người, khiến cho không ít người rơi vào mê muội.

"Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ? Thực lực của lão già này thật kinh khủng!"

Màng tai của Tiêu Viêm cũng truyền ra từng trận đau đớn, nội tâm không khỏi sợ hãi. Thực lực lão già này quá kinh khủng rồi, nếu solo với lão thì e rằng mình không chịu nổi một đòn.

"Viu!"

Tiếng hừ lạnh vừa vang lên, Hồn Ma lão nhân đột nhiên biến mất. Trong nháy mắt, lão đã xuất hiện ở nơi cột sáng bay qua, rồi vung tay ra bắt.

Nhưng khi bàn tay Hồn Ma lão nhân sắp chạm vào cột sáng, lão lại phát hiện thấy không gian xung quanh thân mình đã phát sinh biến hóa kì lạ. Dưới sự dao động của không gian, thân thể của lão trực tiếp xuất hiện ở vị trí của Thanh Ngu Mực Đồng, sau đó lại trở về vị trí mà lão đang đứng. Tình huống quái dị đó giống như là hai người vừa mới hoán đổi vị trí một lúc và xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Biến cố như vậy cũng làm cho mọi người thất kinh, hiển nhiên là bọn họ chưa kịp nhận ra nguyên nhân trong đó.

"Không Gian Chuyển Dời, Lục tinh Đấu Thánh? Người lại có thể đột phá tới Lục tinh?" Hồn Ma lão nhân sửng sờ, nhưng lập tức khôi phục tinh thần, kinh hãi nói.

Ở cảnh giới Đấu Thánh, mỗi một cấp bậc đều chênh lệch nhau rất lớn.

Điện chủ Hồn điện từ Tứ tinh Đẩu Thánh hậu kỳ tăng lên Ngũ tinh sơ kỳ liền có thể dễ dàng đánh bại Tử Nghiên, từ đó có thể thấy mức chênh lệch giữa hai người. Bởi vậy, tuy Hồn Ma lão nhân là Ngũ tinh Đẩu Thánh hậu kỳ nhưng cũng không có lực hoàn thủ đối với Thanh Ngu Mực Đồng thực lực đã đạt tới Lục tinh.

Lúc này, ở phía sau, sắc mặt của ba người điện chủ, phó điện chủ và Hồn Phong đều vô cùng khó coi, trầm mặc không nói gì. Lục tinh Đẩu Thánh... thực lực như vậy ở trong Hồn tộc cũng cực kì hiếm thấy, chỉ có một vài Thái thượng trưởng lão mới có thể đạt tới. Không ngờ thực lực của lão tổ Tiểu Đan Tháp này đã đạt tới tình trạng khủng bố như vậy. Khó trách trong quá khứ, Hồn điện muốn chân chính ra tay với Đan Tháp nhưng Hồn tộc vẫn luôn không cho phép. Hóa ra là do Tiểu Đan Tháp còn cường giả bậc này tồn tại.

Đối với tiếng kêu của Hồn Ma lão nhân, Thanh Ngu Mực Đồng không chút để ý tới. Bàn tay nhỏ bé của lão nắm lấy cột sáng màu đen, chậm rãi đánh giá Bản Nguyên Yêu Hỏa đang nằm ở trong đó trước ánh mắt chăm chú của Tiêu Viêm.

"Lão yêu quái, ngươi thực sự muốn đối địch với Hồn tộc bọn ta sao?" Hồn Ma lão nhân sắc mặt lạnh lẽo, lớn tiếng quát.

"Ngu không ai bằng!" Thanh Ngu Mực Đồng lắc đầu, liếc nhìn Hồn Ma, rồi đột nhiên, cột sáng đang nằm trong tay bay lên không trung. Hồn Ma lão nhân thấy vậy liền trở nên mừng rỡ, vừa muốn ra tay cướp đoạt thì lại nghe thấy câu nói tiếp theo của Thanh Ngu Mực Đồng nên lão vội vàng thu tay lại.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa không hổ là ngọn lửa bài danh thứ ba trên Dị Hỏa bảng, ngươi cố ý bị phong ấn chính là muốn bọn hắn quay ra tranh chấp với nhau, còn mình thì làm ngư ông đắc lợi? Ngươi che dấu kĩ lắm, chỉ có điều, việc này lại không thể gạt được ta! Xuất hiện đi....!"

Thanh Ngu Mực Đồng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cột sáng màu đen chứa Bản Nguyên Yêu Hỏa đang không ngừng xoay tròn trên bầu trời, lãnh đạm nói.

Chương 1510: Luyện Thiên cổ trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giọng nói lãnh đạm của Thanh Ngưu Mục Đồng chậm rãi vang lên, mọi người lập tức biến sắc. Từng ánh mắt hoảng hốt nhìn cột sáng màu đen đang quay tròn trên bầu trời. Tịnh Liên Yêu Hỏa đang cố ý để bọn họ bắt?

"Làm sao có thể..."

Hỏa Diệu cùng mấy vị cường giả vừa rồi liên thủ ra tay sắc mặt khiếp sợ, trong miệng lầm bầm. Nếu đó là sự thật, vậy Tịnh Liên Yêu Hỏa này quả thật là cực kỳ đáng sợ. Dị hỏa lừa nhân loại, việc như vậy cho dù là người như bọn họ cũng mới chỉ gặp lần đầu.

Khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện lên vẻ kinh dị, hắn cùng Huân nhi liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi gật đầu. Với thực lực của lão tổ Tiểu Đan Tháp thì tất nhiên tỷ lệ nhìn nhầm sẽ là rất nhỏ.

"Nói vậy. Cho dù Tịnh Liên Yêu Hỏa mạnh như thế nào thì cũng khó đào thoát khỏi Thiên La Phong Ma Trận của Hồn Tộc ta!" Sắc mặt Điện chủ Hồn Điện vô cùng khó coi, trầm giọng quát.

Nhất là Hồn Ma lão nhân, ánh mắt đầy vẻ thâm trầm nhìn cột sáng màu đen kia. Nhưng lão cũng không nghi ngờ, lão quen biết với lão tổ Đan Tháp đã lâu, đương nhiên biết người này không phải kẻ nói năng bừa bãi. Người kia đã nói như vậy, chắc hẳn là đã có cơ sở.

Đối với ánh mắt hoài nghi của mọi người, lão tổ Đan Tháp cũng không giải thích gì, chỉ nhìn cột sáng màu đen đang không ngừng xoay tròn kia. Một lúc sau, thấy nó không có phản ứng gì, đành lãnh đạm nói: *"Nếu người không muốn chủ động hiện thân, ta đành phải ra tay."*

Vừa dứt lời, lão tổ Đan Tháp búng tay, một đạo hắc tuyến từ đó bắn ra. Hắc tuyến nhìn qua có vẻ nhỏ bé nhưng nó lao nhanh như tia chớp. Trên đường đi của nó, không gian lập tức hóa thành hư vô.

Tốc độ của hắc tuyến nhanh kinh người, chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn cách cột sáng nửa thước. Nhưng ngay khi sắp đánh trúng, bản nguyên yêu

hỏa đang bị phong ấn liền rung lên mạnh mẽ. Bỗng hỏa lừng dưng mãnh tỏa ra bốn phía, cột sáng màu đen nổi mạnh trong sự kinh sợ của mọi người.

"Lão yêu quái, ngươi phá hư chuyện tốt của ta, ngươi muốn chết lắm sao?"

Trong biển lửa trắng, một đạo nhân ảnh toàn thân áo bào trắng dần hiện ra, chính là Tịnh Liên Yêu Hỏa. Sắc mặt hắn âm lãnh nhìn chằm chằm lão tổ Đan Tháp ở dưới, tức giận quát.

"Quả nhiên là ngươi cố ý bị phong ấn."

Thấy vậy, đám người Tiêu Viêm đều cảm thấy khiếp sợ. Sắc mặt Điện chủ Hồn Điện lại càng thêm khó coi. Vừa rồi Tịnh Liên Yêu Hỏa dễ dàng phá phong ấn, hiển nhiên là lão tổ Đan Tháp nói đúng. Tịnh Liên Yêu Hỏa cố ý bị phong ấn để bọn hắn đánh nhau, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi. Tâm cơ như vậy quả thực đáng sợ.

"Tính tình ngươi vốn bạo ngược. Nếu để ngươi tiến vào Trung Châu, tất tạo thành cảnh sinh linh đồ thán. Chính vì vậy, khi Tịnh Liên Yêu Thánh ngã xuống đã quyết định đem ngươi phong ấn ở nơi này." Lão tổ Đan Tháp ngẩng mặt lên, nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa đang đứng trong biển lửa, chậm rãi nói.

"Lão già chết tiệt đó, ta với hắn thâm giao hơn một ngàn năm, dù không có công lao thì cũng có khổ lao. Nhưng cuối cùng hắn không nhớ tình cũ, phong ấn ta lại. Cuối cùng hắn bị phản phệ, đó chính là báo ứng. Việc ta có rời đi hay không, đó không phải do ngươi quyết định. Cho dù bây giờ ngươi đã là Lục tinh Đấu Thánh nhưng muốn ngăn cản ta thì còn chưa đủ." Tịnh Liên Yêu Hỏa ánh mắt âm hàn, lạnh lùng nói.

Lão tổ Đan Tháp khẽ thở dài, đột nhiên nhìn Hồn Ma lão nhân cách đó không xa. Thấy vậy, Hồn Ma lão nhân cười quái dị, nói: *"Lão yêu quái, muốn đối phó nó thì một mình ngươi lên. Hồn Tộc ta không cao cả đến mức đi bảo vệ Trung Châu. Mà nếu nó thực sự đến Trung Châu thì càng tạo điều kiện cho chúng ta bắt nó mà thôi."*

Hồn Ma lão nhân này vô cùng xảo trá. Ngoài miệng nói vậy, nhưng ý nghĩ của hắn là muốn ngồi xem lão tổ Đan Tháp cùng Tịnh Liên yêu hỏa đánh

nhau, chờ hai bên lưỡng bại câu thương mới ra tay chiếm tiện nghi.

Lão tổ Đan Thập cũng không cảm thấy bất ngờ đối với những lời này, bởi vậy liền thu hồi ánh mắt.

"*Tiền bối, có cần chúng ta ra tay?*" Thấy vậy, Tiêu Viêm chấp tay nói. Tịnh Liên Yêu Hỏa này vô cùng khủng bố, thực lực lão tổ Đan Thập cũng vô cùng cao thâm. Hai bên sinh tử đánh nhau, tất sẽ là một trận đại chiến thảm thiết.

"*Không cần, mấy người các ngươi không giúp được gì nhiều.*" Nghe vậy, lão tổ Đan Thập lắc lắc đầu cười. Chợt mũi chân hắn khẽ nhún một chút lên người Thanh Ngưu, thân thể nhỏ bé xuyên qua biển lửa, xuất hiện trước mặt Tịnh Liên Yêu Hỏa, nói: "*Phong ấn do Tịnh Liên Yêu Thánh bố trí cũng không dễ phá vỡ. Cho dù ngươi mượn thiên địa triều tịch xé rách không gian, nhưng khi thiên địa triều tịch suy yếu, phong ấn tự nhiên sẽ khôi phục. Đến lúc đó, ngươi cũng không thể thoát khỏi đây.*"

"*Vậy phải xem ngươi có bản sự này hay không?*"

Tịnh Liên Yêu Hỏa cười lạnh, hai tay mạnh mẽ huy vũ, ngọn lửa trắng ngà trong không trung nhanh chóng ngưng tụ về phía hắn. Trong ánh mắt rung động của mọi người, ngưng tụ thành một Hỏa Diễm Cự Nhân cao gần vạn trượng.

"*Yêu Hỏa Thần Tượng!*"

Hai chân Hỏa Diễm Cự Nhân dẫm vào trong biển dung nham nóng chảy. Thân thể khổng lồ khiến linh hồn mọi người run rẩy. Cự nhân này đánh ra một quyền, e rằng cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng bị tan chân thành mây khói.

"*Lão quỷ, chết đi!*"

Tịnh Liên Yêu Hỏa đứng trên đỉnh đầu Yêu Hỏa Thần Tượng, quét mắt nhìn đám người bé như con kiến ở dưới, cười lạnh. Yêu Hỏa Thần Tượng giơ lên nắm đấm lớn như ngọn núi, đánh thẳng xuống lão tổ Đan Thập. Một quyền đánh ra, trên biển nham thạch xuất hiện một lốc xoáy vài ngàn trượng, điên cuồng xoay tròn, rít gào.

Thấy quyền phong tràn ngập lực lượng hủy diệt như vậy, sắc mặt đám người Tiêu Viêm tái mét. Một quyền này, cho dù là Tử Nghiên hay Cổ Nam Hải đều sẽ lập tức hóa thành bột phấn.

Thân hình lão tổ Đan Tháp huyền phù trên không trung, mắt nhìn chăm chăm vào một quyền như thiên thạch giáng xuống kia. Một đạo kim quang như ngọc từ trong miệng bắn ra, hóa thành một quầng sáng lớn, bao phủ phía chân trời.

"Oanh!"

Cự quyền mạnh mẽ đánh vào phía trên quầng sáng màu vàng, sóng xung kích tỏa ra không gian, phạm vi đạt tới vạn trượng. Chỉ nghe thấy tiếng vang, toàn bộ không gian xung quanh đã bạo liệt thành một mảng tối đen.

"Đan Dung Thiên!"

Lão tổ Đan Tháp nhấc đầu ngón tay, một giọt máu xanh theo lỗ chân lông chảy ra. Trong giọt máu đó mơ hồ có một tia ánh sáng màu vàng.

Sau khi rời khỏi thân thể, giọt máu xanh kia bay vút tới Yêu Hỏa Thần Tượng. Trên đường đi, thể tích của nó ngày càng lớn hơn. Chỉ trong vài hơi thở, nó đã biến thành một chùm sáng xanh lớn gần trăm trượng, mang theo một mùi thơm nồng đậm, mạnh mẽ đánh vào ngực Yêu Hỏa Thần Tượng. Trong nhất thời, ánh sáng xanh lan rộng ra, chỉ thấy Yêu Hỏa Thần Tượng bị hòa tan hơn phân nửa.

"Năng lực của lão yêu quái này ngày càng khủng bố, ngay cả yêu hỏa cũng có thể hòa tan." Thấy một màn này, Hồn Ma lão nhân ở đằng xa cũng lộ vẻ thận trọng.

"Hống!"

Yêu Hỏa Thần Tượng bị thương nặng khiến Tịnh Liên Yêu Hỏa vô cùng tức giận. Bản thể của lão tổ Đan Tháp vốn là một viên đan dược. Vạn vật trên đời này tương sinh tương khắc. Theo lý mà nói thì người kia hẳn phải e ngại hỏa diễm như hấn mới đúng. Nhưng theo thực lực của lão tổ Đan Tháp tăng lên, cơ thể đã xảy ra biến dị. Đối với các loại hỏa diễm lại có hiệu quả khắc chế ngược lại. Chính điều này đã khiến Tịnh Liên Yêu Hỏa bị áp chế rất lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Lão quý, hôm nay ai dám cản trở ta phá phong ấn, ta liền luyện hóa hẳn. Bản thể của ngươi là đan dược, vậy ta muốn nhìn sau khi bị luyện hóa, ngươi sẽ biến thành thứ gì!"

Tịnh Liên Yêu Hỏa ngửa mặt lên rít gào, thân hình đột nhiên nổ tung, từng tia lửa màu trắng dũng mãnh bắn ra, tỏa khắp không gian yêu hỏa.

"Luyện Thiên cổ trận, hiện!"

Theo từng tia lửa bắn vào trong không gian, Tịnh Liên Yêu Hỏa hét lớn một tiếng. Nhất thời, trong không gian truyền ra từng tiếng nổ như trời long đất lở. Mọi người kinh hãi nhìn lên bầu trời, một hỏa trận lớn đến mấy vạn trượng chậm rãi xuất hiện từ trong hư không

Ầm Ầm Ầm!

Khi đại trận xuất hiện, biến dung nham vô tận kia cũng cuộn trào. Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một hỏa trận khổng lồ khác cũng chậm rãi chồi lên. Hai cái hỏa trận cùng xuất hiện, lão tổ Đan Tháp cùng Hồn Ma lão nhân lập tức biến sắc.

"Ha ha. Lão quý, ngươi có ngờ tới đại trận phong ấn do Tịnh Liên Yêu Thánh bày ra phong ấn ta lại bị ta sử dụng? Thời gian mấy ngàn năm nay, ta sớm đã hiểu thấu ảo diệu của nó. Trong không gian yêu hỏa, ai có thể chống lại ta cơ chứ?"

Ần trong trận pháp cổ xưa, Tịnh Liên Yêu Hỏa ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Lần này rắc rối lớn..."

Thấy vậy, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh. Trận pháp này so với Thiên La Phong Ma Trận mà Điện chủ Hồn Điện thi triển lúc trước còn kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần.

Mấy người Tử Nghiên ngưng trọng nhìn trận pháp trên bầu trời và dưới biến dung nham, trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng. Bọn họ có thể cảm giác được đại trận này chỉ cần phát ra một chút năng lượng thôi cũng đủ để tiêu diệt họ. Mà khi mọi người đang kinh hoàng vì cục diện này thì Tiêu Viêm lại ôm chặt đầu. Tại khoảnh khắc đó, đốm sáng kỳ dị trong đầu hẳn

đột nhiên run rẩy lên với một tần suất vô cùng kinh người. Giống như có một thứ gì đó đang sắp thức tỉnh...

-----oOo-----

Chương 151: Tịnh Liên Yêu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa trận che phủ trời đất giống như hai viên cầu lửa khổng lồ, một trên một dưới vây kín khối không gian này. Mà đám người Tiêu Viêm lại giống như một con kiến bị vây ở bên trong, cực kỳ nhỏ bé, yếu ớt.

- Hấn... Hấn có thể không chế được đại trận mà Tịnh Liên Yêu Thánh bày ra?

Hồn Ma lão nhân khó tin nhìn biến cố kia, một lát sau mới hồi phục tinh thần, vội vàng nhìn về phía không gian thông đạo đang chậm rãi mở ra. Đó là con đường đi đến Trung Châu.

- Nhanh lui đi!

Ánh mắt lóe lên, Hồn Ma lão nhân không hề do dự nói, sau đó dẫn đầu chạy về phía không gian thông đạo. Đại trận ở đây là do Tịnh Liên Yêu Thánh bày ra. Đối với vị siêu cấp cường giả mà ngay cả Hồn Tộc tộc trưởng cũng tự nhận là không thể địch lại này, cho dù hắn đã ngã xuống từ rất lâu rồi thì uy danh còn đó, vẫn khắc ghi trong lòng những người đã từng nghe qua, không thể quên được. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [châm com](#).

Nhìn thấy hành động của Hồn Ma lão nhân, ba tên Điện chủ của Hồn Điện chân chờ trong chốc lát, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng, đẩy vè không cam lòng chạy theo. Mạnh mẽ như Hồn Ma mà bây giờ lại giống như chó nhà có tang chạy đi thì xem ra đại trận này cực kì đáng sợ.

Hồn Ma lão nhân chạy trốn, không thể nghi ngờ là khiến cho rất nhiều người kinh hoàng. Thậm chí một số trưởng lão của bộ tộc viễn cổ cũng biến sắc, chân chờ một lát cũng cắn răng đi theo. Mặc dù sức hấp dẫn của Tịnh Liên Yêu Hỏa rất lớn, nhưng ít nhất cũng phải còn mạng để mà

hưởng thụ mới được!

Đám người Huân Nhi nhìn cảnh đó, lông mày cũng cau lại, vội vàng nhìn về phía Tiêu Viêm thì thấy trên trán hắn căng thẳng, khuôn mặt cũng mờ hồ tỏ vẻ thống khổ.

- Tiêu Viêm ca ca, huynh làm sao vậy? Nhìn thấy Tiêu Viêm như vậy, đôi mắt Huân Nhi biến đổi, gấp giọng hỏi.

- Chúng ta cũng đi thôi! Tiêu Viêm cấp bách cắn răng, trong đầu kịch liệt dao động làm cho linh hồn của hắn dần mê muội. Mặc dù hắn không rõ lai lịch của đại trận này, nhưng hắn có thể cảm nhận được lực lượng hủy diệt khủng bố. Nếu khuếch tán hết lực lượng này thì tất cả những người ở đây đều tan thành mây khói trong nháy mắt.

- Ha ha! Bây giờ mới muốn chạy thì đã chậm rồi! Ta muốn luyện hóa tất cả các ngươi thành hỏa nô cho ta!

Nhưng khi Tiêu Viêm vừa nói xong, Tịnh Liên Yêu Hỏa ở phía trên vạn trượng trời cao lại ngửa mặt cười to. Một ngón tay chỉ về phía thông đạo, nhẹ nhàng động một cái, phía dưới đại trận lập tức bốc lên, một đạo nham thạch màu trắng sữa nóng chảy tuôn ra, thanh thế mạnh mẽ như sấm sét tuôn về phía thông đạo, thậm chí còn khiến cho thông đạo đỏ nát!

Thân hình của Hồn Ma lão nhân xuất hiện phía trước thông đạo đỏ nát, sắc mặt âm trầm. Xem ra Tịnh Liên Yêu Hỏa này muốn bắt tất cả mọi người, không chừa một ai.

- Phải làm sao đây? – Đám người Điện chủ Hồn Điện tiến lên, cau mày hỏi.

- Ta làm sao mà biết được? Không gian Yêu Hỏa này là do Tịnh Liên Yêu Thánh xây dựng. Ở thời đại kia, hắn chính là cường giả gần tiếp cận với Đâu Đế nhất. Hiện nay, trên đại lục, sợ rằng không có bất kỳ người nào có thể mạnh mẽ xông phá không gian do hắn xây dựng. Hồn Ma lão nhân khó chịu nói.

- Chẳng lẽ đành ngồi chịu chết? – Hồn Điện phó điện chủ cắn răng.

- Muốn chúng ta chết cũng không dễ dàng như vậy! – Hồn Ma lão nhân

cười lạnh một tiếng, chợt nhìn về phía Đan Tháp lão tổ, trầm giọng quát:
"Chúng ta liên thủ? Bây giờ hấn nắm trong tay Luyện Thiên đại trận. Cho dù là ngươi cũng không thể đánh tay đôi với hấn được!"

- Luyện Thiên đại trận chia làm thiên địa hai mặt, ta đối phó với Thiên Trận, Địa Trận liền giao cho ngươi! – Đối với Hồn Ma lão nhân gió chiều nào theo chiều ấy thay đổi cực nhanh, Đan Tháp lão tổ cũng không rảnh so đo cùng hấn, lập tức trầm giọng nói.

- Được!

- Tiêu Thần, Thái Hư Cổ Long tiểu nữ oa, Cổ Nam Hải, bốn người các ngươi theo ta cùng đối phó với Thiên Trận! – Đan Tháp lão tổ quay đầu nói với bốn người Tiêu Thần.

- Vâng!

Lúc này đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Không gian thông đạo bị Tịnh Liên Yêu Hỏa hủy diệt, nếu không liên thủ kháng địch, tất cả bọn họ sẽ bị luyện hóa thành hỏa nô của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Bốn người liền gật đầu, thân hình vừa động đã xuất hiện bên cạnh Đan Tháp lão tổ.

Khi Đan Tháp lão tổ triệu tập nhân thủ thì Hồn Ma lão nhân cũng tận lực kêu gọi được bốn cường giả có thực lực trên Tứ tinh Đấu Thánh. Mặc dù bọn họ cũng không ưa gì Hồn Ma lão nhân, nhưng trong lúc này cũng không thuận tiện so đo cái gì. Mạng sống quan trọng hơn...

- Châu châu đá xe! Mặc dù ta rất hận cái tên kia, nhưng nếu đại trận do hấn chính tay sắp đặt lại bị một đám vô tích sự như các ngươi phá giải được thì ta làm sao có thể bị nhốt ở chỗ này mấy ngàn năm cơ chứ? – Nhìn thấy hành động của nhóm người Đan Tháp lão tổ, Tịnh Liên Yêu Hỏa liền cười lạnh liên tục. Trong mắt sát ý khởi động, cũng không nói thêm gì nữa, thủ ấn thay đổi, đại trận bao trùm thiên địa chậm chậm xoay chuyển.

Khi hai đại trận xoay chuyển, năng lượng bên trong không gian cũng trở nên cực kì cuồng bạo. Sắc mặt của một số cường giả thực lực mới đạt tới Bán Thánh trở nên trắng bệch, thậm chí có người còn hộc máu. Đại trận còn chưa phát động công kích, đã có người chịu không nổi rồi! Tịnh Liên Yêu Thánh quả nhiên là danh bất hư truyền!

- Luyện Thiên cổ trận! Luyện Thiên vi nô!

Tịnh Liên Yêu Hỏa lơ lửng giữa không trung, nhũ sắc hỏa diễm từ cơ thể âm âm bạo phát ra, dung nhập vào bên trong đại trận.

"Bang! Bang"

Tiếng quát vừa dứt, cả phiến thiên địa đều kịch liệt run rẩy. Một quang sáng màu trắng bạc ở bên ngoài đại trận lan tràn đến trung tâm. Cuối cùng, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hội tụ thành một cột sáng cao trăm trượng. Bên trong cột sáng, tràn ngập lực lượng hủy diệt!

- Luyện!

Khuôn mặt của Tịnh Liên Yêu Hỏa hiện lên vẻ âm trầm lạnh lẽo, ngón tay đột nhiên hướng xuống phía dưới, Thiên Trận cùng Địa Trận đều mạnh mẽ run rẩy. Hai cây cột sáng màu trắng sữa giống như suối phun, trong nháy mắt bắn lên. Mà mục tiêu của nó chính là Đan Tháp lão tổ cùng Hồn Ma lão nhân!

- Đồng loạt ra tay!

Nhìn thấy thế công vô cùng hung mãnh kia, cho dù mạnh mẽ như Đan Tháp lão tổ thì sắc mặt cũng trở nên cực kì ngưng trọng. Quát khẽ một tiếng, một giọt máu thoáng hiện lên màu nửa xanh nửa vàng từ đầu ngón tay bay ra, trong nháy mắt đã phóng lớn lên hàng trăm trượng. Năng lượng kinh người mang theo mùi đan dược tràn ngập khắp nơi. Mà đám người Tiêu Thần đứng ở một bên, sắc mặt ngưng trọng, thi triển ra đấu khí mạnh mẽ, theo ngay sau giọt máu khổng lồ, nghênh đón cột sáng màu trắng sữa từ trên trời giáng xuống.

Ở bên dưới, đám người Hồn Ma lão nhân cũng thi triển thế võ dung hợp thực lực của mọi người, mạnh mẽ đánh về phía cột sáng kia.

"Âm âm!"

Trong nháy mắt sau khi va chạm, tiếng nổ vang kinh thiên động địa nhanh chóng khuếch tán. Hải vực nham thạch nóng chảy bên dưới bị nổ ra một hố sâu chừng mấy chục vạn trượng. Mà nham thạch nóng chảy cũng bị đẩy ra ngoài vạn trượng.

- Ha ha! Đừng ngoan cố chống đối nữa! Luyện!

Trên bầu trời, ánh mắt Tịnh Liên Yêu Hỏa lóe ra hồng quang. Hắn giống như đang điên cuồng, hai tay mạnh mẽ hướng về phía dưới nhấn một cái. Trong nháy mắt, giọt máu cùng với hộ thuẫn của đám người Hồn Ma lão nhân bên dưới đều bị phá hủy.

Sau khi phá hủy ngăn trở, hai đạo cột sáng lấy tốc độ kinh người xẹt qua phía chân trời, lao thẳng về phía Đan Tháp lão tổ và Hồn Ma lão nhân!

Trên bầu trời, Tịnh Liên Yêu Hỏa nhìn ngọn lửa từ trung tâm cuộc va chạm mau chóng khuếch tán ra ngoài vạn trượng, nhin không được liền ngửa mặt lên cười như điên. Hiện tại, không còn bất cứ ai có khả năng ngăn cản hắn cởi ra phong ấn!

- Tịnh Liên Yêu Thánh! Ngươi cho là như thế có thể hủy diệt được ta hay sao? Ta là thiên địa thần vật, đương nhiên có được sự bảo hộ của thiên địa! Ha ha ha!

Tịnh Liên Yêu Hỏa gần như điên cuồng. Máy ngàn năm phong ấn, hôm nay rốt cục cũng có thể phá bỏ. Hắn làm sao không kích động cho được!

- Hả?

Nhưng mà chưa cười to được bao lâu, Tịnh Liên Yêu Hỏa đã khôi phục bình tĩnh. Đột nhiên hắn cúi đầu, ánh mắt khó tin nhìn về phía cột sáng giao nhau. Ở đó, hắn cảm nhận được không ít hơi thở đang tồn tại.

- Còn sống? Làm sao lại thế được?

Ngọn lửa màu trắng sữa lượn lờ phía chân trời chợt chậm rãi nhạt đi. Mà theo ngọn lửa tiêu tán, một quang sáng nhàn nhạt liền xuất hiện trong tầm mắt Tịnh Liên Yêu Hỏa. Ở trung tâm quang sáng, đúng là nhóm người Tiêu Viêm, Đan Tháp lão tổ, Hồn Ma lão nhân. Tuy bọn họ có phân chạt vật, nhưng nhìn bộ dáng thì không hề bị thương nặng.

Lúc này không chỉ có Tịnh Liên Yêu Hỏa mà ngay cả đám người Đan Tháp lão tổ cũng ngạc nhiên vô cùng. Nhìn quang sáng có vẻ như yếu ớt, nhưng lại ngăn cản được công kích có thể hủy diệt một Lục tinh Đẩu

Thánh!

- Đây là...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

- Tiêu Viêm ca ca?

Trong lúc mọi người mờ mịt, Huân Nhi lại đột nhiên kinh sợ kêu lên. Mọi người vội vàng nhìn lại thì nhìn thấy Tiêu Viêm lúc này giống như đang lâm vào trạng thái hôn mê. Mà thân thể của hắn lại phát ra một vàng sáng nhàn nhạt. Vàng sáng chậm rãi ngưng tụ bên ngoài cơ thể hắn, cuối cùng lại biến thành một bóng người mờ ảo.

- Tịnh Liên Yêu Hỏa?!

Khi bóng người vừa xuất hiện, mọi người đều hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau. Bởi vì bộ dáng kia lại giống hệt với Tịnh Liên Yêu Hỏa!

- Không phải là Tịnh Liên Yêu Hỏa, là Tịnh Liên Yêu Thánh!

Đan Tháp lão tổ kinh dị nhìn chằm chằm thân ảnh bên cạnh Tiêu Viêm, cảm nhận được cái gì đó, vội vàng nói.

- Cái gì?!

Nghe được lời này, mọi người đều giật mình. Cường giả siêu cấp đã ngã xuống mấy ngàn năm trong truyền thuyết tại sao lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm?

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân thể của Tiêu Viêm khẽ run lên, đôi mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra. Nhưng con ngươi vốn màu đen lại biến thành màu trắng sữa. Ánh mắt chậm rãi nhìn một lượt quanh, những người bị ánh mắt này quét trúng ngay cả mạnh mẽ như Hồn Ma lão nhân cũng đều có cảm giác muốn quỳ xuống cúng bái thậm chí là thần phục hoàn toàn!

Tịnh Liên Yêu Thánh – người năm đó được coi là cường giả tiếp cận gần nhất với Đâu Đế, lại lấy phương thức này để xuất hiện lần nữa!

-----oOo-----

Chương 1512: Yêu Hỏa vs Yêu Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Chuyện này là sao vậy?"

Nhóm người Huân Nhi đều kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm, nói chính xác hơn là nhìn bóng người hư ảo bên ngoài thân thể hắn. Tại sao Tịnh Liên Yêu Thánh trong truyền thuyết lại xuất hiện trên người Tiêu Viêm?

"Là do tấm bản đồ cổ kia. "

Dược Lão nhíu mày lại, bất chợt nhớ ra cái gì đó. Nếu như nói Tiêu Viêm và Tịnh Liên Yêu Thánh có quan hệ gì, thì chỉ có tấm bản đồ cổ kia thôi. Tiêu Viêm vất vả nhiều năm mới có thể sưu tập đủ bốn mảnh bản đồ này. Dược Lão cũng nhớ rõ ràng, sau khi sưu tầm đủ tấm bản đồ này thì có một đạo ánh sáng bay vào trong đầu Tiêu Viêm. Nói không chừng, vật kia chính là nguyên nhân gây ra việc này.

"Làm sao bây giờ?" Huân Nhi lo lắng nói, không ai biết Tịnh Liên Yêu Thánh là người ra sao. Nhưng giờ hắn đang chiếm lấy thân thể của Tiêu Viêm. Nếu như xảy ra biến cố gì thì người bị tổn thương lớn nhất cuối cùng vẫn là Tiêu Viêm.

"Không cần hoảng hốt... Hắn đã ra tay giải cứu chúng ta thì chắc rằng hắn cũng không có ý đồ xấu gì. Mục tiêu của hắn chắc là Tịnh Liên Yêu Hỏa." Đan Tháp lão tổ trầm giọng nói.

"Cái tên tiểu tử này làm sao có thể đưa tới Tịnh Liên Yêu Thánh? Cái Yêu Thánh này dường như cũng không phải là linh hồn mà là một loại tàn ảnh. Nhưng mà không ngờ tàn ảnh này lại có năng lượng cường đại như vậy. Tịnh Liên Yêu Thánh quả nhiên là danh bất hư truyền." Ánh mắt của Hồn Ma lão nhân cũng tập trung vào Tiêu Viêm, ý nghĩ trong đầu không ngừng thay đổi.

Trong khi mỗi người đều đang suy nghĩ thì Tiêu Viêm bị Tịnh Liên Yêu Thánh nhập vào người chậm rãi ngẩng đầu lên, vung tay, vòng tròn hào

quang màu trắng sữa từ từ tiêu tán đi. Ánh mắt nhìn thẳng vào Tịnh Liên Yêu Hỏa đang lơ lửng trên bầu trời.

"Tịnh Liên Yêu Thánh? Làm sao có thể như vậy? Tại sao ngươi vẫn còn sống?"

Khi hào quang vừa tán đi, Tịnh Liên Yêu Hỏa trên không trung nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trong lòng kinh hãi vô cùng. Tiếng gào thét đầy nghi ngờ vang dội cả bầu trời.

"Xem ra mấy ngàn năm phong ấn cũng không thể làm giảm đi sự thô bạo của ngươi rồi."

"Tiêu Viêm" nhìn chăm chú vào Tịnh Liên Yêu Hỏa, âm thanh nhàn nhạt chọt xa chọt gần chậm rãi truyền ra, quanh quẩn trong không gian này, mơ hồ lộ ra một loại uy áp làm cho cả đất trời run rẩy.

"Vô liêm sỉ! Tịnh Liên Yêu Thánh, ngươi là tên khốn kiếp vong ân phụ nghĩa. Không có ta, ngươi làm sao có thể có được thành tựu như vậy? Ta giúp ngươi nhiều như thế vậy mà ngươi lại phong ấn ta. Ha ha, nhưng cuối cùng ngươi vẫn bị cản trở mà chết. Đáng đời, ha ha!" Khuôn mặt của Tịnh Liên Yêu Hỏa trở nên dữ tợn, nhìn "Tiêu Viêm" mà điên cuồng cười nói. Bộ dáng giống như muốn đem tất cả hận ý phát tiết hết.

"Ngươi thô bạo như vậy, ta cũng có trách nhiệm! Lực phá hoại của ngươi quá lớn, nếu để ngươi tùy ý rời đi thì sẽ thành đại nạn." "Tiêu Viêm" chậm rãi lắc đầu và nói.

"Hừ! Chỉ là một đạo tàn ảnh thôi mà cũng dám cuồng vọng ở trước mặt ta! Ngươi còn tưởng rằng ngươi là Tịnh Liên Yêu Thánh năm xưa oai phong một cõi hay sao?" Tịnh Liên Yêu Hỏa oán hận nhìn "Tiêu Viêm", đôi tay mạnh mẽ biến đổi, hỏa trận lại xoay tròn lên: *"Năm xưa, tòa đại trận này là do ngươi tự mình thiết lập. Hôm nay, ta liền để cho ngươi ném thử sự lợi hại của nó!"*

"Luyện."

Tiếng nói vừa dứt, Tịnh Liên Yêu Hỏa gầm lên một tiếng, chỉ thấy hai cột sáng chứa đựng lực lượng kinh khủng lại từ trong trận bắn mạnh ra ngoài, sau đó nhanh như tia chớp lao về "Tiêu Viêm".

Nhìn thấy Tịnh Liên Yêu Hỏa lại một lần nữa thi triển lực lượng của trận pháp, sắc mặt mọi người đều biến đổi. Nếu cột sáng kia đánh tới nơi này trong đám người bọn họ chỉ còn vài ba người may ra sống sót.

"Huu "

Nhìn cột sáng kia giống như sao chổi xẹt qua bầu trời, *"Tiêu Viêm"* chậm rãi giơ tay lên, khẽ nói: *"Định! "*

Thanh âm bình thản vang lên, hai đạo cột sáng sắp đánh tới kia liền đột nhiên ngừng lại.

Cột sáng dừng lại trước mặt mọi người khoảng năm trượng, sức mạnh từ trong cột sáng kia truyền ra khiến cho mọi người thấy run sợ.

"Luyện Thiên Cổ Trận là do ta sáng chế ra, ngươi làm sao có thể hiểu rõ nó bằng ta được!" *"Tiêu Viêm"* thản nhiên cười, nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa đang cực kỳ khó coi, nhẹ giọng nói.

"Khôn khiếp!"

Thấy thế, Tịnh Liên Yêu Hỏa không nhịn được, tức giận mắng chửi. Nhưng vừa mắng xong thì hần hoảng sợ phát hiện ra hần đang mất dần quyền kiểm soát đại trận.

"Ầm ầm!"

Lúc này, hai cột sáng kia run rẩy kịch liệt, cuối cùng hóa thành tầng tầng lớp lớp ngọn lửa màu trắng sữa, từ trong đại trận bắn ra, quay trở lại thân thể Tịnh Liên Yêu Hỏa. Mà theo ngọn lửa nhập vào trong cơ thể, quyền kiểm soát Luyện Thiên Cổ Trận của Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng biến mất hoàn toàn.

"Tịnh Liên Yêu Thánh, ta liều mạng với ngươi!"

Mất đi quyền khống chế đại trận, ánh mắt của Tịnh Liên Yêu Hỏa trở nên đỏ rực như máu. Hần đương nhiên biết được uy lực kinh khủng của tòa đại trận này. Hơn nữa, nếu để cho Tịnh Liên Yêu Thánh nắm giữ tòa đại trận này thì hần khó thoát khỏi kết quả bị phong ấn. Hần đã phải sống loại cuộc

sống khô khan này mấy ngàn năm rồi. Hấn chán ghét nó!

"Yêu Hỏa Diệt Thế "

Thân thể Tịnh Liên Yêu Hỏa nhanh chóng bành trướng, cuối cùng hóa thành ngọn lửa mênh mông bao trùm không gian. Năng lượng bên trong không gian này liền bị nhiệt độ kinh khủng làm cho bốc hơi..

"A!"

Ngay khi Tịnh Liên Yêu Hỏa đem lực lượng bản thân hoàn toàn bộc phát thì lập tức có một vị Bán Thánh cường giả phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Giờ phút này, đấu khí trong cơ thể hắn đều bị thiêu đốt, thậm chí kinh mạch trong cơ thể cũng vụn vẹo rồi.

"Phanh!"

Tiếng kêu thê lương của vị Bán Thánh cường giả này truyền ra không bao lâu thì cả người hắn liền nổ tung, biến thành một đống tro đen rơi vào trong biển nham thạch. Những người chung quanh bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Năng lượng ở nơi đây đều bị Tịnh Liên Yêu Hỏa đốt cháy hết rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này, bọn họ sẽ không thể bổ sung đấu khí tiêu hao trong cơ thể, kết cục cuối cùng chỉ có một loại, đó là bị thiêu chết.n

Còn nếu như muốn không dựa vào đấu khí mà chống đỡ loại nhiệt độ kinh khủng này của Tịnh Liên Yêu Hỏa thì coi như là Tử Nghiên cũng không có lòng tin. Vì thế, nếu muốn giữ lại mạng sống thì bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi địa phương quý quái này. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Xuy!"

Trong lúc mọi người còn đang run rẩy thì *"Tiêu Viêm"* vung tay áo, đại trận khổng lồ to lớn vạn trượng đột nhiên phóng ra một tia sáng làm cho không trung vụn vẹo, cuối cùng hóa làm một cái không gian thông đạo.

"Nhanh chóng rời khỏi đây đi! Nếu như Tịnh Liên Yêu Hỏa nổ tung thì các ngươi không người nào có thể sống sót được."

Nghe *"Tiêu Viêm"* nói thế, mọi người đều mừng như điên, không suy nghĩ

gì nhiều, lập tức động thân, tranh nhau bước vào cột sáng.

"Tiểu thư, chúng ta cũng phải đi nhanh thôi!" Cổ Nam Hải nói với Huân Nhi: *"Nơi này thật sự quá nguy hiểm! Không ai nghĩ đến năng lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa lại kinh khủng đến mức này"*.

"Còn Tiêu Viêm ca ca thì sao?" Huân Nhi nhíu chặt mày liễu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm. Giờ phút này, thần trí của hắn hình như đang bị Tịnh Liên Yêu Thánh chiếm cứ. Nếu cứ rời đi như vậy thì ai có thể bảo đảm rằng hắn sẽ không làm điều gì bất lợi cho Tiêu Viêm?

"Rời khỏi đây thôi! Lo lắng cũng vô ích! Ở lại đây cũng không giúp gì được cho Tiêu Viêm. Tịnh Liên Yêu Thánh đã mượn thân thể của hắn để hiện thân thì cũng sẽ không hại hắn." Dược Lão trầm ngâm trong chốc lát, cắn răng, trầm giọng nói.

Nghe vậy, hàm răng Huân Nhi khễ cắn đôi môi đỏ mọng, trong mắt có chút do dự. Nàng có chút không yên lòng khi để một mình Tiêu Viêm ở lại trong không gian này. Hơn nữa, nơi này còn có hung vật Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Trong lúc mọi người còn đang chần chờ thì ngọn lửa màu trắng sữa trên không trung càng lúc càng mở rộng. Sau cùng, ở trung tâm ngọn lửa xuất hiện màu phấn hồng. Ngọn lửa màu phấn hồng này từ từ ngưng tụ lại, hóa thành một đóa sen lửa yêu dị màu hồng nhạt, chậm rãi xoay tròn ở trên bầu trời.

Khi đóa sen lửa hồng này vừa xuất hiện thì ngay cả sắc mặt của cường giả như Cổ Nam Hải cũng trở nên đỏ bừng, đầu khí trong cơ thể truyền ra cảm giác nóng bỏng, giống như là muốn bốc cháy lên vậy.

"Đi!"

Trong tình huống này không thể nào tiếp tục trì hoãn được nữa, Cổ Nam Hải liền bắt lấy Huân Nhi, thân hình chột lóe, lao về phía không gian thông đạo. Dược Lão quay lại nhìn *"Tiêu Viêm"* đang chấp tay sau lưng đứng đó, cũng chỉ có thể cắn răng, nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn *"Tiêu Viêm"* càng ngày càng xa, trong lòng Huân Nhi nổi lên cảm giác lo lắng không yên. Nàng cảm giác được Tiêu Viêm đang cần nàng.

"Trưởng lão, sau khi trở về nhờ ngài nói với cha ta. Lần này, hãy cho phép Huân Nhi làm theo ý của mình!"

Huân Nhi khẽ cắn môi, mạnh mẽ vung tay, thoát khỏi tay của Cổ Nam Hải. Sau đó nhanh chóng đánh ra một chưởng, một cỗ nhu kinh trực tiếp đẩy Cổ Nam Hải vào trong không gian thông đạo.

Biến cố đột nhiên xuất hiện ngoài suy nghĩ, Cổ Nam Hải còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị đẩy vào không gian thông đạo, biến mất không còn thấy gì nữa.

"Ai... Chiếu cố Tiêu Viêm cho tốt, ta chờ các người ở bên ngoài." Dược Lão ở phía sau thấy thế, chỉ có thể cười khổ thầm than một tiếng, rồi tiến vào trong không gian thông đạo. Dược lão luôn có lòng tin đối với Tiêu Viêm. Qua nhiều năm như vậy, có khó khăn nào mà Tiêu Viêm chưa trải qua. Lần này chắc chắn Tiêu Viêm cũng có thể thoát khỏi thành công!

Sau khi Dược lão tiến vào thì không gian thông đạo cũng biến mất. Huân Nhi xoay người, đôi mắt đẹp ngưng trọng nhìn thân ảnh đang chấp tay đứng ở phía xa xa. Một ngọn lửa màu vàng chậm rãi từ bên trong thân thể nàng tràn ra.

"Tiêu Viêm ca ca, lần này Huân Nhi cùng người đối mặt với khó khăn."

Hôm nay đến đây thôi, mai lại tiếp!:min:

-----oOo-----

Chương 1513: Tách lầy!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong cả không gian rộng lớn mênh mông đều tràn ngập Yêu Hỏa màu trắng ngà. Nhiệt độ kinh khủng không thể tưởng được ở khắp mọi nơi. Hiện tại, cho dù cường giả tứ tinh thậm chí ngũ tinh Đấu Thánh cũng không thể ở lại nơi này quá lâu. Nhiệt độ cao tới mức có thể đốt cháy cả đầu khí.

Đứng giữa không trung, ngọn lửa màu vàng trong cơ thể Huân Nhi trào ra. Mặc dù có Kim Đế Phần Thiên Viêm thủ hộ nhưng nàng vẫn đỏ mồ hôi đầm đìa. May mà đầu khí trong cơ thể nàng không có dấu hiệu bị thiêu đốt, xem ra Kim Đế Phần Thiên Viêm bài danh ở vị trí cao như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.

Ánh mắt nàng nhìn về phía bầu trời xa xa, đó là một mảnh biển lửa. Ở chính giữa có một đóa Hỏa Liên với khí tức yêu dị đang chậm rãi xoay tròn. Mỗi lần xoay, nhan sắc của nó không ngừng thay đổi, lúc đỏ đậm lúc trắng.

Dưới Hỏa Liên không xa, Tiêu Viêm vẫn thản nhiên khoanh tay đứng đó. Trong lúc mơ hồ có một loại uy nghiêm nhân nhạt khuếch tán ra. Đương nhiên, Huân Nhi cũng biết loại uy nghiêm lạ lẫm này xuất phát từ hư ảnh ở bên ngoài thân thể kia...

"Phốc!"

Hỏa Liên xoay tròn cuối cùng cũng hoàn toàn biến thành màu trắng, chẳng qua trên tất cả cánh hoa của nó lại toàn những đường gân nhỏ màu đỏ, nhìn qua giống như mạch máu trong cơ thể người vậy. Ánh sáng hồng ngẫu nhiên lóe ra khiến cho đóa Hỏa Liên xinh đẹp này tràn ngập vẻ yêu dị mà âm trầm.

"Năm đó, lần đầu tiên ta gặp ngươi, thân thể của ngươi tinh thuần như trẻ con. Ta mang cho ngươi linh trí để cho ngươi có thể suy nghĩ như tư tưởng. Thật không ngờ ngươi lại đi con đường ngược với suy nghĩ của ta!" Nhìn Hỏa Liên trên không tràn ngập yêu dị kia, hư ảnh bên ngoài thân thể *"Tiêu Viêm"* nhẹ nhàng than một tiếng.

"Tịnh Liên Yêu Thánh! Ta lớn lên như thế nào là chuyện của ta. Ngươi quản quá nhiều rồi đấy!" Hào quang quanh thân Yêu Liên lóe lên, cùng với tiếng rống giận dữ của Tịnh Liên Yêu Hỏa truyền ra.

"Ta chỉ không muốn ngươi đi vào con đường tự hủy diệt. Ta đã làm ngươi biến thành bộ dáng như vậy, thôi thì để cho ta chấm dứt hết thấy đi!"

Hư ảnh nhìn chăm chú vào Yêu Liên, thủ ấn biến ảo, chỉ thấy hai bên đại trận bao phủ thiên địa đột nhiên rơi xuống. Một tấm màn lửa khổng lồ từ trung tâm của đại trận bắn ra, nhanh như chớp tạo thành một cái lồng bằng

lửa bao phủ Yêu Liên.

"Ta cho ngươi linh trí cùng trí nhớ! Sau khi ta lấy đi, ngươi sẽ trở về với sự trong sáng tinh thuần như lúc đầu ta phát hiện ra ngươi..."

"Tịnh Liên Yêu Thánh, ngươi là tên khốn kiếp vô tình, ta sẽ không để cho ngươi thực hiện điều đó!"

Bên trong Yêu Liên, lại tiếng ra rống giận. Đột nhiên, Yêu Liên tăng lên tốc độ xoay tròn, một ngọn lửa màu máu dị thường đáng sợ từ trong Yêu Liên bắn ra. Đối diện với ngọn lửa màu máu quý dị, màn lửa được tạo thành từ đại trận không ngờ lại vặn vẹo kịch liệt.

"Năm đó, khi đại nạn bùng xuống, ta từng nghĩ tới việc lau đi trí nhớ của ngươi nhưng không cách nào xuống tay nên mới phong ấn ngươi lại. Cứ ngỡ rằng ngươi có thể hóa giải sự bạo ngược và sát ý ở trong lòng. Nhưng hiện tại xem ra mấy ngàn năm phong ấn lại làm cho hận ý của ngươi ngày càng sâu đậm. Nếu đã như vậy..."

Tịnh Liên Yêu Thánh nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa điên cuồng giãy dụa, than nhẹ một tiếng, thủ ấn biến ảo, chỉ thấy không lồ đại trận bao phủ mấy vạn trượng từ ngoài vào trong bắt đầu sụp đổ. Nhưng hỏa trụ phong tỏa Tịnh Liên Yêu Hỏa lại càng ngày càng ngưng thật.

"Ầm ầm!"

Đối mặt với đại trận vặn chuyển, Tịnh Liên Yêu Hỏa điên cuồng công kích tới tấm màn lửa. Âm thanh đánh tới kinh thiên động địa làm cho ngọn lửa màu vàng bao phủ thân thể Huân Nhi ở phía xa kia cũng phải ảm đạm đi vài phần.

"Luyện Thiên cổ trận, tách lấy!!!"

Bàn tay hư ảo của Tịnh Liên Yêu Thánh nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy bên trong màn lửa mạnh mẽ bắn ra vô số hỏa tuyến. Những hỏa tuyến này tạo thành một tấm lưới bằng lửa, khắc sâu vào trong Yêu Liên, sau đó tấm lưới lửa chậm rãi dâng lên, mang theo một tia sương mù màu máu, từ từ bị tách ra khỏi bản thể của Yêu Liên.

"A...!"

Sương mù màu máu dâng lên thì trong Yêu Liên cũng vang lên tiếng kêu thảm thiết đầy căm hận của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nó điên cuồng xoay tròn nhưng mặc kệ nó phát ra năng lượng lớn như thế nào cũng không thể phá mở được tấm màn lửa từ đại trận kia.

"Luyện Thiên cổ trận hấp thu mấy ngàn năm năng lượng lúc này triệt để bùng nổ. Ngươi không ngăn được đâu! Tiểu Yêu, theo ta đi thôi..."

Tịnh Liên Yêu Thánh không chế hỏa tuyền mang theo đám sương mù màu máu tượng trưng cho trí nhớ của Tịnh Liên Yêu Hỏa ra khỏi bản thể. Âm thanh bình tĩnh cũng theo đó vang lên.

"Thối lắm! Không có trí nhớ, không có linh trí thì Tịnh Liên Yêu Hỏa sẽ không có ý thức. Ngươi làm như vậy khác gì giết ta? Ngươi luôn miệng nói không muốn lấy mạng của ta nhưng những việc ngươi làm luôn muốn dồn ta vào chỗ chết! Đồ dối trá!" Cảm thụ trong óc dần dần trống rỗng, Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng có chút hoảng sợ, rít gào nói. Khi trí nhớ và linh trí bị hút hết, hẳn coi như đã chết thật rồi...

"Tính tình ngươi thô bạo như vậy, hiện giờ lại có được truyền thừa của ta. Nếu để ngươi xông phá phong ấn thì chắc chắn là một hồi tai nạn. Chuyện này do ta tạo ra đương nhiên phải do ta chấm dứt..."

Hư ảnh Tịnh Liên Yêu Thánh lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, thủ ấn thay đổi, trong màn lửa kia lại tăng thêm nhiều hỏa tuyền, đan xuyên qua thân thể của Yêu Liên.

"A...!"

Một đám huyết vụ nồng nặc từ trong Yêu Liên cấp tốc trào ra, sau đó bay nhanh lên không tạo thành một thân ảnh màu máu, đó là Tịnh Liên Yêu Hỏa biến thành hình người.

Bị bức ra khỏi bản thể, Tịnh Liên Yêu Hỏa vội vàng lao xuống muốn trở về nhưng Tịnh Liên Yêu Thánh không để cho hắn có cơ hội này. Bàn tay nắm chặt, màn lửa kia nhanh chóng co lại tạo thành một cái lồng lửa lớn khoảng một trượng...

"Chủ nhân, chủ nhân, từ đây về sau ta nhất định sẽ thay đổi!"

Thân thể giãy dụa điên cuồng nhưng không cách nào thoát khỏi cái lồng lửa, Tịnh Liên Yêu Hỏa trở nên sợ hãi. Rời khỏi bản thể, lực lượng của hắn không bằng một phần mười, căn bản không cách nào chống lại Tịnh Liên Yêu Thánh. Hắn liền vội vàng quỳ xuống cầu xin Tịnh Liên Yêu Thánh.

Nhìn Tịnh Liên Yêu Hỏa không ngừng cầu xin tha thứ, hư ảnh Tịnh Liên Yêu Thánh chỉ khẽ thở dài, tay áo bào vung lên, hư ảnh bắt đầu từ trong thân thể chui ra, sau đó lơ lửng tiến vào trong lồng lửa dừng lại trước mặt Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Tiêu Viêm ca ca!" Nhìn thấy Tịnh Liên Yêu Thánh đã rời khỏi thân thể Tiêu Viêm, Huân Nhi vội vàng bay tới, giữ lấy hắn.

"Sao muội lại không rời đi?" Tiêu Viêm cũng không hôn mê, chỉ là bị Tịnh Liên Yêu Thánh chế trụ linh hồn mà thôi. Bây giờ thoát khỏi, không khỏi mừng nhẹ Huân Nhi. Lúc trước, hắn nhìn thấy nàng đánh bay Cổ Nam Hải còn mình thì lưu lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bình yên vô sự, trong lòng Huân Nhi ngập tràn vui sướng, không để ý tới tiếng lời mắng của hắn, chỉ ôm chặt lấy tay hắn, ánh mắt nhìn về phía trong màn lửa kia. Thấy thế, Tiêu Viêm cũng bất đắc dĩ, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Huân Nhi.

"Tiểu Yêu, ta cũng không hận ngươi! Mặc dù năm đó ngươi cản trở lại ta nhưng cuối cùng ta cũng không oán hận. Cả đời ta không có con cái, không thu đồ đệ. Từ đầu đến cuối, ngươi là người thân nhất của ta!" Tịnh Liên Yêu Thánh nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tịnh Liên Yêu Hỏa, trên khuôn mặt hư ảo cũng hiện lên một nụ cười hiền hòa.

"Nhưng ta hận ngươi..." Tịnh Liên Yêu Hỏa mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt màu đỏ nhìn chằm chằm Tịnh Liên Yêu Thánh, cả người huyết vụ nháy mắt bùng nổ, bao phủ Tịnh Liên Yêu Thánh. Từng tia huyết vụ điên cuồng ăn mòn vào trong thân thể hư ảo của Tịnh Liên Yêu Thánh.

Bên ngoài, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi thấy vậy cũng cả kinh. Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng thật thô bạo quá mức. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Bộ dáng này rất giống như ngày đó..." Đối mặt với Tịnh Liên Yêu Hỏa

ăn mòn, trên khuôn mặt Tịnh Liên Yêu Thánh lại hiện lên một chút bi thương nhàn nhạt, khẽ thở dài một tiếng, bàn tay chậm rãi nắm lại: "*Cùng nhau... vĩnh viễn tiêu tán trong thiên địa này đi...!*"

Theo âm thanh cực nhẹ của Tịnh Liên Yêu Thánh truyền ra, hỏa trận khổng lồ trong thiên địa nhanh chóng sụp đổ, cuối cùng hóa thành hai luồng ánh sáng chói lọi cuồn cuộn lao ra, hung hăng đâm vào màn lửa.

"*Ầm!*"

Nhìn vụ nổ hủy thiên diệt địa kia, Tiêu Viêm ôm lấy eo nhỏ của Huân Nhi, Cốt đực sau lưng trong nháy mắt mở ra, nhanh chóng lùi ra xa.

Gió lốc càn quét cả trời đất, trong biển nham thạch nóng chảy vô cùng vô tận trực tiếp xuất hiện một vết nứt to lớn hơn mười vạn trượng. Vết nứt to lớn như vậy làm cho nham thạch nơi này cũng không thể lấp đầy trong chốc lát được...

Tận cùng trên bầu trời, khi cuồn cuộn năng lượng dần dần tán đi, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi cũng hiện thân. Hai người liếc nhau một cái, rồi nhanh chóng lao về phía trung tâm của vụ nổ.

Trên bầu trời, hào quang lóe ra, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi dừng lại, nhìn một vùng trống rỗng, Tịnh Liên Yêu Thánh cùng Tịnh Liên Yêu Hỏa đều mất đi tung tích, phẳng phất như dưới kính thiên văn và chạm đã biến thành hư vô.

"*Yêu Hỏa Bản Nguyên đâu...?*" Nhìn một khoảng không trống rỗng, Tiêu Viêm lâm bảm. Chẳng lẽ ngay cả Yêu Hỏa Bản Nguyên cũng bị hủy trong vụ nổ kia? Nếu vậy, lần tranh đoạt Yêu Hỏa này đã tốn công vô ích rồi!

"*Đáng chết!*"

Không cam lòng mắng một tiếng, Tiêu Viêm vì Tịnh Liên Yêu Hỏa mà mất mười mấy năm thu thập bản đồ cổ. Sau đó còn đợi khoảng ba năm thời gian, chẳng lẽ kết quả đạt được lại là như thế này sao?

"*Tiêu Viêm ca ca! Nhìn kia!*" Trong lúc Tiêu Viêm không cam lòng, Huân Nhi đột nhiên chỉ tay xuống vùng biển nham thạch nóng chảy ở phía dưới, kinh hỉ kêu lên.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn theo, vừa nhìn qua, lập tức như dừng hít thở, sững người ngây dại. Trên biển nham thạch nóng chảy vô cùng vô tận kia, một đóa hoa sen màu trắng, trên cánh phủ kín những đường gân nhỏ màu hồng phấn đang chậm rãi di động. Mà theo đó, năng lượng của cả vùng biển này giống như không ngừng cuộn cuộn lao về phía nó...

"Yêu Hỏa Bản Nguyên..."

Nhìn đóa hoa sen màu trắng mang theo nhàn nhạt phấn hồng, thân thể Tiêu Viêm không thể che dấu được kích động mà run lên.

-----oOo-----

Chương 1514: Thu hoạch cuối cùng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tịnh Liên Yêu Hỏa "

Trên bầu trời, Tiêu Viêm vô cùng mừng rỡ, một lát sau mới bình ổn được tâm trạng. Hắn quay sang nhìn Huân Nhi rồi mới cẩn thận hạ người xuống. Đến khi tới gần đóa hỏa liên trắng xen hồng mấy trượng mới chậm chậm dừng lại.

Tịnh Liên Yêu Hỏa bây giờ so với trước kia đúng là khác biệt hoàn toàn. Trước đó thì thô bạo hung mãnh, còn giờ thì yên tĩnh, bình thản, không hề công kích hai người Tiêu Viêm tới gần.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa có vẻ không giống như vừa rồi?" Nhìn hỏa diễm "hiền lành" như vậy, Huân Nhi kinh ngạc thốt lên.

"Tịnh Liên Yêu Thánh đã đem linh trí và trí nhớ của Tịnh Liên Yêu Hỏa xóa đi cho nên hiện tại nó chỉ như trẻ sơ sinh mà thôi!" Khuôn mặt Tiêu Viêm trở nên hưng phấn.

Sau khi chứng kiến vẻ hung hãn, thô bạo của Tịnh Liên Yêu Hỏa, thì cho dù có chiếm được nó, Tiêu Viêm cũng không dám luyện hóa. Ngay cả cường giả như Tịnh Liên yêu Thánh còn bị Yêu Hỏa phản phệ mà ngã

xuống, chứ đừng nói đến một Nhị Tinh Đẩu Thánh như hấn. Chẳng qua sự lo lắng đó lúc này đã không còn nữa. Tàn ảnh của Tịnh Liên Yêu Thánh và Tịnh Liên Yêu Hỏa đã cùng nhau biến mất, chỉ còn lưu lại là một bản nguyên Yêu hỏa thuần khiết như trẻ em mới sinh, không hề có chút hung hãn nào.

"Nhưng như vậy chẳng phải là linh tính của Tịnh Liên Yêu Hỏa đã bị tổn hại rồi hay sao?" Hai hàng lông mày như lá liễu của Huân Nhi nhíu lại. Di hỏa khác với những ngọn lửa khác là vì chúng có được linh tính. Một khi mất đi linh tính, chúng cũng chỉ giống như hỏa diễm bình thường, không còn sức hấp dẫn nữa.

"Với thủ đoạn của Tịnh Liên Yêu Thánh thì làm sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy. Bên trong Tịnh Liên Yêu Hỏa này vẫn ẩn chứa linh tính như trước. Tịnh Liên Yêu Thánh chỉ lấy đi một số thứ vốn là của ông ta mà thôi." Tiêu Viêm lắc đầu, nói: *"Hiện giờ, nó tinh thuần giống như khi mới sinh ra trên thế gian này, không bị môi trường xung quanh ảnh hưởng."*

"Xem ra Tịnh Liên Yêu Thánh đã giúp chúng ta không ít nhỉ?" Huân Nhi che miệng cười khẽ. Hành động lần này vốn đã thất bại, thế nhưng bất ngờ nửa đường lại nháy ra Tịnh Liên Yêu Thánh mạnh mẽ xóa bỏ mọi cảm xúc phản đối, hung bạo trong Tịnh Liên Yêu Hỏa, làm họ thu được lợi ích thật lớn.

"Bây giờ phải làm sao đây? Không gian thông đạo ở nơi này đã tiêu tán. Mọii vừa thử nghiệm một chút, lấy thực lực hiện giờ của chúng ta e rằng không thể nào xé rách không gian được."

Huân Nhi chần chừ một lúc rồi nói tiếp:

"Tuy chúng ta đều là Nhị Tinh Đẩu thánh, nhưng không gian nơi này do Tịnh Liên Yêu Thánh tạo ra, bên trong còn sót lại phong ấn cho nên muốn xé rách không gian là chuyện tương đối khó khăn."

Tiêu Viêm sờ sờ cằm, ánh mắt hấn nhìn về phía hỏa diễm liên hoa trên nam thạch nóng chảy, mỉm cười nói:

"Nếu tạm thời không ra được thì luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa tại nơi này luôn."

"*Huynh có nắm chắc không?*" Mày liễu của Huân Nhi khẽ nhíu lại. Tuy nói hiện giờ Tịnh Liên Yêu Hỏa không công kích lung tung, nhưng dù sao nó cũng là dị hỏa bài danh thứ ba trên bảng, muốn luyện hóa nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"*Không tới năm thành!*" Tiêu Viêm cười thản nhiên và nói. Hắn cũng không muốn giấu diếm điều gì. Sau khi chứng kiến hung uy của Tịnh Liên Yêu Hỏa, hắn cực kỳ kiêng kỵ. Hơn nữa, trên thế gian này, những người có thể chắc chắn luyện hóa được Tịnh Liên Yêu Hỏa chỉ có thể đếm trên một bàn tay thì hắn làm sao dám đảm bảo?

Nghe hắn nói, trong mắt Huân Nhi hiện lên một chút lo lắng.

"*Không còn cách nào đâu! Nếu như chúng ta mang bản nguyên Yêu hỏa ra ngoài, chắc chắn sẽ dẫn đến vô số người thêm muốn. Đến lúc đó, dù cho ta theo đuổi tới Cổ tộc tị nạn cũng không tránh khỏi đại phiền toái này. Mặt khác, không gian này do Tịnh Liên Yêu Thánh tự tay sáng tạo, ngay cả phụ thân muội cũng không thể xâm nhập. Nếu không bọn họ đã sớm ra tay cướp lấy Yêu hỏa rồi. Vì thế nơi đây chính là địa phương tốt nhất để ta luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa!*"

Tiêu Viêm cười cười rồi nói tiếp:

"*Chúng ta lâu như vậy còn không ra thì bọn họ sẽ cho rằng chúng ta gặp bất trắc gì đó, đương nhiên sẽ giảm đi không ít phiền toái. Về phần nhóm người lão sư thì đã có cảm ứng Long Ấn của Tử Nghiên, không cần lo lắng quá!*"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, Huân Nhi trầm mặc hồi lâu rồi mới gật đầu. Hiện giờ ở Trung Châu có không ít ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào không gian Yêu Hỏa. Nếu để họ phát hiện có người mang được bản nguyên Yêu Hỏa ra thì cho dù có sự uy hiếp của Cổ Tộc, họ cũng sẽ không chùn bước. Lòng tham của con người rất đáng sợ, nếu để họ điên cuồng lên thì phiền toái sẽ mãi mãi kéo đến. Hơn nữa Hồn Tộc còn ở bên cạnh như hổ rình mồi. Lúc đó e rằng sẽ không có thời gian mà luyện hóa Yêu Hỏa nữa.

"*Vậy khi nào huynh bắt đầu?*" Sóng mắt Huân Nhi lưu chuyển, nàng nhẹ nhàng hỏi.

"*Ha ha! Không vội! Thời gian chúng ta còn rất nhiều mà, luyện hóa Tịnh*

Liên Yêu Hỏa cũng không phải chuyện dễ dàng, ta còn phải chuẩn bị vài thứ đã!"

Tiêu Viêm lắc đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Yêu Hỏa Liên Hoa đang phiêu phù trên nham thạch. Vốn tưởng rằng chỉ cần đạt tới Đẩu Thánh là có thể luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng hiện giờ hẳn mới hiểu được nếu không chuẩn bị vài thứ sẽ không thể làm được. Nguồn truyện:

Bên ngoài không gian yêu hỏa, không gian vặn vẹo trên bầu trời đã tiêu tán. Nhiệt độ không khí vốn cực kỳ nóng, giờ đã từ từ giảm bớt. Cả sa mạc nham tương nóng bỏng ở phía dưới cũng ngừng nóng chảy mà dần dần ngưng tụ thành những khối nham thạch màu trắng.

Giữa không tưng, có rất nhiều bóng người đang lơ lửng, ánh mắt họ nhìn mảnh không gian này lộ ra vẻ không cam lòng. Sau khi thông đạo tiêu tán, bọn họ không còn cảm ứng được không gian đó nữa, dù có thi triển bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể làm cho nó xuất hiện lại.

"Sao hai người Tiêu Viêm còn chưa ra?"

Sắc mặt Hỏa Vân lão tổ trở nên ngưng trọng nhìn phiến không gian. Từ khi họ chạy ra khỏi đó thì không còn tin tức gì nữa.

"Tiểu thư!"

Ánh mắt Cổ Nam Hải kinh ngạc nhìn phiến không gian biến mất, trên trán hẳn không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh. Địa vị của Huân Nhi trong Cổ Tộc không phải bình thường. Hẳn không bảo vệ được nàng, e rằng khi hội tộc sẽ chịu tội không nhẹ.

"Trưởng lão! Người không cần tự trách, Huân Nhi cố ý đi theo Tiêu Viêm, cho dù lúc đó có phản ứng cũng vô dụng thôi!"

Cổ Thanh Dương khẽ thở dài một tiếng, thật không ngờ vì Tiêu Viêm mà Huân Nhi bất chấp nguy hiểm, ở lại trong không gian đó.

"Tiêu Viêm phúc lớn mạng lớn, Huân Nhi cũng sẽ bình an vô sự!"

"Nếu vạn nhất thì sao?" Cổ Nam Hải nghiêng răng nghiêng lợi nói, không

gian Yêu Hỏa ngay cả cường giả như hắn còn không thể sinh tồn, huống chi hai người Tiêu Viêm?

"Đành phải chờ thôi!" Dược lão ở bên cạnh thở dài. Vào thời điểm không gian Yêu Hỏa này đã đóng lại, bọn họ không thể tiến vào đó nữa. Hiện giờ chỉ còn cách bình tĩnh chờ đợi mà thôi.

Nghe Dược lão nói, mọi người đành phải yên lặng gật đầu.

"Hắc! Xem ra lần này Cổ Tộc tổn thất hơi bị lớn nha! Thiên phú của nha đầu Huân Nhi kia rất cao. Nếu cho nàng thời gian tu luyện, e rằng thành tựu sau này sẽ rất khủng bố. Lúc này tuy không chiếm được Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng lại giải quyết được hai cái họa lớn."

Phó điện chủ Hồn Điện đứng cách đó không xa nhìn đám người Dược lão đang buồn bã lo lắng mà cười quái dị và nói nhỏ.

"Trên người Tiêu Viêm có tàn ảnh của Tịnh Liên Yêu Thánh, e rằng sẽ phát sinh biến cố."

Điện chủ Hồn Điện nhíu mày nói.

"Tiêu Viêm quỷ kế đa đoan, không giống loại người đoan mệnh đâu!"

Hồn Phong bên cạnh cũng chậm rãi nói.

"Vậy ở lại đây mấy ngày xem sao. Lão phu thật sự muốn xem, chỉ hai tên tiểu bối thì có thể tạo ra sóng gió gì?"

Ánh mắt Hồn Ma lão nhân lóe sáng, hắn ðe thấp âm thanh nói.

Nghe hắn mở miệng, ba người còn lại chậm rãi gật đầu không nói thêm gì nữa.

Sau khi không gian Yêu Hỏa biến mất không lâu, tuyệt đại đa số người không rời đi mà tiếp tục lựa chọn ở lại nơi này. Đương nhiên, đại bộ phận trong đó đều không cam lòng đi về tay không, bởi vậy họ quyết định từ từ xem có biến cố gì nữa không.

Bảy ngày chờ đợi nháong cái đã qua. Trong thời gian này, phiên không

gian đó cũng không có gì thay đổi, thậm chí nhiệt độ cũng không phát tán ra chút nào. Kết quả này khiến nhiều người cảm thấy thất vọng, một số người không cam lòng nhưng cũng lục tục rời đi.

"Bảy ngày rồi...!!!"

Cổ Thanh Dương cười khở một tiếng, nhìn Cổ Nam Hải mấy ngày qua giống như đã già đi rất nhiều, chần chờ một lát rồi nói: *"Trưởng lão, bây giờ phải làm sao?"*

"Không biết!!!" Cổ Nam Hải lắc lắc đầu, thanh âm của lão trở nên khàn đục.

Bên kia, sắc mặt Dược lão cũng lộ ra vẻ mệt mỏi. Vừa muốn nói điều gì thì không gian trước mặt hơi rung động, một bóng người xinh đẹp hiện lên. Chính là Tử Nghiên, nàng lắc đầu nói:

"Không tìm thấy không gian Yêu Hỏa ấy nữa. Phiến không gian đó có phong ấn, ta không thể nhận ra phương vị của nó."

Nghe vậy, sắc mặt đám người Dược Lão chợt sầm xuống.

"Nhưng mà Tiêu Viêm hẳn là không sao. Nếu hắn gặp chuyện không may thì Long Ẩn này đã biến mất."

Tử Nghiên vươn ngọc thủ, trong lòng bàn tay có một đạo Long ấn kim sắc. Nàng quay đầu lại nhìn Cổ Nam Hải, cười nói:

"Cổ trưởng lão cũng không cần lo lắng, Huân Nhi tỷ ở cùng với Tiêu Viêm. Với tính cách của hắn nếu nàng xảy ra chuyện gì thì chắc chắn hắn sẽ trở nên điên cuồng. Đến lúc đó, Long ấn sẽ không bình tĩnh như thế này đâu!"

Nghe Tử Nghiên nói vậy, sắc mặt của Cổ Nam Hải mới có chút sức sống, lão ngẩng đầu nhìn về phía Dược lão thở dài rồi nói: *"Dù thế nào thì sự việc cũng đã xảy ra, ta phải trở về tộc để bẩm báo..."*

"Yên tâm! Ta sẽ phái người giám thị nơi này, kể cả gió thổi cỏ lay cũng sẽ cho người đưa tin tức tới Cổ Tộc." Dược Lão trầm giọng nói.

"Đa tạ!" Cổ Nam Hải cố gắng xốc lại tinh thần, chấp tay nói với Dược lão. Sau đó nhìn chăm chú vào phiến không gian phía xa kia một hồi rồi mới xoay người bay về phía bắc. Cổ Thanh Dương cũng vội vàng đuổi theo.

Nhìn hai người đi xa, đám người Dược Lão nhìn nhau rồi lại âm thầm thở dài.

Trong khi bên ngoài không gian yêu hỏa dần tan cuộc thì ở bên trong không gian, sau bảy ngày chuẩn bị, Tiêu Viêm chậm rãi mở mắt, chuẩn bị luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Hắn đã đợi ngày này mười mấy năm rồi!

-----oOo-----

Chương 1515: Luyện hóa Yêu Hỏa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm ca ca, chuẩn bị tốt chưa?" Huân Nhi xếp bằng trên không trung từ từ mở mắt, nhìn thấy Tiêu Viêm đột nhiên đứng dậy, khẽ chớp mắt tươi cười hỏi.

"Rồi!" Tiêu Viêm gật đầu, nhìn về đại trận ở một bên do từng tia hỏa tuyến liên tiếp nhau tạo thành. Mơ hồ trong đó cảm giác được một loại hàn khí nhàn nhạt toát ra.

"Đây là Viêm Hàn đại trận, loại này hàn khí không phải tầm thường, mà do nhiệt độ tăng cao lên một trình độ nhất định mới phát ra được. Thật ra, đây cũng được coi như một loại Viêm Hàn kỳ dị. Tuy rằng trong không khúng bố như đại trận do Tịnh Liên Yêu Thánh bày ra nhưng cũng đủ để áp chế một phần Tịnh Liên Yêu Hỏa." Đối với ánh mắt nghi hoặc của Huân Nhi, Tiêu Viêm chỉ vào đại trận rồi mở miệng giải thích.

Nghe vậy, Huân Nhi giật mình gật gật đầu.

"Ta muốn động thủ luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa. Huân Nhi! Giúp ta trông một chút." Tiêu Viêm cười nói, ánh mắt quay lại Tịnh Liên Yêu Hỏa, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Vâng!" Về mặt Huân Nhi cũng trở nên trịnh trọng hơn nhiều. Luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nếu làm không tốt, nói không chừng sẽ bị Tịnh Liên Yêu Hỏa đốt thành tro bụi.

Tiêu Viêm đương nhiên hiểu được sự hung hiểm đó nhưng hiện tại cũng không còn thời gian để suy nghĩ nữa rồi. Thủ ấn lập tức biến đổi, đại trận trên trời nhanh chóng chuyển động. Một luồng hàn khí nồng đậm dị thường từ trong đại trận trào ra. Sau đó, dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, chuẩn xác bắn trúng khu vực có Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nhờ ảnh hưởng của hàn khí, một mảnh nham tương nóng chảy nhanh chóng ngưng đọng lại. Chỉ có Tịnh Liên Yêu Hỏa kia vẫn chậm rãi chuyển động như trước. Nhưng mà, bên trên những cánh hoa đã phủ một tầng băng mỏng.

Nhìn thấy đại trận có chút tác dụng, Tiêu Viêm nhẹ nhõm thở ra một hơi, bàn tay nắm chặt, một bình ngọc màu phấn hồng hiện ra. Nghiêng bình, một đoàn chất lỏng màu hồng chảy ra, rơi xuống bên trong Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Chất lỏng màu hồng này tên là Túy Yên Tiên, có hiệu quả làm mê muội mãnh liệt. Tiêu Viêm cũng không trông cậy vào nó làm cho Yêu hỏa mê muội hoàn toàn, hắn chỉ muốn mượn được lực trong thứ này làm cho Tịnh Liên Yêu Hỏa lâm vào một loại trạng thái thả lỏng. Nhờ đó, lực lượng của Tịnh Liên Yêu Hỏa giảm xuống một ít, tăng thêm một phần thành công luyện hóa.

Các cánh hoa bắt đầu có trạng thái thả lỏng. Hiện giờ, Tịnh Liên Yêu Hỏa tuy có vài phần linh tính nhưng cũng chưa hoàn toàn có được linh trí thật sự. Nó cần cùng nhân loại tiếp xúc một thời gian nữa mới có thể khôn khéo được như Tịnh Liên Yêu Hỏa trước kia. Nhưng mà như vậy mới là thời cơ lớn nhất để Tiêu Viêm ra tay.

"Đi...!"

Làm xong hai bước này, Tiêu Viêm tiếp tục lấy một viên đan dược từ trong Nạp giới ra. Mai đan dược này vừa xuất hiện, quanh thân nó đã bắt đầu khởi động một cỗ hàn khí lạnh đến thấu xương. Đây chính là Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan mà Tiêu Viêm đã chuẩn bị tốt từ lâu rồi.

Khẽ búng ngón tay, Cửu Âm Hoàng Tuyền Đan bay vút ra. Khi tiếp xúc

với Tịnh Liên Yêu Hỏa thì nhanh chóng tan đi. Trong giây lát, tầng tầng hàn băng không ngừng xuất hiện bên ngoài Yêu hỏa. Nhưng mà hàn băng vừa xuất hiện đã bị nhiệt độ kinh khủng làm cho bốc hơi. Theo đó, sương trắng cuồn cuộn không ngừng bốc lên xung quanh Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Phù ~~!"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm thở mạnh một hơi, quay đầu nhìn về Huân Nhi khẽ gật đầu. Sau đó, hắn xoay người, nhanh chóng xuất hiện trước Tịnh Liên Yêu Hỏa. Giờ phút này, những cánh hoa của yêu hỏa cũng đã mở ra, tại trung tâm của nó có một ngọn lửa màu phấn hồng bập bùng cháy. Từ ngọn lửa màu phấn hồng đó phát ra nhiệt độ kinh khủng khiến cho linh hồn người khác cũng phải run rẩy.

Ánh mắt Tiêu Viêm trở nên nóng rực, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu hồng phấn này. Đây, chính là bản nguyên của Yêu Hỏa!

Nhưng đừng nhìn thể tích của nó như vậy mà coi thường. Tuy chỉ nhỏ bé như vậy thôi, nhưng cho dù là cường giả đạt tới Lục Tinh Đẩu Thánh, vô ý bị nó tiến vào trong cơ thể cũng có thể bị đốt thành tro tàn. Không thể nghĩ ngờ gì năng lực đáng sợ đó cả.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào Yêu Hỏa Bản Nguyên, dị hỏa trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, cuối cùng ngưng tụ ra bên ngoài thân thể. Nhưng mà dị hỏa dung hợp trước kia vốn mạnh mẽ vô cùng, hiện giờ lại có chút run rẩy ở bên, thậm chí nhan sắc còn trở nên ảm đạm. Hiển nhiên là bị Tịnh Liên Yêu Hỏa chân nhiếp rồi. Ba loại dị hỏa đứng đầu trong Dị Hỏa Bảng đều là quân vương trong dị hỏa. Mỗi loại dị hỏa bình thường khi gặp thấy chúng thì uy lực sẽ suy yếu rất nhiều. Mặc dù, dị hỏa của Tiêu Viêm là do năm loại dị hỏa dung hợp mà thành nhưng cũng chưa đủ sức để chống lại Tịnh Liên Yêu Hỏa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Xuy!"

Đến lúc này, Tiêu Viêm cũng không có thời gian để ý đến dị hỏa ảm đạm nữa. Dưới ánh mắt khản trương của Huân Nhi, hắn chậm rãi vươn bàn tay có chút run rẩy xuyên qua Hỏa Liên, chậm rãi hướng về đám lửa màu hồng phấn kia.

"Grào ~~!"

Trong giây lát, ngay lúc bàn tay Tiêu Viêm đụng đến đám lửa màu hồng phấn thì ngọn lửa nhìn như nhỏ bé kia bỗng nhiên bành trướng, trực tiếp hóa thành hùng hực liệt hỏa bao trùm toàn bộ thân thể của Tiêu Viêm. Nhiệt độ kinh khủng bùng nổ làm cho cả đất trời biến sắc.

"Tiêu Viêm ca ca... "

Biến cố đột ngột làm cho Huân Nhi quá sợ hãi, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương vô cùng nhìn vào bên trong ngọn lửa màu đỏ.

Bên trong ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, vì quá đau đớn mà khuôn mặt Tiêu Viêm trở nên vặn vẹo. Hắn điên cuồng thúc dục dị hỏa trong cơ thể chống lại sự phá hoại từ nhiệt độ của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Tuy rằng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong thoáng chốc tiếp xúc, Tiêu Viêm hoàn toàn cảm nhận được chỗ đáng sợ của dị hỏa đứng thứ ba trong Thiên Hỏa Bảng...

"Vù vù ~~!"

Trong miệng Tiêu Viêm không ngừng phát ra tiếng thổi độc kịch liệt, từng cỗ máu tươi đỏ sẫm từ lỗ chân lông trào ra bên ngoài. Nhưng mà máu tươi vừa chảy ra đã nhanh chóng khô lại, dính chặt vào làn da của hắn. Hiện giờ, nhìn Tiêu Viêm giống như một người đang mặc áo giáp màu máu vậy.

"A... Aaaa! Vì ngày này, ta đã cố gắng bao nhiêu năm rồi! Chỉ một chút đau đớn này sao có thể cản trở được ta!"

Cả thân đầm đìa máu tươi, tóc của Tiêu Viêm cũng sớm bị đốt thành tro bụi. Cái đầu tròn trọc lóc, nhìn qua có chút buồn cười cùng chút thâm trầm. Giờ phút này, hắn mở to đôi mắt đã mơ hồ vì bị máu tươi che lấp, nhìn chằm chằm vào đám lửa màu hồng phấn trong lòng bàn tay. Trên khuôn mặt hiện lên dáng cười có chút dữ tợn. Sau đó, trước ánh mắt khiếp sợ của Huân Nhi, cầm lấy nó đưa lên miệng, nuốt vào trong cơ thể!

"Phốc ~~!"

Trong nháy mắt khi Yêu Hỏa Bản Nguyên tiến vào trong cơ thể, bộ y phục do Viễn Cổ Trùng Hoàng làm thành ở bên ngoài thân thể Tiêu Viêm liền hóa thành tro bụi. Ngay cả làn da cũng nhanh chóng biến mất, lộ ra máu thịt ở bên dưới. Bên trong máu thịt mơ hồ có thể thấy một ít vảy, đây là

Long Hoàng Cổ Giáp giấu dưới làn da. Nhưng mà hiện tại, cho dù là Cổ Giáp cực kỳ bền chắc cũng đã trở nên âm đạm thất sắc.

"Phân Quyết! Luyện cho ta!!!"

Đau nhức không thể tưởng tượng được theo mỗi một bộ phận trên thân thể Tiêu Viêm truyền tới. Đau đớn như vậy, thật sự làm cho người ta phát điên. Song Tiêu Viêm vẫn mở to con mắt đầy máu, dựa vào nghị lực mà cố gắng chống đỡ, điên cuồng gào thét lên.

Thét gào vừa dứt, đầu khí trong cơ thể hần lập tức hung hãn không sợ chết lao về phía Yêu Hỏa Bản Nguyên, sau đó mạnh mẽ bao lấy nó, dựa theo Phân Quyết lộ tuyến mà vận chuyển!

"Grào!"

Đối mặt với sự luyện hóa của Phân Quyết, Yêu Hỏa Bản Nguyên dường như cũng cảm nhận được gì đó, lập tức gãy dựa kịch liệt. Nhiệt độ của ngọn lửa càng lúc càng khủng bố. Một số kinh mạch khá yếu ớt trong cơ thể Tiêu Viêm lập tức hóa thành tro tàn, thậm chí chút ít xương cốt cũng đã có dấu hiệu mềm hóa.

Bên ngoài, Huân Nhi kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm đang điên cuồng gào thét cũng gãy dựa. Lúc này thân thể Tiêu Viêm gần như đã hóa lỏng một nửa, nhìn càng khủng bố ghê người.

"Tiêu Viêm ca ca..."

Huân Nhi cắn chặt môi, một tia máu tươi từ trên môi rơi xuống, nhìn cực kỳ chói mắt. Mỗi lần Tiêu Viêm kêu gào liền giống như dao cắt vào trong lòng nàng. Loại đau đớn này khiến nàng hít thở không thông. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tiêu Viêm cắn nuốt dị hỏa. Tuy rằng nàng không thật sự cảm nhận được nhưng cũng có thể đoán sự đau nhức không cách nào hình dung này. Những năm gần đây, Tiêu Viêm một mình tu luyện, người ngoài chỉ thấy hắn có tốc độ tu luyện kinh người nhưng không ai biết được hắn đã phải trả giá lớn như thế nào để có được thực lực tăng lên như vậy.

"Luyện cho ta...!"

Từ trong ngật trời hỏa diễm, lại một lần nữa truyền ra âm thanh gầm nhẹ có vài phần kiệt sức của Tiêu Viêm. Nhưng mà bất luận Tiêu Viêm liều mạng như thế nào thì thân thể của hắn càng ngày càng đổ vỡ. Lực lượng của Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức mạnh mẽ, một mình hắn căn bản không thể gánh vác. Ngọn lửa khủng bố tràn ngập toàn thân hắn, đồng thời cũng đầy rẫy trong tim hắn. Nếu không nhanh chóng đẩy chúng ra thì Tiêu Viêm sớm muộn gì cũng sẽ bị thiêu đốt từ trong ra ngoài.

"Nếu cứ như vậy..., Tiêu Viêm ca ca chắc chắn phải chết!"

Huân Nhi đưa tay gạt đi giọt nước mắt trong suốt đang rơi vì đau lòng. Ngọn lửa màu vàng từ trong cơ thể nàng mạnh mẽ tuôn ra. Ngay sau đó, thân hình nàng vẽ một đường cong đẹp đẽ trên không trung rồi bay vào trong ngọn lửa đang tra tấn Tiêu Viêm chết đi sống lại kia.

"Huân Nhi, muội..."

Đột nhiên có người xông vào làm cho tâm thần đang đau nhức của Tiêu Viêm khôi phục một ít thần trí. Hộc mắt như muốn nứt ra, tức giận mà quát một tiếng. Nhưng mà tiếng quát vừa xong thì thân thể ngọc ngà vừa vọt vào kia lại giống như rắn nước cuốn lấy hắn. Cảm giác mềm mại cùng hương thơm u nhã kia trong nháy mắt kéo ngọn lửa đang cuồng bạo trong cơ thể Tiêu Viêm bùng phát thêm.

"Huân Nhi!"

Ôm chặt lấy thân hình mềm mại hoàn mỹ như ngọc, Tiêu Viêm ô ô thở gấp, trong mắt ngược lại lại khôi phục chút sáng suốt. Nếu tiếp tục như vậy, hắn biết rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra. Lần trước đã một lần cùng Đỗ Mỹ Toa rồi... Chẳng qua, lúc đó hắn không có chút lý trí nào, còn hiện giờ thì hắn vẫn đang còn lý trí chi phối...

"Tiêu Viêm ca ca. chỉ có hợp lực mới có thể luyện hóa nó..."

Khẽ cắn vành tai của Tiêu Viêm, thanh âm của Huân Nhi quặn rũ động lòng người...

Một câu nhỏ nhẹ cuối cùng làm cho hai mắt Tiêu Viêm lại trở nên đỏ rực. Tiếng gầm nhẹ tựa như dã thú vang lên. "Roẹt..." một tiếng, quần áo mỏng manh trực tiếp bị xé nát một cách cuồng bạo, hóa thành tro tàn trong nhiệt

độ cực cao. Nhất thời, trong phiến thiên địa này, xuân ý dào dạt...

-----oOo-----

Chương 1516: Trung Châu biến cố!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả không gian đều bị hơi nóng bao phủ, ngọn lửa tàn phá tựa như một con giao long đang phân nộ gầm rú. Trên biển dung nham khổng lồ lâu lâu lại phun lên một cột lửa to lớn, dòng dung nham chậm chậm chảy về phía chân trời tạo thành một vũ điệu hủy diệt của ngọn lửa.

Phía trên biển dung nham chừng mười trượng, có một hỏa cầu màu phấn hồng lớn khoảng trăm trượng đang hùng hực thiêu đốt. Một cỗ lực lượng hủy diệt ở bên trong quả cầu từ từ thẩm thấu ra ngoài khiến cho cả không gian quanh nó đều vụn vụn, biến dạng.

Bên trong hỏa cầu mơ hồ có thể nhìn thấy được hai bóng người đang quán lấy nhau. Hai ngọn lửa vàng và tím đang dốc sức hỗ trợ, không cho luồng Yêu Hỏa xâm nhập vào chút nào.

Hai bóng người bên trong hỏa cầu chính là Tiêu Viêm và Huân Nhi. Dưới sự trợ giúp của Huân Nhi, tình huống của Tiêu Viêm đã tốt lên rất nhiều. Trước đó, thân thể của hắn bị xé rách rất thảm thiết, nhưng nhờ vào Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa có công hiệu bất tử thần kỳ mà dần dần được chữa trị.

Dưới tư thế tiếp xúc "*tối thân mật*" giữa hai người bọn họ, biển năng lượng do Tịnh Liên Yêu Hỏa phóng thích cuộn cuộn không ngừng truyền vào cơ thể Huân Nhi, cho nên thân thể hắn mới từ từ được giảm tải, nguy cơ nổ tan xác dần dần được khống chế.

Hai người cùng hấp thu làm cho năng lượng khổng lồ mà Tịnh Liên yêu hỏa phóng ra dần dần giảm bớt. Đồng thời, khí tức của Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng từ từ tăng lên. Tịnh Liên yêu hỏa đã tồn tại trong thời gian cực kỳ lâu dài, không thể hình dung được năng lượng ẩn chứa trong đó. Nếu như có thể bình yên mà hấp thu thì đúng là loại thuốc bổ tốt nhất.

Hỏa cầu không lơ lửng giữa không trung. Bên ngoài hỏa cầu không ngừng lan tràn những sóng lửa ra bên ngoài.

Bên trong hỏa cầu, hai người đều đang nhắm mắt, dường như tiến vào trạng thái ngủ say. Hai ngọn lửa vàng và tím không ngừng trào ra từ thân thể bọn họ, chống cự lại luồng Yêu hỏa cực nóng đồng thời bảo vệ hai người.

Ngoài tình huống nguy cấp bên ngoài, bên trong cơ thể của Tiêu Viêm cũng đang lâm vào tình thế giằng co. Hắn nhờ vào sự giúp đỡ của Huân Nhi mà đã miễn cưỡng duy trì sự cân bằng của thân thể, đồng thời cũng từ từ luyện hóa Bản Nguyên Yêu Hỏa. Tuy tốc độ cực kỳ chậm rãi nhưng tốt hơn lúc trước nhiều rồi. Ít nhất hắn đã thấy những tia sáng của hi vọng.

Bên trong không gian nóng cháy kia không hề tồn tại một tia sinh khí, chỉ có biển dung nham bên dưới chốc chốc lại phun lên một cột lửa bỏng rát. Ở đây chỉ tồn tại sự trầm tịch và buồn tẻ.

Trong thế giới trầm buồn ấy, thời gian dần dần cũng trở nên mờ ảo, hai người Tiêu Viêm dường như ngủ say, không hề có một chút động tĩnh, nhưng sinh cơ của hai người càng ngày càng dào dạt, biểu hiện trạng thái của bọn họ đang từ từ được cải thiện.

Ngày này qua ngày khác, bên ngoài hai người, dần dần xuất hiện ba vòng lửa khác màu.

Vàng, tím và hồng phấn.

Ba màu đại diện cho ba ngọn dị hỏa vô cùng mạnh mẽ. Đương nhiên trong ba loại, màu phấn hồng vẫn đang chiếm phần lớn diện tích, hai ngọn lửa màu vàng và màu tím chỉ có thể tồn tại khó khăn ở một khu vực nhỏ. Nhưng theo thời gian trôi qua, diện tích của hai ngọn lửa kia bắt đầu được mở rộng. Yêu hỏa vốn chỉ chống cự bằng bản năng, lại bị Tiêu Viêm sử dụng nhiều thủ đoạn làm suy yếu. Đối mặt với loại dị hỏa Kim Đé Phần Thiên Viêm do năm loại dị hỏa mới tạo thành này, Yêu Hỏa cũng dần dần phải lui lại...

Sự giằng co này không biết đã trải qua bao lâu... Đến một ngày kia, vòng lửa đột nhiên run lên. Trong hỏa cầu, ba loại màu sắc chiếm cứ ba phần bằng nhau. Dưới sự đối kháng của ba ngọn lửa dần dần hình thành một thế

cân bằng kỳ dị.

"Phân Quyết! Luyện!!"

Ngay khi sự cân bằng được xác lập, Tiêu Viêm ở bên trong vòng lửa mở mắt, tiếng nói trầm thấp vang lên.

Trải qua thời gian dài giao hòa với nhau, giữa Dị hỏa của Tiêu Viêm và Tịnh Liên Yêu Hỏa đã hình thành một loại liên hệ kì diệu. Bởi vậy khi Tiêu Viêm vận chuyển Phân Quyết trong cơ thể, hai loại dị hỏa cứ nhiên theo lộ tuyến hành công của hắn mà tự động vận chuyển.

"Ăm...Đùng...Đùng.."

Vào lúc Tịnh Liên Yêu Hỏa rút cuộc cũng bị Phân Quyết luyện hóa thì trên bầu trời, năng lượng tụ lại thành mây đen xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Những đám mây đen này xoanh liên tục quanh Hỏa Cầu, trên mặt biển dung nham nóng cháy cũng bắt đầu nổi sóng mãnh liệt.

Tiêu Viêm cũng phát hiện ra sự biến hóa ở bên ngoài nhưng không hề bị ảnh hưởng. Trải qua thời gian dài luyện hóa, hắn cũng đã vô cùng quen thuộc với Tịnh Liên Yêu Hỏa. Dị hỏa cấp bậc này, một khi bị luyện hóa đương nhiên sẽ xuất hiện một ít thiên địa dị tượng.

"Huân Nhi, kế tiếp chính là thu hoạch của chúng ta."

Tiêu Viêm cười nhu hòa nhìn người ngọc đang ngủ say trong lòng cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo tinh tế, thủ ấn biến đổi.

Theo những biến hóa của thủ ấn, Tịnh Liên Yêu Hỏa vẫn đang cố thủ trong cơ thể hắn rút cuộc bị luyện hóa dần. Năng lượng khổng lồ tới mức hóa thành dạng lỏng kia nhất thời khuếch tán khắp cơ thể của Tiêu Viêm. Trong kinh mạch hắn, vền vẹn chỉ một lát đã được nạp đầy năng lượng. Huyết nhục, cơ thể, cốt cách, tế bào... của hắn giống như một con dã thú bị bỏ đói mấy chục năm, điên cuồng cắn nuốt năng lượng truyền đến.

Thấy cơ thể mình đã nhanh chóng tràn đầy, Tiêu Viêm liền cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Huân Nhi. Năng lượng mệnh mệnh vô cùng kia giống như một dòng thủy triều, ồ ạt tiến vào trong thân thể Huân Nhi.

"Lách tách...lách tách..."

Trải qua luyện hóa không ngừng, luồng thủy triều năng lượng vận chuyển một vòng trong cơ thể Tiêu Viêm rồi rót vào trong người của Huân Nhi, sau đó vận chuyển khắp kinh mạch của nàng rồi truyền lại cho Tiêu Viêm. Năng lượng truyền về lần thứ hai này dường như tinh thuần hơn, lại phảng phất có một hương vị khác, chính là hương vị của Kim Đế Phần Thiên Viêm.

Dưới sự chuyển hóa liên tục như thế, bên trong cơ thể Tiêu Viêm và Huân Nhi không ngừng lại hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Năng lượng mệnh môn liên tục không ngừng tẩy rửa mọi nơi trong cơ thể của Tiêu Viêm và Huân Nhi. Khí tức hai người dần dần tăng lên.

"Cách...cách...cách...cách..."

Khi năng lực phản kháng của bản nguyên yêu hỏa dần dần mất đi, Hỏa cầu không lồ kia cũng bắt đầu bình ổn lại, sự cuồng bạo yếu bớt. Bên trong của nó, Tiêu Viêm và Huân Nhi vẫn quật chặt nhau một chỗ. Một lớp tinh thể màu kim hồng sắc chậm rãi xuất hiện, cuối cùng bao trùm lấy hai người bọn họ giống như vỏ trứng.

Vào lúc quả trứng tinh thể này hình thành thì khí tức của Tiêu Viêm và Huân Nhi đồng thời biến mất, một mảnh không gian này rốt cuộc đã mất đi sinh cơ.

*****

Trung Châu.

Từ khi Yêu Hỏa xuất thế tính đến nay ước chừng đã một năm ròng. Nhưng dù một năm đã trôi qua thì cảnh tượng to lớn ngày đó vẫn khiến cho người ta bàn luận say sưa không ngớt.

Một năm trôi qua tuy không dài, nhưng Trung Châu vẫn như trước, vẫn xảy ra không ít chuyện. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Không lâu sau khi chuyện Yêu Hỏa xuất thế trôi qua, Hồn Điện liền bắt đầu việc trả thù Thiên Phủ liên minh vì hành động hủy diệt Nhân Điện. Một phần ba thành thị liên minh đều gặp phải công kích. Đối với

hành động trả thù bốn phía của Hồn Điện, Thiên Phủ Liên Minh không hề đứng im chịu trận, mà cũng triệu tập binh sĩ của mình tiến hành tổ chức phản kích, chỉ trong một năm ngắn ngủi, hai thế lực siêu cấp này đã hình thành thế nước lửa.

Tuy cả hai đều mang thương vong không nhỏ nhưng trận quyết đấu cuối cùng vẫn chưa diễn ra. Dù sao Thiên Phủ Liên Minh cũng không còn giống như lúc trước, bọn họ đã có được Tử Nghiên cùng với Tiêu Thần là những cường giả không hề kém với Hồn Điện Điện chủ ngồi tọa trấn. Cho dù là Điện chủ của Hồn Điện cũng không có cái lá gan dám xông thẳng lên tổng bộ của Liên minh. Hơn nữa, vị Lão Tổ ở Đan Tháp kia dù không có ở trong Tinh Vân Các nhưng đám người Dược Lão đều có phương pháp truyền tin đến hắn. Có được sự ám trợ của siêu cấp cường giả như thế, chỉ bằng vào mình Hồn Điện thì không thể tiếp tục tạo thành nguy cơ hủy diệt đối với Liên minh nữa rồi.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân như vậy, Thiên Phủ Liên Minh tuy xung đột toàn diện với Hồn Điện nhưng không hề ở thua kém, ngược lại còn hơi chiếm thế thượng phong. Cũng vì đó mà uy danh của Thiên Phủ Liên Minh càng ngày càng cao. Dù sao, trong quá khứ, chưa từng có thế lực nào có thể chống lại Hồn Điện. Điều này khiến cho một số người khác cảm thán, địa vị bá chủ ở Trung Châu này đang dần dần chuyển từ Hồn Điện sang Thiên Phủ Liên Minh mới nổi này.

Mà đối với trận chiến này, dường như trong Hồn Tộc lại không có nhiều trợ giúp cho Hồn Điện. Tuy Hồn tộc cũng âm thầm phái đi một vài cường giả nhưng không thể mang đến ưu thế áp đảo cho Hồn Điện. Đối với điểm này, đám người Dược Lão chỉ có thể nghĩ rằng Hồn Tộc đang bị ước định hạn chế mà thôi.

Đương nhiên, dù triển khai đại chiến kịch liệt với Hồn Điện thì đám người Dược Lão vẫn luôn luôn chú ý tới địa phương Yêu hỏa đã xuất thế. Nhưng mà mỗi lần dò xét chỉ làm bọn họ thêm thất vọng. Một năm trôi qua, vùng không gian kia vẫn không hề có chút khác thường nào. Nếu không phải Long Ấn trong tay Tử Nghiên vẫn còn thì e rằng bọn họ đã cho rằng Tiêu Viêm và Huân Nhi đều gặp bất trắc rồi.

Bọn họ cũng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể đem tinh lực dồn vào trận đại chiến với Hồn Điện mà thôi.

Vào lúc ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào trận đại chiến của Thiên Phủ Liên Minh và Hồn Điện thì một tin tức không biết là từ chỗ nào truyền ra đã gây chấn động khắp đại lục.

Sau Linh tộc thì một tộc khác trong Viễn cổ Bát tộc là Thạch tộc cũng đã biến mất một cách quý dị.

Nhất thời, tất cả mọi người mơ hồ cảm giác được một âm mưu quý dị đang dần dần bao phủ khắp cả Trung Châu này.

Tôi nay nốt 3 bi nhé:min:

-----oOo-----

Chương 1517: Phá kén mà ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thạch tộc, một trong Viễn cổ Bát tộc, tuy thanh danh bọn họ cũng không vang dội như Hồn Tộc, Cổ Tộc. Nhưng có thể trở thành một trong Viễn cổ Bát tộc thì đâu thể khinh thường! Hơn nữa Thạch tộc xưa nay luôn thâm lặng, ở Trung Châu cũng có rất ít lời đồn liên quan tới bọn họ. Nhưng thâm lặng không có nghĩa là yếu thế! Tộc nhân của Thạch tộc có chiến lược tương đối mạnh mẽ. Ít nhất cũng mạnh hơn so với Linh Tộc đã biến mất. Trong tộc cường giả vô số, nội tình rất mạnh....

Nhưng mà, một siêu cấp thế lực có được nội tình sâu đậm như vậy chỉ trong một đêm lại biến mất một cách quý dị. Tình huống như thế này làm cho ai nghĩ đến cũng cảm thấy trong lòng tràn đầy lạnh lẽo.

Thạch Tộc biến mất giống hệt như Linh tộc, đều phong bế không gian trước, đợi đến lúc mở ra thì hơn trăm vạn tộc nhân lại biến mất, không còn một mống.... Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyen FULL](http://www.TruyenFULL)

Cường giả khắp nơi tiến vào không gian của Thạch Tộc, nhìn đến không gian im lặng không chút sinh khí kia, cả đám người không khỏi rùng mình. Cuối cùng là có chuyện đáng sợ gì xảy ra mà làm biến mất cả mấy trăm vạn người? Hơn nữa trong mấy trăm vạn người đó còn có không ít cường giả đứng đầu của Thạch Tộc. Những cường giả này nếu đặt ở Trung Châu

thì đều là hạng người oai chấn một phương...

Nhưng Thạch tộc mạnh mẽ như vậy lại hoàn toàn biến mất...

Việc này giống như một cơn lốc xoáy thổi về Trung Châu. Tất cả các thế lực khi biết được đều rung động. Một số ít người có cảm giác mất tuệ dường như nhận thấy được mùi vị không thích hợp. Những viên cổ chủng tộc, tộc nào tộc đấy đều truyền thừa mấy ngàn năm, sừng sững không đổ, vô cùng mạnh mẽ. Nhưng mà trong vòng mười năm ngắn ngủi gần đây lại có đến hai cái chủng tộc đột nhiên biến mất. Việc này xảy ra một lần là ngẫu nhiên, chứ đến lần thứ hai... E rằng có chuyện... Huống chi tình hình hai tộc biến mất đều giống hệt nhau, khiến cho người ta nhìn là biết, hung thủ làm cho Linh Tộc và Thạch Tộc biến mất hẳn là cùng một người hoặc là cùng một thế lực gây ra....

Nhưng lại có chuyện khiến cho mọi người thấy phiền phức. Trên đại lục này, mọi người chỉ biết đến hai thế lực có thể làm được chuyện này. Một là Hồn tộc, hai là Cổ tộc.

Nhất thời, mọi suy đoán, nghi ngờ đều hướng về hai thế lực này. Hồn Điện vẫn giống như trước, không hề tỏ thái độ gì. Nhưng Cổ Tộc lại có chút đau đầu. Bọn họ có quan hệ khá tốt với các tộc khác. Nhưng theo chuyện biến mất của Linh Tộc và Thạch Tộc thì quan hệ lập tức trở nên xấu hổ. Những tộc còn lại bắt đầu có chút hoài nghi và kiêng kỵ bọn họ. Thậm chí một ít thế lực kết giao thường xuyên cũng gặp gián đoạn.

Cổ Tộc có chút sứt đầu mẻ trán với loại chuyện tai bay vạ gió kia. Nhưng đồng thời chuyện này cũng khiến cho họ bắt đầu cảnh giác. Việc này xảy ra không hề có lợi ích gì với Cổ Tộc. Chỉ sợ rằng kẻ ra tay kia cũng có mưu đồ với Cổ Tộc. Nhưng cao tầng của Cổ Tộc cảm thấy rất khó hiểu. Nếu như kẻ sau màn là Hồn Tộc thì làm sao bọn hắn có được năng lực khủng bố như vậy? Cư nhiên có thể giấu diếm được nhiều cường giả Cổ Tộc dò xét mà thần không biết quỷ không hay làm cho Linh Tộc và Thạch Tộc biến mất? Hoặc là nói ở Trung Châu này còn tồn tại một thế lực khủng bố nào khác mà bọn họ không biết?

Đương nhiên, mặc kệ nội bộ Cổ Tộc có suy đoán như thế nào thì bọn họ cũng không có chứng cứ chính xác để chứng minh cho tam tộc còn lại rằng thực tế việc này không có quan hệ với bọn họ. Bởi vậy, tất cả đều duy trì sự im lặng đối với loại hoài nghi này.

Một tháng sau khi Thạch Tộc biến mất, đối mặt với việc Cổ Tộc cùng Hồn Tộc đều im lặng, ba chủng tộc còn lại trong viễn cổ bát tộc là Dược Tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc đột nhiên tuyên bố kết minh, danh hiệu bên ngoài xưng là "*Tam Tộc Minh*".

Việc Tam Tộc Minh được thành lập mang lại sự chấn động cực lớn cho các thế lực khác. Từ xưa đến nay, lần đầu tiên trong Viễn cổ bát tộc xuất hiện ba chủng tộc cùng kết minh. Dù sao, giữa các tộc cũng có nhiều loại cạnh tranh và đối kháng, muốn bỏ qua tất cả những đấu tranh mà liên minh với nhau cũng đâu phải chuyện dễ dàng. Nhưng mà giờ đây, dưới sự đe dọa từ mối nguy hiểm không biết này, ba tộc đánh tạm thời thu liễm. Bọn họ không muốn trở thành Linh Tộc hay Thạch Tộc tiếp theo. Nhưng bàn tay thần bí kia có thể làm cho Linh Tộc và Thạch Tộc biến mất không một tiếng động thì đương nhiên cũng có thể diệt trừ được bọn họ. Giờ đây, muốn bảo tồn căn cơ huyết mạch thì không thể không liên thủ...

Nhưng mà những thế lực khác ở Trung Châu cũng cảm thấy yên tâm. Sau khi Tam Tộc Minh kết minh xong không có ý định chiếm đóng Trung Châu mà làm ra một việc cực kỳ chấn động khác. Đó chính là nối liền không gian của ba tộc lại với nhau. Kể từ đó, nếu tộc nào bị công kích, hai tộc còn lại có thể nhanh chóng chạy tới giúp đỡ thông qua không gian thông đạo.

Sau khi thành lập không gian thông đạo, ba tộc mới ổn định lại, khẽ thả lỏng một chút. Sau đó, bọn họ bắt đầu phái ra cường giả không ngừng đi vào không gian Thạch Tộc, hi vọng có thể tìm được chứng cứ hay một ít manh mối để tìm ra kẻ đứng đằng sau việc này...

Tại Trung Châu không ngừng sóng gió, bất cứ chuyện gì cũng không thể liên tục kéo dài. Cho dù là những chuyện lớn kinh thiên động địa như việc Thạch Tộc biến mất, ba tộc liên minh thì cũng chỉ duy trì được hơn nửa năm rồi cũng dần dần chìm xuống. Hơn nữa thủ phạm thần bí kia dường như biến mất không còn bóng dáng, để cho người ta khẽ thở phào một hơi, nhưng đồng thời cũng có chút bất an...

Sau một thời gian chấn động, Thiên Phủ Liên Minh bình tĩnh trở lại, tiếp tục dây dưa không ngừng với Hồn Điện. Hiện giờ, cả hai thế lực đã hoàn toàn đối đầu với nhau. Hôm nay người công kích một thành thị của ta, ngày mai ta phá lại một phân điện của người. Người tới ta đi, đánh đến

mức loạn cả lên. Được cái cứ đánh qua đánh lại lâu dài như vậy cũng làm cho Thiên Phủ Liên Minh chiếm được lợi ích không nhỏ. Lấy chiến tranh bồi dưỡng chiến tranh, không chỉ làm cho lực lượng chiến đấu của liên minh tăng lên, càng mạnh mẽ và ngưng tụ mà còn có thể hấp dẫn được ngày càng nhiều các thế lực nhỏ bị Hồn Điện áp bách nên gia nhập Liên minh.

Bởi vậy trong khoảng một năm rưỡi này, quy mô của Thiên Phủ Liên Minh mở rộng đến mấy lần. Số lượng cường giả cũng không thua kém Hồn điện là bao.

Rõ ràng việc lấy chiến tranh nuôi chiến tranh đã giúp cho Liên minh càng ngày càng mạnh lên.

Nhưng, đồng thời với việc thế lực càng ngày càng phát triển thì đám người Dược Lão cũng càng thêm âu sầu, lo lắng. Mà nguyên nhân chính là chuyện của Tiêu Viêm. Từ khi Yêu Hỏa không gian đóng lại đến nay đã một năm rưỡi rồi, nhưng bọn họ không có bất kỳ tin tức nào của Tiêu Viêm ...

Điều này khiến cho không ít người cảm thấy lo âu. Tuy rằng Minh chủ của Thiên Phủ Liên Minh là Dược Lão nhưng ở trong lòng rất nhiều người thì bóng người cao gầy kiên nghị kia mới là nơi mọi người mong đợi ý lại. Bọn họ cho rằng chỉ cần có bóng lưng kia chống đỡ, Thiên Phủ Liên Minh vĩnh viễn sẽ không suy tàn....

Nhưng mặc kệ trong lòng bọn họ mong chờ đến thế nào thì sự thật luôn tàn khốc. Mảnh không gian kia vẫn không có chút động tĩnh nào.

Thời gian sẽ không vì bất cứ thì gì mà dừng lại. Hai năm trôi qua, không gian Yêu hỏa vẫn đóng lại, tia hi vọng trong lòng mọi người dần dần ảm đạm. Đối mặt với tình huống này, đám người Dược Lão cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể dần dần thu liễm lại, chuyển từ tấn công sang phòng thủ.

Mà cũng chính tại lúc Thiên Phủ Liên Minh chuyển phương thức chiến đấu thì mảnh không gian Yêu Hỏa rốt cuộc lại một lần nữa xuất hiện sinh khí mạnh mẽ

Trong không gian Yêu Hỏa vẫn nóng cháy như vậy. Một quả trứng tinh thể

cực lớn lơ lửng bên trên biển nham thạch. Bên ngoài vỏ trứng quang mang lấp lánh, ngẫu nhiên có vài đạo hỏa diễm du đãng vờn quanh tựa như Tinh Linh tràn ngập linh tính.

"Răng rắc!"

Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng động nhỏ. Ánh mắt nhìn qua có thể thấy được trên bề mặt quả trứng từ từ nứt ra một khe hở. Theo khe hở này xuất hiện, càng ngày càng có nhiều vết rạn lan ra. Cuối cùng, quả trứng bắt đầu vỡ vụn...

Cùng lúc trứng vỡ ra, hai cột sáng một phần hồng một kim quang đột nhiên phóng thẳng lên cao, cuối cùng hóa thành màn sáng, từ từ buông xuống.

" Rắc rắc!"

Bên trong cột sáng, một cánh tay đột nhiên đưa ra, rồi vươn vai. Tiếng xương cốt trên người không ngờ lại phát ra âm thanh như tiếng sấm trầm đục vang vọng không trung.

"Cuối cùng cũng xuất quan!" Một bóng người từ trong cột sáng bước ra. Khuôn mặt vừa hiện, ngoài Tiêu Viêm còn có thể là ai khác? Chẳng qua lúc này một đầu tóc đen hơi loạn dài tới bả vai, nhìn qua có vẻ anh tuấn, tiêu sái. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được đồng tử trong mắt biến ảo thành hai đóa Hỏa Diễm Liên Hoa cực kỳ nhỏ bé. Liên Hoa chậm rãi xoay tròn, dường như phát ra một loại lực hấp dẫn kỳ dị, giống như có thể hút cả linh hồn con người vào đó.

"A! Tiêu Viêm ca ca, sao huynh lại không mặc quần áo?"

Ngay khi Tiêu Viêm bước ra khỏi cột sáng không lâu, một thanh âm thanh thúy mềm mại như nước, mang theo một chút xấu hổ từ phía sau vang lên. Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn mỹ nhân mảnh mai thướt tha, tinh tế, mái tóc dài buông xõa ở phía sau mình. Có lẽ do trải qua chuyện triền miên lúc tu luyện kia mà trên khuôn mặt tinh xảo của Huân Nhi bớt một chút thanh nhã, nhiều thêm một tia quyến rũ động lòng người, cùng Không mê gái thì không phải đàn ông!"

"Vợ chưa cưới vẫn xinh đẹp nhất..."

Nam tử không mặc gì, chân đạp hư không, đưa tay lên gãi gãi đầu, cười nói với cô gái hơi xấu hổ ở trước mặt mình...

-----oOo-----

Chương 1518: Hỏa anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sợ rằng lần bế quan này tốn không ít thời gian a..."

Khắp bầu trời đều là lửa cháy, Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn bốn phía, mặc dù ảo cảnh nơi này so với trước khi hắn bế quan vẫn giống y hệt nhau, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được một số khác biệt rất nhỏ.

"Vâng." Huân nhi ở bên gật đầu đáp. Tịnh Liên Yêu Hỏa đâu phải vật tầm thường, nếu không tốn một ít thời gian thì cho dù nàng với Tiêu Viêm liên thủ, cũng không thể đem nó luyện hóa ngay được.

"Thực lực bây giờ của Tiêu Viêm ca ca chắc trở nên mạnh hơn nhiều rồi phải không?" Huân Nhi ngược mắt lên, mỉm cười nói.

"Nếu giờ gặp phải tên điện chủ Hôn điện kia, ta có thể đánh bại hắn." Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, trong giọng nói lộ ra sự tự tin tuyệt đối. Sau lần luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa này, hắn đạt được rất nhiều chỗ tốt. Dựa vào cảm ứng thì thực lực bây giờ của hắn đạt đến Ngũ Tinh Đẩu Thánh, tăng lên ba cấp bậc!

Thực lực đột nhiên tăng mạnh như thế này làm cho Tiêu Viêm cảm thấy có chút không tin nổi. Bản thân Tiêu Viêm vốn là Đẩu Thánh cường giả nên biết rất rõ muốn tăng lên một cấp khó khăn đến thế nào. Không ngờ lần này lại là tăng bên ba cấp. Nếu tu luyện bình thường thì e rằng phải mất ít nhất là mấy chục năm mới có thể đạt được! Nhưng lần này, nhờ vào lực lượng của Tịnh Liên Yêu Hỏa mà thực lực của Tiêu Viêm thuận lợi tăng vọt.

Trên đời này, e rằng chỉ có ba loại Di hỏa đứng đầu trên bảng Di hỏa mới có năng lực khiến cho Đẩu Thánh cường giả tăng một lúc ba cấp mà thôi.

"Có câu một người đắc đạo, gà chó lên trời. Lần này nhờ Tiêu Viêm ca ca mà thực lực của muội cũng tăng lên rất nhiều!" Huân nhi dịu dàng cười nói. Trong quá trình luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa, năng lượng khổng lồ kia cũng đồng thời cũng đi qua thân thể của nàng. Vì vậy nàng cũng đạt được lợi ích không nhỏ. Huân Nhi mặc dù không đột phá đến Ngũ Tinh Đấu Thánh, nhưng cũng là tăng mạnh tới Tứ Tinh Đấu Thánh đỉnh phong. Không thể không nói, thu hoạch của hai người trong lần bế quan này khiến người khác phải thềm đổ mắt.

Thực lực của Huân nhi tăng mạnh, Tiêu Viêm đương nhiên cảm thấy mừng rỡ. Tuy nói nếu như hấn hấp thu tất cả năng lượng của Tịnh Liên yêu hỏa thì có lẽ thực lực còn cao hơn nữa. Nhưng nếu không có Huân nhi giúp đỡ thì sợ rằng hấn đã sớm bị yêu hỏa cản trở mà chết, làm sao được như bây giờ nữa?

"Không biết dị hỏa trong cơ thể ta bây giờ như thế nào?"

Tiêu Viêm bỗng nghĩ tới chuyện chính, dùng tâm niệm kiểm tra và kinh ngạc khi phát hiện tất cả dị hỏa tràn ngập trong cơ thể đều biến mất. Biến cố này khiến sắc mặt Tiêu Viêm thay đổi. Thực lực, sinh tồn... của Tiêu Viêm đều dựa vào dị hỏa, nếu như tất cả dị hỏa biến mất thì đó sẽ là đả kích nghiêm trọng với Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm ca ca, làm sao vậy?" Huân nhi ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm thay đổi liền vội vàng hỏi

Tiêu Viêm không còn tinh thần để chú ý tới câu hỏi của Huân Nhi nữa. Hấn cố bình tĩnh lại, cẩn thận điều tra từng chỗ một trong cơ thể. Một lúc lâu sau Tiêu Viêm bỗng cảm giác được ở chỗ sâu trong cơ thể mình dường như tồn tại thứ gì đó.

"Đi ra!"

Cảm ứng được vật này, bàn tay Tiêu Viêm nắm chặt lại, quát khẽ một tiếng. Từ lòng bàn tay bất ngờ bốc lên một ngọn lửa màu hồng phấn, ần ần có thể thấy kim quang bao quanh bên ngoài ngọn lửa. Nguồn truyện:

Ngọn lửa này vừa xuất hiện, không gian xung quanh nó liền trở nên vụn vụn. Trong lúc Tiêu Viêm và Huân Nhi còn đang kinh sợ thì ngọn lửa kia

đột nhiên tự động ngoa nguẩy rồi biến thành một đứa trẻ con cao chừng nửa thước.

"*Y oa y oa!*"

Hỏa anh nho nhỏ này vừa xuất hiện đã nhìn về phía Tiêu Viêm, sau đó vươn cánh tay mũm mĩm nhỏ bé ra, ôm lấy bàn tay của Tiêu Viêm, cọt tới cọt lui, lộ ra vẻ thân mật.

"*Đây... "*

Tiêu Viêm cùng Huân nhi đều há mồm tròn mắt nhìn cái hỏa anh này. Nó chỉ lớn hơn bàn tay một chút, nhìn qua thì giống như một quả cầu tròn tròn. Cái đầu hừng hực lửa, một cái yếm màu hồng phớt che thân, lộ ra cái mông tròn tròn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ở giữa trán có một dấu ấn lửa hình hoa sen màu phớt hồng, nhìn qua cực kỳ dễ thương. Ít nhất, trong mắt của Huân Nhi đã xuất hiện ánh sáng, bản tính làm mẹ dâng trào

"*Y oa y oa!*"

Trong lúc Tiêu Viêm và Huân nhi còn bất ngờ vì biến cố này thì Hỏa Anh tiếp tục ôm bàn tay của Tiêu Viêm lắc qua lắc lại, trong miệng phát ra âm thanh non nớt kỳ quái.

"*Chuyện gì thế này?*" lúc này Tiêu Viêm phục hồi lại tinh thần, nhìn Hỏa Anh đang ôm tay hắn, mờ mịt hỏi.

Huân Nhi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chần chừ một lúc rồi nói: "*Liệu đây có phải dị hỏa mới do mấy loại dị hỏa dung hợp thành hay không?*" Nếu kể thêm Tịnh Liên Yêu Hỏa thì trong cơ thể của Tiêu Viêm đã có sáu loại dị hỏa. Không ai biết được sáu loại dị hỏa khác nhau dung hợp lại làm một sẽ phát sinh biến hóa gì. Dù sao, cho tới bây giờ cũng chưa có bất kỳ người nào dung hợp được sáu loại dị hỏa.

Nghe thế, Tiêu Viêm cũng hơi suy nghĩ, nhìn về phía Hỏa Anh nhỏ bé mũm mĩm kia, không nhịn được mà véo nhẹ một cái. Từ bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại giống hệt như chạm vào trẻ con bình thường. Hơn nữa, khi chạm đến Hỏa Anh, Tiêu Viêm nhận thấy mình có một loại liên hệ kỳ dị với vật nhỏ này. Loại cảm giác này rất quen thuộc, giống hệt như cảm giác điều khiển dị hỏa lúc trước.

"*Đây thật sự là Dịch hỏa trong cơ thể của ta!*" Đến lúc này, Tiêu Viêm nghiêm túc gật đầu xác nhận. Bây giờ hẳn có thể chắc chắn rằng Hỏa Anh này chính là dịch hỏa mới trong cơ thể hẳn sau khi dung hợp Tịnh Liên Yêu Hỏa tạo thành. Còn về phần tại sao lại xuất hiện loại biến hóa này thì bản thân Tiêu Viêm cũng mờ mịt không rõ.

"*Ở trên thân của vật nhỏ này mọi cảm giác được khi tức quen thuộc, hình như là Kim Đế Phần Thiên Viêm của mọi.*" Lúc này Huân nhi cũng nhẹ giọng nói.

"*Trong quá trình luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa thì Kim Đế Phần Thiên Viêm của mọi cũng tham dự, do đó có một số bản nguyên của Kim Đế Phần Thiên Viêm sẽ nhập vào trong cơ thể ta.*" Tiêu Viêm giải thích cho Huân Nhi biết. Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Hỏa Anh trên tay mình, Năm loại dịch hỏa trong cơ thể hẳn đã dung hợp hoàn toàn với Tịnh Liên Yêu Hỏa. Chính xác hơn mà nói, là năm loại Dịch hỏa trong cơ thể hẳn dung nhập vào Tịnh Liên yêu hỏa...

Tuy nói năm loại dịch hỏa là số lượng không ít, nhưng cũng chẳng có uy lực gì khi đứng Tịnh Liên Yêu Hỏa. Bởi vậy, khi dung hợp, năm loại dịch hỏa kia cơ hồ là không có chút nào phản kháng nào, nhanh chóng dung nhập vào bên trong Tịnh Liên Yêu Hỏa. Nếu không phải là trước khi dung hợp đã dùng Phần Quyết luyện hóa Tịnh Liên Yêu Hỏa thì chỉ sợ hẳn trộm gà không được còn mất năm gạo...

"*Ha ha, Tiêu Viêm ca ca, mọi từng nghe phụ thân nói. Có một số rất ít Dịch hỏa sau khi bị luyện hóa mới có thể Hóa Hình. Nếu mọi đoán không sai, vật nhỏ này chắc là hỏa linh của dịch hỏa mới trong cơ thể huynh.*" Huân nhi mỉm cười nói. Nhìn tình huống này, hình như cũng không phải là chuyện xấu.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, nhưng bỗng nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng giật giật rồi nói: "*Sau này, khi cần thi triển Phật Nộ Hỏa Liên thì ta phải làm sao đây?*" Lúc trước, khi hắn kiểm tra trong cơ thể thì dịch hỏa đã biến mất không còn một mống. Vậy thì hẳn làm sao có thể ngưng tụ Hỏa liên để chiến đấu cho được?

"*Y oa y oa oa!*"

Nghe Tiêu Viêm nói thế, hai mắt Hỏa Anh sáng lên, sau đó vung bàn tay nhỏ. Ngọn lửa trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ rồi tạo thành hình một đóa hoa sen.

"Phật Nộ Hỏa Liên!"

Nhìn thấy hỏa liên này, Tiêu Viêm tròn mắt... Phật Nộ Hỏa Liên là chiêu thức hãn tự nghĩ ra. Cho đến hôm nay, trừ hãn ra, không có người nào có thể thi triển được nữa. Nhưng hiện giờ vật nhỏ này lại có thể tiện tay ngưng tụ, hơn nữa tốc độ còn cực kỳ nhanh chóng, hơn hẳn Tiêu Viêm.

"Đấu kỹ của huynh cũng bị vật nhỏ này học trộm luôn rồi sao?" Huân nhi che miệng cười khẽ nói.

"Y oa y oa!"

Hình như là thấy được vẻ khiếp sợ của Tiêu Viêm, trên khuôn mặt non nớt của vật nhỏ kia hiện lên một tia đắc ý, hai cái tay nhỏ bé nắm rồi thả ra, trong lòng bàn tay không ngừng hiện lên những đóa Phật Nộ Hỏa Liên, trôi lơ lửng quanh thân nó.

"Mười cái Phật Nộ Hỏa Liên!"

Nhìn cảnh này, Tiêu Viêm không khỏi chấn động. Ngay cả bản thân hãn cũng không thể ngưng tụ ra mười đóa Phật Nộ Hỏa Liên trong một lúc như vậy! Tuy nói những hỏa liên này chỉ dùng hai loại dị hỏa khác nhau ngưng tụ thành, nhưng với số lượng như vậy thì uy lực cũng đã rất mạnh rồi.

"Y oa y oa!"

Song, sự khiếp sợ của Tiêu Viêm còn chưa có kết thúc. Sau khi ngưng tụ mười cái Phật Nộ Hỏa Liên, bàn tay nhỏ bé của Hỏa Anh lại vung lên, mười đóa hỏa liên mạnh mẽ lao vào nhau, dung hợp lại với nhau. Chỉ một lát sau, một đóa hỏa liên to lớn liền xuất hiện làm cho Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng phải thay đổi sắc mặt.

Đóa hoa này lớn chừng nửa thước, toàn thân có màu hồng phấn, lộ ra vẻ kiêu diễm ướt át. Nhìn thấy nó, Tiêu Viêm có chút kích động, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Hủy Diệt Hỏa Liên."

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Viêm khẽ lâm bẫm. Hỏa liên do năm loại dị hỏa dung nhập vào Tịnh Liên yêu hỏa này sẽ là lá bài tẩy mạnh nhất của hắn. Hơn nữa uy lực của Hỏa liên này còn mạnh hơn trước kia rất nhiều! Ngay cả Tiêu Viêm nhìn thấy cũng phải rung động!

"Lần này, thật sự là nhật được bảo vật rồi."

-----oOo-----

Chương 1519: Yêu hỏa bình nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm đương nhiên biết ý nghĩa của việc có một Hỏa Anh có thể thi triển ra Hủy Diệt Hỏa Liên là như thế nào. Sau này, khi giao chiến với người khác, hắn không cần nhờ người khác kiềm chế địch nhân nữa mà chỉ cần suy nghĩ thì vật nhỏ này có thể trợ ngưng tụ ra hỏa liên giúp đỡ hắn một cách nhanh nhất.

Hỏa Anh này sẽ mang lại trợ giúp lớn nhất cho Tiêu Viêm!

Tiêu Viêm và Huân Nhi quay mặt nhìn nhau, trong ánh mắt cả hai đều hiện lên vẻ kinh ngạc mừng rỡ. Dị hỏa biến hóa mang đến bất ngờ cho bọn họ.

"Y oa y oa!"

Hỏa Anh giơ tay đưa nghịch đóa Hủy Diệt Hỏa Liên xoay quanh mình một lúc rồi trực tiếp nuốt vào nó trong bụng. Tiếp đó, Hỏa Anh lại vươn cánh tay mũm mĩm ra, ôm lấy bàn tay của Tiêu Viêm, không ngừng cọ cọ. Bởi vì có cảm ứng liên hệ kỳ lạ kia mà nó giống như một súng vật, coi Tiêu Viêm là người thân thiết nhất.

Tiêu Viêm cười nhìn Hỏa Anh, đưa tay xoa nhẹ đầu nó, nó liền thoải mái híp mắt cười to, không ngừng vui mừng kêu lên y oa y oa.

Thấy vậy, Tiêu Viêm khẽ mỉm cười. Mặc dù hiện giờ dị hỏa biến thành bộ dáng kì dị này, nhưng may mắn thay hắn vẫn có thể điều khiển được. Chỉ cần trong đầu hắn suy nghĩ thì vật nhỏ này liền lập tức làm theo. Xét về khía cạnh nào đó, chẳng qua là thêm một cái trạm điều khiển trung chuyển giữa Tiêu Viêm và dị hỏa. Hơn nữa, cái trạm điều khiển trung chuyển này còn có thể đem uy lực của dị hỏa phát huy đến cực hạn.

"Linh trí của vật nhỏ này không thấp, có tiềm năng phát triển rất lớn. Có lẽ nên đặt cho nó một cái tên?" Huân Nhi cười nói.

"Y oa y oa "

Giống như nghe và hiểu được những gì Huân Nhi nói, Hỏa Anh vốn đang cọ cọ bàn tay Tiêu Viêm bỗng vội vàng ngừng đầu, đôi mắt mở to đầy vẻ chờ đợi, trong miệng phát ra tiếng y oa y oa non nớt.

"Nếu nó thích kêu y oa y oa như vậy thì gọi nó là Tiểu Y đi." Tiêu Viêm buông tay ra, thuận miệng nói.

"Y oa!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm tùy ý đặt tên cho mình, Hỏa Anh liền mắt húng, miệng không ngừng kêu lên y oa, giống như là đang kháng nghị cách Tiêu Viêm đặt tên cho nó. Tiêu Viêm mặc kệ, cười hắc hắc nói: *"Tiểu Y mau trở về. Chúng ta phải rời khỏi nơi này rồi."*

Biết Tiêu Viêm trực tiếp quyết định xong chuyện này rồi, Tiểu Y chỉ có thể ủ rũ gục lên lòng bàn tay của Tiêu Viêm, sau đó thân thể hóa thành một ngọn lửa màu hồng phấn, tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Viêm.

"Ngay cả trẻ con mà huynh cũng bắt nạt." Huân Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, trêu chọc.

"Ha ha!" Tiêu Viêm cười lớn, ngừng đầu nhìn mảnh không gian ngập lửa này rồi nói: *"Cần phải đi ra thôi..."*

"Ừm." Huân Nhi khẽ gật đầu. *"Lần tu luyện này tốn không ít thời gian, sợ rằng trong tộc sẽ náo động rồi".*

"Huân Nhi!"

Tiêu Viêm đột nhiên cúi đầu, trong ánh mắt hiện ra nhu tình. Đối diện với ánh mắt đó, gương mặt Huân Nhi hiện lên một tia ửng đỏ, cúi đầu, nhẹ giọng nói: "*Sao vậy?*"

"Đợi sau khi trở về, ta sẽ tìm thời gian thích hợp đến Cổ Tộc cầu hôn. Đợi sau khi ta cứu phụ thân ra, chúng ta liền cử hành hôn lễ. Được không?"

Thân thể mềm mại của Huân Nhi run lên, gương mặt tinh xảo đỏ bừng, trong đôi mắt tràn đầy kích động và hạnh phúc. Nàng chờ đợi ngày này, câu nói này rất nhiều năm rồi, cuối cùng nó cũng đến. Nhưng nghe được nó thì trong lòng nàng vẫn giống như con nai con nháy lên đây khấn trương và kích động.

"Vâng."

Nhìn người ngọc đỏ mặt khẽ gật đầu, Tiêu Viêm không nhin được mà cười lớn. Đến bây giờ, thực lực của hắn đủ để đi ngang thiên hạ. Cho dù đối mặt với chủng tộc viễn cổ truyền thừa lâu đời như Cổ Tộc, hắn cũng không sợ hãi chút nào. Phế vật của Tiêu gia năm nào giờ đây đã là nằm trong hàng ngũ cao thủ đỉnh phong của đại lục!

"Đi!"

Tiêu Viêm vươn tay ra, trực tiếp vòng qua eo thon nhỏ của Huân Nhi, kéo vào trong lòng ngực mình. Bàn tay kia mạnh mẽ chém vào không gian trước mặt, ngọn lửa màu hồng phân từ trên đầu ngón tay Tiêu Viêm tuôn ra. Mảnh không gian mà rất nhiều cường giả Ngũ Tinh Đấu Thánh cũng không thể làm gì được này liền bị đánh vỡ ra một khe hở lớn. Tiêu Viêm ôm Huân Nhi không chút do dự trực tiếp bước vào khe hở đó. Thân hình vừa bước qua xong thì khe hở kia cũng biến mất.

Sau khi hai người Tiêu Viêm rời đi, mảnh không gian Yêu hỏa này liền trở nên tĩnh lặng. Nó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa, từ từ rơi vào quên lãng...

Yêu Hỏa Bình Nguyên, hai năm đây, nơi này là một mảnh núi non trùng điệp. Hai năm sau, nó đã biến thành một mảnh bình nguyên trắng xóa. Trên bình nguyên có một cái khe hẹp dài mấy ngàn trượng giống như một con rết khổng lồ đang di chuyển, nhiệt độ nóng bỏng từ dưới khe liên tục

truyền lên làm cho cả vùng đất này khô hạn dị thường.

Tầm bình nguyên này chính là do Tịnh Liên Yêu Hỏa hàng thế hai năm trước tạo thành. Khi đó, những ngọn núi trùng điệp trong nháy mắt biến mất, cả vùng đất cũng hóa thành nham thạch. Nhưng sau khi không gian Yêu hỏa đóng cửa, sa mạc nham thạch cũng dần đọng lại, cuối cùng hóa thành bình nguyên. Thông thường, nơi nào bị yêu hỏa tàn sát qua sẽ trở nên hoang vu dị thường, nhưng sau khi có một đội Dong Binh thám hiểm ở trên bình nguyên này phát hiện một loại tinh thạch kỳ dị tràn đầy năng lượng cuồng bạo thuộc tính hỏa thì tầm bình nguyên này lập tức trở nên náo nhiệt. Bởi vì bên trong những tích thạch này có chứa một tia yêu hỏa yếu ớt còn sót lại mà nó được gọi là Yêu Hỏa thạch.

Tuy nói loại yêu hỏa còn sót lại này đã yếu đi mấy nghìn lần, nhưng đối với một số người tu luyện đấu khí thuộc tính hỏa và luyện dược sư thì đây tuyệt đối được coi là bảo bối. Chỉ cần có thể hấp thu năng lượng từ bên trong Yêu Hỏa Thạch này, thì không chỉ đấu khí mà ngay cả ngọn lửa do luyện dược sư triệu hồi ra cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều. Chính vì thế mà trong hai năm này, rất nhiều thế lực ở trên bình nguyên hoang vu phân chia lãnh thổ tranh giành Yêu Hỏa Thạch.

Trong các thế lực đó đương nhiên sẽ có Thiên Phủ Liên Minh, hơn nữa bọn họ còn chiếm được khu vực có nhiều Yêu Hỏa Thạch nhất. Bằng vào thế lực hiện tại của liên minh, những người khác cho dù thèm muốn khu vực đó thì cũng không dám làm ra chuyện gì ngu xuẩn.

Nơi nào có Thiên Phủ liên minh địa thì chắc chắn sẽ có Hồn Điện nhúng tay vào, đây là điều mà tất cả mọi người ở Trung Châu đều biết. Hai năm qua, mức độ đối địch của hai thế lực này càng ngày càng tăng cao. Chỉ cần hai bên đụng mặt là có chiến đấu. Vì vậy, sau khi liên minh chiếm cứ Yêu Hỏa Bình Nguyên không lâu thì Hồn Điện cũng lập một phân điện ở nơi này. Mà một số tông phái thế lực thèm muốn Yêu Hỏa Thạch nhưng không dám chống lại Thiên Phủ liên minh liền len lén gia nhập Hồn Điện. Một năm gần đây, hai bên đã giao thủ nhiều lần. Tuy nói cả hai đều có thương vong, nhưng thu hoạch được Yêu Hỏa thạch mang lại lợi ích còn lớn hơn nữa. Bởi vậy, trên Yêu Hỏa Bình Nguyên này, Hồn Điện và Thiên Phủ liên minh cứ vài ngày lại đánh một trận, không lớn thì nhỏ, cực kỳ náo nhiệt.

"Keng keng!"

Hai thanh tròng kiếm tràn đầy đầu khí hung hăng chạm vào nhau, tia lửa phát ra mãnh liệt. Người yếu hơn lui về sau mấy chục bước, sắc mặt tái đi, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng hắn không bận tâm thương thế trong cơ thể mình mà nhanh chóng nhìn xung quanh. Ánh mắt càng thêm đỏ ngầu khi nhìn thấy các huynh đệ của mình chết thảm.

"Kiệt kiệt! Liễu đội trưởng, giao Yêu Hỏa Thạch ra đây. Chúng ta đã chú ý đến các ngươi hơn nửa tháng rồi." Tên thắng thế kia đập trên hư không, cười quái dị nói. Hắn khoác bộ áo bào màu đen, nhìn vào mai huy chương trên ngực thì biết hắn là người của Hồn Điện.

"Đội trưởng, ngài mau chạy đi! Huyền đội chúng ta mạo hiểm cả tính mạng, đào bới một tháng mới thu được số Yêu Hỏa Thạch này. Tuyệt đối không thể để chúng rơi vào tay Hồn Điện!" Cách đó không xa, một gã nam tử cả người đầy máu tươi rống lớn, nhưng hắn vừa mới nói xong thì một thanh trường kiếm đã từ sau lưng xuyên thủng người hắn, chặn lại câu nói tiếp theo. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Một đám ngu xuẩn của Thiên phủ liên minh, dám khai thác Yêu Hỏa Thạch ở trong khu vực của Hồn Điện đúng là tự tìm đường chết!"

Tiếng cười âm u lạnh lẽo từ bốn phía vang lên, sau đó liền có rất nhiều bóng đen xuất hiện trên bầu trời, bao vây lấy những người trên mình đầy máu tươi còn sót lại kia.

Nhìn thấy thế, sắc mặt của người đàn ông được gọi là Liễu đội trưởng càng thêm trắng bệch.

"Thiên Phủ liên minh không có người hèn nhát! Đội trưởng, chúng ta che chở cho ngài rời đi. Chỉ cần đem số Yêu Hỏa Thạch này nộp lên trên là chúng ta có thể trở thành đệ tử bên trong liên minh!" Hơn mười bóng người bao quanh bảo vệ Liễu đội trưởng, thấp giọng quát. Lúc này bọn họ giống như là những con sói cùng đường, chuẩn bị liều chết đánh cược một lần.

Nghe vậy, bàn tay đang nắm vũ khí của Liễu đội trưởng khẽ run lên, bàn tay còn lại sờ sờ vào một cái túi. Trong túi có mười miếng nạp giới, trong nạp giới đầy ắp Yêu Hỏa Thạch. Đây là thành quả của cả đội dò xét trong mấy tháng qua, hơn nữa còn mạo hiểm cả tính mạng mới có được. Nếu như có thể thuận lợi trở về liên minh, mọi người trong đội đều có thể thăng

lên làm đệ tử bên trong liên minh. Khi đó, địa vị của họ liền khác xa so với bây giờ.

Nhưng đối diện với tình cảnh này, tâm trạng mọi người vốn đang phấn khích liền trở nên lạnh như băng. Bằng vào thực lực của bọn họ, muốn đột phá vòng vây này tất nhiên là phải trả một cái giá rất đắt.

"Các huynh đệ, chúng ta đã mạo hiểm cả tính mạng để đi tới đây. Qua được kiếp nạn này, ngày tươi đẹp đang chờ chúng ta. Bởi vậy, cầm lấy vũ khí, theo ta đột phá vòng vây!" Liễu đội trưởng giọng cao trọng kiêu, sắc mặt dữ tợn quát to, sau đó trực tiếp dẫn đầu đội ngũ xông tới.

"Chém!"

Nghe thế, hô hấp của hơn mười người kia cũng trở nên ồ ồ, hai mắt đỏ hồng, liền chết lao tới.

"Giết hết! Sau đó treo đầu bọn chúng lên, mang tới Thiên Phủ liên minh."

Giữa không trung, một lão già che mặt lạnh nhạt nhìn thoáng qua những người kia, thân nhiên nói.

"Dạ!"

Phía sau lão già, một gã nam tử khuôn mặt âm trầm cung kính đáp. Nhưng, ngay khi hắn vừa bước ra thì đột nhiên phát hiện thân thể mình chợt cứng ngắc. Phản ứng người này cũng khá nhanh nhẹn, lập tức quay đầu, nhìn về phía lão già có địa vị cao nhất kia. Nhưng cũng chính vào lúc hắn quay đầu lại thì thấy đầu của lão già kia bỗng bay vọt lên, máu tươi phun ra thành cột.

"Treo đầu người mang tới Thiên Phủ liên minh, Hồn Điện bây giờ thật quyết đoán a."

Dưới ánh mắt kinh hãi của gã nam tử kia, không gian phía sau lão già không đầu chậm chậm chấn động. Hai bóng người một nam một nữ từ từ hiện ra...

Chương 1520: Lật tay diệt điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Mạc hộ pháp?"

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho tất cả mọi người ở đây dừng tay. Đám người của Hồn Điện lúc này đều nhìn về phía thi thể không đầu kia, ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi. Máu tươi phun ra, cái đầu máu me đầm đìa từ trên trời rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất. Khuôn mặt kia vẫn âm lãnh giống như lúc trước khi chết, khiến cho người ta nhìn qua không rét mà run.

"Ngươi ... các ngươi là ai? Nơi này là địa bàn của Hồn Điện."

Nam tử kia hiển nhiên là có địa vị cao hơn những người khác, sắc mặt hoảng sợ nhìn hai bóng người vừa hiện ra trên không trung. Một lát sau liền lớn tiếng quát, giống như là muốn dùng phương thức này đem sự hoảng sợ trong lòng phát ra ngoài.

"Tay chân của Hồn Điện đã vươn tới tận nơi này sao."

Trên bầu trời, bóng người một nam một nữ dần trở nên chân thật, chính là Tiêu Viêm cùng Huân Nhi vừa từ trong Yêu Hỏa không gian phá không ra ngoài. Ánh mắt của Tiêu Viêm lạnh lùng liếc nhìn mười mấy hắc y nhân của Hồn Điện, trong con ngươi bắt đầu hiện lên hàn ý.

Hàn ý phát tán khiến cho nam tử thấy cả người lạnh lẽo. Thậm chí ngay cả đầu khí trong cơ thể hắc cũng có cảm giác bị đông lại. Đối phương đã có thể tùy tiện nhắc tay liền giết đi Mạc hộ pháp có thực lực Ngũ Tinh Đấu Tông thì đối phó bọn họ cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.

"Gặp phải kẻ mạnh, rút!"

Trong đầu vừa nghĩ thế, nam tử kia liền quyết định thật nhanh, không nói thêm điều gì vô nghĩa nữa, thân hình nhanh chóng thối lui, khi rời đi khoảng trăm bước mới quát to một tiếng.

Nhìn thấy hắc trực tiếp xoay người chạy trốn, những tên còn lại biến sắc,

cũng mặc kệ đám người của Liễu đội trưởng, xoay người chạy trốn chết.

Thấy vậy, mấy người Liễu đội trưởng nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Sóng sát sau tai nạn khiến cho bọn họ cảm thấy có chút hư thoát.

"Giết nhiều người như vậy còn muốn đi dễ dàng thế ư? Người của Thiên Phủ không dễ giết thế đâu." Ở giữa không trung, Tiêu Viêm lạnh nhạt nhìn những bóng đen đang chạy loạn kia, bàn chân khẽ đạp hư không, một cỗ dao động vô hình nhanh như chớp khuếch tán ra xung quanh.

"Phốc phốc."

Cỗ dao động vô hình này lặng yên khuếch tán ra làm cho hơn mười bóng người đang chạy trốn ở phía xa kia đứng khựng lại. Sau đó, từng cột máu phun ra, đẩy những cái đầu bắn lên không trung rồi rơi bịch xuống đất. Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, trong huyết tinh vô cùng.

Nhóm người Liễu đội trưởng thấy thế rùng cả mình. Bọn họ căn bản không thấy rõ đến tột cùng Tiêu Viêm ra tay như thế nào mà khiến cho đám cao thủ của Hồn Điện có thực lực hơn xa bọn họ đều biến thành thi thể không đầu.

"Đa tạ tiền bối đại nghĩa cứu giúp, chúng ta là Huyền đội của Thiên Phủ Liên Minh ngoại minh đệ tam đại đội, ân cứu mạng lần này suốt đời khó quên." Bất quá, Liễu đội trưởng kia cũng là người thông minh, nhanh chóng áp chế sợ hãi trong lòng, cung kính thi lễ với hai người ở không trung. Tuy rằng nhìn qua hai người tuổi còn nhỏ, nhưng ở thế giới thực lực vi tôn, hai người này chỉ cần giơ tay nhắc chân có thể dễ dàng chém giết một Đẩu Tông cường giả cũng đủ làm cho bọn họ cung kính xưng một tiếng tiền bối.

"Ngoại minh."

Nghe người này nói thế, Tiêu Viêm thoáng có chút kinh ngạc, xem ra mấy năm nay Thiên Phủ Liên Minh phát triển không nhỏ đây.

"Đem đan dược này chia cho mọi người đi, chỉ cần còn thở là sẽ không chết được." Tiêu Viêm bấm tay bắn ra, một cái bình ngọc liền xuất hiện trong tay Liễu đội trưởng. Liễu đội trưởng vô thức nhìn vào, lập tức liền trợn tròn mắt. Bên trong bình ngọc, mỗi viên đan dược đều ngập tràn linh

khí, dược hương nồng đậm. Cho dù là lục phẩm đan dược với phẩm giai cao nhất hẳn từng nhìn thấy cũng không thể so sánh với chúng.

"Không biết vị tiên bối này từ đâu tới, ra tay lại hào phóng như vậy. Có bán hết cả nhóm người chúng ta ở đây cũng không giá trị bằng một viên đan dược." Liễu đội trưởng run rẩy nắm bình ngọc trong tay, vội vàng phân chia cho mấy huynh đệ bị thương nặng, sau đó mới mang vài người nòng cốt trong đội ngũ, nom nớp lo sợ nhìn một nam một nữ từ đang không trung hạ xuống.

"Nói cho ta nghe một chút, năm đó sau khi không gian Yêu Hỏa đóng cửa đã xảy ra những chuyện gì." Sau khi hạ xuống, Tiêu Viêm tùy ý hỏi.

"Vâng."

Nghe vậy, Liễu đội trưởng vội vàng cung kính đáp. Hẳn cũng là người thông minh, biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không. Bởi vậy sau khi suy nghĩ sắp xếp một chút liền nói ra tất cả những chuyện lớn phát sinh trong hai năm này ở Trung Châu mà hẳn biết được. Trong lúc kể, mấy người bọn họ không ngừng vụng trộm đánh giá thanh niên trước mặt. Chẳng biết tại sao, bọn họ lại cảm giác người này dường như có chút quen mắt.

"Thạch Tộc biến mất?"

Tiêu Viêm nghe những chuyện này chỉ thản nhiên gật đầu. Nhưng khi Liễu đội trưởng kia nói tới việc sau Linh tộc thì đến lượt Thạch Tộc lại quý dị biến mất, sắc mặt của Tiêu Viêm và Huân Nhi đồng thời thay đổi.

"Đúng vậy, Thạch Tộc biến mất giống hệt như Linh tộc. Nhưng trong một năm trở lại đây cũng không xuất hiện tình huống nào nữa. Có lẽ là do việc ba tộc viễn cổ khác liên minh với nhau." Liễu đội trưởng cung kính nói.

"Không nghĩ tới, trong hai năm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy." Tiêu Viêm sắc mặt ngưng trọng, khẽ lâm bầm. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, Thiên Phủ và Hôn Điện hoàn toàn khai chiến, Thạch Tộc biến mất, ba tộc kết minh. Những chuyện lớn kinh thiên động địa thế này cùng tập trung lại, đúng là cực kỳ náo nhiệt.

"Vị tiên bối này ..."

Thấy Tiêu Viêm lâm vào trầm tư, Liễu đội trưởng nhìn quanh, chần chờ một chút, mới cẩn thận mở miệng nói: "Nơi này không xa, có một phân điện của Hồn Điện. Bình thường, nếu như hộ pháp chết, bọn hắc có thể cảm ứng được. Vì thế, chúng ta nên rời khỏi Yêu Hỏa bình nguyên trước đã. Phân điện này của Hồn Điện có thực lực rất mạnh, trong đó còn có một vị cường giả Đấu Thánh của Hồn Tộc tọa trấn. Trong hai năm giao chiến, Thiên Phủ Liên Minh chúng ta có không ít cường giả bị Đấu Thánh cường giả của Hồn điện kia giết hại."

"Hả? Máy tinh Đấu Thánh?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi nhướng mày, hỏi.

"Nhất tinh." Liễu đội trưởng không biết Tiêu Viêm hỏi để làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời. Đối với bọn họ mà nói, loại cường giả này chính là truyền thuyết.

"Nhất tinh sao?"

Tiêu Viêm xoa xoa cằm, khẽ gật đầu. Thấy vậy, đám người Liễu đội trưởng hơi mừng rỡ, đang muốn tranh thủ bảo vị tiền bối này rời đi thì bỗng choáng váng đến ngất người khi nghe người kia nói.

"Người biết đường không? Mang ta tới phân điện kia một chuyến."

Nhìn thấy bộ dáng mỉm cười của thanh niên trước mặt, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc. Liễu đội trưởng kia còn run lên. Đối với bọn họ thì Phân điện của Hồn Điện là cấm địa đáng sợ nhất. Bình thường ai cũng muốn tránh xa khu vực kia, chưa ai nghĩ tới đi vào đó.

"Đi thôi."

Tiêu Viêm cười cười, cũng không để ý tới sự im lặng của bọn họ, đưa tay đặt lên vai Liễu đội trưởng, không đợi hắc nói chuyện, không gian liền dao động, ba người đã không thấy bóng dáng. Máy người khác thấy vậy, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Đi tới phân điện của Hồn Điện, đây không phải là muốn chết hay sao.

"Lần này thì xong rồi."

Một gã đội hữu vẻ mặt như đưa đám, khó khăn mới nhặt lại được cái mạng, hiện giờ tự mình tặng đi.

"Làm sao bây giờ?"

"Không cần hoảng, vị tiên bối kia dường như không phải người tầm thường."

"Nhưng trong phân điện kia còn có Đẩu Thánh cường giả tọa trấn a! Vị tiên bối này cho dù lợi hại, nhưng vẫn còn trẻ như vậy, làm sao có thể là đối thủ của lão quái vật kia?"

"Chuyện này ..."

Cả đám người nhìn nhau, tranh luận một phen, cuối cùng trở nên ử rữ.

"Xuy."

Khi mọi người im lặng không nói gì nữa thì không gian lại dao động, ba đạo thân ảnh hiện ra, đúng là ba người Tiêu Viêm vừa rời đi không bao lâu.

"Đội trưởng."

Nhìn thấy ba người còn sống trở về, những người còn lại nhất thời mừng như điên, vội vàng tiến tới.

Nhưng mà, vị Liễu đội trưởng kia vẫn cứ ngậy đại, không để ý tới những người vây quanh. Cũng đúng thôi! Không có ai sau khi nhìn thấy cường giả mà mình coi như truyền thuyết giống như lão quái trong phân điện của Hồn điện kia lại bị người thanh niên trước mặt tùy tay vung chưởng đánh thành một đồng thịt nát, lại có thể duy trì sự bình tĩnh được. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Đội trưởng, lão quái kia không có ở phân điện sao?"

Nghe được thanh âm vang lên xung quanh mình, vị Liễu đội trưởng rút cuộc phục hồi tinh thần, lắc lắc đầu và nói: "Từ giờ trở đi, trên Yêu Hỏa Bình Nguyên không còn phân điện của Hồn Điện, cũng không còn vị Hồn Thanh thánh giả đại danh鼎鼎 kia nữa."

Nghe vậy, mọi người ngẩn ra, đến khi phục hồi tinh thần lại trong mắt tràn ngập vẻ khó tin. Chỉ trong mấy phút đồng hồ ngẩn ngủ, phân điện của Hồn Điện liền biến mất.

"Đi thôi."

Nhìn thấy biểu tình buồn cười của bọn họ, Tiêu Viêm cười cười, xoay người, chân đạp hư không, chậm rãi đi xa.

"Trở về khu vực tìm người phụ trách. Sau này, các ngươi chính là thành viên Địa cấp của Thiên Phủ nội minh."

Nghe thấy thanh âm nhàn nhạt kia, thân thể mọi người đều khẽ run lên. Thành viên của Thiên Phủ nội minh, chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng. Mặc dù lần này bọn họ có cống hiến không nhỏ nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể trở thành thành viên Hoàng cấp của Thiên Phủ nội minh mà thôi, còn cách Địa cấp xa lắm. Người này chỉ nói một câu, làm sao có thể...

"Tiền bối, không biết tôn tính đại danh của ngài."

Liễu đội trưởng ngẩn ra, chợt vội vàng quỳ xuống, cung kính nói to.

"Ngươi nói cho bọn họ, là Tiêu Viêm cho các ngươi... Thế là được."

Xa xa, tiếng cười khẽ theo gió mà tới, chậm rãi vang lên bên tai mọi người.

"Tiêu ... Tiêu Viêm."

Mọi người đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt khiếp sợ nhìn thân ảnh đạp hư không đang dần trở nên mờ hồ kia. Một lát sau mới có thanh âm run rẩy vì kích động vang lên.

"Hắn ... Hắn dĩ nhiên là Thiếu ... thiếu minh chủ."

-----oOo-----

Chương 1521: Mưa gió nổi lên

"Tiêu Viêm ca ca, Thạch Tộc biến mất, Cổ Tộc chắc chắn bị tác động không nhỏ, bởi vậy muội muốn về trước xem sao."

Trên một ngọn núi, Tiêu Viêm nhìn về chân trời phía Tây Bắc, trong lòng vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của Huân Nhi hôm trước, thoáng có chút buồn bã. Tất nhiên là hắn hiểu, Huân Nhi đi theo hắn mất tích hai năm sẽ làm Cổ Tộc chấn động rất lớn, về tình về lý đều nên quay về xem xét, huống chi còn có cả việc của Thạch Tộc.

"Huân Nhi, ta đáp ứng muội, nhất định sẽ tới Cổ Tộc cầu hôn. Hãy chờ ta."

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ hươ lên, giống như bắt lấy bóng hình xinh đẹp kia. Một lát sau, Tiêu Viêm nhanh chóng thu liễm cảm xúc trong lòng, đôi mắt từ từ nheo lại. Trên đường đi, hắn cũng đã hiểu rõ tình huống hiện tại giữa Thiên Phủ Liên Minh và Hồn Điện. Cuộc chiến giữa hai bên vượt qua dự liệu của hắn, gần như đạt tới tình trạng là không chết không ngừng. Hồn Điện đã hủy đi không ít thành thị của liên minh, mà liên minh cũng phá hủy không ít phân điện của Hồn Điện. Trừ những người đứng đầu chân chính của hai bên còn giăng co thì cơ bản có thể dùng từ giết đến đở mắt để hình dung.

Đương nhiên, Tiêu Viêm không có ý kiến gì với với loại tình huống này. Hắn với Hồn Điện, Hồn Tộc cũng là không chết không thôi, hơn nữa còn không có gì có thể điều tiết. Hắn cũng đã từng nghĩ tới cảnh này, chỉ là không đoán được sẽ tới nhanh và hung mãnh như vậy. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyenFULL

"Hai hổ đánh nhau chắc chắn có thương vong. Hồn Điện lần này bị tổn thất nặng, với tính tình của bọn hắn, nhất định sẽ không để yên. nhưng hiện giờ liên minh không chỉ có Tiêu Thần tổ tiên tọa trấn, còn có vị lão tổ Đan Tháp âm thầm che chở, cho dù tên Điện chủ của Hồn Điện kia có kiêu ngạo đến cỡ nào, cũng không dám trực tiếp chém giết. Nhưng mà phía sau Hồn Điện còn có Hồn Tộc, bọn hắn chắc chắn sẽ không đứng nhìn Hồn Tộc bị hủy trong tay Thiên Phủ Liên Minh."

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe sáng, tuy rằng lâu không xuất thế, nhưng chỉ cần

kết hợp với một số tin tình báo đạt được thì không khó để suy luận ra một số chuyện.

"Có lẽ đã tới lúc ra tay thật sự với Hồn Điện rồi! Năm đó các ngươi huyết tẩy Tiêu gia ta, thiếu chút nữa đoạn đi huyết mạch của Tiêu gia ta. Hiện giờ, đã đến lúc nợ máu trả bằng máu."

Tiêu Viêm từ từ xiết chặt tay, trong con ngươi hiện lên lửa giận, một cỗ hàn ý âm trầm lặng yên xuất hiện. Thân hình khẽ động, không gian có chút vặn vẹo, Tiêu Viêm quý dị biến mất.

Tinh Vãn Các nay trở thành tổng bộ của Thiên Phủ Liên Minh, không chỉ có quy mô mở rộng gấp mấy lần, mà cường giả của tổng bộ cũng nhiều không đếm xuể, có thể nói là phòng thủ kiên cố, cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng khó có thể thần không biết quỷ không hay mà xâm nhập vào.

Cùng với sự phát triển nhanh chóng của Thiên Phủ Liên Minh, một số người trước đây lên tiếng phản đối chuyện kết minh cũng hoàn toàn biến mất. Thậm chí, mấy thế lực lớn quy tụ vào liên minh dần dần có dấu hiệu dung hợp. Một số đệ tử bất tri bất giác đã đổi xưng hô từ đệ tử của môn phái thành người của Thiên Phủ. Trong thời gian dài, các thế lực đang dần bị đồng hóa thành một, chỉ còn Thiên Phủ.

Đối với điểm này, mấy đầu lĩnh của các thế lực lớn cũng thấy rõ, nhưng cuối cùng cũng ngầm đồng ý. Hiện giờ liên minh với Hồn Điện đã trở thành cục diện không chết không thôi. Nếu liên minh xảy ra biến cố mà giải tán thì thế lực của bọn họ tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu trả thù của Hồn Điện. Đến lúc đó e rằng kết cục sẽ vô cùng thâm thảm. Lúc này đây, chỉ có thể kết hợp chặt chẽ làm một mới có thể đối kháng cùng Hồn Điện. Nếu không, chỉ có con đường chết.

Qua hai năm, bên trong Tinh giới cũng thay đổi rất nhiều. Từng ngọn núi mọc lên, trên đó có rất nhiều lầu, các lớn. Từ trong đó mơ hồ lan tỏa ra nhiều khí tức cường hãn. Bên trong Tinh Giới, nơi đây có thể coi là khu vực trung tâm của Thiên Phủ Liên Minh, số lượng cường giả ở đây đã đạt tới con số tương đối khủng bố.

Ở trung tâm của Tinh Giới, một tòa đại điện hùng vĩ đứng sừng sững trên đỉnh núi, mây mù lượn lờ, tỏa ra khí tức hào hùng.

Bốn phía đại điện, từng đạo linh hồn cảm giác không ngừng qua lại, tựa như thiên la địa võng. Phòng vệ chặt chẽ tới mức con kiến lọt vào cũng sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

"Một tháng nay, Liên minh đã giao thủ với Hồn Điện bốn mươi ba lần, trong đó ba lần có quy mô không nhỏ. Tuy rằng phá hủy được một phân điện, nhưng lại tổn thất không ít nhân thủ." Bên trong đại điện, không khí ngưng trọng, Phong tôn giả đang báo cáo tình hình chiến sự trong vòng một tháng này cho Dục Lão.

Nghe vậy, Dục lão chậm rãi gật đầu. Hai năm qua đi, tuy rằng khí tức của ông so với năm đó mạnh lên không ít, nhưng khuôn mặt ngược lại lại già hơn trước. Xem ra chuyện của liên minh khiến ông suy nghĩ, lo lắng, tổn không ít tâm huyết.

"Việc này cũng không lớn! Nhưng mà gần đây chúng ta có được một ít tin tình báo. Có lẽ Hồn Điện không chịu nổi sự giằng co này nữa." Phong tôn giả trầm ngâm một chút, đột nhiên nói.

"Hà?"

Nghe Phong tôn giả nói vậy, tất cả nhóm cao tầng của Liên Minh đều tập trung lại.

"Theo như tin tình báo, bên trong Hồn Tộc sẽ phái ra cường giả chân chính, trợ giúp Hồn Điện tiêu diệt Thiên Phủ Liên Minh chúng ta."

"Hừ, khẩu khí cũng không nhỏ, có Tiêu Thần tiên bối cùng Đan Tháp lão tiên bối ở đây, Hồn Điện cũng dám lớn tiếng như vậy." Phong tôn giả vừa dứt lời, trong đại điện liền truyền ra một ít tiếng hừ nhẹ. Mấy năm nay Thiên Phủ Liên Minh thể hiện thực lực cực kỳ mạnh mẽ, với thực lực này, cho dù là Hồn Điện cũng phải chịu tổn thất không nhỏ. Một số người còn đem Thiên Phủ Liên Minh trở thành tân sinh bá chủ của Trung Châu, khó trách sẽ khiến cho một số người nảy sinh sự kiêu ngạo.

"Có tự tin là chuyện tốt, nhưng nếu quá mức, sẽ là tự tìm đường chết." Dục Lão nhìn mấy người đang nói chuyện kia, lạnh nhạt nói.

"Có tìm hiểu được lần này Hồn Tộc sẽ phái ai tới không?"

Phong tôn giả liếm môi, nhìn Dược Lão, gật đầu nói: "*Hồn Thiên Mạch.*" Nói xong lời này, hắn nhìn thoáng qua trong đại điện, phát hiện không ít người có vẻ mờ mịt, lại nói thêm một câu: "*Cường giả Lục Tinh Đấu Thánh, nghe nói, đã từng tham dự vây sát Tiêu Huyền.*"

"*Ách.*"

Câu nói sau cùng không thể nghi ngờ là một quả bom lớn, khiến cho đại điện nhất thời oanh động. Trên mặt không ít người lộ ravig khiếp sợ. Không ngờ Hồn Tộc lại phái ra lão yêu quái cỡ này. Xem ra bọn hắn thật sự hạ quyết tâm tiêu diệt Thiên Phủ Liên Minh.

"*Hồn Thiên Mạch.*"

Trong đại điện chấn động, đột nhiên vang lên giọng nói khàn khàn, cơ hồ khiến tất cả mọi người yên tĩnh lại. Từng ánh mắt nhìn về phía góc của đại điện, nơi đó, một thân ảnh gầy gò lẳng lẳng ngồi xếp bằng, sắc mặt già nua tựa như cương thi, chính là Tiêu Thần đã được Tiêu Viêm từ Yêu Hỏa ảo cảnh cứu ra.

Tiêu Thần nói xong rồi lại yên tĩnh, chỉ có những người thực lực cực kỳ mạnh mẽ mới có thể cảm nhận được vừa rồi không gian xung quanh mình có chút biến đổi. Xem ra trong lòng Tiêu Thần cũng có cảm xúc dao động không nhỏ.

"*Sao Hồn tộc lại phái lão yêu quái này ra? Chẳng lẽ bọn hắn không sợ Cổ Tộc cùng tam tộc khác bất mãn hay sao?*" Hỏa Vân lão tổ cau mày nói. Mặc dù hiện giờ thương thế của hắn đã lành, hơn nữa còn nhờ đan dược đột phá tới Nhị tinh đấu thánh. Nhưng đối mặt với Lục tinh Đấu thánh hắn vẫn không thể kháng cự nổi.

"*Hiện giờ trong viễn cổ chủng tộc, tất cả đều hoài nghi lẫn nhau, lo sợ việc của Linh Tộc cùng Thạch Tộc tái diễn, còn ai có tâm tình đi quản việc của Hồn Tộc nữa. Mà hành động lúc này của Hồn Tộc cũng coi như thử dò xét. Nếu không, sẽ không chỉ có mình Hồn Thiên Mạch tới.*" Đan Tháp Đại trưởng lão lắc lắc đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng nói: "Nếu lão yêu quái kia thật sự muốn động thủ, chỉ sợ phải mời lão tổ ra tay. Đến lúc đó, Hồn Điện chỉ cần để cho Điện chủ hoặc Hồn Ma lão nhân ra tay là có thể tạm thời chế trụ Tiêu Thần tiên bối, Nếu như thế, lực lượng cực mạnh của chúng ta hoàn toàn bị cầm chân. Một người con lại hoàn toàn có thể dẫn

đầu cường giả Hồn Điện triển khai tấn công liên minh. Khi đó, chúng ta sẽ lâm vào một hồi đại chiến thảm thiết."

Nghe Đan Tháp Đại trưởng lão phân tích, trong đại điện trở nên trầm mặc. Tuy nói hiện giờ Thiên Phủ Liên Minh phát triển rất mạnh, nhưng số lượng cường giả đỉnh phong lại chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Hồn Điện mà thôi. Nhưng lúc này đây, loại chênh lệch này, trực tiếp bị Hồn Tộc dập nát.

"Tới lúc đó, để cho ta cùng Tiểu Y Tiêu, Thái Lâm ba người liên thủ, thử xem có thể chế trụ Điện chủ Hồn Điện hay không." Dược lão vẻ mặt trầm ngâm, một lát sau mở miệng nói.

Nghe vậy, Đan Tháp Đại trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu. Không nói tới ba người bọn họ có thể chế trụ Điện chủ Hồn Điện đã đạt tới Ngũ Tinh Đẩu Thánh hay không. Cho dù có thể miễn cưỡng kiềm chế, thì số lượng Đẩu Thánh của hai bên cũng trở nên chênh lệch nhiều hơn. Nếu đám Đẩu Thánh của Hồn Điện tiến vào được sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với quân Liên minh.

"Nếu có Tử Nghiên tiểu thư ở đây thì cũng không cần đau đầu như vậy." Một người khế thờ dài nói. Tử Nghiên là một trợ lực rất lớn, nhưng dù sao chuyện của bộ tộc Thái Hư Cổ Long vẫn chưa xong. Tam đại long vương bị thương nhưng chạy trốn được, trở thành một tai họa ngầm. Nàng phải tọa trấn Đông Long Đảo, cho tới khi tam đảo kia hoàn toàn bị diệt trừ.

Trong đại điện lại chìm vào im lặng. Đến bây giờ, mọi người mới phát hiện, hóa ra, trong lúc bất tri bất giác, một hồi mưa bão đã dần dần bao phủ lên Liên minh. Hơn nữa, trong lúc này đây, nếu xảy ra chuyện gì thì mọi cố gắng trước kia đều như nước chảy ra biển đông.

"Hồn Điện điện chủ." Đan Tháp Đại trưởng lão chần chờ một chút, rồi cuộc cắn răng, đứng dậy. Nhưng mà còn chưa kịp nói hết câu thì một tiếng cười sang sảng vang lên tiếp lời, khiến cho mọi người đang ngồi đây đều chấn động mạnh mẽ.

"Giao cho ta đi."

Ở góc đại điện, hai mắt Tiêu Thần chợt mở, trên gương mặt già nua chậm rãi hiện lên nụ cười vui mừng.

-----oOo-----

Chương 1522: Về nhà!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng cười sang sảng đột nhiên xuất hiện khiến cho đại điện như ngưng lại. Ngay sau đó, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa đại điện. Ở đó, ánh mặt trời tà tà chiếu xuống, một bóng người cao gầy dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

"Tiêu Viêm."

Bóng người kia vừa hiện rõ, nhóm người Phong tôn giả, Hỏa Vân lão tổ đều run lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, trong giọng nói không giấu được vẻ vui mừng, kinh ngạc.

"Tiêu Viêm? Hắn là đệ tử thân truyền của Minh chủ?"

Bởi vì Thiên Phủ lớn mạnh nên một số cao tầng ngồi trong đại điện này cũng không biết rõ Tiêu Viêm. Nhưng mỗi người trong bọn họ đều biết rõ địa vị của Tiêu Viêm ở trong Thiên Phủ Liên Minh quan trọng như thế nào. Nếu nói Dược Lão là Minh Chủ của Thiên Phủ Liên Minh vậy thì Tiêu Viêm chính là lãnh tụ tinh thần của Thiên Phủ.

"Ám."

Dược lão há miệng, hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng người chậm rãi bước tới kia, đầu khí mênh mông trong cơ thể vì tâm cảnh dao động mà bùng nổ, Tay cầm của chiếc ghế đang ngồi cũng hóa thành phấn vụn. Dược Lão không hề để ý tới, run rẩy đứng dậy, ánh mắt trở nên uơn ướn. Trong hai năm qua, không có lúc nào ông không nhớ tới Tiêu Viêm. Cả đời Dược Lão không vợ không con, chỉ có Tiêu Viêm là người gần gũi nhất. Nếu được việc rời khỏi không gian Yêu Hỏa lại mang đến sự lo lắng đợi chờ thế này thì ông sẽ không do dự mà lựa chọn ở lại.

Những người khác thấy bộ dáng kích động của Dược Lão liền cảm thấy kinh ngạc. Những năm gần đây, ở trước mặt bọn họ, Dược Lão luôn luôn bình tĩnh, không bận tâm tới chuyện gì, cho dù đối mặt với một quái vật

lớn như Hồn Điện ông cũng không bộc lộ cảm xúc quá nhiều. Nhưng lúc này đây, lần đầu tiên trong mấy năm qua bọn họ thấy Dục lão biểu lộ cảm xúc như vậy.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân ảnh của Tiêu Viêm hơi nhoáng lên một cái, liền xuất hiện trước mặt Dục Lão. Nhìn lão nhân kích động tới mức rơi lệ, trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy áy náy vô cùng. Bản thân mất tích hai năm khiến cho không ít người phải lo lắng.

"Lão sư, ta đã trở về."

Thầy trò đối mặt nhau, trong lòng đều có muôn vàn cảm xúc dâng trào, nhưng cuối cùng chỉ có thể thốt lên mấy lời nói khẽ làm người khác cảm khái không thôi.

"Ha ha, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Dục Lão lau lau nước mắt, trên khuôn mặt già nua hầu như căng thẳng trong suốt hai năm qua cuối cùng cũng nở nụ cười. Bàn tay gầy guộc không ngừng vỗ lên bả vai Tiêu Viêm, trong miệng lặp đi lặp lại câu nói kia.

"Ha ha, Dục Lão đầu, ta đã nói tiểu tử này sẽ không đoán mệnh như vậy. Giờ thì ông tin rồi chứ." Hỏa Vân lão tổ cười to nói. Thấy Tiêu Viêm thuận lợi trở về, trong lòng hắn cũng thở ra một hơi. Trên người tên tiểu tử này giống như có ma lực trấn an tâm tình của người khác vậy. Vừa nhìn thấy hắn, trong lòng vốn đang bị chuyện của Hồn điện đè nén cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Ha ha, thiếu minh chủ xuất hiện thật đúng lúc, lần này xuất quan, cũng là có thể giảm bớt áp lực bên trong liên minh, đến lúc đó ta và người hai người liên thủ, hẳn là có thể chế trụ độn chủ của Hồn Điện." Đan Tháp Đại trưởng lão cũng mang theo ý mừng, cười nói.

"Lấy thực lực hiện giờ của hắn, một mình đối phó với độn chủ của Hồn Điện, cũng không thành vấn đề." Đại trưởng lão vừa dứt lời, Tiêu Thần ngồi góc đại điện lãnh đạm cười, mở miệng nói.

Nghe vậy, mấy người Đại trưởng lão cùng Dục Lão đều ngẩn ra, ánh mắt có chút chấn động nhìn về phía Tiêu Viêm. Tiêu Thần là người có thực lực

manh nhất ở đây. Hấn đã nói như vậy, mọi người đương nhiên là tin tưởng.

"Người luyện hóa được Tịnh Liên Yêu Hỏa rồi?" Dược Lão phản ứng nhanh nhất, sau khi sửng sốt một chút liền thất thanh nói.

"May mắn." Tiêu Viêm mỉm cười.

"Tiểu ... Tiểu tử này."

Thấy Tiêu Viêm không hề phủ nhận, mấy người Hỏa Vân lão tổ ở bên cạnh đều hít một hơi dài, hai mắt nhìn nhau đầy khiếp sợ. Bọn họ đều đã từng đi vào không gian Yêu Hỏa đương nhiên biết rõ trình độ đáng sợ của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Ngay cả cường giả như Đan Tháp lão tổ đích thân ra tay cũng không thể chiếm được chút thượng phong nào. Bọn họ vốn cho rằng Tiêu Viêm có thể thuận lợi thoát khỏi không gian Yêu Hỏa đã rất may mắn rồi. Chứ lúc Tiêu Viêm xuất hiện cho đến giờ, bọn họ không hề nghĩ tới chuyện thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa.

Bởi vì Tịnh Liên Yêu Hỏa quá mức đáng sợ, trong mấy ngàn năm nay, cũng có một ít cường giả có thực lực hơn xa Tiêu Viêm có ý muốn thu phục nó, nhưng cuối cùng đều thất bại quay về, chưa từng có ngoại lệ.

"Tốt! Ha ha! Rất tốt!"

Sau khi khiếp sợ, Dược Lão phục hồi lại tinh thần, trên khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ vui mừng khó có thể che dấu được. Đối với Luyện Dược Sư mà nói, Dĩ hỏa cỡ Tịnh Liên Yêu Hỏa chính là thần vật không ai không mong ngóng. Năm đó, ngoài Tịnh Liên Yêu Thánh thu phục nó một lần thì không còn bất cứ ai có thể hàng phục nó được nữa. Lúc này đây, Tiêu Viêm lại lần nữa sáng tạo ra kỳ tích. Có được Tịnh Liên Yêu Hỏa, Dược Lão không còn nghi ngờ nào về việc hấn có thể đơn phương độc mã giao thủ cùng Hồn Điện điện chủ mà không bại.

"Có thêm Thiếu Minh chủ thì chúng ta đã có cách đối phó với việc Hồn Điện tấn công rồi. Đúng là một chuyện vui mừng." Đại trưởng lão cười nói. Tiêu Viêm có thể một mình đối phó với điện chủ Hồn Điện kia, đó là một chuyện rất tốt. Như vậy, bản thân ông cũng rảnh tay, có thể giúp Liên Minh giảm bớt áp lực.

"Ha ha, Thiếu minh chủ thật sự là phó tướng của liên minh a."

Bên trong đại điện, những người khác vội vàng cung kính chúc mừng. Tuy rằng bọn họ ở trong liên minh có một chút phân lượng nhưng cũng tự hiểu rõ rằng không thể so được với địa vị của Tiêu Viêm. Thiên Phủ Liên Minh là do một tay Tiêu Viêm mượn sức sáng lập, trong đó chứa tâm huyết của hắn. Tuy nói rằng vị trí Minh Chủ nằm trong tay Dược Lão nhưng một số người lãnh đạo chân chính như mấy người Hỏa Vân lão tổ đều biết rõ. Dược Lão chỉ là người trợ giúp Tiêu Viêm quản lý thế lực này, còn đâu toàn bộ trung tâm của liên minh thật ra đều thuộc về một mình Tiêu Viêm.

Đối với sự nhiệt tình và kính sợ của nhóm người xa lạ này, Tiêu Viêm cũng không hề quá lạnh nhạt mà mỉm cười nói chuyện cùng bọn họ, ngược lại còn khiến cho đám người bình thường khá cao ngạo này có chút thụ sủng nhược kinh. (Dược ưu ái mà cảm thấy kính sợ)

"Ha ha, chuyện hôm nay liền dừng ở đây đi, các vị hãy trở về trước, chỉnh đốn thuộc hạ, giám thị nhất cử nhất động của Hồn Điện. Nếu lúc này bọn chúng muốn quyết chiến cùng Thiên Phủ Liên Minh chúng ta, chúng ta liền cho bọn chúng biết, hiện tại Liên Minh không hề sợ Hồn Điện bọn chúng đâu."

"Vâng."

Nghe Dược Lão tuyên bố hào hùng như thế, nhiệt huyết trong lòng mọi người cũng tăng lên. Hai năm qua, hai thế lực lớn đã đụng độ nhau rất nhiều lần, xung đột cũng càng ngày càng lớn. Hiện giờ cuối cùng cũng có thể chính thức ra tay một lần, vừa vặn hợp với ý của một số người. Hơn nữa, lần quyết chiến này sẽ là lần quyết định xem ai là thế lực bá chủ của Trung Châu.

Thế lực lâu đời Hồn Điện và Liên Minh mới thành lập tranh đấu... Khi đó, toàn bộ Trung Châu sẽ vì thế mà sôi trào!

Hội nghị ở đại điện kết thúc, Tiêu Viêm bị đám người Dược Lão kích động vây quanh, nói về một số chuyện lớn nhỏ của Thiên Phủ Liên Minh mấy năm nay, cuối cùng mới trở lại bên trong U Tĩnh Viện sau hai năm xa cách.

"Phụ thân."

Tiêu Viêm vừa tiến vào sân, một thanh âm quen thuộc đầy vui mừng vang lên. Một bóng người nhỏ bé từ không trung bay vọt vào lòng hắn.

"Ha ha, tiểu nha đầu, đã lớn rồi a."

Tiêu Viêm cười tủm tỉm, vươn cánh tay ra ôm chặt thân ảnh nhỏ xinh kia vào ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Tiêu Tiêu lộ ra sự vui mừng, những lo lắng trong lòng liền tiêu tan. Nơi này là nhà của hắn, bất luận ở bên ngoài trải qua hung hiểm như thế nào, nhưng khi tiến vào đây, mọi sự mệt mỏi trong lòng hắn đều nhanh chóng biến mất.

"Nghe nói ngươi đã trở lại, nàng vẫn chờ tới bây giờ." Khi Tiêu Viêm đang ôm Tiêu Tiêu vui đùa, một thanh âm dịu dàng mềm mại vang lên. Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiểu Y Tiên đang nhìn hắn mà cười. Hai năm không gặp, nàng bây giờ càng trở nên dịu dàng như nước, loại dịu dàng nhu hòa này thấm vào ruột gan, khiến người ta phải trầm mê trong đó.

"Đấu Thánh." Tiêu Viêm ôm Tiêu Tiêu, nhìn Tiểu Y Tiên cười nói. Lấy thực lực của hắn đương nhiên có thể nhìn ra được thực lực của nàng, Nhất Tinh Đấu Thánh. Hai năm này nàng cũng đột phá được chướng ngại kia, hơn nữa vượt qua trình độ bán thánh, đạt tới Nhất Tinh Đấu Thánh, loại tốc độ này đã rất khá rồi.

"Là do giọt máu huyết của Yêu Thánh kia." Tiểu Y Tiên nhìn Tiêu Viêm, không khỏi cười nói: *"Năm đó, từ sau khi tiến vào Cửu U Hoàng Tuyền đến giờ, Thái Lâm vẫn chưa đi ra. Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, ta và Thanh Lâm cách một thời gian lại đi gặp Cửu U Địa Minh Mãng. Chắc là nàng gặp được kỳ ngộ gì đó ở dưới đáy hoàng tuyền. Chúng ta có thể cảm nhận được khí tức của nàng, nhưng không cách nào tiến vào đáy hoàng tuyền."*

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, tính thời gian, Thái Lâm chẳng phải đã ở Cửu U Hoàng Tuyền được ba năm rồi sao? Đáy hoàng tuyền kia, hắn cũng từng đi qua, nhưng vẫn chưa cảm giác được ở đó có chỗ nào khác thường a.

"Chẳng lẽ là ở tận sâu bên trong?"

Tiêu Viêm nhíu mày, ở sâu trong Cửu U Hoàng Tuyền tràn ngập âm hàn lực, cho dù là hắc cũng không dám tiến vào. Nếu thật sự có kỳ ngộ gì thì cũng chỉ ở nơi này. Thái Luân bản thể là Thất Thái Thôn Thiên Mãng, tiếp xúc với loại Cực âm lực này có lẽ cũng là một kỳ ngộ.

"Xem ra, sau khi giải quyết chuyện của liên minh, hẳn là phải đi tới Cửu U Địa Minh Mãng tộc một chuyến."

Tiêu Viêm lắc đầu, áp chế sự lo lắng trong lòng, hiện giờ chuyện khẩn cấp trước mắt là giải quyết lũ Hồn Điện rách việc kia.

-----oOo-----

Chương 1523: Chiến thư!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay trong ngày hôm đó, tin tức Tiêu Viêm trở về Thiên Phủ Liên Minh gần như truyền khắp các thế lực trong Thiên Phủ. Nhất thời, cả Thiên Phủ trở nên cực kỳ sôi động, danh vọng của Tiêu Viêm trong liên minh hoàn toàn được thể hiện ra.

Hai năm qua, tuy rằng liên minh với Hồn Điện vẫn đánh nhau liên tục, nhưng tin tức Tiêu Viêm mất tích đã làm cho sĩ khí của Thiên phủ giảm mạnh trong một thời gian dài, đặc biệt là một số đệ tử của Tinh Vẫn Các lại càng suy sụp. Trước kia, trong vài lần kiếp nạn, thời điểm bọn họ tuyệt vọng nhất, thân ảnh kia giống như thiên thần giáng thế, lấy thực lực của một người ngăn cản cơn sóng dữ, khiến bọn họ rung động. Từ đó, bóng người dần dần tiến vào sâu trong nội tâm của bọn họ, khiến bọn họ tôn sùng, kính sợ vô cùng.

Mặc dù trong những ngày Tiêu Viêm biến mất, có mấy người Dược Lão tọa trấn, không xuất hiện chuyện tình rối loạn gì, nhưng Thiên Phủ cao tầng đều hiểu rõ việc Tiêu Viêm mất tích đem lại không ít chuyện. Cũng may, lúc này Tiêu Viêm đã trở về, những việc đó cũng tự động biến mất. Giờ đây, dưới sự lãnh đạo của vị lãnh tụ tinh thần này, Liên minh sẽ hoàn toàn bộc lộ lực lượng chiến đấu kinh khủng nhất của mình.

Trong khí Thiên Phủ liên minh vui mừng náo nhiệt thì Hồn Điện lại trở

nên yên lặng. Thậm chí, ngay cả chuyện một phân điện bị Tiêu Viêm thuận tay phá hủy cũng không truyền ra ngoài, giống như đang nhắm nhin vậy.

Đối với những thành viên bình thường của Thiên Phủ Liên Minh, bọn họ tương đối phân khởi khi thấy tình huống như vậy. Bọn họ tự nhiên nghĩ tới việc này liên quan đến chuyện Tiêu Viêm vừa mới trở về. Nhất thời, danh vọng của Tiêu Viêm ở liên minh càng tăng lên. Lấy lực lượng của bản thân mà áp chế được Hồn Điện vốn kiêu ngạo, ngang ngược. Điều này chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung mà thôi.

Đương nhiên, suy nghĩ này chỉ giới hạn trong những thành viên bình thường của Thiên Phủ. Về phần các cao tầng, bọn họ đều hiểu rõ chuyện này chẳng qua là sự yên lặng trước khi bão táp xảy ra mà thôi. Hiện giờ, chắc là Hồn Điện đang tụ tập cường giả để chuẩn bị đánh một kích trí mạng vào Thiên Phủ Liên Minh.

Mà đối với áp lực của sự tĩnh lặng trước cơn bão này, mấy người Dược Lão cũng ra lệnh mở phòng ngự mức cao nhất, vô số trinh sát được phái ra, bất cứ động tĩnh gì xảy ra ở Trung Châu sẽ được truyền về Thiên Phủ Liên Minh với tốc độ nhanh nhất.

Áp lực và đè nén kéo dài trong năm ngày. Trong năm ngày này, sự tranh đấu giữa Liên Minh và Hồn Điện đột nhiên giảm bớt một cách quỷ dị. Dường như cả hai bên đều thu liễm lại, không tiếp tục chủ động ra tay mà chỉ ở yên tại địa bàn của mình, hơn nữa, vẫn duy trì sự đề phòng và cảnh giác ở mức cao nhất.

Tình trạng quỷ dị đó khiến cho không ít các thế lực khác ở Trung Châu phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng lại tập trung về phía Thiên Phủ Liên Minh và Hồn Điện. Một số người nhạy bén âm thầm phát hiện ra mạch nước ngầm đang bắt đầu chuyển động. Mấy năm nay, tuy rằng Thiên Phủ Liên Minh và Hồn Điện giao chiến với nhau rất kịch liệt nhưng lại chưa từng có cường giả đỉnh phong đối chiến. Bởi vì ai cũng biết, một khi có cường giả đỉnh phong ra tay, vậy thì trên cơ bản, đây sẽ là tượng trưng cho trận chiến cuối cùng của hai thế lực, và cũng đưa ra kết quả cuối cùng giữa Thiên Phủ liên minh và Hồn Điện.

Nếu Thiên Phủ Liên Minh thắng vậy thì ngôi vị bá chủ của Trung Châu sẽ

thay đổi. Nếu Thiên Phủ Liên Minh bại, vậy thì về sau sẽ yếu thế hơn khi đối mặt với Hồn Điện. Ngoài mặt, chuyện này dường như không phải vấn đề lớn, nhưng thực chất, nó lại ảnh hưởng cực kỳ không lồ với toàn Liên Minh.

Hiện giờ, mỗi thành viên của Thiên Phủ đều lấy việc liên minh có thể chống lại Hồn Điện mà cảm thấy kiêu ngạo. Dù sao những năm gần đây, cũng chỉ có một mình Thiên Phủ Liên Minh có thể tranh đấu với Hồn Điện mà thôi. Nếu có một ngày, kiêu ngạo của bọn họ biến mất, vậy không khác gì mất đi một loại tín ngưỡng tinh thần. Đối với một thế lực lớn như Liên minh, đây chính là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Bởi vậy, dưới bầu không khí quý dị này, một số người cũng nhận ra tầm quan trọng của sự tình. Lần tranh đấu này của hai bên chắc chắn sẽ kinh thiên động địa.

Trong khi ở bên ngoài đang ồn ào suy đoán về hành vi của Thiên Phủ và Hồn Điện thì Tiêu Viêm lại lại đóng cửa không ra, chỉ ở trong U Tĩnh Viện. Nghe tiếng cười thanh thúy của Tiêu Tiêu, trong lòng cảm thấy âm áp vô cùng. Vô tình rời khỏi nữ nhi hai năm, hẳn thật có chút không xứng làm phụ thân. So với Tiêu Chiến năm đó, hẳn không biết là kém hơn bao nhiêu.

Hai năm thời gian, Tiêu Tiêu cũng lớn lên không ít. Từ đứa trẻ nhỏ nhỏ bám người năm nào đã dần dần trưởng thành, hơn nữa còn kế thừa vẻ đẹp động lòng người từ mẫu thân nàng, chính là một tiểu mỹ nhân. Đợi đến khi lớn lên, chắc chắn sẽ xinh đẹp vô cùng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Càng lớn, thực lực của Tiêu Tiêu càng tăng mạnh. Ngay khi còn bé lực lượng linh hồn của nàng vô cùng cường đại. Huống chi trong cơ thể còn có sự tồn tại của Thất Thái Thôn Thiên Mãng, tốc độ tu luyện không thể dùng sự bình thường để hình dung được nữa. Mà khiến cho Tiêu Viêm cảm thấy kinh ngạc nhất chính là vị tổ tiên Tiêu Thần vốn cổ quái kia lại cực kỳ hiền hòa đối với Tiêu Tiêu. Nghe Tiểu Y Tiên nói, trong hai năm hẳn mất tích, Tiêu Thần đã truyền dạy cho Tiêu Tiêu tất cả những gì mình biết, chỉ thiếu mỗi việc truyền luôn đấu khí cho Tiêu Tiêu nữa mà thôi.

Tiêu Viêm cũng chỉ biết cười khổ khi Tiêu Tiêu nhận được muôn vàn sự sủng ái như vậy. Nếu cứ so sánh người với người thì hẳn sẽ buồn bực chết

mất. Những năm qua, hấn tu luyện vô cùng gian khổ. Nhớ lại tuổi trẻ năm đó, một mình lưng đeo trọng thước rời khỏi Ô Thảo Thành, sau đó đi phân nửa Gia Mã đế quốc. Từ đó tới bây giờ, không biết đã phải trả giá bao nhiêu mới có được thể lực cùng thành tựu như bây giờ. Trong khi chỉ trong một thời gian ngắn, Tiêu Tiêu gần như có thể có được tất cả mọi thứ... Đúng là một trời một vực!

Trong mấy ngày an phận làm phụ thân, trông coi Tiêu Tiêu thì Tiêu Viêm gặp lại Thanh Lân và Thiên Hỏa Tôn giả. Lúc này, thực lực của Thanh Lân cũng đạt tới Nhất Tinh Đẩu Thánh, có địa vị cực cao trong Liên Minh. Chẳng qua bình thường nàng không quản lý chuyện của Liên Minh mà thôi. Còn Thiên Hỏa tôn giả cũng đã khôi phục lại thực lực đỉnh phong, hơn nữa còn nhờ vào đan dược mà Dược lão luyện chế mà đạt tới Đẩu Tôn đỉnh phong, cách Bán thánh một bước mà thôi. Chỉ là không biết cả đời hấn có thể bước vào hay không! Khi gặp lại, cả hai đều có chút ngán ngại.

Nhưng mà Thiên Hỏa Tôn Giả cũng không phải người hay so đo, suy tính. Hấn vốn là người đã chết, nếu như không có Tiêu Viêm cứu hấn từ thế giới nham tương dưới lòng đất ở Già Nam Học Viện thì giờ hấn đã sớm hóa thành hư vô. Còn bây giờ đây, hấn không chỉ có được thân thể, hơn nữa thực lực còn vượt xa lúc trước, thể cũng đủ thỏa mãn rồi, làm gì còn tâm tư so sánh với mấy người trẻ tuổi như Thanh Lân, Tiểu Y Tiên.

Đối với sự thoải mái của Thiên Hỏa Tôn Giả, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể yên lặng gật đầu, âm thầm ghi nhớ trong lòng. Năm đó cứu người, trong thời gian Dược lão không ở, Thiên Hỏa Tôn Giả đã trở thành bằng hữu đồng thời cũng thành lão sư của hấn, kinh nghiệm phong phú của ông đã giúp cho Tiêu Viêm rất nhiều. Tuy rằng sau này Tiêu Viêm đã giúp Thiên Hỏa Tôn Giả luyện chế thân thể, nhưng Tiêu Viêm vốn là người có ơn tất báo, đương nhiên sẽ tìm mọi cách giúp Thiên Hỏa Tôn Giả đột phá tới Bán thánh. Việc này tuy rằng khó khăn, nhưng với trình độ luyện dược thuật của hấn thì cũng không phải là chuyện không thể.

Mấy ngày này trôi qua trong sự yên lặng, thời gian này Tiêu Viêm cực kỳ thoải mái, sung sướng. Không biết tại sao, hấn càng ngày càng yêu thích thời gian ở cạnh thân nhân, đối với sự thay đổi này, hấn cảm thấy có chút tự giễu, chẳng lẽ chính mình đã già rồi hay sao?

Nhưng mà những ngày âm áp cũng có lúc chấm dứt. Sự im lặng giữa Thiên Phủ và Hồn Điện cuối cùng cũng bị một bức huyết sắc chiến thư từ

Hồn Điện phá vỡ.

Trong thạch đình, Tiêu Viêm khoanh tay đứng, ở bàn đá trước mặt có một tấm thiệp màu đỏ nằm im, mơ hồ có mùi vị huyết tinh nồng đậm.

"Hồn Điện đúng là không nhìn được." Ở cạnh Tiêu Viêm, Dược Lão khẽ nhìn bàn đá, sắc mặt có chút cổ quái nói: "Nhưng không ngờ chiến thư này lại gửi cho ngươi."

"Tiêu Viêm có danh vọng cực cao trong Thiên Phủ Liên Minh. Chỉ cần đánh bại hắn, sĩ khí của Liên minh cũng sẽ sụp đổ." Tiêu Thần lãnh đạm nói.

Tiêu Viêm mỉm cười, ngón tay bấm một cái, huyết sắc chiến thư trên bàn đá tự động bay lên, một cỗ huyết khí trào ra, một loạt ký tự tràn ngập khí huyết sắc bèn xuất hiện giữa không trung.

"Thiên Phủ Tiêu Viêm, ba ngày sau, dưới đỉnh núi, một trận quyết sinh tử."

Tôi gặp lại:min:

-----oOo-----

Chương 1524: Đỉnh Vẫn Lạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẫn Lạc Sơn Mạch là nơi giao tiếp giữa khu vực thế lực của Hồn Điện và Thiên Phủ Liên Minh. Trước kia, cả hai bên cũng đã từng giao thủ kịch liệt rất nhiều lần trong dãy núi này.

Cái tên Vẫn Lạc xuất hiện từ thời kỳ viễn cổ, truyền thuyết kể rằng đã từng có vài vị Đấng Thánh cường giả bỏ mình đây. Tuy trong truyền thuyết nói thế, nhưng có không ít đào bảo giả đã tới đây vài lần mà không tìm được chút di tích Đấng Thánh nào. Dù vậy, điều này cũng không ngăn được danh khí của Vẫn Lạc Sơn Mạch ở Trung Châu. Đặc biệt khi nơi này được lựa chọn làm nơi quyết chiến của Hồn Điện cùng Thiên Phủ Liên Minh thì danh tiếng của nó lại càng vang xa.

Tin tức bị truyền ra là không thể tránh khỏi, nhưng có lẽ cả hai bên đều xem thường chấn động cùng ảnh hưởng của nó. Không tới ba ngày, Vãn Lạc Sơn Mạch vốn thanh tĩnh đã nhanh chóng bị người ở khắp nơi ùn ùn kéo tới. Các thế lực cùng cường giả từ bốn phương tám hướng đều đổ về Vãn Lạc Sơn Mạch. Trận chiến tranh đoạt vị trí bá chủ Trung châu này hấp dẫn ánh mắt của mọi người vượt xa dự đoán.

Xem ra, các thế lực cùng cường giả ở Trung Châu đều phi thường tò mò. Giữa Hồn Điện lâu đời với Thiên Phủ Liên Minh mới thành lập, ai là người chiến thắng cuối cùng.

Trong ba ngày ngắn ngủi, lượng người ở Vãn Lạc Sơn Mạch cơ hồ đạt tới tình trạng khủng bố. Tình huống này khiến cho tất cả ma thú ở đây khổ sở vô cùng. Một số gia tộc ma thú vốn ở nơi này hô mưa gọi gió, cũng vội vàng di chuyển, sợ bị ảnh hưởng mà phát sinh thảm họa diệt tộc.

Khi dòng người kéo về Vãn Lạc sơn mạch dần dần bão hòa thì trong lòng bọn họ bắt đầu dâng trào... Bọn họ có thể dự đoán được chuyên đi này thật không tệ, "*quyết chiến*" cỡ này chắc chắn sẽ kinh thiên động địa.

Ba ngày thời gian nhanh chóng trôi qua trong sự chú ý của mấy vạn người. Khi ánh bình minh của ngày thứ tư xuyên qua tầng mây, chiếu rọi núi non thì bầu không khí nơi đây lặng yên sôi trào. Trên bầu trời, tiếng xé gió không ngừng vang lên, từng bóng người chen chúc bay vút tới. Mà mục tiêu của bọn họ đều là đỉnh Vãn Lạc ở trung tâm của dãy núi này.

Vãn Lạc là ngọn núi hiểm trở hùng vĩ nhất ở Vãn Lạc Sơn Mạch, cao tới vạn trượng, vách núi dựng đứng. Bởi vậy, ngọn núi này không có đường trèo lên.

Đỉnh núi Vãn Lạc bóng loáng, giống như một tấm gương khổng lồ phản xạ ánh mặt trời chiếu xuống, chói lóa vô cùng. Từ xa nhìn lại thì giống như một cột sáng phóng thẳng lên trời, trông thật hùng vĩ, mênh mông khiến lòng người cảm thấy hào hùng. Cảnh quan này phối hợp với vô số bóng người đang lơ lửng giữa không trung kia càng làm cho một số người thấy máu nóng sôi trào. Con người ta sống một đời, nếu có thể đánh một trận mạc kê sinh tử dưới sự chú ý của cả vạn người thế này, đúng là chết cũng không tiếc.

Bốn phía của đỉnh núi là mây trời lồng lộng. Bởi vì số lượng quá đông mà dưới kia mọi người chen chúc chật chội. Những cường giả có khả năng bay lên trời đều tụ tập đấu khí thành hai cánh, hoặc trực tiếp đạp không bay lên. Thậm chí ở mấy nơi khá gần đỉnh núi còn thấy được một ít lão quái đã mai danh ẩn tích cùng với thái thượng trưởng lão của các đại tông phái. Xem ra những lão nhân có bối phận ở thế hệ trước cũng tò mò, háo hức với trận đại chiến kinh thiên này.

Nhưng mặc dù toàn bộ không gian nơi trở nên chật chội thì cũng không có một ai đặt chân lên đỉnh Vẫn Lạc. Kể cả những lão quái chỉ giơ tay nhắc chân có thể khiến cho không gian quanh mình sụp đổ cũng chỉ đứng ở phía ngoài cách đỉnh núi cả nghìn trượng.

Thời gian trôi qua, ánh mặt trời càng thêm nóng cháy. Khi vàng mặt trời kia lên cao, cột sáng chọc trời ở đỉnh Vẫn Lạc cũng đạt tới mức chói mắt nhất. Từ xa nhìn lại, cột sáng bắn lên cao như nối liền với mặt trời, cực kỳ đồ sộ.

Ngay khi cột sáng rực rỡ nhất thì không gian của đỉnh Vẫn Lạc, đột nhiên vận vẹo. Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, một không gian thông đạo được mở ra.

"Xuy xuy."

Không gian thông đạo vừa hình thành, sương mù đen âm hàn từ trong đó ùn ùn tuôn ra. Mơ hồ còn có thể nghe thấy những tiếng kêu thê lương. Sắc mặt của những người quanh đó đều có chút biến hóa, ánh mắt vừa ghét vừa sợ nhìn về phía hắc vụ kia.

"Người của Hồn Điện tới."

Chỉ cần nhìn thế này cũng có thể biết người của bên nào tới. Tất cả mọi người đều trở nên hung phấn.

Hắc vụ xuất hiện rồi sôi trào kịch liệt, bảy bóng người dần dần hiện rõ. Bảy bóng người, mỗi một người đều có khí tức mạnh mẽ mênh mông, không ít người xem đều có cảm giác run rẩy. Hồn Điện không hổ là bá chủ của Trung Châu a! Một lần xuất ra đến bảy vị Đấu Thánh. Số lượng này khiến cho người khác không thể không thán phục.

Trong bảy người kia, hai người cầm đầu đương nhiên là Điện chủ Hồn điện và Hồn Ma lão nhân. Những người còn lại, chỉ có tên Phó điện chủ là quen mặt, những người khác chắc là cường giả của Hồn Tộc.

Bảy người kia vừa hiện thân, nhiệt độ ở đây bỗng nhiên giảm xuống... Thậm chí, ngay cả ánh mặt trời chiếu xuống, cũng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Thực lực của Hồn Điện khủng bố tới như vậy sao."

Các thái thượng trưởng lão của một số đại tông phái đều ngưng trọng nhìn một màn này. Sau khi tận mắt thấy được đội hình của Hồn Điện, bọn họ mới hiểu được, thế lực tông phái của bọn họ chênh lệch quá xa so với Hồn Điện.

"Người của Thiên Phủ Liên Minh, nếu tới rồi thì hiện thân đi."

Điện chủ Hồn Điện tiến lên trước, ánh mắt lãnh đạm nhìn qua đám người đông đảo ở xung quanh. Hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía một ngọn núi cách xa nơi này, thanh âm lạnh nhạt nhưng lại giống như tiếng sấm, vang vọng toàn bộ Vân Lạc Sơn Mạch.

"Không hổ là Điện chủ Hồn Điện, ánh mắt rất tốt."

Tên Điện chủ Hồn Điện kia vừa nói xong thì một tiếng cười không nhanh không chậm vang lên. Sau đó mọi người nhìn thấy không gian ở phía bên kia của đỉnh Vân Lạc bắt đầu vặn vẹo, mười bóng người trực tiếp xuất hiện ở trên không. Mười bóng người này xuất hiện, mọi người và không khí xung quanh mới dần bình thường trở lại. Đến lúc này, mọi người mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Giao thủ ở trình độ này đúng là vô cùng đáng sợ, vền vền chỉ là lộ ra khí thế đã có thể ảnh hưởng tới sự biến hóa của trong thiên địa.

"Thiên Phủ Liên Minh lại có tới mười vị Đẩu Thánh."

Sau khi kinh ngạc, mọi người mới bình tĩnh đánh giá nhóm người Thiên Phủ liên minh vừa xuất hiện. Ngay lập tức lại hít một hơi,, một số lão quái, sắc mặt cũng biến đổi.

Mười vị Đẩu Thánh.

Lúc này, Thiên Phủ Liên Minh gần như xuất ra tất cả cường giả của mình. Cộng thêm Hỏa Vân lão tổ, Thanh Hoa nhị tiên và một vị cường giả Nhất tinh Đẩu Thánh mà Dược Lão mới mời được trong hai năm gần đây thì số lượng Đẩu Thánh trong liên minh đã đạt tới con số mười khủng bố. Đội hình cỡ này gần như có thể so sánh được với các chủng tộc viễn cổ.

Khắp nơi đều trở nên yên tĩnh, hiển nhiên là bị lực lượng của Thiên Phủ Liên Minh làm cho kinh sợ. Trong mắt của một số lão quái và thái thượng trưởng lão mấy tông phái đều tràn ngập vẻ khiếp sợ. Không ai nghĩ tới thực lực của Thiên Phủ Liên Minh đã phát triển tới mức này.

"Ngươi quả nhiên còn sống."

Điện chủ Hồn Điện cũng không quá khiếp sợ, với năng lực tình báo của mình, bọn hắn đương nhiên đã thăm dò được không ít tin tức của Thiên Phủ Liên Minh, bởi vậy ánh mắt của hắn tập trung về phía người thanh niên mặc đồ đen kia. Lúc nghe được tin tức này, hắn cảm thấy không thể tin được. Hắn đã tận mắt thấy được uy lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa, thật không thể tưởng tượng được Tiêu Viêm lại có thể chạy trốn khỏi Tịnh Liên Yêu hỏa.

"Làm phiền Điện chủ còn nhớ tới ta, nên ta mới cố gắng thoát được." Tiêu Viêm mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Điện chủ Hồn Điện. Năm đó, trong lòng Tiêu Viêm, những cường giả cỡ này chỉ là truyện thuyết. Khi đó, ở trước mặt đám người này, hắn còn không bằng một con kiến. Nhưng hiện giờ, dưới ánh mắt của cả vạn người, hắn có thể nói chuyện ngang hàng với nhân vật bá chủ đã từng tạo nên tinh phong huyết vũ ở Trung Châu.

Tất cả những chuyện này đều chứng minh hắn đã trưởng thành, trưởng thành với một tốc độ kinh người.

Điện chủ Hồn điện cũng mặc kệ lời nói châm chọc kia ngậm của Tiêu Viêm mà vẫn trầm ngâm. Một lát sau mới đột nhiên hỏi: *"Yêu Hỏa ở trên tay ngươi."*

Tiêu Viêm cười cười, cũng không đáp lại.

Thấy Tiêu Viêm cũng không phủ nhận, Điện chủ Hồn Điện chậm rãi gật

đầu, trong mắt rớt cuộc xuất hiện một chút ngưng trọng. Hấn nói: "*Tiêu Tộc suy tàn rồi không ngờ lại còn có thể xuất hiện một người như ngươi. Nếu nói tới thành tựu thì ngươi có thể so sánh được với Tiêu Huyền. Nhưng Hồn Tộc chúng ta có thể khiến cho cái thứ nhất Tiêu Huyền vẫn lạc, thì cũng có thể làm cho cái thứ hai Tiêu Huyền vẫn lạc.*"

Tiêu Viêm khẽ híp mắt lại, trong con ngươi xuất hiện hàn ý lạnh lẽo.

"Trong trận chiến hôm nay, Thiên Phủ Liên Minh các ngươi chỉ có một cơ hội. Nếu thất bại sẽ vạn kiếp bất phục. Tiêu Viêm, ngươi có dám đón nhận hay không?" Điện chủ Hồn Điện hồ hững nhìn về phía Tiêu Viêm, âm thanh tựa như vạn tiếng chuông trời dậy, mang theo một cỗ linh hồn trùng kích cực kì khủng bố, ùn ùn kéo tới phía Tiêu viêm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

Tiêu Viêm bước lên trước một bước, khí tức toàn thân hòa làm một. Linh hồn trùng kích hung hãn như thủy triều của Điện chủ Hồn Điện cũng không thể khiến cho hấn lui về phía sau nửa bước. Tiêu Viêm ngẩng mặt lên, lãnh đạm nói.

"Tiếp."

-----oOo-----

Chương 1525: Hồn Thiên Mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Được!"

Nghe Tiêu Viêm trả lời không chút suy nghĩ, hai mắt của Điện chủ Hồn điện sáng lên. Dù hấn không mở miệng nói thêm câu nào nhưng ai cũng cảm nhận được áp lực xung quanh đang tăng lên.

Mưa bão sắp tới!

"Ân oán trong những năm qua cũng đã đến lúc chấm dứt!"

Chờ đợi bao nhiêu năm cuối cùng cũng tới ngày này, nhưng tâm cảnh của

Tiêu Viêm càng thêm bình tĩnh. Hắn vốn chỉ là một thiếu niên nho nhỏ ở Gia Mã đế quốc, cố gắng phấn đấu với mục tiêu đánh bại Vân Lam Tông mà thôi. Nhưng Hồn Điện đột nhiên xuất hiện, bắt phụ thân hắn, hủy diệt gia tộc của hắn, khiến cho huyết mạch Tiêu gia thiếu chút nữa là đứt đoạn. Mỗi thù này không đợi trời chung. Cũng từ lúc đó, trong lòng người thiếu niên non nớt cũng hiểu được, con đường sau này của mình chắc chắn sẽ vô cùng gian nan và vất vả. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không chùn bước mà dứt khoát tiến về phía trước. Bởi vì có nhiều thứ, cho dù đối mặt với gian khó đến đâu cũng không thể vứt bỏ được.

Ở một mặt nào đó, Tiêu Viêm có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay không thể không kể đến công lao của Hồn Điện. Chính bọn chúng đã tạo ra động lực lớn nhất cho Tiêu Viêm...

"Hắc hắc! Quyết đoán lắm...!" Bên cạnh điện chủ Hồn Điện, Hồn Ma lão nhân sắc mặt âm hàn, nhìn Tiêu Viêm, cười quái dị.

Tiêu Viêm lạnh nhạt liếc nhìn hắn, quay sang phía điện chủ Hồn Điện, nói: *"Người muốn chiến đấu theo hình thức nào?"*

"Ba trận thắng hai, mỗi bên phái ra ba người, quyết một trận sinh tử!" Điện chủ Hồn Điện trầm thấp nói: *"Đương nhiên, nếu người muốn cả Hồn Điện và Thiên Phủ liên minh đều quyết chiến thì bản tọa cũng sẽ không phản đối. Hồn Điện bọn ta có thể đứng vững vàng tại Trung Châu bao nhiêu năm qua, người đừng có ngây thơ nghĩ rằng chỉ dựa vào việc mượn sức mấy thế lực rồi liên minh lại là có thể chống đỡ được chúng ta."*

"Có Hồn tộc chống đỡ người mới nói được như thế!" Tiêu Viêm vừa lắc đầu vừa cười, rồi chột nói: *"Nếu khai chiến trên diện rộng, cho dù Liên Minh của chúng ta bị hủy diệt thì Hồn Điện các người cũng chịu thiệt hại vô cùng. Mà xem ra, Hồn tộc cũng không nỡ hứng chịu tổn thất như vậy...!"*

Hồn Điện không muốn khai chiến toàn bộ như vậy nên mới đưa ra việc chiến đấu giữa cao tầng của hai bên. Chiến đấu này tuy không có quy mô lớn nhưng sức ảnh hưởng không hề kém hơn việc khai chiến toàn bộ. Dù sao bọn họ cũng đại biểu cho trận doanh của chính mình. Nếu bên nào thua trận thì sau này sẽ luôn kém hơn đối phương một bậc.

"Một trong hai cách, tùy người lựa chọn!" Điện chủ Hồn Điện thản nhiên

nói.

"Ba trận thắng hai! Dù sao giúp người đạt được mong muốn cũng là phẩm tính tốt!" Tiêu Viêm khẽ mỉm cười và nói. Hồn tộc không nỡ để Hồn điện chịu tổn thất lớn thì Tiêu Viêm cũng chẳng muốn mang cả Thiên Phủ liên minh vào trận chiến này. Thiên Phủ liên minh là tiền vốn để hắn chống lại Hồn tộc, mất bao công sức mới phát triển được đến hôm nay, làm sao có thể dễ dàng để mất.

Mặc dù lời nói của Điện chủ Hồn điện khó nghe nhưng đó cũng là sự thật. Với thực lực hiện giờ, Thiên Phủ liên minh có thể chống lại Hồn Điện. Nhưng nếu muốn hủy diệt Hồn Điện thì Liên minh chắc chắn sẽ tổn thất rất lớn, thậm chí còn có thể sụp đổ. So sánh với tình cảnh đó thì phương pháp đấu ba trận thắng hai sẽ thích hợp hơn nhiều.

"Xem ra người cũng không nuốt trôi được tổn thất của việc khai chiến trên diện rộng!" Nghe vậy, điện chủ Hồn Điện khẽ nhướn mày, ý vị thâm trường nói.

"Để người xuất chiến đi ra đi!" Tiêu Viêm cười nhạt, nói.

"Hắc hắc! Những năm gần đây, Hồn tộc bọn ta nhận được khiêu khích lớn nhất cùng lắm cũng chỉ thế này thôi!" Hồn Ma lão nhân âm trầm cười, rồi chậm rãi bước lên một bước: *"Tiểu bối Tiêu tộc, trong ba người xuất chiến có ta."*

Hễ là người có cảm giác nhạy bén đều phát hiện được, khi Hồn Ma lão nhân bước chân ra, ngọn núi khổng lồ này đột nhiên rung nhẹ. Đồng thời, một luồng ám kinh phóng ra từ lòng bàn chân của Hồn Ma lão nhân giống như nộ long điên cuồng phá vỡ lòng đất, lao thẳng về phía Tiêu Viêm.

"Phanh!"

Nhưng ngay khi cỗ ám kinh kia sắp phá đất chui ra thì một bóng người từ phía sau Tiêu Viêm vượt lên, dẫm đứng vào chỗ đất có ám kinh. Ngay lập tức, mặt đất cứng rắn sụp xuống nửa thước, luồng ám kinh bị bóng người này đánh tan. (Mặt đất này là vùng đất trên ngọn núi nhé... Không nhiều người lại hỏi đứng trên không trung thì lấy đâu ra đất:)) _Biên)

"Hồn tộc vẫn luôn sử dụng phương pháp hèn hạ như vậy!" Tiêu Thần lạnh

nhạt nhìn Hồn Ma lão nhân, chậm rãi nói.

"Huyết Phủ Tiêu Thần?"

Khuôn mặt Hồn Ma lão nhân trở nên lạnh lẽo, hai con ngươi giống như độc xà, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, miệng gằn từng chữ.

"Lũ kiến hôi các ngươi không đủ tư cách để gọi tên tộc trưởng của bọn ta!" Tiêu Thần giống như một đầu hung lang vừa thức tỉnh, sát ý nhàn nhạt từ trong cơ thể bạo phát ra ngoài.

Điện chủ Hồn Điện cùng Hồn Ma lão nhân khẽ nhíu mày, trong lòng cũng không dám có chút khinh thường với Tiêu Thần, đặc biệt là điện chủ Hồn Điện. Ở trong không gian yêu hỏa, khi giao thủ với Tiêu Thần thì hầu như luôn ở thế hạ phong, vẻ tương đối chật vật. Hôm nay gặp lại, trong lòng đương nhiên là kiêng kỵ.

"Ha ha! Không hổ là Huyết Phủ Tiêu Thần, đã nhiều năm không gặp, vậy mà vẫn hung hăng như cũ. Tiêu Huyền danh khí tuy lớn nhưng cuối cùng không tránh khỏi việc ngã xuống. Người của Tiêu tộc nhất định cũng sẽ như vậy, chẳng qua chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi!" Lúc Điện Chủ Hồn Điện và Hồn Ma lão nhân đang cau mày thì một bóng người già nua cầm quả trượng giống như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi bóng người già nua này xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào người kia. Người này xuất hiện, không gian thậm chí còn không có đến nửa điểm dao động, mà cứ như lão ta đã đứng ở đây từ trước đó rồi!

"Thực lực của người này thật là khủng khiếp!"

Tiêu Viêm và Dược Lão liếc nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có sự chấn động.

"Hồn Thiên Mạch!"

Tiêu Thần nhìn chăm chăm vào lão già cầm quả trượng kia. Người này gây trơ xương, trên khuôn mặt khô héo mang nụ cười làm người khác mất tự nhiên. Thế nhưng hai con ngươi của lão không hề mờ đục, ngược lại

còn sáng một cách quý dị. Khi nhìn vào ánh mắt lão, trong linh hồn dường như truyền tới cảm giác đau đớn.

Nghe Tiêu Thần nói gần từng chữ, đám người Tiêu Viêm rung động vô cùng. Hồn Tộc quả nhiên là phái lão già này ra đời chiến.

"Hồn Thiên Mạch? Trời ạ! Lão ta vẫn chưa chết sao? Hồn tộc phái lão ta ra sao? Xem ra Hồn tộc muốn hung hăng chèn ép Thiên Phủ liên minh rồi!" Quan đó có không ít lão quái vật kiến thức rộng rãi. Đối với những cường giả trẻ tuổi, cái tên Hồn Thiên Mạch có lẽ rất xa lạ, nhưng với những lớp người trước như bọn họ thì ai cũng biết rõ lão già này đáng sợ đến mức nào.

"Tên phế vật năm đó từng cầu xin tộc trưởng tha mạng cũng còn có mặt mũi để xuất hiện ư?" Tiêu Thần hít sâu một hơi, đè nén sát khí đang dâng lên dữ dội, sắc mặt không chút thay đổi, nói.

Khuôn mặt khô héo của Hồn Thiên Mạch hơi run lên, hai mắt ánh lên quang mang quý dị, lần lượt quét qua Tiêu Thần và Tiêu Viêm, thanh âm khàn khàn giống như một xương cốt cọ xát vào nhau: *"Hắn có lợi hại đến mấy thì cuối cùng cũng phải ngã xuống. Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Hồn tộc hiện nay vẫn đang đứng vững vàng ở tầng cao nhất của thiên đại lục này, còn Tiêu tộc đang ở đâu? Tiêu tộc từng có thanh danh hiển hách khắp cả đại lục, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại có hai, ba con mèo nhỏ, cổ kéo dài hơi tàn dưới chân của Hồn tộc chúng ta. Thật đáng buồn...!"*

"Phanh!"

Tiêu Thần sắc mặt lạnh lùng, thân hình chợt lóe lên, xuất hiện trước mặt Hồn Thiên Mạch, bàn tay quét qua hư không,

"Tiêu Thần...! Mặc dù người may mắn sống đến hiện tại, nhưng người đã không còn là Huyết Phủ Tiêu Thần năm đó nữa rồi!" Đối mặt với thế tấn công như sấm chớp của Tiêu Thần, khuôn mặt gần như chỉ có lớp da khô của Hồn Thiên Mạch lộ ra một vẻ độc ác. Bàn tay nhanh chóng nắm lại, rồi xuất ra một quyền, trực tiếp đối chọi với huyết phủ khổng lồ.

"Ầm...!"

Hai nguồn lực lượng va chạm vào nhau tạo thành một cỗ kinh phong kinh khủng, làm cho mấy vị cường giả Đấu Thánh của Hồn Điện khẽ biến sắc mặt, vội vàng lui về phía sau. Chỉ có điện chủ Hồn Điện và Hồn Ma lão nhân mới có thể đứng vững tại chỗ.

"Đang...Đang...!"

Huyết phủ hung hăng bổ vào nắm đấm của Hồn Thiên Mạch, lực phản chấn cực kì khủng bố khiến cho Tiêu Thần phải chật vật lùi lại phía sau mười bước, đồng thời sắc mặt của hắn cũng trở nên âm trầm, nhìn về phía đối phương. Hắn bị vây tại yêu hỏa ảo cảnh mấy ngàn năm, cho nên thành quả tu luyện không thể so với Hồn Thiên Mạch. Điều này khiến cho hắn có chút không cam lòng. Nhớ năm đó, Hồn Thiên Mạch mỗi khi nhìn thấy hắn thì sắc mặt đại biến, phải quay đầu bỏ chạy.

"Tiêu Thần à! Lão phu đã nói rồi...Hôm nay mọi thứ đã khác xưa. Bây giờ ngươi cũng không còn là đối thủ của lão phu nữa đâu!" Hồn Thiên Mạch liếc nhìn vết máu nhọt nhọt trên nắm tay, không thèm để ý tới, chỉ thản nhiên nói. Rồi bất chợt, ánh mắt của lão nhìn về phía Tiêu Viêm, liêm liêm môi, nói: *"Trong cơ thể của ngươi có mùi vị của Tiêu Huyền. Xem ra những ngày ngươi ở trong thiên mộ quả nhiên là đã đạt được truyền thừa của hắn."*

Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh. Thực lực của lão bất tử chắc ở mức Lục Tinh Đấu Thánh, mạnh hơn tất cả những người ở đây. Hồn Điện quả nhiên là có chuẩn bị trước.

"Tiêu Viêm, người của Hồn Điện đã chọn xong, tới phiên ngươi đấy..."

Điện chủ Hồn Điện lạnh nhạt nhìn Tiêu Viêm, sau đó bước lên một bước. Hiển nhiên người thứ ba tham chiến bên Hồn Điện chính là hắn.

Thấy thế, hàn ý trong mắt Tiêu Viêm từ từ dâng lên. Trận đại chiến hôm nay khốc liệt hơn dự đoán của hắn. Điện chủ Hồn Điện hẳn có thể ứng phó, Hồn Ma lão nhân cũng có thể giao cho Tiêu Thần tổ tiên. Thế nhưng, vấn đề lớn nhất chính là lão gia hỏa Hồn Thiên Mạch kia...

"Haiz...! Lão bất tử kia giao cho ta đi..."

Trong lúc Tiêu Viêm đang đắn đo thì một bóng người nhỏ bé, dáng vẻ trẻ

con bỗng lẳng lẳng xuất hiện bên cạnh hắn. Người này chính là Đan Tháp lão tổ, trước kia đã từng hiện thân trong không gian yêu hỏa...

-----oOo-----

Chương 1526: Giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Lão tổ!"

Khi Đại trưởng lão Tiểu Đan Tháp nhìn thấy đồng tử áo xanh xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm thì vẻ mặt lão lập tức hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, cung kính nói.

"Bái kiến tiên bối!"

Đối với vị có bối phận cao đến kinh người này của Đan Tháp thì Tiêu Viêm cũng không dám lãnh đạm chút nào, ngay lập tức hắn chấp tay cung kính nói với mục đồng.

"Không cần phải khách khí với ta làm gì!" Lão tổ Đan Tháp khoát tay áo nói. Đôi mắt trong suốt mang theo vẻ kỳ dị đảo qua đảo lại trên người Tiêu Viêm, sau đó hắn cười cười nói: "Thật không ngờ rằng Tịnh Liên Yêu Hỏa mà ngay cả ta cũng không làm gì nổi này cuối cùng lại rơi vào tay ngươi. Loại cơ duyên như vậy thật làm cho người ta cực kỳ hâm mộ..."

Với loại thần vật như Tịnh Liên Yêu Hỏa này thì cho dù là chính bản thân lão tổ Đan Tháp cũng phải thèm thuồng không thôi. Chỉ ngặt nỗi là những năm nay lại chưa có ai hàng phục được nó cả..

Mà đối với tiếng cười của vị lão tổ Đan Tháp này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể cười trừ, sở dĩ hắn có thể hàng phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng là do may mắn mà thôi. Nếu như không có tàn ảnh của Tịnh Liên Yêu Thánh dẫn động đại trận khiến cho tàn niệm của hắn và yêu hỏa đều đồng quy vu tận thì cho dù vận khí của hắn có tốt hơn nữa thì cũng không thể đem loại yêu hỏa mà ngay cả lão tổ Đan Tháp cũng phải thúc thủ vô sách này hàng phục, hơn nữa còn luyện hóa nó.

"Đan Tháp cũng là một thành viên của Thiên Phủ Liên Minh, hôm nay các ngươi đã nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn*, thân là người thủ hộ của Đan tháp nên ta không thể đứng ngoài cuộc được." Khuôn mặt vẫn còn mang nét thơ ngây của lão tổ Đan tháp nhìn về phía Tiêu Viêm, trong mắt như có một chút ý vị khó hiểu. Đã sống lâu như vậy rồi, có chuyện gì mà hắn chưa có trải qua, có âm mưu nào mà hắn không có hiểu thấu, vì vậy hắn cũng rất hiểu mục đích khiến Tiêu Viêm lập ra Thiên Phủ liên minh.

*nếu vinh quang thì tất cả cùng vinh quang, nếu thất bại thì tất cả cùng thất bại

Đối với ánh mắt thâm thúy, sâu xa của lão tổ Đan tháp thì Tiêu Viêm vẫn cứ bình thản. Hắn cũng không âm mưu lừa lọc gì Đan Tháp cả, việc liên minh đều đem lại lợi ích cho cả hai phía. Trong những năm gần đây, bởi vì sự đối lập giữa Hồn Điện và Đan Tháp nên càng ngày càng có nhiều luyện dược sư của Đan Tháp bị Hồn Điện bắt hoặc uy hiếp khi đang ra ngoài làm việc. Mà nếu cứ để cho tình hình phát triển theo chiều hướng đó thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự và uy nghiêm của Đan Tháp. Một lão quái thành tinh như lão tổ Đan tháp không thể nào mà không hiểu được vấn đề đó, vậy nên Tiêu Viêm cũng chẳng lo đến vấn đề lão ta sẽ tìm hắn để hỏi tội.

"Lão già Hồn Thiên Mạch kia hãy giao cho ta, tuy ta không dám nói là chắc chắn thắng được hắn nhưng bất phân thắng bại thì vẫn có thể." Lão tổ Đan tháp hơi mỉm cười, nói khẽ.

"Vậy thì phải làm phiên tiên bồi rồi." Trong lòng Tiêu Viêm thầm thở phào một hơi, nếu đã có câu này thì trận quyết đấu kia sẽ bớt đi một nhân tố không xác định.

--o0o--

"Thật không nghĩ được rằng lúc này lại có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết như lão tổ Đan tháp!"

"Nghe nói bản thể của vị lão tổ này là một viên Cửu phẩm huyền đan. Loại phẩm giai này, có lẽ trên đời chỉ có một mình hắn. Nếu đem đi luyện..."

"Câm miệng, ngươi muốn chết phải không? Vị lão tổ Đan tháp này có thực lực thông thiên triệt địa, mặc dù vẫn có người đánh bại được hắn, nhưng

để bình an mà luyện hóa hắc thì thật sự là không tìm ra người nào có thể làm được..."

"Hắc hắc, nói vậy nhưng nếu có loại cơ duyên kia, chỉ sợ..."

Sự hiện diện của lão tổ Đan tháp hiển nhiên đã tạo nên một cơn chấn động vô cùng to lớn cho các cường giả của thế hệ trước, vẻ mặt của bọn họ ai nấy đều có vẻ vô cùng kinh dị. Ánh mắt nhìn về phía lão tổ tuy rất kính sợ nhưng đồng thời trong nội tâm cũng mơ hồ xuất hiện một tia ý niệm bất chính. Nếu bỏ qua thực lực kinh khủng của lão tổ Đan tháp mà chỉ tính đến bản thể là Cửu phẩm huyền đan của hắc thì nó sẽ khiến cho tất cả cường giả Đâu Thánh đều trở nên điên cuồng.

"Xem ra lão quỷ nhà ngươi đã quyết tâm muốn đối nghịch với Hồn tộc chúng ta rồi." Ngay khi lão tổ Đan tháp xuất hiện trước mặt của Hồn Thiên Mạch thì trên khuôn mặt khô héo của hắc cũng khẽ run rẩy, dùng chất giọng khàn khàn mở miệng nói: "Lúc trước, Hồn tộc nể mặt ngươi nên mới không xuất thủ với Đan Tháp. Ngươi hành động như vậy thật chẳng khôn ngoan chút nào."

"Ha ha, lão bất tử! Ngươi nói những việc này trước mặt ta không phải quá buồn cười sao?" Nghe Hồn Thiên Mạch nói vậy, lão tổ Đan tháp lại bật cười đốp lại: "Nếu lúc trước Hồn Điện các ngươi có cơ hội thì cũng đã sớm động thủ rồi! Ngươi tưởng rằng ta không hiểu rõ cái bản chất bản thủ của Hồn Tộc sao? Thôi được rồi, nói nhảm ít thôi! Chúng ta cũng đã nhiều năm không động thủ với nhau, không biết ngươi có tiến bộ gì hơn so với ngày trước không?"

"Ngươi sẽ biết ngay thôi!"

Trong mắt Hồn Thiên Mạch lóe lên những tia sáng quỷ dị, giọng nói của hắc cũng từ từ biến đổi, lúc xa lúc gần. Mà trong lúc đó thì thân hình của hắc cũng dần trở nên hư ảo.

"Các ngươi đều tự cẩn thận một chút!"

Nhìn thấy hành động của Hồn Thiên Mạch thì lão tổ Đan tháp cũng chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó nghiêng người lại rồi dặn dò với đám người Tiêu Viêm.

Ngay lập tức, thân hình của lao bổng lặng lẽ biến mất, khi nhìn thấy lần nữa thì ông ta đã xuất hiện ở trên không trung. Sau đó, chỉ thấy bàn tay của ông ta khẽ vẫy một cái, không gian trong mảnh thiên địa này lập tức trở nên dao động rồi tạo thành một vùng không gian hỗn độn.

"Hồn Thiên Mạch, ở đây quá nhỏ! Có gan thì vào đây đánh một trận!"

Lão tổ Đan tháp đứng ở cửa vào của vùng không gian, quay lại cười lớn khiêu khích Hồn Thiên Mạch một câu rồi lao vọt vào bên trong.

Đã đạt cảnh giới như bọn họ thì chỉ cần tiện tay là có thể tạo nên một không gian để chiến đấu. Chỉ có điều loại không gian này do kiến tạo một cách vội vàng nên cũng không vững chắc, chỉ cần chiến đấu xong là nó sẽ tự động tan thành mây khói.

"Hừ, chả lẽ ta lại sợ ngươi!" Nghe thấy những lời lão tổ Đan tháp nói, Hồn Thiên Mạch cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Thân hình hắn khẽ động, mọi người chỉ kịp nhìn thấy vùng không gian bỗng dập dềnh rồi một thân ảnh bất chợt vọt vào bên trong như chớp lóe.

Sau khi hai người tiến vào trong không gian kia được một lúc thì bên trong bỗng nhiên vặn vẹo liền chợt trở nên trong suốt.

Lúc này, tầm mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía không gian hư ảo kia. Ở bên trong không gian hỗn độn đó có hai đạo thân ảnh đang lơ lửng trên không, họ đương nhiên là hai người lão tổ Đan tháp và Hồn Thiên Mạch.

"Hai vị này đều là cường giả lục tinh Đấu Thánh. Chà chà, xem ra chuyến này chúng ta đi cũng không uổng công rồi! Những trận chiến như thế này dù đôi mắt cả đại lục cũng rất hiếm thấy đây!"

Hai người một trước một sau xông vào không gian. Từng cái nhìn nóng bỏng đều đang tập trung vào mảnh không gian trong suốt ấy. Dầu sao thì đại đa số những người ở đây cũng là lần đầu tiên trông thấy một trận chiến có đẳng cấp gần như cao nhất đại lục này.

"Ông ông!"

Sau khi hai người tiến vào không gian kia thì bọn họ cũng không nói lời

thừa mà trực tiếp động thủ dưới ánh mắt cuồng nhiệt của rất nhiều người đang quan sát.

Trận chiến cấp bậc này dù là đã ngăn cách bởi một mảnh không gian nhưng dao động năng lượng của cuộc chiến vẫn được phát tán, tạo ra những tiếng vang trầm trầm làm cho không ít người cảm thấy tức ngực khó thở.

Chiến đấu bộc phát như sấm rền. Loại cảm giác mỗi lần giơ tay nhắc chân đều có thể khiến cho thiên băng địa liệt này khiến trong lòng vô số người đều phải chấn động. Mà sức mạnh của cảnh giới kia quả thật là quá mức hấp dẫn con người.

Ngay sau khi chiến đấu bộc phát trong mảnh không gian kia, Tiêu Thần cũng chỉ nhìn về phía đó một lần rồi quay mặt đi. Kế đó, hẩn lạnh lùng bước ra vài bước, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Điện chủ Hồn điện lẫn Hồn Ma lão nhân. Giọng nói khàn khàn của hẩn vang lên: "*Kẻ nào sẽ xuất chiến tiếp theo?*"

Thanh âm của Tiêu Thần cũng không vang dội nhưng mà nó dường như lại mang theo một loại sức mạnh chấn nhiếp nhân tâm, khiến cho một số người đang quan sát trận chiến bên kia cũng phải đưa mắt về phía này.

Nhìn về phía Tiêu Thần một chút, sau đó Điện chủ Hồn Điện và Hồn Ma lão nhân liếc nhau, ngay lập tức trên khuôn mặt của Hồn Ma lão nhân hiện lên một vẻ ngoan độc. Lão ta bước ra hai bước rồi nói: "*Danh tiếng của Huyết Phủ Tiêu Thần quả thực là vang dội! Chỉ có điều hiện tại thì người cũng hết thời rồi!*"

"Hết thời hay không thì cần phải giao thủ thì mới biết..."

Sắc mặt của Tiêu Thần vẫn không có gì biến hóa, nhưng mà trong nội tâm của ông lại có cảm giác nghiêm trọng. Tuy lời nói của Hồn Ma lão nhân quả thực là khó nghe nhưng dù sao thì vẫn có đạo lý. Nếu như mà ông vẫn cứ bình an mà tu luyện cho đến bây giờ, thì đừng nói là Hồn Ma lão nhân mà cho dù là Hồn Thiên Mạch thì hẩn cũng không để vào trong mắt. Bản thân từng là một trong những thiên tài sáng chói nhất của Tiêu tộc khiến ông có sự tự tin này, nhưng đáng tiếc sự thật luôn luôn tàn khốc. Bị vây khốn trong ảo cảnh hơn một ngàn năm mà bản thân vẫn giữ được tính mạng đã là rất giỏi rồi, còn về tăng trưởng thực lực thì gần như là không

có một chút nào. Nếu không thì làm sao cái loại hậu bối như Hồn Ma lão nhân có thể thắng được ông một bậc.

Nghe vậy, Hồn Ma lão nhân cười rộ lên một tràng quái dị, toàn thân y bào của lão ta không gió lại bay phấp phới mà người hắn cũng chậm rãi phóng trên không. Sau đó, đầu khí tựa như vô cùng vô tận từ bên trong cơ thể của lão phóng xuất ra, ngay tức thời thì phía xa xa trên bầu trời ngay lập tức bị khói đen bao phủ, cùng lúc đó là ánh sáng của khắp cả phiến sơn mạch này đều trở nên ảm đạm hẳn đi.

"Ôi chà...!!!"

Đôi mắt với uy áp đầu khí của Hồn Ma lão nhân, ngay lập tức bên trong phiến sơn mạch này bỗng vang lên những tiếng hô kinh hãi, từng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía lão ma. Tuy cuộc chiến trong không gian hỗn độn bên kia hẳn sẽ khủng bố hơn bên này rất nhiều, nhưng mà dù sao nó đã bị ngăn cách bởi vách chắn không gian nên cũng không làm cho người xem bị chán nhiep như cuộc chiến ở trước mặt.

"Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ! Trong Hồn tộc, cường giả quả thật nhiều như mây đây!"

Một số Thái thượng Trưởng lão của vài tông phái cũng nặng nề thở dài. Họ thực sự rất là hâm mộ nội tình hùng hậu của Hồn tộc.

"Lão gia hỏa Tiêu Thần kia nghe nói là người duy nhất còn sót lại của Tiêu tộc năm đó! Chỉ có điều, nếu nhìn vào tình huống hiện tại thì xem ra lão rất khó mà thắng được Hồn Ma lão nhân a..."

"Ừm... đích thật là một tràng chiến đấu thảm liệt!"

Những tiếng xì xào bàn tán từ bốn phía chung quanh truyền đến cũng không làm ánh mắt Tiêu Thần xao động chút nào. Ông nhìn thân ảnh của Hồn Ma lão nhân đang ở phía dưới đám hắc vụ kia, trong lòng chỉ có một luồng chiến ý lẫn sát ý điên cuồng mà thôi.

--o0o--

"Kẻ nào mạo phạm uy nghiêm của Tiêu tộc... thì đều phải chết!"

Bàn tay của Tiêu Thần chậm rãi nắm chặt thanh Huyết sắc cự phủ khổng lồ, mà đôi mắt của ông giờ phút này cũng đã đỏ vằn như đổ lửa. Một thanh âm thuộc về thời kỳ hào hùng của Tiêu tộc năm đó giống như là xuyên qua dòng chảy của lịch sử mà tái hiện trong khoảnh khắc này, khiến cho người nghe phải nhiệt huyết sôi trào.

-----oOo-----

Chương 1527: Cục diện cân bằng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng thét đầy uy lực trong miệng Tiêu Thần khiến cho trong đầu của Tiêu Viêm khi nghe thấy lúc này cũng kịch liệt run rẩy.

Đây là một loại cảm giác kì dị từ sâu bên trong huyết mạch truyền ra khắp các nơi trong cơ thể hắn, làm cho linh hồn của hắn cũng cảm thấy một chút rung động,

Loại cảm giác đó chính là một sự kiêu hãnh của một chủng tộc đã từng đứng trên đỉnh của cả đại lục này.

Mặc dù hôm nay chủng tộc suy bại nhưng sự kiêu ngạo này vẫn như cũ, được chôn dấu thật sâu tận bên trong huyết mạch.

Tại cái thời kỳ Tiêu Tộc cường thịnh nhất thì không có người nào dám mạo phạm đến uy nghiêm của bọn họ.

Cho dù là Hồn tộc cũng chỉ giống như một loại độc xà âm thầm ẩn núp, rồi sau đó chờ đợi lúc đối thù yếu đuối nhất mà tung ra một kích trí mạng mà thôi!

"Những lời này thì Tiêu tộc đã không còn tư cách để nói nữa rồi!" Hồn Ma lão nhân cúi đầu xuống, ánh mắt âm tàn giống như rắn rết mà nhìn chằm chằm vào Huyết Phủ Tiêu Thần đang nắm chặt cự phủ mà nói một cách châm chọc.

" Cho dù là Tiêu Tộc hiện tại đã suy tàn, nhưng loại tạp chủng như ngươi cũng không có tư cách để bình luận!"

Tiêu Thần ánh mắt âm hàn đến đáng sợ, bàn chân ông dẫm mạnh lên trên mặt đất, thân hình lóe lên thì đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Hồn Ma lão nhân. Cùng lúc đó, huyết sắc phủ đầu không lồ giống như thần ma đang tức giận mà phách thiên trăm địa*, cuồng bạo chém xuống Hồn Ma lão nhân.

*Chém trời chặt đất.

"Lão phu có tư cách hay không thì ngươi cứ đến thử thì khắc biết!" Đồi mặt với thể công vô cùng mạnh mẽ của Tiêu Thần thì Hồn Ma lão nhân cũng chỉ cười nhạt một tiếng. Tay áo lão khẽ vung lên, hơn mười đạo sâm bạch sắc cốt liên* liền nhanh chóng phóng ra, cùng với hắc vụ lúc trước tổ hợp lại với nhau tạo thành một tấm lưới màu trắng, tùy tiện để cho cự phủ điên cuồng bỏ xuống.

*Sâm bạch sắc: trắng đục - Cốt liên: dây xích bằng xương người.

"Xèo... xèo..."

Khi cự phủ đánh vào phía trên thân lưới thì lực đạo mạnh mẽ nhanh chóng biến mất, mà tốc độ rơi xuống của nó cũng càng ngày càng chậm, giống như lâm vào một vũng bùn sâu vô cùng vậy. Đến cuối cùng, khi cự phủ cách trán của Hồn Ma lão nhân nửa xích thì không thể nào tiến thêm được nữa, giống như là bị định trụ vậy.

"Huyết Phủ Tiêu Thần, chẳng có gì hay ho cả!"

"Thật không?"

Nghe vậy khiến cho trong mắt của Tiêu Thần lóe lên hồng mang*, lưới búa huyết sắc kia bỗng nhiên hiện lên một tia đỏ như máu rồi cự phủ lại chém xuống một lần nữa, khiến cho tấm lưới xương kia dù mềm dẻo như tơ cũng là trực tiếp bị cắt bay mất, mà lưới dao búa cũng nhanh như chớp lao về phía yết hầu Hồn Ma lão nhân.

Biến cố đột nhiên xuất hiện cũng khiến cho Hồn Ma hơi kinh hãi nhưng lão ma cũng không hề bối rối. Thủ chương giống xương khô của y ngay lập tức vẽ lên một đường cong quý dị, rồi trực tiếp đánh vào phía trên thân của cự phủ.

Sau đó, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn. Thanh huyết phủ không lồ kia lại bị một chuông trực tiếp của lão ma kia đánh chéch đi một đoạn, nơi lưỡi búa đi qua đã cắt phăng một dùm tóc của y.

"Hừ!"

Lần đầu giao thủ lại ném chút thiệt thòi nhỏ khiến cho sắc mặt của Hồn Ma lão nhân càng trở nên khó coi vô cùng. Thủ ấn chợt biến đổi, sau đó chỉ thấy mây đen đang che khuất trên bầu trời kia đột nhiên vang ra vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết mà trong lúc mơ hồ, thậm chí còn trông thấy bên trong đám mây đen đó còn có rất nhiều bóng người đang vùng vẫy.

"Thiên Yêu Huyết Cổ, phê!"

*Phê: nuốt.

Ngay khi tiếng quát âm lãnh của Hồn Ma lão nhân vừa dứt thì mây đen trên bầu trời đột nhiên sôi trào hẫ lên. Một lát sau, mọi người đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức hung lệ vô cùng, kinh khủng đến mức khiến cho người ta cảm giác như nó là một tuyệt thể hung vật nào đó từ bên trong muốn phóng vọt ra.

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi, đột nhiên có một đạo huyết quang chói mắt dùng tư thế sét đánh mà xé rách mây đen, sau đó hướng tới Tiêu Thần công kích điên cuồng.

"Liệt Địa Trảm!"

Nhìn về phía huyết quang đang nhanh chóng to dần trong mắt, Tiêu Thần đang nắm huyết phủ không lồ lập tức điên cuồng vùng lên. Thân phủ chợt rung lên một cái, sau đó một đạo huyết mang không lồ chừng ngàn trượng từ bên trong lưỡi phủ bắn ra, bốn phía chung quanh ngay lập tức vang lên những tiếng nổ trầm thấp. Đạo huyết mang này nhanh như chớp lao thẳng vào đạo huyết quang của Hồn Ma lão nhân.

"Oa..."

Bị đạo huyết mang cỡ ngàn trượng kia hung hăng bổ trúng, đạo huyết

quang của lão ma lập tức bị chấn ngược trở lại, cùng với đó là những tiếng kêu thê lương vang lên quanh quẩn. Những tòa núi trên đường đạo huyết quang kia đi qua ngay lập tức bị chấn thành phân vụn,

Chẳng qua, tuy bị trúng đòn nghiêm trọng nhưng mà đạo huyết quang kia lại có sinh mệnh lực cực kỳ cứng cõi. Chỉ mất một chút thời gian thì nó liền ổn định được thân hình, sau đó lại một lần nữa lướt đến. Nhưng chỉ có điều tốc độ của nó lần này lại trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, thậm chí một số người khi nhìn rõ hình dạng của nó thì đều hít một hơi khí lạnh.

Đây là một con vật trông như con cóc, chỉ có điều toàn thân nó hiện lên một màu đỏ nhạt. Bên ngoài thân thể nó có vô số những mụn thịt không lồ lòi ra. Nếu có ai tinh tế nhìn kỹ thì đều có thể nhìn thấy mỗi một mụn thịt ấy là một gương mặt người dữ tợn.

"Đây vậy mà lại là Hồn Chung Chú! Thủ đoạn của tên Hồn Ma lão nhân này thật là tàn nhẫn". Dọc lão cách đó không xa, khi nhìn thấy con cóc máu me đáng sợ kia thì sắc mặt cũng có chút khó coi.

Tiêu Viêm khẽ cau mày, loại Hồn Chung Oa này hẳn cũng đã từng nghe qua. Nó bao gồm rất nhiều linh hồn hội tụ cùng một chỗ, sau đó cho chúng nó chém giết lẫn nhau, hơn nữa còn cần một số tài liệu khác mới có thể luyện chế được.

Mà khi Hồn Chung Oa này luyện chế thành công thì nó cũng giống như khô lồi. Bất quá, do được tạo thành bởi vô số những linh hồn chém giết nên đã có được một ít trí tuệ, nhưng nó cũng sẽ bị tính cách hung lệ chi phối.

Loại đồ vật này một khi thả ra sẽ giết chóc một cách điên cuồng, thậm chí về sau còn có khả năng xuất hiện tình huống quay ngược lại công kích chủ nhân. Sự hung lệ của nó cũng giống với thủ đoạn của người đã chế tạo ra nó.

Bên trong sơn mạch, tuy có vô số ánh mắt khi nhìn về phía đạo huyết quang kia nhưng bất kì ánh mắt nào cũng lộ ra vẻ chán ghét lẫn sợ hãi, hiển nhiên là có không ít người đã nghe qua hung danh của Hồn Chung Oa.

"Đi!"

Hồn Ma lão nhân thì lại không hề quan tâm đến những ánh mắt kia một chút nào.

Trên mặt y vẫn hiện lên vẻ âm tàn, ngón tay chỉ về phía Tiêu Thần cách đó không xa. Khi Hồn Chung Oa lại một lần nữa nhận được mệnh lệnh, thì nó lập tức xông tới một cách điên cuồng. Hồn Ma Lão Quỷ thì nhân lúc Tiêu Thần bị Hồn Chung Oa kiềm chế mà liên tục ám toán, mỗi chiêu y xuất ra đều nhằm vào những chỗ yếu hại của Tiêu Thần, âm hiểm vô cùng.

Hiển nhiên y muốn thừa cơ hội này mà kích sát Tiêu Thần.

Đôi mắt với tình thế bực một người một cóc liên thủ tấn công, Tiêu Thần cũng không chuyển từ công sang thủ, nhưng trong lúc này thì ông lại hơi có phần rơi vào hạ phong

"Xem ra tình huống có chút không ổn cho lắm đây!" Nhìn thấy một màn này thì đám người Dược lão cũng không khỏi phải cau mày, bất quá bên phía Hồn Điện thì tên nào cũng hiện lên sắc mặt vui vẻ vô cùng.

Ánh mắt của Tiêu Viêm đắm chiêu nhìn chăm chú vào Tiêu Thần. Tuy ông bị hạn chế ít nhiều nhưng mà sắc mặt cũng không có phần nào bối rối.

Thấy được điều này cũng làm cho Tiêu Viêm cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

Thực lực của lão tổ Tiêu Thần tuy yếu hơn Hồn Ma lão nhân một chút, nhưng dù sao thì người cũng từng là nhân vật phong vân một cõi. Nếu so sánh về kinh nghiệm chiến đấu thì Hồn Ma lão nhân cũng không thể bì kịp với ông được.

"Không biết cuộc chiến bên kia thế nào rồi?"

Ánh mắt của Tiêu Viêm lại lần nữa chuyển hướng về phía không gian hỗn độn, cuộc chiến bên đó cũng dần dần trở nên gay gắt. Mặc dù là cách một vùng không gian nhưng Tiêu Viêm vẫn có thể cảm giác được lực lượng hủy diệt cuồng bạo trong đó. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Chỉ có điều vào giờ phút này thì hẳn cũng không cách nào quan sát rõ ràng tình huống chiến đấu bên kia được. Dù sao thì hẳn cũng biết được sức phá

hoại khi cường giả cấp bậc lục tinh Đấu Thánh đối chiến như nào rồi.

"Hôm nay, ba trận cũng đã đấu hai nhưng tên Điện chủ Hồn điện kia còn chưa không xuất thủ. Xem ra, nếu hai trận kia kết thúc mà hai bên vẫn bất phân thắng bại thì trận cuối hẳn sẽ xuất thủ đây."

Ý niệm trong đầu Tiêu Viêm khẽ chuyển động. Nếu Hồn Ma lão nhân cùng với Hồn Thiên Mạch đều giành được thắng lợi thì trận cuối cùng kia cũng không cần phải tiếp tục nữa.

Trong lúc mà Tiêu Viêm đang suy nghĩ thì chiến đấu phía trên bầu trời cũng càng ngày càng kịch liệt.

Giao thủ ác liệt đến mức làm cho người xem phải hoa mắt, chỉ có một số người thực lực cao cường mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy sự di chuyển của hai người.

"Oành!"

Theo cuộc chiến giữa Tiêu Thần và Hồn Ma lão nhân càng ngày càng hung ác kịch liệt, thì trên bầu trời lại đột nhiên vọng đến một tiếng nổ giống như sét đánh, khiến ánh mắt của mọi người ngay lập tức bị hấp dẫn.

Mọi người chỉ thấy ở phía tiếng nổ vang lên bỗng hai thân ảnh lao ra từ bên trong thông đạo không gian. Mọi người đều không tự chủ được mà phải lui đến trăm bước mới chậm rãi ổn định được thân hình.

"Bọn họ đi ra rồi!"

Nhìn thấy hai đạo thân ảnh lướt ra từ trong không gian thông đạo, tức thời bên trong sơn mạch liên tục vang lên những tiếng kinh hô.

"Hắc hắc, lão quỷ thật sự là có vài phần bản lĩnh!" Hồn Thiên Mạch sau khi lùi vài trăm bước thì cũng đã ổn định thân hình mà lơ lửng trên không. Nhìn từ phía ngoài thì cũng không thấy hẳn có phần chật vật nào cả, thậm chí y phục cũng không bị rách một mảy. Tuy nhiên, đám cường giả như Tiêu Viêm đều có thể nhận ra rằng đấu khí trong cơ thể lão gia hỏa kia lại tiêu hao đến một tình trạng vô cùng kinh khủng. Từ đó, có thể suy ra được rằng cuộc chiến ở bên trong không gian kia cực kỳ thảm liệt.

Xa xa, Đan Tháp lão tổ cũng chỉ cười nhạt một tiếng, không nói một lời.

"Thiên Mạch trưởng lão, kết quả như thế nào vậy?"

"Tiền bối, kết quả như thế nào?"

Ở phía dưới, Điện chủ Hồn điện cùng Tiêu Viêm hầu như đồng thời mở miệng hỏi. Kết quả chiến đấu của hai người này đối với kết quả cuối cùng của cuộc chiến hôm nay là vô cùng quan trọng.

Nghe thấy thế, Hồn Thiên Mạch và Đan Tháp lão tổ đều hơi hơi tần ngần một lúc. Cả hai liếc nhau một cái rồi nói: *"Coi như là hòa đi..!!"*

Thực lực của hai người cũng chênh lệch không nhiều. Nếu thật sự tử chiến thì thật sự có thể phân ra thắng bại, nhưng hiển nhiên hai người đều không dễ khả năng đó xảy ra.

Nghe thấy thế thì Điện chủ Hồn điện lẫn Tiêu Viêm cùng hơi giật mình. Tiêu Viêm thì cảm thấy không sao còn lão kia lại nhíu nhíu mày, hiển nhiên là hắn không hài lòng với kết quả này.

"Đừng có không biết đủ!" Bị lão quái này nhúng tay vào, có được kết quả hòa đã là khá tốt rồi.

Hồn Thiên Mạch hạ thân hình xuống bên cạnh Điện chủ Hồn điện nhàn nhạt nói một câu, rồi có chút trầm mặc. Sắc mặt lão ta thoảng có chút âm tình bất định nhưng sau đó, lão ta ngẩng đầu nhìn về phía vị đồng tử kia mà lầm bầm: *"Không nghĩ được rằng hắn lại tiến đến một bước kia, có lẽ tộc trưởng sẽ có hứng thú đối với hắn!"*

Điện chủ Hồn điện cũng không nghe thấy thanh âm thì thảo của Hồn Thiên Mạch. Y cười khở một tiếng rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía cuộc chiến của Hồn Ma lão nhân và Tiêu Thần đang càng ngày càng thảm liệt kia mà khẽ thở dài: *"Chỉ cần Hồn Ma lão nhân có thể thắng được trận này thì đại cục trên cơ bản đã có thể phân định!"*

Nghe được lời của hắn thì Hồn Thiên Mạch cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cuộc chiến kia, lông mày hắn nhíu nhíu lại, sau đó lắc đầu rồi lại âm trầm nói: *"Có chút khó khăn!"*

-----oOo-----

Chương 1528: Trận chiến cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cái gì?"

Điện Chủ Hồn Điện nghe được mấy câu đó xong thì sắc mặt hắn chợt có chút biến đổi.

Dù sao thì Hồn Ma lão nhân cũng có thực lực ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ còn Tiêu Thần kia chỉ gần đạt đến ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ thôi. Với sự chênh lệch thật sự không này thì Hồn Ma hẳn là phải thắng dễ dàng mới đúng chứ.

"Nếu mà Tiêu Thần dễ đối phó như vậy thì năm đó hẳn cũng không nổi tiếng như vậy!"

Hồn Thiên Mạch thần nhiên nói. Tuy lúc đó hắn cũng có chút danh tiếng nhưng nếu so với Tiêu Thần thì thật sự là kém rất nhiều. Nếu như Tiêu Thần không bị lâm vào ảo cảnh thì chỉ sợ là bây giờ bản thân mình cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Điện Chủ Hồn Điện chau mày ngẩng đầu lên nhìn về vòng chiến đang càng ngày càng trở nên kịch liệt. Giữa song phương vào lúc này thì Tiêu Thần vẫn đang rơi vào thế hạ phong. Nhìn từ ngoài vào thì có vẻ như Tiêu Thần có chút luống cuống tay chân vì phải ứng phó với sự liên thủ của Hồn Ma lão nhân và Hồn Chung Oa.

"Hi vọng có thể thuận lợi..."

"Choang..."

Hồn Chung Oa thân thể to lớn như một viên đạn pháo hung hãn đâm vào cự phủ, lực đạo kinh khủng đó trực tiếp đẩy Tiêu Thần lùi lại vài bước. Đợi đến khi ông vừa mới ổn định được thân hình thì một luồng kinh phong âm hàn và cực kỳ tàn nhẫn xảo trá lại đánh úp vào những chỗ yếu hại của Tiêu Thần. Ngay tức thì, thân hình của Tiêu Thần chợt dịch chuyển, xoay

lưỡi búa chém ngược về phía sau. Ngay lúc đó, một lưỡi đao gió sắc bén tựa như độc xà bỗng nhiên bị cự phủ của Tiêu Thần chém văng ngược ra.

Chẳng qua, tuy Tiêu Thần chặn đứng được thế công nguy hiểm này nhưng ông vẫn bị chân bay ngược ra phía sau, cả cánh tay hiện đang chết lạng.

"Tiêu Thần, bất kể ngươi có kinh nghiệm chiến đấu phong phú ra sao nhưng dù gì thì thực lực của lão phu cũng hơn ngươi một bậc. Ngươi muốn thắng ta chỉ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày!" Hồn Ma lão nhân xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Hồn Chung Oa, lão ta nhìn về phía Tiêu Thần, cười lạnh một tiếng rồi nói: *"Vị đại nhân vật năm xưa mà giờ đây lại bị ép phải chột vật trước mặt của thiên hạ quần hùng như thế! Chi bằng ngươi thôi lui đi, để miễn cho phải chịu nhục!"*

Thân hình của Tiêu Thần cũng hiện ra giữa không trung như thiểm điệm. Ông liếc mắt về phía Hồn Ma lão nhân, khuôn mặt vẫn như trước: không dao động chút nào.

Chỉ có điều là đấu khí hùng hậu quay cuồng quanh thân ông đang từ từ yếu bớt.

Nhưng đúng lúc đó, hai tay ông lại nắm thật chặt lấy cự phủ, sau đó từ từ giơ lên trên cao rồi nói: *"Một búa, giải quyết ngươi!"*

"Hừ, cuồng vọng!" Câu nói của Tiêu Thần đã khiến cho sắc mặt của Hồn Ma lão nhân ngay lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo, nhưng kỳ thực trong nội tâm lão ta chợt trở nên cực kỳ cảnh giác. Đấu khí hùng hậu bên trong cơ thể lão ta tựa như hồng thủy cấp tốc vận chuyển, tạo thành vô số vòng xoay đấu khí bao phủ quanh thân.

Tiêu Thần giơ cao Huyết Phủ lên, khí tức toàn thân ông cũng dần dần trở nên hư ảo. Nếu không phải mắt thường vẫn đang nhìn thấy mà chỉ dựa vào khí tức để cảm ứng, thì e rằng mọi người hẳn là nghĩ rằng Tiêu Thần đã hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

"Âm... âm..."

Mà ngay khi khí tức của hắn trở nên tịch diệt thì trên bầu trời trong xanh bỗng nhiên nổi lên tầng tầng mây đen, bên trong sấm sét nổi vùn vụt tựa như ngàn xà múa lượn tạo nên những âm thanh vang dội khắp chân trời.

Khi mà sấm sét bắt đầu xuất hiện, chỉ trong chốc lát thì khí tức của Tiêu Thần lại đột nhiên phóng ra một cách mạnh mẽ, tựa như một khí trụ thực sự bay thẳng lên trên trời cao. Nhưng điều khiến mọi người đang quan chiến cảm thấy kinh hãi nhất là: khí tức của Tiêu Thần giờ đây đã tăng từ ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ lên tận ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ.

"Làm sao có thể?!"

Cảm nhận được khí tức của Tiêu Thần đã tiếp cận với khí tức của mình, ngay lập tức sắc mặt của Hồn Ma lão nhân trở nên kinh hãi vô cùng. Lúc trước lão ta cảm nhận được rất rõ thực lực chân thực của Tiêu Thần chỉ là ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ mà thôi, tại sao bây giờ lại..?!?

"Thương Khung Trảm! Giải Thương Khung!"

Tiêu Thần cũng không có cho Hồn Ma lão nhân nhiều thời gian nghĩ ngợi. Lúc khí tức của ông phóng lên trên không trung, chỉ trong tích tắc thì huyết phủ trong tay bỗng nhiên vẽ nên một đường cong kỳ dị ở trên bầu trời tựa như một sợi chỉ máu nhỏ bé cỡ ngón tay mà thôi. Huyết tuyến thoáng hiện trên không trung, nhưng nơi nó lướt qua thì cả phiến thiên địa này giống như là bị cắt thành hai nửa vậy. Một nửa là mây đen quay cuồng vang vọng tiếng sấm rầm rầm, còn một nửa là huyết khí ngút trời, đờng đờng sát khí!

"Lên!"

Nhìn về sợi chỉ máu quý dị đang nhanh chóng lớn dần trong mắt, Hồn Ma lão nhân chợt cảm thấy tay chân lạnh buốt như có loại khí tức tử vong đang lặng yên hiện lên trong lòng mình. Nhưng mà dù sao lão ma hấn cũng là một nhân vật phong vân, sau khi cảm giác kia vừa xuất hiện thì lão nhanh chóng áp chế lại sự thất thố trong lòng và trên khuôn mặt khô héo cũng nhanh chóng hiện lên vẻ ngoan lệ. Nếu trong lúc nguy cấp này mà không dốc sức liều mạng thì tất nhiên bản thân lão ta sẽ khó thoát khỏi cái chết!

"Thôn Chung!"

Trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú, bàn tay của Hồn Ma lão nhân chợt đặt lên đỉnh đầu của Hồn Chung Oa, huyết mang điên cuồng phóng ra rồi

sau đó Hồn Chung Oa bỗng phát ra một tiếng hét thê lương. Sau đó, mọi người đều nhìn thấy thân thể khổng lồ của con cóc kia trong tích tắc đã nhanh chóng tan rã bằng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, thẳng cho đến khi nó hóa thành một bãi huyết tương sền sệt. Sau khi bãi máu hiện ra thì ngay lập tức Hồn Ma lão nhân liền nuốt ực một cái vào miệng

"Ừng ực... ực..."

Trong khi Hồn Ma lão nhân nuốt chửng Hồn Chung Oa thì trên mặt cũng bắt đầu hiện ra từng cục máu, nhìn qua cảm thấy vô cùng khủng khiếp, nhưng khí tức của lão ta vào lúc này lại trở nên cực kì hung bạo.

"Oa..."

Một tiếng cóc kêu kinh thiên động địa vang lên từ trong miệng của Hồn Ma lão nhân đã biến hình. Năng lượng trong thiên địa nhanh chóng ngưng tụ vào miệng lão, sau một thời gian ngắn ngủi đã nén lại thành một viên huyết cầu sền sệt rồi hiện ra trước mắt mọi người.

"Đùng!"

Ngay sau đó, viên huyết cầu sền sệt nhanh chóng lướt ra trong mắt của rất nhiều người. Đến cuối cùng, nó va chạm với đạo huyết tuyến của Tiêu Thần phía trên bầu trời mà tạo nên những tiếng vang ầm ầm!

"Rầm!"

Va chạm trong chốc lát, huyết quang đã mãnh liệt khuếch tán ra, cơ hồ khiến cho cả phiến sơn mạch này bao trùm trong một màu máu đỏ. Giờ đây, không ít loại cảm xúc thô bạo cũng lặng yên xuất hiện trong đầu của một số người có thực lực hơi kém, khiến đôi mắt họ phải vằn lên màu máu tươi. Chẳng qua, những người đi đến chỗ này quan chiến dù gì cũng đều có thực lực tương đối, nên đã nhanh chóng áp chế cảm xúc thô bạo kia để tránh cho bản thân bị mất kiểm soát.

Trên đỉnh Vân Lạc Sơn, đám người Tiêu Viêm mắt không chớp nhìn về phía huyết sắc quang cầu khổng lồ chừng mấy trăm trượng trên bầu trời. Mặc dù cách xa nhau khá xa nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được năng lượng vô cùng đáng sợ bên trong nó. Nếu năng lượng này lan rộng ra thì

chỉ e rằng ít nhất một nửa Vãn Lạc sơn mạch này phải biến thành bình nguyên.

"Tổ tiên Tiêu Thân!"

Ngay khi trong đầu Tiêu Viêm xẹt qua tiếng gọi thảng thốt này và đang nghĩ cách ứng biến, thì bên trong huyết sắc quang cầu không lồ kia có hai đạo thân ảnh bay ngược ra, cuối cùng mỗi người đều rơi vào hai ngọn núi khác nhau. Sức mạnh đáng sợ của hai chiêu ấy trực tiếp chấn ngọn núi mà hai người va vào thành mây đoạn, cuối cùng âm ầm sụp đổ trong mắt mọi người.

Tràng cảnh này làm cho mọi người đều cảm thấy kinh hãi vô cùng, vừa muốn lên tiếng kinh hô thì hai thân ảnh đó liền bay vút lên trên.

Hai người này bộ dáng chật vật vô cùng, thân hình lão đảo và toàn thân chảy đầy máu tươi trông cực kỳ thê thảm.

"Tiêu Thân tổ tiên!"

"Hồn Ma trưởng lão!"

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng thê thảm của hai người, cả hai bên đều cảm thấy cực độ kinh sợ. Hiển nhiên ai cũng không nghĩ đến cuộc chiến giữa hai người lại thảm liệt đến mức độ này.

Tiêu Thân lau vết máu trên mặt rồi nhìn về phía Hồn Ma lão nhân đang ở cách đó không xa, trong mắt cũng hiện lên vẻ nghiêm trang. Thực lực của ông hoàn toàn chính xác chỉ là ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ. Tuy công kích lúc trước của bản thân có thể đối địch với cường giả ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ nhưng ông lại không thể liên tục thi triển. Tên Hồn Ma lão nhân kia quả thật tâm ngoan thủ lạt, trong thời khắc nguy cấp vậy mà lại trực tiếp thôn phệ chung trùng, khiến cho bản thân biến nguy thành an.

Đương nhiên, tuy rằng thôn phệ chung trùng thì thực lực sẽ tăng cao rất nhiều trong nháy mắt nhưng cũng để lại di chứng tương đối lớn. Vì vậy, trong khoảng thời gian mấy chục năm tới, đấu khí trong cơ thể tên ma đầu kia sẽ bị chung trùng xâm thực khiến thực lực của y khó mà tăng lên được.

Tiêu Thân không chế thân thể gần như thoát lực của mình chậm rãi hạ

xuống bên cạnh đám người Tiêu Viêm. Ông và Hồn Ma lão nhân bây giờ cũng đã sức cùng lực kiệt nên khó mà tái chiến. Nhưng dù sao thì tổn thương của ông cũng nhẹ hơn Hồn Ma lão nhân rất nhiều, thương thế lão ma kia thế mà lại tương đối phiến toái đấy.

"Tiêu Thần tổ tiên, người không sao chứ?" Nhìn thấy Tiêu Thần hạ xuống, Tiêu Viêm vội vàng hỏi và đồng thời lấy ra một bình đan dược, nhanh chóng đưa cho Tiêu Thần.

"Không có việc gì! Bất quá trận này chỉ e không phân được thắng bại rồi! Trận cuối cùng kia chỉ có thể dựa vào người thôi." Tiêu Thần nhận lấy đan dược xong nuốt ngay vào trong bụng, nói bằng giọng có phần tiếc nuối.

"Lại là kết quả hòa!"

Đám người Dược lão cạnh đó nghe vậy cũng đều không khỏi cười khổ. Trong ba trận thì nay đã có hai trận kết thúc với kết quả hòa, khiến cho người ta cảm thấy khá hài hước. Nhưng chính vì thế nên gánh nặng của trận chiến cuối cùng và cũng là trận chiến quan trọng nhất này sẽ đè lên vai Tiêu Viêm.

"Trận cuối, liền để cho ta lên đi!"

--o0o--

"Lại hòa! Hồn Ma trưởng lão, sao người lại bất cẩn như vậy!"

Điện chủ Hồn điện chau mày, hiển nhiên có phần bất mãn đối với kết quả "chỉ hòa" của Hồn Ma lão nhân.

"Sao nào? Không tin thì người ra mà thử!" Sắc mặt Hồn Ma lão nhân lạnh lẽo vô cùng, trong lòng lão ta giờ phút này cũng tức giận điên tiết. Vừa không giành được chiến thắng lại tổn thất Hồn Chung Oa, hơn nữa thương thế trong người lại khiến lão ma hấn cực kỳ đau đầu.

"Lão phu sớm đã nói qua là trực tiếp tổng lực khai chiến với Thiên Phủ Liên Minh còn các người lại đòi cái gì mà "Cao tầng quyết chiến". Hiện tại đám lao thì phải theo lao! Nếu trận cuối cùng người bị thua thì đến lúc đó ta xem người sẽ giải thích như thế nào?" Hồn Ma lão nhân cả giận, thấp giọng nói.

"Sự tồn tại của Hồn điện là vô cùng trọng yếu đối với Hồn Tộc. Hiện tại cũng không phải là thời điểm toàn diện khai chiến, nếu người muốn toàn diện khai chiến thì cũng phải đợi sau khi kế hoạch kia hoàn thành. Đến lúc đó sẽ cho người đánh đến chết thì thôi!" Điện chủ Hồn điện thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

"Đừng nói nhảm nữa! Diệt Sinh chuẩn bị đi! Trận cuối cùng kia sẽ là trận chiến giữa người và tên Tiêu Viêm kia đấy!" Hồn Thiên Mạch đưa mắt nhìn về phía Tiêu Viêm cách đó không xa mà nói: "Trận chiến của hai người sẽ quyết định thắng bại của lần giao chiến này"

Điện chủ Hồn điện khẽ gật đầu.

"Tên tiểu tử kia rất giảo hoạt! Giờ đây hắn đã thu phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa, người chớ có để lật thuyền trong mương đó, biết chưa?" Hồn Ma lão nhân đang ở bên cạnh, lạnh lùng nói.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa!"

Nghe vậy, Điện chủ Hồn điện và Hồn Thiên Mạch không khỏi liếc nhìn nhau. Trong mắt hai người đều xẹt qua một vẻ quý dị, sau đó người trước phát tay áo lên rồi chậm rãi bước ra.

Bồn điện thực sự là rất muốn kiến thức một chút xem Tịnh Liên Yêu Hỏa trong tay hắn rốt cục có uy lực đến cỡ nào?

-----oOo-----

Chương 1529: Tiêu Viêm vs Điện chủ Hồn Điện!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Điện Chủ Hồn Điện bước ra thì vô số người đang quan chiến trong mảnh sơn mạch này đều nhìn về phía hắn. Tên này từng có hung danh vô cùng hiển hách ở Trung Châu, thậm chí có một số người chỉ cần nghe thấy tên hắn thôi thì đã sợ mất mật rồi. Tuy về sau hắn bế quan lâu dài nên mọi người cũng ít nhìn thấy nữa, nhưng hung danh của hắn vẫn cứ trường thịnh không giảm.

Nếu như muốn xếp hạng những nhân vật phong vân tại Trung Châu thì chỉ sợ tên Điện Chủ Hồn Điện Hồn Diệt Sinh này sẽ được xếp vào hàng đầu.

"Ba trận hai hòa, điều này thật nằm ngoài dự đoán của bản điện, nhưng cái kết quả này cũng không thể thay đổi được kết cục."

Điện Chủ Hồn Điện bước đến cách Tiêu Viêm khoảng trăm trượng rồi chậm rãi dừng lại, hấn ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, cười nhạt nói. Ngữ khí của hấn vô cùng bình thản, không hề có chút dao động nào vì cục diện hôm nay cả.

Ánh mắt của Tiêu Viêm và Điện Chủ Hồn Điện giao nhau, ám lưu* bắt đầu xuất hiện, ngay cả không khí cũng trở nên nóng rực.

*dòng nước ngầm.

"Làm người thì nên lưu lại một đường, nói năng hùng hồn quá đến khi mọi chuyện không được như thế thì chính là tự rước nhục vào thân, Điện chủ cần phải cẩn thận đấy..." Tiêu Viêm nói khẽ.

"Ha ha, trước giờ Hồn Điện ta làm việc đều không lưu lại đường sống. Cái lời lẽ đó chỉ dành cho người thường thôi. Nếu muốn thành đại sự mà cứ chú ý đến mấy điều này thì mãi mãi sẽ chẳng làm được trò trống gì đâu." Điện Chủ Hồn Điện cười lớn một tiếng, nói.

Nghe được cuộc đấu khẩu của hai người, trong lòng mọi người đều cảm thấy nóng bỏng hấn lên. Cuộc chiến này mới là cuộc chiến quan trọng nhất của ngày hôm nay, một bên là Điện Chủ Hồn Điện, một bên khác thì coi như là người đứng đầu của Thiên Phủ Liên Minh. Trận chiến của hai người sẽ quyết định kết quả của cuộc quyết chiến này.

"Chỉ vì người mà ta bị rất nhiều khiển trách trong tộc, năm đó chính ta hạ lệnh phái người đến Gia Mã Đế Quốc bắt phụ thân Tiêu Chiến của người, vốn ý định của ta là đã động thủ thì phải diệt cỏ tận gốc nhưng sau khi ta hạ lệnh thì do vấn đề tu luyện nên phải bẻ quan đột xuất, vì thế mới khiến thủ hạ của ta có chút lười biếng, chỉ bắt mỗi Tiêu Chiến về mà thôi. Sau đó người bị đuổi giết mà vẫn thoát được thì cũng đều do bọn chúng khinh thị người. Nhưng ta thật không ngờ chỉ trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi nhưng người lại cứ từng bước mà phát triển đến tầm cao này."

Ánh mắt Điện Chủ Hồn Điện thoáng có chút phức tạp nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Vốn cái mối họa này của Hồn Điện đáng lý đã bị xóa bỏ từ rất lâu nhưng cuối cùng do nhiều nguyên nhân khác nhau nên lại dẫn đến việc Tiêu Viêm phát triển bằng một tốc độ vô cùng khủng khiếp, đến hiện tại thì rõ ràng hắn đã có khả năng để đối kháng lại với Hồn Điện.

Nếu trừ bỏ đi thân phận đối địch của hai bên thì trong lòng Điện chủ Hồn Điện cũng có phần bội phục. Hắn tự nhận rằng nếu như đối ngược lại là hắn thì hắn rất khó có thể đi được quãng đường xa xôi như thế để cuối cùng có thể đặt chân lên đỉnh cao của cái mảnh đại lục này.

"Để mặc ngươi phát triển đến ngày hôm nay thì trách nhiệm của ta là không thể nào chối bỏ được, cho nên lúc này đây ta hy vọng sẽ kết thúc phần trách nhiệm này." Điện Chủ Hồn Điện cười cười, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, chậm rãi nói..

"Ta cũng hy vọng hôm nay có thể báo được mối huyết cừu của tộc nhân Tiêu gia."

Lời nói của Tiêu Viêm cũng không lớn nhưng cho dù là ai thì cũng có thể nhận ra sát ý hàm chứa bên trong.

Thảm cảnh năm đó hắn không bao giờ có thể quên được, nguyên bản một Tiêu gia hoàn chỉnh lại chỉ vì Hồn Điện mà chia năm xẻ bảy, phụ thân thì bị chúng bắt đi, tộc nhân thì bị giết chết, cuối cùng phải chạt vật chạy trốn khắp nơi. Mà bản thân hắn lúc đó lại không có thực lực để bảo vệ gia tộc nên chỉ có thể gánh vác món nợ máu này trên vai rồi bỏ đi một mình. Đoạn thời gian kia đã rèn luyện ý chí của hắn nhưng khiến cho cừu hận của hắn đối với Hồn Điện chất chồng theo năm tháng, càng ngày càng nhiều.

Nghe vậy, Điện Chủ Hồn Điện cười nhạt một tiếng, đầu khí màu đen phóng ra từ trong cơ thể hắn: *"Động thủ đi, hãy để cho bản điện biết được sau khi ngươi gặp kỳ ngộ ở không gian yêu hỏa thì rốt cục đã mạnh mẽ đến mức độ nào rồi."*

"Phanh!"

Nhưng khi lời nói của Điện Chủ Hồn Điện còn chưa dứt thì một tiếng động trầm thấp bỗng vang lên bên tai, hơn nữa ngay khi bạo âm vang lên

thì không gian phía trước hẳn lại trở nên vắng vẻ. Một đạo thân ảnh chợt xuất hiện như quỷ mị, song chỉ của hắn gập lại, ngay tức khắc một loại hỏa diễm màu phấn hồng liền xuất hiện trên tay, cùng với đó là nhiệt độ trong mảnh thiên địa này lập tức tăng cao.

Công kích tới cực kỳ đột ngột, dù lấy định lực của Điện Chủ Hồn Điện thì hẳn cũng không khỏi cảm thấy một chút kinh ngạc, nhưng mà chỉ một cái chớp mắt sau đó thì đầu khí màu đen từ trong cơ thể của hắn liền bộc phát ra như phản xạ có điều kiện, nhanh chóng tạo thành một lớp màng chắn màu đen tựa như thực chất vậy

"Xuy!"

Song chỉ của Tiêu Viêm không chút dừng lại, trực tiếp điễm mạnh lên trên màng chắn. Ngay khoảnh khắc đó, hỏa diễm màu phấn hồng cũng lập tức tan ra, sau đó nhanh như chớp công kích về phía mắt Điện chủ Hồn Điện.

"Hừ!"

Đôi mắt với thế công tàn nhẫn của Tiêu Viêm, Điện Chủ Hồn Điện cũng chỉ hừ lạnh một tiếng. Thân hình hắn cũng không có tránh né hay phòng ngự một chỉ kia mà là trực tiếp đánh ra một chưởng về phía phần ngực trái Tiêu Viêm, nhìn giống như đang muốn lấy mạng đổi mạng vậy!

"Hắc, Điện Chủ tính toán cũng giỏi đấy..."

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng chỉ cười nhạt một tiếng, thế công bỗng thay đổi, chuẩn xác điễm lên lòng bàn tay của Điện Chủ Hồn Điện. Hỏa diễm màu phấn hồng chợt bùng lên một cái, ngay lập tức đầu khí màu đen thẫm của Điện Chủ Hồn Điện liền bị đốt sạch.

Không ngờ đến việc Tịnh Liên Yêu Hỏa lại bá đạo như vậy, Điện Chủ Hồn Điện cũng nhíu mày lại. Thân hình hắn khẽ rung lên, từng đạo tàn ảnh liền xuất hiện, mà chỉ trong chớp mắt hẳn cũng đã xuất hiện trên không trung. Sắc mặt hắn lúc này thoáng có chút âm trầm nhìn lòng bàn tay của mình, ở đó có một vết cháy dài đến nửa tấc. Dù vậy, trên tay hắn cũng không hề chảy máu, bởi vì ngay khi tiếp xúc với Tịnh Liên Yêu Hỏa thì mạch máu xung quanh nơi đó đã bị đốt cháy....

"Không hổ là Tịnh Liên Yêu Hỏa..."

Vừa giao thủ thì Điện Chủ Hồn Điện đã dính một chút thương thế, tuy nó chỉ là một chút thương vụn vặt nhưng mà lại khiến cho hấn mất mặt vô cùng.

Hai người cận chiến, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh nên màn giao phong vừa rồi chỉ lóe lên rồi biến mất như chớp giạt. Ở trong những người đang quan chiến thì cũng chỉ có một vài người có nhãn lực cao mới nhìn ra được, còn đại đa số những người còn lại cũng chỉ thấy hoa mắt một chút rồi kết thúc, khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy sợ hãi cùng thán phục vô cùng.

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn về phía Điện Chủ Hồn Điện, hấn cũng không nói bất cứ điều gì cả. Thủ ấn trên tay biến đổi nhanh như chớp, mà khi thủ ấn của hấn bắt đầu biến đổi thì một đạo hư ảnh cao chừng ngàn trượng lập tức xuất hiện rồi sau đó đem cả thân thể hấn bao phủ vào.

"Hoàng Tuyền Thiên Nộ!"

Đôi diện với đôi thủ cỡ này thì Tiêu Viêm không thể có một chút bất cẩn nào cả, vừa ra tay thì đã thi triển ra Hoàng Tuyền Thiên Nộ, loại linh hồn âm ba có uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

"Hống!"

Miệng của hư ảnh khổng lồ kia mở to ra, sau đó một đạo sóng âm linh hồn cực kỳ kinh khủng quét về phía Điện chủ Hồn Điện với vận tốc vượt qua cả tốc độ ánh sáng.

"Tiêu Viêm, có thể người khác sợ Hoàng Tuyền Thiên Nộ của ngươi nhưng bản điện chủ thì không!" Thân hình Điện Chủ Hồn Điện nhanh chóng lui lại, đầu khí màu đen thăm bùng phát ra từ cơ thể hấn rồi hóa thành vô số linh hồn hư ảnh trong những ánh mắt kinh ngạc. Đám hư ảnh này nhanh chóng tổ hợp thành một trận pháp quỷ dị vây quanh thân hấn. Những linh hồn hư ảnh đầy mặt mũi đều tràn đầy vẻ thành kính mà quỳ sát xuống. Cùng lúc đó, trong miệng chúng cũng phát ra từng đạo linh hồn âm ba vô cùng chói tai.

"Vạn Hồn Triều Bái!"

Vô số đạo linh hồn âm ba ngưng tụ tại trước người của Điện Chủ Hồn Điện rồi chột hóa thành một mũi tên bắn ra ngoài, cuối cùng mạnh mẽ va chạm với đạo linh hồn công kích Hoàng Tuyên Thiên Nộ kia của Tiêu Viêm.

"Ô ô ô ô!"

Hai đạo linh hồn âm ba mạnh mẽ va chạm vào nhau, trong lúc nhất thời cả bầu trời nơi này vang lên vô số những tiếng động ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn của mọi người. Đến khi những tiếng động đó chấm dứt thì sắc mặt không ít cường giả ở đây đều trở nên tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Thân sắc ai nấy đều kinh hoàng vô cùng, nhanh chóng lùi lại phía sau. Chỉ là dư âm của một đạo linh hồn công kích mà hai người phát ra thối mà bọn họ cũng không thể chống đỡ nổi.

Trên bầu trời, âm ba va chạm khuếch tán ra khiến cho vô số đạo linh hồn hư ảnh của Điện Chủ Hồn Điện nổ tung từng cái từng cái một, đến cuối cùng thì đã chẳng còn sót lại cái hư ảnh nào. Nhưng bản thân hấn dưới sự bảo hộ của những linh hồn hư ảnh đó thì cũng không bị tổn thương gì quá lớn cả.

Thấy thế, Tiêu Viêm cũng không khỏi nhú mày lại. Đây là lần đầu tiên hấn thấy một chiêu công kích linh hồn bằng âm ba khác có thể đối kháng được với Hoàng Tuyên Thiên Nộ. Sở học của Điện Chủ Hồn Điện quả nhiên là rộng lớn vô cùng, hơn nữa linh hồn của hấn cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh Đại viên mãn, nếu so sánh thì hai bên cũng chỉ sà sà như nhau. Mặt khác, sau khi giao thủ thì Tiêu Viêm cũng đã nhận ra thực lực của tên Điện Chủ Hồn Điện này cũng đã đạt đến cấp bậc Ngũ tinh Đẩu Thánh trung kỳ. Hiển nhiên là thực lực của hấn cũng có tinh tiến trong hai năm này.

"Hừ, tuy người mạnh về mặt linh hồn nhưng muốn dựa vào nó mà đánh bại bản điện chủ thì quả thật là nằm mơ giữa ban ngày."

Điện Chủ Hồn Điện tiện tay phá vỡ một đạo âm ba trùng kích cuối cùng kia rồi mở miệng nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn hấn một cái, cũng không mở miệng đáp trả. Đôi môi hơi nhếch lên, sau đó trực tiếp phun ra một ngọn lửa màu hồng phấn. Khi cái ngọn lửa này xuất hiện thì rất nhiều cây cối trên đỉnh Vãn Lạc Sơn

đột nhiên tự động bốc cháy rồi nhanh chóng bùng lên dữ dội, cuối cùng biến thành một đồng tro tàn.

Thấy vậy, Điện Chủ Hồn Điện cũng hơi nheo mắt lại. Lúc này đây, khi nhìn thấy ngọn lửa này, rốt cuộc về mặt hấn cũng xuất hiện vẻ cực kỳ ngưng trọng. Loại dị hỏa đáng sợ như Tịnh Liên Yêu Hỏa thì cho dù là hấn cũng cảm thấy rất đau đầu, nếu để nó xâm nhập vào trong cơ thể thì sẽ lập tức bị trọng thương. Dù sao thì xếp thứ ba trên dị hỏa bảng cũng không phải chỉ là nói cho vui.

"Đây là lần đầu tiên sử dụng Tịnh Liên Yêu Hỏa đối địch, hi vọng người đừng để cho ta phải thất vọng..." Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Điện Chủ Hồn Điện, khẽ cười nói.

"Dị Hỏa tuy mạnh nhưng cũng phải nhìn người điều khiển nó là ai nữa..."

Điện Chủ Hồn Điện thản nhiên nói, hấn nhìn chăm chú vào ngọn lửa màu hồng phấn kia, sâu bên trong mắt đột nhiên xẹt qua một hắc viêm* vô cùng quỷ dị.

*ngọn lửa màu đen.

"Hơn nữa... Tịnh Liên Yêu Hỏa tuy mạnh, nhưng..."

Tiêu Viêm hơi híp mắt lại, tại trong khoảnh khắc vừa rồi, hấn mơ hồ cảm giác được Tiểu Y trong cơ thể mình bỗng truyền ra một cỗ dao động kỳ dị.

"Dường như trong cơ thể tên kia còn tồn tại một thứ gì đó..."

-----oOo-----

Chương 1530: Hư Vô Thôn Viêm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm âm trầm liếc nhìn điện chủ Hồn điện đang huyền phù giữa không trung, đồng thời hai tay cấp tốc kết xuất ra từng đạo tàn ảnh giống như hoa sen nở rộ. Cùng với sự biến hóa của thủ ấn, hỏa diễm màu hồng phấn ở trên đỉnh đầu của hấn bỗng "vù" một tiếng, bay thẳng lên trời dưới

ánh mắt chăm chú của mọi người.

Hỏa diễm hồng phấn từ từ phóng xuất ra nhiệt độ kinh khủng khiến cho cả thiên địa này như trở thành một cái lò lửa. Bên trong Vẫn Lạc sơn mạch thỉnh thoảng có những ngọn núi tự bốc cháy, sương khói nồng đậm bay thẳng về phía chân trời. Kèm theo đó, một số võ giả có thực lực hơi yếu cũng trở nên hoảng sợ khi nhận thấy dấu khí của bản thân đang sôi trào, cơ thể dần dần nóng lên một cách bất thường.

Tịnh Liên Yêu Hỏa vốn có năng lực kì dị là lấy tâm tình của con người làm vật dẫn, khiến mọi thứ tự bốc cháy mà không cần có lửa. Thế nên, đứng trước tình huống này, không ít người kinh hãi, liên tục thối lui về phía sau, mãi đến khi ra tới rìa ngoài của sơn mạch thì mới cảm thấy sức nóng đã giảm bớt đi một chút.

"Không hổ là Tịnh Liên Yêu Hỏa! Nhiệt độ đáng sợ thật!"

Ở những ngọn núi xung quanh, sắc mặt một số Thái thượng trưởng lão của các tông phái có chút ngưng trọng xen lẫn sự hâm mộ. Giao chiến với địch thủ có loại dị hỏa như thế này, bản thân chưa kịp xuất thủ thì đã phải chuẩn bị tinh thần để chống đỡ lại sức nóng của ngọn lửa. Dưới loại nhiệt độ đáng sợ đó, ngay cả dấu khí cũng dễ dàng bị thiêu đốt.

"Tiêu Viêm rốt cuộc đã phải vận dụng Tịnh Liên Yêu Hỏa rồi!"

Hồn Ma lão nhân nhìn một màn này, lông mày hơi nhíu lại. Tịnh Liên Yêu Hỏa... cho dù là tự thân lão đứng ra đối phó thì cũng cảm thấy có chút khó giải quyết. Tuy rằng thực lực của điện chủ Hồn điện cao hơn một bậc so với Tiêu Viêm, nhưng chỉ cần bất cẩn một chút thì chuyện lật thuyền trong mương cũng không phải là không thể xảy ra..

"Tiểu tử này có cơ duyên thật lớn nha! Nhớ năm đó, ta cũng từng đi thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa nhưng cuối cùng vẫn phải quay về trong thất bại. Không nghĩ tới, chỉ dựa vào thực lực tâm này, hẳn lại có thể hàng phục được nó!" Hồn Thiên Mạch hít sâu một hơi rồi đạm nhiên cười: *"Chỉ có điều, cho dù tiểu tử này thật sự có thể thi triển Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng muốn thắng Hồn Diệt Sinh thì cũng không phải là dễ đâu!"*

Trên bầu trời, ánh mắt của Điện chủ Hồn Điện ghim chặt vào hỏa diễm hồng phấn với vẻ vô cùng ngưng trọng, nhưng sâu trong mắt dường như

còn chất chứa một sự nóng bỏng nào khác nữa.

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt, hỏa diễm hồng phấn dần dần ngưng tụ thành một cái hỏa bàn (mâm lửa) có những hoa văn kỳ dị, mà nếu để ý thật kỹ thì có thể nhận thấy đó chính là hình dạng của sáu loại dị hỏa đã từng bị Tiêu Viêm luyện hóa. Ở vị trí trung tâm của hỏa bàn là một đám hỏa diễm tinh thể đang lay động chập chờn.

"*Phật Nộ Luân Hồi!*" Hỏa bàn thành hình, Tiêu Viêm liền trừng mắt, trầm giọng quát.

"*Viu viu...!*"

Tiếng quát của Tiêu Viêm vừa dứt, hỏa bàn liền truyền ra từng âm thanh vù vù, rồi chậm rãi xoay tròn. Cùng lúc đó, hỏa diễm tinh thể ở vị trí trung tâm cũng "*xuy*" lên một tiếng, bạo phát ra một cột lửa đỏ.

Lúc đầu, cột lửa này chỉ to bằng một cánh tay, thế nhưng khi lướt qua màn sương khói, đón được gió lớn thì lập tức nó liền bành trướng, tạo thành một cột lửa khổng lồ ước chừng mười trượng.

"*Phùng...!*"

Với một tốc độ khủng khiếp, cột lửa bắn xuống một ngọn núi ở phía dưới. Lập tức, ngọn núi đó giống như băng tan, biến mất một cách quỷ dị trước ánh mắt kinh hãi của mọi người. Thứ còn lưu lại ở trên mặt đất chỉ là một cái hố rộng gần trăm trượng, sâu không thấy đáy.

"*Đi!*"

Tiêu Viêm biến đổi thủ ấn, ngón tay đột nhiên chỉ vào điện chủ Hồn điện đang ở trên bầu trời. Theo sau đó, hỏa bàn cũng nhanh chóng ngừng lên, thúc giục cột lửa quét ngang qua mặt đất, bắn thẳng về phía điện chủ Hồn điện. Nơi cột lửa đi qua, mọi vật thể đều hóa thành hư vô, tạo thành một con đường nhẵn nhụi dài chừng nghìn trượng.

"*Xuy!*"

Tốc độ của cột lửa có thể dùng hai chữ "*Bôn Lô*" (nhanh như chớp) để hình dung. Mọi người chỉ vừa mới cảm thấy trong mắt có một đạo hồng

quang xẹt qua thì cột lửa đã trực tiếp bao phủ thân hình của điện chủ Hồn điện ngay khi hắn đang muốn thối lui.

"Xuy...xuy!"

Cùng với sự bao phủ của cột lửa, đầu khí bàng bạc xung quanh thân thể của điện chủ Hồn điện liền bắt đầu tan rã bằng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Mặc dù đầu khí trên người hắn tuôn ra cuộn cuộn không ngừng, nhưng vẫn không thể sánh được với tốc độ tan rã. Hiện tại, do Phật Nộ Luân Hồi có cả tâm hỏa mới sinh đi kèm cho nên uy lực của nó ngày càng cường đại, nếu như cường giả Đấu Thánh bình thường mà bị cột lửa kia bắn trúng thì e rằng cũng chỉ chống cự được trong thời gian nửa chén trà, rồi sau đó không những đầu khí tan rã mà ngay cả linh hồn cũng bị hủy diệt.

Nhìn đầu khí xung quanh thân mình tiêu tán cực nhanh, sắc mặt điện chủ Hồn điện liền hơi thay đổi, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn hỏa bàn đang không ngừng xoay tròn ở phía xa. Hắn có thể cảm nhận được một loại khí tức nguy hiểm tỏa ra từ bên trong hỏa bàn đó.

"Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ điện chủ Hồn điện không chống đỡ được bao lâu nữa...!"

Đứng ngoài quan chiến, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nội tâm đều hiện lên ý niệm, nếu đợi đến khi đầu khí bị cột lửa làm cho tan rã hết thì điện chủ Hồn điện thua là cái chắc.

"Luân Hồi Thúc!"

Trên bầu trời, Tiêu Viêm nhìn điện chủ Hồn điện đang kiên trì chống đỡ với cột lửa, ánh mắt liền trở nên lạnh lùng, tiếp tục biến đổi thủ ấn. Cùng với đó, hỏa bàn đột nhiên xoay ngược lại với một tốc độ cực cao.

"Ong...ong!"

Theo sự xoay ngược của hỏa bàn, cột lửa khổng lồ hơn mười trượng kia bắt đầu thu nhỏ lại chỉ còn mấy trượng trong chớp mắt, nhưng nó vẫn chưa chịu dừng lại mà vẫn tiếp tục thu nhỏ. Tuy nhiên, mọi người cũng cảm nhận được, mặc dù cột lửa nhỏ đi, nhưng ẩn trong đó là một cỗ năng lượng cuồng bạo đang điên cuồng ngưng tụ.

"*Không tốt!*" Hồn Ma lão nhân phát hiện ra điều này, sắc mặt lập tức biến đổi. Đặc biệt là khi cột lửa thu nhỏ lại bằng ngón cái thì ngay chính bản thân lão cũng cảm thấy hãi hùng.

Ngay khi cột lửa chỉ lớn bằng ngón tay cái đang gắt gao tập trung vào mi tâm của điện chủ Hồn điện, trong mắt Tiêu Viêm đột nhiên ánh lên hàn quang, sau đó hấn bèn quát lớn:

"*Luân Hồi Thúc, Lạc Luân Hồi!*"

"*Vụt...!*"

Tiếng quát vừa dứt, hỏa bàn ở trên trời lập tức run rẩy rồi dần dần biến mất. Kèm theo đó, phía chân trời chợt lóe lên hồng quang, cột lửa bằng ngón cái mang theo một cỗ lực lượng hủy diệt hung hăng oanh kích vào điện chủ Hồn điện.

"*Phanh!*"

Thanh âm bạo tạc trầm thấp vang dội cả không trung, khí lưu của hỏa diễm khuếch tán với một tốc độ kinh khủng làm cho một số cường giả Đấu Thánh phải vội vàng thoái lui vì sợ liên lụy tới bản thân.

"*Trúng rồi!*"

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt đám người Dược lão đều lộ vẻ vui mừng. Bị đòn công kích có uy lực như thế đánh trúng, cho dù là điện chủ Hồn điện thì chỉ sợ cũng không được dễ chịu cho lắm.

Đan Tháp lão tổ cũng chăm chú nhìn về phía hỏa diễm bùng nổ, hàng lông mày của lão khẽ nhíu lại.

"*Phân ra thắng bại rồi sao?*" Ở những vùng núi đồi lân cận, từng ánh mắt đều nhìn bầu trời, tiếng bàn luận xôn xao liên tiếp vang lên. Một chiêu vừa rồi của Tiêu Viêm uy lực quá mức mạnh mẽ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hẳn là thắng bại đã được phân định.

Lúc này, bên phía Hồn điện cũng yên lặng như tờ, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ được, lần này giao thủ, điện chủ Hồn điện lại không có chút

sức lực nào để chống đỡ.

"Phì...!" Hồn Thiên Mạch luôn tay vào ống tay áo, rồi khẽ cười nhạo một tiếng khi nghe thấy những điều mọi người đang nghị luận ở xung quanh.

Tiêu Viêm huyền phù giữa không trung, trong miệng phun ra một ngụm khí nóng, ánh mắt ngưng trọng nhìn nơi hỏa diễm khuếch tán. Mặc dù rất tin tưởng vào đòn công kích này, thế nhưng không hiểu tại sao hẳn lại có một cảm giác là điện chủ Hồn điện sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy được.

"Phốc!" Đúng lúc đó, trong khu vực tràn ngập hỏa diễm đột nhiên vang lên một thanh âm rất nhỏ.

"Quả nhiên không chết!" Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tiêu Viêm hơi đổi, nội tâm trào dâng e sợ.

"Vù...vù...!"

Thanh âm đó vừa vang lên không lâu thì từ trung tâm khuếch tán của hỏa diễm xuất hiện một bóng đen mờ ảo, đồng thời một cỗ hấp lực quý dị bất chợt thổi quét ra với khí thế phô thiên cái địa. Theo đó, hỏa diễm đang tràn ngập trong không gian liền trực tiếp bị hấp thu. Và sau cùng, trước ánh mắt khó tin của mọi người, bóng đen bèn chậm rãi bước ra.

"Dám thôn phệ Tịnh Liên Yêu Hỏa? Hẳn chán sống rồi sao?" Những tiếng nghị luận vang lên xôn xao, hiển nhiên đối với hành động vừa rồi của bóng đen, mọi người đều không thể tưởng tượng nổi.

"Không tổn thương một chút nào sao?"

Nhìn điện chủ Hồn điện đang chậm rãi bước ra từ trong ngọn lửa, Tiêu Viêm hơi chấn động, nội tâm cảm thấy tình hình có chút gay go.

"Hương vị của Tịnh Liên Yêu Hỏa quả nhiên là rất ngon, nhưng đáng tiếc, đây không phải là Bản Nguyên chi hỏa. Quả thật muốn thử xem, Bản Nguyên chi hỏa của Tịnh Liên Yêu Hỏa sẽ có mùi vị như thế nào?" Điện chủ Hồn điện lơ lửng giữa không trung, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười cổ quái, chép miệng nói. Hắn nhìn về phía Tiêu Viêm, bên trong con ngươi tràn ngập hắc viêm quý dị có lực lượng mang tính chất thôn phệ.

Một tia hắc viêm thâm thấu ra bên ngoài khiến năng lượng trong thiên địa cuộn cuộn tiến vào, sau đó bị lực lượng đó cắn nuốt hoàn toàn.

"*Cảm thấy không thể tin được phải không?*" Điện chủ Hồn điện nhẹ nhàng cười, nét qui dị ở trên khuôn mặt càng lúc càng dạt dào.

"*Ngươi có Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhưng bốn tọa còn có loại dị hỏa hùng mạnh hơn!*" Điện chủ Hồn điện khẽ nhấc tay, một đoàn hắc viêm quỷ dị đột nhiên hiện ra. Hắc viêm cuộn cuộn, mơ hồ ngưng tụ thành một khuôn mặt, mà cỗ lực lượng thôn phệ kia cũng đang tuôn ra từ chính cái miệng của khuôn mặt đó.

Ngay khi hắc viêm xuất hiện thì đồng tử trong mắt Tiêu Viêm đột nhiên co rút lại.

"*Bài danh đệ nhị trên Dị hỏa bảng: Hư Vô Thôn Viêm?*"

-----oOo-----

Chương 1531: Tiêu Y phát uy!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này, nội tâm của Tiêu Viêm dường như đang nổi lên sóng to gió lớn. Hư Vô Thôn Viêm, dị hỏa bài danh đệ nhị trên Dị hỏa bảng, xếp hạng không những cao hơn một bậc so với Tịnh Liên Yêu Hỏa, mà luận về trình độ thần bí thì cũng hơn hẳn. Chứ ít, tin tức Tịnh Liên Yêu Hỏa hàng thế đã từng xuất hiện ở trên đại lục, nhưng đối với Hư Vô Thôn Viêm thì từ trước đến nay, Tiêu Viêm hình như chưa từng nghe qua bất kì thông tin gì có liên quan đến nó!

Hư Vô Thôn Viêm sinh ra trong hư vô, tuy vô tướng nhưng vẫn có thể tìm ra, vô hình nhưng vẫn có thể cầm, nắm. Từ một loại tầng thứ nào đó mà nói, Hư Vô Thôn Viêm có thể coi là một loại tồn tại tương đối kỳ dị, được xưng là thứ nuốt trời cắn đất, có khả năng thôn phệ vạn vật, trong thiên địa, rất ít đồ vật có thể chống lại được khả năng đó.

Chỉ có điều, Hư Vô Thôn Viêm này từ trước đến nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng nghe qua bất kì thông tin gì về nó, bởi vậy, có thể

dễ dàng nhận ra sự kinh hãi trong nội tâm Tiêu Viêm đang kịch liệt tới cỡ nào, khi hắn nhìn thấy điện chủ Hồn điện đột nhiên triệu hồi ra loại dị hỏa chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó.

"Hur Vô Thôn Viêm? Điều này làm sao có thể?! Hắn thu phục được Hur Vô Thôn Viêm bằng cách nào?"

Dược Lão cũng là một trong những người đầu tiên nhận ra hắc viêm quý dị kia, lập tức khuôn mặt hiện lên vẻ khiếp sợ cực độ, thất thanh nói.

Nghe được lời này của lão, thân thể của mọi người đều run lên dữ dội, cho dù là nhân vật như Đan Thập Lão Tổ sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng hẳn.

Cả không gian đột nhiên lặng ngắt như tờ, một số cường giả ở xung quanh cũng có chút nghi hoặc, Hur Vô Thôn Viêm quá mức thần bí, rất ít người có thể nhận ra. Bởi vậy, đa số mọi người ở đây đều có chút mờ mịt đối với hắc viêm nằm trong tay điện chủ Hồn điện.

"Xèo...xèo, chí...chí!"

Sau khi thôn phệ sạch sẽ hỏa diễm hồng phấn, đoàn hắc viêm hình mặt người trong tay điện chủ Hồn điện kia dường như mạnh mẽ thêm vài phần, đồng thời còn truyền ra một tiếng kêu hưng phấn.

"Tiêu Viêm, xem ra nó rất hài lòng với mùi vị của Tịnh Liên Yêu Hỏa nha, bốn tọa rất ít khi thấy nó lộ ra hưng phấn như vậy!" Điện chủ Hồn điện cười nhạt.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm vào hắc viêm hình mặt người mà không hề chớp mắt, sau một lúc lâu, hàng lông mày của hắn đột nhiên hơi nhíu lại, rồi chậm rãi lắc đầu, âm trầm nói: *"Thứ dị hỏa này cũng không phải là Hur Vô Thôn Viêm chân chính!"*

Những lời Tiêu Viêm vừa nói không khỏi làm cho một số người có chút giật mình, thậm chí ngay cả Dược Lão cũng phải ngạc nhiên. Với lực thôn phệ như thế, ngoại trừ Hur Vô Thôn Viêm thì cũng không có dị hỏa nào khác sở hữu được.

"Ồ?" Nghe vậy, hàng lông mày của điện chủ Hồn điện cũng khẽ nhếch lên

một cái, bàn tay chậm rãi vuốt ve hắc viêm hình mặt người trong tay, sau đó bèn hỏi: *"Nếu như thứ hỏa diễm này của ta không phải Hư Vô Thôn Viêm... vậy ngươi hãy giải thích cho ta một chút: Nó là cái gì?"*

Tiêu Viêm vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của điện chủ Hồn điện, kinh hãi trong nội tâm cũng bị hắc viêm chậm rãi đè nén xuống. Đúng là Hư Vô Thôn Viêm có thể tỏa ra loại lực lượng thôn phệ độc nhất vô nhị như thế, nhưng bản thân Tiêu Viêm là người nắm giữ sáu loại dị hỏa, nếu bàn tới sự hiểu biết về dị hỏa, cho dù phóng nhãn khắp cả đại lục, e rằng cũng không tìm ra được mấy người hiểu rõ hơn so với hắn. Bởi vậy, lúc Tiêu Viêm dần dần tỉnh táo lại thì hắn cũng mơ hồ cảm giác thấy có một số chỗ không được đúng lắm. Tuy đây mới chỉ là hồ nghi, thế nhưng, sau khi nghe được câu hỏi vừa rồi của điện chủ Hồn điện thì hắn đã có đáp án cho loại cảm giác này.

Mặc dù hắc viêm hình mặt người trong tay điện chủ Hồn điện có thể có chút quan hệ với Hư Vô Thôn Viêm, nhưng Tiêu Viêm cũng có thể khẳng định, thứ này tuyệt đối không phải Hư Vô Thôn Viêm chân chính. Đây là Tiêu Viêm dùng kinh nghiệm ngoạn hỏa hơn mười năm của bản thân để phân biệt!

"Hắc viêm này có lực lượng thôn phệ quả thật là thứ Hư Vô Thôn Viêm sở hữu, không thể làm giả! Thế nhưng dường như nó có chút yếu nhược? Có lẽ thứ này chính là Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm phải không?" Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào điện chủ Hồn điện, bất thành lời nói.

Gọi là Tử Hỏa vì đó là hỏa diễm do Bản Nguyên chi hỏa phân hoá ra. Loại Tử Hỏa này có được một ít năng lực của Bản Nguyên chi hỏa nhưng uy lực yếu nhược hơn rất nhiều, từ mức độ nào đó mà nói thì cũng có thể coi đây là một dạng phân thân của dị hỏa. Chỉ có điều, rất ít dị hỏa có khả năng phân ly ra Tử Hỏa.

Trước đây, Tịnh Liên Yêu Hỏa có lẽ cũng có bản lĩnh đó, thế nhưng nó cũng không làm như vậy, bởi vì sau khi phân ly thì cũng coi như là đã chia tách lực lượng của chính mình, mà nó lại không thích cái cảm giác bị phân hoá sức mạnh này.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn khuôn mặt của điện chủ Hồn điện. Khi nói ra hai chữ Tử Hỏa, hắn rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của đối phương hơi thay đổi một chút.

"Quả nhiên...!"

Thấy thế, trong nội tâm Tiêu Viêm khẽ cười lạnh một tiếng, nếu như trên tay đối phương thực sự là bản thể Hư Vô Thôn Viêm thì chỉ sợ năng lượng trong phiên thiên địa này đã sớm bị thôn phệ hoàn toàn, đầu thế chậm chạp giống như hiện tại được.

"Nhưng, người này nắm giữ Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm trong tay, thế nên e rằng bên trong Hồn tộc quả thật là có Hư Vô Thôn Viêm chân chính!" Nội tâm của Tiêu Viêm cũng có chút ngưng trọng, không nghĩ tới lần này lại có thể phát hiện ra nội tình của Hồn tộc. Hư Vô Thôn Viêm, dị hỏa gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết lại có thể ở trong tay Hồn tộc, tin tức này đối với Tiêu Viêm có lẽ không được tốt lành gì cho lắm.

"Không hổ là chuyên gia ngoại hỏa...!"

Điện chủ Hồn điện nhẹ nhàng vuốt ve hắc viêm hình mặt người đang nằm trong tay, một lát sau, hắc viêm cười nhạt một tiếng, rõ ràng là đã ngầm thừa nhận suy đoán của Tiêu Viêm. Hư Vô Thôn Viêm ở trong Hồn tộc là vật rất trọng yếu, tuy địa vị của hắc viêm không thấp nhưng hiển nhiên cũng không có khả năng đem bản thể mang đi. Chưa cần nói đến việc hắc viêm không có năng lực điều khiển Hư Vô Thôn Viêm, mà cho dù có thì trong tộc cũng sẽ không cho bất kỳ người nào ngoại trừ tộc trưởng mang nó ra khỏi Hồn giới.

"Nhưng, cho dù là Tử Hỏa, dùng để thu thập ngoại cũng là dư dã rồi."

Điện chủ Hồn điện khẽ nhấc tay lên, theo đó đoàn hắc viêm hình mặt người lập tức há miệng, hung hăng cắn lấy ngón tay của hắc viêm, rồi bắt chọt, đầu khí trong cơ thể hắc viêm tuôn ra dữ dội, và cuối cùng đều bị hắc viêm kia trực tiếp nuốt vào.

Nương theo việc đầu khí của bản thân bị hắc viêm thôn phệ, sắc mặt của điện chủ Hồn điện cũng có chút tái nhợt, nhưng hắc viêm kia vẫn càng lúc càng hùng hổ. Một lúc sau, trong miệng hắc viêm phát ra một tiếng khóc bén nhọn, thân thể vốn chỉ bằng đầu người khẽ dao động một cái liền đạt hơn trăm trọng, trong nháy mắt, trên bầu trời tràn ngập hắc viêm.

Lúc này, mọi người ở xung quanh đều có thể cảm nhận thấy đầu khí của bản thân dường như đang có chiều hướng muốn phá thể mà ra, cho nên

bọn họ liền vội vàng áp chế, tránh để người khác bêu xấu.

"Chí...chí!"

Hắc viêm hình mặt người phiêu đãng trên bầu trời, con mắt tối om nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trong lúc mơ hồ có tiếng nuốt nước bọt vang lên làm cho hắc viêm hình mặt người càng có vẻ quỷ dị.

"Thôn Viêm đại nhân, giết hẳn đi!" Điện chủ Hồn Điện có chút cung kính đối với hắc viêm này, xung hô cũng không giống bình thường. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chí...chí!"

Nghe vậy, hắc viêm hình mặt người kêu lên vài tiếng quái dị, sau đó liền phát động hỏa diễm toàn thân gào thét, xuyên qua hư không nhanh như quỷ mị, trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh Tiêu Viêm. Từng tia hỏa tuyến màu đen lan tràn ra giống như một cái nhà giam, vây khốn Tiêu Viêm vào bên trong.

Một màn này xảy ra bất thành linh làm cho mọi người kinh hãi, ai cũng đều không ngờ tới, hắc viêm quỷ dị này lại còn có thể tự phát động được công kích.

"Mỹ vị thật ngon!" Hắc viêm nhúc nhích, mặt người không lồ lần thứ hai xuất hiện trước Tiêu Viêm. Nó bật lên tiếng cười quái dị: "Bé ngoan để ta thôn phệ đi!"

"Oanh!"

Tiếng cười bén nhọn của hắc viêm vừa dứt, không gian xung quanh nó bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ lực lượng thôn phệ kinh khủng. Đứng trước cỗ lực lượng này, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng phải biến đổi. Nhưng, đúng vào lúc Tiêu Viêm chuẩn bị áp chế bạo động của hắc viêm thì hỏa diễm màu hồng phấn ở trong cơ thể đột nhiên tuôn ra dữ dội mà không hề dự báo trước.

Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Tiêu Viêm cả kinh, rồi ngay sau đó hắn liền nhìn thấy, ở trước mặt mình, hỏa diễm màu hồng phấn nhanh chóng hội tụ thành một hỏa anh bé bằng bàn tay. Đây chính là Tiểu Y.

"*Tiểu Y, mau trở lại!*" Thấy thế nội tâm Tiêu Viêm bèn trở nên gấp gáp. Hiện tại, Tiểu Y chính là do Bản Nguyên của sáu loại dị hỏa dung hợp lại mà thành, nếu như nó bị Hư Vô Thôn Viêm thôn phệ thì chắc chắn sẽ làm Tiêu Viêm tức đến hộc máu.

"*Y oa... y oa!*"

Đối với tiếng la hét của Tiêu Viêm, Tiểu Y chỉ lắc lắc cái đầu nhỏ, giờ phút này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia đang tỏ ra cực kì tức giận khi nhìn hắc viêm mặt người. Tịnh Liên Yêu Hỏa và Hư Vô Thôn Viêm, một cái đệ tam, một cái đệ nhị, nhưng khi cả hai xuất hiện cùng một lúc thì cũng không rõ dị hỏa nào kinh khủng hơn, đương nhiên, đây cũng là do chưa có ai từng nhìn thấy hai loại dị hỏa quyết đấu, cho nên không cách nào nhận định được kết quả.

Tuy rằng hiện tại, Tiểu Y là do dung hợp sáu loại dị hỏa lại mà thành, nhưng phần lớn ý thức chủ thể của nó vẫn nghiêng về ý thức của Tịnh Liên Yêu Hỏa. Bởi vậy, khi nó nhìn thấy Hư Vô Thôn Viêm, hơn nữa lại chỉ là một đạo Tử Hỏa mà lại dám kiêu ngạo khiêu khích ở trước mặt mình thì tận sâu trong bản năng của nó cũng nảy lên một cỗ giận dữ.

"*Y oa!*"

Dưới sự phẫn nộ, thân thể nhỏ bé của Tiểu Y bùng nổ, khuếch tán khắp bầu trời, tạo thành một biển lửa màu hồng phấn, trực tiếp phá vỡ nhà giam do hắc viêm tạo ra chỉ trong nháy mắt. Sau đó, hỏa diễm hồng phấn bất chợt nghịch chuyển, hóa thành một cái lồng giam hỏa diễm khổng lồ, vây khốn ngược lại hắc viêm hình mặt người kia.

Dưới sự điều khiển của Tiểu Y, dị hỏa của Tiêu Viêm gần như có thể phát huy được một trăm phần trăm lực lượng, có đôi khi, cho dù là Tiêu Viêm tự mình thi triển thì cũng không thể so sánh với Tiểu Y. Dù sao cũng chỉ có nó mới thực sự điều khiển được dị hỏa đạt đến mức độ hoàn mỹ vô khuyết, bởi vì bản thân nó chính là hỏa diễm chi linh.

Biến cố vừa xảy ra khiến cho Hư Vô Thôn Viêm trở nên kinh hãi, vội vàng bộc phát lực lượng để thôn phệ hỏa diễm hồng phấn, thế nhưng lúc này đây, may mắn đã không đứng về phía nó. Dưới sự đích thân khống chế của Tiểu Y, mỗi một ngọn hỏa diễm cũng đều chứa ý thức của nó, nếu như bản

thể chân chính của Hư Vô Thôn Viêm tới thôn phệ thì kết quả chắc sẽ khó mà dự đoán, nhưng đây lại chỉ là một đạo Tử Hỏa, làm sao có thể múa rìu trước mặt Lỗ Ban cơ chứ?

"Y oa!"

Tiểu Y không thèm để ý tới lực thôn phệ của Hư Vô Thôn Viêm, lập tức điều khiển hỏa diễm ngưng tụ vào bản thân, biến thành một hỏa ảnh khổng lồ tương đương với khuôn mặt hắc viêm kia. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hỏa ảnh liền lao lên ôm chặt lấy khuôn mặt hắc viêm, rồi dùng miệng cắn tới. Nhìn bộ dáng này thì hình như nó muốn thôn phệ ngược lại Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm.

-----oOo-----

Chương 1532: Phân ra thắng bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Choét!"

Bị Tiểu Y hung hăng ngoạm một cái, từ trong miệng mặt người do Hư Vô Thôn Viêm biến thành chột thét lên một âm thanh chói tai xen lẫn thê lương. Nó chột bắt đầu phần nộ giấy dựa, hắc viêm trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng lao ra, điên cuồng cuốn về phía Tiểu Y.

"Y oa..."

Đối diện với sự phản kháng của Hư Vô Thôn Viêm, Tiểu Y cũng không hề để ý tới chút nào. Hỏa diễm màu phấn hồng trên mặt ngoài thân nó lại ngưng kết thành một chiếc áo giáp như tinh thể, mặc cho hắc viêm kia bạo phát lực thôn phệ ra sao, cũng đều không cách nào hút nổi năng lượng trong cơ thể nó được.

"Rầm rầm..."

Khi Hư Vô Thôn Viêm phát ra lực thôn phệ chống lại thì Tiểu Y lại siết chặt nắm tay, đánh mạnh lên mặt người to lớn kia liên miên không ngừng. Lúc mỗi một lần nắm tay vung lên đánh tới thì đều có một đoàn hỏa diễm

màu phấn hồng xâm nhập vào trong hắc viêm kia, mà trái lại hắc viêm lại từ từ trở nên có phần phiêu tán đi.

"Khôn kiếp! Người dám đả thương ta?"

Cảm nhận được cảm giác tan vỡ trong cơ thể đã khiến cho khuôn mặt hắc viêm thoáng hiện vẻ kinh hãi. Tuy nói nói là tử hỏa của Hư Vô Thôn Viêm, nhưng Tiểu Y là hỏa linh do sáu loại Di Hỏa dung hợp, bao gồm cả Tịnh Liên Yêu Hỏa. Đừng nói nó chỉ là một ngọn lửa chết, cho dù là bản thể chân chính hiện thân, muốn đánh bại Tiểu Y cũng không phải là chuyện dễ.

"Y oa!"

Hiện tại, dường như linh trí của Tiểu Y cũng là càng ngày càng cao, không chỉ có thể nghe hiểu lời nói của nhân loại, hơn nữa biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là càng ngày càng sinh động. Bởi vậy, khi nó nghe được Hư Vô Thôn Viêm gầm lên như vậy thì trên mặt nó lần thứ hai hiện lên một tia hung ý, bàn tay ôm lấy khuôn mặt to lớn của Hư Vô Thôn Viêm, hỏa diễm màu phấn hồng ngập trời mạnh mẽ lao ra từ trong lòng bàn tay nó, trực tiếp bao vây Hư Vô Thôn Viêm kia lại.

"Người... người dám luyện hóa ta? Muốn chết!" Tiểu Y hành động như vậy lập tức khiến khuôn mặt người kia hiện lên vẻ hoảng sợ, nhưng trong miệng vẫn là lớn tiếng quát rầm lên. Những năm gần đây, nó chưa từng thấy bất cứ thứ gì có thể chống đỡ được lực thôn phệ của bản thân. Nhưng lúc này, năng lực kỳ dị mà nó vẫn luôn tự kiêu ngạo kia lại triệt để mất đi tác dụng.

"Nguy rồi, mất đi liên hệ với Tử hỏa..."

Cách đó không xa, vẻ mặt của Điện chủ Hồn điện cũng là đột nhiên đại biến. Tại giờ khắc này, lão nhận thấy được liên hệ giữa mình và Tử hỏa của Hư Vô Thôn Viêm lại bị chặt đứt triệt để.

"Di hỏa trong cơ thể tiểu tử này xuất hiện biến dị, vậy mà lại không sợ lực thôn phệ của Thôn Viêm chút nào. Lần này tính sai rồi!" Trong mắt Điện chủ Hồn Điện lóe ra hàn mang, chột cắn răng. Thân hình lão liền phóng vọt lên, lao về phía lồng lửa màu phấn hồng trên bầu trời. Tuy đó chỉ là một ngọn lửa chết, nhưng hẳn phải hao tổn tâm cơ mới xin được từ trong

tộc. Nếu có thể chậm rãi luyện hóa nó thì mình cũng sẽ có năng lực thôn phệ tương tự. Tuy khả năng này không thể sánh với Hư Vô Thôn Viêm, nhưng lúc cùng người giao thủ cũng là có thể tính là một đòn sát thủ. Hơn nữa nếu bị mất đi, bản thân cũng không thể ăn nói với tông tộc, bởi vậy có làm sao thì cũng không thể để cho nó xuất hiện việc ngoài ý muốn!

"Ha ha, Điện chủ! Chiến đấu giữa Di Hỏa, người ngoài không cần nhúng tay vào đâu!" Nhưng lúc thân hình Điện chủ Hồn Điện vừa động, một đạo thân ảnh đã như hình với bóng xuất hiện trước mặt y với bộ dạng cười tùm tùm. Đó chính là Tiêu Viêm vẫn luôn chú ý đến lão ta.

Nhìn thấy Tiêu Viêm xuất thủ ngăn cản, sắc mặt Điện chủ Hồn điện cũng chợt phát lạnh. Bất chấp lúc trước đã bị Hư Vô Thôn Viêm thôn phệ không ít đấu khí, thân hình lão khễ động, trực tiếp triển khai thể tiến công cực kỳ sắc bén mà ngoan độc đánh tới Tiêu Viêm.

Đối mặt với thể tiến công cuồng mãnh của Điện chủ Hồn điện, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt một tiếng, bình tĩnh dây dưa với y. Tiêu Viêm có thể cảm giác được rõ ràng Điện chủ Hồn Điện hiện giờ so với lúc trước không thể nghi ngờ đã suy yếu hơn rất nhiều. Xem ra, vừa rồi Hư Vô Thôn Viêm kia đã thôn phệ không ít đấu khí của y, nên dưới trạng thái thể này thì Điện chủ Hồn Điện tự nhiên không có khả năng tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Tiêu Viêm một lần nữa.

Trong lúc hai người triển khai thể tiến công mãnh liệt thì trên bầu trời, Tiểu Y cũng há mồm phun ra một luồng hỏa diễm phân hồng, một lần nữa trút thêm vào ngọn lửa trước mặt. Mà Hư Vô Thôn Viêm kia vốn chỉ có thể chống đỡ áp lực mạnh mẽ quanh mình một cách khó khăn, thì lúc này cũng rốt cục không chịu nổi đám lực ấy, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai thâm trầm, mặt người do hắc viêm tạo thành trực tiếp bị nổ tung ra, hóa thành từng con rắn lửa màu đen, chui loạn trong lồng giam hỏa diễm phân hồng tựa như ruồi mất đầu.

"Không xong!"

Hư Vô Thôn Viêm nổ tung rốt cục làm cho sắc mặt Hồn Thiên Mạch và Hồn Ma lão nhân kịch biến. Hai tên này liếc nhau, thân hình dường như không hẹn mà đồng thời lao ra mạnh mẽ, hiển nhiên đều muốn xuất thủ giải cứu Hư Vô Thôn Viêm.

"*Hừ, các ngươi muốn phá hư quy củ phải không?*" Thấy thế, sắc mặt đám người Dược lão cũng lạnh xuống. Tiêu Thần và Đan tháp Lão tổ cấp tốc lướt ra, song song chặn hai cường giả Hồn Thiên Mạch lại. Cùng lúc đó, cường giả Đâu Thánh còn lại của Thiên Phủ Liên Minh cũng là triển khai thân hình, đồng loạt kèm chế mấy tên Đâu Thánh kia của Hồn Điện. Ngay tức thời, tình hình trên đỉnh Vãn Lạc Sơn lập tức trở nên giương cung bạt kiếm, có xu thế chỉ một lời không hợp liền hỗn chiến triệt để.

"*Hồn Thiên Mạch, nếu như Hồn điện thực sự muốn khai chiến hoàn toàn, Thiên Phủ Liên Minh ta cũng không sợ các ngươi đâu!*" Dược lão lớn tiếng quát.

Hai mắt Hồn Thiên Mạch híp lại, tròng mắt chậm rãi đảo qua xung quanh. Thực lực đội hình của song phương cũng là không sai biệt lắm, nếu như liều mạng, cho dù là Hồn Điện có thể thắng thì cũng sẽ là một hồi thắng thảm, nhưng loại tổn thất này chính là chuyện Hồn tộc hiện tại cực lực muốn tránh đi.

"*Làm sao bây giờ?*" Hắc mang trong mắt Hồn Ma lão nhân bắt đầu khởi động, thấp giọng hỏi.

Hồn Thiên Mạch nhìn chằm chằm vào thanh sam đồng tử trước mặt. Khuôn mặt người kia bình tĩnh, đôi mắt trong suốt giống như một cái đầm lầy sâu không thể lường. Lúc trước, hắn đã từng giao thủ với người đó, tự nhiên là hiểu rõ chỗ đáng sợ của lão quái sống mấy nghìn năm này. Thậm chí hắn đang suy nghĩ, cho dù là hắn có gắng hết sức, cũng sợ rằng rất khó đánh bại được đối phương.

"*Tất cả về vị trí cũ!*" Hít sâu một hơi, Hồn Thiên Mạch dùng thanh âm trầm thấp nói.

Nghe được lời này của hắn, song phương cũng thoáng chậm lại, rồi chợt chậm rãi tự thối lui lại một khoảng cách, bầu không khí giương cung bạt kiếm kia cuối cùng bị mạnh mẽ áp chế.

"*Dừng!*"

Tại khi song phương đều tự lui ra phía sau thì trên bầu trời, ngọn lửa lung linh do Tiểu Y biến thành bỗng biến thành một bàn tay lớn vỗ tới trước mặt. Nó điên cuồng xoay tròn lên rồi chợt hóa thành một cơn bão lửa ngập

trời, cắn nát tất cả rấn lửa hắc viêm ở bên trong, sau đó há mồm một cái, lại có thể một ngụm nuốt cơn lốc hỏa diễm kia vào trong bụng.

Tuy nói lực thôn phệ là năng lực kỳ dị chỉ Hư Vô Thôn Viêm mới có, nhưng giữa Dị hỏa cũng giống như dã thú, cá lớn nuốt cá bé, bởi chúng nó đều là bốn nguyên tương đồng. Vì vậy, lửa mạnh nuốt lửa yếu là chuyện vẫn thường xảy ra. Trong quá khứ, Tiêu Viêm muốn cướp đoạt Văn Lạc Tâm Viêm thì thứ đó cũng thêm nhỏ dải Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong người hắn.

Hư Vô Thôn Viêm xếp hạng thứ nhìn trên Dị Hỏa Bảng. Nếu nói thật tình thì nó phải mạnh hơn Tịnh Liên Yêu Hỏa một ít. Chẳng qua hôm nay Thôn Viêm này chỉ là một ngọn lửa chết mà thôi, Tiểu Y thôn phệ nó thật ra lại là một chuyện dễ dàng.

"Hối!"

Nuốt xong ngọn Tử hỏa, từ cổ họng Tiểu Y truyền ra một thanh âm cổ quái. Nó chọt vỗ vỗ cái bụng nhỏ đầy thỏa mãn, thân thể nhoáng lên rồi biến trở lại bộ dáng bé bằng lòng bàn tay, sau đó đảo mắt nhìn về hướng Tiêu Viêm đang chiến đấu cùng Điện chủ Hồn điện. Lúc này, dưới vô vàn ánh mắt chăm chú, nó mới phiêu phiêu thân mình đi tới vòng chiến cách đó không xa. Cánh tay nhỏ bé giơ lên tạo thành từng đóa hỏa liên chậm rãi xoay tròn vòng quanh thân thể.

Điện chủ Hồn Điện dang dây dưa với Tiêu Viêm, nhưng dư quang trong khóe mắt vẫn nhìn thấy được tràng cảnh nọ, tức thời trong lòng rung lên. Nhưng không đợi hắn bứt ra lui về phía sau, cánh tay nhỏ bé kia của Tiểu Y đã chỉ vào hắn nói: *"Y oa, đánh!"*

"Vèo!"

Cùng lúc thanh âm của Tiểu Y hạ xuống, mười đóa sen lửa lập tức dính lại với nhau thành một chuỗi rồi nhanh chóng bay xẹt qua bầu trời, quay về phía Điện chủ Hồn điện mà điên cuồng oanh tạc.

"Rầm rầm! Dừng!"

Mười đóa hỏa liên liên tiếp nổ tung trên bầu trời, sóng lửa kinh khủng mang theo nhiệt độ cao đến đáng sợ ào ra, khiến đám cường giả vốn là đã

lùi rất xa lại thụt nhanh về thêm một khoảng cách nữa.

"Hừ! "

Mười đóa hỏa liên, tuy nói chỉ là do hai loại Dị Hỏa khác nhau ngưng tụ tạo thành, nhưng ở lúc cùng nhau nổ mạnh thì tựa như một loại phản ứng hạt nhân dây chuyền. Uy lực mạnh đến kinh người như vậy, cho dù là cường giả như Điện chủ Hồn điện cũng là bị đánh đến phải kêu rên liên tục, thân thể chật vật bám một tầng khói xanh, cấp tốc lui nhanh trên bầu trời.

Thân hình bạo thổi hơn nghìn trượng, Điện chủ Hồn điện rốt cục đã mạnh mẽ ổn định thân hình. Y cố gắng nuốt xuống ngụm máu đã tới yết hầu, trong mắt có phản rung động. Hiển nhiên hẳn không ngờ tới hỏa ảnh nhìn qua không chút thu hút nào lại có năng lực tác chiến cường hãn đến như thế. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Điện chủ, lần tỷ thí này... Ngươi thua!"

Trong lúc Điện chủ Hồn điện đang rung động vì sức chiến đấu mạnh mẽ của Tiêu Y, một thân ảnh quý mị cũng đột nhiên xuất hiện ở phía sau, chưởng phong sắc bén không lưu tình chút nào bổ xuống xương cổ của hắn.

"Nằm mơ!"

Công kích tới rất mạnh, nhưng Điện chủ Hồn Điện phản ứng cũng là cực kỳ mau lẹ. Hầu như là phản xạ có điều kiện, lão ta xoay người lại, một quyền cứng rắn va chạm cùng chưởng phong của Tiêu Viêm, âm thanh trầm thấp mạnh mẽ phát ra từ nơi giao kích, rồi thân hình hai người đều là bị chấn đến bắn ngược ra.

"Muốn giết bản điện, ngươi còn kém một chút!"

Thân hình bay ngược, ánh mắt Điện chủ Hồn Điện cũng trở nên âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, lạnh lạnh quát: *"Lúc này tính là các ngươi may mắn! Cái nhục này lần sau bản điện sẽ đích thân lấy về!"*

"Có thể... À, mà ngươi không có cơ hội đó đâu!"

Trong mắt Tiêu Viêm bắt đầu nổi lên hàn ý, khóe miệng cũng nhếch thành một nụ cười lạnh giá.

Nhìn thấy biểu tình của hắn, trong lòng Điện chủ Hồn điện cũng lạnh xuống. Chợt như cảm giác được cái gì đó, lão ta đột nhiên quay đầu thì đã thấy nhiệt độ nóng cháy ập tới trước mặt, trong tròng mắt của lão, mười đóa hỏa liên xâu thành một chuỗi lửa rực rỡ lướt tới nhanh như thiểm điện. Sau cùng, dưới ánh mắt khiếp sợ của khắp Vạn Lạc Sơn đã hung mãnh đánh vào thân thể lão.

"Làm sao có thể?!"

Lúc lực lượng cuồng bạo kinh khủng cuốn phăng toàn bộ thân thể mình, trong lòng Điện chủ Hồn điện cũng chợt xẹt qua một tia kinh hãi.

-----oOo-----

Chương 1533: Hạ sát thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Âm âm!"

Cơn lốc hỏa diễm khổng lồ trên bầu trời cuốn đi tất cả, nhiệt độ cao khủng khiếp làm cho mặt đất vốn ẩm ướt cũng trở nên khô ráo, thậm chí từ từ nứt nẻ ra. Trong phương viên ngàn trượng đỉnh Vạn Lạc Sơn, ngoại trừ một vài cường giả Đấu Thánh, mọi người còn lại đều không dám tiến vào trong nửa bước.

"Điện chủ Hồn điện, lại có thể thất bại..."

Nhìn cơn lốc hỏa diễm cuốn phăng tất cả trên bầu trời, khắp núi non đã trở nên lặng ngắt như tờ. Bị công kích chính diện hung hãn như vậy, cho dù là Điện chủ Hồn điện, có thể nhặt về một cái mạng thì e rằng kết quả cũng sẽ không tốt lắm. Trận quyết đấu này sợ là đã phân thắng bại.

Vừa nghĩ đến đó, trong mắt không ít người đều hiện lên vẻ ngưng trọng. Điện chủ Hồn điện chính là cường giả đỉnh cao thành danh đã lâu trên Trung Châu, hung danh của lão năm đó tại Trung Châu làm cho vô số thế

lực đều phải sợ hãi, vì vậy mới đưa Hồn Điện lên địa vị bá chủ. Nhưng mà hôm nay, vị cường giả đã từng dấy lên vô số gió tanh mưa máu trên Trung Châu này, cũng hoàn toàn thua trong tay một vị tân sinh hậu bối. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Sau khi trận chiến này qua đi, cái tên Tiêu Viêm và Thiên Phủ Liên Minh không thể nghi ngờ, sẽ trở thành tiêu điểm được đề mắt nhiều nhất Trung Châu.

"Người này thật phi phàm! Bá chủ Trung Châu, có thể sẽ đổi chỗ!"

Trong lòng đám cường giả Thái thượng trưởng lão của một số tông phái thế lực đều là vụt qua ý niệm này. Nhìn thân ảnh phía trên bầu trời kia, trong ánh mắt họ đã có thêm phần nghiêm trang và kính ý. Thế giới này, vĩnh viễn đều là cường giả vi tôn!

Trên đỉnh Vẫn Lạc, khuôn mặt đám cường giả của Thiên Phủ giờ khắc này đều hiện lên sự kinh hãi, nhìn về phía thân ảnh cao gầy trên bầu trời mà trong mắt tràn đầy một cỗ ngạo khí. Tiêu Viêm sở dĩ có được danh vọng cao đến thế trong Thiên Phủ, chính là do hắn dùng tích lũy qua vô số trận chiến. Cuộc chiến ngày hôm nay, danh nghĩa lãnh tụ tinh thần của Thiên Phủ đã trở thành một minh chứng xứng đáng!

Nếu như kết quả trận chiến hôm nay được truyền về Thiên Phủ thì không biết sẽ là tạo ra chấn động tới mức nào. Ai cũng hiểu rõ được ý nghĩa của trận chiến này: Từ nay về sau, ở Trung Châu, nếu như bàn về việc xếp hạng thế lực thì e rằng Nhất phủ sẽ đứng trên Nhất điện!

Ngày sau, bá chủ của Trung Châu chính là Thiên Phủ Liên Minh!

So với bầu không khí vui sướng bên phía Thiên Phủ, cùng lúc đó Hồn Điện lại tịch mịch không tiếng động. Đám cường giả hai mặt nhìn nhau, tinh thần thoáng có phần hoảng hốt. Ở trước đó không lâu, uy danh của Hồn Điện bọn chúng vẫn trải rộng khắp Trung Châu, bất luận cường giả nào nghe thấy tên của bọn chúng cũng đều ra vẻ kiêng kỵ, thậm chí là sợ hãi. Nhưng mà, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, bá chủ đã từng khiến kẻ khác vừa nghe đã sợ này phải ném mũ vị bại trận cay đắng lần đầu tiên.

"Việc này, xem các ngươi làm sao ăn nói với tông tộc!" Về mặt Hồn Ma

lão nhân âm tình bất định, những cái nhìn xung quanh khiến lão ma này cảm thấy vô cùng chướng mắt, lập tức phát óng tay áo một cái, tức giận nói.

"Người cười sau cùng mới là người thắng chân chính! Nếu là ngay cả tính nhân nại cỡ này cũng không có, Hồn Tộc ta đã sớm biến mất trong thiên địa này rồi!" Về mặt Hồn Thiên Mạch mặc dù có chút âm trầm, nhưng vẫn như trước duy trì sự thản nhiên lạnh lùng, hẩn liếc liếc nhìn Hồn Ma lão nhân trách mắng.

Nghe vậy, khóe miệng Hồn Ma lão nhân giật giật nhưng vẫn ngậm miệng với vẻ mặt không cam lòng.

Trong mắt Hồn Thiên Mạch lóe ra một vẻ âm hàn, nắm tay trong tay áo chậm rãi siết chặt lại: *"Các ngươi cứ vui vẻ đi! Đợi đến khi Hồn Tộc ta khởi động, chỉ là Thiên Phủ Liên Minh bé nhỏ sẽ liền tan thành tro bụi trong nháy mắt!"*

Ở phía dưới, trong lòng vô số người đều đang nhao nhao với ý niệm khác nhau thì cơn lốc hỏa diễm trên bầu trời cũng từ từ tán đi. Bất chợt, một bóng người toàn thân cháy đen bị ném ra từ trong cơn lốc, cả người nó đen kịt, trên thân thể mang đầy vết thương dữ tợn, thậm chí mơ hồ còn thấy nội tạng nhúc nhích bên trong, khí tức cũng yếu ớt đến nỗi không thể phát hiện, hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

"Điện chủ Hồn điện!"

Nhìn đạo thân ảnh kia, lòng mọi người đều thất lại. Bộ dạng của hẩn chật vật như vậy tự nhiên là Điện chủ Hồn Điện bị đánh đến tan nát, hiển nhiên là không còn sức tái chiến.

Đến lúc này, vài cường giả Hồn Điện ôm lòng mong chờ may mắn cũng đã tuyệt vọng triệt để.

"Tiêu Viêm, thù này bản điện nhớ kỹ!" Thân thể vô lực rơi xuống mặt đất nhưng Điện chủ Hồn điện cũng cố giãy dựa mở mắt nhìn qua. Một thanh âm khàn khàn suy yếu chậm rãi truyền ra, sau cùng vọng đến tai Tiêu Viêm.

Trên bầu trời, Tiêu Viêm dùng ánh mắt hờ hững nhìn Điện chủ Hồn điện

đang rơi xuống dưới, bên trong hàn mang chột lóe. Nhỏ cỏ phải trừ tận gốc! Tuy nói Điện chủ Hồn điện hiện tại bị trọng thương nhưng lấy thủ đoạn của Hồn tộc, e rằng chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng là có thể hồi phục. Nói không chừng, đến lúc đó lại có thể chỉ huy Hồn điện tạo thành vô số phiền phức cho hã, loại chuyện này không phải là chuyện Tiêu Viêm thích nhìn thấy.

"Nếu thất bại, vậy hãy để mạng lại đi!"

Trong lòng bắt đầu nổi lên sát ý, thân hình Tiêu Viêm khẽ động, trực tiếp lướt tới phía Điện chủ Hồn điện đang rơi xuống như thiểm điện dưới vô vàn ánh mắt đang quan sát. Nhìn dáng dấp đờ đờ sát khí của hã, hiển nhiên là muốn đánh rắn đập đầu.

"Tiêu Viêm, ngươi dám..!!!"

Biến cố tình hình xảy ra đã khiến cho phía Hồn điện kinh hãi. Bọn chúng không ngờ Tiêu Viêm lại có thể tàn nhẫn như vậy, không chỉ chiến thắng mà còn muốn động thủ giết người.

"Hừ, nợ máu của Tiêu gia ta, ngươi liền trả trước một ít đi! "

Tiêu Viêm cũng không thèm đếm xỉa tới tiếng quát kia chút nào. Thân hình chột lóe, hã liền xuất hiện trên đỉnh đầu của Điện chủ Hồn điện rồi vỗ mạnh một chưởng xuống thiên linh cái của y. Xem chưởng phong sắc bén này, nếu là vỗ trúng thì đầu tên kia tất nhiên sẽ nổ tung giống như quả dưa hấu vỡ ra vậy.

Nhìn chưởng phong từ trên đỉnh đầu đánh xuống, trong mắt Điện chủ Hồn điện hiện đang trọng thương không cách nào nhúc nhích, cũng hiện lên một sự sợ hãi khi đối mặt với tử vong.

"Tiêu Viêm, đây là ngươi muốn chết!"

Ngay khi chưởng phong của Tiêu Viêm gần như sắp đánh trúng thiên linh cái của Điện chủ Hồn điện, một tiếng quát giống như sấm nổ đột nhiên ầm ầm vang vọng lên bên tai. Bỗng nhiên, không gian bên cạnh thân thể hã vặn vẹo một trận, Hồn Thiên Mạch sắc mặt âm hàn hiện thân ra, nắm tay khô quắt siết chặt lại đánh tới phía Tiêu Viêm như thiểm điện. Xem bộ dáng này, dĩ nhiên là muốn dùng nó bức bách Tiêu Viêm thu tay lại.

"Hừ!"

Đôi diện với công kích của Hồn Thiên Mạch, trong mắt Tiêu Viêm chột lóe hàn mang nhưng chưởng phong không giảm chút nào. Tâm thần khê động, Tiêu Y liền xuất hiện trên vai hắn, cánh tay nhỏ bé vung lên liên tục tạo thành từng đóa hỏa liên cấp tốc bay ra, sau đó va chạm với quyền phong của Hồn Thiên Mạch một cách nặng nề.

"Rầm rầm!"

Sóng lửa nóng cháy trong vụ nổ rất nhanh liền khuếch tán ra, nhưng nắm tay như xương khô kia vẫn trực tiếp xuyên qua sóng lửa, sau đó nện lên ngực của Tiêu Viêm nhanh như thiểm điện.

"Hự, phụt!!"

Trúng đòn nghiêm trọng, Tiêu Viêm lập tức phun ra một ngụm máu nóng. Một quyền này của Hồn Thiên Mạch mang theo sát tâm, chẳng qua cũng may có hỏa liên quấy nhiễu nên tuy rằng khiến Tiêu Viêm bị thương, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, ngay khi nắm tay Hồn Thiên Mạch đánh lên người hắn thì chưởng phong của Tiêu Viêm cũng hung hăng vỡ thẳng vào thiên linh cái của Điện chủ Hồn điện.

"Oành!"

Một chưởng của Tiêu Viêm ẩn chứa lực lượng rất mạnh, cho nên đầu của Điện chủ Hồn điện vốn không hề phòng ngự, trong nháy mắt đã nổ tung thành một bãi sương máu, mà hơn nữa, thân thể lưu lại cũng đang điên cuồng vỡ ra tứ tán. Trong một thời gian ngắn, thân thể hắn cũng đã nổ biến thành thành một đồng thệ vụn.

Một chiêu đặc thủ, Tiêu Viêm cũng không nhìn lại mà nuốt máu trong miệng xuống, phi thân mạnh mẽ lui lại.

"Khôn kiếp!"

Khi Tiêu Viêm vừa lui ra phía sau cũng là lúc Hồn Thiên Mạch phát hiện thân thể Điện chủ Hồn điện đã nát như. Đôi mắt lão ta lập tức vẫn đỏ, thanh âm gào rú tràn ngập sát ý vang vọng khắp bầu trời. Lão chột ngẩng

phất đầu nhìn chòng chọc vào Tiêu Viêm, bàn tay vỗ một trảo về phía xa, không gian quanh người Tiêu Viêm lập tức trực tiếp sụp đổ hẳn, ý đồ muốn phong tỏa Tiêu Viêm lại.

"Chết!"

Phong tỏa không gian, thân hình Hồn Thiên Mạch chợt lóe, vẻ mặt dữ tợn của lão liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm.

Ánh mắt Tiêu Viêm âm trầm nhìn chằm chằm vào Hồn Thiên Mạch với vẻ mặt hung tàn. Tâm thần khê động, Hủy Diệt Hỏa Liên đã tự động ngưng tụ tại trong tay áo hắn...

"Hồn Thiên Mạch, trong lúc tỷ thí khó tránh khỏi tử thương. Ngươi chớ có phá hủy quy củ!"

Nhưng mà ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị thi triển Hủy Diệt Hỏa Liên tới lão yêu quái này thì thân ảnh của thanh sam đồng tử liền chậm rãi hiện ra chắn ở trước mặt hắn, thanh âm bình thản cùng theo đó vang lên. Chính là Đan tháp Lão tổ.

"Lão quý, ngươi thực sự muốn triệt để chống đối Hồn Tộc ta?" Ánh mắt Hồn Thiên Mạch lạnh lạnh nhìn chằm chằm Đan tháp Lão tổ, nói gần từng chữ một.

"Hồn Thiên Mạch, đừng uy hiếp ta! Chẳng có tác dụng gì đâu!" Đối mặt với uy hiếp của Hồn Thiên Mạch, Đan tháp Lão tổ cũng mỉm cười, đáp.

Da mặt khô quắt của Hồn Thiên Mạch run lên. Lão biết, có Đan tháp Lão tổ ngăn cản, hôm nay mình không có khả năng giết được Tiêu Viêm, nên lập tức nhìn Tiêu Viêm với nhãn thần âm trầm, trong thanh âm khàn khàn đầy rẫy sát ý: *"Tiêu Viêm, người của Hồn Tộc ta cũng không dễ giết! Ngày sau, hạ tràng của ngươi nhất định sẽ thảm gấp trăm lần so với Tiêu Huyền!"*

"Đa tạ đã báo cho biết!"

Tiêu Viêm cười lạnh trả đũa. Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn nghe mấy lời đe dọa kiểu này từ miệng mấy tên Hồn tộc.

"Hừ, tiếp theo nếu còn giao phong nữa, Thiên Phủ Liên Minh ngươi tất vong!"

Hồn Thiên Mạch vung tay áo bào cười nhạt lạnh lạnh, chợt xoay người lướt về hướng thân thể Điện chủ Hồn điện bị nổ tung, hắc vụ trong tay bắt đầu khởi động hấp thu linh hồn bị nghiền nát của Điện chủ Hồn điện, sau đó mới hạ xuống mặt đất mà sắc mặt vẫn âm trầm. Lão cũng không nói gì, thân hình khê động liền lướt ra ngoài Vãn Lạc Sơn, sau đó đám cường giả Hồn Điện kia cũng chỉ có thể xám xịt rời theo.

"Đáng tiếc, không thể thiêu hủy hoàn toàn linh hồn của Điện chủ Hồn điện!" Nhìn nhân thủ Hồn điện rời đi, Tiêu Viêm cười mang vẻ có phần tiếc hận. Lão gia hỏa kia đã thu lại linh hồn sót mẻ của Điện chủ Hồn điện, lấy thủ đoạn của Hồn Tộc thì cũng không biết có thể cứu sống gia hỏa kia hay không.

"Ngươi thực quá mức tham lam rồi! Hồn tộc không dễ đối phó như trong tưởng tượng của ngươi đâu!"

Đan Tháp Lão Tổ xoay người lại nhìn xoáy vào Tiêu Viêm. Một lát sau, lại chỉ lắc đầu khê cười nói: *"Trước đây ta chưa bao giờ thực sự tin tưởng có kẻ nào đối phó được với Hồn tộc. Bất quá, hiện giờ ta có phần tin rằng, hậu nhân Tiêu tộc ngươi có thể thật sự thực hiện được kế hoạch vĩ đại mà Tiêu Huyền năm đó cũng không cách nào hoàn thành!"*

Hôm nay ráng đèn nhiều đây thôi, mấy bẹn chích đỡ ghiền nhá!:min:

-----oOo-----

Chương 1534: Hạt châu màu đen!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vãn Lạc chi chiến kèm theo việc điện chủ Hồn điện bị đánh bại làm cả Trung Châu oanh động. Mặc dù mọi chuyện đã hạ màn, nhưng kết quả cuối cùng vẫn nằm ngoài dự đoán của không ít người. Hồn điện... một bá chủ hung bạo, không kiêng nể gì ai, đứng vững vàng ở Trung Châu mấy trăm năm nay đã bị một thể lực khác mạnh mẽ áp chế.

Ban đầu, Thiên Phủ liên minh chỉ là do mấy thế lực lớn liên hiệp mà thành, cũng chẳng ai thèm coi trọng nó cả. Thế mà chỉ trong vòng mấy năm mài dũa, nó đã quật khởi với một tốc độ khiến người ta phải rung động.

Hơn nữa, trong liên minh còn tụ tập vô số cường giả khiến cho các thế lực có máu mặt phải bàn tán không thôi. Bất kể ở địa phương nào, cường giả Đấu Thánh cũng đều là những lão tổ chống đỡ cho tông phái, nhưng ở trong Thiên Phủ liên minh lại có tới mười mấy vị. Với con số này, người ta cũng hiểu, Thiên Phủ liên minh có thể đứng vững cho đến tận hôm nay không phải là do may mắn. Và đặc biệt, người đứng đầu của những cường giả ấy còn đánh bại cả điện chủ Hồn điện có thực lực Ngũ tinh Đấu Thánh thì lại càng làm mọi người kinh sợ hơn.

Sau trận chiến này, ai cũng hiểu được, tên của Thiên Phủ liên minh cùng với nội dung của trận đại chiến oanh liệt kia sẽ được truyền khắp mọi ngõ ngách ở Trung Châu.

Bá chủ đổi chỗ, Trung Châu chấn động.

Kết quả của cuộc đại chiến đã truyền về Thiên Phủ liên minh, không ngoài dự đoán liền tạo nên một loại rung động tựa như thiên băng địa liệt, ai ai cũng đều hân hoan, vui mừng trong suốt nửa tháng. Từ nay về sau, danh vọng của Thiên Phủ liên minh ở Trung Châu sẽ không có thế lực nào sánh nổi. Mà mọi thành viên của liên minh, cho dù là thành viên ngoại vi thuộc loại bèo bọt nhất thì khi gặp bằng hữu cũng có thể ưỡn ngực tự hào, bởi vì ở trước ngực bọn họ đeo huy chương của liên minh. Liên minh vinh quang thì bọn họ cũng được vinh quang theo.

Nhưng trong sự cuồng hoan, tất cả đều không bao giờ quên người đã mang đến thắng lợi lần này.

Trận đại chiến kinh thiên động địa qua những lời truyền miệng đã trở nên vô cùng thần kỳ, đồng thời cái tên Tiêu Viêm cũng được tung hô giống như một nhân vật thần thoại. Nghe thấy những lời đồn đại như vậy, Tiêu Viêm không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ có điều, dưới tình huống truyền bá kiểu này, hình tượng của hắn ở trong lòng mọi thành viên của liên minh đã trở thành một vị thần bất khả xâm phạm.

Điều này gần như là một loại tôn sùng mù quáng, giống như những tín đồ

trung thành, những con chiên ngoan đạo vậy.

Khi danh vọng đã tích lũy đến một mức độ nào đó thì nó sẽ thăng hoa ở trong lòng người khác, mà không thể nghi ngờ gì, những thành viên trong liên minh càng kính sợ Tiêu Viêm thì tình huống đó lại càng thêm cuồng nhiệt. Đối với chuyện này, đám người Dược lão tuy có chút hơi kinh ngạc nhưng cũng không ngăn cản. Con người... nói chung cũng cần một tín ngưỡng, vì tín ngưỡng họ sẽ có một sự đồng lòng nhất trí không bao giờ thay đổi. Mà ở trong Thiên Phủ liên minh, người có năng lực trở thành tín ngưỡng đó hiển nhiên chỉ có Tiêu Viêm.

Cuồng hoan ở liên minh kéo dài hơn nửa tháng mới dần dần biến mất. Thế nhưng, cũng chỉ có những thành viên bình thường mới trở nên hưng phấn mà thôi, còn cao tầng của liên minh thì vẫn duy trì tỉnh táo. Danh vọng của thắng lợi lần này đối với liên minh có những chỗ tốt không lường được, nhưng thân là những con chim đầu đàn tất sẽ chịu những đả kích ngầm ngầm hoặc công khai. Trước đây, Hồn điện thế mạnh, hung uy khiến người ta kinh hồn bạt vía, không dám làm ra hành động gì quá đáng. Nhưng dù gì Thiên Phủ liên minh cũng quật khởi quá nhanh, thời gian thành lập tương đối ngắn... Cho nên, sẽ khó tránh khỏi việc một số thế lực lâu năm ở Trung Châu có một chút tâm tư khác thường đối với bọn họ.

Dù sao, bản chất của Thiên Phủ liên minh cũng khác biệt so với một Hồn điện làm việc không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, không thêm bận tâm đến những thế lực khác. Loại hành vi đó của Hồn điện nêu như không phải phía sau có Hồn tộc chống lưng thì e rằng đã sớm bị thay thế. Còn hiện tại, Thiên Phủ liên minh trở thành bá chủ mới, đương nhiên không thể lựa chọn phương pháp giống như Hồn điện, bởi dù sao, đằng sau liên minh cũng không có bồi cảnh chống đỡ như Hồn tộc.

Vì vậy, sau khi đại chiến diễn ra không lâu thì cao tầng liên minh cũng truyền ra mệnh lệnh, nghiêm cấm mọi thành viên lợi dụng uy thế mà ý thế hiếp người, mọi việc hàng ngày vẫn duy trì tác phong như cũ. Nếu vi phạm, trục xuất khỏi liên minh vĩnh viễn.

Dưới sự áp chế nghiêm khắc đó, Thiên Phủ liên minh sau khi giành được thắng lợi vẫn giữ được sự bình tĩnh trước mọi ánh mắt của ngoại giới, chưa hề truyền ra chuyện gì làm tổn hại tới thanh danh. Mà điều này cũng khiến cho không ít người âm thầm gật đầu, bắt đầu xem trọng liên minh nhiều hơn trước. Tuy rằng vừa rồi Thiên Phủ liên minh đã thắng Hồn điện một

bạc, nhưng dù sao Hồn điện vẫn còn tồn tại, hơn nữa tổn thất từ cuộc chiến cũng không lớn, và hiện giờ bọn chúng đang như hổ đói rình mồi, chỉ cần liên minh sây chân thì sẽ nhào tới cắn một cái trí mạng. Bạn đang đọc truyện được copy tại

Nhưng ngoài ra, trong khoảng thời gian Thiên Phủ liên minh đang yên tĩnh thì cũng càng ngày càng nhiều cường giả có thù hận với Hồn điện đến đầu nhập. Trước kia, họ phải lựa chọn ẩn nhẫn vì kiêng kỵ Hồn Điện, nhưng hôm nay Thiên Phủ liên minh ngang trời xuất thế, trực tiếp chèn ép Hồn Điện, cho nên những người này tất nhiên là lũ lượt kéo nhau tham gia.

Đối với số lượng thành viên đột nhiên tăng vọt, liên minh lựa chọn người rất nghiêm túc, sau khi trải qua lựa chọn xét duyệt nghiêm khắc mới được trở thành thành viên ngoại vi, nếu có thực lực cực mạnh hoặc có thể tin nhiệm mới phá lệ cho tiến vào nội minh.

Dưới sự thu nạp rành mạch như thế, Thiên Phủ liên minh vốn đã là một cự đầu có thực lực lớn mạnh lại tiếp tục bành trướng mãnh liệt hơn.

Tại một gian nhà cư u tĩnh sâu trong Tinh giới, một dòng suối nhỏ chảy xuyên qua từ trong rừng, tạo thành thác nước trắng xóa, đổ ầm ầm xuống một cái hồ trong vắt.

Ở vị trí trung tâm của hồ, một nhân ảnh đang an tĩnh ngồi xếp bằng ở trên mặt nước, trong phạm vi mười thước gần thân thể của hắn, từng đợt sóng nhộn nhạo tự động tiêu tán. Xung quanh thân hình của nhân ảnh dường như tồn tại một cái lồng bằng không khí, lộ ra vẻ tương đối kỳ dị.

"Ong...ong!"

Cứ như vậy kéo dài khoảng nửa ngày, nhân ảnh kia mới chậm rãi mở mắt, trong con ngươi đen kịt xẹt qua hỏa mang nhàn nhạt. Rồi bất chợt, hắn khẽ nhú mày, cúi đầu nhìn bàn tay của mình thì chỉ thấy một hạt châu màu đen cực kì thâm thúy đang lơ lửng. Phóng mắt nhìn tới, hạt châu phẳng phát như một cái hắc động khiến người ta có cảm giác ngay cả linh hồn cũng sắp bị hút vào bên trong.

Về phía nhân ảnh kia đương nhiên chính là Tiêu Viêm.

Kể từ khi đại chiến kết thúc, thời gian đã trôi qua được ba tháng rồi. Trong

ba tháng này, Thiên Phủ liên minh giống như vừa lột xác, phát triển một cách chóng mặt, chỉ có điều Tiêu Viêm cũng không quan tâm đến mấy chuyện ấy. Hắn không am hiểu việc quản lí, dù có ép buộc hắn đứng ra thì cái đạt được sẽ không bù nổi cái mất, mà đám người Dược lão cũng biết rõ điều đó cho nên cũng không quấy rầy việc hắn tu luyện.

Có được thời gian thanh nhàn, Tiêu Viêm đều tập trung vào việc tu luyện. Hai người Tiểu Y Tiên và Thanh Lan có chút ăn ý, không đến quấy rầy nhiều, hơn nữa còn một vị tổ tông vừa bảo thủ, vừa nghiêm nghị là Tiêu Thần luôn luôn thúc dục hắn tu luyện. Vì thế mà sau đại chiến, hắn cũng chính là người an nhàn nhất Tinh giới.

Trong ba tháng tu luyện này, thực lực của Tiêu Viêm chỉ củng cố vững chắc ở mức Ngũ tinh Đấu Thánh sơ kỳ, cũng không tiến triển gì nhiều. Mặc dù Phần Quyết đã tiến hóa thành Thiên giai cao cấp công pháp, nhưng ba tháng thu nạp năng lượng vừa qua đối với Tiêu Viêm chỉ như muối bỏ biển. Đến hiện tại hắn mới phát hiện một điều, nếu không gặp cơ duyên đặc thù thì muốn gia tăng mỗi một cấp bậc của cảnh giới Đấu Thánh là một việc khó khăn tới cỡ nào.

Chỉ có điều, ba tháng tu luyện tuy không thể tăng lên cấp bậc, nhưng hắn cũng có thu hoạch không tồi. Đó chính là việc thôn phệ sạch sẽ được Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm.

Hư Vô Thôn Viêm mệnh danh là loại dị hỏa có thể thôn phệ thiên địa vạn vật, thậm chí ngay cả đấu khí, tuyệt đối là một sự bá đạo trên từng hạt gạo. Loại năng lực thôn phệ kì lạ này khiến cho người ta phải đổ mắt ghen tị, hơn nữa, điều làm cho mọi người động tâm là chỉ cần luyện hóa được Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm thì sẽ có cơ may nhận được năng lực đặc thù đó. Tuy rằng Tử Hỏa không thể so được với Hư Vô Thôn Viêm chân chính, nhưng chí ít, nếu dùng để tu luyện thì hiển nhiên nó vẫn là một đại lợi khí. Vì vậy, trong thời gian tu luyện vừa qua, Tiêu Viêm đều dồn phần lớn tâm sức vào việc thôn phệ Tử Hỏa. Và kết quả đạt được cũng không hề nằm ngoài dự đoán của hắn.

Bởi vì đều là dị hỏa cho nên sau khi nuốt Tử Hỏa của Hư Vô Thôn Viêm thì trong cơ thể của của Tiêu Viêm cũng dần dần ngưng tụ ra một hạt châu màu đen. Nhìn hạt châu đó, Tiêu Viêm cảm thấy dường như ngay cả linh hồn cũng có thể bị nó thôn phệ.

Nhận thấy năng lực thôn phệ ẩn chứa trong hạt châu, Tiêu Viêm liền trở nên vui mừng như điên. Nếu như hắn có thể đạt được năng lực thôn phệ này thì việc tu luyện chắc chắn sẽ có công hiệu làm ít ăn nhiều. Thế nhưng sự cao hứng của hắn không kéo dài trong bao lâu, bởi vì hắn mơ hồ có cảm giác, nếu để hạt châu này trong người thì nó sẽ dần dần thôn phệ từ đầu khí cho đến sinh mệnh lực của hắn.

Hơn nữa, Tiêu Viêm còn phát hiện, năng lượng hấp thu thông qua năng lực này chứa rất nhiều tạp chất, đồng thời do tốc độ thôn phệ quá nhanh cho nên những tạp chất đó có chiều hướng kết hợp với nhau, rồi ngưng tụ lại. Cho dù hắn sử dụng dị hỏa để trực xuất nhưng cũng cực kì khó khăn. Mà cứ như vậy thì năng lượng thôn phệ được sẽ không đủ cho hắn hấp thu.

"*Cái vật quỷ quái này...!*" Sắc mặt Tiêu Viêm trở nên khó coi. Vật này chẳng những không đem lại hiệu quả mà còn là một cái tai họa ngầm nữa chứ.

"*Xem ra mình không có phúc hưởng thụ năng lực thôn phệ này rồi!*" Tiêu Viêm thất vọng lắc đầu, liếc nhìn hạt châu một cái.

Bất quá, ngay khi hắn vừa mới lật tay để thu hạt châu vào trong nạp giới thì Tiểu Y đột nhiên chui ra. Nó khẽ bĩ môi rồi lấy tay ôm hạt châu vào lòng ngực, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ thèm thuồng.

"*Ặc!*"

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm liền giật mình.

-----oOo-----

Chương 1535: Truyền tin

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Y oa... Cho ta.*"

Tiểu Y ôm lấy hạt châu với khuôn mặt thèm thuồng, bộ dạng đó của nó còn kém chút nữa là chảy nước miếng ra ngoài thôi. Từ lúc thấy hạt châu này là nó đã thích rồi, chỉ là Tiêu Viêm cứ giữ rịt lấy để nghiên cứu khiến

nó không có biện pháp nào. Hiện giờ thấy Tiêu Viêm rút cục cũng bỏ đi, nó liền xông ra cướp luôn.

Thấy vậy, Tiêu Viêm chột ngẩn ra. Linh trí của tên nhóc này hình như cao hơn trước thì phải? Thậm chí nó đã có thể nói những tiếng đơn giản, chỉ là nó tự chủ động yêu cầu như vậy hình như là lần đầu tiên Tiêu Viêm mới thấy.

"Vật này giữ lại cũng chẳng có gì tốt cả!" Tiêu Viêm khẽ cau mày. Hạt châu này có lực thôn phệ rất lớn, nhưng nó cắn nuốt chẳng phân biệt được đâu là địch đâu là ta. Mà quan trọng nhất là ngay cả sinh mệnh lực nó cũng cắn nuốt. Nếu để nó trong người, e rằng cơ thể sẽ ngày càng suy yếu mà thôi.

Tiểu Y lắc lắc cái đầu nhỏ. Chột một ngọn lửa màu đỏ từ trong cơ thể nó bùng ra vây kín lấy hạt châu, sau đó hòa tan vào thân thể.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của nó, Tiêu Viêm chần chừ hồi lâu nhưng cũng không ngăn cản. Tiểu Y tuy chỉ là hỏa linh, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm cảm giác của nó rất nhạy. Nếu hạt châu này có hại thì chưa chắc nó đã có hành động như vậy.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Viêm, hạt châu hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Tiểu Y. Cùng lúc khi hạt châu biến mất thì một tia Hắc Viêm ảm đạm từ trong cơ thể Y xuất hiện, sau đó chui thật nhanh vào đầu của nó.

Tinh thần Tiêu Viêm và Tiểu Y vốn tương thông, cho nên cũng đồng thời cảm ứng được, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

"Phụt!"

Trái lại, Tiểu Y không lộ vẻ hoang mang chút nào. Từng tia lửa nhanh chóng kết thành một cái lưới bao trùm lấy hắc viêm, sau đó lưới lửa bắt đầu co rút lại biến hắc viêm vừa xuất hiện trở thành những điểm sáng màu đen, cuối cùng sau khi ngọn lửa đảo qua đã hòa chúng vào cơ thể Tiểu Y.

"Xèo!"

Ngay khi những hắc sắc quang điểm dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Y,

thì một ẩn ký hoa sen đỏ thắm cũng đồng thời ẩn hiện các đường vân hắc sắc, thoạt nhìn có vẻ rất tà dị.

"Y oa!"

Sau khi cắn nuốt hết quang điểm, Tiểu Y đột nhiên vươn tay chộp một trảo vào hư không. Trong chớp mắt, một xoáy nước vô hình xuất hiện, năng lượng trong thiên địa ùn ùn hội tụ tới. Sau đó, chúng hóa thành những khối tinh thể ngũ sắc sặc sỡ, cuối cùng tất cả đều bị hút vào miệng Tiểu Y.

Tiêu Viêm trợn mắt há mồm nhìn. Hắn cảm giác được những tinh thể này sau khi tiến vào cơ thể Tiểu Y thì đã phân giải thành năng lượng, cuối cùng bị hấp thụ. Điều khiến hắn khiếp sợ chính là, sau khi Tiểu Y hấp thụ khối tinh thể thì một luồng năng lượng tinh thuần đột nhiên hiện ra bên trong người nó.

"Chuyện này...!?!"

Vẻ ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt của Tiêu Viêm. Tâm thần vừa động, hắn liền luyện hóa những năng lượng tinh thuần ấy thành đấu khí dung nhập vào cơ thể.

"Loại năng lượng này quả thật có thể chuyển hóa sao?!"

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên nhìn Tiểu Y trước mặt. Dòng năng lượng này xuất phát từ khối tinh thể ngũ sắc mà tên nhóc vừa nuốt. Những thứ này... đáng lẽ hắn không thể hấp thụ, nhưng sau khi qua thân thể Tiểu Y, lại biến thành năng lượng tinh thuần cho hắn.

"Y oa!!!"

Tiểu Y đắc ý lắc lắc cái đầu nhỏ. Sau khi hấp thụ khối năng lượng thì thân hình nó được điểm thêm chút màu hồng phấn, nhìn rất xinh đẹp. Hơn nữa, trong lúc mơ hồ Tiêu Viêm nhận thấy, hiện tại Tiểu Y đã mạnh hơn một chút thì phải?!

"Cái tên này... cũng có thể tu luyện sao?"

Trong đầu vừa thoáng qua suy nghĩ này, trong mắt Tiêu Viêm chợt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Lực cắn nuốt đó đã khiến Tiểu Y giống như một cường

giả có thể hấp thu năng lượng để thăng cấp. Nếu nói như vậy thì chẳng phải sau này Tiểu Y sẽ càng mạnh hơn sao? Mà nó và hấn tâm thần tương liên, khi nó tăng thì Tiêu Viêm cũng tăng? Dường như mình đã có một tên lao công miễn phí không biết mệt mỏi rồi!

"Xem ra đánh bậy đánh bạ mà kết quả thật không tệ à!"

Tiêu Viêm ve cằm. Hấn không có tí kinh nghiệm nào với việc làm sao luyện hóa tử hỏa Hư Vô Thôn Viêm, cho nên đành phải vừa luyện lung tung vừa nghĩ tiếp. Thế nhưng, thể chất dị hỏa đặc thù của Tiểu Y hoàn toàn có thể kế thừa năng lực chỉ thuộc về Hư Vô Thôn Viêm...

"Ha ha! Xem ra lần tu luyện này của ngươi chơi đùa mà ăn thật nhi?"

Ngay khi Tiêu Viêm cảm thấy mừng thầm vì thu hoạch lần này thì một thanh âm già nua quen thuộc vang lên. Tiêu Viêm ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Dược lão đang cười híp mắt, từ không trung tà tà hạ xuống mặt đất.

Tiêu Viêm cười cười hỏi: *"Trong Liên Minh không có vấn đề gì chứ ạ? Còn Hồn Điện có động tĩnh gì không lão sư?"*

"Ừm! Tất cả đều bình thường. Còn Hồn Điện à? Sau khi chúng ta tìm thấy Phân điện của chúng thì... nhận được tin tức, chúng đã ba chân bốn cẳng chạy hết rồi. Có lẽ chúng sợ chúng ta ra tay phá hủy Phân điện đó." Dược Lão vuốt vuốt chòm râu, cười nói.

"Bỏ chạy?"

Chân mày Tiêu Viêm nhíu lại. Không biết vì sao hấn lại cảm thấy hành động của Hồn Điện có vẻ quái dị. Chịu thiệt lớn trong tay Thiên Phủ Liên Minh như vậy, với tính tình của chúng sao lại nhẫn nhịn đến thế được?

"Cảm thấy có điều kì quái đúng không?" Nhìn bộ dạng của Tiêu Viêm, Dược lão cười một tiếng rồi thở dài nói tiếp: "Ta đã từng nói, rất nhiều năm qua Hồn Điện sưu tầm rất nhiều linh hồn cường đại. Tuy không biết chúng đang âm mưu gì, nhưng nếu để cho chúng hoàn thành thì đối với chúng ta chưa chắc đã là điều tốt."

Tiêu Viêm gật đầu đồng ý. Lần giao phong này, mặt mũi Hồn Điện coi như mất sạch. Vậy mà nội bộ của chúng vẫn không chút động tĩnh, điều

này làm cho người ta không thể phỏng đoán cuối cùng chúng đang muốn làm gì nữa. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Chuyện này ta sẽ phải thám tử đặc biệt điều tra! Hi vọng có thể nhận được một vài tin tức hữu ích."

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, lòng hẩn như đang có một tảng đá đè nặng. Tuy rằng hiện tại hẩn đã đạt tới ngũ tinh Đấu Thánh, thế nhưng vẫn không thể cứu phụ thân hẩn đang bị giam ở Hồn Tộc. Hẩn không dám xông vào, không phải vì sợ mà là vì Tiêu tộc không thể xảy ra bất kỳ điều gì sơ suất. Cứu phụ thân, chấn hưng Tiêu tộc! Không mười phần nắm chắc, hẩn không thể mạo hiểm!

"Ngũ tinh Đấu thánh... vẫn còn yếu lắm!!!" Tròng mắt Tiêu Viêm lóe lên. Với thực lực hiện giờ, hẩn đã không còn sợ Hồn Điện, nhưng nó cũng chỉ là một thế lực ngoại môn mà thôi. Địch nhân chân chính của hẩn là quái vật quý bí nhất đại lục... Hồn tộc!

Ngũ tinh Đấu thánh là cường giả đỉnh cao ở những địa phương khác, nhưng nếu muốn chống lại Hồn tộc thì... vẫn không đủ. Năm đó Tiêu Huyền với thực lực cửu tinh Đấu Thánh mà cũng phải ngã xuống trong tay Hồn tộc. Chỉ là ngũ tinh thì chỉ e không thể tạo nổi sóng gió gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiêu Viêm không khỏi trầm xuống. Hiện giờ hẩn không thể tiếp tục gia tăng thực lực. Tinh Liên Yêu Hỏa đã đến tay, Hư Vô Thôn Viêm xếp hạng thứ hai sợ rằng đã rơi vào tay Hồn tộc. Còn loại dị hỏa kia...

Tiêu Viêm cười khổ. Loại này chỉ ngại hai chữ "*thần vật*" cũng không thể hình dung. Muốn lấy được nó thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

"Dị hỏa đó chỉ sợ không thể nghĩ tới nữa!"

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, trong lòng chợt lóe linh quang. Bàn tay hẩn nắm lại rồi mở ra, một khối ngọc phiến mang hơi thở cổ xưa xuất hiện, Cổ Ngọc với những đường vân thần bí. Ở trung tâm của nó ẩn hiện một vài điểm sáng, đó là linh hồn ẩn ký của phụ thân hẩn. Cổ ngọc này đương nhiên chính là Đà Xá Cổ Đế Ngọc mà Cổ tộc và Hồn tộc đang muốn chiếm đoạt.

Dược lão thấy Tiêu Viêm đột nhiên lấy Đà Xá Cổ Đế Ngọc ra thì hơi ngần người. ông kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Tiêu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve những điểm sáng trên Cổ Ngọc, sự áy náy dâng lên trong lòng hắn. Phận làm con mà lại trở mặt nhìn cha chịu khổ trong Hồn tộc. Con thật là bất hiếu!

"Phụ thân! Viêm nhi không bao giờ bỏ rơi người! Chỉ cần con có thực lực đi Hồn tộc thì con sẽ giải cứu người tức khắc!"

Tiêu Viêm bậm môi nghĩ thầm. Một lát sau, hắn hít một hơi thật sâu cố đè nén cảm xúc đang dâng trào.

"Đà Xá Cổ Đế Ngọc quan hệ đến Đà Xá Cổ Đế động phủ, chỉ là Cổ Ngọc đã bị chia làm tám miếng. Nếu muốn gom lại thì không phải là chuyện dễ." Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lóe sáng, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh. Đó là một thế giới đầy nham thạch nóng bỏng, nơi mà hắn đã gặp Thiên Hỏa tôn giả.

Sâu dưới lòng đất Nội viện Già Nam Học Viện.

Là nơi mà lần đầu tiên Tiêu Viêm cảm thấy dị động của Đà Xá Cổ Đế Ngọc. Bây giờ nghĩ lại, hình như là đám sinh vật trong nham tương đang bảo vệ một vật nào đó.

"Có thời gian nhất định phải tới đó một lần nữa xem sao!"

Nhìn Tiêu Viêm chìm vào suy nghĩ nặng nề, Dược lão bất đắc dĩ lắc đầu. Ông ho khẽ một tiếng rồi đưa ra một quyển trục làm bằng da thú: *"Đây là quyển trục truyền tin của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Con xem một chút đi!"*

"Yêu Minh?"

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi ngần ra, sau đó chậm rãi mở ra đọc với vẻ nghi ngờ. Một đồng chữ màu đỏ hiện ra trong mắt hắn.

"Yêu hoàng đột kích, Cửu U Hoàng Tuyền có dị biến!"

Tiêu Viêm đột nhiên đứng dậy, sắc mặt âm trầm. Một khí tức đáng sợ từ

sau thác tràn ra cắt ngang dòng nước đang đổ xuống.

"*Thải Lân!*"

-----oOo-----

Chương 1536: Hoàng Thiên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"*Chuyện gì xảy ra vậy?*" Dược lão đứng bên cạnh chợt nhìn thấy phản ứng kịch liệt của Tiêu Viêm liền ngậy người ra, vội vàng hỏi.

Ánh mắt của Tiêu Viêm sáng lên, đưa quyền trực đang cầm trong tay cho Dược Lão. Dược lão nhận lấy quyền trực, khẽ nhíu mày. Hắn biết Tiêu Viêm có quan hệ mật thiết với Cửu U Địa Minh tộc, quan trọng nhất chính là Thải Lân hiện giờ vẫn còn đang bế quan trong Cửu U Hoàng Tuyên của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Những dị biến của Hoàng tuyên ghi trên quyền trực này e rằng có quan hệ tới Thải Lân. Khó trách dược tại sao Tiêu Viêm lại phản ứng kịch liệt như vậy.

"Thiên Yêu Hoàng tộc....Bọn người này lại muốn làm gì nữa? " Dược Lão cau mày hỏi.

Tiêu Viêm từ từ thu lại khí tức mãnh liệt vừa bộc phát kia. Giữa Tiêu Viêm và Thiên Yêu Hoàng tộc có hiềm khích không nhỏ. Lần trước, vì giải trừ phiền toái cho Thái Hư Cổ Long tộc mà hắn đã bắt giữ thiếu tộc trưởng của Yêu Hoàng Nhất tộc cùng với hai vị cường giả Đấu thánh, rồi dùng họ uy hiếp khiến cho Yêu Hoàng Nhất tộc không dám hành động lỗ mãng. Tuy nói làm vậy đã giải quyết được nguy cơ cho Cổ Long Nhất tộc, nhưng cũng chính vì thế mà hắn đã hoàn toàn đắc tội với Yêu Hoàng nhất tộc.

Nhưng Tiêu Viêm cũng không để ý hay e ngại gì về chuyện này. Huống chi thực lực bây giờ của hắn đã tăng cao nên lại càng không sợ chút nào. Hắn chỉ cảm thấy nghi ngờ, không hiểu tại sao Thiên Yêu Hoàng tộc lại gây sự với Cửu U Địa Minh Mãng tộc vào lúc này.

"*Ngươi thấy chuyện này như thế nào?*" Dược lão nhìn về phía Tiêu Viêm,

hỏi. Thiên Yêu Hoàng tộc rất mạnh mẽ, nhưng với thực lực của Thiên Phủ liên minh lúc này cũng không việc gì phải sợ bọn hắn.

"Chuyện này không cần lôi kéo liên minh vào làm gì. Thiên Yêu Hoàng tộc không phải là một thế lực tầm thường, trong khi đó liên minh vừa mới ổn định lại. Nếu như lại khai chiến với Thiên Yêu Hoàng tộc, e rằng khó tránh khỏi phiền phức không cần thiết. Huống hồ Hồn Điện vẫn còn đang âm thầm theo dõi chờ đợi cơ hội." Tiêu Viêm suy nghĩ rồi nói.

"Đồ nhi sẽ mang Tiêu Y Tiên và Thanh Lân tới Thú vực."

"Chỉ có ba người các người?" Dược Lão khẽ nhíu mày. Thiên Yêu Hoàng tộc không phải thứ tầm thường, hơn nữa Thú Vực còn đại doanh của bọn chúng. Cho dù thực lực của Tiêu Viêm đã tăng mạnh nhưng nếu chỉ mang có hai người xâm nhập vào đó thì hơi không ổn.

"Lão sư hãy cứ yên tâm...!" Tiêu Viêm cười nói. Với thực lực hiện giờ của hắn, trên đại lục Đấu khí này liệu còn mấy nơi mà hắn không thể tới được?

"Có cần Tiêu Thần tiên bối đi cùng không?" Dược Lão có chút không yên tâm.

"Hiện giờ Liên minh đang đứng đầu sóng ngọn gió, Đan Tháp lão tổ tự do tự tại. Trong lúc khó khăn này, Tổng bộ của liên minh cần phải có một cường giả đủ phân lượng để trấn giữ. Nếu ta rời khỏi, thì chỉ còn dựa vào tổ tiên Tiêu Thần." Tiêu Viêm lắc đầu, thấy Dược Lão lo lắng, không khỏi cười nói: "Lão sư đừng lo lắng! Với lực thực hiện giờ của đồ nhi, nếu gặp phải Lục tinh Đấu thánh, cho dù đánh không lại cũng có thể chạy thoát. Hơn nữa, tộc trưởng của Yêu Hoàng Tộc còn chưa đạt đến trình độ đó!"

Thấy Tiêu Viêm kiên trì, Dược Lão cũng không nói gì được nữa, chỉ có thể hỏi: "Vậy ngươi định bao giờ đi?"

"Việc này không nên chậm trễ, bây giờ sẽ đi. Thái Lân đã bế quan lâu rồi, đồ nhi có chút không yên lòng. Lần này tranh thủ đi xem một chút..." Tiêu Viêm cười đáp.

Nghe vậy Dược Lão thở dài nói: "Cẩn thận một chút."

Tiêu Viêm gật đầu không nói thêm gì, thân hình khễ động, nhanh chóng rời khỏi núi sâu. Sau đó tìm được Tiêu Y Tiên và Thanh Lâm, cuối cùng trực tiếp phá không, vội vã toàn lực chạy tới Thú vực.

Thú vực là một địa vực khổng lồ, không thua kém gì Trung Châu. Hơn nữa, ở đây cũng giống như Trung Châu, có vô số thứ đặc sắc.

Trong Thú vực, tồn tại được chú ý nhất chính là ba tộc đàn lãnh tụ, đứng vững vàng ở địa vị cao nhất, đó chính là Thái Hư Cổ Long, Thiên Yêu Hoàng và Cửu U Địa Minh Mãng. Trong ba tộc đàn đó, bộ tộc Thái Hư Cổ Long đã nhiều năm chưa từng xuất hiện, tộc Cửu U Địa Minh Mãng có số lượng khổng lồ, nhưng so về cường giả, thì lại yếu hơn tộc Thiên Yêu Hoàng một bậc. Bởi vậy, trong những năm tộc Thái Hư Cổ Long mai danh ẩn tích, địa vị của tộc Thiên Yêu Hoàng ở Thú Vực cũng là tối cao, cũng như Hồn điện trước đây ở Trung Châu vậy.

Trong khoảng thời gian gần đây, Thú Vực đặc biệt náo nhiệt, mà nhân vật chính của lần náo nhiệt này lại là tộc Thiên Yêu Hoàng và tộc Cửu U Địa Minh Mãng.

Trước đây không ai ngờ tới rằng tộc Thiên Yêu Hoàng, khu chiêng gióng trống, phát động số lượng lớn cường giả xông thẳng tới tổng bộ của tộc Cửu U Địa Minh Mãng, hơn nữa còn bao vây không còn lối thoát. Tình trạng giương cung bạt kiếm như vậy làm cho Thú Vực có chút căng thẳng. Ai ai cũng biết rõ, hai tộc lớn này mà khai chiến thì không phải mây vụ đánh nhau con con...

Vì vậy, trong khoảng thời gian đại quân của Thiên Yêu Hoàng tộc bao vây Cửu U Địa Minh Mãng tộc, có rất nhiều cơ sở bí mật quan sát tình hình, thường xuyên chú ý đến biến hóa của cục diện.

Tại một vực sâu ở dưới lòng đất, Minh xà địa mạch.

Hiện giờ, không khí căng thẳng cấp bách bao phủ khắp nơi trong tổng bộ của Cửu U Địa Minh Mãng tộc. Vô số cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc giương ánh mắt lạnh lẽo nhìn về khung trời bao la ở phía bên ngoài địa mạch. Ở đó, đâu đâu cũng có bóng người, từng cánh chim to lớn tựa như những đám mây che phủ mảnh trời đất này.

"Tộc trưởng, Thiên Yêu Hoàng tộc đúng là khinh người quá đáng, dám

giết tới tận cửa. Nếu như tộc ta không làm gì thì sau này sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, đến lúc đó liệu còn có yêu tộc nào dám dựa vào chúng ta nữa?" *Tại một ngọn núi hùng vĩ ở trung tâm vùng đất minh xà địa mạch, có hơn mười bóng người đang đứng yên. Trong số đó, một vị lão giả sắc mặt lạnh lùng đang nói với bóng người cao lớn phía trước.*

Lão giả này vừa nói dứt lời, ở bên đã vang lên những tiếng phụ họa. Rõ ràng hành động kiêu ngạo này của Thiên Yêu Hoàng tộc đã khiến cho bọn họ tức giận.

"Mặc trường lão, chuyện này không đơn giản. Lần này tộc trưởng của Thiên Yêu Hoàng tộc là Hoàng Thiên tự mình dẫn người đến đây. Thực lực của lão già này là Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ. Người xem thử xem trong Cửu U Địa Minh Mãng tộc chúng ta có ai có thể địch nổi hắn?" *Một vị lão giả khác khuôn mặt già nua có chút loang lổ, thân mặc áo xám tro cau mày nói.*

"Hừ, vậy theo ý ngươi là chúng ta phải trở mắt nhìn đám người Thiên Yêu Hoàng tộc dẫm lên đầu của Cửu U Địa Minh Mãng tộc chúng ta hay sao?" *Vị lão giả kia hừ lạnh một tiếng rồi nói.*

"Không thể nói như vậy được! Lần này Thiên Yêu Hoàng tộc đột kích chúng ta, mục đích của bọn họ chẳng qua là muốn chúng ta giao ra nữ nhân đang tu luyện ở trong Cửu U Hoàng Tuyền kia ..." *Lão giả với khuôn mặt nhăn nheo già nua vừa dứt lời, bóng người to lớn ở phía trước đã hừ lạnh một tiếng. Tiếng hừ lạnh lùng trầm thấp khiến sắc mặt lão trở nên tái mét, vội vàng im miệng ngay lập tức.*

"Cửu U Địa Minh Mãng tộc ta tuyệt đối sẽ không giao người. Một khi giao ra, người khác sẽ cho rằng Cửu U Địa Minh Mãng tộc chúng ta sợ Thiên Yêu Hoàng tộc. Điều là một trong ba tộc đàn lớn, chúng ta không thể mất mặt như vậy! Ta không cho phép bất cứ ai nhắc đến chuyện này nữa!" *Thân ảnh vạm vỡ kia xoay người lại, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ giận giữ. Người này chính là tộc trưởng Cửu U Địa Minh Mãng tộc, Yêu Minh!*

Nghe những lời kiên quyết từ Yêu Minh tộc trưởng, vị trưởng lão kia đành phải ngậm miệng nuốt xuống những gì định nói, chỉ thảm bảo: "Nhưng hôm nay chính là kỳ hạn cuối cùng của Thiên Yêu Hoàng tộc đưa ra, nếu như không chịu giao người ..."

Dù không nói ra hết lời nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu. Bọn họ biết rõ, ngay cả Yêu Minh cũng không thể ngăn cản nổi Hoàng Thiên, tộc trưởng của Thiên Yêu Hoàng tộc.

"Mặc trưởng lão, đã truyền tin đi chưa?" Yêu Minh im lặng một lúc, chợt trầm giọng hỏi.

"Đã truyền đi." Nghe hỏi, Vị Mặc trưởng lão kia gật đầu, chần chờ một lúc rồi hỏi: "Tiêu Viêm tiên sinh thật sự sẽ tới sao?"

Chuyện Thiên Phủ liên minh đánh bại Hôn Điện đã sớm lan truyền khắp Trung Châu, cho dù là trong Thú Vực cũng có không ít người nghe nói tới. Đương nhiên, việc Tiêu Viêm đánh bại Hôn Điện điện chủ cũng theo đó khuyến tán khắp nơi. Vì vậy, không ít trưởng lão đều mong chờ vào sự xuất hiện của vị cứu tinh này. Mặc dù bọn họ không dám chắc chắn rằng Tiêu Viêm có thể đánh lui được Hoàng Thiên của Thiên Yêu Hoàng tộc. Nhưng ít ra, sự có mặt của hắn ở nơi đây sẽ khiến Thiên Yêu Hoàng tộc không dám ngang nhiên làm càn như thế này nữa.

"Bây giờ cứ yên lặng chờ đợi tin tốt! Hắn nhất định sẽ tới." Yêu Minh cười cười, ánh mắt nhìn về phía bầu trời xa xăm, kiên định đáp lời.

"Yêu Minh, ba ngày thời hạn đã đến, ngươi chịu giao người hay khai chiến?" Yêu Minh vừa nhìn lên thì một thanh âm nghe như bình thản nhưng lại bao hàm sự uy hiếp mạnh mẽ, giống như sấm sét vang dội bên tai mỗi người trong Cửu U Địa Minh Mãng tộc.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt của những trưởng lão trên ngọn núi kia càng trở nên khó coi.

Ánh mắt Yêu Minh trở nên âm trầm, thân hình khẽ động, lướt lên không trung, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài sơn mạch. Không trung nơi đó, một con Yêu Hoàng vỗ đôi cánh khổng lồ dài mấy trăm trượng trên bầu trời bao la. Trên đầu của Yêu Hoàng có một bóng người mặc tử kim bào đang đứng chấp tay nhìn về phía hắn. Đôi mắt có chút kim sắc đầy uy nghiêm.

"Hoàng Thiên tộc trưởng, người tu luyện trong Cửu U Hoàng Tuyền là nữ nhân của Tiêu Viêm. Ngươi dám động đến nàng thì e rằng Tiêu Viêm sẽ không để người yên thân đâu." *Yêu Minh trầm giọng nói.*

"Ha ha, hay cho một không yên thân ..." Nghe vậy, trong con mắt của nam tử mặc tử kim bào kia thoáng hiện lên một chút giễu cợt châm biếm: "Tiêu Viêm bắt con ta, sau đó uy hiếp tộc ta, đã thế trên người hắn còn có cánh của Yêu Hoàng. Hắn đã trở thành kẻ địch của Thiên Yêu Hoàng tộc chúng ta. Người cho rằng bốn vương sẽ để ý tới hắn làm gì hay không sao?"

Yêu Minh nhíu mày suy nghĩ. Xem ra cái lão quỷ này quyết tâm muốn bắt Thái Lan cho bằng được.

"Cho người thời gian trong mười lần hô hấp để suy nghĩ lần cuối, rồi sau đó hãy cho bốn vương một câu trả lời thuyết phục nhất..." Hoàng Thiên thần nhiên nhìn Yêu Minh rồi chậm rãi nói. Dứt lời, hắn từ từ nhắm mắt lại, không khí trong mảnh trời đất này trong nhất thời liền bị đè nén xuống. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

Thời gian mười lần hô hấp trong không khí căng thẳng cứ vậy mà nhanh chóng trôi qua, nhưng sắc mặt của Yêu Minh vẫn âm trầm như cũ, không có vẻ gì là sẽ giao người.

Sau khi một giây cuối cùng trôi qua, hai mắt đang khép hờ của Hoàng Thiên một lần nữa lại mở ra, hai con ngươi màu vàng kia toát ra một ý tưởng lạnh lùng như băng.

"Nếu Tiêu Viêm có gan bắt lấy con của bốn vương để uy hiếp, thì bốn vương cũng sẽ dùng gậy ông đập lưng ông, bắt lấy nữ nhân của hắn. Trước tiên cứ giam giữ lại rồi nói sau!"

Hôm nay 3 bi thôi, ngày mai tiếp nhé:min:

-----oOo-----

Chương 1537: Hai tộc giằng co

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tiếng quát lạnh như băng của Hoàng Thiên, sắc mặt Yêu Minh cũng dần dần trở nên âm trầm. Xem ra, không thể che dấu chuyện ngày hôm nay được nữa rồi!

Bên ngoài địa mạch, Hoàng Thiên quát xong thì cũng không tiếp tục nói nhằm thêm bất kỳ lời nào, không gian quanh hắn trở nên dập dờn bỗng bèn, trực tiếp lướt về phía hướng Cửu U Địa.

Nhìn thấy Hoàng Thiên hung hăng ngang ngược lại muốn mạnh mẽ xông vào như thế, không ít trưởng lão tộc Cửu U Địa Minh Mãng đều tái mặt. Làm thế chẳng khác nào tát Cửu U Địa Minh Mãng Tộc một bạt tai trước mặt vô số người.

"Hoàng Thiên, ngươi không nên quá phận! Nơi đây chính là địa bàn của Cửu U Địa Minh Mãng tộc bọn ta!"

Thân là tộc trưởng, giờ khắc này Yêu Minh cũng phải đi đầu. Thân hình của hắn chợt lóe, sắc mặt âm trầm hiện ra trước người Hoàng Thiên, phần nộ quát.

"Yêu Minh, ngươi cùng Tiêu Viêm âm thầm liên thủ đánh lên cường giả trong tộc của ta, trong lòng bản vương vẫn còn nhớ đến chuyện này! Hôm nay, nếu ngươi còn dám ngăn trở ta nữa thì đừng trách bản vương không niệm tình cũ!" Hoàng Thiên sắc mặt hờ hững, một đôi mắt màu vàng lạnh lùng nhìn Yêu Minh, thân hình chợt lóe định lướt qua.

"Nghe tiếng tộc trưởng Hoàng Thiên đã lâu, hôm nay, liền để Yêu Minh ta đến lãnh giáo một phen xem sao!"

Ánh mắt Yêu Minh run lên, bất chấp chên lệch to lớn giữa mình với Hoàng Thiên mà quát lạnh một tiếng, một chưởng mang theo kinh phong đáng sợ phát ra từng âm thanh trầm thấp vỗ mạnh tới Hoàng Thiên.

"Châu chấu mà muốn đá xe, không biết tự lượng sức mình!"

Nhìn thấy Yêu Minh dám động thủ với mình, sắc mặt Hoàng Thiên triệt để âm hàn. Hai ngón tay thon dài tùy ý bắn ra một cọng lông chim, nó tạo thành một tia kim quang nhanh như tia chớp cùng giao tranh với chưởng phong bén nhọn của Yêu Minh.

"Xuy!"

Hai chiêu va chạm, chưởng phong bén nhọn so tài với kim quang sắc bén. Trong nháy mắt, kim quang giống như thần binh lợi khí chém sắt như bùn,

không chỉ dễ dàng đánh vỡ chưởng phong bén nhọn của Yêu Minh mà còn để lại một vết thương dài nửa tấc trên lòng bàn tay cứng hơn đá của gã.
Nguồn truyện:

Vừa va chạm liền bị thương khiến sắc mặt Yêu Minh lập tức biến đổi. Trên miệng vết thương, năng lượng màu vàng như nọc độc khuếch tán nhanh chóng, làm cho một mảng da thịt trên tay gã đen lại.

"Bản vương muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay!"

Thân hình Hoàng Thiên tựa như quỷ mị, từ hư không hiện ra trước mặt Yêu Minh, kim quang trong mắt lạnh lùng nhàn nhạt liếc gã một cái. Tay áo vung lên, ngay lập tức Yêu Minh cảm thấy một luồng sức mạnh đang ập tới. Một tiếng *"thình thịch"* vang lên, gã trực tiếp bắn ra xa, cuối cùng đập mạnh vào ngọn núi đá khiến nó vỡ nát.

"Tộc trưởng!"

Nhìn thấy Yêu Minh không phải là đối thủ của Hoàng Thiên, sắc mặt trưởng lão Cửu U Địa Minh Mãng Tộc liền biến đổi, trong lòng nổi giận. Hành động này của Hoàng Thiên quả thật là đang sỉ nhục bọn họ!

"Liều mạng với hắn!"

Mấy vị trưởng lão có tính tình bốc lửa tức giận xông lên, nhưng bọn họ còn chưa kịp xuất thủ thì Hoàng Thiên lạnh lùng phát tay áo. Kim quang đáng sợ quét ngang qua chân trời, dễ dàng đánh rơi toàn bộ bọn họ từ không trung xuống đất.

"Còn ai nữa không? Tiếp theo, bản vương sẽ không lưu tình đâu!"

Hoàng Thiên đứng ngạo nghễ trên không trung, kim quang vờn quanh thân gào thét tựa cánh quạt trên cối xay gió. Cả vùng trời đất xung quanh chỉ có một mình hắn có thể đứng yên, còn lại tất cả cường giả của Cửu U Địa Minh Mãng tộc không hề có cách nào nhích người tới gần hắn trong phạm vi trăm trượng. Thực lực của ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ hiển lộ ra vô cùng kinh khủng.

Nghe được âm thanh đăm đăm trên bầu trời, sắc mặt không ít trưởng lão Cửu U Địa Minh Mãng Tộc chợt đỏ lên hổ thẹn. Đây là Hoàng Thiên đang

làm nhục bọn họ!

"Hắt xì!"

Yêu Minh từ trong trong đồng đá leo ra, không quan tâm đến vết máu nơi khoe miệng, ánh mắt gã vẫn đầy máu đỏ nhìn thân ảnh Hoàng Thiên trên bầu trời. Toàn thân bốc lên lửa giận, hai bàn tay rung lên nắm lại thành nắm đấm.

"Răng rắc!"

Âm thanh lạnh lẽo như lưỡi đao, từ trong hàm răng Yêu Minh truyền ra trong nháy mắt, sát ý ngập trời.

"Phải không?!"

Nghe được lời nói của Yêu Minh, sắc mặt của tất cả trưởng lão Cửu U Địa Minh Mãng tộc đều phát lạnh. Chỉ nghe từng đợt âm thanh xé gió vang lên, gần trăm thân ảnh bay lên không trung, mơ hồ lộ ra một nét huyền ảo.

"Bàn Xà Đại Trận!"

Tất cả trưởng lão cùng gầm lên, từng cột sáng từ bên trong cơ thể họ tuôn ra dữ dội, cuối cùng giao hòa lại với nhau. Một lúc sau, trên bầu trời bỗng xuất hiện một trận pháp khổng lồ lớn chừng nghìn trượng, từ bên trong truyền ra từng đợt uy áp kinh khủng làm cho không ít người phải biến sắc.

"Bàn Xà Đại Trận?!?"

Hoàng Thiên ở trên không trung khẽ cau mày, rõ ràng là hắn cũng từng nghe qua danh tiếng của tòa đại trận này. Năm xưa, Cửu U Địa Minh Mãng tộc đã dựa vào tòa đại trận này mà giết đi không ít cường giả có thực lực siêu cường.

"Tòa đại trận này không yếu, đáng tiếc là không có tên nào có thể đảm nhiệm vai trò mắt trận." Hoàng Thiên thản nhiên nói, vừa nói vừa liếc về phía Yêu Minh đang tiến vào đại trận.

"Hít hà!"

Đối với lời nói của Hoàng Thiên, sắc mặt của Yêu Minh vẫn lạnh lùng. Hai tay gã liên tiếp biến ảo rồi bắn ra một cột sáng trong cơ thể, cuối cùng chiếu vào bên trong đại trận. Tức thì, cả tòa đại trận dao động âm âm, mọi tia sáng năng lượng bên trong đã ngưng tụ lại, hóa thành một con rắn không lồ dài mấy ngàn trượng, toàn thân nó tràn ngập hơi thở cổ xưa, uy thế cực mạnh.

"Kết Thiên Hoàng Cổ Trận!"

Cự Xà vừa mới xuất hiện thì phía xa xa trên bầu trời, cường giả của Thiên Yêu Hoàng Tộc cũng nhanh chóng hô lên. Lúc này, một âm thanh kinh thiên động địa bất chợt vang dội cả trời đất.

Theo âm thanh này vang lên, một con đại bàng to không kém con rắn vừa rồi bất ngờ xuất hiện. Đôi cánh nó dài cả nghìn trượng che khuất cả bầu trời, đối mặt với con rắn khổng lồ kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người xung quanh đều hít sâu vào một hơi. Hiển nhiên bọn họ đều không nghĩ tới đối phương sẽ đem đại trận hộ tộc ra ngoài đánh nhau.

Trên bầu trời, Hoàng Thiên bình tĩnh nhìn lướt qua con rắn khổng lồ phía trước, thân hình vừa động liền hóa thành cầu vồng lao vào Cửu U Hoàng Tuyền.

"Giết!"

Thấy thế, Yêu Minh gầm lên giận dữ. Con rắn khổng lồ do năng lượng của các trưởng lão liên vùng đuôi lên, lập tức cả không gian đều nứt vỡ.

Đối mặt với đòn tấn công kinh khủng như thế, chân mày Hoàng Thiên chỉ hơi nhướng lên nhưng không xuất thủ đối kháng, mà lại tiếp tục giữ vững tốc độ lao vào Cửu U Hoàng Tuyền. Trong khi cái đuôi lớn kia sắp đánh trúng thân thể hắn thì một âm thanh mạnh mẽ vang lên, một cánh to màu vàng kim xuyên qua không gian mà đến, cùng lao mạnh vào đuôi rắn.

"Âm âm!"

Trên bầu trời, không khí bị khuếch tán ra. Sau đó, thân hình Hoàng Thiên lóe lên mấy lần liền hiện ra tại khoảng không phía trên Cửu U Hoàng

Tuyên.

"Khốn kiếp!"

Thấy Hoàng Thiên dễ dàng vượt qua mình, Yêu Minh liền gầm lên giận dữ, đang muốn tiếp tục chỉ huy con rắn khổng lồ công kích thì đại bàng do đối phương ngưng tụ cũng lao đến triển khai thể công sắc bén về hướng bọn họ, buộc gã phải vội vàng chú ý đối phó.

Trong lúc Yêu Minh bị đám người Thiên Yêu Hoàng Tộc cuốn lấy, ánh mắt đăm đăm của Hoàng Thiên lại nhìn xuống dưới Cửu U Hoàng Tuyên. Mặt nước Hoàng Tuyên hiện thời đã biến thành một lớp băng cứng cực dày, liên tục tỏa ra không khí âm lạnh buốt giá.

"Con đàn bà này của Tiêu Viêm cũng không tầm thường, lại có thể tu luyện ở nơi này!" Trong mắt Hoàng Thiên chợt lóe vài phần kinh ngạc. Tuy hẳn có thể đi qua Cửu U Hoàng Tuyên một cách tự nhiên nhưng cũng không dám tu luyện ở nơi đây.

"Lôi nàng ta ra đây rồi tính tiếp!"

Ánh mắt Hoàng Thiên lóe lên, vươn bàn tay ra hướng về Cửu U Hoàng Tuyên siết lại, lớp băng trên Hoàng Tuyên nứt vỡ ra từng khúc, cuối cùng nổ thành từng con bão băng vụn.

Theo từng tảng băng nổ tung ra, hồ nước phía dưới lớp băng Cửu U Hoàng Tuyên từ từ hiện ra. Hoàng Thiên híp mắt, hẳn cảm thấy một loại uy áp kỳ dị đang tiết ra từ dưới đáy Hoàng Tuyên.

"Ra ngoài cho ta!"

Hoàng Thiên không chờ đợi thêm nữa. Hàn mang trong mắt lóe lên, bàn tay xuất ra một trảo. Cả Cửu U Hoàng Tuyên liền nổi sóng, từng cột nước bị Hoàng Thiên hút lên không trung, trong chốc lát đã có hơn mười cột khổng lồ phóng lên cao, cảnh tượng cực kì hoành tráng.

Yêu Minh nhìn Cửu U Hoàng Tuyên đang bị Hoàng Thiên phá hoại đến long trời lở đất mà trong lòng vô cùng tức giận. Nhưng gã vẫn không thể rời khỏi đại trận, nên trong lòng chỉ có thể cầu nguyện cho Thái Lâm không phải chịu bất cứ quấy nhiễu gì. Mặc dù tự hiểu đây là ý nghĩ viễn vông, vì

nếu Hoàng Thiên cứ làm như vậy thì sớm muộn gì cũng kéo được Thái Lân từ dưới đáy Hoàng Tuyền ra ngoài...

"Tiêu Viêm huynh đệ, chuyện ta đã hứa với người chỉ sợ là không thể hoàn thành được nữa rồi..."

Hoàng Thiên hồ hững nhìn Cửu U Hoàng Tuyền. Hiện tại, dưới đáy Hoàng Tuyền đã hiện ra một xoáy nước, nhìn xuyên qua chỗ sâu nhất của nó thì có thể mơ hồ thấy được một bóng hình xinh đẹp.

Nhìn bóng hình xinh đẹp kia như ẩn như hiện, Hoàng Thiên lại xòe bàn tay tạo thành một lực hút tuôn ra vô cùng mạnh mẽ. Hắn muốn kéo bóng người ở đáy Hoàng Tuyền đi ra ngoài.

"Hừ!"

Một âm thanh trầm thấp tức giận đột nhiên phủ xuống không gian này. Âm thanh này khiến ngay đến cả linh hồn mọi người cũng đều kinh sợ, nó dùng một tốc độ kinh khủng không thể hình dung đánh tới Hoàng Thiên.

"Dùng dùng!"

Đối mặt với âm thanh kinh khủng tấn công vào linh hồn này, thân hình Hoàng Thiên trực tiếp bay ra ngoài đâm vào mấy ngọn núi phía sau mới chật vật ổn định lại thân thể. Nhưng thanh âm này không dừng lại, mà biến thành một tiếng quát lạnh như băng làm cho mặt hắn xanh mét.

"Lão chó Hoàng Thiên kia, ngươi muốn chết!"

-----oOo-----

Chương 1538: Giao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng quát băng lãnh giống như nộ lôi vang vọng khắp bầu trời một cách đột ngột, làm cho vô số ánh mắt trở nên kinh nghi bất định, đồng loạt nhìn về nơi phát ra tiếng quát đó.

Trên thiên không, nơi vô số những ánh mắt hội tụ, hư ảnh khổng lồ nhanh chóng tán đi, đồng thời một thanh niên thân mặc hắc y, sắc mặt băng lãnh liền xuất hiện trước ánh mắt của mọi người. Lập tức, từng tiếng hô kinh ngạc liên tiếp vang lên.

"Tiêu Viêm? Hắn làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?"

"Nghe nói người mà Thiên Yêu Hoàng tộc muốn Cừu U Địa Minh Mãng tộc giao nộp chính là nữ nhân của Tiêu Viêm. Xem ra việc này quả nhiên là thật!"

"Khà khà, lần này có trò hay để nhìn rồi. Tiêu Viêm kia không phải là dễ xơi đâu, ngay cả điện chủ Hồn điện cũng thua trong tay hắn. E rằng hôm nay Hoàng Thiên đã đụng phải thiết bản!"

"Hừ! Chỉ là một tên nhân loại mà thôi, hắn sao có thể sánh được với Hoàng Thiên đại nhân? So về chiến lực thì ma thú nhất tộc bọn ta mạnh hơn cường giả đồng cấp của nhân loại rất nhiều đấy! Tiêu Viêm kia hiện đang có thanh danh hiển hách tại Trung Châu, lần này tới Thú vực, bọn ta cũng muốn cho hắn mở mang kiến thức về sự cường hoành của ma thú nhất tộc một chút!"

"Tiêu Viêm huynh đệ!"

Biến hóa như vậy khiến Yêu Minh dù đang bị dây dưa gắt gao cũng phải nhận ra. Khi ánh mắt của hắn nhìn qua đó ngay lập tức trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng xen lẫn sợ hãi. Chỉ cần Tiêu Viêm chạy đến kịp thời thì lần đại phiên toái này mới có thể được dẹp yên.

Phía bầu trời xa xa, Tiêu Viêm khẽ gật đầu với Yêu Minh, sau đó liền cúi nhìn Cừu U Hoàng Tuyền ở phía dưới, tay áo khẽ vung lên. Lập tức, những cột nước bị Hoàng Thiên hút lên được tổng nhập trở lại Hoàng Tuyền, mà vòng xoáy khổng lồ cũng đồng thời được san bằng.

Sau khi làm xong những việc này, Tiêu Viêm mới ngẩng đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía Hoàng Thiên đang bước ra khỏi đồng loạn thạch, trong nội tâm từ từ dâng lên sát ý. Điều tối kỵ nhất khi bế quan chính là bị phá rối, lúc đó chỉ cần sơ sẩy một chút thì không những làm cho mọi công lao của người tu luyện bị đổ sông đổ biển, hơn nữa còn có thể nguy hiểm tới tính mạng. Vừa rồi, Hoàng Thiên hành động ngang ngược, hiển

nhiên là không thêm để ý đến sự sống chết của Thái Lâm, mà đối với sự tình đó, Tiêu Viêm không thể nào tha thứ dễ dàng được.

"Ngươi chính là Tiêu Viêm?"

Đồng dạng với vẻ băng hàn của Tiêu Viêm, sắc mặt Hoàng Thiên cũng đang rất âm trầm, hai mắt ánh lên kim quang lấp lánh, nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, chậm rãi nói: *"Rốt cuộc ngươi cũng đã tới...!"*

"Ngươi chính là muốn bức ta hiện thân sao?" Tiêu Viêm khẽ nhíu lông mày. Đối với việc hấn xuất hiện, Hoàng Thiên này cũng không có chút nào kinh ngạc, xem ra mục tiêu của y chính là hấn, chứ không phải là Thái Lâm

"Nhiều năm qua, ngươi là người đầu tiên dám bắt giữ trưởng lão của bốn tộc làm con tin." Hoàng Thiên nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, khí tức cũng từ từ bình ổn trở lại. Lúc này bị Hoàng Tuyền Thiên Nộ của Tiêu Viêm đánh trúng nên đầu óc hấn có chút choáng váng.

"Ta có thể cảm nhận được mùi vị Thiên Yêu Hoàng tộc ở trên thân thể của ngươi. Xem ra trưởng lão đã nói đúng, trên người ngươi có Yêu Hoàng đực. Chỉ bằng vào hai điểm này, ngươi sẽ bị xếp vào danh sách phải giết của Thiên Yêu Hoàng Tộc bọn ta."

"Hôm nay, bốn vương sẽ lấy mạng ngươi để cảnh tỉnh người trong thiên hạ: Đã phạm vào điều cấm kị của Thiên Yêu Hoàng tộc thì cho dù là ai cũng giết không tha!"

Ngay khi Hoàng Thiên vừa dứt lời thì đột nhiên sau lưng hấn phát ra kim quang sáng chói, đồng thời một đôi kim sắc vũ đực khổng lồ, dài khoảng mấy trăm trượng cũng theo đó mà bung ra. Từ phía xa nhìn lại, kim quang bao phủ tràn ngập uy nghiêm cùng tôn quý.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn về phía Hoàng Thiên, hấn cũng không thêm quan tâm đến những lời phán xét vừa rồi của đối phương, thậm chí còn khinh thường là đằng khác. Ý định ban đầu của hấn là không muốn kết thành tử địch với Thiên Yêu Hoàng tộc, bởi vậy, lúc bắt được tên thiếu tộc trưởng và hai vị trưởng lão của Thiên Yêu Hoàng tộc thì hấn chỉ giam lỏng bọn họ chứ không giết, hơn nữa sau khi đại cục của Đông Long đảo đã dần dần ổn định, hấn cũng cho thả cả ba người. Từ góc độ nào đó mà nói thì hấn đã biểu đạt ra một chút ý tứ của mình. Nhưng, đứng trước tình huống

hiện tại, hấn mới phát hiện thiện ý của mình đã đặt nhầm chỗ rồi! Xem ra Thiên Yêu Hoàng tộc cho rằng, sở dĩ hấn làm như vậy là do hấn nhu nhược...

Mà một khi thiện ý của bản thân không được người ta chấp nhận thì hấn cũng chỉ có thể sử dụng phương thức dã man nhất.

"Hay cho một câu giết không tha! Thiên Yêu Hoàng tộc quả nhiên có khí phách. Thế nhưng cũng không biết... Hoàng Thiên tộc trưởng đến tột cùng là có tư cách để nói những lời đó hay không?" Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, hỏi.

"Đừng tưởng đánh bại được điện chủ Hồn điện là có tư cách càn rỡ trước mặt bốn vương!"

Ánh mắt của Hoàng Thiên đầy lạnh lẽo, kim sắc vũ dực ở sau lưng khẽ động, thân hình của hấn liền lấy một tốc độ vô cùng khủng khiếp xé rách không gian, gần giống như thuấn di mà xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Ngay sau đó, bàn tay của hấn đột nhiên đánh ra một chưởng, kim quang theo đó liền bắt đầu khởi động, hóa thành một hoàng kim cự trảo sáng chói, mạnh mẽ oanh kích Tiêu Viêm. Nương theo một trảo này đánh xuống, không gian xung quanh thân hình của Tiêu Viêm cũng lập tức bị chấn vỡ.

"Hoàng Tuyên Chưởng!"

Tốc độ khủng khiếp của Hoàng Thiên khiến ánh mắt Tiêu Viêm như ngừng lại, nhưng hấn không hề tránh né mà thủ ấn biến đổi liên tục. Ngay lập tức, năng lượng thủ ấn khổng lồ chừng trăm trượng rời khỏi tay hấn, hóa diễm màu phân hồng bên trên không ngừng bay múa lộ ra uy lực thập phần mạnh mẽ. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Rầm!"

Một chưởng một trảo tại trên bầu trời lao vào nhau âm âm tạo thành năng lượng kinh phong cuồng bạo thổi quét ra, khiến cho cả tầng mây trên bầu trời cũng đều bị xé toạt một cách mạnh mẽ.

Sau khi giao kích chính diện, một luồng lực phản chấn khổng lồ khiến thân thể của Tiêu Viêm chấn động kịch liệt, phải gấp rút lui về mấy bước mới

ổn định lại. Dù sao Hoàng Thiên kia cũng là cường giả ngũ tinh Đẩu Thánh hậu kỳ, hơn nữa bản thể của hắn lại là Thiên Yêu Hoàng. Tiêu Viêm muốn lấy cứng chọi cứng với hắn hiển nhiên chiếm không được bao nhiêu chỗ tốt.

Bất quá tuy nói Tiêu Viêm bị chấn động phải lui lại nhưng tên Hoàng Thiên này cũng không khá hơn chút nào. Hỏa diễm màu phấn hồng trên năng lượng thủ ấn đã làm cho bàn tay của Hoàng Thiên bị cháy xém, hiển nhiên là nếm đủ thiệt thòi của Tịnh Liên Yêu Hỏa.

"Không hổ là Tịnh Liên Yêu Hỏa!"

Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lẽo liếc qua bàn tay cháy đen của mình, sau đó khởi động kim quang chữa trị triệt để những thương tổn bên trong.

Mà Tiêu Viêm cũng không nói một lời. Hai vai hắn khẽ rung lên, ngay lập tức một đôi thanh hồng cốt dực liền xuất hiện. Nó khẽ chấn động thì lập tức đưa Tiêu Viêm nhanh chóng lùi về phía sau. Tên Hoàng Thiên kia tốc độ quá nhanh nên cận chiến với hắn sẽ phi thường bất lợi.

"Trước mặt bốn vương mà cũng dám tỷ thí tốc độ sao?" Khi Hoàng Thiên nhìn thấy hành động của Tiêu Viêm thì liền cười khinh một tiếng. Song dực sau lưng hắn chấn động vang lên âm thanh xé gió, nhưng thân ảnh lại phóng về phía Tiêu Viêm bằng một tốc độ không thể tưởng tượng, cơ hồ chỉ trong tích tắc đã đuổi kịp Tiêu Viêm.

"Rầm!"

Đuổi theo Tiêu Viêm, Hoàng Thiên bắt đầu khởi động kim quang rồi xuất ra một quyền hung hãn đánh thẳng vào đầu kẻ địch.

Đối diện với công kích của Hoàng Thiên, Tiêu Viêm nhú mày rồi siết chặt tay lại. Ngay tức khắc, hỏa diễm màu phấn hồng hiện ra sau đó trả lại một quyền về phía Hoàng Thiên.

"Xèo!"

Nắm tay của Tiêu Viêm chính xác nện vào thân ảnh của Hoàng Thiên, nhưng trong sát na khi nó tiếp xúc đã xuyên thẳng qua thân ảnh đó.

"Tàn ảnh?!"

Thấy thế, đồng tử của Tiêu Viêm khẽ co lại, thân hình cấp tốc xoay lại như một phản xạ có điều kiện, hai tay hấn nhanh như chớp giao nhau bảo vệ trước mặt.

"Rầm!"

Ngay sát na lúc Tiêu Viêm xoay người lại, nắm tay kim quang từ không gian này đã xé rách lao ra rồi đâm mạnh lên hai tay của Tiêu Viêm nhanh như sấm nổ. Lực đạo vô cùng kinh khủng đã mạnh mẽ đập hấn bay lui mấy trăm trượng. Nhưng khi Tiêu Viêm bị chấn bay vẫn chưa kịp ổn định thân hình, còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã bị quyền phong lăng lệ ác liệt đánh úp vào mặt thêm một lần nữa. Loại tốc độ này khiến con người phải thất sắc.

"Tiêu Viêm, lại cho người học hỏi một phen Yêu Hoàng Bộ của Thiên Yêu Hoàng Tộc chúng ta! "

Trên bầu trời, từng tàn ảnh kim quang không ngừng xuất hiện bốn phía xung quanh Tiêu Viêm, quyền phong lăng lệ ác liệt dày đặc cũng bao phủ mỗi bộ vị toàn thân của hắn. Kinh lực đáng sợ làm cho không gian trong phạm vi trăm trượng đều bị đánh thành từng mảnh nhỏ.

"Tốt! Tốc độ thật là đáng sợ! Thiên Yêu Hoàng Tộc vốn sở trường về tốc độ, mà lúc này nếu Hoàng Thiên thi triển đến mức tận cùng thì cho dù là cường giả lục tinh Đấu thánh cũng không thể vượt qua được hắn. Xem như hiện thời Tiêu Viêm đã đá trúng thiết bản rồi! Nghe nói tốc độ của hắn cũng không chậm nhưng so với Hoàng Thiên tộc trưởng thì đúng là không đáng để nhắc tới nha..."

Vô số người nhìn về cuộc chiến khiến ai ai cũng hoa mày chóng mặt, thì đều âm thầm lắc đầu.

Xa xa, khi Yêu Minh nhìn thấy cảnh này thì cũng khẽ cau mày, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Tình huống hiện thời tựa hồ Tiêu Viêm đã rơi vào hạ phong.

"Uỳnh!"

Thuận theo những thân ảnh kim quang hình thành nên vòng chiến, Tiêu Viêm cũng phải không ngừng né tránh trong phạm vi nhỏ với tần suất cao. Tên Hoàng Thiên là đối thủ có tốc độ nhanh nhất mà Tiêu Viêm gặp phải trong những năm nay, cho dù là hắn cũng phải mặc cảm! Thân là Thiên Yêu Hoàng Tộc, Hoàng Thiên đích thực là may mắn...

Khi vừa mới bắt đầu giao thủ thì đích thật Tiêu Viêm đã bị tốc độ của đối phương khiến bản thân thoáng có phần thất thố và chật vật. Những quyền ảnh nhìn như hư ảo này, chỉ khi đánh trúng cơ thể thì sẽ chuyển hóa thành thực chất trong nháy mắt, đích thực là rất quý dị khó lường! Nhưng cũng may là kinh nghiệm chiến đấu hiện thời của Tiêu Viêm lại vô cùng phong phú, vì vậy sau một thời gian rơi vào hạ phong thì hắn đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cùng lúc né tránh quyền ảnh, hắn cũng đồng thời tập trung suy nghĩ để tìm kiếm quỹ tích di chuyển của Hoàng Thiên. So về tốc độ hắn không bằng Hoàng Thiên, nhưng lại có ưu thế về lực lượng linh hồn mà Hoàng Thiên không có.

Trong đồng tử đen kịt tràn ngập những chiếc bóng kim quang mà mặt những nhân ảnh này đều hiện một nụ cười tươi lạnh lẽo, chưởng phong lăng lẹ ác liệt liên tục không ngừng đánh vào những chỗ hiểm trên người Tiêu Viêm. Chỉ hơn mười giây ngắn ngủi đã khiến cho khí huyết Tiêu Viêm thoáng đã sôi trào.

Nhưng mà, ở thời điểm rơi hắn vào hạ phong tột bực thì Tiêu Viêm lại chậm rãi nhắm mắt, thân hình đang né tránh cũng trở nên chậm dần, nhưng sự chậm chạp ấy vậy mà lại vừa vặn tránh khỏi những quyền ảnh trùng trùng điệp điệp đang đánh tới.

Tiêu Viêm nhắm kín hai mắt, nhưng linh hồn cảm giác lại tràn ngập khắp thiên địa, tốc độ của kim quang thân ảnh mà mắt thường không thể nào nắm bắt cũng đang dần dần trở nên chậm rãi...

Nương theo tốc độ giảm dần của bản thân... trong một khắc, đôi mắt đang nhắm lại của Tiêu Viêm đột nhiên bừng mở, vô số nhân ảnh kim quang trong đồng tử hắn rốt cuộc cũng tức thì trở nên hư ảo.

-----oOo-----

Chương 1539: Cứu sắc quang trụ

Êm yêu anh Sĩ!:thaphuong:

"Cái gọi là Thiên Hoàng Bộ chẳng qua chỉ như vậy!"

Trong đôi đồng tử đen kịt của Tiêu Viêm, kim quang nhân ảnh đầy trời đã nhanh chóng trở nên mờ dần rồi cuối cùng biến thành một thân ảnh xuất hiện phía bên trái hắn. Tiêu Viêm thầm cười lạnh, hắn không thèm để ý đến bốn phía xung quanh đang dày đặc quyền phong, tại mi tâm lại nhanh chóng hiện lên tộc văn. Cùng lúc đó thì khí tức hắn cũng nhanh chóng bùng phát và mạnh mẽ tăng vọt đến ngũ tinh Đấu Thánh trung kỳ.

Khí tức bạo trướng, song chỉ của Tiêu Viêm gập lại. Hỏa diễm màu phấn hồng trên đầu ngón tay nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một thủ chỉ như thực chất dài chừng nửa thốn, sau đó xuyên thẳng qua đám nhân ảnh trùng trùng điệp điệp đến cuối cùng còn đâm mạnh trên quyền đầu của kim quang nhân ảnh.

"Xùy!"

Ngay khi thủ chỉ màu phấn hồng đâm lên quyền đầu thì nhân ảnh kim quang bốn phía xung quanh nhanh chóng trở nên nhạt nhòa rồi tiêu tán mất. Ngay sau đó, Hoàng Thiên với vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm. Hắn không thể hiểu được tại sao Tiêu Viêm lại có thể nhìn thấu ảo diệu của Yêu Hoàng Bộ, trực tiếp kéo bản thể của hắn ra ngoài.

"Ngưng Hỏa Chỉ!"

Đòn công kích hoàn toàn được ngưng tụ bởi dị hỏa. Đây cũng do Tiêu Viêm có lực lượng linh hồn mạnh mẽ nên mới có thể thi triển hoàn mỹ đến thế.

Tinh thể thủ chỉ kia nhìn thì có vẻ huyền lệ yếu ớt nhưng ngay khi nó chạm vào quyền đầu rạn rạt kim quang đấu khí kia, thì nắm tay đó lại nhanh chóng bị tiêu tán bằng một tốc độ kinh khủng. Thủ chỉ ấy tựa như một mũi dùi vô cùng sắc bén nhanh chóng khoan thủng đấu khí trên quyền đầu rồi đâm mạnh vào xương cốt của Hoàng Thiên.

"Khốn kiếp!"

Trong não đột nhiên truyền đến sự đau đớn cùng cực khiến sắc mặt Hoàng Thiên càng thêm âm hàn. Kim quang vũ dực sau lưng hắn tựa như đao nhọn đâm phá bầu trời, đánh tới Tiêu Viêm nhanh như tia chớp.

"Nổ!"

Đối mặt với công kích của Hoàng Thiên, Tiêu Viêm chột nhanh chóng lùi lại phía sau, cùng lúc đó thì thủ ấn chột biến đổi. Lúc này, khóe miệng Tiêu Viêm lại nở một nụ cười lạnh, mà thủ chỉ màu phấn hồng trong lòng bàn tay Hoàng Thiên bỗng nổ tung ra thành từng cơn sóng lửa vô cùng khủng bố.

Sóng lửa màu phấn hồng trên bầu trời nhanh chóng tản ra nhiệt độ kinh khủng, trong chớp mắt đã khiến nước trong vùng không gian này bốc hơi không sót lại chút nào. Mà Hoàng Thiên ở giữa trung tâm hỏa lẫm liền nổi giận gầm lên một tiếng, hiển nhiên hắn đã ném phải thiết thòi không nhỏ.

Sau khi hỏa lẫm khuếch tán khắp bầu trời thì nhanh chóng nhạt dần, mà đồng thời thân ảnh của Hoàng Thiên lại xuất hiện lần nữa trong tầm mắt mọi người.

Khi Hoàng Thiên xuất hiện với hình dạng kia thì da mặt không ít người cũng đều run lên.

Lúc này đây, Hoàng Thiên đã không còn biểu hiện thong dong như lúc trước. Y phục toàn thân hắn bị hủy hơn phân nửa, cả cánh tay đều bị cháy đen, mà lòng bàn tay hắn lại có một lỗ máu hầu như xuyên qua cả bàn tay. Thế nhưng miệng vết thương cũng không hề chảy máu, bởi vì ngay cả máu huyết đã bị nhiệt độ cao kinh khủng kia đốt thành hơi. Nếu vừa rồi, không phải Hoàng Thiên phản ứng kịp thời thì ngay cả cánh tay này sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

"Ôi, thật đáng tiếc!"

Khi Tiêu Viêm lùi lại phía sau, nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cảm thấy tiếc hận. Hắn thật vất vả mới có được cơ hội nhân khi Hoàng Thiên chủ quan, vậy mà lại không thể chân chính đánh hắn trọng thương.

"Chẳng qua gia hỏa Hoàng Thiên này có tốc độ thật khủng khiếp! Khi hắn thi triển toàn lực cũng thật khó giải quyết đây! Xem ra, hắn có thể trở thành tộc trưởng Yêu Hoàng nhất tộc đích thật vẫn có vài phần bốn sự!"

Sau khi giao chiến một phen, mặc dù Tiêu Viêm dựa vào Tịnh Liên Yêu Hỏa mà giành được thắng lợi nho nhỏ nhưng cũng chỉ khiến Hoàng Thiên nếm chút thiệt thòi không tính là trí mạng. Tên này so với Điện chủ Hồn điện càng thêm khó đối phó hơn mà!

Cách đó không xa trên bầu trời, sắc mặt của Hoàng Thiên cũng dị thường âm trầm. Hắn cúi đầu đánh giá bộ dáng chật vật của bản thân, sau đó gợn quá hóa cười: *"Được, được! Thật không hổ là kẻ đã đánh bại Điện chủ Hồn điện! Hôm nay bốn vương thật sự đã quá xem thường ngươi!"*

Sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng cảnh giác. Hắn cảm giác được đấu khí vô cùng khủng bố trong cơ thể Hoàng Thiên đang dâng trào kịch liệt. Xem ra, vị tộc trưởng Thiên Yêu Hoàng Tộc này đã triệt để phát cuồng rồi.

"Ầm ầm!"

Nương theo đấu khí mênh mông đang sôi trào trong người Hoàng Thiên, trên bầu trời lúc này cũng nhanh chóng tràn ngập mây đen kìn kịt. Những tiếng sấm trầm thấp vang ra từ trong đó khiến khắp cả phiến đại địa này trở nên rung động.

"Yêu Hoàng Thánh Tượng!"

Mây đen xuất hiện, Hoàng Thiên liền ngửa mặt lên trời gào thét điên loạn, sau đó thân hình nhanh chóng phình to lên, kim quang bắn ra mãnh liệt. Rồi cuối cùng, một thân ảnh Yêu Hoàng khổng lồ chừng mấy ngàn trượng che khuất cả mặt trời xuất hiện ở phiến thương khung này. Cùng lúc đó, một uy áp khổng lồ bài sơn đảo hải tản ra khiến không ít cường giả đều cảm thấy linh hồn run rẩy.

"Rốt cục tên Hoàng Thiên này cũng đã biến về bản thể rồi!"

"Tiêu Viêm kia lại có thể bức Hoàng Thiên tới mức này!?"

Khi Yêu Minh thấy được tình hình thì trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh

ngạc nhưng lại nhanh chóng biến thành ngưng trọng. Hoàng Thiên kia sau khi biến về bản thể thì thực lực của hắn tăng lên ít nhất ba thành.

Tình huống của Tiêu Viêm chỉ sợ không thể lạc quan đây!

Nhìn quái vật khổng lồ trên bầu trời, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng dần trở nên nghiêm hẳn. Bản thể của Thiên Yêu Hoàng cứng như sắt nguội nên khi Hoàng Thiên này biến về bản thể, dù có dùng thân thể chọi cứng với công kích của cường giả tam tinh, thậm chí tứ tinh Đấu Thánh thì cũng bình yên vô sự. Hơn nữa, tốc độ của hắn thật sự quá khủng khiếp, quả thực chính là cỗ máy giết người. Chỉ cần chấn động hai cánh thì cũng có thể phá nát bất kỳ vật gì.

"Vụ này thật sự là có phần khó giải quyết rồi!"

"Vù vù..."

Khi Hoàng Thiên biến thành Yêu Hoàng khổng lồ, đôi cánh hắn khẽ vũ động thì ngay lập tức đã dấy lên cuồng phong âm âm trong thiên địa. Đôi mắt sắc lẹm của hắn nhìn Tiêu Viêm chòng chọc, bên trong chợt hiện vẻ tàn nhẫn. Hắn muốn Tiêu Viêm phải thất bại nhục nhã trong tay mình!

"Uỳnh!"

Ý niệm trong đầu vừa hiện, đôi cánh khổng lồ chùng ngàn trọng của Hoàng Thiên đột nhiên vỡ mạnh. Ngay lập tức, vùng không gian này đã nhanh chóng ảm đạm hẳn đi.

Đạo thân ảnh khổng lồ kia lấy một loại tốc độ kinh người xé rách không gian tạo thành những vết rách không gian màu đen hiện lên trên hư không tựa như âm thanh giận dữ của thiên lôi vậy.

Màng nhĩ những cường giả xung quanh bị âm thanh dội vào khiến máu tươi chảy ròng ròng.

Ngọn núi cao ngất trời bên dưới, giờ phút này đã bị chấn mạnh thành tro bụi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Hít hà..."

Cảnh này khiến cho không ít người phải chân kinh đến nỗi phải hít vào một hơi khí lạnh.

Công kích như vậy, căn bản không cần thi triển bất kì đấu kỹ nào!

Bản thể của Hoàng Thiên chính là đấu kỹ đáng sợ nhất!

Chạm vào là chết người!

Coi như cường giả Đấu Thánh, nếu bị đánh trúng thì thân thể cũng sẽ nổ vụn thành một luồng sương máu trong khoảnh khắc!

Quái vật khổng lồ đang di chuyển tựa sấm rền, nhanh chóng phóng đại trong đồng tử của Tiêu Viêm. Mặc dù khoảng cách vẫn còn xa nhưng áp suất do gió tạo thành như phong nhận sắc bén đã tiếp cận, rồi lướt qua thân thể hắn.

"Nhanh!"

Sắc mặt của Tiêu Viêm vô cùng ngưng trọng, hai tay nhanh chóng kết ấn. Hư ảnh linh hồn khổng lồ nhanh chóng xuất hiện ngoài thân thể hắn, rồi sau đó sóng âm linh hồn kinh thiên động địa lại lần nữa vang lên, công kích tàn bạo vào hư ảnh khổng lồ phía trên Hoàng Thiên.

Tên Hoàng Thiên này quả thực vô cùng khủng bố, nhưng đối mặt với loại khôn kiếp này thì Tiêu Viêm cũng không hề bó tay chịu chết.

Linh hồn Thiên cảnh đại viên mãn của hắn chính là khắc tinh của chúng!

"Rầm!"

Ngay khi thân thể to lớn bị sóng âm linh hồn dạng mũi tên đánh trúng, tốc độ của Hoàng Thiên cũng chậm đi rất nhanh. Lòng vũ như thép luyện cũng bị đánh bay mất một ít, mà linh hồn của hắn trong sóng âm trùng kích đã nhận phải một cơn đau kịch liệt.

"Khốn kiếp!"

Sau khi bị sóng âm linh hồn đánh trúng thì tròng mắt Hoàng Thiên cũng trở nên vẩn đục. Hắn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm với vẻ oán độc rồi cố

nghiến răng chịu đựng cơn đau khủng khiếp trong linh hồn. Đôi cánh lại vung lên lần nữa, hung hăng công kích về phía Tiêu Viêm. Chỉ cần mình đánh trúng thì chắc chắn tên tiểu tử Tiêu Viêm sẽ bỏ mạng nơi này.

Bởi vì Hoàng Thiên dốc sức liều mạng nên tốc độ của hắn đã chậm đi nhiều. Hoàng Tuyền Thiên Nộ giờ đây đã nhanh chóng bị tiêu trừ và bản thân hắn lại càng điên cuồng tăng tốc công về phía Tiêu Viêm với ý định một kích tất sát!

"Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Nhìn thấy Hoàng Thiên dốc sức liều mạng như vậy, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng thoáng nghiêm lại. Lúc này, hắn không thể nào lùi thêm được nữa, bởi tốc độ của hắn không thể so sánh được với Hoàng Thiên. Nếu hắn vừa lùi lại thì sẽ bị đuổi kịp rất nhanh, mà đến khi đó thì đòn công kích đáng sợ kia sẽ ập tới. Cho dù hắn rất tự tin vào chính mình nhưng khi đó hắn cũng sẽ bị trọng thương trong nháy mắt.

Ngay lập tức, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện vẻ tàn nhẫn, hai tay hắn lại kết ấn lần nữa. Sau đó, hư ảnh lại hiện lên. Lần này, Tiêu Viêm thi triển liên tục ba lần Hoàng Tuyền Thiên Nộ!

Ba lần Hoàng Tuyền Thiên Nộ! Ba cơn sóng linh hồn giáng mạnh tới khiến cho những cường giả vốn đã lùi ra rất xa giờ đây lại bị đánh mạnh đến nỗi bạo phun máu tươi liên tục. Trên mặt họ tràn đầy vẻ kinh hãi, thân hình lại nhanh chóng lui về phía sau.

"Rầm! Rầm! Rầm!"

Ba cơn hồng thủy linh hồn đổ ập tới, cứ vậy mà đánh mạnh lên thân hình Hoàng Thiên từng đợt một. Chúng khiến một đám lông vũ vàng kim nổ tung ra, kim quang sáng chói mắt quanh thân con chim ấy cũng âm đạm ngay lập tức.

Bị dính hẳn bốn đòn Hoàng Tuyền Thiên Nộ, ngay cả là Hoàng Thiên thì linh hồn cũng phải run rẩy kịch liệt. Mỗi một tác trên thân thể hắn đều đau đớn khủng khiếp, đến cả khí lực vĩ cánh hắn cũng không còn.

"Công kích sóng linh hồn thế này thật khủng khiếp!" Phía xa xa, Yêu Minh vẫn còn sợ hãi nhìn về phía Tiêu Viêm.

"Loại trùng kích linh hồn ở trình độ này thì nhiều lắm mình cũng chỉ chống được hai đòn, sau đó linh hồn sẽ sụp đổ. Mà tên Hoàng Thiên này lại có thể nghênh kháng bốn lần mà không chết... Thực lực của ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ quả nhiên khủng bố phi thường!"

"Tiêu Viêm, bốn vương muốn xem ngươi còn có thể thi triển thêm mấy lần nữa!"

Con đau đến chết đi sống lại sâu trong linh hồn khiến thần trí của Hoàng Thiên đã dần mơ hồ lẫn cuồng bạo. Đôi mắt hấn như phun ra máu đang nhìn Tiêu Viêm một cách dữ tợn, mà thần sắc y cũng không khá mấy. Cách đó không xa, đang gian nan điều khiển đôi cánh vỗ lên điên cuồng.

"Rầm! Rầm!"

Trong khi đôi cánh đập đùng đùng, thân hình khổng lồ của Hoàng Thiên ngay lập tức xuất hiện trước Tiêu Viêm mấy trăm trượng. Khí lưu đáng sợ đang điên cuồng xé rách thân thể Tiêu Viêm, đầu khí quay cuồng bên ngoài thân thể hấn có khả năng phá hủy núi non đã bị đánh tan đi tán loạn.

"Nguy rồi...!!!"

Nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt đám người Yêu Minh lập tức kịch biến.

Tròng mắt đen nhánh của Tiêu Viêm hiện đang phản xạ cặp mắt khổng lồ vằn máu của Hoàng Thiên. Nhưng chỉ trong tích tắc khi bản thân sắp va chạm với Hoàng Thiên, hấn cũng không chọn cách né tránh mà lòng bàn tay lại mở ra. Một đóa lục sắc hỏa liên diễm lệ chậm rãi trôi nổi trên hư không đang lặng lẽ phát ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Có điều, ngay khi Tiêu Viêm sắp sửa tung hỏa liên do sáu loại dị hỏa dung hợp tạo thành, phía dưới Cửu U Hoàng Tuyền lại đột nhiên bùng nổ. Sau đó, một cột sáng ngút trời nhanh chóng phóng ra ngăn chặn chính giữa hai người Tiêu Viêm cùng Hoàng Thiên.

Cửu sắc quang trụ hiện ra!

Chương 1540: Thái Lân xuất quan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửu sắc quang trụ không lồ xuyên thẳng trời cao, hào quang rực rỡ khiến đất trời nơi đây cũng trở nên muôn màu muôn vẻ.

"Đây là...?!?"

Biến cố xuất hiện bất ngờ làm không ít người phải khiếp sợ lẫn kinh ngạc. Hiển nhiên, họ không hiểu được cột sáng chín màu này đến tột cùng xuất hiện từ đâu.

Loại uy áp này vậy mà lại khiến cả đám tộc trưởng và trưởng lão của Cửu U Địa Minh Mãng tộc hiện lên thần sắc kinh nghi bất định. Khi họ nhìn về nó thì rõ ràng đã cảm nhận được một loại uy áp từ huyết mạch sâu tận trong linh hồn.

"Rầm!"

Dưới vô số ánh mắt kinh nghi nhìn chăm chú, Hoàng Thiên đang xuất hiện bằng bản thể không lồ của mình nên không kịp thu hồi lực đạo, đã đánh thẳng lên cột sáng. Lập tức, một âm thanh kinh thiên động địa đột nhiên vang lên từ bầu trời, rền rĩ cả phiến thiên địa này. Ngay sau đó, cả vùng không gian nơi đây cũng bị vụ va chạm mãnh liệt ấy làm cho không ngừng run rẩy.

"Răng rắc! Răng rắc!"

Bị Hoàng Thiên công kích mạnh mẽ nên giờ phút này, cửu sắc quang trụ như thực chất ấy chợt nhanh chóng xuất hiện những vết nứt, rồi lập tức lan ra thành những khe hở rộng lớn. Đột nhiên, bề mặt của cột sáng nổ tung, một cái đuôi rắn chín màu không lồ dài gần ngàn trượng lao thẳng ra từ bên trong, nó khẽ vung vẩy liền cuốn chặt thân thể Hoàng Thiên lại. Quang trụ vỡ nát, tức thì một con cự mãng chín màu còn lớn hơn bản thể Hoàng Thiên một phần và mang đầy sức phá hoại liền xuất hiện trong vô số ánh mắt.

"Hít hà..."

Nhìn về phía cửa thải cự mãng đang tung hoành thiên địa, từng tiếng hít khí lạnh chợt vang lên liên tục, rất nhiều ánh mắt cũng hiện lên vẻ rúng động không thể che dấu.

"Đây là... Thất Thái Thôn Thiên Mãng!"

Tất cả trưởng lão Cửu U Địa Minh Mãng tộc dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cự mãng xinh đẹp đến chết người. Toàn thân nó ánh lên hào quang cửa sắc rực rỡ, từng chiếc vảy lớn nhỏ trên thân đều được bao phủ trong một vàng sáng huyền ảo và diễm lệ. Lúc thân rắn chuyển động mềm mại lại mơ hồ đem tới cảm giác liên lạc uyển chuyển như một mạch núi nhưng dường như cũng có thể đập nát bất cứ vật cứng rắn nào, quả thật chấn động lòng người!

"Không phải Thất Thái Thôn Thiên Mãng... mà là Cửu Thái Thôn Thiên Mãng trong truyền thuyết!"

Trong nội tâm của Yêu Minh giờ phút này cũng dấy lên sóng gào bão thét. Cửu Thái Thôn Thiên Mãng là thần thú chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết viễn cổ. Từ một góc độ nào đó mà nói, tồn tại này còn khủng khiếp hơn tổ tiên của xà thú là Viễn Cổ Thiên Xà rất nhiều. Nhưng bởi vì số lượng Thất Thái Thôn Thiên Mãng cực kỳ thưa thớt nên khiến cho danh tiếng xa xa không bằng Viễn Cổ Thiên Xà. Nhưng thân là tộc trưởng của Cửu U Địa Minh Mãng tộc, Yêu Minh hiểu rất rõ sự lợi hại của Cửu Thái Thôn Thiên Mãng...

Sự xuất hiện của Cửu Thái Thôn Thiên Mãng tại thời kỳ viễn cổ thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần bọn chúng xuất hiện thì đều khiến cả Xà tộc chấn động rung trời. Cho đến bây giờ Yêu Minh chưa bao giờ nghĩ qua mình lại có thể thấy được thần thú chỉ tồn tại trong thần thoại như vậy.

Hiện thời, Cửu U Địa Minh Mãng tộc coi như là tộc đàn có huyết mạch gần với Viễn Cổ Thiên Xà nhất ở trong Xà tộc. Nhưng sự hãnh diện này so với Cửu Thái Thôn Thiên Mãng thì quả thật không đáng nhắc tới. Cấp bậc huyết mạch của Cửu Thái Thôn Thiên Mãng còn mạnh hơn vài phần so với Viễn Cổ Thiên Xà.

Mà cái loại uy áp đến từ huyết mạch cũng là do nguyên nhân này!

Thải Lân kia vậy mà có thân phận như thế, khó trách thời điểm ấy Tiêu Viêm lại muốn nâng đến Cửu U Hoàng Tuyền tu luyện. Đến lúc này, rốt cục Yêu Minh cũng hiểu rõ vì sao Tiêu Viêm lại để cho Thải Lân tu luyện trong Cửu U Hoàng Tuyền, cho dù là hắn cũng không cách nào lưu lại quá lâu.

"Cửu Thải Thôn Thiên Mãng?! Điều này làm sao có thể? Trên đại lục này sao vẫn còn Cửu Thải Thôn Thiên Mãng tồn tại!"

Thân thể không lồ bị trời buộc cứng ngắc, nhưng khi nhìn thấy lưỡi rắn thè thụt và một đôi mắt thất thải xạ đồng lạnh giá nhìn mình chăm chăm, thì trong mắt Hoàng Thiên cũng hiện lên vẻ khiếp sợ mà ghen ngào quát lên.

"Cự mãng trước mặt chính là tồn tại có thể sánh ngang với Thiên Hoàng, làm sao nó vẫn còn trên thế gian?"

Đối diện với tiếng kinh hô như không thể tin được của Hoàng Thiên, cửu thải xạ đồng vẫn băng lãnh như cũ. Đuôi rắn đang quấn chặt lấy thân thể của hắn cũng từ từ tăng thêm sức mạnh. Lực ép kinh khủng kia khiến lông vũ như sắt nguội của hắn cũng chịu không nổi mà phải đứt đoạn, xương cốt liên tục vang lên những tiếng kẽo kẹt quái dị không ngừng. Thậm chí, cả phiến không gian hiện tại cũng đang trở nên méo mó vụn vụn.

"Chết tiệt!"

Cảm thụ được áp lực cuồng bạo đang đè ép lên thân thể, trong đôi mắt không lồ của Hoàng Thiên cũng thoáng qua vẻ khiếp sợ lẫn tức giận. Ngửa mặt lên trời rít một tiếng chói tai, từ trong cơ thể hắn bùng ra kim quang sáng chói che trời rợp đất. Khi kim quang phủ xuống thì lông vũ trên thân thể Hoàng Thiên dựng đứng hẳn lên tựa như đao nhọn, điên cuồng chặt chém lên thân thể cửu thải cự mãng. Ngay tức khắc, trên bầu trời vang lên những tiếng choang choang không ngớt, hoa lửa bắn tung tóe xuống tựa như một cơn mưa lửa vậy.

"Phì phì..."

Gặp sự giãy dụa phản kích của Hoàng Thiên, trong đôi mắt của cự mãng chợt thoáng hiện một cơn giá buốt. Chỉ thấy đầu rắn nhoáng một cái, hơn mười chiếc vây rắn bảy màu đột nhiên từ dưới miệng nó rơi xuống, rồi sau

đó trong ánh mắt kinh hãi của mọi người chợt nhanh chóng biến hóa thành mấy chục con Thất Thái Thôn Thiên Mãng vô cùng to lớn. Sau đó, đuôi chúng cuộn lại đan vào nhau thành xà vồng siết chặt Hoàng Thiên lại. Đến cuối cùng, hơn chục con Thất Thái Thôn Thiên Mãng đồng thời ngửa mặt lên trời gầm rú, tức thì xà vồng đột nhiên thu nhỏ lại bằng một tốc độ mắt thường có thể thấy được!

"Rầm rầm rầm!"

Tốc độ co rút của xà vồng nhanh đến khủng bố. Ở thời điểm nó thu nhỏ lại, một lực ép không thể tưởng tượng nổi trong xà vồng bỗng hình thành, thậm chí cả không gian lân cận cũng đã cùng sụp đổ trong nháy mắt.

"Xèo... xèo!"

Ở sâu trong trung tâm của áp lực, cho dù với thực lực của Hoàng Thiên cũng bắt đầu kinh hoảng khiếp vía. Nếu như bị đánh trúng, mạnh như hấn thì hôm nay dù không chết cũng trọng thương, nên lập tức sinh ra thoái ý. Thân thể khổng lồ rung lên quỵ đi, cường hoành làm vòng vây của Cửu Thái Thôn Thiên Mãng nơi lỏng ra một ít. Ngay sau đó, thân thể khổng lồ của hấn bùng phát kim quang rồi thu nhỏ lại bằng một tốc độ nhanh như chớp giạt, đến cuối cùng hóa thành một bóng người trong mắt chúng nhân.

Lại một lần nữa hóa thành hình người, đôi cánh sau lưng của Hoàng Thiên bắt đầu đập mạnh tạo nên những tiếng nổ lớn. Thân hình hấn xuyên thấu không gian, lao ra ngoài xà vồng một cách mạnh mẽ.

"Rầm!"

Tốc độ Hoàng Thiên cực nhanh và mãnh liệt. Đôi cánh của hấn chỉ chợt lóe lên, ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc đã lao ra ngoài khe hở của xà vồng nhanh như điện. Có điều, thời điểm khi hấn cảm thấy an toàn sống sót thì một bóng đen khổng lồ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, một cái đuôi rắn rục rờ hung hăng quét lên thân thể hấn. Âm thanh bùng nổ khiến mặt đất phía dưới lồm xồm, tạo thành một cái hố khổng lồ to gần ngàn trượng.

Bị chiếc đuôi cứng rắn này đánh trúng, Hoàng Thiên phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ. Sức mạnh khổng lồ của nó đã khiến ngũ tạng lục phủ bên trong thân thể hấn bị đánh đến lệch khỏi vị trí, mà thân hình thì

bay vút xuống như đạn pháo, cuối cùng nện vỡ một ngọn núi thành bụi phấn trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, rồi tiếp tục kéo lê trên mặt đất thành một cái rãnh sâu dài ngàn trượng mới từ từ chậm lại...

Bốn phía chân trời, từng ánh mắt nhìn về cái rãnh khổng lồ sâu ngút mắt, đều không hện mà cổ họng đều giàn giụa. Lại nhìn tiếp về phía Cửu Thái Thôn Thiên Mãng trên bầu trời mà trong mắt mỗi người đều ánh lên vẻ hoảng loạn. Sức mạnh đáng sợ như vậy, cho dù cường giả Đấu Thánh bình thường, e rằng chỉ trúng một đũa đã tan thành huyết vụ. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"O... Ặc!"

Giờ phút này, những cường giả của Thiên Yêu Hoàng Tộc đều cảm thấy toàn thân cứng đờ, mặt mũi thất thần. Dưới uy áp không gì sánh nổi trên bầu trời ép xuống, không có bất kỳ một tên nào dám bước lên trước giải cứu cho Hoàng Thiên.

Khi cả mảnh đất trời đều lâm vào yên tĩnh, Cửu Thái Thôn Thiên Mãng khổng lồ đang trên không trung kia chợt bộc phát ra hào quang rực rỡ muôn màu đẹp mê người. Bỗng nhiên, thân thể to lớn đã nhanh chóng thu nhỏ lại, sau cùng biến thành một cô gái xinh đẹp cùng với những đường cong hút mắt trong vô số ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Trên bầu trời quang hoa từ từ tán đi, bóng dáng yêu kiều ấy đã xuất hiện trong từng ánh mắt.

Kiều diễm mà lạnh lẽo! Họa quốc ương dân!

Ngay lần đầu tiên trông thấy dung nhan lạnh lùng mà quyến rũ ấy, nhịp tim rất nhiều người bỗng lặng lẽ đập nhanh hơn. Vóc dáng như vậy có thể nói là tuyệt thế vu vật!

Trên bầu trời, khi bóng hình xinh đẹp kia hiện thân, ngọc thủ của nàng khẽ vẫy về phía mấy con Thất Thái Thôn Thiên Mãng. Ngay sau đó, chúng liền gào thét rồi cuối cùng hóa thành từng luồng hào quang bảy màu tiến nhập vào thân thể nàng.

"Những vật kia vậy mà lại là linh hồn thể của Thất Thái Thôn Thiên Mãng?"

Lúc Thái Lâm thu bọn chúng về thì đám người Yêu Minh cũng kinh hãi phát hiện ra, mấy con Thôn Thiên Mãng kia không phải do năng lượng ngưng tụ thành mà chính linh hồn của Thôn Thiên Mãng!

Hơn mười linh hồn Thất Thái Thôn Thiên Mãng!

Vừa nghĩ đến đây thì cho dù là Yêu Minh thì đầu óc cũng trở nên mê muội hẳn, còn đám trưởng lão của Cửu U Địa Minh Mãng tộc thì không chỉ thất thần mà dường như giống người đần độn vậy. Thất Thái Thôn Thiên Mãng vốn có số lượng ít đến đáng thương nhưng làm sao lại xuất hiện một lần đến hơn mười con, nhiều như vậy sao?

Đối với sự khiếp sợ của bọn họ, Thái Lâm trên bầu trời cũng không thèm để ý đến. Ánh mắt lười biếng mà lạnh như băng chậm rãi đảo qua phiến thiên địa này như dáng điệu nữ hoàng đang quan sát thần dân. Nó lạnh lùng mà uy nghiêm, nhưng chẳng qua cứ hễ ai bị ánh mắt này quét phải thì trái tim đột nhiên lại đập thành thịch. Một số người tâm trí không kiên định thì sắc mặt đã ửng đỏ, đầu khí trong người trở nên rối loạn.

Đôi tròng mắt quyến rũ lướt qua một góc nhỏ gần kề bên cạnh thì chợt lóe hào quang rồi mở lớn. Liền đó, nàng khẽ xoay đầu nhìn về phía sau cách đó không xa. Nơi ấy có một thanh niên mặc áo đen miệng đang nở một nụ cười dịu dàng đang lơ lửng trên không, trong đôi ngươi đen nhánh tràn đầy nỗi vui mừng khôn xiết.

Khi ánh mắt nàng đọng lại trên bóng người trẻ tuổi ấy, đôi môi hút hồn cũng chậm chậm vẽ nên một đường cong như hoa mẫu đơn vừa hé nở, thật quyến rũ say lòng người. Hơn nữa, còn đẹp đến kinh tâm động phách!

-----oOo-----

Chương 1541: Biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Thái Lâm cười rục rờ, tâm thần Tiêu Viêm cũng có chút hoảng hốt, mất một lúc mới có thể khôi phục lại bình thường. Hắn khẽ cười, giọng nói đầy vui vẻ: "*Nàng bé quan xong rồi à?*"

"Ừm..."

Thải Lâm mỉm cười đầy dịu dàng, đôi mắt nhỏ hút hồn của nàng chậm rãi đảo qua trên người Tiêu Viêm, đôi lông mày cong vút như vàng trắng khẽ nhíu lại, mỉm cười nói: *"Thực lực của huynh lại tăng lên không ít nha!"*

"Làm sao so sánh với nàng được..."

Tiêu Viêm giang tay ra, ánh mắt nhìn nàng có chút bất đắc dĩ. Từ biểu hiện của Thải Lâm khi xuất tràng mà nói thì xem ra sau khi bế quan thực lực đã tăng đến mức đáng sợ. Điều này khiến cho Tiêu Viêm không biết phải nói như thế nào. Hắn cũng từng đi qua đáy Hoàng Tuyền nhưng không cảm giác được dưới đó không có chỗ nào khác lạ cả. Nhưng tại sao khi Thải Lâm đi vào cái chỗ bình thường ấy thì lại nhận được nhiều chỗ tốt như vậy? Loại phúc duyên to lớn như thế nếu như nói không hâm mộ thì thật sự quá giả dối!

"Ừm..."

Thải Lâm bước đi nhẹ nhàng, trên người mang theo mùi hương mê hoặc, tiến đến gần Tiêu Viêm. Nàng chớp chớp mi, ngọc chỉ mảnh khảnh đột nhiên điểm nhanh như chớp về phía Tiêu Viêm, trên đầu ngón tay cửu thái quang mang như ẩn như hiện ẩn chứa luồng năng lượng kỳ dị từ từ khuếch tán ra.

Nhìn thấy thế, Tiêu Viêm không khỏi lắc đầu, nắm chặt bàn tay lại, hỏa diễm màu phấn hồng phóng ra ngay trước mặt. Bên kia ngọc chỉ của Thải Lâm cũng hiêm hiêm dừng lại ở phía ngoài hỏa diễm. Thải Lâm lờm lờm Tiêu Viêm, trong lòng thoáng có chút tiếc hận mở miệng: *"Còn tưởng rằng lần này xuất quan có thể vượt qua được huynh."*

Đến bây giờ nàng vẫn nhớ như in cảm giác lực lượng bản thân viễn siêu hơn Tiêu Viêm. Nhưng giờ thì chuyện đó không thể xảy ra được nữa, nghĩ lại làm nàng thấy buồn lòng.

Tiêu Viêm có vẻ bất đắc dĩ, Thải Lâm sau khi xuất quan xong lại giống như trở về Nữ Vương Mỹ Đô Toa của quá khứ thêm một lần nữa vậy, rất khó có thể hàng phục. Nhìn nàng, Tiêu Viêm cảm thấy sự lạnh lùng nhưng lại xinh đẹp quyến rũ, hơn nữa trong người nàng toát ra sự tự tin vô cùng.

"Tốt rồi, không nghĩ ngợi lung tung nữa. Thực lực hiện tại của nàng đã đến mức nào rồi?" Tiêu Viêm khẽ nở nụ cười đầy khổ sở, chột nghiêm mặt hỏi han vì cảm giác linh hồn của hắn không cách nào phát giác được thực lực chính xác của nàng. Điều này cũng không phải do nàng quá mạnh mẽ mà là do khí tức của Thái Lâm quá mức kỳ dị, căn bản không cách nào ước lượng được.

"Có lẽ là Tứ tinh Đấu Thánh." Khi nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm có chút nghiêm túc thì Thái Lâm mỉm cười vui vẻ. Thật ra mà nói thì cho dù thực lực của nàng mạnh mẽ ra sao, trước mặt người ngoài cường hoành như thế nào thì khi ở trước mặt nam nhân của mình, nàng vẫn thể hiện sự ôn nhu như bình thường, giống hệt người vợ hiền luôn nghe lời trượng phu của mình vậy.

"Hình như lực đạo của một kích kia không giống như là công kích mà Tứ tinh Đấu Thánh có thể thi triển ra...?" Lòng mày Tiêu Viêm chau lại. Hắn nhớ rõ lúc trước Thái Lâm thi triển Xà Vĩng Thu Súc thì cho dù mạnh mẽ như Hoàng Thiên cũng đành tạm lánh phong mang mà thôi. Điều đó đối với Tứ tinh Đấu Thánh mà nói tựa như nhiệm vụ bất khả thi vậy. (dg: cái này cần hỏi Tom Cruise)

"Đó là do muội mượn ngoại lực...!" Đối với Tiêu Viêm thì Thái Lâm tự nhiên sẽ không giấu diếm chuyện gì. Nàng bước lại gần Tiêu Viêm, sau đó khẽ nâng ngọc thủ lên, óng tay áo tuột xuống để lộ cánh tay như ngọc như ngà. Phía trên cổ tay hiện ra một mảnh thất thải xà vân dài hẹp chạy dọc theo cánh tay. Chỉ có điều một số ít xà vân lộ ra bên ngoài lại tạo ra một loại hấp dẫn khác thường khiến người xem không nhìn được muốn tiếp tục tìm hiểu. (dg: cái này thì ta cũng muốn)

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Tiêu Viêm cũng xẹt qua một chút vẻ kỳ dị. Trong ánh mắt hâm mộ của rất nhiều người, bàn tay hắn nắm lấy cái cổ tay trắng như tuyết của Thái Lâm, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ mảnh dài hẹp thất thải xà vân. Một lát sau, trong mắt hắn hiện lên vẻ ngưng trọng cùng khiếp sợ, bởi vì hắn phát hiện ra những xà vân này rõ ràng đều có Sinh Mệnh Lực của riêng mình. Điều đó nói lên rằng chúng không phải là năng lượng thể, mà là Thất Thái Thôn Thiên Mãng chân chính!

"Dưới đáy của Cửu U Hoàng Tuyền ẩn dấu sào huyệt của Thất Thái Thôn Thiên Mãng nhất tộc, muội đã lấy được truyền thừa của các vị tiền bối.

Tuy rằng những linh hồn này đều bị hư hao nhưng khi muội thức tỉnh bọn họ thì ai nấy đều bám vào trong cơ thể muội, đồng thời muội cũng dựa vào lực lượng của bọn họ để có thể chống lại Hoàng Thiên, nếu không chỉ dựa vào lực lượng của bản thân thì không cách nào đánh thắng được hẳn cả." Thái Lâm nhẹ nhàng giải thích.

"Thì ra là thế...!"

Nghe được Thái Lâm giải thích đơn giản nhưng trong lòng Tiêu Viêm lại giật thót. Ai cũng không thể ngờ tới tại dưới đáy Cửu U Hoàng Tuyền lại tồn tại di tích sào huyết của Thất Thái Thôn Thiên Mãng nhất tộc. Thái Lâm có thể gặp được điều đó quả thật đúng là thiên đại cơ duyên. Trên thế gian này vốn có vô số những điều kỳ lạ, hẳn có thể đạt được Tịnh Liên Yêu Hỏa thì người khác tự nhiên cũng có được kỳ ngộ của mình.

"Sẽ không có vấn đề gì chứ...?" Ngón tay của Tiêu Viêm khẽ điểm điểm trên xà vân trên tay Thái Lâm, miệng hỏi thăm ân cần.

"Những tiên bối này mặc dù là tàn hồn nhưng mà lại không phải là linh hồn hoàn chỉnh nên từ góc độ khác mà nói thì bọn họ là bị ta đem ra sử dụng" Thần sắc của Thái Lâm thoáng có chút âm đạm mà nói.

Nghe vậy thì Tiêu Viêm lúc này mới yên lòng, an ủi: *"Không có việc gì là tốt rồi, sau này nếu có cơ hội thì chúng ta sẽ xem có cách nào chữa trị linh hồn của bọn họ hay không, bất quá việc cấp bách trước mắt là phải giải quyết phiền toái hiện tại."* Đang nói chuyện thì ánh mắt của Tiêu Viêm cũng chuyển hướng về phía ngọn núi phé tích ở cách đó không xa, có thân ảnh đang giãy dụa bay lên chật vật vô cùng. Hẳn chính là Hoàng Thiên đã gặp phải trọng kích của Thái Lâm.

Thái Lâm ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp của nàng cũng chuyển hướng nhìn về phía Hoàng Thiên, vẻ mặt ôn nhu dịu dàng trước đó nhanh chóng thu lại mà thay vào đó là sát ý ngút trời. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Khục..."

Vô số ánh mắt hiếu kỳ nhìn vào làm cho Hoàng Thiên thấy không thoải mái, ho khan kịch liệt rồi quệt tay xóa đi vết máu trên miệng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Tiêu Viêm và Thái Lâm. Trong nội tâm hẳn hiện lên chút

bồi rồi, nếu chỉ có một mình Tiêu Viêm thì hẳn không hề sợ hãi, nhưng đằng này lại xuất hiện thêm Thái Lâm, người vừa hiện thân đã đánh hẳn đến mức lên bờ xuống ruộng, nếu còn liên thủ nữa thì hẳn tiêu cmnl. (biên chém)

"Mẹ kiếp, nếu sớm biết nữ nhân của tên Tiêu Viêm kia lại là Cửu Thái Thiên Thiên Mãng thì bốn vương sống chết cũng không nhúng tay vào việc này. Thật là số con rệp!" Hai mắt Hoàng Thiên chớp chớp, trong lòng đã có chút hối hận. Vốn dĩ hẳn cho rằng việc này sẽ không có phiền toái gì nhưng ai mà ngờ được lại xuất hiện biến cố như thế.

Trong lúc Hoàng Thiên đang trầm mặc thì phiến Thiên Địa này cũng trở nên yên tĩnh, một số cường giả của Thiên Yêu Hoàng Tộc hai mặt nhìn nhau mà không dám mở miệng nói chuyện. Ngay cả Hoàng Thiên là người cường đại nhất trong mắt bọn chúng mà còn bị đánh đến thê thảm như thế, khiến cho ngạo khí trước đó của bọn chúng sớm bay biến sạch sẽ.

"Ha ha, Hoàng Thiên tộc trưởng, người hiện tại vẫn còn ý định tiếp tục bắt người nữa sao?" Tiêu Viêm liếc nhìn về phía Hoàng Thiên đang trầm mặc, rôt cục cũng mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

Nghe vậy Hoàng Thiên khẽ run lên, sắc mặt hẳn âm trầm bất định biến ảo một hồi rồi mới khàn giọng nói: *"Tiêu Viêm, lần này bốn vương thua..."*

Ngay khi Hoàng Thiên vừa nói ra những lời đó thì lập tức mảnh không gian này vang lên những âm thanh xôn xao. Ai cũng không thể ngờ tới nhân vật đại danh鼎鼎 trong Thú Vực là tộc trưởng của Thiên Yêu Hoàng Tộc lại chính miệng nhận thua!!!

"Hoàng Thiên, người không phải sẽ ngậy thơ cho rằng một câu nhận thua là mọi việc sẽ chấm dứt đó chứ..." Trong lời nói của Tiêu Viêm có chút chế nhạo, cùng với đó thì hàn ý cũng bắt đầu xuất hiện trong mắt hắn. Nếu như hôm nay hắn đến trễ một chút thì sợ rằng Thái Lâm sẽ xuất hiện một vài vấn đề khi đang tu luyện, mà nếu như thật sự như thế thì Tiêu Viêm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy chứ?

"Giết..." Thái Lâm đang ở bên cạnh thân nhiên nói ra một câu, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Nhìn thấy hai người Tiêu Viêm dây dưa không dứt khiến sắc mặt của

Hoàng Thiên càng khó coi hơn, hắt lạnh lùng nói: *"Lời cần nói cũng đã nói, nhưng nhận thua không có nghĩa là bốn vương sợ các ngươi. Tuy hai người các ngươi hợp lại thì thật sự bốn vương không đánh lại nhưng ít nhất cũng kéo theo một người trong các ngươi chôn cùng."*

Nghe vậy tròn mắt Tiêu Viêm khẽ híp lại, trong mắt hắt hàn ý càng thêm dày đặc, mà quanh thân Thái Lâm ở bên cạnh hiện lên cửu thải quang mang thêm lần nữa. Xa xa, Yêu Minh nhìn thấy một màn này lại há miệng ra như cái bát nhưng cuối cùng cũng không có nói gì. Từ góc độ của hắn mà nói thì nếu đám người Tiêu Viêm thật sự giết chết Hoàng Thiên thì chẳng có tốt gì, thay vào đó Thiên Yêu Hoàng Tộc tất nhiên sẽ điên cuồng trả thù. Đối diện với một trong ba đại tộc quần là Thiên Yêu Hoàng Tộc thì cho dù là Thiên Phủ liên minh cũng sẽ cảm giác hết sức đau đầu, mà lỡ nếu đến lúc tối hậu đám người Hồn Điện lại âm thầm nhúng tay thì Thiên Phủ liên minh sẽ có nguy cơ bị tiêu diệt.

"Các ngươi..."

Sắc mặt của Hoàng Thiên có chút âm trầm nhưng trong lòng hắn thì lại có chút đắng chát. Với tình trạng hiện tại của hắn thì nếu thật sự đối phó với sự liên thủ của Tiêu Viêm cùng Thái Lâm thì bảy tám phần mười là hắn sẽ dữ nhiều lành ít.

"Tiêu Viêm, bốn vương nói cho ngươi biết một tin tức, có lẽ ngươi sẽ không có hứng thú muốn dừng lại ở chỗ này..." Ánh mắt Hoàng Thiên lập loè một hồi rất cục hung hăng cắn răng một cái, trầm giọng nói.

"Sao? Nói một chút nghe thử..." Nghe thấy thế, Tiêu Viêm lông mày cũng chau lên, sắc mặt bình tĩnh nói.

"Ngươi có phải cảm thấy nghi ngờ vì sao bốn vương sớm không sớm, muộn không muộn lại hưng sư động chúng ở thời điểm này, khiến ngươi từ Trung Châu chạy tới đây?"

Sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Hoàng Thiên, nói: *"Vì sao?"*

Hoàng Thiên thấy thế khẽ nhếch môi nhưng cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: *"Hình như ngươi cùng Thái Hư Cổ Long nhất tộc có quan hệ rất không tồi?"*

Sắc mặt Tiêu Viêm từ từ trở nên khó coi, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an...ngữ khí âm trầm nói: *"Ngươi không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn ít ỏi của ta..."*

"Hắc hắc, bốn vương nếu là ngươi thì hiện tại sẽ ngay lập tức chạy tới hư vô không gian, nếu không thì cũng chỉ có thể đến mà nhật xác của vị tân Long Hoàng kia thôi." Hoàng Thiên hắc hắc cười lạnh, tiếp tục nói: *"Mới tí tuổi đầu nên không biết trời cao đất rộng là gì! Cô nàng thật sự cho rằng Thái Hư Cổ Long tộc dễ dàng thống nhất như vậy sao...?"*

Sắc mặt của Tiêu Viêm lúc này đã hoàn toàn âm trầm, đột nhiên giờ thủ chương lên, chỉ thấy Long Ấn nguyên bản vẫn tồn tại trong lòng bàn tay hắn đang trở nên nhạt dần đi khiến tay chân hắn bỗng trở nên lạnh như băng.

"Đi thôi!"

Không nói thêm lời gì, Tiêu Viêm một chương liền trực tiếp xé rách hư không ở trước mặt, cũng không dài dòng liền xông thẳng vào trong. Thái Lâm đang ở phía sau hắn cũng vội vàng đi theo, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

"Hoàng Thiên, chuyện hôm nay ta ghi sổ. Nếu mà Tử Nghiên xảy ra chuyện gì thì đừng trách ta đánh cho Thiên Yêu Hoàng Tộc gà bay chó chạy..."

Hoàng Thiên nhìn về thân ảnh hai người Tiêu Viêm đang lo lắng mà bỏ đi, nụ cười lạnh ở trên mặt càng thêm đậm, nhưng khi nghe âm thanh từ trong hư không truyền lại thì thân thể hắn liền trở nên cứng ngắc như bị ngâm trong hầm băng.

-----oOo-----

Chương 1542: Hóa Long ma trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở U Minh địa mạch, đám người Yêu Minh nhìn hai người Tiêu Ảnh và

Thải Lân đang xé rách hư vô không gian với vẻ mặt ngạc nhiên. Hiển nhiên, bọn họ có chút mù mờ không rõ tại sao hai người lại rời đi đột ngột như vậy...

"Hư vô không gian là địa bàn của Thái Hư Cổ Long nhất tộc. Nhìn hai huynh đệ khản trương như thế, chẳng lẽ ở đó lại xuất hiện tranh chấp?"

Yêu Minh cũng không ngốc, suy nghĩ một chút liền đoán được vài phần. Chẳng qua, nơi đây còn có một cục diện rối rắm nên hắn không cách nào bứt ra được. Hắn cũng chỉ biết cầu nguyện cho Tiêu Viêm cùng Thải Lân có thể dựa vào năng lực bản thân để giải quyết những phiền toái này.

"Hừ!!! Chờ các ngươi tranh đấu đến lưỡng bại câu thương, lúc đó tiện nghi cho Thiên Yêu hoàng tộc chúng ta."

Trên bầu trời, Hoàng Thiên nhìn chỗ hai người Tiêu Viêm biến mất, miệng cười lạnh, tiếp đó xoay người mạnh mẽ lướt đi... Những cường giả Thiên Yêu Hoàng tộc nhìn hai người Tiêu Viêm bộ dạng vội vàng, trong lòng cũng xám xịt. Bọn họ biết rõ, nếu không phải Tiêu Viêm cùng Thải Lân đột nhiên rời đi, bọn họ muốn toàn thân trở lui quả thật không đơn giản như vậy.

Đối với chuyện Thiên Yêu Hoàng tộc thối lui, Cửu U Địa Minh Mãng tộc cũng không ngăn trở mà chỉ đành thờ dài, đồng thời bắt đầu thu dọn chiến trường.

Không gian loạn lưu trong hư không như ác ma bóng tối yên lặng ẩn núp, lặng lẽ xé nát tất cả mọi thứ mà nó tiếp xúc.

"Vèo!"

Trong hư vô yên tĩnh không một tiếng động, hai chiếc cầu vòng lao vút qua như tia chớp, mang theo khí lưu cuồng mãnh làm cho phiến hư vô không gian vang dội rầm rầm không dứt.

Thi triển tốc độ đến mức tận cùng, sắc mặt Tiêu Viêm âm trầm. Kể từ sau khi đánh tan tam đại Long vương, tình thế của Thái Hư Cổ Long đối với Đông Long đảo mà nói, quả thật tương đối hài lòng. Theo cục diện này, muốn thống nhất hoàn toàn cũng không phải là không được. Tuy rằng Tam đại Long vương bị thương chạy thoát có thể tạo thành trở ngại cho việc

thống nhất toàn tộc, bởi vì thực lực của bọn họ sẽ không tạo thành được phiên toái lớn nào.

Tiêu Viêm vốn cho là như vậy, nhưng hôm nay lại xuất hiện tình huống này làm cho hắn hiểu được tình hình sợ rằng còn phức tạp hơn nhiều.

"Long Án ngày càng nhạt, tình huống của Tử Nghiên ngày càng xấu đi. Chết tiệt! Nói cho cùng, Cổ Long nhất tộc đã phát sinh chuyện gì?"

"Phương hướng Long Án truyền đến cũng không phải là Đông Long đảo, xem ra Tử Nghiên không ở trên Đông Long đảo rồi!"

Tiêu Viêm nắm chặt tay từ từ đè nén tức giận trong lòng, Thanh Hồng Cốt Dực sau lưng rung lên, tốc độ lần nữa tăng lên, điên cuồng theo hướng cảm ứng với Long Án truyền đến mà vụt mạnh lao đi.

Phía sau Tiêu Viêm, Thái Lâm nhìn thấy bộ dạng lo lắng của hắn như vậy cũng đành lắc đầu bất đắc dĩ, cố gắng giữ im lặng đi theo sau.

Một nơi nào đó trong hư vô không gian, huyết quang bắt đầu lan tỏa, cho dù cách xa ngàn dặm cũng ngửi rõ mùi tanh tươi đó.

Nơi phát ra huyết quang là một tòa cự đảo trôi nổi lơ lửng trong không gian hư vô, cự đảo đầy rẫy màu đỏ như được máu tươi nhuộm thấm lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

Xung quanh cự đảo, chi chít thân ảnh trên bầu trời bao vây lấy nó. Sắc mặt sợ hãi mà oán độc nhìn về phía Long đảo kia, bắt đầu hiện lên vẻ phẫn nộ.

"Hóa Long ma trận! Hóa Long ma trận! Bắc Long Vương khôn kiếp! Đây là Cổ Long nhất tộc cấm thuật, từ vài ngàn năm trước đã bị tiêu hủy, hắn làm sao có thể thi triển?"

Phía trên cự đảo, một lão giả râu trắng như cước đang tức giận gào thét...

Nghe được tiếng gầm của hắn, các trưởng lão Đông Long đảo cũng trầm mặt. Loại cấm thuật này cũng chưa từng nghe nói qua.

"Năm đó, người trông giữ bí thuật của Cổ Long nhất tộc tựa hồ là ông cố của Bắc Long Vương. Hóa Long ma trận cũng do hắn tiêu hủy, nhưng tội

cùng có giấu diếm lưu lại hay không thì không ai rõ ràng lắm." Chúc Ly trưởng lão chân chờ một chút, mở miệng nói.

Hóa Long ma trận, cấm thuật của Thái Hư Cổ Long nhất tộc. Trận pháp này do một vị có thực lực bình thường trong tộc sáng chế. Khi hình thành trận pháp, trừ người làm trận nhãn, còn lại tất cả những người bị vây bên trong sẽ bị chấn nát thành máu, cuối cùng để cho người làm trận nhãn cắn nuốt hấp thu, giúp hắn tăng lên thực lực. Có điều, trận pháp này quá tàn nhẫn nên bị liệt vào cấm thuật, sau đó bị tiêu hủy. Không ai ngờ được hôm nay Bắc Long Vương lại có thể thi triển ra.

Hơn nữa, để cho mọi người ghê tởm chính là, kẻ điên này lại trực tiếp thi triển đại trận ngay trên Bắc Long đảo. Phải biết rằng, bởi vì ba đảo liên minh nên hiện tại có không ít cường giả tụ tập ở chỗ này. Như vậy, trừ số ít cường giả có thể thoát thì phần lớn còn lại sẽ hóa thành máu huyết bị Bắc Long Vương cắn nuốt.

Khi Bắc Long Vương cắn nuốt nhiều tộc nhân như vậy, thực lực của hắn đã đến một tầng thứ cực kỳ đáng sợ...

"Ha ha! Bé con chưa dirt sữa! Bốn vương vốn muốn cho ngươi sống thêm một thời gian ngắn. Không nghĩ tới ngươi lại đem người giết hết. Cũng tốt, Bốn vương đang ngại không đủ tế phẩm! Nếu cắn nuốt ngươi, huyết mạch của Bốn vương nhất định vượt qua tất cả tiền nhân của Thái Hư Cổ Long tộc. Đến lúc đó, ta chính là đệ nhất Tổ từ trước đến nay!"

Một vùng huyết quang nồng nặc máu tươi, bao phủ cả đảo lớn, từ bên trong truyền ra tiếng cười điên cuồng. Chợt một luồng năng lượng ba động kinh khủng tràn quét ra, hai bóng người kịch liệt giao thủ làm cho huyết vụ bị đánh tan tác trước mắt đám người.

Một trong hai đạo thân ảnh đó là Tử Nghiên, chẳng qua tình huống bây giờ không tốt cho lắm. Gương mặt nàng tái nhợt, hơi thở nặng nề như hít phải chất dịch vậy. Đồ Long kiếm đã được gọi ra, nhưng hiển nhiên hiệu quả của nó đã không còn mạnh mẽ như trước.

Đối diện Tử Nghiên là một bóng mờ dường như không phải nhân loại. Thân hình nó to lớn, da thịt toàn thân như vật sống không ngừng ngo nguậy. Trên thân thể có một dòng máu tươi không ngừng tràn ra từ lỗ chân lông, nhìn giống như huyết ảnh. Trên vai hắn có một cái đầu khổng lồ kỳ

lạ bao gồm ba gương mặt người. Hiển nhiên chính là Tây Long Vương, Nam Long Vương và Bắc Long Vương!. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

Ba khuôn mặt trên một cái đầu như vậy làm cho người xem cảm giác buồn nôn ghê tởm.

"Keng keng!!!"

Quái vật ba mặt luôn cười toe toét, máu tươi theo khoe miệng tràn ra, sáu con mắt đỏ quạch đầy cuồng bạo tựa như dã thú. Hơn nữa, quái vật còn nắm một thanh cự kiếm giống như được tạo bởi một chất lỏng màu vàng. Tuy trong màu vàng có pha lẫn màu máu nồng nặc, nhưng khi đụng vào Đồ Long kiếm trên tay Tử Nghiên lại phát ra thanh âm sắt thép va chạm, không chút nào thua kém. Ngược lại, thỉnh thoảng còn bức Tử Nghiên vào tình thế cực kỳ nguy hiểm trong từng đợt giao phong.

"Bắc Long Vương, Ngươi là một súc sinh! Tây Long Vương và Nam Long Vương là cùng ngươi liên minh. Ngay cả bọn họ ngươi cũng không buông tha, lại cắn nuốt linh hồn của họ, biến thành quái vật như vậy!!!" Ánh mắt bốc lửa nhìn quái vật đầm đìa máu tươi, Tử Nghiên nổi giận mắng.

"Khắc khắc... hai tên phé vật đã bị ngươi đánh cho trọng thương, coi như có khổ hãn cũng khó làm nên chuyện. Còn không bằng tiện nghi cho Bốn vương, tuy nói ta ăn thân thể bọn chúng nhưng đã đáp ứng giúp bọn hãn báo thù!" Khuôn mặt Bắc Long Vương trên đầu quái vật cười quái dị, liên tục khua nhanh cự kiếm bỏ ra vô số kinh phong đáng sợ, bức Tử Nghiên liên tiếp bại lui. Nhờ nuốt sống Tây Long Vương và Bắc Long Vương, hơn nữa dựa vào Hóa Long ma trận cắn nuốt thêm không ít cường giả, thực lực của Bắc Long Vương đã vượt xa Tử Nghiên. Nếu không phải kiêng kỵ Đồ Long kiếm trong tay của Tử Nghiên, thì nàng sớm táng thân ở trong tay Bắc Long Vương rồi.

Đôi mắt với Bắc Long Vương đang điên cuồng tấn công, Tử Nghiên cắn chặt răng ngọc chống đỡ quyết liệt. Bởi vì có Hóa Long ma trận, cường giả Đông Long đảo không dám đặt chân vào trong đó. Nếu không, vừa vào trong lập tức biến thành máu huyết, trở thành thức ăn bổ dưỡng cho hãn ta.

"Bắc Long Vương! Thi triển Hóa Long ma trận, ngươi sớm muộn cũng bị sát lục làm cho lý trí mơ hồ, biến thành một con dã thú chỉ biết giết chóc!"

"Khắc khắc... dã thú thì dã thú! Chỉ có Bôn vương mới thông nhất được Thái Hư Cồ Long nhất tộc, cũng chỉ có ta mới xứng làm Long Hoàng!"

Cười rộ lên quái dị, hai bàn tay Bắc Long Vương đột nhiên chụp mạnh về phía trước một trảo, chỉ thấy ba tên Cồ Long nhất tộc về mặt thống khổ bị nắm lên. Sau đó bọn họ trở thành vũ khí, bị ném mạnh tới Tử Nghiên.

"Long Hoàng đại nhân! Ngài không phải là muốn cứu người sao? Khắc khắc... Bôn vương sẽ cho ngươi cứu đủ!"

Nhìn những bóng người bị bao quanh bởi huyết quang đang mạnh mẽ lao vút đến, Tử Nghiên cắn chặt răng lướt nhanh đến. Ngọc chưởng như tia chớp vỗ vào tầng kim quang bắt đầu khởi động trên cơ thể ba người, đánh tan những tia máu rồi lại đẩy ra một cỗ ám kính, ném họ ra ngoài Hóa Long ma trận.

"Khắc khắc... thật là một Long Hoàng tốt nha! Bôn vương cũng có phần không nữa..."

Tử Nghiên vừa ném ba người ra ngoài thì huyết quang chợt lóe lên trước mặt, thân hình Bắc Long Vương tựa như quỷ mị hiện ra. Khuôn mặt lạnh lẽo đầy dữ tợn, bàn tay to nhuốm máu đánh thẳng lên vai Tử Nghiên.

"Phụt!"

Kình lực kinh khủng từ bả vai tuôn mạnh vào trong cơ thể, còn mang theo tính chất ăn mòn mạnh mẽ lẫn với mùi máu tanh hôi, trong nháy mắt làm cho trong cơ thể Tử Nghiên đau như xé ruột. Khóe miệng nàng phụt ra một dòng máu tươi, thân thể cũng mềm mại lắc lư rồi bay ngược ra trước ánh mắt lo lắng của đám người.

"Hết thầy đã kết thúc! Vương giả của Thái Hư Cồ Long nhất tộc...!!!"

Bắc Long Vương điên cuồng nhìn Tử Nghiên đã hoàn toàn suy yếu, trong miệng vang lên tiếng cười đầy dữ tợn. Chỉ một bước đã tới trước mặt nàng, bàn tay hóa chưởng đánh thẳng thiên linh cái Tử Nghiên.

"Ha ha...!"

Cười quái dị không ngừng, tốc độ Bắc Long Vương không giảm nhưng đột nhiên khi bàn tay vừa chạm vào đỉnh đầu Tử Nghiên thì một ngọn lửa màu hồng phấn dâng lên trên đỉnh đầu của hắn. Nhiệt độ kinh khủng làm cho bàn tay của Bắc Long Vương đột nhiên dừng lại, thân hình vẫn trên không mà sắc mặt cũng trở nên âm trầm. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn về hư không, một âm thanh lạnh lẽo vang dội...

"Tiêu Viêm! Lăn ra đây cho Bỏn vương!!!"

-----oOo-----

Chương 1543: Hủy Diệt Hỏa Thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bắc Long Vương gầm lên thịnh nộ, âm thanh vang vọng trong huyết trận vốn yên tĩnh rồi cuối cùng khuếch tán ra xa.

"Phụt!"

Tiếng quát của Bắc Long Vương vừa mới dứt, ngọn lửa hồng phấn trên đỉnh đầu Tử Nghiên liền phồng lên rồi hóa thành lồng lửa vững vàng bao bọc và cách li Tử Nghiên. Khi huyết vụ xung quanh tiếp xúc với lồng lửa thì lại tuôn ra từng đợt tiếng vang xèo xèo rồi hóa thành mây khói.

"Bắc Long Vương, quả nhiên là người quấy rối!"

Lồng lửa dừng lại, không gian bên cạnh Tử Nghiên chợt bỗng bành. Hai bóng người bỗng dần xuất hiện, đúng là Tiêu Viêm cùng Thái Lâm đã đến.

"Là Tiêu Viêm!"

Việc Tiêu Viêm và Thái Lâm bất ngờ xuất hiện khiến cho tất cả mọi người trên Đông Long đảo chú ý. Một tràng âm thanh hoan hô vang lên nhưng cũng không được lâu, gương mặt các trưởng lão lại một lần nữa dăm chiêu. Bọn họ đã biết Tiêu Viêm cũng là cường giả Đấu Thánh nhưng cục diện hiện tại, Đấu Thánh bình thường tiến vào cũng chỉ có đường chết.

Nghĩ đến đây, nhiều người lại tiếp tục lo lắng.

"Khắc khặc... Tên Hoàng Thiên đúng là phé vật, có vậy mà cũng không cảm chân người được!" Lúc mọi người vẫn trầm mặc, ánh mắt đỏ tươi của Bắc Long Vương lại nhìn về phía Tiêu Viêm, khẽ liếm dòng máu chảy ra từ khóe miệng... Hắn cười lạnh nói: *"Cũng không sao, hôm nay đại thế đã thành! Người đến đây chẳng qua cũng chỉ thêm một phần tế phẩm cho Bản vương mà thôi!"*

Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn một đầu ba mặt vô cùng quỷ dị của Bắc Long Vương. Bằng linh hồn, hắn có thể cảm nhận được lực lượng của tên này đã tăng vọt. Hắn lập tức cau mày, thật không ngờ người này lại độc ác đến vậy!

"Khụ!"

Trong khi Tiêu Viêm đang nhíu mày suy nghĩ, Tử Nghiên chợt ho ra một búng máu mà mặt trắng bệch như tờ giấy. Ở bả vai, máu tươi đang chảy ra... Tuy rằng thể chất Long Hoàng cường đại nhưng tổn thương này vẫn khiến mặt nàng tái nhợt.

"Khắc khặc... Trùng Hóa long ma trận - Hóa Long Huyết Khí, cho dù người có thể chất Long Hoàng cũng không thể dễ chịu đâu." Nhìn thấy bộ dạng suy yếu của Tử Nghiên, Bắc Long Vương ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Hắn đã hóa toàn bộ tộc nhân Bắc Long đảo thành huyết thủy, bỏ ra cái giá lớn như vậy mới có thể mới lập được cục diện này. Chính vì vậy, khi thấy bộ dạng thê thảm của Tử Nghiên, hắn mới có thể khoái trá như thế.

"Sao các người lại tới đây?"

Tử Nghiên lau đi vệt máu ở khóe miệng, gương mặt nàng tái nhợt khiến ai nhìn cũng cảm thương. Ánh mắt âm đạm thoáng nhìn Tiêu Viêm, chua xót nói: *"Lần này không thể giải quyết dễ dàng như lần trước đâu! Sau khi tên kia nuốt Tây, Nam Long Vương cùng vô số tộc nhân đã chạm đến đẳng cấp lực tinh Đấu Thánh."*

Lực tinh Đấu Thánh! Tuy hai năm qua thực lực của Tử Nghiên tăng lên không chậm nhưng vẫn chưa đột phá ngũ tinh Đấu Thánh. Với thể chất vượt trội của Long Hoàng mà nàng còn không thể đánh bại Bắc Long Vương, có thể nói chênh lệch giữa hai bên là vô cùng lớn!

Tiêu Viêm nhìn nàng mỉm cười. Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai đầm máu của Tử Nghiên, ngọn lửa phân hồng như ẩn như hiện.

"Muốn xua tan Hóa Long Huyết Khí sao? Người nghĩ mình là ai?" Bắc Long Vương cười lạnh, nhưng ngay lập tức hắn phải trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn từng tia huyết khí đang chậm rãi bay lên từ bờ vai Tử Nghiên rồi hóa thành hư vô.

"Dị hỏa?"

Nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt đỏ tươi của Bắc Long Vương chợt hiện vẻ kinh sợ. Dị hỏa trong tay Tiêu Viêm bây giờ không còn giống cùng loại với năm đó.

Tiêu Viêm không thèm đếm xỉa tới Bắc Long Vương. Hắn không chế Tịnh Liên Yêu Hỏa xoay một vòng quanh cơ thể Tử Nghiên, cắn nuốt toàn bộ Hóa Long Huyết Khí rồi mới chậm rãi thu tay lại.

Hóa Long Huyết Khí trong cơ thể tiêu tán, sắc mặt Tử Nghiên cũng dần hồng hào nhưng trông vẫn còn cực kỳ yếu ớt. Cơ thể nàng cũng chậm rãi biến thành bộ dáng cô bé trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Viêm và Thái Lâm.

"Quá mức suy yếu, đành phải trở về hình dáng ít mất sức nhất thôi!" Tử Nghiên cười khổ, thấp giọng nói.

"Ha ha, như vậy càng đáng yêu!" Tiêu Viêm xoa đầu Tử Nghiên cười nói: *"Muội cùng Thái Lâm ra ngoài trước đi, nơi này giao cho ta!"*

Nghe vậy Tử Nghiên khẽ cắn răng nói: *"Hắn rất mạnh!"*

"Ta cũng không phải cây mạnh để tự sát đâu!" Tiêu Viêm mỉm cười nói.

Nhìn gương mặt tươi cười của hắn, Tử Nghiên mới chợt nhận ra thực lực của Tiêu Viêm lại vượt xa hơn mình, lập tức gương mặt nàng lại tươi tắn như ánh bình minh.

"Không cần ta hỗ trợ sao?" Thái Lâm nhẹ giọng hỏi. Nếu Bắc Long Vương sau khi biến dị có thể sánh với lực tinh Đấu Thánh, mà chỉ dựa vào một

mình Tiêu Viêm thì nàng vô cùng lo lắng.

"Hắn cũng không phải lục tinh Đấu Thánh chân chính, muốn thắng hắn không phải không có khả năng! Hiện giờ còn không ít tộc nhân Cổ Long tộc kẹt trong đại trận. Trong khi ta cuốn lấy hắn, nàng cố gắng xuất thủ đưa bọn họ ra ngoài. Bằng không, hắn tùy thời tùy khắc có thể cắn nuốt khí huyết bọn họ, khiến lực chiến đấu lúc nào cũng ở trạng thái đỉnh phong." Tiêu Viêm tỉnh táo nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Ừ!"

Nghe vậy Thái Lâm cũng không nói thêm gì, lập tức gạt đầu liền ôm lấy Tử Nghiên nhanh chóng rời khỏi phạm vi huyết trận, tới trước mặt các trưởng lão Đông Long đảo. Thân hình chợt lóe đã hiện ra trước mặt đám Trưởng lão Đông Long đảo. Họ thấy thế vội lập tức lao tới như ong vỡ tổ với vẻ mặt khẩn trương. Nếu như Tử Nghiên có chuyện gì, chỉ sợ Thái Hư Cổ Long tộc vĩnh viễn không còn cơ hội thống nhất.

Thấy Thái Lâm và tử Nghiên rời khỏi, Bắc Long Vương không xuất thủ ngăn trở. Dưới mắt hắn, chẳng qua cứ để hai người kia chỉ là kéo dài chút hơi tàn. Sau khi giải quyết Tiêu Viêm, hắn lại có thể một hơi nuốt trọn tất cả. Nghĩ đến lúc mình được hưởng thụ khoái cảm tăng cường thực lực, không kìm được sung sướng, hắn lại nhe răng cười rất đáng sợ.

"Máu thịt của ngươi thoang thoang một mùi vị khá lạ, có phần tương tự như huyết nhục Long Hoàng mà dường như lại càng thêm tuyệt vời!" Đầu lưỡi đỏ tươi của Bắc Long Vương vươn ra liếm mép, ánh mắt chăm chú đánh giá Tiêu Viêm rồi nói.

Tiêu Viêm khẽ nhướn mắt lên. Tự nhiên hắn biết Bắc Long Vương đang nói gì, trong cơ thể hắn có ba loại huyết mạch lực, chính điều này đã mang đến cảm giác kia.

Chẳng qua, hắn chẳng thèm đáp lại đam mê biến thái của Bắc Long Vương. Bàn tay khẽ vậy, ngọn lửa màu hồng phấn chậm rãi khuếch tán ra với nhiệt độ kinh khủng, ngay lập tức đốt cháy hết huyết khí ăn mòn xung quanh thành hư vô.

Nhìn thấy Hóa Long Huyết Khí cực khó giải quyết còn không thể nhích tới gần Tiêu Viêm, con ngươi đỏ tươi của Bắc Long Vương chợt ngừng

chuyển động. Tuy căn nuốt nhiều người khiến sát ý hấn bộc phát nhưng tính cách âm hiểm vẫn còn, hấn vẫn duy trì một chút cảnh giác như trước.

"Nếu trong người người có huyết mạch Long Hoàng, ta sẵn sàng cho người ném thử mùi Đồ Long kiếm!"

Ánh mắt Bắc Long Vương chợt lóe, thân hình lướt ra như tia chớp rồi xuất hiện phía trước Tiêu Viêm, cự kiếm màu đỏ trong tay mang theo mùi máu tanh hung hăng bổ xuống đầu Tiêu Viêm.

"Hoàng Tuyên Chưởng!"

Thân hình Tiêu Viêm thối lui, tiện tay đánh ra Hoàng Tuyên chưởng tạo thành năng lượng khổng lồ gào thét vụt ra.

"Xi, không chịu nổi một kích!" Thấy thế, Bắc Long Vương cười nhạo rồi vung cự kiếm chém xuống, vậy mà trực tiếp bổ tan năng lượng chưởng thành hai đoạn rồi lại chém xuống ba kiếm tựa như bôn lôi đánh ập về phía Tiêu Viêm.

Đôi mắt với thế công sắc bén của Bắc Long Vương, Thanh Hồng Cốt Dực sau lưng Tiêu Viêm liên tục vỗ mạnh chạt vật né tránh. Song, không đợi hấn ổn định thân hình, thế công dồn dập triển khai như sóng dồn từng đợt không cho hấn cơ hội thở dốc.

Bên ngoài đại trận, những trưởng lão của Đông Long đảo nhìn Tiêu Viêm rơi vào hạ phong cũng phải nhíu mày tràn đầy lo lắng. Nếu Tiêu Viêm thua, chỉ sợ Đông Long đảo cũng tan tác, đến lúc đó Bắc Long Vương điên cuồng đánh tới, chỉ sợ Thái Hư Cổ Long tộc cũng bị hủy diệt.

"Rầm!"

Dưới ánh mắt khẩn trương của mọi người, Tiêu Viêm cuối cùng cũng chính diện va chạm mãnh liệt với Bắc Long Vương. Ngay lập tức, thân thể hấn bị đánh lui về phía sau mấy chục bước, khí huyết sôi trào.

"Quả nhiên chỉ có thể miễn cưỡng đạt tới cảnh giới lục tinh Đấu Thánh!"

Áp chế khí huyết có chút sôi trào, ánh mắt Tiêu Viêm nghiêm lại. Đôi mắt với kẻ địch như vậy, những chiêu thức bình thường không thể mang lại

hiệu quả gì.

"Cũng chỉ có thể thử chiêu kia..."

Ánh mắt Tiêu Viêm khẽ lóe lên rồi thu liễm hơi thở toàn thân, hai tay nhanh chóng kết thành những thủ ấn xa lạ mà rối rắm. Theo biến hóa của thủ ấn, đũa trẻ trong cơ thể Tiêu Viêm mở bừng mắt ra rồi bay vụt lên, sau đó dừng lại ở mi tâm Tiêu Viêm và hai tay cũng kết những thủ ấn y hệt hẳn.

"Tiêu Viêm! Thật quái lạ là chỉ bằng người cũng dám đối đầu với Bốn vương sao?"

Nhìn cử động của Tiêu Viêm, Bắc Long Vương chột cười lạnh. Không cho hắn có bất kì thời gian rảnh tay nào liền chém mạnh một kiếm vô cùng bén nhọn mang theo kinh phong gào thét về phía Tiêu Viêm.

"Nhân hỏa tương dung, Hủy Diệt Hỏa Thể!"

Theo đó, thủ ấn Tiêu Viêm dừng lại, đóa hỏa liên trong mắt Tiêu Viêm cũng điên cuồng xoay tròn. Một luồng khí tức ngất trời làm cho mọi người biến sắc từ trong người hắn nhanh chóng quét thổi quét ra như một cơn bão gầm thét.

-----oOo-----

Chương 1544: Bắc Long Vương điên cuồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"A...!!!"

Theo khí tức hủy diệt quét ra từ cơ thể Tiêu Viêm, thân thể hắn giờ khắc này đột nhiên được bao trùm trong một ngọn lửa màu phấn hồng. Nó lan tràn trên mỗi tác da, thịt, xương, tế bào... trên cơ thể Tiêu Viêm, mỗi bộ vị lúc này chỗ nào cũng ngập tràn trong ngọn lửa.

"Xèo xèo!"

Ngọn lửa màu hồng phấn bốc cháy hùng hực. Trong ngọn lửa điên cuồng ấy, thân thể của hắn lại từ từ trở nên trong suốt. Thậm chí, nếu có thể nhìn xuyên qua ngọn lửa, sẽ thấy được đủ lục phủ ngũ tạng nơi nơi đều được phủ lên một lớp tinh thể màu hồng phấn. Lúc này, Thanh Hồng Cốt Dực sau lưng hắn cũng từ từ bị hòa tan, cuối cùng hóa thành một đôi cánh lửa màu cùng màu. Từ xa nhìn lại, thân thể Tiêu Viêm tựa như được tạc bằng ngọc lưu ly màu hồng trong suốt, trông hết sức thần kỳ.

Hủy Diệt Hỏa Thể! Đó là cách phóng thích toàn bộ năng lượng dị hỏa ra ngoài, sau đó dung hợp lại. Điều này yêu cầu khả năng khống chế dị hỏa gần như đến mức cực hạn. Bởi dị hỏa quá mạnh mẽ, cho dù đã luyện hóa nhưng so với cơ thể con người, thì cơ thể vẫn quá yếu ớt nên không ai dám dùng dị hỏa để thay đổi thể chất của mình. Cho dù là Tiêu Viêm trước đây cũng không dám. Nhưng nhờ sau khi Tiểu Y xuất thế, những điều này điều hoàn toàn không còn là vấn đề.

Tiểu Y có tâm thần tương liên với Tiêu Viêm, cả hai như một. Bản thân nó chính là dị hỏa chi linh, khả năng khống chế hỏa diễm thì khó ai có thể bì kịp. Dù trong thiên hạ, không người nào có thể đạt được điều kiện hà khắc tạo ra hủy diệt hỏa thể, nhưng nó lại có thể làm được.

Kể từ khi rời khỏi không gian yêu hỏa, đây là lần đầu tiên Tiêu Viêm thi triển ra dị hỏa. Nhưng đối với uy lực của hủy diệt hỏa thể, hắn khá hài lòng. Từ một góc độ khác, thì hủy diệt hỏa thể này hầu như biến hắn thành một đóa Hủy diệt Hỏa Liên di động, như vậy công kích của hắn sẽ kinh khủng như hỏa liên vậy. Điểm thiếu sót duy nhất chính là để ngưng tụ thành hủy diệt hỏa thể, tiêu hao đấu khí quá nhiều. Cho dù với thực lực Tiêu Viêm hiện giờ, cũng e rằng khó duy trì hơn một chung (mười phút).

Một chung thời gian tuy có thể nói là chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với những cường giả, nó đã đủ phán quyết sự thắng bại của một trận chiến.

--o0o--

Trong lúc phát ra khí tức hủy diệt, Tiêu Viêm đã khiến cho nhiều người thuộc Cổ Long tộc bên ngoài phát hiện, hướng ánh mắt kinh ngạc về phía này.

"Khí tức thật đáng sợ! Chỉ không tới ba năm ngắn ngủi mà thực lực của hắn đã tiến bộ tới mức này rồi sao!" Khuôn mặt trưởng lão Chúc Ly hiện

rõ sự hâm hộ khi nhìn Tiêu Viêm. Lần đầu gặp Tiêu Viêm, hẳn còn có thể ra tay áp chế. Nhưng hôm nay, có lẽ đó là chuyện xưa rồi.

"Xem ra, tộc Thái Hư Cổ Long ta được cứu rồi!" Một ít trưởng lão khác thì mang khuôn mặt vui mừng, bọn họ vốn cho rằng dù có thêm Tiêu Viêm, cũng không cách nào ngăn cản được Bắc Long Vương đang điên cuồng. Nhưng nhìn thấy cảnh này, bọn họ mừng rỡ không thôi.

Ở phía trước mọi người, Tử Nghiên vốn đang tập trung vào cục diện cũng hiện lên nét vui mừng. Khí tức Tiêu Viêm bộc phát ra làm cho nàng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

"Khi, giả thân giả quý sao. Cho dù thế, kết cục hôm nay của các ngươi đã định rồi!" Với sự biến đổi của Tiêu Viêm, con người màu đỏ tươi Bắc Long Vương hơi co lại, chột cười lạnh nói. Tuy hẳn nói mạnh miệng vậy, nhưng sự cảnh giác trong lòng chỉ tăng chứ không giảm. Tiêu Viêm hiện giờ đã có thể khiến hẳn cảm thấy nguy hiểm, nếu khinh địch thì...sợ rằng hẳn sẽ phải trả giá cực lớn. Cho nên, hẳn lập tức giơ bàn tay đỏ như máu lên, kết xuất một đạo ấn quyết, hét lớn: *"Huyết Long Thôn Thiên!"*

"Grào..."

Theo tiếng quát của Bắc Long Vương, huyết trận khổng lồ kia đột nhiên sôi trào, vô số huyết khí bắt đầu hội tụ ở đỉnh đầu con quái vật đó. Trong chót lát, đã tạo thành một con huyết long trông dữ tợn hơn cả Long đảo. Huyết long chậm rãi gầm lên, tiếng rống tràn đầy sát ý và hung bạo.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Trong lúc hội tụ huyết khí, thì trên Long đảo, vô số thân thể Cổ Long tộc cũng nổ tung, hóa thành huyết vụ tiến vào trong trận, khiến thân thể huyết long càng trở nên đỏ sẫm.

Ở một chỗ khác trong huyết trận, Thái Lâm đang nhanh chóng ném những tộc nhân thuộc Cổ Long bị trói buộc ra ngoài. Bất quá, dù tốc độ của nàng không chậm nhưng vẫn không ít người bị nổ tung hóa thành huyết vụ. Nàng khẽ nhíu mày và giương ngọc thủ lên, tốc độ của mười luồng ánh sáng bảy màu cũng tăng lên, tốc độ cứu người tăng vọt.

"Khắc khắc, Hóa Long ma trận chính là pháp thuật chí cao trong Cổ Long

nhất tặc. Những phé vật kia lại muốn hủy diệt? Quả ngu xuẩn!" Nhìn về Huyết Long không lồ trên bầu trời, khuôn mặt Bắc Long Vương càng thêm điên cuồng. Hắn âm trầm nhìn qua Tiêu Viêm không xa, sau đó thân hình bay vút lên rồi hóa thành một luồng huyết quang xông thẳng vào trong miệng huyết long.

Khi Bắc Long Vương tiến vào trong cơ thể Huyết Long, thì thân thể nó hơi sáng lên. Huyết quang tỏa ra bên ngoài càng lúc càng đậm đặc, long lân lấp lánh sáng bóng, cứ như một con rồng thật.

"Grào..."

Đôi mắt khổng lồ lạnh lùng tràn đầy sự cuồng bạo của Huyết Long nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, chột thân thể không lồ của nó hơi cử động, cái miệng khổng lồ mở toang phun ra một luồng huyết quang dài hơn ngàn trượng. Luồng huyết quang đó chứa kinh khí tràn đầy sắc máu tanh tươi, tựa như một con Cự Long giận dữ lao thẳng về phía Tiêu Viêm.

"Cẩn thận!"

Thấy huyết quang bắn ra, đám người Tử Nghiên hét hoảng kêu lên. Bởi từ luồng huyết quang đó, bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh đang sợ ẩn chứa bên trong. Nếu như bị đánh trúng... cho dù là cường giả ngũ tinh Đấu Thánh sợ rằng cũng trọng thương!

"Ha ha, Tiêu Viêm, ngươi đã muốn chết, thì để bốn vương ta ra tay giúp ngươi toại nguyện!" Nhìn huyết quang xuyên qua hư không, Bắc Long Vương đắc ý gầm lên. Tiếng cười vang dội trong khoảng không.

Đôi mắt với sự gầm thét của Bắc Long Vương, đôi mắt Tiêu Viêm từ từ mở ra, tròng mắt vốn đen nhánh cũng từ từ trở nên trong suốt. Chỉ bất quá, trong tròng mắt hiện lên hỏa diễm liên hoa, xoay tròn phát ra khí tức kinh khủng.

"Lực lượng này..." Hắn khẽ cúi đầu, nhanh chóng đánh giá trạng thái hiện giờ của mình. Khuôn mặt trắng hồng tựa như ngọc lưu ly của Tiêu Viêm lộ ra sự hưng phấn. Bây giờ, hắn chính là Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Nếu có dư thừa đấu khí, Tiêu Viêm thậm chí có thể thi triển ra uy lực hủy thiên diệt địa của Tịnh Liên Yêu Hỏa, giơ tay thiêu núi nhắc chân đốt biển.

Đây là cực hạn của Di hỏa. Người dung hợp hoàn mỹ với Di hỏa mà đạt đến tầng thứ này, e rằng khắp cả Đâu khí đại lục chỉ có mình Tiêu Viêm làm được!

Một luồng hơi thở nóng rực chậm rãi phun ra khỏi miệng Tiêu Viêm, hắn ngẩng đầu lên nhìn về luồng huyết quang đang lao tới, khóe miệng khẽ cong lại mà không hề thực hiện bất kỳ động tác phòng ngự nào, chỉ có đôi cánh phía sau khẽ rung lên. Trong ánh mắt kinh hãi của nhiều người, hắn hóa thành một đạo hỏa diễm tựa như sao băng, lao tới va chạm chính diện cùng luồng huyết quang kia.

"Xèo..."

Năng lượng bộc phát từ vụ nổ làm cho nhiều người khiếp sợ, nhưng điều đáng sợ nhất là...luồng huyết quang có thể đả thương cả cường giả ngũ tinh đấu thánh lại nhanh chóng ảm đạm, mờ dần...

Trong mắt mọi người, bọn họ rõ ràng nhìn thấy đạo huyết quang đang xé rách hư không lao tới, bỗng nhiên từ từ biến mất. Hơn nữa, tốc độ biến mất càng lúc càng nhanh, mà ở phía đối diện hiện lên một thân ảnh đang lao tới nhanh như chớp, tựa như một ngôi sao chổi đang bay.

Hai người va chạm, huyết quang tan rã một cách dễ dàng!

Hơn nữa, xuyên thủng cứ như bẻ nát một nhánh cây khô!

"Oành!"

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của huyết long, huyết quang cuối cùng đã tan biến hoàn toàn. Mà thân ảnh bùng cháy kia vẫn đang lao tới như sao chổi, càng lúc càng lớn hơn trong tầm mắt.

"Bỏn vương vĩnh viễn bất bại!" Đôi mắt với thế công cuồng bạo của Tiêu Viêm, đôi mắt màu đỏ của Bắc Long Vương cũng hiện lên nét điên cuồng. Hắn hiểu, chuyện hôm nay là được ăn cả, ngã về không. Nếu thua, thì vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội trở mình!

"Grào..."

Thân thể huyết long khổng lồ bỗng phát ra huyết quang chói mắt, với một tốc độ kinh người nhanh chóng hội tụ tại miệng huyết long, cuối cùng hóa thành một quả huyết châu lớn chừng nửa trượng, huyết quang lưu chuyển bên ngoài tựa như huyết mạch. Cả không gian tràn ngập mùi máu tanh tươi.

"Vút!"

Huyết châu vừa mới xuất hiện, mắt Bắc Long Vương hiện lên nét đặc ý rồi phun thẳng nó về hướng Tiêu Viêm. Mà theo sự rời khỏi của huyết châu, huyết long lập tức tan rã. Tựa như năng lượng của nó toàn bộ đã bị huyết châu lấy sạch.

"Long Hồn châu, tên súc sinh này, thậm chí ngay cả linh hồn của con cháu mình mà cũng không tha!" Nhìn thấy huyết châu kia, mắt những tộc nhân của Cổ Long tộc ở bên ngoài trợn đỏ lên. Bắc Long Vương không chỉ cắn nuốt huyết nhục tộc nhân của mình, mà ngay cả linh hồn cũng không tha.

Thân thể mềm mại của Tử Nghiên hơi run rẩy, sát ý trong mắt tỏa ra dày đặc.

Đôi với sự tức giận của những người khác, Bắc Long Vương cũng mặc kệ. Đôi mắt màu đỏ tươi như máu vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, về phía huyết châu đang lao tới Tiêu Viêm, khuôn mặt hiện lên nét cười tàn nhẫn.

"Tiêu Viêm, chết đi cho Bốn vương!"

-----oOo-----

Chương 1545: Đánh chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Huyết châu từ trong hư không gào thét bay ra, cuối cùng va chạm với Tiêu Viêm dưới ánh mắt của mọi người. Trong tích tắc, trong lòng chúng nhân đều rung động mạnh mẽ.

"Không một ai có thể ngăn trở bước tiến của Bốn vương!"

Đôi mắt đỏ ngầu của Bắc Long Vương nhìn trùng trùng nơi xảy ra va chạm, tiếng cười cuồng vọng vang khắp chiến trường. Nhưng tiếng cười của hắn chưa dứt lại đột nhiên ngừng lại, giống như bị bóp chặt yết hầu.

"Xèo xèo..."

Dưới ánh mắt kinh hãi lẫn vẻ không thể tin nổi của Bắc Long Vương, sắc mặt Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh. Từng cơn sóng lửa màu hồng phấn như thực chất từ trong lòng bàn tay hắn khuếch tán ra. Ở vị trí trung tâm của cơn sóng lửa ấy, chính là viên Long Hồn Châu khủng khiếp mang theo mùi máu vô cùng tanh tươi. Nhưng giờ phút này, viên huyết châu ẩn chứa huyết tinh chi khí đó đã bị Tịnh Liên Yêu Hỏa tinh lọc, nhanh chóng mòn dần đi. Nguồn truyện:

"Làm sao có thể? Đây rốt cuộc là loại dị hỏa nào?" Nhìn huyết châu chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay của Tiêu Viêm, không nổ tung ra mà lại đang mòn dần, Bắc Long Vương tức thời gào lên. Khi huyết châu rơi vào trong tay Tiêu Viêm, cảm ứng giữa hắn và vật kia liền bị chặt đứt.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, tịnh hóa vạn vật! Cho dù là linh hồn cũng có thể tịnh hóa!" Màu hồng phấn trong suốt ẩn hiện, bàn tay Tiêu Viêm chậm rãi giơ lên. Sau đó, một ngọn lửa màu hồng phấn âm âm tuôn ra, quán quanh huyết châu rồi nhanh chóng tịnh hóa huyết khí trong đó.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa? Tên tiểu tử này làm sao có thể có được Tịnh Liên Yêu Hỏa chứ?" Con người Bắc Long Vương đột nhiên co rút lại. Cho dù đang nổi giận điên cuồng nhưng trong lòng hắn lại xuất hiện cảm giác lạnh giá. Danh tiếng của Tịnh Liên Yêu Hỏa, mặc dù trong những năm nay Thái Hư Cổ Long nhất tộc chưa từng xuất hiện tại Trung Châu, nhưng hắn vẫn không xa lạ gì.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới sự kinh hãi của Bắc Long Vương. Ngọn lửa trong tay bốc lên, bàn tay chậm rãi phẩy một cái thì bóng người bé nhỏ đã hiện ra trong quang cầu màu hồng phấn mà xuất hiện trong tay nó chính là viên huyết châu lúc trước. Nhưng chẳng qua, huyết khí trong đó hiện giờ đã bị Tiêu Viêm tịnh hóa hoàn toàn mà hơn nữa, hắn cũng cảm ứng được một số tàn hồn bên trong. Đó chính là tàn hồn của Cổ Long tộc nhân đã bị Bắc Long Vương cắn nuốt.

"Những người ở trong này thỉnh cầu ta trả lại nó cho người!" Ánh mắt

Tiêu Viêm nhìn về phía Bắc Long Vương, khẽ mỉm cười rồi chọt cong ngón tay búng ra, viên châu cỡ đầu người đột nhiên bạo phát. Nhưng lần này, mục tiêu của nó lại chuyển thành Bắc Long Vương.

"Khôn kiếp!"

Thấy cảnh này, sắc mặt Bắc Long Vương tức khắc trở nên kinh hãi. Hắn không nói lời nào chọt vội lui lại. Năng lượng bên trong Long Hồn châu kinh khủng cỡ nào thì hắn là người rõ ràng nhất. Nếu bị đánh trúng thì chính là hoàn toàn xong đời.

"Vù..."

Bắc Long Vương lui về phía sau với tốc độ cực nhanh, nhưng viên châu màu hồng phấn này còn hơn rất nhiều. Bằng vận tốc như chớp giạt, bên ngoài của châu thể lần lượt hiện lên từng khuôn mặt. Bọn họ lộ vẻ tức giận lẫn oán độc nhìn kẻ đang trước mặt. Tia sáng chọt lóe lên đã nhanh chóng đuổi thẳng theo Bắc Long Vương, sau đó chọt co rút lại rồi nổ tung thành từng tràng âm thanh kinh thiên động địa dưới ánh mắt của mọi người.

"Độc!"

Năng lượng gió lốc đáng sợ từ nơi sinh ra vụ nổ mạnh mẽ tràn ra xung quanh. Một luồng năng lượng như cuồng phong đã đánh tan một nửa lượng huyết khí vốn tràn ngập sò sò khắp phía dưới Long Đảo.

"Thẳng rồi?" Nhìn năng lượng cuồng phong đáng sợ kia, tộc nhân của Cổ Long nhất tặc há miệng nhìn nhau. Một lát sau, trong mắt ai ai cũng đều hiện lên vẻ vui mừng, thanh âm hoan hô giống như tiếng sấm vang lên khắp hư không.

"Tiêu Viêm tiên sinh quả nhiên là thực lực siêu phàm! Vậy lại tịnh hóa cả huyết khí trong Long Hồn Châu!" Về mặt các trưởng lão của Đông Long Đảo mừng rỡ sau khi thoát nạn. Xem ra, ông trời quả nhiên không muốn diệt Cổ Long nhất tặc rồi!

"Long Hoàng đại nhân, thiện duyên này đúng là phúc đức của Cổ Long nhất tặc ta! Tiêu Viêm tiên sinh đã cứu bộ tộc chúng ta mấy lần. Đại ân lần này tất phải báo đáp đầy!" Chúc Ly trưởng lão vượt chòm râu, chọt nhìn về phía nhóm người Đại trưởng lão của Đông Long Đảo.

"Tiêu Viêm tiên sinh đúng là đại ân nhân của Cổ Long nhất tộc chúng ta!"
Nhìn thấy ánh mắt của Chúc Ly trưởng lão, Đại trưởng lão hơi chần chờ rồi cũng gật đầu và thấp giọng nói: *"Ta hiểu được ý của ngài! Đợi Cổ Long nhất tộc thống nhất, bộ tộc chúng ta sẽ kết minh cùng Thiên Phủ Liên Minh."*

Nghe vậy, Chúc Ly lúc này mới mỉm cười gật đầu. Kết minh cùng Thiên Phủ Liên Minh là chuyện hai năm trước Tử Nghiên cũng đã nhắc tới. Có điều, khi đó lại sinh ra nhiều ý kiến khác nhau nên vì thế còn chưa thể quyết định. Lần này, Tiêu Viêm lại ra tay cứu giúp. Phần ân tình này không ai có thể nói không được nữa.

Tử Nghiên đứng đó nghe mấy người Chúc Ly trưởng lão nói chuyện mà trong lòng cũng chột nhẹ đi. Những lão gia hỏa ngoan cố này cuối cùng đã vứt bỏ những tính kiêu ngạo cố hữu mà đồng ý kết minh. Cứ như vậy, cả hai bên đều nhận được lợi ích không nhỏ.

Trong lúc mọi người đang vui mừng, năng lượng gió lốc đang bộc phát từ trung tâm của vụ nổ sau khi tàn sát bừa bãi một hồi mới chậm rãi tan biến. Một bóng người đang vô cùng chật vật thoát hiện ra trước mắt chúng nhân.

"Bắc Long Vương vẫn chưa chết?"

Nhìn thấy dáng dấp Bắc Long Vương mặc dù cực kì chật vật và khí tức giảm mạnh lại vẫn còn sống sót, trong lòng không ít người đều giật mình. Công kích khủng bố như vậy cũng không giết được kẻ này, mạng của hắn quả nhiên vô cùng lớn nha!

"Thân thể của Thái Hư Cổ Long quả nhiên mạnh mẽ!" Tiêu Viêm thấy vậy cũng hơi nhướn mày lên. Hắn đương nhiên biết, nếu không phải dựa vào thân thể mạnh mẽ kia thì hiện tại Bắc Long Vương đã sớm biến thành tro bụi.

"Khụ khụ khụ..."

Bắc Long Vương ho một cách dữ dội, đôi mắt đỏ tươi mờ đục nhìn Tiêu Viêm một cách oán độc. Hắn chẳng bao giờ có thể ngờ được, chính mình lại bị trọng thương bởi công kích của bản thân.

"*Tiêu Viêm, người nhớ kỹ cho bốn vương! Thù này bốn vương nhất định sẽ báo!*" Chẳng qua tuy đã nhặt lại được tính mạng, nhưng Bắc Long Vương đã vô cùng suy yếu. Hắn nhìn Tiêu Viêm tàn nhẫn, nổi giận hét lên một tiếng rồi sau đó thân hình bắn ngược trở lại. Nhìn bộ dạng thế kia, hiển nhiên là hắn muốn chạy trốn.

"*Không được cho hắn chạy thoát!*" Thấy thế, Tử Nghiên khản cập vội vàng hô lên. Lần trước để hắn chạy thoát, kết quả là gây ra phiền toái lớn như vậy. Bây giờ nếu để hắn chạy nữa thì Cổ Long nhất tộc vẫn không cách nào an bình như xưa.

Đương nhiên không đợi nàng nhắc nhở, với tính cách của Tiêu Viêm cũng không bao giờ thả hổ về rừng. Vì vậy, khi thân hình Bắc Long Vương vừa động, hỏa dực sau lưng hắn cũng rung lên rồi đuổi theo nhanh như chớp.

"*Muốn giết bốn vương? Nằm mơ đi!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm không ngừng bám sát, ánh mắt Bắc Long Vương lóe sáng. Bàn tay hắn vung lên liên tục, mười bóng người dưới Bắc Long đảo liền bay ra, bắn về phía trước giống như đạn pháo.

Nhìn thấy tên này lại thi triển thuật bom thịt lần nữa, chân mày Tiêu Viêm cũng là hơi nhíu khiến tốc độ truy kích thoáng chậm lại. Nhưng lúc chuẩn bị động thủ cứu những bóng người này, mười luồng hào quang bảy sắc tức thời lướt theo đó mà đến như tia chớp. Chúng chọt gào thét điên cuồng rồi cuốn lấy mười bóng người kia ném ra vụt ngoài huyết trận.

"*Mau bắt lấy hắn!*" Khi đám bom thịt này được giải quyết, thanh âm của Thái Lâm cũng vang lên bên tai Tiêu Viêm.

"*Um!*"

Nhìn thấy chương ngại được dọn dẹp, Tiêu Viêm liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn không nói gì thêm, hỏa dực sau lưng rung lên rồi tốc độ đột nhiên tăng vọt. Thân hình chọt liền hiện ra trên đỉnh đầu của Bắc Long Vương. Hắn cười lạnh một tiếng, bàn tay trong suốt nhanh như chớp chọt vào thiên linh cái dưới ánh mắt kích động của Bắc Long Vương.

"*Bốn vương liều mạng với người!*" Nhìn thấy Tiêu Viêm muốn đuổi cùng giết tận, bên ngoài Bắc Long Vương tỏ ra kích động nhưng trong lòng lại hiện lên ý định tàn nhẫn. Thủ ấn biến đổi, thân thể hắn bắt chọt phòng to.

Nhìn bộ dáng đó, tất nhiên hẳn muốn tự bạo.

"Ồ..."

Lúc này, Tiêu Viêm đương nhiên không thêm lưỡng bại câu thương với hắn. Hư ảnh không lồ nhanh chóng hiện lên bên ngoài cơ thể. Hoàng Tuyền Thiên Nộ bùng lên bao bọc xung quanh thân thể Bắc Long Vương rồi đánh thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến linh hồn của Bắc Long Vương vô cùng đau đớn. Thân thể đang bành trướng cũng nhanh chóng nhỏ lại. Tới khi hắn áp chế được sự đau đớn tới từ linh hồn thì chợt cảm thấy sau gáy phát lạnh, bàn tay của Tiêu Viêm không biết từ khi nào đã chụp được thiên linh cái.

"Đừng giết ta! Ngươi thắng, ngươi thắng! Tam đại long đảo, ta có thể mặc kệ! Sau này ta không còn là Bắc Long Vương nữa!"

Khi bàn tay của Tiêu Viêm chộp vào thiên linh cái, thân thể của Bắc Long Vương trở nên cứng đờ trong nháy mắt, miệng liên tục gào to.

"Ha ha, ngươi thay đổi cũng rất nhanh đó!" Tiêu Viêm cười nói và híp mắt nhìn vị Bắc Long Vương trước mặt.

"Tha cho ta! Sau này ta tuyệt đối không xuất hiện trước mắt các ngươi!" Bắc Long Vương giơ tay lên, ánh mắt đỏ tươi thoáng lóe sáng.

"Chủ ý không tệ! Bất quá giết ngươi càng bớt đi một mối họa!"

Tiêu Viêm khẽ mỉm cười rồi chớp mắt một cái. Nụ cười hắn vụt tắt trong nháy mắt và sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo. Lòng bàn tay ấn mạnh tạo thành một luồng lực nóng bỏng xuyên vào đầu Bắc Long Vương nhanh như chớp. Nó tàn phá não bộ Bắc Long Vương đến long trời lở đất, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị nhiệt độ kinh khủng của Tịnh Liên Yêu Hỏa thiêu rụi rồi nhanh chóng bốc hơi.

Trong không gian, Tiêu Viêm mặt không chút đổi sắc rút tay về, mà thân thể Bắc Long Vương đã giống như một bãi bùn nhão rũ xuống chậm chậm. Nắm tay siết chặt cũng từ từ lỏng ra, lộ bên trong có hai hạt châu nhiễm tanh mùi máu ẩn chứa một loại năng lượng đầy rẫy cuồng bạo.

Toàn trường trở nên yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều mở to lưu lại hình

ảnh Bắc Long Vương vừa chết mà ai nấy đều thờ dài. Thủ đoạn Bắc Long Vương tuy rằng tàn nhẫn nhưng cũng có thể coi là một kiêu hùng. Có điều sau này, thanh danh vị kiêu hùng của Cổ Long nhất tộc ấy e rằng sẽ không được lưu lại một cách tốt đẹp.

Thân ảnh trong suốt của Tiêu Viêm cũng dần dần nhạt đi, chợt lần nữa biến về nguyên hình. Sắc mặt hắn đã tái nhợt, sau đó đưa mắt nhìn về thân thể Bắc Long Vương trong tay rồi nhú mày suy nghĩ. Thân thể này quả thật là một bảo bối không tệ...

-----oOo-----

Chương 1546: Luyện chế khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Tiêu Viêm mang thi thể Bắc Long Vương rời khỏi thì Tử Nghiên cũng đã nhanh chóng đi tới. Ánh mắt của nàng đầy phức tạp, nhìn thoáng qua khuôn mặt to lớn nhưng chứa đựng sự âm tàn và dữ tợn kia rồi chợt than nhẹ. Thái Hư Cổ Long nhất tộc đã nội loạn nhiều năm nên tình trạng hiện tại đã vô cùng bê bối. Năm đó Long Hoàng mất tích đã tạo thành rung chuyển quá lớn đối với tộc mình.

"Tộc nhân trong Bắc Long đảo quá nửa đã gặp phải độc thủ của Bắc Long Vương. Điều này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, càng khiến Thái Hư Cổ Long tộc đã yếu càng thêm yếu. Bất quá, cũng may mà Tây Nam nhị đảo cũng không bị tổn thất quá lớn. Lần này, Tam đại Long vương cùng ngã xuống nên toàn tộc không còn kẻ nào đủ khả năng cản trở việc thống nhất Long tộc nữa!" Tử Nghiên nhìn về Long đảo đang tràn ngập huyết khí mà khẽ nói.

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Lần này tuy Đông Long Đảo giành thắng lợi nhưng đối với Tử Nghiên thì chiến thắng này đã thật sự trả một cái giá quá đắt. Nàng thân là Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long tộc nên có làm bất kì việc gì thì cũng đều phải nghĩ cho tộc mình. Dù là Đông Long đảo hay ba đảo khác thì cuối cùng vẫn là tộc nhân của Thái Hư Cổ Long tộc.

"Dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp cho việc thống nhất Cổ Long nhất tộc! Hiện tại, Cổ Long nhất tộc đã xuất hiện một vị tân Long Hoàng

nên con đường khôi phục lại vinh quang năm xưa cũng không phải là không thể!" Tiêu Viêm trầm mặc một lúc rồi nói mấy câu an ủi. Tuy hẳn an ủi Tử Nghiên nhưng trong thâm tâm hẳn rất rõ, Cổ Long nhất tộc đã nội loạn bao nhiêu năm thì thực lực đã không còn được như xưa nữa.

Tử Nghiên than nhẹ một tiếng. Nàng cũng hiểu được Cổ Long nhất tộc hiện tại chênh lệch với ngày xưa ra sao. Phải biết rằng, thời kỳ toàn thịnh trước kia thì Thái Cổ Hư Long nhất tộc chính là một thế lực sánh ngang với Hồn tộc hay Cổ tộc, nhưng mà hện tại thì... cường giả trong tộc, người thì chết, người thì bỏ đi. Bây giờ cả tộc cũng không có ai có thể san xẻ gánh nặng này cùng với nàng. Hành trình khôi phục lại vinh quang không biết cần đến ngày nào tháng nào mới có thể hoàn thành được đây!?

"Ha ha, muội cũng không cần phải ủ rũ! Thế chất của muội chính là thế chất Long Hoàng trong truyền thuyết đó! Nếu có đủ thời gian thì muội cũng sẽ đạt đến đẳng cấp ngang với lịch đại Long Hoàng trong truyền thuyết. Đến lúc đó, chuyện khôi phục lại uy danh của Cổ Long nhất tộc cũng không phải là quá khó!" Tiêu Viêm vỗ vỗ đầu Tử Nghiên, cười cười mà nói.

Sau khi nghe xong những lời này thì Tử Nghiên cũng cười cười, tinh thần cũng thư thái được một chút. Tiêu Viêm nói không sai, tuy Cổ Long nhất tộc hiện thời đã suy yếu rất nhiều nhưng dù sao thì mình cũng có được huyết mạch của Long Hoàng trong truyền thuyết. Nếu mình có thể khai thác hết tiềm lực của huyết mạch thì thành tựu của nàng sẽ không kém hơn bất kỳ một đời Long Hoàng nào, kể cả Long Hoàng tiền nhiệm và cũng chính là phụ thân đã mất tích từ khi nàng còn rất bé.

"Lần này thật sự là phải đa tạ các người! Nếu như không phải là các người chạy tới kịp thời..." Gương mặt Tử Nghiên hiện lên một nụ cười tươi tắn rồi nói.

"Giữa chúng ta cũng không cần phải nói những lời khách sáo này đâu!" Tiêu Viêm lắc đầu rồi đột nhiên chỉ tay vào thi thể Bắc Long Vương và nói với Tử Nghiên: *"Thi thể Bắc Long Vương này có thể để lại cho huynh được không?"*

"Cái gì?" Nghe thế khiến cho Tử Nghiên khẽ giật mình. Nàng cảm thấy kỳ quái mà hỏi: *"Huynh muốn thi thể của hắn làm gì?"*

"Tên gia hỏa này thân thể cực kỳ cường đại, hơn nữa lại được Hóa Long ma trận tôi luyện nên đã đạt đến một tình trạng cực kỳ kinh khủng. Nếu mà luyện chế hắc thành khô lồi thì uy lực sẽ rất mạnh!" Tiêu Viêm chần chờ một chút rồi nói. Những con Thiên Yêu Khô trước kia vốn hắc đã giữ lại hết trong Tinh Giới để trông coi đại môn. Do tài liệu luyện chế đả Thiên Yêu Khô lúc trước hơi thấp nên thực lực chỉ phát triển đến Đẩu Tôn đã là cực hạn và không thể đột phát thêm được nữa, nên hiện giờ chúng đã không còn tác dụng gì với hắc. Vì thế, khi thấy thi thể Bắc Long Vương, thì ngay lập tức hắc đã nghĩ đến việc dùng nó luyện chế thành khô lồi. Dù sao thì tên này cũng đã chết, coi như tận dụng giá trị cuối cùng đi. Nguồn truyện:

"Tộc nhân Cổ Long nhất tộc có thực lực tương đối, án chiếu theo quy củ sẽ được an táng trong Long mộ." Tử Nghiên thoáng cau mày, sau đó lại nhìn thấy khuôn mặt bất đắc dĩ của Tiêu Viêm bèn cười cười một tiếng rồi nói: "Bất quá lần này huynh đã giúp tộc ta một cái đại ân, cho nên yêu cầu một chút thù lao thì cũng không có vấn đề gì cần phải suy nghĩ. Tên gia hỏa kia là tội nhân của bản tộc nên cũng không có khả năng được chôn vào Long mộ. Nếu huynh muốn thì hãy cầm lấy đi!"

"Ha ha, đây cần phải đa tạ Long Hoàng đại nhân rồi!" Nhìn thấy ny tử này ra vẻ, Tiêu Viêm cũng không khỏi cười dài một tiếng rồi nói.

Tử Nghiên cười duyên một tiếng rồi nói: "Trong khoảng thời gian này thì các người hãy ở lại Đông Long đảo hồi phục sức lực. Hiện tại, Tam đại Long vương đã ngã xuống nên việc thống nhất Tứ đại Long đảo cũng cần phải chuẩn bị rồi!"

Tiêu Viêm cười một tiếng rồi gật đầu. Trong không gian hư vô này còn có nhiều thứ hắc đang cần, mà hiện tại thì hắc cũng không có việc gì gấp phải làm, cho nên muốn luyện chế cái khô lồi này trước tiên rồi đi đâu thì đi. Đến lúc đó, khi chiến đấu với người khác thì hắc sẽ có một trợ thủ đắc lực.

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Tử Nghiên cũng không để ý nhiều nữa rồi hai người lại nói chuyện với nhau một lúc, sau đó liền tổ chức một nhóm cường giả tiến vào Bắc Long đảo để tìm kiếm những tộc nhân may mắn còn sống sót.

Theo chân Tam đại Long vương xong đời, nội loạn của Thái Hư Cổ Long tộc cũng đã được giải quyết. Tử Nghiên với danh nghĩa là Long Hoàng đã

khiến cho cả Long đảo đều không có lấy một tiếng dị nghị. Việc Bắc Long Vương đồ sát tộc nhân đã khiến trong lòng tất cả tộc nhân Thái Hư Cổ Long tộc đều cảm thấy nguyền rủa. Vì thế, không có bất kì ai lên tiếng vì cái chết của hãn cả. Hơn nữa, Tây Long Vương và Nam Long Vương cũng đều chết trong tay của Bắc Long Vương đã khiến cừ hận trong lòng tộc nhân càng tăng thêm rất nhiều.

Dưới những điều kiện này, việc tiến hành chinh đồn và thống nhất lại Đại Long đảo càng trở nên thuận lợi hơn. Dưới sự liên thủ của rất nhiều cường giả Cổ Long nhất tộc nên Tứ đại Long đảo vốn tách ra rất lâu thì nay hợp lại một lần nữa. Bốn tòa Long đảo này hợp nhất thì mới coi như chân chính thống nhất Cổ Long nhất tộc. Sau này, sẽ không còn cái gọi là Tứ đại Long đảo, mà chỉ còn có Cổ Long đảo mà thôi.

Lúc nội bộ Cổ Long nhất tộc đang vì chuyện chinh hợp mà sôi sục thì Tiêu Viêm cùng Thái Lâm đã quyết định tạm thời ở lại Long đảo. Tiêu Viêm chỉ nghỉ ngơi mấy ngày để hồi phục sức lực đến trạng thái đỉnh phong rồi sau đó lại tuyên bố bế quan. Lần bế quan này, hãn muốn luyện chế thi thể Bắc Long Vương thành khôi lỗi. Thực lực tên gia hỏa ấy khi còn sống đã gần đạt đến lục tinh Đấu Thánh, nhưng điều mà Tiêu Viêm cảm thấy đặc ý nhất chính là thân thể của tên này cường hãn hơn những cường giả lục tinh Đấu Thánh khác không biết bao nhiêu lần. Quả thực thân thể này chính là tài liệu cực phẩm để luyện chế khôi lỗi.

Nếu có thể luyện chế thành công thì Tiêu Viêm sẽ có thêm một trợ thủ cực kỳ đặc lực. Điều này đối với hãn hay là với Thiên Phủ Liên Minh cũng đều là một điều cực kỳ trọng yếu.

Trong mật thất, Tiêu Viêm sắc mặt nghiêm túc và cẩn trọng. Ở giữa không trung trước mặt hãn đang có mấy trăm chủng loại tài liệu đang lập lòe chiếu ra những quang mang kì dị, chúng chính là những tài liệu quan trọng để luyện chế khôi lỗi. Bởi vì thân thể Bắc Long Vương thuộc loại cực phẩm nên Tiêu Viêm cũng phải chọn những tài liệu đỉnh cấp để phối hợp.

Tiêu Viêm cẩn thận nhìn đám tài liệu kia. Sau khi hãn kiểm tra lui tới vẫn không thấy gì bất ổn thì mới gạt đầu hài lòng. Chỉ vì đồng tài liệu này mà hãn đã lật tung phòng kho của Long đảo, Khi nhớ lại ánh mắt đau lòng của vị trưởng lão trông coi thì hãn không nhịn được phải bật cười.

Sau khi kiểm tra ổn thỏa, Tiêu Viêm khẽ vung tay lên. Một thân ảnh lớn

hơn người thường rất nhiều liền lơ lửng ở trước mặt hắn. Đây đúng là thân thể Bắc Long Vương, là tài liệu chính để luyện hóa khôi lỗi lần này.

Hiện tại đôi mắt Bắc Long Vương đã nhắm nghiền, sắc mặt xám trắng thể hiện sự sống đã hết, nhưng thân thể hắn vẫn cực kì cứng rắn. Dù có dùng đao chém mạnh một phát thì cũng không tạo ra một vết tích nào. Thân thể của tên này mạnh mẽ đến một trạng thái vô cùng đáng sợ, ít nhất Tiêu Viêm tự nhận cũng không thể so được với hắn. Cơ thể của Thái Hư Cổ Long tộc quả thực mạnh mẽ đến mức độc nhất vô nhị.

Tiêu Viêm khẽ nhìn về phía đầu Bắc Long Vương. Ba gương mặt ấy dù đã chết nhưng vẫn vô cùng dữ tợn, điều này khiến cho Tiêu Viêm không khỏi phải lắc đầu. Thân thể của tên này mạnh mẽ như vậy chỉ e rằng có liên quan đến việc hắn nuốt sống hai vị Long Vương của Tây đảo và Nam đảo.

"Phùng!"

Thu hồi ánh mắt, Tiêu Viêm hơi hé miệng rồi phun ra một đoàn hỏa diễm màu hồng phấn. Sau đó, nó đón gió rồi phóng to nhanh chóng mà ngưng tụ thành một hỏa đỉnh khổng lồ trên không trung. Sau đó tay hắn vung lên, thân thể của Bắc Long Vương liền chui vào trong hỏa đỉnh.

"Xèo... Xèo..."

Thi thể Bắc Long Vương vừa tiến vào trong hỏa đỉnh thì da mặt hắn liền vang lên những tiếng xèo xèo, những tia máu trong người không ngừng tuôn ra nhưng rất nhanh đã bị nhiệt độ cao đốt thành hư vô.

Khi Tiêu Viêm nhìn thấy cảnh này thì cũng không có biểu lộ gì cả. Trước kia hắn đã luyện chế khôi lỗi nên cũng hiểu rõ quá trình này. Thi thể Bắc Long Vương sau khi được Dị hỏa thổi luyện thì sẽ đạt được một trình độ vô cùng kinh khủng.

Bước tôi luyện này nhìn thì rất đơn giản nhưng lại tốn của hắn mười ngày. Trong mười ngày đó, hắn không ngừng sử dụng Tịnh Liên Yêu Hỏa để tẩy luyện tạp chất trong cơ thể của Bắc Long Vương. Mà sau khi trải thời gian này thì, thi thể to lớn trước kia của Bắc Long Vương cũng đã nhỏ lại được ba phần, nhưng với thường nhân thì vẫn cường tráng hơn gấp bội.

Bên ngoài hỏa đỉnh, Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh nhìn thi thể của Bắc Long

Vương đang giống như một khối sắt đen bóng mượt. Mặc dù nó không còn đầu khí, nhưng cái cảm giác chấn nhiếp nhân tâm thì vẫn cực kỳ kinh khủng như xưa.

"Máu huyết trong thi thể hắn đều đã bị Di hỏa tôi luyện đến mức ngấm cả vào xương cốt. Hiện tại, cơ thể này chính là một cỗ máy giết người hoàn mỹ. Nhìn về phía thân hình đen trũi đang tỏa ra áp lực đó, trong mắt Tiêu Viêm bỗng thoáng hiện nét cười quỷ dị. Hắn vung tay lên, sau đó Tịnh Liên Yêu Hỏa đang bao phủ bên ngoài thi thể kia nhanh chóng trở nên nhạt dần.

"Uỳnh!"

Ngay sát na khi Tịnh Liên Yêu Hỏa biến mất, đôi mắt Bắc Long Vương trong hỏa đỉnh vốn nhắm chặt lại đột nhiên mở ra. Sắc máu đỏ rực quen thuộc liền xuất hiện, mà cùng lúc đó là một tiếng cười âm trầm lẫn quái dị chợt vang lên.

"Tiêu Viêm, đa tạ ngươi đã giúp Bồn vương hoàn thành một bước thối luyện cuối cùng này! Để cảm ơn sự hỗ trợ của ngươi, ta sẽ cho ngươi biết một chút về sự khủng bố của thân thể này! Khắc khắc khắc... nếu muốn trách thì phải trách ngươi đã quá coi thường, chỉ đánh tan linh hồn của bồn vương mà thôi! Nhưng có điều, đối với Thái Cổ Hư Long nhất tộc thì linh hồn chính là thân thể, mà thân thể cũng chính là linh hồn!"

Trong hỏa đỉnh, bóng người tựa như hắc thiết đang phát sáng ấy lại đang ngửa mặt lên trời cười như điên. Sau đó, hắn đánh thẳng ra một quyền mạnh mẽ làm hỏa đỉnh tan nát. Kế tiếp, bàn tay hắn liền chộp vào vai Tiêu Viêm nhanh như chớp.

Tên Bắc Long Vương này rõ ràng đã chết, vậy mà lại phục sinh lần nữa sao?

Hết phần ta!:nguoidoi:

-----oOo-----

Chương 1547: Bắc Vương!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kình phong bén nhọn đến đáng sợ găm thét quay cuồng trong mật thất. Năm đấm to lớn của Bắc Long Vương giống như lưỡi hái tử thần, không chút lưu tình đánh xuống đầu Tiêu Viêm.

Biến cố đột nhiên xuất hiện đủ để khiến cho bất kì người nào cũng phải sợ hãi. Song nụ cười trên mặt một thân ảnh gầy gò đứng trước hỏa đỉnh cũng không vì thế mà biến mất. Hắn nhìn Bắc Long Vương phá đỉnh mà ra, ngón tay duỗi ra điềm nhẹ một cái.

"Phanh!"

Khi ngón tay Tiêu Viêm vừa điểm xuống, thân thể Bắc Long Vương vốn đang dữ dội lướt đến bỗng chợt cứng ngắc. Một ngọn lửa màu hồng phấn đột ngột tuôn ra dữ dội từ trong cơ thể, bao vây khắp người hắn, quán chặt lấy luồng tàn hồn đang điều khiển thân thể này.

- Vô liêm sỉ! Ngươi đã làm gì với bản vương?!

Biến cố lại xuất hiện khiến cho Bắc Long Vương sợ hãi, lớn tiếng quát.

- Bắc Long Vương! Ở trước mặt ta mà dám chơi trò ẩn nấp linh hồn, ngươi thực sự rất tin tưởng vào bản thân đấy! – Đôi mắt với tiếng rống giận dữ của Bắc Long Vương, Tiêu Viêm chỉ khẽ mỉm cười. Lực lượng linh hồn của hắn mạnh hơn so với Bắc Long Vương không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể phạm vào sai lầm nhỏ nhặt như vậy, khiến cho tàn hồn chạy thoát? Nhưng dù sao cảnh tượng này cũng là thứ mà hắn mong muốn được nhìn thấy nhất.

Phương pháp luyện chế khô lồi tâm thường, dù có thể luyện thành thân thể cứng rắn, không biết đau là gì, nhưng dù sao khô lồi cũng chỉ là khô lồi, hoàn toàn không có kinh nghiệm tác chiến của bản thân. Loại khô lồi đó Tiêu Viêm đương nhiên là chẳng thèm dùng. Có loại nguyên liệu tốt nhất như Bắc Long Vương, lấy thực lực của hắn bây giờ, nếu muốn luyện chế thì phải luyện chế thật hoàn mỹ!

Khô lồi hoàn mỹ, không chỉ cần có thân thể rắn chắc không biết đau đớn như kim loại, hơn nữa còn phải có kinh nghiệm chiến đấu lão luyện cùng thủ đoạn giết người! Nhưng bình thường khô lồi là do chủ nhân điều

khiến, nếu không được khống chế thì cho dù khô lồi thực lực có mạnh cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Loại khô lồi này, không chỉ có thể giải quyết được điều đó mà còn có thể tạo ra một số lượng khô lồi có trí khôn, có thể nói, tự mình chiến đấu!

Bắc Long Vương bình sinh đại chiến vô số, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng. Chỉ cần có thể luyện chế một đạo tàn hồn của hấn dung hợp hoàn toàn với khô lồi thì sản phẩm sẽ là một cỗ máy giết chóc đúng nghĩa!

Ngày đó, Tiêu Viêm đánh cho Bắc Long Vương tan nát linh hồn, cũng giữ lại một đạo tàn hồn nấp trong thân thể. Mà đạo tàn hồn này cũng kế thừa sự sắc bén âm độc của bản thể Bắc Long Vương. Thời gian qua vẫn luôn ẩn nấp cho đến khi Tiêu Viêm luyện chế cho thân thể cực kì mạnh mẽ thì hấn mới xuất hiện đánh lén giết chết Tiêu Viêm. Đáng tiếc, hấn lại không biết đây chỉ là một cái bẫy dụ hấn xuất hiện.

Chỉ có dung hợp đạo tàn hồn này cùng bản thể, khô lồi mới trở nên hoàn mỹ!

- Tìm được người rồi...! – Tiêu Viêm cười nhạt nhìn thân thể Bắc Long Vương bị ngọn lửa phẫn hồng bao trùm. Hấn có thể cảm giác được tàn hồn của Bắc Long Vương đã bị dị hỏa bao vây nghiêm mật.

- Dừng...!

Lúc này, Bắc Long Vương dường như đã nhận ra điều gì đó, trong mắt lóe lên sự hoảng sợ. Song không đợi hấn nói xong, Tiêu Viêm đã hờ hững vung tay lên. Tịnh Liên Yêu Hỏa giống như gió cuốn mây tan, cắn nuốt đạo tàn hồn kia bằng nhiệt độ kinh khủng. Chưa đầy một phút, đạo tàn hồn đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Khi đạo tàn hồn cuối cùng của Bắc Long Vương đã bị luyện hóa, nhiều tia khí lưu có chút hư ảo đột nhiên hiện ra xung quanh Tịnh Liên Yêu Hỏa, sau đó chậm rãi phiêu đảng quanh người Tiêu Viêm, dựa theo sự dẫn dắt của hấn mà dung nhập vào trong đầu khô lồi.

Khi chút ít khí lưu hư ảo vừa dung nhập, ánh mắt vốn trống rỗng của Bắc Long Vương đột nhiên chậm rãi hiện lên một chút ánh sáng lạnh lẽo như kim loại. Thân thể cao lớn đen đúa như hắc thiết, nhìn từ xa có cảm giác

uy phong lẫm lẫm, vô cùng đáng sợ. Hơn nữa thân thể vốn cứng ngắc của nó cũng đã dần dần thả lỏng. Thả lỏng đây cũng không phải là thư giãn, mà đem lực lượng kinh khủng ẩn dấu ở nơi mà mắt người không thể nhìn thấy. Kể từ đó, mỗi khi giết người mới có thể đạt tới hiệu suất càng tốt.

Nhìn thân ảnh như hắc thiết đang đứng trước mặt, Tiêu Viêm hơi thở phào nhẹ nhõm cong ngón búng ra, một giọt máu chọt lướt đi, cuối cùng bay vào trong mi tâm của thân ảnh, hóa thành một vệt máu nhàn nhạt. Một cảm giác liên kết tinh thần cũng theo đó mà sinh ra.

- Sau này, tên của ngươi là Bắc Vương!

Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, khuôn mặt bóng đen hơi dao động. Cuối cùng, một thanh âm lạnh như băng không chút tình cảm khàn khàn vang lên:

- Vâng, thưa chủ nhân!

Khôi lỗi này không hề giống với những Thiên Yêu Khôi trước đây. Thiên Yêu Khôi không hề có trí khôn, đánh nhau với người khác đều do chủ nhân điều khiển. Nhưng "*Bắc Vương*" bây giờ chỉ cần Tiêu Viêm hơi suy nghĩ thôi là sẽ chủ động xuất thủ. Hơn nữa lúc chiến đấu với người khác sẽ không có bộ dáng cứng ngắc chậm chạp của khôi lỗi. Hình dạng này không chút khác biệt nào so với Bắc Long Vương sống lại.

- Hiện tại Bắc Vương có thể sánh ngang cùng Ngũ tinh Đấu Thánh cường giả! – Tiêu Viêm vượt cằm, không ngừng đánh giá Bắc Vương. Khôi lỗi Có thể chống lại Ngũ tinh Đấu Thánh, nếu tin này truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra oanh động lớn đến thế nào. Nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy không hài lòng lắm. Thực lực của bản thân Bắc Long Vương đã suy sút đạt đến Lục tinh Đấu Thánh, hơn nữa thể chất cũng cực kì cường hãn. Cực hạn của khôi lỗi này không nên chỉ dừng ở đây!

- Khôi lỗi không có cách nào thi triển đấu khí công kích mà chỉ dựa vào lực lượng cơ thể. Thân thể của Bắc Vương bây giờ, cho dù đã được Tịnh Liên Yêu Hỏa rèn luyện qua, nhưng hiệu quả cũng không rõ rệt lắm!

Thiên Yêu Khôi trước đây hấp thu lực lượng sấm sét để tăng lên lực lượng. Lần này luyện chế khôi lỗi, Tiêu Viêm tự nhiên cũng chọn cách luyện chế này. Lấy một chút tài liệu đặc thù bỏ vào cơ thể Bắc Vương.

Hiện tại Bắc Vương giống như một cây cột thu lôi! Hơn nữa khả năng hấp thu vượt xa Thiên Yêu Khô trước đây! Cho nên điều cần thiết nhất hiện nay là đi chỗ nào để có sấm sét. Nếu như chỉ dựa vào luyện chế đan dược để đưa đến sấm sét thì chỉ sợ Tiêu Viêm một chết cũng không khiến cho Bắc Vương đột phá đến Lục tinh Đâu Thánh. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

- Có lẽ nên đến chỗ kia một chuyến...

Tiêu Viêm trầm tư chốc lát, nhẹ giọng cười một tiếng. Không dừng lại lâu lắm mà trực tiếp xoay người bước ra ngoài tĩnh thất. Phía sau hắc Bắc Vương giống như cái bóng, chặt chẽ đi theo.

Bước ra tĩnh thất, Tiêu Viêm liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thái Lâm đang đứng trong đình viện. Dường như nàng cũng nhận ra điều gì, quay đầu lại, khi mỹ mâu nhìn thấy Bắc Vương phía sau Tiêu Viêm thì không khỏi kinh ngạc. Trải qua mười ngày rèn luyện của Tịnh Liên Yêu Hỏa, thân thể Bắc Long Vương đã đại biến, lại thêm làn da ngăm đen như hắc thiết, cho dù là ai thì lần đầu nhìn thấy cũng tuyệt đối không đem nó liên tưởng thành vị Bắc Long Vương hung danh hiển hách trong Cổ Long bộ tộc.

- Luyện chế thành công?

Tiêu Viêm gật đầu, cũng không dừng lại ở đây lâu lắm. Kể cho Thái Lâm vài câu sau liền mang theo Bắc Vương lao về phía hư vô không gian ngoài Long Đảo.

"Ừng... ừng..."

Trong hư vô không gian đen nhánh bất chợt có một chuỗi tiếng sấm vang lên từ phía xa. Dời tầm mắt sang liền nhìn thấy, ở phía cuối hắc ám có một dải ánh sáng màu bạc, sấm sét lôi đình điên cuồng gào thét như những con rồng đang giương nanh múa vuốt.

Thân hình Tiêu Viêm phiêu phù trong không trung, nhìn về phía vùng sấm sét khổng lồ. Đó là nơi hắn rèn luyện Thiên Yêu Khô. Mà cũng chính ở nơi đó hắn lần đầu tiên gặp viện trưởng nội viện. Thân là người của Lôi Tộc mà khi đó Đặng Thiên Xích bị một tia chớp màu đen đuổi cho chật vật vô cùng. Đối với tia chớp màu đen, Tiêu Viêm chỉ biết là nó rất kinh khủng, không dám đụng chạm đến dù chỉ một chút. Chẳng qua bây giờ,

mục tiêu của hắn lại là thứ mà ban đầu đuổi giết khiến Đặng Thiên Xích chật vật chạy trốn – tia chớp màu đen! Hắn cần những lực lượng sấm sét đó để luyện chế Bắc Vương tăng lên tới một trình độ hoàn mỹ nhất!

- Đi!

Con người đen nhánh nhìn chăm chú vào hư không lơ lửng, sấm sét đang điên cuồng khởi động, Tiêu Viêm cười nhạt, dẫn đầu bay vút vào trong. Ngay sau đó, thân hình ngăm đen của Bắc Vương cũng theo sát.

Năm đó Tiêu Viêm tiêng vào hư không lơ lửng, tâm tư cũng phải rất cẩn thận, sợ đưa đến vạn lỗi tề oanh. Nhưng hôm nay, đối mặt với kỳ dị địa vực thanh thế kinh người, hắn lại tương đối thông dong, không nhanh không vội chậm rãi lướt qua lơ lửng. Những tia sấm sét khổng lồ điên cuồng đánh xuống nhưng khi cách thân thể hắn vài chục trượng thì lại bối rối né đi như sợ hãi điều gì đó vậy. Theo bản năng, chúng nó nhận thấy được sự tồn tại kinh khủng của thân thể không hề cường tráng kia.

Tiêu Viêm không hề dừng lại, chạy thẳng vào trong chỗ sâu nhất của hư không lơ lửng. Có Tịnh Liên Yêu Hỏa hộ thể, sấm sét thậm chí còn không dám đến gần hắn! Xem ra dị hỏa bảng xếp hạng thứ ba cũng không phải là hư danh...

Diện tích hư không lơ lửng cực kì lớn, nhưng Tiêu Viêm dùng không tới mười phút đã tiếp cận chỗ sâu trong.

- Khó trách ban đầu ngay cả viện trưởng Đặng Thiên Xích cũng không thể không quay đầu chạy trốn...

Khi vừa đến chỗ sâu trong, Tiêu Viêm nhìn thấy không gian chợt ảm đạm xuống. Ánh mắt đảo quanh, những tia chớp màu đen giống như hắc ám cự long chậm rãi ngo ngoàng. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, sắc mặt cũng không nhìn được trở nên ngưng trọng.

Trong chốc lát, khuôn mặt Tiêu Viêm bỗng dần ra, hiện lên nét vui mừng. Nếu có thể hấp thu hết lôi đình lực ở chỗ này, chắc chắn Bắc Vương sẽ đạt đến mức hoàn mỹ! Đến lúc đó cho dù có đối mặt với Lục tinh Đẩu Thánh cũng có thể đánh một trận. Đối với Tiêu Viêm mà nói, trợ lực này không thể xem là không lớn!

-----oOo-----

Chương 1548: Thôn phệ Hắc Ma Lôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hắc Ma Lôi..."

Tiêu Viêm đứng ở khu vực phía ngoài của lôi điện màu đen, nhìn thấy những tia chớp đang trút xuống như mưa kia, trong lòng không khỏi than thở. Không ai ngờ được rằng Hắc Ma Lôi mà chỉ khi luyện chế đan dược Cửu phẩm mới có thể dẫn tới, ở trong này lại có thể có được số lượng nhiều đến khủng khiếp như vậy. Quả nhiên là trong trời đất này không thiếu những điều kỳ lạ.

Cái loại Hắc Ma Lôi này thì Tiêu Viêm cũng không có xa lạ gì, lúc hắn luyện đan bên trong tiểu đan tháp thì cũng đã từng dẫn tới nhưng mà cái đạo Hắc Ma Lôi kia nếu cùng so sánh đoàn hắc lôi ở sâu bên trong Hư Không lôi trì này thì quả thực là không có gì đáng để so sánh. Bất quá, thực lực của Tiêu Viêm hôm nay cũng đã vượt xa lúc trước chứ nếu không thì chỉ cần nhìn thấy số lượng Hắc Ma Lôi nhiều thế này thì hắn cũng chỉ có nước chạy trốn thật nhanh mà thôi.

"Lực lượng của thiên địa quả nhiên là thâm sâu khó dò..."

Tiêu Viêm khẽ lắc đầu, cũng không để Bắc Vương đi hấp thu lôi đình lực ngay lập tức, dù sao thì số lượng Hắc Ma Lôi ở nơi này không hề ít. Chỉ cần một chút bất cẩn thôi cũng sẽ tạo thành rất nhiều rắc rối. Vì thế cho nên hắn cùng với Bắc Vương liền ngồi xếp bằng ở phía ngoài khu vực có Hắc Ma Lôi mà cẩn thận quan sát những tình huống phát sinh bên trong lôi trì.

Sau khi quan sát gần một giờ, xác định chắc chắn rằng sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì Tiêu Viêm mới thở phào nột hơi. Tâm thần khẽ động, ngay lập tức Bắc Vương đang đứng sau lưng hắn liền bước từng bước vào lôi trì mà không hề có chút do dự nào.

"Oanh!"

Khi Bắc Vương tiến vào sâu trong lôi trì thì cũng hấp dẫn sự chú ý của một số Hắc Ma Lôi., ngay tức khắc có một tia chớp màu đen vừa thô vừa to như một con cự mãng ngộ nguậy thân thể xoay quanh phía trên đầu Bắc Vương. Điện quang lập lòe không ngừng truyền ra từ trong đạo Hắc Ma Lôi này.

Dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, Bắc Vương dừng bước lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía tia chớp màu đen kia, rồi chậm rãi xòe bàn tay ra nắm lấy. Đối với cử động này của Bắc Vương, Hắc Ma Lôi cũng không né tránh chút nào, chẳng những thế nó còn hung hăng quật lên cánh tay của Bắc Vương như muốn khiêu khích.

Mà khi đạo Hắc Ma Lôi này vừa tiếp xúc đến cánh tay của Bắc Vương thì trên thân thể ngăm đen của hắn đột ngột bộc phát ra một lực hút kỳ dị, trực tiếp hút đạo Hắc Ma Lôi kia vào trong người.

"Xuy xuy~"

Cường hành hút lấy một đạo Hắc Ma Lôi, tóc trên đầu Bắc Vương lập tức dựng đứng lên. Cùng với đó thì phía trên thân thể hắn không ngừng có những đạo lôi điện màu đen điên cuồng lấp lóe. Mà lúc này, bên trong lôi trì yên tĩnh lại liên tục vang lên những âm thanh kỳ dị vô cùng chói tai.

Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn về phía Bắc Vương đang bị những đạo điện quang bao phủ. Một lát sau, rớt cục trong mắt hắn cũng xuất hiện vẻ vui mừng. Hắn có thể cảm giác được lực lượng cuồng bạo của Hắc Ma Lôi kia sau khi điên cuồng tàn sát một lượt trong người Bắc Vương thì liền chậm rãi dung nhập vào thân thể hắn. Năng lượng cuồng bạo của nó xâm nhập vào trong da thịt, xương cốt, nội tạng, không ngừng cường hóa.

Quả nhiên là lôi điện có tác dụng với Bắc Vương!

Mà dưới loại rèn luyện này, thân thể vốn ngăm đen của Bắc Vương lại càng trở nên trầm tối hơn, cơ bắp trên người tràn đầy lực lượng.

"Hiệu quả không tệ..."

Rớt cục năng lượng của đạo Hắc Ma Lôi kia cũng hòa tan trong cơ thể Bắc Vương, hiệu quả thu được khiến cho Tiêu Viêm mừng rỡ không thôi. Nhưng nụ cười trên mặt hắn còn chưa kịp biến mất thì lông tơ toàn thân lại

đột nhiên dựng đứng cả lên. Khi hấn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy quanh người Bắc Vương đang có vô số đạo lôi điện màu đen đang uốn lượn như những con cự long, bên trong chúng ẩn chứa lực lượng cuồng bạo làm cho người ta không khỏi lạnh người...

"Cuối cùng vẫn bị hấp dẫn đến..." Khi Tiêu Viêm nhìn thấy một màn này thì hấn cũng chỉ có thể lắc đầu một cách bất đắc dĩ mà thôi. Tâm thần khê động, Bắc Vương liền dậm mạnh lên hư không, thân thể vọt mạnh lên như đạn pháo, thoát khỏi vòng vây của vô số lôi điện.

"Oanh!"

Không thể nghi ngờ, hành động này của Bắc Vương lập tức phá vỡ sự giằng co ở nơi đây. Gần như chỉ trong chớp mắt, vô số đạo Hắc Ma Lôi không lồ điên cuồng đuổi theo Bắc Vương bằng một tốc độ khủng khiếp, sau đó bổ mạnh lên thân thể hấn..

"Phanh!"

Một đạo Hắc Ma Lôi đánh trúng thân thể Bắc Vương, chỉ thấy lóe lên một cái liền trực tiếp bị hút vào trong cơ thể hấn. Nhưng lực lượng của đạo lôi đình kia quá kinh khủng nên Bắc Vương vẫn bị đánh bay ra mấy ngàn trượng. Loại lực lượng kia làm cho Tiêu Viêm thậm chí lú lẫm, cho dù là một số cường giả Nhất tinh Đấu Thánh mà phải đối diện với sự trùng kích của Hắc Ma Lôi này thì cũng khá đau đầu.

Nhưng cũng may là độ mạnh của thân thể Bắc Vương đã đạt đến một mức độ tương đối kinh khủng, nên dù hấn bị chấn bay mấy ngàn trượng thì cũng không bị tổn thương chút nào. Sau đó, dưới sự khống chế của Tiêu Viêm, hấn trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, tùy ý để cho vô số đạo Hắc Ma Lôi điên cuồng đánh lên thân thể mình.

"Oanh oanh!"

Sâu trong lôi trì, những tiếng sấm trầm trầm không ngừng vang lên. Từng đạo Hắc Ma Lôi giống như cự long không ngừng đánh về phía Bắc Vương. Mà mỗi khi Hắc Ma Lôi tiếp xúc với thân thể của Bắc Vương thì bỗng lóe lên một cái rồi biến mất, những tia điện màu đen xung quanh người hấn cũng càng lúc càng nhiều.

Ở khu vực bên ngoài, Tiêu Viêm không khỏi chép miệng than thở, nhưng trong lòng hẳn lúc này lại cực kỳ vui vẻ. Độ mạnh của thân thể Bắc Vương đúng là vượt qua mong đợi của hắn. Vốn dĩ thân thể của Thái Hư Cổ Long tộc đã rất mạnh mẽ rồi mà Bắc Vương lại càng là ưu tú trong đó, cộng thêm sau khi hắn thôn phệ huyết nhục của hai vị Tây Long Vương và Nam Long Vương thì độ mạnh của thân thể lại được đề cao thêm một lần nữa. Điều này khiến cho ngay cả Tử Nghiên cũng chưa chắc đã có được thân thể mạnh mẽ như hắn.

Đương nhiên, Tiêu Viêm cũng hiểu một điều, nếu như Tử Nghiên có thể kích hoạt triệt để huyết mạch của Long Hoàng thì chỉ sợ rằng trên mảnh thiên địa này đã không còn ai có thể so sánh được cường độ thân thể với nàng.

Mà thân thể của Bắc Vương sau khi được Tịnh Liên Yêu Hỏa rèn luyện thì đã đạt đến một mức độ tương đối khủng khiếp, cho nên mặc dù hắn bị vô số đạo Hắc Ma Lô đánh lên trên người nhưng cũng không có chút dấu hiệu nào là đã vượt quá sức.

Khôi lỗi như vậy mới đúng là tác phẩm kiệt xuất. Những Thiên Yêu Khôi trong di tích Đấu Thánh mà hắn đạt được Đại Thiên Tạo Hóa chương kia đem so sánh với bộ khôi lỗi này thì quả thật là một đồng rác. Luyện chế khôi lỗi, thân thể là quan trọng nhất, bởi vì sau khi luyện chế thành công thì khôi lỗi không thể sử dụng được đấu khí, vậy nên chỉ có thể dựa vào độ mạnh của thân thể. Nhưng một tài liệu tốt như Bắc Vương đâu có dễ tìm kiếm như vậy. Thực lực của chủ nhân di tích Đấu Thánh kia chỉ sợ còn không bằng Bắc Vương, tài liệu mà của hắn tự nhiên không thể nào so sánh.

"Dựa theo tốc độ này, chỉ sợ trong vòng nửa tháng nữa Bắc Vương sẽ có thể tăng lên đến mức Lục tinh Đấu Thánh..."

Tiêu Viêm hơi mỉm cười, tốc độ như vậy đã là rất kinh người rồi. Hắn cũng lập tức tĩnh tâm lại, mà khi chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần thì một đạo Hắc Ma Lô lớn bằng cánh tay lại vô ý bay đến, sau đó đánh lên thân thể trong ánh mắt tức cười của Tiêu Viêm.

Một đạo Hắc Ma Lô nhỏ như vậy thì đương nhiên không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho Tiêu Viêm. Nhưng tại khoảnh khắc tiếp xúc, ngọn lửa màu hồng phấn bên ngoài thân thể hắn hơi cuốn lên, trực tiếp nuốt lấy

đạo Hắc Ma Lô kia. Bạn đang đọc truyện tại - www.Truyện FULL

"Hà?"

Một màn này làm Tiêu Viêm hơi ngần ngại, vừa muốn kiểm tra đạo Hắc Ma Lô kia đi về đâu thì lại chợt phát hiện một cỗ năng lượng cực kỳ tinh thuần xuất hiện trong cơ thể, cuối cùng hòa tan ra cả người hắn. Hơn nữa, điều làm cho Tiêu Viêm kinh ngạc hơn là cỗ năng lượng tinh thuần này lại làm cho cơ bắp hắn có cảm giác hơi tê tê như bị điện giật, khiến cho tất cả khí quan trong cơ thể đều xuất hiện cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu.

"Đây là thôn phệ chi lực của Hư Vô Thôn Viêm!"

Bất ngờ này khiến cho Tiêu Viêm hơi sững sốt một chút.

"Y oa...Ngon, ngon!"

Trên bả vai Tiêu Viêm bỗng lóe lên ánh lửa, Tiểu Y béo tròn đáng yêu thoáng cái đã xuất hiện. Nó mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn những đạo Hắc Ma Lô phía xa, khước miệng vậy mà xuất hiện một chút nước dãi. Chợt nó vội vàng lau đi, há miệng hút nhẹ, một cỗ thôn phệ chi lực vô cùng quý dị lập tức bạo phát, mười đạo Hắc Ma Lô cách đó không xa lập tức điên cuồng bay về phía Tiêu Viêm, cuối cùng trực tiếp bị Tiểu Y trên vai hắn nuốt sạch vào bụng.

"Xuy xuy!"

Một hơi nuốt hơn mười đạo Hắc Ma Lô, thân thể Tiểu Y cũng hơi lóe lên một chút điện mang màu đen. Một cỗ lực lượng vô cùng tinh thuần lại xuất hiện trong cơ thể Tiêu Viêm, cuối cùng tản ra cả người hắn..

Lúc này thì Tiêu Viêm cũng đã hiểu ra nguồn gốc của cỗ năng lượng này, tim hắn lập tức đập thành thịch. Hắc Ma Lô cực kỳ cuồng bạo, tuy năng lượng trong đó có tinh thuần nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc hấp thu. Nhưng hôm nay, Tiểu Y có được một chút thôn phệ chi lực của Hư Vô Thôn Viêm lại làm được điều này!

"Ừc..."

Yết hầu Tiêu Viêm hơi nhúc nhích một cái, khi năng lượng tản ra cả cơ

thể, hấn chợt phát hiện thực lực vốn đình trệ sau khi rời khỏi không gian yêu hỏa của mình rõ ràng đang chậm rãi tăng trưởng!

Tiêu Viêm thoáng có chút cứng ngắc mà ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Ma Lôi đang chằng chịt khắp nơi kia. Lúc này trong mắt hấn xuất hiện vẻ cực kỳ nóng bỏng. Đã có năng lực thôn phệ và luyện hóa của Tiểu Y, đám Hắc Ma Lôi giống như lưỡi hái tử thần của người khác lúc này lại trở thành vật đại bổ hoàn mỹ nhất trong mắt hấn....

"Những thứ này đều là của ta!"

Tiêu Viêm có chút tham lam mà liếm liếm miệng một cái, sau đó hấn gầm lên một cách sung sướng.

Biên một lần ón cả đời:thaphuong:

-----oOo-----

Chương 1549: Cứu Huyền Kim Lôi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hư vô lôi trì, phải một lúc sau Tiêu Viêm mới đè nén được sự kích động trong lòng. Hấn liếc nhìn Tiểu Y trên bả vai, chỉ sợ cũng chỉ có Hỏa Linh chi thể như nó mới thừa nhận nổi sự trùng kích bởi năng lượng cuồng bạo của đám Hắc Ma Lôi này.

Đối với ánh mắt của Tiêu Viêm, sợi tơ trong suốt ở khóe miệng Tiểu Y càng thêm dày đặc. Chợt cánh tay mập mập của nó lau miệng một cái, bay vút ra ngoài, cuối cùng xuất hiện cạnh một đám Hắc Ma lôi, một hỏa quyển màu hồng khuếch tán từ cơ thể ra xung quanh, Hắc Ma lôi bị nó chạm vào liền chịu một hấp lực không thể cưỡng lại được. Bất kể bọn chúng giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi, cuối cùng, từng đạo Hắc Ma lôi theo hỏa quyển tiến nhập vào trong thân thể nhỏ nhắn của Tiểu Y.

"Xuy xuy~"

Càng nhiều Hắc Ma lôi bị cắn nuốt, ngoài cơ thể Tiểu Y cũng lóe lên

những tia điện màu đen. Hắc Ma lôi tiến vào trong cơ thể rất nhanh bị Tịnh Liên Yêu Hỏa phân giải thành năng lượng tinh thuần.

Khi Tiêu Y điên cuồng cắn nuốt, Tiêu Viêm cũng lảng không, ngồi xếp bằng. Trong thân thể hắn xuất hiện một cỗ năng lượng tinh thuần vô cùng lớn mà không hề có dấu hiệu nào báo trước. Hắn lập tức ngưng thần không chế năng lượng vận chuyển theo lộ tuyến của Phần Quyết, cuối cùng hóa thành đầu khí, tản ra từng bộ phận cơ thể.

Tiêu Viêm nội thị, hắn dường như có thể nghe thấy sau khi năng lượng dung nhập cơ thể, vô số tế bào phát ra những âm thanh vui mừng đầy khát vọng. Năng lượng của một đạo Hắc Ma lôi tại đây cũng đã tương đương với một ngày tu luyện của hắn.

Hiệu suất giữa hai thứ căn bản không thể so sánh, phải nói là một trời một vực!

"Nếu đem toàn bộ Hắc Ma lôi ở đây hấp thu, đột phá Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ cũng không phải việc gì khó!"

Nhìn Hắc Ma lôi tràn ngập bên trong Hư Không Lôi Trì, khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nhếch lên. Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu luyện hóa hấp thu cỗ năng lượng hùng hồn đang xuất hiện càng lúc càng nhiều trong cơ thể.

Sâu trong Hư Không Lôi Trì, hiện giờ có vô số tiếng sấm rền, những tia chớp màu đen vằn vữa trên trời tựa như vô số cự mãng đang rít gào, chuyển động. Thanh thế phô thiên cái địa, vạn lôi tề động. Đứng trước tràng cảnh này, cho dù là cường giả Đấu Thánh cũng cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Trong biển lôi điện, có hai nơi giống như xoáy nước, từng đạo lôi đình màu đen gào thét xung quanh, đem hai nơi đó bao bọc đến một giọt nước cũng không lọt. Song bất kể bọn chúng trùng kích mạnh mẽ như thế nào, hai nơi kia đều giống như hai cái động không đáy, bất kể bao nhiêu Hắc Ma lôi xông tới thì cuối cùng cũng chỉ hơi lóe lên một chút rồi biến mất.

Tại lúc hai tên mồm rộng này cắn nuốt Hắc Ma lôi không biết mệt mỏi, sâu trong Lôi Trì có một đạo thân ảnh lảng không ngồi xếp bằng. Từng đạo lôi điện màu đen thỉnh thoảng toát ra từ trên người, khiến cho một thân áo đen, tóc đen cũng lộ ra vẻ thần bí dị thường.

Số lượng lôi đình bị cắn nuốt đã không ít, nhưng Hư Không lôi trì đã tồn tại rất nhiều năm tháng, số lượng lôi đình đã đạt tới một con số kinh khủng. Nếu không, chỉ sợ trong thời gian ngắn đã bị hai cái hố đen này cắn nuốt không còn gì.

Trong không gian vô tận của Hư Vô Lôi Trì, chưa từng có dấu vết của con người. Thanh thoảng cũng có một vài cường giả Đấu Thánh xông vào, nhưng cũng không dám thâm nhập quá sâu. Vì vậy, dưới tình huống không ai quấy rầy, Tiêu Viêm tu luyện vô cùng thuận lợi.

Trong trạng thái tu luyện, thời gian trôi qua cực nhanh, chỉ chớp mắt mà một tháng đã trôi qua.

Trong một tháng, không biết Bắc Vương cùng Tiểu Y đã cắn nuốt bao nhiêu Hắc Ma lôi. Dưới sự cắn nuốt điên cuồng này, số lượng Hắc Ma lôi đã thừa thớt hơn rất nhiều. Tất nhiên, sau khi cắn nuốt nhiều Hắc Ma lôi như vậy, Bắc Vương, Tiểu Y thậm chí cả Tiêu Viêm đã có thu hoạch rất lớn.

Thân thể Bắc Vương trải qua một tháng rèn luyện đã thêm vài phần thâm thúy. Màu đen quanh thân thể như có một ma lực quý dị, nhìn lại một cái lại giống như một cái hố đen đang xoay tròn, bất kỳ công kích nào rơi vào trong cũng sẽ bị hố đen cắn nuốt.

Từ xa nhìn lại, hắc mang quý dị quanh người Bắc Vương kia giống như một lớp giáp rất mỏng, vô cùng thâm thúy, thậm chí còn có vài phần quý dị.

Lấy cường độ thân thể chỉ có thể hình dung bằng hai chữ đáng sợ bây giờ của Bắc Vương, coi như hấn đối mặt với một tên Lục tinh Đấu Thánh chân chính thì cũng có thể đánh một trận đường đường chính chính. Hơn nữa hấn còn kế thừa được những kinh nghiệm phong phú đến từ bản năng, điều này sẽ khiến cho đối thủ thực sự nghĩ hấn là Lục tinh Đấu Thánh chân chính.

Thân thể được cường hóa đến mức đó, dường như cũng đã đến cực hạn của Bắc Vương, vô luận là nó hấp thu thêm bao nhiêu Hắc Ma Lôi nữa thì hiệu quả mang lại cũng rất nhỏ. Đối với kết quả này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cho dù có chế tạo hoàn mỹ đến thế nào đi chăng nữa, khôi lỗi cũng chỉ là khôi lỗi mà thôi. Có thể đem nó cường hóa đến

mức này đã rất khó rồi. Còn về chuyện muốn đề cao hơn nữa chỉ sợ là khó như lên trời.

Bắc Vương là như vậy, còn Tiểu Y và Tiêu Viêm qua một tháng này đều đạt được những thành quả không nhỏ. Tiêu Viêm không chỉ đột phá lên Ngũ Tinh Đấu Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần một thời gian ngắn sau nữa thôi thì chuyện đột phá đến hậu kỳ cũng không phải là không thể. Về phần Tiểu Y, hình thể vẫn nhỏ nhắn như cũ, nhưng khi quan sát thân thể đang được những luồng hỏa diễm màu phấn hồng quán quanh của nó thì dường như có thể nhìn thấy rất nhiều tia điện màu đen tuyền xẹt qua. Sau khi cắn nuốt vô số Hắc ma Lô, lực công kích của Tịnh Liên Yêu Hỏa đã tăng lên không ít.

Thu hoạch đã tương đối tốt, nhưng sau một tháng thì Tiêu Viêm lại gặp phải vấn đề giống Bắc Vương. Sau khi thực lực tăng lên đến Ngũ Tinh Đấu Thánh trung kỳ, dường như thân thể của Tiêu Viêm đã nảy sinh kháng tính với Hắc Ma lô. Vốn thực lực đang tăng lên nhanh chóng cũng đã bắt đầu chậm đi rất nhiều, bất đắc dĩ hẳn cũng phải rời khỏi trạng thái tu luyện của mình.

Hai mắt mở bừng sau một tháng nhắm chặt, trong đôi đồng tử của Tiêu Viêm dường như lóe lên những tia hắc lô nhàn nhạt. Khi miệng hắn khẽ mở, phảng phất như có tiếng sấm rền truyền ra từ cổ họng.

"Ô..."

Một luồng hơi thở mang theo những tia lô điện li ti thoát ra từ miệng của Tiêu Viêm. Hắn đứng dậy, vô số tiếng nổ lép bốp thanh thúy vang lên liên hồi, một cỗ lực lượng dồi dào vô cùng thoải mái như đang có một con Cự Long đang ẩn giấu trong cơ thể hắn, chỉ cần tâm niệm khẽ động thì con Cự Long đó sẽ vùng lên, bộc phát ra lực lượng hủy thiên diệt địa.

"Thiếu chút nữa là đã có thể bước vào Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ rồi, thật đáng tiếc!"

Tiêu Viêm cảm ứng tình trạng thân thể một lượt, chột hẳn lắc đầu tiếc nuối. Vẫy tay một cái, hai đạo quang mang tối sầm xẹt qua rồi lao thẳng xuống dưới. Bên cạnh hắn bỗng lóe lên, chính là Tiểu Y và Bắc Vương đã cắn nuốt Hắc Ma lô cả tháng trời.

Ánh mắt Tiêu Viêm đầu tiên quét qua Bắc Vương, cả người hắn hôm nay giống như một viên bảo thạch màu đen vậy, lóe lên những tia sáng thần bí đẹp đẽ. Một loại khí tức mà ngay cả hắn cũng cảm thấy nguy hiểm từ từ khuếch tán mà ra.

"Hoàn mỹ..."

Ngón tay Tiêu Viêm điểm nhẹ lên cánh tay của Bắc Vương, hắn cảm giác được nếu như trong người mình đang cất giấu một con Cự Long thì trong người tên này chắc phải có mười con, thậm chí còn nhiều hơn.

Khôi lỗi như thế, hắn chỉ có thể hình dung bằng hai từ hoàn mỹ mà thôi.

Sau khi xem xét Bắc Vương hết một lượt, ánh mắt của hắn liền chuyển hướng về phía Tiểu Y. Hình thể của nó vẫn không hề thay đổi chút nào, nhưng ngoài da dường như lại ẩn chứa vô số luồng hắc lôi nhỏ xíu, làm cho hắn biết công sức thôn phệ suốt một tháng qua đã thu được lợi ích không hề nhỏ.

"Thân thể Bắc Vương đã phát triển đến cực hạn, giờ chỉ dựa vào Hắc Ma Lôi không thôi thì đã không thể khiến nó tiến hóa thêm được nữa, thân thể của ta cũng đã bắt đầu nảy sinh kháng tính với năng lượng Hắc Ma Lôi rồi, nếu tiếp tục tu luyện thể này thì cũng chẳng được bao nhiêu hiệu quả..."

Trên mặt Tiêu Viêm lộ vẻ do dự. Một lát sau, trong lòng hắn đã quyết rời đi khỏi đây. Ra ngoài đã một tháng nay, chắc mấy người Thái Lâm cũng đã lo lắng rồi, nơi đây mặc dù tốt nhưng không thể cầm cọc luôn lại được.

"Nên đi thôi..."

Tiêu Viêm khẽ thở dài một tiếng. Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời của Lôi Trì thêm một lần nữa. Trong lúc hắn đang tính xoay người rời đi thì sâu trong lôi trì, nơi mà Bắc Vương và Tiểu Y thôn phệ Hắc Ma Lôi chợt truyền ra những đợt dao động cực kỳ kịch liệt. Nhất thời vô số Hắc Ma lôi lóe lên, phô thiên cái địa lướt về phía vùng tối của lôi trì.

Thấy một màn này, Tiêu Viêm vô cùng sửng sốt. Hắn khẽ nhíu mày suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào sâu trong lôi trì, mơ hồ, có một luồng uy áp kỳ lạ lan tràn ra từ đó. Loại uy áp này có phần tương tự với Hắc Ma Lôi,

nhưng lại mạnh hơn bọn nó vô số lần.

Tiêu Viêm nhìn vào chỗ đó một lúc lâu, ánh mắt hơi lóe lên. Một lát sau, hắn chậm rãi cất mình lên không trung, thu lấy Tiểu Y vào cơ thể, để Bắc Vương đi lên trước, từ từ tiến vào vùng tối kia.

Khi càng lúc càng đến gần vùng tối, loại uy áp kỳ lạ kia cũng nồng đậm hơn rất nhiều. Tới cuối cùng, bước tiến của Tiêu Viêm chợt dừng lại. Hai đồng tử đen nhánh mang theo vẻ khiếp sợ nhìn vào giữa biển sấm sét kia. Ở nơi đó, một con cự long toàn thân phát ra ánh vàng như được hoàng kim đúc thành đang cuộn mình nằm. Từ thân thể nó, vô số đạo lôi điện màu vàng xẹt ra xung quanh.

"Đây... đây chính là đan lôi xuất hiện khi luyện chế Cửu phẩm Kim Đan... Cửu Huyền Kim Lôi!"

-----oOo-----

Chương 1550: Tụ linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về Cửu Huyền Kim Lôi, nếu người ta phân chia thứ hạng của lôi đình tương tự như dị hỏa thì nó có thể sánh ngang với Tịnh Liên Yêu Hỏa, thậm chí là Hư Vô Thôn Viêm về thứ hạng trên dị hỏa bảng.

Chỉ khi nào luyện chế ra Cửu phẩm Kim Đan thì ngọn Cửu Huyền Kim Lôi này mới xuất thế. Mỗi lần như vậy đều kinh thiên động địa, ngay cả cường giả Đấu Thánh khi đứng trước lôi uy của nó cũng đều cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng. Trong những cuốn sách cổ truyền lưu hậu thế cũng không thiếu ghi lại các dị tượng khi Luyện Dược Sư luyện chế Cửu Phẩm Kim Đan.

Mà loại dị tượng khiến cho người ta rung động tâm can nhất chính là sự xuất hiện Cửu Huyền Kim Lôi, cường giả Đấu Thánh bình thường nếu trúng một chút thôi cũng bị nó đánh thành tro bụi trong khoảnh khắc.

Tuy nhiên, Cửu Huyền Kim Lôi ngay cả ở thời viễn cổ cũng là cực kỳ hiếm thấy. Đến hôm nay, đã có hơn ngàn năm loại dị lôi như Cửu Huyền

Kim Lôi chưa từng xuất hiện trên đại lục thêm một lần nào nữa. Điều đó tương đương với trong vòng hơn nghìn năm trở lại đây, đại lục chưa từng xuất hiện một viên Cửu Phẩm Kim Đan nào.

Loại đan dược gần như thần vật này, bây giờ trên đại lục có lẽ đã không còn có ai có thể luyện chế ra được nữa.

Đối với ý kiến này, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể im lặng. Luyện dược thuật của hắn nếu đôi mắt khắp đại lục tuy không dám nói là đứng nhất nhưng trong ba hạng đầu thì không phải là chuyện khó khăn lắm. Nhưng cho dù là hắn, nhiều lắm cũng chỉ có thể luyện chế ra Cửu Phẩm Bảo Đan mà thôi, về phần Cửu Phẩm Huyền Đan thì hắn cũng chưa chạm được tới chứ đừng nói là loại Cửu Phẩm Kim Đan cao nhất ấy.

Vì vậy, những nhận thức của hắn đối với Cửu Huyền Kim Lôi trong truyền thuyết kia cũng chỉ dừng lại trên sách vở mà thôi. Dù vậy, tuy chưa từng thấy tận mắt, nhưng với những gì mà linh hồn hắn cảm giác được khi nhìn thấy Cửu Huyền Kim Lôi thì ngay lập tức hắn đã nhận ra.

"Nơi này... Vậy mà lại có thể sản sinh ra Cửu Huyền Kim Lôi?"

Dù lấy định lực của Tiêu Viêm nhưng khi thấy nó thì hô hấp của hắn cũng trở nên khó khăn, đứng chôn chân một lúc lâu, miệng lẩm bẩm những ý niệm vô thức trong đầu, mặt hiện lên vẻ rung động không thể tin nổi.

Một con lôi đình cự long màu vàng đang nằm ở dưới đáy lôi hải, đôi mắt nhắm chặt, vô số tia điện vàng chói không ngừng lóe ra từ trong thân thể của nó. Một lực lượng hủy diệt mơ hồ lặng lẽ khuếch tán ra bốn phía, khiến cho không gian hư vô kia không ngừng vặn vẹo.

Vô số Hắc Ma Lôi vây quanh Kim sắc lôi long rộng đến hàng ngàn trượng, giống như đang quỳ lạy quân vương của bọn nó vậy.

"Ừc..."

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Tiêu Viêm không không khỏi nuốt ực một cái. Tiếng động tuy nhỏ vô cùng nhưng vang lên trong không gian yên tĩnh như thế này cũng hết sức vang dội, khiến một số Hắc Ma Lôi lập tức xoay người, thi nhau bắn về phía Tiêu Viêm giống hệt như những con Cự Mãng đang trong cơn cuồng nộ.

Nhìn thấy vô số Hắc Ma Lôi bắn tới, Tiêu Viêm lập tức lui lại, ánh mắt đảo quanh rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy. Tuy hắn không sợ đám Hắc Ma Lôi đó nhưng khi có con Lôi Long đang ngủ say ở đằng kia thì hắn không thể không sợ được. Hắn cảm nhận được một luồng khí tức cực đoan đến đáng sợ ở phía sau, khí tức này mạnh hơn hắn rất nhiều. Theo hắn phán đoán, căn cứ như cấp bậc của nhân loại mà xét thì thực lực của con Lôi Long này sợ rằng đã tương đương với cảnh giới Thất Tinh Đấu Thánh rồi.

Loại cảnh giới đó đối với Tiêu Viêm bây giờ phải nói là không thể kháng cự. Cho nên khi hắn thấy mình đã bị phát hiện thì ngay lập tức quay đầu bỏ chạy thực mạng. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Tách... tách..."

Hành động chạy trốn của Tiêu Viêm lập tức thu hút Hắc Ma Lôi truy đuổi theo mỗi lúc một nhiều. Nhất thời, khu vực sâu trong Lôi Trì liền sôi trào, hành động xông vào thánh địa của Tiêu Viêm tựa hồ đã hoàn toàn chọc giận bọn chúng. Lập tức phô thiên cái địa Hắc Ma Lôi bạo phát ra từ bốn phương tám hướng bắn tới Tiêu Viêm, thấy vô số Hắc Ma Lôi đánh tới như thế, da đầu Tiêu Viêm cũng không khỏi cảm thấy tê dại, lập tức vung tay, Bắc Vương chợt xuất hiện trước mặt hắn, bả vai khẽ rung lên, Tiểu Y cũng xuất hiện bảo vệ phía sau.

*Phô thiên cái địa: phủ khắp đất trời...

Sau khi Tiêu Viêm triệu hồi Tiểu Y ra, con thủy triều Hắc Ma Lôi trong nháy mắt đã ập đến. Nhưng khi chúng còn cách Tiêu Viêm khoảng mười trượng thì cơ thể Bắc Vương và Tiểu Y liền bộc phát ra một luồng lực hút, đem toàn bộ bọn chúng nuốt vào trong cơ thể mình.

"Đi..."

Tuy nhẹ nhàng chống lại một đợt tấn công của Hắc Ma Lôi nhưng Tiêu Viêm vẫn không dám dừng lại một giây, cốt đực nhanh chóng xòe ra, song khi hắn toan thoát đi thì lông trên người bỗng dựng đứng lên. Khi hắn quay đầu lại nhìn về phía sâu trong Lôi Trì, con Lôi Long vẫn đang nhắm mắt say ngủ kia đã chậm rãi mở mắt.

"Nguy to, thứ kia đã thức giấc rồi!"

B

ị đôi mắt lạnh tanh không chút tâm tình như tảng băng vạn năm của nó nhìn, đầu Tiêu Viêm dường như nổ tung, đôi cốt đực màu xanh hồng dùng hết sức bình sinh võ mạnh, mang thân hình hấn vẽ ra một đường cầu vòng bắn mạnh ra ngoài Lôi Trì.

"Ừng...ừng..."

Nhìn thấy Tiêu Viêm chạy thực mạng mỗi lúc một nhanh, con Lôi Long màu vàng kia nhẹ mở miệng, một đạo lôi điện khổng lồ lớn chừng trăm trượng xoẹt ra với tốc độ ánh sáng, lóe một cái đã đuổi kịp Tiêu Viêm.

Mắt thấy đạo lôi điện màu vàng kia đánh đến sau lưng mình, con người của Tiêu Viêm co rút lại kịch liệt, loại tốc độ này căn bản là không thể tránh được. Lập tức hấn quyết đoán xoay người, một cổ lốc xoáy tựa như một hố đen không lồ do đấu khí mệnh mệnh ngưng tụ lại phía trước người hấn. Tay vung lên đem Bắc Vương chắn trước người, cấp tốc đặt Tiểu Y lên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lúc này cũng không khỏi hiện lên vẻ ngưng trọng vô cùng.

Khi tầng phòng ngự của hấn vừa lập xong, không hề có một giây thờ dốt, sắc vàng của luồng lôi điện lập tức tràn ngập đôi mắt hấn, hung hăng đánh mạnh vào thân thể của Bắc Vương.

"Oành..."

Va chạm kịch liệt khiến cho thân thể của Bắc Vương bị đánh văng về phía sau. Tiêu Viêm vội vàng vồ một chương lên lưng đỡ nhưng không thể nào cản nổi cỗ lực đạo này, ngược lại chính hấn cũng bị đánh bay.

Người tuy bị đánh bay, nhưng năng lực hấp thu lôi điện của Bắc Vương vẫn hoạt động, chỉ thấy vô số tia điện chạy ngang chạy dọc trên người hấn, giống như những con sâu li ti không ngừng chui vào thân thể. Đồng thời bàn tay Tiêu Viêm vì chạm vào người Bắc Vương nên cũng bị truyền sang. Một luồng năng lượng cuồng bạo đáng sợ vô cùng vào khoảnh khắc khi tay hấn tiếp xúc đã phá tan thành lớp đấu khí bao phủ bên ngoài, may là Tiểu Y nhanh chóng cứu viện, toàn lực cắn nuốt lấy đám lôi điện này.

"Xi...xi.."

Một mảng lớn lôi quang màu vàng đã đem ba người Tiêu Viêm, Bắc Vương và Tiểu Y vây kín mít, từng đạo sấm chớp không ngừng xẹt ra phía ngoài, đám Hắc Ma Lôi xung quanh cũng vội vàng chạy xa, không dám dính đến một tia.

Trong vòng vây của lưới điện, hàm răng của Tiêu Viêm cắn chặt lại, sau khi Tiểu Y hấp thu luồng lôi điện kia thì trong cơ thể hắn bắt chợt tuôn ra một cỗ năng lượng mênh mông mang tính hủy diệt lớn vô cùng. Những năng lượng này là năng lượng mà Tiểu Y phản hồi về bản thân hắn. Tiêu Viêm hơi giật mình, sau đó vội vàng ngưng thần khống chế chỗ năng lượng này, thúc dục bọn chúng vận chuyển trong kinh mạch. Ở những nơi mà cỗ năng lượng này đi qua, vô số tia điện li ti màu vàng mờ hồ lóe lên, khiến cho cơ thể Tiêu Viêm nhói đau từng đợt. Mặc dù nó đã được Tiểu Y tinh lọc qua nhưng năng lượng của Cửu Huyền Kim Lôi vẫn khiến cho Tiêu Viêm đau khổ không thôi. May là lúc trước cơ thể của Tiêu Viêm được Hắc Ma Lôi cường hóa lên rất nhiều, vì thế tuy hắn phải chịu đau khổ nhưng ít nhất cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Kim sắc lôi quang vẫn lóe lên không ngừng, Tiêu Viêm thì ra sức liều mạng luyện hóa cỗ năng lượng cuồng bạo trong cơ thể mình từng chút một. Mấy phút sau, những giọt mồ hôi lạnh trên trán hắn cũng đã mất đi khá nhiều, luồng năng lượng cuồng bạo giống như một con ngựa hoang thoát cương đã từ từ chuyển hóa thành một cỗ thủy triều bằng đầu khí hết sức tinh thuần chảy xuôi trong kinh mạch. Tiêu Viêm cũng mới phát hiện ra tình trạng đó trong lúc luyện hóa mà thôi. Thực lực hắn mới dừng tăng trưởng được một chút thì đã lại bắt đầu tăng lên từ từ, dựa theo tốc độ như bây giờ thì chẳng mấy chốc hắn sẽ đột phá lên Ngũ Tinh Đấu Thánh hậu kỳ.

Chuyện vui đột nhiên rút xuống khiến cho hắn không khỏi mừng rỡ, song khuôn mặt còn chưa kịp hiện lên nét vui mừng thì một tiếng "*cách*" rất nhỏ vang lên cắt ngang. Ánh mắt hắn vội vàng chuyển lên người Bắc Vương đang bị những tia điện màu vàng quấn quanh.

Đột nhiên trên người Bắc Vương nứt ra một cái khe nhỏ.

"Cửu Huyền Kim Lôi khủng khiếp thật, đến cả thân thể của Bắc Vương

cũng không chịu nổi!"

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Tiêu Viêm nhất thời run lên. Nếu như không có Tiểu Y dùng hỏa linh lực của nó trung hòa tinh luyện thì hẳn cũng không thể hấp thu năng lượng hủy diệt đó. Hắn lập tức vung tay lên, vội vàng đem Bắc Vương thu vào trong nạp giới. Khi luyện chế, cường hóa nó Tiêu Viêm đã tiêu hao vô số tinh lực và tâm huyết, nếu như nó bị hủy ở nơi đây thì đúng là rất đau lòng.

Sau khi thu Bắc Vương vào, thân hình Tiêu Viêm lại nhanh chóng lui xuống, để cho Tiểu Y đang ngồi trên bả vai hắn đem lực thôn phệ thi triển ra đến cực hạn, cuối cùng nuốt chửng đạo lôi điện đó vào trong cơ thể. Nhất thời, vô số tia chớp màu vàng chạy loạn xạ bên ngoài thân thể nhỏ nhỏ của nó, Tịnh Liên Yêu Hỏa vận chuyển tới cực hạn, điên cuồng luyện hóa.

"Đột phá rồi!!"

Năng lượng mệnh môn tràn vào cơ thể Tiêu Viêm mỗi lúc một nhiều. Vào lúc đó, thân hình hắn đột nhiên chấn động, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ như điên, mượn lực lượng của Cửu Huyền Kim Lôi, hắn đã đột phá lên cấp Ngũ Tinh Đấu Thánh hậu kỳ, tiết kiệm đến hơn nửa năm luyện công.

"Đi..."

Sau khi Tiểu Y cắn nuốt xong đạo Cửu Huyền Kim Lôi, Tiêu Viêm nhanh chóng lui lại, bất chợt, ánh mắt hắn nhìn về phía sâu trong lôi hải. Ở nơi đó, thân hình khổng lồ của kim sắc Lôi Long bất chợt nổ tung thành những luồng lôi điện khổng lồ, khắp không gian tràn ngập tiếng long ngâm kinh thiên động địa, bọn Hắc Ma Lôi xung quanh cũng bị kinh sợ mà dạt ra tứ tán.

"Linh khí đang hội tụ lại, Cửu Huyền Kim Lôi đang tụ linh!"

Cảnh tượng đang diễn ra khiến cho thân hình Tiêu Viêm đang nhanh chóng lui về cũng phải dừng lại để quan sát, hai mắt ánh lên những tia sáng kinh ngạc. Cửu Huyền Kim Lôi này mặc dù kinh khủng vô cùng nhưng dù sao linh trí chưa thành, nói cách khác, nó vẫn chưa thể là một sinh linh. Mà cái gọi là tụ linh ấy chính là ngưng tụ linh trí. Nếu như Cửu Huyền Kim Lôi tụ linh thành công, vậy thì nó cũng sẽ giống như Tịnh

Liên Yêu Hỏa lúc trước, biến thành một Cửu Huyền Kim Lô có linh trí.

Điều này Tiêu Viêm không cần suy nghĩ cũng biết, nhưng cái chính là trong quá trình tụ linh, Cửu Huyền Kim Lô sẽ tiến vào trạng thái suy yếu nhất.

Khi nghĩ đến điều này, dù có định lực đến mấy, trái tim của Tiêu Viêm cũng không khỏi nhảy lên thình thịch.

-----oOo-----

Chương 1551: Lực lượng của Cửu Huyền Kim Lô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự kinh khủng của Cửu Huyền Kim Lô thì Tiêu Viêm đã tự thân thể nghiệm. Chỉ phun ra một đạo lôi điện mà đã làm cho Tiêu Viêm đột phá từ Ngũ Tinh Đấu Thánh trung kỳ tăng lên đến hậu kỳ. Tuy một tháng trước đó, Tiêu Viêm đã hấp thu rất nhiều Hắc Ma Lô nên chỉ còn cách đột phá một bước nhỏ nhưng mà một bước nhỏ này, nếu tu luyện bình thường thì cũng phải mất vài tháng mới có thể đột phá. Nhưng chỉ hấp thu Cửu Huyền Kim Lô trong vài phút ngắn ngủi, khoảng thời gian vài tháng kia đã được xóa bỏ.

Bởi vậy, có thể hiểu được bản thể của Cửu Huyền Kim Lô kinh khủng đến bậc nào.

Nhưng mọi việc có lợi tất có hại, đi cùng với mức độ nguy hiểm cao thì nhận được mức hồi báo cũng càng cao. Nếu Tiêu Viêm có thể đem Cửu Huyền Kim Lô hấp thu mà nói, như vậy cho dù không khiến Tiêu Viêm đột phá một mạch đến Lục Tinh Đấu Thánh thì coi như là gặp Thất Tinh Đấu Thánh, Cửu Huyền Kim Lô cũng là một đòn sát thủ cực mạnh.

Dưới sức hấp dẫn của nhiều lợi ích, cho dù là kèm theo nguy hiểm rất cao nhưng vẫn làm cho người ta động tâm. Tuy nói thực lực Tiêu Viêm đã bước chân vào tầng lớp đỉnh cấp của đại lục nhưng địch nhân của hắn cũng chẳng phải dễ chọc. Nếu trong tay có thêm một con át chủ bài thì cũng tương đương với nhiều thêm một cái mạng.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm a...!"

Rốt cuộc sự chấn động trong đầu cũng lắng xuống, hai mắt Tiêu Viêm lóe sáng nhìn vào Lôi Hải, sau một chút do dự, hắn quyết định dừng lại chờ một lát, nếu có cơ hội thì mới xuất thủ. Nhưng nếu như Cửu Huyền Kim Lôi lúc ở thời kỳ suy yếu mà vẫn khó xử lý thì cũng chỉ có thể rút lui mà thôi...

Đã có quyết định trong lòng, Tiêu Viêm cũng thu liễm tâm thần, ánh mắt chăm chú nhìn vào sâu trong Lôi Hải khổng lồ kia, thân thể hắn không ngừng lách tách bắn ra những đạo lôi điện lượn lờ như những con rồng màu vàng.

Trong khi Cửu Huyền Kim Lôi phát ra những tiếng gầm thét, đám Hắc Ma Lôi xung quanh lại tán loạn dạt ra bốn phía. Lúc này, chúng cũng không có tâm tình đuổi giết Tiêu Viêm mà vờn quanh Cửu Huyền Kim Lôi trong phạm vi ngoài ngàn trượng. Mặc dù không có linh trí nhưng bản năng cho chúng biết rằng Cửu Huyền Kim Lôi đang ở vào thời khắc cực kỳ quan trọng.

"Lách tách!"

Một cơn bão sét lớn chừng một phần năm Cửu Huyền Kim Lôi hung hăng nổ tung bên ngoài cơ thể nó, lực lượng hủy diệt của lôi điện điên cuồng tán loạn. Đối mặt với sự nổ mạnh cản trở từ trong cơ thể, cho dù là mạnh mẽ như Cửu Huyền Kim Lôi cũng không ngừng giãy dụa. Bất quá, trong lúc điên cuồng giãy dụa, con mắt rồng lạnh băng không chút tình cảm của nó lại bắt đầu hiện lên một chút linh khí, làm cho nó có nhiều sức sống hơn, không còn lạnh lẽo như lúc trước nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà liếm liếm môi. Không nghĩ tới lần ngưng tụ linh trí của Cửu Huyền Kim Lôi lại phải thừa nhận sự cản trở mạnh đến như vậy. Nhưng nếu nó có thể gắng gượng vượt qua thì sau này cũng là một nhân vật tương đối kinh khủng trong mảnh thiên địa này. Vô kỳ bất hữu*, giống như cây Bồ Đề vậy, mặc dù nó chỉ là một cây cỏ thụ nhưng ở thời kỳ toàn thịnh cũng đã giao thủ cùng Đấu Đế trong truyền thuyết. Bồ Đề cỏ thụ cũng không có linh trí quá cao, thiên địa linh vật có thực lực càng mạnh thì ngưng tụ linh trí càng thêm khó khăn. Bồ Đề cỏ thụ như thế thì Cửu Huyền Kim Lôi cũng như thế...

*Chuyện gì cũng có thể xảy ra, không gì không có.

"Oanh! Oanh! Rầm...!"

Lúc trong mắt Cửu Huyền Kim Lô hiện ra chút linh trí thì sự cản trở trong cơ thể nó cũng càng thêm kịch liệt. Những tiếng lôi bạo trâm thấp ùng ùng không ngừng truyền ra từ cơ thể nó. Mỗi lần nổ là mỗi lần da đầu Tiêu Viêm lại tê dại. Mà phải gánh chịu những vụ nổ này, linh trí trong mắt Cửu Huyền Kim Lô cũng tán đi rất nhiều..

"Cản trở quá đáng sợ rồi! Không trách được Bồ Đề cổ thụ lại không thể ngưng tụ linh trí, mạnh mẽ như nó thì lực cản trở sẽ kinh khủng đến bậc nào?"

Nhìn linh khí trong mắt Cửu Huyền Kim Lô lại bị tan rã không ít, Tiêu Viêm cũng chắt lưỡi hít hà không dứt. Xem ra, Cửu Huyền Kim Lô muốn cô đọng linh trí thật đúng là không nhất định có thể thành công.

"Ô!"

Khi trong đầu Tiêu Viêm hiện lên ý nghĩ này thì dường như Hắc Ma Lô phô thiên cái địa bao trùm xung quanh cũng phát hiện ra điều gì đó dựa theo bản năng. Lập tức, từ trong Lô Hải truyền ra âm thanh kỳ dị mang theo bi ai buồn bã. Ngay lúc này, vô số Hắc Ma Lô bắt đầu khởi động, nối đuôi nhau lao về phía Cửu Huyền Kim Lô.

Khi vô số Hắc Ma Lô tiếp xúc với thân thể Cửu Huyền Kim Lô thì chợt hóa thành một tia lôi điện màu đen rất nhỏ xâm nhập vào trong thân thể nó. Theo bọn chúng xâm nhập vào, những vụ nổ trong cơ thể Cửu Huyền Kim Lô cũng từ từ giảm bớt. Tình huống như vậy, có lẽ là Hắc Ma Lô dùng thân thể của mình để chống đỡ lại sự cản trở trong cơ thể Cửu Huyền Kim Lô.

Khi vô số Hắc Ma Lô liên tiếp đánh vào thì linh khí trong mắt Cửu Huyền Kim Lô càng lúc càng nồng đậm, nhưng theo đó là thân thể như sáng chói như hoàng kim lại càng ngày càng ảm đạm. Sự cản trở làm cho nó suy yếu đi rất nhiều.

"Grào...oo..!"

Trong tiếng gầm thê lương của Cửu Huyền Kim Lôi, Hắc Ma Lôi từ sâu trong Lôi Hải cũng điên cuồng lên, hung hãn không sợ chết lao vào trong cơ thể nó. Khi linh khí trong mắt Cửu Huyền Kim Lôi càng ngày càng nồng thì những vụ nổ cũng càng kịch liệt. Những tiếng nổ mang theo năng lượng hủy diệt phát tán ra xung quanh, cho dù Tiêu Viêm ở rất xa cũng sợ hết hồn vía...

"Xem ra tên to xác này phải thất bại rồi..."

Thân là kẻ ngoài cuộc, Tiêu Viêm vẫn rất tỉnh táo, sau đó lại lắc đầu. Sự cản trở trong cơ thể Cửu Huyền Kim Lôi gần như tăng vọt lên mấy lần. Theo đà này, cho dù là Hắc Ma Lôi liên miên không dứt chống đỡ cũng không cách nào áp chế lôi bạo cản trở. Một khi chúng áp chế không được, linh trí Cửu Huyền Kim Lôi vất vả ngưng tụ sẽ lại bị đánh tan thêm một lần nữa.

Thấy rõ kết cục, Tiêu Viêm cũng khẽ thờ dài một hơi, Cửu Huyền Kim Lôi đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể thành hình. Hôm nay, nếu ngưng tụ linh trí thất bại, quả thật có chút tiếc hận. Trời đã cho nó lực lượng cường đại nhưng cũng lấy đi những quyền lợi khác của nó.

"Rầm rầm rầm!"

Sâu trong Lôi Hải, thân thể Cửu Huyền Kim Lôi đã âm đạm đi rất nhiều, gần như là hư ảo. Đối với lực cản trở đáng sợ như vậy, nó đã vô lực kháng cự. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Khi Cửu Huyền Kim Lôi nằm trong Lôi Hải như đã nhận mệnh, Hắc Ma Lôi xung quanh cũng ngừng trùng kích. Chúng quay xung quanh thân thể nó, cúi đầu kêu lên, âm thanh đầy sự bi thương...

"Ái..."

Nhìn thấy Cửu Huyền Kim Lôi suy yếu không chịu nổi, Tiêu Viêm cũng thở dài một hơi. Hiện tại nó đã không làm cho Tiêu Viêm cảm thấy khí tức nguy hiểm như lúc trước.

"Tụ linh thất bại!"

Tiêu Viêm lắc đầu, cước bộ đạp hư không, thân hình chợt lóe liền xuất hiện ở trong Lôi Hải. Lôi Long màu vàng mấy ngàn trượng bây giờ cực kỳ âm đạm. Đôi long nhãn liếc nhìn hẩn một cái, dĩ nhiên đã không thể phát động bất cứ đòn công kích nào nữa.

"Ô ô!"

Đối mặt với Tiêu Viêm lần nữa xông vào, vô số Hắc Ma Lôi càng phần hận thêm, gào thét mà lao nhanh đến. Nhưng khi Tiểu Y đứng lên từ bả vai Tiêu Viêm thì đám Hắc Ma Lôi này đột nhiên ngừng lại, dường như rất e ngại...

"Đem lực lượng của ngươi cho ta, ta giúp ngươi tụ linh."

Thân thể Tiêu Viêm huyền phù trước mặt Cửu Huyền Kim Lôi, thân thể nhỏ bé như kiến hôi, song thanh âm bình tĩnh lại làm cho hai mắt Cửu Huyền Kim Lôi vốn âm đảm hiện lên chút dao động.

"Lực lượng cường đại là trở ngại lớn nhất đối với việc ngưng tụ linh trí!"

Bàn tay Tiêu Viêm nhẹ nhàng đặt tại một mảnh long lân giữa hai mắt Cửu Huyền Kim Lôi. Một ngọn lửa màu hồng phấn tuôn ra từ ngón tay. Nhất thời, lôi quang màu vàng chói mắt trực tiếp bị rút ra từ thân thể Cửu Huyền Kim Lôi. Trong lúc mơ hồ, lôi quang màu vàng hội tụ thành một Cự Long lớn chừng trăm trượng.

Thuận lợi ngoài dự tính, có lẽ bởi vì Cửu Huyền Kim Lôi đã vô cùng suy yếu, mà chính nó lại không có chút phản kháng nào. Dường như nó hiểu được lời của Tiêu Viêm. Vì linh trí, nó nguyện buông tha cho lực lượng. Loại cảm giác mê mang này, nó đã cực kỳ chán ghét.

"Lực lượng hủy diệt thật kinh khủng..."

Ngọn lửa màu hồng phấn trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bỗng bùng lên, hóa thành một tấm lưới bằng lửa khổng lồ trói trật lấy con lôi long này. Đây chính là lực lượng trong cơ thể Cửu Huyền Kim Lôi, nhưng năng lượng hủy diệt trong đó lại nằm ngoài dự đoán của Tiêu Viêm. Lực lượng này, cho dù là hẩn, nếu hút vào trong người thì cũng sẽ bạo thể mà chết.

"Grào...!"

Con lôi long được tạo thành từ kim quang kia điên cuồng giã dựa trong lưới lửa. Nhưng không có ai điều khiển, dù nó muốn như vậy cũng chẳng thể làm gì được.

"Phong!"

Đầu ngón tay Tiêu Viêm vẽ một cái, một giọt máu tươi bay ra tiến vào trong lưới lửa tạo thành một trận pháp. Chợt, hỏa mang chấn động, lưới lửa bao quanh Lôi Long bắt đầu co rút lại, cuối cùng hóa thành một hình Lôi Long rất nhỏ chui vào trong thân thể Tiểu Y. Loại lực lượng hủy diệt này cũng chỉ có Hỏa Linh chi thể của Tiểu Y mới có thể tiếp nhận được.

Làm xong tất cả, Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, ánh mắt lướt đến trên mặt Cửu Huyền Kim Lôi. Bởi vì lực lượng đã mất nên thân thể nó trở thành một con Kim Long nho nhỏ khoảng trên dưới mười trượng.

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ vuốt cái đầu rồng của Cửu Huyền Kim Lôi, thủ ấn biến ảo, linh khí trong thiên địa nhanh chóng hội tụ mà đến, hóa thành một quả *"mâm móng linh khí"* chậm rãi xâm nhập vào trong thân thể Cửu Huyền Kim Lôi. Lực lượng của nó bây giờ cũng chỉ tương đương với cấp bậc Đấu Tôn, nếu lúc này ngưng tụ linh trí thì sẽ không còn gặp phải sự cản trở nữa.

Nhìn linh khí bỗng đại thịnh trong đôi mắt của Cửu Huyền Kim Lôi, Tiêu Viêm khẽ mỉm cười. Bỏ qua lực lượng, có được linh trí thật đúng là dễ như trở bàn tay.

"Sau này, người là Cửu Huyền Kim Lôi duy nhất trong trời đất này có được linh trí..."

Vỗ nhẹ lên đầu Cửu Huyền Kim Lôi một lần nữa, Tiêu Viêm dứt khoát xoay người hóa thành một đạo hồng mang lướt nhanh về phía ngoài Lôi Trì.

Sâu trong lôi trì, đôi mắt Cửu Huyền Kim Lôi nhìn chăm chăm vào bóng lưng đã đi xa kia. Lúc này, nó giống như là một con thú non vừa mới ra đời, người đầu tiên nó nhìn thấy sẽ được ghi tạc trong lòng, suốt đời không quên...

-----oOo-----

Chương 1552: Biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài hư không lôi trì, một đạo cầu vòng nhanh chóng lướt ra, sau đó hắn quay đầu nhìn lại cũng không thấy có bất kỳ dị biến nào mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bóng người đó chính là Tiêu Viêm vừa lấy được Cửu Huyền Kim Lôi rồi nhanh chóng rời đi. Bởi vì quá trình thu hoạch quá thuận lợi nên khi rời khỏi Lôi Trì thì hắn mới ném được tảng đá lớn trong lòng xuống, trong mắt hiện ra vẻ vui mừng khó có thể che dấu, lần này thu hoạch vượt xa dự đoán của hắn.

Không chỉ thuận lợi cường hóa Bắc Vương ngang với cường giả Lục tinh Đẩu Thánh mà chính bản thân hắn cũng nhảy lên Ngũ tinh Đẩu Thánh hậu kỳ. Nhưng dĩ nhiên thu hoạch lớn nhất chính là lực lượng hủy diệt lấy được từ trong cơ thể của Cửu Huyền Kim Lôi.

Tiêu Viêm giơ tay lên, ngọn lửa màu hồng phấn uốn lượn xung quanh, Tiểu Y bay ra ngoài, lúc này cơ thịt trên cánh tay nó có thêm một đường Long Vãn màu vàng, trong mơ hồ truyền ra dao động mang năng lượng hủy diệt khiến cho người ta lông tóc dựng đứng.

"Y oa!"

Tiểu Y mở to hai mắt căm tức nhìn Tiêu Viêm, trong miệng phát ra tiếng kêu non nớt. Xem ra nó có phần bất mãn vì Tiêu Viêm đã đem một thứ nguy hiểm như vậy phong ấn trong cơ thể nó. Cửu Huyền Kim Lôi lực lượng kiệt ngạo bất tuần, ngay cả hỏa linh của Tịnh Liên Yêu Hỏa như nó muốn luyện hóa cũng rất khó khăn, chỉ cần sơ sẩy một chút thì chắc chắn sẽ nếm mùi đau khổ.

"Hắc hắc, yên tâm, không sao đâu." Tiêu Viêm cười hắc hắc, sờ đầu trấn an Tiểu Y rồi do dự nhìn long vãn màu vàng kia. Mặc dù hắn biết nó chứa đựng năng lượng cực kỳ khổng lồ nhưng hổ gặp nhím thì cũng chẳng làm gì được. Năng lượng trong này có tính hủy diệt rất mạnh, cho dù là cường

giả Thất tinh Đẩu Thánh cũng không dám hấp thu trực tiếp, huống chi là hần.

"Thứ này cho dù là Tịnh Liên Yêu Hỏa của Tiểu Y cũng khó luyện hóa, xem ra chỉ có thể để từ từ mà thôi. Ta không tin không làm gì được người!" Trầm ngâm một chốc rồi Tiêu Viêm cũng có quyết định, hần vung tay lên thu Tiểu Y vào trong cơ thể, vật này tạm thời giữ lại cũng là một lựa chọn không tồi, vào thời khắc máu chốt gặp đại phiền toái có thể đem ra sử dụng.

"Đi lâu như vậy, có lẽ nên về Long đảo rồi..."

Tiêu Viêm thềm nhủ, đôi cánh xương màu xanh hồng chợt mở ra, rung lên vài cái, thân hình hần bắn đi như tia chớp hướng về phía xa.

Khi Tiêu Viêm trở lại Long đảo thì cũng có phần kinh ngạc, nơi đây rực rỡ hần lên, diện tích cũng lớn hơn. Những ngọn núi cao vạn trượng bạt đất mà đứng, mây mù lượn lờ, thỉnh thoảng có thân thể Thái Hư Cổ Long khổng lồ bay vút qua kẽ ngấm lên một tiếng trầm thấp vang dội khắp Long đảo.

Đây là đảo hợp nhất từ bốn đại Long đảo mà thành cho nên có diện tích rất khổng lồ, hơn nữa số lượng tộc nhân cũng khá đông đúc. Đây là lần đầu tiên tập hợp được nhiều tộc nhân như vậy, dù sao trong dĩ vãng thì bộ tộc Thái Hư Cổ Long cũng phân tán ở bốn đảo, rất ít khi tụ tập lại một nơi.

Thân hình Tiêu Viêm huyền phù trên không, linh hồn nhẹ nhàng đảo qua. Chợt hần bỗng nhướng mày, số lượng cường giả Đẩu Thánh ở Long Đảo đếm cũng gần đủ mười đầu ngón tay, quả thực không yếu hơn so với Thiên Phủ liên minh.

"Không hổ là Thái Hư Cổ Long nhất tộc, cho dù hôm nay không phải là lúc cường thịnh nhưng vẫn không thể coi thường. Xem ra quả thực lời nói khi Long tộc cường thịnh có thể chống lại Cổ tộc Hồn Tộc không phải là không có căn cứ." Tiêu Viêm than thở gật đầu, tứ đại Long đảo vốn có không ít cường giả, tuy trải qua một cuộc nội chiến dẫn đến hao tổn nhưng số lượng Đẩu Thánh cũng không tổn thất quá nặng, hôm nay toàn bộ quy thuận dưới trướng của Tử Nghiên tạo thành một lực lượng không hề yếu.

Chỉ bằng lực lượng như thế này, Thái Hư Cổ Long tộc trong giới ma thú

vẫn là chủng tộc không thể khiêu khích, kể cả Thiên Yêu Hoàng tộc cũng vậy.

Thái Hư Cổ Long tộc có thể bảo lưu lại lực lượng như thế thì trong lòng Tiêu Viêm cũng rất mừng, dựa vào mối quan hệ của hắn với Tử Nghiên, Thiên Phủ liên minh và Thái Hư Cổ Long tộc sẽ có mối quan hệ tương đối chắc chắn, có nguồn trợ giúp âm thầm như thế thì Thiên Phủ liên minh ở Trung Châu sẽ có địa vị cực kỳ chắc chắn.

Long đảo có phòng ngự sâm nghiêm hơn dĩ vãng rất nhiều, có nhiều đội Cổ Long hộ vệ tuần tra liên tục cho nên Tiêu Viêm đang cảm thán trên bầu trời cũng bị họ phát hiện. Lập tức có mười đạo thân ảnh nhanh chóng lao tới, nhưng khi họ phát hiện thân phận của người này liền chuyển từ phòng bị sang cung kính thi lễ với Tiêu Viêm ở xa rồi nhanh chóng tản ra.

Nhìn thấy vậy, Tiêu Viêm khẽ cười sau đó bay vào trong Long Đảo. Thân hình lóe lên mấy lần liền xuất hiện tại một tòa đình viện yên tĩnh.

"Tiêu Viêm!"

Bóng người đột nhiên xuất hiện cũng làm cho Thái Lâm và Tử Nghiên hơi kinh hãi rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần mà vui mừng reo lên.

"Chỉ hai tháng trôi qua mà Long đảo đã biến hóa như thế, năng lực làm Long Hoàng của nàng cũng cao quá đấy chứ! Ha ha!" Tiêu Viêm nhìn về phía Tử Nghiên, cười nói.

"Hừ, người biến mất gần hai tháng, nếu còn không chịu về thì chúng ta sẽ phái người đến Lôi Trì tìm người đó!" Tử Nghiên bĩu môi, ở trước mặt Tiêu Viêm, nàng không có nửa điểm uy phong của Long Hoàng, giọng nói luôn giữ vẻ thân thiết như lúc còn là một cô nhóc.

"Thực lực của chàng lại tăng lên?" Vẫn là cảm giác của Thái Lâm nhạy cảm hơn, khi nàng thấy biến hóa của Tiêu Viêm liền kinh ngạc thốt lên.

"Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ, gặp được kỳ ngộ ở Hư Không Lôi Trì!" Tiêu Viêm cười một tiếng nhưng không nói kỹ, ở sâu trong Lôi Trì có vô số Hắc Ma Lôi, Tứ tinh Đấu Thánh, thậm chí Ngũ tinh cũng không dễ dàng xông qua, hắn cũng không muốn tin tức truyền ra làm tộc nhân của Cổ Long tộc gặp bất trắc. Hơn nữa Cửu Huyền Kim Lôi tuy hiện tại thực lực

giảm mạnh nhưng với năng lực kỳ dị của chủng loài thì nó khôi phục lực lượng cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Một Thất tinh Đâu Thánh Cửu Huyền Kim Lôi có linh trí, coi như Tiêu Viêm có gặp thì cũng phải chạy trốn trời chết mà thôi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu xác nhận, Thái Lâm và Tử Nghiên cũng chỉ có thể cười khỏ một tiếng, chỉ mới hai tháng mà hắn đã nhảy từ sơ kỳ đến hậu kỳ rồi, tốc độ này quá kinh khủng.

Đối với suy nghĩ trong lòng hai người thì Tiêu Viêm cũng hiểu được nhưng không giải thích gì, nếu như không phải hắn gặp Hắc Ma Lôi đúng lúc hắn sử dụng Tiểu Y làm trạm trung chuyển hấp thu năng lượng đó thì hắn cũng không thể tăng trưởng lực lượng nhanh như vậy, đây cũng coi là một loại cơ duyên may mắn mà thôi.

"Hôm nay Thái Hư Cổ Long tộc đã đi vào quỹ đạo, chắc cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra nữa. Có lẽ ta nên trở về liên minh." Tiêu Viêm nhìn Tử Nghiên nói.

"Phải đi sao?" Nghe vậy, Tử Nghiên khẽ nhíu mày, chợt nói: *"Cũng được, Thiên Phủ liên minh vừa mới đánh bại Hồn Điện, danh tiếng đang thịnh, người chắc chắn không thể ở đây lâu. Còn chuyện kết minh giữa hai thế lực thì cũng đã quyết định rồi, lần này trở về người thông báo lên cao tầng liên minh đi."*

Nghe nói thế, Tiêu Viêm cũng chần chờ một chút, ngó chừng Tử Nghiên rồi nói: *"Cổ Long tộc vừa mới thống nhất, lúc này nên nghỉ ngơi lấy sức, các người không nên lấn sâu vào vũng bùn Trung Châu quá sớm."*

Tiêu Viêm hiểu rõ việc liên minh với Thái Hư Cổ Long tộc sẽ đem lại lợi ích thế nào cho Thiên Phủ liên minh. Nhưng hắn nhìn theo góc độ của Tử Nghiên thì quyết định này không phải là quá hoàn mỹ. Thái Hư Cổ Long tộc vừa mới dẹp xong nội loạn thì cần phải có thời gian hồi sức để nhanh chóng lấy lại sự cường thịnh của mình. Nếu liên minh với Thiên Phủ liên minh ngay bây giờ sẽ dây vào không ít rắc rối như Hồn Tộc - một con quái vật siêu cấp khủng bố. Như vậy Thái Hư Cổ Long tộc chắc chắn sẽ lâm vào vũng bùn khó mà ra được.

"Thái Hư Cổ Long tộc từ trước đến giờ luôn ân đền oán trả, người cứu tộc

ta hai lần, tất cả tộc nhân đều không quên phần ân tình này. Cho dù người dính vào phiền toái như thế nào thì Thái Hư Cổ Long tộc vẫn vĩnh viễn là bạn bè của người." Tử NghiêN nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, lời nói rất kiên nghị làm Tiêu Viêm líu lưỡi không nói thêm được gì.

"Hắc hắc, đây là lời trưởng lão, ta chỉ tham khảo rồi nói lại mà thôi!" Tử NghiêN chỉ trịnh trọng được một lát rồi lại trở về vẻ hoạt bát vui vẻ như xưa, thấy thế Tiêu Viêm chỉ đành cười khổ một tiếng. Cô nàng này thật là...

"Yên tâm, đây là quyết định của toàn tộc, mặc dù ta là Long Hoàng nhưng không thể làm trái ý của bọn họ. Đây chính là hội báo của Thái Hư Cổ Long tộc đối với một người bạn như người." Tử NghiêN cười duyên nói.

Nghe đến đây, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể yên lặng gật đầu, nói thêm lần nữa thì quá thất lễ rồi. Giờ phút này Thiên Phủ liên minh đã có một đồng minh cực mạnh.

"Giúp ta thăm hỏi các vị trưởng lão, sau này có thời gian rảnh ta sẽ trở lại thăm Long đảo."

Tay áo Tiêu Viêm vung lên xé rách ra một khe không gian.

"Nếu cần gì thì cứ sai người đến Long đảo, tộc ta sẽ dùng toàn lực trợ giúp." Tử NghiêN khẽ mỉm cười.

Tiêu Viêm cười to một tiếng rồi gật đầu, hẳn không nói thêm gì nữa mà bước vào trong khe không gian. Sau đó Thái Lâm cũng lóe lên, thân ảnh yếu diệu nhanh chóng lao theo Tiêu Viêm. Dao động không gian dần tán đi, chỉ lưu lại Tử NghiêN với khuôn mặt buồn rầu...

-----oOo-----

Chương 1553: Bình lặng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi trở lại Thiên Phủ liên minh, Tiêu Viêm lại một lần nữa bất ngờ. Trong vòng mấy tháng hẳn rồi đi, tuy chiến thắng Hồn Điện vang dội nhưng

thanh thế liên minh vẫn như cũ, giữ vững không kiêu ngạo, không nóng nảy làm cho không ít thế lực và tông phái âm thầm gặt đầu. Một thế lực có cường đại hay không đâu phải chỉ xem lúc nó kiên cường khi gặp khó khăn là đủ, mà còn phải xem lúc nó có bị thành công ăn mòn hay không. Nhưng may mắn, liên minh đã vượt qua được, đã không còn ai có thể nghi ngờ sức mạnh của họ.

Trong mấy tháng này cũng không có bất kỳ tin tức nào của Hồn Điện, những lần va chạm kịch liệt giữa hai phe cũng giảm đi rất nhiều. Tình trạng như vậy giống như thế lực từng chiếm cứ vị trí bá chủ Trung Châu này đang muốn từng bước rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Mà đối với hành động khác thường của Hồn Điện, cao tầng của liên minh vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ. Đã giao thủ nhiều năm với Hồn Điện như vậy cho nên với tính tình của chúng, cao tầng liên minh vẫn hiểu rõ ràng cho nên họ không tin thế lực quý dị này chịu thiệt thòi lớn mà không đòi lại công đạo. Nhưng bọn họ cũng đau đầu bởi vì đã phái ra rất nhiều thám tử điều tra động tĩnh của Hồn Điện nhưng vẫn không có một chút thông tin nào có giá trị.

Điểm này làm cho liên minh khó hiểu và càng thêm cảnh giác, loại an tĩnh này giống như sự tĩnh lặng trước cơn giông tố, cảm giác áp lực đè nén không thở nổi.

Tiểu Y Tiên và Thanh Lân đã trở về trước Tiêu Viêm rất lâu, theo lời của hai người thì hẳn biết được sau khi Thiên Yêu Hoàng tộc rút lui, Cửu U Địa Minh Mãng thảo luận gần nửa tháng rồi đưa ra kết luận muốn cùng Thiên Phủ kết làm đồng minh. Mà đối với đề nghị này, Thiên Phủ liên minh cũng thương nghị rồi vui vẻ đồng ý, thực lực Cửu U Địa Minh Mãng tuy không sánh bằng Thiên Yêu Hoàng tộc nhưng cũng là một trong ba đại tộc của thế giới ma thú. Hơn nữa về số lượng thì Cửu U Địa Minh Mãng hơn xa Thiên Yêu Hoàng tộc, mà một đồng minh mạnh như vậy chính là thứ mà Thiên Phủ liên minh cần nhất bây giờ.

Hai bên liên minh làm Trung Châu và Thú Vực xôn xao không nhỏ. Khi liên kết với Thiên Phủ liên minh, địa vị của Cửu U Địa Minh Mãng tộc càng thêm vững chắc, có thế lực mạnh như vậy chống lưng thì ngay cả Thiên Yêu Hoàng tộc cũng phải e ngại khi muốn dấy lên một trận can qua, hưng sư động chúng đánh tới Cửu U Địa Minh Mãng tộc.

Cả hai bên đều đạt được lợi ích từ việc liên minh này, vừa nâng cao thanh thế vừa củng cố địa vị. Thiên Phủ liên minh lợi dụng mối quan hệ này mà phát triển rộng ra, thậm chí chạm cả tới bên trong Thú Vực.

Khi Tiêu Viêm thông báo Thái Hư Cổ Long tộc đồng ý kết làm đồng minh, những nhân vật cao tầng của Thiên Phủ liên minh đều mừng như điên. Tuy trong mắt các cường giả Trung Châu thì Thái Hư Cổ Long tộc đã không còn bí ẩn như xưa nhưng uy phong trong quá khứ của họ vẫn in sâu trong trí nhớ những người này. Tin tức như vậy phải nói là cực kỳ rung động đối với Thiên Phủ liên minh.

Chính vì lợi ích quá lớn nên lần liên minh này không có bất kỳ tranh luận nào mà nhanh chóng đồng ý. Chỉ là thông tin này không công bố ra ngoài, đồng minh cực mạnh này ẩn núp trong bóng tối sẽ có tác dụng hơn, vào những lúc đặc biệt sẽ có hiệu quả bất ngờ. Hơn nữa điều này sẽ tranh thủ thời gian cho Thái Hư Cổ Long tộc nghỉ ngơi dưỡng sức.

...

Trở lại liên minh, do không có sự khiêu khích từ Hồn Điện nên cuộc sống của Tiêu Viêm rất thoải mái thanh nhàn. Thái Lâm bế quan nhiều năm, hôm nay trở về gặp được Tiêu Tiêu, hai mẹ con quyến luyến ở chung một chỗ. Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ có thể lắc đầu hết cách, ở trong liên minh thì cuộc sống của hắn cũng chỉ quanh đi quẩn lại là tu luyện, trợ giúp Tiểu Y luyện hóa Cửu Huyền Kim Lô.

Đối với cỡ lực lượng này, Tiêu Viêm dù rất thèm thuồng nhưng cũng không dám hấp thu ngay. Chính vì vậy trong khoảng thời gian này hắn tập trung tinh thần nghiên cứu thứ này ngày đêm. Nhưng đối với cố gắng mất ăn mất ngủ của hắn, Cửu Huyền Kim Lô lại không ngoan ngoãn chút nào. Dưới sự luyện hóa của Tịnh Liên Yêu Hỏa, nó dần dần ngưng tụ lại thành một lô châu màu vàng nhỏ lớn chừng nửa nắm tay.

Viên lô châu này hình thành xong liền huyền phù ở trong cánh tay phải của Tiểu Y, bất luận Tiêu Viêm hay Tiểu Y thi triển bất kỳ phương pháp nào cũng không thể luyện hóa được, cho dù là sử dụng Tịnh Liên Yêu Hỏa thiêu đốt cũng chỉ thu được hiệu quả cực kỳ bé nhỏ. Đối với tình huống như thế thì Tiêu Viêm cũng cảm thấy bất lực, hắn chỉ có thể tạm thời bỏ ý định này, để viên lô châu màu vàng kia trong cánh tay Tiểu Y.

Sau thất bại đó, Tiêu Viêm thi hành nhiệm vụ của Dược Lão là mang theo một đội cường giả của liên minh đi "thăm hỏi" những phân điện của Hồn Điện. Nhưng sau gần một tháng truy tìm thì cũng phát hiện những phân điện trước kia mà họ biết đã trống rỗng, trong đó linh hồn và linh hồn bản nguyên cũng đã bị lấy đi toàn bộ. Như vậy chắc chắn Hồn Điện cũng đã sớm dự đoán được hành động này của liên minh nên đã chuẩn bị từ trước.

Đối với tình huống như thế, Tiêu Viêm cũng hơi cảm thấy bất ngờ, xem ra trải qua một lần hủy điện, Hồn Điện đã thông minh hơn rồi.

Một phen cướp đoạt không thu hoạch được gì, Tiêu Viêm phá hủy hết những phân điện này rồi mang người trở về. Bất quá đối với kết quả như vậy, Dược Lão cũng chỉ cười nhạt mà không cảm thấy bất ngờ.

"Căn cứ vào tình báo của chúng ta, Hồn Điện đã bỏ tất cả những phân điện có thể bị chúng ta phát hiện, những đồ vật có ích cũng đã đem đi hết. Nhưng mà có một điểm nghi vấn rằng cho dù Hồn Điện nghi ngờ chúng ta phá hủy những phân điện này cũng không cần rút lui sạch sẽ như thế chứ?" Trong một tòa thạch đình, Dược Lão chậm rãi phân tích tình huống.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, những phân điện có kích thước nhỏ nhất căn bản không gây nổi nửa điểm hứng thú của mình đến phá hủy, nhưng đến chúng cũng được di tản sạch sẽ, ở lại chỉ là cung điện trống không và tro bụi mà thôi.

"Ta đã phái người đi đến Thú Vực nhờ Cửu U Địa Minh Mãng điều tra chuyện này, số lượng người của họ rất nhiều nên sẽ thuận tiện hơn chúng ta. Hành động này của Hồn Điện chắc chắn có ẩn tình." Dược Lão trầm giọng nói.

"Chuyện này thật là kỳ lạ, không biết Hồn Điện đang muốn làm gì đây!" Tiêu Viêm cũng nhíu mày chặt lưỡi, hẳn mơ hồ nhận thấy toan tính lần này của Hồn Điện sẽ cực kỳ nguy hiểm.

"Suy đoán lung tung cũng vô dụng, cứ chờ kết quả dò xét đã." Dược Lão lắc đầu, tình thế như vậy chỉ có thể chờ đợi mà thôi, tuy nhiên cảm giác chờ đợi này không dễ chịu cho lắm.

Tiêu Viêm gật đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Dược Lão, nhẹ giọng hỏi: *"Su phụ, dược điển của Dược Tộc sắp tới chưa?"*

Nghe nói thế, bàn tay vừa nâng chung trà lên của Dược lão đột nhiên run rẩy một chút, lão trầm mặc rồi khẽ gật đầu nói: "*Một tháng sau!*"

Im lặng tràn đến, sắc mặt Dược Lão trở nên phức tạp. Chúng tộc đó lão chưa từng trở lại, nhưng hôm nay lại cần phải trở về. Khi song thân lâm chung, lão đã ưng thuận sẽ cố gắng tu luyện để có thể khắc tên nhị lão vào bia của dòng tộc.

Đây chính là bia chiến công của Dược Tộc, chỉ có người đạt được thành tựu lớn mới có thể ghi tên trên đó. Đây cũng là mục tiêu, ước muốn để người trong Dược Tộc phấn đấu từ khi sinh ra, năm đó Dược Lão cũng không ngoại lệ.

Một mình lưu lạc ở đại lục nhiều năm, tuy nói hôm nay có thành tựu nhưng lão biết lần này trở về để hoàn thành di nguyện của song thân sẽ gặp phiền toái không nhỏ. Trong tộc sẽ có rất nhiều người muốn phá rối chuyện của lão.

Nghĩ đến đây, lão siết chặt chén trà trong tay.

Nhìn thấy sắc mặt đó của Dược Lão, Tiêu Viêm khẽ mỉm cười, nói: "*Sư phụ, chuyện đó người không cần có lo, cứ giao cho đệ tử là được!*"

Giọng nói của Tiêu Viêm chậm rãi mà bình tĩnh, chứa đựng sự tự tin và kiên quyết cực lớn.

Con ung non năm đó lão nuôi nấng, chăm sóc, che chở nay đã lớn rồi. Hôm nay nó đã có thể bay lượn khắp chín tầng trời. Dưới đôi cánh của nó, không một ai có thể thương tổn dược lão.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt trẻ tuổi kia, Dược Lão vừa cảm thấy đắng chát vừa cảm thấy vui mừng. Hắn há miệng do dự một hồi rồi cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Con đúng là một tên nhóc bướng bỉnh."

Tiêu Viêm cười cười rồi ngẩng đầu lên nhìn về chân trời phía nam. Dược tộc, nghe nói nơi đó có rất nhiều luyện dược sư đứng đầu, hắn thật muốn tận mắt chứng kiến một phen.

-----oOo-----

Chương 1554: Dực Điện của Dực tộc!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian một tháng lặng lẽ trôi qua không chút tiếng động. Trong một tháng này mọi thứ vẫn bình yên như cũ, mặc dù có thêm Cửu U Địa Minh Mãng tộc tham dự vào việc điều tra tin tức về Hồn Điện, nhưng hiệu quả cũng không mấy khả quan. Lúc này đây Hồn điện dường như đã triệt để co rút lại toàn bộ phạm vi thế lực, bởi vậy cho dù là thám tử của Cửu U Địa Minh Mãng tộc có thể phát hiện ra một số phân điện của Hồn điện, nhưng do gặp phải sự phòng ngự sâm nghiêm hơn trước mấy chục lần nên cũng không có cách nào xâm nhập được.

Đối với tình huống như thế, nội bộ của Thiên Phủ liên minh cũng cảm thấy một ít áp lực. Nhưng vào thời điểm này, bọn họ cũng không thể dốc hết lực lượng tấn công tất cả các phân điện của Hồn điện, bởi vì ai cũng biết, nếu trận chiến như thế mà xảy ra thì trên mảnh đất Trung Châu sẽ có một phương bị xóa sổ triệt để. Một phương này có thể là Hồn điện mà cũng có thể là Thiên Phủ liên minh...

Trận đại chiến đó gần như là đánh cược vậy, sợ rằng song phương cũng không thể thừa nhận, cho nên vào thời điểm này, dường như chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến mới là phương án tốt nhất.

Mà trong tình hình yên lặng đầy áp lực ấy thì ngày cử hành Dực Điện của Dực tộc cũng đã sắp đến.

Tinh Giới, trên ngọn chủ phong.

"Lần này đi đến Dực tộc, chỉ cần ta và Tiêu Viêm là đủ rồi! Bất cứ lúc nào liên minh cũng phải để ý tới Hồn điện, những người còn lại trấn thủ tại chỗ để nếu bộc phát biến cố thì cũng có thể dễ dàng ứng phó!" Mây mù phiêu động trên ngọn chủ phong, Dực Lão nhìn các thành viên cao tầng trong liên minh, cười nói

Mặc dù có chút không quá yên tâm khi để hai thầy trò Tiêu Viêm đơn độc đi tới Dực tộc, nhưng vì thấy Dực Lão rất kiên quyết cho nên đám người

Phong tôn giả cũng chỉ có thể gật đầu chấp nhận.

"*Hãy chiếu cố liên minh cho tốt!*" Tiêu Viêm nhìn Thái Lâm đang ôm Tiêu Tiêu, nói.

"Ừ!" Thái Lâm khẽ gật đầu. Hiện tại, với thực lực của nàng, đôi mắt ở trong liên minh, ngoại trừ Tiêu Thần và Đan Tháp lão tổ đang ở bên ngoài thì không ai có thể thắng được nàng. Bởi vậy, việc nàng ở lại liên minh cũng khiến Tiêu Viêm cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

"*Ha ha, được rồi, các vị cũng không cần đưa tiễn thêm nữa đâu!*" Dược Lão chậm rãi huyền phù lên không trung, cười một tiếng với mọi người rồi trực tiếp quay người, bay ra khỏi Tinh Giới, ở ngay phía sau, Tiêu Viêm cũng lập tức động thân, nhanh chóng bám theo.

Dược tộc tọa lạc tại Thần Nông sơn mạch thuộc cực Nam của Trung Châu, từ phương diện nào đó mà nói thì phiến địa vực đó thật ra cũng xem như là đã tách rời với khu vực Trung Châu, bởi vậy nên lộ trình dường như có chút xa xôi.

Chỉ có điều, "*Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh*"(*), mà vùng núi này cũng có duyên cớ như thế. Tuy rằng Thần Nông sơn mạch thuộc về khu vực Man Hoang, trong đó độc trùng hoành hành, đồng thời đủ loại hung thú mà ở Trung Châu rất hiếm gặp thì ở đây lại nhiều vô kể, nhưng do có Dược tộc tồn tại thế nên phiến địa vực này vô cùng náo nhiệt, hơn nữa tại đây còn sinh trưởng rất nhiều loại dược liệu quý hiếm khiến cho không ít Luyện dược sư không quản đường xá xa xôi tới kiếm tài liệu để luyện đan. Chính vì điều đó nên Thần Nông sơn mạch này có nhân khí cực cao.

Dược Điền là một loại hoạt động trọng yếu nhất trong Dược tộc, thời gian tổ chức cũng không hề cố định, nó sẽ do đủ loại tình huống phát sinh mà trở nên biến hóa. Nhìn chung, Dược Điền của Dược Tộc cũng có mấy phần tương tự với đan hội của Đan Tháp, hơn nữa từ trình độ nào đó mà nói thì đây mới chân chính là một cuộc tụ hội của những Luyện dược sư đỉnh cấp nhất trên toàn bộ đại lục.

Thông qua đại hội này mới có thể khiến cho mọi người biết rõ, ai... mới là đương kim Luyện dược sư bài danh đệ nhất trên đại lục này!

Những người có thể được tham dự Dược Điền, ngoại trừ tộc nhân của

Dược tộc ra thì chỉ có một số Luyện dược sư đã từng hoặc hiện tại đang có danh khí rất lớn ở Trung Châu, cùng với tay nghề chế thuốc cực cao, đạt đến luyện dược tông sư mới được mời. Chỉ có điều, những người được mời này số lượng cực ít, dù sao, số Luyện dược sư được Dược tộc xem trọng thì ở trên đại lục này cũng là một loại tồn tại giống như là phượng mao lân giác vậy.

Nhưng bất kể như thế nào thì nó cũng không ảnh hưởng đến sự long trọng của Dược Điển mà chưa cần bàn đến những vấn đề khác, bởi đơn giản là do cái danh hiệu Luyện dược sư đệ nhất đại lục kia!

Tuy rằng Tinh Vân Các cách rất xa Thần Nông sơn mạch, nhưng dưới tốc độ cao nhất của hai người Tiêu Viêm thì khoảng cách xa xôi đó cũng không cần quá nửa ngày. Bởi vậy, vào lúc trời gần chạng vạng tối thì khu vực Thần Nông sơn mạch tràn ngập sương mù đã xuất hiện trước tầm mắt của hai người.

"Thiên địa năng lượng thật là nồng đậm, không ngờ Dược tộc này lại chiếm cứ được một địa phương tốt như thế!"

Lần đầu tiên nhìn thấy Thần Nông sơn mạch thì cho dù là Tiêu Viêm cũng không nhịn được phải khen ngợi một tiếng. Trên bầu trời của phiến sơn mạch, những đám mây mù đang bốc lên kia cũng không phải là vật tầm thường, mà là do thiên địa năng lượng hội tụ thành. Nếu ở chỗ này tu luyện thì chỉ sợ tốc độ sẽ nhanh hơn không ít so với những địa phương khác.

"Phiến sơn mạch này là do một vị lão tổ của Dược tộc hao phí mất mấy trăm năm ra sức bồi dưỡng thì mới được phì nhiêu như thế!" Ánh mắt của Dược Lão có chút phức tạp khi nhìn về phiến sơn mạch vừa lạ lẫn lại vừa quen thuộc, từ lúc ly khai khỏi bộ tộc thì đây là lần đầu tiên lão quay trở lại chốn này. Lão than nhẹ một tiếng rồi thân hình từ từ đáp xuống một cái khe sâu ở cuối sơn mạch. Tại phía đối diện với khe sâu là một cái cổng vòm khổng lồ làm bằng đá ước chừng mấy trăm trượng lạng lẽ đứng sừng sững, đồng thời từ những phiến đá còn tỏa ra một cỗ khí tức tang thương.

Trung tâm của thạch môn là một phiến không gian vụn vẹo, mà ở trong đó là lối đi thông đến không gian đại môn của Dược tộc. Giờ phút này, từ trên bầu trời hoặc ở sâu trong rừng đang có những thân ảnh không ngừng bay vút ra, và cuối cùng liền đáp xuống đứng ở ngoài thạch môn. Tiếp theo,

bọn họ bèn lấy ra một cái ngọc giản giao cho một số người đang khoác y phục thủ vệ của Dược tộc rồi sau đó mới được cho vào.

"Đi thôi, Dược Điện này là đại hội long trọng nhất của Dược tộc, một số tông phái ở phụ cận sống nương tựa vào Dược tộc cũng được bọn họ cho phép đi vào trong quan sát. Khoảng thời gian này sẽ là thời điểm nào nhiệt nhất trong Dược tộc!" Dược lão nhìn những nhân ảnh đang lần lượt tiến vào không gian đại môn, mở miệng nói. Bọn đang đọc truyện được copy tại

"Vâng!"

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, rồi hơi động thân hình, xuất hiện ở trước thạch môn. Lập tức, mấy nhân ảnh đang đứng như tượng của Dược tộc liền quét ánh mắt bén nhọn về phía Tiêu Viêm, nghiêm nghị quát: *"Trọng địa của Dược tộc, người ngoài không được tự tiện xông vào, ngươi là người phương nào?"*

Nhãn lực của mấy người này vô cùng tinh tường, vừa liếc nhìn là đã nhận ra hai người Tiêu Viêm không phải người của những thế lực tông phái phụ cận, bởi vì cho dù là tông chủ những thế lực đó tự mình đến đây thì trên khuôn mặt cũng sẽ lộ vẻ rất khiêm tốn. Còn hai người Tiêu Viêm thì bộ dáng lại rất bình tĩnh, không có lấy nửa điểm kính sợ đối với Dược tộc.

Xung quanh khe sâu, một số nhân ảnh đang lướt tới cũng chậm rãi dừng bước, ánh mắt tò mò nhìn về phía hai người Tiêu Viêm.

"Thiên Phủ liên minh, gia sư Dược Trần, được mời tới tham gia Dược Điện!"

Tiêu Viêm liếc nhìn những người kia, bước chân nhẹ nhàng hướng về phía trước rồi dậm mạnh một cái, theo đó một cỗ khí tức kinh khủng đột nhiên bộc phát ra, mạnh mẽ đẩy lui những người đó về phía sau. Chứng kiến tràng cảnh đó, người của những tông phái phụ cận đều hít một ngụm khí lạnh, duy chỉ có một số vị chưởng môn kiến thức rộng rãi thì chột giật mình như hiểu ra điều gì đó. Lập tức những tiếng xì xào bàn tán theo đó truyền ra.

"Hoá ra là Thiên Phủ liên minh Dược Trần, còn vị kia chẳng phải là Tiêu Viêm, người đã đánh bại điện chủ Hồn điện ư? Không ngờ ngay cả hắn

cũng tới đây!"

"Nghe nói Tiêu Viêm này đã từng giành được ngôi vị quán quân đan hội của Đan Tháp, trên phương diện luyện dược cũng có trình độ cực cao đấy.... "

"Hề..., luận về đấu khí chiến đấu thì có lẽ hẳn thật sự mạnh mẽ, chỉ có điều, muốn ở trước mặt Dược tộc so sánh về trình độ luyện dược mà nói.... quả thật là có chút tự chuốc khổ vào thân rồi...!"

"Việc này rất khó nói, rất khó nói...!"

Nghe được những tiếng xì xào to nhỏ ở xung quanh, khuôn mặt của mấy tên thủ vệ cũng hơi biến sắc. Hiện tại, danh tiếng của Tiêu Viêm cho dù là ở bên trong những viễn cổ chủng tộc thì cũng được truyền đi vô cùng vang dội. Tiêu tộc vốn đã suy tàn nhưng lại có thể xuất hiện một vị tuyệt thế thiên tài như này thì quả là một kỳ tích tương đối lớn.

Tiêu Viêm nhàn nhạt liếc nhìn đám thủ vệ, cũng lười so đo cùng bọn họ, tiện tay lấy ngọc giản vứt qua. Đám thủ vệ vội vàng tiếp nhận, sau khi kiểm tra rồi một phen mới thở dài một hơi, trong tay xuất ra một đạo quang trụ đánh lên cửa thạch môn. Ngay lập tức không gian ba động liền lộ ra vẻ vụn vẹo.

"Xin mời hai vị, sau khi tiến vào sẽ có người tiếp đón dẫn hai vị vào sâu bên trong!"

Lúc này đây, đám thủ vệ đã cung kính hơn rất nhiều. Trên thế giới này, vĩnh viễn là thực lực vi tôn, và thực lực của Tiêu Viêm đủ để sánh với một số Thái Thượng trưởng lão ở trong Dược tộc. Người như thế bọn hắn sao lại dám đắc tội.

Tiêu Viêm gật gật đầu rồi quay lại nhìn Dược Lão, người sau hít sâu một hơi để bình ổn tâm tình rồi chậm rãi gật đầu với hắn. Ngay sau đó, thân hình của hai người khẽ động, đồng thời lướt vào trong không gian vụn vẹo.

Tiến vào không gian được chốc lát, ánh mắt của hai người khẽ hoa lên, địa hình sơn mạch ở trước mặt biến thành một phiến bình nguyên xanh tươi um tùm. Trên bình nguyên là những con điều thú có hình thể cực kì khổng lồ, sải cánh ước chừng mấy trăm trượng.

"Hai vị, mời đi bên này!"

Thầy trò Tiêu Viêm vừa mới ổn định thân hình thì một tộc nhân mặc áo giáp của Dược tộc nhanh chóng chạy tới, sau đó hắn liền dẫn hai người bước lên trên lưng một con cự điều. Giờ phút này trên lưng cự điều đã có khoảng mấy trăm đạo thân ảnh đang đứng, lộ ra vẻ tương đối náo nhiệt.

Đối với tình huống đó, do đã từng có kinh nghiệm ở Cổ tộc nên Tiêu Viêm không xa lạ gì. Hắn cũng không bắt chuyện với người khác, mà trực tiếp cùng với Dược Lão tìm chỗ ít người, an tĩnh nhìn ngắm phiến bình nguyên không lồ này.

Sau khi hai người Tiêu Viêm đi lên, cự điều liền huy động đôi cánh khổng lồ chế ngự cuồng phong, miệng gào lên một tiếng rồi nhanh chóng hướng về nơi cư trú của Dược tộc ở sâu trong không gian mà bay vút đi.

Hành trình kéo dài khoảng nửa canh giờ, Tiêu Viêm mới cảm giác được tốc độ của cự điều từ từ giảm dần. Hắn liền đổi mắt nhìn về phía xa thì chỉ thấy sương mù đang dần dần tản đi, để lộ ra một ngọn cự sơn cao ngất trời xuất hiện ở trong tầm mắt. Phía trên cự sơn có thể thấy thấp thoáng những hàng đại điện cùng với những công trình kiến trúc khác nhau, kèm theo đó là vô số cột khói tràn ngập mùi đàn hương nồng đậm từ từ bốc lên không trung.

Cự điều bay quanh cự sơn một vòng rồi cuối cùng hạ xuống ở một góc của quảng trường. Hai thầy trò Tiêu Viêm cũng chậm rãi bước xuống, đồng thời Dược Lão nhìn thoáng qua kiến trúc quen thuộc ở bốn phía xung quanh, bất tri bất giác cảm thấy ngỡ ngàng.

Đối với việc Dược Lão bàn thân, Tiêu Viêm cũng không có ý định xen vào. Hắn an tĩnh đứng ở bên cạnh Dược Lão, hai tay đan vào nhau dưới ống tay áo, hai mắt nhắm lại, không thèm để ý đến những ánh mắt lộ vẻ khó hiểu đối với hành động của bọn hắn từ mọi người xung quanh.

Trên quảng trường tập nập người qua lại mà hai người đứng yên bất động thì sẽ rất dễ khiến người khác chú ý, bởi vậy, chỉ mấy phút sau đó, một tiếng cười già nua có chút quen thuộc mang theo ý tứ đầy mỉa mai vang lên bên tai Tiêu Viêm và Dược Lão.

"Ta đang tự hỏi là ai mà không biết quy củ như vậy, hoá ra là hai người các người! Chỉ có điều, Dược Trần à, lão phu cũng có chút ngạc nhiên đấy. Một kẻ đã bị trục xuất khỏi tộc như người lại có can đảm để trở về...!"

Bước chân của những người đi đường xung quanh dần dần chậm lại, nhìn thoáng qua khuôn mặt đầy vẻ châm biếm của lão giả đang chậm rãi bước đến, rồi không ai bảo ai, tất cả đều tự giác lui về phía sau một chút.

"Dược Vạn Quy...?"

Hai tay Tiêu Viêm đang đan vào nhau trong ống tay áo chậm rãi buông ra, hần hể mở đôi mắt nhìn về phía lão giả có chút quen thuộc kia, giọng nói bình tĩnh, khóe môi khẽ nhếch lên lộ ra một vẻ băng lãnh.

(* một câu trích trong Lậu Thất Minh của Lưu Vũ Tích!

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh;

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

.....

Dịch thơ:

Núi đâu không cao, có tiên nên danh

Sông đâu không sâu, có rồng nên linh

.....

-----oOo-----

Chương 1555: Xuất thủ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người ở xung quanh quảng trường giống như dòng nước nhanh chóng tản ra, đồng thời có một nhóm người mặc y phục của Dược tộc đang chậm

rãi đi tới, chỉ một vài ánh mắt trong số đó là có chút kỳ quái, còn lại là tràn ngập sự khinh thường mà nhìn về phía Dược Lão. Đứng đầu nhóm người là một lão giả có sắc mặt âm hiểm, môi mỏng như lưỡi đao, đây chính là Dược Vạn Quy, trưởng lão chương quản hình phạt trong Dược Tộc mà năm đó Tiêu Viêm đã gặp bên ngoài không gian yêu hỏa, hơn nữa còn là người có ân oán sâu đậm với Dược lão.

"Dược Trần? Ha ha, chẳng phải là cái tên vô dụng đã bị trục xuất ra khỏi tộc đấy sao?"

"Chỉ là một lão già đã sắp xuống lỗ, thế mà lại không chịu an phận, muốn đến Dược tộc chúng ta để rước lấy nhục nhã!"

"Ha ha, đúng thế...! Quy trưởng lão, với thân phận của ngài thì cần gì phải nói chuyện với tên phế vật này?"

Những kẻ đang vây quanh Dược Vạn Quy khi nghe thấy câu nói của lão lúc trước thì đều hiểu lão không hề ưa thích hai người Tiêu Viêm, cho nên cả đám liền thay nhau nịnh nọt, những lời vuốt mông ngựa liên tiếp được tuôn ra. Dược Vạn Quy là người có địa vị rất cao trong Dược tộc, nếu được lão tán thưởng thì sau này địa vị của bản thân ở trong tộc sẽ được nâng cao hơn, bởi vậy bên cạnh Dược Vạn Quy chưa bao giờ thiếu những loại người như vậy.

Mà đối với loại cảm giác giống như chúng tinh phùng nguyệt này, Dược Vạn Quy cũng có chút hưởng thụ. bởi vậy, khi lão đi đến bất luận chỗ nào thì đều có một đám a dua nịnh hót đi theo. Đám người này nhiều khi thốt ra những lời châm biếm, trào phúng những người mà ngay bản thân bọn chúng cũng không hề quen biết, nhưng chỉ cần sắc mặt của Dược Vạn Quy có chút bất thiện thì bọn chúng sẽ không hề kiêu lời, hơn nữa ở trong Dược tộc chẳng nhẽ còn có người dám ý kiến lại bọn chúng hay sao?

Những tên gia hỏa này nói năng không hề có chút lưu tình, kèm theo ánh mắt nhìn về phía hai người Tiêu Viêm cũng càng thêm cay nghiệt, cứ như thể điều đó sẽ khiến cho Dược Vạn Quy tán thưởng.

Thấy vậy, những người trên quảng trường không phải tộc nhân của Dược tộc đều âm thầm lắc đầu, mấy viên cổ chủng tộc này đều cố thủ tự phong, đối với mọi việc ở Trung Châu thì đều tỏ ra vẻ không thèm ngó tới. Thế nhưng, do bản thân đến từ Trung Châu nên họ biết rất rõ danh tiếng và địa

vị hiện thời của Dược Trần là như thế nào.

Minh chủ của Thiên Phủ liên minh!

Một liên minh mạnh mẽ tới mức ngay cả thế lực tâm cỡ như Hồn điện cũng bị bức lui khỏi ngôi vị bá chủ, và hiện tại nó đã là thế lực lớn nhất ở Trung Châu. Dược tộc tuy mạnh nhưng đối với một số người biết chuyện thì họ cũng hiểu rằng...cho dù là Dược tộc, chỉ sợ hiện tại cũng không có tư cách cao ngạo trước Thiên Phủ liên minh.

Hơn nữa mọi người cũng không quên, tuy Dược Trần tuổi tác đã xế chiều nhưng việc tâm đắc nhất trong đời lão không phải là những thành tựu lão đạt được khi xưa, và cũng không phải là Thiên Phủ liên minh, mà đó chính là vị đệ tử của lão.

Người đệ tử kia mấy năm trước đã giành được ngôi vị quán quân đan hội do Đan Thập tổ chức, bộc lộ tài năng ở Trung Châu. Sau đó, bằng lực lượng của bản thân thi triển thủ đoạn hợp tung để liên hợp Đan Thập, Hoa Tông, Phần Viêm Cốc, tổ chức thành một đội ngũ cực kỳ mạnh mẽ mang tên Thiên Phủ liên minh, có thanh thế ngang hàng với bá chủ Trung Châu lúc bấy giờ là Hồn điện. Trải qua mấy năm giao phong, liên minh không ngừng khuếch trương, nghiêm nhiên trở thành cự đầu một phương tại Trung Châu. Nửa năm trước, quyết chiến một trận trên đỉnh Vãn Lạc, đơn đả độc đấu với điện chủ Hồn điện và giành được thắng lợi, hơn nữa còn đánh cho tan tác. Cũng từ thời điểm ấy, bá chủ Trung Châu đã được đổi ngôi.

Những thành tựu đó chỉ cần nghe thôi là đã đủ khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào: nam nhi sinh ra trên thế gian phải làm những việc như thế mới đáng mặt anh hùng trong đám anh hào!

Mà tên của người đệ tử kia chính là Tiêu Viêm.

Trên quảng trường, tông chủ và thái thượng trưởng lão của một số tông phái đến từ Trung Châu đều liếc nhìn nhau một cái, trong ánh mắt có chút phức tạp, sau đó liền lui về phía sau, giữ một khoảng cách nhất định. Bọn họ cũng không vì nơi này là Dược tộc mà lên tiếng ủng hộ Dược Vạn Quy.

"Lão gia hỏa Dược Vạn Quy này quả thực chính là tự mình chuốc lấy khổ rồi...!"

Một số người nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm lộ ra vẻ băng lãnh bởi vì những lời trào phúng kia thì trong lòng đều có cảm giác vui mừng khi người khác gặp họa.

"Lão sư, mọi việc cứ để con lo, người chỉ cần đến chỗ ghi tộc phả để lưu lại tên tuổi gia phụ và gia mẫu của người là được rồi." Tiêu Viêm hơi nghiêng đầu, vừa cười vừa nói.

Dược lão tuy không đáp lời nhưng chòm râu lại có chút run run, đủ để người khác nhận ra nội tâm của lão đang tràn ngập cảm xúc ngôn ngang.

"Khẩu khí thật là lớn!" Trên khuôn mặt Dược Vạn Quy vốn đang nở nụ cười bởi những lời a dua nịnh hót ở bên cạnh thì khi nghe thấy vậy, ánh mắt của lão trong nhất thời liền run lên, rồi lạnh lùng nói: *"Người nào đã bị trục xuất khỏi Dược tộc thì sẽ không có tư cách lưu lại tên tuổi trong tộc phả...! Dược Trần, người đừng nên si tâm vọng tưởng!"*

"Quy trưởng lão nói đúng! Người được phép tham gia Dược Điện đã là ân huệ lớn nhất mà bốn tộc ban phát cho rồi...! Dược Trần, người chớ được một tác lại muốn tiến tới một thước, không biết phân biệt phải trái như thế!"

"Người nghĩ mình đủ tư cách để lưu lại tên tuổi trong tộc phả của bộ tộc hay sao?"

"Hừ...! Quy trưởng lão, nếu không thì ngài hãy trực tiếp nói với Trưởng Lão Viện trục xuất hai người này ra ngoài, để khỏi phải làm bẩn mắt lão nhân gia ngài!"

Vừa nhìn thấy Dược Vạn Quy có dấu hiệu tức giận, đám người đi theo liền tỏ ra vui mừng, tiếp tục thi nhau líu ríu.

"Nói đủ rồi chứ?" Tiêu Viêm cười híp mắt, nhìn những tên tộc nhân đang tuôn ra những lời độc địa của Dược tộc, hỏi.

"Người nên thức thời...!"

Một gã nam tử gầy gò ở gần Dược Vạn Quy liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, nhưng lời của hắn còn chưa kịp dứt thì bất chợt hắn cảm giác được một cỗ

cự lực ép xuống từ trên đỉnh đầu, khiến cho thân thể yếu đuối của hắn hung hăng đập mạnh xuống đất. Ngay tức khắc, mặt đất liền nổ tung, kèm theo đó là máu tươi văng ra tung tóe.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho mọi người đều cả kinh, đợi đến khi họ sực tỉnh thì chỉ nhìn thấy trên đầu của gã tộc nhân vừa rồi đã có một cái chân đang đập lên, đồng thời một khuôn mặt trẻ tuổi đang khẽ nhếch miệng cười xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Tốc độ nhanh thật...!"

Trên quảng trường có không ít người nội tâm chấn động. Vừa rồi bọn họ cũng không hề nhìn thấy Tiêu Viêm xuất thủ như thế nào, thậm chí ngay cả thanh âm của gã ngu đần kia còn chưa kịp dứt thì đầu của hắn đã bị chôn xuống mặt đất rồi.

"Tiêu Viêm, ngươi thật to gan... Nơi này chính là Dược tộc đấy...!"

Dược Vạn Quy cũng bị kinh sợ bởi một màn đó, sắc mặt của lão liền trở nên âm trầm, nghiêm nghị quát. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

"Bốp!"

Tiếng quát của lão còn chưa dứt, một gã tộc nhân nữa lúc trước nói chuyện ác độc thân thể đột nhiên lật nhào lên không trung, trong miệng phun ra một vũng máu tươi xen lẫn với nguyên cả hàm răng. Đến khi tên đó rơi bịch xuống đất thì mọi người mới nhìn thấy trên mặt hắn đã in một cái dấu tay màu huyết hồng rất đậm, đủ để khiến những ai chứng kiến cảm thấy lạnh lẽo trong tâm.

Nhìn thấy kết cục thảm của hai gã đồng bạn, ánh mắt của đám người vây xung quanh Dược Vạn Quy rốt cuộc đã trở nên kinh hãi, vội vàng nhích lại gần Dược Vạn Quy hơn. Nhưng, không đợi bọn chúng di động bước chân, một đạo tàn ảnh đột nhiên thoáng hiện trước mặt, tức khắc, những tiếng bạt tai thanh thúy cơ hồ vang lên cùng một lúc. Ngay sau đó, ngoại trừ Dược Vạn Quy, thân thể của cả đám đều bay ngược về phía sau, máu tươi văng khắp nơi, răng rơi đầy trên đất. Tràn cảnh xảy ra khiến mọi người ở xung quanh phải nức nghẹn một tiếng.

Chỉ trong chớp mắt, trên mặt đất đã thấm đầy máu tươi, những kẻ lúc trước buông lời nhục mạ với Dược Lão thì giờ đây đều ôm mặt nằm lộn giống như chó chết, miệng kêu rên thảm thiết như gà mắc tóc.

"Tiêu Viêm...!"

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Dược Vạn Quy không những càng trở nên âm trầm mà hai mắt còn long lên sòng sọc... Hành động vừa rồi của Tiêu Viêm không chỉ là trừng phạt đám lôm côm kia, mà còn giống như đang vũ nhục lão ở trước mặt vô số người. Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên lão gặp phải việc như thế.

"Tốt, tốt, tốt.... thâm độc lắm...! Thằng nhóc con kia, đừng tưởng có cái gọi là Thiên Phủ liên minh chống lưng thì ngươi liền đủ tư cách khiêu chiến với Dược tộc chúng ta. Thời điểm lão phu tung hoành trên đại lục này thì không biết ngươi còn đang ở xó xỉnh nào đâu!" Dược Vạn Quy tức giận, thanh âm vang dội khắp quảng trường.

"Dược tộc thiết vệ, mau bắt hai tên này lại cho ta!" Ngón tay của Dược Vạn Quy chỉ vào hai thầy trò Tiêu Viêm, nghiêm nghị quát.

"Rõ!"

Tiếng quát chói tai của Dược Vạn Quy vừa dứt, lập tức có hơn mười nhân ảnh mặc áo giáp màu đen, trong tay cầm trường thương bay đến, bao vây xung quanh Tiêu Viêm. Sau một tiếng quát khẽ, bọn họ liền đồng loạt xuất thủ, đầu khí lăng lệ nhằm vào những chỗ yếu hại trên thân Tiêu Viêm mà đánh tới.

"Phanh!"

Hơn mười thương ảnh lóe lên, song..., chúng chưa kịp chạm tới thân thể Tiêu Viêm thì một đạo hỏa diễm khí lăng cực kỳ kinh khủng từ bên trong cơ thể của hắn bạo phát ra. Khí lăng vừa lướt qua thì những thanh trường thương đang được bao bọc bởi một lớp đầu khí hùng hồn liền trực tiếp vỡ vụn, đồng thời hơn mười đạo nhân ảnh kia giống như gặp phải trọng kích, thân hình bay ngược lại phía sau, áo giáp màu đen mặc trên thân cũng hóa thành tro tàn chỉ trong tích tắc, để lộ ra từng khuôn mặt đang kinh hãi.

"Khí tức thật là mạnh mẽ! Chẳng nhẽ thằng ôn con này thật sự đánh bại

Hồn Diệt Sinh chỉ bằng sức của chính bản thân sao?"

Cảm nhận được hỏa diễm khí lẫm kinh khủng kia, đồng tử của Dược Vạn Quy đột nhiên co rút lại, trong nhất thời cảm thấy có chút không thể tin được. Năm đó, lúc lão gặp Tiêu Viêm thì người sau chẳng qua mới chỉ có thực lực Nhị tinh Đấu Thánh, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi này làm sao có thể tiến bộ nhanh như thế chứ?

"Hôm nay lão phu thực sự muốn nhìn xem ngươi dựa vào cái gì mà giương oai tại Dược tộc!"

Trong lòng tuy chấn động nhưng dù sao Dược Vạn Quy cũng là một trong những người có thực lực đứng đầu ở Dược tộc, và những hành động của Tiêu Viêm cũng đã khiến lão tức hộc máu. Bất chợt, lão giậm chân một cái về phía trước, khí tức cường hãn của một Đấu Thánh Tứ tinh trung kỳ không chút bảo lưu mà bạo phát ra. Lập tức, đám người ở xung quanh liền trực tiếp bị đẩy lùi ra xa mấy chục thước, ngay cả tông chủ hoặc thái thượng trưởng lão của một số tông phái cũng trở nên ngưng trọng. Dược Vạn Quy này khí độ tuy không ra gì nhưng thực lực lại không chê vào đâu được.

Nhìn Dược Vạn Quy đang bạo phát ra khí tức đến mức tận cùng, Tiêu Viêm cũng không hề lộ ra thần sắc ngưng trọng, ngược lại còn chậm rãi lắc đầu, nhẹ nhàng di chuyển cước bộ, bước từng bước về phía đối phương. Nương theo những bước chân của hắn là một cỗ khí tức phô thiên cái địa tuôn ra dữ dội, kinh khủng hơn gấp mười lần so với Dược Vạn Quy, làm cho không ít cường giả ở xung quanh phải biến sắc mặt.

"Năm đó ta đã nói qua, cái mạng của ngươi sẽ do ta lấy!"

-----oOo-----

Chương 1556: Hung hãn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngũ tinh Đấu Thánh?"

Khí tức khủng bố đột ngột truyền ra khắp quảng trường làm cho không ít

cường giả ở xung quanh bị chấn động, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi kia dường như có thêm một phần kinh sợ. Thực lực như vậy, cho dù phóng nhãn khắp nội bộ của loại chủng tộc viễn cổ như Dược tộc thì cũng thuộc tầng cao nhất rồi.

"Thiên Phủ Tiêu Viêm, danh bất hư truyền...!"

Những thế lực tông phái liếc nhìn lẫn nhau thì đều thấy trong mắt đối phương lộ vẻ một chút ngưng trọng xen lẫn cảm khái. Khó trách tại sao trong mấy năm gần đây, Thiên Phủ liên minh lại phát triển mạnh mẽ như thế. Có nhân vật trọng yếu như Tiêu Viêm chống đỡ thì liên minh này sẽ không yếu ớt như những liên minh tạm thời khác.

Thời điểm Tiêu Viêm bạo phát khí tức, sắc mặt của Dược Vạn Quy liền trở nên vô cùng khó coi. Lão chưa từng dự đoán được, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Tiêu Viêm không chỉ đã đuổi kịp mà còn triệt để vượt xa lão như vậy.

Ngũ tinh Đấu Thánh...! Đối diện với cường giả cấp bậc này, lão hoàn toàn không phải là đối thủ.

Sắc mặt của Dược Vạn Quy biến đổi không ngừng. Khí tức của Tiêu Viêm đang bao phủ xung quanh người lão giống như thái sơn áp đỉnh, khiến cho lão cảm thấy áp lực vô cùng. Nếu thật sự giao thủ thì e rằng không quá mười chiêu lão sẽ bị Tiêu Viêm đả bại.

"Vù... vù...!"

Khí tức của Ngũ tinh Đấu Thánh bộc phát đã làm kinh động không ít cường giả của Dược tộc. Lập tức, trên bầu trời liên tiếp vang lên những âm thanh xé gió, tiếp đó là từng đạo thân ảnh xuất hiện trên không trung của quảng trường. Chỉ có điều, khi vừa nhìn thấy tộc nhân nằm la liệt, máu tươi nhuốm đầy đất thì những thân ảnh đó vốn đang kinh ngạc liền chuyển thành giận dữ. Bất kể đã xảy ra chuyện gì thì những người này cũng là tộc nhân của Dược tộc, hiện tại đang ở cửa nhà mà lại bị người khác đánh thành bộ dáng như vậy. Điều này chẳng khác nào không nể mặt Dược tộc.

"Vạn Quy trưởng lão, có chuyện gì xảy ra vậy?" Kinh sợ qua đi, từng đạo ánh mắt đều nhìn về phía Dược Vạn Quy.

"Các vị trưởng lão tới thật đúng lúc. Tiêu Viêm kia thật sự quá càn rỡ, dám ra tay độc ác với tộc nhân ở ngay tại địa bàn của bốn tộc. Mọi người hãy nhanh cùng ta bắt hắn lại, nếu không thì thể diện của Dược tộc ở trước mặt vô số khách nhân sẽ bị mất hết!" Nhìn thấy những thân ảnh vừa xuất hiện, sắc mặt Dược Vạn Quy liền trở nên mừng rỡ. Lão vội vàng hô lên.

"Tiêu Viêm? Chính là Tiêu Viêm của Tiêu tộc ư?"

Nghe thấy tiếng hô của Dược Vạn Quy, mấy vị trưởng lão của Dược tộc ở trên không trung liền tỏ ra kinh hãi, hiển nhiên là không xa lạ gì với cái tên Tiêu Viêm này. Lập tức, ánh mắt của bọn họ đều dồn về phía Tiêu Viêm, đặc biệt là khi cảm nhận được cỗ khí tức kinh khủng kia là do hắn bạo phát ra thì vẻ kinh dị trong mắt lại càng nồng đậm hơn rất nhiều.

"Tiêu Viêm, Tiêu tộc của ngươi năm đó cùng Dược tộc chúng ta có quan hệ không tồi. Chỉ có điều, hành động lần này của ngươi không khỏi có chút quá đáng rồi đấy!" Một lão giả mặc áo bào màu vàng sắc mặt có chút âm trầm, mở miệng nói.

"Kính trọng người thì người sẽ kính trọng lại, vũ nhục người thì sẽ bị người vũ nhục lại!"

Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng. Hắn cũng không bởi vì có nhiều trưởng lão của Dược Tộc đang ở trên không trung mà biến sắc, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Dược Vạn Quy, nụ cười băng lãnh trên khóe miệng càng thêm rõ nét: "Dược Vạn Quy, có đôi khi lời nói không thể văng ra bừa bãi được đâu!"

"Tiêu Viêm, ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Thấy thế, khuôn mặt của Dược Vạn Quy khẽ run lên, lạnh lùng hỏi. Lúc này đây, nhãn lực của lão vẫn cực kì sắc bén. Vừa rồi, tuy Tiêu Viêm ra tay tàn nhẫn với mấy tộc nhân kia nhưng vẫn lưu lại mạng sống của bọn hắn, bởi vậy Dược Vạn Quy cho rằng Tiêu Viêm vẫn còn e ngại Dược tộc, thế nên khi xuất hiện nhiều người giúp đỡ thì dũng khí của lão bắt đầu phục hồi.

"Ngươi hãy nhận lỗi với lão sư của ta!" Tiêu Viêm mỉm cười, nói.

Hai con người trong mắt Dược Vạn Quy hơi co lại, nhưng ngay sau đó lão bèn nhếch miệng cười nhạt. Thân phận của lão cao hơn Dược Trần không biết bao nhiêu lần, muốn hắn xin lỗi Dược Trần trước mặt bao nhiêu người như thế này sao? đừng có hòng!

"Tiêu Viêm, việc này có lẽ Vạn Quy trưởng lão đã sai, thế nhưng người cũng đã đả thương nhiều người như vậy, con giận chắc cũng đã nguôi bớt không ít. Chi bằng mỗi người nên nhường nhau một bước, người thấy thế nào?" Một gã trưởng lão của Dược tộc nhíu mày, nói. Hắn biết rõ, muốn để Dược Vạn Quy mở miệng xin lỗi là chuyện cực kỳ khó khăn.

Tiêu Viêm chậm rãi lắc đầu. Đám người của Dược Tộc này đều hung hăng ngạo mạn, so với bọn họ thì người của Cổ tộc có sự tu dưỡng tốt hơn hẳn. Loại châm biếm giống như khiêu khích đó làm Tiêu Viêm không thoải mái chút nào, mà muốn ngăn chặn vấn đề ấy thì chỉ có một biện pháp duy nhất là dùng vũ lực mạnh mẽ chấn nhiếp, khiến cho đám người kia phải ngậm miệng lại.

Đôi phó với loại người ti tiện đến tận xương tủy này thì chỉ có thể vận dụng thủ đoạn mạnh mẽ.

Đánh tới khi nào bọn họ câm miệng mới thôi!

"Nếu người đã không muốn xin lỗi... vậy thì ta đành phải ra tay thôi!"

Giọng nói nhẹ nhàng của Tiêu Viêm khiến cho Dược Vạn Quy và các trưởng lão đều biến sắc mặt. Nhưng không đợi bọn hắn đáp lời, thân hình Tiêu Viêm đã giống như tia sáng, lao nhanh về phía Dược Vạn Quy.

"Tiêu Viêm, chớ có khoa trương!"

Thấy một màn này, phần đông trưởng lão của Dược tộc đều tức giận gầm lên một tiếng, chỉ có điều, bọn họ còn chưa kịp nhúng tay thì một đạo quang mang màu hồng phấn từ trong cơ thể Tiêu Viêm đột ngột bạo xuất ra, hóa thành một hỏa anh huyền phù trên không trung. Hỏa anh há miệng phun ra những ngọn hỏa diễm hồng phấn vô cùng kinh khủng, bên trong ẩn chứa lực lượng hủy diệt cuồng bạo, làm cho đám trưởng lão của Dược tộc trở nên sợ hãi, nhanh chóng lui về phía sau. Mà trong số những vị trưởng lão kia cũng có không ít kẻ biết nhiều hiểu rộng, lập tức kêu lên đầy thất thanh.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa!"

Khi những trưởng lão của Dược tộc bị Tiêu Y ngăn cản ở trên bầu trời thì thân ảnh của Tiêu Viêm như là quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của Dược Vạn Quy, rồi lạnh lùng xuất ra một chỉ đánh về phía lão.

"Tiêu Viêm, dừng tay!"

Ngay khi Tiêu Viêm ra tay với Dược Vạn Quy thì một âm thanh già nua vang vọng khắp vùng trời. Rồi bất chợt, trong cơn kinh ngạc, mọi người liền nhìn thấy một cụm hỏa vân cuồng bạo, bên trong ẩn chứa một lão giả tóc đỏ từ trên đỉnh núi phóng xuống với khí thế như lôi đình.

"Là Vạn Hỏa trưởng lão!"

Vừa nhìn thấy hồng phát lão giả thì lập tức trên quảng trường vang lên những âm thanh sợ hãi thán phục. Không nghĩ tới ngay cả vị này cũng bị kinh động mà xuất hiện.

"Lục tinh Đấu Thánh?"

Thời điểm lão giả tóc đỏ xuất hiện, lông mày của Tiêu Viêm cũng hơi nhíu lại. Nhưng, khi hẩn thoáng nhìn thấy khuôn mặt của Dược Vạn Quy lộ ra thần sắc cuồng hỉ xen lẫn vẻ âm tàn thì ánh mắt hẩn lại càng lạnh lẽo hơn, thế công không giảm chút nào, chỉ phong lãng lệ hung hăng điếm về phía Dược Vạn Quy.

"Tiểu tạp chủng, lão phu há lại sợ ngươi sao...! Khô Vinh chương...!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm vẫn từng bước ép sát, Dược Vạn Quy cũng tức giận vô cùng, đầu khí trong cơ thể điên cuồng gào thét rồi thi nhau tuôn trào, đồng thời bàn tay khô héo mang theo một cỗ kinh phong quỷ dị đánh ra một chương, trực tiếp đối chọi với Tiêu Viêm

Đối diện với sự chống cự của Dược Vạn Quy, hai mắt Tiêu Viêm khẽ híp lại, song chỉ hơi cong, rồi bất chợt nhanh như thiểm điện điếm vào giữa chương tâm của Dược Vạn Quy một cách mạnh mẽ.

"Phanh!"

Vừa va chạm trong chốc lát, kinh phong sắc bén phía trên thủ chưởng của Dược Vạn Quy đã nhanh chóng tan rã. Và bất chợt, từ cánh tay của lão truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt, cùng với đó là một cái lỗ đâm đũa máu tươi xuất hiện trong lòng bàn tay. Ngoài ra, lực đạo va chạm cũng khiến lão bị chấn bay, bước chân chật vật lùi lại phía sau đến mấy trăm trượng tạo thành hai cái rãnh mương thật sâu ở trên mặt đất. Đến khi lão ổn định được thân thể thì miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, trông vô cùng thảm hại.

"Lão phu liều mạng với ngươi!"

Bị đánh bại bởi một chiêu đó, hai mắt Dược Vạn Quy lập tức đỏ sọc như máu. Lão tức giận gầm lên một tiếng, bàn chân dậm mạnh xuống đất, thân hình nhanh như thiểm điện xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm, rồi đột ngột vung tay áo lên. Theo đó, một mảng lớn phấn vụ màu trắng phiêu tán ra, trùng trùng điệp điệp vây khốn lấy Tiêu Viêm.

"Xèo... xèo!"

Khi phấn vụ màu trắng rơi xuống đất liền phát ra những tiếng ầm ầm. Và chỉ trong thời gian rất ngắn, từng phiến đá vô cùng cứng rắn đã hóa thành hư không. Có thể dễ dàng nhận ra, phấn vụ này là vật kịch độc.

"Bành!"

Độc phấn được vẩy ra, nhưng trong mắt Dược Vạn Quy chưa kịp hiện lên vẻ âm tàn thì một bàn tay được bao trùm bởi hỏa diễm màu hồng đột nhiên xuất hiện từ trong lớp độc phấn, nhanh như chớp chụp vào cổ của Dược Vạn Quy. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Tiêu Viêm!"

Vị lão giả tóc đỏ đang dữ dội lướt đến nhìn thấy một màn này thì lão liền giận dữ gầm lên một tiếng. Lão không nghĩ tới ngay cả lời của hắn mà Tiêu Viêm cũng chẳng thèm để ý. Ngay lập tức, lão nắm chặt tay lại, hỏa hồng đầu khí nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một cây hỏa diễm trường mâu khổng lồ ước chừng trăm trượng chỉ trong chớp mắt. Cánh tay của lão khê rung lên, cự mâu liền hung hăng phóng về phía Tiêu Viêm bằng một tốc độ cực kì kinh người.

"Oành!"

Bàn chân của Tiêu Viêm hung hăng dậm một cái xuống mặt đất, theo đó một cột nham thạch khổng lồ chừng mấy trăm trượng từ trong lòng đất bắn lên dữ dội, trực tiếp đánh nát bảy cự mâu.

Chỉ có điều, ngay khi Tiêu Viêm xuất thủ trong một tích tắc kia, lão giả tóc đỏ rốt cuộc cũng đã lướt đến. Thân hình lão chỉ khẽ động là đã xuất hiện cách Tiêu Viêm không xa. Hơn nữa, khi lão nhìn thấy một tay của Tiêu Viêm đang nắm chặt lấy yết hầu của Dược Vạn Quy thì sự kinh sợ trong mắt lại càng sâu, không nói lời nào liền xuất ra một chưởng đánh về phía Tiêu Viêm. Thời điểm thủ chưởng của lão lướt đi, dường như trong hư vô bắt đầu xuất hiện một loại dao động không gian cực kỳ đáng sợ, dập dờn tựa như thực chất.

Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng, nhìn thoáng qua Dược Vạn Quy đang hốt hoảng muốn lui về phía sau, rồi liếc về phía lão giả tóc đỏ. Hắn hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ búng, một đạo hắc ảnh theo đó liền xuất hiện ở bên cạnh hắn. Trước phần đông ánh mắt chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm liền huy động song chưởng, mạnh mẽ ngạnh kháng với lão giả kia.

"Đang!"

Song chưởng đụng vào nhau, một luồng kinh phong vô hình cực kì đáng sợ tuôn ra dữ dội, khiến cho những phiến đá trên quảng trường lập tức xuất hiện vô số vết nứt, còn về phần hai người kia thì đều chặt vật lui về phía sau hai bước.

Sau khi đối kháng kịch liệt với lão giả tóc đỏ, ánh mắt Tiêu Viêm nhìn về phía Dược Vạn Quy lại càng trở nên băng lãnh hơn. Bất chợt, chộp tay về phía trước, bắt lấy yết hầu của Dược Vạn Quy, rồi khẽ tăng lực khiến cho sắc mặt của Dược Vạn Quy nhanh chóng trở nên tái nhợt và bắt đầu thấy hoảng sợ...

Nhìn Dược Vạn Quy đang giãy dựa giống như cá chết ở trong tay Tiêu Viêm, trong lòng mọi người cũng hơi run rẩy. Tiêu Viêm này quá cường hãn rồi, nhiều trượng lão của Dược tộc xuất thủ như thế, vậy mà đều không thể ngăn cản được hắn...!

-----oOo-----

Chương 1557: Vạn Hỏa trưởng lão!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiêu Viêm, nơi này chính là Dược Tộc!"

Nhìn thấy Dược Vạn Quy đang liều mạng giấy dựa trong tay Tiêu Viêm, lão giả tóc đỏ cũng chỉ có thể trợn mắt trừng trừng, nghiêm nghị quát.

"Vị trưởng lão này! Hiện tại đến Dược tộc, ta cũng không muốn gây chuyện, chỉ có điều, nếu có người dám khi dễ hai sư đồ chúng ta thì ta sẽ không để yên đâu!" Trước phản đống những ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn thoáng qua Dược Vạn Quy đang hoảng sợ, rồi âm trầm nói.

Ngay khi Tiêu Viêm vừa dứt lời thì Tiểu Y từ trên không chung cũng nhanh chóng bay vút xuống, đứng trên bờ vai hắn. Tịnh Liên Yêu Hỏa lượn lờ xung quanh thân nó, một loại nhiệt độ kinh khủng lạng lẽ tỏa ra tràn ngập, khiến cho sắc mặt không ít người trở nên kinh hãi. Đây là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến thứ dị hỏa thần kì như thế.

Khi Tiểu Y lướt xuống thì hắc ảnh có chút to con kia cũng bước lên một bước, vừa vặn ngăn chặn lão giả tóc đỏ lại. Lão giả đó có thực lực siêu quần, Lục tinh Đấu Thánh hàng thật giá thật, bởi vậy, ở chỗ này cũng chỉ có Bắc Vương là có thể ngăn cản được lão.

Nhìn thấy đội hình như vậy ở bên cạnh Tiêu Viêm, khóe mắt của Vạn Hỏa trưởng lão không khỏi hơi co giật, đặc biệt là khi lão nhìn về phía Bắc Vương có khuôn mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng thì trong mắt lão càng hiện lên vẻ kiêng kị. Vừa rồi, trong lúc giao thủ, lão cũng phát hiện, bản thân mình chưa từng chiếm được một chút thượng phong nào cả.

"Tiêu Viêm này quả nhiên là danh bất hư truyền, tuổi tác không nhiều lắm mà đã có thực lực như vậy, hơn nữa, bên cạnh còn có rất nhiều cường giả mạnh mẽ. Bậc kinh tài tuyệt đỉnh như thế vậy mà lại xuất hiện ở một Tiêu tộc đã xuống dốc, quả thật là đáng để cho người ta hâm mộ."

Vạn Hỏa trưởng lão chậm rãi thu liễm cơn thịnh nộ, rồi liếc nhìn Tiêu Viêm một cái thật sâu. Thành tựu của kẻ này cho dù có so sánh với mấy lão quái như bọn họ thì cũng không thua kém chút nào. Phóng nhãn khắp lứa thanh niên trên toàn bộ đại lục, chỉ sợ không có ai vượt trội hơn hẳn.

"Tiêu Viêm, hôm nay là ngày trọng đại của Dược tộc chúng ta. Nếu Dược Vạn Quy có chỗ nào đắc tội thì coi như là nể mặt mũi của Dược tộc ta mà tha cho hắn một lần...! Người thấy thế nào?"

Mọi người ở xung quanh nghe thấy ngữ khí của Vạn Hỏa trưởng lão đột nhiên dịu bớt đi rất nhiều thì ai nấy cũng đều cảm thấy hơi kinh hãi, ánh mắt đầy kì dị nhìn về phía Tiêu Viêm. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ rằng, ngay cả cường giả Lục tinh Đấu Thánh cũng không thể chế phục được Tiêu Viêm.

"Vạn Hỏa trưởng lão!"

Đám trưởng lão của Dược tộc khi nghe thấy vậy thì sắc mặt đều biến đổi, không nhìn được mà đồng thanh hô. Bọn họ nhận định, nếu Vạn Hỏa trưởng lão xuất thủ thì việc bắt giữ Tiêu Viêm kia sẽ vô cùng dễ dàng, qua đó để cho những khách nhân hiểu rõ, uy thế của Dược tộc không cho phép người khác xâm phạm. Thế nhưng mà...

"Câm miệng, lão phu tự có chừng mực!" Nhìn thấy đám gia hỏa này xen mồm vào, sắc mặt của Vạn Hỏa trưởng lão trầm hẳn xuống, nổi giận quát. Người khác có thể không nhận ra, nhưng lão lại biết rõ, cho dù hôm nay lão có tự mình xuất thủ thì chỉ sợ cũng rất khó chiếm được chỗ tốt từ thân ảnh lạnh lùng bên cạnh Tiêu Viêm kia, hơn nữa, bên cạnh hắn còn có một hỏa anh nắm giữ Tịnh Liên Yêu Hỏa trong tay đang nhìn chăm chăm vào lão nữa chứ.

Nghe được tiếng quát chói tai của Vạn Hỏa trưởng lão, đám trưởng lão kia tuy không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể ngậm miệng lại. Ngoại trừ tộc trưởng ra thì địa vị của Vạn Hỏa trưởng lão ở trong tộc e rằng không có ai bằng.

Tiêu Viêm đồng dạng cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là do vị trưởng lão có địa vị không thấp trong Dược tộc dám nói ra những lời dĩ hòa vi quý kia. Bởi vậy, sắc mặt của Tiêu Viêm cũng thoáng có chút hòa hoãn.

"Tiêu Viêm, các người tới Dược Tộc cũng không phải chỉ muốn gây phiền phức cho Dược Vạn Quy thôi chứ?" Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Viêm đã hòa hoãn, Vạn Hỏa trưởng lão mới tiếp tục lên tiếng.

"Lão sư?" Tiêu Viêm khẽ gật đầu nhưng mà ánh mắt hắn lại nhìn về phía Dược Lão, hiển nhiên là muốn nghe ý tứ của người thầy.

Thấy vậy, mọi người ở xung quanh cũng chuyển dời ánh mắt theo, cuối cùng đều dừng ở trên người của Dược Lão, người mà từ đầu tới cuối chưa từng nói một lời nào.

"Vạn Hỏa trưởng lão đã tự mình ra mặt như vậy, nếu lại cứ cố chấp thì thành ra chúng ta không biết phân biệt nặng nhẹ rồi!"

Trước vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Dược Lão vẫn thong dong, cười nhạt một tiếng, nói. Lão biết rõ, hiện tại không thể nào giết chết Dược Vạn Quy được nữa, bởi dù sao, nếu làm như vậy mà nói... Dược tộc tất nhiên sẽ không khoan tay mặc kệ. Mà tình huống đó, lão cũng không muốn nhìn thấy nhất. Thế nên, nếu vị Vạn Hỏa trưởng lão này chủ động đưa thang tới thì hai thầy trò bọn lão cũng vui vẻ hạ đài, dù sao hiệu quả chấn nhiếp đã đạt được rồi.

Nghe vậy, Vạn Hỏa trưởng lão cũng thở dài một hơi, ánh mắt có chút phức tạp nhìn thoáng qua Dược Lão. Lão chưa bao giờ nghĩ đến, người tộc nhân năm đó được cho là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hôm nay lại đạt được những thành tựu như thế. Bản thân hắn không chỉ đã bước vào cấp bậc Đấu Thánh, mà hơn nữa còn đào tạo được một vị đệ tử xuất sắc đến nhường này.

Đứng trước vị đệ tử này của hắn thì bất kì thiên tài nào của Dược tộc cũng đều trở nên ảm đạm vô quang.

"Năm đó nếu chú ý hơn một chút thì có lẽ hôm nay sẽ xuất hiện một cục diện khác!" Vạn Hỏa trưởng lão khẽ thở dài một tiếng trong lòng, nếu hồi xưa bộ tộc chú ý đến Dược Lão nhiều hơn một chút... thì người sau còn có chút kỉ niệm đối với Dược tộc, như vậy, quan hệ giữa Thiên Phủ liên minh và Dược tộc vào hiện tại cũng sẽ tương đối tốt. Nhưng đáng tiếc...

Nghe thấy ý tứ của Dược Lão, Tiêu Viêm cũng khẽ gật đầu, ánh mắt hờ hững liếc nhìn Dược Vạn Quy đang bị nắm chặt trong tay mình, rồi sau đó,

hắn liền tiện tay ném lão về phía đám trưởng lão của Dược tộc. Thấy vậy, lập tức cả đám liền vội vàng đỡ lấy Dược Vạn Quy một cách chật vật.

"Vạn Hỏa trưởng lão, lần này chúng ta đến Dược tộc là đại diện cho Thiên Phủ liên minh, lão sư của ta là minh chủ của liên minh, cũng không phải là đến với thân phận nào khác. Vì thế, mong rằng những trưởng lão có địa vị cao quý ở trong tộc hãy thu liễm tâm tính đôi chút. Thiên Phủ liên minh chúng ta tuy thành lập chưa lâu, nhưng cũng không cho phép người khác tùy ý khoa chân múa tay ở trước mặt đâu!" Tiêu Viêm quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Vạn Hỏa trưởng lão, trầm giọng nói.

Đối với vị trưởng lão có thực lực Lục tinh Đấu Thánh này, hắn cũng không có chút kính sợ nào cả. Luận về thực lực, đối phương cũng không nhất định có thể dễ dàng đánh bại được Bắc Vương, hơn nữa, nếu thật sự muốn chiến đấu sinh tử thì Tiêu Viêm cũng nắm chắc khả năng lấy được mạng lão. Bởi vì vậy, trong lúc nói chuyện, hắn cũng không có quá nhiều khách khí, mọi việc đều do thực lực quyết định.

Tình huống hiện tại của song phương, Vạn Hỏa trưởng lão hiểu rất rõ trong lòng, cho nên cũng không vì những lời nói của Tiêu Viêm mà lão có mâu thuẫn quá lớn. Luận về thực lực tổng thể, Thiên Phủ liên minh của Tiêu Viêm cũng không kém gì Dược tộc, đồng thời, luận về phía đội ngũ cường giả đỉnh phong, phía liên minh có Đan Tháp lão tổ, Tiêu Thần, Tiêu Viêm cùng với Bắc Vương thì cũng không ít hơn so với đội ngũ cường giả của Dược tộc. Nhìn vào thực tế đó, song phương cũng không phân chia ra được cao thấp, mà về điểm này thì có không ít trưởng lão của Dược tộc đều rõ ràng, chẳng qua trong lòng bọn họ không muốn thừa nhận mà thôi.

"Vạn Quy trưởng lão tính tình lỗ mãng, đôi lúc khó tránh khỏi việc ăn nói quá lời. Sau lần này, lão phu sẽ khiển trách hắn! Có câu: "ai tới cũng đều là khách", bất luận hai vị đến dự với tư cách cá nhân hay đại diện cho Thiên Phủ liên minh, Dược tộc chúng ta đều tận lực tiếp đón!"

Khí độ của Vạn Hỏa trưởng lão so với Dược Vạn Quy thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, tràng diện căng thẳng sau vài câu nói đã được hạ nhiệt, thật khiến người khác phải gật đầu. Những lời như vậy mới là phong phạm của một đại tộc.

Khuôn mặt của Dược Vạn Quy hơi đỏ lên, nhưng lão cũng không dám nói thêm điều gì. Lúc trước, nếu Vạn Hỏa trưởng lão không chạy đến kịp thời

thì mặc dù hôm nay hẳn có thể bảo toàn được cái mạng già này nhưng cũng sẽ mất mặt trước đông đảo mọi người.

Vạn Hỏa trưởng lão cũng không để ý đến Dược Vạn Quy, tay áo vung lên, bắn ra từng đạo ánh sáng vào cơ thể của những tộc nhân bị Tiêu Viêm đánh cho nằm xụi lơ trên mặt đất kia, Sau đó thân nhiên nói: "*Có thái độ bất kính khi tiếp đón khách nhân, giáng chức, trục xuất ra khỏi Dược sơn trong mười năm! Thiết vệ đâu, giải bọn chúng đi!*"

Vạn Hỏa trưởng lão vừa dứt lời thì có mấy đạo thân ảnh nhanh chóng lướt vào, sau đó cường hoành bắt lấy mấy gã tộc nhân mặt đang trắng bệch tựa như chó chết kia, rồi lôi ra ngoài.

"Ha ha, Dược minh chủ, Tiêu Viêm tiểu hữu...! Không biết lão phu xử phạt như vậy có khiến hai vị vừa lòng hay không?" Vạn Hỏa trưởng lão nhìn về phía hai người Tiêu Viêm, cười nhạt.

"Vạn Hỏa trưởng lão chí công vô tư, Tiêu Viêm khâm phục!" Trên mặt Tiêu Viêm cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười, khách khí chấp tay với Vạn Hỏa trưởng lão. Hẳn làm sao lại không rõ ý tứ của đôi phương cơ chứ, muốn mượn mấy loại tép riu đó để làm cho hắn nguôi giận. Chỉ có điều, bởi vì vậy mà hẳn không có biện pháp tiếp tục truy cứu sai lầm của Dược Vạn Quy nữa, dù sao thì đôi phương cũng đã bày ra sự trừng phạt với tộc nhân ở trước mặt nhiều người như thế.

"Hiện tại cũng không còn sớm nữa, nếu các vị có ý định quan sát Dược Điện của bốn tộc thì mời đi theo lão phu tiến về phía trước để lấy chỗ nghỉ ngơi! Ha ha, nghe nói Tiêu Viêm tiểu hữu đã từng giành được ngôi quán quân đan hội của Đan Tháp, chắc hẳn về thuật luyện dược cũng có tạo nghệ cực cao, chỉ có điều, so với đan hội của Đan Tháp thì điều kiện qui định của Dược Điện còn cao hơn nhiều lắm. Mỗi một lần đại điển diễn ra cũng đều hội tụ những luyện dược sư cao cấp nhất trên toàn bộ Đấu Khí đại lục, nếu Tiêu Viêm tiểu hữu có thể trở hết tài năng ở Dược Điện thì e rằng danh hiệu đệ nhất luyện dược sư của đại lục sẽ phải đổi chủ rồi!"

Vạn Hỏa trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, trong lời nói có một phần tự ngạo. So về đấu khí chiến đấu, Tiêu Viêm coi như ngang cơ với lão, nhưng nếu so về thuật luyện dược mà nói... phần ngạo khí trong lòng lão bất giác không tự chủ mà phát tán ra. Dù sao Dược tộc khởi nghiệp chính là bằng nghề luyện dược!

Đối với phần tự ngạo của Vạn Hỏa trưởng lão, Tiêu Viêm cũng chỉ cười cười, rồi tùy ý nói: *"Thuật luyện dược của ta đều học từ chỗ lão sư, thế nhưng ta cũng rất hiếu kỳ với những vị luyện dược tông sư cao cấp nhất trên Đâu Khí đại lục này. Nếu có thể tranh tài cao thấp một phen thì thật sự là câu còn không được!"*

"Ha ha, nhất định sẽ có cơ hội đó đấy! Chỉ cần thật sự có năng lực thì bất cứ ai cũng có thể tham gia Dược Điển!" Vạn Hỏa trưởng lão cười to một tiếng, sau đó cũng không nhiều lời, thân hình khẽ động liền bay lên không trung, hướng về phía đỉnh núi mà bay vút đi. Phía sau lão, phần đông những trưởng lão của Dược tộc cũng vội vàng bám theo.

Nhìn bóng lưng của đám trưởng lão Dược tộc, khóe miệng của Tiêu Viêm hơi nhấc lên. Muốn nhờ vào thuật luyện dược để gỡ lại chút thể diện ư? Chỉ có điều, hình như đại điển kia cũng không đơn giản cho lắm.

"Lão sư, chúng ta cũng đi quan sát sự chuẩn bị của cái gọi là luyện dược tông sư đỉnh cấp nhất trên đại lục xem sao!"

Tiêu Viêm cười cười, nghiêng đầu nhìn về phía Dược lão, người sau cũng liền gật đầu cười, rồi sau đó thân hình hai người đồng thời bay lên không, bám theo đám trưởng lão Dược tộc đang ở phía xa xa.

-----oOo-----

Chương 1558: Hồn Hư Tử!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xung quanh đỉnh Dược Sơn, mây mù lượn lờ cùng với kỳ dị mùi thơm của đan dược khuếch tán khiến tâm hồn mọi người lâng lâng, tựa như bay vào bông lai tiên cảnh.

Trên đỉnh núi, từng mảng dược liệu hội tụ liên miên như biển cả, chúng lơ lửng trên một quảng trường vô cùng rộng lớn. Bốn góc quảng trường được đặt bốn cái dược đỉnh khổng lồ đang bốc lên đan hương nghi ngút tận trời cao.

Hiện tại, quang trường treo trên bầu trời này đã xuất hiện không ít bóng người. Những âm thanh náo nhiệt không ngừng truyền ra, nhìn thật sôi nổi. Theo hướng thạch đài phía Bắc nhìn lại, rất nhiều ghế đá được xếp song song với nhau. Hai bên hàng ghế, từng cô thị nữ đi đi lại lại như hồ điệp xuyên hoa, dùng đôi bàn tay linh xảo rót đầy các chén ngọc.

"Xuy xuy!"

Khi Tiêu Viêm và Dược lão lên đỉnh núi, ánh mắt đảo quanh muốn tìm một chỗ thích hợp hạ xuống. Nhìn thấy thế, Vạn Hỏa trưởng lão từ ghế đá đứng dậy cười to: *"Dược Trần minh chủ, Tiêu Viêm tiểu hữu! Mời qua bên này!"*

"Dược Trần? Tiêu Viêm? Là Thiên Phủ Liên Minh sao? Không nghĩ tới ngay cả hai vị này đều đến đây!"

"Theo vài nguồn tin, hình như Dược Trần đã từng là người của Dược tộc. Có điều, sau này lại vì một chuyện nào đó nên bị đuổi khỏi tộc rồi"

"Thật có chuyện này? Hắc hắc, nếu lời này là thật thì có lẽ bây giờ Dược tộc hối hận gần chết đây?"

Vạn Hỏa trưởng lão lên tiếng lập tức khiến cho nhiều ánh mắt hướng về phía hai người Tiêu Viêm. Hiện giờ, thanh thế của Thiên Phủ Liên Minh ở Trung Châu thật đúng là mênh mông vô bờ, nghiêm nhiên đã có bộ dáng của một bá chủ Trung Châu. Danh nghĩa minh chủ Liên minh và lãnh tụ tinh thần như thế thì mọi người đã từng nghe thấy, lập tức âm thanh to nhỏ vang lên rì rầm.

Tiêu Viêm lại không hề để ý những ánh mắt này, chỉ liếc về phía Dược lão.

"Khà khà, đúng như lời con nói! Chúng ta đại diện cho Thiên Phủ Liên Minh, dù không để một vị trí tốt nhưng cũng thấy rõ Liên minh chúng ta mà." Dược lão cười cười, nói.

"Ha ha, Vạn Hỏa trưởng lão khách khí rồi! Chúng ta dù đại biểu cho Thiên Phủ liên minh nhưng không nghĩ là lại được một vị trí tốt như vậy. Đa tạ, đa tạ!" Dược Lão cười, nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng chỉ cười cười. Sau đó, thân ảnh hai người chợt lóe đã xuất hiện cách Vạn Hỏa trưởng lão không xa, tìm một chỗ ngồi thẳng xuống. Ngay đó, các thị nữ nhanh nhẹn bước lên hầu hạ cung kính.

Nhìn hai người ngồi vào chỗ, Vạn Hỏa trưởng lão cũng nở nụ cười chào đón hai người, mà những trưởng lão khác của Dược tộc lại có phần mất tự nhiên. So về bối phận, những trưởng lão này còn cao hơn Dược lão một bậc, nếu Dược lão còn ở Dược tộc thì khi nhìn thấy bọn họ cũng phải cung kính hành lễ. Nhưng mà, hoàn cảnh bây giờ khiến bọn họ hiểu được, muốn hành lễ thì có lẽ bọn họ mới đúng là kẻ phải hành lễ.

Minh chủ Thiên Phủ Liên Minh! Thân phận này đủ sánh ngang tộc trưởng Dược tộc rồi!

"Phần đầu của Dược điển không có gì đáng xem. Vòng này chỉ để lớp thanh niên Dược tộc thi thố mà thôi, phần quan trọng chính thức của Dược điển là ở vòng cuối cùng!"

Dược lão nhìn xuống phía thạch đài không lồ bên dưới, khẽ cười một tiếng rồi nói với Tiêu Viêm: *"Nếu con có thể giành được phần thắng ở vòng cuối, danh hiệu Đệ nhất Luyện dược sư của đại lục Đấu Khí hẳn sẽ thuộc về con!"*

"Đệ nhất hay hạng nhì đối với con không quan trọng! Chuyện Dược tộc cả vú lấp miệng em, con sẽ dùng những thuật luyện dược lão sư đã dạy nói cho bọn họ biết: Năm đó, chính hành động lỗ mãng ngu xuẩn của họ đã làm Dược tộc mất đi một thiên tài chân chính!" Tiêu Viêm mỉm cười, nói. Hiện giờ, thuật luyện dược của hắn cơ bản đã vượt qua Dược lão, nhưng hắn có thành tựu ngày hôm nay là nhờ Dược lão dạy dỗ. Tại đây, nếu đệ tử của ông có thể đứng đầu quần hùng thì có lẽ không ai trong Dược tộc còn dám quấy nhiễu chuyện Dược lão khắc tên cha mẹ mình lên tộc bi.

"Con đây, tên tiểu tử thú!" Dược lão cười khẽ, mắng một tiếng nhưng trên khuôn mặt già nua lại tràn ngập vui mừng. Có đồ đệ như vậy, ông trời đúng là không bạc đãi mình.

"Mặc dù thuật luyện dược của con đã đại thành, nhưng muốn được quần hùng công nhận trên Dược điển cũng không phải chuyện dễ!" Dược lão nói với sắc mặt nghiêm nghị.

"Luyện dược sư đã tham gia vòng cuối của Dược điển đều là những kẻ đứng đầu trong thiên địa. Thuật luyện dược của họ, có thể nói dù trong toàn bộ Đan tháp cũng không ai có thể sánh nổi!"

Tiêu Viêm gật gật đầu. Hắn tự nhiên biết rằng những Luyện dược sư có thể tham gia tràng tỷ thí này thì không thể nào là loại mèo ba chân được. Có điều đối với hắn mà nói, đối thủ càng mạnh thì càng thêm hứng thú. Từ năm đó tham gia Đan hội, thống khoái tỷ thí cùng người một lần, đến nay đã lâu cũng chưa tỷ thí thuật luyện dược với người khác. Bạn đang đọc truyện dược copy tại

Hơn nữa, đối thủ lúc này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần khi ở Đan hội năm xưa.

Trong lúc Tiêu Viêm nói chuyện với Dược lão, đám người đến xung quanh thạch đài càng ngày càng nhiều. Càng về sau, đủ loại âm thanh nhón nháo vang vọng tận trời, tiếng động ong ong khiến cả tầng mây trên trời kia cũng bị chấn đến tan mất.

Trong âm thanh huyền não long trời lở đất thì đột nhiên lại xuất hiện một tiếng chuông vang vọng khắp không gian. Lúc này, những người của Dược tộc nhanh chóng đứng dậy, thanh âm cung kính nhanh chóng vọng ra.

"Cung nghênh tộc trưởng!"

Dưới sự nghênh đón long trọng như vậy, tầng mây cuộn cuộn trên bầu trời đột nhiên tự động tách ra, một lão giả tóc bạc vụn bào trắng đã chậm rãi xuất hiện, bước chân lão đạp lên không tạo nên những đợt dao động kỳ dị. Giờ khắc này, không gian vô hình dường như đã ngưng tụ thành thực chất.

"Tộc trưởng Dược tộc?"

Nhìn khuôn mặt hiền lành của lão giả tóc bạc ấy, trong mắt Tiêu Viêm vụt qua vẻ đề phòng. Từ trên người lão ta, hắn cảm nhận được một khí tức cường hãn dị thường, còn mạnh hơn Vạn Hỏa trưởng lão không chỉ một bậc.

"Đó là Dược tộc tộc trưởng, Dược Đan! Tu vi hiện tại của lão có thể đã bước vào cấp bậc thất tinh Đấu Thánh!"

Ánh mắt mang vẻ phức tạp của Dược lão chiếu vào lão giả tóc bạc. Dù thế nào, trong cơ thể ông cũng chảy xuôi dòng máu của Dược tộc. Khi nhìn thấy tộc trưởng Dược tộc, trong tâm ông cũng không khỏi xuất hiện một vài cảm xúc.

"Thật tinh Đấu Thánh!" Tiêu Viêm híp mắt: *"Đây là người mạnh nhất Dược tộc, quả thật mạnh hơn Thiên Phủ một chút! Chúng tộc viễn cổ đứng là làm cho người ta hâm mộ!"*

"Khà khà, người tới là khách!"

Trên bầu trời, trên khuôn mặt già nua của Dược tộc tộc trưởng – Dược Đan lộ ra nét tươi cười ôn hòa. Lão chấp tay với chúng nhân, sau đó đột nhiên lão phóng mắt đến Dược lão, bên trong lóe lên vài tia mang chút hương vị phức tạp.

Ngồi bên cạnh Dược lão, Tiêu Viêm cũng cảm ứng được ánh mắt của Dược Đan. Hắc quang chột lóe, Bắc Vương lại xuất hiện lần nữa, dùng ánh mắt hờ hững nhìn Dược Đan tựa như một con dã thú chuẩn bị giết người.

Dược lão chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Dược Đan, khẽ cười rồi chấp tay nói: *"Bái kiến Dược Đan tộc trưởng!"*

"Dược Trần, chúng ta đã nhìn lầm rồi!"

Dược Đan nhìn Dược lão rồi lại nhìn về Tiêu Viêm, tiếp lại liếc sang trên người Bắc Vương một chút. Lão buông một tiếng than nhẹ không phân biệt được ý tứ ẩn chứa, chỉ bước nhẹ thì đã xuất hiện trên ghế chủ vị trước đám trưởng lão Dược tộc đang cung kính nghênh đón.

"Ha ha, Dược Đan lão nhân! Cuối cùng người cũng chịu xuất quan rồi sao?"

Khi Dược Đan vừa trở lại chỗ ngồi, một thanh âm chất chứa phong trần từng trải chậm rãi vang vọng trong bầu trời, cùng theo âm thanh truyền đến là một luồng hương thuốc nồng đậm đến cực điểm. Tiếp đó, nơi chân trời xa xôi đột nhiên lóe lên lục quang. Trong chớp mắt, một cái dược đỉnh màu xanh nhạt phá không bay đến, phía trên nó lại có một lão nhân mặc áo sô đang ngồi. Trên tay lão cầm một thanh quả trượng hình như dược bện

bằng dược thảo, trên quả trượng lại treo nhiều bình ngọc rung rinh tạo nên những tiếng vang giòn tan vui tai.

"Thần Nông lão nhân! Không nghĩ tới vị tiên bối này cũng hiện thân!"

Nhìn thấy người này, trong mắt Dược lão tức thời thoáng hiện một vẻ kinh dị. Mà một bên, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, đột nhiên giống như nhớ ra chút gì đó thì vẻ mặt trở nên nghiêm lại. Vị Thần Nông lão nhân này tuy danh tiếng không lớn nhưng ở trong giới Luyện dược sư thì ông ta luôn được xem là lão tiên bối trong các lão tiên bối, cho dù là Dược lão cũng chỉ có bối phận vẫn bối mà thôi. Không nghĩ tới người này mất tích nhiều năm như vậy lại xuất hiện nơi đây...

"Không hổ là Dược đế!"

Tiêu Viêm liếm liếm môi, trong lòng đột nhiên nóng lên. Nếu có thể tỷ thí thuật luyện dược với những nhân vật cỡ này, vậy mới khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

"Ha ha, người lão gia hỏa này, thế mà vẫn sống hả!?" Dược Đan cũng cười lớn. Có điều, thần sắc của lão nhìn chẳng có chút kinh ngạc nào.

Thần Nông lão nhân từ trên dược đỉnh đứng dậy, tay áo vung lên liền thu nó vào. Ánh mắt tang thương lướt nhìn xung quanh, sau đó dừng lại trên người Tiêu Viêm rồi nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, cười nói: *"Nhiều năm chưa từng rời núi, không nghĩ tới Trung Châu lại xuất hiện người mới trẻ tuổi như vậy, lại có linh hồn lực đạt tới Thiên Cảnh đại viên mãn. Thật sự làm cho người ta kinh ngạc đây!"*

"Bái kiến Thần Nông tiên bối!" Tiêu Viêm mỉm cười. Dưới vô vàn ánh mắt chăm chú của mọi người, hấn thong dong ôm quyền, cười đáp.

Thần Nông lão nhân cười tùm tùm gật đầu, chuẩn bị vào chỗ ngồi thì đột nhiên nhíu mày quay lại nhìn về phía sau. Nơi đó đột nhiên mây đen cuộn lên, cuối cùng lan ra bằng một tốc độ kinh người. Trong chớp mắt đã đến trên đỉnh núi, sau đó mây đen ngưng tụ lại rồi hóa thành một nam tử trung niên mặc hắc bào. Người này vừa xuất hiện, trong khắp thiên địa tức thì vang lên một tiếng gầm trầm thấp, tựa như linh hồn gào thét.

"Hồn tộc Hồn Hư Tử, không mời mà tới! Mong rằng Dược Đan tộc trưởng

không nên trách móc!" Trung niên áo đen cười nhạt, âm thanh không nhanh không chậm vang vọng giữa trời đất.

"Hồn Hư Tử!"

Nghe tên người này, thân hình Dược lão bên cạnh Tiêu Viêm đột nhiên chấn động mạnh, hàn quang trong mắt bắt đầu lóe lên.

-----oOo-----

Chương 1559: Dược Điển bắt đầu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hồn Hư Tử... Sư phụ biết hắn à?"

Phản ứng của Dược lão khiến Tiêu Viêm hơi bất ngờ. Hắn khẽ nheo mắt nhìn bóng đen trên bầu trời. *"Lại là người của Hồn tộc, bọn chúng đúng là luôn xuất quỷ nhập thần!"*

"Còn nhớ lúc trước ta nói với con chuyện Tiểu Đan tháp chi biến không? Người từng ẩn nấp ở trong Đan tháp, cuối cùng không chỉ phản bội mà còn đánh sư phụ của hắn bị thương, sau đó chạy trốn chính là tên Hồn tộc này!" Dược lão trầm giọng nói, trong thanh âm tràn ngập vẻ chán ghét.

"Tên kia chính là Hồn Hư Tử ư?" Tiêu Viêm trong lòng chấn động, kinh ngạc hỏi.

"Ừm!" Dược lão chậm rãi gật đầu, nhìn chăm chú vào Hồn Hư Tử rồi nói lạnh như băng: *"Địa vị của tên này ở trong Hồn tộc cực cao, Hồn Diệt Sinh còn cũng phải kém hơn y. Không nghĩ tới Dược điển năm nay y cũng chạy tới."*

"Đối với Hồn tộc, Hồn Hư Tử tương đối quan trọng. Nếu như ta đoán không sai, âm mưu thu thập linh hồn của Hồn điện cũng liên quan tới y. Nếu có thể trừ y đi thì không khác gì chặt đứt một cánh tay đặc lực của Hồn tộc!"

Vừa nghe xong, Tiêu Viêm khẽ híp mắt lại, bên trong tóe ra hàn mang lấp

lánh. Đối với Hồn tộc, hắn luôn muốn giết đến đả tay. Nếu như có cơ hội thì cũng nên thử một chút xem có thể làm thịt Hồn Hư Tử hay không đây?!

"Có điều cũng không khinh thường y được! Trên phương diện luyện dược thuật, tên Hồn Hư Tử này có thành tựu cực kỳ cao, nếu không khi xưa tháp chủ Tiểu Đan tháp cũng sẽ không chú ý mà hơn nữa còn thu y làm đệ tử. Ngoài ra đã tu luyện nhiều năm như vậy, tất nhiên thuật luyện dược của y hẳn đã đến một trình độ kinh người!" Dược lão nhẹ giọng nói.

Tiêu Viêm gật đầu. Trong Hồn tộc, cường giả nhiều như mây, mà y có được địa vị thế kia tất nhiên bản lĩnh thật sự không đơn giản. Nếu nói y cũng bình thường thì sợ rằng ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng sẽ không tin, cho nên Tiêu Viêm sẽ không mắc sai lầm khinh địch.

.....

"Tên Hồn Hư Tử này tới làm gì vậy? Dược tộc chúng ta cũng không có mời hắn mà?"

"Hừ, nhiều năm qua Hồn điện luôn đi bắt linh hồn con người, thậm chí còn không từ thủ đoạn nào để cướp đoạt linh hồn Luyện dược sư. Trong chuyện này nhất định là có chỉ thị của Hồn Hư Tử!"

"Không thể để cho người này phá đại điển của Dược tộc chúng ta được!"

Hồn Hư Tử vừa lộ mặt, lập tức đã gặp phản ứng kịch liệt của rất đông trưởng lão Dược tộc. Từng đôi mắt tròn trừng, từng tiếng quát chói tai không ngừng hướng về phía y.

Ở hàng ghế chủ vị, Dược Đan tộc trưởng và Vạn Hỏa trưởng lão đưa mắt liếc nhau, đều phát hiện đối phương cũng cau mày giống như mình. Hiển nhiên, sự xuất hiện của Hồn Hư Tử có phần ngoài dự liệu của bọn họ. Đối với Hồn tộc, Dược tộc vẫn luôn duy trì một khoảng cách tương đối xa, mà chủng tộc viễn cổ này có lịch sử lâu đời hơn bọn họ rất nhiều. Mấy ngàn năm qua, bất kể các chủng tộc viễn cổ khác có thay đổi như thế nào thì Hồn tộc vẫn duy trì sự thần bí và quý dị của mình như cũ, thỉnh thoảng còn xuất ra thực lực kinh khủng khiến người khác phải kiêng kị vạn phần.

Hơn nữa, gần đây vì Linh tộc và Thạch tộc đột nhiên biến mất nên Dược tộc - Lôi tộc - Viêm tộc, ba viễn cổ chủng tộc lớn cũng sinh ra lòng đề

phòng Hồn tộc lẫn Cổ tộc, cho nên khi nhìn thấy Hồn Hư Tử thì ai nấy cũng đều có thái độ không vui nhưng bọn họ vẫn hiểu rõ cục diện hện tại. Vì vậy, dù không vui nhưng ít nhất trên mặt vẫn phải giữ nụ cười thân thiện của chủ nhà.

"Ha ha ha... Hình như các bằng hữu Dược tộc không hoan nghênh ta thì phải!? Việc này có vẻ hơi ngược với truyền thống hiếu khách của Dược tộc nhỉ?" Hồn Hư Tử chấp hai tay sau lưng, từ trên không nhìn thẳng về phía Dược Đan, cười nhạt nói.

"Hồn Hư Tử, Dược tộc ta cũng không có mời ngươi mà?! Hơn nữa, hôm nay Hồn tộc cùng Cổ tộc đang bị nghi ngờ, hành động này của ngươi hôm nay không phải càng làm cho Dược tộc ta đối với Hồn tộc ngươi hoài nghi nhiều hơn." Vạn Hỏa trưởng lão trầm giọng nói.

"Chính vì không sợ các ngươi càng thêm nghi ngờ Hồn tộc cho nên hôm nay ta mới tới đây!" Hồn Hư Tử cười một tiếng, nói: *"Dược điển này được xưng là đại hội của những Luyện dược sư có cấp bậc cao nhất trên đại lục Đấu Khí. Ha ha... đối với danh hiệu Luyện dược sư đệ nhất đại lục, bản thân ta cũng có một chút hứng thú. Nếu như Vạn Hỏa trưởng lão có tư cách tặng nó cho ta, ta liền rời đi ngay lập tức!"*

"Cuồng vọng!"

Hồn Hư Tử vừa nói xong, ngay lập tức liền bị mấy trưởng lão Dược tộc tức giận trách mắng.

"Ha ha, danh hiệu Luyện dược sư đệ nhất đại lục thì Dược tộc ta còn chưa đủ tư cách muốn cho ai thì cho! Muốn được danh hiệu này, ai cũng chỉ có thể dựa vào thuật luyện dược của bản thân mà thôi!" Dược Đan cười nhạt, nói tiếp: *"Ngươi muốn đoạt được danh hiệu này thì cứ ở lại. Dược tộc ta cũng không phải là tộc không hiếu khách. Chỉ cần ngươi có thể tuân thủ quy củ của Dược tộc, thì chính là khách của Dược tộc! Nhưng nếu không... cho dù ngươi là Luyện dược sư đứng đầu Hồn tộc thì lão phu cũng phải xuất thủ trừng trị ngươi!"* Nói đến chữ cuối, khuôn mặt già nua của Dược Đan thoáng hiện một ý sát phạt sắc bén. Oai nghiêm của tộc trưởng một tộc đúng là khiến lòng người sợ hãi.

"Tộc trưởng, làm vậy hình như có phần không ổn?" Nhìn thấy Dược Đan cho phép tên Hồn Hư Tử này ở lại, những trưởng lão Dược tộc chung

quanh liền kinh hãi. Vạn Hỏa trưởng lão do dự một lúc rồi cũng mở miệng nói.

"Dược điển là hoạt động long trọng nhất của Dược tộc. Trước mặt nhiều người như vậy, cũng không thể vô có đuôi y đi, làm thế ngược lại còn khiến người ngoài cảm thấy Dược tộc ta y thế hiếp người. Mặc dù cần phải phòng bị Hồn tộc, nhưng hôm nay trong Dược giới có nhiều người thế này thì còn sợ y làm loạn sao?" Dược Đan khoát tay áo, bình tĩnh tiếp lời: *"Nếu lão phu phát hiện y làm bất kì điều gì không đúng, liền tự mình xuất thủ giết chết là được!"*

Nhìn thấy Dược Đan kiên trì như vậy, mọi người cũng chỉ có thể gật đầu im lặng.

"Vẫn là tộc trưởng Dược Đan đại lượng thôi!" Hồn Hư Tử cười nhạt rồi nhếch môi, ánh sáng về quỹ dị nhanh chóng xuất hiện trong mắt rồi biến mất. Thân hình y vừa động liền hiện ra trên một chiếc ghế đá, mà vị trí này cách Tiêu Viêm và Dược lão không xa. Bọn đang đọc truyện được lấy tay chấm com.

"Dược Trần, ngươi cũng thu được một đệ tử giỏi đó nha! Mặc dù ta ở sâu trong Hồn giới, nhưng danh tiếng của đệ tử ngươi vẫn như sét đánh bên tai đấy!" Vừa ngồi xuống ghế đá, Hồn Hư Tử liền chuyển mắt nhìn về Dược lão, trên khóe miệng nở một nụ cười cổ quái rồi nói.

"Tên tuổi vang dội cỡ nào nhưng làm sao có thể sánh được với Hồn Hư Tử các hạ dương danh khi sư diệt tổ?" Dược lão cười một tiếng, lắc đầu nói.

"À, ta từ nhỏ chính là người của Hồn tộc, có huyết mạch của Hồn tộc nên chuyện diệt tổ này còn chưa đủ tư cách đồ lên đầu ta nha! Về phần khi sư?! Khặc khặc, ta không hề xem lão quỷ kia là sư phụ mà!" Đối diện với sự châm chọc của Dược lão, Hồn Hư Tử lắc đầu quày quày ra vẻ oan uổng, chột hai mắt y híp lại lộ ra vẻ nguy hiểm rồi nói: *"Dược Trần, thật ra thì ngươi nên cảm ơn ta đấy! Nếu năm đó không phải ta coi trọng ngươi, muốn ngươi làm việc cho Hồn tộc thì ngươi đã sớm hồn phi phách tán rồi, làm gì còn có thời gian để đệ tử ngươi cứu thoát? Hắc hắc, có điều cũng không sao, chạy thì lại bắt về! Đến lúc đó, Thiên Phủ liên minh và đám tinh tinh kia tự nhiên sẽ hiểu ai mới là chủ đại lục này!"*

Nghe vậy, sắc mặt Dược lão liền sa sầm xuống, nhưng Tiêu Viêm ở bên

cạnh lại mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng cười một tiếng. Hấn không nói gì, chỉ tùy ý vung tay áo lên thì Bắc Vương bên cạnh đang đứng yên đột nhiên bắn mạnh tới. Thân hình nó chột lóe đã lập tức hiện ra bên người Hồn Hư Tử, mãnh liệt tung chân đạp ra một cú như lưỡi dao sắc bén.

"Hừ!"

Tự nhiên bị người công kích, dù có là Hồn Hư Tử thì cũng phải kinh ngạc trong tích tắc. Y thật sự không ngờ Tiêu Viêm lại hung hãn như thế, một câu cũng không nói liền trực tiếp ra lệnh cho người khác động thủ. Chẳng qua y cũng không phải nhân vật tầm thường, lập tức hừ lạnh một tiếng rồi không gian quanh thân bỗng bành gợn sóng đoạn thân ảnh biến mất đầy quỷ dị. Sau đó, khi nhìn lại đã thấy y đã xuất hiện trên một ghế đá xa xa khác.

"Âm!"

Bắc Vương tung một cước liền đá nát chiếc ghế đá kia thành bụi phấn sau đó ngừng lại, ánh mắt hờ hững nhìn về phía Hồn Hư Tử rồi đi về bên cạnh Tiêu Viêm, tiếp tục đứng yên như bức tượng.

Tay Tiêu Viêm cầm chén ngọc lên, thị nữ Dược tộc xinh đẹp đứng bên cạnh hiểu ý liền rót đầy dược tửu vào. Hấn nhấp nhẹ một ngụm, lúc này mới thản nhiên mỉm cười nói: *"Phản bội sư môn là một tên cặn bã bất nghĩa! Cách xa ta một chút đi!"*

"Hắc hắc, Tiêu Viêm ngạo khí! Cứ chờ đó..."

Ở trên ghế đá phía xa, khuôn mặt của Hồn Hư Tử hiện lên một nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương. Y ngó chừng Tiêu Viêm, một luồng năng lượng kinh khủng tràn ra từ trong cơ thể khiến cho một số trưởng lão Dược tộc khẽ biến sắc.

"Hồn Hư Tử, hôm nay là đại điển Dược tộc ta, cấm động thủ! Kẻ nào không tuân theo quy định liền bị trục xuất khỏi Dược giới!"

Dược Đan vẫn đang ngồi ở ghế chủ vị giả bộ không nghe không thấy cuộc đối chiến giữa hai người, lúc này cũng ngẩng đầu lên rồi thản nhiên nói.

"Ha ha ha... Nếu tộc trưởng Dược Đan cũng mở miệng, ta tự nhiên là tuân"

lệnh!"

Nghe thế, Hôn Hư Tử vậy mà vẫn mỉm cười, nhưng sự lạnh lẽo trong ánh mắt y lại càng lúc càng dày đặc. "*Lúc Tiêu Viêm xuất thủ lão quỷ này không mở miệng, khi mình muốn phản liên ra về công chính, đây chính là muốn thị uy với mình à?"*

"Tốt cho một Dược tộc! Cứ chờ đó!" Hôn Hư Tử thầm cười lạnh, ánh sáng trong mắt càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Dược Đan cũng không để ý tới tới sắc mặt của Hôn Hư Tử nữa, chậm rãi quét mắt qua bốn phía. Lúc lướt qua Tiêu Viêm thì hơi dừng lại một thoáng, sau đó một than âm như sấm nổ từ từ vang dội khắp bầu trời.

"Giờ lành đã đến! Bắt đầu Dược điển!"

-----oOo-----

Chương 1560: Lĩnh giáo!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dược tộc nổi danh nhờ thuật luyện dược, là tập đoàn Luyện dược sư có qui mô khổng lồ nhất đại lục. Khi đối mặt với những Luyện dược sư khác ở Trung Châu, trong lòng mỗi thành viên tộc này vẫn luôn mang vài phần ngạo khí. Nó xuất hiện vốn cũng có nguyên nhân riêng.

Có lẽ bởi nguyên nhân huyết mạch nên người của Dược tộc tu luyện thuật chế thuốc luôn đặc biệt thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa, trong tộc cũng không thiếu kẻ có thiên phú tu luyện xuất sắc, cho nên những đại sư luyện dược khác mặc dù có danh tiếng rất lớn ở Trung Châu mà ở trong Dược tộc, tuy không dám nói là gom lại được hàng đông nhưng ít nhất cũng không hề thiếu. Có tiền vốn cỡ này, khi so sánh với những Luyện dược sư khác trong lòng tộc nhân Dược tộc đương nhiên sẽ sinh ra kiêu ngạo, đó là điều không thể tránh được.

Dĩ nhiên, đây chỉ nói về Luyện dược sư cấp độ trung đẳng mà thôi. Còn so về lượng Luyện dược sư có trình độ đỉnh cao thì Dược tộc cũng không có ưu thế quá lớn. Dù có huyết mạch khiến họ luôn thuận lợi trên con đường

luyện dược, nhưng chỉ dựa vào chùng đó thì chưa đủ để họ leo lên đỉnh cao trong giới luyện dược. Có đôi khi, chính vì thiên phú như thế nên lại tạo thành khó khăn thách thức cho chính họ.

Đây có thể coi là tác dụng ngược của sức mạnh do huyết mạch mang lại vậy.

Luyện dược sư phân làm cửu phẩm, thấp nhất là nhất phẩm và cao nhất là cửu phẩm. Mà cửu phẩm Luyện dược tông sư lại được phân ra ba cấp độ khác nhau: Bảo Đan Tông Sư, Huyền Đan Tông Sư, Kim Đan Tông Sư!

Lần trước, khi Tiêu Viêm luyện chế ra Cửu Phẩm Bảo Đan, trình độ của hắn liền được tính là Bảo Đan Tông Sư. Tất nhiên, điều này cũng chưa hề được bất kỳ tổ chức nào nghiệm chứng xác thực. Đến cấp độ này thật ra đã không còn thế lực nào có khả năng khảo hạch cấp bậc của bọn họ nữa. Bởi vì bọn họ chính là những người đứng đầu giới luyện dược.

Về căn bản thì Huyền Đan Tông Sư đã là tồn tại cao nhất trong giới Luyện dược trên đại lục, số lượng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Về phần Kim Đan Tông Sư thì đã gần ngàn năm nay không có ai đạt tới. Bởi vì không người nào có thể luyện chế cửu phẩm Kim Đan...

Kim Đan Tông Sư cũng giống như Đế giai trong truyền thuyết. Đế là cực hạn, không ai sánh kịp!

Với đa số người đang ở đây, Dược điền là cơ hội để họ mở rộng tầm mắt. Trong Dược tộc đã xuất hiện mấy người có thiên phú khiến người khác phải hâm mộ. Có rất nhiều cái tên hiện giờ đều đứng trên đài, mà kẻ được đứng nơi đó thì ít nhất cũng phải có trình độ lục phẩm trở lên. Tất cả Luyện dược sư lập tức té ra đỉnh lô của mình, cảnh sắc nhìn thật tráng lệ.

Dĩ nhiên, đối với đám người ở đẳng cấp như Tiêu Viêm, cảnh này giống như một đám người lớn đang vây xem bọn trẻ con đánh nhau, không có bất kỳ giá trị nào để tham quan học tập. Vì vậy, họ đều vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Dược điền lần này kéo dài đến mấy ngày rồi mới từ từ kết thúc, nơi này cũng có không ít nhân vật đáng sợ. Vài ngày trôi qua mà thậm chí chuyện nhích người cũng chưa từng thấy.

Khi giai đoạn đầu tiên của Dược điển sắp kết thúc, Tiêu Viêm cũng từ từ mở mắt ra nhìn về những thanh niên trong Dược tộc rồi khẽ gật đầu. Quan sát mấy ngày nay, hắn đã nhìn thấu được sự cường đại của Dược tộc. Không ít người trẻ tuổi có thiên phú cực cao, sau này nếu cơ duyên không nhỏ thì có thể có ngôi lên vị trí những cao quý ở trong giới luyện dược. Có dòng máu mới ưu tú như thế, hẳn Dược tộc có thể không ngừng duy trì vinh quang của mình. Dĩ nhiên, chuyện này cũng có giới hạn của nó. Đổi thay theo năm tháng, nếu Dược tộc không xuất hiện thêm cường giả Đấu đế thì sức mạnh huyết mạch của họ rồi cũng sẽ từ từ khô kiệt như Tiêu tộc. Đến khi đó, tộc nhân Dược tộc có lẽ cũng giống như người thường thôi.

Tất nhiên, thời khắc ấy sẽ tới. Nhưng dù sao, từ giờ đến đó thì vẫn còn rất lâu. Giờ đề cập đến việc này lại có phần xa vời.

Quan sát trong thời gian này, Tiêu Viêm đã nhìn thấy được không ít bóng dáng quen thuộc như Dược Tinh Cực, người từng đưa thư mời Tiêu Viêm tham gia Dược điển. Trải qua mấy năm tu luyện, thuật luyện dược của gã cũng là tiến bộ rất nhiều. Lần đại hội Dược điển lần này cũng có thể chen chân vào top năm, coi như là một thành tích không tệ. Danh vị đệ nhất kia, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là Dược Thiên, người năm đó cùng Tiêu Viêm gặp qua ở Yêu Hỏa Không Gian, sẽ chiếm được. Hiện thời, gã hẳn là thiếu niên kiệt xuất nhất của Dược tộc, luyện chế ra được Cửu Sắc Đan Lô, lực áp quần hùng. Thấy vậy, một vài trưởng lão Dược tộc cũng vui mừng hơn hở.

Có điều, sau khi bọn họ vô tình liếc đến Tiêu Viêm đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh Dược lão, nụ cười đắc ý kia mới vừa nở rộ như hoa liền bay mất, chột hóa thành một bụng buồn bực. Họ sớm nghe được lời đồn Tiêu Viêm đã có thể luyện thành cửu phẩm đan dược, mà đan lô xuất hiện cũng là Hắc Ma Lô mạnh hơn một bậc. So sánh với nhau thì Cửu Sắc Đan Lô của Dược Thiên lại lộ vẻ lờ mờ thất sắc không ít.

Trên quảng trường, sau khi những người trẻ tuổi trong Dược tộc kiểm tra xong, bầu không khí chẳng những không trở nên an tĩnh lại mà ngược lại, càng ngày càng nóng bỏng. Từng ánh mắt nóng rực đảo qua đảo lại trong sân, cuối cùng toàn bộ hướng về những người đang ngồi trên ghế đá. Bọn họ hiểu, cuộc đấu quan trọng và gay gắt nhất trong Dược điển sẽ thuộc về những nhân vật này, những Luyện dược sư đứng đầu trong giới Luyện dược tạo ra, chứ không phải là trận đấu trước đó...

"Ha ha, cuối cùng cũng bắt đầu rồi!" Vào lúc này, Dược lão chậm rãi mở mắt, cảm thụ bầu không khí đang nóng lên trong sân mới cười nói.

Tiêu Viêm cũng mỉm cười khẽ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chén ngọc. Quan sát mấy ngày nay, bản thân hắn vô tình cũng hơi ngứa ngáy tay chân mà.

"Trận đấu quan trọng này, ngoài con ra thì chỉ còn Hồn Hư Tử, Thần Nông Lão Nhân cùng với Vạn Hỏa Trưởng Lão thôi. Ba người này cũng không phải đèn đã dầu. Bàn về kinh nghiệm, dù là ta cũng kém xa bọn họ!" Dược lão nói.

"Dược Đan không ra tay?" Tiêu Viêm ánh mắt liếc mắt một cái nhìn Dược Đan đang ngồi trên ghế chủ vị rồi hỏi.

"Bản thân lão là người đứng đầu một tộc, tự nhiên phải có lòng tự tôn riêng của mình!" Dược lão cười cười, bỗng nhiên trịnh trọng nói: "Nhưng thuật chế thuốc của lão không hề yếu hơn bất kì ai trong số bốn người các con!"

"Trên đại lục Đấu Khí, tộc trưởng Dược tộc là thủ lĩnh của tập đoàn Luyện dược sư lớn nhất. Nếu lão không đủ bản lĩnh thì làm sao khiến người khác tin phục!?" Tiêu Viêm cười nói, hẳn dĩ nhiên hiểu đạo lý cơ bản này. Hơn nữa, cho dù hắn kiêu ngạo đến đâu thì cũng không ngu ngốc đến nỗi khinh thường một cường giả có thực lực kinh khủng cỡ thật tinh Đấu Thánh.

Trong lúc Tiêu Viêm thấp giọng trò chuyện với Dược lão, Dược Đan đang ngồi trên vị trí đầu não cũng chậm rãi đứng dậy. Giờ khắc này, ánh mắt của mọi người trên hội trường đều hội tụ cả lên người lão.

"Ha ha ha... món khai vị đã dùng xong, bây giờ mới đến món chính thôi! Suy nghĩ trong lòng các vị, lão phu hiểu rất rõ ràng mà!" Đối diện với vô số ánh mắt chăm chú của cả hội trường, Dược Đan cười nhạt rồi nói tiếp: "Đại hội Dược điển lần này tổng cộng có bốn người thi đấu, mà cho dù lão phu không nói ra thì các vị cũng đều biết được là ai rồi! Trong bọn họ, người giành được chiến thắng cuối cùng sẽ có được danh hiệu Luyện dược sư đệ nhất đại lục! Ta nghĩ, có thể đoạt được danh hiệu đó ở nơi này thì chắc sẽ không ai phản đối sao đâu!"

"Bốn vị, xin mời vào vị trí!"

"Hắc hắc, tộc trưởng Dược Đan thật là dứt khoát nha! Lâu nay vẫn nghe đồn Dược điền chính là nơi các Luyện dược sư mạnh nhất trên đại lục Đấu Khí tụ hội, hôm nay tại hạ tới đây chính là muốn mời mọi người chỉ giáo đây! Danh hiệu đệ nhất Luyện dược sư này, Hồn tộc ta cũng có phần hứng thú, cho nên cũng muốn lấy về đó!" Dược Đan vừa nói xong, thân ảnh của Hồn Hư Tử tựa như quỷ mị hiện ra giữa bầu trời, trong tiếng cười mang theo một sự táo tợn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chòm com.

"Hừ, Dược tộc là tộc lấy việc chế thuốc nổi tiếng! Danh hiệu này nên ở lại Dược tộc thì có lẽ sẽ tốt hơn!" Vạn Hỏa trưởng tảo hừ lạnh một tiếng. Thân hình chợt lóe lên, giống như kẻ kiêu ngạo kia mà bất ngờ hiện ra ở giữa không trung, đối nhãn cùng Hồn Hư Tử.

Vạn Hỏa trưởng lão vừa tiến ra thì xung quanh lập tức vang dậy những tiếng hoan hô. Nơi đây là sân nhà của Dược tộc, khi nhìn thấy Hồn tộc thì tự nhiên bọn họ cũng sẽ không vui, nhất là khi người này lại muốn lấy đi chiêu bài vinh quang của bọn họ.

"Lão phu cũng không tham vọng quá lớn với hư danh này, nhưng nếu để cho danh tiếng Luyện dược sư đệ nhất đại lục rơi vào trên tay người, thì đối với Luyện dược sư chính là sự sỉ nhục không nhỏ!" Thần Nông Lão Nhân chân đạp trên hư không, thanh trượng tựa như dược thảo trên tay rung động khe khẽ. Lão ta lơ lửng trên bầu trời, giọng nói không mặn không nhạt, nhưng hiển nhiên cũng biểu lộ vẻ cực kỳ chán ghét Hồn Hư Tử. Dù sao danh tiếng của Luyện dược sư Hồn tộc thật sự là quá thối.

"Vạn Hỏa Trưởng Lão, Hồn Hư Tử, Thần Nông Lão Nhân, ba vị này trong giới luyện dược tuyệt đối là đương kim đỉnh cao. Thật phần khích khi xem trận đấu này đây!"

Nhìn ba người trên bầu trời, quảng trường tức thời náo động. Vô số ánh mắt của các Luyện dược sư bắt đầu lóe lên vẻ cuồng nhiệt. Ba người này đều ở tầng thứ mà từ lúc theo nghiệp Luyện dược sư họ đã luôn theo đuổi!

Hồn Hư Tử nhìn Vạn Hỏa Trưởng Lão và Thần Nông Lão Nhân rồi cười khẩy, hai tay chấp sau lưng thể hiện ra khí độ của một tông sư. Không thể nghi ngờ, nếu chẳng đề cập tới nhân phẩm thì thành tựu về thuật chế thuốc của y đích xác khiến cho người ta phải chùn bước.

"Đã có ba người xuất hiện, người cuối cùng là ai đây?"

Vô vàn ánh mắt vòng qua vòng lại ba người, cuối cùng đồng loạt dời đi. Sau đó, toàn bộ đều dừng lại trên người thanh niên áo đen đang ngồi trên ghế đá.

Dưới tất cả ánh mắt soi mói ấy, Tiêu Viêm mỉm cười chậm rãi đứng dậy. Thân hình rung lên thoáng hiện ra tàn ảnh rồi bất ngờ xuất hiện trên bầu trời. Ngay tức khắc một tiếng cười trong trẻo vang vọng đã truyền ra.

"Từ lâu đã nghe Hồn Hư Tử tiên bối từng ở Đan tháp trộm nghệ, hôm nay Đan tháp cũng là thành viên của Thiên phủ. Thân là người của Thiên phủ, Tiêu Viêm cũng muốn thay mặt Đan tháp lãnh giáo Hồn Hư Tử tiên bối một phen! Mong vui lòng chỉ giáo!"

-----oOo-----

Chương 1561: Sinh Linh Chi Diễm!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe tiếng cười sang sảng của Tiêu Viêm, rất nhiều người đều cảm thấy xấu hổ. Lời này tuy lịch sự thế nhưng không dễ nghe chút nào cả. Xem ra, Thiên Phủ liên minh và Hồn tộc quả nhiên có ân oán rất sâu đậm.

"Miệng lưỡi giáo hoạt! Muốn lãnh giáo ta thì có là sư phụ người, Dược Trần, cũng chưa có nổi tư cách này!" Hồn Hư Tử cười nhạt. Y cũng không bởi vì những lời nói của Tiêu Viêm mà tức giận chút nào, chứng tỏ là công phu hàm dưỡng rất tốt. Hiện giờ, tuy thần thái trong mắt Tiêu Viêm vẫn hờ hững nhưng đã bắt đầu xuất hiện sát ý mơ hồ.

"À... lão sư của ta nói rằng ta có thể giải quyết được người, cho nên người cũng không có ý định xuất thủ." Tiêu Viêm vênh vênh cảm, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn. Chẳng qua, lời nói của hắn lại không cho Hồn Hư Tử một chút thể diện nào cả.

"Ha ha, vậy sao? Ta cũng rất là hiếu kì đó!" Hồn Hư Tử cười khề một tiếng, sau đó cũng không nhiều lời mà phát tay áo. Hắc sắc hỏa diễm che

trời lấp đất phóng ra từ cơ thể của y, rồi ngưng tụ thành một cái hỏa đỉnh tại khoảng không trước mặt. Trong lúc mơ hồ, mọi người có thể cảm giác được loại lực cắn nuốt kỳ dị từ hỏa đỉnh truyền ra.

"Hur Vô Thôn Viêm?"

Nhìn hỏa đỉnh ngưng tụ bởi hắc sắc hỏa diễm, ánh mắt ba người Tiêu Viêm, Vạn Hỏa trưởng lão và Thần Nông lão nhân đều thoáng nghiêm lại, sau đó cùng trầm giọng thốt.

"Không thể ngờ được loại Dị hỏa này lại rơi vào tay của Hồn tộc." Thần Nông lão nhân khẽ cau mày, khi nhìn về phía hắc sắc Hỏa Đỉnh thì ánh mắt ông ta tràn ngập vẻ đề phòng. Thân là một tiên bối trong giới luyện dược, ông ta hiểu rất rõ về loại dị hỏa Hur Vô Thôn Viêm này. Bất quá...

"Hắc hắc, triệu hoán dị hỏa trong người các người ra đi! Hur Vô Thôn Viêm của ta luôn rất hứng thú đối với mùi vị của các loại dị hỏa khác đó!" Hồn Hur Tử cười híp mắt. Y nhìn về phía ba người Tiêu Viêm, cười một cách đê tiện rồi nói. Nguồn truyện:

"Hur Vô Thôn Viêm tử hỏa cũng thế thôi! Có gì đặc biệt đâu?" Tiêu Viêm cười khẩy: "Tuy ta cảm giác được Hur Vô Thôn Viêm của người mạnh hơn Điện chủ Hồn điện nhưng cũng không chưa chính thức đạt đến tầng thứ khủng bố như truyền thuyết. Nên có thể kết luận rằng, Hur Vô Thôn Viêm của người cũng chỉ là một ngọn tử hỏa mà thôi!"

Nghe vậy, Hồn Hur Tử chột nheo mắt lại. Y chưa từng ngờ được, chỉ tiện mắt liếc qua mà Tiêu Viêm đã nói toạc ra bản chất của vấn đề như vậy. Có điều, sau đó y chột buông một tiếng cười lạnh. Tuy Tiêu Viêm có thể nhận ra Hur Vô Thôn Viêm trong người mình, nhưng lại không biết rằng nó chẳng phải là một ngọn tử hỏa bình thường.

Hur Vô Thôn Viêm là một loại dị hỏa cực kỳ thần bí. Rất ít người biết rằng, các loại tử hỏa cũng được phân chia cấp bậc. Trên các tử hỏa bình thường còn có một loại được gọi là Thiên Trì Tử Hỏa, mà vật trong tay y lại chính là loại Thiên Trì Tử Hỏa ấy.

Thiên Trì Tử Hỏa. Nhận xét một góc độ khác thì được xem như là hình thái ấu sinh của Hur Vô Thôn Viêm, cho nên uy lực của nó vượt xa ngọn tử hỏa trong tay Điện chủ Hồn điện.

Bất quá, tuy Thiên Trì Tử Hỏa mạnh mẽ hơn loại thường, nhưng nếu mẫu thể của nó bị thương thì do sự tương liên, chúng cũng sẽ tự động tiêu mất. Dù sao, lực lượng bản nguyên của nó cũng đều tập trung hết tại mẫu thể.

Chuyện này là một bí ẩn, nên dù là Dược lão hay Tiêu Viêm thì cũng chưa từng nghe nói. Vì thế, bọn họ chỉ nhận ra dị hỏa trong tay Hồn Hư Tử là một ngọn tử hỏa mà không hề biết nó là Thiên Trì Tử Hỏa. Mà dù Tiêu Viêm có nhận ra thì hẳn cũng không cảm thấy có gì ghê gớm. Dù sao, sau khi thôn phệ Tịnh Liên Yêu Hỏa thì dị hỏa trong cơ thể hẳn cũng đã xảy ra biến dị, cho nên Tiêu Viêm chẳng hề e ngại Hư Vô Thôn Viêm, đừng nói đến chỉ là một đạo tử hỏa của nó.

"Muốn thôn phệ dị hỏa của ta, phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không đã?!"

Vạn Hỏa trưởng lão hừ lạnh một tiếng, chộp vung tay áo lên tạo liền tạo thành một trận cuồng phong màu đen nhạt. Ngay khi xuất hiện, nó lập tức phóng thẳng lên không rồi uồn lượn. Nếu xem xét cẩn thận, hẳn sẽ nhận ra nó cũng không phải là cái gió lốc gì gì đó, mà chính là một loại hỏa diễm kỳ lạ.

"Cứu U Phong Viêm!"

Tiêu Viêm thoáng kinh ngạc nhìn về phía cuồng phong hỏa diễm mà Vạn Hỏa trưởng lão vừa triệu hoán. Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nó là khi gặp Dược Tinh Cực. Bất quá, xem tình huống lúc này thì nó đã bị thu hồi lại rồi đây.

"Hắc hắc, Vạn Hỏa lão đầu! Ngươi thi triển Cứu U Phong Viêm càng ngày càng lô hỏa thuần thanh hơn đó nha!" Thấy Vạn Hỏa trưởng lão gọi ra dị hỏa của bản thân thì Thần Nông lão nhân cũng cười to một tiếng. Sau đó, quả trượng trong tay ông ta vẽ lên không trung một đường rồi cười nói: *"Đã thế thì lão phu cũng đành phải bêu xấu một phen vậy!"*

Vừa dứt lời, nơi ông ta nắm quả trượng đột nhiên hiện lên một ngọn lửa kì lạ. Nó có màu xanh lục, khi vừa xuất hiện thì đã nhanh chóng bay lên trên không rồi phóng lớn thành một biển lửa. Dòng chất lỏng màu xanh biếc bên trong nhanh chóng bốc hơi, tạo thành tầng tầng sương mù bay lên trên không. Mà ngay khi màn sương dâng lên, vô số chủng loại dược liệu kì dị

cũng bỗng nhiên dần dần sinh trưởng, rồi phóng ra khí tức sinh mệnh nồng đậm, khiến mọi người cảm thấy rung động.

"Đây là Di hỏa xếp thứ năm trên Di hỏa bảng, Sinh Linh Chi Diễm?"

Nhìn về nơi đang bùng bùng sức sống ấy, trong mắt Tiêu Viêm cũng thoáng hiện vẻ kì dị.

Sinh Linh Chi Diễm, Di hỏa xếp hạng năm! Nó vô cùng kỳ dị, tuy cũng là di hỏa nhưng lại có hình thái bất đồng với hầu hết các loại di hỏa khác. Di hỏa, đa số đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt nhưng Sinh Linh Chi Diễm lại không mang lực phá hoại siêu khủng khiếp mà nổi tiếng bởi lực lượng sinh mạng. Nghe nói, khi nó khuếch tán ra thì chỉ cần đưa được liệu vào thì chúng sẽ lập tức nảy mầm rồi phát triển nhanh chóng. Điều này có nghĩa, nếu ai có loại di hỏa này thì không cần bỏ công sức sưu tầm được liệu, mà cứ thu thập hạt giống của chúng là có thể liên tục gặt hái những loại được liệu mình cần. Thật sự quá ư thần kỳ!

Hơn nữa, Sinh Linh Chi Diễm này còn được gọi bằng một cái tên khác: Trường Thọ Chi Hỏa! Kẻ sở hữu nó ắt sẽ có tuổi thọ còn hơn cả ma thú. Khuyết điểm duy nhất của nó chỉ là không thể giúp chủ nhân trong thời điểm chiến đấu với người khác.

Danh tiếng của Sinh Linh Chi Diễm thì Tiêu Viêm cũng đã từng nghe qua, nhưng đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến nó tận mắt. Loại sức mạnh sinh mệnh hiện thời đã khiến cho mọi người đều cảm thấy thần thanh ý sáng, tâm hồn thư thái vô cùng.

Hòn Hư Tử chăm chú nhìn Sinh Linh Chi Diễm trong tay Thần Nông lão nhân, trong ánh mắt y chợt lóe lên vẻ tham lam. Vạn vật trên thế gian đều có điểm cuối cùng của tính mạng, nhưng nếu đoạt được ngọn lửa sinh mệnh ấy thì tuổi thọ sẽ tăng lên rất cao. Đối với bất cứ ai, đây cũng chính là một sự hấp dẫn không thể tả, mà bản thân y cũng không ngoại lệ.

"Chính là sinh mệnh chi diễm! Thần Nông lão đầu, phúc duyên của ngươi thật là sâu dày!" Sắc mặt Vạn Hỏa lão nhân cũng hiện lên vẻ cực kỳ hâm mộ, lão cười một tiếng rồi nói.

Sinh Linh Chi Diễm này nếu đã thành hình thì có linh trí tương đối cao. Bình thường nó không xuất hiện dưới hình thái hỏa diễm mà sẽ biến ảo

thành một loại dược liệu nào đó rồi cắm rễ vào lòng đất. Cho dù có đi ngang qua thì rất hiếm khi nhận ra được. Chỉ kẻ nào có đại cơ duyên mới may mắn hàng phục rồi bứng nó ra khỏi lòng đất.

"Ha ha, may mắn thôi! Do một lần đi tìm dược liệu đã vô ý đoạt được."

Thần Nông lão nhân vuốt nhẹ chòm râu, cười híp mắt rồi nói. Thu được loại hỏa diễm này quả thực là chuyện vô cùng may mắn với mẫu người không thích tranh đấu với kẻ khác như ông ta.

"Nghe nói Tiêu Viêm tiểu hữu đã thu phục được Tịnh Liên Yêu Hỏa trong truyền thuyết, không biết chuyện này là thật hay giả vậy?" Thần Nông lão nhân đột nhiên chuyển hướng nhìn Tiêu Viêm đang quan sát biển lửa lục sắc trên đầu mình với vẻ mặt kì dị mà mà cười nói.

"Ha ha, cũng giống như tiên bói! Chỉ là may mắn mà thôi!"

Tiêu Viêm mỉm cười rồi khẽ nhún vai, lập tức Tiểu Y chợt xuất hiện bên trên. Sau đó, nó dùng ánh mắt khinh thường nhìn về ba loại dị hỏa trên không. Lấy hình thái dị hỏa như thế xuất hiện nơi đây, cũng chỉ có nó mới làm được.

Đây là Dị Hỏa Chi Linh?

Thấy Tiểu Y vất vẻo trên vai Tiêu Viêm, mọi người nơi đây lập tức biến sắc, ánh mắt nghiêm hẩn lên. Khi bọn họ nhìn Tiểu Y thì đều cảm nhận được nó có linh trí không thua kém gì nhân loại. Thân là những Luyện dược sư đỉnh cấp của đại lục Đấu Khí, tự nhiên họ hiểu được Dị hỏa chi linh này có ý nghĩa như thế nào đối với Luyện dược sư. Đây là chính là hình thái hoàn mỹ nhất trong truyền thuyết của Dị hỏa.

Đến trạng thái này, dù có linh hồn ở cảnh giới Thiên Cảnh đại viên mãn như bọn họ thì cũng không thể sánh nổi.

Tuy Dị hỏa của bọn họ tương đối khá nhưng còn một khoảng rất xa mới đạt đến mức ngưng tụ thành Dị Hỏa Chi Linh.

"Hồn tộc ngáp nghé đoạt Tịnh Liên Yêu Hỏa nhiều năm như vậy mà không ngờ vẫn không được. Nhưng cũng không sao, vật này sớm muộn cũng sẽ nằm trong tay ta!" Tròng mắt của Hồn Hư Tử thoáng chớp lóe, hàn ý bên

trong bắt đầu xuất hiện.

"Tiêu Viêm tiểu hữu quả nhiên là có phúc duyên sâu dày! Năm xưa, lão phu cũng đã từng xuất thủ với Tịnh Liên Yêu Hỏa kia, những tưởng có thể hàng phục được nó nhưng lại bị giam trong không gian yêu hỏa... Ôi chao!" Thần Nông lão nhân lại vuốt râu cười cười rồi than dài nuôi tiếc.

Tiêu Viêm cũng cười đáp lại. Đã từng ở không gian yêu hỏa nên hẳn hiểu rất rõ độ khó khi hàng phục Tịnh Liên Yêu Hỏa đến mức nào. Nếu hẳn không được tàn ảnh Tịnh Liên Yêu Thánh hỗ trợ thì thật khó nói trước sẽ như thế nào... chỉ e rằng hẳn cũng phải chạy trốn hàng ngày. Mặc dù Thần Nông lão nhân có được thuật bắt phàm nhưng muốn thu phục Tịnh Liên Yêu Hỏa thì vẫn chưa đủ khả năng.

"Nếu bốn vị đã chuẩn bị chu toàn thì mời tất cả khai đỉnh luyện đan thôi!"

Người đứng đầu Dược điền lần này đang nhìn Tiêu Y, chợt nhanh chóng thu hồi vẻ hâm mộ rồi cất cao giọng.

Nghe vậy, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt. Tiêu Y trên vai hẳn chợt há miệng phun ra một hỏa đỉnh màu phấn hồng to cỡ ngón tay cái. Sau đó, nó đón gió xong lập tức phóng to lên rồi biến thành một chiếc đỉnh không lồ ước chừng mấy trăm trượng, trôi nổi trên bầu trời dưới vô số ánh mắt hâm mộ. Từng cơn rồng lửa xuất hiện rồi uốn lượn quanh chiếc đỉnh, phát ra tiếng long ngâm trầm thấp vang vọng khắp nơi. Mà nhiệt độ trong phiến không gian này bỗng tăng lên một cách chóng mặt.

-----oOo-----

Chương 1562: So đấu luyện đan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khi hỏa đỉnh của Tiêu Viêm bốc lên thì ba người khác cũng lùi lại một khoảng, mỗi người đều chiếm lấy một phần tư của cả vùng không gian này.

Thân hình Hồn Hư Tử lóe lên rồi xuất hiện phía trên hắc sắc hỏa đỉnh. Sau đó, y ngồi xếp bằng xuống rồi phát tay áo lên. Lập tức, vô số dược liệu tựa

từ bên trong nơi đó bay ra tựa che trời lấp đất. Ngay tức thì, mùi dược hương nồng đậm đã tràn ngập khắp cả vùng đất trời nơi này.

Trong lúc những người khác đều đang làm việc của mình thì ở xa xa, Vạn Hỏa trưởng lão cũng đã ngưng tụ Cửu U Phong Viêm thành một chiếc hỏa đỉnh. Đã đạt đến tầng thứ như bọn họ thì hiện giờ hầu như không có dược đỉnh cũng chẳng sao. Bởi chúng được ngưng tụ bằng dị hỏa nên đã là loại dược đỉnh có phẩm chất tốt nhất rồi.

Trong bốn người thì Thần Nông lão nhân là người có thanh thế lớn nhất. Chỉ thấy xa xa trên không có một ngọn lửa lục sắc đang mở rộng tựa như là một vùng biển rộng, mà bản thân ông ta thì ngồi xếp bằng trên vùng biển lửa hỏa hải ấy. Tay áo ông ta khẽ vung động, sau đó vô số hạt giống của các chủng loại dược liệu liên bay vào bên trong biển lửa, đến cuối cùng phát triển thành các loại dược liệu trong ánh mắt khiếp sợ của vô số người đang quan khán.

Thần Nông lão nhân nhìn các loại dược liệu đang sinh trưởng nhanh chóng mà cười hài lòng. Ông ta cong ngón tay rồi búng ra, biển lửa ấy tức thời nổi lên từng cơn sóng cuộn cuộn, sau đó ngưng tụ thành những ngọn lửa như từng giọt từng giọt nước màu xanh biếc cực kỳ tinh thuần. Quan sát kỹ còn mơ hồ thấy được trong mỗi tia lửa đang bốc lên ẩn chứa khí tức sinh mệnh vô cùng tinh khiết đang tỏa rộng ra.

Những "giọt lửa" mang sắc xanh biếc ấy trôi nổi trên đám dược liệu, sau đó bỗng chảy xuống không một tiếng động. Khi những "giọt lửa" ngấm vào những loại dược liệu thì tốc độ phát triển của chúng lại tăng vọt lên thêm một lần nữa. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, từng hạt giống trong biển lửa đã biến thành những gốc dược liệu vô cùng quý hiếm. Ngay tức thì, trong lục sắc hỏa hải đã tràn ngập những loại dược liệu mới đang lay động bồng bênh.

"Không hổ là Sinh Linh Chi Diễm!"

Quan sát từ xa, sau khi Tiêu Viêm thấy cảnh tượng ấy thì không nhịn được phải tán thưởng một câu. Sinh Linh Chi Diễm, ngoại trừ chiến lược yếu kém thì nó chính là trợ thủ mà mọi Luyện dược sư đều ước mơ có được. Loại dị hỏa có công năng thúc đẩy sự phát triển của dược liệu như thế mà rơi vào trong tay của Đan Tháp hoặc Dược tộc thì nó sẽ là một thần khí chân chính. Tuy hẳn cũng rõ, muốn thúc đẩy dược liệu phát triển thì người thi

thuật phải tiêu hao rất lớn. Nhưng bình thường, chu kì thành thực của những loại dược liệu ấy phải mất thời gian hàng trăm năm, nên nếu so sánh thiệt hơn thì sự tiêu hao này quả thật không đáng kể.

Sau khi tán thương một lúc, Tiêu Viêm cũng tự trấn tĩnh lại. Hắn nhìn hỏa đỉnh màu phấn hồng của mình rồi khẽ vung tay áo. Ngay lập tức, trong giới chỉ của hắn bay ra vô số dược liệu, cuối cùng chúng đều xoay quanh hỏa đỉnh. Nhìn thoáng qua, chúng phải bao gồm đến mấy ngàn loại khác nhau, chỉ bàn về số lượng thì đã khiến rất nhiều Luyện dược sư phải khiếp sợ. Nếu so sánh với đại thủ bút của bốn vị này, cho dù Dược Thiên trước đây có dẫn xuất ra Cửu sắc đan lõi cũng không thể bì nổi, tựa như giàu xổi gặp quý tộc vậy. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Đi thôi ..."

Sau khi phóng xuất dược liệu Tiêu Viêm khẽ nhích vai, sau đó Tiểu Y liền bay vút ra rồi tiến nhập vào hỏa đỉnh. Ngay lập tức, hỏa đỉnh chợt mở nắp tuôn ra một lực hút mạnh mẽ, tất nhiên điều này chứng tỏ Tiêu Viêm muốn tống hết tất cả dược liệu vào hỏa đỉnh một lần. Sau khi chúng bay hết vào hỏa đỉnh thì ngọn lửa bên trong lập tức bốc lên ràn rạt.

"Hắn lại muốn đồng thời luyện hóa nhiều dược liệu như thế sao?"

Thấy cảnh tượng này, ngay cả những vị trưởng lão của Dược tộc cũng không nén nổi phải trợ mắt há mồm. Tách riêng mấy ngàn loại dược liệu, tinh luyện từng thứ một là chuyện rất bình thường nhưng trộn lẫn tất cả vào hỏa đỉnh mà tinh luyện một lúc thì thật sự là... Có thể như vậy được sao?

Trên bàn khách quý, Dược lão lại đang mỉm cười nhìn về phía Tiêu Viêm, ông luôn luôn đặt niềm tin mãnh liệt vào hắn. Đến hôm nay, Luyện dược thuật của tên đệ tử này đã vượt qua người thầy là mình rồi!

"Đến tột cùng gia hỏa này tu luyện bằng cách nào vậy?"

"Hắn cũng không lớn tuổi hơn chúng ta bao nhiêu, vậy mà đủ tư cách so tài với Vạn Hỏa trưởng lão rồi!"

Hiện giờ, dưới quảng trường có không ít tộc nhân trẻ tuổi của Dược tộc. Lúc trước, cả bọn đều mười phần ngạo nghễ nhưng giờ đây ai ai cũng bị

đả kích nặng nề, mặt mày tiu nghỉu. Cho dù cả Dược Thiên lúc trước đã chiếm được danh hiệu đệ nhất trong lớp thanh niên thì cũng không tránh khỏi cảm giác phiền muộn. Tuy rất không cam lòng nhưng khoảng cách giữa gã và Tiêu Viêm quá lớn, cho dù không muốn suy nghĩ thì cũng không thể nào được mà!

Bên cạnh Dược Thiên, Dược Linh luôn luôn lạnh lùng đang được cả đám vây quanh tựa chúng tinh ủng nguyệt, vào lúc này cũng không nhìn được mà phải đưa đôi mắt đẹp nhìn về bóng dáng trẻ tuổi ấy. Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một người trẻ tuổi đến thế, lại đủ khả năng so tài cao thấp về Luyện dược thuật với một tiên bối lão làng trong giới luyện dược như Vạn Hỏa trưởng lão. Thành tựu bực này thì ngay cả thiên chi kiêu nữ trong tộc như nàng cũng không khỏi sinh lòng bội phục.

"Dược Tinh Cực, năm đó lúc ngươi thấy hắn ở Cổ tộc thì hắn không mạnh như lúc này chứ?" Dược Linh quay đầu lại, nhìn về phía người vẫn đang theo đuổi nàng. Hắn cũng chính là người đã thay mặt Dược tộc mang thư mời đến cho Tiêu Viêm.

"Khoảng thời gian trước thì hắn vẫn chỉ là Đấu Tôn bình thường mà thôi! Tuy phương diện linh hồn lực khá mạnh nhưng mà cũng không khủng bố đến cấp bậc này... Không nghĩ ra, chỉ mấy năm ngắn ngủi mà hắn lại phát triển đến một trình độ kinh hoàng như vậy!"

Dược Tinh Cực cười khò, không nghe ra được trong thanh âm có tư vị gì cả. Trước đây, khi gặp Tiêu Viêm thì thực lực song phương cũng chỉ sà sà nhau. Nếu có tranh tài Luyện dược, cũng khó mà nói ai thắng ai thua được... Vậy mà không ngờ chỉ cách biệt có mấy năm mà hiện tại hai người đã cách nhau một khoảng cách rất xa.

"Linh hồn lực của hắn đã đạt đến cấp Thiên Cảnh Đại viên mãn giống như Vạn hỏa trưởng lão rồi!"

Đôi mắt đẹp của Dược Linh nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi trên bầu trời kia, trong ánh mắt lập lòe muôn vàn sắc thái khác nhau. Vốn linh hồn của nàng khác hẳn với thường nhân từ nhỏ, Tộc trưởng đã từng nói, nếu đủ cơ duyên thì ắt hẳn linh hồn của nàng sẽ đạt tới cảnh giới Đế cấp trong truyền thuyết. Mà với một người luôn kiêu ngạo về Linh hồn lực như nàng, ngay cả ca ca cũng có thiên phú rất cao trên phương diện linh hồn vẫn phải kém nàng một bậc. Vậy mà Tiêu Viêm... là người duy nhất trong cùng trang

lửa lại vượt xa mình trên phương diện linh hồn.

Trên bầu trời, sau khi mấy ngàn loại dược liệu đều bị hỏa đỉnh hút vào một hơi, Tiêu Viêm chỉ ngồi xếp bằng trên không mà thôi. Sở hữu dị hỏa chi linh đã khiến hắn luyện chế đan dược nhẹ nhàng hơn người khác thì rất nhiều. Có Tiểu Y, việc khống hỏa xem như hoàn mỹ nên tinh luyện dược liệu đối với hắn chỉ là một công việc nhàn nhã mà thôi.

Hỏa diễm màu phấn hồng bốc lên hùng hực đang vây kín hỏa đỉnh lại giống như một hỏa cầu. Mỗi phút trôi qua đều có từng ngọn lửa lướt ra rồi sau đó vờn quanh hỏa đỉnh. Chúng có nhiệm vụ riêng phần mình, bao lấy từng nhóm dược dịch có màu sắc khác nhau. Đây chính là những tài liệu đã được tinh luyện đến mức cực kỳ tinh thuần.

Trong lúc xung quanh hỏa đỉnh của Tiêu Viêm càng ngày càng xuất hiện thêm nhiều ngọn lửa thì ba người kia cũng đã luyện hóa được rất nhiều dược liệu. Mặc dù họ không có Dị hỏa chi linh hỗ trợ nên hiệu suất tinh luyện dược liệu không bì được với Tiêu Viêm, nhưng dù sao họ cũng là những đại nhân vật nổi tiếng trong giới luyện dược. Với cấp bậc luyện dược Tông sư như họ thì chuyện căn bản như tinh luyện dược liệu này không có một chút khó khăn nào cả.

Trên quảng trường, tất cả Luyện dược sư đều nhìn lên trên trời, khi thấy được thủ pháp luyện dược như nước chảy mây trôi của bốn người mà không giấu được vẻ hâm mộ cuồng nhiệt.

Quá trình tinh luyện dược liệu giằng co ước chừng một ngày thì Tiêu Viêm chợt mở bừng mắt ra. Sau khi nhìn về phía vô số ngọn lửa đang lơ lửng xung quanh hỏa đỉnh thì bèn thở phào nhẹ nhõm. Kế đến, hắn khẽ vung tay lên, vô số những hỏa đoàn lại lần nữa tiến nhập vào bên trong hỏa đỉnh, ngay tức khắc một luồng sóng năng lượng kinh người trong dược đỉnh khuếch tán ra, thậm chí cả hỏa đỉnh cũng bị chấn đến nổi phát ra những âm thanh "*Ông... ông...*"

Không lâu sau khi Tiêu Viêm tinh luyện xong tất cả dược liệu, Hồn Hư Tử cũng mở hai mắt ra. Lúc này, y cũng đã hoàn tất việc tinh luyện rồi sau đó không hề dừng lại chút nào mà dung nhập toàn bộ dược dịch vào hỏa đỉnh. Cùng lúc đó, thủ ấn của hắn biến hóa, chợt hét lên một: "*Thiên địa chi lực, nghe hiệu lệnh của ta!*"

Nương theo tiếng quát của Hồn Hư Tử thì trong phiến thiên địa này hiện ra trận trận cuồng phong, thiên địa năng lượng tựa như phô thiên cái địa mà tụ tập về phía hỏa đỉnh của hắn, đến cuối cùng hấp lực mà nó tạo ra đã tạo thành năng lượng phong bạo, điên cuồng gào thét ở phía chân trời, đến cuối cùng đều bị nuốt hết vào trong hỏa đỉnh.

---o0o---

Thanh thế luyện đan đáng sợ như thế đã khiến cho không ít người phải nuốt khan. Bọn họ chưa từng nghe nói đến chuyện khi luyện đan phải cần thu nạp năng lượng thiên địa, bởi vì năng lượng ấy đôi lúc sẽ phá vỡ tính cân bằng của dược liệu mà dẫn đến thất bại khi luyện đan.

Nhưng người tầm thường mới có ý nghĩ như thế, còn một số trưởng lão của Dược tộc hoặc những luyện dược Tông sư thì đều hiện lên vẻ kinh hãi cùng cực, thậm chí sắc mặt của vị chủ trì Dược điện cũng vô cùng nghiêm nghị.

"Ngưng tụ thiên địa chi lực để luyện đan, xem ra y muốn dùng cách này luyện chế Cửu phẩm huyền đan!"

Động tĩnh do Hồn Hư Tử tạo ra đã bị ba người Tiêu Viêm phát hiện. Vạn Hỏa trưởng lão khẽ cau mày, hừ lạnh một tiếng rồi cũng biến đổi thủ ấn liên tục. Sau đó, ông ta cũng quát lên: *"Thiên địa chi lực... Ngưng!"*

Nghe được tiếng quát của Vạn Hỏa trưởng lão, không ít người của Dược tộc đều phân chấn hắn lên. Vạn Hỏa trưởng lão vậy mà cũng muốn luyện chế Cửu phẩm huyền đan đấy!

"Ha ha, nếu hai vị đã xuất ra vốn lớn như vậy thì lão phu cũng không thể tụt lại phía sau được nha!" Thần Nông lão nhân thấy thế bỗng cười to, lão cũng phát tay áo lên. Ngay lập tức, thiên địa chi lực của phiến không gian này lại một lần nữa trở nên hỗn loạn, một luồng năng lượng khổng lồ bỗng bị hút vào trong hỏa đỉnh của lão.

"Nếu ba vị đã có nhã hứng như thế thì Tiêu Viêm cũng chỉ có thể phụng bồi thôi!"

Thấy năng lượng thiên địa trong không gian bị kéo loạn đến thất điên bát đảo, Tiêu Viêm chỉ cười nhạt rồi biến đổi thủ ấn. Sau đó, một hấp lực kinh

khủng bộc phát ra từ bên trong hỏa đỉnh của hắn, mạnh mẽ mà ngang ngược cướp đoạt năng lượng trong vùng không gian này.

Trên quảng trường, tất cả Luyện dược sư khi nhìn thấy năng lượng bùng phát thành từng tràng sấm rền thì đều chấn động vô cùng. Bốn người kia vậy mà muốn cùng một lúc luyện chế Cửu phẩm huyền đan trong truyền thuyết đây!

Cảnh tượng như vậy quả thực ngàn năm khó gặp!

-----oOo-----

Chương 1563: Cướp đoạt năng lượng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn người luyện chế Cửu phẩm huyền đan cùng một lúc.

Tại vị trí chủ vị, Dược Đan nhìn dị tượng trên bầu trời mà sắc mặt không dấu được nét cổ quái. Với nhãn lực của lão thì sao lại không biết bốn người này đang phân tài cao thấp. Người khác thì hắn còn có thể không nhận thức, chứ Vạn Hỏa trưởng lão thì hắn hiểu rất rõ, thuật luyện đan của lão này tuy cao nhưng để luyện chế được Cửu phẩm Huyền Đan thì xác suất thành công cũng sẽ không thể vượt quá hai thành.

Hơn nữa, để luyện chế Cửu phẩm Huyền Đan thì cần phải thu nạp được một nguồn năng lượng thiên địa vô cùng kinh khủng, mà năng lượng thiên địa trong không gian của Dược Tộc tuy là tương đối nồng hậu nhưng khó thể nào cung ứng đủ cho cả bốn người cùng luyện chế Cửu phẩm Huyền Đan. Dựa theo đánh giá của hắn, thiên địa năng lượng trong phương viên ngàn dặm của dược sơn chỉ miễn cưỡng có thể cung ứng cho việc luyện chế một viên cửu phẩm Huyền Đan mà thôi.

"Cửu phẩm Huyền Đan trên đại lục này chỉ có vài viên. Nào có phải luyện chế một cách dễ dàng như vậy được." Dược Đan khẽ lắc đầu, trong lòng hắn vốn không tin sẽ có người luyện chế thành công, cho nên kết quả cuối cùng cũng sẽ là bất phân thắng bại.

Đương nhiên, đây cũng là do hắn có nhãn lực tinh tế nên mới có thể nhìn

ra vấn đề này. Những người còn lại thì không đủ nhãn lực như thế, bởi vì vậy từng người đều biểu hiện rõ sự rung động cùng hưng phấn mà nhìn chăm chú lên bầu trời, như thể dị tượng do luyện đan là một việc hiếm có trên đời.

Nơi bàn tiệc, Dược lão cũng thoáng cau mày. Mặc dù lão biết là trước khi đi đến Dược tộc, Tiêu Viêm đã nhận được từ Đan Tháp Đại trưởng lão một quyển đan phương luyện chế cửu phẩm huyền đan, nhưng lão lại không nghĩ đến việc Tiêu Viêm lại quyết định luyện chế nó trong lần thi đấu này. Cử phẩm Bảo Đan cùng Cử phẩm Huyền Đan tuy chỉ khác nhau có một chữ nhưng lại cách biệt giống như trời và đất vậy.

Tại phiên đại lục này, luyện dược sư có thể có thể luyện chế Cử phẩm Bảo Đan tuy ít ỏi nhưng cũng không phải là quá khó kiếm. Còn để luyện chế Cử phẩm Huyền Đan thì... Ít nhất trong vòng trăm năm đổ lại đây, ngay cả Dược lão còn chưa từng nghe nói có ai luyện chế thành công được nó. Điều này nói lên việc luyện chế Cử phẩm Huyền Đan là một chuyện khó khăn đến mức nào.

Ở phía chân trời xa xa, năng lượng thiên địa vẫn đang điên cuồng tập hợp, sau đó ngưng tụ thành bốn đạo long quyển phong khổng lồ, mỗi đạo đều thông tới một hỏa đỉnh khác nhau, cùng điên cuồng hấp thu năng lượng mà trút vào trong bốn cái hỏa đỉnh đó.

Bốn người đồng thời điên cuồng hấp thu năng lượng, đã khiến cho những người đang có mặt nơi quảng trường đều có cảm giác đầu khí bản thân đang dần trở nên bạo loạn, hơn nữa còn có dấu hiệu phá thể nên trong lòng cả đám đều kinh hãi vô cùng. Ai nấy đều nhanh chóng lùi lại một khoảng xa, nếu không thì đầu khí mà bọn họ vất vả tu luyện được sẽ bị bốn đạo cuồng phong hấp nạp, đến lúc đó thì thật sự là có muốn khóc cũng khóc không nổi.

Dị tượng trên bầu trời diễn ra liên tục trong thời gian gần ba ngày. Trong ba ngày này, không ai có thể tính được có bao nhiêu năng lượng đã bị hấp nạp. Điều duy nhất mà mọi người có thể cảm nhận được là thiên địa năng lượng chung quanh đã dần mỏng manh hơn trước rất nhiều. Ngay cả đám dược liệu được trồng chung quanh quảng trường cũng xuất hiện tình trạng khô héo. Năng lượng của chúng đã bị cường hành hấp thụ sạch sẽ.

Cử phẩm Huyền đan vốn được coi là thần vật do con người tạo ra, nhưng

nguồn năng lượng cần để cho nó thành hình lại khủng bố đến nỗi rất nhiều cường giả Đấu Thánh phải cảm thấy khiếp sợ. Ngày trước, trong một bản cổ thư đã từng ghi nhận, khi cửu phẩm huyền đan xuất thế thì trong phương viên ngàn dặm chung quanh nó cơ hồ sẽ biến thành vùng đất chết, bởi tất cả năng lượng đều đã bị viên cửu phẩm huyền đan đó hấp thu cạn sạch.

Cũng chính vì thế mà khi đan dược xuất thế, nó mới có được linh trí kinh người. Đương nhiên để có thể đạt đến tầng thứ như Đan Tháp lão tổ thì lại khó khăn vô cùng. Đan tháp lão tổ sau khi hình thành đã gặp được kỳ ngộ nên mới dung hợp được một bộ phận linh hồn của chủ nhân, do đó mới xuất hiện tình trạng biến dị, lại trải qua hơn ngàn năm tu luyện mới đạt đến tình trạng như ngày hôm nay. Vì thế mới nói hẳn chính là tồn tại độc nhất vô nhị.

Việc đám dược liệu trở nên khô héo thì cho dù Dược Tộc có đau lòng xót dạ cũng không thể làm gì được. Một số trưởng lão của Dược Tộc đành tranh thủ chút thời gian, nhanh chóng đem một số dược liệu tương đối quý hiếm cất vào bên trong dược sơn, đồng thời bố trí thêm vài tầng phong ấn lên trên. Nếu không làm vậy thì chờ đến lúc việc luyện đan hoàn tất, e rằng cả phiến dược sơn này đã trở thành một bãi hoang mạc rồi.

Việc liên tục giành giật năng lượng này giằng co ước chừng ba ngày. Đến trưa ngày thứ ba, cả đám người ở đây đột nhiên cảm giác được năng lượng phong bạo đang gào thét trên bầu trời bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy bốn đạo long quyển phong khổng lồ lúc trước đã tiêu tán một cách lặng yên.

Trong khi đó, bốn cái hỏa đỉnh khổng lồ, kích cỡ chừng mấy trăm trượng lơ lửng trên bầu trời vào giờ phút này lại đang phóng xuất ra năng lượng ba động kinh người.

Cỗ năng lượng ba động này khủng khiếp tới nỗi cho dù là bốn người Tiêu Viêm cũng không thể không hiện lên vẻ ngưng trọng trên gương mặt. Nếu bốn cái hỏa đỉnh này mà nổ tung thì những người ở đây đa phần sẽ chết hết, cho dù không chết thì cũng không tránh khỏi kết cục trọng thương.

"Thiên địa năng lượng trong phương viên ngàn dặm này đã bị hấp thu đến mức gần như không còn chút gì."

Dược Đan giơ tay chộp vào một khối không khí ở trước mặt rồi lại lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Hiện tại, năng lượng bên trong không khí đã mỏng manh đến đáng sợ, bây giờ mà muốn thiên địa năng lượng khôi phục lại sự nồng đậm như trước kia thì ít nhất cũng cần mấy tháng thời gian mới có thể được.

"Thiên Địa năng lượng không đủ dùng... Luyện đan thất bại rồi."

Rất nhiều trưởng lão của Dược tộc cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Quá trình đan dược thành hình mới chỉ đi được một nửa quãng đường, nhưng hiện tại thì thiên địa năng lượng trong phương viên ngàn dặm đều đã bị hấp thu gần như cạn kiệt, đã không còn đủ để duy trì tiếp cho việc luyện đan nữa rồi.

Linh hồn cấp bậc Thiên cảnh Đại viên mãn cũng chỉ giúp cho bốn người điều khiển thiên địa năng lượng trong vòng ngàn dặm mà thôi. Đương nhiên nếu như linh hồn lực có thể tiến vào cấp bậc Đế cảnh trong truyền thuyết thì sẽ khác rất nhiều. Lúc đó, họ sẽ có thể điều động thiên địa năng lượng trong phạm vi xa hơn. Nghe đồn rằng trong thời kỳ viễn cổ, đã từng có một vị siêu cấp cường giả đạt đến cấp bậc Đế cảnh linh hồn, khi đó hắn chỉ cần dùng một tia ý niệm là đã có thể điều động thiên địa năng lượng của gần nửa Trung Châu. Cấp bậc đáng sợ đó chỉ nghĩ đến thôi thì đã cảm thấy toát mồ hôi lạnh rồi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Trên bầu trời, bốn người Tiêu Viêm vốn luôn nhắm chặt hai mắt thì hiện tại cũng đã mở ra. Mỗi người đều nhìn về phía viên đan dược chưa tạo thành hình của mình mà nhíu chặt chân mày. Một khi đã không có đủ thiên địa năng lượng để duy trì việc luyện đan, thì cho dù bọn họ có là cường giả Đấu Thánh sở hữu đấu khí cường đại cũng không thể đáp ứng được nhu cầu luyện đan.

"Xem ra... Lần này cũng vẫn như lần trước, không ai có thể thành công được..." Vạn Hỏa trưởng lão cười khổ, lắc đầu lẩm bẫm.

" Hắc hắc, cái này vẫn chưa hẳn đâu."

Vạn Hỏa trưởng lão vừa mới dứt lời, Hồn Hư Tử đang ở cách đó không xa liền hiện lên một nụ cười cổ quái trên gương mặt. Chỉ thấy hắn chợt biến đổi thủ ấn, sau đó lại vỗ mạnh lên phía trên của hỏa đỉnh. Ngay lập tức, bên trong hỏa đỉnh của hắn liền phóng xuất ra ba cột hắc viêm hỏa trụ. Ba

đạo hắc viêm hỏa trụ đó liền nhanh chóng phóng đến khoảng không trước mặt ba người Tiêu Viêm mà điên cuồng xoay tròn, cuối cùng hóa thành ba cái hắc động mang theo hấp lực điên cuồng thôn phệ. Ngay lập tức, năng lượng khổng lồ trong hỏa đỉnh của ba người Tiêu Viêm chợt hóa thành vô số quang điểm rồi bị hắc động thôn phệ một cách sạch sẽ.

"Hồn Hư Tử, ngươi dám..."

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt ba người Tiêu Viêm đều trở nên âm trầm trong nháy mắt. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến việc Hồn Hư Tử lại to gan đến mức đánh chủ ý lên trên đầu ba người.

Thần Nông lão nhân cùng Vạn Hỏa trưởng lão cùng gầm lên một tiếng, sau đó phóng xuất ra Sinh Linh Chi Diễm cùng Cửu U Phong Viêm đánh về phía hắc động, nhưng đối với việc hai người công kích một cách mãnh liệt thì hắc động lại xoay tròn càng lúc càng nhanh hơn, lực thôn phệ bạo xuất mạnh đến nỗi thậm chí là dị hỏa của hai người Thần Nông lão nhân cũng đều bị thôn phệ một ít.

Thấy việc ngăn cản không có hiệu quả, sắc mặt của hai người Vạn Hỏa trưởng lão đều trở nên có chút khó coi. Sinh Linh Chi Diễm tuy rằng bài danh không thấp nhưng lại chỉ có tác dụng phụ trợ là chính, còn trên vấn đề chiến đấu thì thật sự là không có cách nào đối phó được với Hư Vô Thôn Viêm. Còn Cửu U Phong Viêm thì cũng chỉ bài danh thứ mười trên dị hỏa bảng mà thôi, khoảng cách giữa nó và Hư Vô Thôn Viêm là khó có thể bù đắp được.

"Ha ha, dựa vào dị hỏa của hai người mà muốn cản trở Hư Vô Thôn Viêm của ta thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Hồn Hư Tử cười to thành tiếng.

Nhưng ngay lập tức, tiếng cười của hắn liền tắt hẳn, sắc mặt cũng nhanh chóng biến đổi, ánh mắt vội vàng nhìn về hắc động phía trên hỏa đỉnh của Tiêu Viêm. Chỉ thấy một luồng hỏa mang từ bên trong hỏa đỉnh lướt ra, sau đó liền hóa thành một Hỏa anh. Trên mặt Hỏa anh đó hiện lên vẻ khinh thường vô cùng, nó vung bàn tay nhỏ bé lên, phóng xuất ra một cột hỏa diễm màu phấn hồng, trực tiếp đem hắc động kia bao phủ vào bên trong. Ngay khi tiếp xúc với hỏa diễm màu phấn hồng ấy, hấp lực thôn phệ do hắc động phát ra lập tức bị tịnh hóa đến mức không còn một chút gì.

Hư Vô Thôn Viêm có được thôn phệ chi lực, mà Tịnh Liên Yêu Hỏa lại có được tịnh hóa chi lực. Tuy lúc bình thường thì cả hai rất khó phân được cao thấp, nhưng hôm nay Tịnh Liên Yêu Hỏa của Tiêu Viêm lại có được dị hỏa chi linh, hơn nữa nó còn là bản nguyên chi hỏa. Trong khi đó, dị hỏa của Hồn Hư Tử bất quá cũng chỉ là một đạo tử hỏa mà thôi, cho dù không phải là một đạo tử hỏa bình thường thì cũng không thể so sánh được với Tịnh Liên Yêu Hỏa do Tiểu Y biến thành.

"Hồn Hư Tử, đa tạ ngươi đã tặng hậu lễ, năng lượng bên trong dị hỏa này ta đành phải nhận lấy vậy." Tiêu Viêm nhếch miệng cười rồi đem hắc viêm của Hồn Hư Tử tịnh hóa thành năng lượng thuần túy, sau đó đem rót tất cả vào bên trong hỏa đỉnh. Ngay lập tức, ánh sáng bên trong hỏa đỉnh lại càng trở nên rực rỡ, mà hình thức ban đầu của viên đan dược cũng càng trở nên thực thể hơn lúc trước.

"Tiểu tử này..."

Ở xa xa, sắc mặt của Hồn Hư Tử trở nên đặc biệt thâm trầm. Hắn không ngờ tới mình không những không thôn phệ được năng lượng từ phía Tiêu Viêm, mà ngược lại còn bị tổn thất một đạo Tử Hỏa, vì vậy đành buông bỏ chủ ý đánh cướp năng lượng từ phía Tiêu Viêm.

Tử hỏa của Hư Vô Thôn Viêm tuy rằng có thể đối phó được với dị hỏa của Thần Nông lão nhân và Vạn Hỏa trưởng lão nhưng vẫn xa xa không đủ để đối phó với Tịnh Liên Yêu Hỏa của Tiêu Viêm.

"Hừ, người đừng đắc ý quá sớm."

Ánh mắt của Hồn Hư Tử lóe lên đầy ác độc, hắn cười một tiếng âm hàn rồi hai tay chợt biến đổi thủ ấn. Hắc động đang không ngừng thôn phệ năng lượng trong hỏa đỉnh của Thần Nông lão nhân và Vạn Hỏa trưởng lão lại càng điên cuồng phóng ra hấp lực thôn phệ, cường hành hấp thụ năng lượng vào trong hỏa đỉnh của hắn. Vào lúc này, hình thức ban đầu của đan dược trong hỏa đỉnh của hắn cũng nhanh chóng trở nên ngưng thực, ánh sáng bên trong hỏa đỉnh càng lúc càng rực rỡ. Hiển nhiên là đan dược đang có xu thế thành hình.

"Nhanh..."

Chúng kiến một màn này, sắc mặt của Hồn Hư Tử thoáng hiện lên vẻ vui

mừng, nhưng mà ngay khi hấn vui mừng còn chưa được lâu thì một đạo hỏa diễm màu phấn hồng đột nhiên chậm rãi lướt đến, sau đó hóa một Hỏa anh đứng ở phía trên hỏa đỉnh của hấn. Đầu tiên là nó hướng về hấn bữu môi khinh thường một cái, rồi sau đó tung ra một chưởng đánh bay cái nắp đỉnh. Cuối cùng, trong ánh mắt đờ đẫn của Hồn Hư Tử, liền trực tiếp nắm lấy viên đan dược vẫn chưa thành hình, nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài.

"Đây là người tự đâm đầu vào chỗ chết..."

Sau khi lâm vào ngốc trệ trong nháy mắt, Hồn Hư Tử liền điên cuồng gầm lên một tiếng vang vọng khắp cả trên bầu trời.

-----oOo-----

Chương 1564: Đan vũ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biến hóa xảy ra hết sức đột ngột.

Việc Tiêu Y xông vào bên trong hỏa đỉnh của Hồn Hư Tử, lấy đi viên đan dược còn chưa thành hình, không chỉ khiến cho Hồn Hư Tử nổi điên lên, mà ngay cả bản thân Tiêu Viêm cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Hành động này của Tiêu Y thực sự không phải chủ trương của hấn, toàn bộ đều là do Tiêu Y tự ý làm ra.

Trên quảng trường, Dược Đan cùng với phần đông trưởng lão của Dược Tộc cũng vô cùng kinh ngạc. Một lát sau, khuôn mặt của cả đám đều trở nên co quắp bởi muốn cười nhưng lại phải khổ sở kiềm chế. Ai nấy đều không nghĩ tới, dị hỏa chi linh của Tiêu Viêm chẳng những không chỉ cướp đoạt năng lượng của Hồn Hư Tử, mà còn thâm hiểm hơn là trực tiếp cướp đi viên sô đan bên trong hỏa đỉnh của hấn.

"Đáng đời..."

Những hành động lúc trước của Hồn Hư Tử đã chọc giận các vị trưởng lão của Dược tộc, cho nên khi mọi người thấy hấn bị như thế thì đều hả hê trong dạ, thấp giọng thì thảo bàn tán.

Trên vị trí thủ vị, Dược Đan cũng lâm vào tình trạng dở khóc dở cười mà lắc đầu. Không nghĩ tới cuộc so tài về luyện đan này cuối cùng lại biến thành một hồi tranh cướp năng lượng. Tình huống này khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

"Tiểu tử thúì này quả nhiên là không đàng hoàng một chút nào." Dược lão cũng cười cười, mắng yêu trong lòng. Dù sao thì lão cũng không thể biết được việc này vốn không quan hệ gì tới Tiêu Viêm, tất cả mọi việc đều do Tiểu Y tự tung tự tác hành động.

Trên bầu trời, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Tiểu Y chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt của Tiêu Viêm rồi cười hắc hắc đầy ám muội. Trên tay nó lúc này đang ôm một khối quang cầu có thể tích còn lớn hơn cả nó, bên trong của quang cầu đó có thể lờ mờ trông thấy một đạo quang thái có hình dạng thai nhi. Đó chính là viên đan dược vẫn chưa thành hình thức ban đầu của Hồn Hư Tử.

"Tiêu Viêm, ta thề hôm nay sẽ đem ngươi chặt thành trăm mảnh!"

Cách đó không xa, Hồn Hư Tử điên cuồng gầm lên như sấm nổ. Lúc này khuôn mặt hắn đã âm hàn đến mức tận cùng, đâu còn cái dáng vẻ khí độ lúc trước nữa. Hiển nhiên là hành động của Tiểu Y đã khiến hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này trong đời. Vất vả khổ sở lắm mới luyện ra viên sô đan* này, thế mà ngay cả hình dáng nó ra làm sao hắn còn chưa kịp nhìn thì đã bị Tiểu Y cướp mất. Con giện này quả thật không có cách nào không chế nổi.

*: đan phôi hay còn gọi là đan dược chưa thành hình.

Theo tiếng gầm điên loạn của Hồn Hư Tử là vô số đạo hắc viêm trào ra từ bên trong hỏa đỉnh như phô thiên cái địa, rồi sau đó hợp lại thành một đầu hắc sắc hỏa long, điên cuồng phóng về phía Tiêu Viêm. Trong cái miệng khổng lồ của nó tràn ngập thôn phệ chi lực.

"Hồn Hư Tử, nếu ngươi đã thềm khát năng lượng như thế thì lão phu sẽ tặng cho ngươi."

Hắc viêm hỏa long vừa mới lướt đi thì một phiến lục sắc hỏa hải từ phía dưới đột nhiên xuất hiện và cuốn tới. Trong mảnh hỏa hải đó có vô số

những đại thụ chọc trời, cơ hồ là sinh trưởng trong nháy mắt, sau đó lại đan vào nhau như đám dây leo, quấn quanh hắc viêm hỏa long.

"Thần Nông lão nhân, ngươi cũng dám đối đầu với ta?"

Công kích xảy ra quá bất ngờ, tuy không tạo thành bất kỳ thương tổn nào cho hắc viêm hỏa long nhưng cũng khiến cho nó bị kiềm chế chậm lại. Thấy tình huống như vậy, sắc mặt của Hồn Hư Tử lại càng trở nên khó coi hơn. Hắn nhìn về phía Thần Nông lão nhân mà nói một cách cực kỳ băng lãnh.

"Lão phu đã sống đến từng tuổi này, cũng chưa biết sợ ai là gì. Đối với loại người đối trá, phản bội sư môn như ngươi, nếu lão phu có năng lực cao hơn thì đã sớm đem ngươi xóa sổ khỏi thế gian này từ lâu rồi, miễn cho những Luyện Dược Sư khác phải mất mặt vì ngươi." Đối diện với sự uy hiếp của Hồn Hư Tử, Thần Nông lão nhân chỉ cười lạnh mà trả lời. Trong lời nói của lão lộ ra vẻ cực kỳ quyết liệt.

"Chỉ bằng ngươi sao? Lão gia hỏa nhà ngươi thật sự đã chán sống rồi. Ta vốn còn chưa dòm ngó tới Sinh Linh Chi Điểm của ngươi mà ngươi lại dám chủ động đối kháng với ta!" Ánh mắt của Hồn Hư Tử cực kỳ lạnh lẽo và âm hàn. Hắn nhếch miệng cười một cách khinh thường, sau đó nắm chặt hai bàn tay lại. Đạo hắc viêm hỏa long kia ngay lập tức liền ngửa mặt lên trời gầm lên, rồi quay cái miệng khổng lồ của nó về phía lục sắc hỏa hải. Ngay tức khắc, thôn phệ chi lực liền tuôn ra một cách điên cuồng, trực tiếp thôn phệ cả phiến lục sắc hỏa hải vào trong cơ thể nó.

"Ồ...!"

Nhưng ngay khi Hồn Hư Tử muốn thôn phệ phiến hỏa hải kia, đột nhiên lại có một đạo hắc sắc long quyền phong hung hãn lao đến và đánh vào phía trên thân thể của hắc viêm hỏa long. Lực đạo mạnh mẽ đến nỗi khiến cho hắc viêm hỏa long bị chấn bay đi chỗ khác ngay lập tức.

"Vạn Hỏa, chẳng lẽ Dược tộc bọn ngươi lại muốn đối địch với Hồn tộc bọn ta sao?" Lại một lần nữa gặp phải trở ngại, sắc mặt của Hồn Hư Tử lúc này đã trở nên cực kỳ đáng sợ. Hắn ném ánh mắt tưởng như có thể ăn tươi nuốt sống người khác nhìn về phía Vạn Hỏa trưởng lão, nói với giọng tràn đầy sát khí.

"So đấu vốn không nên phân biệt chủng tộc, chẳng lẽ lúc trước ngươi có thể xuất thủ với lão phu thì hiện tại lão phu không thể xuất thủ với ngươi sao? Thật là nực cười..." Vạn Hỏa trưởng lão vung tay áo lên, nói một cách hết sức mỉa mai.

"Tốt, rất tốt..." Khóe mắt của Hồn Hư Tử khẽ giật giật một hồi, sau đó lại trở thành giận quá hóa cười thành tiếng. Đôi tay hắn cũng bởi vì cực kỳ tức giận mà trở nên run lẩy bẩy, sâu trong đáy mắt lập lòe một đạo hắc sắc hỏa diễm như độc xà vậy.

Ngay khi đạo hỏa diễm kia sắp sửa thoát ra từ trong đôi mắt hắn, Hồn Hư Tử lại như chợt nghĩ về điều gì đó mà chân chừ trong chốc lát, sau đó hắn lại trở nên bình tĩnh, cười lạnh mà nói: *"Dựa vào hai người các ngươi mà cũng muốn cản trở ta sao?"*

Hắn vừa mới dứt lời thì đạo hắc viêm hỏa long lại đột nhiên lại cuộn cuộn bạo xuất, trực tiếp cuộn lấy long quyển phong bạo do Cửu U Phong Viêm biến thành. Hai quái vật khổng lồ đánh nhau điên cuồng ở trên bầu trời, hỏa vũ nóng bỏng không ngừng giáng xuống từ trên không trung. Cũng may mà có những trưởng lão của Dược tộc ra tay thủ hộ, mới khiến cho Dược sơn không bị phá hủy.

Ở xa xa, Tiêu Viêm nhìn thoáng qua phía ba loại dị hỏa đang cuộn vào thành một khối mà không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Hắn không ngờ rằng Thần Nông lão nhân và Vạn Hỏa trưởng lão lại xuất thủ trợ giúp cho hắn. Xem ra tên Hồn Hư Tử kia quả thực là bị rất nhiều người chán ghét.

"Thời gian không có nhiều lắm, trước tiên phải đem năng lượng của viên sô đan này hút ra cái đã."

Tâm tư của Tiêu Viêm khẽ chuyển dời về viên sô đan ở trước mặt. Muốn luyện chế Cửu phẩm Huyền đan thì cần phải có một nguồn thiên địa năng lượng nhiều đến kinh khủng, hiện tại hắn đã có viên sô đan của Hồn Hư Tử này thì xác suất thành công sẽ tăng thêm được mấy phần. Việc cướp lấy năng lượng trong viên sô đan đối với những luyện dược sư khác mà nói thì gần như là nhiệm vụ bất khả thi, bởi vì hai loại đan dược bất đồng thì chúng sẽ có dược tính khác nhau, khi đó nếu tùy tiện đem trộn lẫn chung vào sẽ khiến cho việc luyện đan bị thất bại. Nhưng vấn đề này chỉ gây khó đối với các luyện dược sư khác chứ không làm khó dược Tiêu Viêm. Hắn có Tịnh Liên Yêu Hỏa với năng lực tịnh hóa vạn vật, cho nên

bất kỳ vật gì khi tiến vào trong cơ thể của Tiểu Y thì cũng sẽ bị tịnh hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, kể cả những loại dược tính bất đồng kia.

"Tiểu Y! "

Ý niệm trong đầu Tiêu Viêm khẽ chuyển, Tiểu Y vốn có tâm thần tương liên với hắn liền hiểu rõ cần phải làm gì, nó liền mở to cái miệng ra rồi đem viên sô đan nuốt vào trong cơ thể. Ngay lập tức, một nguồn năng lượng vô cùng kinh khủng bắt đầu trào ra từ trong cơ thể Tiểu Y, đồng thời thân thể nó cũng nhanh chóng bành trướng, hóa thành một hài đồng khổng lồ chừng trăm trọng lơ lửng trên bầu trời.

"Xuy... xuy...!"

Thân hình Tiểu Y càng bành trướng thì quang đoàn bên trong thân thể nó cũng càng lúc càng sáng, cuối cùng hóa thành một quang trụ khổng lồ bắn vào bên trong hỏa đỉnh. Năng lượng khủng bố ẩn chứa bên trong đó khiến những người đang quan khán cũng phải cảm thấy khiếp sợ.

"Vô liêm sỉ!"

Khi viên sô đan bị luyện hóa, ngay lập tức Hồn Hư Tử đã có cảm ứng. Đôi mắt hắn trở nên đỏ như máu, gầm lên một tiếng dữ dội, thân hình nhanh như thiểm điện lướt vào bên trong hắc viêm hỏa long. Ngay khi bản thể của hắn tiến vào thì đạo hỏa long kia liền trở nên phóng đại gấp mấy lần, chỉ cần long vĩ vừa hát lên một cái liền mạnh mẽ đem phiến lục sắc hỏa hải cùng với hắc sắc long quyển phong đánh cho tan tành.

Thấy Hồn Hư Tử mặt đang đờ đờ sát khí phóng đến, Tiêu Viêm chỉ khẽ nhíu mày. Hắn cong ngón tay búng ra, một đạo hắc quang liền nhanh chóng xuất hiện bên cạnh hắn. Bắc Vương khẽ dậm mạnh chân xuống hư không, thân hình như một quả đạn pháo lao âm âm vào hắc viêm hỏa long. Hai bên đều lựa chọn va chạm chính diện khiến cho chiến trường càng trở nên kịch liệt hơn bao giờ hết.

Trong lúc Tiêu Viêm triệu xuất ra Bắc Vương nhằm giữ chân Hồn Hư Tử, thì quang đoàn trong cơ thể Tiểu Y cũng dần trở nên ảm đạm, đến cuối cùng hóa thành vô hình vô ảnh, hiển nhiên là năng lượng trong viên sô đan đã bị Tiểu Y tịnh hóa sạch sẽ và dần nhập hết vào trong hỏa đỉnh của Tiêu Viêm.

"Còn chưa có đủ..."

Sau khi thôn phệ xong sô đan của Hôn Hư Tử, năng lượng bên trong hỏa đỉnh đã trở nên sền sệt giống như là dịch thể vậy, nhưng nó vẫn giữ nguyên hình trạng như vậy chứ chưa có dấu hiệu ngưng kết thành hình. Trước tình huống đó, đôi chân mày của Tiêu Viêm lại càng nhíu chặt lại, năng lượng để ngưng kết Cửu phẩm Huyền Đan quả thật là quá mức khủng bố rồi. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#).

"Tiêu Viêm, viên sô đan này của lão phu đã bị Hôn Hư Tử làm hỏng mất dược tính rồi. Hôm nay lão phu liền tặng cho ngươi như một lần phúc duyên vậy, nhưng rất cực loại Cửu phẩm Huyền Đan mà suốt đời lão phu sở cầu có luyện chế thành công được hay không thì phải trông chờ vào bản thân ngươi thôi!"

Trong khi Tiêu Viêm đang một lần nữa đau đầu vì vấn đề thiếu hụt năng lượng thì Thần Nông lão nhân ở cách đó không xa cũng nhận ra vấn đề của hắn. Bàn tay của lão thoáng vung lên, một đạo quang đoàn từ bên trong dược đỉnh bay vút ra, bắn về phía Tiểu Y.

"Đa tạ Thần Nông tiên bối!"

Tiêu Viêm không giấu nổi vẻ vui mừng trên sắc mặt. Ngay lập tức hắn liền hướng về phía Thần Nông lão nhân mà ôm quyền đa tạ.

"Ôi...! Hơn trăm năm rồi mà lão phu cũng chưa từng nhìn thấy Cửu phẩm Huyền Đan xuất thế, lúc này đây coi như là để cho bản thân mở mang nhãn giới đi..."

Vạn Hỏa trưởng lão ở gần đó, nhìn thấy hành động của Thần Nông lão nhân, liền hơi chần chờ một chút rồi cũng than nhẹ, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của các trưởng lão Dược tộc mà lấy ra viên sô đan từ bên trong dược đỉnh của mình, ném về phía Tiêu Viêm.

"Đa tạ! "

Tiêu Viêm nhìn thoáng qua Vạn Hỏa trưởng lão, trong lòng hắn lúc này cũng đã tăng thêm hảo cảm rất nhiều đối với vị trưởng lão này của Dược tộc. Sau đó hắn cũng không dông dài nhiều mà đem hai viên sô đan này

đưa cho Tiểu Y. Ngay lập tức, chúng lại hóa thành hai cột năng lượng quang trụ khổng lồ mà rót vào trong dực đỉnh của Tiêu Viêm.

Sau khi hai nguồn năng lượng khổng lồ này rót vào, năng lượng bên trong hỏa đình vốn đang từ trạng thái dịch thể liền bắt đầu tan ra. Nơi trung tâm của năng lượng dịch thể bắt đầu hình thành một quang điểm nhỏ xíu một cách chậm rãi.

"Âm... Âm... Âm!"

Sau khi quang điểm xuất hiện được chốc lát, bầu trời đang trong xanh bỗng nổi lên mây đen cuộn cuộn, bóng tối nhanh chóng bao trùm khắp cả phiên đại địa, cùng với đó là vô tận lôi đình màu đen mang theo lực lượng hủy diệt âm ì như muốn xuyên thủng những tầng mây.

"Âm ầm ầm..." Những tiếng sấm trầm thấp khiến cho không ít người cảm thấy hoảng sợ, đan lôi khủng bố như thế này là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến trong đời.

Tiêu Viêm ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn những đạo lôi đình màu đen trên trời. Hắn vung tay áo lên, nắp hỏa đình liền lập tức bay ra chỗ khác, cùng với đó là một hỏa điểm quang đoàn mang theo dực hương nồng đậm nhanh chóng tỏa ra khắp nơi, sau đó ngưng tụ lại thành vô số khóa châu thể màu sắc bất đồng, đến cuối cùng rơi xuống đầy trời tựa như là một cơn mưa đan dực vậy.

Chứng kiến thần tích như thế, trong lòng không ít những luyện dực sư ở đây đều cảm thấy rung động vô cùng, không tìm được tâm thần mà phải quỳ xuống triều bái.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Dực Đan ở trên vị trí thủ vị cũng phải hít sâu một hơi, sau đó cả người hắn đều trở nên run rẩy, cứ lẩm bẩm mà nói một mình:

"Đan vũ hàng, Huyền đan xuất!"

-----oOo-----

Chương 1565: Mượn ngọc!

"Độp... độp..."

Một trời đan lạp (viên) rơi xuống trên quảng trường, phát ra những tiếng vang vô cùng thanh thúy. Đan lạp tuy không được coi là đan dược nhưng sự hình thành của nó là do năng lượng tinh thuần ngưng tụ, nếu phục dụng vào cơ thể cũng đem lại những lợi ích không nhỏ.

Tiêu Viêm lúc này đang huyền phù giữa bầu trời, mặc dù định lực của hắn không tệ nhưng vẫn không thoát khỏi vẻ mừng rỡ như điên. "*Đan vũ hàng, Huyền Đan xuất*", câu nói ấy hắn cũng đã từng được nghe nhưng đây chính là lần đầu tiên hắn được tận mắt chứng kiến kỳ cảnh như vậy.

"Thành công... thành công rồi..."

Vươn tay tiếp nhận viên đan dược mà bàn tay của Tiêu Viêm không khỏi thoáng run rẩy. Kết quả này quả thực là vượt ra ngoài dự liệu của hắn, mặc dù với năng lực hiện tại của Tiêu Viêm, muốn luyện chế ra một khóa Cửu phẩm Huyền Đan, xác suất thành công chỉ ít cũng đạt tới bốn phần.

Dù sao đi nữa, trong lần luyện đan này Tiêu Viêm cũng có vài phần may mắn. Ngoài một viên thành đan, còn có thêm hai viên sơ đan đầy ắp năng lượng bổ sung cho hắn. Chuyện này có thể nói là hiếm thấy vô cùng.

Bốn loại đan dược đều mang dược tính bất đồng ở bên trong. Tuy Tiểu Y đã tinh lọc tuyệt đại bộ phận dược lực trong đó, chuyên hóa thành năng lượng tinh thuần, nhưng dược tính vẫn còn sót lại một phần nhỏ bên trong. Những loại dược tính đó cùng với năng lượng dung hòa lẫn nhau đã tạo nên quả sơ đan trên tay Tiêu Viêm. Hơn nữa, sự tinh luyện mạnh mẽ của Tịnh Liên Yêu Hỏa đã khiến quá trình này nảy sinh những biến hóa không thể lường trước, mà những biến cố đó lại hòa hợp với những thành phần sẵn có trong sơ đan, khiến lần luyện đan này thành công mỹ mãn.

Kết quả này chính là do đủ loại sự tình trùng hợp mà có. Nếu mất đi một mà nói, không chừng cho dù là Tiêu Viêm có hấp thu được ba quả sơ đan, e rằng kết quả cũng thành công cốc mà thôi.

Dù sao, chuyện trên đời cũng không cần dài dòng đến thế, người ta cũng

không thèm để ý đến những điều không thực tế ấy. Bọn họ được tận mắt thấy Tiêu Viêm luyện chế ra Cửu phẩm Huyền Đan, thứ đã hơn mấy trăm năm nay chưa có người nào luyện chế ra được, thế đã là quá đủ.

"Ầm... Ầm... Ầm..."

Mây đen vần vũ trên bầu trời, tầng tầng hắc vân giống hệt như một con cự mãng đang điên cuồng gầm rú, thể hiện sự hung hãn của thiên uy vô thượng. Có không ít người vội vàng thụt cổ, như sợ luồng hắc lôi kia sẽ đánh vào đỉnh đầu của mình bất cứ lúc nào vậy.

"Oành..."

Khi lôi vân vẫn đang cuộn cuộn kéo tới, thì hỏa đỉnh khổng lồ chừng trăm trượng trên mặt đất đột nhiên run lên bần bật. Một cột sáng khổng lồ phóng mạnh lên trời cao, dường như trong đó có một quang đoàn thai noãn (quầng sáng giống như phôi thai) đang lơ lửng ở bên trong.

Cột sáng khổng lồ phóng lên như muôn đăm thủng tầng tầng lôi vân, càng khiến cho mây đen vần vũ liên hồi. Vô số đạo hắc sắc lôi đỉnh giống như những con hắc xà đen tuyền quấn quanh quang trụ, sau đó chúng bỏ mạnh vào quang đoàn thai noãn ở bên dưới.

"Rầm... Rầm... Oành.."

Dưới trận mưa oanh kích kinh thiên động địa ấy, cả tòa Dược sơn cũng phải run chuyển liên hồi, vô số tiếng nổ đỉnh tai nhức óc vang lên không ngớt.

Tiêu Viêm nhìn quang đoàn thai noãn đang chịu cơn cuồng lôi oanh tạc mà vẻ mặt lo lắng vô cùng. Đó chính là một viên Cửu phẩm Huyền Đan, chỉ cần trải qua lôi kiếp lần này thì nó mới có thể phá kén mà ra, dù có ngoại lực tương trợ cũng vô ích, ngay cả Tiêu Viêm cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. Cửu phẩm Huyền Đan sở dĩ khác với các phẩm đan dược khác là nó có hắc sắc lôi vân ở bên ngoài, loại huyền đan này cần phải được lôi lực tẩy rửa mới có thể làm cho chúng hoàn mỹ vô khuyết.

Tiêu Viêm chăm chú quan sát, quang đoàn thai noãn dưới cơn mưa lôi điện mà vẫn không rách vỡ, ngược lại hắc lôi không ngừng được hấp thu vào trong quang đoàn sáng rực ấy.

"Lách cách.."

Trận mưa oanh kích kéo dài chừng mười mấy phút đồng hồ đã dần dần có xu thế yếu đi. Ngay khi lôi kích đã dần yếu bớt, một tiếng "răng rắc" khe khẽ vang lên, truyền ra từ bên trong thai noãn. Mọi người ai nấy đều máy động trong lòng, ánh mắt nhìn đăm đăm vào thai noãn. Chỉ thấy trên mặt thai noãn dần hiện lên một rãnh nhỏ, rồi sau đó lan nhanh ra khắp bề mặt...

"Cách...cách..cách.."

Nứt rìa thứ nhất xuất hiện, tạo nên một loạt phản ứng dây chuyền. Trong khi đó, lôi kích đánh lên thai noãn mỗi lúc một mãnh liệt hơn...

Bất chợt, một tia sáng sắc nhọn như chông chọc lóe lên từ khe nứt trên vỏ trứng...

"Ầm..."

Ngay khi khe nứt đã lan ra toàn bộ vỏ noãn, một đạo hắc lôi từ trên bầu trời chọc bổ xuống một đòn cực mạnh lên trên thai noãn, khiến cho toàn bộ khe nứt trên thai noãn vỡ vụn. Sau một loạt tiếng "răng rắc" vang lên, vỏ thai noãn rớt cuộc đã nổ tung. Trong nháy mắt đó, dược hương thơm ngát đã tràn ngập không gian, phiêu đảng trong không gian và ngưng tụ thành đủ loài kỳ hoa dược thảo trải rộng khắp trời, tạo nên một cảnh tượng cực kì kinh ngạc.

"Vút..."

Trong khi mọi người đang bị kỳ cảnh đang diễn ra làm cho thất thần thì một luồng ánh sáng thoáng hiện trên bầu trời, bay vút ra khỏi Dược sơn như một tia chớp. Thân ảnh này di chuyển đến đâu, liền kéo theo trận trận dược hương đậm đặc như thực chất phiêu đảng ở phía sau. Bạn đang đọc truyện tại - www.TruyệnFULL

"Cửu phẩm Huyền Đan... Hắn muốn chạy trốn kìa..!!"

Khi luồng sáng vừa xuất hiện trên bầu trời, khắp một vùng sơn mạch dường như đều sôi trào cả lên. Vô số người đứng dậy, đưa ánh mắt nóng

rực nhìn chăm chú vào vệt sáng trên bầu trời, sâu trong mắt bọn họ đều ánh lên vẻ tham lam cực độ. Lực hấp dẫn của Cửu phẩm Huyền Đan, người có thể duy trì bình tĩnh đúng là không có mấy ai.

"Hừ!!"

Ngay lúc tham lam đang chuẩn bị che mờ lý trí của những người bên dưới thì một tiếng hừ lạnh vang lên, mang theo sự lạnh lẽo vô tận ập vào tâm can của bọn họ, khiến cho ai nấy đều nhanh chóng thanh tỉnh lại, vội vàng thu hồi ý đồ muốn phóng lên không trung. Muốn đả bại cường giả đã đập bẹp Hồn Điện Điện Chủ để cướp đoạt Cửu phẩm Huyền đan, đúng là chuyện còn khó hơn lên trời.

Khi mọi người còn đang phân vân chưa biết làm thế nào thì kinh hồng cốt dục sau lưng Tiêu Viêm đã phóng xuất, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt vệt sáng, thủ chương chộp thẳng vào không gian.

"Hoàng Tuyền Chương!!"

Chương ấn mang theo năng lượng cực lớn, cùng áp lực kinh hồn giáng xuống quang hoàn, chỉ một chương đã đánh tan hào quang của nó. Khi hào quang biến mất, một bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng hiện ra trước mắt mọi người.

Một làn tóc dài đen mượt, thân thể yêu kiều lay động lòng người, đôi mắt to tròn hoảng hốt nhìn Tiêu Viêm. Bộ dáng diễm đạm đáng yêu, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã muốn ra tay che chở.

"Vừa mới xuất thế đã biết dùng phương pháp này để mê hoặc người ta. Cửu Phẩm Huyền Đan đúng là danh bất hư truyền!"

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn người ngọc ở trước mặt, cười nhẹ thốt: *"Đan dược nào cũng mang một thuộc tính riêng, bộ dáng như vậy hẳn là vừa mới biến hóa ra được a..."*

Nghe được những lời này của Tiêu Viêm, nữ tử mang khí chất diễm đạm kia nhất thời kinh hoảng, nhanh chóng xoay người chạy trốn.

Tiêu Viêm liền bước tới một bước đã xuất hiện ở trước mặt của nàng ta. Hẳn nhanh chóng điểm ra một chỉ trên trán của nàng. Một đạo linh hồn ẩn

ký liền hiện ra, theo đạo ấn ký này xuất hiện, thân thể mềm mại của nàng ta chột run rẩy rồi nhanh chóng hóa thành một dược hoàn to như long nhãn, đủ loại hương thơm lượn lờ quanh viên đan dược.

Tiêu Viêm lấy ra một cái bình ngọc từ tạp giới, thiết lập vài tầng linh hồn cấm chế trên nó, rồi cẩn thận bỏ viên Cửu Phẩm Huyền Đan vào trong. Trong bản thể của nó ẩn chứa một nguồn năng lượng khổng lồ như biển cả, chỉ là nó không biết vận dụng mà thôi, nếu không thì ngay cả Tiêu Viêm cũng khó mà thu phục nó dễ dàng như thế.

Nhìn thấy Tiêu Viêm đã mang viên đan dược thu vào nạp giới, không ít người phía bên dưới đều lộ ra vẻ thất vọng trên nét mặt. Tiêu Viêm cũng chẳng rảnh mà để ý tới chuyện đó, hẩn quay đầu sang tràng chiến đấu vẫn đang diễn ra kịch liệt giữa Bắc Vương và Hồn Hư Tử. Tiêu Viêm cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ hươ ra, triệu hồi Bắc Vương lui về phía sau, huyền phù đứng bên cạnh mình.

"Ha ha... đa tạ tương trợ..."

Thu hồi Bắc Vương, Tiêu Viêm hướng về phía ba người Hồn Hư Tử, Thần Nông Lão Nhân và Vạn Hỏa trưởng lão chấp tay cảm kích, cười nói.

Nghe vậy, Thần Nông Lão Nhân cùng Vạn Hỏa trưởng lão chỉ có thể nở ra một nụ cười ảm đạm, còn tên Hồn Hư Tử thì khuôn mặt run rẩy liên hồi, không nghĩ tới công sức mình bỏ ra mấy ngày luyện chế sơ đan, cuối cùng lại thành toàn cho Tiêu Viêm.

"Đúng là thiên hạ luôn xuất hiện nhân tài. Tiêu Viêm đạo hữu ở tào nghệ luyện dược quả nhiên là làm cho người khác kinh sợ. Xem ra toàn cõi Luyện Dược giới chỉ sợ không có người nào có thể sánh ngang với người được, danh hiệu Đệ nhất Luyện Dược Sư, ngoài người ra thì chắc là không ai xứng đáng hơn rồi!!"

Nói xong, Thần Nông Lão Nhân vung tay lên, biển lửa đang bùng cháy trên bầu trời liền biến thành một cây mộc quả rụng rơi vào trong tay hẩn, sau đó lại nhìn về phía Tiêu Viêm, cười nói: *"Lão Dược Trần đã dạy dỗ được một tên đệ tử xuất chúng. Nếu sớm biết như thế, năm đó ta quyết không cho tên Dược Vạn Quy kia dính vào rồi..."*

Các trưởng lão Dược tộc nghe được lời này liền dùng sắc mặt phức tạp

nhìn nhau, trong lòng bọn họ đều thầm than thở. Vào lúc này, dù có ngạo khí tới đâu thì cũng phải cúi đầu mà thôi.

"Thưa Dược Đan tộc trưởng, hôm nay Tiêu Viêm muốn nhờ ngài một chuyện..." Tiêu Viêm đưa mắt nhìn Dược Lão, sau đó hẩn chuyển mắt tới Dược Đan, ôm quyền thốt.

"Lão phu biết ngươi muốn xin điều gì rồi..."

Sắc mặt Dược Đan có chút phức tạp. Lão nhẹ thở dài một hơi, đưa mắt nhìn Dược Lão và thốt:

"Dược Trần! Từ chuyện hôm nay, xem ra có lẽ ngươi là một nhân tài kiệt xuất trong Dược Tộc, chuyện trên tộc bi liên tùy ngươi vậy!"

"Đa tạ tộc trưởng!"

Bàn tay Dược Lão khẽ run rẩy, tâm nguyện cả đời ông rốt cục hôm nay cũng đã làm được. Mặc dù định lực của ông có cao bao nhiêu nhưng vào lúc này cũng phải kích động trong lòng.

"Ha ha, Dược Đan tộc trưởng, ta cũng có chuyện muốn nhờ đây..." Sau khi Tiêu Viêm nói xong, Hồn Hư Tử đang trên bầu trời cũng đột nhiên mở miệng cười, quỷ dị thốt lên.

"Hà?"

Chân mày Dược Đan khẽ cau lại. Nhìn thấy sắc mặt Hồn Hư Tử như thế, trong lòng hẩn chợt thoáng nảy sinh ra cảnh giác.

"Ngươi nói ta nghe xem..."

Thấy thế, nét tươi cười của Hồn Hư Tử càng lúc càng quỷ dị hơn. Hẩn khẽ liếm môi làm sắc mặt mọi người trong Dược Tộc đều kịch biến hẩn lên.

"Ta muốn mượn tạm Đà Xá Cổ Đế Ngọc của Dược Tộc!"

-----oOo-----

Chương 1566: Kinh biến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng.

Cả quảng trường vốn đang sôi trào vì sự xuất thế của Cửu phẩm Huyền đan khi nghe thấy những lời của Hồn Hư Tử liền trở nên lặng ngắt như tờ, sắc mặt của toàn bộ trưởng lão Dược tộc cũng trở nên âm trầm, ánh mắt lóe lên quang mang bén nhọn.

Đà Xá Cổ Đé Ngọc là vật trọng yếu nhất của viễn cổ bát tộc, mỗi tộc đều coi nó như bảo bối mà bảo vệ cẩn thận, thậm chí một số trưởng lão bình thường cũng không được nhìn thấy. Đối với việc này, những người không biết thì thôi, còn với những người có chút hiểu biết thì đều nhìn về phía Hồn Hư Tử với ánh mắt như nhìn một kẻ điên. Dược tộc làm sao có thể cho hẳn mượn tạm trọng bảo như vậy? Chẳng lẽ đầu óc người này bị hỏng rồi hay sao?

"Chuyện này...!"

Tiêu Viêm cũng nhíu mày, nhìn Hồn Hư Tử. Nụ cười quỷ dị trên gương mặt của kẻ này làm Tiêu Viêm thoáng có chút bất an. Ở địa bàn của Dược tộc mà nói những lời như thế chẳng khác nào khiêu khích tôn nghiêm của bọn họ, cho dù tên đó có thực lực Lục tinh Đấu Thánh thì cũng khó mà chạy thoát khỏi tay Dược Đan dược.

"Sự tình có chút không đúng...!"

Kinh nghiệm nhiều năm giúp cho Tiêu Viêm có trực giác cực kỳ nhạy bén. Trong lúc mơ hồ, hẳn cảm nhận được sự tình có điểm gì đó là lạ. Hồn Hư Tử không phải là kẻ ngu xuẩn, hẳn là gã cũng hiểu những lời nói đó sẽ bị Dược tộc cư xử như thế nào... Vậy mà gã lại không hề sợ hãi gì.

Nghĩ tới đây, Tiêu Viêm không khỏi có chút nặng nề trong lòng, thân hình liền di chuyển đến bên cạnh Dược lão, sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: *"Lão sư, hãy cẩn thận!"*

Dược Lão khẽ gật đầu. Ông cũng cảm giác được Hồn Hư Tử kia có chút quỷ dị.

Trên bầu trời, Vạn Hỏa trưởng lão âm trầm nhìn về phía Hồn Hư Tử, trong mắt đã bắt đầu xuất hiện sát ý. Chỉ cần Dược Đan mở miệng, lão sẽ lập tức toàn lực xuất thủ, đánh chết ngay tại chỗ kẻ dám can đảm khiêu khích uy nghiêm của Dược tộc bọn họ ở trước mặt rất nhiều khách nhân này.

"Hồn Hư Tử, ngươi có biết là mình đang nói gì không?"

Trên vị trí trung tâm, Dược Đan mặt không đổi sắc, nhìn Hồn Hư Tử đang ở trên không, hai mắt ánh lên quang mang sắc bén, giọng nói không chứa một chút cảm xúc nào chậm rãi vang lên.

"Ha ha, Dược Đan tộc trưởng, Đà Xá Cổ Đế Ngọc chính là vật mang điềm xấu, để ở Dược Tộc cũng chỉ mang tới tai họa cho các ngươi mà thôi. Giao nó cho ta thì sẽ đổi được sự bình an, như thế có phải là tốt hơn không?" Hồn Hư Tử cười dài rồi nói, giống như không hề cảm nhận được sát ý bắt đầu xuất hiện trong mắt Dược Đan.

"Hồn Hư Tử, ngươi cũng quá không kiêng nể gì ai rồi. Hiện tại bắt giam ngươi trước, rồi để cho tộc trưởng Hồn tộc đến nhận người!"

Hồn Hư Tử vừa dứt lời thì sắc mặt của Vạn Hỏa lão nhân cũng triệt để trầm xuống. Lão gầm lên một tiếng, đầu khí cuộn cuộn đột nhiên phô thiên cái địa bùng phát ra, thân hình chột lóe, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Hồn Hư Tử. Kèm theo đó, một luồng phong viêm liền ngưng tụ thành một cự chưởng, hung hăng đánh về phía Hồn Hư Tử.

"Hắn là cũng đến lúc rồi...!"

Hồn Hư Tử thản nhiên cười cười khi đối mặt với thế công hung mãnh của Vạn Hỏa trưởng lão, hắn ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời ở phía xa xa, khẽ lầm bầm một tiếng, nụ cười quỷ dị trên khóe miệng càng lúc càng khuếch trương. Từ sâu bên trong con ngươi của Hồn Hư Tử, một ngọn hắc viêm giống như nộ long điên cuồng bùng phát ra, cùng với đó, khí tức trên người hắn cũng đột nhiên tăng vọt.

"Ấm!"

Trên bầu trời, Hồn Hư Tử vung tay lên, xuất ra một chưởng đơn giản đánh về phía phong viêm hình bàn tay kia. Ngay sau đó, trước ánh mắt khiếp sợ

của mọi người, cự chưởng kia chỉ vừa mới tiếp xúc với chưởng lực của Hồn Hư Tử thì liền trực tiếp bị nuốt vào trong cơ thể của hắn, và trái lại, Vạn Hỏa trưởng lão vốn đang có thanh thế kinh người thì giống như gặp phải trọng kích, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược lại đằng sau, cuối cùng chật vật rơi âm xuống quảng trường, tạo thành một cái hố sâu thật lớn.

"Ha ha, chơi đùa với các ngươi lâu như vậy, coi như là thu một chút tiền lời đi!" Trên bầu trời, mái tóc dài của Hồn Hư Tử không gió mà bay, hai mắt đã bị hắc viêm bao trùm lộ ra vẻ hết sức quý dị, thanh âm lạnh nhạt vang vọng khắp quảng trường.

"Thất tinh Đấu Thánh!"

Mọi người đều bị sự biến hóa kia làm cho ngây người, nhìn Hồn Hư Tử ở trên không trung bằng ánh mắt không thể tin được. Lúc này, khí tức mà gã bạo phát ra đã vượt xa so với Vạn Hỏa trưởng lão!

"Không ngờ kẻ kia còn ẩn giấu thực lực! Chẳng nhẽ hắn thật sự nghĩ rằng có thể mạnh mẽ cướp đoạt Cổ ngọc của Dược tộc hay sao?" Dược lão nhìn thấy tràng cảnh này, sắc mặt nhất thời biến đổi, thấp giọng nói.

Sắc mặt của Tiêu Viêm cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai mắt cứng đờ nhìn chằm chằm vào Hồn Hư tử... Từ đầu đến cuối, bản thân hắn lại không hề phát hiện ra kẻ kia còn ẩn giấu thực lực!

"Ngay cả khi số đan bị đoạt, dưới sự giận dữ nhưng hắn vẫn giấu diếm được thực lực...Kẻ này có tâm cơ sâu thật! Chỉ có điều, chẳng nhẽ hắn còn mơ tưởng chỉ dựa vào một mình hắn là có thể đoạt được Cổ ngọc của Dược tộc hay sao?"

Trên vị trí trung tâm, sắc mặt của Dược Đan vào giờ phút này cũng hoàn toàn trở nên âm hàn. Lão chậm rãi đứng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía Hồn Hư Tử, điềm nhiên nói: *"Gửi thư tín, thông tri cho Viêm Tộc và Lô tộc, nói là chúng ta đã tìm được bàn tay gây ra tội ác đứng phía sau việc mất tích của Linh tộc và Thạch tộc rồi!"*

Những lời của Dược Đan vừa nói ra đã khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc, mà ngay cả Tiêu Viêm cũng chấn động mạnh, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Hồn Hư Tử. Thật sự là do Hồn tộc ra tay?

"Vâng!"

Trưởng lão Dược tộc tuy bị những lời của Dược Đan làm cho khiếp sợ đến run rẩy tay chân nhưng vẫn nhanh chóng lấy ra một quyển trục, sau đó nhanh chóng xé mở, một cỗ không gian dao động cũng theo đó mà khuếch tán ra.

Nhưng, ngay khi không gian dao động kia sắp ngưng tụ thành thông đạo không gian thì lại giống như gặp phải một loại quấy nhiễu, lập tức dao động kịch liệt, rồi bỗng chốc, thông đạo vừa chớm thành hình liền tiêu tán đi.

Nhìn thấy một màn này, không ít tộc nhân của Dược tộc nội tâm đều phát run, một số trưởng lão cơ trí vội vàng phát ra sóng âm cảnh báo cho toàn tộc. Ngay tức khắc, trên những ngọn núi ở gần đó đều xôn xao hẳn lên, hàng loạt chiến sĩ Dược tộc đông như châu chấu nhanh chóng phá không mà đến.

"Hòn Hư Tử, ngươi đã giở trò gì...?" Một gã trưởng lão của Dược tộc lớn tiếng quát.

"Ha! Xem ra đã hoàn thành rồi!" Trên bầu trời, Hòn Hư Tử mỉm cười, về phần đám chiến sĩ mới tới của Dược tộc thì hẳn cũng chẳng thềm liếc mắt lấy một cái, không chút cố kỵ mà mở miệng nói: *"Không làm gì cả, chỉ phong tỏa hết không gian của Dược tộc mà thôi!"*

Lời nói vừa dứt, lập tức cả quảng trường trở nên xôn xao. Những cường giả ở khắp nơi đến xem Dược Điện đều biến sắc mặt, vội vã lấy ra không gian quyển trục rồi nhanh chóng xé rách, nhưng kết quả cuối cùng so với Dược tộc lúc trước cũng không khác nhau là bao.

"Xảy ra chuyện lớn rồi...!"

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, sắc mặt cực độ khó coi. Hắn không đoán được rằng mục tiêu của Hòn tộc lại là Dược tộc, hơn nữa cũng không ai nghĩ rằng bọn chúng sẽ ra tay vào thời điểm Dược tộc tổ chức Dược Điện.

Sắc mặt của Dược Đan đầy u ám, ngón tay trực tiếp nhấn nát một chiếc nhẫn thành phấn vụn. Chiếc nhẫn này chuyên dùng để truyền dao động cho

tộc trưởng của Viêm tộc và Lôi tộc, chỉ riêng tộc trưởng của tam tộc mới có.

"Ha ha, tộc trưởng Dược Đan không cần uổng phí sức lực như thế!" Hồn Hư Tử cười, nói. Bạn đang đọc truyện tại - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Đối với những lời của Hồn Hư Tử, Dược Đan cũng không để ý tới, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay. Nhưng quả nhiên, dao động sau khi xuất hiện thì chỉ li ti giống như ruồi bọ, chuyển động loạn lên, hiển nhiên là không thể truyền đi được.

Thấy thế, nội tâm của Dược Đan hoàn toàn trầm xuống.

"Hồn Hư Tử, Dược tộc chúng ta đã cùng Viêm tộc, Lôi tộc thành lập thông đạo không gian với nhau. Nếu như bọn họ phát hiện thông đạo biến mất thì đương nhiên sẽ biết Dược tộc bọn ta có biến, đến lúc đó tin tức truyền ra, Cổ tộc nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn. Từ tộc bọn ta liên thủ thì Hồn tộc các người nhất định sẽ bị diệt!" Mặc dù trong lòng nặng nề nhưng dù sao Dược Đan cũng là người đứng đầu của một tộc, nên lão lập tức khôi phục lại bình tĩnh, trầm giọng nói.

"Hồn tộc chúng ta có thể khiến Cổ tộc không hề phát hiện ra điều gì khi xử lý Linh tộc và Thạch tộc thì đương nhiên cũng có thể làm cho Dược tộc các người lặng lẽ bốc hơi khỏi thế giới này." Hồn Hư Tử lạnh nhạt đáp lại.

"Chỉ bằng người?"

Thân hình Dược Đan chậm rãi bay lên không trung, khí tức khủng bố của Thất tinh đấu thánh cũng không hề lưu giữ mà bộc phát ra, uy áp cường hãn còn mạnh hơn một chút so với Hồn Hư Tử. Thực lực như thế không hổ là tộc trưởng của một tộc.

"Hồn Hư Tử tiên bối, đây là ân oán giữa Hồn tộc các người với Dược tộc, không có quan hệ gì tới chúng ta. Mong rằng ngài giờ cao đánh khẽ, để chúng ta rời đi. Sau này chúng ta nhất định sẽ đáp tạ đại ân của tiên bối."

Thời điểm Dược Đan bay lên không trung thì phần lớn tông chủ và trưởng lão của các tông môn đến xem Dược Đan vội vàng cung kính hô lên, giờ phút này bọn họ cũng cảm thấy có chút sợ hãi. Có tám gương là việc bên trong Thạch tộc và Linh tộc không còn một bóng người hay sinh vật sống

nào đủ để khiến bọn họ hiểu rằng, nếu như bị liên lụy vào chuyện này thì chắc chắn sẽ phải chết!

"Ha ha! Dương nhiên rồi! Không phải là tộc nhân của Dược tộc thì cứ rời đi thôi, ta cũng không ngăn trở!" Nghe vậy, Hồn Hư Tử liền ôn hòa cười, nói.

"Đa tạ tiền bối!"

Thấy thế, không nhân sĩ của các tông môn đều mừng rỡ, cũng không dám nhiều lời vô nghĩa, lập tức quay người, liều mạng chạy về phía lối ra vào của Dược giới.

Tiêu Viêm khẽ nhú mày, nhìn theo bóng dáng của những người kia. Trái qua vô số lần chạm trán với Hồn điện, hẳn dương nhiên hiểu được sự ngoan độc của đám người đó. Loại chuyện thả người này chắc chắn không phải chuyện mà bọn chúng có thể làm ra được.

"A...a...a...!"

Quả nhiên, ngay khi trong đầu Tiêu Viêm lóe lên ý niệm đó thì từ phía chân trời xa xa đột nhiên lóe lên vô số đạo hắc mang. Lập tức, từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian.

"Ào...Ào!"

Thời điểm hắc mang lóe lên từ phía xa xa kia, mọi người liền đột nhiên trở nên kinh hãi khi nhìn thấy vô tận hắc viêm tràn ra từ bên trong hư vô, cuối cùng phô thiên cái địa khuếch tán, bao trùm cả vùng trời. Trong nháy mắt, thiên địa trở nên tối tăm, mịt mù.

"Đây là... Hư Vô Thôn Viêm chân chính!"

Tiêu Viêm nhìn hắc viêm đang tràn ra từ trong hư vô, con ngươi co rút lại. Ở bên trong cơ thể hắn, Tiểu Y cũng mở hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy non nớt hết sức ngưng trọng, hiển nhiên chính nó cũng cảm giác được một loại nguy cơ mãnh liệt. Hồn Hư Tử lơ lửng giữa không trung, phía sau lưng hắc viêm ngập trời. Hắn cười dài một tiếng, cúi đầu nhìn Dược Đan, hai tay chậm rãi mở ra, vẻ tươi cười trên khuôn mặt càng thêm quỷ dị.

"Dược Đan, ta rất vinh hạnh tuyên bố với ngươi. Dược tộc sẽ bị xóa sổ!"

-----oOo-----

Chương 1567: Bản thể!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc viêm che khuất bầu trời, cả một mảnh thiên địa cũng bị bao phủ ở trong đó. Mà dưới loại bao phủ này, mọi người đột nhiên cảm giác được đầu khí trong cơ thể đang dần dần xói mòn, giống như có thứ vô hình gì đó không ngừng cắn nuốt đầu khí trong cơ thể bọn họ. Phát hiện này lập tức khiến cho vô số người hoảng sợ...

Nhìn kết cục của đám người vừa rồi chạy trốn thì hiển nhiên Hồn tộc không định lưu lại người sống... bởi vậy, vào thời khắc này, toàn bộ Dược giới đều náo loạn cả lên. Không ai ngờ rằng, một hồi Dược Điền tốt đẹp lại biến thành bộ dáng như thế này.

"Lão sư cẩn thận! Trong thiên địa có những Hư Vô Thôn Viêm cực kỳ nhỏ đang phiêu dãng, ngay cả đầu khí cũng không chống đỡ được mấy thứ này đâu..." Tiêu Viêm đặt bàn tay lên vai Dược lão, xuất ra hỏa diễm hồng phân tạo thành một cái lồng lửa bao bọc lấy hai người, ngọn lửa hình liên hoa ở sâu trong đồng tử khẽ xoay tròn.

Với tầm nhìn của hắn thì có thể thấy được, hiện giờ khắp nơi trong thiên địa đang có những đốm sáng màu đen phiêu dãng mà mắt thường rất khó nhìn thấy. Những đốm sáng giống như giòi bọ bám lên thân thể của con người, sau đó không ngừng cắn nuốt đầu khí trong cơ thể. Đối mặt với loại cắn nuốt này, cho dù những người này sử dụng đầu khí bao phủ thân thể nhưng vẫn không có chút hiệu quả, bởi vì diễm sáng màu đen kia chỉ vừa tiếp xúc với đầu khí phòng ngự thì liền lặng lẽ không một tiếng động mà hòa tan vào...

"Không gian bị phong ấn rồi! Xem ra Hồn tộc không muốn lưu người sống!" Sắc mặt Dược Lão đầy vẻ ngưng trọng, nói.

"Đám người kia yên lặng lâu như vậy rốt cuộc đã muốn ra tay rồi sao?" Tiêu Viêm nhíu mày. Xem ra vận khí của hai thầy trò hắn không hề tốt

chút nào, lại chủ động rơi vào tay Hồn tộc. Chỉ có điều, việc này cũng không có biện pháp nào cả. Cho dù bọn họ đoán được Hồn tộc sẽ ra tay với Dược tộc nhưng cũng không thể đoán được bọn hắn lại ra tay vào thời điểm này.

"Xem ra, trong khoảng thời gian Hồn tộc ẩn nhẫn có quan hệ không nhỏ tới việc này. Lần trước, khi Thạch tộc biến mất bọn chúng cũng im lặng một cách khác thường."

Dược lão thoáng có chút ảo não, bởi lão không ngờ sẽ xảy ra chuyện này. Vốn dĩ lão cho rằng Dược tộc, Viêm tộc, Lôi tộc... tam tộc liên minh, đội hình bậc này thì cho dù là Hồn tộc muốn động thủ cũng phải cân nhắc một phen. Ấy vậy mà điều đó cũng không thể ngăn trở được kế hoạch của bọn chúng.

"Chẳng trách Hồn tộc lại thờ ơ khi Thiên Phủ liên minh đánh tan Hồn điện, hơn nữa sau đó cũng không phải ra cường giả. Xem ra ngoài việc cố kỵ Cổ tộc thì chỉ sợ bọn chúng còn bận tìm cách ra tay với Dược tộc!" Tiêu Viêm cũng gật đầu đồng tình. Hiện tại cũng đã có đáp án cho những nghi hoặc trước kia. Không phải Hồn tộc không muốn giết hắn mà là do bọn chúng có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.

Giữa hai việc đánh chết Tiêu Viêm và đối phó với Dược tộc thì Hồn tộc đương nhiên sẽ lựa chọn cái sau. Trong mắt bọn họ, tuy rằng Tiêu Viêm cũng mạnh nhưng còn lâu mới đạt đến trình độ của Dược tộc...

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Dược Lão trầm giọng hỏi. Hoàn cảnh hiện tại nếu như không xử lý tốt thì có thể cả hai thầy trò bọn họ sẽ gặp bất trắc. Từ việc Hồn tộc lặng lẽ không một tiếng động tiêu diệt Linh tộc và Thạch tộc thì có thể thấy được thực lực của bọn chúng đã vượt xa so với những gì bọn họ dự đoán.

"Trước hết chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến. Nếu Hồn tộc thật sự muốn ra tay thì Dược tộc chắc chắn sẽ phản kháng, đến lúc đó chúng ta liền nhân cơ hội đó mà tìm đường thoát thân!"

Tiêu Viêm thấp giọng nói, trong đầu cũng không có cái ý niệm vĩ đại là cứu vớt Dược tộc, bởi hiện tại hai thầy trò bọn hắn cũng giống như tượng đất qua sông, tự thân còn khó bảo toàn, đâu có thời gian rảnh rỗi đi giúp đỡ Dược tộc. Về phần Dược tộc có thoát khỏi đại kiếp nạn lần này hay

không thì chỉ có thể xem số phận của bọn họ như thế nào thôi.

Dược Lão cũng im lặng gật đầu. Tuy rằng ông cũng là người của Dược tộc nhưng cảm tình thật sự quá mỏng, mặc dù nói Dược tộc gặp đại nạn thì nội tâm của ông sẽ không được tốt lắm, nhưng... ông cũng không vì điều này mà một mực bắt ép Tiêu Viêm phải giải cứu bọn họ. Trong lòng ông, địa vị của Tiêu Viêm còn quan trọng hơn rất nhiều so với bộ tộc vừa lạnh lùng vừa xa lạ này.

Thân hình Dược Đan lơ lửng giữa không trung, nhìn đoàn Hắc viêm đang tràn ngập khắp bầu trời, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ âm trầm. Từ bên trong đó, hẳn có thể cảm nhận được một đạo khí tức vô cùng khủng bố.

"Tất cả tộc nhân của Dược tộc nghe lệnh, khởi động Hóa Thiên Dược Trận!"

Dược Đan hít sâu một hơi, quát lên một tiếng đầy kiên quyết. Lúc này đây, hẳn cảm giác được một loại nguy cơ mà từ trước tới giờ chưa từng có, mà điều này khiến hẳn hiểu được sự tồn vong của Dược tộc có lẽ là ở ngay trong ngày hôm nay. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Theo sau tiếng quát của Dược Đan, nội tâm của tất cả tộc nhân Dược tộc đều run lên. Hóa Thiên Dược Trận là đại trận hộ tộc của Dược tộc, từ sau thời kì viễn cổ cho tới giờ, đây là lần đầu tiên khởi động. Bởi vậy có thể thấy được, lúc này đây Dược tộc gặp phải nguy cơ hung hiểm như thế nào.

"Ong... ong!"

Giờ phút này, tất cả trưởng lão của Dược tộc cũng đều nhanh chóng đánh ra từng luồng ánh sáng chiếu vào bên trong những dãy núi. Tức khắc, cả dãy núi rung chuyển, từng cột sáng cực lớn phá sơn mà ra, và cuối cùng đan thành một trận pháp cự đại đầy kỳ lạ ở trên bầu trời. Mà theo trận pháp thành hình thì hơn nửa số dược liệu quý hiếm ở trong dãy núi này đều nhanh chóng héo rũ, năng lượng vô cùng vô tận dữ dội tuôn ra, tất cả đều quán chú vào bên trong đại trận.

"Rào... rào...!"

Lúc này, tất cả tộc nhân của Dược tộc đều ngưng tụ đầu khí trong cơ thể thành một cột sáng, cuối cùng phô thiên cái địa truyền vào bên trong đại

trận. Nhất thời, đại trận phát ra hào quang mãnh liệt, một cỗ uy áp kinh khủng giống như một đầu cự long ngủ say mấy nghìn năm đang lặng lẽ thức tỉnh. Mà khi uy áp vừa truyền ra thì toàn bộ không gian của Dược giới liền lay động kịch liệt, năng lượng mênh mông cuộn cuộn không ngừng hội tụ về phía đại trận.

"Uy áp thật là khủng khiếp...!"

Thân đứng ở bên trong đại trận, cho dù là Tiêu Viêm thì sắc mặt cũng không tránh khỏi có chút ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn quang trận ở trên không trung kia. Uy áp bậc này chỉ sợ đủ để so sánh với cường giả Bát tinh Đấu thánh. Nội tình của Dược tộc quả nhiên là bất phàm.

"Đây là trận pháp hộ tộc của Dược tộc, chưa bao giờ được khởi động. Không ngờ lúc này lại...!" Sắc mặt của Dược Lão đầy phức tạp, nhìn quang trận: *"Nghe nói trận pháp này là do thủy tổ của Dược tộc sáng chế. Ở bên trong còn lưu lại một tia tàn hồn của hắn, nếu như kích hoạt thì có lẽ sẽ ngăn trở được Hồn tộc!"*

"Thủy tổ?" Khóe mắt của Tiêu Viêm hơi co lại. Có thể được gọi là thủy tổ của Dược tộc thì e là chỉ có vị cường giả Đấu Đế sáng lập ra Dược tộc kia.

"Ha ha ha! Đây là đại trận hộ tộc của Dược tộc sao? Uy thế thật sự mạnh hơn không ít so với Linh tộc và Thạch tộc!" Bên ngoài đại trận, tuy Hồn Hu tử ngoài mặt cười cười nhưng nhìn nguồn năng lượng đang mạnh mẽ khởi động thì hắn cũng có chút e ngại. Trước đông đảo ánh mắt chăm chú, hắn đột nhiên xoay người lại, cúi thấp đầu, cung kính nói:

"Hu vô đại nhân, đại trận này có lẽ phải cần ngài ra tay thì mới có thể phá giải được...!"

Ngay sau khi Hồn Hu tử vừa dứt lời, một mảng hắc viêm ở phía sau lưng hắn đột nhiên nhúc nhích. Từng ngọn hắc viêm chậm rãi liên kết lại với nhau, dần dần ngưng tụ thành một thân ảnh, và cuối cùng xuất hiện trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Thân ảnh kia toàn thân được bao phủ bởi hắc viêm, từng đạo ký hiệu màu đen che kín thân thể hắn, hai con ngươi trong mắt giống như hắc động, tràn ngập một loại lực lượng thôn phệ khủng bố. Hắn đạp lên hắc viêm, đứng lơ lửng trên bầu trời. Bởi vì hắc viêm bao phủ nên bộ mặt của hắn

nhìn rõ lắm, nhưng mà khi hắn vừa hiện thân thì một cỗ khí tức vô cùng cổ xưa và quý dị chậm rãi tràn ngập khắp không gian.

"Ô...ô!"

Cùng với việc thân ảnh xuất hiện, Hư Vô Thôn Viêm đầy trời liền đồng loạt phát ra những thanh âm ô ô kỳ dị, giống như là đang nghênh đón chủ nhân của chúng vậy.

"Hư Vô Thôn Viêm...!"

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào thân ảnh như ma thần kia, nội tâm cũng trở nên gấp gáp. Lấy cảm giác của hắn đối với dị hỏa, hiển nhiên chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra thân ảnh này chính là bản thể của Hư Vô Thôn Viêm!

Hư Vô Thôn Viêm chân chính!

"Không ngờ Hư Vô Thôn Viêm này cũng đã hình thành dị hỏa chi linh!"

Dược Lão liếc mắt nhìn Tiêu Viêm, trong miệng cảm thấy khô khốc. Bối cảnh tồn tại của Hư Vô Thôn Viêm cũng giống như Tịnh Liên Yêu Hỏa ở trong yêu hỏa không gian, thậm chí còn mạnh hơn so với Tịnh Liên!

"Khí tức của kẻ này thật là khủng khiếp, còn mạnh hơn cả Dược Đan!"

Tiêu Viêm liếm liếm môi, nội tâm như dường như nổi lên sóng to gió lớn. Từ trước đến giờ, đây là dị hỏa cường đại nhất mà hắn gặp phải, e rằng thời gian tồn tại của nó còn xa xưa hơn cả Tịnh Liên Yêu Hỏa!

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi đang nhìn chăm chú, thân ảnh cao lớn tựa như ma thần kia chậm rãi cúi đầu, nhìn đại trận tập trung năng lượng mênh mông ở phía dưới, tay áo khẽ vung lên. Theo đó, hắc viêm phủ kín bầu trời cuộn lên dữ dội, cuối cùng hóa thành một trận hắc sắc hỏa vũ (mưa lửa đen) dày đặc, phô thiên cái địa rơi xuống đại trận ở dưới!

"Xèo...xèo!"

Theo hắc sắc hỏa vũ rơi xuống, phía trên đại trận nhất thời bốc lên từng đợt sương trắng. Tất cả mọi người đều cảm nhận được năng lượng của đại trận đang bị hắc sắc hỏa vũ này cắn nuốt.

"Dược tộc, đầu hàng thì còn có đường sống! Các ngươi vẫn còn có một ít tác dụng với chúng ta!"

Hắc sắc hỏa vũ giăng đầy trời cuộn cuộn trút xuống, cả núi non xanh tốt gần như trong nháy mắt đã trở nên khô vàng, giống như tất cả sinh cơ đều đã bị cắn nuốt. Cùng lúc đó, một giọng nói khàn khàn khiến linh hồn người khác chấn động chậm rãi truyền ra từ thân ảnh như ma thần kia.

"Muốn nuốt Dược tộc chúng ta cũng không dễ dàng như vậy đâu!"

Giờ phút này, sắc mặt Dược Đan đầy dữ tợn. Chỉ nghe thấy hấn quát lớn một tiếng, từ bên trong Dược sơn nhất thời có rất nhiều cột sáng dâng lên, trực tiếp lao vào bên trong đại trận. Tiêu Viêm tinh mắt thấy rõ, bên trong các cột sáng này không ngờ lại là hàng loạt các loại đan dược, số lượng khổng lồ như vậy làm hắn phải kinh ngạc mà hít sâu một hơi. Xem ra lúc này Dược tộc đã mang toàn bộ vốn liếng ra sử dụng.

Theo số lượng đan dược khổng lồ tiến vào đại trận, sắc mặt Dược Đan cũng trở nên kiên quyết!

"Vạn đan hóa thiên, dĩ đan chi danh, thủy tổ quy vị...!"

-----oOo-----

Chương 1568: Tàn hồn của Dược Đế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Rầm rầm oanh...!"

Hàng loạt đan dược ùn ùn bay vào trong đại trận rồi nhanh chóng bị phân giải thành năng lượng. Sau đó, chỉ thấy năng lượng bên trong đại trận ngưng tụ thành hải dương chất lỏng, trong lúc lưu chuyển phát ra âm thanh trầm thấp như tiếng sấm. *"Thủy tổ quy vị!"*

Hai tay Dược Đan biến ảo từng đạo ấn quyết, sắc mặt dữ tợn, bất chợt quát ra một tiếng chói tai.

"Rầm!"

Tiếng quát chói tai vừa dứt, ở chính giữa đại trận hiện ra một lốc xoáy. Dòng năng lượng chất lỏng vô cùng vô tận không ngừng cuộn cuộn đổ vào đây. Cùng lúc đó, một luồng khí tức cổ xưa từ trong lốc xoáy cũng chậm rãi tràn ra. Lốc xoáy xoay tròn tới cực điểm rồi lặng yên tiêu tán. Thay vào đó, hình bóng hư ảo của một lão giả mặc áo vải thô xuất hiện.

"Ông!"

Ngay khi bóng người hư ảo kia xuất hiện thì linh hồn của tất cả những người thuộc Dược Tộc đều chấn động. Một loại uy áp phát ra từ huyết mạch trong nháy mắt khiến cho vô số người ở mảnh núi non này quỳ xuống.

"Thủy tổ!"

Đông đảo trưởng lão của Dược Tộc nhìn thấy bóng hình hư ảo kia không khỏi chấn động, tuôn rơi nước mắt. Trên khuôn mặt bắt đầu hiện lên vẻ cuồng nhiệt. Dưới sự dẫn động của huyết mạch, bóng người kia trong lòng bọn họ dường như trở thành thân linh, không thể xâm phạm.

"Đây là tàn hồn của thủy tổ Dược Tộc sao!" Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn thân ảnh kia. Cho dù linh hồn của hắn hiện giờ đạt tới Thiên cảnh đại viên mãn mà vẫn cảm thấy có chút không thở nổi. Chỉ vền vền là một mảnh tàn hồn trải qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi mà còn khủng bố như thế. Vậy thì cường giả Đấu Đế chân chính sẽ mạnh tới mức nào? Đứng ở bên cạnh, thân hình Dược Lão khẽ run rẩy, ánh mắt nhìn hư ảnh bên trong đại trận tràn đầy kính sợ.

Trên bầu trời, ánh mắt Hồn Hư Tử cũng trở nên trịnh trọng. Bóng người kia cho hắn cảm giác áp bách vô cùng mãnh liệt. Dược Tộc đúng là không dễ xử lý như Linh Tộc, Thạch Tộc. Nhưng mặc kệ bọn hắn có giấy dựa thế nào đi chăng nữa thì cũng khó trốn thoát khỏi kết cục đã định sẵn.

"Hi, Dược Đế a..."

Ở bên cạnh Hồn Hư Tử, ánh mắt giống như hắc động của bóng người toàn ngọn lửa đen kia nhìn chằm chằm về phía hư ảnh. Một lát sau, hắn phát ra tiếng than nhẹ không rõ cảm xúc: "Thật đáng tiếc! Cường giả mạnh nhất

năm xưa hiện giờ chỉ còn là một đạo tàn hồn."

"Xin thủy tổ hãy cứu lấy Dược Tộc!" Dược Đan ở giữa không trung quỳ xuống, cung kính nói.

"Dược Tộc!"

Bên trong đại trận, thân ảnh lão giả cúi đầu nỉ non một tiếng. Năm tháng trôi qua làm cho trí nhớ vốn không còn quá nhiều của hắn càng thêm mờ mịt. Nhưng cũng may, hắn vẫn còn trí nhớ về chủng tộc mình tạo ra. Ánh mắt cực kỳ cổ xưa kia chậm rãi nhìn quanh phía dưới, cuối cùng biến thành một câu tự thì thầm. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

"Sao lại suy tàn đến mức này?"

Nghe lão giả hỏi vậy, nét mặt già nua của Dược Đan nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ. Tuy nói hiện giờ không thể so với thời viễn cổ, nhưng hắn làm sao có thể mở mồm giải thích được.

"Đây là... Hư Vô Thôn Viêm ư...!"

Hư ảo lão giả cũng không nói gì thêm với người của Dược Tộc nữa. Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn Hắc Viêm tràn ngập phía chân trời, trong ánh mắt hắn lại hiện lên vẻ mờ mịt. Tay vung lên, hào quang đột nhiên bùng sáng, những hắc viêm đang không ngừng cắn nuốt năng lượng kia trực tiếp bị đánh tan.

"Không có trí nhớ đầy đủ, không có linh hồn đầy đủ, hơi đàn độn, giống như một khô lồi. Một thế hệ Dược Đế lại đi tới tình trạng như thế này. Kệ vậy! Thu lấy tàn hồn của kẻ này cũng bằng mấy trăm vạn linh hồn đầy đủ rồi."

Trên bầu trời, Hư Vô Thôn Viêm nhàn nhạt cười, ngũ khí không có nửa điểm kính sợ. Chỉ thấy hắn vươn ngón tay phủ kín ký hiệu màu đen ra, điềm xuống dưới.

"Oanh!"

Ngón tay Hư Vô Thôn Viêm vừa điềm ra, cả mảnh thiên địa này bắt đầu vỡ vụn. Giữa hắc viêm đầy trời kia, một ngón tay hắc viêm khổng lồ gần

như che lấp cả núi non từ trên trời giáng xuống, hung hăng đè ép đại trận. Không gian quanh đó bị ngón tay kia làm cho tan vỡ.

Nhìn thấy uy thế đó, không ít người sợ hãi, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Hắc chỉ từ trên trời giáng xuống nhưng khi sắp lao vào đại trận thì hư ảnh lão già kia rút cuộc cũng ra tay. Một đực đỉnh có diện tích không kém ngón tay khổng lồ kia liền xuất hiện bên trên đại trận. Xung quanh đực đỉnh trải đầy các hoa văn kỳ dị, hơn nữa nhìn vào thì cảm thấy một cỗ khí tức xa xưa đang trào ra.

"Ong!"

Cự chỉ va chạm thật mạnh vào cự đỉnh tạo ra âm thanh vang vọng cả thiên địa.

"Phốc... phụt!"

Trong tiếng va chạm đáng sợ đó, không ít cường giả có thực lực hơi kém phải hộc máu, thậm chí bị rách màng tai, máu tuôn ra từ hai tai, cực kỳ thâm.

Hai thứ va chạm vào nhau, cự chỉ tán đi còn đực đỉnh cũng trở nên hư ảo rất nhiều. Thậm chí ngay cả thân ảnh lão già kia cũng nhạt hơn một ít, rõ ràng là tiêu hao không ít năng lượng.

"Một tàn hồn thì có thể ngăn bốn tọa đực mây lần đây!" Một kích không có kết quả nhưng Hư Vô Thôn Viêm lại cười nhẹ, ngón tay di động ấn vào hư không. Nhất thời đất rung núi chuyển, rất nhiều cự chỉ từ trên trời giáng xuống, không ngừng đánh vào cự đỉnh.

"Ong...ong...ong...!"

Âm thanh kinh thiên liên tiếp vang lên, phía trên cự đỉnh không ngờ bị đánh nứt mấy chỗ.

"Tất cả tộc nhân của Đực Tộc dồn toàn bộ đấu khí vào đại trận!"

Nhìn thấy Hư Vô Thôn Viêm không hề sợ tàn hồn của thủy tổ, sắc mặt Đực Đan lại thay đổi. Hắn hét lớn rồi phóng ra đấu khí tạo thành một cột

sáng rực rỡ bắn vào trong đại trận. Sau đó, ở xung quanh, vô số cột sáng cũng bắn ra. Nhất thời, cự đỉnh lại trở nên rõ ràng hơn, trực tiếp bay khỏi đại trận, gào thét đánh về phía Hư Vô Thôn Viêm.

Nhìn thấy cự đỉnh bay đến, Hồn Hư Tử biến sắc, vội vàng trốn phía sau Hư Vô Thôn Viêm.

"Người có lực lượng của Dược Tộc, bốn tọa cũng có."

Ngữ khí của Hư Vô Thôn Viêm vẫn bình tĩnh như trước, chỉ thấy tay áo vung lên, toàn bộ Dược giới chợt rung chuyển. Mọi người kinh hãi khi nhìn thấy đoàn hắc viêm ở bên ngoài đại trận không ngừng bốc lên rồi dung nhập vào trong màn lửa hắc viêm tràn ngập ở chân trời kia. Nhất thời vô số tiếng kêu la thảm thiết thể lương vang vọng khắp thiên địa.

"Là những người bình thường của Dược tộc."

Sắc mặt Tiêu Viêm đại biến, những quầng sáng rậm rạp này đều bao bọc lấy mấy bóng người đang điên cuồng giãy dụa. Những người đó đều là người thường của Dược Tộc. Tiêu Viêm có thể thấy rõ, khi bọn họ bị hút vào tầng mây Hắc Viêm kia thì thân thể trong chốc lát đã hóa thành máu loãng rồi bị Hắc Viêm cắn nuốt.

"Thủ đoạn độc ác! Ngay cả những người bình thường này cũng không tha."

Tiêu Viêm nắm chặt tay, trong Dược Giới có đến trăm vạn người thường thể nhưng lúc này đây lại bị Hư Vô Thôn Viêm cắn nuốt hết.

"Hồn Tộc, Dược Tộc chúng ta không đợi trời chung với các ngươi!"

Dược Đan cũng phát hiện kinh biến ở bên ngoài, hai con mắt như muốn nứt ra, tiếng gầm gừ điên cuồng mà oán độc vang vọng lên giữa đất trời.

Hư Vô Thôn Viêm không thèm để ý tới tiếng rít gào kia, bàn tay nắm chặt, một quả huyết cầu tiếp tục ngưng luyện rồi nhanh chóng phình to ra. Bên trong huyết cầu, những người trong Dược Tộc có thể cảm nhận được hương vị quen thuộc.

"Bạo!"

Khi huyết cầu bành trướng đến gần nghìn trượng thì Hư Vô Thôn Viêm vung tay lên, huyết cầu kia bay vùn vụt tới đập mạnh vào cự đỉnh.

Huyết quang che lấp bầu trời, hai tai mọi người giống như điếc tạm thời, chỉ có màu đỏ như máu phủ kín đôi mắt mới làm cho bọn họ hiểu được tràng tàn sát vừa rồi là thật chứ không phải là hư ảo.

"Âm...Âm!"

Năng lượng trùng kích đáng sợ không cách nào tả được từ trên bầu trời điên cuồng thổi quét lan rộng. Mà cự đỉnh xa xưa kia ở lúc tiếp xúc cũng nứt vỡ thành muôn vàn khe nhỏ. Cuối cùng cũng tan rã dưới sự cắn nuốt điên cuồng của Hắc viêm. Năng lượng trùng kích hủy diệt còn lại hung hăng đánh vào đại trận.

"Oành!"

Dưới cuồng phong thổi quét mạnh mẽ kia, đại trận bắt đầu run rẩy. Dòng năng lượng lỏng vốn tràn ngập trong đại trận cũng tiêu tán với tốc độ kinh người.

"Đại trận sắp bị phá rồi!"

Nhìn đại trận càng lúc càng mờ đi, trong lòng mọi người của Dược Tộc cũng lạnh dần. Bọn họ không dự đoán được, đại trận ngưng tụ toàn bộ lực lượng của cả tộc lại vẫn không thể chống lại tồn tại khủng bố kia. Ở chính giữa của đại trận, thân hình hư ảo của lão già mặc áo vải thô kia nhìn thấy cảnh này chỉ khẽ thở dài, giọng nói thảm thì vang lên bên tai của mỗi người.

"Kiếp nạn này, vẫn không thể nào tránh được!"

Thanh âm vừa dứt, thân hình lão giả bay khỏi đại trận, hóa thành một luồng hào quang hư ảo với vận tốc vượt qua ánh sáng, cắt qua tầng mây Hắc viêm, lao vào trong cơ thể của Hư Vô Thôn Viêm.

"Thịnh thịnh!"

Hai bên va chạm với nhau, vền vền chỉ vang lên một tiếng trầm đục nhưng

thân thể Hư Vô Thôn Viêm lại run rẩy kịch liệt. Sau đó hắt hét lên đầy giận dữ: "*Ngươi... Lão quỷ chết tiệt, hãy tiêu tan đi cho ta!*"

Hắc Viêm từ trong cơ thể ùn ùn tuôn ra, một âm thanh nhỏ vang lên giống như tiếng linh hồn vỡ nát. Tiếng động như có như không kia lại làm cho thân thể của toàn bộ người trong Dược tộc cứng ngắc. Bọn họ có thể cảm giác được có thứ gì đó trong huyết mạch đang lặng yên biến mất.

"Thủy tổ...!"

Đôi mắt đỏ vằn của Dược Đan ngưng nhìn về phía không trung, giống như tín ngưỡng vào giờ phút này đã sụp đổ.

"Rắc rắc...!"

Cũng tại lúc mọi người trong Dược Tộc ngây dại thì đại trận kia càng rung chuyển kịch liệt. Cuối cùng, cuời ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, đại trận phát ra tiếng rắc rắc rồi tan vỡ.

"Đại trận bị phá vỡ rồi...!"

-----oOo-----

Chương 1569: Thôn Linh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi đối mặt với lực lượng hủy diệt đánh sâu vào, đại trận bảo vệ của Dược Tộc cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ hóa thành vô số quang điểm rơi xuống. Từng quang điểm nhấp nháy như đom đóm chậm chậm soi rọi lên những khuôn mặt đang dại ra của Trương Mộc

Mặc dù đã dùng hết tất cả lực lượng nhưng vẫn không thể thay đổi kết cục, thân ảnh tựa như thần ma kia vẫn trôi nổi trên bầu trời tỏa ra áp lực khiến cho mọi người cảm giác như bị chôn dưới tột cùng của tuyệt vọng.

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn màn mưa sáng, đầu khí trong cơ thể đã lặng lẽ vận chuyển. Hắc quang chọt lóe lên bên cạnh Tiêu Viêm, Bắc Vương lại xuất hiện lần nữa, hắt hơi lùi lại đứng chung với Dược Lão.

Lúc này đây chính là hoàn cảnh nguy hiểm nhất bao năm qua mà hấn gặp phải, đối với thiên la địa võng mà Hôn Tộc bố trí thì hấn cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể xông ra.

Dược Lão thu hồi ánh mắt, hai mắt thoảng có chút ươn ướt. Mặc dù lão không có tình cảm nhiều với Dược Tộc nhưng hư ảnh kia lại là tồn tại như thần linh trong lòng bất cứ người nào, phàm là người có huyết mạch của Dược Tộc trong khoảnh khắc đó đều cảm giác được dường như đã mất đi một cái gì đó rất đặc biệt.

"Nếu sự việc trở nên xấu thì con hãy đi trước đi! Thiên Phủ Liên Minh không thể không có con, hơn nữa con còn phải cứu phụ thân nữa đó!"
Dược Lão khàn khàn.

Sắc mặt Tiêu Viêm khẽ biến, hấn im lặng nhưng ánh mắt trở nên kiên quyết.

"Lão sư yên tâm..."

Lại lâm vào trầm mặc, Tiêu Viêm nhẹ đáp một câu nhưng mọi người cũng không rõ hai từ *"yên tâm"* trong lời nói của gã là như thế nào nữa.

Trong lúc mọi người đang chú mục vào mình, Dược Đan đang trên không trung từ từ đứng thẳng thân mình, khi đạo tàn hồn biến mất thì trong lòng hấn cũng mất mát rất lớn. Nhưng với chức vị là tộc trưởng nên hấn phải nhanh chóng đè nén cảm xúc xuống rồi phát ra âm thanh trầm thấp vang vọng trong tai mỗi người Dược Tộc.

"Tất cả người Dược Tộc nghe đây, hiện tại là lúc sinh tử tồn vong của tộc ta. Mà hiện tại chỉ có một con đường duy nhất chính là bảo tồn huyết mạch!"

"Tất cả trưởng lão, theo ta ra tay!!"

Cùng với Dược Đan hạ lệnh thì bên trong núi non có vô số thân ảnh bay vút ra, trong đó không chỉ có trưởng lão Dược Tộc mà còn có cả những người trẻ tuổi cũng đi theo. Bọn họ hiểu được nếu không vượt qua kiếp nạn này, Dược Tộc sẽ mau chóng biến mất trong lịch sử. Dược Tộc là gốc rễ của bọn họ, nếu mất đi gốc rễ bảo bọc bọn họ sẽ phải trôi dạt khắp nơi, tất cả nhưng vinh quang kiêu ngạo bấy lâu nay sẽ mai một chẳng còn.

"Sát!"

Nhìn vô số bóng người đang vọt lên cao, thân thể Dược Đan cũng không kìm được sự run rẩy. Đấu khí ngập trời, không hề giữ lại một chút nào ở cơ thể mà bạo phóng ra bên ngoài, cuối cùng hợp lại với nhau thành một dải thất luyện đấu khí (đấu khí bảy màu) dài chừng nghìn trượng xé toạt không khí. Mà mục tiêu của nó phóng tới chính là Hư Vô Thôn Viêm đang bùng cháy trên bầu trời kia.

"Vèo vèo!"

Sau khi luồng thất luyện đấu khí nghìn trượng kia phóng đi, vô số cỗ đấu khí nhiều màu cũng phóng ra đánh tới Hư Vô Thôn Viêm, mang theo sự kiên quyết thấy chết không sờn, hy sinh vì nghĩa.

Tiên Viêm nhìn luồng sáng đấu khí che lấp bầu trời với ánh mắt ngưng trọng, uy thế phản kích này thật kinh người, không hổ là Dược Tộc. Nhưng mà đối thủ lại quá mức khủng bố, dựa theo hấn dự đoán thì bản thể của Hư Vô Thôn Viêm đã đạt tới bát tinh, thậm chí là cửu tinh Đấu Thánh, nếu không thì cũng không thể nào đánh tan đại trận của Dược Tộc và tiêu diệt tàn hồn của Dược Đế.

"Lực lượng của Hồn Tộc đạt tới trình độ thế này khó trách có thể không một tiếng động mà tiêu diệt Linh Tộc và Thạch Tộc..." Tiên Viêm nắm tay thật chặt, lần này xuất hiện chỉ có Hư Vô Thôn Viêm mà thôi, còn vị tộc trưởng thần bí kia vẫn không hiện thân. Có lẽ hấn đề phòng Cổ Tộc phát hiện, dù vậy có thể bức Dược Tộc đến tình trạng này, lực lượng ẩn tàng của Hồn Tộc cũng làm cho người ta kinh hãi. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Trên bầu trời, Hồn Hư Tử nhìn luồng đấu khí thất luyện đó cũng phải thay đổi sắc mặt. Thế công bậc này dù hấn dính một tý cũng bị thương nặng, dù sao đây gần như là một kích hội tụ sức mạch của toàn bộ Dược Tộc.

Ở bên cạnh Hồn Hư Tử, Hư Vô Thôn Viêm cũng hiện lên vẻ dao động trong ánh mắt đen như hắc động, hiển nhiên hấn cũng không dám khinh thường một kích hợp lực kia.

Cỗ Hắc Viêm hình bàn tay một lần nữa vươn ra, sau đó nhanh như chớp

kết từng đạo ẩn quyết, nhất thời Hắc Viêm kịch liệt bốc lên rồi hội tụ phía sau Hư Vô Thôn Viêm tạo thành một hắc động xoáy lốc chùng mảy vạn trọng. Lực hút cường đại phô thiên cái địa cũng nhanh chóng hình thành.

"Bang bang!"

Lực hút đáng sợ làm cho mọi thứ đều bị bay lên, thậm chí mặt đất cũng bị nứt ra tung tóe tạo thành những vết thương chằng chịt khắp vùng địa vực sâu hàng nghìn trọng.

"Vèo vèo vèo!"

Từng đạo đầu khí thất luyện cũng cuộn cuộn không ngừng bay vào bên trong lốc xoáy đen ngòm, trong đó vang lên những tiếng nổ trầm thấp. Ở trong hắc động hình thành những vụ bùng nổ, thậm chí là dao động kịch liệt. Mà mỗi khi lốc xoáy dao động thì thân thể Hư Vô Thôn Viêm không ngừng nổ ra những chùm lửa, hắn cũng phải lùi lại hơn mười bước. Hồn Hư Tử ở bên cạnh thấy thế liền sợ hãi xanh mặt.

"Dược Tộc quả nhiên khó thu thập, lúc trước là Dược Đế tàn hồn, sau khi đánh bại xong lại là công kích ngưng tụ từ toàn bộ tộc nhân. Cường đại như đại nhân cũng bị đẩy lùi rồi!!"

Ánh mắt Hồn Hư Tử lại lóe sáng khi thấy thân hình Hư Vô Thôn Viêm lại một lần nữa củng cố lại, nhưng Hắc Viêm xung quanh thân thể cũng đã nhạt đi nhiều. Xem ra hắn cũng không dễ chịu gì khi tiếp đòn phản kháng liều chết kia.

"Dược Tộc quả không sai, so với Linh Tộc và Thạch Tộc đúng là mạnh hơn không ít. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ có một kết cục mà thôi!"

Sau khi ổn định thân hình, Hư Vô Thôn Viêm cúi đầu nhìn xuống phía dưới, một giọng nói già nua chậm chậm vang lên.

Cùng với thanh âm khàn khàn, lão tung ra một vật hình trứng. Từ trên bầu trời Hắc Viêm phát ra những đạo huyết quang chậm chậm dung nhập vào trong quả trứng đó.

"Phanh! Phanh!"

Khi luồng huyết quang tiến vào, quả trứng Hắc Viêm đột nhiên nổ mạnh, tức thì những tiếng thét cao vút, thể lương bỗng chốc vang vọng khắp bầu trời. Hắc Viêm bỗng từ trên trời vội trút xuống vùng núi non bên dưới như mưa rào.

Nhìn Hắc Viêm rơi xuống dày đặc, mọi người đang đứng dưới cơn mưa kia liền biến sắc, họ vội vàng vận chuyển đấu khí nhưng chưa kịp hoàn thành thì chợt hắc mang lóe lên, họ cảm giác trước ngực tê rần, khi cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước ngực mình đã thêm một lỗ lớn từ khi nào, máu tươi kèm theo nội tạng bị trút xuống khỏi thân mình.

"Đây là cái quái gì vậy?"

Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn mưa Hắc Viêm, hắn vươn tay bắt lấy một đạo. Những thứ nào có hình thể giống với nhân loại nhưng ánh mắt đỏ tươi và đôi tay như lưỡi dao cho thấy chúng khác biệt rất lớn với nhân loại.

"Mấy thứ này có thể cắn nuốt thân thể và đấu khí!" Dược Lão kêu lên thất thanh, ở dưới chân lão có thêm mấy người nổ tung thành một đồng máu thịt đen sì.

Nhìn về phía đại quân sinh vật Hắc Viêm đang rơi xuống, khắp trận tuyến lâm vào hỗn loạn kịch liệt. Chiến đấu lập tức bùng nổ, những tiếng kêu thể lương thảm thiết không ngừng vang lên. Máu tươi thấm hồng đại địa.

Dược Đan giữa không trung nhìn mảnh hỗn loạn phía dưới liền tối sầm mặt, hắn vung áo bào lên, đấu khí khùng bố tràn đầy sự bùng nổ trực tiếp phóng tới thân thể mấy trăm con sinh vật Hắc Viêm làm chúng nổ ra, sau đó hắn cong tay ngoắc một cái bắt một con sinh vật kỳ lạ đó lại nghiên cứu một hồi, chợt đồng tử co rút lại, hắn hít sâu một cái.

"Thôn Linh Tộc! Tại sao chủng tộc này còn tồn tại? Không phải chúng bị tiêu diệt hoàn toàn ở thời kỳ viễn cổ rồi sao?"

"Thôn Linh Tộc?"

Khi nghe tiếng thốt đầy sợ hãi của Dược Đan, Tiêu Viêm nhíu mày rồi nghi hoặc hỏi lại. Hắn cùng với Dược Lão liếc nhau rồi cùng nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương, hiển nhiên là họ không biết đến chủng tộc này.

"Ha ha, không hổ là tộc trưởng Dược Tộc, ngươi đã biết vì sao Hồn Tộc phải ra tay với các ngươi chưa?" Hồn Hư Tử cười nhẹ nhìn Dược Đan với ánh mắt rất âm trầm.

"Khó trách, khó trách, sau thời viễn cổ thì những chủng tộc cổ càng ngày càng xuống dốc, chỉ có Hồn Tộc ngươi vẫn trường tồn như trước!"

Dược Đan kinh hãi nhìn Hư Vô Thôn Viêm trên bầu trời như phát hiện ra cái gì đó cực kỳ đáng sợ. Nhưng sau đó hắn nhanh chóng bay xuống phía dưới, tay áo huy động, hơn mười người trẻ tuổi Dược Tộc bị hắn nắm trong tay. Sau đó hắn quát to: "*Dược Tộc trưởng lão, tự bạo, hủy không gian. Chúng ta có thể chết nhưng phải lưu lại dược mầm móng huyết mạch Dược Tộc!*"

Nghe Dược Đan thốt lên những lời như tan nát cõi lòng đó, không ít cường giả Dược Tộc ở trên bầu trời không tìm được mà run rẩy, khuôn mặt họ hiện lên vẻ bi thương và kiên quyết, ở trong tộc, việc hy sinh bản thân để bảo tồn huyết mạch là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bọn họ không do dự thực hiện!"

Cùng thời khắc đó, Tiêu Viêm cũng hít sâu một hơi rồi ôm lấy cánh tay Dược Lão, ánh mắt sáng rực quyết tâm. Đến lúc rồi!

-----oOo-----

Chương 1570: Diệt tộc chi chiến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đông đảo cường giả Dược tộc trên bầu trời đột nhiên bộc phát ra từng chùm ánh sáng trắng bóng như ngọc. Hiện tại, đầu khí trong cơ thể bọn họ trở nên cuồng bạo!

"Đúng là phải tự bạo rồi!!"

Thấy vậy, sắc mặt Hồn Hư Tử cũng thay đổi, nhiều cường giả như vậy tự bạo thì cho dù là phong gian phong ấn cũng có thể xé mở vết nứt. Bất quá, Hư Vô Thôn Viêm ở phía sau đã biến thành vô số Thôn Linh, không thể

không ra tay quấy nhiễu.

"Hừ! Muốn từ trong tay Hồn tộc ta chạy trốn! Không dễ dàng như vậy đâu...!"

Ánh mắt âm trầm, Hồn Hư Tử nhanh chóng lấy từ trong nạp giới ra một quyển trục bốc lên làn mờ Hắc Viêm. Sau đó lão liền xé ra, Hắc Viêm nhất thời khởi động hóa thành một con đường bằng lửa. Trong đó lại có mấy thân ảnh nhanh chóng vọt ra, xuất hiện tại trên bầu trời đầy sự hỗn loạn này.

"Ha ha! Dược Đan! Không ngờ lần chúng ta gặp lại thì ngươi lại ở trong cục diện này..."

Theo những bóng đen xuất hiện là một cỗ âm thanh lạnh lẽo âm trầm, vang vọng trên bầu trời. Uy thế như vậy làm cho mọi lòng người đang trong hiểm cảnh càng trầm xuống. Cường giả Hồn tộc rốt cục xuất động rồi!

Động tĩnh trên bầu trời cũng được Dược Đan phát hiện. Vội ngẩng đầu, ánh mắt lão dừng lại trên từng hắc ảnh kia. Trong đó, có hai lão giả lẳng không mà đứng, vẻ mặt hai người đầy mỉm cười nhìn ông. Trong nụ cười tràn ngập lạnh lẽo.

"Hồn Kính, Hồn Diễm... Hồn Tộc bốn vị Ma Thánh! Một lần lại xuất đến hai người. Hồn tộc các ngươi thật để mắt Dược tộc ta a!"

Nghe được âm thanh oán độc trầm thấp của Dược Đan, vị lão giả kia chỉ âm thầm cười.

"Dược Đan! Luyện dược thuật của Dược tộc đối với Hồn tộc ta có chút tác dụng! Nếu ngươi đáp ứng trở thành tộc phụ thuộc cho Hồn tộc, có lẽ còn có thể bảo tồn huyết mạch..."

"Ta Dược tộc dù chảy đến giọt máu cuối cùng, cũng sẽ không sống tạm bợ dưới Hồn tộc..." Dược Đan điềm nhiên nói. Thân là người của Dược tộc, bọn họ có tôn nghiêm của mình. Trở thành một tộc bị phụ thuộc, chắc chắn sẽ không một ai chấp nhận!

"Một khi đã như vậy! Giết! Giết hết...!!!"

Nghe được Dược Đan trả lời như vậy, vị lão giả cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bàn tay vung lên, nhẹ giọng nói: "*Không lưu kẻ sống!*"

"Đạ!"

Nghe vậy, đông đảo cường giả Hồn tộc phía sau hai người nhất thời nổi lên hung quang, nhe răng cười lên! Bàn bạc đấu khí cuồng bạo, bao trùm trời đất hướng phía dưới lao đi...

"Bạo..."

Nhìn cường giả Hồn tộc đánh tới, một trưởng lão Dược tộc trên quảng trường đột nhiên bạo phát ánh sáng chói mắt, một cỗ cực đoan cuồng bạo năng lượng từ trên bầu trời điên cuồng nổ tung. Một ít cường giả Hồn tộc đứng mũi chịu sào trực tiếp bị sóng năng lượng chấn cho hộc máu bay lui. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Bạo! Bạo! Bạo...!"

Sau khi cường giả Dược tộc thứ nhất tự bạo, phảng phất như máu huyết của đông đảo tộc nhân Dược tộc bị đốt lên sôi trào. Lập tức ánh sáng chói mắt từ nội thể của không ít nội thể các cường giả Dược tộc bộc phát, cuối cùng tựa như sao băng xẹt qua chân trời, sau đó ngay tại chỗ tự bạo ra.

"Rầm rầm...!"

Trong nháy mắt, phong bạo hủy diệt đáng sợ cuốn thiên núi non trùng điệp trở thành bình địa. Từng cái khe như vực sâu mấy ngàn trượng được tạo ra, lan tràn như mạng nhện cuốn về tứ phía. Với tập trung tự bạo đáng sợ như vậy đánh phá, không gian phong tỏa kìm mít cũng lần nữa vụn vẹo, mơ hồ xuất hiện những vết nứt thật nhỏ.

"Tiếp tục..!"

Nhìn thấy không gian đã có chút biến hóa, Dược Đan cũng có chút kinh hi. Chẳng qua, trong chút vui mừng lại là vô tận bi ai. Ai có thể nghĩ đến, ở đây một ngày trước là một mảnh đất ôn hòa, song hiện tại, mấy trăm vạn thậm chí mấy ngàn vạn hậu đại bị hủy, tộc nhân lại chết thảm trọng. Nguy cơ diệt tộc đã bao phủ trên đỉnh đầu, bọn họ duy nhất chỉ có cách tự bạo, dùng cách này để lưu cho huyết mạch có thể kéo dài...

Nghe được tiếng quát của lão, không ít cường giả Dược tộc không chút do dự lựa chọn tự bạo đấu khí trong cơ thể...

"Hừ...!"

Một tiếng hừ lạnh từ Hồn Kính, tay áo huy động, hắc khí tràn ra ngập trời đất hóa thành một bàn tay khổng lồ, ôm theo một vùng có đông đảo cường giả Dược tộc tự bạo đẩy ra rất xa. Như vậy, lần tự bạo này của cường giả Dược tộc trở thành hi sinh vô dụng.

"Vạn Hỏa...!"

Nhìn thấy Hồn Kính ra tay, Dược Đan cũng hét lên...

Cách đó không xa, Vạn Hỏa với một thân tràn đầy máu tanh nghe được tiếng quát của Dược Đan, thân hình trực tiếp vọt mạnh lên. Phía sau cũng có mấy vị Dược tộc trưởng lão có thực lực cực mạnh cũng vọt theo. Đấu khí trong thân thể bọn họ cũng sôi trào lên, mà nhờ đấu khí sôi trào, khí tức trên thân bọn họ cũng tăng vọt. Đây là lần chiến đấu cuối cùng của bọn họ... (Dg: Thật là hào hùng)

Vì bảo vệ tộc nhân mà chiến..!

"Ta tới ngăn bọn họ là xong..."

Nhìn thấy đám người Vạn Hỏa sử dụng bí pháp làm đấu khí sôi trào, khí tức tăng mạnh, Hồn Hư Tử cười lạnh, thân hình vừa động liền xuất hiện ở trước mặt Vạn Hỏa trưởng lão. Vung tay, Hắc Viêm bắt đầu khởi động, bằng thực lực một người liền mang đám người Vạn Hỏa tiến nhập chiến đồ.

Nhìn tràng chiến đấu bi tráng thảm thiết, nắm tay Tiêu Viêm cũng gắt gao nắm chặt. Đây là Diệt tộc chi chiến sao? Năm đó Tiêu tộc chỉ sợ cũng là bộ dáng như thế này sao? Vì kéo dài huyết mạch, dùng hết tất cả có thể. Mặc dù là tự bạo cũng không oán không hối. Tại thời điểm này, ân oán cá nhân đã sớm tiêu tán, đã từng có khoảng cách tộc nhân cũng có thể dùng tự bạo để bảo vệ đối phương...

"Hồn tộc chết tiệt..."

Nhìn thấy ngay cả đám người Vạn Hỏa trưởng lão cũng bị người chế trụ, ánh mắt Dược Đan càng ngày càng đỏ, ánh mắt của lão đảo quanh bốn phía. Đột nhiên ngưng lại trên người Tiêu Viêm cách đó không xa, lập tức thân hình vừa động liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, tay áo vung lên, hơn mười thân ảnh tộc nhân Dược tộc cũng xuất hiện bên cạnh hắn. Những người này, Tiêu Viêm cũng có chút quen mắt, bởi vì những người này đều là người trẻ tuổi có thành tích tốt trên Dược điền.

"Tiêu Viêm! Cường giả Dược tộc ta tự bạo xé rách không gian vết nứt cho các ngươi cơ hội chạy trốn. Lão phu cũng chưa bao giờ cầu người khác, nhưng lúc này đây, lão phu cầu người giúp Dược tộc ta bảo tồn một tia huyết mạch!"

Dược Đan đỏ mắt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, thanh âm dồn dập mà nhanh chóng nói. Cách đó không xa, Thần Nông lão nhân cùng lão quan hệ không tệ nhưng lão lại không lựa chọn. Bởi vì trong tối tăm mịt mờ cảm giác nói cho lão biết, muốn kéo dài huyết mạch, chỉ có Tiêu Viêm mới có thể giúp hắn. Hiện tại, lão đã không còn đường lựa chọn, vì bảo tồn một tia huyết mạch chủng tộc, cho dù tự bạo lão cũng can tâm tình nguyện.

Thình lình xảy ra biến cố cũng làm cho Tiêu Viêm cả kinh, nhìn hai mắt màu đỏ của Dược Đan, trong lòng hắn có chút cảm khái. Bất kể như thế nào, lão cũng là một người tộc trưởng hợp cách. Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm nhìn về Dược lão, ánh mắt Dược lão đã có chút ướt, bất quá lại không có nói gì.

"Tộc trưởng! Để ta lưu lại! Cùng bọn chó này liều mạng!"

Huyết lệ đã chảy trên mặt Dược Thiên, hắn tận mắt nhìn phụ thân của hắn bị vài tên Hồn tộc vây công bỏ mình. Hiện tại, hắn chỉ còn một điều suy nghĩ là làm thế nào giết người của Hồn tộc nhiều hơn nữa, vì phụ thân báo thù...

"Ba...!"

Dược Thiên vừa nói xong thì một cái tát hung hăng quất trên mặt hắn, Dược Đan dữ tợn nhìn hắn quát gầm lên như dã thú...

"Phế vật các ngươi lưu lại có lợi ích gì? Vô số tộc nhân liều mạng tự bạo,

cho các người cơ hội chạy trốn. Các người không thể để cho bọn họ thất vọng..."

Dược Thiên che mặt sưng to, cắn chặt môi, máu tươi không ngừng tóe ra theo khóe miệng. Bên cạnh hắn, như là nữ thần trong thanh niên Dược tộc – Dược Linh cũng khuôn mặt thanh lệ đầy nước. Trải qua biến cố hôm nay, bọn họ mới hiểu được, nguyên lai trước kia bọn họ chỉ là những đóa hoa được che chở dưới mái ấm Dược tộc tộc nhân mà thôi...

"Tất cả phải nghe theo bất kỳ lời nói nào của Tiêu Viêm. Vì kéo dài Dược tộc huyết mạch, cho dù là muốn các người chết, các người đều phải làm!"

Tiêu Viêm thở dài một tiếng. Tự nhiên vác một gánh nặng không giải thích được. Tiêu tộc hắn cũng chưa chú ý đến được, lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy a. Bất quá hiện tại cần Dược tộc lực lượng xé rách không gian phong ấn. Cho nên không thể không đáp ứng a.

"Dược Đan tộc trưởng, ta sẽ hết sức!"

"Lão gia hỏa! Lão phu sẽ hết sức tương trợ...! Vừa bay đến, Thần Nông lão nhân khẽ thở dài nói.

"Chuẩn bị! Ta sẽ ngăn cản lại Hồn Kính, Hồn Diễm. Các trưởng lão còn lại sẽ giúp các người xé rách không gian."

Dược Đan khẽ lau vết máu trên mặt, khóe mắt đảo qua đám người Dược Thiên, thần sắc rất là bình tĩnh. Cuối cũng cứ nhiên lại cười lên, chân đạp mạnh trên mặt đất mà lướt đi. Đấu khí trong cơ thể sôi trào, cuối cùng như một sao băng xinh đẹp hướng Hồn Kính, Hồn Diễm vọt tới.

"Khốn kiếp thật, tên này điên rồi..!"

Nhìn thấy Dược Đan liều mạng đánh đến, sắc mặt hai người Hồn Đan, Hồn Kính nhất thời phát lạnh, đồng thời ra tay khiến cho thiên địa biến sắc.

Bạo! Bạo! Bạo!

Theo Dược Đan lâm vào cuộc chiến thảm thiết với hai người Hồn Kính, đông đảo trưởng lão Dược tộc lần nữa lao ra, sau đó cũng tại một nơi trong

không gian, đồng loạt tự bạo.

Rầm rầm! Oanh..!

Cùng với không gian run rẩy, một mảnh không gian kia vặn vẹo càng ngày càng kịch liệt, một tia Hắc Viêm phù vân từ trong không gian thẩm thấu ra. Cuối cùng, dưới các loại năng lượng cuồng bạo đánh sâu vào mà bạo liệt ra.

"Đi!"

Tại khi Hắc Viêm phù vân vỡ tan, ngọn lửa màu hồng phân tử trong thân thể Tiêu Viêm tuôn mạnh ra, một cái lồng bằng lửa ngưng tụ mang theo hơn mười người Dược Thiên Dược Linh bọc lại. Ở phía sau, Bắc Vương cũng bảo vệ lấy Dược lão. Đoàn người thi triển tốc độ đến mức tận cùng, nhanh như tia chớp hướng phía có Hắc Viêm phù vân vỡ ra vọt nhanh tới!

-----oOo-----

Chương 1571: Xin tí lửa!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm... Ầm!!

Sấm sét nổ vang liên miên không dứt trong không gian, mỗi một tiếng nổ đại diện cho một vị cường giả trong Dược Tộc đã nổ tan xương nát thịt. Dưới sự tấn công của năng lượng cuồng bạo này, cho dù là linh hồn cũng không thể sót lại...

Đoàn người Tiêu Viêm thi triển tốc độ tối đa, điên cuồng lao về khu vực có nhiều tiếng nổ tự bạo nhất. Nơi đó phong ấn đã bị nổ tung, xuất hiện khe nứt không gian, có cơ may trốn thoát. Đi sau đám người Tiêu Viêm là những cường giả từ thế lực khác, bọn họ hiểu, trong hoàn cảnh hỗn loạn này, nếu chỉ dựa vào thực lực tự thân thì không thể nào chạy trốn được.

Bất quá mục tiêu của Hồn tộc là tàn sát tất cả sinh linh trong Dược giới, cho nên không thể nào dễ dàng cho đám người Tiêu Viêm chạy thoát. Khi bọn họ vừa đi chuyên thì vô số sinh vật thôn linh, cùng cường giả trong

hồn tộc lập tức lao tới bao vây cả bọn.

Nhìn vô số người lao tới từ bốn phương tám hướng, sắc mặt Tiêu Viêm cũng hơi đổi, nhưng vừa định ra tay thì Thần Nông lão nhân phía sau đã giơ cây đước thảo quả trượng lên, nhất thời biển lửa lục sắc hóa thành vô số cây đại thụ to lớn, những cây đó bắt đầu quán lấy những bóng người đang lao tới, như dây leo vậy.

Có Thần Nông lão nhân ra tay giúp đỡ, Tiêu Viêm khẽ thở ra nhẹ nhõm, mang theo đám người Dược Lão, Dược Thiên lại tăng tốc.

"Hừ Vô đại nhân, mau ngăn tên Tiêu Viêm kia lại! Hắn đang giữ trong tay một khối Đà Xá Cổ Đế Ngọc!"

Nhìn đám người Tiêu Viêm đang cật lực lao đi, hơn nữa khoảng cách tới khe nứt kia càng lúc càng gần, Hồn Hư Tử vốn đang dây dưa với đám người Vạn Hỏa trưởng lão vội vàng hô lên.

"Hừ, ngươi nghĩ bốn tọa có ba đầu sáu tay chắc..."

Nghe được tiếng quát của Hồn Hư Tử, Hư Vô Thôn Viêm khẽ hừ lạnh, thanh âm có vẻ không vui.

Nghe vậy Hồn Hư Tử xấu hổ cười cười, Hư Vô Thôn Viêm mặc dù là người có thực lực mạnh nhất tại đây, nhưng hắn vừa phải phân thần củng cố phong ấn trong không gian, lúc trước khi đại chiến còn bị tàn hồn Dược Đế đả thương, giờ còn phân thân thành vô số Thôn Linh, làm gì còn năng lực quản việc khác nữa?

"Vậy thì giao cho lão phu! Hồn Kính, lão quỷ Dược Đan này giao cho ngươi. Lực lượng của một mình ngươi mà muốn ngăn cản hai chúng ta à, đúng là nằm mơ nói mộng..."

Trên bầu trời, một trong Tứ Thánh Ma của Hồn Tộc - Hồn Diễm cười lạnh, ánh mắt trào phúng liếc về Dược Đan đang điên cuồng tấn công. Tàn ảnh lão khẽ lóe lên đã thoát ly vòng chiến, sau đó tựa như điều hâu bay tới đám người Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, hắc hắc, cái tên này cũng không xa lạ với lão phu. Bên trong Hồn Tộc có không ít lời đồn về ngươi, nếu không phải trong tộc có nhiệm

vụ quan trọng thì lão phu đã sớm đi bắt người rồi. Nhiều năm qua, người có thể làm cho Hồn Tộc ta liên tiếp kinh ngạc như vậy chỉ có mình người mà thôi!"

Tốc độ của Hồn Diễm cực kỳ khủng bố, cơ hồ vừa dứt tiếng đã xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Viêm, nở một nụ cười lạnh.

Nhìn kẻ địch nguy hiểm chắn đường, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống. Thực lực Hồn Diễm này cực kỳ khủng bố, theo như sự cảm ứng của hắn thì tên này ít nhất đã đến mức Thất tinh Đấu Thánh hậu kỳ. So với Dược Đan đã mạnh hơn không ít.

"Sinh Linh Chi Diễm!"

Sắc mặt Thần Nông lão nhân phía sau nhìn thấy Hồn Diễm cũng hơi biến đổi, nhưng sau đó lão liền lập tức ra tay. Biển lửa màu lục sắc chợt ngưng tụ, hóa thành một cự thú hỏa diễm cao lớn, lao tới Hồn Diễm.

"Sinh Linh Chi Diễm, ha ha, lão phu đối với nó cũng khá hứng thú đây. Chờ sau khi bắt được người, thì Sinh Linh Chi Diễm này liền thuộc về ta rồi..."

Liếc mắt về cự thú đang lao tới kia, Hồn Diễm chỉ khẽ cười, bàn tay chợt nắm chặt lại, một luồng đấu khí to lớn ngưng tụ lại, hóa thành một cự chưởng đánh thẳng tới cự thú kia. Chỉ một chưởng liền đánh nát cự thú, khí thế vẫn không hề suy giảm mà còn chộp tới đám người Tiêu Viêm.

"Sức chiến đấu của Sinh Linh Chi Diễm đích xác không được...!!"

Nhìn thấy hiệu quả công kích của Sinh Linh Chi Diễm, Thần Nông lão nhân không nhịn được cười khổ, nhìn thấy cự chưởng kia giáng xuống liền vội vàng né tránh.

"Vút!!!"

Cự chưởng lao tới, đám người Tiêu Viêm chợt tăng tốc né tránh trong gang tấc, nhưng những người phía sau lại không may mắn như vậy. Dưới cự chưởng, tuy có một vị nhất tinh Đấu Thánh chống đỡ, nhưng vẫn hồng mắt, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một màn huyết vụ.

Đối với tiếng kêu thảm thiết từ phía sau, Tiêu Viêm cũng không rảnh để phân tâm. Ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn về Hồn Diễm-người đang đứng ở vị trí phong ấn bị xé rách. Nói cách khác, muốn thoát ra phong ấn, thì phải hạ được lão gia hỏa này. Nhưng muốn hạ được một cường giả đạt đến Thất Tinh Đẩu Thánh Hậu Kỳ đỉnh phong, đối với Tiêu Viêm hiện tại vẫn khó khăn không nhỏ.

"Bắc Vương!"

Ánh mắt Tiêu Viêm lóe lên, tay hắn vẫy về đám người Dược Lão đang đứng. Chợt động, Bắc Vương đang đứng im phía sau hắn đột nhiên hóa thành một luồng hắc quang bắn tới Hồn Diễm, liền bao lấy lão ta.

"Hử? Đây không phải là khôi lỗi sao?"

Nhìn về thế công sắc bén của Bắc Vương, Hồn Diễm kinh ngạc thốt. Khôi lỗi có sức chiến đấu mạnh mẽ, hành động lưu loát như vậy đến hắn cũng rất hiếm gặp.

"Tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là khôi lỗi thôi."

Kinh ngạc nhưng Hồn Diễm vẫn không hề lùi lại, đấu khí hùng hồn bắt đầu ngưng tụ, bàn tay hóa thành một cự chưởng khổng lồ lớn đến mấy trăm trượng, dễ dàng tiếp lấy những đòn tấn công của Bắc Vương. Đôi lúc còn chân bay Bắc Vương, thân thể cứng rắn đã xuất hiện vết nứt, thậm chí đôi chỗ còn bị lõm xuống. Với thực lực Bắc Vương mà chống lại cường giả Thất Tinh Đẩu Thánh Hậu Kỳ đỉnh phong đúng là vẫn còn rất gian nan.

"Tiểu Y!"

Trong lúc Bắc Vương liền chết ngăn Hồn Diễm lại, Tiêu Viêm kêu lên một tiếng, linh hồn Tiểu Y nhanh chóng bay ra, dung hợp cùng linh hồn Tiêu Viêm. Theo sự dung hợp của hai người, Tịnh Liên Yêu Hỏa nhất thời tràn ngập thân thể Tiêu Viêm, hắn một lần nữa trở nên trong suốt như bạch ngọc, thậm chí ngay cả xương cốt, nội tạng đều có màu trắng hồng.

Hủy Diệt Hỏa Thể, vừa ra tay hắn đã dùng ngay đến chiêu có khả năng công kích mạnh nhất. Tiêu Viêm hiểu được, đối với loại cường giả này thì công kích tầm thường cơ bản là vô dụng.

"Hủy Diệt Hỏa Liên!"

Hỏa thể vừa hình thành, bàn tay Tiêu Viêm liền nắm mạnh, năm loại dị hỏa bất đồng nhất thời ngưng tụ, tạo thành một cơn lốc xoáy giao hòa, cuối cùng biến thành một đóa hỏa liên ngũ sắc. Hỏa liên vừa thành hình đã tỏa ra một khí thể hủy diệt hung hung bạo.

"Đi..."

Hỏa Liên vừa ngưng tụ, cánh tay Tiêu Viêm đã vung lên phóng ra đóa Hỏa Liên như một tia chớp, va tới Hồn Diễm cách đó không xa.

Ầm...!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên chấn động khắp bầu trời, cơn lốc lửa hủy diệt lan tỏa khắp nơi. Phàm là Thôn Linh nào đến gần cơn gió lốc ấy trong vòng mấy trăm trượng, đều bị thiêu đốt thành than sau đó bốc hơi biến mất.

"Hừ, quả nhiên còn có chút thủ đoạn. Bất quá nếu đây là con bài tẩy của ngươi, vậy ngoan ngoãn đem Đà Xá Cổ Đế Ngọc giao ra đây, lão phu còn có thể cho ngươi chết không đau đớn!"

Cơn lốc lửa đỏ quét ngang cả thiên địa, nhưng tiếng nói lạnh như băng của Hồn Diễm vẫn chậm rãi vang lên từ trong cơn lốc. Nhìn vào, mọi người chỉ thấy tuy bên trong cơn lốc, có vô số hắc khí ngăn chặn cơn lốc, mà giữa đám hắc khí đó là Hồn Diễm đang tiêu sái lơ lửng trên không, y phục lão bay phấp phới, khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo.

Nhìn thấy Hồn Diễm không hề bị tổn thương gì, mặt Tiêu Viêm hơi biến sắc. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng cả hủy diệt hỏa thể lẫn hủy diệt hỏa liên, không ngờ như vậy cũng không đủ thương được Hồn Diễm, Thất Tinh Đấu Thánh hậu kỳ quả nhiên vô cùng khủng bố.

"Khí tức của lão gia hỏa kia có chút không ổn định, xem ra một kích vừa rồi đã tạo cho hắn một ít thương tổn, nhưng muốn làm hắn bị thương nặng, còn chưa đủ..."

Thần Nông lão nhân trầm trọng thốt.

"Tiêu Viêm, chúng ta phải mau chóng thoát thân, bằng không một khi cường giả trong Dược Tộc chết hết, chúng ta cũng khó trốn!"

Dược Lão trầm giọng.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về Hồn Diễm nơi xa đang cười lạnh, đột nhiên thở dài, trầm giọng:

"Thần Nông tiên bối, Dược Thiên, hai vị mau đem dị hỏa tạm thời chuyển qua ta!"

Nghe vậy, Thần Nông lão nhân cùng Dược Thiên hơi ngẩn người, nhưng cũng không hỏi nhiều. Thần Nông lão nhân vốn có tính tình rộng rãi, bàn tay vung lên thì dược liệu quái trượng đã rơi vào tay Tiêu Viêm, Dược Thiên cũng chỉ hơi chần chờ, rồi nhanh chóng phun ra một ngọn lửa thâm đen, bên trong ngọn lửa mơ hồ nhìn thấy một con cự quy, đó chính là dị hỏa bài dang thứ mười ba trong dị hỏa bảng- Quy Linh Địa Hỏa.

Tiêu Viêm một tay nắm quái trượng, một tay giữ Quy Linh Địa Hỏa, thân thể trong suốt như bạch ngọc bỗng tỏa ra ánh sáng trắng. Dưới trạng thái này, hắn đã hoàn toàn dung hợp cùng Tiểu Y, theo phương diện nào đó, hiện giờ thể chất hắn tương đương với dị hỏa chi linh. Mặc dù những dị hỏa này chưa hề bị hắn luyện hóa, nhưng chỉ cần chủ nhân của chúng không phản kháng, hắn cũng có thể dùng nó để tấn công. Chỉ là uy lực so với dị hỏa đã được hắn luyện hóa thì yếu đi một chút, nhưng trong thời điểm khẩn cấp này, không còn thời gian bận tâm những việc nhỏ nhặt này nữa.

Tiêu Viêm tự thân đã có năm loại dị hỏa, nếu như dùng thêm hai loại dị hỏa nữa, tạo thành hỏa liên, như vậy sẽ tạo thành hỏa liên có bảy loại địa hỏa, trước nay chưa từng có!

Uy lực của nó tất nhiên sẽ cực kỳ khủng bố!

-----oOo-----

Chương 1572: Bát sắc hỏa liên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sinh Linh Chi Diễm và Quy Linh Địa hỏa trong lòng bàn tay Tiêu Viêm nhanh chóng hóa thành hai ngọn lửa có màu sắc khác nhau, trong lúc mơ hồ vẫn còn truyền ra lực kháng cự. Dù sao, hai loại dị hỏa này đã nhận chủ, mặc dù không cố ý phản kháng nhưng theo bản năng chúng vẫn có chút kháng cự. May là Tiêu Viêm hiện giờ đã là dị hỏa chi linh, nếu là người bình thường cầm lấy, chỉ sợ chúng đã nổ tung, làm gì còn ngoan ngoãn như thế.

Thấy hai luồng hỏa diễm truyền tới lực kháng cự, Tiêu Viêm hơi nhíu mày, bàn tay bắn ra một luồng hỏa diễm màu hồng khác bao bọc lấy hai luồng hỏa diễm này. Nhất thời hai luồng hỏa diễm đều yên tĩnh lại, Tịnh Liên Yêu Hỏa vốn có khả năng tinh lọc cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù hai luồng hỏa diễm này không có linh trí nhưng vẫn bị nó làm kinh sợ, không dám hó hé gì nữa.

Nhìn thấy hai luồng hỏa diễm trở nên yên tĩnh lại, trong lòng Tiêu Viêm thoáng thở phào nhẹ nhõm, bàn tay hơi vẫy, sáu luồng hỏa diễm một lần nữa ngưng tụ. Trong lúc sáu đạo dị hỏa đang ngưng tụ thì hắn hơi vung tay, cho cả Sinh Linh Chi Diễm và Quy Linh Địa Hỏa vào trong.

"Rầm...Rầm!"

Thêm vào hai loại dị hỏa, dải lửa vốn đang yên bình bỗng phát ra tiếng vang âm âm, năng lượng kinh khủng bên trong điên cuồng gào thét, tựa như sắp nổ đến nơi.

Cảm giác được sự biến hóa bên trong, sắc mặt Tiêu Viêm cũng thêm phần ngưng trọng, mặc dù hiện tại hắn đã có được thể chất dị hỏa chi linh của Tiểu Y, nhưng hai loại dị hỏa này hơi xa lạ với hắn, muốn dung hợp thì còn có chút khó khăn. Dù vậy, điều này không làm cho Tiêu Viêm mất bình tĩnh, linh hồn lực thiên cảnh đại viên mãn nhất thời tràn vào dải lửa, khống chế năng lượng cuồng bạo bên trong, làm cho nó yên bình trở lại.

Sự cuồng bạo qua đi, địa hỏa theo sự điều khiển của Tiêu Viêm dần dần ngưng tụ. Lúc này, đầu khí trong người hắn cũng cuộn cuộn truyền vào đám dị hỏa. Thêm hai loại dị hỏa, sự tiêu hao đầu khí quả thật quá kinh khủng, cho dù Tiêu Viêm cũng cảm thấy hơi khó xử.

Khi càng lúc càng nhiều tiến vào, dải lửa cũng từ từ biến hóa thành từng đợt gợn sóng, một đóa hỏa liên đã mơ hồ xuất hiện ở chính giữa. Một sự dao động mà ngay cả Tiêu Viêm cũng cảm thấy hết hồn, lan tỏa ra khắp nơi.

Tám loại dị hỏa ngưng tụ thành Phật Nộ Hỏa Liên, uy lực có thể xung là hủy thiên diệt địa!

Trong lúc khí tức kinh khủng lan tràn, Hồn Diễm vốn đang bị Bắc Vương liều chết giữ chân cũng phát hiện, sắc mặt biến đổi, ngưng trọng nhìn về phía Tiêu Viêm, khóe mắt hơi giật giật. Cổ lực lượng này, mặc dù là hấn cũng cảm thấy nguy hiểm...

"Tiểu tử này quả nhiên quý dị, vẻn vẹn chỉ là Ngũ tinh Đấu Thánh, sao lại có thể thi triển ra một chiêu công kích khủng bố như vậy..."

Hàn quang trong mắt Hồn Diễm lóe lên, nhanh chóng đánh ra một chưởng vào ngực Bắc Vương, bắt chợt gia tăng kinh lực đánh cho ngực Bắc Vương lõm xuống một mảng lớn. Nếu không phải thân thể hấn là khôi lỗi, một chưởng này đã đủ lấy mạng Bắc Vương rồi, nhưng dù vậy, dư lực cũng đánh bay Bắc Vương ra xa mấy trăm trượng. Sau đó, thân hình Hồn Diễm nhanh chóng lướt về phía Tiêu Viêm.

"Ngăn hấn lại!"

Thấy thế, sắc mặt Dược Lão hơi đổi, quát khê một tiếng, kèm theo một luồng đấu khí thật luyện bay ra. Nhưng với loại công kích này, Hồn Diễm đến mắt cũng không thèm liếc, chỉ hơi vung tay áo đã đánh tan.

"Xích độc chưởng!"

Nhìn thấy đòn tấn công vô hiệu, Thần Nông lão nhân cũng ngưng trọng, thân hình bay vọt ra, bàn tay nhanh chóng bành trướng, màu sắc trên bàn tay cũng từ từ trở nên đỏ đậm, đánh về phía Hồn Diễm.

"Hừ!"

Đối mặt với thế công của Thần Nông lão nhân, Hồn Diễm chỉ hừ lạnh, bàn tay vừa lật, năm ngón tay đã trở nên đen xì, tùy ý đánh vào cự chưởng màu đỏ đậm của Thần Nông lão nhân.

"Phốc xuy!"

Hai người va chạm nhau tỏa ra một mùi vị lạ lùng, chột sắc mặt Thần Nông lão nhân trở nên trắng bệch, một ngum máu tươi phun ra, thân thể chật vật bay ngược lại. Hiển nhiên, trong lần giao phong này lão đã chịu thua thiệt.

"Một đám tôm tép như các ngươi mà muốn trốn thoát khỏi tay Hồn tộc ta à? Nằm mơ...!"

Một chưởng đánh lui Thần Nông lão nhân, Hồn Diễm khẽ cười lạnh rồi thân hình chột lóe lên, xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, năm ngón tay đen xì tựa như bàn tay Tử Thần chộp về phía hắn.

Tiêu Viêm trợn mắt nhìn chằm chằm vào một trảo này của Hồn Diễm. Chỉ vèn vèn trong chớp mắt, kinh phong sắc bén đã dễ dàng xé rách vòng đấu khí phòng ngự bên ngoài của Tiêu Viêm, đánh mạnh lên người hắn.

"Xèo...Xèo!"

Hắc chỉ xẹt qua mang theo một luồng máu tươi cùng tia lửa, quần áo trước ngực Tiêu Viêm trực tiếp hóa thành tro tàn, bên ngoài thân thể vốn có một tầng Long Lân chắc chắn bao phủ, nhưng giờ phút này, trên Long Lân đã hiện lên năm vết thương thật sâu, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương. Một chiêu này, nếu không có long hoàng cổ giáp phòng ngự thì chỉ sợ Tiêu Viêm đã thủng người rồi.

Lĩnh một đòn nghiêm trọng như vậy, sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt, sau khi trúng trảo thì thân hình hắn cũng bị đánh bay ngược lại, nhưng trong mắt Tiêu Viêm lại hiện lên nét cười lạnh, khẽ nói: *"Bạo!"*

Một chữ nhẹ nhàng vang lên lại khiến cho con ngươi của Hồn Diễm co rút lại, ngay kế cạnh hắn, một hỏa liên lớn chỉ bằng nắm tay đang chậm rãi xoay tròn. Trên hỏa liên có tám màu lưu chuyển, vô cùng xinh đẹp.

Nhìn hỏa liên gần trong gang tấc kia, sắc mặt Hồn Diễm kịch biến, nhưng không đợi cho hắn kịp phản ứng, hỏa liên bắt đầu phát ra ánh sáng chói lòa, vô số luồng sáng mang theo lực lượng hủy diệt bắn ra xung quanh. Phàm là người bị hỏa liên bắn trúng đều hóa thành tro tàn, tình huống như

vậy, may là lúc trước Tiêu Viêm mượn lực Hồn Diễm thoát ra, nếu không cũng bị vạ lây rồi.

Đứng mũi chịu sào, thân thể Hồn Diễm cũng bị rất nhiều luồng ánh sáng bắn tới, nhưng hắn không có hòa thành tro tàn, đấu khí cuộn cuộn không ngừng tuôn ra từ cơ thể hắn, liều mạng ngăn chặn lực lượng hủy diệt này.

Nhưng dù vậy, hỏa liên dung hợp tám loại dị hỏa đâu chỉ đơn giản như thế, sau khi bắn ra những luồng sáng, hỏa liên chợt phát nổ, trên bầu trời tựa như xuất hiện một mặt trời thứ hai, tỏa ra ánh sáng chói lòa gần như bao trùm cả không gian Dược giới.

"Oanh!"

Không cách nào có thể diễn tả lực lượng hủy diệt này, bốn phương tám hướng trên bầu trời đều bị nó quét qua, núi non vỡ vụn, hóa thành đất chết. Sơn mạch cũng bị nó làm cho tan chảy. Nguồn truyện:

Tiêu Viêm vươn tay bắt lấy mấy người Dược Lão, thân hình cấp tốc lui lại, dùng Tịnh Liên Yêu Hỏa tạo thành một màng bảo vệ quanh người, lúc này mới miễn trừ được năng lượng hủy diệt kia.

Sự trùng kích của năng lượng hủy diệt lan tỏa một lúc sau mới tiêu tan, một luồng hắc khí rơi xuống đất, cuối cùng va mạnh lên mặt đất, làm cho phạm vi mấy ngàn trượng chung quanh đều vỡ nát. Tiêu Viêm nhìn về phía đó, mơ hồ thấy được Hồn Diễm bên trong, cả người được bao bọc bởi hắc khí. Nhưng khí tức của hắn đã yếu nhược hơn lúc trước nhiều, hiển nhiên ít nhất cũng bị trọng thương.

Bên cạnh Tiêu Viêm, đám người Thần Nông lão nhân hít một hơi lạnh, ánh mắt rung động nhìn tràng cảnh trước mắt. Khó tưởng tượng được, Tiêu Viêm lại có thể bức một cường giả Thất Tinh Đấu Thánh hậu kỳ đến mức này...

"Đi mau, không gian nơi đó đã bị dư âm phá vỡ!"

Sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt, sự đau đớn từ vết thương trên ngực khiến cho hắn phát run, khẽ vung tay, mang Sinh Linh Chi Diễm cùng Quy Linh Địa Hỏa trả cho hai người Thần Nông lão nhân cùng Dược Thiên, khẩn cấp nói. Hiện giờ, tình trạng của hắn cũng cực kỳ không ổn, Bát Sắc Hỏa Liên

tiêu hao vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Mặc dù hắn có thể thi triển một lần nữa, nhưng mà cũng sẽ bị suy yếu trầm trọng. Mà dưới tình huống bốn bề là nguy hiểm này, tỷ lệ sống sót của một người suy yếu gần như là bằng không.

Nghe được lời Tiêu Viêm, mọi người mới phát hiện, tại chỗ vừa phát nổ, đã xuất hiện một khe nứt không gian lớn vài trượng, tinh thần lập tức chấn động.

"Mau!"

Tiêu Viêm lấy một bình ngọc trong nạp giới ra, dùng nước thuốc trong đó vẩy lên miệng vết thương, lại thúc giục một lần nữa. Tỏa đôi cánh sau lưng ra, làm người đầu tiên lao về khe nứt không gian kia. Bây giờ chính là thời cơ trốn chạy tốt nhất!

"Ngăn bọn chúng lại!"

Trên mặt đất, Hồn Diễm loạng choạng đứng lên, sắc mặt dữ tợn rít gào. Không nghĩ tới, ngay cả hắn cũng bị đám người Tiêu Viêm bức đến tình cảnh chật vật này!

"Rầm...Rầm!"

Dường như biết được đám người Tiêu Viêm có hi vọng chạy trốn, những cường giả còn lại trong Dược tộc đều điên cuồng tự bạo, dư ba từ những vụ tự bạo này đã ngăn những cường giả trong Hồn Tộc truy đuổi đám người Tiêu Viêm.

Hồn Kính đang cùng Dược Đan giao thủ, thấy được cảnh này sắc mặt hơi trầm xuống. Không ngờ, tên tiểu tử kia lại có thể bức lui cả Hồn Diễm. Nhưng khi hắn định tiến đến ngăn cản, thì Dược Đan dường như biết được ý định của hắn, khuôn mặt hiện lên một nụ cười điên cuồng, sau đó đầu khí trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát...

"Tiêu Viêm, đa tạ ngươi..."

Khi đầu khí trong cơ thể cuồng bạo đến cực điểm, Dược Đan khẽ quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Viêm mang đám người Dược Thiên, Dược Linh tiến vào khe nứt không gian, đôi mắt điên cuồng như trút được gánh nặng. Sau

đó, một vụ nổ không kém gì vụ nổ từ Bát Sắc Hỏa Liên xuất hiện, vang vọng trong không gian tràn ngập sự chém giết này!

-----oOo-----

Chương 1573: Chạy trốn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cơn lốc hủy diệt nhanh chóng lan rộng trong Dược giới, hầu như không ai chống lại được. Trừ một số cường giả có thực lực cực mạnh ra, số còn lại hầu hết đều hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Uy lực từ việc một cường giả Thất tinh đấu thánh tự bạo có thể nói là hủy diệt trời đất.

"Lão già điên này...."

Đôi mắt với cơn lốc hủy diệt đang lan rộng, đám cường giả Hồn Tộc vốn định chặn đường Tiêu Viêm cũng phải đành nhanh chóng lui lại. Cho dù là cường giả như Hồn Kính, Hồn Diễm chỉ có thể lùi bước.

Cơn lốc kéo dài đến mấy phút đồng hồ rồi mới từ từ yếu bớt. Trên mặt đất cũng xuất hiện một cái hố khổng lồ sâu gần vạn trượng, đen kịt, giống như không thể nhìn thấy đáy. Lực phá hoại kinh khủng như vậy khiến đám người Hồn Diễm kiêng sợ.

Cơn lốc tán đi, Hồn Kính, Hồn Diễm vội vã nhìn về phía đám người Tiêu Viêm chạy trốn, nhưng chỉ vờn vờn thấy được một khe không gian đang từ từ khép lại, còn đám người Tiêu Viêm đã không thấy đâu nữa, rõ ràng là đã từ khe không gian kia chạy thoát!

"Chết tiệt!"

Thấy thế, sắc mặt của Hồn Kính tối sầm lại, khẽ chửi một tiếng, rồi bất ngờ đưa tay về phía Dược Đan vừa tự bạo tóm một nhát, một luồng sáng xé gió bay vào trong bàn tay hắn, nhìn rõ thì là một mảnh cổ ngọc, hình dáng rất giống Đà Xá Cổ Đế ngọc trong tay Tiêu Viêm. Xem ra đây chính là mảnh cổ ngọc mà Dược Tộc giữ gìn.

"Sao lại để cho tên tiểu tử kia chạy thoát..." Thân hình Hồn Hư Tử xuất

hiện bên cạnh Hồn Kính, âm trầm hỏi. Lúc này, đám người Vạn Hỏa trưởng lão đều bị đánh chết rồi. Đối mặt với một gã Thất tinh đấu thánh, bọn họ đương nhiên không chống lại được bao lâu.

Hồn Kính cầm Cổ ngọc, trợn trợn mắt lén nhìn về phía Hồn Diễm đang chật vật chạy tới. Sắc mặt Hồn Diễm hiện giờ lúc xanh lúc trắng, hẳn không thể ngờ được, cho dù tự mình ra tay vẫn bị Tiêu Viêm làm cho chật vật như vậy.

"Tiểu tử này đúng là có chút bản lĩnh, thảo nào có thể làm cho Hồn tộc ta nhiều lần kinh ngạc....." Ánh mắt Hồn Diễm âm trầm, nhưng cũng không trốn tránh trách nhiệm. Lực phá hoại mà vừa rồi Tiêu Viêm bộc phát ra còn vượt qua cả lực lượng của một Thất tinh đấu thánh bình thường. Hơn nữa trong tình báo của bọn họ thì Tiêu Viêm còn không đạt tới sức chiến đấu như vậy, nên chịu thiệt thòi cũng không có gì đáng cười.

"Không thể để bọn hắn thuận lợi chạy trốn được. Tuy rằng bây giờ chúng ta không e ngại tin tức chuyển đến Cổ tộc, nhưng dù sao trong tay tiểu tử này cũng có một khối Đà Xá Cổ Đế ngọc. Nếu có thể đoạt tới tay thì cũng giảm bớt phiền phức cho sau này..." Hồn Hư Tử nhíu mày nói. Lúc trước trong lúc luyện đan, hắn bị Tiêu Viêm chơi một vố, bây giờ đương nhiên không muốn Tiêu Viêm có thể chạy thoát.

"Trước tiên hãy giải quyết chuyện của Dược tộc đã. Nhiệm vụ của chúng ta là thu thập lực lượng huyết mạch của Dược tộc. Còn đám người Tiêu Viêm, hừ, không dễ dàng thoát đi như vậy đâu. Bên ngoài không gian Dược tộc, còn có hai người Hồn Sát, Hồn Đồ canh giữ. Truyền tin cho bọn hắn, để một người trong số bọn hắn chặn giết Tiêu Viêm." Hồn Diễm lạnh lùng nói: *"Nếu không phải hai người bọn hắn trợ giúp Hư Vô đại nhân ổn định không gian phong ấn, tiểu tử kia sao có thể xé rách không gian chạy trốn...."*

"Ừm...." Hồn Kính khẽ gật đầu, nhìn lại mảnh không gian tràn ngập mùi vị huyết tinh, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tàn nhẫn, thân nhiên nói nói: *"Có được lực lượng huyết mạch Dược tộc, ít nhất cũng có thể kéo dài Hồn tộc ta thêm một ngàn năm. Đến lúc đó chỉ cần kế hoạch của tộc ta thành công, tộc trưởng có thể trở thành người đầu tiên trong mấy nghìn năm qua trở thành cường giả chí cao Đấu Đế. Đến lúc đó, toàn bộ Đấu Khí đại lục đều bị Hồn tộc ta thống trị, dù là Cổ tộc cũng phải cúi đầu nịnh nọt."*

"Vốn ngày này có thể tới từ nhiều năm trước, kết quả lại bị Tiêu tộc phá hủy. Năm đó áp chế Tiêu tộc làm cho tộc ta tổn thất cực lớn. Hơn nữa trong lúc vây giết Tiêu Huyền, tộc trưởng mặc dù thành công đánh chết hắn đánh chết cũng bị hắn lúc sắp chết phản công lại, chịu trọng thương. Dưỡng thương nhiều năm như vậy mới khôi phục lại được đỉnh phong. Nếu không, chúng ta cũng chẳng cần quá kiêng kỵ Cổ tộc." Hồn Hư Tử oán hận nói.

"Có thể tiêu diệt Tiêu tộc, hết thảy đều đáng giá. Bộ tộc kia quá mức khó đối phó. Nếu ngày sau bọn hắn liên thủ với Cổ tộc, thì có thể tạo thành uy hiếp cho Hồn tộc ta, nhất định phải diệt trừ. Hơn nữa tên Tiêu Huyền kia, ngay cả lúc tộc trưởng ở thời kỳ toàn thịnh cũng phải kiêng kỵ. Loại địch nhân này không thể lưu lại." Hồn Kính trầm giọng nói. Khi nhắc đến cái tên kia, trong mắt hắn cũng xẹt qua một tia sợ hãi, phảng phất như là nhớ lại cuộc chiến kinh thiên động địa của năm đó.

Hồn Diễm lấy ra một viên đan dược, nuốt lấy, ánh mắt âm hàn nhìn xuống cuộc chiến còn sót lại, cười âm u.

"Ra tay thu thập huyết mạch chi lực đi! Có những huyết mạch này, tộc trưởng có lẽ có thể đủ để tiến thêm một bước nữa. Đến lúc đó, mới là thời điểm Hồn tộc ta hoàn toàn ra tay!"

Một phiến không gian cách dãy núi Thần Nông ước chừng mấy trăm dặm, đột nhiên vặn vẹo, một vết nứt không gian hiện ra, từng đạo thân ảnh có chút chật vật, không ngừng lao ra. Đợi đến lúc đáp xuống ngọn núi, mọi người mới thở dài một hơi như trút được gánh nặng. Cuối cùng cũng trốn khỏi cái lồng giam chắc chắn phải chết kia.

"Không sao chứ?"

Dược lão cũng lau mồ hôi lạnh, có thể từ trong phong tỏa của Hồn tộc thoát ra, không thể không nói là một kỳ tích. Nhưng khi ánh mắt ông nhìn đến vết thương trên lồng ngực của Tiêu Viêm, sắc mặt khẽ biến đổi nói.

"Không sao..." Tiêu Viêm khẽ cắn hàm răng, bàn tay để lên miệng vết thương, một đoàn phấn hồng hỏa diễm xâm nhập vào trong vết thương, cuối cùng không ngờ bốc lên một làn sương trắng, một tia hắc khí bị Tịnh Liên Yêu Hỏa bức ra.

Dem kinh khí ẩn chứa ăn mòn ở trong vết thương hóa giải xong, Tiêu Viêm thở ra một hơi, lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng, hơi chút hồi phục, lúc này mới quay đầu nhìn dãy núi yên tĩnh. Ai cũng không thể nghĩ được rằng, trong mảnh không gian tại dãy núi kia, giờ phút này đang máu chảy thành sông, thân ngang khắp đồng. Mười tộc nhân trẻ tuổi Dược tộc được Tiêu Viêm cứu ra, lúc này sắc mặt bi thương hướng về phía dãy núi quỳ xuống. Trong đó có vài vị nữ tử càng không nhịn được khẽ nấc thành tiếng. Các nàng bình thường vẫn được Dược tộc che chở, chưa hề gặp phải cảnh bất lực và tuyệt vọng như vậy.

So với những người khác, Dược Thiên cùng Dược Linh ngược lại bình tĩnh hơn một chút. Tuy trong mắt vẫn là vô tận bi thương, nhưng ít nhất vẫn chưa bộc lộ ra ngoài. Sau lần kinh biến này, hai người dường như đều thành thục hơn.

"Tiêu Viêm tiên sinh, đại ân đại đức khó mà báo đáp, ngày sau nếu có cơ hội, Dược Thiên sẽ dùng mạng để đền ơn...." Dược Thiên xoay người, trình trọng ôm quyền hướng về Tiêu Viêm, trầm giọng nói. Đôi mắt đẹp của Dược Linh cũng nhìn về phía Tiêu Viêm, dịu dàng khom người.

"Còn sống là tốt rồi! Không cần phải báo đáp gì cả. Nếu không phải những tiền bối của Dược Tộc liều mạng thì cũng chẳng ai thoát được..." Tiêu Viêm khoát tay áo, hắn cũng thấy đồng tình với cảnh ngộ mà đám người Dược Thiên gặp phải. Từ hôm nay trở đi, Dược Thiên cũng không còn là ngôi sao sáng chói của Dược tộc nữa. Hắn cũng như chính mình, cần phải dựa vào lực lượng của bản thân. Còn về phần có thể chấn hưng bộ tộc được hay không thì phải xem vào năng lực của hắn rồi.

"Tiếp theo phải làm gì đây?" Dược lão khẽ thở dài rồi hỏi.

"Hồn tộc làm việc quá mức tàn bạo! Lần này có không ít trưởng lão và tông chủ của các tông phái Trung châu bị bọn hăn giết chết. Nếu việc này truyền ra, Hồn tộc chắc chắn sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nhưng mà, đối với Hồn tộc, những thế lực tông phái này chẳng khác gì con sâu cái kiến, khó mà gây được chú ý...." Trong mắt Tiêu Viêm lộ ra vẻ do dự, một lát sau, nói: *"Trước tiên chúng ta phải tới Cổ tộc. Hiện giờ trên đại lục, chỉ có Cổ tộc là có thể chống lại Hồn tộc. Đã xảy ra chuyện thế này, bọn họ tất nhiên sẽ không đứng ngoài quan sát. Đến lúc đó lại liên hợp Viêm tộc cùng Lô tộc, mới có thể ngăn chặn Hồn tộc. Nếu không, các viên cổ chủng tộc còn lại cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này..."*

Từ việc Hồn tộc có thể dễ dàng đem Dược tộc đuổi tận giết tuyệt cho thấy, nếu đổi lại là Viêm tộc hay Lôi tộc thì e rằng cũng là kết quả đó. Mà nếu như đổi thành Thiên Phủ Liên minh, sợ rằng kết quả còn thê thảm hơn nhiều. So về nội tình, so với những viên cổ chủng tộc này, liên minh vẫn còn có không ít chênh lệch.

Tiêu Viêm không tin Hồn tộc sẽ bỏ qua cho Thiên Phủ liên minh, cho nên hẳn phải mau chóng nghĩ biện pháp. Bằng không thì đến lúc đó, Hồn tộc ra tay với liên minh, kết cục sẽ chẳng tốt hơn ngày hôm nay là bao nhiêu.

"Lão sư, các người về liên minh trước, an bài một chút, tăng phòng ngự lên mức cao nhất, thứ gì nên chuyển đi thì vụng trộm chuyển đi, bảo tất cả mọi người phải cẩn thận hơn."

Nghe vậy, Dược lão chần chờ một chút cuối cùng gật đầu. Lấy thực lực của hắn, đi theo Tiêu Viêm mà nói, cũng không hỗ trợ được gì nhiều, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng.

"Dãy núi Thần Nông này cũng không an toàn rồi! lão phu sẽ cùng các người đi đến Thiên Phủ liên minh. Nghe nói lão yêu quái của Đan tháp kia cũng ở đây hả? Nhiều năm không thấy, cũng muốn gặp mặt hắn." Thần Nông lão nhân hơi hơi suy nghĩ, đột nhiên mở miệng nói. Hồn Tộc coi như đã nhớ kỹ hắn. Ở lại một mình, nếu bị Hồn tộc phát hiện tung tích thì thật xui xẻo.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn người rồi mừng rỡ vô cùng. Thần Nông lão nhân không chỉ là cường giả Lục tinh đấu thánh, hơn nữa thuật luyện dược còn ít người bì kịp. Nếu có hắn tọa trấn sẽ làm thực lực của liên minh mạnh hơn không ít. Đối với việc này, hắn đương nhiên là vui mừng nhìn thấy.

"Dược Thiên, huynh muội người theo ta tới Cổ tộc. Chuyện Dược tộc, còn cần các người nói mới khiến cho Cổ tộc tin tưởng được. Về phần những người còn lại, trước tiên đều đến Thiên Phủ liên minh đi, được không?" Tiêu Viêm nhìn về phía Dược Thiên, Dược Linh và hỏi.

"Toàn bộ nghe theo Tiêu Viêm tiên sinh phân phó." Dược Thiên cùng Dược Linh liếc nhìn nhau, đều khẽ gật đầu. Tuy nói tuổi của bọn họ không hơn kém nhau bao nhiêu, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ bản thân

mình kém hơn Tiêu Viêm rất nhiều.

"Đã như vậy, liền lên đường a..."

Tiêu Viêm nhẹ thở ra một hơi, thương thế trong cơ thể cũng thừa dịp này khôi phục không ít. Nhưng khi vừa nói xong, sắc mặt của hắn lại biến đổi, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn về phía ngọn núi cách không xa. Ở đó, có một bóng người vác thanh quý đầu đao to màu đỏ sậm đang nghiêng người dựa vào một gốc cây. Bên trong đồng tử đỏ tươi giống như một biển máu. Nguồn truyện:

"A, bị phát hiện sao....."

Giống như cảm giác được ánh mắt của Tiêu Viêm, người kia khẽ nhếch môi cười lạnh. Chỉ trong giây lát, sát khí ngập trời.

Xong nhé!:min:

-----oOo-----

Chương 1574: Sử dụng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Người của Hồn Tộc!"

Khi Tiêu Viêm ngưng trọng nhìn về phía đỉnh núi phía xa, Dược Lão cũng hơi nheo mắt lại rồi khuôn mặt chợt biến sắc, không nghĩ tới Thần Nông sơn mạch lại có cường giả Hồn Tộc tọa trấn.

"Là Hồn Sát, một trong Hồn Tộc tứ ma thánh, thực lực không hề kém hơn Hồn Kính và Hồn Diễm!" Dường như Thần Nông lão nhân rất quen thuộc với đám người Hồn Tộc nên vừa thấy sát khí ngập trời kia thì sắc mặt hơi đổi, thở dài: *"Vì tiêu diệt Dược Tộc, Hồn Tộc đã phải hết tất cả cường giả ra rồi."*

"Không ngờ rằng lại có người thực sự có thể xé rách không gian phong ấn của Hư Vô đại nhân."

Thân ảnh phía xa kia đập vào hư không lóe lên mấy cái liên xuất hiện ở trên bầu trời nhìn xuống đám người Tiêu Viêm, chợt ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm rồi cười nhe ra hàm răng trắng bóng sắc nhọn như dã thú đang lộ ra sát khí của mình.

"Chắc ngươi là Tiêu Viêm hả? Nghe nói ngay cả Hồn Diễm lão nhân kia cũng chịu thiệt trong tay ngươi, người của Tiêu tộc quả nhiên không đơn giản, may mà năm đó Hồn Tộc ta quyết định tiêu diệt Tiêu tộc các ngươi chứ nếu không cục diện hiện giờ trên đại lục đã khác rồi."

Ánh mắt Tiêu Viêm ghim chặt vào hắc y nhân này, tuy rằng hắn đang cười nhưng sát khí trong ánh mắt lại không hề che dấu. Hiên nhiên người này không phải dạng hiền lành gì.

"Làm sao bây giờ?" Dược Lão thấp giọng hỏi, không nghĩ tới trốn hỏ lại gặp sói. Mới nhìn cũng biết người này không phải là đèn cạn dầu, nếu giao thủ thì những người nơi này hoàn toàn không địch lại được. Bát sắc hỏa liên của Tiêu Viêm tuy rằng khủng bố nhưng không thể sử dụng liên tiếp. Và lại, theo tình hình hôm trước thì khi sử dụng Bát Sắc Hỏa Liên với những cường giả bậc này, nếu không thể tiêu diệt được luôn thì sẽ không còn khả năng chống cự lại nữa.

"Lão sư, các người đi trước đi, ta chặn hậu." Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi.

"Cái gì?" Nghe vậy, Dược Lão biến sắc, chỉ một mình Tiêu Viêm thì sao có thể là đối thủ của người kia.

"Yên tâm, con có tính toán rồi, các người mau đi càng xa càng tốt rồi thu liễm khí tức, ta ngăn chặn một hồi rồi trực tiếp chạy đến Cổ Tộc." Tiêu Viêm nhỏ giọng nói rồi nắm chặt bàn tay lại, một bình ngọc liên xuất hiện trên tay hắn. Trong đó là một viên dược hoàn to cỡ hột nhãn phát ra năng lượng cô đọng như tinh thể, một mùi thơm lạ lùng tràn ngập ra xung quanh.

"Cửu phẩm huyền đan!"

Thấy viên đan dược đó, Dược Lão bật thốt lên. Loại đan dược này có dược lực vô cùng khủng khiếp, muốn sử dụng thì phải có một số đan dược phụ trợ luyện hóa. Vì vậy, với thực lực của Tiêu Viêm cũng không thể tùy tiện

sử dụng. Hơn nữa lại phải đánh nhau cùng với Hồn Sát nên không có thời gian luyện hóa dược lực, như vậy sẽ gây tổn thương không nhỏ cho thân thể.

Tuy lo lắng như vậy nhưng lão cũng hiểu được rằng tình huống hiện tại chỉ có một con đường sống đó, nếu mình lưu lại thì sẽ càng làm Tiêu Viêm phân tâm, chắc chắn sẽ bị tóm gọn cả lũ.

"Con cần thận một chút, nếu thoát hiểm được thì bóp nát mảnh ngọc này, ta sẽ cảm ứng được." Dược Lão dẫn đo một hồi rồi cũng quyết định, lão đưa cho Tiêu Viêm một mảnh ngọc rồi quát khẽ một tiếng, thân hình nhanh chóng lướt đi. Thần Nông lão nhân ở bên cạnh chân chờ một chút rồi cũng đưa mấy người trẻ tuổi của Dược Tộc nhanh chóng đuổi theo.

"Chạy đi đâu!"

Nhìn thấy đám người Dược Lão muốn trốn, Hồn Sát nhíu mày rồi khẽ quơ thanh quỷ đầu đao đỏ thẫm như dược tạo thành bằng máu lên, một đường đao mang màu máu không lồ xẹt qua bầu trời, bỏ về phía đám người Dược Lão.

"Đang!"

Đao mang bay vút tới, nhưng khi còn cách nhóm người Dược Lão khoảng trăm trượng thì bị một bóng đen chợt xuất hiện, chắp hai tay cứng rắn chặn lại.

"Phanh!"

Tuy đỡ được đao mang đó nhưng năng lượng khủng bố cũng đánh văng bóng đen kia xuống vùng núi bên dưới làm đất đá bay loạn xạ ngẫu, nhiều tiếng nổ lớn vang lên.

Khi một kích đó của Hồn Sát bị ngăn cản, tốc độ của đám người Dược Lão đột nhiên tăng vọt, lóe lên vài cái đã biến mất ở phía chân trời.

"Mà thôi, đám vô dụng đó chạy thì chạy, để cái mạng người lại cũng được..." Thấy đám người Dược Lão chạy trốn thuận lợi, Hồn Sát nhướng mày, hẳn cũng lười đuổi theo. Đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn viên đan dược cứu phẩm trong tay Tiêu Viêm, tham lam nói: *"Tiêu Viêm, đưa viên*

đan dược đó cho ta, ta sẽ cho ngươi chết êm ái. Nếu không ta sẽ rút linh hồn của ngươi ra rồi hành hạ chơi đùa mấy trăm năm cho ngươi được tận hưởng cảm giác sống không bằng chết."

Đôi với những lời nói này của Hồn Sát, Tiêu Viêm cũng chỉ cười nhạt một tiếng. Hắn bóp nát bình ngọc rồi lập tức bắt lấy viên đan dược vừa định chạy trốn nhét vào trong miệng.

"Oanh!"

Khi đan dược được nuốt vào, quần áo trên người hắn trực tiếp hóa thành tro tàn, Long Lân xuất hiện dưới làn da. Một cỗ năng lượng cuộn cuộn như thủy triều không ngừng trào ra từ trong cơ thể. Về sau, loại năng lượng này lại trực tiếp ngưng kết lại thành một bộ giáp bằng tinh thể trên người Tiêu Viêm.

"Năng lượng thật dồi dào!"

Dòng năng lượng cuộn cuộn không dứt làm cho thân thể Tiêu Viêm cũng run rẩy từng đợt, dược lực như những con cự long đang quấy đạp tàn phá, điên cuồng ăn mòn từng bộ phận trong người hắn. Năng lượng đan dược cuồng bạo mạnh mẽ đến nỗi linh hồn cảnh giới Thiên cảnh đại viên mãn của hắn cũng không thể khống chế mà có chút mơ hồ.

"Hống!"

Vô số năng lượng điên cuồng trùng kích bên trong cơ thể Tiêu Viêm, cuối cùng bộc phát thành một tiếng gầm động trời, vang vọng không dứt quanh mảnh thiên địa này. Dưới sóng âm của tiếng gầm, những ngọn núi gần đó đều ầm ầm sụp đổ, thậm chí hai người Dược Thiên và Dược Linh còn suýt bị kẹt lại.

"Hắc hắc, thú vị. Nuốt cửu phẩm huyền đan lại không cần dược vật phụ trợ, hành động chẳng khác nào kẻ điên tự sát!"

Cảm thụ được năng lượng bạo phát trong cơ thể Tiêu Viêm, Hồn Sát hơi kinh ngạc rồi chợt lắc đầu cười lạnh nói: *"Nhẹ nhàng không muốn thì cũng đừng trách ta ra tay độc ác."*

Tiếng nói vừa dứt, chi trong chớp mắt Hồn Sát đã tiến sát tới phía trước

Tiêu Viêm. Huyết sắc đại đao trong tay xé rách không gian, lấy một tốc độ vô cùng kinh người chém về phía cổ Tiêu Viêm.

Huyết mang nhanh chóng phóng đại trong đồng tử Tiêu Viêm. Hắn nắm chặt tay lại ngưng tụ một chiếc trọng xích thật lớn từ năng lượng, không tránh không né mà trực tiếp cứng đối cứng với Hồn Sát.

"Đang!"

Đao, xích va chạm tạo ra kinh phong sắc bén khuếch tán ra xung quanh, san bằng cả vùng núi, cả đại địa đều trở nên run rẩy.

Tiêu Viêm bị đẩy lùi lại mấy trăm trượng, trong miệng ứa máu nhưng hai mắt của hắn lại phản chấn dị thường. Một kích lúc trước tiêu hao nhiều năng lượng nhưng cảm giác nóng cháy trong thân thể đã giảm đi nhiều.

"Lại lần nữa!"

Thừa dịp được lực trong cơ thể cuộn cuộn không dứt mà trào ra ngoài, Tiêu Viêm không hề ngần ngại Hồn Sát mà tiếp tục tiến tới. Hắn cũng không dùng bất kỳ đấu kỹ nào, chỉ giơ cao trọng xích trong tay, gầm lên một tiếng rồi đập xuống. Năng lượng cuộn cuộn ngưng tụ thành một mũi nhọn dài gần nghìn trượng bám trên thân xích. Xích mang quét qua, núi non đều bị bỏ làm đôi.

"Đang đang đang!"

Đôi mắt với thực lực tăng mạnh vì nuốt Cửu phẩm huyền đan của Tiêu Viêm, sắc mặt Hồn Sát có chút khó coi, Huyết Đao trong tay múa lên liên tục tạo thành vô số tàn ảnh để đỡ thế công của Tiêu Viêm. Nhưng mỗi lần trọng xích bổ xuống thì thân hình hắn lại rớt xuống mấy trăm trượng làm cho hắn rất khó chịu. Hắn không ngờ rằng sau khi trải qua đại chiến trong Dược giới mà Tiêu Viêm vẫn còn mạnh mẽ đến vậy.

"Ta muốn xem người có thể kiên ngạo đến khi nào, cửu phẩm huyền đan tuy cường hãn nhưng người không có thời gian luyện hóa, năng lượng từ dược lực sẽ phá hủy thân thể người, đến lúc đó người lấy gì chiến đấu với ta chứ!"

Hồn Sát bình tĩnh phòng thủ đón đỡ thế công điên cuồng của Tiêu Viêm,

hắn vừa đánh vừa cười lạnh nói.

Đối với lời nói của hắn, Tiêu Viêm không hề để ý mà vẫn cầm trọng xích gõ xuống tới tấp. Về phần chân trong ánh mắt càng ngày càng mãnh liệt, đồng thời Thần Nông sơn mạch cũng bị phá hủy đến mức không thể nhận diện.

"Đang!"

Lại một xích nặng như thái sơn đè xuống, cánh tay của Hồn Sát cũng phải tê buốt, hắn đã lùi hơn nghìn trượng, dọc đường đã chân bay không biết bao nhiêu ngọn núi. Sắc mặt hắn càng ngày càng trở nên khó coi.

"Ha ha, quá đã, hẹn ngày sau tái chiến!"

Sau khi đánh bay Hồn Sát, vẻ hung phấn gần như điên cuồng trong mắt Tiêu Viêm đã biến mất, hắn ngửa cổ lên trời cười to một tiếng rồi huy động cốt dục sau lưng chạy trốn. Tại hướng mà hắn bay đến, một bóng đen đang nhanh chóng giữ lấy hai người Dược Thiên Dược Linh nhanh chóng bay về phía trước. Đó đúng là Bắc Vương được Tiêu Viêm chỉ huy thầm mang hai người đi khi hắn đang hấp dẫn sự chú ý của Hồn Sát.

"Phanh!"

Hồn Sát quay người đá vào ngọn núi phía sau làm nó nứt rạn rồi nổ tung. Lúc này thân hình hắn mới dừng lại được, sắc mặt âm hàn nhìn Tiêu Viêm đã chạy đi được một đoạn xa, gâm nhẹ: "*Tiêu Viêm, cho dù ngươi chạy trốn đến đến đâu thì nhất định ta cũng sẽ tìm được, lúc thật ngươi, rút hồn ngươi.*"

Mắng xong một câu oán độc, Hồn Sát liền phóng lên truy đuổi tạo thành một luồng quang mang đỏ như máu. Xem quyết tâm này là muốn giết bằng được Tiêu Viêm.

-----oOo-----

Chương 1575: Trốn chạy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chân trời mờ mịt, đột nhiên âm thanh trầm thấp tựa như tiếng sấm vang lên. Nhất thời, một đạo hồng mang với tốc độ làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi vụt qua, chỉ hơi lóe lên rồi biến mất. Âm thanh rầm rầm vang lên không dứt làm cho không ít cường giả ven đường khiếp sợ ngẩn đầu nhìn.

Khi đạo hồng mang xẹt qua chân trời không lâu, ở phía sau, sát khí đột ngột tràn ngập trời đất. Một đạo hắc mang bay vụt qua, luồng sát khí kia làm cho không ít cường giả đều run rẩy không thôi. Cho dù là một vài tông phái có thể lực xung quanh đây cũng không dám quan sát. Đám cường giả này chỉ cần phát tay một cái thì có lẽ cả sơn môn đều bị san bằng mất, đây không phải là việc mà họ có thể xen vào.

"Tên này đúng là bám dai như đĩa!"

Hồng mang xẹt qua chân trời kia cảm nhận được sát khí phía xa, thân ảnh cũng có chút dừng lại, cau mày nói.

Đạo thân ảnh này tự nhiên là Tiêu Viêm đào tẩu sau khi giao thủ với Hồn Sát. Chẳng qua, hắn không ngờ rằng tên kia lại theo kịp. Nhìn bộ dáng này, có lẽ sẽ không chịu buông tha hắn rồi.

"Tiêu Viêm tiên sinh, nơi này còn cách Cổ tộc hơn nửa ngày đường. Tên kia lại càng ngày càng gần..." Trong tay Tiêu Viêm, Dược Thiên vừa kiệt lực gần cận áp lực do tốc độ cao vừa nói.

Tiêu Viêm gật đầu, nhíu mày, năng lượng của Cửu phẩm Huyền đan đúng thật là khủng bố. Hiện tại, năng lượng cuồng bạo đã tàn phá cơ thể hắn đến mức thâm trọng. Mặc dù Tiểu Y đã liều mạng luyện hóa nhưng quả thật giống như muối bỏ biển vậy, nếu không phải cơ thể của hắn mạnh mẽ thì đã tan xác lúc nào rồi. Cho dù vậy, đây cũng không phải là kế lâu dài, vạn nhất năng lượng Huyền đan phá hỏng thân thể, như vậy làm sao để thoát được sự đuổi giết của Hồn Sát?

"Trong hai người các ngươi, một người hãy chuẩn bị tách ra. Tình huống cơ thể ta không tốt, nếu mang theo cả hai thì sớm muộn gì Hồn Sát cũng đuổi kịp. Hiện tại, một trong hai người rời đi có lẽ còn có thể bảo mệnh. Mục tiêu của hắn là ta, sẽ không truy kích các ngươi."

Tiêu Viêm cũng hơi trầm ngâm, sau đó trầm giọng nói. Mặc dù có năng

lượng Cửu phẩm Huyền đan chống đỡ, mang theo hai người thì tốc độ cũng không thể nhanh hơn so với Hồn Sát được.

"Ta đi theo ngươi."

Lời Tiêu Viêm vừa dứt, Dược Thiên và Dược Linh gần như là cùng lúc nói. Bọn họ đều biết, đi theo Tiêu Viêm là nguy hiểm nhất. Ai trong bọn họ cũng muốn dành vị trí an toàn cho người kia.

"Một màn rất cảm động! Nhưng giờ không phải lúc tranh giành." Tiêu Viêm cau mày nói.

Nghe vậy, Dược Thiên và Dược Linh cũng sững lại. Chợt, Dược Linh đánh mạnh một chưởng lên người Dược Thiên đem hắn chấn ra khỏi vùng điều khiển của Tiêu Viêm. Tiêu Viêm cũng không ngăn cản, tay áo phát lên đưa Dược Thiên đẩy rơi xuống bầu trời, âm thanh lại truyền vào trong tai hắn: *"Nhanh đi đi thôi!"*

Chật vật ổn định thân thể, ánh mắt Dược Thiên đỏ bừng nhìn thân ảnh hai người phía xa, cũng không nói lời vô nghĩa, xoay người rời đi theo một hướng khác.

"Ngươi cũng thật quyết đoán đấy." Tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Dược Linh, một cái lồng bằng lửa màu hồng phấn bao quanh hai người, tốc độ chợt tăng mạnh.

Bị Tiêu Viêm ôm eo, hai má Dược Linh thoáng có chút hồng, bộ dáng lạnh lùng thường ngày cũng nhạt đi rất nhiều. Nàng nghiêng đầu nhìn mặt hắn, tuy không tuấn tú bằng ca ca nàng nhưng lại làm cho trong đôi mắt phượng lóe lên chút khác thường. Những năm gần đây, một người kiêu ngạo mà lạnh lùng như nàng rất ít khâm phục ai, duy chỉ có kẻ trước mắt này là ngoại lệ.

Thời gian hai người tiếp xúc cũng không dài, ở Dược tộc chế luyện Cửu phẩm Huyền đan, Tiêu Viêm làm thật thông dong nhẹ nhàng. Nhưng khi đối mặt với Hồn tộc chém giết, hắn lại giống như lưỡi đao sắc bén, một đường chém giết mang theo bọn họ thoát khỏi nơi được coi như một tử cục.

Mỹ nhân yêu anh hùng, bất luận là mỹ nhân lãnh ngạo (lạnh lùng mà kiêu

ngạo) cỡ nào, vẫn không thể thoát khỏi cái định luật này.

Đối với suy nghĩ của người nằm trong lòng, Tiêu Viêm không có đề ý tới. Đại bộ phận tinh thần của hắn đều dùng để áp chế luồng năng lượng cuộn cuộn không dứt trong cơ thể đồng thời còn phải duy trì tốc độ. Với đủ loại vấn đề như vậy, đúng là một loại khảo nghiệm cực khó đối với hắn.

"Tách ra sao...?!"

Xa xa phía sau Tiêu Viêm, Hồn Sát với vẻ mặt âm trầm, ánh mắt cũng lóe lên nhìn về hướng Tiêu Viêm đang lướt đi và thân ảnh Dược Thiên. Cuối cùng, hắn hừ lạnh một tiếng, vẫn tiếp tục đuổi theo Tiêu Viêm. Loại cá lọt lưới này của Dược tộc, đối với bọn hắn cũng không có bao nhiêu uy hiếp. Nhưng với Tiêu Viêm lại khác, Đà Xá Cổ Đế Ngọc trong tay hắn là thứ mà Hồn tộc nhất định phải có.

"Ta cũng muốn xem, rốt cuộc ngươi có thể chống đỡ đến lúc nào!"

Trên bầu trời, một đuổi một chạy, liên tiếp giằng co mười mấy canh giờ. Trong khoảng thời gian dài này, hai người bọn họ gần như là chạy qua nửa cái Trung Châu. Tuy nói trên đường kinh động đến không ít cường giả, nhưng dưới khí tức ngập trời của Hồn Sát, không một ai dám ra tay, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người xẹt qua chân trời.

Mà theo thời gian trôi qua, tình huống của Tiêu Viêm càng ngày càng không tốt. Luồng năng lượng thực chất như tinh thể vô cùng vô tận không ngừng tàn phá cơ thể hắn. Mặc dù Tiểu Y không ngừng luyện hóa, nhưng mỗi lần luyện hóa được một ít thì lại có thêm vô số tinh thể khác. Dưới sự bành trướng chậm rãi của năng lượng như vậy, dù kinh mạch Tiêu Viêm có cứng cõi đến mấy thì cũng mơ hồ xuất hiện sự đau đớn, năng lượng Cửu phẩm Huyền đan cư nhiên khủng bố đến mức này.

"Tiêu Viêm tiên sinh..."

Dược Linh nhìn sắc mặt ngày càng trắng của Tiêu Viêm, đầu khí thực lực của nàng không phải là rất mạnh nhưng linh hồn lực lại không kém. Bởi vậy, nàng cũng cảm giác được linh hồn lực của Tiêu Viêm chậm rãi suy yếu, đã có chút khô kiệt.

"Nếu tình huống không ổn, ta sẽ giúp ngươi chạy thoát." Tiêu Viêm gắng

gượng lại tinh thần, hiện tại, thân thể của hắn không chỉ bị ngoại thương rất nặng mà bên trong cũng cực kỳ hỗn loạn. Có thể chống đỡ đến giờ đã là không tệ rồi.

Dược Linh khẽ cắn môi, đột nhiên vươn tay về phía Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói: *"Thể chất của ta có chút đặc biệt, máu huyết có công hiệu làm dịu linh hồn, Tiêu Viêm tiên sinh..."*

Nghe được lời này, Tiêu Viêm nhất thời ngẩn ra, nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo động lòng người của Dược Linh. Nàng cũng nhìn vào hắn, bộ dáng ta cũng không nói chơi.

"Cư nhiên còn có thể chất kỳ dị như vậy, khó trách lại nói nàng có cơ hội bước vào Đế cảnh linh hồn, có lẽ là bởi vì thể chất này." Trong lòng Tiêu Viêm xẹt qua ý nghĩ này, cũng không nói lời vô nghĩa, há miệng cắn lên cổ tay Dược Linh, răng nanh cắm sâu vào mạch máu, từng đạo máu tươi đỏ sẫm chảy vào trong miệng Tiêu Viêm.

Cùng với từng giọt máu mang vị ngọt khác thường chảy vào trong miệng, Tiêu Viêm nhất thời run lên. Loại máu này vừa vào trong miệng đã nhanh chóng hóa thành một loại năng lượng kỳ dị khuếch tán ra, cuối cùng dồn lên mi tâm của hắn. Nhất thời, linh hồn vốn đã có chút khô kiệt cư nhiên bị một tầng huyết quang mờ nhạt bao lấy, một cảm giác tràn đầy còn tốt hơn so với thời kỳ đỉnh phong tự nhiên sinh ra.

"Huyết dịch thật kỳ dị..."

Trên khuôn mặt nhanh chóng hiện lên vẻ hồng hào, hai mắt Tiêu Viêm cũng sáng ngời, hắn có thể cảm giác được linh hồn của mình gần như là tham lam muốn hút lấy loại máu này. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy.

"Nếu hút khô hết máu huyết trong cơ thể nàng, linh hồn lực của ta có thể tiến thêm một bước..."

Một đạo ý niệm không biết mọc lên từ đâu trong đầu Tiêu Viêm, chợt trong nháy mắt đã bị tiêu diệt. Nhìn Dược Linh khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hai má có chút tái nhợt, Tiêu Viêm thật muốn hung hăng cho mình vài tát. Chậm rãi ngẩng đầu, quẹt sạch vết máu ở khóe miệng, có chút áy náy nhẹ giọng nói: *"Cảm ơn!"*

Dược Linh lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía sau, nhíu mi lại: "*Tốc độ tên kia lại tăng lên..*"

Nghe vậy, khuôn mặt Tiêu Viêm cũng khẽ biến, quả nhiên phía xa kia, tiếng xé gió đã ngày càng trầm. Hiển nhiên, Hồn Sát đã bắt đầu mất kiên nhẫn, không biết dùng bí pháp nào tăng lên tốc độ.

"Ôm chặt, nơi này cách Cổ tộc không xa nữa, đến đó là an toàn rồi." Tiêu Viêm hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén, Thanh Hồng cốt dục sau lưng rung lên hóa thành một tia chớp lao về phía chân trời.

"Tiểu tử! Muốn tìm Cổ tộc che chở sao, ta sẽ không cho ngươi cơ hội này...!"

Phía sau, khuôn mặt Hồn Sát dị thường âm trầm, hẳn không nghĩ tới tốc độ của Tiêu Viêm lúc này chậm lại, cư nhiên bây giờ lại tăng lên lần nữa. Lập tức thủ ấn biến đổi, đầu khí màu đen phô thiên cái địa tuôn ra, cuối cùng hóa thành một đôi cánh dơi khổng lồ màu đen sau lưng. Ngay sau đó, hẳn cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu phun ra bám vào trên đôi cánh. Hai cánh chấn động, chỉ nghe "*phốc*" một tiếng, thân hình liền biến mất, không thấy bóng dáng.

"Nguy rồi!"

Lúc thân hình Hồn Sát biến mất, sắc mặt Tiêu Viêm cũng kịch biến, ôm chặt Dược Linh trong lòng, thân hình trầm mạnh xuống dưới.

"Vù!!"

Ngay khi thân hình Tiêu Viêm vừa trầm xuống, một đạo huyết mang phá nát không gian chém sượt qua đỉnh đầu hắn....

"Tiêu Viêm! Ta xem ngươi còn chạy đến nơi nào!" Không gian dao động, khuôn mặt lạnh lẽo của Hồn Sát hiện ra, ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Tiêu Viêm. Huyết đao trong tay nhoáng lên, một đạo huyết mang khổng lồ hơn mấy ngàn trượng cắt qua không gian chém về phía hai người Tiêu Viêm.

Huyết mang nhanh chóng lướt đến, sắc mặt Tiêu Viêm vô cùng âm trầm,

chỉ thấy bả vai rung lên, thân ảnh Tiểu Y cũng hiện ra, mà trên tay Tiểu Y, lôi long màu vàng cũng nhanh chóng lượn lờ.

Nhưng ngay khi Tiêu Viêm chuẩn bị vận dụng lực lượng của Cửu Huyền Kim Lô, một đạo thân ảnh già nua đột nhiên xuất hiện, theo đó là tiếng quát vang vọng trong hư không.

"Dám giết người trên đất Cổ tộc ta! Hồn Sát! Ngươi quá kiêu ngạo rồi!"

-----oOo-----

Chương 1576: Đánh lui

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mặt Tiêu Viêm lóe lên, một thân ảnh mặc trường bào màu xanh, hạc phát đồng nhan hiện ra. Trên khuôn mặt hồng hào ấy nở một nụ cười hiền hòa, rất có dáng vẻ đạo cốt tiên phong.

"Hồn Sát, truy sát lâu như vậy, đến địa phận Cổ Tộc ta cũng nên thu liễm một chút đi.." Thanh bào lão giả mỉm cười nhìn Hồn Sát nói. Nghe lời này giống như lão đã sớm cảm ứng được việc Tiêu Viêm chật vật chạy trốn sự truy sát của lão quỷ này.

"Cổ Đạo – Cổ tộc tam tiên!" Bộ mặt Hồn Sát âm trầm nhìn thanh bào lão giả, trên khuôn mặt băng lãnh cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, hẳn cũng không nghĩ đến việc sẽ đụng phải hòn đá tảng này.

"Mục tiêu của ta chính là hắn! Vốn không liên quan đến Cổ Tộc!"

Nghe vậy, thanh bào lão giả được gọi là Cổ Đạo kia cũng cười, lắc lắc đầu, nói: *"Ha ha, không thể được à, Tiêu Viêm cũng coi như là một nửa tộc nhân của Cổ tộc, giao hắn cho ngươi? Làm gì có chuyện ấy chứ? Hồn Sát à, tốt hơn là ngươi nên biến nhanh đi, giao thủ ở chỗ này không có lợi với ngươi đâu!"*

Nghe được Cổ Đạo liếc mắt đã nhận ra mình, Tiêu Viêm cũng ngẩn ra, lão nói một nửa tộc nhân Cổ tộc là sao chứ?

"Tên tiểu tử này, khi ở trong không gian Yêu Hỏa ngươi đã lấy đi tâm thân xử nữ của Huân Nhi, chuyện xấu xa như vậy ngươi còn nghĩ có thể giấu được?" Làm như biết được sự khó hiểu của Tiêu Viêm, Cổ Đạo liếc mắt sang, thản nhiên nói. Bạn đang đọc truyện tại - <https://truyenfull.vn>

Tiêu Viêm trợn mắt, khuôn mặt vốn tĩnh lặng như nước có chút xao động. Tuy nhiên hắn cũng nhanh chóng nghiêm nghị trở lại, trầm giọng nói: "Tiền bối, lần này ta tiến vào quý tộc là muốn thông báo rằng Dược Tộc đã bị Hồn Tộc tiêu diệt, mà thủ phạm diệt Linh tộc cùng Thạch tộc cũng chính là bọn hắn!"

Khuôn mặt đang tươi cười của Cổ Đạo rốt cục trầm xuống, ánh mắt chuyển hướng sang Hồn Sát, nhẹ giọng nói: "Quả nhiên là các ngươi làm..."

Tin tức này đối với hắn mà nói cũng có sức chấn động không nhỏ, chẳng qua vẫn không khiến hắn quá bất ngờ. Dù sao sau khi sự tình kia phát sinh, bọn họ cũng có dự đoán, chẳng qua không có chứng cứ nên không thể trực tiếp vạch mặt mà thôi. Quan trọng điều làm cho hắn thấy tức giận là bọn người kia dám ngang nhiên xuống tay với các bộ tộc viễn cổ, bất chấp giao ước giữa các bên. Thật vô sỉ!

"Nói nhiều vô nghĩa, yên tâm sớm muộn thì Cổ tộc các ngươi cũng chung số phận giống mấy tộc kia mà thôi!" Hồn Sát nhìn vẻ mặt âm trầm của Cổ Đạo mà cười lạnh nói, cũng không thêm giải thích.

"Chỉ sợ các ngươi còn chưa có cái gan đấy!" Cổ Đạo nhú mày, ngữ khí đã có phần lạnh lẽo.

"Có gan hay không rồi ngươi sẽ biết, không cần lắm nhảm nhiều lời!" Hồn Sát cười to một tiếng, cánh dơi sau lưng đập mạnh, thân hình chợt lóe lên, trực tiếp xuyên không gian hiện ra trước mặt Cổ Đạo, huyết đao cũng nhanh chóng bổ xuống. Đao mang màu máu phá nát hư không, bao phủ toàn thân Cổ Đạo.

"Hồn Sát, mấy trăm năm nay không giao thủ, dường như ngươi cũng chẳng có bao nhiêu tiến bộ. Nếu không phải Tử Ma Thánh các ngươi ý vào nhân số, Cổ Tộc Tam Tiên bọn ta cũng không kém chút nào đâu!" Đối mặt với thể công sắc bén dị thường của Hồn Sát, Cổ Đạo nhếch miệng cười, bàn tay nắm chặt lại, một thanh trượng bỗng rất dài liền hiện ra, cơn ảnh

vũ động, năng lượng thiên địa xung quanh cũng bị dẫn động, hóa thành vô cùng vô tận cơn ảnh hung hãn lao vào đao mang của Hồn Sát.

"Đinh đinh, đang đang!"

Côn đao chạm nhau, nhìn qua thì nhẹ nhàng nhưng kinh phong sắc bén khủng khiếp bắn ra liên tục, trong vòng mấy ngàn trượng, không gian bị chấn động đến mức vụn vẹo, cả mảnh bình nguyên cuồng phong ù ùng gào thét, cát bay đá chạy.

Tiêu Viêm ôm Dược Linh nhanh chóng lui về sau, dừng ở trên một ngọn núi, sau đó nhanh chóng ngồi xếp bằng. Năng lượng của Cửu Phẩm Huyền Đan đã tràn đầy trong cơ thể hắn. Nếu không nghĩ biện pháp luyện hóa, sớm muộn gì hắn cũng bạo thể mà chết.

"Cửu Phẩm Huyền Đan quả nhiên không thể dùng tùy tiện.." Tiêu Viêm thầm cười khò, đây là lần đầu tiên hắn phục dụng đan dược mà khổ sở, chật vật như vậy. Hơn nữa, cũng là lần đầu tiên vì năng lượng trong cơ thể quá nhiều mà đau đầu.

Ngồi xếp bằng xuống, thủ ấn Tiêu Viêm biến ảo, Tiểu Y nhất thời xuất hiện từ trong cơ thể, nhanh chóng hóa thành một hỏa đỉnh, vừa vặn đem thân thể Tiêu Viêm bao bọc lại. Tịnh Liên Yêu Hỏa rót cuộc cũng triệt để bùng nổ, lực lượng hỏa diễm như hồng thủy tràn vào trong cơ thể Tiêu Viêm, nhanh chóng luyện hóa năng lượng đang bắt đầu kết thành từng khối bên trong cơ thể hắn.

Đã không có địch nhân chặn giết, Tiêu Viêm có thể hoàn toàn ngưng thần, toàn lực luyện hóa tất cả năng lượng đã kết tinh thành khối trong cơ thể mình.

Toàn lực luyện hóa thì tất nhiên hiệu quả sẽ hơn xa lúc trước. Uy lực tịnh hóa đáng sợ của Tịnh Liên Yêu Hỏa một lần nữa được thể hiện ra, năng lượng tinh thể tràn ngập trong kinh mạch của hắn đang không ngừng bị luyện hóa, nhanh chóng hóa thành thủy dịch. Năng lượng cuộn trào như hồng thủy, kinh mạch hắn vốn ứ trệ, căng cứng rốt cục đã dần buông lỏng, thông thoáng.

"Ào, ào!"

Năng lượng mênh mông vô cùng vô tận chậm rãi chảy xuôi bên trong kinh mạch Tiêu Viêm, cuối cùng hóa thành đầu khí hùng hồn, dung nhập vào tứ chi bách hài. Nhất thời, cảm giác thư thái, tràn đầy năng lượng chợt xuất hiện trong lòng, hơn nữa, đầu khí trong cơ thể cũng bắt đầu có dấu hiệu tăng trưởng. Công hiệu của Cửu Phẩm Huyền Đan giờ khắc này mới chậm rãi phát tán ra.

Trong thời gian Tiêu Viêm luyện hóa dược lực khủng khiếp của Cửu Phẩm Huyền Đan, trận chiến trên bầu trời cũng diễn ra càng lúc càng kịch liệt. Cổ Đạo cùng Hồn Sát ở trong Cổ, Hồn hai tộc đều là cường giả đứng đầu, hơn nữa cảnh giới của cả hai đều là thất tinh Đấu Thánh, một khi giao thủ, lực phá hoại tự nhiên là kinh thiên động địa, chẳng qua cũng rất khó để phân ra thắng bại.

"Chết tiệt, sao lại gặp phải lão quỷ này ngáng đường chứ. Nơi này là địa bàn của Cổ Tộc, cứ thế này sẽ khiến bọn họ chú ý, đến lúc đó hai tên khác trong Cổ Tộc Tam Tiên cũng ra mặt thì ngay cả ta cũng khó mà toàn thân trở ra!" Nhìn đao mang huyết sắc không lồ bắn ra từ quỹ đầu đao trên tay lại bị Cổ Đạo nhẹ nhàng hóa giải, Hồn Sát cũng nhíu mày lại.

"Phải tốc chiến tốc thắng!"

Trong mắt Hồn Sát lóe lên sát khí, thủ ấn mạnh mẽ biến đổi, huyết đao cũng rời tay bay lên, nhanh chóng hóa lớn, chớp mắt đã phóng đại hơn nghìn trọng. Một thanh huyết đao không lồ huyền phù ở phía chân trời, sát khí ngưng tụ bên trên đao phong như thực chất, huyết quang trên thân đao cũng bắt đầu phát sáng, linh hồn mọi người cũng phải run rẩy dưới uy áp của một đao này.

"Huyết Thần Lệ Thiên!"

Huyết đao huyền phù trên không, sát khí ngưng tụ càng lúc càng thực chất, ánh mắt Hồn Sát lạnh lẽo, quát lớn một tiếng. Huyết đao chém xuống, âm thanh chói tai rít lên âm âm, không gian vạn trọng xung quanh đều vỡ vụn thành những khe không gian đen nhánh, khiến người ta hít thở không thông.

Huyết đao chém xuống, sắc mặt Cổ Đạo cũng trở nên ngưng trọng, thanh trọng bổng trong tay nhanh chóng hóa lớn, sau đó mạnh mẽ va chạm với huyết đao.

"Oành, ùng!"

Dư ba đáng sợ không cách nào hình dung thối quét ra từ chỗ va chạm, mây vạn trượng trên bình nguyên tức khắc sụp đổ, tất cả núi non đều vỡ vụn. Cường giả Thất tinh Đấu Thánh giao thủ, lực phá hoại lại khủng bố như vậy.

"Đang, đing!"

Huyết đao bay ngược ra sau, thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, bay ngược về phía Hồn Sát. Nhưng không ngờ rằng thanh huyết đao bay xuyên qua thân ảnh hắn.

"Tàn ảnh!"

Đồng tử hai mắt Cổ Đạo co rút lại, nhanh chóng xoay người, nhìn thấy trên đỉnh núi mà Tiêu Viêm đang ngồi xếp bằng, thân ảnh của Hồn Sát cũng hiện ra. Một kích kinh thiên lúc trước thế mà lại là hư chiêu, mục đích thực sự của hắn là bắt lấy Tiêu Viêm!

"Tiểu tử, ta nói rồi, ngươi trốn không thoát đâu!"

Thân hình Hồn Sát xuất hiện trên đầu Tiêu Viêm như quỷ mị, một trảo nhanh như chớp hạ xuống, dễ dàng xé rách hỏa đỉnh, chẳng qua ngay khi một trảo này sắp sửa đập vào thiên linh cái của Tiêu Viêm thì hai mắt vốn nhắm chặt của Tiêu Viêm đột nhiên mở ra, một cỗ khí tức cường hãn hơn trước gấp mấy lần chợt bùng phát. Phía chân trời, phong khởi vân dũng, mơ hồ có tiếng sấm vang vọng.

"Lực tinh Đấu Thánh?! Ngươi đã luyện hóa xong Cửu Phẩm Huyền Đan?"

Cảm ứng được khí tức của Tiêu Viêm biến đổi, trở nên mạnh mẽ hơn. Sắc mặt Hồn Sát cũng biến đổi, sát ý trong mắt lóe lên, tốc độ không những không giảm, ngược lại càng nhanh hơn.

"Ăn thử chiêu này xem!"

Đối mặt với công kích trí mạng của Hồn Sát, Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh, cười lạnh một tiếng, trên cánh tay đột ngột xuất hiện long văn màu vàng

rồi đẩy mạnh lên. Mà khi long văn này xuất hiện, lôi vân trên bầu trời nhất thời ảm đạm thất sắc, vô số lôi quang lóe lên rồi chợt tắt giống như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

"Không ổn!"

Ánh mắt liếc qua cánh tay hiện lên long văn màu vàng kim, trong lòng Hồn Sát mơ hồ cảm thấy bất an. Chẳng qua lúc này cũng không thể thu tay, hấn mạnh mẽ đánh xuống thiên linh cái của Tiêu Viêm.

"Đi!"

Nhìn thấy một trảo tử thần như chớp chụp xuống, cánh tay Tiêu Viêm cũng rung lên, long văn vàng kim phát ra ánh sáng rực rỡ, cuối cùng hóa thành một đạo cột sáng màu vàng kim, nhanh hơn chớp bắn ra từ đầu ngón tay Tiêu Viêm.

Cột sáng bắn ra mạnh mẽ va chạm cùng một trảo của Hồn Sát. Trảo phong sắc bén dễ dàng bị xé tan, mạnh mẽ xuyên thủng bàn tay hấn.

"Phanh!"

Sau khi đánh trúng bàn tay, một cỗ lực đạo khủng khiếp cũng trực tiếp phát ra, thân thể Hồn Sát cũng bay ngược ra sau, một ngụm tiên huyết phun ra như mưa.

"Sặc..."

Cỗ Đạo đang nhanh chóng lao đến, nhìn thấy một màn này cũng trợn tròn mắt. Trên đầu ngón tay của Tiêu Viêm chợt lóe lên một cột sáng màu vàng, năng lượng cuồng bạo của nó khiến lão cũng giật mình.

"Khốn kiếp! Đó là cái gì vậy!"

Thân hình Hồn Sát lơ lửng trên bầu trời, đang chật vật ổn định lại, nhìn bàn tay cháy đen thành một lỗ máu, mặc dù hấn đã dùng đấu khí phòng ngự nhưng không chút tác dụng. Nếu một chiêu kia trực tiếp oanh kích lên người hấn, chỉ sợ hấn đã trọng thương rồi.

"Vút!"

Trong lúc sắc mặt Hồn Sát đang kịch biến thì không gian cách đó không xa, đột nhiên truyền đến tiếng phá gió kịch liệt. Hiên nhiên lại có thêm một số người đang nhanh chóng đến đây.

"Tiêu Viêm, thù này ta nhớ kỹ, nhất định ta sẽ đòi lại gấp mười!"

Không cam lòng nghiêng chặt răng, Hồn Sát cũng hiểu được hắn đã mất đi cơ hội cuối cùng, lập tức nhìn về phía Tiêu Viêm đầy oán độc rồi gầm nhẹ một tiếng, thân hình liền hóa thành hắc mang hướng phía chân trời xa xa bay đi.

Tiêu Viêm hờ hững nhìn Hồn Sát ở xa, chậm rãi nâng cánh tay vốn đã không còn nửa điềm cảm giác, lầm bầm: *"Ta cũng chỉ miễn cưỡng không chế được lực lượng của Cửu Huyền Kim Lô mà thôi..."*

Tôi 2c nữa nha:min:

-----oOo-----

Chương 1577: Tiến vào Cổ tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dược Linh đang đứng cách Tiêu Viêm không xa, nàng nhìn thấy Hồn Sát ba chân bốn cẳng chạy trốn mà không thể trọn tròn đôi mắt. Hiên nhiên, nàng chưa từng nghĩ tới khả năng Tiêu Viêm đánh lui cường giả cỡ này đến mức lên bờ xuống ruộng.

"Tiêu Viêm tiên sinh, ngươi đã luyện hóa Cửu phẩm huyền đan rồi sao?"
Dược Linh nhin không được mở miệng hỏi dò, thân là Luyện dược sư nên nàng rất hiểu Cửu phẩm huyền đan khủng bố đến mức nào. Bởi vậy việc chỉ ngắn ngủi mười mấy phút thôi mà Tiêu Viêm đã có thể luyện hóa được khiến nàng khó có thể tin nổi.

"Sao có thể dễ dàng như vậy, ta chỉ luyện hóa được một phần mà thôi!"
Tiêu Viêm lắc đầu nhưng từ trong mắt hắn lại hiện ra vẻ mừng rỡ. Không nghĩ tới Cửu phẩm huyền đan lại mạnh mẽ như vậy, chỉ luyện hóa một phần đã giúp hắn tiến vào Lục tinh Đẩu Thánh. Thần dược bậc này

khó trách ngay cả Hồn Sát cũng phải thềm nhỏ dãi.

"Nếu có thể luyện hóa toàn bộ dược lực thì có thể tiến vào Lục tinh Đấu Thánh trung kỳ một cách vững vàng. Tiêu Viêm thậm nhủ trong lòng, sự vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt, qua một thời gian nữa nhất định có thể hoàn thành rồi."

"Ha hả! Xem ra lão phu ra có vẻ như hơi bị nhiều chuyện a!" Cổ Đạo chậm rãi đạp khoảng không tiến đến, sau đó dừng lại bên cạnh Tiêu Viêm. Ánh mắt lão quét qua long văn màu vàng trên cánh tay, khuôn mặt bình tĩnh giọng nói chậm rãi vang lên.

"Cổ Đạo tiên bối cứ nói đùa, nếu như không phải lão xuất thủ thì hiện tại vẫn bối đã bị dược lực làm cho bạo thể tan xác rồi!" Tiêu Viêm vội vàng đứng dậy, ôm quyền cười nói.

"Sao? Đan dược gì mà khiến ngươi không thể chống đỡ?" Nghe vậy, Cổ Đạo thoáng động dung hỏi.

"Một mai Cửu phẩm huyền đan, do Hồn Sát đuổi giết cho nên bắt đắc dĩ đành phải dùng luôn." Tiêu Viêm cười đáp.

"Cửu phẩm huyền đan...!!!" Khóe miệng Cổ Đạo giật giật, sau đó cười khỏ lắc đầu không ngừng hâm mộ Tiêu Viêm. Thần dược như vậy ngay cả Cổ Đạo trưởng lão hắn cũng chưa từng thử qua.

Trong khi Tiêu Viêm và Cổ Đạo đang nói chuyện thì một tiếng gió rít phá không lại gần. Hơn mười thân ảnh hiện ra, đầu tiên ánh mắt họ kinh nghi bất định nhìn bình nguyên gần như bị phá nát, cuối cùng hạ xuống ngọn núi chỗ ba người Tiêu Viêm. Cả đám người đều cung kính hành lễ với Cổ Đạo.

Tiêu Viêm nhìn lướt qua đám người đó. Hắn kinh ngạc nhận ra đầu lĩnh lại là một người quen, Linh Tuyên.

Khi ánh mắt của Tiêu Viêm nhìn tới thì Linh Tuyên cũng nhận ra, lập tức sắc mặt của hắn trở nên mất tự nhiên. Tuy rằng thân ở Cổ giới nhưng những việc mấy năm nay của Tiêu Viêm ở Trung châu hắn cũng nghe không ít. Bất kỳ một chuyện nào cũng đủ để hắn phải ngược nhìn, một vị cường giả của Đấu Khí Đại Lục mấy chục năm trước giờ đây không có

một chút lực hoàn thủ nào. Sự vật thế gian biến ảo quả thực khôn lường.

"Cổ Đạo trưởng lão, chúng ta cảm ứng được bên này có động tĩnh cho nên nhanh chóng chạy tới, không biết..." *Linh Tuyên tựa hồ là đầu lĩnh của đám người kia, hấn cung kính nhìn về phía Cổ Đạo nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.*

"Đã không có việc gì, người tới lần này là một trong tứ ma thánh của Hồn Tộc - Hồn Sát" *Cổ Đạo khoát tay áo thản nhiên nói.*

Vừa nghe vậy, sắc mặt đám người Linh Tuyên kịch biến, tứ ma thánh của chính là những cường giả đứng đầu trong Hồn Tộc. Địa vị của họ có thể sánh với Cổ Tộc tam tiên, trừ tộc trưởng và một số người trong tộc ra thì không ai có thể địch lại.

"Nhìn các người kia! Xét về niên kỷ Tiêu Viêm còn nhỏ hơn các người rất nhiều, vậy mà hấn vẫn có thể trốn thoát được trước sự đuổi giết của Hồn Sát. Hơn nữa vừa rồi còn chém đứt cánh tay của hấn, nếu trong đám thanh niên tộc ta cũng có nhân vật như vậy thì ngày sau Cổ Tộc tất cường thịnh, Hồn Tộc sao dám ức hiếp?"

Nhìn bọn họ biến sắc, Cổ Đạo cau mày trầm giọng trách mắng.

"*Vâng! Trưởng lão dạy chí phải!*" Bị Cổ Đạo trách mắng nhưng Linh Tuyên cũng không dám tranh luận, hấn vội vàng gạt đầu, khóe mắt khẽ liếc về phía Tiêu Viêm, trong lòng không khỏi cười khở. Đám quái vật Hồn Sát kia trong lòng họ chính là những tồn tại truyền thuyết, không những Tiêu Viêm thuận lợi đào thoát mà còn làm cho người họ bị thương. Bỏn sự này cho dù bọn họ có ngạo khí đến mức nào thì cũng phải tâm phục khẩu phục.

"*Cổ Đạo tiên bối đừng thôi phỏng vấn bối! Nếu không có lão nhân gia ngài quấy nhiễu, tay chân vẫn bối không biết có còn được lành lặn hay không nữa?*" Nhìn Cổ Đạo quang cáo rùm beng, Tiêu Viêm bất đắc dĩ lắc đầu. Hấn nghiêm mặt trầm giọng nói:

"*Cổ Đạo tiên bối. Không biết có thể cho vấn bối gặp mặt Cổ Nguyên tộc trưởng hay không? Được Tộc bị diệt không phải là chuyện nhỏ, chuyện này chắc chắn có liên quan tới âm mưu của Hồn Tộc...*"

"Cái gì?!" Đám người Linh Tuyên vừa mới đứng dậy thì sắc mặt lại biến đổi một lần nữa. Hai mắt trợn lên nhìn Tiêu Viêm, Dược Tộc... sao có thể bị diệt được???

"Chuyện này đích thực có quan hệ trọng đại, nếu không có người thông báo thì thật không biết bên Dược Tộc đã sinh biến. Thủ đoạn của Hồn Tộc thật là quỷ dị, ngay cả Tộc trưởng cũng không phát hiện ra điều gì!"

Nhắc tới việc này, vẻ mặt Cổ Đạo trở nên ngưng trọng. Lão bi thương nhìn thoáng qua Dược Linh rồi than nhẹ:

"Xem ra ta còn phải mời Tộc trưởng Viêm Tộc, Lôi Tộc tới. Việc làm của Hồn Tộc đã gạt bỏ tất cả quy tắc và bằng hữu từ thời viễn cổ. Nếu không có sự chuẩn bị, e rằng tất cả sẽ rơi vào ma chướng của chúng."

Tiêu Viêm chậm rãi gật đầu. Lần này Hồn Tộc đã trở mặt với tất cả chủng tộc viễn cổ, không biết người có thể cười cuối cùng sẽ là ai?

Hiểu được mức độ nghiêm trọng của việc này, Cổ Đạo không nói bất kỳ lời vô nghĩa nào nữa. Lão mang đám người Linh Tuyên trở về Cổ Thành, sau đó không hề nghỉ ngơi tiếp tục dẫn Tiêu Viêm và Dược Linh tiến nhập Cổ Giới.

Tin tức này truyền vào Cổ Giới khiến các thế lực lớn, các cường giả Cổ Tộc đều bị kinh động, Dược Tộc bị Hồn Tộc tiêu diệt thần không biết quỷ không hay. Thủ đoạn này đã vượt qua giới hạn của Cổ Tộc, chẳng lẽ Hồn Tộc còn có mưu đồ gì nữa?

Không khí bên trong đại điện Cổ Tộc rất ngưng trọng, tất cả các trưởng lão đã tới. Ở vị trí thượng vị chính là Cổ Nguyên mà Tiêu Viêm đã từng gặp một lần. Lúc này gương mặt lão đầy trầm tư. Với thực lực của Tiêu Viêm hiện tại mà trông lão cũng chỉ giống như một người bình thường, nhưng trong lúc mơ hồ thân thể của lão giả ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố. Vị này chính là cường giả đỉnh phong của Đấu Khí Đại Lục.

Bên tay trái phía dưới Cổ Nguyên là ba lão giả râu tóc bạc trắng đang cau mày. Cổ Đạo cũng ở trong đó, từ trên hai người này, Tiêu Viêm cảm nhận được một cỗ khí tức hùng mạnh không thua gì Cổ Đạo. Với địa vị cao như vậy, có lẽ họ chính là Cổ Tộc tam tiên.

Trong đám trưởng lão, Tiêu Viêm cũng nhận biết được chín gương mặt. Chỉ là ánh mắt họ nhìn hắn với vẻ phức tạp, năm đó khi Tiêu Viêm tương kiến Cổ Tộc chỉ là một Đấu Tôn thực lực tầm thường, tuy không kém nhưng khó có thể được Cổ Tộc coi trọng. Hiện giờ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi không gặp, Đấu Tôn nhỏ nhoi năm đó đã trở thành một cường giả Đấu Thánh, hơn nữa còn là Lục Tinh Đấu Thánh hàng Việt Nam chất lượng cao, so với Cổ Tộc Tam Tiên chỉ kém một Tinh.

Bên tay phải phía dưới Cổ Nguyên là một thân ảnh xinh đẹp, khí tức thanh nhã đang ngồi. Tiêu Viêm vừa xuất hiện thì ánh mắt đó đã hoàn toàn ngưng lại trên người hắn, trong con ngươi hiện lên vẻ ôn nhu động lòng người. Thân ảnh xinh đẹp đó đương nhiên chính là Huân Nhi...

"Tiêu Viêm ra mắt Cổ Nguyên tộc trưởng." Đối với vị cường giả đỉnh phong này, Tiêu Viêm không dám có nửa điểm bất kính. Hắn ôm quyền, cao giọng nói. Dược Linh ở bên cạnh cũng đồng thời thi lễ.

"Ha ha! Chỉ ngắn ngủi không tới mười năm, ngươi đã đạt tới trình độ này, Tiêu Tộc đã có hi vọng chân hưng rồi. Nếu Tiêu Huyền mà biết thì có lẽ sẽ vui mừng lắm đây!"

Cổ Nguyên nhìn thân ảnh cao gầy trong đại điện, trên mặt hiện lên ý cười. Lão gật đầu, thanh âm mang theo ý vị tán thưởng. Nghe vậy, đám trưởng lão âm thầm cười khổ, nhiều năm rồi trong Cổ Tộc chưa từng có ai được Tộc trưởng đánh giá như vậy.

"Được rồi! Gọi ta một tiếng bá phụ đi. Tuy rằng bồi phận của ta nhiều hơn ngươi không ít, thế nhưng ai bảo ta chỉ có một đứa con gái."

Nghe thấy Cổ Nguyên nói, nhất thời trên mặt Huân Nhi hiện lên một rặng mây hồng. Mà trong lòng đám thanh niên tài tuấn của Cổ Tộc trở nên nguội lạnh, Cổ Nguyên nói vậy là xác nhận quan hệ của Tiêu Viêm và Huân Nhi rồi.

"Đa tạ bá phụ!!!"

Tiêu Viêm cũng nghe ra ý tứ của hắn không trách tội Tiêu Viêm lấy tám thân xử nữ của Huân Nhi. Cũng khó trách ánh mắt của lão hồ ly này độc, trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy may mắn. May mà thực lực của Tiêu Viêm hiện giờ cũng đứng hàng nhất lưu trong Cổ Tộc chứ không thì việc này

quả thật khá phiền phức, hẳn tin Cổ Tộc sẽ không dễ dàng giao một trân bảo như Huân Nhi cho một người tầm thường.

"Nói chuyện Dục tộc đi!"

Cổ Nguyên cười khoát tay áo, ánh mắt lão đảo qua đảo lại trên người Tiêu Viêm. Càng nhìn càng thấy tên vẫn bối trước mắt thuận mắt, thanh niên xuất sắc bậc này mới xứng đôi vừa lứa với con gái mình chứ.

Nhắc tới chính sự, sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng, quay sang nhìn Dục Linh, trầm tư trong phút chốc rồi điềm trả lời:

"Không biết bá phụ có từng nghe nói qua Thôn Linh Tộc chưa?"

"Răng rắc!..."

Tiêu Viêm vừa mới nói xong thì bên trong đại điện liên tiếp vang lên âm thanh ly rượu bị vỡ vụn. Các trưởng lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm mang theo vẻ hoảng sợ.

Thấy biểu tình này của họ, trong lòng Tiêu Viêm trầm xuống. Thôn Linh tộc rốt cuộc là có lai lịch gì mà khiến các cường giả Cổ Tộc e ngại như vậy?

-----oOo-----

Chương 1578: Bí mật của Hồn tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thôn Linh Tộc...!!!"

Khuôn mặt Cổ Nguyên khẽ run lên. Lão hít một hơi thật sâu, sau đó đôi mắt liếc nhìn Tiêu Viêm vô cùng sắc bén mở miệng hỏi: *"Vì sao ngươi lại hỏi vậy?"*

"Cổ bá phụ hẳn là biết Hồn Tộc có Hư Vô Thôn Viêm chứ?" Tiêu Viêm hỏi tiếp.

"Biết! Năm đó ta đã từng giao thủ với Hư Vô Thôn Viêm, đánh hẳn trọng thương nhưng sau đó thì không còn tin tức của hắn nữa, hắn là đã trốn đi chữa thương." Cổ Nguyên gật gật đầu trả lời.

Tiêu Viêm nhú nhú mày, trong lòng thì vô cùng giật mình vì thực lực của Cổ Nguyên, miệng khẽ hít ngậm khí. Ở Dược Giới, hắn đã từng chứng kiến thực lực của Hư Vô Thôn Viêm, dù cho Dược tộc toàn lực thi triển tàn hồn Thú Nhận của Dược Đế thì cũng không đánh bại được, không ngờ Hư Vô Thôn Viêm khủng bố đó đã từng bị Cổ Nguyên đánh trọng thương.

Hắn lại liếc mắt nhìn sang Dược Linh, sau đó mới kể lại mọi chuyện xảy ra trong Dược Giới và Hư Vô Thôn Viêm đã biến thành Thôn Linh Tộc.

"Lý nào lại như vậy? Hư Vô Thôn Viêm làm sao có thể phân hoá thành Thôn Linh Tộc?"

Tiêu Viêm vừa dứt lời thì một vị trưởng lão phát ra một tiếng kinh hô.

"Cổ bá phụ. Thôn Linh Tộc đến tột cùng là cái gì?"

Tiêu Viêm nhú mày, nhìn sang Cổ Nguyên thì nhận ra lông mày của lão cũng đang xoắn tít.

"Thôn Linh Tộc là một chủng tộc kỳ dị từ thời viễn cổ, sách cổ ghi lại rằng Thôn Linh Tộc đã từng nhắc lên một trận tinh phong huyết vũ trên Đấu Khí đại lục."

Cổ Nguyên khẽ thở dài, ngữ khí hết sức ngưng trọng: *"Mọi người đều biết truyền thừa của viễn cổ chủng tộc là dựa vào huyết mạch, nếu yếu kém thì sẽ không khác gì thường nhân. Thường thì mỗi một viễn cổ chủng tộc đều có những thời điểm huyết mạch suy yếu. Đương nhiên điều kiện tiên quyết lúc đó trong tộc chưa từng xuất hiện cường giả Đấu Đế."*

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, Tiêu Tộc cũng chính bởi vì huyết mạch suy yếu, cuối cùng mới bị Hồn Tộc nhân cơ hội tiêu diệt.

"Lúc đó trong thiên địa sinh ra những năng lực thần kỳ, Thôn Linh Tộc là chủng tộc có được năng lực đáng sợ đó, nó có thể cắn nuốt lực lượng huyết mạch của những chủng tộc viễn cổ khác. Nếu kéo dài một thời gian tất sẽ làm cho huyết mạch của chủng tộc đó suy yếu, Thôn Linh Tộc đánh chủ ý

tới các chủng tộc viễn cổ khác, e rằng sẽ tạo ra một trường hạo kiếp. Tất cả viễn cổ chủng tộc sẽ bị Thôn Linh Tộc tận diệt!"

"Hành vi này của Thôn Linh Tộc không thể nghi ngờ là chọc giận tất cả các chủng tộc viễn cổ, lúc đó không ít chủng tộc kết thành liên minh chống lại Thôn Linh Tộc...!"

"Vào thời đại đó, Thôn Linh Tộc đã từng xưng vương xưng bá. Thực lực của họ hơn xa tất cả các chủng tộc, nhưng tuy mạnh nhưng họ cũng không thể chống lại đông đảo các chủng tộc liên thủ. Đến cuối cùng Thôn Linh Tộc bị hủy diệt, những người còn sót lại phải chạy trốn, không ngừng bị đuổi giết. Một thời gian rất dài sau đó, Thôn Linh Tộc vẫn chưa gượng dậy nổi, thậm chí còn có xu hướng chậm rãi biến mất khỏi thế giới không còn được ai nhắc tới nữa."

Nói đến chỗ này, ánh mắt Cổ Nguyên đột nhiên híp lại. Lão đứng lên, chậm rãi nói tiếp:

"Ta nhớ rõ vị tộc trưởng cuối cùng của Thôn Linh Tộc hình như là bị Hôn Tộc giết..."

"Sao?" Nghe được lời này, trong đại điện có không ít người biến sắc.

"Sau khi Thôn Linh Tộc hoàn toàn biến mất trên đại lục thì hình như Hôn Tộc cũng im hơi lặng tiếng đến tận bây giờ." Hào quang trong mắt Cổ Nguyên chớp động, tựa hồ là nghĩ tới điều gì đó.

"Hay Hôn Tộc chính là Thôn Linh Tộc?" Tiêu An nói với giọng không thể tin nổi.

"Cũng không hẳn! Sách cổ ghi lại, năm đó Hôn Tộc xuất thủ với Thôn Linh Tộc, chẳng qua sau đó không thành công. Theo Hôn Tộc thì vị tộc trưởng cuối cùng của Thôn Linh Tộc đã phải trả một cái giá nhất định mới giúp tộc nhân sống sót được." Cổ Nguyên chậm rãi nói.

"Tộc trưởng! Ngài có nhận thấy rằng đồng thời với việc cường giả Đấu Đế xuất hiện trên đại lục xuất hiện ngày càng ít thì từng chủng tộc viễn cổ suy bại hoặc dần dần biến mất. Mà trong đó, một số chủng tộc biến mất rất quý dị...Hiện tại ngắm nghĩ lại nhận ra Thạch Tộc, Linh Tộc cũng gặp qua tao ngộ như thế..." Sắc mặt Cổ Đạo ngưng trọng, đột nhiên lão mở

miệng nói.

"Ý người là những chủng tộc viễn cổ này không phải là suy bại bình thường, mà là bị Hồn Tộc tiêu diệt sao?" Cổ Nguyên nói.

"Qua mấy vạn năm, những chủng tộc viễn cổ này không biết thay đổi bao nhiêu lần. Nhưng chỉ có mỗi Hồn Tộc là bình yên vô sự. Lực lượng huyết mạch của họ luôn cao hơn bình thường. Người cảm thấy kỳ quái có lẽ không chỉ mình ta, nhưng bởi vì chủng tộc này xưa nay quý dị khó lường, cho dù có tâm tư muốn hiểu biết tường tận thì cũng chẳng khác gì mò kim đáy bể. Bây giờ nghe Tiêu Viêm nói, chúng ta không thể không hoài nghi. Hồn tộc này có lẽ cũng sở hữu năng lực giống Thôn Linh Tộc.. Thôn phế huyết mạch."

Sắc mặt Cổ Đạo thoáng trở nên âm trầm, thanh âm của lão mạnh mẽ toát ra một cỗ hàn khí quanh quần bên trong điện.

"Không cần phải đề cao Hồn Tộc như vậy, mặc dù chúng có được năng lực đáng sợ như Thôn Linh Tộc, nhưng chúng không có năng lực thôn phế tất cả chúng ta. Nếu không Hồn Thiên Đế cũng không bị Tiêu Huyền liều chết đánh trọng thương."

Cổ Nguyên cười thản nhiên, nhìn bộ dáng bình tĩnh của hắn, các trưởng lão thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Nếu Hư Vô Thôn Viêm đã hiện thân thì hiển nhiên thương thế của hắn đã hoàn toàn khôi phục. Nếu vậy thì có thể hiểu được tại sao Hồn Tộc có thể tránh khỏi sự dò xét của chúng ta." Ngón tay của Cổ Nguyên nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trước mặt, sau đó nắm nó vào lòng bàn tay:

"Bởi vì toàn bộ không gian đều đã bị hắn nuốt vào thể nội."

"Ặc...!!!"

Không ít người trong đại điện hút một ngụm khí lạnh, mang toàn bộ không gian nuốt vào thể nội. Chuyện quái dị cỡ này mà cũng có người làm được sao?

"Hắn cũng không phải là người!"

Cổ Nguyên bình tĩnh cười, một đạo phong mang bắt đầu hiển lộ trong mắt lão:

"Đã nhiều năm không giao thủ, xem ra Thôn Phệ Lục mà hấn vận dụng càng ngày càng thuần thục nha. Năm đó hấn còn lâu mới có thể thi triển thủ đoạn bực này!"

"Về phần Hư Vô Thôn Viêm theo như lời Tiêu Viêm hóa thân thành Thôn Linh Tộc. Có lẽ, hấn mới chân chính là người đứng phía sau bức màn đen của Hồn Tộc nhiều năm nay."

"Ý của Tộc trưởng là Hư Vô Thôn Viêm đã cắn nuốt vị tộc trưởng cuối cùng của Thôn Linh Tộc, do đó chúng mới có được năng lực kỳ dị này?"

Một bạch phát lão giả ở bên cạnh Cổ Đạo, thanh âm hơi khàn khàn nói.

"Có lẽ là vậy, ta thật sự không nghĩ ra Hồn Tộc có thể đạt được năng lực của Thôn Linh Tộc." Cổ Nguyên gật đầu. Trong mắt hấn lóe lên sát khí băng lãnh, tồn tại của Hư Vô Thôn Viêm đối với những chủng tộc viễn cổ bọn họ là một uy hiếp quá lớn, nhất định phải bị tiêu diệt.

Bên trong đại điện cũng vì điều này mà yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người không lên tiếng nữa. Ai cũng không nghĩ tới Hồn Tộc cư nhiên còn cất dấu những thủ đoạn đến mức này, bọn họ tưởng chừng như có một thanh đao đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu...chính là Hư Vô Thôn Viêm.

"Hồn Tộc ra tay với Linh, Thạch, Dược tam tộc có hai mục đích, thứ nhất đó là hấp thụ lực lượng huyết mạch, thứ hai tự nhiên đó là Đà Xá Cổ Đế Ngọc. Xem ra Hồn Thiên Đế đã không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi."

Cổ Nguyên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén của lão như nhìn xuyên thấu không gian hư vô, nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng người ta. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Hồn Thiên Đế!"

Tiêu Viêm âm thầm nhắc lại cái tên khí phách này. Chỉ là hấn xác định kẻ này đích thực có tiền vốn kiêu ngạo, đứng trên đỉnh cao kim tự tháp cường giả nên e rằng chỉ có Cổ Nguyên mới ngăn cản được.

"Cổ bá phụ tính toán sẽ ứng phó như thế nào? Hiện giờ trong tay Hồn Tộc đã có thêm bốn khối cổ ngọc, về phần bốn khối khác, bọn họ cũng sẽ dùng tất cả biện pháp để thu vào tay. Đến lúc Đà Xá Cổ Đế động phủ mở ra thì không chừng có thể đạt được bí mật tấn cảnh Đấu Đế. Nếu như đạt được thì trên Đấu Khí đại lục, sinh tử của tất cả mọi người chỉ trong một ý niệm của Hồn Tộc."

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Cổ Nguyên, trầm giọng hỏi.

Bất tri bất giác, bọn họ đã gặp phải cục diện gấp gáp thế này, Hồn Tộc đang dùng phương pháp "*Ech nháy*", từng bước một xóa bỏ lực lượng của bọn họ. Nếu cứ tiếp tục như thế thì nhất định đó sẽ là một tràng bi kịch với tất cả.

Cổ Nguyên mặt trầm như nước, ai cũng không biết hắn đang nghĩ đến cái gì. Mà ngoài hắn ra thì những Cổ Tộc trưởng lão khác cũng vẫn duy trì trầm mặt. Tuy chuyện này làm cho bọn họ cảm thấy bất an nhưng mà nếu như khai chiến thực sự với Hồn Tộc thì tất nhiên sẽ là một trận đại chiến thảm thiết. Trận chiến này, có lẽ bọn họ sẽ thắng... mà cũng có lẽ sẽ bại.

Thắng làm vua! Thua làm giặc!

Lựa chọn bực này cho dù cường đại như Cổ Nguyên cũng khó có thể đưa ra đáp án.

"Cổ bá phụ. Hiện giờ trong viễn cổ bát tộc, trừ bỏ Hồn Tộc thì chỉ còn lại tam tộc, nếu cứ tiếp tục án binh bất động thì chỉ có ngồi chờ chết mà thôi!"

Trầm mặc giằng co mấy phút đồng hồ, Tiêu Viêm rốt cục cũng mở miệng nói.

"Hợp lại...Thì còn có thể sinh tồn, nếu không thì tám gương của Linh Thạch Dược tam tộc đã sờ sờ trước mắt!"

Tiêu Viêm đột nhiên đề cao âm lượng khiến cho thân thể không ít trưởng lão trở nên run rẩy. Ánh mắt họ nhìn về phía Dược Linh bên cạnh Tiêu Viêm, trên gương mặt nàng bây giờ tràn ngập vẻ bi thương. Chúng tộc mình bị diệt phải sống trôi giạt khắp nơi, một chút kiêu ngạo, tự tôn đều mất sạch.

Từng ánh mắt chậm rãi dời đi, nhìn về phía Cổ Nguyên ở thủ vị giống như đang chờ đợi hần quyết định.

Dưới đông đảo ánh mắt nhìn chăm chú, Cổ Nguyên chậm rãi thở dài cực kì bất đắc dĩ, lão ngẩng đầu lên nhìn phía Tiêu Viêm rồi cười.

"Hảo tiểu tử! Rất quyết đoán!!! Người đâu! Gửi thư tin tới Viêm Tộc, Lôi Tộc, mời tộc trưởng lưỡng tộc cùng thương nghị đại sự sự tồn vong của tam tộc!"

-----oOo-----

Chương 1579: Lục tinh trung kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe Cổ Nguyên nói, Tiêu Viêm cũng thở phào nhẹ nhõm vì chính mắt hần nhìn thấy sự đáng sợ của Hồn Tộc. Nhìn khắp Đấu Khí Đại Lục thì ngoài Cổ Tộc ra thật khó tìm được thế lực nào chống lại, nếu Cổ Tộc vẫn chọn án binh bất động như trước thì có lẽ Thiên Phủ Liên Minh sẽ gặp phải họa diệt vong.

Đông đảo trưởng lão trong đại điện thấy Cổ Nguyên hạ quyết định thì sắc mặt ai nấy cũng thoáng có chút phức tạp. Bọn họ hiểu rằng kể từ sau hôm nay sự bình tĩnh của Cổ Tộc sẽ bị đánh mất, hai siêu cấp thế lực mạnh nhất trên Đấu Khí Đại Lục lại tiếp tục giao thủ sau một ngàn năm, hơn nữa lần này có thể thật sự là sinh tử chiến!

Thắng thì sống, bại tất vong!

Quyết định của Cổ Nguyên rất nhanh chóng lan ra toàn bộ cao tầng Cổ Tộc, nhất thời không khí khắp Cổ Giới trở nên gấp gáp, không ít cường giả bắt đầu bị điều về Trung Châu, giám thị nghiêm mật nhất cử nhất động của Hồn Tộc.

Trong khi Cổ Tộc bắt đầu bước vào trạng thái đề phòng, Tiêu Viêm cũng không lập tức rời khỏi Cổ Giới. Trong cơ thể hần còn lưu lại không ít năng lượng của cửu phẩm huyền đan, những năng lượng này cứ nằm im trong cơ thể cũng không có bao nhiêu chỗ tốt, cho nên tốt nhất phải nhanh chóng

luyện hóa, miễn cho sau này quả bom nổ chậm lại tạo thành thương tổn cho bản thân.

Trên một ngọn núi u tĩnh, ngôi nhà trúc sừng sững, gió nhẹ nhàng lướt qua, rừng trúc đong đưa như một con sóng màu xanh lá đang dập vào bờ vậy.

"Tiêu Viêm ca ca, dược liệu cần thiết đều đặt ở đây rồi, chàng xem có thiếu gì không?" Trong nhà trúc, Huân Nhi với vẻ duyên dáng yêu kiều, bộ quần áo thanh nhã cũng khó che khuất được thân thể mềm mại động lòng người kia, trên khuôn mặt vô cùng tinh xảo xinh xắn kia luôn hiện một nụ cười nhẹ, dưới nụ cười của nàng, cho dù là nhân vật anh hùng vĩ đại đến đâu đi nữa cũng trở nên nhu hòa "dễ bảo".

Trước mặt Huân Nhi lơ lửng rất nhiều hộp ngọc, bên trong hộp ngọc mơ mơ hồ hồ như có đủ loại năng lượng mạnh mẽ lấp đầy, hiển nhiên cũng không phải thứ tầm thường.

Ánh mắt Tiêu Viêm chỉ tùy ý đảo qua, sau đó ngừng lại trên hình bóng xinh đẹp nhất, chợt bước đến, cánh tay mở rộng ra, không chút nào khách khí ôm vòng eo tinh tế kia kéo vào trong lòng, cười nói: "*Còn thiếu một tiểu mỹ nhân.*"

Nghe Tiêu Viêm trêu đùa, khuôn mặt thanh tú của Huân Nhi không khỏi ửng đỏ, trắng mắt liếc hẩn nũng nịu, giống như thiên kiều bá mị làm Tiêu Viêm không khỏi có chút nóng nảy. Cô gái như nữ thần trong mắt thanh niên Cổ Tộc này lại hiện ra vẻ kiều mỹ như thế, sức sát thương quả thật không ai có thể kháng cự nổi.

Nhẹ nhàng rúc vào trong lòng Tiêu Viêm, bàn tay trắng nõn có chút lạnh lẽo của Huân Nhi đột nhiên nhẹ nhàng xóc áo Tiêu Viêm lên, nhất thời vài đường sọc máu thô to trên ngực hẩn lộ ra rõ mồn một, đây là bị Hồn Diễm, một trong Hồn Tộc Tứ Ma Thánh để lại trong Dược Giới. Tuy rằng hiện tại vết thương đã biến thành vài đường máu nhợt nhạt nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc ấy nó nghiêm trọng đến chừng nào.

Đầu ngón tay Huân Nhi mon trớn mấy vết máu này, đôi mắt trong veo như thủy tinh hiện ra vẻ đau lòng, khẽ cắn chặt hàm răng xinh xắn, nhỏ giọng nói: "Đám Hồn Tộc thật là đáng chết."

"Ha hả, chỉ là một chút vết thương nhỏ thôi mà." Tiêu Viêm cười cười, chột nâng lấy hai má Huân Nhi, mạnh mẽ hôn xuống, sau đó cười to, buông khuôn mặt nàng ra, thân hình chột động, xuất hiện trên giường. Bàn tay hấn vung lên, tất cả hộp ngọc vỡ tung, đủ loại dược liệu lơ lửng trước mặt.

"Huân Nhi, giúp ta hộ pháp, ta cần một ít thời gian luyện hóa dược lực huyền đan trong cơ thể, trong khoảng thời gian này, cố hết sức đừng để ai quấy rầy ta."

Nói đến chính sự, sắc mặt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng lên, khẽ quát một tiếng, Tiêu Y nhanh chóng xuất hiện trên vai, miệng mở ra, một cái hỏa đỉnh vụt hiện, trực tiếp hút vào tất cả dược liệu.

Nhìn thấy Tiêu Viêm bắt đầu luyện chế, rặng mây đỏ trên khuôn mặt Huân Nhi mới từ từ nhạt dần, nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng, quơ tay đóng cửa lại, bàn tay trắng nõn mân mê đôi môi, trong mắt hiện lên chút nhu tình.

"Ha hả, tiểu thư."

Khi Huân Nhi hơi run run lên, một tiếng cười hơi già nua đột nhiên vang lên từ sau lưng, nàng vội vàng quay đầu lại, nhìn Lăng Ảnh đứng cách đó không xa, khuôn mặt đỏ lên, chột mỉm cười nói: "*Lăng lão.*"

Lăng Ảnh hiền lành cười cười, đi đến bên cạnh Huân Nhi, ánh mắt liếc qua phòng, đột nhiên lầu bầu nói: "*Ánh mắt tiểu thư quả thật hơn xa lão gia hỏa mắt mờ như ta, tuy năm đó ta cảm thấy thành tựu của Tiêu Viêm thiếu gia có lẽ không sai, nhưng chưa từng nghĩ tới hấn có thể đi đến bước này.*"

Huân Nhi cười cười, trong đôi mắt đẹp có lẫn chút tự hào. Dù người khác có khen nàng đến đâu thì nàng cũng có thể bình tĩnh thông dong, nhưng nếu khen Tiêu Viêm thì trong lòng nàng không khỏi xuất hiện ý mừng.

"Hài... nhớ lại lúc trước quả thật làm người ta có chút khó tin, mấy chục năm trước, Tiêu Viêm thiếu gia còn đang liều mạng cố gắng để đánh bại một cái Nạp Lan Yên Nhiên, nhưng bây giờ thành tựu của hấn đã đạt đến mức ngay cả Cổ Nguyên tộc trưởng cũng phải tán thành." Lăng Ảnh có chút hoài niệm cười nói. Hấn còn nhớ rõ năm xưa còn âm thầm châm biếm Tiêu Viêm, dù sao lúc ấy hai người quả thật như ở hai thế giới hoàn toàn

khác nhau, khi đó dù Tiêu Viêm nỗ lực thế nào cũng không thể thuận lợi ở cùng một chỗ với Huân Nhi. Bất quá, theo mấy chục năm không ngừng cố gắng, Tiêu gia phế vật năm xưa đã đứng nơi đỉnh kim tự tháp của đại lục rồi.

Huân Nhi ngồi trên bậc thang, ngọc thủ nâng hương má, đôi mắt đẹp đầy mê ly, cuối cùng nhẹ nhàng cười. Nàng thật may mắn, thơ ấu của nàng là ở trong cái Ô Thần Thành nho nhỏ kia, cuộc sống ở đó, dù là hiện tại hay sau này đều được nàng giữ trong nơi sâu thẳm trong lòng.

Đan dược mà Tiêu Viêm phải luyện chế cũng không phải quá cao cấp, bất quá hơi lạ một chút bởi công hiệu của nó phải hóa giải được lực cuồng bạo của cửu phẩm huyền đan, giúp cho việc luyện hóa càng thêm thuận lợi.

Tuy nói dựa vào Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng có thể từ từ luyện hóa dược lực, có điều như vậy không chỉ tốc độ chậm đi rất nhiều mà quan trọng nhất là không thể hoàn toàn phát huy dược lực đến tối đa, là một tổn thất không nhỏ với Tiêu Viêm. Cửu phẩm huyền đan không phải là hắn có thể thích thì luyện chế, nếu lần này không hấp thu năng lượng của bốn khóa non đan hình thành một ít dị biến thì hắn cũng không thể nào luyện chế ra cửu phẩm huyền đan được, cho nên nếu đã dùng thì phải phát huy dược hiệu quả cao nhất!

Lấy trình độ hiện tại của Tiêu Viêm, luyện chế đan dược này cũng chỉ vèn vèn mất nửa ngày mà thôi, khi mặt trời bắt đầu hạ núi thì trước mặt hắn đã có ba khóa đan dược màu sắc khác nhau lơ lửng giữa không trung.

Ba khóa đan dược lớn tầm ngón cái, màu sắc khác nhau nhưng đều thấm đẫm linh khí.

Tiêu Viêm mở hai mắt, há miệng ra trực tiếp nuốt cả ba vào trong cơ thể, thân hình chợt động, chui vào trong đồng lửa dược đỉnh giữa không trung. Tiểu Y phát tay vẫy ra từng đạo Hỏa Long đỏ rực, bọc kín thân hình Tiêu Viêm lại.

Theo ba khóa đan dược nhập thể, đại bộ phận dược lực còn sót lại trong cơ thể Tiêu Viêm nhất thời như có chút buông lỏng, thêm vào Tịnh Liên Yêu Hỏa nội ứng ngoại hợp, không bao lâu sau năng lượng tinh thể cứng rắn bị hòa tan, trở thành một luồng năng lượng chất lỏng cực kỳ mạnh mẽ, mãnh liệt chảy xuôi trong kinh mạch Tiêu Viêm, sau đó thậm chí còn truyền ra

từng tiếng huyền não nữa.

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng trong Hỏa Đỉnh, sắc mặt nghiêm túc. Cùng lúc nguồn năng lượng bị luyện hóa ngày càng nhiều trở thành đầu khí hùng hồn dung nhập trong cơ thể, thì khí tức lục tinh Đẩu Thánh vừa đột phá của hắn lại dần trở nên ngưng thực, thậm chí còn có xu thế dần dần tăng lên, năng lực khủng bố của cửu phẩm huyền đan lại được bày ra thêm lần nữa.

Lần luyện hóa này của Tiêu Viêm kéo dài mười ngày. Trong khoảng thời gian đó, năng lượng của cửu phẩm huyền đan trong cơ thể Tiêu Viêm rốt cục đều bị luyện hóa, cuối cùng đã hóa thành đầu khí cuộn cuộn và dung nhập vào trong cơ thể.

Đến ngày thứ mười một, Tiêu Viêm ở bên trong Hỏa Đỉnh cũng từ từ mở mắt ra, nhất thời một con Hỏa Long lượn quanh cơ thể hắn, sau đó hóa thành một dây lửa, bị hút vào trong miệng, mà hỏa diễm chung quanh Hỏa Đỉnh cũng dần dần tán đi.

Chân khễ chạm đất, Tiêu Viêm nhắm mắt cảm ứng một chút, trên khuôn mặt hiện lên một chút ý cười thỏa mãn. Kết quả lần luyện hóa này không ngoài dự đoán của hắn, hiện giờ thực lực không chỉ ổn định ở lục tinh Đẩu Thánh mà còn đạt đến chừng lục tinh Đẩu Thánh trung kỳ, cửu phẩm huyền đan này giúp hắn tăng vọt gần một tinh, hiệu quả như thế không thể không làm người ta sợ hãi. Cửu phẩm huyền đan quả thật bất phàm.

"Bất quá cũng đáng tiếc, đến thực lực như thế này rồi, thân thể khá mãn cảm với đan dược. Mặc dù về sau nuốt thêm cửu phẩm huyền đan thì có lẽ không thể đạt được loại hiệu quả như thế, trừ phi dùng cửu phẩm kim đan."

Bàn tay nắm lại, chợt Tiêu Viêm lại cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu cửu phẩm huyền đan vẫn còn hiệu quả như vậy thì dù dốc hết sức hắn cũng phải luyện chế thêm vài lần. Một tinh này nếu tự thân tu luyện cũng phải mất ít nhất vài năm, mà một quả cửu phẩm huyền đan lại mạnh mẽ làm ngắn lại gấp mười lần, thậm chí mấy chục lần.

"Két."

Khi Tiêu Viêm thu công, cửa phòng cũng từ từ bị đẩy ra, Huân Nhi cười

dài tiến lên, dáng người thướt tha dưới ánh nắng sớm làm người ta động lòng.

"Chúc mừng Tiêu Viêm ca ca, thực lực lại thêm tinh tiến."

Nhìn nụ cười của Huân Nhi, Tiêu Viêm cũng cười cười, hơi nắm nắm bàn tay lại, lấy thực lực hiện tại của hắn cũng đã có thể vận dụng lực lượng của Cửu Huyền Kim Lô, chẳng qua loại lực lượng này cũng chỉ có hạn nên trừ phi gặp phải thời khắc mấu chốt mới phải vận dụng đến.

"Tiêu Viêm ca ca, Viêm Tộc và Lô Tộc đã đến Cổ Tộc, phụ thân nói cũng dẫn chàng qua xem."

"À? Rốt cục cũng tới sao."

Tiêu Viêm nhướng mày lên, chột gật gật đầu. Thân phận hiện tại của hắn không chỉ có một mình, sau lưng còn có Thiên Phủ Liên Minh, hiện tại đã là đại quái vật trên Trung Châu rồi, cho nên dù là viên cổ chủng tộc như Cổ Tộc thì cũng không thể dễ dàng xem nhẹ hắn được.

-----oOo-----

Chương 1580: Lô Động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Viễn cổ bát tộc suy tàn trước hết chính là Tiêu tộc, còn Cổ tộc và Hồn tộc là chủng tộc mạnh nhất, theo sau đó Viêm tộc, Lô tộc là hai tộc có huyết mạch kéo dài bền vững nhất, qua nhiều năm như vậy chưa từng xuất hiện tình trạng khô kiệt. Chính vì thế trong tộc nhân tài đông đúc, tuy vẫn thua kém Cổ tộc Hồn tộc nhưng đã vượt xa ba tộc Dược tộc, Thạch tộc và Linh tộc, có lẽ do nguyên nhân này nên hai tộc vẫn chưa bị Hồn tộc tập trung tiêu diệt.

Đạo lý dễ làm trước khó tính sau hiển nhiên ai cũng biết, cho nên Viêm tộc và Lô tộc không nằm trong danh sách đen. Đương nhiên, sau khi Hồn tộc xử lý hết quả hồng mềm, sớm muộn gì cũng đến phiên bọn hắn.

Hôm nay Dược tộc có vẻ náo nhiệt, hai vị Viêm Lô tộc trưởng cũng đến

tham gia tìm hiểu. Mặc dù thịnh hội lần này vô cùng coi trọng Cổ tộc nhưng bên kia an bài đội hình tiếp đón hai vị ấy cũng long trọng không kém, cấp đầy đủ mặt mũi.

Lúc Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đi tới bên ngoài đại điện, nơi đây đã sớm đông người chen chúc, quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

"Vị trí bên tay trái chính là tộc trưởng Viêm tộc, Viêm Tẫn."

Hai người lặng lẽ tiến vào đại điện, sau đó tùy tiện tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống. Huân Nhi chỉ tới một người người trung niên nói.

Tiêu Viêm chuyển ánh mắt nhìn theo hướng đầu ngón tay Huân Nhi chỉ liền thấy một người mặc trường bào đỏ rực ngồi trên hàng ghế cao nhất. Nam tử khoảng chừng trên dưới bốn mươi tuổi, bộ dáng thô kệch, hai hàng lông mi đỏ như lửa, làm cho người kinh ngạc chính là cặp mắt của hắn, không ngờ cũng là màu đỏ, nhìn qua y như hai khối bảo thạch phát sáng, hễ quét về phía nào là bên đó cảm giác như nhiệt độ nóng dần lên.

"Người này khí tức ẩn giấu không ít, thực lực cao thâm khó lường, nhưng hắn làm cho ta có cảm giác tương đối kỳ quái." Sắc mặt Tiêu Viêm rất là ngưng trọng, ở trong linh hồn cảm giác của hắn thì người trung niên kia tỏa ra khí tức y như một ngọn lửa mơ hồ nhưng không nóng bỏng, ngược lại có vẻ bình tĩnh thông dong. Vì thế Tiêu Viêm mới khó hiểu, đồng thời cảm thấy kỳ quái là vì hắn nhận ra vị tộc trưởng Viêm tộc này có vài điểm quen thuộc.

"Đừng có thấy hắn như mới bốn mươi tuổi, thật ra đó là lão yêu quái không biết sống bao nhiêu năm rồi." Huân Nhi cười cười nói: "Tiêu Viêm ca ca, tộc trưởng Viêm tộc này không chế hỏa diễm đã đạt đến trình độ đỉnh cao, theo như lời phụ thân thì trong cơ thể của hắn có được hai loại Dị hỏa. Một là Dị hỏa bằng bài danh thứ mười bảy Hỏa Sơn Thạch Diễm, loại thứ hai là Dị hỏa bằng bài danh thứ bảy Cửu U Kim Tỏa Hỏa."

"Hả? Cửu U Kim Tỏa Hỏa mà cũng rơi vào tay Viêm tộc?" Tiêu Viêm nhíu mày lâm bẫm, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Nói như vậy, trong cơ thể hắn cũng có Dị hỏa dung hợp?"

"Ừ, do Cửu U Kim Tỏa Hỏa và Hỏa Sơn Thạch Diễm dung hợp cho ra một loại Dị hỏa mới, uy lực hơi kém so với Tịnh Liên Yêu Hỏa của chàng

nhưng đủ sức chống lại Kim Đế Phần Thiên Viêm của ta." Huân Nhi mỉm cười nói: "Tiêu Viêm ca ca sở dĩ có thể dung hợp các loại Dịch hỏa là vì công pháp kỳ diệu, còn vị tộc trưởng Viêm tộc lại hoàn toàn dựa vào công phu không chế hỏa diễm mạnh mẽ dung hợp Dịch hỏa lại với nhau, từ đó có thể thấy được độ khó không hề nhỏ."

Tiêu Viêm có phần rung động, đây là lần thứ nhất hắn biết có người không dựa vào Phần Quyết để dung hợp Dịch hỏa. Hắn vô cùng rõ ràng trình độ khó khăn lớn tới mức nào, mặc dù thực lực của hắn ngày hôm nay đã rất mạnh, nhưng cũng khó lòng cưỡng ép dung hợp hai loại Dịch hỏa. Dù sao Dịch hỏa có tính bài xích quá mãnh liệt.

"Không hổ là tộc trưởng Viêm tộc." Tiêu Viêm khẽ than thở, trong lòng nảy sinh sự bội phục năng lực của lão Viêm Tẫn này. Có điều hắn cũng minh bạch dung hợp hai loại Dịch hỏa đã là cực hạn của người kia rồi, nếu như có thêm một loại nữa cũng chỉ là vô ích mà thôi, trừ phi hắn đạt tới trình độ Đẩu Đế, nếu không sẽ chỉ là dẫn lửa thiêu thân, chứ đừng nói chi so sánh với Tiêu Viêm có khả năng dung hợp sáu loại Dịch hỏa.

"Vị trí bên phải chính là tộc trưởng Lôi tộc, Lôi Doanh, thực lực gần bằng Viêm Tẫn, đều là Đẩu Thánh cường giả tám sao, cũng là người mạnh nhất Lôi tộc."

Tiêu Viêm lại lé con mắt sáng một bên, chỉ thấy một nam tử ngang nhiên ngồi đó, da dẻ ngăm đen như mọi cà răng cặng tai. Bộ dạng bên ngoài của người này có lực xung kích thị giác rất mạnh, dùng mắt thường là có thể thấy được ẩn chứa dưới lớp da đen thui kia là một cỗ lực lượng mạnh mẽ đáng sợ.

"Lôi Doanh này có tính cách cực kỳ hiếu chiến, nghe nói năm đó đã từng giao thủ với Tiêu Huyền tiền bối, nhưng lại bị đánh bại." Huân Nhi nhẹ nhàng cười nói.

"Hả?"

Trong mắt Tiêu Viêm hiện lên sự kinh ngạc, chuyện này đã lâu nên hắn không biết. Nhưng năm đó tổ tiên Tiêu Huyền gần như là cường giả mạnh nhất thiên hạ, thế mà Lôi Doanh dám ra mặt khiêu chiến, xem ra bản tính hắn thật sự nóng nảy.

"Huân Nhi."

Trong lúc Tiêu Viêm cùng Huân Nhi trốn trong góc nói chuyện với nhau, tự nhiên có một thân ảnh lén lén lút lút từ bên ngoài tiến đến, thấp giọng gọi Huân Nhi. Hai người Tiêu Viêm xoay đầu nhìn lại thì nhận ra người nọ đã từng đi cùng Tiêu Viêm tiến vào Thiên Mộ, đó là Hắc Yên Quân nhị đô thống Cổ Hoa.

"Làm sao vậy?" Huân Nhi nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Hắc hắc!" Cổ Hoa cười cười xấu hổ với hai người Tiêu Viêm, chột mặt mày ủ rũ nói: "Ta tới xin cứu viện."

Hai người Tiêu Viêm khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn sang Cổ Hoa, hiển nhiên là không rõ ý của hắn.

"Là do đám người Lôi tộc gây chuyện, khi bọn kia đến Cổ tộc điều tra không ngờ bọn họ cố ý khiêu khích huynh đệ Hắc Yên Quân, hai bên giao thủ vài trận kết quả người ta đánh cho tan tác, đồ vật bị cướp đoạt, quả thực là mất mặt." Cổ Hoa xoa xoa hai bàn tay, cười khổ nói: "Tuy ta biết rõ tình hình đám người Lôi tộc không tốt đẹp gì, nhưng thủ hạ bị đánh nên chúng ta thân là lão đại nếu không ra mặt không được. Cho nên mấy người chúng ta cũng xuất thủ đánh đuổi mấy tiểu gia hỏa gây sự kia trở về."

Tiêu Viêm nghe thế liền cảm thấy buồn cười.

"Đuổi trở về chẳng phải tốt rồi hay sao? Bọn hắn dù sao cũng là khách nhân, chẳng lẽ ngươi còn định tiếp tục kiếm chuyện? Ngươi cho rằng mấy sự tình này phụ thân và tộc trưởng Lôi tộc không biết sao, chẳng qua là tiểu bối nào loạn chút ít nên bọn hắn không muốn quản mà thôi." Huân Nhi nhẹ giọng nói.

"Đúng vậy, đuổi trở về thì tốt rồi, nhưng mà đám người kia không phục lại đi tìm cứu binh, sau đó đánh bại ta và Cổ Hình Cổ Yêu." Sắc mặt Cổ Hoa có chút buồn bực, bị đánh bại ngay cửa nhà mình đúng là tổn hại mặt mũi không ít. Dù sao hắn cũng là một trong Tứ đại đô thống Hắc Yên Quân.

"Việc này để cho Thanh Dương đại ca đi giải quyết là xong rồi, hắn là đầu lĩnh Hắc Yên Quân đại đô thống mà?"

"Thanh Dương đại ca cũng bị tên kia đánh bại, nếu không ta đi tìm các người làm gì." Cổ Hoa hơi ngại ngùng nhưng rốt cục vẫn phải cười khổ nói.

"Hả?" Nghe thấy lời này, Tiêu Viêm và Huân Nhi cũng giật mình kinh hãi, hôm nay Cổ Thanh Dương đã là cường giả Đấu Thánh nhị tinh rồi. Trong đám thanh niên Lôi tộc có người đủ sức đánh bại hắn?

"Chẳng lẽ là người kia?" Huân Nhi nhú mày suy nghĩ rồi lầm bầm.

"Đúng!" Cổ Hoa gật đầu nói: "Không nghĩ tới tên kia bây giờ đã mạnh mẽ đến tình trạng này."

"Người kia là ai?" Tiêu Viêm có chút tò mò.

"Lôi Động, thiên tài chói mắt nhất Lôi tộc trong mấy trăm năm, từng ở lại trong Ma Lôi trì Lôi giới năm năm. So sánh với Lôi Doanh lập kỷ lục khi còn trẻ thì còn lâu hơn một năm, tuy nói là do Lôi tộc dốc lòng tài bồi nhưng năng lực và thiên phú của hắn cũng không thể hoài nghi. Nghe nói Lôi tộc đã chuẩn bị bồi dưỡng hắn thành tộc trưởng kế nhiệm." Huân Nhi trầm ngâm nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, không nghĩ tới bên trong Lôi tộc còn có thanh niên xuất sắc như thế, xem ra nội tình Lôi tộc đúng là không kém.

"Mặt khác, năm đó Lôi tộc từng đến Cổ tộc đề cập tới vấn đề thân gia, hơn nữa khi đó đã có không ít trưởng lão tỏ vẻ tán thành. Nhưng về sau bởi vì một số việc nên tạm thời buông xuống, về phần hai người có đính ước hôn nhân chưa thành chính là ta cùng với Lôi Động." Huân Nhi bắt đầu kể nói.

"Sặc sỡ?"

Tiêu Viêm lập tức giật mình, không nghĩ tới tên khốn nạn kia xem tỳ nữa đoạt luôn lão bà của hắn đi rồi.

"Huân Nhi, mặc dù tên kia tương đối hiếu chiến nhưng nơi này là Cổ tộc. Nếu để cho hắn cứ như vậy quay trở về, sau này gặp mặt đám người Lôi tộc sợ rằng sẽ bị chế nhạo mất hết mặt mũi đó." Cổ Hoa xoa xoa tay, cười hắc hắc nói: "Cho nên... hi hi... Huân Nhi người ra tay thử xem?"

"Nhàm chán, không có một chút khí phách nam tử."

Huân Nhi liếc sang hắn rồi thản nhiên nói.

"Hắc hắc, nếu như người không muốn xuất thủ thì để cho Tiêu Viêm muội phu ra tay hỗ trợ Hắc Yên Quân chúng ta được không? Tuy nói hiện tại Tiêu Viêm muội phu đã được tộc trưởng đề ý nhưng vẫn chưa có nhiều danh tiếng đối với huynh đệ Hắc Yên Quân. Giúp chúng ta bề bộn một phen đi, sau này các người thành hôn nhất định sẽ giúp các người một bữa náo nhiệt, hắc hắc!" Nghe vậy, Cổ Hoa không nóng không vội, ánh mắt trực tiếp chuyển sang Tiêu Viêm cười cười gian xảo.

"Người..."

Nghe Cổ Hoa nói lời này, khuôn mặt Huân Nhi lập tức đỏ hồng, bĩu môi nói: "Xem ra mục tiêu của người không phải ta, mà là Tiêu Viêm ca ca mới đúng."

Cổ Hoa cười lên ha hả, ánh mắt tràn đầy lửa nóng nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: "Như thế nào đây? Tiêu Viêm huynh đệ, có muốn xem thử thực lực đám thanh niên Lôi tộc hay không? Hiện tại Thanh Dương đại ca đang trì hoãn bọn hắn đó."

Bị ánh mắt nóng bỏng của Cổ Hoa chăm chăm vào, Tiêu Viêm không nhịn được cười, trong lòng sinh ra cảm giác muốn đi thử xem sao, trước giờ toàn giao tiếp với mấy lão yêu quái làm cho hắn cũng quên mất tuổi của mình. Nếu dựa theo số tuổi thì hắn xem như phù hợp với đám người Cổ Hoa, ở vào giai đoạn mới phát triển, nóng lòng hiếu chiến gây dựng danh tiếng cho mình.

"Rồi, theo người là được, dẫn đường, để cho ta đi nhìn xem cái tên đám tranh đoạt vợ của ta có năng lực gì?"

-----oOo-----

Chương 1581: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cách đại diện Cổ tộc không xa có một tòa diễn luyện trận, nơi này là địa phương Hắc Yên Quân thao luyện hàng ngày, cũng là nơi đám thanh niên Cổ tộc thích đến nhất. Cho nên nhân khí ở nơi này vô cùng náo nhiệt, ngày hôm nay hai tộc trưởng Viêm Lôi mang đến không ít thanh niên ưu tú. Những người trẻ tuổi này không có tư cách đại sự tham gia bàn luận đại sự, vì vậy không hẹn mà cùng nhau hội tụ ở đây. Thanh niên tâm đó ai cũng đều có một ít tính tranh giành khí phách, đặc biệt là những người trẻ tuổi ở các viễn cổ gia tộc lại càng kiêu ngạo thì càng khó tránh khỏi xích mích qua lại.

Giờ phút này trên diễn luyện trường đang có đám người đông nghịt đứng đó, phần lớn đều mặc áo giáp màu đen, bọn hắc chính là lực lượng Hắc Yên Quân tương đối nổi tiếng bên trong Cổ tộc. Tính về sức chiến đấu chính thể rất cao, ngoại trừ Hồn tộc ra, cho dù hai tộc Viêm Lôi cộng lại cũng không thể hơn Hắc Yên Quân được.

Được trở thành binh sĩ Hắc Yên Quân chính là nguyện vọng trong lòng các thanh niên Cổ tộc. Nếu có thể ở trong đó trở hết tài năng, được đảm nhiệm chức Thống lĩnh thì cũng xem như là oai phong một phương. Ở bên trong Cổ tộc cũng có thể coi là phong quang vô hạn, bởi vậy rất nhiều tộc nhân Cổ tộc từ nhỏ đã coi Hắc Yên Quân chính là mục tiêu tu luyện của mình.

Trên diễn luyện trường đã bị chiến sĩ Hắc Yên Quân đứng chật như nêm cối, thế nhưng ánh mắt bọn hắc lại tỏ ra tức giận nhìn vào sân thi đấu. Ở đằng kia có mười người trẻ tuổi đang đứng ngạo nghễ, trên trán đám người này có một ấn ký lôi điện, đó là tộc văn của Lôi tộc.

"Hắc hắc, xem ra Cổ tộc Hắc Yên Quân cũng không có mạnh như lời đồn ròi! Trước khi đến đây từng có người dặn dò chúng ta phải giao lưu trao đổi với các ngươi thật nhiều."

Một người nam tử trong nhóm cười hì hì, bộ dáng có vẻ lỗ mãng nhưng chỉ khi nào chứng kiến hắc xuất thủ mới hiểu được cái tên này thực lực mạnh đến mức nào.

Ở đối diện gã nam tử là có mấy thân ảnh bộ dáng buồn bực, một ít gương mặt trong đó tương đối quen thuộc. Ngoại trừ ba vị đô thống Cổ Thanh Dương thì mấy vị thống lĩnh Hắc Yên Quân cũng ở nơi này. Chỉ có điều sắc mặt bọn hắc bây giờ có chút khó coi.

"Lôi Vân, ngươi bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì nói một câu, ta đến bồi ngươi một trận, ngươi muốn đánh thế nào?"

Nghe thấy những người này khiêu khích đáng ghét như vậy, thân là một trong Tứ đại đô thống - Cổ Hình nhú mày trầm giọng thốt.

"Gì? Hạng người to con như ngươi đánh đám chẳng sướng tay gì hết, lúc trước các ngươi đại đô thống Cổ Thanh Dương đã bại dưới tay Lôi Động đại ca, xem ra Lôi tộc chúng ta vẫn mạnh hơn đám thanh niên Cổ tộc các ngươi rồi!" Lôi Vân cười híp mắt đáp.

"Lôi Vân, ngươi đúng là đồ leo mép!"

Trước mặt Lôi Vân là một nam tử mặc y phục trắng bạc, đột nhiên chấp tay cười nói với đám người Cổ Thanh Dương: "Thật sự xin lỗi, tên này xưa nay là kẻ nhanh mồm nhanh miệng."

Nghe thấy câu này ngay cả Cổ Thanh Dương cũng khẽ nhú mày, không nói lại được một lời.

"Mạnh nhất trong đám người trẻ tuổi Cổ tộc chính là Huân Nhi tiểu thư, ngươi thử đi tìm Huân Nhi tiểu thư xem?" Một người thống lĩnh Hắc Yên Quân nhin không được hỏi thử.

"Ha ha, Huân Nhi?" Lôi Động mỉm cười cợt nhã, trong mắt lộ ra thần thái khinh thường:

"Đã sớm nghe tới danh tiếng Huân Nhi tiểu thư, lần này tới Cổ tộc nhất định phải bái kiến một lần, lúc trước Cổ Hoa chạy đi hẳn là tìm nàng đúng không?"

Nhìn thấy tên này có con mắt độc ác như thế, sắc mặt những thống lĩnh Hắc Yên Quân thật sự rất khó coi.

"Hắc hắc, Lôi Động đại ca, nghe nói năm đó ngươi cùng Huân Nhi tiểu thư có thể thiếu chút nữa kết thành nhân duyên nha! Vừa vặn hôm nay tộc trưởng cũng ở nơi này, hay là để cho lão nhân gia nhắc lại việc này, dựa vào thành tựu hiện tại của ngươi còn ai xứng hơn nữa?" Gã Lôi Vân cười hắc hắc nói.

Nghe tới chuyện đó đám người Cổ Thanh Dương không khỏi trầm xuống, ở bên trong đám thanh niên Cổ tộc có không ít người mang lòng ái mộ Huân Nhi. Tuy nói hôm nay đã bị Tiêu Viêm chiếm đoạt mỹ nhân tâm, nhưng bất kể thế nào Huân Nhi cũng là một viên minh châu của Cổ tộc làm sao có thể tùy tiện trêu chọc được?

"Mấy tiểu tử Lôi tộc vẫn cứ làm cho người ta đau đầu!"

Ở bên ngoài diễn luyện trường có vài thân ảnh từ trên cao nhìn xuống náo nhiệt, trên trán những người này đều có ấn ký hỏa diễm, hiển nhiên là thành viên Viêm tộc. Đứng ở trước những người này là Hỏa Huyền từng gặp Tiêu Viêm mấy lần, còn có nữ tử che mặt Hỏa Trĩ sở hữu Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia.

"Lôi Động những năm này tiến bộ không nhỏ, xem ra Lôi tộc đã hạ cái giá rất lớn để bồi dưỡng hãn trở thành tộc trưởng kế nhiệm. Chỉ có điều tính tình còn phải tôi luyện nhiều!" Ánh mắt Hỏa Trĩ thâm đảo qua khắp sân, thâm nói.

"Ha ha, tốn tiền tốn của bồi dưỡng thì thế nào? Lòng chung thủy của Huân Nhi người nào không biết? Tên kia đúng lúc đang ở Cổ giới." Hỏa Huyền hả hê đáp lại: "Hắn tới rồi, lần này Lôi tộc phiền toái lớn."

"Tiêu Viêm?"

Nghe vậy Hỏa Trĩ cũng trong lòng nao nao, khẽ nói: "Nghe nói điện chủ Hôn Điện Hôn Diệt Sinh cũng thua ở trong tay hắn, không biết việc này là thật là giả?"

"Nghĩ qua có lẽ là không giả, lúc đó tộc trưởng nói ta nên giao tiếp với Tiêu Viêm nhiều một chút. Người thanh niên có thể làm cho tộc trưởng coi trọng như thế, ta chỉ mới thấy lần đầu tiên." Hỏa Huyền nói.

"Hả?"

Mắt Hỏa Trĩ khẽ giật thót, trong mắt liền thêm một chút cẩn thận.

Trong lúc hai người nói chuyện, mấy vị thống lĩnh Hắc Yên Quân ngược lại bị Lôi Vân khơi dậy cơn giận, sắc mặt lạnh lẽo định ra tay. Ngay khi bọn hắn định động thân lao ra thì một gã Đại thống lĩnh đột nhiên vươn tay

ngăn lại, ánh mắt nhìn về phía Lôi Vân nói đầy thâm ý: "Lôi Vân, có đôi khi họa từ miệng mà ra đó, ăn nói cho cẩn thận."

"Hả? Thật không?"

Nghe vậy Lôi Vân cũng chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến.

"Ta nghĩ, hẳn là thật đó!"

Lôi Vân còn chưa dứt lời thì một thanh âm vang dội bộc phát khắp diễn luyện trường, lập tức vô số ánh mắt dòm qua phương hướng kia. Chỉ thấy trên đài cao đang có ba thân ảnh đổi mắt nhìn xuống.

"Huân Nhi, Tiêu Viêm."

Nhìn thấy ba thân ảnh kia, đám người Cổ Thanh Dương lập tức giật mình.

"Hắc hắc, vị này chính là Cổ tộc Huân Nhi tiểu thư sao? Quả nhiên là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, rất xứng đôi với Lôi Động đại ca." Ánh mắt của đám thanh niên Lôi tộc trong nháy mắt tập trung lên trên người Huân Nhi. Cái tên Lôi Vân lên tiếng cợt nhả, nhưng lời còn chưa dứt chính hắn lại bị Lôi Động đưa tay ngăn lại.

"Ặc, gì thế Lôi Động đại ca?"

Lôi Vân bị Lôi Động cản lại sững sờ chốc lát, nghi hoặc quay đầu lại phát hiện sắc mặt Lôi Động ngưng trọng chăm chăm vào thanh niên áo đen đứng Huân Nhi.

"Nếu ta đoán không sai thì vị bằng hữu kia là Tiêu tộc Tiêu Viêm đúng không?" Lôi Động nhìn thẳng vào Tiêu Viêm, ánh mắt tương đối nghiêm trọng.

"Tiêu Viêm?" Lôi Vân nghe thế lập tức tái mặt, kêu lên thất thanh: "Cái tên Tiêu Viêm trong lời đồn đánh bại Hồn Diệt Sinh?"

Trên đài cao, Tiêu Viêm bình thản gật đầu.

"Ha ha, tiểu tử này còn điên cuồng hơn cả chúng ta, đánh bại Hồn Diệt Sinh có gì tốt mà đắc ý, nói không chừng đó là người ta cố ý chịu thua."

Nhìn thấy Tiêu Viêm có thái độ như vậy, đám thanh niên Lôi tộc ngược lại có chút khó chịu thấp giọng thì thầm. Tuy là thấp giọng nhưng vô tình hay cố ý vẫn để cho thanh âm lạnh lẽo truyền ra.

Huân Nhi nhíu mày lộ vẻ giận dữ, đang định nói chuyện thì Tiêu Viêm mỉm cười phát tay áo, tiến lên một bước nói: "Nghe nói mấy vị đang luận võ trợ hứng, không biết ta có thể tham gia nào nhiệt hay không?"

"Ha ha, ngươi muốn đi tìm chết à? Nhưng hình như ngươi không phải thành viên Cổ tộc mà?" Nhìn thấy Tiêu Viêm có dấu hiệu ra mặt, Lôi Vân có tìm cách phân giải.

"Tiêu Viêm huynh đệ chính là hôn phu của Huân Nhi, cũng tính là thành viên Cổ tộc rồi." Cổ Thanh Dương thản nhiên nói. Quan hệ giữa Tiêu Viêm và Huân Nhi đã lan truyền ra toàn bộ Cổ tộc rồi. Hơn nữa hiện tại thực lực Tiêu Viêm ngay cả tộc trưởng cũng tán thành, hôn sự này xem như không thể nào thay đổi nữa.

"Hả?"

Nghe vậy, Lôi Động đột nhiên cau mày, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu như Tiêu Viêm huynh đệ có hứng thú, vậy thì xin mời."

Vừa dứt lời, một đạo lôi quang từ trong cơ thể tuôn tràn ra quanh quần như điện xà, một cỗ khí thế cuồng bạo chèn ép ra bốn phía.

"Không biết Tiêu Viêm sẽ ứng phó tên kia như thế nào."

Đám người Cổ Thanh Dương nhìn vào lôi điện màu đen quanh thân Lôi Động, lúc trước bọn hắn thua là vì hắc lôi đáng sợ này, lực công kích của nó rất mạnh. Chỉ cần tiếp xúc là lực phòng ngự của bọn hắn bị phá hủy nhanh chóng.

"Hắc Ma Lôi Yêu."

Tiêu Viêm khẽ kinh ngạc, không nghĩ tới tên kia lại có thể điều khiển Hắc Ma Lôi Yêu. Hắn là lực chiến đấu cũng không kém, khó trách đánh bại đám người Cổ Thanh Dương, nhưng nếu chỉ nhiều đó vẫn không đủ để uy hiếp đến hắn.

Sau khi tính toán một lát, thân hình Tiêu Viêm di động trực tiếp hiện ra trước mặt Lôi Động, ánh mắt chậm rãi đảo qua mười gã thanh niên Lôi tộc cười nói: "Thời gian không còn nhiều, cùng lên đi, các vị!"

-----oOo-----

Chương 1582: Chỉ giáo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm vừa nói liền dẫn tới một trảng xôn xao. Ngay sau đó phần lớn chiến sĩ Hắc Yên Quân cùng lúc hô to, trầm trồ khen ngợi. Trái lại, đám người Lôi tộc sắc mặt có chút khó coi, bọn hắn lần đầu tiên bị người ta khinh thường như thế.

"Hừ, Tiêu Viêm, ngươi chớ có liều lĩnh."

Thân sắc đùa cợt trên mặt Lôi Vân cũng đã biến mất, gã trầm giọng quát lớn:

"Có đôi khi tranh đua miệng lưỡi lợi hại cũng không có tác dụng."

Nhưng Tiêu Viêm vẫn bình thản đứng đó. Lúc trước hắn nghe được rõ ràng Lôi Vân nói những thứ gì, tuy không quá để ý nhưng đối phương trêu chọc Huân Nhi làm cho nội tâm hắn sinh ra cảm giác bất mãn. Trong lòng hắn cũng minh bạch một điều, muốn làm cho mấy tiểu gia hỏa càn rỡ này im miệng thì phải có thủ đoạn ngang ngược hơn nữa.

Lôi Động chau mày khó chịu, khi nhìn thấy gã thanh niên áo đen này, trong nội tâm hắn mơ hồ dấy lên một tia nguy hiểm. Người khác có lẽ cho rằng Tiêu Viêm đánh bại Hồn Diệt Sinh là tin đồn nhằm, nhưng hắn biết đó là sự thật. Hơn nữa hắn còn biết, Hồn Diệt Sinh hoàn toàn không có nhường nhịn, ngược lại sau khi sử dụng toàn lực mới bị tên này đánh bại.

Hắn từng nghe tộc trưởng nói qua lúc nhàn rỗi, người trẻ tuổi mạnh nhất đại lục hiện tại chính là Tiêu tộc Tiêu Viêm.

Lôi Động sẽ không quên giọng nói của Lôi Doanh lúc đó, nhân vật như vậy lại xuất hiện ở trong Tiêu tộc đã suy tàn, quả nhiên là khiến cho người

ta khó thể tin nổi.

Bản tính Lôi Động hiểu chiến, vì tu luyện hắn có thể kiên trì phong bế lục giác tu luyện ở trong Ma Lôi Trì năm năm, chịu đựng đau đớn vạn lỗi tàn phá. Hơn nữa Lôi tộc dùng phần lớn tài nguyên đào tạo mới có được thành tựu ngày hôm nay, từ sâu trong nội tâm hắn không nguyện ý thừa nhận thành tựu của mình lại thua kém bất kỳ thanh niên đồng lứa nào.

"Nếu như Tiêu Viêm huynh đệ có yêu cầu như thế, Lôi Vân, vậy thì các người cung kính không bằng tuân mệnh vậy!"

Nhẹ thở ra một hơi, Lôi Động thản nhiên đáp.

"Tốt."

Nghe được câu đó, đám người Lôi Vân cũng hưng phấn nở một nụ cười lạnh, bước chân tiến tới. Khí tức mười người tăng vọt lên tới đỉnh phong, trong đó khí tức Lôi Vân là mạnh nhất đã gần đến cấp độ Bán thánh, còn lại đều là cường giả Cửu Tinh Đấu Tôn.

Khi luồng khí tức hung bạo tuôn tràn ra, không ít người gần đó thoáng cái biến sắc, mười người này liên thủ đúng là rất khó đối phó.

"Tiêu Viêm, để cho Lôi tộc chúng ta lĩnh giáo thử xem tin đồn kia đến tột cùng là thật hay giả." Dững khí Lôi Vân theo đó từ từ gia tăng, quát lớn một tiếng, mười người cùng lúc lướt mạnh tới, phối hợp lại vô cùng nhuần nhuyễn.

Mười người phân tán ra nhanh như chớp vây quanh Tiêu Viêm vào giữa, hai bàn tay nhanh chóng biến hóa thành thủ ấn, mười đạo lôi quang to chừng trăm trượng lập tức ngưng tụ hóa thành mười đầu Lôi Long uy vũ trên đỉnh đầu mọi người.

"Lôi Long Sát."

Lôi Long vừa hiện, sắc mặt mười người liền trầm trọng. Mười con Lôi Long gào thét kéo theo tiếng sấm ầm ầm giáng xuống. Đám người Lôi Vân cũng không ngu, bọn hắn biết Tiêu Viêm mạnh mẽ như thế nào, bởi vậy vừa ra tay liền dùng đến chiêu thức mạnh nhất, mười người liên thủ tạo thành uy lực cực kỳ cường hãn.

Ngân quang chớp lóe phía chân trời, ở trong tầm mắt của mọi người nhìn chăm chú. Bọn họ không chế ngự đầu Lôi Long trực tiếp đánh về phía Tiêu Viêm.

"Đùng...!!!"

Khu vực vừa xảy ra va chạm năng lượng nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, quảng trường cứng rắn cũng bị tàn phá bụi đất bay mù mịt.

"Đánh trúng không?"

Rất nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn một màn này, lúc trước hình như Tiêu Viêm không có ý tránh né?

Bụi bặm từ từ hạ xuống, thân ảnh Tiêu Viêm lại hiện ra dưới ánh mắt của tất cả mọi người, vẫn là một thân áo đen, dáng người thẳng đứng, có vẻ như không hề bị thương chút nào.

"Lý nào là vậy?"

Tiêu Viêm nhìn qua hình như không hề lùi nửa bước, sắc mặt đám người Lôi Vân lập tức tái nhợt, cảm giác vô lực từ từ ập đến. Thì ra bọn hắn ở trong mắt đối phương lại yếu ớt đến thế.

"Công kích tạm được."

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Tiêu Viêm chỉ mỉm cười bình thản, không thèm nhìn đám người Lôi Vân nữa, ánh mắt chuyển sang Lôi Động cười nói: "Mời!"

"A...!!!" Tràn điện liên oanh động.

Sắc mặt Lôi Động vô cùng nặng nề, bộ dáng Tiêu Viêm nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay nhưng khiến cho hắn có cảm giác áp lực rất lớn. Nhưng gã cũng là người quyết đoán, tiếng cười Tiêu Viêm vừa dứt, thân hình hắn đã hóa thành một tia lôi điện lướt tới, bàn tay nắm chặt ngưng tụ lôi điện đen tuyền chớp lóe, sau đó nhanh chóng hóa thành một thanh trường thương màu đen quán quanh bằng vô số lôi hồ.

"Xùy ~~!"

Tốc độ Lôi Động cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã hiện tới trước mặt Tiêu Viêm, thương ảnh vũ động trực tiếp bao phủ toàn thân Tiêu Viêm, đầu mũi thương mang theo lôi quang như ẩn như hiện. Nếu như bị kia đánh trúng cho dù là cường giả Đấu Thánh hai, ba sao cũng phải không thể nào chống đỡ nổi.

Tất cả mọi người nín thở nhìn loạt thương ảnh ác liệt kia, bọn hắn không có cách nào tưởng tượng nếu đổi lại là mình thì làm sao để ngăn cản công kích cuồng bạo kia nữa.

"Gã Lôi Động này quả thật có bản lĩnh!"

Đám người Cổ Thanh Dương nhìn thấy một màn này cũng phải gật đầu khen ngợi. Thế công bậc này đổi thành bọn hắn cũng khó thể kiên trì quá lâu, tên này mặc dù kiêu ngạo nhưng lại có tiền vốn để kiêu ngạo. Nhưng đối phương của hắn lại là Tiêu Viêm, có lẽ bấy nhiêu đó thực lực vẫn còn chưa đủ.

"Hình như thương của Lôi Động không có chạm được vào người Tiêu Viêm?" Cổ Hình nhìn vào tình hình trong tràng đấu, thốt lên đầy hoảng sợ. Lôi Động đã có thực lực Đấu Thánh ba sao hậu kỳ, hơn nữa lại sở hữu đấu khí lôi điện dị biến. Lực công kích có thể thương tổn Đấu Thánh bốn sao, nhưng mà lực lượng cường hãn cỡ này thậm chí không thể chạm vào thân thể Tiêu Viêm, rốt cuộc tên kia đã đạt tới cảnh giới nào?

Đám người Cổ Thanh Dương đồng thời gật đầu, trong mắt người nào cũng lộ nét kinh hãi, đặc biệt là Cổ Yêu từng giao thủ với Tiêu Viêm. Năm đó Tiêu Viêm lần đầu tiên tới Cổ tộc phải liều mạng trọng thương mới có thể thắng hắn, nhưng hôm nay gã nhìn lại thực lực giữa hai người đã chênh lệch quá xa rồi!

Người bên ngoài có thể thấy rõ cục diện, Lôi Động thân là nhân vật chính hiện nhiên cũng phát giác ra chuyện này. Hắn càng đánh càng kinh hãi, Tiêu Viêm trước mặt tựa như màn đêm u ám, cho dù hắn thi triển thế công ác liệt đến mức nào cũng vô dụng, hoàn toàn không có cách nào gây tổn thương cho đối phương.

"Ma Lôi Vẫn."

Sắc mặt Lôi Động cực kỳ căng thẳng, tròng mắt xẹt qua một tia lẳng lẹ, thương ảnh vô cùng ác liệt đột nhiên ngừng lại, mọi người chỉ thấy hắc căn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Trong máu không ngờ lại ẩn chứa lôi điện lập loè bám vào đầu mũi thương, lập tức mũi thương chuyển màu càng thêm đen kịt mịt mờ như đêm ba mươi. Ngay sau đó, Lôi Động khẽ run thân thương, tốc độ tăng lên tới cực hạn đâm tới yết hầu Tiêu Viêm như thiểm điện.

"Nhanh quá!!!"

Lôi Động tăng tốc đột ngột khiến cho không ít người tái mặt. Cho dù là đám người Cổ Thanh Dương cũng chỉ thấy được một dải tàn ảnh màu đen mà thôi.

"Xùy ~~!"

Chỉ trong một cái chớp mắt tiếp xúc, hắc quang trong mắt mọi người còn chưa kịp tán đi thì trong tràng đấu vang lên một âm thanh. Vội vàng nhìn lại thì đã thấy mũi thương Lôi Động đã đâm vào cánh tay Tiêu Viêm vô số lần rồi. Nhưng tinh mắt thì sẽ phát hiện mũi thương Lôi Động còn cách lòng bàn tay Tiêu Viêm nửa tấc, dù gã có thúc dục bao nhiêu đấu khí đi nữa nhưng vẫn không thể tiến thêm một phân nào nữa.

Lôi Động toàn lực công kích không ngờ lại bị Tiêu Viêm chỉ dùng một chưởng đã cản được.

"Đùng...!!!"

Lôi Động hàm răng nghiến chặt, giáng thêm một chưởng vào chuôi thương, lôi điện màu đen đột nhiên từ mũi thương phóng ra xối xả vào bàn tay Tiêu Viêm. Nhưng hắc căn còn chưa kịp mừng rỡ thì những tia chớp màu đen kia đã nhanh chóng ảm đạm xuống, hình như đã bị thứ gì đó thôn phệ mất.

"Mùi vị quen thuộc!"

Sau khi cắn nuốt sạch sẽ Hắc Ma Lôi, Tiêu Viêm mỉm cười. Bàn tay đổi thành trảo đánh văng cây thương của Lôi Động sang một bên, sau đó thi triển thân pháp như quỷ mị tiếp cận rồi tùy ý vỗ vào ngực đối phương. Mọi

người bên ngoài chỉ thấy loáng một cái là thân ảnh Lôi Động bị đánh bay ngược ra ngoài vô cùng chật vật.

"Đa tạ!!!"

Tiêu Viêm tung một chưởng xong chậm rãi lùi một bước cười thốt.

Chiến đấu chấm dứt nhanh đến mức khiến cho người ta trợn mắt líu lưỡi, chỉ có mấy phút là mười người Lôi Động đã bị Tiêu Viêm đánh bại toàn bộ.

Chỉ trong chốc lát, trong tràng liên lâm vào im ắng, ngay sau đó là tiếng hoan hô rung trời của các chiến sĩ Hắc Yên Quân, âm thanh như sấm động vang vọng khắp quảng trường.

"Bình...!!!"

Ở trong tiếng hoan hô âm ỉ kia, Lôi Động chật vật rơi xuống đất, cắn răng định ra tay lần nữa. Không ngờ lúc này lại có một tiếng cười như sấm nổ đột nhiên vang lên.

"Ha ha, giỏi cho một tiểu tử Tiêu tộc, những tên oắt con này quả thật thua kém người quá xa. Nhưng lão phu ngược lại cảm thấy hơi ngứa tay, không biết người có đảm lượng tiếp lão phu một chưởng không?"

"Tộc trưởng Lôi tộc?"

"Lão gia hỏa này cũng quá vô liêm sỉ đi."

Nghe tiếng cười to này, sắc mặt đám người Cổ Thanh Dương cùng với Huân Nhi lập tức biến đổi, bọn hắn không nghĩ tới lão gia hỏa hiệu chiến này lại có tính bao che khuyết điểm như vậy. Rõ ràng là không nhịn sỉ nhục phải ra mặt, nhưng lại ăn nói làm như cao quý lắm ấy.

Một màn này cũng làm cho Tiêu Viêm nhú mày rơi vào trầm tư, hẳn chưa từng ngờ tới sự tình của tiểu bối lại dẫn tới lão gia hỏa khó chơi này.

"Yên tâm, tiểu tử Tiêu tộc, lão phu chỉ vận dụng năm thành công lực, thế nào?" Trong lúc Tiêu Viêm nhú mày suy nghĩ, lão già Lôi Doanh cười to nói.

Nhìn thấy lão gia hỏa này từng bước ép sát, Tiêu Viêm cũng hít sâu một hơi, không nói nhảm nhiều lời làm gì, từ tốn ôm quyền hô to:

"Tiêu tộc Tiêu Viêm, xin chỉ giáo!"

-----oO-----

Chương 1583: Nhìn trộm

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ha ha, tốt, có quyết đoán! Khí phách khá giống tên Tiêu Huyền trước kia lắm!!"

Không gian trên diễn luyện trường đột nhiên chập chờn, ba nhân ảnh chợt hiện ra ngay giữa tràng đấu, chính là ba người Cổ Nguyên ở đại điện, mà tiếng cười to kia được xuất phát từ miệng của một nam tử cao lớn như hòn núi.

Huân Nhi ở cách đó không xa liền nhíu mày lo lắng, sắc mặt Cổ Hoa đứng một bên cũng trầm xuống, nhẹ giọng thốt:

"Tộc trưởng Lôi tộc đến tốt cùng đang làm gì vậy? Bàn về bồi phạt, hẳn cao hơn Tiêu Viêm không biết bao nhiêu, vậy mà ra tay được!"

Bọn hắn đều minh bạch, tuy hôm nay Tiêu Viêm là thanh niên ưu tú nhất đại lục, nhưng Lôi Doanh đường đường là tộc trưởng Lôi tộc, đôi mắt nhìn khắp toàn bộ đại lục tính cả mọi tầng lớp, lứa tuổi thì đếm trên ngón tay có mấy người mạnh bằng hắn chứ? Với thân phận như hắn lại ra tay với Tiêu Viêm đúng là quá vô sỉ rồi.

"Có lẽ Tiêu Viêm ca ca có tính toán riêng, hẳn sẽ không làm chuyện không nắm chắc đâu!"

Tuy rằng trong lòng lo lắng không thôi, nhưng Huân Nhi vô cùng tin tưởng vào Tiêu Viêm. Nàng biết hắn không phải là người lỗ mãng, nếu hắn đã đáp ứng hẳn là đã có một chút nắm chắc trong tay.

Cổ Hoa nghe vậy chỉ biết cười khở. Lão Lôi Doanh này là bát tinh Đẩu Thánh đó! Chỉ tính riêng về cấp độ thì nghe nói cũng đã thấy bó tay rồi nói chi tới chuyện đánh tay đôi với hắn nữa?

Tất cả mọi người trong tràng đều cực kỳ kinh ngạc khi nghe Tiêu Viêm dám cả gan đáp ứng Lôi Doanh, dáo dác nhìn nhau rồi đưa mắt về thân ảnh cao gầy đang đứng ở giữa tràng. Không nói tới chuyện khác, chỉ một phân quyết đoán này cũng khiến cho người ta không thể không bội phục được.

Lôi Động đánh ánh mắt phức tạp về phía Tiêu Viêm, sau đó yên lặng thôi lui sang một bên. Lúc này hắn đã dùng đến một kích toàn lực vẫn không thể đẩy lui Tiêu Viêm nửa bước, chính hắn ngược lại bị đối phương đánh một chưởng lặn lông lốc như con cóc ghê, hiện thực tàn khốc đã cho thấy thực lực hai người chênh lệch xa tới mức nào.

Đám người Lôi Vân sau lưng Lôi Động cũng ủ rũ lui về. Lúc trước mười người bọn hắn liên thủ nhưng Tiêu Viêm không thềm di động nửa ngón tay, đối đãi như thế tuy làm cho bọn hắn phần nộ nhưng đã cho thấy bọn hắn hoàn toàn vô lực. Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu Tiêu Viêm thật sự có tâm tư khác thì chỉ sợ vung tay lên là có thể đánh cho mười người bọn hắn lập tức nằm lại ở nơi đây. Chỉ có điều hắn không có làm vậy, có lẽ là khinh thường, có lẽ ở trong mắt tên kia, bọn hắn chỉ như hạt cát trong sa mạc hoặc là con gà trong đĩa, chỉ cần xé một cái là đã bỏ vào mồm nhai nuốt ngon lành rồi.

Cường giả chân chính sẽ không để tâm kẻ yếu khiêu khích. Lôi Vân thâm nghĩ nếu không phải vì hắn gây chuyện trên chọc Huân Nhi, có lẽ Tiêu Viêm cũng chả buồn lưu ý bọn hắn làm gì.

"Tiểu tử này tuy khá mạnh nhưng lại không biết trời cao đất rộng là gì. Tộc trưởng là bát tinh Đẩu Thánh, cho dù năm phần sức lực cũng đủ hiếp chết cường giả Thất tinh Đẩu Thánh rồi!" Lôi Vân vừa lui ra khỏi sân vừa thấp giọng thốt.

"Câm miệng đi!"

Lôi Động quát lên, trừng mắt liếc hắn một cái, mắng lớn: "Còn chưa đủ mát mặt hay sao? Nếu các ngươi không có ý khiêu khích thì làm sao xảy ra sự tình này. Cho dù Tiêu Viêm tiếp không nổi một chưởng của tộc trưởng, nhưng hắn sẽ không bị tổn thất danh khí, ngược lại mọi người sẽ thưởng

thức hấn quyết đoán và gan dạ."

Nhìn thấy Lôi Động phần nộ như thế, Lôi Vân rụt cổ lại như con rùa, vội vàng cầm miệng không dám nói nữa. Ở trong lòng bọn họ thì lời nói Lôi Động có tính uy hiếp tương đối cao.

"Ha ha, tên này chính là tiểu tử Tiêu tộc đó hả? Nhìn qua rất được, khí phách không kém Tiêu Huyền khi xưa nha!" Trên bầu trời, Tộc trưởng Viêm tộc Viêm Tần nhíu đôi mi đỏ thắm nhìn xuống Tiêu Viêm, ánh mắt chột thoáng qua nét kì dị, bật cười thốt.

"Lôi Doanh, dùng thân phận của người lại ra tay với Tiêu Viêm chỉ sợ không thích hợp lắm thì phải?" Cổ Nguyên châm chọc.

"Ha ha, các người cũng không phải không biết tính tình của ta. Giao thủ với ai ta đều không nhìn bối phận, chỉ nhìn bản sự mà thôi." Lôi Doanh cười vang như sấm, ánh mắt hấn nhìn lướt qua Tiêu Viêm nói: "Tộc trưởng Cổ Nguyên đã nói như vậy, nếu người cảm thấy có chút nguy hiểm thì có thể thay đổi ý định."

"Tiêu Viêm đã sớm nghe nói tới đại danh tộc trưởng Lôi Doanh, hôm nay được giao thủ ngược lại là vinh hạnh của văn bối."

Tiêu Viêm cười cười nói ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Sự tình đối phó Hồn tộc vẫn chưa bàn tới, lúc trước hấn còn định nói chuyện liên thủ với tộc trưởng ba tộc. Những chuyện như thế này tốt nhất là bàn luận khi song phương ở cùng một cấp độ, nếu không sẽ dẫn tới rất nhiều phiền toái. Vì thế hấn có ý định gia tăng phân lượng cho lời nói của mình, mà cách nhanh nhất chính là dùng thực lực để chứng minh.

Lôi Doanh chính là cường giả bát tinh Đấu Thánh, dùng năm thành thực lực cũng đủ đánh bại Thất tinh Đấu Thánh rồi. Hôm nay Tiêu Viêm đã là Lục tinh Đấu Thánh trung kỳ, nếu dựa vào một ít thứ sẽ có thể đối kháng Thất tinh Đấu Thánh. Vì vậy hấn không cần phải lo ngại Lôi Doanh nhiều lắm.

Lôi Doanh nghe thế cười to một tiếng, nói: "Tốt, tiểu tử, tính cách của người hợp với dạ lão phu lắm!!"

Cổ Nguyên mỉm cười nhìn Tiêu Viêm, không nói thêm gì nữa.

Thân hình Lôi Doanh chậm rãi hạ xuống, hai tay chắp lại trước mặt ngưng tụ lôi quang lượn lờ. Trong lúc mơ hồ khí tức từ thân thể hắt lan tràn ra bốn phía tạo áp lực lên đám thanh niên đứng ở xung quanh, tất cả mọi người mất liền dạt ra một khoảng, sắc mặt tái nhợt thở không ra hơi. Tiêu Viêm chột hít sâu, tâm thần khê động nhanh chóng tâm linh hợp nhất, một cỗ hỏa diễm đỏ rực từ thân thể hắt hiện ra, ánh lửa bùng lên trong mắt, thân thể óng ánh màu hồng phấn, lóng lánh như lưu ly.

Đối mặt đối thủ mạnh mẽ như thế, Tiêu Viêm hiển nhiên phải dùng đến Hủy Diệt Hỏa Thể.

"Có khí tức của sáu loại dị hỏa trong ngọn lửa!"

Ánh mắt Viêm Tẫn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, nhãn lực của hắn chỉ cần liếc cái là nhận ra số lượng Dị hỏa dung hợp, lập tức sợ hãi lên tiếng than thở. Dung hợp Dị hỏa khó khăn tới mức nào ai nấy đều hiểu, chỉ dung hợp hai loại Dị hỏa đã hao hết tất cả tinh lực của hắn rồi. Về phần dung hợp sáu loại Dị hỏa thì hắn chưa từng nghĩ tới.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn tới Tiêu Viêm, thân thể hắn nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng như hồng ngọc lưu ly, không ít người tỏ vẻ kinh ngạc. Nhưng khi bọn hắn cảm giác Tiêu Viêm biến thân rồi khí tức nhanh chóng đề thăng, cảm giác kinh ngạc lại chuyển thành kinh hãi. Lôi Động lúc trước giao thủ đành phải cười khổ lắc đầu, thì ra tên này vẫn còn hạ thủ lưu tình.

"Khí tức cỡ này gần đạt tới Đấu Thánh thất tinh sơ kỳ rồi, không ngờ tên này lại có thể vận dụng lực lượng Dị hỏa lên đến cực hạn như thế!" Đám người Viêm Tẫn nhỏ giọng thì thầm.

"Lôi Doanh tộc trưởng, tiếp ta một chiêu thử xem."

Tiêu Viêm thi triển Hủy Diệt Hỏa Thể lần nữa, lạng lẽ cảm thụ lực lượng trong cơ thể gia tăng lên, hào khí theo đó cũng biến lớn, gã ngửa mặt lên trời hú một tiếng. Bàn chân đạp mạnh trực tiếp hiện ra trước mặt Lôi Doanh tung ra một chương. Đối mặt với cường giả như Lôi Doanh, Tiêu Viêm lại dám chủ động công kích khiến cho tất cả mọi người sợ hãi nói không nên lời.

"Ôngggg..."

Ngay khi Tiêu Viêm tung chuông, hỏa diễm trong lòng bàn tay ngưng tụ hỏa diễm đến cùng cực, ngưng thành một đóa hoa sen sáu màu sáng lấp lánh, khí thế dâng cao như cầu vồng sau mưa chỉ trong tích tắc.

Hỏa liên vừa thành hình lập tức tuôn trào lực lượng hủy núi lấp biển, đám người Viêm Tẫn và Cổ Nguyên cũng phải lé mắt trông, hâm mộ không thôi.

"Sức mạnh thật là khủng khiếp."

Cổ Đạo một trong Cổ tộc tam tiên ngưng trọng nhìn tới đóa hoa sen lửa trong lòng bàn tay Tiêu Viêm thán than. Coi như là hắn cũng phải cảm thấy một chút nguy hiểm, không nghĩ tới Tiêu Viêm đạt tới Lục tinh Đấu Thánh thi triển ra hỏa liên lại gia tăng uy lực kinh khủng thế này. Nếu như ngày đó đuổi giết Hồn Sát cũng có uy lực này thì sẽ giảm bớt không ít phiền phức.

Hỏa liên vừa xuất hiện đã làm cho mọi người khiếp sợ, coi như là Lôi Doanh cũng phải ôm thái độ nghiêm túc nghênh đón. Nhưng hắn vẫn cảm thấy hứng thú, mở miệng cười to tung ra một trảo mãnh liệt chèn ép khí thế đối phương.

"Đón thử Lôi Kiếp Chương của Lôi tộc xem nào!"

Lòng bàn tay Lôi Doanh bắt đầu ngưng tụ lôi quang, cuối cùng hóa thành một mảnh Lôi Vân lan tràn ra ngoài. Sau đó Lôi Vân chậm rãi ngưng tụ thành một đạo chuông ẩn đen tuyền bay ra đón đỡ đóa hỏa liên sáu màu.

"Phành ~!"

Thanh âm va chạm nổ tung kinh thiên động địa, trong khoảnh khắc đó toàn bộ Cổ giới đồng thời rung động, năng lượng bạo tạc lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Luồng sóng xung kích trực tiếp đẩy lùi Tiêu Viêm vài trăm thước, Lôi Doanh ở trên bầu trời cũng lùi mấy thước, thân thể cao lớn kia nhanh chóng ổn định lại giữa hư không. Cường giả Đấu Thánh tám sao đúng là không thể đo lường nổi.

"Tiêu Viêm tiếp được một chưởng rồi."

Tuy Tiêu Viêm phải lui về phía sau mấy trăm thước nhưng cũng không bị thương tổn gì. Tất cả mọi người kinh hãi la lên, đặc biệt là đám người Lôi Động lại càng sợ hãi, Lôi Kiếp Chưởng chính là đấu kỹ Thiên Giai cao cấp. Lại do chính tay tộc trưởng sử dụng uy lực hiển nhiên cuồn mãnh phi thường, thế mà vẫn bị Tiêu Viêm tiếp được đơn giản như thế.

Trong lúc mọi người kinh hãi quan sát, làn sóng xung kích điên cuồng quét qua không gian, Cổ Nguyên phát ổng tay áo một cái, một luồng lực lượng vô hình lập tức hấp thu năng lượng cuồn bạo kia biến mất tung tích.

Sau khi làm xong chuyện đó, hắn cười nói: "Lôi Doanh, ngươi thi triển Lôi Kiếp Chưởng hình như không chỉ là năm thành công lực đó?"

"Ha ha, tiêu tử tốt, quả nhiên không hổ là hậu bối Tiêu Huyền."

Nghe vậy Lôi Doanh cũng không giận, ngược lại cười to vui vẻ, một chưởng kia hắn đánh vô cùng sáng khoái.

Tiêu Viêm cười khở gãi đầu, hai tay hắn hiện tại tê rần chết lạng luôn rồi. Bởi vậy không có cách nào chấp tay ôm quyền thi lễ, đành phải bắt đắc dĩ lắc đầu than thở.

Cổ Nguyên nhàn thả lỏng hai tay, đột nhiên ngẩng đầu lên trời, đề khí hô lớn:

"Hồn Thiên Đế, dùng thân phận của ngươi cần gì phải lén lút như thế?"

-----oOo-----

Chương 1584: Quái dị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giọng nói của Cổ Nguyên vang vọng tứ phía đập vào trong tai từng người một, vô số ánh mắt kinh hãi nhìn lên không gian hư vô. Những chiến sĩ Hắc Yên Quân lúc trước đang vây xem Tiêu Viêm chiến đấu lập tức vận

chuyển đầu khí chuẩn bị bộc phát.

"Hồn Thiên Đế?"

Mấy chữ Cổ Nguyên nói ra bồi hồi bên tai, Tiêu Viêm khẽ nắm chặt quả đấm lại, tên đầu sỏ làm cho Tiêu gia gặp nguy cơ diệt tộc rốt cục cũng xuất hiện rồi sao?

"Cổ tộc đề phòng!"

Cổ tộc tam tiên cùng lúc lao ra, thanh âm vang lên cuộn cuộn giữa bầu trời. Tất cả cường giả Cổ tộc đồng thời hiện thân nhất thời khí tức cuồng mãnh lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, Tiêu Viêm thấy thế cũng phải kinh hãi run thềm, đây chính là lực lượng của Cổ tộc sao?

Cổ Nguyên lúc này thả lỏng hai tay, sắc mặt bình tĩnh nhìn không gian hư vô, mặc dù nơi đó không có thứ gì nhưng hắn vẫn kiên định tập trung vào đó.

"Cổ Nguyên tộc trưởng, chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Viêm Tẫn cùng với Lôi Doanh cũng ngưng trọng lại, thân hình khẽ động hiện ra bên cạnh Cổ Nguyên, ánh mắt ngó chừng chung quanh nhưng không có phát hiện chỗ nào khác lạ. Nội tâm bọn họ từ từ cảnh giác, người nọ của Hồn tộc có thực lực khiến cho bọn họ cũng phải kiêng kị.

"Hồn Thiên Đế thật sự đã đến? Chẳng lẽ bọn hắn định xuất thủ với Cổ tộc?" Viêm Tẫn trầm giọng nói. Nói thật ra Cổ tộc có lực lượng tương đối mạnh trong các chủng tộc viễn cổ. Coi như là Hồn tộc dốc hết toàn bộ lực lượng cũng rất khó tiêu diệt nổi.

Cổ Nguyên không trả lời, ánh mắt hắn vẫn ghim chặt vào một mảnh không gian, theo đó sơn mạch vốn đang náo nhiệt lập tức lặng ngắt như tờ, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe được tiếng ruồi bay. Nếu như Hồn tộc thật sự xuất hiện, tất cả mọi người đều biết ngày hôm nay sẽ có một trận chiến hung hiểm đến thế nào. Và tất nhiên, sự thảm thiết của trận chiến sẽ cao hơn khi ở Dược tộc rất nhiều.

Thời gian giằng co ước chừng mấy phút, nhưng không ai dám buông lỏng

tâm tình, từng ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào không gian hư vô kia. Hồi lâu sau rốt cục nơi đó nổi lên từng đợt rung động, cùng lúc đó một thanh âm cười khẽ từ từ truyền ra.

"Ha ha, Cổ Nguyên, nhiều năm không thấy, không ngờ cảm giác của người vẫn nhạy bén như thế..."

Thanh âm này vừa truyền tới lập tức làm cho tất cả cường giả Cổ tộc đều hơi gồng mình lên, đấu khí trong cơ thể trào ra như hồng thủy vỡ bờ. Nếu đối phương có động tác gì khác thường, bọn họ sẽ lập tức bộc phát thế công mạnh nhất.

Không gian rung động tạo thành một vòng xoáy, từ trong đó chợt xuất hiện một thân ảnh.

Người này mặc y phục màu xám trắng, tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt tuấn tú, hai đồng tử sáng ngời. Bộ dạng này tạo ra ấn tượng đầu tiên cho mọi người là nho nhã y như thư sinh.

Nhưng mà nam tử có vẻ hiền lành nhu nhược này lại có thể khiến cho thần sắc hai người Lôi Doanh, Viêm Tẫn cực kỳ trầm trọng. Thậm chí Cổ Nguyên cũng phải tập trung tinh thần đề phòng.

"Hắn chính là tộc trưởng Hồn tộc, Hồn Thiên Đế?"

Tiêu Viêm kinh ngạc nhìn lên trời cao, hiển nhiên là không thể nào tin tưởng cái người vừa xuất hiện lại là đại nhân vật đứng đầu thế lực âm trầm quỷ dị nhất Đấu Khí đại lục.

Sau lưng hắn lại có mấy thân ảnh đi ra, ai nấy toàn thân lượn lờ Hắc Viêm, đương nhiên đó là Hư Vô Thôn Viêm ngày đó Tiêu Viêm từng thấy ở trong Dược tộc. Bọn hắn được gọi là Hồn tộc Tứ Ma Thánh, đội hình như vậy hầu như có thể khuynh đảo toàn bộ Đấu Khí Đại Lục rồi.

Khi những người này xuất hiện, tất cả trưởng lão Cổ tộc lập tức căng thẳng, màn hào quang phòng ngự bao phủ khắp sơn mạch hiện lên ánh sáng vô cùng huyền lệ.

"Ha ha, hôm nay Cổ tộc thật là náo nhiệt nha! Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Viêm Tẫn, bốn người chúng ta có lẽ đã ngàn năm chưa từng gặp lại rồi

nhì?" Nam tử kia mỉm cười nói, thanh âm rất là nhu hòa.

"Hồn Thiên Đế, đây không phải là nơi ngươi nên đến!"

Ánh mắt Cổ Nguyên nhìn thẳng vào gã nam tử kia, chậm rãi nói.

"Mảnh thiên địa này không có chỗ nào ta không nên đến!"

Hồn Thiên Đế cười cười nói, hai người nói chuyện với nhau bình thản y như là bằng hữu lâu ngày gặp lại vậy.

"Hồn Thiên Đế, tam tộc Linh, Thạch, Dược biến mất là do Hồn tộc của ngươi ra tay?"

Lôi Doanh nghiêm nghị quát lớn, mặc dù đã biết ả tình nhưng hắn vẫn muốn hỏi lại lần nữa.

"Có một vài đáp án chỉ cần hiểu rõ trong lòng là được rồi." Hồn Thiên Đế cười nói, con ngươi chậm rãi đảo qua một vòng. Phàm là người nào bị nhìn tới lập tức rét lạnh toàn thân. Tròng mắt kia tuy bình tĩnh nhưng lại vô tình, thiên địa vạn vật trong mắt hắn có lẽ chỉ là cọng rơm cây tăm mà thôi.

"Quả nhiên là các ngươi làm!"

Nghe thấy Hồn Thiên Đế trả lời, khuôn mặt Lôi Doanh và Viêm Tẫn lập tức âm trầm xuống.

"Năm đó, vị Thôn Linh vương cuối cùng của Thôn Linh tộc, hắn là bị Hư Vô Thôn Viêm cắn nuốt đúng không? Mà cũng nhờ đó Hồn tộc phát triển nhanh chóng cho tới bây giờ?" Ánh mắt Cổ Nguyên nhìn về phía mấy bóng người sau lưng Hồn Thiên Đế, nói như quát: "Sớm biết như thế, năm đó nên giải quyết ngươi luôn cho rồi."

"Hắc hắc, Cổ Nguyên, ngươi quá đề cao mình rồi. Năm đó ngươi có thể đánh bại ta không giả, nhưng muốn tiêu diệt ta thì chưa đủ sức đâu." Nghe Cổ Nguyên nhắc tới chuyện đó, nhân ảnh kia lập tức sôi trào Hắc Viêm, cười rú lên quái dị nói: "Cũng nhờ phúc của ngươi, nếu không bé quan ngàn năm chỉ sợ ta không thể nào đạt tới Cửu tinh Đẩu Thánh như ngày nay!"

Vừa nghe tới câu này, ngoại trừ Cổ Nguyên ra, gần như tất cả mọi người đều phải thay đổi sắc mặt, Cửu tinh Đẩu Thánh đã là tồn tại cao nhất toàn đại lục rồi. Nói như vậy Hồn tộc chẳng phải là có được hai vị Cửu tinh Đẩu Thánh?

"Vậy mà hắn lại đạt tới thực lực Cửu tinh Đẩu Thánh..."

Sắc mặt Tiêu Viêm cũng âm trầm xuống, đối mặt với hai gã Cửu tinh Đẩu Thánh thì dù là Cổ tộc cũng không thể so sánh nổi. Khó trách hắn dám dẫn người tiêu diệt Dược tộc, thì ra thực lực của hắn đã mạnh mẽ đến tình trạng này.

"Người có thể thôn phệ không gian của Dược tộc vào trong cơ thể, từ đó ta đã biết việc này." Cổ Nguyên thản nhiên nói: "Cửu tinh Đẩu Thánh sơ kỳ mà thôi, nếu lại có cơ hội, ta sẽ phong ấn người vĩnh viễn!"

"Có lẽ cơ hội đó sẽ không bao giờ tới đâu..." Hồn Thiên Đế cười khẽ một tiếng.

"Hồn Thiên Đế, hôm nay người đột nhiên đem người tới đây là muốn tiến công Cổ tộc chúng ta. Nhưng mà nhiều đây người vẫn chưa đủ?" Cổ Nguyên thông dong ứng đối biểu hiện ra phong độ của tộc trưởng một tộc.

"À? Đúng là không đủ." Hồn Thiên Đế gật đầu cười cười, không có ý định bác bỏ câu kia.

Tiêu Viêm cau mày nhìn một màn này, đám người Hồn tộc xuất hiện quá đột ngột nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu muốn động thủ. Hắn biết đám người kia chắc chắn sẽ chẳng thừa hơi đến mức đến đây chém gió, tất nhiên phải có mục đích nào đó.

"Hắn là thừa cơ bố trí trận pháp?" Ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất, thực lực Cổ Nguyên rất mạnh, không hề thua kém Hồn Thiên Đế. Đối phương muốn âm thầm hành sự dưới con mắt hắn cũng rất khó thành công.

"Cổ Nguyên tộc trưởng, cẩn thận bị chúng lừa."

Trên bầu trời, Viêm Tẫn trầm giọng nói. Hiển nhiên ai nấy đều thấy hành động này của Hồn tộc quá khác thường.

Nghe Viêm Tẫn lên tiếng nhắc nhở, Hồn Thiên Đế chỉ bình thản mỉm cười, hai tay thả lỏng phía sau không nói thêm gì nữa. Cứ như vậy mọi người đều lâm vào im lặng trợn mắt nhìn nhau.

Một màn cổ quái này làm cho Tiêu Viêm rất khó hiểu, thân hình hắn di động hiện ra bên cạnh Huân Nhi. Tình huống có vẻ bất ổn, hắn phải tập trung tâm thần phòng ngừa mọi chuyện có thể phát sinh, sự an toàn của Huân Nhi hiển nhiên là quan trọng nhất.

"Cẩn thận!"

Nhìn thấy Tiêu Viêm đi tới, Huân Nhi cũng thấp giọng nói.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, hình như lũ Hồn tộc kia có ý xuất hiện để kiểm chế đám người Cổ Nguyên thì phải.

"Rốt cục bọn chúng muốn làm gì?"

Tiêu Viêm chuyển ánh mắt sang Huân Nhi, thấp giọng nói: "Cổ Ngọc của các người ở trên người Cổ bá phụ?"

Nghe vậy Huân Nhi liền giật mình, thoáng chần chờ một chút rồi nói: "Không có, Cổ Ngọc ở trong từ đường, nơi đó là địa phương phòng ngự sâm nghiêm nhất."

"Cường giả canh giữ từ đường hình như đi ra hơi nhiều?" Tiêu Viêm nhìn lên cường giả Cổ tộc ở trên bầu trời.

Huân Nhi nghe thế liền biến sắc, sự thật lại đúng như Tiêu Viêm nói.

"Mục đích Hồn tộc chính là Cổ Ngọc kia!"

Nhìn thấy sắc mặt Huân Nhi, Tiêu Viêm lập tức khẳng định vấn đề, ngẩng đầu quát lớn: "Cổ bá phụ, cẩn thận Cổ Ngọc ở trong từ đường!"

Hồn Thiên Đế đang đối nhãn với Cổ Nguyên đột nhiên biến sắc, nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì từ trong sơn mạch đã truyền ra tiếng kèn cảnh báo.

-----oOo-----

Chương 1585: Tìm kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những tiếng kèn cảnh báo vang lên dồn dập khắp trời đất, khiến cho vẻ mặt của tất cả tộc nhân Cổ tộc nơi đây đều kịch biến.

"Hồn Thiên Đế!"

Sắc mặt Cổ Nguyên lạnh như băng nhìn tới Hồn Thiên Đế, năng lượng trong thiên địa đột nhiên chấn động từng hồi, từ xa nhìn lại giống như cơn sóng thủy triều tuôn trào ra bốn phía.

Theo lẽ thường, một cơn thủy triều năng lượng như vậy chỉ thành hình khi có dị tượng trong thiên địa. Nhưng hôm nay không ngờ lực lượng này lại bị Cổ Nguyên sử dụng tâm niệm tạo thành, thực lực của Cửu tinh Đâu Thánh đúng là vô cùng đáng sợ.

Áp lực từ trong cơn sóng năng lượng kia tràn đến, coi như là Tứ ma thánh của Hồn tộc cũng phải nghiêm túc đối đãi. Bọn hắn biết rằng mình không thể đối kháng với Cổ Nguyên được quá lâu, thân thể và thậm chí cả linh hồn sẽ bị áp lực đáng sợ kia chấn vỡ thành hư vô.

Cổ Nguyên triệu hoán ra dòng năng lượng kia nhanh chóng ập tới hai người Hồn Thiên Đế và Hư Vô Thôn Viêm.

"Tộc trưởng, Cổ Dương trưởng lão đã thương tử đường trưởng lão, lấy trộm Cổ Ngọc đi rồi!"

Ngay khi Cổ Nguyên tập trung lực lượng thì một thân ảnh từ trong sơn mạch phóng tới nhanh như chớp, quát lên thê lương.

"Cái gì?"

Nghe thấy tiếng quát này, toàn bộ Cổ tộc bắt đầu nháo nhào lên, trong mắt mọi người tràn ngập thần sắc khó tin.

"Cổ Dương trưởng lão? Làm sao có thể?"

Huân Nhi không nhịn được mà la lên thất thanh.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Cổ Dương là gian tế của Hồn tộc?" Thủ đoạn này là chiêu Hồn tộc am hiểu nhất. Vì thế Tiêu Viêm thoáng cái là đoán ra nguyên nhân vấn đề.

"Cổ Dương cũng là từ đường nhị trưởng lão, thủ hộ từ đường đã hơn trăm năm. Lòng trung thành và tận tâm đối với Cổ tộc không thể nghi ngờ, làm sao có thể trộm đồ rồi lẩn trốn?" Huân Nhi lẩm bẩm tự hỏi, xem bộ dáng tựa hồ nàng cũng biết Cổ Dương trưởng lão. Hơn nữa còn có ấn tượng rất tốt.

"Là đám các người giờ trò quý?" Cổ Nguyên nhìn về phía Hồn Thiên Đế, chậm rãi nói.

Hồn Thiên Đế không vội trả lời, chỉ đứng đó nhìn chằm chằm vào Cổ Nguyên. Chỉ cần hắn đứng ở chỗ này thì Cổ Nguyên sẽ không dám quay đầu rời đi. Bởi vì ở nơi này không còn người nào có thể ngăn cản hắn.

Cổ Nguyên tự nhiên hiểu được ý đồ của Hồn Thiên Đế, dần dần thu liễm khí tức. Mặc dù Cổ Ngọc đã bị mất trộm nhưng còn chưa đủ làm cho hắn phải lo lắng.

"Phong tỏa không gian Cổ giới, Cổ Đạo, ba người các người suất lĩnh Hắc Yên Quân triển khai tìm kiếm Cổ Dương cho ta." Cổ Nguyên mở miệng quát.

"Vâng!"

Cổ tộc Tam tiên lập tức lên tiếng đáp ứng, ngay khi ba người vừa định khởi hành thì Hồn tộc Tứ ma thánh từ từ bay ra, nhìn bộ dáng dĩ nhiên là muốn ngăn trở rồi.

"Ha ha, Cổ Nguyên, những người này cũng không thể đi." Hồn Thiên Đế cười nói.

"Còn chưa tới phiên người quyết định." Cổ Nguyên lạnh lùng nói, thủy triều năng lượng ở sau lưng lập tức dâng cao hóa thành một chướng ấn

không lồ đánh về phía Hồn Thiên Đế. Không gian theo đó run rẩy kịch liệt, cường giả chỉ tiện tay đánh một kích không ngờ lại có thể xé rách không gian.

“Rốt cục muốn xuất thủ rồi sao? Nhưng ngươi cũng biết không có bao nhiêu tác dụng đối với ta.” Nhìn thấy Cổ Nguyên công tới, Hồn Thiên Đế nhắc tay lên, một lỗ đen dần dần thành hình rồi nhanh chóng bành trướng không lồ trực tiếp bao phủ một mảnh trời cao. Cái lỗ đen kia tỏa ra khí tức lạnh lẽo khiến cho đám người Tiêu Viêm rét lạnh toàn thân. Bọn hắn biết rằng nếu bị dung nhập vào trong đó ngay cả linh hồn sẽ lập tức bị thôn phệ tan biến vào hư vô.

Phía chân trời xa xăm, chướng án khổng lồ hung hăng va chạm với lỗ đen kia, không có tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, chẳng qua là vùng không gian bên đó lạng lẽ nứt vỡ, lực lượng hủy diệt âm thầm lan tràn ra bốn phía. Nếu không có không gian Cổ giới trải qua gia cố phòng thủ hơn ngàn năm, chỉ với một lần giao thủ này có lẽ toàn bộ sơn mạch sẽ bị phá hủy hết thảy.

Nhìn thấy Cổ Nguyên xuất thủ với Hồn Thiên Đế, Viêm Tẫn cùng Lôi Doanh âm thầm gật đầu. Tất cả Hồn tộc cùng lúc hành động hiển nhiên là có mục tiêu hủy diệt các bộ tộc viễn cổ. Lúc này bọn hắn dám công kích Cổ tộc, như vậy tiếp theo sẽ đến phiên Viêm tộc và Lôi tộc, không người nào có thể chạy thoát.

"Động thủ!"

Viêm Tẫn quát lớn một tiếng, hai người không hẹn mà cùng nhau lao ra, khí tức của Bát tinh Đấu Thánh lập tức bạo phát, chèn ép về phía đối phương.

Hai người ra tay cùng lúc, thanh thế tự nhiên cũng không kém, dù sao thì trừ Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế và Hư Vô Thôn Viêm ra thì gần như bọn họ đã là những người mạnh nhất trên đại lục này rồi.

"Hắc hắc, hai vị hà tất phải vội vàng như thế? Nếu như muốn giao thủ thì bỗn tọa vui đùa cùng các ngươi một lát..."

Ngay khi hai người Viêm Tẫn xông ra, Hư Vô Thôn Viêm cười cười thì triển thân pháp hiện ra trước mặt bọn họ. Hắc Viêm liên tục tuôn tràn ra

hóa thành Hắc Long khổng uồn lượn quanh thân.

"Hừ!"

Nhìn thấy Hư Vô Thôn Viêm hiện thân, hai người Viêm Tẫn không nói một lời, tuy tên kia đã tiến vào hàng ngũ Cửu tinh Đẩu Thánh nhưng dù sao cũng chỉ vừa chạm tới Cửu Tinh sơ kỳ. Hai người bọn hắn đều ở cảnh giới Bát tinh hậu kỳ, liên thủ lại với nhau cũng chưa chắc đã thua..

"Huân Nhi, dẫn người lục soát sơn mạch, Cổ Dương nhất định chưa chạy xa đâu, bắt hắn thu hồi Cổ Ngọc lại."

Trên bầu trời, Cổ Đạo sắc mặt ngưng trọng quát lên: "Các trưởng lão còn lại bố trí đại trận hộ tộc, phong tỏa Cổ giới cùng với sơn mạch, cương quyết không cho đám Hồn tộc mắt dạy này thừa nước đục thả câu."

Nghe thấy Cổ Đạo ra lệnh, các trưởng lão đồng thời lên tiếng đáp ứng, ngoại trừ những người đang giao thủ, số còn lại chuẩn bị tinh thần đề phòng Hồn tộc có thủ đoạn gian trá. Bởi vậy bọn họ không dám ra tay liên thủ tương trợ.

"Thanh Dương đại ca, lục soát sơn mạch!"

Giờ phút này Huân Nhi cũng lộ vẻ nghiêm túc hẳn lên, quay đầu lại nói với đám người Cổ Thanh Dương.

"Được!"

Cổ Thanh Dương dẫn dắt đám chiến sĩ Hắc Yên Quân lập tức phóng đi, bắt đầu tìm kiếm toàn bộ sơn mạch.

Thấy Cổ tộc như lâm đại địch, Tiêu Viêm thật sự không thể nào nghĩ tới mọi chuyện lại phát sinh nhanh như vậy. Tuy lần này Hồn tộc không có xuất động đại quân, nhưng đám người ở trên kia đại biểu cho lực lượng cao tầng nhất của Hồn tộc. Đội hình cỡ này còn mạnh hơn Dược tộc không biết bao nhiêu lần. Lúc này song phương chỉ mới thử dò xét mà thôi, càng về sau trận chiến sẽ càng thêm hung hiểm.

Mục đích bọn hắn kéo dài hiển nhiên là vì trì hoãn thời gian cho cái tên Cổ Dương kia trộm đồ.

Có lẽ Hồn tộc đang chờ đợi Cổ Dương hiện thân giao Cổ Ngọc cho bọn họ, Cổ tộc lại cố gắng tìm kiếm người nhằm đoạt lại Cổ Ngọc.

Bởi vậy trận chiến nhìn như kịch liệt, kỳ thật quan trọng nhất vẫn là nhân vật Cổ Dương kia.

"Huân Nhi, thực lực Cổ Dương thế nào?" Tiêu Viêm dõi mắt nhìn quanh tòa sơn mạch, tuy Hắc Yên Quân đang phân ra tìm kiếm, nhưng không thể có kết quả trong đoạn thời gian ngắn được.

"Ngũ tinh Đấu Thánh hậu kỳ." Huân Nhi cẩn rắng hồi đáp, Cổ Dương ở trong Cổ tộc cũng là cường giả hàng đầu, không ai ngờ được hắn lại có thể làm ra sự tình này.

"Linh hồn của hắn đạt đến Thiên Cảnh đại viên mãn chưa?" Tiêu Viêm lại hỏi lần nữa.

"Có lẽ là chưa, cách đại viên mãn vẫn còn một đoạn." Huân Nhi trầm ngâm đáp, nếu muốn tu luyện linh hồn tới cảnh giới Thiên Cảnh đại viên mãn đúng là không hề dễ dàng.

"Giúp ta hộ pháp!"

Nghe vậy, Tiêu Viêm lập tức hành động, ngời xếp bằng ngay trên không trung, thủ ấn biến đổi dung hợp linh hồn với Tiểu Y, lực lượng linh hồn như sóng thủy triều tràn ra ngoài xa. Chỗ mi tâm Tiêu Viêm đột ngột bắn ra một vòng xung kích vô hình càn quét cả tòa sơn mạch.

Tiêu Viêm khổng chế lực lượng linh hồn coi như là đạt tới đỉnh cao, mỗi một góc nhỏ trong sơn mạch đều có ý thức hắn xẹt qua. Thậm chí bởi vì tạm thời dung hợp với Tiểu Y, lực lượng linh hồn của hắn còn có thể xâm nhập vào trong lòng đất, dựa vào năng lượng dung nham gia tăng cảm ứng càng thêm rõ ràng.

Chỉ cần Cổ Dương chưa thoát khỏi dãy sơn mạch này, vậy thì hắn không thể nào tránh thoát cảm giác của Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Tiêu Viêm ngời đả tọa giữa không trung, Huân Nhi cũng nhận ra một luồng năng lượng vô hình cuốn qua chỗ mình, nòng đi tới gần dồi

mắt cảnh giác nhìn quanh.

"Huân Nhi, không tìm thấy."

Trong lúc Tiêu Viêm đang dò xét, đám người Cổ Thanh Dương đột nhiên trở về bộ mặt vô cùng khó coi không cam lòng nói. Bọn hắn đã lục soát khắp sơn mạch một lần nhưng không có phát hiện tung tích Cổ Dương.

Huân Nhi cau mày suy nghĩ, đôi mắt nhìn về phía Tiêu Viêm tràn đầy mong đợi. Ngày hôm nay phụ thân cùng với ba vị Thái Thượng trưởng lão đều đã bị Hồn tộc quán lấy, có thể tìm được Cổ Dương hay không chỉ có thể dựa vào hắn rồi.

Nhìn thấy ánh mắt Huân Nhi khê biến hóa, đám người Cổ Thanh Dương cũng hiểu vấn đề, yên lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Thời gian yên tĩnh trôi qua, ước chừng mười phút sau Tiêu Viêm đột ngột mở mắt ra, bất ngờ tung một chưởng đánh tới một ngọn núi bên ngoài chục dặm, sườn núi bị lực lượng cường hãn đánh nứt ra, theo sau dung nham tuôn chảy là một thân chạt vật bị phun ra ngoài.

"Cổ Dương!"

-----oOo-----

Chương 1586: Đoạt ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hắc Yên Quân, bắt lấy hắn."

Ngay khi thân ảnh kia bị nham thạch nóng chảy phun ra, Huân Nhi lập tức hạ lệnh.

"Thúc Linh Vĩng."

Theo tiếng quát của Huân Nhi, vô số thân ảnh phóng tới vận chuyển đấu khí hùng hồn ngưng tụ thành tấm lưới khổng lồ, trực tiếp đè ép xuống thân ảnh kia. Tấm lưới ẩn chứa năng lượng chấn động đặc biệt, nếu như bị cuốn

vào sẽ bị các chiến sĩ Hắc Yên Quân hợp công vây khốn, rất khó lòng đào thoát.

"Bạo."

Đôi mắt với năng lượng khổng lồ đang ập xuống, thân ảnh kia không chút bối rối, thủ ấn biến đổi bắn ra mười đạo kinh phong công kích đủ các phương vị trên tấm lưới. Ngay sau đó gào thét kinh phong cứng rắn phá nát tấm thi triển thân pháp bay về phía chân trời bao la.

"Vô dụng, hẳn cực kỳ quen thuộc với chiêu Thúc Linh Vững này, vừa ra tay là đánh trúng yếu điểm trên đó." Nhìn thấy các chiến sĩ Hắc Yên Quân ngưng tụ tấm lưới năng lượng khổng lồ lại bị công phá đơn giản như vậy, ngay cả Cổ Thanh Dương cũng phải lo lắng.

"Hừ, Cổ Dương, cái tên phản đồ."

Ngay khi Cổ Dương phóng người chạy đi, ba người Cổ Đạo cũng kịp thời phát hiện, nhưng lúc ba người chuẩn bị ra tay thì Hồn tộc Tứ ma thánh đi ra một người, bộ dạng y như quỷ mị mơ hồ. Vừa xuất hiện lại đã vung tay đánh ra một trường màu đen tuyền, hung hăng xé rách màn hào quang phòng ngự ra một lỗ hổng.

"Đừng cho hắn chạy."

Huân Nhi nhìn thấy trên trời hỗn loạn một mảnh, phần lớn cường giả Cổ tộc cần phải đề phòng Hồn tộc có gian trá nên không thể tự ý rời khỏi trận pháp phòng ngự. Trong lúc nhất thời đám hậu bối biến thành nhân vật chính trong trận chiến này.

Huân Nhi trực tiếp xông lên, ngay sau lưng nàng là đám người Cổ Thanh Dương vội vàng bay theo bảo hộ.

"Chúng ta cũng nên ra tay rồi."

Hỏa Huyền nhìn thấy một màn này liền trầm giọng nói, cht thân hình khê động vỗ Hỏa Dực bay lên trời cao. Phía sau hắn là Hỏa Trĩ cùng với mấy vị cường giả Viêm tộc đồng thời bay đi.

"Lôi Động đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?" Đám trẻ tuổi Lôi tộc bị đại

chiến bất thành linh làm cho cả kinh thất thần, gã Lôi Vân chân chờ hỏi một câu.

"Các người ở lại nơi này, ta đi." Lôi Động chau mày nói. Trên người chột lóe ngân quang lướt thẳng ra ngoài, đám người Lôi tộc còn lại thấy thế bất đắc dĩ lưu lại chờ đợi. Với thực lực của bọn hắn dù có đi lên cũng không có bao nhiêu tác dụng, thậm chí bị trọng thương tử trận ngược lại càng gây thêm phiền toái.

Trên bầu trời, thân ảnh kia gấp rút bay về phía Hồn tộc Tứ ma thánh, nhưng khi hắn còn cách khe hở mấy chục trượng chột có một đạo kinh phong ác liệt đánh tới bộ vị yếu hại, hắn đành phải dừng lại xuất thủ ngăn cản đạo kinh phong. Trong chốc lát đó, đám người Huân Nhi đã chạy tới bao vây kín kẽ.

"Cổ Dương trưởng lão, vì sao người lại phản bội gia tộc?"

Huân Nhi nén giận hỏi lão giả.

"Hắc hắc, người bây giờ còn nghĩ ta thật sự là Cổ Dương hả?" Lão giả kia cười rú lên quái dị, mái tóc bù xù được vén lên lộ ra một khe hở, trên khuôn mặt kia không còn một chút hiền hòa như ngày thường nữa.

Đám người Huân Nhi giật mình ngây người, Cổ Dương chính là thành viên Cổ tộc nhưng theo lời hắn nói thế kia. Nếu là sự thật thì hết thầy bí mật của Cổ tộc trước giờ đều lọt vào trong mắt Hồn tộc rồi?

"Linh hồn Cổ Dương từ trăm năm trước đã bị Hư Vô đại nhân cưỡng ép dung hợp với ta rồi. Những năm này, ta cứ núp trong nhà không dám lộ diện trước mặt đám người Cổ Nguyên là vì thế. Cũng may ta đã chờ được đến ngày này." Lão giả Cổ Dương cười nói, vừa mới nói xong thân hình nhanh chóng lùi lại. Cùng lúc đó đầu khí trong tay hắn tràn ra bao phủ đám người Huân Nhi.

"Một đám tiểu bối cũng muốn lưu lại lão phu?" Cổ Dương cười to lên, lòng bàn tay hung hăng đẩy xuống, phiến không gian trên đầu lập tức vặn vẹo, ngưng tụ thành thực chất ngăn cản năng lượng vô hình do đám người Huân Nhi ép tới.

"Hắc hắc, lão phu đi trước một bước." Vừa ngăn cản xong đám người

Huân Nhi công kích, Cổ Dương liền quay người rời đi. Nhưng ngay lúc đó chợt có một nắm đấm mang theo hỏa diễm xé rách không gian hiện ra trước mặt hắn, công kích lên trên lồng ngực phát ra một tiếng trầm muộn, kinh phong nóng rực lập tức phá hủy đầu khí phòng ngự trên người Cổ Dương.

"Muốn đi? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?" Tiêu Viêm xuất hiện trước mặt Cổ Dương, khí tức Lục tinh Đấu Thánh trực tiếp bộc phát chèn ép thẳng tới Cổ Dương.

"Hồn Diễm trưởng lão, cứu ta."

Tiêu Viêm lộ ra khí tức cường hãn làm cho Cổ Dương biết rằng nếu giao thủ hắn sẽ bị đánh bại rất nhanh, vội vàng quát lớn nhờ hỗ trợ.

"Tiểu tử, dám phá hỏng đại sự của Hồn tộc, ngươi muốn chết hả?"

Hồn Diễm tự nhiên nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện phát sinh, Cổ Dương vừa bị Tiêu Viêm ngăn lại thì hắn giận tím mặt, gầm lên một tiếng diễm chỉ vào hư không. Một đạo hắc mang thâm thúy hiện ra bay về phía Tiêu Viêm.

"Khô Tử Chi."

Ngay khi Hồn Diễm xuất thủ, thân thể Tiêu Viêm lập tức biến ảo thành màu đỏ lưu ly, khí tức, cũng đột nhiên tăng vọt trở tay bắn ra Hoàng Tuyên Chỉ.

"Rầm rầm!"

Một luồng năng lượng màu đỏ bắn ra va chạm với đạo hắc mang quỷ dị kia, Hoàng Tuyên Chỉ tan vỡ nhưng vẫn tạm thời chèn ép hắc mang lùi lại phía sau một đoạn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm có thể ngăn cản chính diện thể công của mình, sắc mặt Hồn Diễm liền trầm xuống, trong mắt hiện lên nét kinh ngạc. Ngày đó ở trong Dược tộc, Tiêu Viêm cần dựa vào Dị hỏa mới có thể chống đỡ hắn, nhưng mà hôm nay hoàn toàn dựa vào lực lượng bản thân tiến hành đối kháng, tiến bộ nhanh như vậy làm cho người ta phải lấy làm kinh hãi.

"Lão phu hôm nay muốn nhìn xem ngươi đến tột cùng có thể tiếp được mấy chiêu."

Hồn Diễm giơ đầu ngón lên bắn ra hắc mang lần nữa, thực lực Tiêu Viêm nhiều lắm chỉ là Lục tinh Đấu Thánh mà thôi, bởi vì sử dụng bí pháp mới tăng lên tới tình trạng này. Vì thế nếu đánh nhau càng lâu Tiêu Viêm lại càng bất lợi.

Hồn Diễm không để cho Tiêu Viêm có thời gian điều tức, vừa ra tay là lập tức bắn ra mười đạo hắc mang nhanh chóng phóng tới chỗ Tiêu Viêm.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Tiêu Viêm đọng lại một điểm, lòng bàn tay xoay tròn ngưng tụ hỏa liên, nhưng còn chưa kịp thành hình thì một thân ảnh khỏe mạnh đột nhiên lao đến, tung ra một quyền trực tiếp phá tan mười đạo hắc mang.

"Hồn Diễm, để ta đến chơi với ngươi, ra tay đánh tiểu bối không tốt cho danh dự của ngươi lắm đâu!"

"Hừ, Cổ Liệt, Hắc nhân vương ngươi những năm này tiến bộ cũng không ít, nhìn qua còn vênh váo hơn xưa nữa." Hồn Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Hắc nhân vương? Thống soái tối cao của Hắc Yên Quân? Cổ tộc quả nhiên cường giả nhiều như mây "

Nhìn bóng lưng đứng ở trước mặt mình, Tiêu Viêm khẽ giật mình, hẳn chưa bao giờ gặp qua người này lần nào.

"Tiêu Viêm tiểu hữu, Cổ Dương giao cho ngươi, cần phải đoạt Cổ Ngọc lại." Hắc nhân vương cởi áo choàng xuống trầm giọng nói một câu. Sau đó đạp không bay tới chiến đấu với Hồn Diễm.

Tiêu Viêm gật đầu một cái, cũng không có tâm tư chú ý hai người chiến đấu, xoay người lại nhìn về phía lão già Cổ Dương. Đám người Huân Nhi xúm lại hình thành một vòng vây chặt chẽ.

Cổ Dương thấy thế nổi giận, khuôn mặt vắn veo dữ tợn, thân hình chợt biến hướng lướt đi song song với vòng năng lượng phòng ngự. Nhìn thấy hẳn lại định xuyên qua hàng phòng ngự, Tiêu Viêm vung tay phóng ra một

luồng hỏa diễm cuồng bạo ngăn cản trước mặt, theo sau một tiếng nổ rung trời là máu thịt tanh bành té bẹ, máu me văng tung tóe khắp nơi.

Cổ Dương bị trúng đòn đau toàn thân dính đầy máu tươi, nhưng trên mặt lại càng dữ tợn và điên cuồng, ngay khi cách hàng phòng ngự năng lượng chừng trăm trượng, thân thể tàn phá thể kia đột ngột co lại rồi từ từ phình to ra.

"Úi giời ơi, hấn định tự bạo."

Nhìn thấy một màn này, đám người Tiêu Viêm lập tức tái mặt, một gã cường giả Ngũ tinh Đấu Thánh tự bạo uy lực chắc chắn sẽ cực kỳ kinh khủng, vì thế mọi người vội vã lùi lại phía sau thúc dục đấu khí phòng ngự quanh thân.

"Phanh bành bành ~!"

Đám người Tiêu Viêm lùi lại không được bao xa, thân thể Cổ Dương trực tiếp nổ tung, lực lượng trùng kích cuồng bạo trong chớp mắt phá tan hàng phòng ngự năng lượng trên sơn mạch. Dòng năng lượng tàn sát bừa bãi bốn phương tám hướng một lúc lâu, rồi một tia máu trong đó đột nhiên lướt ra bay ra ngoài vòng chiến.

"Cổ Ngọc ở bên kia, ngăn lại."

Tiêu Viêm liếc cái là thấy có diễm khác thường, đồ vật dính máu kia chính là một khối Đà Xá Cổ Đế Ngọc của Cổ tộc

Vì truyền Cổ Ngọc ra ngoài, không ngờ tên kia lại chọn cách tự bạo.

-----oOo-----

Chương 1587: Mất ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng mang tựa như lưu tinh xẹt ngang qua bầu trời, ánh sáng rực rỡ đó hấp dẫn vô số ánh mắt, uy áp của nó đánh sâu vào tinh thần từng người.

Tiêu Viêm phản ứng rất nhanh, ngay khi hồng mang xé rách đạo phòng ngự năng lượng chạy ra, hai cánh sau lưng hắn bỗng nhiên chấn động lao tới, bàn tay xòe ra, một luồng hấp lực làm cho tốc độ hồng mang chậm lại rất nhiều.

"Hừ."

Ngay khi Tiêu Viêm động thủ chặn đường hồng mang, một tiếng hừ lạnh từ trên trời truyền xuống, cùng lúc đó, một cảm giác nguy hiểm hiện ra trong lòng Tiêu Viêm.

"Ầm!"

Ánh sáng trên bầu trời đột ngột ảm đạm xuống, ngay sau đó không gian xung quanh Tiêu Viêm nổ tung rồi tan rã nhanh chóng, một bàn tay từ trong không gian thò ra nhắm hướng Tiêu Viêm, bên trong lòng bàn tay ẩn chứa lực lượng hủy diệt cuồng bạo coi như là Hủy Diệt Hỏa Liên của Tiêu Viêm cũng không thể sánh kịp.

"Hồn Thiên Đế."

Uy áp đáng sợ như thế hiển nhiên chỉ có một người đủ khả năng tạo ra, chính là cái tên đang giao chiến với Cổ Nguyên, không ngờ hắn vẫn còn dư lực quấy rầy bên này.

"Lui."

Đôi mắt với cái bàn tay to lớn kia, Tiêu Viêm trực tiếp lùi lại, hắn biết rõ thực lực của mình không có khả năng chống lại Hồn Thiên Đế. Thậm chí ngăn cản trong giây lát cũng không nổi. Cường giả đứng trên đỉnh Đấu Khí Đại Lục không phải là hư danh, bất kỳ người nào cũng có khả năng lật tay làm mưa, úp tay lấp biển.

Tốc độ Tiêu Viêm không chậm, nhưng chương ấn lại càng nhanh hơn, trực tiếp phá vỡ không gian chụp xuống đỉnh đầu hắn. Nhưng ngay lúc đó không gian quanh thân Tiêu Viêm bất chợt rung chuyển kịch liệt, lại là một cự chương phá không hiện ra hung hăng va chạm với chương ấn kia.

"Ầm!"

Lực lượng hủy diệt cuồng bạo lập tức dâng trào, Tiêu Viêm cảm nhận cơn gió lốc kia ẩn chứa lực lượng đáng sợ, sắc mặt kịch biến nhanh chóng lùi lại vì sợ bị liên lụy vào thân.

"Hồn Thiên Đế, người đã muốn chiến tranh, Cổ tộc chúng ta sẽ theo người đến cùng." Cổ Nguyên tức giận quát lớn.

"Ha ha, Tiêu tộc năm đó mạnh mẽ chừng nào cũng bị Hồn tộc ta tiêu diệt, người bây giờ hối hận đã muộn."

Trên bầu trời, Hồn Thiên Đế cười nhạt đáp lời, trong lúc thanh âm vừa dứt, không gian hư vô đột nhiên nứt ra hình thành một khe hở, năng lượng dao động từ trong đó gào thét lao ra, từng cỗ khí tức âm lãnh quét ngang lòng người.

"Đại quân của Hồn tộc đã xuất động?"

Cảm nhận được khí tức từ trong khe nứt không gian kia tuôn ra, sắc mặt Tiêu Viêm cũng phải biến đổi.

Khe nứt từ từ mở rộng, cuối cùng hóa thành một hắc ấn khổng lồ kích thước bao phủ mấy vạn trượng, âm ảnh đen tuyền mơ hồ che lấp cả tòa sơn mạch.

"Khải trận."

Tất cả cường giả Cổ tộc lập tức ngưng trọng, quả nhiên không ngoài dự liệu, Hồn tộc còn có chuẩn bị chu toàn. Cũng may cường giả Cổ tộc đã sớm chờ lệnh, lập tức hét lớn cùng nhau phóng thẳng lên trời.

"Uỳnh uỳnh bầm xèng ~!"

Quang mang bao phủ khắp núi đồi đột ngột phát sáng chói lòa, năng lượng mênh mông ngưng tụ thành một cột sáng rực rỡ, bề mặt giống như một tấm gương do năng lượng tạo thành, vững chắc đối kháng với hắc ấn ở trên trời cao.

"Hủy Diệt Ấn."

Theo sau một thanh âm lạnh lẽo phát ra, đạo hắc ấn kia từ trên trời giáng

xuống. Nếu như bị đánh trúng sợ rằng cả một khu vực hàng vạn trượng sẽ bị hủy diệt triệt để.

"Cổ Đê Kính."

Tất cả cường giả Cổ tộc giờ phút cực kỳ gấp gáp, gầm lên một tiếng vang vọng thiên địa, cổ kính bộc phát ánh sáng chói lòa cuối cùng va chạm với luồng năng lượng đen thùi lùì kia.

"Ầm ầm!"

Trời đất như sụp đổ, núi non run rẩy không ngừng, làn sóng xung kích điên cuồng chấn động lan tràn ra bốn phương tám hướng. Mặc dù không gian Cổ giới vô cùng chắc chắn nhưng cũng bị năng lượng cuồng bạo này phá vỡ nứt nẻ tùm lum.

Phong ba từ từ yên ắng lại, năng lượng chậm rãi tan vào không gian, hai luồng năng lượng kinh khủng kia hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau.

"Phốc phốc!"

Cổ kính tan vỡ, phần lớn cường giả Cổ tộc há mồm phun ra một ngụm máu tươi, vết nứt không gian nơi đạo hắc ấn hình thành cũng truyền đến tiếng kêu rên bi thảm. Hiện nhiên chiêu lúc này là lực lượng cường giả hai tộc liều chết thi triển, vì thế tạo thành tổn thất không nhỏ.

Ở trong vòng chiến bên dưới bị tình thế bất ngờ nảy sinh làm ngừng lại, Cổ tộc tam tiên cùng với Hồn tộc tứ ma thánh sợ hãi bay lùì về phía sau. Nếu bị cái khe nứt không gian hút vào trong, mặc dù thực lực của bọn hắn cao cường cũng phải lành ít dữ nhiều. Lúc này chỉ có Hồn Thiên Đế, Cổ Nguyên cùng với Hư Vô Thôn Viêm là có khả năng bình thản đón đỡ năng lượng cuồng bạo đang hoành hành trên bầu trời.

Tiên Viêm trốn ở trong đại trận nhìn lên trời, toàn tộc liều mạng phát động một kích đã có thể so sánh với Cửu tinh Đẩu Thánh rồi. Có đôi lúc số lượng tụ tập lại đầy đủ sẽ kéo theo chất biến.

"Cổ Ngọc đâu?"

Tiên Viêm đột nhiên kinh hãi quay đầu sang phương hướng khác, nơi đó

đang có một luồng hồng mang mờ nhạt như ẩn như hiện

Đó là vị trí Tiêu Viêm nhìn thấy Cổ Ngọc lúc trước, Hư Vô Thôn Viêm vốn đang dây dưa với hai vị tộc trưởng Viêm Lôi bỗng nhiên lùi lại, phương hướng chính là nơi Cổ Ngọc rơi xuống.

"Ngăn hẳn lại, hẳn muốn đoạt Cổ Ngọc."

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Tiêu Viêm biến đổi vội vàng quát lớn.

Lôi Doanh và Viêm cũng giật mình, vội vã lướt theo.

"Lôi Kiếp Chương."

"Vãn Hỏa Huyền Chi."

Trong lúc thân hình lướt tới, hai người cùng lúc phát động thể công ác liệt nhất, lôi quang và hỏa mang xuyên phá hư không, bắn thẳng về phía Hư Vô Thôn Viêm.

"Hừ!"

Hư Vô Thôn Viêm không hề có ý định tránh né, thân thể chấn động tạo ra vô số lỗ đen che chắn xung quanh người.

"Rầm rầm rầm!"

Thể công ào ạt lao tới, vô số lỗ đen tạo thành vòng xoáy không ngừng nổ tung rồi biến mất. Tuy rằng chúng thành công kìm hãm tốc độ tấn công của đối phương, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, đến khi lỗ đen tan vỡ sạch sẽ thì chương ấn lôi quang và một đạo hỏa chỉ sẽ lập tức công kích vào lưng Hư Vô Thôn Viêm. Lực lượng đáng sợ trực tiếp phá hủy Hắc Viêm bao quanh cơ thể hắn.

Hư Vô Thôn Viêm bị hai người Lôi Doanh và Viêm Tần dốc toàn lực đánh một kích cũng không nhịn được lão đảo thân thể mấy vòng, Hắc Viêm trở nên hư ảo âm đạm vô cùng. Nhưng hắn dựa vào cỗ lực đẩy này tiếp tục bay lùi về phía hồng mang, sau đó nuốt miếng Cổ Ngọc vào trong miệng.

Cổ Ngọc tới tay, Hư Vô Thôn Viêm lập tức cười to sung sướng, Hồn tộc

tứ ma thánh nhanh chóng lướt đến bảo vệ chung quanh, ánh mắt tập trung vào Lôi Doanh cùng với Viêm Tẫn.

"Hắc hắc, đánh sướng không? Yên tâm, một chuồng ngày hôm nay bốn toạ sẽ đòi lại gấp mấy lần." Sắc mặt Hư Vô Thôn Viêm âm hàn nhìn qua Lôi Doanh và Viêm Tẫn, cười rú lên quái dị.

Khuôn mặt Lôi Doanh và Viêm Tẫn vô cùng khó coi, không nghĩ tới hai người liên thủ vẫn không thể ngăn cản Hư Vô Thôn Viêm, ngược lại để cho hắn cướp mất Cổ Ngọc.

"Đi."

Hư Vô Thôn Viêm không cần phải lưu lại nữa, thân hình khẽ động di chuyển tới kẽ nứt không gian kia.

"Lưu lại cho ta."

Nhìn thấy Hư Vô Thôn Viêm dự định rút lui, không gian bên cạnh hắn bất chợt chấn động kịch liệt. Cổ Nguyên hiện ra nhưng chưa kịp xuất thủ thì Hồn Thiên Đế đã cản lại. Lật tay một cái kim hãm thế công của Cổ Nguyên, sau đó nhẹ nhàng lùi lại phóng thẳng về phía kẽ nứt không gian. Trong lúc đó, đạo hắc ấn khổng lồ kia lại bắt đầu thành hình.

Cổ Nguyên thấy thế đành phải ngừng lại, ra lệnh cho các cường giả Cổ tộc, bọn họ dùng nhau ngưng tụ lực lượng tạo thành cỗ kính nhằm ngăn cản Hồn tộc công kích.

"Cổ Nguyên, ta đã nói rồi, ở thời điểm Tiêu tộc bị hủy diệt, Cổ tộc các ngươi đã mất đi chống lại Hồn tộc." Hồn Thiên Đế mỉm cười nói với Cổ Nguyên.

"Đà Xá Cổ Đế động phủ, tóm lại là phải nằm trong tay Hồn tộc rồi. Cổ Nguyên, ta sẽ tiến vào cánh giới cao thâm kia, tin tưởng ta đi."

"Cổ Ngọc có tám miếng, mặc dù ngươi đoạt được miếng của Cổ tộc cũng chỉ có năm miếng mà thôi, không cần phải đắc ý như vậy." Lôi Doanh lạnh giọng quát.

"Thật sao?" Nghe vậy, Hồn Thiên Đế tự dưng nở nụ cười cổ quái, mở

miệng nói nhỏ: "Tộc trưởng Lô tộc Viêm tộc đã rời đi, người cho rằng ta sẽ bỏ qua cơ hội này sao?"

"Cái gì?" Lô Doanh và Viêm Tần đồng thời run rẩy kinh hãi, sắc mặt cực kỳ nặng nề. Chẳng lẽ Hôn tộc đã cùng lúc nhắm tới Viêm tộc và Lô tộc?

Hôn Thiên Đế cười nhạt một tiếng, đám người Hư Vô Thôn Viêm chậm rãi tiến vào kẽ nứt không gian. Bởi vì có đạo hắc ấn kia uy hiếp nên ngay cả Cổ Nguyên cũng không dám ra tay ngăn cản.

"Đúng rồi..."

Ngay khi thân hình sắp biến mất vào trong khe nứt không gian, ánh mắt Hôn Thiên Đế đột nhiên chuyển sang Tiêu Viêm.

"Người chính là Tiêu Viêm? Cổ Ngọc của Tiêu tộc có lẽ nằm trong tay người. Ồ, nửa tháng sau nếu muốn cứu phụ thân của người thì cầm Cổ Ngọc tới trao đổi."

Đợi đến lúc thân ảnh Hôn Thiên Đế biến mất, đạo hắc ấn khổng lồ ở trên bầu trời cũng từ từ tản đi.

-----oOo-----

Chương 1588: Thương nghị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi nhìn thấy kẽ nứt không gian chậm rãi khép lại, người của Cổ tộc rải đầy sơn mạch nhưng không khí lại cực kỳ yên tĩnh, cường giả Cổ tộc mặt mày tái nhợt thẫn thờ nhìn lên. Tuy nói Cổ tộc không bị Hôn tộc đánh tan như Linh tộc, nhưng bọn hắn vẫn bị đoạt mất Cổ Ngọc, từ góc độ nào đó lần giao phong này với Hôn tộc xem như Cổ tộc chịu thiệt thòi rất lớn.

Quầng sáng bảo hộ sơn mạch dần dần thu liễm, cuối cùng tiêu tán thành vô hình, lần này may mà bọn họ chỉ huy thoả đáng mới không bị thương tổn quá lớn. Nói cách khác, tuy Cổ tộc thua trận này nhưng vẫn còn có cơ hội tụ tập lực lượng phục thù trong tương lai.

Tiêu Viêm nắm chặt quả đấm đứng mãi một chỗ không nói nên lời, Hồn tộc suy nghĩ quả là chu đáo, không ngờ lại ép buộc hẳn dùng Cổ Ngọc trao đổi phụ thân.

"Nửa tháng sau!"

Tiêu Viêm tự mình lẩm bẫm, hàn ý trong mắt bắt đầu khởi động.

Trên bầu trời, sắc mặt Cổ Nguyên thoảng cái âm trầm không đang biết đang suy nghĩ gì, cũng không nói chuyện. Ở sau lưng hắn là Cổ tộc tam tiên cũng thờ dài buồn bã. Hồn tộc những năm này quả nhiên là che giấu thực lực, ai có thể ngờ được cái tên Hư Vô Thôn Viêm kia không chỉ có thương thế khỏi hẳn, lại còn tiến vào cảnh giới Cửu tinh Đấu Thánh, hôm nay nếu không nhờ hai người Lôi Doanh và Viêm Tẫn xuất thủ hỗ trợ, sợ rằng bọn họ sẽ còn bại thế thảm hơn nhiều.

Ở một góc khác, giới chỉ trên ngón tay Lôi Doanh và Viêm Tẫn đột nhiên phát sáng, một đợt chấn động ẩn chứa lực lượng linh hồn truyền vào trong đầu hai người, sau khi nhận được tin tức này, sắc mặt hai người lập tức xám như tro tàn.

"Lôi tộc Cổ Ngọc đã bị đoạt mất."

"Viêm tộc cũng thế."

Nghe thấy hai người nói câu này, Cổ tộc tam tiên lại càng kinh hãi, Hồn Thiên Đế không có nói dối, trong lúc xuất thủ với Cổ tộc không ngờ lại còn dư lực tấn công Viêm Lôi nhị tộc.

"Cổ Ngọc của hai tộc đều được cất giữ trong địa phương canh giữ sâm nghiêm nhất, Hồn tộc xâm phạm Cổ tộc quy mô lớn tại sao còn khả năng tấn công bên đó?" Cổ Nguyên nhìn không được mở miệng nói.

"Tin tức truyền về nói trong tộc cũng có được một vị trưởng lão đột nhiên làm phản, lấy trộm Cổ Ngọc rồi lẩn trốn, sau đó bị cường giả Hồn tộc dẫn đi." Lôi Doanh giận dữ khuôn mặt vắn vẹo đáng sợ, hắn không nghĩ tới sự tình này cũng xuất hiện ở trong Lôi tộc.

"Chúng ta đều coi thường Hồn tộc rồi." Viêm Tẫn nói, Hồn tộc chỗ bày ra thực lực khiến cho hắn cũng phải sợ hãi không thôi.

"Sự tình đã đến tình trạng này đã không còn bất kỳ đường lui nào nữa rồi, thủ đoạn của Hồn tộc hiển nhiên sẽ không cho chúng ta có cơ hội lật ngược tình thế." Cổ Nguyên dần dần lấy lại bình tĩnh, hấn phát tay ra hiệu cho Cổ Đạo thu thập cục diện, sau đó quay người đi vào trong đại điện lao đi, đồng thời nói vọng lại: "Tiêu Viêm, người vào đây."

Tiêu Viêm đè nén nội tâm bốc lửa, nhanh chóng đi theo mấy người vào trong điện, phía sau là Huân Nhi ngập ngừng bước theo.

Tất cả mọi người còn lại đều lâm vào trầm mặc, trong lúc mơ hồ bọn hắn cảm giác được những ngày yên bình trước kia đã rời xa.

Trong đại điện, mọi người phân vị trí ngồi xuống, sự tình lúc trước khiến cho bầu không khí cực kỳ nặng nề.

"Các vị, ở thời điểm khó khăn này không cần nói nhảm làm gì. Chắc chắn các vị đã hiểu rõ thủ đoạn của Hồn tộc, trước giờ ta chưa từng khinh thường Hồn tộc, nhưng vẫn không thể tra rõ thực lực của bọn họ. Vì thế Hồn tộc mới lạng lẽ phát triển đến ngày nay."

Cổ Nguyên thở dài một hơi rồi nói: "Có lẽ Hồn Thiên Đế nói không sai, ở thời điểm Tiêu tộc và Hồn tộc đại chiến, nếu như ta có thể cường ngạnh hơn thì cục diện sẽ không giống như bây giờ."

Tiêu Viêm giữ vững im lặng, chuyện năm đó hắn cũng không hiểu rõ, bởi vậy không có tư nói thêm vào. Viễn cổ bát tộc vốn không tin tưởng lẫn nhau, tranh đấu phát sinh không ít. Cho nên trong các tộc không thể nào lên tiếng chỉ trích đối phương thấy chết mà không cứu, từ đó Tiêu tộc mới bị hủy diệt tạo thành kết quả như hiện tại.

"Hồn tộc hôm nay bày ra thực lực đã vượt qua Cổ tộc, bây giờ toàn bộ Đấu Khí Đại Lục sợ rằng không có bất kỳ thế lực nào mạnh hơn. Đương nhiên, nếu như muốn tiêu diệt Cổ tộc chúng ta thì Hồn tộc cũng phải trả giá lớn lớn." Cổ Nguyên sắc mặt ngưng trọng nói, hôm nay đại chiến một trận coi như là hai tộc giao thủ thử dò xét mà thôi. Đại quân Hồn tộc chưa thật sự xuất hiện chiến đấu, chỉ đứng bên kia kẽ nứt không gian để phát động công kích, hiện tại khó giải quyết nhất là Hồn Thiên Đế cùng với Hư Vô Thôn Viêm.

Người kia năm đó bị trọng thương, không ai ngờ tới, hẳn không chỉ chữa khỏi thương thế, lại còn trực tiếp bước chân vào Cửu tinh Đẩu Thánh. Vì thế đã phá vỡ thế cân bằng giữa song phương. Cổ Nguyên và Hồn Thiên Đế trước giờ xem như thực lực ngang nhau, nếu không phải là chiến đấu sinh tử thì rất khó phân biệt rõ ràng. Nhưng bây giờ có thêm một gã Hư Vô Thôn Viêm thì tình thế hoàn toàn khác hẳn. Bởi vậy hẳn nhất định phải tìm một liên minh để đối kháng Hồn tộc.

"Hư Vô Thôn Viêm đã từng cắn nuốt một vị Linh vương, bởi vậy hẳn có được năng lực của Linh tộc. Ở trong mắt Hồn tộc, các viên cổ chủng tộc như chúng ta chính là nguồn suối nuôi dưỡng huyết mạch cho bọn hắn. Có lẽ các vị không thích nghe nhưng lời như vậy nhưng đó là sự thật, vì thế tiêu diệt Hồn tộc là biện pháp duy nhất."

Nói đến đây, trong đại điện đột nhiên dâng trào sát ý lạnh lẽo.

"Cổ Nguyên tộc trưởng có ý tạo thành liên minh cùng nhau đối kháng Hồn tộc?" Lôi Doanh nói.

"Ngoại trừ việc đó thì không còn phương pháp nào khác, hôm nay Hồn tộc bày ra thực lực quá mạnh. Hơn nữa, không ai biết rõ những thứ này đã là át chủ bài của bọn hắn chưa, bộ tộc quý dị này luôn luôn hư ảo khiến cho người ta sợ hãi." Cổ Nguyên chậm rãi nói.

Lôi Doanh và Viêm Tẫn im lặng không nói, nếu thật sự là như vậy đối với hai tộc tuyệt đối là một trận tai nạn. Bọn hắn không muốn để cho tộc của mình biến thành năng lượng nuôi dưỡng Hồn tộc.

"Liên thủ thì có thể thực hiện, hôm nay Hồn tộc đã có bảy khối ngọc, nếu lại để cho bọn họ đoạt được một khối Cổ Ngọc cuối cùng, vậy thì động phủ Đà Xá Cổ Đế sẽ bị bọn hắn chiếm lấy. Hơn nữa động phủ truyền thuyết kia nghe nói ẩn giấu bí mật tiến vào cảnh giới Đẩu Đế. Hồn Thiên Đế mà lấy được có lẽ chúng ta sẽ hoàn toàn diệt vong trong tay hắn." Viêm Tẫn nói: "Khi đó Hồn tộc có thể không chế cả khối đại lực này rồi."

Mọi người im lặng không nói, nếu như Hồn Thiên Đế đạt tới cảnh giới đó, vậy bọn hắn sẽ mất đi khả năng chống cự.

Đối diện với một vị Đẩu Đế, mặc dù là chủng tộc viên cổ cũng không thể chịu nổi một kích.

Đến lúc đó hấn chỉ cần lật tay là có thể dễ dàng dọn sạch các tộc.

"Một khối Cổ Ngọc cuối cùng nằm ở trên người Tiêu Viêm?" Ánh mắt của mọi người đột nhiên chuyển sang Tiêu Viêm, lúc trước Hồn Thiên Đế rời đi đã nhấn gửi quá rõ ràng rồi.

Tiêu Viêm nhíu mày, hạ giọng nói: "Ta nhất định phải cứu phụ thân."

Thanh âm Tiêu Viêm không vang dội nhưng ý chí kiên định không thể nào dao động.

"Nếu để Hồn Thiên Đế mở ra Đà Xá Cổ Đế động phủ, có lẽ người biết hậu quả rồi đấy." Viêm Tẫn trầm giọng nói.

Tiêu Viêm trầm mặc suy nghĩ, sau đó chậm rãi lắc đầu, một khối Cổ Ngọc cuối cùng này nhất định phải dùng để cứu người. Phụ thân đã bị Hồn tộc bắt giữ mấy chục năm, mỗi khi nghĩ đến chuyện này là tim hấn như bị đao cắt. Hấn biết Cổ Ngọc chính là tấm bùa bảo vệ tính mạng phụ thân, nếu không phải là vì Cổ Ngọc nằm trong tay hấn, sợ rằng phụ thân đã sớm bị hạ độc thủ rồi.

Ánh mắt Cổ Nguyên nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, một lát sau đành phải cười khổ lắc đầu. Bây giờ Tiêu Viêm không còn là một người lạc lõng như trước nữa. Thực lực hiện tại của hấn hoàn toàn đáng giá mọi người coi trọng, hơn nữa sau lưng hấn là thế lực liên minh Thiên phủ không hề thua kém. Ba tộc còn lại muốn đối kháng Hồn tộc dựa vào liên minh Thiên phủ hỗ trợ sẽ càng tốt hơn. Bởi vậy bọn họ không thể nào ra tay cưỡng đoạt Cổ Ngọc.

"Các vị nhanh chóng triệu tập nhân thủ đi, nửa tháng sau liên hợp đại quân đánh tới Hồn tộc, bất cứ giá nào cũng phải đoạt lại Cổ Ngọc." Cổ Nguyên nói.

Nghe vậy, Lôi Doanh và Viêm Tẫn đồng thời chấn động thân thể, nói như vậy nửa tháng sau sẽ chính thức khai chiến với Hồn tộc?

Tiêu Viêm hơi giật mình, bất chợt có một bàn tay mịn màng mềm mại mơn mớn mò tới nắm lấy tay hấn, hấn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Huân Nhi đang ngồi bên cạnh, đột nhiên nói với Cổ Nguyên: "Cổ bá phụ, không

biết người có phương pháp gì làm cho tổ tiên Tiêu Huyền phục sinh từ trong Thiên Mộ không?"

Hai chữ Tiêu Huyền vừa ra khỏi miệng, đám người trong đại điện đồng thời rùng mình một cái. Mặc dù đã mấy ngàn năm trôi qua nhưng bọn hắn không thể nào quên được, người kia thiếu chút nữa đã có thể đẩy Hòn Thiên Đế vào tử lộ.

"Tiêu Huyền ở trong Thiên Mộ, từ một góc độ nào đó chỉ là một chút tàn hồn. Bởi vì Thiên Mộ hình thành một loại năng lượng kỳ lạ mới lưu giữ được ngàn năm. Nhưng phục sinh ... thật sự là khả năng không lớn." Cổ Nguyên thở dài một hơi, nếu như có thể phục sinh Tiêu Huyền, vậy thì cái tên Hòn Thiên Đế kia hoàn toàn có thể giải quyết triệt để.

Thần sắc Tiêu Viêm lộ vẻ thất vọng, trầm mặc chốc lát đột nhiên hỏi: "Ta muốn tiến vào Thiên Mộ lần nữa, không biết Cổ bá phụ có biện pháp không?"

Cổ Nguyên khẽ giật mình, chân chờ một lát rồi gật đầu.

"Nếu ngươi muốn thì ta sẽ đưa ngươi vào trong đó, ngươi cứ thử hồi sinh Tiêu Huyền xem sao, mặc dù hy vọng cũng không lớn..."

-----oOo-----

Chương 1589: Lại vào Thiên Mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên dãy sơn mạch Cổ tộc, mấy thân ảnh đang lơ lửng giữa không trung nhìn vào không gian hư vô, ánh mắt bọn họ có chút phức tạp không nói nên lời.

"Tiêu Viêm, Thiên Mộ hai mươi năm mới mở ra một lần, trước kia các ngươi đã tiến vào một lần cách đây không bao lâu." Cổ Nguyên chậm rãi nói: "Nhưng ta sẽ cưỡng ép mở ra một khe hở tiến vào Thiên Mộ. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, không được ở trong đó quá thời gian một năm, nếu không sẽ bị Thiên Mộ bài xích."

"Làm phiền Cổ bá phụ rồi."

Tiêu Viêm gật đầu đồng ý, thời gian một ngày bên trong Thiên Mộ tương đương với năm ngày ở bên ngoài. Ở trong đó một năm, tương đương với hai tháng bên ngoài, Hồn tộc chỉ cho hắn nửa tháng mà thôi, tự nhiên không có khả năng lưu lại trong Thiên Mộ quá lâu.

"Người xác định không cần người khác cùng đi?" Cổ Nguyên dò hỏi lần nữa.

Tiêu Viêm cười cười lắc đầu, dựa vào thực lực bây giờ của hắn thì ở trong Thiên Mộ không còn bao nhiêu nguy hiểm, có lẽ chỉ ngoại trừ Tiêu Huyền ra.

Nhìn thấy Tiêu Viêm kiên trì, Cổ Nguyên cũng không nói nhiều lời, không chế năng lượng thiên địa ngưng tụ lại chung quanh. Ngay sau đó, không gian hư vô đột nhiên nổi lên sóng gió, một khe hở đen kịt từ từ mở rộng ra, bên trong đó tràn ra khí tức cổ xưa và hoang liêu giá lạnh.

"Tiêu Viêm, vào đi."

Cổ Nguyên trầm giọng quát.

"Được."

Tiêu Viêm gật đầu, đưa tay sờ ngực Huân Nhi bên cạnh một phát. Sau đó thân hình khẽ động hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp bay vào trong khe nứt kia.

Nhìn thấy Tiêu Viêm biến mất vào trong khe nứt không gian, Cổ Nguyên thu tay lại, kẽ nứt đen thui kia từ từ tiêu tán. Hắn nhìn thoáng qua Huân Nhi có vẻ lo lắng bất an, cười nói: "Yên tâm đi, hắn không có việc gì đâu."

Huân Nhi khẽ gật đầu không nói một lời.

"Nhớ đấy, dám cả gan bóp bà, đời mày về bà sẽ bóp lại cả vốn lẫn lời."

Không gian trong Thiên Mộ sương mù mịt mờ mênh mông man mác.

Bất chợt có một thân ảnh hiện ra, đôi mắt quan sát hoàn cảnh vốn đã quen

thuộc. Hắn không nhận được than nhẹ một tiếng, trước đó lần thứ nhất vào đây hắn chỉ mới là một gã Đấu Tôn, nhưng bây giờ đã đứng ở cấp độ đỉnh phong đại lục rồi.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét mắt nhìn bốn phía, lực lượng linh hồn mênh mông lan tràn ra thăm dò động tĩnh, cốt cánh sau lưng chấn động bay sâu vào trong Thiên Mộ. Năm đó hắn tương đối sợ hãi nguy hiểm đến từ không gian trong Thiên Mộ, nhưng hiện tại đã không còn bị uy hiếp gì nữa.

Bên trong Thiên Mộ tràn ngập năng lượng thể, trong đó có không ít tồn tại mạnh mẽ. Nhưng khi cảm ứng được ở trên không hiện ra uy áp khủng bố, cả đám tự giác lùi lại nhường đường, trơ mắt nhìn thân ảnh kia bay đi xa.

Dùng tốc độ hiện tại của Tiêu Viêm thì lộ trình rút ngắn lại chỉ còn một canh giờ và tiến vào phạm vi tận cùng Thiên Mộ. Nếu là trước kia hắn phải đi mất mấy tháng mới tới nơi.

Chỗ sâu trong Thiên Mộ có khu vực loạn thạch, một bóng người mặc khôi giáp màu đỏ máu xếp bằng ngòai trên cột đá, bên cạnh hắn thanh Huyết Dao nồng đậm huyết tinh. Chung quanh loạn thạch có vô số năng lượng thể tồn tại, nhưng bọn hắn không dám quấy nhiễu vị cường giả đang yên tĩnh đả tọa kia.

"Xùy xùy xị xị xị~~!"

Bất chợt trên bầu trời vang lên tiếng xé gió dồn dập, cả khu vực này có không ít năng lượng thể thực lực cứu chuyên Đấu Tôn đỉnh phong đồng thời dõi mắt nhìn lên. Nơi này là khu vực Huyết Dao Thánh giả, ngày bình thường ai dám làm càn như thế?

Khi những năng lượng thể này mất lộ hung mang, bóng người mặc khôi giáp đỏ máu kia cũng mở mắt ra, nhú mày nhìn tới phương hướng thanh âm truyền đến, hừ lạnh một tiếng Huyết Dao bên cạnh tự động bay ra, hóa thành một dãy máu đỏ mơ hồ.

"Xùy xùy xệt xệt xệt ~~!"

Sau khi dãy máu đỏ rực kia tiến vào màn sương mù lập tức bị bắn ngược trở về, chỉ nghe keng một tiếng, Huyết Dao cắm vào trong cột đá sâu tận

chuôi.

"Ha ha, Huyết Dao Thánh giả, nhiều năm không thấy ngược lại vẫn uy phong không giảm nha?"

Sắc mặt Huyết Dao Thánh hơi biến hóa nghi ngờ, âm thanh cười đùa kia đột nhiên ngừng lại, một thân ảnh gầy như xì ke thiếu thuốc hiện ra giữa hư không, khuôn mặt quen thuộc đó khiến cho Huyết Dao Thánh giả sững sờ ngây người.

"Là nhân loại? Mụ nội nó, cái mùi máu thịt thơm lừng này, ngon vỉi chày."

Những năng lượng thể ở chung quanh vừa thấy thân ảnh này lập tức lộ vẻ tham lam, một ít tên gan lớn còn vụng trộm tiến lên.

"Ngươi là Tiêu tộc tiểu tử năm đó?" Huyết Dao Thánh giả đột nhiên trợn mắt hét lớn, trên mặt hiện đầy nét kinh ngạc. Năm đó Tiêu Viêm chỉ là một thằng nhãi có thực lực Đấu Tôn mà thôi, hoàn toàn không có năng lực chống cự. Không ngờ hôm nay gặp lại lần nữa thì hẳn cảm giác nguy hiểm từ trên áp xuống nặng nề. Cảm giác này cho hẳn biết thực lực Tiêu Viêm đã vượt xa mình.

"Lăn xuống hết đi, Tiêu tộc thiếu gia mà các ngươi dám đụng sao?"

Trải qua kinh ngạc một hồi, Huyết Dao Thánh giả nhìn thấy có mấy tên ngu ngốc mò lại gần Tiêu Viêm, lập tức vung tay áo lên trực tiếp đánh bay đám năng lượng thể mắt dạy không biết điều. Rồi vội vàng đứng dậy ân cần nói với Tiêu Viêm: "Chắc là tiểu huynh đệ là tới tìm Tiêu Huyền đại nhân? Ha ha, con đường tiếp theo có một ít gia hỏa khó giải quyết, hay là để ta dẫn đường khỏi làm tổn thời gian của huynh đệ, ô kê gút gút?"

"Ha ha, yes, it's very gút, tks you, I love you, gút guy." Tiêu Viêm cười cười đồng ý, cũng không có ý cự tuyệt Huyết Dao Thánh giả. Dù sao hẳn vẫn cảm ứng được chỗ sâu bên kia có không ít nhân vật mạnh mẽ tồn tại, tuy là hẳn không sợ nhưng không muốn lãng phí thời gian với nhưng tên đó.

"Hắc hắc, no pro bờ lờm, tiểu huynh đệ chính là hậu bối của Tiêu Huyền đại nhân. Ở bên trong Thiên Mộ này, tên nào dám xuất thủ đánh ngươi chỉ

có một con đường chết." Huyết Dao Thánh giả cười cười, sau đó tranh thủ thời gian xách đao đi trước mở đường. Tiêu Viêm nhanh chóng bay theo sau.

Sâu trong Thiên Mộ có không ít năng lượng thể thực lực ngang với Đâu Thánh cường giả, những tồn tại này nếu có ý định bu vào hút máu Tiêu Viêm đều bị Huyết Dao Thánh giả phóng dao càn quét, một đường chim bay thú tán không hề có chút trở ngại.

"Thằng khốn đó là hậu bối Tiêu Huyền đại nhân, mục đích nó, chơi mà tìm bảo kê đi kèm."

Những tên kia dù gì cũng là tồn tại tương đương với bá chủ một phương, không ngờ cả đám quay đầu chạy trốn lại còn nhanh hơn cả Vi Tiểu Bảo. Hiện tại những năng lượng thể còn sinh tồn ở trong Thiên Mộ đều là yêu quái thành tinh, bọn hắn hiểu rất rõ ai mới là chúa tể ở trong Thiên Mộ.

Nhờ có Huyết Dao Thánh giả dẫn đường, Tiêu Viêm cực kỳ thông dong tiêu sái tiến vào điểm cuối Thiên Mộ, trên một mảnh bình nguyên hoang vu, hắn lại nhìn thấy một ngôi mộ cổ xưa.

"Tiểu huynh đệ, ta lui trước."

Khi còn cách ngôi mộ ngàn trượng, Huyết Dao Thánh giả không dám tiến lên, chào tạm biệt Tiêu Viêm một tiếng rồi chậm rãi rút lui. Từ đầu đến cuối đều lộ vẻ kính sợ.

Tiêu Viêm nhìn mộ bia ở nơi xa, trong lòng vô vàn cảm khái, vị tổ tiên Tiêu tộc tuy đã tiêu tan, thân xác tàn tạ nhưng vẫn là nhân kiệt một đời, khi còn sống uy phong một cõi, khi chết đi vẫn còn bá khí kiêu hùng. Mặc dù hôm nay chỉ còn sót lại tàn hồn nhưng truyền thuyết của hắn lúc còn sống có ai không nhớ, có ai không sợ hãi than thầm đây? Khó trách đại nhân vật như Cổ Nguyên khi nhắc đến cũng phải tắc lưỡi cảm thán không thôi.

Tiêu Viêm hạ xuống đất từ xa ngàn trượng, nhẹ nhàng quỳ xuống bò bò lết lết lại gần mộ bia, ba bước một lạy, chín bước một đập đầu, đoạn đường ngắn ngủi kia lại hao phí thời gian gấp chục lần từ ngoài bay tới đây. Trải qua quá trình bái tế đầy long trọng kia, cuối cùng hắn cũng nhích tới gần mộ bia, nhẹ giọng nói: "Tử tôn Tiêu Viêm, bái kiến tổ tiên, chúc tổ tiên sức khỏe an khang, đời đời thịnh vượng, sớm sinh quý tử."

"Khỏi bái, tiêu gia hỏa."

Tiêu Viêm vừa dứt lời thì một tiếng cười nhạt vang lên bên tai, hấn ngừng đầu lên liền thấy một thân ảnh đang dựa vào mộ bia, đầu tóc lão già đen thùi lúi bay phất phơ trong gió, dáng vẻ phờ phạc tiêu điều nhưng không kém phần đẹp trai hấp dẫn. Nụ cười ôn hòa kia làm cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân, hương thềm ngào ngạt tràn ra tứ phía, thân ảnh này hiển nhiên là lão tổ tiên Tiêu Huyền, đầu sỏ Tiêu tộc nổi tiếng một thời.

"Úi giờ ơi, Lục tinh Đấu Thánh trung kỳ, linh hồn Thiên Cảnh đại viên mãn, Tịnh Liên Yêu Hỏa..."

Tiêu Huyền vừa liếc qua Tiêu Viêm một vòng là nhìn thấu hết thảy mọi thứ trên người Tiêu Viêm, chợt mỉm cười nói: "Tên nhóc, làm rất tốt."

Nếu là Tiêu Thần lúc này nghe Tiêu Huyền bình luận như vậy, sợ rằng cũng phải nuốt lưỡi than thở liên hồi. Năm đó bên trong Tiêu tộc còn không có một người nào được Tiêu Huyền bình luận như vậy.

Tiêu Viêm cũng cười cười gãi đầu ái ngại, ánh mắt nhìn qua Tiêu Huyền thân ảnh đơn bạc nhưng phảng phất như có khả năng chống đỡ thiên địa, gơ tay bặt núi không thành vấn đề.

"Nói một ít sự tình những năm này." Tiêu Huyền ngồi xuống đất, cười nói.

Tiêu Viêm gật đầu, sửa sang lại trí nhớ một lát rồi bắt đầu kể lại. Chậm rãi giảng thuật tình huống ngày hôm nay cho lão già nghe.

Nghe thấy Tiêu Viêm nói ra đủ chuyện kinh tâm động phách, Tiêu Huyền không ngờ vẫn bình thản như thường, chỉ cười cười không nói một câu.

"Hôm nay Hồn tộc thế lớn, lần này vào trong Thiên Mộ là vì muốn tìm biện pháp phục sinh tổ tiên. Nếu lão nhân gia có thể xuất thủ thì Hồn tộc chết chắc rồi, sẽ không gây được bao nhiêu sóng to gió lớn." Ánh mắt Tiêu Viêm từ tốn hỏi thăm ý định Tiêu Huyền như thế nào.

-----oOo-----

Chương 1590: Bản Nguyên Đế Khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Phục sinh ư?”

Tiêu Huyền giật nảy mình khi nghe Tiêu Viêm nói vậy, nhưng rồi lại thoảng cười khẽ, lắc đầu nói: “Bây giờ ta gần như chỉ là một tàn hồn. Thậm chí, nhìn từ một góc độ khác mà nói thì ngay cả tàn hồn cũng không bằng. Nếu như không phải nhờ vào duyên phận kỳ dị của Thiên Mộ, ta ắt sớm đã tiêu tán ở trong thiên địa rồi. Việc phục sinh e rằng khó có khả năng thành công.”

Nghe vậy, Tiêu Viêm tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không kiềm chế được sự thất vọng trên mặt. Thực lực của Tiêu Huyền không thua gì Hồn Thiên Đế, nếu như lão có thể xuất đầu lộ diện thì việc đối phó với Hồn tộc không phải là không có khả năng.

“Thật sự là không có cách nào khác sao?” Tiêu Viêm thở dài, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại.

“Aizz... Bản thân ta cũng không biết biện pháp gì mới có thể giúp mình phục sinh, nhưng có lẽ Đấu đế cường giả trong truyền thuyết có thể làm được.” Tiêu Huyền bật cười lớn, nói.

“Đấu Đế...” Tiêu Viêm cười khổ. Đây chính là cảnh giới mà hầu như tất cả mọi người đều mong ước, nhưng hiện tại trong thiên địa này làm gì có cường giả Đấu đế tồn tại. Mà nếu như có thật thì đã không tới phiên Hồn tộc đỡ chứng ương ngạnh kiêu ngạo như vậy rồi.

“Ha ha, không nên vì một người chết như ta mà hao tổn tâm sức làm gì.” Tiêu Huyền lắc đầu cười, ánh mắt lướt nhìn người thanh niên ở trước mặt mình, khuôn mặt đang tươi cười lại càng trở nên hiền hòa hơn: “Không dựa vào huyết mạch lực mà người đã có thành tựu như hôm nay. Nói thật, điều này đã làm cho ta vui mừng lắm rồi. Nam nhân trong Tiêu tộc ta nói tóm lại đều không phải là người bình thường.”

“Việc Hồn tộc có được năng lực của Linh tộc, quả thật là ngoài tầm dự liệu của ta, lại càng không ngờ tới bọn hắn che dấu Hư Vô Thôn Viêm kỹ như vậy. Giờ nghĩ lại, việc suy tàn và mất tích của các chủng tộc viễn cổ

xem ra đã có một lời giải thích.”

Tiêu Huyền chắc lưỡi, đoạn nói tiếp: “Với lực lượng hiện tại của Hồn tộc, e rằng Cổ tộc bọn họ khó có thể một mình chống chọi lại được.”

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu. Cục diện bây giờ đối với bọn họ mà nói là hoàn toàn không có khả quan chút nào hết.

“Về phần Đà Xá Cổ Đế Ngọc, Hồn tộc đã có bảy khối, còn một khối cuối cùng thì nằm ở trong tay người. Cho nên, có thể sử dụng nó để trao đổi phụ thân của người từ trong tay của Hồn tộc.”

Tiêu Huyền dựa mình vào mộ bia, nhìn về phía Tiêu Viêm: “Nói như vậy, bọn hắn đã gom đủ Đà Xá Cổ Đế Ngọc. Một khi đủ cổ Ngọc thì bọn hắn có thể biết được động phủ của Đà Xá Cổ Đế ở đâu, hơn nữa nhất định sẽ mở ra.”

“Tổ tiên có biết trong động phủ của Đà Xá Cổ Đế thật ra là có thứ gì không? Không lẽ thật sự có thể giúp cho người ta tiến vào Đấu Đế ư?”
Tiêu Viêm khẽ cau mày hỏi.

“Đấu Đế...” Tiêu Huyền thì thầm nhắc đến cái danh xưng mà hắn đã hết sức cố gắng cũng như cố chấp để đạt được, sau đó quay sang Tiêu Viêm rồi khẽ nói: “Trên Đấu Khí Đại Lục, nếu tính theo thời gian thì e rằng trong vạn năm nay cũng chưa từng có cường giả Đấu Đế xuất hiện. Cuối cùng vẫn không có ai biết được chuyện gì đã xảy ra. Vào thời xa xưa mà nói thì cường giả Đấu Đế vẫn là chí cường giả trong thiên địa, vẫn thật sự tồn tại, nhưng với hiện tại thì cái cảnh giới đó chẳng qua chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết mà thôi.”

“Chuyện thời xa xưa không thể nào khảo cứu, vì thế không ai tìm được con đường tu luyện tới cấp độ ấy. Năm đó ta đã đạt tới đỉnh phong Cửu Tinh Đấu Thánh hậu kỳ và cũng đã từng thử trùng kích tầng cấp hư vô mờ mịt đó, nhưng cuối cùng đầu cũng hoàn đó, lại còn không tiến mà lùi. Bất quá trong những lần thất bại đó, ta ngược lại đã phát hiện ra được chút ít manh mối.” Một chút hào quang lập lòe thoáng qua trong ánh mắt Tiêu Huyền.

“Sao? Đã phát hiện được gì?” Tiêu Viêm tinh thần liền chấn động, nhanh chóng hỏi ngay.

“Năm đó, nếu dùng thực lực của ta vẫn đủ để chính thức trùng kích Đâu Đế, nhưng mỗi lần ta sắp phá tan chướng ngại ở tầng thứ đó thì có một cảm giác mơ hồ không rõ từ sâu trong linh hồn dâng trào lên. Loại cảm giác mơ hồ này làm cho ta hiểu rõ là trong quá trình trùng kích cấp độ Đâu Đế, ta hình như vẫn thiếu một thứ gì đó; và thứ này chính là mấu chốt quan trọng nhất. Nếu như có thể lấy được nó thì việc đột phá đến Đâu Đế sẽ không còn là lời nói vô căn cứ nữa.” Tiêu Huyền nhếch miệng, sắc mặt nghiêm túc giải thích.

Nghe nói vậy, Tiêu Viêm liền lâm vào trầm ngâm, nhớ lại Hoàng Tuyên Yêu Thánh trong tấm bia đá của Cửu U Địa Minh Mãng tộc đã từng nói, Đâu Khí Đại Lục hiện tại đang thiếu một món đồ vật, và chính vì thiếu món đồ này mà trong mấy vạn năm nay, vẫn chưa có cường giả nào đột phá đến cấp độ Đâu Đế.

“Vậy rốt cuộc là đã thiếu thứ gì?” Tiêu Viêm chau mày, cất tiếng hỏi.

“Đồ vật bị thiếu này có lẽ là một vật phẩm nào đó, nhưng ta cho rằng nó phải là một loại năng lượng kỳ lạ. Loại năng lượng này đã có từ thời xa xưa. Có điều tới bây giờ, nó càng ngày càng thưa thớt đi, thậm chí đã hoàn toàn biến mất.” Tiêu Huyền trong mắt thoáng hiện nét cơ trí, nhìn Tiêu Viêm nói: “Loại năng lượng mấu chốt này ta gọi nó là Bản Nguyên Đế Khí, chỉ khi có được loại Bản Nguyên Đế Khí này thì mới có thể chính thức đột phá bức tường ngăn cản ở tầng giới kia, để trở thành cường giả trong thiên địa.”

“Bản Nguyên Đế Khí.” Tiêu Viêm lẩm bẩm trong miệng mấy chữ này. Cảm giác mà Tiêu Huyền nói, hắn chưa từng nếm trải qua, có lẽ là vì hắn còn chưa đạt tới Cửu Tinh Đâu Thánh hậu kỳ.

“Ý của tổ tiên là thời viễn cổ có được Bản Nguyên Đế Khí, cho nên mới có cường giả Đâu Đế xuất hiện. Mà chính vì Bản Nguyên Đế Khí đã không còn tồn tại vào thời nay, cho nên mới không có cường giả Đâu Đế?”

“Hắn là như vậy. Ta đã từng đi qua nhiều nơi trên Đâu Khí Đại Lục, nhưng không hề cảm giác được sự tồn tại của Bản Nguyên Đế Khí.” Tiêu Huyền gật nhẹ đầu, trả lời.

“Nếu nói như vậy, có nghĩa là Đâu Khí Đại Lục hiện nay sẽ không còn có

Đấu Đế cường giả? Có điều Hồn Thiên Đế lại một mực tin tưởng là động phủ của Đà Xá Cổ Đế có thể làm cho hấn đột phá, chẳng lẽ trong động phủ lại có Bản Nguyên Đế Khí tồn tại hay sao?” Tiêu Viêm ánh mắt trở nên sáng rực, hỏi tới.

“Ta không biết trong động phủ của Đà Xá Cổ Đế có Bản Nguyên Đế Khí hay không, bất quá ta biết rõ là trong động phủ đó có một viên sò đan Đế Phẩm đan dược. Mục tiêu của Hồn Thiên Đế hẳn chính là nó.” Tiêu Huyền khẽ lắc đầu, trả lời.

“Sò đan Đế phẩm đan dược?”

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Viêm liền chấn động, sắc mặt lập tức biến đổi. Thân là luyện dược sư nên đối với Đế phẩm đan dược hẳn tự nhiên biết quá rõ ràng. Trong mắt của rất nhiều luyện dược sư, Đế phẩm đan dược là một tồn tại mà bọn họ vừa tín ngưỡng, vừa dốc cả đời để truy cầu. Loại đan dược cao phẩm này đã làm cho vô số luyện dược sư nỗ lực điên cuồng. Bất quá, từ viễn cổ đến nay vẫn chưa có ai có thể luyện chế ra được Đế phẩm đan dược, thậm chí Cửu phẩm đan dược cũng trở nên hiếm hoi. Mặc dù vẫn còn một số ít luyện dược sư lưu lại truyền thừa, nhưng nguyên nhân thất bại chủ yếu vẫn là bởi trong thiên địa đã không có Bản Nguyên Đế Khí tồn tại.

"Luyện chế Đế phẩm đan dược cũng cần phải có Bản Nguyên Đế Khí giống như ta đã nói. Nếu không có thứ này thì dù Luyện dược sư có luyện dược thuật cao tới đâu cũng không thể lấy bột mà gột nên hồ, không thể luyện được nó." Tiêu Huyền nói.

“Nếu ta đoán không lầm thì trong động phủ của Đà Xá Cổ Đế có một viên Đế phẩm sò đan, hơn nữa còn là viên duy nhất ở trên thế giới này. Cho nên, chỉ cần đạt được nó thì Hồn Thiên Đế sẽ có thể hấp thụ Bản Nguyên Đế Khí ở trong đó, để rồi đột phá đến cấp độ Đấu đế mà chưa từng có ai làm được trong vạn năm qua.”

Tiêu Viêm với sắc mặt ngưng trọng, gật nhẹ đầu. Chỉ là một viên Đế phẩm sò đan thôi cũng đủ để cho bất luận Cửu Tinh Đấu Thánh nào phải điên cuồng vì nó. Hồn tộc luôn để ý đến động phủ của Đà Xá cổ Đế cũng chính là vì nguyên do này.

“Tổ tiên cũng hiểu biết về động phủ của Đà Xá Cổ Đế?” Tiêu Viêm có

chút mong chờ, hỏi Tiêu Huyền. Coi như Hồn tộc thật sự gom đủ Cổ Ngọc đi, nhưng nếu có thể biết rõ được ngọn ngành thì bọn họ có thể sẽ đến động phủ chờ đợi, cướp đi Đế Phẩm sò đan. Giả sử không đoạt được thì ít ra cũng có thể phá hỏng nó, bởi vì ai cũng đều biết là một khi để cho Hồn Thiên Đế thuận lợi tiến vào Đâu Đế, thì lúc đó trong thiên địa thật sự sẽ không có ai chống nổi hắn. Liên minh của bọn họ dưới uy áp của cường giả Đâu Đế cũng sẽ không chịu nổi một kích!

"Ta không biết nhiều, nhưng ta biết được trong động phủ của Đà Xá Cổ Đế có Đế phẩm sò đan từ lúc Đà Xá Cổ Đế ngọc chưa bị tách ra. Nhưng tin tức ẩn chứa trong Cổ Ngọc, ta vẫn chưa thể phá giải hoàn toàn, cũng như tại sao viên cổ bát tộc lại bị phân tán, để rồi dẫn đến việc Cổ Ngọc bị chia thành tám phần." Tiêu Huyền lắc đầu, tiếc nuối nói.

"Cho nên, muốn biết được động phủ của Đà Xá Cổ Đế ở chỗ nào thì phải gom đủ tám miếng ngọc. Hơn nữa, nếu muốn mở động phủ ra cũng phải cần tám miếng ngọc ấy."

Tiêu Viêm chau mày, đến bây giờ hắn mới hiểu được tại sao các chủng tộc viễn cổ lại coi nặng Cổ Ngọc như vậy. Nguyên do chính là tất cả đều phải cần có Cổ Ngọc mới thành việc, cho nên việc Hồn tộc gộp đủ Cổ Ngọc thật sự sẽ gây chút phiền toái.

"Mọi thứ cứ theo tính toán mà làm là được. Chúng ta không phải là hào kiệt có một không hai trên đời, vất vả tu luyện như vậy chỉ là muốn bảo vệ loài người, bảo vệ niềm hy vọng mà thôi." Nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Tiêu Viêm, Tiêu Huyền cười nhẹ, nói.

"Tiêu Viêm xin thụ giáo." Hắn gật nhẹ đầu, cung kính lên tiếng.

Tiêu Huyền vỗ vỗ vào vai của Tiêu Viêm, rồi nói: "Ta thật ra rất thích tiểu gia hỏa ngươi đây, nhưng đáng tiếc ngươi lại sinh sau nhiều năm như vậy."

Nghe vậy, Tiêu Viêm không kèm được mà lắc đầu cười khổ, việc này hắn làm sao đủ khả năng không chế hay thay đổi được đây?

Tiêu Huyền đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía xa xăm nơi không gian mờ mờ ảo ảo, sau đó đột nhiên cười thành tiếng rồi nói: "Tiểu tử, ta tuy không thể ra mặt giúp ngươi đối phó Hồn tộc, tuy nhiên ta có thể giúp ngươi một lần tạo hóa."

Tiêu Viêm khẽ giật mình nhìn về phía Tiêu Huyền, trong lòng có chút không hiểu “tạo hóa” mà Tiêu Huyền nhắc đến thật ra có ý gì.

“Bên trong Thiên Mộ không chôn cất hạng người bình thường. Có rất nhiều tàn hồn ở nơi đây, lúc còn sống đều từng là thế lực một phương. Về thực lực bản thân người thì ta không thể trợ giúp được nhiều, nhưng vẫn có thể dốc hết sức lực giúp người thăng tiến cảnh giới Linh hồn.” Tiêu Huyền mỉm cười, hay tay đột nhiên mở ra như thể đè nặng lên toàn bộ Thiên Mộ.

“Cái chôn quỷ quái dị dạng này vốn không nên tồn tại. Ta đã sớm muốn xóa sạch nó lâu lắm rồi.”

Khi nói đến đây, Tiêu Huyền nghiêng đầu quan sát Tiêu Viêm, giọng nói quanh quẩn khắp phiến thiên địa. Ở bên trong Thiên Mộ, tất cả các năng lượng thể đột nhiên đồng loạt run lên từng hồi.

“Để ta hóa thành Thiên Mộ chi hồn giúp người, nhưng về phần có thể đột phá Thiên Cảnh đại viên mãn, tiến vào Đế Cảnh linh hồn hay không thì phải xem tạo hóa của người.”

-----oOo-----

Chương 1591: Thiên Mộ Chi Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Đế cảnh linh hồn?”

Tiêu Viêm sửng sờ nhìn về mặt đang mỉm cười của Tiêu Huyền. Câu nói của lão đã làm cho hắn chấn động, miệng lưỡi có chút khô cứng. Trên thế giới này, chỉ cần bất luận thứ gì có liên quan tới chữ “Đế” thì thứ đó đủ để trở thành một danh từ cường đại. Đấu Đế cũng tốt, Đế phẩm đan dược cũng thế... Những thứ này ở trong mắt tất cả mọi người đều thuộc loại chí cao vô thượng. Mà đồng dạng, linh hồn Đế cảnh cũng được liệt vào hạng đó.

Đấu Đế, Đế phẩm đan dược, Đế cảnh linh hồn.

Theo tình trạng hiện nay của Đâu Khí đại lục, trong số Tam Đế thì cái thứ ba có khả năng đạt được dễ dàng hơn một chút, bởi dù sao nó cũng không cần hấp thu thứ gọi là Bản Nguyên Đế Khí. Nhưng điều đó cũng không phải là biểu thị cho việc có thể bước vào Đế cảnh linh hồn một cách dễ dàng. Hiện nay, trên toàn bộ đại lục, người có thể đạt được Đế cảnh linh hồn dựa theo suy đoán của Tiêu Viêm thì e rằng chỉ có hai người: Cổ Nguyên và Hồn Thiên Đế.

Hiện tại, linh hồn lực của Tiêu Viêm đang dừng ở Thiên cảnh đại viên mãn, cách Đế cảnh linh hồn chỉ có một bước ngắn. Thế nhưng chỉ một bước nhỏ này mà đã làm cho vô số cường giả phải vĩnh viễn dừng bước tại đó. Bất luận bọn họ có tu luyện ra sao thì cũng không có cách nào tiến thêm.

Bản thân là luyện dược sư nên Tiêu Viêm lại càng rõ ràng về điểm này. Dù sao thì hắn bước vào Thiên cảnh đại viên mãn tính ra đã mấy năm, thế nhưng linh hồn lực vẫn dừng ở cảnh giới đó. Hắn có một loại cảm giác, bất luận mình có tu luyện như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lấp đầy được khoảng cách giữa hai cảnh giới.

Bởi vậy, lúc Tiêu Viêm nghe Tiêu Huyền nói là sẽ giúp cho hắn có khả năng đạt được Đế cảnh linh hồn, cho dù là với định lực của hắn cũng không khỏi có chút ngốc trẻ.

“Điều này... làm sao có thể?”

Đờ đẫn một lúc, Tiêu Viêm rốt cuộc đã hồi phục lại tinh thần, lắc đầu cười khỏ. Hiện nay, trên toàn bộ đại lục, tuy số cường giả có linh hồn lực đạt đến cảnh giới Thiên cảnh đại viên mãn là không nhiều, nhưng thực sự không phải là không có. Chỉ có điều, trong số những cường giả mà Tiêu Viêm đã từng gặp, ngoại trừ Hồn Thiên Đế và Cổ Nguyên, thì e rằng không có bất kì một người nào có thể đặt chân được vào cảnh giới đó.

“Quả thật đây là một chuyện cực kì khó khăn. Bất quá, không phải là hoàn toàn không có khả năng!” Tiêu Huyền nở một nụ cười cổ quái, ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy ngắm nhìn đám sương mờ mịt ở trên hư không, chậm rãi nói: “Theo như ta thấy, Thiên Mộ chi hồn thực ra không giống như những tàn hồn kia, mà nó là linh hồn của Thiên Mộ!”

“Thiên Mộ chi hồn? Thiên Mộ này cũng có linh hồn?”

Tiêu Viêm nội tâm chấn động mạnh mẽ, nhìn sang Tiêu Huyền bằng một ánh mắt không thể tin nổi, rồi sợ hãi nói.

“Một sinh linh kì dị đã tồn tại từ khi Thiên Mộ thành lập cho đến nay, do vô số tàn hồn kết hợp, ngưng tụ thành sinh mạng thể. Người có thể coi nó là người thủ hộ của Thiên Mộ...! Tuy nhiên, ta lại cảm thấy nên dùng từ linh canh ngục để hình dung về nó thì có lẽ sẽ thích hợp hơn. Nó không chế mảnh không gian này, đồng thời nó cũng giao nhiệm vụ thôn phệ lẫn nhau cho các năng lượng thể.” Tiêu Huyền nhìn chăm chăm vào mảnh không gian hư vô phía trước mặt, thản nhiên nói.

“Ngoại trừ các năng lượng thể ở nơi đây thì không ai có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó. Kể cả đám người Cổ Nguyên cũng chưa từng biết.”

Tiêu Viêm nuốt nước miếng đầy khó khăn. Đây là lần đầu tiên hắn gặp một phiến không gian có được linh hồn, loại chuyện này thật sự là quá mức huyền diệu rồi. Năm đó, phương pháp mà vị cường giả Đấu Đế dùng để xây dựng mảnh không gian này có thể nói thật sự là quý thần khó lường.

“Tên kia rất mạnh sao?” Tiêu Viêm lẩm bẩm nói. Bất cứ người nào được chôn cất tại Thiên Mộ thì khi còn sống đều có khả năng hô mưa gọi gió một phương. Nếu Thiên Mộ chi hồn này có thể hấp thu linh hồn tàn ấn của bọn họ, thì chắc chắn nó cũng không phải là loại dễ xơi.

“Rất mạnh!”

Tiêu Huyền cười cười. Chỉ đơn giản hai chữ nhưng đã làm cho sắc mặt Tiêu Viêm trở nên ngưng trọng hẳn. Có thể khiến Tiêu Huyền nói ra những lời này thì xem ra Thiên Mộ chi hồn kia tương đối khủng bố.

“Yên tâm! Tuy có chút phiền toái nhưng vẫn có thể ứng phó được!”

Thân hình Tiêu Huyền từ từ bay lên hư không. Nương theo đó, đám sương mù đang tràn ngập trong thiên địa kia cũng nhanh chóng tiêu tán. Một loại uy áp khiến cho người khác phải run rẩy từ trong cơ thể của lão bạo phát ra, bao phủ hầu như toàn bộ Thiên Mộ.

Thời điểm loại uy áp đáng sợ này ập xuống, tất cả năng lượng thể ở trong Thiên Mộ đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa nơi Tiêu Huyền đang đứng, hai con mắt u tối hiện lên một vẻ kích động.

“Tiêu Huyền đại nhân rốt cuộc đã chịu xuất thủ với nó sao?”

Tại một nơi ở sâu trong Thiên Mộ, Huyết Dao Thánh Giả cũng mạnh mẽ đứng dậy, thân thể run rẩy nhìn thân ảnh đang từ từ bay lên hư không kia. Ở thế giới này, mặc dù bọn hắn vẫn được sinh tồn bằng một hình thái khác với lúc còn sống, nhưng đây không phải là điều mà bọn hắn mong muốn.

Gã gia hỏa Thiên Mộ chi hồn kia bắt bọn hắn phải thôn phệ lẫn nhau, do đó đã khiến cho nơi đây biến thành một thế giới hỗn loạn. Vì để bản thân lớn mạnh thì phải không ngừng thôn phệ những năng lượng thể khác. Nơi đây trong cảm nhận của bọn hắn so với thế giới người ăn thịt người ở bên ngoài cũng không không khác nhau là mấy.

Trước kia, Thiên Mộ chỉ là một nơi để những cường giả đã chết được yên giấc. Nhưng từ khi Thiên Mộ chi hồn kia ra đời, thế giới này bắt đầu trở nên méo mó. Đã từng có rất nhiều người thử khiêu chiến với Thiên Mộ chi hồn, nhưng cuối cùng lại bị nó thôn phệ. Ở trong không gian này, chỉ có duy nhất một người có thể khiến cho nó kiêng kỵ: đó chính là Tiêu Huyền.

Trước đây thật lâu, từng có người khẩn cầu Tiêu Huyền giải thoát bọn họ khỏi khó khăn này. Bất quá, lão vẫn không thèm để ý tới. Lâu ngày, đám năng lượng thể ở nơi đây cũng dần dần mất đi hy vọng. Nếu như đã không thể phản kháng thì cũng chỉ có cách yên lặng chịu đựng vậy.

Mà cũng chính bởi vì vậy, nên khi bọn hắn thấy Tiêu Huyền đột nhiên có hành động thì nội tâm vốn đã chết lặng kia lại một lần nữa dậy sóng. Bọn hắn sớm đã chán ghét việc thôn phệ lẫn nhau này. Bọn họ là con người chứ không phải dã thú.

“Năm đó do ta còn có sứ mạng của mình cho nên cần phải ở lại chỗ này. Hiện tại, sứ mạng của ta đã hoàn thành, thỉnh nguyện của các người năm đó, lúc này đây ta sẽ thành toàn!”

Tiêu Huyền lơ lửng trên không trung cao vạn trượng, đủ để những con gió bén nhọn có khả năng chấn tan các linh hồn không thể nào tới gần được

thân thể của lão. Lão cúi đầu, ngắm nhìn khắp đại địa, thanh âm bình tĩnh vang lên bên tai của toàn bộ đám năng lượng thể.

“Tiêu Huyền đại nhân!”

Trên đại địa, một số năng lượng thể vốn vẫn đang chém giết lẫn nhau thì vào giờ phút đó liền khựng lại, trong đôi mắt màu đỏ tươi đầy u tối hiện lên vẻ chấn động điên cuồng. Sau đó bọn họ liền run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn đạo thân ảnh đang đứng chấp tay ở trên bầu trời kia. Ngay lập tức, khắp cả vùng đất, từng thân ảnh lũ lượt quỳ xuống.

Tiêu Viêm cũng bay lên không trung, chứng kiến hành động của toàn bộ đám năng lượng thể ở trong Thiên Mộ thì hắn cũng chỉ im lặng. Bản thân là người ngoài, hắn không rõ nơi đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nên đương nhiên hắn sẽ không hiểu được cảm nhận của đám người này. Bất quá, ít nhất hắn vẫn có thể minh bạch được một điều, đó chính là Thiên Mộ chi hồn kia dường như không được người ta ưa thích cho lắm.

“Àm... Àm!”

Trong lúc Tiêu Viêm đang mãi suy nghĩ, thì đột nhiên từ trong mảnh không gian hư vô kia truyền ra một tiếng nổ mạnh mẽ giống như sấm sét, làm cho không ít năng lượng thể trong Thiên Mộ đều phải đứng lên, run rẩy một cách dữ dội.

Tiêu Viêm chăm chú nhìn về phía chân trời xa xa, đến lúc này, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được một cỗ linh hồn lực lượng đang dao động giống như biển cả, sâu không lường được. Chỉ mới tiếp xúc một chút với cỗ linh hồn lực lượng khủng bố đó thôi mà Tiêu Viêm liền có cảm giác mình như bị Thái Sơn áp đỉnh. Bất quá, cỗ linh hồn lực lượng đó tuy mạnh đến nỗi đáng sợ nhưng hắn cũng nhận thấy nó rất pha tạp. Chắc nguyên nhân là do nó đã cắn nuốt quá nhiều linh hồn tàn ẩn.

Trong chốn hư vô tối tăm mờ mịt, vô số linh hồn nhanh chóng ngưng tụ lại. Một lúc sau, không gian động đậy, một gương mặt khổng lồ đột nhiên lao ra từ bên trong mảnh không gian hư vô kia, xuất hiện ở trên bầu trời. Về ngoài của khuôn mặt được thể hiện bằng một thần sắc lạnh lùng quỉ dị.

“Thứ này chính là Thiên Mộ chi hồn sao?”

Nhìn thấy gương mặt khổng lồ vừa hình thành ở trên bầu trời, sắc mặt Tiêu Viêm liền trở nên ngưng trọng, miệng khẽ lẩm bẩm.

“Tiêu Huyền! Xưa nay chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chẳng nhẽ hôm nay ngươi muốn phá bỏ ước định giữa hai chúng ta sao?”

Gương mặt của Thiên Mộ chi hồn vặn vẹo, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào Tiêu Huyền đang lơ lửng ở trên bầu trời, âm thanh lạnh băng vang lên âm âm như sấm rền khiến cho thiên địa phải bồi hồi.

Tiêu Huyền cười cười, nhìn gương mặt khổng lồ, nhẹ giọng nói: “Ngươi sinh ra vốn là một sự sai lầm. Có lẽ năm đó, vị cường giả Đâu Đế sáng tạo ra Thiên Mộ này cũng không ngờ rằng nơi đây sẽ cho ra đời một loại sinh linh quý dị như ngươi.”

“Nói hươu nói vượn...! Ta chính là do ý muốn của chủ nhân mà sinh ra. Ta chính là thủ hộ giả của mảnh không gian này. Nhờ có ta mà các ngươi mới sống lại, cho nên các ngươi phải dựa theo qui tắc của ta!” Thiên Mộ chi hồn hờ hững nói.

“Bọn họ còn sống là nhờ Thiên Mộ, chứ thực sự không phải là nhờ ngươi!” Tiêu Huyền lắc đầu, nói.

“Ta chính là Thiên Mộ, Thiên Mộ chính là ta...!” Thanh âm của Thiên Mộ chi hồn đột nhiên trở nên bén nhọn hơn.

“Ngươi không phải là Thiên Mộ! Ngươi được sinh ra cũng không phải là do Thiên Mộ, mà là do sự ngưng tụ của đám tàn hồn ở trong đây. Từ một góc độ nào đó mà nói thì chính bọn chúng đã tạo ra ngươi.” Tiêu Huyền mỉm cười, giọng nói bình thản nhưng đã làm cho gương mặt khổng lồ của Thiên Mộ chi hồn ngày càng vặn vẹo, lộ ra một vẻ dữ tợn.

“Nếu như ngươi đã cố ý muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thiên Mộ chi hồn bắt đầu hành động, cái miệng cự đại phun ra một cơn bão linh hồn vô cùng mãnh liệt. Cơn bão điên cuồng xoay tròn, rồi giống như một mũi nhọn, hung hăng lao về phía Tiêu Huyền.

Đối mặt với đòn công kích của Thiên Mộ chi hồn, Tiêu Huyền chỉ đạp nhẹ chân một cái, bước từng bước về phía Thiên Mộ chi hồn. Tuy cơn bão linh

hồn kia nhìn có vẻ hung mãnh nhưng khi nó tiếp xúc với thân thể của Tiêu Huyền thì lại xuyên thấu mà qua, tựa hồ không tạo cho lão được thương tổn gì.

Tiêu Huyền bước đến trước mặt Thiên Mộ chi hồn mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Đồng thời, thân thể của lão tỏa ra một tia lửa kì dị, trông giống như linh hồn của lão đang thiêu đốt.

“Đem bốn nguyên linh hồn của ngươi giao cho ta đi!”

Hỏa diễm kì dị tỏa ra, tràn ngập từ khắp các lỗ chân lông trên người Tiêu Huyền. Trên khuôn mặt tươi cười của lão lại càng lộ ra một vẻ nhu hòa.

-----oOo-----

Chương 1592: Lấy ra linh hồn bốn nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Linh hồn tự nhiên? Tiêu Huyền, ngươi điên rồi!”

Nhìn hỏa diễm kì dị bùng lên trên thân thể Tiêu Huyền, gương mặt không lộ ngẩng lên, đột nhiên hiện ra vẻ khiếp sợ, chói tai quát lên: “Linh hồn tự nhiên, ngươi muốn hoàn toàn biến mất trên thế gian này sao?”

“Linh hồn tự nhiên?”

Tiêu Viêm ở phía dưới cũng chấn động thân hình, sắc mặt đại biến đứng dậy. Là một luyện dược sư, hắn dĩ nhiên biết cái gì là linh hồn tự nhiên. Nó cũng giống như bạo thể, trong thời gian ngắn có thể bộc phát ra lực lượng rất mạnh, nhưng lại cần dùng tính mạng để trả giá. Linh hồn tự nhiên này phải thiêu đốt linh hồn để đạt được lực lượng tăng cường khổng lồ. Nhưng cái giá phải trả là linh hồn sẽ tan thành mây khói.

“Tổ tiên!”

Thân thể Tiêu Viêm khẽ run lên, đôi mắt có chút phiếm hồng. Tiêu Huyền không nói với hắn sẽ tự thiêu đốt linh hồn.

“Sứ mạng của ta đã hoàn thành. Có biến mất hay không cũng không trọng yếu...” Đối mặt với Thiên Mộ chi hồn thoảng có chút hoảng sợ, Tiêu Huyền chỉ mỉm cười nhẹ. Sau đó cũng không nói thêm lời, nâng bàn tay hỏa diễm vươn về phía xa xa. Lập tức, một cỗ hấp lực kinh khủng hình thành trong bàn tay hắn. Chỉ thấy trong miệng Thiên Mộ chi hồn đột nhiên chấn động kịch liệt, giống như đang có vật gì bị cưỡng ép kéo ra.

“Người muốn chết cũng đừng lôi kéo theo ta!”

Thiên Mộ chi hồn tức giận gào thét. Cả Thiên Mộ đều bị tiếng gào thét của nó làm cho run rẩy. Từ trong cái miệng khổng lồ, một thanh linh hồn trường mâu vô hình khổng lồ, dài mấy trăm trượng nhanh chóng xuất hiện, xé rách không gian, hung hăng bắn về phía Tiêu Huyền.

“Ta lấy linh hồn thiêu đốt làm đại giá, người không có cách nào ngăn cản được ta!”

Trước sự phản kháng của Thiên Mộ chi hồn, sắc mặt Tiêu Huyền vẫn thong dong như cũ. Lão mỉm cười vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm chặt trường mâu mang theo sóng âm ác liệt vừa lướt đến. Khi Tiêu Huyền vừa vung tay áo lên, nó lập tức quay đầu, càng thêm hung hãn trùng kích ngược lại về phía Thiên Mộ chi hồn. Trên trường mâu còn nhiễm thêm hỏa diễm kì dị, đó là khói lửa của linh hồn tự nhiên.

“Hưu!”

Trường mâu tốc độ cực nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn đã hóa thành một mũi tên lửa, xuyên thấu qua gương mặt khổng lồ. Lập tức, những nơi dính hỏa diễm trên trường mâu liền giống như củi bị khô héo, ầm ầm nát vụn.

“A!!!”

Lửa khói tràn ngập. Thiên Mộ chi hồn kêu lên thê lương. Nếu như đánh nhau bình thường, nó mặc dù kiêng kỵ Tiêu Huyền, nhưng sẽ không sợ. Nhưng hôm nay người kia vừa động thủ đã thiêu đốt linh hồn, lực lượng tự nhiên tăng vọt, cho dù là nó cũng rất khó chống cự. Huống chi, khói lửa linh hồn tự nhiên đối với linh hồn thể như nó có lực sát thương quá lớn.

Trên bầu trời, gương mặt của Thiên Mộ chi hồn bị ngọn lửa khổng lồ tràn ngập thiêu đốt, dần trở nên nhanh chóng héo rút. Cùng lúc đó, từng đợt

linh hồn trùng kích liên tục không ngừng bộc phát ra khỏi cơ thể Tiêu Huyền, đem một vùng thiên địa này làm cho long trời lở đất. Tất cả năng lượng thể đều bị dọa sợ hãi, mau chóng thoát khỏi khu vực này, sợ bị hút vào trong đó liền hồn phi phách tán.

Tịnh Liên Yêu Hỏa lượn lờ quanh Tiêu Viêm. Linh hồn trùng kích mặc dù rất mạnh, nhưng thực lực của Tiêu Viêm vẫn đủ để chống lại, nên hắn vẫn trụ vững nơi đó, chăm chú quan sát cuộc chiến trên bầu trời. Hiện tại linh hồn lực lượng của Tiêu Huyền đã mạnh đến một cấp độ đáng sợ. Cho dù Tiêu Viêm có dò xét thế nào cũng không tìm được giới hạn tối thiểu. Hiên nhiên, linh hồn tự nhiên đã giúp hắn đạt đến trạng thái gần như vô địch.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Huyền dùng linh hồn để trả giá, nắm đấm Tiêu Viêm liền siết chặt lại. Cho dù bây giờ Tiêu Huyền chỉ là một mảnh tàn hồn, nhưng dù sao lão vẫn được tồn tại. Sau lần chiến đấu này, cho đến khi linh hồn thiêu đốt hết thì hắn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

“Tiêu Huyền, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Gương mặt không lồ không ngừng héo rút trong ngọn lửa, sau một lúc lâu lại biến thành bộ dáng như bóng người. Hai đồng tử màu đỏ tươi nổi giận, gắt gao nhìn Tiêu Huyền, sát ý ngùn ngụt bành trướng.

Mặc cho Thiên Mộ chi hồn gào thét, Tiêu Huyền vẫn không thêm để ý đến. Hai tay khép lại, nhanh chóng biến đổi thành một ấn quyết rườm rà phức tạp. Theo sự biến đổi của ấn quyết, từng tia hỏa diễm đột nhiên bạo lướt ra từ đầu ngón tay, cuối cùng nhanh chóng đan vào trong bầu trời, tạo thành một trận pháp thật lớn. Mà trung tâm trận chính là Thiên Mộ chi hồn.

“Xuy... xuy...”

Đại trận hình thành, Thiên Mộ chi hồn còn chưa kịp phản ứng thì vô tận hỏa tuyến từ trong đại trận như phô thiên cái địa đã phủ xuống, xuyên thủng thân thể Thiên Mộ chi hồn, đem nó quán trong đại trận.

“Rầm... rầm...”

Bị quán lấy, Thiên Mộ chi hồn điên cuồng giãy dụa, từng đợt linh hồn

chấn động không ngừng oanh kích lên hỏa tuyền khiến cho Tiêu Viêm cũng phải biến sắc. Nhưng những sợi hỏa tuyền nhìn như bạc nhược yếu ớt ấy lại giống như khắc chế được linh hồn lực lượng. Cho dù linh hồn trùng kích có mạnh mẽ cỡ nào, khi vừa tiếp xúc với hỏa tuyền liền nhanh chóng yếu bớt.

“Người nghĩ trạng thái này của ta mà không giải quyết được người sao? Quá xem thường Tiêu Huyền ta rồi!”

Tiêu Huyền nhìn thoáng qua Thiên Mộ chi hồn đang điên cuồng giãy dụa, cười nhạt một tiếng. Thanh âm mặc dù không vang dội, nhưng lại có một phần khí thế lưu động. Cường giả chí tôn năm xưa, cho dù hôm nay chỉ còn là tàn hồn nhưng khí phách vẫn không suy giảm.

“Tiêu Huyền, thả ta ra. Người muốn gì chúng ta có thể thương lượng.”

Sau một hồi giãy dụa không có kết quả, ý chí của Thiên Mộ chi hồn cũng mềm yếu hơn rất nhiều. Nó hiểu rõ trạng thái này của Tiêu Huyền vốn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với nó. Nhưng chỉ cần nó có thể cố gắng vượt qua lúc này, cho dù nó không ra tay thì Tiêu Huyền cũng sẽ tan thành mây khói.

“Không cần thương lượng. Dem bản nguyên linh hồn của người giao ra đây!”

Cho dù Thiên Mộ chi hồn thỏa hiệp, Tiêu Huyền cũng chỉ cười cười. Thủ ấn biến đổi, vô số hỏa tuyền trên pháp trận đột nhiên hung hăng đâm vào thân thể của nó, sau đó chậm rãi rút lại. Theo động tác của hỏa tuyền, có thể thấy được một khe hở óng ánh ước chừng hơn một trượng từ từ bị kéo ra khỏi thân thể Thiên Mộ chi hồn.

Khi khe hở óng ánh vừa bị lộ ra một góc, hào quang sáng chói từ trong đó liền rơi xuống.

Bàn tay Tiêu Viêm vói vào trong hào quang, một cảm giác âm áp lập tức xuất hiện sâu trong linh hồn. Lúc này, hắn giống như nghe được linh hồn tham lam hò hét.

“Đây chính là Thiên Mộ chi hồn bản nguyên sao?...”

Tiêu Viêm thì thảo tự hỏi. Trong lúc hấn phá hủy Hồn Điện, đã từng đoạt được một số linh hồn bản nguyên. Nhưng những thứ linh hồn bản nguyên đó so với tia sáng trước mặt chẳng khác nào nhà què đụng phải dân chơi thứ thiệt. Mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

“A A A...!!!”

Linh hồn bản nguyên bị cưỡng ép kéo ra, Thiên Mộ chi hồn cũng phát ra từng đợt gào thét giống như dã thú. Lúc này, nó hoàn toàn cảm thấy sợ hãi...

“Tiêu Huyền, thả ta ra! Ta giao cho ngươi cả Thiên Mộ, ngươi muốn cái gì cũng được!” – Vô cùng sợ hãi, Thiên Mộ chi hồn không ngừng hô lớn.

Nhưng hấn hò hét cũng không có tác dụng. Tiêu Huyền cũng chẳng thèm liếc nó lấy một cái, thủ ấn nhanh chóng biến hóa, hỏa tuyến lực đạo càng lúc càng lớn mạnh. Cuối cùng, khe hở óng ánh hơn phân nửa bị cưỡng ép kéo ra khỏi thân thể Thiên Mộ chi hồn.

“Tiêu Huyền, ta liều mạng với ngươi!”

Cảm nhận lực lượng trong cơ thể nhanh chóng xói mòn, Thiên Mộ chi hồn rút cục hiểu được nếu không dốc sức liều mạng thì sẽ hoàn toàn xong đời. Lập tức, vô tận ánh sáng rực rỡ liền phát ra khỏi thân thể nó, mơ hồ còn thấy một ngọn lửa bắt đầu khởi động. Nó cũng bị bức phải tự thiêu đốt linh hồn!

“Ba!!!”

Nhưng khi mầm hỏa vừa bắt đầu cháy trong thân thể nó, thì một bàn tay to lớn từ trên trời đã giáng xuống, hung hăng tát vào trên người nó. Lực ép xuống cực lớn, trực tiếp đánh bay nó văng ra xa. Mà cùng lúc đó, khe hở tròn óng ánh cũng hoàn toàn bay ra khỏi cơ thể Thiên Mộ chi hồn...

“Đừng! Trả lại cho ta!”

Linh hồn bản nguyên bị cưỡng ép rút ra, cảm giác suy yếu lập tức lan tràn trong thân thể Thiên Mộ chi hồn. Nó điên cuồng gào thét, xông về phía linh hồn bản nguyên.

Thiên Mộ chi hồn vừa vọt tới, tay áo Tiêu Huyền lập tức vung lên. Một cỗ kinh phong đáng sợ trực tiếp đẩy lùi nó, rơi xuống dưới mặt đất. Khi Thiên Mộ chi hồn rơi xuống, những năng lượng thể ở phía xa đột nhiên đỏ mắt, lóe ra cườ hậ quang mang. Cuối cùng, sau một tiếng hô trầm thấ vang lên, đám linh hồn thể như phô thiên cái địa bạo lướt tới, công kích Thiên Mộ chi hồn đang vô cùng suy yếu.

“A!!! ”

Bị rút sạch lực lượng, Thiên Mộ chi hồn tự nhiên không có cách nào chống cự nổi nhiều công kích như vậy. Không lâu sau, sau một tiếng kêu gào thể lương vang vọng, thân thể của nó đã bị chấn động nát bấy, chỉ còn lại một mảnh tàn hồn phần nộ, không cam lòng nhẹ nhàng bay đi, cuối cùng lại bị một cơn gió thổi tiêu tán. Thiên Mộ chi hồn không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.

Thiên Mộ chi hồn vừa tiêu tán, đôi mắt đỏ rực của những năng lượng thể trong cả phiến thiên địa liền trở nên thanh minh không ít. Khi nhìn về phía những linh hồn thể khác, cảm giác muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ đã tiêu tán rất nhiều. Sau một lúc run rẩy, hầu như tất cả năng lượng thể đều cung kính quỳ xuống trước Tiêu Huyền trên bầu trời.

Tiêu Huyền không để ý đến hành động của những năng lượng thể này. Trước mặt hắn là một dải năng lượng óng ánh, lớn khoảng một trượng đang lơ lửng. Hắn nhìn về phía Tiêu Viêm, mỉm cười:

“Tiêu gia hỏa. Ta chỉ có thể làm được đến đây thôi. Về phần ngươi có thể đột phá đến Đế Cảnh linh hồn hay không, đành phải xem vận mệnh của ngươi rồi! ”

-----oOo-----

Chương 1593: Đế Cảnh linh hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tổ tiên..."

Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt nhu thuận đang tươi cười của Tiêu Huyền, nhin

không được mà có chút cay cay nơi khóe mắt.

“Đem nó luyện hóa hấp thu đi!” Tiêu Huyền mỉm cười, khẽ búng nhẹ tay. Vàng sáng trước mặt từ trên không chậm chậm hạ xuống, ánh sáng như ngọc từ trong đó tản ra tựa như một mặt trời ôn hòa.

Tiêu Viêm chăm chú quan sát quang quyển lơ lửng trước mặt. Từ trong đó truyền ra linh hồn lực mênh mông tràn ngập, tựa như biển lớn sâu không lường được. Đứng trước Linh hồn lực cấp bậc này, cho dù là linh hồn Thiên cảnh đại viên mãn của Tiêu Viêm cũng trở nên nhỏ bé. Thiên Mộ chi hồn chính là tàn hồn ngưng tụ của vô số cường giả sau khi chết. Linh hồn lực lượng như vậy chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung.

“Tổ tiên! Vinh quang của Tiêu tộc, Tiêu Viêm chắc chắn sẽ lấy lại!”

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm hướng về phía Tiêu Huyền đang đứng trên bầu trời cung kính dập đầu lần nữa. Sau đó, không nói thêm lời nào mà trực tiếp bước vào trong quang quyển chói mắt kia. Ngay lúc đó, hào quang lập tức lập lòe, mang theo cả người Tiêu Viêm nuốt vào.

Trên bầu trời, thân ảnh Tiêu Huyền đã có chút hư ảo. Lão nhìn quang quyển trong suốt và sáng như mặt trời kia, trong lòng cũng cười vui mừng. Đối với gã hậu bối này, lão rất hài lòng. Có lẽ, hẳn thật sự có thể hoàn thành chuyện mà năm đó lão cũng không thể hoàn thành.

“Còn được một khoảng thời gian, hy vọng ta có thể chờ đợi đến lúc ngươi phá quan.”

Tiêu Huyền thì thào, ngồi xếp bằng tại bên ngoài quang quyển, ánh mắt bình thản ngẫu nhiên đảo trên mặt đất. Dưới ánh mắt lão, tất cả năng lượng thể đều vội vàng thu mình lại, sau đó lùi rất xa. Linh hồn bản nguyên trong Thiên Mộ đối với bọn hắn quả thật có lực hấp dẫn rất mạnh, nhưng dưới sự chấn nhiếp của Tiêu Huyền, không kẻ nào dám để lực hấp dẫn này mọc rễ trong tâm tư.

*****

Đó là một mảnh đại dương không bến bờ, trên mặt hải dương âm âm sóng dữ, phảng phất như có từng đợt linh hồn gào thét vang dội không ngừng.

Tiêu Viêm lơ lửng bay trên hải dương, đưa mắt nhìn xuống dưới, trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Quang quyển nhìn qua không lớn lắm, nhưng không ngờ ở bên trong lại ẩn chứa một không gian khác. Sau khi dò xét, kết quả đã làm cho Tiêu Viêm hết sức kinh hãi. Đó là hải dương to lớn này hoàn toàn được ngưng tụ bởi linh hồn lực!

Linh hồn lực mênh mông đến đáng sợ như vậy, đúng là lần đầu Tiêu Viêm được trông thấy. So sánh với đại dương linh hồn này, Thiên cảnh linh hồn đại viên mãn của hắn chẳng khác nào như trẻ con gặp đại sư phụ vậy.

“Không nghĩ tới Thiên Mộ chi hồn lại khủng bố đến mức này, khó trách ngay cả tổ tiên cũng phải tự thiêu đốt linh hồn.” Tiêu Viêm xiết chặt nắm tay lắm bầm.

Tới hiện tại hắn mới hiểu được, với bản lãnh của Tiêu Huyền mà phải áp dụng phương thức đồng quy vu tận như vậy, chứng tỏ ngay cả lão ở trạng bình thường cũng không thể kích bại Thiên Mộ chi hồn.

“Thiên Mộ chi hồn cư nhiên tiêu tán! Linh hồn lực ở đây đã là vật vô chủ!”

Yết hầu Tiêu Viêm nhin không được mà ọt ọt nuốt xuống. Chỉ cần sự kiện này lan ra một chút lời đồn, e rằng cường giả trên toàn bộ đại lục đều sẽ trở nên điên cuồng. Chỉ cần đem linh hồn lực lượng nơi này hấp thu luyện hóa, như vậy linh hồn của bọn hắn tất nhiên sẽ đạt tới một cấp độ tương đối kinh khủng. Thậm chí, nói không chừng còn có thể đạt tới linh hồn Đế Cảnh trong truyền thuyết.

Tiêu Huyền tặng cho hắn phần tạo hóa này, không thể không nói là ơn trọng như núi.

Tiêu Viêm hai tay nắm chặt, ánh mắt dần trở nên kiên nghị. Bây giờ không phải là thời điểm có thể chần chừ, Tiêu Huyền giao ra phần tạo hóa lớn như vậy cho hắn, mục đích cũng chỉ là để cho hắn có thêm chút vốn liếng nhằm chống lại Hồn tộc. Thời gian đã không còn nhiều lắm, không thể lãng phí vô ích được!

“Thời gian trôi qua ở đây cùng với trong Thiên Mộ có chút bất đồng...”

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn quanh mảnh không gian này. Một lát sau, vẻ

ngung trọng đã hiện rõ trên nét mặt. Hấn phát hiện linh hồn lực nồng đậm đã cải biến tốc độ trôi của thời gian. Từ cấp độ tăng lên mà nói, nơi này chính là sự rút nhỏ vô số lần của Thiên Mộ. Bất quá, tốc độ thời gian trôi qua ở đây so với Thiên Mộ cũng chậm hơn không ít.

“Thiên Mộ chi mộ!”

“Phù...!”

Thở dài một hơi, Tiêu Viêm dần dần ổn định lại tâm cảnh. Thời gian ở đây trôi chậm hơn trong Thiên Mộ, đối với hắn mà nói, đây là một chuyện quá tốt. Nếu không, đối mặt với biến linh hồn mênh mông như vậy, hắn quả thật không thể nào luyện hóa trong vòng một hai tháng...

Tiêu Viêm lẳng không xếp bằng, thân hình dần dần hạ xuống trên mặt biển. Linh hồn lực lượng từ mi tâm nhanh chóng tuôn trào ra. Theo một tiếng quát khê mà hóa thành một hư ảnh khổng lồ hơn trăm trượng, bao phủ bên ngoài thân hắn, cũng là bộ dáng xếp bằng...

Tịnh Liên Yêu Hỏa từ nội thể của hư ảnh linh hồn khổng lồ kia bắt đầu tràn ra, trực tiếp bao quanh, biến hư ảnh thành một người lửa. Nhiệt độ kinh khủng tràn ngập mảnh không gian này.

“Ầm ầm!”

Khi Tịnh Liên Yêu Hỏa tràn ngập xung quanh hư ảnh linh hồn Tiêu Viêm, thì trung tâm hải dương linh hồn cũng bắt đầu gầm thét. Một ngọn lốc xoáy hơn ngàn trượng hình thành phía dưới hắn, linh hồn lực dường được kêu gọi, biến thành hàng trăm linh hồn thủy trụ như phô thiên cái địa trùng kích vào hư ảnh linh hồn trên không.

“Vù vù...”

Linh hồn thủy trụ gập ghềnh như thực chất trùng trùng điệp điệp đánh lên hư ảnh. Bất quá, khi linh hồn thủy trụ tiếp xúc với Tịnh Liên Yêu Hỏa lại phát ra những âm thanh xèo xèo, tạo thành vô số sương trắng nồng đậm bay lên, cuối cùng hóa thành một đám mây mù, che kín cả hư ảnh linh hồn của Tiêu Viêm.

Linh hồn lực ở đây tuy mênh mông tràn đầy nhưng lại có chút pha tạp, dù

sao đây cũng là do Thiên Mộ chi hồn hấp thu vô số tàn hồn cường giả mà ngưng tụ thành. Bất quá, đối với Tịnh Liên Yêu Hỏa mà nói, đây cũng chẳng được coi là quá phiền toái, lực tinh lọc của Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng với khả năng luyện hóa nó càng lộ ra khả năng biến thái. Huông chi trong cơ thể Tiêu Viêm còn có Tiểu Y tọa trấn, chỉ cần tâm niệm của nó vừa động thì linh lực được tinh lọc sẽ dung nhập vào trong cơ thể, linh hồn lực sẽ được rèn luyện đến tình trạng tinh thuần nhất.

Trên đại dương rộng mênh mông, từng linh hồn thủy trụ cực lớn như những con trăn khổng lồ không ngừng nhảy lên khỏi mặt biển, cuối cùng đều rút thẳng vào hư ảnh linh hồn đang ngồi xếp bằng phía trên. Khi sương mù bao trùm thân thể hư ảnh cũng là lúc ánh huỳnh quang từ trên thân nó dần dần lưu động. Từ xa nhìn lại, thật giống như một bức tượng thần khổng lồ sừng sững giữa thiên địa, uy áp tỏa ra ngập trời.

Hiệu suất luyện hóa như vậy đủ để làm cho không ít người cảm thấy khiếp sợ. Theo thời gian trôi qua, trên đại dương linh hồn rộng lớn này càng lúc càng tràn ngập sóng to gió lớn, âm thanh ừng ừng không dứt trong khoảng trời.

Với tốc độ hấp thu luyện hóa như kinh ngư hút nước của Tiêu Viêm, linh hồn của hắn càng ngày càng tràn ngập uy áp, linh hồn lực mênh mông càng lúc càng mở rộng đến gần với cảnh giới trong truyền thuyết...

Thời gian Tiêu Viêm tiến vào trong quang quyển, nếu tính theo thời gian của Thiên Mộ thì đã trải qua một tháng thời gian. Tiêu Viêm vẫn không hề có dấu hiệu phá quan, mà quang quyển kia cũng không truyền ra nửa điểm ba động, hết thảy cùng một tháng trước không có gì khác nhau.

Bên ngoài quang quyển trong suốt, Tiêu Huyền lẳng lẳng ngồi xếp bằng giống như lão tăng nhập định. Thân ảnh của lão so với một tháng trước đã hư thoát rất nhiều, hơn nữa hình dạng cũng trở nên già nua. Ai cũng có thể nhìn ra, lão bây giờ đã là chân chính như đèn cạn dầu, bất quá vẫn cố ý chờ đợi như cũ.

Trên mặt đất, không ít năng lượng thể nhìn chằm chằm vào thân thể dần dần hư hóa của Tiêu Huyền mà không giấu nổi sự sàu não và thương tâm. Anh hùng ai cũng phải trải qua buổi xế chiều. Bất luận là Tiêu Huyền lúc sống hay là khi chết đều là một nhân vật cái thế vô song. Nhưng lúc này lại chẳng khác gì một lão nhân già nua bình thường.

Đôi mắt dưới cặp lông mày trắng khẽ lay động, rồi chậm rãi mở ra. Tiêu Huyền nhìn thoáng qua quang quyển, trên mặt thoáng hiện lên vẻ vui mừng. Lúc này, thân ảnh lão càng thêm hư ảo hơn nhiều.

“Tiêu tử, thời gian của ta không còn nhiều nữa rồi!”

Thanh âm trầm trầm của lão nhân quanh quẩn trên bầu trời.

Một tháng ở Thiên Mộ cũng tương đương với một năm trong linh hồn hải dương.

Hư ảnh linh hồn không lồ vẫn xếp bằng trên bề mặt hải dương, mây mù dày đặc che khắp trời đất. Hư ảnh linh hồn càng ngày càng trở nên ngưng thực, về sau cơ hồ biến bằng một cự nhân chân thật to lớn mấy trăm trượng. Bộ dáng như vậy, hiển nhiên là hình ảnh Tiêu Viêm phóng đại lên rất nhiều lần.

Hô hấp như sấm, đứng giữa trong đám mây mù dày đặc, liên tục nhả ra hút vào cuốn theo vân long (đám mây hình rồng), tóc dài ngàn trượng như một thác nước không lồ, quần áo phân phát tung bay, tạo nên những đợt sóng đáng sợ trên mặt hải dương. Trong lúc mơ hồ, khí tức như quân lâm thiên hạ chậm rãi tuôn ra từ trên thân ảnh linh hồn không lồ kia.

Loại khí tức này tựa như là chúa tể của linh hồn!

*****

Thiên Mộ! Tháng thứ hai đã trôi qua.

Không ít năng lượng thể âm thâm thở dài, bởi vì thân ảnh già nua trên bầu trời kia lại càng phai nhạt gần như trong suốt. Nhưng lão nhân ấy vẫn như cũ lẳng lẳng chờ đợi, nhờ vào một cỗ chấp niệm chống đỡ trong lúc dầu hết đèn tắt này.

“Xem ra không thể đợi được a...”

Trong trời đất yên tĩnh, thân ảnh gần như trong suốt kia rốt cuộc đã có chút nhích động.

Tiêu Huyền mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra chút tiếc nuối...

“Tiêu tử, Tiêu tộc có người, ta rất yên tâm... đã đến giờ rồi...”

Hai mắt Tiêu Huyền từ từ nhắm lại, thân thể cũng càng lúc trở nên mờ nhạt...

“Rầm!”

Ngay khi thân ảnh Tiêu Huyền sắp tan thành mây khói, thì không gian trong Thiên Mộ đột nhiên kịch liệt run rẩy. Ba động tựa như xuất phát từ một vị chúa tể trời đất nhanh chóng khuếch tán ra. Cổ chân động này lướt qua nơi nào, hầu như tất cả năng lượng thể chỗ đó đều nằm rạp xuống. Loại uy áp này, không ai có thể kháng cự!

Cảm thụ được ba động này, ánh mắt sắp tiêu tán của Tiêu Huyền rốt cục cũng lộ ra một vẻ vui mừng.

“Con cháu Tiêu Viêm, xin cung tiễn tổ tiên!”

Trong vô số ánh mắt rung động, trên bầu trời, một thân ảnh to lớn ngàn trượng khiến cho người ta hít thở không thông nhanh chóng hiện ra, chậm rãi quy xuống khấu đầu với Tiêu Huyền.

-----oOo-----

Chương 1594: Rời khỏi Thiên Mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân ảnh đó cao gần ngàn trượng, phẳng phất như chống đỡ cả thiên địa. Phía bên dưới, tất cả năng lượng thể bên trong Thiên Mộ đều cảm phát run. Uy áp đáng sợ này cơ hồ làm cho thân thể bọn chúng muốn bạo liệt.

Thân ảnh Tiêu Huyền trên bầu trời rốt cuộc đã hoàn toàn hư hóa, trong đôi mắt già nua trước khi biến mất vẫn còn vương đầy nét mừng vui vô hạn!

Khi thân thể Tiêu Huyền hóa thành hư vô, thân ảnh khổng lồ vẫn quỳ gồi như cũ trên bầu trời. Một hồi lâu sau mới chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng

trở về kích thước như người bình thường, yên lặng đứng trên bầu trời.

“Tổ tiên...”

Tiêu Viêm nhìn sang nơi Tiêu Huyền biến mất, khẽ thì thầm trong lòng, rồi chợt xòe tay ra, hướng về phía hư vô không gian mà nắm lại. Sau cú chớp của hắn, một điểm sáng vô hình mà thường nhân không cách nào nhìn thấy được đã xuất hiện trong tay hắn. Đây là tính mạng ẩn ký của Tiêu Huyền, loại ẩn ký này chỉ có cường giả có linh hồn đạt đến Đế cảnh mới có thể trông thấy. Bằng không, cho dù đấu khí của bản thân có đạt đến Cửu Tinh Đấu thánh hậu kỳ, cũng không cách nào cảm ứng được loại tồn tại huyền diệu không thể giải thích này.

Tại một góc độ nào đó mà nói, Tiêu Huyền bây giờ cơ bản đã là hồn phi phách tán. Một vị cường giả oai phong trên đỉnh Đấu Khí đại lục đã triệt để tiêu biến trên trời đất này. Bất quá, đối với Tiêu Viêm có linh hồn bước vào cấp bậc Đế cảnh mà nói, điều đó lại hoàn toàn không phải như vậy. Tính mạng ẩn ký này có thể giúp cho Tiêu Huyền lấy lại tính mệnh. Nhưng thủ đoạn này mặc dù linh hồn hắn đã đạt tới Đế cảnh cũng thể không làm được. Có lẽ phải đợi đến ngày sau, lúc hắn đạt đến cảnh giới Đấu Đế trong truyền thuyết mới có thể làm nổi.

Dù sao thì đó cũng là một loại hy vọng. Tuy xa xôi nhưng lại làm cho người ta nóng lòng không thôi...

Ẩn ký trong suốt nơi lòng bàn tay chậm rãi bay lên, sau đó chui vào trong mi tâm Tiêu Viêm, được linh hồn lực mệnh mông như trời đất bao lấy che chở. Có lẽ thật lâu về sau này, vị lão nhân đã bỏ tất cả vì Tiêu tộc có thể một lần nữa xuất hiện trên nhân thế.

Mang tính mạng ẩn ký cất kỹ, Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó mới cúi đầu nhìn thoáng qua thế giới Thiên Mộ này. Tuy rằng hắn ở đây gần hai tháng, thậm chí còn chưa tới nửa tháng nếu so với tốc độ chảy của không gian Trung Châu, nhưng tại không gian hải dương thì đã mất gần hai năm.

Dùng hai năm thời gian, hắn mới triệt để để luyện hóa xong Thiên Mộ chi hồn. May mà thời gian trong không gian đó đã được cải biến, nếu không, đợi đến khi hắn xuất quan, không biết ngoại giới đã trở thành cái dạng gì rồi...

"Đế Cảnh Linh Hồn."

Tiêu Viêm bất giác xiết chặt đôi tay, ánh mắt nhìn về phía xa xa. Một loại tâm cảnh kỳ dị từ từ dâng lên trong lòng hắn. Loại cảm giác này giống như hắn có thể nắm trong tay toàn bộ không gian Thiên Mộ vậy.

"Bạo!"

Tiêu Viêm đưa tay lên, đột nhiên hướng về hư không xòe ra một trào nhẹ nhàng. Ngọn núi đá cách xa hơn vạn trượng lập tức hóa thành phân vụn. Linh hồn lực của hắn theo tâm niệm chuyển động lan tràn khắp ngóc ngách trong không gian Thiên Mộ, phạm vi bao phủ so với linh hồn của Tiêu Viêm lúc trước mạnh hơn vô số lần. Bây giờ, chỉ cần linh hồn hắn bao phủ đến nơi nào thì công kích của hắn cũng có thể truyền hơn vạn dặm mà phát động trong nháy mắt.

Linh hồn Đế Cảnh cùng Thiên Cảnh đại viên mãn cách nhau chỉ một bước ngắn, nhưng lại chênh lệch như trời và đất

Khoảng cách giữa hai cấp không cách gì so sánh được, chỉ có chân chính thể nghiệm sự cường đại của Đế Cảnh, mới có thể hiểu được tại sao bao nhiêu người cho dù dùng hết cả đời cũng không cách nào vượt qua.

Đó là bởi, một cấp được ví như thần nhân, cấp còn lại chỉ xứng gọi là người trần mắt thịt!

"Có lẽ cũng nên rời đi rồi!"

Tiêu Huyền đã đã tiêu tan, Thiên Mộ không còn bất luận thứ gì để hắn lưu luyến nữa. Bất quá, có thể do hắn luyện hóa Thiên Mộ chi hồn, nên Tiêu Viêm có thể cảm giác được mình có thể tuyệt đối khống chế toàn bộ không gian này. Nói cách khác, sau này hắn rời khỏi Cổ giới thì cho dù là ở nơi nào hắn cũng có thể mở ra thông đạo tiến vào Thiên Mộ không gian. Hơn nữa, nếu kẻ nào muốn xé rách không gian để vào Thiên Mộ thì cũng phải trải qua sự cho phép của hắn. Từ góc độ nào đó, Tiêu Viêm chính là chủ nhân của Thiên Mộ không gian, ai muốn vào hay ra đều do hắn định đoạt.

Đối với món quà trên trời rơi xuống này, hắn cũng cảm thấy khá là kinh ngạc. Tuy rằng với thực lực của hắn bây giờ thì năng lượng nồng đậm

trong Thiên Mộ đã không còn tác dụng lớn nữa, thế nhưng chỉ riêng sự chênh lệch thời gian với Trung Châu cũng cực kỳ mê người rồi. Nó có thể đề cao hiệu suất tu luyện, đối với hắn hay là thế lực dưới trướng của hắn đều là một sự trợ giúp cực kỳ tuyệt hảo.

“Cũng đỡ mất công sức kiến tạo không gian cho riêng mình!”

Tiêu Viêm cười cười, đối với món quà này cảm thấy thật thỏa mãn. Dù sao, nếu muốn tự kiến tạo không gian cho riêng mình thì hắn cũng không có năng lực kỳ dị bậc này, bởi vì năng lực này chính là thuộc về cường giả Đâu Đê.

Tiêu Viêm đem tâm tình trong lòng thu liễm, ngón tay trước mặt nhẹ nhàng vẽ một cái, mở ra một không gian thông đạo. Tiêu Viêm đưa mắt nhìn quanh một lần nữa, sau đó dậm chân bước vào he khở. Sau một chút rung động của không gian, Tiêu Viêm đã biến mất trước vô số ánh mắt ở phía dưới.

***

Cổ giới!

Trên bầu trời bao la nơi thâm sơn mờ mịt, có mấy thân ảnh đang yên lặng lẳng không đứng đó, ánh mắt nhú nhìn vào một vùng không gian nhọn nhọn giống như màn nước phía trước.

“Cổ Nguyên tộc trưởng, có chuyện gì vậy?” Lôi Doanh nhìn về phía Cổ Nguyên, kinh ngạc hỏi.

“Nửa tháng thời gian đã qua. Nếu Tiêu Viêm không xuất hiện, Hồn tộc sẽ hạ thủ với phụ thân của hắn mất.” Viêm Tẫn đứng bên cạnh mở miệng nói.

Từ sau khi Tiêu Viêm tiến vào trong Thiên Mộ, thẳng cho đến hiện tại vẫn không có dấu hiệu đi ra. Trong khi đó, thời gian ước định với Hồn tộc đã sắp đến.

“Cửa Thiên Mộ đã đóng, mà thông đạo không gian ở đây cũng hoàn toàn bị phá hỏng. Lúc trước, ta thử thăm dò thử mở ra thông đạo, không ngờ lại bị một cỗ lực lượng bắn ngược trở về. Cảm giác này, giống như là Thiên Mộ đã có chủ nhân vậy.” Cổ Nguyên chau mày nói.

Những lời của lão làm cho mọi người kinh hãi. Chủ nhân Thiên Mộ chỉ là một người duy nhất, bởi sáng tạo ra nó là một vị Đẩu Đế cường giả. Qua nhiều năm như vậy, Thiên Mộ vẫn ở trong trạng thái vô chủ. Tuy nói bọn họ đã từng có ý niệm đem nó luyện hóa nhưng không ai là không thất bại mà quay về. Không gian do cường giả Đẩu Đế sáng tạo, năng lực của bọn họ không thể nào khống chế nổi. Bởi vậy, lúc nghe Cổ Nguyên nói, mặc dù với định lực của hai người cũng không khỏi cảm thấy khó tin. Nhưng bọn họ vẫn hiểu, với năng lực của Cổ Nguyên tự nhiên không thể cảm giác sai lầm được.

“Vậy Tiêu Viêm ca ca...!”

Huân Nhi đứng bên Cổ Nguyên, khuôn mặt của nàng có chút tái nhợt bởi vì những lời của lão. Thiên Mộ có chủ nhân hay không nàng không quan tâm, nhưng Tiêu Viêm ca ca của nàng còn ở bên trong... Nếu như không thể mở ra thông đạo, vậy Tiêu Viêm làm sao có thể trở về?

"Ta thử lại lần nữa."

Sắc mặt Cổ Nguyên có chút âm trầm. Với thực lực của hắn, cho dù Thiên Mộ thật sự xuất hiện chủ nhân thần bí nào đi nữa, cũng không thể triệt để ngăn cản lão tiến vào!

Vừa nói xong, thủ ấn của lão liền biến đổi. Năng lượng trong phiến thiên địa liền gào thét liên hồi, rồi nhanh chóng hóa thành một bàn tay bằng năng lượng khổng lồ hơn ngàn trọng, sau đó hung hăng bổ xuống vùng không gian nhện nhào kia. Chỉ riêng cái bóng khổng lồ cũng đem cả sơn mạch che kín.

Tốc độ của cự chưởng năng lượng cực nhanh, cơ hồ vừa lóe lên đã xuất hiện tại phiến không gian kia. Nhưng mà, ngay khi nó sắp đánh trúng vào phiến không gian thì tốc độ dao động của phiến không gian cũng bắt đầu kịch liệt tăng lên. Ngay sau đó, một luồng chấn động từ trong đó nhanh chóng khuếch tán ra, nặng nề hướng về phía cự chưởng đánh tới, đem một kích của Cổ Nguyên đánh cho tan tác.

Biến cố đột nhiên xuất hiện cơ hồ làm cho cả đám người ngơ ngác. Thực lực Cổ Nguyên mạnh cỡ nào chứ? Cường giả trong khoảng trời đất này, có mấy ai chịu được một kích của lão? Coi như mạnh mẽ như Lôi Doanh và

Viêm Tẫn thì cũng phải dốc toàn lực ứng phó mới có thể chống lại. Nhưng chân động vừa rồi chẳng qua rất nhỏ, mà đã đem một kích toàn lực của Cổ Nguyên đánh cho xơ xác?

"Đây là linh hồn ba động? Làm sao có thể?"

Ánh mắt tràn ngập khiếp sợ, Lôi Doanh cùng Viêm Tẫn cũng khôi phục tinh thần, đồng thanh kêu lên kinh hãi. Chỉ dùng ba động linh hồn liền đẩy lui một chương của Cổ Nguyên, người này cần phải có bao nhiêu linh hồn lực?

"Có biến! Bày trận!"

Tại không xa phía sau Cổ Nguyên, sắc mặt của Cổ tộc Tam Tiên cũng ngưng trọng hẳn lên. Đông đảo cường giả Cổ tộc xung quanh sơn mạch lập tức bay vút đến, đồng thời khởi động đấu khí, nhanh chóng hội tụ.

"Không biết các hạ là cao nhân phương nào? Nơi này là lãnh địa Cổ tộc! Chúng ta chẳng qua là đến đón người, cũng không có tính toán gì khác!" Đại trận bố trí xong, sắc mặt Cổ Đạo vẫn ngưng trọng như cũ, lớn tiếng quát...

Âm thanh Cổ Đạo vừa dứt, nơi mảnh không gian chập chờn đột nhiên xuất hiện một không gian thông đạo. Một thân ảnh chậm rãi bước ra trước đông đảo ánh mắt khẩn trương của cường giả Cổ tộc.

"Ách! Nếu nói đón người thì thế trận này cũng quá lớn đi a?"

Thân ảnh kia vừa bước ra từ trong không gian thông đạo, liếc mắt nhìn đại trận trên bầu trời cùng với đông đảo cường giả đứng nghiêm chỉnh khắp nơi, sắc mặt nhất thời trở nên méo xệch...

"Tiêu Viêm?"

Nhìn thân ảnh từ trong không gian thông đạo bước ra, mọi người cũng trở nên ngạc nhiên vô cùng.

"Lúc trước có một vị cao nhân cùng tộc trưởng giao thủ, chúng ta mới..." Cổ Đạo thở phào một hơi, phát tay ra dấu cho mọi người mọi người buông lỏng một chút, hướng về phía Tiêu Viêm cười cười. Nhưng thanh âm của

lão còn chưa dứt, lại nhìn thấy gương mặt chảy dài của Cổ Nguyên, lập tức trên mặt lão cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, thanh âm đột nhiên dừng lại.

“Người mới vừa xuất thủ là người?” Ánh mắt Cổ Nguyên chăm chú nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, trong lòng trào lên kinh đảo hải lãng.

Nghe vậy, kể cả Huân Nhi, Viêm Tẫn, Lôi Doanh cùng tất cả mọi người cũng ngỡ ngác, nhưng lời tiếp theo của Tiêu Viêm càng làm cho đám người bọn họ đầu mặt ra...

"Lúc này hả... Hình như là vậy!"

-----oOo-----

Chương 1595: Trước giờ đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Linh hồn Đế cảnh... Làm sao có thể?”

Vô số ánh mắt ngỡ ngác nhìn vào thân ảnh trẻ tuổi nơi không gian thông đạo. Với định lực của Cổ Nguyên mà cũng phải hiện lên vẻ khó tin nơi gương mặt. Tuy nói linh hồn Đế cảnh không làm người ta hoảng sợ như cường giả Đấu Đế, nhưng dù sao đó cũng là Đế cảnh. Viêm Tẫn và Lôi Doanh tuy thực lực đã đạt tới Bát Tinh Đấu Thánh, nhưng linh hồn lực vẫn chưa cách nào đạt tới cảnh giới này. Bọn họ nhớ rất rõ, tại nửa tháng trước, linh hồn của Tiêu Viêm vẫn ở cấp độ Thiên Cảnh đại viên mãn...

Nửa tháng! Có thể làm được gì trong vòng nửa tháng? Một lần tu luyện ngắn ngủi cũng đã tiêu hao hết nửa tháng. Vậy mà Tiêu Viêm chỉ cần có nửa tháng để đem linh hồn lực biến hóa đến mức nghiêng trời lệch đất như vậy!

Nhận thấy bầu không khí xung quanh lặng ngắt như tờ, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà lắc đầu. Tuy nói ở ngoại giới chỉ trải qua khoảng nửa tháng, nhưng thân ở trong mộ, hắn đã trải qua gần hai năm, cho nên việc mà mọi người cảm thấy không tưởng tượng nổi thì hắn cũng chỉ đành cười khổ trong lòng. Hai năm tu luyện không ngừng nghỉ, lại thêm linh hồn lực mệnh mệnh của Thiên Mộ chi hồn, cho nên hắn đạt đến cảnh giới này

cũng không phải là chuyện quá mức không thể tưởng.

“Làm sao người làm được chuyện đó?” Viêm Tần liếm liếm môi, rớt cục nhện không được mà mở miệng hỏi. Tuy rằng bọn hắn không chủ tu linh hồn, nhưng dù sao, mất nhiều năm tu luyện như vậy mà linh hồn lực của bọn hắn vẫn dừng lại ở Thiên Cảnh đại viên mãn, còn cách quá xa mới với tới linh hồn Đế cảnh cấp bậc.

“Tổ tiên Tiêu Huyền đã tặng cho ta một phần tạo hóa.” Tiêu Viêm cũng không nói rõ ràng.

Nghe vậy, Viêm Tần cùng Lôi Doanh khẽ giật mình rồi cười khò lắc đầu. Đối với người này, bọn họ bội phục đến cực hạn. Quả nhiên không hổ là người từng là cường giả mạnh nhất Đấu Khí đại lục, đã chết nhiều năm như vậy mà vẫn còn năng lực khủng bố như vậy.

“Có phương pháp phục sinh cho Tiêu Huyền không?” Cổ Nguyên cũng dần tỉnh táo lại, mắt liếc về không gian sau lưng Tiêu Viêm, mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm trầm mặc, khẽ lắc đầu, nói nhỏ: “Tàn hồn Tổ tiên đã tiêu tán trong Thiên Mộ...”

Cổ Nguyên ngăn người, nhìn sâu vào trong mắt Tiêu Viêm, một lát sau mới khẽ thở dài. Tuy hắn không biết đến tột cùng là Tiêu Viêm đã trải qua chuyện gì nơi Thiên Mộ, nhưng có lẽ linh hồn cảnh giới của hắn có liên quan đến sự tiêu tán của linh hồn Tiêu Huyền. Nghĩ đến đây, thần sắc lão có chút phức tạp. Lão cùng Tiêu Huyền có mối quan hệ khá vi diệu, vừa là đối thủ cạnh tranh, cũng vừa là bằng hữu vì ngưỡng mộ tài năng. Lão biết, nếu như Tiêu Huyền không phải là tộc trưởng Tiêu tộc, thì hai người rất có thể trở thành mạc nghịch chi giao (bạn sinh tử, hiểu biết lẫn nhau). Chỉ đáng tiếc, thân phận của hai người khiến họ không thể hành sự theo ý mình. Trong lòng bọn họ, gia tộc thủy chung được ưu tiên ở vị trí đầu tiên.

“Ngày mai chính là kỳ hạn theo lời của Hồn tộc rồi...”

Cổ Nguyên xoa xoa tay, ngó Tiêu Viêm nói: “Người định làm như thế nào?”

“Còn có thể làm gì? Vì cha, ta không có lựa chọn khác.” Tiêu Viêm lắc

đầu, có chút cảm giác bất lực. Mặc kệ như thế nào thì hắn đều phải cứu cha ra, hoàn thành lời hứa với hai vị huynh trưởng.

Nghe vậy, Lôi Doanh cùng Viêm Tần cũng chỉ biết liếc nhìn lẫn nhau và thở dài. Họ hẳn biết rằng chuyện này không thể trách cứ nhau được. Lực lượng Cổ tộc trong tay Tiêu Viêm vốn thuộc về Tiêu tộc, hắn tuyệt đối có quyền điều động. Hơn nữa, lúc này Tiêu Viêm ra tay đối phó với Hồn tộc, thì cũng coi như bọn họ có thêm một đồng minh mạnh mẽ. Đặc biệt là từ khi khi hắn trở ra từ Thiên Mộ, cả hai người bọn hắn cũng không dám coi Tiêu Viêm là tiểu bối nữa. Bọn hắn biết, dựa vào sự cường hãn của linh hồn Đế cảnh, nếu giao thủ thì Tiêu Viêm cũng chẳng ngại chi bọn họ.

Đối với câu trả lời của Tiêu Viêm, Cổ Nguyên không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ trầm ngâm một chút rồi nói: “Đã như vậy... chúng ta ngày mai lập tức khởi hành. Cường giả tam tộc sẽ đi cùng ngươi! Chỉ cần cứu được cha ngươi ra ngoài, chúng ta liền động thủ ngay. Bất luận như thế nào cũng phải đem Cổ Ngọc đoạt lại hoặc là hủy đi!”

Sắc mặt Cổ Nguyên cực kỳ nghiêm túc, bởi vì hắn biết nếu để Hồn tộc gom đủ Cổ Ngọc, mở ra động phủ của Đà Xá Cổ Đế thì Hồn Thiên Đế sẽ có cơ duyên đạt đến Đâu Đế. Đến lúc đó, trên thế gian này sẽ không còn người nào có thể chống lại hắn. Để liên quân của bọn họ đối chiến với Đâu Đế mà nói, không thể nghi ngờ là kiến lay cây, không chịu nổi một kích.

Đối với chuyện này, Tiêu Viêm cũng nhẹ gật đầu. Có tam tộc đi theo, cùng Hồn tộc đàm phán thì có thể tăng thêm chút cơ hội. Tuy nói linh hồn hắn đã đạt đến Đế cảnh cảnh giới, nhưng cũng không thể nói là Tiêu Viêm có thể cùng chí cường giả như Hồn Thiên Đế chống lại. Huống chi, cường giả Hồn tộc đông đúc như mây, cho dù Hồn Thiên Đế không đích thân ra trận, chỉ cần Hư Vô Thôn Viêm cùng với Hồn tộc tứ Ma Thánh cũng đã cho hắn đau đầu.

“Trong khoảng thời gian vừa qua, chúng ta đã truyền tin tức cho Thiên Phủ liên minh. Chắc hẳn ngày mai, nhân mã của các ngươi cũng sẽ đến Táng Thiên sơn mạch. Đến lúc đó, bốn phương liên hợp cũng không sợ Hồn tộc bọn chúng.” Cổ Nguyên nói.

Tiêu Viêm lần nữa gật đầu. Hiện tại thực lực của Thiên Phủ liên minh đã hiện ra phong mang. Không chỉ có nhân vật cấp bậc như Đan Tháp lão tổ, Tiêu Thần chống lưng, mà còn có linh hồn Đế cảnh cấp bậc của hắn. Bàn

về thực lực chính thể sẽ không kém so với hai tộc Viêm, Lôi bao nhiêu.

“Lúc ngươi tiến vào Thiên Mộ, ta đã tự mình kết nối thông đạo không gian liên kết ba tộc Viêm - Lôi - Cổ. Lần này, chỉ cần ba tộc có bất kỳ biến cố nào cũng đều có thể nhanh chóng quay về. Mà trong ba tộc cũng đặt vào trạng thái phòng bị cao nhất, tất cả trưởng lão đang bế quan cũng được mạnh mẽ gọi ra. Chỉ cần có lệnh, lập tức tụ tập!”

Thảm kịch của ba tộc Linh, Dược, Thạch đã để lại lời cảnh báo cho tam tộc còn lại. Bởi vậy, tất cả không gian thông đạo đều được Cổ Nguyên tự mình xuất thủ kiến tạo. Trên thế gian này, có lẽ không người nào có thể thần không biết quỷ không hay mà phá vỡ được không gian bình chương do hắn thiết lập. Cho dù là Hồn Thiên Đế cũng không được, trừ phi hắn có thể chính thức đạt đến cấp bậc Đâu Đé!

“Ngươi đã thuận lợi xuất quan. Hôm nay mọi sự đã chuẩn bị tốt! Hiện tại, việc chúng ta cần làm là đợi đến ngày mai...”

Nghe Cổ Nguyên nói thế, sắc mặt mọi người cũng ngưng trọng hẳn lên. Bọn họ đều hiểu rõ, ngày mai sẽ có một cuộc đại chiến kinh thiên động địa diễn ra. Có lẽ trong mấy ngàn năm qua, đây là trận chiến có quy mô lớn nhất trên Đâu Khí đại lục này!

Màn đêm bao phủ Cổ giới. Ánh trăng mát lạnh, chiếu xuống từng tia nhu hòa...

Trong tiểu viện u tĩnh nơi rừng trúc, Tiêu Viêm đứng chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn lên bầu trời, sắc mặt có chút cảm khái cùng phức tạp. Bất tri bất giác, thời gian hắn từ Hắc Giác Vực đến Trung Châu đã hơn mười năm. Trong đoạn thời gian này, thiếu niên năm đó đã trải qua vô tận gió sương tảo lễ... Từng bước một, từ một kẻ vô danh tiểu tốt biến thành một minh chủ liên minh!

Thứ giúp hắn chống đỡ cho đến bây giờ chính là chấp niệm, đó là niềm tin sẽ cứu thoát người cha đã mười mấy năm không gặp.

“Phụ thân, ngày mai chúng ta có thể đoàn tụ rồi...”

Bàn tay Tiêu Viêm khẽ miết nhẹ, một phiến ngọc cổ xưa liền hiện ra, phía trên Cổ Ngọc có một linh hồn quang điểm phóng ra hào quang yếu ớt. Hắn

đưa ngón tay khẽ mơn trớn linh hồn quang điểm đó rồi ngẩng đầu hít sâu một hơi.

Mặc dù hôm nay hắn đã trở thành cường giả để cho vô số người trên đại lục này phải ngược nhìn, nhưng Tiêu Viêm vẫn không hề quên nơi Ô Thần Thành nho nhỏ, có một thiên tài đột nhiên biến thành phế vật. Lúc mà vô số người mỉa mai cười nhạo thì trong ánh mắt cha hắn vẫn là sự sùng ái và hiền hòa, không bởi vì những bình luận của người ngoài mà có điểm lãnh đạm, ngược lại còn không ít lần tự trách bản thân.

Chịu đựng sự trào phúng hơn ba năm, Tiêu Viêm vẫn một mực kiên trì, cuối cùng hóa kén thành bướm. Tiêu Chiến hiển nhiên có tầm quang trọng không gì sánh nổi trong sự thành công của hắn.

“Hiện tại, Viêm nhi so với mong đợi của cha năm đó đã cao hơn rất nhiều rồi...” Tiêu Viêm thì thào tự nói.

Hắn cố gắng tu luyện, hôm nay rốt cuộc đã đứng trên đỉnh của Đại lục. Thế nhưng lại chưa thể đoàn tụ được với người cha luôn một mực chờ đợi và mong mỏi...

"Tiêu Viêm ca ca."

Lúc Tiêu Viêm đang thấp giọng thì thào, một thân thể mềm mại nhẹ nhàng nép vào lưng hắn, đôi tay trắng như ngọc ôn nhu vòng quanh eo, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành ngẩng lên, làm cho ánh trăng kia cũng phải ảm đạm đôi phần.

“Nếu Tiêu thúc biết thành tựu hiện tại của huynh, nhất định sẽ rất vui mừng...”

Tiêu Viêm trở tay nắm chặt đôi tay ngọc của nàng. Sau khi thu liễm tâm tình, hắn xoay người lại, ôm thân ngọc của nàng vào trong lòng, rồi đột nhiên cười phá lên: “Năm đó khi còn bé, huynh đã từng nói với cha, nhất định sẽ cưới được Huân Nhi làm vợ. Khi đó cha huynh còn nghiêm khắc cảnh cáo không nên si tâm vọng tưởng, tuy nhiên huynh có thể nhìn ra, ông ấy đối với muội rất nuông chiều và yêu thích. Lần này, đợi đến sau khi cứu cha ra, huynh sẽ xin người chủ trì hôn lễ cho chúng ta.”

Huân Nhi nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Tiêu Viêm, hai má có chút thẹn

thùng, nhưng trong đôi mắt dịu dàng xinh xắn lại rộn lên hạnh phúc, rất nghe lời nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa làm cho người ta động lòng, nội tâm Tiêu Viêm liền nóng lên. Hắn cười hắc hắc ám muội, ôm chặt lấy vòng eo mềm mại nhu nhuyễn của nàng. Trước ánh mắt thẹn thùng của Huân Nhi, Tiêu Viêm cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át... Cuối cùng, Tiêu Viêm kìm không được mà vung tay lên, cửa phòng im ỉm liền tự động mở ra. Cả hai chọt lóe lên và lướt nhanh vào trong. Sau một tiếng ‘Phịch’ ngẩn ngủi, cánh cửa phòng lại đóng chặt lại.

Trong đêm dần yên tĩnh, cảnh xuân sắc tràn ngập trong phòng... Nhấp nhô, nhấp nhô... (đoạn này bị cắt 1000 chữ J)

Hôm sau, khi ánh sáng đầu tiên từ trên trời chiếu rọi. Cổ tộc vốn luôn yên tĩnh lại vang lên từng đợt rít gió trên bầu trời. Rất nhiều luồng khí tức cường hãn nhanh chóng dâng lên.

Đại chiến cuối cùng cũng đến!!!...

-----oOo-----

Chương 1596: Đại quân xuất động

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Tiểu thư, Tiêu Viêm thiếu gia, đã đến giờ rồi."

Trước cửa phòng, Lăng Ảnh với khuôn mặt già nua mang theo nụ cười hóm hỉnh, hướng vào trong gọi nhẹ.

“Két..!”

Cửa phòng mở rộng, Tiêu Viêm từ trong phòng bước ra. Theo bước chân của hắn, năng lượng trong thiên trời đất này cũng mơ hồ xao động. Đôi tròng mắt đen nhánh làm cho người ta dâng lên hy vọng, phảng phất như là thần linh chủ quản linh hồn. Dưới ánh mắt nhìn xuống kia, Lăng Ảnh không tự chủ được mà phải khom người, trên khóe miệng lại hiện ra vẻ vui mừng nồng đậm. Nhớ những năm trước, thiếu niên này vẫn còn rất non

nót, vậy mà chỉ ngần ngủi mấy chục năm đã bước lên đỉnh cao, cho dù là lão cũng phải ngược nhìn.

“Ánh mắt tiêu thư rất tinh tường!” Lăng Ảnh hiền hòa cười, ngẩng đầu nhìn thân ảnh kiêu diễm yên lặng đứng bên cạnh thiếu niên. Có lẽ, chỉ có đứng bên cạnh Tiêu Viêm, viên minh châu sáng nhất trong Cổ tộc mới thu liễm đi quang mang chói mắt của nàng, làm một tiểu nữ nhân nhu thuận biết điều.

Vẫn giống như mấy chục năm trước, tại trong Ô Thần thành, một thiếu nữ áo xanh với khóe miệng luôn cười tươi, một mực đi phía sau lưng thiếu niên.

“Đi nào! Lăng lão, cáo từ!!!”

Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn về ngọn núi phía trước. Hắn có thể cảm giác được rất nhiều khí tức hùng hồn ở phía đó nhanh chóng ngưng tụ. Hơn nữa, tại hai hướng khác của sơn mạch cũng truyền đến từng đợt chấn động không gian, xem ra cường giả hai tộc Viêm, Lôi cũng đã xuất động...

Lời vừa nói xong, Tiêu Viêm cũng không chần chờ, vòng tay ôm eo Huân Nhi, thân hình lóe lên, lướt nhanh lên không trung.

“Tiêu Viêm thiếu gia! Chiến thắng trở về!!!”

Nhìn bóng lưng hai người, Lăng Ảnh cũng cười cười, thì thầm nói.

Khi hai người Tiêu Viêm hiện ra trên núi, trên không trung đã tập trung trập trùng bóng người. Đông đảo cường giả Cổ tộc cũng lăng không mà đứng, hình thành một trận hình chỉnh tề, khí tức mênh mông cuồn cuộn bắt đầu khởi động, tựa như tạo thành một thể. Uy thế như vậy, dù là linh hồn đạt đến Đế cảnh như Tiêu Viêm cũng phải cảm thán không ngớt.

“Ha ha... đến rồi!”

Lúc hai người xuất hiện, thân ảnh Cổ Nguyên cũng hiện ra bên cạnh, ánh mắt tươi cười đảo quanh trên thân thể hai người, khiến bọn họ cảm thấy có chút không tự nhiên. Một lát sau, lão đột nhiên cười, nói: “Xem ra hai người đã có tính toán cho ta làm ông ngoại sớm a...”

Những lời này không chỉ làm cho Tiêu Viêm giật mình, mà càng làm cho gò má Huân Nhi đỏ bừng như táo chín, khiến người khác càng nhìn càng cảm thấy yêu thích.

“Khục khục...”

Tiêu Viêm ho khan vài tiếng, không nghĩ tới người xưa nay uy nghiêm mười phần như Cổ Nguyên cũng biết nói ra những lời trêu chọc như vậy, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, đưa mắt nhìn quanh, nói: “Cổ tộc lần này xem ra đã dốc hết lực lượng a?”

“Cũng không đến mức dốc toàn bộ, bất quá lực lượng chân chính cũng đã hiển lộ hết, đối thủ của chúng ta là Hồn tộc thần bí mặc trặc không thể khinh thường...” Cổ Nguyên hít sâu một hơi, trả lời.

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua đông đảo cường giả phía trước, trong nội tâm lần nữa sợ hãi và thán phục cho lực lượng cường đại của Cổ tộc. Trong Cổ tộc, thực lực của Cổ Nguyên là mạnh nhất, dưới lão có lẽ phải kể đến vị Hắc Nhân Vương Cổ Liệt mà hắn gặp không nhiều lắm. Theo Tiêu Viêm đánh giá, Hắc Nhân Vương thực lực có thể đạt đến Bát Tinh Đấu Thánh sơ kỳ. Tuy nói so với tộc trưởng hai tộc Viêm, Lôi còn kém một chút nhưng cũng là một nhân vật tương đối cường hãn.

Dưới Hắc Nhân Vương Cổ Liệt chính là Cổ tộc tam tiên. Thực lực ba vị này đều là Thất Tinh Đấu Thánh, cũng không kém bao nhiêu so với Hồn tộc Tứ Ma Thánh. Mà sau Tam Tiên là đông đảo trưởng lão Cổ tộc, những trưởng lão này đại đa số Tiêu Viêm chưa từng thấy qua. Hiển nhiên họ là những tu luyện giả thường xuyên bế quan. Tiêu Viêm chẳng qua chỉ nhìn sơ sơ cũng đã phát hiện ít nhất năm vị trưởng lão đã đạt đến Ngũ Tinh Đấu Thánh.

Đội hình như vậy, nếu đặt ở Trung Châu, tuyệt đối là đánh đâu thắng đó. Cổ tộc có thể kế thừa danh hiệu đứng đầu bát tộc của Tiêu tộc không phải là dựa vào lời nói suông, tất cả phải dựa vào thực lực chân chính. Dĩ nhiên, điều tiên quyết là phải bài trừ đi Hồn tộc quỷ dị. Đối với thực lực của tộc này, mặc dù là đám người Cổ Nguyên cũng không dám bảo đảm có thể hiểu rõ.

Lúc ánh Tiêu Viêm đưa mắt quét nhìn cường giả Cổ tộc, đông đảo ánh mắt của các trưởng lão cũng đổ dồn vào hắn, người nào người nấy đều khách

khí gật đầu mỉm cười. Tuy nói thực lực chân chính của Tiêu Viêm chỉ là Lục Tinh Đấu Thánh, nhưng Linh hồn Đế cảnh của hắn lại gây cho bọn hắn áp lực hết sức lớn. Khi bị đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn tới, linh hồn bọn họ phảng phất như bị xuyên qua, lập tức không có kẻ nào dám vì tuổi của hắn mà coi thường.

“Xiu xiu...!”

Khi Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt, phía xa bầu trời chợt truyền đến những âm thanh xé gió kịch liệt. Có rất nhiều bóng đen đang bay vút đến, cuối cùng đồng loạt xuất hiện tại phiên không gian này. Nhất thời, nhiều khí tức cường hãn khuếch tán ra làm cho thiên địa cũng phải run rẩy.

“Ha ha, Cổ Nguyên tộc trưởng, Tiêu Viêm tiểu hữu! Lúc này, Viêm tộc ta đã dốc hết tinh nhuệ a...”

Viêm Tẫn mỉm cười, chấp tay chào với Cổ Nguyên và Tiêu Viêm. Phía sau lưng lão có hơn mười thân ảnh đứng thẳng, khí tức trên những người này cường hãn kéo dài, hiển nhiên đều là những cường giả chân chính.

Ánh mắt Tiêu Viêm chỉ tùy ý lướt qua, sau đó dừng lại sau lưng Viêm Tẫn, ở đó có một mỹ phụ mang chiếc váy màu đỏ, vẻ mặt nàng cười rất quyến rũ, bộ dạng thùy mị với thân thể thành thực mê người. Bất quá, Tiêu Viêm liếc mắt là có thể nhìn ra, vị này là cường giả mạnh nhất sau Viêm Tẫn trong Viêm tộc, thực lực chân chính rõ ràng đạt đến Thất Tinh Đấu Thánh, cùng bậc với Cổ tộc Tam Tiên.

Lúc ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại trên người mỹ phụ, nàng dường như cũng cảm giác được, đôi mắt đẹp liền ngước lên, gương mặt vẽ lên một nụ cười động lòng người, trong mắt phảng phất có ba động kỳ dị truyền ra. Loại chấn động này, trong lúc mơ hồ có thể làm cho tinh thần người ta hoảng hốt.

"Dụ Hồn Thuật?"

Đôi với ba động này, Tiêu Viêm cũng thoáng kinh ngạc. Nghe nói đây là thủ đoạn thi triển linh hồn, có thể dưới tình huống thân quý không hay mà đem người ta bí mật không chế, đúng là thật quý dị. Bất quá, thủ đoạn này chỉ có thể dùng trên người có linh hồn lực yếu hơn so với người thi triển mới có hiệu quả. Linh hồn cảnh giới của mỹ phụ này hiển nhiên vẫn dừng

lại ở Thiên cảnh đại viên mãn cấp độ. Với cấp độ linh hồn này mà dám thi triển Dụ Hồn Thuật đối với Tiêu Viêm, quả thật có chút buồn cười.

Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm cũng nhin không được mà lắc đầu cười, nhìn chăm chú lên người nàng. Một cỗ uy áp vô hình lặng lẽ từ mi tâm khuếch tán ra, cùng với ánh mắt ba động của nàng nhẹ nhàng tiếp xúc.

"Xuy!"

Chỉ tiếp xúc thoáng qua, ba động kỳ dị của mỹ phụ lập tức tan vỡ, thân thể mềm mại đột nhiên run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi nhìn vào Tiêu Viêm. Dưới uy áp này, linh hồn của nàng cũng phải run rẩy không ngừng.

“Đế Cảnh linh hồn?”

Mỹ phụ cũng một đời kiến thức rộng rãi, chỉ hoảng sợ trong chốc lát liền hiểu rõ, lập tức vẻ mặt biểu lộ giống như là gặp quý vậy, nhanh chóng thu hồi những hành động ngấm của mình.

“Ha ha, Tiêu Viêm tiểu hữu, đây là Hỏa Linh trưởng lão của Viêm tộc ta...” Viêm Tẫn đứng bên cạnh cũng cảm giác được uy áp, lập tức cười lớn. Sau đó quay đầu hướng về phía mỹ phụ nói: “Ta đã sớm nói với ngươi, trước mặt Tiêu Viêm tiểu hữu không thể chơi đùa linh hồn lực, nếu không sẽ phải tự chuốc khổ mà! Ngươi lại không tin ta... ha ha...”

“Gọi ta là Hỏa Linh tiên tử, không phải Hỏa Linh trưởng lão.” Mỹ phụ bĩu môi, ánh mắt ạng nước nhìn về phía Tiêu Viêm, khẽ cười nói: “Không nghĩ từng này tuổi lại có linh hồn đạt đến Đế cảnh trong truyền thuyết. Quả nhiên là nhìn người không thể xem bề ngoài. Tiêu tộc năm đó có Tiêu Huyền, hôm nay lại xuất hiện một Tiêu Viêm, thật sự là trời giúp Tiêu tộc a...”

Những trưởng lão Viêm tộc sau lưng Hỏa Linh cũng kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm. Đế cảnh linh hồn, cho dù là tộc trưởng Viêm Tẫn của họ cũng chưa đạt đến a...

“Hỏa Linh tiên tử quá khen, chẳng qua là may mắn mà thôi!”

Tiêu Viêm cười cười, một tiếng ‘tiên tử’ làm cho gương mặt Hỏa Linh tràn đầy tươi tắn. Hiển nhiên với loại xung hô này, bà nương kia thật sự ưa

thích.

“Có lẽ các vị cũng minh bạch sự tình hôm nay của chúng ta, ta cũng không cần nói thêm điều gì. Thực lực của Hồn tộc, có lẽ trong nội tâm các người cũng đã hiểu rõ. Một khi giao thủ, các người tuyệt đối không được có chút ý nghĩ khinh địch nào!”

Nghe Cổ Nguyên vậy, mọi người liền nghiêm túc lại, đều gật đầu đồng ý. Những người ở đây trong các cỗ tộc cũng có chút danh tiếng, hơn nữa còn là tương đối vang xa. Nhưng đầu sao, đối đầu một kẻ có thực lực cực hạn Cửu Tinh Đẩu Thánh hậu kỳ cũng làm cho người ta sợ hãi.

“Nếu các vị đã rõ ràng, như vậy thì đi thôi...”

Thấy vậy, Cổ Nguyên đưa mắt nhìn về phía Tiêu Viêm ra hiệu. Hắn khẽ gật đầu rồi chọt vung tay lên, trong nháy mắt, khí tức mênh mông bỗng nhiên bạo xuất ra trong phiến không gian này.

“Đi...!”

Âm thanh vừa xuất ra, tay áo Cổ Nguyên khẽ vung lên, không gian trước mặt liền bị xé mở ra một thông đạo cực lớn. Đoàn nhân mã nhanh chóng đi vào. Bám sát phía sau Tiêu Viêm là Huân Nhi với sắc mặt ngưng trọng, nối theo sau là cường giả tam tộc. Khi người cuối cùng tiến vào thì không gian thông đạo cũng dần dần tiêu tán.

Lúc đại quân Cổ giới xuất động, từ Thiên Phủ tổng bộ tại Trung Châu cũng có vô số đạo ánh sáng bay vút ra, hướng về phía đại vực Tây Bắc Trung Châu phóng đi.

Khi những cường giả của Thiên Phủ liền minh xuất động, toàn bộ Trung Châu cũng sôi trào lên. Ai nấy đều minh bạch, tại Trung Châu này, có thể làm cho Thiên Phủ liền minh dốc hết toàn bộ lực lượng đối địch cũng chỉ có Hồn tộc thần bí khó lường kia mà thôi...

Bóng ma chiến tranh đã bắt đầu bao phủ Trung Châu...

-----oOo-----

Chương 1597: Táng Thiên sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Táng Thiên sơn mạch nằm ở phía Tây Bắc của Trung Châu, là một nơi la lăm đối với nhiều người nhưng vẫn còn in dấu sâu đậm trong lòng của nhiều lão nhân các chủng tộc viễn cổ. Bởi vì nơi đây cũng chính là nơi năm xưa xảy ra trận chiến giữa Hồn tộc và Tiêu tộc, trận đại chiến đó có thể nói rằng khiến cả Trung Châu run rẩy.

Ở sâu trong sơn mạch là chiến trường cổ có phạm vi cực kỳ rộng lớn. Bình thường nơi đó là thánh địa của đa phần ma thú, cho nên dấu vết của con người cũng chỉ là hi hữu mà thôi.

Hôm nay nơi này lại xuất hiện điều dị thường, những ma thú kia vốn hoành hành ở đây thế nhưng lại chạy trốn sạch sẽ. Cả chiến trường khổng lồ không còn một bóng dáng ma thú nào, phải chăng sắp bộc phát ra một trận đại chiến động trời ở nơi đây?

“Vút vút...!”

Sơn mạch vốn yên ắng không hề có một tiếng rống của ma thú, chợt bỗng vang lên một tiếng gió rít, chỉ thấy tận phía xa xa có rất nhiều bóng dáng chớp lóe, chỉ thoáng chốc đã xuất hiện ở trên cái chiến trường cổ xưa này.

“Đã đến rồi...”

Cổ Nguyên nhẹ nhàng hạ xuống đất, ánh mắt nhìn lướt qua bãi chiến trường gần như phé tích trong lòng thoáng xúc động, hồi tưởng lại cuộc đại chiến giữa hai tộc năm xưa được xuất phát từ nơi này. Không nghĩ tới mấy ngàn năm sau, bọn họ chiến đấu với Hồn tộc cũng dùng nơi này làm điểm xuất phát.

“Kiểm tra toàn bộ sơn mạch!”

Mọi người vừa hạ xuống đất, ba tộc liền phát không ít cường giả nhanh chóng kiểm tra sơn mạch một lần để tránh chuyện Hồn tộc bố trí mai phục.

“Xem ra người Hồn tộc còn chưa đến.”

Viêm Tẫn bước lên vài bước nhìn chiến trường hoang vu, mở miệng nói.

Cổ Nguyên khẽ gật đầu, ở trong sơn mạch ngoại trừ một ít ma thú đang run rẩy thì không có khí tức của một cường giả Hồn tộc nào cả.

“Người Thiên Phủ liên minh đã đến.”

Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười nhìn về chân trời phía Bắc, nơi đó mơ hồ có khí tức quen thuộc truyền ra.

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, mọi người cũng nheo mắt nhìn về hướng đó nhưng chẳng hề nhìn thấy bóng dáng một ai cả. Nhưng bọn họ không nghi ngờ lời nói của hắn, ở đây ngoại trừ Cổ Nguyên ra thì không ai có linh hồn cùng cấp với Tiêu Viêm cả.

Mà trong ánh mắt chăm chú của mọi người, không lâu sau ở phương Bắc đã xuất hiện âm thanh phi hành xé gió, sau đó đội hình đông đúc nhanh chóng lướt đến. Số lượng không hề kém so với số người của tam tộc.

“Xem ra lần này Thiên Phủ liên minh dốc toàn lực ra rồi!”

Nhìn đội hình to lớn đó, Viêm Tẫn và Lôi Doanh xẹt qua vẻ kinh ngạc, tuy nói về độ tinh nhuệ thì Thiên Phủ liên minh không bằng hai tộc, nhưng số lượng cường giả thì lại cực kỳ nhiều.

“Ha ha, xem ra chúng ta không tới muộn”

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, đoàn người nhanh chóng dừng lại và phân tán xuống trong sơn mạch. Người đi đầu tất nhiên là Dược Lão, sau đó có Thái Lâm, Tiểu Y Tiên, Tiêu Thần, thậm chí ngay cả Đan Thập lão tổ và Thần Nông lão nhân cũng tới. Xem ra trong đoạn thời gian này, Dược Lão đã thi triển không ít thủ đoạn để lôi kéo hai lão nhân đó.

Nhiều binh sĩ tụ hợp thì xảy ra nhiều chuyện. Đan Thập lão tổ và Thần Nông lão nhân cũng có chút quen thuộc với tam tộc nên tiến lại chào hỏi. Còn Tiêu Thần thì chỉ lờm qua một chút rồi bước thẳng về phía Tiêu Viêm.

“Không sao chứ?”

Tiêu Thần nở nụ cười hỏi Tiêu Viêm.

Đối với người có cùng bối phận với tổ tiên của mình, Tiêu Viêm cũng chỉ dám mỉm cười khẽ gật đầu. Sự tình của Tiêu Huyền thì hẳn không nói cho Tiêu Thần, hẳn hiểu được năm xưa hai người có tình cảm sâu đậm, nếu để hẳn biết được tin tức này chỉ sợ sẽ tạo thành đả kích không nhỏ. Cho nên giấu cũng không phải là chuyện xấu.

Khi Tiêu Viêm và Tiêu Thần đang nói chuyện thì một làn gió thom thoải đến, hẳn vừa quay lại đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của Thái Lâm.

Thấy điệu bộ lạnh lùng đó của Thái Lâm, hẳn đưa tay sờ mũi cười khan một tiếng.

“Thái Lâm tử, lại gặp mặt rồi. Tiêu Tiêu vẫn tốt chứ?”

Tiêu Viêm đứng cạnh đó, nhìn Thái Lâm đang chậm rãi tiến đến, trong ánh mắt hiện lên vẻ ôn nhu, chợt cười nói.

Nghe vậy, Thái Lâm liền lộ ra nét cười, nói khẽ: “Ừ, khá tốt, chẳng qua là mỗi ngày đều nhắc đến sao ngươi chưa trở lại.”

Nghe thế, Tiêu Viêm nhẹ giọng cười, lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Xem ra trong lòng Thái Lâm đối với chuyện mình biến mất có lẽ rất bất mãn.

“Thương thế tốt hơn rồi hả?”

Nhìn thấy Tiêu Viêm phản ứng như vậy, Thái Lâm khẽ nhếch môi, thanh âm cũng nhu hòa đi nhiều. Trong nội tâm vẫn có chút trách móc về việc hẳn bị thương cũng không trở về, nhưng dù sao lý trí của nàng vẫn mạnh mẽ hơn, chuyện buồn bực đó cũng chỉ là tâm tình nam nữ mà thôi.

“Ừ, khỏi rồi!”

Tiêu Viêm cười cười rồi đưa mắt nhìn ra xa, nói: “Thiên Phủ liên minh độc toàn bộ lực lượng đến đây không sợ bị diệt toàn bộ sao?”

“Dược Lão nói chuyện lần này cực kỳ quan trọng với ngươi!”

Thải Lân nói.

Tiêu Viêm khẽ giật mình, chột trong tâm hấn cảm thấy cực kỳ âm áp.

Trên chiến trường cổ, theo đội ngũ Thiên Phủ liên minh gia nhập làm cho sơn mạch trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều, hơn nữa một ít cường giả Trung Châu cũng bị động tĩnh nơi đây hấp dẫn, chỉ có điều họ chỉ dám đứng ngoài mà không dám vào. Bởi vì, họ có thể cảm nhận được tại bên trong sơn mạch ngưng tụ khí tức đã đạt đến cấp độ kinh khủng, loại giao chiến này nếu bị cuốn vào chỉ có chết chắc mà thôi.

Đội ngũ song phương hội tụ trải qua giây phút chào hỏi ngắn ngủi liền bắt đầu bố trí đề phòng, bao quát toàn bộ Táng Thiên sơn mạch. Bất kỳ động tĩnh nào cũng được nhanh chóng phản hồi về đám người Tiêu Viêm.

Thời gian chậm rãi trôi qua cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, cũng là lúc Tiêu Viêm và Cổ Nguyên đang ngồi xếp bằng đồng thời cùng mở mắt ra rồi quát lên một tiếng trầm thấp, làm cho mọi người lập tức căng thẳng.

“Đến rồi...”

Khi hai người vừa nói xong thì bên trên sơn mạch bỗng hiện ra tầng tầng khói đen, sương khói lượn lờ hóa thành một thông đạo không gian cực kỳ lớn, từng đạo khí tức mênh mông âm trầm cuồng bạo tuôn ra.

Khói đen bao phủ che lấp cả ánh mặt trời, nhất thời nhiệt độ không khí hạ xuống, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập mà đến.

“Ha ha, Táng Thiên sơn mạch lâu rồi chưa náo nhiệt như vậy!”

Ở phía xa, thân ảnh Hồn Thiên Đế đột nhiên xuất hiện, hấn nhìn lướt qua đại quân bên dưới rồi cười nhạt nói.

Sau lưng Hồn Thiên Đế, Hư Vô Thôn Viêm, Hồn Tộc Tứ Ma Thánh và không ít cường giả có tiếng cũng xuất hiện, xem ra trận chiến này Hồn tộc cũng xuất động không ít cường giả.

“Hồn Thiên Đế, mau trả lại cổ ngọc của tam tộc. Nếu không ngày sau sẽ đánh đến Hồn giới của các ngươi!”

Nhìn thấy Hồn Thiên Đế hiện thân, sắc mặt Lôi Doanh trầm xuống quát lạnh, cổ ngọc bị trộm làm hấn cực kỳ tức giận, hôm nay gặp lại tên kia làm hấn không thể khống chế lửa giận trong lòng.

“Đánh vào Hồn giới ư? Hiện nay chưa có người nào đủ năng lực làm chuyện đó!”

Đổi mặt với tiếng quát của Lôi Doanh, Hồn Thiên Đế cũng chỉ cười nhạt, ánh mắt hấn nhìn tới Tiêu Viêm, thản nhiên nói: “Là tính toán của người đây sao? Người cũng muốn đoạt cổ ngọc?”

“Ta muốn gặp cha ta!”

Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào Hồn Thiên Đế, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Hồn Thiên Đế liếc Tiêu Viêm thêm cái nữa, hấn vung tay lên, không gian sau lưng đột nhiên nhộn nhạo, chợt có thanh âm khóa sắt vang lên. Ngay sau đó một khối sương mù màu đen ngưng tụ lại thành một nhà tù hiện ra ở trên không, bên trong có một thân ảnh già nua ngồi xếp bằng, có rất nhiều khóa sắt như độc xà quấn quanh người.

Khi Tiêu Viêm nhìn thấy thân ảnh già nua đó, thân thể hấn không nhịn được mà run rẩy kịch liệt.

Tuy bóng dáng có chút mơ hồ, nhưng ngay cái nhìn đầu tiên thì dòng máu chảy trong người hấn đã nói cho hấn biết cái thân ảnh kia chính là phụ thân hấn, Tiêu Chiến!

Mấy chục năm qua rồi, năm đó là chi trưởng một nhà, vậy mà bây giờ lại là một lão nhân đầu tóc trắng xóa. Vốn là một tráng niên cường ngạnh, nhưng chỉ mấy chục năm sau đã trở nên khô gầy héo tàn. Mấy chục năm qua hấn đã phải sinh hoạt trong vòng lao lý.

Tiêu Viêm run rẩy không ngừng, hấn nhìn chăm chăm vào đồng khóa sắt trên người phụ thân.

-----oOo-----

Chương 1598: Phụ tử gặp lại

Khắp thiên địa chỉ còn lại sự yên tĩnh, duy chỉ có giọng nói làm cho người ta đau lòng của lão nhân kia vang vọng...

Năm đó, lúc Tiêu Viêm rời khỏi Ô Thản thành, hẳn chẳng qua chỉ là một thiếu niên tuổi mới gần hai mươi, mà nay phụ tử xa cách gặp lại đã cách mấy chục năm rồi. Tại khoảng thời gian ấy, thiếu niên nhỏ bé mang trong tâm sự kiên định với tín niệm và sự cố chấp của bản thân, lấy cừ hận làm động lực để tu luyện, đã biết bao lần thiếu niên ở Ô Thản thành đã phải đối mặt tìm đường sống trong chỗ chết, đột phá cực hạn của bản thân để có được thành tựu như ngày hôm nay.

Tất cả những gì hắn có thể làm trong khoảng thời gian đó chính là nỗ lực để vượt qua chính mình, mong sao có thể sớm cứu phụ thân ra khỏi lao ngục để có thể an hưởng tuổi già.

Nhìn thân ảnh thiếu niên có vẻ đơn bạc lẻ loi đang đứng giữa không trung kia, đám người Cổ Nguyên cũng là lâm vào trầm mặc. Tiêu Viêm đối với bọn họ mà nói cũng có qua lại không ít, bởi vậy trong lòng bọn họ hiểu rõ hắn đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ cùng với nỗ lực để có được thành tựu như ngày hôm nay. Thường nhân chỉ có thể nhìn thấy cái thân ảnh đơn bạc kia có được thành tựu siêu phàm mà thôi, chứ không hề biết đến hắn đã phải trải qua bao phen sinh tử chém giết để có thể đứng được trên đỉnh của đại lục như ngày hôm nay.

“Tiêu tử này quả đúng là hảo hán tử, Lôi tộc của ta không người nào có thể so sánh cùng với hắn.”

Lôi Doanh khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói. Năm đó, từ một thiếu niên còn non nớt, không hiểu chuyện đã có thể từng bước một trở thành cường giả đỉnh phong như hiện nay, làm cho bọn họ cũng phải đối đãi một cách trịnh trọng, hơn nữa trên con đường trở thành cường giả, thiếu niên này đã bao lần thoát khỏi ma trảo của Hồn tộc, vượt qua biết bao khó khăn để thăng tiến trên con đường trở thành cường giả. Có thể nói, Hồn tộc như hòn đá mài dao cho hắn có được thành tựu như hôm nay.

Bọn họ tự hỏi, nếu đổi lại Tiêu Viêm là bọn họ, liệu họ có thể làm được so với Tiêu Viêm tốt hơn chẳng?

Dù sao chỗ dựa của Tiêu Viêm cũng chỉ là bản thân hắn, Tiêu tộc một trong bát đại gia tộc đã từng hiển hách trên đại lục cũng không hề để lại cho hắn bất kỳ thứ tài phú gì.

Đối với tiếng than nhẹ của Lôi Doanh, những cường giả trong Lôi tộc cũng chỉ có thể im lặng, không chút nào phản đối.

“Tiêu Viêm ca ca”

Huân Nhi nhẹ cắn môi, trong đôi mắt đã có chút phiếm hồng nhìn bóng lưng không ngừng run rẩy kia, trong lòng dâng lên biết bao cảm giác, tiểu cô nương năm nào có thể hiểu được tâm tình lúc này của Tiêu Viêm là như thế nào, những năm qua Tiêu Viêm đã cố gắng như thế nào, nàng là người vô cùng hiểu rõ.

Trong lao tù, đạo bóng ảnh già nua có chút khó khăn giơ bàn tay lên, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào vị hắc y thanh niên, trên khuôn mặt thành thực kia, hắn có thể lờ mờ trông thấy những nét quen thuộc của thiếu niên trước đây, là nhi tử đã từng để cho hắn kiêu ngạo nhất ở trong lòng, hiện giờ đang thực sự xuất hiện trước mặt hắn.

“Hài tử”

Những giọt nước mắt không ngừng chảy ra trên khuôn mặt già nua, sau đó một tiếng quát mãnh liệt với thanh âm khàn khàn vang lên: “Viêm nhi, đi!”

Bao nhiêu năm bị bắt giữ trong tay Hồn tộc, hắn vô cùng hiểu rõ sự đáng sợ của cái chủng tộc này. Ngày trước, những nhân vật có thể được xưng là đứng đầu tại Gia Mã đế quốc như Đấu Hoàng, thậm chí ngay cả Đấu Tông cường giả nhưng ở trong cái chủng tộc này cũng chỉ là những binh lính bình thường, có thể thấy thực lực khủng bố của Hồn tộc đủ để làm cho nhân tâm phải nảy sinh tâm ý tuyệt vọng

Tiêu Viêm nhìn qua thân ảnh già nua bị trùng trùng điệp điệp xích sắt trói buộc, chột ngắc đầu lên mỉm cười, hít sâu một hơi, mặc kệ bản thân chịu bao nhiêu khổ cực, bất quá hắn cũng có thể biết được phụ thân của mình cuối cùng vẫn còn sống.

“Một màn thật cảm động a.”

Hồn Thiên Đế cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, nói: “Có lẽ ngươi còn phải cảm tạ chúng ta mới phải, phụ thân của ngươi thiên phú bình thường, nếu tu luyện cả đời chỉ sợ cũng không có cách nào đạt được đến cấp bậc Đấu Hoàng, vì thế để làm cho hắc có thể yên ổn sống đến hiện tại, Hồn tộc của ta đã cho hắc phục dụng không ít đan dược nếu không chắc hắc đã sớm xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.”

“Ân.”

Nghe được lời của Hồn Thiên Đế vừa nói ra..., Cổ Nguyên đám người lông mày đều nhíu chặt, ngược lại trên khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng hiện nụ cười nhạt, hắc khẽ gật đầu, nói: “Yên tâm, phần ân tình này của các ngươi, Tiêu Viêm ta sẽ nhớ kỹ.”

Nhìn qua nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Viêm, đám người Lôi Doanh giật mình, tức thì trong lòng nảy lên trợn trợn hàn ý, bọn hắc đã từng trải qua biết bao sự việc, nên nhận thức rõ loại người sắc mặt dữ tợn trong tình huống này, không đáng sợ bằng cái loại người như Tiêu Viêm vẫn có thể giữ khuôn mặt tươi cười, dù cho trong lòng sát ý đang ngày càng tăng lên.

Hồn Thiên Đế da mặt khẽ có chút co giật, thiên phú của Tiêu Viêm có thể so sánh với Tiêu Huyền năm đó lúc tráng niên, nhưng mà mức độ tàn nhẫn của người trước mắt tựa hồ vượt xa so với Tiêu Huyền năm đó.

Hồn Thiên Đế nhìn chằm chằm vào đôi mắt thoáng có chút huyết hồng đã được thu liễm của Tiêu Viêm, hắc có thể cảm nhận rõ ràng lời nói của Tiêu Viêm lúc này nhất định không phải là lời nói trong lúc phẫn nộ nhất thời, nếu thật sự để Tiêu Viêm thật sự có cơ hội kia, hắc tuyệt đối tin tưởng Tiêu Viêm tất nhiên sẽ đem Hồn tộc của hắc huyết tẩy. Chỉ có điều cơ hội này sẽ khó xuất hiện.

“Giao dịch.”

Tiêu Viêm bàn tay có chút nắm chặt thoáng mở ra một mảnh cổ ngọc, đúng là mảnh ghép cuối cùng mở ra cánh cửa Đà Xá Cổ Đế Ngọc, Tiêu Viêm cũng không dùng bất kì thứ thủ đoạn gì, bởi hắc minh bạch, với loại cường giả như Hồn Thiên Đế thủ đoạn gì cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

Nhìn qua miếng cổ ngọc trong tay Tiêu Viêm, ánh mắt Hồn Thiên Đế xẹt

qua một chút khát vọng thềm thường, chỉ cần có thể nắm trong tay mảnh cổ ngọc cuối cùng này, hẳn có thể biết rõ Cổ Đế động phủ rốt cuộc nằm ở chỗ nào, hơn nữa khi mở ra có thể đạt được quả đố phẩm đan kia, vậy hẳn liền có cơ hội trở thành thiên địa chúa tể, cái gọi là liên minh kia tại trong mắt hẳn cũng chỉ như con sâu cái kiến bình thường, lật tay là có thể tiêu diệt sạch sẽ.

Nhìn thấy Tiêu Viêm xuất ra cổ ngọc, đám người Lôi Doanh cảm thấy căng thẳng lên rất nhiều, bất quá lúc này không một người nào trong bọn họ nói thêm lời nào nữa..., bởi trước biểu hiện của Tiêu Viêm hiện tại, nếu ai ngăn cản hẳn cứu phụ thân của mình chỉ sợ hẳn sẽ lập tức trở mặt.

“Một tay giao người, một tay giao ngọc, người nên nhớ kỹ, ta nếu muốn giết phụ thân của người thật sự rất đơn giản, cho nên ta không muốn thấy người giờ bất cứ thủ đoạn gì”

Thu hồi ánh mắt, Hồn Thiên Đế chậm rãi nói.

Tiêu Viêm liếc mắt nhìn Hồn Thiên Đế, bàn tay mở ra, cổ ngọc dưới sự điều khiển của bàn tay từ từ bay lên, bên kia, Hồn Thiên Đế cũng cùng lúc vung tay áo lên, lao tù bằng khối đen ngưng tụ cũng từ từ tan đi, ngón tay khẽ búng những chiếc xích sắt trên thân thể Tiêu Chiến cũng lần lượt vỡ ra, cuối cùng bàn tay lớn nắm chặt hóa thành chùm tia sáng hắc sắc đem Tiêu Chiến nắm lên.

“Cho người.”

Hồn Thiên Đế huy động bàn tay lớn, hắc sắc quang mang đem Tiêu Chiến hướng phía Tiêu Viêm lao đến, tâm niệm vừa động, miếng cổ ngọc kia liền trực tiếp nhằm hướng Hồn Thiên Đế bắn tới, cùng lúc đó Tiêu Viêm khẽ điểm bàn chân vào hư không, thân hình bạo bắn, bàn tay hướng phía Tiêu Chiến tuôn ra một cỗ hấp lực, đem Tiêu Chiến kéo lại về phía mình, bàn tay khẽ chém đem năng lượng xung quanh thân thể Tiêu Chiến chém đứt.

Lúc Tiêu Viêm đem Tiêu Chiến cứu được vào tay cũng là lúc Hồn Thiên Đế bắt được cổ ngọc. Cảm nhận được cổ ngọc trong tay toát ra có chút mát lạnh, mặc dù lấy định lực của hẳn cũng không nhìn được ngửa đầu lên trời cười dài. Cổ ngọc tới tay, hẳn đã có thể tiến tới gần cái ước mơ chúa tể thiên địa của hẳn.

“Phụ thân.”

Cứu được tiêu Chiến, toàn thân Tiêu Viêm có chút kích động, không cảm được bắt đầu run rẩy... thân hình chợt lóe, ngay sau đó Tiêu Viêm xuất hiện phía trong liên minh, mang theo Tiêu Chiến cẩn thận đặt xuống.

“Viêm nhi, thật sự là người sao!”

Được giải thoát khỏi sự trói buộc của lao tù, Tiêu Chiến vừa mới ổn định được tâm tình đã thấy được cái kia khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc, bàn tay run rẩy khẽ sờ soạng lên khuôn mặt của Tiêu Viêm, trong lòng hẳn có chút lo sợ đây chỉ là ảo giác, mặc dù hẳn bao giờ cũng mong đợi cái ngày này sẽ đến.

“Phụ thân, thực xin lỗi, đã để người phải chịu khổ!”

Nhìn qua bộ dáng cẩn thận của Tiêu Chiến, với định lực của Tiêu Viêm lúc này cũng không nhìn được, trong mắt có chút đỏ bừng lên, hai chân khụy xuống quỳ gối trước nhân ảnh trước mặt, cự thạch dưới chân đều bị đánh nát, khai mở thành từng đạo khe hở.

“Thật sự là người sao!”

Tiêu Chiến hai tay run rẩy vuốt trên khuôn mặt Tiêu Viêm, cảm nhận được bàn tay ấm áp kia, nhất thời Tiêu Viêm không nhìn được những giọt nước mắt tuôn rơi. Chứng kiến cảnh tượng như vậy, mọi người xung quanh cảm thấy vạn phần chua xót trong lòng.

“Viêm nhi, mau đứng lên, đừng là trách phụ thân vô dụng”

Vội lau đi nước mắt, Tiêu Chiến nâng Tiêu Viêm dậy, nhìn thanh niên trước mặt đã trưởng thành lên rất nhiều, khuôn mặt ông không khỏi trở nên vui mừng. Thân là phụ thân, không có gì quan trọng hơn là thấy được con mình trưởng thành. Năm đó, trong lòng ông Tiêu Viêm là tiểu hài tử làm ông lo lắng thật nhiều, nhưng mà hiện tại tiểu hài tử từng bị coi là phế vật của Tiêu gia năm đó đã cho hắn niềm tự hào cùng với kiêu ngạo lớn nhất.

Nhìn thân ảnh tán loạn của phụ thân trước mặt có vẻ già đi rất nhiều, Tiêu Viêm chợt hít sâu một hơi nói: “Phụ thân, đại ca cùng nhị ca vẫn đang chờ đợi người, đợi chuyện nơi đây kết thúc, con liền dẫn người đến gặp bọn

họ, bây giờ trước hết ta phải đi giải quyết một việc a.”

“Bảo vệ phụ thân ta cho tốt”.

Tiêu Viêm nghiêng đầu dặn dò đối với những cường giả bên cạnh.

“Minh chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ sống chết bảo vệ phụ thân ngài.”

Nghe Tiêu Viêm dặn dò, hơn mười vị thực lực đạt đến Đâu Tôn đỉnh phong trong Thiên Phủ liên minh lập tức cung kính đáp, thân hình khẽ động liền hiện ra xung quanh đem Tiêu Chiến bảo vệ vào bên trong.

“Viêm nhi, chuyện này”

Nhìn một màn đang diễn ra, Tiêu Chiến cả kinh, cảm nhận hơi thở khủng bố của những cường giả trước mặt, nếu đặt tại Hồn tộc cũng coi như không kém, bất quá làm cho hắn kinh ngạc là tại trước mặt Tiêu Viêm, những cường giả này nói chuyện lộ ra sự kính sợ cùng cung kính, chẳng lẽ nhi tử từng cần sự bảo hộ của hắn đã mạnh mẽ đến loại tình trạng này hay sao?

“Phụ thân không cần lo lắng, bọn hắn sẽ bảo hộ cho người”

Thu liễm tâm tình, Tiêu Viêm mỉm cười đối với Tiêu Chiến, chợt xoay người, hai tròng mắt đen kịt hiện lên hàn mang đến tận cùng, sát ý trong lòng hắn đối với Hồn tộc đã không thể nào ngăn lại.

Cho nên, hắn nhất định phải giết người!

Tại lúc Tiêu Viêm quay người cũng là lúc Cổ Nguyên, Lôi Doanh hướng về phía hắn trong mắt đồng dạng hàn ý cũng bắt đầu khởi động. Đà Xá Cổ Đế Ngọc đã bị Hồn tộc gom đủ, tất nhiên không thể để bọn hắn thuận lợi rời đi.

Đối mặt với ánh mắt của bọn họ, Tiêu Viêm hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía Hồn Thiên Đế đang nắm trong tay Cổ ngọc cường tiếu, khóe miệng chợt mỉm cười nói khẽ.

“Động thủ đi”

Lời vừa nói xong, hàn ý lập tức tràn ngập khắp trời đất!

-----oOo-----

Chương 1599: Đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi Tiêu Viêm vừa mới dứt lời thì trong mắt của bọn người Lôi Doanh, Viêm Tần cũng đã hiện lên sát khí nồng đậm, cùng với đó năng lượng trong thiên địa lúc này đã ba động kịch liệt.

“Bày trận!”

Liên tiếp có mấy tiếng quát tháo chói tai cơ hồ vang lên cùng một lúc ở trong chiến trường, ngay sau đó bất luận là cường giả của Cổ tộc, Viêm tộc, Lôi tộc hay là cường giả bên phe Hồn tộc cũng đều nhanh như chớp tụ lại với nhau để triển khai trận hình, chỉ chớp mắt sau đó liền xuất hiện đủ các loại đấu khí quang trụ đáng sợ tựa như phô thiên cái địa xông thẳng lên tận trời xanh, cái chủng loại thanh thế mênh mông cuồn cuộn này khiến cho những người đang nhìn xem ở phía ngoài sơn mạch đều cảm thấy rung động vô cùng, cả đám đều không ngừng cảm thấy may mắn vì bản thân chính mình chưa có xông vào bên trong, nếu không một khi đối diện với loại đại chiến cuồng bạo như thế, dĩ nhiên sẽ lành ít dữ nhiều là cái chắc rồi.

“Xem ra các ngươi quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định a....”

Trên bầu trời, Hồn Thiên Đế hơi hơi thu liễm lại nụ cười trên mặt, sau đó hần trở về với bộ dáng lạnh lùng tựa như phong khinh vân đạm của dĩ vãng vậy, hần cúi đầu nhìn đám người Tiêu Viêm, dường như hần không cảm thấy kỳ lạ đối với việc đám người kia xuất thủ, hần cũng hiểu rõ, đám người Cổ Nguyên, Tiêu Viêm cũng sẽ không thể nào ngồi nhìn Hồn tộc bọn hần nhận được cả tám mảnh cô ngọc, để rồi sau đó thế thuận lợi khai mở ra Cổ Đế động phủ được.

“Hồn Thiên Đế, đem Cổ Ngọc giao ra đây, nếu không thì chúng ta nhất định sẽ liên thủ lại san bằng Hồn tộc các ngươi!”

Lôi Doanh trợn mắt nhìn về phía Hồn Thiên Đế, sau đó quát lên một tiếng.

Nghe thấy vậy, Hồn Thiên Đế liền không nhịn được mà cười thành tiếng, bàn tay hấn nắm lại, đem cổ ngọc thu vào bên trong nạp giới, sau đó cười tủm tỉm, nói: “Vây à? Ta thì lại rất hiếu kỳ, nếu các người có được năng lực như thế sao lại còn rơi kết cục như hôm nay chứ?”

“Hồn Thiên Đế, động phủ Cổ Đế cũng không đơn giản cho người tùy tiện khai mở đâu.”

Cổ Nguyên mặt trầm như nước, thân thể hấn chậm rãi bay lên trên không, đồng thời trong cơ thể hấn phóng ra một đạo ba động cực kỳ đáng sợ, trong lúc nhất thời, trên bầu trời mây đen ngưng tụ, tiếng sấm từng trận từng trận vang lên.

Ở phía sau Cổ Nguyên, đám người Tiêu Viêm, Lôi Doanh, Viêm Tẫn hoặc là cường giả của tam tộc hay Thiên Phủ liên minh một khi thực lực đạt đến trình độ ngũ tinh Đấu Thánh đều cùng bay lên trên không, ngay sau đó, bọn họ đồng loạt phóng ra khí tức khiến cho thiên địa phải biến sắc.

Nếu bàn về số lượng cường giả cao tầng của phe tam tộc cộng với Thiên Phủ liên minh thì cũng không yếu hơn so với đội hình của Hồn tộc, cho nên nếu cuộc chiến này diễn ra thì ai chết về tay ai cũng là điều rất khó có thể nói chính xác được.

“Cổ Nguyên, ta đã từng nói qua là, sau khi Tiêu tộc bị diệt thì trên cái thế gian này đã không còn một ai có thể ngăn cản được Hồn tộc bọn ta, cho dù là Cổ tộc các người cũng không thể.”

Hồn Thiên Đế cười nhạt nói.

Cổ Nguyên nhú mày, vừa muốn nói chuyện thì đúng lúc này Lôi Doanh vốn tính tình nóng nảy, trầm giọng quát lên một tiếng: “Cần gì phải nói nhảm với hấn, tộc nhân của Lôi tộc nghe lệnh, bố trí Cửu Long Thiên Lôi Trận.”

“Đạ!”

Nghe được tiếng quát của Lôi Doanh, chúng cường giả của Lôi tộc mang vẻ mặt lạnh tanh đáp lại, sau đó từng đạo ngân quang sáng chói từ bên

trong cơ thể bọn chúng phóng ra, thật nhanh ngưng tụ thành một mảnh lôi vân mệnh môn cuộn cuộn trên thiên không. Bên trong lôi vân ngân quang lập lòe, đến cuối cùng chúng hóa thành chín con lôi long khổng lồ có kích cỡ chừng mấy ngàn trượng, cùng lúc trên bầu trời vang lên những tiếng sấm âm âm âm, khiến cho cả đại địa trở nên run rẩy không thôi.

“Đi”

Khi lôi long vừa hiện thân, dưới sự khống chế của các cường giả Lôi tộc, nó mang theo uy lực hủy diệt hung hăng công kích về phía đại quân của Hồn tộc đang huyền phù trên bầu trời, trên đường chúng đi tới không gian xung quanh đều trực tiếp bị bạo liệt.

“Viêm tộc, Phần Thiên Đại Pháp”

Trong lúc Lôi tộc xuất thủ, Tiêu Viêm cũng quát lạnh một tiếng, nhất thời hỏa diễm trào ra ngập trời, phảng phất như chúng muốn thiêu đốt cả cái khoảng không gian này vậy, sau cùng nó biến thành biển lửa cuộn cuộn trùng trùng về phía Hồn tộc.

“Cổ Đế Kính”

Cùng lúc, Cổ tộc lại một lần nữa ngưng tụ thành một cái Cổ Kính có thể che lấp thiên địa, phía trên thân của nó tỏa ra quang mang lập lòe, chỉ trong nháy mắt nó phóng xuất ra một đạo quang trụ vô cùng khổng lồ.

“Xoẹt...xoẹt”

Tất cả công kích đều bộc phát chỉ trong khoảnh khắc, các chủng loại dư âm của năng lượng gợn sóng liên tục tiếp biến những ngọn núi cao ngàn trượng ở chung quanh thành hư vô.

Trên bầu trời, Hồn Thiên Đế đảo ánh mắt hờ hững của mình nhìn thế công đang điên cuồng đánh tới, hấn vung tay áo lên, bên trong đám mây đen phía sau hấn liền truyền ra những tiếng rầm rầm của xiềng xích ma sát vào nhau, tiếp đó là âm thanh của những tiếng xuy xuy vang lên, sau đó chỉ thấy vô số đạo hắc sắc tỏa liên (xiềng xích màu đen – DG) từ bên trong bắn ra, chúng nhanh chóng kết hợp lại với nhau tạo thành một cái hắc võng che kín cả bầu trời. Phía trên tỏa liên hắc động bắt đầu khởi động, cùng lúc trên hắc võng này đột nhiên hiện lên một khuôn mặt dữ tợn đang không

ngừng phát ra những thanh âm thê lương thảm thiết.

“Rầm rầm rầm!”

Sau khi hắc võng thành hình trong chốc lát thì những đợt công kích bên cường giả Lôi tộc cũng đã đánh tới nơi, nhất thời cả phiến thiên địa dưới sự va chạm kinh khủng đều trở nên run rẩy, cả đại địa vào giờ phút đều hiện ra vô số vết nứt to lớn, tựa như những vực sâu không đáy.

Trên thiên không đợi đến khi phong bạo đáng sợ tán đi, đạo hắc võng kia cũng đã bị hỏng hoàn toàn, bất quá trước khi nó bị sụp đổ hoàn toàn, nó cũng đã đem đòn công kích kia ngăn chặn toàn bộ, thực lực đáng sợ của Hồn tộc qua đợt công kích vừa rồi lại một lần nữa tái hiện trước mắt của mọi người.

“Hồn Thiên Đế, lúc này hai chúng ta hãy phân ra thắng bại đi”

Cổ Nguyên chân đạp hư không, thân hình đột nhiên xông thẳng lên trên trời, hấn quát lên một tiếng chói tai, thanh âm vang vọng khắp nơi trong phương viên vạn dặm.

Hồn Thiên Đế cười nhạt một tiếng, thân hình khẽ động một cái, tức thì xuất hiện ở trước mặt Cổ Nguyên, hấn hiểu rằng, hai người bọn hắn đều có chiến lực cao nhất của hai bên, song phương kiềm chế lẫn nhau, cho nên trận hình hai phía mới tạo thành cục diện giằng co như hiện tại, nếu bây giờ cả hai phân định ra thắng bại thì tình hình giằng co này cũng sẽ chấm dứt.

“ Giết!”

Nhìn thấy Cổ Nguyên xuất thủ kiềm chế Hồn Thiên Đế, hai người Lôi Doanh cùng Viêm Tẫn lập tức hét lên một tiếng, nhất thời cả đám cường giả của tam tộc và Thiên Phủ liên minh đồng loạt nhanh chóng lướt đi. Cùng lúc, đội hình cường giả bên Hồn tộc từ trong tầng mây đen kia cũng bay ra. Ngay lập tức cuộc đại chiến liền trở nên hết sức căng thẳng!

Mục tiêu của Lôi Doanh và Viêm Tẫn là cực kỳ rõ ràng, bọn hắn trực tiếp tập trung vào Hư Vô Thôn Viêm. Cường giả Hồn tộc ngoại trừ Hồn Thiên Đế ra thì Hư Vô Thôn Viêm là mạnh nhất, còn ở phe liên minh thì chỉ có hai người bọn hắn liên thủ lại, mới miễn cưỡng có thể ngăn trở được hắn

mà thôi.

“Lần trước để các ngươi chiếm được chút tiện nghi, thì các ngươi lại tự cho mình là đối thủ của bọn tọạ hay sao?”

Nhìn thấy hai người Lôi Doanh bay thẳng về phía mình, Hư Vô Thôn Viêm chỉ cười lạnh một tiếng, tay áo hất vung lên, hắc viêm phóng ra ngập trời nhắm thẳng về phía hai người Lôi Doanh đánh tới, lập tức một cỗ thôn phệ chi lực đáng sợ tràn ngập mà ra.

Nương theo cường giả của hai bên giao thủ càng lúc càng nhiều, khiến cho toàn bộ cái sơn mạch này trở nên kịch liệt run rẩy. Cuộc chiến giữa hai bên đã trở nên cực kỳ thảm liệt, một màn chiến đấu kia khiến những người đang quan chiến xa xa cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“Phanh!”

Tiêu Viêm mặt không biểu tình đánh ra một chưởng, đem một gã cường giả Đấu Tôn đỉnh phong của Hồn tộc tan thành bụi phấn, ngay cả linh hồn cũng không thể thoát được, sau đó hất lại tiếp tục xuất hiện ở trước mặt của một tên cường giả Hồn tộc khác, cứ thế mỗi một lần Tiêu Viêm xuất thủ thì sẽ có một tên cường giả của Hồn tộc bị miểu sát, cho dù có một số tên đạt tới cấp bậc Đấu Thánh, cũng không thể trụ nổi quá mấy hiệp, đành phải nhanh chóng thoái lui do bị trọng thương.

Dù sao trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Viêm cũng không thể chém giết được hết những cường giả của Hồn tộc, hiện tại hắn chỉ cố gắng làm sao để diệt sát được nhiều nhất mà thôi.

Mà với cách nghĩ này, hiệu suất chém giết của Tiêu Viêm đã trở nên cực kỳ kinh khủng, trong mấy phút ngắn ngủi đã có thêm mấy chục tên cường giả của Hồn tộc vẫn lạc trong tay hắn, trong chiến đấu như thế này, linh hồn lực lượng đạt đến cấp bậc Đế Cảnh đều có tác dụng rất lớn, nhất là những sát khí do giết người toát ra đều được nó bao bọc, khiến cho địch nhân không thể cảm nhận được.

“Phanh!”

Lại một tên cường giả đạt đến cấp bậc tam tinh Đấu Thánh Hồn tộc bị đánh thành một đoàn huyết vụ, nhưng thế vẫn chưa xong, Tiêu Viêm trực

tiếp tiến vào bên trong đoàn huyết vụ kia đem linh hồn tên kia đánh thành hư vô, khiến cho hắn không cách nào tái sinh được nữa.

“Xùy~~”

Nhưng, ngay sau khi Tiêu Viêm vừa đem tên Đấu Thánh Hồn tộc đánh chết thì, không gian sau lưng hắn đột nhiên nổi lên ba động, một đoàn hắc viêm nồng đậm bùng phát ra, sau chúng hóa thành một cái hắc mâu (cây thương màu đen – DG) nhắm ngay gáy Tiêu Viêm đâm tới, tuy nhiên khi hắc mâu cách đầu Tiêu Viêm khoảng vài cm, đột nhiên nó bị bắn ngược trở lại, giống như xung quanh Tiêu Viêm có một màn phòng ngự vô hình vô chấ vậy.

“Hồn Diệt Sinh, ngươi quả nhiên không có chết a....”

Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn lại, nhìn về phía thân ảnh đang được bao bọc bên trong đoàn hắc viêm, bởi vì có hắc viêm bao phủ nên không nhìn rõ được hình dạng của hắn, nhưng Tiêu Viêm có Đế cảnh linh hồn nên cảm giác lực của hắn rất tốt, chỉ trong nháy mắt hắn đã phân biệt rõ người vừa tới là ai, hắn chính là Điện chủ Hồn Điện -Hồn Diệt Sinh mà ngày đó bị Tiêu Viêm chém giết đến nỗi chỉ có chạy thoát được một chút linh hồn mà thôi.

“Tiêu Viêm, bốn điện không chết một cách đơn giản như vậy đâu, Hư Vô đại nhân đã sử dụng bốn nguyên chi hỏa để đúc lại thân hình cho ta, hiện tại ta cũng không giống như lúc trước nữa!”

Hắc viêm lóe lên, Hồn Diệt Sinh hiện ra với một đôi mắt đỏ au, tràn đầy cừ hận nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, thanh âm cực kỳ âm lãnh và oán độc.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Tiêu Viêm vốn đang cực kỳ băng lãnh cũng chậm rãi hiện lên một nụ cười lạnh lạnh.

“Giao cái mạng chó của ngươi ra đây cho bốn điện!”

Thủ chương của Hồn Diệt Sinh khẽ rung lên, sau đó hắc viêm nồng đậm chung quanh thân thể hắn tỏa ra, trực tiếp hóa thành một cái hắc viêm tỏa liên không lồ chừng trăm trượng, chúng giống như độc xà tấn công về phía Tiêu Viêm.

“Phá!”

Đối diện với công kích của Hồn Diệt Sinh, Tiêu Viêm cũng không có chút ý tứ động thủ nào mà chỉ quát lên một tiếng một.

“Răng rắc!”

Ngay khi Tiêu Viêm vừa mới dứt lời xong, một cỗ linh hồn ba động xuất hiện mà không người nào nhìn thấu được, sau đó trực tiếp đánh vào đạo hắc viêm tỏa liên của Hồn Diệt Sinh, chỉ trong nháy mắt đạo hắc viêm tỏa liên kia đã bị đánh tan ra, thậm chí ngay cả hắc viêm quanh thân của Hồn Diệt Sinh cũng trở nên ảm đạm rất nhiều. Lực công kích của Đế cảnh linh hồn quả cực kỳ kinh khủng, thậm chí cường giả đạt đến cấp bậc bát tinh Đấu Thánh cũng không dám có một chút khinh thường nào, còn tên Hồn Diệt Sinh này tuy được Hư Vô Thôn Viêm tốn hao đại lượng tinh lực để đúc lại thân hình, nhưng thực lực của hắn cho dù đã tăng lên khá nhiều nhưng cùng lắm chỉ đạt đến Thất tinh Đấu Thánh là cùng, cái này mà đem so sánh với Tiêu Viêm thì thật là chênh lệch quá nhiều.

Chỉ vừa mới va chạm một cái thôi đã làm cho thể công của bản thân đã bị đánh tan, khiến cho sắc mặt của Hồn Diệt Sinh trở nên cực kỳ hoảng sợ, mặc dù hắn biết Tiêu Viêm gần đây ở trên phương diện lực lượng linh hồn đã tiến vào cấp bậc Đế cảnh, nhưng mà hắn lại không thể nào ngờ được chỉ cần một kích của Tiêu Viêm thôi, hắn đã không thể nào chống đỡ nổi.

“Lùi! ”

Tuy rằng trong nội tâm oán độc vô cùng nhưng Hồn Diệt Sinh cũng hiểu rằng, hiện tại hắn đã không còn là đối thủ của Tiêu Viêm nữa rồi, cho nên hắn lập tức quyết đoán lùi lại phía sau.

“Lần này ta xem ngươi làm cách nào mà trốn thoát được đây”

Ánh mắt của Tiêu Viêm cực kỳ lạnh lẽo bắn phá về phía Hồn Diệt Sinh, hắn bước lên một bước trực tiếp vượt qua một khoảng không gian, khi hắn xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt của Hồn Diệt Sinh, không có dài dòng lê thê, Tiêu Viêm liền điểm ra một chỉ, lúc này linh hồn Đế cảnh của Tiêu Viêm không giữ lại chút nào mà phóng ra, một chỉ này trực tiếp xuyên thấu qua hắc viêm quanh thân Hồn Diệt Sinh.

"Phanh!"

Ngay lập tức trong không gian vang lên một tiếng trầm thấp, thân thể của Hồn Diệt Sinh đột nhiên trở nên cứng ngắc, hắc viêm quanh thân hắn chỉ trong nháy mắt tiêu tán không còn, lộ ra một thân thể khô héo ở bên trong, bất quá trên đỉnh đầu hắn cũng không có vết thương nào, nhưng mà ánh mắt của Hồn Diệt Sinh lại trở nên trống rỗng, dĩ nhiên linh hồn của hắn đã bị đánh thành hư vô trước một chỉ đầy uy lực của Tiêu Viêm.

“Đây chính là uy lực của Đế cảnh linh hồn sao...”

Nhìn đầu ngón tay, Tiêu Viêm tự lầm bầm một mình, trong lúc đánh chết Hồn Diệt Sinh, Tiêu Viêm hắn cũng không có sử dụng một tí đấu khí hay là Tịnh Liên Yêu Hỏa nào, mà chỉ dựa vào lực lượng linh hồn, vậy mà dễ dàng đánh chết Hồn Diệt Sinh, quả nhiên Đế cảnh linh hồn chỉ có dùng hai từ đáng sợ để hình dung.

-----oOo-----

Chương 1600: Hồn Nguyên Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lấy một loại tư thế nghiền nát để giết chết Hồn Diệt Sinh cũng không khiến Tiêu Viêm để ý nhiều, bởi vì thực lực của Hồn Diệt Sinh đối với Tiêu Viêm cũng không có tính chất uy hiếp nào, từ khi lực lượng linh hồn đạt tới cấp bậc Đế cảnh, Tiêu Viêm đã không thèm để Hồn Diệt Sinh vào trong mắt nữa rồi.

Ngón tay khẽ gõ gõ trán mấy cái, sau đó ánh mắt Tiêu Viêm hờ hững nhìn về phía thân thể vô hồn của Hồn Diệt Sinh, tay áo hắn vung lên, lập tức đem thân thể Hồn Diệt Sinh chấn thành bụi phấn. Đến lúc này, hắn mới ngừng đầu lên, cau mày nhìn về chiến trường đang hỗn loạn trên bầu trời, chiến đấu quy mô lớn như thế này đúng là lần đầu Tiêu Viêm được chứng kiến. Thực lực của Hồn tộc biểu hiện ra khiến cho sắc mặt Tiêu Viêm trở nên cực kỳ ngưng trọng, liên quân bên này do bốn nhà Cổ, Lôi, Viêm và Thiên Phủ liên minh hợp lại, cường giả nhiều vô số thế mà chỉ có thể lấy được cục diện giằng co với đối thủ mà thôi.

Ánh mắt của Tiêu Viêm đảo qua chiến trường một vòng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía hắc vụ đang tràn ngập khắp cả bầu trời, bên trong tầng hắc vụ kia đang không ngừng có cường giả của Hồn tộc lao ra, tuy nhiên với thực lực hiện tại của Tiêu Viêm, chỉ cần chưa đạt đến cấp bậc thất tinh Đấu Thánh thì cũng không đáng để hắn quan tâm, nhưng trong nội tâm hắn vẫn lơ mơ cảm giác được trong tầng hắc vụ kia có không ít những khí tức khiến hắn phải cảm thấy kiêng kị.

Bất quá, đây chỉ là một loại cảm giác mờ mịt mà thôi, nếu trên phương diện lực lượng linh hồn, Tiêu Viêm không đạt đến cấp bậc Đế cảnh thì hiện tại hắn cũng không thể nào phát giác ra, nhưng cũng chính vì cái loại cảm giác này mới khiến cho sắc mặt của hắn càng lúc càng ngưng trọng. Thực lực của Hồn tộc thật sự là quá mức đáng sợ.

“Nếu cứ tiếp diễn như thế này thì cuộc chiến ngày hôm nay sẽ lâm vào một hồi khổ chiến a...”

Ánh mắt Tiêu Viêm lấp lóe nhìn về bốn phía, sau đó mục quang của hắn chuyển hướng về phía chiến trường phía Bắc. Ở bên kia, hắc vụ mù mịt, hiển nhiên là bên đó có không ít cường giả của Hồn tộc đang chiếm cứ, mà trận chiến nơi đó cũng có không ít cường giả của tam tộc và Thiên phủ liên minh bị vãn lạc.

“Hồn Phong...”

Đột nhiên, Tiêu Viêm nhìn thấy một đạo thân ảnh trẻ tuổi ở bên trong đám người kia, con người hắn lập tức hiện lên hàn mang, hắn nghe nói tên kia chính là cường giả trẻ tuổi kiệt xuất nhất trong Hồn tộc, nếu như có thể đem hắn bắt giữ thì cũng có thể tạo nên một chút uy hiếp đối với Hồn tộc.

“Xuy...!”

Ngay khi ý niệm chợt lóe lên trong đầu, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, thân hình hắn khẽ động một cái hóa thành một đạo hắc mang nhắm về phía khu vực hắc vụ kia phóng đến.

“Phanh!”

Sắc mặt Hồn Phong cực kỳ lạnh lùng, hắn tung ra một trảo đã chế trụ được thiên linh cái của một cường giả Viêm tộc, khi nhìn thấy vẻ sợ hãi trong

mắt đối thủ, ánh mắt hấn lại hiện lên một vòng huyết hồng trông cực kỳ dữ tợn, sau đó hấn nắm chặt bàn tay lại, mạnh mẽ đem đầu của đối phương chần nát ra khiến cho tiên huyết bay khắp nơi, sau đó tiện tay ném ra chỗ khác.

“Không chịu nổi một kích...”

Hồn Phong lau lau tay, thản nhiên nói. Hiện tại, ở bên cạnh hấn đang có bốn vị trưởng lão Hồn tộc đạt cấp bậc tứ tinh Đấu Thánh trở lên đang kèm kè bảo vệ hấn, nhìn từ điểm này thì thấy rõ Hồn tộc rất coi trọng hấn.

“Hồn Phong thiếu gia, chúng ta mau lùi lại một chút, ở phụ cận xung quanh nơi này có rất nhiều cường giả của tam tộc.”

Một gã trưởng lão tóc xám nhìn xung quanh một vòng, tiếp tục mở miệng nói: “Chỗ này tương đối hỗn loạn, tuy cường giả đối phương đang bị bên mình chế trụ, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

“Uhm, đi thôi...”

Đang giết một cách thống khoái, nghe thế Hồn Phong liền nhíu nhíu mày lại nhưng rồi hấn cũng không phản bác, khẽ gật đầu đồng ý.

“Ha ha, Hồn Phong thiếu gia, giết nhiều người như thế rồi bỏ đi như vậy thì quá là tiêu sái rồi đó.”

Nhưng, ngay khi Hồn Phong quay người lại muốn đi, đột nhiên một tiếng cười nhạt vang ngay lên bên tai khiến hấn cả kinh, tức thì hấn ngẩng đầu lên trên nhìn lại, một thanh niên mặc hắc y đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu hấn từ lúc nào không biết, người thanh niên này đang cười cười nhìn chằm chằm vào hấn.

“Tiêu Viêm? Ngươi vậy mà lại chạy thoát khỏi sự truy sát của Hồn Diệt Sinh sao?”

Ngay khi nhìn rõ hắc y thanh niên kia, lập tức sắc mặt Hồn Phong trở nên biến đổi, tuy nhiên hấn vẫn cười nói một cách lạnh lùng.

“Truy sát?”

Tiêu Viêm khẽ giật mình sau lại cảm thấy có chút tức cười, xem ra lúc này hắn diệt sát Hồn Diệt Sinh quá nhanh, cho nên hiện tại vẫn không có kẻ nào phát hiện ra.

“Hồn Phong thiếu gia, chạy mau, tên Tiêu Viêm này trên phương diện linh hồn đã đạt đến cấp bậc Đế cảnh rồi, chiến lực của hắn vượt xa so với cảnh giới thực của hắn, Hồn Diệt Sinh hiện tại chỉ sợ cũng đã ngã trong tay hắn rồi.

Vị lão giả tóc bạc trong bốn vị trưởng lão đang bảo vệ cho Hồn Phong khi thấy phản ứng của Tiêu Viêm thì đã ngay lập tức nhận ra vấn đề rồi quát khẽ một tiếng.

Nghe xong những lời này tức thì khuôn mặt của Hồn Phong không nhìn được mà trở nên co rút lại, trong mắt hắn hiện lên vẻ không cam lòng nhìn về phía Tiêu Viêm, ở thời gian trước, khi còn ở trong không gian yêu hỏa, hắn vẫn không thèm để Tiêu Viêm vào trong mắt, nhưng mà thời gian chỉ trôi qua có mấy năm, thế nhưng Tiêu Viêm đã tạo cho hắn cái cảm giác áp bách tựa như lúc hắn gặp mấy vị thái thượng trưởng lão trong tộc vậy.

“Đi!”

Dù là rất không cam lòng nhưng Hồn Phong cũng là người thông minh, hắn hiểu rằng với thực lực hiện tại của bản thân đem đối chiến với Tiêu Viêm thì chỉ có dữ nhiều lành ít mà thôi. Nên ngay lập tức hắn liền quyết định rút lui, thân hình hắn khẽ động hướng đám mây đen phía xa xa trên bầu trời phóng đến, trong khi hắn rút lui, bốn vị trưởng lão đang bảo vệ hắn cũng rất cảnh giác nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, vừa nhìn vừa thôi lui.

Nhìn thấy năm người muốn đào thoát, Tiêu Viêm liền cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay nắm chặt lại, sau đó có bốn đoàn hỏa mang hoa mỹ từ bên trong lòng bàn tay hắn phóng ra, trên đường lướt đi chúng đã nhanh chóng ngưng tụ thành bốn đóa hỏa liên lớn nhỏ công kích về phía bốn vị trưởng lão Hồn tộc kia.

“Giết!”

Nhìn thấy Tiêu Viêm nhất quyết không buông tha, sắc mặt của bốn gã trưởng lão trở nên âm hàn hơn, tay áo khẽ rung lên tức thì một cái tỏa liên

trông giống như độc mãng bạo lướt ra, nhưng cái tỏa liên vừa mới phóng ra lập tức bị hỏa liên của Tiêu Viêm tiếp cận, sau đó nó dính chặt lấy tỏa liên, cho dù bốn vị trưởng lão kia giãy dụa ra sao cũng không cách nào trốn thoát được.

“Rầm!!!”

Ngay khi bốn vị trưởng lão chuẩn bị vứt bỏ tỏa liên thì cái hỏa liên đột nhiên nổ tung thanh hai, biến thành bốn đạo hỏa diễm mỹ lệ chạy dọc theo thân tỏa liên bắn ra, trong nháy mắt bốn đạo hỏa diễm đã tiếp cận thủ chương của bốn người, sau đó thật nhanh đem bốn người bao vây vào trong.

“Phanh!”

Nương theo việc bị hỏa diễm xâm nhập, y phục toàn thân của bốn tên trưởng lão kia ngay lập tức bị cháy thành bụi phấn, sau đó hỏa diễm màu phấn hồng đó lại từ những lỗ chân lông của bốn tên trưởng lão này mà thoát ra ngoài, khiến xung quanh vang lên những tiếng xèo...xèo chói tai.

"A!"

Những tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng của bốn tên trưởng lão phát ra, bọn chúng điên cuồng thi triển đấu khí để cố gắng đánh tan đạo hỏa diễm bên trong thân thể, nhưng vẫn vô vọng.

Sắc mặt của Tiêu Viêm cực kỳ lãnh đạm nhìn bốn người này, ngón tay hắn cong lại rồi bùng ra bốn đạo ám kinh, lập tức bốn tên trưởng lão Hồn tộc kia mỗi người đều phun ra một ngụm máu, thân thể giống như điều đứt cánh rơi nhanh xuống mặt đất, sau đó bị cường giả của tam tộc chế trụ.

Nhìn thấy bốn vị trưởng lão thực lực đạt tới tứ tinh Đấu Thánh mà không chịu nổi một kích của Tiêu Viêm, sắc mặt của Hồn Phong liền nhanh chóng trở nên sợ hãi, hắn đem tốc độ thi triển đến mức tận cùng để cố gắng thoát thân.

“Ta nói rồi, người trốn không thoát được đâu!”

Thân hình Hồn Phong vừa động tức thì một đạo thanh âm ẩn chứa vô tận hàn ý từ phía sau truyền tới, khiến cho đôi mắt hắn bỗng trở nên co rút lại,

ngay lập tức Hồn Phong lật ngược tay lại, hắc viêm từ trong tay hắn điên cuồng phóng ra, đến cuối cùng hắn hướng về phía Tiêu Viêm vỗ ra một chưởng vô cùng hung hãn.

“ Oành!”

Chưởng phong hung hãn của Hồn Phong vừa mới xuất ra lại giống như đụng vào một tầng bình chương vô hình vô chất vậy, sau đó xung quanh đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn. Đúng lúc này từ trên tay Hồn Phong liền vang lên những tiếng cọt cách đoạn liệt, sự phản chấn mạnh mẽ khiến cho hắn phải nôn ra một ngụm máu tươi, nhưng cuối cùng hắn vẫn cố gắng chịu đựng nuốt ngược trở lại.

Sau khi nuốt xuống một ngụm máu, Hồn Phong càng trở nên hoảng loạn vô cùng, rõ ràng hiện tại hắn và Tiêu Viêm đã không cùng một đẳng cấp nữa rồi.

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, hắn cũng đang muốn thi triển bí pháp để gia tăng tốc độ, thế nhưng đột nhiên một bàn tay lạnh buốt hiện ra nắm chặt lấy cổ hắn, khiến cho thân thể hắn bỗng trở nên cứng ngắc vô cùng.

“Tổ tiên, cứu ta với!”

Đúng vào lúc Hồn Phong đã hết cách xoay sở, hắn đành phải gào lên một tiếng cầu cứu.

“ Tổ tiên?”

Nghe thấy tiếng cầu cứu của Hồn Phong, hai mắt của Tiêu Viêm hơi híp lại, sau đó hắn thật nhanh đảo qua một vòng nhìn quanh bốn phía, hiện tại các cường giả của Hồn tộc như Hồn Thiên Đế, Hư Vô Thôn Viêm, Hồn tộc tứ ma thánh đều đang bị dây dưa sát sao, vậy thì tổ tiên từ trong miệng tên Hồn Phong là nhân vật nào?

“ Ném!”

Ngay khi Tiêu Viêm đang suy nghĩ thì mây đen trên bầu trời bỗng nhiên trở nên xối trào, sau đó từ bên trong một đạo thân ảnh già nua đang chậm rãi đi ra. Mà trong khoảnh khắc này một cỗ khí tức vô cùng khủng bố, nó chẳng yếu hơn một chút nào so với Hắc Yên Vương Cổ Liệt của Cổ Tộc

đang bùng phát ra trên mảnh không gian này.

“Bát tinh Đâu Thánh?!”

Cảm nhận được khí tức vô cùng hung hãn kia, đồng tử Tiêu Viêm cũng hơi hơi co rút lại, cuộc chiến của hai bên đến mức này rồi, vậy mà Hồn tộc vẫn còn ẩn dấu loại cường giả mạnh mẽ như này sao?

“Vị tiêu hữu này, ngươi hãy thả vị tôn tử không nên thân của ta ra được không?”

Đạo thân ảnh già nua kia vẫn bước đi một cách chậm rãi, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện ở trước mặt Tiêu Viêm, trên khuôn mặt già nua của hắn lúc này hiện lên dáng vẻ tươi cười, ngữ khí cũng thật hiền lành.

“Ngươi là ai?”

Tiêu Viêm cười cười nói một cách lạnh nhạt

“À, lão phu là Hồn Nguyên Thiên, là lão già vô dụng mà năm xưa đã từng chết trong tay của Tiêu Huyền.”

Lão già này vẫn cười nói, tuy nhiên khi nhắc đến hai chữ Tiêu Huyền thì dáng vẻ tươi cười của hắn lại trở nên âm trầm hơn rất nhiều.

“Nhìn ngươi cũng không giống như người đã chết...”

Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, cái lão gia hỏa này xuất hiện quá mức quý dị, không thể không đề phòng, nhưng mà cái loại cường giả chưa xuất hiện trước đây giống như lão này thì Hồn tộc còn ẩn dấu bao nhiêu đây. Chẳng may xuất hiện thêm mấy tên nữa, vậy thì đội quân liên minh không thể chống đỡ nổi rồi. Khi suy nghĩ đến điều này, trong lòng Tiêu Viêm bỗng trở nên có chút bất an, Hồn tộc quả nhiên là thâm bất khả trắc a.

Hồn Nguyên Thiên cười hà hà, hắn cũng không trả lời vấn đề mà cười nói: “Dem người giao cho lão phu được chứ? Chỉ dựa vào những đám người này mà muốn lưu giữ Hồn tộc bọn ta thì quả thực là mơ mộng viễn vông.”

“Thật không?”

Ánh mắt Tiêu Viêm chợt lạnh xuống, bàn tay đang nắm lấy Hồn Phong lại đột nhiên gia tăng lực đạo khiến cho người sau đỏ mặt tía tai, giãy dụa không ngừng.

Nhìn thấy một màn này, Hồn Nguyên Thiên khẽ thở dài một hơi, hắn cũng không muốn nhiều lời nữa, từ bên trong thân thể hắn trào ra hắc khí nhàn nhạt, cùng lúc đôi tay vốn đã khô héo của hắn lại đang bốc ra mùi, đến cuối cùng thân hình hắn khẽ động, liền nhằm về phía Tiêu Viêm công tới. Trên đôi thủ chưởng của Hồn Nguyên Thiên Tiêu Viêm lại cảm thấy một chút khí tức quỷ dị tựa như mùi của người chết vậy.

“Nếu đã không nghe lời thì ngươi cũng đi chết đi!!!”

-----oOo-----

Chương 1601: Tử Tịch Chi Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Ta sống hay chết cũng không đến lượt ngươi quyết định.”

Nhìn nhìn Hồn Nguyên Thiên đang phóng tới, Tiêu Viêm cũng chỉ cười lạnh một tiếng, bàn tay đang nắm Hồn Phong lại càng gia tăng lực đạo khiến cho hắn càng giãy dụa một cách điên cuồng.

“Tiêu Viêm, tổ tiên sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Sắc mặt của Hồn Phong tím tái hẳn đi, hắn oán độc nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, sau đó thân thể của hắn đột nhiên bành trướng lên, cùng với đó đầu khí bên trong cơ thể hắn cũng đang điên cuồng bạo động.

“Tự bạo sao”

Khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tiêu Viêm cũng không có chút biến đổi nào, lòng bàn tay hắn khẽ bóp mạnh, chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, Tiêu Viêm đã bóp nát cái cổ của Hồn Phong, tuy Hồn Phong đã chết nhưng cái thân thể của hắn vẫn cứ bành trướng như cũ, đến cuối cùng nổ oành một tiếng, năng lượng phong bạo mang theo huyết vụ bắn tung tóe khắp nơi.

Huyết vụ từ từ khuếch tán đi, đến cuối cùng thì tiêu tán hẳn, còn thân ảnh Tiêu Viêm vẫn lơ lửng ở trên không trung như lúc trước. Bởi vì hắn có lực lượng linh hồn vô cùng mạnh mẽ tạo thành một cái bình chướng bao lấy thân, cho nên lực lượng do Hồn Phong tự bạo cũng không tạo thành một chút tổn thương nào với hắn.

“ Xuy...!”

Ánh mắt Tiêu Viêm cực kỳ hồ hững nhìn xung quanh, sau đó hắn đột nhiên lùi về phía sau một bước, lúc này không gian trước mặt hắn bỗng rung lên một hồi, sau đó một đạo thân ảnh già nua bất ngờ xuất hiện, ngay lập tức hắn đánh ra một chưởng nhắm ngực Tiêu Viêm vỡ xuống, trên chưởng phong của lão giả kia mang theo một loại hơi thở tử vong cực kỳ nồng đậm khiến cho Tiêu Viêm cũng không dám có chút coi thường nào.

Một chưởng thất bại, thân hình của Hồn Nguyên Thiên cũng đã hiện ra, hắn nhìn thoáng qua nơi mà Hồn Phong tự bạo, trên khuôn mặt nhăn nheo chợt hiện ra một chút âm trầm, sau đó hắn lộn ngược bàn tay lại một cái tức thì một đạo linh hồn từ trong đám huyết vụ đó phóng ra, sau cùng chui vào trong tay áo của hắn.

“Tiểu tử, hôm nay lão phu sẽ lột gân rút xương của ngươi.”

Sau khi thu hồi được một ít tàn hồn của Hồn Phong, vẻ mặt Hồn Nguyên Thiên cực kỳ âm hàn nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, mà cái dáng vẻ cười cười của hắn lúc trước cũng đã biến mất, hắn thật không nghĩ tới Tiêu Viêm cứ nhiên xuất thủ tàn nhẫn như thế, khiến cho hắn không có cơ hội để cứu người. Nếu vừa rồi Hồn Phong không nhanh chóng đưa ra quyết định tự bạo thì cũng không có cơ hội để đào thoát nổi một tia tàn hồn, nhưng mà dù có chạy thoát được, nhưng đối với Hồn tộc, đây cũng là một thương tổn cực kỳ nghiêm trọng.

“Già mà không chết là đi ngược với ý trời, con đường cuối cùng này hãy để ta tiễn ngươi một đoạn vậy.”

Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, nói. Hắn chẳng có chút sợ hãi nào cả, tuy đầu khí của hắn chỉ mới gần đạt đến cấp bậc lực tinh Đấu Thánh trung kỳ, nhưng hắn lại có Đế cảnh linh hồn bù đắp vào cho nên chiến lực của hắn hiện tại có thể so sánh được với cường giả bát tinh Đấu Thánh. Tên Hồn Nguyên Thiên này tuy rất cường hãn nhưng từ trên khí tức mà cảm giác

được, xem ra hắn vẫn còn kém hai người Lôi Doanh cùng Viêm Tẫn, nên Tiêu Viêm đoán rằng cái lão gia hỏa này cũng chỉ mới đạt đến bát tinh Đấu Thánh sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi, cho nên nếu thật sự chiến đấu thì Tiêu Viêm cũng không e ngại hắn một chút nào.

“Người của Tiêu tộc vẫn cứ miệng lưỡi lợi hại như vậy, chờ đến lúc người nằm trong tay lão phu rồi, ta sẽ cho người hảo hảo cảm thụ được cái cảm giác muốn sống không được muốn chết không xong!”

Sắc mặt Hồn Nguyên Thiên cực kỳ âm hàn, khi hắn mở miệng nói thì để lộ ra hàm răng vàng xám hôi thối vô cùng.

Trong lúc nói chuyện, ngón tay của Hồn Nguyên Thiên lại khẽ động đập một cái, sau đó từng tia ba động vô hình đột nhiên hiện lên từ phía sau của Tiêu Viêm, đến cuối cùng chúng đan xen vào nhau tạo thành một tấm võng vô hình hướng về phía Tiêu Viêm mà bao trùm lấy. Cùng lúc Hồn Nguyên Thiên cũng di chuyển, chỉ trong chớp mắt hắn đã hiện ra trước mặt Tiêu Viêm, song chương mang mùi tanh hôi hướng lồng ngực của Tiêu Viêm đánh tới.

“Bành!”

Khi chương phong của Hồn Nguyên Thiên cách lồng ngực Tiêu Viêm chừng nửa tấc, đột nhiên bị chặn lại, nơi đó bỗng xuất hiện một tầng phòng ngự vô hình, khi hai bên va chạm vào với nhau liên sinh ra một loại lực đạo đáng sợ khiến cho không gian xung quanh trở nên băng liệt, hiện lên vô số khe nứt.

“Ở trước mặt ta mà cũng dám thi triển lực lượng linh hồn sao, thật là buồn cười...”

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Hồn Nguyên Thiên cười nhạt một tiếng, tâm thần khẽ động một cái tức thì lực lượng linh hồn cường đại vô cùng liền bạo dũng ra, chỉ trong nháy mắt đã đem tấm vô hình chi võng kia đánh tan thành hư vô. Chợt một đoàn hỏa diễm màu phấn hồng từ bên trong thân thể Tiêu Viêm tràn ra làm cho thân thể của hắn trở nên trong suốt như ngọc lưu ly.

Nương theo việc thi triển hỏa thể hủy diệt khí tức Tiêu Viêm cũng bạo trưởng lên không ít, ngay sau đó trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ thành

một đóa lục sắc hỏa liên cực kỳ đẹp mắt.

Từ sau khi linh hồn đạt đến cấp bậc Đế cảnh thì đối với lực không chế mạnh mẽ của nó đã khiến cho tốc độ ngưng tụ hỏa liên đạt đến một mức độ cực kỳ khủng bố, Tiêu Viêm hiện giờ chỉ cần tâm niệm vừa động một cái là đã ngưng tụ thành công.

“Ông ông!”

Ngay khi hỏa liên ngưng tụ thành hình, nó liền tỏa ra nhiệt lượng ba động hủy diệt, sau một tức khắc Tiêu Viêm cong ngón tay lại búng ra một đóa hỏa liên, đóa hỏa liên kia bắn đi kéo theo cái đuôi lửa dài loăng ngoằn, trực tiếp hướng cái gáy của Hồn Nguyên Thiên bắn tới.

Tuy nói, thực lực chân thật bây giờ của Tiêu Viêm chỉ là lục tinh Đẩu Thánh, nhưng mà hiện tại hắn thi triển ra hủy diệt hỏa liên thì dưới sự tăng phúc của Đế cảnh linh hồn, cho nên uy lực đã mạnh mẽ hơn lúc trước gấp mấy lần.

“Tử Tịch Chi Môn!”

Cảm nhận được tại bên trong đóa hủy diệt hỏa liên truyền ra dao động hủy diệt làm cho sắc mặt Hồn Nguyên Thiên lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng, hai tay hắn nhanh như chớp biến ảo đủ các loại ấn quyết kì dị, sau đó bỗng nhiên một đại lượng hắc khí từ trong lòng bàn tay hắn trào ra, nó nhanh chóng hóa thành một đại môn màu đen cực kỳ quỷ dị, từ bên ngoài nhìn vào thì cái đại môn kia tựa như một cái thông đạo đầy hắc ám quỷ dị, không biết đến tột cùng là nó sẽ thông đến không gian nào.

“Xiu...iu ... iu!!”

Hủy diệt hỏa liên xẹt qua đánh vào mặt ngoài của tử tịch chi môn kia. Oành oành, liên tiếp những tiếng bạo tạc vang lên trên mảnh chiến trường này, dư chấn của hai vụ va chạm khiến cả phiến đại địa này không ngừng run rẩy.

“Hừ, thu vào cho ta!”

Con người Hồn Nguyên Thiên khi nhìn thấy năng lượng phong bạo kia chỉ cười lạnh một tiếng, lập tức mở rộng cái đại môn màu đen kia ra, khi đại

môn được mở ra thì một cỗ hấp lực khủng bố từ bên trong phóng ra, đem tất cả hỏa diễm phong bạo kia thôn phệ hết vào bên trong.

“Cái này chính là Tử Tịch Chi Môn sao?”

Nhìn thấy một màn này đến Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng hắn không phải kinh ngạc vì Hồn Nguyên Thiên có thể dễ dàng giải quyết được hủy diệt hỏa liên, mà là kinh ngạc vì kỳ vật ở trong tay của Hồn Nguyên Thiên.

“Chút tài mọn này cũng dám thi triển trước mặt lão phu, Tử Tịch Chi Môn này của ta chính là một tuyệt kỹ do một cường giả Đấu Đế luyện ra, nó có thể thôn nạp vạn vật trong thiên địa!”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Tiêu Viêm, Hồn Nguyên Thiên chỉ cười lạnh một tiếng. Tử Tịch Chi Môn này của hắn cũng có chút quý dị, nó hoàn toàn khác với đấu kỹ, thậm chí cũng không thể coi nó là một loại đấu kỹ được, xem nó là một môn tu luyện thành không gian độc lập thì thích hợp hơn.

Chỉ vì đem cái Tử Tịch Chi Môn này tu luyện thành công, Hồn Nguyên Thiên đã phải hao phí mất mấy trăm năm mới có được uy lực như hiện tại, bên trong không gian kia chứa đựng nồng đậm khí tức tử vong, cho dù là cường giả Thất Tinh Đấu Thánh khi bị hút vào trong đó mà không có cách nào thoát ra ngoài, cũng sẽ bị tử khí nhập thể mà chết, hơn nữa một thân tinh huyết sau khi chết sẽ trở thành chất dinh dưỡng giúp cho Tử Tịch Chi Môn càng trở nên cường đại hơn. Tại thời kỳ viễn cổ Tử Tịch Chi Môn này cũng từng là vật mà khiến các cường giả phải tranh đoạt thảm khốc, thật không nghĩ tới Hồn Nguyên Thiên lại có thể đem nó tu luyện thành công.

“Quả thực là đồ tốt a”

Tiêu Viêm liếm liếm môi một cái, cho dù là hắn nhưng khi nhìn thấy cái Tử Tịch Chi Môn này cũng không tránh khỏi cảm giác thèm thuồng.

“Hãy để linh hồn và máu huyết của ngươi làm tăng thêm uy lực của Tử Tịch Chi Môn này đi.”

Thân hình Hồn Nguyên Thiên lóe lên một cái đã xuất hiện ở phía trên Tử

Tịch Chi Môn, sau đó hấn ngồi xếp bằng trên đó, ánh mắt âm hàn nhìn chăm chăm Tiêu Viêm, đột nhiên hấn biến đổi thủ ấn khiến cho hắc mang bên trong đại môn dừng động, sau đó chúng hóa thành một đạo hắc sắc quang thúc phóng ra ngoài.

Chùm sáng có tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt thôi nó đã đem cả người Tiêu Viêm bao phủ vào.

“Tiểu tử, đi đoàn tụ cùng với tổ tiên Tiêu Huyền của ngươi thôi!”

Hồn Nguyên Thiên cười nhạt một tiếng, bên trong Tử Tịch Chi Môn bỗng nhiên tỏa ra hấp lực cực kỳ kinh khủng, cùng với chùm sáng kia lôi kéo chỉ trong chớp mắt Tiêu Viêm đã bị hút vào bên trong Tử Tịch Chi Môn.

Sau khi đem Tiêu Viêm hút vào trong Tử Tịch Chi Môn, nụ cười lạnh trên mặt Hồn Nguyên Thiên càng thêm thịnh. Từ trước đến giờ không có một kẻ nào khi bị hấn thu vào trong Tử Tịch Chi Môn lại còn sống sót cả, còn Tiêu Viêm sau khi tiến nhập vào trong đó sẽ bị tử khí nhập thể, đợi đến khi đầu khí tiêu hao không còn thì sự sống chết của Tiêu Viêm sẽ phụ thuộc vào tâm tình của Hồn Nguyên Thiên.

“Hừ, một đám ô hợp mà cũng mơ tưởng san bằng Hồn tộc ta sao, chờ sau khi bọn ta chuẩn bị xong hết thì một tên nào ở đây cũng đừng hòng chạy thoát.”

Sau khi thu thập xong Tiêu Viêm, hấn ngẩng đầu lên nhìn chiến trường đang hỗn loạn vô cùng ở xung quanh, ánh mắt của hấn dừng lại ở tầng mây đen dày đặc trên bầu trời, cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói.

Trong không gian đen kịt và tràn ngập tử khí khiến cho đầu khí cũng trở nên yếu ớt hơn bao giờ hết.

Khi thân hình Tiêu Viêm xuất hiện ở trong khoảng không gian tràn ngập hơi thở tử vong này, hấn nhanh chóng đảo mắt nhìn bốn bề xung quanh của không gian, sau đó trên mặt hấn hiện lên một nụ cười cực kỳ quỷ dị, hấn nhẹ giọng lầm bầm một mình: “Hồn Nguyên Thiên a, bảo bối này của ngươi ta hảo hảo bảo quản dùm nó thay ngươi nha...”

Khi hấn vừa nói xong, Tịnh Liên Yêu Hỏa từ bên trong cơ thể hấn hiện ra, dưới nhiệt độ khủng khiếp do nó tỏa ra, khí tức tử vong ở trong này đều

không dám tiến lại gần dù một chút.

Sau khi xử lý xong vấn đề khí tức tử vong, Tiêu Viêm liền đem Đế cảnh linh hồn của mình phóng xuất toàn bộ, đem từng tấc đất của không gian này điều tra tỉ mỉ, chỉ trong nháy mắt hắn đã phát hiện ra điều gì đó, thân hình hắn lóe lên một cái, khi xuất hiện đã ở trong một khu vực hắc ám, tại trung tâm của khu vực này hiện diện một cái hắc thạch quý dị, nó đang không ngừng phóng ra tầng tầng lớp lớp tử khí.

Trên tấm hắc thạch quý dị này có một đạo linh hồn ba động, hiển nhiên đó là đạo linh hồn ẩn ký do Hồn Nguyên Thiên để lại bên trong Tử Tịch Chi Môn, đây cũng chính là lý do hắn có thể đem Tử Tịch Chi Môn thi triển một cách thuận lợi.

Nếu như Tiêu Viêm xóa đi cái linh hồn ẩn ký này, sau thác ấn linh hồn của mình vào đó thì hắn sẽ giành được quyền khống chế cái phiến không gian này.

Nhìn nhìn khối hắc thạch này, nụ cười trên mặt của Tiêu Viêm càng lúc càng nồng đậm hơn.

Hồn Nguyên Thiên đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng khi để cho một người có linh hồn đạt đến Đế cảnh như hắn tiến vào trong này.

“Phanh!”

Hồn Nguyên Thiên đánh ra một chưởng đem một gã trưởng lão Cổ tộc thực lực đạt đến Đấu Thánh đập nát thành hư vô, sau đó trong lòng bàn tay bắt đầu hiện ra hắc khí, trong mơ hồ hiện lên một cái hắc môn nhỏ, nhất thời từng tia huyết khí bị hút vào bên trong hắc môn một cách nhanh chóng.

“Lực lượng tăng trưởng thật khiến cho con người ta trở nên mê muội a..”

Cảm thụ được khí tức tử vong bên trong Tử Tịch Chi Môn càng lúc càng nồng đậm, trên khuôn mặt Hồn Nguyên Thiên càng hiện lên một nụ cười thỏa mãn. Nhưng, ngay khi hắn muốn tìm kiếm mục tiêu khác để động thủ thì, hắn lại phát hiện ra sự liên kết giữa hắn và Tử Tịch Chi Môn càng lúc càng yếu bớt đi.

“Thôi hỏng rồi...”

Biến cố như thế khiến cho Hồn Nguyên Thiên cảm thấy cực kỳ bất an, cho nên hắn đành vội vàng lách mình để tiến vào bên trong Tử Tịch Chi Môn, nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện ra mình đã hoàn toàn mất đi sự liên hệ với Tử Tịch Chi Môn.

“Vụt!!”

Ngay khoảnh khắc Hồn Nguyên Thiên mất đi liên hệ với Tử Tịch Chi Môn thì ấn ký hắc môn tại trong lòng bàn tay hắn đột nhiên rung động, sau đó bay vút ra khỏi tay hắn liền phóng to ra thành một cái hắc sắc đại môn.

Cùng lúc Tiêu Viêm đang ngồi xếp phía trên đại môn, miệng hắn hiện lên một nụ cười, nói: “Đa tạ đã ban tặng!”

Nhìn thấy một màn này Hồn Nguyên Thiên bị ngây ngốc trong chốc lát, sau đó đôi mắt hắn lại trở nên huyết hồng hẳn lên.

-----oOo-----

Chương 1602: Đoạt làm của riêng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc khí lượn lờ phía trên đại môn, Tiêu Viêm ngồi xếp bằng,giấu cợt nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang đỏ au lên vì tức giận của Hồn Nguyên Thiên. Nếu lão gia hỏa này bắt hắn vào Tử Tịch Môn rồi động thủ, nói không chừng Tiêu Viêm thật sự sẽ bị áp chế một ít, nhưng kết cục như thế thì Hồn Nguyên Thiên lại phi thường không muốn, lão cho rằng chỉ cần dựa vào khí tử vong trong Tử Tịch Môn toát ra cũng đủ làm hắn dần suy yếu. Nào ngờ Tiêu Viêm không chỉ dùng Tịnh Liên Yêu Hỏa chống đỡ làn hơi tử vong nọ, mà sau đó còn có thể tìm ra vị trí lão đã giấu Tử Tịch Môn bên trong Linh Hồn Thạch.

Linh Hồn Thạch chính là điểm trọng yếu nhất của Tử Tịch Môn, cho nên Hồn Nguyên Thiên đã cất giấu nó rất kỹ. Nhưng lão lại quên mất một điều, cảnh giới linh hồn của Tiêu Viêm đã bước vào Đệ cảnh, chỉ cần tâm niệm vừa động, tức thì từng tấc đất trong Tử Tịch Môn sẽ bị hắn dò xét tỉ mỉ. Dù

cho Linh Hồn Thạch được che dấu kỹ càng thì cũng không thoát được sự truy tìm của Tiêu Viêm.

Mà khi Linh Hồn Thạch bị tìm được, cộng thêm lực lượng linh hồn của Tiêu Viêm hơn xa Hồn Nguyên Thiên, thì việc xóa bỏ ấn ký trên đó là chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Đây vốn được coi là điểm yếu hại nhất của Tử Tịch Môn! Có điều trong trời đất này mấy ai đạt được linh hồn Đế cảnh? Đồng thời cũng mấy ai phạm phải sai lầm ngu xuẩn như Hồn Nguyên Thiên? Để rồi từ chính sai lầm này, đã khiến lão mất đi quyền không chế Tử Tịch Môn.

- Tiêu Viêm, ta muốn bằm ngươi làm trăm mảnh!

Hồn Nguyên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên vung tay lên, hắc khí điên cuồng ngưng tụ vào trong lòng bàn tay, một mùi hôi tanh khiến cho cả linh hồn cũng phải thống khổ cấp tốc tràn ra.

- Hừ!

Nhìn cảnh tượng đó, Tiêu Viêm chỉ hừ lạnh, rồi chợt biến đổi thủ ấn. Ngay lập tức, một hư ảnh khổng lồ cao ngàn trượng hình thành bên ngoài thân thể hắn, chân động linh hồn như sóng dậy ngất trời, điên cuồng quét ra.

- Hoàng Tuyền Thiên Nộ!

Hôm nay khi hắn thi triển Hoàng Tuyền Thiên Nộ, thân ảnh khổng lồ kia đã không thể gọi là hư ảnh nữa, bởi hiện tại trên đó đã có thêm hào quang lưu chuyển không ngừng, thân ảnh vốn hư ảo cũng trở nên chân thực hơn rất nhiều, giống như một người khổng lồ đứng sừng sững trong thiên địa, mang theo khí thế giống như chúa tể linh hồn. Phàm những nơi khí thế này lan tỏa đến, ngoại trừ một ít cường giả thì ai nấy đều phải kinh hoàng mà lùi vội ra sau. Dưới uy thế đó, bọn họ chợt có xung động muốn quỳ mọp xuống, một cảm giác xung động tràn ra từ sâu tận đáy linh hồn.

- Hừ!

Thân ảnh ngàn trượng xuất hiện, giữa mây khói há lớn miệng. Lập tức, cả đất trời như chìm vào tịch mịch, duy chỉ có một đạo sóng âm trùng kích linh hồn tựa như thực chất từ bên trong miệng người khổng lồ phóng ra,

với tốc độ còn nhanh hơn cả ánh sáng, nặng nề nện lên thân thể của Hồn Nguyên Thiên, lúc này vẫn đang trợn mắt kinh hoàng.

Phụp!

Không có bất kỳ chút thời gian nào để Hồn Nguyên Thiên thi triển phòng ngự, khi lão vừa mới có phản ứng thì đã nghe trong tai chấn động cực mạnh, máu tươi tràn ra. Sau đó, giống như bị vô số đạn pháo hung hãn oanh kích rồi nổ tung trên thân thể, Hồn Nguyên Thiên học cả máu mồm, sắc mặt ngay tức khắc trở nên trắng bệch như giấy, linh hồn cũng đồng dạng trọng thương.

Luồng sóng linh hồn sau khi chấn bay Hồn Nguyên Thiên, tiếp tục quét sâu vào đám cường giả của Hồn tộc, đánh bay vô số kẻ, vài tên thực lực hơi yếu thậm chí lập tức nổ tung linh hồn ngay tại chỗ. Linh hồn Đế cảnh quả thực quá mức kinh khủng!

Trên bầu trời, những nơi nào sóng linh hồn lướt qua, cơ hồ đều để lại một mảnh trống không, vốn chiến trường đang cực kỳ hỗn loạn, cũng vì một màn này mà trở nên đình trệ đôi chút. Bất luận là người ở phương nào, đều phải ngược nhìn về phía thân ảnh khổng lồ đang sừng sững giữa đất trời kia, trong mắt ngập tràn sự khiếp sợ.

Mây đen đang tràn ngập khắp thỉnh không, vào lúc này cũng chấn động kịch liệt. Trong mơ hồ, khí tử vong nồng nặc từ từ khuếch tán ra!

Oanh..!

***

Tại một nơi nào đó trên bầu trời, có ba đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ đang hung hăng đối chiến với nhau. Sát na khi một quầng lửa đen âm âm nổ tung, từ bên trong có hai bóng người bắn ngược ra, cực kỳ chật vật. Đợi đến khi hai người nọ ổn định được thân hình, tất cả mới nhận ra đó chính là Lôi Doanh cùng với Viêm Tẫn, đối thủ của bọn họ hẳn là Hư Vô Thôn Viêm. Có điều với bộ dáng vừa rồi mà nói, tựa hồ có liên thủ thì hai người cũng không thể chiếm được thượng phong so với Hư Vô Thôn Viêm. Cứu tinh Đấu Thánh quả danh bất hư truyền, huống hồ chiến lực của Hư Vô Thôn Viêm còn mạnh mẽ hơn những cường giả đồng cấp thông thường rất nhiều. Sở hữu lực thôn phệ cực kỳ đáng sợ, đủ để hẳn có thể đánh bại

những đối thủ ngang cấp với mình.

Sau khi Lôi Doanh và Viêm Tẫn bình ổn được khí huyết đang bốc lên bên trong cơ thể thì trên khuôn mặt cũng đồng thời hiện lên vẻ nghiêm trọng vô cùng. Đợt giao thủ vừa rồi, cả hai đều đã tận lực thi triển hết những thủ đoạn vốn có, vậy mà vẫn không cách nào chiếm được thượng phong. Nếu cứ tiếp tục như thế, rất có thể cả hai người đều sẽ bị trọng thương.

- Trận chiến này quá mức kịch liệt rồi, thực lực của Hồn tộc hoàn toàn vượt xa những gì mà của chúng ta tìm hiểu được.

Lôi Doanh thừa dịp có chút thời gian thở dốc mà nhìn về những trận chiến khắp bốn phía xung quanh, trông thấy không ít cường giả của Lôi tộc hi sinh, lòng đau như xé mà vẫn không thể làm gì được, bởi chiến tranh vốn dĩ cực kỳ tàn khốc.

Viêm Tẫn cũng chỉ khẽ gật đầu, cứ nhìn cục diện hôm nay thì hiển nhiên sẽ phải trải một hồi đại chiến thảm liệt! Nhưng dù cho phải trả cái giá lớn đến thế nào đi chăng nữa, thì nhất định cũng phải đoạt lại một ít Cô Ngọc. Ai trong bọn họ cũng đều hiểu rất rõ, một khi Hồn tộc mở được động phủ của Đà Xá Cổ Đế, nhận được cách giải mê đề* để trở thành Đấu Đế, thì lúc đó, tam tộc đến một kẻ cũng không còn. (*mê đề: vấn đề bí ẩn, khiến người ta trầm mê mãi mà chưa được giải thích.)

Lúc đó, mới thật sự là nguy cơ diệt tộc!

- Không thể lùi bước...

Hai người liếc nhìn nhau, từ trong mắt của đối phương đều thấy được vẻ quyết tâm cùng tàn nhẫn. Bất kể thảm liệt cỡ nào, chí ít đến thời điểm hiện tại, bọn họ vẫn còn có ưu thế về nhân số.

- Chỉ vì gom góp Cô Ngọc mà Hồn tộc phải trù tính mất mấy trăm mấy ngàn năm. Nếu dễ dàng bị các ngươi phá hỏng như thế thì đúng là nằm mộng nói mơ rồi.

Hư Vô Thôn Viêm cước đạp hư không, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hai người mà cười lạnh.

Trên khuôn mặt của Lôi Doanh cùng Viêm Tẫn hàn quang lóe lên, vừa

muốn động thủ thì đột nhiên một âm thanh khá hốt hoảng vang lên bên tai hai người:

- Mau rút lui, tình hình có biến!

Âm thanh đột ngột đó đã khiến bọn người Lôi Doanh khẽ giật mình, sắc mặt đại biến, bởi họ nhận ra giọng nói kia chính là của Cổ Nguyên. Xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho ngay cả lão cũng trở nên gấp gáp như thế?

Oong..!

Ngay khi hai người vừa thất sắc thì từ trong tầng mây đen đang bao phủ bầu trời bỗng truyền ra những tiếng oong oong cực kỳ quỷ dị. Cùng với đó là một khí tức lạnh lẽo đến cực độ nhanh chóng trào ra rồi tràn ngập khắp nơi.

- Rốt cuộc cũng đã đến rồi sao!?

Khi nghe thấy những âm thanh kia, Hư Vô Thôn Viêm cũng ngẩng đầu lên nhìn, lòng thâm thổ dài. Tam tộc cùng với Thiên Phủ liên minh nên số lượng cường giả hơn hẳn Hồn tộc. Nếu không lập tức hành động hành động, chỉ sợ rất nhiều cường giả của Hồn tộc sẽ phải táng thân tại nơi này.

Oong Oong..!

Tiếng oong oong càng lúc càng dồn dập, cùng lúc đó, có mấy đạo khí tức âm lệ không cách nào hình dung từ trong mây đen đang chậm rãi hiện ra. Biến cố này đã khiến cuộc chiến của hai bên phải dừng lại, ai nấy đều nghi hoặc, đưa ánh mắt đầy cảnh giác mà nhìn về phía tầng mây đen.

Vụt... vụt... vụt..!

Ngay lúc đó, biển mây đen cuộn cuộn, vài vệt đen từ bên trong phóng ra rồi lơ lửng khắp nơi trên trời.

- Đó là... Quan tài?

Khi mọi người nhìn rõ thứ phóng ra từ bên trong biển mây, lập tức cả kinh. Bởi đó chính là ba cỗ quan tài màu đen, khí tức âm lệ lạnh lẽo kinh khủng kia, chính là được phát ra từ bên trong quan tài.

Rầm, rầm, rầm..!

Ba cỗ quan tài màu đen đang lơ lửng trên trời đột nhiên bật nắp, ngay sau đó có ba thân ảnh gầy gò như xương khô chậm rãi bước ra. Lập tức, ba cỗ khí thể còn mạnh hơn cả Hồn Nguyên Thiên ràn rụa tràn ra khắp bầu trời, khiến phía liên quân ai nấy sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

- Hồn Sinh Thiên..? Hồn Nghiêu..? Những lão quỷ này làm sao mà vẫn còn sống?!

Khi nhìn thấy ba thân ảnh này thì đồng tử trong mắt hai người Viêm Tẫn, Lôi Doanh co rút cả lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hãi cực kỳ. Nếu nói về bối phận thì ba lão này còn cao hơn cả Hồn Thiên Đế. Tuy nhiên bọn lão rõ ràng là đã chết từ rất lâu rồi, sao hôm nay lại có thể xuất hiện ở nơi này?

- Ô!

Tiêu Viêm ngồi xếp bằng bên trên cánh cửa đen không lò, chứng kiến cảnh này thì ngay lập tức kinh hãi vô cùng, lại là ba cường giả Bát tinh Đấu Thánh, hơn nữa, khí thể đều tương đương với bọn người Lôi Doanh!

- Khí tức của ba lão gia hỏa này có gì đó không đúng...

Cảm giác hiện tại của Tiêu Viêm cực kỳ nhạy bén, chỉ trong một thời gian ngắn hẳn đã nhận ra được điều không đúng là gì, đó chính là khí tử vong trên thân của ba tên kia còn nồng đậm hơn so với Hồn Nguyên Thiên.

- Ba lão này hình như... là Hoạt Tử Nhân*?

(*Hoạt Tử Nhân: xác ướp, cương thi, xác sống, zombie..v.v..)

Khóe mắt của Tiêu Viêm hơi nhấp nháy một chút rồi tự lẩm bẫm.

Hoạt Tử Nhân là một loại tồn tại giống như những con rối vậy, có điều cao cấp hơn một chút, bởi nó cần sử dụng một phương pháp lý lạ để phục sinh một số người vốn dĩ đã chết, điều kiện phục sinh cực kỳ hà khắc, mà tỷ lệ thành công lại vô cùng thấp. Bởi dù sao, tiến hành phục sinh cho những người thường thì không đáng, mà làm với những cường giả chân chính thì

rất khó khăn, vì không một thế lực, tông phái hay gia tộc nào lại hi vọng tiền bối trong tộc đã chết đi mà thân xác còn bị người khác chà đạp cả.

Tuy nhiên, không biết Hồn tộc đã dùng phương pháp gì mà lại đem những cường giả vốn dĩ đã chết của Hồn tộc này biến thành Hoạt Tử Nhân, một lần nữa vì tông tộc mà chiến đấu? Lẽ nào đây chính là lực lượng vẫn ẩn dấu của Hồn tộc sao? Nếu tính thêm cả Hồn Nguyên Thiên thì đây chính là bốn Bát tinh Đẩu Thánh, chỉ với loại lực lượng này cũng đủ để cho cán cân chiến cuộc đang thăng bằng phải nghiêng về phía Hồn tộc.

- Tứ phương tịch diệt, Tử Vong Giới..!

Trên bầu trời, ba bóng người nọ đột nhiên há miệng phun ra ba điểm sáng, cuối cùng hóa thành ba cánh cửa màu đen khổng lồ chừng ngàn trượng, trong cánh cửa tràn ngập khí tử vong, không ngờ lại xuất hiện thêm ba cái Tử Tịch Môn khác!

Cánh cửa to lớn đen kịt dựng sừng sững ở ba phía khác nhau trên bầu trời, khí tử vong từ bên trong điên cuồng tràn ra, khiến cho cả đất trời lập tức chìm trong hơi thở tử vong. Bị xâm nhiễm bởi làn hơi đó, những cường giả của liên quân vô cùng hoảng sợ khi phát hiện, sinh cơ trong cơ thể không ngờ đang dần dần trôi đi.

Ba cánh cửa khổng lồ thành một trận pháp, bao vây liên quân vào bên trong. Nhìn cảnh tượng này, hiển nhiên Hồn tộc đã muốn ngoan độc trọng thương liên quân rồi.

- Lui lại!

Sắc mặt của Lô Doanh và Viêm Tẫn lúc này trở nên đại biến, hiển nhiên bọn họ đã nhận ra đại trận hung danh hiển hách này, vội vàng quát lên.

- Hồn Nguyên Thiên, quay trở lại đây, gọi Tử Tịch Môn ra, hoàn thành đại trận!

Nhìn thấy liên quân đang có ý lui lại, một lão già gầy gò trong ba Hoạt Tử Nhân lạnh lùng nói.

- Lui mau..!

Nghe lão già kia quát, trong lòng Lôi Doanh và Viêm Tẫn càng kịch biến, nếu đại trận hoàn thành thì hôm nay liên quân chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng!

Vụt..!

Hồn Nguyên Thiên chạt vật lao lên trời. Lão nhìn ba người nọ mà da mặt lúc xanh lúc đỏ, mãi một lúc sau mới khô khốc cất lời:

- Tử Tịch Môn đã bị tên tiêu tử Tiêu Viêm kia cướp đoạt rồi...

-----oOo-----

Chương 1603: Phá tan Tử Vong Giới!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tử Tịch Môn bị cướp?

Ba lão già gầy như que củi sau khi nghe Hồn Nguyên Thiên nói vậy thì sắc mặt liền trở nên cực kỳ âm trầm, một người trong đó nhìn không được, nổi giận quát lớn:

- Hồn Nguyên Thiên, chúng ta chuẩn bị không biết bao nhiêu năm mới luyện ra bốn cánh cửa Tử Tịch! Vậy mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, người lại làm mất nó là sao???

Sắc mặt của Hồn Nguyên Thiên cũng thập phần u ám, trong lòng ngập tràn lửa giận! Chính lão cũng không ngờ được, chỉ một chút sơ sẩy lại trở thành cơ hội cho Tiêu Viêm lợi dụng. Trận pháp bọn lão sử dụng hôm nay chính là đại trận năm xưa hung danh hiển hách khắp Trung Châu. Chỉ cần dựng bốn Tử Tịch Môn ở bốn hướng là có thể tạo ra một Tử Vong Giới, cường giả lọt vào trong đó, dù là Thất tinh thậm chí Bát tinh Đấu Thánh cũng đều bị khí tử vong vô tận bao phủ lấy, cuối cùng vĩnh viễn trầm luân.

Nếu lần này đại trận có thể thi triển thuận lợi, chắc chắn sẽ khiến cho liên quân tổn thất nghiêm trọng vô cùng. Nhưng không một ai có thể ngờ, ngay lúc mấu chốt nhất lại xuất hiện loại biến cố như thế.

- Ai mà biết linh hồn của tiểu tử kia lại đạt tới Đế cảnh. Lại càng không nghĩ hẳn có thể tìm ra Linh Hồn Thạch giấu bên trong Tử Tịch Môn, đồng thời xóa bỏ ấn ký linh hồn của ta nhanh như thế!

Hồn Nguyên Thiên cực kỳ không cam lòng, nghiến răng nghiến lợi.

- Vậy giờ phải làm sao đây? Sinh cơ trong cơ thể chúng ta đã không còn nhiều. Lần động thủ này đã tiêu hao gần hết chỗ tích góp bấy lâu rồi, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hồi phục một khoảng thời gian mới có thể ra tay tiếp. Nếu đến lúc đó lại bùng nổ đại chiến thì chúng ta đâu thể làm gì được nữa!

Một lão giả gầy gò tức giận liếc nhìn Hồn Nguyên Thiên, bắt chọt quay sang hai người khác nói.

- Đã trả giá lớn, đương nhiên không thể làm chuyện vô công! Trước hết cứ thi triển đại trận, tận lực làm cho đám liên quân kia trọng thương. Chỉ cần Hồn tộc ta tìm ra động phủ của Đà Xá Cổ Đế rồi khai mở nó, nêu tộc trưởng có thể tiến vào cấp độ Đâu Đế trong truyền thuyết, thì khi đó muốn phục sinh chúng ta cũng không phải là chuyện khó khăn gì!

Một lão già khẳng khiu, mặt mũi u ám bình thản đáp lại.

Ừ!

Nghe vậy, hai người kia cũng khẽ gật đầu. Chuyện đã tới nước này, cũng chỉ còn cách như thế thôi!

- Hồn Nguyên Thiên, còn không trở về vị trí? Sớm biết thế đã không cho ngươi ra tay cứu Hồn Phong. Bây giờ thì hay rồi! Chẳng những không cứu được người mà còn làm chậm trễ việc lớn toàn tộc. Nếu ngươi không phải là nguyên lão của tộc thì hiện giờ lão phu đã lập tức ra tay đánh chết ngươi!

Lão giả sắc mặt u ám kia quay đầu, lạnh lùng nói với Hồn Nguyên Thiên.

Hồn Nguyên Thiên cũng biết lần này mình gây ra đại họa, vì vậy sắc mặt dù rất khó coi vẫn không dám nói gì thêm. Đành hậm hực quay người, thân hình khẽ động, trong giây lát đã xuất hiện trên không trung. Khí tử vong nồng đậm từ lòng bàn tay mạnh mẽ tuôn ra, sau đó nói liền với ba

cánh cửa Tử Tịch, ngay lập tức, một vùng hắc ám xuất hiện, bao trùm toàn bộ núi đồi, khí tử vong bắt đầu xâm nhập vào tất cả sinh linh trong đó.

- Tiêu Viêm, đợi sau khi bắt được người, lão phu chắc chắn sẽ cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Khí tử vong từ trong cơ thể của Hồn Nguyên Thiên tuôn ra ngập trời, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ dữ tợn tàn nhẫn.

***

Làn hơi tử vong nhanh chóng tràn ngập khắp nơi, binh sĩ liên quân liền tập trung lại, cảnh giác nhìn đám khí đen bao trùm xung quanh. Bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở của tử vong hiện diện khắp nơi đang thấm dần vào trong cơ thể, cho dù sử dụng đấu khí hay lực lượng của linh hồn cũng không thể nào ngăn cản được loại xâm nhập này.

- Là đại trận Tử Vong Giới trong truyền thuyết! Không ngờ Hồn tộc có thể thi triển được nó!

Lôi Doanh, Viêm Tần cùng phân đông cường giả Cổ tộc âm trầm nhìn khí tử vong tràn ngập đất trời, lòng không nhìn được mà cảm thấy bất an. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ có những cường giả mạnh nhất như bọn họ là còn chống cự được chứ đám người thực lực hơi yếu bên kia sẽ phải chịu tổn thất cực lớn. Mà lúc này bọn họ thì lại không thể chịu đựng nổi loại tổn thất nghiêm trọng như thế!

- Phải nhanh chóng xông ra thôi...

Hắc Yên Vương Cổ Liệt nghiêm trọng nói. Lúc này lão bị hai cường giả Thất tinh Đấu Thánh của Hồn tộc ngăn lại, cũng đại chiến kinh thiên động địa một phen. Còn về phần ba cường giả Hồn tộc có thực lực ngang ngửa với bốn Ma thánh của Hồn tộc kia, trước giờ Cổ Liệt chưa từng nghe nói tới. Hiển nhiên đều là lực lượng ẩn tàng của Hồn tộc trong những năm qua, một lực lượng mạnh hơn rất nhiều so với Cổ tộc. Nếu hôm nay không phải bọn họ hợp sức với hai tộc Lôi, Viêm liên minh cùng Thiên Phủ mà chỉ dựa vào lực lượng của một mình Cổ tộc, e rằng đã không thể chống lại Hồn tộc.

- Rất khó! Nơi đây đã hình thành không gian tử vong, hơn nữa, khí tử

vong kia lại có thể ngăn cản linh hồn dò xét. Nếu chúng ta chạy lung tung, ngược lại sẽ mau chóng tiêu hao lực lượng nhiều hơn.

Viêm Tẫn trầm giọng.

- Nhưng nếu cứ một mực ở lại chỗ này cũng sẽ lành ít dữ nhiều!

Cổ Đạo, một trong Tam Tiên của Cổ tộc cười khỏ. Hiện giờ bọn họ đúng là tiến không được, lùi cũng chẳng xong!

- Tộc trưởng Cổ Nguyên hẳn là bị Hồn Thiên Đế giữ chân rồi. Muốn ra tay cũng khó!

Hỏa Linh Tiên Tử của Viêm tộc cất tiếng, gương mặt vũ mị trở nên nghiêm trọng hơn nhiều, hơi thở của nàng cũng có chút trì trệ, hiển nhiên trong trận đại chiến lúc này đã bị một ít tổn thương.

Mọi người thoáng im lặng, ai cũng không nghĩ cục diện vốn không tệ chút nào lại biến thành bộ dạng như thế này.

Vút... vút..!

Lúc mọi người còn đang không biết nên làm thế nào thì giữa đám khí tử vong đang tràn ngập xung quanh bỗng vang lên vô số tiếng rít gió rất nhỏ. Đột nhiên, một loạt lưỡi mâu đen kịt nồng đậm hơi thở tử vong từ xung quanh mãnh liệt phóng tới.

Công kích đột nhiên xuất hiện khiến cho phía liên quân thoáng bối rối. Những lưỡi mâu u tối kia mang theo khí tử vong dày đặc, vì vậy có sử dụng đấu khí phòng ngự cũng không có hiệu quả bao nhiêu. Một ít binh sĩ của liên quân bị lưỡi mâu đâm xuyên qua, trong nháy mắt thân thể liền hóa thành một đống xương khô, tê liệt ngã xuống, một tia hắc khí từ trong bộ xương khô đó lại thẩm thấu ra bên ngoài.

- Khôn kiếp!

Thấy liên quân lọt vào cục diện bị động, nhóm người Lôi Doanh càng thêm âm trầm, nhưng ngay khi bọn lão chuẩn bị mạnh mẽ lao ra khỏi Tử Vong Giới thì làn hơi tử vong ở phía trước đột nhiên cuộn cuộn lên, trong giây lát, một cánh cửa màu đen cực lớn xuất hiện.

- Đừng đánh! Là ta!

Nhìn thấy cánh cửa giống hệt với ba cái Tử Tịch Môn lúc nãy, phía liên quân lập tức kinh hãi. Nhưng không đợi bọn họ thi triển thế công, từ phía trên cánh cửa cực lớn kia đã truyền tới một giọng nói quen thuộc.

- Tiêu Viêm?

Nghe giọng nói này, đám người Lô Doanh mừng rỡ vô cùng, vội vàng nhìn lên phía trên cánh cửa to lớn màu đen. Ở nơi đó, có một bóng người trẻ tuổi đang ngồi, chính là Tiêu Viêm!

- Mọi người mau theo ta! Tuy Tử Vong Giới rất quý dị nhưng Tử Tịch Môn mà bọn người kia dùng để dựng đại trận đã bị ta cướp đi một cái rồi. Vì vậy cái đại trận này cũng không phải hoàn toàn hoàn thiện, chúng ta sẽ lao ra từ phía yếu nhất của nó!

Tiêu Viêm đứng trên cao nhìn xuống đám đông cường giả của liên quân, trầm giọng.

Nghe vậy, trên mặt đám người Lô Doanh lập tức hiện lên vẻ vui mừng, nhưng vì tình huống khẩn cấp nên cũng không có thời gian hỏi han nhiều. Lão vừa vung tay thì hầu hết đám cường giả đều vội vàng bay lên không trung.

- Đi!

Tiêu Viêm trầm giọng quát khẽ rồi búng ngón tay, Tử Tịch Môn to lớn ở dưới thân liền từ từ bay ra, bao phủ phía trên đại quân, từng luồng hấp lực bộc phát, hễ khí tử vong tiến đến gần thì đều bị nó hút vào.

Không còn sự xâm nhập của khí tử vong, phía liên quân lập tức cảm thấy áp lực dần hạ xuống. Đầu khí đang vận chuyển cực kỳ chậm rãi trong cơ thể cũng nhanh chóng khôi phục bình thường.

- Tiểu tử này đúng là có thủ đoạn. Ngay cả Tử Tịch Môn cũng cướp được!

Thấy cảnh này, đám người Lô Doanh, Viêm Tẫn, Cổ Liệt cũng cực kỳ vui mừng, lòng thầm hô may mắn không thôi. May mà Tiêu Viêm đã đoạt

được một cái Tử Tịch Môn, nếu không, để cho đại trận này chính thức hoàn thiện thì liên quân chắc chắn sẽ gặp phải đả kích cực kỳ nặng nề. Phải biết rằng, ở thời viễn cổ từng lưu truyền rất nhiều chuyện không ít tông môn thế lực bị loại đại trận tuyệt sát này giết sạch sẽ chẳng còn một móng.

***

Vù... vù... vù..!

Khi liên quân đang cấp tốc lao về một phía của Tử Vong Giới thì dường như cường giả của Hồn Tộc cũng lập tức phát hiện. Ngay tức khắc, khí tử vong vốn tràn ngập đất trời lại càng cuộn trào mãnh liệt, cuối cùng hóa thành một bàn tay tử vong khổng lồ tới mấy nghìn trượng, hung hăng vỗ về phía liên quân.

Thân hình Tiêu Viêm chợt lóe, trong giây lát đã xuất hiện trên bầu trời, Tiểu Y cũng nhanh chóng xuất hiện trên vai hắn. Vì linh hồn của Tiêu Viêm đã bước vào Đế cảnh nên khí thế của Tiểu Y càng trở nên cực kỳ khủng bố, thậm chí hiện giờ Tiểu Y còn mạnh hơn nhiều so với Tịnh Liên Yêu Hỏa khi ở trong không gian Yêu Hỏa trước kia.

Phụt!

Tiểu Y vừa xuất hiện liền há mồm phun mạnh, Tịnh Liên Yêu Hỏa tuôn ra ào ạt ngất trời, hung hăng lao vào bàn tay tử vong khổng lồ. Nhất thời, khắp không gian vang lên tiếng xèo xèo chói tai, mùi hôi tanh nồng nặc lan tràn khắp nơi.

- Hiện!

Lúc Tiểu Y ngăn cản bàn tay khổng lồ kia, Tiêu Viêm cũng biến đổi thủ ấn. Bên ngoài thân thể hắn, người khổng lồ cao nghìn trượng lại một lần nữa hiện ra, há miệng hét một tiếng, sóng linh hồn kinh thiên động địa hóa thành gió lốc điên cuồng cuốn bay tất cả. Dưới sự trùng kích mạnh mẽ của sóng linh hồn, khí tử vong tràn ngập không gian kia cũng phải chấn động mà tách ra. Liên đó, một bức màn chắn không gian mờ nhạt cách đây không xa chợt hiện trước mặt liên quân, phía sau màn chắn vô hình dường như có một bóng người đang lơ lửng, nhìn kỹ lại thì chính là Hồn Nguyên Thiên.

- Lôi Doanh, Viêm Tẫn tộc trưởng, cùng xuất thủ đánh phá mảnh không gian này mau!

Nhìn thấy bóng người nó, Tiêu Viêm lập tức hét lớn!

Nghe tiếng quát của Tiêu Viêm, đám Lôi Doanh lập tức gật đầu. Ngay tức khắc, đấu khí trong thiên địa bắt đầu khởi động, mấy đạo công kích có thể nói là kinh khủng trong phút chốc bộc phát, cuối cùng hung hăng đánh mạnh vào màn chắn vô hình dưới sự thất sắc của Hồn Nguyên Thiên.

Ầm!

Đôi mắt với sự oanh tạc điên cuồng mạnh mẽ của mấy vị cường giả đỉnh cao, màn chắn vô hình lập tức rung chuyển kịch liệt, cuối cùng không chịu nổi, vang lên mấy tiếng răng rắc rồi vỡ vụn.

Màn chắn vô hình vỡ nát, khí tử vong trong thiên địa nhanh chóng tan đi. Ánh mặt trời âm áp lại một lần nữa buông xuống.

- Phụt... phụt..!

Khi Tử Vong Giới tan vỡ, sắc mặt của ba lão già gầy gò trên bầu trời lập tức trở nên trắng bệch, nhất loạt hộc máu, trong mắt hiện lên vẻ u ám dày đặc. Bọn lão biết rõ một điều, chuyện làm trọng thương liên quân hôm nay đã không thể thực hiện được nữa rồi!

-----oOo-----

Chương 1604: Rút lui

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mặt trời ôn hòa như thác nước nhẹ phủ xuống nhân gian, xua tan đi khí tử vong âm u đang ngập tràn dưới mặt đất.

Đợi đến khi khí tử vong tiêu tan hết thì đám người Lôi Doanh mới thở dài nhẹ nhõm. Bọn họ đưa mắt nhìn quanh, nơi đây vẫn là dãy Táng Thiên nhưng một chút sinh khí cũng không còn, hiển nhiên tất cả đều đã bị khí tử

vong ăn mòn sạch sẽ.

Ở trên không, cường giả Hồn tộc đứng đông nghịt che lấp cả bầu trời, chúng đang hung hăng nhìn về phía liên quân. Tuy vậy sắc mặt của tầng lớp cao cấp lại rất khó coi, hiển nhiên bọn họ không hề nghĩ tới việc tuyệt sát đại trận vậy mà không thể gây nên chút thương tổn nào quá lớn cho đối phương.

- Chuyện gì đã xảy ra? Sao Tử Vong Giới lại dễ dàng bị phá như vậy?

Hư Vô Thôn Viêm mặt mày sa sầm, phần nộ quát về phía bốn người Hồn Nguyên Thiên.

Thấy Hư Vô Thôn Viêm nổi giận, bốn người Hồn Nguyên Thiên chỉ có thể cười khỏ, lão già có bộ mặt u ám ngần ngừ một chút rồi mới giải bày:

- Tử Tịch Môn của Hồn Nguyên Thiên bị Tiêu Viêm cướp mất, khiến cho đại trận không cách nào hoàn thiện. Tiêu Viêm cũng đã lợi dụng chính Tử Tịch Môn đó mà tụ tập liên quân, hợp kích đánh tan không gian phía Hồn Nguyên Thiên trấn giữ...

- Khốn nạn, vật trọng yếu như thế tại sao để bị cướp đi dễ dàng như vậy? Còn lưu các người lại làm gì?

Nghe vậy, sự hung tợn trong mắt Hư Vô Thôn Viêm lập tức bùng lên. Lão lạnh lùng nhìn thẳng vào Hồn Nguyên Thiên, vung tay chụp tới. Không gian âm âm tan vỡ, Hắc Viêm Chuông nhanh như thiểm điện đánh lên thân thể Hồn Nguyên Thiên, khiến cho lão vốn lúc trước đã bị thương nay lại càng thêm trầm trọng. Tuy bị đánh nhưng Hồn Nguyên Thiên chỉ cắn răng chịu trận chứ chẳng dám phản kháng, địa vị của Hư Vô Thôn Viêm ở trong tộc có thể so sánh với Hồn Thiên Đế, không có sự hiện hữu của lão thì Hồn tộc làm sao mà mạnh mẽ được như hiện tại.

- Hư Vô đại nhân, bây giờ tức giận cũng vô dụng! Liên quân kia tổn thất không nhiều, sức chiến đấu vẫn còn, trong khi chúng ta đã tiêu hao toàn bộ sinh cơ trong người, không thể thi triển đại trận lần nữa.

Lão già có bộ mặt u ám nhìn cảnh đó cũng chỉ có thể thở dài rồi mở miệng khuyên giải. Tuy Hồn Nguyên Thiên phạm phải sai lầm cực kỳ ngu xuẩn nhưng dù sao lão cũng là nguyên lão của Hồn tộc, nếu bây giờ giết lão thì

Hồn tộc tổn thất quá lớn.

Hư Vô Thôn Viêm xám mặt lại, liếc nhìn liên quân ở phía xa. Tuy trong Tử Vong Giới bọn họ chịu chút ít tổn thất nhưng thật ra không nghiêm trọng lắm, chiến lực vẫn hùng mạnh như trước.

- Toàn tộc rút lui! Hư Vô, động thủ..!

Khi những cường giả Hồn tộc còn đang bối rối không biết làm gì thì một âm thanh lạnh như băng vang lên bên tai khiến bọn họ giật nảy mình, đó chính là giọng của Hồn Thiên Đế.

- Hừ!

Nghe vậy, Hư Vô Thôn Viêm chỉ hừ lạnh, hung hãn trợn mắt nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Hồn Nguyên Thiên, nhưng vẫn không dám trái lời Hồn Thiên Đế. Lão hít sâu một hơi, thân thể điên cuồng bành trướng, Hắc Viêm vô tận cuộn cuộn tuôn ra, che phủ cả đất trời. Trong chớp mắt toàn bộ rừng rậm xanh um bên dưới hóa thành hư vô, thậm chí đến đá núi cũng tan thành bột phấn.

Thấy Hư Vô Thôn Viêm ra tay, liên quân kinh sợ vô cùng. Tiêu Viêm nghiêm trọng nhìn lên không, Tiểu Y trên vai hắn cũng giương nanh múa vuốt, Tịnh Liên Yêu Hỏa màu hồng lạng lẽ khuếch tán, tạo thành một màn lửa cực lớn bao trùm toàn bộ liên quân. Với lực lượng linh hồn của hắn hôm nay, đã rất dễ dàng phát huy uy lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa đến mức tận cùng.

***

- Grừ..!

Hư Vô Thôn Viêm lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm, trong cổ họng gầm gừ những âm thanh trầm thấp như dã thú. Rồi đột nhiên lão rống to, thân thể không lộ hàng mấy trăm trượng bất chợt nổ tung.

Ầm..!

Vụ nổ đột ngột xuất hiện đã khiến cho cả đất trời cũng phải rung lên kịch liệt. Khi thân thể Hư Vô Thôn Viêm nổ tung, Hắc Viêm đang bao phủ

khấp thiên địa chợt dừng một tốc độ vô cùng khủng khiếp tụ lại, chỉ trong vài hơi thở đã nhanh chóng tạo thành một cái động đen kịt bằng Hắc Viêm khổng lồ, xoáy tròn trên bầu trời.

Khi hắc động thành hình, đại đa số cường giả Hồn tộc giống như đồng thời nhận được mệnh lệnh, không nói hai lời, lập tức bay về phía nó.

- Bọn chúng muốn chạy!

Thấy vậy, đám người Lôi Doanh tức thì biến sắc, vô số cường giả nhanh chóng bay lên, không cần hiệu lệnh đã đồng loạt ra đòn, đầu khí phô thiên cái địa đánh tới hắc động.

- Hừ!

Đối mặt với đòn công kích mãnh liệt của đông đảo cường giả liên quân, Hư Vô Thôn Viêm ở trong hắc động chỉ hừ lạnh một tiếng, Hắc Viêm như núi lửa phun trào ùn ùn phun ra, nghênh đón toàn bộ những công kích nọ, lực hấp thụ trong tích tắc bạo phát, cắn nuốt hết thảy.

- Muốn chạy sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Tiêu Viêm cũng đã thấy rõ ý định của đối phương, hần cười lạnh rồi biến đổi thủ ấn, người khổng lồ ngàn trượng tiếp tục hiện ra. Với linh hồn Đế cảnh mà thi triển Hoàng Tuyền Thiên Nộ thì uy lực sẽ kinh khủng hơn rất nhiều so với Hủy Diệt Hỏa Liên. Đặc biệt, nó còn là công kích mang tính áp bách đối với những người có lực lượng linh hồn thua hần, mà thương tổn linh hồn thì đâu phải chỉ đơn đơn giản giản là khôi phục một cách dễ dàng như thế.

- Hừ!

Người khổng lồ vừa hiện liền đánh ra một đòn trùng kích linh hồn kinh thiên động địa với tốc độ rợn người. Lực công kích mạnh mẽ đó phá tan sức thôn phệ của Hắc Viêm rồi ào ào lao vào hắc động. Lập tức, có ít nhất gần trăm tên tộc nhân Hồn tộc thân thể nổ tung, hóa thành màn sương máu phiêu đảng bên ngoài hắc động.

Hắc động trúng đòn chính diện, rung chuyển kịch liệt, mơ hồ còn có tiếng rên rỉ truyền ra. Hiển nhiên Hư Vô Thôn Viêm cũng không thể chịu đựng

nổi loại công kích như vậy.

- Cùng đánh mau!

Nhìn thấy Hoàng Tuyên Thiên Nộ tuy có chút tác dụng nhưng vẫn không thể đánh tan được hắc động, Tiêu Viêm nhướng mày, trầm giọng quát.

Lúc bấy giờ, Cổ Nguyên đã bị kiềm chế nên liên quân cũng không kháng cự lại những mệnh lệnh của Tiêu Viêm. Ngay cả đám Lôi Doanh khi cảm nhận được lực lượng linh hồn đáng sợ của Tiêu Viêm cũng phải âm thầm gật đầu, từ sức chiến đấu mà nói, thì Tiêu Viêm hoàn toàn đã có thể cùng đánh đồng với bọn họ.

Bởi vậy khi nghe Tiêu Viêm kêu gọi thì lập tức có rất nhiều cường giả nhanh chóng bay lên, dùng đủ loại đấu kỹ đánh tới. Cả đại địa rung chuyển ầm ầm dưới thế công kinh khủng che lấp cả bầu trời đó, uy thế của vô số đợt công kích cũng đã làm cho Hư Vô Thôn Viêm phải cảm thấy rợn cả da đầu.

- Oong oong..!

Đôi mắt với trận thế kinh khủng như vậy, trong hắc động liên tục phát ra âm thanh dồn dập. Ngay sau đó, mấy luồng sáng màu đen bắn ra, tạo thành chùm tia sáng đen kịt to lớn vắt ngang trời đất, hung hãn lao về phía thế công của liên quân. Lập tức, một cơn chấn động năng lượng đáng sợ không thể hình dung điên cuồng khuếch tán ra xung quanh, núi non khắp nơi bị dư chấn của đợt va chạm khiến cho nứt nẻ rồi vỡ ra làm đôi. Mặt đất nứt toác, tạo thành một cái vực khổng lồ sâu vạn trượng, kéo dài từ dãy núi bên dưới đến ngút cả tầm mắt.

- Giữ chúng lại, không thể để chúng mang Cổ Ngọc chạy đi..!

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn bầu trời khói lửa toai bời, tròng mắt lấp lóe tinh quang, quát lớn.

- Cứu Trọng Lôi Kiếp Chương..!

- Diễm Viêm Phàn Thiên..!

- Hoàng Tuyên Thiên Nộ..!

Tại thời khắc đó, tất cả những cường giả chân chính của liên quân đều dốc hết các kỹ năng mạnh mẽ nhất để công kích khiến đất trời cũng phải biến sắc. Những kẻ đứng quan sát từ xa sợ đến run rẩy cả tâm thần, không ít người té bệt xuống mặt đất, công kích có uy thế như vừa rồi có lẽ là lần đầu tiên trong đời bọn họ được chứng kiến.

- Khốn kiếp..!

Trước thế công đáng sợ đó, từ trong hắc động truyền ra tiếng quát lớn đầy giận dữ của Hư Vô Thôn Viêm, chiến đấu kiểu như thế làm sao lão chịu cho thấu...

Xoẹt..!

Công kích đáng sợ của liên quân cơ hồ chớp mắt đã đến, tưởng chừng như sắp đánh lên hắc động thì đột ngột một người cao gầy với vẻ mặt âm độc xuất hiện. Lão dùng hai tay xé toang không gian trước mặt, một vết rách không gian khổng lồ dài mấy vạn trượng tức thời mở ra, nuốt sạch toàn bộ công kích cường hãn của đám người Tiêu Viêm.

- Hồn Thiên Đế..!

Khi thấy rõ người vừa đột ngột xuất thủ nọ, đám người Tiêu Viêm liền sầm mặt xuống.

Cùng lúc Hồn Thiên Đế hiện thân, không gian bên cạnh Tiêu Viêm cũng khê chấn động một hồi, sau đó Cổ Nguyên hiện ra. Tóc dài rối tung, uy thế khiến ngay cả Tiêu Viêm cũng phải kinh hãi lạnh lẽo khuếch tán, không gian xung quanh liên tục rạn vỡ rồi lại phục hồi...

- Giỏi cho một Tiêu Viêm..!

Khuôn mặt vốn lạnh nhạt như sương của Hồn Thiên Đế lúc này phủ đầy sát khí âm trầm. Lão thừa hiểu việc Tiêu Viêm cướp đi Tử Tịch Môn đã làm cho kế hoạch trọng thương liên quân của Hồn tộc triệt để sụp đổ.

Tiêu Viêm cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hồn Thiên Đế, trong ánh mắt không hề che dấu sát khí. Đối với người kia, hắn cũng phi thường có ham muốn diệt trừ.

- Cổ Nguyên, coi như lúc này các ngươi gặp may! Tuy nhiên ta đã gom đủ Cổ Ngọc rồi, đợi đến khi ta trở thành Đấu Đế, cũng chính là thời khắc ba tộc các ngươi và liên minh Thiên phủ trên đại lục Đấu Khí này triệt để diệt vong!

Hồn Thiên Đế nhìn Tiêu Viêm sau đó chợt quay sang Cổ Nguyên cười lạnh. Thân thể lão chậm rãi lùi lại, cuối cùng chìm vào trong hắc động. Hắc động lóe lên rồi nhanh chóng tan đi, Hắc Viêm tràn ngập đất trời cũng dần dần phai nhạt...

- Cổ Nguyên, hãy chờ xem... Lúc chúng ta gặp lại thì các ngươi chắc chắn sẽ phải run rẩy quỳ rạp xuống mà bái tể lão phu đó..! Ha ha..!

Hắc động biến mất nhưng tiếng cười âm lãnh chứa đầy cuồng vọng của Hồn Thiên Đế vẫn âm vang khắp đất trời, thật lâu không chịu tiêu tan...

***

Tiêu Viêm nhìn về chỗ hắc động vừa biến mất mà mặt lạnh như tiền, hai bàn tay không tìm được nắm chặt lại. Không nghĩ cả ba tộc cùng liên thủ với liên minh Thiên Phủ mà vẫn không thể lưu giữ Hồn tộc lại được. Thực lực của người kia thật sự quá mạnh mẽ rồi...

-----oOo-----

Chương 1605: Lập kế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng hận, vẫn để bọn chúng chạy thoát..!

Nhìn về nơi hắc động biến mất, đám người Lôi Doanh không chút cam lòng nghiến răng mà nói. Không nghĩ ba đại tộc liên thủ với liên minh Thiên Phủ rồi mà vẫn không thể giữ chân được Hồn tộc.

- Hồn tộc đến tận bây giờ mới cho thấy lực lượng của chúng, thật đã vượt xa những gì chúng ta biết trước đây.

Vẻ mặt Viêm Tẫn đầy nghiêm trọng, từ khía cạnh nào đó mà nói, Hồn tộc của ngày hôm nay đã không còn là loại quần tộc bình thường mà một thế lực có đủ khả năng chống lại, cho dù thế lực đó có là Cổ tộc đi chăng nữa. Mà sự thật quả là như thế, cảm giác bất an trong lòng lão càng ngày càng lớn, nếu ba tộc không nhanh dốc sức liên thủ chỉ sợ không chống thì chầy đã bị Hồn tộc tàn sát, kết cục sẽ chẳng hơn gì ba tộc Dược, Linh, Thạch ngày trước.

- Những năm gần đây, Hồn tộc che giấu cũng quá kín đáo rồi!

Cổ Nguyên tóc dài rối tung, khuôn mặt nghiêm trọng dị thường. Bọn họ vẫn nghĩ, dẫu Cổ tộc không có khả năng đánh bại Hồn tộc thì cũng sánh ngang với chúng, nhưng nay sự thật tàn khốc đã nói cho bọn lão biết, Cổ tộc thực sự không còn là đối thủ của Hồn tộc nữa rồi.

- Hồn Thiên Đế nói đúng, năm đó lúc Tiêu tộc bại vong, trên đại lục đã không còn thế lực nào có thể chống lại được bọn họ. Tiếc là sự thật này đến nay mới được phơi bày!

Cổ Nguyên thở dài, trong lòng cũng có phần hối hận. Nếu Tiêu tộc bây giờ vẫn tồn tại, thì cho Hồn tộc thêm mấy lá gan nữa bọn họ cũng không dám khuấy động nên trận đại chiến này.

Nghe lão nói mấy lời đó, đám người Lôi Danh chỉ có thể cười gượng, bây giờ mà nói tới chuyện ngày xưa, không khỏi quá muộn rồi...

- Vậy bây giờ làm sao?

Tiêu Viêm trầm lặng mở miệng hỏi.

Nghe hắn nói, mọi người đều hướng mắt nhìn về phía Cổ Nguyên, lão thấy vậy mới trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

- Hôm nay ngọc Đà Xá Cổ Đế đều đang nằm trong tay Hồn tộc, tiếp theo hắn sẽ là thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn của bọn chúng, sau đó chỉ sợ chính là lúc chúng tập hợp Cổ Ngọc để dò xét động phủ Đà Xá Cổ Đế. Hiện tại, chỉ có một cách duy nhất mà phía ta đủ khả năng làm, đó chính là âm thầm giám sát nhất cử nhất động của Hồn tộc, một khi những cường giả của bọn chúng rục rịch, chúng ta sẽ bí mật bám theo mà đến chỗ động phủ Đà Xá Cổ Đế.

- Nói thì nói vậy, chứ đám Hồn tộc kia vốn lẩn như lươn chạch, chỉ sợ sẽ dễ dàng thoát khỏi sự đeo bám của chúng ta, đợi đến lúc phát hiện được, e rằng chúng đã tiến vào động phủ Cổ Đế rồi.

Lôi Doanh cau mày, sự tình kiểu này chính là sở trường của Hồn tộc. Không phải khi tiêu diệt ba tộc Linh, Thạch, Dược, bọn họ còn chưa phát giác được chút phong thanh gì thì Hồn tộc đã lặng lẽ không một tiếng động đồ sát sạch sẽ toàn bộ ba tộc đó rồi sao.

- Lần này, lão phu sẽ tự mình giám sát...

Cổ Nguyên trầm giọng, bởi lão hiểu rõ tình hình lúc này rất trọng yếu, nếu để Hồn Tộc thuận lợi mở động phủ ra, nhận được cách giải mê đề để tiến vào Đâu Đế thì coi như bọn họ hết đường xoay trở. Trong mắt những cường giả chân chính như Đâu Đế, cái gọi là liên quân cũng không khác gì loài phù du vọng tưởng lung lay đại thụ.

Nghe thế mọi người đều khẽ gật đầu. Hiện tại trên đại lục Đâu Khí, hai người có thực lực mạnh nhất không ai khác chính là Hồn Thiên Đế và Cổ Nguyên. Để lão tự mình giám sát thì dù Hồn Thiên Đế và Hư Vô Thôn Viêm có năng lực lớn hơn nữa cũng không thể vô tâm vô tích mà biến mất ngay dưới mũi được.

- Đến lúc đó tại động phủ Đà Xá Cổ Đế chắc chắn sẽ xảy ra trận chiến cuối cùng. Dù có khiến cả hai bên cùng chết với nhau thì tuyệt đối cũng không để cho Hồn Tộc đắc thủ!

Cổ Nguyên nghiêm nghị nói!

Mọi người trang trọng nhìn lão gật đầu, ai nấy đều hiểu, nếu trận đại chiến tại động phủ lại tiếp tục thất bại thì kết cục của ba tộc bọn họ sẽ không khác gì Linh tộc. Vì bảo tồn nòi giống chủng tộc, có trả cái giá lớn cỡ nào cũng phải liều chết mà đánh một trận.

Thắng thì tồn tại, bại tất vong.

- Trong thời gian này đại quân nên ở lại liên minh Thiên Phủ, cẩn thận điều tra giám sát hành động của Hồn Tộc. Đồng thời ta cảm thấy, chúng ta nên thừa dịp này nhổ sạch nanh vuốt của Hồn tộc, Hồn Điện tại Trung

Châu.

Thấy mọi người đã có quyết sách, Tiêu Viêm mới mở miệng nói.

- Hồn Điện sao? Đúng là nên thanh trừ đám mầm độc này rồi!

Nghe vậy, đám người Lôi Doanh trầm ngâm một hồi, hung mang trong mắt lập lờ. Bọn họ đã dần hiểu được hành động đi khắp nơi thu thập linh hồn của Hồn Điện trong mấy năm gần đây, xem ra liên quan không nhỏ với việc đám cường giả vốn nên sớm chết đi của thế hệ trước như Hồn Nguyên Thiên lại một lần nữa sống lại.

- Đã như vậy, liên quân sẽ ở lại liên minh Thiên Phủ, đây là Trung Châu, vừa vặn có thể giám sát nhất cử nhất động của Hồn Tộc.

Cổ Nguyên cũng không phản đối, để quản chế Hồn tộc thì đóng quân tại Trung Châu đúng là có lợi hơn rất nhiều.

Tiêu Viêm gật đầu cười sau đó nhìn về phía Dược Lão:

- Sư phụ, sự tình đại quân chắc phải giao cho người xử lý rồi.

- Ha ha, con cứ yên tâm! Liên minh chúng ta cái gì khác thì không có chứ chỗ ở thì rất nhiều. Thu xếp cho chừng này người ngựa thì chẳng vấn đề gì...

Dược Lão vuốt râu cười:

- Tuy nhiên, trước khi đại quân lên đường thì chức minh chủ của liên minh đã chuyển sang con rồi. Hiện tại con tới nói mới phù hợp hơn ta nhiều đó!

Tiêu Viêm khẽ giật mình nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Dược Lão thì đành bất đắc dĩ gật đầu. Thực lực liên minh càng ngày càng mạnh, đích thật cần có một minh chủ thực lực siêu việt tọa trấn. Tuy Dược Lão có danh vọng rất lớn nhưng thực lực lại hơi kém một chút, đổi hẳn thành minh chủ cũng chính là nghĩ đến việc làm cho liên minh ổn định thêm một ít.

Sau khi nói vài câu với đám người Dược Lão, Tiêu Viêm chợt quay đầu nhìn Thái Lâm và Huân Nhi nói khẽ:

- Hai nàng đi theo ta!

Vừa nói xong, Tiêu Viêm liền bay tới một ngọn núi ở phía xa. Thái Lâm và Huân Nhi thấy thế, như hiểu ra điều gì đó, gò má lập tức ửng hồng, tay ngọc khẽ nắm lại. Đôi mắt với thiên quân vạn mã trong lòng bọn nàng không chút sợ hãi, nhưng bây giờ lại chợt có cảm giác khẩn trương. Hai người liếc nhìn nhau như muốn động viên đối phương rồi bậm môi đi theo Tiêu Viêm.

***

Tiêu Viêm hạ xuống một ngọn núi, khi thấy hẳn đến, những cường giả trong liên minh ở đó lập tức đứng dậy khom người chào, trên mặt họ tràn ngập vẻ kính sợ.

- Minh chủ!

- ĐỪNG khách khí!

Tiêu Viêm khoát tay, sau đó bước nhanh về phía Tiêu Chiến đang được mọi người bảo vệ, cung kính thi lễ rồi nói khẽ:

- Phụ thân, người không sao chứ?

Tiêu Chiến bây giờ nhìn rất ốm yếu, nhưng hai vai vẫn vững vàng như có thể gánh vác cả thiên địa tựa lúc thanh niên, đôi mắt lại một lần nữa nhòa lệ, trong lòng tràn đầy tự hào cùng hạnh phúc. Lúc này dù đứng rất xa nhưng lão vẫn thấy rõ trận chiến kinh thiên động địa kia. Trong trận chiến đó, Tiêu Viêm đã thể hiện ra một lực lượng kinh khủng khiến cho lão kích động và sung sướng vô cùng. Ở Hồn tộc bấy nhiêu năm, lão tất nhiên biết rõ chúng đáng sợ đến thế nào, nhưng mà, đám địch nhân tưởng chừng hết sức hung tàn kia, tựa hồ đã ăn không ít thiệt thòi từ đứa con trai của lão!

- Viêm nhi trưởng thành rồi!

Tiêu Chiến vỗ vỗ bàn tay to lớn thô ráp của mình lên vai Tiêu Viêm. Nhớ năm xưa bao nhiêu kẻ đều cho rằng, đứa nhỏ từng là thiên tài của Tiêu gia sẽ suy sụp, nhưng lão vẫn cố chấp giữ lấy một niềm tin, rằng con trai lão sẽ có ngày bay lượn trên chín tầng trời. Quả thực mấy chục năm sau, thiếu

niên vốn là phé vật của thành Ô Thản đã đứng trên đỉnh của đại lục mà nhìn xuống chúng sinh.

Tiêu Viêm ngắm khuôn mặt già nua của cha mà trong lòng không kiềm được thương xót. Tuy vậy hắn vẫn cố gắng tỏ ra vui vẻ rồi hơi lách mình sang một bên, sau lưng hắn chính là hai bóng hình xinh đẹp đến nỗi vạn vật thiên địa cũng phải thất sắc hiện ra.

- Tiêu bá phụ, người còn nhớ Huân Nhi không?

Huân Nhi đỏ mặt, dịu dàng cúi chào Tiêu Chiến.

- Huân Nhi?

Tiêu Chiến giật mình nhìn cô gái xinh đẹp như tiên giáng trần trước mặt, cuối cùng cũng nhớ ra thiếu nữ tuy rất nổi bật nhưng cũng vô cùng thân bí ở Tiêu gia năm xưa, tức khắc vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Đây chính là người đã khiến lão vô cùng vừa lòng đẹp ý, muốn nhận làm con dâu nhất, chỉ có điều với thân phận của nàng thì lão cũng biết đó là điều si tâm vọng tưởng. Do đó, không ít lần lão nghiêm khắc nhắc dạy Tiêu Viêm, để ngăn cản hắn khỏi dần thân quá nhiều vào chuyện tình cảm với Huân Nhi.

- Hi hi, thưa cha, hiện tại Huân Nhi đã là người của nhà họ Tiêu chúng ta rồi!

Tiêu Viêm ghé sát tai Tiêu Chiến nói nhỏ.

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên ngươi không làm người cha này thất vọng!

Tiêu Chiến nghe vậy, trên khuôn mặt già nua liền hiện lên vẻ kinh ngạc và vui mừng, lão hớn hờ vỗ mạnh vào lưng Tiêu Viêm.

Nghe hai người nói chuyện, đôi má Huân Nhi lập tức đỏ bừng, dáng vẻ càng xinh đẹp động lòng người.

- Còn vị này?

Tiêu Chiến vui vẻ một hồi rồi chợt nhìn Thái Lâm đang đứng bên cạnh, người con gái này cũng vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt vốn lạnh lùng như băng không hiểu tự lúc nào lại trở nên rất dịu dàng e ấp, khiến Tiêu Viêm

cũng phải ngạc nhiên không ít.

- À... ừ..., đây cũng là con dâu của cha, nàng là Thái Lâm...

Tiêu Viêm bồi rồi ho khan rồi thấp giọng nói.

- Ô..!

- Tiêu Chiến trợn mắt, vụng trộm giơ ngón cái về phía Tiêu Viêm. Hai cô gái này đều là những nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, con trai lão có thể hàng phục được hai nàng một lúc thì bỗng sự quả thật không chút tầm thường.

- Phụ thân, có lẽ người đã từng nghe nói về Thái Lâm rồi đó, nàng còn có một cái tên khác là Nữ vương Medusa.

Tiêu Viêm cười cười.

- Medusa???

Danh tự này như sét đánh bên tai, Tiêu Chiến khẽ run lên theo bản năng. Mặc dù hôm nay lão đã thấy không ít cường giả, nhưng đối với hung danh cũng như sự xinh đẹp từng vang dội cả đế quốc Gia Mã khi xưa thì trong lòng vẫn còn ẩn ước một tia sợ hãi. Dù gì thì lúc đó ở đế quốc Gia Mã, cái tên này đâu phải ai cũng dám nhắc đến! Thật không ngờ người chấn nhiếp Gia Mã và mấy quốc gia lân cận đó lại biến thành con dâu của lão.

- Tiêu bá phụ, đều là chuyện trước kia, người cứ gọi con là Thái Lâm thì được rồi.

Thái Lâm tự nhiên cười nói, rồi lạnh như băng liếc xéo về phía Tiêu Viêm như muốn ngằm cảnh cáo hắn, ít đem mấy chuyện xa xưa ra mà tọc mạch.

Nhìn ánh mắt đe dọa của Thái Lâm, Tiêu Viêm không sao nhịn được phải phì cười rồi lại quay sang Tiêu Chiến:

- Phụ thân, chúng ta về liên minh Thiên Phủ đi, cháu gái của người ở đó đợi người lâu rồi. Đợi con mời đại ca nhị ca đến, cả nhà chúng ta lại một lần nữa quây quần bên nhau...

- Cháu gái..?

Tiêu Chiến há to miệng, lần này thì lão quá sức xúc động rồi! Tác phong làm việc của tiểu tử này đúng là quá nhanh mà.

-----oOo-----

Chương 1606: Yên tĩnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi nghe tin liên minh đại quân rút về tổng bộ của Thiên Phủ Liên Minh thì toàn cõi Trung Châu đều phải rung chuyển bởi tin tức này. Tam đại viễn cổ chủng tộc, cùng với bá chủ toàn cõi Trung Châu - Thiên Phủ Liên Minh, lấy thực lực của nhóm liên quân ấy thì sức mạnh đúng là không cách nào đo đếm được. Dưới gót sắt của bọn họ, mọi lực lượng đối kháng đều chần chẫn sẽ hôi phi yên diệt mà thôi.

Khi ngọn lửa hoảng sợ trong lòng mọi người còn chưa được yên thì tin tức liên quân có một trận quyết chiến với Hồn Tộc đã được truyền ra. Dù sao sự kiện Liên quân đại chiến với Hồn Tộc ở Táng Thiên Sơn Mạch thật sự là quá kinh thiên động địa. Một trận đại chiến mang tầm vóc nhường ấy dù muốn không có người chú ý thì quả thật rất khó khăn. Bởi vậy, sau khi tròng đại chiến của hai bên đã hạ màn thì tin tức về nó cũng theo hành trình quay về của Liên quân mà truyền bá khắp mọi ngõ ngách Trung Châu.

Khi biết được mục tiêu tiến đánh của Liên quân là Hồn Tộc thì một số thế lực không có giao hảo với Thiên Phủ Liên Minh thậm chí phả nhẹ nhõm. Bất quá sau đó thì với khứu giác nhạy cảm của bọn họ đã cảm thấy được sẽ có một cơn lốc chiến tranh kinh khủng nhất trong vòng nghìn năm trở lại đây sẽ rất nhanh bùng phát, cuốn lấy mọi thế lực ở Trung Châu này vào trung tâm của nó. Trình độ khốc liệt so với bất cứ một cuộc đại chiến nào phát sinh trước đó chỉ sợ phải mãnh liệt hơn gấp nhiều lần.

Trước khi cơn cuồng phong này nổi lên, không ít thế lực đều cảm thấy vô cùng bất an. Trận giao thủ kinh khủng như thế chắc chắn sẽ gây nên một sự phá hoại vô cùng to lớn trên toàn cõi Trung Châu. Đối với những thế lực này mà nói, hiển nhiên đó là một nguy cơ không hề nhỏ. Trận đánh

kinh thiên này bọn họ chỉ cần dính lây một chút thôi thì chỉ sợ phải nhận lấy hậu quả gia phá thân vong rồi.

Bởi vậy, nương theo đám người Liên quân rút về trú đóng ở Thiên Phủ Liên Minh thì những thế lực lân cận đó cơ hồ đều phải rút lui về sau, sợ đến lúc khai chiến vạn nhất bọn họ bị vạ lây thì đúng là thê thảm.

Vào lúc Trung Châu đang dấy lên tròng chấn động mạnh như thế, nhưng đám người Tiêu Viêm vẫn không hề để tâm chút nào. Hồn Tộc mặc dù gây đủ chuyện ác ở Trung Châu nhưng bọn họ cũng không vì thế mà triển khai đại chiến toàn diện với bọn chúng. Bởi vậy, khi đại chiến diễn ra bọn họ vẫn duy trì thế trung lập của mình. Vì thế Tiêu Viêm vẫn chưa muốn khai chiến với bọn chúng vào lúc này.

Đại quân sau khi trở lại Tinh Giới, có vô số việc cần phải làm sau đó. Bất quá may là có đám người Dược lão trợ phụ trách nên Tiêu Viêm cũng không cần phải đau đầu vì việc ấy, dù sao đối với công việc quản lý, hắc quả thật không quá am hiểu.

Trở lại Tinh Giới rồi Tiêu Viêm cũng thảnh thơi dài một hơi. Đại chiến kịch liệt như thế, mặc dù là hắc, sau khi nghỉ ngơi xong cũng cảm thấy thoáng uể oải. Cho nên trong lúc đám người Dược lão đang bận rộn dàn xếp quân vụ thì hắc mang theo Tiêu Chiến cùng hai nàng Huân Nhi về ngọn núi của mình.

Những người trên núi khi sau khi nghe được tin Tiêu Viêm trở về thì khi hắc xuất hiện trước mặt của bọn họ, lập tức đám người liền nhào vào hắc, mừng rỡ không thôi.

“Tiêu Tiêu đến đây... Đến đây với gia gia đi nào!”

Tiêu Tiêu bây giờ đã xinh xắn vô cùng, hơn nữa cô nhóc được di truyền từ mẫu thân, mới nhỏ tuổi như thế đã là một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, có thể tưởng tượng sau này nàng lớn lên chắc chắn sẽ giống hệt mẫu thân nàng là một trang họa quốc ương dân rồi.

Khi nghe Tiêu Chiến gọi, đôi mắt to tròn của Tiêu Tiêu nhẹ chớp chớp, nhìn Tiêu Chiến đang đứng bên cạnh Tiêu Viêm. Mặc dù nàng đối vị gia gia này có đôi chút xa lạ nhưng nàng vẫn ngọt ngào gọi một tiếng: “Gia gia..”

“Ha ha....cháu ngoan quá!”

Khi Tiêu Tiêu vừa xuất hiện, ánh mắt của Tiêu Chiến bỗng nhiên dừng hẳn ở cô nhóc. Khuôn mặt già nua của ông bởi vì kích động cùng hưng phấn mà đỏ bừng. Khi nghe được tiếng thưa nhu thuận của Tiêu Tiêu, những nếp nhăn trên mặt ông bỗng nhiên giãn ra rất nhiều, đôi mắt cũng sáng lên, cười vui sướng đáp lời cô.

Nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Chiến tràn ngập vẻ kích động, Tiêu Viêm chỉ có thể cười bất đắc dĩ. Người già quả thật rất thích tiểu hài tử, trong mắt của bọn họ thì huyết mạch của gia tộc được phát triển là chuyện trọng yếu nhất.

“Đến đây nào, cho gia gia ôm một cái!”

Tiêu Chiến cười ha ha, đoạt ngay lấy Tiêu Tiêu đang trong tay của Tiêu Viêm, ôm cô nhóc vào lòng. Khuôn mặt râu ria xồm xoàm của hắn chạm vào khuôn mặt nhỏ của Tiêu Tiêu khiến cô bé không khỏi khó chịu, thốt lên: “Râu...đau...”

“Ha ha...”

Thấy vậy Tiêu Chiến không nhịn được mà cười lên ha hả, ông cười đến chảy cả nước mắt. Mấy chục năm rơi vào tay Hồn Tộc, ông cơ hồ đã tuyệt vọng. Sau khi kiến thức được lực lượng của Hồn Tộc thì ông càng khó tưởng tượng rằng mình có thể chạy trốn từ trong tay của bọn chúng. Có đôi khi, ông không hề hi vọng Tiêu Viêm đi cứu mình, bởi như thế quá nguy hiểm.

Song khi mộng đẹp đã thành, Tiêu Chiến biết rằng tuy mình tin tưởng vô cùng vào Tiêu Viêm nhưng ông quả thật đã đánh giá thấp năng lực của con trai mình rồi.

Niềm thiên luân chi nhạc* như vậy đối với người từng lâm vào cảnh tuyệt vọng như hắn quả thật là một cuộc sống thần tiên.

(*Thiên luân chi nhạc: cuộc sống hạnh phúc, đầm ấm.)

Nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Chiến như thế, bàn tay Tiêu Viêm liền nắm

chặt lại, Thái Lâm và Huân Nhi đứng bên cạnh cũng không cầm được mà rơm rớm nước mắt.

“Phụ thân đi vào nghỉ ngơi trước đi, trong lúc đang còn rảnh rỗi này vừa lúc con có thể giúp cha điều dưỡng thân thể một chút!”

Tiêu Viêm mỉm cười đáp, sau đó quay sang Thái Lâm:

“Nàng phái người quay về Gia Mã đế quốc đem Nhị ca của ta đón về đây nhé, bảo là phụ thân đang chờ!”

Thái Lâm nhẹ gật đầu đáp ứng, rồi liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Thái Lâm đi khuất, Tiêu Viêm nhẹ thở dài một hơi, trong lòng thầm nói:

“Đại ca, nhị ca... Lời hứa hẹn của đệ với các huynh năm xưa cuối cùng cũng đã thực hiện được rồi!”

Cuộc sống sau trận đại chiến đúng là vô cùng yên ả. Liên quân trú đóng ở tổng bộ Thiên Phủ Liên Minh cũng không có nhiều cuộc xuất chinh bất ngờ, bất quá sĩ khí của liên quân không vì thế mà giảm sút đi mà ngược lại càng lúc càng sôi sục hơn, vào lúc này bất cứ cá nhân nào cũng biết đây chính là thời khắc quyết chiến sống mái giữa hai siêu cấp thế lực.

Trận kinh thiên đại chiến ở Táng Thiên Sơn Mạch song phương đều có sự tổn thất, nên trong khoảng thời gian này cả hai đều án binh bất động. Hai phe đều tranh thủ thời gian ngắn ngủi này nhanh chóng hồi phục lực lượng, sức lực chuẩn bị xuất ra một kích chí mạng.

Trong lúc đại quân đang dưỡng sức, người lãnh đạo trận chiến – Cổ Nguyên liền tranh thủ thời gian tìm quân ở Tinh Giới tìm một chỗ bề quan. Mọi người đều biết, hẳn muốn đích thân giám sát Hôn tộc, chỉ cần một điểm động tĩnh nhỏ ở Hôn Giới truyền ra thôi đều sẽ được phát hiện ngay. Bất quá, trong khoảng thời gian này cũng không có động tĩnh gì xuất hiện, phảng phất sau khi Hôn Tộc có được Cổ Ngọc đều lui cả vào bóng tối.

Tình thế cứ liên tục giằng co, thời gian vài ngày liền trôi đi trong nháy mắt. Liên quân sau khi có cuộc nghỉ ngơi sơ bộ rồi cuộc cũng bắt đầu triển

khai hành động, lúc này đây, mục tiêu của bọn họ không ai khác - Hồn Điện.

Từ trong Tinh Giới, cường giả như một cơn thủy triều chia làm từng đội bay ra rợp trời. Lấy trung tâm là Thiên Phủ Liên Minh, hướng về các phân điện của Hồn Điện mà phóng đi. Những phân điện của Hồn Điện đã bại lộ từ sớm, bất quá khi đội ngũ liên quân tiến vào thì lại phát hiện nó chỉ là những đại điện rỗng tuếch, chỉ có vài tên tép riu thủ hộ bên trong. Với sức của mấy tên này cơ bản là không thể tạo nên bất cứ một sự chống đỡ mang tính uy hiếp nào.

Dưới sự tấn công trải thảm một cách toàn diện của Liên quân, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi tất cả các phân điện của Hồn Điện đều trở thành những đồng đồ nát, thậm chí đến cả hai đại điện Thiên và Địa của bọn chúng đều phải chôn vùi dưới gót sắt của Liên quân. Đến lúc này đây, thế lực chấn nhiếp cả Trung Châu một thời đã bị xóa tên trên đại lục một cách hết sức đơn giản.

Việc Hồn Điện bị hủy diệt dễ dàng như thế, ngoại nhân chỉ có thể nhìn bằng con mắt kinh sợ. Một thế lực có thể nói là bá chủ Trung Châu khi ở dưới gót chân của Liên quân thì ra là yếu ớt đến vậy.

Mặc dù người bên ngoài có kinh sợ đến đâu, đám người Tiêu Viêm lại có chút lo lắng. Tình huống nảy sinh như thế hiển nhiên là Hồn Điện đã sớm có chuẩn bị nên đã rút quân sạch sẽ. Hơn nữa điều quan trọng nhất là tất cả các bản nguyên linh hồn mà các phân điện này cất chứa đã bị Hồn Tộc chuyển đi toàn bộ.

Hồn tộc tộc ra tay cũng thật dứt khoát. Bọn chúng biết khi đối đầu với Liên quân thì chuyện bảo vệ cơ sở Hồn Điện là không thể nào. Đã như vậy bọn chúng cũng liền thuận nước đẩy thuyền. Tác dụng của Hồn Điện cũng đã hoàn thành, bị phá hủy cũng không hề sao cả. Đợi đến khi đại sự của bọn họ thành công thì xây lại vài cái Hồn Điện cũng là việc nhanh chóng mà thôi. Đến lúc đó, cả đại lục đều phải cúi đầu khuất phục trước bọn họ.

Khi Hồn Điện bị tiêu diệt, đoàn Liên quân cũng chỉ có thể thu hồi, sau đó liền thiết lập vô số cơ sở ngầm ở bên ngoài Hồn Giới để đề phòng bất cứ biến cố nào.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Đỉnh cùng Tiêu Lệ thông qua việc thành

lập không gian thông đạo trực tiếp từ Tây Bắc Đại Lục tiến vào Tinh Giới. Phụ tử gặp mặt tự nhiên là không thể thiếu màn khóc lóc khi gặp nhau. Người chứng kiến chung quanh đều phải một phen cảm động, có ai ngờ một gia đình đang vui vầy tự nhiên vì Hồn Tộc xuất hiện mà phải tan tác.

Sau khi gặp lại hai vị huynh trưởng, Tiêu Viêm cũng được một khoảng thời gian hưởng thụ cảnh gia đình đoàn viên. Trong khoảng thời gian ấy, hắn cũng hỏi thăm một ít chuyện tình của thể lực mà mình đã kiến tạo năm xưa - Viêm Minh. Hôm nay nó đã là long đầu ở khu vực Tây Bắc, bất quá Tiêu Viêm cũng không có ý mượn thể lực của Viêm Minh. Tuy nói Viêm Minh có thể làm long đầu ở phía Tây Bắc nhưng nếu đặt ở Trung Châu thì kỳ thật nó cũng lắm bằng một thể lực trung lưu ở đây mà thôi, có gia nhập vào Liên quân cũng không có tác dụng lớn lắm.

Sau khi hưởng thụ không khí gia đình đoàn viên một thời gian ngắn, Tiêu Viêm cũng bắt đầu thu hồi lại tâm tình. Chuyện Đà Xá Cổ Đế Ngọc rơi vào tay Hồn Tộc vẫn luôn là một cái gai trong tim của hắn. Trải qua trận quyết chiến lần trước hắn cũng đã rõ ràng rồi. Mặc dù hôm nay linh hồn lực mình đã bước vào Đế cảnh nhưng nếu so sánh với Hư Vô Thôn Viêm đã đạt tới Cửu tinh Đấu Thánh vẫn là kém hơn không ít. Cho nên trước khi Hồn Tộc tìm được động phủ Đà Xá Cổ Đế thì hắn cũng phải tìm cách tăng lên thực lực một chút. Có như vậy, lúc đối mặt với Hư Vô Thôn Viêm thì còn có nhiều thêm một vài con át chủ bài.

Bất quá khi đã đạt đến trình độ này, muốn trong một thời gian ngắn khiến cho thực lực tăng lên hiển nhiên là một chuyện hết sức khó khăn. Bởi vậy sau một hồi suy tư, rốt cuộc hắn cũng đánh chủ ý lên Cửu Huyền Kim Lôi đang bị phong ấn trong cơ thể của Tiểu Y.

Linh hồn lực Đế cảnh chính là vốn liếng để hắn dựa vào đó đem lực lượng khủng bố kia luyện hóa vào tay.

-----oOo-----

Chương 1607: Lôi Kiếp Đan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở sâu trong Thiên Mộ, Tiêu Viêm đứng đơn độc trên mộ bia ở bình

nguyên, đầu tiên hắn cung kính thi lễ với mộ bia rồi mới ngẩng đầu nhìn bình nguyên xung quanh. Hắn thấy không ít năng lượng thể tồn tại, tuy nhiên chúng không dám bước vào phạm vi ngàn trượng xung quanh hắn, hơn nữa chúng nhìn hắn với ánh mắt kính sợ.

Không nói hắn trở thành Thiên Mộ chương không giả, chỉ cần linh hồn để cảnh cũng đủ để cho đám năng lượng thể này sợ đến vỡ mật.

Những năng lượng thể này cũng có thể coi là công dân của Thiên Mộ, đại đa số họ khi còn sống đều tương đối mạnh mẽ nhưng khi chết đi chỉ có một nơi thần kỳ như Thiên Mộ mới có thể giúp họ tồn tại dưới dạng năng lượng thể mà thôi.

Mà Tiêu Viêm cũng từng dò xét qua bọn họ, trong đó thực lực đạt tới Đấu Thánh cũng có hơn mười người, nhưng mà lại không có người nào có thể so sánh được với Tiêu Huyền cả. Đối với sự so sánh này hắn bỗng dưng cảm thấy ngu ngốc quá, nếu những người ở đây có thể so sánh được với Tiêu Huyền thì sẽ không bị Thiên Mộ chi hồn ở chỗ này tùy tiện chơi đùa rồi.

Nhóm này cũng là lực lượng không nhỏ nhưng lại không thể rời khỏi Thiên Mộ nên thật sự không giúp ích cho hắn được nhiều.

“Bất quá nếu gặp phải địch nhân có thể đem lừa gạt hắn vào đây...” Tiêu Viêm vân vê cằm, cười nhẹ một tiếng rồi trở lại trước bia mộ ngồi xếp bằng xuống, đôi mắt khẽ nhếch lên thản nhiên nói: “Huyết đao, giúp ta hộ pháp, đừng cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy ta.”

Mặc dù năng lượng thể trong Thiên Mộ đông đảo nhưng Tiêu Viêm không thể tin nhiệm hoàn toàn, cũng chỉ có Huyết Đao thánh giả thì hắn mới tin tưởng giao cho việc quản lý trật tự Thiên Mộ.

“Dạ!”

Một thân ảnh huyết y nghe vậy liền cung kính đáp, nhìn kỹ mới thấy đó đúng là Huyết Đao thánh giả kia.

Bây giờ Huyết Đao ở trong Thiên Mộ có địa vị không thấp bởi vì phần lớn năng lượng thể đều biết hắn với chủ nhân mới của Thiên Mộ hình như có quan hệ không tồi, cho nên tuy hắn có thực lực không phải là cao nhất

nhưng bọn họ đều đối đãi với hắn rất khách khí.

Đối với biến hóa này thì Huyết Dao thánh giả cũng vui vẻ hưởng thụ. Nhưng mà hắn biết thật ra hắn chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi, cho nên hắn rất cung kính đối với Tiêu Viêm, mong rằng hắn nhận mình thành thuộc hạ.

Sau khi dặn dò một phen, Tiêu Viêm xuất một đạo thủ ấn, Tiểu Y thoáng hiện ra ở trên vai, không đợi Tiêu Viêm nói thì đã chu cái miệng nhỏ, một đạo kim quang từ trong miệng bay ra.

“Àm... âm!”

Khi đạo kim quang bắn ra, bầu trời dậy lên những tiếng nổ âm âm. Kim quang càng bay ra càng lớn, chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt đã bành trướng thành một Lôi Long kim sắc dài chừng mấy ngàn trượng, bên ngoài chớp lóe lói quang, thanh âm âm âm đó chính là tiếng giã nổ không khí trên bầu khí tia chớp đánh qua.

Nhìn khoảng không tràn ngập uy áp đáng sợ của kim sắc Lôi Long, không ít năng lượng thể sơ hãi chột chạy nhanh khỏi chỗ đó, nếu bị lôi quang đánh trúng chỉ sợ họ sẽ tan thành mây khói.

“Hống!”

Lôi Long rít gào, trong ánh mắt hắn không có chút tình cảm nào, dù sao bây giờ nó chỉ là một loại năng lượng thuần túy cho nên không có chút trí tuệ nào.

Tiêu Viêm nhìn bầu trời đang bị Lôi Long tàn phá bừa bãi nhưng thật ra hắn lại mỉm cười, hắn cảm nhận được loại năng lượng này cực kỳ cuồng bạo và cường đại. Bây giờ hắn chỉ có thể ngẫu nhiên mượn được một chút năng lượng của nó, còn chuyện luyện hóa thì vẫn chưa làm được.

Nhưng cũng may là linh hồn cấp Đế Cảnh nên năng lượng bản nguyên Cửu Huyền Kim Lôi cũng không còn phải kiêng kị nhiều nữa, chuyện bây giờ chính là nhanh chóng tăng sức mạnh càng nhanh càng tốt.

Hiện tại, chỉ có gia tăng lực lượng mới là điều mà hắn muốn nhất.

“Bản thân ta muốn nhìn coi người có thể bạo ngược như thế bao lâu.”

Tiêu Viêm lại biến hóa dấu tay, linh hồn lực lượng như Đại Hải ở mi tâm giống như gió lốc lao ra, hóa thành cự ảnh còn lớn hơn Lôi Long mấy lần, đứng sừng sững trong thiên địa.

Bộ dáng của cự ảnh giống Tiêu Viêm như đúc, chỉ là bên ngoài thân thể khếch tán ra uy áp cuồn cuộn, Lôi Long nhìn đạo thân ảnh đó lại có thêm một cảm giác, đó chính là run rẩy, run rẩy từ sâu tận linh hồn tuôn ra.

Loại cảm giác này giống như gặp linh hồn đế vương, chỉ có thể phủ phục bái lạy mới tránh cho bị uy áp đả thương.

“Hông!”

Khi cự ảnh xuất hiện thì Lôi Long không trí tuệ kia hình như cũng cảm nhận được uy áp cho nên tiếng gầm cũng nhỏ hơn trước, thậm chí lôi quang bên ngoài thân thể cũng ảm đạm đi không ít.

Cự ảnh ở trên cao nhìn xuống Lôi Long, hai bàn tay như núi cao từ trong mây lao ra chụp tới Lôi Long.

“Rầm rầm rầm!”

Nhìn thấy cự chưởng chụp tới, long lân cả người Lôi Long dựng thẳng lên, chỉ thấy nó há miệng ra, từng đạo kim quang lôi cầu khổng lồ mấy trăm triệu bay ra đánh lên cự chưởng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Kim sắc lôi hình nhanh chóng uốn lượn tạo thành một lôi vân, nhưng lôi vân vừa mới hình thành trong nháy mắt đã bị xé mở, hai bàn tay mang theo uy áp đáng sợ đã trực tiếp bắt được thân thể của Lôi Long.

“Xuy xuy!”

Lôi Long giãy dụa điên cuồng, từng đạo kim sắc lôi quang không ngừng đánh lên cự chưởng nhưng mà không gây được hiệu quả gì.

“Hừ, phá cho ta!”

Cự ảnh nhìn Lôi Long đang giãy dụa liền quát lên một tiếng chói tai, lực

lượng trong tay chọt tăng vọt, bóp vỡ kim sắc Lôi Long.

Lôi Long vỡ tan tạc thành một mảng lớn kim dịch sền sệt phiêu phù ở trên bầu trời, bên trong kim dịch tràn ngập năng lượng ba động khủng bố.

“Hô!”

Khi kim dịch hình thành, Tiểu Y đột nhiên từ trên vai Tiêu Viêm nhảy xuống rồi hóa thành một hỏa đỉnh ngàn trượng. Nắp đỉnh mở ra, tỏa hấp lực mạnh mẽ hút lấy kim dịch vào trong đỉnh.

Khi kim dịch đã vào hết thì ngọn lửa màu hồng phấn nhanh chóng được đốt lên.

Mà cùng lúc đó Tiêu Viêm cũng động, vô số được liệu từ nạp giới bay vút ra trôi nổi trên bầu trời.

Lúc này đây, khi luyện hóa Cửu Huyền Kim Lôi, Tiêu Viêm cũng không phải chỉ dùng biện pháp căn cốt thông thường, với thực lực của hắn bây giờ thì làm như vậy cũng chỉ giúp hắn đạt đến lục tinh Đấu Thánh hậu kỳ mà thôi. Điều này làm hắn chưa thỏa mãn, nhưng hắn có biện pháp khác. Đó chính là sử dụng Cửu Huyền Kim Lôi là chủ dược để luyện đan.

Đan này tên là Lôi Kiếp Đan, là một loại đan dược kỳ lạ bởi vì chủ dược của nó không phải đồ tầm thường mà chính là đan lôi.

Lấy đan lôi luyện đan, thêm vào đó là những dược liệu phi phạm khác như ma hạch, đan dược.

Lôi Kiếp Đan cũng có phân cấp độ, có bát phẩm, cũng có cửu phẩm bảo đan cùng với cửu phẩm huyền đan. Mà phẩm chất Lôi Kiếp Đan cũng phụ thuộc vào phẩm chất của chủ dược.

Lần này Tiêu Viêm sử dụng trực tiếp Cửu Huyền Kim Lôi làm chủ dược cho nên nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn có thể đạt tới cửu phẩm huyền đan.

Luyện chế cửu phẩm huyền đan thì Tiêu Viêm đã thành công một lần, mà lần đó có chút may mắn. Nhưng bây giờ hắn đã nắm chắc rồi, không gì khác ngoài việc hắn đã bước chân vào để cảnh linh hồn.

Đạt với cấp độ này thì việc luyện đan chắc chắn hơn nhiều, cái gọi là cảm bấy luyện đan khi gặp linh hồn để cảnh sẽ nhanh chóng bị phát hiện và tránh thoát, sửa chữa.

Cho nên hắn cũng không lo lắng gì nhiều khi quyết tâm luyện đan, hắn tin tưởng vào linh hồn để cảnh của mình.

Trên bầu trời, biển thuốc quay quanh hỏa đỉnh rồi không ngừng tiến vào trong hỏa đỉnh, sau đó nhanh chóng biến thành dược lực tinh thuần dung nhập vào trong chất lỏng kim sắc.

Khi càng nhiều dược liệu dung nhập vào thì chất lỏng kim sắc ngày càng rực rỡ, mơ hồ có lôi đình lóe ra rất thần kỳ.

Luyện chế cửu phẩm huyền đan không phải là chuyện một sớm một chiều, nhưng mà Tiêu Viêm đã có chuẩn bị nên mới chọn địa điểm là Thiên Mộ. Ở lại đây khoảng một hai tháng hẳn là có thể luyện thành rồi.

Vì vậy, thời gian kế tiếp ở trong Thiên Mộ xuất hiện một hỏa đỉnh thật lớn có ngọn lửa màu hồng phấn vây quanh, không ít năng lượng thể đều cảm nhận được nỗi sợ hãi từ đáy lòng mà trốn ở xa xa.

Cảnh này duy trì liên tục trong khoảng gần một tháng, nếu ở Trung Châu thì cũng là sáu ngày rồi.

Sau một tháng, rốt cuộc Tiêu Viêm cũng chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn hỏa đỉnh ở trên cao, miệng khẽ nở nụ cười.

Bên trong hỏa đỉnh tràn ngập kim quang, chất lỏng kim sắc đã khô kiệt, ở trung tâm có một viên cầu to cỡ nắm tay phát ra ánh sáng hoàng kim ngọc ngà. Nó an tĩnh trôi nổi ở giữa, những chất dịch màu vàng không ngừng thẩm thấu vào nó, xung quanh không ngừng dấy lên những đạo kim lôi.

Cửu phẩm huyền đan Lôi Kiếp Đan rốt cuộc thì thuận lợi luyện thành.

-----oOo-----

Chương 1608: Thất Tinh Đấu Thánh!

Tiêu Viêm vui mừng nhìn vào hỏa đỉnh rồi đứng dậy. Chỉ khi luyện đan, hắn mới cảm nhận được chỗ tốt của Linh Hồn Đế Cảnh. Trong quá khứ, nếu muốn luyện chế Lôi Kiếp Đan thì Tiêu Viêm sẽ phải tiêu hao cực kỳ lớn, hơn nữa chưa chắc đã luyện chế thành công.

“Àm...”

Khi Tiêu Viêm vừa đứng dậy, không gian trên hỏa đỉnh cũng kịch liệt chấn động, mơ hồ như có lôi vân đang tụ hội, thấp thoáng lộ ra một tia sét màu đen tựa như cự long đang vằn vũ bay lượn.

“Đan lôi sao?”

Thấy cảnh tượng này, Tiêu Viêm chỉ cười nhẹ mà không để ý. Hắn vung tay lên, Bắc Vương từ trong nạp giới lập tức bay ra rồi hóa thành một bóng đen lao vào trong lôi vân. Sau đó, phía chân trời liền vang lên những tiếng sấm đì đùng, trong mơ hồ có thể nhìn thấy lôi đình đang điên cuồng oanh kích lên một đạo thân ảnh.

Loạt tiếng sấm này giăng co chừng mười chung thời gian rồi giảm đi. Cuối cùng, chỉ còn từng đạo lôi đình tinh thuần từ trong lôi vân thông thả rót xuống viên kim cầu chói mắt ở trong hỏa đỉnh.

“Ong... ong...”

Khi lực lượng lôi đình mạnh mẽ tiến vào, một chút tạp chất cuối cùng trong viên đan dược liền bị luyện hóa sạch sẽ. Nhất thời, một quầng kim quang rực rỡ tựa như ngọc bùng phát ra khỏi dược đỉnh, mà nắp đỉnh cũng bị đánh văng ra ngoài. Quầng kim quang sau khi thoát ra ngoài, liền nhanh chóng bay đi với tốc độ kinh người.

“Ta khổ cực luyện chế lâu như vậy, sao có thể để cho người chạy mất chứ?” Tiêu Viêm cười cười, tâm niệm vừa động thì thân ảnh linh hồn không lộ đã sừng sững xuất hiện, đưa tay xuyên thủng hư không bắt lấy viên đan dược đang chạy trốn. Sau đó thu nhỏ thân ảnh lại và biến mất trong mi tâm của Tiêu Viêm, còn viên đan dược ánh vàng rực rỡ lại trôi nổi trước mặt hắn.

“Hô...”

Nhìn viên đan dược trước mặt, Tiêu Viêm cũng không nhìn được mà thở dài một hơi. Hắn có thể cảm nhận được trong viên đan dược có một luồng năng lượng đáng sợ. Phẩm chất của nó chắc chắn vượt xa viên cứu phẩm huyền đan mà lần trước hắn luyện chế ở Dược Tộc.

Đương nhiên điều này cũng không phải là kỳ lạ, dù sao thì về tài liệu hay thực lực của Tiêu Viêm ở thời điểm này đã cao hơn lúc trước rất nhiều.

“Lần này tăng lên bao nhiêu thì phải nhờ vào người rồi!” Tiêu Viêm mỉm cười đối với viên đan dược, sau đó chấp tay nhắm mắt lại, hút viên đan dược vào miệng.

“Phanh.”

Lôi Kiếp Đan vừa tiến vào trong cơ thể liền phát ra một cỗ ba động cuồng bạo, phát tán ra xung quanh tạo thành một trận bão cát trên bình nguyên. Mặt đất nơi Tiêu Viêm đang đứng bị khoét thành một cái hố sâu chừng mười trượng, đường kính tới ngàn trượng. Còn hắn thì vẫn nhắm mắt đứng ở trung tâm hố sâu đó.

Mộ bia phía sau Tiêu Viêm tuy cũng hứng chịu trận bão cát, nhưng lại hoàn hảo không hề suy chuyển. Trên mộ bia luôn có một tầng quang mang nhàn nhạt phát ra bảo vệ.

“Xuy... xuy...”

Kim sắc lôi quang sáng như ngọc không ngừng hiện ra ở trên cơ thể Tiêu Viêm rồi bạo phát ra ngoài, tạo thành những tiếng sấm nổ ù ùng.

Bị vây giữa những tia sét rực rỡ không ngừng oanh kích, tóc tai Tiêu Viêm cũng trở nên bù xù, mái tóc màu đen bây giờ lại chuyển thành những sợi vàng phát quang óng ánh.

Bên ngoài thay đổi là như thế, còn bên trong cơ thể hắn cũng không yên ổn gì. Lực lượng lôi đình cuồng bạo hóa thành những cơn nộ long điên cuồng, xông xáo lung tung trong kinh mạch. Mặc dù vậy, bất kể chúng đi đến đâu thì cũng gặp phải những bức tường vô hình cứng rắn ngăn cản, ép chúng đi

theo một lộ tuyến nhất định.

Trong lúc đó, Tịnh Liên Yêu Hỏa trong cơ thể Tiêu Viêm cũng xuất đầu lộ diện, trực tiếp cắn nuốt nguồn năng lượng cường bạo này, sau đó luyện hóa thành đấu khí tinh thuần, dung nhập vào thân thể hắn.

Mượn Đế Cảnh Linh Hồn và Tịnh Liên Yêu Hỏa để luyện hóa Lôi Kiếp Đan, chuyện này đối với Tiêu Viêm cũng chẳng đáng gọi gì là khó khăn.

Trong hố sâu cực lớn đó, Tiêu Viêm nhắm mắt, chấp tay sau lưng đứng sừng sững, sắc mặt nghiêm túc. Trên đầu hắn, năng lượng thiên địa dần nổi lên một ít ba động rồi rục rịch tụ lại trên không trung, tạo thành một kỳ cảnh chấn động lòng người.

Lấy đấu khí tự thân dẫn phát năng lượng thiên địa, trên thế gian chỉ có ít người mới có thể làm được. Ngày đó Cổ Nguyên cũng từng tạo ra Thiên Địa Triều Tịch, bất quá thanh thể còn hơn xa thứ mà Tiêu Viêm làm được lúc này. Dù sao thì thực lực hai bên vẫn còn tương đối chênh lệch.

Nhưng làm được như Tiêu Viêm cũng đã là rất giỏi rồi, bởi nếu là một thất tinh đấu thánh bình thường khác thì đừng mơ làm được chuyện đó. Tiêu Viêm có thể làm ra dị tượng kia là do linh hồn đế cảnh của hắn mà thôi!

Xung quanh bình nguyên, đông đảo năng lượng thể nhìn vào năng lượng triều tịch trên bầu trời mà động dung không ngừng.

“Người này thật sự là kỳ tài ngút trời. Năm đó lần đầu gặp, hắn cũng chỉ có thực lực Đấu Tôn mà thôi, lần thứ hai gặp lại thì đã thành Đấu Thánh. Tốc độ như vậy có thể nói là quá kinh khủng. Lúc này có lẽ hắn lại càng mạnh hơn trước, nói không chừng còn có thể đạt tới cấp độ của Tiêu Huyền đại nhân.” Huyết Dao Thánh Giả thì thảo tự nói, trong mắt mơ hồ trào ra một tia kính sợ. Thành tựu của Tiêu Viêm như vậy làm hắn tâm phục khẩu phục không thôi.

Năng lượng triều tịch mênh mông giăng co khoảng mười ngày rồi từ từ yếu bớt. Hai ngày sau nữa thì nó mới triệt để tiêu tán.

“Xuy...”

Ngay lúc năng lượng triều tịch tiêu tán, thì ở giữa hố sâu có một đạo kim

quang đột nhiên chiếu lên, từ xa nhìn lại trông giống như một mũi tên xuyên thủng thiên địa, thanh thế cực kỳ đồ sộ.

Kim sắc quang trụ phóng lên cao, theo sau đó là một thân ảnh chậm rãi hiện ra, chân đạp hư không, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Theo độ cao hạ dần của hắn thì quang trụ cũng nhanh chóng ảm đạm dần rồi biến mất.

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn bầu trời đã trong trở lại. Mái tóc của hắn lúc này cũng khôi phục lại như cũ. Chỉ còn hai tròng mắt đen nhánh thỉnh thoảng lóe ra lói quang, mang theo uy áp kỳ lạ.

“Thất tinh đấu thánh.”

Tiêu Viêm cảm ứng trạng thái thân thể một chút rồi nở nụ cười tươi. Hiệu quả của Lôi Kiếp Đan quả nhiên không làm cho hắn thất vọng. Rốt cuộc thì cũng giúp cho hắn bước vào cấp độ thất tinh.

Cấp bậc này đã có thể trực tiếp so sánh với Tứ Ma Thánh của Hồn Tộc và Tam Tiên Cổ Tộc rồi. Đương nhiên, nếu chiến đấu thì hắn có thể dễ dàng đánh bại họ, dù sao linh hồn đế cảnh cũng không phải dễ chơi.

“Không hổ là cửu phẩm huyền đan Lôi Kiếp Đan.”

Tiêu Viêm hài lòng vắn vẹo thân thể một chút. Nếu dùng biện pháp bình thường thì chắc chắn không thể vượt qua được ngưỡng cửa thất tinh này, dù sao sự chênh lệch của mỗi cấp bậc là rất lớn.

“Nên ra ngoài thôi! Dược Lão còn chưa truyền tin tức đến, chắc là Hồn Tộc vẫn yên lặng. Bọn người kia rốt cuộc là còn đang chờ đợi cái gì?” Hắn hít mắt lại, hàn ý trong mắt xẹt qua. Tính thời gian cũng phải hơn mười ngày rồi, nếu là tĩnh dưỡng thì cũng xong rồi mới phải. Đối với động phủ của Đà Xá Cổ Đế, đáng lẽ Hồn Tộc phải rất cấp bách, chứ đâu phải thần thần bí bí như bây giờ.

Đương nhiên, Tiêu Viêm không cho là Hồn Tộc có thể che trời vượt biển mà trực tiếp đi vào Đà Xá Cổ Đế phủ. Có Cổ Nguyên trực tiếp giám sát thì hắn dám khẳng định trên thế gian này chẳng có ai lén lút qua mặt được.

“Hồn Thiên Đế, ta muốn xem các ngươi có thể làm cái gì.”

Tiêu Viêm cười lạnh, hắc hắc vẫy tay tạo ra một khe không gian, rồi bước vào đó biến mất.

Nhìn Tiêu Viêm biến mất, đông đảo năng lượng thể cũng thờ phào một hơi rồi phân tán ra.

...

Đó là một vùng âm u, tràn ngập hắc vụ và âm hàn lực.

Ở sâu bên trong là một vùng không gian hắc ám, trong đó có một thân ảnh ngồi xếp bằng ở hư không. Từ thân thể hắc không ngừng thẩm thấu ra hắc viêm đen nhánh, từ xa nhìn lại giống như một hắc động không ngừng cắn nuốt hết thảy.

Phía dưới đất có rất nhiều người. Lúc này họ đang thả ra từ trong nạp giới vô số những quang đoàn hình người. Đám quang đoàn này gần như là trong suốt nhưng lại mang theo năng lượng tinh thuần làm người ta giật mình. Nếu Tiêu Viêm có ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra những quang đoàn này chính là linh hồn bản nguyên mà Hồn Điện luôn tìm cách sưu tầm.

Lúc trước, Tiêu Viêm chỉ luyện hóa một đoàn mà đã khiến cho linh hồn lực lượng của hắn đạt đến Thiên Cảnh đại viên mãn, vậy mà nơi đây lại có ít nhất hơn trăm quang đoàn như vậy!

“Hô...”

Từ trên cơ thể bóng đen đang ngồi xếp bằng trên bầu trời đột nhiên bạo phát ra cuồng phong tứ phía, hắc viêm hùng hực như phô thiên cái địa trào ra, tạo thành một lực hút cực lớn, hút lấy toàn bộ linh hồn bản nguyên.

Khi những linh hồn bản nguyên tiếp xúc với hắc viêm liền bị thôn phệ nhanh chóng. Tốc độ thôn phệ càng nhanh thì linh hồn ba động từ bóng đen phát ra càng thêm kinh khủng.

“Hống...”

Ba động ngày càng giống như thực chất, chèn ép cả không gian xung

quanh, tạo ra những nếp vụn vẹo. Cuối cùng, sau một tiếng hống mạnh mẽ của bóng đen kia, linh hồn ba động liền bộc phát âm ì giống như núi lửa tràn ra xung quanh.

“Chúc mừng Hư Vô đại nhân tiến vào Đế Cảnh linh hồn.”

Cảm thụ được linh hồn uy áp ngập trời từ bóng đen phủ xuống, đám người bên dưới liền quỳ xuống tung hô vang vọng cả không gian, thậm chí mặt đất cũng rung lên nhè nhẹ.

“Ha ha...”

Bóng đen trên bầu trời không nhịn được mà ngửa cổ cười vang. Chợt ánh mắt hắn nhìn xuống sơn điện bên dưới rồi cười nói:

“Hồn Thiên Đế, đã đến lúc triệu tập bát ngọc, điều tra Đà Xá Cổ Đế động phủ rồi!”

-----oOo-----

Chương 1609: Dò xét Cổ Đế động!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một bóng người chấp tay đứng hiên ngang trên đỉnh núi, hắn ngẩng đầu nhìn Hư Vô Thôn Viêm vùn vù trên trời. Nở nụ cười hờ hững, toàn thân bạch y ở trong không gian xám xịt này thoát nhìn có vẻ cực kỳ chói mắt. Nhưng sự đối lập giữa trắng và đen kia lại không một ai dám chê cười, trong ánh mắt của tất cả mọi người chỉ còn tràn ngập niềm cuồng nhiệt cùng kính sợ.

Kẻ này, chính là tộc trưởng Hồn tộc– Hồn Thiên Đế!

Hồn Thiên Đế bước một bước liền hiện lên giữa trời, lão đứng trước Hư Vô Thôn Viêm, ánh mắt đánh giá một phen kỹ càng rồi cười thốt: “Không tệ, chịu nhiều trắc trở như vậy cuối cùng cũng có thể làm cho linh hồn người đạt đến Đế cảnh rồi!”

“Ha ha...!”

Hư Vô Thôn Viêm không nhịn được cũng cười lớn. Sự tồn tại như hấn bình thường muốn đem linh hồn tu luyện đến Đế cảnh là chuyện cực kỳ khó khăn, cũng may Hồn điện trong mấy năm nay đã bắt đi không ít linh hồn bản nguyên. Lúc này, sử dụng một lượng khổng lồ bản nguyên lực mới có thể đưa hấn thăng cấp. Chỉ bất quá, cách để tăng cấp kiểu này cực kỳ tốn kém, Hồn điện khổ cực nhiều năm như vậy mới tập hợp được chỉ bấy nhiêu linh hồn bản nguyên như vậy, đều đã bị hấn cắn nuốt hết cả.

Nhưng địa vị của Hư Vô Thôn Viêm tại Hồn tộc cực cao, nên khi hấn có được đãi ngộ như thế nhưng không một ai dám dị nghị gì.

“Có nỗ lực thì tất có hồi báo, bây giờ thực lực của ta có thể ngăn cản Cổ Nguyên một lúc. Nếu hai người chúng ta liên thủ thì đánh bại hấn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.” Hư Vô Thôn Viêm đáp.

Hồn Thiên Đế gật đầu cười, ánh mắt thoáng có chút cuồng nhiệt, lão nhẹ giọng nói: “Xem ra nên dò xét động phủ Đà Xá Cổ Đế rồi.”

‘Chỉ còn chờ đến lúc động phủ mở ra mà lấy được sò hình Đế đan ở trong đó thì người có thể nhờ đó mà có thể đột phá đến cảnh giới mà ngàn năm chưa có ai đạt được, chính thức trở thành kẻ mạnh nhất giữa trời đất này.’ Hư Vô Thôn Viêm liếm môi, lại cười nói tiếp: “Bất quá, người chớ quên trong động phủ cũng có thứ ta cần, đây chính là ước định năm đó.”

“Yên tâm, người cũng Hồn tộc ta như tim và phổi, nhất định sẽ không lừa người. Nếu đúng như người nói, trong động phủ có vật mà người cần, ta nhất định sẽ giúp người lấy.” Hồn Thiên Đế cười đáp.

Hư Vô Thôn Viêm nghe vậy thì gật đầu cười. Hồn tộc nhờ hấn mới có thể kéo dài đến bây giờ, hấn giúp Hồn tộc nhiều như vậy, tự nhiên cũng có điều kiện cùng nhu cầu khác. Coi như thực lực như Hồn Thiên Đế cũng không đủ khả năng bắt buộc hấn làm gì cho Hồn tộc.

“Hừ, Đà Xá Cổ Đế!”

Hư Vô Thôn Viêm hiện lên nét cười chợt rồi tán đi rất nhanh, ánh mắt hướng Hồn Thiên Đế, sau đó tay áo Hồn Thiên Đế vung lên, tám miếng cổ ngọc từ trong tay áo bay ra, từ từ vút lên.

Cổ Ngọc trôi nổi trên đỉnh đầu Hồn Thiên Đế, phóng ra hào quang nhàn nhạt, tám miếng Cổ Ngọc đan xen vào nhau, nhìn có vẻ huyền lệ, dường như truyền ra những ba động kỳ quái, mơ hồ lặng lẽ truyền ra.

Hai tròng mắt Hồn Thiên Đế nóng rực nhìn chăm chăm tám miếng Cổ Ngọc, đột nhiên lão vội cắn mạnh đầu lưỡi, một vòi máu phun ra liền rớt trên tám miếng ngọc.

"Oong... Oong...!"

Nguyên bản tám miếng ngọc đang tỏa ra hào quang nhạt nhạt, nhưng khi được dính lấy máu tươi đột nhiên truyền ra những tiếng động rất nhỏ, hơn nữa quang mang càng ngày càng mạnh. Trên bề mặt Cổ Ngọc mơ hồ hiện lên những đường vân kỳ dị giống như đang nhẹ chuyển động.

“Đà Xá Cổ Đế Ngọc đã phân tán nhiều năm, hôm nay để cho bản toạ thay ngươi tụ lại vậy!”

Nhìn dị tượng trên bầu trời, Hồn Thiên Đế cười một tiếng rồi vươn tay về phía Cổ Ngọc nắm chặt nó lại.

“Xi...!”

Khi tay Hồn Thiên Đế đã nắm chặt lại, tám miếng ngọc liền ghép khít lại một chỗ, bất quá lại không phải là bị vỡ nát mà hào quang của các phiến đan xen vào nhau, mơ hồ có khuynh hướng liên kết lại với nhau.

"Oongggg... Oongggg...!"

Tám miếng ngọc càng ngày càng khít nhau, tiếng động vang lên cũng mỗi lúc một lớn, rồi bỗng dừng dính chặt lại một khối. Chỉ trong khoảnh khắc, cả không gian liền sáng rực quang mang, một viên cổ ngọc hoàn chỉnh lớn bằng nắm tay xuất hiện giữa trời.

Khi Cổ ngọc hợp lại, một cỗ khí tức cổ xưa từ hồng hoang tràn ra từ Cổ ngọc.

Khi luồng khí tức cổ xưa kia tràn khắp, vô số quang mang nhàn nhạt cũng từ đó mà bắt đầu tăng vọt liền hóa thành hư ảnh của một vị lão giả xuất hiện phía trên Cổ ngọc.

Lão giả một thân áo đen, tóc thì đủ loại màu sắc, mỗi màu tựa như tượng trưng cho một loại hỏa diễm, bốc lên trông cực kỳ kỳ dị.

Diện mạo của lão cũng rất bình thường, song đôi mắt lại thâm thúy tựa như bầu trời sao, phảng phất như là chúa tể của thiên địa. Trước đôi mắt ấy, bất luận là kẻ nào cho dù đến cường giả như Hồn Thiên Đế thì linh hồn cũng không khỏi thoáng run rẩy.

Đà Xá Cỗ Đế!

Trong khoảng trời này, có thể buộc Hồn Thiên Đế đến tình trạng này cũng chỉ có cường giả Đấu Đế trong truyền thuyết mà thôi. Mà vị lão giả trước mắt, xem ra hẳn là vị Đấu Đế cuối cùng trong lịch sử của Đấu Khí đại lục – Đà Xá Cỗ Đế!

Trong Hồn giới, chỉ có một vài cường giả có thể chống đỡ được sự rung rẩy trong tim mới có thể ngẩng đầu xem, còn lại phần lớn đều phải cúi gằm đầu xuống. Cảm giác này, tựa như chỉ cần ngẩng đầu thì sẽ bị uy áp ép nát.

Uy áp đè nặng trong lòng chúng nhân của lão đã vượt xa Hồn Thiên Đế, mọi người chỉ còn có sự sợ hãi.

“Hừ! Giả thần giả quỷ, chẳng qua là một hư ảnh còn muốn ‘cố lộng huyền hư?’”

Sắc mặt Hồn Thiên Đế thoáng chút âm trầm, hiển nhiên đây là tâm tình đã nhiều năm qua chưa từng xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy rất tức giận, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào hư ảnh, đột nhiên tung chưởng đánh tới hư ảnh một trào.

“Vù...!”

Chưởng phong lăng lệ của Hồn Thiên Đế chộp mạnh vào hư ảnh, song ngay lúc tiếp xúc, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi. Ngay sau đó, một cỗ lực lượng cực đoan vô cùng kinh khủng đột nhiên bắn ngược về thân thể, đánh lão bay ra hơn mấy trăm trượng.

“Cẩn thận, mặc dù đó chỉ là một hư ảnh nhưng dù sao cũng là do Đà Xá

Cổ Đế lưu lại!” Hư Vô Thôn Viêm trầm giọng nói, ánh mắt nó cũng âm trầm nhìn chằm chằm vào hư ảnh, cắn răng nhin, trong tròng mắt thoáng có nét phức tạp.

Hồn Thiên Đế âm trầm quay đầu, bị ấn khổ trước đám thuộc hạ khiến tâm tình lão cực kỳ khó chịu, cau mày thốt: “Làm thế nào để hủy hư ảnh này?”

“Gấp cái gì???” Hư Vô Thôn Viêm mắt trợn trắng đáp: “Vị trí động phut của Đà Xá Cổ Đế được giấu trong hai mắt của hư ảnh này.”

“Ồ?!” Nghe vậy, Hồn Thiên Đế có chút kinh ngạc, ngưng thần nhìn vào hai mắt hư ảnh, một lát sau, sắc mặt dần ngưng trọng, hấn tựa hồ nhìn thấy một ít hình ảnh, bất quá không được rõ ràng lắm.

“Giỏi cho một Đà Xá Cổ Đế, cư nhiên lại có thủ đoạn như vậy, người bình thường góp đủ tám miếng cổ ngọc cũng không thể biết được bí mật này, như vậy cũng khó biết được vị trí của động phủ.” Hồn Thiên Đế kinh ngạc thở dài, với thực lực của hấn mà cũng bị thủ đoạn như vậy làm cho hấn than thở không thôi.

“Hư Vô, xem ra chỉ có thể phiền ngươi rồi!”

Hư Vô Thôn Viêm gật đầu cười, hai mắt biến thành đen nhánh như hai hắc động sâu hoắm, hai chùm ánh sáng nhỏ từ trong đó bắn ra, sau đó chiếu lên hư ảnh, khi giao thoa với quang thải của cổ ngọc, hắc quang liền bị bắn ngược ra rồi chiếu trên không trung, nhất thời, một màn ảnh phóng đại vô số lần hiện ra trên bầu trời.

“Đây là...”

Hồn Thiên Đế híp mắt nhìn hình ảnh trên bầu trời, đó là một khu vực mênh mông bát ngát cực kỳ xa lạ, vừa nhìn qua, hấn đã biết mảnh địa vực này không phải ở Trung Châu.

Hình ảnh đầu tiên lướt qua là một sơn mạch trong một mảnh địa vực xa lạ, sau đó đột nhiên chìm xuống, xuyên qua mặt đất, trong khoảnh khắc, biển lửa ngập trời với dung nham nóng bỏng nhìn không thấy điểm cuối hiện ra trước mắt.

“Nơi này là nơi nào?” Hồn Thiên Đế cau mày thốt, nhìn vào hình ảnh, hải

vực tràn đầy nham thạch nóng chảy chắc chắn là dưới mặt đất, bất quá chỉ dựa vào cái này thì không cách nào có thể xác định phương vị chuẩn xác được.

Hình ảnh tiếp tục đi sâu vào biển nham thạch kia. Càng vào sâu, vô số sinh vật kỳ dị liên tục xuất hiện trong màn ảnh, hình dáng giống như thần lằn nhưng trong ánh mắt tràn ngập vẻ hung tàn.

Khi sinh vật như thần lằn kia xuất hiện, chỗ sâu nhất trong trung tâm nham thạch nóng chảy mờ hồ hiện ra một cánh cửa đá cổ xưa, trên đỉnh cửa khắc bốn chữ.

“Cổ Đế động phủ!”

"Két... Két!"

Ánh mắt Hồn Thiên Đế dừng lại trên bốn chữ kiểu dáng cổ xưa kia, hình ảnh cũng đột nhiên dừng lại, mà hắn cũng chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt càng thêm nóng rực.

“Người thấy thế nào? Nơi này có chút xa lạ, hẳn là ta chưa bao giờ đi qua!” Hư Vô Thôn Viêm nhìn Hồn Thiên Đế nói.

“Ta cũng vậy!”

Hồn Thiên Đế nhíu mày, Đầu Khí đại lục không hề nhỏ, mặc dù nhìn hình ảnh này cũng tương đối lớn, nhưng muốn trong chốc lát xác định thật đúng là không hề dễ dàng.

Trầm ngâm một hồi, bàn tay hắn vung lên, Hồn tộc bốn vị Ma Thánh lướt nhanh đến. Hồn Thiên Đế đảo mắt nhìn bọn hắn, thản nhiên nói: “Đem địa hình lúc này chứng kiến, các đặc điểm sơn mạch đều ghi lại cho ta. Nhanh truyền ra tộc nhân ở ngoại giới, để bọn họ vận dụng hết tất cả lực lượng đi tìm cho ta. Phải đem địa hình xác nhận chính xác, nếu làm không được, kêu bọn chúng đừng trở về nữa!”

Nghe vậy, bốn vị Ma Thánh vội vàng cung kính tuân lệnh, vội thối lui phân phó công việc cho thủ hạ.

“Ta có cảm giác, Cồ Nguyên đang giám sát chúng ta. Chúng ta xuất động

nhieu cường giả như vậy tất nhiên sẽ khiến hắn chú ý.” Hư Vô Thôn Viêm nói.

“Không có việc gì, trước tiên tìm cho đúng địa điểm đã, đến lúc đó tự sẽ có biện pháp!”

Hồn Thiên Đế gật đầu, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn viên Cổ Ngọc trên không trung, thì thào:

“Mất vô số tâm tư mới gom đủ nó, ta không tin chỉ một động phủ nhỏ ta lý nào lại không tìm được?”

-----oOo-----

Chương 1610: Vị trí Cổ Đế động phủ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đình viện, Tiêu Viêm nhìn Tiêu Tiêu đùa nghịch với Tiêu Chiến, nghe tiếng cười của một già một trẻ, hắn khẽ mỉm cười. Có lẽ là do huyết mạch tương liên, trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, Tiêu Tiêu cũng đã quen thuộc với người ông nội mà trước đó không lâu vẫn còn xa lạ, vô tư chơi đùa, không hề coi Tiêu Chiến là người ngoài.

“Lão sư, vẫn chưa có tin tức của Hồn tộc sao?” Nhìn thoáng qua đình viện, Tiêu Viêm quay đầu lại, hướng về phía Dược Lão, hỏi.

Dược lão nhắc chén trà, nhấp một ngụm, bắt chợt khẽ nhíu mày gật đầu.

“Trong khoảng thời gian này, cha muội vẫn luôn giám sát không gian của Hồn tộc, cũng không thấy có dấu hiệu người ra vào với số lượng lớn, thậm chí thành viên đơn độc ra vào cũng cực ít. Mà những tộc nhân Hồn tộc xuất hiện đơn lẻ tuy đều bị chúng ta bắt giữ toàn bộ, nhưng cũng không lần ra được tin tức có chút ý nghĩa nào!” Huân Nhi đứng một bên, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Viêm cũng nhíu chặt lông mày. Theo lý thuyết, Hồn tộc không thể yên lặng như vậy mới đúng. Đối với Đà Xá Cổ Đế ngọc, bọn họ đã truy cầu đã hơn mấy trăm ngàn năm. Hiện tại khó khăn lắm mới đoạt được, thì

sao lại không vội vàng mở ra Cổ Đé động phủ như thế chứ?

“Rốt cuộc bọn chúng đang làm cái gì nhỉ?”

Tiêu Viêm khẽ thở dài một hơi, lúc này có sốt ruột thì cũng không làm được gì. Điều mà bọn họ có thể làm chính là chờ đợi Hồn tộc có động thái tiếp theo. Còn về việc tấn công Hồn giới thì... từ lúc Hồn tộc phô bày thực lực cho đến nay, dù muốn đồng loạt tiến đánh Hồn giới thì chỉ sợ cũng không đạt được hiệu quả gì. Hơn nữa, vạn nhất trúng phải mai phục, như vậy liên minh sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ.

Bất kể như thế nào thì Hồn giới cũng được Hồn tộc xây dựng không phải là trong vài năm, chiến đấu tại đó, bọn chúng chắc chắn sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Mà về điểm này, đám người Tiêu Viêm không phải là không nhận ra.

“Hiện tại chỉ có thể chờ đợi thôi...” Dược Lão đặt chén trà xuống, thở dài nói.

Tiêu Viêm gật đầu cười khỏ, nói chuyện chút nữa, sau đó ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh đang tiến vào đình viện. Hắn không khỏi bật cười một tiếng, rồi đứng dậy đón chào.

“Đại ca, nhị ca...!”

Hai bóng người tiến vào, một người cước bộ có chút cứng nhắc, người còn lại thì long hành hổ bộ. Hai người này chính là Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ mới từ Tây Bắc địa vực chạy tới trước đó không lâu.

Thương thế ở chân của Tiêu Đỉnh trong thời gian này đã được Tiêu Viêm trị liệu. Năm đó, hai chân của hắn không thể hoạt động cũng là do trúng độc của Hồn tộc. Lấy năng lực hiện giờ của Tiêu Viêm, đừng nói là trừ độc, cho dù thay một cái chân mới cũng không phải việc khó khăn gì.

Tiêu Đỉnh cước bộ cứng nhắc chẳng qua là vì chưa thích ứng được với việc bước đi bằng hai chân mà thôi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm nở nụ cười bước tới, hai người Tiêu Đỉnh cũng cười một tiếng rồi tiến lên, đâm nhẹ vào ngực Tiêu Viêm một cái, trong ánh mắt của mỗi người tràn ngập tình nghĩa huynh đệ nồng đậm.

“Tên tiểu tử này! Ban đầu ta còn tưởng ngươi không thèm ngó ngang tới Viêm Minh nữa, thì ra là ngươi còn có một liên minh đáng sợ hơn ở Trung Châu này!” Tiêu Đỉnh cười nói.

Tiêu Viêm đầy bất đắc dĩ. Bản thân hắn không thích quản lý những thứ này. Ban đầu thành lập Viêm Minh là do tình thế bức bách, muốn xây dựng một thế lực để sau khi hắn rời đi có thể bảo vệ cho Tiêu gia không bị thương tổn. Về phần Thiên Phủ liên minh ở Trung Châu thì hoàn toàn là do phải đối kháng với Hồn điện và Hồn tộc. Nếu không, hắn cũng chẳng muốn thành lập liên minh làm cái quái gì cả.

“Viêm Minh hẳn là vẫn ổn đúng không? Không có chuyện gì bất thường chứ?” Tiêu Viêm cười hỏi.

“Ừ! Nơi đó đối với Trung Châu mà nói... đích thực là thâm sơn cùng cốc. Cho dù là Hồn tộc thì cũng không thể vươn nanh vuốt ra quá dài. Hiện tại, Viêm Minh được coi là bá chủ của Tây Bắc địa vực, đương nhiên là cũng không thiếu người nhìn chăm chăm vào!” Tiêu Lệ vẫn có phần ít cười giống như trước kia, hai mắt lúc nào cũng híp lại luôn có hàn quang lưu chuyển. Ở trong Viêm Minh, gương mặt của hắn cũng làm cho một số thuộc hạ cảm thấy sợ hãi, không dám đùa bỡn trước mặt hắn.

“Bất quá, nếu bọn chúng mà biết mình chủ Viêm Minh còn có cơ nghiệp bực này ở Trung Châu... thì sợ rằng sang ngày thứ hai đã chạy đến cúi đầu xưng thần!” Tiêu Đỉnh lắc đầu, cười nói.

Tiêu Viêm cũng cười một tiếng, đối với vấn đề này cũng không có hứng thú quá lớn. Với thực lực hiện tại của hắn, chớ nói là Tây Bắc địa vực, coi như phóng nhãn khắp cả Trung Châu, những thế lực hoặc cường giả khiến hắn cảm thấy hứng thú cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, huống chi mấy cái thế lực nhỏ nhoi kia.

“À! Đúng rồi...” Dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, Tiêu Lệ liền nhìn về Tiêu Viêm, nói: “Mấy hôm trước, ta nhận được tin tức do Tiêu Môn truyền tới! Tại Hắc Giác Vực xuất hiện một số cường giả không rõ thân phận, hơn nữa còn rất giống với đám người Hồn điện đã từng giao thủ với chúng ta.

Nghe vậy, Tiêu Viêm hơi ngẩn ra, suy nghĩ trong chốc lát rồi mới cười khò khò lại. Thì ra năm đó, hắn cùng với Tiêu Lệ còn thành lập một Tiêu Môn

ở Hắc Giác Vực. Hiện tại mới nhớ, dường như hẳn cũng lưu lại cơ nghiệp ở không ít nơi.

Một kẻ không am hiểu việc quản lý lại hết lần này đến lần khác sáng lập ra nhiều thế lực như vậy, quả thật có chút buồn cười.

“Có thể là một chút tàn quân của Hồn điện..! Hồn điện ngoại trừ Trung Châu thì vẫn còn một số phân điện nằm rải rác ở các nơi. Chỉ có điều, so với ở Trung Châu, đám đây cũng chỉ là râu ria mà thôi!” Tiêu Viêm lắc đầu, giọng nói chứa đầy sự khinh thường. Mỗi ngày hẳn đều nhận được không ít tin tức về việc phát hiện ra tàn quân của Hồn điện, bởi vậy hẳn cũng không quá bận tâm.

“Ừ!”

Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Tiêu Lệ cũng gật đầu, nói: “Để ta thông tri cho Tiêu Môn và Già Nam học viện xuất thủ giải quyết một chút vậy!”

“Già Nam học viện...!”

Tiêu Viêm cười cười, vừa định gật đầu thì trong kí ức đột nhiên xuất hiện một vầng sáng, thân hình lập tức trở nên cứng đờ. Sau đó một khắc, hẳn chột ngẩng đầu, tinh quang trong hai con ngươi đen nhánh điên cuồng lóe lên.

“Thế giới nham tương dưới lòng đất!”

Tiêu Viêm bất ngờ quát lên, làm cho mọi người trong đình viện đều cả kinh, vội vàng vây quanh.

“Sao thế?” Thái Lâm nhíu mày, hỏi.

Sắc mặt Tiêu Viêm tràn đầy hưng phấn, một tay nắm lấy cổ tay trắng tinh của Thái Lâm, vui mừng nói: “Nàng còn nhớ thế giới nham tương ở bên dưới Phần Thiên Luyện Khí tháp của Già Nam học viện không?”

Vừa nghe thấy những lời này, gương mặt lãnh diễm của Thái Lâm thoáng đỏ lên, xấu hổ nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm, bàn tay ngọc ngà không chút khách khí hung hăng véo lấy cánh tay của Tiêu Viêm. Nàng sao lại không nhớ rõ nơi đó chứ? Ngay tại nơi ấy, nàng bị Tiêu Viêm trong trạng

thái hung bạo trực tiếp “hấp diêm”.

“Ặc? Khục khục...!”

Bị Thái Lân dùng sức véo một cái, Tiêu Viêm liền giật mình. Nhìn người đẹp đang xấu hổ tựa như hận không cần cho mình được một cái, thì đầu tiên hấn hơi sững sốt, rồi như chợt nhớ ra điều gì nên nhất thời trở nên lúng túng, sau đó ngửa mặt lên trời ha ha cười trừ.

Cười khan vài tiếng, Tiêu Viêm cũng tỉnh táo lại, quang mang lóe lên trong mắt. Vị trí của Đà Xá Cổ Đế động phủ vẫn luôn là điều bí ẩn, mà Đà Xá Cổ Đế ngọc khi ở trong tay Tiêu Viêm gần như từ đầu tới cuối không có lấy nửa điểm kỳ dị nào. Nhưng nếu nhớ kĩ càng lại thì chỉ có một nơi mà Cổ ngọc đã từng xuất hiện dị động.

Đó chính là thế giới nham tương dưới lòng đất tại Già Nam học viện.

Ở đó, Đà Xá Cổ Đế Ngọc lần đầu tiên xuất hiện dị biến và cũng là lần duy nhất!

Bất quá, lúc đó Tiêu Viêm đang bị một đám sinh vật kỳ dị đuổi giết nên hoảng hốt chạy bừa, tất nhiên là hắn không dám dò xét gì nhiều mà trực tiếp trốn đi. Hiện giờ hồi tưởng lại, trong thế giới nham tương ấy quả thật là có chút cổ quái...

Ở nơi đó, có lẽ sẽ có được một chút tin tức liên quan đến Cổ Đế động phủ.

“Cảm phiền lão sư lựa chọn ra mười vị cường giả Đấu Thánh ở trong liên quân để đi theo ta một chuyến! Huân Nhi, Thái Lân, hai nàng cũng đi với ta!” Nghĩ đến đây, Tiêu Viêm không hề trì hoãn chút nào, quyết định thật nhanh, nói.

“Hả? Đi đâu?”

Nghe thấy Tiêu Viêm đột nhiên hạ lệnh, mọi người ai cũng sững sốt.

“Đi đến Già Nam học viện! Nếu ta đoán không sai, nơi đó chỉ sợ sẽ có đầu mối của Đà Xá Cổ Đế động phủ!” Tiêu Viêm trầm giọng nói.

Nghe vậy, đám người Dược lão có chút biến sắc.

“Đúng lúc chúng ta đã xây dựng không gian trùng động thông với Tây Bắc địa vực, ta sẽ dẫn người qua đó trước một chuyến. Lão sư, người hãy đem chuyện này thông báo cho Cổ bá phụ, Lôi Doanh cùng Viêm Tân tộc trưởng!”

“Ừm!” Dược lão gật đầu, nếu đúng như Tiêu Viêm nói thì việc này quả thật là đại sự.

“Chỉ có điều, chuyện này ta cũng không dám quá khẳng định, cho nên hãy bảo với Cổ bá phụ là không cần giảm bớt sự giám sát với Hồn giới. Một khi phát hiện cường giả Hồn tộc xuất hiện hàng loạt, thì mọi người phải mau chóng chạy tới Hắc Giác Vực!” Tiêu Viêm nói nhanh.

“Yên tâm!”

Phân phó xong, Tiêu Viêm chào từ biệt Tiêu Chiến một tiếng, rồi dẫn theo Thái Lan cùng Huân Nhi khẩn trương rời đi.

Nhìn bóng lưng ba người, Dược lão liền nhanh chóng xoay người, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng, đi tới phòng nghị sự.

.....

Hồn giới!

Trong đại điện, hắc viêm lượn lờ. Hồn Thiên Đế ngồi trên vị trí trung tâm, từ trên cao nhìn xuống một thân ảnh đang quỳ ở phía dưới, thản nhiên hỏi: “Có tin tức gì?”

“Bẩm tộc trưởng, qua tiến trình điều tra trong thời gian này, chúng thuộc hạ phát hiện tổng cộng có năm địa vực gần giống với miêu tả ở trong sách. Mà trải qua sự xét duyệt nghiêm mật, phát hiện trong đó có một nơi là giống nhất!” Lão giả áo đen cung kính nói.

“Ừ?”

Nghe vậy, trong ánh mắt bình thản của Hồn Thiên Đế mới có chút sáng lên. Hắn mỉm cười, nhìn người ở phía dưới: “Nói!”

“Mảnh địa vực đó tên là Hắc Giác Vực. Tuy rằng hiện giờ ở đó có rất nhiều thế lực mọc lên san sát, nhưng địa hình đại khái cũng gần như hoàn toàn ăn khớp với hình ảnh trong sách!” Lão giả trầm giọng nói.

“Hắc Giác Vực...!”

Hồn Thiên Đế chậm rãi đứng dậy, ánh mắt quét qua đại điện, nói: “Ở gần đây có phân đà nào không?”

“Bẩm tộc trưởng, hình như có Hồn U trưởng lão ở khu vực này, hẳn là người tổng phụ trách các phân đà của Hồn điện ở ngoài Trung Châu.” Một đạo nhân ảnh mở miệng nói.

“Truyền lệnh cho hắn, suất lĩnh toàn bộ nhân thủ còn lại ở bên ngoài của Hồn điện, đi đến Hắc Giác Vực, đem nơi đó dọn dẹp sạch sẽ. Nên làm như thế nào thì chắc là hắn cũng biết rồi!” Hồn Thiên Đế thản nhiên nói.

“Dạ!” Lão giả áo đen ở phía dưới cung kính đáp, rồi từ từ lui ra.

Nhìn thân ảnh lão giả biến mất, Hồn Thiên Đế không khỏi ngẩng đầu lên, khóe miệng chậm rãi khuếch trương, cuối cùng cất tiếng cười vang, văng vẳng khắp cả đại điện.

“Cuối cùng cũng tìm được người! Cô Đế động phủ!”

-----oOo-----

Chương 1611: Khó khăn của Hắc Giác Vực!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài Hắc Giác Vực.

Trên một sơn đạo, hơn mười nhân ảnh mặc hắc bào yên lặng bước đi. Một lát sau, bọn họ dừng cước bộ ở trước một ngọn sơn phong.

“Các người từ đâu đến? Nơi đây là sơn môn của Ma Đạo Tông, không có phận sự gì thì mau rút đi!”

Khi đám người cổ quái đó dừng lại trước cửa sơn môn, hơn mười tên đệ tử hộ sơn lập tức rút Quỷ Đầu đao ra cầm lăm lăm trong tay, trong mắt lóe lên hung mang, lớn giọng quát.

“Vượt qua nơi này là tới Hắc Giác Vực?” Tại vị trí đầu lĩnh của đám hắc bào nhân, một giọng nói già nua lạnh nhạt truyền ra

“Hừ, nếu đã biết đây là Hắc Giác Vực thì còn không mau rút đi! Nơi này không phải ai cũng có thể xông bừa vào!” Bên phía đám đệ tử hộ sơn, một vị tráng hán có vẻ là người đứng đầu hừ lạnh, nói.

“Xem ra không sai...!”

Nghe vậy, hắc bào nhân đầu lĩnh không khỏi cười cười. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra khuôn mặt đầy hờ hững, bàn tay giống như xương khô trượt ra khỏi tay áo, thanh âm bình thản: “Giết! Một người cũng không để lại!”

"Vâng!" Nghe thấy lời của hắn, hơn mười thân ảnh ở đằng sau đồng loạt đáp.

"Ô...ô!"

Thời điểm lão giả kia mở miệng, đám hộ vệ sơn môn liền trở nên cảnh giác, sau đó nhanh chóng thổi một hồi kèn báo động.

“Dám đến Ma Dao Môn giương oai, các người muốn tìm...”

Kèn báo động vang lên, song...người nọ còn chưa kịp dứt tiếng quát thì trong con ngươi của hắn đột nhiên có một đạo hắc ảnh dần dần khuếch đại. Và chỉ trong nháy mắt, thân thể của hắn liền trực tiếp nổ tung thành sáu mảnh, huyết nhục văng ra tung tóe như mưa, đồng thời ngay cả cửa sơn môn ở sau lưng cũng bị chấn nát thành bột phấn.

"Kẻ địch tập kích!"

Tiếng nổ xảy ra bất thành linh khiến cả ngọn núi trở nên xôn xao, ngay tức khắc chỉ nghe thấy tiếng xé gió vang lên, hơn một ngàn thân ảnh từ trong sơn môn lao ra, đại đao trong tay dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời lóe lên dày đặc, tràn ngập rực rỡ.

“Dám đến quấy rối Ma Dao Môn bọn ta. Đúng là có bản lĩnh đây...!”

Từ trong đám người, một thân ảnh nắm đại đao chậm rãi bước ra. Song, khí tức cường hãn đủ để so với cường giả Đấu Hoàng vừa mới bạo phát thì đầu lĩnh của đám hắc y nhân đã giống như quỉ mị, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, tay áo nhẹ nhàng vung lên. Lập tức, vị cường giả Đấu Hoàng cũng có chút tiếng tăm ở Hắc Giác Vực này liền bị bạo tạc thành một vũng máu trước ánh mắt ngây dại của mọi người.

“Giết hết toàn bộ! Ngoài ra, hãy truyền tin cho các đội khác động thủ. Ta hi vọng, trong vòng một ngày, Hắc Giác Vực sẽ chỉ còn chúng ta!” Sau khi đánh chết môn chủ của Ma Dao Môn, đầu lĩnh của đám hắc bào nhân bèn lạnh nhạt nói.

"Tuân mệnh!"

Nghe được lệnh, hơn mười hắc ảnh đồng thanh đáp ứng. Tiếp theo đó, đầu khí tỏa ra ngập trời, xiềng xích màu đen hoa phá trường không, tràng cảnh giết chóc lạng lẽ diễn ra.

.....

Hôm nay là ngày Già Nam học viện thu nhận học viên mới, còn học viên cũ thì tiến vào nội viện, bắt đầu cuộc sống hân hoan. Vì thế, học viện cũng cử hành một hội diễn lễ, khiến từ trên xuống dưới học viện đều tràn ngập trong bầu không khí hân hoan.

Nơi quảng trường diễn ra diễn lễ gần như chật ních người xem, từng đạo âm thanh giống như nước lũ tụ cùng một chỗ, xông thẳng lên cửu tiêu.

Ở giữa quảng trường có mấy cái lô đài được dựng lên. Giờ phút này, trên từng lô đài đều có đầu khí bắn ra, người đấu cũng lần lượt thay đổi, mà mỗi một cuộc tỷ thí được diễn ra thì đều lộ vẻ hết sức kịch liệt. Thỉnh thoảng có người thắng trận, hiên ngang đứng giữa lô đài, thu hút không ít ánh mắt hâm mộ của các thiếu nữ.

Cả học viện cũng vì thế mà đầy rẫy thanh niên căng tràn nhựa sống!

Tại vị trí trung ương của mấy lô đài, có hai bức tượng đá khổng lồ đứng

sùng sùng. Một bức điêu khắc thân ảnh của một lão nhân, bức còn lại là một thiếu niên thanh tú, dựa theo số tuổi mà suy đoán thì cũng không sai biệt là bao so với đám học viên hiện tại. Và tình huống như thế cũng đã khiến một vài học viên mới gia nhập học viện có chút tò mò.

“Học tử, pho tượng hai người kia, một người là viện trưởng trong truyền thuyết, vậy người còn lại là ai? Hình như còn rất trẻ thì phải?” Một thiếu nữ trẻ tuổi xúm xít vây quanh một nữ tử có vóc dáng cao gầy, tò mò hỏi.

“Đấy là người xuất sắc nhất trong Già Nam học viện! Các ngươi biết Bàn Môn và Tiêu Môn chứ? Đó chính là do vị học trưởng này sáng lập. Ngày nay, các ngươi có thể thuận lợi thông qua Hắc Giác Vực đều là nhờ uy vọng của Tiêu Môn. Không như lúc trước, năm nào cũng có tân sinh chết tại Hắc Giác Vực! Nơi đó hung hiểm như thế nào thì các ngươi cũng đã thấy rồi đấy!” Đôi mắt đẹp của nữ tử cao gầy nhìn thoáng qua pho tượng của người trẻ tuổi, rồi cười nói.

“Nghe qua thì hình như rất mạnh mẽ a! Hi hi, thế hiện giờ vị học trưởng này đang ở đâu hả học tử?” Một vị thiếu nữ liền cười nói.

“Người ta đã sớm rời khỏi Già Nam học viện rồi. Lần trước ta từng nghe một vị trưởng lão nói, hình như học trưởng đã đi tới Trung Châu. Và theo truyền thuyết, địa phương đó là nơi mà cường giả nhiều như mây, cho nên các ngươi cũng chớ có si tâm vọng tưởng...!”

“Vậy học tử có muốn đi không?”

“Ngươi muốn bị đánh đòn...?”

“...”

Trên đài cao, Tô Thiên nhìn quảng trường náo nhiệt, khuôn mặt già nua liền nở nụ cười vui vẻ, sau đó hấn ngẩng đầu nhìn hai pho tượng ở giữa quảng trường, không khỏi lắc đầu một cái. Đã mấy chục năm không gặp hai người này rồi thì phải?

“Không biết tiểu tử Tiêu Viêm kia hiện giờ ra sao rồi? Với thiên phú cùng năng lực của hắn, thành tựu bây giờ có lẽ sẽ không thấp a...!” Tô Thiên tự lẩm bẩm. Đã nhiều năm như vậy, Già Nam học viện cũng thu nhận không ít học viên có thiên phú kinh tài tuyệt diệu. Nhưng, nếu đem so sánh với

người thiếu niên năm đó thì lại thua kém quá xa.

"Tô Thiên đại trưởng lão...!"

Ngay khi Tô Thiên đang tự lẩm bẫm thì sau lưng truyền đến một thanh âm. Hãn bèn quay đầu lại, không khỏi cười cười.

Phía sau Tô Thiên có ba nhân ảnh, hai nữ một nam. Trong đó, một nữ tử thân khoác y phục đạo sư, mặc dù quần áo rộng thùng thình nhưng cũng không che dấu được thân hình uyển chuyển mềm mại, đặc biệt là những đường cong gợi cảm hiếm thấy thì lại càng dễ hấp dẫn không ít ánh mắt.

Nữ tử còn lại thì một thân y phục đỏ, quanh vòng eo mảnh mai quấn một cái roi, dung nhan yêu kiều. Bất quá, cũng không có học viên nào dám nhìn nhiều, bởi trong học viện, người nào lại không biết hung danh ma nữ Hồ Gia cơ chứ! Ai mà bị nàng chú ý thì ngay trong ngày đó coi như xong đời rồi.

Còn lại, đứng bên cạnh hai nữ nhân, vị nam tử có thân sắc lạnh lùng, sau lưng đeo một thanh trọng kiếm rất lớn, tỏa ra một luồng chiến ý xen lẫn khí tức khiến người khác nhìn vào đều thấy hít thở không thông....

Ba người này chính là những nhân vật xuất sắc nhất tại Già Nam học viện hiện nay. Nếu Tiêu Viêm mà có mặt ở đây thì nhất định sẽ nhận ra ba người bọn họ.

Tiêu Ngọc, Hồ Gia, Ngô Hạo.

Ba người này hiện giờ đã trở thành lực lượng trung kiên của Già Nam học viện. Trong đó, Tiêu Ngọc cách đây hai năm đã bước chân vào cấp bậc Đấu Tông, Hồ Gia và Ngô Hạo thì đã đạt tới Đấu Tông đỉnh phong, tùy thời đột phá lên Đấu Tôn.

"Ngài vừa nghĩ tới tên kia? Ừ, cũng nhiều năm như vậy rồi, không biết hãn đã theo đuổi được Huân Nhi chưa?" Hồ Gia ngồi xuống bên cạnh Tô Thiên, ánh mắt liếc nhìn pho tượng Tiêu Viêm, bĩu môi nói.

"Yên tâm, thành tựu của hãn không phải là điều chúng ta có thể so sánh được!" Trên khuôn mặt của Ngô Hạo lộ ra vẻ tươi cười, tựa như đang hỏi tưởng lại thời điểm bốn người trong cùng một tổ đội cướp đoạt hỏa năng.

“Hứ! Năm nay lão nương có thể sẽ đột phá lên Đâu Tôn!” Hồ Gia nói.

“Hơn mười năm trước, hấn đã dám đối đầu với Đâu Tôn rồi!” Tiêu Ngọc ở bên cạnh thân nhiên cười, đôi mắt đẹp lộ vẻ suy nghĩ phức tạp, nhìn về phía bức tượng.

“Các ngươi nói đỡ cho hấn, nhưng hấn đâu có nghe thấy!” Hồ Gia có chút hậm hực nói.

“Cũng đã lớn cả rồi, vậy mà vẫn không khác gì năm đó!”

Tô Thiên mỉm cười, sau đó bèn nhìn sang những chỗ ngồi ở xung quanh. Khi thấy các đạo sư và trưởng lão đã đến gần đủ thì hấn mới chậm rãi đứng dậy.

Theo đó, cả quảng trường đang huyên náo cũng trở nên yên tĩnh hơn không ít, từng đạo ánh mắt đều tập trung vào Tô Thiên. Hiện tại, không hề nghi ngờ gì, Tô Thiên chính là người cầm lái của Già Nam học viện. Về phần Mang Thiên Xích phải tay làm chương quỹ thì quả thật là rất không xứng đáng với chức vụ, mà ngay cả một số đạo sư cũng đã quên mất tên của lão rồi.

"Trà...!"

Tô Thiên đứng dậy, nhìn lần lượt từng khuôn mặt non nớt của những học viên thiếu niên, bản thân không khỏi nở một nụ cười hiền hòa. Song, khi hấn mới vừa mở miệng thì hàng lông mày đột nhiên nhíu lại, ánh mắt dời khỏi đám đông ở phía dưới, nhìn về cuối chân trời. Nơi đó mơ hồ có tiếng xé gió mang theo mùi máu tanh xen lẫn sát khí kịch liệt truyền tới.

"Ngô Hạo...!"

Nhiều năm nắm giữ học viện nên Tô Thiên vẫn trầm ổn như sơn, bất động thanh sắc, nói.

“Chấp pháp đội và các trưởng lão hãy đề phòng!”

Ngô Hạo lập tức đứng dậy, thân hình chậm rãi bay lên hư không, trầm giọng quát.

Nghe thấy tiếng quát của hắn, từng đạo thân ảnh nhanh chóng bay ra án ngữ xung quanh quảng trường, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía chân trời.

Tràng cảnh đột nhiên xuất hiện khiến đám học viên có chút giật mình, bất quá, nhờ có các đạo sư trấn an nên cũng không tạo ra xung động gì lớn.

Trước sự cảnh giới của mọi người, tiếng xé gió cũng càng lúc càng lớn. Một lát sau, phía chân trời có một số lượng lớn hắc ảnh đang thiểm lược mà tới, và chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở trên bầu trời.

“Hôm nay chính là ngày vui của Già Nam học viện bọn ta, không tiện tiếp đãi khách lạ. Mong các vị thông cảm!” Tô Thiên nhìn mấy hắc ảnh trên bầu trời, lông mày hơi nhíu lại. Hắn cảm nhận được một mùi máu tươi nồng đậm từ trên thân của những người này, nên nội tâm lập tức trầm xuống. Thật đúng là: thiện giả bất lai, lai giả bất thiện. (Người lành không đến, người đến không lành.)

“Ngày vui?”

Nghe thấy lời nói của Tô Thiên, đầu lĩnh của đám hắc ảnh không khỏi mỉm cười. Hắn chậm rãi kéo mũ trùm đầu xuống, để lộ ra một khuôn mặt nhăn nhoe. Hắn liếc mắt nhìn Tô Thiên, trong thanh âm không chứa chút cảm xúc nào, nói: “Một canh giờ, đem mọi người rời khỏi Hắc Giác Vực. Thế đã được chưa?”

“Vị bằng hữu kia, có đùa giỡn thì cũng không nên như vậy chứ?” Nghe thấy những lời ngang ngược kia, sắc mặt của mọi người đều biến đổi, mà Tô Thiên cũng trầm giọng, nói. Nếu không phải do hắn không nhìn thấu được thực lực của người này thì hắn đã không nhịn được mà ra tay rồi.

“Nếu không đủ thì đành phải giết hết toàn bộ vậy. Mặc dù chỉ đều là một đám ôn con, nhưng cũng không có biện pháp nào khác!” Lão giả đầu lĩnh lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, trong ánh mắt của mọi người lóe lên lửa giận.

“Hồn U trưởng lão, bức tượng kia hình như chính là tên tiểu tử Tiêu Viêm!” Trên bầu trời, một kẻ đứng cạnh lão giả đầu lĩnh đột nhiên chỉ tay

xuống bức tượng ở phía dưới, mở miệng nói.

“Ồ? Tiêu Viêm? Thằng nhãi con đã phá hủy Hồn Điện của chúng ta?”
Nghe vậy, sắc mặt của lão giả tên là Hồn U kia bèn trở nên âm trầm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bức tượng nọ. Rồi bất chợt, lão liền cất tiếng cười quái dị, nói: “Vốn dĩ ta vẫn còn tồn tại một chút thiện tâm, thế nhưng không ngờ các người dĩ nhiên lại có bức tượng của thằng nhãi đó. Xem ra phải khiến nơi đây máu chảy thành sông rồi!”

“Tất cả nghe lệnh, huyết tẩy nơi này, chó gà không tha!”

Nương theo thanh âm của Hồn U vừa dứt, từng đạo sát khí lập tức phô thiên cái địa, tỏa ra ngập trời!

-----oOo-----

Chương 1612: Đến kịp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thanh âm tràn ngập sát khí, đám người Tô Thiên cũng lập tức biến sắc.

“Nhanh thông báo cho Tiêu Môn!”

Tô Thiên trầm giọng quát. Đám người này lai lịch không rõ ràng nhưng thực lực lại rất mạnh. Đại đa số trong đó hẳn đều không nhìn thấu.

"Vụt!"

Hồ Gia bên cạnh cũng ngưng trọng gật đầu, một quả đạn tín hiệu bay vút lên bầu trời, cuối cùng nổ mạnh. Ngay lập tức, tiếng xé gió vang lên, hơn mười đạo nhân ảnh bay vút tới.

“Tô Thiên Đại trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì?”

Đại hán trung niên cầm đầu hỏi, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đám hắc bào nhân. Bọn họ chính là người của Tiêu Môn thường ở tại Già Nam học viện, vì vậy khi vừa có báo động đã lập tức có mặt tại đây.

“Có chút phiền phức!”

Tô Thiên trầm giọng nói, hẩn nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân trên bầu trời, chấp tay nói: “Không biết vị bằng hữu kia là cao nhân phương nào? Già Nam học viện ta đã có chỗ nào đặc tội?”

“Chưa đặc tội. Chỉ là các ngươi xui xẻo mà thôi.”

Hồn U bình tĩnh cười nói, hẩn không hề đem Tô Thiên để vào mắt.

“Hừ, cuồng vọng! Muốn động tới Già Nam học viện, còn phải hỏi xem Tiêu Môn có đồng ý hay không!”

Nghe vậy, đại hán trung niên nhất thời hừ lạnh một tiếng. Mười người đứng sau đều vỗ mạnh đôi cánh, đầu khí hùng hồn bộc phát ra, khí thế không nhỏ.

“Hai người, mười giây!”

Hồn U nhìn nhóm người Tiêu Môn, nhếch mép cười châm chọc một tiếng. Lập tức, hai gã hắc bào nhân đứng sau liền hành động, trực tiếp xuất hiện trong đội hình Tiêu Môn. Không đợi Tiêu Môn kịp phản ứng, mấy đạo xiềng xích đã phá không đánh tới, xuyên qua ngực, khiến hơn mười người lập tức tử vong.

Chỉ trong nháy mắt mà đám cường giả Tiêu Môn đã bị giết khiến khuôn mặt đại hán kia trắng bệch, kinh hãi nói: “Đầu...Đầu Tôn?”

“Đối phó với một nơi nhỏ tẹo như thế này thì cần gì nhiều! Các ngươi tự đề cao mình rồi!” Hồn U đan chéo ngón tay, lạnh nhạt đáp.

Trong học viện, tất cả đệ tử đều ngơ ngác nhìn cảnh vừa rồi. Đầu Hoàng, mục tiêu tu luyện của bọn họ lại không có chút lực hoàn thủ nào trong tay hai người kia!

"Ừc..."

Sợ hãi, bối rối, hoảng hốt nhanh chóng lan truyền khắp quảng trường.

“Các trưởng lão, chúng ta ra tay!”

Đồng tử Ngô Hạo co lại nhìn hai thân ảnh trên bầu trời. Mặc dù thực lực hắn đã đạt tới Nhất tinh Đâu Tôn nhưng vẫn bị áp bách. Có lẽ lần này Già Nam học viện gặp phải đại nạn rồi!

Bất quá, cho dù kẻ địch mạnh thế nào, hắn nhất định sẽ không lui bước!

Nghĩ vậy, trong mắt Ngô Hạo hiện lên vẻ kiên quyết, quát lớn một tiếng, trọng kiếm sau lưng tự động bay tới lòng bàn tay, một cỗ khí thế mãnh liệt như sa trường tỏa ra xung quanh.

Nghe được tiếng quát, lập tức có không ít trưởng lão cũng bay lên, cảnh giác nhìn mấy bóng đen.

"Động thủ..."

Hồn U cười nhạt một tiếng, vung tay. Lập tức năm tên hắc bào nhân chậm rãi đi ra. Khí thế kinh khủng của năm gã cường giả Ngũ tinh Đâu Tôn bộc phát trên bầu trời.

Khí tức kinh khủng như vậy khiến trong lòng đám người Ngô Hạo đều trầm xuống. Ở Hắc Giác Vực, bất cứ thế lực nào có được một cường giả Đâu Tôn đều sẽ được liệt vào hàng ngũ đứng đầu. Vậy mà tất cả nhóm người thần bí này lại đều ở cảnh giới đó....

"Giết!"

Nhưng bọn họ cũng hiểu, đám người kia đặng đặng sát khí, hẳn không phải kẻ lương thiện. Đã tới mức này, chỉ có thể liều mạng mà thôi. Lập tức Ngô Hạo hét lớn, huyết sắc trọng kiếm đánh xuống, một đạo huyết sắc kiếm cương cực lớn phá vỡ không trung chém tới năm người kia.

“Chút tài mọn!”

Nhìn đòn công kích của Ngô Hạo, năm người kia không khỏi bật cười khinh thường. Một trong số đó điểm ngón tay, hắc mang xuyên qua thiên địa, đem đạo huyết sắc kiếm cương kia đánh nổ. Kinh phong còn thừa nhanh như chớp đánh trúng thân thể Ngô Hạo, khiến hắn bay ngược trở lại, phun máu.

"Khốn kiếp!"

Thấy Ngô Hạo một kích liền bị trọng thương, Tô Thiên trong lòng trầm xuống. Thân hình chợt lóe, tiến lên đỡ lấy Ngô Hạo, đầu khí hùng hồn bộc phát ra, cường độ còn mạnh hơn Ngô Hạo mấy phần. Xem ra, trong thời gian này, thực lực Tô Thiên đã tăng lên không ít.

Khi Tô Thiên ra tay, từ trong nội viện bộc phát ra hai đạo khí tức mạnh mẽ. Ngay sau đó có hai đạo quang mang xuất hiện nơi chân trời, trong chốc lát tại đây đã xuất hiện thêm hai thân ảnh già nua, sắc mặt khó coi nhìn đám hắc bào nhân.

"Bách Lão, Thiên Lão!"

Nhìn thấy hai người này, Tô Thiên khẽ thở phào nhẹ nhõm. Họ là hai người mạnh nhất ở Già Nam học viện, thực lực đã đạt tới Thất tinh Đấu Tôn. Nếu hai người liên thủ thì có thể đánh một trận với Bát tinh Đấu Tôn.

"Xảy ra chuyện gì?"

Một người trầm giọng nói. Đám người trên bầu trời khiến họ cảm thấy rất bất an. Từ khi nào Hắc Giác Vực xuất hiện một đám cường giả như vậy?

Tô Thiên cười khò một tiếng, nhanh chóng kể lại sự tình vừa rồi. Bách, Thiên nhị lão nghe được đám người này muốn huyết tẩy Già Nam học viện thì liền vô cùng giận dữ.

"Hai gã Thất tinh Đấu Tôn, cũng tạm được!" Hồn U thản nhiên nhìn hai người, chợt hắt liếc sang tên bên cạnh, nói: "Xử lý nhanh tay chút, đám ruồi muỗi này vo ve thật là phiền phức!"

"Vâng!"

Nghe vậy, tên bên cạnh cũng cười nhạt. Chợt hắt bước tới một bước, thiên địa vào khắc này cũng trở nên âm đạm, một cỗ khí tức mạnh hơn nhị lão mấy lần tỏa ra. Khí thế như bão tố, chèn ép mọi người đến mức không thở nổi.

Sau khi khí thế tản đi, khuôn mặt tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch.

"Đấu... Đấu Thánh?"

Bách, Thiên nhị lão thù người ra, thân thể run lên. Cả đời này bọn hắn chưa từng gặp qua Đấu Thánh, nhưng uy áp như vậy đã nói cho bọn họ biết, người trước mặt này không phải hai người bọn hắn có thể đánh lại.

“Chẳng lẽ Già Nam học viện sẽ bị diệt vong sao...”

Tô Thiên cười bi ai, trước mặt cường giả Đấu Thánh, cho dù kiên định, bình tĩnh thế nào cũng không nổi lên được chút lòng chống cự nào. Mọi hành động đều chỉ là phí sức mà thôi.

Cả học viện lặng như tờ, mặc dù nhiều người không biết những người kia đã đạt tới cảnh giới nào rồi nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt Tô Thiên, bọn họ cũng hiểu đám hắc bào nhân kia cực kỳ đáng sợ. Trong nhất thời, hoảng sợ, tuyệt vọng lan tràn khắp đám người. Một ngày vui mà cuối cùng lại như biến thành tận thế.

“Tiền bối, không biết Già Nam học viện đã đắc tội gì với ngài?” Bách, Thiên nhị lão cất giọng khô khốc nói.

“Có quan hệ với người này là tội lớn nhất của các ngươi.” Tên Đấu Thánh kia nhìn pho tượng Tiêu Viên, thản nhiên nói.

“Đương nhiên, cho dù không phải vậy, các ngươi cũng vẫn phải chết!” Vừa dứt câu trước, người này lại nhếch miệng cười trêu tức.

“Được rồi, đã trì hoãn quá lâu rồi...” Hồn U nhíu mày, nói.

“Vâng!”

Nghe vậy, tên cường giả Đấu Thánh cười cười, bấm tay bắn ra, lập tức không gian dao động, hai luồng kinh phong hung hãn nhanh như tia chớp đánh tới Bách Thiên nhị lão, chỉ trong chớp mắt đã phá vỡ phòng ngự của hai người, sau đó hung hăng đánh lên cơ thể, hai người sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng.

Thấy Bách Thiên nhị lão ngay cả một chiêu cũng không tiếp được, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng.

“Pho tượng kia, càng nhìn càng ngứa mắt.” Hàn mang hơi lóe lên trong mắt tên Đẩu Thánh kia, nhìn chằm chằm pho tượng. Nếu không phải người này, Hồn Điện cũng không rơi vào kết cục như vậy.

"Hừ!"

Sát ý nổi lên, tay hắn hóa trào chớp mạnh một cái, bàn tay năng lượng lớn mấy trăm trượng hình thành, sau đó đánh về phía pho tượng.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng. Có lẽ hôm nay Già Nam học viện sẽ thực sự bị diệt vong.

"Àm!"

Dưới vô số ánh mắt, bàn tay khổng lồ đánh lên pho tượng.

“Ngô Hạo, Tiêu Ngọc. Đợi ta cùng Bách Thiên nhị lão liều mạng ngăn bọn chúng, các người tận lực mang đệ tử chạy trốn.” Sắc mặt Tô Thiên trắng bệch, hít sâu, nói với Ngô Hạo đang đứng bên cạnh.

“Có chết cũng phải cùng chết!” Ngô Hạo nắm chặt trọng kiếm.

Tiêu Ngọc cắn chặt môi, đôi mắt nhìn cự chưởng đánh vào pho tượng, bỗng nằng nẵng người, thất thanh hét: “Pho tượng không sao cả!”

Nghe được những lời này, mọi người cũng vội vàng nhìn sang. Quả nhiên, khi tro bụi tản đi, pho tượng vẫn đứng hiên ngang giữa quảng trường.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều sờ sững. Một chưởng vừa rồi, đừng nói là một pho tượng, cho dù là một ngọn núi cũng bị phá hủy không chút nghi ngờ.

“Xảy ra chuyện gì?” Tên cường giả Đẩu Thánh kia cũng sững sốt, kinh ngạc hỏi.

“Hồn Xích, mau lui lại!” Hồn U cũng ngẩn người, sắc mặt bỗng biến đổi, lớn tiếng quát.

“Một tên Bán Thánh cũng dám hủy tượng của ta?”

Ngay khi Hồn U vừa dứt lời, một thanh âm bình thản từ đỉnh pho tượng truyền ra. Gió nổi lên, tro bụi tản đi, một đạo hắc sắc thân ảnh dáng người cao gầy xuất hiện trong mắt mọi người.

Bóng đen một tay thả lỏng, tay trái giơ lên hướng về phía tên Đấu Thánh Hồn Tộc, chột nắm chặt lại, lập tức tên Đấu Thánh kia kêu lên thảm thiết rồi nhanh chóng hóa thành một đám huyết vụ.

Một màn như vậy làm toàn trường thù người ra, ánh mắt không tin tưởng nhìn hắc sắc thân ảnh đứng trên pho tượng. Một gã cường giả Đấu Thánh đơn giản như vậy đã bị bóp chết?

"Tiêu Viêm?!"

Song, khi mọi người còn chưa khôi phục tinh thần thì Hồn U lại vội lui lại như gặp quỷ, hoảng sợ hét lên từng tiếng chói tai vang khắp bầu trời.

Nghe được cái tên không chút xa lạ này, mọi người vừa mới khôi phục lại giống như bị sét đánh.

Tiêu Viêm?

Đó chính là đệ tử truyền kỳ trong lịch sử Già Nam học viện?

-----oOo-----

Chương 1613: Cố nhân gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không gian lặng yên, tất cả ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía thân ảnh màu đen kia. Gió nhẹ thổi qua, hắc sam phiêu đảng, mái tóc tung bay trong gió. Một bóng lưng bình thường như vậy lại khiến mọi người cảm giác như một dãy núi hùng vĩ như biển cả bao la.

"Tiêu Viêm..."

Tô Thiên cũng vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng kia, hẳn vốn đã tuyệt

vọng nhưng giờ niềm hi vọng lại dấy lên trong lòng. Già Nam học viện hôm nay được cứu rồi!

“Đúng là hắn...”

Tiêu Ngọc dùng tay che miệng. Dù đã mười năm chưa gặp nhưng nàng vẫn không cảm thấy chút xa lạ nào. Thân ảnh này vẫn như năm xưa, chỉ là càng thêm trầm ổn.

“Học tử... Đó là học trưởng Tiêu Viêm trong lời mọi người sao? Thật mạnh a! Kẻ vừa rồi ngay cả Bách Thiên nhị lão cũng có thể đánh bại, không ngờ bị học trưởng một tay giết chết...!”

Biển người vừa lặng yên trong chốc lát, bỗng xôn xao lên. Từng tiếng bàn tán xì xầm, từng ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh kia. Rất nhiều đệ tử Già Nam học viện đều vô cùng tò mò về vị học trưởng trong truyền thuyết này. Dù sao, ngoài viện trưởng, chưa có ai ở Già Nam học viện được tạc tượng như hắn.

"Lui lại!"

Trên bầu trời, Hồn U kinh hãi nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện. Tuy hắn chưa từng giao thủ với Tiêu Viêm, nhưng ngay cả cường giả như Hồn Diệt Sinh đều chết trong tay người này, sao hắn còn dám có tâm tư đánh một trận với Tiêu Viêm đây?

Nghe thấy tiếng quát của Hồn U, hơn mười tên cường giả Hồn Điện cũng nhanh chóng lui lại.

Nhìn thấy một màn này, không ít người có chút ngơ ngác, chột bọng hắn hâm mộ cuồng nhiệt nhìn lên thân ảnh kia. Đây mới là cường giả chân chính chứ!

Không cần ra tay, chỉ cần hiện thân đã có thể khiến quần hùng kinh sợ!

Phong thái như vậy khiến tất cả các học viên trẻ tuổi đều kích động đến run rẩy.

“Nếu đã tới thì đi nhanh như vậy làm gì? Hồn Điện đã bị ta phá hủy, mấy con cá lọt lưới như các ngươi sống thì có ý nghĩa gì nữa?”

Nhìn đám cường giả Hồn Điện chạy tán loạn, thanh niên kia mỉm cười, khẽ nâng chân lên, sau đó từ từ hạ xuống.

"Phanh phanh phanh!"

Khi Tiêu Viêm hạ chân xuống, lập tức, một cỗ dao động vô hình cực kỳ kinh khủng lan ra, nhanh như tia chớp đuổi theo mấy tên cường giả Hồn Điện, lập tức đem bọn chúng nổ tung thành một đám huyết vụ...

Bất kể là Đấu Tông hay Đấu Tôn, đều không chút dấu hiệu mà nổ thành huyết vụ. Thậm chí, ngay cả linh hồn bọn hắn cũng bị chấn nổ trong tức khắc.

Tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào đám huyết vụ hoa lệ nhưng cũng thật quý dị kia khuếch tán ra xung quanh.

Trong mắt rất nhiều đệ tử, đám cường giả Hồn Điện kia giống như tự nổ tung vậy, còn thân ảnh đứng trên bức tượng kia lại không có bất cứ dấu hiệu di động nào.

"Thực lực như vậy..."

Trên mặt Tô Thiên và Bách Thiên nhị lão đều hiện lên vẻ hoảng sợ. Giết Đấu Tôn chẳng khác gì đập chết một con muỗi, thực lực như vậy kinh khủng đến mức nào đây?

"Tiêu Viêm, ngươi cứ chờ đó! Khi đại quân Hồn Tộc tới thì các ngươi chỉ có nước chết mà thôi!"

Hồn U là người duy nhất chạy thoát, nhưng hắn cũng phun một ngụm máu tươi rồi mới chạy ra xa. Thấy thủ hạ của mình chết không còn ai, hai mắt hắn đỏ bừng, oán độc nói.

"Mạnh miệng!"

Tiêu Viêm nhíu mày, bàn tay cách không nắm chặt, lập tức trên đầu Hồn U xuất hiện một hỏa điểm cự chưởng màu phấn hồng, vỡ mạnh lên thân thể hắn. Lực lượng đáng sợ khiến cho hắn như một người chim gãy cánh, mang theo một đám khói đen rơi xuống phía xa

Phía Hồn U rơi xuống đột nhiên lóe lên quang mang, vài đạo thân ảnh nhanh chóng bay tới.

“Còn có người?”

Thấy vậy, đám người Tô Thiên không khỏi thất kinh.

Mấy đạo quang mang nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời học viện, khí tức kinh khủng trên người bọn họ nhất thời tỏa ra xung quanh.

“Đấu Thánh?”

Cảm nhận thấy luồng khí thế khiến người ta lạnh sống lưng, Tô Thiên cùng Bách Thiên nhị lão đều có chút choáng váng. Đám người này vậy mà đều là cường giả Đấu Thánh?!!

"Bịch!"

Khi bọn hắn đang âm thầm kinh hãi, đạo bóng đen kia chậm rãi rơi xuống một lồi đài. Mọi người đưa mắt nhìn theo, lập tức kinh hãi. Người đó chính là Hồn U, chỉ bất quá bây giờ hắn đã không còn chút sự sống nào.

Nhiều người không nhịn được mà nuốt nước bọt. Người có thể ra lệnh cho cường giả Đấu Thánh, tất nhiên thực lực của hắn phải mạnh hơn. Bất quá hắn vẫn bị Tiêu Viêm giết chết.

“Ha ha, Tô Thiên, xem ra ngươi rất thích hợp để quản lí học viện...”

Khi đám người Tô Thiên đang đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên một tràng cười vang lên, một thân ảnh già nua từ từ hạ xuống.

"Viện trưởng?"

Người nọ tủm tỉm cười đáp không đi tới, Tô Thiên sửng sốt, thất thanh kêu lên.

“Hắc hắc!”

Người vừa đến chính là viện trưởng Già Nam học viện, Mang Thiên Xích.

Hắn tòm tòm cười nhìn đám Tô Thiên, sau đó ánh mắt quét qua xung quanh, gạt đầu hài lòng. Quy mô học viện bây giờ lớn hơn khi hắn rời đi rất nhiều.

“Xuống dưới rồi nói chuyện.”

Rời đi mấy chục năm, Mang Thiên Xích cũng không coi mình là người ngoài, phát phát tay một cái sau đó ngẩng đầu lên trời, cười nói: “Tiêu Viêm tiêu ca, tất cả đều quen biết đã lâu, chẳng lẽ còn phải ẩn nấp sao?”

Nghe vậy, Tiêu Viêm lắc đầu bất đắc dĩ, trước cái nhìn chăm chú của mọi người, mang theo Huân Nhi cùng mấy vị cường giả Đấu Thánh trong liên quân hạ xuống, ôm quyền với Tô Thiên, cười nói: “Đại trưởng lão, đã nhiều năm không gặp.”

“Tiểu tử nhà ngươi, nhiều năm như vậy mà không có chút tin tức nào, ta tưởng ngươi đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn rồi...”

Thấy khuôn mặt Tiêu Viêm đã thành thực hơn mười năm trước rất nhiều, Tô Thiên không nhịn được cười, nói.

"Đại trưởng lão!"

Huân Nhi đứng sau lưng Tiêu Viêm cũng mỉm cười. Thanh nhã thông dong, phong tình vạn chủng làm các đệ tử chung quanh nhìn đến trở mắt, tìm cả học viện cũng không thấy nổi một người đẹp như vậy!

"Huân Nhi..."

Nhìn thấy Huân Nhi, Tô Thiên cũng mỉm cười nhưng không trả lời. Một thân hình xinh đẹp từ đằng sau lao ra, phi thẳng tới Huân Nhi, sau đó ôm chầm lấy.

“Tính tình của ngươi vẫn không khác năm xưa...”

Huân Nhi có chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền nhận ra, bất đắc dĩ cười, nói.

“Hắc hắc, Huân Nhi ngươi ngày càng mê người rồi. Nhưng xem ra ngươi cũng không chạy thoát ma chướng của tên kia a.” Hồ Gia cười hì hì, chọt

liếc sang nhìn Tiêu Viêm đứng cạnh.

Ngô Hạo cạnh đó cũng thu trọng kiếm lại, cười cười nhìn một cảnh này. Sau đó, hắn cùng Tiêu Viêm nhìn nhau, cười lớn. Tình bạn năm đó cho dù đến giờ vẫn còn nguyên vẹn.

“Người rất thích làm đạo sư hả?”

Nhìn gương mặt quen thuộc, Tiêu Viêm không nhịn được vui vẻ. Chợt hắn chuyển mắt nhìn thân ảnh xinh đẹp sau lưng Tô Thiên, huyết sáo một tiếng. Một người trầm ổn như hắn rất hiếm khi lại làm ra hành động như vậy.

“Cuối cùng người cũng đã trở về!”

Thấy vậy, Tiêu Ngọc mặt đỏ ửng, liếc nhìn hắn. Điệu bộ vừa rồi không khác năm xưa là mấy, khi đó tại Ô Thần Thành, hắn cũng cố ý làm như vậy để chọc nàng tức điên lên.

Nhưng bây giờ nàng đã không còn như trước, cũng chẳng tức giận với trò đùa như vậy nữa, mà ngược lại còn có chút chờ mong dù nàng biết Tiêu Viêm bây giờ không còn là tên tiểu tử nghịch ngợm nhìn trộm nàng tám nữa.

“Thuộc hạ tham kiến môn chủ!”

Đại hán trung niên của Tiêu Môn bỗng nhiên kích động, ôm quyền cung kính nói.

“Người là người Tiêu Môn?” Thấy vậy, Tiêu Viêm cũng mỉm cười, nói: “Làm khá lắm!”

“Là thuộc hạ thất trách, đã không bảo vệ tốt Già Nam học viện.”

Đại hán kia có chút luống cuống. Tiêu Viêm ở Tiêu Môn chính là nhân vật truyền kỳ, hắn không ngờ mình lại có ngày tận mắt nhìn thấy.

“Không phải lỗi của các người. Những người này không phải là Tiêu Môn có thể đối phó được.” Tiêu Viêm khoát tay, đang định nói tiếp thì mấy đạo thân ảnh từ xa bay tới, đó chính là nhóm người Thái Lân.

“Dư nghiệt Hồn Tộc ở các nơi khác cũng đã bị tiêu diệt rồi.” Thái Lâm hạ xuống, khuôn mặt lãnh diễm hiện lên vẻ tươi cười, nói.

Đám người Tô Thiên có chút khiếp hãi nhìn mười mấy người vừa tới. Bọn họ phát hiện, những người này đều là Đẩu Thánh. Đội hình như vậy thật khiến người ta phải hoảng sợ. Sau một hồi lâu, bọn hắn mới cười khổ nói: “Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

“Có vài chuyện phiền phức ấy mà.”

Tiêu Viêm và Mang Thiên Xích nhìn nhau, vẻ mặt ngưng trọng hơn rất nhiều, nói.

“Lập tức sơ tán các đệ tử trong học viện, Hắc Giác Vực sắp phát sinh đại sự...” Mang Thiên Xích trầm giọng nói. Đối với dự đoán động phủ của Đà Xá Cổ Đế nằm dưới thế giới nham thạch nóng chảy, ngay cả hắn cũng khó lòng tiếp nhận. Dù sao, ban đầu phong ấn Vẫn Lạc Tâm Viêm hắn cũng xâm nhập, chỉ là không quá sâu mà thôi. Ai có thể nghĩ tới, động phủ của Cổ Đế lại gần hắn đến như vậy?

Thấy vẻ mặt của Mang Thiên Xích và Tiêu Viêm, Tô Thiên cũng biến sắc, chần chờ một chút rồi nói: “Nhiều đệ tử như vậy, trong thời gian ngắn có thể sơ tán đi đâu? Chúng ta cũng không có đủ người bảo vệ bọn họ rời đi an toàn.”

Nghe vậy, Mang Thiên Xích cũng cau mày.

“Vấn đề sơ tán không phải việc phiền toái gì. Chỉ cần thu họ vào Thiên Mộ trốn một thời gian là được.” Tiêu Viêm khoát tay, cười nói: “Về phần chuyện gì đang diễn ra, chúng ta tìm chỗ khác nói.”

“Ừm!”

Nghe vậy, Tô Thiên cũng chỉ đành gật đầu, phân phó một vài trưởng lão trấn an chúng đệ tử. Sau đó hắn xoay người đi về phía phòng nghị sự, đám người Tiêu Viêm cũng nhanh chóng theo sau dưới bao nhiêu ánh mắt cuồng nhiệt dõi theo.

Chương 1614: Tái nhập thế giới dung nham

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong phòng nghị sự, tất cả mọi người giới thiệu qua một chút rồi lần lượt ngồi xuống.

“Có không ít thế lực bên trong Hắc Giác Vực đã bị Hồn Điện huyết tẩy, bất quá những tên đó cũng đã bị trừ khử rồi.” Tiêu Viêm nhìn qua mọi người sau đó từ từ mở miệng.

Đám người Tô Thiên nghe thấy thế đều không khỏi rung mình. Với thực lực kinh khủng của bọn người kia, việc huyết tẩy toàn bộ Hắc Giác Vực cũng không phải là chuyện khó khăn gì cả.

“Hắc Giác Vực cũng không có quá nhiều ân oán với bọn họ mà, phải không?” Tô Thiên cười khổ nói, Hồn Điện là một thế lực ở Trung Châu mà nơi này lại cực ít tiếp xúc với Trung Châu, vì vậy thật sự hẳn không thể ngờ được Hồn Điện lại làm chuyện đó.

Tiêu Viêm liếc nhìn Mang Thiên Xích rồi hẳn khẽ gật đầu, sau đó mới dần nói lên một số chuyện đã phát sinh tại Trung Châu, kể cả việc liên quân đối kháng với Hồn tộc hôm nay.

“Kẻ này thật sự không tầm thường, chỉ ngần ngại mười mấy năm vậy mà có thể đạt tới mức độ này.” Tô Thiên kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm, tuy có một số chuyện Mang Thiên Xích chỉ nói qua nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được sự kinh động trong đó.

Bách Thiên nhị lão, Ngô Hạo bên cạnh cũng không nhịn được mà gật đầu. Năm đó, khi Tiêu Viêm rời đi thì hẳn vẫn chỉ là Đấu Hoàng, còn bây giờ thì sao, khắp thế gian này, tìm người có thể địch lại hẳn khó như mò kim đáy bể.

Thành tựu như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Theo lời viện trưởng nói, Hắc Giác Vực gặp tai họa như vậy là do thế giới nham thạch nóng chảy bên dưới học viện của chúng ta, đúng không?” Bách Thiên nhị lão nhìn nhau rồi mở miệng.

“Có lẽ bên dưới đáy dung nham có thứ mà Hồn tộc cần.” Mang Thiên Xích gật đầu nói: “Thủ đoạn của Hồn tộc trước giờ vẫn độc ác như vậy, để đạt được mục đích, nhất định bọn họ không ngần ngại việc đồ sát tất cả sinh linh bên trong Hắc Giác Vực.”

“Lần này tới nơi chỉ là một nhóm tiên phong thôi, có lẽ không lâu sau đại quân của Hồn tộc sẽ tới, đến khi đó, chắc chắn nơi này sẽ diễn ra một trận chiến kinh thiên, cho nên những học viên này không thể ở lại.” Tiêu Viêm nói.

Đám người Tô Thiên cười khò, đúng là họa vô đơn chí, những tưởng rằng yên ổn dạy học ở đây, ai ngờ đâu lại xảy ra chuyện này, bị cuốn vào vòng tranh đấu của các thế lực cường đại bậc nhất đại lục.

“Nếu không phải các người chạy tới kịp thời, sợ rằng Hắc Giác Vực đã máu chảy thành sông rồi...” Tô Thiên khẽ thở dài, chính hắn cũng đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của hồn tộc, nếu không phải Tiêu Viêm xuất hiện kịp thời, chỉ sợ nơi này đã chất đầy xác chết rồi.

“Đại trưởng lão yên tâm, tuy Hồn tộc mạnh nhưng liên quân cũng không ngăn bọn chúng, Già Nam học viện chắc chắn sẽ không bị bọn chúng phá hủy dễ dàng như vậy đâu.” Tiêu Viêm khẽ cười, trấn an bọn họ.

“Chỉ cần mọi người bình an là tốt rồi.” Tô Thiên lắc đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Viêm có phần nhu hòa, vui mừng nói: “Đứa trẻ năm đó giờ cũng đã trở thành cường giả chân chính rồi!”

“Công ơn dạy dỗ của Đại trưởng lão Tiêu Viêm vẫn luôn ghi nhớ.” Tiêu Viêm chân thành nói. Tô Thiên cũng có thể nói là một nửa sư phụ của hắn.

Ngày đó hắn tới học viện, Tô Thiên cũng đã chiêu cố rất nhiều, khi ấy Tiêu Viêm cũng chỉ là một thiếu niên mang theo cừu hận từ Gia Mã Đế Quốc chạy tới mà thôi.

“Ha ha, quan tâm đến học viên là bổn phận của chúng ta mà.” Tô Thiên phẩy tay cười nói.

“Hắc hắc, giờ đây tiểu tử này có thể ngồi ngang hàng với tộc trưởng, vậy mà ta đã từng muốn áp chế hắn.” Mang Thiên Xích cười quái dị, hắn đã

sớm coi Tiêu Viêm là quái vật, lần đầu tiên hai người gặp mặt ở hư không Lôi Trì, khi đó cũng mới chỉ là Đấu Tôn mà thôi, ai có thể ngờ được, chỉ mấy năm sau hắn đã vượt lên phía trước rồi.

Loại tốc độ này, cho dù là hắn cũng chỉ biết cười khổ sợ hãi, dù sao cái danh người trẻ tuổi mạnh nhất đại lục cũng không phải giả tạo, tuy nhiên người mạnh nhất đó cũng xuất thân từ học viện, điều này khiến hắn cũng phải đặc ý.

Tiêu Viêm lắc đầu bất đắc dĩ, chợt nói: “Trong khoảng thời gian này, các ngươi nên chú ý nhiều hơn, một khi phát hiện cường giả Hồn tộc lui tới lập tức cảnh báo, người của liên quân cũng sắp chạy tới rồi.”

“Còn Tiêu Viêm ca ca thì sao?” Huân Nhi cau mày.

“Ta muốn quay lại thế giới dung nham.” Ánh mắt Tiêu Viêm ngưng lại, trầm giọng nói. Hắn muốn xác định rõ xem rốt cuộc thế giới dung nham có điều gì kỳ quái.

Nghe thấy Tiêu Viêm muốn xâm nhập thế giới dung nham, đám người Tô Thiên cũng giật mình, bất quá chợt nhớ đến thực lực khủng bố của hắn bèn thanh tĩnh trở lại, tuy nơi đó thần bí khó lường nhưng với thực lực của Tiêu Viêm, việc thoát thân hoàn toàn không chút khó khăn.

“Tiêu Viêm ca ca, ta đi cùng ngươi được không?” Huân Nhi hơi cau mày, có chút lo lắng nói. Nếu dưới đó thật sự có động phủ của Cổ Đế, mức độ nguy hiểm là không thể xác định được, dù sao cũng là di tích mà Đấu Đế lưu lại, tuyệt đối không đơn giản.

“Chuyến đi này không cần nhiều người, các ngươi ở lại chiếu cố học viện tốt hơn.”

Tiêu Viêm lắc đầu, cười nói: “Yên tâm...”

Với thực lực hiện tại của bản thân hắn, có thể không đánh lại cường giả cỡ như Hồn Thiên Đế nhưng nếu hắn muốn rút lui, không ai có thể ngăn cản được.

Thấy Tiêu Viêm kiên trì như vậy, Huân Nhi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu, dặn dò hắn một vài điều.

“Việc này không thể chậm trễ, bây giờ ta sẽ đi luôn.”

Tiêu Viêm vốn là người quyết đoán, nếu đã đưa ra quyết định liền hành động ngay lập tức.

Thấy thế, đám người Tô Thiên nhìn nhau, chậm rãi gật đầu.

...

Nội viện, tại tầng dưới cùng Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Tiêu Viêm đứng ở lối vào thế giới dung nham, bàn tay khẽ vẫy một cái, bất chợt bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp bay ra rất nhiều tia lửa vô hình, cuối cùng ngưng tụ thành một ngọn lửa vô hình trên tay hắn.

“Vãn Lạc Tâm Viêm, ha ha, nhiều năm như vậy nó cũng đã trưởng thành rất nhiều.” Nhìn ngọn lửa vô hình này, Tiêu Viêm cũng cười lớn, đây chính là thứ năm đó hắn đã tìm được trong thế giới dung nham, khi đó nó mới chỉ mới hình thành, vậy mà sau hơn mười năm, nó đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Vật nhỏ này không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết của chúng ta...”

Tô Thiên cũng cười nói, những năm này, bọn họ đã phí rất nhiều công sức để nuôi nấng ngọn Vãn Lạc Tâm Viêm này. Tuy nhiên mọi việc đều đáng giá, Thiên Phần Luyện Khí Tháp ngày hôm nay hiệu quả hơn rất nhiều so với ngày đó, dù sao Vãn Lạc Tâm Viêm ngày trước thành thực nhưng lại không nghe theo sự điều khiển của bọn hắn, còn bây giờ, do được đào tạo lâu dài nên nó đã không còn kháng cự lại sự chỉ huy của bọn hắn nữa.

Tiêu Viêm gật đầu cười, búng nhẹ ngón tay, bắn ngọn Vãn Lạc Tâm Viêm ra ngoài sau đó quay lại nói với đám người Huân Nhi: “Chờ ta ra ngoài nhé.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Nghe thế, đám người Huân Nhi cũng nhẹ giọng dặn dò.

Tiêu Viêm khẽ cười, không chần chừ một chút nào, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo hắc mang lướt thẳng về phía dưới thông đạo.

Nhiều năm như vậy rồi, thế giới dung nham vẫn chỉ có một màu đỏ ngầu, nhìn mãi không tới điểm tận cùng.

Tiêu Viêm lơ lửng trên không, nhìn xuống sơn động bên dưới cách đó không xa, mỉm cười hồi tưởng lại cuộc sống khổ tu tại nơi này trước đây.

“Cuối cùng cũng đã trở lại, nhưng lần này thì ta muốn nhìn xem đến tột cùng thì người đang che giấu điều gì!”

Nhìn biên dung nham phía dưới, ánh mắt Tiêu Viêm chột lóe, ngay lập tức Tịnh Liên Yêu Hỏa xuất hiện, hóa thành một đạo hỏa mang, lướt vào bên trong dung nham làm dậy lên từng đợt sóng.

“Xuy!”

Vừa tiến vào dung nham, Tiêu Viêm dùng tốc độ nhanh nhất tiến sâu vào trong, dung nham nửa trượng xung quanh Tiêu Viêm bị bốc hơi sạch, với uy lực của Tịnh Liên Yêu Hỏa, dung nham không thể cản trở được bước tiến của Tiêu Viêm.

Tốc độ của Tiêu Viêm bây giờ nhanh hơn khi xưa vô số lần, chỉ chưa đầy mười phút hắn đã đã dung nhập sâu trong dung nham, đồng thời, tốc độ của hắn chậm đi rất nhiều, bình thần nhìn xung quanh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng không ít luồng khí tức mật mờ đang nhanh chóng tụ về phía hắn.

“Đây là sinh vật trong dung nham sao?”

Tiêu Viêm cười nhạt, lòng bàn chân giậm mạnh. Nhất thời, một đạo linh hồn ba động mênh mông từ mi tâm tuôn ra dữ dội, trong khoảnh khắc, dung nham xung quanh nổ mạnh, từng đạo thân ảnh núp trong dung nham kêu lên thê lương.

“Phốc, phốc!”

Những tiếng thét chói tai này vang lên kèm theo dao động kịch liệt, sau đó Tiêu Viêm nhìn thấy vô số thân ảnh đỏ ngầu từ bốn phương tám hướng lao tới vây quanh hắn.

Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chú những sinh vật như tích dịch (thần lằn) này, cuối cùng dừng lại ở phía xa, nơi có hai tích dịch nhân toàn thân màu trắng, bọn họ trông to lớn hơn những kẻ khác rất nhiều, mà điều khiến Tiêu Viêm kinh ngạc nhất là hai kẻ này lại có thực lực Bán Thánh.

“Khó trách năm đó Thiên Hỏa tôn giả lại vẫn lạc ở chỗ này, thì ra trong số đám thần lằn lại có hai kẻ như vậy.” Nhìn hai tên thần lằn này, Tiêu Viêm chợt hiểu ra nhiều điều, hẳn thỏ hồ thật may mắn, năm đó hẳn đã không gặp phải bọn chúng. Nếu không, với thực lực khi đó, chỉ một cái tát của bọn chúng cũng đủ giúp hắn gặp được tổ tiên.

“Loại người, đây là nơi an nghỉ của thân, không phải là nơi người có thể tới, mau lui ra, nếu thỏ hồ giả tình dật, chắc chắn người sẽ bị chôn thây tại đây đó!”

Tiêu Viêm âm thầm giật mình, thật không ngờ một trong số hai tích dịch nhân màu trắng kia lại có thể nói tiếng người, tuy rằng có chút trúc trắc, thanh âm đứt quãng nhưng hắn vẫn có thể hiểu được.

“Nơi an nghỉ của thân? Thỏ hồ giả?”

Nghe hai từ này, ánh mắt Tiêu Viêm chợt sáng lên.

-----oOo-----

Chương 1615: Không gian dưới đáy dung nham

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi dung nham nóng chảy, ngọn lửa đỏ bắt đầu khởi động. Tiêu Viêm khoanh tay trước ngực, nhìn những sinh vật kì quái đang đứng chi chít xung quanh, cười nói: “Đã có người thỏ hồ, không biết vật kia đến tột cùng là cái gì?”

“Nhân loại kia, hãy rút khỏi đây mau, nếu không: Chết!”

Hai gã người thần lằn, toàn thân bao phủ lửa trắng, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, ngữ điệu có phần kém lưu loát chậm rãi truyền ra.

Hai người vừa mới dứt lời, ánh mắt của đám người thần lẩn ở xung quanh liền hiện lên nét hung tàn, vảy phiến ở trên thân thể cũng trở nên u ám hơn.

Tiêu Viêm khuôn mặt bình tĩnh, không mấy may biến sắc vì điều đó. Nếu năm đó mà gặp loại trận chiến này thì e rằng hắn đã sợ đến mức hồn phi phách tán, bất quá hiện tại thì khác... Chỉ là hai gã cường giả Bán Thánh, cùng với một đám cường giả bất nhập lưu, thì quả thật đối với hắn mà nói sẽ không đem lại được nửa điểm kinh sợ.

“Hôm nay, ta nhất định phải tiến xuống dưới đáy dung nham!”

Tiêu Viêm khẽ cười một tiếng, thân hình bất động, một đạo dao động linh hồn nhanh chóng khuếch tán ra từ mi tâm.

“Ong...ong!”

Nương theo sự khuếch tán của linh hồn lực, dung nham trong nhất thời nổi lên sóng gió kịch liệt, tiếng vù vù truyền ra mơ hồ. Ngay sau đó, thân hình đám thần lẩn lửa đột nhiên chấn động, một cỗ linh hồn lực đáng sợ phảng phất như thiên uy tuôn ra từ sâu trong linh hồn bọn chúng, làm cho bọn chúng phải run lên cầm cập... Đồng thời, trận hình lập tức bị rối loạn.

Nhìn thấy một màn này, hai gã người thần lẩn toàn thân bao phủ lửa trắng kia cũng liền biến sắc mặt. Song, bọn hắn chưa kịp lên tiếng thì dòng nham tương ở trước mặt đột nhiên bùng nổ, một luồng dao động mênh mông mà không có cách nào hình dung, hung hăng bạo tạc lên thân thể hai người.

“Thình thịch!”

Làn sóng dung nham lớn mấy nghìn trượng nhanh chóng khuếch tán, mà hai gã người thần lẩn kia cũng trực tiếp bị chấn bay, miệng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, nhìn về phía Tiêu Viêm.

“Cút!”

Tiêu Viêm sắc mặt lạnh lùng, quát lên một tiếng như sấm rền, đồng thời cỗ linh hồn lực mênh mông cũng theo tiếng quát đó mà khuếch tán ra một cách hung hăng, trực tiếp làm cho biển dung nham rộng cả vạn trượng này

phải nổi lên từng trận sóng.

“Rầm...rầm...rầm!”

Sóng âm lay động, vô số người thần lẩn ở xung quanh liền trực tiếp bị đánh bay đi toàn bộ. Bất quá, Tiêu Viêm cũng biết nặng nhẹ, mặc dù đã đẩy lui được đám người thần lẩn đó, nhưng chung quy hắn vẫn chưa từng làm tổn hại đến tính mạng bọn chúng. Dù sao đối với nơi này, hắn cũng không quen thuộc cho lắm, vả lại ai mà biết được, sau khi đại khai sát giới thì sẽ có biến cố gì xảy ra?

Bất kể như thế nào thì đây có thể là nơi vị cường giả Đấu Đế cuối cùng của Đấu Khí Đại Lục kia lưu giữ lại, cho nên cẩn thận một chút cũng không có gì sai.

Không gian dày đặc dung nham nóng chảy bị Tiêu Viêm chấn đến trời long đất lở, mà khuôn mặt vốn hung ác của đám người thần lẩn cũng đã được thay thế bằng một vẻ kinh hãi. Chúng dần dần thối lui ra phía xa, ánh mắt nhìn về thân ảnh giống như ma thần kia. Loại uy áp linh hồn kinh khủng như vậy đã làm cho linh hồn bọn chúng phải run rẩy.

“Tự tiện xông vào thần mộ chi địa, nguoi tất sẽ gặp thần khiên!”

Gã thần lẩn trắng nuốt ngậm máu còn đọng trong miệng xuống, rồi khàn giọng quát.

Đối với những lời uy hiếp đó, Tiêu Viêm cũng chỉ cười nhạt, trong lòng đã hơi có chút khảng định, dưới đáy dung nham này chắc chắn có thứ gì đó đang tồn tại mà những sinh vật kia gọi là thần mộ chi địa. Rất có thể đấy chính là Đà Xá Cỗ Đế động phủ.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Tiêu Viêm liền trở nên nóng bỏng, liềm liềm miệng, nhìn về khoảng dung nham tối đen ở phía trước. Phía cuối không gian vô tận kia dường như đang có vật đáng sợ nào đó chiếm cứ, làm người ta phải sởn tóc gáy.

“Hi vọng là suy đoán của ta sẽ không nhầm...!”

Tiêu Viêm khẽ lẩm bẩm một tiếng, rồi thân hình chợt động, hóa thành một đạo hỏa mang, nhanh như chớp phóng về phía đáy không gian dung nham.

Nhìn thân ảnh của hắn, đám thần lửa liền chần chờ một lúc, rồi cuối cùng cũng không dám xuất thủ ngăn trở. Dưới tình huống như vừa rồi, bọn chúng cũng hiểu, nếu không phải do Tiêu Viêm đã nương tay thì chỉ sợ bọn chúng đã chết sạch từ sớm.

“Nhân loại ngu xuẩn, tự tìm đường chết!”

Hai gã thần lửa trắng liếc nhau một cái, chột hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa động, dung nhập vào trong làn dung nham, nhanh chóng hướng tới phía xa mà lao đi.

Không có những sinh vật lửa cản trở, tốc độ của Tiêu Viêm đã trở nên tăng vọt. Chỉ có điều, dường như bất luận tốc độ của hắn kinh khủng như thế nào thì cũng khó có thể chạm tới điểm cuối của không gian dung nham. Cả con đường phía trước thủy chung vẫn là những dòng dung nham chập chùng, mông lung.

Đối với tình huống đó, Tiêu Viêm cũng hơi nhíu mày, bất quá hắn cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Độ sâu của biên dung nham này đã vượt xa dự liệu của hắn, khoảng cách như thế quả thực sức của cường giả bình thường không thể vượt qua được. Có lẽ... chỉ khi đạt tới cấp độ như hắn lúc này thì mới có bản lĩnh như vậy...

“Ta cũng không tin nơi này không có điểm cuối...!” Tiêu Viêm cúi đầu, cười lạnh một tiếng, thân hình bay đi vun vút giống như sao băng. Dọc trên quãng đường mà hắn đi qua, một vùng chân không liên tục hiện ra, trực tiếp chấn vỡ những dòng dung nham thành hư vô.

“Rầm...rầm...rầm!”

Một đường thế như chẻ tre, gấp rút mà qua. Màu đỏ hồng của dòng dung nham xung quanh không biết từ lúc nào đã biến thành màu đen.

Mà khi dung nham biến thành màu sắc này, tốc độ của Tiêu Viêm cũng bị giảm xuống không ít. Bên trong thứ dung nham này dường như ẩn chứa một loại nhiệt lượng kì lạ, ngay cả lực tinh lọc của Tịnh Liên Yêu Hỏa trong nhất thời cũng không thể tinh lọc được dễ dàng.

Nương theo biến hóa này, Tiêu Viêm ánh mắt liền lóe lên. Song, ngay lúc

đó, cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt. Loại dấu hiệu đó đột ngột dâng lên, khiến thân hình của hắn lập tức cứng ngắc lại trong nháy mắt.

“Hông...!”

Vì đang bay với tốc độ cao mà chợt dừng lại, cho nên dòng dung nham xung quanh bị chấn đến mức nổ tung, mà ánh mắt của Tiêu Viêm cũng nhìn thẳng về phía trước. Linh hồn của hắn cảm giác được, nơi này... Tựa hồ đã đi đến điểm cuối của không gian dung nham, thế nhưng trước mắt hắn vẫn là những dòng dung nham vô tận như cũ.

Tiêu Viêm ánh mắt không ngừng lóe lên quang mang, rồi đột nhiên hắn chậm rãi xòe bàn tay ra, khởi động Tịnh Liên Yêu Hỏa, nhẹ nhàng tiếp xúc với dòng dung nham trước mặt.

“Ông!”

Nương theo sự tiếp xúc của bàn tay Tiêu Viêm, dòng dung nham kia liền trở nên dập dềnh, mà bàn tay của hắn cũng trực tiếp biến mất. Bộ dáng như vậy tựa như đã chạm vào tầng không gian khác.

“Dưới đáy dung nham này ẩn giấu một không gian khác....?” Nhìn một màn này, Tiêu Viêm không khỏi hít vào một hơi. Hiện tại, hắn cũng thừa khả năng để xây dựng nên không gian như thế này, nhưng muốn ở dưới đây mà sáng lập thì chỉ sợ ngay cả những nhân vật như Hồn Thiên Đế và Cổ Nguyên cũng cảm thấy khó khăn.

“Đà Xá Cổ Đế quả là danh bất hư truyền!”

Tiêu Viêm cười nhẹ một tiếng, chậm rãi điều tức, ổn định lại nội tâm. Vạn năm qua, có bản lĩnh làm được như vậy, ngoại trừ vị cường giả Đẩu Đế duy nhất kia ra, thì liệu còn có người nào?

Hiện tại, Tiêu Viêm đã khẳng định được tám phần, Đà Xá Cổ Đế động phủ chính là ở chỗ này!

Con người khế đảo, lộ ra nét cuồng nhiệt, Tiêu Viêm chẳng qua chỉ chần chờ một chút, rồi lập tức cắn răng, cước bộ mạnh mẽ bước tới phía trước một bước, trực tiếp nhảy vào vùng không gian dưới đáy dòng dung nham.

“Xuy!”

Nương theo việc Tiêu Viêm bước vào không gian thần bí kia, thì dòng dung nham tràn ngập ở hai bên vốn đang lay động liên tục đột nhiên ngừng lại.

Xuất hiện trong mắt Tiêu Viêm là một mảnh không gian vô tận, có chút hắc ám và yên tĩnh. Mảnh không gian này không biết đã lặng lẽ trải qua bao nhiêu năm tháng, cho nên toàn bộ khu vực cũng tràn ngập một loại khí tức tang thương cổ xưa.

Tiêu Viêm ánh mắt chậm rãi quét qua mảnh không gian trước mặt này. Đập vào mắt hắn là một địa phương trống rỗng, không có nửa điểm kì lạ. Hắn khẽ nhíu mày, thân hình cẩn thận, từ từ bay về phía trước.

Tiêu Viêm phi hành ở trong không gian trống rỗng này ước chừng mấy phút, sau đó cước bộ của hắn mới ngừng lại một lát, ánh mắt chăm chú nhìn về một phía xa xôi. Nơi đó, trong mơ hồ có một tia sáng hiện lên.

Nhìn tia sáng đó, Tiêu Viêm chân chừ một lúc, rốt cuộc vẫn cắn răng mà bay vút đi. Nương theo việc hắn đang dần dần tiếp cận tia sáng thì hắn cũng đã nhìn thấy tình hình ở chỗ tia sáng.

Đó là một cánh cửa đá khổng lồ, cao mấy vạn trượng!

Cánh cửa đá an tĩnh, đứng sừng sững trong không gian mờ mịt giống như một loại tồn tại vĩnh thế từ thời xa xưa vậy. Đồng thời, từ trên cánh cửa, một cỗ khí tức hoang dã cổ xưa chậm rãi tỏa ra tràn ngập, khiến cho thiên địa trở nên nhộn nhạo.

Phía trước cánh cửa đá là một quảng trường khổng lồ, mà về phần Tiêu Viêm thì đang dừng lại ở nơi cách xa cánh cửa đá cổ xưa ấy, ánh mắt ngơ ngác nhìn quang cảnh kì dị của mảnh không gian hắc ám này. Trong lúc nhất thời, hắn không thốt được ra lời nào.

Đứng trước cánh cửa đá khổng lồ, Tiêu Viêm không khác gì một con kiến hôi, nội tâm không tự chủ được mà trào dâng một loại cảm giác kính sợ. Bất quá, ngay sau đó, hắn chợt phát hiện, nội tâm còn có một chút cảnh giác, tuy chỉ là một cái cửa bằng đá nhưng ngay cả hắn cũng không thể

kìm nén được tâm trạng. Chỗ này quả thật là quý dị khó lường.

Ánh mắt Tiêu Viêm lướt lên cánh cửa đá, cuối cùng dừng tại đỉnh chóp của nó, nơi đó có khắc bốn chữ cổ xưa. Khi tầm mắt của hắn nhìn thấy bốn chữ này, con ngươi chợt co rút mãnh liệt, đồng thời trái tim cũng nhảy lên kịch liệt.

“Cổ Đế động phủ!”

Nét chữ cổ xưa cũng không quá mức hoa lệ, song ở bên trong nét chữ nhìn thì bình thường đó lại là một loại khí thế quân lâm thiên địa, uy nghiêm vô tận.

“Rốt cuộc cũng tìm được người...!” Nhìn bốn nét chữ cổ xưa, khóe miệng Tiêu Viêm khẽ nở một nụ cười.

Song, nụ cười trên khóe miệng cũng không kéo dài được lâu, nội tâm Tiêu Viêm đột nhiên truyền ra cảm giác rung mình. Cái loại cảm giác này giống như có thứ gì đó đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Cảm giác như vậy làm cho sắc mặt Tiêu Viêm dần dần trở nên ngưng trọng, ánh mắt quét ra bốn phía nhưng cũng không phát hiện được bất cứ việc gì. Một lát sau, hắn đột nhiên nhíu mày, chậm rãi cúi đầu, đồng thời đầu ngón tay búng ra một ngọn lửa!

Ánh lửa lập tức làm không gian hắc ám trở nên sáng bừng, song ánh mắt Tiêu Viêm vào giờ khắc này đang căng cứng lại, ngơ ngác nhìn không gian dưới chân, máu nóng trong người cũng trở nên đông đặc.

“Đây là...?”

Trong không gian yên tĩnh, da đầu Tiêu Viêm khẽ nhói lên.

-----oOo-----

Chương 1616: Sinh vật thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh lửa chói mắt chiếu sáng mảng không gian đã nằm trong u tối cả vạn năm. Song, tuy có lửa nhưng Tiêu Viêm vẫn cảm thấy cả người lạnh lẽo, mà ngọn nguồn của sự lạnh lẽo này chính là thứ to lớn bên dưới không gian tối tăm này.

Đó là một sinh vật to lớn tới mức không cách nào hình dung ra được. Nó chiếm cứ một chỗ ở trong không gian u tối, nằm im không nhúc nhích. Ánh mắt Tiêu Viêm di chuyển dọc theo thân thể của nó, chỉ có điều, đến khi tầm mắt của hắn bị ngăn trở bởi vùng không gian u tối ở phía xa thì hắn vẫn không thể nhìn thấy phần cuối cùng của sinh vật này.

Điểm đặc biệt của sinh vật thần bí này là toàn thân nó mang màu tím đậm, lân phiến lạnh như băng bao trùm lấy thân thể, tạo cho người ta cảm giác như cứng rắn không gì phá nổi.

Tiêu Viêm lúc này đang lơ lửng trên không, lấy ánh mắt của hắn cũng không cách nào nhìn được toàn cảnh bên dưới. Riêng điều này thôi cũng đủ để tưởng tượng được kích thước của sinh vật đó lớn đến mức nào, cho dù lấy kinh nghiệm lâu nay của Tiêu Viêm cũng là lần đầu nhìn thấy!

Mặc dù lăn lộn mấy chục năm đã sớm làm cho định lực của Tiêu Viêm cực kì cao thâm, nhưng cho dù là hắn thì ở trong hoàn cảnh bản thân đột nhiên phát hiện dưới không gian u tối này lại bị chiếm cứ bởi một sinh vật to lớn đến mức có thể thôn thiên phệ địa, thì có lẽ cũng phải cảm thấy kinh hãi.

Ai có thể ngờ tới, trong không gian yên tĩnh, gần như không có dấu hiệu của sự sống này lại có một sinh vật đáng sợ như thế tồn tại!

“Ừng ực...!”

Tiêu Viêm không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, trên trán hắn thậm chí cũng đã xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh. Hắn cẩn thận đánh giá lại sinh vật khổng lồ đang chiếm cứ phía dưới, song cho dù với nhãn lực của hắn thì cũng không tài nào đoán ra đây rốt cuộc là loại sinh vật nào.

“Nơi đây không nên ở lại lâu...!”

Nếu đã biết dưới đáy thế giới dung nham này chính là nơi ẩn giấu của Cổ Đế động phủ, Tiêu Viêm cũng liền sinh ra ý muốn rút lui. Mặc dù phía dưới kia, sinh vật khổng lồ vẫn đang nằm yên lặng, không phát ra tiếng

động nào giống như vật chết, thế nhưng linh hồn Đế cảnh đã giúp Tiêu Viêm cảm nhận được một khí tức nguy hiểm. Loại khí tức này không thua kém Hồn Thiên Đế và Cổ Nguyên là bao!

Địa phương này tốt nhất không nên lưu lại quá lâu, đợi ngày sau triệu tập nhân thủ, mời thêm Cổ Nguyên tới hỗ trợ, rồi quay lại dò xét Cổ Đế động phủ này thì mới là phương pháp ổn thỏa nhất.

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, thân hình Tiêu Viêm cũng từ từ lui về phía sau. Nhưng khi hắn vừa mới lùi được vài chục bước, thì đột nhiên hắn lại cảm nhận thấy thân thể khổng lồ của sinh vật phía dưới kia đang hơi lay động

Mặc dù nó chỉ hơi lay động nhưng cũng làm cho con người của Tiêu Viêm cũng nhanh chóng co rút lại. Hắn hiểu được, với thực lực của hắn thì chắc chắn sẽ không xuất hiện ảo giác. Như vậy hiển nhiên chỉ có một đáp án duy nhất, đó chính là: sinh vật thần bí này vẫn còn sống!

Vừa nghĩ tới điều này, tốc độ lui về phía sau của Tiêu Viêm liền tăng vọt!

“Xuy!”

Thời điểm thân hình Tiêu Viêm đang gấp rút thối lui, trong không gian u tối kia, một đôi mắt khổng lồ đã đóng chặt từ lâu đột nhiên mở ra!

Trong đôi mắt này ánh lên màu hồng nhạt, chỉ tính riêng nó thôi đã lớn hơn thân thể Tiêu Viêm gấp mấy trăm lần!

Đôi mắt đó vừa mở liền tập trung nhìn về phía Tiêu Viêm, mà cùng lúc đó một cỗ uy áp cực kì khủng bố cũng trực tiếp bao phủ lấy hắn, làm cho tốc độ thối lui của hắn bị chậm lại.

Bị uy áp kinh khủng kia bao phủ thân thể, sắc mặt của Tiêu Viêm lập tức biến đổi. Hắn phải toàn lực thi triển linh hồn Đế cảnh thì mới khiến cho cảm giác bản thân như bị rơi vào một vũng bùn kia giảm bớt đi một chút.

“Người xông vào thần mộ kia... Có cảm Cổ Ngọc không?”

Thời điểm linh hồn lực của Tiêu Viêm đang tuôn ra dữ dội, thì đột nhiên không gian liền chấn động, đồng thời một thanh âm vang dội truyền ra,

khiến cho mảnh không gian phải trở nên run rẩy

Tiêu Viêm nắm chặt tay, nhìn thoáng qua đôi mắt không lồ ở trong bóng tối kia. Giờ phút này, ánh mắt lạnh như băng đó đang hờ hững nhìn hắn, trong mắt không có bất kì dao động nào.

“Tại hạ chẳng may đi nhầm! Nếu đã có chút quấy nhiễu thì xin hãy thứ lỗi, tại hạ ngay lập tức sẽ rời khỏi đây!” Tiêu Viêm chấp tay với đôi mắt, trầm giọng nói.

“Không có Cô Ngọc sao?” Nghe vậy, trong không gian liên vang lên một giọng nói. Lúc này, Tiêu Viêm dường như nhìn thấy trong con mắt không lồ kia hiện lên một chút thất vọng cùng...sát ý lạnh như băng. Đúng, chính là sát ý!

“Không tốt!”

Cảm nhận được tâm trạng, sắc mặt Tiêu Viêm liền biến đổi, sau đó bất chấp mọi thứ, xuất ra Tịnh Liên Yêu Hỏa bao trùm lấy thân thể, mở cốt đực ở sau lưng, cấp tốc thoái lui!

“Nếu thật sự không có thì hãy lưu lại đây đi...!” Thanh âm hờ hững vang lên lần nữa, sau đó toàn bộ không gian đột nhiên chấn động, một cột sáng màu tím bắn ra từ trong bóng tối, xuyên qua hư không, hung hăng lao về phía Tiêu Viêm.

“Vù!”

Vừa thấy sinh vật thần bí kia phát động công kích, ánh mắt Tiêu Viêm cũng phát lạnh, nhanh chóng biến đổi thủ ấn, linh hồn phân thân không lồ ngay lập tức hiện lên ngoài thân thể, miệng của thân ảnh bắn ra một luồng sóng xung kích đáng sợ, hung hăng va chạm với cột sáng màu tím kia.

“Rầm...!”

Sau tiếng nổ, một cỗ phong bạo quét ra xung quanh, tràn ngập một mảnh không gian này.

“Xoạt!”

Phong bạo cuốn qua, tử quang như cũ vẫn còn tồn tại, mà Đế cảnh linh hồn cộng thêm Hoàng Tuyền Thiên Nộ của Tiêu Viêm cứ nhiên không thể đánh tan nó, điều này khiến cho vẻ ngưng trọng trong mắt Tiêu Viêm càng đậm hơn. Hắn lại biến đổi thủ ấn, hai đạo sóng âm linh hồn mạnh mẽ chọt dữ dội bắn ra.

“Bang...bang!”

Hai đạo sóng âm linh hồn cuộn vào nhau, mạnh mẽ oanh kích đạo ánh sáng tím, rốt cuộc đã đánh tan được đạo ánh sáng đó, thế nhưng bản thân Tiêu Viêm cũng bị chấn lui lại phía sau cả ngàn trượng, nhìn rất chật vật.

“Thực lực của tên kia thật là khủng khiếp!”

Qua một phen giao thủ, nội tâm Tiêu Viêm cũng sinh ra chút sợ hãi. Chỉ một kích tùy tiện mà hắn cần phải đem hết toàn lực thì mới có thể ngăn cản được. Thực lực của sinh vật thần bí này chắc chắn sẽ không kém so với đám người Hồn Thiên Đế, Cổ Nguyên!

“Linh hồn Đế cảnh?” Trong hư vô u tối, thanh âm của sinh vật thần bí chứa đựng một chút kinh ngạc.

Tiêu Viêm cũng không rảnh mà để ý tới nó, thừa dịp có lực phản chấn, thân hình lại một lần nữa lao về phía lối ra của không gian.

“Vụt!”

Khi Tiêu Viêm đang lướt đi, phía sau hắn lại có kinh phong bén nhọn đánh tới. Khóe mắt hơi liếc lại, chỉ thấy được tử quang đang ngưng tụ thành một quang ấn kỳ dị rồi đập về phía Tiêu Viêm.

“Chết tiệt!”

Cảm nhận được lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong quang ấn, Tiêu Viêm lại biến sắc lần nữa, song chưởng xoay tròn, ngưng tụ ra hai đóa Lục Sắc Hỏa Liên, sau đó cũng không cần quay đầu lại mà vút về phía quang ấn kia.

“Rầm...rầm!”

Hủy Diệt Hỏa Liên nổ tung trên quang ấn, sóng lửa sôi trào, nhưng vẫn

không thể làm rung chuyển nổi quang ấn. Chợt, một tia sáng đột ngột bắn ra khỏi quang ấn, nhanh như chớp bay về phía Tiêu Viêm.

Khi tia sáng này phóng ra, Tiêu Viêm cũng đã phát hiện. Hắn vội vàng xoay người, hai tay vung lên, Tịnh Liên Yêu Hỏa nhanh chóng ngưng tụ thành một bức tường trước mặt.

“Răng rắc...răng rắc!”

Chỉ trong nháy mắt, tia sáng kia đã va mạnh lên bức tường màu hồng phấn, làm nó vỡ vụn ra. Tia sáng như không hề gặp trở ngại, sau khi hoàn toàn phá hủy bức tường cứng rắn được tạo từ hỏa diễm, nó nặng nề đánh lên thân thể của Tiêu Viêm.

“Phụt... phốc!”

Bị trúng một đòn nghiêm trọng, sắc mặt Tiêu Viêm liền đỏ lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi, mà thân hình của hắn lại một lần nữa thuận đà thối lui.

“Phốc...phốc!”

Máu tươi của Tiêu Viêm lây dính lên quang ấn cách đó không xa, khiến trong nhất thời quang ấn phát ra từng tiếng vang.

“Lưu lại nơi này cho ta...!” Tuy một kích vừa rồi đã đánh cho Tiêu Viêm tan tác, nhưng sinh vật thần bí kia cũng không định để hắn rời đi. Nó liền huy động quang ấn phát ra tiếng rít gào, đuổi theo hắn một lần nữa.

Cảm thụ được kinh phong đang tập trung về phía mình, Tiêu Viêm liền âm thầm kêu khổ, con quái vật này thật sự là quá khó đối phó rồi. Hắn lập tức ngừng đầu, nhìn không gian ở phía xa, chỉ cần ra khỏi nơi đó là hắn có thể chạy trốn được sự truy sát của nó này.

“Tuy rằng ngươi có linh hồn Đế cảnh, thế nhưng bản thân ngươi cũng chỉ là một Thất tinh Đấu Thánh, nếu để cho ngươi chạy thoát thì đây không phải là một chuyện đáng để chê cười sao?” Đúng lúc Tiêu Viêm đang hơi mừng rỡ bởi khoảng cách phía trước đã không còn xa, thì mảnh không gian ở trên đỉnh đầu của hắn đột nhiên dao động. Từ nơi đó, đạo quang ấn liền trực tiếp phá không mà ra, sau đấy hung hăng bổ xuống đầu Tiêu

Viêm. Nhìn tình hình này, nếu bị đánh trúng thì cho dù là Tiêu Viêm cũng sẽ bị trọng thương.

Song, ngay khi quang ấn sắp sửa đánh xuống đầu Tiêu Viêm, mấy vệt máu tươi còn dính ở trên mặt Tiêu Viêm đột nhiên bốc hơi, cuối cùng hóa thành từng tia máu màu vàng lưu động theo quang ấn.

“Ong...ong!”

Thời điểm giọt máu màu vàng xuất hiện, thân thể khổng lồ của sinh vật thần bí đang chiếm cứ trong bóng tối kia cũng đột nhiên run lên, một loại cảm giác quen thuộc phá vỡ sự bức bối mà ngủ say mang đến, loại cảm giác này không ngừng lan ra khắp thân thể nó.

“Nga!”

Quang ấn chỉ còn cách đỉnh đầu Tiêu Viêm khoảng mấy trượng thì đột nhiên dừng lại, thế nhưng phong áp mãnh liệt vẫn đem vùng không gian xung quanh thân thể Tiêu Viêm chấn cho tan nát.

Đột nhiên xuất hiện một màn này cũng đã khiến cho bản thân Tiêu Viêm vốn đang chuẩn bị liệu mạng phải ngẩn ra, sau đó ánh mắt hắn chợt lóe lên, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay đi dữ dội, chỉ vài cái chớp mắt đã xuất hiện ở phía lối ra của không gian, sau đó liền biến mất hút.

Nương theo sự biến mất của Tiêu Viêm, quang ấn kia cũng ngừng đuổi bắt. Trong bóng tối, đôi mắt khổng lồ hiện lên một vẻ xa xăm, mờ mịt, nhìn giọt máu màu vàng lưu lại trên quang ấn.

Quang ấn lay động, chậm rãi bay về phía đôi mắt khổng lồ, giọt máu màu vàng trên đó rơi xuống tí tách. Ngay sau đó, vẻ mờ mịt trong mắt con quái vật khổng lồ nhanh chóng biến mất. Trong con mắt lạnh lùng kia, cư nhiên lại xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên.

“Máu, có mùi vị của hài tử!”

Đột nhiên, trong không gian yên tĩnh chợt vang lên một tiếng gào kinh thiên động địa. Thân thể khổng lồ dường như đã nằm yên không biết bao nhiêu năm kia bắt đầu rục rịch cử động, hung hăng va chạm vào không

gian xung quanh. Song, đối mặt với những cú húc liều mạng của nó, mảnh không gian này chột ánh lên huỳnh quang, làm cho không gian chắc chắn như một nhà tù vậy...

“Đà Xá Cổ Đế, tên vô sỉ nhà ngươi!”

Cố gắng không thu được kết quả, sinh vật thần bí kia đột ngột quay đầu, đôi mắt to lớn tàn bạo nhìn chăm chăm vào cánh cửa không gian cổ xưa kia. Một tiếng rống giận không cam lòng vang vọng không dứt...

-----oOo-----

Chương 1617: Đối Thoại

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Oành...”

Dưới tầng sâu nhất của Thiên Phần Luyện Khí tháp, trong thông đạo đi xuống thế giới Nham thạch đột nhiên nham thạch tuôn ra ào ào, đám người Huân Nhi kinh ngạc nhìn bóng người mang bộ dạng vô cùng chật vật đang nhanh chóng vọt ra ngoài.

“Tiêu Viêm ca ca!!”

Khi nhìn thấy hình bóng quen thuộc, nụ cười Huân Nhi chột tắt ngấm, vội hét lên.

“Ca không sao!”

Thân hình Tiêu Viêm chột lóc đã liền đáp xuống mặt đất. Hắn nhẹ lau vết máu vẫn còn đọng trên khóe môi, ánh mắt mang vẻ ngưng trọng nhìn về lối đi đang tràn ngập nham thạch, bàn tay vô thức nắm chặt lại. Đúng là không nghĩ tới, ở dưới đáy nham thạch này lại tồn tại một thứ kinh khủng như thế.

“Có chuyện gì ở dưới đó thế?”

Thấy bộ dạng chật vật của Tiêu Viêm, đám người Tô Thiên và Ân Thiên

Thước liền kinh thanh hỏi. Bọn họ vô cùng rõ thực lực hôm nay của Tiêu Viêm, nhưng với thực lực như hắn mà lại chật vật đến như thế, vậy thì sự tồn tại ở dưới đáy nham tương đó phải khủng bố đến nhường nào nữa?

“Đề lão, báo ngay cho Cổ Nguyên tộc trưởng bọn họ biết, đã xác định được rồi!”

Mang sắc mặt nghiêm trọng, Tiêu Viêm trầm ngâm nói.

Nghe vậy, khuôn mặt đám người Ân Thiên Thước liền giật giật, trái tim không nhịn được đập nhanh thành thịch. Biết được tin tức này quan trọng như thế nào nên hắn không hề dám chậm trễ, liền vội vã xoay người rời đi, đem tin tức này nhanh chóng truyền đến tai đám người Cổ Nguyên.

"Cổ Đế động phủ, thật sự là ở dưới đáy nham tương này sao?"

Thải Lâm ánh mắt kinh dị, nhìn lồi đi bằng nham tương trước mặt hỏi. Năm xưa nàng dầu gì cũng đã ở chỗ này một thời gian ngắn, nhưng quả thật không hề phát hiện ra điểm nào.

Tiêu Viêm gật đầu đáp, rồi sau đó kể đại khái lại tình huống phát sinh một lần nữa. Khi đám người Huân Nhi biết được không gian dưới lòng nham tương này lại tồn tại một sinh vật thần bí có thể sánh ngang với bọn Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế thì sắc mặt không khỏi kịch biến.

“May là sinh vật thần bí kia tựa hồ không thể thoát khỏi vùng không gian kia, nếu không hôm nay sợ rằng sẽ phiền toái vô cùng!!”

Tiêu Viêm cười khở, run giọng đáp. Lấy thực lực của những người xinh quanh hắn, sợ rằng nếu nó mà xông ra ngoài thì có lẽ chẳng ai có thể chế phục được.

"Kế tiếp, chúng ta chỉ cần chờ Liên quân đến nơi là được. Lần này, nếu để cho bọn Hồn tộc được toại nguyện nữa, sợ rằng chúng ta không thể có cơ hội lật ngược tình thế..."

Tiêu Viêm khẽ thở dài, nếu quả thật để cho tên Hồn Thiên Đế kia lấy được Sồ Hình Đế đan khiến hắn đột phá tới được Đâu Đế thì đến lúc đó, trong thiên địa chắc chắn sẽ không người nào có thể chống lại hắn được nữa, cho dù cả Liên quân cũng không thể.

Đám người Huân Nhi nghe thê cũng liền gật đầu đồng ý. Tình huống bây giờ cũng chỉ có thể làm thế mà thôi.

Trong đại điện ở Hồn giới.

“Người nói rằng nhiệm vụ đã thất bại?”

Hồn Thiên Đế ngồi trên bảo tọa giữa đại điện, đôi mắt híp lại nhìn một tên thuộc hạ đang quỳ mọp ở dưới đất đang run rẩy liên hồi, hỏi với giọng thản nhiên.

“Dạ... Chẳng biết tại sao bọn người Tiêu Viêm lại dò xét được hành tung của chúng thuộc hạ. Đám người Hồn U chỉ vừa tới Hắc Giác Vực thì bọn Tiêu Viêm liền đuổi tới ngay tức khắc, họ đã chết trong tay của bọn chúng cả rồi ạ...”

Bóng người ở dưới đất mồ hôi lạnh chảy ra như tắm, bắt quá giọng nói vẫn còn rõ ràng.

“Tiêu Viêm làm sao biết hành tung của bọn chúng?”

Hồn Thiên Đế sắc mặt sa sầm, hỏi.

“Thưa Tộc trưởng, tên Tiêu Viêm từng là học viên của Già Nam Học Viện ở Hắc Giác Vực, lần này chẳng qua là đám người học viện cảm thấy được nguy hiểm nên chắc đã thỉnh cầu sự trợ giúp của hắn. Nhưng chắc chắn là hắn không biết được mục đích của chúng ta!!”

Người nọ vội vàng đáp.

“Hừ, thằng nhóc đó tinh như cáo, ai mà biết được hắn đang nghĩ gì? Hơn nữa nếu không phải hắn đã cảnh giác từ trước, cho dù đám người học viện kia có đưa thư cầu cứu, thì hắn có thể đến đúng lúc như vậy sao hả?”

Hư Vô Thôn Viêm bên cạnh hừ lạnh hỏi.

Nghe thế người nọ vội vàng câm miệng, dường như đã chấp nhận.

“Ý của người là... Tiêu Viêm cũng biết được tin tức Cổ Đế động ở Hắc

Giác Vực ư?”

Hồn Thiên Đế nhướng mày, hỏi... Đây là tin tình báo mà bọn họ đã hao tổn vô số tâm cơ để thu thập toàn bộ Cổ Ngọc mới tìm được. Tên Tiêu Viêm làm sao biết ngay được?

“Cũng không loại trừ trường hợp này được. Hắn không phải đã từng lăn lộn ở Hắc Giác Vực sao, ai biết hắn có biết được điều gì không...”

Hắc Viêm trong mắt Hư Vô Thôn Viêm bắt đầu động đậy, hắn trầm giọng nói tiếp:

“Hơn nữa bất kể là hắn có biết được hay không, chúng ta cũng nên bắt đầu hành động ngay, nếu không đến lúc đó xảy ra biến cố gì, chỉ sợ sẽ là một đả kích rất lớn đối với chúng ta..”

“Ừ...đêm dài lắm mộng...”

Hồn Thiên Đế trầm ngâm, nhẹ gạt đầu. Hiển nhiên tin tức Tiêu Viêm xuất hiện ở Hắc Giác Vực quả thật làm cho hắn có chút bất an.

“Còn tên Cổ Nguyên kia làm sao bây giờ?”

Hư Vô Thôn Viêm hỏi. Gần đây Cổ Nguyên vẫn luôn giám sát Hồn tộc không gian, nếu tự dung xuất động một nhóm lớn cường giả thì chắc chắn hắn sẽ phát hiện được.

“Ta đang cho người xây dựng không gian thông đạo nối Hồn Giới với Tây Bắc địa vực, đến

lúc đó người liền dẫn ngay nhân mã tới Hắc Giác Vực, về phần tên Cổ Nguyên kia, để ta quán lấy hắn là được.”

Hồn Thiên Đế thản nhiên đáp.

“Ừ...”

Nghe vậy Hư Vô Thôn Viêm hơi ngần ngừ, rồi cũng gạt đầu đồng ý.

“Chỉ cần ta lấy được Sô Hình Đế Đan trong Cổ Đế động, thì cho dù là cả

đám Liên quân đến đây bất quá chỉ là đám kiến hôi mà thôi...”

Hồn Thiên Đê ngẩng đầu nhìn lên trần đại điện, khuôn mặt hắn nở một nụ cười lạnh như băng, lầm bầm nói.

Trong lúc này, ở Tinh Giới, Cổ Nguyên đang ngồi xếp bằng trong một ngọn thạch tháp, linh lực mệnh môn đang tụ tập quanh thân thể của hắn làm cho toàn bộ thạch tháp tràn ngập một uy áp đáng sợ. Dưới uy áp khủng bố như thế, chỉ có mấy người là có thể lại gần thạch tháp, còn những người còn lại đều không thể đặt chân vào phạm vi trăm trượng quanh đó.

Trên tầng đỉnh của thạch tháp, Cổ Nguyên nét mặt trầm lặng như mặt hồ, hai mắt hắn khép hờ, linh hồn lực mệnh môn nhẹ dung nhập vào hư không, dùng một phương thức huyền bí hướng về phía Hồn giới, hóa thành một tâm lưới linh hồn bao trùm toàn bộ Hồn Giới. Từ đó, chỉ cần không gian kia có một ba động rất nhỏ liền sẽ bị hắn phát hiện.

“Ông...”

Cổ Nguyên vẫn đang giám sát như thường lệ, bỗng vùng không gian trước mắt phát sinh một trận ba động nhẹ nhẹ, một bóng người nhanh chóng xuất hiện, đứng chấp tay giữa không trung.

Vào lúc bóng người này xuất hiện, Cổ Nguyên đang ngồi trong thạch tháp ở phía xa liền mở toang đôi mắt, hừ lạnh một tiếng. Thân hình hắn vừa động đã liền biến mất, đến khi xuất hiện thì đã là ở trước mặt bóng người kia.

“Hồn Thiên Đê!”

Mắt nhìn nam tử mang dáng vẻ nho nhã thân vận bộ áo bào trắng trước mặt, trong mắt Cổ Nguyên dường như có vài luồng hàn mang xẹt nhanh qua.

“Bốn người năm ấy, giờ chỉ còn hai người chúng ta còn sống, dòng đời đúng là vô thường.”

Hồn Thiên Đê nhìn Cổ Nguyên, cười nhạt nói.

“Hai người đó vẫn lạc, ngươi không thoát liên quan đâu!”

Cổ Nguyên cười lạnh đáp lại.

Hồn Thiên Đế không đáp lại, hắn nhìn Cổ Nguyên đột nhiên nói:

“Ngươi nếu hợp tác cùng ta, đợi đến lúc ta tấn nhập Đấu Đế sẽ toàn lực giúp ngươi tiến cấp!”

Cổ Nguyên ngẩn người, hắn quả thật không nghĩ tới Hồn Thiên Đế lại nói ra lời kết minh như thế, nhưng sau đó, hắn liền cười, đáp:

“Ngươi cho là có thể sao?”

“Thật đáng tiếc, ngươi là một trong số cực ít người mà ta nhìn được.”

Tựa như đã biết trước đáp án, Hồn Thiên Đế có chút tiếc hận lắc đầu đáp. Hắn chợt ngẩn đầu nhìn phiến hư vô không gian, lẩm bẫm:

“Ai cũng nói là Đấu Đế cường giả có thể thông thiên triệt địa, nhưng ngươi nói vì sao những cường giả Đấu Đế năm xưa đã biến mất sạch sẽ?”

Cổ Nguyên khẽ nhíu mày nhưng cũng không đáp lời.

“Đáp án có lẽ sẽ xuất hiện khi ta tấn cấp lên Đấu Đế.”

Hồn Thiên Đế quay đầu nhìn về cuối trời, vô số ánh sáng kỳ dị xẹt qua trong mắt, chợt hắn quay lại nhìn Cổ Nguyên, cất tiếng cười ngạo nghễ, hô:

“Thiên địa này, không thể trói buộc được ta!”

Một câu của hắn hết sức ngông cuồng, nhưng dường như có một khí thế thôn thiên đảo hải, cho dù là Cổ Nguyên cũng không vì thế mà chê cười, bởi hắn hiểu được đối thủ mình tranh ám đấu hàng ngàn năm với hắn đúng là có tiềm lực này.

“Ngươi muốn quán lấy ta sao?”

Cổ Nguyên nhìn Hồn Thiên Đế hỏi, lấy sự tinh minh của hắn tự nhiên là sẽ

nhìn ra được Hồn Thiên Đế không hề có ý định động thủ. Hắn đứng nói như thể hiển nhiên đối phương chỉ có một mục đích là quán lấy hắn.

Nghe vậy, Hồn Thiên Đế cười lên một tiếng, thâm ngó chừng thời gian rồi cười đáp:

“Thời gian cũng không xê dịch nhiều lắm...”

“Cổ Đế động ở Hắc Giác Vực sao?”

Cổ Nguyên mắt nhú lại, hỏi.

Lời hắn vừa thốt khiến nụ cười Hồn Thiên Đế chợt tắt ngấm, rồi nhẹ giọng đáp:

“Các ngươi quả nhiên đã biết rồi...”

Hắn cũng không hề giấu diếm, bởi nếu như Cổ Nguyên đã nói ra như thế thì tất nhiên là sẽ có căn cứ, phủ nhận cũng vô ích...

“Xem ra ông trời không giúp ngươi rồi...”

Cổ Nguyên cười đáp.

“Hưu chết vào tay ai ngươi rất nhanh sẽ biết...”

Hồn Thiên Đế buông tay, chợt sừng người hỏi:

“Nguyên nhân bởi Tiêu Viêm sao?”

Theo như Cổ Nguyên nói, hắn liền biết nguyên nhân vì sao Cổ Nguyên biết được nơi đặt Cổ Đế động rồi.

Cổ Nguyên cười cười, không hề phủ nhận, cũng không thừa nhận.

“Thật là một tai họa...”

Hồn Thiên Đế không nhìn được lắc đầu cảm thán, trong lòng dấy lên vô vàn cảm xúc. Ai có thể nghĩ đến, một Tiêu gia đã suy tàn đến như thế lại xuất hiện một người như vậy.

Cho dù là trong Hồn tộc của hắn cũng phải nhiều lần ăn quả đắng của hắn.
Hôm nay

ngay cả Cổ Đế động cũng bị hắn tìm được đầu tiên.

“Cũng do bọn ngu xuẩn kia... Bị hắn gạt đi tin tức..”

Hồn Thiên Đế thầm than thở, nếu Trung Châu không lan truyền ra thì chỉ sợ hắn không hề biết được một người có thể đào thoát khỏi cả Hồn tộc đuổi giết. Cả những chuyện năm xưa, một thiếu niên như một cánh chim bay ngược gió, có thể thoát khỏi tầng tầng kế hoạch của hắn, nhưng hắn không hề bận tâm đến. Ai mà ngờ tới, thất ngộ năm xưa bây giờ lại mang tới cho bọn họ một phiền toái lớn vô cùng như thế.

“Nghe người nói hình như người có ném quả đắng của hắn à?”

Cổ Nguyên cười hỏi, rồi sau đó trầm mặc thốt:

“Hắn, có lẽ ưu tú hơn Tiêu Huyền...”

“Hả?”

Hồn Thiên Đế cau mày, cười nhạt đáp:

“Người dường như đánh giá rất cao hắn a...Bất quá Hồn Tộc ta có thể là cho người đầu tiên Tiêu Huyền rơi rụng thì tự nhiên có thể làm được người thứ hai!!”

“Cổ Nguyên, hẹn gặp lại ở Hắc Giác Vực!”

Không gian xung quanh Hồn Thiên Đế chậm rãi vụn vụn, chớp thân ảnh của hắn mờ dần rồi biến mất.

Nhìn Hồn Thiên Đế đã biến mất, hàn mang trong mắt Cổ Nguyên khẽ chớp động, thân hình hắn lóe lên liền xuất hiện ngay trong đại sảnh nghị sự ở Tinh giới, hắn nhìn đám người Lôi Thắng, tay khẽ vung lên, trầm giọng bảo:

“Liên quân xuất động đến Hắc Giác Vực, lần này quyết phải đem Hồn Tộc

ngăn chặn!”

-----oOo-----

Chương 1618: Đại chiến đã đến!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại nơi rừng rậm Già Nam học viện, đông đúc học viên đi đi lại lại, thiếu niên thiếu nữ không ngừng hưng phấn bàn tán, mà chủ đề các câu chuyện đều là về việc Tiêu Viêm xuất hiện, thể hiện sự sùng bái thần tượng cuồng nhiệt. Đại chiến sắp đến, nhưng các thiếu niên này vẫn chưa biết gì!

Dưới gốc cây đại thụ, Tiêu Viêm nằm dài trên bãi cỏ, miệng hẩn ngậm lá, hẩn đưa mắt nhìn trời, đã thật lâu hẩn chưa có cái cảm giác an tĩnh như vậy

“Rất nhiều năm rồi ....”

Hẩn khẽ thở dài, năm đó hẩn ở đây tu luyện, từng cảnh từng cảnh như hiện về trước

mắt, chỉ khác một điều, hẩn giờ đây đã không phải là thiếu niên non nớt của ngày xưa nữa...

“Đúng là đã rất nhiều năm...”

Chợt một giọng nói nhỏ nhẹ rơi vào tai hẩn, hẩn đưa mắt lên ngắm nhìn đôi chân thon dài khiêu gợi, chợt buộc miệng thốt lên: “Chân thật đẹp nha...”

“Lớn vậy rồi vẫn không đàng hoàng“

Hẩn mỉm cười, cũng không nói gì nữa, không khí bỗng chốc chìm vào im lặng. Những năm gần đây, vì chuyện Hồn Điện, Hồn tộc nên áp lực khiến hẩn thiếu điều nghẹt thở, chỉ có cách liều mạng tu luyện thì mới có đường sống. Nếu hẩn không cố gắng thì người nhà, gia tộc đều phải chết chung với hẩn.

Đại chiến sắp tới, hai bên sẽ quyết chiến một trận, nhưng cũng vì thế mà

sự khẩn trương lại chuyển thành nhẹ nhàng, những gì cần làm đều đã làm, cố gắng cũng đã cố hết sức, bây giờ chỉ là thời điểm đợi kết quả.

Tiêu Ngọc nhẹ nhàng ngồi cạnh hắn, ngắm nhìn hắn...thật kỹ....! Khuôn mặt non nớt ngày đó đã không còn, thay vào đó là sự thành thực, kiên nghị, có chút đẹp trai, mơ hồ mang chút lãng tử.

“ Nếu không phải là tỷ đệ thì thật tốt ... “

Đôi khi, chính nàng cũng không làm chủ được suy nghĩ của mình, chỉ biết suy nghĩ lung tung rồi tự mắng mình không biết xấu hổ.

“Tư xuân hả?”

Chẳng biết từ lúc nào, Tiêu Viêm nhìn nàng chăm chăm khẽ châm chọc.

“Đúng rồi.”

“Sặc” Chuyện lạ! Bình thường châm chọc kiểu gì thì hắn cũng phải lãnh một hai quyền cho mấy lời kiểu này, nàng ta đòi tính chăng?

Hắn chăm chú nhìn nàng, trong đôi mắt đẹp kia có chút gì đó dao động, bất chợt hắn quay mặt đi.

Bối rối, chân chừ, nàng nhìn hắn nhẹ giọng: “Cảm ơn ngươi.”

"Ừ."

Hắn trầm nghĩ: "Đúng là con gái, thật không hiểu được."

"Ngươi nhớ nhà không?"

Nhà? Hắn bất chợt ngẩn ngơ, nụ cười nhẹ nhàng, ôn thuận.

"Ngươi bây giờ trong mắt những đứa nhỏ ở Tiêu gia là thần, người nào nói xấu ngươi đều phải nhận lửa giận của tất cả mọi người, thật oai phong nhỉ?"

"Hắc hắc, thần? Ngày xưa vốn là phé vật đấy!"

"Nhỏ mọn, chuyện ngày xưa mà vẫn để trong lòng."

Hắn cười cười, nàng lại tiếp tục kể chuyện, dưới bầu trời trong xanh, cảm giác này thật lâu rồi mới có lại.

"Tiêu Ninh, Tiêu Mị trở về Gia Mã lâu rồi, nghe đâu cũng là nhất nhì cường giả ở đế quốc."

"Những năm trước từng có lần bầu chọn tộc trưởng, kết quả người biết không, tất cả phiếu bầu đều là tên người, các trưởng lão ai cũng dở khóc dở cười."

“...”

Tiêu Ngọc say mê kể chuyện, nhìn lại thì thấy hắn mắt đã nhắm tịt, hơi thở nhẹ nhàng, chìm vào giấc ngủ từ bao giờ. Hắn khi ngủ, cũng chẳng khác gì đứa trẻ nít....

Nàng bất chợt thấy sững sốt, nhưng khuôn mặt lại lộ vẻ thương tiếc, nhẹ nhàng đưa đầu hắn kê lên chân mình. Nhìn hắn ngủ, bất chợt nàng nở nụ cười, nhẹ nhàng, ôn hòa, chan chứa tâm sự.

“Trong tộc ai cũng biết người vì họ đã phải bỏ ra rất nhiều, gánh nặng gia tộc đều là một mình người gánh...”

“Vì bảo vệ gia tộc, một mình người nỗ lực trong sinh tử. Hiện tại trong tộc, mấy đứa nhỏ đều lấy người làm mục tiêu, đứa nào cũng muốn mình mạnh mẽ, là mong muốn có ngày được trợ giúp người”

“...”

Đại thụ cao vút nhẹ đung đưa cành lá, gió thổi xào xạc, ôn hòa, mềm mại...

Tiêu Viêm bất chợt thở dài, hai mắt đột ngột mở ra. Sự an tĩnh trong mắt hắn biến mất, thay vào đó là cái cảm giác bén nhọn tràn ngập sát khí khiến người khác nhìn vào phải run rẩy.

“Người tỉnh rồi.”

“Ừ.”

Hắn bật dậy đưa mắt nhìn về phương xa nhẹ nhàng than thở:

“Bọn họ tới rồi.”

Tiêu Ngọc giật mình, nàng đương nhiên hiểu được, “bọn họ” trong lời hắn là ai...

“Thật nhanh...”

“Đi báo cho đại trưởng lão, đem tất cả học viên tập trung lại. Đại chiến lần này, sợ rằng bọn họ không chịu nổi.” Hắn trầm giọng nói.

Nàng gật đầu, vội vã chạy đi.

“Cảm ơn nàng, Tiêu Ngọc tử!”

Nàng chột giật mình, đây là lần đầu hắn gọi nàng như vậy....Từ nhỏ đến lớn, gặp nhau là

cãi nhau, là đối đầu...làm gì có chuyện hắn gọi nàng như vậy.

“Ha ha, tiểu đệ tinh quái, tử đợi xem ngươi làm anh hùng.” Nàng xoay người chạy đi...

Chúng ta....là tử đệ!

Tiêu Viêm chấp tay đứng, nhìn giọt nước mắt của nàng thoáng rơi, hắn khẽ thở dài, hắn làm sao lại không hiểu cơ chứ....Nhưng có một số chuyện có lẽ chẳng bao giờ có kết quả...!

Hắn lắc đầu, đem những thứ kia quăng đi. Mà ở phía kia chân trời, năng lượng bắt đầu rối loạn, những thứ này....chẳng phải xa lạ!

Trong chốc lát, mọi người đã tụ tập bên cạnh hắn, Thái Lâm, Huân Nhi....và cả những người khác.

“Hồn tộc đến sao?”

Hắn gật đầu đưa nhìn về phía học viện, không khí nhàn nhã nơi đây lúc

này đã biến mất, thay vào đó là sự khẩn trương, các đạo sư đang dẫn theo học viên hồi hải chạy về phía quảng trường ...

“Lần này giao chiến, hai người phải cẩn thận đề cao cảnh giác.” Hắc nhẹ giọng dặn dò giai nhân bên cạnh.

“Ngươi cũng thế!” Hai nàng nhẹ gạt đầu.

Hắc chỉ cười, hai cánh tay nhất thời dang rộng ôm lấy cả hai người, nhẹ nhàng nói: “Qua chuyện lần này, chúng ta liền tổ chức đại hôn lễ.”

Hai nàng đỏ mặt, xấu hổ gạt đầu.

Liền sau đó hắc xoay người bay về phía quảng trường, bàn tay vung lên, không gian xuất hiện cái khe khổng lồ - đường đến thiên mộ!

“Đại trưởng lão yên tâm, ta đã dặn dò sinh vật trong đó không làm hại đệ tử học viện rồi. “

“Tiểu tử, đa tạ.” Tô Thiên đại trưởng lão hướng Tiêu Viêm bái biệt, rồi hướng vào thiên mộ lao đi, đông đảo học viên theo chân đại trưởng lão từng người từng người đi vào!

Phía chân trời mây đen dần hiện, hơi thở chết chóc tràn ngập cả thiên địa.

Đồng thời trên mảng không trung phía bắc, không gian cũng rung động như muốn vỡ tan...

“Liên quân đến rồi...”

Không khí dồn ép, sát khí hiện hữu, trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu rồi!

Hắc ngược mặt nhìn trời, hào khí tung trào hét lên một tiếng vang trời rung động của thiên địa:

“Hôn Tộc, các ngươi muốn chiến? Vậy thì hôm nay ở đây liền quyết định sinh tử đi.”

Chương 1619: Động phủ chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mây đen bao phủ khắp thiên địa, sắc trời trong chốc lát đã trở nên âm đạm hẳn xuống làm cho mặt đất lúc này cũng bắt đầu trở nên run rẩy.

Hiện tại, Hắc Giác Vực vẫn như cũ có không ít người cùng với thế lực còn lưu lại, mặc dù đám người Tiêu Viêm đã khuyên bảo qua bọn hắn nhưng những người này vẫn không có ý định rời đi. Có thể tại Hắc Giác Vực tồn tại đến bây giờ có thể nói không ai không phải là kẻ gan to mật lớn, bởi vậy nếu chỉ dựa vào những lời nói của bọn Tiêu Viêm mà muốn cho bọn họ rời đi mảnh đất đã gắn bó nhiều năm là chuyện không dễ dàng gì.

Mà đối với tình huống này, Tiêu Viêm cũng là không tiếp tục khuyên bảo nữa, tùy ý để những người này lưu lại, đến lúc đó bọn hắn chắc chắn sẽ phải cảm thấy hối hận.

Còn Tiêu Môn cũng sớm đã được Tiêu Viêm thu vào trong Thiên Mộ, bất kể như thế nào Tiêu Môn cũng là thế lực năm đó được hắn một tay gây dựng nên, hắn tất nhiên không muốn Tiêu Môn bị diệt.

Hắc Giác Vực lúc này so với quá khứ đã yên tĩnh đi rất nhiều, mặc dù có một số ít lão gia hỏa cứng đầu không chịu rời đi nhưng cũng không thiếu người quyết định nhanh chóng rời khỏi. Dù sao, những chuyện đã phát sinh vừa qua cũng làm cho bọn hắn hiểu rõ thực lực kinh khủng của Hồn Tộc. Mây đen tràn ngập khắp thiên địa chợt khai mở, dày đặc thân ảnh từ bên trong xuất hiện mang theo khí thế áp bức kinh khủng.

Nhìn những thân ảnh không ngừng xuất hiện, sắc mặt Tiêu Viêm dần trở nên ngưng trọng, Hồn Tộc hiển nhiên là dốc toàn bộ lực lượng vào đây, xem ra Hồn Thiên Đế lão già này đối với Cổ Đế động phủ nhất định phải đoạt đây.

“Cẩn thận.” Ở một bên, Huân Nhi sắc mặt nhất thời lo lắng, Hồn Tộc dốc toàn lực trong trận chiến này khiến ngay cả nàng cũng cảm thấy một áp lực thật khủng bố.

Khẽ gạt đầu, ánh mắt Tiêu Viêm liền dừng lại tại trung tâm của đám hắc

sắc vân vụ, trong đó có hơn mười đạo thân ảnh lãng không mà đứng, đầu lĩnh không ai khác là Hồn Tộc tộc trưởng Hồn Thiên Đế, bên cạnh lão là Hư Vô Thôn Viêm, theo sát phía sau là bốn tên trưởng lão của Hồn Tộc ngày đó đã hợp lực tạo nên Tử Vong chi giới.

“Xem khí tức của bốn lão bất tử này vậy mà đã lại khôi phục rồi...” Ánh mắt liếc qua bốn vị trưởng lão của Hồn Tộc, trong lòng của Tiêu Viêm bất giác chùn xuống, bốn gã trưởng lão có thể đối địch cùng với cường giả cấp bậc Bát tinh Đấu Thánh đủ để làm cho thực lực hai bên trở nên có chút chênh lệch.

Tại lúc Tiêu Viêm bởi vì thực lực của Hồn Tộc khai triển ra mà sắc mặt trở nên có chút ngưng trọng cũng là lúc bầu trời bên trên học viện không gian trở nên có chút vặn vẹo, sau đó dày đặc nhân ảnh bỗng lãng không xuất hiện, nhân mã liên quân cũng đã đến... Nhìn trên bầu trời đột nhiên xuất hiện đông nghịt bóng ảnh, Tiêu Viêm thân hình chợt lóe liền xuất hiện ở trước đại quân.

“Xem ra người đoán không sai, Hắc Giác Vực đúng là địa phương sẽ xuất hiện Cổ Đế động phủ.” Cổ Nguyên nhìn thoáng qua đại quân Hồn Tộc, nói.

Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, ánh mắt hấn đảo qua đạo quân liên minh ở phía trên, Tiêu Viêm phát hiện đội hình liên quân hiện giờ tựa hồ tăng lên không ít.

“Chúng ta tam tộc đều dốc hết toàn bộ lực lượng a...” Dường như thấy được sự kinh ngạc trong mắt Tiêu Viêm, Cổ Nguyên cười giải thích.

“Tam tộc không cần phái nhân thủ ở lại phòng ngự sao?” Tiêu Viêm nhíu mày nói.

“Hồn tộc trong lúc này cũng không có cái can đảm để phân người đi tiến công tam tộc chúng ta.” Một bên Lôi Doanh trầm giọng nói.

“Trận chiến này hết sức trọng yếu, bên nào thua chỉ sợ sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, đã như vậy chỉ có thể cố hết sức đánh một trận a.” Viêm Tẫn cười lên tiếng, bất quá trong mắt hấn lúc này đã ẩn hiện hàn quang lãng lẹ.

Tiêu Viêm nghe vậy cười cười rồi nhẹ nhàng gật đầu: “ Đây là một quyết định chính xác a, nếu để Hồn Thiên Đế thuận lợi tiến vào Đấu Đế, tam tộc dù có dốc sức phòng ngự đến như thế nào đều cũng chỉ có một kết cục là diệt tộc mà thôi, như vậy còn không bằng dốc sức đánh cược một lần...”

“Đúng rồi, lớp nham thạch dưới lòng đất ta đã xông qua, cũng phát hiện thấy Cổ Đế động phủ, bất quá bên trong động phủ tồn tại một sinh vật thủ hộ thần bí, thực lực cực kỳ khủng bố, ta thấy chỉ sợ sẽ không yếu hơn Cổ bá phụ cùng Hồn Thiên Đế.”

Tiêu Viêm sắc mặt nghiêm nghị nói

Lời này vừa nói ra khiến cho không chỉ Lôi Doanh, mà ngay cả Cổ Nguyên thân thể cũng đều hơi rung lên, nếu sự thật là như thế thì tràng đại chiến này thật có chút khó lường, một gã Cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ đủ để xoay chuyển cục diện của trận chiến a!

“Trong ngàn năm nay, ta không hề nghe nói qua có chủng tộc phi nhân loại nào xuất hiện Cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ cường giả a, sinh vật thần bí này thời gian tồn tại chắc rất lâu rồi, nói không chừng ta với Hồn Thiên Đế so ra cũng không bằng được...” Cổ Nguyên lâm lâm nói.

Đám người Tiêu Viêm nhẹ gật đầu, nói như vậy cũng có thể, dù sao đại gia hỏa kia có thể trở thành người thủ hộ của Cổ Đế động phủ thì thời gian tồn tại không thể ngắn được, nếu nói thời gian tồn tại của hắn vượt qua Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế cũng là điều có thể lý giải được, dù sao chủng tộc ma thú cũng được thiên nhiên ưu đãi về tuổi thọ so với nhân loại.

Lúc đám người Tiêu Viêm đang nói chuyện, tại phía bầu trời xa xăm Hồn Thiên Đế chậm rãi đập không xuất hiện, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua liên quân sau đó dừng lại ở Cổ Nguyên cùng với đám người Tiêu Viêm.

“Cổ Nguyên, những gì lúc trước đã nói với ngươi hiện tại vẫn hữu hiệu, nhưng là sau khi ta tiến vào Đấu Đế thành công nếu ngươi đến để quy hàng ta sẽ không còn chút nào lưu tình nữa. Vì Cổ Tộc, thiết nghĩ ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.” Hồn Thiên Đế âm thanh bình thản nói.

Nhìn thấy Hồn Thiên Đế đến bây giờ vẫn suy nghĩ muốn hợp tác cùng với mình, Cổ Nguyên không nhịn được xuất hiện chút tiếu ý, thủ chương giơ lên rồi nhẹ nhàng vung xuống, lập tức trong liên quân bộc phát ra vô số

đạo khí tức cường hãn mang theo ánh mắt lãnh lệ tập trung vào Hồn Tộc đại quân.

“Quả nhiên đáng tiếc.”

Thấy thế, Hồn Thiên Đế nhẹ nhàng thở dài sau đó cũng không nói gì thêm, một đạo quang đoàn từ trong nạp giới bay vút lên, lơ lửng tại đỉnh đầu hắn. Chỉ thấy bên trong quang đoàn, quang vụ chuyển động hóa thành một đạo thân ảnh già nua.

Theo đạo thân ảnh già nua xuất hiện, năng lượng trong thiên địa cũng bắt đầu sôi trào lên, một cỗ uy áp tựa như thiên địa chúa tể từ trên trời giáng xuống,

“Đà Xá Cổ Đế!”

Nhìn qua đạo hư ảnh, Cổ Nguyên cùng đám người Tiêu Viêm sắc mặt lập tức nghiêm trọng hẳn lên, loại uy thế này chỉ có thể là của người trong truyền thuyết kia - Đà Xá Cổ Đế!

“Bọn hắn muốn sử dụng Đà Xá Cổ Đế Ngọc để triệu hoán Cổ Đế động phủ” Hai mắt Cổ Nguyên lóe lên mục quang, trầm giọng nói.

“Rầm!”

Tê khởi Đà Xá Cổ Đế Ngọc, Hồn Thiên Đế một chưởng mãnh liệt hương Già Nam học viện đánh xuống. Mà theo một chưởng này, một cự thủ rộng mấy ngàn trượng xuất hiện trên bầu trời nặng nề từ trên học viện vỡ xuống, một cỗ sóng âm thật nhanh khuếch tán ra, vang dội khắp thiên địa.

Già Nam học viện rộng lớn dưới một chưởng này của Hồn Thiên Đế trực tiếp hóa thành một mảnh vực sâu mấy ngàn trượng, âm thanh chột vang lên, ngay sau đó phế tích màu đỏ từ bên trong học viện mãnh liệt phun ra, đem Già Nam học viện nhấn chìm trong nham thạch nóng chảy.

Một chưởng của Hồn Thiên Đế lúc này không chỉ đem Già Nam học viện biến thành phế tích, thậm chí còn làm cho nham thạch nóng chảy trong lòng đất phun xuất ra ngoài.

Nham thạch nóng chảy như thủy triều đỏ mãnh liệt cuộn trào từ trong lòng

đất tuôn ra, sau đó nhanh chóng khuếch tán bên trong Hắc Giác Vực, dựa theo loại tốc độ này chẳng bao lâu cả Hắc Giác Vực sẽ hóa thành biển nham thạch.

“Cản bọn chúng lại, không để Hồn Thiên Đế có thể triệu hoán Cổ Đế động phủ ra.” Nhìn biển nham thạch tràn ngập tuôn ra, Cổ Nguyên trầm giọng quát.

“Động thủ”

Nghe được tiếng quát của Cổ Nguyên, Lôi Doanh, Viêm Tẫn bọn người cũng đồng thời hét lớn, lập tức đại quân liên minh bạo xuất đầu khí phô thiên cái địa nhằm hướng Hồn Tộc oanh tới.

“Kết trận”

Nhìn thấy liên quân phát động thế công, bên trong Hồn Tộc đại quân cũng truyền ra mấy đạo tiếng quát chói tai, nhất thời phía đại quân Hồn Tộc tràn ngập hắc sắc tỏa liên, trong nháy mắt hóa thành một đạo thiên la địa võng.

“Rầm rầm rầm”

Mênh mông đầu khí quang trụ không ngừng oanh tạc lên tỏa liên đại trận bên phía Hồn Tộc làm bạo phát ra trận trận âm thanh thảm thiết, thê lương.

Nhìn trận chiến đang diễn ra trên bầu trời, nguyên bản những cường giả còn ở lại trong Hắc Giác Vực đều là sợ đến thất sắc, sau lại cúi đầu nhìn biển nham thạch dưới đất, nhất thời có không ít cường giả vội vàng lùi về phía sau, so sánh với trận đại chiến đang diễn ra, những gì trong dĩ vãng bọn hắn đã trải qua chỉ có thể xem như là một trò đùa mà thôi.

Nhìn song phương kịch liệt giao chiến, Hồn Thiên Đế không mấy may để ý đến, khép hờ hai mắt thao túng Cổ Ngọc trong tay, hắn đang cảm ứng Cổ Đế động phủ ẩn sâu dưới đáy nham thạch nóng chảy.

“Hừ”

Nhìn một màn đang diễn ra, Cổ Nguyên cũng là cất tiếng hừ lạnh, liền đó hắn trực tiếp xuất hiện bên ngoài tỏa liên đại trận, bàn tay huy động, ngay lập tức đại trận chắc chắn bắt đầu bạo liệt ra.

“Hắc hắc, Cổ Nguyên, hãy để bọn tọạ đến chiếu cố ngươi.”

Cổ Nguyên vừa mới xuất thủ, Hắc Viêm cũng bắt đầu di chuyển, ngay sau đó Hư Vô Thôn Viêm cũng hiện ra, theo sau hắn là 2 trưởng lão Hồn Tộc ngày trước đã tham gia bố trí nên Tử Vong chi giới. Xem ra Hư Vô Thôn Viêm hắn cũng minh bạch mặc dù cũng tiến vào linh hồn Đế cảnh nhưng nếu đơn đả độc đấu, hắn vẫn không phải là đối thủ của Cổ Nguyên.

“Hóa ra ngươi đã tiến vào linh hồn Đế cảnh a, xem ra Hồn Tộc đối đãi với ngươi cũng thật không tệ.” Với nhãn lực của Cổ Nguyên tự nhiên liếc mắt là có thể nhìn ra Hư Vô Thôn Viêm đã tiến vào linh hồn Đế cảnh.

Cười lạnh một tiếng, Hư Vô Thôn Viêm không nhiều lời nói nhảm nữa, song chưởng hắn vũ động, hắc viêm ngập trời bộc phát, hấp lực vô cùng cường đại làm cho bản thân hắn trở thành một cái hắc động.

Tại lúc Hư Vô Thôn Viêm ra tay, hai lão giả sau lưng hắn cũng đồng thời xuất thủ, khí tức tràn ra, hiển nhiên bọn chúng đã toàn lực xuất động.

“Dựa vào ba người các ngươi cũng muốn ngăn cản ta?”

Cười một tiếng, thân hình Cổ Nguyên chợt lóe, nhanh như thiểm điện xuất hiện tại bên cạnh một tên lão giả, ngón tay hắn khẽ động làm cho không gian trong phạm vi trăm trượng lập tức sụp đổ thành hư vô, sau đó thật nhanh ấn xuống đầu lão giả kia.

“Phốc phốc”

Một chỉ ấn xuống vẫn chưa tiếp xúc với thân thể đã khiến cho thân hình lão giả lão đảo lúi lại, đồng thời một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

“Hừ.”

Một chỉ vừa xuất liền có kẻ bị thương, Cổ Nguyên vừa chuẩn bị ra tay một lần nữa thì ngay lúc đó Hắc Viêm cũng bạo dũng mà ra, hấp lực bạo phát giống như lỗ đen của vũ trụ muốn đem đầu khí của Cổ Nguyên hút hết vào trong hắc động kia.

“Lực thôn phệ của ngươi đối với ta vô dụng.”

Mênh mông đầu khí xen lẫn linh hồn công kích từ trong cơ thể Cổ Nguyên bạo dũng mà ra trực tiếp đem Hắc Viêm chấn cho nát bấy, sau đó bàn tay Cổ Nguyên đối với Hư Vô Thôn Viêm một chương chộp tới.

Tại lúc Cổ Nguyên cùng Hư Vô Thôn Viêm ba người đang đại chiến kịch liệt thì hai đạo thân ảnh già nua cũng xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt âm lệ nhìn Tiêu Viêm quát lạnh.

“Tiêu hồn đản, mau đem Tử Vong chi môn của lão phu trả lại đây!”

-----oOo-----

Chương 1620: Lấy một địch hai

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Hồn Nguyên Thiên?”

Nhìn hai vị lão giả trước mặt toàn thân nồng đậm tử khí, Tiêu Viêm khuôn mặt thoáng hiện nét tiếu ý, Hồn Nguyên Thiên một trong hai vị lão giả kia đúng là ngày đó bị hắn xuất thủ cướp đi Tử Vong chi môn a.

“Tiêu tạp chủng dám phá hư đại sự của Hồn Tộc ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Hồn Nguyên Thiên ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, ngày đó nếu không phải Tiêu Viêm thừa dịp hắn sơ sẩy mà cướp đi Tử Vong chi môn, phá vỡ Tử Vong kết giới làm cho đại quân của Hồn Tộc phải rút đi, khiến đại sự mà chúng tính toán từ lâu bị hỏng. Sai lầm của hắn nếu không phải vì tình thế hôm nay có chút khẩn trương chỉ sợ dù là trưởng lão thì cũng sẽ không tránh khỏi phải chịu trọng phạt của các nguyên lão trong tộc.

Cũng bởi vì nguyên do này mà hắn đã không ít lần bị Hồn Thiên Đế trách mắng, hiện tại vừa nhìn thấy Tiêu Viêm tự nhiên oán hận trong lòng hắn càng được tăng lên.

Đối với lời nói oán độc của Hồn Nguyên Thiên, Tiêu Viêm khước miệng

khẽ nhếch, ánh mắt quét qua hai vị lão giả của Hồn Tộc có chút ngưng trọng. Hồn Tộc trực tiếp phái ra hai tên Bát tinh Đẩu thánh để đối phó với hắn cho thấy đối với Tiêu Viêm, Hồn Tộc nhất định là phải đưa hắn vào chỗ chết mới thôi.

Nhưng mà việc này cũng không phải dễ dàng gì. Hắn hiện tại dù sao cũng đã chân chính trở thành một Thất tinh Đẩu Thánh, hơn nữa đã tiến vào Đệ Cảnh linh hồn, vì vậy mà sức chiến đấu của hắn có thể nói đã vượt xa Bát tinh Đẩu thánh bình thường. Mặc dù phải đối mặt với sự liên thủ của hai gã Bát tinh Đẩu Thánh nhưng hắn vẫn có đủ lực thể đánh một trận.

Gạt bỏ ý niệm trong lòng, ánh mắt Tiêu Viêm quét qua bầu trời bên trên Hắc Giác Vực nơi đang diễn ra những trận đại chiến kịch liệt kia, đấu khí cuộn cuộn từ mấy đạo thân ảnh đang giao chiến trên bầu trời làm cho biển nham thạch nóng chảy phía dưới không ngừng bắn lên hình thành nên những cột nham thạch khổng lồ.

“Phải cố gắng cầm chân hai tên Bát tinh Đẩu Thánh của đối phương mới có thể làm giảm bớt áp lực lên liên quân a.”

Chiến cuộc căng thẳng tại thiên không giống như một cái cối xay thịt người khổng lồ, đại quân song phương không ngừng có cường giả thổ huyết rơi xuống biển nham thạch nóng chảy bên dưới, cuối cùng hóa thành tro tàn.

“Tiêu tạp chủng, chịu chết đi!”

Ánh mắt Hồn Nguyên Thiên nhìn Tiêu Viêm càng ngày càng oán độc, Hồn Nguyên Thiên rốt cuộc không thể chịu đựng thêm nữa, hét to một tiếng giận dữ huy động hai tay, một chưởng mang theo tràn ngập hơi thở tử vong hướng Tiêu Viêm đánh tới. Mà mùi vị tử vong kia chỉ cần có người hít nhẹ vào một hơi thì cũng có thể cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể đang dần dần mất đi.

“Ngươi nhưng thật ra đã quá xem trọng chính mình đi a.”

Nhìn Hồn Nguyên Thiên xuất thủ, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, Tịnh Liên Yêu Hỏa trong cơ thể bạo dũng mà ra hình thành nên một cự chưởng đem công kích của Hồn Nguyên Thiên trực tiếp ép xuống, khí tức tử vong cũng nhanh chóng bị Tịnh Liên Yêu Hỏa tịnh hóa đi.

“Hồn Sinh Thiên, mau đồng loạt ra tay đem tiểu tử này giết chết đi”

Một chiêu vừa rồi khiến cho sắc mặt Hồn Nguyên Thiên biến đổi mạnh, hẳn có thể cảm giác được hiện tại thực lực của Tiêu Viêm so với ngày đó tăng lên rất nhiều, hẳn lập tức vội vàng quát.

Nghe được tiếng quát của Hồn Nguyên Thiên, lão giả còn lại sắc mặt âm trầm như nước cũng là nhẹ gật đầu, thân hình hắn lóe lên liền xuất hiện ở phía sau Tiêu Viêm, một chỉ mang theo khí tức tử vong hướng phía Tiêu Viêm ập đến.

“Tử Thần Chỉ”

“Cút” Cự đại hắc sắc thủ chỉ phá không mà ra vừa muốn hướng tới Tiêu Viêm đánh tới cũng là bị hắn mạnh mẽ một quyền mang theo hỏa diễm phong bạo đánh bay đi.

“Kim Cương Lưu Ly Thể” Vừa đánh ra một quyền, Tiêu Viêm hét lớn một tiếng, thân thể bành trướng ra đến mấy trượng, kim quang sáng chói trong cơ thể bạo dũng mà ra.

“Hủy Diệt Hỏa Thể” Vừa mới thi triển Kim Cương Lưu Ly Thể, Tiêu Viêm lại lần nữa khởi xuất Tịnh Liên Yêu Hỏa từ trong cơ thể, thân thể không hề chậm trễ trở nên tinh oánh. Đồng thời thi triển hai lần cường hóa thân thể cũng chỉ có khi bước vào Đế Cảnh linh hồn thì Tiêu Viêm mới có thể làm được.

Thi triển xong hai loại đấu kỹ cường hóa thân thể, khí thế của Tiêu Viêm chợt có chút trở nên cuồng bạo, đại thủ của hắn huy động liền xuất ra một chưởng nhắm hướng Hồn Nguyên Thiên vỡ xuống, đồng thời bên tay bên kia, các ngón tay cũng liên tiếp bùng ra.

“Hoàng Tuyền Chưởng!”

“Đại Thiên Tạo Hóa Chưởng!”

“Hoàng Tuyền Chỉ!”

Ba loại đấu kỹ bất đồng cùng lúc được Tiêu Viêm sử dụng trực tiếp hướng

Hồn Nguyên Thiên đang tức giận mà oanh kích.

Nhìn thấy thế công của Tiêu Viêm, Hồn Nguyên Thiên sắc mặt nhất thời biến đổi, cùng một lúc thi triển nhiều loại đấu kỹ, năng lực này cho dù là hắn cũng không thể làm được.

“Tử Vong Bi!”

Khí tức tử vong nồng đậm từ trong cơ thể Hồn Nguyên Thiên không ngừng tuôn ra hình thành một tấm bia mộ màu đen to ngàn trượng.

"Rầm rầm rầm!"

Bị nhiều Thiên giai đấu kỹ oanh xuất như vậy làm cho tấm bia mộ không ngừng rung động, không gian ngàn trượng bên trong trực tiếp sụp đổ thành từng phiến hư vô đen kịt.

Đối diện với thế công cuồng bạo kia, tử vong khí tức trên hắc sắc mộ bia nhanh chóng tiêu tán, rốt cuộc hắc sắc mộ bia không chịu nổi cũng bị nổ tung ra.

“Xùy”

Nhìn qua mộ bia đã bị phá hỏng, Tiêu Viêm vừa muốn tiếp tục truy kích nhưng chợt hắn phải mạnh mẽ quay người, cự đại quyền đầu như phản xạ có điều kiện hướng phía sau lưng đánh tới.

“Ầm”

Không gian như vỡ nứt, hắc sắc cột trụ phá không mà ra cùng với quyền đầu của Tiêu Viêm nặng nề va chạm làm vang lên một đạo thanh âm vang khắp chân trời, mà Tiêu Viêm cùng với hắc sắc cột trụ cũng là mãnh mẽ lui lại. Thân hình vừa mới đứng vững, Tiêu Viêm liền mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu tươi đang muốn phun ra. Hồn Sinh Thiên xem ra thực lực còn muốn mạnh hơn Hồn Nguyên Thiên, hơn nữa khi xuất thủ cũng là chưa đem toàn lực xuất ra a. Đối chiến vừa rồi cũng làm cho Tiêu Viêm có chút không dễ chịu, mà đồng dạng Hồn Sinh Thiên cũng không khá hơn chút nào.

Đưa ánh mắt nhìn lên Hồn Sinh Thiên, chỉ thấy khuôn mặt của hắn cũng là

có chút ửng hồng, thậm chí ngay cả khí tức cũng có chút dao động mạnh.

“Hảo tiểu tử, khó trách ngươi có thể lấy được Tử Vong chi môn của Hồn Nguyên Thiên.” Hồn Sinh Thiên ánh mắt u ám nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, ngữ khí trầm thấp nói.

“Tiểu tử này càng ngày càng khó giải quyết, chúng ta cùng nhau xuất thủ đem giết chết hắn đi thôi.” Một thân ảnh thoán hiện bên cạnh Hồn Sinh Thiên, Hồn Nguyên Thiên điềm nhiên nói.

Nghe được lời nói của Hồn Nguyên Thiên, Tiêu Viêm cũng là cười lạnh một tiếng, thủ chưởng của hắn chợt vung lên, hắc sắc quang đoàn từ lòng bàn tay xuất hiện sau đó hóa thành một cánh cửa rộng hơn ngàn trượng, cur nhiên đó lại là Tử Vong chi môn!

“Đi vào trong cho ta.”

Triệu xuất Tử Vong chi môn, Tiêu Viêm tay áo huy động, Tử Vong chi môn liền phún xuất ra hấp lực mãnh liệt muốn đem Hồn Nguyên Thiên hai người kéo vào bên trong.

“Hắc” tiểu tử ngươi cũng dám tự động đưa tới cửa.

Nhìn Tiêu Viêm triệu xuất Tử Vong chi môn, Hồn Nguyên Thiên hai người ánh mắt sáng ngời rồi chợt cười âm lãnh, không hề có ý muốn ngăn cản mà còn thuận thế để Tử Vong chi môn hút vào trong.

Nhìn thấy động tác của hai người, Tiêu Viêm trong mắt cũng là thoáng hiện vẻ chế giễu, Hồn Nguyên Thiên đã từng mắc phải sai lầm ngu xuẩn, Tiêu Viêm hẳn tự nhiên sẽ không bước lên vết xe đổ đó.

Bên trong Tử Vong chi môn, Hồn Nguyên Thiên hai người thân ảnh vừa xuất hiện liền muốn đi tìm linh hồn thạch để xóa bỏ ấn ký của Tiêu Viêm, đột nhiên phát hiện bên trong Tử Vong chi môn lại là tràn ngập hỏa diễm.

“Không đúng, mau bỏ đi!”

Vừa thấy phong bạo hỏa diễm ngập trời, Hồn Nguyên Thiên hai người sắc mặt đại biến, Tử Vong chi môn tựa hồ đã bị Tiêu Viêm thay đổi rồi!

“Rầm rầm”

Hai người vừa muốn lui về sau thì Tịnh Liên Yêu Hỏa tràn ngập xung quanh đã ập đến hóa thành những đầu hỏa long đánh tới hai người.

“Ầm”

Hồn Nguyên Thiên hai người tay áo liền huy động, đầu khí hùng hồn nhất thời bạo xuất đem những đầu hỏa long đang tới gần đánh thành xơ xác, sau đó thân hình hai người lóe lên liền xuất hiện ở cửa vào của Tử Vong chi môn.

Ngay khi hai người xuất hiện ở cửa, một đạo thân ảnh ngàn trượng đã xuất hiện ở ngay cánh cửa, liền đó một đạo linh hồn âm ba đột nhiên đánh úp tới hai người Hồn Nguyên Thiên.

“Xoạt, xoạt, xoạt”

Liên tiếp ba đạo Hoàng Tuyền Thiên Nộ trực tiếp đánh cho 2 người Hồn Nguyên Thiên bay đi mấy ngàn trượng mới rơi xuống, ngay cả linh hồn của bọn chúng cũng nhất thời trở nên mê muội.

“Đã tiến vào rồi thì đừng nghĩ có thể ra được.”

Tiếng cười băng lãnh của Tiêu Viêm bên trong Tử Vong chi môn vang lên, liền sau đó thấy thủ ấn của hắn biến ảo liên tục, từng đạo hủy diệt chi lực cùng với lực sắc hỏa diễm tràn ngập từ lòng bàn tay phun ra sau đó nhằm hướng sâu trong tử tịch chi môn đánh tới.

Từng đóa hỏa liên hiện ra sau đó xếp thành hình tam giác lơ lửng bên trong Tử Vong chi môn nhưng không ngay lập tức nhằm vào hai người Hồn Nguyên Thiên công kích mà hội tụ lại một chỗ với nhau.

Ngắn ngủn vài giây thời gian, Hủy Diệt Hỏa Liên đã có thêm mười mấy cái, Hồn Nguyên Thiên hai người thấy thế sắc mặt đại biến, một cái Hủy Diệt Hỏa Liên đối với bọn chúng mà nói không có gì đáng ngại nhưng nếu là mười mấy cái cộng lại, hơn nữa tại một cái không gian hạn chế như thế này mà bạo tạc thì dù với thực lực của bọn chúng cũng có chút không chịu đựng nổi.

“Lao ra!”

Liếc mắt nhìn nhau, cả hai rất nhanh liền đưa ra quyết định, bọn chúng cắn chặt răng sau đó hóa thành hai đạo cầu vồng nhanh như thiểm điện hướng về phía cánh cổng Tử Vong chi môn lao ra.

“Muộn rồi!”

Nhìn thấy hành động của hai người, Tiêu Viêm ngược lại cười lạnh, ném vào thêm ba đóa Hủy Diệt Hỏa Liên sau đó tâm thần khê động, tất cả Hủy Diệt Hỏa Liên bên trong Tử Vong chi môn đồng thời bạo tạc.

Tại lúc Hủy Diệt Hỏa Liên bạo tạc, Tiêu Viêm nhanh tay vỗ một chưởng vào Tử Vong chi môn, chỉ thấy một đạo linh hồn ẩn ký tại đáy nhất thời tự bạo!

Theo linh hồn thạch bạo liệt, phía trên Tử Vong chi môn đột nhiên nổ tung, không gian bên trong lúc này cũng là bắt đầu sụp đổ, một cỗ phá hủy chi lực kết hợp với sức phá hủy của Hủy Diệt Hỏa Liên bạo tạc điên cuồng hướng về phía Hồn Nguyên Thiên hai người mà bạo phũ.

“Hắn tự bạo Tử Vong chi môn!”

Nhìn thấy một màn vừa diễn ra, Hồn Nguyên Thiên trong mắt hiện lên nét hoảng sợ cùng với không cam lòng, Tử Vong chi môn đã được hắn chế luyện mấy trăm năm thời gian, thế mà hôm nay lại bị Tiêu Viêm phá hủy đi a...

“Rầm”

Trong lòng hắn vừa xuất hiện ý niệm cũng là lúc lực lượng phá hoại kinh khủng kia bạo dũng tiến đến, đem hai người hắn trực tiếp thôn phệ vào trong.

Trên bầu trời nhìn sang Tử Vong chi môn đang muốn nổ tung, Tiêu Viêm thân hình chột lui, sau đó hắn chậm rãi lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, hai cái lão quỷ này cho dù hôm nay không chết cũng nhất thiết phải trọng thương rồi

“Muốn cướp về đâu có dễ dàng như vậy?” Cười lạnh một tiếng, Tiêu Viêm

trong lòng máy động, quay đầu nhìn qua biển nham thạch phía dưới, trong đó dường như phẳng phất sẽ có gì đó xuất hiện.

“Cổ Đê động phủ rốt cục được triệu hoán sao?”

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Tiêu Viêm liền lạnh lại.

-----oOo-----

Chương 1621: Động phủ xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trên biển nham thạch nóng cháy đột nhiên nổi lên trập trập khí lẫm, nó từ từ lan rộng ra đến mấy ngàn trượng, trong thiên địa không ngừng truyền đến vô số ba động mơ hồ như báo trước sẽ có cái gì đó xuất hiện.

Biến cố xảy ra phía trên biển nham thạch kéo theo không ít sự chú ý của những người có mặt kèm theo ánh mắt kinh hãi.

Ánh mắt Tiêu Viêm có chút ngưng trọng nhìn qua biển động ở bên dưới, mục quang mang theo sự cảnh giác. Hắn vẫn chưa quên sinh vật thần bí bên trong Cổ Đê động phủ kia, sinh vật thủ hộ kia nếu xuất hiện sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến chiến cuộc ở trên này.

“Xùy”

Tại lúc sự chú ý của Tiêu Viêm đang tập trung vào biển động xảy ra phía trên biển nham thạch, cũng là lúc không gian phía sau hắn truyền đến một đợt xung động nhẹ. Chỉ thấy một đạo thân ảnh già nua chật vật hiện ra, nguyên bản thân thể của hắn được bao phủ bởi khí tức tử vong nồng đậm lúc này cũng đã giảm bớt, chỉ còn thấy một bộ dáng trọng thương nghiêm trọng.

“Vậy mà không chết?”

Cảm ứng được ba động phía sau, Tiêu Viêm quay đầu lại nhìn qua đạo thân ảnh có chút chật vật, trong mắt hắn không khỏi hiện lên nét kinh ngạc. Bất quá khi ánh mắt hắn dừng lại trên tay Hồn Sinh Thiên đang nắm

giữ một người, khuôn mặt Tiêu Viêm lại hiện lên nụ cười nhạt, kẻ được Hồn Sinh Thiên mang ra đúng là lão giả Hồn Nguyên Thiên, chỉ có điều hiện đang không biết hắn còn sống hay đã chết...

Tiêu Viêm thi triển hơn mười đạo Hủy Diệt Hỏa Liên, hơn nữa còn đem Tử Vong chi môn tự bạo tạo ra một lực phá hoại khủng bố làm cho người khác phải cảm thấy sợ hãi. Mặc dù Hồn Nguyên Thiên hai người đường đường là Bát tinh Đấu Thánh cường giả nhưng dưới sức phá hủy khủng bố đó thì cũng phải một chết một trọng thương.

Thân ảnh vừa hiện ra, Hồn Sinh Thiên liền liên tục phun ra từng ngụm máu tươi, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Tiêu Viêm trước mặt. Mặc dù trong lòng rất oán hận Tiêu Viêm nhưng hắn minh bạch với loại trạng thái của hắn hiện nay không thể tiếp tục cùng Tiêu Viêm chiến đấu. Hắn cắn răng một cái rồi sau đó lập tức mang theo Hồn Nguyên Thiên đang trọng thương rời đi.

Tiêu Viêm ánh mắt liếc qua Hồn Sinh Thiên đang bỏ chạy nhưng cũng không có xuất thủ truy kích. Tuy nói hắn đã sắp đặt tất cả để đánh cho hai tên lão giả của Hồn Tộc một chết, một bị thương nhưng không thể phủ nhận hắn cũng đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ. Hơn nữa trong lúc Đà Xá Cổ Đế động phủ sắp xuất hiện cũng làm cho hắn phải tập trung tinh thần, mà Hồn Sinh Thiên cho dù có thể chạy thoát cũng không cách nào có thể tiếp tục tham chiến được nữa.

“Ào ào”

Biển nam thạch nóng chảy phía dưới xoay chuyển càng ngày càng kịch liệt, nó không ngừng phát ra những âm thanh kinh thiên động địa vang khắp bầu trời Hắc Giác Vực.

“Àm.”

Trên bầu trời chợt vang lên một tiếng nổ mạnh, sau đó hai thân ảnh chật vật liền hiện ra, chỉ thấy hai người toàn thân tử khí có chút tán loạn, chiến lực cũng giảm bớt mấy phần. Dù sao lấy thực lực của bọn họ mà muốn ngăn chặn Cổ Nguyên cũng có chút quá sức, trong trận chiến của cường giả loại này chỉ cần thoáng có chút bất cẩn sẽ tạo ra thương thế không nhỏ.

“Hu Vô đại nhân, chúng ta không thể ngăn cản được hắn a.”

Tên lão giả khuôn mặt có chút tái nhợt, tử khí toàn thân như muốn tán đi đưa mắt nhìn sang thân hình được bao phủ trong Hắc Viêm cũng có chút tán loạn của Hư Vô Thôn Viêm, khàn giọng nói.

Hắc Viêm trong mắt Hư Vô Thôn Viêm chợt ba động, hắn có chút không cam lòng. Hắn mặc dù cũng đã tiến vào Đệ cảnh linh hồn nhưng hắn vẫn không có cách nào chống lại Cổ Nguyên.

Hắc Viêm trong mắt Hư Vô Thôn Viêm chợt ba động, hắn có chút không cam lòng. Hắn mặc dù cũng đã tiến vào Đệ cảnh linh hồn nhưng hắn vẫn không có cách nào chống lại Cổ Nguyên.

Bất quá, hắn cũng minh bạch Hư Vô Thôn Viêm ba người dốc hết toàn lực cũng chỉ muốn đem hắn ngăn trở mà thôi.

“Hồn Thiên Đệ!”

Ngẩng đầu nhìn thân ảnh đang cầm trong tay Đà Xá Cổ Đệ ngọc, ánh mắt Cổ Nguyên hiện lên hàn mang dày đặc, chỉ thấy không gian xung quanh hắn chợt ba động, Cổ Nguyên liền xuất hiện ở phía sau lưng Hồn Thiên Đệ, thiên địa nhất thời dao động mạnh cuối cùng hình thành nên một cự chưởng hung hăng nhằm hướng Hồn Thiên Đệ công kích đến.

“Rầm”

Đôi diện với công kích của Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đệ ngược lại lớn tiếng cười to, hắn liền vung quyền đánh ra một chiêu Phá Toái Hư Không đem cự chưởng của Cổ Nguyên đón đỡ.

“Cổ Nguyên, ngươi đã chậm rồi, hiện tại cùng nhau đợi Đà Xá Cổ Đệ động phủ xuất thế đi thôi!”

Thân hình Hồn Thiên Đệ chợt lui nhanh về phía sau, Đà Xá Cổ Đệ ngọc luôn được hắn giữ chắc trong tay.

Nghe được lời nói của Hồn Thiên Đệ, sắc mặt Cổ Nguyên nhất thời trầm xuống, hắn đưa mắt liếc nhìn biển nham thạch nóng chảy bên dưới, quả nhiên nhìn thấy biển nham thạch đang nóng chảy chợt như lớn hơn mười lần.

“Rầm rầm rầm”

Nương theo biển nham thạch đang ngày càng khuếch đại, một hỏa trụ khổng lồ từ nham tương phóng xuất ra làm cho song phương đều có không ít người bị che khuất tầm mắt, có người còn bị nhiệt độ kinh khủng của cột hỏa trụ làm cho bị thương.

Nhìn qua hỏa trụ khổng lồ, trong mắt Hồn Thiên Đế nhất thời hiện lên vẻ cuồng hỉ, hẳn có thể cảm nhận được Đà Xá Cổ Đế ngọc trong tay đang dần nóng lên.

“Xoạt”

Một ngọn sóng nham thạch cao đến ngàn trượng phun lên trời, trong lúc đó nham thạch đang cấp tốc xoay chuyển bên dưới dần dần chậm lại rồi dừng lại.

Tại khi nham thạch bên dưới dừng xoay tròn, một cự đại nham thạch bắt đầu nhô lên, xích hồng nham thạch nhanh chóng khuếch tán ra, một cánh cửa cổ xưa hiện ra dưới vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm mang theo một ít cuồng nhiệt.

Trên cửa đá, nham thạch nóng chảy rất nhanh rút đi, một loại khí tức cổ xưa tràn ngập cả phiến thiên địa. Tại lúc khí tức cổ xưa này xuất hiện, đến cả siêu cấp cường giả như là Cổ Nguyên, Hồn Thiên Đế cũng không thể phủ nhận trong tâm bọn hắn cũng có chút sợ hãi.

Đó là một loại khí tức của thiên địa!

Trên không trung, vô số đạo ánh mắt đều tập trung tại phiến cửa đá cổ xưa kia, cuối cùng tất cả ánh mắt đều tập trung trên bốn chữ cổ khắc phía trên cửa đá

“Cổ Đế động phủ!”

Hồn Thiên Đế hai mắt vào lúc này bắn ra hai luồng ánh sáng kinh nhân, mặc dù định lực của hắn rất cao nhưng khi tận mắt nhìn thấy dòng chữ đã có hơn ngàn năm tuổi kia thì nội tâm cũng không thể kiềm chế được sự xao động.

“Rốt cục cũng tìm được rồi.” Hồn Thiên Đế tự lẩm bầm nói, sau đó hấn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười như sấm rền vang vọng khắp chân trời.

“Kia chính là Cổ Đế động phủ trong truyền thuyết...”

Cổ Nguyên lúc này cũng trở nên thất thần, hấn có chút kinh ngạc nhìn qua phiến thạch môn cổ xưa kia, khí tức trên cánh cửa làm cho hấn hiểu được đây thật sự không phải là đồ giả mà chân chính là di vật của cường giả Đâu Đế!

Chỉ có di vật của Đâu Đế để lại mới có thể làm cho hấn có cảm giác run sợ từ trong nội tâm.

Nhìn phiến thạch môn cổ xưa xuất hiện, một lát sau Cổ Nguyên mới hồi phục lại tinh thần, trong mắt hấn lúc này hiện lên vẻ phức tạp. Chỉ vì Cổ Đế động phủ này mà viễn cổ bát tộc không chỉ một lần giao thủ nhưng đến cuối cùng không một ai đủ sức đạt được, không nghĩ đến tại ngàn năm sau, khi bát tộc chỉ còn lại bốn tộc lại có thể đem triệu hoán ra.

Cự đại hạch môn cổ xưa hiện ra sừng sững trên biển nham thạch nóng chảy cũng làm cho mọi người có mặt tại đương trường cảm thấy mình thật sự nhỏ bé đi rất nhiều, phiến thạch môn này liền phẳng phất như một phương của thiên địa, dị thường huyền ảo.

“Hô”

Thở một hơi thật dài, Tiêu Viêm tuy rằng đã lần thứ hai thấy phiến thạch môn cổ xưa kia nhưng vẫn như cũ trong nội tâm không khỏi dâng lên một chút sợ hãi cùng thán phục, hấn có thể nhận thấy càng đến gần thạch môn càng có thể cảm nhận được cỗ uy áp mãnh liệt. Theo suy đoán của hấn những người ở đây có thể đến gần thạch môn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Cổ Đế động phủ đã xuất hiện, Hồn Thiên Đế chỉ sợ sẽ động thủ cướp đoạt quả Đế phẩm đan dược chưa thành hình kia, bất quá tại sao sinh vật thần bí thủ hộ kia tại sao vẫn chưa xuất hiện?”

Tiêu Viêm mục quang chột lóe, hấn có chút cảnh giác nhìn về phía biển

nham thạch nóng cháy. Bởi vì sự xuất hiện của phiến thạch môn cổ xưa làm cho không gian xung quanh hiện lên một cỗ uy áp kì dị, dưới cái loại uy áp này cho dù là lấy Đế cảnh linh hồn của Tiêu Viêm cũng không thể nào phát hiện được động tĩnh bên trong.

Trên bầu trời, Hồn Thiên Đế hít thở mấy hơi thật sâu rồi liền đè nén cỗ nội tâm đang xao động, bàn tay hắn chậm rãi giơ lên, Đà Xá Cổ Đế ngọc mờ hồ xuất hiện ba động.

Tại lúc Cổ ngọc lóe ra quang mang, phiến thạch môn cổ xưa kia chậm rãi có dấu hiệu mở ra.

Nhìn một màn đang diễn ra, khuôn mặt Hồn Thiên Đế liền xuất hiện tia cuồng hỷ, nhưng mà chưa đợi hắn tiến thêm một bước, một đạo thân ảnh đã nhanh chóng xuất hiện đem Cổ ngọc trong tay hắn đoạt đi.

“Hắc, Cổ Nguyên ngươi vẫn là chịu không nổi rồi sao?” Thấy thế, Hồn Thiên Đế chợt cười nhạt một tiếng, thân hình lóe lên liền hiện ra ở phía xa.

“Muốn mở ra động phủ đâu có dễ dàng như vậy?”

Cổ Nguyên cũng là cười lạnh, thân hình hắn một lần nữa chớp động như bóng với hình theo sát Hồn Thiên Đế làm cho lão không có nửa điểm thời gian để mở ra động phủ.

“Ngươi....”

Nhìn thấy Cổ Nguyên cố sống cố chết bám theo, sát ý trong mắt Hồn Thiên Đế cũng bắt đầu khởi động, thực lực của hắn cùng với Cổ Nguyên không phân biệt, nếu người kia cố tình bám đuổi, hắn thậm chí không có cách nào để phân tâm mở cửa động..

Phần đông những ánh mắt đang theo dõi một màn rượt đuổi kia, quyền đầu trong tay chỉ có thể nắm chặt, dưới loại tình huống giao phong này bọn hắn cũng là không đủ khả năng để tham gia.

“Ào ào”

Nhìn thoáng qua trận đấu đang diễn ra trên bầu trời, Tiêu Viêm chợt nghe âm thanh gì đó phía dưới bãi nham thạch, ánh mắt hắn lập tức chuyển

xuống nhưng mà lại không phát hiện biển nham thạch có chút động tĩnh nào.

Nhìn một màn đang diễn ra, Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, ánh mắt hắn tập trung nhìn chăm chăm vào bãi nham thạch phía dưới, đồng tử đột nhiên co rút lại, nghiêm tiếng quát: “Mau rời xa khỏi biển nham thạch.”

Tại lúc tiếng quát chói tai của Tiêu Viêm vang lên, biển nham thạch đang yên tĩnh đột nhiên xuất hiện vạn trượng sóng lãng, ngay sau đó một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên khắp phiến thiên địa

Tại lúc tiếng hồng như từ viễn cổ vọng ra, Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế sắc mặt đều biến đổi, chủng khí tức này so với bọn hắn không hề yếu hơn.

“Ha ha ha, bọn hoàng rốt cục lại nhìn thấy ánh mặt trời rồi!”

Vạn trượng nham thạch bên dưới chột phóng lên cao, ngay sao đó một đạo khí tức khủng bố làm cho thiên địa biến sắc cũng từ trong nham thạch bạo dũng mà ra...

-----oOo-----

Chương 1622: Nguy cơ trước mắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xích hồng nham thạch nóng chảy phảng phát như muốn thôn phệ cả thiên địa, chỉ cần phóng mắt nhìn đi thì đều thấy cả phiến thiên địa như bị vạn trượng nham tương làm cho biến thành một hỏa lô khổng lồ.

Đại quân song phương bởi vì khí lãng từ đạo sóng nham tương kia mà vội vàng lùi về phía sau, từng đạo ánh mắt kinh hãi nhìn về biển nham thạch phía dưới kia, đến lúc này bọn hắn cũng đã cảm nhận được cái sinh vật cực kỳ bí ẩn phía bên trong biển nham thạch kia đáng sợ thế nào.

Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế lúc này cũng đã ngừng tay, cả hai đưa ánh mắt cảnh giác nhìn về phía biển nham thạch bên dưới, lúc đạo khí tức hung mãnh kia xuất hiện, mặc dù là lấy thực lực của bọn hắn cũng cảm thấy một loại hương vị nguy hiểm.

“Xem ra đúng như lời Tiêu Viêm đã nói, bên trong động phủ có một sinh vật thần bí thủ hộ” Sắc mặt Cổ Nguyên lúc này đã trở nên ngưng trọng, ánh mắt mang theo quang mang lập lòe, nói.

“Àm àm”

Sóng nham thạch sau khi phóng lên cũng là âm âm đổ sập xuống lọt vào biển nham thạch nóng chảy bên dưới tạo thành một con sóng khổng lồ, đem ngọn sơn phong chỗ xa kia bao phủ xuống.

Theo con sóng khổng lồ đó hạ xuống, bên trong biển nham thạch, một sinh vật cự đại hiện lên, chỉ thấy thân thể nó được bao quanh bởi vô số lân phiến to lớn. Tuy chỉ mới là một đoạn thân thể nhưng thể tích nó đã cực kì khổng lồ. Nó không ngừng lộ ra uy áp cường đại, lúc này sinh vật thần bí khổng lồ đó quay đầu nhìn lên phía bầu trời đang tụ tập rất đông nhân mã, trong mắt thoáng hiện nét kinh ngạc.

“Không nghĩ tới thật sự có người tập hợp đủ Đà Xá Cổ Đế ngọc để triệu hồi ra cái Cổ Đế động phủ chết tiệt này a!”

Cự nhân của nó đảo qua đám nhân mã trên bầu trời, sau đó tập trung tại trên người Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế, tuy rằng nhân số trên bầu trời tụ tập rất đông nhưng có thể làm cho nó có chút trịnh trọng đối đãi cũng chỉ có hai người này mà thôi.

Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế ánh mắt đã trở nên ngưng trọng cảnh giác nhìn sinh vật thần bí bên dưới, mặc dù lấy kiến thức hai người đều không có cách nào nhận ra thân phận của quái vật khổng lồ này, dù sao cái mà bọn hắn nhìn thấy giống như chỉ là một góc của tòa băng sơn mà thôi.

“Tại hạ Cổ Tộc tộc trưởng Cổ Nguyên, không biết các hạ là...” Cổ Nguyên hướng về phía sinh vật thần bí chấp tay, sau đó trầm giọng nói.

Một bên Hồn Thiên Đế cũng sợ Cổ Nguyên sẽ liên thủ cùng với sinh vật thần bí kia nên lập tức chấp tay hướng sinh vật thần bí báo ra thân phận, trong ngôn ngữ lộ ra vẻ hết sức khách khí.

“Cổ Tộc, Hồn Tộc? Tựa hồ năm đó vẫn chưa có cái gì danh vọng a, không nghĩ hiện tại lại có thể tập hợp được Đà Xá Cổ Đế ngọc.”

Nghe được Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế báo danh, thần bí sinh vật cũng phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, làm cho nham thạch nóng chảy trên mặt biển lóe lên từng đạo hỏa trụ.

Nghe được lời nói của sinh vật thần bí kia, Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế đều khẽ giật mình, tựa hồ thời gian tồn tại của sinh vật kia đã cực kỳ lâu đời, thật sự thì đúng là tại vài vạn năm trước đó Hồn Tộc cùng Cổ Tộc chưa được coi là cái gì cường tộc.

“A, ai đem Cổ Đế động phủ triệu hoán ra? Xem như bọn hoàng đã thiếu nợ người đó một phần nhân tình rồi...” Tựa hồ không để ý đến sự kinh ngạc của hai người, sinh vật thần bí lại lần nữa lên tiếng.

Nghe vậy, Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế đều biến sắc, kẻ trước sắc mặt trở nên khó coi, mà người sau lại hiện lên sắc mặt cuồng hỷ.

“Ha ha, vị bằng hữu kia, Cổ ngọc ở trong tay ta, ngươi nói xem ai có thể triệu hồi ra Cổ Đế động phủ?” Hồn Thiên Đế tiến lên trước một bước, cười nói.

Cự nhãn của thần bí sinh vật nhìn về phía Hồn Thiên Đế chợt hiện lên cường quang, thân thể to lớn của nó liền nhanh chóng thu nhỏ hóa thành một vị nam tử tóc màu tử kim, đồng tử kim sắc nồng đậm uy áp nhìn về phía Hồn Thiên Đế, cười nhạt một tiếng nói: “Nợ ngươi một điếm nhân tình đúng ra nên giúp ngươi một chút, nhưng bây giờ ta đang có những chuyện khác nên về sau mới tính toán lại đi.”

“Hô”

Cổ Nguyên lặng lẽ thở dài một hơi nhìn Hồn Thiên Đế bên cạnh khuôn mặt không nhìn được có chút run rẩy, trong mục quang hiện lên hàn mang lưu động, nếu không phải kiêng kỵ thực lực khủng bố của người thần bí này, hẳn sớm đã hạ lệnh đem người này giết chết.

Trung niên nam tử sau khi nói chuyện xong cũng không chú ý đến vẻ mặt Hồn Thiên Đế, đồng tử kim sắc nhanh chóng quét qua bầu trời, sau đó dừng lại trước một nhân ảnh, trong đồng tử lập tức hiện lên vẻ băng lãnh.

Trên bầu trời, Tiêu viêm vừa thấy được thần bí nhân ánh mắt tập trung lên

chính mình sắc mặt tức thì đại biến, gia hỏa này chẳng lẽ nhận ra ta sao?

“Tiểu tử, mau qua đây cho bổn hoàng.”

Trung niên nam tử nhìn qua Tiêu Viêm, đại thủ vươn ra cùng với một tiếng long ngâm, sau đó một đạo kim hoàng sắc cự trảo phá không mà ra nhằm hướng Tiêu Viêm chụp xuống.

“Đáng chết!”

Vừa thấy thân bí nhân nói xong liền động thủ, sắc mặt Tiêu Viêm dị thường khó coi, thân hình hắn nhanh chóng lùi lại, ngay sau đó thi triển ra Hoàng Tuyền Thiên Nộ.

“Xoạt”

Linh hồn âm ba hung hăng công kích trên kim sắc cự trảo nhưng lại không gây ra chút sức mẻ nào cho nó.

“Các hạ, không biết Tiêu Viêm liệu có chỗ nào đặc tội?” Nhìn thấy một màn này, Cổ Nguyên sắc mặt đại biến, vội vàng lên tiếng quát.

“Mục tiêu của ta là hắn, nếu ngươi muốn nhúng tay ta cũng sẽ không tha.”

Nghe được tiếng quát của Cổ Nguyên, thân bí nhân lạnh lùng quát lại, tại mấy ngày trước khi Tiêu Viêm tiến vào bãi nham tương hắn đã cảm nhận được trong máu của Tiêu Viêm có hương vị của con hắn. Loại huyết mạch này chỉ có trong tộc của hắn mới có mà tên nhân loại Tiêu Viêm cũng chảy dòng máu này, hiển nhiên kết quả chỉ có một, đó là Tiêu Viêm đã từng luyện hóa qua huyết mạch của hài tử của hắn!

Nói không chừng con của hắn đã trúng phải độc thủ của Tiêu Viêm!

Tưởng tượng đến điểm này, thân bí nhân trong mắt sát ý lập tức càng trở nên nồng đậm.

“Ha ha, Cổ Nguyên, xem ra ông trời cũng không đứng về phía ngươi.” Hồn Thiên Đế cũng vì một màn đang xảy ra mà ngẩn người, sau đó phục hồi lại tinh thần không nhìn được cất tiếng cười sảng khoái.

Cổ Nguyên sắc mặt lúc này đã tái nhợt, tuy hắn không biết thần bí nhân kia vì nguyên nhân gì lại nhằm vào Tiêu Viêm đuổi giết, nhưng bất kể như thế nào Tiêu Viêm cũng là con rể của hắn, là thành viên của liên quân, hắn không thể trơ mắt nhìn Tiêu Viêm bị đánh chết. Vì thế lập tức Cổ Nguyên liền tức giận quát lên: “Ngăn hắn lại!”

Nghe được tiếng quát của Cổ Nguyên, nhân mã bên phía liên quân đám người Lôi Doanh cũng là cản rǎng xuất thủ. Tiêu Viêm không phải là nhân vật bình thường của bên liên quân mà có thể nói bỏ là bỏ được, vì vậy bọn hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Hừ”

Đang chặn đường Tiêu Viêm, nghe được xung quanh phát ra những âm thanh xé gió, thần bí nhân liền hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy mãnh liệt âm ba từ trong thiên địa hướng xung quanh công kích đến.

“Phanh phanh!”

Lôi Doanh vừa mới lao tới, còn chưa kịp xuất thủ đã bị cỗ sóng âm đáng sợ đánh tới làm cho thân hình trực tiếp bị bắn ngược về sau, huyết khí trong cơ thể sôi trào không ngớt, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tiểu tử, để mạng lại!”

Thần bí nhân thân hình chợt lóe liền xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, sau đó một chưởng liền xuất ra nhắm tới đỉnh đầu Tiêu Viêm bổ xuống,

“Rầm”

Ngay khi thần bí nhân ra tay, một cự đại quang trạch cửu sắc xẹt qua phía chân trời cuốn lấy thân thể Tiêu Viêm sau đó cấp tốc lui lại phía sau.

“Cửu thải thôn thiên mǎng? Thật không nghĩ đến thế gian vẫn còn tồn tại loại này a.”

Thần bí nhân cũng bởi vì một màn vừa xảy ra mà có chút giật mình, ánh mắt quét qua bầu trời phía xa chỗ Cửu Thải Cự Mǎng, kinh ngạc nói.

“Kim Đế Phần Thiên Trảm”

Kim sắc hỏa diễm tại lúc tiếng quát vang lên trong thiên không đã hóa thành một đóa hoa kim sắc lớn mấy ngàn trượng hung hăng hướng phía thần bí nhân bổ xuống.

“Phanh”

Đối diện với thế công mãnh liệt áp tới, thần bí nhân vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản, một quyền đánh ra trong nháy mắt liền đem quang hoa kia làm cho sụp đổ.

“Chỉ là chút tài mọn.”

Một quyền đánh tan quang hoa, thần bí nhân cười nhạt một tiếng, kim sắc đồng tử nhìn về phía Tiêu Viêm ở phương xa, bước chân khẽ động liền xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Viêm.

“Ngươi chạy không thoát đâu.”

Nhìn Tiêu Viêm gần ngay trước mặt, thần bí nhân trong mắt hung quang đại thịnh, tử kim quang ẩn tuôn ra hướng Tiêu Viêm cùng Huân Nhi đánh tới.

“Đi”

Nhìn quang ẩn xuất hiện tại trước mặt, không gian xung quanh thì đã bị phong tỏa, Tiêu Viêm sắc mặt kịch biến, trong ánh mắt hẳn lúc này chợt hiện lên vẻ điên cuồng. Hắn đánh ra một chưởng làm xuất hiện một cỗ cự lực mạnh mẽ hình thành nên một lồng bảo hộ quanh thân thể Huân Nhi, ngược lại thân thể của hắn nhanh chóng bành trướng, hẳn lại muốn tự bạo thân thể!

Tuy nói rằng đạt đến cấp bậc như Tiêu Viêm hiện tại cho dù tự bạo thân thể cũng không chết được nhưng mà hậu quả xảy ra đối với hắn là hết sức nghiêm trọng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến thực lực của bản thân hắn sau này. Nhưng dưới tình huống này, Tiêu Viêm hẳn không có đường khác để lựa chọn.

“Dừng lại đi”

Nhìn thấy một màn đang diễn ra, Huân Nhi sắc mặt tái nhợt liền, thanh âm trong trẻo lạnh lùng pha lẫn chút thê lương.

“Hảo tiêu tử, thật ngoan độc a!”

Thần bí nhân bởi vì Tiêu Viêm ra tay tàn nhẫn mà có chút phân tâm, nhưng mà hắn vẫn không chút nào có ý muốn dừng tay lại.

Thân thể Tiêu Viêm nhanh chóng bành trướng, khi sắp đến giới hạn tự bạo thì thủ ấn trên bàn tay Tiêu Viêm chợt bộc phát ra ánh sáng chói mắt, nhìn qua quang đoàn kia đúng là Long ấn mà lúc trước Tử Nghiên đã lưu lại trên người Tiêu Viêm, tại lúc một trong hai người gặp nguy hiểm người kia cũng có thể cảm ứng được.

“Tiêu Viêm, mau dừng lại đi!”

Quang ấn lập lòe truyền ra một thanh âm lo lắng của một cô gái, ngay sau đó kim quang sáng chói từ Long ấn bạo dũng mà ra nhanh chóng đem thân thể Tiêu Viêm đang muốn tự bạo bao bọc lấy.

“Xùy”

Tại lúc Long ấn áp chế thân thể Tiêu Viêm đang muốn tự bạo, không gian xung quanh nhanh chóng đổ vỡ, một con kim long cự đại xuất hiện, long thân vạn vạo nhanh chóng đem thân thể Tiêu Viêm bao bọc vào bên trong.

“Tử Nghiên, mau mở ra!”

Nhìn thấy thân ảnh cự long phá không mà ra, Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, lấy thực lực của Tử Nghiên nếu trúng phải chưởng kia thân thể chắc chắn sẽ trong khoảnh khắc biến thành huyết tương.

“Ông...”

Tử kim cự ấn mang theo lực lượng kinh khủng dưới ánh mắt hoảng sợ của liên quân nhanh như chớp xuất hiện ở trước đỉnh đầu cự long. Nhưng khi tất cả mọi người đều cho rằng cự ấn kia sẽ giáng xuống thân thể cự long thì điều không ai ngờ đến đã xảy ra, chưởng ấn đột nhiên ngừng lại.

Quang ấn thật nhanh tán đi, ánh sáng bắn ra bốn phía chiếu vào khuôn mặt

thần bí nhân, thân thể đang có chút run rẩy.

“Hài tử!”

-----oOo-----

Chương 1623: Lão Long Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tử kim quang ấn lơ lửng tại đỉnh đầu, đối với lực lượng khủng bố của quang ấn cho dù là Tử Nghiên cũng chỉ có thể đóng chặt hai mắt, bất quá ngay khi Tử Nghiên chuẩn bị thừa nhận một kích hủy diệt kia thì bất ngờ quang ấn đột nhiên dừng lại. Nhìn một màn diễn biến vừa qua cũng làm cho những người bên phía liên quân thở dài một hơi, ngược lại một ít cường giả trong liên quân Hồn Tộc khuôn mặt lại lộ vẻ thất vọng.

“Hỗn trưởng.”

Cổ Nguyên sắc mặt vào lúc này trở nên vô cùng khó xem, hấn cắn răng một cái, thân hình lóe lên chợt xuất hiện ở trước mặt thần bí nhân sau đó đưa tay hướng về phía sau chém ra đem Tiêu Viêm cùng với Tử Nghiên đẩy lui. Ánh mắt hấn chứa đựng sự tức giận nhìn thần bí nhân trước mặt, trầm giọng nói: “Các hạ vừa ra tay liền hạ sát thủ không khỏi có chút quá đáng chứ?”

Đối với lời nói của Cổ Nguyên, thần bí nhân dường như không nghe thấy, ánh mắt của hấn chăm chăm nhìn vào thân ảnh tử kim cự long đang bao bọc quanh thân thể Tiêu Viêm, hấn cảm giác được huyết dịch quen thuộc từ đầu kim sắc tử long kia, huyết mạch tương liên chỉ có trong người của hài tử hấn mà thôi.

“Hài tử!”

Nguyên bản trong mắt thần bí nam tử tràn ngập hung lệ trong chốc lát liền trở nên nhu hòa, nội tâm kịch liệt run rẩy, ánh mắt của hấn chăm chú nhìn vào thân ảnh của Tử Nghiên, nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy biểu hiện của thần bí nhân, Cổ Nguyên khẽ cau mày nói: “Ai là

hài tử của ngươi?”

Kim sắc tử long lúc này nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một tiểu cô nương y phục màu tím, đôi mắt dễ thương của cô gái có chút tức giận liếc nhìn qua thần bí nhân, sau đó đến bên cạnh Tiêu Viêm nói: “Không sao chứ?”

“Không có việc gì, làm sao ngươi lại tới đây?” Lau vết máu trên khóe miệng, Tiêu Viêm cười khở nhìn Tử Nghiên bên cạnh nói.

“Ngươi được lắm, chuyện lớn như thế này vậy mà không báo cho Thái Hư Cổ Long nhất tộc chúng ta a.” Vừa nhắc đến chuyện này, Tử Nghiên liền là nhú mày, nói.

“Chuyện này quá lớn, nếu đem Thái Hư Cổ Long nhất tộc kéo vào nếu có xuất hiện biến cố gì, khó có thể bảo toàn lực lượng a!” Tiêu Viêm thở dài nói.

“Lấy tính cách của Hồn Thiên Đế, nếu đã chiếm được Cổ Đế động phủ, các thế lực trên đại lục này chỉ sợ không thể tồn tại được.”

Tử Nghiên đôi mắt tròn tròn liếc nhìn Tiêu Viêm, chợt ánh mắt đảo qua thần bí nam tử kia, nói: “Người kia là ai? Thực lực thật khủng khiếp a, bất quá khí tức của hắn dường như có chút quen thuộc...?”

Câu nói sau cùng âm thanh rất nhỏ, dù sao nàng cũng không thể nhớ rõ mình đã từng tiếp xúc qua với cường giả thực lực bậc này.

“Cổ Đế động phủ thủ hộ giả, ta cũng không biết vì nguyên nhân gì mà hắn lại cố ý đuổi giết ta.” Tiêu viêm cười khở nói, hắn chẳng qua chỉ là xông qua phiến không gian kia một chút mà thôi, căn bản không có gây ra cừu hận gì đối với sinh vật thần bí này, vậy mà hắn không thể hiểu vì sao mình lại bị đuổi giết.

“Sự tình có chút phiền phức a!”

Tử Nghiên than nhẹ một tiếng, sau đó bàn tay nhẹ vung, không gian nhanh chóng bị xé ra, từng trận tiếng gió vang lên, cùng lúc đó nhiều thân ảnh đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên là các trưởng lão của Cổ Long nhất tộc.

"Tuy nói giờ đây Cổ Long nhất tộc không còn hùng mạnh như trước, nhưng mà người đối với Cổ Long nhất tộc có đại ân, chúng ta không thể có ân mà không báo, hôm nay liền dốc toàn bộ lực lượng giúp các người một tay."

Nhìn qua các trưởng lão của Cổ Long nhất tộc, Tiêu Viêm chợt thở dài một hơi, cung tay hành lễ với những người này: "Đại ân của chư vị, Tiêu Viêm xin nhớ kỹ."

"Ha ha, Tiêu Viêm tiên sinh khách khí rồi, nếu không có người mấy lần xuất thủ tương trợ, Cổ Long nhất tộc chúng ta làm sao thống nhất được như hôm nay?" Nghe được lời nói của Tiêu Viêm, phân đông trưởng lão Cổ Long nhất tộc lập tức ôm quyền khách khí nói.

"Ha ha, vị bằng hữu này, người nếu muốn động thủ giết tiểu tử kia ta có thể giúp người một tay cản tên Cổ Nguyên lại." Nhìn qua Cổ Nguyên cùng thần bí nhân đang đứng đối mặt, trên bầu trời Hồn Thiên Đế không khỏi hoan hỷ trong lòng, cười nói.

Nghe được âm thanh của Hồn Thiên Đế, Cổ Nguyên sắc mặt lập tức biến đổi.

"Đừng xen vào việc của người khác." Tại lúc sắc mặt Cổ Nguyên đang biến ảo, vị thần bí nhân kia liền đối với Hồn Thiên Đế quát lạnh một tiếng.

"Người!"

Bị dội một gáo nước lạnh, lấy tính cách của Hồn Thiên Đế nội tâm cũng không tránh khỏi giận dữ, bất quá hắn ngay lập tức thu liễm, trong mắt xẹt qua một vòng lạnh lạnh.

"Chúc Hỏa tiểu tử, người có nhận ra bốn hoàng không?" Quát lui Hồn Thiên Đế, thần bí nhân lần nữa quay đầu lại nhìn qua nhân mã bên phía Cổ Long nhất tộc sau đó tập trung vào đám trưởng lão, trầm giọng quát.

"Cuồng vọng!" Nghe được lời nói của thần bí nhân, đám trưởng lão Cổ Long nhất tộc nhất thời đại nộ,

Bị những trưởng lão của Cổ Long nhất tộc giận dữ trách mắng, thần bí nhân có chút sừng sờ, chợt dờ khóc dờ cười, đã nhiều năm trôi qua như

vậy, cho dù là tuổi thọ của Cổ Long nhất tộc cũng không có mấy người có thể tồn tại đến bây giờ.

Tại tất cả Cổ Long nhất tộc trưởng lão, tuổi tác cao nhất cũng chỉ có Đại trưởng lão, theo như thần bí nhân vừa gọi, Chúc Hỏa trưởng lão trong mắt hiện lên một trận kinh ngạc nhìn vị thần bí nhân có chút trầm tư.

“Thái Hư Cổ Long nhất tộc đã từ lâu chưa từng xuất hiện Long Hoàng, hiện tại ta là người đảm nhiệm Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long nhất tộc.” Tử Nghiên sắc mặt có chút băng lãnh nói.

“Ách...”

Nhìn thấy Tử Nghiên mở miệng, thần bí nhân vẻ mặt uy nghiêm lập tức trở nên trì trệ, nhìn cử động của hắn, Cổ Nguyên những tưởng hắn sẽ bạo khởi đả thương người nhưng không thể ngờ tới hắn lại chỉ lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, liên tục gật đầu nói: “Ngươi nói đúng, ngươi mới thật sự làm Long Hoàng a.”

Nhìn thấy bộ dạng thế kia của hắn, tất cả những người hiện đang có mặt kể cả Tử Nghiên cũng là sững sờ, vẻ mặt cực kỳ cổ quái khó hiểu.

“Tiền bối, hôm nay liên quân chúng ta cùng với Hồn Tộc đại chiến, mong tiền bối có thể khoan tay đứng ngoài cho.” Tử Nghiên sắc mặt khẽ chuyên, nói.

“Khoan tay đứng nhìn? Hào, ngươi nói sao thì cứ làm vậy đi, bất quá ngươi có thể cho ta tới gần một chút được không?” Nghe Tử Nghiên nói, thần bí nhân không chút do dự gật đầu, sau đó trơ mặt ra nói, bộ dáng phong phạm cao nhân đã không còn lầy nữa điểm.

Nghe được yêu cầu của thần bí nhân, tất cả mọi người lại một lần nữa như bị sét đánh, Tử Nghiên trên trán cũng là xuất ra một ít mồ hôi lạnh, bất quá xem thực lực khủng bố của hắn, Tử Nghiên cũng chỉ có thể nhẹ gật đầu.

Chung quanh đám người Cổ Nguyên nhìn thấy hành động của thần bí nhân lông mày đều khẽ cau lại, nhưng mà xem biểu hiện của hắn vừa rồi cũng là âm thầm thở nhẹ một hơi, bất kể như thế nào với loại cường giả như thế này không trở thành địch nhân dĩ nhiên là tốt nhất.

Được sự đồng ý của Tử Nghiê, thần bí nhân trong nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tiều tụy của nữ tử, lúc sau trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười phức tạp, hần khẽ thở dài: “Thật là giống với mẹ của ngươi..”

“Ngươi nhận biết mẫu thân của ta?” Nghe được lời nói của thần bí nhân, Tử Nghiê sắc mặt lập tức biến đổi, ánh mắt không thể tin nhìn qua thân ảnh trước mặt, mà khi ánh mắt của nàng dừng lại trên đôi đồng tử kim sắc của người kia, trong nội tâm của nàng cũng là nổi lên một loại cảm giác kì dị.

Loại cảm giác kì dị này làm cho thân thể Tử Nghiê khẽ run lên, cắn đôi môi đỏ mọng, ngọc thủ vươn ra bắt được thủ chương của người trước mặt.

Hai tay tiếp xúc, kim quang sáng chói như cùng lúc từ cơ thể hai người tuôn ra, đến cuối cùng tại chỗ thủ chương của hai người giao hợp kim quang hoàn mỹ dung hợp lại với nhau, một loại uy áp kinh khủng trong lúc mơ hồ lan tràn mà ra.

“Phù phù” Phần đông Cổ Long nhất tộc trưởng lão phía sau Tử Nghiê đều quỳ xuống tại chỗ, dưới cái loại uy áp kinh khủng kia, bọn hần ngay cả chút ý thức phản kháng đều là không có.

“Ngươi...” Kinh ngạc nhìn một màn vừa qua, ánh mắt Tử Nghiê có chút kịch liệt nhảy lên, ngay lập tức ngọc thủ rút về sau, đôi mắt nhìn chằm chằm nam tử vẻ mặt nhu hòa phía trước trở nên có chút băng lạnh hơn rất nhiều.

Đứng ở sau lưng Tử Nghiê, chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra, Tiêu Viêm cũng là có chút sử ngộ, lấy khí tức hoàn toàn giống nhau của hai người, không thể nghi ngờ Tử Nghiê cùng với thần bí nhân có liên hệ máu mủ với nhau.

Hơn nữa, loại quan hệ này rất có thể là quan hệ phụ tử.

Thần bí nhân này rất có thể là lão Long Hoàng của Cổ Long nhất tộc đã mất tích mấy ngàn năm qua!

“Khó trách hần lại đuổi giết ta, nguyên lai bởi vì trên người ta có Cổ Long tinh huyết của Tử Nghiê.” Đến lúc này Tiêu Viêm đã hiểu được vì cái gì

thần bí nhân kia lại muốn đuổi giết hắn.

Bất quá nhìn vẻ mặt của Tử Nghiên cũng không có quá mức kích động, mặc dù Tiêu Viêm có thể cảm nhận trong nội tâm của nàng đang bốc lên trận trận tâm sự.

“Hài tử...”

Nhìn qua Tử Nghiên sắc mặt trở nên băng lãnh, thần bí nhân có chút ngoài ý muốn, hắn đối với những tình huống như thế này rất không có kinh nghiệm, bàn tay không ngừng xoa vào nhau, áp úng nhìn cô gái đang đứng trước mặt, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Ta là cô nhi, không cha, không mẹ.” Tử Nghiên âm thanh có chút lạnh lùng nói, nhưng lại gọi cho người ta có chút xót xa trong lòng.

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, năm đó Tử Nghiên tuổi còn nhỏ đã phải một mình sinh sống tại nơi núi sâu của Hắc Giác Vực, cuộc sống cũng không có dễ chịu gì, về sau ăn nhàm phải Hóa Hình Thảo đã thành thực mới được Tô Thiên đại trưởng lão phát hiện mang về học viện, bất quá nàng vẫn cô độc một mình, đến lúc gặp được tiêu Viêm mới từ từ trở thành bằng hữu.

Nhớ tới thân thế của Tử Nghiên lúc đó, Tiêu Viêm trong lòng dâng lên một sự chua xót.

Nữ tử quật cường đang đứng ở trước mặt hắn trong lúc nói chuyện, sâu trong ánh mắt đã bắt đầu xuất hiện chút hơi nước, phụ thân nàng đã từng chờ đợi không ngờ lại gặp trong hoàn cảnh này.

“Là lỗi của ta, ta không nên ham muốn đối với Cổ Đế động phủ, cũng đều là tại tên Đà Xá Cổ Đế vô liêm sỉ kia, hắn đã sắp đặt bẫy để hại ta bị nhốt trong động phủ lâu đến như vậy.”

Nhìn thấy những giọt nước mắt của Tử Nghiên, nam tử đầu tử kim kia thê lương nhưng lại trở nên luống cuống chân tay: “Hài tử đừng khóc, đừng khóc, tất cả đều là lỗi của ta. Từ bây giờ ngươi muốn vì phụ làm gì ta đều nghe theo lời của ngươi, nếu ngươi không tin ta có thể thề a.”

Nhìn thấy một nam tử là đỉnh cao cường giả, uy chấn đại lục nhưng hôm

nay lại bị bức đến nước chân tay luống cuống, Tiêu Viêm cũng là khề thờ phào nhẹ nhõm, xem ra hẳn đối với Tử Nghiên thực sự là rất quan tâm.

Người chung quanh bị một màn vừa diễn ra làm cho trở nên có chút không hiểu rõ, mà về phần những trưởng lão của Cổ Long nhất tộc ánh mắt chợt trở nên ngốc trệ, tâm thần có chút run rẩy, nội tâm như đang nổi sóng...

Tử Nghiên nhẹ hít một hơi, ánh mắt đã phím hồng nhìn vị nam tử trước mặt đang xoa xoa tay, ngọc chỉ duỗi ra chỉ hướng nơi Hồn Thiên Đế đang đứng, âm thanh nhẹ vang: “Ngươi đi giết tên kia cho ta được chứ?”

Nghe vậy, trung niên nam tử có chút khề giật mình, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ hung lệ.

-----oOo-----

Chương 1624: Cổ Đế động phủ mở ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thần bí nhân trong phút chốc ngập trời hung lệ, trong mắt nhân mã liên quân liền hiện lên vẻ kinh ngạc, mà Hồn Tộc đại quân nguyên bản sắc mặt có chút hã hê trong khoảnh khắc bỗng trở nên rất khó coi.

“Lão Long Hoàng bệ hạ, thật đúng là ngài?”

Tại giờ khắc này, Chúc Hỏa trưởng lão từ trong mê mang bắt đầu thanh tỉnh trở lại, trong trí nhớ của hắn cũng mơ hồ xuất hiện khuôn mặt tương tự khuôn mặt của trung niên trước mặt, thân thể có chút run rẩy không ngừng, thậm chí nước mắt cũng bắt đầu tuôn đầy mặt.

“Hắc, ta còn tưởng tên tiểu tử nhà ngươi đã quên đi bản hoàng rồi...”
Nghe vậy, trung niên nam tử liền cười nói.

“Tiểu nhân sao dám...”

Chúc Hỏa trưởng lão liên tục lắc đầu, tuy nhìn bộ dáng của hắn lúc này có vẻ già nua, nhưng là hắn minh bạch, tại lúc phụ thân của Tử Nghiên chấp chương Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long nhất tộc, hẳn chẳng qua vẫn

còn là một thiếu niên mà thôi.

Những trưởng lão còn lại trong Cổ Long nhất tộc hai mắt nhìn nhau, trong mắt đều không che giấu nỗi vẻ kích động, ai cũng chưa từng ngờ tới vị Long Hoàng trong truyền thuyết đã từng mất tích vẫn đang còn sống trên thế gian, không thể nghi ngờ thực lực của Cổ Long nhất tộc sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Nhìn thấy cục diện xoay chuyển trở thành một màn nhận người thân, Tiêu Viêm lắc đầu cười khổ nhưng sau đó lập tức trở nên mừng rỡ, không nghĩ tới vị cường giả thần bí này lại là phụ thân của Tử Nghiên a, cục diện trận chiến đúng thật là muốn nghịch chuyển rồi.

“Hóa ra là lão Long Hoàng của Thái Hư Cổ Long nhất tộc, thật sự là ánh mắt có chút vụng về rồi.” Nhìn bầu không khí có chút không tệ, Cổ Nguyên thở dài một hơi, ôm quyền hướng nam tử cười nói.

“Tuy rằng bồi phận của ta so với ngươi lớn hơn, nhưng cường giả hết thấy lấy thực lực vi tôn, gọi ta một tiếng Chúc Khôn là được.” Đối với cử chỉ của Cổ Nguyên, lão Long Hoàng cũng là không thể hiện tự cao tự đại, khoát tay áo nói.

“Chúc Khôn huynh.” Nghe vậy, cổ Nguyên trên mặt hiện hiện nụ cười, cùng loại cường giả này kết giao làm bạn là một việc tốt vô cùng.

“Lão Long Hoàng bệ hạ, Tiêu Viêm chính là đối với Cổ Long nhất tộc chúng ta có ơn, trong lúc nguy cấp đã không ít lần ra tay cứu giúp, hơn nữa Tử Nghiên nếu không có hắn che chở, cũng không có cách nào an toàn quay trở về tộc của ta.” Chúc Hỏa trưởng lão tiến lại gần, cung kính thanh âm đáp.

“Trong lúc nguy cấp? Thái Hư Cổ Long nhất tộc hiện tại như thế nào?” Nghe vậy, Chúc Khôn có chút sửng sò, sắc mặt trầm xuống, lúc hắn còn tại vị Thái Hư Cổ Long nhất tộc vô cùng cường thịnh, ở trên đại lục, các thế lực dám trêu chọc bọn họ vô cùng ít ỏi.

Chúc Hỏa trưởng lão chần chờ một chút, sau đó đem mọi chuyện diễn ra sau khi Thiên long mất tích giản lược kể ra.

Nghe tới Cổ Long nhất tộc phân chia làm bốn, Chúc Khôn trong mắt nhất

thời hiện lên hung quang, hấn chưa từng ngờ tới những lão gia hỏa kia nguyên bản đối với hấn cực kì cung kính lại có thể tại sau khi hấn mất tích lại có gan làm những chuyện như vậy.

“Xem ra bọn hoàng có chút hồ đồ rồi, cũng may chưa gây ra sai lầm quá lớn a.” Theo Chúc Hỏa giản lược thuật lại, Chúc Khôn trên trán cũng là xuất hiện mồ hôi lạnh, cười híp mắt nhìn về phía Tiêu Viêm, trên khuôn mặt có bao nhiêu hòa ái đều biểu lộ ra hết, trái ngược hẳn với ánh mắt hung lệ lúc đầu.

Nghe Chúc Hỏa giản lược kể lại những chuyện đã xảy ra, Chúc Khôn có thể nhận thấy quan hệ của Tiêu Viêm cùng với Tử Nghiên sâu sắc đến mức nào, hơn nữa vừa rồi Tử Nghiên còn liều chết cứu mạng Tiêu Viêm a. Hấn cũng đã minh bạch nếu hôm nay có chuyện gì không hay xảy ra đối với Tiêu Viêm chỉ sợ hấn sẽ gặp không ít khổ cực a... Nhìn khuôn mặt hòa ái của Chúc Khôn, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Tiền bối nói giỡn rồi...”

“Như thế nào gọi ta là tiền bối, quan hệ của ngươi với Tử Nghiên xem ra không tệ đi, nếu không chê ngươi liền gọi ta một tiếng bá phụ đi” Chúc Khôn vội vàng khoác tay, nói.

Tiêu Viêm một lần nữa im lặng, chợt có chút dở khóc dở cười chấp tay nói: “Chúc Khôn bá phụ.”

Thấy thế Chúc Khôn mới híp mắt cười nhẹ gật đầu, khóe mắt liền liếc qua khuôn mặt Tử Nghiên, lại thấy khuôn mặt nàng đã có chút hòa hoãn, hấn trong lòng cũng là nhẹ nhõm đi không ít.

“Ha ha, đã đáp ứng yêu cầu của nữ nhi ta, vậy hôm nay mạng của ngươi ta phải lấy rồi!” Chúc Khôn quay đầu, ánh mắt hướng Hồn Thiên Đế cười nói.

Ở bên cạnh, Cổ Nguyên không nhịn được hiện lên nét tiêu ý, nhìn qua khuôn mặt trở nên khó coi của Hồn Thiên Đế, hấn liền có một cảm giác sáng khoái muốn ngửa mặt lên trời cười to. Cái dạng này tình huống quả thật như phong thủy luân chuyển, lúc trước người này còn muốn ném đá xuống giếng nhưng mà chỉ trong nháy mắt tình thế đã xoay chuyển ngược lại.

Cổ Nguyên minh bạch, thực lực của Chúc Khôn không hề yếu hơn hẳn, đồng dạng đều là Cửu tinh Đẩu Thánh hậu kỳ, hai người nếu liên thủ, coi như là Hồn Thiên Đế cũng tất nhiên sẽ không thể nào chịu nổi.

“Đã lâu rồi cũng chưa được xuất thủ a, hôm nay vừa ra tới lại có thể cùng loại cấp bậc này chiến đấu cũng sáng khoái quá chứ.” Chúc Khôn thân thể bắt đầu bay lên, quyền đầu nắm chặt, tử kim quang cũng từ trong cơ thể tràn ngập mà ra, nhìn chăm chăm vào Hồn Thiên Đế cười nói.

“Hừ”

Nhìn thấy thế cuộc đột nhiên xoay chuyển, Hồn Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thân thể bạo phát ra một đạo quang trụ sáng chói, đạo quang trụ lướt qua thiên không sau đó xuất hiện tại cánh cửa đá cổ xưa, qua một lúc lâu tích tụ hẳn đã thôi động năng lượng trong Cổ ngọc đến tận cùng.

“Rầm”

Theo quang trụ bắn xuống, cánh cửa đá cổ xưa cũng là chậm rãi mở ra.

Cánh cửa càng ngày càng mở rộng, sau đó tại một đạo thanh âm vang lên, rốt cuộc hoàn toàn được khai mở.

“Xùy”

Ngay khi cánh cửa mở ra, một cỗ uy áp từ viễn cổ liền tràn ra, đợi khi ba động qua đi, song phương đại quân như gặp phải một kích trầm trọng, trực tiếp bị chấn loạn đội hình, một ít người thực lực ít trực tiếp bị đẩy lui đến vạn trượng bên ngoài.

“Coi chừng!” Nhìn thấy đại quân có chút tán loạn, Tiêu Viêm vội vàng ổn định thân hình, trầm giọng nhắc nhở.

“Cổ Đế động phủ muốn mở ra rồi!” Cổ Nguyên quát khẽ nói, ánh mắt của hắn gắt gao tập trung lên cánh cửa đá đang từ từ mở ra, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc muốn mở ra rồi sao?” Chúc Khôn thoáng có chút thất thần nhìn một màn đang diễn ra. Bị vây ở bên trong động phủ nhiều năm như vậy,

hắn đã từng suy nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp để mở ra cánh cửa này nhưng là không thể làm gì được, bất quá hôm nay hắn cũng có thể nhìn thấy một màn này ở trước mặt.

“Rầm rầm rầm”

Viễn cổ ba động cũng là theo cánh cửa đang dần mở ra mà càng trở nên kịch liệt, đến sau cùng, trong đại quân song phương những người có thể đứng trên bầu trời cũng là rất thưa thớt.

“Cổ Nguyên, ngươi hẳn cũng biết bên trong động phủ rốt cuộc có cái gì?” Trên bầu trời, Chúc Khôn đang chăm chăm nhìn cánh cửa đá đang dần mở ra, đột nhiên mở miệng nói.

“Không rõ lắm, chỉ biết là đồ vật bên trong có thể làm cho người ta bước vào cánh cửa của Đâu Đế.” Chần chờ một chút, Cổ Nguyên mở miệng nói.

“Hoàn toàn chính xác, có thể làm cho người ta tiến vào Đâu Đế bởi vì bên trong động phủ có một quả Đế phẩm đan chưa thành hình, nếu ta đoán không lầm mục tiêu của Hồn Thiên Đế chính là thứ này a, nếu hắn có trong tay quả Đế phẩm đan kia hẳn rất có thể tiến vào Đâu Đế.” Chúc Khôn nói.

“A?” Nghe vậy, Cổ Nguyên cũng thoáng có chút động dung, Đế phẩm đan chưa thành hình nếu thực như thế mà nói nếu ai lấy được nó có thể có được nghịch thiên chi lực a.

“Tuyệt đối không thể để Hồn Thiên Đế đoạt được quả Đế phẩm đan kia, nếu không hẳn một khi tiến vào Đâu Đế, lấy tính cách của Hồn Tộc mà nói thì bọn chúng sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai trong chúng ta.” Cổ Nguyên trầm giọng mà nói.

Chúc Khôn nhẹ gật đầu, hắn có thể hiểu được Đâu Đế cường giả đáng sợ đến bậc nào, chỉ một cái không gian của Đà Xá Cổ Đế để lại đã có thể vây khốn hắn hơn ngàn năm thời gian, có thể thấy cường giả cấp bậc Đâu Thánh ở trước mặt Đâu Đế nhỏ bé đến mức nào a.

“Đợi khi Cổ Đế động phủ hoàn toàn mở ra, chúng ta liền xông vào trong đó, chỉ cần đoạt được quả Đế phẩm đan kia, với sức của chúng ta nếu muốn giết chết Hồn Thiên Đế cũng không phải là việc gì quá khó khăn.”

Chúc Khôn nói.

“Cứ theo như Chúc Khôn huynh nói đi.”

Hai người cơ hồ là suy nghĩ rất giống nhau, đã có Chúc Khôn tương trợ, Cổ Nguyên cũng không có quá nhiều lo lắng phải làm thế nào để thu thập Hồn Thiên Đế.

Nhìn qua Cổ Nguyên cùng Chúc Khôn sóng vai mà đứng, Tiêu Viêm khuôn mặt hiện lên nét cười, đã có bực này cường giả như Chúc Khôn viện trợ, cục diện chính là lập tức thay đổi nghiêng về bên phía liên quân.

Thở nhẹ một hơi, Tiêu Viêm nhìn qua Tử Nghiên bên cạnh, nàng lúc này vẫn còn đang kinh ngạc nhìn về bóng lưng của Chúc Khôn phía trước, bộ dáng như vẫn chưa hồi phục lại từ trong hiện thực a.

Đối với loại tình huống này, Tiêu Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

“Tiêu Viêm, ngươi nói ta có nên nhận hãn không?”

Tử Nghiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, khẽ nói: “Nếu như năm đó không phải là may mắn có lẽ ta sớm đã bị ma thú khác ăn thịt mất rồi.”

“Trong lòng ngươi nghĩ như thế nào thì làm vậy đi. Thiên hạ không có cha mẹ nào không thương con của mình, ta nghĩ hãn bị nhốt trong phiến thiên không hắc ám cô tịch kia lâu như vậy cũng không vui vẻ gì”. Chần chờ một chút, Tiêu Viêm lựa lời mà nói với Tử Nghiên, hãn cũng minh bạch trong lòng Tử Nghiên đang rất rối loạn.

Yên lặng, Tử Nghiên nhẹ gật đầu, Tiêu Viêm bên cạnh cũng không nói thêm bất cứ cái gì, những sự tình như thế này chỉ có thể để Tử Nghiên tự suy nghĩ mà thôi.

“Àm âm”

Tại lúc Tiêu Viêm cùng Tử Nghiên đang nói chuyện với nhau, cánh cửa đá cổ xưa cũng là từ từ mở ra, viên cổ ba động cũng ngày càng mãnh liệt hơn, đến cuối cùng chợt mở toang ra sau một tiếng nổ mạnh.

“Phanh”

Ngay khi cửa đá mở ra, một đạo ba động từ cổ xưa bạo dũng mà ra làm cho biên nam thạch không ngừng sôi trào nổ tung lên khiến đại địa cũng phải run rẩy nứt vỡ ra vô số khe sâu đến ngàn trượng

Tịnh Liên Yêu Hỏa ngay lập tức bao trùm thân thể Tiêu Viêm, hắn đang cố gắng chống lại cái uy áp đến từ viễn cổ hồng hoang từ trong cánh cửa đá kia. Đại quân song phương đều chỉ còn những cường giả đỉnh cấp là có thể đứng tại thiên không, những người khác đều mạnh mẽ bị đánh văng đi.

“Ông”

Trên cửa đá, một gợn sóng kì dị nổi lên, không gian chợt trở nên vặn vẹo, bên trong cửa đá hình thành một cái thông đạo trong suốt.

“Đi.”

Vừa thấy được cỗ thông đạo trong suốt kia, Cổ Nguyên cùng Chúc Khôn cũng đồng thời lướt tới, ngay khi bọn hắn phóng đi thì Hư Vô Thân Viêm cùng Hồn Thiên Đế thân thể cũng là chớp động, nhanh như thiểm điện tiến vào trong thông đạo.

“Chúng ta cũng đi.”

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Viêm cũng là khẽ quát, cực nhanh phóng vào bên trong thông đạo, ngay khi hắn phóng đi, cường giả của song phương cũng bắt đầu nối đuôi nhau mà tiến vào.

Mà sau khi đám người Tiêu Viêm tiến vào bên trong thông đạo, phiến thiên không cũng trở nên trống trải đi, duy chỉ có cánh cửa đá cổ xưa vẫn sừng sững đứng ở phía trên biên nam thạch.

-----oO-----

Chương 1625: Di hỏa quảng trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sương mù nhàn nhạt bao phủ khắp nơi làm cho toàn bộ không gian trong động phủ trở nên cực kì quỷ dị.

Một mảng yên tĩnh trải rộng như đã có từ mấy vạn năm trước.

Tại thiên không không có giới hạn này, một khối lục địa đang lơ lửng mà không có chút ngoại lực nào tác động, tựa như một cái lâu đài tại không trung.

“Xuy”

Không gian yên tĩnh đã có mấy vạn năm hôm nay cũng là bị phá vỡ, mà theo đó không gian cũng bất chợt vặn vẹo hình thành một cái thông đạo thật lớn, từ bên trong nó từng đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện.

“Đây là Cổ Đế động phủ sao?” Thân hình vừa hạ xuống, ánh mắt Tiêu Viêm vội vàng quét qua bốn phía, bất quá hần liền giật mình phát hiện, bằng vào Đế cảnh linh hồn của hắn cho dù có cố gắng đến mức nào cũng không thể quan sát được phạm vi ngàn trượng, tựa hồ ở đây có một lực lượng áp chế đối với linh hồn.

Huân Nhi cùng Thái Lâm cũng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt hai nàng cũng cảnh giác quét qua không gian kì dị phía trước.

Nương theo từng đạo thân ảnh hiện ra, song phương cường giả cũng là nhanh chóng xuất hiện, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đối phương, tùy thời phòng bị.

“Không cần cùng bọn hắn kéo dài, chúng ta đi.”

Nhìn thoáng qua mấy người Cổ Nguyên, trong mắt Hư Vô Thôn Viêm thoáng hiện lên những ba động kì dị, hắn thấp giọng nói một câu sau đó trực tiếp hướng phía trước bay đi, Hồn Thiên Đế cùng với nhân mã Hồn Tộc cũng là đuổi sát theo sau.

“Hình như Hư Vô Thôn Viêm đối với nơi này có chút quen thuộc a?” Nhìn thấy một màn đang diễn ra, Cổ Nguyên cũng là có chút giật mình. Lấy thực lực của hắn tại đây cũng cảm thấy bị áp chế không ít, hắn không có cách nào để dò xét ra quả Đế phẩm đan kia đang ở chỗ nào, bất quá Hư Vô

Thôn Viêm bộ dáng dường như rất thông thạo địa hình ở đây thì phải.

“Hư Vô Thôn Viêm sao?”

Chúc Khôn khẽ giật mình, sau đó hấn chột như có điều gì suy nghĩ: “Nếu là hấn thì biết cũng không có gì kì quái cả, mau đuổi theo bọn hấn.”

Thanh âm vừa dứt, Chúc Khôn cũng không nhiều lời giải thích, xông lên phía trước đội ngũ, Cổ Nguyên bọn người chân chò một chút cũng nhanh chóng đuổi theo.

Song phương nhân mã tại không gian bao la như lưu tinh vũ động lướt qua.

Trong nháy mắt vài phút đồng hồ, Hư Vô Thôn Viêm bọn người tốc độ cũng dần chậm lại.

Khi bọn hấn tốc độ vừa giảm thì bọn người Tiêu Viêm cũng là nhanh chóng đuổi theo, tất cả không hẹn cùng đưa ánh mắt nhìn khoảng không trước mặt, chỉ thấy ở đó xuất hiện một ngôi thạch điện, nhất thời trong mắt có hiện lên sóng lửa lập lòe.

Thạch điện sừng sững ở phía trước được bao phủ bởi một cỗ khí cổ xưa trong thiên địa.

Tại thạch điện phía trước là một phiến quảng trường vô cùng to lớn, hai bên quảng trường được chống đỡ bởi mấy cột kinh thiên chỉ trụ khổng lồ đến mấy ngàn trượng, làm cho thạch điện có một cỗ khí thế nguy nga hùng vĩ bỏ về phía trước.

Đám người Tiêu Viêm cẩn thận hạ xuống tại trên quảng trường, bước chân vừa chạm vào mặt đá đã tạo nên những âm thanh xào xạc.

Nhân mã song phương cũng là tự động đứng cách nhau một khoảng, sau đó chiếm cứ hai bên trái phải dọc theo quảng trường mà đứng.

Diện tích quảng trường cực kì rộng lớn, song phương hai bên đứng tại trong đó như con kiến đang bò qua trên sa mạc, khó thấy được đâu là điểm tận cùng.

Bất quá những người có thể đặt chân ở chỗ này cũng đều là cường giả đứng trên đỉnh của đại lục hiện nay, tâm tính cũng có chút kiên định, không bởi vì quang cảnh trước mắt mà biểu lộ cảm xúc ra ngoài, đứng tại loại địa phương giống như thần tích trước mặt, trong lòng mọi người đều có chút ít kính sợ.

“Ồ?”

Đang bước trên quảng trường, Tiêu Viêm cước bộ đột nhiên dừng lại đưa mắt nhìn về cột đá phía xa, trong đó có một đoàn hỏa diễm vàng đậm đang bốc lên. Vừa liếc mắt nhìn qua thì Tiêu Viêm liền nhận ra đây là một trong những loại dị hỏa được bài danh thứ 23 trên dị hỏa bảng - Huyền Hoàng Viêm.

“Dị hỏa sao lại nhỏ yếu như thế chứ?”

Bất quá Tiêu Viêm lông mày có chút nhíu chặt, đây đích thật là Huyền Hoàng Viêm không sai, nhưng tại sao nhìn bộ dáng của nó dường như có chút nhỏ yếu đi, liền ngay cả lực lượng của dị hỏa nguyên bản cũng nhỏ yếu đi như vậy.

“Xùy”

Tại lúc Tiêu Viêm đang có chút nghi hoặc, nơi bả vai hắn, Tiểu Y đột nhiên hiện ra, ánh mắt thoáng nhìn về phía xa nơi không gian yên tĩnh tại quảng trường, sóng mắt hiện lên một vẻ mờ mịt.

“Dường như ở đây có chút gì đó rất quen thuộc.”

Nghe được Tiểu Y thấp giọng nói bên tai, Tiêu Viêm bước chân có chút đình trệ, ánh mắt hắn kinh hãi nhìn qua Tiểu Y trên vai. Quen thuộc? Nơi đây là Cổ Đế động phủ a, ai lại có thể cảm thấy nó quen thuộc?

“Chuyện gì đang xảy ra?” Tiêu Viêm ánh mắt lóe lên, ý niệm vừa động liền hỏi Tiểu Y bên cạnh.

“Không biết, chỉ là cảm giác được nơi này có cái gì đó rất quen thuộc, giống như trước kia đã từng ở đây.” Tiểu Y ánh mắt mờ mịt trả lời.

Tiêu Viêm sắc mặt có chút biến ảo, đã từng ở đây? Làm sao lại có thể? Cổ

Đế động phủ chính là lần đầu tiên được mở ra a, trước đó hẳn cũng chưa từng nghe có ai đã từng mở ra động phủ, cho nên khi nghe được lời nói kia của Tiểu Y, Tiêu Viêm đầu tiên cảm thấy có chút không thể tin tưởng. Bất quá sau khi nghĩ lại bởi vì hẳn cùng với Tiểu Y tâm thần tương liên nên nó tuyệt đối sẽ không nói dối hẳn.

Như vậy lời nói của Tiểu Y rất có thể là sự thật, chỉ có điều hẳn không thể hiểu tại sao Tiểu Y lại có cảm giác quen thuộc đối với nơi này?

Lông mày nhíu chặt, cước bộ Tiêu Viêm mau chóng đuổi kịp những người khác, hẳn cũng phát hiện thêm dị hỏa trên các cột đá khác tuy nhiên những loại này bài danh cũng quá mức thấp nên hẳn không để ý. Tiêu Viêm vẫn tiếp tục tiến về phía trước, không đến trăm trượng, lại có một cột đá xuất hiện, trên cột đá đồng dạng cũng có một đoàn hỏa diễm đang bốc lên.

“Vạn Thú Linh Hỏa, bài danh thứ 22 trên Dị hỏa bảng”

Nhìn qua hỏa đoàn đang bốc lên ẩn hiện vạn thú hình dáng hỏa diễm, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi. Ánh mắt hẳn chớp động nhìn qua tiền phương, cước bộ chợt nhanh lên không ít. Nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Viêm, bọn người Cổ Nguyên cũng là vội vàng đuổi theo.

Tiếp tục đi về phía trước khoảng 100 trượng, các cột đá tiếp tục xuất hiện, mà bên trong đó cũng đồng dạng có các loại dị hỏa bốc lên, chỉ có điều, những loại dị hỏa này lực lượng cũng bị áp chế xuống mức rất thấp, nhìn qua các loại dị hỏa dường như đều được bố trí rất giống nhau, nhưng mà đối với người tinh thông dị hỏa như Tiêu Viêm, hẳn có thể khẳng định những thứ này chân chính là dị hỏa chứ không phải là vật giả tạo.

“Những loại dị hỏa này...” Bọn người Cổ Nguyên khi chứng kiến một màn hiện ra trước mắt cũng là lộ ra chút kinh ngạc.

“Càng đi về phía trước, dị hỏa trong các cột đá dường như có vị trí càng cao trên Dị hỏa bảng...” Tiêu Viêm thấp giọng nói, hẳn nghiêng đầu nhìn qua Tiểu Y trên vai, sau đó ánh mắt dần chuyển qua Hư Vô Thôn Viêm cách đó không xa, cảm nhận được người sau có chút ba động. Trong mắt của hẳn cũng hiện lên chút mờ mịt giống như Tiểu Y.

“Nhanh lên.”

Thúc giục một tiếng, cước bộ Tiêu Viêm cũng nhanh dần lên, mà đoàn người phía sau cũng là nhanh chóng đuổi theo, mà theo cước bộ của bọn hắn dần nhanh lên, các cột trụ kinh thiên cũng là liên tiếp xuất hiện, bên trong những trụ đá này cũng đều có dị hỏa bốc lên.

Mà Tiêu viêm cũng nhận thức được trong đó các loại dị hỏa như Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, Cốt Linh Lãnh Hỏa, Vãn Lạc Tâm Viêm,...

“Không nghĩ đến Đà xá Cổ Đế còn có sở thích thu thập dị hỏa...” Nhìn thấy Bát Hoang Phá Diệt Diễm bài danh thứ sáu trong Dị hỏa bảng, ngay cả Cổ Nguyên cũng là không nhịn được lên tiếng thở dài.

“Không biết chừng những dị hỏa bài danh ba hạng đầu trên Dị hỏa bảng trong truyền thuyết cũng đang tồn tại trong này a?”

Viêm Tẫn cũng là nhẹ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng phía Hư Vô Thôn Viêm và Tiểu Y trên vai của Tiêu Viêm, trong thiên địa, dị hỏa tuy rằng hiếm thấy nhưng ở đây lại cất chứa nhiều đến như vậy các loại dị hỏa, ngay cả Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng với Hư Vô Thôn Viêm cũng tồn tại ở thế gian, không hiểu tại sao lại xuất hiện cái thứ hai.

Hiện giờ Tịnh Liên Yêu Hỏa đang ở trong tay của Tiêu Viêm, còn Hư Vô Thôn Viêm lại hóa thành nhân hình trợ cho Hồn Tộc, hẳn đang rất hiếu kỳ, chẳng lẽ Đà Xá Cổ Đế cũng có thể có được Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng Hư Vô Thôn Viêm?

“Đi!”

Loại này ý niệm cũng không chỉ một mình Viêm Tẫn có mà ngay cả những người của Hồn Tộc sau khi liếc nhìn nhau cũng đều đề thăng tốc độ.

Nhân mã song phương nhanh chóng lướt qua quảng trường rộng mênh mông, sau một lúc lâu, thân hình của tất cả đều ngừng lại.

Giờ phút này tất cả mọi người cũng đã đặt chân đến điểm cuối cùng trên quảng trường, khi đi qua dị hỏa bảng bài danh thứ tư Kim Đế Phần Thiên Viêm thì lại có thêm hai cây cột đá xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn qua hai cột đá cự đại phía trước, mọi người cũng là chuyển ánh mắt đến đỉnh của cột đá, nhưng lúc này không gặp dị hỏa bốc lên.

Tại đỉnh cột đá không có chút động tĩnh, theo tưởng tượng thì có thể thấy được Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng Hư Vô Thân Viêm bốc lên từ cột đá nhưng sự thật lại không phải như vậy, tựa hồ Đà Xá Cổ Đế cũng không có trong tay hai loại dị hỏa này.

Song phương khẽ thở dài một hơi, có chút tiếc hận.

“Đây cũng là hai cây cột đá cuối cùng rồi, xem ra dị hỏa bài danh thứ nhất trong Dị hỏa bảng coi như Đà Xá Cổ Đế đều không cách nào có được a...” Nhìn hai cây cột đá cuối phía sau quảng trường, Cổ Nguyên cũng là cảm khái thốt ra.

Tiêu Viêm không có nói, ánh mắt của hắn có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai cột đá trống rỗng kia, thủ chương chậm rãi vuốt ve Tiểu Y trên vai, hắn có thể cảm nhận cái loại cảm giác quen thuộc của Tiểu Y và Hư Vô Thân Viêm đều đến từ hai cột đá kia.

Vuốt ve Tiểu Y, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Hư Vô Thân Viêm liền hơi có chút phát hiện trong mắt của hắn cũng có chút mờ mịt, thần sắc biểu hiện vô cùng cô quái.

Nhìn thần sắc có chút quỷ dị của Hư Vô Thân Viêm, một ý niệm dâng lên trong lòng làm cho da đầu Tiêu Viêm có chút run lên.

“Không phải Đà Xá Cổ Đế không có cất giữ Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng với Hư Vô Thân Viêm mà là bọn hắn thoát ra được từ chỗ này!”

-----oOo-----

Chương 1626: Sự kinh khủng của Đế phẩm đan dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu liền nhanh chóng truyền khắp cơ thể Tiêu Viêm khiến hắn không thể thoát khỏi suy nghĩ đó.

“Hô.”

Hít sâu một hơi đè nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng, nếu như suy đoán của Tiêu Viêm là đúng vậy thì thực lực của Đà Xá Cổ Đế thật sự có chút đáng sợ. Trong thiên địa, ngoại trừ dị hỏa xếp thứ nhất trong Dị hỏa bảng thì tất cả đều đã được hắn thu thập, cái loại bản sự này quả thực khiến cho quỹ kinh cũng phải thần sợ.

“Những loại dị hỏa này mặc dù có bản nguyên dị hỏa nhưng lực lượng đều đã bị áp chế, hiện tại bọn chúng chỉ có một ít hình thái của dị hỏa mà thôi... Ánh mắt đảo qua mấy cái cột đá, Tiêu Viêm thoáng có chút tiếc hận, nếu có thể đem tất cả dị hỏa ở đây luyện hóa vậy thực lực của hắn có thể tăng lên đến cấp bậc thực sự rất kinh khủng.

Một hơi thôn phệ hơn 20 loại dị hỏa, điều này từ trước đến nay chưa từng có người nào làm được.

Tiểu Y ngồi trên vai Tiêu Viêm đưa mắt nhìn về hai cột đá phía xa, thần sắc trở nên có chút mờ mịt, pha lẫn thống khổ cùng sợ hãi...

Vỗ nhẹ lên đầu của Tiểu Y, Tiêu Viêm hiện tại có thể xác định Hư Vô Thôn Viêm cũng đã từng bị giam giữ tại cột đá này, chỉ có điều không biết về sau đã xảy ra chuyện gì mà hắn có thể đào thoát, mà trong lúc tẩu thoát chắc đã có chút ít biến cố xảy ra làm cho bọn hắn trí nhớ trở nên mơ hồ.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Tiêu Viêm, còn về việc đã phát sinh sự tình gì thì chỉ sợ thế gian này cũng không có ai biết được, dù sao chính Tịnh Liên Yêu Hỏa cùng với Hư Vô Thôn Viêm đều là không nhớ rõ bất kỳ điều gì.

“Đế phẩm đan đâu rồi?”

Thu hồi ánh mắt đang nhìn trên cột đá, Hồn Thiên Đế hướng sang phía Hư Vô Thôn Viêm thấp giọng nói.

Quay đầu, ánh mắt Hư Vô Thôn Viêm thoáng nhìn qua quảng trường, ở phía cuối cùng có một thạch điện giờ phút này đang được bao phủ bởi sương mù dày đặc làm cho mọi người không thể biết được bên trong đó có gì đang diễn ra.

“Ào ào”

Miệng Hư Vô Thôn Viêm há ra, nhất thời một cỗ hấp lực từ trong đó bạo dũng mà ra đem vụ khí kia thôn phệ vào trong cơ thể. Mà theo vụ khí dần dần tán đi, một cự đại âm ảnh đột nhiên bao phủ cả quảng trường, mọi người vội nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên liền sau đó ai ai cũng kinh hãi, ánh mắt dừng lại trên một cái tượng đá cao vạn trượng đột ngột xuất hiện.

Hình dáng của tượng đá là hình dáng của một lão giả, đúng là dung mạo của chủ nhân Cổ Đế động phủ trong truyền thuyết - Đà Xá Cổ Đế!

Tượng đá đứng sừng sững ở trong thiên địa, nó được bao bọc bởi một loại khí tức cường mãnh của thiên địa. Tại phía dưới cỗ uy áp của chủng khí tức kia, ngay cả đám người Tiêu Viêm cũng thấy một áp lực trầm trọng, những người thực lực không đủ thì hai chân trực tiếp khụy xuống, đem những phiến đá cứng rắn dưới chân chấn tan thành bột phấn.

Xung quanh tượng đá ần ần một lớp quang đoàn, từ xa nhìn lại toát lên một vẻ vô cùng mỹ lệ.

Xung quanh tượng đá ần ần một lớp quang đoàn, từ xa nhìn lại toát lên một vẻ vô cùng mỹ lệ.

Nhìn qua những quang đoàn đang bay lượn, Tiêu Viêm ánh mắt híp lại. Chợt trong lòng hắn có chút rung động, bởi hắn phát hiện bên trong những quang đoàn kia đều có chứa một ít quyển trục cổ xưa, tại trên mặt của những quyển trục kia hắn cảm nhận được một loại linh tính của những cái mà ngoại giới thường gọi là đấu kỹ và công pháp Thiên giai.

Cái loại bảo tàng có chứa hàng trăm đấu kỹ cùng Thiên giai công pháp này cho dù là những người có mặt tại đây cũng đều có chút hít thở dồn dập, đấu kỹ cùng Thiên giai công pháp cho dù là Cổ tộc cũng chỉ có rất ít, vậy mà ở đây lại tồn tại nhiều đến vậy.

Bất quá, tuy nói đấu kỹ cùng Thiên giai công pháp có chút hấp dẫn người, nhưng ở cái loại cấp bậc như Cổ Nguyên cùng Hồn Thiên Đế cũng không làm cho bọn hắn có quá nhiều ham muốn, bởi vậy sau khi nhìn qua những Thiên giai công pháp này, ánh mắt của họ liền tập trung tìm kiếm quả Đế phẩm đan kia.

“Mảnh không gian này đã từ lâu rồi không có náo nhiệt như vậy a...”

Trong lúc mọi người đang vì tình huống hiện tại mà nhú mào, một đạo âm thanh già nua đột nhiên từ không trung truyền đến vang lên trong đầu mỗi người.

Bất ngờ xuất hiện thanh âm tại không trung cũng là làm cho mọi người giật nảy mình, ánh mắt vội vàng ngưng kết tại trên bả vai của tượng đá, ở đó có một đạo thân ảnh già nua đang đứng chấp tay, ánh mắt bình thản nhìn vào những người bên dưới, mục quang như đang nhìn vào loài sâu kiến trước mặt.

“Đà Xá Cổ Đế!”

Ánh mắt quét qua lão giả trước mặt, đám người Tiêu Viêm cũng là có chút kinh hãi, bộ dáng của người kia tựa hồ so với tượng đá không hề sai biệt. Hơn nữa khí chất huyền lệ đặc biệt kia cũng là không ai có thể làm giả được.

“Cổ Đế còn chưa chết sao?” Ngơ ngác nhìn qua thân ảnh già nua phía trước toát ra uy áp làm cho không ít người hoảng sợ dâng lên ý niệm này trong đầu.

“Chuyện gì xảy ra?” Hồn Thiên Đế sắc mặt có chút khó coi, hắn đưa mắt nhìn qua Hư Vô Thôn Viêm trầm giọng hỏi, hắn cảm nhận được một loại khí tức cao cao tại thượng trên thân ảnh của lão giả trước mặt.

Hư Vô Thôn Viêm đầu có chút ngẩn lên, ánh mắt nhìn về phía lão giả trước mặt, một lát sau chậm rãi nói: “Hắn không phải Đà Xá Cổ Đế ... mà chính là Đế phẩm đan kia!”

Nghe được lời nói của Hư Vô Thôn Viêm, bọn người Cổ Nguyên có chút giật mình, trong mắt thoáng hiện kì mang tập trung vào vị lão nhân phía trước.

“Hư Vô Thôn Viêm, ngươi đang làm cái gì ở đây?” Lão nhân vẫn đang trầm mặt phía trước bỗng nhiên phần nộ quát.

“Cái gì mà ta đang làm gì ở đây?” Nghe được tiếng quát kia, Hư Vô Thôn Viêm cau mày nói.

“Vô liêm sỉ, nếu như năm đó không có ta giúp đỡ, ngươi và Tịnh Liên Yêu

Hỏa liệu có thể xé rách trời buộc để thoát ra không? Các ngươi năm đó cũng là đồng ý sau khi thoát ra sẽ cứu ta ra khỏi đây!” Lão nhân vẻ mặt nghiêm nghị quát.

Nghe được tiếng quát kia, thân thể mọi người có chút chấn động, ánh mắt hiện lên vẻ kinh dị nhìn về phái Hư Vô Thôn Viêm cùng với Tiểu Y trên vai Tiêu Viêm, bọn hắn vậy mà đã từng bị nhốt tại đây?

Hư Vô Thôn Viêm sắc mặt chợt biến, lông mày khẽ nhíu chặt, trí nhớ không ngừng tìm kiếm chợt thản nhiên nói: “Thật là có lỗi, những lời ngươi vừa nói ta thật không có nhớ được gì, bất quá ...”

Hắn dừng lại một chút chợt cười quỷ dị nói: “Bất quá lúc này đây, ta nhưng lại thật sự đến cứu ngươi ra ngoài, cùng ta rời đi...”

Đế phẩm đan khuôn mặt có chút âm lệ, nhìn chăm chăm vào Hư Vô Thôn Viêm thật lâu, đột nhiên ánh mắt chuyển sang phía Tiểu Y trên vai Tiêu Viêm nói: “Tĩnh Liên Yêu Hỏa, ngươi có còn nhớ rõ ước định năm đó không?”

“A...” Tiểu Y có chút sững sờ, chợt bám chặt lấy bờ vai Tiêu Viêm, lắc đầu nói: “Ta chưa từng gặp qua ngươi.”

Lời Tiểu Y vừa nói khiến Đế phẩm đan thân thể run lên, chỉ thấy sắc mặt hắn âm trầm như đang nghĩ đến điều gì, hắn chợt nhìn tượng đá bên cạnh cắn răng nói: “Chuyện này là do thủ đoạn của ngươi...”

“Theo chúng ta đi thôi.” Hư Vô Thôn Viêm nhìn qua Đế phẩm đan, cười nói.

“Hừ, chỉ sợ các ngươi muốn lấy bản nguyên của ta mà thôi.” Đế phẩm đan cười lạnh nhìn Hư Vô Thôn Viêm nói.

Hư Vô Thôn Viêm cười một tiếng, sắc mặt nhanh chóng chuyển lạnh nói: “Động thủ.”

“Phanh”

Lời vừa nói ra, Hồn Thiên Đế cũng là đột nhiên bạo xuất, đầu khí ngập trời hóa thành triều tịch hung hăng hướng Đế phẩm đan đánh tới.

“Chút tài mọn mà thôi.” thấy thế Đế phẩm đan chỉ cười nhạt một tiếng, ngón tay điểm nhẹ, năng lượng ngập trời liền bị nhất chỉ phá tan.

“Đế phẩm đan này thật sự khó đối phó, trước đem bắt giữ nó lại không để cho Hồn Thiên Đế có thể đoạt được.” Nhìn Hồn Thiên Đế xuất thủ, Chúc Khôn cũng là trầm giọng lên tiếng.

“Ân, các ngươi phòng bị những người khác bên phía Hồn tộc.”

Cổ Nguyên nhẹ gật đầu dẫn dò đám người Tiêu Viêm, liền sau đó thân thể bay vút ra ngoài, nhất thời thiên địa năng lượng có chút cuồng loạn lên, một đạo thiên băng địa liệt công kích liên tục không ngừng hướng phía Đế phẩm đang kia đánh tới.

Đối diện với thế công của Hồn Thiên Đế, Hư Vô Thôn Viêm, Chúc Khôn cùng với Cổ Nguyên bốn người, Đế phẩm đan khuôn mặt vẫn bình tĩnh, hần mỗi khi giơ tay nhắc chân đều làm cho lòng người khiếp đảm, đem chặn lại thế công của bốn người. Bất quá, tuy nói hần hiện tại không có vấn đề gì nhưng trong một thời gian cũng là bị cuốn lấy không thể động đây.

Nhìn Đế phẩm đan lấy sức một người đối kháng với tứ đại cường giả đỉnh phong của đại lục mà không rơi vào thế hạ phong, đám người Tiêu Viêm cũng là không nhìn được hít vào một hơi khí lạnh. Lúc này đây chỉ là một quả Đế phẩm đan chưa thành hình chứ nếu thật sự là Đế phẩm đan được thì thực lực của nó đáng sợ đến bậc nào?

Chỉ sợ cho dù là Đấu Đế cường giả đối với nó cũng là phải phí một phen công sức.

Nhìn trận chiến đang diễn ra trên bầu trời, đại quân Hồn tộc cũng bắt đầu động đây. Nhìn thấy một màn đang diễn ra, trong mắt Tiêu Viêm hàn mang chột lóc, thủ chương vung lên, Viêm Tẫn bọn người liền đem liên quân Hồn tộc chặn lại.

Bị liên quân ngăn trở, cường giả Hồn tộc sắc mặt có chút biến ảo, ngược lại không có ý định xuất thủ, bọn họ muốn đợi kết quả trận chiến đang diễn ra bên trên, bởi bọn chúng cũng minh bạch, trận chiến kia mới là kết quả quan trọng nhất.

Chỉ cần ai có thể đạt được Đế phẩm đan, cục diện liền có thể nghịch chuyển.

Bởi vậy, cho dù bọn hắn lúc này có động thủ như thế nào thì kết quả cũng không được gì.

“Oanh oanh oanh”

Đang lúc mọi người tập trung vào trận chiến bên trên, năm đạo thân ảnh mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa điên cuồng giao kích, năng lượng ba động làm cho đám người đang đứng ở xa cũng phải cảm thấy hoảng sợ, nhưng mà không gian ở đây dường như cực kỳ ổn định nên mặc dù là cái loại này đại chiến nhưng cũng không thể nào đem không gian xé rách.

Ngẩng đầu nhìn trận chiến đang diễn ra, quyền đầu Tiêu Viêm có chút nắm chặt lại, cục diện hiện tại có chút phức tạp, thực lực của Đế phẩm đan hiển hiện thực quá mức khủng bố.

Bởi vậy, hôm nay không chỉ phải phòng bị việc Hồn tộc có thể đạt được Đế phẩm đan mà còn phải phòng bị việc Cổ Nguyên cùng Chúc Khôn bị thương trong trận chiến với Đế phẩm đan. Hai loại kết cục này nếu xảy ra đều có ảnh hưởng rất xấu đến liên minh đại quân.

-----oOo-----

Chương 1627: Cướp đoạt Đế phẩm đan chưa thành hình

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Rầm rầm!”

Ba động hủy diệt đáng sợ từ trên trời phủ xuống giống như thiên phạt muốn hủy diệt cả thế giới.

Tiêu Viêm căng thẳng nhìn vòng chiến hỗn loạn mà trong lòng đang tính toán cực nhanh.

Những người ở đây đều đã đánh giá thấp thực lực của Đế phẩm đan. Vốn Chúc Khôn tưởng rằng hắn và Cổ Nguyên liên thủ sẽ nhanh chóng chế ngự được nó, đâu ngờ đó chỉ là ý nghĩ ấu trĩ mà thôi. Bên cạnh đó còn có Hồn Thiên Đế và Hư Vô Thôn Viêm liên thủ quấy nhiễu làm cho cục diện càng thêm hỗn loạn.

Tuy nhiên loại hỗn loạn này lại ở thế cân bằng vi diệu, tuy Chúc Khôn và Cổ Nguyên không thể thuận lợi chế ngự Đế phẩm đan nhưng Hồn Thiên Đế và Hư Vô Thôn Viêm bên kia cũng không có cơ hội đó. Đồng thời Hư Vô Thôn Viêm có thực lực yếu nhất nên bị hai người họ dồn ép, nếu không có Hồn Thiên Đế kịp thời trợ giúp thì chắc chắn hắn đã bị thương rồi.

“Nếu cứ đánh như vậy thì chẳng hay chút nào.” Nhìn vòng chiến hỗn loạn trên bầu trời, Viêm Tẫn cau mày nói nhỏ.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng, trận chiến trên cao thì bọn hắn không thể xen vào được, nếu cứ đâm đầu vào chắc chắn sẽ diệt vong. Bởi vậy họ chỉ có thể đứng ngoài mà nhìn.

Nhìn thấy Tiêu Viêm cười khỏ, Viêm Tẫn cũng bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng hiểu hiện tại không giúp ích được gì.

Mọi người vẫn nhìn lên Đế phẩm đan trên trời cao, chỉ thấy sắc mặt nó càng lúc càng lạnh lẽo, chợt thủ chương của nó nâng lên, trong thiên địa đột nhiên có mùi thơm đan dược lan tỏa.

“Đừng hít đan hương này.” Tiêu Viêm khẽ ngửi đan hương kỳ dị liền cả kinh, hắn cảm thấy đầu khí trong cơ thể như muốn bốc cháy cho nên vội vàng quát lớn.

Nghe thấy tiếng quát của hắn, cả đám người vội vàng ngừng thở. May mà đan hương này không phải nhằm vào bọn hắn cho nên đầu khí trong cơ thể chỉ xao động trong chốc lát liền bình thường trở lại.

“Đế Đan Chương!”

Trên bầu trời, Đế phẩm đan chợt trợn tròn hai mắt, thân hình đột nhiên bay lên không sau đó tung chương về bốn người phía dưới, cùng lúc đó một quang đoàn huyền lệ lớn cỡ đầu người đột nhiên hiện ra.

“Phanh phanh phanh!”

Khi quang đoàn này xuất hiện, năng lượng trong thiên địa như gặp phải dầu sôi thiêu đốt, khắp không gian tràn ngập hỏa diễm, thiên địa cũng trở thành hỏa lô.

Nhìn thấy uy thế một chương này, bốn người Cổ Nguyên đang tranh đấu cũng vội vàng dừng lại, ngưng luyện đấu khí phòng bị.

Vẻ mặt băng lãnh của Đế phẩm đan ngày càng đậm, nó ấn hai tay xuống, đột nhiên hỏa diễm nhanh chóng phóng xuống. Chỉ trong một thời gian ngắn, hỏa diễm tràn ngập thiên địa liền chui vào trong quang đoàn huyền lệ bên dưới

“Kẹp!”

Khi song chương ấn đến tận cùng thì trời đất cũng tối sầm lại, chỉ còn có quang đoàn trong lòng bàn tay hắt phát sáng, nó phát ra quang mang hủy diệt đẹp đến động lòng người dần lao xuống đỉnh đầu đám người Cổ Nguyên.

“Hóng!”

Bốn người Cổ Nguyên đều cảm thấy được mùi vị nguy hiểm nên cùng nhau vận chuyển đấu khí tạo thành một tấm phòng ngự.

“Uỳnh!”

Quang đoàn đánh lên phòng ngự của bốn người tạo ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, ba động hủy diệt tràn ngập ra xung quanh, nó lướt qua bình nguyên phía dưới tạo ra vực sâu vạn trượng.

Thấy vậy, mọi người đều biến sắc, ai mà biết Đế phẩm đan này có thể đánh ngang tay với bốn gã Cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ cơ chứ.

Tuy nói bốn người chia làm hai phe đều mang tâm tư riêng nhưng dù sao cũng là vì mạng sống, thật không ngờ đòn liên thủ của họ lại bị Đế phẩm đan đánh tan tành như vậy.

Đế phẩm đan trôi nổi trên bầu trời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào vực sâu ở bình nguyên bên dưới, nơi đó có bốn tia sáng chớp lên rồi chia làm hai phe bay ra đứng nhìn nhau.

“Muôn luyện hóa ta sao? Bản lãnh của các ngươi còn kém một chút.” Đế phẩm đan liếc bốn người rồi thản nhiên nói.

“Hắc hắc, ngươi cao hứng quá sớm rồi đó.” Đế phẩm đan vừa nói xong thì Hư Vô Thôn Viêm cũng cười lạnh đáp trả. Sau đó hắn nghiêng người nhìn về phía Hồn Thiên Đế trầm giọng nói: “Đưa Đà Xá Cổ Đế Ngọc cho ta!”

Nghe vậy, Hồn Thiên Đế khẽ giật mình, hắn chần chờ một lúc rồi quả quyết lấy ra Đà Xá Cổ Đế Ngọc ném cho Hư Vô Thôn Viêm.

Khi tóm được Đà Xá Cổ Đế Ngọc, Hư Vô Thôn Viêm cười nhạt với Đế phẩm đan một cái rồi chọt hắn cắn đầu lưỡi phun một ngụm Hắc Viêm màu đen thuần túy lên trên Cổ Đế, lúc này hai tay hắn cũng biến ảo rất nhiều thủ ấn kỳ lạ.

Nhìn thấy hành động của Hư Vô Thôn Viêm, Tiêu Viêm khẽ giật mình. Hắn thấy những thủ ấn đó hơi quen thuộc, suy nghĩ một lát sau đó hắn ngẩng đầu nhìn thượng đá Cổ Đế cao vạm trượng bên kia. Lúc này hắn mới rõ ràng thủ ấn của chúng với thủ ấn của Hư Vô Thôn Viêm hoàn toàn giống nhau.

“Ông ông!”

Đà Xá Cổ Đế Ngọc đột nhiên phát ra những tiếng chói tai, sau đó một vòng sáng nhu hòa tỏa ra. Đồng thời ở giữa Cổ Đế hiện ra một khe hở rực rỡ màu sắc.

Ở trong khe hở như có rất nhiều hỏa diễm đang thiêu đốt, cực kỳ huyền bí.

“Hóa Đan Hoàn! Làm sao ngươi có thể biết Đà Xá Cổ Đế hóa đan thần quyết?”

Nhìn thấy quang sáng thành hình, sắc mặt Đế phẩm đan chuyển từ băng lãnh sang tái mét, có chút thê lương.

Hư Vô Thôn Viêm cười lạnh một tiếng, hắn không giải thích gì liền hất tay

một cái, khe hở đó liền bắn ra. Ngấn ngủi trong nháy mắt nó đã đi đến đỉnh đầu Đế phẩm đan, từng vòng lửa đẹp đẽ hiện ra vây Đế phẩm đan vào giữa.

“A!!!”

Khi những vòng lửa vây lấy thì trên người Đế phẩm đan hiện ra những làn khói trắng, đồng thời hắn kêu la thảm thiết thê lương.

Thấy thế, ánh mắt Hư Vô Thôn Viêm hiện lên vẻ vui mừng. Hiển nhiên hắn cũng không ngờ tới Hóa Đan Hoàn có thể khắc chế được Đế phẩm đan. Hắn tiếp tục phun ra một ngụm Hắc Viêm, uy lực của Hóa Đan Hoàn lập tức tăng lên rõ rệt. Đồng thời thân thể Đế phẩm đan cũng bắt đầu co lại hóa thành đan hoàn.

Khi thấy Đế phẩm đan vốn đang diều võ dương oai trở nên chật vật như thế, mọi người đều sợ hãi. Sắc mặt Cổ Nguyên và Chúc Khôn biến ảo, chột trong mắt lóe lên, thân hình chớp nháy lao tới Hư Vô Thôn Viêm. Nhìn bộ dáng này chính là muốn cắt đứt hành động vây khốn Đế phẩm đan kia.

“Hừ!”

Nhìn thấy hai người động thủ, Hồn Thiên Đế vốn sớm chuẩn bị liền hừ lạnh một tiếng rồi xuất hiện cản đường hai người. Hắn bấm tay búng ra một viên đan dược mang hương thơm nồng đậm về phía hai người Cổ Nguyên, sau đó viên đan dược nổ tung ra.

“Oanh oanh!”

Luồng khí bốc lên, Cổ Nguyên và Chúc Khôn đều bị đẩy ngược lại, họ nhìn Hồn Thiên Đế cười lạnh nói: “Tự bạo Cửu Phẩm Bảo Đan, thật là ra tay hào phóng nha!”

Tiếng nói vừa dứt thì hai người đã xuất hiện hai bên người Hồn Thiên Đế rồi thi triển thế công mãnh liệt vây lấy hắn.

“Phanh phanh!”

Đối diện với công kích của hai người tất nhiên Hồn Thiên Đế rơi vào hạ

phong, tiến thoái lưỡng nan. Tuy hấn lộ ra vẻ chật vật nhưng hấn cũng hiểu tình huống bây giờ cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, thi triển năng lực đến mức tận cùng để kéo dài thời gian mà thôi.

“Cút!”

Sau vài lần va chạm, Chúc Khôn trở nên hung lệ, chỉ thấy hấn chọt găm nhẹ một tiếng rồi hóa thành Cự Long dài vạn trượng. Chọt Cự Long hóa thành quang mang vàng tím nhanh như thiểm điện phối hợp với một chuông của Cổ Nguyên đánh lên thân thể Hồn Thiên Đế.

“Phốc phốc!”

Ánh sáng vàng tím chói mắt lập tức xuyên thủng mặt ngoài đấu khí phòng ngự của Hồn Thiên Đế sau đó va chạm trực tiếp lên thân thể hấn. Lập tức hấn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược ra mấy ngàn trượng rồi mới chật vật ổn định lại được.

“Thu!”

Khi Hồn Thiên Đế bị đánh bay ra thì Hư Vô Thôn Viêm cũng hét lớn một tiếng, Đế phẩm đan không hề phản kháng mà bị hút vào trong Hóa Đan Hoàn thành một quang đoàn huyền lệ cỡ đầu người chậm rãi lơ lửng trôi nổi.

Thấy vậy, Hư Vô Thôn Viêm liền vui mừng vẫy tay, Hóa Đan Hoàn bay tới tay hấn nhanh như thiểm điện. Nhưng ngay khi hấn sắp bắt được thì một thân ảnh xuất hiện tóm lấy trước hấn.

Biến cố này làm Hư Vô Thôn Viêm cả kinh nhưng khi hấn nhìn rõ thì thấy đó là Hồn Thiên Đế đang chật vật cực kỳ. Ánh mắt Hư Vô Thôn Viêm nhấp nháy một hồi.

“Đem Đế phẩm đan giao ra đây, với tình trạng hiện giờ của ngươi thì cho dù có Hư Vô Thôn Viêm hỗ trợ cũng không phải là đối thủ của bọn ta.” Cổ Nguyên nhẹ nhàng phân tích cho Hồn Thiên Đế.

Chúc Khôn ở một bên chận rãi siết chặt nắm tay, ánh mắt hung lệ nhìn chăm chăm vào Hồn Thiên Đế

“Muốn Đé phẩm đan sao?” Hồn Thiên Đé lau vết máu ở khóe miệng rồi nhìn ánh sáng hoa mỹ của Hóa Đan Hoàn, nó tựa như ánh sao trên dải ngân hà đang bao bọc toàn bộ năng lượng thiên địa bên trong.

Hắn nở một nụ cười quỷ dị sau đó trước ánh mắt của mọi người, hắn nuốt quang đoàn huyền lệ đó vào trong miệng.

Hắn dám trực tiếp nuốt Đé phẩm đan vào trong cơ thể, đây không phải là tự chuốc lấy diệt vong sao?

“Tên này điên rồi!”

Tiêu Viêm tự lẩm bẫm, đây là Đé phẩm đan đó, năng lượng nó chứa bên trong khủng bố đến cực hạn. Chỉ sơ sảy nhỏ là có thể phá vỡ cả thân thể lẫn linh hồn.

Hồn Thiên Đé làm như vậy quả thật là tự tay cắt tiết rồi!

-----oOo-----

Chương 1628: Thất thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hành động của Hồn Thiên Đé nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ngay cả Hư Vô Thôn Viêm ở sau lưng hắn cũng biến sắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Đé Phẩm đan thì ai mà không muốn nhưng mà hắn lại không nghĩ tới Hồn Thiên Đé có thể lỗ mãng nuốt mất.

“Vô liêm sỉ!”

Thấy vậy, Chúc Khôn và Cổ Nguyên cũng sa sầm mặt, sát khí dâng lên quát lạnh: “Hồn Thiên Đé, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“Ha ha, đâm đầu vào chỗ chết sao? Cũng chưa hẳn!”

Nghe vậy, Hồn Thiên Đé ngửa mặt lên trời cười to, hắn cười rất quỷ dị. Đồng thời lúc này thân thể hắn cũng bắt đầu nổi lên quang thái hoa mỹ, thương thế lúc trước đã khỏi hẳn, thêm vào đó là năng lượng ba động

chậm rãi thẩm thấu ra ngoài.

Khi cảm nhận năng lượng khủng bố đó, Cổ Nguyên và Chúc Khôn lại một lần nữa biến sắc.

“Năng lượng sô đan đã bắt đầu bộc phát, thực lực của hắn sẽ cường thịnh hơn mấy lần trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên nếu hắn không khống chế nổi có thể nổ tan thân thể, thậm chí là nổ cả linh hồn.” Cổ Nguyên chớp mắt một cái xóa đi vẻ bối rối rồi trầm giọng nói.

“Đừng cho hắn cơ hội luyện hóa, chỉ cần bắt lấy hắn nhanh một chút là có thể bức Đế phẩm đan ra!”

Chúc Khôn ngưng trọng nói: “Động thủ!”

Nghe được tiếng quát của hắn, Cổ Nguyên cũng chỉ gật đầu. Thật ra khi chế ngự Đế phẩm đan thì đám Hồn Thiên Đế bọn hắn cũng đã chiếm tiện nghi lớn, cuối cùng Hư Vô Thôn Viêm xuất ra Hóa Đan Hoàn khắc chế thân uy của Đế Phẩm đan.

“Xùy!”

Hai người động ý niệm thì thân thể cũng nhanh chóng vọt lên hướng tới Hồn Thiên Đế.

“Ha ha, các ngươi bây giờ không phải là đối thủ của ta!” Nhìn hai người phóng lên lần nữa nhưng Hồn Thiên Đế không hề sợ hãi, hắn cười to rồi đánh ra hai quyền.

“Uỳnh!”

Khi Hồn Thiên Đế đánh ra hai quyền thì trên bầu trời xuất hiện hai cái khu vực chân không rộng mấy ngàn trượng.

Cổ Nguyên và Chúc Khôn cảm nhận được rất nhiều kinh phong kinh khủng đánh đến liền biến sắc rồi vội vàng thi triển đấu khí đón lấy. Nhất thời hai tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên.

“Đang đang!”

Phong bạo đáng sợ nổ tung trước mặt hai người rồi hất họ bay về sau mấy trăm trượng, còn Hồn Thiên Đế vẫn kiêu ngạo đứng giữa đất trời, hơn nữa ba động phát ra từ thân thể hắn càng ngày càng khủng bố.

Nhìn thấy cục diện trên bầu trời thay đổi, đám người Tiêu Viêm trở nên lo lắng. Không nghĩ rằng thực lực Hồn Thiên Đế sau khi nuốt sò đan lại tăng mạnh đến như vậy. Hơn nữa mọi người đều hiểu lúc này mới chỉ là cường hóa bước đầu mà thôi, nếu như để cho hắn luyện hóa thuận lợi thì rất có thể hắn sẽ đặt chân vào cảnh giới Đấu Đế, lúc đó không còn cơ hội cho họ nữa rồi.

“Cổ Nguyên, lần tranh đoạt này thì chúng ta thắng rồi!”

Hồn Thiên Đế đạp bước hư không nhìn Cổ Nguyên và Chúc Khôn rồi cười to, bao nhiêu năm chuẩn bị, bao nhiêu năm xây dựng và thực hiện kế hoạch, rốt cuộc đã đi đến bước mấu chốt nhất!

“Chắc hẳn bây giờ ngươi cũng không dễ chịu gì! Chớ cao hứng quá sớm.”
Cổ Nguyên cười lạnh nói.

Nghe vậy Hồn Thiên Đế không hề tức giận mà chỉ cười nhạt một tiếng, hắn khép hờ đôi mắt, khuôn mặt lộ vẻ mê mẩn sáng khoái. Loại lực lượng này thật hấp dẫn quá đi.

“Ngươi chịu nổi chứ?” Hư Vô Thôn Viêm ở phía sau không nhịn được hỏi lên một tiếng, nếu như Hồn Thiên Đế thật sự bị nổ tan xác thì hắn chắc chắn không phải là đối thủ của Cổ Nguyên và Chúc Khôn.

“Ngươi quá lỗ mãng rồi!” Nói xong, Hư Vô Thôn Viêm cũng tỏ ra một chút lửa giận bởi vì hành động nuốt đan dược này chính là cướp trên tay hắn.

“Yên tâm, ta tự có chừng mực.” Hồn Thiên Đế cười nhạt một tiếng, hắn không vì đấu khí đang bành trướng trong thân thể mà lo lắng

Nghe thấy vậy, ánh mắt Hư Vô Thôn Viêm nhấp nháy một hồi rồi cũng chỉ có thể gật đầu một cái rồi hỏi: “Bây giờ nên làm gì?”

“Bình yên rồi đi là được.”

Hồn Thiên Đế cười nói, bộ dạng thông dong vô cùng giống như không coi Cổ Nguyên và Chúc Khôn vào trong mắt.

“Muôn đi, sao có thể dễ dàng như vậy?”

Cổ Nguyên và Chúc Khôn cùng quát lên một tiếng rồi khởi động đấu khí toàn lực đánh tới Hồn Thiên Đế.

Nhưng mà Hồn Thiên Đế lại chỉ vẫy nhẹ cánh tay liền có thể dễ dàng hóa giải thế công đó.

Sau khi hấn ngăn cản thế công của hai người kia liền vẫy tay tạo ra một cổng không gian liệt phùng.

“Ầm ầm ầm!”

Nhìn thấy thế, hai người Cổ Nguyên và Chúc Khôn càng tấn công điên cuồng, đấu khí ngưng luyện làm cho người ta run sợ tận tim gan đang điên cuồng công kích lên màn đấu khí phòng ngự của Hồn Thiên Đế tạo ra những tia lửa ba động thật lớn.

Hồn Thiên Đế không hề muốn phản công, hấn vung chưởng xuống phía dưới hút những cường giả Hồn Tộc đến rồi ném vào trong không gian liệt phùng.

“Phanh phanh!”

Cảm nhận được có ba động hủy diệt truyền tới từ sau lưng, da mặt Hồn Thiên Đế khẽ rung, có một tia máu từ khóe miệng hấn chảy xuống.

“Ngươi...”

Nhìn thấy màn này, Hư Vô Thôn Viêm lập tức kinh hãi, xem ra tình huống thân thể của Hồn Thiên Đế không tốt như lời hấn nói. Đương nhiên việc ngạnh kháng thế công của hai gã Cửu tinh Đấu Thánh hậu kỳ đâu phải chuyện đơn giản, cho dù có Đế Phẩm đan che chở đi nữa.

“Cổ Nguyên, ta nói rồi, ván này chắc chắn ta sẽ thắng. Đợi đến lúc ta luyện hóa triệt để sỏ đan thì Cổ Tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc, Thiên Phủ Liên Minh cùng với Thái Hư Cổ Long tộc chắc chắn sẽ bị ta xóa sỏ.”

Hồn Thiên Đế mạnh mẽ nuốt ngậm máu xuống rồi nhìn về đám người Cổ Nguyên, lạnh lùng nói.

“Đi!”

Vừa nói xong, Hồn Thiên Đế nắm lấy bả vai Hư Vô Thôn Viêm rồi nhảy vào không gian liệt phùng. Thấy thế Hư Vô Thôn Viêm khẩn trương nói: “Còn có ta mà...”

Nhưng hắn chưa nói xong thì nhìn thấy trên thân thể Hồn Thiên Đế nổ va vài chỗ lập tức hiểu hắn không thể nào chiến đấu được nữa. Hư Vô Thôn Viêm không cam lòng cắn răng nhảy vào không gian liệt phùng.

“Hống!”

Nhìn thấy Hồn Thiên Đế nhảy vào không gian liệt phùng, Cổ Nguyên và Chúc Khôn gầm lên một tiếng, năng lượng triều tịch ở thiên địa điên cuồng khởi động rồi đuổi theo Hồn Thiên Đế.

“Rầm rầm rầm!”

Triều tịch cuồng bạo đánh xuống nặng như thái sơn trúng lưng của Hồn Thiên Đế, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, nhiều nơi trên thân thể bạo liệt ra, chỉ trong chớp mắt hắn đã trở thành huyết nhân.

Nhưng mà hắn lợi dụng lực đẩy của đòn này để nhanh chóng biến mất trong không gian liệt phùng cùng với Hư Vô Thôn Viêm, sau đó công không gian cũng nhanh chóng tán đi.

“Xiu...”

Thân hình Cổ Nguyên nhanh chóng bay đến chỗ đó rồi dùng tay xé ra nhưng không thể tạo ra khe hở không gian được.

“Chết tiệt”

Thấy vậy, sắc mặt Cổ Nguyên và Chúc Khôn trở nên cực kỳ khó coi, không gian này ổn định đến kinh người, nếu muốn rời đi thì bọn họ chỉ có thể ra ngoài, nhưng mà lúc đó đám người Hồn Thiên Đế đã sớm cao chạy

xa bay rồi.

Hai người sa sầm mặt chậm rãi hạ xuống nhìn qua đám người đang yên tĩnh bên dưới một lát, sau đó thở dài một hơi.

“Con gái, tên hồn trưởng kia quá giáo hoạt!” Chúc Khôn nhìn Tử Nghiê, hấn xoa xoa hai tay cười khổ nói.

Tử Nghiê nhìn hấn một lát rồi lại nhìn về phía Tiêu Viêm đang trầm mặc, nàng khẽ lắc đầu nói khẽ: “Làm sao bây giờ? Hồn Thiên Đế đã lấy được Đế Phẩm đan, nếu hấn luyện hóa thuận lợi thì rắc rối to!”

“Bây giờ chúng ta đánh thẳng đến Hồn Giới!” Lôi Doanh dữ tợn nói.

Nghe vậy, đám người liếc nhau một lát rồi chậm chậm gật đầu, hôm nay chỉ còn một đường như vậy thôi.

Tiêu Viêm than nhẹ một tiếng, hấn biết Hồn Thiên Đế sẽ không ngu xuẩn. Cho nên với tình huống hiện tại hấn sẽ không về Hồn Giới hoặc là sẽ thi triển thủ đoạn Tướng Hồn Giới che dấu. Tuy nói Ẩn Tàng Không Gian cực kỳ phiền toái nhưng với bản sự của Hồn Thiên Đế thì không hề khó, với lại Hồn Tộc đã chuẩn bị hơn ngàn năm chắc chắn đã đầy đủ mọi thứ rồi.

“Hy vọng là tên kia không thể luyện hóa được Đế Phẩm đan, nếu không thì...”

Tiêu Viêm thấp giọng nói, hấn ngẩng đầu lên nhìn những người khác thì phát hiện họ đều mang vẻ mặt sầu lo. Một khi Hồn Thiên Đế đột phá được thì trên thế giới này ai có thể cản hấn đây? Với tính cách có thù tất báo của hấn thì những thế lực ở đây chỉ có một đường là tiêu vong mà thôi.

“Suy nghĩ nhiều cũng vậy thôi, mau chóng triệu tập nhân mã chạy tới Hồn Giới, thừa dịp hấn chưa chuẩn bị đầy đủ mà tìm ra Hồn Thiên Đế, không cho hấn có thời gian luyện hóa. Nói không chừng khi chúng ta động thủ thì hấn sẽ bị Đế Phẩm đan ép chết.” Cổ Nguyên hít sâu một hơi trầm giọng nói.

Nghe vậy, đám người cũng gật đầu.

“A, đợi một chút.” Thấy mọi người đang bắt đầu rút lui, ánh mắt Chúc

Khôn lóe lên cười nói: “Đã đến nơi đây thì tự nhiên không thể về tay không. Các ngươi hãy mở những tượng đá ở trong quảng trường này đem ra ngoài đi.”

Đám người Tiêu Viêm sững sờ rồi nhìn lại quảng trường đằng xa. Tuy rằng nơi này có rất nhiều dị hỏa nhưng phẩm cấp thấp. Còn những pho tượng kia khi Đế Phẩm sỏ đan bị bắt đi thì đã trở lại bình thường, chẳng có gì kỳ lạ cả.

“Tùy ngươi vậy!”

Tâm tình Cổ Nguyên vẫn không tốt, hấn phát tay rồi quay người hướng lối ra lao đi. Đám người cũng nối đuôi đi theo.

Tiêu Viêm đi sau cùng, hấn kỳ quái nhìn Chúc Khôn, lông mày hơi nhíu. Lão Long Hoàng này sẽ không đi làm chuyện vô vị, chẳng lẽ quảng trường và tượng đá này có gì cổ quái sao?

Suy tư một lát không có kết quả gì, Tiêu Viêm liền cười híp mắt đi theo Chúc Khôn.

-----oOo-----

Chương 1629: Dã tâm của Hồn Thiên Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuồng phong thét gào từng đợt bên trong ngọn núi, mọi người trong liên quân ai cũng đang tràn ngập những suy nghĩ khác nhau. Mà lúc này đám người Cổ Nguyên sắc mặt có chút khó coi, phía trước mặt là một cánh cửa một phế tích cực lớn. Tại phế tích này mơ hồ cảm ứng được những không gian dao động mơ hồ.

“Không gian thông đạo đi Hồn giới đã bị phá hủy....”

Sắc mặt Cổ Nguyên âm trầm nhìn hết mọi người một lượt sau đó lại nói: ”Mặt khác, ta đã thử dò xét....không gian Hồn Tộc đã được che giấu rất tốt. Xem ra bọn chúng đã sớm chuẩn bị.”

Sắc mặt Tiêu Viêm thoáng hiện vẻ ngưng trọng, không nghĩ tới sẽ có cục diện ác liệt như thế. Hồn Tộc đã mang không gian của họ dấu đi, cứ như vậy cho dù có cường giả như Cổ Nguyên thì nhất thời cũng không có cách nào tìm được vị trí của chúng. Tuy biết Hồn Tộc không thể nào che dấu mãi được nhưng bọn chúng chỉ cần đợi đến lúc Hồn Thiên Đế mang Đế phẩm đan kia luyện hóa hoàn toàn, đến lúc đó, liên quân chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

“Chúng ta đã phái người đi dò xét tất cả các thông đạo của Hồn Giới.” Viêm Tẫn nói.

Cổ Nguyên khẽ lắc đầu, nếu là Hồn Tộc đã có chuẩn bị tất nhiên sẽ không lưu lại sơ hở trí mạng này. Bọn họ lần này xuất động đại quân lại không thể tìm thấy công vào, có thể nói hành động lần này đã thất bại rồi.

“Hiện tại phải làm sao đây?” Lôi Doanh trầm mặt nói.

“Hiện tại, chỉ có thể đợi...đành trông chờ vào vận khí có tốt hay không mà thôi.” Cổ Nguyên khẽ thở dài.

“Chờ cái gì?” Lôi Doanh ngẩn ra một lúc rồi nói.

“Luyện hóa Đế phẩm đan cũng có xuất hiện tỷ lệ thất bại. Hiện tại việc duy nhất chúng ta có thể làm là cầu cho hãn luyện hóa thất bại mà thôi. Chỉ cần hãn không tiến vào cấp bậc Đấu Đế chúng ta sẽ còn cơ hội... Nhưng mà nếu hãn thành công thì...”

Cổ Nguyên đang nói bỗng dừng lại...thở dài lắm bầm:” Thì đó là trời muốn chúng ta diệt vong.....”

Mọi người yên lặng, trong lòng liền xuất hiện cảm giác nặng nề bất lực, bọn họ đã đến tình cảnh này rồi sao.

“Rút lui, lưu lại một ít nhân lực để do thám nơi này...”

Cổ Nguyên phát tay, sau đó quay về phía sau chậm rãi bước đi."Ta sẽ cố hết sức tìm ra phương vị của Hồn Giới, nếu vận khí tốt có thể sớm phát hiện. Đến lúc đó sẽ quyết định xem có nên được ăn cả ngã về không với chúng hay không....Cùng lắm là xông vào Hồn Giới, cùng bọn hãn chém giết...”

Nghe Cổ Nguyên nói mọi người đều im lặng. Bọn họ đều hiểu được hiện tại đã không còn nhiều con đường cho họ lựa chọn.

Tiêu Viêm ngửa mặt lên trời nhẹ thở ra một hơi. Chợt nhìn lại bóng dáng Cổ Nguyên phía xa đã xuất hiện vẻ mệt mỏi. Vì Cổ Đế động phủ, bát tộc đã nhiều lần phát động đấu tranh. Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là Hồn Tộc chiếm đại tiện nghi....

“Đi thôi.”

Tiêu Viêm nắm lấy bàn tay ngọc của Huân Nhi cùng Thái Lân, lắc lắc đầu rồi cũng mang người lui lại.

Đại quân liên quân dần dần rút lui khỏi vùng núi này. Tuy tin tức không lan truyền nhưng không khí trầm trọng đã lan truyền khắp liên quân.

Đại quân cuối cùng rút về tổng bộ của Thiên Phủ Liên Minh. Tuy nói hành trình đi Cổ Đế động phủ đã thất bại nhưng liên quân vẫn chưa vì thế mà giải tán, vì ai cũng hiểu được trước dã tâm của Hồn Thiên Đế, nếu liên thủ thì may ra còn một chút cơ hội sống sót nhưng nếu một khi giải tán thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa.

Bởi vậy liên quân vẫn cố thủ ở Thiên Phủ Liên Minh tổng bộ. mỗi lúc mỗi giây đều chú ý động tĩnh trên khắp Trung Châu.

Trong thời gian này trong liên quân không ít người đang vô cùng lo lắng. Từng ngày từng ngày trôi qua nhưng Cổ Nguyên vẫn chưa tìm ra vị trí của Hồn Tộc khiến cho tâm trạng mỗi người không khỏi chìm xuống.

Tình huống hiện tại, nếu để cho Hồn Thiên Đế luyện hóa nhiều thêm một ngày thì Liên quân càng thêm nguy hiểm.

Bất quá cho dù trong lòng vô cùng lo lắng nhưng bọn hắn cũng hiểu được cho dù có lo lắng hơn nữa thì cũng chẳng có lợi gì.

Bên trong Tinh Giới, Tiêu Viêm đang ngẩng đầu nhìn một vật khổng lồ đang lơ lửng ở phía xa trên bầu trời. Nó chính là vật trong Cổ Đế không gian mang về. Bên kia còn có một pho tượng đá cao vạm vỡ. Tuy nhìn qua không có gì thần kỳ nhưng nhìn thể tích của nó cũng khiến không ít

người phải rung động.

“Một tháng...”

Nhìn vật trên cao, Tiêu Viêm không nhìn được thì thảo tự nhủ. Đã một tháng trôi qua từ lúc Hồn Thiên Đế cướp đi Đế phẩm đan.

Trong một tháng này, Hồn Tộc như bốc hơi khỏi nhân gian, không một tin tức nào truyền ra. Một số người ngoài lại tưởng là Hồn Tộc đã bị liên quân tiêu diệt, lại có không ít thế lực vì tin tức sai lệch đó mà tiến tới chúc mừng liên quân. Đối với những người này, đám người Tiêu Viêm không hề quá để tâm, chỉ sai người tiếp đãi qua loa rồi đuổi về.

"Tiêu Viêm ca ca."

Từ phía sau truyền đến âm thanh nhẹ nhàng, Tiêu Viêm ngoảnh đầu nhìn về phía sau, cũng khẽ mỉm cười.

“Cô bá phụ có tin tức gì mới không?” Tiêu Viêm buộc miệng hỏi. Nhìn thấy Huân Nhi khẽ lắc đầu không đáp, lúc này hắn mới khẽ nhắm mắt lại, thở một hơi dài mang theo nỗi thất vọng nặng nề. Trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác mệt mỏi.

Đứng trước mặt Tiêu Viêm, nhìn khuôn mặt người thanh niên mình yêu tràn ngập nét mệt mỏi. Huân Nhi nhẹ nhàng ngã vào ngực hắn, ngọc thủ ôn nhu nhẹ nhàng xoa hai bên huyệt Thái Dương của Tiêu Viêm như muốn giúp hắn hóa giải đi một ít ưu phiền.

Ngửi nhẹ mùi hương mê người từ trên cơ thể Huân Nhi, song chương của Tiêu Viêm giãn ra ôm nhẹ vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, vùi mặt vào mái tóc đen láy của Huân Nhi rồi lầm bầm nói:”Cố gắng nhiều năm như vậy rồi... cuối cùng vẫn phải thất bại...thật sao?”

"Tiêu Viêm ca ca quả thực...rất... rất giỏi..." Huân Nhi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Mặc kệ kết quả cuối cùng có như thế nào nhưng Tiêu Viêm ca ca ở trong lòng tất cả mọi người, Ca đều rất giỏi, rất thành công..."

"Rõ ràng là thất bại." Tiêu Viêm cười khổ nói.

"Tiêu Viêm ca ca trước kia không phải đã từng nói cảm được thì phải

buông được, thuận theo tự nhiên mới là người tự do tự tại sao?" Huân Nhi nhẹ nhàng nói.

"Hiện tại cũng không phải là quá khứ a, hiện tại nếu nói buông bỏ nhưng còn có Thiên Phủ liên minh, thậm chí Cổ Tộc, Lôi Tộc, Viêm Tộc..."

Tiêu Viêm hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời cao, chậm chậm nói: "Có những việc, đôi khi có thể nắm lấy nhưng vĩnh viễn không thể buông bỏ."

Nhìn Tiêu Viêm lần nữa lấy lại tự tin, khuôn mặt trở nên kiên nghị. Huân Nhi khẽ cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, càng rúc sâu vào lòng Tiêu Viêm, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên vẻ đẹp kinh tâm động phách.

"Tiêu Viêm ca ca, nhất định chúng ta sẽ thành công..."

Thời gian như nước chảy, lại nửa tháng nữa trôi qua, nỗi bất an trong lòng mọi người cũng trôi dần theo. Hồn Tộc thì vẫn im hơi lặng tiếng giống như là đã hoàn toàn bốc hơi.

Bên trong đại điện của Liên Minh, tầng lớp cao tầng của liên quân vẫn ngồi đó im lặng. Trong ánh mắt mỗi người đều hiện rõ vẻ âu sầu lo lắng, mỗi ngày trôi qua trong lòng bọn họ lại càng thêm lo lắng.

Nhìn không khí âm trầm nơi đại điện, Tiêu Viêm cũng chỉ biết thở dài một hơi. Lúc này làm việc gì cũng vô ích, chỉ có thể ngồi chờ đợi Hồn Tộc xuất hiện. Cảm giác này làm cho người ta thật sự rất khó chịu.

"Con mẹ nó, cái bọn vô liêm sỉ này đến bây giờ còn chưa lộ mặt ra? Muốn chiến thì chiến thôi, ta và Lôi Tộc sẽ cùng hấn chiến tới cùng, thật là tức chết được." Lôi Doanh mạnh mẽ xuất chương đánh xuống cái bàn gần đó khiến nó bị chấn thành bột phấn, rồi hấn đột nhiên đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ai chiến với ngươi? Ngươi với ai đi chiến?" Viêm Tần ngồi một bên nhướn mày, nói.

Lôi Doanh tức xì khói, nghiến chặt răng nhưng thực ra vẫn còn lý trí, tức thì đặt miệng ngồi xuống. Hồn Tộc trốn tránh mãi đến bây giờ vẫn không xuất hiện, hấn có thể tìm ai mà chiến đây chứ?

“Các vị tiên bối...” Tiêu Viêm nhìn quanh đại điện vừa muốn mở miệng để trấn an mọi người thì không gian trong đại điện dao động một trận, sau đó thân hình của Cổ Nguyên hiện ra.

Nhìn thấy Cổ Nguyên xuất hiện mọi người đều mạnh mẽ đứng dậy, gấp gáp hỏi: "Có tin tức gì mới không?"

Sắc mặt Cổ Nguyên nghiêm túc dị thường, hắn chậm rãi gật đầu, nhưng chưa chờ mọi người cao hứng hấn lại tiếp tục nói:” Đã phát hiện ra phương vị của Hồn Giới ẩn nấp nhưng...bất quá, đã muộn mất rồi..”

Nghe được những lời này từ miệng Cổ Nguyên, mọi người như bị dội một gáo nước lạnh. Trên khuôn mặt vẻ hung phấn còn chưa kịp phát tác lại bị chìm xuống nặng nề.

"Cổ bá phụ những lời người nói thật ra là sao?" Tiêu Viêm chần chờ một chút cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Cổ Nguyên thở dài, ánh mắt hướng về phía bầu trời Trung Châu. Cùng lúc này, khi ánh mắt Cổ Nguyên lướt qua thì bầu trời đột nhiên run rẩy kịch liệt.

Lúc này đám người Tiêu Viêm cũng đã phát hiện ra dị tượng phía trên kia, lập tức vội vàng đi ra đại điện, nhìn lên bầu trời ở phía xa, nơi đó đột nhiên xuất hiện một vòng ánh sáng màu đen. Nó lấy tốc độ kinh người mở rộng ra, rồi bao phủ toàn bộ Trung Châu.

"Rầm rầm oanh!"

Cùng lúc xuất hiện dị tượng, toàn bộ năng lượng của Trung Châu như bị ai đùn sôi trào lên. Vô số cường giả hoảng sợ thất sắc, ngẩng đầu nhìn chăm chú bầu trời phía trên đó.

Dưới ánh mắt của hàng vạn người ở Trung Châu, hào quang màu đen từ từ bay cao cuối cùng hóa thành một cái đỉnh khổng lồ dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người.

Cái đỉnh này có thể tích không thể nào hình dung được, giống như toàn bộ Trung Châu đều bị nó bao bọc bên trong.

“Cái này... quá...”

Nhìn dị tượng trên không, đám người Tiêu Viêm sắc mặt biến động mạnh mẽ. Tại quang mang vô cùng tận kia, bọn họ cảm nhận được mùi vị quen thuộc, đó là...

”Hồn Thiên Đế”

"Hồn Thiên Đế cùng Đế phẩm đan tiến vào bước đầu dung hợp. hấn hiện tại lấy Trung Châu làm đỉnh, sinh linh làm nguyên liệu, thiên địa làm hỏa, thân thể làm đan..." Cổ Nguyên nắm chặt bàn tay, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai mỗi người.

"Đây là hấn tính toán mang Đế phẩm đan kia chân chính luyện chế thành thành phẩm Đan đan, mà khi đan thành cũng là lúc hấn tiến vào Đấu Đế!"

"Hồn Thiên Đế, chúng ta khinh thường dã tâm của ngươi!"

-----oOo-----

Chương 1630: Khó khăn ở Trung Châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Hờ!"

Nghe những lời này của Cổ Nguyên, mọi người ở đây như hít phải một hơi lạnh khí, trong mắt đã xuất hiện vẻ kinh hãi.

Luyện chế Đế phẩm đan được? Bồn sự bức này hiện nay trong thiên địa thật sự còn có người làm được sao? Hồn Thiên Đế cũng không phải là Luyện Dược sư làm sao hấn có thể chứ?

“Đan dược đã được luyện thành hình, chính là đã tiến vào bước đầu của giai đoạn kết đan. Còn những giai đoạn trước đã được Đà Xá Cổ Đế hoàn thành rồi, nếu Hồn Thiên Đế có thể hoàn thành bước cuối cùng này, đem Đế phẩm đan luyện thành chính phẩm đan dược thì cũng không phải là việc không thể làm được.” Tiêu Viêm chậm rãi nói.

“Chúng ta đã quá xem thường dã tâm của Hồn Thiên Đế. Đế phẩm đan kia tuy cường đại nhưng vẫn còn xuất hiện tỷ lệ khiến hãn dung hợp thất bại. Nhưng nếu hãn luyện chế được nó thành chính phẩm đan dược thì cái tỷ lệ thất bại kia gần như sẽ không xuất hiện. Có thể nói chỉ cần hãn luyện thành chính phẩm đan dược thì hãn có thể từng bước phá bỏ được bức tường hàng ngàn năm nay ngăn cách con đường bước lên cấp bậc Đấu đế.”

Nghe được những lời này, vị đệ nhất Đấu Khí Đại Lục Luyện dược sư vốn trong lòng đang đầy nghi ngờ bỗng vô lực ngồi xuống. Nguyên lai cái Hồn Thiên Đế cần không chỉ là Đế Phẩm đan mà chính là một quả chính phẩm đan dược, chân chính đan dược.

“Như vậy hiện tại không phải là thời cơ cho chúng ta ra tay sao? Nếu hãn muốn hoàn thành Đế phẩm đan thành chính đan thì chắc chắn phải hiện thân. Chúng ta đến lúc đó cùng nhau liên thủ đánh bại hãn!” Lôi Doanh trầm giọng nói.

“Hiện tại Hồn Thiên Đế không biết sử dụng loại bí pháp nào, hãn đã đem Đế phẩm đan cùng hãn dung hợp hoàn toàn. Thực lực của hãn bây giờ cho dù ta cùng Chúc Khôn liên thủ cũng chỉ sợ là khó lòng ngăn cản được.”

Cổ Nguyên lắc đầu, trầm ngâm một lúc lại nói:” Ta nghĩ nếu như bây giờ không phải thời khắc mấu chốt trọng yếu nhất của luyện chế đan dược thì Hồn Tộc chỉ sợ đã sớm động binh...”

Nghe vậy, trong lòng mọi người chợt chùn xuống, cục diện ngày càng trở nên bất lợi cho Liên Minh. Lúc đầu còn tương đương lực lượng với nhau, thậm chí sau khi Chúc Khôn xuất hiện, liên quân đã chiếm thế thượng phong, nhưng chẳng được bao lâu thì...

“Vậy bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ trơ mắt đứng nhìn hãn luyện chế đan dược thành công sao? Hiện tại nếu hợp lực tất cả mọi người lại thì may ra vẫn còn chút ít cơ hội. Chứ một khi đan dược đã luyện thành thì Hồn Thiên Đế thật sự vô đối rồi, đến lúc đó thì...” Lôi Doanh trầm trọng nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, hiện tại cục diện đã xấu đến cực điểm, nếu còn không hành động thì không thể cứu vãn được nữa rồi.

Cổ Nguyên chấp hai tay phía sau nhìn chằm chằm không gian biến hóa phía trên, trầm ngâm nói:” Không cần nóng vội, hiện tại chúng ta cứ chờ xem. Luyện chế đan dược đâu phải là chuyện một ngày một khắc có thể làm được. Chúng ta cần tìm thời cơ tốt nhất để hành động.”

Nghe vậy, mọi người cũng miễn cưỡng gật đầu. Tuy nói cục diện đã là cực xấu nhưng cũng không thể tự mình làm rồi mình.

Tại thời khắc này ở Trung Châu cũng gây ra không ít xôn xao. Mà nguyên nhân cũng chính là trên bầu trời bỗng nhiên hình thành một quang đỉnh cực lớn, bên trong lại phát ra những dao động mơ hồ làm cho không ít cường giả cảm thấy bất an.

Quang đỉnh sau khi xuất hiện chừng nửa ngày, đột nhiên bộc phát ra những tia hắc mang, những tia sáng này chần chịt giống như mạng nhện. Chẳng mấy chốc trên bầu trời hình thành một trận pháp hình thái cực kì khổng lồ. Mà ở trung tâm thái cực một nhân ảnh đạo trưởng bất ngờ xuất hiện.

"Hồn Thiên Đế!"

Nhân ảnh vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của đám người Cổ Nguyên. Ánh mắt mọi người gắt gao ngưng trọng nhìn đại trận phía trên.

“Cổ Nguyên, hiện tại có phải đã hối hận vì khi trước từ chối hợp tác với ta không?”

Một ánh mắt nơi trung tâm đại trận như xuyên thấu thời không nhìn về một nơi nào đó ở Trung Châu, giọng nói mơ hồ vang vọng cả Trung Châu mang theo uy áp cực kì khủng bố.

Cổ Nguyên mặt trầm như nước, song chưởng nắm chặt lại không nói được một lời nào.

“Ngàn năm bố trí cuối cùng cũng có hiệu quả a, ngàn năm tranh đoạt cuối cùng thắng lợi cũng nằm trong tầm tay ta...”

Cùng lúc này, trận pháp kia đột nhiên bắn ra vô số đạo quang trụ. Những quang trụ này bắn về phía đại địa khắp mọi nơi ở Trung Châu.

"Oanh long long!"

Khi những quang trụ bắn vào đại địa thì cả Trung Châu như gặp phải những cơn địa chấn cực mạnh.

Ở một nơi nào đó trên Trung Châu, tại một tòa thành thị sừng sững, bên trong thành thị nhân số khá đông đảo, sinh khí bùng bùng, xem ra cũng là một tòa thành thị phồn hoa.

"Oanh!"

Một tiếng động cực lớn vang lên, ngay khi đại địa bắt đầu rung chuyển, một cái khe thật lớn đột nhiên xuất hiện bên trong thành thị, nó nhanh chóng mở rộng, lan nhanh cực điểm. Những cường giả chưa kịp phản ứng vội vàng bay lên không trung. Nhưng ngay lúc này cột ánh sáng phá đất xông ra, bao phủ toàn bộ thành thị ở bên trong.

"Bang bang phanh!"

Khi cột ánh sáng hắc ám này bao phủ, bên trong thành thị từng đạo nhân ảnh đột nhiên nổ mạnh, huyết nhục bạo liệt văng khắp nơi.

Biến cố bất ngờ xảy ra làm cho tất cả mọi người như ngây dại. Nhìn từng đoàn từng đoàn huyết vụ, một nỗi kinh sợ nhanh chóng sinh ra trong lòng bọn họ rồi bùng lên mạnh mẽ như thủy triều.

Lúc này thành thị lâm vào cảnh đại loạn. Tất cả mọi người đều điên cuồng bỏ chạy, một số cường giả lại bay lên không tìm đường ra... Nhưng không đợi bọn hắn đào thoát thành công, cơn sóng tự bạo kia nhanh chóng lan ra, chỉ trong chốc lát huyết vụ tràn ngập khắp thành thị. Huyết tương sền sệt cùng với nhục thể nát tan tràn ngập phân nửa một tòa thành thị.

Khi cột ánh sáng hắc ám bao bọc tòa thành thị đó, một dòng huyết sắc chậm rãi bốc lên hóa thành cột ánh sáng đỏ sẫm bay về phía chân trời, nơi có trận pháp thủ hộ.

Cột huyết quang vừa phóng ra thì cột ánh sáng hắc ám kia cũng nhanh chóng tiêu tán. Mùi máu tươi nồng đậm bốc lên khiến người khác hít phải đều muốn nôn mửa

"Hắt xì..."

Tại phía trước cổng thành, một đoàn nhân mã đang hướng về phía cổng thành đi tới. Trên khuôn mặt mỗi người ý cười còn chưa dứt. Cổng thành vừa mở ra, mùi máu bốc lên nồng nặc, đồng tử trong mắt mỗi người đều mãnh liệt hiện lên những tơ máu chằng chịt. Ngay sau đó từng tiếng thét thê lương vang vọng khắp nơi.

Cũng giống như thành thị này, tại những nơi khác ở Trung Châu cũng không ít nơi diễn ra như thế... Một thời gian sau, mùi huyết khí nồng đậm cơ hồ tràn ngập phiến không gian phía trên Trung Châu. Ngay cả trong không khí cũng đều bị hòa trộn với máu tươi.

Toàn bộ Trung Châu đều bị loạn cả lên

Ở một tòa thành cách Tổng Bộ của Liên Minh không xa. Ở lưng chừng không, đám người Tiêu Viêm cùng Cổ Nguyên đang nhìn cảnh huyết tinh phía bên dưới, trên khuôn mặt mọi người đều hiện lên vẻ kinh tâm cùng tức giận.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Viêm Tẫn hít một hơi lãnh khí rồi nói.

Khuôn mặt Cổ Nguyên tái xanh đi, tay áo vừa vung lên thì phía bên trong thành thị nơi cái khe nứt tràn đầy tinh huyết bỗng nhiên bị thổi dạt ra.

Khi cái khe kia hiện ra thì phía dưới đáy cũng hiện ra một trận pháp bằng huyết sắc. Bên trong trận pháp xương cốt trắng hếu dày đặc ngồn ngồn khắp nơi. Một cỗ khí tức âm lệ xông lên cao.

"Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận." Nhìn trận pháp được che dấu dưới nền đất. Viêm Tẫn cùng đám người nhất thời đều cảm thấy khiếp sợ, thất thanh kêu lên.

“Thủ đoạn thật quá độc ác...” Lôi Doanh nghiêng răng gặm nhẹ.

Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận chính là trận pháp âm độc nhất tồn tại từ thời viễn cổ. Trận pháp này nếu đủ lớn để bao phủ thì tất cả sinh linh trong đó đều không thể tồn tại. Huyết nhục đều hóa thành bọt nước, mạnh mẽ hút lấy năng lượng. Bởi vì trận pháp này quá mức âm độc và tàn nhẫn, không thể tưởng tượng được Hồn Tộc cư nhiên dám thi triển trận pháp này.

“Xem ra đó là trận pháp bí mật do Hồn Điện bố trí, Hồn Điện bên ngoài thì nói là thu thập linh hồn nhưng không ngờ lại lén lút bố trí không ít Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận.”

Cổ Nguyên âm trầm nói: “Vì cái ngày này, Hồn Tộc quả nhiên đã chuẩn bị rất chu toàn....”

“Đã có nhiều Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận như vậy, việc mạnh mẽ hấp thu năng lượng sinh lực kiểu này sẽ giúp cho tốc độ luyện đan của Hồn Thiên Đế nhanh hơn không ít.”

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn trận pháp to lớn trên bầu trời, trầm ngâm nói: “Nhưng bất quá Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận này cũng cần một năng lượng cực kỳ khổng lồ để khởi động, hướng chi số lượng Phệ Linh Tuyệt Sinh Trận lại nhiều như thế, ta nghĩ lúc này Hồn Tộc cũng đang tổn hao rất nhiều lực lượng. Xem ra bọn hắn muốn dồn sức đánh một trận sống mái rồi.”

“Mau chóng trở về lập kế hoạch mới. Hồn Tộc đã tiến hành đồ sát như thế này, cũng chính là trở thành đại địch chung của tất cả mọi người ở Trung Châu. Nếu tập hợp được tất cả mọi người thì may ra vẫn có thể chiến một trận.” Cổ Nguyên phát tay sau đó hướng về phía Tổng Bộ lao đi, mọi người cũng vội vàng trở về.

Nhìn theo bóng dáng mọi người, Tiêu Viêm khẽ thở dài. Tuy nói nhiều người góp sức có thể có được lực lượng lớn nhưng nếu Hồn Thiên Đế thật sự tiến vào cảnh giới Đấu Đế thì chỉ một mình hắn cũng có thể cùng thiên hạ Trung Châu quần chiến rồi. Đó mới chính là chỗ đáng sợ của cấp bậc Đấu Đế.

"Xem ra hết thảy mọi việc cũng chỉ có thể làm hết sức a..."

Mọi người vừa trở lại Tổng Bộ lại nhìn thấy người đã mất tích hơn nửa tháng nay, Chúc Khôn. Hắn đang đứng bên ngoài đại điện, phía sau hắn còn có Tử Nghiên.

“Không nghĩ tới tên kia còn nhiều ám chiêu như thế này...” Vừa thấy đám người Tiêu Viêm bước vào, Chúc Khôn cũng thở dài một hơi nặng nề. Hiên nhiên cũng đã cảm ứng được thủ đoạn của Hồn Thiên Đế.

Cổ Nguyên im lặng gật đầu, trầm mặc nói:” Hiện tại bây giờ cũng chỉ có thể tận lực tìm kiếm và liên minh với một số người. Chúng ta phải đánh nát cái đại trận quái quỷ trên không kia, chỉ cần đập tan nó thì dã tâm của hắn sẽ phải chấm dứt tại đây.”

Bất quá những lời nói này của hắn vừa nói ra cũng chỉ biết cười khổ. Những cường giả tầm thường thì trong mắt Hồn Thiên Đế chẳng khác nào con sâu cái kiến, chỉ sợ con sâu cái kiến cũng không bằng. Nhưng còn những cường giả giống như bọn họ thì phóng mắt khắp Trung Châu, khắp Đâu Khí Đại Lục có thể tìm ra được bao nhiêu đây?

“Hiện tại cũng chỉ có biện pháp này thôi. Nếu một khi để cho hắn bước chân vào cấp bậc Đâu Đế, thì tất cả cố gắng trước đây đều...xong rồi.”
Tiêu Viêm cười khổ.

Chúc Khôn trầm mặt không nói gì, hắn theo thói quen lại đưa tay chắp ở phía sau. Sau đó một lúc lâu lại nhìn về phía Tử Nghiên, lúc này mới hít một hơi thật sâu, nặng nề nói: ”Cũng không phải là không còn cách khác. Nếu hắn có thể tiến vào Đâu Đế thì chúng ta ở đây cũng có thể tạo ra một Đâu Đế khác.”

-----oOo-----

Chương 1631: Đệ nhất dị hỏa trên Dị hỏa bảng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Tạo ra Đâu Đế sao?”

Không khí trong đại điện lúc này như ngưng đọng hoàn toàn, cho dù là Cổ Nguyên cũng thất thố há hốc mồm nhìn Chúc Khôn.

Mãi một lúc lâu sau, mọi người mới tỉnh táo trở lại, lại tự nhủ tự khi nào Đâu Đế có thể dễ dàng tạo ra như vậy thật là vớ vẩn. Tạo ra Đâu Đế ư? Cho dù là lời nói từ chính miệng của Chúc Khôn thì đó vẫn là chuyện hoang đường. Đã mấy vạn năm nay toàn bộ thiên địa đã không có lấy một vị Đâu Đế cường giả nào đản sinh. Như vậy có thể thấy rằng cái truyền thuyết kia thật sự qua mức mờ mịt như thế nào.

“Người đang nói giống bọn ta chẳng?”

Viêm Tẫn vừa thở dốc vừa khó nhọc nói, giọng nói run run. Hắn cơ bản đã không tin những gì Chúc Khôn nói, nhưng hắn vẫn hỏi một phần vì như cố gắng níu lấy cái hy vọng gần như là không có thật.

Hiện giờ cục diện của Liên quân có thể dùng hai từ “tử chiến” để hình dung. Vì một khi Hồn Thiên Đế tiến vào cảnh giới Đấu Đế thì bọn hắn cũng mất đi khả năng chống đỡ được.

Mà nếu những lời Chúc Khôn là thực thì có thể nói từ trong tử cục mà tìm ra lối thoát, lối thoát đó chính là phương pháp của Chúc Khôn!

“Chúc Khôn tiền bối... tình hình hiện tại... người cũng đừng nên đùa đầu tim như vậy chứ?” Tiêu Viêm chần chừ một lúc mới nhẹ giọng hỏi. Nếu thật sự Chúc Khôn có biện pháp thì nỗ lực cố gắng bao năm của hắn cũng không chams dứt như thế.

Cổ Nguyên cũng không hỏi lại nhưng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chặp Chúc Khôn, muốn ngay lập tức nghe lời giải thích của Chúc Khôn.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình với ánh mắt ngờ vực, Chúc Khôn không khỏi cười khổ: “Yên tâm đi! Ta cũng không có tâm trạng mà đi đùa với các ngươi. Nhưng vừa may là chúng ta bên này cũng có đủ điều kiện để sinh ra một vị Đấu Đế cường giả.”

“Mau nói rõ ràng ý của ngươi đi!” Cổ Nguyên nắm chặt bàn tay đang run rẩy nói.

Chúc Khôn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía quảng trường bên kia, nơi có một vật đang huyền phù ở phía không trung, nó là thứ được hắn mang về từ Cổ Đế động phủ. Trầm mặc một lúc lâu, Chúc Khôn mới chậm chậm nói: “Kỳ thật Đế phẩm đan không phải là vật trân quý nhất trong Cổ Đế động phủ!”

“Ý của Chúc Khôn tiền bối... phải chăng là... là vật kia mới chính là thứ đáng giá nhất trong Cổ Đế động phủ sao?” Tiêu Viêm chần chừ nói, ngón tay của hắn chỉ về phía vật đang huyền phù phía trên quảng trường dị hỏa.

“Bằng không người cho là ta nhàn rồi đến nỗi không có việc gì làm lại tốn hao phần lớn khí lực mang một vật vô dụng về chỉ để nhìn hay sao?” Chúc Khôn đảo cặp mắt trắng dã, chột vung tay áo lên, không gian trước mặt vặn vẹo, mọi người cảm thấy mắt mình đều hoa cả lên, sau khi tỉnh táo lại thì đã ở trước vật khổng lồ trên quảng trường di hỏa.

Tiêu Viêm quét mắt khắp quảng trường chột dừng lại trên những trụ di hỏa một lúc lâu nhưng cũng không phát hiện được năng lượng dao động nào. Hắn nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bức tượng đá khổng lồ vạn trượng kia mà thôi.

“Nơi này có có cái gì hay ho sao?” Ở một bên, Lôi Doanh sau khi tìm kiếm một hồi không phát hiện được gì cũng mất kiên nhẫn hỏi lớn.

Chúc Khôn vẫn khoanh tay trước ngực đứng yên, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bức tượng Cổ Đế khổng lồ, nói: “Các người có biết gì về lai lịch hay thân phận của Đà Xá Cổ Đế không?”

Nghe vậy mọi người đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau rồi lắc đầu không nói. Đà Xá Cổ Đế theo bọn họ nghĩ chỉ là một nhân vật nổi tiếng một thời, mà Đà Xá Cổ Đế, cái tên này bọn họ chỉ biết đến trong một ít cô thư mà thôi còn về thân phận thì hầu như chẳng biết tí gì về nhân vật thần thoại này.

"Theo ta được biết Đà Xá Cổ Đế cực kỳ thần bí, lai lịch của hắn không người nào biết đến. Năm đó trên đại lục, trong vô số quần hùng cũng có không ít người đứng ở vị trí đỉnh cao. Bọn hắn đều đem hết toàn lực đánh sâu vào cấp Đấu Đế nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Mà cũng chính lúc này, một kẻ vô danh Đà Xá Cổ Đế đã ngang trời xuất thế." Cổ Nguyên sắc mặt trầm ngâm cố gắng nhớ về những chi tiết được ghi trong cổ thư của gia tộc.

“Nghe nói lúc Đà Xá Cổ Đế tiến vào cấp Đấu Đế, trên bầu trời xuất hiện dị tượng, thiên địa hoán đổi, còn có vô số biển lửa từ trên trời rơi xuống bao phủ phân nửa Đấu Khí đại lục. Khi ấy đã làm kinh động tất cả cường giả...”

“Mà sau khi trải qua dị tượng kinh thiên động địa ấy thì Đà Xá Cổ Đế lại mai danh ẩn tích lần nữa. Hơn nữa theo lý mà nói, khi tiến vào cấp bậc Đấu Đế hắn có thể kích hoạt huyết mạch cho tộc nhân trong nháy mắt, có

thể làm cho thực lực tộc nhân trong thời gian ngắn ngủi cũng có thể tăng lên một cấp độ khủng bố.”

“Huyết mạch Đâu Đé đời thứ nhất có ưu đãi cực lớn. Cho nên nếu có tân viên cổ tộc nhân xuất hiện sẽ gây ra động tĩnh rất lớn ở Đâu Khí Đại Lục. Nhưng mà sự tình này lại không xuất hiện.”

“Vậy có thể nói Đà Xá Cổ Đế cũng không có tộc nhân, thậm chí cũng không có người cùng huyết mạch?” Tiêu Viêm nhíu mày, nói.

Đối với Đâu Khí đại lục thì việc duy trì huyết mạch Đâu Đé trong thời gian dài cũng là việc rất trọng yếu. Đặc biệt là tuyệt thế cường giả bậc này cũng rất cần để lại huyết mạch lưu truyền. Nhưng Đà Xá Cổ Đế như thế nào lại không có lấy một người cùng huyết mạch?

“Ừm, hẳn là như thế. Bất quá cũng có thể còn lý do khác.”

Cổ Nguyên gật gật đầu. Sau đó nhìn về phía Chúc Khôn, nói: “Những lời ta nói có sai sót gì không?”

“Đại khái là gần đúng!”

Chúc Khôn hai tay chấp ở phía sau bước tới gần tượng đá rồi bỗng nhiên dừng lại nói: ”Trên Dị hỏa bảng có tổng cộng hai mươi ba loại, chính là chí cương chí dương hỏa diễm trong thiên địa. Bất quá trong số các người ai biết dị hỏa bài danh cao nhất trên Dị Hỏa Bảng tên là gì?”

Tiêu Viêm trong lòng chấn động, Dị hỏa bài danh đệ nhất, đừng nói người khác, cho dù là hắn, người cực kì am hiểu dị hỏa cũng không biết tí gì về cái dị hỏa đệ nhất thần bí kia, thứ đó dường như không có tên vậy.

Dị hỏa bảng gồm hai mươi ba loại nhưng vị trí đầu bảng lại để trống.

Không một ai biết được dị hỏa này rốt cục là cái gì. Nhưng kì quái là rất nhiều luyện dược sư đều minh bạch rõ ràng bằng trực giác của họ là tại phiên không gian hư vô trên kia, đích thực còn tồn tại một loại dị hỏa vô cùng khủng bố. Chỉ là họ không sao biết được nó như thế nào mà thôi.

Đó là một điều bí ẩn thần bí khó lường, không ai thấy, không ai biết được.

“Chúc Khôn tiền bối, người biết Dị hỏa đệ nhất trong Dị Hỏa Bảng là cái gì sao?” Tiêu Viêm không nhịn được liền hỏi.

Nghe vậy Chúc Khôn trên mặt lại hiện lên nét cười quỷ dị: ”Trên thế gian này làm gì có cái gì gọi là đệ nhất dị hỏa chứ?”

Đáp án này lại khiến cho mọi người đều muốn té xỉu. Bọn họ kẻ nhú mày, người nhăn mặt muốn phản bác nhưng rồi bọn họ đột nhiên phát hiện, thật đúng là chính bọn họ cũng chẳng biết cái thứ bài danh đệ nhất dị hỏa bảng kia cuối cùng là cái gì? Vậy cái gọi đệ nhất dị hỏa chỉ là truyền thuyết thôi sao.

“Thiên sinh vạn vật luôn có linh tính, dị hỏa cũng không ngoại lệ...”

Chúc Khôn biết mọi người đang chấn động trong lòng nên hắn từ từ giải thích: ”Theo ta được biết từng có một loại dị hỏa được sinh ra cùng lúc với thiên địa. Ngàn năm nó mới tạo thành hình, sau vạn năm nữa mới tụ được linh tính. Lại sau vạn vạn năm tiềm tu, vô tình khiến cho nó có nhiều phân biến dị. Mọi người đều biết phân lớn khi dị hỏa thành hình sẽ không rời bỏ nơi sinh ra nó, nhưng mà dị hỏa nay lại bất đồng, sau khi nó có được linh thức lại hướng vào phía sâu trong đại địa mà đi, du đãng ngàn vạn năm lấy việc cắn nuốt hỏa diễm mà sống.”

“Mà những dị hỏa nó cắn nuốt đều có tên trong dị hỏa bảng bao gồm hai mươi một loại đều từng bị nó cắn nuốt.”

Khả năng này cơ hồ chỉ có Hư Vô Thôn Viêm mới có khả năng này?” Tiêu Viêm chần chừ nói.

Dị hỏa cũng giống như nhân loại. Mặc dù người sinh ra là phú quý hay quan tước thì vẫn có thể bị hãm hại, loại bỏ khỏi cuộc chiến sinh tồn. Đối với dị hỏa mà nói việc cắn nuốt nhau cũng chỉ là một loại bản năng, phần lớn là lấy mạnh nuốt yếu.”

Chúc Khôn khẽ thở dài một hơi rồi tiếp tục nói: ”Mà hỏa diễm này cũng không giống người bình thường. Khi cắn nuốt vẫn biết được cái gọi là “cát” cái gọi là “hung”, nên việc cắn nuốt nó sẽ cắn nuốt dị hỏa yếu trước. Mà trải qua mấy ngàn năm thời gian, cắn nuốt hai mươi dị hỏa bất đồng nên cho dù là Hư Vô Thôn Viêm hay Tịnh Liên Yêu Hỏa cũng không thể nào so sánh nổi với nó. Như thế đương nhiên nó chính là bá chủ của Dị

hỏa, những loại dị hỏa khác đứng trước mặt nó chỉ có thể xưng thần.”

Nghe đến đây, Tiêu Viêm nhin không được mà hít một hơi khí lạnh. Trong thiên địa dị hỏa cực kì khó tìm. Nhưng nó lại cần nuốt hai mươi loại hỏa diễm.....đây là khái niệm gì chứ?

Nếu là nhân loại thì cho dù có tìm được đủ số lượng hai mươi dị hỏa thì liệu ai dám đem đủ hai mươi loại hỏa diễm này cắn nuốt hay không?

Loại tình huống này cho dù là Tiêu Viêm cũng khó có thể làm được.

“Chúc Khôn lúc nãy cô ý nói về đệ nhất dị hỏa bằng, nói rằng chính nó không có tên. Cho dù là ai nhưng có thể phá bỏ trói buộc kia, đủ bản lĩnh cắn nuốt hai mươi loại hỏa diễm cũng chính là thứ có thể xưng đệ nhất trên dị hỏa bằng.” Tiêu Viêm giờ phút này cũng hiểu được một ít liền nói.

“Chính là ý này, bất quá khi cắn nuốt dị hỏa kiểu này cũng sẽ gặp xác xuất cực lớn khi hai dị hỏa mạnh mẽ gặp nhau dẫn đến kết cục cả hai tự bạo. Cho nên nói chỉ có khi nào thuận lợi cắn nuốt hai mươi dị hỏa khác nhau mới có tư cách trở thành cái gọi là Đệ Nhất Dị Hỏa.” Chúc Dung nói.

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, hẳn chỉ là sử dụng phần quyết để cắn nuốt luyện hóa dị hỏa cũng đã tương đối nguy hiểm rồi. Huống chi cái này cũng không phải dùng bí kíp gì mà là dùng chính bản năng của nó. Như thế tỷ lệ thất bại cao như thế nào? Mà một dị hỏa có thể cắn nuốt hai mươi dị hỏa còn lại. Đây quả là một kỳ tích trong kỳ tích a.

Loại sự tình này chỉ sợ là nhìn lại toàn bộ quá trình lịch sử của Đấu Khí Đại Lục cũng không có được mấy lần.

“Không thể nghĩ tới được là lai lịch của Dị Hỏa Đệ nhất lại còn có bí ẩn đến mức này.”

Mọi người cũng chỉ biết thở dài một hơi. Hiên nhiên đây là lần đầu tiên biết được cái gì gọi là Dị Hỏa bài danh đứng đầu Dị Hỏa bằng.

“Chính nó sau khi cắn nuốt thành công liền tự cho mình là Viêm Đế. Sau đó lại tiếp tục tiềm tu cho đến mãi thật lâu sau mới phá thể mà ra.” Nói đến đây trong mắt Chúc Khôn đã có thần sắc phức tạp hiện lên.

“Tại khi Viêm Đế phá thể mà ra thì hấn ở Đấu Khí đại lục cũng được mọi người xung tụng cho một cái tên.”

"Hô "

Thở ra một hơi thật sâu, Chúc Khôn Nhìn chăm chăm tượng đá khổng lồ trước mặt. Tượng đá Cổ Đế chột cũng thốt lên thanh âm ni non nhẹ nhàng nhưng khi mọi người nghe được thì như sấm sét bên tai. Làm cho mọi người nháy mắt trở nên ngây dại.

“Khi đó hấn được mọi người trên Đấu Khí đại lục xung tụng là..... Đà Xá Cổ Đế”

-----oOo-----

Chương 1632: Đế nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Đà Xá Cổ Đế... chính là đệ nhất dị hoả trên Dị hoả bảng...”

Thanh âm trên quảng trường trong thời khắc này trở nên yên tĩnh, sắc mặt mọi người trở nên cuồng nhiệt, hiển nhiên tin tức không thể tin này gây chấn động khiến cho mọi người sửng sốt.

Chúc khôn có thể hiểu được sự rung động trong lòng mọi người, cũng không nói gì, chẳng qua khi ngẩng đầu nhìn bức tượng đá khổng lồ sắc mặt có chút phức tạp, dù là ai cũng không nghĩ đến trên Đấu Khí đại lục này cuối cùng không phải là một vị Đấu Đế cường giả, cũng không phải là loài người hay ma thú mà lại là 1 hỏa điểm được mảnh thiên địa sinh ra.

“Cô lỗ...” Trên quảng trường yên tĩnh, đột nhiên có người hung hăng nuốt nước miếng, còn lại mọi người cũng lần lượt tỉnh táo lại, liếc nhìn nhau trong mắt ai cũng đều có dáng vẻ không thể tin nổi.

“Chúc Khôn huynh, lời này của huynh chính là sự thực?” Cổ Nguyên là một người từng trải nên sự kinh ngạc đã tiêu tán đi rất nhiều, hấn hít sau vài cái rồi nói.

“Nếu muốn lấy số tuổi mà tính toán thì ngay cả ta bồi phận vẫn kém nó vô cùng nhiều, mà trên Đẩu Khí đại lục này hiện nay còn ai có thể so sánh với ta biết rõ ràng hơn?” Chúc Khôn cười nói

Nghe vậy mọi người cười khỏ một tiếng, Chúc Khôn cũng không cần thiết phải lừa gạt mọi người cho nên trong lòng họ vừa trải qua sự chấn động rồi cũng dần dần tiếp nhận thứ khiến cho người ta khó tin là thật.

”Bất quá theo lời người tấn nhập Đẩu Đế có liên quan như thế nào?” Cổ Nguyên ánh mắt vừa loé đem đề tài trở lại chuyện trọng yếu nhất kia. Bất kể Đá Xà Cổ Đế kia đến tốt cùng có lai lịch gì bọn họ hiện tại cũng không cần quan tâm, mà cái cần quan tâm là làm cách nào mới có thể chống lại Hồn Thiên Đế!

“Cổ Đế động phủ có hai đồ vật trân quý nhất, một cái đã bị Hồn Thiên Đế cướp đi - Đế phẩm đan, mà cái thứ hai chính là ...”

Nói đến chỗ này Chúc Khôn chợt nói chậm lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tượng đá cao gần vạn trượng, gần từng chữ nói:”Di vật của Đà Xá Cổ Đế - Đế chi bản nguyên!”

“Đế chi bản nguyên?” Trong lòng mọi người chấn động lắm lắm nói.

“Coi như Đà Xá Cổ Đế truyền thừa này mới đúng là vật trân quý nhất trong động phủ, nếu so sánh thì Đế phẩm đan cũng chỉ là vật thừa.”

Chúc Khôn cười một tiếng, nói: ”Nếu là có thể có Đế chi bản nguyên, chúng ta giống như trước có thể xuất ra Đẩu Đế cường giả, đến lúc đó cho dù Hồn Thiên Đế dùng Đế phẩm đan dược đột phá lên Đẩu Đế cũng không có gì đáng ngại.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người sáng lên, vốn cho là đã hết cơ hội, nhưng ai có thể ngờ tới hôm nay lại phát hiện ra vẫn còn cách giải quyết?

“Đế chi bản nguyên kia rốt cuộc ở nơi nào? Như thế nào mới có thể nhận truyền thừa?”

Trên khuôn mặt Cổ Nguyên cũng toát lên vẻ hưng phấn, bất quá lời vừa nói ra cảm thấy có chút không đúng, vội vàng nói:” Chúc Khôn huynh không nên hiểu lầm, chuyện này nếu huynh không nói, chúng ta người nào

cũng không ai biết, muốn người nào có tư cách nhận được truyền thừa tất nhiên người đầu tiên phải là huynh, mục đích của chúng ta chẳng qua chỉ là chống lại Hồn Tộc chứ cũng không muốn tranh đoạt quá đáng.”

Cổ Nguyên trong lòng cũng biết, nếu theo như lời Chúc Khôn vừa nói cũng không phải là lời giả, Đế chi bản nguyên kia chính là đồ trân quý nhất, loại lực lượng này cả thiên địa không người nào là không động tâm, mà hắn cũng lo lắng vì lời nói kia sẽ làm Chúc Khôn làm tướng hắn đối với Đế chi bản nguyên cũng ôm tâm tính thèm thường.

“Người cũng không cần nói như vậy, nếu ta có thể nhận được đế chi bản nguyên mà nói.., cũng sẽ không cùng các người khách khí đã sớm đem nó hấp thu.”

Thấy thế, Chúc Khôn cũng cười khỏ 1 tiếng, nói: ”Đà Xá Cổ Đế truyền thừa làm sao có thể dễ dàng cho người chiếm được, trong khoảng thời gian này ta hao tổn tâm trí cũng không thu hoạch được gì.

Cổ Nguyên không khỏi giật mình, do dự 1 lúc mới nói: ”Không biết Đế chi bản nguyên này đến tột cùng là ở nơi nào?”

Chúc Khôn đi về phía tượng đá sau đó dùng tay vỗ vỗ, nói: ”Ở chỗ này, bất quá chưa ai từng thấy qua, tượng đá này coi như 2 chúng ta toàn lực công kích cũng không thể đem nó đánh nát.”

Nghe vậy, một nhóm người cùng nhau vây lại, vuốt nhẹ lên tượng đá, làm gì cũng không cảm thấy có gì quá mức kì lạ, cảm giác như nó chỉ là một tảng đá bình thường.

“Phanh!”

Một bên Lôi Doanh sò sò, bất ngờ hung hăng đánh một quyền lên tảng đá. Một thanh âm thanh thúy vang lên, đám người Tiêu Viêm chính là kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh Lôi Doanh bay ngược lại mấy trăm trượng mới chạt vật ổn định lại thân thể.

“Quả nhiên có chút cổ quái...” Nhìn thấy một màn này, mọi người cũng không còn hoài nghi nữa, một quyền của Lôi Doanh đủ làm vỡ nát cả ngọn núi nhưng khi rơi lên tảng đá kia cũng không tạo thành một chút hư tổn, ngược lại bị bật ngược ra xa như vậy, đây cũng không phải là chuyện dễ

dàng.

“Tượng đá này có Đế chi bản nguyên che chở...” trên mặt Cổ Nguyên xẹt qua một tia kinh ngạc, cổ đế động phủ ở đây thế nhưng bọn họ cũng chưa tìm ra được chỗ đặc thù của tượng đá này.

“Phải.”

Chúc Khôn gật đầu có chút bất đắc dĩ nói: “Đế chi bản nguyên giấu ở bên trong, bất quá chúng ta cũng không có cách nào đánh vỡ tượng đá để lấy được nó.”

“Hắn là phải có phương pháp đặc thù nào đó.” Cổ Nguyên cau mày nói

“Có lẽ vậy.”

Chúc khôn lắc đầu, trầm ngâm một chút, nói: “Hơn nữa Đế chi bản nguyên này cũng không phải là ai cũng có thể hấp thu...phần trăm bị phản phệ là rất lớn. Bất quá Xà Đá Cổ Đế nếu thân là dị hoá hóa thành người, sự bài xích hẳn là nhỏ hơn rất nhiều.”

Nghe hắn nói thế, mọi người có chút sửng sốt, lập tức vô số ánh mắt đều hướng về Tiêu Viêm, nếu nói về người quen thuộc với dị hoá hơn cả tất nhiên chỉ có thể là Tiêu Viêm

“Tiêu Viêm cũng rất thích hợp, Tịnh Liên Yêu Hoả của hắn đã có Hoả Linh, nếu nói về thành công thì cơ hội của hắn là lớn nhất.” Cổ Nguyên cũng gật đầu nói.

Nghe thấy mọi lời nói đều chuyển lên người mình, Tiêu Viêm cũng ngây ghốc chợt cười khổ nói: ‘ Ta thấy chuyện này chờ khi chúng ta đem Đế chi bản nguyên từ bên trong này lấy ra rồi thương lượng, có lẽ tốt hơn một chút.’

Nghe vậy mọi người đang cười cũng nhú chặt chân mày, tự nghĩ mọi phương pháp, bất quá suy nghĩ hồi lâu mà chưa tìm ra được phương pháp nào tốt, muốn có Đế bản chi nguyên thì phải đánh vỡ tượng đá nhưng tượng đá lại được bản nguyên che chở, dù là hai người Chúc Khôn và Cổ Nguyên cũng thúc thủ vô sách, kể từ đó cũng không có cách nào để giải khai.

Tiêu Viêm cũng lộ vẻ do dự, hấn cũng không có chút đầu mối nào, đang lúc tính toán muốn buông tha thì ở bả vai đột nhiên có một đốm lửa trở nên tán loạn, thì ra chính là Tiểu Y hiện ra. Tiểu Y xuất hiện lần này cũng hơi có chút bất đồng, khuôn mặt nó biến ảo không ngừng ngó vào tượng đá.

Nhìn bộ dáng của Tiểu Y, Tiêu Viêm cũng kinh ngạc, thân phận phía sau của Đá Xà Cổ Đế hấn cũng hiểu được, sợ rằng năm đó Đá Xà Cổ Đế cũng đã từng thôn phệ Tịnh Liên Yêu Hoả vì vậy giữa chúng coi như cũng có ân oán không nhỏ cùng khoảng cách.

“Ta có thể mở ra được tượng đá...” Tiểu Y bất chợt thấp giọng nói, trong nháy mắt lực hấp dẫn đã kéo mọi ánh mắt tới đây. Chúc Khôn cùng Cổ Nguyên lập tức đứng cạnh Tiêu Viêm, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tiểu Y.

“Tiểu Y, sẽ không sao chứ?” Tiêu Viêm có chút lo lắng, Tiểu Y hiện tại như nhớ lại thứ gì đó.

“Vâng.” Tiểu Y gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa hiện lên nụ cười thật tươi.

Tiêu Viêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy mọi thứ một chút đi, nếu không được thì cũng đừng có cậy mạnh.”

Tiểu Y gật đầu lần nữa, nàng nhìn bức tượng đá, thân hình nhỏ nhắn đột nhiên chậm rãi bay lên không trung trước sự soi mói của mọi người, lơ lửng tại tượng đá truy tìm vị trí bản nguyên. Cùng lúc Tiểu Y Tiên bay lên không trung, Tịnh Liên Yêu Hoả nồng đậm đột nhiên từ trong cộ thể nàng cấp tốc lan tràn ra khắp nơi cuối cùng hoá thành một đạo hoả diễm bắn vào vị trí trái tim của bức tượng.

“Ong ong!”

Kèm theo luồng hoả diễm ập tới, bức tượng đá cao gần vạn trượng đột nhiên nổi lên một cỗ ba động phảng phất như từng làn sóng khuếch tán ra. Nhìn thấy bất luận họ dùng thủ đoạn gì cũng không nhúc nhích nhưng bây giờ tượng đá đột nhiên xuất hiện dị biến, khuôn mặt mọi người đều hiện lên vẻ vui mừng.

“Ong ong!”

Tượng đá bắt đầu rung động càng lúc càng mạnh, lúc sau tượng đá bắt đầu vang lên từng tiếng rắc rắc, chỗ ngực tượng đá chậm rãi nứt ra một thạch động. Trong thạch động đột nhiên xuất hiện tràn ngập quang mang nhu hoà giống như một tấm sa mỏng lung linh trên quảng trường chiếu lên thân thể mọi người.

“Rầm rầm rầm!”

Từng tia sáng nhu hoà khiến sắc mặt mọi người như tái đi, 2 chân trực tiếp quỳ rạp xuống, bộ dáng tựa hồ như những tia sáng nhu hoà mỏng manh kia như có một loại uy áp cực lớn. Mà ở phía sau đám người Lôi Doanh, thân thể Cổ Nguyên cùng Chúc Khôn cũng chậm rãi cong xuống, cả người như khô lâu vào thời khắc này phát ra tiếng vang, sắc mặt hai người cũng trở nên đỏ lên.

“Bang bang!”

Tình trạng này cũng không kéo dài quá lâu, hai người cuối cùng cũng kiệt lực, phịch một tiếng, hai chân cuối cùng cũng khụy xuống đất. Trên quảng trường, chỉ có Tiêu Viêm trên người tràn ngập nhiều loại dị hoá vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người hiển nhiên không hiểu được tại sao hẳn lại không phải chịu cái loại uy áp đáng sợ này.

“Đây là lực lượng của Đà Xá Cổ Đế!” Chúc Khôn sắc mặt đỏ lên, cắn răng nhưng thân thể giống như bị Thái Sơn đè nén, không thể cử động.

Cổ Nguyên cười khổ một tiếng, giãy dụa không có kết quả, cuối cùng cũng buông lỏng. Bị một Đấu Đế cường giả áp chế như thế cũng coi như là không bị nhục nhã.

Quang mang mỏng manh quét qua quảng trường, sau đó bắt đầu từ Cổ Nguyên sau đó trên thân thể mọi người bắt đầu rút đi, cuối cùng hoá thành 1 chùm sáng đem thân thể Tiêu Viêm bao quanh. Tia sáng rút lui, đám người Cổ Nguyên cũng đứng lên, nhìn thấy một màn này nhất thời cả kinh.

“Tiểu tử may mắn, quả nhiên là người thích hợp nhất...” Chúc Khôn sắc mặt có chút phức tạp, năm đó chính bởi vì ham muốn Đế chi bản nguyên

mới bị vây khốn mấy ngàn năm, không nghĩ tới hôm nay thứ này lại chọn Tiêu Viêm.

”Tiêu Viêm, xem ra chỉ có thể dựa vào ngươi...”

-----oOo-----

Chương 1633: Cổ Đế truyền thừa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Viêm nhìn những cột sáng bao phủ trên người, khuôn mặt đầy vẻ mờ mịt, không biết tại sao trong lúc mơ hồ hắn cảm giác được bên trong cơ thể, đầu khí vào thời khắc này xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, sau đó cảm giác thấy giống như cùng một nguồn gốc.

“Là dị hoá đầu khí...”

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Tiêu Viêm chợt loé, hắn hơi có chút hiểu ra. Đầu khí của hắn chính là từ Phần Quyết cắn nuốt nhiều dị hoá mà trui rèn ra mà tính chất cũng cùng Đà Xá Cổ Đế hơi có chút tương tự, dù sao bản thân cũng đều là dị hoá, có cảm giác như vậy cũng không tính là quá mức khó tin.

“Tiêu Viêm, xem ra Cổ Đế truyền thừa chọn ngươi...” Cổ Nguyên nhìn cột sáng bao phủ Tiêu Viêm trong lòng không nhịn nổi lên 1 chút buồn bã. Cổ Đế truyền thừa ở ngay trước mắt, cho dù là hắn cũng không giữ được sự bình tĩnh, dù sao cấp bậc này hắn đã theo đuổi cả ngàn năm. Bất quá hắn cũng hiểu được, chuyện này không thể cưỡng cầu, Cổ Đế truyền thừa là nó lựa chọn người thừa kế mà bọn họ mới vừa rồi khi được ánh sáng lựa chọn đã bị loại bỏ đưa ra ngoài.

Hơn nữa, Tiêu Viêm là con rể của hắn, nếu hắn trở thành Đầu Đế cường giả, Cổ Nguyên cũng có thể chấp nhận. Mọi người nghe vậy, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hâm mộ rồi rít hương về Tiêu Viêm ôm quyền chúc mừng, trong ngôn ngữ mặc dù hâm mộ không ít nhưng càng nhiều là mừng rỡ, bất kể Cổ Đế truyền thừa đến tốt cùng là lựa chọn người nào chỉ ít bọn họ còn có cơ hội cùng chống lại Hồn Thiên Đế!

“Ai, hai chữ cơ duyên này quả nhiên làm cho người ta không còn lời nào để nói...”

Chúc Khôn thở dài một hơi, chợt nói:” Nếu Cổ Đế truyền thừa lựa chọn người, như vậy người liền tiếp nhận đi, chỉ cần người có thể như Hồn Thiên đạt tới cấp bậc Đẩu Đế, trận chiến khó khăn này có thể trở nên dễ dàng hơn...”

Tiêu Viêm có chút chần chừ, yên lặng gật đầu, hiện tại cục diện như này hẳn đều hiểu được, một khi Hồn Thiên Đế thành công đem đan dược Đế phẩm hoàn thành bước cuối cùng, như vậy liên quân sẽ phải chịu sự trả thù tàn khốc nhất, lấy tâm tính Hồn Tộc, việc tàn sát toàn bộ các tộc cũng không thêm chớp mắt.

“Chư vị yên tâm, Tiêu Viêm tất sẽ tận hết sức lực!” Tiêu Viêm ôm quyền hướng về mọi người trầm giọng nói.

“Ha hả, còn về phần Hồn Tộc và Hồn Thiên Đế, chúng ta trước hết ngăn cản họ, hy vọng có thể kéo dài đến lúc người phá quan.” Viêm Tẫn cười nói.

“Ta nghĩ nên đem quảng trường này thu vào trong Thiên Mộ, ở trong đó thời gian có thể kéo dài thêm 1 chút.” Tiêu Viêm trầm ngâm một hồi ánh mắt lướt qua xung quanh, nói.

“Thiên Mộ, ừ, như vậy thì có thể được so với ngoại giới thời gian trôi qua chậm hơn, như vậy cũng có thể vì người mà kéo dài thêm chút thời gian...” Cổ Nguyên gật đầu.

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền động thủ đi...” Tiêu Viêm làm việc cũng là mãnh mẽ vang dội, đã có chủ ý lập tức tay áo huy động, trên bầu trời liền hiện lên một cái khe thật lớn, sau đó dọc theo người kéo ra... Sau đó hắn liền đem quảng trường cùng với tượng đá cùng bay vào.

“Cổ bá phụ, nếu liên quân tan rã, không cách nào chống đỡ, người hãy đem viên ngọc này bóp nát, ta sẽ lập tức phá quan ra.” Tiêu Viêm cong ngón tay búng ra một quả linh hồn ngọc bay về phía Cổ Nguyên.

Nhận lấy linh hồn ngọc, Cổ Nguyên gật đầu, chuyện như vậy không thể không có phát sinh.

“Về phần Huân Nhi bọn họ, ta sẽ đem chuyện này nói cho bọn họ biết...”

Cổ Nguyên cất xong ngọc tâm, đưa ánh mắt nhìn Tiêu Viêm nhẹ giọng nói:” Hết thấy đều nhờ vào ngươi”.

Đám người Lôi Thắng sắc mặt nghiêm túc hướng về Tiêu Viêm trịnh trọng ôm quyền. Nếu Tiêu Viêm thành công, cục diện sẽ thay đổi, nhưng nếu là thất bại, bọn họ ở nơi này không thoát nổi thảm cảnh diệt vong.

Nhìn từng khuôn mặt nghiêm túc đó, Tiêu Viêm cũng thở dài ra một hơi, hẳn quả nhiên là người số khổ, mới cứu cha ra không nghĩ tới loại trọng trách lớn như Thái Sơn này đè nặng lên bả vai, bất quá lần này hẳn không thể thất bại a.

Hướng về phía mọi người yên lặng ôm quyền. Tiêu Viêm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xa xa lên chín tầng trời kia là một cái đỉnh khổng lồ, tại vị trí trung tâm đỉnh huyết hải tràn ngập, trong mơ hồ phảng phất như có một người đang ngồi xếp bằng.

“Hòn Thiên Đế, kế tiếp đến tốt cùng là ai có thể trước một bước đạt tới bước kia!”

Tiêu Viêm ánh mắt tập trung vào Huyết Hải, đột nhiên xoay người, chậm rãi bước vào khe không gian sau đó biết mất không còn tăm tích. Đám người Cổ Nguyên nhìn thân ảnh Tiêu Viêm biến mất, bàn tay không nhịn được nắm chặt lại, kế tiếp những thời giờ này ở bên trong mới vừa rồi là khảo nghiệm năng lực bọn họ...

“Hy vọng có thể chống đỡ được đến khi Tiêu Viêm xuất quan...” Cổ Nguyên lầm bầm tự nói sau đó nhanh chóng trở lại đại điện, mọi người cũng nhanh chóng đuổi theo, sau đó từng đạo mệnh lệnh được ban bố, liên quân khủng bố tại thời khắc này một lần nữa được dựng lên.

Tại nơi chân trời xa xôi kia, Huyết Hải bốc lên một mùi nồng đậm tràn ngập thiên địa, bên trong biển máu đầy rẫy năng lượng khủng khiếp, ở vị trí trung tâm của biển máu lơ lửng 1 đoá huyết liên, một bóng người tóc xoã ngồi xếp bằng bên trên nó, phía trên là năng lượng mệnh môn vô tận không ngừng từ Huyết Hải cùng với thiên địa truyền đến! Hai dòng năng lượng tại đây tụ lại, cuối cùng toàn bộ tràn vào trong cơ thể hắn.

Đối mặt với nguồn năng lượng vô tận kia, thân thể của người kia giống như một cái đồng không đáy, nguồn năng lượng kia đủ để cho một Đẩu Thánh cường giả phải bạo thể mà chết không ngờ bị hấn điên cuồng hấp thu mà không có chút dấu hiệu nào dừng lại.

“Hử?!”

Bên trên huyết liên, bóng người hai mắt nhắm nghiền đột nhiên mở ra, trong hai con mắt tràn ngập một màu giống như Huyết hải, làm cho mọi người không rét mà run.

“Cỗ ba động này...” Hồn Thiên Đế khẽ cau mày, đúng lúc này hấn cảm thấy tim đập nhanh một chút, bất quá đến lúc hấn chú tâm cảm nhận thì loại cảm giác này đã tiêu tán không thấy.

“Là ảo giác sao?” Hồn Thiên Đế lầm bầm tự nói, đại trận đã bao phủ cả Trung Châu, mặc dù hấn mới bước đầu dung hợp Đế phẩm đan dược nhưng vẫn cảm thấy áp lực không nhỏ, nếu không phải có Hồn Tộc duy trì sợ rằng đại trận này sớm đã tan vỡ. Dưới tình huống hết sức chăm chú này hấn không cách nào phân tán sự chú ý trên Trung Châu có một chút thay đổi nhỏ.

“Xuy!”

Hồn Thiên Đế lầm bầm tự nói, không gian phía sau đột nhiên nổi lên một trận huyễn động, một bóng đen thoáng hiện ra.

“Trong tộc thế nào?” Hồn Thiên Đế cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

“Đã có trên trăm vạn tộc nhân bị đầu nhập Huyết Trì, nhưng để duy trì đại trận e là chưa đủ.” Hắc ảnh nhìn bóng lưng kia trong mắt quang mang chớp động, vốn là trước kia hấn cùng Hồn Thiên Đế là quan hệ ngang hàng, nhưng khi Hồn Thiên Đế nhận được Đế phẩm đan dược loại quan hệ này hiển nhiên cũng trở nên chênh lệch, hấn cũng không có biện pháp gì chỉ còn có thể tiếp tục ẩn nhẫn.

“Tứ Linh tộc, Thạch tộc, Dược tộc, đến đó bắt hết tộc nhân toàn bộ đưa vào Huyết Trì, nếu vẫn không đủ liền đem tộc nhân của ta đưa vào Huyết

Tri, ta cần đầy đủ năng lượng để hoàn thành đan dược một bước cuối cùng...” Hồn Thiên Đế hờ hững nói.

“Ngay cả tộc nhân cũng đầu nhập Huyết Trì?”

Nghe vậy, hắc ảnh cả kinh, nói:” Vậy sẽ đem không ít trưởng lão phản đối.”

“Phản đối, ngươi hẳn phải hiểu xử lý như thế nào chứ.”

Hồn Thiên Đế âm thầm cười, huyết liên chuyển động, hai tròng mắt nhìn vào hắc ảnh, nhẹ giọng nói:” Ngươi phải hiểu được, vì thành công bước vào cảnh giới đó, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào, nhớ kỹ, hết thảy mọi thứ”.

“Nếu ta thất bại, Hồn tộc cũng sẽ bị tiêu diệt, đến lúc đó ngươi cũng không trốn được.”

Con mắt hắc ảnh chợt loé, cuối cùng gật đầu.

“Ngươi yên tâm, chỉ cần ta có thể tấn nhập cảnh giới kia, ta cũng đã biết mọi biện pháp, cũng là cơ sở để đột phá...”

Hồn Thiên Đế khẽ mỉm cười, nói:” Bất quá mọi việc lúc này ngươi cũng phải thực hiện thật tốt.”

“Hiểu, mọi việc đều theo lời ngươi nói...” Hắc ảnh gật đầu, sau đó thân hình vừa động, biến mất khỏi Huyết Hải.

Nhìn hắc ảnh biến mất, Hồn Thiên Đế lúc này mới cười hài lòng, trong mắt xẹt qua dáng vẻ thản nhiên.

Bởi vì có Hư Vô Thôn Viêm, Hồn tộc mới trở thành như thế này, đối với Hồn tộc mà nói đây là một việc cực kì trọng yếu, cũng không ít trưởng lão trong lòng đã coi Hư Vô Thôn Viêm là thứ trọng yếu nhất trong Hồn tộc, dù sao chỉ cần có hắc tồn tại Hồn tộc cũng không vì vấn đề huyết mạch mà suy vong.

Trong lòng tộc dân Hồn tộc mà nói có lẽ Hồn Thiên Đế cũng không quan trọng bằng Hư Vô Thôn Viêm. Tình huống như thế, Hồn Thiên Đế cũng nhận thấy được, bất quá hẳn cũng không nói gì bởi vì hẳn hiểu được Hồn

Tộc từ trước kia đều đã dựa vào Hư Vô Thôn Viêm. Nhưng mà nếu cứ dựa vào sau này sẽ biến mất, mà đến lúc đó Hư Vô Thôn Viêm chính là không còn giá trị để sử dụng nữa...

“Nếu ta trở thành Đâu Đế, vậy cũng cần luyện hoá một loại bốn mạng như người.” Hôn Thiên Đế nhẹ nhàng cười một tiếng tràn ngập huyết quang, trong hai tròng mắt lộ vẻ vô cùng âm lãnh, bất chợt Huyết liên chuyển động, hai tròng mắt hấn một lần nữa chậm rãi nhắm lại, bắt đầu điên cuồng hấp thu từ Trung Châu đại lục mạnh mẽ hút lấy năng lượng mệnh môn.

Mà khi Hôn Thiên Đế xoay người, Huyết hải phía trên cũng đột nhiên xuất hiện 1 đạo hắc mang cực kỳ nhỏ, một ngọn lửa màu đen thật nhỏ lặng lẽ bị dập tắt trong biển máu. Một màn này chỉ tồn tại trong một chút thời gian, hơn nữa trong biển máu mệnh môn này cho dù là Hôn Thiên Đế cũng không phát hiện ra.

Trong không gian Hôn Giới thoáng hiện ra thân hình của Hư Vô Thôn Viêm, sắc mặt hấn lạnh lùng nhìn xuống dưới cả một vùng đất ước chừng một vạn trượng trong Huyết trì, xung quanh Huyết trì liên tục từng bóng người bị ném vào trong đó, thanh âm thảm thiết tràn ngập trong thiên địa.

Hư Vô Thôn Viêm hồ hững nhìn một màn này, trên đầu ngón tay hấn Hắc Viêm chợt loé, bất chợt thân thể hấn khế cứng lại, hai nắm tay cũng chậm rãi nắm lại, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

-----oOo-----

Chương 1634: Nguyên Khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Mộ.

Quảng trường khổng lồ trôi lơ lửng ở phía chân trời, ở đó, một pho tượng đá cao gần vạn trượng đứng sừng sững giữa quảng trường, nó tản ra uy áp nhàn nhạt bao phủ cả Thiên Mộ, làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi, chính là nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn.

Tiên Viêm đứng ở trên quảng trường, ngưng mắt nhìn pho tượng Cổ Đế

trước mặt, hắt hít sâu một hơi hướng về phía tượng đá cung kính cúi đầu một cái, sau đó thân hình chậm rãi bay lên không trung, cuối cùng dừng lại trước hang đá ở trên lồng ngực của pho tượng.

Bên ngoài động đá tràn ngập những tia sáng yếu ớt nhàn nhạt như sóng nước đang dao động. Tiêu Viêm nhìn những tia sáng này mà trong lòng khản trương lên, bởi vì thứ ánh sáng nhìn như yếu ớt này có thể dễ dàng làm cho Cổ Nguyên, Chúc Khôn cũng phải chịu nhiều thiệt thòi.

Vào thời khắc này, Tiểu Y cũng hiện ra trên vai Tiêu Viêm, đem Tịnh Liên Yêu Hỏa bao xung quanh thân thể Tiêu Viêm.

"Thành hay bại đều là ở lúc này a.." Tiêu Viêm lầm bầm một tiếng, khuôn mặt hiện lên vẻ kiên quyết, hắt bước tới, trực tiếp rảo bước tiến vào bên trong động đá.

"Ông!"

Khi Tiêu Viêm đi qua tấm màn tia sáng yếu ớt này, hắt có thể cảm thấy rõ ràng đang có một đạo tinh thần dò xét xét qua cơ thể của hắt, dưới loại dò xét này, bất kỳ vật gì trong cơ thể của hắt, thậm chí là linh hồn, cũng không thể nào che dấu được.

Loại cảm giác này giống như là tất cả bí mật của hắt đều bị lộ ra ngoài.

Mặc dù bị dò xét cẩn thận một phen, nhưng may mà tia sáng không có vẻ gì là bài xích Tiêu Viêm, ngay sau đó, đầu óc Tiêu Viêm bỗng nhiên trở nên mụ mị không rõ ràng.

Tình trạng mê muội như vậy kéo dài tầm chừng mấy giây, đến khi Tiêu Viêm khôi phục lại tinh thần thì cũng bất ngờ phát hiện ra quang cảnh xung mình đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong ánh mắt Tiêu Viêm tràn ngập ngọn lửa, không nghi ngờ gì nữa, nơi này là một cái biển lửa, hơn nữa biển lửa còn có vô số màu sắc khác nhau, dị thường mỹ lệ.

"Dị Hỏa Hải Dương..."

Tiêu Viêm vươn tay ra nhẹ nhàng bắt một ngọn lửa màu tím, một loại cảm

giác quen thuộc liền xông lên não làm hấn lẫm bầm nói: "Tam Thiên Viêm Diễm Hỏa "

Tiên Viêm nện bước di chuyển, ở trong biển lửa do dị hỏa tạo nên này, khi hấn nhẹ nhàng bước đi thì những thứ này ngọn lửa kia cũng xoay quanh thân hấn, lộ vẻ vô cùng thân cận.

"Xem ra dị hỏa rất thích thú với thể chất của ngươi. " Tiên Viêm đang chậm rãi bước đi thì đột ngột nghe thấy một nụ cười già nua vang lên trong biển lửa.

Thanh âm bất ngờ xuất hiện làm cho Tiên Viêm hơi kinh sợ, vội vàng ngẩng đầu, nhìn phía trước đó không xa, nơi đó ngọn lửa ngưng tụ thành một nụ hoa khổng lồ, nụ hoa từ từ nở ra, sau đó liền có một thân ảnh xuất hiện trong ánh mắt của Tiên Viêm.

Lão nhân mặc một cái áo bào màu sẫm, bề ngoài không có gì đặc biệt, so với những người già bình thường khác thì không có khác nhau quá lớn.

Lúc này, lão nhân đang ngồi xếp bằng ở giữa bông hoa, khuôn mặt già nua, nhìn Tiên Viêm cười cười.

Tiên Viêm đã gặp qua người này mấy lần, nhưng ở những lần đó, không phải là hư ảnh thì là hàng giả, nhưng ở lần này, Tiên Viêm có thể chắc chắn đây là Đà Xá Cổ Đế!

Có lẽ đây chỉ là hình ảnh lưu lại hoặc là tàn hồn, nhưng bất luận như thế nào thì người này cũng là vị Đấu Đế cuối cùng trên Đâu Khí Đại Lục!

"Vãn bối Tiên Viêm, ra mắt Cổ Đế tiền bối."

Tiên Viêm đề xuống kích động trong lòng, hướng về phía lão nhân đang ngồi xếp bằng trong hoa lửa cung kính thi lễ.

"Động phủ ta lưu lại xem ra là đã được mở ra rồi..."

Đà Xá Cổ Đế khẽ mỉm cười, chột vung tay lên, biển lửa trước mặt liền dâng lên một đóa hoa lửa khác: "Ngồi đi."

Nghe vậy, Tiên Viêm cũng không từ chối nữa, thân hình chột lóe, liền

ngồi xếp bằng trong bông hoa lửa, hôm nay, ngồi gần nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút cảm khái, vào lúc này, hắn mới phát hiện ra, mái tóc dài trên đầu Đà Xá Cổ Đế bay lên một ngọn lửa nhàn nhạt.

Hắn lập tức hiểu được lời Chúc Khôn đã nói, bản thân Đà Xá Cổ Đế chính là một loại dị hỏa, nhưng sau khi nuốt chừng hai mươi một loại dị hỏa còn lại trên dị hỏa bảng liền tiến hóa, hơn nữa tiềm tu vạn năm, mới đạt tới đẳng cấp Đâu Đế.

Hiện tại Tiêu Viêm nhìn sơ qua màu sắc bộ tóc liền phát hiện đó đúng lúc là màu sắc của hai mươi một loại dị hỏa.

"Trên Đâu Khí Đại Lục đã không còn xuất hiện Đâu Đế cường giả nữa rồi phải không?" Đà Xá Cổ Đế ngưng mắt mỉm cười nhìn Tiêu Viêm nói.

"Đúng vậy tiền bối, ngài chính là Đâu Đế cường giả cuối cùng trên Đâu Khí đại lục, sau ngài, liền không xuất hiện Đâu Đế cường giả nữa." Tiêu Viêm chần chờ một chút nói.

"Quả thế a..." Đối với đáp án này, Đà Xá Cổ Đế cũng không quá kinh ngạc, ngược lại khẽ gật đầu một cái.

"Hình như là tiền bối biết nguyên nhân của việc này. Theo như lời của một vị tổ tiên ta thì hiện nay hình như Đâu Khí Đại Lục thiếu đi một loại năng lượng kỳ lạ mà thời đại viễn cổ đã có." Tiêu Viêm không nhịn được tò mò nói.

"Ha ha, vị tổ tiên này của ngươi cũng có chút bản lãnh a, lại có thể phát hiện ra việc này." Nghe vậy, Đà Xá Cổ Đế cũng cảm thấy kinh ngạc, chợt cười một tiếng, nói.

"Đúng là như thế, hiện tại, trải qua vô số năm tháng, Đâu Khí Đại Lục thiếu đi một loại đồ vật, mà loại đồ vật này lại là mấu chốt của việc đạt tới trình độ Đâu Đế, không có loại đồ vật này thì mặc cho thiên phú của ngươi bộc tuyệt điểm đến cỡ nào cũng là chỉ có thể dừng bước trước ngưỡng cửa này."

"Loại đồ vật này là gì?" Tiêu Viêm khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

"Nguyên." Đà Xá Cổ Đế nhẹ nhàng phun ra một chữ bí hiểm.

"Nguyên?" Tiêu Viêm sững sốt.

"Thời viễn cổ, có một số cường giả gọi loại vật này là Nguyên Khí, đây là một loại năng lượng kỳ dị do trời đất sinh ra, sau khi hấp thu Nguyên Khí mới có thể thuận lợi đột phá Đấu Đế."

Đà Xá Cổ Đế khẽ gật đầu, nói: "Từng cái không gian Vị Diện, từ lúc bắt đầu cũng sẽ có Nguyên Khí ra đời, bất quá, Nguyên Khí cũng không thể mãi mãi tái sinh, nói cách khác, mỗi khi một phân Nguyên Khí bị mất đi thì số lượng Nguyên Khí trong trời cũng biến mất một phân."

"Sự tồn tại của Đấu Đế cường giả chính sự tồn tại lớn nhất trong trời đất này, cho nên mỗi khi có một vị Đấu Đế ra đời thì Nguyên Khí cũng sẽ mất đi không ít, mà sự mất đi này lại không được bù đắp, nên cuối cùng sẽ tới một ngày như ngày hôm nay, trên Đấu Khí Đại Lục đã không còn ai có thể đạt tới Đấu Đế vì không có Nguyên Khí để hấp thu."

Tiêu Viêm cười khỏ, cái này đúng là tiền nhân hưởng phúc, hậu nhân gặp họa, cái thứ gọi là Nguyên Khí đã bị tiền nhân tiêu hao không còn một mống, mà người gánh lấy hậu quả của loại tiêu hao này là hậu nhân của họ.

"Mà Đế phẩm đan tiền bối lưu lại đã bị người khác cướp được, mà hôm nay cái người kia lại đang tàn sát sinh linh, mạnh mẽ đoạt lấy năng lượng, muốn đem Đế hãm đan hoàn toàn hoàn thành." Sau khi Tiêu Viêm cười khỏ liền đem tâm trí trở lại chủ đề chính, bất kể trước kia như thế nào thì hiện tại hắn cần suy nghĩ làm gì để tấn nhập Đấu Đế, ngăn cản Hồn Thiên Đế lại.

"Bên trong Đế Phẩm Đan cũng có một tia Nguyên Khí, nếu người kia có thể đem một bước cuối cùng hoàn thành thì việc tấn nhập Đấu Đế cũng không phải là không có khả năng".

Cổ Đế cười một tiếng, chợt nhìn Tiêu Viêm nói: "Ta biết mục đích của ngươi khi đến nơi này."

Sắc mặt Tiêu Viêm ngưng trọng, chấp tay nói: "Mong tiền bối trợ giúp vẫn bối, chuyện lần này, chính là một kiếp nạn khó khăn của Đấu Khí Đại

Lục."

"Kiếp nạn hay không kiếp nạn, bản thân ta không có hứng thú với nó, người có lẽ cũng biết thân thể của ta là gì."

Đà Xá Cổ Đế cười cười, nói: "Bất quá nếu người đã có thể đến được nơi này thì tự nhiên người chính là người thích hợp nhất tiếp nhận truyền thừa của ta, nếu có thể hoàn thành đủ truyền thừa, thì người cũng có thể tấn nhập Đâu Đế."

"Đa tạ đại ân của tiền bối." Tiêu Viêm vui vẻ nói.

"Ha hả" Đà Xá Cổ Đế cười, vung tay áo lên, bàn tay đột nhiên hướng về phía Tiêu Viêm chụp tới, liền có một đoàn ngọn lửa màu phấn hồng từ trong cơ thể Tiêu Viêm xông ra, cuối cùng hóa thành một cái Hỏa Anh hiện ra trong tay, chính là Tiểu Y.

"Tịnh Liên Yêu Hỏa, đã lâu không gặp..." Đà Xá Cổ Đế nhìn Tiểu Y trong tay, cười khẽ một tiếng, nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Y có chút lạnh như băng cùng cừu hận ngó chừng Đà Xá Cổ Đế, cũng không nói lời nào, trên khuôn mặt còn có loáng thoáng một chút mờ mịt, nhìn bộ dáng kia hình như là đối với một số chuyện trước kia, hẳn còn không có cách nào nhớ lại rõ ràng, điều duy nhất hẳn có thể biết chính là đối với người trước mặt này trong lòng hẳn có oán hận và e ngại.

"Xem ra người vẫn rất hận ta a..."

Đối với ánh mắt như vậy của Tiểu Y, Đà Xá Cổ Đế cũng không thèm để ý, lại chú ý tới Tiêu Viêm, nói: "Trong cơ thể của người có một loại cảm giác rất quen thuộc, nếu ta đoán không lầm, công pháp người tu luyện là một loại công pháp có thể cắn nuốt dị hỏa đúng không?"

Tiêu Viêm cả kinh, chột hiệu trước mặt người này hẳn không thể dấu được bất cứ điều gì, lập tức yên lặng gật đầu.

"Công pháp kia rất tốt, năm đó, bởi vì có nó nên ta mới có thành tựu như ngày hôm nay." Đà Xá Cổ Đế cười nói.

"Thì ra Phần Quyết chính là do tiền bồi tạo ra."

Nghe vậy, Tiêu Viêm liền kích động, không nghĩ tới công pháp huyền ảo này lại được sáng chế bởi Đà Xá Cổ Đế, nhưng cũng đúng thôi, chỉ có vị Cổ Đế này mới có thể nghĩ ra công pháp thần kỳ như thế.

"Ha hả, người cũng nghĩ sai rồi, cái mà người gọi là Phần Quyết, cũng không phải do ta sáng chế, năm đó, khi linh trí của ta vừa mới ngưng tụ, trong lúc mờ mịt ta liền gặp quyển công pháp này, lúc đó ta liền xảy ra một chút ít biến dị, về sau, quyển công pháp này cũng giúp đỡ ta không ít, người tạo ra nó ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy." Đà Xá Cổ Đế cười nói.

"Hai chữ duyên phận khó có thể đoán trước được, từ một góc độ nào đó, có thể miễn cưỡng xem ta và người là đồng môn."

Tiêu Viêm há miệng, trong lòng chấn động, không nghĩ tới Phần Quyết cũng không phải do Đà Xá Cổ Đế tạo ra, đến cuối cùng loại thiên tài nào mới có thể sáng chế ra loại công pháp nghịch thiên như thế này?

"Ha hả, nhiều năm không cùng người khác nói chuyện nên hôm nay ta nói nhảm thật nhiều a."

Đà Xá Cổ Đế vung nhẹ tay lên, biển lửa huyễn lệ khôn cùng đột nhiên giao động mạnh lên, một con Hỏa long bay lên không trung, cuối cùng ở giữa không trung hóa thành một hạt sen nhỏ, bên ngoài hạt sen ngọn lửa bốc lên mãnh liệt vô cùng.

"Truyền thừa của ta đều ở chỗ này, về phần người có thể đạt tới Đâu Đê hay không, phải xem số phận của người nữa."

-----oOo-----

Chương 1635: Hạo kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn hạt sen rực rỡ đang trôi lơ lửng trên biển lửa, trong ánh mắt Tiêu Viêm nhìn không được hiện lên vẻ kích động. Hôm nay ở Đâu Khí Đại Lục, Nguyên Khí hầu như đã không còn, điều đó có nghĩa sẽ không còn

người nào có thể tiến vào cấp bậc Đấu Đế được nữa.

Hồn Thiên Đế đã chiếm được Đế phẩm đan dược cho nên hẳn sẽ có cơ hội bước vào cảnh giới Đấu Đế, mà Tiêu Viêm cùng với liên quân chỉ còn hi vọng duy nhất đặt vào Cổ Đế Truyền Thừa.

Hiện nay trên đại lục, muốn tiến vào cảnh giới Đấu Đế chỉ còn hai loại biện pháp này. Bởi vì chỉ có Đế phẩm đan dược và Cổ Đế truyền thừa là còn lưu giữ lại được hai đạo Nguyên Khí của thiên địa.

“Muốn đạt được truyền thừa của ta thì tâm cần phải vững vàng như bàn thạch, trong đầu tập trung vào ý niệm duy nhất: Bất diệt!”

Đà Xá Cổ Đế nhìn vẻ kích động của Tiêu Viêm, nhất thời trên khuôn mặt nở nụ cười âm đạm, bàn tay khẽ động, hạt sen kia liền nhẹ nhàng rơi xuống, cuối cùng trôi lơ lửng ở trên đầu Tiêu Viêm

“Hô...!”

Tiêu Viêm hít sâu vào một hơi, nhanh chóng ổn định tinh thần đem tạp niệm trong đầu thanh trừ đi.

“Ong...ong!”

Hạt sen lửa phát ra ánh sáng kì dị, sau đó từ từ chậm rãi hạ xuống, rồi trực tiếp xuyên thẳng qua da đầu Tiêu Viêm, lọt vào trong đầu hẳn.

“Oanh!”

Đang lúc hạt sen lửa đi vào cơ thể, toàn thân Tiêu Viêm lập tức đỏ lên, năng lượng ba động tỏa ra làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, sau đó lấy tốc độ khủng bố tràn ra khắp thân thể Tiêu Viêm, làm cho toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hẳn bành trướng ra, có cảm giác như bị xé rách.

Mồ hôi như dòng suối nhỏ từ khắp các lỗ chân lông trên cơ thể Tiêu Viêm điên cuồng tràn ra, trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, thân thể Tiêu Viêm vốn đã cao gầy, nay càng gầy gò hơn, nhìn giống như một con khỉ nhỏ.

Trong lúc mồ hôi liên tục thoát ra, trên khuôn mặt Tiêu Viêm cũng hiện

lên đầy vẻ thống khổ, loại đau đớn này làm khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo.

Đà Xá Cỗ Đế nhìn một màn này sắc mặt vẫn bình thản như trước. Nếu ngay cả cửa ải thứ nhất cũng không vượt qua thì việc muốn tiếp nhận sự truyền thừa chỉ là trò cười mà thôi.

Bên trong biển lửa, thân thể Tiêu Viêm lúc này điên cuồng run rẩy. Một khắc trôi qua, vào lúc này hai mắt hắn đột nhiên mở ra, rồi nổ tung thành một đoàn huyết vụ.

“Phanh!”

Ngay sau đó, khắp thân thể Tiêu Viêm cũng truyền đến những tiếng nổ liên tiếp, thân thể hắn trực tiếp bị lực lượng truyền thừa khủng bố kia phá hủy.

Thấy thế, chân mày Đà Xá Cỗ Đế khẽ động, hiện tại mới là lúc bắt đầu truyền thừa, bất quá nếu Tiêu Viêm không làm được như lời hắn nói, không chỉ truyền thừa sẽ thất bại mà nhục thể và linh hồn cũng sẽ chịu đả kích cực kì nghiêm trọng.

“Thất bại sao...?”

Linh hồn Tiêu Viêm nhìn thấy khắp nơi tràn ngập huyết vụ, hắn có thể nhận thấy sâu thẳm từ trong linh hồn đang truyền ra cảm giác suy yếu, loại cảm giác này làm cho hắn có phần buồn ngủ.

Bất quá ngay sau đó, tinh thần Tiêu Viêm mạnh mẽ tỉnh táo lại, hắn biết đây là thời khắc nguy hiểm, nếu cứ như vậy ngủ say, có thể ngay cả linh hồn hắn cũng sẽ tiêu tán!

“Thân thể quá yếu, căn bản không cách nào tiếp nhận được lực lượng truyền thừa. Nhưng hiện giờ thân thể đã bị hủy, tại sao vẫn có thể hấp thu được năng lượng?”

Linh hồn Tiêu Viêm ngưng tụ thành một đạo ánh sáng trong suốt. Lúc này thật là tiến thoái lưỡng nan, không có thân thể, hắn không có cách nào hấp thu được lực lượng truyền thừa. Nhưng nếu luyện chế thân thể mới cũng cần rất nhiều công đoạn mà hiện tại thời gian không cho phép a!

“Tâm vững vàng như bàn thạch. Tập trung vào một ý niệm duy nhất: Bất diệt! “

Linh hồn ánh sáng điên cuồng lóe lên, song tại thời điểm hết sức cấp bách này, sự khẩn trương trong lòng Tiêu Viêm chợt giảm xuống.

Ổn định lại cảm xúc trong đầu, nhớ lại lời nói của Đà Xá Cổ Đế, Tiêu Viêm lập tức ngộ ra.

Mà lúc Tiêu Viêm vừa ngộ ra, linh hồn ánh sáng đột nhiên lóe lên mạnh mẽ, trong linh hồn hần mơ hồ có từng đạo ánh sáng hoa mỹ bắn ra, nếu nhìn kĩ lại đó là một đóa hỏa liên!

Theo những ánh sáng huyền ảo này bắn ra, nguyên bản huyết vụ đang khuếch tán đột nhiên quỹ dị quay về, sau đó một màn thần kì hiện ra, chỉ thấy những mảnh huyết vụ nhanh chóng ngưng tụ bao lấy quang đoàn linh hồn vào bên trong, ngăn ngừa trong thời gian vài hơi thở lần nữa ngưng tụ thành một thân thể có sức sống mãnh liệt.

Lần nữa ngưng tụ lại thân thể, trong lòng Tiêu Viêm không khỏi mừng rỡ, hẳn có thể cảm thấy thân thể mới này so với trước đây mạnh hơn rất nhiều.

“Phá rồi lại lập, không ngừng tích tụ sinh cơ, như vậy mới thích ứng được với lực lượng truyền thừa.”

Trong mắt Tiêu Viêm chợt lóe, mơ hồ thấy được vẻ hưng phấn, bất quá lần này hưng phấn cũng không kéo dài quá lâu. Hỏa liên một lần nữa phóng xuất năng lượng khủng bố làm cho thiên địa chấn động!

‘Thình thịch! ‘

Lúc năng lượng đáng sợ đó không ngừng trùng kích, thân thể Tiêu Viêm mới vừa ngưng tụ xong lại lần nữa bị đánh tan thành từng đoàn huyết vụ, hơn nữa lần này ngay cả linh hồn hần cũng cảm thấy đau đớn.

"Tâm như bàn thạch, sẽ được bất diệt! “

Trong lòng đã giác ngộ ra, lần này Tiêu Viêm không còn bối rối, thất thố như trước nữa, ý niệm hẳn chỉ nghĩ đến việc bảo vệ lấy linh hồn, không

còn một tia tạp niệm, tiếp tục ngưng luyện thân thể.

Theo linh hồn Tiêu Viêm ngưng tụ, từng đám huyết vụ một lần nữa ngưng tụ lại, trong một chớp mắt hình thành một thân thể mới so với trước còn mạnh hơn không ít.

“Rầm...rầm...rầm!”

Trong biển lửa, vang lên liên tiếp những thanh âm trầm thấp, thân thể Tiêu Viêm chính là không ngừng ngưng tụ và phá hủy, hình thành một vòng tuần hoàn, làm thân thể ngày càng trở nên hoàn mỹ.

Nhìn một cảnh này, Đà Xá Cổ Đế trên khuôn mặt cũng hiện lên nét cười, nhẹ nhàng gật đầu, người này ngộ tính cũng không phải là thấp, khó trách ở chừng này tuổi đã đạt tới cấp bậc này, hơn nữa còn rất có nghị lực cùng kiên định

“Xem ra sứ mạng của ta cũng sắp hoàn thành...!”

Đà Xá Cổ Đế nhẹ nhàng cười một tiếng, trong giọng nói có cảm giác như được giải thoát.

Trong lúc tu luyện, ngày tháng giống như thoi đưa, bất tri bất giác, một năm thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trong một năm này, Tiêu Viêm trải qua không biết bao nhiêu lần tự bạo cùng ngưng tụ thân thể. Ở trong vòng tuần hoàn này, lấy nghị lực hơn người của Tiêu Viêm mà cũng mất đi thần trí, chỉ còn chút tâm trí vững vàng bảo vệ ý niệm linh hồn trong những lần tự bạo thân thể, hơn nữa còn thích ứng được lực lượng truyền thừa.

Song, quá trình này phẳng phất như không có điểm dừng, phá rồi lại lập, vẫn tuần hoàn vô hạn...

Bên trong Thiên Mộ một năm, đối với Đấu Khí Đại Lục mà nói chỉ mới trôi qua hơn hai tháng thời gian

Mà ở trong thời gian hai tháng này, Trung Châu cũng cực độ rung chuyển, bởi vì Hồn Tộc đã bố trí vô số đại trận bao phủ toàn bộ Trung Châu, biến Trung Châu thành một nơi có thể vào mà không thể ra, giống Tử Vong Chi

Địa vậy!

Bầu trời vốn trong xanh tươi mát nhưng hôm nay lại tràn ngập những đám huyết vân đỏ rực, khi mặt trời xuyên thấu qua chiếu xạ cả một vùng khiến cho lòng người vô cùng sợ hãi.

Mùi vị huyết tinh bao phủ khắp mọi nơi trong Trung Châu. Bình thường cách một khoảng thời gian, bên trong huyết vân lại bắn ra vô số huyết mang, nơi nào huyết mang bắn tới thì người chết vô số, thầy ngang khắp đồng, máu chảy thành sông!

Đây mới chân chính là đại nạn!

Lúc mới bắt đầu, đối mặt với cách làm này của Hồn Tộc, vô số tông phái cùng các thế lực đều thể hiện thái độ trất tức giận. Trong tức giận nhất thời, các thế lực này tự liên hợp lại, muốn tiến hành một trận quyết đấu với Hồn Tộc. Chỉ là cuối cùng bị một đường đồ sát chém giết, tổn thất hơn bảy phần. Tức giận, cuối cùng biến thành sợ hãi!

Tới lúc này bọn họ mới hiểu ra được, thủ đoạn của Hồn Tộc sắc bén và mạnh mẽ đến bậc nào!

Đối mặt với việc huyết vân thỉnh thoảng phủ xuống đầu cùng với huyết mang khủng bố đem mọi thứ huyết tủy, tất cả các tông môn thế lực đều phải di dời. Mà địa phương bọn họ đến, tự nhiên chính là Thiên Phủ liên minh tổng bộ!

Vào lúc này ở Trung Châu, cũng chỉ có tổng bộ của Thiên Phủ liên minh mới không bị huyết mang ăn mòn.

Do đó, ngăn ngừa không tới một tháng, Thiên Phủ liên minh phạm vi mấy vạn dặm liền bị người ta tấp nập kéo đến tấp nập chiếm lấy. Dù là một góc nhỏ cũng có đông nghịt một đám người. Cả Trung Châu đều lâm vào đại loạn!

Đối với việc những tông môn thế lực đến xin nương tựa, Thiên Phủ cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể hợp lực đông đảo cường giả cùng thi triển một vòng phòng ngự khổng lồ bao lấy cả Thiên Phủ liên minh mười vạn dặm vào bên trong.

Nhưng cho dù như thế, thì trong vòng phòng ngự vẫn thiếu thốn không gian. Có không ít các thế lực cùng tông phái vì duy trì phạm vi an toàn cho mình mà xảy ra xung đột, tranh đấu với nhau, cũng tạo thành không ít người chết và bị thương. Bất quá đối với tình huống như vậy cho dù là liên quân cũng không cách nào nhúng tay ngăn trở được. Bọn họ đến bước này đã là cực hạn, khi sinh tử bị uy hiếp, thì trật tự đã không còn sót lại chút nào.

Trong lúc phòng ngự, đồng thời Cổ Nguyên cùng Trúc Khôn mấy người đã từng liên thủ muốn ngăn trở Hồn Thiên Đế không cho lấy thiên địa nguyên khí để luyện hóa hoàn toàn Đế Phẩm Đan Dược, nhưng rồi cuối cùng cũng là không công mà rút lui. Đại trận này hấp thu vô số sinh linh huyết khí, lại do Hồn Thiên Đế trấn giữ, muốn phá nào có dễ như vậy?

Trải qua quãng thời gian này, Trung Châu vốn phồn vinh nay trở nên hoang vu khắp nơi, nhìn lại cảnh tượng này giống như ngày tận thế sắp tới.

Mà càng làm cho mọi người cảm thấy tuyệt vọng hơn chính là trong đám huyết vân kia có một đạo khí tức kinh khủng càng ngày càng hung lệ, sát khí ngập trời, trong lòng ai cũng nghĩ, có lẽ thời khắc tận thế của Trung Châu đã tới rồi!

Nhưng cũng không có người nào có thể ngăn cản được, điều bọn họ có thể làm bây giờ là trơ mắt nhìn huyết vụ đầy trời càng ngày càng đậm.

Bầu trời đầy máu tanh, Trung Châu trường hạo kiếp!

-----oOo-----

Chương 1636: Hồn Đế Hồn Thiên Đế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới trường hạo kiếp này, có lẽ sẽ không còn sinh linh nào có thể tồn tại!

Những đám huyết vân lơ lửng bao phủ toàn Trung Châu kéo dài khoảng ba tháng trời, hơn nữa tới giờ vẫn chưa thấy có dấu hiệu tan đi.

Trong thời gian ba tháng này, Trung Châu vốn phồn hoa đã trở nên đồ nát

hoang vu, người người kinh hoàng đổ xô kéo nhau đi tìm nơi an toàn để tránh né, thậm chí có nhiều người còn chui xuống lòng đất để mong có thể tránh được trường họa kiếp này.

Tầng tầng lớp lớp huyết vân phủ rợp cả bầu trời rộng lớn của Trung Châu, máu tanh nồng nặc xông lên tràn ngập trong không khí khiến người ta phải buồn nôn, nơi nơi đều là một mảng huyết đặc đỏ ngầu nhuộm đẫm khắp nơi, Trung Châu lúc này giống như một mảnh đất của Tu La.

Một đồng xương trắng trôi lênh bênh ở trong biển máu, mơ hồ quanh quẩn trong thiên địa phẳng phất có vô số tiếng kêu thảm thiết, thê lương, làm cho người nghe sồn tóc gáy, gai ốc nổi khắp mình.

Sự chết chóc như thế này cực kỳ hiếm thấy, cho dù có xem lại lịch sử từ nhiều năm trước của Đấu Khí Đại Lục cũng không có gì so sánh bằng. Thường khi có đại chiến xảy ra, phần đông người bình thường sẽ không ra tay, tuy nhiên lần này thì khác, Hồn Tộc như nổi cơn điên cuồng, tàn sát tất cả không vì thân phận mà dừng tay.

Nhìn bầu trời bịt bùng kín mít bởi huyết vân khiến người xem phải phát rét, sự tuyệt vọng ở trong lòng họ mỗi lúc mỗi lớn thêm, để rồi họ cảm thấy thời gian như kéo dài vô tận! Bên ngoài đã như vậy thì năng lượng ngưng tụ ở bên trong đại trận ắt hẳn phải kinh khủng cỡ nào. Hơn nữa ai cũng biết rằng, một khi Hồn Thiên Đế phá quan mà ra, thì ở trên phiến thiên địa này không có người nào có thể ngăn cản bất cứ hành động nào của hắn!

Khắp nơi trên đại địa đều bị bao phủ bởi bóng ma của chết chóc, sự tuyệt vọng làm cho người người không rét mà run.

Tại tổng bộ Thiên Phủ liên minh.

Ở trên đài cao, có mấy bóng người đang đứng lặng yên, ánh mắt ảm đạm nhìn xuyên qua phòng ngự tráo không lồ đang bao phủ bầu trời hướng về chân trời tràn ngập huyết vân kia.

“Khí tức của Hồn Thiên Đế càng lúc càng mạnh, ta có thể cảm giác được hắn gần thành công rồi...” Trầm lặng kìm chế một hồi thì Chúc Khôn rốt cục cũng chậm rãi mở miệng nói.

Nghe được lời này của hắn, mấy người đang đứng bên cạnh trong lòng cảm thấy nặng nề.

“Không lẽ mình chỉ có thể nhìn hắn hoàn thành bước cuối cùng sao?” Lôi Doanh cắn răng hỏi, trong giọng nói có chút bực bội như mắc nghẹn nói không thành lời. Trong khoảng thời gian này, bọn họ giống như rùa rút đầu, cứ ẩn núp ở trong phòng ngự tráo và cái cảm giác này, đối với một người tính khí nóng nảy như hắn thì đúng là một sự hành hạ.

“Đại trận đã thành, chỉ là năng lượng ngưng tụ trong huyết vân thôi cũng đủ cho chúng ta khổ sở, chứ đừng nói là xông vào quyết chiến với Hồn Thiên Đế.” Cổ Nguyên lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Lực lượng hiện tại của Hồn Thiên Đế đã không phải ở bậc mà họ có thể so sánh được. Việc họ có thể tạm thời bảo vệ bản thân mình đã là không phải một chuyện dễ dàng, cho nên việc muốn tấn công thật đúng là một vọng tưởng xa xôi.

Nghe vậy, ai nấy đều không nhìn được nắm chặt lấy tay mình. Với cục diện hiện nay, cả bọn họ cũng cảm thấy tuyệt vọng, huống hồ gì những người khác.

“Phạm vị phụ cận liên minh cũng bị rối loạn không ngừng, những tông phái đến đây để tìm kiếm thế lực che chở, vì muốn chiếm được vị trí an toàn mà họ đã không ngại ra tay tàn sát lẫn nhau ...” Viêm Tẫn thở dài than thở.

“Cái đám phé vật này, lúc chúng ta khai chiến với Hồn Tộc, bọn họ đã khoanh tay đứng nhìn, hôm nay vì đã ném được mùi vị khổ sở thì lại muốn tìm kiếm sự che chở!” Lôi Doanh tức giận nói.

Mọi người cười khổ, họ cũng hiểu được là đối mặt khai chiến với Hồn Tộc, những thế lực này sao lại dám tùy ý tham gia được chứ.

“Cũng không cần bi quan quá mức như vậy, chúng ta vẫn còn có hy vọng ...” Cổ Nguyên cười phớt phớt trở lại, nói.

Mọi người nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy một chút hy vọng mong manh, trong mắt thoáng hiện một tia sáng, đúng là bọn họ vẫn còn một chút hy vọng ...

“Bây giờ ...chỉ có thể cầu cho Tiêu Viêm thuận lợi tiếp thụ lấy Cổ Đê truyền thừa, vì như vậy mới có thể ngăn cản cơn sóng dữ này ...Nếu không, cả Trung Châu này ắt sẽ bị hủy diệt.”

Hình ảnh một thanh niên gầy gò hiện lên trong đầu hắn, Cổ Nguyên liền nhẹ giọng nói: “Bất quá ta tin tưởng tiểu tử kia, sẽ có kỳ tích xuất hiện ...”

“Nói vậy, tự nhiên là tốt nhất a ...”

Như bị sự phấn chấn của Cổ Nguyên lây sang, sắc mặt căng thẳng của những người kế bên từ từ biến đổi, lộ ra vẻ khả quan, vui tươi hơn.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua trong lúc vô số người phải sống trong sự sợ hãi cùng tuyệt vọng, cộng thêm huyết vân vẫn bao phủ ở phía chân trời xa, làm cho người ta muốn nổi điên.

Ba tháng... Bốn tháng... Năm tháng... Nửa năm...

Huyết vân ở trên không ngày càng nặng trĩu, đồng thời trở nên dày đặc, có đôi khi ngay cả ánh sáng mặt trời cũng khó mà xuyên qua.

Ở trong những lúc này đây, huyết mang quét ngang thiên địa càng ngày càng nhiều, mà mỗi lần huyết mang tuôn ra thì sẽ mang theo mùi tanh hôi ngất trời.

Bất quá, theo lượng người tiến vào vòng phòng ngự của liên minh càng ngày càng nhiều, một vài tia máu cũng đã thay đổi mục tiêu... Càng về sau, nó càng va chạm vào vòng phòng ngự. Cũng may là cường giả liên minh đông đảo, tuy nói không cách nào xé rách huyết vân nhưng chỉ là ổn định vòng phòng ngự này cũng không phải là khó khăn quá lớn. Dĩ nhiên, mỗi khi tia máu đánh sâu vào vòng phòng ngự cũng làm cho không ít người lo lắng đề phòng, dù sao, vòng phòng ngự trên không kia là thứ duy nhất để che chở họ lúc này!

Một khi vòng phòng ngự này tan vỡ thì bọn họ cũng trở thành một trong những thi thể hủ nát trên mặt đất này.

Nửa năm thời gian, dưới sự lo lắng đề phòng của vô số người đã chậm rãi trôi qua, trước mắt cũng không có xuất hiện đại chiến kinh thiên động địa

nhưng loại máu tanh áp bức này càng làm cho người ta điên cuồng hơn so với bất kỳ đại chiến nào.

Trong vòng nửa năm, chỉ có huyết vân bao phủ Trung Châu mà không có bất kỳ cường giả Hồn tộc nào xuất hiện. Thậm chí, một thanh âm của Hồn Thiên Đế cũng không có. Nhưng một đạo khí tức hung lệ ngập trời trong biển máu kia càng ngày càng tăng theo thời gian...

Đến tháng thứ bảy, khi đại trận bao trùm Trung Châu, biển máu trên bầu trời rốt cục xuất hiện từng đợt ba động.

Trong biển máu cuộn cuộn, một cơn lốc xoáy đột ngột xuất hiện, sau đó một đóa huyết liên khổng lồ từ trong biển máu bay vọt lên.

Phía trên huyết liên kia có một thân ảnh ngồi xếp bằng, một mái tóc đỏ như máu rủ xuống tựa thác nước, một ít sợi tóc còn rơi vào trong biển máu, lơ lửng nhìn như ác ma giương cánh.

“Lực lượng thật là làm cho người ta say mê a...”

“Lực lượng làm cho người ta say đắm a...”(Xích)

Hai mắt nhắm chặt của hắn chậm rãi mở ra, tròng mắt đỏ tươi chiếu sáng làm cho một vùng biển máu này cũng nổi lên từng đợt sóng lớn.

“Rầm rầm...!”

Khi Hồn Thiên Đế mở hai mắt, không gian sau lưng lão cũng trở nên vặn vẹo, một bóng người được bao trùm trong Hắc Viêm hiện ra.

“Đưa toàn bộ tộc nhân của ba tộc Linh, Thạch, Dược nhập vào Huyết Trì, tộc nhân của Hồn tộc cũng bị nhập vào khoảng sáu bảy phần, điều này đã khiến cho không ít người bất mãn.” Hư Vô Thôn Viêm nhìn bóng người với đầu tóc đã biến thành màu đỏ, nói.

Đôi mắt đầy máu của Hồn Thiên Đế giật giật, chợt nhẹ nhàng cười một tiếng, huyết liên khẽ xoay, hắn đưa mắt nhìn thẳng vào Hư Vô Thôn Viêm.

Bị Hồn Thiên Đế nhìn chăm chăm như vậy, Hắc Viêm trong mắt Hư Vô Thôn Viêm bốc lên, thản nhiên nói: “Thế nào?”

“Năng lượng trong biển máu tựa hồ có thêm vài thứ?” Hồn Thiên Đế cười dài nói.

“Hử?” Hắc Viêm trong mắt Hư Vô Thôn Viêm bốc lên càng mạnh.

Sắc mặt tươi cười, hai tay Hồn Thiên Đế khẽ nhúng vào trong biển máu, hung hăng chụp một trảo. Cả vùng biển máu chợt sôi lên, sau đó, một tia hắc mang dần ngưng tụ trong tay lão, cuối cùng biến thành một ngọn lửa màu đen.

“Đem cái này hút vào trong cơ thể, như vậy sẽ bị cắm vào một mầm mống thôn phệ?”

Nhìn ngọn lửa màu đen, Hồn Thiên Đế cười một tiếng, sau đó nhìn Hư Vô Thôn Viêm, nói: “Xem ra ngươi không phải thật lòng theo ta a?”

“Đây là ngươi bức ta!”

Trong mắt Hư Vô Thôn Viêm phát ra hung quang cuồng bạo, hai tay nhúng vào trong biển máu, từng đợt dao động truyền ra, nhất thời, biển máu dậy sóng, Hắc Viêm cuộn cuộn tràn ngập trong biển máu, điên cuồng hướng về phía Hồn Thiên Đế lao tới.

“Ra tay đi!”

Trong lúc Hư Vô Thôn Viêm động thủ thì đột nhiên có một tiếng quát chói tai vang lên trong không gian, hơn mười bóng người thoáng hiện ra, không chút chậm trễ, há mồm phun ra một đoàn Hắc Viêm nồng nặc!

Những đạo Hắc Viêm này nhanh chóng ngưng tụ, cùng với biển máu tạo thành một trận pháp quỷ dị, lao về phía Hồn Thiên Đế chụp xuống.

“Ha ha! Xem ra nhưng năm này người cũng âm thầm làm không ít thủ đoạn a! Những trưởng lão này thân không hay quỷ không biết, đều bị ngươi khống chế...” Nhìn những thân ảnh quen thuộc, Hồn Thiên Đế có chút kinh ngạc nói.

“Hừ! Không chỉ những trưởng lão này, trong người của bảy tám phần tộc nhân Hồn tộc đều bị ta cấy vào ấn ký huyết mạch, Hồn Thiên Đế, ngươi

thật cho rằng ta không có chuẩn bị gì sao? Chỉ cần tâm niệm của ta vừa động, nguyên khí của Hồn Tộc liền nặng nề bị tổn thương!”

Hư Vô Thôn Viêm cười lạnh nói: “Ta thật không muốn vậy, nhưng vậy mà trong lòng ngươi lại có sát ý đối với ta, như vậy thì không thể trách ta tiên hạ thủ vi cường rồi!”

“Nguyên khí bị tổn thương nặng?”

Hồn Thiên Đế lắc đầu cười, rồi đột nhiên ánh mắt hẩn trở nên u ám: “Chỉ cần có ta ở đây thì Hồn Tộc vĩnh viễn không có cái gì gọi là tổn thương nguyên khí nặng nề được!”

“Bây giờ ngươi còn vọng tưởng muốn chống lại ta à, rõ ràng là tự tìm đường chết!”

Hồn Thiên Đế từ trên hoa sen máu đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười to, miệng chọt mở ra, một hấp lực mạnh mẽ bạo phát hướng về phía Hắc Viêm đại trận cuốn tới, đại trận kia trực tiếp hóa thành từng tia lửa, từng tia từng tia bị nuốt vào trong cơ thể lão.

Song song với lúc Hồn Thiên Đế xuất thủ, một cỗ khí tức phảng phát như áp đảo cả trời đất từ trong cơ thể lão tuôn mạnh ra, nhất thời một vùng biển máu mênh mông vô tận nổi lên sóng lớn ngập trời.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Dưới biển máu cuồng bạo, hẩn trực tiếp đem hơn mười trưởng lão Hồn tộc vây trong bức tường máu, đột nhiên, tường máu co rút lại, chỉ nghe từng tiếng trầm muện vang lên, thân hình bọn chúng không ngờ bị nổ tung thành bọt máu, hòa tan vào trong biển máu.

Những cường giả Hồn Tộc này, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có liền bị Hồn Thiên Đế một tay diệt sát!

“Ngươi đã thành công?!”

Cảm nhận được khí tức mênh mông cuộn cuộn bao trùm cả thiên địa, Hư Vô Thôn Viêm rốt cục kinh hãi thất sắc kêu lên.

“Nửa tháng trước, đã thành công! Chẳng qua là chờ người mà thôi.”

Hồn Thiên Đế liếm đôi môi đỏ tươi như máu, bàn tay hướng về Hư Vô Thôn Viêm nhẹ nhàng quơ một trảo: “Đề ăn mừng ta trở thành Đâu Đế cường giả đầu tiên trong vạn năm qua, đưa bản nguyên chi hỏa của người giao cho ta.”

“Hồn Thiên Đế, tính mạng của những tộc nhân kia đều trong nhất niệm của ta, người nếu dám can đảm xuất thủ, đừng trách ta lòng dạ độc ác!” Hư Vô Thôn Viêm quát lên.

Nghe vậy, bàn tay Hồn Thiên Đế có chút chậm lại, quay đầu, cổ quái nhìn Hư Vô Thôn Viêm nói: “Người theo ta đã bao lâu, chẳng lẽ còn không biết tính cách của ta sao?”

Hư Vô Thôn Viêm cảm thấy ớn lạnh, người này đây chỉ vì đạt tới mục đích của chính mình mà có thể trả bất cứ giá nào, kể cả là Hồn Tộc!

“Lại đây ...”

Song, trong lúc Hư Vô Thôn Viêm đã nghĩ thông suốt và mang ý định chạy trốn thì thất sắc hoảng sợ, phát hiện ra là thân thể của mình đã hoàn toàn mất đi năng lực di động!

“Bao!”

Hồn Thiên Đế mỉm cười, đưa tay nhắm về phía Hư vô Thôn Viêm nắm lại, chỉ thấy thân thể người sau nổ tung đầy trời hóa thành Hắc Viêm, sau đó điên cuồng chạy trốn khắp nơi.

Hồn Thiên Đế liếc nhìn những Hắc Viêm đang chạy trốn kia liền hé miệng, tức thì hấp lực dữ dội tuôn ra và đám Hắc Viêm kia lập tức bay ngược trở lại, rồi cuối cùng thì toàn bộ chui tọt vào trong miệng hắn.

“Với lực lượng hiện tại của người thì đối với ta mà nói, không khác gì một con kiến ...”

Không cần tốn nhiều hơi sức, Hồn Thiên Đế nuốt lấy Hư Vô Thôn Viêm vào trong cơ thể rồi đưa mu bàn tay lên chùi khóe miệng, đôi môi màu đỏ tươi của hắn lộ ra vẻ tà quái.

“Bây giờ ...cũng là lúc nên đi giải quyết cái đám người đáng ghét kia rồi?”

Hồn Thiên Đế đưa mắt nhìn về hướng Trung Châu đại địa, một nụ cười chợt hiện lên trên khuôn mặt của hắn. Trong lúc đó, một đạo thanh âm chứa đựng mùi máu tương chậm rãi vang lên.

“Hãy nhớ cho kỹ, hôm nay chính là lúc Hồn Thiên Đế ta phong đế!”

-----oOo-----

Chương 1637: Lực lượng của cường giả Đấu Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồn Thiên Đế... Lão thành công rồi...

Tổng bộ liên minh.

Cổ Nguyên và Chúc Khôn đột nhiên biến sắc, hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn quanh mây dày đặc màu máu bên ngoài vòng phòng ngự. Ở tại đó, lần đầu tiên họ cảm giác được một thứ mà khiến ngay cả linh hồn họ cũng phải run sợ.

Khí tức loại này chỉ ở cường giả Đấu Đế mới có thể có được.

Mà trong huyết vân, người duy nhất có thể trở thành Đấu Đế không cần nói cũng biết, tự nhiên là Hồn Thiên Đế.

- Hôm nay... chính là lúc Hồn Thiên Đế ta phong Đế.

Mà trong lúc Cổ Nguyên và Chúc Khôn sắc mặt liên tục thay đổi thì một giọng nói mang theo vô cùng vô tận mùi máu tanh bất chợt từ trên trời cao vọng xuống, vang vọng đến từng góc ngách của Trung Châu.

- Hồn Thiên Đế...

Nghe được giọng nói lúc này được ví như ác ma đó, xung quanh tổng bộ liên minh nhất thời náo loạn, ai nấy đứng bật dậy, mặt lộ vẻ sợ hãi, nhìn

lên không trung.

Hơn nửa năm ở đây, liên quân hiển nhiên đã trải qua không ít lần tập luyện, để hôm nay hành động đã có dáng dấp của đại quân, khác hẳn trước kia, thêm phần ăn ý và cũng ngưng tụ nhiều hơn.

Nhìn đại quân đông nghịt đang lơ lửng trên không, đám đông đang rối loạn cũng thoáng an tĩnh một ít. Xem ra tác động của liên quân cũng làm cho bọn họ cảm thấy chút gì đó an toàn, tuy vẫn hiểu rõ, chút an lòng này là hết sức mong manh.

Đám người Cổ Nguyên và Chúc Khôn đồng loạt xuất hiện phía trước đại quân, ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn lên quãng mây máu dày đặc sau vòng phòng ngự, mùi máu tươi trong thiên địa có vẻ càng lúc càng nồng nặc.

- Khí tức nọ đích thực là của Hồn Thiên Đế...

Cổ Nguyên hít sâu một hơi, trong lòng nặng nề áp lực và phiền muộn bất an, vung tay trầm giọng:

- Đại quân chuẩn bị..!

Nghe vậy liên quân đông nghịt nhất thời thét vang, thanh thế kỳ thực cũng không kém.

Lúc này nếu còn ngăn trở không được, sợ rằng đại lục Đấu Khí sẽ bị Hồn Thiên Đế nắm trong tay. Đến lúc đó, sinh linh đồ thần là lẽ dĩ nhiên.

Viêm Tẫn vẻ mặt nghiêm trọng, nếu không có gì ngoài ý muốn mà nói, đây có lẽ là một hồi chiến đấu cuối cùng của bọn lão.

Đám Cổ Nguyên yên lặng gật đầu, Hồn Thiên Đế mang theo cái oai Đấu Đế mà đến, lấy sức một người kháng lại cả liên quân. Cuộc chiến giằng co đã rất lâu này, hôm nay có thể sẽ phải hạ màn nhanh chóng.

- Tiêu Viêm có tin tức gì không?

Lôi Thắng hỏi.

- Vẫn chưa có...

Cổ Nguyên chậm rãi lắc đầu:

- Truyền thừa của Cổ Đế đâu phải trò đùa, cần phải có thời gian, không ít thời gian.

- Nhưng chúng ta lại không có nhiều thời gian như vậy!

Lôi Thắng cười khò.

Cổ Nguyên lặng lẽ nói:

- Cũng không phải ta không muốn thông tri cho hấn, các người cần biết, Tiêu Viêm là hy vọng duy nhất của chúng ta. Chỉ khi hấn thuận lợi trở thành Đấu Đế thì mới có hi vọng đối đầu được với Hồn Thiên Đế. Nói cách khác, nếu chúng ta sớm kêu gọi hấn ra, cũng chỉ vô dụng mà thôi, và kết quả là chôn vùi hi vọng một cách vô ích.

Đám người Viêm Tẫn than dài, gật gù. Bọn họ cũng minh bạch, lời Cổ Nguyên chính là sự thật.

- Những tộc nhân trẻ tuổi của ba tộc chúng ta đã được kín đáo đưa đi, chí ít cũng bảo tồn phần nào huyết mạch. Nên dù chúng ta có thất bại, cũng mong cho Tiêu Viêm có thể thành công, huyết mạch ba tộc chúng ta vẫn có thể kéo dài.

Cổ Nguyên trầm giọng.

- Cho nên, trăm triệu lần không thể gọi Tiêu Viêm trước khi hấn thành công đi ra.

- Người nói không sai, toàn bộ cứ theo ý người đi, Lôi tộc ta cũng không phải dòng ham sống sợ chết, coi như Hồn Thiên Đế có thực sự trở thành Đấu Đế thì bọn ta vẫn dám đánh cùng lão một trận.

Lôi Thắng nghiêng răng, trong lòng hoàn toàn thông suốt, ôm quyền nói.

Cổ Nguyên mỉm cười, lòng dần bình tĩnh lại, lão ngẩng đầu nhìn quãng mây máu, đó cũng nơi sắp nữa đây liên quân sinh tử tồn vong.

Khi đại quân đang nghiêm cẩn chờ đợi, quầng mây máu bao phủ đất trời vẫn không chút nào tỏ ra sắp tiêu tán, cứ lững lờ nặng nề trôi nổi trong không trung.

Bất quá, loại yên lặng này lại không khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng chút nào, bởi dầu là ai cũng đều nhận thấy, rằng gió mưa giông tố đang sắp sửa nổi lên.

Sự tĩnh mịch đầy áp lực kéo dài chừng một giờ thì quầng mây máu bao trùm Trung Châu hơn nửa năm nay rốt cuộc cũng rùng rùng chuyển động. Dưới vô số ánh mắt chăm chú quan sát, đám mây máu tràn ngập bầu trời chậm rãi hé mở. Liền ngay đó một tiếng rít buốt óc vang lên, dày đặc bóng người từ trong huyết vân tủa ra đầy trời, lơ lửng bên ngoài vòng phòng ngự, kẻ nào kẻ nấy nhìn chăm chăm vào đoàn người đông nghịt bên dưới.

- Hồn Tộc rốt cuộc tới rồi...

Nhìn đại quân kéo đến ngập trời ngập đất, không ít người sắc mặt tái nhợt đi. Tuy sớm đã liệu đến cảnh tượng này, nhưng khi đối diện sự thật, trong lòng họ vẫn không tránh khỏi khủng hoảng và tuyệt vọng đến cùng cực.

Đại quân Hồn Tộc lơ lửng trên bầu trời, vẫn chưa có bất kỳ lời nói nào truyền ra, cứ lẳng lặng như một đám sói hoang hung dữ nhìn trừng trừng vào vô số cừu non bên trong lồng phòng ngự.

Từ trong đại quân Hồn Tộc, đột nhiên chừa ra lối đi, một làn máu mờ nhạt từ xa kéo lại gần, cuối cùng hóa thành một đóa hoa sen thanh tươi mùi máu, trôi nổi phía trước đại quân Hồn Tộc.

Hoa sen máu treo trên bầu trời, nơi đó có một người tóc đỏ như huyết tung bay rối loạn đang ngồi im lặng. Theo sự xuất hiện của y, mùi máu tươi đang tràn ngập cả đất trời càng trở nên nồng đậm hơn bao giờ hết, cuối cùng trong không khí không ngừng chấn động mà ngưng tụ thành những giọt máu tươi dày đặc khắp không gian, rồi như mưa xối xả từ trên trời tuôn xuống.

Mưa máu vừa rơi, sầm sập va vào lớp màn bảo vệ, cảnh tượng đồ sộ như vậy đã khiến không ít kẻ tâm hàn ý lạnh.

- Hồn Thiên Đế...

Cổ Nguyên nhìn chăm chặp vào bóng người đang ngồi trong đóa sen máu, hai tay không nhịn được siết chặt lại. Khí tức của người nọ... thật quá đáng sợ!

- Cổ Nguyên, ngươi thua rồi....

Hồn Thiên Đế ngồi trên hoa sen máu, sau lưng lão tơ máu trùng trùng, theo gió nhẹ nhàng phát phơ, đôi mắt đỏ tươi nhìn thẳng vào đám Cổ Nguyên, chậm rãi nói.

Ánh mắt Cổ Nguyên hơi se lại, quát lớn:

- Hồn Thiên Đế, những chủng tộc viễn cổ đã có ước định bất thành văn, đại chiến không thương hại đến thường nhân, ngươi làm vậy, ắt sẽ bị trời phạt.

- Buồn cười....

Hồn Thiên Đế khe khẽ nhếch mép, rồi chợt động thân đứng thẳng dậy trên đóa sen máu nhìn xuống, như chúa tể nhìn chúng sinh trong thiên địa.

- Đất trời này ta là độc tôn, còn ai có thể khiển trách ta? Quy tắc, là do kẻ mạnh nắm giữ! Từ nay về sau, đại lục Đấu Khí này, chính là của Hồn Tộc ta.

Thanh âm ẩn chứa mùi máu tanh vô tận quanh quẩn trong thiên địa, khiến cho vô số người sắc mặt đã trắng bệch đi. Với thủ đoạn của Hồn Tộc, nếu nắm đại lục Đấu Khí trong tay, thì cuộc sống sinh linh bá tánh sau này sợ rằng sẽ chìm trong vô tận lo lắng hãi hùng.

- Trận chiến này, ta là người chiến thắng sau cùng.

Tia máu trong mắt Hồn Thiên Đế bắt đầu chuyển động. Rồi đột nhiên bàn tay lão lộ ra, chụp thẳng xuống vòng phòng ngự đang che chở cho vô số người bên dưới.

- Cổ Nguyên, cầu đối thủ của ta ngày xưa, hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy, cái gì mới là lực lượng của Đấu Đế.

Thanh âm vừa dứt, mưa máu đang bay đầy trời đột nhiên ngưng tụ lại thành những sợi tơ cực nhỏ, như tia chớp xẹt ngang bầu trời.

Tia máu lướt qua không trung, khiến bầu trời bị xé nhỏ thành những sợi tơ đen kịt, không gian nơi ấy như bị cào nát. Cùng lúc đó, lồng phòng ngự do liên minh các cường giả cùng nhau xây dựng, dưới ánh mắt chúng nhân, vô thanh vô tức vỡ toang.

Nhìn sự che chở cuối cùng biến mất, ai nấy đều ngẩn người, mặc kệ cho từng giọt mưa máu rơi đầy thân thể, mùi máu tóe nồng sặc, khiến bọn họ dần cảm thấy tử vong đang đuổi sát thân rồi...

Võn vẹn chỉ là một chiêu tùy ý, mà tấm màn phòng ngự do Cổ Nguyên, Chúc Khôn và vô số cường giả khác liên thủ tạo thành, nhẹ nhàng tan vỡ như không.

Nhìn màn phòng ngự biến mất, sắc mặt đám người Cổ Nguyên cũng âm trầm tới cực điểm. Lực lượng của Hồn Thiên Đế bây giờ đã khiến ngay những kẻ như bọn họ cũng phải cảm thấy run rẩy.

- Kết trận...

Cổ Nguyên sầm mặt, thân hình treo trên bầu trời chợt dựng thẳng lên, rồi đột nhiên quát lớn. Cho dù không đánh lại, cũng phải đánh!

Nghe tiếng hét của Cổ Nguyên, liên quân đông nghẹt bên dưới cũng đồng thời gầm lên, tiếng gầm rung trời chuyển đất. Đầu khí trong người họ cuộn xông ra, thanh thế khiến ngay cả huyết vân đang bao phủ khắp đất trời cũng phải nhường lui đôi ba phần.

- Gương Cổ Đế!

Cổ Nguyên lơ lửng trong biển đầu khí, thủ ấn không ngừng biến ảo, đầu khí ngưng tụ rồi hóa thành một chiếc gương cổ lão bằng năng lượng to mấy vạn trượng.

Ngưng tụ nhiều như thế đầu khí của cường giả, từ trong chiếc gương cổ nhất thời tạo cho người khác cảm giác hủy diệt đầy kinh hãi trong lòng.

Đám người Cổ Nguyên đều quá hiểu rõ lực lượng của Hồn Thiên Đế lúc

này, bởi vậy vừa ra tay đã thi triển thế công cực mạnh, ngưng tụ tập hợp lực lượng của rất nhiều cường giả, rồi dùng trận pháp để thi triển ra công kích kinh khủng như thế.

Phụt!

Chiếc gương năng lượng vừa xuất hiện thì Cổ Nguyên cũng phun ra một ngụm máu. Máu nhập vào trong ánh sáng của chiếc gương, khiến bề ngoài của nó rực rỡ lên những vàng sáng như huỳnh quang.

Vút!

Cổ Nguyên nghiêm mặt, hai tay biến ảo, cuối cùng chỉ thấy chiếc gương ánh sáng rung lên kịch liệt... một cột sáng khổng lồ chừng vài vạn trượng từ trên mặt gương lao vút ra, nơi luồng sáng lướt qua, không khí cũng bị đánh tan thành chân không.

Cột sáng như xuyên suốt đất trời, toàn bộ Trung Châu dập dềnh trong những làn sóng khí cực lớn mà ngay cả mắt thường cũng nhìn thấy được.

Lòng dạ ai nấy đều thâm mong, thế công cường đại như vậy, hẳn là Hồn Thiên Đế sẽ rất khó mà chống đỡ.

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, Hồn Thiên Đế vẫn hờ hững đứng đó cười trên đóa sen máu. Đôi mắt đỏ au nhìn thẳng vào cột sáng khổng lồ đang lao tới rồi chợt vươn tay ra, khe khẽ điểm nhẹ.

- Phá!

Một chữ nhẹ nhàng, mà như rồng ngâm hổ hống lao thẳng vào cột sáng, khiến nó khi chỉ còn cách Hồn Thiên Đế vèn vèn một trượng đã dừng sững lại một cách đột ngột. Mà ngón tay của lão, cũng phiêu phiêu chạm nhẹ vào cột sáng.

Bụp!

Ngón tay đâm xuống, không có nửa điểm năng lượng chấn động, thế nhưng cột sáng năng lượng tưởng chừng kinh khủng không gì sánh được kia chỉ nổ bụp một tiếng nhẹ nhàng rồi tan biến thành vô số điểm sáng li ti, rơi lả tả dưới từng ánh mắt ngây ngốc của đám người bên dưới.

- Cổ Nguyên, trận chiến này, ta... là người chiến thắng cuối cùng.

Hồn Thiên Đế từ trời cao nhìn xuống, nhìn thẳng vào vẻ mặt nhăn nhúm khó coi của Cổ Nguyên, mỉm cười rồi chậm rãi nói.

-----oOo-----

Chương 1638: Xuất quan!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mưa máu ùn ùn đổ xuống khắp trời, cả thế gian phẳng phất như chìm trong một màu đỏ bầm uất nghẹn.

- Đây là lực lượng của cường giả Đấu Đế sao..?

Nhìn thế công kinh khủng như vậy, lại bị Hồn Thiên Đế đánh tan một cách đơn giản, dù là đám người Cổ Nguyên thì trong lòng cũng nổi lên một cảm giác bất lực đến cùng cực. Thảo nào đẳng cấp như vậy quá khó để đạt đến, nguyên lai chênh lệch của song phương, căn bản là như trời với bể vậy.

- Bằng vào chút lực lượng này của ngươi cũng vọng tưởng làm kẻ cứu thế sao?

Cặp mắt đỏ rực của Hồn Thiên Đế nhìn chăm chăm vào Cổ Nguyên, trong ngữ khí đã có chút trào phúng nhàn nhạt, chột lảo vung tay lên, một đạo ánh sáng đỏ như máu từ lòng bàn tay lao vút ra. Sau đó mọi người lập tức nhìn thấy, nguyên một dãy núi với hàng vạn cường giả đang ở đó liền biến mất trong hư vô, không một kẻ nào có thể chạy trốn hay phản kháng.

Nhìn thấy thủ đoạn tàn ác như vậy của Hồn Thiên Đế, vẻ mặt ai nấy lại một lần nữa kịch biến.

- Thứ này gọi là liên quân sao, xem ra chẳng chịu nổi một đòn! Cổ Nguyên, trước đây ta đã cho ngươi một cơ hội, đáng tiếc, ngươi lại không chịu nắm lấy.

Con ngươi màu máu của Hồn Thiên Đế chăm chăm nhìn vào Cổ Nguyên,

lão chậm rãi nói.

- Tất cả, đều đã đến lúc kết thúc rồi...

Hồn Thiên Đế thương thức từng khuôn mặt ngập tràn sợ hãi cùng tuyệt vọng, trong lòng chợt cảm thấy buồn rầu và lười nhác. Trước đây, những kẻ này còn khiến lão vương vùi chân tay, hiện tại trong mắt đã chẳng còn ai có thể khiến lão phải bận tâm để ý nữa. Cường giả Đấu Đế giống như thần linh trong trời đất, con người trong mắt lão, cũng không khác gì loài kiến hôi.

Nói xong, Hồn Thiên Đế từ từ nâng ngón tay chỉ về phía Cổ Nguyên, nhất thời cả đất trời dập dờn như sóng, khí máu tanh vô tận loan ra, rồi nhanh chóng ngưng tụ tại đầu ngón tay lão. Một đạo ánh sáng màu máu hình thành, bắn thẳng về phía Cổ Nguyên.

Nhìn thấy Hồn Thiên Đế ra tay, Cổ Nguyên trong lòng cả kinh, đấu khí trong thân thể cuộn cuộn dịch chuyển, nhưng ngay khi lão đang định điều động năng lượng trong đất trời để phòng ngự thì đột nhiên Hồn Thiên Đế cả cười, lại điểm ngón tay ra, nhẹ nhàng nói:

- Cám...

Theo âm thanh vang lên, Cổ Nguyên lập tức kinh hoàng phát hiện, không ngờ mình đã mất đi liên hệ với năng lượng trong đất trời tự lúc nào.

Biến cố như vậy đã khiến cho vẻ mặt Cổ Nguyên lộ ra nét hoảng sợ. Cường giả Đấu Thánh sở dĩ cường đại, không chỉ bởi đấu khí của họ hùng hồn mà chủ yếu là vì họ có thể điều khiển, dẫn động được năng lượng trong trời đất để tấn công hoặc phòng thủ. Vậy mà bây giờ, Hồn Thiên Đế chỉ nhẹ nhàng nói một chữ, đã khiến cho năng lực này không thể sử dụng. Như vậy, có khác gì từ bây giờ đã chặt đứt một cánh tay của Cổ Nguyên.

- Cổ Đế Toái Niết Chi...

Biến cố đột ngột đó đã khiến cho người người tâm sinh hoảng loạn, bất quá Cổ Nguyên dầu gì cũng là người có kinh nghiệm sâu dày, nhận thấy không thể điều động được năng lượng trời đất nữa, lão liền mạnh mẽ vận chuyển đấu khí trong cơ thể đến cùng cực, rồi quát khê một tiếng, đấu khí minh minh như trời bẻ ngưng tụ thành một ngón tay cực lớn, thân ngón

tay đầy những hoa văn kỳ lạ, sau đó hung hăng đâm vào cột sáng đỏ như máu kia.

Ầm!

Luồng sáng đỏ máu ầm ầm chạm vào ngón tay cực lớn trên không trung, bùng phát ra những âm thanh kịch liệt. Sau đó, ngón tay to lớn nọ cứ thế mà tan biến còn thanh thế của luồng sáng đỏ thì vẫn y như cũ không chút suy giảm, nhanh như chớp phóng thẳng vào màn đầu khí phòng ngự hùng hậu phía trước người Cổ Nguyên.

Phụp!

Hai người vừa va chạm, lớp phòng ngự bằng đầu khí nhìn có vẻ rất kiên cố kia ấy thế lại vỡ nát với một tốc độ cực nhanh, cuối cùng trong nháy mắt hung hãn đánh vào thân thể của Cổ Nguyên. Một ngum máu hồng lập tức phun trào, Cổ Nguyên lão đảo té lùi, may nhờ Chúc Khôn đằng sau ra tay giúp đỡ, lão mới có thể đứng vững được.

- Đầu Đế là nắm giữ trời đất, ở trước mặt ta còn muốn điều động năng lượng thiên địa sao, ý nghĩ của ngươi cũng thật quá kỳ lạ đó.

Hồn Thiên Đế nhếch mép cười nhạt, bàn tay đột nhiên đưa lên, nhắm thẳng lên đám mây máu dày đặc trên bầu trời rồi khẽ nắm lại. Đám mây máu cuộn lên, đột ngột tiếng sấm nổ vang, một tia sét màu máu bỗng nhiên từ trên trời phóng xuống, phá tung hư không, hung hăng đánh về phía liên quân.

- Mau kết trận phòng thủ..

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Cổ Nguyên quệt vệt máu trên khóe miệng rồi quát lớn. Nếu mặc kệ cho luồng sét kia đánh xuống, liên quân tất sẽ tử thương trầm trọng.

Nghe tiếng quát của Cổ Nguyên, liên quân vội trấn định tinh thần, đầu khí mệnh mệnh như biển nhanh chóng ngưng tụ trên không, tạo thành một con rồng cực lớn vùn vụt lao tới, đâm sầm vào lôi điện màu máu nọ.

Ầm! Ầm...

Hai đạo ánh sáng như hai con quái vật lao thẳng vào nhau, cường quang chói mắt, hầu như chiếu sáng khắp mọi góc ngách của Trung Châu. Có điều không được bao lâu thì tia sét máu kia đã đánh cho con rồng đầu khí nọ tan tành xơ xác.

Phụt...

Cự long tán loạn, trong liên quân không ít kẻ mặt tái nhợt, không hện mà đồng loạt học máu, hiển nhiên đều bị phản chấn mà trọng thương.

Lấy sức một người, đơn độc đánh bật toàn bộ cường giả của liên quân!

Thực lực của cường giả Đấu Đế, không ngờ lại kinh khủng tới mức độ đó. Trước sức mạnh tuyệt đối như vậy, số lượng chỉ là thứ gì đó quá mong manh không đáng kể.

Cổ Nguyên và Chúc Khôn cùng liếc sang nhau, cùng thấy vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương. Tuy rằng sớm đoán được lực lượng của Đấu Đế sẽ khủng khiếp tới cực độ, nhưng đối diện với hiện thực, bọn họ vẫn không thể nào tin nổi, nhiều cường giả như thế hợp lực lại vẫn không bằng được một Hồn Thiên Đế!

- Đấu Đế... thật đáng sợ!

Da mặt Viêm Tần co rúm, dưới lực lượng như thế, bọn họ căn bản không thể chiến thắng.

- Mặc kệ thế nào, đều phải cố gắng kéo dài thêm thời gian, cho đến khi Tiêu Viêm thuận lợi xuất quan, chúng ta mới có thể nghịch chuyển được cục diện!

Cổ Nguyên nghiên răng.

Nghe vậy đám người Viêm Tần chỉ đành cười khô, không phải bọn họ không muốn kéo dài thời gian, mà là dưới lực lượng tuyệt đối của Hồn Thiên Đế, bất luận hành động gì của bọn họ đều là những cử chỉ vô dụng!

- Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi, ta có thể cảm giác được, long ấn trong cơ thể Tiêu Viêm càng lúc càng mờ nhạt, loại oai lực này, tuyệt đối không thể có trên người của những Đấu Thánh bình thường.

Tử Nghiên đứng bên đột nhiên kích động mở miệng. Nàng ta và long ấn trong cơ thể Tiêu Viêm vốn có liên hệ, tuy không cách nào nhờ đó mà biết được tình trạng cụ thể của hắn nhưng sự rung chuyển kịch liệt từ long ấn cũng giúp cho nàng phán đoán ra không ít.

Nghe nàng ta nói vậy, đám người Cổ Nguyên đều chấn động. Nguyên ánh mắt đã vài phần ảm đạm chợt hiện lên nét sợ hãi lẫn vui mừng. Có lẽ đây chính là tin tức đáng mừng duy nhất mà trong suốt thời gian qua bọn họ mới có thể có được.

- Đã như vậy, dù có nói gì thì hôm nay cũng phải ngăn lão lại cho bằng được.

Chúc Khôn ngẩng đầu nhìn lên đóa sen máu trên bầu trời, nơi Hồn Thiên Đế tà dị đang lơ lửng, trong mắt thoáng hiện vẻ hung tàn.

- Cổ Nguyên, người mau tập hợp chân chính liên quân, ta sẽ cầm cự với lão một lúc.

Chúc Khôn nói xong, không để đám Cổ Nguyên có cơ hội lên tiếng, đã chuyển thân vọt lên trời. Ngay sau đó, toàn thân lão xoay tròn, một con rồng khổng lồ làm người khác cũng phải líu lưỡi đột ngột xuất hiện trên cao, uy thế của rồng tràn ra mênh mông như biển, miễn cưỡng làm nhạt đi một ít mùi vị của máu tanh!

- Thái Cổ Hư Long?

Hồn Thiên Đế nhìn con rồng lớn bay lên, trong mắt hiện ra chút hứng thú:

- Ta đạt đến Đâu Đé, cũng thiếu một con thú cưỡi, nếu người hàng phục ta, ta có thể che chở cho cả tộc Thái Cổ Hư Long của người đó, người thấy thế nào?

Àm!

Nghe Hồn Thiên Đế nói xong, Chúc Khôn vẫn không trả lời, mà há miệng rồng phun ra một chùm tia sáng màu tím ả chứa lực lượng hủy diệt, hung hăng bắn thẳng về phía lão.

- Ngoan cố khó dạy rồi!

Thấy vậy Hồn Thiên Đế cũng chỉ khẽ lay động tay áo, chum tia sáng đáng sợ nọ lập tức nổ tung thành từng điểm li ti, còn thân hình lão hơi nhoáng lên, đã thấy xuất hiện trên người của con rồng, bàn chân dẫm xuống, tức thì một mảng vảy rồng màu tím toác ra, máu rồng như thác phun mạnh lên trời.

Hống!

Đau đớn quá mức đã khiến cho Chúc Khôn run lên kịch liệt, thân rồng không lồ quần quại dúm dỏ giữa bầu trời, mỗi lần vung vẩy là mỗi lần hư không bị nghiền nát.

Bộp!

Con người đồ au của Hồn Thiên Đế vẫn tỏ ra hờ hững, lão một lần nữa dẫm chân xuống, thân thể cả vạn trượng của con rồng không ngờ cứ thế mà bị đập văng xuống từ trên cao, đập thẳng vào một dãy núi, biến nó thành một cái khe sâu nhìn không thấu đáy.

Thấy ngay cả Chúc Khôn cũng bị Hồn Thiên Đế đánh bại một cách dễ dàng, trong mắt không ít kẻ bên phía liên quân đã ngập tràn một mảng u ám.

- Đánh đấm gì chả thú vị chút nào...

Hồn Thiên Đế lại chuyển thân quay về đài sen, lão liếc mắt nhìn những khuôn mặt đang bàng hoàng bên dưới, chậm rãi lắc đầu. Đóa sen máu từ từ đưa lão bay lên thật cao.

- Tất cả, kết thúc được rồi! Cái tên Trung Châu kia, ta không thích, cho nên, mảnh đất này, hay là hủy đi vậy....

Hồn Thiên Đế lười nhác nâng tay phải lên, nhằm vào đám mây máu đang bao trùm cả Trung Châu, trên khóe miệng từ từ hiện lên nét dữ tợn và lạnh lùng, rồi lão đột ngột vung tay.

Ầm!

Theo bàn tay lão võ xuống, biển máu điên cuồng xoáy động, khiến cho người người da đầu tê dại. Năng lượng từ trong đám mây nhanh chóng ngưng tụ, tạo thành vô số tia sét đỏ rực màu máu.

Ầm..! Ầm..! Ầm..!

Những tia sét mang đầy lực hủy diệt vừa xuất hiện đã muốn tràn ngập khắp đất trời, ầm ầm đánh xuống Trung Châu. Ngay lập tức, khắp Trung Châu chấn động kịch liệt, mặt đất nứt ra toang hoác, nơi nào sét máu đánh xuống, thì người ở đó đều có nắp sâu dưới đất cũng bị chấn động ép cho nổ tung.

Xung quanh liên minh đã không còn lớp màn phòng ngự che chở, dưới trăm nghìn vạn triệu tia sét phóng xuống, người người thân thể đều bị đánh nát nát, máu bắn tung tóe tận trời, kẻ kẻ điên cuồng tìm nơi chạy trốn, cảnh tượng không khác gì ngày tận thế.

- Khôn nạn..!

Cổ Nguyên nhìn cảnh tượng đó mà cặp mắt như muốn nứt ra. Trong liên quân có không ít cường giả, thế nhưng không có kẻ ngoại lệ, một khi bị tia sét máu đánh trúng, thân thể lập tức nổ tung thành một đám sương đẫm máu.

- Ha ha ha ha..!

Nhìn Trung Châu gần như thành bể máu, sắc máu trong mắt Hồn Thiên Đê càng ngày càng nồng đậm. Lão đứng giữa vô tận sấm sét trên bầu trời, ngửa mặt cười to, tựa hồ ác quỷ Atula từ địa ngục a tỳ bước ra diệt thế.

- Đại quân mau quay lại hợp sức phòng ngự...

Cổ Nguyên thét vang, dưới những tia sét đỏ rực đang không ngừng phóng xuống, liên quân tử thương thảm trọng, không biết bao nhiêu cường giả đã vùi thân trong đó. Lúc này bọn họ chỉ có thể cố gắng co cụm lại, kiên cường tận sức mà chống cự.

Tử Nghiên và các cô gái nhìn biển máu ngập trời mà hàm răng nhin không được phải nghiến chặt vào nhau. Cục diện tới mức này, dù là các nàng cũng không thể không tuyệt vọng.

Thải Lân ôm Tiêu Tiêu úp mặt vào lòng, không muốn để nó nhìn thấy cảnh tàn sát tanh máu như vậy.

- Mẹ, cha không gặp chuyện gì chứ?

Tiêu Tiêu úp gương mặt bé nhỏ vào vai Thải Lân, thân thể bé bỏng run lên từng chập.

- Tiêu Tiêu ngoan, cha nhất định sẽ xuất hiện, cha còn phải bảo vệ Tiêu Tiêu nữa mà!

Thải Lân vỗ về sau lưng Tiêu Tiêu, thủ thủ. Nhưng nàng vừa dứt lời thì bỗng nhiên cảm giác được trong cơ thể của Tiêu Tiêu đột ngột bộc phát ra một luồng lực lượng vô cùng kinh khủng. Loại lực lượng đó, hầu như trong một thời gian ngắn đã vượt hẳn nàng.

Ngay lúc khí tức của Tiêu Tiêu đột nhiên bành trướng thì thân thể của Tiêu Chiên, Tiêu Đình, Tiêu Lệ bên cạnh cũng bất ngờ cao vọt lên một tấc. Khí tức của bọn họ cũng bỗng chốc tăng nhanh một cách điên cuồng.

- Là lực lượng của huyết mạch! Huyết mạch của Đấu Đế trong cơ thể bọn họ được kích hoạt rồi...

Cổ Nguyên nhìn cảnh tượng đó mà cả kinh, rồi vẻ mặt chợt hiện lên nét vui mừng cực độ. Sau đó lão bỗng ngẩng đầu, chỉ thấy trong không gian lửa đỏ từ đâu bốc lên ngập trời. Ngọn lửa chậm rãi lớn dần, rồi hóa thành một cái lồng lửa khổng lồ, bao trùm cả mười vạn dặm liên minh ở phủ Thiên Loan.

Ầm ầm..!

Từng tia sét đỏ au hung hăng giáng xuống màn lửa kia nhưng không giống như lúc trước dễ dàng phá toang tất cả nữa, mà ngược lại, bị ngọn lửa kia đốt thành hư vô.

Lửa bốc cuộn cuộn khắp trời, cuối cùng, ngưng tụ thành một quầng lửa, bên trong nó, ẩn hiện bóng một người.

Nhìn thân hình bên trong quầng lửa đó, kể cả đám Cổ Nguyên cũng không

giấu được vẻ vui mừng đến điên cuồng, vẻ vui mừng của kẻ sau con đại nạn mà không chết.

- Tiêu Viêm, chúng ta đã cố gắng đến cùng rồi, giờ... tất cả trông cậy vào người đó...

-----oOo-----

Chương 1639: Song Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lửa bùng lên rực rỡ, nhuộm đỏ cả trời mây, tràn lan khắp bốn phương tám hướng trên không, sức nóng cực kỳ đáng sợ thiêu đốt đất trời, khiến cho biển máu mênh mông kia cũng phải bốc hơi ngay tức khắc.

- Minh chủ..! Là Minh chủ Tiêu Viêm!

- Minh chủ xuất quan, chúng ta được cứu rồi..!

- Minh chủ muôn năm..!

Thình lình xuất hiện ngọn lửa che chắn tai nạn, khiến cho những người đang cuống cuồng trốn chạy dừng hẳn lại. Từng ánh mắt ngược lên không, nhìn sững vào dáng hình quen thuộc ẩn trong ngọn lửa rực rỡ nọ, ngay tức khắc, trên khuôn mặt của ai nấy đều hiện lên vẻ kích động và mừng rỡ như điên dại. Vô số tiếng hô hoán kêu gọi vang dội khắp đất trời, không ít kẻ trong đó còn phấn khích đến mức quỳ hẳn xuống bái lạy. Hy vọng đến từ sau tuyệt vọng cùng cực đã khiến bọn họ vừa vẫn giữ nét kinh hoàng, vừa ràn rụa lệ mừng sung sướng khắp trên mặt.

Trải qua tầng tầng lớp lớp chiến chinh, địa vị Tiêu Viêm trong lòng liên minh hiển nhiên đã không ai có thể so sánh. Nếu chỉ nói về tuổi tác, dĩ nhiên hắn còn quá trẻ, nhưng tất cả đều biết, người mà đôi vai nhìn có vẻ gầy guộc kia lại chính là kẻ gánh vác trọng trách của cả liên minh.

Với rất nhiều thành viên của liên minh, bóng người nọ là vĩnh viễn không thể thất bại.

Trong tâm tư bọn họ, Tiêu Viêm gần như là một loại tôn giáo để cuồng nhiệt tôn sùng.

Loại cuồng nhiệt này, trong cơn tuyệt vọng được tái sinh, giống như một loài bệnh độc lan truyền với tốc độ kinh hồn, cho nên không chỉ có liên minh Thiên Phủ mà hầu như trên khuôn mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ kích động. Đối mặt với tuyệt vọng, bọn họ cần lắm một cọc trụ để bám vào, để mà bầu vịu ý lại.

Trên bầu trời, màn lửa lan tràn càng lúc càng rộng, bao phủ hàng nghìn vạn sinh linh. Đồng thời khi màn lửa đang khuếch tán thì bóng người bên trong ngọn lửa rực rỡ nọ cũng càng lúc càng rõ ràng. Chốc lát sau, khi ánh lửa yếu đi, một thân người vạn y phục màu đen mới rõ ràng hiện ra giữa thình không.

- Đúng là Tiêu Viêm rồi...

Tại tổng bộ liên minh cách đó không xa, có một đoàn người đông đúc đang tụ lại, xem bộ dáng hẳn là cùng thuộc về một thế lực. Trong đám người đó, có một nam tử cường tráng đang ngẩng đầu nhìn bóng người ẩn sau ngọn lửa hùng hực trên không, giọng nói không giấu được vẻ phấn khích cực độ.

- Liễu Kinh đại ca, đúng là y sao?

Sau lưng thanh niên nọ, một nữ tử xinh đẹp nhin không được thốt lên. Ai cũng không thể nghĩ đoán, chỉ trong mười năm ngắn ngủi, một học viên khóa dưới của học viện Già Nam lại có thể đạt tới trình độ đỉnh cao cỡ này trên đại lục.

- Ha ha, Liễu Phi, tuyệt đối không sai đâu! Ừ, hẳn... thực sự là kẻ kinh khủng. Nhớ trước kia ở học viện, hẳn nào khác đại ca ngươi là mấy...

Nam tử đó không ai khác chính là nhân vật ngày xưa được tôn là Bá Vương Thương ở học viện Già Nam, Liễu Kinh.

Liễu Phi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xa xa, nơi thân hình được mọi người tôn sùng như thần linh mà cứng bái kia, thần thái thoáng hiện lên vẻ phức tạp khó đoán. Ai mà ngờ, người ngày xưa từng ít nhiều xung khắc với nàng ở học viện, lại đạt tới trình độ thế này.

Ở những nơi khác trong liên minh, cũng có những ánh mắt đồng dạng nhìn chăm chú vào bóng người trên bầu trời, cảm thán không thôi.

- Tiêu Viêm...

Bên ngoài màn lửa, đám cường giả của Hồn tộc nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc nọ, trong nháy mắt kẻ nào kẻ nấy đều giật mình kinh hãi. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ, chỉ hơn nửa năm không gặp, Tiêu Viêm cư nhiên lại đạt tới tình trạng kinh khủng bố như vậy.

- Đâu Đé..!

Hồn Thiên Đé đứng trên tòa sen máu, con ngươi đỏ rực trợn trừng chấn động không thôi, mãi một lát sau lão mới lẩm bẩm:

- Làm sao có thể... làm sao có thể..?

Âm thanh thì thầm càng lúc càng nhỏ, đột ngột về mặt Hồn Thiên Đé trở nên vô cùng dữ tợn, gằn như là găng giọng gào lên như sấm giữa trời quang.

Không thể trách Hồn Thiên Đé quá thất thố, bởi để đạt tới bước này, không biết lão đã trả giá và nỗ lực lớn đến mức nào. Nhưng khi lão thành công, thì cũng là lúc trông thấy một kẻ khác đạt tới trình độ tương đương, điều này làm sao có thể thừa nhận một cách dễ dàng cho được?

Hơn thế nữa, kẻ kia, mới một năm về trước vốn vẹn chỉ là một loài sâu bọ côn trùng trong mắt lão, lật tay một cái là đê bẹp, không ngờ lại thoát xác ngoạn mục mà đạt tới đỉnh cao như vậy.

- Ha ha, đất trời này đâu phải chỉ có lão mới có thể trở thành Đâu Đé?

Ngọn lửa tán đi, người thanh niên áo đen xuất hiện, ngẩng đầu nhìn Hồn Thiên Đé đang tỏ ra bi phẫn mà không khỏi mỉm cười. Nguyên đôi tròng mắt đen thẫm ngày xưa giờ lấp lánh ánh sáng hữu thần, nhìn có vẻ ôn hòa và thâm thúy dị thường.

Ngoài ra trên vầng trán hắn xuất hiện một dấu ấn hình ngọn lửa vô cùng huyền lệ, mơ hồ trong đó phát ra những rung động hết sức đặc thù. Dưới

những rung động đó, tốc độ của dung nham sâu trong lòng đất cũng nhanh chóng được đẩy cao.

Tiêu Viêm yên lặng đứng trên bầu trời, toàn thân không chút lay động gì của đầu khí, dáng dấp có vẻ rất bình thường. Nhưng chỉ có những cường giả chân chính mới có thể cảm ứng được, trong thân thể cao gầy đó ẩn chứa lực lượng kinh khủng khó tưởng như thế nào, lực lượng đó, đủ để hủy trời diệt đất!

- Trên người người, có hơi thở của Đà Xá Cổ Đế!

Hồn Thiên Đế dẫu sao cũng không phải kẻ bình thường, sau cơn chấn động, sắc máu trong con ngươi lập tức được áp chế lặng yên. Lão đưa về mặt âm trầm nhìn thật kỹ Tiêu Viêm, bất chợt nói một cách điềm nhiên.

- May mắn đạt được truyền thừa của Cổ Đế mà thôi! (Đời chàng đúng là quá "may mắn" chàng Tiêu Viêm chỉ biết dựa vào đàn bà ạ!)

Tiêu Viêm mỉm cười.

- Hư Vô Thôn Viêm chết tiệt!

Nghe vậy Hồn Thiên Đế nhin không được mà giận run. Chuyện truyền thừa của Cổ Đế, nhất định là Hư Vô Thôn Viêm biết, nhưng tại sao vẫn không nói cho lão chứ!

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn lão, rồi đưa mắt nhìn mặt đất nhấp nhô nứt nẻ, cuối cùng vung tay lên, một vầng sáng huyền lệ bay ra rơi xuống trên vết thương mà Chúc Khôn bị Hồn Thiên Đế đập xuống lúc nãy, ngay lập tức miệng vết thương khép lại cực nhanh.

Thương thế vừa lành, thân hình khổng lồ của Chúc Khôn cũng cấp tốc hóa lại thành người, vẻ mặt vẫn có chút tái nhợt nhìn Tiêu Viêm cười khở:

- Người cuối cùng cũng tới, chậm một chút nữa thôi thì tất cả mọi người ở đây hẳn đã bị lão khôn kia giết sạch rồi...

- Chúc Khôn tiền bối cứ nghỉ ngơi một lúc đi!

Tiêu Viêm nhu hòa nói.

- Ừm!

Tuy lời Tiêu Viêm nói có vẻ rất bình thản nhưng Chúc Khôn vẫn mơ hồ cảm nhận được trong đó ẩn chứa một loại uy thế khác thường. Một loại uy thế như vượt hẳn thiên địa này, và dưới uy thế ấy, dù là lão cũng không thể không cúi đầu, lập tức gật nhẹ:

- Chúng ta sẽ phụ trách đại quân Hồn tộc, Hồn Thiên Đế giao cho người đối phó. Đấu Đế, cũng chỉ có Đấu Đế mới có thể ứng phó được...

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu đảo mắt nhìn xuống dưới, thấy liên quân tử thương vô số, hấn khẽ mím môi. Xem ra Hồn Thiên Đế quả thật có ý muốn đuổi tận giết tuyệt rồi.

- Ra tay cũng thật ngoan độc? Để hoàn thành đan dược Đế phẩm mà có thể tạo thành trận giết chóc oan nghiệt đến vậy sao?

Tiêu Viêm thì thầm...

- Thắng làm vua, thua làm tặc, cần gì quan tâm tới quá trình?

Hồn Thiên Địa cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm:

- Hôm nay là lúc song phương quyết chiến, nếu người thất bại, liên quân kia, đến gà chó ta cũng không tha! Nhất định là thế...

- Còn nếu người bại, Hồn tộc của người, ta cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt!

Tiêu Viêm thản nhiên ngắt lời. Mọi cảm hận của hắn đối với Hồn tộc đã ăn vào xương tủy. Nếu có cơ hội mà nói, hắn quyết không giả nhân giả nghĩa, giết là giết!

- Ha ha! Được lắm, vậy hôm nay hãy cho ta biết, rốt cuộc là Hồn tộc ta mất hay liên quân nhà người bị diệt tuyệt đây...

Hồn Thiên Đế ngẩng mặt lên trời cười to.

Huyết khí ngập trời từ cơ thể cuồng bạo tuôn ra, trong nháy mắt đã hóa thành biển máu vô tận. Ẩn chứa trong biển máu tràn ngập một loại lực

lượng khiến cho người khác cảm thấy vô cùng kinh khiếp.

- Tộc nhân Hồn tộc lui lại một ngàn dặm!

Trong biển máu mênh mông, Hồn Thiên Đế lớn giọng quát.

Nghe tiếng quát của lão, cường giả Hồn tộc vội vã lui về sau. Đấu Đế giao thủ, đủ để hủy thiên diệt địa, xui xẻo bị cuốn vào trong đó, coi như là Đấu Thánh đỉnh phong cũng phải ngã xuống. Hơn nữa, ai nấy đều minh bạch, trận chiến giữa Tiêu Viêm và Hồn Thiên Đế sẽ là điểm mấu chốt quyết định thắng bại toàn cuộc.

- Tiêu Viêm, hôm nay là lúc bản Đế phong Đế, ngươi cần phải đánh một trận sao cho bản Đế cảm thấy thật thống khoái đó!

Trong cơn cuồng nộ của Hồn Thiên Đế, sắc máu lệch trời... lão đứng giữa biển máu, hào khí xung thiên. Người này tuy thủ đoạn độc ác, nhưng cũng xứng danh nhân vật kiêu hùng một cõi. Trận chiến hôm nay, nhất định phải có một người ngã xuống!

Một trận chiến toàn lực!

- Phụng bồi...

Trong mắt Tiêu Viêm cũng bùng lên ngọn lửa. Trận chiến này, sẽ là trận đấu cao cấp nhất của toàn thể đại lục Đấu Khí trong một vạn năm lại đây.

Bất luận thành bại, trận chiến này nhất định sẽ lưu danh thiên cổ.

Nhìn không gian trong chốc lát trở nên vắng vẻ, ai nấy đều nín thở nhìn lên. Hai người vẫn chưa động thủ, nhưng khí thế đã như núi đè xuống đỉnh đầu tất cả.

- Ào ào....

Biển máu ngát trời, tràn ngập thiên không, cơn mắt đỏ au của Hồn Thiên Đế trong khoảnh khắc đó rực lên, hướng về phía trước bước mạnh một bước.

Ầm!

Theo bước chân lão, cả bầu trời cũng phải run lên. Biển máu ngất trời sôi sục, hóa thành một ngọn sóng máu cao mấy vạn trượng hung hăng ụp xuống Tiêu Viêm.

Dưới con sóng vạn trượng, Tiêu Viêm có vẻ nhỏ bé như một con kiến.

Hai mắt hắn sáng lên rực rỡ, nhìn chăm chăm vào con sóng hung hãn nọ, năng lượng ẩn chứa trong đó đủ sức đánh cho linh hồn của một Cửu tinh Đấu Thánh cũng phải tan nát.

- Lửa đâu...

Tiêu Viêm nhếch miệng, một âm thanh rất nhỏ truyền ra. Ngay khi âm thanh đó vừa dứt, mặt đất phía dưới ầm ầm nứt ra một miệng vực cực sâu, từ dưới đáy vực, dung nham đỏ rực như suối phun lên, xông đến tận trời, cuối cùng tạo thành một con sóng dung nham khổng lồ, hung hăng cuộn tới con sóng màu máu vạn trượng kia.

Ầm!

Đất trời chao đảo, mưa máu hòa cùng bọt dung nham tung tóe mờ mịt thiên không, ào ào rơi xuống khắp Trung Châu.

Thế công bị chặn đứng nhưng Hồn Thiên Đế không lấy gì làm kinh ngạc, bởi nếu Đấu Đế dễ bị thu thập như vậy thì lão đã không cố chấp truy cầu bằng được ngàn năm qua. Tuy vậy nét mặt lão cũng nghiêm túc hẳn, Tiêu Viêm có thể đón nhận công kích của lão nhẹ nhàng như thế, nói rõ đối phương thật sự đã tiến nhập vào cảnh giới kia, chứ không phải chỉ dựa vào ngoại vật mà thăng lên tạm thời.

- Huyết Ma Thực Tâm Lôi!

Hồn Thiên Đế chân đạp sen máu, tay chỉ về phía tầng mây đỏ sậm đang bao phủ cả Trung Châu. Ngón tay vừa điểm, mây máu giống như một cái mang cá khổng lồ phập phồng co giãn, mãnh liệt thu vào rồi hung hãn trào ra.

- Ầm ầm... ầm!

Khi đám mây máu mênh mông kia thu lại, tạo thành hàng loạt khe hở không gian đen kịt khổng lồ chằng chịt trên bầu trời, khi đám mây phình ra, thì vô số tia chớp to lớn bằng cả ngọn núi ùn ùn giáng xuống như một trận mưa, điên cuồng xối xả tràn về phía Tiêu Viêm. Mỗi một luồng sét, đều ẩn chứa lực lượng khiến cho đám Cổ Nguyên cũng phải thất sắc kinh hồn.

Nhìn cả cơn mưa sấm sét màu máu bao phủ đất trời, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện nét tập trung. Hung lệ và oán khí ẩn chứa trong huyết lôi quả rất tà dị, nếu bị nó đánh trúng, tất sẽ khiến cho thần trí trọng thương.

Vù!

Từ trong cơ thể Tiêu Viêm, những quang lửa rực rỡ cấp tốc lao ra bao bọc xung quanh hắn, tạo thành một ngọn lửa hình người khổng lồ sừng sững giữa đất trời. Hỏa nhân mở miệng, nhất thời thiên địa tĩnh mịch, một luồng lửa huyền lệ huy hoàng cực độ từ trong đó bắn thẳng ra, nhuộm hồng cả thính không, cùng vô số huyết lôi va chạm.

Rầm rầm rầm....

Trên bầu trời, lửa đỏ cùng huyết lôi điên cuồng lao vào nhau, mặt đất khắp nơi dưới chân động kịch liệt không gì sánh được của năng lượng bị xé toang thành những khe vực cực lớn.

Nhìn uy thế của huyết lôi và hỏa diễm trên thính không, ai ấy đều chấn kinh. Giao thủ khủng khiếp như thế, đã vô pháp diễn tả bằng ngôn từ, bởi bất luận một đạo công kích nào trong đó rơi xuống tổng bộ liên minh thì chắc chắn sẽ gây ra thương vong vô số.

- Hai người này, ai là kẻ có khả năng chiến thắng?

Lôi Doanh bị trận chiến khủng bố nọ làm cho hoảng sợ, thấp giọng hỏi Cổ Nguyên.

Cổ Nguyên nghe vậy chỉ cười khò lắc đầu:

- Ta cũng mới nhìn thấy cao thủ Đấu Đế giao tranh lần đầu như lão. Còn về phần ai có thể thắng, thật không thể đoán biết. Có điều... có điều, Hồn Thiên Đế dù gì cũng là tộc trưởng Hồn tộc, mà tộc đó trước đây cũng có

cường giả Đấu Đế, cho nên khả năng vận dụng một ít năng lực của lão có thể sẽ thông thạo hơn Tiêu Viêm...

Đương nhiên cũng đừng quá lo lắng! Tiêu Viêm đã đạt được truyền thừa của Đà Xá Cổ Đế, không chừng cũng có được đòn sát thủ...

Nghe mấy lời của lão, ai nấy cũng chỉ lắc đầu cười khỏ rồi khẩn trương quan sát trận đại chiến có một không hai trên trời. Với loại chiến đấu cấp bậc như vậy, bọn họ căn bản chẳng thể động đậy nửa ngón tay.

Huyết lôi ngập trời, sắc máu bao trùm thiên địa, nhưng nhìn Tiêu Viêm vẫn an ổn dưới công kích của mình, trong mắt Hồn Thiên Đế cũng phải thoáng hiện nét âm trầm. Loại chiến đấu giằng co thế này, không phải là điều lão muốn thấy!

- Tiêu Viêm, chớ nghĩ là tiến vào Đấu Đế, liền có thể cùng bản Đế tranh phong!

Hít sâu một hơi, vẻ mặt Hồn Thiên Đế trở nên dị thường nghiêm trọng. Huyết lôi khắp trời trong khoảnh khắc đó đột nhiên yếu bớt, rồi dưới ánh mắt kinh hoàng của chúng nhân, Hồn Thiên Đế há mồm hút mạnh, huyết vân cuộn cuộn nọ không ngờ hóa thành luồng sáng rực đỏ che trời phủ đất, chui tọt vào miệng lão.

Quầng mây máu dày đặc trên trời vốn ngưng tụ từ không biết bao nhiêu máu huyết con người, giờ khắc này lại bị Hồn Thiên Đế nuốt chửng.

Mây máu bao phủ Trung Châu hơn nửa năm vừa bị nuốt sạch thì ánh mặt trời đột ngột hiện ra. Nhìn mặt trời chói lọi trên đầu, không ít người kích động đến cùng cực, chỉ có trải qua hủy diệt còn sống mà tận hưởng bầu không khí này, bọn họ mới có thể biết được, thứ trước kia vốn rất đổi bình thường lại đáng quý đến dường nào.

Đương nhiên, dù bọn họ có hưng phấn đến mấy cũng hiểu rõ một điều, rằng trận đại chiến quyết định vận mệnh của cả đại lục trên bầu trời cũng chỉ mới chính thức bắt đầu.

Phục phục!

Khi đám mây máu bị Hồn Thiên Đế nuốt chửng toàn bộ thì thân thể lão

cũng bành trướng lên, trong nháy mắt đã hóa thành một huyết nhân cao tới mấy vạn trượng. Huyết quang nhanh chóng ngưng tụ ngoài thân thể, tạo thành một bộ giáp đỏ rực màu máu, bao phủ toàn thân.

Huyết nhân sừng sững giữa thiên địa, như muốn che lấp cả bầu trời. Dưới ảo giác mà con mắt mang lại, ai nấy dường như có thể nhìn thấy, chỉ cần Hồn Thiên Đế vùng quyền, lập tức sẽ đánh nát cả khu vực rộng hàng vạn trượng thành vực sâu.

- Ha ha, đây là thân Huyết Đế của ta, ngươi có thể làm được không?

Đồng tử rực máu to lớn của Hồn Thiên Đế nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, một hơi thở của lão cũng đủ tạo thành bão tố quét ngang Trung Châu, chấn động năng lượng đất trời.

- Thân Đấu Đế sao..?

Nhìn Hồn Thiên Đế cao vạn trượng, đám Cổ Nguyên mặt mày nhăn nhúm. Bọn họ đều là những chủng tộc từ viễn cổ truyền lại, tự nhiên quá biết, cường giả Đấu Đế có thể nhập cả thiên địa vào cơ thể. Khi đó, chính họ mới là trời là đất, giơ tay nhắc chân đều có thể xé nát trời xanh, uy lực cường đại đến kinh hoàng.

Mà thân hình khổng lồ đó, cũng không phải do năng lượng biến thành, mà là thân thể thật sự. Thử nghĩ, có thể tạo thành thân máu thịt như thế, là loại thanh thể kinh khủng đến mức nào.

Năng lực ấy, được người ta gọi là thân Đấu Đế. Bởi vì chỉ khi nào trở thành Đấu Đế mới có thể thi triển nó được.

Nên khi đám Cổ Nguyên nhìn thấy cảnh tượng đó, làm sao không biến sắc cho được. Có điều còn không để bọn lão kịp kinh hoàng, Tiêu Viêm chỉ ngửa mặt lên trời cười cười rồi nhìn con quái vật to lớn kia chứ không chút hoảng sợ, thủ ấn biến ảo, mặt đất chấn động rồi lại nứt toác. Vô cùng vô tận dung nham nóng bỏng phun trào, hóa thành biển lửa ngập trời, đồng loạt nhập vào thân thể Tiêu Viêm.

Khi những dòng thác lửa này tràn vào thân thể hắn, Tiêu Viêm dưới vô số ánh mắt trợn trừng đột ngột lắc mình hóa lớn lên. Đồng thời tầng tầng lớp lớp lửa đỏ phun ra từ khắp các lỗ chân lông trên người hắn, tạo thành một

con rồng lửa khổng lồ quấn quanh thân.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh!

Nhìn thấy lửa cháy rực trời quanh thân Tiêu Viêm, trong mắt Hồn Thiên Đế thoáng hiện chút sửng sốt, rồi lão cười lạnh:

- Ta thật muốn nhìn xem, thân Huyết Đế của ta và thân Viêm Đế của ngươi, đến tột cùng cái nào hơn cái nào kém!

Sau tiếng cười nhạt, Hồn Thiên Đế nhấc bàn chân khổng lồ lên bước tới, cuộn theo phong vân lôi điện, một quyền bình thường đâm thẳng về phía Tiêu Viêm. Lập tức bầu trời tan vỡ, vô tận sắc máu bao trùm về phía Tiêu Viêm, kinh phong cuộn lại, quả thật đáng sợ không gì sánh được.

- Hừ!

Nhìn thấy Hồn Thiên Đế đâm thẳng vào mặt mình, Tiêu Viêm hừ lạnh, cũng không tránh né mà đồng dạng vung tay chém ra, con rồng lửa quấn quanh thân cũng hung hãn nương theo quyền phong nhào tới.

Bụp!

Huyết khí và hỏa long như trời sập va vào nhau, kinh phong kinh khủng lan tràn, chấn cho vô số núi đồi bên dưới tan thành phấn vụn. Lốp lốp người vội vàng tìm nơi trú ẩn, trận chiến trên cao kia quá mức bá đạo, lực phá hoại cũng quá mức kinh hoàng rồi.

- Cẩn thận...

Đám người Cổ Nguyên lập tức hợp lực dựng lại lồng phòng ngự, cộng thêm lớp màn lửa của Tiêu Viêm, lúc này mới có thể không phải đề phòng dư uy của kinh phong nữa.

Rầm.. rầm.. rầm!

Trên bầu trời, Tiêu Viêm cùng Hồn Thiên Đế mỗi bên đều phải bước lùi vài bước, khiến cho cả nghìn trượng không gian tan vỡ thành hư vô đen kịt.

Nhưng vừa lui thì hai người đã lại tiếp tục xông tới, loại chiến đấu này không hề đẹp mắt, nhưng lại mạnh mẽ và trần trụi đến cực độ. Lực lượng như vậy va vào nhau thì dù là ai cũng không tưởng được, khi hai quái vật khổng lồ kia quấn lấy nhau, thì giác sẽ bị trùng kích đến mức nào.

Xông tới, phong vân chấn động, lúi lũi, sấm sét lòe lòe. Phảng phất cả đất trời đang vì trận đấu này mà run rẩy.

Hai quái vật to lớn đánh nhau, đối với Trung Châu mà nói, đã tạo thành sự tàn phá kinh khủng. Mặt đất không ngừng rung rinh, khe sâu liên tục xuất hiện, như muốn xé toạc cả Trung Châu ra làm hai. Sinh linh nơi nơi nơm nớp lo âu, bởi chỉ cần một đạo dư chấn nho nhỏ cũng đủ đem một cường giả Đấu Thánh đánh thành bột rời.

Đám người Cổ Nguyên mặt mày tái nhợt nhìn lên trời cao. Không gian nơi ấy không ngừng tan vỡ rồi nối liền, lặp đi lặp lại khiến người xem sờn cả tóc gáy.

Trận đánh cứ thế kéo dài tới nửa ngày, vô số những âm thanh chấn động đất trời từ nơi đó vang vọng khắp Trung Châu, lan tỏa ra khắp đại lục Đấu Khí.

Dưới ảnh hưởng đó, một ít cường giả bên ngoài Trung Châu cũng lập tức cảm ứng được, đều hướng về phía châu lục này mà bay đi, có điều khi sắp đặt chân vào Trung Châu thì ai nấy đều bị kinh phong quét qua mà thổ huyết. Người nào người nấy vội thu lại cái bộ dáng cao nhân, thay vào đó là vẻ mặt vàng như đất, không dám mon men lại gần nữa.

- Viêm Huyền Bạo!

Xa tít trên cao, những đợt giao phong kinh hồn ngợp mắt vẫn liên tục diễn ra, trong hàng loạt tiếng va chạm đó, đột nhiên có một tiếng quát khê đầy uy lực vang lên, ngay sau đó, bão lửa bùng lên, một bóng người từ trong đó bắn ra, đâm thẳng xuống đất, đè nát mây dầy núi thành vực sâu không đáy.

Nhìn bóng người khổng lồ vừa rơi xuống, đám người Cổ Nguyên nhất thời mừng như điên, bởi kẻ vừa bị đánh bay đó chính là Hồn Thiên Đế. Xem dáng vẻ lão, thì khi hai người đánh nhau, Tiêu Viêm đã chiếm được thượng phong.

- Dựa vào đan dược để trở thành Đẩu Đế quả nhiên không thể đạt thành thượng thừa. Tiêu Viêm là người tiếp nhận truyền thừa, hơn nữa còn tĩnh tâm tu luyện bên trong Thiên Mộ gần ba năm, trong khi đó, Hồn Thiên Đế chỉ trải qua chưa tới nửa canh giờ.

Khuôn mặt Chúc Khôn hiện lên vẻ hưng phấn, lão hồ hởi.

Nghe lão nói xong, ai nấy đều vui vẻ ra mặt, áp lực ngàn cân đang đè nặng trong lòng vào thời khắc này bay biến mất tiêu.

Trái ngược với đám người Cổ Nguyên, bên phía Hồn tộc lại lo lắng thấy rõ. Bọn chúng thừa hiểu, nếu Tiêu Viêm chiến thắng thì số phận mình chắc chắn coi như xong.

Ầm!

Ngay lúc bọn chúng còn đang hoảng loạn thì từ đáy vực sâu, bóng người không lồ lại lao vọt lên, thoáng chập vật nhìn Tiêu Viêm.

- Hồn Thiên Đế, thân Huyết Đế của lão có vẻ không sánh bằng thân Viêm Đế ta nhỉ!

Tiêu Viêm chậm rãi trấn định khí huyết đang nhộn nhạo trong thân thể, cười nhạt:

- Mà hình như, lão đang dần kiệt sức thì phải?

Vẻ mặt Hồn Thiên Đế cực kỳ âm trầm, lão thừa hiểu tình trạng cơ thể mình. Qua thời gian giao thủ trực diện vừa rồi, lão đã phát hiện, tuy lực lượng bản thân đúng là hết sức hùng mạnh, nhưng có lẽ vì mượn sức thuốc mà khả năng kéo dài sức bền lại không lâu, kém hơn hẳn Tiêu Viêm. Hơn nữa, thân Viêm Đế của hắn còn ẩn chứa nhiều loại Dịch hỏa kết hợp với nhau, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được. Dẫu là thân Huyết Đế của lão cũng không thể so bằng, cứ tiếp tục như vậy, kẻ bại sớm muộn gì cũng là lão mà thôi.

Mà chuyện như vậy thì lão tuyệt đối không cho phép xảy ra.

- Cao hứng nhỉ, nhưng có sớm quá không!

Hồn Thiên Đế đảo mắt nhìn về phía mặt đất Trung Châu, thoáng hiện nét nanh ác:

- Tiêu Viêm, ta vốn không muốn làm như vậy, nhưng tất cả đều do ngươi tự tìm lấy. Hôm nay, bản Đế dùng toàn bộ Trung Châu này làm lễ vật đưa ma ngươi.

Thanh âm lạnh lùng vừa dứt thì Hồn Thiên Đế lại vung tay lên, một luồng ánh sáng đỏ rực như máu lao vọt vào trong lòng đất. Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, từng tia máu từ chỗ luồng sáng vừa rơi xuống nhanh như chớp lan tràn ra khắp nơi, giống hệt những mạch máu trên thân thể người khổng lồ Trung Châu vậy.

Tiêu Viêm kinh dị nhìn cảnh tượng nọ, từ trên cao hẳn có thể thấy rõ ràng, những mạch máu này dùng một tốc độ cực kỳ khủng khiếp mà ôm trọn lấy toàn thể Trung Châu.

Ầm ầm... ầm!

Trong khi hẳn còn đang kinh nghi bất định thì mặt đất Trung Châu đột nhiên rung chuyển kịch liệt. Từng cột sáng màu máu rực rỡ hàng vạn trượng từ khắp nơi trên châu lục chiếu vọt lên trời cao.

- Nơi mà những cột huyết quang này mọc lên... chẳng lẽ là từ trận Phệ Linh Tuyệt Sinh do Hồn tộc bố trí sao?

- Vị trí những đại trận này được bố trí rất kỳ lạ...

Chúc Khôn vào thời khắc này dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên biến sắc:

- Những cột sáng kia... vị trí của chúng, không ngờ cũng là một trận pháp...

- Trận pháp khổng lồ như vậy..?

Đám người Viêm Tẫn hoảng sợ, trận pháp bao phủ toàn bộ Trung Châu? Thật sự có thể làm ra chuyện như thế sao?

- Tiêu Viêm, Hồn tộc ta ngàn năm tìm tòi nghiên cứu, đâu có lâm vào đường cùng vẫn có sự chuẩn bị. Dù ngươi có thành công bước vào Đấu Đế thì hôm nay, ngươi vẫn phải mất mạng mà thôi.

Huyết quang bao phủ Trung Châu, vô số trụ sáng chiếu thẳng lên trời, trực tiếp chuyển hóa thành một đại trận khổng lồ quý dị không thể tưởng tượng.

- Trận này, là do vị Đấu Đế đầu tiên của Hồn tộc ta truyền lại. Tên của nó là, Trảm Đế!

Ánh mắt Hồn Thiên Đế nhìn Tiêu Viêm đầy quý dị, rồi âm lãnh cười:

- Thời viễn cổ, thật sự đã có cường giả Đấu Đế rơi rụng trong trận này..!

Ánh mắt của Tiêu Viêm hơi trầm xuống, hấn ngẩng đầu nhìn huyết quang đang quanh quẩn khắp đại trận quý dị, từ nơi đó, Tiêu Viêm đích thật cảm giác được một tia nguy hiểm.

- Không hổ là Hồn Thiên Đế, cục diện ngày hôm nay cũng có thể dự đoán trước!

Tiêu Viêm trầm giọng, đại trận này hiển nhiên cần sự chuẩn bị vô cùng phức tạp, đáng tiếc trước đây trong mắt thế nhân, vẫn không ai có thể nhìn ra tác dụng chân chính của trận hình Phệ Linh Tuyệt Sinh này.

- Mọi việc đều phải làm tới mức tốt nhất, đó cũng chính là nguyên nhân mà Hồn tộc ta có thể kéo dài đến ngày hôm nay. (Trừ việc đề Tiêu Viêm sống dai như đĩa!)

Hồn Thiên Đế tự ngạo cười, chợt sầm mặt xuống, lão vung tay lên, không gian phía sau lưng lão chợt vang lên tiếng nước chảy, ngay tiếp theo, ai nấy đều kinh hãi khi nhìn thấy, máu tươi như thủy triều từ trong khe hở không gian phun ra ào ạt, cuối cùng tuôn chảy nhập cả vào trong trận Trảm Đế.

- Tiêu Viêm, ta lấy nghìn vạn máu huyết hậu duệ để thúc đẩy trận chiến này, ngươi có thể chết tại nơi này, cũng không uổng bản lĩnh một đời.

Nương theo biển máu ngất trời tiến vào, bên trong đại trận đột sáng bùng lên quý dị. Huyết quang ngưng tụ đến cực độ, cuối cùng dưới vô số ánh

mắt nhìn kỹ, hóa thành một lưỡi đao trong suốt tràn ngập mùi máu tanh vô tận.

Huyết nhận cực kỳ quý dị, không có chuôi đao, lưỡi đao huyết quang lóng lánh, phảng phất sắc bén đến mức chém một nhát liền có thể cắt đôi cả đất trời.

Mà khi chuôi huyết nhận quý dị hiện ra, mặt trời lúc đó cũng trở nên nhợt nhạt, thiên địa u ám. Đường như ngay cả nhật nguyệt phong vân cũng e ngại lưỡi đao này vậy!

- Tộc nhân Hồn tộc nghe lệnh, lấy thân tế trận..!

Huyết nhận vừa hiện, Hồn Thiên Đế đột nhiên quát lớn, nghe tiếng lão, đại quân Hồn tộc xao động một chút rồi lập tức có một ngàn người nghiêng răng bay vọt ra.

Vút!

Hồn Thiên Đế vẽ mặt hồ hững, thủ ấn biến đổi, huyết nhận chọt lóe lên, ngay sau đó lao vọt ra ngoài ngàn trượng. Mà một ngàn cường giả Hồn tộc, đầu lia khỏi cổ, máu tươi vọt ra, thân thể khô quắt cực nhanh, cuối cùng hóa thành tro bụi tiêu tan trong trời đất.

Mà sau khi hấp thu máu của một ngàn người này, lưỡi đao máu càng lúc càng ngưng tụ chân thực hơn.

- Tiêu Viêm, kết thúc được rồi...

Hồn Thiên Đế cuồng nhiệt nhìn chuôi huyết nhận quý dị, rồi đột nhiên phun ra một búng máu. Khi máu tươi rơi xuống lưỡi đao, từ thân đao lập tức truyền ra những âm thanh ong ong kỳ lạ. Khi tiếng đao ngân vừa dứt, thì cảm giác nguy hiểm trong lòng Tiêu Viêm càng lúc càng dâng lên dày đặc.

Đất trời tịch mịch, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trên không trung. Càng nhìn lưỡi đao máu, bọn họ càng cảm giác được một khí thế vô cùng khủng bố. Một chiêu này, rất có thể sẽ đánh trọng thương Tiêu Viêm.

- Trảm Đế Quỷ Huyết Nhận... thứ hung khí trong truyền thuyết... không

ngờ lại tồn tại thật sự.

Sắc mặt Cổ Nguyên vào lúc này tái nhợt, cái gọi là huyết nhận kia, ai khác có thể không biết, chứ lão thì nhớ rất rõ, bởi ở Cổ tộc, lão đã từng đọc rất nhiều thư tịch về thanh huyết nhận này.

Thứ này, thực sự đã từng chém chết cường giả Đấu Đế, làm khiếp sợ toàn đại lục.

Không nghĩ tới, mấy vạn năm sau, lại có thể tận mắt trông thấy thứ hung khí đó.

- Lần này thì nguy rồi...!

Cổ Nguyên siết chặt tay, mặt mày trắng bệch, miệng lẩm bẩm.

- Ô...

Tiêu Viêm hít sâu một hơi, sắc mặt hẳn lúc này càng lúc càng nghiêm trọng, hiện tại nếu không đón đỡ được một đòn này, chỉ sợ hẳn sẽ chân chính chết đi.

- Hồn Thiên Đế, lão chuẩn bị, ta cũng có vậy...

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm Hồn Thiên Đế, thủ ấn đột nhiên biến đổi, rồi hẳn há miệng phun ra một chùm sáng rực rỡ. Chùm sáng càng lúc càng lớn, biến thành một khoảng không cực lớn tràn ngập ánh sáng.

- Dị Hỏa Nghiễm Tràng? (Quảng trường Dị hỏa)

Nhìn thấy thứ quen thuộc đó, đám người Cổ Nguyên sửng sốt vô cùng, cái này trước đây được lấy ra trong động phủ của Cổ Đế, bất quá Dị hỏa ẩn chứa bên trong cũng không có uy lực gì mấy, chỉ là tiêu bản mà thôi. Chẳng lẽ Tiêu Viêm định dựa vào thứ này mà chống lại trận Trảm Đế của Hồn Thiên Đế?

Dị Hỏa Nghiễm Tràng trôi nổi trên không trung, Tiêu Viêm khẽ chuyển thân, liền xuất hiện trên khoảng sân đó. Tại mi tâm hắn, dấu ấn ngọn lửa rực rỡ đột nhiên chấn động kịch liệt, sự chấn động không cách nào hình dung từ trong dấu ấn cực nhanh truyền ra, rồi dừng một tốc độ vô cùng

khủng bố, lan truyền khắp đại lục Đấu Khí.

- Ta lấy tên Viêm Đế Tiêu Viêm, lệnh cho vạn hỏa trong thiên hạ, nghe lời bản Đế sai khiến!

Hai mắt Tiêu Viêm xoay chuyển, ngọn lửa rờ từ trong cơ thể cuộn cuộn tuôn ra, hấn cát tiếng quát vang, âm thanh chấn động toàn bộ đại lục Đấu Khí.

- Bảng Di hỏa bài danh thứ hai mươi ba, Huyền Hoàng Viêm, trở về!

Ngọn lửa huy hoàng lượn lờ quanh thân Tiêu Viêm, phảng phất hấn như là đế vương của lửa. Theo tiếng quát vang rền, một nơi cách Trung Châu hơn mười vạn dặm, trong thâm sơn cùng cốc, đột nhiên ầm ầm nổ vang. Một ngọn lửa màu vàng sẫm lao ra, rồi như sao băng xẹt ngang bầu trời, xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện ở Trung Châu, cuối cùng nhập vào trong một trụ đá trên Di Hỏa Nghiễm Tràng.

Ầm!

Khi ngọn lửa màu vàng sẫm nhập vào trụ đá, nó lập tức bốc cháy hùng hực rồi đột ngột lớn vụt lên, Huyền Hoàng Viêm tạo thành một cột lửa không lồ đâm thẳng trời cao...

-----oOo-----

Chương 1640: Trận chiến của Nhị Đế!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Di hỏa bảng, đứng thứ hai mươi hai, Vạn Thú Linh Hỏa, trở về...

- Di hỏa bảng, đứng thứ hai mươi một...

...

- Di hỏa bảng, đứng thứ mười chín, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, trở về...

Một luồng lửa xanh nhạt từ trong cơ thể Tiêu Viêm phun mạnh ra, nhập

vào một trụ đá.

...

Vô số người há mồm trợn mắt nhìn cảnh tượng này. Mỗi một lần Tiêu Viêm quát lên, là một đạo Di hỏa từ xa phá không mà đến, nghe theo hiệu lệnh của hắn mà nhập vào trong những trụ đá. Phảng phất như Tiêu Viêm thực sự đã hóa thân thành đế vương của lửa vậy, một lời ban xuống, lửa trong thiên hạ nào dám không nghe theo.

Cảnh tượng mênh mông vĩ đại, người xem kích động đến máu huyết sôi trào. Cái loại chí tôn vạn vật đều nghe ta hiệu lệnh này, làm cho người khác không khỏi tôn sùng và hâm mộ cực điểm.

- Di Hỏa bảng, đứng thứ bảy, Cửu U Kim Tổ Hỏa, trở về...

Trên bầu trời Tiêu Viêm lại quát vang, phía dưới đất Viêm Tẫn đột nhiên run lên, một ngọn lửa vàng rực từ trong người lão phá tan không chế thoát thể mà ra, nhập vào trụ đá.

Vài đạo Di hỏa kế tiếp tuy cũng có chủ nhân, nhưng toàn bộ đều bị Tiêu Viêm nhẹ nhàng rút ra khỏi thân thể bọn họ, sau đó tiến vào trong trụ đá.

- Di hỏa bảng, đứng thứ ba, Tịnh Liên Yêu Hỏa, trở về...

Tiêu Viêm hít sâu, một đốm lửa bé xíu trong cơ thể hắn lao vút ra nhập vào trụ đá, từ nơi đó, một cột lửa màu hồng lao vút lên trời cao.

Tới lúc này, Di hỏa trên khoảng sân rộng đã có hai mươi một trụ. Thanh thể như vậy, thật sự là kinh thiên động địa.

Cảnh tượng này cũng khiến cho Hồn Thiên Đế chân động khó tả. Mơ hồ, lão cảm giác được điều gì đó bất an đang đến gần.

Khi Tịnh Liên Yêu Hỏa nhập vào trụ đá thì hai mắt của Tiêu Viêm cũng sáng lóa lên, hắn nhìn thẳng về phía Hồn Thiên Đế, thủ ấn chợt biến đổi, quát lạnh:

- Di hỏa bảng, đứng thứ hai, Hư Vô Thôn Viêm, trở về...

Tiếng quát vừa dứt, cơ thể Hồn Thiên Đế chấn động dữ dội, Hư Vô Thôn Viêm bị lão nuốt trước đây không ngờ đã có dấu hiệu sống lại.

- Khôn kiếp...

Trong lòng Hồn Thiên Đế thoáng kinh hãi, lão có thể cảm giác được, nếu thật sự để Tiêu Viêm thu hồi toàn bộ Dịch Hỏa, thì một khi hắn phát động thể công, nhất định sẽ vô cùng kinh khủng. Cho nên lão tuyệt không muốn hắn triệu hồi Hư Vô Thôn Viêm, lập tức tâm thần khẽ động, vội vã chống đỡ lại lực kêu gọi Dịch Hỏa của Tiêu Viêm trong cơ thể mình.

- Không ngờ lão thực sự đã nuốt sống Hư Vô Thôn Viêm, quả nhiên thủ đoạn rất độc ác...

Cảm ứng được chấn động trong cơ thể Hồn Thiên Đế, trong mắt Tiêu Viêm thoáng hiện chút kinh ngạc, chợt hắn cười nhạt rồi quát lớn:

- Hư Vô Thôn Viêm, còn không mau ra, muốn đợi đến bao giờ..?

Vút!

Tiếng quát của Tiêu Viêm vừa dứt thì từ trong thân thể Hồn Thiên Đế, một ngọn lửa đen kịt rớt xuống cũng phá cấm mà ra rồi nhanh chóng bay đến Đấu Khí Nghiễm Tràng, hóa thành một bóng người.

- Hồn Thiên Đế, ngươi muốn nuốt bản tọa, bản tọa có chết cũng phải lột da ngươi làm đệm lưng...

Hư Vô Thôn Viêm vừa hiện thân đã trợn mắt đầy dữ tợn nhìn trừng trừng vào Hồn Thiên Đế, sau đó quay về phía Tiêu Viêm, ánh mắt hung ác chợt biến đổi rất kỳ lạ, bởi lão có thể cảm giác được áp lực đến từ trên người Tiêu Viêm.

- Viêm Đế Tiêu Viêm, ha ha, ngươi đã có năng lực hiệu triệu vạn hỏa trong thiên hạ, vậy thì hôm nay, ta nghe lệnh ngươi.

Hư Vô Thôn Viêm nhăn mặt rất khó coi, cười lớn, sau đó trợn mắt với Hồn Thiên Đế rồi lao vút vào trong một trụ đá.

Vút!

Khi Hư Vô Thôn Viêm nhập vào trụ đá, một cột lửa đen kịt phóng vút lên cao. Hai mươi hai trụ lửa khẽ chao nghiêng rồi ngưng tụ giữa không trung, từng đoàn lửa giao hòa tạo thành một cây thước màu xanh xinh đẹp và cổ xưa...

- Dị Hỏa Hằng Cổ Xích?

Nhìn thấy cây thước toàn thân lửa xanh hùng hực đầy diễm lệ, đồng tử trong mắt đám người Cổ Nguyên lập tức co rụt lại, thất thanh như lạc giọng đi.

- Dị hỏa Hằng Cổ Xích trong truyền thuyết không ngờ lại xuất hiện như vậy.

Chúc Khôn ngây ngốc nhìn cảnh tượng đó, miệng không ngừng lầm bầm. Đây chính là một trong những vật thần bí nhất truyền lại từ viễn cổ tới nay, thậm chí dù là cường giả thời viễn cổ cũng cực ít người được nhìn thấy nó.

- Mau tể máu cho huyết nhận...

Hồn Thiên Đế hoảng sợ rít lên đầy tàn độc.

Nghe tiếng lão la hét, đại quân Hồn tộc một lần nữa rối loạn, chẳng dè không có một ai nhảy ra nữa.

- Lũ phản bội...

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong mắt Hồn Thiên Đế ngập tràn hung độc, lão vung tay, lưỡi đao máu xé nát hư không lao thẳng vào đại quân Hồn tộc. Tia máu chớp động, vô số đầu người bắn thẳng lên trời, trong chớp mắt, đại quân Hồn tộc mười phần chết bảy tám. Những kẻ còn sống sót kinh hoàng nhìn Hồn Thiên Đế, mặt mày trắng bệch.

Hấp thụ nhiều máu tươi của cường giả như vậy, lưỡi đao máu như mọc thêm một đôi mắt đỏ rực, toát ra vô tận sát khí cùng hận ý, nhìn vào thiên địa.

- Ngay cả tộc nhân của mình mà còn xuống tay ác độc như vậy, hai chữ súc sinh quả xứng đáng với lão rồi.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn hành động của Hồn Thiên Đế, ngữ khí đã có phần khinh bỉ, người như thế quả thật quá đáng khinh.

- Được làm vua, thua làm tặc, nói gì tới quá trình? Hôm nay nếu ta là người chiến thắng, xú danh đó tự dung đã có người gánh vác rồi.

Hồn Thiên Đế ngửa mặt lên trời cười một cách điên cuồng, dáng vẻ ngạo nghễ cùng cực. Ngay sau đó, lão há mồm phun ra một ngụm máu nữa lên thanh huyết nhận, dùng tay cầm lấy nó, lưỡi đao sắc bén phá toan lớp da trên tay lão khiến máu tươi chảy đầm đìa, toàn bộ đều được lưỡi đao hấp thu.

- Chết đi...

Hồn Thiên Đế tóc đỏ rơi tung, vẻ mặt dữ tợn và đáng sợ, vung chân bước qua hư không, huyết nhận trong tay đột nhiên bành trướng, thân hình trực tiếp xuất hiện phía trên Địa Hỏa Nghiễm Tràng. Huyết nhận biến thành một tia máu, xuyên thủng hư không, dưới vô số ánh mắt chăm chú nhìn, lao thẳng về phía Tiêu Viêm.

Nhìn huyết nhận ẩn chứa vô tận nguy hiểm nọ, sắc mặt Tiêu Viêm cũng ngưng trọng dị thường. Hắn phun ra một luồng khí như giông tố rồi vung tay chop mạnh. Thanh thước cổ do hai mươi hai đạo Địa hỏa ngưng tụ thành lập tức bay vào tay Tiêu Viêm. Hắn bước tới một bước, thanh thước cổ xưa huyền lệ rực lửa cắt ngang không gian, mang theo lực lượng vô cùng vô tận, giáng xuống tia máu trên.

Choang!

Giông tố đáng sợ từ trên bầu trời điên cuồng cuốn trôi tất cả, lòng phòng ngự của liên minh hầu như trong nháy mắt bị xé toạc, người ở bên trong bị đánh bay hàng nghìn trượng. Kể cả sao trời với những khối vẫn thạch gần khu vực đó trong khoảnh khắc cũng tan thành bột phấn.

Cường phong đáng sợ, khiến ngay cả Địa Hỏa Nghiễm Tràng đang lơ lửng trên bầu trời bị thổi bay xuống đất, khiến cho mặt đất sụp xuống thành một cái vực sâu rộng hơn mười vạn dặm.

Trên trời, những người còn có được năng lực phi hành lập tức xuất hiện

trên khoảng không xung quanh miệng vực, vội vã nhìn xuống dưới đáy sâu. Ai nấy đều biết, đây là lúc hai người dốc toàn lực chiến đấu, thắng bại, cũng chính trong thời khắc này.

Vô số ánh mắt hướng về phía Di Hỏa Nghiễm Tràng, nơi ấy, có hai bóng người toàn thân đẫm máu, y phục tả tơi, đang chống tay bò dậy. Thân Đấu Đế của bọn họ, trong lần giao chiến kịch liệt vừa rồi cũng đã bị phân giải đi.

- Ha ha, Tiêu Viêm, mặc dù ngươi hôm nay có thể thắng ta, nhưng lại không có cách nào giết ta được. Đợi ngày sau bản Đế khôi phục, nhất định sẽ bắt ngươi đổ máu thật nhiều...

Hồn Thiên Đế gắng gượng đứng dậy rồi lão đảo bay lên trời, cảm giác suy yếu trong cơ thể truyền ra càng lúc càng rõ. Lão đưa ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm về phía Tiêu Viêm, không cam lòng mà nhe răng cười gằn.

- Khụ khụ...

Tiêu Viêm ho khan vài tiếng kịch liệt, vết thương khiến sắc mặt hấn trắng bệch như tờ giấy, máu tươi trong miệng không ngừng ứa ra. Trận đấu máu lửa như vậy quả thật quá mức tàn khốc, có điều hôm nay dù gì đi nữa cũng tuyệt không thể thả hổ về rừng. Nếu không sau này, kiếp nạn của đại lục Đấu Phá sẽ vĩnh viễn không thể kết thúc.

- Ha hả, nếu vậy làm sao ta để cho lão bỏ đi được..?

Hắn quệt đi vết máu nơi miệng, trên khuôn mặt chợt hiện lên một nụ cười quỷ dị. Di Hỏa Nghiễm Tràng chậm rãi bay lên không, đồng thời trong cơ thể Tiêu Viêm đột nhiên bùng lên ngọn lửa cực kỳ rực rỡ. Theo ánh lửa huyền lệ xuất hiện, cả quảng trường chợt rung lên bần bật, rồi ngay tại trung tâm bất chợt mọc thẳng lên một trụ đá chạm trổ vô cùng hoa mỹ.

Nhìn trụ đá đó, trên vẻ mặt tái nhợt của Tiêu Viêm thoáng hiện nét tươi cười, chỉ thấy toàn thân hấn khẽ run rẩy, rồi không ngờ bốc cháy bùng phục.

- Tự thiêu thân Đấu Đế sao..? Tiêu Viêm ngươi muốn chết sao..?

Nhìn thấy hành động đó của Tiêu Viêm, Hồn Thiên Đế kinh hãi đến thất

sắc. Nếu thiêu đốt thân thể Đấu Đế thì phải mất cả mấy trăm năm mới có thể tu luyện lại như xưa, thậm chí có khả năng vĩnh viễn không thành công. Cái giá phải trả, quả thật quá thảm trọng!

Mặc kệ tiếng quát vang của lão, Tiêu Viêm vẫn bình thản cười, ngọn lửa trên thân hắn càng lúc càng rực rỡ.

- Minh chủ..!

- Viêm Đế đại nghĩa..!

Người trong khắp cõi đất trời này dường như đều biết Tiêu Viêm đang có hành động liều mạng, lập tức quỳ sụp cả xuống mặt đất.

- Ta nguyện hóa thân Di hỏa, phong ấn người vạn kiếp vạn đời, Hồn Thiên Đế, kiếp nạn của đại lục Đấu Khí này, cũng nên kết thúc được rồi...

Thân thể Tiêu Viêm lúc này đã hoàn toàn hóa thành một ngọn lửa vô cùng huy hoàng, và phía dưới nó, Di hỏa trên quảng trường đều như ẩm đạm hẳn đi. Từng ngọn lửa lung lay như muốn cúi đầu, phảng phất như thần tử triều bái đế vương của mình vậy.

Ngọn lửa cuối cùng sáng rực lên, bay nhập vào trong trụ đá nơi trung tâm quảng trường. Ngay lập tức, hai mươi ba cột lửa tề tụ, hình thành một trận pháp huyền ảo dị thường ngay phía trên Di Hỏa Nghiễm Tràng.

Mà nhìn thấy trận pháp nọ, Hồn Thiên Đế sắc mặt lại càng trắng bệch. Từ nơi đó, lão dường như cảm giác được khí tức của tử vong, lập tức lắc mình bay ngược lại cực nhanh.

Vút!

Nhưng ngay khi Hồn Thiên Đế vừa định lùi lại thì Di Hỏa Nghiễm Tràng đã xuyên phá hư không mà xuất hiện ngay bên dưới lão, trận pháp quét qua, hút lấy Hồn Thiên Đế vào trong.

Ầm ầm ầm!

- Hàng ngàn năm trù tính của Hồn tộc ta... cuối cùng lại bại trong tay người, Tiêu Viêm, ta không cam lòng... ta... không... cam... lòng..!

Dưới vô số ánh mắt trợn trừng, trận pháp hóa thành tầng tầng lớp lớp tơ lửa, quán quanh thân thể Hồn Thiên Đế. Cứ mỗi lớp tơ quán vào lập tức hòa tan thành một lớp màn sáng linh hồn. Cũng trong thời khắc đó, Hồn Thiên Đế không ngừng cảm phần rít gào, những âm thanh thê lương không ngừng rền vang khắp đất trời...

Lớp lớp màn sáng đông kết lại, tạo thành một cái kén lửa cực kỳ to lớn, sau đó từ từ rơi xuống Địa Hỏa Nghiễm Tràng, chìm sâu vào sân quảng trường. Những đạo hoa văn rực lửa còn lại phủ kín cả bề mặt quảng trường, phong ấn thành!

Trên mặt đất, vô số người nhìn chiếc kén lửa bị trói buộc và chôn kín trong Địa Hỏa Nghiễm Tràng mà toàn thân không kiềm được run lên lẩy bẩy. Hơn nửa năm bị vây trong áp bức và lo sợ diệt vong, rốt cuộc đến hôm nay đã có thể giải thoát rồi.

- Thành công rồi sao?

Nghe thấy tiếng hoan hô gào thét chấn động cả trời đất Trung Châu vang lên, đám Cổ Nguyên vẫn sững sờ ngây ngốc nhìn Địa Hỏa Nghiễm Tràng đang lơ lửng trên cao. Trường hạn kiếp này rốt cuộc đã bị chặn đứng rồi sao?

- Chúng ta... thành công rồi..!

Mãi một lúc sau, nét ngây dại trên những khuôn mặt đó rốt cuộc hóa thành vui mừng điên dại. Đám người Cổ Nguyên tâm tình kích động như thủy triều, nhin không được cười rống lên. Bọn họ cứ như vậy mà cười mà hét, không hề có chút kiêng kỵ hay che đậy gì.

- Tiêu Viêm...

Huân Nhi và Thái Lâm kinh hoàng nhìn Địa Hỏa Nghiễm Tràng, mãi sau mới điên cuồng lao vọt lên bầu trời.

Khi hai người bay đến, cũng không quan tâm đến những cột lửa xung quanh mà chăm chăm nhìn vào cột lửa rực rỡ nhất nơi trung tâm quảng trường. Nhưng nơi ấy, nào có bóng người đang hiên ngang đứng đợi như hai nàng từng mong chờ, nhất thời, cả hai như bị sét đánh, mặt hoa cười

thê thảm, nước mắt không kìm được cứ thế tuôn trào...

- Khụ...

Khi hai nàng bị thương đến mức tuyệt vọng muốn chết cùng hắn thì một tiếng ho yếu ớt đột nhiên vang lên. Ngọn lửa trên hỏa trụ bập bùng lay động, một bóng người mơ hồ dần xuất hiện trước mặt hai nàng.

- Ta vẫn chưa chết mà, chỉ là thân thể Đấu Đế bị tiêu hủy thôi, sau này tu luyện lại một cái là được chứ gì...

Tiêu Viêm mặt mày tái nhợt, nhìn hai nàng, cười khẽ.

Tiếng cười vừa dứt, thì phốc một tiếng, hai thân thể xinh đẹp kia đã lao vọt vào lòng hắn, hung hăng đâm vào ngực Tiêu Viêm.

- Lần sau không cho chàng làm anh hùng gì nữa đâu...

Hai người khóc không ra tiếng trong lòng hắn, ai oán giận dữ.

- Nếu không làm vậy, cả đại lục này nhất định sẽ bị tàn phá...

Tiêu Viêm khẽ thở dài, rồi mỉm cười gật đầu:

- Đây, cũng là lần cuối cùng...

Vừa nói hắn vừa đưa mắt nhìn về phía cột lửa nơi trung tâm quảng trường, phía bên dưới nó, phong ấn linh hồn một vị Đấu Đế. Và nơi đó, trong bóng tối vạn kiếp, người nợ sẽ bị Di hỏa luyện hóa dần dần...

Đại chiến quá tàn khốc, và may mắn thay, hắn là người thắng cuối cùng...

Nhìn Trung Châu bị trăm thương ngàn tích tàn phá tan hoang xơ xác, Tiêu Viêm mỉm cười, một cảm giác thoải mái nhẹ nhàng chưa từng có từ sâu tận linh hồn hắn nhẹ nhàng lan ra.

- Rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi rồi...

Trên Di Hỏa Nghiễm Tràng, Tiêu Viêm ôm lấy hai nàng, chậm rãi nhắm mắt.

Đủ các loại lý do, nỗ lực sau bao nhiêu năm như vậy, bất quá, tựa hồ thành quả đạt được, đúng là vẫn rất tốt đẹp.

- Viêm Đế... Tiêu Viêm...

Tiêu Viêm hé miệng cười, thì thầm:

- Tổ tiên Tiêu Huyền, chuyện người làm chưa xong, con đã thay người làm được rồi...

-----oOo-----

Chương 1641: Kết thúc cũng là nơi bắt đầu! (Hết)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận chiến độc nhất vô nhị cũng tới hồi kết thúc, nhưng đã để lại trong lòng Trung Châu những vết thương trầm trọng. Trung Châu vốn là nơi phồn hoa đô hội, nay đã bị chia làm hai mảnh bởi một khe vực dài hàng vạn trượng sâu vô tận. Khe vực đó về sau được người đời gọi là vực Song Đế, không còn ai nhớ tới nơi đây là chốn đã diễn ra trận chiến kinh thiên động địa ngày xưa.

Trung Châu vì thế mà suy tàn một thời gian. Nhưng sau khi kiếp nạn qua đi, người từ những vùng đất khác lại kéo đến nơi này định cư. Không bao lâu nữa, nó sẽ trở lại bộ mặt vốn có của mình, bởi nơi đây, chính là nơi nổ ra trận đại chiến quyết định cả vận mệnh của đại lục Đấu Khí.

Và với việc Hồn Thiên Đế bị phong ấn, thắng lợi cuối cùng của trận quyết chiến hiển nhiên thuộc về liên quân. Còn về phần Hồn tộc, dù nhờ Hồn Thiên Đế tiến vào Đấu Đế mà không ít kẻ thực lực tăng mạnh, nhưng còn chưa kịp thể hiện thì mười phần hết bảy tám đã chết dưới lưỡi đao máu của lão. Những người còn lại đã thất hồn lạc phách, đối với sự truy bắt của liên quân cũng không còn tâm tư chống trả, đều thúc thủ chịu trời.

Không lâu sau khi đại chiến kết thúc, liên quân mới lần đầu tiên tiến vào Hồn giới sau nhiều năm như vậy. Nhưng bọn họ không hề được chứng kiến những cảnh tượng phồn thịnh như đã nghĩ. Ở Hồn giới, đập vào mắt

liên quân là một màu đỏ, một màu đỏ bầm nặng nề u uất bao trùm toàn bộ không gian không dấu chân người.

Tại vùng đất trung tâm của Hồn giới, liên quân phát hiện một cái hồ máu khổng lồ to gần mười vạn trượng, trong hồ sênh sịch đầy máu đỏ, thây người và xương trắng. Nhìn thấy cảnh tượng đó, mọi người mới hiểu được tại vì sao nơi này lại vắng vẻ hoang liêu như vậy.

Bởi lẽ những người sống ở nơi đây tựa hồ toàn bộ đã chôn thân dưới đáy huyết trì. Hồn Thiên Đế vì muốn đạt được mục tiêu, quả thật đã dốc toàn bộ vốn liếng...

Kẻ như thế quả thật đã khiến lòng người rét lạnh vì kinh sợ. May thay, loại người điên này cuối cùng cũng bị người khác hàng phục.

Bên trong Hồn giới chỉ còn sót lại vài người lựa thừa, tất cả đều bị bắt đi. Sau đó đám người Cổ Nguyên liên thủ phá tan tàn hang ổ của Hồn tộc. Từ nay về sau, trên toàn cõi Trung Châu, sẽ không còn cái gì gọi là Hồn tộc nữa.

Tám tộc truyền lại từ thời viễn cổ tới nay, chỉ còn Cổ tộc, Viêm tộc, Lôi tộc là tồn tại. Và dĩ nhiên không thể quên được một tộc, nhờ việc Tiêu Viêm trở thành Đấu Đế mà một lần nữa kích phát huyết mạch, Tiêu tộc!

Thứ gọi là huyết mạch Đấu Đế, chính là những người có huyết thống gần với Tiêu Viêm. Mà chiếm được nhiều chỗ tốt nhất, dĩ nhiên là con gái của hắn, Tiêu Tiêu. Khi Tiêu Viêm trở thành Đấu Đế, nó dường như trong chốc lát đã tăng vọt lên thành Bát tinh Đấu Thánh. Loại tốc độ này, quả thật khiến người ta chấn động muốn ngất đi. Tuy nói thiên phú của Tiêu Viêm rất tốt, nhưng đó là loại thiên phú chưa hoàn toàn kích phát, còn đũa nhỏ của hắn, vì đủ loại duyên cớ sự tình, mà trực tiếp tiến thẳng lên trình độ đỉnh cao của đại lục. Chuyện tưởng chừng hết sức vô lý như vậy quả thật đã khiến cho những kẻ tu luyện mấy trăm mấy ngàn năm qua như Lôi Doanh, Viêm Tẫn hận muốn phun máu. Đây là ưu ái của huyết mạch đời thứ nhất sao chứ?

Huyết mạch Đấu Đế quả thật là thứ biến thái! Nói cách khác, hoàn toàn có thể dùng sức một người mà chấn hưng cả gia tộc.

Có thể tưởng tượng, toàn bộ Tiêu gia một khi triệt để hưởng thụ những ưu

điểm của huyết mạch Đấu Đế rồi, thì sau này, nhất định sẽ có bước đại nhảy vọt. Đến lúc đó, có trở lại thành một Tiêu tộc cường thịnh như ngày xưa hay không, chỉ là vấn đề thời gian.

...

Đại chiến kết thúc, liên quân tự nhiên cũng tuyên bố giải tán. Bởi có một điều hiển nhiên, đại lục Đấu Khí sau này nếu không xuất hiện tình huống gì đặc thù thì rất khó để có thể xảy ra đại chiến kinh hồn như thế nữa. Chính là vì ngay lúc này, trên đại lục đang tồn tại một vị cường giả chí tôn đang quan sát hết thảy.

Viêm Đế Tiêu Viêm!

Một cái tên vang dội khắp mọi góc ngách trên đại lục, được vô số người tôn sùng thờ phụng. Và trong lòng bọn họ, cái tên đó như là thần linh, một vị thần che chở bảo vệ cho cả đại lục Đấu Khí.

Liên quân tuy giải tán, nhưng liên minh Thiên Phủ vẫn tồn tại như trước. Hơn nữa, liên minh hôm nay không hề có bất luận phân chia tông phái hay thế lực gì nữa, mà bây giờ bọn họ phi thường hiểu rõ một điều, có thể đặt được một chân vào liên minh là vinh quang chói lọi không gì sánh được.

Và vinh quang đó, đến từ vị cường giả đang đứng trên đỉnh của đại lục Đấu Khí.

...

Sau trận đại chiến hai năm, Trung Châu một lần nữa phồn hoa trở lại. Tông phái thế lực mọc lên như nấm sau mưa, khiến cả Trung Châu căng tràn nhựa sống, hùng hực một khí thế mới.

Dương nhiên đối với những thứ này, liên minh Thiên phủ không hề quan tâm, bọn họ vẫn duy trì địa vị siêu nhiên, lảng lạng nhìn Trung Châu phát triển và thay đổi. Còn đối với những thế lực môn phái kia, địa vị bá chủ của liên minh là điều đã được khẳng định, không có bất kỳ kẻ nào dám to gan mà đứng ra khiêu khích.

Thương thế trầm trọng dính phải khi giao chiến với Hồn Thiên Đế đã được Tiêu Viêm mượn lực lượng Di hỏa, sau vồn vẹn hai năm tu luyện, một lần

nữa tu luyện thành thân thể, may mà không lưu lại di chứng gì.

Trong hai năm này, Tiêu Viêm cùng Huân Nhi, Thái Lâm cùng tổ chức một hôn lễ long trọng vô cùng. Hôn lễ có trời đất và vô số người chứng kiến... cũng là điều mà Tiêu Viêm đã từng hứa với hai nàng khi xưa.

Sau hôn lễ không lâu, Tiêu Viêm nhường chức minh chủ liên minh Thiên phủ cho Dược lão. Theo lời hắn, là liên minh bây giờ đã không còn cần hắn chống đỡ nữa rồi.

Đối với hành động này của Tiêu Viêm, Dược lão cũng bất đắc dĩ vô cùng, lão biết tiểu tử này muốn buông tay thoái ẩn. Bất quá nghĩ tới gánh nặng mà hắn đeo trên lưng bao nhiêu năm qua, trong lòng lão không khỏi dậy lên chút yêu thương, cho nên đành phải một lần nữa trở thành Minh chủ, tiếp nhận trọng trách thay cho Tiêu Viêm.

Sau khi đem cục nợ này dỡ xuống, Tiêu Viêm lúc này mới thanh thoi nhẹ nhàng, bắt đầu ngao du thiên địa, tự tại tiêu dao...

...

Thời gian vùn vụt trôi đi, thu qua đông lại, năm tháng cứ thế lặng yên trôi đi.

Đông Trung Châu, cách một tòa thành hơn mười dặm về phía bắc, có một cái đình nghỉ mát, trong đình có ba người, trong mắt ba người, thoáng hiện chút khẩn trương.

- Liễu Kinh, hắn thật sự sẽ đến sao?

Trong lương đình, một nam tử áo xám, khuôn mặt khá là góc cạnh, liếm liếm môi, mở miệng nói.

- Lâm Diễm à, nhiều năm rồi, tính tình của ngươi vẫn còn nóng vội như thế sao.

Một nam nhân áo xanh ngồi bên cạnh mỉm cười, cất giọng rất trầm ấm.

- Lâm Tu Nhai, nghe nói ngươi ở thành Thanh Thiên tạo dựng một bang hội à?

Liễu Kinh với dáng vóc khôi ngô cười nhẹ. Hắn bây giờ cũng là người chèo lái của Liễu gia, nên phong thái khá là uy nghiêm.

- Chỉ bày chút trò vui thôi.

Lâm Tu Nhai khẽ cười:

- Nơi thanh nhã thật khó với tới, nếu so với cái tên kia, ngay cả sợi lông cũng không bằng.

- Ha ha, Lâm Tu Nhai à, lời này nếu là ngày xưa chỉ sợ rất khó mà nghe người nói ra nhỉ...

Lâm Tu Nhai vừa dứt lời thì trong đình chợt vang lên một giọng cười quen thuộc, một bóng người không biết xuất hiện từ khi nào đang ngồi ở đó, một thân áo đen, không phải Tiêu Viêm thì còn là ai...

- Ha ha, cái tên này, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.

Nhìn thấy Tiêu Viêm, trên khuôn mặt cả ba người lập tức hiện lên vẻ vui mừng, đồng loạt bước nhanh tới, mỗi người một quyền, đâm vào vai hắn.

- Hắc hắc, xem ta này, đánh được Viêm Đế một quyền, con mẹ nó đúng là uy phong!

Lâm Diễm cười lớn.

Thấy được bằng hữu tốt sau mấy năm rồi không gặp, Tiêu Viêm cũng cười to đầy sáng khoái. Hắn vung tay, một bình rượu nặng liền xuất hiện trong đình:

- Đừng nói lời vô ích, không say không về!

- Được, hôm nay quyết chiến với ngươi một phen...

Ba người cười vang, không chút khách khí đón lấy bình rượu, ngửa cổ tu ừng ực.

Trong đình, bốn người bạn thi nhau nâng chén, tiếng cười nói rộn rã liên

tục truyền ra, hào sảng và phóng khoáng.

Ánh trăng dần nhô lên, Lâm Diễm và Liễu Kinh đều đã say như chết, tùy ý nằm la liệt trên mặt đất. Bọn họ không dùng đầu gối để chống đỡ lại hơi rượu, bởi bọn họ muốn say, thật say một lần.

- Sắp tới người định làm gì...

Lâm Tu Nhai khuôn mặt nhuốm hồng, nhìn Tiêu Viêm cười.

- Rong chơi bấy lâu cũng có chút mệt mỏi...

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao:

- Ta định về đế quốc Gia Mã...

- ...Sau này có chuyện gì cần cứ đi tới liên minh Thiên phủ, ta đã dặn dò bọn họ...

- Ha hả, có cái bồi cảnh quan hệ này quả thật làm người ta sợ hãi nhỉ, xem ra lúc trước cùng theo người rời khỏi đế quốc Gia Mã, đúng là đã chọn được con đường sáng mà.

- Ha ha...

...

Chôn cũ Hoa tông.

Bởi nguyên do đồng hóa, Hoa tông hôm nay xem như đã triệt để sáp nhập vào liên minh. Bất quá một ít kẻ kỳ cựu của tông phái này vẫn thích ở lại nơi đây vì sự yên tĩnh của nó.

Hậu sơn Hoa tông. Một bóng người xinh đẹp đang ung dung đứng, áo dài ánh trăng ôm lấy thân hình mềm mại, dáng vẻ mê hoặc lòng người.

- Sư phụ...

Sau lưng nữ tử, một thiếu nữ áo quần màu nhạt thấp giọng kêu.

- Yên Nhiên, có chuyện gì sao?

Nữ nhân vận nguyệt bào quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt ưu nhã mỹ lệ mà ung dung vô ngần, chính là Vân Vận.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ nụ cười, Nạp Lan Yên Nhiên khẽ thở dài. Mấy năm nay không ít cường giả cũng như thủ lĩnh của những thế lực khá có danh vọng bày tỏ tình yêu đối với sư phụ nàng. Đáng tiếc không một người có thể tiến tới nửa bước, nàng quá hiểu, bóng hình kia trong lòng sư phụ thật quá khó phai mờ. Cho dù hấn hiện tại đã thê tử đầy đàn...

- Tiêu Viêm có nhắn một câu...

Nạp Lan Yên Nhiên nhẹ nhàng nói.

Nàng vừa dứt lời thì Vân Vận vốn vẫn tĩnh lặng như nước hồ thu lập tức xoay người lại. Thấy phản ứng của sư phụ, nàng chỉ có thể cười khổ trong lòng.

- Cái gì?

Thanh âm Vân Vận thoáng run rẩy.

- Hấn nói... Người có bằng lòng quay về đế quốc Gia Mã hay không...

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ cười, một nụ cười chua xót.

Vân Vận kinh ngạc đến run người, hàm răng nghiến vào đôi môi đỏ mọng, đôi mắt tuyệt đẹp bất ngờ nhòe đi... nơi ấy, cũng chính là nơi nàng nhớ nhất suốt đời mình.

Nơi ấy, không phải là Vân Lam Sơn. Mà là dãy núi Ma Thú.

...

Đế quốc Gia Mã, trấn Thanh Sơn.

Trấn Thanh Sơn hôm nay đã phồn hoa hơn xưa rất nhiều. Mượn thế núi Ma Thú, càng ngày càng có đông đảo lính đánh thuê về đây trú đóng, không chỉ vì ở nơi đây là chỗ dễ dàng nhất để tiến vào núi săn bắn mà còn

vì trong trấn có một quầy thuốc.

Quầy thuốc không lớn, nhưng chỉ cần người mang đến còn một hơi thở, thì nhất định tươi cười mà bước ra. Và đây cũng là nơi được người trong trấn Thanh Sơn kính trọng nhất.

Phía trước quầy thuốc quanh năm lúc nào cũng tấp nập, người tới đây có thể là lính đánh thuê bị thương, hoặc người bệnh từ xa lại. Có điều ở nơi đây còn có một quy củ bất di bất dịch, rằng dù cho người có thân phận cao quý thế nào, thì đến nơi đây cũng phải yên yên ỏn ỏn nhận thẻ mà xếp hàng.

Đương nhiên quy củ như thế quả có chút kiêu ngạo, lúc mới lập ra không ít kẻ cười nhạt và khinh thường, bất quá khi một gã Đấu Hoàng hồng hách giở trò, thân thể y đột nhiên tan rã một cách đột ngột vô thanh vô tức trước mắt mọi người thì ai nấy mới hiểu được, nữ nhân nhìn có vẻ lương thiện thanh tú, lúc nào cũng vận trên người một bộ áo quần trắng toát, lại ẩn chứa thủ đoạn đáng sợ đến mức nào.

Đến tận sau này, không còn kẻ nào dám coi thường quy củ ở nơi đây nữa.

Trong quầy thuốc, có bày biện một chiếc bàn gỗ sạch sẽ. Ngồi sau bàn gỗ chính là thiếu nữ áo trắng. Ánh dương chiếu nghiêng qua người nàng, soi sáng nụ cười trong veo tinh khiết trên khuôn mặt. Cảnh tượng diễm lệ như vậy khiến cho người bệnh ngồi phía trước cũng phải ngậm ngậm một hồi.

- Về nhà đem thuốc này sắc thật đặc, đắp lên vết thương, như vậy sẽ ỏn.

Thiếu nữ áo trắng dịu dàng cười, cầm gói thuốc đặt lên trên bàn, tóc đen như gỗ mun xõa dài nghiêng về phía trước, thanh tú đơn thuần đến động lòng người. Khí chất như vậy, khiến đám đông ở đây chột cảm thấy tự ti mặc cảm vô cùng.

Người bệnh cầm gói thuốc đi rồi mà vẫn ngơ ngẩn như mất hồn, thủy chung vẫn không làm sao quên được dáng vẻ ấy, nụ cười dịu dàng ấy. Y chột cảm thấy, chỉ cần nhìn ngắm người con gái ôn nhu như nàng một lúc thì bao nhiêu đau đớn phiền não cũng sẽ nhanh chóng tan đi.

Thấy y vừa rời đi, người sắp hàng phía sau vô cùng mừng rỡ định bước tới thì bất chợt có một bóng người lướt qua, chắn ngang trước mặt hắn rồi

ngồi lên ghế.

- Người muốn chết hả?

Đột nhiên thấy có người bắt chọt chen ngang, ai nấy đều sững người, rồi ngay sau đó nổi giận đùng đùng. Mặt mũi kẻ nào kẻ nấy đặng đặng sát khí, dám ở nơi này quấy rối, người này rõ là muốn chết rồi.

- Xin mời xếp hàng đi đã.

Thiếu nữ áo trắng đang quay sang một phía sắp xếp tủ thuốc, không ngừng đầu lên mà chỉ cất giọng hết sức nhẹ nhàng, khiến người ta có cảm giác như cây rừng trước gió xuân vậy.

Nhìn thấy phản ứng của nàng ta, không ít kẻ âm thầm cười nhạt, người này nếu không chịu đi, chắc chắn sẽ gặp điều không may...

Có điều khi bọn họ còn đang cười nhạo thì cái tên giống như kẻ vô lại đang ngồi trên ghế nọ đột ngột cười hắc hắc rồi nói:

- Quan hệ chúng ta tốt như vậy, hửn không cần xếp hàng chứ nhỉ...

- Tên khốn nạn kia, còn đùa giỡn được ư?

Nghe câu nói khinh nhờn của hửn, ai nấy đều trợn mắt há mồm. Người này không phải kẻ ngu đần chứ? Hay hửn nghĩ thiếu nữ trước mắt là người yếu ớt dễ khinh khi?

Từng ánh mắt mang theo vài phần thương hại nhìn chằm chằm vào tên vô lại nọ, thậm chí có kẻ còn lắc đầu thờ dãi. Đương nhiên cũng có không ít vị hào hoa phong nhã mắt trợn mày trừng đầy phần nộ với cái tên khốn kiếp dám buông lời trêu ghẹo báng bổ vị tiên tử trong lòng mình.

Nhưng mà, khi đám đông chuẩn bị tinh thần xem một hồi bi kịch rừng rợn thì đột nhiên bàn tay trắng nõn đang sắp xếp tủ thuốc của thiếu nữ áo trắng run lên lẩy bẩy. Mặt hoa sáng bừng quay nhanh lại, đến khi thấy một khuôn mặt quen thuộc đang hì hì nhìn mình cười in vào đáy mắt, lập tức đôi môi đỏ mọng mím lại, răng ngọc cắn vào khước môi.

- Vẫn một mình như vậy, không cảm thấy cô đơn sao?

Gã thanh niên áo đen khẽ cười.

Lời của hắn càng làm cho đám đông đang phẫn nộ trở nên sùng sốt. Không đợi bọn họ kịp trấn định, thiếu nữ áo trắng đã nhẹ nhàng cất lên giọng nói ngọt ngào của mình, khiến cho bọn người nọ như bị sét đánh ngang tai, đờ đại hẳn.

- Huynh không chịu theo muội, muội đành phải ở một mình rồi...

Người thanh niên áo đen khẽ lắc đầu nhìn đầy mắt có phần ảm đạm của thiếu nữ áo trắng, cười khổ một lúc rồi cũng cất tiếng:

- Vậy giờ có chịu theo ta về thành Ô Thản hay không?

Thiếu nữ áo trắng che miệng cười khẽ, đôi mắt đẹp chột hồng lên, khoe môi khẽ cong lại hờn dỗi.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, đoàn người đang xếp hàng chờ người đánh rơi cả thể thứ tự, trong nháy mắt như bị đông cứng toàn thân.

...

Đế đô của đế quốc Gia Mã, Thánh thành Gia Mã.

Ngày hôm nay, với đế quốc Gia Mã, thậm chí cả vùng tây bắc được xem là ngày vô cùng trọng yếu trong cuộc sống. Bởi đại hội đấu giá Viêm minh hai năm một lần sẽ diễn ra ngay tại Thánh thành Gia Mã.

Hội đấu giá này cực kỳ long trọng, trong đó vật phẩm được mang ra đấu giá cũng thuộc dạng rất cao cấp. Mỗi lần hội đấu giá tổ chức đều thu hút vô số cường giả và rất nhiều thế lực, không chỉ miền tây bắc mà cả những vùng khác đều nghe danh mà kéo đến.

Địa điểm của hội đấu giá chính tại trung tâm của Thánh thành Gia Mã. Nơi ấy cũng chính là chỗ gia tộc Thuộc Đặc Nhĩ đặt tổng bộ của mình.

Dưới mái vòm thủy tinh cao mấy trăm trượng, đông nghẹt người là người. Một bầu không khí nóng bỏng tràn ngập khắp hội đấu giá, đương nhiên, không khí sôi động như vậy cũng không hoàn toàn vì những vật phẩm

được đem ra bày bán, mà còn vì ảnh hưởng bởi một con người.

Đó là một nữ tử xinh đẹp vận sườn xám đỏ rực, áo váy ôm sát thân, nổi bật những đường cong mềm mại và đầy đặn. Một làn nhú mày nhãn trán, cũng mang đến cái phong vận vô tận thành thực chín muồi.

Lẽ tất nhiên đám người đang ngồi dưới đài đấu giá có không ít kẻ mang lòng hươu ý vượn với vưu vật tuyệt mỹ bên trên kia, nhưng bọn hắn đều hiểu rõ một điều, nữ nhân này tuyệt đối không phải là một cái bình hoa. Viêm minh sở dĩ có thể mạnh mẽ đến vậy ở vùng tây bắc, hoàn toàn dựa vào không ít thủ đoạn lợi hại của nàng. Sản nghiệp và thủ hạ của nàng trải rộng khắp tây bắc, hơn nữa hệ thống tình báo có mặt ở mọi nơi. Bất cứ người làm ra chuyện gì, nàng lập tức sẽ nắm bắt được không ít phong thanh.

Nữ nhân này tuy thiên phú về mặt tu luyện không cao, phần nhiều là dựa vào đan dược mới có thể đạt đến trình độ Đấu Hoàng. Nhưng trong đám thủ hạ của nàng, Đấu Tông lại nhiều vô số, ai nấy đều thế sống chết tận trung. Bản lĩnh như vậy, ai dám xem nàng là một cái bình hoa để trưng cho đẹp?

Nữ nhân này ở vùng đất tây bắc còn có một biệt danh, Kim Nữ Hoàng, mặc khác, tên của nàng là, Thước Đặc Nhĩ Nhã Phi.

Trên đài đấu giá, Nhã Phi liếc nhìn một kẻ vừa mua vật phẩm với cái giá cao gấp mấy lần mà lắc đầu cười khẽ. Rồi lại lấy ra từ nạp giới một quyển trục cổ xưa, cất giọng ngọt ngào đến tê tái lòng người:

- Công pháp cấp Thiên, Lôi Động quyết, giá khởi điểm ba triệu...

Nàng vừa hô lên, khiến phòng đấu giá náo loạn không ít, vài ánh mắt nóng bỏng hau háu nhìn, có điều không phải vì quyển trục kia, mà là vì người đang cầm nó.

Bất quá công pháp bậc thấp cấp Thiên ở đây vẫn có sức thu hút không nhỏ, chính vì vậy một vài tông phái hoặc thế lực đều nổi tư tâm, bắt đầu có xu thế tranh đoạt rồi.

- Ba triệu... có quá mắc hay không?

Ngay khi người ta sắp đấu giá thì một trận cười không phải lúc đột ngột vang lên, khiến ai nấy đều sững sờ. Cười thật thô lỗ, không biết ai lại ngu xuẩn đến thế. Còn định coi đây là cái chợ rau mà cò kè trả giá hay sao?

Từng ánh mắt hướng về phía phát ra tiếng cười nọ, cuối cùng tụ về một chỗ, là khu đứng không có ghế. Nơi ấy, một thanh niên áo đen xuất hiện tự bao giờ.

Trên đài, Nhã Phi cũng bị giọng nói đột ngột này làm cho giật mình. Đôi mắt đẹp lập tức nhìn tới, ngay khi bắt gặp khuôn mặt với điệu cười quen thuộc ấy, cuốn công pháp cấp Thiên đang cầm trên tay bỗng rụng rơi xuống đất cái xoạch.

- Ba triệu, cộng thêm ta, nàng bán hay không?

Thanh niên áo đen nhìn vu vật tuyệt thế càng ngày càng thành thực kia, cười dài.

Hắn vừa dứt lời đã khiến cho không ít người sa sầm mặt xuống. Một ít hộ vệ sắc mặt âm trầm cấp tốc di chuyển về phía sau lưng thanh niên áo đen. Bọn họ nhận định, kẻ này hẳn đến đây để gây rối rồi.

Lúc đám đông đang chờ xem hài kịch thì Nhã Phi trên đài lại kinh ngạc nhìn đối phương. Vẫn đôi mắt đó, đôi mắt trong veo với đồng tử đen láy ngày nào. Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng, trên gương mặt thoáng hiện một nụ cười đầy nét mỉa mai hoặc quỵn rũ chết người.

- Có thể xem xét...

Giọng nói của nàng quanh quẩn trong phòng đấu giá, khiến cả căn phòng đang náo động ồn ã trong nháy mắt lặng ngắt như tờ. Ngay cả đám hộ vệ cũng sững sờ mà đứng sựng cả lại, mặt mày ngơ ngác...

...

Năm tháng như thoi đưa, thời gian không vì bất kỳ ai mà dừng lại. Thấm thoắt đã mười năm kể từ ngày trận chiến giữa hai vị Đấu Đế diễn ra.

Trong mười năm đó, trên đại lục Đấu Khí, nhân tài xuất hiện lớp lớp, không ngừng có cường giả bộc lộ tài năng, làm cho cuộc sống trên đại lục

càng thêm phần đặc sắc.

Bóng hình của Viêm Đế Tiêu Viêm, trong mười năm này đã dần phai nhạt trong ánh mắt mọi người, nhưng truyền thuyết về hắn vẫn không hề biến mất, mà ngược lại còn lan rộng khắp nơi, càng ngày càng được thần thánh hóa và kính ngưỡng cực độ.

Đế quốc Gia Mã, thành Ô Thần.

Đối với người của đế quốc Gia Mã mà nói, thành Ô Thần hiển nhiên là vùng đất thánh. Bởi nơi ấy tồn tại tổng bộ của nhà họ Tiêu. Tiêu gia mấy năm gần đây cường giả như mây, dù cho có nhìn khắp đại lục Đấu Khí, gia tộc hoặc thế lực có thể đối địch lại dường như đếm được trên đầu ngón tay.

Tại trung tâm thành Ô Thần, có một tòa trang viện sừng sững, bên trong vắng vắng truyền ra những tiếng con trẻ vui đùa âm ỉ.

Nếu ánh mắt có thể vượt qua tường cao, liền thấy được bên trong có một đình viện, trong đình viện cái vài tiểu hài tử đuổi bắt nhau, tiếng cười khanh khách vang lên không ngừng.

Trên ghế đá đặt trong đình viện, một gã thanh niên hai tay gối sau đầu, miệng ngậm một cọng cỏ, hai mắt híp lại, điềm nhiên tắm nắng.

Bên cạnh gã là một thiếu nữ áo váy xanh nhạt, tay thon như ngọc nhón một quả cây rồi bóc vỏ bỏ vào miệng gã. Xong, nàng định đứng lên thì lập tức bị một cánh tay choàng qua eo kéo xuống. Chỉ kịp thốt lên một tiếng nhỏ nhỏ duyên dáng đã bị gã thanh niên nọ ôm vào lòng, hung hăng hôn lên mặt, khiến mặt nàng đỏ bừng lên.

- Lâm nhi còn đang ở đây...

Thiếu nữ áo xanh thẹn thùng, gắt khẽ.

- Thấy thì thấy chứ sao, đều là lão phu thê cả rồi...

Tiêu Viêm bĩu môi cười.

- Cha, người lại bắt nạt mẹ... Con sẽ méc mẹ Thái Lâm.

Hắn vừa dứt lời thì từ bên trái chợt nhảy ra một đứa trẻ khỏe mạnh và khá khinh. Đứa nhỏ chống nạnh, cất tiếng nói thật lớn.

- Nhóc con, dám đe dọa cha ngươi? Đi chỗ khác chơi đi...

Tiêu Viêm trợn mắt, vung tay phóng tới một luồng kinh phong. Thấy thế, trong cơ thể đứa nhỏ lập tức cũng lao ra một cỗ đấu khí cực mạnh sáng chói định nghênh tiếp, tiếc là khi bị luồng kinh phong phóng tới thì lập tức tan biến đi. Đứa nhỏ nọ phải lăn tròn mấy vòng dưới đất.

- Huynh đó...

Thấy thế, Huân Nhi không khỏi đâm nhẹ vào ngực Tiêu Viêm, quát khế.

Tiêu Viêm cười cười, giương mắt nhìn trời, đột ngột hắn không cười nữa, mà hạ giọng:

- Khoảng thời gian gần đây, trong lòng huynh có những cảm giác rất lạ.

Huân Nhi giật mình:

- Sao kia..?

Tiêu Viêm nói:

- Huân Nhi, nàng biết vì sao trước kia những cường giả Đấu Đế trên đại lục toàn bộ mất tích không?

Nghe vậy, Huân Nhi trong dạ nao nao:

- Vì sao..?

- Có thể... bọn họ đã rời khỏi đại lục Đấu Khí này!

Tiêu Viêm chớp động ánh mắt, nhẹ nhàng nói.

- Không thể nào..?

Huân Nhi cả kinh, thì thào.

- Cái loại cảm giác này, càng ngày càng mãnh liệt, hẳn trong nửa năm nữa thôi, ta sẽ biết được đáp án...

Tiêu Viêm ôm Huân Nhi vào lòng.

Nghe hắn nói vậy, Huân Nhi cũng khẽ gật đầu, cánh tay ngọc không biết tự lúc nào đã ôm chầm lấy hắn, xiết chặt!

...

Nửa năm chỉ chớp mắt là qua!

Trung Châu, tổng bộ liên minh Thiên phủ, một tòa tháp đá cao chót vót.

Xung quanh tòa tháp, vô số cường giả bay lơ lửng. Ánh mắt cuồng nhiệt của bọn họ hướng và về đỉnh tháp, nơi ấy, một thanh niên áo đen đang yên lặng ngồi xếp bằng. Cả mười năm qua, đây mới là lần đầu tiên bọn họ được trông thấy nhân vật trong truyền thuyết này.

Viêm Đế Tiêu Viêm.

- Lão có nghĩ lời Tiêu Viêm vừa nói thật sự đúng hay không?

Chúc Khôn nhìn Tiêu Viêm rồi nghiêng đầu về phía Cổ Nguyên nói.

- Cái này, ta cũng không chắc, có điều tựa hồ cũng không sai. Chỉ có vậy mới giải thích vì sao Đấu Đế trên đại lục Đấu Khí này mất tích không còn một ai như vậy. Đạt tới đẳng cấp bọn họ, muốn chém muốn giết quả thật quá khó khăn...

Cổ Nguyên ngần ngừ một lúc mới nói.

- Ồ!

Chúc Khôn thở dài, trong lòng vô cùng phức tạp, nếu thực sự như vậy, đám người lão thật không khác gì ếch ngồi đáy giếng xưa nay.

Bầu trời cứ thế tĩnh lặng hơn nửa ngày, rốt cuộc khi hoàng hôn buông xuống, thì đột ngột nổi lên một trận chấn động.

Vô số người nín thở, khiếp sợ nhìn lên.

Loại chấn động này theo thời gian càng lúc càng rõ rệt, mãi đến sau, Tiêu Viêm mở bừng đôi mắt, một luồng sáng như xuyên thấu đất trời từ đỉnh đầu hắn bắn thẳng lên không dưới ánh mắt chăm chú của toàn bộ sinh linh Trung Châu.

Oanh oanh!

Khi trụ khí này lao ra, không trung đang bỗng bành gợn sóng cũng kịch liệt chấn động. Rồi sau đó, một lối đi rực sáng hào quang, phảng phất như khai phá ràng buộc của không gian trong cõi trời đất này, xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi con đường nọ xuất hiện, Tiêu Viêm cũng đứng hẳn dậy, nghiêm mặt nhìn cảnh tượng trên. Đồng thời từ con đường nọ, hắn cảm giác được một thứ gì đó rất quen thuộc.

Là nguyên khí!

Thứ đã biến mất từ rất lâu trên đại lục Đấu Khí, thứ then chốt khiến người khác có thể tiến vào Đấu Đệ, nguyên khí.

Toàn bộ đất trời trong khoảnh khắc này chợt an tĩnh đến cực độ. Chúc khôn và Cổ Nguyên trợn mắt há mồm, lòng như nổi sóng. Khi con đường nọ xuất hiện, bọn họ rõ ràng cảm nhận được, thực lực bị đình trệ cả ngàn năm qua của bản thân, không ngờ lại có chiều hướng thay đổi.

Ực ực...

Ánh mắt hai lão nóng bỏng không gì sánh được nhìn về phía con đường nọ. Sâu trong linh hồn truyền ra một loại chấn động cực kỳ kịch liệt. Loại chấn động này nói cho bọn họ biết, nếu bước lên con đường đó, thực lực nhất định sẽ có bước đột phá.

Hà!

Tiêu Viêm thở ra một hơi thật sâu, trong đôi mắt đen láy vốn điềm tĩnh cũng nảy lên một tia lửa nóng, dòng máu vốn tĩnh lặng quá lâu bắt chợt lại sục sôi.

- Kết thúc, quả nhiên là bắt đầu...

Tiêu Viêm nhếch mép cười khẽ, có lẽ, đây lại là một khởi đầu mới của
hắn...

HẾT.

-----oOo-----